Giới thiệu

Giữa tiếng chửi rủa tuyệt vọng nhắm vào ông trời bất công, Tần Phong tỉnh lại không phải trong thân xác một công nhân mẫn cán, mà là một thai nhi đang "ổi tỏa phát dục" trong bụng mẹ.

Cú sốc nhân đôi khi hắn nhận ra mình đã xuyên không đến một thế giới huyền huyễn mang tên Hoang Cổ - một nơi tiên ma cùng tồn, cường giả có thể dời non lấp biển, hô phong hoán vũ.

Vốn nghĩ rằng với thân phận một kẻ tầm thường, hắn sẽ khó sống sót qua ba tập truyện, nhưng định mệnh lại ban cho hắn một ván bài khởi đầu không thể hoàn hảo hơn.

Cha hắn là Tần Thạch Ngọc, gia chủ của Tần gia – thế lực được mệnh danh là "Hoang Cổ đệ nhất thế gia", uy chấn cửu châu, cao thủ như mây, thiên tài lớp lớp.

Mẹ hắn, Vân Tịch Nguyệt, lại là Thánh nữ của Thái Bạch Tiên Sơn, một trong tam đại thánh địa.

Với bối cảnh vững chắc như bàn thạch, Tần Phong nghiễm nhiên trở thành công tử bột được cả gia tộc dốc lòng bồi dưỡng.

Để hắn có một khởi đầu siêu việt, Tần gia không tiếc dùng bí pháp kéo dài thai kỳ của hắn đến một trăm năm, liên tục tẩm bổ bằng những tiên dịch quý giá nhất.

Tần Phong đã ở trong bụng mẹ 97 năm, chỉ chờ ba năm nữa là có thể chào đời với tư chất kinh thiên động địa.

Thế nhưng, vận mệnh trêu ngươi đã đặt bên cạnh hắn một đối thủ không đội trời chung ngay từ trong trứng nước: người em trai song sinh.

Gã em trai này không phải ai khác, mà chính là "Thiên Tuyển Chi Tử" – nhân vật chính của thế giới này, kẻ được trang bị "Vầng Sáng Nhân Vật Chính" cấp sử thi với các chỉ số may mắn, ngộ tính, tiềm lực tăng đến mức vô lý.

Đáng sợ hơn, vầng sáng này còn có thuộc tính ẩn: khi gặp nguy hiểm, tỷ lệ hiến tế người thân để tai qua nạn khỏi lên đến 99.999%.

Đối mặt với nguy cơ trở thành vật tế bất cứ lúc nào, Tần Phong rơi vào tuyệt vọng.

Đúng lúc này, một tia sáng lóe lên.

Một hệ thống khác thức tỉnh trong tâm trí hắn, tuyên bố Tần Phong chính là "Thiên Mệnh Đại Phản Phái" của vũ trụ và kích hoạt "Hệ Thống Phản Phái Siêu Cấp Vô Địch".

Không chỉ thoát khỏi số phận làm nền, Tần Phong còn nhận được gói quà tân thủ cực khủng: vầng sáng "Đại Đế Chi Tư" tăng toàn thuộc tính lên mười lần, công pháp thần thoại "Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết", và một đạo cụ bá đạo "Thẻ Trải Nghiệm Lão Quái Tóc Đỏ Cấp Tối Đa" cho phép hắn vô địch trong 24 giờ.

Cuộc chiến đầu tiên trong đời Tần Phong diễn ra ngay trong không gian chật hẹp của bụng mẹ.

Hắn phản kháng lại người em trai đang điên cuồng cướp đoạt năng lượng của mình, đồng thời khám phá ra rằng việc "bắt nạt" nhân vật chính sẽ mang lại điểm phản diện.

Từ đó, cuộc sống trong thai kỳ của hắn trở nên vô cùng bận rộn: tu luyện thần công, hấp thu tiên dịch, và "dạy dỗ" em trai.

Sau ba năm, Tần Phong chào đời trước.

Sự ra đời của hắn gây ra dị tượng kinh thiên: một vầng huyết nguyệt quỷ dị treo trên bầu trời, báo hiệu một yêu nghiệt giáng thế, kẻ sẽ mang đến kiếp nạn cho Hoang Cổ.

Trong khi các thế lực khác lo sợ, Tần gia lại vui mừng coi đó là dấu hiệu của "Đại Đế Chi Tư".

Vài năm sau, người em trai Tần Hạo cũng ra đời, mang trong mình "Chí Tôn Cốt" huyền thoại.

Sự xuất hiện của hai thiên tài tuyệt thế khiến gia tộc vừa mừng rỡ vừa lo âu, bởi nó đã phá vỡ thế cân bằng quyền lực, khiến hoàng tộc Đại Việt cảm thấy bị uy hiếp và bắt đầu lên kế hoạch tiêu diệt Tần gia.

Cùng lúc đó, hệ thống phản diện giao cho Tần Phong một nhiệm vụ sử thi: đào Chí Tôn Cốt của em trai để đổi lấy "Trùng Đồng Vô Địch".

Đứng trước nguy cơ gia tộc bị diệt vong, Tần Phong, khi đó mới tám tuổi, đã vạch ra một kế hoạch tàn nhẫn nhưng cũng đầy bi tráng.

Hắn quyết định sắm trọn vai diễn phản diện định mệnh: hắn sẽ tự tay đào xương của em trai, gánh trên lưng tội danh tàn hại thủ túc, bị gia tộc trục xuất và truy sát khắp thiên hạ.

Kế hoạch này vừa giúp Tần Hạo có cơ hội "phá rồi lại lập", bước trên con đường cường giả chân chính, vừa loại bỏ hai "mối đe dọa" khỏi tầm mắt của hoàng tộc, giúp Tần gia tránh được họa diệt môn.

Dưới sự đồng thuận trong đau đớn của các lão tổ, Tần Phong đã thực hiện kế hoạch.

Hắn đào đi Chí Tôn Cốt, nhận lấy Trùng Đồng, và trong đêm tối, hắn dập đầu từ biệt cha mẹ rồi rời khỏi gia tộc, bắt đầu hành trình lưu vong đầy rẫy hiểm nguy nhưng cũng hứa hẹn vô vàn cơ hội, thẳng tiến đến Âm Nguyệt hoàng triều – đối thủ không đội trời chung của Đại Việt.

Một vai phản diện giả, một anh hùng ẩn mình, bắt đầu con đường khuấy đảo cả Hoang Cổ.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1400

Chương 1401

Chương 1402

Chương 1403

Chương 1404

Chương 1405

Chương 1406

Chương 1407

Chương 1408

Chương 1409

Chương 1410

Chương 1411

Chương 1412

Chương 1413

Chương 1414

Chương 1415

Chương 1416

Chương 1417

Chương 1418

Chương 1419

Chương 1420

Chương 1421

Chương 1422

Chương 1423

Chương 1424

Chương 1425

Chương 1426

Chương 1427

Chương 1428

Chương 1429

Chương 1430

Chương 1431

Chương 1432

Chương 1433

Chương 1434

Chương 1435

Chương 1436

Chương 1437

Chương 1438

Chương 1439

Chương 1440

Chương 1441

Chương 1442

Chương 1443

Chương 1444

Chương 1445

Chương 1446

Chương 1447

Chương 1448

Chương 1449

Chương 1450

Chương 1451

Chương 1452

Chương 1453

Chương 1454

Chương 1455

Chương 1456

Chương 1457

Chương 1458

Chương 1459

Chương 1460

Chương 1461

Chương 1462

Chương 1463

Chương 1464

Chương 1465

Chương 1466

Chương 1467

Chương 1468

Chương 1469

Chương 1470

Chương 1471

Chương 1472

Chương 1473

Chương 1474

Chương 1475

Chương 1476

Chương 1477

Chương 1478

Chương 1479

Chương 1480

Chương 1481

Chương 1482

Chương 1483

Chương 1484

Chương 1485

Chương 1486

Chương 1487

Chương 1488

Chương 1489

Chương 1490

Chương 1491

Chương 1492

Chương 1493

Chương 1494

Chương 1495

Chương 1496

Chương 1497

Chương 1498

Chương 1499

Chương 1500

Chương 1501

Chương 1502

Chương 1503

Chương 1504

Chương 1505

Chương 1506

Chương 1507

Chương 1508

Chương 1509

Chương 1510

Chương 1511

Chương 1512

Chương 1513

Chương 1514

Chương 1515

Chương 1516

Chương 1517

Chương 1518

Chương 1519

Chương 1520

Chương 1521

Chương 1522

Chương 1523

Chương 1524

Chương 1525

Chương 1526

Chương 1527

Chương 1528

Chương 1529

Chương 1530

Chương 1531

Chương 1532

Chương 1533

Chương 1534

Chương 1535

Chương 1536

Chương 1537

Chương 1538

Chương 1539

Chương 1540

Chương 1541

Chương 1542

Chương 1543

Chương 1544

Chương 1545

Chương 1546

Chương 1547

Chương 1548

Chương 1549

Chương 1550

Chương 1551

Chương 1552

Chương 1553

Chương 1554

Chương 1555

Chương 1556

Chương 1557

Chương 1558

Chương 1559

Chương 1560

Chương 1561

Chương 1562

Chương 1563

Chương 1564

Chương 1565

Chương 1566

Chương 1567

Chương 1568

Chương 1569

Chương 1570

Chương 1571

Chương 1572

Chương 1573

Chương 1574

Chương 1575

Chương 1576

Chương 1577

Chương 1578

Chương 1579

Chương 1580

Chương 1581

Chương 1582

Chương 1583

Chương 1584

Chương 1585

Chương 1586

Chương 1587

Chương 1588

Chương 1589

Chương 1590

Chương 1591

Chương 1592

Chương 1593

Chương 1594

Chương 1595

Chương 1596

Chương 1597

Chương 1598

Chương 1599

Chương 1600

Chương 1601

Chương 1602

Chương 1603

Chương 1604

Chương 1605

Chương 1606

Chương 1607

Chương 1608

Chương 1609

Chương 1610

Chương 1611

Chương 1612

Chương 1613

Chương 1614

Chương 1615

Chương 1616

Chương 1617

Chương 1618

Chương 1619

Chương 1620

Chương 1621

Chương 1622

Chương 1623

Chương 1624

Chương 1625

Chương 1626

Chương 1627

Chương 1628

Chương 1629

Chương 1630

Chương 1631

Chương 1632

Chương 1633

Chương 1634

Chương 1635

Chương 1636

Chương 1637

Chương 1638

Chương 1639

Chương 1640

Chương 1641

Chương 1642

Chương 1643

Chương 1644

Chương 1645

Chương 1646

Chương 1647

Chương 1648

Chương 1649

Chương 1650

Chương 1651

Chương 1652

Chương 1653

Chương 1654

Chương 1655

Chương 1656

Chương 1657

Chương 1658

Chương 1659

Chương 1660

Chương 1661

Chương 1662

Chương 1663

Chương 1664

Chương 1665

Chương 1666

Chương 1667

Chương 1668

Chương 1669

Chương 1670

Chương 1671

Chương 1672

Chương 1673

Chương 1674

Chương 1675

Chương 1676

Chương 1677

Chương 1678

Chương 1679

Chương 1680

Chương 1681

Chương 1682

Chương 1683

Chương 1684

Chương 1685

Chương 1686

Chương 1687

Chương 1688

Chương 1689

Chương 1690

Chương 1691

Chương 1692

Chương 1693

Chương 1694

Chương 1695

Chương 1696

Chương 1697

Chương 1698

Chương 1699

Chương 1700

Chương 1701

Chương 1702

Chương 1703

Chương 1704

Chương 1705

Chương 1706

Chương 1707

Chương 1708

Chương 1709

Chương 1710

Chương 1711

Chương 1712

Chương 1713

Chương 1714

Chương 1715

Chương 1716

Chương 1717

Chương 1718

Chương 1719

Chương 1720

Chương 1721

Chương 1722

Chương 1723

Chương 1724

Chương 1725

Chương 1726

Chương 1727

Chương 1728

Chương 1729

Chương 1730

Chương 1731

Chương 1732

Chương 1733

Chương 1734

Chương 1735

Chương 1736

Chương 1737

Chương 1738

Chương 1739

Chương 1740

Chương 1741

Chương 1742

Chương 1743

Chương 1744

Chương 1745

Chương 1746

Chương 1747

Chương 1748

Chương 1749

Chương 1750

Chương 1751

Chương 1752

Chương 1753

Chương 1754

Chương 1755

Chương 1756

Chương 1757

Chương 1758

Chương 1759

Chương 1760

Chương 1761

Chương 1762

Chương 1763

Chương 1764

Chương 1765

Chương 1766

Chương 1767

Chương 1768

Chương 1769

Chương 1770

Chương 1771

Chương 1772

Chương 1773

Chương 1774

Chương 1775

Chương 1776

Chương 1777

Chương 1778

Chương 1779

Chương 1780

Chương 1781

Chương 1782

Chương 1783

Chương 1784

Chương 1785

Chương 1786

Chương 1787

Chương 1788

Chương 1789

Chương 1790

Chương 1791

Chương 1792

Chương 1793

Chương 1794

Chương 1795

Chương 1796

Chương 1797

Chương 1798

Chương 1799

Chương 1800

Chương 1801

Chương 1802

Chương 1803

Chương 1804

Chương 1805

Chương 1806

Chương 1807

Chương 1808

Chương 1809

Chương 1810

Chương 1811

Chương 1812

Chương 1813

Chương 1814

Chương 1815

Chương 1816

Chương 1817

Chương 1818

Chương 1819

Chương 1820

Chương 1821

Chương 1822

Chương 1823

Chương 1824

Chương 1825

Chương 1826

Chương 1827

Chương 1828

Chương 1829

Chương 1830

Chương 1831

Chương 1832

Chương 1833

Chương 1834

Chương 1835

Chương 1836

Chương 1837

Chương 1838

Chương 1839

Chương 1840

Chương 1841

Chương 1842

Chương 1843

Chương 1844

Chương 1845

Chương 1846

Chương 1847

Chương 1848

Chương 1849

Chương 1850

Chương 1851

Chương 1852

Chương 1853

Chương 1854

Chương 1855

Chương 1856

Chương 1857

Chương 1858

Chương 1859

Chương 1860

Chương 1861

Chương 1862

Chương 1863

Chương 1864

Chương 1865

Chương 1866

Chương 1867

Chương 1868

Chương 1869

Chương 1870

Chương 1871

Chương 1872

Chương 1873

Chương 1874

Chương 1875

Chương 1876

Chương 1877

Chương 1878

Chương 1879

Chương 1880

Chương 1881

Chương 1882

Chương 1883

Chương 1884

Chương 1885

Chương 1886

Chương 1887

Chương 1888

Chương 1889

Chương 1890

Chương 1891

Chương 1892

Chương 1893

Chương 1894

Chương 1895

Chương 1896

Chương 1897

Chương 1898

Chương 1899

Chương 1900

Chương 1901

Chương 1902

Chương 1903

Chương 1904

Chương 1905

Chương 1906

Chương 1907

Chương 1908

Chương 1909

Chương 1910

Chương 1911

Chương 1912

Chương 1913

Chương 1914

Chương 1915

Chương 1916

Chương 1917

Chương 1918

Chương 1919

Chương 1920

Chương 1921

Chương 1922

Chương 1923

Chương 1924

Chương 1925

Chương 1926

Chương 1927

Chương 1928

Chương 1929

Chương 1930

Chương 1931

Chương 1932

Chương 1933

Chương 1934

Chương 1935

Chương 1936

Chương 1937

Chương 1938

Chương 1939

Chương 1940

Chương 1941

Chương 1942

Chương 1943

Chương 1944

Chương 1945

Chương 1946

Chương 1947

Chương 1948

Chương 1949

Chương 1950

Chương 1951

Chương 1952

Chương 1953

Chương 1954

Chương 1955

Chương 1956

Chương 1957

Chương 1958

Chương 1959

Chương 1960

Chương 1961

Chương 1962

Chương 1963

Chương 1964

Chương 1965

Chương 1966

Chương 1967

Chương 1968

Chương 1969

Chương 1970

Chương 1971

Chương 1972

Chương 1973

Chương 1974

Chương 1975

Chương 1976

Chương 1977

Chương 1978

Chương 1979

Chương 1980

Chương 1981

Chương 1982

Chương 1983

Chương 1984

Chương 1985

Chương 1986

Chương 1987

Chương 1988

Chương 1989

Chương 1990

Chương 1991

Chương 1992

Chương 1993

Chương 1994

Chương 1995

Chương 1996

Chương 1997

Chương 1998

Chương 1999

Chương 2000

Chương 2001

Chương 2002

Chương 2003

Chương 2004

Chương 2005

Chương 2006

Chương 2007

Chương 2008

Chương 2009

Chương 2010

Chương 2011

Chương 2012

Chương 2013

Chương 2014

Chương 2015

Chương 2016

Chương 2017

Chương 2018

Chương 2019

Chương 2020

Chương 2021

Chương 2022

Chương 2023

Chương 2024

Chương 2025

Chương 2026

Chương 2027

Chương 2028

Chương 2029

Chương 2030

Chương 2031

Chương 2032

Chương 2033

Chương 2034

Chương 2035

Chương 2036

Chương 2037

Chương 2038

Chương 2039

Chương 2040

Chương 2041

Chương 2042

Chương 2043

Chương 2044

Chương 2045

Chương 2046

Chương 2047

Chương 2048

Chương 2049

Chương 2050

Chương 2051

Chương 2052

Chương 2053

Chương 2054

Chương 2055

Chương 2056

Chương 2057

Chương 2058

Chương 2059

Chương 2060

Chương 2061

Chương 2062

Chương 2063

Chương 2064

Chương 2065

Chương 2066

Chương 2067

Chương 2068

Chương 2069

Chương 2070

Chương 2071

Chương 2072

Chương 2073

Chương 2074

Chương 2075

Chương 2076

Chương 2077

Chương 2078

Chương 2079

Chương 2080

Chương 2081

Chương 1

Toi rồi!

Toang thật rồi!

Rắc hoa ăn mừng luôn đi chứ!

Tần Phong tuyệt vọng chửi ầm lên lão trời già, có cái kiểu chơi người như thế không cơ chứ!?

Mấy ngày trước, hắn vẫn còn đang cật lực vặn ốc vít để sếp của hắn năm sau có thể cưới được vợ bé.

Nào ngờ, hắn lại bị ném vào lò tái tạo một cách khó hiểu, biến thành một đứa trẻ đang phát triển lén lút trong bụng mẹ.

Sau vài ngày thu thập thông tin, hắn phát hiện đây không phải là thế giới ban đầu của mình, mà là một thế giới huyền huyễn tên là Hoang Cổ.

Yêu ma cùng tồn tại, tiên phàm sống chung, đại năng có thể khai sơn đoạn hà, hô phong hoán vũ, quan sát thiên địa, một lời chấn động cửu châu.

Cứ ngỡ với một kẻ tầm thường như hắn, ném ra đường chó còn chẳng thèm ngoái lại, vào trình duyệt web cũng có thể đi lạc, thì sẽ sống không quá ba tập trong thế giới huyền huyễn này.

Nhưng niềm vui bất ngờ ập đến, cha hắn lại là gia chủ của Tần gia.

Tần gia cao thủ như mây, thiên tài xuất hiện lớp lớp, uy chấn Hoang Cổ… được mệnh danh là đệ nhất thế gia Hoang Cổ.

Bối cảnh hùng mạnh cho phép hắn đi nghênh ngang khắp Hoang

Cổ, không có chuyện gì là hét một tiếng "cha" mà không giải quyết được.

Nếu có, thì hét thêm tiếng "mẹ"!

Vị mẫu thân này của hắn lai lịch cũng không nhỏ, là thánh nữ của Thái Bạch Tiên Sơn, một trong tam đại thánh địa.

Nếu gọi cả cha lẫn mẹ đều không ăn thua, trong gia tộc còn có mười vị lão tổ cấp cao thủ trấn giữ.

Chỉ cần không chọc vào mấy tên nhân vật chính biến thái có hào quang nhân vật chính, thì chẳng phải là muốn chơi thế nào thì chơi thế đó sao.

Còn nhân vật chính ư?!

Đúng là đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi!

Tần Phong bắt đầu cảm thấy mình chắc chắn đã nghĩ nhiều rồi, thế giới hiện thực làm sao có thể có loại hack game đó được.

Nỗ lực của mấy đời người không bằng một lần kỳ ngộ của một thằng nhóc ranh, thật là nực cười.

Nào ngờ, giây tiếp theo hắn đã không cười nổi nữa.

Hôm nay, vị mẫu thân chưa từng gặp mặt của hắn vẫn như thường lệ, uống một bát tiên dịch mà Tần gia đã tỉ mỉ điều chế cho nàng.

Tiên dịch này có sức mạnh thần kỳ, uống vào có thể cường hóa tiềm năng của em bé, uống càng nhiều tiềm năng càng mạnh.

Để cho vị tiểu bảo bảo này của Tần gia vừa sinh ra đã thắng ở vạch xuất phát, Tần gia còn không tiếc sử dụng bí pháp trì hoãn ngày sinh của hắn 100 năm.

Hiện tại đã được 97 năm, chỉ còn 3 năm nữa là có thể ra đời.

Chỉ là hôm nay, Tần Phong còn chưa kịp hấp thu thì năng lượng do tiên dịch hóa thành đã bị thứ gì đó hút mất.

Đối phương còn chưa thỏa mãn, bắt đầu điên cuồng cướp đoạt năng lượng trong cơ thể hắn.

Tinh thần hắn lập tức uể oải, còn mệt hơn cả kiếp trước ở một mình với bạn gái hai mươi ngày.

Điều này cũng khiến hắn phát hiện ra nơi đây không chỉ có mình hắn, mà còn có một tiểu quỷ kinh khủng ở bên cạnh.

Nếu cứ để nó hấp thu như vậy, không cần mấy ngày, mình sẽ phải "GG". "Đây rốt cuộc là quái vật gì vậy!?" Tần Phong cảm thấy kinh hãi vô cùng trong lòng, muốn tránh xa con quái vật đáng sợ này.

Nhưng bây giờ chỉ có một không gian nhỏ như vậy, hắn thực sự không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể trơ mắt nhìn năng lượng trong cơ thể bị hấp thu từng chút một.

Đúng lúc này —— Một giọng nói vang lên trong đầu Tần Phong, "Đinh đông, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, hệ thống bắt đầu kích hoạt…" "Con quái vật này chính là nhân vật chính!?" Tần Phong như một lão làng chết lặng, trong lòng dấy lên một nỗi hoảng sợ không tên.

Ai cũng biết, người nhà của nhân vật chính là một nghề nghiệp có độ nguy hiểm cao, không bị diệt khẩu để mở đầu cốt truyện thì cũng là cản trở nhân vật chính nâng cao chiến lực, cuối cùng nhận lấy kết cục bị tế trời.

Dù có thành công ẩn mình sống sót đến cuối cùng, cũng sẽ bị vận mệnh tàn nhẫn đè xuống đất chà đạp đến thân tâm mệt mỏi, từ đó khó mà tái hiện hùng phong.

Dường như để chứng thực suy đoán của Tần Phong, hắn lại có thể nhìn thấy thuộc tính hào quang nhân vật chính của nhị đệ.

Hào quang nhân vật chính cấp sử thi: Hào quang độc quyền của nhân vật chính cấp sử thi vạn năm khó gặp, không có bất kỳ đạo lý nào, đừng hỏi, hỏi chính là thiết lập.

Chỉ số may mắn +9999+ Chỉ số ngộ tính +9999+ Chỉ số tiềm lực +9999+ Chỉ số mị lực +9999+ Tỷ lệ người thân đầu thai 50% Chú thích: Nếu gặp nguy cơ sinh tử, hào quang sẽ kích hoạt thêm buff.

Hiệu quả buff thêm như sau: Chỉ số may mắn +9999+ Chỉ số ngộ tính +9999+ Chỉ số tiềm lực +9999+ Chỉ số mị lực +9999+ Tỷ lệ người thân đầu thai 99.999…% "Vãi chưởng, còn có vương pháp không?

Còn có pháp luật không!?" Tần Phong không nhịn được văng tục, trong lòng gào thét như một con chuột chù.

Rõ ràng hắn mới là người xuyên việt, sao nhị đệ lại thành nhân vật chính!?

Vậy hắn là cái gì!?

Phản diện à!? "Đinh đông, phát hiện Ký chủ là Thiên Mệnh Đại Phản Phái, Hệ Thống Siêu Cấp Vô Địch Đại Phản Phái Vũ Trụ kích hoạt thành công!" Không khí đột nhiên tĩnh lặng… Trong lòng một kẻ khốn khổ nào đó hiện lên một chữ "ĐỆT" thật to.

Làm anh trai song sinh của nhân vật chính đã đủ nguy hiểm rồi, bây giờ còn bắt hắn làm Thiên Mệnh Đại Phản Phái, đây chẳng phải là điển hình của việc xách đèn lồng vào nhà xí tìm phân sao!?

Đồng thời, hắn cũng không thể không suy nghĩ về tương lai phải làm sao.

Không tham tài, không háo sắc, không thu đồ đệ, không lập giáo, có thể ẩn mình thì không ra mặt, có thể trốn thì không khoe khoang, phế tài hay thiên tài đều không chọc, mỹ nữ gặp nạn không cứu, gặp phải đám Diệp, Lâm, Trần, Tiêu, Sở, Tần, Vương, Tô, Phương, Chu thì đi đường vòng.

Còn một điểm quan trọng nhất, tuyệt đối không được cười khà khà khà. "Đinh đông, nhắc nhở thân thiện, căn cứ vào phân tích tính cách Ký chủ của hệ thống, Ký chủ tham tài, háo sắc, thích khoe khoang, cộng thêm vẻ ngoài lẳng lơ ngút trời, thể hiện hết bản sắc nam nhi, tuyệt đối sẽ không cam tâm ẩn cư, làm một người tu thân dưỡng tính thật thà." Tần Phong không nhịn được nữa, lập tức tuôn ra những lời hoa mỹ. "Vãi, mày đùa cái gì vậy, nói những lời như thế lương tâm không đau à?

Tao từ nhỏ đã đặc biệt có lòng yêu thương, biết không hả, thấy cô em hàng xóm tắm rửa, sẽ tốt bụng giúp cô ấy mở cửa sổ cho thoáng khí, thấy lão Vương hàng xóm không có nhà, sẽ giúp ông ta chăm sóc vợ, gặp được cô em nào vô gia cư, sẽ cho cô ấy một mái ấm, bạn bè đều nói tao có tư chất của thừa tướng, nhưng tao chỉ muốn làm một chàng trai nhà bên, âm thầm giúp đỡ hàng xóm sửa chữa đường ống nước…" Nhưng Tần Phong vừa nói xong một phần mười ưu điểm của mình, đã nghe thấy giọng nói của hệ thống vang lên lần nữa. "Đinh đông, gói quà tân thủ Đại Phản Phái phát thành công." "Đinh đông, chúc mừng Ký chủ nhận được hào quang thần cấp, Đại Đế Chi Tư!" "Đinh đông, chúc mừng Ký chủ nhận được công pháp thần cấp, Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết!" "Đinh đông, chúc mừng Ký chủ nhận được đạo cụ sử thi cấp thần thoại, Thẻ Trải Nghiệm Lão Quái Tóc Đỏ Cấp Tối Đa!" Đại Đế Chi Tư: Hào quang thần thoại, sau khi sử dụng sẽ nhận được hiệu quả tăng gấp mười toàn thuộc tính (chú thích: sẽ điều chỉnh hiệu quả tăng gấp mười dựa trên sự tăng trưởng của thuộc tính gốc).

Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết: Công pháp thần thoại, sinh ra từ Vụ Nổ Lớn của vũ trụ, có công hiệu đoạt thiên tạo hóa.

Thẻ Trải Nghiệm Lão Quái Tóc Đỏ Cấp Tối Đa: Đạo cụ sử thi cấp thần thoại, sau khi sử dụng có thể trải nghiệm niềm vui của lão quái tóc đỏ cấp tối đa, trấn áp tất cả những kẻ dám xưng vô địch, ngôn bất bại trên thế gian (chú thích: hiệu quả kéo dài 24 giờ, thời gian hồi chiêu mười năm).

Tần Phong ngơ ngác nhìn thuộc tính đạo cụ, đột nhiên cảm thấy làm phản diện cũng không có gì tệ.

Là huynh đệ thì tới chém ta đi!!

Không được!

Hắn từ nhỏ đã tiếp thu tư tưởng Nho gia, là một quân tử chính trực lớn lên bằng cách đọc «Luận Ngữ», sao có thể tự cam chịu sa ngã làm phản diện. "Hút, hút, hút, chỉ biết hút là giỏi!" Tần Phong phát hiện nhị đệ vẫn đang hút năng lượng của mình, liền tung một cú đá trời giáng vào mặt nó.

Khổng Tử viết: Quân tử bất trọng tắc bất uy (Chú thích: Quân tử ra tay cần phải hạ thủ nặng, nếu không sẽ không thể lập uy…) Một cước tung ra… Nhị đệ không những không ngoan ngoãn mà còn đấm lại hắn một quyền.

Vãi chưởng!

Thằng em này không thể giữ lại lâu được!

Tần Phong nộ khí bùng nổ, lập tức kích hoạt hào quang Đại Đế Chi Tư. "Đinh đông, hào quang Đại Đế Chi Tư khởi động, nhận được hiệu quả tăng gấp mười toàn thuộc tính!" Tần Phong có thể cảm nhận rõ rệt sự thay đổi của cơ thể, các bộ phận đều trở nên mạnh mẽ hơn.

Bốp một tiếng!!

Tần Phong xông lên lại tung một cước, không thể so sánh với lúc trước.

Nhị đệ dường như cảm nhận được sự lợi hại của cú đá này, biết Tần Phong đối diện không dễ chọc, lập tức ngoan ngoãn trở lại, không dám hấp thu năng lượng trong cơ thể hắn nữa.

Chương 2

"Thiên Tuyển Chi Tử cái gì, đồ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh!" Tần Phong trong lòng vô cùng khinh bỉ, lại không nhịn được đá nhị đệ một cước. "Đinh đông, phát hiện Ký chủ đá Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 điểm phản diện." "10 điểm phản diện!?" Tần Phong dựa vào kinh nghiệm đọc tiểu thuyết nhiều năm, thử gọi cửa hàng hệ thống trong tâm trí.

Giây tiếp theo —— Một cửa hàng hệ thống hiện ra trong đầu Tần Phong, bên trong bảo vật lấp lánh ánh vàng, suýt nữa làm mù đôi mắt chó hợp kim titan của hắn.

Vương Bát Chi Khí: Thần cấp, miệng hơi nhếch, khí tràng bung tỏa, có thể khiến nam nhân vì đó mà vào sinh ra tử, vạn lần không chối từ; có thể khiến nữ nhân một lòng một dạ, một chồng nhiều vợ; có thể khiến linh sủng điên cuồng, thề chết đi theo; ngay cả khí linh cũng sẽ vô cớ nhận chủ, giá bán 99999… điểm phản diện; Hắc Hóa Chi Tâm: Thần cấp, có thể dựa vào nộ khí, chiến lực tăng gấp bội vô hạn, giá bán 99999… điểm phản diện; Tế Thiên Pháp Tắc: Thần cấp, thần kỹ bị động, khi người thân bị sát hại, có thể kích hoạt tế thiên pháp tắc, từ đó nhận được thần lực vô thượng, thần cản giết thần, phật cản giết phật, không nhìn đẳng cấp, giá bán 99999… điểm phản diện; ……… "Trông có vẻ đều rất lợi hại, chỉ là cái giá này…" Tần Phong nói không động lòng là giả, nhưng dấu ba chấm dài dằng dặc kia cũng là thật.

Là một quân tử tinh thông tư tưởng Nho gia, tự nhiên phải học cách khắc phục khó khăn.

Khổng Tử viết: Ôn cố nhi tri tân, khả dĩ vi sư hĩ (Chú thích: Cần phải thường xuyên hoạt động, dù là đánh cùng một người, cũng có thể mỗi lần có trải nghiệm mới, một mình có thể dùng như một người thầy).

A đù!!

Tần Phong cảm thấy nhị đệ dường như lại không ngoan, nhấc chân nhỏ lên lại đá vào mặt nó. "Đinh đông, phát hiện Ký chủ đá Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 điểm phản diện…" Do Tần Phong hiện tại vẫn còn đang phát triển lén lút trong bụng mẹ, đánh mấy cái đã mệt lả, chỉ có thể gọi hệ thống chuẩn bị tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết để hồi mana. "Đinh đông, Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết bắt đầu truyền thụ!" Ầm ầm ầm!!

Trong nháy mắt, một luồng thông tin khổng lồ như thủy triều rót vào đầu Tần Phong, kinh mạch trong cơ thể cũng hiện lên trong não, sự huyền bí về cách vận hành công pháp như thể được khắc sâu vào tâm trí, muốn quên cũng không quên được. "Công pháp này có lợi hại không!?" Tần Phong hiện tại vẫn chưa biết hệ thống tu luyện của thế giới Hoang Cổ, tự nhiên cũng không phân biệt được công pháp tốt xấu, liền bắt đầu tu luyện theo phương pháp trong đầu.

Ầm!!

Tần Phong lập tức nhập định, đầu óc trống rỗng.

Năng lượng xung quanh cũng như cuồng phong bị hút vào cơ thể, dọa cho nhị đệ trốn trong góc bụng mẹ run lẩy bẩy. "Tiểu quỷ cuối cùng cũng yên tĩnh rồi!" Phu nhân của Tần gia chủ, nguyên là thánh nữ của Thái Bạch Tiên Sơn một trong tam đại thánh địa, Vân Tịch Nguyệt ánh mắt đầy từ ái, rất nhẹ nhàng xoa bụng mình đang nhô lên.

Vừa rồi tiểu quỷ ở bên trong nghịch ngợm, làm nàng khổ sở không ít. "Hả!!" Vân Tịch Nguyệt đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, tiểu quỷ trong bụng lại đang hấp thu linh khí, mà còn là loại hấp thu rất có quy luật, giống như đang tu luyện công pháp nào đó.

Bạn Sinh Công Pháp!!

Bốn chữ lớn hiện lên trong đầu Vân Tịch Nguyệt, niềm vui trên mặt không thể che giấu.

Tại Hoang Cổ, công pháp được chia thành sáu cấp, từ thấp đến cao là Hoàng, Huyền, Địa, Thiên, Thánh cấp, Thần cấp.

Bốn cấp Thiên, Địa, Huyền, Hoàng đều do võ học tông sư sáng tạo, người tu luyện có thể tu luyện đến cảnh giới đại viên mãn.

Phía trên là Thánh cấp, Thần cấp, thì cần phải cảm ngộ thiên địa pháp tắc mới có thể sáng tạo ra, chỉ là ngoài người sáng tạo ra không ai có thể tu luyện nó đến cảnh giới đại viên mãn.

Tối đa chỉ là vô hạn tiếp cận, cũng có nghĩa là không thể phát huy một trăm phần trăm sát thương.

Chỉ có thể đứng trên vai người khổng lồ để nhìn thế giới, muốn trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ có sáng tạo ra công pháp thuộc về mình mới có thể đạt đến cảnh giới đại viên mãn.

Mà đứa bé chưa chào đời đang ở trong trạng thái tiên thiên, nghe nói có thể cảm nhận được sự tồn tại của pháp tắc giữa trời đất.

Chỉ là lúc này đứa bé còn trong trạng thái vô ý thức, căn bản sẽ không chủ động đi tu luyện, người có được bạn sinh công pháp có thể nói là vạn năm khó gặp.

Nhưng một khi đứa bé bắt đầu tu luyện, thấp nhất cũng là công pháp Thánh cấp khởi điểm, còn có độ phù hợp một trăm phần trăm, sinh ra đã thắng ở vạch xuất phát, chắc chắn là tuyệt thế thiên kiêu.

Đây cũng là lý do vì sao Tần gia không tiếc trả giá lớn như vậy, cũng phải dùng bí pháp trì hoãn Tần Phong 100 năm mới sinh ra.

Ngoài việc để đứa bé thắng ở vạch xuất phát, còn là để nâng cao tỷ lệ thành công, cược vào cơ hội vạn năm khó gặp này. "Bảo bối, con thật biết làm mẹ nở mày nở mặt!" Vân Tịch Nguyệt vui mừng khôn xiết, biết rằng địa vị của mình ở Tần gia không ai có thể lay chuyển được, cho dù những lão tổ tông kia gặp nàng, cũng phải khách khí gọi một tiếng công thần.

Bảo bối của nàng đang tự sáng tạo công pháp trên cả Thiên giai, đối với một đại gia tộc mà nói, tuyệt đối là sự tồn tại để kéo dài khí vận, như trấn tộc chi bảo.

Rất nhanh —— Mấy vị lão tổ của Tần gia nhận được tin tức, lần lượt dừng bế quan đến thăm hỏi. "Tịch Nguyệt, ngươi là đại công thần của Tần gia chúng ta!" "Ngàn vạn lần đừng có gánh nặng tâm lý gì cả, có yêu cầu gì cứ nói, lên trời xuống biển cũng không làm khó được Tần gia chúng ta." "Ở có quen không, không quen lão phu lập tức ra lệnh, sao chép Thái Bạch Tiên Sơn y như thật, cho ngươi có cảm giác như về nhà." "Sao mỗi ngày chỉ có một bát tiên dịch?

Để nhà họ Vương bên cạnh nhìn thấy lại tưởng Tần gia chúng ta uống không nổi, thêm một bát nữa, mỗi giờ một bát." "………" Ngay khi các vị lão tổ đang nói không ngớt, một tiếng hừ lạnh đột nhiên vang lên bên tai họ. "Tất cả cút về tu luyện, nếu dọa đến tiểu quỷ, ta sẽ treo các ngươi lên cây cổ thụ nghiêng ở cổng lớn Tần gia mà đánh!" Mấy vị lão tổ lập tức tan tác như chim vỡ tổ, giống như đám học sinh hư gặp phải giáo viên chủ nhiệm.

Đừng nhìn họ đã lớn tuổi, người nhỏ nhất cũng mấy nghìn tuổi, nhưng người này chính là nhị lão tổ của Tần gia họ, trước mặt ông, họ chỉ là một đám trẻ con.

Nếu thật sự bị ông treo lên cây cổ thụ nghiêng ở cổng mà đánh, sau này còn mặt mũi nào ra ngoài gặp người khác! "Bái kiến lão tổ tông!" Vân Tịch Nguyệt vội vàng chuẩn bị quỳ xuống hành lễ, không ngờ lại kinh động cả nhị lão tổ.

Nhưng chưa kịp quỳ xuống, đã bị một luồng lực mềm mại ngăn lại. "Ngươi đang mang thai, những lễ nghi rườm rà này miễn đi, hãy dưỡng thai cho tốt.

Đứa trẻ này cảm ngộ công pháp từ pháp tắc không hề tầm thường, tràn đầy tạo hóa vô cùng, lão phu thấy nó có Đại Đế Chi Tư." Nhị lão tổ không hiện thân, chỉ để lại giọng nói uy nghiêm.

Đồng thời, toàn bộ Tần gia cũng bắt đầu hành động, vô số đệ tử tinh nhuệ và cao thủ được điều đến, bảo vệ Vân Tịch Nguyệt ba lớp trong ba lớp ngoài, cho dù một con muỗi bay qua cũng phải tra rõ là đực hay cái. "Con trai ta có Đại Đế Chi Tư!!" Bên cạnh Vân Tịch Nguyệt có một nam tử vạm vỡ cứ cười ngây ngô không ngớt, hắn chính là gia chủ đương đại của Tần gia, cũng là người cha hờ của Tần Phong, Thạch Trung Ngọc. "Cái tướng chết bằm!" Vân Tịch Nguyệt liếc mắt một cái đầy phong tình, khiến Thạch Trung Ngọc suýt nữa thì tâm viên ý mã, muốn cho con trai sớm hiểu cái gì gọi là thương cho roi cho vọt.

Nhưng nghĩ đến tầm quan trọng của tiểu quỷ này đối với gia tộc, chỉ có thể cất đi cây roi của người cha nghiêm khắc, mong rằng tiểu quỷ có thể thấu hiểu nỗi khổ của cha, mau chóng chui ra ngoài.

Chỉ là Tần Phong hoàn toàn không có ý định ra ngoài, mỗi ngày đều sống một cuộc sống ba điểm một đường.

Ăn cơm, ngủ, đánh đệ đệ… "Phu nhân, cố lên!" Ba năm thời gian trôi qua vội vã, cuối cùng cũng đến ngày Tần Phong ra đời.

Toàn bộ Tần gia bận rộn, tất cả đệ tử tinh nhuệ cũng nghiêm chỉnh chờ đợi, sự việc liên quan đến việc Tần gia có thêm một vị thiên kiêu, phàm là phát hiện kẻ khả nghi đều chém trước tâu sau. "Sao vẫn chưa xong vậy!" Thạch Trung Ngọc lo lắng đi đi lại lại ngoài cửa, nghe tiếng vợ la hét xé lòng trong phòng mà cảm thấy đau lòng.

Chương 3

"Đừng căng thẳng, không sao đâu!" Mấy vị lão tổ Tần gia tỏ ra mình là người từng trải, rất bình tĩnh ngồi uống trà trong sân, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa phòng, cho thấy họ cũng không bình tĩnh như vậy.

Bạn sinh công pháp tuy hiếm có, nhưng Tần gia họ là đệ nhất thế gia Hoang Cổ, vẫn có thể tìm ra được vài bản.

Điều họ thực sự quan tâm là Tần Phong, có thể trong bụng mẹ cảm ngộ ra bạn sinh công pháp, vừa sinh ra đã tu luyện thần công đạt đến cảnh giới đại viên mãn, lớn lên sẽ là tồn tại vô địch cùng cấp.

Tương đương với vũ khí hạt nhân, không có gia tộc nào chê nhiều cao thủ như vậy.

Huống chi ở Hoang Cổ là thế giới cường giả vi tôn, muốn gia tộc cường thịnh không suy, tự nhiên là càng nhiều càng tốt, họ đặt hy vọng lớn vào tiểu quỷ chưa ra đời này.

Lúc này —— Tần Phong phát hiện nhị đệ muốn mưu đồ soán vị làm đại ca, tức đến mức tung một cước đá nó sang một bên.

Từ khi hắn kích hoạt hào quang Đại Đế Chi Tư và tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, mỗi ngày đều mưa gió không ngừng đánh đệ đệ, thành công thiết lập uy nghiêm của đại ca.

Bây giờ tiểu quỷ kia chỉ cần cảm ứng được hắn động đậy một chút, là lập tức co rúm trong góc run lẩy bẩy, tiên dịch mỗi ngày cũng để hắn hấp thu trước, đợi hắn ăn no uống đủ mới dám hấp thu chút thức ăn thừa.

Còn điểm phản diện của hắn, sau ba năm không ngừng đánh đệ đệ, đã tích lũy được 3 vạn 3 ngàn 2 trăm điểm, chỉ chờ ra ngoài tiêu xài một phen. "Ba năm chi kỳ đã đến, ta nên ra đời rồi!" Tần Phong dường như nhìn thấy ánh sáng phía trước, nóng lòng muốn mau chóng ra ngoài. "A á…" Vân Tịch Nguyệt nằm trên giường không ngừng giãy giụa, tay nhỏ nắm chặt ga giường, gần như sắp bị tiểu quỷ này hành hạ đến phát điên.

Cùng với một tiếng hét thảm thiết vang lên, Vân Tịch Nguyệt cuối cùng cũng đạt đến giới hạn, Tần Phong cũng theo đó ra đời, lớn tiếng tuyên bố sự ra đời của mình với thế giới Hoang Cổ này.

Chỉ là hiện tại hắn vẫn chưa thể phát ra âm thanh, lọt vào tai người khác chính là tiếng khóc vang dội. "Oa oa oa…" "Ra rồi, ra rồi, con trai ta Tần Phong ra đời rồi!" Thạch Trung Ngọc ngoài phòng kích động nói năng lộn xộn, tảng đá lớn trong lòng cũng được đặt xuống.

Cũng không biết là trong cõi u minh đã có số mệnh, hay vì lý do nào khác, sau khi người nhà Tần gia thương lượng đã đặt tên cho Tần Phong là Tần Phong. "Đinh đông, hệ thống phát hiện Thiên Mệnh Đại Phản Phái ra đời, thiên địa dị tượng độc quyền được sắp xếp!" Ầm ầm ầm!!

Bầu trời đột nhiên sấm chớp vang dội, bầu trời trong xanh vạn dặm biến thành mây đen dày đặc, sắc trời cũng đột nhiên tối sầm lại, trên bầu trời còn xuất hiện một vầng trăng máu quỷ dị.

Trời có dị tượng, yêu nghiệt xuất thế! "Thiên địa dị tượng, con trai ta Tần Phong quả nhiên có Đại Đế Chi Tư!" Thạch Trung Ngọc kích động ngửa mặt lên trời cười to, dường như muốn tuyên bố tin tốt này cho cả thế giới.

Đệ tử Tần gia xung quanh cũng lần lượt tiến lên, chúc mừng gia chủ sinh được một người con trai tốt.

Chỉ là mấy vị lão tổ Tần gia đáng lẽ phải vui mừng, đều nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào vầng trăng máu trên trời.

Huyết nguyệt xuất, yêu nghiệt hiện!

Huyết nguyệt hiện, quốc chi tương suy, khí tẫn, như trụy ngục.

Nguyệt nhược biến sắc, tương hữu tai kiếp, thanh vi cơ nhi ưu, xích vi tranh dữ binh, hoàng vi đắc nhi hỉ, bạch vi hạn dữ tang, hắc vi thủy, nhân bệnh thả tử.

Báo hiệu rằng, nhân gian chính khí yếu, tà khí vượng, oán khí thịnh, lệ khí cường, phong vân kịch biến, sơn hà bi minh, thiên hạ động đãng, hỏa quang tây khởi. "Đứa trẻ này e rằng sẽ mang đến một kiếp nạn cho Hoang Cổ!" Mấy vị lão tổ Tần gia sắc mặt nghiêm trọng nhìn nhau, bảo họ từ bỏ thiên kiêu nhà mình hiển nhiên là không thể.

Nếu một đại kiếp không thể tránh khỏi, vậy Tần gia họ sẽ chọn chiến đấu.

Các thế lực khác ở Hoang Cổ cũng nghiêm nghị nhìn vầng trăng máu trên trời, vội vàng phái thuộc hạ đi dò la xem nhà ai sinh ra yêu nghiệt, đồng thời cũng không thể không mưu tính cho đại kiếp sắp tới, khiến cho Hoang Cổ vốn yên bình bắt đầu nổi sóng ngầm.

Lúc này —— Tần Phong đã được dọn dẹp sạch sẽ, bế đến trước mặt Thạch Trung Ngọc. "Đây là ông bố hờ của mình, xấu quá!" Tần Phong nhìn thấy ông bố hờ, giấc mơ mỹ nam tử lập tức tan vỡ, với gã đàn ông thô kệch ngũ đại tam thô này, thật sự nghi ngờ mẹ hắn có phải vì báo thù ông ta mới sinh con trai cho ông ta không.

Tuy nhiên khi nhìn thấy bà mẹ mặt mày xanh xao trên giường, tâm trạng thất lạc cuối cùng cũng có chút an ủi.

Mày như thúy vũ, da như bạch tuyết, eo như thúc tố, răng như hàm bối, tuyệt đối là mỹ nhân cổ trang đẹp nhất hắn từng thấy, xem ra sau này nhan sắc của hắn sẽ không quá tệ, dựa vào mặt kiếm cơm chắc không có vấn đề gì lớn. "Tốt, tốt, tốt, con trai ta Tần Phong quả nhiên có Đại Đế Chi Tư!" Thạch Trung Ngọc sau khi kiểm tra căn cốt của con trai, cười đến không ngậm được miệng.

Hết cách!

Căn cốt của con trai hắn thực sự quá kinh khủng, so với những đứa trẻ mới sinh khác mạnh hơn cả chục lần.

Thêm vào đó, nó đã bắt đầu tu luyện vô thức trong bụng mẹ, vừa sinh ra đã có tu vi Khí Huyết cảnh lục trọng, cho dù là những đứa trẻ thiên tài tám chín tuổi trong tộc cũng không thể so sánh với con trai hắn.

Đúng lúc này —— Bà mụ đột nhiên kinh hô một tiếng, "Ai da, trong bụng phu nhân còn một đứa nữa, đây là song sinh!" "Song sinh!!" Mọi người trong Tần gia lập tức không bình tĩnh được nữa.

Họ cứ tưởng Vân Tịch Nguyệt chỉ mang thai một đứa, không ngờ lại là song sinh.

Ngược lại nghĩ, đứa đầu tiên đã kinh khủng như vậy, vừa cảm ngộ công pháp trên Thiên giai, vừa gây ra thiên địa dị tượng, lại còn có Đại Đế Chi Tư.

Là huynh đệ cùng một bào thai với nó, xem ra tư chất cũng phi thường kinh khủng!?

Ngay khi mọi người đang tràn đầy kỳ vọng, bà mụ sau khi kiểm tra lại lắc đầu, nói rằng đứa thứ hai tạm thời không muốn ra.

Nó không phải muốn chứng tỏ mình có cá tính, nó muốn nói cho người ta biết, dinh dưỡng nó đã mất, nó nhất định phải tự tay lấy lại, căn phòng đôi này nó chiếm chắc rồi. "Không muốn ra là có ý gì!?" Thạch Trung Ngọc ngay lập tức không bình tĩnh được nữa, đưa bàn tay to khỏe của mình ra, tóm lấy cổ áo bà mụ, bắt bà ta dù thế nào cũng phải đỡ đẻ cho đứa thứ hai ra. "Cái này…" Bà mụ cảm thấy vô cùng khó xử, vừa rồi bà đã kiểm tra qua.

Đứa thứ hai bây giờ còn quá nhỏ, rõ ràng là dinh dưỡng không đủ, nếu bây giờ cưỡng ép đỡ đẻ, chắc chắn sẽ là một đứa trẻ sinh non bẩm sinh không đủ tháng, ít nhất cũng phải nuôi thêm ba năm nữa.

Ba năm!!

Ba năm sau lại ba năm nữa!!

Thạch Trung Ngọc nghe xong lập tức sụp đổ, không ngờ còn phải đợi thêm ba năm.

Nhưng cho dù trong lòng có một trăm cái không muốn, cũng không thể không vì đại cục mà suy nghĩ, chỉ có thể lại lần nữa thi triển bí thuật trì hoãn đứa thứ hai ba năm mới sinh ra. "Huyền huyễn này có chút không đứng đắn, còn có thể sinh một nửa giữ lại một nửa?!" Tần Phong ở một bên đứng hình, trong lòng cũng bắt đầu điên cuồng gào thét.

Chương 4

Có nội gián!!

Mau nhét ta trở lại đi, ta còn có thể tiếp tục đánh nhị đệ… "Con trai ngoan, gọi ba ba, ba ba!" Thạch Trung Ngọc trêu đùa Tần Phong trong tã lót, trải nghiệm niềm vui lần đầu làm cha.

Chỉ là Tần Phong chẳng hề nể mặt ông bố hờ này, mỗi khi ông ta bắt mình gọi ba, hắn lại ngây thơ vô hại đáp một tiếng, khiến ông bố mặt mày đen kịt, bà mẹ thì cười đến nghiêng ngả.

Nhưng ông bố vẫn không biết mệt, mỗi ngày đều phải gọi mấy chục lần. "Đồ trẻ con!" Tần Phong lười để ý đến ông bố tấu hài này, gọi hệ thống mở cửa hàng hệ thống.

Từ khi hắn ra đời, phát hiện tốc độ tu luyện đã chậm lại, theo lời hệ thống, ở trong bụng mẹ sở dĩ tốc độ tu luyện nhanh, ngoài có tiên dịch hỗ trợ, còn có bà mẹ cao thủ ở bên cạnh phụ trợ.

Bây giờ hắn ra đời rồi, mọi thứ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhưng hắn cũng chỉ có hơn ba vạn điểm phản diện, thực sự không mua được phương pháp nào để nhanh chóng nâng cao tu vi.

Hệ thống đột nhiên mở miệng nói: "Đề nghị Ký chủ mua hào quang ngộ tính, có thể tăng ngộ tính của bản thân, chỉ cần lĩnh ngộ được áo nghĩa của Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết tầng trời thứ nhất, tu luyện chắc chắn sẽ làm ít công to." Hào quang ngộ tính: Có thể tăng ngộ tính của Ký chủ lên gấp trăm lần, giá đổi: 3 vạn điểm phản diện, hiệu quả duy trì một tháng.

Gấp trăm lần ngộ tính!?

Cho dù là một con lợn tăng gấp trăm lần ngộ tính cũng thành thiên tài, huống chi là loại siêu cấp thiên tài như hắn được ngâm trong tiên dịch cả trăm năm.

Tần Phong suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý đổi.

So với việc nhanh chóng nâng cao tu vi, hắn càng muốn mau chóng lĩnh ngộ Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết.

Theo ghi chép trong đầu hắn, nếu có thể lĩnh ngộ toàn bộ Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, sẽ là tồn tại bất tử bất diệt.

Cho dù bị người ta giết chết, cũng có thể nhỏ máu sống lại.

Thực sự là thần công bắt buộc phải có cho phản diện để giết người cướp của, tơ tưởng vợ người khác.

Phỉ!

Hắn là quân tử chính trực đọc «Luận Ngữ», sao có thể tự cam chịu sa đọa làm phản diện! "Đinh đông, chúc mừng Ký chủ đã tiêu 3 vạn điểm phản diện, đổi thành công một tháng hào quang ngộ tính!" Ầm ầm ầm!!

Tần Phong chỉ cảm thấy trong đầu đột nhiên nổ vang, linh hồn có cảm giác xuất khiếu hoảng hốt, trước đây có rất nhiều chỗ không hiểu về tu luyện, bây giờ nhẹ nhàng đã nghĩ thông suốt.

Xuân đi thu lại đến… Lại ba năm nữa trôi qua vội vã.

Tần Phong đã ba tuổi, lớn lên thành một tiểu khả ái trắng trẻo mập mạp, dựa vào hình tượng ngây thơ vô hại của mình, cùng với kinh nghiệm đối nhân xử thế học được từ kiếp trước, gặp ai cũng mỉm cười chào hỏi, ở Tần gia sống phải gọi là thuận buồm xuôi gió.

Bất kể là tiểu tỷ tỷ độc thân, hay là tiểu tức phụ đã kết hôn, gặp hắn đều sẽ chủ động bế lên hôn một cái.

Là một quân tử chính trực đọc «Luận Ngữ», tự nhiên hiểu thế nào là có qua có lại, cho nên mỗi lần tiểu tỷ tỷ hôn hắn xong, hắn đều sẽ hôn lại tiểu tỷ tỷ một cái.

Chỉ là hệ thống mỗi lần đều oan uổng hắn, nói hắn là lão sắc phê chiếm tiện nghi của tiểu tỷ tỷ, còn nhất quyết cho hắn 1 điểm phản diện.

Hắn là loại người này sao!?

Hắn cho dù có cái tâm đó, cũng không có công cụ gây án a!

Hơn nữa, hắn còn có một nhị đệ là Thiên Tuyển Chi Tử, nào có tâm tư nghĩ đến những chuyện linh tinh này.

Từ khi nhị đệ một mình độc chiếm phòng đôi, quả thực là trâu con ngồi máy bay, ngầu lên tận trời.

Không chỉ thành công cảm ngộ được thiên địa pháp tắc, đang tự mình suy diễn công pháp trên Thiên giai độc quyền, trên bầu trời còn thỉnh thoảng có hư ảnh long phượng vờn quanh, phát ra từng trận long ngâm phượng minh.

Động tĩnh còn lớn hơn nhiều so với lúc hắn ra đời!

Cũng khiến cho cả Tần gia vô cùng vui mừng, không ngờ một bào thai lại ra hai vị thiên kiêu.

Càng kinh động đến thủy tổ đã bế quan nhiều năm, tự mình đặt tên cho nhị đệ là Tần Hạo, một người đàn ông chưa ra đời đã dám chiếm cả bầu trời.

Đối mặt với nhị đệ không nói đạo lý như vậy, Tần Phong trong ba năm không dám có chút lơ là, lợi dụng mỗi phút mỗi giây để nâng cao tu vi của mình.

Có lẽ trong mắt người khác hắn và nhị đệ là yêu nghiệt cùng cấp, nhưng người nhà mình hiểu chuyện nhà mình.

Hắn ở trong bụng mẹ căn bản không lĩnh ngộ ra bạn sinh công pháp, chỉ lĩnh ngộ ra được con đường hack game.

Cũng có nghĩa là hắn và Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, căn bản không đạt đến cảnh giới đại viên mãn, không thể làm được cái gọi là đồng cấp vô địch.

Ở vạch xuất phát hắn đã thua nhị đệ một đoạn dài, không muốn sau này bị tế trời hoặc bị giết chết, phải nắm chặt thời gian nâng cao tu vi.

Hiện tại hắn đã lĩnh ngộ được tầng trời thứ nhất của Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, tu vi cũng đột phá đến Khí Huyết cửu trọng, chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá đến Khai Nguyên cảnh, khai mở đan điền để tích trữ linh lực của bản thân.

Khai Nguyên cảnh ở tuổi lên ba, sẽ làm mới kỷ lục của Hoang Cổ. "Đột phá Khai Nguyên ngay lúc này, phá cho ta!!" Tần Phong đang ngồi xếp bằng trên giường đột nhiên mở mắt, hét lớn một tiếng, vận chuyển toàn thân linh lực cuồng bạo tấn công đan điền của mình.

Ầm!!

Một tiếng va chạm kinh khủng nổ vang trong cơ thể Tần Phong, trong đan điền xuất hiện một bầu trời sao mờ mịt.

Linh khí xung quanh cũng như thủy triều điên cuồng tràn vào đan điền, hóa thành linh lực thắp sáng bầu trời sao mờ mịt này, khiến nó ẩn chứa một luồng tạo hóa chi lực sinh sôi không ngừng. "Hô hô, đột phá Khai Nguyên cảnh nhất trọng rồi!" Tần Phong thở ra một hơi dài, mạnh hơn trước đó cả chục lần.

Hơn nữa từ khi lĩnh ngộ tầng trời thứ nhất của Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, khả năng hồi phục của hắn so với người cùng cấp mạnh hơn rất nhiều, lại tiến thêm một bước đến việc tơ tưởng vợ người khác, à không, là bất tử bất diệt. "Tính thời gian, nhị đệ chắc cũng sắp ra đời rồi nhỉ!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn mặt trăng lẩm bẩm, ba năm không gặp, đối với nhị đệ càng ngày càng nhớ nhung.

Từ ba năm trước khi nhị đệ độc chiếm phòng đôi, nguồn điểm phản diện của hắn đã mất.

Mặc dù theo định luật phản diện của hệ thống, bắt nạt người khác cũng có thể nhận được điểm phản diện, nhưng đáng tiếc là quá ít, căn bản không thể so sánh với nhị đệ, một Thiên Tuyển Chi Tử.

Ví dụ như hắn bị các tiểu tỷ tỷ, tiểu tức phụ của Tần gia chiếm tiện nghi ba năm, cũng chỉ kiếm được hơn 1000 điểm tiền công cực khổ, xa không bằng đánh nhị đệ một trận kiếm được nhiều hơn.

Chương 5

"Em trai ngu ngốc của ta, ngươi có biết ba năm nay ca ca đã sống thế nào không!?" Tần Phong nhìn vào 4300 điểm phản diện mà hệ thống hiển thị, là do hắn vất vả tích cóp được, trong ba năm không dám dùng một điểm nào, chính là sợ hào quang khắc người thân của nhị đệ đột nhiên khởi động, gây ra chuyện diệt tộc gì đó.

Nhưng may mà nhị đệ sắp ra đời rồi, cũng đến lúc hắn cường hóa bản thân một chút.

Tần Phong nóng lòng mở cửa hàng hệ thống, đã sớm nhắm vào một bộ thân pháp thần cấp tên là Mị Ảnh Tiêu Dao, chỉ là hiện tại điểm số của hắn có hạn, chỉ có thể mua quyển thứ nhất.

Về phần tại sao không chọn tu luyện công pháp của gia tộc, đã kích hoạt hệ thống rồi, còn đi lãng phí thời gian học tập, có phải là ngốc không!

Đổi luôn, không thơm sao?!

Mị Ảnh Tiêu Dao: Quyển thứ nhất, học thành có thể thân nhẹ như yến, đạp tuyết vô ngân (giá đổi: 4000 điểm phản diện).

Làm sói phải luyện răng tốt, làm cừu phải luyện chân giỏi!

Đối mặt với loại Thiên Tuyển Chi Tử không nói đạo lý như nhị đệ, hắn chỉ có thể quyết tâm làm người đàn ông nhanh nhất Hoang Cổ.

Chỉ cần phát hiện có gì đó không ổn, hắn có thể lập tức bỏ chạy. "Đinh đông, chúc mừng Ký chủ đã tiêu 4000 điểm phản diện, đổi thành công quyển thứ nhất của Mị Ảnh Tiêu Dao!" Trước mắt Tần Phong lập tức hiện ra một bóng người, đạp những bước chân tinh diệu di chuyển nhanh chóng, thân hình biến hóa cũng khiến người ta hoa mắt không thể chạm tới, khoảng cách để hắn trở thành người đàn ông nhanh nhất Hoang Cổ lại tiến thêm một bước… Ngày hôm sau.

Tin tức Tần Phong đột phá Khai Nguyên cảnh truyền đến, như sấm nổ vang vọng khắp Tần gia.

Khai Nguyên cảnh lúc ba tuổi, tuyệt đối là trước nay chưa từng có! "Tốt, tốt, tốt, con trai ta Tần Phong quả nhiên có Đại Đế chi tư!" Tiếng cười phấn khích của Thạch Trung Ngọc vang vọng khắp Tần gia, hận không thể gặp ai cũng khoe một câu con trai ta Tần Phong có Đại Đế chi tư.

Tần Phong thấy cảnh này, trong lòng hoảng vãi chưởng.

Trong ký ức, có một người cha của nhân vật phản diện cũng y như vậy, suốt ngày treo câu "con trai có Đại Đế chi tư" bên miệng, cuối cùng thành công thu hút sự chú ý của nhân vật chính. "Phong nhi, con giỏi lắm!" Vân Tịch Nguyệt vác cái bụng lớn đi tới, cưng chiều đưa tay xoa đầu Tần Phong.

Đối với đứa con trai cả vừa hiểu chuyện vừa chăm chỉ này, nàng không biết phải yêu thích đến mức nào.

Kể từ khi Tần Phong ra đời, hắn chưa bao giờ khiến nàng phải bận tâm.

Trẻ con nhà người ta lúc nhỏ có thể khóc lóc om sòm khiến phụ huynh suy sụp, nhưng con trai nàng thì lại không khóc không quấy, đói bụng, đi vệ sinh còn chủ động nhắc nhở, lớn lên lại càng chăm chỉ tu luyện, đích thị là "con nhà người ta" trong truyền thuyết.

Tần Phong không nhịn được đảo mắt một vòng, trong lòng bắt đầu gào thét điên cuồng.

Một nhóc con ba tuổi ngày đêm khổ tu suốt ba năm để đột phá

Khai Nguyên cảnh nhất trọng, phá vỡ kỷ lục chưa từng có ở Hoang Cổ, là vì ước mơ ư?

Hay là vì trách nhiệm?!

Đều không phải!!

Là vì hắn có một thằng em trai không nói lý lẽ, hắn không muốn bị liên lụy đến mức chết yểu!

Ngay lúc cả nhà ba người đang vui vẻ hòa thuận, cha hiền con thảo thì Vân Tịch Nguyệt đột nhiên lộ vẻ đau đớn, chỉ cảm thấy trong bụng một trận đau đớn cuộn trào.

Cùng lúc đó, bên ngoài cũng bắt đầu nổi gió lớn, sấm chớp rền vang, mây đen giăng kín, từng tràng tiếng rồng ngâm phượng hót vang vọng hư không, ảo ảnh rồng phượng vốn đang lượn lờ cũng trở nên ngưng thực. "Phu nhân sắp sinh rồi!!" Người Tần gia đã có kinh nghiệm lần trước, lập tức nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

Từng thị nữ được huấn luyện bài bản bắt đầu bận rộn, đệ tử tinh anh của Tần gia bắt đầu cảnh giới cao độ, đề phòng có kẻ uy hiếp đến hy vọng tương lai của Tần gia bọn họ. "Thằng em ngu ngốc của ta, cuối cùng mày cũng chịu ra đời rồi!" Tần Phong phấn khích đến mức thở dốc, nóng lòng muốn gặp mặt nhị đệ.

Lão đa Thạch Trung Ngọc cũng vô cùng hưng phấn, đối với đứa con thứ hai này có thể nói là vừa giận vừa mừng.

Giận là vì nó không biết thông cảm cho nỗi khổ của lão đa, cứ phải trì hoãn ba năm mới chịu ra đời; mừng dĩ nhiên là vì mình lại có thêm một đứa con trai ngoan, cũng không biết có Đại Đế chi tư hay không.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm chớp trên trời không dứt, trong phòng tiếng hét thảm của Vân Tịch Nguyệt vang lên liên hồi, nhưng đứa con thứ hai vẫn không có ý định ra ngoài.

Ảo ảnh rồng phượng cũng đang bay lượn trên không trung một cách vội vã, dường như có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra. "Sinh đứa thứ hai rồi, sao còn khó sinh như vậy!?" Tần Phong rất nhanh đã nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, nghi ngờ có phải hào quang khắc người thân của nhị đệ đã khởi động rồi không.

Hào quang vừa bật, người thân về trời!

Ầm ầm ầm!!

Lại một tiếng sấm chớp nữa vang lên, kèm theo đó là một luồng uy áp kinh khủng giáng xuống, khiến mọi người cảm giác như có một ngọn núi lớn đè lên người, cũng làm cho việc sinh nở càng thêm khó khăn. "Kẻ nào!!" Thạch Trung Ngọc nổi giận tại chỗ, năng lượng cuồng bạo từ trong cơ thể tuôn ra.

Đệ tử Tần gia cũng lập tức đầy ắp nộ khí, hội tụ năng lượng của mọi người để chống lại luồng uy áp này.

Chỉ là luồng uy áp này thật sự quá đáng sợ, cho dù toàn bộ người Tần gia liên thủ cũng không phải là đối thủ.

Mắt thấy sắp không chống đỡ nổi, trong Tần gia cũng bộc phát ra bảy tám luồng uy áp kinh khủng.

Giọng nói lạnh lùng của nhị tổ vang lên: "Lão cá chạch kia, ngươi muốn khai chiến với ta sao!?" "Ha ha...

Lão phu chỉ thử tu vi của các vị hiền điệt một chút thôi!" Một lão giả tóc trắng mặc long bào xuất hiện trên không trung, nếu không phải đã chứng kiến thủ đoạn vừa rồi của lão, chỉ dựa vào vẻ ngoài hiền từ của lão, rất khó để liên hệ lão với kẻ có ý đồ xấu. "Long bào?

Hoàng đế Đại Việt!!" Tần Phong đã không còn là một kẻ ngây ngô nữa, trong ba năm ngoài tu luyện ra, hắn cũng đã có chút hiểu biết về Hoang Cổ.

Ở Hoang Cổ, các thế lực nhiều không đếm xuể, thế gia, môn phái, bộ lạc, bang phái, chư tử bách gia...

Để phát triển thực lực của bản thân, tranh đoạt nhiều tài nguyên tu luyện hơn, các thế lực cũng sẽ kết hợp lại thành quốc gia.

Ví dụ như Đại Việt Hoàng Triều, quốc gia lớn nhất Hoang Cổ này, chính là do vô số thế gia tạo thành.

Tần gia cũng là thế gia lợi hại nhất trong số đó, nên được gọi là đệ nhất thế gia Hoang Cổ.

Chương 6

Có chút giống với môn phiệt sĩ tộc thời Tùy Đường, cũng là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt của kẻ thống trị.

Biết đối phương là ai, cũng không khó để hiểu tại sao lão lại làm vậy.

Tần gia liên tiếp sinh ra hai vị thiên kiêu, hoàng tộc Đại Việt sao có thể không cảm thấy bị uy hiếp. "Vị này chính là đại công tử của Tần gia phải không!?" Hoàng đế Đại Việt như thể không có chuyện gì xảy ra, cười tủm tỉm từ trên không hạ xuống, nhìn thấy Tần Phong càng không nhịn được đưa tay ra sờ.

Vụt một tiếng!!

Tần Phong lập tức dùng Mị Ảnh Tiêu Dao, nhanh chóng lùi lại giữ khoảng cách an toàn.

Chỉ bằng việc lão có ý định giết nhị đệ vừa rồi, hắn không dám tiếp xúc với lão.

Lỡ như bị ảnh hưởng bởi hào quang khắc người thân của nhị đệ, chẳng phải mình sẽ đi Lĩnh cơm hộp sao. "Đây là... thân pháp!!" Sắc mặt hoàng đế Đại Việt đột nhiên biến đổi, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Đối với cao thủ cấp bậc như lão, thân pháp của Tần Phong không là gì cả, bất kể hắn né tránh thế nào cũng có thể một chưởng đập chết.

Nhưng vấn đề là hắn mới ba tuổi!!

Ba tuổi đột phá đến Khai Nguyên cảnh đã là trước nay chưa từng có, lại còn có thể nắm giữ một môn thân pháp thuần thục như vậy.

Đứa trẻ này có Đại Đế chi tư a!!

Đồng thời, lão cũng nghĩ đến vầng huyết nguyệt ba năm trước, đại biểu cho sự ra đời của một yêu nghiệt.

Tương truyền sự xuất hiện của yêu nghiệt này báo hiệu quốc gia sắp suy vong, vận khí tận cùng, như rơi vào địa ngục, là mối đe dọa tiềm tàng đối với Đại Việt Hoàng Triều của bọn họ.

Lẽ nào yêu nghiệt đó chính là đại công tử Tần gia!? "Nó học khi nào..." Thạch Trung Ngọc đầu tiên là sững sờ, sau đó cảm thấy vui mừng vô cùng, không ngờ con trai bảo bối đã học được thân pháp.

Mặc dù bộ thân pháp này không phải của Tần gia bọn họ, nhưng ông vẫn có thể nhìn ra sự huyền diệu của nó, tuyệt đối là thân pháp trên Thiên giai được cảm ngộ từ thiên địa pháp tắc. "Xin lỗi, trẻ con sợ người lạ!" Mấy vị lão tổ của Tần gia cũng hiện thân nói qua loa một câu, như gà mẹ che chở con mà bảo vệ Tần Phong sau lưng. "Không sao, không sao!" Hoàng đế Đại Việt nhìn Tần Phong thật sâu, cũng không biết đang nghĩ gì.

Lúc này – Tần Phong thấy có người chống lưng, lập tức lộ nguyên hình. "Ngài chính là bệ hạ?

Ta sớm đã nghe người ta nói bệ hạ anh minh thần võ, cao phong lượng tiết, xả kỷ vị nhân, kiên nhẫn bất khuất, gian khổ phấn đấu, kiên trinh bất khuất, hải nạp bách xuyên, một thân chính khí, lâm nguy bất cụ, cái thế vô song...

Hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền." Tần Phong làm ra vẻ mặt khoa trương như gặp được thần tượng, lại tung ra một tràng nịnh nọt liên hoàn, sau đó liền chuyển chủ đề: "Bệ hạ, là một người anh minh thần võ như ngài, đến nhà người ta làm khách chắc không đi tay không đâu nhỉ!?" Nói xong, Tần Phong chớp chớp đôi mắt to vô tội, ra vẻ ta vẫn chỉ là một đứa trẻ, có thể có tâm tư xấu xa gì được chứ... "Ách..." Khóe mắt hoàng đế Đại Việt bất giác giật giật, phát hiện nhóc con này thật sự quá xấu xa.

Nói mình không phải đến Tần gia làm khách ư!?

Vậy chẳng phải là thừa nhận mình đến Tần gia gây sự!!

Nhiều lão tổ Tần gia như vậy đều ở đây, khác gì tìm đường chết!?

Nhưng nếu nói là đến làm khách!

Lão lại không chuẩn bị quà cáp gì, chẳng lẽ lại lôi thần trang trên người ra tặng người khác!?

Tần Phong thấy đối phương không có phản ứng, lập tức kinh hô khoa trương: "Không thể nào, không thể nào, đường đường hoàng đế Đại Việt lại thật sự đi tay không đến nhà người ta làm khách!!" Mấy vị lão tổ Tần gia trong lòng sướng rơn, hoàn toàn không có ý định ra mặt giải vây.

Từ việc đối phương tùy tiện dùng uy áp, suýt chút nữa khiến Vân Tịch Nguyệt khó sinh mà xem, hoàng tộc Đại Việt đã bắt đầu nhắm vào Tần gia bọn họ rồi.

Nếu không phải lo lắng hậu quả của việc tùy tiện khai chiến, bọn họ vừa rồi thật sự muốn xông lên đánh cho lão không nhận ra mẹ mình.

Đồng thời, chuyện này cũng nhắc nhở bọn họ, có một số việc phải sớm lên kế hoạch, nếu không đợi hoàng tộc thật sự giơ đao đồ tể lên, Tần gia bọn họ sẽ nguy hiểm. "Sao có thể, đến nhà người ta làm khách đương nhiên là mang theo quà rồi!" Hoàng đế Đại Việt bị Tần Phong nói cho xấu hổ không thôi, lại thấy không ai trong Tần gia giúp mình giải vây, chỉ có thể nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, đau lòng lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ.

Mở ra bên trong có chín thanh kiếm nhỏ tinh xảo như ngón tay, mỗi một thanh kiếm đều ẩn chứa một luồng kiếm khí cực mạnh.

"Trường Không Cửu Kiếm!" Mấy vị lão tổ Tần gia có chút động lòng, buột miệng nói ra lai lịch của chín thanh kiếm.

Kiếm này là bội kiếm của một đại thiên kiêu vạn năm trước, Trường Không Kiếm Thần.

Kiếm chia làm chín thanh: Tru Tiên, Sát Thần, Diệt Phật, Phục Ma, Hàng Yêu, Trảm Thánh, Truy Hồn, Đoạt Phách, Phá Quân.

Mỗi thanh kiếm đều là thần binh lợi khí hiếm có trên đời, chín kiếm hợp nhất càng có thể xếp vào top mười thần binh Hoang Cổ, cũng có thể tách ra tổ thành kiếm trận, uy lực có thể địch vạn quân.

Chỉ là theo sự vẫn lạc của Trường Không Kiếm Thần vạn năm trước, chín thanh kiếm cũng theo đó mà lưu lạc khắp nơi ở Hoang Cổ, không ngờ lão cá chạch này lại thu thập đủ cả.

Sắc mặt hoàng đế Đại Việt rối rắm, đưa thanh nào cũng không nỡ.

Chín thanh kiếm này là lão đã tốn rất nhiều nhân lực, vật lực, tài lực và thời gian mới thu thập đủ, còn chưa kịp thưởng thức đã phải tặng người.

Nhưng nếu không tặng một thanh, thì phải tặng thần trang trên người mình.

Hai cái hại thì chọn cái nhẹ hơn! "Thôi vậy, nhắm mắt đưa bừa một thanh là được!" Hoàng đế Đại Việt như đã chấp nhận số phận, chuẩn bị để Tần Phong chọn một thanh trong đó.

Hơn nữa lão tin rằng chẳng bao lâu nữa, thanh kiếm này sẽ lại quay về bên cạnh lão, bởi vì Tần gia liên tiếp xuất hiện hai vị thiên kiêu, không chỉ uy hiếp đến hoàng quyền, mà còn phá vỡ sự cân bằng giữa các thế gia.

Thiên hạ hối hả, đều vì lợi mà đến; thiên hạ nhộn nhịp, đều vì lợi mà đi!

Bây giờ miếng bánh chỉ có bấy nhiêu, một khi để hai vị thiên kiêu này trưởng thành, tài nguyên mà các thế gia khác nhận được tất sẽ bị chiếm đoạt.

Chương 7

Thử hỏi các thế gia khác sao có thể cam tâm!?

Chỉ là còn chưa đợi hoàng đế Đại Việt mở miệng để Tần Phong tự chọn, Tần Phong đã mang theo nụ cười vô hại, giật lấy chiếc hộp gỗ đựng chín thanh kiếm, còn không quên nói: "Đa tạ bệ hạ ban thưởng chín kiếm!!" Mặc dù Tần Phong hiện tại còn chưa biết lai lịch của chín thanh kiếm này, nhưng từ biểu cảm của mấy vị lão tổ Tần gia không khó để nhìn ra.

Đồ tốt!!

Người lớn mới phải lựa chọn, trẻ con đương nhiên lấy hết!! "Trẫm..." Hoàng đế Đại Việt vội vàng mở miệng, muốn nói rõ là chỉ ban thưởng một thanh.

Thế nhưng mấy vị lão tổ của Tần gia dường như cũng không có liêm sỉ gì, lập tức đủ loại lời tâng bốc ập tới. "Bệ hạ thật là quá hào phóng, vừa ra tay chính là Trường Không Cửu Kiếm!" "Bệ hạ coi trọng Tần gia ta như vậy, thật khiến lão phu cảm động đến rơi lệ, hận không thể hóa thành con gái lấy thân báo đáp." "Món quà quý giá như vậy, Tần gia ta sợ là không đáp lễ nổi a!" "Bệ hạ là chân long thiên tử, giàu có khắp bốn biển, sao có thể để ý đến những vật ngoài thân này." "Chứ sao nữa, nói chuyện tiền bạc với bệ hạ, chẳng phải là sỉ nhục bệ hạ sao, chính là cái gọi là ngàn dặm tặng lông ngỗng, lễ mọn tình nặng, chúng ta hiểu ý là được, bệ hạ cũng hiểu mà." "Tần gia ta sau này nhất định sẽ răm rắp nghe theo bệ hạ, ai dám nói xấu bệ hạ, Tần gia là người đầu tiên không đồng ý!" "Nhóc con thối, có quy củ không, mau dập đầu tạ ơn bệ hạ!" "..." Tần Phong cũng phối hợp dập đầu ba cái, giống như đi tảo mộ ngày lễ Tết. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ phát huy tinh thần phản diện, không đưa tiền mà cướp trắng thần binh hiếm có của người khác, Trường Không Cửu Kiếm, nhận được 1000 điểm phản diện!" Cướp trắng!?

Ai cướp trắng, đừng có vu khống người tốt, rõ ràng là người ta tặng cho hắn!

Tần Phong mạnh mẽ lên án hệ thống, không biết nói chuyện thì đừng nói. "Cả gia đình này..." Hoàng đế Đại Việt tức đến mức suýt tới tháng, phát hiện Tần gia đúng là không cần mặt mũi gì cả.

Cũng không biết là để chứng minh suy đoán của lão, hay là Tần Phong đã nếm được vị ngọt, lại trưng ra bộ mặt vô tội nhìn lão: "Bệ hạ, ngài có từng nghe qua một quy tắc giang hồ chưa, trưởng bối lần đầu gặp mặt tiểu bối, đều sẽ cho một món quà ra mắt." "Phụt!!" Hoàng đế Đại Việt suýt phun ra một ngụm máu già tám hai năm, tỏ vẻ chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ đến thế. "Hình như là có quy tắc này!" Mấy vị lão tổ Tần gia chỉ sợ thiên hạ không loạn, rõ ràng là hôm nay muốn cùng nhau đi trấn lột nhà giàu. "Cái mặt này..." Các đệ tử Tần gia xung quanh cảm thấy xấu hổ thay.

Sống ở Tần gia nhiều năm như vậy, vậy mà không lĩnh ngộ được áo nghĩa tối thượng của Tần gia.

Tần Phong lại bắt đầu kinh hô khoa trương: "Chết rồi, chết rồi, lão đại của cường quốc số một Hoang Cổ, Đại Việt Hoàng Triều, gặp tiểu bối mà lại không nỡ cho một món quà ra mắt." Đậu má!!

Thằng nhóc con này có thể có chút liêm sỉ được không hả!?

Nếu không phải có mấy lão tổ của Tần gia ở đây, lão đảm bảo sẽ đánh chết cái thằng nhóc không biết xấu hổ này.

Hoàng đế Đại Việt trong lòng có chút hối hận, hôm nay ra đường không xem hoàng lịch, lại gặp phải một đứa nhóc không biết xấu hổ như vậy, lừa của lão Trường Không Cửu Kiếm còn chưa đủ, lại còn muốn lừa thêm một món nữa.

Nhưng vì thể diện hoàng đế của mình, lão lại đau lòng tháo một chiếc hồ lô ngọc nhỏ nhắn từ bên hông xuống, trên đó còn dùng sợi vàng khắc một số phù văn hình mây lành, trông rất cao cấp. "Thiên Bảo Hồ Lô!" Mấy vị lão tổ Tần gia sáng mắt lên, trong lòng thầm hô hoàng tộc thật có tiền.

Thiên Bảo Hồ Lô này không phải là bảo vật công kích hay phòng ngự, đeo nó trên người có thể có công hiệu ngưng thần tĩnh khí.

Khi tu luyện càng có thể tránh tẩu hỏa nhập ma, còn có thể tăng tốc độ tu luyện, nhanh chóng củng cố tu vi, đặc biệt là khi chiến đấu có thể hồi mana nhanh chóng, có thể nói là bảo vật mà người tu luyện hằng mơ ước.

Chỉ là chi phí luyện chế quá cao, tỷ lệ thành công lại quá thấp, cho dù là Tần gia bọn họ cũng không dám dễ dàng thử luyện chế.

Năm cái Thiên Bảo Hồ Lô còn lại trong gia tộc cũng là thành phẩm thu được từ các kênh khác. "Đa tạ bệ hạ!!" Tần Phong vui vẻ tiến lên, mặt dày nhận lấy hồ lô. "Đinh đong, phát hiện ký chủ vui vẻ giúp người, miễn phí giữ hộ Thiên Bảo Hồ Lô, nhận được 1000 điểm phản diện!" Tần Phong hài lòng gật gật đầu, bảo hệ thống biết nói chuyện thì nói nhiều thêm chút... "Không khách sáo, không khách sáo..." Hoàng đế Đại Việt cười còn khó coi hơn cả khóc, trong lòng thật sự không nỡ xa Thiên Bảo Hồ Lô.

Nhưng biết làm sao được, đây đã là bảo vật kém giá trị nhất trên người lão rồi, chẳng lẽ lại đem bộ thần trang vất vả chế tạo nhiều năm cho nhóc con này!?

Đợi đã!

Ánh mắt của nhóc con này, sao mà quen thuộc thế!

Hoàng đế Đại Việt trong lòng chợt rùng mình, phát hiện Tần Phong lại đang dùng vẻ mặt vô tội nhìn lão, giống hệt như lúc xin quà ra mắt trước đó.

Đậu má!!

Sao con người có thể không biết xấu hổ đến mức này!!

Đã cho hắn hai món bảo vật rồi, mà vẫn không thể thỏa mãn được cái dạ dày của nhóc con này. "Ách..." Mấy vị lão tổ Tần gia cũng có chút không giữ được mặt mũi, trong lòng thầm hô: Quá (Làm) sức (đẹp) tưởng (vãi) tượng (chưởng)!

Lừa người ta hai món bảo vật liên tiếp, khẩu vị vẫn tốt như vậy.

Khiến bọn họ không khỏi suy nghĩ, khi nào thì nên tổ chức một đoàn mang Tần Phong đến hoàng thành Đại Việt, gõ cửa từng nhà để bái phỏng.

Các đệ tử Tần gia xung quanh nhìn mà ngưỡng mộ, dường như cũng hiểu ra một đạo lý, người lăn lộn giang hồ, mặt mũi là vật ngoài thân. "Đinh đong, phát hiện ký chủ làm hư đệ tử Tần gia, nhận được 200 điểm phản diện!" "Cái này cũng được á!?" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, phảng phất như một lão sắc lang vừa mở khóa được tư thế mới.

Lúc này – Hoàng đế Đại Việt thật sự sợ Tần Phong rồi, nhân lúc hắn đang ngẩn người liền hóa thành một luồng kim quang lao vút lên trời: "Trẫm đột nhiên nhớ ra, còn có việc!" "Bệ hạ, khi nào có rảnh ta sẽ dắt nhị đệ đến thăm ngài, ngài không cần quá khách sáo đâu, tuyệt đối đừng chuẩn bị bảo vật quý giá gì cả, công pháp Thánh cấp, Thần cấp cứ tùy tiện cho vài cuốn là được rồi, cái Thiên Bảo Hồ Lô kia thì đóng gói cho ta một tá là được, nói cho ngài biết, nhiều hơn ta không lấy đâu nha, một đứa trẻ như ta cần nhiều bảo bối tốt như vậy cũng chẳng để làm gì..." Tần Phong hoàn hồn hét lớn về phía đối phương rời đi, mọi người lờ mờ thấy luồng kim quang mất thăng bằng, suýt chút nữa mất kiểm soát rơi từ trên trời xuống. "Cái mặt này..." Toàn trường mọi người vô cùng xấu hổ, tỏ vẻ chúng ta không bằng được. "Nhìn ta làm gì?

Chưa thấy đệ nhất mỹ nam Hoang Cổ à!?" Tần Phong rất kiêu ngạo hất đầu, khí chất thần tượng nắm chắc trong tay. "Phong nhi, con còn nhỏ tuổi, kiếm này cha giúp con bảo quản cho tốt." Thạch Trung Ngọc mang theo nụ cười không có ý tốt tiến lên, một tay giật lấy chiếc hộp gỗ trong tay Tần Phong.

Là thần binh lợi khí có thể xếp vào top mười Hoang Cổ, không ai có thể thờ ơ trước Trường Không Cửu Kiếm, cho dù là gia chủ của đệ nhất thế gia Hoang Cổ cũng không ngoại lệ. "Ái chà!" Các đệ tử Tần gia xung quanh cảm thấy xấu hổ thay, không ngờ Thạch Trung Ngọc lại là một gia chủ như vậy.

Ông ta bảo quản ư?!

Ông ta chỉ thèm thuồng bảo bối của con trai thôi! "Miệng thì luôn mồm nói yêu con, lại cướp bảo bối của con!" Tần Phong như diễn viên nhập vai, rưng rưng nước mắt lao vào lòng một vị lão tổ tông cầu an ủi.

Chương 8

"Đồ vô dụng, ngay cả bảo bối của con ruột cũng cướp!" Lão tổ tông đau lòng ôm Tần Phong vào lòng an ủi, còn không quên đá Thạch Trung Ngọc một cái giúp Tần Phong giật lại Trường Không Cửu Kiếm.

Tương đương với việc trịnh trọng tuyên bố với mọi người, Trường Không Cửu Kiếm thuộc về Tần Phong.

Bất kể người cha rẻ tiền Thạch Trung Ngọc cảm thấy uất ức đến đâu, các đệ tử Tần gia xung quanh nhìn mà ngưỡng mộ.

Một đứa trẻ ba tuổi lại nắm giữ thần binh top mười Hoang Cổ, còn đeo Thiên Bảo Hồ Lô loại bảo vật phụ trợ đỉnh cấp này.

Nếu tin này truyền ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người tu luyện phải ghen tị đến chết.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời lại vang lên sấm chớp, ảo ảnh rồng phượng lao thẳng xuống, xông vào phòng sinh của Vân Tịch Nguyệt.

Không nghe thấy tiếng khóc của trẻ sơ sinh, chỉ thấy một tiểu thị nữ chạy ra báo tin vui. "Sinh rồi, sinh rồi, là một tiểu công tử, mẹ tròn con vuông!" Trái tim treo lơ lửng của Tần Phong cũng theo đó mà hạ xuống, luồng uy áp đột ngột vừa rồi suýt dọa chết hắn, chỉ sợ hào quang khắc người thân của nhị đệ đột nhiên khởi động.

Chẳng mấy chốc – Đứa con thứ hai được tắm rửa sạch sẽ bế ra ngoài.

Tần Phong ghé lại gần so sánh, giống hệt người cha rẻ tiền, không giống hắn được thừa hưởng dung nhan thịnh thế của mẹ ruột.

Nhưng những điều này đều không quan trọng nữa, quan trọng là nhị đệ đã rơi vào tay hắn, không giống như trong bụng mẹ, bây giờ hắn có thể đánh cả ngày. "Oa oa..." Đứa thứ hai dường như cảm nhận được hơi thở của Tần Phong, bản năng có chút bồn chồn bất an.

Nếu lúc này nó có thể nói chuyện, không phải là nói không thấy ta, không thấy ta; thì cũng là hét ngươi đừng qua đây!! "Nhóc con này..." Mấy vị lão tổ Tần gia không nhịn được nhíu mày, từ trên người đứa thứ hai cảm nhận được một luồng khí tức thần bí khác thường.

Cho dù họ đã sống mấy ngàn năm, nhất thời cũng không nói ra được nguyên do, cần phải về tra cứu cổ tịch mới được.

Ngay lúc mọi người đang vây quanh đứa thứ hai nghiên cứu, Tần Phong cuối cùng cũng tìm được lý do để đánh em trai. "Nhị đệ, sao không khóc gì cả vậy?

Không phải là có bệnh gì chứ!?" Mọi người cũng phản ứng lại, quả thật không nghe thấy tiếng trẻ con khóc, hoàn toàn khác với những đứa trẻ khác khi mới sinh.

Ngay lúc mọi người chuẩn bị kiểm tra, một bàn tay nhỏ đưa tới.

Bốp một tiếng!!

Tiếng tát giòn tan vang lên trong phòng.

Chỉ thấy Tần Phong giơ bàn tay nhỏ của mình lên, một tát tàn nhẫn đánh vào mông nhỏ của nhị đệ, từ dấu bàn tay đỏ ửng có thể thấy, tuyệt đối là anh ruột đánh, ra tay không hề nhẹ. "Oa oa..." Nhị đệ cảm nhận được mông bị đánh, khóc lớn vang dội. "Sao con lại đánh em trai!?" Thạch Trung Ngọc nghiêm túc phê bình Tần Phong, vội vàng bế đứa thứ hai lên dỗ dành. "Con không phải là sợ nó có chuyện gì sao!?" Tần Phong mặt đầy vẻ uất ức, nhưng trong lòng đã sớm nở hoa. "Đinh đong, phát hiện ký chủ đánh mông Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 100 điểm tích phân!" "Đinh đong, phát hiện ký chủ đánh khóc Thiên Tuyển Chi Tử, khiến nó mở miệng phun ra một ngụm tiên thiên tổ khí, tương đương với 3 năm khổ tu, nhận được 3 vạn điểm tích phân." "Đinh đong, phát hiện ký chủ phá hoại cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một cơ hội rút thưởng!" Tần Phong ngẩn người tại chỗ, không hiểu tiên thiên tổ khí là gì.

Hệ thống mở miệng giải thích: "Người bẩm thụ khí của trời đất mới có thể sinh ra, tất có một đoạn nguyên khí hóa dục trước khi thụ thai, đó chính là tiên thiên tổ khí, luyện hóa nó có thể tương đương với ba năm khổ tu." Tần Phong sau khi hiểu ra, trong lòng hiện lên một chữ "Đậu má" thật to.

Sớm biết cái tiên thiên tổ khí này lợi hại như vậy, lúc trước khi hắn ra đời đã không ra vẻ mà gào khóc om sòm rồi, có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa nhân vật chính và phản diện! "Chỉ là nhị đệ làm sao biết được!?" Tần Phong tò mò nhìn nhị đệ đang khóc, nghi ngờ nó có phải là vị đại năng nào đó chuyển thế hay không.

Nhưng quan sát liên tục mấy ngày, cũng không phát hiện nhị đệ có trí tuệ, giống như trẻ con nhà người ta, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, nếu không thì chính là khóc không ngừng.

Khiến cho người cha rẻ tiền của hắn sắp bị giày vò đến phát điên, lập tức dập tắt ý định sinh đứa thứ ba.

Không phải đứa trẻ nào cũng tên là Tần Phong!

Chỉ là ánh mắt mẹ ruột hắn nhìn lão đa rõ ràng là không đúng, có vẻ như ta sở dĩ gả cho ngươi, chính là để sinh cho ngươi thêm vài đứa con trai để trả thù ngươi.

Đêm đó.

Ánh nến thỉnh thoảng phát ra tiếng tí tách.

Đứa con trai ngoan Tần Phong ở viện bên cạnh, phảng phất nghe thấy có người đang ngâm thơ vịnh nguyệt...

Ngày hôm đó.

Tần Phong đang ngồi xếp bằng tu luyện trong tiểu viện của mình.

Kể từ khi hắn đột phá đến Khai Nguyên cảnh nhất trọng, tốc độ tu luyện lại chậm xuống, nguyên nhân là Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết lại không theo kịp nữa.

Giống như hắn đổi một chiếc xe mới, mạnh hơn chiếc cũ, nhưng động cơ lại là loại cũ không đủ lực, cần phải nhanh chóng lĩnh ngộ trọng thiên thứ hai mới được. "May mà thằng em ngu ngốc của ta đã ra đời, có thể thả tay đi làm rồi!" Tần Phong mở hệ thống, hiển thị 32400 điểm phản diện, còn có một cơ hội rút thưởng.

Theo lời hệ thống, chỉ có phá hoại cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử mới có thể nhận được cơ hội rút thưởng, phần thưởng bên trong cũng vô cùng lợi hại, đều là những thứ như thể chất Thần cấp, thần thông đặc biệt, thần công thần kỹ... "Có thể rút ra được cái gì đây!?" Tần Phong đầy mong đợi, gọi hệ thống bắt đầu.

Soạt một tiếng!

Trước mắt Tần Phong xuất hiện một vòng quay rút thưởng đang chuyển động, trên đó chi chít các phần thưởng: Thái Thượng Thể, Thương Thiên Bá Thể, Đấu Chiến Thánh Thể, Hỗn Độn Thánh Thể, Trùng Đồng, Chí Tôn Cốt, Chân Long Bảo Thuật, Hóa Tự Tại Thiên... "Đinh đong, chúc mừng ký chủ rút trúng Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!" Ầm ầm!!

Trong đầu Tần Phong vang lên một tiếng sấm, tựa như linh hồn xuất khiếu đến một thế giới khác.

Một người mặc đồ đen xuất hiện, không có lời thừa thãi.

Cúi đầu, rút kiếm!

Chương 9

Một tiếng rút kiếm trong trẻo vang vọng trời đất, một luồng kiếm quang kinh diễm độc lập với thế gian chợt hiện, hàn ý lạnh lẽo bao trùm cả trời đất.

Luồng kiếm quang như kinh hồng vụt bay, như du long uốn lượn, phảng phất muốn chém đôi bầu trời.

Một kiếm kinh khủng như một dấu ấn, khắc sâu vào trong đầu Tần Phong.

Khiến người ta say đắm, mãi mãi không thể thoát ra! "Thật đáng sợ!!" Sau khi ý thức quay trở lại, Tần Phong toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Kiếm thuật chân chính không cần hoa mỹ, kiếm xuất ra là có thể trảm thiên diệt địa, cũng phân ra thắng bại.

Chỉ là Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật tuy lợi hại, nhưng với tu vi và tuổi tác hiện tại của Tần Phong, cho dù biết cách sử dụng, cũng không thể chém ra được, còn cần phải tăng cường tu vi và nâng cao tố chất cơ thể mới được. "Vẫn phải tranh thủ thời gian tu luyện!" Tần Phong trong lòng gọi hệ thống, đổi một tháng vòng sáng ngộ tính. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ tiêu phí 3 vạn điểm phản diện, thành công đổi một tháng vòng sáng ngộ tính!" Tần Phong sau ba năm lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác hoảng hốt như linh hồn xuất khiếu đó, những chỗ trước đây không hiểu về tu luyện, bây giờ dễ dàng nghĩ thông suốt.

Ngay lúc này – Một lão giả xuất hiện trong tiểu viện của Tần Phong, nhìn kỹ, là thập tổ của Tần gia, theo vai vế là thái gia gia của Tần Phong, là ông nội ruột của cha hắn.

Còn ông nội ruột của hắn, nghe nói đang đi lịch luyện bên ngoài.

Mấy trăm năm không có tin tức gì truyền về, cũng không biết sống chết ra sao, khiến cả nhà tranh luận không dứt về việc có nên ăn giỗ hay không. "Cháu cố ngoan, thái gia đến thăm con đây!" Thập tổ đầy vẻ hiền từ bế Tần Phong lên, đối với vị cháu cố vừa ngoan ngoãn hiểu chuyện lại chăm chỉ này không biết yêu thích đến mức nào.

Kể từ khi Tần Phong đột phá Khai Nguyên cảnh, mấy vị lão tổ của Tần gia có thể nói là vừa kinh vừa mừng.

Mừng dĩ nhiên là Tần gia bọn họ có thêm một vị thiên kiêu tài giỏi, kinh là Tần Phong lại đột phá trong tình huống không có ai chỉ đạo, là một hành vi cực kỳ nguy hiểm, làm không tốt có thể hủy đạo vong thân.

Thế là mấy vị lão tổ của Tần gia sau khi bàn bạc, quyết định cử thập tổ đến chỉ đạo Tần Phong tu luyện. "Chỉ đạo!?" Tần Phong cảm thấy không cần thiết lắm.

Hắn sở hữu bản hoàn chỉnh của Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, những điều cần chú ý trên đó ghi rõ ràng, chỉ cần tu luyện theo đó, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Còn nói chỉ đạo hắn võ kỹ và thân pháp, chi bằng cho hắn mượn mông của nhị đệ hai ngày, bất kể võ kỹ và thân pháp được dạy khó luyện đến đâu, hắn đều có thể đảm bảo học được trong hai ngày. "Người tu luyện phải nhớ, lòng kiêu ngạo không thể có!" Thập tổ cảm thấy Tần Phong đã nảy sinh lòng kiêu ngạo, chuẩn bị răn dạy hắn một phen, để hắn hiểu được núi cao còn có núi cao hơn, lầu cao còn có lầu cao hơn, đạo tu luyện không tiến ắt lùi.

Chỉ thấy thập tổ khí trầm đan điền, chân dùng sức dậm mạnh xuống đất, mấy chiếc lá trên đất bật lên bay múa, sau đó hai ngón tay khép lại chỉ mạnh về phía hòn non bộ cao mười mấy mét ở không xa.

Vèo!

Vèo!

Vèo!

Từng chiếc lá rơi tại chỗ hóa thành vũ khí giết người đáng sợ, lần lượt cắt hòn non bộ cao hơn mười mét thành đá vụn.

Thập tổ giọng điệu thấm thía giáo dục: "Thấy chưa, đây chính là môn võ kỹ Thiên giai đầu tiên mà thái gia học được, Lạc Diệp Phân Phi, năm đó dựa vào việc không kiêu không vội ở nhà khổ luyện mười mấy năm cuối cùng đại viên mãn, vừa ra giang hồ đã danh chấn thiên hạ..." Chuyện vẻ vang còn chưa khoe xong, đã thấy Tần Phong bắt chước theo.

Đầu tiên là khí trầm đan điền, chân dùng sức dậm mạnh xuống đất, mấy chiếc lá trên đất bật lên bay múa, sau đó hai ngón tay khép lại chỉ mạnh về phía bàn đá ở không xa.

Vèo!

Vèo!

Vèo!

Từng chiếc lá rơi như những tấm thép bay ra, toàn bộ găm vào bàn đá.

Nếu không phải tu vi mới Khai Nguyên cảnh nhất trọng, tuyệt đối có thể hóa thành máy cắt như thập tổ. "Cái thứ này cần khổ luyện mười mấy năm!?" Tần Phong hoàn toàn không cảm thấy có chút khó khăn nào, cảm thấy nhiều nhất một tháng là có thể đạt đến đại viên mãn.

Cũng không biết là do hắn lúc này đang bật vòng sáng ngộ tính gấp trăm lần, hay là Lạc Diệp Phân Phi mang chút phong vị võ hiệp, không có chỗ đứng trong thế giới huyền huyễn.

Dù sao bất kể nguyên nhân gì, Thiên giai thật sự không lọt vào mắt xanh, vẫn là đánh mông nhị đệ đổi lấy võ kỹ Thần cấp có sức hấp dẫn hơn.

Lúc này – Thập tổ đứng bên cạnh im lặng không nói, tỏ vẻ mình đã bị tổn thương.

Đặc biệt là câu lẩm bẩm của Tần Phong, cái thứ này cần khổ luyện mấy chục năm, càng mang đến cho ông sát thương chí mạng chưa từng có. "Ta cần bình tĩnh!!" Thập tổ trong lòng không ngừng tự an ủi, không tức giận, không tức giận, con cháu nhà mình, con cháu nhà mình. "Đinh đong, phát hiện ký chủ không kính trọng trưởng bối, nhận được 100 điểm phản diện!" "Ta không kính trọng trưởng bối chỗ nào!?" Tần Phong lập tức ngớ người, nghi ngờ hệ thống có phải bị lỗi hay không.

Rất nhanh, hệ thống đã đưa ra đáp án, không nghe lời người già, chính là không kính trọng trưởng bối.

Tần Phong lần trước cạn lời, vẫn là lần trước.

Thời đại nào rồi, còn xem lời người già như thánh chỉ, lẽ nào lời người già đều đúng hết!?

Thôi!

Nó là hệ thống, nó nói gì cũng đúng!

Không kính trọng trưởng bối thì không kính trọng trưởng bối, phải biết không nghe lời người già, vui vẻ mấy năm!

Ngay lúc này – Mấy vị lão tổ khác của Tần gia vẻ mặt nghiêm túc đi qua trước mặt Tần Phong, không quay đầu lại đi về phía tiểu viện nơi cha mẹ hắn ở bên cạnh. "Chuyện gì vậy!?" Tần Phong tò mò đi theo.

Vừa vào cửa đã thấy mấy vị lão tổ vây quanh nhị đệ, còn lấy ra mấy cuốn cổ thư so sánh với nhị đệ.

Không quá mấy phút, mấy vị lão tổ không thể che giấu được nữa, kích động ngửa mặt lên trời cười lớn. "Chí Tôn Cốt, không sai, luồng khí tức thần bí đó chính là Chí Tôn Cốt vạn người có một trong truyền thuyết, đứa trẻ này là chí tôn trời sinh, thật là trời phù hộ Tần gia ta a!!" "Cái hào quang này bật lên..." Cả người Tần Phong lập tức thấy không ổn, Thiên Tuyển Chi Tử quả nhiên không nói lý lẽ chút nào.

Chương 10

"Đinh đong, chúc mừng ký chủ kích hoạt nhiệm vụ sử thi cấp Thiên Mệnh Phản Phái, moi Chí Tôn Cốt của em trai ra, thưởng Vô Địch Trùng Đồng..." "Phụt..." Tần Phong suýt nữa thì phun ra một ngụm máu cũ năm 82, càng ngày càng cảm thấy đây không phải là hệ thống đứng đắn gì.

Đây chính là chí hữu thân bằng, là huynh đệ ruột thịt của hắn cơ mà!

Hệ thống mở miệng dụ dỗ: "Chí Tôn Cốt có thể phá rồi lại lập, mọc ra cái mới." Phá rồi lại lập?!

Mọc lại cái mới?!

Giờ phút này mà nói Tần Phong không động lòng là giả, nhưng hắn nhanh chóng lắc đầu phủ quyết.

Nếu thật sự đào Chí Tôn Cốt của nhị đệ, cha mẹ không lột da hắn ra mới lạ, hình tượng gây dựng bao năm cũng sẽ sụp đổ trong phút chốc.

Đúng là giết địch một nghìn, tự tổn tám trăm. "Không được, ta cần bình tĩnh lại!" Tần Phong lắc đầu không nghĩ đến chuyện Chí Tôn Cốt nữa, trở về tiểu viện của mình bắt đầu tu luyện.

Vốn tưởng rằng sau khi đánh tan tiên thiên tổ khí của nhị đệ thì có thể thảnh thơi một thời gian, ai ngờ nó lại mọc ra thêm một cái Chí Tôn Cốt vô lý như vậy.

Phải tu luyện không một phút lơ là, kẻo bị liên lụy đến mức mạng nhỏ cũng đi tong.

Trong tiểu viện.

Tần Phong ngồi xếp bằng tu luyện, trong nháy mắt đã nhập định.

Không giống như việc lĩnh ngộ trọng thiên thứ nhất, trọng thiên thứ hai rõ ràng phức tạp hơn rất nhiều, nhưng hiệu quả cũng vô cùng rõ rệt, ngoài việc tốc độ tu luyện nhanh hơn, khả năng hồi phục cũng sẽ mạnh hơn trước.

Đồng thời, Thiên Bảo Hồ Lô treo trên cổ Tần Phong cũng lóe lên một luồng ánh sáng dịu nhẹ.

Nó không chỉ giúp hắn ngưng thần tĩnh khí, phòng ngừa tẩu hỏa nhập ma, mà còn có thể củng cố tu vi Khai Nguyên cảnh nhất trọng, đồng thời tăng tốc đột phá lên Khai Nguyên cảnh nhị trọng.

Có thể nói với Thiên Bảo Hồ Lô này, tốc độ tu luyện ít nhất đã nhanh hơn gấp đôi. "Tốc độ nhập định nhanh thật!" Thập tổ đứng bên cạnh lộ vẻ kinh ngạc, càng lúc càng coi trọng Tần Phong.

Không vì mang thai trăm năm mà tiềm lực được nâng cao rồi sinh ra kiêu ngạo, cũng không vì lĩnh ngộ được công pháp trên cả tiên thiên, thắng ngay tại vạch xuất phát mà tự mãn, vẫn nỗ lực khắc khổ tu luyện như vậy.

Tương lai của đứa trẻ này không thể lường được! ...

Xuân qua thu lại, năm năm đã trôi qua.

Tần Phong tám tuổi, sau khi lĩnh ngộ được trọng thiên thứ hai, tu vi một đường đột phá như bật hack, vỏn vẹn năm năm đã đột phá đến Khai Nguyên cảnh cửu trọng, chỉ còn cách Siêu Phàm cảnh một bước chân.

Khác với Khai Nguyên cảnh chỉ là khai mở đan điền, thân nhẹ như yến, Siêu Phàm cảnh có thể phóng linh khí ra ngoài, giết người từ khoảng cách ngàn mét.

Lúc này —— Tần Phong đang ngồi xếp bằng trong một bồn tắm.

Bên trong là dược dục mà Tần gia đặc biệt chuẩn bị cho hắn, có thể giúp hắn rèn luyện nhục thân và củng cố căn cơ tốt hơn, xem như là phúc lợi đi kèm khi được sinh ra trong một gia tộc lớn. "Á..." Tần Phong đau đến mức bất giác nhíu mày, đang thử phóng linh lực ra ngoài.

Rầm một tiếng!!

Trong cơ thể truyền đến một tiếng trầm đục, theo đó thân thể rung lên một trận, một luồng khí đáng sợ từ trong cơ thể tuôn ra, làm đồ đạc trong phòng chấn động rơi loảng xoảng. "Đột phá rồi sao?!" Thập tổ đứng bên cạnh ngẩn người, ngơ ngác nhìn Tần Phong trong bồn tắm.

Tám tuổi đạt tới Siêu Phàm cảnh, lại một lần nữa phá vỡ kỷ lục của Hoang Cổ!

Nhưng Thập tổ cũng chỉ sững sờ một lúc rồi khôi phục lại bình thường, không phải vì có trái tim đã tu hành ngàn năm, mà là vì đệ đệ của Tần Phong, Tần Hạo, còn biến thái hơn.

Kỷ lục đột phá Khai Nguyên cảnh nhanh nhất do Tần Phong lập ra lúc ba tuổi, đã bị nó phá vỡ khi mới hai tuổi.

Bây giờ tuy mới năm tuổi, tu vi đã đạt tới Khai Nguyên cảnh ngũ trọng, việc phá vỡ kỷ lục đột phá Siêu Phàm cảnh nhanh nhất của Tần Phong trước tám tuổi, đơn giản là quá dễ dàng. "Hai huynh đệ này không có đứa nào bình thường cả!" Lòng tự tin của Thập tổ bị đả kích nghiêm trọng.

Ông cảm thấy mình so với hai huynh đệ này, quả thực là sống phí cả kiếp chó. "Gào!!" Tần Phong đứng dậy gầm lên một tiếng, phóng thích linh lực làm vỡ nát bồn tắm.

Tuy hắn lúc này mới tám tuổi, nhưng chiều cao đã gần bằng một đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi, tuổi còn nhỏ đã có tám múi cơ bụng hoàn hảo, toàn thân tràn đầy một loại sức mạnh bùng nổ hoang dã.

Việc đầu tiên sau khi đột phá chính là đi đánh nhị đệ của hắn.

Tuy cha nó là cha ta, mẹ nó là mẹ ta, tổ tông nó cũng là tổ tông ta, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc ta đánh nó!

Trong năm năm qua, hắn thường xuyên mượn cớ tỷ thí để đè nhị đệ xuống đất chà đi xát lại, điểm phản diện kiếm được phải gọi là đầy bồn đầy bát, bây giờ đã có hơn 24 vạn điểm phản diện.

Nhưng mà thằng nhóc này cũng thật sự không nói đạo lý, bây giờ đánh nó càng lúc càng tốn sức.

Rõ ràng chỉ có tu vi Khai Nguyên cảnh ngũ trọng, lại có thể khiến hắn ở Khai Nguyên cảnh cửu trọng cảm thấy vất vả, cũng làm hắn hiểu được sự kinh khủng của cảnh giới Đại Viên Mãn, quả thực là tồn tại đồng cấp vô địch.

Về việc này hắn cũng đã hỏi hệ thống, có cách nào để đạt tới cảnh giới Đại Viên Mãn không.

Câu trả lời của hệ thống cũng rất đơn giản, chỉ cần mua một tấm thẻ cảnh giới Đại Viên Mãn rồi sử dụng là được, giá bán cũng không đắt, chỉ cần một triệu điểm phản diện.

Để có thể hoàn thành sớm, đánh em trai phải tranh thủ từ sớm thôi! "Đứa trẻ này..." Thập tổ đau đầu xoa xoa thái dương, biết rằng tiếp theo lại là một trận gà bay chó sủa nữa rồi.

Nhưng ông cũng không có ý định ngăn cản, đệ đệ không vì thất bại mà mất đi lòng tin, ngược lại càng nỗ lực tu luyện hơn, ca ca dù có thắng cũng sẽ không ngừng thúc ép bản thân cố gắng.

Một vòng tuần hoàn tốt đẹp như vậy, bọn họ vui mừng khi thấy. "Đại công tử!" Đệ tử Tần gia thấy Tần Phong, ai nấy đều mỉm cười chào hỏi.

Chỉ là khi bọn họ cảm nhận được luồng khí tức dao động không ổn định quanh người Tần Phong, trong lòng lập tức dâng lên sóng to gió lớn.

Chương 11

Đùa nhau à!!

Thật sự đột phá Siêu Phàm cảnh rồi!!

Trong nhận thức của bọn họ, cho dù là thiên tài muốn đột phá Siêu Phàm cảnh cũng phải mất ít nhất mười lăm, mười sáu tuổi, ở Hoang Cổ đã có thể xem như mới ra đời, người lợi hại cũng được tính là có chút danh tiếng.

Nhưng bây giờ Tần Phong mới tám tuổi đã đạt được, nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin đây là sự thật. "Yêu nghiệt à!" Đệ tử Tần gia nuốt nước bọt, bị thiên phú của Tần Phong dọa cho sợ.

Đối với sự kinh ngạc của mọi người, Tần Phong không thèm để ý, hắn bây giờ chỉ muốn nhanh chóng tìm được nhị đệ để đánh một trận.

Cuối cùng, Tần Phong dựa vào kinh nghiệm năm năm qua, đã thành công tìm được nhị đệ ở cổng lớn Tần gia, chỉ thấy một cậu nhóc tí hon đang trèo lên cây cổ thụ nghiêng trước cổng Tần gia ngủ. "Quả nhiên ở đây!" Tần Phong nghi hoặc đi vòng quanh cái cây cổ thụ nghiêng một vòng, trong ký ức, nhị đệ thường xuyên trèo lên cây này ngủ.

Nếu là những đứa trẻ khác, hắn sẽ nghĩ là do ham chơi, nhưng đối mặt với nhị đệ vô lý này, hắn luôn cảm thấy bên trong có một đại cơ duyên kinh người nào đó.

Những thứ càng bị người khác xem thường, lại thường là mấu chốt để nhân vật chính lật ngược tình thế. "Lẽ nào là do ta nghĩ nhiều rồi!?" Tần Phong nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra huyền cơ gì, ánh mắt bất giác dời sang nhị đệ đang ngủ say.

Trong mắt người khác có lẽ là một khung cảnh năm tháng tĩnh lặng, nhưng trong mắt hắn lại luôn cảm thấy nhị đệ đang quyến rũ hắn đi đào Chí Tôn Cốt. "Vốn dĩ ước mơ của ta là trở thành một công tử ăn chơi trác táng, sống một cuộc đời đèn đỏ rượu xanh, xa hoa trụy lạc, nhưng chính vì cái thằng nhóc này, mà ta phải không ngừng nỗ lực tu luyện để tự vệ." Tần Phong càng nghĩ càng tức, tay cũng giơ cao lên.

Bốp một tiếng!!

Chỉ thấy tay Tần Phong đánh mạnh vào mông nhỏ của Tần Hạo, khiến cậu nhóc lập tức tỉnh giấc, nhìn thấy Tần Phong không những không tức giận mà còn vui vẻ gọi ca ca.

Dù ca ca có đánh mông nó nghìn vạn lần, nó vẫn thích chơi với ca ca.

Đối với điều này —— trong lòng Tần Phong hoảng chết đi được.

Ai cũng biết, khung cảnh tuổi thơ càng ấm áp, lớn lên chết càng thê thảm, trừ nữ chính ra, nhân vật chính tương tác với ai, người đó càng đi nhanh.

Đến lúc đó, hồi ức hiện về, Diêm Vương cười một tiếng, đến đây nào em trai... "Ca ca, chúng ta ra ngoài đi!" Tần Hạo đầy mong đợi nhìn Tần Phong, hy vọng Tần Phong có thể dẫn mình ra ngoài chơi. "Ra ngoài chơi!?" Tần Phong không nhịn được mà đảo mắt khinh bỉ, tỏ vẻ nó cũng quá coi trọng mình rồi.

Là hy vọng tương lai của Tần gia, Tần gia bảo vệ hai huynh đệ bọn họ toàn diện không góc chết, tám tuổi rồi mà hắn còn chưa từng ra khỏi Tần gia.

Đương nhiên, hắn cũng không cần thiết phải ra ngoài.

Không phải lão tổ Tần gia không cho hắn ra ngoài, mà là Tần gia thật sự quá lớn, quá lớn.

Tần gia sở dĩ có thể trở thành thế gia đệ nhất Hoang Cổ, ngoài việc dựa vào sự che chở của lão tổ tông, còn có huyết mạch nhân khẩu của Tần gia lên đến hàng chục triệu người, và tất cả đều sống trong cùng một thành trì.

Thêm vào tư tưởng gia tộc kế thừa bằng võ lực, khiến cho mỗi người trong Tần gia đều có tu vi, mới tạo nên danh hiệu đệ nhất thế gia của Hoang Cổ.

Nếu không có tình huống đặc biệt gì, căn bản không cần rời khỏi Tần gia.

Cũng chính vì võ lực của Tần gia quá cao, nên kẻ thống trị thực sự ở phía đông Đại Việt Hoàng Triều chính là Tần gia.

Những người sinh sống ở đây có thể không biết đến hoàng tộc Đại Việt, nhưng tuyệt đối không thể không biết Tần gia, đây chính là mặt trái của việc hoàng tộc và thế gia cùng cai trị thiên hạ. "Ca ca!!" Tần Hạo đáng thương lay lay cánh tay Tần Phong, cố gắng dùng chiêu giả đáng thương để đạt được mục đích của mình.

Chỉ tiếc là Tần Phong hoàn toàn không ăn chiêu này của nó, nếu đổi lại là một cô em gái thì không chừng đã dao động rồi.

Tuy nhiên, để cho nhị đệ có một tuổi thơ trọn vẹn, hắn vẫn gật đầu đồng ý với yêu cầu của nó, bảo nó ra ngoài thành đợi mình trước, còn hắn thì đi nói với mẹ một tiếng. "Tốt quá!!" Tần Hạo còn chưa hiểu lòng người hiểm ác, vui vẻ nhảy chân sáo bỏ đi. "Mẹ, nhị đệ bỏ nhà ra đi rồi!!" Tần Phong từ người anh trai dịu dàng biến thành chàng trai đầy tâm cơ trong nháy mắt, chạy như bay vào nhà mách lẻo với Vân Tịch Nguyệt. "Đinh đong, phát hiện ký chủ vu hãm Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200 điểm phản diện!" Các hộ vệ xung quanh mặt không biểu cảm, đối với chuyện này đã sớm quen rồi.

Trong năm năm, Tần Phong gài bẫy đệ đệ mình hết lần này đến lần khác, nếu bọn họ đoán không sai, lát nữa vị đại công tử này còn đưa cho phu nhân một cái roi lông gà nữa.

Không lâu sau —— Vân Tịch Nguyệt xách Tần Hạo về như xách một con gà con, mặt mày tức giận.

Tần Phong lại biến thành người anh trai dịu dàng, đau lòng tiến lên giải thích: "Mẹ, mẹ đừng giận, là con đồng ý dẫn nhị đệ ra ngoài chơi, không phải nhị đệ muốn bỏ nhà ra đi đâu!" "Vâng, vâng!" Tần Hạo liên tục gật đầu, ánh mắt nhìn đại ca đầy cảm kích.

Chỉ là Tần Phong càng nói như vậy, mẹ hắn lại càng không tin.

Bà cho rằng thằng cả thương em, không muốn em bị đòn, nên chủ động nhận hết trách nhiệm về mình.

Nàng thật sự không hiểu, rõ ràng là song sinh cùng một mẹ sinh ra, sao chênh lệch lại lớn như vậy, thằng cả từ nhỏ đã hiểu chuyện nghe lời, thằng hai suốt ngày nghịch ngợm phá phách, thuộc loại ba ngày không đánh là trèo lên mái nhà lật ngói. "Con không thể học hỏi ca ca con một chút à, suốt ngày chỉ biết nghịch ngợm phá phách..." Vân Tịch Nguyệt bật chế độ bà mẹ nghiêm khắc, bắt đầu một bài thuyết giáo với Tần Hạo.

Nhưng nàng không để ý, Tần Phong ở sau lưng nàng đang làm mặt quỷ với nhị đệ, khiến một đứa trẻ năm tuổi phải chịu đựng một điểm gây cười mà lứa tuổi này không thể chịu nổi.

Ha ha...

Cuối cùng nó vẫn không nhịn được mà bật cười thành tiếng, khiến Vân Tịch Nguyệt vốn đã sắp nguôi giận lại bùng lên, bắt đầu không ngừng tự tẩy não bản thân.

Đây là con trai mình, mình là mẹ nó, mình không thể nổi giận với nó, càng không thể đánh nó, đánh nó khóc mình lại phải dỗ, đánh nó bị thương mình lại phải chữa, mình nuôi nó lớn thế này không dễ dàng gì, đây là đứa con mình suýt nữa khó sinh mới đổi lại được.

Nó phạm lỗi nhất định là do mình, mình không tận tâm dạy dỗ nó, là do năng lực của mình không tốt, là do phương pháp của mình thiếu sót, thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi.

Nhẫn một chút trời yên biển lặng, lùi một bước càng nghĩ càng tức, nhịn không nổi nữa, không cần nhịn nữa, không bùng nổ trong im lặng thì cũng chết trong im lặng, ta đã không thể khống chế được sức mạnh hồng hoang trong cơ thể nữa rồi...

Nhìn Tần Hạo vẫn còn đang cười ngây ngô, Vân Tịch Nguyệt tuyên bố tẩy não thất bại. "Mẹ, mẹ, nhị đệ vẫn chỉ là một đứa trẻ!!" Tần Phong vội vàng giả làm người tốt tiến lên can ngăn, chỉ là trong tay lại vừa vặn cầm một cành liễu.

Chương 12

"Tránh ra, hôm nay mẹ nhất định phải dạy dỗ nó một trận ra trò!" Vân Tịch Nguyệt tức giận tiện tay giật lấy cành liễu, không quất thằng nhóc này vài cái thật khó mà nguôi giận. "Cành liễu!?" Sắc mặt các hộ vệ xung quanh có chút thay đổi, khác với roi lông gà mà họ đoán.

Ngay lúc Tần Phong đang chờ điểm phản diện về tài khoản, trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng nhạc.

Xa xa có thể thấy một đoàn người đang hùng dũng tiến đến, chín con dị thú thân hình như núi kéo một chiếc xe ngựa lộng lẫy, đoàn người phía sau cũng đều cưỡi dị thú bay lượn trên không.

Nếu cường hóa +10 sẽ phát sáng, vậy thì đoàn người này ít nhất cũng phải cường hóa +20 rồi. "Lâm gia thành Thiên Tâm!" Tần Phong liếc mắt một cái đã nhận ra lai lịch của đối phương, được xem là kẻ thống trị tuyệt đối ở phía tây Đại Việt.

Khác với kiểu thống trị gia tộc của Tần gia, Lâm gia thành Thiên Tâm được xem là một phương chư hầu, chiêu mộ rất nhiều nhân tài dị sĩ về dưới trướng, còn có trăm vạn quân đội để sai khiến, nắm chắc trong tay phía tây Đại Việt. "Lát nữa ta sẽ xử lý con!" Vân Tịch Nguyệt lườm Tần Hạo một cái, kéo hai huynh đệ về nhà.

Đồng thời, trong thành trì Tần gia cũng vang lên tiếng chuông trống chào mừng, mấy chục vạn đệ tử Tần gia tu vi cao cường ra thành nghênh đón quý khách của thành Thiên Tâm, tiện thể phô trương nội tình hùng mạnh của Tần gia.

Hai huynh đệ Tần Phong cũng bị Vân Tịch Nguyệt thay cho trang phục chỉnh tề, cùng với người cha trên danh nghĩa Thạch Trung Ngọc đích thân ra thành nghênh đón, khác với hình tượng người cha hài hước thường ngày, Thạch Trung Ngọc hôm nay có thể nói là bá khí ngút trời.

Chỉ cần đứng ở đó, đã giống như một vị chiến thần vô địch. "Thạch Trung Ngọc huynh, nhiều năm không gặp, nhớ huynh chết đi được!" Trên xe ngựa bước xuống một vị đại thúc trung niên mặc hoa phục, thấy Thạch Trung Ngọc liền nhiệt tình tiến lên ôm một cái, vừa nhìn đã biết là loại lão hồ ly gian xảo. "Lâm Hào huynh, ta cũng rất nhớ đệ a!" Thạch Trung Ngọc cười sang sảng một tiếng, cũng không biết có mấy phần thật lòng. "Hai vị này chính là cặp song sinh cách nhau ba tuổi nhà Thạch Trung Ngọc huynh sao!?" Lâm Hào sau khi hàn huyên một hồi, ánh mắt nhìn về phía hai huynh đệ Tần Phong và Tần Hạo.

Lần này ông ta không quản vạn dặm xa xôi đến Tần gia, chính là vì hai huynh đệ này, chính xác hơn là Tần gia muốn kết minh với thành Thiên Tâm, chọn một trong hai huynh đệ để định thân với con gái cưng của ông ta.

Kể từ khi Tần gia liên tiếp xuất hiện hai vị thiên kiêu, hai huynh đệ lại liên tục phá vỡ kỷ lục của Hoang Cổ, hoàng tộc Đại Việt đã hoàn toàn sốt ruột, để đảm bảo sự ổn định của hoàng quyền, họ bắt đầu liên hệ với các thế gia lớn chuẩn bị ra tay với Tần gia.

Tần gia vì lợi ích của mình, cũng không thể không bắt đầu tìm kiếm đồng minh. "Không sai, đây là con cả Tần Phong, có Đại Đế Chi Tư, đây là con thứ hai Tần Hạo, có Chí Tôn Cốt vạn người có một!" Thạch Trung Ngọc rất tự hào giới thiệu hai đứa con trai cưng của mình.

Nhà người khác có được một vị thiên kiêu đã là tổ tiên phù hộ rồi, vậy mà nhà ông lại liên tiếp có hai vị tuyệt thế thiên kiêu. "Chí Tôn

Cốt thì đúng là có ghi chép trong sách cổ, còn Đại Đế Chi Tư là thật hay giả thì không biết được." Một tiểu loli kiêu ngạo từ sau lưng Lâm Hào bước ra, nàng chính là tiểu công chúa của thành Thiên Tâm, Lâm Tâm Nhi.

Tuy lúc này chỉ là một tiểu loli sáu bảy tuổi, nhưng mày như lông vũ biếc, da như tuyết trắng, eo như dải lụa, răng như hạt trai, vừa nhìn đã biết lớn lên sẽ là một mỹ nhân tuyệt sắc. "Tâm Nhi, không được vô lễ!" Lâm Hào lên tiếng quở trách, ra hiệu cho nàng chú ý đến hoàn cảnh.

Chỉ là tiểu loli kiêu ngạo này chưa bao giờ để tâm đến hoàn cảnh, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy khiêu khích và nhắm thẳng vào hắn, còn giơ tay búng một cái, gọi đến một thiếu niên mười ba tuổi mặt mày thanh tú. "Hắn là phó nhân ta mới thu nhận, Lâm Tam, ngươi có dám đấu với hắn một trận để chứng minh bản thân không!?" Lâm Tâm Nhi ném cho Tần Phong một ánh mắt khiêu khích. "Lâm Tam!?" Tần Phong tò mò đánh giá đối phương, phát hiện người này tài năng xuất chúng, tuyệt không phải là nhân vật tầm thường... "Hắn chính là Lâm Tam của thành Thiên Tâm!?" Xung quanh lập tức vang lên tiếng xì xào bàn tán, rõ ràng đã từng nghe qua về Lâm Tam.

Nghe đồn người này thiên phú cực kỳ kinh khủng, kiếm pháp cũng vô cùng lợi hại, càng có chuyên gia nhận xét về y, trăm năm sau sẽ là đệ nhất nhân về kiếm pháp. "Đinh đong, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử, đẳng cấp Sử Thi!" Tần Phong hai mắt sáng rỡ, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Do Tần Hạo là em ruột của hắn, nên mỗi lần hắn đều không thể dùng toàn lực, sợ không biết ăn nói sao với cha mẹ, dẫn đến hơn năm năm mới kiếm được 24 vạn điểm phản diện.

Bây giờ gặp được một người không thân không thích, chẳng phải là có thể đánh cho đã ghiền rồi sao.

Nếu hắn nhớ không lầm, nhị đệ của hắn cũng là Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi.

Lúc này —— Phụ huynh hai bên cười gượng gạo, nhưng không có ý định ngăn cản.

Lâm Hào đến đây tuy là để kết minh, nhưng cũng không hy vọng con gái mình gả cho một kẻ vô dụng.

Thạch Trung Ngọc để có thể kết minh thành công, tự nhiên cũng hy vọng con trai cưng Tần Phong thể hiện thực lực.

Nếu thua cũng không sao, dù sao hắn mới tám tuổi, đối phương đã mười ba tuổi, tu vi càng đạt đến Siêu Phàm tam cấp.

Nhưng nếu thắng, vậy thì sẽ vô cùng vẻ vang. "Cũng được, cứ chơi với hắn một chút vậy!" Tần Phong hiểu ý của cha mình, cũng hợp với ý của hắn, toàn thân dấy lên một luồng khí tức dao động dày đặc, lá rụng trên mặt đất cũng từ từ bay lên. "Siêu Phàm cảnh nhất trọng!!" Lâm Hào và các cao thủ của thành Thiên Tâm sắc mặt đều biến đổi, trong lòng gào thét đứa trẻ này có Đại Đế Chi Tư.

Tám tuổi đạt tới Siêu Phàm cảnh, từ trước đến nay chưa từng có ai!

Đặc biệt là khả năng làm lá rụng bay lên của hắn, nếu họ không nhìn lầm, đây chính là tuyệt kỹ thành danh của Thập tổ Tần gia, Lạc Diệp Phân Phi.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin một đứa trẻ tuổi còn nhỏ đã có thể nắm giữ tuyệt kỹ như vậy.

Đồng thời, Lâm Hào cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao hoàng tộc Đại Việt gần đây lại luôn nhắm vào Tần gia, một khi để hai đứa trẻ này trưởng thành, chẳng phải là có thể thay thế hoàng tộc của họ bất cứ lúc nào sao. "Xin chỉ giáo!" Lâm Tam rất có võ đức, trước khi ra tay còn không quên nhắc nhở một tiếng.

Chỉ là y rõ ràng đã đánh giá cao sự liêm sỉ của Tần Phong, đối mặt với Thiên Tuyển Chi Tử, hắn chưa bao giờ dám lơ là, cũng chưa bao giờ có võ đức, huống chi tu vi đối phương còn cao hơn hắn hai tiểu đẳng cấp.

Còn chưa đợi Lâm Tam kịp phản ứng, đã thấy Tần Phong điểm chỉ quyết, từng chiếc lá rụng tức thì hóa thành những lưỡi dao sắc bén, từ tám phương bốn hướng bay nhanh về phía Lâm Tam. "Này, ngươi có võ đức không vậy!" Lâm Tâm Nhi tức giận lên án hành vi này của Tần Phong, không nói một tiếng đã ra tay thì thôi đi, vừa ra tay đã dùng toàn lực tung đại chiêu, thật sự là quá bỉ ổi vô sỉ.

Keng một tiếng!!

Chỉ thấy Lâm Tam không vội không vàng rút bội kiếm, một kiếm đâm ra, thân kiếm khẽ rung, tạo ra một đạo kiếm ảnh nhẹ nhàng, kiếm như dòng nước dưới trăng, nhẹ nhàng đánh rơi những chiếc lá bay tới, lá rụng cũng theo đó vỡ nát.

Lại một kiếm nữa đâm ra, kiếm phong sắc bén hiện lên, khiến những chiếc lá bay tới phảng phất như mất đi lực kéo mà rơi xuống, thân ảnh Lâm Tam cầm kiếm tung hoành chợt ẩn chợt hiện giữa chúng.

Rầm một tiếng!!

Chương 13

Lâm Tam vung ra một đạo kiếm quang, phá giải chiêu Lạc Diệp Phân Phi của Tần Phong.

Mặc dù toàn bộ động tác của y rất ra vẻ, nhưng trên người vẫn có thêm vài vết cắt, lồng ngực phập phồng cũng chứng minh một kiếm kia của y tiêu hao rất lớn. "Cơ hội tốt!" Tần Phong tuân theo nguyên tắc "nhân lúc ngươi bệnh, lấy mạng ngươi", chân đạp bộ pháp Mị Ảnh Tiêu Dao huyền diệu, trong nháy mắt đã lao đến trước mặt Lâm Tam, không cho đối phương bất kỳ cơ hội phản ứng nào, nắm đấm to như bao cát liền đấm thẳng vào mặt đối phương.

A!!

Lâm Tam hét thảm một tiếng, cả người bay ra ngoài. "Ca ca, giỏi quá!!" Tần Hạo vui mừng múa may chân tay, chúc mừng chiến thắng sớm cho ca ca.

Chỉ là hành vi này của nó khiến Lâm Tâm Nhi cảm thấy rất khó chịu, lớn tiếng hô hào cổ vũ cho Lâm Tam. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đấm Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200 điểm phản diện!" Thấy điểm phản diện về tài khoản, Tần Phong lập tức đấu chí hừng hực, chuẩn bị thừa thắng xông lên đánh cả ngày.

Chỉ là hắn rõ ràng đã đánh giá thấp sức chiến đấu của Lâm Tam, còn chưa đợi hắn bắt đầu liên chiêu, đối phương đã nhanh chóng ổn định thân hình, thân thể lướt tới, như một tia sáng lướt qua bầu trời, trong tay cũng lóe lên một đạo kiếm quang u ám như nước. "Kiếm ý!!" Thạch Trung Ngọc và những người khác kinh hô một tiếng, trong lòng càng gào thét "yêu nghiệt".

Kiếm ý là thứ mà người tu kiếm mơ ước cũng muốn lĩnh ngộ được, một khi lĩnh ngộ, uy lực của kiếm pháp sẽ tăng lên mấy bậc, tăng cường đáng kể sức chiến đấu của bản thân. "Không ổn!!" Tần Phong cũng cảm nhận được sự lợi hại của một kiếm này, không có ý định cứng đối cứng mà nhanh chóng né tránh.

Nhưng Lâm Tam đã thoát khỏi thế bị động ban đầu, cộng thêm tu vi cao hơn Tần Phong hai tiểu đẳng cấp và ưu thế của Kiếm ý, thân như gió nhẹ vung một kiếm, tạo ra vô số kiếm ảnh tấn công Tần Phong.

Cho dù bộ pháp Mị Ảnh Tiêu Dao của Tần Phong vô cùng huyền diệu, cũng giống như một con thuyền nhỏ giữa sóng lớn, có nguy cơ bị lật úp bất cứ lúc nào. "Lâm Tam giỏi lắm, dạy cho tên nhóc này một bài học cho ta!!" Lâm Tâm Nhi ở bên cạnh vui vẻ vỗ tay cổ vũ, còn không quên lè lưỡi trêu chọc Tần Hạo. "Ca ca, cố lên!!" Tần Hạo tức đến đỏ bừng mặt, gân cổ lên cổ vũ cho Tần Phong.

Những người khác không để ý đến hai đứa trẻ, họ đã bị hai đứa trẻ này làm cho kinh ngạc đến ngẩn người.

Tự hỏi lòng mình, lúc tám tuổi họ căn bản không thể đột phá Siêu Phàm cảnh, lúc mười ba tuổi cũng không thể lĩnh ngộ được Kiếm ý. "Sóng sau xô sóng trước à!" Tất cả mọi người trong lòng đều không hẹn mà cùng cảm thán một tiếng, biết rằng thế đại tranh sắp đến rồi.

Mỗi khi những thiên kiêu này xuất hiện cùng lúc, chính là ngày Hoang Cổ được sắp xếp lại.

Lúc này —— Tần Phong không có tâm tư để ý đến cái gì mà thế đại tranh, hắn bây giờ chỉ nghĩ làm sao để đánh tên nhóc này kiếm điểm phản diện. "Đậu má, đây chính là cảm giác phản diện bị nhân vật chính áp chế sao!?" Tần Phong bị đánh lùi liên tục, đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, lại còn là loại không có sức phản kháng.

Không còn cách nào khác!

Bầu không khí đã được đẩy lên cao trào rồi, hắn không thể thua được.

Chỉ có thể dùng đến tuyệt kỹ, gào gọi hệ thống cha đổi quyển thứ hai của Mị Ảnh Tiêu Dao!! "Đinh đong, chúc mừng ký chủ tiêu 1 vạn điểm phản diện, đổi được quyển thứ hai của Mị Ảnh Tiêu Dao!" "1 vạn điểm đấy!" Tần Phong trong lòng đau như cắt, phải đánh nhị đệ bao nhiêu ngày mới tích cóp được một vạn điểm, lại xa thêm một bước trên con đường đổi lấy cảnh giới Đại Viên Mãn.

Không được!

Hôm nay phải đánh cho thằng nhóc Lâm Tam này ói ra lại bằng hết!

Tần Phong múa theo bóng người trong đầu, thân hình hóa thành gió nhẹ lướt đi trong làn kiếm quang u ám như nước, dễ dàng bay ra xa mấy trăm mét không thành vấn đề. "Cái gì!!" Sắc mặt mọi người tại hiện trường đột nhiên biến đổi, nhận ra thân pháp của Tần Phong đã đột phá ngay trong trận chiến.

Tốc độ rõ ràng nhanh hơn vừa rồi, bộ pháp dưới chân cũng huyền diệu hơn lúc nãy, dễ dàng né qua từng lớp kiếm quang mà Lâm Tam vung tới. "Tốt, tốt, tốt, con ta Tần Phong có Đại Đế Chi Tư!" Thạch Trung Ngọc không nhịn được mà cười lớn, chỉ thiếu nước cầm cái loa hét vào tai Lâm Hào. "Lợi hại thật!" Lâm Tam lộ ra vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có, biết rằng không bung hết sức thật sự thì không thể chiến thắng đối phương.

Chỉ thấy vạt áo y không gió mà bay, phần phật kêu vang, kiếm quang u ám như nước trong tay lay động trong gió, không khí bị xé rách, phát ra từng tiếng gào thét u u. "Hừm!!" Tần Phong cũng nhận ra Lâm Tam sắp tung chiêu cuối, giơ tay lên hét lớn vào hư không: "Kiếm đến!!" ...

Ong ong!!

Tiếng kiếm ngân trong trẻo vang vọng khắp thành trì Tần gia, chín đạo kiếm quang như sao băng xẹt qua hư không bay tới. "Trường Không Cửu Kiếm!!" Lâm Hào và những người khác cũng là người có kiến thức, buột miệng nói ra lai lịch của chín thanh kiếm.

Cũng từng nghe người ta nói năm năm trước hoàng đế Đại Việt đến vội vàng, bị đại công tử vô liêm sỉ của Tần gia lừa mất Trường Không Cửu Kiếm và Thiên Bảo Hồ Lô.

Vốn tưởng chỉ là lời đồn thổi, không ngờ hắn thật sự vô liêm sỉ như vậy, cứ phải mang theo chín thanh kiếm trên người mới thể hiện được cái chữ "tiện" đó. "Cửu kiếm hợp nhất!" Tần Phong nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết, điểm vào chín thanh kiếm đang bay tới.

Ong ong!!

Kiếm phong đảo ngược, bụi đất cuộn trào, kiếm thế của chín thanh kiếm càng lúc càng sắc bén, từng tiếng gầm thét như sóng dữ vang vọng trong không trung.

Khi kiếm phong dừng lại, trước mặt Tần Phong lơ lửng một thanh trường kiếm lấp lánh hàn quang.

Đây chính là bội kiếm của Trường Không Kiếm Thần vạn năm trước, cũng là thần binh xếp hạng trong top mười của Hoang Cổ, Trường Không Thần Kiếm!

Kể từ khi có được Trường Không Cửu Kiếm, trong năm năm, Tần Phong dưới sự giúp đỡ của Thập tổ đã thành công luyện hóa chúng.

Tuy không dám nói có thể tái hiện lại phong thái của Trường Không Kiếm Thần năm xưa, cũng không có thực lực để hoàn toàn điều khiển Trường Không Cửu Kiếm, nhưng dùng để chiến đấu thì không có vấn đề gì. "Trường Không Cửu Kiếm!!" Hai mắt Lâm Tam nóng rực, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Không còn cách nào khác!

Kiếm chiêu mà y sử dụng chính là của Trường Không Kiếm Thần từ vạn năm trước, chính xác hơn là y đã nhận được truyền thừa của Trường Không Kiếm Thần, nếu có thể có được Trường Không Cửu Kiếm, chắc chắn có thể tái hiện lại phong thái của Kiếm Thần năm xưa.

Chương 14

Nhưng y cũng biết Tần gia không dễ chọc, cướp trắng trợn không khác gì tìm chết, chỉ có thể chờ thời cơ mà hành động. "Cho dù ngươi có thần kiếm trợ giúp, cũng không thể là đối thủ của ta!" Lâm Tam có sự tự tin tuyệt đối vào truyền thừa của Trường Không Kiếm Thần, chỉ thấy y trong làn bụi mù mịt đột nhiên ra tay, một vệt kiếm quang rực rỡ xé toạc hư không, dấy lên từng trận sóng gợn.

Trường Không Kiếm Quyết!

Thần cấp kiếm quyết mà Trường Không Kiếm Thần lĩnh ngộ từ pháp tắc thiên địa, có uy lực thần cản giết thần, phật cản giết phật, tung hoành Hoang Cổ không ai địch nổi. "Đây là..." Thạch Trung Ngọc, Lâm Hào đều là đại lão một phương, tự nhiên liếc mắt một cái đã nhận ra Trường Không Kiếm Quyết.

E rằng Trường Không Kiếm Thần vạn năm trước cũng không thể ngờ, vạn năm sau kiếm quyết của mình lại đối đầu với chính bội kiếm của mình. "Không ổn!!" Sắc mặt Thạch Trung Ngọc đại biến, muốn tiến lên ngăn cản.

Tuy con trai cưng Tần Phong của ông có Đại Đế Chi Tư, nhưng dù sao cũng chỉ mới tám tuổi, làm sao có thể chống lại kiếm quyết của Trường Không Kiếm Thần.

Chỉ là còn chưa kịp mở miệng, đã thấy con trai cưng Tần Phong hai mắt sắc bén, bày ra tư thế rút kiếm.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!!

Cúi đầu, rút kiếm!

Một tiếng rút kiếm "keng" trong trẻo vang vọng khắp đất trời, một đạo kiếm quang kinh diễm độc lập với thế gian đột ngột xuất hiện, hàn ý lạnh lẽo bao trùm toàn trường, kiếm quang nhanh như kinh hồng, uyển chuyển như du long, phảng phất như muốn chém trời làm hai mảnh. "Đây là chiêu kiếm gì!?" Tất cả mọi người đều là người kiến thức rộng rãi, nhưng lại chưa từng thấy qua chiêu này của Tần Phong.

Lẽ nào là tự sáng tạo!?

Không có bất kỳ sự hoa mỹ nào, chỉ có một kiếm vô địch theo đuổi sự cực hạn, kiếm xuất ra vừa có thể chém trời diệt đất, cũng có thể phân định thắng thua.

Ầm ầm ầm!!

Hai đạo kiếm quang va chạm mạnh vào nhau, bùng nổ một tiếng vang kinh thiên động địa, kèm theo đó là một cơn bão năng lượng kinh hoàng quét ra xung quanh. "Mẹ..." "Ba ba..." Hai đứa trẻ Tần Hạo và Lâm Tâm Nhi vì tu vi thấp, phải bám chặt lấy quần áo của phụ huynh mới không bị gió thổi bay. "Sao có thể!!" Lâm Tam kinh ngạc đến trợn tròn hai mắt, không dám tin một đứa trẻ tám tuổi có thể nắm giữ loại kiếm chiêu này.

Y vốn tưởng rằng tu vi mình mạnh hơn đối phương, lại nắm giữ truyền thừa của Trường Không Kiếm Thần, cũng như đã lĩnh ngộ được Kiếm ý, chiến thắng một đứa nhóc tám tuổi là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng ai ngờ đối phương lại dạy cho y một bài học, khiến y hiểu ra kiếm của mình không phải là mạnh nhất.

Rầm một tiếng!!

Thanh kiếm trong tay Lâm Tam vỡ nát ngay tại chỗ, không thể chống lại sự sắc bén của Trường Không Thần Kiếm.

Y có Trường Không Kiếm Quyết, Tần Phong cũng có Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

Y có Kiếm ý, Tần Phong có Trường Không Thần Kiếm.

Tu vi của y cao hơn Tần Phong hai tiểu đẳng cấp, nhưng Tần Phong có Đại Đế Chi Tư tăng gấp mười lần, lại thêm Thiên Bảo Hồ Lô hồi mana, há nào có lý do không thắng. "Cái gì!!" Mặt Lâm Tam viết đầy vẻ khó tin, y lại thua một đứa trẻ tám tuổi.

Từ trước đến nay y luôn là người lấy yếu thắng mạnh, Vô địch đạo tâm cũng dần dần hình thành, nhưng hôm nay lại bại trong tay một đứa trẻ tám tuổi, Vô địch đạo tâm lập tức xuất hiện một vết nứt, rơi vào trạng thái tự nghi ngờ bản thân. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ làm cho Vô địch đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử xuất hiện vết nứt, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Chỉ có vết nứt thôi đã được 10 vạn?

Nếu ta đâm một nhát vào tim nó, chẳng phải là kiếm được mấy trăm triệu trong phút chốc sao!" Tần Phong lúc này có thể nói là đấu chí hừng hực, chân đạp bộ pháp Mị Ảnh Tiêu Dao biến ảo khôn lường, thanh trường kiếm trong tay như quỷ mị đâm về phía lồng ngực Lâm Tam.

Yêu nó, thì hãy đâm vào tim nó! "Không ổn!!" Lâm Tam dù đã bắt đầu hình thành Vô địch đạo tâm, nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi, sau khi bị Tần Phong dạy cho một bài học, tiết tấu cũng rối loạn, bị đánh đến mức liên tục lùi bước.

Trên người y mỗi khi có thêm một vết kiếm, tình yêu của Tần Phong dành cho y lại nhiều thêm một phần. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đả thương Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 500 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đả thương Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 500 điểm phản diện!" "..." Do Tần Hạo là em ruột của hắn, nên hắn chưa bao giờ đánh sướng tay như hôm nay. "Ca ca của ta là giỏi nhất!!" Tần Hạo kiêu ngạo ngẩng cao đầu, chỉ hận không thể nói cho tất cả mọi người biết đây là ca ca của mình.

Lâm Tâm Nhi ở bên cạnh tức đến dậm chân, muốn xông lên đánh thằng nhóc này một trận, nhưng lại bị Vân Tịch Nguyệt ôm lấy, bà rất yêu quý tiểu loli này. "Thắng bại đã rõ, con trai của Tần huynh quả nhiên có Đại Đế Chi Tư!" Lâm Hào cười ha hả vung tay, ngay lúc Tần Phong chuẩn bị đâm vào tim Lâm Tam, ông ta đã kéo Lâm Tam trở lại.

Đùa gì thế!

Lâm Tam được mệnh danh là đệ nhất kiếm trăm năm sau, sao có thể để Tần Phong đâm vào tim ở đây được. "Hừ..." Tần Phong rất bất mãn với việc Lâm Hào ra tay, cứ thế mang cái máy farm điểm của hắn đi mất.

Nhưng hắn cũng không nói gì thêm, phải biết rằng sinh vật như Thiên Tuyển Chi Tử rất huyền ảo, nếu cố giữ lại chắc chắn sẽ kích hoạt thuộc tính cường giả cứu viện.

Tốt nhất là nên biết điểm dừng, tránh rước phiền phức vào người. "Ha ha..." Thạch Trung Ngọc nghe có người khen con trai cưng của mình, không nhịn được mà cười thành tiếng, biết rằng chuyện kết minh, kết thân này mười phần thì chắc chín.

Nghi thức chào đón tiếp tục.

Thạch Trung Ngọc dẫn Lâm Hào vào thành trì Tần gia.

Từng hàng đệ tử Tần gia tu vi cao thâm khiến Lâm Hào vô cùng ngưỡng mộ.

Nếu có thể lựa chọn, ông ta thà tốn thêm tài nguyên để bồi dưỡng một người cùng huyết thống, chứ không muốn bồi dưỡng một người không có quan hệ gì với mình, trừ phi người đó tuyệt đối trung thành với mình.

Nhưng trung thành hay không, ai mà nói chắc được!

Rất nhanh —— Phụ huynh hai bên bắt đầu thảo luận chuyện hôn sự của con cái.

Vốn tưởng Lâm Hào sẽ chọn Tần Phong, người vừa thể hiện Đại Đế Chi Tư, nhưng ngoài dự đoán của tất cả mọi người, ông ta lại chọn Tần Hạo đang đứng xem kịch bên cạnh làm con rể.

Chương 15

"Đậu má!!" Tần Phong sau khi biết tin liền chửi thề ngay tại chỗ, lại có thêm một nhận thức hoàn toàn mới về sự vô lý của Thiên Tuyển Chi Tử.

Đánh đấm hăng như hổ, đến lúc bàn chuyện cưới hỏi thì chẳng có phần ta...

“Hạo Nhi!?” Vợ chồng Thạch Trung Ngọc, Vân Tịch Nguyệt nhìn nhau, cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Theo lý mà nói, Tần Phong vừa rồi đã dùng thực lực chứng minh bản thân, đứa trẻ tám tuổi nhà ai lại có thể sở hữu chiến lực khủng bố đến vậy.

Ngược lại, Tần Hạo tuy sở hữu Chí Tôn Cốt vạn người có một, nhưng hiện tại vì chưa kích hoạt nên chiến lực rốt cuộc ra sao không ai biết.

Đối với điều này —— Lâm Hào chỉ cười cười, không có ý định giải thích.

Y sở dĩ chọn Tần Hạo, tuyệt đối không phải là lựa chọn bừa bãi, mà là quyết định được đưa ra sau khi đã cân nhắc lợi hại.

Ai cũng biết, Tần Phong, Tần Hạo là anh em song sinh, thiên phú sẽ không chênh lệch quá lớn.

Từ việc người anh Tần Phong vừa phá vỡ các loại kỷ lục, người em Tần Hạo lập tức cũng có thể phá vỡ, có thể thấy thiên phú của Tần Hạo rõ ràng cao hơn Tần Phong một chút.

Trong trường hợp cả hai được hưởng nền giáo dục và bối cảnh như nhau, y tự nhiên càng nghiêng về người em trai sở hữu Chí Tôn

Cốt.

Quan trọng nhất là, Hoang Cổ gần đây có lời đồn, huyết nguyệt yêu nghiệt ra đời tám năm trước chính là Tần Phong, cũng là mối họa trong lòng của Đại Việt hoàng tộc.

Đầu tư vào Tần Phong rủi ro quá lớn, vẫn là đầu tư vào Tần Hạo an toàn hơn.

Lỡ như ngày nào đó Tần gia thật sự xảy ra chuyện gì, Tần Hạo sẽ chỉ có thể một lòng một dạ với Thiên Tâm Chi Thành của bọn họ.

“Thôi được!” Thạch Trung Ngọc không hỏi thêm nhiều, dù sao mục đích của ông là kết minh thông qua hôn sự.

Chỉ cần hai thế lực lớn nắm giữ phía đông và phía tây của Đại Việt liên thủ, cho dù Đại Việt hoàng tộc có liên hợp với các thế gia khác cũng không thể không cân nhắc hậu quả, chỉ cần có thể giành được thời gian cho hai tiểu gia hỏa trưởng thành, Tần gia của họ xem như đã thắng.

Cuối cùng, trong sự ngầm hiểu của phụ huynh hai bên, một cuộc hôn nhân liên quan đến lợi ích bản thân cứ thế được định đoạt.

Chỉ là lúc này hai vị đương sự hoàn toàn không hay biết, Lâm Tâm Nhi đang cùng hai huynh đệ dạo chơi trong thành trì của Tần gia, đồng hành còn có vị Lâm Tam kia.

“Sao ta cứ có cảm giác lúc nào cũng có thể mất mạng thế này!?” Tần Phong, với tư cách là một Thiên Mệnh Đại Phản Phái, đi cùng hai Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, dù đang ở trong thành trì của Tần gia, có mấy chục triệu bà con Tần gia bảo vệ, cũng vẫn không có chút cảm giác an toàn nào.

Sợ bọn họ cùng nhau bật hack, tiễn cả nhà đi một lượt cho gọn gàng ngăn nắp.

“Oa, ở đây náo nhiệt quá!” Lâm Tâm Nhi không nhịn được kinh hô lên, chỉ thấy bọn họ đã đến khu chợ của Tần gia.

Khác với khu chợ bán rau của người thường, đây là khu chợ của tu luyện giả, bên trong bán toàn là những bảo vật dùng để tu luyện như tiên thảo, đan dược, pháp khí.

Do Tần gia là chúa tể tuyệt đối ở phía đông Đại Việt hoàng triều, nên tính an toàn của thành trì Tần gia là không cần bàn cãi.

Mỗi ngày đều có một lượng lớn tu luyện giả từ bên ngoài đến đây giao dịch, Tần gia cũng cần những giao dịch này để cường hóa đệ tử gia tộc, thế là dần dần hình thành một khu chợ thương mại tự do như vậy.

“Ủa!” Tần Hạo và Lâm Tam cùng lúc sáng mắt lên, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía một cái đỉnh nhỏ cũ nát.

“Ủa!!” Tần Phong cũng lập tức lên tinh thần, cứ như dân chơi mở khóa được tư thế mới.

Thay vì lo lắng bị hai tên Thiên Tuyển Chi Tử này khắc chết, chi bằng dùng khí vận vô lý của bọn họ để tìm bảo vật, có thể được hai vị Thiên Tuyển Chi Tử cùng lúc chú ý, chắc hẳn cái đỉnh nát nhỏ này không phải là vật tầm thường.

“Là ta thấy trước!” “Là ta thấy trước!” Tần Hạo và Lâm Tam mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không chịu từ bỏ cái đỉnh nhỏ.

Nhưng ngay lúc họ đang cò trai tranh giành, Tần Phong đã hóa thân thành ngư ông hỏi người bán bao nhiêu tiền.

“Vốn là 1000 linh thạch, nếu đại công tử muốn, 888 linh thạch thì sao ạ!?” Chủ quán cẩn thận đưa ra giá, còn không quên quan sát biểu cảm của Tần Phong, dường như chỉ cần Tần Phong nhíu mày là sẽ lập tức giảm giá.

Hết cách!

Tần gia là rắn đầu đàn ở đây, ai dám không nể mặt!?

“888 viên linh thạch!?” Các tu luyện giả đi ngang qua lần lượt dừng lại, cho rằng chủ quán chắc chắn là nghĩ đến tiền mà phát điên rồi.

Chủ quán lúc này cũng trở nên căng thẳng.

Y tuyệt đối không có ý định xem Tần Phong là kẻ ngốc lắm tiền, mà là lai lịch của cái đỉnh nhỏ này thật sự quá phi thường.

Y vốn là một tiểu đầu mục của Hổ Đầu Bang, bang chúng lên tới hơn mười vạn người.

Một hôm, bang chủ biết được vị trí của một di tích, liền dẫn mười vạn bang chúng hùng hổ đi khai quật.

Kết quả là hy sinh tính mạng của hơn mười vạn bang chúng, cuối cùng cũng vào được sâu trong di tích.

Không có cảnh tượng vàng son lấp lánh như trong tưởng tượng, chỉ có một cái đỉnh nhỏ cũ nát được thờ phụng trên một bệ đá.

Bang chủ cũng không biết là do bị thương quá nặng từ trước, hay vì lý do nào khác, vừa cầm lấy đã phun ra một ngụm máu tươi rồi chết.

Y bỗng dưng trở thành người sống sót duy nhất.

Cái đỉnh nhỏ đổi bằng mười vạn bang chúng, 888 linh thạch đã là giá bán tháo rồi.

“Được, 888 linh thạch, ta lấy!” Tần Phong chỉ sợ đêm dài lắm mộng, bảo chủ quán đến Tần gia lấy tiền.

Với tư cách là đại công tử của Tần gia - đệ nhất thế gia Hoang Cổ, ra ngoài không mang tiền là chuyện hợp tình hợp lý.

“Đa tạ đại công tử!” Chủ quán vui mừng cảm ơn lia lịa, vội vàng đưa cái đỉnh nhỏ cho Tần Phong.

“Ngươi…” Lâm Tam kinh ngạc đến chết lặng, bị sự hào phóng của Tần Phong dọa choáng váng.

Ngay cả món đồ cũng không thèm nhìn, giá cả cũng không trả, trực tiếp chốt đơn 888 linh thạch.

Có tiền cũng không thể tùy hứng như vậy chứ!?

Chỉ là trong lòng y không hiểu sao lại có cảm giác mất mát, tuy y không biết cái đỉnh nhỏ có tác dụng gì, nhưng trực giác lại mách bảo đó là một món đồ tốt, y có được ngày hôm nay phần lớn cũng là nhờ vào trực giác.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ phá hoại cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một cơ hội rút thưởng!” “Đây đúng là một báu vật mà!” Tần Phong nhận lấy cái đỉnh nhỏ, cẩn thận quan sát, nhưng lại chẳng nhìn ra được điểm gì đặc biệt.

Đậu má!!

Chương 16

Có cần phải phân biệt đối xử như vậy không!?

Dựa vào cái gì mà nhân vật chính chỉ cần dùng trực giác là biết nó là báu vật, còn ta cầm trong tay chỉ thấy nó là một cái đỉnh nát.

Ta không phục, phản diện không phục!!

“Ca ca, ca ca, cho đệ được không!?” Tần Hạo lại bắt đầu lay tay Tần Phong, cố gắng dùng chiêu bán manh đáng thương để có được cái đỉnh nhỏ.

Chỉ là Tần Phong trước nay chưa bao giờ ăn cái trò này của nó, chỉ có đổi thành em gái mới có khả năng khiến hắn thỏa hiệp.

Có điều, cái đỉnh nát này hắn thật sự không nhìn ra có gì đặc biệt, ngược lại có thể thông qua tên nhị đệ Thiên Tuyển Chi Tử này để kích hoạt nó một chút.

“Thôi được!” Tần Phong nghiêm túc nói: “Cái đỉnh nhỏ này ca vừa bỏ ra 888 linh thạch để mua, với tư cách là ca ca, ta sẽ trả hai số 8, chỉ cần đệ trả số 8 còn lại, ta sẽ cho đệ mượn chơi vài ngày, thế nào!?” “Ca ca, huynh tốt thật!!” Đầu óc Tần Hạo rõ ràng vẫn chưa bắt kịp, vui vẻ lôi ra một cái túi vải.

Đó là túi trữ vật mà tu luyện giả thường dùng, bên trong có tiền mừng tuổi mà nó tích góp được trong mấy năm gần đây, Tần Phong đã thèm thuồng thứ này từ lâu rồi.

Rất nhanh —— Tần Hạo dưới sự lừa phỉnh của Tần Phong, đã lấy ra một số 8, tức là 800 viên linh thạch.

“Ặc...” Người qua đường xung quanh nhìn mà cạn lời, chỉ cần có tấm bằng tốt nghiệp mẫu giáo thôi cũng không đến nỗi bị lừa như vậy...

“Đinh đong, phát hiện ký chủ lừa gạt Thiên Tuyển Chi Tử ngây thơ, nhận được 500 điểm phản diện!” Tần Phong hí hửng cất 800 linh thạch đi, cũng giữ lời hứa cho nhị đệ mượn cái đỉnh nhỏ chơi vài ngày, chỉ cần kích hoạt thành công là sẽ thu hồi lại ngay.

Đối với chuyện này —— Tần Hạo không những không cảm thấy mình bị thiệt, ngược lại còn thấy mình lời to.

Ca ca nó tốn 88, còn nó chỉ tốn 8, ít hơn ca ca nó hẳn một số 8.

“Đúng là thằng em ngu ngốc của ta mà!” Tần Phong nhìn thằng nhị đệ ngốc nghếch, thật sự không hiểu nổi một tên phản diện có EQ, IQ song cao như mình, tại sao cuối cùng theo kịch bản lại bị nó giẫm dưới chân.

“Cái đỉnh này có tác dụng gì vậy!?” Lâm Tâm Nhi cũng tò mò ghé lại, đưa tay muốn xem thử cái đỉnh có gì đặc biệt.

Chỉ là Tần Hạo lại như phòng trộm, vội vàng giấu cái đỉnh vào trong lòng, không hề nể mặt cô vợ tương lai, khiến Lâm Tâm Nhi tức đến dậm chân.

Với tư cách là tiểu công chúa của Thiên Tâm Chi Thành, chưa từng có ai dám không nể mặt nàng như vậy.

“Bản tiểu thư không thèm nữa, Lâm Tam, chúng ta đi!” Lâm Tâm Nhi thuộc dạng tiểu loli ngạo kiều điển hình, trong từ điển của nàng không hề có hai chữ “cầu xin”, bèn dẫn Lâm Tam tiếp tục đi dạo trong khu chợ của Tần gia.

Tần Phong sau khi nếm được quả ngọt, tự nhiên cũng mặt dày mày dạn đi theo, lúc nào cũng chú ý đến sự thay đổi trong biểu cảm của Lâm Tam.

“Vị đại công tử Tần gia này cứ nhìn trộm ta làm gì!?” Lâm Tam bị nhìn đến sống lưng phát lạnh, trong lòng càng hoảng hơn.

Với tư cách là người hầu của tiểu công chúa Thiên Tâm Chi Thành, y tự nhiên đã nghe nói một số quý tộc có sở thích đặc biệt, chính là thích những người hầu da trắng thịt mềm như y.

Đặc biệt là những thiếu gia quý tộc trông có vẻ ưu tú, mức độ chơi bời sau lưng khiến người ta phải líu lưỡi.

Chẳng lẽ Tần Phong là loại người này!?

Dường như để chứng minh cho suy đoán của y, phàm là món hàng nào mà ánh mắt y dừng lại quá hai giây, vị đại công tử Tần gia này đều thẳng tay mua hết.

Cứ như tổng tài bá đạo đi dạo phố cùng cô vợ bé nhỏ, để thể hiện tài lực của mình, tất cả những nơi ánh mắt cô vợ lướt qua đều mua sạch.

“Không khoa học chút nào!” Tần Phong nghi hoặc nhìn đống đồ vừa mua, không có món nào là báu vật có thể sánh ngang với cái đỉnh nhỏ.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt tiên thảo của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 300 điểm phản diện!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt đan dược của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 300 điểm phản diện!” “...” Tuy đều là những bảo vật hiếm thấy, cũng nhận được điểm phản diện, nhưng Tần Phong rõ ràng càng muốn có cơ hội rút thưởng của hệ thống hơn.

“Ta không tin, khu chợ Tần gia lớn như vậy mà không mò được báu vật thực sự nào!” Mấy ngày tiếp theo, Tần Phong bất kể mưa gió đều lôi Lâm Tam đi dạo phố.

Dọa cho Lâm Tam toàn thân nổi da gà, càng lúc càng cảm thấy Tần Phong thèm muốn thân thể của y, cả đêm không ngủ được, lúc nào cũng nắm chặt kiếm trong tay cảnh giác, sợ rằng lơ là một chút là mất đi trong trắng.

Chí hướng của y là làm một người hầu cực phẩm, chứ không phải làm một tiểu thụ cực phẩm.

“Đây chính là đại công tử của Tần gia sao!?” Mọi người trong khu chợ Tần gia chỉ trỏ Tần Phong, đối với vị đại công tử Tần gia này đúng là như sấm bên tai.

Trước đây họ chỉ nghe đồn đại công tử Tần gia có Đại Đế Chi Tư, nhưng chưa từng thấy y ra tay, mãi đến khi người của Thiên Tâm Chi Thành đến mới thật sự được chứng kiến sự khủng bố của y.

Tám tuổi đột phá Siêu Phàm cảnh, thân pháp đột phá ngay tại trận, tự sáng tạo Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, một kiếm đánh bại truyền nhân của Trường Không Kiếm Thần, nhìn khắp Hoang Cổ e rằng cũng không có thiên kiêu nhà nào có được chiến tích như vậy.

Đại Đế Chi Tư, danh bất hư truyền!

Cùng lúc đó, cũng có người chú ý đến những thứ Tần Phong mua, người biết hàng chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra đều là những bảo vật hiếm thấy, không hề nhìn nhầm một lần nào.

“Lợi hại!!” Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc không thôi, càng thêm bội phục đại công tử Tần gia đến năm vóc sát đất.

Muốn phân biệt chính xác nhiều bảo vật như vậy, không phải chỉ dựa vào tu vi cao cường là được, mà cần có kiến thức uyên bác, nhiều năm công phu thật sự mới làm được.

Bây giờ một đứa trẻ tám tuổi có thể làm được đến mức này, sao có thể không khiến người ta kinh ngạc.

Mấy ngày sau —— Tần gia và Lâm gia công bố hôn ước với thiên hạ, cũng đại diện cho việc Tần gia và Thiên Tâm Chi Thành chính thức kết minh.

Lâm Hào cũng dẫn theo đại đội nhân mã chuẩn bị quay về Thiên Tâm Chi Thành.

“Tần huynh, từ biệt tại đây!” Lâm Hào chắp tay, biểu cảm rất không nỡ.

“Lâm huynh, lên đường cẩn thận!” Thạch Trung Ngọc cũng đầy vẻ lưu luyến, tiễn mấy trăm dặm rồi vẫn còn muốn đi tiếp.

Lúc ra đi, ánh mắt Tần Phong nhìn về phía Lâm Tam tràn đầy lưu luyến, máy dò bảo vật hai nhân của hắn từ nay chỉ còn lại một nhân.

Mặc dù máy dò bảo vật hai nhân chỉ giúp hắn tìm được một cái đỉnh nhỏ không rõ tên, nhưng những bảo vật khác cũng giúp hắn kiếm được một món hời.

Bây giờ khắp khu chợ Tần gia đều là truyền thuyết về hắn, ai cũng rất muốn biết hắn làm thế nào để nhận biết bảo vật.

“Huhu...” Lâm Tam cảm nhận được ánh mắt không nỡ của Tần Phong, trong lòng gào thét không chịu nổi, chỉ muốn mau chóng rời xa người đàn ông này, sợ rằng nếu ở lại nữa thật sự sẽ bị bẻ cong.

Đêm đó, Tần Phong mất ngủ.

Bởi vì sự xuất hiện của Lâm Tam đã cho hắn trải nghiệm niềm vui khi làm phản diện.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã moi được từ trên người y 15 vạn điểm phản diện, còn có một cơ hội rút thưởng, đó là niềm vui mà nhị đệ không thể mang lại cho hắn, khiến hắn đặc biệt muốn bỏ nhà ra đi tìm Lâm Tam.

“Vẫn là nên rút thưởng trước đã!” Tần Phong lắc đầu, gọi hệ thống bắt đầu.

Chương 17

Xoạt một tiếng!

Bàn quay rút thưởng lại một lần nữa xuất hiện trước mắt, trên đó vẫn chi chít các giải thưởng: Thái Thượng Thể, Thương Thiên Bá Thể, Đấu Chiến Thánh Thể, Hỗn Độn Thánh Thể, Trùng Đồng, Chí Tôn Cốt, Chân Long Bảo Thuật, Hóa Tự Tại Thiên...

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ rút trúng thần cấp Phật pháp, Đại Uy Thiên Long!” Ầm ầm!!

Trong đầu Tần Phong vang lên một tiếng sấm kinh thiên, tựa như linh hồn xuất khiếu đến một thế giới khác.

Hống!!

Một con cự long màu vàng dài trăm trượng đang bay lượn trên trời phát ra tiếng rồng gầm, khiến không khí chấn động một trận, nơi nó đi qua trời long đất lở, thể hiện rõ khí thế của vua của muôn thú.

Không đợi Tần Phong phản ứng, cự long lao thẳng về phía hắn, chui tọt vào trong cơ thể hắn.

“Hù hù...” Tần Phong toàn thân mồ hôi lạnh tỉnh lại, phát hiện trên người có thêm một hình xăm rồng vàng uốn lượn, trong đầu cũng có thêm một vài khẩu quyết.

Phối hợp với hình xăm trên người là có thể sử dụng thần cấp Phật pháp, Đại Uy Thiên Long.

Chiêu này không chỉ có uy lực cường đại, mà sát thương đối với yêu tộc còn tăng gấp bội, có thể nói là chiêu thức khắc tinh của yêu tộc.

Nó còn có thể tăng cường lực phòng ngự của bản thân, sở hữu năng lực liếc mắt phân biệt người hay yêu.

Cạch!

Cửa phòng Tần Phong bị mở ra.

Chỉ thấy cái đầu nhỏ của đệ đệ Tần Hạo thò vào nhìn nhìn, khi thấy Tần Phong còn chưa ngủ, liền vui vẻ ôm gối đầu nhỏ, chân trần bò lên giường, nói tối nay muốn ngủ cùng ca ca.

“Người ta thì em gái sợ hãi ban đêm đến tìm ca ca, đến lượt mình sao lại thành em trai, lại còn là một Thiên Tuyển Chi Tử!!” Tần Phong cạn lời nhìn đứa em trai vừa ngả đầu đã ngủ, luôn cảm thấy nó đang dùng Chí Tôn Cốt để dụ dỗ mình, ít nhiều có chút không tôn trọng hắn, một tên phản diện...

Trong hoàng cung Đại Việt.

Đại Việt hoàng đế đang buổi thiết triều.

Toàn thể văn võ bá quan đều đã nhận được tin tức Tần gia và Thiên Tâm Chi Thành kết minh, càng biết được đại công tử Tần gia tám tuổi đã đột phá Siêu Phàm cảnh, tự sáng tạo Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật đánh bại Lâm Tam.

Đó chính là truyền nhân của Trường Không Kiếm Thần, được mệnh danh là đệ nhất kiếm trăm năm sau, có thể thấy hai vị thiên kiêu của Tần gia trưởng thành nhanh hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

“Tần gia và Thiên Tâm Chi Thành kết minh, đây là hoàn toàn không coi triều đình ra gì!” “Lòng dạ khó lường, lòng dạ khó lường a!” “Thần đề nghị lập tức xuất binh, nhân lúc liên minh của chúng chưa ổn định, dùng thủ đoạn sấm sét tiêu diệt chúng.” “Ngươi tưởng Tần gia và Thiên Tâm Chi Thành là giấy sao, dễ đối phó vậy à!?” “Nếu Tần gia và Thiên Tâm Chi Thành dễ đối phó như vậy, triều đình có để mặc chúng làm chủ phía đông, phía tây nhiều năm như vậy không?!” “Thần đề nghị hòa đàm, những năm gần đây thiên địa dị tượng xuất hiện liên tục, đại thế tranh đoạt sắp đến, chúng ta tuyệt đối không thể đấu đá nội bộ.” “Âm Nguyệt hoàng triều sau khi trải qua cải cách trăm năm trước, hiện tại ngày càng cường đại, dã tâm cũng không còn che giấu, gần đây còn một lúc lập hai vị thiên kiêu làm thánh tử, họ mới là kẻ địch số một của Đại Việt chúng ta.” “Xin bệ hạ vì đại cục mà suy nghĩ, bây giờ không phải là lúc đấu đá nội bộ.” “...” Đại Việt hoàng đế nhìn hai phe đại thần phía dưới, nhất thời cũng không biết nên chọn thế nào.

Muốn chống lại sự xâm lược của Âm Nguyệt hoàng triều, thì cần sự đoàn kết của các đại thế gia trong Đại Việt hoàng triều, nhưng cái giá của sự đoàn kết là cho hai vị thiên kiêu của Tần gia thời gian trưởng thành.

“Nếu hoàng tộc Đại Việt của ta cũng xuất hiện vài vị thiên kiêu, hà tất phải như thế này!!” Đại Việt hoàng đế phát ra tiếng thở dài của anh hùng lúc xế chiều, cũng hiểu rõ gốc rễ vấn đề nằm ở đâu.

Thời đại luôn thay đổi, cũng có thể chấp nhận, nhưng đau lòng thay sóng trước đã xa, chẳng thấy người sau tới. ……… Tần gia.

Tần Phong đang ngồi xếp bằng trong tiểu viện của mình, linh khí nồng hậu ngưng tụ quanh thân.

Kể từ khi hắn đột phá Siêu Phàm cảnh, Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết lại không theo kịp nữa, chỉ có thể bỏ ra 3 vạn điểm phản diện để mở quang hoàn ngộ tính trong một tháng, nhằm lĩnh ngộ tầng trời thứ ba.

“Ngộ tính thật khủng bố!” Thập Tổ đứng một bên, mặt lộ vẻ kinh ngạc, có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của cơ thể Tần Phong.

Mà sự thay đổi này đến từ công pháp tu luyện, khi công pháp được lĩnh ngộ đến tầng sâu hơn, sẽ thể hiện ra trên cơ thể.

Hiện tại nhục thân của Tần Phong không chỉ ngày càng cường đại, mà còn có năng lực tự chữa lành siêu cường.

Không dám nói là chết đi sống lại, nhưng đoạn chi trọng sinh chắc không thành vấn đề lớn.

“Đứa trẻ này lúc đầu rốt cuộc đã lĩnh ngộ được thiên địa pháp tắc gì!?” Thập Tổ tỏ ra chưa từng thấy loại công pháp này, chỉ mới lĩnh ngộ đến tầng thứ ba đã có thể đoạn chi trọng sinh, nếu lĩnh ngộ hoàn toàn chẳng phải là bất tử bất diệt, nhỏ máu trọng sinh sao.

Bùng một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong truyền ra một tiếng trầm đục, phù văn quanh thân bộc phát ra ánh sáng vàng chói mắt, khí tức của cả người trở nên mạnh mẽ hơn trước, báo hiệu hắn không chỉ lĩnh ngộ được tầng trời thứ ba, mà còn đột phá lên Siêu Phàm cảnh nhị trọng.

“Yêu nghiệt à!!” Thập Tổ không nhịn được cảm thán một tiếng, nhớ lại cảnh tượng lúc Tần Phong ra đời.

Không hổ là huyết nguyệt yêu nghiệt có thể khuấy động phong vân thiên hạ, trình độ yêu nghiệt không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Keng!!

Keng!! ……… Một tràng chuông vang vọng khắp thành trì Tần gia, khiến sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Đây là tiếng chuông khẩn cấp đã mấy trăm năm không vang lên của Tần gia, đại diện cho việc Tần gia gặp phải nguy cơ trọng đại, tất cả tộc nhân phải chuẩn bị chiến đấu cấp một, một trận đại chiến liên quan đến sự sinh tử tồn vong của Tần gia sắp bắt đầu.

“Xảy ra chuyện gì!?” Thập Tổ sắc mặt ngưng trọng, hóa thành một luồng bạch quang biến mất.

“Gia tộc sinh tử tồn vong?

Ta thấy chuyện này ít nhiều cũng có liên quan đến nhị đệ!” Tần Phong lại tìm được cớ để đánh vào mông nhị đệ, đứng dậy bắt đầu đi tìm bóng dáng của Tần Hạo.

Thật ra hắn cũng không muốn như vậy!

Vốn dĩ ước mơ của hắn chỉ là trở thành một công tử ăn chơi, sống một cuộc sống xa hoa trụy lạc, nhưng chính vì cái thằng nhóc này, hắn không thể không nỗ lực tu luyện để tự vệ, bây giờ còn có nguy cơ diệt tộc.

Không đánh nó một trận, thật khó mà nguôi giận. ……… Trong đại điện Tần gia.

Thạch Trung Ngọc với tư cách là gia chủ ngồi cao ở vị trí trên cùng, bên dưới là các thủ lĩnh từ các chi nhánh của Tần gia, số lượng lên tới 13 người, cũng được người đời gọi là Thập Tam Thái Bảo của Tần gia.

Theo tin báo từ nội tuyến của Tần gia trong hoàng cung Đại Việt, Đại Việt hoàng đế sau khi suy đi tính lại, vẫn quyết định ra tay với Tần gia.

“Mẹ kiếp, chiến thì chiến, ai sợ ai chứ!!” Có một vị thủ lĩnh thân hình vạm vỡ ánh mắt không giấu được vẻ hưng phấn, thanh đại đao trong tay cũng đã sớm đói khát khó nhịn rồi.

“Theo lý mà nói, chúng ta vừa mới kết minh với Thiên Tâm Chi Thành, bên ngoài còn có Âm Nguyệt hoàng triều đang rình rập, hoàng tộc Đại Việt không thể nào thiếu sáng suốt như vậy được.” Cũng có một vị thủ lĩnh dáng vẻ thư sinh nhíu mày lên tiếng, đối với cuộc chiến lần này tràn đầy lo lắng.

Chương 18

Nếu họ buộc phải dùng chiến tranh để giành thắng lợi, kết quả cuối cùng chỉ có thể là lưỡng bại câu thương, đến lúc đó chỉ làm lợi cho Âm Nguyệt hoàng triều.

Phương pháp tốt nhất vẫn là kéo dài thời gian, giành thời gian cho huynh đệ Tần Phong, Tần Hạo trưởng thành.

“Hoàng tộc Đại Việt đây là đang tráng sĩ đoạn oản!” Thạch Trung Ngọc vẻ mặt nghiêm túc nói: “Với uy vọng của Tần gia ta ở Đại Việt, một khi trưởng thành sẽ có thể thay thế hoàng tộc, vì vậy ông ta định ra tay trước khi Tần gia ta lớn mạnh, tốc chiến tốc thắng là tốt nhất, nếu rơi vào cuộc chiến kéo dài, cũng có thể tử thủ nửa giang sơn.” “Vì để làm hoàng đế, bọn họ đúng là liều mạng thật rồi!” 13 vị thủ lĩnh vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, biết rằng trận chiến này đã không thể tránh khỏi.

Nhưng chiến tranh không phải Đại Việt hoàng đế nói bắt đầu là có thể bắt đầu, còn cần phải giải quyết các thế gia đại tộc kia trước, hứa hẹn cho đối phương một số lợi ích mới được, nếu không ai sẽ đi bán mạng cho ông ta.

Nói cách khác, trong thời gian ngắn sẽ không có chiến tranh, họ có đủ thời gian để chuẩn bị.

“Thật sự sắp khai chiến rồi sao!?” Tần Phong có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của Tần gia, một bầu không khí ngột ngạt như gió bão sắp đến.

Trước đây trên mặt mỗi người Tần gia đều tràn ngập nụ cười tự tin, nhưng bây giờ ai nấy đều nghiêm túc không một chút biểu cảm, trên đường phố cũng không còn bóng dáng thướt tha của các tiểu thư, tiểu tức phụ, thay vào đó là từng hàng chiến sĩ mặc áo giáp.

“Trận này có thể thắng không!?” Tần Phong không phải là một đứa trẻ, tự nhiên có thể phân tích được tình hình hiện tại.

Tuy Tần gia và Thiên Tâm Chi Thành kết minh chiếm cứ nửa giang sơn Đại Việt, nhưng các đại thế gia do Đại Việt hoàng đế lãnh đạo cũng không phải ăn chay, cho dù cuối cùng may mắn thắng được, bên cạnh còn có một Âm Nguyệt hoàng triều đang rình rập.

Điểm quan trọng nhất là, bên họ có một Thiên Tuyển Chi Tử.

Ai cũng biết, Thiên Tuyển Chi Tử lúc mở đầu không cần sự chống lưng của gia tộc hùng mạnh, cho dù sinh ra trong một gia tộc hùng mạnh, cũng sẽ vì đủ loại lý do mà rời khỏi gia tộc.

Không phải gia tộc bị diệt vong, thì cũng là đoạn tuyệt quan hệ với gia tộc...

Cho nên trận này xác suất thắng của họ gần như bằng không.

Vậy vấn đề là, hắn có nên mau chóng chạy trốn không!?

“Không được, không được, họ đều là người thân, bạn bè, anh em ruột thịt của ta!!” Tần Phong vội vàng lắc đầu, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để lật ngược tình thế.

Phương pháp cuối cùng tự nhiên là đăng nhập acc max cấp Hồng Mao Lão Quái, nhưng đột nhiên hắn lóe lên một ý, nhớ lại nhiệm vụ hệ thống giao là đào Chí Tôn Cốt của em trai, có lẽ hắn có thể quang minh chính đại đào Chí Tôn Cốt của em trai ra...

Tổ từ Tần gia.

Nơi đây thờ phụng anh linh các bậc tiên bối đã chiến đấu vì Tần gia, bài vị dày đặc lên tới hơn mười vạn.

Một lão giả tóc bạc trắng đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, ông chính là Đệ Nhất Tổ của Tần gia.

Đứng sau ông là chín vị lão tổ khác, cùng với ông bố tiện nghi của Tần Phong, Thạch Trung Ngọc.

“Thủy Tổ, sự tình là như vậy!” Thạch Trung Ngọc cung kính quỳ trên đất, thuật lại đầu đuôi sự việc.

Thủy Tổ đầu cũng không ngoảnh lại, chậm rãi mở miệng nói: “Nếu trận chiến này không thể tránh khỏi, vậy thì chiến thôi!” “Vâng!” Mọi người vẻ mặt nghiêm túc, đảm bảo sẽ tử chiến đến cùng.

Đúng lúc này —— một giọng nói non nớt đã phá vỡ bầu không khí nghiêm túc, “Lão tổ tông, không được...” “Phong Nhi, ra ngoài!” Thạch Trung Ngọc thấy Tần Phong đang chạy vào bằng đôi chân ngắn cũn, vội vàng quát bảo y ra ngoài.

Ở tổ từ mà lớn tiếng ồn ào, lại còn dám chất vấn quyết định của Thủy Tổ, thật sự là quá vô phép tắc.

“Ngươi im miệng!” Thủy Tổ không những không trách tội, ngược lại còn quát Thạch Trung Ngọc một tiếng, sau đó mặt mày tươi cười quay người lại, vẫy tay với Tần Phong đang chạy vào.

“Vâng!” Thạch Trung Ngọc ấm ức vô cùng.

Cùng là hậu đại của lão tổ tông, sao chênh lệch lại lớn như vậy!?

Chẳng lẽ chỉ vì ông không có Đại Đế Chi Tư!?

“Phong Nhi, con vừa nói không được, là có ý gì!?” Thủy Tổ mặt đầy cưng chiều nhìn Tần Phong, đối với tiểu bối này ông phải nói là cực kỳ yêu thích, từ nhỏ đã rất biết điều, thường xuyên mang đồ ăn ngon đến thăm ông.

Không giống như những đứa con cháu bất hiếu khác, ngoài việc tìm ông đánh nhau ra thì chẳng có việc gì khác.

Tần Phong mặt nhỏ nghiêm túc nói: “Chỉ có kẻ ngốc mới nghĩ đến việc dùng chiến tranh để giành thắng lợi, đánh thắng thì hao tổn nguyên khí, đánh thua thì Tần gia ta nguy rồi.” “Kẻ ngốc!?” Các vị lão tổ có mặt đồng loạt nhìn về phía Thạch Trung Ngọc, dường như đang nói cái nồi này bọn họ tuyệt đối không gánh, ngươi mới là gia chủ Tần gia.

“Ta...” Thạch Trung Ngọc khóe mắt bất giác giật giật, trong lòng hiện lên một chữ “đù” thật to.

“Nói xem, con có cách nào không cần chiến tranh mà vẫn thắng được sao!?” Thủy Tổ lập tức hứng thú, muốn nghe xem đứa trẻ tám tuổi này có cao kiến gì.

Bây giờ không phải Tần gia họ muốn gây chiến, mà là hoàng tộc Đại Việt muốn ra tay với họ, là một cuộc chiến liên quan đến lợi ích bản thân, không có ai đúng ai sai, càng không có khả năng hòa đàm.

“Đương nhiên!” Tần Phong vẻ mặt tự tin nói: “Thật ra nguyên nhân của cả sự việc, là do sự xuất hiện của con và nhị đệ đã phá vỡ sự cân bằng, khiến hoàng tộc cảm thấy bị uy hiếp, chỉ cần tìm cách giấu con và nhị đệ đi, chiến tranh tự nhiên sẽ không có lý do để tiếp tục.” Chỉ vậy thôi!?

Đúng là suy nghĩ của trẻ con.

Bây giờ cho dù có giấu hai huynh đệ họ đi, hoàng tộc Đại Việt cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua, trừ phi hai huynh đệ họ chết hoặc bị phế.

“Không sai, chính là phế đi!” Tần Phong mặt nhỏ nghiêm túc lạ thường, lấy ra một cuốn cổ tịch đã ố vàng.

Đó là cuốn cổ tịch hắn đổi từ hệ thống, giới thiệu về một số thể chất hiếm có, trong đó có ghi chép rõ ràng thông tin chi tiết về Chí Tôn Cốt, trong đó có cả phương pháp mở khóa chính xác của Chí Tôn Cốt.

“Đào xương, phá rồi mới lập!!” Các lão tổ có mặt không nhịn được kinh hô một tiếng, bị phương pháp mở khóa chính xác của Chí Tôn Cốt dọa choáng.

Nhà người ta nếu có người sở hữu Chí Tôn Cốt, đều cưng như báu vật, nhà ai lại tàn nhẫn đến mức đào xương của con mình ra, sau đó dựa vào đại nghị lực phá rồi mới lập để thành tựu Chí Tôn chi vị.

Thủy Tổ im lặng hồi lâu, mới mở miệng nói: “Phương pháp này, khả thi!” “Cái gì!!” Các lão tổ có mặt kinh hô một tiếng, không ngờ lão tổ lại đồng ý.

“Ta phản đối!!” Thạch Trung Ngọc lập tức lớn tiếng nói: “Hạo Nhi nó mới năm tuổi, nó vẫn còn là một đứa trẻ, đây không phải là nỗi đau mà tuổi của nó nên gánh chịu.” Thủy Tổ không nhanh không chậm nói: “Muốn thành tựu Chí Tôn chi vị, chỉ dựa vào một khối Chí Tôn Cốt là không đủ, còn cần đại nghị lực, đại khí phách, trong cõi u minh cũng tự có định số.” “Trong cõi u minh tự có định số!?” Các lão tổ có mặt không nhịn được nhìn nhau, nghi ngờ Thủy Tổ có phải đã nhìn thấy thiên cơ gì không.

“Nhưng mà...” Thạch Trung Ngọc đối với đạo lý thì ông đều hiểu, nhưng chuyện liên quan đến con trai mình thì không thể xuống tay được.

Thủy Tổ không để ý đến Thạch Trung Ngọc, hứng thú nhìn về phía Tần Phong, hỏi: “Hạo Nhi có thể thông qua việc đào xương để che giấu bản thân, tương lai phá rồi mới lập thành tựu Chí Tôn chi vị, vậy còn con thì sao, làm thế nào để che giấu bản thân, tương lai thể hiện Đại Đế Chi Tư!?” Tần Phong đầy vẻ đại nghĩa nói: “Đại công tử Tần gia ghen tị với thiên phú của nhị đệ, đã tự tay đào Chí Tôn Cốt của nhị đệ để dùng cho mình, bị Tần gia phát hiện nên đã bỏ trốn.

Lão tổ Tần gia nổi giận, vĩnh viễn trục xuất tên nghịch tử Tần Phong này khỏi Tần gia, còn hạ lệnh truy sát trên toàn cõi Hoang Cổ.” Vừa dứt lời, cả sảnh đường chấn kinh.

Bọn họ thật sự không dám tưởng tượng, đứa trẻ trước mặt mới chỉ có tám tuổi, nó không chỉ độc ác với người khác, mà với chính mình còn ác hơn.

Nếu Tần Hạo bị đào xương chỉ phải chịu đựng nỗi đau về thể xác, thì Tần Phong sẽ phải chịu đựng sự dày vò cả về thể xác lẫn tinh thần.

Không chỉ bị gán mác phản đồ Tần gia, còn mất đi sự che chở của Tần gia và bị truy sát không ngừng nghỉ, cho đến ngày Tần Hạo trưởng thành mới có thể rửa sạch oan khuất cho hắn, tiền đề là hắn phải sống sót được đến ngày đó.

Đối với chuyện này Tần Phong tỏ ra không chút áp lực, acc max cấp Hồng Mao Lão Quái không phải để trưng.

Chương 19

“Không được!!” Thạch Trung Ngọc với tư cách là một người cha, dù thế nào cũng không thể chấp nhận phương án này.

Con trai lớn phải gánh vác kỳ vọng của cả gia tộc, gian nan cầu sinh bên ngoài, con trai nhỏ phải chịu đựng nỗi đau mà người thường không thể chịu nổi để từng bước trưởng thành, không có bậc cha mẹ nào lại hy vọng con mình phải chịu đựng nỗi đau này.

“Làm việc anh hùng, mang danh vạn thế, vì gia tộc, con nguyện ý!” Tần Phong đầy vẻ đại nghĩa, ngẩng đầu ưỡn ngực, suýt chút nữa đã tự làm mình cảm động đến khóc.

Ngắn ngủi 17 chữ, khiến các lão tổ đã sống mấy nghìn năm suýt nữa không kìm được.

Nó mới tám tuổi thôi mà!

Nó vẫn còn là một đứa trẻ!

Vì để gia tộc tránh khỏi chiến tranh mà không hề do dự, cho dù phải mang danh xấu vạn kiếp cũng không hề hối tiếc!!

Tần gia có được đứa con cháu này, lo gì tương lai không cường thịnh!!

“Đinh đong, một tên phản diện giả tạo như vậy, chỗ này đáng lẽ phải có một tràng pháo tay, chúc mừng ký chủ nhận được không gian tùy thân.” Tần Phong lập tức nhận ra không gian tùy thân, rộng khoảng một nghìn mét vuông, quả là trang bị cần thiết cho việc ở nhà, du lịch, giết người phóng hỏa.

Thủy Tổ cố gắng kiềm chế, giọng vẫn run run nói: “Lão tổ tông biết con là một đứa trẻ tốt, nhưng con có biết làm như vậy, tương lai sẽ phải đối mặt với những gì không?

Con không có cơ hội hối hận đâu!” “Con không hối hận, bảo kiếm phong từ ma lệ xuất, mai hoa hương tự khổ hàn lai, không trải qua mưa gió, làm sao thấy cầu vồng!” Tần Phong ánh mắt trong veo, kiên định.

Nhưng hoạt động tâm lý của hắn lúc này là...

Năm năm!!

Ngươi có biết năm năm qua ta sống thế nào không!?

Đừng có lải nhải nữa!!

Mau để ta đi đào Chí Tôn Cốt đi, ta muốn hoàn thành nhiệm vụ, ta muốn có Trùng Đồng vô địch, ta không muốn ở nhà làm con ngoan trò giỏi nữa, ta muốn ra khỏi làng tân thủ đi tán tỉnh các tiểu thư, tiểu tức phụ xinh đẹp.

“Được!!” Thủy Tổ khó khăn thốt ra một chữ, dường như đã dùng hết toàn bộ sức lực của mình.

Ông biết phương án Tần Phong nói là tốt nhất, có thể giảm thiểu tổn thất của cả Tần gia xuống mức thấp nhất, cho dù tình huống tồi tệ nhất xảy ra, cũng chỉ là hy sinh một mình Tần Phong.

Nhưng nếu hắn có thể kiên trì đến ngày đó, Tần gia sẽ vì hắn mà càng thêm cường đại.

“Thủy Tổ, con cầu xin người...” Thạch Trung Ngọc vội vàng quỳ xuống dập đầu, ánh mắt đầy vẻ cầu xin hèn mọn.

Ông thật sự không thể trơ mắt nhìn con trai ruột của mình bị người ta truy sát bên ngoài, mà mình lại phải giả vờ như không quan tâm, điều này đối với một người cha thật sự quá đau khổ, quá tàn nhẫn.

“Phụ thân yên tâm, hài nhi nhất định sẽ an toàn trở về!” Tần Phong xúc động đỡ ông bố tiện nghi dậy, cũng là lần đầu tiên trong tám năm hắn thật tâm gọi một tiếng phụ thân.

Tiếng phụ thân này cũng là lời hứa của hắn với ông, rằng mình nhất định sẽ quay về để tự tay rút ống thở của ông...

Màn đêm buông xuống.

Toàn bộ Tần gia chìm trong tĩnh lặng.

Cùng với tiếng chuông báo hiệu chiến tranh khẩn cấp vang lên, Tần gia đã hủy bỏ mọi hoạt động về đêm, mọi người đều đang bận rộn nâng cao tu vi, chỉ có cường giả mới có thể sống sót trong cuộc chiến sắp tới.

Két!

Cửa phòng Tần Hạo bị đẩy ra khe khẽ, Tần Phong chậm rãi bước vào.

Qua ánh trăng yếu ớt chiếu vào từ cửa sổ, hắn thấy nhị đệ đang ôm cái đỉnh nhỏ rách nát ngủ say sưa, dáng vẻ ngây thơ vô tội khiến người ta thật sự không nỡ ra tay. "Đệ đệ, ca ca cũng là vì tốt cho ngươi thôi!" Tần Phong không ngừng tự an ủi trong lòng, hắn cũng là bất đắc dĩ mới phải làm vậy.

Chỉ có đào Chí Tôn Cốt của nhị đệ, mới có thể bảo toàn được lực lượng hữu sinh của Tần gia, chuyển từ sáng sang tối để ẩn mình chờ thời, cũng có thể để nhị đệ trải qua ma nạn mà nhanh chóng trưởng thành, lại còn giúp mình hoàn thành nhiệm vụ.

Quan trọng nhất là, từ nay về sau cha sẽ không thể hô câu "Con ta Tần Phong có Đại Đế Chi Tư" nữa.

Một công bốn việc!

Tha thứ cho ta nhé, đệ đệ ngu ngốc của ta!! "Ca ca..." Tần Hạo mơ màng dụi mắt tỉnh lại, nhìn thấy Tần Phong đang đứng trước giường mình.

Nhưng còn chưa kịp vui vẻ lao vào lòng ca ca, y đã cảm thấy cơn đau dữ dội truyền đến từ lồng ngực.

Cúi đầu nhìn xuống, y thấy tay của ca ca đã cắm vào trong cơ thể mình. "Ca ca..." Tần Hạo khó tin ngẩng đầu lên, nhìn thấy không còn là người anh trai luôn mỉm cười nữa, thay vào đó là một người anh trai lạnh lùng vô tình. "Chí Tôn Cốt, ta nhận lấy!" Tần Phong cuối cùng vẫn nhẫn tâm, sống sờ sờ rút Chí Tôn Cốt ra. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả thương Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y cận kề cái chết, nhận được 800.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đào Chí Tôn Cốt của Thiên Tuyển Chi Tử, phá hủy cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đào Chí Tôn Cốt của Thiên Tuyển Chi Tử, hoàn thành nhiệm vụ sử thi cấp Thiên Mệnh Phản Phái, nhận được Vô Địch Trùng Đồng!" Ba phần thưởng liên tiếp khiến Tần Phong có chút hoảng hốt.

Đồng thời, đôi mắt của hắn cũng xảy ra biến dị, con ngươi tách thành hai, phảng phất có thể nhìn thấu bản chất của thế giới, cũng có thể tùy lúc thu lại Trùng Đồng để trở thành người bình thường.

Loảng xoảng!

Cái đỉnh nhỏ trong tay Tần Hạo rơi xuống, người cũng ngã vật ra giường. "Đây chính là Vô Địch Trùng Đồng sao!?" Ánh mắt Tần Phong rơi trên cái đỉnh nhỏ.

Khác với lần trước, bây giờ hắn có thể nhìn thấy bên trong dường như có một linh hồn thể yếu ớt, hẳn là lão gia gia chuyên dụng của nhân vật chính. "Là giả, nhất định là giả!" Tần Hạo không ngừng giãy giụa trên giường, căn bản không tin ca ca sẽ đối xử với mình như vậy.

Nhưng dù y có không tin thế nào cũng không thể thay đổi được hiện thực, chỉ có thể trơ mắt nhìn ca ca cầm Chí Tôn Cốt, quay đầu rời đi không một lần ngoảnh lại.

Còn về cái đỉnh nhỏ, Tần Phong không lấy.

Chưa nói đến việc lão gia gia có nhận hắn làm chủ hay không, cho dù có nhận thì hắn cũng không cần.

Hệ thống của hắn mạnh hơn lão gia gia nhiều, vẫn nên để lại cho nhị đệ thì hơn.

Chương 20

Một khúc xương đổi lấy một lão gia gia, y lời to rồi!

Sau khi Tần Phong rời đi, trong cái đỉnh nhỏ truyền ra một tiếng thở dài: "Trùng Đồng vốn là con đường vô địch, cần gì phải mượn xương của người khác!" Nói xong, cái đỉnh nhỏ lóe lên một luồng sáng dịu nhẹ, bao bọc lấy Tần Hạo để chữa trị.

Lúc này – trong phòng của cha mẹ Tần Phong. "Đừng, đừng mà..." Vân Tịch Nguyệt nghe xong vận mệnh sau này của hai đứa con trai, khóc đến mức liên tục lắc đầu.

Nàng cầu xin Thạch Trung Ngọc không thể làm như vậy, với tư cách là một người mẹ, nàng không thể trơ mắt nhìn con trai mình ra ngoài chịu khổ.

Nó mới tám tuổi thôi!!

Nó vẫn còn là một đứa trẻ!!

Hơn nữa chân tướng sự việc lại không thể nói cho đệ đệ Tần Hạo, cũng có nghĩa là sau này nàng có thể sẽ thấy hai đứa con trai tàn sát lẫn nhau, điều này đối với một người mẹ thật sự quá tàn nhẫn. "Chúng ta phải tin tưởng nó!" Thạch Trung Ngọc cố gắng kìm nén cảm xúc, ôm chặt vợ vào lòng.

Hắn nào đâu không biết đây là nỗi đau mà bậc làm cha mẹ không thể chịu đựng nổi, nhưng với tư cách là gia chủ Tần gia, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn tộc nhân đi chịu chết, càng không thể nhìn Tần gia đấu đến lưỡng bại câu thương.

Tần gia ẩn mình hôm nay, chỉ vì ngày sau rồng bay chín tầng trời!

Cộc!!

Cộc!!

Cộc!!

Ngoài cửa truyền đến ba tiếng dập đầu, là Tần Phong đến ngoài cửa phòng cha mẹ dập ba cái đầu thật mạnh. "Phong nhi!!" Vân Tịch Nguyệt hoàn toàn suy sụp, muốn mở cửa ra nhìn con trai lần cuối.

Nhưng lại bị Thạch Trung Ngọc cản lại, bây giờ mà để Vân Tịch Nguyệt gặp Tần Phong, cảnh tượng tuyệt đối sẽ không thể khống chế nổi.

Đến lúc đó thu hút những người khác đến xem, chẳng phải là công sức đổ sông đổ biển sao. "Cha, mẹ, con đi đây!" Tần Phong không chút do dự, đứng dậy rời khỏi Tần gia mà không ngoảnh đầu lại. "Con trai của ta!" Vân Tịch Nguyệt khóc đến tê tâm liệt phế trong lòng Thạch Trung Ngọc, không ngừng đấm vào ngực y.

Đó là một miếng thịt từ trên người nàng rơi xuống, bây giờ phải trơ mắt nhìn nó đi chịu khổ, bị các thế lực truy sát, làm sao nàng có thể chịu đựng nổi! ....

Đến cổng lớn Tần gia.

Tần Phong cảm nhận cơn gió lạnh về đêm, quay đầu nhìn lại Tần gia lần nữa.

Đến thế giới này đã tám năm, ở đây hắn cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, sự quan tâm của người thân bạn bè...

Vì để bảo vệ gia đình này, hắn phải rời đi.

Hoang Cổ!!

Các tiểu thư, các nàng dâu bé nhỏ, Tần Phong ta đến đây! "Hửm!" Tần Phong nhìn thấy cái cây lệch cổ ở cổng thì sững sờ tại chỗ.

Giống như cái đỉnh nhỏ, trước đây không nhìn ra vấn đề gì, bây giờ dưới sự trợ giúp của Trùng Đồng, hắn đã nhìn thấy bên trong nó ẩn chứa một luồng năng lượng cực kỳ đáng sợ.

Đổ nát, hoang lương!

Phảng phất không thuộc về thế giới này, vượt qua mấy trăm kỷ nguyên mà đến. "Khá lắm, Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói đạo lý gì cả!" Tần Phong cạn lời nhìn Chí Tôn Cốt trong tay, so với lão gia gia trong đỉnh nhỏ và cái cây lệch cổ thần bí, Chí Tôn Cốt dường như chỉ có thể coi là hàng lót đường.

Đúng lúc này – giọng nói của Thủy tổ truyền âm cách không đến bên tai Tần Phong: "Hài tử, trời sắp sáng rồi, lệnh truy sát của Tần gia đối với con cũng sẽ truyền khắp Hoang Cổ, con định đi đâu!?" "Đến Âm Nguyệt Hoàng Triều!" Tần Phong vẻ mặt đại nghĩa lẫm liệt nhìn về phía trước, tỏ vẻ mình muốn đi đến nơi nguy hiểm nhất.

Kể từ sau cuộc cải cách trăm năm trước, Âm Nguyệt Hoàng Triều đã không còn giống các hoàng triều khác, có chút giống chế độ tổng thống ở hậu thế, không còn là thế tập, mà là người có năng lực thì được.

Hắn là một kẻ phản bội Tần gia, tin rằng đối phương nhất định sẽ rất có hứng thú.

Quan trọng nhất là, sau khi cải cách, thực lực Âm Nguyệt Hoàng Triều ngày càng cường thịnh, việc khiêu chiến Đại Việt, kẻ từng là lão đại, là điều tất yếu, mình đến đó làm nội gián, cũng coi như thêm một phần bảo đảm cho Tần gia trong tương lai.

Còn về chuyện ba trong bốn đại mỹ nhân Hoang Cổ xuất thân từ Âm Nguyệt Hoàng Triều, hắn tỏ vẻ mình không có chút hứng thú nào. "Hài tử, nhất định phải sống sót trở về!!" Thủy tổ cố gắng kìm nén cảm xúc, bị Tần Phong làm cho cảm động không thôi.

Nó mới tám tuổi thôi!

Chuyện gì cũng nghĩ cho gia tộc, gia tộc thật có lỗi với nó! "Đinh đông, phản diện giả tạo như vậy, chỗ này nên có tiếng vỗ tay, chúc mừng không gian tùy thân của ký chủ được mở rộng gấp đôi." Đứa nào giả tạo cơ chứ!?

Ta là hy vọng của Tần gia!

Tần Phong hung hăng khinh bỉ hệ thống trong lòng, bảo nó không biết nói chuyện thì đừng có nói.

Đúng lúc này – trong Tần gia truyền đến tiếng kinh hô: "Người đâu, mau đến đây, Nhị công tử bị tập kích..." Đêm tối vốn tĩnh lặng, trong nháy mắt trở nên ồn ào.

Toàn bộ Tần gia sau khi nghe tin Nhị công tử Tần Hạo bị tập kích, lập tức nghĩ đến hoàng tộc Đại Việt chơi không nổi nên giở trò đánh lén, tất cả đều phẫn nộ rút vũ khí ra chuẩn bị băm vằm kẻ này thành trăm mảnh.

Mà khi họ nhìn thấy Tần Hạo, cơn tức giận càng tăng lên đến đỉnh điểm.

Trên đời lại có kẻ lòng dạ độc ác như vậy, sống sờ sờ đào Chí Tôn Cốt của một đứa trẻ năm tuổi, đây không chỉ là tàn nhẫn, mà còn là chặt đứt hy vọng tương lai của Tần gia bọn họ.

Cái này có thể nhịn, chứ chú không thể nhịn!!

Thím nhịn được, chứ ta không nhịn được!!

Chương 21

Nhưng khi mọi người nghe thấy tên hung thủ, thì lại hoàn toàn ngây người.

Tần Phong!!

Sao có thể!!

Ai mà không biết Đại công tử Tần gia đối xử với người khác lễ phép, ôn văn nho nhã, khắc khổ nỗ lực, phẩm học ưu tú, từ nhỏ đã thể hiện ra sự tu dưỡng cực cao, là ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí gia chủ đời tiếp theo trong lòng mọi người.

Sao có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, tự tay đào Chí Tôn Cốt của đệ đệ mình!? "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Mọi người trong Tần gia liên tục lắc đầu, chết cũng không tin là Tần Phong.

Mặc dù Tần Phong thường xuyên bắt nạt Tần Hạo, nhưng trong mắt họ, đó hoàn toàn là những trận đùa giỡn bình thường giữa trẻ con, bình thường hai anh em thân thiết lắm, sao có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy được. "Chính là nó, cái thằng nghịch tử này!!" Thạch Trung Ngọc đau khổ, phẫn nộ cùng các cảm xúc khác đan xen trên mặt, cơ thể càng không kiểm soát được mà run rẩy.

Vốn dĩ ông có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, nhưng chỉ vì hoàng tộc Đại Việt mà hại cha con họ phải ly tán.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn con trai lớn tám tuổi gian nan cầu sinh bên ngoài mà không thể giúp đỡ gì, con trai nhỏ năm tuổi phải chịu nỗi đau bị đào xương, nỗi đau phá rồi lại lập...

Với tư cách là một người cha, sao ông có thể không giận!!

"Phụt..." Thạch Trung Ngọc không thể kìm nén được nữa, một ngụm máu tươi phun ra.

Với tư cách là gia chủ Tần gia, ông đã phải chịu đựng quá nhiều, nhưng lại không thể nói với ai, chỉ có thể một mình gánh vác những gánh nặng này mà tiến về phía trước. "Gia chủ!!" Mọi người trong Tần gia bị dọa cho một phen hú vía, cuối cùng cũng tin là do Tần Phong làm.

Với tư cách là gia chủ của đệ nhất thế gia Hoang Cổ - Tần gia, tu vi của Thạch Trung Ngọc tuyệt đối là sâu không lường được, nhưng dù vậy vẫn bị tức đến hộc máu, có thể thấy chuyện này đã mang đến cho ông nỗi đau lớn đến mức nào.

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, thế mà huynh đệ tương tàn, đặt vào bất kỳ bậc cha mẹ nào cũng không thể chịu đựng nổi!

Đúng lúc này – giọng nói của Nhị tổ Tần gia vang lên: "Tần Phong lòng sinh đố kỵ, đào xương đệ đệ để dùng cho mình, phạm phải tội ác tày trời, sự việc bại lộ không những không biết hối cải, còn đánh bị thương thủ vệ trốn khỏi Tần gia, ta nhân danh Nhị tổ Tần gia tuyên bố, trục xuất nghịch tử Tần Phong khỏi Tần gia, ban bố lệnh truy sát của Tần gia, sống chết không cần luận!!" "Trục xuất khỏi gia tộc?

Sống chết không cần luận!!" Mọi người trong Tần gia kinh hãi trong lòng, hy vọng Nhị tổ có thể giơ cao đánh khẽ.

Bây giờ Chí Tôn Cốt của Tần Hạo đã phế rồi, nếu lại mất đi Tần Phong, vị có Đại Đế Chi Tư này, Tần gia bọn họ còn có vốn liếng gì để chiến thắng trong thế đại tranh!? "Phẩm hạnh của đứa trẻ này, không xứng làm đệ tử Tần gia ta!" Nhị tổ cố nén giọng nói run rẩy, nói ra câu nói trái lòng nhất trong đời.

Nếu Tần Phong không xứng!

Còn ai xứng làm đệ tử Tần gia?!

Lúc này – mặt trời từ từ nhô lên từ đường chân trời.

Thủy tổ Tần gia và những người khác đứng trên ngọn tháp cao của Tần gia, dõi theo bóng dáng đứa trẻ ở xa xa.

Lần đi này, nó sẽ gánh vác kỳ vọng của cả Tần gia, trải qua vô vàn ma nạn, giống như múa trên lưỡi dao, một chút sơ sẩy sẽ tan xương nát thịt, rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Nhưng họ lại không thể giúp nó, tất cả chỉ có thể dựa vào chính nó, dựa vào đôi vai nhỏ bé của nó để gánh vác. "Quyết định này có phải quá tàn nhẫn rồi không, nó mới tám tuổi thôi mà!" Thập tổ không kìm được nữa, nước mắt lưng tròng.

Với tư cách là thái gia của Tần Phong, từ nhỏ đã là ông nuôi nấng y, tình cảm với Tần Phong tự nhiên không giống người thường, để ông nhìn đứa trẻ gian nan cầu sinh bên ngoài, lòng như dao cắt. "Từ xưa anh hùng nhiều gian truân, nó tám tuổi thì đúng rồi, nhưng tâm trí, tu vi không phải là thứ mà một đứa trẻ tám tuổi có thể so sánh." Ánh mắt Thủy tổ kiên định nhìn bóng dáng đã biến mất, ông tin rằng đứa trẻ này nhất định sẽ bình an trở về, gánh vác kỳ vọng của Tần gia trở về, mang về vinh dự vô thượng cho Tần gia. "Yên tâm đi, đừng quên lúc nó sinh ra có huyết nguyệt bầu bạn!" Nhị tổ lên tiếng an ủi, khiến mọi người nhớ lại cảnh tượng lúc Tần Phong ra đời.

Yêu nghiệt huyết nguyệt xuất thế, Hoang Cổ e là sắp loạn rồi, thế đại tranh sắp đến rồi.

Không lâu sau – bi kịch của Tần gia lan truyền ra ngoài, khiến thế nhân không khỏi kinh ngạc.

Đại công tử Tần gia đố kỵ với thiên phú của đệ đệ, tự tay đào Chí Tôn Cốt, sau đó không biết hối cải bị trục xuất khỏi gia tộc, còn bị hạ lệnh truy sát khắp Hoang Cổ.

Tin tức động trời, nội dung chấn động, như thể ném một tảng đá lớn xuống mặt nước tĩnh lặng, lập tức truyền khắp cả Hoang Cổ.

Cũng truyền đến tai hoàng đế Đại Việt, ngài vội vàng triệu tập văn võ bá quan. "Thật hay giả, không phải là khổ nhục kế của Tần gia chứ!?" "Tin tức đã được chứng thực, lão nhị Tần gia quả thực đã bị đào Chí Tôn Cốt, gia chủ Thạch Trung Ngọc còn tức đến hộc máu, suy sụp không gượng dậy nổi." "Lão đại Tần gia đúng là kẻ tàn nhẫn, ngay cả em ruột cũng xuống tay được." "Tu luyện vốn dĩ là cá lớn nuốt cá bé, em ruột thì sao!?" "Hai đại thiên kiêu của Tần gia, một phế một chạy, đúng là trời giúp Đại Việt ta!" "Tần gia đã không còn là mối đe dọa, chiến tranh có thể tránh được rồi." "Lão đại Tần gia vẫn còn sống, hắn có Chí Tôn Cốt cũng là một mối đe dọa, phải diệt hắn mới an toàn." "Tên này không đáng lo ngại, từ khoảnh khắc hắn đào Chí Tôn Cốt, đã định trước hắn không thể leo lên đỉnh phong." "Không sai, hắn đã nghi ngờ sức mạnh của chính mình, vô địch chi tâm đã mất, không đáng lo ngại." "........." Hoàng đế Đại Việt ngồi cao trên long ỷ, mọi chuyện cứ như một giấc mơ.

Tối qua còn đang cùng các đại thần bàn bạc làm sao để nhanh chóng công phá Tần gia, ai ngờ sáng nay Tần gia đã tự sụp đổ, hai vị thiên kiêu cùng lúc ngã xuống thần đàn, hoàng tộc Đại Việt vẫn xuân thu đỉnh thịnh như cũ. "Ha ha ha, tốt, tốt!" Hoàng đế Đại Việt không nhịn được cười lớn, quyết định tuyển phi tử để ăn mừng.

Lúc này – Tần Phong đang ung dung cưỡi một con lừa nhỏ, đi trên con đường đến Âm Nguyệt Hoàng Triều. "Cuối cùng cũng đủ 1 triệu điểm phản diện rồi!" Tần Phong nhìn hệ thống hiển thị 1.156.500 điểm phản diện, dứt khoát chi một triệu điểm phản diện để đổi lấy cảnh giới Đại Viên Mãn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chi 1 triệu điểm phản diện, đổi được Thẻ Khế Hợp Đại Viên Mãn 100%!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ sử dụng Thẻ Khế Hợp Đại Viên Mãn 100%, Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đạt đến độ khế hợp 100%!" Tần Phong cảm thấy như có tiếng sấm nổ vang trong đầu, cả người rơi vào trạng thái vô thức, có thể cảm nhận rõ ràng pháp tắc giữa trời đất, đối với Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết cũng có được sự lý giải sâu sắc hơn.

Giải thích đơn giản là, vốn dĩ hắn chỉ có thể sử dụng 60% sức mạnh toàn thân, bây giờ có thể sử dụng 100% sức mạnh của bản thân, có thể nói thực lực đã có một bước nhảy vọt về chất. "Đây chính là cảnh giới Đại Viên Mãn sao!?" Tần Phong hoàn hồn không khỏi cảm thán một tiếng, cuối cùng cũng được trải nghiệm niềm vui của Thiên Tuyển Chi Tử.

Nếu để hắn đối đầu với Lâm Tam một lần nữa, hắn có tự tin trong trường hợp không sử dụng Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, sẽ đánh cho gã không nhận ra mẹ mình, tiền đề là trong khoảng thời gian này gã không có kỳ ngộ gì.

Đúng lúc này – phía trước truyền đến một tràng cười khà khà khà: "Tiểu cô nương, đừng sợ, chỉ cần ngươi để mấy anh em chúng ta rùng mình một cái trên người ngươi, chúng ta sẽ thả ngươi đi, thế nào!?" "Hửm?

Anh hùng cứu mỹ nhân!?" Tần Phong sững sờ tại chỗ, đây là phúc lợi mà một tên phản diện như hắn có thể được hưởng sao...

Vút một tiếng!

Tần Phong từ trên con lừa nhỏ bay vọt lên, đáp xuống một cây đại thụ cách đó mấy trăm mét.

Từ xa đã thấy một đám đại hán vạm vỡ đang vây quanh một thiếu nữ áo tím, ngũ quan tinh xảo, diễm lệ động lòng người, chiếc váy dài màu hoa violet ôm sát thân, vạt váy lấp lánh như ánh trăng chảy tràn trên mặt đất, bên hông váy để lộ ra bắp chân thon dài trắng nõn. "Vãi, thanh xuân của ta đã trở lại!!" Tần Phong kích động suýt nữa rơi lệ, bao nhiêu năm rồi không được thấy kiểu trang phục này.

Chương 22

Kể từ khi đến thế giới huyền huyễn này, suốt tám năm trời hắn không được nhìn thấy các tiểu thư ăn mặc mát mẻ như trên mấy cái trạm nhỏ nữa.

Vũ đạo hạng ba + âm nhạc hạng hai + thân hình hạng nhất = bản thân hạ lưu!

Rầm một tiếng!!

Chỉ thấy thiếu nữ áo tím ra tay tấn công trước, tung ra một chưởng pháp tựa như Thái Cực.

Nhưng lại không có sức sát thương như tưởng tượng, chỉ khiến một tên đại hán lùi lại hai bước, căn bản không gây ra tổn thương thực chất nào. "Siêu Phàm cảnh tam trọng!" Khóe miệng tên đại hán lộ ra một tia chế giễu, thân hình vạm vỡ lao về phía thiếu nữ. "Không ổn!" Thiếu nữ áo tím rõ ràng còn quá trẻ, kinh nghiệm thực chiến không đủ, thấy đối phương hùng hổ lao tới, nhất thời hoảng loạn, trong lúc nhất thời lại không biết phải làm sao.

Ngay khi Tần Phong cho rằng đến lúc mình lên sàn, chuẩn bị hét lớn một tiếng "buông cô gái đó ra" thì.

Keng!!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo của kiếm rút khỏi vỏ đột nhiên vang lên, còn kèm theo một luồng kiếm khí sắc bén ba động. "Tiếng rút kiếm quen thuộc quá!" Trong đầu Tần Phong bất giác hiện lên bóng dáng của Lâm Tam, tiếng kiếm minh khi gã rút kiếm rất giống.

Nhưng không đúng!

Lâm Tam không phải đã theo Lâm Tâm Nhi về Thiên Tâm Chi

Thành rồi sao, sao lại còn ở lại khu vực phía đông của Đại Việt.

Vù vù!

Chỉ thấy một bóng đen xé gió lao tới, kiếm quang lướt qua đâu, máu tươi nóng hổi văng tung tóe đến đó, một tên đại hán không kịp phòng bị, tại chỗ đã bị lĩnh cơm hộp.

Khi bóng đen đáp xuống, chẳng phải là Lâm Tam sao. "Đúng là hắn thật!!" Hai mắt Tần Phong lập tức sáng lên, trong lòng gào thét: Lâm Tam, ta yêu ngươi.

Hắn vốn tưởng rằng sau khi rời Tần gia, mình sẽ sa sút một thời gian dài, dù sao Thiên Tuyển Chi Tử cũng không phải là rau cải trắng ngoài đường, muốn ra ruộng nhổ một cây là được.

Nhưng dưới sự gia trì của hào quang phản diện, nhân vật chính lại chủ động tìm đến cửa.

Khoan đã!

Sao câu này nói nghe cứ sai sai thế nào ấy!? "Giữa ban ngày ban mặt, trời quang mây tạnh, các ngươi lại dám bắt nạt một tiểu cô nương!" Lâm Tam tay cầm trường kiếm ba thước, bày ra tư thế ra vẻ chính nghĩa đến cực điểm, đứng trên đỉnh cao đạo đức để phê phán đám bại hoại trước mắt. "Dám giết huynh đệ của ta!!" Mấy tên đại hán còn lại chỉ số phẫn nộ tức thì đầy vạch, không nói hai lời xông lên báo thù cho huynh đệ.

Gầm!!

Bọn chúng như mãnh hổ xuống núi, thế công cực kỳ nhanh và mạnh. "Chết đi!!" Ánh mắt Lâm Tam cực kỳ sắc bén, trường kiếm trong tay bắn ra.

Xoẹt!

Trường kiếm hóa thành một luồng sáng, đâm vào người một tên đại hán, kình lực đáng sợ bộc phát trên mũi kiếm, kiếm khí sắc bén xé toạc lồng ngực tên đại hán, đâm sâu vào trong, máu tươi tuôn ra.

Mùi máu tanh nồng nhanh chóng lan tỏa, khiến những tên đại hán khác càng thêm phẫn nộ.

Nhưng Lâm Tam không hề sợ hãi, sải bước lao lên, rút trường kiếm ra tiếp tục chém giết, lại thêm mấy cột máu phun trào. "Siêu Phàm cảnh tứ trọng!" Tần Phong ở bên cạnh nhíu mày, phát hiện tu vi của Lâm Tam đã đột phá.

Kiếm pháp của gã cũng sắc bén và nhanh hơn lần trước, có thể thấy khoảng thời gian này gã không hề nhàn rỗi.

Chỉ là hắn có chút không hiểu, tại sao Lâm Tam không theo Lâm Tâm Nhi về Thiên Tâm Chi Thành, gã ở lại địa bàn của Tần gia rốt cuộc muốn làm gì. "Nhóc con, chúng ta đúng là đã xem thường ngươi rồi!" Ba tên đại hán còn lại cuối cùng cũng phản ứng lại, biết rằng mình đã đụng phải thiên kiêu, loại thiên kiêu vượt cấp khiêu chiến dễ như uống nước.

Không dám do dự chút nào, ba tên đại hán nuốt một viên đan dược. "Là Cuồng Bạo Đan!" Sắc mặt Lâm Tam đột nhiên thay đổi, cầm kiếm nhanh chóng lao lên.

Đối với Cuồng Bạo Đan, gã vẫn biết, sau khi dùng có thể khiến chiến lực của người ta tăng lên gấp đôi, nhưng tác dụng phụ lại là mất đi mười năm tuổi thọ.

Vốn dĩ tu vi của mấy tên đại hán này cũng chỉ mạnh hơn gã một chút, dựa vào hào quang nhân vật chính để chiến thắng bọn chúng không có vấn đề gì.

Nhưng nếu dùng Cuồng Bạo Đan, mình dù thắng cũng là thắng thảm.

Phải giết hết bọn chúng trước khi Cuồng Bạo Đan phát huy tác dụng.

Đúng lúc này – một luồng kiếm khí phảng phất có thể chém đứt trời đất ập đến, kình phong sắc bén hung hăng tát vào mặt Lâm Tam.

Còn chưa đợi Lâm Tam phản ứng lại, bóng dáng Tần Phong lướt qua, như một con hồng hạc bay ngang trời, Trường Không Thần Kiếm trong tay bộc phát ra kiếm quang u ám như nước.

Trong nháy mắt, kiếm của Tần Phong đã về vỏ. "Ngươi..." Đồng tử của ba tên đại hán co rút mạnh, thân hình vạm vỡ ầm ầm ngã xuống đất. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chém giết ba người, nhận được 300 điểm phản diện!" "Kiếm chiêu thật đáng sợ!" Trên trán Lâm Tam từ từ chảy xuống một giọt mồ hôi.

Dù đây không phải là lần đầu tiên gã thấy Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự đáng sợ của một kiếm này, nếu vừa rồi Tần Phong tung một kiếm về phía gã, e là gã còn không có thời gian phản ứng.

Thực ra Tần Phong không phải là không nghĩ đến việc chém giết Lâm Tam để kiếm một mẻ lớn, nhưng xác suất xảy ra chuyện ngoài ý muốn thực sự quá cao, vẫn là trà trộn bên cạnh gã làm một lão lục, thỉnh thoảng cho gã một phát là an toàn nhất. "Lâm huynh, thật trùng hợp!" Tần Phong khá là tiêu sái xoay người, lộ ra nụ cười vô hại. "Tần huynh, không ngờ lại gặp nhau nhanh như vậy!" Lâm Tam hiển nhiên vẫn chưa nghe nói chuyện Tần Phong đào xương, rất tự nhiên ôm quyền chào hỏi. "Đa tạ hai vị công tử ra tay cứu giúp, tiểu nữ tử, Tử Diên xin bái tạ!" Thiếu nữ áo tím cũng vội vàng đến cảm tạ, hành một đại lễ với hai người, ánh mắt nhìn Lâm Tam có cảm giác nhất kiến chung tình.

Chương 23

Còn Tần Phong thì bị lờ đi, một đứa trẻ con thì biết cái gì. "Vãi, đối xử phân biệt quá rồi đấy!?" Tần Phong hoàn toàn cạn lời, lại có một nhận thức hoàn toàn mới về sự vô lý của nhân vật chính. "Tử Diên tiểu thư khách sáo rồi, thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ là bổn phận của người tu luyện chúng ta!" Lâm Tam lại lần nữa bày ra tư thế chính nghĩa lẫm liệt, khiến Tần Phong không ngừng đảo mắt, nhưng Tử Diên đối diện lại rất thích kiểu này, mắt lấp lánh ngôi sao nhỏ chỉ thiếu điều nói ra câu lấy thân báo đáp.

Bịch!!

Chỉ thấy một tên đại hán vẫn chưa chết hẳn, bắn một mũi tên xuyên mây lên trời, một chữ "Hổ" thật lớn nổ tung trên không trung, trong phạm vi mấy trăm dặm đều có thể nhìn thấy. "Đây là tiêu chí của Uy Hổ Bang!" Tần Phong với tư cách là hy vọng tương lai của Tần gia, đối với các thế lực trên địa bàn nhà mình tự nhiên là rõ như lòng bàn tay.

Uy Hổ Bang là một thế lực nhỏ hạng mười tám trên địa bàn Tần gia, dưới trướng có mấy vạn người, bang chủ tu vi là Linh Vũ cảnh trên Siêu Phàm cảnh.

Vì mỗi năm đều cống nạp cho Tần gia, nên Tần gia cũng lười để ý đến.

Tên đại hán vừa hộc máu, vừa cười ngông cuồng nói: "Bang chủ của chúng ta là tu vi Linh Vũ cảnh tam trọng, bất kể các ngươi là thiên kiêu gì, tất cả đều phải chết." "Linh Vũ cảnh tam trọng!!" Ánh mắt Tử Diên tràn đầy lo lắng, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. "Tử Diên tiểu thư yên tâm, chúng ta sẽ không sao đâu!" Lâm Tam tự tin vỗ ngực đảm bảo.

Nếu không gặp Tần Phong, gã có lẽ sẽ đưa Tử Diên chạy trối chết, nhưng bây giờ gặp được Đại công tử Tần gia, còn chạy cái quái gì nữa, cứ chờ bọn chúng đến quỳ xuống cầu xin chỉ giáo đi. "Vậy là ngươi dũng cảm lắm nhỉ, cố lên!" Tần Phong kiên quyết không cho Thiên Tuyển Chi Tử cơ hội ra vẻ, kéo tay tiểu thư Tử Diên vội vàng chạy trốn... "Ặc..." Lâm Tam ngượng ngùng đứng tại chỗ, nhất thời không biết phải làm sao.

Nếu không đi, chính là đang khoác lác!

Nhưng nếu đi, chính là đi nộp mạng!

Cuối cùng sau khi cân nhắc lợi hại, Lâm Tam vẫn cảm thấy mạng chó quan trọng, mặt dày đi theo Tần Phong cùng chạy trốn.

Thấy cảnh này, Tử Diên ánh mắt tràn đầy thất vọng.

Không có thiếu nữ nào không mơ mộng, không có thiếu nữ nào không sùng bái anh hùng, vốn tưởng rằng mình đã gặp được chân mệnh thiên tử, không ngờ hắn chỉ là một thiếu niên thích khoác lác. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ cắt ngang màn ra vẻ của Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn không thể nhận được hảo cảm của nữ thần, nhận được 500 điểm phản diện!" "Thế này cũng được à!" Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên, như thể một lão sắc lang lại mở khóa được tư thế mới.

Lâm Tam còn cố gắng cứu vãn hình tượng của mình, mở miệng hỏi: "Tần huynh, ta không hiểu, với thân phận của huynh tại sao phải chạy!?" "Rất đơn giản!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Ta không phải loại công tử nhà giàu cậy thế bắt nạt người, sống dựa vào phúc ấm của tổ tiên không phải là nam nhi chân chính, Tần Phong ta có được ngày hôm nay hoàn toàn là do chính mình, ta muốn dùng chính đôi tay của mình để tạo ra một vùng trời." "Tần huynh!" Lâm Tam trong lòng bắt đầu có chút khâm phục Tần Phong, là một thế hệ thứ hai mà gã chưa từng thấy. "Anh ấy..." Đôi mắt đẹp của Tử Diên lóe lên ánh sáng khác thường, không ngờ đứa trẻ này lại có chí lớn như vậy. ....

Tần gia.

Các lão tổ Tần gia đang họp.

Kể từ khi Tần Phong rời đi, họ phát hiện ra ba mươi triệu linh thạch trong kho đã biến mất.

Lại còn không phải linh thạch bình thường, mà là cực phẩm linh thạch đã qua tinh luyện, một viên bằng một ngàn viên linh thạch bình thường, cho dù Tần gia là kẻ thống trị tuyệt đối của khu vực phía đông Đại Việt, cũng cần năm năm mới tích góp được.

Thập tổ báo cáo: "Theo quản sự kho hàng nói, chỉ có Phong nhi ngày hôm đó đến kho hàng!" "Vậy thì chắc là nó rồi!" Trên mặt Thủy tổ không có nhiều biểu cảm, hiển nhiên sớm đã đoán ra là ai làm.

Thập tổ nghi hoặc nói: "Nhưng vấn đề là, làm sao nó có thể chuyển đi ba mươi triệu cực phẩm linh thạch, đó là cả một ngọn núi, cho dù dùng túi trữ vật lớn nhất cũng phải mất mấy trăm cái mới chứa hết." "Nếu nó không có chút bản lĩnh, cũng không dám đề xuất kế hoạch táo bạo như vậy!" Thủy tổ cười xua tay nói: "Thôi bỏ đi, dù sao cũng là cho con cháu nhà mình dùng, không cần tiếp tục làm rùm beng nữa." "Vâng!" Thập tổ gật đầu hiểu ý, lại ngập ngừng nói: "Còn một chuyện nữa, Tiểu Ngọc sau khi hộc máu, tinh thần vẫn luôn sa sút không gượng dậy nổi, Tịch Nguyệt con bé cũng khóc suốt..." "Ai, làm cha mẹ, thật làm khó cho chúng nó rồi!" Thủy tổ thở dài, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Với trạng thái tinh thần hiện tại của Tiểu Ngọc, e là khó đảm nhiệm chức vụ gia chủ, vẫn nên tìm người kế nhiệm vị trí gia chủ của Tiểu Ngọc trước, cũng đừng để ai đi làm phiền chúng nó, để chúng nó sống yên tĩnh, hy vọng chúng nó có thể sớm vượt qua." "Ta đi làm ngay đây!" Thập tổ gật đầu, xoay người rời đi.

Không lâu sau – Tần gia đã công bố người được chọn làm gia chủ mới, khiến mọi người đều cảm thấy chuyện này có liên quan đến Tần Phong.

Tần gia liên tiếp mất đi hai vị thiên kiêu, Thạch Trung Ngọc với tư cách là cha và gia chủ khó thoát khỏi trách nhiệm, sân viện gia chủ vốn náo nhiệt cũng trở nên vắng vẻ lạ thường, không còn ai chủ động đến thăm nữa. "Cây lớn, ta đến thăm ngươi đây!" Tần Hạo với khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đến dưới gốc cây lệch cổ, dựa vào sức sống ngoan cường cuối cùng cũng đã vượt qua được, so với trước đây đã bớt đi mấy phần non nớt, trong ánh mắt cũng có thêm mấy phần kiên nghị.

Y sẽ dùng hành động để nói cho ca ca biết, anh đã sai, sai một cách lố bịch!

Sức mạnh thực sự là niềm tin vô địch của bản thân, chứ không phải là sự nghi ngờ đối với sức mạnh của mình! "Các ngươi nhìn kìa, đó không phải là phế vật Nhị công tử sao!?" Mấy đứa trẻ con nhìn thấy Tần Hạo, không nhịn được cất tiếng chế nhạo.

Tần Hạo trước đây là sự tồn tại mà bọn chúng không thể với tới, bây giờ rơi xuống vũng bùn còn không phải tiến lên giẫm mấy cái.

Ngọn lửa giận trong lòng Tần Hạo như bị đốt cháy, muốn đi lên dạy dỗ đám người này, nhưng đột nhiên lại nhớ đến lời ca ca từng nói, cho dù rồng lượn bãi cạn thì cũng là rồng thật, sớm muộn gì cũng sẽ lại bay lượn chín tầng trời. "Ca ca, tại sao!?" Tần Hạo mím môi muốn khóc, lại nhớ đến chuyện đêm đó.

Lúc này – Tần Phong không nhịn được tò mò trong lòng, hỏi Lâm Tam tại sao không theo Lâm Tâm Nhi về Thiên Tâm Chi Thành. "Ta định đi rèn luyện một chút rồi mới về!" Lâm Tam trả lời rất nhanh, như thể đã tập luyện trước. "Rèn luyện!?" Tần Phong hai mắt hơi nheo lại, rõ ràng không tin lời nói vớ vẩn của gã.

Với tư cách là một con mọt sách mười năm, hắn có thể rất có trách nhiệm mà nói, miệng của nhân vật chính, là cái miệng chuyên lừa người.

Miệng chúng nó thì nói đi ra ngoài rèn luyện, nhưng toàn là nhắm vào di tích, bảo vật, tiểu thư nào đó, tóm lại mỗi lần ra ngoài đều không bao giờ về tay không. "Ta, ta cũng là ra ngoài rèn luyện!" Tử Diên có chút chột dạ nói. "Ngươi cũng rèn luyện!?" Tần Phong liếc một cái, vẫn rõ ràng không tin.

Với kinh nghiệm mọt sách mười năm của hắn, phàm là mỹ nữ được nhân vật chính anh hùng cứu mỹ nhân, đa phần là tiểu thư ngang bướng bỏ nhà ra đi, còn có đủ loại thuộc tính phế vật như không thể tự lo cho cuộc sống.

Cũng chính vì nhân vật chính cẩu thả không rời không bỏ đối với tiểu thư phế vật, mới có vốn liếng để sau này ăn cơm mềm một cách trắng trợn. "Trời không còn sớm nữa, chúng ta tìm một nơi nghỉ ngơi một đêm đi!" Lâm Tam thấy Tần Phong không có ý định rời đi, chỉ có thể tìm một cái hang động trước, định nghỉ ngơi một đêm rồi tính sau. "Được thôi!" Tử Diên vui vẻ vỗ tay reo hò.

Sau khi nếm trải sự tà ác của giang hồ, nàng mới biết thực lực của mình yếu đến mức nào.

Nhưng nàng vẫn có một trái tim nữ hiệp muốn xông pha giang hồ, cho nên phải mặt dày mày dạn đi theo hai người này.

Chương 24

Điển hình của kiểu vừa yếu vừa ham chơi!

Không lâu sau – màn đêm buông xuống, lửa trại được đốt lên.

Lâm Tam với tư cách là Thiên Tuyển Chi Tử, tự nhiên tỏ ra rất cao ngạo, sau khi bắt được một con gà nhỏ không rõ tên thì tự mình nướng, hoàn toàn không để ý đến Tử Diên là một phế vật không thể tự lo cho cuộc sống.

Ngay khi Tử Diên đứng tại chỗ vặn vẹo ngón tay, ngượng ngùng không biết làm gì thì.

Tần Phong đưa con gà đã nướng xong cho nàng, hóa thân thành nam thần ấm áp nói: "Ngươi ăn con chim non của ta đi!" "Cảm ơn!" Tiểu thư Tử Diên kích động liên tục cảm ơn, cũng không quan tâm đến hình tượng thục nữ, ôm lấy gặm.

Rõ ràng là đã đói lắm rồi, bây giờ ăn gà gì cũng thấy thơm. "Bây giờ ăn gà của ta, sau này ta chắc có thể ăn cơm mềm của nàng chứ nhỉ!?" Tần Phong đối với khoản đầu tư này vẫn khá là mong đợi, sau đó mở hệ thống ra, chuẩn bị dùng cơ hội rút thưởng nhận được từ việc đào Chí Tôn Cốt của đệ đệ.

Soạt một tiếng!

Bàn quay rút thưởng lại một lần nữa xuất hiện trước mắt, cũng bắt đầu lảo đảo quay tròn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng thần cấp thâu thuật, Cách Không Thủ Vật!" Tần Phong thần tình bắt đầu hoảng hốt, có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của không gian xung quanh, phảng phất chỉ cần đưa tay ra là có thể tóm được thứ mình muốn, cho dù là thứ được bảo vệ nghiêm ngặt nhiều lớp cũng có thể dễ dàng tóm lấy. "Đây là đốn ngộ sao!?" Lâm Tam nhận ra sự thay đổi của Tần Phong, trong lòng thật sự bị hắn làm cho kinh ngạc.

Gã vẫn luôn cho rằng mình làm thuộc hạ chẳng qua là một loại sống phóng khoáng, bởi vì gã là tuyệt thế thiên kiêu vạn người có một, có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Nhưng kể từ khi quen biết vị Đại công tử Tần gia này, gã phát hiện sự kiêu ngạo của mình thật đáng cười biết bao. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích lòng tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10.000 điểm phản diện!" Tần Phong như thể không nghe thấy, vẫn thần tình hoảng hốt, đến khi tỉnh lại thì phát hiện Lâm Tam và Tử Diên đã ăn xong, đang ngồi xếp bằng trên đất đả tọa nghỉ ngơi.

Cũng không biết là do tò mò, hay là muốn thử kỹ năng mới.

Chỉ thấy hắn đưa tay về phía Tử Diên tóm một cái, trong tay lập tức có thêm một cái yếm đỏ thêu hình vịt con, còn có thể cảm nhận được hơi ấm còn sót lại trên đó... "Á giá!" Tần Phong lập tức ra vẻ nghiêm chỉnh, tỏ vẻ mình thật sự không phải loại người tùy tiện.

Lúc này, cơ thể Tử Diên khẽ run lên, dường như cũng cảm nhận được thiếu mất thứ gì đó.

Liên quan đến hình tượng quân tử đứng đắn của mình, Tần Phong tiện tay cất cái yếm nhỏ vào không gian tùy thân, sau đó giả vờ vẻ mặt hoảng hốt như đang đốn ngộ. "Ơ..." Tử Diên mở mắt ra, vẻ mặt hoảng hốt che ngực.

Chuyện gì thế này!?

Tại sao yếm của mình lại biến mất!?

Trong sơn động ngoài nàng ra chỉ còn lại Tần Phong và Lâm Tam, hai nam nhân.

Đầu tiên có thể loại trừ Tần Phong, một thằng nhóc tám tuổi thì biết cái gì chứ.

Hơn nữa Tần Phong hiện tại còn đang đốn ngộ, lại càng không thể nào.

Vậy chỉ có thể là Lâm Tam. "Còn ở đây giả vờ với ta!!" Tử Diên mặt đỏ bừng nhìn Lâm Tam đang ngồi đả tọa, nộ khí cứ thế tăng vọt, ngoài sự e thẹn của con gái, nhiều hơn là sự phẫn nộ.

Không ngờ hắn lại là loại người hạ tiện như vậy!! "Vô sỉ, lưu manh, trả đồ lại cho ta!!" Tiểu vũ trụ của Tử Diên cuối cùng cũng bùng nổ, nàng đứng dậy giơ tay muốn tát cho Lâm Tam một cái thật mạnh. "Thứ gì cơ!?" Lâm Tam tỉnh lại với vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu tại sao Tử Diên lại muốn đánh mình. "Tử Diên tỷ tỷ, Lâm huynh lấy của tỷ thứ gì vậy!?" Tần Phong cũng thuận thế tỉnh lại, hỏi với vẻ mặt vô tội. "Ta..." Tử Diên thật sự không tiện nói là cái yếm, tức giận dậm chân chạy ra khỏi sơn động, biến mất trong màn đêm. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ vu oan cho Thiên Tuyển Chi Tử thành công, khiến hắn bị một cô gái chán ghét, nhận được 500 điểm phản diện!" "May mà mình đủ lanh trí!" Tần Phong thầm thở phào nhẹ nhõm, càng ngày càng cảm thấy hệ thống này không đứng đắn.

Rõ ràng biết hắn là một quân tử đứng đắn, lại còn cho hắn rút được kỹ năng không đứng đắn này, chẳng phải là muốn hủy hoại hình tượng quang huy mà hắn đã xây dựng bao năm hay sao. "A..." Tiếng hét thất thanh của Tử Diên vang lên, rõ ràng là đã gặp nguy hiểm. "Không hay rồi, có chuyện rồi!" Lâm Tam cũng không còn bận tâm tại sao Tử Diên đánh mình nữa, vớ lấy thanh trường kiếm bên cạnh nhanh chóng lao ra khỏi sơn động. "Không phải chứ?

Vừa mới bị chán ghét, bên này đã có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân để ra vẻ tăng độ hảo cảm rồi à!" Tần Phong càng ngày càng cạn lời với sự vô lý của Thiên Tuyển Chi Tử, dứt khoát cũng không giả vờ nữa, hai chân mạnh mẽ đạp một cái, thân hình như mũi tên rời cung lao vút ra khỏi sơn động.

Với tư cách là người đàn ông quyết tâm trở thành người nhanh nhất Hoang Cổ, tốc độ của hắn không phải là chém gió mà có.

Cho dù để Lâm Tam chạy trước một trăm mét, hắn cũng có thể nhẹ nhàng đuổi kịp. "Đây là thân pháp gì vậy!?" Lâm Tam kinh hãi vô cùng, chỉ thấy Tần Phong lướt qua trên đầu mình.

Thân pháp của tu sĩ Siêu Phàm cảnh bình thường nhiều nhất cũng chỉ giúp tốc độ nhanh hơn.

Nhưng thân pháp của Tần Phong không chỉ thân nhẹ như yến, đạp tuyết không dấu, mà còn có thể khiến cơ thể lướt đi trong không trung hàng trăm mét, mũi chân khẽ điểm mượn lực lại có thể bay thêm hàng trăm mét nữa.

Có thể nói thân pháp của Tần Phong đã bước đầu có được năng lực phi hành. "Gầm!" Một tiếng gầm rú mạnh mẽ vang vọng khắp trời đêm, khiến không khí chấn động, thậm chí mặt đất cũng có chút rung chuyển. "Yêu thú!?" Tần Phong nhíu mày, đáp xuống ngọn cây.

Đứng trên cao nhìn xuống, chỉ thấy cách đó trăm mét, Tử Diên đang bị ép phải lùi lại liên tục, một con yêu thú hình dáng như hổ đang gầm gừ hung tợn với nàng.

Thân hình nó dài hai trượng, miệng hổ có hai chiếc răng nanh dài nửa mét, ánh lên ánh kim loại, rõ ràng là vô cùng sắc bén.

Đặc biệt nhất là lớp lông dài trên người, cứng như thép.

Xỉ Hổ Yêu Thú!!

Chương 25

Một loại yêu thú hổ hình cỡ lớn, xét theo khí tức, có thực lực Siêu Phàm cửu trọng. "Tần huynh, chúng ta cần phải liên thủ!" Lâm Tam cuối cùng cũng đến nơi, vẻ mặt ngưng trọng khi nhìn thấy Xỉ Hổ Yêu Thú.

Do thể chất và môi trường sống khác nhau, yêu thú cùng cấp bậc đều mạnh hơn con người rất nhiều, đặc biệt là những loại yêu thú ăn thịt không chỉ mạnh hơn tu luyện giả mà còn hung hãn hơn.

Hiện tại chỉ dựa vào Siêu Phàm tứ trọng của hắn, Siêu Phàm nhị trọng của Tần Phong, cộng thêm một tiểu thư phế vật Siêu Phàm tam trọng, đối đầu với Xỉ Hổ Yêu Thú Siêu Phàm cửu trọng chắc chắn là một trận ác chiến. "Chỉ thế này mà cần liên thủ á!?" Tần Phong nào có thói quen làm hỗ trợ cho Thiên Tuyển Chi Tử, để rồi cuối cùng nhìn hắn ta xoay chuyển càn khôn, ra vẻ tán gái.

Hơn nữa, Đại Uy Thiên Long của hắn chính là thần kỹ khắc tinh của yêu tộc, căn bản không cần suy nghĩ gì nhiều, cứ thế xông lên là xong.

Chỉ thấy Tần Phong từ trên cây nhảy xuống, vững vàng đáp xuống trước mặt Tử Diên tiểu thư. "Tần công tử!" Giọng nói kích động của Tử Diên có chút run rẩy, nhìn bóng lưng không quá cao lớn phía trước, nội tâm hoảng loạn của nàng lại bình tĩnh đến lạ thường. "Gầm..." Xỉ Hổ Yêu Thú thấy Tần Phong liền phát ra một tiếng gầm rú mạnh mẽ, khí tức lạnh lẽo thấu xương tức thì tràn ngập khắp khu rừng, như dòng sông cuồn cuộn ập về phía Tần Phong.

Đột nhiên, Tần Phong dường như cảm nhận được nguy hiểm, ôm lấy vòng eo nhỏ của Tử Diên tiểu thư, hai chân mạnh mẽ đạp một cái, thân hình như chim hồng nhạn đáp xuống một cây đại thụ phía sau.

Ầm ầm ầm!!

Thân hình khổng lồ của Xỉ Hổ Yêu Thú nhảy vọt lên, như một ngôi sao rơi xuống, hung hăng đâm vào vị trí Tần Phong vừa đứng, những thân cây to bằng mấy người ôm xung quanh hóa thành mảnh vụn bay tứ tung. "Tốc độ thật kinh khủng!" Tử Diên không nhịn được nuốt nước bọt, vừa rồi nếu không phải Tần Phong ôm nàng né đi, e rằng nàng đã thành bữa ăn khuya của Xỉ Hổ Yêu Thú rồi. "Gầm..." Xỉ Hổ Yêu Thú vồ hụt rõ ràng đã trở nên táo bạo, một lần nữa lao về phía Tần Phong.

Lâm Tam ở bên cạnh vội vàng hét lớn: "Tần huynh đừng tùy hứng nữa, chúng ta chỉ có liên thủ mới có thể đánh bại nó." "Ngươi thật là phiền phức!" Nhìn Xỉ Hổ Yêu Thú như ngọn núi khổng lồ lao tới, trong con ngươi đen của Tần Phong, hàn ý dần dần hiện lên.

Nếu lúc trước ánh mắt hắn sắc bén như lưỡi đao, thì giờ đây ánh mắt hắn độc địa như rắn độc.

Ngay khoảnh khắc móng vuốt sắc nhọn của Xỉ Hổ Yêu Thú sắp bổ trúng Tần Phong, thanh Trường Không Thần Kiếm trong tay hắn đã xuất vỏ với kiếm thế như tia chớp.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!!

Keng!!

Tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng khắp khu rừng, kiếm quang cũng tạm thời soi sáng màn đêm, con Xỉ Hổ Yêu Thú đang lao tới dường như cũng đứng khựng lại. "Hộc!

Hộc!!" Tần Phong không nhịn được thở hổn hển, cánh tay bắt đầu run rẩy không kiểm soát.

Phụt!!

Chỉ thấy trên người Xỉ Hổ Yêu Thú nứt ra một vết thương sâu thấy xương, máu tươi càng như không cần tiền mà điên cuồng tuôn ra.

Tuy nhiên do chênh lệch cấp bậc giữa hai bên quá lớn, một kiếm này không thể chém chết Xỉ Hổ Yêu Thú, ngược lại còn kích phát hoàn toàn hung tính của nó. "Gầm!!" Xỉ Hổ Yêu Thú phát ra tiếng gầm phẫn nộ, khiến không khí chấn động, thân thể khổng lồ như núi lao thẳng về phía Tần Phong.

Trên đường đi, những cây đại thụ to bằng mấy người ôm liên tục nứt vỡ, mang lại một cảm giác áp bức mãnh liệt. "Tần công tử, cẩn thận!!" Tử Diên lập tức kinh hô, tim cũng nhảy lên đến cổ họng. "Tần huynh, đừng hoảng, ta đến đây!!" Lâm Tam cầm kiếm nhanh chóng bay lên, rõ ràng là hành vi cướp mạng. "Mẹ nó, định cướp mạng à!" Tần Phong chửi thầm trong lòng, không còn giấu giếm nữa mà bấm ra từng đạo chỉ quyết. "Đại Uy Thiên Long, Thế Tôn Địa Tạng..." "Gầm!!" Một tiếng rồng ngâm vang vọng khắp khu rừng, kim quang soi sáng cả bầu trời đêm.

Bụp!

Chỉ thấy Tần Phong khí trầm đan điền tung ra một chưởng, tiếng động trầm đục đột nhiên vang lên trong rừng.

Con Xỉ Hổ Yêu Thú đang lao tới như diều đứt dây, ầm ầm rơi xuống đất cuốn theo vô số lá rụng, co giật vài cái rồi cuối cùng tắt thở. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ ngăn cản Thiên Tuyển Chi Tử ra vẻ, khiến hắn không thể nhận được độ hảo cảm của cô gái, nhận được 500 điểm phản diện!" "Đây là chiêu thức gì vậy?!" Lâm Tam mắt trợn tròn như chuông đồng, phảng phất như gặp phải ma quỷ.

Ban đầu hắn tưởng Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của Tần Phong đã đủ kinh khủng rồi, không ngờ chiêu Đại Uy Thiên Long này còn kinh khủng hơn cả Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, một chiêu lại có thể giết trong nháy mắt Xỉ Hổ Yêu Thú Siêu Phàm cửu trọng.

Dù cho lúc này Xỉ Hổ Yêu Thú đã trọng thương, nhưng tu vi Siêu Phàm nhị trọng giết chết yêu thú Siêu Phàm cửu trọng, đối với hắn, người được mệnh danh là kiếm tu đệ nhất trăm năm sau, cú sốc này không hề nhỏ. "Tần công tử thật lợi hại!" Trong mắt Tử Diên tràn ngập vẻ khác thường, độ hảo cảm đối với Tần Phong tăng mạnh. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ ngăn cản Thiên Tuyển Chi Tử ra vẻ, khiến hắn không thể nhận được độ hảo cảm của nữ thần, nhận được 500 điểm phản diện!" "Hộc hộc, 500 điểm này kiếm được thật không dễ dàng!" Tần Phong thở hắt ra một hơi, hoàn toàn mệt lả ngồi bệt xuống đất.

Đại Uy Thiên Long gây sát thương cho yêu tộc quả thực rất cao, nhưng tiêu hao cũng kinh khủng không kém, giống như vừa liên tục chiến đấu với bạn gái cũ cả chục hiệp, hai chân mềm nhũn như muốn bay lên.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Một tràng pháo tay vang lên, ba người lập tức cảnh giác nhìn qua.

Chỉ thấy một gã đàn ông mặt sẹo dẫn theo một đám đàn em từ trong rừng bước ra, nhìn trang phục của bọn chúng là biết người của Uy Hổ Bang. "Thiếu hiệp, thân thủ thật tốt!" Gã mặt sẹo quét mắt qua ba người, lạnh lùng hỏi: "Nếu ta đoán không lầm, chính là các ngươi đã giết đệ tử của Uy Hổ Bang ta, hôm nay nếu không cho một lời giải thích, e rằng các ngươi không đi được đâu." "Giải thích!?" Không đợi Lâm Tam mở lời, Tần Phong đã ngông cuồng ngạo mạn nói: "Ngươi đòi đại ca ta là Lâm Tam giải thích, ngươi không có bệnh chứ?

Ta nói cho ngươi biết, chúng ta làm việc, chính là như vậy!" "Phụt!!" Lâm Tam suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, tỏ vẻ mình và Tần Phong không hề quen thân. "Đại ca, ta xuống nghỉ ngơi một lát, mấy tên tép riu này giao cho huynh đấy!" Tần Phong nắm lấy bàn tay nhỏ của Tử Diên quay người rời đi, trước khi đi không quên giơ ngón giữa một cách ngang ngược. "To gan!!" Sắc mặt gã mặt sẹo lập tức âm trầm xuống, cảm giác tiểu vũ trụ không thể kìm nén được nữa.

Ban đầu nhìn thấy cảnh Tần Phong đại chiến Xỉ Hổ Yêu Thú, hắn đã biết đối phương là tuyệt thế thiên kiêu vạn người có một.

Chương 26

Mọi người chỉ cần diễn cho có lệ, cho hắn một lối thoát, để hắn có lời giải thích với đám đàn em là được.

Nhưng đối phương không những không cho hắn mặt mũi, còn tát vào mặt hắn hai cái trước mặt đàn em.

Việc này có thể nhịn, nhưng việc kia thì không thể nhịn nổi!

Thím có thể nhịn, chứ tôi thì không! "Hiểu lầm, hiểu lầm!!" Lâm Tam vội vàng giải thích: "Thực ra vị huynh đệ này của ta các ngươi cũng biết, cậu ấy chính là chủ tử của các ngươi, đại công tử Tần gia, Tần Phong!" "Tần Phong!!" "Tần Phong!!" "Cậu ta là Tần Phong!!" Đám người Uy Hổ Bang lập tức kinh hô.

Là một thế lực nhỏ tuyến mười tám ở khu vực phía đông Đại Việt, tự nhiên không có tư cách gặp được chân dung của đại công tử Tần gia, nhưng đối với sự tích của Tần Phong thì đã sớm nghe danh.

Đại Đế Chi Tư trong truyền thuyết, hy vọng tương lai của Tần gia, tám tuổi đột phá Siêu Phàm cảnh, tự sáng tạo Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật đánh bại truyền nhân của Trường Không Kiếm Thần...

Từng chuyện một đều nói lên tiềm lực kinh khủng của hắn.

Chuyện khiến người ta biết đến hắn nhiều nhất có lẽ là việc đào Chí Tôn Cốt của em trai, phản bội Tần gia.

Hiện tại Tần gia đã ban lệnh truy sát hắn, bất cứ ai có thể giết được Tần Phong, có thể mang thi thể hắn đến Tần gia lĩnh thưởng một triệu cực phẩm linh thạch, bắt sống thì được thêm một Thiên Bảo Hồ Lô.

Tin tức vừa ra, Hoang Cổ sôi trào.

Hiện tại chỉ cần là người tự nhận có chút bản lĩnh, đều đang trên đường đến đây, chỉ là không ngờ con cừu béo bở này lại bị bọn họ bắt gặp. "Đây là có ý gì!?" Lâm Tam trong lòng dấy lên nghi hoặc, cảm giác sự việc có chút không ổn.

Sau khi nghe thấy đại danh của Tần Phong, bọn họ lại không có ý định quỳ xuống cầu xin chỉ bảo, ngược lại hai mắt sáng rực như sắc lang gặp được tuyệt thế mỹ nhân. "Tên này giao cho ta, các ngươi đi truy bắt Tần Phong!" Gã mặt sẹo ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm Lâm Tam.

Sau khi chứng kiến chiến lực kinh khủng của Tần Phong vượt cấp giết chết yêu thú Siêu Phàm cửu trọng, hắn không dám có chút xem thường những tuyệt thế thiên kiêu này.

Hơn nữa còn là người được yêu nghiệt đại công tử Tần gia gọi là đại ca, nghĩ thôi cũng biết chiến lực của hắn kinh khủng đến mức nào.

Sư tử vồ thỏ, cũng phải dùng toàn lực! "Vâng!!" Đệ tử Uy Hổ Bang lĩnh mệnh, nhanh chóng đi truy đuổi hai người Tần Phong.

Hú hú!

Xung quanh gã mặt sẹo dâng lên một luồng khí tức dao động kinh khủng, khiến không khí xung quanh chấn động, sau lưng còn mơ hồ hiện ra một con mãnh hổ gầm thét trong rừng. "Vãi chưởng, Linh Vũ cảnh tam trọng, hắn là bang chủ Uy Hổ Bang!" Lâm Tam lập tức văng tục, trong lòng kêu to phen này chết chắc rồi.

Chỉ thấy gã mặt sẹo không cho Lâm Tam chút thời gian phản ứng, chân mạnh mẽ đạp một cái, chủ động tấn công Lâm Tam.

Mãnh hổ hạ sơn!

Một chiêu thức rất phổ biến, nhưng gã mặt sẹo lại khống chế nó vô cùng thành thạo, một chiêu đơn giản lại mang đến cho người ta một cảm giác áp bức kinh khủng.

Nơi nó đi qua, cát đá cuộn trào, từng vết nứt lan ra trên mặt đất.

Keng keng!

Một tiếng kim loại va chạm vang vọng trong rừng, không khí chấn động kịch liệt, tiếng vù vù không dứt bên tai.

Chỉ thấy Lâm Tam nhanh chóng rút kiếm chống đỡ, hai bên va chạm mạnh vào nhau, cú va chạm mạnh khiến cánh tay phải của hắn hơi tê dại, thanh trường kiếm trong tay cũng suýt tuột ra. "Quả nhiên không phải là tu luyện giả bình thường!" Gã mặt sẹo trong lòng cũng kinh hãi, Siêu Phàm tứ trọng lại có thể đỡ được một đòn của Linh Vũ tam trọng hắn, lập tức tăng cường lực đạo, thề phải tốc chiến tốc thắng. "Không được, quá mạnh rồi, lẽ nào chỉ có thể dùng chiêu đó!?" Lâm Tam lúc này trong lòng hận chết Tần Phong, chưa từng thấy loại kẻ chơi lén sau lưng như thế này. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ tính kế Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 2000 điểm phản diện!" Tần Phong đang kéo Tử Diên chạy như điên trong rừng, không ngừng cầu nguyện Lâm Tam có thể cố gắng một chút, tranh thủ thêm chút thời gian cho bọn họ. "Chúng ta cứ thế đi, Lâm công tử cậu ấy phải làm sao!?" Tử Diên mặt đầy lo lắng, rất phản đối việc bỏ rơi đồng đội. "Yên tâm, hắn sẽ không sao đâu!" Tần Phong thì hoàn toàn ngược lại, bán đứng đồng đội không chút do dự, có thêm vài Thiên Tuyển Chi Tử nữa hắn cũng không thấy áp lực gì. "Nhưng mà..." Tử Diên còn muốn nói gì đó, nhưng sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kiếm minh cao vút, kèm theo đó là một luồng kiếm quang chói mắt và kiếm khí sắc bén càn quét khắp khu rừng.

Bất kể là đám đệ tử Uy Hổ Bang đang truy đuổi phía sau, hay là Tần Phong và Tử Diên đều không kịp phản ứng, lập tức bị bão kiếm khí đánh trúng.

Phụt!

Tử Diên tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, ngất đi trong vòng tay của Tần Phong. "Thử thách cán bộ kiểu này à!?" Tần Phong nhìn Tử Diên trong lòng, tỏ vẻ mình đã đến giới hạn, nằm trên đất không muốn động đậy.

Rất nhanh, khu rừng lại chìm vào màn đêm, cỏ dưới gốc cây bắt đầu nảy mầm sinh sôi, những con vật nhỏ quấn quýt đùa giỡn, phát ra những tiếng sột soạt mơ hồ có thể nghe thấy.

Đến sáng sớm sẽ mọc thêm vài đóa hoa trắng nhỏ, gió thổi qua, thỉnh thoảng còn có thể thấy nhụy hoa đỏ kiều diễm, đó là màu sắc của sự sống...

Ngày hôm sau.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tử Diên. "Chẹp, chẹp..." Tử Diên chép miệng, dụi mắt tỉnh lại.

Chỉ là giây tiếp theo nàng liền ngây người, nghiêm trọng hoài nghi mình có phải đã xuất hiện ảo giác không.

Chỉ thấy mình đang nằm trong lòng Tần Phong, tư thế vô cùng ám muội, còn có tay của hắn cũng đang đặt ở nơi không nên đặt.

Nếu nàng nhớ không lầm, hẳn là không lầm mới đúng, cái yếm nhỏ của nàng... không có mặc. "A..." Một tiếng hét thất thanh phá vỡ sự tĩnh lặng của buổi sớm, cũng làm kinh động một đàn chim thú trong rừng. "Hét to thế làm gì!?" Tần Phong bị đánh thức khỏi giấc mộng đẹp, đối với chuyện chiếm tiện nghi hoàn toàn không thừa nhận.

Chương 27

Hắn một đứa trẻ con thì biết cái gì, lại có thể có tâm tư xấu xa gì chứ!? "Ngươi, ngươi..." Tử Diên uất ức nửa ngày không nói nên lời, cũng thật sự không làm gì được thằng nhóc Tần Phong này. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của con gái, nhận được 200 điểm phản diện!" "Hửm!!" Tần Phong nhướng mày, cảm ứng được có người đến.

Vội vàng tiến lên bịt miệng nhỏ của Tử Diên, kéo nàng nhanh chóng trốn vào trong bụi cỏ.

Đối với luồng kiếm quang đột nhiên xuất hiện tối qua, hắn bây giờ nhớ lại vẫn còn cảm thấy sợ hãi, bên trong ẩn chứa một luồng kiếm ý cực kỳ kinh khủng, phảng phất không thuộc về nhân gian. "Là át chủ bài của Lâm Tam sao!?" Tần Phong trong lòng dấy lên nghi hoặc, mơ hồ cảm thấy chính là Lâm Tam.

Ai cũng biết, Lâm Tam đã nhận được truyền thừa của Trường Không Kiếm Thần, để đảm bảo an toàn cho truyền nhân của mình, để lại chút thủ đoạn bảo mệnh cũng là hợp tình hợp lý.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Một tràng tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Chỉ thấy năm tên đàn em Uy Hổ Bang nghe tiếng chạy đến, không giống như tối hôm qua, hôm nay trên người bọn chúng ít nhiều đều có vết thương, có thể thấy tối qua cũng đã bị bão kiếm khí tấn công.

Tên đàn em dẫn đầu mở miệng nói: "Hẳn là thiếu nữ tối qua, xem ra bọn họ vẫn chưa đi xa, mau về gọi người..." Chỉ là lời của hắn còn chưa nói xong, Tần Phong đã như một lão lục từ trong bụi cỏ lao ra.

Trải qua một đêm hồi phục, thanh mana của hắn cuối cùng đã đầy, lại có thể tiếp tục quẩy rồi.

Ngẩng đầu, rút kiếm!

Tiếng rút kiếm trong trẻo vang lên, hàn ý lạnh lẽo càn quét khắp khu rừng.

Vút!

Một luồng kiếm quang u ám từ phía trước lóe lên, kình khí của lưỡi kiếm sắc bén lướt qua.

Phụt!

Năm vòi máu tươi phun ra, thân hình năm người cũng như diều đứt dây hung hăng rơi xuống đất, hai đồng tử hơi co lại, rồi dần dần trắng dã, không còn chút hơi thở. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ chém giết năm người, nhận được 500 điểm phản diện!" "Cậu ta thật sự là trẻ con sao!?" Tử Diên nhìn mà kinh hãi.

Một kiếm chém giết năm người, ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái. "Chúng ta mau đi!" Tần Phong nắm tay Tử Diên nhanh chóng rời đi, biết rằng lát nữa Uy Hổ Bang chắc chắn sẽ toàn diện truy lùng bọn họ.

Lúc này, trên một sườn núi không xa.

Bang chủ Uy Hổ Bang, cũng chính là gã mặt sẹo, sắc mặt vô cùng âm trầm, ống tay áo phải càng phất phơ theo gió, rõ ràng bên trong là trống rỗng, hắn đã mất đi bàn tay phải thân mật nhất của mình.

Khi Lâm Tam chém ra một kiếm đó, hắn cuối cùng cũng hiểu thế nào là thiên kiêu.

Nếu không phải hắn quả quyết từ bỏ tay phải, e rằng đã phải trực tiếp đi nhận cơm hộp rồi. "Những thiên kiêu này quá kinh khủng!" Gã mặt sẹo cảm thấy lòng còn sợ hãi, nhưng trong lòng lại phấn khích một cách khó hiểu.

Giá trị của Tần Phong tuyệt đối không cần nghi ngờ, trên người Lâm Tam cũng có truyền thừa đáng nể, nếu có được là có thể chiếm một vị trí trong Hoang Cổ này.

Còn về Tử Diên...

Có tiền, có thực lực, tự nhiên cũng phải có mỹ nhân bên cạnh! "Cược một phen chưa chắc đã thua!" Gã mặt sẹo do dự một hồi, quyết định cược một ván này.

Thắng, mỹ nhân trong lòng, tiêu dao tự tại.

Thua, cúc hoa và mạng nhỏ, tùy hắn chọn.

Có đàn em đến báo: "Bang chủ, đã phát hiện thiếu niên tên Lâm Tam đó, có huynh đệ thấy hắn mở ra một di tích, hiện đã đi vào rồi." "Ở đây còn có di tích!?" Gã mặt sẹo tại chỗ ngơ ngác.

Hắn ở đây làm sơn đại vương mấy chục năm, cũng chưa từng nghe nói có di tích gì, tại sao tên Lâm Tam này vừa đến đã phát hiện ra di tích.

Là hắn không xứng có được sao!?

Rất nhanh, gã mặt sẹo đã gọi toàn bộ mấy vạn đệ tử của Uy Hổ Bang đến, tự mình dẫn một bộ phận đàn em đến di tích xem xét, số còn lại thì đi vào rừng tìm kiếm Tần Phong và Tử Diên. "Sao ta cứ cảm thấy đối phương ít nhiều có chút xem thường mình nhỉ!?" Tần Phong dẫn Tử Diên đi một mạch, gặp phải toàn là một đám tôm tép.

Kẻ có tu vi cao nhất cũng không quá Siêu Phàm thất bát trọng, còn không có thuộc tính thiên kiêu gia trì, ngay cả Trảm Thiên Bạt Kiếm

Thuật cũng không cần dùng, dùng Lạc Diệp Phân Phi của Thập Tổ là có thể nhẹ nhàng giải quyết.

Tử Diên đáp: "Hẳn là do một kiếm tối qua của Lâm công tử, khiến bọn họ dồn chủ lực đi đối phó Lâm công tử rồi." "Lâm Tam!?" Tần Phong nhướng mày, phát hiện ra manh mối.

Theo lý mà nói, gã mặt sẹo vì tiền thưởng của Tần gia, nên toàn lực đến vây bắt hắn mới đúng, nhưng bây giờ lại phân chia chủ lực đi đối phó Lâm Tam, về mặt logic có chút không thông.

Trừ phi lúc này Lâm Tam, còn có giá trị hơn hắn!

Tần Phong khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa, lẩm bẩm: "Nếu không đoán sai thì hẳn là hào quang của Lâm Tam đã mở rồi.

Tên này sở dĩ ở lại không cùng Lâm Tâm Nhi về Thiên Tâm Chi Thành, e rằng chính là vì những bảo vật này." "Ngươi đang lẩm bẩm gì vậy!?" Tử Diên tò mò hỏi. "Không có gì, chúng ta đi!" Tần Phong để chứng minh suy đoán của mình, kéo Tử Diên bắt đầu đi ngược lại.

Hắn bây giờ phải mau chóng tìm được Lâm Tam, cướp lấy cơ duyên trước khi hào quang của hắn ta hoàn toàn mở ra. "Này, ngươi điên rồi à, biết rõ bọn họ đang truy lùng chúng ta, còn muốn quay lại!?" Tử Diên vội vàng nhắc nhở, nhưng Tần Phong lại không nói một lời ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, sử dụng Mị Ảnh Tiêu Dao lướt đi trong rừng. "Ư ư..." Tử Diên không chút sức phản kháng, chỉ có thể mặc cho thằng nhóc này làm bậy.

Không lâu sau, Tần Phong đã đến nơi tối qua gặp gã mặt sẹo.

Chương 28

Cây cối trong phạm vi ngàn mét đã bị chặt đứt ngang lưng, trên mặt đất còn có một vết kiếm sâu mấy chục mét, có thể thấy át chủ bài của Lâm Tam kinh khủng đến mức nào. "Đây thật sự là kiệt tác của Lâm công tử sao!?" Tử Diên không nhịn được nuốt nước bọt, không thể tưởng tượng được đó là loại sức mạnh gì. "Thiên Tuyển Chi Tử kinh khủng hơn mình tưởng nhiều!" Tần Phong thầm may mắn, không có đối đầu trực diện với Lâm Tam.

Nếu không cho dù hắn có át chủ bài là Trùng Đồng, e rằng cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, trừ phi sử dụng thẻ trải nghiệm Lão Quái Tóc Đỏ. "Không được, mình phải nghĩ cách tăng cường bản thân!" Tần Phong từ không gian tùy thân lấy ra Chí Tôn Cốt của nhị đệ, trên đó dâng lên những phù văn thần bí, mơ hồ có thể cảm nhận được bên trong ẩn chứa một luồng thiên địa chi lực.

Chỉ cần cấy ghép nó vào người mình, là có thể nắm giữ luồng thiên địa chi lực này. "Cái này là..." Tử Diên tò mò nhìn chằm chằm vào Chí Tôn Cốt, muốn hỏi Tần Phong đây là thứ gì.

Nhưng chưa đợi nàng mở miệng hỏi, đã thấy ánh mắt Tần Phong sắc bén như lưỡi đao, lấy ra Trường Không Thần Kiếm đâm vào ngực mình, loại bỏ xương cốt vốn có, rồi cấy ghép Chí Tôn Cốt vào.

Dù cho máu tươi chảy không ngừng, hắn vẫn cắn răng kiên trì không kêu một tiếng. "Ngươi, ngươi..." Tử Diên bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người, không thể tưởng tượng được một đứa trẻ lại có thể tàn nhẫn với chính mình như vậy... "Là anh em ruột cùng một mẹ sinh ra, Chí Tôn Cốt chắc sẽ không bài xích ta chứ?!" Tần Phong đau đến mức mặt mũi méo mó, nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

Hắn biết muốn sống sót và quậy phá trong thế giới này, không chỉ phải tàn nhẫn với người khác, mà còn phải tàn nhẫn hơn với chính mình.

Nếu ngay cả chút đau đớn này cũng không chịu nổi, sau này còn làm sao đi khắp nơi quậy phá được. "Ngươi điên rồi, có ai lại dùng kiếm đâm mình chứ!?" Tử Diên cuối cùng cũng hoàn hồn sau cơn chấn động, vội vàng tiến lên băng bó vết thương cho Tần Phong.

Chỉ là chưa đợi nàng động thủ, vết thương trên người Tần Phong đã bắt đầu lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trước sau không đến mười phút đã hoàn toàn lành lặn, ngay cả một vết sẹo cũng không để lại.

Kể từ khi lĩnh ngộ được Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết tầng thứ ba, năng lực tự chữa lành của Tần Phong ngày càng biến thái, tuy không dám nói đạt đến mức đoạn chi trọng sinh, nhưng ngón tay đứt mọc lại thì không thành vấn đề. "Rốt cuộc ngươi là quái vật gì vậy!?" Tử Diên kinh ngạc đến mức mắt tròn miệng dẹt, nội tâm càng không thể bình tĩnh trong một thời gian dài.

Một thằng nhóc tám tuổi có thể vượt cấp khiêu chiến đã đành, còn sở hữu những đại sát chiêu kinh khủng như Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Uy Thiên Long, bây giờ lại còn có năng lực tự chữa lành siêu cường.

Mẹ nó!!

Những năng lực này tùy tiện lấy ra một cái, cũng đủ khiến đám lão quái vật ở Hoang Cổ phải xấu hổ.

Nhưng bây giờ lại tập trung hết vào một người, mà còn là một thằng nhóc mới tám tuổi.

Lại nhìn một kiếm kinh khủng tối qua của Lâm Tam, Đại Tranh

Chi Thế thật sự đã đến rồi.

Tuyệt thế thiên kiêu của thế hệ này, thực lực ai cũng mạnh đến quá đáng! "Ngươi mới là quái vật, cả nhà ngươi đều là quái vật!" Tần Phong mắng mỏ trợn mắt một cái, bắt đầu truy tìm dấu vết bỏ chạy của Lâm Tam tối qua. "Đợi ta với!" Tử Diên vội vàng đuổi theo, không dám đi một mình.

Phải luôn theo sát Tần Phong, để tiện cho nàng bất cứ lúc nào cũng có thể ôm đùi.

Không lâu sau, hai người tránh được sự truy lùng của đệ tử Uy Hổ Bang, đến trước một vách đá trong rừng.

Chỉ thấy trên vách đá có một vòng xoáy màu đen, giống như hố đen có thể nuốt chửng mọi thứ. "Di tích!" Tần Phong hai mắt sáng rỡ, trong lòng mừng rỡ không thôi.

Đối với di tích, hắn đã nghe Thập Tổ kể qua, là tiểu thế giới do các đại năng giả khai phá ra, bên trong phần lớn sẽ cất giữ truyền thừa của đại năng, cũng như pháp bảo đã sử dụng khi còn sống.

Cho dù không có truyền thừa và pháp bảo, bên trong cũng có thể thai nghén ra thiên tài địa bảo. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ kích hoạt nhiệm vụ phản diện, cướp đoạt bảo vật cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử, thưởng Rương Báu Hoàng Kim *1." "Chẳng trách lại phớt lờ ta, chạy đi tìm Lâm Tam." Tần Phong trong lòng không thể không cảm thán một câu, Thiên Tuyển Chi Tử thật sự không nói đạo lý, quả thực là được ông trời dí cơm tận miệng.

Ngược lại, hắn, một phản diện, chỉ có thể dựa vào chính mình động thủ hoàn thành nhiệm vụ. "Còn đợi gì nữa, chúng ta mau vào đi!" Tử Diên tỏ ra vô cùng phấn khích.

Nàng là nữ hiệp ra ngoài xông pha giang hồ, gặp phải di tích sao có thể không vào. "Bây giờ chưa phải lúc!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn thời gian, tìm một nơi ẩn náu ngồi xuống tu luyện.

Là một mọt sách mười năm, hắn có thể rất có trách nhiệm mà nói, đi phó bản cùng nhân vật chính còn khó hơn cả độ cửu cửu thiên kiếp.

Đồng đội dễ bị tế trời, kẻ địch toàn là công cụ hình người.

Hào quang vừa mở, không phân biệt địch ta!

Tốt nhất là cứ để đạn bay một lúc, nóng vội không ăn được đậu hũ nóng. "Ý gì vậy!?" Tử Diên vội vàng đuổi theo hỏi.

Nhưng Tần Phong không có ý định trả lời, đã nhập định bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện, linh khí xung quanh cũng bắt đầu từ từ tràn vào cơ thể hắn.

Chí Tôn Cốt vừa cấy ghép vào cơ thể cũng không xuất hiện phản ứng bài xích, những phù văn thần bí trên đó cũng bắt đầu di chuyển trong cơ thể, từ đó thai nghén ra một môn thần thông tên là Thượng Thương Kiếp Quang. "Đây chính là thần thông ẩn chứa trong Chí Tôn Cốt sao!?" Vòng hào quang ngộ tính một tháng mà Tần Phong đổi lần trước vẫn còn, hắn bắt đầu thử cảm ngộ Thượng Thương Kiếp Quang trong Chí Tôn Cốt.

Bùng!

Hư không chấn động, thiên địa chi lực mênh mông như biển cả cuốn về phía Tần Phong.

Trước luồng thiên địa chi lực này, mọi thứ trên đời đều trở nên nhỏ bé.

Tần Phong hô hấp khó khăn, như một người leo núi tiến về phía trước, mỗi bước tiến đều có thể cảm nhận được áp lực tăng lên gấp bội, bước đi vô cùng khó khăn, thân hình không ngừng lắc lư.

Nhưng đi kèm với đó là cảm ngộ về thiên địa chi lực ngày càng sâu sắc, sự minh ngộ trong lòng cũng ngày càng rõ ràng.

Chương 29

"Thượng Thương Kiếp Quang của Chí Tôn Cốt tuy tốt, nhưng chỉ có thể làm thủ đoạn phụ trợ!" Tần Phong không dành quá nhiều tâm sức cho Chí Tôn Cốt, mà chuyển sự tập trung vào Trùng Đồng vô địch của mình.

Hiện tại do tu vi của hắn có hạn, rất nhiều năng lực của Trùng Đồng vẫn chưa được khai phát, ngoài việc nhìn thấu bản nguyên, chỉ mới khai phát được hai năng lực là phân giải động tác và làm chậm tốc độ. "Mấy tên thiên kiêu này ngoài tu luyện ra, không có chuyện gì khác để làm sao!?" Tử Diên không vui chống cằm ngồi một bên.

Nàng muốn vào di tích mạo hiểm nhưng lại không dám, chỉ có thể ở đây chờ Tần Phong tỉnh lại dẫn nàng vào.

Ọt ọt!!

Cái bụng không nghe lời kêu lên, Tử Diên lại muốn ăn gà của Tần Phong rồi. ……… Trong di tích.

Lâm Tam một tay cầm kiếm cảnh giác, một tay cầm bản đồ tiến về phía trước.

Ban đầu hắn định cùng Lâm Tâm Nhi trở về Thiên Tâm Chi Thành, nhưng giữa đường lại vô tình nhận được một tấm bản đồ rách nát, lại vừa hay ghép với tấm trên người hắn thành một bản đồ hoàn chỉnh, mục tiêu di tích lại vừa hay nằm trên địa bàn của Tần gia.

Thật là trùng hợp!

Dựa trên lý thuyết ai tìm thấy trước thì thuộc về người đó, hắn một mình quay lại tìm kiếm di tích trên bản đồ.

Chỉ là giữa đường gặp phải Tần Phong, nghĩ đến ảnh hưởng của

Tần gia ở phía đông, hắn liền chần chừ không dám mở di tích, sợ bị Tần gia ăn một mình.

May mà tối qua Tần Phong đã dẫn Tử Diên chạy đi, cho hắn thời gian để khám phá di tích. "A..." Xa xa truyền đến những tiếng hét thảm thiết liên tiếp.

Lâm Tam chỉ lạnh lùng quay đầu nhìn một cái, biết người của Uy Hổ Bang đã vào di tích.

Không giống như Tần gia một tay che trời ở phía đông, Uy Hổ Bang không gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho hắn, chỉ riêng những cạm bẫy trong di tích cũng đủ cho bọn chúng uống một bình rồi. "Vẫn phải tăng tốc, nếu bị Tần gia phát hiện thì phiền phức rồi!" Lâm Tam theo chỉ dẫn trên bản đồ, thành công tránh được từng cạm bẫy, lao thẳng đến nơi cất giấu bảo vật trong di tích. ……… Bên ngoài di tích.

Tần Phong đã ngồi tu luyện một thời gian dài, linh lực trong cơ thể cũng đã đạt đến điểm giới hạn.

Bụp một tiếng!!

Trong cơ thể truyền đến một tiếng động trầm đục, kèm theo đó là một luồng khí lãng càn quét ra ngoài. "Kết thúc rồi, tu luyện kết thúc rồi!" Tử Diên vốn đang uể oải lập tức có tinh thần, mong chờ Tần Phong lát nữa nướng gà cho nàng ăn. "Hù, Siêu Phàm cảnh tam trọng!" Tần Phong thở ra một hơi dài, có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của cơ thể.

Nếu như ban đầu linh khí của hắn chỉ có thể bắn ra ngoài cơ thể năm mét, sau khi đột phá Siêu Phàm cảnh tam trọng có thể bắn ra mười mét, uy lực cũng mạnh hơn trước nhiều.

Giống như một người đàn ông trung niên ba mươi tuổi đi tiểu xuôi gió ướt giày, biến thành một chàng trai mười tám tuổi đi tiểu ngược gió mười trượng.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Một tràng tiếng bước chân dồn dập đột nhiên vang lên, từ bốn phương tám hướng xông ra hàng ngàn đệ tử Uy Hổ Bang. "Không hay rồi, bị phát hiện rồi!" Tử Diên mặt đầy kinh hoảng kéo Tần Phong vội vàng chạy trốn.

Cho dù Tần Phong có Đại Đế Chi Tư, cũng không thể chống lại nhiều người như vậy...

“Các vị, chúng ta xưa nay không oán, gần đây không thù, không đến mức…” Tử Diên nhìn hơn nghìn đệ tử Uy Hổ Bang xung quanh, biết rằng dù có trốn thoát thì tỷ lệ cũng bằng không, chỉ có thể cố gắng giữ nụ cười, tỏ ý rằng họ không giết đệ tử Uy Hổ Bang, tất cả đều là chuyện tốt do Lâm Tam làm.

“Chuyện đó không còn quan trọng nữa, mục tiêu của chúng ta là Tần Phong!” Hơn nghìn đệ tử Uy Hổ Bang vẻ mặt phấn khích, ánh mắt nhìn Tần Phong giống như kẻ háo sắc gặp được mỹ nhân tuyệt thế.

“Sao họ lại nhắm vào ngươi!?” Tử Diên trốn sau lưng Tần Phong, cảm thấy khó hiểu.

Giết đệ tử Uy Hổ Bang của họ thì không sao, ngược lại còn tổ chức cả nghìn người đến vây công Tần Phong.

Tần Phong nghĩ một lát rồi nói: “Chắc là vì ta đẹp trai quá thôi!” “Hả!!” Tử Diên không nhịn được mà đảo mắt, không ngờ tiểu quỷ này lại khá tự luyến.

Tiểu đội trưởng dẫn đầu lên tiếng: “Tần đại công tử, ngươi đã bị chúng ta bao vây, không còn đường thoát đâu.

Ta khuyên ngươi mau chóng bó tay chịu trói, kẻo đao kiếm không có mắt.” “Ngươi chắc là các ngươi đã bao vây ta ư?!” Tần Phong đối mặt với hơn nghìn diễn viên quần chúng mà không hề hoảng sợ, thậm chí trong lòng còn có một sự phấn khích khó tả.

Kể từ khi được Thập Tổ giúp đỡ luyện hóa Trường Không Cửu Kiếm, hắn toàn dùng một thanh Trường Không Thần Kiếm để đối địch, từ đó bỏ qua việc nó còn có thể chia thành chín thanh kiếm dùng để quần chiến.

“Thằng nhóc này không bị bệnh chứ!?” Hơn nghìn đệ tử Uy Hổ Bang không nhịn được mà bật cười chế nhạo, cảm thấy vị đại công tử Tần gia này đầu óc có chút vấn đề.

Còn hỏi có chắc là bị bọn họ bao vây không!?

Lẽ nào là một mình hắn bao vây hơn nghìn người bọn họ!?

“Nếu không đầu hàng, vậy thì lên!” Tiểu đội trưởng dẫn đầu hạ lệnh, hơn nghìn người đen nghịt xông về phía Tần Phong.

“Lần này tiêu rồi!” Tử Diên tuyệt vọng nhắm mắt lại, trong lòng buồn bã khôn xiết.

Nhất là bây giờ bụng nàng vẫn đang kêu ọt ọt, e rằng trước khi chết cũng không được ăn món gà của Tần Phong.

Ong ong!!

Những tiếng kiếm reo chói tai đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy Tần Phong nhanh chóng bắt một đạo chỉ quyết, Trường Không Thần Kiếm trước người tách thành chín thanh tiểu kiếm mini, lơ lửng trên không trung, bay lượn quanh thân hắn.

“Cửu Kiếm Tề Xuất!!” Tần Phong lại bắt một đạo chỉ quyết, chỉ tay về phía đám người đang xông tới.

Vút!

Chương 30

Vút!

Vút!

Hàng loạt tiếng xé gió vang lên không ngớt, chín thanh kiếm tựa như sao băng nhanh chóng rạch nát hư không, không có bất kỳ động tác hoa mỹ nào, qua lại điên cuồng thu hoạch đầu người.

“Đây là thứ gì vậy!?” Mọi người nhanh chóng nhận ra có điều không ổn, nhìn đồng bạn liên tục ngã xuống, nỗi sợ hãi trong lòng cũng không ngừng lan rộng.

Do chín thanh kiếm vô cùng nhỏ nhắn, lại thoắt ẩn thoắt hiện, khiến người ta phòng không xuể, chẳng mấy chốc đã thu hoạch được hơn trăm cái đầu, càng không có một ai có thể đến gần Tần Phong.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ chém giết một người, nhận được 100 điểm phản diện!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ chém giết một người, nhận được 100 điểm phản diện!” “…” Theo từng cái đầu bị thu hoạch, âm thanh hệ thống cũng vang lên không ngừng.

“Mau chạy, hắn là ma quỷ!!” Cuối cùng cũng có người không chịu nổi nỗi sợ hãi trong lòng, kinh hoàng quay người bỏ chạy, cũng hiểu ra sự hung mãnh của đại công tử Tần gia không hề liên quan gì đến tuổi tác của hắn.

Với tốc độ ra kiếm nhanh gọn như vậy, có đến bao nhiêu người cũng vô dụng.

Có người thứ nhất bỏ chạy, liền có người thứ hai, thứ ba… Cảm xúc sợ hãi bắt đầu lan truyền, không ai còn nghĩ đến phần thưởng của Tần gia nữa, chỉ muốn mau chóng rời khỏi tên đại ma vương này.

“Trời ạ!!” Tử Diên che miệng kinh hô, bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Đây chính là tuyệt thế thiên kiêu trong truyền thuyết sao!?

Dù bị cả nghìn người vây công, cũng không phải là đối thủ một hiệp của hắn!

“Hù hù…” Tần Phong thở ra một hơi thật sâu, vung tay triệu hồi chín thanh tiểu kiếm về.

Đừng thấy hắn giết đám diễn viên quần chúng này như cắt rau hẹ, nhưng việc khống chế chín thanh tiểu kiếm tiêu hao rất lớn, cho dù có Thiên Bảo Hồ Lô hồi mana nhanh chóng, cũng không thể trụ được quá lâu.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ tổng cộng chém giết 232 người, nhận được 23.200 điểm phản diện!” “Hù hù!!” Tần Phong lại thở ra một hơi, bình ổn tâm tình của mình.

Tuy lợi ích thu được từ việc giết chóc rất đáng kể, nhưng giết chóc cũng sẽ gây nghiện, dễ khiến người ta sa vào ma đạo, vì vậy người tu luyện đều rất kiềm chế bản thân, tránh để mình sa vào ma đạo.

Đương nhiên có những người vì sức mạnh mà chủ động chọn sa vào ma đạo.

Chỉ là hắn muốn bối cảnh có bối cảnh, muốn hack có hack, thật sự không cần thiết phải vẽ cho mình một lớp trang điểm mắt khói, biến mình thành người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Ngay lúc này — Trên bầu trời xuất hiện mười mấy bóng người, chỉ thấy họ chân đạp phi kiếm lơ lửng giữa không trung.

“Tu sĩ Nhập Đạo cảnh!” Tử Diên không nhịn được kinh hô một tiếng, không biết tu sĩ Nhập Đạo cảnh từ đâu đến.

Tu sĩ Nhập Đạo cảnh là cường giả trên Linh Vũ cảnh, chỉ từ hai chữ “nhập đạo” đã có thể thấy họ đã lĩnh ngộ được thế nào là đạo, xem như đã thực sự bước vào cánh cửa tu luyện tìm kiếm trường sinh.

“Tìm thấy ngươi rồi, Tần Phong!” Mười mấy tu sĩ Nhập Đạo cảnh nhìn về phía Tần Phong, vẫn là ánh mắt của kẻ háo sắc nhìn mỹ nữ tuyệt thế.

“Sao lại là tìm ngươi nữa!?” Tử Diên vội vàng trốn sau lưng Tần Phong, có thể cảm nhận rõ đối phương đến không có ý tốt.

“Cái này còn phải nghĩ sao, chắc chắn là Lâm Tam dùng tên của ta ra ngoài lừa bịp!” Tần Phong phân tích từ góc độ của một con mọt sách mười năm, quá quen thuộc với những thủ đoạn vô sỉ của nhân vật chính, bọn họ thường tuân theo nguyên tắc đánh không lại thì bôi đen, dùng tên phản diện ra ngoài kéo thù hận cho phản diện.

Dù sao thì hắn sống chết cũng không thừa nhận mình là tội phạm bị truy nã.

“Không ngờ Lâm công tử lại là người như vậy!!” Tử Diên còn chưa trải sự đời hiểm ác, thế mà lại tin lời của tên đại phản diện này.

“Chúng ta đi!” Tần Phong nhìn mười mấy tu sĩ Nhập Đạo đang lao tới, kéo Tử Diên nhanh chóng xông vào trong di tích, định tăng thêm độ khó cho Lâm Tam, à không, là tạo thêm mười mấy con boss lớn cho nhân vật chính cày.

“Di tích!!” Mười mấy tu sĩ Nhập Đạo cảnh mắt sáng rực lên, không có chút sức đề kháng nào với di tích, vội vàng điều khiển phi kiếm lao thẳng vào.

Sau một trận trời đất quay cuồng, Tần Phong và Tử Diên đã tiến vào trong di tích, không khác gì thế giới bên ngoài, có núi, có sông, có rừng rậm, còn có mặt trời mặt trăng thay phiên nhau.

“Đây là không gian do đại năng giả khai phá ra sao!?” Tần Phong bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người, thật không dám tưởng tượng tu vi như thế nào mới có thể tạo ra một tiểu thế giới.

“Chúng ta đi mau lên, những người đó sắp đuổi kịp rồi!” Tử Diên không quá kinh ngạc về điều này, kéo Tần Phong nhanh chóng xông vào rừng rậm.

Cùng lúc đó — Những người tu luyện đến vì lệnh truy sát của Tần gia cũng lần lượt kéo tới, rất dễ dàng biết được tung tích của Tần Phong từ miệng những đệ tử Uy Hổ Bang chạy trốn, và cũng phát hiện ra di tích.

Nhất thời tin tức về di tích lan truyền, thu hút vô số người tu luyện đến tìm bảo vật.

“Lão phu bấm ngón tay tính toán, đây là đại hung chi địa!” Tần Phong thấy nhiều người như vậy tiến vào di tích tìm bảo vật, không cần nghĩ cũng biết độ khó của phó bản chắc chắn rất cao, lại thêm hào quang nhân vật chính của Lâm Tam, người có thể sống sót ra ngoài tuyệt đối mười phần không còn một.

“Ngươi còn biết bói quẻ sao!?” Tử Diên tò mò hỏi.

“Không biết!” Tần Phong liếc Tử Diên một cái, đây là đại hung chi địa… “Không biết mà còn ở đây ra vẻ!?” Tử Diên không nhịn được mà liếc Tần Phong một cái, tuổi còn nhỏ đã toát lên vẻ phong tình vô hạn.

“Ngươi không hiểu đâu!” Tần Phong có một sự tự tin tuyệt đối vào bản thân, phàm là phó bản mà nhân vật chính đi, chỉ cần có nhiều người vào theo, sẽ gặp phải những nguy hiểm không thể ngờ tới.

Cuối cùng chỉ có vài người lèo tèo thành công thoát ra, lòng còn sợ hãi đi khắp nơi tuyên truyền quá trình trang bức của nhân vật chính.

Keng!

Keng!

Keng!

Một trận giao đấu dồn dập vang lên gần đó, không cần nghĩ cũng biết có người đang tranh đoạt bảo vật.

Do di tích này bị phong bế quá lâu, bên trong mọc ra rất nhiều thiên tài địa bảo, sau khi Tần Phong và Tử Diên tiến vào rừng rậm cũng phát hiện được một ít.

Nhưng toàn là hàng phổ thông, còn lâu mới đến mức phải đánh nhau.

“Đi xem thử không!?” Tần Phong thăm dò hỏi một câu, đổi lại là cái gật đầu lia lịa đầy phấn khích của Tử Diên.

Để đảm bảo không bị nhận ra, Tần Phong còn bôi chút bụi đất lên mặt và người, trông có vẻ phong trần mệt mỏi, không giống công tử nhà giàu nào đó.

Chẳng mấy chốc — Hai người lén lút đến hiện trường, chỉ thấy mấy nhóm người đã giết đến đỏ mắt, trên mặt đất nằm mấy chục cỗ thi thể, mặt đất cũng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Cách đó không xa là một cây dây leo, trên đó kết mấy chục quả nhỏ như quả cà chua bi, còn lấp lánh ánh sáng đỏ.

“Là Huyết Bồ Đề!” Tử Diên phấn khích đến mức suýt hét lên, chỉ có thể dùng cách véo cánh tay Tần Phong để kiềm chế cảm xúc.

Thực ra cũng không trách nàng có biểu hiện như vậy, quả thật là Huyết Bồ Đề quá hiếm có.

Chương 31

Nếu thiên tài địa bảo được chia thành bốn cấp Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, thì Huyết Bồ Đề chính là Thiên giai, mà còn là loại hiếm trong Thiên giai.

Sau khi dùng không chỉ có thể chữa trị vết thương, mà còn tăng cường công lực bản thân, có công hiệu cố bản bồi nguyên.

Điều thần kỳ nhất là có thể sử dụng không giới hạn.

Không tồn tại việc dùng một lần rồi hiệu quả sẽ giảm đi nhiều, là thiên tài địa bảo mà người tu luyện hằng mơ ước.

Chỉ là Huyết Bồ Đề một khi bắt đầu hái, dây leo của nó sẽ nhanh chóng khô héo, vì vậy không thể nuôi trồng và di thực, chỉ có người có đại khí vận mới có thể gặp được, đó cũng là một trong những lý do nó cực kỳ hiếm có.

“Quá đáng!” Tần Phong nhìn cánh tay bị véo đến đỏ ửng, tỏ vẻ rằng con người hắn trước giờ không thù dai, thường có thù là báo ngay tại chỗ.

“Ui, ui, nhẹ tay, nhẹ tay!” Tử Diên còn chưa kịp phản ứng, đùi đã bị Tần Phong véo một cái.

Do phía trước có mấy nhóm người đang đại chiến, nàng chỉ có thể cố nén không phát ra tiếng, đáng thương nhìn Tần Phong, tỏ vẻ mình thật sự sai rồi, sau này không dám véo hắn nữa.

“Tạm tha cho ngươi!” Tần Phong buông tay ra, không thể không nói, cảm giác tay thật không tệ.

Khụ khụ, lạc đề rồi!

Hiện tại thực lực của mấy nhóm người đều rất mạnh, không chỉ có Linh Vũ cảnh, còn có tu sĩ Nhập Đạo cảnh, cho dù hắn vừa đột phá Siêu Phàm cảnh tam trọng, dùng hết các con bài tẩy như Chí Tôn Cốt, Vô Địch Trùng Đồng, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của họ.

Trừ khi sử dụng thẻ trải nghiệm Hồng Mao Lão Quái cấp tối đa, chỉ là đối phó với đám diễn viên quần chúng này thì đúng là giết gà dùng dao mổ trâu.

“Đúng là tên đệ đệ thối!” Tử Diên tủi thân lẩm bẩm một tiếng, đau đến mức nước mắt sắp rơi ra.

Nhưng giây tiếp theo, nàng đã quên mất cơn đau.

Chỉ thấy Tần Phong nhìn chăm chú vào Huyết Bồ Đề phía trước, đưa tay ra cách không một trảo, thế mà thật sự tóm được một quả Huyết Bồ Đề về.

“Ngươi làm thế nào vậy!?” Tử Diên vội vàng dụi mắt, sau khi xác nhận không nhìn lầm, đôi mắt to long lanh nhìn Tần Phong đầy sao nhỏ lấp lánh.

“Bí mật!” Tần Phong không có ý định giải thích, sau khi xác nhận chiêu Cách Không Thủ Vật hữu dụng, hắn bắt đầu điên cuồng ra tay với Huyết Bồ Đề, dây leo vốn mọc đầy quả Huyết Bồ Đề đang giảm đi với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Chỉ là Tử Diên càng nhìn càng thấy không ổn, luôn cảm thấy chiêu này rất quen thuộc.

Dường như nghĩ đến điều gì đó, khuôn mặt xinh đẹp của Tử Diên thoáng chốc đỏ bừng lên, cảnh tượng trước mắt này sao mà giống với vụ mất yếm đêm đó thế.

Nói cách khác, tội phạm đêm đó không phải Lâm Tam, mà là tiểu quỷ Tần Phong.

Cứ tưởng đây là một tiểu quỷ ngây thơ không biết gì, nhưng bây giờ xem ra hắn hiểu rõ ràng còn nhiều hơn cả nàng.

“Đúng là một tên sắc đệ, khó trách dì lại nói, đàn ông không có ai tốt cả!” Tử Diên đỏ mặt khẽ hừ một tiếng, rồi lại nghĩ đến câu tiếp theo mà dì nói, nhưng đàn ông có một thứ rất tốt, cũng không biết là có ý gì.

“Ngươi đang nói gì vậy!?” Tần Phong quay đầu hỏi.

“Không có gì!” Tử Diên mặt đỏ bừng, thuận miệng nói: “Lấy nhiều như vậy có tốt không?!” “Đừng có lòng dạ đàn bà!” Tần Phong với tâm thái không lấy thì phí, không định chừa lại cho người ta một quả nào.

“Đợi đã, tất cả đừng đánh nữa!!” Mấy nhóm người đang giao đấu cũng phát hiện ra điều không ổn, chỉ thấy dây leo vốn treo đầy Huyết Bồ Đề giờ chỉ còn lại vài quả, mà còn không có dấu hiệu dừng lại.

Trước mặt họ, từng quả một giảm đi, cho đến khi quả cuối cùng biến mất, dây leo cũng theo đó khô héo.

“Ai?

Là ai làm!?” Mấy nhóm người tức giận không thể kiềm chế, tiểu vũ trụ cũng hoàn toàn không đè nén được nữa.

Đánh nhau lâu như vậy, hy sinh bao nhiêu huynh đệ, kết quả một quả Huyết Bồ Đề cũng không vớt được.

Chuyện này ai mà chấp nhận nổi!?

“Các ngươi là ai!?” Một đám người phát hiện Tần Phong và Tử Diên đang chuẩn bị chuồn, lập tức hùng hổ xông lên vây lấy hai người.

“Hóa ra là hai tiểu quỷ Siêu Phàm cảnh!” Mọi người thấy tu vi của hai người thì mặt đầy thất vọng, không cho rằng Siêu Phàm cảnh có thể dưới mí mắt họ, cướp sạch Huyết Bồ Đề không còn một quả.

“Đợi đã!” Có người nhíu mày nhìn Tần Phong mặt mày lem luốc, luôn cảm thấy người này rất quen mắt.

“Nhìn cái gì mà nhìn, ngươi biết đại ca ta là ai không!?” Tần Phong không hề hoảng sợ, còn kiêu ngạo nói: “Nói ra dọa chết ngươi, đại ca ta chính là truyền nhân của Trường Không Kiếm Thần lừng lẫy danh tiếng, Lâm Tam, ta và huynh ấy chính là huynh đệ ruột khác cha khác mẹ.” “Lâm Tam!!” Mấy nhóm người lập tức kinh hô, rõ ràng không xa lạ gì với Lâm Tam.

Được mệnh danh là đệ nhất kiếm trăm năm sau, còn là truyền nhân của Trường Không Kiếm Thần, cách đây không lâu còn đánh một trận với đại công tử Tần gia có tư chất Đại Đế Tần Phong.

Có thể nói là thiếu niên phong vân danh chấn thiên hạ, cũng là thiên kiêu nổi bật trong đại thế tranh giành, sau lưng còn có Thiên Tâm Chi Thành làm chỗ dựa.

Không thể chọc, không thể chọc!!

“Huynh đệ ruột khác cha khác mẹ!?” Tử Diên không nhịn được mà đảo mắt, phát hiện Tần Phong thật sự rất giỏi bịa chuyện.

Tần Phong thấy đã trấn áp được tình hình, không quên thêm dầu vào lửa nói: “Cũng không sợ nói cho các ngươi biết, di tích này là do đại ca ta mở ra ba ngày trước, Huyết Bồ Đề là thứ đại ca ta không cần, các ngươi mà đắc tội ta, hậu quả tự mình nghĩ đi!” Mọi người không nhịn được nhìn nhau, rồi lờ đi câu cuối cùng.

Họ biết từ miệng đệ tử Uy Hổ Bang, đúng là một người tên Lâm Tam đã mở di tích, về cơ bản có thể xác nhận lời Tần Phong nói là thật.

Nói cách khác, có thể hiểu là, Lâm Tam đã tìm thấy bảo vật tuyệt thế trong di tích, đến cả bảo vật như Huyết Bồ Đề cũng không thèm để mắt đến.

Soạt!!

Mọi người lập tức tản ra như chim vỡ tổ, đi khắp di tích tìm kiếm Lâm Tam… “Đúng là một tên đệ đệ xấu xa!” Tử Diên đứng một bên xem mà cạn lời, cũng không biết Lâm Tam đắc tội hắn ở đâu.

Chẳng mấy chốc — Tin tức về việc Lâm Tam nhận được bảo vật tuyệt thế lan truyền trong di tích, tất cả người tu luyện đều đang tìm kiếm tung tích của Lâm Tam, tức đến nỗi Lâm Tam phải chửi má nó, rốt cuộc là thằng thất đức nào nói thật vậy.

“Hắt xì!!” Tần Phong không nhịn được mà hắt hơi một cái, nghi ngờ có người đang nói xấu sau lưng mình.

Nhưng rất nhanh sự chú ý của hắn đã bị Huyết Bồ Đề thu hút, tổng cộng nhận được 32 quả, sau khi ăn một quả, năng lượng khổng lồ lập tức bùng nổ trong cơ thể.

Công hiệu cố bản bồi nguyên, khiến cho căn cơ vốn có chút không ổn định do vừa đột phá Siêu Phàm cảnh tam trọng, lập tức trở nên vững chắc và mạnh mẽ hơn.

“Không hổ là Thiên giai hiếm có, quả nhiên lợi hại!” Tử Diên sau khi ăn một quả, cũng bị hiệu quả làm cho kinh ngạc.

Ngay lúc này — Một nữ tử mặc bạch y cổ trang xuất hiện, nhìn Huyết Bồ Đề trong tay Tần Phong với vẻ mặt rất phức tạp.

“Vị tỷ tỷ này, tỷ có chuyện gì không!?” Tử Diên tò mò hỏi.

Chương 32

"Tỷ tỷ gì!" Tần Phong kéo Tử Diên lại, lạnh mặt quát: "Yêu nghiệt, ta liếc mắt một cái đã nhìn ra ngươi không phải người!!" "Không phải người?

Vậy không phải là yêu sao!!" Tử Diên bị dọa giật nảy mình, vội vàng trốn sau lưng Tần Phong.

Khác với yêu thú Xỉ Hổ mà họ gặp lần trước, loại yêu thú có thể hóa thành hình người này tuyệt đối là đại yêu trong giới yêu thú, thực lực chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung.

"Không sai, nàng ta chính là yêu!" Tần Phong từ khi học được Đại Uy Thiên Long, đã có khả năng phân biệt người và yêu, có thể khẳng định chắc chắn, nữ tử bạch y trước mắt chính là đại yêu hóa hình.

"Đừng hiểu lầm, ta không có ác ý!" Nữ tử bạch y cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Tần Phong lại có thể liếc mắt một cái đã nhận ra nàng là yêu.

"Ngươi nghĩ chúng ta sẽ tin sao!?" Tần Phong một khắc cũng không dám lơ là, bắt chỉ quyết của Đại Uy Thiên Long.

Hắn sớm đã nghe Thập Tổ nói, Hoang Cổ vạn tộc san sát, trong đó nhân tộc và yêu tộc đấu đá nhau ác liệt nhất, tuyệt đối không phải một câu "không có ác ý" là có thể ngồi xuống uống rượu trò chuyện vui vẻ.

Nữ tử bạch y do dự một lúc, mới nói: "Thực ra ta vào di tích, là để tìm thiên tài địa bảo cho đứa con mới sinh, chỉ là ta vừa sinh xong rất yếu, không thể tranh đoạt Huyết Bồ Đề với những người đó, ta không cần nhiều, chỉ cần mười quả là được rồi." Nói xong, trong ánh mắt của nữ tử bạch y, tràn đầy sự khẩn cầu nhìn Tần Phong.

Là một đại yêu hóa hình, việc nàng tiết lộ thông tin mình vừa sinh xong thực ra là một hành vi vô cùng nguy hiểm.

Phải biết toàn thân đại yêu đều là bảo vật, một khi bị người ngoài biết được chắc chắn sẽ nhân lúc nàng suy yếu mà đến bắt, đem nàng lột da rút gân, không luyện chế thành pháp bảo thì cũng luyện chế thành đan dược.

Nếu gặp phải những Ngự Thú Sư thì còn thảm hơn, sẽ bị đeo vòng cổ ngự thú mất đi tự do.

Vì vậy nàng đang cược, cược Tần Phong không phải loại người đó.

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của nữ tử bạch y, Tần Phong bỗng chốc như thấy được hình bóng của mẫu thân.

Tám năm qua, sự quan tâm của Vân Tịch Nguyệt đối với hắn có thể nói là vô cùng chu đáo, bây giờ hắn chọn con đường này, người bị tổn thương sâu sắc nhất e rằng chính là vị mẫu thân này.

“Nể tình tình mẫu tử vĩ đại, ta có thể dựa trên tinh thần chủ nghĩa nhân đạo cho ngươi mười quả!” Tần Phong chuyển giọng nói: “Nhưng ta nghĩ là một người mẹ, ngươi cũng không hy vọng con mình sau này có tư tưởng không làm mà hưởng, mọi người có qua có lại là được rồi, một quả Huyết Bồ Đề của ta thu của ngươi mười vạn cực phẩm linh thạch thôi!” “Phụt!!” Tử Diên suýt nữa thì hộc một ngụm máu tươi, phát hiện Tần Phong thật sự quá xấu xa.

Miệng thì hô hào chủ nghĩa nhân đạo, trong lòng thì toàn là buôn bán!

“Ta, ta không có linh thạch!” Nữ tử bạch y lộ vẻ khó xử, thật sự là trong túi rỗng tuếch.

“Không có tiền không sao, chúng ta có thể nói chuyện tài nguyên!”

Tần Phong cười tủm tỉm lấy ra sổ tay nhỏ, tin rằng đại yêu có thể hóa hình thì cũng có chút của cải.

Ví dụ như nơi nào có thiên tài địa bảo, nơi nào có di tích của đại năng, còn có bí mật không thể cho ai biết của ai đó… “Cái này…” Nữ tử bạch y vẫn cảm thấy rất khó xử, nàng không có chút tài nguyên nào mà Tần Phong nói.

“Hay thật, ta đã thấy người nghèo rồi, nhưng chưa thấy đại yêu nào nghèo như ngươi!” Tần Phong xem như triệt để phục rồi, không biết nàng làm thế nào mà hóa hình thành đại yêu được.

Ngay lúc này — Xa xa truyền đến một tiếng kinh hô, “Tìm thấy Lâm Tam rồi, còn phát hiện một bảo bối siêu lợi hại!!” “Nhanh vậy đã tìm thấy rồi!” Tần Phong mắt sáng rực lên, kéo Tử Diên vội vàng đi.

Trước khi đi, không khỏi quay đầu nhìn nữ tử bạch y một cái, thấy trong mắt nàng là sự mờ mịt về tương lai và sự tự trách của một người mẹ, cuối cùng vẫn không nhịn được, ném cho nàng một cái túi nhỏ.

Không phải là hồn Tào tặc của hắn thức tỉnh, mà là trực giác của phản diện mách bảo hắn có lời để kiếm.

“Đây là…” Nữ tử bạch y mở túi nhỏ ra, mặt đầy kinh hỉ, chỉ thấy bên trong chứa đầy Huyết Bồ Đề, không giống mười quả như nàng nói, Tần Phong cho nàng hẳn mười lăm quả.

Năm quả dư ra, có thể giúp nàng nhanh chóng bổ sung lại nguyên khí.

“Cảm ơn!” Nữ tử bạch y nói lời cảm tạ về phía Tần Phong rời đi, sau đó vui vẻ quay người nhanh chóng rời khỏi di tích.

“Ngươi cứ thế cho nàng ta sao!?” Tử Diên có chút không hiểu.

“Cứ coi như kết một thiện duyên đi!” Tần Phong không giải thích nhiều, cho dù đại yêu hóa hình nghèo không có tiền, nhưng thực lực khủng bố vẫn còn đó, thay vì tương lai dệt hoa trên gấm, không bằng bây giờ đưa than ngày tuyết.

Biết đâu một ngày nào đó trong tương lai, thiện duyên này có thể cứu hắn một mạng cũng không chừng.

Không lâu sau — Tần Phong theo mọi người tìm được Lâm Tam.

Chỉ thấy lúc này hắn đang bị một đám người vây quanh, phía sau không xa có một thạch đài có kết giới, trên đó đặt một cái hộp ngọc được điêu khắc tinh xảo.

Nhìn qua là biết bảo bối bên trong là thứ giá trị nhất trong di tích, cũng là mục tiêu cuối cùng của Lâm Tam khi đến đây.

“Hình như không lấy ra được a!” Tần Phong dùng Cách Không Thủ Vật thử một chút, do tu vi quá thấp, không thể xuyên qua kết giới để lấy hộp ngọc.

“Chết tiệt!!” Nhìn người tụ tập ngày càng đông, Lâm Tam trong lòng tức giận khôn xiết.

Vốn dĩ dựa vào ưu thế của bản đồ, hắn rất dễ dàng thu gom sạch sẽ bảo vật trong di tích, chỉ cần phá vỡ kết giới này, lấy được bảo vật cuối cùng là có thể công thành thân thoái.

Nhưng không biết là thằng thất đức nào tung tin, huy động cả di tích đi tìm hắn, vừa định ra tay phá vỡ kết giới thì bị người ta phát hiện, bây giờ muốn ăn một mình rõ ràng là không thể.

Dù hắn có tung hết bài tẩy, cũng không đánh lại nhiều tu sĩ Linh Vũ cảnh, Nhập Đạo cảnh như vậy, chỉ có thể dùng mưu.

“Lâm Tam, bảo vật này không có duyên với ngươi đâu!” Mấy chục tu sĩ Nhập Đạo phát hiện không có người của Thiên Tâm Chi Thành ở đây, đạp phi kiếm từ trên cao nhìn xuống, bảo Lâm Tam thức thời thì mau chóng rời đi.

“Vậy các ngươi cứ tự nhiên!” Lâm Tam cũng không nói nhiều nữa, lẳng lặng lùi sang một bên.

Khoan đã!

Thiên Tuyển Chi Tử từ khi nào lại dễ nói chuyện như vậy!?

Theo kinh nghiệm mười năm mọt sách của hắn, khi Thiên Tuyển Chi Tử bị người ta cướp đồ ăn từ miệng hổ, nếu không có phản ứng gì quá khích, thì phần lớn có nghĩa là có người sắp gặp đại nạn rồi.

Tần Phong nhíu mày, phát hiện chuyện này không đơn giản, kéo Tử Diên lẳng lặng lùi về phía sau mọi người… “Truyền nhân Trường Không Thần Kiếm?

Đệ nhất kiếm trăm năm sau!?” Mấy chục tu sĩ Nhập Đạo không nhịn được mà bật cười chế nhạo, cảm thấy lời đánh giá về Lâm Tam thật sự là quá lời.

Nếu không có Thiên Tâm Chi Thành chống lưng cho hắn, bọn họ đảm bảo sẽ lột sạch hắn không còn một mảnh quần lót.

“Các vị, muốn lấy được bảo vật, vẫn cần chúng ta liên thủ phá vỡ kết giới!” Có người lên tiếng đề nghị, trước tiên liên thủ phá vỡ kết giới này, sau đó ai có bản lĩnh thì tự tranh đoạt hộp ngọc bên trong.

“Đồng ý!” “Đồng ý!” “…” Các tu sĩ Nhập Đạo cảnh khác lần lượt gật đầu đồng ý, họ cũng rất rõ ràng, nếu không nhanh chóng liên thủ phá vỡ kết giới, đợi đến khi cường giả mạnh hơn họ đến, thì sẽ không đến lượt họ làm chủ.

“Ra tay!!” Có người dẫn đầu bắt một đạo chỉ quyết, năng lượng cuồng bạo lập tức từ trong cơ thể tuôn ra.

Thấy có người dẫn đầu, những người khác cũng lần lượt ra tay.

Nhất thời, vô số luồng năng lượng như sao băng từ trên trời rơi xuống, khiến hư không rung động dữ dội, gợn lên từng vòng sóng gợn không ngừng lan rộng.

Chương 33

Rầm rầm rầm!!

Đòn tấn công của mọi người không chút sai lệch đánh trúng kết giới, phát ra một tiếng nổ vang trời.

Chỉ là khác với cảnh tượng vỡ nát mà mọi người tưởng tượng, vô số năng lượng lại bị kết giới hấp thụ, khiến kết giới hiện lên một loại hoa văn màu sắc sặc sỡ.

"Không ổn!!" Tất cả mọi người có mặt kinh hãi trừng lớn mắt, có thể cảm nhận được năng lượng đang hội tụ và bành trướng.

Không dám do dự chút nào, vội vàng bày ra tư thế phòng ngự.

Rầm rầm rầm!!

Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất, năng lượng hội tụ trong kết giới toàn bộ được giải phóng ra, còn kèm theo một cơn bão năng lượng khủng khiếp càn quét toàn bộ di tích.

Nơi nó đi qua, một mảnh hỗn loạn.

Đặc biệt là những người hóng hớt ở hàng đầu, người tu vi mạnh thì có thể chống đỡ còn nửa cái mạng, người tu vi yếu thì tại chỗ nhận cơm hộp.

"Dọa chết ta rồi!" Tử Diên sợ đến tim đập thình thịch, nắm chặt tay Tần Phong không buông.

Vừa rồi nếu không phải Tần Phong kéo nàng lùi lại phía sau mọi người, với cái thân hình nhỏ bé của nàng, làm sao chịu nổi sự tàn phá cuồng bạo như vậy.

"Ta biết ngay thằng này không có ý tốt mà!" Tần Phong không nhịn được quay đầu nhìn Lâm Tam, chỉ thấy khóe miệng hắn nhếch lên, vẻ rất đắc ý.

“Chết tiệt, chết tiệt…” Trên không trung, mấy chục tu sĩ Nhập Đạo tức giận gào thét, không ngờ kết giới này lại còn có hiệu quả phản sát thương, muốn cưỡng ép phá vỡ nó, chỉ có thể xuất ra năng lượng đạt đến giới hạn chịu đựng của kết giới mới được.

Rõ ràng là, họ không làm được!

Ngay lúc này — Kết giới xung quanh đột nhiên nứt ra những vết nứt dữ tợn, còn lan rộng ra không ngừng, trong hư không cũng xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Rõ ràng đây là thử thách do chủ nhân di tích để lại, nếu không có ai có thể dùng bản lĩnh giải khai kết giới, chỉ dùng sức mạnh cưỡng ép phá vỡ, thì sẽ kích hoạt chương trình tự hủy của di tích.

Bảo bối của ông ta chỉ có thể giao cho thiên tài, không thể để cho kẻ bất tài thừa kế!

“Không ổn, di tích sắp sập rồi!” Mọi người mặt đầy kinh hoàng, vội vàng chạy ra ngoài.

“Chết tiệt!!” Mấy chục cường giả Nhập Đạo cảnh tức đến mức sắp đến tháng, có cảm giác như không ăn được thịt cừu lại còn dính một thân lông cừu.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, không muốn chết thì phải nhanh chóng rời khỏi đây.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Chúng ta mau đi thôi!” Tử Diên vội vàng kéo Tần Phong rời đi, nhưng hắn lại không có ý định đi, đang nhìn chằm chằm Lâm Tam.

“Tần Phong!” Lâm Tam rất ngạc nhiên khi thấy Tần Phong ở đây, cũng khiến hắn không khỏi nghi ngờ kẻ đứng sau giở trò với mình chính là Tần Phong.

Nhưng bây giờ hắn không có thời gian để chứng minh, phải nhanh chóng mở kết giới lấy hộp ngọc.

Chỉ thấy Lâm Tam nhanh chóng bắt một đạo chỉ quyết, ấn mạnh vào một góc của kết giới.

Rầm rầm rầm!!

Kết giới như thủy tinh vỡ tan trong nháy mắt, lóe lên một luồng sáng chói lòa, còn kèm theo một luồng khí tức thần thánh càn quét toàn bộ di tích.

“Kết giới mở rồi!!” Các tu sĩ Nhập Đạo cảnh vừa chuẩn bị rời đi lập tức quay đầu, bay nhanh về phía hộp ngọc trên thạch đài.

Chỉ là khoảng cách của họ rõ ràng là không kịp, chỉ thấy Lâm Tam khóe miệng nhếch lên, một tay chộp lấy hộp ngọc, lại lấy ra một lá bùa vàng vẽ đầy phù văn.

“Không Gian Truyền Tống Phù!!” Mấy chục tu sĩ Nhập Đạo cảnh la lên không ổn, lần lượt sử dụng đòn tấn công mạnh nhất của mình để ngăn cản.

Nhưng khoảng cách vẫn quá xa, Lâm Tam đã kích hoạt Không Gian Truyền Tống Phù, xung quanh cơ thể là những vòng phù văn, còn không quên đắc ý vẫy tay chào tạm biệt họ.

“Chính là lúc này!” Tần Phong nhìn chằm chằm hộp ngọc, sử dụng Cách Không Thủ Vật dùng sức một trảo.

Hắn không lấy hộp ngọc trong tay Lâm Tam, mà là bảo vật trong hộp ngọc bị hắn một tay tóm lấy, cũng không quan tâm đó là gì, thuận tay ném vào không gian tùy thân.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ phản diện, nhận được Rương Báu Hoàng Kim *1.” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ phá hoại cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một cơ hội rút thưởng!!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt bảo vật của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!” “1.000.000 điểm phản diện!!” Tần Phong trong lòng không khỏi giật mình, hoàn toàn có thể tưởng tượng bảo vật này lợi hại đến mức nào, chỉ riêng phần thưởng đã có một triệu điểm phản diện, nếu đổi từ hệ thống thì không phải lên đến cả trăm triệu điểm phản diện mới được sao.

Rầm rầm rầm!!

Đòn tấn công của tu sĩ Nhập Đạo cảnh cuối cùng cũng đến, chỉ là đánh vào khoảng không, Lâm Tam sớm đã dùng Không Gian Truyền Tống Phù chạy mất rồi.

“Không Gian Truyền Tống Phù chạy không xa, đuổi theo!!” Mấy chục tu sĩ Nhập Đạo cảnh tức giận gào thét, không ngờ nhiều người như vậy lại bị một tiểu quỷ lừa.

“Chúng ta cũng mau đi thôi!” Tần Phong sau khi đoạt được bảo vật cũng không dừng lại, kéo Tử Diên vội vàng chạy ra cửa, mặt đất xung quanh cũng đang không ngừng sụp đổ, thay vào đó là một vùng tối đen, rơi xuống sẽ bị sức mạnh không gian nghiền nát.

“Cứu mạng a!!” Toàn bộ di tích vang lên tiếng khóc than, vô số người không kịp chạy trốn đã bị nuốt chửng sinh mạng.

“Lại bị hắn nói trúng rồi, nơi này quả nhiên là đại hung chi địa!” Tử Diên kinh hoàng nuốt nước bọt, trên đường đi đã thấy quá nhiều thử thách về nhân tính.

Có người vì muốn sống sót không ngần ngại lấy đồng bạn làm đá lót chân, cũng có người trước khi chết muốn kéo theo bạn bè người thân chết cùng, còn có vợ chồng gặp đại nạn thì mỗi người một ngả… Rầm rầm rầm!!

Ngay khi Tần Phong và Tử Diên sắp đến cửa ra, mặt đất dưới chân họ đột nhiên sụp đổ, hai người cũng mất thăng bằng rơi xuống.

“A…” Tử Diên lập tức hét lên, trốn trong lòng Tần Phong không dám mở mắt.

“Đậu má!!” Tần Phong không nhịn được chửi thề một tiếng, sử dụng Mị Ảnh Tiêu Dao đến cực hạn, đạp lên những tảng đá rơi xuống không ngừng leo lên.

Tiếc là xung quanh đều đã sụp đổ, hắn bây giờ không còn đường thoát.

“Cảnh tượng thế này mà không dùng để tán gái thì thật là quá đáng tiếc!” Tần Phong ném mạnh Tử Diên trong lòng về phía cửa ra, còn mình thì mỉm cười rơi xuống, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng đăng nhập Hồng Mao Lão Quái cấp tối đa để tự cứu.

“Tần Phong…” Tử Diên phát ra tiếng gào thét xé lòng, muốn bắt lấy Tần Phong đang rơi xuống, nhưng khoảng cách giữa hai người ngày càng xa, trong lòng cũng dấy lên một cảm xúc khác lạ đối với tiểu quỷ này.

Vút một tiếng!!

Một bóng trắng đột nhiên xông vào di tích, nhanh chóng đuổi theo Tần Phong đang rơi xuống… "Là nàng!!" Sự vui mừng trên khuôn mặt Tử Diên không thể che giấu, người đến chính là vị hóa hình đại yêu kia. "Chị đúng là chị gái ruột khác cha khác mẹ của tôi, đến đúng lúc quá!!" Tần Phong cảm động đến lệ rơi đầy mặt, suýt chút nữa là hắn đã phải dùng phiếu trải nghiệm lão quái tóc đỏ rồi, cũng có nghĩa là mười năm tiếp theo hắn sẽ không thể đi lêu lổng khắp nơi được nữa.

Chương 34

vèo một tiếng!

Nữ tử áo trắng không cần dùng bất kỳ pháp khí nào cũng có thể tự do bay lượn trên không, tóm lấy Tần Phong nhanh chóng lao ra khỏi lối vào di tích, ngay sau đó toàn bộ di tích ầm ầm sụp đổ, biến mất giữa đất trời. "Đệ đệ thối, ngươi doạ chết ta rồi!!" Tử Diên hai mắt rưng rưng lệ chạy tới, ôm chầm lấy Tần Phong vào lòng.

Cùng Tần Phong trải qua nhiều chuyện như vậy, lúc gặp nguy hiểm hắn còn không chút do dự nhường cơ hội sống cho nàng, khiến quan hệ giữa nàng và Tần Phong trong nháy mắt đã thay đổi về chất. "Đinh đông, phát hiện ký chủ lừa gạt tình cảm nữ thần, lại còn chiếm tiện nghi của đối phương, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Ai chiếm tiện nghi của nàng ta!" Tần Phong mạnh mẽ lên án hệ thống nói bậy, rõ ràng là Tử Diên chiếm tiện nghi của hắn, ôm hắn chặt cứng trong lòng, bây giờ hắn sắp thở không nổi nữa rồi, cả cái đầu đều bị chôn vào trong đó.

Ngay lúc này — Tần Phong bỗng cảm thấy sau lưng lạnh toát, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy người sống sót chỉ còn lại vài trăm người, có người đang vui mừng vì thoát chết sau tai kiếp, nhưng cũng có một số người đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn. "Không sai, hắn chính là Tần Phong!!" Không biết ai đã hét lên một tiếng, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Hiện tại, bức chân dung về Tần Phong đã được lan truyền rộng rãi, mục đích thực sự của họ khi đến đây cũng là để bắt Tần Phong, chỉ là tình cờ gặp di tích mở ra.

Tuy lúc này Tần Phong mặt mày xám xịt, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện đúng là Tần Phong không sai. "Muốn bắt ta à?

Lại đây, lại đây!" Tần Phong đắc ý đứng trước mặt nữ tử áo trắng, mượn oai hùm một cách điệu nghệ.

Vừa rồi mọi người đều đã tận mắt nhìn thấy, nữ tử áo trắng bay xuống cứu Tần Phong, đừng nói là bọn họ, cho dù bảo họ đi gọi người, e rằng cũng không gọi được cường giả cấp bậc này. "Đệt!!" Nhìn bộ dạng bỉ ổi của Tần Phong, những người sống sót không nhịn được mà chửi thề.

Cứ tưởng đại nạn không chết, có thể bắt Tần Phong đi lĩnh thưởng, ai ngờ bên cạnh hắn lại có một cường giả bảo vệ, nghiền chết bọn họ dễ như nghiền chết một con kiến. "Đừng nghịch nữa, chúng ta mau đi thôi!" Tử Diên vội vàng kéo Tần Phong, ra hiệu hắn đừng làm trò nữa. "Đi làm gì?!" Tần Phong bất mãn quay đầu lại nhìn, phát hiện trán của vị chị gái ruột khác cha khác mẹ này đã lấm tấm mồ hôi, rõ ràng là nàng vừa mới sinh xong nên vẫn còn rất yếu.

Thảo nào nửa ngày không nói một câu, cứ thế im lặng nhìn hắn ra vẻ.

Những người sống sót cũng có người phát hiện ra tình huống này, trong lòng không khỏi bắt đầu rục rịch. "Tam ca, ta cũng không muốn thế này đâu, hoàn toàn là do tình thế ép buộc thôi!" Tần Phong thầm nói lời xin lỗi với Lâm Tam trong lòng, rồi vẫn ngạo mạn cuồng vọng nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, ta nói cho các ngươi biết, đối phó với các ngươi căn bản không cần chị ta ra tay, ta còn có một người đại ca ruột khác cha khác mẹ tên là Lâm Tam, vừa rồi hắn đã nhân lúc hỗn loạn mở kết giới lấy được bảo vật, tương lai thực lực sẽ còn tiến xa hơn nữa." "Lâm Tam lấy được bảo vật!?" Có người nhanh chóng cân nhắc lợi hại, không chút do dự quay người đi tìm Lâm Tam.

Vị tỷ tỷ này của Tần Phong có đánh được hay không bọn họ không biết, nhưng bên cạnh Lâm Tam chắc chắn không có vị tỷ tỷ nào giúp hắn đánh nhau như thế này.

Sau khi thấy có người rời đi, những người khác càng thêm do dự, không ai dám lấy mạng mình ra làm người đầu tiên ăn cua, huống hồ Tần Phong còn chỉ cho họ một con đường phát tài.

Cũng có nghĩa là bọn họ đã có đường lui, làm sao có thể chân đất xông lên liều mạng với Tần Phong!? "Chúng ta đi!" Tần Phong không thèm để ý đến đám người này nữa, quay người định rời đi.

Những người khác sau một hồi đắn đo, cuối cùng vẫn không có ai dám tiến lên ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn ba người Tần Phong rời đi.

Nhưng ngay khi mọi người chuẩn bị giải tán, một bóng người từ trên cao rơi xuống, chặn trước mặt ba người Tần Phong.

Rầm một tiếng!!

Đối phương rơi từ trên cao xuống, làm tung lên một trận bụi đất. "Là gã!!" Tần Phong nhíu mày, coi như là bạn cũ.

Chính là rắn đầu đàn của khu vực này, vị bang chủ sẹo đao của Uy Hổ Bang, khác với vẻ hăng hái trước đây, bây giờ không chỉ mất tay phải, mắt trái cũng mù, trên người còn có thêm không ít vết thương.

Có thể thấy gã không chỉ không chiếm được lợi thế trong tay Lâm Tam, mà trong di tích cũng chẳng kiếm được chút lợi lộc nào. "Tần công tử, hôm nay ngươi không đi được đâu!" Ánh mắt gã đàn ông mặt sẹo hung ác, rõ ràng là muốn liều mạng.

Hắn vốn tưởng vào di tích là để nhặt bảo vật, ai ngờ Lâm Tam tên khốn không biết xấu hổ đó lại gài bẫy hắn, một tay dẫn hắn nhảy vào cạm bẫy, bảo vật không tìm thấy mà người thì chết không ít.

Vừa rồi lại gặp di tích sụp đổ, tất cả đều bỏ mạng ở bên trong.

Bây giờ hắn nhìn thấy Lâm Tam là trong lòng hoảng sợ, chỉ có thể đến chỗ Tần Phong đánh cược một phen. "Chỉ với tình trạng hiện tại của ngươi, mà còn muốn bắt ta!?" Tần Phong khinh bỉ bĩu môi, căn bản không để gã đàn ông mặt sẹo vào mắt.

Nếu gã là Linh Vũ cảnh tam trọng ở trạng thái toàn thịnh, có lẽ mình còn phải mời Tam ca giúp một tay, nhưng bây giờ gã hoàn toàn là một kẻ tàn phế, lại còn là tàn phế trọng thương, hoàn toàn không cần Tam ca ra tay. "Đối phó với ngươi là đủ rồi!" Ánh mắt gã đàn ông mặt sẹo đột nhiên trở nên sắc bén, toàn thân dấy lên một luồng khí tức dao động kinh khủng, khiến không khí xung quanh chấn động, sau lưng còn mơ hồ hiện ra một con mãnh hổ gầm thét trong núi rừng. "Mạnh quá!!" Đám người xung quanh lập tức nín thở, ánh mắt cũng nhìn về phía nữ tử áo trắng, muốn xác nhận xem nàng có bị thương không, và bị thương đến mức độ nào.

Chỉ là Tần Phong không cho bọn họ cơ hội này, toàn thân dấy lên một luồng khí tức dao động thần bí. "Đây là cái gì!?" Đám người xung quanh cũng nhận ra có điều không ổn, vội vàng chuyển ánh mắt sang Tần Phong, người có Đại Đế Chi Tư này.

Nhưng Tần Phong lại như kẻ ngốc, nhắm mắt đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, ngược lại gã đàn ông mặt sẹo siết chặt nắm đấm to như bao cát lao về phía hắn.

Ngay khoảnh khắc nắm đấm của gã đàn ông mặt sẹo sắp đánh trúng Tần Phong, mọi người đều nghĩ hắn sắp bị đấm chết, hai mắt Tần Phong đột nhiên mở ra, trong cơ thể bộc phát ra một luồng kim quang thần bí.

Thượng Thương Kiếp Quang!!

Ánh sáng sắc bén như một thanh lợi kiếm chém vàng chặt đá, nhanh như tia chớp bắn về phía gã đàn ông mặt sẹo.

Rầm!

Một tiếng động trầm đục vang lên trong tĩnh lặng, gã đàn ông mặt sẹo đang lao tới như thể thời gian ngừng lại, một lúc sau, từ từ ngã xuống, như ngọn núi lớn ầm ầm sụp đổ, làm tung lên đầy bụi đất.

Ánh mắt mọi người trợn tròn, tiếng xôn xao theo đó vang lên. "Ánh sáng đó là gì?

Võ kỹ gì vậy!?" "Lợi hại quá, vậy mà có thể miểu sát Linh Vũ tam trọng." "Đồ nhà quê, đó không phải võ kỹ, là thần thông!" "Thần thông?

Thần thông mà những thiên kiêu có thể chất đặc biệt mới có sao!?" "Nếu không lầm, đây chính là thần thông trong Chí Tôn Cốt!" "Quá kinh khủng, thảo nào hắn dám ra tay với cả em ruột của mình!" "………" Sau khi chứng kiến sự khủng bố của Tần Phong, không còn ai dám ngăn cản hắn nữa, chỉ biết tiễn ba người họ rời đi.

Chương 35

Ở một nơi khác, Lâm Tam tức đến nỗi thầm chửi má nó, rốt cuộc là lão lục thất đức nào đang đứng sau tính kế hắn, đem tin tức hắn mở kết giới lấy được bảo bối truyền đi khắp nơi... --- Tần gia.

Mọi thông tin liên quan đến Tần Phong đều được gửi đến tay Thập Tổ và những người khác trong thời gian sớm nhất. "Miểu sát bang chủ Uy Hổ Bang!!" Thập Tổ và những người khác không khỏi kinh hô một tiếng, bị sự khủng bố của Tần Phong dọa cho một phen.

Họ biết thiên phú của Tần Phong rất cao, nhưng không ngờ lại cao đến mức độ này, Siêu Phàm tam trọng vượt một đại cảnh giới miểu sát Linh Vũ tam trọng.

Đơn giản là chưa từng nghe thấy, không hổ là thiếu niên có Đại Đế Chi Tư.

Khác với sự vui mừng của các lão tổ khác, trên mặt Thủy Tổ lại đầy vẻ lo lắng.

Từ thông tin gửi về, Tần Phong đã sử dụng sức mạnh của Chí Tôn Cốt, một khi hắn say mê loại sức mạnh không thuộc về bản thân này, ảnh hưởng đến tâm tính của hắn sẽ khá lớn. "Chắc là không đâu!" Thập Tổ suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta dạy dỗ Tần Phong nhiều năm như vậy, đứa trẻ này có sự kiêu ngạo của riêng mình, cũng luôn tin rằng mình là mạnh nhất, sẽ không dễ dàng bị ảnh hưởng bởi Chí Tôn Cốt." "Hy vọng là vậy!" Thủy Tổ trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng.

Dù sao Tần Phong cũng chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, tâm cảnh có thể thay đổi bất cứ lúc nào.

Nhưng tên đã lên cung không thể thu lại, chỉ có thể chọn cách tin tưởng đứa trẻ này.

Lúc này — Tần Phong và Tử Diên theo đại yêu tỷ tỷ đến trước một bụi cỏ rậm rạp.

Chỉ thấy đại yêu tỷ tỷ nhẹ nhàng vén bụi cỏ ra, để lộ một cái lồng tre, bên trong có ba chú thỏ con màu trắng tinh vừa mới sinh.

Có chút khác với những con thỏ trong ký ức của Tần Phong, chúng giống như những con thỏ được nhân hóa trong phim hoạt hình, có thể đi bằng hai chân, cái đầu tròn vo vô cùng đáng yêu, còn có một đôi mắt to tròn long lanh. "Thỏ con đáng yêu quá!!" Tử Diên nhìn mà mắt hình trái tim, không nhịn được tiến lên ôm lấy một con. "Đây là con của ta!" Đại yêu tỷ tỷ mặt mày hạnh phúc, nhìn thấy các bé con là mọi mệt mỏi đều tan biến. "Con cái!?" Tần Phong không ngờ đối phương lại là một con thỏ yêu, cũng không biết có thể biến thành thỏ nhĩ nương không. "Nếu thích, thì nhận nuôi một con đi!" Đại yêu tỷ tỷ nhìn Tần Phong với ánh mắt đầy khẩn cầu, còn từ trong đó chọn ra một con béo nhất đưa vào tay hắn. "Hả!?" Tần Phong và Tử Diên ngay tại chỗ ngớ người.

Họ cũng chỉ khen con của người ta đáng yêu, người ta liền tặng con cho họ, là do họ không hiểu phong tục địa phương, hay là thỏ không sợ, thỏ có thể sinh.

Cũng không đợi hai người Tần Phong mở lời từ chối, đại yêu tỷ tỷ đã đeo lồng tre lên lưng bay đi mất.

Trước khi đi, nàng quay đầu nhìn lại bé con trong tay Tần Phong đầy vẻ không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng nhẫn tâm rời đi.

Là một người mẹ, nếu không phải gặp chuyện bất đắc dĩ, ai lại đem con mình cho người khác, cũng chỉ có đem đứa con này cho đi, mới có thể đảm bảo hai đứa còn lại và bản thân mình sống sót. "Nha nha ~~" Bé con dường như cảm nhận được bị mẹ bỏ rơi, không ngừng kêu nha nha về phía mẹ nó rời đi.

Nhưng khi Tần Phong đặt một quả Huyết Bồ Đề trước mặt nó, nó lập tức quên mất mình còn có một người mẹ ruột, bắt đầu sung sướng ăn Huyết Bồ Đề. "Tình huống gì đây!?" Tần Phong cảm thấy ngơ ngác, không hiểu sao lại trở thành bố bỉm sữa.

Hắn từng nghe có người cho mèo hoang ăn rồi được tặng con, cũng từng nghe có người cho chó hoang ăn rồi được tặng con, nhưng thật sự chưa thấy ai cho thỏ yêu ăn mà được tặng con cả. "Đinh đông, phát hiện ký chủ nhận được yêu thú sơ sinh, tư chất cấp Sử Thi, ràng buộc thành công!" "Con thỏ này tuy không có mệnh nhân vật chính, nhưng tư chất lại cùng cấp với nhị đệ của ta!" Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên, bây giờ cho dù đại yêu tỷ tỷ có quay lại cũng không trả.

Chỉ là hắn rất nhanh đã hối hận, bé con này tuyệt đối không phải yêu thú bình thường, mà là dị chủng vạn năm khó gặp trong giới yêu thú.

Khác với những con non khác, nó không uống sữa, chỉ ăn thiên tài địa bảo, một quả Huyết Bồ Đề chỉ có thể duy trì được một ngày. "Trời đất ơi, đây quả thực là một cái thùng cơm mà!" Tần Phong xót xa đếm lại số Huyết Bồ Đề, chỉ còn lại 7 quả, bản thân hắn cũng mới ăn một quả, còn lại đều bị bé con này ăn hết.

Đồng thời, hắn cuối cùng cũng biết tại sao mẹ nó lại tặng nó cho mình, cũng cuối cùng hiểu ra, tại sao mẹ nó vừa mới sinh xong, đã phải lê lết thân thể yếu ớt đi khắp thế giới tìm thiên tài địa bảo.

Nhà địa chủ cũng nuôi không nổi nó! "Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ tên là Thùng Cơm!" Tần Phong đặt tên cho bé con, đổi lại một cái lườm của Tử Diên. "Gọi là Thỏ Thỏ!" "Không được, Thùng Cơm!" "Gọi là A Bảo!" "Không được, Thùng Cơm!" "Gọi là Tiểu Bạch!"

"Thôi được, đại danh Bạch Phạn Dũng (Bạch Thùng Cơm)!" Bất kể Tử Diên nói gì, hai chữ Thùng Cơm Tần Phong đã quyết rồi, cho dù là Chúa Giêsu đến cũng vô dụng. "Hửm!?" Tần Phong đột nhiên nhíu mày, cảm ứng được xung quanh có thêm rất nhiều người.

Không cần nghĩ cũng biết, là vì tiền thưởng của Tần gia mà đến, bây giờ đại yêu tỷ tỷ đã đi rồi, trò mượn oai hùm không dọa được họ nữa, e rằng không bao lâu nữa, cuộc truy đuổi khốc liệt sẽ bắt đầu. "Vẫn phải tăng cường thực lực!" Tần Phong kéo Tử Diên nhanh chóng cắt đuôi những kẻ theo dõi, trốn vào một sơn động kín đáo rồi mở hệ thống.

Lần này ngoài thu hoạch được một triệu điểm phản diện, hắn còn nhận được một rương báu hoàng kim, một cơ hội rút thưởng, và bảo vật trong hộp ngọc. "Mở rương báu hoàng kim trước!" Tần Phong gọi hệ thống, mở rương báu hoàng kim. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ mở rương báu hoàng kim, nhận được Kiếm Ý!" Một luồng hàn ý đột nhiên ập đến, trước mắt Tần Phong phảng phất như nhìn thấy một bóng người.

Cúi đầu, rút kiếm!

Keng!

Tiếng kiếm ngân vang trong trẻo vang lên trong đầu Tần Phong, mang theo một luồng cô độc tịch mịch khiến người nghe phải rung động, một luồng kiếm quang kinh diễm độc lập với thế gian chợt hiện.

Lộng lẫy mà không phô trương, nhẹ nhàng mà không mất đi vẻ thanh tú.

Khiến người ta say đắm, mãi không thể thoát ra!

Tần Phong không khỏi có cảm giác mình hóa thành con ngài, chỉ có xé rách cái kén trước mắt, mới có thể hóa thành bướm.

Cuối cùng, khí thế toàn thân Tần Phong đột nhiên tăng vọt, sắc bén như một thanh kiếm báu vừa ra khỏi vỏ, chém vàng chặt đá, cỏ dại xung quanh lần lượt gãy rụng. "Kiếm Ý!!" Tử Diên che miệng kinh hô, trong lòng thầm gọi Tần Phong không phải người.

Nếu nàng nhớ không lầm, lý do Lâm Tam được xưng là đệ nhất kiếm trăm năm sau, chính là vì hắn đã lĩnh ngộ được Kiếm Ý vào năm mười hai tuổi, phá vỡ kỷ lục từ trước đến nay chưa ai làm được ở Hoang Cổ.

Chương 36

Nhưng bây giờ kỷ lục này chỉ được giữ trong hai năm, đã bị Tần Phong, một đứa nhóc tám tuổi, phá vỡ lần nữa.

Trời ơi!!

Thế đại tranh của thời đại này, thiên kiêu mạnh đến mức vô lý! "Kiếm Ý!" Tần Phong đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt đen như mực, lóe lên một tia tinh quang như thực chất, bây giờ cộng thêm Kiếm Ý, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của hắn càng mạnh hơn.

Nhưng hắn không hài lòng với điều này, gọi hệ thống đổi thẻ tương thích trăm phần trăm.

Tuy hắn đã học được Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, nhưng hiệu quả còn xa mới đạt đến cảnh giới Đại Viên Mãn, cũng không thể phát huy được sát thương cộng thêm mạnh nhất. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu 1.000.000 điểm phản diện, đổi thẻ tương thích trăm phần trăm Đại Viên Mãn!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ sử dụng thẻ tương thích trăm phần trăm, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật đạt đến cảnh giới Đại Viên Mãn!" Tần Phong lại bắt đầu mơ màng, có được lĩnh ngộ sâu sắc hơn về Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

Ở một nơi khác...

Lâm Tam tốn bao tâm tư cuối cùng cũng cắt đuôi được đám truy binh, mang theo tâm trạng kích động mở hộp ngọc. "Hửm!?" Biểu cảm trên mặt Lâm Tam lập tức đông cứng, cảm thấy chắc chắn là do cách mở không đúng.

Đóng lại!

Mở ra!

Đóng lại!

Mở ra! ....

Kiểm tra nhiều lần, vẫn trống không. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Lâm Tam căn bản không thể chấp nhận hiện thực, suy nghĩ xem rốt cuộc mắt xích nào đã xảy ra sai sót... --- Trong sơn động.

Việc cường hóa của Tần Phong vẫn chưa kết thúc, hắn gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Soạt một tiếng!

Bàn quay rút thưởng lại xuất hiện, bắt đầu quay chầm chậm. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng Vô Địch Kiếm Tâm!" Vô Địch Kiếm Tâm: Trạng thái tối thượng mà người luyện kiếm theo đuổi, trong lòng không có nữ nhân, rút kiếm tự nhiên thần, có hiệu quả cộng thêm gấp mười lần sát thương cho kiếm pháp.

Y phục trên người Tần Phong bắt đầu không gió mà bay, khí chất của cả người lập tức thay đổi, cô độc như đóa tuyết liên trên vách đá nghênh gió, mang theo một sức mạnh lay động lòng người. "Chuyện gì vậy!?" Tử Diên vội vàng dụi mắt, bỗng cảm thấy mình sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của Tần Phong. "Kiếm Ý, Kiếm Tâm!" Tần Phong phát hiện mình và kiếm thật sự có duyên, liên tiếp mở ra hai buff cộng dồn sát thương kiếm pháp.

Cộng thêm độ tương thích trăm phần trăm vừa đổi, thật sự không dám tưởng tượng Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật bây giờ khủng bố đến mức nào. "Thật muốn tìm một người thử kiếm a!" Tần Phong đè nén sự rục rịch trong lòng, vung tay lấy ra một cuộn thẻ tre từ không gian tùy thân.

Đây chính là bảo vật lấy được từ hộp ngọc của Lâm Tam, trên đó không có một chữ nào, chỉ tỏa ra một loại khí tức khiến người ta ngưng thần tĩnh khí. "Đây chẳng lẽ là Thánh Nhân Trúc Giản!?" Tử Diên vẻ mặt nghiêm túc cầm lấy thẻ tre, lật xem nhiều lần để xác nhận.

Không sai!

Chính là Thánh Nhân Trúc Giản!

Nghe nói Thánh Nhân Trúc Giản là do thánh nhân thời thượng cổ truyền lại, tổng cộng có ba quyển Thiên, Địa, Nhân, người có duyên có thể từ thẻ tre ngộ ra vô thượng đại đạo, người vô duyên thì một chữ cũng không thấy. "Thứ này chính là Thánh Nhân Trúc Giản!?" Tần Phong cũng từng nghe Thập Tổ nhắc qua, biết thứ này rất được săn đón.

Mỗi lần xuất hiện đều sẽ gây ra một trận mưa máu gió tanh, phàm là người có thể từ đó cảm ngộ ra được điều gì, không ai không phải là cường giả tuyệt thế lừng lẫy trong lịch sử.

Chỉ là hắn nhìn nửa ngày, cũng chẳng ngộ ra được gì. "Không khoa học a!" Tần Phong rất không hiểu chuyện này.

Hào quang ngộ tính của hắn vẫn còn hạn một tháng, chỉ bằng cái đầu nhỏ thông minh của hắn, cộng thêm ngộ tính gấp trăm lần, làm sao có thể không ngộ ra được gì chứ!?

Tử Diên trả lời: "Thánh Nhân Trúc Giản không phải chỉ cần ngộ tính cao là được, còn cần duyên phận, giống như nhà Phật nói có duyên với Phật vậy." "Rác rưởi!" Tần Phong nhìn Thánh Nhân Trúc Giản đầy vẻ khinh bỉ, phàm là thứ mình không dùng được thì đều là rác rưởi. "Nha nha..." Tiểu Bạch dường như cảm ứng được điều gì, bước những bước chân ngắn không vững vàng đi tới, sau đó nằm lên Thánh Nhân Trúc Giản, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn. "Lấy Thánh Nhân Trúc Giản làm chiếu mát, bé con có sáng kiến!" Tần Phong không có ý định ngăn cản, mặc cho Tiểu Bạch dùng thẻ tre làm chiếu mát.

Tử Diên đứng bên cạnh nhìn mà vô cùng cạn lời, Thánh Nhân Trúc Giản mà người ta liều mạng tranh đoạt, hắn lại lấy cho thỏ làm chiếu mát.

Keng!

Keng!

Bên ngoài sơn động vang lên tiếng đánh nhau, còn loáng thoáng nghe thấy có người gọi tên Lâm Tam. "Thật là trùng hợp!!" Tần Phong lập tức phấn chấn, nhớ Lâm Tam không thể tả.

Từ ngày chia tay Lâm Tam, hắn luôn trà không muốn uống, cơm không muốn ăn, trong đầu toàn là hình bóng của Lâm Tam. "Đi, ra ngoài xem!" Tần Phong bỏ Tiểu Bạch và Thánh Nhân Trúc Giản vào một cái lồng tre, đeo sau lưng, kéo Tử Diên ra ngoài xem tình hình. --- Rất nhanh — Hai người đã đến hiện trường.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, Lâm Tam bị một đám tu sĩ Siêu Phàm cảnh vây công, ép hắn giao ra hộp ngọc lấy được trong di tích. "Ta đã nói rất nhiều lần rồi, hộp ngọc trống không!" Lâm Tam đã trải qua mấy chục trận chiến lớn nhỏ, toàn thân đầy vết thương, nhưng nhờ vào hào quang nhân vật chính mạnh mẽ vẫn chưa ngã xuống, còn đánh qua lại với đối phương.

Chương 37

"Loại lời nói dối trẻ con này, ngươi nghĩ chúng ta sẽ tin sao!?" Đối phương hừ lạnh một tiếng, tấn công càng thêm dồn dập. "Lâm công tử này thật đúng là mở mắt nói láo!" Tử Diên đứng bên cạnh xem mà lắc đầu, vì bảo vật mà ngay cả mạng cũng không cần.

Tần Phong rất nghiêm túc nói: "Ta cảm thấy Lâm Tam nói rất chân thành, hộp ngọc quả thật trống không." "Loại lời ma quỷ này mà ngươi cũng tin!?" Tử Diên không nhịn được mà trợn mắt, phát hiện Tần Phong thật sự quá ngây thơ.

Rầm một tiếng!!

Tình thế hiện trường đã có biến đổi.

Chỉ thấy hai bóng người lao vào vòng chiến, một người tung quyền, một người quét chân, trực tiếp đánh bay Lâm Tam ra ngoài, liên tục đâm gãy bảy, tám cái cây mới dừng lại. "Là huynh đệ Tây Môn gia, Đại Lãng và Nhị Lang!" Các tu sĩ Siêu Phàm cảnh xung quanh rất không cam lòng, khó khăn lắm mới gặp được Lâm Tam, mắt thấy sắp tiêu diệt được hắn, ai ngờ nửa đường lại đột nhiên xuất hiện hai tên Trình Giảo Kim.

Lại còn đều là tu vi Linh Vũ cảnh tam trọng, chỉ có thể trơ mắt nhìn con vịt đến miệng bay mất. "Đệt!!" Tần Phong không nhịn được mà chửi thề, chỉ thấy Lâm Tam rơi xuống ngay bên cạnh hắn. "Là Tần Phong!!" Huynh đệ Tây Môn gia mắt sáng rực lên, trong lòng thầm hô hôm nay phát tài rồi.

Liên thủ đánh bay Lâm Tam ra ngoài, lại bất ngờ làm lộ ra Tần Phong đang trốn một bên xem kịch. "À, ta nói ta không quen hắn, chỉ là đi ngang qua, các ngươi có tin không!?" Tần Phong yếu ớt hỏi.

"Ngươi nghĩ sao!?" Huynh đệ Tây Môn gia như lão sắc phôi nhìn thấy mỹ nữ tuyệt thế, hai mắt sáng rực lao lên vây lấy hai người. "Lâm huynh, chúng ta liên thủ đi!" Tần Phong thái độ thành khẩn nói. "Ta sợ bị người ta bán đứng!" Lâm Tam đứng dậy lau đi vết máu ở khóe miệng, luôn cảm thấy lão lục đứng sau tính kế hắn chính là Tần Phong.

Tần Phong lớn tiếng kêu oan: "Oan uổng quá, Lâm huynh, ta luôn coi ngươi như huynh đệ ruột khác cha khác mẹ, ta bán đứng ngươi thì có lợi gì cho ta chứ!?" "Chuyện này..." Lâm Tam bỗng cảm thấy Tần Phong nói có lý, bắt nạt mình cũng không có ai trao giải thưởng cho hắn. vèo một tiếng!!

Huynh đệ Tây Môn gia hai chân dùng lực đạp mạnh, thân hình trong nháy mắt đã lao đến trước mặt hai người.

Đối với chiến tích của hai vị thiên kiêu này đều đã nghe qua, nên hai huynh đệ họ không dám có chút sơ suất nào, vừa ra tay đã dùng đến sát chiêu của mình. "Đệt, không nói võ đức!!" Tần Phong không nhịn được mà chửi thề, thân hình như hồng nhạn lướt ra mấy trượng. "Muốn chiến, thì chiến thôi!" Trong mắt Lâm Tam lóe lên một tia điên cuồng, trường kiếm trong tay lóe lên kiếm quang chói mắt.

Trong nháy mắt — Kiếm khí sắc bén vô cùng như hồng thủy tàn phá trong rừng, lá khô bay lượn trên không trung đều hóa thành bụi phấn, mấy chục đạo kiếm khí như bài sơn đảo hải cuốn về phía Nhị Lang nhà họ Vũ. "Đây chính là một kiếm đêm đó sao!?" Tần Phong trong lòng không tự chủ được mà giật thót, có thể cảm nhận rõ ràng sự khủng bố của một kiếm này.

Vút!

Vút!

Vút!

Kiếm khí sắc bén bao trùm trời đất cuốn ra, ngay cả không khí cũng như bị xé rách, nơi nó đi qua, hủy diệt tất cả, thanh thế có thể nói là vô cùng lớn. "Không ổn!" Sắc mặt Nhị Lang nhà Tây Môn đột nhiên biến đổi, xung quanh vội vàng dấy lên một luồng năng lượng kinh khủng.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, bão kiếm khí cuốn qua khu rừng. "Phụt!!" Nhị Lang nhà Tây Môn phun ra một ngụm máu tươi, lập tức mất đi sức chiến đấu. "Đây chính là truyền nhân của Trường Không Kiếm Thần, đệ nhất kiếm trăm năm sau sao!?" Các Siêu Phàm cảnh xung quanh vội vàng chống đỡ bão kiếm khí, cũng bị sự khủng bố của Lâm Tam dọa cho không nhẹ. "Ha ha..." Lâm Tam thở hổn hển đắc ý nhìn Tần Phong một cái, phảng phất như đang nói, lần trước ở Tần gia thua ngươi là vì ta biết điều giữ thể diện cho ngươi.

Đối với điều này — Hồi đáp của Tần Phong là, trốn sau lưng Lâm Tam, khiêu khích Đại Lãng nhà Tây Môn: "Lại đây, thằng ranh con, có giỏi thì qua đây đấu với Tam ca ta, Tam ca ta nói còn có thể đánh mười người nữa đấy..." "Phụt!!" Lâm Tam suýt nữa phun ra một ngụm máu già tám hai năm, không ngờ Tần Phong thật sự không cần chút mặt mũi nào.

Nói là song phương liên thủ đẩy lùi địch, nhưng hắn lại chỉ mở miệng không làm việc.

Thật sự tưởng đại chiêu của hắn không có thời gian hồi chiêu sao!?

Cho dù thời gian hồi chiêu đã đến, mỗi lần sử dụng cũng cần phải trả giá bằng mười năm tuổi thọ, có thể nói hắn đang dùng mạng để ra vẻ, không đến lúc sinh tử tồn vong tuyệt đối sẽ không sử dụng. "Chết tiệt!!" Đại Lãng nhà Tây Môn ở đối diện không quan tâm Lâm Tam đang nghĩ gì, thấy đệ đệ bị thương, lại thấy Tần Phong khiêu khích, nộ khí lập tức đầy ắp, linh lực bàng bạc từ trong cơ thể dâng trào, khiến hư không gợn lên từng đợt sóng. vèo một tiếng!!

Chỉ thấy ngón tay Đại Lãng sắc như móng vuốt đại bàng, tạo ra tiếng xé gió chói tai.

Mỗi chiêu đều nhắm vào yếu hại của Lâm Tam, vô cùng hiểm ác, gân xanh trên cánh tay nổi lên cuồn cuộn, một luồng uy áp không thể hình dung bộc phát ra.

Dưới sự áp bức của luồng khí tức này, không khí trong phạm vi mấy mét đều ngưng đọng lại. "Đệt!!" Lâm Tam không nhịn được mà chửi thề, trường kiếm trong tay nhanh chóng giơ lên chống đỡ.

Keng!

Keng!

Keng!

Kiếm ảnh và trảo ảnh va chạm tạo ra tiếng kim loại giao nhau, tia lửa không ngừng bắn ra.

Chỉ là Lâm Tam vừa dùng xong đại chiêu, tu vi hai bên lại chênh lệch một đại cảnh giới, chỉ kiên trì được ba giây đã không xong rồi.

Phụt!!

Móng vuốt lướt qua, máu tươi phun trào.

Chương 38

Lâm Tam đau đến mức sắc mặt vặn vẹo biến dạng, trên người bị cào ra từng vệt máu. "Kết thúc rồi sao!?" Tim của đám đông ăn dưa xung quanh như treo lên cổ họng, không biết Lâm Tam còn có át chủ bài nào chưa xuất ra không. "Tần Phong, ngươi còn đợi gì nữa, mau ra tay đi!" Lâm Tam bị đánh đến mức liên tục lùi lại, vết thương trên người cũng ngày càng nhiều. "Ngươi trông cậy vào Tần Phong?!" Đại Lãng nhà Tây Môn không biết là tự mãn hay sao, mặt đầy vẻ giễu cợt nói: "Hắn rời khỏi Tần gia chẳng là gì cả, chẳng qua chỉ là một tên ngốc dựa vào Chí Tôn Cốt của em trai để khoe khoang khắp nơi mà thôi." "Xem ra, không thể hiện chút thực lực, ngươi có vẻ không tôn trọng ta lắm nhỉ!" Vạt áo của Tần Phong bắt đầu không gió mà bay, khí chất của cả người cũng lập tức thay đổi, cô độc như đóa tuyết liên trên vách đá nghênh gió, mang theo một sức mạnh lay động lòng người.

Cùng lúc vạt áo bay bay, một luồng Kiếm Ý vô hình từ xung quanh hung hãn hiện ra, Trường Không Thần Kiếm trong tay đột nhiên bộc phát ra một đạo kiếm quang rực rỡ ngưng tụ, mênh mông như ngân hà cuồn cuộn. "Đây là...

Kiếm Ý!!" Đám người xung quanh lập tức kinh hô, đơn giản là không thể tin vào mắt mình.

Một đứa trẻ tám tuổi, lĩnh ngộ được Kiếm Ý!!

Mẹ nó!!

Sớm hơn cả Lâm Tam lĩnh ngộ Kiếm Ý vào năm mười hai tuổi đến bốn năm, còn có thể chừa cho tu luyện giả bình thường một con đường sống không!!

Nhưng điều khiến mọi người đều không ngờ tới là, buff của Tần Phong vẫn chưa cộng dồn xong.

Một luồng kiếm thế sắc bén, thế không thể đỡ từ trong cơ thể bùng nổ ra, điên cuồng tàn phá trong rừng, như vô số lưỡi dao lướt qua mặt mọi người. "Kiếm Tâm, đây là Vô Địch Kiếm Tâm!!" Có người tại hiện trường nhận ra Kiếm Tâm, kinh hãi kêu lên một cách khó tin.

Kiếm Ý có thể cầu, Kiếm Tâm khó thành!

Có bao nhiêu người luyện kiếm cả đời cũng không thể lĩnh ngộ Kiếm Ý, lại có bao nhiêu người lĩnh ngộ Kiếm Ý cả đời, lại không thể ngưng tụ được viên Vô Địch Kiếm Tâm đó.

Nếu nói lĩnh ngộ Kiếm Ý, có thể trở thành danh kiếm đương đại, vậy thì ngưng tụ được Vô Địch Kiếm Tâm, có thể trở thành Kiếm Thần của Hoang Cổ.

Nhìn khắp vô số năm tháng của Hoang Cổ, người có thể được gọi là Kiếm Thần chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng mỗi vị đều là mãnh nhân cái thế vô địch đương thời, vị gần đây nhất chính là Trường Không Kiếm Thần của vạn năm trước.

Từ khi Trường Không Kiếm Thần vẫn lạc, từ đó thế gian không còn Kiếm Thần.

Không ngờ!

Không ngờ!

Hôm nay họ lại có thể thấy được phong thái của Kiếm Thần, lại còn là một đứa trẻ tám tuổi đã lĩnh ngộ Kiếm Tâm! "Kiếm Ý, Kiếm Tâm, sao có thể!!" Lâm Tam hoàn toàn ngây người, trong đầu càng là một khoảng trống.

Là truyền nhân của Trường Không Kiếm Thần, mười hai tuổi lĩnh ngộ Kiếm Ý, được mệnh danh là đệ nhất kiếm trăm năm sau, từng danh hiệu đều chói lọi như vậy, nhưng trước mặt đứa trẻ tám tuổi này lại ảm đạm thất sắc. "Mau chạy!!" Huynh đệ Tây Môn gia hoàn toàn hoảng sợ, quay người bỏ đi muốn tránh xa tên yêu nghiệt này. "Là một đệ tử Nho gia, ta có một câu muốn nói với hai vị, đã đến rồi, thì cứ ở lại đi!" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, tay đặt lên chuôi kiếm.

Keng!!

Tiếng kiếm ngân vang trong trẻo khi rút kiếm vang lên, như một dải ngân hà từ biển mây mênh mông vắt ngang, mang theo vô tận Kiếm Ý giáng lâm khu rừng. "Đây là kiếm thức gì!?" Đồng tử của Đại Lãng nhà Tây Môn co rụt lại, không dám có chút chậm trễ nào, ngón tay sắc như móng vuốt đại bàng tạo ra tiếng xé gió chói tai.

Keng!!

Chỉ nghe tiếng kim loại giao nhau vang dội bên tai, tia lửa bắn ra, làm tung lên đầy lá khô, bão tố kinh người từ giữa không trung đột nhiên bùng nổ, kiếm quang chói mắt lướt qua.

Tí tách!

Giữa thanh thế mênh mông đó, một giọt máu từ Trường Không Thần Kiếm tí tách rơi xuống.

Đến khi lá khô rơi hết, một chuỗi hoa máu từ trên người huynh đệ Tây Môn gia rơi xuống, bọn họ ngã mạnh trong vũng máu. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chém giết hai người, nhận được 200 điểm phản diện!" "Đã đến rồi, thì an táng ở đây đi!" Tần Phong nhàn nhạt liếc nhìn, nhặt lấy túi trữ vật của hai người, bên trong ngoài phi tiêu và các loại ám khí dùng để hành tẩu giang hồ, còn có một quyển sách tên là Ao Đột bí tịch.

Tần Phong mang theo ánh mắt phê phán, thu dọn đồ đạc, đeo lồng tre lên lưng, dắt tay Tử Diên vẫn còn đang ngây người rời đi. "Ực!!" Đám người xung quanh nuốt nước bọt, không ai dám đuổi theo Tần Phong nữa.

Đây là thiên kiêu đã lĩnh ngộ Vô Địch Kiếm Tâm, đắc tội với hắn chẳng khác nào đắc tội với Kiếm Thần tương lai, không có thế lực nào có thể chịu đựng được cơn thịnh nộ của một Kiếm Thần.

Rất nhanh — Tin tức chấn động về Tần Phong lan truyền, cả Hoang Cổ cũng theo đó sôi sục. "Tốt, tốt, tốt!!" Thủy Tổ của Tần gia sau khi nhận được tin, trốn trong chăn cười lớn.

Vốn tưởng Tần Phong sử dụng Chí Tôn Cốt, sẽ dẫn đến Vô Địch Chi Tâm bị tổn hại, nhưng vạn vạn không ngờ, niềm vui bất ngờ lại đến như vậy.

Vô Địch Kiếm Tâm!!

Biểu tượng của Kiếm Thần, là biểu tượng của vô địch đương thời!! "Bây giờ chỉ còn thiếu Tần Hạo nữa thôi!" Mấy vị lão tổ của Tần gia đã không còn lo lắng cho Tần Phong, ngược lại lo lắng Tần Hạo có thể thoát ra khỏi bóng tối, phá rồi lập để thành tựu Chí Tôn chi vị hay không. ....

Đại Việt hoàng cung.

Đại Việt hoàng đế đang hạ chỉ sung thực hậu cung, cảm thấy mình một chút cũng không già, vẫn còn sung sức.

Chỉ là còn chưa kịp bắt đầu niềm vui tuyển phi, đã bị một đám đại thần khẩn cấp gọi đi họp.

Vốn còn cảm thấy đám lão thần này hoảng hốt, còn ra thể thống gì, nhưng khi ông ta nghe tin Tần Phong một kiếm chém giết tu sĩ Linh Vũ cảnh tam trọng, lĩnh ngộ Kiếm Tâm và Kiếm Ý, thì hoàn toàn ngồi không yên. "Tần Phong dù sao cũng là người Tần gia, việc quay về

Tần gia cũng chưa chắc biết được!" "Lĩnh ngộ Vô Địch Kiếm Tâm, tội lỗi lớn đến đâu cũng có thể che đậy!" "Chí Tôn Cốt, Vô Địch Kiếm Tâm, Đại Đế Chi Tư hội tụ trên một người, lão thần thật không dám tưởng tượng a!" "Hiện tại lệnh truy sát của Tần gia đối với Tần Phong vẫn chưa thu hồi, chúng ta có thể danh chính ngôn thuận chém giết Tần Phong." "Bệ hạ đương đoạn bất đoạn, phản thụ kỳ loạn a! (Bệ hạ nên quyết không quyết, ngược lại sẽ bị loạn lạc!)" "………" Sắc mặt Đại Việt hoàng đế không ngừng thay đổi, cuối cùng hạ lệnh không tiếc bất cứ giá nào chém giết Tần Phong...

Chương 39

Bên một con suối nhỏ.

Lâm Tam vẻ mặt phức tạp nhìn Tần Phong đang nô đùa với Tử Diên trong suối.

Y không thể nào ngờ được, một đứa trẻ tám tuổi lại có thể vượt qua y trên phương diện kiếm đạo.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật khi kết hợp cả Kiếm Ý và Kiếm Tâm thật sự quá đáng sợ.

Phải biết rằng, đại chiêu của y là đến từ Trường Không Kiếm Thần, trong khi Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của Tần Phong là do hắn tự sáng tạo ra, mà hắn còn là một thằng nhóc tám tuổi, làm sao có thể không khiến y rơi vào tự nghi ngờ bản thân được chứ.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn sinh ra tự nghi ngờ bản thân, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Thế mà đã có 10 vạn điểm rồi à!?” Tần Phong lập tức phấn chấn, quay đầu cười toe toét hỏi: “Lâm huynh, kiếm pháp của huynh lợi hại như vậy, có thể dạy ta mấy chiêu kiếm pháp cơ bản được không!?” “Chiêu kiếm cơ bản!?” Lâm Tam lập tức nổi nóng, gầm lên: “Tần Phong, ngươi đủ rồi đó, ngay cả Vô Địch Kiếm Tâm cũng đã lĩnh ngộ được, vậy mà ngươi bảo ta dạy ngươi chiêu thức cơ bản, ngươi sỉ nhục ta như vậy có vui không!?” “Tử Diên tỷ tỷ, huynh ấy mắng ta!!” Tần Phong bĩu môi, rưng rưng nước mắt nhào vào lòng Tử Diên dụi dụi, ấm ức nói: “Ta thật sự không biết chiêu thức cơ bản nào cả, ta chỉ biết mỗi một chiêu rút kiếm thôi!!” “Rút kiếm?

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!?” Khóe mắt Lâm Tam bất giác co giật, trong lòng gào thét như con marmota.

Mẹ nó!!

Có cần phải đả kích người ta như vậy không!!

Một người chỉ biết thuật rút kiếm, ngay cả chiêu kiếm cơ bản cũng không biết, vậy mà lại lĩnh ngộ được Vô Địch Kiếm Tâm trong truyền thuyết.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn sinh ra tự nghi ngờ bản thân, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Lâm Tam, huynh hung hăng cái gì, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ!” Tử Diên như một con hổ cái bảo vệ con, ánh mắt nhìn Lâm Tam càng thêm chán ghét.

Không có phong độ quân tử thì thôi, nhận được bảo vật còn không dám thừa nhận, lại còn phá hoại di tích hại chết bao nhiêu người, bây giờ lại dám bắt nạt phu quân tương lai mà nàng chuẩn bị tự tay nuôi lớn, thật sự cho rằng mình có thành Thiên Tâm chống lưng là có thể muốn làm gì thì làm sao.

Người khác sợ thành Thiên Tâm của y, chứ nàng chưa bao giờ để vào mắt.

“Ta không có ý đó!” Lâm Tam cũng cảm thấy mình nói hơi quá lời, rất bực bội nói: “Ta chỉ là không ngờ hắn lĩnh ngộ Vô Địch Kiếm Tâm, mà lại không biết cả chiêu kiếm cơ bản, nói ra thật khiến người ta khó mà tin được.” Tần Phong ân cần lại gần an ủi: “Lâm huynh, huynh không cần phải có vẻ mặt đó đâu, huynh là đệ nhất kiếm của một trăm năm sau mà, ta tin huynh nhất định sẽ lĩnh ngộ được Vô Địch Kiếm Tâm thôi.

Huynh xem, ta cũng chỉ là tối qua đánh rắm một cái là lĩnh ngộ được rồi.” “Ta nói sao tối qua đệ lại có vẻ mặt đó, hóa ra là đang che giấu việc đánh rắm!” Mặt Tử Diên đầy vẻ ghét bỏ, lại bắt đầu nô đùa với Tần Phong.

Hoàn toàn không để ý đến tâm trạng của Lâm Tam đang đứng bên cạnh, show ân ái bắt nạt cẩu độc thân thì thôi đi, tại sao còn phải đến an ủi y, lại còn cứ phải nhắc đến đệ nhất kiếm trăm năm sau.

Bây giờ y có xứng không!?

Lại còn dùng một cái rắm để hình dung việc lĩnh ngộ Vô Địch Kiếm Tâm dễ dàng đến mức nào!!

Mẹ nó!!

Sao lại có người quá đáng như vậy, rõ ràng là đang xát muối vào vết thương của y mà!

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn sinh ra tự nghi ngờ bản thân, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Đúng rồi, Lâm huynh!” Tần Phong lại quay đầu nói: “Tối qua ta lĩnh ngộ Kiếm Ý trước, sau đó mới đến Vô Địch Kiếm Tâm, thật ra rất đơn giản.” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn sinh ra tự nghi ngờ bản thân, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” Lâm Tam nhặt thanh trường kiếm lên, lặng lẽ xoay người rời đi.

Bây giờ y phải tránh xa thằng nhóc này, nếu còn ở lại với nó, y sợ trái tim mình không chịu nổi.

“Lâm huynh, huynh đi đâu vậy!” Tần Phong vội vàng chạy lên bờ, xỏ giày vào đuổi theo.

Đùa chắc!

Mấy câu nói đã kiếm được 40 vạn điểm phản diện, sao có thể để y chạy như vậy được, phải phát huy tinh thần thuốc cao da chó, bám dính lấy y mới được.

Ầm ầm ầm!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên điên cuồng trên bầu trời, tầng mây trên trời cuồn cuộn kéo đến như thủy triều, trong khoảnh khắc, hư không trong phạm vi mấy ngàn dặm tràn ngập một luồng uy áp đáng sợ ập tới, hư không chấn động dữ dội.

"Trường Nhật Hầu, Thường Côn, dưới trướng Đại Việt Hoàng Đế, phụng mệnh bệ hạ, đặc biệt đến đây lấy đầu Tần Phong!" Một bóng người cao lớn cưỡi một con yêu thú không rõ tên bay lơ lửng trên không, sau lưng còn có mấy ngàn thiết giáp vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, khí thế ngút trời, thần ma cũng phải tránh đường.

"Trường Nhật Hầu, Thường Côn!!" Các tu sĩ đang truy sát Tần Phong ở gần đó kinh hãi kêu lên, bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Đối với Thường Côn, bọn họ rất quen thuộc, lão đại của Hoàng Thành Ti, là hộ vệ thân cận của Đại Việt Hoàng Đế, tu vi cao cường tuyệt đối không cần dùng lời để hình dung.

Bây giờ toàn bộ Hoàng Thành Ti đều xuất động, còn do chính lão đại Thường Côn dẫn đội, chỉ để đối phó với một Tần Phong có tu vi Siêu Phàm tam trọng, tuổi mới lên tám.

Đúng là bò con lên xửng hấp, trâu bò thật!

"Vãi chưởng, phô trương lớn thế!" Tần Phong biết hôm nay chuyện này không thể giải quyết trong hòa bình được rồi, chuẩn bị đăng nhập acc full cấp Hồng Mao Lão Quái bất cứ lúc nào.

Ầm ầm ầm!!

Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên điên cuồng trên bầu trời, lại có một đội người ngựa cưỡi mây đạp gió giáng lâm, uy áp đáng sợ không hề che giấu mà càn quét khắp trời đất.

Khí thế mạnh mẽ, áp đảo cả Hoàng Thành Ti.

“Tần Phong là người của Tần gia ta, còn chưa cần làm phiền hoàng tộc ra tay!” Tần gia với tư cách là rắn đầu ở phía Đông, đương nhiên biết ngay Hoàng Thành Ti đã đến, cũng biết bọn họ muốn làm gì, thế là Thập tổ đích thân dẫn theo Thập Tam Thái Bảo kéo tới.

Nếu kế hoạch dự kiến không thể tiếp tục, thì sẽ đưa Tần Phong an toàn về Tần gia.

Thường Côn không hề sợ hãi nói: “Bệ hạ cũng không muốn tự mình ra tay, nhưng Tần Phong đại nghịch bất đạo, tàn hại huynh đệ ruột thịt, lại sợ Tần gia các người không nỡ ra tay, nên mới để bản hầu đến.” “Ai nói Tần gia ta không nỡ ra tay!” Thập tổ ánh mắt sáng rực nói: “Hôm nay lão phu phải đưa nó về, chấp hành gia pháp của Tần gia!” “Chấp hành gia pháp!?” Thường Côn không hề che giấu sự chế nhạo: “Nếu Tần gia các người thật sự có lòng đó, Tần Phong đã không thể sống đến hôm nay, ta thấy không phải Tần gia các người đang dưỡng cổ, thì cũng là có bí mật không thể cho ai biết.” “Tùy ngươi nói thế nào!” Thập tổ cũng không nói nhiều nữa, vươn tay định bắt Tần Phong.

“Ngươi đừng hòng!!” Ánh mắt Thường Côn đột nhiên trở nên sắc lạnh, trong tay xuất hiện một cây chiến kích, điều khiển yêu thú dưới thân lao xuống.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, bão năng lượng mạnh mẽ càn quét trời đất, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, những vết nứt nanh vuốt bắt đầu không ngừng lan rộng.

“Mau chạy!!” Mọi người gần đó kinh hãi bỏ chạy, đúng là thần tiên đánh nhau, người phàm gặp họa.

“Bản hầu sớm đã biết, Tần gia các người sẽ không ngoan ngoãn chịu trói, may mà bản hầu đã có chuẩn bị!” Khóe miệng Thường Côn lộ ra một nụ cười lạnh, lấy ra một mũi tên Xuyên Vân bắn lên trời.

Đùng!!

Tên Xuyên Vân nổ tung trên không, một chữ “Côn” thật lớn hiện ra.

Ầm ầm ầm!!

Uy áp đáng sợ không ngừng giáng xuống, từng lá cờ đại diện cho các thế lực lớn xuất hiện, Đông Hán, Tây Hán, Cẩm Y Vệ… còn có các thế gia lớn cũng đến, ít nhất cũng có mười mấy vạn người.

“Cái gì!!” Sắc mặt Thập tổ đại biến, không ngờ lại đến nhiều người như vậy.

Đây là tiết tấu hôm nay Tần Phong không chết thì sẽ khai chiến sao!

Chương 40

“Tần Phong, hôm nay ta giết chắc rồi, ai đến cũng vô dụng!” Thường Côn bá khí ngút trời cầm chiến kích, tuyên án tử hình Tần Phong trước toàn thể Hoang Cổ… “Trời ạ!!” Người của Tây Chu bị dọa đến run lẩy bẩy, tỏ vẻ chưa từng thấy cảnh tượng lớn như vậy bao giờ.

Để chém giết một Tần Phong, Đại Việt Hoàng Đế lại điều động nhiều thế lực như vậy, có thể thấy ngài ấy kiêng kỵ vị đại công tử có Đại Đế Chi Tư của Tần gia này đến mức nào.

“Thật là phô trương lớn a!” Tầng mây trên trời lại lần nữa cuộn trào, tiếng cười lạnh lùng từ xa vọng lại.

Chỉ thấy ở đường chân trời phía xa, mười mấy vạn người đen kịt không ngừng áp sát, mỗi bước chân đạp xuống mặt đất đều rung chuyển theo, dẫn đầu là một lá cờ chữ “Tần” màu đen, tràn ngập một luồng sát khí.

Đồng thời, bên cạnh Thập tổ của Tần gia lại có thêm năm bóng người, chính là Ngũ tổ, Lục tổ, Thất tổ, Bát tổ, Cửu tổ.

“Cảnh tượng này…” Lâm Tam bị cảnh tượng trước mắt dọa choáng váng.

Y tự nhận động tĩnh mình gây ra đã đủ lớn rồi, không ngờ so với động tĩnh của Tần Phong, quả thực là trò trẻ con.

Trong phút chốc, hai bên giương cung bạt kiếm, tùy thời đều có thể khai chiến.

Thường Côn cười lạnh nói: “Xem ra, Tần gia các người là muốn liều chết bảo vệ Tần Phong rồi!?” “Tần Phong phạm tộc quy, tự nhiên phải đưa về tộc chịu phạt!” Ngũ tổ có vai vế cao nhất toàn trường nhàn nhạt đáp một câu, căn bản không để Hoàng Thành Ti của Thường Côn vào mắt, còn mấy cái Đông Hán, Tây Hán, Cẩm Y Vệ thì càng là rác rưởi.

Chẳng qua chỉ là mấy cơ quan do Đại Việt hoàng tộc lập ra để hù dọa người, ở một quốc gia do thế gia thống trị như Đại Việt Hoàng Triều, bất kỳ thế gia nào cũng không coi mấy cơ quan này ra gì, chỉ có thể tìm cảm giác tồn tại ở chỗ đám người phàm.

Chỉ có các thế gia có mặt ở đây mới là đối tượng mà họ kiêng kỵ nhất.

“Loại cầm thú tàn hại tộc nhân này còn có gì đáng để thẩm vấn, cứ giết quách đi cho rồi!” Có thế gia lên tiếng trước.

Bọn họ không biết Tần gia có suy nghĩ gì, có kế hoạch gì, cũng không muốn biết, chỉ biết bây giờ là thời cơ tốt nhất để giết Tần Phong, bỏ lỡ lần này sau này sẽ khó.

Nhưng bảo bọn họ tự mình ra tay, hiển nhiên lại không dám, danh hiệu đệ nhất thế gia không phải là hữu danh vô thực, vẫn nên xúi giục hoàng tộc đi đầu, mình chỉ cần theo sau phất cờ hò reo là được.

“Tàn hại tộc nhân!?” Tử Diên khẽ nhíu mày, hoàn toàn không tin chuyện này.

Trong những ngày ở cùng Tần Phong, nàng cũng nghe được chuyện đào Chí Tôn Cốt của em trai, nhưng nàng càng tin vào mắt mình hơn.

Tần Phong trong mắt nàng… khi đối mặt với một đại yêu tỷ tỷ không quen biết cầu cứu, đã không do dự lấy ra mười lăm quả huyết bồ đề để giúp đỡ.

Khi đối mặt với cửa ải sinh tử, đã nhường cơ hội sống cho nàng.

Còn có đại yêu tỷ tỷ giao con cho hắn chăm sóc, hắn không hề oán thán một câu, ngược lại còn chăm sóc Tiểu Bạch rất cẩn thận.

Từng việc một, đều chứng minh, Tần Phong là một người đơn thuần thiện lương.

Nàng cảm thấy Tần Phong nhất định là bị người ta hãm hại, mình phải tìm cách cứu hắn, tuyệt đối không thể để hắn rơi vào tay Đại Việt hoàng tộc và Tần gia.

“Chuyện này không cần các người bận tâm!” Ngũ tổ tỏ ra vô cùng cứng rắn, chuẩn bị cưỡng ép đưa Tần Phong đi.

“Hôm nay Tần Phong không chết, hai bên ắt có một trận chiến!!” Thường Côn ánh mắt lóe lên một tia hàn quang, toàn thân dâng lên năng lượng kinh khủng, khiến hư không của Tây Chu chấn động, chiến kích trong tay cũng bùng phát ánh sáng lạnh lẽo chói mắt.

“Chiến, chiến, chiến!!” Mấy ngàn quân Hoàng Thành Ti sau lưng Thường Côn đồng thanh hô lớn, ngưng tụ thành một luồng sát khí đặc quánh càn quét toàn trường, khiến người ta có cảm giác như rơi vào hầm băng.

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi Thường Côn và những người khác, các cao thủ của Đông Hán, Tây Hán, Cẩm Y Vệ cũng lần lượt vào trạng thái chiến đấu, chờ một tiếng lệnh là bắt đầu xung sát.

Ngược lại, các cao thủ của các thế gia lớn nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương hai chữ “đục nước béo cò”.

Cứ để người của hoàng tộc đánh trận đầu, nếu giết được Tần Phong thì cả làng đều vui, lát nữa tay trong tay đến Tần gia ăn cỗ.

Nếu không giết được Tần Phong, thì chỉ có thể bọn họ ra tay, sau đó kề vai sát cánh đến hoàng gia ăn cỗ.

“Chỉ có thể liều thôi!” Mấy vị lão tổ của Tần gia ánh mắt trở nên sắc bén, chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến toàn diện.

Ban đầu bọn họ định theo kế hoạch của Tần Phong, tạm thời giấu hai vị thiên kiêu của gia tộc đi, đợi có thực lực tuyệt đối rồi mới ngả bài.

Ai ngờ kế hoạch không theo kịp thay đổi, Đại Việt Hoàng Đế lại kiêng kỵ Tần gia bọn họ đến mức này.

Để loại bỏ mối họa Tần Phong, lại một lần xuất động nhiều cao thủ như vậy, khiến Tần gia bọn họ không thể không ứng chiến.

“Không phải chứ, không phải chứ…” Nhìn hai bên chuẩn bị khai chiến, tâm trạng của Tần Phong không thể nào uất ức hơn được nữa.

Hắn đã làm con ngoan trò giỏi tám năm rồi, khó khăn lắm mới rời nhà bung xõa bản thân, bây giờ nếu khai chiến chẳng phải là phải đăng nhập acc Hồng Mao Lão Quái, sau đó ngoan ngoãn về nhà làm con ngoan thêm mười năm nữa sao.

“Vậy thì chiến đi!!” Thường Côn điều khiển yêu thú dưới yên, lao về phía Tần Phong.

“Sát, sát, sát!!” Tiếng sát phạt inh tai nhức óc của đại quân hai bên vang vọng khắp trời đất, từng người mang theo khí tức cuồng bạo bắt đầu xung kích.

Lâm Tam và những người ở giữa run lẩy bẩy, trong lòng sớm đã bắt đầu chửi mẹ.

Tần Phong là tai họa không sai, nhưng bọn họ là người vô tội mà!

“Ta xem ai dám làm hại Tần Phong!!” Tử Diên vẻ mặt quyết tuyệt che trước mặt Tần Phong, trong tay còn nắm chặt một miếng ngọc bội màu tím.

“Mệnh bài!!” Người của hai bên lập tức kinh hô một tiếng, cũng đều dừng tấn công.

Mệnh bài là thứ mà một đại năng ban cho hậu bối, tương đương với kim bài mà hoàng đế ban cho thuộc hạ, đại biểu cho “như trẫm thân lâm”.

Điều duy nhất khác biệt là, kim bài hoàn toàn dựa vào uy hiếp của hoàng quyền, còn mệnh bài vỡ nát thì vị đại năng kia có thể cảm ứng được, có thể trực tiếp xé rách hư không giáng lâm.

“Ta thừa nhận mình có chút đánh cược, nhưng không ngờ lại cược đúng.” Tần Phong trong lòng hô to “hời rồi”, sau này cơm mềm coi như có chỗ dựa rồi.

“Chẳng qua chỉ là một cái mệnh bài thôi!” Thường Côn vẫn cứng miệng, không để sự uy hiếp của Tử Diên vào mắt.

Mệnh bài là thứ mà chỉ có đại năng mới chế tạo được, nhưng điều đó không có nghĩa là Đại Việt bọn họ không có cao thủ cấp bậc này.

Đương kim Thánh thượng của Đại Việt bọn họ, còn có Thái thượng hoàng ẩn cư, cũng như đệ nhất, đệ nhị tiên tổ của Tần gia đều là cao thủ cấp bậc này, hơn nữa còn là những người kiệt xuất trong số đó.

“Vậy sao!?” Tử Diên cũng không nể nang ai, trực tiếp ném mệnh bài xuống đất.

Choang một tiếng, mệnh bài vỡ nát!!

“Vãi chưởng!!” Thường Côn tại chỗ văng tục, tỏ vẻ đối phương không chơi theo bài.

Mọi người dù là quan hệ địch đối, nhưng dù sao cũng nên ngồi xuống nói chuyện chứ, một lời không hợp đã đập chén làm hiệu, có phải là hơi vội vàng quá không.

Chương 41

Ngao!!

Một tiếng gầm trầm thấp đột ngột vang lên, một móng vuốt khổng lồ che trời lấp đất thò ra từ hư không, sấm sét cuồng nộ, những văn tự cổ xưa hiện lên trên đó, đan xen thành quỹ tích quy tắc của trời đất, bùng phát ra ánh sáng chói lòa, tựa như xé rách thời không viễn cổ mà đến.

Ầm ầm ầm!!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên giữa trời đất, sức mạnh hùng hồn bao la đủ để khiến vạn trượng trời đất hoàn toàn chìm đắm, nghiền nát mọi tồn tại.

Khi bản thể của móng vuốt khổng lồ xuất hiện, tất cả mọi người có mặt đều quên cả thở.

Con rùa!!

Một con rùa khổng lồ che phủ cả trời đất, chính xác hơn là thần thú Huyền Vũ trong truyền thuyết.

Trên đầu Huyền Vũ, còn đứng một vị tiên nữ tỷ tỷ tuyệt mỹ, một thân hồng y, ánh mắt mơ màng, đôi môi hé mở, quyến rũ động lòng người, mỗi một nụ cười, mỗi một cử chỉ đều toát lên vô hạn phong tình… “Âm Nguyệt Hoàng Triều, Nguyệt Thần!!” Thường Côn và những người khác đồng tử co rút mạnh, không ngờ người đến lại là nàng.

Nguyệt Thần là một trong năm cao thủ hàng đầu của Âm Nguyệt Hoàng Triều, cộng thêm thần thú Huyền Vũ gia truyền, cho dù là đế quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng phải nói chuyện khách sáo với nàng.

Đồng thời, Nguyệt Thần còn là một trong tứ đại mỹ nhân phía Tây Hoang Cổ, người theo đuổi vô số, trong đó không thiếu cao thủ tuyệt đỉnh.

“Đây chính là chiến lực trần nhà của Hoang Cổ!!” Lâm Tam bị thực lực kinh khủng của Nguyệt Thần dọa choáng, cũng hiểu ra con đường mình phải đi còn dài bao nhiêu.

Một mình nàng uy hiếp mấy chục vạn người của hai bên, trong đó không thiếu cao thủ cấp lão tổ Tần gia.

“Đây…” Mấy vị lão tổ của Tần gia mặt đầy kinh ngạc nhìn nhau, không hiểu Tần Phong kết giao bạn gái nhỏ từ đâu, lại có thể triệu hoán được cả Nguyệt Thần của Âm Nguyệt Hoàng Triều đến.

Nhưng điều này lại hợp ý bọn họ, có thể quang minh chính đại gửi Tần Phong sang Âm Nguyệt Hoàng Triều du học.

“Ây da, cũng náo nhiệt quá nhỉ!” Nhìn mấy chục vạn người ngựa bên dưới, Nguyệt Thần khẽ mở đôi môi đỏ mọng, giọng ngự tỷ quyến rũ khiến toàn bộ sinh vật giống đực có mặt đều rung động.

“Nguyệt Thần, đây là lãnh thổ Đại Việt của ta, không đến lượt ngươi làm càn!!” Giọng nói của Thường Côn vang như sấm, khiến toàn bộ sinh vật giống đực lập tức tỉnh táo lại, trong lòng càng hô to không chịu nổi, không hổ là tứ đại mỹ nhân phía Tây Hoang Cổ trong truyền thuyết, một tiếng thở nhẹ đã suýt khiến bọn họ sa ngã.

“Ta sợ quá đi à…” Nguyệt Thần làm ra vẻ yếu đuối, giơ bàn tay ngọc ngà lên khẽ búng một cái về phía Thường Côn.

“Phụt!!” Thường Côn lập tức phun ra một ngụm máu tươi, từ trên không trung rơi thẳng xuống đất.

Hơi thở yếu ớt, mạng sống ngàn cân treo sợi tóc.

Mọi người có mặt đều giật nảy mí mắt, bị thủ đoạn của Nguyệt Thần dọa sợ.

Một lời không hợp đã ra tay, cho dù là đầu lĩnh Hoàng Thành Ti của Đại Việt, cũng không đỡ nổi một đòn tùy tay của nàng.

“Hầu gia!!” Người của Hoàng Thành Ti vội vàng lao tới, bắt đầu cấp cứu cho Thường Côn.

“Hết cứu rồi!” Các thế gia lớn ở bên cạnh không ngừng lẩm bẩm, nghĩ xem lát nữa có nên đến Hoàng Thành Ti ăn cỗ không.

“Tử Diên, ngươi định đi đâu đó!?” Nguyệt Thần liếc nhìn xuống dưới, phát hiện Tử Diên đang kéo Tần Phong chuẩn bị lén lút chuồn đi, bàn tay ngọc ngà lại điểm một cái, hai người lập tức lơ lửng bay lên.

“Xong rồi!” Tử Diên biết không chạy được nữa, giống như một đứa trẻ làm sai, nàng níu níu vạt áo gọi một tiếng: “Đại di!!” “Đại di cái gì, rõ ràng là a di mà!” Tần Phong không nhịn được đánh giá Nguyệt Thần, trong lòng hô to mình không muốn cố gắng nữa rồi.

Phải thả dây dài, câu đại di!

“Ngươi còn biết ta là đại di của ngươi à!?” Nguyệt Thần đưa tay gõ vào đầu nhỏ của Tử Diên, giận dỗi nói: “Không nói một tiếng bỏ nhà ra đi thì thôi, còn vì không muốn ta tìm thấy, chạy đến tận Đại Việt Hoàng Triều này, lỡ như ngươi có mệnh hệ gì, ta biết ăn nói sao với em gái và em rể ta đây!” “Đại di con sai rồi, đừng gõ nữa, đừng gõ nữa!!” Tử Diên vội vàng cầu xin tha thứ, kéo Tần Phong qua để thu hút hỏa lực: “Lần này thu hoạch của con lớn lắm, đệ ấy tên là Tần Phong, không chỉ lĩnh ngộ Kiếm Ý, mà còn lĩnh ngộ cả Vô Địch Kiếm Tâm.” “Tần Phong!?” Tay Nguyệt Thần dừng lại giữa không trung, hứng thú nhìn về phía Tần Phong.

Đối với việc Tần gia xuất hiện một tuyệt thế thiên kiêu có Đại Đế Chi Tư, Âm Nguyệt Hoàng Triều bọn họ sớm đã nhận được tin tức, gần đây cũng nhận được tin Tần Phong đào Chí Tôn Cốt của em trai ruột, ra lệnh truy sát Tần Phong.

Vốn tưởng đứa trẻ này phế rồi, trái tim vô địch đã mất, không đáng lo ngại, không ngờ nó lại lĩnh ngộ được Vô Địch Kiếm Tâm còn đáng sợ hơn.

Tần Phong nghiêm túc nói: “Nguyệt Thần tỷ tỷ, tỷ có tin vào tình yêu sét đánh không!?” “Tuổi nhỏ mà cũng biết tình yêu sét đánh à!?” Nguyệt Thần không nhịn được che miệng cười nói: “Ta thấy ngươi là thấy sắc nảy lòng tham thì có!” “Sao tỷ biết!?” Tần Phong rất nghiêm túc nói: “Không sai, ta chính là thấy sắc nảy lòng tham, ta quyết định lớn lên sẽ cưới tỷ làm vợ!” “Có tiền đồ!!” Mấy vị lão tổ của Tần gia trong lòng điên cuồng gào thét, bảo Tần Phong nhất định phải hạ gục Nguyệt Thần.

Tốt nhất là lấy con thần thú Huyền Vũ gia truyền kia làm của hồi môn, thật sự không được thì Tần gia cũng có thể cân nhắc việc cho hắn ở rể.

“Khà khà…” Nguyệt Thần không nhịn được nữa, cười đến mức hoa run cành rẩy.

Là một trong tứ đại mỹ nhân phía Tây Hoang Cổ, nàng có vô số người theo đuổi, nhưng bị một thằng nhóc tám tuổi tỏ tình trước mặt mọi người thì đây là lần đầu tiên.

“Nguyệt Thần cười rồi!” Toàn bộ sinh vật giống đực có mặt đều ngây ngẩn, cảm thấy cuộc đời này không còn gì hối tiếc.

“Hừ!!” Tử Diên ở bên cạnh tức đến phồng mang trợn má, hận không thể một cước đá Tần Phong bay xuống.

Uổng công nàng lo lắng muốn chết cho thằng em trời đánh này, còn dùng cả mệnh bài quý giá, thế mà nó lại tơ tưởng đến đại di của nàng.

Nguyệt Thần cười hỏi: “Tiểu đệ đệ, ta phát hiện ngươi người không lớn, mà tự tin lại lớn thật đấy.” Tần Phong rất nghiêm túc nói: “Sự tự tin của đàn ông không đến từ chiều cao, mà đến từ sự không biết xấu hổ trong sâu thẳm nội tâm, còn có côn pháp từ trên trời giáng xuống nữa.” “Đúng là một tên tiểu lưu manh, nhưng mà tỷ tỷ thích!” Khóe miệng Nguyệt Thần nở một nụ cười đầy ẩn ý, đối với tên nhóc Tần Phong này càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Đúng lúc này — Giọng nói già nua của Thủy tổ Tần gia từ phía chân trời truyền đến: “Nguyệt Thần đại giá quang lâm, thật là có lỗi vì không đón tiếp từ xa, nhưng Tần Phong tàn hại đồng tộc huynh đệ, hy vọng Nguyệt Thần nể mặt Tần gia ta một lần, giao nó ra đây, được không!?” “Nếu ta nói không thì sao!?” Đôi mắt đẹp của Nguyệt Thần khẽ nheo lại, rõ ràng không có ý định thả người.

Bỏ qua nhân phẩm tàn hại đồng tộc huynh đệ của Tần Phong, chỉ riêng thiên phú của hắn đã đáng để bất kỳ thế lực nào mở rộng cửa chào đón, cho dù là Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng không ngoại lệ.

“Vậy thì đừng trách lão phu không làm tròn nghĩa vụ chủ nhà!” Thủy tổ trong nháy mắt đã xuất hiện tại hiện trường, không có hiệu ứng đặc biệt hoành tráng như các đại lão khác, trông giống như một ông lão bình thường sắp xuống lỗ, nhưng không ai dám xem thường ông lão này.

Thủy tổ của Tần gia là một trong những người sáng lập Đại Việt Hoàng Triều, cũng là cường giả đệ nhất của Đại Việt Hoàng Triều.

Năm đó nếu không phải nội tình Tần gia không đủ, ngai vàng Đại Việt tuyệt đối thuộc về Tần gia.

"Đang muốn lĩnh giáo phong thái của đệ nhất cường giả Đại Việt!" Đôi mắt đẹp của Nguyệt Thần sắc như điện, vạt áo bắt đầu không gió mà bay.

Ngao!!

Thần thú Huyền Vũ đột nhiên gầm lên một tiếng trầm thấp, uy áp kinh khủng càn quét trời đất, đè ép mấy chục vạn người bên dưới sắc mặt trắng bệch, cảm giác như có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này — Một giọng nói non nớt vang lên: "Lão tổ tông, đợi một chút!!" Mọi người tò mò quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nhóc con mặt mày tái nhợt được Thạch Trung Ngọc dìu đến chiến trường, chính là nhân vật chính khác trong sự kiện bi kịch lần này của Tần gia, Tần Hạo.

"Lão tổ tông, trận chiến này con muốn tự mình ra tay!" Tần Hạo tuổi tuy nhỏ, nhưng ánh mắt như đuốc, nhìn người anh trai cao cao tại thượng, tin rằng cho dù mất đi Chí Tôn Cốt cũng có thể chiến thắng hắn.

"Ngươi chắc chứ!?" Giọng nói của Thủy tổ rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại vui như một tên mập hai trăm cân.

Không chỉ thành công đưa Tần Phong ra nước ngoài du học, còn kích hoạt được ý chí chiến đấu của Tần Hạo, hơn nữa còn tránh được một cuộc chiến, đặt nền móng vững chắc cho việc mưu đồ soán vị sau này.

"Con chắc chắn!!" Tần Hạo gật mạnh đầu nói: "Con muốn cho ca ca biết, cái gì mới là sức mạnh mạnh nhất!!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã kích hoạt cuộc đối đầu định mệnh, dựa vào bóng ma tâm lý mà ký chủ để lại cho em trai để quyết định cấp độ nhiệm vụ, cao nhất có thể nhận được phần thưởng cấp Thần Thoại Sử Thi." "Hệ thống, ta phát hiện ngươi thật lẳng lơ!" Tần Phong vốn định từ chối, nhưng phần thưởng nó đưa ra thật sự quá nhiều.

Chương 42

“Sức mạnh mạnh nhất?!” Tần Phong nhập vai trong một giây, nở nụ cười điên cuồng của Uchiha Madara: “Sức mạnh mạnh nhất chính là sức mạnh mà ta sở hữu, đỉnh của tiên, ngạo thế gian, có ta Tần Phong ấy là có trời!!” Tiếng cười điên cuồng vang vọng giữa trời đất, Tần Phong cũng không giả vờ nữa, ngả bài.

Kiếm Ý khiến mọi người trong lòng kinh hãi, Thượng Thương Kiếp Quang khiến mọi người sắc mặt đại biến, Vô Địch Kiếm Tâm khiến toàn trường kinh hô, mà khi mọi người nhìn thấy đôi mắt của Tần Phong thì hoàn toàn điên cuồng… “Trùng Đồng, là Thượng Cổ Trùng Đồng!!” Toàn bộ mọi người có mặt đều trợn mắt như chuông đồng, nội tâm mãi không thể bình tĩnh.

Mẹ nó!!

Còn cho người ta sống không!!

Vừa sinh ra đã có Đại Đế Chi Tư, tám tuổi đột phá Siêu Phàm cảnh, lĩnh ngộ Kiếm Ý, ngưng tụ Kiếm Tâm, có tiềm lực áp đảo thiên kiêu đương đại, thế mà đây vẫn chưa phải là toàn bộ thực lực của hắn.

Chí Tôn Cốt cộng thêm Thượng Cổ Trùng Đồng, nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ biết bao!!

“Trời ạ, đây là yêu nghiệt gì vậy!” Nguyệt Thần cũng kinh ngạc đến không nói nên lời, trong lòng hô to bất kể dùng thủ đoạn gì, cũng phải lừa thằng nhóc này về Âm Nguyệt Hoàng Triều.

“Đây…” Các lão tổ của Tần gia đều ngẩn người, nghiêm trọng hoài nghi mình có phải là chưa ngủ tỉnh không.

Tám năm rồi!!

Tần Phong ở Tần gia tròn tám năm rồi!!

Bọn họ lại không hề biết, Tần Phong có thể chất đặc thù, lại còn là người sở hữu Thượng Cổ Trùng Đồng vạn năm khó gặp.

Nghĩ đến đây — Các lão tổ Tần gia đồng loạt nhìn về phía Thạch Trung Ngọc, thấy ông ta cũng đang có vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng lập tức sắp xếp cho ông ta một dịch vụ đặc biệt, treo lên cây cổ thụ xiên vẹo hầu hạ.

Mẹ nó!!

Bọn họ là lão tổ tông không biết còn có thể thông cảm, ông ta là cha ruột mà cũng không biết, đúng là tắc trách.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Lâm Tam ở bên dưới khó tin liên tục lắc đầu, thật sự không thể tin được Tần Phong lại còn có bài tẩy.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn sinh ra tự nghi ngờ bản thân, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Cũng thú vị đấy!" Tần Phong liếc nhìn Lâm Tam bên dưới, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ.

"Sao, sao có thể!!" Cơ thể Tần Hạo bên dưới bắt đầu run rẩy, cảm nhận được bóng ma tâm lý từ người anh trai của mình.

Giống như một người khổng lồ đè nén khiến cậu không thở nổi, còn mình thì bị hắn nắm trong tay mặc cho hắn tùy ý nhào nặn, trở nên nhỏ bé đến vậy.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã thể hiện thực lực, khiến bóng ma tâm lý của em trai càng lớn hơn, kích hoạt tiến độ nhiệm vụ đạt 90%, cách hoàn thành nhiệm vụ còn thiếu 10%." "Còn thiếu 10%!?" Phần thưởng cấp Thần Thoại Sử Thi là cùng cấp bậc với phiếu trải nghiệm Hồng Mao Lão Quái, Tần Phong sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy, vận chuyển linh lực trong cơ thể, toàn thân lập tức dâng lên từng đạo phù văn màu vàng.

Chỉ có tu luyện công pháp cấp thần, đạt đến cảnh giới đại viên mãn, mới có thể ngưng tụ ra những phù văn màu vàng này.

“Công pháp cấp thần đại viên mãn!!” Mọi người có mặt lại lần nữa trợn tròn mắt, cảm giác mình sắp điên rồi.

Sớm đã nghe nói đại công tử nhà Tần gia từ trong bụng mẹ đã bắt đầu lĩnh ngộ ra bạn sinh công pháp, không ngờ lại là công pháp cấp thần mạnh nhất.

Bọn họ vì một bộ công pháp thiên giai mà có thể đánh nhau đến ngươi chết ta sống, thế mà người ta từ trong bụng mẹ đã lĩnh ngộ ra bạn sinh công pháp cấp thần.

Hóa ra điểm cuối mà bọn họ cả đời cũng không đạt tới, chỉ là điểm xuất phát của người ta mà thôi.

Sự khác biệt giữa người với người sao có thể lớn đến vậy chứ!?

“Đây…” Tần Hạo trong lòng lại một lần nữa kinh hãi, cơ thể run rẩy càng lúc càng lợi hại.

Mặc dù cậu cũng lĩnh ngộ được bạn sinh công pháp trong bụng mẹ, nhưng cấp bậc hiện tại chỉ là thánh cấp, cần phải tiếp tục suy diễn mới có thể tiến giai lên thần cấp.

Ngược lại, anh trai cậu vừa ra đời đã tự mang theo công pháp cấp thần, khoảng cách đã bị kéo ra quá xa quá xa rồi.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ, đạt 95%!” “Vãi chưởng, đây là không chừa cho ta một con đường sống nào à!” Tần Phong trong lòng không nhịn được văng tục, hoàn toàn bất chấp lại bộc phát ra một đạo kiếm ấn màu vàng.

Chỉ có tu luyện kiếm pháp cấp thần đại viên mãn, mới có thể ngưng tụ ra kiếm ấn màu vàng, đại biểu cho Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của hắn cũng là cấp thần.

Toàn trường chìm vào yên lặng, tất cả mọi người đều cạn lời.

Mẹ nó!!

Đây thật sự là một đứa trẻ tám tuổi sao!?

Người khác cầu một bản công pháp cấp thần không được, hắn lại tự sáng tạo ra hai môn công pháp cấp thần, cộng thêm các loại buff gia tăng, đừng nói là trấn áp đương đại, cho dù là đi trấn áp vạn cổ cũng không có vấn đề gì.

“Thằng em ngu ngốc của ta ơi, ngươi cảm nhận được sự tuyệt vọng chưa!?” Khóe miệng Tần Phong nhếch lên một nụ cười tà mị, suýt nữa thì không nhịn được mà phát ra tiếng cười “khà khà khà”.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã gieo vào lòng em trai một bóng ma tâm lý khó có thể xóa nhòa, tiến độ nhiệm vụ đạt 100%, thưởng rương báu cấp Thần Thoại Sử Thi, cần phải chiến thắng trong cuộc đối đầu định mệnh mới có thể nhận được phần thưởng.” “Sao có thể…” Tần Hạo mặt đầy kinh hoàng nhìn Tần Phong, cơ thể bất giác lùi lại mấy bước.

Quá mạnh!!

Mạnh đến mức khiến người ta không sinh ra một tia phản kháng, cũng khiến người ta không nhìn thấy một chút hy vọng chiến thắng nào!

Bốp một tiếng!

Thạch Trung Ngọc đưa tay ra, vỗ lên vai Tần Hạo, không nói một lời, chỉ có một nụ cười “ta tin con có thể làm được”.

“Ta làm được, ta làm được, ta nhất định có thể chiến thắng ngươi!!” Tần Hạo sau khi cảm nhận được tình thương của cha, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, lớn tiếng tuyên thệ với thế giới, cho dù giọng nói rất nhỏ bé, vẫn toát lên sự kiên định vô cùng.

Chỉ là tất cả mọi người có mặt đều lắc đầu, căn bản không xem trọng Tần Hạo.

Đừng nói Chí Tôn Cốt của cậu đã bị đào, cho dù không bị đào, muốn chiến thắng loại quái vật như Tần Phong hy vọng cũng rất mong manh.

Tuy nhiên, các lão tổ của Tần gia lại tỏ ra vô cùng vui mừng, cuối cùng đã kích hoạt được ý chí chiến đấu của đứa trẻ này, cũng không uổng công bọn họ tập thể xuất động để diễn kịch cùng cậu.

Đặc biệt là màn trình diễn của Tần Phong, quá tuyệt vời, người không biết còn tưởng thật hắn là nhân vật phản diện thập ác bất xá nào đó!

“Tần Phong…” Tử Diên khó tin nhìn Tần Phong, cho nàng một cảm giác vô cùng xa lạ.

Tần Phong mà nàng biết có thiên phú, nhưng lại đơn thuần thiện lương, nhưng Tần Phong hiện tại lại vì sức mạnh mà không từ thủ đoạn, ngay cả em trai ruột của mình cũng ra tay được.

Hắn rốt cuộc là người như thế nào!?

Điều này khiến nàng nảy sinh lòng hiếu kỳ mãnh liệt, muốn tìm hiểu Tần Phong đến cùng.

Ầm ầm ầm!!

Chương 43

Lại có một luồng uy áp kinh khủng giáng lâm, hư không bị xé rách, từ trong đó bước ra hai ông lão mặc long bào, chính là đương kim hoàng đế và thái thượng hoàng của Đại Việt Hoàng Triều.

“Hai lão già này cũng đến!” Nguyệt Thần nhướng mày, biết là gặp rắc rối rồi.

Nếu chỉ có một mình Thủy tổ Tần gia, nàng muốn đưa Tần Phong đi dễ như chơi, nhưng nếu thêm cả hai vị đế quân của hoàng tộc, cho dù nàng có thần thú Huyền Vũ cũng phải quỳ gối hát bài “Lạnh lẽo”.

“Lão già Tần, tên nhóc nhà ngươi là muốn phản bội Đại Việt sao!?” Thái thượng hoàng trực tiếp chụp một cái mũ lớn xuống, khiến không khí tại hiện trường lập tức lại trở nên căng thẳng.

Thủy tổ Tần gia nhàn nhạt nói: “Tần Phong tàn hại tộc nhân trước, đã không còn là người của Tần gia ta, nó muốn làm gì không liên quan đến Tần gia ta.” “Tốt, trẫm muốn chính là câu nói này của ngươi!” Thái thượng hoàng cũng không nhiều lời, giơ quyền đánh ra nhanh như chớp, quyền âm như sông núi biển gầm, một quyền nối tiếp một quyền, xuyên qua hư không, bao phủ cả bầu trời, như muốn đánh vỡ cả không gian này.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hư không xung quanh như sụp đổ, từng gợn sóng không gian nhanh chóng lan ra.

“Trẫm cũng đến!” Đại Việt Hoàng Đế cũng tham gia chiến cục, thề phải giữ Tần Phong lại.

“Hai lão già chết tiệt, các ngươi cứ chờ đấy cho ta!” Nguyệt Thần tức đến nghiến răng, chỉ có thể chuyển di chiến lược.

Là kẻ đầu sỏ gây chuyện, Tần Phong lại nhân cơ hội ôm lấy đôi chân dài của Nguyệt Thần: “Nguyệt Thần tỷ tỷ, cứu ta…” “Tên này…” Tử Diên không nhịn được mà trợn trắng mắt, trong lòng bắt đầu điên cuồng chửi thầm.

Mới vừa rồi còn hô cái gì mà đỉnh cao của tiên, ngạo nghễ thế gian, giờ đã kêu dì của nàng cứu hắn, đúng là không có chút liêm sỉ nào.

Ầm… Lại một tiếng nổ vang trời nữa vang lên.

Chỉ thấy Thái Thượng Hoàng và Hoàng đế đương nhiệm của Đại Việt, toàn thân tỏa ra ánh sáng vô tận, giống như một vị thần minh tồn tại từ ngàn xưa, điên cuồng oanh tạc về phía Nguyệt Thần.

“Gào!!!” Tiếng gầm trầm thấp của thần thú Huyền Vũ đột ngột vang lên, chở Nguyệt Thần và những người khác xé rách không gian nhanh chóng rời đi.

Vạn tia sét trời đất mở đường cho nó, thần võ uy nghiêm, đứng sừng sững giữa đất trời, coi thường tất cả sinh linh thế gian, khiến cả thiên địa phải run rẩy.

“Các vị, còn không ra tay!!!” Thái Thượng Hoàng và Hoàng đế đương nhiệm của Đại Việt sốt ruột, họ biết hậu quả của việc để Tần Phong chạy thoát nghiêm trọng đến mức nào.

Hiện tại Đại Việt Hoàng Triều đang trên đà suy yếu, để Tần Phong trở về Tần gia sẽ uy hiếp đến hoàng vị của họ, để Âm Nguyệt Hoàng Triều có được Tần Phong sẽ uy hiếp đến an toàn của Đại Việt.

Vì vậy, bất kể thế nào, cũng không thể để Tần Phong nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai.

“Chuyện này…” Các đại thế gia vẫn chần chừ không động thủ, còn đang tính toán riêng cho mình.

Tần Phong này là một nhân vật tàn nhẫn đến mức dám ra tay với cả em ruột vì sức mạnh.

Hôm nay nếu có thể giải quyết hắn vĩnh viễn thì tốt, nhưng nếu để hắn chạy thoát, sau này người gặp tai ương chính là bọn họ.

Hơn nữa, việc thay đổi triều đại thì có liên quan gì đến các thế gia bọn họ?

Đổi một chủ tử khác thì chẳng phải vẫn cứ tấu nhạc, cứ múa tiếp hay sao.

Nghĩ đến đây… Các đại thế gia lần lượt tham gia chiến đấu, chỉ là một hồi ra vẻ thì mạnh như hổ, nhìn lại sát thương chỉ có 0.5, đã hoàn toàn nắm giữ tinh túy của việc chèo thuyền hái sen.

Vừa hoàn thành mệnh lệnh của hoàng tộc, lại vừa bán cho Tần Phong một ân tình.

“Lũ cáo già này!” Tần gia có mấy vị lão tổ tông nhìn thấu nhưng không nói ra, rõ ràng thân là người đứng đầu thế gia, trước đây cũng không ít lần làm chuyện chèo thuyền hái sen này.

“Mấy lão già này có ý gì!?” Nguyệt Thần liếc nhìn mấy vị lão tổ tông của Tần gia, thấy đối phương không hề có ý định động thủ.

Nhưng điều này cũng giảm bớt không ít áp lực cho nàng, đối mặt với ba lão già sẽ toi mạng, nhưng đối mặt với hai lão già thì muốn đi vẫn rất dễ dàng.

“Chết tiệt!!” Hai vị hoàng đế dù liều mạng ngăn cản, nhưng đối mặt với Nguyệt Thần vẫn có chút lực bất tòng tâm, chủ yếu là do phòng ngự của Huyền Vũ quá cao, oanh tạc loạn xạ cả buổi mà nó vẫn chống đỡ được hết.

Lại thêm một đám đồng đội chỉ biết chèo thuyền hái sen, nếu có thể ngăn cản được mới là chuyện lạ.

Cuối cùng, họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Huyền Vũ xé rách hư không, tiêu sái biến mất tại chỗ.

“Chúng ta đi!” Sắc mặt Hoàng đế Đại Việt vô cùng âm trầm, dẫn theo Hoàng Thành Ti, Đông Hán, Tây Hán và những người khác rời đi.

Mặc dù ông ta rất muốn hạ lệnh lập tức khai chiến với Tần gia, nhưng cũng biết khả năng xảy ra chiến tranh là cực kỳ nhỏ.

Chưa nói đến việc không tìm được lý do, cho dù dùng tội danh bịa đặt, những thế gia kia cũng chưa chắc sẽ dốc sức.

Trước đây có thể dùng lý do Tần gia xuất hiện hai thiên tài, tương lai sẽ chia cắt lợi ích của họ để làm cớ, nhưng bây giờ lão nhị của Tần gia đã phế, lão đại thì ra nước ngoài phát triển, không còn chuyện chia cắt lợi ích nữa, họ chịu bán mạng cho ông ta mới là chuyện lạ.

“Chúng ta cũng đi thôi!” Thủy Tổ lưu luyến quay đầu nhìn lại hướng Tần Phong rời đi, con đường sau này ở Âm Nguyệt Hoàng Triều chỉ có thể dựa vào chính nó thôi, bọn họ dù muốn giúp cũng không giúp được.

“Ca ca, ta nhất định sẽ chiến thắng huynh!” Gương mặt nhỏ nhắn của Tần Hạo vô cùng nghiêm túc, đã chuẩn bị sẵn sàng để liều mạng tu luyện.

“Tần huynh, ta sẽ không thua ngươi đâu!” Trong mắt Lâm Tam lóe lên sự kiên định chưa từng có, lần sau gặp lại nhất định phải vượt qua người đàn ông biến thái này. ...

Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Trong cung điện của Nguyệt Thần.

Nguyệt Thần cưỡi Huyền Vũ xé rách hư không trở về, bên cạnh còn có Tần Phong và Tử Diên.

“Cung nghênh Nguyệt Thần, Nữ Thần!” Toàn bộ Nguyệt Thần Cung đều là nữ nhân, họ quỳ lạy hành đại lễ với Nguyệt Thần và Tử Diên.

“Nữ Thần!?” Tần Phong không nhịn được quay đầu nhìn về phía Tử Diên, chỉ thấy nàng kiêu ngạo ngẩng cao đầu nhỏ, phảng phất như đang nói không sai, bản cô nương chính là Nữ Thần của Nguyệt Thần Cung, Nguyệt Thần kế nhiệm.

“Toang rồi, Nguyệt Thần Cung từ đây sẽ đi đến suy bại!” Tần Phong nhớ lại cảnh chiến đấu của Tử Diên, quả thực chính là đánh như ngỗng lên cơn, không thể tưởng tượng nổi Nguyệt Thần Cung giao vào tay nàng sẽ thành ra bộ dạng gì.

“Ngươi nói cái gì!!” Tử Diên tức đến giậm chân, thề hôm nay nhất định phải dạy dỗ tên nhóc này một trận, hai người sau đó đuổi đánh nhau trong Nguyệt Thần Cung.

“Chuyện này…” Nữ đệ tử trong Nguyệt Thần Cung cảm thấy không thể tin nổi, Nguyệt Thần lại mang về một cậu bé.

Kể từ khi Nguyệt Thần Cung được thành lập, đã có cung quy cấm đàn ông tiến vào, huống chi lại là người do chính Nguyệt Thần mang vào cung, cho dù chỉ là một cậu bé cũng khiến người ta cảm thấy khó tin.

“Đừng quậy nữa!” Nguyệt Thần ngăn cản hai tiểu quỷ đang đùa giỡn, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ nói: “Tần Phong, sau này ngươi gia nhập Nguyệt Thần Cung của ta nhé?” “Đáng lẽ phải vậy…” Tần Phong gật đầu lia lịa: “Theo quy củ giang hồ, ngươi đã cứu ta, ta đúng là nên lấy thân báo đáp mới phải.” “Tên này…” Tử Diên tức đến nghiến răng nghiến lợi, không ngờ tên nhóc này lại thực sự tơ tưởng đến dì của

mình.

“Ha ha…” Nguyệt Thần bị chọc cười khúc khích: “Ngươi đúng là một tiểu quỷ thú vị, ta bây giờ chính thức bổ nhiệm ngươi làm Thần Tử của Nguyệt Thần Cung.” “Nguyệt Thần đại nhân!!” Toàn bộ người trong Nguyệt Thần Cung vội vàng lên tiếng, nhắc nhở Nguyệt Thần rằng cung quy không thể thu nhận nam đệ tử.

Chương 44

“Ta biết mình đang làm gì!” Đôi mắt Nguyệt Thần sáng rực nhìn chằm chằm vào Tần Phong.

Chỉ cần là người đã chứng kiến thiên phú yêu nghiệt của Tần Phong, đều sẽ vì hắn mà phá vỡ quy tắc, cho dù là Nguyệt Thần Cung của họ cũng không ngoại lệ.

“Ngươi muốn làm gì!?” Tần Phong bị ánh mắt của Nguyệt Thần nhìn đến trong lòng phát sợ, nghi ngờ có phải Nguyệt Thần đang lừa hắn gia nhập Nguyệt Thần Cung để cắt thận hắn hay không, lại còn là loại không cần thuốc tê nữa chứ. ...

Hoàng cung Đại Việt.

Sau khi Hoàng đế Đại Việt trở về, tức giận đến mức nổi trận lôi đình.

Kể từ sau cuộc cải cách trăm năm trước của Âm Nguyệt Hoàng Triều, tốc độ phát triển của họ nhanh như vũ bão, đã trở thành mối họa lớn trong lòng Đại Việt Hoàng Triều, bây giờ lại có thêm Tần Phong, một yêu nghiệt tuyệt thế xưa nay chưa từng có.

Chỉ nghĩ đến thôi cũng đã cảm thấy da đầu tê dại, đêm không thể ngủ yên.

Các đại thần bên dưới cũng bắt đầu thảo luận… “Lần này Nguyệt Thần có thể mang Tần Phong chạy thoát, Tần gia phải chịu trách nhiệm chính!” “Tần gia đây là còn niệm tình huyết thống, vẫn hy vọng Tần Phong sau này sẽ quay về gia tộc.” “Tần gia chính là một tai họa, tuyệt đối không thể giữ lại!” “Nói thì dễ, Tần gia đâu có dễ diệt như vậy.” “Lão thần mạo muội tâu kiến, hy vọng bệ hạ quảng chiêu thiên hạ hàn sĩ, bồi dưỡng hàn môn thiên kiêu, làm lớn mạnh Đại Việt ta!”

“Quảng chiêu thiên hạ hàn sĩ nói thì dễ, đây là đang phá hủy nền tảng của thế gia, sao các thế gia có thể đồng ý!” “Cái hại của thế gia đã ăn sâu vào cốt tủy, phải cạo xương chữa độc, Đại Việt mới có hy vọng a!” “Bệ hạ, trăm họ trong thiên hạ khổ vì thế gia đã lâu!” “…” Hoàng đế Đại Việt nhìn từng vị lão thần hết lòng vì nước, cũng biết những gì họ nói đều đúng.

Nhưng thế gia đâu có dễ đối phó như vậy, sở dĩ họ theo ngươi là vì ngươi có thể mang lại lợi ích cho họ.

Nhưng nếu ngươi khiến họ không còn lợi ích để kiếm, họ sẽ không do dự mà lật đổ ngươi, phù trì một chính quyền mới lên.

Ngay lúc này… Một tiểu thái giám đến báo: “Bệ hạ, Nam Phong công chúa phái người đến nói, người gần đây gặp được một thiếu niên thú vị, có cách phá giải thế gia…” Nguyệt Thần Cung.

Kể từ khi Tần Phong chính thức gia nhập, tất cả các tiểu thư đều phát cuồng.

Đàn ông!!

Nguyệt Thần Cung của họ có đàn ông rồi!!

“Tại sao ta cảm thấy bọn họ còn hưng phấn hơn cả ta vậy!?” Tần Phong có cảm giác như tiến vào động bàn tơ, mỗi tối trước khi đi ngủ đều phải kiểm tra lại xem cửa đã khóa hay chưa.

“Nha~~” Tiểu Bạch nhảy phắt lên vai Tần Phong, cọ cọ đầu vào hắn như một con mèo con.

Ý tứ vô cùng rõ ràng, đến giờ ăn cơm rồi.

“Địa chủ nhà giàu cũng không chịu nổi ngươi ăn như vậy đâu!?” Tần Phong bất đắc dĩ lấy ra một cái túi nhỏ, bên trong chỉ còn lại một quả Huyết Bồ Đề, ăn xong là phải tự bỏ tiền ra mua, cũng có thể vào rừng rậm nơi hoang dã để tìm kiếm.

Chỉ là rừng rậm hoang dã là địa bàn của yêu thú, cho dù có thiên tài địa bảo cũng có yêu thú mạnh mẽ canh giữ, muốn có được độ khó không phải dạng vừa.

Hệ thống đột nhiên lên tiếng: “Ký chủ có thể đổi mua thức ăn cho linh sủng từ hệ thống!” Cà rốt linh sủng: Thức ăn chuyên dụng cho linh sủng họ thỏ, sử dụng lâu dài có thể tăng các loại thuộc tính, giá đổi 10 điểm phản diện.

“Một củ cần 10 điểm!?” Tần Phong trong lòng mắng là tiệm đen, quả thực chính là đang cướp bóc.

Với sức ăn của thùng cơm trắng nhà hắn, mỗi ngày ít nhất cũng phải năm củ, tức là năm mươi điểm, mười ngày là năm trăm điểm, một trăm ngày là năm nghìn điểm, một năm là một hai vạn điểm, hắn đối xử với cha mẹ ruột của mình còn chưa tốt như vậy.

“Bây giờ không giống như trước nữa, trước khi gặp được nạn nhân tiếp theo, à không, Thiên Tuyển Chi Tử tiếp theo, điểm phản diện phải tiết kiệm một chút!” Tần Phong mở hệ thống ra, hiện tại còn có 69 vạn 2 nghìn 500 điểm phản diện.

Vì chưa đạt tới 100 vạn, nên không thể đổi Thẻ Đại Viên Mãn để nâng cấp mấy môn võ kỹ Thần cấp khác lên Đại Viên Mãn.

Nhưng mỗi tháng bỏ ra 3 vạn điểm để mở Vòng Sáng Ngộ Tính Gấp Trăm Lần thì vẫn không có vấn đề gì, cũng đủ cho hắn dùng một hai năm.

“Hy vọng trong một hai năm này, có thể gặp được Thiên Tuyển Chi Tử!” Tần Phong giật lại quả Huyết Bồ Đề cuối cùng từ miệng Tiểu Bạch, ném cho nó một củ cà rốt đổi từ hệ thống với giá 10 điểm phản diện.

“Ta, ta thỏ, không, không muốn, ăn cái này…” Tiểu Bạch bị tức đến mức tại chỗ nói tiếng người.

Cà rốt này ăn được thì đúng, nhưng so với Huyết Bồ Đề rõ ràng không cùng đẳng cấp, giống như thức ăn cho chó vậy, có thể so với sườn heo sao!?

“Trẻ con kén ăn là không tốt, phần lớn là do được nuông chiều mà ra!” Tần Phong rút Trường Không Thần Kiếm kề vào cổ Tiểu Bạch, dọa cho tiểu quỷ kia ăn nhanh như chớp, cái miệng nhỏ nhai bá bá mấy cái đã gặm sạch, ngay cả lá cà rốt cũng ăn hết.

“Không tồi!” Tần Phong hài lòng thu lại Trường Không Thần Kiếm, một ngụm nuốt luôn quả Huyết Bồ Đề cuối cùng.

Ầm ầm!!

Cơ thể Tần Phong đột nhiên chấn động, vội vàng ngồi xếp bằng trên giường tiến vào trạng thái tu luyện, năng lượng do Huyết Bồ Đề hóa thành như vũ bão cuồn cuộn trong cơ thể, giống như sông vỡ đê, điên cuồng dung nhập vào huyết nhục.

“Nha~~” Tiểu Bạch oan ức kêu một tiếng, vẫy tay lấy ra Thánh Nhân Thẻ Tre.

Đó là một không gian độc lập tùy thân mà nó sinh ra đã có, ôm Thánh Nhân Thẻ Tre ngủ bên cạnh Tần Phong. ...

Thiên Tâm Chi Thành.

Lâm Tam trải qua muôn vàn khó khăn cuối cùng cũng an toàn trở về, cũng mang về hình ảnh toàn diện của Tần Phong.

“Kiếm ý, kiếm tâm, Chí Tôn Cốt, Thượng Cổ Trùng Đồng, còn có tự sáng tạo công pháp và kiếm pháp Thần cấp!!” Thành chủ Lâm Hào nghe xong thì đấm ngực giậm chân, trong lòng hối hận không kể xiết.

Nếu lúc đầu ông ta chọn Tần Phong làm con rể, với tình cảnh hiện tại bị Tần gia ép đến không còn nơi nào để đi của hắn, chẳng phải sẽ lập tức đầu nhập vào vòng tay của ông ta sao.

Đáng tiếc bây giờ nói gì cũng đã muộn, Tần Phong đã được Nguyệt Thần mang về Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Còn con rể mà ông ta vốn coi trọng là Tần Hạo, Chí Tôn Cốt bị đào đi đã trở thành một phế vật, nghe nói vị trí gia chủ của Thạch Trung Ngọc cũng bị tước mất, cả gia đình sống vô cùng thê thảm.

“Con gái ta là vì lợi ích, bây giờ bảo ta gả nó thế nào đây!?” Lâm Hào cảm thấy đau đầu vô cùng, muốn từ hôn lại không dám.

Tần gia dù sao cũng là thế gia đệ nhất Hoang Cổ, đến tận cửa từ hôn chẳng khác nào tát vào mặt Tần gia, đối với đại gia tộc thì thể diện còn quan trọng hơn cả tính mạng, làm không tốt có thể sẽ lập tức khai chiến.

Nhưng bảo ông ta gả con gái cho một phế vật, ông ta lại vô cùng không cam lòng! ...

Thời gian trôi nhanh.

Bảy năm đã trôi qua.

Trong bảy năm này, thiên tài không ngừng xuất hiện, mức độ cạnh tranh cũng ngày càng kịch liệt, thiên phú thể hiện ra càng mạnh mẽ đến đáng sợ.

Kỷ lục tám tuổi đột phá Siêu Phàm cảnh, lĩnh ngộ kiếm ý...

Chương 45

mà Tần Phong từng lập ra, cũng lần lượt bị nhiều vị thiên tài phá vỡ.

Còn Tần Phong, kể từ khi được bổ nhiệm làm Thần Tử của Nguyệt Thần Cung bảy năm trước, đã trở nên kín tiếng, rất ít khi lộ diện trước mặt mọi người, cũng không có bất kỳ tin tức chiến đấu nào của hắn truyền ra.

Nhưng những năng lực như kiếm ý, kiếm tâm, Chí Tôn Cốt, Thượng Cổ Trùng Đồng mà hắn thể hiện ở Đại Việt Hoàng Triều năm đó đã làm chấn động cả Hoang Cổ, cũng được mọi người bình chọn là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu.

Cho dù hắn bảy năm không lộ diện, danh hiệu Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu cũng không ai có thể lay chuyển.

Lúc này… Hậu sơn của Nguyệt Thần Cung.

Một thác nước khổng lồ, tựa như dải ngân hà.

Một thanh niên với ánh mắt trong sáng, mày kiếm phiêu dật, vô cùng tuấn tú, để trần nửa thân trên, còn có hình xăm kim long, đang ngồi xếp bằng dưới thác nước tu luyện, mặc cho dòng nước như lụa trắng va đập vào người, từng trận âm thanh trầm đục vang vọng.

Người này chính là Tần Phong mười lăm tuổi, tu vi đã tăng lên Siêu Phàm cảnh Cửu trọng.

Tuyệt đối không phải vì mỹ sắc ở Nguyệt Thần Cung như lang như hổ, làm tan rã ý chí của con người, mà là để củng cố căn cơ của bản thân.

Đúng!

Chính là để củng cố căn cơ của bản thân!

Tuy nhiên, mặc dù tu vi của hắn không có nhiều tiến bộ, nhưng các năng lực khác lại được phát triển sâu hơn.

Thượng Thương Kiếp Quang đã mạnh hơn, Trùng Đồng ngoài ba năng lực cơ bản là làm chậm tốc độ, phân giải động tác, nhìn thấu bản nguyên ra, cũng đã cảm ngộ được thần quang âm dương nhị khí.

Vì có nhiều sát chiêu, việc chém giết tu sĩ Nhập Đạo cảnh cũng dễ như trở bàn tay.

Điều duy nhất đáng tiếc là, bảy năm qua không gặp được một Thiên Tuyển Chi Tử nào, gần 70 vạn điểm phản diện dù tiết kiệm thế nào cũng đã dùng hết từ lâu.

Bây giờ chỉ có thể thông qua việc tương tác với các tiểu thư trong Nguyệt Thần Cung để kiếm chút điểm phản diện ít ỏi qua ngày, khiến hắn ngày càng nhớ Lâm Tam, sắp mắc bệnh tương tư đến nơi rồi.

"Bảy năm qua ta bị tửu sắc làm tổn thương, tu vi lại tụt lại nhiều như vậy, kể từ hôm nay, cai rượu!" Tần Phong âm thầm hạ quyết tâm cai rượu.

Mặc dù hắn cũng chưa uống được mấy ly, nhưng chắc chắn là do rượu.

"Đừng chen, để ta xem với!" Cách đó không xa, một đám tiểu thư Nguyệt Thần Cung đang nhìn trộm, thấy cơ bụng của Tần Phong thì càng hưng phấn la hét.

Người đàn ông duy nhất của Nguyệt Thần Cung, cuối cùng đã lớn rồi!

"Mua vé, mua vé, mua vé là được xem đàn ông năm phút!" Một giọng nói non nớt vang lên, nhìn kỹ thì ra là một con thỏ trắng dễ thương đi bằng hai chân, chính là Tiểu Bạch mà Tần Phong đã nuôi bảy năm.

Kể từ khi Tần Phong cho nó ăn cà rốt bảy năm trước, để có thể ăn được một miếng thiên tài địa bảo chính tông, nó đã bắt đầu học cách tự nuôi thỏ.

Ban đầu cũng không thuận lợi, thiên tài địa bảo đâu có dễ kiếm như vậy.

Nhưng dưới sự dạy dỗ nhiều năm của Tần Phong, nó nhanh chóng phát hiện ra cơ hội kinh doanh, đàn ông là hàng hiếm ở Nguyệt Thần Cung.

Thế là mỗi lần Tần Phong đến dưới thác nước tu luyện, nó liền bắt đầu bán vé vào cửa, một khối linh thạch năm phút, già trẻ không lừa.

Tất nhiên, Tần Phong cũng không thường xuyên khoe thân dưới thác nước, nên nó còn thường xuyên lấy mấy cái quần lót nguyên vị của Tần Phong đi đấu giá, dùng để bù vào chi tiêu gia đình… “Thỏ ta đây đúng là một con thỏ cần kiệm, biết vun vén gia đình!” Tiểu Bạch sung sướng đếm số linh thạch kiếm được, lấy ra chiếc quần lót nguyên vị trộm tối qua, chỉ cần bán đấu giá đi là có thể đi mua một món thiên tài địa bảo rồi.

“Quần lót khổ trà thời thanh xuân của Tần Phong, giá khởi điểm 20 khối linh thạch!!” “Ta trả 25 khối linh thạch!!” “…” Các tiểu thư của Nguyệt Thần Cung đối với đàn ông rất nghiêm túc, quần lót nguyên vị vừa xuất hiện đã lập tức gây ra tiếng la hét toàn trường.

Vù vù!

Một tiếng xé gió sắc bén vang lên trong khu rừng bao la, Tần Phong dưới thác nước đột nhiên mở mắt, lập tức biến ảo ra một tia khí thế sắc bén, toàn thân càng tuôn ra từng đạo kiếm khí vô hình.

Bốp!!

Kiếm khí vô hình trong nháy mắt xé rách thác nước, va chạm với năng lượng bắn tới, nước trong thác bị nổ tung bắn tung tóe khắp nơi.

Một lớn một nhỏ hai mỹ nữ xuất hiện bên cạnh thác nước, chính là Nguyệt Thần và Tử Diên.

Khác với Tử Diên bảy năm trước, bây giờ đã trút bỏ vẻ non nớt ngây ngô, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều toát lên vẻ phong tình vô hạn.

Nghe nói những năm nay nàng tu luyện cùng Nguyệt Thần, đã luyện một loại công pháp lợi hại nào đó chỉ có nữ sinh mới có thể tu luyện.

“Không tồi, lĩnh ngộ của ngươi đối với kiếm ý và kiếm tâm ngày càng sâu sắc rồi.” Nguyệt Thần nhìn Tần Phong với ánh mắt vô cùng hài lòng, không uổng công năm đó nàng phá vỡ cung quy, để hắn làm Thần Tử của Nguyệt Thần Cung, tương lai Nguyệt Thần Cung tuyệt đối sẽ vì người này mà trở nên mạnh mẽ hơn.

“Không mạnh sao được, còn phải gả cho Nguyệt Thần tỷ tỷ nữa chứ, chút giác ngộ này ta vẫn có.” Tần Phong khẽ nhếch môi, nhướng mày, khoe thân hình của mình trước mặt Nguyệt Thần.

Tõm một tiếng!!

Tử Diên tức giận tiến lên một bước đá Tần Phong vào trong thác nước, tức giận nói: “Từ nhỏ đã tơ tưởng dì của ta, một mỹ nữ lớn như ta ở bên cạnh, ngươi không nhìn thấy sao?!” “Đúng là lớn thật!” Tần Phong nổi lên khỏi mặt nước nhìn kỹ, cũng không biết những năm nay Tử Diên đã ăn gì, hoàn toàn có thể gọi trọng tài phán nàng mang bóng phạm lỗi rồi.

“Lưu manh!!” Tử Diên bị trêu chọc đến mức mặt đỏ bừng, lại bắt đầu đùa giỡn với Tần Phong.

"Hai đứa đừng quậy nữa!" Nguyệt Thần đã quen với việc bị Tần Phong trêu chọc, thản nhiên nói: "Tần Phong, mấy ngày nữa là đến Cuộc Thi Sàng Lọc Tử Vong mười năm một lần của Âm Nguyệt Hoàng Triều, ngươi có hứng thú tham gia không!?" "Cuộc Thi Sàng Lọc Tử Vong!?" Tần Phong nhíu mày, hắn đã từng nghe nói về cuộc thi này.

Kể từ sau cuộc cải cách trăm năm trước của Âm Nguyệt Hoàng Triều, Cuộc Thi Sàng Lọc Tử Vong đã trở thành mấu chốt cho sự trỗi dậy của họ.

Có thể hiểu nó như một kỳ thi đại học, các thế lực lớn của Âm Nguyệt Hoàng Triều sẽ gửi những nhân tài ưu tú của mình đi thi, phàm là người vượt qua đều sẽ được Âm Nguyệt Hoàng Triều trọng điểm bồi dưỡng.

Sư phụ mạnh mẽ, tài nguyên tu luyện phong phú, có thể nói là có đủ mọi thứ.

Điều duy nhất khác với kỳ thi đại học là, sau khi chen chúc qua cầu độc mộc, thi đại học thất bại có thể làm lại, còn Cuộc Thi Sàng Lọc Tử Vong đúng như tên gọi của nó, ngoài những người sống sót đi qua cầu độc mộc, còn có rất nhiều người vĩnh viễn ở lại trong phòng thi.

Đối với sinh tử Tần Phong không quá quan tâm, điều hắn quan tâm là có thể gặp được Thiên Tuyển Chi Tử yêu quý của mình hay không.

Ngay lúc này… Từ xa truyền đến tiếng hoan hô của các tiểu thư, hình như đang chúc mừng mình đã mua được quần lót với giá 100 linh thạch.

"Thùng cơm trắng!!" Tần Phong lướt nhẹ như chuồn chuồn đạp nước, đáp xuống sau lưng Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nghe thấy cái tên này liền xù lông, tức tối la lên: “Thỏ ta tên là Tần Tiểu Bạch, Tần Tiểu Bạch, Tần Tiểu Bạch, sau này ai còn dám gọi ta là thùng cơm trắng, thỏ ta nhất định sẽ cắn chết kẻ đó.” “Được rồi, thùng cơm trắng!” Tần Phong gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, nhưng không có ý định thay đổi thói quen.

Hắn tự hỏi tại sao quần lót của mình chưa giặt đã biến mất, thì ra là bị con thỏ này mang ra đấu giá công khai.

“Là Nguyệt Thần!!” Một đám tiểu thư như học sinh tiểu học gặp phải giáo viên chủ nhiệm, sợ hãi vội vàng bỏ chạy khỏi hiện trường.

Chương 46

"Tiểu Bạch, ngươi quá đáng lắm rồi!" Tử Diên tức giận phồng má đứng một bên, kịch liệt lên án hành vi của Tiểu Bạch.

"Thỏ ta cũng không muốn như vậy, nhưng thỏ ta đói mà…" Tiểu Bạch lộ ra vẻ mặt oan ức, cuộc sống nhỏ bé của nó trôi qua thật cay đắng.

Trước đây tuy không có thiên tài địa bảo để ăn, nhưng ít ra còn có cà rốt cung cấp đúng giờ, nhưng gần đây không biết tại sao ngay cả cà rốt cũng không có nữa.

Nếu nó không lấy thứ gì đó ra bán, chắc chắn sẽ bị đói chết mất.

"Haiz…" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, không phải hắn không muốn cho thỏ ăn, mà là thực sự không còn điểm phản diện nữa.

Cuộc sống của hắn bây giờ cũng vô cùng khó khăn, nếu không tìm được một nạn nhân, à không, là Thiên Tuyển Chi Tử, hắn đã định chuyển nghề làm đại đạo hái hoa rồi.

Mặc dù kiếm được ít hơn một chút, nhưng cũng miễn cưỡng đủ sống qua ngày.

Ngay lúc này… Có tiểu thư đến báo: "Khởi bẩm Thần Tử đại nhân, bên ngoài có một vị thiên tài muốn thách đấu ngài." "Lại đến nữa rồi!" Tần Phong cảm thấy vô cùng cạn lời.

Kể từ khi hắn được bình chọn là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, liên tục có người đến Nguyệt Thần Cung thách đấu hắn, chỉ là những người này đều không phải Thiên Tuyển Chi Tử mà hắn muốn tìm, khiến hắn thực sự không có chút hứng thú nào.

Tiểu thư tiếp tục nói: "Thần Tử đại nhân, người này không phải người bình thường, là môn sinh của Thiên tử đến từ Đại Việt Hoàng Triều.” “Môn sinh của Thiên tử!!” Tần Phong nhíu mày, không hề xa lạ với từ này.

Nếu hắn không nhớ lầm, thì chắc là không nhớ lầm, thời nhà Đường chính là dựa vào chế độ khoa cử và các thủ đoạn như môn sinh của Thiên tử để chấm dứt thời đại thống trị của thế gia, tăng cường mạnh mẽ quyền lực của trung ương.

Bây giờ Hoàng đế Đại Việt làm trò này để làm gì, lẽ nào muốn nhân cơ hội làm suy yếu thực lực của thế gia!?

Rất nhanh… Tần Phong đã tìm thấy hồ sơ liên quan.

Bảy năm trước, Hoàng đế Đại Việt đột nhiên tuyên bố muốn thu đồ đệ, phàm là thiên tài được chọn đều sẽ trở thành môn sinh của Thiên tử.

Tin tức vừa ra, cả Đại Việt đều sôi sục, đồ đệ của hoàng đế nghĩ thôi cũng đã cảm thấy là vinh dự vô thượng, cho dù là các đại thế gia cũng khó có thể chống lại sự cám dỗ của bốn chữ “môn sinh của Thiên tử”.

Thế là một cuộc tuyển chọn môn sinh của Thiên tử rầm rộ bắt đầu, không ngoài dự đoán, thiên tài thế gia giành chiến thắng, nhưng cũng xuất hiện một lượng lớn thiên tài hàn môn.

Hoàng đế Đại Việt cũng tuân thủ lời hứa, thu nhận thiên tài thế gia làm đồ đệ, còn đối với thiên tài hàn môn cũng không bỏ qua, thu làm chuẩn môn sinh của Thiên tử.

“Lão già này quả nhiên đang nhắm vào thế gia!” Tần Phong liếc mắt một cái đã nhìn ra Hoàng đế Đại Việt đang có ý đồ quỷ quái gì.

Bốn chữ “môn sinh của Thiên tử” nghe có vẻ tôn quý vô cùng, nhưng thực chất là công cụ của Hoàng đế Đại Việt.

Thiên tài hàn môn không có chỗ dựa, tương lai chỉ có thể dựa vào Hoàng đế Đại Việt, trở thành thanh kiếm của ông ta để chống lại thế gia.

Thiên tài thế gia có danh phận sư đồ, không nghe lệnh chính là đại nghịch bất đạo, về mặt đạo nghĩa Hoàng đế Đại Việt đã thắng rồi.

Đồng thời, hắn cũng vô cùng tò mò, rốt cuộc là ai đứng sau lưng bày mưu tính kế cho Hoàng đế Đại Việt, với kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, người này rất có khả năng chính là Thiên Tuyển Chi Tử mà hắn tìm kiếm bảy năm không được.

Ầm ầm ầm!!

Một tiếng nổ vang từ tiền điện truyền đến, còn có tiếng chửi mắng của vị môn sinh Thiên tử kia.

“Tần Phong, ngươi có bản lĩnh làm phản đồ, thì có bản lĩnh ra đây, ta biết ngươi ở nhà, đừng trốn trong đó không lên tiếng…” Bên ngoài Nguyệt Thần Cung.

Một đám tiểu thư áo trắng mặt đầy tức giận đi ra, vây quanh một nam tử vạm vỡ.

Người này chính là môn sinh của Thiên tử đến thách đấu Tần Phong, Chu Đầu.

Thấy Tần Phong mãi không ra nhận lời thách đấu, hắn lại dám trực tiếp đập cổng Nguyệt Thần Cung của họ, còn đứng giữa đường chửi mắng Thần Tử nhà họ.

Hắn thật sự nghĩ mình còn ở Đại Việt Hoàng Triều, có Hoàng đế Đại Việt chống lưng sao, đây là Âm Nguyệt Hoàng Triều, còn chưa đến lượt một môn sinh Thiên tử của Đại Việt Hoàng Triều như hắn làm càn.

“Càn rỡ!!” Các tiểu thư của Nguyệt Thần Cung sắc mặt lạnh băng, trường kiếm trong tay đồng loạt tuốt vỏ nhắm vào Chu Đầu.

“Sao?

Tần Phong không dám ra nhận lời thách đấu, định lấy đông hiếp yếu à!” Chu Đầu vẫn giữ vẻ mặt kiêu ngạo, không hề coi đối phương ra gì.

Hắn là một trong những thành viên của sứ đoàn Đại Việt Hoàng Triều, phụng mệnh hoàng đế đến quan sát cuộc thi sinh tử mười năm một lần của Âm Nguyệt Hoàng Triều, giết hắn, một môn sinh Thiên tử, chẳng khác nào tuyên chiến với Đại Việt Hoàng Triều.

“Sứ đoàn Đại Việt giỏi lắm sao, bản nữ thần đây đi dạy hắn cách làm người!” Tử Diên rõ ràng không chịu nổi sự khiêu khích này, xắn tay áo chuẩn bị khai chiến.

“Đợi đã!” Tần Phong giơ tay ngăn Tử Diên lại, nghi ngờ nói: “Ngươi có nghĩ đến khả năng, hắn chỉ là một con cờ trong tay người khác không?” “Con cờ?!” Tử Diên cũng không ngốc, chau mày nói: “Ý ngươi là có người đang gài bẫy ngươi!?” “Không phải gài bẫy ta, mà là gài bẫy các thế gia của Đại Việt!” Tần Phong vuốt cằm suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này.

Bây giờ Hoàng đế Đại Việt đã tạo ra môn sinh của Thiên tử, bề ngoài thì thiên tài thế gia ở trên cao, nhưng cuối cùng chắc chắn là để phù trì thiên tài hàn môn lên thay thế sự thống trị của thế gia.

Mà làm thế nào để xử lý đám thiên tài thế gia này, đã trở thành vấn đề đau đầu của Hoàng đế Đại Việt, ví dụ như tổ chức họ thành sứ đoàn, gửi đến Âm Nguyệt Hoàng Triều quan sát cuộc thi sinh tử.

Nếu giữa chừng xảy ra vấn đề gì, cái nồi này sẽ trực tiếp úp lên đầu Âm Nguyệt Hoàng Triều, nếu có thể khiến thế gia và Âm Nguyệt Hoàng Triều khai chiến thì càng tốt, hoàng tộc Đại Việt vừa hay ngồi thu lợi ngư ông.

“Gài bẫy các thế gia Đại Việt!?” Trên đầu nhỏ của Tử Diên đầy dấu hỏi, không hiểu Tần Phong đang nói gì.

“Có phải hay không, thử là biết!” Tần Phong khẽ điểm chân xuống đất, phiêu diêu bay ra khỏi Nguyệt Thần Cung, chuẩn bị ép kẻ đứng sau màn này ra mặt, biết đâu đó chính là Thiên Tuyển Chi Tử mà hắn đang tìm.

“Tần Phong, là Tần Phong!!” Bên ngoài Nguyệt Thần Cung lúc này đã chật kín người, thấy Tần Phong ra ngoài liền kích động la hét.

Kể từ khi Tần Phong bảy năm trước thể hiện hình thái hoàn mỹ của mình trước thế nhân, tất cả mọi người đều muốn chiêm ngưỡng phong thái chiến đấu của vị Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu này.

Chỉ tiếc là sau khi Tần Phong trở thành Thần Tử của Nguyệt Thần Cung, hắn chưa bao giờ nhận lời thách đấu của bất kỳ ai.

Hôm nay, hắn đến rồi, hắn đến rồi, hắn bước đi với những bước chân điệu đà!!

“Bái kiến Thần Tử!” Các tiểu thư áo trắng cung kính hành lễ, ánh mắt nhìn Tần Phong rất không bình thường.

Lúc này Tần Phong đã trút bỏ vẻ non nớt của thời niên thiếu, thừa hưởng nhan sắc cao của mẹ mình, đích thực là một mỹ nam tử.

Cộng thêm thiên phú trấn áp vạn cổ, và là người đàn ông duy nhất trong Nguyệt Thần Cung, tuyệt đối là đối tượng YY chung của tất cả nữ đệ tử.

“Tần Phong, cuối cùng ngươi cũng ra rồi!” Chu Đầu phấn khích đến mức suýt phát ra tiếng heo kêu, toàn thân bộc phát ra một luồng năng lượng hùng hậu, hóa thành hình một con heo rừng da đen mỏ nhọn, còn vẫy tay lấy ra một thanh đao mổ lợn nặng trịch.

Ầm một tiếng!!

Đao mổ lợn nặng nề đập xuống đất, sàn nhà xung quanh lập tức nứt vỡ.

Chương 47

Tần Phong mặt đầy vẻ ghét bỏ nói: "Ta còn tưởng là cao thủ lợi hại gì, thì ra chỉ là một tên rác rưởi Linh Vũ tứ trọng." "Linh Vũ tứ trọng thì sao!" Chu Đầu không phục nói: "Ta là môn sinh của Thiên tử, cho dù là Linh Vũ tứ trọng cũng lợi hại hơn Linh Vũ cửu trọng." "Ừm!" Mọi người xung quanh gật đầu đồng ý, cảm thấy Chu Đầu nói có lý.

Nhưng môn sinh Thiên tử như hắn so với Tần Phong, hình như chênh lệch không chỉ một chút, bảy năm trước Tần Phong đã là tu vi Siêu Phàm tam trọng, với thiên phú biến thái của hắn không biết bây giờ đã đạt tới cảnh giới nào.

Nhập Đạo?!

Hay là Thiên Tông trên cả Nhập Đạo!?

"Nói nãy giờ, ngươi tu vi gì!?" Chu Đầu căng thẳng hỏi một câu, đã chuẩn bị sẵn nếu Tần Phong đột phá Nhập Đạo, thì sẽ đầu hàng.

"Siêu Phàm cửu trọng!" Tần Phong kiêu ngạo lớn tiếng tuyên bố, còn không quên khoe ra thực lực của mình.

Hiện trường lập tức im phăng phắc… Tất cả mọi người đều khó tin nhìn Tần Phong, trong lòng càng gào thét như con marmota.

Đậu má!!

Nói là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, nói là trấn áp vạn cổ, sao có thể mới là Siêu Phàm cửu trọng!?

Tính trung bình hơn một năm mới đột phá một tiểu đẳng cấp, những năm nay hắn đã làm gì, không lẽ là ở Nguyệt Thần Cung chìm đắm trong bụi hoa không thể tự thoát ra sao!?

“Ặc…” Chu Đầu tại chỗ sững sờ, không biết Tần Phong lấy đâu ra tự tin, Siêu Phàm cửu trọng mà lại đi chê bai Linh Vũ tứ trọng như hắn.

Tần Phong lại hỏi: “Ngươi muốn đánh thế nào, là đơn đấu, hay là hội đồng!” “Đương nhiên là đơn đấu rồi!” Chu Đầu có chút không hiểu.

“Hiểu rồi!” Tần Phong ra hiệu cho các tiểu thư, ý bảo họ có thể lên đơn đấu với Chu Đầu.

“Phụt!!” Đám đông vây xem tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, trong lòng càng hiện lên một chữ “đù” thật to, hoàn toàn khác với cảnh tượng Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu thể hiện phong thái mà họ tưởng tượng.

Vút!

Vút!

Vút!

Các tiểu thư áo trắng không quan tâm công bằng hay không công bằng, chỉ biết trung thành chấp hành mệnh lệnh của Thần Tử đại nhân, lợi kiếm trong tay lóe lên từng đạo sóng gợn u ám như nước đâm về phía Chu Đầu.

Chu Đầu tức giận nói: “Tần Phong, ngươi vô sỉ, nói là đơn đấu sao lại thành hội đồng!!” “Đúng vậy mà, ngươi một mình đơn đấu với cả đám chúng ta!” Tần Phong mặt đầy vẻ vô tội, còn nhe răng ra, chứng minh mình có liêm sỉ.

Đám đông vây xem hoàn toàn cạn lời, không ngờ Tần Phong lại là loại người này, không có chút gánh nặng hình tượng nào của Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu.

Bốp một tiếng!!

Chu Đầu căn bản không phải là đối thủ của các tiểu thư áo trắng, ba chân bốn cẳng đã bị đánh ngã xuống đất.

“Ta không phục!!” Chu Đầu mặt đầy phẫn nộ.

“Ngươi phục hay không phục thì liên quan gì đến ta!” Tần Phong trợn trắng mắt, cảm thấy người này có vấn đề.

Sau đó lấy ra một cái bàn tính vàng còn lớn hơn của Tiểu Bạch, bắt đầu tính toán cho Chu Đầu, đập hỏng đồ của Nguyệt Thần Cung cần bồi thường bao nhiêu tiền, tổng cộng cần bồi thường 100 vạn linh thạch cực phẩm.

Chu Đầu khó tin nói: “100 vạn?

Còn là linh thạch cực phẩm, tất cả những thứ này cộng lại, căng lắm cũng chỉ 1 khối linh thạch!!” Tần Phong mặt đầy thành thật nói: “Đúng vậy, ta chính là muốn ngươi đền thêm cho ta 99 vạn 9999 khối linh thạch cực phẩm!” Toàn trường lại một lần nữa im phăng phắc.

Đậu má!

Thật là một câu trả lời thành thật!

Khiến họ trong phút chốc không biết nên nói gì!

“Ngươi đây là cướp bóc, ta không có tiền!!” Chu Đầu kịch liệt lên án, vẫn còn ngoan cố chống cự.

“Không có tiền cũng không sao!” Tần Phong cười đầy ẩn ý: “Có thể dùng thân trả nợ…” "Trả bằng thịt!?" Vẻ mặt của đám người Tây Chu trở nên kỳ quặc, không biết có phải là loại "trả bằng thịt" mà bọn họ đang nghĩ đến không.

Rất nhanh sau đó, Tần Phong đã lột sạch quần áo của Chu Đầu, trói y vào một chiếc xe ngựa để diễu phố, trên người còn treo một tấm bảng ghi rõ lai lịch là môn sinh của Thiên Tử nước Đại Việt và thân phận người thừa kế tương lai của thế gia Chu gia. "Tần Phong, ngươi dám sỉ nhục ta như vậy, Chu gia sẽ không tha cho ngươi đâu, bệ hạ cũng sẽ không tha cho ngươi…" Chu Đầu chưa bao giờ phải chịu sự nhục nhã thế này, y liều mạng giãy giụa muốn sống mái với Tần Phong.

Nhưng Tần Phong hoàn toàn không coi lời uy hiếp của y ra gì, còn gõ chiêng gióng trống kéo xe ngựa đi khắp phố rao hàng. "Đi ngang qua đừng bỏ lỡ, trai tráng Đại Việt chính hiệu đây!

Không cần 998, không cần 888, chỉ cần 98 viên linh thạch, là có thể mang về phối giống một lần!" Người trên phố nào đã thấy cảnh tượng thế này bao giờ, lần lượt chạy ra vây xem trai tráng đến từ Đại Việt. "Ây da, môn sinh của Thiên Tử, là thiên kiêu đó!" "Còn là đệ tử thế gia nữa, ghê gớm thật!" "Ta có một người bạn, vẫn luôn muốn có một đứa con khỏe mạnh, tiếc là mãi không mang thai được!" "98 viên không đắt, đáng mua lắm!" "Chứ còn gì nữa, nếu mang thai con trai, còn có thể mang về chia gia sản." "Thần tử của Nguyệt Thần Cung đứng ra bảo đảm, đáng tin cậy!!" "..." Theo thời gian trôi qua, người tụ tập ngày càng đông.

Vì đây là một thế giới mà tiên và phàm chung sống, nên có rất nhiều người không thể tu luyện.

Để cải thiện gen của gia tộc, nhiều phú hào khi gặp được tu sĩ có thiên phú cao cường đều sẽ cầu xin đối phương để lại cho gia tộc một mối tiên duyên, tức là "làm chuyện ấy" với con gái nhà mình.

Đương nhiên chuyện này cũng chỉ giới hạn trong trường hợp con gái nhà người ta đủ xinh đẹp.

Bây giờ Tần Phong công khai ra giá, khiến những phú hào không có con gái xinh đẹp cũng phải động lòng. "Thần tử đại nhân, ngài xem tiểu nữ…" Một phú hào run rẩy hành lễ với Tần Phong, rồi kéo cô con gái nặng hơn hai trăm cân, xấu như Như Hoa của mình ra. "Hít!!" Cả đám người có mặt đều hít một hơi khí lạnh, phàm là người có lương tâm sẽ không đời nào đồng ý. "Ngươi như vậy là hơi quá đáng rồi đấy!" Tần Phong thực sự không thể làm ngơ, y bèn đổi giọng: "Phải thêm tiền!!" "Không vấn đề!" Phú hào kích động gật đầu lia lịa, tỏ ý thêm bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.

Lão vất vả cả đời, tiền kiếm được nhiều đến mấy thì có ích gì, gặp phải tu luyện giả thì chẳng khác nào một con chó không có tôn nghiêm, người ta chỉ cần chìa tay ra là phải ngoan ngoãn dâng tiền lên.

Điều đó cũng khiến lão hiểu ra một đạo lý, chỉ có thực lực mới giữ được tài sản. "Thả ta ra, thả ta ra!!" Chu Đầu liều mạng giãy giụa, tỏ rõ mình thà chết chứ không chịu khuất phục.

Tần Phong thấy Chu Đầu kháng cự như vậy, bèn lên tiếng khuyên nhủ: "Ngươi đừng có cái vẻ mặt đó, đây là cô gái mũm mĩm ta đã chọn lựa kỹ càng cho ngươi đấy, phải biết mũm mĩm mới là cực phẩm." "Mũm mĩm!?" Khóe mắt của tất cả mọi người co giật liên hồi, rất muốn hỏi một câu, lương tâm của ngươi không thấy cắn rứt sao!?

Vì để hoàn thành vụ làm ăn này, hắn lại dám gọi một cô nàng 100 ký là mũm mĩm!

Chương 48

"Tần Phong, ngươi đừng hòng!!" Linh lực toàn thân Chu Đầu tuôn trào, người thường căn bản không thể đến gần. "Cái này…" Phú hào lộ vẻ thất vọng, biết rằng tiên duyên không thể cưỡng cầu. "Đừng lo, ta làm ăn luôn coi trọng chữ tín nhất!" Tần Phong cười tủm tỉm an ủi phú hào, lấy ra một bình ngọc nhỏ, trên đó có ghi mấy chữ to "Heo Nái Cũng Phát Cuồng".

Đây là thứ hắn chế tạo dựa theo công thức trong lúc đọc lướt qua Ao Đột Đại Pháp, có thể tăng tốc độ tu luyện của công pháp này. "Đây là…" Sắc mặt của những người có mặt đều biến đổi dữ dội, sợ hãi vội vàng lùi lại mấy bước.

Mẹ nó!!

Lại là loại mị dược đỉnh cấp trong truyền thuyết, Heo Nái Cũng Phát Cuồng!!

Nghe nói chỉ cần đàn ông dính phải một chút thôi, thì dù là heo nái trong mắt hắn cũng đẹp hơn cả Điêu Thuyền.

Cùng lúc đó, ánh mắt mọi người nhìn Tần Phong cũng hoàn toàn thay đổi, đây đâu phải là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu gì, mà rõ ràng là Hoang Cổ đệ nhất dâm tặc, lại có thể mang theo thứ này bên người.

Tần Phong tỏ vẻ vô tội nói: "Các người có biểu cảm gì vậy, ta thường xuyên hành tẩu giang hồ, mang theo chút đồ phòng thân cũng hợp tình hợp lý mà!" Hợp tình hợp lý cái con khỉ nhà ngươi!

Người đứng đắn ai lại mang theo thứ này đi hành tẩu giang hồ chứ!?

Tất cả mọi người đều trợn trắng mắt, căn bản không tin lời ma quỷ của Tần Phong, chỉ biết rằng Tần Phong tuyệt đối không thể chọc vào, có thực lực, có thiên phú, có bối cảnh thì thôi đi, đằng này còn không biết xấu hổ. "Đa tạ Thần tử đại nhân tác thành…" Cô nàng mập ú xấu như Như Hoa đã phấn khích không chịu nổi, mang theo "Heo Nái Cũng Phát Cuồng" và Chu Đầu về nhà. "Tần Phong, Phong ca, ta cầu xin ngươi, tha cho ta, tha cho ta, một triệu cực phẩm linh thạch ta bồi thường, ta sai rồi, ta sai rồi…" Chu Đầu không còn vẻ kiêu ngạo như trước nữa, khóc lóc van xin Tần Phong tha thứ.

Chỉ là Tần Phong chẳng thèm để ý đến y, hắn đang đợi kẻ chủ mưu sau lưng xuất hiện.

Nếu hắn thực sự giết Chu Đầu, thì sẽ trúng ngay kế của đối phương, không chỉ giúp kẻ đó giải quyết Chu Đầu, một thiên kiêu thế gia, mà còn thành công kéo mối thù của Chu gia về phía mình.

Ngược lại, nếu hắn không giết Chu Đầu mà dùng đủ mọi cách sỉ nhục y, thì kẻ chủ mưu kia sẽ không thể không ra mặt giải cứu, bởi vì bọn họ cùng nhau đi sứ Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Đồng bạn bị sỉ nhục, nào có lý không ra tay giúp đỡ. "Vẫn không có Thiên Tuyển Chi Tử, lẽ nào thật sự là mình nghĩ nhiều rồi!?" Tần Phong nhìn quanh một vòng, nhưng không nhận được thông báo của hệ thống. "Đừng, đừng, ngươi đừng qua đây a!!" Tiếng kêu thảm thiết của Chu Đầu từ trong tiểu viện vọng ra, khiến tất cả mọi người không nhịn được mà mặc niệm cho y ba phút.

Môn sinh của Thiên Tử nước Đại Việt đường đường, thiên kiêu của thế gia, lại bị một phàm nhân xấu như Như Hoa, bị… bị chà đạp, bóng ma tâm lý này e rằng từ nay về sau sẽ không bao giờ chữa lành được. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ sỉ nhục nhân cách người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên, như một lão già biến thái vừa mở khóa được tư thế mới.

Loảng xoảng!!

Một tiếng chiêng đồng trong trẻo vang lên, từ con phố xa xa có một đoàn xe đi tới, xe ngựa to lớn xa hoa, người hầu và hộ vệ đi theo, tất cả đều chứng tỏ thân phận và bối cảnh hùng mạnh của đối phương.

Dẫn đầu là hơn mười nam nữ mặt đầy phẫn nộ, họ mặc trang phục giống hệt Chu Đầu, tức là trang phục chỉ môn sinh của Thiên Tử nước Đại Việt mới được mặc. "Nam Phong công chúa giá đáo!!" Khi xe ngựa dừng lại, hộ vệ hô lên danh hiệu của người tới, tiểu công chúa được hoàng đế Đại Việt yêu thương nhất, Nam Phong công chúa, cũng là đại biểu của sứ đoàn Đại Việt đi sứ Âm Nguyệt Hoàng Triều lần này. "Nam Phong công chúa!?" Tần Phong nhìn chằm chằm vào chiếc xe ngựa xa hoa, có thể cảm nhận rõ ràng bên trong không chỉ có một người, dựa vào hơi thở nặng nề của đối phương để phán đoán thì hẳn là một người đàn ông không lớn tuổi. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử, đẳng cấp Sử Thi!!" Ánh mắt Tần Phong lập tức sáng lên, trái tim nhỏ bé đập nhanh hơn.

Bảy năm rồi!!

Vận mệnh cuối cùng cũng để cho họ gặp nhau!!

Bây giờ có người đứng sau tính kế hắn hay không đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là hắn phải bắt đầu tính kế vị Thiên Tuyển Chi Tử này.

Một giọng nữ lạnh lùng từ trong xe ngựa truyền ra, "Tần Phong, với tư cách là kẻ phản bội của Đại Việt Hoàng Triều chúng ta, ngươi lại dám sỉ nhục môn sinh của Thiên Tử nước Đại Việt như vậy, ngươi đáng tội gì…" "Công chúa Đại Việt, oai thật đấy!" Tần Phong không nhịn được mà chế nhạo: "Ở trên địa bàn của Âm Nguyệt Hoàng Triều, chất vấn Thần tử của Nguyệt Thần Cung, là do ta kiến thức nông cạn, hay là Đại Việt đã chiếm được Âm Nguyệt Hoàng Triều rồi!?" Lời vừa dứt, ánh mắt của đám người Tây Chu lập tức trở nên lạnh lẽo, cũng cảm thấy công chúa Đại Việt quá coi mình là trung tâm rồi.

Ở trên địa bàn của Âm Nguyệt Hoàng Triều bọn họ mà nói ra những lời như vậy, quả thực là không coi Âm Nguyệt Hoàng Triều ra gì. "Hỗn xược!!" Nam Phong công chúa tức giận đến đỏ mặt nói: "Người đâu, chém Tần Phong cho bản công chúa!!" "Vâng!!" Hộ vệ của công chúa đồng loạt rút đao, các thiên kiêu trong sứ đoàn cũng rút vũ khí của mình ra. "Trên địa bàn của ta mà đòi giết ta, ai cho các ngươi sự tự tin đó vậy!" Tần Phong vẫn rất khâm phục các nhân vật chính, đối với đồng đội ngu như heo luôn không rời không bỏ, cũng không đợi hắn mở miệng, từ tám phương phía tây đã xông ra mấy chục vị tiểu tỷ tỷ của Nguyệt Thần Cung bao vây đối phương. "Có kịch hay để xem rồi!!" Đám quần chúng hóng chuyện ở Tây Chu sáng mắt lên, vội vàng lùi lại giữ khoảng cách an toàn để hóng chuyện. "Haiz…" Trong xe ngựa truyền ra một tiếng thở dài của đàn ông, một nam tử mặc hoa phục vén rèm bước ra, chắp tay nói: "Vị này chắc là đệ nhất thiên kiêu lừng danh Tần Phong, Tần huynh nhỉ.

Xin lỗi, công chúa vừa rồi đã lỡ lời, tại hạ Phương Trường, thay mặt công chúa xin lỗi các vị." "Chính là hắn!!" Tần Phong liếc mắt một cái là nhận ra, người này chính là Thiên Tuyển Chi Tử.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm mọt sách của hắn, người này không giống loại nhân vật chính hình người hầu cực phẩm như Lâm Tam, cũng không giống loại nhân vật chính nhiệt huyết truyền cảm hứng như Tần Hạo.

Mà là loại nhân vật chính được hoàng đế sủng ái, không cưới công chúa thì cũng là bồi dưỡng công chúa thành nữ đế.

Điều này cũng khiến hắn càng thêm khẳng định, vụ môn sinh của Thiên Tử là do gã này bày ra, kẻ đứng sau tính kế hắn chính là gã này không sai.

Tần Phong không hề có ý định nể mặt đối phương, bật chế độ cà khịa: "Ta cứ tưởng công chúa Đại Việt là tiết hạnh liệt nữ gì, không ngờ lại là loại tiện nhân giấu đàn ông trong xe ngựa, sinh hoạt không biết liêm sỉ!" "Phụt!!" Cả đám người suýt nữa thì phun ra một ngụm máu tươi, không ngờ Tần Phong thật sự cái gì cũng dám nói.

Lại dám nói công chúa Đại Việt là tiện nhân ngay giữa phố, còn nói ngay trước mặt công chúa mà không hề che giấu. "Ngươi có giỏi thì nói lại lần nữa!!" Nam Phong công chúa nào đã chịu đựng qua sự tức giận này, phẫn nộ bước ra từ xe ngựa.

Phải nói, một thân hoa phục, dung nhan hoa quý, mày như lông vũ biếc, da như tuyết trắng, răng như ngọc trai… quả thực là một tuyệt đại giai nhân.

Hay cho nhà ngươi!

Bao nhiêu năm rồi chưa gặp mỹ nữ cấp bậc này!

Tần Phong trong lòng không thể không cảm thán một câu, ngươi có thể vĩnh viễn tin tưởng vào mắt nhìn của nhân vật chính.

Tần Phong rất nghe lời, mặt đầy chân thành nói: "Ta nói ngươi là tiện nhân đó!" "Hỗn xược!!" Nam Phong công chúa hoàn toàn nổi giận, rút thanh kiếm bên hông ra đâm về phía Tần Phong.

Chỉ là kiếm của nàng còn chưa đâm tới Tần Phong, đã bị các tiểu tỷ tỷ áo trắng của Nguyệt Thần Cung hất văng đi, đồng thời còn có mấy thanh kiếm kề vào cổ nàng.

Chương 49

Dường như chỉ cần Tần Phong ra lệnh một tiếng, họ sẽ không do dự đâm chết nàng. "Hừ, có bản lĩnh thì ngươi giết bản công chúa đi!" Ánh mắt Nam Phong công chúa đầy khinh miệt, căn bản không tin Tần Phong dám giết nàng.

Nàng lần này đại diện cho Đại Việt Hoàng Triều đi sứ Âm Nguyệt Hoàng Triều, nếu Tần Phong dám giết nàng, chính là châm ngòi chiến tranh giữa hai nước, cho dù hắn là Thần tử của Nguyệt Thần Cung cũng vô dụng. "Yêu cầu như vậy, ta thật sự chưa từng thấy!" Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia sát ý, toàn thân cũng dấy lên một luồng kiếm khí sắc bén. "Không ổn!!" Sắc mặt Phương Trường đứng bên cạnh đột nhiên biến đổi, vội vàng vận chuyển linh lực chắn trước mặt Nam Phong công chúa.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm khí vô hình đánh bay Phương Trường, y lùi lại mấy bước mới dừng lại được. "Hắn, hắn làm thật!" Cơ thể Nam Phong công chúa không khỏi run rẩy, vừa rồi có thể cảm nhận rõ ràng sát ý của Tần Phong, nếu không phải Phương Trường dùng thân mình che chắn trước mặt nàng, thì bây giờ nàng e rằng đã bị kiếm khí vô hình của Tần Phong đâm xuyên rồi.

Nhưng tại sao lại như vậy!?

Nàng là công chúa của Đại Việt, là đại biểu của sứ đoàn lần này, Tần Phong sao lại có gan giết nàng!? "Đây là một kẻ không chơi bài theo lẽ thường!" Sắc mặt Phương Trường cũng trở nên ngưng trọng, không thể không bắt đầu xem xét lại Tần Phong.

Y vẫn luôn cho rằng, mình có thể đùa giỡn với người xưa trong lòng bàn tay.

Đúng vậy!

Chính là người xưa!

Y đến từ một tinh cầu tên là Hồng Tinh, sống trong nền văn minh hiện đại, một lần tình cờ xuyên không đến Hoang Cổ.

Mặc dù đây là một thế giới huyền huyễn, nhưng dựa vào kiến thức lý luận tiên tiến mà mình nắm giữ trong nền văn minh hiện đại, y vẫn rất dễ dàng trở thành thủ tịch mưu sĩ của Nam Phong công chúa, còn đề xuất cho hoàng đế Đại Việt phương pháp dùng môn sinh của Thiên Tử để đánh bại các thế gia.

Cứ tưởng mọi chuyện sẽ diễn ra theo dự tính của mình, nhưng ai ngờ lại gặp phải Tần Phong, một kẻ không chơi bài theo lẽ thường.

Dụ dỗ Chu Đầu đến cửa khiêu chiến, để bọn họ có thể mượn dao giết người, đổ tội giá họa, nhưng hắn lại mang Chu Đầu đi bán lấy tiền, ép bọn họ phải ra mặt giải quyết.

Thay mặt Nam Phong công chúa xin lỗi, người bình thường sẽ chọn cách dĩ hòa vi quý.

Nhưng hắn lại trực tiếp bật chế độ cà khịa, còn bất chấp tranh chấp giữa hai nước, dám chém giết công chúa của sứ đoàn Đại Việt ngay giữa phố.

Rốt cuộc nên nói hắn cuồng vọng đến mức không coi ai ra gì, hay là nên nói hắn đã nhìn thấu mọi chuyện!? "Quả nhiên có kẻ không sợ chết!" Ánh mắt Tần Phong sắc như điện, tay phải từ từ đặt lên chuôi kiếm, đối với việc Phương Trường cản trở hắn giết người rất không vui. "Cái gì!" Cơ thể Phương Trường đột nhiên cứng đờ, trong lòng hoảng loạn một cách khó hiểu.

Lúc này y cảm thấy mình giống như Tôn Ngộ Không trong tay

Như Lai, dù có vùng vẫy thế nào cũng khó thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của đối phương. "Đủ rồi!!" Một giọng nói già nua vang lên bên tai mọi người, chỉ thấy một lão giả lúc ẩn lúc hiện từ xa đến gần, ánh mắt nhìn Tần Phong mang theo mệnh lệnh không cho phép nghi ngờ.

Rõ ràng người này chính là cao thủ ẩn mình trong sứ đoàn. "Lão già, ngươi là cái thá gì!" Tần Phong vẫn không hề nể mặt đối phương, ánh mắt sắc lại quát: "Quỳ xuống!!" "Hỗn xược!!" Lão giả tức giận đến đỉnh điểm, trong cơ thể bộc phát ra năng lượng kinh khủng.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm kinh thiên, trực tiếp đánh tan năng lượng mà lão giả ngưng tụ, còn kèm theo một luồng uy áp kinh khủng từ trên trời giáng xuống, đè lão giả đến hộc máu tươi, quỳ rạp trước mặt Tần Phong.

E rằng sắp tới lão không thể bảo vệ Nam Phong công chúa được nữa, chỉ có thể ở nhà ngoan ngoãn dưỡng thương. "Nguyệt Thần, là Nguyệt Thần!!" Đám quần chúng hóng chuyện ở Tây Chu như những tín đồ cuồng nhiệt, vội vàng quỳ xuống đất hướng về phía Nguyệt Thần Cung mà bái lạy.

Lão giả không phục gầm lên: "Nguyệt Thần, đây là đạo đãi khách của Âm Nguyệt Hoàng Triều các người sao!?" Giọng nói lạnh lùng của Nguyệt Thần vang lên trong hư không, "Vậy các ngươi đập phá cổng lớn của Nguyệt Thần Cung ta, đây là đạo làm khách của Đại Việt Hoàng Triều các ngươi sao!?" "Ta…" Lão giả nhất thời cứng họng, không biết nên trả lời thế nào.

Phương Trường vội vàng nói: "Nguyệt Thần đại nhân, hành vi của Chu Đầu là hành vi cá nhân của y, không thể đại diện cho sứ đoàn chúng ta, ta nguyện thay y xin lỗi, gánh chịu mọi bồi thường." "Nếu xin lỗi mà có tác dụng, thì cần nha môn để làm gì!?" Tần Phong ở bên cạnh tiếp tục thêm dầu vào lửa. "Vậy ngươi muốn thế nào!?" Nam Phong công chúa cố nén lửa giận, cũng biết tình thế ép người. "Quỳ xuống!" Ánh mắt Tần Phong nhìn chằm chằm Nam Phong công chúa, giọng nói rất nhẹ nhưng lại ẩn chứa sự không cho phép nghi ngờ… "Ngươi bảo bản công chúa quỳ xuống!!" Nam Phong công chúa tức giận không thể kiềm chế, không ngờ Tần Phong lại cuồng vọng đến vậy.

Nàng là công chúa đường đường của Đại Việt, nào có lý do phải quỳ gối trước Tần gia, huống chi Tần Phong còn là kẻ phản bội của Tần gia, cho dù Tần Phong bây giờ có là Thần tử của Nguyệt Thần Cung cũng không xứng để nàng quỳ. "Hoặc là quỳ, hoặc là chết!" Trong đôi mắt trong veo của Tần Phong tràn đầy hàn ý, tay phải cũng từ từ đặt lên chuôi thanh Trường Không Thần Kiếm của mình, rõ ràng không phải đang đùa với Nam Phong công chúa.

Chỉ cần đối phương dám nói thêm một chữ, hắn sẽ không do dự sử dụng Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

Đặc biệt là dưới sự gia trì của Vô Địch Kiếm Tâm, khi hắn cầm kiếm lên thì trong lòng đã không còn phụ nữ, ngoại trừ những phú bà xinh đẹp, sẵn lòng cho hắn tiền.

Cả sân trong nháy mắt cũng tĩnh lặng không một tiếng động… Cuối cùng cũng cảm nhận được sự bá đạo của Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, hoàn toàn khác với cảm giác bỉ ổi không đáng tin cậy trước đó, lúc này Tần Phong hoàn toàn ở trong trạng thái bạo quân thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Đồng thời, mọi người trong lòng cũng vô cùng mong đợi, dáng vẻ toàn thịnh của Tần Phong.

Với tu vi Siêu Phàm cửu trọng hiện tại của hắn, so với tu vi của các thiên kiêu cùng thời thì chênh lệch quá lớn, ngoài việc thể hiện ra trạng thái toàn thịnh của mình, dường như không còn cách nào khác để chiến thắng. "Ực!" Nam Phong công chúa không nhịn được nuốt nước bọt, có thể cảm nhận rõ ràng áp lực mà Tần Phong mang lại cho nàng đáng sợ đến mức nào.

Tuy nhiên, chuyện này liên quan đến niềm kiêu hãnh của công chúa Đại Việt Hoàng Triều, cũng liên quan đến tôn nghiêm của Đại Việt Hoàng Triều, sao nàng có thể dễ dàng quỳ gối trước Tần Phong được.

Nhưng Tần Phong lại nói rõ ràng như vậy, hoặc là quỳ, hoặc là chết.

Hơn nữa Nguyệt Thần cũng không có ý định ra mặt hòa giải, điều đó có nghĩa là Nguyệt Thần đang dung túng cho Tần Phong làm như vậy.

Phương Trường đứng ra, nghĩa chính ngôn từ nói: "Cho dù là chúng ta có lỗi trước, nhưng ngươi bắt Nam Phong công chúa quỳ xuống xin lỗi cũng quá đáng quá rồi, Nam Phong công chúa đại diện cho thể diện của Đại Việt Hoàng Triều, ngươi sỉ nhục chúng ta như vậy, không sợ gây ra chiến tranh giữa hai bên sao…" Vù vù!!

Lời của Phương Trường còn chưa nói xong, giữa trời đất đã nổi lên một trận gió lạnh.

Keng!

Tần Phong đột nhiên dùng sức nắm chặt chuôi kiếm, thanh Trường Không Thần Kiếm đã bị phong ấn bảy năm như một con rồng hoang vọt ra nửa lưỡi, thế như sấm sét kinh thiên, hàn quang chiếu rọi, khiến tất cả mọi người không nhịn được mà rùng mình một cái.

Chương 50

"Không ổn!!" Đồng tử của Phương Trường đột nhiên co rút lại, không ngờ Tần Phong lại bá đạo đến vậy.

Căn bản không nghe bọn họ lên án ngoại giao, chỉ cần không làm theo lời hắn nói, là lập tức rút kiếm khai chiến.

Đối mặt với sự tồn tại đáng sợ đã lĩnh ngộ được Vô Địch Kiếm Tâm như Tần Phong, Phương Trường không dám có chút sơ suất, trực tiếp dùng ra thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất của mình, chỉ thấy toàn thân y ngưng tụ ra một cái chuông vàng lớn.

Phật môn, Kim Chung Tráo!!

Đây là một môn thần kỹ phòng ngự thượng cổ mà y vô tình có được, nếu có thể lĩnh ngộ hoàn toàn, hình thái cuối cùng sẽ là Bất Diệt Kim Thân, y tin rằng chiêu này chặn được công kích của Siêu Phàm cửu trọng vẫn không có vấn đề gì.

Phật gia à?!

Ta đây là Nho gia!

Khổng Tử viết: Ngô vị kiến cương giả (Ta chưa từng thấy ai có thân thể cứng đến mức ta đánh không vỡ).

Tần Phong khóe miệng khẽ nhếch lên, kiếm quang tuốt ra nửa lưỡi lao về phía Kim Chung Tráo.

Bành!

Kim Chung Tráo quanh người Phương Trường trong nháy mắt vỡ tan, như thể bị một đòn nặng, cơ thể bị hất văng xuống đất.

Nửa kiếm thu về vỏ, hàn khí tan biến.

Cả con phố trong nháy mắt tĩnh lặng không một tiếng động, vạt áo tung bay theo gió.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì!?

Bọn họ còn chưa cảm thấy bắt đầu, Tần Phong đã kết thúc rồi. "Sao có thể!!" Phương Trường trừng lớn mắt khó tin nhìn Tần Phong, không thể tin được Tần Phong chỉ rút ra nửa kiếm đã phá được Phật môn Kim Chung Tráo mà y vẫn luôn tự hào. "Phương Trường, ngươi không sao chứ!" Nam Phong công chúa hoảng hốt tiến lên xem xét, xác nhận không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm. "Hai người này quả nhiên có gian tình!" Tần Phong khẽ híp mắt, biết phải đối phó với Phương Trường như thế nào rồi. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đánh Thiên Tuyển Chi Tử bị thương nặng, nhận được 5000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ phá vỡ kế hoạch của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ ngăn cản Thiên Tuyển Chi Tử ra vẻ, nhận được 5000 điểm phản diện!" "Cuối cùng cũng có một khoản điểm phản diện lớn rồi!" Tần Phong kích động đến mức suýt rơi nước mắt, hắn đã bảy năm rồi chưa thấy nhiều điểm phản diện như vậy. "Khiêm tốn, khiêm tốn, hình tượng nam thần không thể hủy!" Nội tâm Tần Phong tuy kích động muốn chết, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra lạnh lùng cool ngầu.

Khiến các tiểu tỷ tỷ của Nguyệt Thần Cung mắt long lanh trái tim, chỉ muốn hét lớn với cả thế giới, đây là Thần tử đại nhân nhà bọn họ, chính mình đã nhìn hắn lớn lên từng chút một. "Tần Phong, ngươi quá đáng lắm rồi, chúng ta là sứ đoàn Đại Việt…" Các thiên kiêu khác trong sứ đoàn cũng tức giận không thể kiềm chế, không ngờ Tần Phong lại bá đạo đến mức này. "Hoặc là quỳ, hoặc là chết!" Tần Phong vẫn không nói nhiều lời thừa thãi, tay lại đặt lên chuôi kiếm.

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được sát khí của Tần

Phong lúc này càng nồng đậm hơn, nếu có ai dám nói thêm một chữ "không", thì sẽ không còn là nửa kiếm tuốt vỏ nữa, mà là được chứng kiến Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật thực sự. "Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, danh bất hư truyền!!" Đám quần chúng hóng chuyện ở Tây Chu kích động đến toàn thân run rẩy, không ngờ Tần Phong với tu vi Siêu Phàm cửu trọng lại mạnh mẽ đến vậy.

Trong lòng cũng không nhịn được mà điên cuồng gào thét: Sứ đoàn Đại Việt nhất định phải có tôn nghiêm mà đứng, bọn họ tuyệt đối không tin Tần Phong thật sự dám rút kiếm. "Công chúa thân thể ngàn vàng, sao có thể quỳ ngươi, ta thay nàng quỳ!" Phương Trường với vẻ mặt trung dũng thay Nam Phong công chúa quỳ xuống trước mặt Tần Phong, trong ánh mắt còn lộ ra tinh thần bất khuất không quỳ trời, không quỳ đất của người hiện đại.

Hết cách rồi!

Y đã nhìn ra hôm nay Tần Phong sẽ không chịu bỏ qua, mà bọn họ hiện tại lại đang ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, cho dù y có không ít con bài tẩy chưa dùng, cũng tuyệt đối không đấu lại được Nguyệt Thần đang âm thầm chống lưng cho Tần Phong. "Phương Trường!!" Nam Phong công chúa cảm động đến rơi nước mắt, trong lòng đối với Tần Phong hận thù +99999… "Đinh đong, chúc mừng túc chủ ép Thiên Tuyển Chi Tử quỳ xuống, nhận được 10 vạn điểm phản diện!!" "Biết co biết duỗi, không phải là loại Thiên Tuyển Chi Tử nhiệt huyết, mà là loại Thiên Tuyển Chi Tử trí mưu!" Tần Phong khẽ híp mắt, trong lòng càng thêm cảnh giác với Phương Trường.

Không sợ Thiên Tuyển Chi Tử chơi trò nhiệt huyết với mình, chỉ sợ nhân vật chính làm lão lục đâm sau lưng.

Ngay khi Tần Phong còn định tiếp tục gây chuyện, một giọng nói uy nghiêm như đến từ thời viễn cổ vang lên. "Trò hề nên kết thúc rồi, Nam Phong công chúa quản cho tốt thành viên sứ đoàn của ngươi, nếu còn có kẻ không hiểu quy củ, thì đừng trách bản đế không khách khí." Bản đế!!

Ngắn gọn hai chữ khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, lại là Lục Đạo Đế Quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều, người chỉ dùng một trăm năm đã đưa Âm Nguyệt Hoàng Triều bước vào thời kỳ huy hoàng. "Bái kiến Đế Quân!!" Tất cả mọi người lần lượt quỳ xuống bái lạy, ánh mắt cuồng nhiệt như những tín đồ cuồng tín. "Lục Đạo Đế Quân!" Tần Phong đã sớm nghe qua về người này, chỉ là vẫn luôn không có duyên gặp mặt.

Nhưng y mạnh thì mạnh, cản trở mình làm ăn, chính là y không đúng rồi.

Nghĩ đến đây, Tần Phong lôi ra một cuốn sổ nhỏ, ghi chép lại, ngày tháng năm nào đó, Lục Đạo Đế Quân cản trở mình làm ăn, cần bồi thường một triệu cực phẩm linh thạch. "Chúng ta đi!" Nam Phong công chúa tức giận liếc Tần Phong một cái, lên xe ngựa dẫn người trở về Dịch quán Ngoại sứ.

Đồng thời, cũng có mấy môn sinh của Thiên Tử nước Đại Việt nhanh chóng xông vào tiểu viện, giải cứu đồng bạn Chu Đầu ra, chỉ là lúc này y quần áo xốc xếch, ánh mắt đờ đẫn, một bộ dạng bị đả kích nặng nề, không còn tha thiết sống. "Ai da mẹ ơi, tàn nhẫn quá!" Đám hóng chuyện ở Tây Chu không ngừng lắc đầu tiếc nuối, không dám tưởng tượng đến cảnh tượng bị chà đạp đó… "Tần Phong chết tiệt, bản công chúa nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh!!" Sau khi Nam Phong công chúa trở về Dịch quán Ngoại sứ, tức giận đến mức thấy cái gì đập cái đó, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng chịu qua sự uất ức này, cũng chưa từng chịu qua sự sỉ nhục này. "Là ta đã xem thường Tần Phong, không ngờ hắn lại cuồng vọng đến vậy!" Phương Trường ở bên cạnh cũng lửa giận ngút trời, nhưng lại cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Y đang tổng kết nguyên nhân thất bại… Cứ tưởng Tần Phong ngay cả Chí Tôn Cốt của em trai ruột cũng dám đào, đối mặt với Chu Đầu đến cửa khiêu khích nhất định sẽ không do dự mà chém.

Nếu có thể chết thêm mấy thiên kiêu thế gia nữa thì càng tốt, vừa hay sau khi trở về có thể quang minh chính đại đề bạt mấy thiên kiêu hàn môn, từ đó mượn dao giết người, đổ tội giá họa, châm ngòi hận thù của các thế gia đối với Tần Phong.

Nhưng điều khiến y không ngờ tới là, Tần Phong lúc nên cuồng vọng thì không cuồng vọng, lúc không nên cuồng vọng thì lại cuồng vọng vô biên, ngay cả công chúa của sứ đoàn Đại Việt cũng dám giết ngay giữa phố, là điều y không lường trước được. "Bây giờ làm sao đây!?" Sau khi Nam Phong công chúa bình tĩnh lại, mở miệng hỏi tiếp theo nên làm gì.

Kể từ bảy năm trước khi Tần Phong thể hiện ra trạng thái toàn thịnh, phụ hoàng của nàng đã đêm không thể ngủ, lo lắng Tần Phong trưởng thành sẽ giúp Âm Nguyệt Hoàng Triều tiêu diệt Đại Việt Hoàng Triều.

Cho nên nhiệm vụ của nàng lần này đi sứ Âm Nguyệt Hoàng Triều, ngoài việc làm suy yếu thực lực của các thế gia, còn muốn nhân cơ hội giết Tần Phong, tăng thêm trọng lượng của mình trong lòng phụ hoàng.

Chỉ là Tần Phong rất ít khi rời khỏi Nguyệt Thần Cung, ra ngoài còn có những tiểu tỷ tỷ kia bảo vệ, hơn nữa còn có Nguyệt Thần luôn chú ý đến hắn, muốn giết hắn ở Âm Nguyệt Hoàng Triều quả thực khó hơn lên trời.

Phương Trường trầm mặc một lúc, mới nói: "Nghe nói, Tần Phong sẽ tham gia cuộc thi sinh tử đào thải." "Không được!" Nam

Phong công chúa không nghĩ ngợi mà từ chối ngay.

Chương 51

Trong cuộc thi sinh tử đào thải quả thực có thể quang minh chính đại giết chết Tần Phong, Lục Đạo Đế Quân đối mặt với cơ hội làm suy yếu Đại Việt bọn họ, cũng sẽ vui vẻ đồng ý cho môn sinh của Thiên Tử tham gia.

Nhưng hôm nay nàng đã tận mắt cảm nhận được sự mạnh mẽ của Tần Phong, tuyệt đối đáng sợ đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Hơn nữa, người tham gia không chỉ có Tần Phong, mà còn có hàng ngàn vạn tu luyện giả, mỗi người đều cần phải sinh tử đấu tranh mới được. "Chuyện thi sinh tử đào thải sau này hãy nói!" Phương Trường chuyển chủ đề: "Trước khi đến Âm Nguyệt Hoàng Triều đi sứ, ta còn để lại một con bài tẩy, có thể ly gián Tần gia và Thiên Tâm Chi Thành." "Ngươi nói là…" Nam Phong công chúa dường như nghĩ đến điều gì, lộ ra một nụ cười tâm ý tương thông.

Ngoài việc sử dụng môn sinh của Thiên Tử để tính kế các thế gia, Phương Trường còn đang tìm mọi cách ly gián quan hệ giữa các thế gia, trải qua bảy năm mưu hoạch, giữa các thế gia đã xuất hiện vết nứt. ……… Tần gia.

Tiểu công chúa của Thiên Tâm Chi Thành, Lâm Tâm Nhi dẫn một đám cao thủ đến bái phỏng, chính xác là đến Tần gia để từ hôn.

Bảy năm trước, cha nàng là Lâm Hào sở dĩ gả nàng cho Tần Hạo, hoàn toàn là vì y sở hữu Chí Tôn Cốt, cha là gia chủ Tần gia, mẹ là cựu thánh nữ của Thái Bạch Tiên Sơn, anh trai sở hữu Đại Đế Chi Tư.

Nhưng bây giờ Chí Tôn Cốt của y đã bị đào, vị trí gia chủ của cha y cũng bị tước đoạt, anh trai còn phản bội chạy đến Âm Nguyệt

Hoàng Triều, bản thân y bảy năm qua tu vi cũng bình bình không có gì nổi bật.

Ngược lại, nàng là tiểu công chúa của Thiên Tâm Chi Thành, còn trở thành môn sinh của Thiên Tử, sao có thể cam tâm gả cho một phế vật như Tần Hạo.

Cuối cùng dưới sự truyền bá có ý đồ lâu dài của Phương Trường, phụ nữ phải tự mình nắm giữ hạnh phúc, phải theo đuổi tình yêu của riêng mình.

Thế là nàng đã không báo cáo với cha mình là Lâm Hào, dẫn theo một đám cao thủ hoàng gia đến Tần gia từ hôn. "Từ hôn!!" Sắc mặt Thạch Trung Ngọc trong nháy mắt trở nên âm trầm, suýt nữa không khống chế được hồng hoang chi lực của mình.

Đối với thế gia mà nói, thể diện quan trọng hơn bất cứ thứ gì, huống chi còn bị nhà gái đích thân đến cửa từ hôn, quả thực là đang tát thẳng vào mặt Tần gia bọn họ.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này Tần gia bọn họ còn làm sao lăn lộn trong giới thế gia được.

Hơn nữa, con trai bà là Tần Hạo cũng không phải thật sự bị phế, chỉ là vì để Tần gia càng thêm hùng mạnh, mà không thể không nhẫn nhịn và hy sinh. "Không sai, từ hôn!" Lâm Tâm Nhi không hề sợ hãi.

Trước kia chỉ có Thiên Tâm Chi Thành của bọn họ có lẽ sẽ e dè sự hùng mạnh của Tần gia, nhưng bây giờ nàng là môn sinh của Thiên Tử, sau lưng còn có hoàng tộc chống lưng, hai thế lực lớn cộng lại căn bản không cần phải sợ Tần gia. "Hỗn xược!!" Thạch Trung Ngọc tức giận đập bàn đứng dậy, khí tức cuồn cuộn như sóng dữ tuôn ra. "Không ổn!!" Một đám cao thủ hoàng gia sắc mặt đột nhiên biến đổi, vội vàng che chắn Lâm Tâm Nhi ở phía sau.

Nhưng thực lực của Thạch Trung Ngọc quá mạnh, cho dù bọn họ liên thủ cũng khó mà chống cự. "Bây giờ phải làm sao?!" Trên mặt Lâm Tâm Nhi lộ ra một tia hoảng sợ, đối với cục diện này rõ ràng không hề lường trước được.

Ngay lúc này, một giọng nói non nớt mà kiên nghị vang lên, "Phụ thân, hôn sự của con có thể để con tự mình quyết định được không!?" Mọi người nhìn ra ngoài đại điện, thấy một thiếu niên mày kiếm mắt sáng, thân hình thẳng tắp, cơ bắp nổi lên, đã có những đặc trưng của một hung thú hình người, trong ánh mắt còn có sự kiên nghị mà người thường không thể tưởng tượng được.

Y chính là Tần Hạo, năm nay 12 tuổi.

Rõ ràng trong bảy năm này, y đã trưởng thành rất nhiều, đặc biệt là tâm tính, đối mặt với việc từ hôn cũng không hề có chút gợn sóng. "Hạo nhi, sao con lại đến đây!?" Thạch Trung Ngọc thu lại uy áp của mình, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ đau lòng.

Hai đứa con trai của bà đều là những người khổ mệnh, con trai lớn vì gia tộc mà mang tiếng xấu một mình bôn ba ở nước khác, con trai nhỏ chịu đựng nỗi đau thể xác, mỗi ngày chịu đựng sự tu luyện mà người thường không thể tưởng tượng được, bây giờ còn bị nhà gái đến cửa từ hôn sỉ nhục.

Mà bà với tư cách là một người cha, lại không thể làm gì được.

Tần Hạo nhìn chằm chằm Lâm Tâm Nhi, giọng nói bình thản: "Ta nhớ anh trai ta lúc nhỏ có nói với ta một câu, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo, ta bây giờ tuy đã phế, nhưng không có nghĩa là ta sẽ không quật khởi lần nữa." "Vậy sao!?" Lâm Tâm Nhi bị cảnh tượng vừa rồi dọa sợ, cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Vậy được, ba năm sau chúng ta quyết chiến ở đế đô, nếu ngươi thua, thì sẽ công khai hủy bỏ hôn ước, được không!?" "Muốn hủy bỏ hôn ước cần gì phải phiền phức như vậy!" Tần Hạo đi thẳng đến bàn, viết một phong hưu thư gọn gàng dứt khoát. "Ngươi, ngươi dám bỏ ta!!" Lâm Tâm Nhi khó tin trừng lớn mắt, nghiêm trọng nghi ngờ mình đang nằm mơ chưa tỉnh.

Với hoàn cảnh cậu không thương, mợ không yêu của Tần Hạo hiện tại, y lại có gan bỏ nàng, vị tiểu công chúa của Thiên Tâm Chi Thành.

Chẳng lẽ y không biết giá trị lợi dụng duy nhất của mình ở Tần gia, chính là có hôn ước với nàng, vị tiểu công chúa của Thiên Tâm Chi Thành sao!? "Ba năm sau, chúng ta gặp lại ở đế đô!" Ánh mắt Tần Hạo sáng rực, không sợ bất kỳ khiêu chiến nào. "Hạo nhi!" Thạch Trung Ngọc kích động đến mức nước mắt lưng tròng, biết rằng vô địch chi tâm của lão nhị đã thành, tiếp theo chính là phá rồi lập, lại lên ngôi vị Chí Tôn.

Điều đó cũng khiến bà không khỏi nhớ đến lão đại Tần Phong, không biết một mình ở ngoài có bị ai bắt nạt không. ……… Nguyệt Thần Cung. "Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa!" Tần Phong không hề có chút áp lực nào trước kỳ thi lớn, đang dạy các tiểu tỷ tỷ nhảy vũ điệu otaku cổ trang.

Ngay lúc này, có tiểu tỷ tỷ mang đến một phần tình báo, liên quan đến chuyện em trai hắn bị từ hôn. "Phụt, từ hôn!?" Tần Phong suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, tỏ vẻ cốt truyện này quá quen thuộc rồi.

Chỉ là nhị đệ của hắn không phải đã bị hắn đào Chí Tôn Cốt rồi sao, sao lại còn mọc ra kịch bản từ hôn nữa, còn cộng dồn buff hay gì!?

Hơn nữa, hắn nói câu "ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo" từ khi nào, rõ ràng hắn nói là "ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, người chết là lớn nhất" cơ mà… "Tức chết nữ thần ta rồi!" Thấy Tần Phong ngắm các tiểu thư nhảy múa, Tử Diên tức đến phồng cả má.

Còn có con thỏ Tiểu Bạch kia, sau khi được Tần Phong cho hai củ cà rốt, cũng vui vẻ nhảy múa cùng các tiểu thư, ôm cà rốt, vẫy cái đuôi ngắn cũn cỡn, lắc lắc đôi tai thỏ, đúng là chủ nào tớ nấy. "Đứa trẻ này không lẽ thích Tần Phong thật rồi chứ!?" Nguyệt Thần xuất hiện bên cạnh, có chút lo lắng nhìn Tử Diên.

Trước đây Tần Phong còn nhỏ, nàng không quá để ý, chỉ nghĩ Tử Diên thích cậu em trai nhỏ này, nhưng xem ra bây giờ là thích thật rồi.

Đối với thiên phú của Tần Phong, nàng chưa bao giờ nghi ngờ, cũng tin chắc Tần Phong có thể mang lại vinh quang vô thượng cho Nguyệt Thần Cung, nhưng lại không dám tán đồng nhân phẩm của hắn.

Một kẻ vì sức mạnh mà đến cả Chí Tôn Cốt của em ruột cũng dám đào, nhân phẩm có thể tốt đến đâu được, thực sự không phải là người xứng đôi vừa lứa.

Lúc này — Trong cung điện của Lục Đạo Đế Quân tại Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Nam Phong công chúa đặc biệt đến bái kiến Lục Đạo Đế Quân, muốn tham gia cuộc thi Sinh Tử Đào Thái của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Ban đầu, sau khi chứng kiến sự khủng bố của Tần Phong, nàng không định tham gia cuộc thi nguy hiểm đến tính mạng này.

Nhưng nghĩ lại, nếu nàng giương cao khẩu hiệu gột rửa sỉ nhục cho Đại Việt, dẫn đầu tham gia cuộc thi Sinh Tử Đào Thái, các thiên kiêu thế gia đi cùng chắc chắn cũng sẽ nối gót tham gia.

Chương 52

Nếu chết vài người thì vừa hay hoàn thành chỉ tiêu, nếu thắng thì vừa hay gột rửa sỉ nhục, còn có thể củng cố địa vị của nàng trong lòng phụ hoàng và tầm ảnh hưởng trong triều đình văn võ, tạo thanh thế cho việc lên ngôi sau này.

Thắng hay thua nàng đều có lợi, cớ sao lại không làm chứ!? "Phái đoàn sứ thần Đại Việt muốn tham gia cuộc thi Sinh Tử Đào Thái ư!?" Lục Đạo Đế Quân sau khi biết tin cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên.

Đại Việt Hoàng Triều phái các thiên tử môn sinh làm sứ đoàn đến thăm, mục đích là để thể hiện thực lực của mình, coi như một thủ đoạn phô diễn cơ bắp, mà tham gia cuộc thi Sinh Tử Đào Thái chính là cách trực tiếp nhất. "Được thôi!" Lục Đạo Đế Quân không chút do dự, gật đầu đồng ý cho đối phương tham gia.

Là người đứng đầu Âm Nguyệt Hoàng Triều, ông ta tự nhiên có lòng tin tuyệt đối vào thiên kiêu của mình, không sợ bất kỳ thách thức nào, lại còn có thể quang minh chính đại diệt vài tên thiên tử môn sinh của Đại Việt, có thể nói là đúng ý của hắn. "Đa tạ Đế quân!" Hai bên cười rất vui vẻ, hợp tác vô cùng thuận lợi.

Mà các thiên kiêu thế gia trong đám thiên tử môn sinh của Đại Việt hoàn toàn không ý thức được mình đã bị bán, vẫn còn đang xoa tay mài ngón chuẩn bị đè Tần Phong xuống đất mà chà đạp.

Chẳng mấy chốc — Việc đăng ký tham gia cuộc thi Sinh Tử Đào Thái của Âm Nguyệt Hoàng Triều đã bắt đầu.

Vì tỷ lệ tử vong đặc biệt cao, nên cuộc thi áp dụng hình thức đăng ký tự nguyện, không hề có chuyện ép buộc.

Nhưng dù đã đăng ký, cũng chưa chắc được tham gia, trước đó còn cần phải qua một vòng tuyển chọn để chứng minh mình có đủ năng lực.

Âm Nguyệt Hoàng Triều cần những thiên kiêu thực sự, chứ không phải những kẻ làm bia đỡ đạn vì nhiệt huyết bốc đồng.

Cũng chính vì số người tham gia hàng năm rất đông, nên Âm Nguyệt Hoàng Triều đã chia ra hàng vạn chiến khu, mỗi chiến khu sẽ chọn ra 10 đại diện tham gia, cuối cùng từ hơn 10 vạn người này dùng thủ đoạn nuôi cổ trùng để chọn ra 1000 người để bồi dưỡng trọng điểm.

Nếu là thiên kiêu có năng lực đặc biệt xuất chúng, còn có cơ hội được phong làm Thánh Tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, tương đương với hoàng tử của Đại Việt Hoàng Triều, tương lai có cơ hội kế thừa ngôi vị Đế Quân, trở thành người nắm thực quyền của Âm Nguyệt Hoàng Triều. "Thánh Tử?

Sao ta cứ cảm thấy không cao quý bằng Thần Tử của ta nhỉ?!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, bị Tử Diên kéo đến đây đăng ký.

Cho dù hiện tại hắn là Thần Tử cao quý của Nguyệt Thần Cung, cũng không có chút đặc quyền nào, vẫn phải tham gia vòng tuyển chọn để giành tư cách thi đấu.

Tử Diên kiêu ngạo hất cằm nói: "Đương nhiên rồi, ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, Nguyệt Thần là tồn tại như thần hộ mệnh, Nữ Thần lại là người kế thừa Nguyệt Thần tương lai, Thánh Tử chẳng qua chỉ là một hoàng tử mà thôi, sao có thể so sánh với Thần Tử và Nữ Thần của Nguyệt Thần Cung chúng ta được." "Hả!?" Tần Phong đầu đầy dấu hỏi, hoàn toàn mông lung.

Nếu thân phận Thần Tử của hắn tôn quý như vậy, tại sao lại phải đi tham gia cuộc thi Sinh Tử Đào Thái để tranh giành ngôi vị Thánh Tử chứ?!

Đây chẳng phải là tự hạ thấp thân phận sao!? "Đúng là đồ ngốc!" Tử Diên lén nhìn Tần Phong một cái, má ửng hồng nói: "Sau này ngươi làm Đế Quân, ta làm Nguyệt Thần, người nhà mình đóng cửa bảo nhau cũng tiện hơn." "Thỏ ta hiểu rồi!!" Tiểu Bạch ngồi trên vai Tần Phong đột nhiên la lên: "Cái này gọi là bè phái làm bậy, đồng lưu hợp ô, quan quan tương hộ!" "Đây toàn là những lời lẽ hổ lang gì vậy!" Tử Diên tức đến trợn trắng mắt, không khí phấn hồng cứ thế bị phá hỏng.

Ngay lúc này — Nơi đăng ký vang lên một tràng kinh hô, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Tần Phong. "Mau nhìn kìa, là Tần Phong của Nguyệt Thần Cung, hắn cũng muốn tham gia sao!?" "Ta nhớ hắn mới mười lăm tuổi, nhỏ quá rồi!?" "Cuộc thi Sinh Tử Đào Thái giới hạn tuổi không quá 25, mười lăm tuổi chênh lệch quá lớn." "Nghe nói năm nay chỉ riêng Nhập Đạo cảnh đã có hơn nghìn người, tu vi Siêu Phàm cửu trọng của hắn căn bản không đủ xem." "Tuổi tác không có ưu thế, tu vi cũng không có ưu thế, vội vàng quá rồi." "Nên đợi khóa sau mới đúng, mười năm nữa hắn vừa tròn 25 tuổi, hạng nhất không phải hắn thì là ai." "Tuổi nhỏ, tu vi thấp, không có nghĩa là Tần Phong yếu, quên đi sự khủng bố của cú vung nửa kiếm mấy hôm trước rồi sao." "Danh bất hư truyền, đây chính là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ đấy." "………" Nhiều người tại hiện trường sau khi thấy Tần Phong đăng ký, liền lũ lượt kéo đến các chiến trường khác ghi danh.

Người có danh, cây có bóng, trạng thái hoàn chỉnh của Tần Phong thực sự quá đáng sợ, không có mấy người muốn gặp phải con quái vật này trong vòng tuyển chọn.

Cũng có người không tin vào tà ma, muốn đối đầu trực diện với

Tần Phong.

Dù sao tham gia cuộc thi Sinh Tử Đào Thái đều là những người trẻ dưới 25 tuổi, tinh thần nhiệt huyết tuổi trẻ khiến họ có ảo giác trời là số một, ta là số hai, mạng của ta do ta không do trời.

Chỉ khi đến tuổi trung niên, họ mới nhận ra mình chỉ đến nhân gian cho đủ số. *Keng!!* Một tiếng chiêng đồng trong trẻo vang lên, xe ngựa xa hoa của Nam Phong công chúa chậm rãi tiến đến, đi cùng còn có mười mấy thiên tử môn sinh trong sứ đoàn, chỉ không thấy bóng dáng của vị Chu Đầu kia. "Bọn họ đến làm gì!?" Tử Diên nghi hoặc nói. "Chúng ta đến để đăng ký!" Nam Phong công chúa hôm nay không mặc y phục lộng lẫy, mà thay bằng một bộ võ phục gọn gàng. "Chúng ta đến để gột rửa sỉ nhục!" Các thiên kiêu thế gia cũng đồng thanh hô lớn, ánh mắt muốn giết người không thể che giấu.

Nhất là khi nghĩ đến bộ dạng thê thảm của Chu Đầu sau khi bị hành hạ, lòng căm hận của họ đối với Tần Phong lại dâng lên tột độ, các thiên kiêu thế gia vinh cùng vinh, nhục cùng nhục. "Bị người ta dùng làm súng mà còn ở đây ra vẻ!" Tần Phong không nhịn được thầm chửi trong lòng, nhận ra đám thiên kiêu thế gia này vẫn còn quá non.

Bị Nam Phong công chúa lừa vài ba câu đã nhiệt huyết dâng trào, chẳng lẽ họ không biết Nam Phong công chúa có thể nhận thua và rút lui bất cứ lúc nào sao!?

Nhưng khi thấy Phương Trường cũng tham gia, hắn lập tức cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực. *Keng!!* Một tiếng chiêng đồng vang dội vang lên, khiến hiện trường lập tức im lặng. "Đăng ký kết thúc, vòng tuyển chọn chính thức bắt đầu!" Một nam tử áo đen mặt mày lạnh lùng lơ lửng trên không, bấm một pháp quyết rồi chỉ mạnh xuống mặt đất bên dưới. *Ầm ầm ầm!!* Đại địa bắt đầu rung chuyển dữ dội, mấy trăm lôi đài từ từ trồi lên khỏi mặt đất. "Vòng tuyển chọn bắt đầu rồi!" Vô số tu luyện giả từ bốn phương tám hướng đổ về xem trận, có người chân đạp phi kiếm lơ lửng giữa không trung, có người đáp xuống mái nhà và cây cối xung quanh, còn có người sử dụng pháp thuật chiếu hình ảnh ra xa ngàn dặm, giống như đang phát sóng trực tiếp tại hiện trường.

Chẳng mấy chốc — Hàng nghìn thí sinh tiến vào khu vực lôi đài, bắt đầu rút số để phân chia lôi đài. "Sao có ít người vậy!?" Nam tử áo đen nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong đang đứng trên lôi đài.

Mọi năm vòng tuyển chọn ở chiến khu này đều có mấy vạn người tham gia, nhưng vì có Tần Phong và các thiên tử môn sinh của Đại Việt, nên số người chưa bằng một phần mười so với trước đây.

Dù sao các thiên tử môn sinh của Đại Việt đều là thiên kiêu thế gia, thực lực tuyệt đối không cần nghi ngờ.

Những người ở lại cũng đều đang đánh cược vào vận may, cược rằng mình sẽ không gặp phải Tần Phong và các thiên tử môn sinh, một khi gặp phải sẽ dứt khoát chọn nhận thua. "Ta nhận thua!!" Tần Phong hoàn toàn cạn lời, đây đã là người thứ tám rồi.

Người khác lên đài đánh qua đánh lại, hắn lên đài còn chưa kịp động đậy đã thắng liên tiếp tám trận, trực tiếp tiến vào vòng mười sáu người.

Hình như ông trời đã nghe thấy lời cầu nguyện của Tần Phong, trận thứ chín hắn gặp một thiếu niên tên là Vương Bằng.

Y là thiên tử môn sinh đến từ Đại Việt, không giống những người khác chọn nhận thua, vừa lên đài đã cầm gậy sắt đâm về phía Tần Phong. "Không hổ là thiên tử môn sinh, cây gậy sắt này thật là mạnh mẽ!" Tần Phong có thể cảm nhận rõ ràng cây côn này chứa đầy sức mạnh, thân hình nhanh như quỷ mị né tránh, còn không quên ném mấy cây kim bạc ám khí về phía đối phương. "Bỉ ổi!" Vương Bằng ánh mắt đầy khinh bỉ, không ngờ Tần Phong lại dùng ám khí.

Chương 53

Không kịp né tránh, y trực tiếp giơ cánh tay lên đỡ, mấy cây kim bạc cứ thế găm vào cánh tay y, không gây ra thương tích gì lớn. "Ngươi thua rồi!" Tần Phong thản nhiên nói. "Thua rồi?

Ngươi hạ độc!!" Vương Bằng sắc mặt biến đổi, vội vàng rút kim bạc ra kiểm tra. "Ta là quân tử chính trực, sao có thể hạ độc được chứ!" Tần Phong nghiêm túc nói. "Phù phù……" Vương Bằng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không có độc là được.

Nhưng câu nói tiếp theo của Tần Phong khiến y tức muốn chửi thề, "Ta hạ mị dược, loại mà heo nái cũng phát cuồng……" "Phụt!!" Toàn bộ khán giả tại hiện trường phun nước, không ngờ Tần Phong lại làm ra chuyện này.

Đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ đường đường, rõ ràng có thể dùng thực lực đánh bại đối phương, lại cứ thích dùng những thủ đoạn hạ cấp.

Đạo đức ở đâu!

Tôn nghiêm ở đâu!

Công thức ở đâu!

Họ muốn dùng ánh mắt phê phán để lên án kịch liệt loại thuốc này. ……… "Cái gì?

Heo nái cũng phát cuồng!!" Vương Bằng sợ đến xanh cả mặt, trong đầu bất giác hiện lên cảnh tượng người bạn đồng hành Chu Đầu lúc được cứu ra, ánh mắt đờ đẫn, y phục xộc xệch, vẻ mặt không còn luyến tiếc gì cuộc sống. "Trọng tài, ta kháng nghị!!" Vương Bằng vội vàng giơ tay khiếu nại với trọng tài, tố cáo Tần Phong sử dụng thủ đoạn hạ lưu trong thi đấu.

Nam tử áo đen lơ lửng trên không, nhíu mày nói: "Tần Phong của Nguyệt Thần Cung, cuộc thi Sinh Tử Đào Thái là một nơi không có quy tắc, tất cả đều là vì để sống sót, ở đó ngươi có thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào để giành chiến thắng, nhưng đây là vòng tuyển chọn, coi trọng công bằng chính trực." "Hiểu rồi, ta sẽ giúp hắn giải độc ngay!" Tần Phong ngoan ngoãn như một đứa trẻ, liên tục gật đầu, chân dùng sức đạp một cái, thân hình như báo săn lao tới. *Vút!* Tiếng gió rít chói tai khiến Vương Bằng giật mình, chỉ thấy Tần Phong mang theo kình phong sắc bén xuất hiện trước mặt y, còn chưa kịp phản ứng, Tần Phong đã tung ra một chiêu Đoạn tử tuyệt tôn cước. *Bốp* một tiếng, gà bay trứng vỡ!!

Vương Bằng hai mắt trợn tròn, cơn đau thấu tim lan khắp toàn thân, từ nay về sau y sẽ đổi tên thành Vương Bằng. "Ái chà!!" Nam tử áo đen khóe mắt bất giác giật giật, trong lòng gào thét như con marmot.

Đậu má!!

Có ai giải độc như thế này không!?

Đây là chữa tận gốc rồi còn gì!!

Nhưng nghĩ đến việc Tần Phong có Nguyệt Thần chống lưng, làm trọng tài chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, coi như không thấy gì, dù sao người bị hại cũng không phải người của Âm Nguyệt Hoàng Triều bọn họ. "A......" Tiếng hét thảm thiết của Vương Bằng vang vọng khắp sân đấu, khiến toàn bộ sinh vật giống đực có mặt đều cảm thấy hạ bộ lạnh toát. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ cắt đứt đường con cháu của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" Tần Phong hai mắt lập tức sáng lên, như thể phát hiện ra một vùng đất mới.

Khác với 100 điểm phản diện nhận được khi giết người, làm vỡ một quả trứng lại có thể kiếm được 1000 điểm phản diện, nghĩ đến những quả trứng đã bỏ lỡ những năm qua, trong lòng hắn hối hận khôn xiết.

Gấp mười lần lận đó!!

Nam Phong công chúa không còn giữ hình tượng, gào lên như một mụ đàn bà chanh chua: "Tần Phong, ngươi là đồ vô sỉ, lại dám đánh lén……" "Ai vô sỉ, ai đánh lén!" Tần Phong lập tức đáp trả: "Ta đã nói là giúp hắn giải độc rồi, không tin ngươi cứ cho hắn uống một cân ‘Heo nái cũng phát cuồng’ xem, nếu hắn còn có phản ứng thì coi như ta thua, tốt bụng giúp các ngươi mà còn không biết điều chửi người, đúng là đồ vô giáo dục!" Toàn bộ khán giả hoàn toàn cạn lời, nhận thức về sự vô sỉ đã được nâng lên một tầm cao mới.

Còn có phản ứng thì coi như ngươi thua!?

Hắn đã bị ngươi chữa tận gốc rồi, nếu còn có phản ứng mới là chuyện lạ!

Đồng thời, mọi người cũng tự nhủ trong lòng, tuyệt đối không thể đối địch với Tần Phong.

Người khác nhiều nhất là giàu mà bất nhân, còn hắn thì thật sự là tiện bỉ!! "Hít… Hít…" Nam Phong công chúa cố gắng hít thở sâu vài hơi, sợ bị Tần Phong làm cho tức chết.

Nam tử áo đen liếc nhìn Vương Bằng đã biến thành Vương Bằng, mặt không cảm xúc tuyên bố: "Thiên tử môn sinh của Đại Việt, Vương Bằng, không còn sức chiến đấu, Tần Phong của Nguyệt Thần Cung giành chiến thắng!" Tiếng nói vừa dứt, toàn trường vang lên một tràng la ó. "Đây chính là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ trong truyền thuyết sao!?" "Đợi cả buổi, tưởng sẽ là một trận đại chiến, không ngờ, không ngờ a!" "Dùng mị dược để chiến đấu, ta cảm thấy tầm nhìn của mình bỗng dưng được mở rộng!" "Mấu chốt là màn giải độc sau đó, quả thực là bút pháp thần sầu, khó lòng phòng bị a!" "Bây giờ ta cuối cùng cũng biết, cái danh đệ nhất thiên kiêu của hắn từ đâu mà có rồi." "………" Cùng với những câu chuyện không đứng đắn của Tần Phong lan truyền, người ta cũng bắt đầu nghi ngờ liệu hắn có thực sự là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ hay không.

Cái gì mà kiếm ý, vô địch kiếm tâm, Thượng Thương Kiếp Quang, Thượng Cổ Trùng Đồng, hai môn thần công tự sáng tạo đều không thấy đâu, chỉ thấy hắn làm thế nào để phá vỡ giới hạn vô sỉ của nhân loại.

Chẳng mấy chốc — Vòng mười sáu người kết thúc, tiến vào vòng tám người.

Cũng không biết là do số người tham gia ở chiến khu này ít, hay là do các thiên tử môn sinh của Đại Việt thực sự lợi hại, ngoài Vương Bằng bị Tần Phong biến thành Vương Bằng, những người khác đều lọt vào vòng mười sáu người, trong đó bao gồm cả vị Nam Phong công chúa kia. "Tần Phong, ngươi đợi đấy cho chúng ta!!" Ánh mắt của các thiên tử môn sinh nhìn Tần Phong hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Đối với điều này, Tần Phong thản nhiên nhìn bọn họ, ánh mắt từ từ di chuyển xuống dưới, đột nhiên dừng lại ở chỗ 'trứng', khóe miệng bất giác cong lên một nụ cười vô cùng tà ác. "Huhu……" Các thiên tử môn sinh lập tức rùng mình, chỉ cảm thấy hạ thân đột nhiên lạnh toát, khiến họ nảy sinh ý nghĩ mau chóng nhận thua, tránh xa tên ác quỷ này.

Lúc này — Nam tử áo đen lơ lửng giữa không trung, mặt không cảm xúc nói: "Trận đầu tiên, Tần Phong của Nguyệt Thần Cung đối chiến với Nam Phong công chúa của Đại Việt Hoàng Triều." "Là nàng!" "Là hắn!" Hai người đều cảm thấy vô cùng bất ngờ, không nhịn được nhìn về phía đối phương.

Ánh mắt Nam Phong công chúa nhìn Tần Phong rõ ràng có chút hoảng sợ, cho dù lúc này nàng hận không thể cắn chết Tần Phong, nhưng vẫn không dám chiến đấu với hắn, nghĩ rằng lên đài sẽ lập tức nhận thua.

Tần Phong nhìn Nam Phong công chúa với ánh mắt đầy trêu chọc, tin rằng thi đấu với vị công chúa này, chắc chắn sẽ thu hoạch được không ít điểm phản diện. "Cẩn thận một chút!" Phương Trường có chút không yên tâm, dặn dò Nam Phong công chúa đừng cố chấp. "Ta biết rồi!" Nam Phong công chúa ngoan ngoãn gật đầu, sau khi chứng kiến sự cuồng vọng và khủng bố của Tần Phong, nàng biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, huống hồ Tần Phong còn vô liêm sỉ như vậy. "Nam Phong công chúa cố lên!!" Khán giả dưới lôi đài lần lượt cổ vũ cho Nam Phong công chúa, dù biết nàng là công chúa của Đại Việt nhưng vẫn không ai cổ vũ cho Tần Phong, khiến Tần Phong hiểu ra thế nào gọi là nhan sắc là chính nghĩa. "Trận đấu bắt đầu!" Nam tử áo đen thấy hai bên đã vào vị trí, liền bắt đầu cuộc đối quyết. *Vút* một tiếng!!

Chương 54

Nam Phong công chúa nhanh như báo săn lao về phía Tần Phong, con dao găm trong tay lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, nhắm thẳng vào ngực Tần Phong mà đâm tới.

Nàng biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Tần Phong, nên phải ra tay toàn lực. "Tốc độ thật nhanh!!" Tần Phong sắc mặt đột nhiên biến đổi, chỉ thấy Nam Phong công chúa trong nháy mắt đã áp sát trước mặt.

Dù hắn từ nhỏ đã quyết tâm trở thành người đàn ông nhanh nhất Hoang Cổ, cũng bị tốc độ của Nam Phong công chúa dọa cho một phen, nhanh hơn hắn quá nhiều. "Có nên dùng Trùng Đồng không!?" Ý nghĩ này vừa nảy lên đã bị Tần Phong gạt bỏ, năng lực Trùng Đồng của hắn vẫn chưa bị lộ, đó là một trong những lá bài tẩy của hắn, con đường sau này còn dài, không đến lúc sinh tử quan đầu thì tuyệt đối không thể sử dụng.

Đỡ cứng!!

Tần Phong ngay lập tức quyết định, đưa cánh tay ra chắn trước ngực. *Phập!!* Dao găm đâm vào, máu tươi bắn ra. "Cái gì!!" Toàn bộ mọi người tại hiện trường lập tức kinh hô, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Nam Phong công chúa vừa ra tay đã thành công, đâm bị thương đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ Tần Phong, cũng là lần đầu tiên Tần Phong bị người khác đâm bị thương kể từ khi ra mắt. "Đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, cũng chỉ có thế mà thôi!" Nam Phong công chúa sau khi một kích thành công, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh miệt, rút dao găm ra nhanh chóng lùi lại giữ khoảng cách, chuẩn bị một lần nữa phát động tấn công tốc độ cao vào Tần Phong. "Vậy sao!?" Vết thương trên cánh tay Tần Phong đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy, trong tay hắn cũng xuất hiện một cái yếm nhỏ màu hồng thêu hình con vịt, còn trước mặt Nam Phong công chúa dùng cái yếm nhỏ màu hồng đó lau máu trên cánh tay.

Thần cấp thâu thuật, cách không lấy vật! "Cái đó không phải là……" Nam Phong công chúa lập tức hoảng hốt nắm chặt cổ áo, không hiểu Tần Phong đã lấy nó đi lúc nào.

Tần Phong cười tà mị: "Có ai muốn xem, bên dưới y phục của Nam Phong công chúa mặc cái gì không……" "Vãi chưởng, quá vô sỉ!!" Khán giả xung quanh lần lượt lên tiếng khiển trách, nhưng ánh mắt lại tràn đầy mong đợi.

Đồng thời, họ cũng rất tò mò, Tần Phong làm thế nào mà lấy được cái yếm từ trên người Nam Phong công chúa, từ biểu cảm của nàng không khó để nhận ra, đây đúng là cái yếm của nàng. "Quả nhiên là tên lưu manh này……" Tử Diên khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, nhớ lại lần đầu gặp Tần Phong bảy năm trước, cái yếm nhỏ màu đỏ của mình cũng biến mất như thế này.

Nhưng nghĩ đến việc Tần Phong dùng chiêu này với người phụ nữ khác, trong lòng lại dấy lên một ngọn lửa vô danh, tức giận bắt lấy Tiểu Bạch mà nhào nặn không ngừng. "Huhu, thỏ ta vô tội!" Khuôn mặt tròn nhỏ của Tiểu Bạch bị nhào nặn đến biến dạng, khó khăn lấy ra một cuốn sổ nhỏ, ghi lên đó: Năm X tháng Y, thỏ ta thay Tần Phong chịu trận, cần bồi thường 10 củ cà rốt. "Tần Phong, ngươi vô sỉ!!" Phương Trường ở dưới đài lên tiếng khiển trách mạnh mẽ, tuyệt đối không cho phép có người làm ô uế vị tiểu công chúa cao quý trong lòng mình.

Nam tử áo đen thản nhiên liếc nhìn một cái nói: "Thủ đoạn tuy hạ lưu, nhưng không tính là phạm quy!" Đậu má!!

Thế này mà không tính là phạm quy?!

Các thiên tử môn sinh của Đại Việt lần lượt lên tiếng phản đối, nghiêm trọng nghi ngờ tên trọng tài áo đen này chính là bản thân hắn muốn xem. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ làm ô uế nữ thần trong lòng Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" Tần Phong nhìn thấy Phương Trường đang lo lắng ở dưới lôi đài, biết rằng mình đã nắm được điểm yếu của gã. "Công chúa, nhận thua đi!" Phương Trường không thể chịu được cảnh tiểu công chúa cao quý bị Tần Phong khi dễ như vậy, cũng biết Nam Phong công chúa tuyệt đối không phải đối thủ của Tần Phong, bây giờ nhận thua rút lui là lựa chọn tốt nhất. "Ta biết rồi……" Nam Phong công chúa tức đến đỏ bừng mặt, cũng nóng lòng muốn kết thúc trận đấu.

Chỉ là còn chưa kịp mở miệng, giọng nói vô sỉ của Tần Phong đã vang lên, "Ngươi nói xem ngươi nhận thua nhanh hơn, hay là ta cởi đồ của ngươi nhanh hơn!?" "Ngươi muốn làm gì!?" Trên mặt Nam Phong công chúa thoáng hiện vẻ hoảng loạn, cảm thấy Tần Phong lúc này cười lên giống như một ác ma.

Từ việc hắn lặng lẽ lấy đi yếm của mình có thể thấy, Tần Phong muốn lột sạch đồ của nàng căn bản không cần đến vài giây, cũng có nghĩa là một khi nàng hô lên hai chữ nhận thua, sẽ lập tức trần như nhộng hiện ra trước mắt bàn dân thiên hạ.

Điều này đối với một vị công chúa cao cao tại thượng là tuyệt đối không thể chấp nhận được, huống hồ nàng còn là công chúa của Đại Việt Hoàng Triều.

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường sôi sục. "Vãi chưởng, Tần Phong quá vô sỉ, ta không tin hắn dám cởi." "Đúng vậy, Nam Phong công chúa ngươi phải tin vào chính mình, Tần Phong tuyệt đối không dám cởi." "Ngươi là công chúa của Đại Việt, Tần Phong là cái thá gì, hắn tuyệt đối là đang nói khoác!" "Tần Phong dám giết người ta tin, nhưng nói Tần Phong cởi đồ của ngươi ta không tin." "Tần Phong mà dám cởi, tên ta viết ngược lại, ta Vương Cương xin thề tại đây!" "Ta có một người bạn nhờ hỏi một câu, Tần Phong học bản lĩnh này ở đâu vậy!?" "………" Toàn bộ nam đồng bào tại hiện trường hưng phấn gào thét, không ngừng cổ vũ Nam Phong công chúa không được cúi đầu trước thế lực tà ác. "Tần Phong, ngươi dám!!" Phương Trường hoàn toàn nổi điên, gầm lên đòi xông lên liều mạng với Tần Phong.

Nhưng nam tử áo đen trên không trung ánh mắt ngưng lại, uy áp khủng bố trong nháy mắt từ trên trời giáng xuống, đè Phương Trường đến không thể động đậy, không cho phép gã gây rối trong trận đấu. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ làm ô uế nữ thần trong lòng Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Kiếm được thì cứ kiếm thêm chút!" Tần Phong khóe mắt liếc nhìn Phương Trường bên dưới, cũng không để ý đến ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của đối phương, cứ thế đi đến trước mặt Nam Phong công chúa. "Ngươi muốn làm gì!?" Nam Phong công chúa giả vờ bình tĩnh nhìn Tần Phong đến gần, trong lòng hận không thể cắn chết tên khốn này.

Nàng rõ ràng là công chúa cao quý của Đại Việt, lại hết lần này đến lần khác bị Tần Phong uy hiếp, còn không làm gì được hắn, thực sự là quá uất ức. "Ngươi nói xem!?" Khóe miệng Tần Phong cong lên một nụ cười tà mị, dưới ánh mắt của mọi người cứ thế hôn lên. "Ưm ưm……" Nam Phong công chúa đôi mắt đẹp trợn tròn, trong đầu lập tức trống rỗng.

Trời ơi!!

Nụ hôn đầu của nàng cứ thế mà mất, còn bị tên tiện nhân Tần Phong này cướp đi!

Khoan đã!

Tên khốn này đang làm gì, hắn lại còn lè lưỡi ra!! "Hắn, hắn, hắn lại dám hôn người phụ nữ đó!!" Tử Diên ở dưới đài hoàn toàn nổi điên, tóm lấy Tiểu Bạch lại một trận nhào nặn. "Huhu, thỏ ta vô tội!" Khuôn mặt tròn nhỏ của Tiểu Bạch lại bị nhào nặn đến biến dạng, vẫn khó khăn lấy ra một cuốn sổ nhỏ, ghi lên đó: Năm X tháng Y, Tần Phong bừa bãi hái hoa dại, để thỏ ta phải chịu đựng nỗi khổ mà tuổi này không nên chịu, cần bồi thường 15 củ cà rốt.

Khán giả xung quanh cũng lên tiếng khiển trách. "Giữa ban ngày ban mặt, trời quang mây tạnh, hắn lại dám……" "Thế thái nhân tình, người trẻ tuổi bây giờ……" "Luật giang hồ, ai hôn được thì là của người đó." "………" Người bị kích động không chỉ có Tử Diên, mà còn có Phương Trường, vị Thiên Tuyển Chi Tử này.

Sau khi chứng kiến nữ thần trong lòng bị người khác khi dễ, tiểu vũ trụ của Phương Trường lập tức bùng cháy, thực lực Linh Vũ ngũ trọng hoàn toàn bộc phát, lại còn dựa vào ý chí mạnh mẽ mà dưới uy áp của nam tử áo đen, lại từ từ đứng dậy được. "Tần Phong, ta muốn giết ngươi!!" Phương Trường ngẩng đầu gầm lên một tiếng giận dữ, trong cơ thể bộc phát ra một luồng kim quang khủng bố. "Cái gì!!" Sắc mặt nam tử áo đen lập tức thay đổi, cuối cùng cũng nhận ra Phương Trường này không đơn giản, tuyệt đối không phải là thiên kiêu bình thường, mà là loại tuyệt thế thiên kiêu hội tụ đại khí vận, đại nghị lực. "Lợi hại quá!!" Khán giả xung quanh kinh hô, bị chấn động đến liên tục lùi lại.

Chương 55

Nếu ở chiến khu này còn có ai có thể đấu một trận với Tần Phong, e rằng cũng chỉ có tên thiên tử môn sinh tên Phương Trường này. "Vô sỉ!!" Nam Phong công chúa mặt đỏ bừng đẩy Tần Phong ra, hận không thể cắn chết tên đàn ông này. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ làm ô uế nữ thần trong lòng Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y sinh lòng ngăn cách, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" Sinh lòng ngăn cách!?

Ta khinh, tra nam!

Hắn biết ngay mà, mấy tên Thiên Tuyển Chi Tử này có một loại ám ảnh nào đó!

Sự khinh bỉ trên mặt Tần Phong sắp tràn ra khỏi màn hình, cảm thấy người đàn ông của gia đình chân chính nhất vẫn phải là Tần Phong hắn, có thể thích loli của Đông Ngô, cũng có thể có tư chất kiêu hùng làm Thừa tướng nước Nguy. "Hống……" Phương Trường ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng vang dội, kim quang quanh thân ngưng tụ thành một tôn đại Phật trang nghiêm trên đỉnh đầu, giữa trời đất còn vang lên từng trận phật âm. "Còn làm tới à, tưởng ta sợ ngươi chắc!" Tần Phong nhìn Phương Trường đã tức giận đến mức sắp mất lý trí, vung tay lấy ra thanh Trường Không Thần Kiếm của mình từ không gian tùy thân, đồng tử trong hai mắt cũng xảy ra biến hóa, biến thành một con ngươi lớn một con ngươi nhỏ màu đen. "Xuất hiện rồi, xuất hiện rồi, Thượng Cổ Trùng Đồng!!" Khán giả xung quanh thấy đôi mắt Tần Phong biến đổi, lập tức kích động la hét.

Kể từ bảy năm trước khi có tin đồn Tần Phong là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, tất cả mọi người đều muốn chứng kiến trạng thái hoàn chỉnh của hắn mạnh đến mức nào.

Chỉ là Tần Phong của bảy năm sau khi xuất hiện lại trước công chúng thì lại toàn chơi bài không theo lẽ thường, không thấy được sự khủng bố của đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, mà lại chứng kiến sự trỗi dậy của đệ nhất tiện nhân Hoang Cổ.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng chịu nghiêm túc rồi, họ sắp được chứng kiến Thượng Cổ Trùng Đồng trong truyền thuyết...... *Ầm ầm ầm!!* Phương Trường toàn thân bộc phát ra một luồng dao động vô cùng đáng sợ, bất động như núi, động như chớp giật, thân hình lao ra, kim sắc đại Phật sau lưng mang theo khí thế bài sơn đảo hải ép về phía Tần Phong. "Mạnh quá!!" Khán giả xung quanh kinh hô một tiếng, nhìn ra sự lợi hại của một kích này. "Xem ra, thân pháp của ta cũng đến lúc phải cập nhật rồi!" Tần Phong dựa vào năng lực làm chậm động tác của Trùng Đồng, dễ dàng bắt được Phương Trường đang di chuyển với tốc độ cao.

Chỉ là tốc độ của đối phương thực sự quá nhanh, muốn hoàn toàn né tránh có chút khó khăn, hắn dứt khoát gọi hệ thống đổi lấy Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ ba.

Thực ra bảy năm trước hắn đã muốn nâng cấp thân pháp của mình rồi, chỉ là vẫn chưa gặp được Thiên Tuyển Chi Tử, cũng không có cơ hội đối chiến với ai, nên tạm thời gác lại giấc mơ trở thành người đàn ông nhanh nhất Hoang Cổ.

Bây giờ có tiền rồi, súng chim đổi lấy đại pháo. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ tiêu tốn 10 vạn điểm phản diện, đổi thành công Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ ba!" Trước mắt Tần Phong hiện lên một bóng người, thân pháp tinh diệu tuyệt luân tựa như trích tiên. *Vèo!* Tốc độ của Phương Trường cực nhanh, thân hình trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Tần Phong.

Kình phong đáng sợ khiến vạt áo Tần Phong rung động dữ dội, chỉ là trên mặt hắn không có chút hoảng loạn nào, môi khẽ mím lại, cả người như ánh sáng như bóng ảnh, trong chớp mắt đã để lại từng đạo tàn ảnh, lùi ra xa mấy trượng, bạch y phiêu dật tựa như trích tiên giáng trần. "Thân pháp thật quỷ mị!" Mọi người xung quanh lại kinh hô, nhìn ra sự bất phàm trong thân pháp của Tần Phong.

Nhưng lúc này Phương Trường đã đỏ mắt, sau khi thấy không thể khóa chặt Tần Phong, liền trực tiếp tung ra đại chiêu hỏa lực bao trùm khủng bố, dù tốc độ của hắn có nhanh đến đâu cũng không thể thoát khỏi phạm vi hỏa lực bao trùm. *Ầm ầm ầm!!* Kim sắc đại Phật sau lưng Phương Trường bộc phát năng lượng khủng bố, nhắm vào khu vực Tần Phong đang đứng mà bắn phá điên cuồng.

Vô số luồng năng lượng đáng sợ bao trùm lấy Tần Phong, dày đặc, khiến người ta cảm thấy Tần Phong như cá trong lưới, không thể né tránh. "Tần Phong!!" Tim Tử Diên thắt lại, lòng bàn tay rịn ra một lớp mồ hôi. "Không hổ là Thiên Tuyển Chi Tử, không tung ra chút thực lực, thật sự không đánh lại hắn!" Tần Phong thân nhẹ như gió, lao ra từ trong biển lửa, thân pháp quỷ mị khiến người ta kinh hãi, lại có thể thành công né tránh được hỏa lực bao trùm. "Lần này ta xem ngươi trốn đi đâu!!" Phương Trường thấy Tần Phong nhảy lên, chớp lấy cơ hội cũng nhảy vọt lên. "Ai nói với ngươi, ta muốn trốn!" Ánh mắt Tần Phong như điện, khí thế bức người, mang theo cảm giác áp bách đến nghẹt thở, kình phong đáng sợ khiến mái tóc dài của hắn tung bay.

Một luồng khí tức cường hãn vô cùng từ trên người hắn lan tỏa ra, bàn tay phải trắng nõn cũng nhẹ nhàng đặt lên chuôi kiếm.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!! "Chẳng lẽ đây chính là nhân kiếm hợp nhất!?" Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị Tần Phong thu hút, cảm thấy Tần Phong lúc này chính là một thanh tuyệt thế hảo kiếm. *Keng!!* Trường Không Thần Kiếm như rồng lướt ra khỏi vỏ, tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng khắp đất trời.

Một luồng kiếm quang chói lòa nhanh không thể tả, kéo theo dòng lũ kiếm khí đáng sợ vô cùng, ẩn chứa sát cơ và hàn ý lạnh lẽo, phảng phất như gió nhẹ thổi qua, lại như muốn vén mây tan vạn dặm.

Đơn giản là không thể ngăn cản, cũng không thể chống lại. "Kiếm pháp tuyệt vời!!" Trái tim của đám đông khán giả đập thình thịch, thậm chí như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mắt trợn to, quên cả thở, trong mắt chỉ còn lại sự chấn động mà Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật mang lại. *Ầm ầm ầm!!* Trường kiếm như rồng, kiếm khí như lũ.

Kim sắc đại Phật như bị một luồng sức mạnh vô hình nghiền nát, hoàn toàn hóa thành hư vô trong kiếm quang, dao động mạnh mẽ cuồn cuộn xuất hiện, tiếng gió rít chói tai khiến người ta tê cả da đầu. "Phụt!!" Phương Trường phun ra một ngụm máu tươi, trên ngực xuất hiện một vết kiếm sâu hoắm. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ trọng thương Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 2 vạn điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ để lại bóng ma tâm lý cho Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Không tệ!" Tần Phong không nhịn được khen ngợi: "Có thể sống sót dưới Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của ta, ngươi là người đầu tiên!" Tiếng nói vừa dứt, toàn trường sôi sục. "Đây chính là chiêu kiếm thần cấp tự sáng tạo của Tần Phong, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!?" "Sớm đã nghe nói chiêu kiếm này khủng bố, không ngờ lại khủng bố đến mức này." "Đều nói Tần Phong tuổi còn nhỏ, không thích hợp tham gia cuộc thi Sinh Tử Đào Thái, ta thấy quả thực là nói bậy." "Còn không phải sao, Phương Trường tu vi Linh Vũ ngũ trọng, tư chất tuyệt thế thiên kiêu, nhưng vẫn bị Tần Phong Siêu Phàm cửu trọng đánh bại, tên này khủng bố như vậy." "Nếu cùng cấp bậc, tên thiên tử môn sinh tên Phương Trường này tuyệt đối không sống nổi." "Đồng ý!" "………" Toàn bộ mọi người tại hiện trường tiếc nuối nhìn về phía Phương Trường, không phải gã không đủ mạnh, cũng không phải gã không được, chỉ là số phận không may sinh cùng thời đại với một tên yêu nghiệt như Tần Phong. "Phương Trường, ngươi không sao chứ!?" Nam Phong công chúa lo lắng chạy tới, lấy ra thuốc chữa thương giúp gã trị liệu.

Chỉ là thái độ của Phương Trường rõ ràng có chút thay đổi, ánh mắt nhìn Nam Phong công chúa không còn là sự cưng chiều vô hạn như trước, mà lại có thêm vài phần xa cách, dường như đang cố ý né tránh điều gì đó.

Gã biết chuyện này không thể trách Nam Phong công chúa, nhưng trong lòng gã chính là không thể vượt qua được.

Kể từ khi đến thế giới này, gã đã coi Nam Phong công chúa là tài sản riêng, tình cảm đầu tư cho nàng cũng là nhiều nhất, trong lòng gã nàng chính là sự tồn tại của ánh trăng sáng.

Nhưng bây giờ gã còn chưa được chạm vào tay của ánh trăng sáng này, đã bị Tần Phong ‘làm cái kia’, ít nhiều có chút không cam tâm. "Không sao là tốt rồi!" Nam Phong công chúa gượng cười tỏ vẻ không sao, chỉ là trong ánh mắt lại lộ ra một tia thất vọng, biết rằng Phương Trường vẫn còn để ý chuyện vừa rồi. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ phá hoại ánh trăng sáng trong lòng Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ kích hoạt nhiệm vụ, kế thừa ý chí Thừa tướng, thèm muốn vợ người khác……" "Ái chà!" Tần Phong trong lòng dứt khoát từ chối, tỏ vẻ mình không phải loại người đó.

Hệ thống tiếp tục nói: "Yêu cầu nhiệm vụ, chia rẽ thành công hai người, thưởng Rương Báu Thần Cấp *1." "Ta thử xem sao!" Tần Phong tiến lên, mở miệng hỏi: "Nam Phong công chúa, vừa rồi ngươi có phải đã lè lưỡi không!?" Tiếng nói vừa dứt, toàn trường im phăng phắc.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào hai người, ngọn lửa hóng hớt trong mắt bắt đầu bùng cháy dữ dội. "Ngươi, ngươi, ngươi vô sỉ!!" Nam Phong công chúa tức đến đỏ bừng mặt, hận không thể cắn chết Tần Phong.

Chương 56

"Ta có sỉ hay không, ngươi không biết sao!?" Tần Phong tỏ vẻ oan ức nói: "Vừa rồi hôn lâu như vậy, ta nghi ngờ ngươi đến cả ta có bao nhiêu cái răng cũng đếm rõ rồi." Vãi chưởng!

Quá là vô sỉ!

Họ chưa từng thấy qua người nào mặt dày vô sỉ đến thế.

Khán giả xung quanh đồng loạt nhìn về phía Phương Trường, chờ xem gã nghe xong sẽ có phản ứng gì.

Chỉ là Phương Trường không như mọi người tưởng tượng, tiếp tục mất lý trí liều mạng với Tần Phong, mà chỉ nhìn sâu vào Tần Phong một cái rồi một mình xoay người rời khỏi hiện trường. "Chó hay cắn thì không sủa!" Tần Phong nhìn bóng lưng rời đi của Phương Trường, biết rằng đối phương vẫn còn bài tẩy chưa dùng. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ khiến hai bên sinh lòng ngăn cách, nhiệm vụ đã hoàn thành 5%……" "Mới 5%!?" Tần Phong hiển nhiên không hài lòng với tiến độ nhiệm vụ, nhưng cũng có thể nhìn ra Phương Trường không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Lúc này, nam tử áo đen lơ lửng trên không trung vẫn giữ vẻ mặt vô cảm, nhàn nhạt nói: "Công chúa Nam Phong của Đại Việt và Tần Phong của Nguyệt Thần Cung đối quyết, Tần Phong thắng, trận đấu tiếp tục." Nhưng sau khi chứng kiến trận chiến giữa Tần Phong và Phương Trường, khán giả cảm thấy các trận đấu khác thật nhạt nhẽo vô vị.

Hai người đó căn bản không cùng một đẳng cấp! "Trận đấu tiếp tục!?" Các môn sinh Thiên tử của Đại Việt nhìn nhau, bắt đầu do dự có nên tiếp tục thi đấu hay không.

Lý do họ tham gia rất đơn giản, chính là đánh bại Tần Phong để rửa sạch nỗi nhục của các thiên kiêu thế gia, nhưng ai ngờ Tần Phong ở Siêu Phàm cửu trọng lại khủng bố đến thế.

Thực ra chiến lực của Tần Phong mạnh cũng không tính là gì, bọn họ với tư cách là thiên kiêu thế gia, môn sinh Thiên tử cũng không phải là hư danh.

Chỉ là sự vô sỉ không có giới hạn của Tần Phong khiến bọn họ kinh hãi, vô cùng sợ hãi sẽ đi theo con đường của Chu Đầu và Vương Bằng.

Thế là sau một hồi thương lượng, các môn sinh Thiên tử của Đại Việt tập thể nhận thua.

Thể diện của đám bạn có lấy lại được hay không không quan trọng, quan trọng là thể diện của chính mình không thể mất. "Xì!!" Hiện trường vang lên một tràng la ó, khinh bỉ đám môn sinh Thiên tử này. "Chúng ta đi!" Công chúa Nam Phong tức đến độ sắp đến tháng, đối với Tần Phong có thể nói là hận thấu xương.

Vốn định mượn vòng đấu loại trực tiếp để củng cố sức ảnh hưởng của mình, thuận tiện giải quyết vài tên thiên kiêu thế gia, không ngờ Tần Phong không chỉ cướp đi nụ hôn đầu của nàng, mà còn khiến tình cảm giữa nàng và Phương Trường xuất hiện rạn nứt.

Đúng là mất cả chì lẫn chài! "Công chúa đại nhân, đi ngay sao!?" Tần Phong nhếch lên một nụ cười xấu xa, còn liếm liếm môi mình.

Gã còn ngang nhiên trước mặt công chúa Nam Phong, lấy ra chiếc yếm nhỏ màu hồng lau miệng. "Vãi chưởng, quá TM tiện rồi!" Khán giả của Tây Chu cũng không nhìn nổi nữa, thật muốn xông lên cho Tần Phong một cái tát. "Tần Phong!!" Công chúa Nam Phong nén giận rời đi, thề nhất định sẽ khiến Tần Phong phải trả giá. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến hai bên nảy sinh hiềm khích, nhiệm vụ đã hoàn thành 10%!" Tần Phong hơi sững người, không ngờ đơn phương cũng có thể nảy sinh hiềm khích.

Không giống như mấy cô gái tam tòng tứ đức mà hắn biết ở kiếp trước, con gái ở đây cũng học tam tòng tứ đức, chỉ là không biết dùng nắm đấm mà thôi. "Hừ!!" Tử Diên hừ một tiếng giận dỗi, ôm Tiểu Bạch trở về Nguyệt Thần Cung. "Nữ thần ghen rồi sao!?" Mọi người ở Tây Chu không khỏi nhìn nhau, có thể cảm nhận rõ ràng Tử Diên đang tức giận.

Theo thông tin họ nghe được, năm đó chính vì Tử Diên mà Tần Phong mới chọn gia nhập Nguyệt Thần Cung, hai người có thể nói là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, nữ thần động lòng hình như cũng không có gì kỳ lạ. "Giới trẻ bây giờ..." So với thiên phú khủng bố của Tần Phong, người đời lại thích những tin tức lá cải của hắn hơn.

Đã có nữ thần thanh mai trúc mã Tử Diên, lại còn công khai hôn công chúa Nam Phong của Đại Việt, cũng không biết sau này sẽ lại có scandal tình ái với ai, họ tin rằng Tần Phong tuyệt đối không phải là một người đàn ông chịu được cô đơn.

Lúc này, nam tử áo đen trên không trung cảm thấy vô cùng đau đầu.

Vì Tần Phong mà Phương Trường bị chọc tức bỏ đi, Tử Diên cũng giận dỗi bỏ đi, các môn sinh Thiên tử của Đại Việt thì bị dọa cho tập thể bỏ cuộc, vòng 16 người của giải tuyển chọn đã trở thành một trò cười. "Xem ra, chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu!" Nam tử áo đen trầm tư một lúc, giữ lại một vị trí cho Phương Trường.

Hắn luôn cảm thấy trận chiến giữa Tần Phong và Phương Trường vẫn chưa kết thúc, mối hận bị cắm sừng, chắc chắn sẽ phải có một hồi kết, vòng đấu loại trực tiếp có vẻ là một nơi không tồi.

Còn về Tử Diên thì không cần tham gia, nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì không biết ăn nói sao với Nguyệt Thần. ...

Đêm đen gió lớn, trêu ghẹo vợ người.

Tần Phong giống như một con trâu già đói khát bảy năm, đột nhiên gặp được Thiên Tuyển Chi Tử, còn phải không ngừng gặm nhấm. "Đây chính là ngoại sứ dịch quán rồi nhỉ!?" Tần Phong theo chỉ dẫn của người chuyên nghiệp, đã đến nơi mà sứ đoàn Đại Việt ở, vận chuyển linh lực nhảy lên một cái, bức tường cao mấy mét đã dễ dàng vượt qua, thân ảnh lướt đi trong dịch quán phiêu dật như trích tiên. "Chúng ta đêm hôm không ngủ, đến đây làm gì!?" Tiểu Bạch ngồi trên vai ngáp một cái, không nhịn được lấy ra sổ tay nhỏ, viết lên đó: Mỗ năm mỗ tháng, Tần Phong làm phiền thỏ ta ngủ, cần bồi thường cho thỏ ta 3 củ cà rốt. "Đương nhiên là đến kiếm tiền rồi!" Tần Phong tò mò nhìn xung quanh, phát hiện hậu viện của công chúa Nam Phong rất thanh tĩnh. "Kiếm tiền!?" Tiểu Bạch lập tức có tinh thần, tỏ vẻ nghiệp vụ này nó rất rành.

Cũng không đợi Tần Phong nói gì, "vút" một tiếng, nó đã biến mất trong màn đêm đen. "Thùng cơm trắng, ngươi đi đâu đấy!?" Tần Phong cũng vội vàng đuổi theo.

Rất nhanh, Tiểu Bạch đã đến một gác lầu đang sáng đèn, công chúa Nam Phong đang mở cửa sổ, mặt mày rầu rĩ chống cằm, nhìn vầng trăng thỉnh thoảng bị che khuất trên bầu trời. "Thỏ, thỏ con!?" Công chúa Nam Phong bị thứ đột nhiên xuất hiện dọa cho giật mình, đợi nhìn kỹ lại, lập tức yêu thích con vật nhỏ lông xù đáng yêu này.

Tiểu Bạch chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt vô tội nói: "Tiểu thư tỷ tỷ, ngươi thiếu tình thương sao?

Cần đàn ông không!?" "Thiếu tình thương?

Cần đàn ông!?" Công chúa Nam Phong bị những lời thẳng thắn như vậy làm cho ngẩn người, trong đầu cũng bất giác hiện lên hình bóng của Phương Trường.

Chẳng lẽ con vật nhỏ này là do Phương Trường phái tới!?

Chương 57

Công chúa Nam Phong càng nghĩ càng thấy đúng, Phương Trường con người này rất bí ẩn, thường xuyên làm ra những thứ nàng chưa từng thấy, phái một con thỏ biết nói đến để truyền đạt tình yêu hình như cũng rất bình thường.

Công chúa Nam Phong e thẹn gật đầu nói: "Ừm, ta thiếu tình thương, cần đàn ông!" "Có cầu ắt có cung, thỏ ta làm chính là nghề này!" Tiểu Bạch lấy ra bàn tính vàng, vừa gảy vừa nói: "Không giấu gì ngươi, thỏ ta chờ chủ ngân nhà ta làm phi vụ này đã bảy năm rồi, rõ ràng là một tên móng heo, lại cứ phải giả làm trai nhà lành trong sáng." "Ừm!" Công chúa Nam Phong không nhịn được gật đầu.

Mặc dù nàng có chút không hiểu con thỏ đang nói gì, nhưng nàng quả thực đã quen biết Phương Trường bảy năm, nếu không phải Phương Trường bảy năm nay cứ thích chơi trò mập mờ, nụ hôn đầu của nàng cũng sẽ không bị Tần Phong, tên tiện nhân đó chiếm mất.

Tiểu Bạch tiếp tục nói: "Bây giờ nghèo đến nỗi không nuôi nổi thỏ nữa, cuối cùng cũng nghĩ thông rồi, ngươi cũng nghĩ thoáng ra, đúng là một cặp trời sinh, còn về chất lượng phục vụ ngươi cứ yên tâm, hắn nói mình rất nghèo, nghĩa đen, phân tích ra, thỏ ta vẫn chưa lĩnh ngộ được.

Thôi được rồi, những chuyện khác thỏ ta không nói nhiều nữa, với tư cách là thỏ trung gian, thu của ngươi 1 vạn cực phẩm linh thạch." Công chúa Nam Phong bị nói cho một phen ngơ ngác.

Chỉ thấy con thỏ nhỏ miệng cứ liến thoắng không ngừng, tay nhỏ gảy gảy bàn tính mấy cái, sau đó chìa tay ra trước mặt nàng đòi 1 vạn cực phẩm linh thạch. "Sao vậy?

Chê đắt!?" Tiểu Bạch bất đắc dĩ vẫy vẫy tay nhỏ, lấy ra một bình ngọc nhỏ tinh xảo.

Là một con thỏ do Tần Phong tự tay nuôi lớn, trên người mang một bình "heo nái cũng phát cuồng" cũng hợp tình hợp lý nhỉ! "Thứ này có thể nhân đôi niềm vui, lần này có thể trả tiền được rồi chứ!?" Tiểu Bạch đẩy bình ngọc nhỏ tinh xảo đến trước mặt công chúa Nam Phong, giục nàng mau đưa một vạn cực phẩm linh thạch cho nó, để nó sắp xếp Tần Phong qua đây kiếm tiền nuôi thỏ. "A?

Ồ..." Công chúa Nam Phong vẫn ngơ ngác, cứ mơ mơ màng màng đưa một vạn cực phẩm linh thạch.

Chỉ là khi nàng trả tiền xong, tò mò mở bình ngọc nhỏ ra ngửi thử, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới có một cảm giác nóng nảy khó tả... "Sao lại thế này!?" Trên mặt công chúa Nam Phong thoáng hiện một vệt hồng, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Vút một tiếng!

Tần Phong một đường đuổi theo thùng cơm trắng, đã đến trong gác lầu. "Tần Phong!!" Sắc mặt công chúa Nam Phong đột nhiên biến đổi, vội vàng rút trường kiếm chĩa vào Tần Phong.

Chỉ là không biết tại sao, trước đây nhìn thấy Tần Phong chỉ hận không thể cắn chết hắn, bây giờ nhìn thấy Tần Phong lại hận không thể cắn chết hắn.

Không được!

Mình đang nghĩ gì vậy!

Công chúa Nam Phong bị ý nghĩ này dọa cho giật mình, vội vàng lắc đầu để kiềm chế. "Cuối cùng cũng bắt được mi rồi!" Tần Phong nhảy vào trong phòng, túm lấy tai thỏ.

Vừa rồi thật sự dọa chết hắn!

Đây chính là con thỏ hắn đã nuôi bảy năm, nói thế nào cũng được mấy cân thịt, nếu cứ thế mà chạy mất, chẳng phải là lỗ to rồi sao. "Đến đúng lúc lắm, thỏ ta đã đàm phán xong xuôi rồi, bây giờ đến lượt ngươi ra sân!" Tiểu Bạch vội vàng lấy linh thạch ra khoe với Tần Phong, đây là lần đầu tiên trong đời thỏ nó chốt được một đơn hàng lớn như vậy. "Ra sân!?" Tần Phong ngơ ngác, không hiểu ý gì. "Chủ nhân trong miệng ngươi là Tần Phong!?" Công chúa Nam Phong dường như nghĩ ra điều gì đó, vứt bỏ bình nhỏ trong tay, hoảng hốt giữ khoảng cách với Tần Phong. "Không thì sao!?" Tiểu Bạch vẻ mặt vô tội nói. "Ngươi, ngươi..." Công chúa Nam Phong sợ đến mất hồn mất vía, vội vàng vận chuyển linh lực trong cơ thể để áp chế.

Nàng vạn lần không ngờ, con thỏ này lại là do Tần Phong nuôi, còn bị nó lừa trong lúc không chút phòng bị.

Một vạn cực phẩm linh thạch là chuyện nhỏ, nếu thật sự không khống chế được, thà chết đi còn hơn.

Chỉ là tu vi của công chúa Nam Phong hiển nhiên không thể chống cự nổi, chỉ kiên trì được vài giây đã như biến thành một người khác. "Tần Phong..." Trong mắt công chúa Nam Phong tràn đầy tình ý, giống như công chúa Nữ Nhi Quốc gặp được Ngự đệ ca ca. "Này, bình tĩnh lại!" Tần Phong nửa đẩy nửa đưa ngăn cản đối phương, tỏ vẻ mình không phải là loại người tùy tiện.

Lúc này, Phương Trường ôm một bó hoa hồng đỏ, đi đến dưới lầu của công chúa Nam Phong.

Sau cả một ngày suy nghĩ, hắn cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, đó chỉ là một tai nạn, cuộc sống muốn trôi qua được, khó tránh khỏi có vài tai nạn.

Đồng thời, hắn cũng quyết định tham gia vòng đấu loại trực tiếp, phải tự tay xé xác Tần Phong, tên tiện nhân đó, để rửa sạch nỗi nhục trong đời mình.

Nhưng ngay khi Phương Trường nở một nụ cười thoải mái, chuẩn bị hòa giải với công chúa Nam Phong, cũng là hòa giải với chính mình, thì cảnh tượng trước mắt khiến hắn chết lặng tại chỗ.

Chỉ thấy công chúa Nam Phong và Tần Phong như một đôi tình nhân nhỏ dựa vào nhau, dưới ánh trăng trong sáng trông thật xứng đôi. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Nụ cười trên mặt Phương Trường lập tức đông cứng, căn bản không tin cảnh tượng trước mắt là thật. "Phương Trường!!" Tần Phong từ trên cao nhìn xuống Phương Trường, ý đồ xấu xa trong bụng lập tức trỗi dậy.

Chỉ thấy hắn đưa tay kéo công chúa Nam Phong vào lòng, thân hình mềm mại đầy đặn, vòng eo thon thả như liễu, khiến công chúa Nam Phong lộ ra vẻ mặt không thể kháng cự.

Hắn còn cố ý hỏi bên tai nàng: "Ngươi vừa nói ngươi thích ta, có phải là thật không!?" "Đương nhiên là thật!" Trong mắt công chúa Nam Phong tràn đầy tình ý, đã chìm sâu vào trong đó không thể tự thoát ra.

Phương Trường chỉ cảm thấy đầu óc bị một cây búa lớn đập trúng, cơ thể mất thăng bằng lùi lại liên tiếp mấy bước.

Sao có thể!!

Hai người họ trước sau cũng chỉ gặp nhau hai lần, sao có thể sánh bằng tình cảm bảy năm của bọn họ!! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến nhiệm vụ 'Thừa tướng chi chí' đã hoàn thành 50%!!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ra tay với bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" Vãi chưởng!!

Ra tay là được 50% cộng thêm 20 vạn điểm phản diện!!

Tần Phong hai mắt sáng rực, tiếp tục hỏi bên tai nàng: "Ta và

Phương Trường, ngươi không thích nhất là ai!?" "Phương Trường!?" Công chúa Nam Phong nghe thấy tên Phương Trường, cơ thể hơi khựng lại, như bị một gáo nước lạnh dội xuống, trong mắt cũng khôi phục một tia lý trí.

Chỉ là câu hỏi của Tần Phong, cộng thêm tên Phương Trường mà nàng thốt ra, lọt vào tai Phương Trường lại biến thành câu trả lời cho câu hỏi không thích ai nhất.

Chương 58

Ầm ầm một tiếng!!

Phương Trường chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng sấm, bó hoa hồng trong tay rơi xuống đất, cả người cũng như bị rút cạn linh hồn, như cái xác không hồn rời đi.

Cuối cùng vẫn là trao nhầm người!! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ 'Thừa tướng chi chí', nhận được rương báu Thần cấp *1." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử không còn tin vào tình yêu nữa, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" 50 vạn!!

Trúng đậm rồi!!

Tần Phong hai mắt lấp lánh ánh vàng, hưng phấn gào lên. "A..." Phương Trường như cái xác không hồn rời đi, sớm đã mất đi vẻ thần thái phi dương ngày nào.

Đặc biệt là khi nghe thấy tiếng gào hưng phấn của Tần Phong truyền ra từ trong gác lầu, hắn không cam lòng ngẩng đầu lên gầm lên một tiếng cuồng nộ bất lực.

Tại sao!!

Tại sao tình cảm bảy năm của bọn họ, lại không bằng hai lần gặp mặt với Tần Phong!! "Tần Phong, ta muốn xé xác ngươi ra thành từng mảnh!!" Phương Trường ngẩng đầu gầm lên, đầu tóc rối bời trông rất đáng sợ.

Khí tức cũng trong nháy mắt trở nên vô cùng tà ác, năng lượng trong cơ thể cũng tăng vọt gấp mấy lần, pho tượng Phật vàng vốn được phóng ra cũng biến thành màu đen.

Tu thiện thì khó, nhập ma thì dễ!

Ngàn năm tu đạo, chẳng bằng một đêm thành ma! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ép buộc Thiên Tuyển Chi Tử nhập ma, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Thế mà đã nhập ma rồi!?" Tần Phong cảm thấy ngơ ngác, trong lòng cũng hiện lên một chữ 'vãi' thật to.

Nhân vật chính trước đây ít nhất cũng phải bị cuộc đời đè xuống đất chà đạp nhiều lần mới chọn nhập ma, bây giờ yêu đương một chút đã hắc hóa, vì yêu đương mà còn muốn hủy diệt thế giới.

Thế này thì rốt cuộc đứa nào mới là phản diện hả!?

Nhưng Phương Trường sau khi hắc hóa quả thực rất đáng sợ, cách xa như vậy cũng có thể cảm nhận được một luồng khí tức khủng bố. "Hắc hóa mạnh gấp mười a!" Tần Phong không nhịn được cảm thán một tiếng, là một con mọt sách mười năm, hắn đương nhiên biết sự khủng bố sau khi hắc hóa, lần sau gặp lại Phương Trường phải dốc 200% tinh thần mới được. "Tần Phong, ngươi đồ ti tiện vô sỉ..." Công chúa Nam Phong sau khi nghe thấy tên Phương Trường, ý chí cuối cùng cũng thoát khỏi tác dụng của thuốc, đẩy Tần Phong ra, liều mạng áp chế không để mình mất kiểm soát. "Liên quan gì đến ta!?" Tần Phong cảm thấy mình rất vô tội, túm lấy tai thỏ, đầy uất ức nói: "Rõ ràng là chính ngươi muốn giao dịch với thỏ, vừa rồi chiếm của ta bao nhiêu là tiện nghi, ta mới là người bị hại có được không." "Sao vậy?

Phi vụ này bể rồi!?" Tiểu Bạch phát ra tiếng kêu gào tuyệt vọng, kiên quyết tỏ thái độ chết cũng không hoàn tiền. "Ngươi cút cho ta!!" Công chúa Nam Phong tức đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn Tần Phong tránh xa mình một chút. "Làm như ai thèm ngươi vậy!" Tần Phong còn nhớ trong sứ đoàn Đại Việt có một lão già lợi hại, bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, vẫn là mau chóng trở về đổi súng chim lấy đại bác, đợi nâng cấp xong lại tranh thủ quay lại dạy công chúa Nam Phong cách làm người. "Tiền thì thỏ ta sẽ không trả, nhưng thỏ ta là một con thỏ hiểu quy củ, mua bán không thành thì tình nghĩa vẫn còn, cái này có thể giúp ngươi giải độc." Tiểu Bạch đau lòng lấy ra một củ cà rốt, đặt lên bàn rồi cùng Tần Phong biến mất trong màn đêm đen. "Cà rốt có thể giải độc?!" Công chúa Nam Phong vẻ mặt rối rắm nhặt củ cà rốt lên, thử cắn một miếng lựa chọn uống trong...

Nguyệt Thần Cung.

Tử Diên đang ngồi ở cửa lớn với vẻ mặt giận dỗi.

Ban ngày trên lôi đài Tần Phong hôn công chúa Nam Phong đã khiến nàng tức điên, ai ngờ đêm hôm hắn còn không ngủ, lại dẫn Tiểu Bạch lén lút chạy ra ngoài.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là đi tìm con tiểu tiện nhân Nam Phong kia rồi.

Nàng không thể hiểu nổi, mình muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn thân phận có thân phận, muốn địa vị có địa vị, sao lại không thơm bằng đóa hoa dại Nam Phong kia chứ. "Hừ, bản nữ thần lần này tuyệt đối không tha cho hắn!" Tử Diên ngồi ở cửa lớn với vẻ mặt giận dỗi, chờ Tần Phong chủ động đến nói chuyện với mình. "Ủa, sao ngươi lại ở đây!?" Tần Phong vừa về đã thấy Tử Diên ngồi ở cửa, cũng chính vào khoảnh khắc này, hắn phát hiện Tử Diên thật sự đã lớn rồi.

Nếu nói bảy năm trước Tử Diên là nụ hoa chớm nở, thì bây giờ đã là nở rộ hoàn mỹ, thân hình mềm mại đầy đặn, vòng eo thon thả như liễu, da trắng nõn, đôi chân lại càng thon dài thích hợp để vác lên vai.

Người ta cứ mải theo đuổi thơ và phương xa, mà lại bỏ qua vẻ đẹp bên cạnh.

Tử Diên cảm nhận được ánh mắt không đứng đắn của Tần Phong, gương mặt xinh đẹp thoáng hiện một vệt hồng, cơn giận trong lòng lập tức tiêu đi quá nửa, nhưng nghĩ đến vấn đề Tần Phong đêm không về ngủ này rất nghiêm trọng, lập tức giận dỗi hỏi lại: "Đêm hôm ngươi lại chạy đi đâu thế!?" Tần Phong nhìn bộ dạng chất vấn như chính cung nương nương của Tử Diên, nào dám nói mình vì đêm dài đằng đẵng không ngủ được mà dẫn thỏ đi trêu ghẹo vợ người khác. "Ta đi mua đồ ăn khuya cho ngươi!" Tần Phong lấy ra một chiếc bánh kẹp thịt, lại còn là loại không có muối. "Thật sao!?" Trong mắt Tử Diên tràn đầy nghi ngờ, nhận lấy bánh kẹp thịt cắn một miếng.

Không có muối!!

Ngay khi Tử Diên cảm thấy khó hiểu, Tần Phong lại từ hệ thống đổi ra một bó hoa hồng tím, ánh mắt chứa đựng tình cảm sâu sắc vô hạn nói: "Yêu em không cần 'thêm mắm thêm muối'!" Ô ô...

Gương mặt nhỏ của Tử Diên lập tức đỏ bừng, giống như đầu tàu hỏa khởi động, trái tim nhỏ cũng bị Tần Phong trêu chọc đến mức như nai con chạy loạn. "Đáng ghét!!" Tử Diên đỏ mặt thẹn thùng chạy đi, thuận tay cũng mang theo bó hoa hồng tím.

Còn về chiếc bánh kẹp thịt không có muối, ăn vào cũng cảm thấy đặc biệt ngon miệng. "Thỏ ta thấy phi vụ này có thể làm được!" Tiểu Bạch nhìn bóng lưng Tử Diên chạy đi, nguyện vọng lớn nhất đời này chính là bán Tần Phong đi lấy tiền. "Ta có nên ngăn cản bọn họ không nhỉ!?" Nguyệt Thần lơ lửng trên không trung, đã chứng kiến toàn bộ mọi chuyện vừa xảy ra, trong lòng rối rắm có nên ngăn cản Tử Diên và Tần Phong hay không.

Với tư cách là dì và cũng là trưởng bối của Tử Diên, bà tự nhiên hy vọng Tử Diên hạnh phúc, chỉ là con người Tần Phong này bà thực sự không nhìn thấu.

Từ việc hắn tự tay đào Chí Tôn Cốt của em trai, có thể thấy hắn còn ác hơn cả chữ ác.

Nhưng trong bảy năm ở Nguyệt Thần Cung, ngoài việc thỉnh thoảng trêu ghẹo các đệ tử, hắn không làm một việc gì quá phận, ngược lại con thỏ kia thường xuyên gây chuyện, trở thành tấm gương phản diện số một của Nguyệt Thần Cung.

Nhưng gần đây không biết Tần Phong bị làm sao, kiêu ngạo đến mức dám công khai bán đấu giá các môn sinh Thiên tử của Đại Việt, cũng dám công khai ép công chúa Nam Phong của Đại Việt quỳ xuống, lại còn làm nhục công chúa Nam Phong trong lúc thi đấu. "Thôi bỏ đi, chuyện của người trẻ, cứ để người trẻ tự giải quyết!" Nguyệt Thần trong lòng rất nhanh đã thông suốt, nhân lúc còn trẻ để Tử Diên cảm nhận sự đau khổ của tình yêu, đối với nàng có lẽ cũng không phải là chuyện xấu.

Chương 59

Lúc này, Tần Phong trở về phòng, bắt đầu đổi súng chim lấy đại bác.

Điểm phản diện đã đạt đến 104.7 vạn điểm, có thể đổi một cảnh giới Đại viên mãn, còn có một rương báu Thần cấp từ việc hoàn thành nhiệm vụ, và cơ hội rút thưởng nhận được sau khi Phương Trường hắc hóa. "Trước tiên đổi Thẻ dung hợp Đại viên mãn!" Tần Phong bắt đầu gọi hệ thống, đưa Đại Uy Thiên Long lên Đại viên mãn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chi 100 vạn điểm phản diện, đổi thành công Thẻ dung hợp Đại viên mãn!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng Thẻ dung hợp Đại viên mãn, Đại Uy Thiên Long đã đạt đến cảnh giới Đại viên mãn." Hống!!

Trong cơ thể Tần Phong truyền ra một tiếng rồng ngâm trong trẻo, hình xăm rồng vàng trên người cũng trở nên sống động hơn, giống như một con chân long đang uốn lượn trên người hắn. "Là con rồng đó!!" Tiểu Bạch lập tức dựng người lên, trong mắt lộ ra một nỗi sợ hãi không tên.

Nó biết về hình xăm rồng vàng trên người Tần Phong, chỉ là trong bảy năm đi theo Tần Phong, nó chưa từng thấy Tần Phong sử dụng, nên nó cũng không biết con rồng vàng đó đại diện cho điều gì.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy rồng vàng, nó đều sinh lòng sợ hãi, giống như gặp phải khắc tinh vậy, và ngay khoảnh khắc vừa rồi, nỗi sợ hãi đó lại càng sâu sắc hơn. "Thỏ ta, vẫn là nên ngoan ngoãn đi ngủ thôi!" Tiểu Bạch lấy thẻ tre Thánh nhân ra trải bên cạnh Tần Phong, ngáp một cái rồi nằm lên đó ngủ khò khò.

Nó không hiểu thẻ tre Thánh nhân là gì, chỉ biết từ nhỏ đã dùng nó làm chiếu mát, là chăn đệm mang theo bên người, còn thường xuyên mơ thấy mình biến thành thỏ học sinh, có một lão già lải nhải bên tai những bài văn khó hiểu. "Tiếp theo là rương báu Thần cấp!" Tần Phong gọi hệ thống, mở rương báu Thần cấp. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ mở thành công rương báu Thần cấp, nhận được Thẻ nâng cấp Kiếm ý!" "Thẻ nâng cấp Kiếm ý!?" Tần Phong hơi sững người, có chút không hiểu là gì.

Hệ thống giải thích: "Kiếm ý có phân cấp, mức độ lĩnh ngộ kiếm đạo khác nhau, tự nhiên sát thương cộng dồn cũng khác nhau." "Ta hiểu rồi, Kiếm ý cấp hai sát thương cao hơn Kiếm ý cấp một!" Tần Phong gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, không dài dòng, lập tức sử dụng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng Thẻ nâng cấp Kiếm ý, Kiếm ý tăng lên cấp hai!" Khí thôn bát hoang, kiếm tảo lục hợp!

Trong đầu Tần Phong đột nhiên nổ tung, hiện ra tám chữ vàng chói lọi.

Trước mắt cũng xuất hiện một thân ảnh, chiêu kiếm vẫn là Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật quen thuộc của hắn, chỉ là khi thi triển lại có thế quét ngang lục hợp bát hoang, khiến người xem không khỏi kinh hãi, lông tóc dựng đứng. "Hử!?" Tiểu Bạch vừa ngủ đã bị kinh tỉnh, phát hiện Tần Phong lúc này giống như một thanh tuyệt thế hảo kiếm sắc bén vô cùng.

Kiếm ý!!

Tiểu Bạch lập tức hứng thú, bò lên đùi Tần Phong bắt chước, cố gắng cảm ngộ kiếm đạo của Tần Phong, chuẩn bị làm một con tuyệt thế kiếm thỏ.

Không biết qua bao lâu, kiếm khí quanh thân Tần Phong từ từ thu vào trong cơ thể, người cũng dần dần tỉnh lại.

Sau khi Kiếm ý nâng cấp lên cấp hai, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của hắn đã trở nên mạnh hơn.

Nếu bây giờ hắn đối đầu với Phương Trường ban ngày, hắn tự tin một kiếm phá vỡ pho tượng Phật lớn của y, còn có thể lấy mạng y. "Đáng tiếc, Phương Trường đã hắc hóa rồi!" Tần Phong nghĩ đến Phương Trường sau khi hắc hóa, cũng không biết Kiếm ý cấp hai có thể chiến thắng đối phương hay không.

Nhưng đối đầu trực diện cũng không phải phong cách của hắn, vẫn là phát huy tinh thần lão lục, đâm sau lưng. "Hử!?" Tần Phong phát hiện có thứ gì đó trên đùi, cúi đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Bạch đang nằm trên đùi hắn ngủ khò khò, bong bóng mũi theo hơi thở của nó lúc to lúc nhỏ.

Đối với con vật nhỏ này, Tần Phong cũng lười để ý, gọi hệ thống sử dụng rút thưởng.

Xoạt!!

Một vòng quay lớn xuất hiện trước mắt Tần Phong, cũng bắt đầu từ từ quay. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng..." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng thể chất Thần cấp, Thương Thiên Bá Thể!" Thương Thiên Bá Thể: Thể chất hệ chiến đấu Thần cấp, người sở hữu có thể chất cường hãn vô cùng, có danh xưng "Bất Diệt Kim Thân", càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh, đại thành có thể sở hữu chiến lực kinh thiên đồ Thánh lục Tiên. "Lại là thể chất đặc thù!!" Tần Phong hai mắt lập tức sáng lên, hưng phấn vỗ liên tục vào mông Tiểu Bạch.

Trong bảy năm hắn đến Nguyệt Thần Cung, sở dĩ luôn khiêm tốn làm người, ngoài việc củng cố nền tảng của bản thân, phần lớn là vì cả Hoang Cổ đều biết bộ dạng hoàn chỉnh của hắn ra sao.

Gặp những người khác có lẽ dễ dàng nghiền ép, nhưng gặp phải sinh vật không nói lý lẽ như Thiên Tuyển Chi Tử, nếu trong tay không có bài tẩy, là một hành vi rất nguy hiểm.

Bây giờ có Thương Thiên Bá Thể này, hắn đã có thêm một phần bảo đảm an toàn. "Chép..." Tiểu Bạch chép miệng, không có ý định tỉnh lại, sau khi cảm nhận được mông bị đánh, nó thành thạo đổi tư thế tiếp tục ngủ.

Ầm ầm ầm!!

Trong đầu Tần Phong vang lên một tiếng sấm, ý thức như xuyên không trở về chiến trường viễn cổ.

Tiếng giết, rung trời!

Máu, máu nóng bắn tung tóe.

Mặt đất rung chuyển, những bóng đen dày đặc trên chiến trường xông pha, uy thế ngưng tụ khiến trời đất biến sắc.

Đối diện, một bóng người cao lớn, tay cầm chiến kích, đạp trên mặt đất đầy máu tươi và xác chết, với tư thái hiên ngang nhất xông vào đội quân địch vô số, vốn tưởng là một trận chiến không có gì hồi hộp.

Nhưng một người một kích, không biết mệt mỏi, máu tươi khiến hắn hưng phấn, giết chóc khiến hắn điên cuồng... "Vãi chưởng!!" Tần Phong không nhịn được văng một câu tục, ý thức cũng trở về thực tại.

Thương Thiên Bá Thể không hổ là thể chất chiến đấu, đúng là sinh ra để chiến đấu, bất kể đối diện có bao nhiêu người, một mình ta là đủ! "Đây chính là Thương Thiên Bá Thể sao?

Quá khủng bố rồi!" Tần Phong không nhịn được nắm chặt nắm đấm, có thể cảm nhận rõ ràng trong cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Cơ thể hắn cũng trở nên cường hãn hơn, nếu công chúa Nam Phong lại dùng dao găm đâm hắn, e rằng ngay cả da của hắn cũng không đâm thủng được.

Cộng thêm Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết mà hắn tu luyện, với khả năng hồi phục khủng bố, muốn giết hắn, ít nhất phải tập hợp đủ bảy Thiên Tuyển Chi Tử mới được, thiếu một người cũng không thể gây ra thương tổn chí mạng cho hắn.

Keng!!

Ngay lúc này, một tiếng chuông vang lên.

Nếu không nhớ nhầm, thì đó là vòng đấu loại trực tiếp mười năm một lần đã bắt đầu.

Chương 60

Từ hàng trăm triệu tu luyện giả trẻ tuổi chọn ra 10 vạn người tham gia, có thể nói 10 vạn tu luyện giả trẻ tuổi này đã là thiên tài vạn người có một.

Nhưng trong mắt Âm Nguyệt hoàng triều rõ ràng vẫn chưa đủ, họ muốn thông qua phương thức nuôi cổ, từ 10 vạn thiên tài này chọn ra 1000 người để bồi dưỡng.

Bồi dưỡng 1000 người này thành những thiên kiêu thực sự, cũng là lực lượng nòng cốt tương lai của Âm Nguyệt hoàng triều.

Con đường thăng tiến ở Âm Nguyệt hoàng triều đã được bày ra đó, chỉ cần bạn có bản lĩnh là có thể một đường leo lên đỉnh cao. "Bắt đầu rồi sao!?" Tần Phong rất hứng thú với vòng đấu loại trực tiếp này, nghe nói tỷ lệ tử vong mỗi kỳ có thể cao tới 50%, tức là 10 vạn người tham gia, chỉ có 5 vạn người có thể sống sót bước ra.

Nhưng cho dù cuối cùng không được Âm Nguyệt hoàng triều chọn, 5 vạn người này cũng là đối tượng lôi kéo của các thế lực lớn.

Lúc này, cùng với tiếng chuông bắt đầu vòng đấu loại trực tiếp, các thành thị lớn của Âm Nguyệt hoàng triều cũng xuất hiện hình chiếu, có thể dùng pháp thuật chiếu hình ảnh hiện trường đến các thành thị lớn, tương đương với phát sóng trực tiếp.

Trước khi vòng đấu loại trực tiếp bắt đầu, còn xuất hiện một bảng xếp hạng chiến lực tổng hợp, do nhiều vị Võ đạo tông sư cùng nhau đánh giá, Tần Phong hiện đang xếp ngoài ba vạn. "Không phải chứ, Tần Phong chỉ xếp hạng ba vạn!?" Tất cả mọi người đều kinh ngạc thốt lên, không dám tin vào mắt mình.

Cho dù bảy năm qua Tần Phong không có chiến tích gì đáng kể, tham gia vòng đấu loại trực tiếp tu vi và tuổi tác đều không có ưu thế, nhưng Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu cũng không đến nỗi xếp hạng ba mươi mấy ngàn chứ!?

Đối mặt với những tiếng nghi vấn... trong hình chiếu ở các thành thị lớn xuất hiện một tiểu thư tỷ tỷ, bên cạnh còn có một lão đầu tóc trắng, người này tên là Mã Ngốc Quốc, là Võ đạo tông sư có tiếng của Âm Nguyệt hoàng triều.

Tiểu thư tỷ tỷ giọng rất ngọt ngào nói: "Đối với những nghi vấn của mọi người, chúng tôi đã mời đến Võ đạo tông sư nổi tiếng Mã Ngốc Quốc sư phụ để phân tích cho mọi người một chút, tại sao Tần Phong lại xếp hạng ba mươi mấy ngàn." "Chào mọi người, lão phu là người sáng lập Hỗn Nguyên Kình, Mã Ngốc Quốc!" Mã Ngốc Quốc vẫy tay tự giới thiệu xong, bắt đầu phân tích: "Về việc tại sao Tần Phong xếp hạng ngoài ba vạn, là kết luận được đưa ra sau khi chúng tôi, những chuyên gia võ đạo, phân tích nhiều lần, tổng kết lại chính là bốn chữ 'tạp mà không tinh'." "Tạp mà không tinh!?" tiểu thư tỷ tỷ phối hợp nghi hoặc. "Đúng vậy!" Mã Ngốc Quốc tiếp tục nói: "Mọi người đều biết, Tần Phong tùy tiện lấy ra một năng lực nào cũng có thể khiến vô số cường giả phát cuồng, nhưng chính vì có quá nhiều năng lực hội tụ trên một người, dẫn đến tinh lực của hắn bị phân tán, từ việc hắn mất bảy năm mới đột phá Siêu Phàm cửu trọng là có thể thấy được." "Thì ra là vậy!" Khán giả bừng tỉnh ngộ, đúng là nghe một lời hơn đọc sách mười năm.

Mã Ngốc Quốc như Conan nhập thể, phân tích: "Còn có thể thấy từ trận chiến giữa Tần Phong và Phương Trường, Kiếm ý của hắn chưa đột phá cấp hai, một tuyệt thế thiên kiêu tám tuổi đã lĩnh ngộ Kiếm ý và Vô Địch Kiếm Tâm, bảy năm không lĩnh ngộ được Kiếm ý cấp hai, điều này rõ ràng là do tinh lực phân tán gây ra." "Ừm!!" Khán giả liên tục gật đầu, cảm thấy nói có lý.

Mã Ngốc Quốc lại nói: "Tần Phong trong vòng đấu loại trực tiếp lần này tuổi tác và tu vi đều không có ưu thế, lại tạp mà không tinh, trong khi lần này chỉ riêng Nhập Đạo cảnh đã có tới hàng ngàn người, Linh Vũ thất bát trọng lại càng nhiều như cá diếc qua sông, có tới một hai vạn người, ngược lại Tần Phong Siêu Phàm cửu trọng là tồn tại đội sổ, cho nên xếp Tần Phong ở ngoài ba vạn là hợp tình hợp lý." Tiểu thư tỷ tỷ không nhịn được hỏi: "Vậy ông nghĩ Tần Phong có thể như một con hắc mã xông ra vòng vây, cuối cùng giành chiến thắng trong vòng đấu loại trực tiếp không!?" "Tuyệt đối không thể!" Mã Ngốc Quốc vẻ mặt tự tin của chuyên gia nói: "Tần Phong bây giờ tu vi đội sổ, tuổi tác đội sổ, lại tạp mà không tinh, chiến lực có hạn, làm sao có thể nổi bật trong số nhiều cao thủ như vậy." "Ừm!!" Khán giả liên tục gật đầu, chuyên gia đúng là chuyên gia.

Mã Ngốc Quốc rất nghiêm túc nói: "Tại đây lão phu cũng khuyên các vị, võ học chi đạo nằm ở tinh, không nằm ở đa, giống như lão phu tự sáng tạo Hỗn Nguyên Kình và Ngũ Liên Tiên, đã đủ để tung hoành thiên hạ rồi." "Thụ giáo rồi!" Khán giả liên tục gật đầu, đã học được hơn mười năm đọc sách.

Lúc này, tại khu vực chiến đấu của Tần Phong, mười thành viên của vòng tuyển chọn đã đến tám người, Tần Phong dẫn theo Tiểu Bạch thong thả đến muộn. "Tần Phong!!" Công chúa Nam Phong trong đám người nghiến răng nghiến lợi nhìn Tần Phong, hận không thể cắn sống hắn, còn con thỏ kia cũng không phải thứ tốt lành gì.

Nói cái gì mà cà rốt có thể giải độc, kết quả nàng ăn vào chẳng có tác dụng gì, cuối cùng phải gọi hai thị nữ đến mới qua được..." "Tần Phong, là Tần Phong!" Khán giả Tây Chu đồng loạt kinh hô.

Sau khi nghe Mã Ngốc Quốc bình luận, tất cả mọi người đều không coi trọng Tần Phong, cảm thấy hắn có lẽ sẽ không đến tham gia vòng đấu loại sinh tử, không ngờ cuối cùng hắn vẫn tới. "Tình huống gì đây!?" Tần Phong nghi ngờ sờ sờ mặt mình, không hiểu tại sao mọi người lại nhìn hắn như vậy.

Lẽ nào hắn lại đẹp trai hơn rồi!? "Con thỏ này là linh sủng của ngươi à!?" Hắc y nam tử đi đến bên cạnh Tần Phong hỏi, ánh mắt đánh giá Tiểu Bạch trên vai hắn.

Theo quy tắc của vòng đấu loại sinh tử, trận đấu không có bất kỳ quy củ nào, có thể mang linh sủng tham chiến, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là cấp bậc linh sủng không thể quá cao, nếu không sẽ bị phán là gian lận. "Ừm!" Tần Phong gật đầu. "Thỏ!?" Mọi người ở Tây Chu không khỏi nhìn nhau, thật sự không hiểu nổi vị thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ này.

Dùng thủ đoạn hạ lưu để chiến thắng thì thôi đi, lại còn mang một con thỏ đi tham gia vòng đấu loại sinh tử, đây là biết rõ mình không giành được thứ hạng cao nên bắt đầu buông thả rồi sao!? "Siêu Phàm cửu trọng, có thể tham gia!" Hắc y nam tử liếc mắt một cái đã nhìn thấu tu vi của Tiểu Bạch, giống Tần Phong đều là Siêu Phàm cửu trọng.

Chỉ là y không giống những người khác xem thường con thỏ đáng yêu này, bởi vì y nhìn ra đây là một dị chủng trong yêu thú, sở hữu tiềm lực và năng lực cực kỳ đáng sợ.

Thêm vào đó là vẻ ngoài đáng yêu đầy tính lừa gạt, nếu ai dám xem thường con thỏ này e rằng sẽ phải trả giá đắt. "Đến chín người rồi, còn thiếu một người!" Hắc y nam tử quét mắt qua đám người, biết còn thiếu người cuối cùng là Phương Trường. "Phương Trường có đến không!?" Nam Phong công chúa lo lắng nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng của Phương Trường.

Tối qua sau khi chống cự được nhờ sự giúp đỡ của hai thị nữ, nàng định đi tìm Phương Trường để kể lể nỗi uất ức của mình, nhưng ai ngờ Phương Trường đã đi mất, thậm chí không ai biết hắn đã đi đâu. "Hắn vẫn để ý sao!?" Trong lòng Nam Phong công chúa vô cùng buồn bã, đều là lỗi của tên tiện nhân Tần Phong kia.

Ầm ầm ầm!!

Một bóng người từ trên trời giáng xuống, nặng nề rơi trước mặt mọi người. "Phương Trường!?" Toàn trường không khỏi kinh hô một tiếng, không thể tin vào mắt mình.

Chỉ thấy Phương Trường tóc tai bù xù, còn trang điểm mắt khói, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức vô cùng tà ác, so với chàng trai rạng rỡ trước đây quả là một trời một vực. "Nhập ma!!" Nam Phong công chúa khó tin trừng lớn mắt, đầu óc có chút choáng váng suýt nữa không đứng vững.

Nàng thực sự không thể tin, chỉ vì Tần Phong hôn nàng một cái mà Phương Trường đã chịu không nổi lựa chọn nhập ma, tâm tính của hắn cũng quá yếu ớt rồi đi!? "Ngàn năm tu đạo, không bằng một đêm thành ma!!" Mọi người ở Tây Chu cất tiếng thở dài, đều cảm thấy tiếc cho Phương Trường.

Nhập ma có thể khiến người ta trong thời gian ngắn có được sức mạnh to lớn, nhưng loại sức mạnh này cũng cực kỳ dễ khiến người ta đánh mất bản thân, cuối cùng trở thành một ma đầu thực sự, hiếu sát thành tính, vô pháp vô thiên, trở thành công địch của toàn bộ Hoang Cổ. "Nhập ma rồi sao!?" Hắc y nam tử nhíu mày, có một dự cảm không lành.

Theo quy định của vòng đấu loại sinh tử, tuyển thủ nhập ma có thể tham gia, chỉ là đối phương là môn sinh thiên tử của Đại Việt, còn được Lục Đạo Đế Quân đặc biệt phê chuẩn, để hắn vào trong tàn sát thật sự ổn sao!?

Nhưng nghĩ lại, thiên phú của Phương Trường vô cùng đáng sợ, nếu chết trong vòng đấu loại sinh tử, cũng coi như là bớt đi một kình địch cho Âm Nguyệt Hoàng Triều trong tương lai. "Sao có cảm giác như một vở kịch rối cổ trang rẻ tiền thế nhỉ!?" Tần Phong đánh giá Phương Trường, càng nhìn càng cảm thấy rẻ tiền. "Tần Phong, ta sẽ xé ngươi thành trăm mảnh!" Ánh mắt Phương Trường bình tĩnh như nước, nhưng lại ẩn chứa một luồng sát khí.

Đáp lại điều này, Tần Phong quay người đến trước mặt Nam Phong công chúa, rất thâm trầm nói: "Mọi người đều là người lớn cả rồi, chuyện tối qua cứ coi như chưa từng xảy ra." "Ngươi……" Nam Phong công chúa tỏ ra vô cùng phẫn nộ, nhưng trong ánh mắt lại đang né tránh điều gì đó.

Xoạt!!

Chương 61

Toàn trường lập tức sôi trào, yêu cầu Tần Phong phải nói chi tiết hơn.

Bọn họ rất muốn biết tối qua hắn và Nam Phong công chúa đã xảy ra chuyện gì, còn có chuyện gì cần phải đặc biệt nhấn mạnh mọi người đều là người lớn. "Tần Phong!!" Phương Trường bị Tần Phong làm cho suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, tà khí quanh thân cũng bắt đầu tăng vọt. "Ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc!" Tần Phong không hề nao núng, mặc kệ ngươi nhập ma hay nhập thần, không có gì là một bình "Mẫu Trư Dã Phong Cuồng" không giải quyết được, nếu có thì dùng một trăm bình.

Hắn vì vòng đấu loại sinh tử lần này, đã chuẩn bị cả ngàn cân. "Người đã đủ, vòng đấu loại sinh tử bắt đầu!" Hắc y nam tử cảm nhận được bầu không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người, vội vàng tuyên bố vòng đấu loại sinh tử bắt đầu, nhanh chóng bấm một chỉ quyết, điểm mạnh vào hư không.

Ầm ầm ầm!!

Hư không đột nhiên nứt ra một lỗ đen, lực hút mạnh mẽ hút mười người vào trong.

Khi Tần Phong trải qua cảm giác trời đất quay cuồng rồi mở mắt ra lần nữa, hắn và Tiểu Bạch đã xuất hiện trong một không gian thứ nguyên giống như di tích, bị một vùng rừng rậm bao la bao phủ, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng gầm của yêu thú.

Theo quy tắc của vòng đấu loại sinh tử, săn giết yêu thú cấp bậc khác nhau có thể nhận được điểm khác nhau, cấp bậc yêu thú càng cao điểm nhận được càng nhiều, nếu giết tuyển thủ tham gia thì có thể nhận được số điểm tích lũy của người đó.

Tổng cộng kéo dài ba ngày, người nằm trong top 1000 điểm sẽ chiến thắng. "Đây chính là chiến trường sinh tử!?" Tiểu Bạch đứng trên vai Tần Phong nhìn quanh, không thấy Phương Trường và chín người kia, chắc là đã được dịch chuyển ngẫu nhiên vào chiến trường sinh tử.

Đồng thời, nó cũng cảm nhận được xung quanh có rất nhiều yêu thú đáng sợ, với tu vi Siêu Phàm cửu trọng của nó và Tần Phong, ở đây đến tư cách làm bia đỡ đạn cũng không có. "Chiến trường sinh tử, quả nhiên danh bất hư truyền!" Tần Phong cúi đầu nhìn, đâu đâu cũng thấy xương trắng, có của con người, cũng có của yêu thú, cả chiến trường tràn ngập một luồng khí lạnh âm u không rõ.

Ầm ầm ầm!!

Cách đó không xa vang lên một tiếng nổ, kèm theo là âm thanh giao chiến kịch liệt. "Có người đã giao thủ rồi!" Tần Phong nhíu mày nhìn sang, rồi quay người đi về hướng ngược lại.

Bây giờ ngoài mười vạn thí sinh vào sân, còn có một đám lớn yêu thú đang rình rập bên cạnh, tham gia chiến đấu bây giờ không chỉ lợi ích ít, mà còn dễ bị cuốn vào một trận hỗn chiến lớn.

Tốt nhất là giai đoạn đầu cố gắng hết sức tránh chiến đấu, bảo toàn thực lực để giai đoạn sau tha hồ thu hoạch.

Khi mười vạn thí sinh lần lượt tiến vào chiến trường sinh tử, các màn chiến đấu lớn nhỏ đều được chiếu ra ngoài, khiến mọi người xem đến đã ghiền.

Bảng xếp hạng điểm cũng là long tranh hổ đấu, ngươi đuổi ta theo.

Nhưng Tần Phong, người được mệnh danh là thiên kiêu đệ nhất

Hoang Cổ, lại không có động tĩnh gì, cả một ngày trôi qua điểm vẫn là con số không, khiến mọi người không thể không tin vào lời bình của Mã Ngốc Quốc, Tần Phong quả thực không làm nên trò trống gì.

Thỉnh thoảng có một hai ống kính quay được Tần Phong, cũng là cảnh hắn mang theo con thỏ trốn ở bờ sông câu cá, hoàn toàn không có dáng vẻ tham gia vòng đấu loại sinh tử, ngược lại càng giống như đi dã ngoại.

Ngày thứ hai.

Tần Phong tính toán thời gian, cảm thấy cũng gần được rồi. "Chúng ta sắp chiến đấu rồi sao!?" Tiểu Bạch hưng phấn gào lên, vội vàng giúp Tần Phong ôm thanh Trường Không Thần Kiếm qua. "Từ nhỏ ta đã dạy ngươi thế nào, Khổng Tử nói, quân tử bất khí!" Tần Phong cảm thấy hận sắt không thành thép, quân tử chân chính không thèm dùng vũ khí để giết đối phương.

Sau một ngày chiến đấu kịch liệt hôm qua, đám thiên kiêu kia nhất định đã khát khô cổ, chỉ cần hắn rắc mấy cân "Mẫu Trư Dã Phong Cuồng" vào nguồn nước là có thể ngồi chờ điểm đến tận cửa… "Còn có cả chiêu bẩn này nữa!!" Tiểu Bạch nghe mà hai mắt sáng rực, phát hiện con đường mình phải đi còn rất dài.

Tõm một tiếng!

Tần Phong lấy từ không gian tùy thân ra một cái hũ ném xuống sông, bên trong có ít nhất mười mấy cân "Mẫu Trư Dã Phong Cuồng".

Lúc này — Ống kính phát sóng trực tiếp chuyển đến Tần Phong, tất cả khán giả đều phát điên. "Vãi chưởng, hắn lại mang theo người nhiều như vậy!?" "Đây đâu phải là thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ gì, đây rõ ràng là tên tiện nhân đệ nhất Hoang Cổ!" "Chẳng trách hôm qua hắn tìm được nguồn nước rồi không đi nữa, hóa ra là đang có ý đồ này." "Phải nói là, kế hoạch rất thành công." "Chưa chắc, những người có thể sống sót qua trận hỗn chiến hôm qua, ai mà không có vài chiêu, sao có thể mắc lừa kiểu này." "Thợ săn kinh nghiệm lão luyện có lẽ sẽ không, nhưng bọn họ đều là những đứa trẻ hai mươi mấy tuổi, có bao nhiêu kinh nghiệm chứ!?" "Cảnh tượng tiếp theo đây, là thứ ta không trả tiền cũng xem được sao!?" "Phản đối, kịch liệt phản đối hành vi này của Tần Phong." "Ta khuyên ngươi bớt lo chuyện bao đồng đi!" "………" Khi một vài yêu thú đến bờ sông uống nước xong, lập tức dựng đứng cả lên. "Có yêu thú!!" Các thí sinh đối mặt với số điểm tự dâng đến cửa, liền rút vũ khí xông lên chiến đấu.

Chỉ là bọn họ rõ ràng đã đánh giá thấp mức độ khó chịu của yêu thú lúc này, sau khi bị các thí sinh tấn công, chúng liền phát động những đòn tấn công cuồng bạo vô cùng, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết đối thủ để làm chuyện chính.

Trong chốc lát.

Trong phạm vi hai mươi dặm xung quanh nguồn nước, các trận chiến lớn nhỏ không ngừng vang lên. "Oa, chiến đấu ác liệt thật!" Tần Phong có thể cảm nhận rõ ràng sự kịch liệt của trận chiến, còn ác liệt hơn cả trận hỗn chiến ngày đầu tiên. "Đúng là ác liệt thật!" Tiểu Bạch vừa ăn củ cà rốt tươi vừa gật gật cái đầu nhỏ, có thể nghe thấy tiếng la hét thảm thiết thỉnh thoảng vang lên trong rừng.

Còn có thể thấy một vài thí sinh thảm hại xuất hiện bên bờ sông, sau trận hỗn chiến ngày đầu tiên, và trận chiến cuồng bạo với yêu thú vừa rồi, bọn họ đã khát khô cả cổ, thấy nước liền không nói hai lời xông lên uống ừng ực. "Đợi đã, sao ta cảm thấy có gì đó không ổn!?" Các thí sinh uống nước xong nhìn nhau, thấy người bạn đồng hành của mình lại trông thật thanh tú. "Ảo giác, ảo giác thôi!" Các thí sinh giật mình, vội vàng chuyển tầm mắt đi.

Chỉ là khi vài bóng hồng xuất hiện bên bờ sông, bọn họ liền không thể kìm nén được nữa mà xông tới. "Các ngươi muốn làm gì!?" Mấy vị tiểu thư nhíu mày, cảm thấy bọn họ đến không có ý tốt. "Không cần căng thẳng, chúng ta chỉ muốn kết bạn thôi!" Hai mắt đám nam tử ánh lên tia đỏ, còn không nhịn được phát ra tiếng cười "khà khà khà". "Không ổn, mau lùi lại!" Mấy vị tiểu thư đâu không biết bọn họ muốn làm gì, nhưng vẫn bị đối phương bao vây chặt chẽ.

Ngay lúc các tiểu thư cảm thấy tuyệt vọng, một giọng nói tràn đầy chính nghĩa từ trên trời giáng xuống, "Lũ cuồng đồ to gan, thả những cô gái đó ra!!" Tần Phong một thân bạch y, phiêu dật như tiên nhân hạ phàm, chính là ánh sáng của chính đạo. "Là Tần Phong!!" Các tiểu thư như gặp được cứu tinh, đồng loạt trốn sau lưng Tần Phong. "Cút ngay!" Đám nam tử đã hoàn toàn đỏ mắt, căn bản không coi Tần Phong ra gì.

Vút!!

Một luồng kình phong sắc bén vô cùng đột nhiên phá không lao tới, sức mạnh chứa trong kình phong khiến đám nam tử khôi phục lại chút lý trí.

Chương 62

Không dám do dự chút nào, hai chân đột ngột đạp mạnh, định lùi về sau.

Ầm!

Kiếm khí vô hình mà Tần Phong phóng ra còn nhanh hơn tốc độ lùi của bọn họ, lóe lên rồi vụt qua, một vệt máu đỏ tươi bắn tung tóe. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công phá trứng vĩnh trị, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công phá trứng vĩnh trị, nhận được 1000 điểm phản diện!" "………" Mỗi một tiếng thông báo của hệ thống vang lên, đều kèm theo một tiếng vỡ vụn. "A……" Mười mấy nam tử nằm trên đất rên la, Tiểu Bạch còn nhân cơ hội thu hết túi trữ vật của bọn họ. "Tiền ơi là tiền!!" Hai mắt Tiểu Bạch lấp lánh ánh sáng mê tiền, trong lòng gào thét mình sắp phát tài rồi.

Tần Phong sau khi thu hoạch trứng xong, chính khí lẫm liệt nói: "Nể tình ông trời có đức hiếu sinh, ta chỉ trừng phạt nhẹ, hy vọng các ngươi tự biết liệu mà làm." "Đẹp trai quá!" Hai mắt các tiểu thư hiện lên hình trái tim, hận không thể lấy thân báo đáp.

Khán giả bên ngoài không nói nên lời, tỏ vẻ chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ đến thế.

Nếu không phải bọn họ biết thủ phạm chính là Tần Phong, e rằng còn thật sự tin hắn là một bậc chính nhân quân tử anh hùng cứu mỹ nhân. "Đa tạ!" Có nam tử còn chắp tay cảm tạ Tần Phong, nếu không phải Tần Phong kịp thời xuất hiện, mình e rằng đã phạm phải sai lầm lớn.

Khán giả bên ngoài hoàn toàn cạn lời, trong lòng càng gào thét đúng là hảo hán.

Đây chính là điển hình của việc bị người ta bán đi rồi còn giúp người ta đếm tiền, tu luyện đến ngu người rồi sao!?

Cuối cùng, mười mấy nam tử vì bị thương nặng, không thể không chủ động từ bỏ vòng đấu loại sinh tử, số điểm tích lũy trước đó cũng thuộc về Tần Phong, khiến thứ hạng của hắn nhanh chóng tăng vọt. ……… Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Trong cung điện của Lục Đạo Đế Quân.

Một nam tử mặc hắc bào, thần thái uy nghiêm ngồi ở chính giữa, đó chính là lão đại của Âm Nguyệt Hoàng Triều, Lục Đạo Đế Quân.

Bên cạnh ngài còn có một đám đại lão khí thế hùng hậu, trong đó có cả Nguyệt Thần, Nam Phong công chúa cũng được mời đến quan chiến.

Với tư cách là sứ đoàn Đại Việt, mục đích chuyến đi lần này của họ chính là vì vòng đấu loại sinh tử.

Lục Đạo Đế Quân lên tiếng hỏi: "Nam Phong công chúa, đối với vòng đấu loại sinh tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều chúng ta có cái nhìn thế nào!?" "Quá tàn nhẫn!" Nam Phong công chúa xem mà tim đập chân run, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, mười vạn người tham gia đã thương vong hai vạn người, những cảnh tượng máu me không ngừng thách thức thần kinh của nàng, cũng bắt đầu lo lắng cho Phương Trường. "Tàn nhẫn!?" Lục Đạo Đế Quân cười cười, không nói thêm gì.

Đối với các thế gia của Đại Việt có lẽ là hơi tàn nhẫn, nhưng đối với những hàn môn bị áp bức, đây lại là cơ hội để thực hiện ước mơ. "Ây u, tiểu tử này rất có ý tưởng đấy!" Màn hình chiếu chuyển đến Tần Phong, các đại lão các phương nháy mắt ra hiệu nhìn về phía

Nguyệt Thần. "Mất mặt quá!" Nguyệt Thần bây giờ như ngồi trên đống lửa, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Nàng vạn lần không ngờ, Tần Phong sẽ dùng cách này để đánh bại kẻ địch, cho dù bản thân hắn không cần mặt mũi, nhưng có thể nghĩ đến thể diện của Nguyệt Thần Cung một chút được không!?

Lúc này — Cảnh tượng tương tự cũng đang diễn ra ở những nơi khác bên bờ sông, Tần Phong giống như một chú ong nhỏ cần mẫn không biết mệt, nơi nào có trứng là hắn chạy đến nơi đó.

Tần Phong nghiêm túc nói: "Đến đây chỉ có ba việc, đập trứng, đập trứng, và vẫn là đập trứng!" Tiểu Bạch cũng nghiêm túc nói: "Thỏ ta đến đây cũng chỉ có ba việc, kiếm tiền, kiếm tiền, và vẫn là kiếm tiền!" Tổ hợp lưu manh một người một thỏ nhanh chóng lan truyền khắp chiến trường sinh tử.

Mọi người cũng dần dần nhận ra nguồn nước có vấn đề, kết hợp với việc Tần Phong từng có tiền án sử dụng "Mẫu Trư Dã Phong Cuồng", rất nhanh đã kết luận hắn đã bỏ "Mẫu Trư Dã Phong Cuồng" vào nguồn nước. "Súc sinh a!!" Mọi người tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé Tần Phong thành trăm mảnh.

Đây đâu phải là chuyện mà thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ có thể làm ra, đây rõ ràng là tên tiện nhân vô sỉ đệ nhất Hoang Cổ!

Đồng thời, mọi người cũng không thể không đối mặt với một vấn đề, không có nước thì tiếp theo làm gì.

Tu vi hiện tại của bọn họ còn chưa đến giai đoạn tịch cốc, cộng thêm chiến đấu liên miên không có nước chắc chắn không được, nhưng bây giờ nguồn nước đã bị Tần Phong ô nhiễm, chiến đấu lực chắc chắn sẽ giảm đi đáng kể. "Bán nước đây, bán nước đây, giá cao thì được a!" Tần Phong bày sạp bên bờ sông, một bình nước giá khởi điểm 1000 cực phẩm linh thạch. "Quá vô sỉ rồi!!" Các thí sinh cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, gác lại mọi ân oán cá nhân, liên hợp lại đi đánh tên tiện nhân Tần Phong này. "Vãi chưởng, đẹp trai quả nhiên dễ bị nhắm vào!" Tần Phong sợ hãi vội vàng thu dọn sạp hàng bỏ chạy, trước khi đi còn không quên rắc một bình "Mẫu Trư Dã Phong Cuồng", "Các vị, chúng ta còn nhiều thời gian!!" Ngay lúc này — Phương Trường sau khi hắc hóa, vừa hay đi đến bờ sông…… "Không ổn, mau tránh!" Mọi người thấy bột phấn Tần Phong rắc ra, không cần nghĩ cũng biết là "Mẫu Trư Dã Phong Cuồng", sợ đến mức liên tục lùi lại, chỉ sợ một chút bất cẩn là anh danh mất hết. "Tần Phong!!" Phương Trường sau khi hắc hóa đến bờ sông, thấy Tần Phong lập tức ánh mắt trở nên hung tợn.

Hắn đối với những chuyện vô sỉ mà Tần Phong đã làm ở bờ sông vẫn chưa hiểu rõ lắm, chỉ biết rằng lý do mình hắc hóa tham gia vòng đấu loại sinh tử, chính là để xé Tần Phong thành trăm mảnh.

Không chút do dự, Phương Trường sau khi hắc hóa liền nghênh chiến xông lên. "Vãi chưởng, dũng mãnh thế!!" Những người có mặt ở đó không ai không khâm phục, trong lòng gào thét lão huynh 666. "Tên này sao lại đuổi tới đây!?" Tần Phong tạm thời không có ý định quyết đấu với Phương Trường, lợi dụng thân pháp quỷ mị tự do xuyên qua trong rừng, định bảo toàn thực lực để đến ngày mai tha hồ thu hoạch, bây giờ vẫn nên kéo thù hận trước. "Tần Phong, có gan thì đừng chạy!!" Sắc mặt Phương Trường hung tợn đáng sợ, ở phía sau cắn chặt Tần Phong không buông. "Đừng chạy?

Đứng im không nhúc nhích là con rùa!" Tần Phong khinh bỉ bĩu môi, thân thể nhẹ nhàng như tuyết bay, mũi chân nhẹ nhàng điểm lên cành lá, thân hình đã bay ra xa ngàn mét, phối hợp với một thân bạch y, giống như trích tiên đang bay trên không trung. "Thân pháp lợi hại thật!" Khán giả bên ngoài không nhịn được kinh hô, phát hiện vị thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ này cũng có chút bản lĩnh.

Cho dù tuổi tác và tu vi ở vòng đấu loại sinh tử thuộc hàng bét bảng, nhưng thiên phú của hắn cũng không cần nghi ngờ, đặc biệt là trạng thái toàn diện của Tần Phong, năm đó vừa lộ ra, đã khiến cả Hoang Cổ chấn động.

Nếu không phải Nguyệt Thần tu vi cường đại, một mình trấn áp các đại lão, các thế lực lớn của Âm Nguyệt Hoàng Triều e rằng đã khai chiến để tranh giành Tần Phong.

Đồng thời, mọi người cũng bắt đầu chú ý đến Phương Trường, vừa rồi dũng mãnh đuổi theo Tần Phong như vậy, ít nhiều cũng hít phải một ít "Mẫu Trư Dã Phong Cuồng" rồi chứ!? "Sao lại thế này, là thứ đó!?" Phương Trường rất nhanh đã nhận ra cơ thể có điều bất thường, đối với thủ đoạn của tên tiện nhân Tần Phong này, hắn không hề xa lạ, lần đầu gặp mặt đã được chứng kiến.

Nếu hắn không nhập ma, với Phật gia công pháp mà hắn tu luyện có thể cưỡng ép áp chế, nhưng bây giờ hắn đã nhập ma, tâm tính đã thay đổi, có chút không áp chế được tâm ma của mình.

Đồng thời, sau khi tự mình cảm nhận "Mẫu Trư Dã Phong Cuồng", trong lòng hắn đột nhiên có một tia giác ngộ, cảm thấy mắt thấy chưa chắc đã là sự thật. "Lẽ nào là Tần Phong đã hạ thứ đó cho công chúa!?" Phương Trường càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, trong lòng dường như tìm được một chút an ủi, bắt đầu không ngừng mặc niệm Thanh Tâm Chú, sau lưng cũng xuất hiện một tôn Đại Phật.

Chương 63

Chỉ là tôn Đại Phật này khác với Đại Phật trong ấn tượng của mọi người, một nửa là Đại Phật vàng óng trang nghiêm, một nửa là ác ma đen tối tà ác. "Một niệm thành Phật, một niệm thành ma!" Lục Đạo Đế Quân và những người khác đồng loạt kinh hô, trong lòng gào thét kẻ này tuyệt đối không thể lưu lại.

Nếu Phương Trường chỉ nhập ma thì thôi, nhưng bây giờ hắn lĩnh ngộ được là chân lý của Phật và Ma, một khi để hắn lĩnh ngộ thành công, sẽ tương đương với Tần Phong lĩnh ngộ Vô Địch Kiếm Tâm, sở hữu năng lực trấn áp đương đại.

Khác với Tần Phong tạp mà không tinh, Phương Trường chuyên tu Phật môn nhất đạo, thế tất sẽ trưởng thành sớm hơn Tần Phong, đối với Âm Nguyệt Hoàng Triều tuyệt đối là một mối đe dọa tiềm tàng. "Không ổn!!" Nam Phong công chúa cũng ý thức được nguy hiểm, vội vàng đi tìm lão giả hộ tống. "Công chúa yên tâm, lão phu thương thế đã cơ bản bình phục, có thể liều chết một trận!" Lão giả thần tình vô cùng nghiêm túc, biết rõ Phương Trường đối với Đại Việt có ý nghĩa gì. "Nhờ cậy ngài!" Trong tay Nam Phong công chúa còn nắm chặt một khối mệnh bài, khi cần thiết sẽ triệu hoán phụ hoàng và hoàng gia gia của nàng đến.

Lúc này — Màn hình chiếu ở các thành phố lớn đều chuyển sang Phương Trường.

Rốt cuộc là chứng kiến một vị cao tăng xuất thế, hay là chứng kiến một đại ma vương ra đời.

Nhưng ngay khi mọi người đang thảo luận sôi nổi về điều này, bóng dáng của Tần Phong đột nhiên xuất hiện trong màn hình chiếu, thấy Phương Trường mãi không đuổi kịp, hắn liền biết là dược hiệu đã phát huy tác dụng.

Thế là thuộc tính thích chơi bẩn của tên lão lục này bắt đầu rục rịch, khó khăn lắm mới gặp được Thiên Tuyển Chi Tử, nếu không làm gì đó với hắn, hình như không phù hợp với thiết lập nhân vật của mình.

Chỉ là khi hắn quay lại theo đường cũ mới phát hiện, niềm vui bất ngờ lại đến như vậy.

Hắn lại đang tẩy trắng!

Mọi người đều biết, hắc hóa mạnh vô địch, tẩy trắng yếu bảy phần, lúc này không chém hắn thì còn đợi đến bao giờ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ kích hoạt nhiệm vụ, phá hoại Thiên Tuyển Chi Tử cảm ngộ đại đạo, phần thưởng nhiệm vụ: Thẻ nâng cấp kiếm ý một tấm!" "Thẻ nâng cấp kiếm ý!?" Hai mắt Tần Phong lập tức sáng lên, đối với phần thưởng này hắn không có chút sức đề kháng nào. "Tần Phong!!" Trong mắt Phương Trường hiện lên một tia hoảng sợ, không ngờ Tần Phong lại quay lại theo đường cũ.

Hắn hiện đang ở thời khắc quan trọng đột phá, nếu bị Tần Phong quấy rầy tất sẽ tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến bị thương nặng.

Lúc này, Phương Trường đã không còn quan tâm đến át chủ bài gì nữa, từ trong cơ thể bay ra một khối ngọc thạch màu vàng, tỏa ra một luồng ánh sáng vàng bao bọc lấy hắn. "Là Phật Chi Xá Lợi!" Khán giả bên ngoài đồng loạt kinh hô, trong lòng gào thét Phương Trường thật sự có đại cơ duyên.

Phật Chi Xá Lợi là bảo vật được ngưng tụ sau khi một vị cao tăng đỉnh cấp viên tịch, mang theo bên người không chỉ vạn tà bất xâm, tăng cường uy lực Phật gia công pháp, mà Phật quang còn có lực phòng ngự cực mạnh.

Chỉ bằng Phật quang mà Phật Chi Xá Lợi đang tỏa ra, đừng nói là Tần Phong, cho dù là toàn bộ thí sinh trong chiến trường sinh tử cộng lại, e rằng cũng khó mà công phá. "Ai!!" Lục Đạo Đế Quân và những người khác thở dài một tiếng, biết rằng vạn sự không thể cưỡng cầu.

Vốn tưởng rằng sự trở lại của Tần Phong có thể bóp chết Phương Trường từ trong trứng nước, ai ngờ đối phương cơ duyên mạnh mẽ như vậy, trong cơ thể còn có một viên Phật Chi Xá Lợi bảo vệ.

Chỉ là mọi người rõ ràng đã đánh giá thấp sự vô sỉ của Tần Phong, hắn đối với sự xuất hiện đột ngột của Phật Chi Xá Lợi không hề bất ngờ, cười hì hì lấy ra một cuốn sách tên là "Câu chuyện của Bạch Khiết" bắt đầu đọc một cách sinh động. "Tên tiện nhân này......" Phương Trường vốn đang ở tuổi huyết khí phương cương, dược hiệu trong người lại chưa qua, làm sao có thể nghe được thứ này, tâm ma vừa mới đè xuống lại bùng cháy trở lại, thậm chí có xu hướng mất kiểm soát. "Ơ kìa!!" Sắc mặt khán giả bên ngoài trở nên kỳ quái.

Trong chốc lát không phân biệt được đây là vòng đấu loại sinh tử nghiêm túc, hay là cuộc thi đọc truyện ngắn không đứng đắn.

Trong cung điện của Lục Đạo Đế Quân, các đại lão sắc mặt kỳ quái nhìn về phía Nguyệt Thần, phảng phất như đang hỏi, những thứ này đều là ngươi dạy Tần Phong sao!?

Ta không phải!

Ta không có!

Đừng nói bậy!!

Nguyệt Thần vội vàng phủ nhận ba lần, tỏ vẻ mình không phải loại người đó.

Đồng thời, trong lòng cũng hận chết Tần Phong, hình tượng quang huy mà mình xây dựng bao nhiêu năm, cứ thế bị tiểu tử này phá hoại sạch sẽ.

Vù vù!!

Một tiếng xé gió nhỏ vang lên, khiến toàn thân Tần Phong lông tơ dựng đứng.

Đánh lén!!

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tần Phong, cơ thể theo bản năng né tránh nhanh như chớp.

Khóe mắt cũng nhanh chóng liếc về phía sau, chỉ thấy trong khu rừng u ám có một bóng người đang giương cung lắp tên, bắn ra một mũi tên màu đỏ thẫm như cầu vồng nhắm thẳng vào ngực hắn.

Pằng!

Mũi tên dài bắn xuyên qua tàn ảnh của Tần Phong, liên tục bắn xuyên qua mấy cây đại thụ mới dừng lại, còn hung mãnh hơn cả súng Barrett. "Vãi chưởng!!" Tần Phong trong lòng bắt đầu điên cuồng chửi bới, đối với sự vô lý của Thiên Tuyển Chi Tử lại có một nhận thức hoàn toàn mới.

Mắt thấy sắp dồn đối phương vào đường cùng, lại có thể không hiểu vì sao xuất hiện một người ra phá rối kéo dài thời gian cho hắn. "Chết tiệt, lại để hắn né được!" Trên ngọn cây có một nam tử gầy gò thấp giọng chửi một câu, nhanh chóng rút ra ba mũi tên màu đỏ thẫm bắn ra lần nữa. "Ta cần biết ngươi là ai, Phương Trường hôm nay ta ăn chắc rồi, Chúa Giê-su cũng không giữ được hắn, ta nói đấy!" Tần Phong bị bắn đến phiền lòng, cảm thấy không tung ra chút thực lực ra, đối phương ít nhiều có chút không tôn trọng hắn…… Vút!

Vút!

Vút!

Ba mũi tên như tơ lụa lại một lần nữa bay ngang trời, nhắm thẳng vào các yếu huyệt của Tần Phong. "Mẹ kiếp, còn bắn nghiện rồi à!" Tần Phong vừa chửi vừa nhanh chóng né tránh, thi triển Mị Ảnh Tiêu Dao đến cực hạn, để lại từng đạo tàn ảnh trong rừng.

Mặc dù vậy, cảm giác lạnh lẽo sau lưng Tần Phong không những không giảm mà còn ngày càng tăng, một cảm giác như bị vô số con rắn độc nhìn chằm chằm ùa lên trong lòng hắn, phảng phất như dù có giãy giụa thế nào cũng sẽ bị đối phương bắn trúng. "Thỏ mẹ ơi, thỏ ta không muốn bị bắn!" Tiểu Bạch bám chặt lấy Tần Phong, không để mình bị rơi xuống khi đang di chuyển tốc độ cao.

Chương 64

"Là Bạch Nhật!" Khán giả bên ngoài lập tức kích động, liếc mắt một cái đã nhận ra người bắn tên.

Người này tên là Bạch Nhật, bạch trong bạch thiên, nhật trong xạ nhật, là tuyển thủ hạt giống của vòng đấu loại sinh tử lần này, ngoài việc nổi danh từ khi còn trẻ sở hữu thiên phú siêu cường, tu vi còn đạt đến Nhập Đạo cảnh nhất trọng.

Hiện tại xếp hạng điểm số đạt 153, không có gì bất ngờ, chiến thắng đã là chuyện chắc như đinh đóng cột. "Bạch Nhật này……" Lục Đạo Đế Quân và những người khác lại đau đầu xoa xoa thái dương, biết rằng Phương Trường người này có đại cơ duyên, mệnh không nên tuyệt. "Mẹ kiếp, ta ném con nhà ngươi xuống giếng hay sao mà cứ đuổi theo ta bắn!" Tần Phong cũng biết tu vi hai bên chênh lệch rất lớn, quả quyết mở Thượng Cổ Trùng Đồng, cả thế giới cũng theo đó mà chậm lại. "Là Thượng Cổ Trùng Đồng!!" Khán giả bên ngoài càng hưng phấn gào thét, cuối cùng cũng chờ được Tần Phong chiến đấu nghiêm túc, không biết có được chứng kiến trạng thái toàn diện của hắn không.

Ong!

Dây cung khẽ rung lên một tiếng.

Chỉ thấy Bạch Nhật tay cầm trường cung giống như một thợ săn lão luyện, khi kéo căng dây cung đã bắt đầu phong tỏa mọi đường lui.

Rút kiếm!!

Tần Phong gần như ngay khoảnh khắc đối phương kéo căng cung nỏ, kiếm quang u ám như nước từ trong vỏ kiếm rút ra.

Khác với Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật trước đây, lúc này Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật đã dung hợp kiếm ý cấp hai, còn có sự gia trì của Thương Thiên Bá Thể.

Nhanh hơn, mạnh hơn, và cũng cường hãn hơn!

Trong nháy mắt, Bạch Nhật còn chưa kịp phản ứng, bóng dáng Tần Phong đã lướt qua bên cạnh hắn, Trường Không Thần Kiếm trong tay xé rách hư không rồi lại một lần nữa vào vỏ. "Sao, sao có thể?!" Bạch Nhật không dám tin trừng lớn mắt, một giọt mồ hôi trên trán từ từ rơi xuống.

Rầm một tiếng!

Chỉ thấy trường cung trong tay Bạch Nhật gãy đôi, kiếm pháp tinh chuẩn đến mức chỉ để lại một vệt máu tươi ở phía dưới.

Lúc này — Khán giả bên ngoài im phăng phắc, bị Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Con mẹ nó!

Có cần phải nhanh như vậy không!!

Bọn họ vốn tưởng rằng đây là một trận long tranh hổ đấu, ai ngờ còn chưa bắt đầu, Tần Phong đã kết thúc rồi. "Sao có thể như vậy!!" Lục Đạo Đế Quân và các đại lão các phương kinh ngạc đứng bật dậy, không thể tin vào mắt mình.

Cho dù thiên phú của Tần Phong xưa nay chưa từng có, nhưng Siêu Phàm cửu trọng một kiếm đánh bại Nhập Đạo nhất trọng cũng quá khoa trương rồi đi?

Ở giữa còn cách cả một đại cảnh giới Linh Vũ cảnh a! "Không cần căng thẳng, thao tác cơ bản thôi!" Nguyệt Thần lập tức vênh mặt đắc ý, kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Đối với việc Tần Phong hung hãn đến mức nào, nàng đã tự mình cảm nhận qua, điều duy nhất khiến nàng bất ngờ là, kiếm ý của Tần Phong đột phá cấp hai từ lúc nào. "A……" Bạch Nhật phát ra tiếng khóc thảm thiết như mất đi huynh đệ, ngã xuống đất lăn lộn không thể chấp nhận hiện thực. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ phá trứng vĩnh trị, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Lại có thêm 1000 điểm phản diện!" Tần Phong mở hệ thống liếc một cái, ban đầu có 4.7 vạn điểm phản diện, bây giờ đã đạt 12.1 vạn điểm phản diện, đại biểu cho 74 vị huynh đệ đã mất đi phiền não, sau này có thể chuyên tâm tu luyện rồi. "Ta quả thật là công đức vô lượng a!" Tần Phong tự tán thưởng hành vi của mình, lại bắt đầu đọc câu chuyện của Bạch Khiết trước mặt Phương Trường.

Khán giả bên ngoài hoàn toàn cạn lời, thực sự không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung vị thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ này.

Rõ ràng có thực lực miểu sát tất cả, nhưng lại cứ thích làm những chuyện không phải người.

Lúc này — Do nội dung chiếu không qua kiểm duyệt, nên chuyển sang chuyên mục của Mã Ngốc Quốc.

Tiểu thư không nhịn được hỏi: "Mã sư phụ, trước đây ngài có nói, Tần Phong là tạp mà không tinh, trong vòng đấu loại sinh tử lần này sẽ không quá nổi bật, nhưng bây giờ Tần Phong với tu vi Siêu Phàm cửu trọng, một kiếm đánh bại Nhập Đạo nhất trọng, ngài nghĩ sao về chuyện này!?" "Ặc……" Mã Ngốc Quốc có chút lúng túng, rất không hiểu nói: "Từ một kiếm vừa rồi có thể thấy, kiếm ý của Tần Phong đã đột phá cấp hai rồi, chỉ là cho dù hắn đột phá kiếm ý cấp hai, cũng không có lý do gì một kiếm đánh bại Bạch Nhật Nhập Đạo nhất trọng." Tiểu thư thử hỏi: "Ý ngài là, trong một kiếm đó của Tần Phong còn ẩn chứa sức mạnh khác, có phải là thể chất đặc thù gì không!?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Mã Ngốc Quốc rất khẳng định nói: "Mọi người đều biết, Tần Phong là người sở hữu Thượng Cổ Trùng Đồng, làm sao có thể còn sở hữu thể chất đặc thù, ta thấy tám phần là hắn đã ăn đan dược tăng cường thực lực tạm thời gì đó." "Thì ra là vậy!" Khán giả bừng tỉnh ngộ, hơn cả đọc sách mười năm.

Mã Ngốc Quốc tiếp tục nói: "Kiếm ý của Tần Phong đột phá đến cấp hai, cũng chứng minh bảy năm nay hắn đã đặt tinh lực chủ yếu vào kiếm đạo, Chí Tôn Cốt và Thượng Cổ Trùng Đồng cũng sẽ không quá mạnh, từ việc hắn một kiếm đánh bại Bạch Nhật xếp hạng 153, có thể thấy cực hạn của hắn cũng chỉ ở khoảng top 100, cao hơn nữa hắn sẽ không có bất kỳ ưu thế nào." "Ừm!!" Khán giả liên tục gật đầu, cảm thấy chuyên gia nói đúng.

Màn hình chuyển cảnh — Nội dung không thể qua kiểm duyệt đã kết thúc, tình hình tại hiện trường lại có biến hóa.

Chỉ thấy Phương Trường sau khi nghe Tần Phong đọc xong truyện ngắn, đã không thể áp chế ma tính trong cơ thể, kim thân Phật và Ma sau lưng cũng trong nháy mắt đầy vết nứt, mắt thấy sắp hoàn toàn vỡ nát. "Tần Phong chết tiệt!!" Nam Phong công chúa lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, nhiều lần thỉnh cầu Lục Đạo Đế Quân đều bị từ chối.

Nàng cũng hiểu Phương Trường đã khiến Lục Đạo Đế Quân cảm thấy bị uy hiếp, không thể để Phương Trường sống sót rời khỏi chiến trường sinh tử, trừ khi hắn hoàn toàn bị phế.

Rầm một tiếng!!

Kim thân Phật và Ma hoàn toàn vỡ nát, hóa thành những điểm sáng li ti biến mất trong hư không. "Phụt!!" Phương Trường phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cũng trong nháy mắt tụt xuống điểm đóng băng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được một thẻ nâng cấp kiếm ý!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trọng thương Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Thế thôi à!?" Tần Phong trong lòng ít nhiều có chút thất vọng, còn tưởng có thể nhận được thêm một cơ hội rút thưởng nữa.

Nhưng rất nhanh, hắn đã nhắm vào viên Phật Chi Xá Lợi kia, nhà có bảo bối không phải lỗi của ngươi, nhưng lấy ra dụ dỗ ta thì là lỗi của ngươi rồi.

Theo sau thất bại trong việc cảm ngộ đại đạo của Phương Trường, Phật quang ngưng tụ từ Phật Chi Xá Lợi cũng tan đi, hắn đưa tay ra, Phật Chi Xá Lợi liền rơi vào tay hắn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một cơ hội rút thưởng." "Lần này thì thoải mái rồi!" Tần Phong cuối cùng cũng nở nụ cười mãn nguyện, hóa thành một bóng trắng biến mất tại chỗ.

Không phải hắn không muốn nhân cơ hội diệt Phương Trường, mà là Thiên Tuyển Chi Tử quá vô lý, đừng để đến lúc người chưa giết được, lại làm mất Phật Chi Xá Lợi, vẫn là nên biết điểm dừng rồi chạy cho nhanh. "Tần Phong, trả Phật Chi Xá Lợi lại cho ta!" Phương Trường hoảng hốt bò dậy định đuổi theo, đó là nền tảng để hắn đứng vững ở Hoang Cổ.

Nhưng cảm ngộ thất bại dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, bây giờ lại bị thương nặng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Phong lấy đi Phật Chi Xá Lợi của mình.

Đồng thời, hắn cũng không hiểu, tại sao mỗi lần gặp Tần Phong đều bị hắn khắc chế chết cứng, còn bị hắn dùng đủ loại thủ đoạn hạ lưu đánh bại, đến cơ hội toàn lực một trận cũng không cho hắn. "Không ổn!!" Sắc mặt Phương Trường đột nhiên biến đổi, phát hiện dược hiệu trong cơ thể lại bắt đầu phát tác, nhìn sang Bạch Nhật đang rên rỉ bên cạnh lại thấy thật thanh tú…… Trong rừng cây xanh um tùm, Tần Phong vừa lấy được Phật Chi Xá Lợi liền bỏ chạy.

Chương 65

Nhưng hắn vẫn đánh giá thấp sự vô lý của đám Thiên Tuyển Chi Tử này, vừa đi được vài bước đã bị một thiếu niên áo đen chặn đường.

Người này tay cầm một thanh trường kiếm màu đen, ánh mắt kiên định hơn người thường, tâm cảnh như mặt hồ tĩnh lặng không gợn sóng, thân hình gầy gò lại giống như một thanh bảo kiếm sắc bén bộc lộ hết phong mang. "Là hạng 53 trên bảng xếp hạng tích phân, thiếu trang chủ của Danh Kiếm Sơn Trang, Nhất Kiếm!" Khán giả bên ngoài lập tức kích động, không ngờ Tần Phong lại có thể đụng độ Nhất Kiếm.

Danh Kiếm Sơn Trang là một thế lực lớn rất có tiếng ở Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Trong thời đại Kiếm Thần không xuất hiện này, họ có danh tiếng mỹ miều "ngàn năm chỉ một kiếm, một kiếm điên cuồng ngàn năm".

Nhưng không thể phủ nhận, Danh Kiếm Sơn Trang thật sự có vốn liếng để ngông cuồng, là thánh địa trong lòng những người luyện kiếm trên đời hiện nay.

Đặc biệt là thiếu trang chủ đời này, Nhất Kiếm, càng được ca ngợi là kỳ tài luyện kiếm trăm năm khó gặp.

Mới mười tám tuổi đã đột phá đến Nhập Đạo nhất trọng, còn lĩnh ngộ được tam cấp kiếm ý, hơn nữa còn sở hữu Thiên Kiếm Chi Thể trong truyền thuyết.

Bây giờ chạm trán với Tần Phong, một vị Kiếm Thần tương lai, nghĩ thôi cũng biết sẽ tạo ra tia lửa thế nào. "Ta muốn ngươi giúp ta mài kiếm!" Nhất Kiếm không nói lời thừa thãi, cũng không quan tâm

Tần Phong có muốn chiến đấu hay không, liền rút trường kiếm trong tay, thân hóa thành vua trong loài kiếm, tựa như một thanh bảo kiếm cắm thẳng lên trời cao, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng kiếm reo trong trẻo vang vọng giữa rừng. "Mạnh quá!!" Tần Phong đồng tử co rụt lại, cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương.

Tu vi Nhập Đạo nhất trọng, tam cấp kiếm ý, lại còn có Thiên Kiếm Chi Thể, tuyệt đối là thiên kiêu mạnh nhất mà hắn từng gặp từ khi ra mắt đến nay.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy kỳ lạ là, một thiên kiêu khủng bố như vậy lại không phải Thiên Tuyển Chi Tử, không nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

Vút!

Kình khí sắc bén vô cùng ập đến, tiếng kiếm reo du dương đột ngột vang lên giữa rừng.

Trường kiếm trong tay Nhất Kiếm bộc phát ra ánh kiếm chói lòa, y chuyển động với luồng sáng lộng lẫy, lấy tốc độ kinh người đâm về phía Tần Phong, tạo ra từng trận tiếng xé gió bén nhọn.

Tần Phong nghiêng người bước đi, như cơn gió nhẹ phiêu dật bất định. "Thân pháp thật quỷ dị, tựa như gió nhẹ lay động, lại như cuồng phong càn quét!" Trong mắt Nhất Kiếm lóe lên một tia kinh ngạc, hai chân đột nhiên giẫm mạnh xuống đất, khí tức toàn thân tăng vọt, trường kiếm trong tay quét ngang, như một con du long gầm thét, trong khoảnh khắc đã phá hủy từng đạo tàn ảnh.

Tần Phong thấy đối phương không buông tha, liền vươn tay nắm chặt chuôi kiếm, cả người cũng biến thành một thanh bảo kiếm tuốt vỏ, phong mang vô song.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!!

Tiếng rút kiếm trong trẻo vang lên giữa rừng, kiếm khí sắc bén vô cùng quét ngang.

Keng!

Kiếm của hai bên va chạm mạnh vào nhau, tiếng kim loại giao nhau chói tai vang lên.

Khán giả bên ngoài xôn xao, chỉ thấy hai người không ai nhường ai, xung quanh bị một cơn bão kiếm khí vô hình bao phủ, kiếm khí tung hoành ngang dọc vô cùng khủng bố, cày trên mặt đất từng vết kiếm hằn sâu. "Sao có thể!" Lục Đạo Đế Quân và những người khác kinh hô, bị sự khủng bố của Tần Phong dọa cho hết hồn.

Đúng vậy!

Là bị Tần Phong dọa cho hết hồn!

Người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo.

Khác với tu vi Nhập Đạo nhất trọng của Bạch Nhật, Nhất Kiếm ngoài tu vi Nhập Đạo nhất trọng ra còn có tam cấp kiếm ý, cùng với thể chất đặc thù Thiên Kiếm Chi Thể gia trì.

Nhưng vẫn chỉ có thể ngang tài ngang sức với Tần Phong, điều đó có nghĩa là Tần Phong còn có sức mạnh khác cộng thêm. "Sao có thể!!" Nhất Kiếm mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng lại là sóng cả cuộn trào.

Tu vi của y cao hơn Tần Phong cả một đại cảnh giới, lĩnh ngộ kiếm ý cũng cao hơn Tần Phong một cấp, lại còn có Thiên Kiếm Chi Thể gia trì chiến lực, nhưng vẫn không thể một kiếm đánh bại Tần Phong.

Vô Địch Kiếm Tâm thật sự khủng bố đến vậy sao!?

Ngay khi Tần Phong cảm thấy có chút không chống đỡ nổi, Tiểu

Bạch trên vai đã ra tay, vươn móng vuốt nhỏ không chút do dự chọc thẳng vào mắt Nhất Kiếm. "Muốn làm một thợ săn thành công, nhất định phải học cách ẩn mình, bất động như đá, khóa chặt mục tiêu, nén sức chờ thời, nhanh như gió bão, A đả!!" "Vãi chưởng!!" Khán giả bên ngoài không nhịn được văng tục, phát hiện con thỏ Tần Phong nuôi cũng giống y như hắn, đều không coi trọng mặt mũi cho lắm. "A…" Nhất Kiếm đau đớn vội vàng lùi lại, mắt suýt nữa bị chọc mù.

Nhưng y không la hét như tưởng tượng, mà có chút lĩnh ngộ từ trận chiến với Tần Phong vừa rồi, toàn thân dâng lên từng đạo kiếm khí sắc bén.

Cả người như được thăng hoa, tựa đóa sen tuyết ngạo nghễ đón gió trên vách đá, toát ra một luồng sức mạnh lay động lòng người. "Đây là…" Tần Phong đứng bên cạnh cảm thấy vô cùng kinh hãi, cảnh tượng này quá quen thuộc với hắn.

Năm đó khi hắn có được Vô Địch Kiếm Tâm, cũng chính là cảm giác này, nói cách khác, trong trận chiến với hắn, Nhất Kiếm đã sơ bộ lĩnh ngộ được Vô Địch Kiếm Tâm.

Đùa cái gì thế!!

Hệ thống ngươi ra đây cho ta, thiên phú biến thái như vậy, ngươi nói với ta y không phải Thiên Tuyển Chi Tử!?

Hệ thống lên tiếng: "Đối phương quả thực không có mệnh cách Thiên Tuyển Chi Tử, nhưng lại có mệnh cách Thiên Mệnh Phản Phái." "Phản phái?

Đồng hành!!" Tần Phong chết lặng ngay tại chỗ, trong lòng hiện lên hai chữ "Vãi chưởng" to đùng.

Nhân vật chính trước sau đã gặp ba người, đều là cấp sử thi, nhưng đại phản phái thì thật sự chưa từng gặp.

Với tư tưởng đồng hành là oan gia, hắn không hề có ý định hợp tác với đối phương, chỉ muốn nhân cơ hội tiêu diệt y, để y sau này không đi tặng kinh nghiệm, tặng trang bị cho nhân vật chính, làm tăng độ khó khi hắn làm phản diện. "Đây chính là Vô Địch Kiếm Tâm sao!?" Nhất Kiếm đã chạm đến ngưỡng Vô Địch Kiếm Tâm, ánh mắt nhìn Tần Phong càng thêm sáng rực.

Y muốn dùng Tần Phong làm đá mài kiếm cho mình, từ đó triệt để lĩnh ngộ Vô Địch Kiếm Tâm trong truyền thuyết.

Vút!!

Nhất Kiếm di chuyển tạo ra những bóng ảnh mơ hồ, điên cuồng vung trường kiếm trong tay mang theo kiếm khí sắc bén vô cùng, rợp trời lấp đất bao trùm về phía Tần Phong.

Chương 66

"Không ổn!!" Tần Phong quả quyết mở Trùng Đồng, giao chiến với đối phương.

Keng!

Keng!

Keng!

Tiếng kim loại giao nhau vang vọng trong rừng, kiếm khí vô hình bay tứ tán.

Chỉ là Tần Phong ngoài Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật ra, không còn chiêu kiếm nào khác, chỉ có thể dựa vào động tác chậm của Trùng Đồng để thấy chiêu phá chiêu, bị Nhất Kiếm đánh cho liên tục lùi bước. "Tần Phong sắp thua rồi!" Khán giả bên ngoài than thở, nhận ra Tần Phong sắp bại trận.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của hắn quả thực kinh diễm thế nhân, nhưng một khi gặp cường địch mà không thể một kiếm diệt sát đối phương, đồng nghĩa với việc hắn sẽ hụt hơi về sau, trừ phi sử dụng Chí Tôn Cốt và Trùng Đồng để đối chiến.

Nghĩ đến đây —— khán giả bên ngoài chăm chú nhìn vào màn sáng, chuẩn bị chứng kiến uy lực của Chí Tôn Cốt và Thượng Cổ Trùng Đồng.

Chỉ là Tần Phong dường như không có ý định sử dụng Chí Tôn Cốt và Thượng Cổ Trùng Đồng, nhanh chóng lùi lại kéo giãn khoảng cách giữa hai bên, còn từ từ tra thanh Trường Không Thần Kiếm đã tuốt vỏ vào lại bao kiếm. "Ngươi định dùng Chí Tôn Cốt và Trùng Đồng rồi sao!?" Nhất Kiếm lập tức cảnh giác, không dám có chút lơ là. "Ngươi còn chưa xứng!" Tần Phong thản nhiên nói. "Không xứng!?" Lục Đạo Đế Quân và những người khác chăm chú nhìn Tần Phong, muốn xem hắn còn thủ đoạn gì.

Nhưng ngay khi mọi người đang mong chờ, thì thấy Tần Phong vung tay lấy ra hơn mười bình Mẫu Trư Dã Phong Cuồng, xa xa còn mơ hồ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết mang theo chút nức nở của Bạch Nhật: Ngươi đừng qua đây nha… "Tên Tần Phong chết tiệt!!" Nam Phong công chúa giận không thể át, lấy mệnh bài ra chuẩn bị gọi người.

Lão giả của đoàn bảo vệ vội vàng ngăn lại: "Công chúa tuyệt đối không được, đây là vòng đấu loại sinh tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, cũng là Phương Trường tự nguyện tham gia, bây giờ gặp chuyện lại đi tìm bệ hạ, sau này các thế lực lớn ở Hoang Cổ sẽ nhìn chúng ta, Đại Việt Hoàng Triều, như thế nào, họ sẽ nói chúng ta chơi không nổi." "Nhưng mà, nhưng mà…" Nam Phong công chúa gấp đến độ suýt tới tháng, sao có thể thấy người mình yêu gặp khó khăn chồng chất.

Lão giả lại nghi hoặc lẩm bẩm: "Đã đến nước này rồi, tại sao Phương Trường vẫn không bỏ cuộc, là y đã mất lý trí, hay bản thân y vốn thích khẩu vị này." "Hu hu…" Nam Phong như bị cọng rơm cuối cùng đè bẹp, bụm miệng khóc nức nở rồi chạy đi.

Trong cung điện khổng lồ của Lục Đạo Đế Quân, các đại lão nghe thấy động tĩnh đều nhìn về phía Nguyệt Thần, như thể đang nói, đều là nghiệt do Tần Phong nhà ngươi tạo ra. "Đừng nhìn ta, ta không quen hắn!" Nguyệt Thần không còn vẻ ngạo kiều như trước, trưng ra bộ mặt ta và Tần Phong không thân. ……… Chiến trường sinh tử.

Nhất Kiếm lập tức mất bình tĩnh, vội vàng lùi lại mấy bước.

Chuyện Tần Phong dùng Mẫu Trư Dã Phong Cuồng trong chiến trường sinh tử đã lan truyền khắp nơi, còn có bảy mươi thí sinh vì sơ suất mà trúng chiêu của hắn, và cách giải quyết vấn đề của hắn cũng đơn giản và thô bạo.

Toái kỷ vĩnh trị!

Có thể nói, Tần Phong cầm kiếm không đáng sợ, Tần Phong cười với ngươi mới thật sự khủng bố. "Quá vô sỉ!!" Khán giả bên ngoài hoàn toàn cạn lời.

Vừa qua hai trận chiến khiến người ta quên đi sự vô sỉ của Tần Phong, ai ngờ hắn quay đầu lại vứt luôn tiết tháo đi rồi.

Vù vù!

Tần Phong toàn thân hình thành một cơn lốc vô hình, cuốn theo Mẫu Trư Dã Phong Cuồng trong hơn mười bình ngọc, lá rụng trong rừng cũng theo cơn lốc bay múa.

Lá Rụng Bay Tán Loạn!

Đây là tuyệt kỹ thành danh hắn học được từ Thập Tổ, sau bảy năm mày mò cải tiến, đã thành công sáng tạo ra một bộ Kích Tình Tây Xạ Chưởng Pháp.

Uy lực có lẽ không phải mạnh nhất, sát thương có lẽ không phải cao nhất, nhưng độ hạ lưu thì tuyệt đối được công nhận.

Một chưởng đánh ra, kích tình bắn tứ tung! "Đây là…" Sắc mặt Nhất Kiếm trở nên vô cùng ngưng trọng, trong lòng có chút hối hận vì đã tìm đến Tần Phong.

Y có thể cảm nhận rõ ràng phạm vi bao phủ của chưởng này cực lớn, không chỉ phải né tránh bột thuốc Mẫu Trư Dã Phong Cuồng hỗn hợp, mà còn phải né những chiếc lá đã hóa thành lưỡi dao cắt.

Hơn nữa còn không được phép có một chút sai sót, nếu không sẽ bị Tần Phong nắm lấy cơ hội, mất đi nguồn vui của đàn ông. "Đi!!" Tần Phong khẽ vung lòng bàn tay, chưởng phong mạnh mẽ đột ngột đánh ra.

Vút!

Vút!

Vút!

Từng chiếc lá rụng lập tức hóa thành đại sát khí khủng bố, nơi chúng đi qua như lưỡi cưa điện cắt sắt, còn kèm theo một lượng lớn sương trắng bao phủ phạm vi mấy trăm mét.

Nhất Kiếm nín thở, không hề lùi bước.

Trường kiếm màu đen trong tay vạch một đường cong hoàn hảo, tạo nên một cơn lốc kiếm khí sắc bén trong rừng, những chiếc lá bay tới đều bị kiếm khí phá hủy, bột thuốc lan tỏa cũng bị kiếm khí chém tan. "Chính là lúc này!" Khi Nhất Kiếm dùng kiếm khí chém ra một lối thoát, một con đường nối liền y và Tần Phong cũng xuất hiện.

Tần Phong nhanh chóng vào thế Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, trong lòng cũng gọi hệ thống sử dụng thẻ nâng cấp kiếm ý nhận được khi hoàn thành nhiệm vụ. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ sử dụng thẻ nâng cấp kiếm ý, nhị cấp kiếm ý tăng lên tam cấp kiếm ý!" Hải nạp bách xuyên, hồn nhiên nhất trứ!

Trong thoáng chốc, Tần Phong chỉ cảm thấy trước mắt thỉnh thoảng lóe lên một tia kiếm quang kinh diễm tuyệt thế, đuổi theo ánh trăng, xua tan vạn dặm mây biển. "Ấu trĩ cũng phải có giới hạn chứ!" Nhất Kiếm rất bất mãn với hành động của Tần Phong, cảm thấy Tần Phong đang sỉ nhục y.

Đối với một kiếm khách mà liên tục sử dụng cùng một chiêu thức, lại còn là chiêu thức đã bị y chặn lại thành công, là sự sỉ nhục lớn nhất đối với một kiếm khách.

Dù hắn có dùng Kích Tình Tây Xạ Chưởng Pháp để yểm trợ, cũng không che giấu được sự sỉ nhục đối với y.

Keng!!

Tiếng rút kiếm cao vút trong trẻo như xuyên mây phá đá, khiến tâm thần mọi người đều chấn động.

Chương 67

Không đúng!!

Đây không phải là Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật trước kia!

Thân ảnh bạch y như tuyết của Tần Phong nhanh như điện quang, bàn tay trắng như ngọc nhẹ nhàng nắm chuôi Trường Không Thần Kiếm, khẽ vung lên, kiếm quang kinh diễm thiên hạ chợt lóe lên giữa rừng.

Rút kiếm, xuất kiếm, thu kiếm, động tác liền mạch! "Tam cấp kiếm ý!!" Nhất Kiếm trừng to hai mắt khó tin, trong thoáng chốc cảm nhận được cơn gió lạnh lẽo như suối sâu trong khe núi ập đến, không dám có chút lơ là, toàn thân dâng lên từng đạo kiếm khí vô hình sắc bén vô cùng.

Đinh!

Một tiếng kim loại giao nhau vang lên giữa rừng, hai thân ảnh với tốc độ cực nhanh lướt qua nhau.

Giây phút này.

Hình ảnh như ngừng lại, kiếm của Tần Phong đã vào vỏ, Nhất Kiếm đứng yên tại chỗ, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng khóc thút thít không muốn sống của Bạch Nhật gần đó. "Ai thắng!?" Khán giả bên ngoài tim như treo lên cổ họng, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn sáng chờ đợi kết quả.

Vốn tưởng nhị cấp kiếm ý của Tần Phong đã là cực hạn, không ngờ hắn đã lĩnh ngộ được tam cấp kiếm ý, thật sự khủng bố như vậy, Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu quả là danh bất hư truyền. "Phụt!!" Tần Phong không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, trên người cũng xuất hiện thêm vài vết máu.

Kiếm khí vô hình mà Nhất Kiếm vừa vận ra toàn thân tuyệt đối không phải kiếm khí bình thường, đó là Thiên Kiếm Kiếm Khí đi kèm với Thiên Kiếm Chi Thể của y, lực sát thương cực kỳ khủng bố, hắn đã bị thương khi dùng Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật để đột phá.

Nhưng theo định luật ai hộc máu trước trong đấu kiếm, y chắc chắn bị thương nặng hơn mình. "Phụt!!" Cơ thể Nhất Kiếm theo đúng quy định, quỳ một gối xuống đất, không thể kìm nén được nữa phun ra một ngụm máu tươi, trên người cũng nứt ra một vết thương lớn, máu tươi phun ra như không cần tiền. "Tần Phong thắng rồi sao!?" Khán giả bên ngoài khó có thể tin, trong lòng càng không thể bình tĩnh trong một thời gian dài.

Cho dù Tần Phong được mệnh danh là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, nhưng tu vi Siêu Phàm cửu trọng thực sự không đáng nhắc tới, vậy mà hắn vẫn có thể đánh bại Nhất Kiếm xếp hạng 53 trên bảng tích phân.

Phải biết rằng, trên bảng xếp hạng chiến lực của vòng đấu loại sinh tử lần này, Nhất Kiếm là cao thủ nằm trong top 10. "Tiểu tử này không tầm thường a!" Lục Đạo Đế Quân và các đại lão các phương nội tâm mãi không thể bình tĩnh, đã bị Tần Phong làm cho kinh ngạc đến mức cạn lời.

Ai có thể ngờ một kẻ tu vi Siêu Phàm cửu trọng đội sổ, lại có thể lội ngược dòng trở thành ngôi sao sáng nhất toàn trường, từng cao thủ thành danh bị hắn dễ dàng đánh bại. "Khiêm tốn, khiêm tốn, thao tác cơ bản thôi!" Nguyệt Thần lại vênh váo trở lại, ra vẻ ta đây thân với Tần Phong nhất.

Nhưng trong lòng lại nghĩ về phải thu thập Tần Phong cho ra trò, đã đột phá tam cấp kiếm ý rồi mà còn giấu nghề trước mặt bà.

Lão nương một tay bón phân, một tay tưới nước nuôi ngươi lớn, ngươi đề phòng ai thế hả!?

Các đại lão hoàn toàn cạn lời, phát hiện Nguyệt Thần dường như cũng chẳng có tiết tháo gì.

Tần Phong có thể làm ra những chuyện đó, tám phần là có liên quan đến bà ta. "Đứa trẻ này không đơn giản a!" Lục Đạo Đế Quân nheo mắt đánh giá Tần Phong, phát hiện vết thương của hắn đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy, hơn nữa Tần Phong cứng đối cứng với Thiên Kiếm Kiếm Khí, vết thương không nên nhẹ như vậy mới đúng. "Ta vẫn chưa bại!" Nhất Kiếm kéo lê thân thể trọng thương đứng dậy lần nữa, kiếm khí vô hình quanh thân bắt đầu ngưng tụ điên cuồng, hình thành một thanh kiếm khí khổng lồ trong suốt cao hai mươi mét, chính là Thiên Kiếm đi kèm với Thiên Kiếm Chi Thể của y.

Một kiếm chém ra, thần ma tránh đường! "Vãi chưởng, còn chưa xong à!" Tần Phong cũng chẳng chiều ai, ngực lóe lên một vệt sáng vàng, mơ hồ có thể thấy các đạo phù văn đang lưu chuyển. "Chí Tôn Cốt, là Chí Tôn Cốt!" Khán giả bên ngoài hưng phấn gào thét, không ngờ phần hay hơn còn ở phía sau.

Chí Tôn Cốt VS Thiên Kiếm Chi Thể! "Đợi đã!!" Ngay khi mọi người đang chờ hai bên quyết đấu, Tần Phong đột nhiên hét dừng, lý do là hắn muốn sang bên phải đối chưởng. "Bên phải!?" Tất cả mọi người đều ngơ ngác, không hiểu đối chưởng còn có thuyết phong thủy. "Ấu trĩ!" Nhất Kiếm cũng lười tính toán với Tần Phong, chủ động nhường vị trí phong thủy bên phải ra. "Thiên Kiếm!!" "Thượng Thương Kiếp Quang!!" Ầm ầm ầm!!

Hai bên đối chưởng vào nhau, năng lượng tán ra nhổ bật gốc cây cối, phạm vi mấy trăm mét đều bị bao phủ trong cơn bão năng lượng khủng bố. "Đây là thực lực của thế hệ trẻ sao!?" Khán giả bên ngoài không nhịn được nuốt nước bọt, bị giới trẻ bây giờ dọa cho hết hồn.

Sớm đã nghe nói đại thế tranh đoạt lần này đặc biệt mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này, còn chưa bắt đầu mà Chí Tôn Cốt đã đối đầu với Thiên Kiếm Chi Thể, sức phá hoại còn khủng bố như vậy. "Để xem ngươi đỡ thế nào!" Tần Phong gầm lên một tiếng, Thương Thiên Bá Thể bắt đầu gia trì. "Sao có thể!" Nhất Kiếm cảm thấy mình sắp phát điên, hoàn toàn không hiểu Tần Phong là yêu quái gì.

Chí Tôn Cốt của hắn là từ em trai, Thiên Kiếm Chi Thể của y là bẩm sinh, tu vi còn cao hơn hắn nhiều như vậy, vậy mà lại bị hắn áp đảo, thấy sắp không chống đỡ nổi.

Rốt cuộc là sai ở đâu!? ……… Ầm một tiếng!!

Nhất Kiếm còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị Thượng Thương Kiếp Quang đánh bay ra ngoài.

Khi cơn bão năng lượng kết thúc, xung quanh trở lại yên tĩnh, chỉ là trở nên tan hoang.

Nhất Kiếm toàn thân rách nát, thở hổn hển gắng gượng đứng dậy, hiển nhiên đã không còn sức chiến đấu.

Ngược lại Tần Phong vẫn tinh thần phơi phới, còn có cảm giác càng đánh càng hăng. "Uống nhầm rượu giả rồi à!" Bất kể là khán giả bên ngoài hay Nhất Kiếm tại hiện trường, đều nhìn Tần Phong như gặp quỷ.

Họ thực sự không thể tưởng tượng nổi, sau trận chiến kịch liệt như vậy, tại sao Tần Phong không hề suy yếu, ngược lại còn có cảm giác đêm nay tiếp tục động phòng cũng không vấn đề gì. "Đây là Thương Thiên Bá Thể sao!?" Tần Phong phát hiện Thương Thiên Bá

Thể lợi hại hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, ngoài việc không cảm thấy mệt mỏi khi chiến đấu, còn có thể cảm nhận được theo thời gian chiến đấu càng lâu, nhục thân cũng sẽ càng ngày càng mạnh, cuối cùng biến thành Bất Diệt Kim Thân.

Chương 68

"Xem ra không cần thỏ ta ra tay rồi!" Tiểu Bạch sau một hồi vật lộn, cuối cùng cũng có thể ngồi trên vai Tần Phong ăn cà rốt. "Không sai rồi!" Lục Đạo Đế Quân không nhịn được cười thành tiếng, cuối cùng cũng phát hiện ra bí mật nhỏ của Tần Phong.

Vừa rồi Tần Phong cứng rắn chống đỡ Thiên Kiếm Kiếm Khí của Nhất Kiếm, vết thương đã khiến ông cảm thấy không hợp lý.

Phải biết rằng, Thiên Kiếm Kiếm Khí đi kèm với Thiên Kiếm Chi Thể vô cùng bá đạo, người thường khẽ chạm phải nhẹ thì đoạn chi cầu sinh, nặng thì mất mạng.

Ngược lại Tần Phong chẳng có hề hấn gì, chỉ bị chút thương ngoài da.

Bây giờ lại càng tinh thần phơi phới, không một chút mệt mỏi, ngoài Thương Thiên Bá Thể sinh ra để chiến đấu trong truyền thuyết ra, tuyệt đối không thể có giải thích thứ hai. "Thương Thiên Bá Thể!!" Các đại lão trong cung điện kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, trong lòng gào thét như chuột đất.

Mẹ nó!!

Sở hữu Thượng Cổ Trùng Đồng, lĩnh ngộ Vô Địch Kiếm Tâm, đã đủ khiến người ta ghen tị rồi, bây giờ lại còn thêm Thương Thiên Bá Thể sinh ra để chiến đấu.

Lão thiên gia, ngài thiên vị có hơi quá rồi đấy!? "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Nguyệt Thần ở bên cạnh liên tục lắc đầu, chết cũng không tin Tần Phong có Thương Thiên Bá Thể.

Tần Phong từ tám tuổi đã sống ở Nguyệt Thần Cung, đối với việc trên người Tần Phong có gì bà biết rõ như lòng bàn tay, nếu có Thương Thiên Bá Thể sao bà có thể không biết.

Lục Đạo Đế Quân lên tiếng: "Đây mới là ngày thứ hai, ngày mai là ngày cuối cùng sẽ càng thêm hỗn loạn, Thương Thiên Bá Thể trong hoàn cảnh đó tuyệt đối không giấu được." Các đại lão nhìn nhau, chờ đợi trận quyết đấu cuối cùng vào ngày mai.

Ngay lúc này —— Tám phương đột nhiên xuất hiện rất nhiều bóng người, ánh mắt nhìn Tần Phong và Nhất Kiếm tràn đầy tham lam. "Tần huynh, chúng ta còn nhiều thời gian, sau này gặp lại!" Nhất Kiếm đương nhiên biết những người này đang có ý đồ ngư ông đắc lợi, bỏ lại một câu rồi kéo lê thân thể trọng thương nhanh chóng rời đi. "Ngươi tưởng ngươi là ai, muốn tìm ta chiến đấu thì chiến đấu, muốn đi là có thể đi sao?!" Tần Phong dùng sức giẫm mạnh chân, thân hình như báo săn lao tới.

Vù vù!

Tiếng xé gió bén nhọn khiến Nhất Kiếm trong lòng kinh hãi, chỉ thấy Tần Phong mang theo kình phong sắc bén nhanh chóng đến trước mặt y, chưa đợi y phản ứng, một chiêu Đoạn Tử Tuyệt Tôn Cước đã được sắp đặt. "Cái gì!!" Nhất Kiếm mặt lộ vẻ kinh hoàng, không ngờ lúc này Tần Phong còn nhớ đến huynh đệ của y.

Rầm một tiếng, trứng gà bay, trứng vỡ!!

Nhất Kiếm hai mắt trợn tròn, cơn đau thấu tim lan tỏa toàn thân, không ngờ y cuối cùng vẫn không né được chiêu này. "Hít!!" Những kẻ xung quanh chuẩn bị làm ngư ông hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy bên dưới có một cảm giác lạnh lẽo khó tả.

Họ thực sự không hiểu nổi, tại sao Tần Phong lại yêu thích việc đập trứng như vậy, theo thống kê chưa đầy đủ đã có hơn 70 vị huynh đệ thảm hại dưới tay độc của hắn.

Đồng thời, họ cũng đang suy nghĩ một vấn đề, vì tích phân có thật sự cần thiết phải đi chọc giận Tần Phong không!? "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đập trứng vĩnh trị, nhận được 1000 điểm phản diện!" "1000 điểm đã vào tài khoản!" Tần Phong không hề có ý định dừng tay, lộ ra nụ cười vô hại nhìn đám người xung quanh.

Số lượng không quá nhiều, cũng chỉ hơn một trăm người, tính mỗi người 1000 điểm phản diện, thu hoạch hết cũng có 10 vạn điểm phản diện.

Ông ông!!

Từng tiếng kiếm reo chói tai đột ngột vang lên.

Chỉ thấy Tần Phong nhanh chóng bắt một đạo chỉ quyết, Trường Không Thần Kiếm trước mặt phân tách thành chín thanh tiểu kiếm mini, lơ lửng trên không trung vây quanh hắn. "Cửu Kiếm Tề Xuất!!" Tần Phong lại bắt một đạo chỉ quyết, chỉ về phía trăm người xung quanh.

Vút!

Vút!

Vút!

Hàng loạt tiếng xé gió liên miên không dứt, chín thanh kiếm như sao băng nhanh chóng xé rách hư không, không có bất kỳ động tác hoa mỹ nào, chỉ nhắm thẳng vào huynh đệ của họ mà đâm tới. "A…" Tiếng la hét thảm thiết vang lên liên tiếp, từng người một ngã xuống. "Mau chạy, mau chạy!!" Nhìn thấy người liên tục ngã xuống, nỗi sợ hãi trong lòng những người còn lại cũng không ngừng lan rộng.

Đặc biệt là khi thấy ánh kiếm lóe lên, không chừa lại trứng nào, lập tức như rơi vào hầm băng, lạnh từ đỉnh đầu đến gót chân, sự chuyển đổi giữa thợ săn và con mồi cũng chỉ diễn ra trong chớp mắt.

"Đinh đong, chúc mừng túc chủ đập trứng vĩnh trị, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đập trứng vĩnh trị, nhận được 1000 điểm phản diện!" "………" Cùng với những cú trứng gà bay trứng vỡ liên tiếp, tiếng hệ thống cũng không ngừng vang lên. "Mau chạy, hắn là ma quỷ!!" Không ai có thể chịu đựng được nỗi sợ hãi trong lòng, kinh hoàng quay người bắt đầu chạy trốn tứ phía, cũng hiểu ra sự khủng bố của vị Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu này.

Hắn có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng tuyệt đối là kẻ không có tiết tháo nhất!!

Lúc này —— Do hình ảnh không phù hợp với trẻ em, lại chuyển sang chuyên mục của Mã Ngốc Quốc.

Tiểu thư tỷ tỷ không biết lựa chuyện, lại hỏi: "Mã sư phụ, trước đây ngài nói Tần Phong nhiều nhất chỉ ở khoảng hạng 100, hiện tại hắn đã đánh bại Nhất Kiếm hạng 54, sau đó còn nghiền ép hàng trăm thí sinh, ngài có cái nhìn gì về việc này ạ!?" "Ách…" Mã Ngốc Quốc có chút lúng túng nói: "Từ việc Tần Phong vừa sử dụng tam cấp kiếm ý có thể thấy, hắn không như lão phu đoán là học nhiều mà không tinh, bảy năm qua hắn đều chuyên tu kiếm đạo, có thể thấy Nguyệt Thần đại nhân chỉ dạy Tần Phong rất có phương pháp." Tiểu thư tỷ tỷ lại không hiểu hỏi: "Nhưng Tần Phong dùng Chí Tôn Cốt cũng rất thành thạo, dường như không phải chuyên tu kiếm đạo, liệu có khả năng là Tần Phong thiên phú dị bẩm, có thể đồng thời kiêm tu nhiều thần thông không ạ!?" "Tuyệt đối không thể!" Mã Ngốc Quốc nghiêm túc nói: "Phải biết sức người có hạn, Tần Phong từ khi sinh ra đến nay cũng chỉ mới 15 năm, có thể luyện kiếm đạo đến trình độ này đã là trước nay chưa từng có, nhiều nhất là bỏ tu vi của bản thân để kiêm tu thêm Chí Tôn Cốt, căn bản không thể kiêm tu nhiều thần thông." "Thì ra là vậy!" Khán giả bừng tỉnh ngộ, như đọc sách mười năm.

Mã Ngốc Quốc lại than thở: "Đáng tiếc Tần Phong đã bỏ gốc lấy ngọn, Trùng Đồng vốn là con đường vô địch, hà tất phải mượn xương cốt của người khác, bỏ Trùng Đồng của mình không tu, lại đi tu Chí Tôn Cốt của người khác, quả là vì nhỏ mất lớn." "Ừm!!" Khán giả nghe vậy gật đầu lia lịa, cảm thấy chuyên gia nói có lý.

Lúc này —— Hình ảnh lại chuyển về, tất cả đều nằm trên đất rên rỉ. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ tổng cộng đoạn tử tuyệt tôn 104 người, nhận được 104000 điểm phản diện!" "Hơn mười vạn điểm đã vào tài khoản rồi!" Tần Phong mở hệ thống liếc nhìn, đã tích được 72.6 vạn điểm phản diện, còn có một lần rút thưởng chưa sử dụng. "Đến lúc cường hóa một phen rồi!" Sau mấy trận chiến kịch liệt, Tần Phong phát hiện tu vi của mình thực sự quá thấp.

Ngày mai là ngày cuối cùng của vòng đấu loại sinh tử, chắc chắn sẽ xảy ra một trận ác chiến, muốn sống sót trong đó, thì phải tăng cường thực lực bản thân.

Còn Phật Chi Xá Lợi lấy được từ Phương Trường, cũng cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng.

Đập trứng phất áo đi, ẩn sâu công và danh!!

Khi Tần Phong rời đi, ống kính chuyển đến Phương Trường.

Chương 69

Chỉ thấy y quần áo xộc xệch chạy như điên trong rừng, khóe mắt là từng giọt lệ rơi.

Không về được nữa rồi!

Y không về được nữa rồi!

Cho dù biết đêm đó Nam Phong công chúa trúng độc, họ cũng không thể quay về quá khứ được nữa……… "Tạo nghiệt nha!" Khán giả bên ngoài lắc đầu than thở, vô cùng đồng cảm với hoàn cảnh của Phương Trường.

Rõ ràng có thực lực khủng bố, nhưng lại cứ không làm chuyện đứng đắn.

Thấy Tần Phong cầm kiếm không đáng sợ, thấy Tần Phong cười với ngươi mới đáng sợ, chạy, mau chạy, không chạy là không kịp nữa!!

Đồng thời!

Họ cũng vô cùng tò mò, Tần Phong tiếp theo sẽ còn làm những chuyện thất đức nào nữa. "Tại sao lại như vậy!" Nam Phong công chúa dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhận được tin tức chính xác vẫn không thể chấp nhận.

Phương Trường, vị công tử phong nhã, tài hoa ngập trời, nói cười ung dung lật tay làm mây úp tay làm mưa, sao có thể bị người ta làm nhục như vậy.

Không đúng, dường như là y đã làm nhục người khác. "Người này danh bất phó thực a!" Lão giả của đoàn bảo vệ đột nhiên than một tiếng.

Từ bảy năm trước khi Phương Trường trở thành mạc liêu của Nam Phong công chúa, quả thực đã mang lại sức sống mới cho Đại Việt đang suy tàn, khiến hoàng tộc Đại Việt nhìn thấy khả năng thu hồi quyền lực từ tay các thế gia.

Trong thời gian này, Phương Trường luôn tỏ ra bình tĩnh như không dù Thái Sơn sụp đổ trước mặt, dường như vạn sự đều nằm trong lòng bàn tay y, cũng khiến hoàng tộc Đại Việt ngày càng tin tưởng y.

Còn tài học của y, động một chút là một câu thơ tuyệt cú ngàn đời, khiến các vị công chúa của hoàng tộc mê mệt không thôi.

Nhưng chuyến đi Âm Nguyệt Hoàng Triều lần này, y lại hoàn toàn ở thế bị động, bị Tần Phong phá hoại hết lần này đến lần khác.

Nếu nói một hai lần là trùng hợp, thì ba bốn lần tuyệt đối không phải trùng hợp.

Từ khi Phương Trường bày mưu để Chu Đầu đi khiêu khích Tần Phong, Tần Phong e rằng đã đoán được y muốn làm gì.

Từ đó từng bước dồn Phương Trường vào tuyệt cảnh, cho dù là hắc hóa cũng bị Tần Phong khắc chế đến chết, cuối cùng còn ném cả trong sạch của mình vào.

Aizz, tạo nghiệt a!

Ngươi tính kế ta, ta tính kế ngươi, không phải không báo, chỉ là thời chưa đến, báo ứng của y chính là Tần Phong a! "Danh bất phó thực!?" Nam Phong công chúa dù không muốn đối mặt, cũng phải đối mặt với vấn đề này.

Đối với Phương Trường, nàng có lòng ái mộ, nhưng nàng còn có một trái tim đầy dã tâm.

Nàng muốn lấy thân nữ nhi lên ngôi đế vị, ai nói nữ tử không bằng nam, nàng muốn cho thế nhân thấy sự ra đời của nữ đế đầu tiên trong lịch sử Đại Việt.

Nhưng hiện tại Phương Trường rõ ràng không phải đối thủ của Tần Phong, nàng có thật sự cần thiết phải đặt cược toàn bộ vào Phương Trường không!?

Ngay lúc này —— Phương Trường vốn đã suy sụp lại một lần nữa đứng dậy, dù nhục thân và linh hồn bị đả kích kép, y cũng không thể cứ thế cúi đầu trước số phận.

Y muốn báo thù!

Y muốn đạp Tần Phong dưới chân, cho Tần Phong biết sự đáng sợ của người xuyên việt.

Phương Trường sắc mặt vô cùng âm lãnh, cà nhắc xoay người rời đi, vết lệ trên khóe mắt chứng minh cho đoạn lịch sử đen tối không muốn nhớ lại, lại còn là một lịch sử đen tối mà cả thế giới đều biết. "Tần Phong!!" Nam Phong công chúa cũng ánh mắt băng lãnh, nắm chặt quả đấm nhỏ kêu răng rắc.

Thề nhất định phải băm vằm tên giặc Tần Phong này, không chỉ khinh bạc sỉ nhục nàng, còn hủy hoại người đàn ông nàng yêu thành ra thế này. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ lại làm ô uế thân tâm Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 30 vạn điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ để lại tổn thương tâm lý vĩnh viễn cho Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một lần rút thưởng." "Lại làm ô uế!?" Trong đầu Tần Phong đột nhiên hiện lên một hình ảnh không phù hợp với trẻ em, dọa hắn vội vàng rùng mình một cái để ngắt đi hình ảnh đó.

Nhưng có thêm một lần rút thưởng, hắn hiển nhiên sẽ không từ chối. "Như vậy, ta có hai lần rút thưởng rồi!" Tần Phong tìm một sơn động bí mật, là nơi dành riêng cho thí sinh nghỉ ngơi, vào trong sẽ không bị truyền hình trực tiếp, cũng không thể chờ đợi được nữa gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Xoạt!!

Bàn quay lớn lại xuất hiện trước mắt Tần Phong, cũng bắt đầu chậm rãi quay. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ nhận được thần cấp kiếm quyết, Đại Hà Kiếm Quyết!" Trong khoảnh khắc, Tần Phong như thấy trước mắt một dòng sông lớn cuồn cuộn, là dòng sông được tạo thành từ vô số đạo kiếm khí, nơi nó chảy qua kiếm khí tung hoành, hùng vĩ tráng lệ. "Đúng là một Đại Hà Kiếm Quyết!" Tần Phong hít một hơi thật sâu, bị Đại Hà Kiếm Quyết chấn động.

Hắn hiện tại ngoài Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật ra, không biết chiêu kiếm nào khác, cũng gây ra tình huống khó xử là nếu không thể một kiếm giết chết đối phương, thì sẽ phải đối mặt với cảnh không có chiêu để dùng.

Sự xuất hiện của Đại Hà Kiếm Quyết vừa hay giải quyết được tình thế khó xử này. "30 vạn điểm phản diện vừa nhận được, vừa đủ một triệu rồi!" Tần Phong liếc nhìn điểm phản diện của mình, đã tích được 102.6 vạn điểm, đủ để đổi một thẻ khế hợp trăm phần trăm để phát huy uy lực mạnh nhất của Đại Hà Kiếm Quyết. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ tiêu 100 vạn điểm phản diện, đổi thành công thẻ khế hợp trăm phần trăm đại viên mãn!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ sử dụng thành công thẻ khế hợp trăm phần trăm đại viên mãn, nâng Đại Hà Kiếm Quyết lên cảnh giới đại viên mãn." Ông ông!!

Tần Phong toàn thân dâng lên vô số kiếm khí, như dòng sông lớn bắt đầu cuồn cuộn gào thét. "Hửm?!" Tiểu Bạch đang ăn cà rốt lập tức dựng tai lên, đối với kiếm khí Tần Phong phóng ra có chút tâm đắc, khoảng cách nó trở thành tuyệt thế kiếm thỏ lại tiến thêm một bước.

Không biết qua bao lâu.

Tần Phong từ từ mở mắt, trong đôi mắt đen như mực ẩn hiện một sự sắc bén như muốn phá tan mây trời, đã hoàn toàn thấu hiểu được áo nghĩa của Đại Hà Kiếm Quyết. "Không tệ!" Tần Phong hài lòng gật đầu, gọi hệ thống tiếp tục rút thưởng. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ rút trúng thần cấp ấn ký, Bất Khuất Ý Chí!" Bất Khuất Ý Chí: Thần cấp ấn ký, người sở hữu ấn ký này sẽ miễn dịch với bất kỳ công kích tinh thần nào trong thiên địa. "Thứ tốt!" Lời giới thiệu không quá dài, khiến Tần Phong vội vàng dung hợp nó.

Trong hệ thống tu luyện của Hoang Cổ, công kích tinh thần chính là công kích linh hồn, cũng là loại công kích lưu manh nhất, không thấy được, không sờ được, không cẩn thận là dính đòn.

Chương 70

Nghe nói người có công kích tinh thần mạnh mẽ, còn có thể khắc nô ấn lên linh hồn người khác, từ đó mất đi tự do trở thành nô lệ.

Bây giờ có Bất Khuất Ý Chí này, cũng không cần lo lắng loại công kích lưu manh đó nữa. "Tiếp theo, là Phật Chi Xá Lợi!" Tần Phong lấy Phật Chi Xá Lợi ra, ánh sáng vàng kim lập tức thắp sáng sơn động u tối, hình xăm rồng trên người hắn cũng bắt đầu xao động một cách khó hiểu, như gặp phải thiên tài địa bảo gì đó. "Đại Uy Thiên Long là công phu Phật môn, dung hợp Phật Chi Xá Lợi sẽ có hiệu quả gì đây!?" Tần Phong cũng cảm thấy vô cùng tò mò, nói là làm, lập tức bắt đầu luyện hóa Phật Chi Xá Lợi.

Ầm!

Khi Tần Phong dung nhập Phật Chi Xá Lợi, năng lượng khủng bố gần như cuồng bạo từ trong Phật Chi Xá Lợi lan tỏa ra.

Cơ thể Tần Phong chấn động mạnh, cảm nhận rõ ràng khí huyết trong cơ thể sôi trào, như dấy lên một ngọn lửa hừng hực, đang thiêu đốt xương cốt và huyết nhục của hắn.

Trong khoảnh khắc, một cơn đau xé lòng nhấn chìm thần kinh của Tần Phong, hắn thề chưa từng trải qua nỗi đau đớn nào như thế này. "Tần Phong, ngươi sao vậy!?" Tiểu Bạch cũng nhận ra có điều không ổn, lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, cũng không quan tâm có tác dụng hay không, lấy thẻ tre thánh nhân đặt vào tay Tần Phong, hy vọng có thể giúp hắn chống lại năng lượng của Phật Chi Xá Lợi.

Lúc này —— Bên ngoài sơn động tụ tập một đám người, đang thì thầm bàn tán. "Thật sự muốn đối phó với Tần Phong sao?

Tên này không có giới hạn gì đâu!" "Nghe nói có gần hai trăm huynh đệ đã trở thành tỷ muội rồi, chúng ta vẫn là đừng chọc vào hắn." "Tích phân của Tần Phong hiện đang xếp hạng 51, tu vi lại thấp nhất, không có ai dễ đối phó hơn hắn đâu." "Lỡ như trên người hắn vẫn còn Mẫu Trư Dã Phong Cuồng thì sao!?" "Không cần lo lắng, cơ hữu trường tồn, cúc hoa bất bại, chúng ta bất tán." "………" Trong sơn động.

Tần Phong một tay nắm Phật Chi Xá Lợi, một tay cầm thẻ tre Thánh Nhân.

Một là thánh vật Phật môn, một là thánh vật Đạo gia.

Nếu không phải trong sơn động không thể phát sóng trực tiếp, e rằng cả Hoang Cổ sẽ sôi trào.

Cũng nhờ có Tiểu Bạch đặt thẻ tre Thánh Nhân vào tay Tần Phong, Phật Chi Xá Lợi đột nhiên trở nên yên tĩnh, không còn cuồng bạo như trước nữa.

Cứ như thể bị thẻ tre Thánh Nhân trấn nhiếp, không dám manh động.

“Thế gian vạn vật, quả nhiên là tương sinh tương khắc!” Tần Phong có được cơ hội thở dốc, liền quen tay quen việc vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, khống chế năng lượng từ Phật Chi Xá Lợi thẩm thấu ra rót vào tứ chi bách hài.

Hống!!

Long văn màu vàng trên người Tần Phong phát ra tiếng rồng gầm, điên cuồng hấp thu năng lượng trong Phật Chi Xá Lợi.

Có được luồng Phật môn chi lực chính tông này gia trì, uy lực của Đại Uy Thiên Long sẽ còn tăng lên một bậc.

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Những tiếng động trầm đục điên cuồng vang lên từ trong cơ thể Tần Phong, thân thể bắt đầu run rẩy không kiểm soát.

Một cơn đau không thể tả lan ra từ tứ chi bách hài của hắn, cảm giác như toàn thân xương cốt bị nghiền nát, máu thịt bị xé toạc.

Nhưng nhờ vào năng lực tự chữa lành biến thái của Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, xương cốt vỡ nát và máu thịt bị xé rách lại được chữa lành, cũng khiến nhục thân của hắn càng lúc càng mạnh mẽ hơn sau mỗi lần tái tạo.

Cảm giác này rất tuyệt vời, nhưng càng tuyệt vời lại càng phải chịu đựng nhiều đau đớn hơn.

“Cũng sắp đột phá Linh Vũ cảnh được rồi!” Tần Phong cảm nhận được năng lượng bàng bạc chứa trong cơ thể, định bụng làm một lèo đột phá thẳng lên Linh Vũ cảnh.

Khác với linh lực ngoại phóng của Siêu Phàm cảnh, Linh Vũ cảnh là linh lực hóa hình.

Tùy theo võ kỹ tu luyện khác nhau mà hình thái huyễn hóa ra cũng khác nhau, có người huyễn hóa ra sói, có người huyễn hóa ra hổ, còn có người như Phương Trường huyễn hóa ra một pho Đại Phật.

Hiện tại Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của hắn không có hình thái, hình thái của Đại Hà Kiếm Quyết là một dòng sông lớn, còn hình thái của Đại Uy Thiên Long là phi long tại thiên.

Do độ tương thích của mấy môn võ kỹ của hắn đều là một trăm phần trăm, nên căn bản không cần lãng phí thời gian vào việc linh lực hóa hình, chỉ cần đột phá Linh Vũ cảnh là có thể sử dụng võ kỹ ngay lập tức.

Đây cũng là lý do vì sao nói võ kỹ tự sáng tạo là võ kỹ mạnh nhất, thứ phù hợp với bản thân mới là tốt nhất.

“Hình như không sao rồi!?” Tiểu Bạch thấy sắc mặt Tần Phong dần bình tĩnh lại, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, suýt chút nữa là thành một con thỏ hoang không ai cần rồi.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Bên ngoài sơn động đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, khiến trái tim vừa mới thả lỏng của Tiểu Bạch lại treo lên.

“Không ổn, có người tới!” Tiểu Bạch nhìn Tần Phong đang ở thời khắc tu luyện quan trọng, dứt khoát đứng dậy chắn ở cửa sơn động.

“Là con thỏ của Tần Phong!!” Bên ngoài sơn động có hơn trăm gã đàn ông kéo đến, tu vi đều từ Linh Vũ cảnh ngũ trọng trở lên.

Bọn chúng cũng nghe nói chuyện Tần Phong đánh bại Nhất Kiếm, cũng biết Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu tuyệt không phải là hư danh, nhưng vẫn không thể chống lại sự cám dỗ từ điểm tích lũy trong tay Tần Phong.

Chỉ là so với các thiên kiêu khác, Tần Phong có vẻ là người dễ ra tay nhất.

Tuổi tác và tu vi của hắn đều không chiếm ưu thế, lại vừa tử chiến một trận với Nhất Kiếm, sau đó còn cắt mấy trăm cái huệ căn, tin rằng lúc này hắn đã chẳng còn bao nhiêu sức lực.

“Chủ ngân nhà thỏ ta đang bàn chuyện làm ăn lớn mấy trăm triệu ở trong đó, thỏ ta cho các ngươi một đề nghị, mau cút đi!” Tiểu Bạch vẻ ngoài thì vững như chó già, nhưng trong lòng lại hoảng hết cả hồn, cũng không biết có dọa lui được bọn chúng không.

Bàn chuyện làm ăn!?

Thật hay giả!?

Còn là chuyện làm ăn lớn mấy trăm triệu!?

Cái loại tiện nhân như Tần Phong, đến heo nái mang theo người cũng phát cuồng, có thể bàn chuyện làm ăn lớn gì chứ, dùng mông cũng đoán được hắn đang làm gì bên trong.

Ánh mắt của mọi người tại hiện trường ngoài vẻ hâm mộ ra, trong lòng cũng bắt đầu có ý định rút lui.

Chương 71

Hết cách!

Tần Phong bây giờ hung danh vang dội, trong một ngày khiến hơn hai trăm huynh đệ của bọn họ phải gọi nhau là tỷ muội, nếu thật sự làm phiền Tần Phong bàn chuyện làm ăn, nghĩ thôi cũng biết kết cục sẽ thế nào.

“Lời của con thỏ nhà Tần Phong mà cũng tin được à?

Ta thấy tám phần là hắn đang chữa thương ở trong đó…” Có người lập tức lên tiếng chất vấn.

Chỉ là lời còn chưa nói hết, Tiểu Bạch đã đột nhiên biến mất tại chỗ.

Vù vù!

Tiếng xé gió sắc lẹm khiến mọi người tại hiện trường kinh hãi, chỉ thấy Tiểu Bạch đột nhiên xuất hiện trước mặt kẻ chất vấn, không cho đối phương thời gian phản ứng, lao lên tung một cước.

Pằng một tiếng, đau đớn mất huệ căn!!

Đối phương trợn tròn hai mắt, cơn đau thấu tim lan khắp toàn thân, ngã xuống đất co quắp như một con tôm luộc, kèm theo tiếng kêu thảm thiết vì mất đi huynh đệ.

“A…” “Là sức mạnh không gian, con thỏ này có sức mạnh không gian!!” Mọi người tại hiện trường sợ hãi vội vàng lùi lại, ánh mắt nhìn Tiểu Bạch đầy cảnh giác.

Sức mạnh không gian là một loại năng lực cực kỳ đặc biệt, có thể xuất quỷ nhập thần đột nhiên xuất hiện ở một nơi nào đó.

Nhân tộc chỉ có những đại năng giả mới có thể tu luyện được thần thông này.

Nhưng yêu tộc thì khác, có một số yêu thú sinh ra đã có thể nắm giữ thần thông, loại yêu thú này thường được gọi là dị chủng trong yêu thú.

Chỉ là bọn chúng không ngờ, con thỏ con moe moe mà Tần Phong nuôi lại là dị chủng trong yêu thú, còn trời sinh nắm giữ sức mạnh không gian.

“Thỏ ta nói xong rồi, ai tán thành, ai phản đối!?” Tiểu Bạch ra oai xong, đưa tay ra vồ lấy.

Từ trong không gian của mình lấy ra một củ cà rốt, ngậm trong miệng, ra vẻ một con thỏ đại ca ngông cuồng bá đạo.

Lúc này – Màn hình bên ngoài sân cũng chuyển sang Tiểu Bạch, cho nó một cảnh quay đặc tả thật lớn.

“Đây không phải là con thỏ của Tần Phong sao?!” “Con thỏ này ngầu quá, nhưng tại sao ta lại không hề ghét nó chút nào nhỉ!?” “Cũng ngông cuồng như Tần Phong, không hổ là thỏ do Tần Phong nuôi.” “Dị chủng yêu thú, thảo nào Tần Phong lại mang nó theo.” “…” Mọi người tại hiện trường nhìn nhau, cảm thấy Tiểu Bạch đang dọa bọn họ.

Nếu Tần Phong thật sự đang bàn chuyện làm ăn bên trong, không thể nào không có chút động tĩnh nào, cũng không thể không nói một lời nào.

Vẻ mặt của nó càng như vậy, càng khiến bọn họ cảm thấy nó đang câu giờ.

“Tại sao giữa người và thỏ lại không thể có thêm chút tin tưởng chứ!?” Tiểu Bạch thấy đối phương không mắc bẫy, biết rằng tiếp theo chỉ có thể liều mạng.

Vút một tiếng!!

Tiểu Bạch chọn ra tay trước để chiếm thế thượng phong, một lần nữa sử dụng sức mạnh không gian.

Di chuyển, đâm mạnh, vỡ nát, một mạch làm xong!

“Tại sao con thỏ này cũng vô liêm sỉ như Tần Phong vậy?!” “Tự tin lên, bỏ chữ ‘tại sao’ đi!” Mọi người Tây Chu lộ vẻ kinh hoàng, sợ rằng mình sẽ là nạn nhân tiếp theo.

Chỉ là dù Tiểu Bạch biểu hiện rất mạnh mẽ, sức mạnh không gian cũng dùng rất thành thạo, nhưng kẻ dám tham gia cuộc thi sinh tử này ai mà chẳng có vài chiêu.

Rất nhanh đã có người tìm ra điểm yếu của Tiểu Bạch, nhanh chóng lao về phía sơn động của Tần Phong.

“Không ổn!!” Tiểu Bạch thấy vậy vội vàng quay về phòng thủ, cũng đã trúng kế của đối phương.

“Chính là lúc này!!” Đối phương tính toán chính xác thời gian và địa điểm Tiểu Bạch xuất hiện, ngay khoảnh khắc Tiểu Bạch dịch chuyển tới, nắm đấm to như bao cát điên cuồng đấm tới tấp vào Tiểu Bạch.

Bước vào chiến trường sinh tử, không sống thì chết, không có chuyện nương tay.

“A…” Tiểu Bạch bị đánh kêu la thảm thiết, bộ lông trắng toàn thân còn bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Đây…” Khán giả bên ngoài xem mà đau lòng không thôi, cầu nguyện cho tiểu gia hỏa này có thể sống sót.

Pằng một tiếng!!

Tiểu Bạch bị đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất không động đậy, không rõ sống chết.

“Tiếp theo, là Tần Phong!” Đối phương không giấu được vẻ hưng phấn trong mắt, chỉ cần vào trong giết Tần Phong là mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Chỉ là lúc này, một tác giả cẩu nào đó đã cưỡng ép thêm đất diễn cho Tiểu Bạch, để chứng minh nó không phải là một con thỏ phế vật, chỉ thấy nó run rẩy rồi lại bò dậy.

Dù bị đánh chỉ còn một hơi thở, nó vẫn loạng choạng dùng thân thể nhỏ bé chắn ở cửa sơn động, giọng nói yếu ớt nhưng lại ẩn chứa sự kiên định vô cùng: “Chỉ, chỉ cần, có thỏ ta ở đây, các ngươi đừng hòng vào động…” “Tiểu gia hỏa này…” Nhìn ánh mắt bất khuất của Tiểu Bạch, Nguyệt Thần trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Người khác không biết đức hạnh của con thỏ này ra sao, nhưng bà đã tận mắt chứng kiến nó lớn lên từng chút một.

Có thể nói nó là một con thỏ không có tiết tháo, nguyện vọng lớn nhất của đời thỏ là bán Tần Phong cho các tiểu tỷ tỷ để lấy tiền.

Bà vẫn luôn tò mò, Tần Phong nuôi con thỏ không có tiết tháo này để làm gì, lúc chiến đấu thật sự nói không chừng nó sẽ bán luôn cả chủ nhân.

Bây giờ bà cuối cùng cũng hiểu, không có tiết tháo không có nghĩa là không có nghĩa khí.

Con thỏ này thật sự đáng tin, có chuyện là nó thật sự dám xông lên!

Tương tự, khán giả bên ngoài thấy Tiểu Bạch kiên trì phòng thủ cũng không khỏi động lòng, dù biết là sẽ chết, cũng phải kéo dài thời gian cho chủ nhân của mình, thân hình nhỏ bé lúc này lại trở nên vô cùng cao lớn.

“Chỉ với cái dạng này của ngươi, mà cũng muốn bảo vệ Tần Phong!?” Mọi người Tây Chu buông lời chế giễu vô tình, chuẩn bị lát nữa giết xong Tần Phong sẽ dùng Tiểu Bạch làm mồi nhậu ăn mừng.

“Buồn cười lắm sao!?” Tiểu Bạch yếu ớt từ từ ngẩng cái đầu nhỏ lên, trong mắt đột nhiên bắn ra một luồng kiếm mang sắc lẹm.

“Sao lại thế này!?” Mọi người Tây Chu sắc mặt biến đổi, cảm nhận được sự thay đổi trên người Tiểu Bạch.

Nếu như trước đó Tiểu Bạch là một con thỏ con moe moe, thì bây giờ Tiểu Bạch chính là một thanh bảo kiếm sắp ra khỏi vỏ.

Sắc bén vô cùng, thỏ và kiếm hợp nhất.

“Kiếm đến!!” Tiểu Bạch khí thế như hồng hét lớn một tiếng, run rẩy từ từ giơ tay nhỏ lên.

Ong ong!!

Chương 72

Tiếng kiếm reo trong trẻo truyền ra từ trong sơn động, một luồng kiếm quang như sao băng nhanh chóng lao ra khỏi sơn động.

Là con thỏ được Tần Phong nuôi từ nhỏ, không chỉ học được tiện đạo của hắn, mà còn học được cả kiếm đạo của hắn.

Hơn nữa Tần Phong cũng chưa bao giờ giấu giếm nó điều gì, mỗi lần lĩnh ngộ kiếm đạo đều không hề né tránh nó, thậm chí còn chủ động dạy nó làm thế nào để trở thành một con tuyệt thế kiếm thỏ.

Cộng thêm thẻ tre Thánh Nhân khai khiếu, cà rốt linh sủng khai trí các loại phương pháp hỗ trợ, lâu dần nó đã lĩnh ngộ được kiếm đạo của riêng mình, ngay cả Trường Không Thần Kiếm của Tần Phong nó cũng có thể dễ dàng triệu hồi.

Chỉ thấy Trường Không Thần Kiếm từ trong sơn động bay ra, hóa thành chín thanh tiểu kiếm lơ lửng quanh người Tiểu Bạch.

“Là Trường Không Cửu Kiếm!!” Mọi người Tây Chu sắc mặt đột biến, trong lòng la lớn sắp có chuyện lớn rồi.

Đối với Trường Không Cửu Kiếm của Tần Phong, bọn họ cũng biết một chút, đó là thanh kiếm mà năm đó hắn dùng thủ đoạn vô liêm sỉ lấy được từ hoàng đế Đại Việt, sau đó cũng trở thành thanh kiếm chuyên dụng của Tần Phong.

Cũng biết Tần Phong thường dùng trạng thái chín kiếm hợp nhất, nhưng khi hắn tách chín thanh kiếm ra thì có nghĩa là hắn sẽ hóa thân thành Kích Đản Vương (Vua Bóp Dái).

Bây giờ con thỏ này hóa Trường Không Thần Kiếm thành chín thanh tiểu kiếm, bọn họ không tin con thỏ do Tần Phong nuôi lớn có thể có tiết tháo gì.

“Trời không sinh Tần Tiểu Bạch ta, kiếm đạo vạn cổ như đêm dài!!” Tiểu Bạch nhớ lại một câu Tần Phong đã nói, giống như người Saiyan sau khi bị đánh thì biến thân gầm lên.

Kiếm khí quanh thân cũng bắt đầu sôi trào sắc lẹm, chín thanh tiểu kiếm phảng phất như nhận được mệnh lệnh, hóa thành từng luồng kiếm quang như sao băng lao nhanh về phía đối diện.

“Vãi chưởng, ta lại bị một con thỏ làm cho nhiệt huyết sôi trào!” Không khí của khán giả bên ngoài lập tức được đốt cháy, trong đầu toàn là câu “Trời không sinh Tần Tiểu Bạch ta, kiếm đạo vạn cổ như đêm dài”.

Bá khí làm sao, ngông cuồng làm sao!!

“Không hổ là thỏ do Tần Phong nuôi lớn, không chỉ học được sự tiện của hắn, mà còn học được cả sự cuồng của hắn!” Nguyệt Thần thần sắc đột nhiên có chút hoảng hốt, suy nghĩ lập tức quay về bảy năm trước.

Bà nhớ lần đầu tiên gặp Tần Phong, Tần Phong đã hét lên câu “Đỉnh tiên giới, ngạo thế gian, có ta Tần Phong ấy là có trời”, chỉ là câu nói sau đó “Nguyệt Thần tỷ tỷ, cứu ta”, khiến bà suýt nữa đạo tâm bất ổn.

“Nguy hiểm!!” Những người vây công Tiểu Bạch sắc mặt đại biến, thấy chín thanh kiếm lao tới vội vàng né tránh.

Chỉ là bọn họ rõ ràng đã đánh giá thấp chiến lực của Tiểu Bạch, đừng thấy tu vi của nó cũng là Siêu Phàm cửu trọng như Tần Phong, nhưng nó lại có thiên phú cấp Sử Thi, vượt cấp khiêu chiến càng không có chút áp lực nào.

Cho dù là tu vi Linh Vũ cửu trọng, cũng có thể đánh được vài hiệp.

Vút!

Vút!

Vút!

Những tiếng “trứng vỡ” dồn dập vang lên, kèm theo những tiếng kêu thảm thiết.

“Không hổ là thỏ do Tần Phong nuôi!” Khán giả bên ngoài không nhịn được nuốt nước bọt, theo bản năng bảo vệ huynh đệ của mình.

“Tần Phong, hắn rốt cuộc là người như thế nào!?” Nguyệt Thần phát hiện ra bảy năm qua, bà lại không thể nhìn thấu Tần Phong.

Có sự tàn nhẫn khi đào Chí Tôn Cốt của em trai, cũng có sự ngoan cố không hối cải khi đối mặt với trưởng bối trong gia tộc, càng có sự sắc đảm bao thiên với công chúa Đại Việt, còn có đủ loại thủ đoạn vô liêm sỉ không giới hạn.

Nhưng chính một Tần Phong không từ thủ đoạn như vậy, lại có thể sống yên ổn ở Nguyệt Thần Cung bảy năm, còn có thể che giấu thực lực thật sự của mình trước mặt bà, thậm chí còn bồi dưỡng ra một tuyệt thế kiếm thỏ như Tiểu Bạch.

Pằng một tiếng!!

Trường Không Cửu Kiếm bị một luồng sức mạnh đánh bay ra ngoài, cả khung cảnh hỗn loạn cũng lập tức được khống chế.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc giáp đen từ trên trời giáng xuống, tay cầm chiến kích bá khí ngút trời đánh bay Trường Không Cửu Kiếm, quanh thân còn tỏa ra dao động khí tức độc hữu của tu sĩ Nhập Đạo.

“Là Thiên Quân!” Toàn trường lập tức thở phào nhẹ nhõm, biết rằng huynh đệ của mình đã được bảo vệ.

Vị Thiên Quân này tuy không được xem là thiên kiêu gì, nhưng nhờ tu vi Nhập Đạo nhất trọng, vẫn có năng lực tranh giành tư cách đi tiếp, áp chế con thỏ lưu manh Tiểu Bạch này chắc không thành vấn đề lớn.

"Nhập Đạo cảnh!!" Mi mắt Tiểu Bạch khẽ giật, trong lòng la lớn đại sự không ổn.

Nó có thể vượt cấp khiêu chiến là không sai, ngay cả Linh Vũ cửu trọng cũng không hề sợ hãi, nhưng không phải con thỏ nào cũng tên là Tần Phong, có nhiều thủ đoạn biến thái như vậy, đối mặt với Nhập Đạo cảnh muốn giết là giết.

Trong sơn động.

Tần Phong cũng cảm nhận được trận chiến bên ngoài, vội vàng tranh thủ thời gian đột phá Linh Vũ cảnh, hắn không muốn có một màn thiên đạo hảo luân hồi, bị người khác quấy rầy giống như Phương Trường.

Lúc này Phật Chi Xá Lợi trong tay Tần Phong đã dung nhập vào cơ thể, con người cũng đã xảy ra sự lột xác thay da đổi thịt.

Khí huyết trở nên hùng hồn vô cùng như sông dài cuồn cuộn không ngừng, xương cốt và máu thịt đều dần dần có thần huy lan tỏa, toàn thân được bao bọc bởi một lớp quang mang thần thánh.

Thương Thiên Bá Thể đã được kích hoạt sơ bộ, sức mạnh nhục thân được tăng cường thêm một bước.

"Chính là lúc này!!" Tần Phong đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt đen như mực, lóe lên một tia tinh quang như thực chất, quanh thân cũng dâng lên một luồng khí lãng kinh thiên, sau lưng còn có một dòng sông do kiếm khí hóa thành đang cuộn trào.

Tiếng sóng lớn ngút trời, khiến mọi người ngoài động kinh ngạc.

“Là Tần Phong!?” Mặt mọi người hiện lên vẻ kinh hoàng, có cảm giác như một con hung thú sắp thoát chuồng.

Bọn họ không biết tiếng sóng lớn ngút trời này là gì, nhưng bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng Tần Phong đã đột phá Linh Vũ cảnh.

Tần Phong ở Siêu Phàm cửu trọng đã có thể đánh bại Nhất Kiếm, Tần Phong sau khi đột phá há chẳng phải sẽ miệt thị toàn bộ chiến trường sinh tử sao.

Có người mắt nứt ra gầm lên: “Còn chờ gì nữa, mau xông vào diệt Tần Phong, nếu không đợi hắn xuất quan chúng ta đều phải thành tỷ muội.” “Cược một phen chưa chắc đã thua, mọi người cùng lên, tru sát tiện nhân Tần Phong chính là hôm nay!” Mọi người hai mắt đỏ ngầu, toàn là tâm thái của con bạc.

Bọn họ liều mạng tham gia cuộc thi sinh tử này, sớm đã đặt sinh tử ra ngoài lề, bây giờ giết được Tần Phong là có thể thành công đi tiếp, cơ hội không thể bỏ lỡ.

“Đợi đã!!” Giọng nói bá khí ngút trời của Thiên Quân vang lên, tay cầm chiến kích vượt qua mọi người đi lên phía trước, khí tràng càng bung ra toàn bộ như một chiến thần vô địch.

“Mạnh quá!!” Tiểu Bạch sắc mặt vô cùng ngưng trọng, chuẩn bị cho một trận tử chiến.

“Thiên Quân lão đại uy vũ!!” Mọi người Tây Chu lập tức sĩ khí dâng cao, phảng phất như đã có một người lãnh đạo.

Phịch một tiếng!

Thiên Quân không chút do dự quỳ xuống trước cửa sơn động, năm vóc sát đất nói: “Tại hạ Thiên Quân, lòng ngưỡng mộ đối với Tần Phong lão đại như nước sông cuồn cuộn chảy mãi không ngừng, lại như Hoàng Hà vỡ đê không thể ngăn cản, hôm nay Tần Phong lão đại không nhận tiểu đệ, tiểu đệ tất sẽ quỳ chết ngoài động này…” Tĩnh!

Chương 73

Toàn trường tĩnh lặng không một tiếng động!!

Mọi người quần cũng cởi rồi theo ngươi đi khởi nghĩa, ngươi lại không thèm nghĩ ngợi quỳ luôn tại chỗ.

Mẹ nó!!

Cuối cùng vẫn là tin lầm người!

“Ơ này!!” Tiểu Bạch cũng kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, trong lòng hiện lên một chữ “vãi” thật to.

Nó tự nhận theo Tần Phong bao nhiêu năm nay, đã học được tinh túy của chữ “tiện”, ai ngờ núi cao còn có núi cao hơn, tiện nhân này còn tiện hơn tiện nhân khác.

“Lũ ngốc này!” Thiên Quân không quan tâm đến ánh mắt của người khác, năm vóc sát đất quỳ ngoài động.

Không phải hắn không có lòng tự trọng mà quỳ trước Tần Phong, mà là hắn từ trong tiếng sóng lớn ngút trời vừa rồi, cảm nhận được một nỗi sợ hãi chưa từng có.

Nếu hắn không đoán sai, đó hẳn là một môn kiếm quyết cực kỳ khủng bố, còn là một môn kiếm quyết có độ tương thích một trăm phần trăm với Tần Phong.

Ai cũng biết, công pháp từ Thánh cấp trở lên muốn đại viên mãn cần phải tự sáng tạo, mà Tần Phong năm tám tuổi đã tự sáng tạo ra Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, một loại thần cấp kiếm quyết khủng bố như vậy.

Hắn thật sự không dám tưởng tượng, với trình độ kiếm đạo hiện tại của Tần Phong, có thể sáng tạo ra kiếm quyết khủng bố đến mức

nào.

Quỳ trước cường giả, là ưu điểm của hắn!

Lúc này – Tiếng sóng lớn ngút trời dần tan biến, trong sơn động cũng dần trở nên yên tĩnh.

“Không ổn!!” Mọi người mặt hiện lên vẻ kinh hoàng, biết rằng Tần Phong sắp xuất quan rồi.

Nhìn Tiểu Bạch, lại nhìn Thiên Quân, bọn họ biết muốn giết Tần Phong đã là không thể, bây giờ chỉ có ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.

“Đánh thỏ nhà ta, không để lại chút gì đã muốn đi sao!?” Giọng nói lạnh lùng của Tần Phong truyền ra từ trong sơn động, Trường Không Cửu Kiếm bị đánh rơi bắt đầu run rẩy kịch liệt, bùng phát ra từng luồng kiếm quang lạnh lẽo bức người, mạnh hơn trước đó không biết bao nhiêu lần.

“Mau chạy!!” Không biết ai kinh hoàng hét lớn một tiếng, bắt đầu liều mạng chạy trốn tứ phía.

Nhưng Trường Không Cửu Kiếm đã bay vút lên trời, hóa thành chín luồng kiếm quang nhỏ bé xé rách hư không.

Khác với lúc Tần Phong ở Siêu Phàm cửu trọng sử dụng, sau khi đột phá Linh Vũ cảnh nhất trọng, phạm vi khống chế của chín thanh kiếm có thể đạt tới hơn ngàn mét.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ bóp nát vĩnh viễn, nhận được 1000 điểm phản diện!!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ bóp nát vĩnh viễn, nhận được 1000 điểm phản diện!!” “…” Theo những tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếng thông báo của hệ thống cũng không ngừng vang lên.

“Ai nha, quá TM tiện rồi!” Khán giả bên ngoài không nỡ nhìn thẳng, thật sự không biết nên hình dung Tần Phong như thế nào.

Nói hắn tàn nhẫn ư!?

Hắn là người duy nhất trong cuộc thi sinh tử này không giết người mà vẫn lọt vào top một trăm, không chỉ là cuộc thi sinh tử lần này, mà các cuộc thi sinh tử trong lịch sử cũng chưa từng có tiền lệ không giết người mà lọt vào top một trăm.

Nhưng nếu nói hắn không tàn nhẫn!?

Lại có gần ba trăm nam sinh vì hắn mà biến thành tỷ muội, cũng là một tiền lệ chưa từng xuất hiện trong lịch sử các cuộc thi sinh tử.

“Thật khủng khiếp!” Trán Thiên Quân lấm tấm mồ hôi, bên tai không ngừng có tiếng kiếm rít gào qua.

Hắn đã cố gắng đánh giá cao sự khủng bố của Tần Phong hết mức có thể, nhưng không ngờ vẫn là đánh giá thấp, Trường Không Cửu Kiếm trong tay Tần Phong và trong tay Tiểu Bạch hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Ngoài những thiên kiêu Nhập Đạo cảnh, e rằng không ai có thể chống lại chín thanh kiếm của hắn.

“May mà mình quỳ nhanh!” Thiên Quân lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn.

Ngay lúc này – Một giọng nói cực kỳ lạnh lùng vang lên, “Định!!” Chỉ thấy một tiểu tỷ tỷ tuyệt mỹ áo trắng phiêu diêu đạp trên phi kiếm lơ lửng giữa không trung, thấy cảnh tượng tàn nhẫn như vậy, không nhịn được nhíu mày, nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết giam cầm chín thanh kiếm đang bay nhanh.

“Là Vu Lan tiên tử!!” Những người đàn ông bên dưới phảng phất như thấy được đại cứu tinh, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin vị tiểu tỷ tỷ tên Vu Lan này cứu mạng.

“Nàng chính là Vu Lan!?” Khán giả nam bên ngoài sáng mắt lên, trong lòng thầm hô quả nhiên là tuyệt thế mỹ nhân.

Đối với Vu Lan, cả Âm Nguyệt hoàng triều có thể nói là không ai không biết không ai không hay, nàng là con gái của Lam Ma, cùng Nguyệt Thần là một trong tứ đại mỹ nhân Hoang Cổ, cha ruột không rõ.

Chỉ biết trăm năm trước một trong tứ đại mỹ nhân là Lam Ma đột nhiên biến mất, đợi trăm năm sau khi trở về Âm Nguyệt hoàng triều thì đã mang thai, không lâu sau đó sinh ra con gái Vu Lan.

Truyền rằng Vu Lan là Huyền Âm Chi Thể vạn năm khó gặp, từ nhỏ đã thể hiện thiên phú cực kỳ khủng bố, càng là một tuyệt thế đại mỹ nhân hạng nhất.

Hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền!

Nếu bọn họ không nhớ nhầm, chắc là không nhầm, tu vi của Vu Lan hiện tại đã đạt tới Nhập Đạo nhị trọng, là một trong những ứng cử viên sáng giá nhất cho chức vô địch cuộc thi sinh tử lần này.

Lúc này – Trong sơn động, Tần Phong ngẩn người tại chỗ, bên tai vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

“Đinh đông, phát hiện Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử Thi!” “Thiên Tuyển Chi Nữ?

Nữ chính!?” Tần Phong sắc mặt trở nên kỳ quái, có chút không phản ứng kịp.

Từ khi hắn thức tỉnh hệ thống, tính cả nhị đệ thì tổng cộng đã gặp ba Thiên Tuyển Chi Tử, trong đó cũng thấy những tuyệt sắc như Tử Diên, Nam Phong công chúa xuất hiện bên cạnh họ.

Hắn vẫn luôn cho rằng những tuyệt sắc đó chính là nữ chính, nhưng không ngờ bọn họ chỉ được xem là nữ phụ, nữ chính thật sự lại là người khác.

“Nàng sẽ là vợ của ai đây!?” Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, tỏ vẻ mình thích khẩu vị này.

Vu Lan nhíu mày, lạnh lùng nói: “Giết người cũng chỉ là cái gật đầu, cớ sao các hạ phải sỉ nhục người khác như vậy, nếu ta không đoán sai, người thích sử dụng thủ đoạn hạ lưu này, chỉ có Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu Tần Phong, các hạ là Tần Phong!?” Vút!

Vút!

Vút!

Trường Không Cửu Kiếm thoát khỏi trói buộc, nhanh chóng bay vào trong sơn động.

Không lâu sau, Tần Phong một thân áo trắng, như một công tử phong lưu, tay cầm Trường Không Thần Kiếm từ trong sơn động bước ra, khiến người ta nhìn thấy không nhịn được thầm hô, người trên sườn núi như ngọc, công tử thế gian vô song.

Nhưng vừa nghĩ đến thủ đoạn của hắn, lại không nhịn được phỉ nhổ một tiếng, tiện nhân!

“Ngươi chính là Tần Phong!?” Vu Lan không nhịn được nhíu mày, thật sự không thể liên hệ thiếu niên tuấn mỹ này với Kích Đản Vương.

Chương 74

“Cô nương nhận lầm người rồi!” Tần Phong văn nhã lịch sự nói: “Tại hạ Thanh, phi, tại hạ là Thanh Xuất, trong câu ‘thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam’ ấy!” “Thanh Xuất?

Vu Lan!?” Toàn trường ngẫm lại, thầm hô đúng là đồ không biết xấu hổ.

“Ngươi rất mạnh!” Vu Lan không hề động lòng trước sự trêu chọc của Tần Phong, có thể cảm nhận rõ ràng sự khủng bố của hắn.

Bởi vì Tần Phong vừa mới đột phá Linh Vũ cảnh, nên khí tức vẫn chưa hoàn toàn khống chế được, từ khí tức hắn tiết lộ ra có thể thấy, mạnh hơn rất nhiều so với tu luyện giả cùng cấp.

Có thể thấy trong bảy năm ở Nguyệt Thần Cung, tuy tu vi của hắn không có đột phá lớn, nhưng lại đã mài giũa căn cơ đến mức cực kỳ biến thái, cũng báo hiệu rằng tương lai của hắn có thể đi xa hơn, ổn định hơn.

“Nàng nói về phương diện nào cơ!?” Tần Phong bắt đầu đánh giá Vu Lan, không thể không thừa nhận vợ vẫn là vợ người ta ngon hơn. 36 thỏ, tuyết sơn trùng điệp, phảng phất có một sự đàn hồi kinh người.

Nếu dùng chiêu Đạo Long Nhập Hải, Dẫn Hỏa Quy Nguyên đánh với nàng một trận, tuyệt đối có thể khiến hệ thống bùng nổ.

“Hạ tiện!!” Toàn trường ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ, đều nhìn ra Tần Phong đang thèm khát thân thể người ta… “Quả nhiên giống như trong lời đồn, hạ tiện!” Vu Lan má hồng khẽ mắng một tiếng, bị ánh mắt của Tần Phong nhìn chằm chằm đến toàn thân không tự nhiên.

Mặc dù nàng biết dung mạo của mình rất hấp dẫn phái nam, nhưng vẫn không chịu nổi ánh mắt nóng rực như vậy của Tần Phong, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng nàng.

“Ai nha thỏ mẹ, cuối cùng ngươi cũng ra rồi!” Tiểu Bạch mệt mỏi ngồi phịch xuống đất, mí mắt ngày càng nặng trĩu, cuối cùng không chịu nổi nữa ngủ thiếp đi.

Tuy rằng nó có thiên phú cấp Sử Thi, nhưng dù sao cũng chỉ là một con thỏ tu vi Siêu Phàm cửu trọng, đối mặt với nhiều cao thủ Linh Vũ cảnh, thậm chí còn có cả Nhập Đạo cảnh, hoàn toàn là dựa vào một niềm tin để gắng gượng.

Bây giờ thấy Tần Phong ra, cuối cùng cũng không trụ được nữa.

“Ngủ đi!” Tần Phong nhẹ nhàng bế Tiểu Bạch từ dưới đất lên, khác với con thỏ trắng nuôi trong nhà trước đây, Tiểu Bạch hiện tại toàn thân lông trắng sắp bị máu tươi nhuộm đỏ, mặt mày xám xịt còn thảm hơn thỏ hoang mấy chục lần.

Nhưng hắn không hề chê bai, ôm Tiểu Bạch vào lòng, cho dù máu tươi nhuộm đỏ áo trắng cũng không hề để ý.

“Lão đại!” Thiên Quân lon ton chạy tới nịnh nọt, diễn vai chó săn một cách xuất sắc.

“Tiện nhân!!” Khán giả toàn trường ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ, không ngờ Thiên Quân lại là người như vậy.

Rõ ràng có tu vi Nhập Đạo nhất trọng, áo giáp trên người, chiến kích trong tay cũng không phải là vật tầm thường, nhưng lại không cần chút tiết tháo nào chạy đi quỳ liếm Tần Phong.

Còn liếm một cách trôi chảy, tự nhiên như vậy.

Đối với điều này, Thiên Quân không hề để ý, ngược lại còn cảm thấy bọn họ ấu trĩ đến nực cười.

Đều tưởng rằng tham gia cuộc thi sinh tử là có thể nghịch thiên cải mệnh, nào biết mình chẳng qua chỉ là bia đỡ đạn để làm nổi bật các thiên kiêu mà thôi.

Hắn nhìn thấu chuyện này rất rõ, thay vì tương lai đối mặt với các loại áp lực trong thực tế, không bằng sớm trở thành vật trang trí trên đùi của Tần Phong.

Giang hồ không phải là chém chém giết giết, giang hồ là đối nhân xử thế!!

Tần Phong với tư cách là Thần Tử của Nguyệt Thần Cung, cộng thêm thiên phú biến thái trời ban, tương lai đã định sẽ không tầm thường, chỉ có bây giờ ôm chặt đùi hắn, mới có thể nghịch thiên cải mệnh.

“Chó săn!?” Tần Phong đánh giá Thiên Quân, đối với hắn cũng không có quá nhiều ác cảm.

Thu nhận tiểu đệ đối với cường giả mà nói là một chuyện rất bình thường, chẳng lẽ gặp chuyện lớn nhỏ gì cũng phải tự mình ra tay sao!?

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ thu phục tiểu đệ chó săn, nhận được Tiên Nô Pháp Ấn!!” Tiên Nô Pháp Ấn: Vô cấp, đánh vào người tiểu đệ đầu thành, có thể khiến hắn chia sẻ một nửa chiến lực gia thành của túc chủ, nếu sinh lòng phản bội sẽ bị Địa Ngục Chi Diễm thiêu đốt đến chết. (Chú thích: Thể chất đặc thù, lĩnh ngộ cảnh giới không tính là gia thành) “Đồ tốt a!” Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, trong lòng la lớn chịu không nổi.

Cho dù Thương Thiên Bá Thể, Vô Địch Kiếm Tâm, tam cấp kiếm ý của hắn không thể gia thành, nhưng hào quang của Đại Đế Chi Tư có gấp mười lần gia thành, cũng có nghĩa là đối phương có thể hưởng thụ năm lần chiến lực gia thành.

Đừng nói là loại phi thiên kiêu như Thiên Quân, cho dù là những thiên kiêu kia, ai có thể chống lại được sự cám dỗ của năm lần chiến lực gia thành.

Cái giá phải trả chỉ là vĩnh viễn không phản bội, có vẻ như theo một chính nhân quân tử như hắn, cũng thật sự không tìm ra lý do để phản bội.

Tần Phong liếc nhìn Thiên Quân, khẽ hỏi: “Ngươi thật sự định đi theo ta!?” “Phải!” Thiên Quân nghiêm túc gật đầu, tuyệt đối không phải đang nói đùa.

Với thiên phú của hắn quả thực có thể tranh giành tư cách đi tiếp, nhưng sau khi đi tiếp chẳng phải vẫn là kẻ lót đường, tương lai cũng là số phận đi làm công.

Đã là số phận làm công, tại sao không tìm cho mình một ông chủ có tiềm lực.

“Tốt!” Đầu ngón tay Tần Phong ngưng tụ ra một phù văn màu vàng thần bí, còn chưa đợi Thiên Quân phản ứng, đã một chưởng vỗ lên trán hắn, phù văn màu vàng trên trán lúc ẩn lúc hiện, sau đó biến mất không thấy.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng trong cơ thể Thiên Quân đột nhiên bắt đầu tuôn trào, mặt đất Tây Chu bị chấn nứt ra từng vết, khí tức của cả người cũng tăng lên gấp bốn năm lần trong nháy mắt.

“Đó là cái gì!?” Bất kể là người tại hiện trường, hay là khán giả bên ngoài, hay là Lục Đạo Đế Quân và những người khác đều không còn bình tĩnh được nữa.

Chỉ cần đánh một cái ấn lên trán Thiên Quân, đã có thể tăng hơn năm lần chiến lực, nếu chuyện này xảy ra trên người một vị đại năng nào đó, bọn họ sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng Tần Phong mới chỉ đột phá Linh Vũ nhất trọng, thấp hơn Thiên Quân cả một đại cảnh giới.

Đây là hack game à!?

“Chuyện quái gì vậy!?” Thiên Quân cũng ngây người tại chỗ, nội tâm càng dâng lên sóng lớn ngút trời.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh bàng bạc trong cơ thể, xác thực đã mạnh hơn năm lần, tuy rằng không thể nghiệm được niềm vui của Đại Đế Chi Tư như Tần Phong, nhưng tuyệt đối đã bước vào hàng ngũ thiên kiêu.

Không được!!

Lão đại này hắn liếm chắc rồi, cho dù Chúa Jesus đến cũng vô dụng!

Tần Phong không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, ngẩng đầu nhìn Vu Lan đang đạp phi kiếm trên không, thầm nghĩ nếu có thể đánh một cái Tiên Nô Pháp Ấn lên người nàng, chắc hẳn sẽ nhận được không ít phần thưởng!?

Nhưng Tiên Nô Pháp Ấn tuy dễ dùng, tiền đề là đối phương phải tự nguyện từ bỏ chống cự mới được, dùng vũ lực thì không có hiệu quả.

“Đây chính là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu!?” Vu Lan trên không trung sắc mặt vô cùng ngưng trọng, cảm nhận được sự khủng bố đến từ Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu.

“Ực!” Toàn trường nuốt nước bọt, có cảm giác như sự yên tĩnh trước cơn bão.

Từ xưa đã có truyền thuyết, mỗi khi đại tranh chi thế đến, các lộ thiên kiêu sẽ mang theo khí vận khổng lồ mọc lên như nấm sau mưa, chỉ cần đánh bại đối phương là có thể đoạt lấy một phần khí vận của đối phương.

Chương 75

Người chiến thắng cuối cùng có thể mang theo thiên hạ đại vận, đi đột phá cảnh giới chung cực trong truyền thuyết.

Tần Phong từ bảy năm trước sau khi hét lên câu “Đỉnh tiên giới, ngạo thế gian, có ta Tần Phong ấy là có trời”, hắn đã có danh hiệu Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, tự nhiên cũng là mục tiêu hàng đầu để các lộ thiên kiêu khiêu chiến.

Nay càn khôn chưa định, ngươi và ta đều là hắc mã!!

Ban đầu Vu Lan định nhân lúc Tần Phong chưa trưởng thành, phát động khiêu chiến với hắn, nhưng thủ đoạn vừa rồi khiến nàng không thể không suy nghĩ xem có nên khiêu chiến Tần Phong ngay bây giờ không.

Đối với trận quyết đấu giữa Tần Phong và Nhất Kiếm, nàng đã biết từ những người khác.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật dưới sự gia trì của Vô Địch Kiếm Tâm, tam cấp kiếm ý đã đủ khủng bố, nhưng Thượng Thương Kiếp Quang của Chí Tôn Cốt càng khủng bố hơn, trực tiếp đánh bại Thiên Kiếm Chi Thể của Nhất Kiếm.

Nghe nói đây còn chưa phải là toàn bộ sức mạnh của Tần Phong, Trùng Đồng của hắn hiện tại trong chiến đấu chỉ sử dụng năng lực cơ bản, nhưng chính những năng lực cơ bản như làm chậm tốc độ, cũng đã khiến người ta cảm nhận được sự khủng bố của nó.

Không biết trong bảy năm qua, hắn có khai phá ra năng lực khác của Trùng Đồng hay không.

“Chắc là không đâu!” Vu Lan nhíu mày, cũng cảm thấy không có khả năng lắm.

Tần Phong từ khi sinh ra đến nay cũng mới mười lăm tuổi, có thể lĩnh ngộ Vô Địch Kiếm Tâm và tam cấp kiếm ý đã là tiền cổ vô nhân, cộng thêm Thượng Thương Kiếp Quang của hắn lại khủng bố như vậy, tuyệt đối không thể có thêm thời gian để khai phá năng lực mới của Trùng Đồng.

Cũng có nghĩa là trận chiến giữa Tần Phong và Nhất Kiếm, đã là toàn bộ chiến lực của hắn rồi, nếu không hắn cũng sẽ không mạo hiểm đột phá ở một nơi như chiến trường sinh tử.

Vu Lan càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, dường như cảm thấy đánh bại Tần Phong là chắc chắn rồi.

Đối diện, Tần Phong lại là túy ông chi ý bất tại tửu, tại hồ trù phòng dục thất vệ sinh gian… (ý của túy ông không ở rượu, mà ở phòng bếp, phòng tắm, nhà vệ sinh…) Ngay lúc hai bên đang đối đầu, không khí căng như dây đàn.

Hống!!

Một tiếng rồng gầm vang lên phá vỡ bầu không khí, đồng thời lan truyền khắp toàn bộ chiến trường sinh tử. "Ai mà dũng mãnh thế, dám đánh cả con rồng nhỏ!!" Mọi người trong chiến trường sinh tử đều kinh ngạc, bất giác cùng nhìn về một hướng.

Trong chiến trường sinh tử, cần phải săn giết yêu thú mới có thể nhận được điểm tích lũy, mà trong số những yêu thú này có hai con rồng, một lớn một nhỏ.

Con lớn là Chân Long, con nhỏ là Giao Long!

Kể từ khi chiến trường sinh tử được thành lập, chúng đã bị nhốt trong không gian này.

Giết chúng không chỉ nhận được lượng lớn điểm tích lũy, mà còn có thể lấy được long châu và các bảo vật khác trên người chúng.

Chỉ là trăm năm qua chưa từng có ai chiến thắng được chúng, kể cả vòng đấu loại sinh tử lần trước cũng không ai có thể giết được chúng.

Phải biết rằng, vòng đấu loại sinh tử lần trước được mệnh danh là cuộc đối đầu tầm cỡ sử thi, Lục Đạo Đế Quân sau đó còn một lần phong luôn hai vị Thánh Tử, đủ thấy chất lượng của lần đó cao đến mức nào.

Nhưng ngay cả một vòng đấu loại đã sản sinh ra hai vị Thánh Tử mà cuối cùng vẫn phải bại trận trước Giao Long, huống chi là đi chọc vào con rồng lớn mạnh nhất. "Ai mà dũng mãnh thế nhỉ!?" Tần Phong cũng nhìn về phía con rồng nhỏ, mơ hồ nghe thấy tiếng nổ vang liên miên bất tuyệt. "Âm thanh rất hỗn tạp, hình như là đang hội đồng…" Vu Lan nhíu mày lẩm bẩm một tiếng, dứt khoát đạp phi kiếm bay về phía con rồng nhỏ.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, bây giờ chưa phải lúc đối đầu với Tần Phong.

Hôm nay mới là ngày thứ hai của vòng đấu loại, nếu đánh với Tần Phong đến mức lưỡng bại câu thương, chẳng phải là làm lợi cho kẻ khác sao.

Vẫn nên đến chỗ con rồng nhỏ xem thử trước, nếu có thể cướp được mạng cuối thì ngon.

Đặc biệt là long châu, đó là bảo vật cực kỳ hiếm thấy, nếu có thể dung hợp nó, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên một bậc.

Có rất nhiều người cùng suy nghĩ với Vu Lan, họ lần lượt dừng trận chiến trong tay, vội vã chạy về phía con rồng nhỏ. "Mau, chúng ta đi!" Tần Phong không có ý định đi hóng chuyện, hắn dẫn Thiên Quân đi về hướng ngược lại. "Vâng, lão đại!" Thiên Quân rất có giác ngộ của một tên đàn em, không hỏi đi đâu, chỉ lẳng lặng đi theo sau Tần Phong. "Phù phù, cuối cùng cũng đi rồi!" Mọi người của Tây Chu thở phào một hơi thật sâu, trong lòng mừng thầm vì Tần Phong đã quên mất bọn họ.

Nhưng giây tiếp theo.

Chín đạo kiếm quang lao đến vun vút, khiến hiện trường vang lên một tràng tiếng la hét thảm thiết. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã đánh vỡ tổng cộng 121 quả trứng, nhận được 121000 điểm phản diện." "Hắn vậy mà vẫn chưa quên!" Khán giả bên ngoài không khỏi rùng mình, tự nhủ lòng nhất định không được đắc tội với Tần Phong.

Gã này không bao giờ thù dai, có thù là báo ngay tại chỗ!

Lúc này – tại nơi ở của Giao Long, trước một hang núi.

Phương Trường với đôi mắt trang điểm khói bình tĩnh quan sát, chỉ thấy một đám thí sinh đang điên cuồng tấn công con Giao Long dài bốn năm mươi mét.

Khác với kiểu đồng tâm hiệp lực đẩy boss, đám thí sinh này ánh mắt đờ đẫn, giống như những cái xác biết đi, bị Giao Long đánh bị thương cũng không chút do dự tiếp tục xông lên, cho dù sắp chết cũng phải tự bạo bên cạnh Giao Long. "Chuyện gì thế này!?" Các thí sinh của Tây Chu vừa đến nơi đều cảnh giác, trong lòng dấy lên dự cảm không lành. "Đến đây, tất cả đến đây nào!" Khóe miệng Phương Trường cong lên một nụ cười tà ma, sau lưng hắn hiện ra một pho tượng Phật cực kỳ tà ác.

Khi pho tượng Phật từ từ mở miệng, giữa đất trời vang lên một loại phạm âm vô cùng quỷ dị. "Là Cẩu Đà Ma Âm!!" Có người lập tức bịt tai, mặt mày kinh hãi nhanh chóng lùi lại.

Đây là một loại công kích tinh thần cực kỳ lợi hại, nếu ý chí không kiên định sẽ bị nó mê hoặc, trở thành một cái xác biết đi không có tư tưởng.

Chỉ là bọn họ rõ ràng đã đánh giá thấp sự đáng sợ của Phương Trường sau khi hắc hóa, ý chí rất nhanh đã bị Cẩu Đà Ma Âm xâm nhập, ánh mắt cũng dần trở nên đờ đẫn, thấy sắp bị khống chế hoàn toàn.

Chỉ có Vu Lan nhờ vào hào quang của Thiên Tuyển Chi Nữ mới miễn cưỡng chống lại được sự xâm nhập của Cẩu Đà Ma Âm. "Người này rốt cuộc là ai!?" Vu Lan thật sự không thể hiểu nổi, tại sao trong vòng đấu loại sinh tử lại có loại ma đầu này.

Chỉ thấy Phương Trường tóm lấy một người đàn ông bị nô dịch, há miệng cắn mạnh vào cổ hắn, điên cuồng hấp thụ sinh mệnh lực của đối phương để chữa trị vết thương cho mình.

Cảnh tượng vô cùng máu me, người đàn ông sau một hồi co giật thì hoàn toàn không còn động tĩnh.

Chương 76

"Gã này đã hoàn toàn thành ma rồi!" Khán giả bên ngoài xem mà dựng cả tóc gáy, bị thủ đoạn của Phương Trường dọa cho sợ hãi.

Mặc dù Phương Trường không có biểu hiện gì nổi bật trong vòng đấu loại sinh tử, một tay bị Tần lão lục tính kế đủ đường, nhưng cảnh hắn lĩnh ngộ chân lý Phật Ma vẫn còn sờ sờ trước mắt, tuyệt đối là một tuyệt thế thiên kiêu hiếm có ở Hoang Cổ.

Bọn họ thực sự không dám tin một thiên kiêu như vậy nhập ma sẽ mang đến tai họa khủng khiếp thế nào cho cả Hoang Cổ. "Sắp rồi, sắp rồi, sắp hồi phục rồi!" Phương Trường lau vết máu tươi trên khóe miệng, ánh mắt tràn đầy vẻ điên cuồng.

Chỉ cần hắn giết thêm Giao Long để lấy long châu, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên một tầm cao mới trong thời gian ngắn, đến lúc đó hắn sẽ nô dịch nhiều người hơn, để Tần Phong cảm nhận được nỗi đau của hắn.

Lúc này – ngay khi Phương Trường đang lợi dụng Cẩu Đà Ma Âm, nô dịch các thí sinh để điên cuồng tấn công Giao Long.

Tần Phong đã dẫn Thiên Quân đến trước một vách núi thẳng đứng, trên đó có một hang động tự nhiên khổng lồ, bên dưới là những đống xương trắng hếu, có của yêu thú, cũng có của con người. "Lão đại, chúng ta đến đây làm gì!?" Thiên Quân không khỏi run lẩy bẩy, cảm thấy vị lão đại này chắc chắn có vấn đề gì đó.

Bây giờ mọi người đều đi xem Giao Long bị tàn sát, muốn xem có thể hớt tay trên được chút gì không, còn hắn thì hay rồi, lại dẫn cậu ta đến nơi ở của con rồng lớn.

Đúng vậy!

Chính là con Chân Long có điểm tích lũy cao nhất trong chiến trường sinh tử.

Ban đầu Tần Phong cũng định đến chỗ Giao Long, nhưng nghĩ lại long châu của Giao Long sao có thể so sánh với long châu của Chân Long.

Hơn nữa, bây giờ ánh mắt của mọi người đều bị Giao Long thu hút, hắn vừa hay có thể toàn lực đối phó với Chân Long, mà không cần lo lắng sau khi đồ long sẽ bị người khác chia phần. "Khổng Tử viết: Tử bất ngữ quái lực loạn thần!!" Tần Phong lạnh nhạt liếc Thiên Quân một cái.

Thiên Quân đầy nghi hoặc hỏi: "Có ý gì!?" "Thỏ ta biết!" Tiểu Bạch trong lòng Tần Phong đã hồi phục chút sức lực, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói: "Dùng quái lực đánh người hỏi chuyện đến thần trí không rõ, ý là ngươi hỏi thừa quá rồi đấy." "Thừa?

Chẳng lẽ lão đại ngài muốn đồ long!?" Thiên Quân thăm dò hỏi. "Ngươi nói xem!?" Tần Phong vặn cổ mấy cái, bắt đầu khởi động chuẩn bị ra tay. "Thật sự muốn đồ long à!!" Thiên Quân cảm thấy trời đất quay cuồng, nghĩ rằng lão đại này chắc chắn điên rồi.

Con rồng lớn có thực lực Nhập Đạo ngũ trọng, lại là loài rồng hiếm thấy trong yêu tộc, mạnh hơn tuyệt thế thiên kiêu cùng cấp của nhân tộc không biết bao nhiêu lần.

Cho dù Tần Phong thiên phú kinh khủng đến thế, muốn dùng tu vi Linh Vũ nhất trọng để chém giết thì có phải là hơi ảo tưởng không!

Lúc này – ống kính lại một lần nữa chuyển đến Tần Phong.

Tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng, thằng nhóc này uống phải rượu giả rồi, chắc chắn là uống rượu giả đến hỏng cả não rồi… "Đồ long!!" Lục Đạo Đế Quân và các đại lão khác cũng kinh hô, cảm thấy

Tần Phong thực sự quá ngông cuồng.

Đừng nói hắn vừa đột phá Linh Vũ nhất trọng, cho dù là Nhập Đạo cửu trọng cũng chưa chắc dám đi chọc con rồng lớn.

Đây là long tộc thật sự, ưu thế bẩm sinh mạnh hơn nhân tộc quá nhiều.

Từ trước đến nay chỉ có long tộc vượt cấp thách đấu nhân tộc, rất hiếm có nhân tộc vượt cấp thách đấu long tộc, huống chi là Linh Vũ nhất trọng thách đấu Nhập Đạo ngũ trọng thì lại càng chưa từng nghe thấy.

Chẳng lẽ hắn còn có át chủ bài!? "Đừng nhìn ta, ta không biết gì hết!" Nguyệt Thần vẻ mặt vô tội xòe tay, bây giờ bà thật sự không nhận ra Tần Phong nữa.

Bà đã sống cùng Tần Phong bảy năm, vốn tưởng rằng bảy năm qua hắn chỉ củng cố nền tảng của mình, bà cũng hoàn toàn tán thành điều này, cho rằng người tu luyện tranh đấu không phải là trước mắt, mà là tương lai.

Lần này để Tần Phong tham gia vòng đấu loại sinh tử, cũng chỉ muốn hắn mở mang kiến thức, không ngờ ngược lại lại bị hắn dạy cho một bài học.

Nền tảng củng cố biến thái như vậy thì thôi đi, còn lén lút nâng kiếm ý lên cấp ba!

Đúng rồi!

Còn có Thương Thiên Bá Thể mà Lục Đạo Đế Quân nói, cũng không biết có thật không, nếu là thật, thằng nhóc này đúng là một tên lừa đảo kiêm đại biến thái từ đầu đến cuối. "Không biết!?" Lục Đạo Đế Quân nhìn về phía Tần Phong trong hình chiếu.

Ông thực sự yêu thích thiên phú mà Tần Phong thể hiện, chỉ là quy tắc vẫn là quy tắc, nếu hắn không chủ động bỏ cuộc, ông cũng không tiện đưa hắn ra ngoài.

Lúc này – tại nơi ở của Giao Long, tiếng nổ vang lên không ngớt. "Nghệ thuật, chính là bùng nổ!!" Trên mặt Phương Trường hiện lên vẻ điên cuồng, chỉ thấy Giao Long bị từng quả bom người điên cuồng tấn công, vảy trên người không ngừng rơi rụng, máu tươi như mưa rơi xuống.

Nhưng dù vậy Phương Trường vẫn không hài lòng, hắn tiếp tục dùng Cẩu Đà Ma Âm nô dịch thêm nhiều người đến xem trận. "Gã này tàn nhẫn quá!" Khán giả bên ngoài đầy phẫn nộ, họ không thể dung thứ cho những kẻ tu ma.

Bọn chúng đã không thể coi là người nữa, đã sớm mất đi lòng kính sợ đối với sinh mệnh, mạng người trong mắt chúng còn không bằng con kiến, huống chi hắn còn là môn sinh thiên tử của Đại Việt, lại đi nô dịch người của Âm Nguyệt hoàng triều bọn họ. "Phương Trường…" Nam Phong công chúa kinh ngạc, thực sự không thể tin Phương Trường lại biến thành như vậy.

Hoàn toàn là hai thái cực so với hình ảnh vị công tử nho nhã, tài hoa, bụng đầy kinh luân trong lòng nàng.

Phương Trường lúc này ích kỷ, tư lợi, vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn.

Lão giả bảo vệ sứ đoàn chậm rãi nói: "Nhập ma là giải phóng những dục vọng bị đè nén trong lòng, cũng có nghĩa là vẻ nho nhã trước đây của Phương Trường đều là giả vờ, thực chất sâu trong nội tâm hắn chính là loại tiểu nhân ích kỷ, tư lợi này." "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Nam Phong công chúa liên tục lắc đầu, căn bản không tin Phương Trường là loại người này.

Trong lòng nàng, Phương Trường là người bạn đời hoàn hảo nhất, tầm nhìn đại cục của hắn khiến người ta kinh ngạc, những câu thơ tuyệt cú ngàn xưa có thể thuận miệng ngâm ra, bất kể cục diện khó khăn thế nào cũng có thể dễ dàng hóa giải, những thứ hắn làm ra cũng là trước nay chưa từng có.

Hắn nên là loại người trời đất vô tư, lòng dạ rộng lớn, sao có thể là tiểu nhân ích kỷ tư lợi được!? "Ai!" Lão giả bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Phía bên kia – Tần Phong đã khởi động xong, sau khi giao Tiểu Bạch cho Thiên Quân, hắn liền lao vào trong hang động với tốc độ cực nhanh. "Đi thật à!?" Thiên Quân kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, trong đầu trống rỗng.

Cậu ta không phải chưa từng thấy người không sợ chết, nhưng loại đi tìm chết như Tần Phong thì đúng là lần đầu tiên thấy. "Tìm thấy rồi!!" Tần Phong vừa xông vào hang động liền dứt khoát mở Trùng Đồng, có thể thấy rõ trong hang có một cái đầu rồng khổng lồ.

Chương 77

Lúc này – con rồng lớn đang ung dung ngủ, nó không cho rằng sẽ có kẻ nào to gan đến thách thức mình.

Cho dù lúc nãy nó mơ hồ nghe thấy con giao long kia gào thét, nó cũng hoàn toàn không để trong lòng.

Mỗi lần chiến trường sinh tử mở ra, luôn có vài thanh niên nhiệt huyết cho rằng mình thiên hạ vô địch, cuối cùng lại trở thành bữa tối cho con giun đất nhỏ kia. "Hửm!?" Mi mắt con rồng lớn hơi nhướng lên, dường như cảm nhận được có người tiến vào.

Rút kiếm!!

Tần Phong gần như ngay khoảnh khắc con rồng lớn mở mắt, một luồng kiếm quang tối tăm như nước đã được rút ra khỏi vỏ kiếm.

Keng!!

Tiếng rút kiếm cao vút trong trẻo như xuyên mây phá đá, khiến tâm thần con rồng lớn cũng phải chấn động.

Không ổn!!

Có nguy hiểm!!

Là một lão lục muốn đánh lén nó!!

Nhưng chưa đợi con rồng lớn kịp phản ứng, bóng dáng áo trắng như tuyết của Tần Phong đã biến hóa nhanh như điện quang, nhẹ nhàng bay lên, uyển chuyển như kinh hồng.

Một luồng kiếm quang kinh diễm thiên hạ lóe lên trong hang động.

Rút kiếm, xuất kiếm, thu kiếm, động tác liền một mạch!

Phụt một tiếng!

Một vệt máu tươi phun ra, con rồng lớn chỉ cảm thấy mắt không nhìn thấy gì nữa, một cơn đau nhói cũng từ mắt trái của nó lan ra toàn thân. "Hống…" Cơn đau khiến con rồng lớn phát ra một tiếng gầm chói tai vang vọng trời đất, mắt trái bị đâm mù càng khiến nó trực tiếp bật chế độ cuồng bạo.

Đá vụn trong hang động bị đánh rơi điên cuồng, từng vết nứt dữ tợn cũng không ngừng lan ra. "Không ổn, hang động sắp sập rồi!" Tần Phong dùng bộ pháp quỷ mị, nhanh chóng lao ra khỏi hang động. "Lão đại!" Thiên Quân không khỏi kinh hô một tiếng, thấy Tần Phong không sao thì lòng cũng yên tâm.

Nhưng giây tiếp theo, tim lại treo lên.

Ầm ầm ầm!!

Hang động hoàn toàn sụp đổ, vách núi cũng sạt lở.

Một con rồng khổng lồ toàn thân đen kịt, dài gần trăm mét từ trong đống đổ nát bay vọt lên trời.

Nhìn kỹ sẽ thấy, mắt trái của con rồng lớn đã biến thành một hố máu, nó đang giận dữ gầm thét trên không trung, phảng phất như đang tuyên bố sẽ tìm ra tên lão lục kia để xé xác vạn mảnh. "Aiya thỏ mẹ ơi, ồn chết thỏ ta rồi!" Tiểu Bạch vội vàng kéo đôi tai dài xuống, bịt chặt đôi tai suýt bị chấn điếc. "Vãi chưởng, Tần Phong thật sự đang đồ long à!!" Khán giả bên ngoài đều ngây người, trong lòng hồi lâu không thể bình tĩnh.

Bọn họ phát hiện Tần Phong này thật sự là mãnh hổ, Linh Vũ nhất trọng dám chạy đi thách đấu rồng lớn, còn thành công đâm mù một mắt của nó, đây là chuyện chưa từng xảy ra kể từ khi chiến trường sinh tử thành lập đến nay. "Gào cái em gái ngươi ấy!" Tần Phong không hề cho con rồng lớn cơ hội thở dốc, hắn phi thân nhảy đến trước đầu rồng, cũng không đợi con rồng lớn nói lời dạo đầu báo thù, liền không giảng võ đức mà sử dụng Thượng Thương Kiếp Quang.

Chỉ thấy ngực hắn lóe lên một đạo kim quang, mơ hồ có thể thấy những đạo phù văn đang lưu chuyển.

Ầm ầm ầm!!

Con rồng lớn không kịp phòng bị, bị đấm thẳng vào mặt, lại một vệt máu tươi nữa bung nở trên không trung.

Lần này, con rồng lớn đã hoàn toàn nổi giận, không ngờ tên lão lục này lại không giảng võ đức đến vậy, vừa lên đã dùng đại chiêu nện vào mặt nó, còn trực tiếp đánh nó rách mặt.

Chưa nghe câu đánh rồng không đánh mặt à?!

Chỉ là chưa đợi con rồng lớn phản công, đồng tử của Tần Phong lại lóe lên tử quang.

Chỉ thấy bầu trời Tây Chu đột nhiên tối sầm lại, hiện ra từng cặp mắt Trùng Đồng khổng lồ. "Là thần thông của Trùng Đồng!!" Khán giả bên ngoài hoàn toàn điên cuồng, trong lòng không ngừng bật ra hai chữ "vãi chưởng".

Tại sao lại không giống như Mã ngốc quốc lão sư nói!

Không phải nói Tần Phong đã không còn tinh lực để phát triển thần thông Trùng Đồng sao!?

Vậy bây giờ là cái gì!?

Đồng thời, bọn họ cũng phát hiện mình so với Tần Phong, quả thực là sống phí cả đời chó.

Người ta mười lăm tuổi đã lĩnh ngộ vô địch kiếm tâm, tam cấp kiếm ý, tu luyện Chí Tôn Cốt và Trùng Đồng cũng không hề lơ là, còn tự sáng tạo ra hai môn thần cấp công pháp, nhìn lại mình mười lăm tuổi chỉ biết ôm 48 tư thế lộ ra nụ cười si ngốc… "Thật đáng sợ!!"

Thiên Quân vì tiếp xúc ở cự ly gần, có thể cảm nhận rõ sự khủng bố của những con mắt trên trời, giống như Lão Thiên Gia đang nhìn xuống những con kiến trên mặt đất.

Dọa cậu ta vội vàng ôm Tiểu Bạch, lùi lại giữ một khoảng cách an toàn. "Chính là bây giờ, Âm Dương Nhị Khí Thần Quang!" Hai mắt Tần Phong lóe lên tử quang nhiếp hồn, căn bản không cho con rồng lớn thời gian phản ứng.

Vút!

Vút!

Vút!

Từng cặp Trùng Đồng trên trời bắn ra từng đạo quang tuyến, tựa như tia laser oanh tạc lên thân con rồng lớn.

Hống!!

Con rồng lớn ngay lập tức phát ra tiếng gầm đau đớn, lớp vảy rồng kiên cố trên người vào khoảnh khắc này không còn kiên cố nữa, bị Âm Dương Nhị Khí Thần Quang của Trùng Đồng trực tiếp bắn xuyên, máu tươi như suối phun ra.

Chương 78

Nhưng rồng lớn dù sao cũng là rồng lớn, tu vi Nhập Đạo ngũ trọng cũng không phải là để làm cảnh.

Cho dù Âm Dương Nhị Khí Thần Quang của Tần Phong có lực sát thương khủng bố, nhưng cũng không thể gây ra vết thương chí mạng cho nó, ngược lại càng kích động ngọn lửa giận trong lòng nó.

Hống!!

Con rồng lớn phát ra một tiếng gầm trời kinh đất lở, con mắt rồng duy nhất còn lại giận dữ trừng Tần Phong, phảng phất như đang nói, nhóc con ngươi tiêu rồi, tiếp theo đến lượt ta biểu diễn.

Chỉ là Tần Phong không hề có biểu cảm hoảng sợ, ngược lại khóe miệng còn cong lên một nụ cười hiểm độc.

Không ổn!!

Hắn là một lão lục!!

Con rồng lớn bị nụ cười của Tần Phong làm cho trong lòng hoảng hốt, chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy sau lưng đột nhiên truyền đến một trận hơi lạnh.

Chỉ thấy Trường Không thần kiếm không biết từ lúc nào đã phân thành chín kiếm, hóa thành từng đạo kiếm quang bắn về phía lỗ thoát khí của nó.

Hống!!!

Con rồng lớn trợn to mắt phát ra tiếng kêu thảm thiết, trải nghiệm được cái gì gọi là một hoa một thế giới. "Vãi chưởng, quá vô sỉ!!" Khán giả bên ngoài thực sự không nỡ nhìn thẳng, lại có nhận thức hoàn toàn mới về giới hạn của Tần Phong.

Hắn không quan tâm mèo đen hay mèo trắng, chỉ cần có thể đánh bại con rồng lớn, cho dù là thủ đoạn hạ tiện đến đâu hắn cũng dám dùng.

Hống!!

Phía xa lại truyền đến một tiếng rồng gầm bi thương, sau đó liền mất đi động tĩnh, khôi phục lại sự yên tĩnh. "Giao Long bị giết rồi!" Màn hình chuyển đến phía Phương Trường, chỉ thấy dưới sự tấn công điên cuồng của những quả bom thịt, Giao Long đã ngã xuống đất không thể đứng dậy được nữa.

Phương Trường mang theo nụ cười tà mị nhanh chóng xông đến trước mặt Giao Long, không quan tâm đối phương gào thét cầu xin thế nào, hắn vươn bàn tay sắt vô tình đâm mạnh vào, từ trong đó moi ra một viên long châu màu vàng nhạt. "Long châu của Giao Long!!" Khán giả bên ngoài lập tức không bình tĩnh được nữa, ánh mắt dán chặt vào viên long châu trong tay Phương Trường.

Cho dù là Giao Long châu cũng là bảo vật hiếm thấy trên đời, huống chi Giao Long ngoài long châu ra thì các bộ phận khác cũng là bảo vật khó có được, đặc biệt là điểm tích lũy của Phương Trường cũng ngay lập tức leo lên vị trí thứ nhất.

Một môn sinh thiên tử của Đại Việt lại áp đảo quần hùng của Âm Nguyệt hoàng triều bọn họ, quả thực là mất mặt đến tận nhà mỗ mỗ rồi. "Bây giờ phải xem Tần Phong có thể áp đảo Phương Trường hay không!" Khán giả bên ngoài căng thẳng đến tim đập tới cổ họng, Tần Phong cũng ngay lập tức từ nỗi sỉ nhục của Âm Nguyệt hoàng triều biến thành hy vọng duy nhất của Âm Nguyệt hoàng triều. "Không hổ là đệ nhất hoàng triều Hoang Cổ, Đại Việt đúng là nhân tài xuất hiện lớp lớp a!" Sắc mặt Lục Đạo Đế Quân hơi ngưng trọng, nhận ra bây giờ chưa phải lúc lật bài ngửa với hoàng tộc Đại Việt.

Phương Trường đã áp đảo các thiên kiêu của Âm Nguyệt hoàng triều một bậc, nhưng Tần Phong há chẳng phải cũng từ Đại Việt hoàng triều qua đây sao.

Ông cần phải nhìn thẳng vào Đại Việt hoàng triều, nhưng cũng không thể xem nhẹ chính mình. "Xem ra Giao Long đã bị làm thịt rồi!" Tần Phong vừa nghe liền biết đó là tiếng Giao Long tắt thở lúc nãy, hắn biết mình phải đẩy nhanh tốc độ đồ long, nếu không chắc chắn sẽ thu hút các thí sinh khác đến chia phần. "Sống hay chết đều trông vào chiêu này!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc xé rách áo trên, để lộ ra một hình xăm rồng vàng óng ánh.

Khác với hình xăm rồng của người khác, hình xăm rồng của hắn phảng phất như sống lại, không ngừng di chuyển trên người, còn có thể nghe thấy từng trận tiếng rồng gầm phát ra. "Đây là cái gì!?" Khán giả trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, bộ dạng như chưa từng thấy qua chuyện đời.

Đồng thời, bọn họ cũng thực sự không thể tưởng tượng, Tần Phong vào lúc này lại vẫn còn át chủ bài, mà còn là một lá bài sau cả Trùng Đồng. "Phật môn công pháp!" Lục Đạo Đế Quân và các đại lão các phe lập tức không bình tĩnh được nữa, với tu vi của họ, chỉ cần liếc mắt là nhận ra đây là công phu Phật môn, mà còn đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn. "Nhìn ta làm gì?

Ta thật sự không biết!" Nguyệt Thần vẻ mặt vô tội.

Đối với hình xăm rồng vàng trên người Tần Phong, bà đã từng thấy qua, nhưng bà thật sự không biết đây là công phu Phật môn do hắn tự sáng tạo ra. "Vậy ngươi biết cái gì!?" Các đại lão tức đến nghiến răng, chỉ hận không thể xông lên hội đồng Nguyệt Thần.

Người khác gặp được tuyệt thế thiên kiêu như Tần Phong, chỉ hận không thể coi như bảo bối mà cung phụng, còn bà thì hay rồi, hỏi ba câu không biết một câu.

Không được!

Đợi vòng đấu loại sinh tử kết thúc, bọn họ phải nhân danh chính nghĩa, giải cứu Tần Phong khỏi tay bà ta, để tránh một khối ngọc quý bị kẻ nào đó làm hỏng. "Đại uy thiên long, đại la pháp chú, Bát Nhã chư Phật, Bát Nhã Ba La Mật Không…… Phi long tại thiên!!" Tần Phong sau khi kết một loạt ấn quyết hoa mỹ, hình xăm rồng trên người trực tiếp bay ra, hóa thành một con rồng vàng khổng lồ không thua kém hắc long.

Hống!!

Một con rồng vàng, một con rồng đen gầm thét với nhau, sau đó bắt đầu quấn lấy nhau chiến đấu.

Ầm ầm ầm!!

Linh khí giữa trời đất bị khuấy động hoàn toàn, ánh sáng rực rỡ chói mắt như dải ngân hà chín tầng trời tuôn xuống, mênh mông cuồn cuộn.

Hai bóng dáng khổng lồ ngưng tụ bên trong đó, long uy mạnh mẽ áp bách, trong khoảnh khắc lan ra khắp nơi.

Chỉ là con rồng lớn sau khi ăn trọn Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Thượng Thương Kiếp Quang, Âm Dương Nhị Khí Thần Quang của Tần Phong, còn phải chịu đựng thế giới hoa của mình bị chín thanh kiếm tàn phá, chiến lực rõ ràng đã giảm xuống không chỉ một bậc.

Ngược lại, Đại Uy Thiên Long vốn đã có hiệu ứng sát thương cộng thêm với yêu thú, lại thêm sau khi hấp thu Phật chi xá lợi uy lực càng mạnh hơn, vững vàng áp đảo con rồng lớn một bậc. "Chết dở rồi!!" Khán giả bên ngoài hoàn toàn không bình tĩnh được nữa, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Tần Phong vậy mà thật sự dùng tu vi Linh Vũ nhất trọng áp chế được con rồng lớn Nhập Đạo ngũ trọng, mà không phải là áp chế một chút, mà là đè bẹp đối phương không ngóc đầu lên được.

Nhìn lại toàn bộ lịch sử Hoang Cổ, chưa từng có ai làm được chuyện này. "Trời ơi!!" Thiên Quân trợn mắt há mồm nhìn cảnh hai con rồng tranh đấu trên trời, thực sự không dám tin lão đại mình vừa bái lại trâu bò đến mức này.

Quả thực là bò cái cưỡi phi kiếm, cái độ ngầu này đúng là phải ngước nhìn!

Chương 79

"Ta xem ngươi còn không chết!!" Tần Phong cảm thấy liên tục tung ra đại chiêu đã sắp rút cạn sức lực của mình, hắn điều khiển Trường Không cửu kiếm điên cuồng khuấy động trong cơ thể con rồng lớn.

Hống!!

Con rồng lớn trợn to mắt mang theo vẻ mặt đau đớn, thân thể khổng lồ cũng mất khống chế rơi từ trên không trung xuống. "Chính là bây giờ!!" Tần Phong vội vàng kết một ấn quyết, điều khiển Đại Uy Thiên Long lao về phía con rồng lớn.

Thành bại là ở chiêu này!

Thành công thì tối nay có thịt rồng uống rượu, thua thì nói là do Phương Trường xúi giục.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Đại Uy Thiên Long lao xuống va chạm vào mặt đất, ngay lập tức dấy lên một trận bão năng lượng, vô số tiếng nổ vang lên trong hư không như sóng thần, cuồn cuộn không dứt.

Hống!!

Con rồng lớn phát ra một tiếng gầm tắt thở, phảng phất như đang tố cáo Tần Phong, tên lão lục vô sỉ này.

Đồng thời, nó cũng dùng hết chút sức lực cuối cùng, giận dữ quất một cú Thần Long Bãi Vĩ về phía Tần Phong. "Cái gì!!" Đồng tử Tần

Phong co rút mạnh, muốn né nhưng đã không còn sức lực.

Bốp một tiếng!!

Tần Phong ăn trọn một cú Thần Long Bãi Vĩ, xương ngực lập tức vỡ nát, nội tạng trong cơ thể cũng bị tổn thương ở các mức độ khác nhau.

Nếu không phải con rồng lớn đã bị hắn hành hạ đến còn chút máu, cộng thêm tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết và Thương Thiên Bá Thể, e là đã trực tiếp kết thúc viên mãn rồi.

Cũng ứng với câu nói cũ, ngươi có thể đánh lén ta vô số lần, nhưng ta chỉ cần đánh ngươi một lần là đủ… "Lão đại!!" Thiên Quân vội vàng xông lên, đỡ lấy Tần Phong.

Ầm ầm ầm!!

Thân thể khổng lồ của con rồng lớn rơi từ trên không trung xuống, lúc lâm chung khóe mắt nó rơi một giọt lệ.

Nó vốn tưởng Tần Phong chỉ là một lão lục vô sỉ không giảng võ đức, không ngờ tên lão lục này còn không tuân thủ quy củ giang hồ.

Căn bản không cho nó thời gian phản ứng, vừa lên đã tung đủ loại đại chiêu vào mặt nó, chưa kịp thể hiện được một phần trăm năng lực đã tắt thở.

Nó không phục!!

Ực… chết rồi! "Ta không sao, mau đi…" Tần Phong đã trong tình trạng cạn máu, cố gượng tiến lên thu con rồng lớn vào không gian tùy thân, dặn Thiên Quân mau chóng đưa hắn rời khỏi đây.

Lát nữa tin tức con rồng lớn bị giết sẽ lan ra, lúc đó muốn đi cũng không kịp nữa. "Vâng, lão đại!" Thiên Quân cầm chiến kích, đưa Tần Phong nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Lúc này – khán giả bên ngoài im phăng phắc, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Vốn tưởng Phương Trường đồ Giao Long đã đủ chấn động rồi, ai ngờ chỉ mới qua chưa đầy mấy phút, Tần Phong, một Linh Vũ nhất trọng, đã đồ luôn con rồng lớn của chiến trường sinh tử.

Cuộc đại tranh chi thế lần này, đúng là mạnh đến mức vô lý!

Bên kia – Phương Trường đang cầm long châu của Giao Long, mặt mày vui sướng ngắm nghía, trong đầu bắt đầu ảo tưởng sau khi đánh bại Tần Phong, sẽ đổ cho hắn mấy trăm cân thuốc kích dục heo nái, để hắn cảm nhận nỗi đau của mình gấp mười, trăm, ngàn lần.

Nhưng ngay khi hắn đang yêu thích không rời tay viên Giao Long châu, xa xa truyền đến một tiếng rồng gầm ai oán, vừa nghe đã biết là tiếng Chân Long tắt thở. "Không phải chứ?

Ai đồ con rồng lớn!?" Phương Trường vẻ mặt không thể tin nổi, viên Giao Long châu trong tay bỗng chốc không còn thơm nữa.

Dường như nghĩ đến điều gì, hắn vội vàng lấy ra một tấm ngọc bài truyền linh lực vào, chỉ thấy một hình chiếu bảng xếp hạng hiện ra, vị trí thứ nhất vốn thuộc về hắn, giờ đây lại biến thành tên của Tần Phong. "Phụt!!" Phương Trường đạo tâm bất ổn, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn không hiểu tại sao Tần Phong có thể đồ long, cũng không hiểu tại sao mỗi khi hắn nắm chắc phần thắng, tên tiện nhân Tần Phong này lại luôn xuất hiện đúng lúc cho hắn một gậy.

Giống như kẻ này là oan gia trời sinh của hắn vậy, có hắn thì không có ta, có ta thì không có hắn. "Không đúng, cho dù Tần Phong có thể đồ long, lúc này chắc chắn cũng bị thương nặng!" Phương Trường không tin Tần Phong có thể vô địch đến mức đồ long mà không hề hấn gì, bây giờ hắn chắc chắn đang bị thương nặng, chỉ cần tìm thấy hắn, không chỉ có thể báo thù, mà long châu của Chân Long cũng sẽ thuộc về hắn.

Cũng chính từ khoảnh khắc này, Phương Trường hoàn toàn rơi vào điên cuồng.

Hắn bắt đầu sử dụng Cẩu Đà Ma Âm điên cuồng nô dịch các thí sinh, dẫn bọn họ hùng hổ kéo đến nơi ở của con rồng lớn. "Ma đầu thật đáng sợ!" Vu Lan trốn trong một góc, đợi đến khi Phương Trường đi rồi mới ngồi phịch xuống đất.

Nếu không phải nàng từ nhỏ đã rèn luyện được ý chí siêu cường, vừa rồi e là đã bị Cẩu Đà Ma Âm của Phương Trường nô dịch rồi.

Đồng thời, Vu Lan cũng vô cùng may mắn, vì đã không đi chọc vào tên quái vật Tần Phong kia, hắn vậy mà hung mãnh đến mức có thể đồ cả con rồng lớn, thật sự là khủng bố như vậy.

Lúc này – Tần Phong đang chữa thương trong một hang động.

Mặc dù không bị một đuôi của con rồng lớn quật chết, nhưng muốn hoàn toàn bình phục e là còn cần một đêm. "Một đêm!?" Thiên Quân nghe mà trợn mắt há mồm, trong lòng thầm gọi Tần Phong là biến thái.

Vết thương nặng như vậy đặt lên người khác đã chết mấy trăm lần rồi, hắn vậy mà chỉ cần một đêm là có thể bình phục.

Nếu là trước kia có người nói với cậu ta như vậy, cậu ta chắc chắn sẽ cười khẩy tỏ vẻ không thể nào, nhưng sau khi chứng kiến Tần Phong đồ long, cậu ta cảm thấy mình phải học cách thích ứng.

Chỉ có những chuyện người khác không dám nghĩ, không có chuyện gì vị lão đại này không dám làm.

Chương 80

"Lại cần đến một đêm!" Tần Phong hiển nhiên không hài lòng với kết quả này.

Nếu hắn chưa đột phá Linh Vũ cảnh, nhiều nhất nửa giờ là có thể bình phục rồi, đáng tiếc hắn đã đột phá đến Linh Vũ cảnh, mật độ nhục thân đã thay đổi.

Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết không được cập nhật kịp thời, dẫn đến khả năng tự chữa lành của hắn giảm đi đáng kể. "Ta…" Thiên Quân hoàn toàn ngây người tại chỗ, trong lòng phát ra tiếng gào thét của chuột chũi.

Mẹ nó!!

Nghe xem đây có phải là lời người nói không!?

Một đêm hồi phục như cũ, hắn vậy mà còn chê chậm, năng lực này mà truyền ra ngoài, không biết sẽ khiến bao nhiêu người ghen tị đến chết. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã thành công ngăn cản Thiên Tuyển Chi Tử ra vẻ, nhận được 5 vạn điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã đả kích Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn suýt nữa đạo tâm bất ổn, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Sao chỉ có của Phương Trường?

Vu Lan đâu!?" Tần Phong gãi cằm suy nghĩ, nghi ngờ Vu Lan đã nảy sinh tình cảm yêu mến với mình. "Oáp…" Tiểu Bạch ngáp một cái, tỏ vẻ trong mơ cái gì cũng có. "Thôi bỏ đi, ta là người đàn ông mà nàng không thể có được!" Tần Phong lắc đầu không nghĩ đến những chuyện này nữa, hắn mở hệ thống kiểm tra còn 29.7 vạn điểm phản diện, suy nghĩ một lúc, định dùng 3 vạn điểm phản diện đổi lấy vòng sáng ngộ tính trăm lần trong một tháng, để đột phá Tam Thập Tam

Thiên Tạo Hóa Quyết lên tứ trọng thiên.

Hệ thống đột nhiên lên tiếng: "Túc chủ có thể đổi lấy Vòng Sáng Ngộ Tính Vạn Lần!" Vòng Sáng Ngộ Tính Vạn Lần: Có thể tăng ngộ tính lên vạn lần, duy trì hiệu quả 12 giờ, giá đổi: 10 vạn điểm phản diện. "Ngộ tính vạn lần!!" Tần Phong lập tức động lòng, dứt khoát chọn đổi. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã tiêu 10 vạn điểm phản diện, đổi lấy Vòng Sáng Ngộ Tính Vạn Lần!" Ầm ầm ầm!!

Tần Phong chỉ cảm thấy trong đầu đột nhiên có một tiếng sét nổ vang, cả người có cảm giác lâng lâng như sắp thành tiên, phảng phất như cả thế giới đều thần phục dưới chân hắn. "Cảm giác thật kỳ diệu!" Tần Phong chìm đắm trong cảm giác này không thể thoát ra, trong đầu bắt đầu điên cuồng suy diễn Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đệ tứ trọng thiên, thậm chí còn có dư sức để suy diễn Âm Dương Nhị Khí Thần Quang của Trùng Đồng, và Thượng Thương Kiếp Quang của Chí Tôn Cốt.

Ngay cả Đại Hà Kiếm Quyết, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Uy Thiên Long cũng có thể kiêm nhiệm một chút.

Lúc này – khán giả bên ngoài đang chờ Mã ngốc quốc lão sư ra giải thích, nhưng Mã lão sư đã bị Tần Phong làm cho tự kỷ rồi, bất kể ai đến mời cũng không chịu ra mặt nữa.

Mẹ nó!

Không có kiểu không chơi theo bài như vậy, quả thực là bắt nạt người già. ……… Mặt trời mới mọc.

Các thí sinh bị Phương Trường nô dịch vẫn đang tìm kiếm bóng dáng Tần Phong.

Ngay cả những thí sinh không bị Phương Trường nô dịch cũng hoảng sợ bất an, sợ bị Cẩu Đà Ma Âm của Phương Trường nô dịch, dọa cho phải trốn đông trốn tây, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay là căng thẳng muốn chết. "Là Vu Lan!!" Vu Lan cũng bị ép phải trốn đông trốn tây, phát hiện mình căn bản không trốn được.

Theo tính toán của nàng, Phương Trường lúc này đã nô dịch gần vạn thí sinh, sau hai ngày khảo nghiệm đẫm máu, có thể tưởng tượng chiến lực của vạn thí sinh này mạnh đến mức nào.

Vút một tiếng!!

Vu Lan nghe thấy một tiếng ma sát nhẹ, chưa kịp phản ứng, sau lưng đã bị một mũi tên bắn trúng. "Không ổn, trên tên có độc!" Tầm nhìn của Vu Lan bắt đầu mờ đi, nàng cố gượng tìm một hang động, nhưng vừa vào đã thấy Thiên Quân cầm chiến kích đâm về phía mình. "Mạng ta thôi rồi!" Vu Lan không cam lòng nhắm mắt lại, không ngờ cuối cùng chỉ kiên trì được đến đây.

Nhưng ngay trước khi nàng mất đi ý thức, giọng nói tiện tiện của Tần Phong vang lên, "Đợi đã, Tần Phong ta đây chưa bao giờ lãng phí một hạt lương thực nào…" "Vâng!" Thiên Quân cản lại, thức thời rời khỏi sơn động.

"Khoan đã, tình tiết kiểu này là thứ mà một phản diện như ta có thể gặp được sao!?" Lúc này, trạng thái vạn lần cảm ngộ của Tần Phong đã kết thúc.

Hắn nhặt một cành cây nhỏ dưới đất lên chọc chọc, thật sự không dám tin Thiên Tuyển Chi Nữ cứ thế dâng tới tận cửa.

Là một phản diện có tố chất chuyên nghiệp cực cao, Tần Phong vẫn không yên tâm mà mở Trùng Đồng ra kiểm tra.

"Vãi chưởng!!" Tần Phong không nhịn được buột miệng chửi thề, phát hiện quả nhiên là một cái bẫy lớn.

Chỉ thấy trong cơ thể Vu Lan phong ấn một thứ gì đó kinh khủng, chỉ mới liếc nhìn một cái đã truyền về một luồng áp lực đáng sợ.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã kích hoạt nhiệm vụ lựa chọn…” “Một, kéo quần lên nói chuyện cứng rắn, thưởng Thần cấp Côn Pháp một bộ!” “Hai, một đao xử lý Thiên Tuyển Chi Nữ, thưởng thần khí Đồ Long Bảo Đao một thanh!” “Ba, giúp Thiên Tuyển Chi Nữ giải độc, thưởng thể chất Bách Độc Bất Xâm!” “Hệ thống, ta phát hiện ngươi đúng là đồ lẳng lơ!” Tần Phong trợn trắng mắt, tỏ vẻ mình căn bản không có lựa chọn nào khác.

Hắn cũng muốn kéo quần lên nói chuyện cứng rắn, cũng muốn một đao xử lý Thiên Tuyển Chi Nữ, nhưng cái thứ kinh khủng bị phong ấn trong cơ thể nàng ta, liệu hắn có phải là lão quái lông đỏ đăng nhập vào mới giải quyết được không!?

Còn cái phần thưởng khốn nạn kia nữa, hắn luyện kiếm, cần Côn Pháp làm gì, cần Đồ Long Bảo Đao làm gì, thứ duy nhất có ích với hắn chính là thể chất Bách Độc Bất Xâm.

Khoan đã!

Nếu hắn nhớ không lầm, thì chắc là không lầm, mẹ của Vu Lan chính là Lam Ma, một trong những đại mỹ nhân phía Tây Hoang Cổ, tồn tại ngang danh với Nguyệt Thần.

Bây giờ mình cứu con gái bà ta, thế nào cũng phải có chút quà cảm ơn chứ nhỉ!

“Xem như vì tương lai ngươi có hai khả năng sẽ gọi ta là ba ba, ta đây sẽ giúp ngươi giải độc vậy!” Tần Phong bế Vu Lan lên một bệ đá trong sơn động.

Theo quy củ giang hồ, giải độc cho nam sinh thì không cần cởi quần áo, còn giải độc cho nữ sinh thì bắt buộc phải cởi quần áo.

Quy củ chính là quy củ, không thể vì hắn mà thay đổi! (Để tiết kiệm dung lượng, đoạn này lược bỏ 1 vạn chữ…) “May mà bảy năm ở Nguyệt Thần Cung, ta có học chút y thuật!” Tần Phong tuy chỉ học được chút da lông về y thuật, nhưng đối với việc giúp Vu Lan giải độc thì cũng đủ dùng rồi.

Chỉ thấy hắn lấy ra mấy cây ngân châm từ không gian tùy thân.

Vừa chạm vào là một vùng da mịn màng, cảm giác mượt mà căng mọng, suýt chút nữa khiến đạo tâm hắn không ổn định, chỉ có thể không ngừng niệm thầm Bát Nhã Ba La Mật trong lòng.

Rất nhanh, độc của Vu Lan đã được Tần Phong giải.

Để chứng minh là mình đã giúp Vu Lan giải độc, hắn còn xăm mấy chữ to ‘Tần Phong đến đây một chuyến’ ở phần eo sau của nàng.

“Hay là đổi thành ‘Lão bản xuất nhập bình an’!?” Ngay lúc Tần Phong đang băn khoăn về việc này, cơ thể Vu Lan bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Chương 81

Làn da như ngọc tựa như nhuốm một tầng mây hồng, đôi mắt long lanh như nước vẫn nhắm nghiền, hàng mi dài không ngừng rung động chứng tỏ nàng đã tỉnh lại.

“Nàng đừng hiểu lầm, ta chỉ đang dùng châm cứu không đau để giúp nàng giải độc thôi!” Tần Phong lập tức biến thành chính nhân quân tử, khiến người ta không thể bắt bẻ được chút nào.

Giải độc cái em gái nhà ngươi!!

Nàng bị tên bắn trúng vai, cởi yếm của nàng làm gì, châm vào eo sau của nàng là có ý gì!?

Vu Lan cũng không nói gì, cứ thế nhắm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, có cảm giác như đang bịt tai trộm chuông.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ba chọn một, nhận được thể chất Bách Độc Bất Xâm!” “Thế này mà cũng được 10 vạn điểm phản diện!?” Mắt Tần Phong tức thì sáng lên, như thể tìm được bug để farm điểm.

Chỉ là Tần Phong còn chưa kịp bắt đầu ra tay, bên ngoài sơn động đã vang lên tiếng Thiên Quân giao đấu với người khác.

“Chuyện quái gì vậy!?” Tần Phong đành phải bỏ dở công việc kim chỉ trong tay, đi ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra.

Ngay sau khi Tần Phong rời đi, Vu Lan vội vàng mở mắt mặc lại quần áo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến mức sắp rỉ máu.

Nàng không ngờ mình cứ như vậy bị tên xấu xa Tần Phong này nhìn hết sạch, trước và sau hai người cũng chỉ mới gặp nhau có hai lần.

“A, xấu hổ chết mất!” Vu Lan che khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong lòng thầm may mắn không có người ngoài ở đây, nếu không sau này nàng thật sự không còn mặt mũi nào gặp người khác, chỉ có thể tìm một cái kẽ nứt chui vào đó sống qua ngày.

“Chẹp chẹp…” Tiểu Bạch ở bên cạnh chép miệng, lật bụng ngủ khò khò tiếp. ……… Bên ngoài sơn động.

Thiên Quân đang giao chiến với một gã trai tráng to con, cao hơn Thiên Quân cả một cái đầu, trông y hệt Hắc Toàn Phong Lý Quỳ, hai tay còn cầm một cặp búa tạ khổng lồ, vừa nhìn đã biết là một mãnh nam dạng chiến đấu.

“Dừng tay, ta đến tìm Tần Phong!” Gã trai tráng to con không ngừng né tránh, không có ý định giao thủ với Thiên Quân.

“Muốn giết lão đại, trước hết hãy bước qua xác ta!!” Trong mắt Thiên Quân ánh lên một tia sắc lẹm, chiến kích trong tay lóe lên một đạo kim quang.

“Mẹ nó, ngươi tưởng ta sợ ngươi à!!” Gã trai tráng to con cũng nổi giận, cầm búa tạ chuẩn bị khai chiến.

“Cả hai dừng tay!!” Tần Phong vội vàng lên tiếng ngăn cản hai người, cảm thấy đối phương có chút quen mắt.

“Tần thiếu, Tần thiếu, cuối cùng ta cũng tìm được ngài rồi!” Gã trai tráng thấy Tần Phong, kích động đến nói năng lộn xộn, vứt búa tạ khổng lồ đi rồi ôm lấy đùi Tần Phong khóc lóc, như thể một đứa trẻ bị bắt cóc cuối cùng cũng tìm được nhà.

“Tần thiếu!?” Sắc mặt Tần Phong khẽ biến đổi, đã rất lâu rồi hắn không nghe thấy cách xưng hô này.

Khi còn ở Tần gia, người nhà họ Tần đều gọi hắn là Tần thiếu,

thiếu chủ, đại thiếu gia, cuối cùng hắn cũng nhớ ra người này là ai.

Hắn là con trai của lão đại trong Tần gia Thập Tam Thái Bảo, tên là Tần Vạn, địa vị ở Tần gia chỉ sau gia chủ, nói cách khác, người này là do Tần gia phái tới.

Là Tần gia đã xảy ra chuyện gì, hay là không yên tâm nên phái người đến hỗ trợ hắn?!

"Tần thiếu, cuối cùng ta cũng tìm được ngài rồi, ngài nhận ta đi, sau này ta Vạn Mã sẽ nghe theo hiệu lệnh của ngài, ngài bảo ta đi về phía đông, ta tuyệt đối không đi về phía tây…" Tần Vạn tùy tiện bịa ra một cái tên Vạn Mã, ngẩng đầu nhìn Tần Phong với đôi mắt đẫm lệ, khiến Tần Phong chỉ cảm thấy trong bụng cuộn trào dữ dội.

Đại ca!

Với cái tạo hình Lý Quỳ của ngươi, thì đừng có bán manh nữa!

"Được rồi, được rồi, ta nhận là được chứ gì!?" Tần Phong cũng không quan tâm Tần gia sắp xếp thế nào, thật sự là bị đối phương làm cho buồn nôn.

Hắn vội vàng bấm ra một đạo Tiên Nô Pháp Ấn đánh vào giữa trán Vạn Mã, chỉ hy vọng gã mau chóng tránh xa mình ra.

Do Vạn Mã không hề có ý kháng cự, cũng đã xác định Tần Phong chính là chủ nhân của mình, Tiên Nô Pháp Ấn nhẹ nhàng đánh vào, chiến lực tăng gấp năm lần cũng theo đó cộng dồn.

"Đây, đây là…" Vạn Mã không thể tin nổi mà trừng lớn mắt, vẻ mặt như chưa từng thấy đời.

Hắn biết vị thiếu chủ này là hy vọng của cả Tần gia, nhưng không ngờ y lại có thể biến thái đến mức này, giơ tay một cái là có thể khiến người ta tăng gấp năm lần chiến lực.

“Đinh đông, Tiên Nô Pháp Ấn đã đạt đến giới hạn, ký chủ có thể thông qua việc nâng cao tu vi để giải tỏa giới hạn.” “Thứ này còn có giới hạn à!?” Tần Phong cảm thấy vô cùng thất vọng, hắn còn trông cậy vào chiêu này để thu nhận thêm nhiều tiểu đệ.

Kiểu không dắt theo cả vạn người thì ngại ra đường ấy, bây giờ lại có giới hạn, sau này chỉ có thể đi theo con đường tinh anh rồi.

“May mà hai tên này cũng không yếu!” Tần Phong đánh giá Thiên Quân, Vạn Mã, khá có phong vị của Hứa Chử, Điển Vi.

Nói cách khác, sau này có hai vị hộ pháp này, hắn có thể quang minh chính đại kế thừa ý chí của thừa tướng rồi.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Một tràng tiếng bước chân dồn dập vang lên, chỉ thấy trong bóng đêm hiện ra rất nhiều bóng người, ánh mắt họ đờ đẫn, nhưng lại nhìn chằm chằm vào Tần Phong.

“Không hay rồi, lão đại mau đi đi!” Sắc mặt Vạn Mã đột nhiên biến đổi, biết rằng Phương Trường đã tìm đến.

“Sợ hắn làm gì!” Tần Phong đã lĩnh ngộ được trọng thiên thứ tư của Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, vết thương trên người cũng đã lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Còn có Chí Tôn Cốt, Trùng Đồng, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Hà Kiếm Quyết đều có cảm ngộ, căn bản không cần phải sợ Phương Trường, tên Thiên Tuyển Chi Tử này.

“He he he he…” Nghĩ đến đây, Tần Phong không nhịn được phát ra tiếng cười đặc trưng của phản diện, xoay người lần nữa bước vào sơn động, nếu Vu Lan không gọi hắn là ba ba, hắn sẽ khiến nàng phải gọi ba ba.

“Lão đại bị sao vậy!?” Thiên Quân, Vạn Mã hai người nhìn nhau, chỉ có thể ngoan ngoãn canh giữ bên ngoài sơn động… Ầm ầm ầm!!

Thiên Quân, Vạn Mã hai người quả quyết ra tay, điên cuồng tấn công một đám thí sinh bị nô dịch.

“Vãi chưởng, đúng là quá TMsảng khoái!” Vạn Mã hưng phấn gào thét.

Là con trai của lão đại Tần gia Thập Tam Thái Bảo, từ nhỏ đã có thiên phú bất phàm, lại còn trời sinh thần lực, bây giờ cộng thêm chiến lực gấp năm lần do Tần Phong ban cho, khiến hắn trải nghiệm được một thế giới hoàn toàn mới.

Đơn giản chính là bò con cưỡi phi kiếm, ngầu lòi bay lên trời!

Chỉ thấy hắn vung vẩy cặp búa tạ, mỗi một búa bổ xuống đều khiến mặt đất rung chuyển dữ dội, còn kèm theo mấy tiếng hét thảm.

Đối diện, Thiên Quân khác với kẻ theo trường phái mỹ học bạo lực như Vạn Mã, y đi theo con đường đại khai đại hợp, cương mãnh, chiến kích trong tay quét ngang, điên cuồng thu gặt đầu người.

Chương 82

Tương đối với cảnh đánh nhau long trời lở đất bên ngoài, bên trong sơn động cũng đánh nhau long trời lở đất.

Chỉ thấy Vu Lan khó nén được vẻ ngượng ngùng trong lòng, tung một chưởng về phía Tần Phong vừa bước vào.

Đối diện, Tần Phong cũng không chiều nàng, trước tiên dùng một bước di chuyển phong tao, sau đó tung một chiêu quay đầu lấy, à không, là cách không thủ vật.

“Ủa, nàng thay đồ rồi à!” Tần Phong nhìn chiếc yếm nhỏ màu đỏ trong tay, không giống với chiếc hắn thấy lúc chữa thương trước đó.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Ngươi, ngươi, ngươi vô sỉ!!” Vu Lan nào đã từng gặp loại lưu manh này, bị tức đến mặt đỏ bừng, nửa ngày không nói được một câu, cuối cùng tức quá chỉ có thể tăng cường độ công kích.

“A…” Tần Phong ra vẻ ăn một quyền rồi ngã xuống đất, bộ dạng như không có mấy trăm vạn thì ta đây quyết không dậy.

“Này, ngươi đừng giả chết, chiêu vừa rồi của ta không dùng bao nhiêu lực đâu!” Vu Lan thấy Tần Phong nửa ngày không có động tĩnh, liền nhặt một cành cây tiến lên chọc chọc.

Tần Phong ra vẻ sắp chết, yếu ớt nói: “Hôm nay ta đồ long bị thương nặng, vừa rồi giúp nàng giải độc lại hao phí nguyên khí, bây giờ lại ăn trọn một quyền của nàng, e rằng, e rằng không thấy được mặt trời ngày mai nữa rồi…” “Này, ngươi đừng dọa ta!” Vu Lan tức thì hoảng hốt, vội vàng tiến lên đỡ Tần Phong dậy.

Đối với việc Tần Phong nói giải độc hao phí nguyên khí, nàng không biết có thật hay không, nhưng Tần Phong hôm nay quả thực đã đồ long, với tu vi Linh Vũ nhất trọng mà đồ long bản thân đã là một kỳ tích, nếu không bị thương thì càng vô lý.

"Ngươi bị thương ở đâu!?" Vu Lan vội vàng hỏi.

Quả nhiên giống như hắn nghĩ.

Từ việc Vu Lan hôm qua ra tay cứu người có thể thấy, Thiên Tuyển Chi Nữ có một trái tim Thánh Mẫu.

Đối với những luận điệu mở đầu liền giết Thánh Mẫu, Tần Phong không dám đồng tình, cảm thấy giết Thánh Mẫu thì thật quá đáng tiếc, thế nào cũng phải nhân lúc còn nóng mà lợi dụng một phen.

Tần Phong dụi dụi trong lòng Vu Lan, ánh mắt đầy thâm tình hỏi: "Nàng có tin vào tình yêu sét đánh không!?" Vu Lan mặt đỏ bừng, cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Đã lúc nào rồi, ngươi mau nói bị thương ở đâu, ta giúp ngươi chữa thương." "Không cần phí sức vô ích nữa, tình hình của ta tự ta biết!" Tần Phong nhân cơ hội nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Vu Lan, thâm tình nói: "Trước đây ta không tin vào tình yêu sét đánh, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy nàng, ta đã phủ định quan điểm của mình.

Trái tim ta vì nàng mà chìm đắm, từ nay chỉ vì nàng mà đập, cho dù chết trong tay nàng, ta cũng cam tâm tình nguyện." "Ngươi…" Vu Lan mặt càng đỏ hơn, tim đập loạn như nai con.

Nàng không hiểu tại sao mình lại như vậy, dựa vào dung mạo tuyệt mỹ của mình, trước đây cũng đã nghe rất nhiều lời tương tự, nhưng đều có thể giữ được trạng thái tâm như mặt nước phẳng lặng, nhưng hôm nay lại không thể nào bình tĩnh được.

Lẽ nào là vì hắn đã cứu mình!

Tần Phong đưa ngón tay đặt lên trước đôi môi đỏ mọng của Vu Lan, trong sự yếu ớt mang theo thâm tình nói: “Đừng nói nữa, hôn ta đi!” “Hôn ta!?” Vu Lan đối với yêu cầu quá đáng này, hiển nhiên là sẽ không đồng ý.

Nhưng khi nàng thấy Tần Phong một bộ dạng sắp chết, ánh mắt ánh lên vẻ thất vọng vô tận, lại nghĩ đến cảnh vừa rồi nàng được Tần Phong chữa trị, cùng với sự tự trách vì đã đánh hắn bị thương… “Hay là, cứ thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của hắn trước khi chết?!” Vu Lan vẫn chưa trải sự đời hiểm ác, cố nén sự ngượng ngùng của con gái, không ngừng tự an ủi trong lòng, dù sao cái nên thấy, không nên thấy đều đã bị thấy rồi.

Một cái hôn thôi mà, lại không có thai được!

Bây giờ nàng đang làm việc tốt, dùng tình yêu để cảm hóa một tên tiện nhân.

Không xa… Tiểu Bạch đang kích động gặm củ cà rốt, mắt dán chặt vào hai người.

Chỉ thấy Vu Lan mặt đỏ bừng, nhắm đôi mắt long lanh như nước, từ từ tiến lại gần trán Tần Phong, hàng mi dài không ngừng rung động chứng tỏ nội tâm nàng lúc này vô cùng không bình tĩnh.

Chỉ là Tần Phong không thỏa mãn với một cái hôn lên trán, thứ hắn muốn là cảm giác có thể kéo sợi, tìm đúng cơ hội, đột nhiên xuất kích. (Để tiết kiệm dung lượng, lược bỏ 1 vạn chữ…) “Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Ưm…” Vu Lan đột nhiên trừng lớn mắt, cuối cùng cũng nhận ra mình đã bị lừa.

Hắn vậy mà lại lè lưỡi!!

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của Thiên Tuyển

Chi Nữ, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Ngươi, ngươi…” Vu Lan tức giận đẩy Tần Phong ra, mặt đỏ bừng nửa ngày không nói được một câu.

“Ngươi cái gì mà ngươi, là nàng chủ động, ta mới là người bị hại, là nàng chiếm tiện nghi của ta có được không!” Tần Phong kẻ ác tố cáo trước, đứng dậy phủi mông rồi bỏ đi.

“Ta…” Vu Lan bị tức đến mức suýt tới tháng, tỏ vẻ chưa từng gặp kẻ nào mặt dày vô sỉ đến thế.

Lúc này, bên ngoài sơn động, cuộc chiến diễn ra ác liệt.

Thiên Quân, Vạn Mã hai người đã không còn nhớ mình đã giết bao nhiêu người, nhưng những thí sinh bị Phương Trường nô dịch vẫn không ngừng lao đến, cho dù họ có chiến lực gấp năm lần do Tần Phong ban cho, cũng đã sắp không trụ nổi nữa.

“Vãi chưởng, tình hình gì đây!?” Khán giả bên ngoài ngủ một giấc tỉnh dậy, liền thấy cảnh tượng đẫm máu này.

Khác với tỷ lệ tử vong của mấy kỳ trước, tỷ lệ tử vong của kỳ này chắc chắn sẽ lập kỷ lục mới, chỉ riêng số người bị Phương Trường nô dịch đi làm bom người đồ long đã ít nhất là hơn vạn người, bây giờ Thiên Quân, Vạn Mã lại giết thêm nhiều như vậy.

“Tên Phương Trường này căn bản không coi Âm Nguyệt Hoàng Triều của ta ra gì!” Các đại lão của Âm Nguyệt Hoàng Triều sắc mặt âm trầm, hận không thể xông vào tiêu diệt Phương Trường ngay tại chỗ.

Lục Đạo Đế Quân ngồi một bên không nói tiếng nào, như thể không nghe thấy gì.

Hắn không cho dừng vòng đấu loại sinh tử, ngoài việc để đảm bảo công bằng, còn là để cho Phương Trường thỏa sức nô dịch thí sinh, khiến cho toàn bộ dân chúng Âm Nguyệt Hoàng Triều hoàn toàn căm hận đám môn sinh của thiên tử Đại Việt Hoàng Triều.

Chỉ khi đối tượng căm hận của dân chúng thống nhất cao độ, trong cuộc chiến tương lai mới có thể khiến dân chúng cam tâm tình nguyện chiến đấu vì hắn.

Còn về những thí sinh chết sau khi bị nô dịch, đều không phải là thiên kiêu gì, thiên kiêu thực sự sẽ không bị Cẩu Đà Ma Âm của Phương Trường mê hoặc, ví dụ như Vu Lan đã không bị nô dịch.

Còn những kẻ không phải thiên kiêu này, chết bao nhiêu hắn cũng không đau lòng.

Đúng lúc này, bên tai Thiên Quân và Vạn Mã vang lên một tiếng Phạn âm quỷ dị.

“Sao lại thế này!?” Phương Trường đang ẩn nấp trong bóng tối sững sờ, phát hiện Cẩu Đà Ma Âm đối với hai người này vô hiệu.

Nhưng mà không đúng!

Với đẳng cấp của hai người này, không có lý do gì lại chống lại được Cẩu Đà Ma Âm cả!?

Thiên Quân, Vạn Mã hai người cũng cảm thấy nghi hoặc, nghi ngờ có liên quan đến Tiên Nô Pháp Ấn của Tần Phong.

Ầm một tiếng!!

Phương Trường cũng không có tâm tư nghiên cứu những thứ này, tự mình động thủ đánh bại Thiên Quân và Vạn Mã.

“Là ngươi…” Thiên Quân, Vạn Mã hai người kinh hãi kêu lên, người đến chính là Phương Trường sau khi hắc hóa.

Lúc này Phương Trường trang điểm mắt khói, quanh thân hắc khí lượn lờ, cách mười mấy mét cũng có thể cảm nhận được một luồng hàn khí.

“Phương Trường đã luyện hóa giao long châu!” Khán giả bên ngoài tỏ ra lo lắng, không biết Tần Phong bây giờ có ổn không.

Đồng thời, họ cũng vô cùng mong đợi trận tranh bá cuối cùng giữa người đứng đầu và đứng thứ hai trên bảng xếp hạng điểm.

Chương 83

“Vì chính nghĩa, vì hòa bình thế giới!” Tần Phong hô to khẩu hiệu của nhân vật chính, mang theo ánh sáng của chính đạo bước ra khỏi sơn động… “Là Tần Phong!!” Khán giả bên ngoài thấy Tần Phong đi ra, lập tức reo hò kịch liệt.

Hoàn toàn quên mất hắn đã trở thành nỗi sỉ nhục của Âm Nguyệt Hoàng Triều như thế nào, đã tịch thu công cụ gây án của hơn ba trăm người ra sao.

“Tần Phong!!” Phương Trường thấy Tần Phong, mắt lập tức đỏ ngầu.

Từ khi hắn gặp phải tên tiện nhân Tần Lão Lục này, liền bị y đủ loại đâm lén tính kế, căn bản không thể phát huy được năng lực thực sự của mình.

Thậm chí cuối cùng còn thân bại danh liệt, mất đi người phụ nữ mình yêu nhất.

Bây giờ đã không còn liên quan đến lợi ích nữa, hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, giết chết tên tiện nhân Tần Lão Lục này.

Rầm một tiếng!!

Phương Trường hai chân dùng sức đạp mạnh xuống đất, hóa thành một đạo hắc ảnh lao về phía Tần Phong.

“Tốc độ nhanh thật!” Tần Phong quả quyết mở Trùng Đồng, làm chậm tốc độ của Phương Trường, phân giải động tác tiếp theo của hắn.

Tiếc là muốn né tránh đã không kịp nữa, chỉ có thể hai tay bắt chéo trước ngực tạo tư thế phòng ngự.

Rầm một tiếng!!

Phương Trường một cước đá vào hai cánh tay của Tần Phong, lực xung kích cực lớn không làm Tần Phong lùi lại một bước.

“Cái gì!!” Phương Trường mặt đầy vẻ không thể tin, nghiêm trọng nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Hắn lúc này đã đột phá đến Linh Vũ thất trọng, còn có hắc hóa gia trì, lại còn hấp thu long châu của giao long, sức mạnh sao có thể không bằng Tần Phong vừa mới đột phá Linh Vũ nhất trọng.

“Đây tuyệt đối là Thương Thiên Bá Thể!” Lục Đạo Đế Quân ánh mắt chăm chú nhìn Tần Phong, chỉ có Thương Thiên Bá Thể mới có được nhục thân mạnh mẽ như vậy.

“Hắc hóa xong quả nhiên mạnh lên thật!” Tần Phong có thể cảm nhận rõ ràng Phương Trường đã mạnh lên, liền nhân cơ hội nắm lấy chân hắn, giống như Hulk đập Loki, phanh phanh phanh đập xuống đất một trận điên cuồng.

Rầm một tiếng!

Mặt đất bị đập ra một cái hố lớn, Phương Trường an tường nằm trong đó.

“Môn sinh của thiên tử gì chứ, yếu xìu!” Tần Phong đập xong còn không quên chế nhạo một câu, sau đó nhảy lên, chuẩn bị cho Phương Trường một đòn thiên hàng chính nghĩa.

Rầm một tiếng!!

Tần Phong như tên lửa từ trên trời giáng xuống, Phương Trường kịp thời né qua, bắt đầu lợi dụng ưu thế tốc độ của mình, bắt đầu chơi trò vờn bắt với Tần Phong.

“Sao có thể!!” Phương Trường càng đánh càng ngơ ngác, trong đầu không ngừng hiện lên các loại dấu chấm hỏi.

Đây thật sự là Linh Vũ nhất trọng!?

Hôm qua hắn không phải đi đồ long sao!?

Tại sao sau khi đồ long hắn lại không bị thương!?

Không chỉ Phương Trường đầy đầu dấu chấm hỏi, khán giả bên ngoài cũng đầy đầu dấu chấm hỏi, hôm qua họ đã tận mắt thấy Tần Phong bị con rồng lớn quất một đuôi.

Thấy người sắp không xong rồi, sao qua một đêm lại đầy máu hồi sinh.

“Công pháp bạn sinh mà Tần Phong ngộ ra trong bụng mẹ rốt cuộc là gì!?” Lục Đạo Đế Quân ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Tần Phong, nghi ngờ sở dĩ hắn có thể hồi phục nhanh như vậy là vì công pháp hắn tu luyện không tầm thường.

“Cứ thế này không ổn!” Tần Phong không có thời gian giúp họ giải đáp thắc mắc, đối mặt với Phương Trường chiếm ưu thế về tốc độ, hắn chỉ có thể lựa chọn phòng ngự bị động, căn bản không thể khóa chặt mục tiêu để thi triển Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

“Chỉ có thể nâng cấp Mị Ảnh Tiêu Dao rồi!” Tần Phong liếc nhìn 49.7 vạn điểm phản diện còn lại, gọi hệ thống đổi lấy Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ tư.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã tiêu 40 vạn điểm phản diện, đổi thành công Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ tư!” Trước mắt Tần Phong lập tức hiện ra một bóng người, thân pháp lúc ẩn lúc hiện không ngừng biến đổi phương vị, khiến người ta không thể nắm bắt.

Vút!

Phương Trường lại một lần nữa với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Tần Phong.

Kình phong đáng sợ khiến vạt áo Tần Phong rung động kịch liệt, chỉ là trên mặt hắn không có chút hoảng loạn nào, môi khẽ mím lại, xung quanh bỗng xuất hiện bảy tám bóng người Tần Phong, khiến người ta nhất thời không thể phân biệt được đâu là thật.

“Di hình hoán ảnh!” Khán giả bên ngoài lập tức kinh hô, trong lòng thầm gọi Tần Phong là một tên biến thái.

Sau khi có nhiều thủ đoạn tấn công như vậy, lại còn có thời gian đi nghiên cứu thân pháp, lại còn đạt đến cảnh giới di hình hoán ảnh này.

“Không ổn!!” Phương Trường nhíu mày, chỉ thấy Tần Phong đã vào thế rút kiếm.

Sau khi đã chứng kiến Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của Tần Phong, hắn không dám coi thường chiêu rút kiếm này, phải dốc toàn lực để chống đỡ mới được.

Ông!

Ông!

Linh lực trong cơ thể Phương Trường điên cuồng tuôn ra, hóa thành một pho tượng ma tà ác màu đen, hai chân dùng sức đạp mạnh, mặt đầy vẻ điên cuồng mang theo thế bài sơn đảo hải lao thẳng về phía Tần Phong.

Nếu là trước khi hắc hóa, hắn sẽ sử dụng Kim Chung Tráo để phòng ngự, nhưng sau khi hắc hóa, hắn biết phòng ngự tốt nhất là tấn công, cho dù biết rõ sẽ bị thương mất mạng, cũng không thể ngăn được sự điên cuồng trong lòng hắn.

“Cứng đối cứng, vậy thì xem ai cứng hơn!” Tần Phong ánh mắt như điện, khí thế bức người, mang theo cảm giác áp bức đến ngạt thở.

Kình phong đáng sợ khiến tóc dài của hắn bay múa, khí tức cường hãn vô cùng cũng từ trên người hắn lan tỏa ra, bàn tay phải trắng nõn cũng đột nhiên rút Trường Không Thần Kiếm.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!!

“Mạnh quá!!” Khán giả bên ngoài đều nín thở, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào hai người.

Keng!!

Trường Không Thần Kiếm như một con rồng lướt ra khỏi vỏ, tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng khắp trời đất.

Một vệt kiếm quang rực rỡ chói mắt nhanh vô cùng, kéo theo dòng lũ kiếm khí đáng sợ vô cùng, ẩn chứa sát cơ và hàn ý lạnh lẽo, như gió mát thổi qua, lại như muốn vén vạn dặm mây bay.

Đơn giản là không thể ngăn cản, cũng không thể chống lại.

Chương 84

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang và ác ma va chạm mạnh vào nhau, dao động mạnh mẽ hóa thành bão táp quét qua khu rừng, tiếng gió rít chói tai khiến người ta tê cả da đầu.

“Mẹ nó, đây thật sự là trận chiến của Linh Vũ cảnh sao!?” Thiên Quân như một cô vợ nhỏ nép trong lòng Vạn Mã run rẩy, cho dù là tu sĩ Nhập Đạo cảnh như họ cũng không thể tạo ra sát thương như vậy.

“Thiếu chủ quả nhiên kinh khủng như vậy!” Vạn Mã không nhịn được nuốt nước bọt.

Ai có thể ngờ rằng trong bảy năm ngắn ngủi, Tần Phong đã trưởng thành đến mức này, lại còn trong tình huống không dựa vào Tần gia.

Nhưng nghĩ lại, trong lòng lại kích động không thôi.

Hắn có thể được phái đến đi theo Tần Phong, có nghĩa là hắn biết một phần kế hoạch tuyệt mật của Tần gia, anh em Tần Phong trưởng thành càng nhanh, Tần gia họ càng gần với việc xưng bá Hoang Cổ.

Trong chớp mắt, bóng dáng hai người lướt qua nhau.

Kiếm của Tần Phong đã trở về vỏ, trên người cũng có thêm mấy vết thương, ngược lại, ác ma màu đen của Phương Trường đầy vết nứt, nhưng lại không có ý định vỡ vụn, hiển nhiên hắn đã đỡ được Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

“Tuyệt vời, quá tuyệt vời!” Khán giả bên ngoài tức thì sôi trào, xem đến mức nhiệt huyết dâng trào.

Không hổ là trận đối quyết cuối cùng của hai tuyệt thế thiên kiêu, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của Tần Phong có thể dễ dàng chém giết tu sĩ Nhập Đạo cảnh lại một lần nữa bị chặn lại, lại còn là bị Phương Trường với tu vi Linh Vũ thất trọng chặn lại.

Đồng thời, trong lòng họ cũng có một chút tiếc nuối, nếu như hôm qua Phương Trường lĩnh ngộ được chân lý Phật Ma, e rằng đòn vừa rồi sẽ đến lượt Tần Phong bị áp chế.

“Rút kiếm thuật dùng xong, lần này ngươi chết chắc rồi!” Phương Trường không thể che giấu được sự hưng phấn trên mặt, biết rằng Tần Phong chỉ biết một chiêu rút kiếm thuật.

Không chút do dự, cũng không chút chần chừ.

Chỉ thấy Phương Trường nhanh chóng xoay người lao về phía Tần Phong, kiên quyết không cho y cơ hội sử dụng thần thông Chí Tôn Cốt và Trùng Đồng, còn ra lệnh cho những thí sinh bị nô dịch tấn công Tần Phong.

Không giảng võ đức, đâu phải là độc quyền của ngươi, Tần Phong!

“Ngươi dám!!” Thiên Quân, Vạn Mã hai người tức đến nứt cả tròng mắt, kéo lê thân thể mệt mỏi xông lên bảo vệ chủ.

“Giết!!” Tiếng giết vang trời, những thí sinh bị nô dịch không sợ sinh tử lao về phía Tần Phong.

“Xem ra, các ngươi cũng muốn múa may à!” Tần Phong không hoảng không vội xoay người lại, vạt áo bắt đầu không gió mà bay, cả người cũng biến thành một thanh kiếm sắc đã ra khỏi vỏ, phong mang vô song, kiếm khí xung quanh càng phát ra tiếng kiếm minh ông ông, như thể kiếm trong thế gian đang vì y mà gia miện… “Cái gì!!” Đồng tử Phương Trường co rụt lại, một cảm giác nguy cơ chưa từng có dâng lên trong lòng.

Không dám do dự chút nào, hai chân đạp mạnh xuống đất, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau, để an toàn còn sử dụng cả phòng ngự mạnh nhất của Phật môn là Kim Chung Tráo.

Ầm ầm!!

Hư không quanh thân Tần Phong rung động, tiếng kiếm ngâm không ngừng vang lên.

Kèm theo một luồng kiếm khí mênh mông như biển quét qua khu rừng, tiếng gió rít sắc bén cũng vang lên khắp nơi, vô số đạo kiếm khí hội tụ thành một dòng sông cuồn cuộn, như thể có thể nuốt chửng mọi thứ trên đời.

Vạn kiếm cùng vang, kiếm ngâm không dứt, nước Đại Hà từ trên trời xuống!

"Cái gì… một dòng sông hội tụ từ kiếm khí!!" Phương Trường trừng lớn đồng tử, trong lòng điên cuồng gào thét không thể nào.

Hắn là người xuyên không của Hồng Tinh!!

Hắn mới là nhân vật chính của Hoang Cổ!!

Sao có thể bị Tần Phong áp đảo như vậy!!

"Trời ơi!!" Khán giả bên ngoài mặt đầy vẻ chấn động, bị cảnh tượng hùng vĩ của Đại Hà Kiếm Quyết trước mắt làm cho choáng váng.

Đùa cái quái gì vậy!!

Đã chiến đấu đến mức này rồi, con rồng lớn cũng bị hắn đồ sát rồi, hắn vậy mà còn giữ lại át chủ bài chưa xuất.

Hắn tuyệt đối không thể chỉ có mười lăm tuổi, cũng tuyệt đối không thể có tu vi Linh Vũ nhất trọng!!

Lục Đạo Đế Quân và các đại lão khác biểu cảm vô cùng bình tĩnh, đã cạn lời đến mức không biết nên nói gì, chỉ có thể đồng loạt nhìn về phía Nguyệt Thần, hy vọng nàng có thể cho một lời giải thích hợp lý.

Từ Đại Hà Kiếm Quyết mà Tần Phong thi triển có thể thấy, tuyệt đối đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn, cũng có nghĩa là hắn đã cảm ngộ bộ kiếm quyết này trước Đại Hà.

Là người giám hộ của Tần Phong tại Âm Nguyệt Hoàng Triều, Nguyệt Thần không thể nào không biết chuyện về Đại Hà Kiếm Quyết.

Nguyệt Thần yếu ớt nói: "Ta nói sau núi Nguyệt Thần Cung của ta chỉ có một thác nước nhỏ, các ngươi có tin không!?" Tin!

Tin cái ông nội nhà ngươi!!

Là người giám hộ của Tần Phong tại Âm Nguyệt Hoàng Triều, chung sống bảy năm mà lại không biết hắn biết những kỹ năng nào, bảy năm qua nàng đã dồn tâm tư vào đâu.

Là đi làm người giám hộ của Tần Phong, hay là làm nữ cán bộ hộ lý hả!

Nếu còn để Nguyệt Thần phụ trách việc học của Tần Phong, họ đều cảm thấy có lỗi với lương tâm của mình, là đang lãng phí viên ngọc thô hoàn mỹ này.

Các đại lão liếc Nguyệt Thần một cái, ý bảo nàng tự giác giao Tần Phong ra.

Lúc này, do hào quang nhân vật chính của Phương Trường giúp hắn né kịp thời, lại còn bật chế độ phòng ngự, nên không bị tiêu diệt ngay lập tức.

Nhưng những thí sinh bị Phương Trường nô dịch thì không may mắn như vậy, bị nuốt chửng ngay trong dòng sông kiếm khí cuồn cuộn.

Sau khi Đại Hà Kiếm Quyết qua đi, xung quanh toàn là tay chân cụt.

“Hộc hộc…” Phương Trường mặt đầy kinh hãi thở hổn hển, đối với Tần Phong vậy mà lại có ám ảnh tâm lý.

Quá kinh khủng!

Không chỉ chơi hắn như một quả bóng, mà còn có thể đá hắn như một quả bóng.

Trước mặt y, hắn dường như không có sức phản kháng, giống như Tôn Ngộ Không trong tay Như Lai Phật Tổ, trông thật nhỏ bé, lật tay một cái là có thể chơi chết hắn.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã để lại ám ảnh tâm lý trong lòng Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Mới có 10 vạn!?” Tần Phong rất không hài lòng, thân hình khẽ động bắt đầu chủ động tấn công.

“Chặn hắn lại!!” Phương Trường vừa kinh hãi hét lớn, vừa nhanh chóng lùi về phía sau.

Chương 85

“Giết!!” Những thí sinh bị nô dịch có rất nhiều người chưa bị giết chết, lại một lần nữa bò dậy lao về phía Tần Phong.

“Ồn ào!” Trùng Đồng của Tần Phong bắt đầu lóe lên một đạo tử quang, trên bầu trời lại một lần nữa hiện ra từng cặp Trùng Đồng khổng lồ.

Âm Dương Nhị Khí Thần Quang!!

“Đây chính là Trùng Đồng!!” Phương Trường nhìn những con mắt khổng lồ trên trời, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, cơ thể càng không tự chủ được mà run rẩy, nỗi sợ hãi đối với Tần Phong trong lòng lại tăng thêm một bậc.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã làm sâu sắc thêm ám ảnh tâm lý trong lòng Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” Hưu!

Hưu!

Hưu!

Những cặp Trùng Đồng trên trời bắn ra từng đạo quang tuyến, như tia laze càn quét những người trên mặt đất.

“Đây chính là bí mật đồ long của hắn sao!?” Vu Lan đứng bên ngoài sơn động, đã chứng kiến toàn bộ cuộc đối quyết vừa rồi, sự hùng vĩ của Đại Hà Kiếm Quyết khiến người ta kinh hãi trước thiên phú của hắn, sự kinh khủng của Trùng Đồng khiến người ta sinh lòng sợ hãi đối với hắn.

“Mẹ hiền phù hộ a!” Thiên Quân, Vạn Mã hai người run rẩy ôm nhau, trong lòng cầu nguyện Tần Phong nhất định phải nhắm chuẩn, tuyệt đối đừng bắn nhầm đồng đội a!

“Tần Phong, đây là ngươi ép ta, cho dù bán linh hồn cho ác ma, hôm nay ta cũng phải giết ngươi!!” Phương Trường bị dồn vào đường cùng, sắc mặt dữ tợn ngẩng đầu gầm thét, quanh thân bắt đầu dâng lên một luồng ma khí kinh thiên, như thể có thứ gì đó đáng sợ sắp thức tỉnh.

“Ối dào mẹ ơi, đánh quá tay rồi!” Tần Phong cuối cùng cũng nhớ ra đối phương là một Thiên Tuyển Chi Tử, vội vàng thu lại thần thông Trùng Đồng, lớn tiếng hô: “Có ai quản sự không, tôi tố cáo tên Phương Trường này thuê người đánh thay!!” Rầm!!

Khán giả bên ngoài đồng loạt ngã xuống đất, lại có một nhận thức hoàn toàn mới về sự vô sỉ của Tần Phong.

Hắn đủ loại bất hợp lý đều là hiện tượng bình thường, người ta bốc lên chút hắc khí thì là thuê người đánh thay, còn có thể có chút liêm sỉ nào không hả!?

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên điên cuồng trên chiến trường sinh tử, uy áp kinh khủng như thủy triều cuồn cuộn ập đến, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ chiến trường sinh tử.

Một bóng người khôi ngô cũng xuất hiện trước mặt Tần Phong và mọi người, ánh mắt nhìn về phía Phương Trường mang theo vài phần ngưng trọng.

Nếu không phải Tần Phong vừa rồi nhắc nhở, hắn cách màn sáng còn chưa chắc đã phát hiện ra.

“Lục Đạo Đế Quân!!” Khán giả bên ngoài lập tức kinh hô, liếc mắt một cái đã nhận ra người này là Lục Đạo Đế Quân.

Chỉ là tại sao Lục Đạo Đế Quân lại xuất hiện ở chiến trường sinh tử, lẽ nào thật sự như Tần Phong nói Phương Trường thuê người đánh thay!?

“Tên nhóc con của Âm Nguyệt Hoàng Triều năm đó, vậy mà đã đạt đến cảnh giới như vậy.” Giọng nói của Phương Trường đột nhiên trở nên khàn khàn, quanh thân dâng lên một luồng khí tức cổ xưa.

Lục Đạo Đế Quân nhàn nhạt nói: “Bản đế cũng không ngờ, tiền bối vậy mà còn chưa chết, nhưng đây là cuộc chiến giữa tiểu bối, tiền bối nhúng tay như vậy hình như không thích hợp lắm!?

“Nếu lão phu nhất định phải nhúng tay thì sao!?” Phương Trường hai mắt khẽ híp lại nói.

“Vậy thì không hay rồi!” Lục Đạo Đế Quân cũng không phải là người giảng võ đức gì, uy áp kinh khủng lập tức ép về phía Phương Trường.

“Ha ha ha, chỉ bằng ngươi nhóc con còn giết không được lão phu…” Phương Trường phát ra tiếng cười khàn khàn ghê rợn, hóa thành một đạo hắc ảnh xé rách hư không rời đi.

“Bây giờ muốn đi, muộn rồi!” Lục Đạo Đế Quân bộc phát năng lượng kinh khủng, cũng xé rách hư không đuổi theo.

“Không phải chứ!!” Khán giả bên ngoài đều kinh ngạc đến há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

Lục Đạo Đế Quân gọi đám hắc khí đó là tiền bối, đám hắc khí đó gọi Lục Đạo Đế Quân là nhóc con.

Mẹ nó!!

Phương Trường thật sự thuê người đánh thay à!

Ầm ầm ầm!

Bầu trời của toàn bộ chiến trường sinh tử tối sầm lại, như thể thế giới tận thế.

Đầu tiên là rung động nhẹ, tiếp theo là rung lắc dữ dội, sau đó rung chuyển vài cái rồi dần dần khôi phục lại bình tĩnh, Lục Đạo Đế Quân cũng mặt đầy mệt mỏi bước ra từ hư không.

Tiếp theo đó, hai giọng nói phẫn nộ vang lên… “Chết tiệt Lục Đạo, ngươi dám tước đi vạn năm đạo hạnh của lão phu, ngươi cứ chờ đấy.” “Chết tiệt Tần Phong, ta nhất định sẽ quay lại!!” “Cứ thế để hắn chạy thoát sao!?” Tần Phong lại một lần nữa được lĩnh giáo sự vô lý của Thiên Tuyển Chi Tử, nghi ngờ không biết hắn có phải lại lén mình đi mua hack xịn hơn không.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã làm suy yếu cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một cơ hội rút thưởng!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã khiến Thiên Tuyển Chi Tử bị trọng thương, nhận được 30 vạn điểm phản diện!” Tần Phong lặng lẽ lấy ra cuốn sổ nhỏ, viết lên đó, năm nào tháng nào, Lục Đạo Đế Quân đã làm suy yếu đối thủ của ta, khiến ta không thể rèn luyện bản thân tốt hơn, cần bồi thường 1000 vạn cực phẩm linh thạch.

Lục Đạo Đế Quân liếc nhìn một cái rồi biến mất tại chỗ, thật sự không muốn nói chuyện với tên không biết xấu hổ này… Sau khi Phương Trường rời đi, các thí sinh bị nô dịch đã khôi phục lại thần trí.

Khi nhìn thấy những mảnh thi thể còn sót lại của đám người Tây Chu, họ lập tức nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian bị Phương Trường khống chế. "Đúng là ông trời phù hộ!" Mọi người sợ đến toát mồ hôi lạnh, trong lòng thầm mừng vì vận may của mình quá tốt.

Trong lúc bị Phương Trường dùng Cẩu Đà Ma Âm nô dịch, họ đã may mắn né được bom người, cũng may mắn né được Đại Hà Kiếm Quyết của Tần Phong, cuối cùng còn may mắn né được cả Trùng

Đồng Âm Dương Nhị Khí Thần Quang của Tần Phong.

Nhưng điều họ không bao giờ ngờ tới là, né được Phương Trường và Tần Phong, cuối cùng lại ngã vào tay một con thỏ. "Tất cả qua đây xếp hàng..." Tiểu Bạch bước đi với dáng vẻ không coi ai ra gì, hung hăng ra vẻ nói: "Chủ ngân của ta là Tần Phong, người anh tuấn tiêu sái, cử thế vô song, phong hoa tuyệt đại, tài cao tám đấu, là hóa thân của chính nghĩa và trí tuệ, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, một cành lê hoa đè hải đường, được mệnh danh là đệ nhất mỹ nam Hoang Cổ, đã cứu mạng các ngươi.

Đám đàn ông tự giác xếp hàng nộp phí bảo kê, đám phụ nữ phải có giác ngộ lấy thân báo đáp, các tiểu thư xinh đẹp và đã thành niên được ưu tiên." "Thỏ!?" Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tiểu Bạch.

Chuyện Tần Phong nuôi một con thỏ không biết xấu hổ đã lan truyền khắp chiến trường sinh tử, chỉ là với tu vi Siêu Phàm cửu trọng, rõ ràng không ai coi nó ra gì.

Ầm ầm!!

Thiên Quân phối hợp đứng sau lưng Tiểu Bạch chống lưng, Vạn Mã phối hợp nện cây búa lớn xuống đất.

Có người không phục nói: "Các ngươi làm việc như vậy, chẳng phải là quá bá đạo rồi sao?!" Rầm một tiếng!

Tiểu Bạch một cước giẫm đối phương xuống đất, hung hăng ra vẻ: "Bọn ta làm việc, chính là như vậy đấy!" "Ực..." Đám người Tây Chu nuốt nước bọt, bị dọa cho tim đập thình thịch.

Họ không giống những cao thủ cấp thiên kiêu kia, mục tiêu của họ không phải là một nghìn suất cuối cùng, họ chỉ muốn tụ lại sưởi ấm cho nhau, sống sót rời khỏi vòng loại sinh tử, từ đó có cơ hội gia nhập các thế lực khác của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Hiểu một cách đơn giản là, vào một trường đại học hạng hai.

Bây giờ gặp phải loại thỏ lưu manh này, xem ra chỉ có thể ngoan ngoãn nộp tiền.

Chương 86

"Vãi, con thỏ bá đạo thật!" Khán giả bên ngoài đều kinh ngạc, phát hiện đây đúng là một con thỏ mặt nai dạ thú.

Lúc này...

Tần Phong không có thời gian để ý Tiểu Bạch đang làm gì, hắn đang ngây ngốc nhìn về hướng Phương Trường rời đi.

Phương Trường cứ thế mà đi!

Cảm giác cô đơn đã lâu không gặp lại ùa về trong lòng!

Hắn không biết lần rung động tiếp theo, có phải sẽ lại đợi thêm bảy năm nữa không.

Đúng rồi!

Còn có một Thiên Tuyển Chi Nữ!!

Tần Phong như thể bôi dầu gió lên công cụ gây án, cả người phấn chấn lạ thường.

Nhưng khi hắn bước vào sơn động, lại phát hiện Vu Lan đã chạy mất.

Con người bây giờ thật sự không có chút đạo nghĩa giang hồ nào.

Theo quy củ giang hồ, nàng nên lấy thân báo đáp mới phải, chứ không phải là chạy trốn.

Lần sau rơi vào tay hắn nhất định phải xăm cho nàng mấy chữ to 'Tần Phong chuyên dụng'.

Tần Phong trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng phẫn uất, quả thực không coi bậc quân tử chính trực của Nho gia ra gì.

Khổng Tử nói: Sáng nghe đạo, tối chết cũng cam lòng (Chú thích: Sáng biết đường đến nhà ngươi, tối là có thể để ngươi chết!).

Lúc này...

Vu Lan đang thực hiện cú nước rút cuối cùng cho vòng loại sinh tử.

Dù không chọc nổi tên biến thái Tần Phong kia, nhưng vẫn có thể kiếm điểm từ những phương diện khác. "Chuyện quái gì vậy!?" Vu Lan khẽ nhíu mày, đưa tay sờ sờ vào sau eo mình.

Kể từ khi được Tần Phong giải độc, sau eo nàng cứ có cảm giác hơi nhói đau, tám phần là do Tần Phong học nghệ không tinh gây ra.

Về nhà nhất định phải soi gương xem, tuyệt đối đừng để lại sẹo gì. ……… Trong cung điện của Lục Đạo Đế Quân.

Các đại lão đã không còn tâm trí xem vòng loại sinh tử nữa.

Sự khủng bố của Tần Phong đã lan truyền khắp chiến trường sinh tử, không ai còn không có mắt đi tìm hắn gây sự.

Cuộc tranh đấu tiếp theo cũng trở nên vô vị.

Lục Đạo Đế Quân lên tiếng: "Bản đế quyết định, để Tần Phong trở thành Thánh Tử thứ ba của Âm Nguyệt Hoàng Triều." "Tán thành!" Các đại lão không ai phản đối.

Chỉ bằng thiên phú áp đảo quần hùng của Tần Phong, hắn quả thực có tư cách làm Thánh Tử, tương lai có thể tranh đoạt vị trí Đế Quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Nhưng hiện tại họ không hứng thú với việc Tần Phong làm Thánh Tử, họ chỉ muốn thu nhận viên ngọc thô Tần Phong này về môn hạ của mình. "Tần Phong luyện kiếm, cả Âm Nguyệt Hoàng Triều này chỉ có kiếm pháp của lão phu là độc tôn!" "Có biết xấu hổ không vậy?

Thủ đoạn mạnh nhất của Tần Phong là Phật Môn Kim Long, lão phu có nghiên cứu về Phật Môn, nên do lão phu dạy dỗ." "Nói bậy, rõ ràng là Chí Tôn Cốt, tổ tiên nhà ta từng có một vị Chí Tôn Cốt, nên do lão phu dạy dỗ." "Trùng Đồng mới là vô địch, dì cả của ta có bà cô hai, bà cô hai có bà vú ba, bà vú ba có ông chú tư, ông chú tư có bà cô năm, bà cô năm có con trai thứ sáu, con trai thứ sáu có bà dì bảy, ngược lên một trăm lẻ tám đời đã từng có người sở hữu Trùng Đồng..." "………" Nguyệt Thần ngồi bên cạnh xem kịch đầy hứng thú, thỉnh thoảng còn thêm dầu vào lửa để họ đánh nhau một trận.

Thực ra những người này tranh nhau nhận Tần Phong làm đệ tử, không phải thực sự muốn dạy hắn bản lĩnh, cũng không có năng lực để dạy hắn bản lĩnh, chỉ là thấy được thiên phú của Tần Phong, muốn đầu tư vào hắn mà thôi.

Bởi vì bây giờ tính cả Tần Phong là có ba vị Thánh Tử, mà ngôi vị Đế Quân lại chỉ có một, các thế lực lớn đều sẽ chọn ủng hộ Thánh Tử trong lòng mình, từ đó giúp người đó lên ngôi Đế vị để kiếm được công lao phò tá. "May mà ta có tầm nhìn xa, bảy năm trước đã đầu tư vào Tần Phong!" Nguyệt Thần vô cùng hài lòng với sự đầu tư của mình, sau này cũng sẽ âm thầm ủng hộ Tần Phong, giúp hắn trở thành Đế Quân đời tiếp theo của Âm Nguyệt Hoàng Triều. "Đủ rồi!" Lục Đạo Đế Quân ghét nhất đám người này tranh quyền đoạt lợi, lạnh lùng nói: "Về sư phụ của Tần Phong, trong lòng bản đế đã có người được chọn, không cần các ngươi lãng phí tâm huyết." "Vâng!" Các đại lão thấy Lục Đạo Đế Quân tức giận, sợ đến không dám thở mạnh.

Lục Đạo Đế Quân tiếp tục nói: "Bây giờ bản đế sẽ phái một sứ giả, rầm rộ đến Tần gia giúp Tần Phong giảng hòa." "Giảng hòa!?" Các đại lão suy nghĩ một hồi, trong lòng thầm hô Đế Quân ngài thật xấu xa.

Thiên phú mà Tần Phong thể hiện ra lúc này tuyệt đối khiến Tần gia kinh hãi, e rằng sớm đã hối hận đến chết vì đã trục xuất Tần Phong khỏi Tần gia.

Lúc này đến giảng hòa, không chừng Tần gia sẽ thuận nước đẩy thuyền mà xuống thang.

Nếu mượn thân phận Thánh Tử của Tần Phong để lôi kéo Tần gia, cũng có nghĩa là Đại Việt sẽ mất đi toàn bộ khu vực phía đông.

Cho dù Tần gia vẫn vịt chết cứng mỏ không tha thứ cho Tần Phong, họ rầm rộ đến đó, cũng có thể chia rẽ mối quan hệ giữa hoàng tộc Đại Việt và Tần gia, đối với Âm Nguyệt Hoàng Triều của họ cũng là lợi ích to lớn.

Lúc này...

Tần Phong vẫn chưa biết gì về những chuyện này, hắn đang gọi hệ thống chuẩn bị rút thưởng.

Là một kẻ cuồng rút thưởng, hắn tuyệt đối sẽ không để một cơ hội rút thưởng qua đêm.

Soạt!!

Vòng quay rút thưởng quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện trước mắt. "Đinh đong, chúc mừng Túc chủ rút trúng, Thiên Cơ Tạp một tấm!" Thiên Cơ Tạp!?

Tần Phong đầy dấu chấm hỏi, vội vàng xem thông tin liên quan.

Thiên Cơ Tạp: Sau khi sử dụng có thể dò xét một lần thiên cơ, từ đó tìm ra một cơ duyên trời đất tạo hóa (Chú thích: Thiên địa tạo hóa không phải nơi nào cũng có, Thiên Cơ Tạp cần sử dụng cẩn thận, tốt nhất nên lấy Thiên Tuyển Chi Tử làm điểm khởi đầu để dò xét, mới có thể dễ dàng tìm thấy thiên địa tạo hóa.) "Đây chẳng phải là bản đồ tìm báu vật sao!?" Tần Phong không nhịn được đảo mắt một vòng, suy nghĩ xem nên bắt đầu từ ai.

Nhị đệ!?

Quá yếu, hiện tại không gây ra mối đe dọa nào cho hắn.

Lâm Tam!?

Chương 87

Quan hệ hai bên không tệ, chưa đến mức nước lửa không dung.

Vu Lan!?

Nàng càng phản kháng, hắn lại càng hưng phấn. "Chỉ có thể là ngươi rồi, Phương Trường!" Nghĩ đến luồng hắc khí kinh khủng trong cơ thể Phương Trường, Tần Phong quả quyết sử dụng tấm Thiên Cơ Tạp này.

Ầm ầm!!

Tần Phong thần trí bắt đầu hoảng hốt, có cảm giác như đang xuyên qua thời không.

Mấy giây sau...

Tần Phong tỉnh lại với vẻ mặt kỳ quái.

Hắn ngoài việc thấy Phương Trường tìm được một cơ duyên lớn, còn phát hiện một bí mật nhỏ trên người y.

Mệnh cách nhân vật chính của y, lại là Lục Vị Đế Vương Ngoạn!!

Mệnh cách này nếu ở trên người nữ tử sẽ vô cùng bi thảm, trở thành món đồ chơi cho đàn ông tranh giành.

Nhưng xuất hiện trên người đàn ông, chỉ cần không có ai can thiệp sẽ là mệnh phú quý, cả đời sẽ được sáu vị đế vương sủng ái.

Hiểu một cách đơn giản, sáu suất, không giới hạn nam nữ, chỉ cần 'lai nhật phương trường' là có thể nghịch thiên cải mệnh, thành tựu Đế vị. "Tổ cha nó!!" Tần Phong trong lòng thầm hô tổ cha nó.

Hắn cứ tưởng Phương Trường đúng như cái tên là một nạn nhân, không ngờ y lại đang âm thầm phát tài... "Cùng là hack game, sao chênh lệch lại lớn thế này!?" Tần Phong nghĩ đến Đại Đế Chi Tư của mình, toàn thuộc tính tăng gấp mười đã đủ kinh khủng rồi, nhưng so với 'lai nhật phương trường' thì quả thực yếu như sên có được không, người ta chỉ cần thống nhất là có thể trực tiếp thành tựu Đế vị rồi.

Còn là sáu người!!

Còn có vương pháp không!?

Còn có pháp luật không!? "Có lẽ đây chính là số mệnh!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, biết rằng ghen tị với người khác cũng vô dụng, cuộc sống vẫn phải tự mình sống.

Là một đệ tử Nho gia chính trực, hắn tự nhiên sẽ giữ mồm giữ miệng, giúp Phương Trường bảo vệ bí mật nhỏ về mệnh cách Lục Vị Đế Vương Ngoạn của y.

Còn về cơ duyên trời đất mà hắn dò xét được từ trên người Phương Trường, hắn sẽ không khách khí mà nhận lấy.

Sử dụng Thiên Cơ Tạp đã dò xét thành công, một tháng sau Côn Luân Bí Cảnh sẽ mở ra.

Nghe nói đây là một bí cảnh từ thời thượng cổ, mỗi nghìn năm mở ra một lần, chỉ có tu luyện giả dưới 30 tuổi mới có thể tiến vào.

Bên trong ngoài thiên tài địa bảo phong phú ra, còn có rất nhiều truyền thừa của cường giả thượng cổ.

Mà hắn vừa mới thông qua Thiên Cơ Tạp thấy được, Phương Trường cũng đã tiến vào Côn Luân Bí Cảnh mở ra sau một tháng, ở bên trong tìm được chí bảo do trời đất thai nghén, Vô Cấu Chi Tuyền.

Sau khi tẩy rửa, y có được đạo tâm thuần khiết nhất giữa trời đất, cũng giúp y luyện thành Đạo Tâm Chủng Ma vốn chỉ tồn tại trong lý thuyết của ma đạo.

Từ đó ma thân đạo tâm, trong Côn Luân Bí Cảnh áp đảo các thiên kiêu, uy chấn Hoang Cổ. "Tổ cha nó, tiểu thuyết cũng không dám viết như vậy!" Tần Phong không nhịn được buột miệng: "Vừa bị ta tước đoạt Phật tính, một tháng sau đã gặp được đạo tâm, đậu má, đây là trắng trợn coi đám phản diện chúng ta là thanh kinh nghiệm à!" Giây phút này, Tần Phong không nhịn được nữa.

Côn Luân Bí Cảnh một tháng sau, Vô Cấu Chi Tuyền hắn phải có bằng được, Chúa Jesus cũng không giữ được!!

Nhưng muốn thành công có được Vô Cấu Chi Tuyền trong Côn Luân Bí Cảnh, với tu vi Linh Vũ nhất trọng hiện tại của hắn rõ ràng là không đủ.

Đến lúc đó, toàn bộ thiên kiêu dưới 30 tuổi của Hoang Cổ đều sẽ đến Côn Luân Bí Cảnh tìm kiếm cơ duyên của mình.

Không giống như tham gia vòng loại sinh tử ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, những thiên kiêu đó thấp nhất cũng là cấp bậc của Nhất Kiếm, Vu Lan.

Hắn dù có thực lực đồ sát Đại Long, cũng không đấu lại nhiều thiên kiêu như vậy.

Tối đa cũng chỉ có thể miễn cưỡng sinh tồn, không thể tự do hành động bên trong.

Ít nhất cũng phải đột phá đến Nhập Đạo Cảnh, mới có thể tự do hoạt động trong Côn Luân Bí Cảnh. "Một tháng thời gian hơi ngắn!" Tần Phong phát hiện thời gian có chút không đủ.

Dù hắn hai mươi tư giờ không ăn không uống toàn lực tu luyện, một tháng tối đa cũng chỉ đột phá được hai tiểu đẳng cấp.

Thậm chí còn có khả năng dẫn đến căn cơ không ổn định, thật sự có chút không đáng.

Hệ thống đột nhiên lên tiếng: "Túc chủ có thể đổi Linh Vũ Kỳ Căn Cơ Đan, chỉ cần một viên là có thể củng cố căn cơ ngay lập tức, tiết kiệm lượng lớn thời gian củng cố tu vi." Linh Vũ Kỳ Căn Cơ Đan: Có thể củng cố căn cơ của Linh Vũ Kỳ, không giới hạn sử dụng, không hạn chế sử dụng, không có bất kỳ tác dụng phụ nào, giá đổi: 50 vạn điểm phản diện. "Sản phẩm ba không mà bán cho ta 50 vạn một viên, lương tâm của ngươi không đau sao!?" Tần Phong trong lòng thầm hô quá đen.

Tính theo mỗi tiểu đẳng cấp cần một viên, hắn cần chín viên mới có thể củng cố vững chắc căn cơ Linh Vũ Kỳ, tức là cần 450 vạn điểm phản diện.

Hiện tại tài khoản của hắn chỉ có 59.7 vạn điểm phản diện, chỉ miễn cưỡng mua được một viên, còn cần hơn 390 vạn điểm phản diện, từ lúc có được hệ thống đến giờ hắn cũng chưa kiếm được nhiều điểm phản diện như vậy.

Hệ thống lạnh nhạt nói: "Hệ thống chính là hệ thống, không có lương tâm!" "Coi như ngươi giỏi!" Tần Phong tức đến nghiến răng, chuẩn bị đổi một viên thử xem. "Đinh đong, chúc mừng Túc chủ đã tiêu 50 vạn điểm phản diện, đổi thành công một viên Linh Vũ Kỳ Căn Cơ Đan." Trong tay Tần Phong xuất hiện một viên đan dược đen thui, tỏa ra một luồng đan hương nồng đậm.

Uống một ngụm, chỉ cảm thấy bụng dưới có một luồng khí ấm áp bắt đầu lan tỏa.

Giống như giới thiệu, không giới hạn sử dụng, không hạn chế sử dụng, không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hắn đã cảm thấy linh lực trong cơ thể thông suốt, hùng hậu, nội liễm. "Đây chính là cảm giác hack game!?" Tần Phong ngay lập tức kinh ngạc, trong lòng càng thầm hô tổ cha nó.

Hắn đã mất bảy năm điên cuồng mài giũa căn cơ ở Siêu Phàm Cảnh, vậy mà hiệu quả lại giống như một viên đan dược nhỏ mà hệ thống bán.

Chương 88

Xem ra sau này không thể ở nhà chờ đợi, phải học cách chủ động đi tìm Thiên Tuyển Chi Tử mới được.

Keng!!

Một tiếng chuông vang vọng khắp chiến trường sinh tử, đại diện cho vòng loại sinh tử kéo dài ba ngày đã kết thúc. "Cuối cùng cũng kết thúc!" Tần Phong thở ra một hơi thật sâu, thân hình mơ hồ biến mất tại chỗ.

Khi hắn xuất hiện lần nữa, người đã ở trên một quảng trường lớn, xung quanh người đông như kiến, ít nhất cũng có hơn vạn người. "Mẹ ơi, con trai có tiền đồ rồi, con sống sót trở về rồi!!" "Năm nay số người sống sót ít quá, cũng chỉ có hơn hai vạn người." "Tỷ lệ tử vong những năm trước là năm mươi phần trăm, năm nay lại đạt đến tám mươi phần trăm!" "Đều tại tên môn sinh của Thiên Tử Đại Việt Phương Trường kia, Đế Quân lẽ ra không nên đồng ý cho y tham gia." "Người ta là sứ đoàn Đại Việt, muốn tham gia ngươi có mặt mũi từ chối sao!?" "Nghe nói tên Phương Trường kia chơi không lại, tìm người đánh hộ!" "………" Các thí sinh sống sót thành công vô cùng kích động, giống như học sinh thi đại học xong, bắt đầu bung xõa đủ kiểu. "Tần Phong!!" Tần Phong đột nhiên nghe thấy tiếng nghiến răng ken két từ phía sau, quay đầu lại, nhìn thấy oan gia đồng hành, thiếu trang chủ của Danh Kiếm Sơn Trang, Nhất Kiếm. "Ây da, Kiếm huynh!!" Tần Phong phảng phất như quên mất ân oán giữa hai người, nhiệt tình tiến lên chào hỏi Nhất Kiếm. "Cút ngay!!" Nhất Kiếm không hề che giấu sự phẫn nộ trong mắt, tuyệt đối sẽ không quên tên tiện nhân đã hủy hoại trứng của hắn. "Ngươi như vậy là không có ý tứ rồi!" Tần Phong bắt đầu trách móc: "Trước đây mọi người tham gia vòng loại sinh tử, tranh đấu là khó tránh khỏi.

Bây giờ vòng loại kết thúc rồi, không đánh không quen biết, thêm một người bạn thêm một con đường mà phải không!?" Đậu má!!

Còn không đánh không quen biết, thêm một người bạn thêm một con đường.

Đám người xung quanh đều kinh ngạc, thực sự không thể hiểu nổi loại sinh vật như Tần Phong.

Với những chuyện hắn đã làm trong vòng loại sinh tử, hắn còn mặt mũi kết bạn với người ta sao.

Tần Phong thấy Nhất Kiếm vẫn còn phẫn nộ, nghĩ một lát rồi nói: "Thế này đi, ta nói cho ngươi một bí mật động trời coi như bồi thường, nhưng ngươi tuyệt đối không được nói cho người khác biết!" Bí mật động trời!?

Đám người xung quanh lập tức tỉnh táo, vội vàng vểnh tai lên nghe xem là bí mật gì.

Tần Phong liếc nhìn xung quanh, hạ giọng nói: "Ta có một phương pháp có thể nhanh chóng thành tựu Đế vị!" Đế vị!?

Đám người xung quanh, bao gồm cả Nhất Kiếm, hô hấp rõ ràng ngừng lại một nhịp.

Tần Phong tiếp tục hạ giọng: "Phương pháp thành tựu Đế vị chỉ có bốn chữ, 'lai nhật phương trường'!" "Mẹ nó nhà ngươi lừa ta!!" Nhất Kiếm ngay lập tức nổi giận. "Ai lừa ngươi!" Tần Phong kéo Nhất Kiếm sang một bên, tiếp tục nói nhỏ: "Ta nói cho ngươi nghe, ngươi tuyệt đối không được nói cho người khác, thực ra mệnh cách của Phương Trường là Lục Vị Đế Vương Ngoạn, chỉ cần 'lai nhật phương trường' là có thể nghịch thiên cải mệnh thành tựu Đế vị.

Vốn dĩ có sáu suất, bây giờ chỉ còn lại năm thôi." Nói xong, Tần

Phong ngẩng đầu lên, phát hiện xung quanh đã bị một đám người vây kín... "Mẹ nó nhà ngươi chơi ta!!" Nhất Kiếm tức đến mặt mày đen sì, hắn lại có thể tin lời nói vớ vẩn của tên tiện nhân này.

Còn Lục Vị Đế Vương Ngoạn nữa chứ, cũng nghĩ ra được! "Ta chơi ngươi chỗ nào!" Tần Phong thầm hô oan uổng, hắn nói toàn là sự thật.

Phương Trường đúng là Lục Vị Đế Vương Ngoạn, 'lai nhật phương trường' thật sự có thể nghịch thiên cải mệnh thành tựu Đế vị.

Bây giờ cho Nhất Kiếm cơ hội, hắn lại không biết tận dụng. "Xì!" Đám người xung quanh phát ra một tiếng khinh bỉ rồi tản ra, rõ ràng cũng không tin lời nói vớ vẩn của Tần Phong. "Này, ta nói thật mà, ta không có lừa người!!" Tần Phong vội vàng hét lớn, nhưng không ai tin hắn. "Tên Phương Trường này rốt cuộc đã đắc tội gì với lão đại của chúng ta vậy, vòng loại sinh tử kết thúc rồi mà còn không tha cho y, nhất định phải để Phương Trường trải nghiệm thêm năm lần bi kịch của nhân gian nữa." Thiên Quân, Vạn Mã hai người đứng một bên, trong lòng mặc niệm cho Phương Trường ba phút. "Giữa người với người quan trọng nhất là gì, là tín nhiệm đó!!" Tần Phong cảm thấy muốn khóc mà không có nước mắt, không ngờ thời buổi này nói thật cũng không ai tin. "Tần Phong!!" Nam Phong công chúa ở không xa, đang nghiến răng nghiến lợi nhìn Tần Phong.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Tần Phong lúc này e rằng đã bị băm thành vạn mảnh.

Đều tại tên tiện nhân này, hại cho chuyến đi sứ Âm Nguyệt Hoàng Triều của nàng trở thành một trò cười.

Không những không khơi dậy được mâu thuẫn giữa Tần Phong và các thiên kiêu thế gia, nhân cơ hội làm suy yếu thực lực thế gia, ngược lại còn bị hắn sỉ nhục đủ đường, lại còn mất đi chỗ dựa lớn nhất của mình là Phương Trường.

Bây giờ nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng được, khi trở về Đại Việt Hoàng Triều, những huynh đệ tỷ muội từng nịnh nọt mình sẽ bỏ đá xuống giếng như thế nào. "Im lặng!!" Một giọng nói uy nghiêm vang vọng khắp quảng trường, chỉ thấy Lục Đạo Đế Quân cùng các đại lão khác lơ lửng trên không trung, khiến quảng trường vốn ồn ào lập tức im lặng.

Lục Đạo Đế Quân lên tiếng: "Bản đế bây giờ tuyên bố, một nghìn người đứng đầu bảng xếp hạng điểm sẽ được vào Thiên Hồng thư viện học tập." Bốp!

Bốp!

Bốp!

Các thí sinh không được chọn vỗ tay chúc mừng, trong lòng nói không ghen tị là giả.

Thiên Hồng thư viện là thư viện số một của Âm Nguyệt Hoàng Triều, bên trong không chỉ thu thập hơn trăm vạn quyển công pháp, võ kỹ, thần thông và các phương pháp tu luyện khác, mà còn có đội ngũ sư phụ hùng hậu, cùng với phúc lợi đãi ngộ khiến người ta phát cuồng.

Quan trọng nhất là, tốt nghiệp từ Thiên Hồng thư viện có thể trực tiếp trở thành quản lý cấp cao của Âm Nguyệt Hoàng Triều, có thể nói là một bước lên trời.

Lục Đạo Đế Quân tiếp tục nói: "Người đứng đầu bảng xếp hạng điểm lần này, Tần Phong, sẽ được sắc phong làm Thánh Tử thứ ba của Âm Nguyệt Hoàng Triều, có thể mở phủ riêng, chiêu mộ thuộc hạ, ban thưởng một tòa linh phong cực phẩm." "Cái gì?

Thánh Tử thứ ba!!" Toàn trường kinh hô một tiếng, khung cảnh cũng ngay lập tức mất kiểm soát.

Vòng loại sinh tử mười năm một lần, nhưng Thánh Tử không phải lần nào cũng có, chỉ có những thiên kiêu tuyệt thế áp đảo quần hùng mới có tư cách.

Đặc biệt là mở phủ riêng, chiêu mộ thuộc hạ, báo hiệu Tần Phong có thể hợp pháp xây dựng thế lực của riêng mình, chen chân vào hàng ngũ đại lão cấp cao của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Còn có tòa linh phong cực phẩm kia, là nơi tu luyện mà bao nhiêu tu luyện giả mơ ước, chỉ cần Tần Phong đồng ý mở cửa, sẽ có vô số tu luyện giả đến đầu quân cho hắn.

Bây giờ tất cả những thứ này đều thuộc về Tần Phong, một thiếu niên mới mười lăm tuổi! "Không được, tối nay ta phải đến phòng lão đại quỳ liếm!" Người vui mừng nhất không ai khác ngoài Thiên Quân.

Cái quỳ năm đó, không chỉ giúp hắn giữ được cái mạng nhỏ, còn nhận được một cơ duyên, càng giành được vinh quang.

Chương 89

"Quá lợi hại!!" Vạn Mã nhìn Tần Phong với ánh mắt đầy sùng bái.

Hắn biết thiếu chủ nhà mình lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại đến vậy.

Không dựa vào sự giúp đỡ của Tần gia, chỉ bằng chính mình đã trở thành Thánh Tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, chắc hẳn sau lưng đã phải trả giá bằng những nỗi đau và gian khổ mà người thường khó có thể tưởng tượng được. "Thánh Tử?

Linh phong!?" Tần Phong không mấy hứng thú với những thứ này, hắn nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng của Vu Lan.

Hiện tại bên cạnh hắn không có một Thiên Tuyển Chi Tử nào, chỉ có thể đưa ma trảo về phía vị Thiên Tuyển Chi Nữ này, tranh thủ trước khi Côn Luân Bí Cảnh mở ra moi từ trên người nàng 400 vạn điểm phản diện. "Hử!?" Vu Lan ở không xa không nhịn được rùng mình một cái, cảm giác như bị thứ gì đó để mắt tới. "Là ảo giác sao!?" Vu Lan nghi hoặc nhìn quanh, phát hiện Tần Phong ở không xa đang mỉm cười nhìn nàng, cũng khiến trên mặt nàng bất giác ửng hồng, nhớ lại cảnh tượng hương diễm với Tần Phong trong sơn động, vội vàng giả vờ không biết quay đầu nhìn đi nơi khác.

Đồng thời, nàng cũng nảy sinh tò mò với Tần Phong.

Rõ ràng bản thân chính là mặt trời, hà tất phải mượn ánh sáng mà đi!?

Ngay khi Tần Phong đang ném ánh mắt không có ý tốt về phía Vu Lan, cũng có rất nhiều ánh mắt không có ý tốt khác nhìn về phía hắn.

Thông qua hình ảnh được chiếu từ vòng loại sinh tử, thế nhân ngoài việc được chứng kiến sự khủng bố của đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, còn biết được trong tay Tần Phong có một viên Phật Chi Xá Lợi, cùng với long châu có được từ việc giết rồng và các bảo vật khác.

Đối mặt với những bảo vật cấp bậc này, không có tu luyện giả nào có thể chống lại được sự cám dỗ.

Dù biết rõ chiến lực của Tần Phong rất biến thái, còn là Thánh Tử thứ ba của Âm Nguyệt Hoàng Triều, nhưng trên đời này không bao giờ thiếu kẻ liều mạng.

Dù chỉ có một phần vạn khả năng, cũng muốn mạo hiểm thử một lần.

Nhỡ đâu thành công thì sao!?

Chẳng mấy chốc...

Lục Đạo Đế Quân diễn thuyết xong rồi rời đi.

Các thí sinh sống sót hoan hô, cuối cùng cũng có thể hoàn toàn bung xõa.

Ngay khi Tần Phong chuẩn bị đi tìm Vu Lan bàn về nhân sinh, nói về lý tưởng, một trận ồn ào đột nhiên vang lên.

Quay đầu lại, là đoàn người của Nam Phong công chúa bị người ta chặn đường.

Toàn bộ đều là phụ huynh của các thí sinh bị nô dịch, yêu cầu Nam Phong công chúa giao ra hung thủ Phương Trường.

Họ có thể chấp nhận con mình chiến tử trong vòng loại sinh tử, nhưng tuyệt đối không chấp nhận bị tên ma đầu Phương Trường này nô dịch đi làm bom người, dẫn đến thi cốt không còn. "Bản công chúa không biết Phương Trường ở đâu!" Nam Phong công chúa trả lời rất dứt khoát.

Đừng nói là nàng thật sự không biết, cho dù có biết cũng sẽ không nói.

Từ việc Phương Trường có thể trốn thoát thành công từ tay Lục Đạo Đế Quân đã cho thấy rất nhiều vấn đề.

Dù y không biến thái như Tần Phong, cũng là một thiên kiêu tuyệt thế hiếm có trên đời, sao nàng có thể giao một thiên kiêu như vậy ra được. "Không biết!!" Đám đông không thể kiềm chế được nữa, lần lượt xông lên đòi liều mạng. "Hỗn xược!!" Các môn sinh Thiên Tử đại nộ.

Bọn họ là thiên kiêu thế gia của Đại Việt, từ khi nào phải chịu sự tức giận này, ngay lập tức ra tay với những người này. "Ồ, có kịch hay để xem rồi!!" Tần Phong thích nhất là hóng chuyện, dắt theo Tiểu Bạch lon ton chạy qua, cũng cuối cùng hiểu được tại sao Nam Phong công chúa không phải là nữ chính.

Không có 'lai nhật phương trường', làm sao có thể nghịch thiên cải mệnh!

Lúc này...

Vu Lan không đi hóng chuyện, trở về nhà cởi bỏ y phục, để lộ làn da trắng hồng, chuẩn bị ngâm mình trong bồn tắm một cách thoải mái.

Chỉ là khi nàng qua tấm gương đồng nhìn thấy trên vòng eo thon thả của mình có thêm hình xăm 'Tần Phong đến đây một chuyến', cả người lập tức không ổn, tiếng hét thất thanh đầy tức giận vang vọng khắp cung điện của Lam Ma. "Tần Phong chết tiệt, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!!" "Đinh đong, chúc mừng Túc chủ sỉ nhục Thiên Tuyển Chi Nữ thành công, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" Tần Phong đang xem kịch nghe thấy thông báo của hệ thống còn có thể nói gì nữa, chỉ có thể âm thầm chúc phúc cho Vu Lan trong lòng, nguyện cho sau này nàng ngày càng xinh đẹp, phóng khoáng hơn... "Ai u ui..." Trên quảng trường tiếng la hét không ngớt, từng người phụ huynh bị đánh ngã xuống đất.

Là môn sinh của Thiên Tử Đại Việt, lại là thiên kiêu thế gia, chiến đấu lực tự nhiên mạnh hơn những người phụ huynh này không chỉ một chút.

Ba chân bốn cẳng đã hạ gục họ.

Chỉ là hành vi này của họ cũng đã chọc giận những người khác trên quảng trường.

Đây là Âm Nguyệt Hoàng Triều, môn sinh Thiên Tử của Đại Việt lại ngang ngược đánh người trên địa bàn của họ.

Còn có vương pháp không!?

Còn có pháp luật không!? "Đánh nó!!" Không biết ai đã hét lên một tiếng, cuộc chiến ngay lập tức leo thang. "Thật quá đáng, thật quá đáng!!" Nam Phong công chúa tức đến ngực phập phồng, cảm thấy sắp không kìm nén được lửa giận trong lồng ngực.

Bị tên tiện nhân Tần Phong kia sỉ nhục đủ đường thì thôi đi, bây giờ ngay cả những tiện dân này cũng dám không coi nàng ra gì, thật sự coi công chúa Đại Việt là bùn nặn hay sao. "Công chúa cẩn thận!!" Lão giả bảo vệ sứ đoàn vội vàng tiến lên, bảo vệ Nam Phong công chúa. "Tất cả dừng tay!!" Một giọng nói vang dội nổ tung trên quảng trường, ngay lập tức trấn áp được cục diện hỗn loạn.

Mọi người lần lượt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đám người mặc giáp đen đi tới, mỗi người đều tỏa ra dao động khí tức vô cùng mạnh mẽ, không phải Linh Vũ Cảnh, cũng không phải Nhập Đạo Cảnh, mà là Thiên Tông Cảnh. "Là Thiên Ngưu Vệ!" Những người xung quanh sắc mặt biến đổi, vội vàng nhường đường cho đám người này.

Chương 90

Thiên Ngưu Vệ là lực lượng chịu trách nhiệm an toàn cho hoàng thành của Âm Nguyệt Hoàng Triều, tu vi thấp nhất cũng cần từ Thiên Tông Cảnh trở lên.

Quan chức của họ có thể không cao, nhưng họ đại diện cho bộ mặt của Lục Đạo Đế Quân, ở Âm Nguyệt Hoàng Triều không ai dám không nể mặt họ. "Hừ!!" Nam Phong công chúa không hề nể mặt Thiên Ngưu Vệ, hừ lạnh một tiếng rồi chuẩn bị dẫn người về dịch quán.

Người đứng đầu Thiên Ngưu Vệ giơ tay chặn đường Nam Phong công chúa, lạnh lùng nói: "Nam Phong công chúa, đây là Âm Nguyệt Hoàng Triều, không phải Đại Việt Hoàng Triều của các người.

Những môn sinh Thiên Tử này đã ra tay đánh bị thương quốc dân của ta, cần phải đi theo chúng ta một chuyến." "Ngươi nói cái gì?

Để chúng ta đi theo ngươi!?" Các môn sinh Thiên Tử không nhịn được cười phá lên, cảm thấy gã này chắc chắn có vấn đề gì đó.

Bọn họ là môn sinh của Thiên Tử Đại Việt, là thiên kiêu của thế gia, còn là thành viên của sứ đoàn.

Chỉ bằng một đội trưởng Thiên Ngưu Vệ nhỏ bé mà cũng dám bắt họ, quả thực không biết chữ chết viết như thế nào. "Bắt đi hết!!" Người đứng đầu Thiên Ngưu Vệ rõ ràng không đùa với họ, ra lệnh một tiếng, mọi người nhanh chóng xông về phía những môn sinh Thiên Tử đó.

Họ là môn sinh Thiên Tử Đại Việt không sai, nhưng tu vi cũng chỉ là Linh Vũ, Nhập Đạo, căn bản không phải là đối thủ của những Thiên Ngưu Vệ Thiên Tông Cảnh này.

Chưa đầy một phút đã bị khống chế toàn bộ. "Ngươi dám!!" Các môn sinh Thiên Tử tức giận không thể kiềm chế, la hét đòi đi tìm Lục Đạo Đế Quân cáo trạng.

Nhưng Thiên Ngưu Vệ không hề để ý đến họ, trực tiếp áp giải tất cả đi, giành được một tràng hoan hô từ toàn trường. "Bắt nạt quá đáng, bắt nạt quá đáng!!" Nam Phong công chúa tức đến ngực phập phồng dữ dội, chuẩn bị đi tìm Lục Đạo Đế Quân đòi một lời giải thích.

Lão giả bảo vệ sứ đoàn ngăn lại: "Công chúa, ngài đi cũng e là vô ích.

Nếu Lục Đạo Đế Quân thật sự muốn quản, sẽ không có những người này đến vây công sứ đoàn, càng không có Thiên Ngưu Vệ ra tay bắt đi các môn sinh Thiên Tử." "Ý ngươi là, Lục Đạo Đế Quân đứng sau giật dây!?" Nam Phong công chúa nhanh chóng bình tĩnh lại, ngay lập tức hiểu ra chuyện gì.

Nếu nàng gặp phải kẻ thù như Phương Trường, e rằng cũng sẽ tìm cách nhổ cỏ tận gốc.

Nói cách khác, không phải những người này muốn biết tung tích của Phương Trường, mà là Lục Đạo Đế Quân muốn biết tung tích của Phương Trường.

Lão giả tiếp tục nói: "Công chúa đại nhân, bây giờ Phương Trường tung tích không rõ, sứ đoàn ở lại Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng không còn ý nghĩa, còn có thể gặp nguy hiểm, hay là nhanh chóng trở về Đại Việt thôi!" "Nhưng mà..." Nam Phong công chúa sắc mặt rối rắm, cảm thấy không thể cứ như vậy trở về.

Lần này nàng đi sứ Âm Nguyệt Hoàng Triều là mang theo nhiệm vụ, bây giờ một nhiệm vụ cũng không hoàn thành thì thôi, còn làm mất Phương Trường.

Nếu không quan tâm đến các thiên kiêu thế gia bị bắt, trở về chắc chắn sẽ đắc tội với các thế gia lớn.

Đến lúc đó dù phụ hoàng có lòng thiên vị nàng, e rằng cũng không thể không đày nàng vào lãnh cung. "Cứu người!?" Lão giả cảm thấy vô cùng đau đầu.

Bọn họ ở Âm Nguyệt Hoàng Triều chân ướt chân ráo, không quyền không thế, làm sao có thể để Lục Đạo Đế Quân đồng ý thả người. "Hử!?" Nam Phong công chúa khẽ nhướng mày, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Hiện tại Tần Phong là Thánh Tử thứ ba vừa được Âm Nguyệt Hoàng Triều sắc phong, có lẽ có thể khiến Lục Đạo Đế Quân thay đổi chủ ý cũng không chừng. "Công chúa, không được!!" Lão giả vội vàng khuyên can.

Tìm tên tiện nhân Tần Phong đó giúp đỡ, không khác gì đang đi với hổ tìm da. "Bây giờ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể thử một lần!" Nam Phong công chúa đã quyết tâm, chuẩn bị một mình đi tìm Tần Phong.

Lúc này...

Tần Phong thấy kịch đã tàn, dẫn theo Tiểu Bạch và hai tiểu đệ đến linh phong cực phẩm của mình.

Trên đường đi, Tần Phong còn không quên dạy dỗ một cách chân thành: "Những môn sinh Thiên Tử vừa rồi, các ngươi cũng đã thấy rồi chứ?

Đó chính là hậu quả của việc không học cái tốt.

Sau này các ngươi tuyệt đối không được học theo bọn họ, phải học theo ta, làm một quân tử chính trực của Nho gia, hiểu chưa!?" "Vâng, mục tiêu của thỏ ta là trở thành một con thỏ học Nho chính trực!" Tiểu Bạch liên tục gật đầu, tỏ vẻ mình đã ghi nhớ từng câu nói của Tần Phong.

Khổng Tử nói: Học mà không suy nghĩ thì mờ mịt, suy nghĩ mà không học thì nguy hiểm (Chú thích: Ngươi học võ công của ta mà không học tư tưởng của ta sẽ bị mê muội, ngươi học tư tưởng của ta mà không học võ công của ta sẽ bị người ta đánh chết).

Cho nên nó vẫn luôn nỗ lực học tập, kiếm đạo của Tần Phong, và cả tiện đạo nữa. "Ách, quân tử chính trực!?" Thiên Quân, Vạn Mã hai người khóe mắt giật giật, không nhịn được quay đầu nhìn về phía quảng trường. "Phản đối Tần Phong làm Thánh Tử!!" "Đả đảo tiện nhân Tần Phong!!" "Nghiêm trị Tần Phong, trả lại trứng cho ta!!" "………" Một cuộc biểu tình gồm ba bốn trăm người, đứng trên quảng trường đồng thanh hô vang.

Mặc dù họ đã giữ được mạng sống trong vòng loại sinh tử, nhưng cũng đã mất đi công cụ gây án của một người đàn ông, từ nay về sau chỉ có thể vào cung cạnh tranh chức vụ.

Không lâu sau...

Đoàn người Tần Phong đã đến linh phong cực phẩm, trên bia đá khắc chữ Thúy Trúc Phong, cả tòa linh phong tràn ngập sức sống xanh tươi.

Không chỉ mọc các loại linh thảo, cá trong suối vui vẻ nhảy lên, đi vào có thể cảm nhận được linh khí nồng đậm lạ thường, như những sợi mưa bay lất phất trên người, tu luyện ở đây có thể tiết kiệm được lượng lớn linh thạch cực phẩm. "Thúy Trúc Phong, không tệ!" Tần Phong hài lòng gật đầu, mấy lần phi thân lên xuống, đã đến một khu rừng trúc.

Xung quanh hẳn là có pháp trận tụ linh, linh khí lại càng nồng đậm hơn lúc nãy một phần, còn có một ngôi nhà trúc nhỏ bên cầu và dòng nước chảy. "Thỏ ta thích nơi này!!" Tiểu Bạch vui vẻ nhảy từ vai Tần Phong xuống, tung tăng chạy khắp Thúy Trúc Phong.

Bất cứ con vật nhỏ nào trên Thúy Trúc Phong đều bị nó lôi ra tát cho hai cái để tuyên bố chủ quyền, ngay cả chuột trong hang, cá dưới suối cũng không tha. "Các ngươi cũng đi tìm một nơi làm địa điểm tu luyện đi!" Tần Phong không có ý định bạc đãi hai tiểu đệ, để họ tự mình tìm một nơi trên núi để ở. "Vâng!!" Thiên Quân kích động không thôi, Vạn Mã thì tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Không lâu sau...

Nam Phong công chúa đã đến Thúy Trúc Phong.

Chương 91

Tiện nhân không đáng sợ, đáng sợ là khi ngươi có việc cần nhờ tiện nhân!

Để khi về Đại Việt có thể ăn nói với các thế gia lớn, nàng chỉ có thể cứng rắn đi vào nhà trúc mời Tần Phong giúp đỡ. "Đây là thái độ của ngươi khi cầu xin người khác làm việc sao!?" Tần Phong khinh bỉ bĩu môi.

Ngay cả một chút lợi lộc cũng không chịu lộ ra, mà cũng có mặt mũi đến cầu hắn giúp đỡ.

Thực ra đối với việc Nam Phong công chúa đến, hắn cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng cũng không quá bất ngờ.

Khi hắn sử dụng Thiên Cơ Tạp để dò xét thiên cơ, cũng đã thấy được các môn sinh Thiên Tử Đại Việt bị bắt, chỉ là không bị Lục Đạo Đế Quân giam giữ vĩnh viễn như tưởng tượng, khoảng nửa tháng sau là được thả ra hết.

Nguyên nhân là Phương Trường không hề ẩn mình, ngược lại còn ngang ngược đi khắp nơi giết người phóng hỏa.

Vì đã biết được tung tích của Phương Trường, tiếp tục giam giữ đám môn sinh Thiên Tử Đại Việt này cũng mất đi ý nghĩa, nên cuối cùng đã thả hết người đi.

Bây giờ Nam Phong công chúa chủ động dâng đến cửa, nếu hắn không nhân cơ hội gõ một bút, đều cảm thấy có lỗi với cái mác đại phản diện của mình. "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào!?" Giọng của Nam Phong công chúa đã mềm đi một chút. "Ta muốn ngươi trợ giúp ta tu hành, ha ha ha ha!" Tần Phong không nhịn được phát ra tiếng cười đặc trưng của phản diện, phát hiện Nam Phong công chúa cũng khá to gan, lại dám một mình chạy đến Thúy Trúc Phong của hắn mà không mang theo tùy tùng.

Thật sự coi Tần Phong hắn là người ăn chay sao!?

Mặt trời từ từ lặn xuống núi, trời dần tối.

Trên mặt Nam Phong công chúa ửng hồng, tóc tai rối bời chạy ra khỏi nhà trúc. "Phỉ, Tần Phong, bản công chúa không xong với ngươi đâu!!" Nam Phong công chúa mặt đỏ bừng nhổ một bãi nước bọt, bị ép lãng phí bao nhiêu sức lưỡi.

Nhưng may là tên tiện nhân Tần Phong này đã đồng ý, hứa hẹn nhiều nhất nửa tháng sẽ thả người ra, ngoài việc yêu cầu một khoản đặt cọc, khoản thanh toán cuối cùng năm triệu linh thạch cực phẩm thật sự là giá cả lương tâm...

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ nhân lúc Thiên Tuyển Chi Tử không có nhà, bắt nạt bạch nguyệt quang trong lòng hắn, nhận được 10 vạn điểm phản diện!!” “Ồ!!” Tần Phong lập tức tỉnh táo hẳn lên, không ngờ Phương Trường không ở nhà cũng được.

Từ nay không còn bạch nguyệt quang, chỉ có ngọc trai đen!!

“Trước tiên phải tranh thủ thời gian tu luyện, có rảnh lại đi tặng hơi ấm!” Tần Phong đã uống Căn Cơ Đan, củng cố cảnh giới Linh Vũ nhất trọng.

Vì Côn Luân bí cảnh một tháng sau, hắn phải tranh thủ thời gian đột phá đến Nhập Đạo cảnh mới được.

Ngay sau đó, Tần Phong ngồi xếp bằng trên giường tre, vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết một cách quen thuộc, linh lực trong cơ thể bắt đầu cuồn cuộn như sông hồ, khí tức cũng dần dần tăng lên.

Lúc này, Thiên Quân và Vạn Mã đã tìm được nơi tu luyện, mở một động phủ trên vách đá không xa rừng trúc, khoảng cách đến nhà tre của Tần Phong vô cùng gần, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay là có thể lập tức chạy đến chi viện.

“Ủa, kia không phải Nam Phong công chúa của Đại Việt sao, nàng ta đến Thúy Trúc Phong làm gì!?” Vạn Mã ngẩn người, thấy Nam Phong công chúa mặt mày tức giận xen lẫn xấu hổ đi xuống núi.

Thiên Quân phân tích: “Mặt đỏ đến sắp rỉ máu, chứng tỏ nàng ta đã gặp phải chuyện khó nói.

Nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ tức giận, chứng tỏ chuyện này khiến nàng ta không vui.” “Nhìn hướng nàng ta rời đi, là từ nhà tre của lão đại ra.

Nếu nàng ta không vui, vậy có nghĩa là lão đại của chúng ta vui!” Vạn Mã cũng từng nghe qua ân oán giữa Tần Phong và Nam Phong công chúa, chỉ là y không hiểu nổi, rốt cuộc lão đại đã làm gì khiến Nam Phong công chúa không vui.

Thiên Quân tiếp tục phân tích: “Tám phần là thích lão đại, tỏ tình với lão đại bị từ chối nên thẹn quá hóa giận.” “Haizz!” Vạn Mã không nhịn được thở dài: “Đúng là gặp Thiếu chủ một lần, lỡ cả đời người; không gặp Thiếu chủ, cả đời lầm lỡ mà!” ……… Đại Việt, Tần gia.

Tần Hạo đang tu luyện trong phòng mình, bên cạnh còn có một hư ảnh lão già lơ lửng.

Ầm một tiếng!

Tần Hạo đột nhiên mở mắt hét lớn một tiếng, toàn thân bộc phát ra luồng khí tức dao động vô cùng mạnh mẽ, thổi bay tất cả mọi thứ trong phòng.

“Không tệ, không tệ!” Lão già nhìn Tần Hạo đã tu luyện xong, lộ ra nụ cười vô cùng hài lòng.

Trải qua bảy năm không ngừng dạy dỗ của ông ta, Tần Hạo đã đột phá đến Siêu Phàm thất trọng, nhục thân còn có thể sánh ngang với hung thú viễn cổ, mạnh mẽ đến mức khiến người ta phải kinh hãi, toàn lực chiến đấu tuyệt đối có thể chém giết tu sĩ Linh Vũ cảnh.

"Siêu Phàm thất trọng rồi!" Tần Hạo cảm nhận năng lượng bành trướng trong cơ thể, khóe miệng không nhịn được nhếch lên: "Nghe người ta nói, ca ca của ta mới Siêu Phàm cửu trọng, ta cuối cùng cũng sắp đuổi kịp huynh ấy rồi.

Với thực lực hiện tại của ta, cho dù huynh ấy có cả Chí Tôn Cốt và Trùng Đồng thì ta cũng có sức đánh một trận." "Ừm!" Lão già tán đồng gật đầu.

Ông ta cho rằng Tần Hạo là thiên kiêu đáng sợ nhất mình từng gặp, mới mười hai tuổi đã đột phá Siêu Phàm thất trọng, lại còn dùng thủ đoạn gần như biến thái để rèn luyện nhục thân.

Đừng nói là đứa trẻ mười hai tuổi, cho dù là khổ hạnh tăng tu hành nhiều năm cũng chưa chắc chịu đựng nổi.

Toàn lực bộc phát, đủ để đánh một trận với Tần Phong!

"Lâm Tâm Nhi, ước hẹn ba năm!" Trong mắt Tần Hạo tràn ngập ý chí chiến đấu vô tận, ước hẹn ba năm hắn sẽ chứng minh cho thế nhân thấy sự quật khởi của mình, trận chiến số mệnh là tiếng gào thét bất khuất hắn dành cho vận mệnh.

Ngay lúc này, một hồi chuông dồn dập vang lên, báo hiệu Tần gia đã tiến vào trạng thái giới bị.

"Sao vậy!?" Tần Hạo nhanh chóng mở cửa lao ra ngoài, thấy một đám người từ trên không trung từ từ hạ xuống, cờ hiệu giương lên là của Âm Nguyệt hoàng triều.

"Phụng mệnh Lục Đạo Đế Quân, đặc biệt đến chúc mừng cựu gia chủ Tần gia, Thạch Trung Ngọc!” Người dẫn đầu cười hì hì vỗ tay, một đám người khiêng mười cái rương lớn đặt trước mặt Thạch Trung Ngọc.

Sau khi mở ra, châu quang bảo khí ngập trời!

“Ra tay hào phóng thật!” Người nhà Tần gia đang có mặt không khỏi kinh hô một tiếng, suýt chút nữa bị làm lóa mắt chó hợp kim titan.

Chỉ thấy trong mười cái rương lớn toàn là kỳ trân dị bảo, tùy tiện lấy ra một món cũng có thể khiến tu luyện giả điên cuồng.

“Chúc mừng!?” Thạch Trung Ngọc nhướng mày nói: “Ta và Lục Đạo Đế Quân đâu có quen, ngài ấy đến chúc mừng ta cái gì!?” Đối phương mặt đầy hào khí nói: “Đương nhiên là chúc mừng Tần gia chủ sinh được một đứa con trai tốt, Tần Phong trong cuộc thi sinh tử của Âm Nguyệt hoàng triều chúng ta, đã một mình áp đảo mười vạn anh hùng, còn lấy tu vi Linh Vũ nhất trọng chém giết Chân Long Nhập Đạo ngũ trọng, được Lục Đạo Đế Quân đích thân phong làm Thánh Tử thứ ba của Âm Nguyệt hoàng triều ta.” “Hít!!” Đệ tử Tần gia hít một hơi khí lạnh, trong lòng còn hiện lên một chữ “đậu má” thật to.

Bọn họ sớm đã nghe nói Tần Phong rất biến thái, nhưng không ngờ y có thể biến thái đến mức này, Linh Vũ nhất trọng lại có thể chém giết đại long Nhập Đạo ngũ trọng.

Đó là long tộc đó, ưu thế bẩm sinh mạnh hơn nhân tộc không biết bao nhiêu lần.

Từ trước đến nay đều là long tộc vượt cấp khiêu chiến nhân loại, từ bao giờ đến lượt nhân tộc vượt cấp chém giết long tộc, huống chi còn vượt nhiều cấp như vậy, mạnh đến mức khiến người ta phải kinh hãi có được không.

“Linh Vũ nhất trọng chém giết Chân Long Nhập Đạo ngũ trọng!!” Tần Hạo nghe xong, đạo tâm chấn động bất ổn.

Hắn vừa rồi còn đang đắc chí, cho rằng đuổi kịp ca ca là có thể đánh một trận, ai ngờ người ta chơi cấp cao như vậy, Linh Vũ nhất trọng đã chạy đi đánh Nhập Đạo cảnh, còn giết một con Chân Long Nhập Đạo ngũ trọng.

Chương 92

“Thiên phú của đứa trẻ này, quả thật là xưa nay chưa từng có a!” Hư ảnh lão già cũng bị kinh ngạc, nội tâm càng lâu không thể bình tĩnh.

Ông ta vốn tưởng Tần Hạo đã là tuyệt thế yêu nghiệt xưa nay hiếm có, không ngờ so với ca ca của hắn thì chẳng khác nào A Đẩu không đỡ nổi.

Đừng nói ông ta chưa từng thấy Linh Vũ nhất trọng chém giết Chân Long Nhập Đạo ngũ trọng, cho dù lật xem lịch sử mấy chục vạn năm của Hoang Cổ cũng tuyệt đối không tìm ra được người thứ hai.

“Gia gia!” Tần Hạo rất nhanh đã ổn định lại đạo tâm, nhìn về phía hư ảnh lão già cầu xin đừng xem mình là người, hãy dùng thủ đoạn biến thái hơn nữa để hành hạ mình.

“Cái này…” Hư ảnh lão già vô cùng cảm động, cảm nhận được trái tim kiên nghị của Tần Hạo.

“Con trai ngoan của ta đồ long rồi!?” Thạch Trung Ngọc trong lòng kích động muốn chết, nín nhịn bảy năm thật sự rất muốn hét lên một tiếng, con ta Tần Phong có Đại Đế Chi Tư!!

Nhưng nghĩ đến kế hoạch ẩn giấu của gia tộc, lão đành phải đè nén tâm trạng kích động xuống, còn phải giả vờ ra vẻ vô cùng phẫn nộ.

“Cút, ta không có đứa con cầm thú đó!!” Thạch Trung Ngọc trong một giây tiến vào trạng thái cuồng bạo, đá văng từng rương bảo vật.

Cũng không đợi đối phương nhặt lại bảo vật, đã đuổi cả đám người ra khỏi Tần gia.

Còn phẫn nộ tuyên bố, Tần gia vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho tên cầm thú Tần Phong đó.

Người của Âm Nguyệt hoàng triều không quan tâm Tần Phong có phải cầm thú hay không, bọn họ chỉ quan tâm quay lại nhặt bảo vật mang về.

Nhưng Thạch Trung Ngọc căn bản không cho họ cơ hội, khí tức cuồng bạo khiến họ không thể đến gần.

Một bộ dạng nếu các ngươi còn không đi, ta sẽ giết người.

"Cút!!" Tiếng gầm giận dữ của Thạch Trung Ngọc vang vọng đất trời, khí tức kinh khủng đè nén người ta không thở nổi.

"Đi, mau đi!!" Đối phương thấy tình hình có chút mất kiểm soát, cũng không quan tâm đến bảo vật nữa, cong đuôi chạy bán sống bán chết ra khỏi Tần gia.

"Nhìn cái gì mà nhìn, tất cả cút hết cho ta!!" Thạch Trung Ngọc nhìn đám đệ tử Tần gia, cũng phát ra tiếng gầm giận dữ, dọa cho một đám đệ tử Tần gia tan tác như chim vỡ tổ.

Đừng thấy Thạch Trung Ngọc mấy năm nay không làm gia chủ, nhưng tu vi vẫn ở đó, không ai dám đi tìm rắc rối.

"Người đi hết rồi chứ!?" Thạch Trung Ngọc thấy xung quanh đã không còn ai, liền nhanh tay thu bảo vật vào tiểu kim khố của mình… Thúy Trúc Phong, nhà tre.

Trải qua một đêm tu luyện, Tần Phong thành công đột phá đến Linh Vũ nhị trọng.

Nếu không phải điểm phản diện không đủ để đổi Căn Cơ Đan, hắn tuyệt đối có thể một hơi đột phá liên tục đến Nhập Đạo cảnh.

"Thiên Tuyển Chi Tử không chỉ có vợ đẹp, mà bảo bối cũng rất tuyệt vời!" Tần Phong không nhịn được cảm thán một tiếng, sờ sờ bụng mình.

Từ khi hắn dung hợp Phật Chi Xá Lợi, bên trong không ngừng phóng ra một loại năng lượng vô cùng tinh khiết.

Ngoài một phần bị Đại Uy Thiên Long hấp thu để tăng cường phật quang, phần còn lại đều bị hắn hấp thu để đột phá.

Chỉ là hắn trước sau vẫn không thể được Phật Chi Xá Lợi công nhận, để nó phóng ra một kết giới bảo vệ siêu cường như của Phương Trường.

"Cái này đơn giản là đang nhắm vào tên phản diện như ta một cách trắng trợn, lại còn là loại không hề che giấu!" Tần Phong cũng tức điên lên vì điều này, nhưng lại không làm gì được Phật Chi Xá Lợi.

Chẳng lẽ lại vứt nó đi sao!?

"Đúng rồi, còn một con rồng chưa xử lý!" Tần Phong đứng dậy đi ra ngoài nhà tre, vung tay lấy con hắc long từ trong không gian tùy thân ra.

Rồng tuy chết, long uy vẫn còn!

Vừa xuất hiện đã khiến cho tất cả tiểu động vật trên cả ngọn Thúy Trúc Phong bất an, chim nhỏ trong rừng bay tán loạn, tiểu động vật lần lượt trốn vào hang, Tiểu Bạch đang đi đêm không về cũng không biết từ xó xỉnh nào chạy về.

"To quá!" Tiểu Bạch không nhịn được kinh hô, đứng trước mặt con rồng lớn cảm thấy mình thật nhỏ bé.

"Lão đại!" Thiên Quân, Vạn Mã nghe thấy động tĩnh, cũng từ trong động phủ đi ra, nhìn con rồng đã chết cũng vô cùng kinh hãi.

Đừng thấy con rồng này chỉ có Nhập Đạo ngũ trọng, thân dài chưa đến trăm mét, nhưng lại là long tộc hàng thật giá thật.

Trong đó có giá trị nhất, chính là long châu của nó.

Phập một tiếng!!

Tần Phong một trảo xuyên thủng đầu con rồng, từ trong đó móc ra một viên long châu màu vàng, lớn bằng nắm tay trẻ con, lấp lánh kim quang, còn có một luồng long uy vô cùng mạnh mẽ tỏa ra từ bên trong.

“Long uy thật mạnh!” Mắt Tần Phong lập tức lóe lên ánh sáng 24K, cảm thấy sau khi hấp thu thì Đại Uy Thiên Long sẽ trở nên mạnh hơn.

Ngoài việc có phật quang, nó sẽ còn có long uy mạnh mẽ, sự áp chế đối với yêu tộc cũng sẽ trở nên lợi hại hơn.

“Phần còn lại phải làm sao đây!?” Tần Phong nhìn thân hình khổng lồ của con rồng, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Hắn biết da rồng và xương rồng có thể dùng để chế tạo thần binh áo giáp, máu rồng có thể dùng để cường hóa nhục thân và phụ ma, gân rồng cũng có thể dùng để chế tạo vũ khí như roi tiên, còn cái kia thì có thể dùng để ngâm rượu.

Nhưng chỉ biết công dụng mà không có kỹ năng thì cũng bằng không.

Thiên Quân thấy lão đại bối rối, vội vàng tiến lên nịnh nọt: “Lão đại, Thiên Hồng thư viện là thư viện đệ nhất Âm Nguyệt hoàng triều, bên trong quy tụ rất nhiều đại năng, xử lý một con rồng dễ như trở bàn tay.” “Thiên Hồng thư viện!” Tần Phong lộ vẻ bừng tỉnh, vậy mà lại quên mất Thiên Hồng thư viện.

Ngay lúc này, một giọng ngự tỷ tựa ảo mộng vang lên, “Tỷ tỷ còn tưởng đêm qua ngươi không về là bị người ta bắt cóc, thì ra là chạy đến Thúy Trúc Phong, sao thế, có Thúy Trúc Phong của riêng mình rồi, liền chê Nguyệt Thần Cung của tỷ tỷ sao?" "Bái kiến Nguyệt Thần, nữ thần!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người vội vàng hành lễ, chỉ thấy Nguyệt Thần dẫn theo Tử Diên từ trên không trung từ từ bay xuống.

"Làm gì có!" Tần Phong kêu oan: "Ta từ nhỏ đã nói rồi, sẽ lấy thân báo đáp ơn cứu mạng của Nguyệt Thần tỷ tỷ, bây giờ chuyển đến Thúy Trúc Phong ở là vì ta còn thiếu ba năm mới thành niên, đợi ta thành niên rồi Nguyệt Thần tỷ tỷ có thể dùng kiệu tám người khiêng đến cưới ta, lúc đó lấy Thúy Trúc Phong làm của hồi môn thì sao!?" "Khà khà..." Nguyệt Thần bị chọc cười khanh khách, càng lúc càng thấy Tần Phong thú vị.

Từ khi Tần Phong còn nhỏ lần đầu gặp nàng, đã một mực khóc lóc đòi gả cho nàng, bảy năm qua đi vẫn không quên tâm nguyện ban đầu.

Cũng chứng tỏ nàng thật sự có sức hút, không có người phụ nữ nào lại ghét mình có sức hút lớn.

"Huhu, tức chết ta rồi!" Tử Diên ở bên cạnh tức đến giậm chân.

Cả ngày chỉ biết tơ tưởng đến dì của nàng, không biết nàng cũng rất ngon sao!?

"Lão đại này gan cũng lớn thật!?" Thiên Quân, Vạn Mã hai người sợ đến không dám hó hé, ra vẻ ta đây không nghe thấy gì cả.

Đừng thấy Nguyệt Thần là một trong tứ đại mỹ nhân Hoang Cổ, nhưng tin đồn về sự tàn nhẫn của nàng nhiều không đếm xuể, nếu không nàng cũng không thể nào đường đường là một nữ nhi mà lại trở thành thủ hộ thần của Âm Nguyệt hoàng triều.

"Không đùa với tiểu tử ngươi nữa, thu dọn đi, ta dẫn ngươi đi gặp một người!" Nguyệt Thần rất tự nhiên ôm Tiểu Bạch vào lòng, thấy tiểu tử này không hợp tác, liền lấy ra một quả linh quả mua chuộc nó mới để yên cho nàng vuốt ve.

Chương 93

“Gặp ai vậy!?” Tần Phong vung tay, thu con rồng lớn lại.

Tử Diên thần bí nói: “Sư phụ do Lục Đạo Đế Quân đích thân chọn cho ngươi, là người uyên bác nhất Âm Nguyệt hoàng triều, người này không chỉ tinh thông cầm kỳ thư họa, còn tinh thông võ học trăm nhà, đối với luyện đan, luyện khí, phù văn cũng có tạo nghệ rất sâu, ngay cả thể chất đặc thù cũng có nghiên cứu rất sâu.” Thiên Quân ở bên cạnh, không nhịn được kinh hô: “Lẽ nào là Đế Tú, một trong Hoang Cổ Tứ Tú!?” “Không sai, chính là hắn!” Nguyệt Thần có chút hoảng hốt, phảng phất nhớ lại: “Từ khi trải qua chuyện trăm năm trước, tên này đã hoàn toàn phế đi, bây giờ cả ngày lấy rượu qua ngày, Lục Đạo Đế Quân chính là muốn xem Tần Phong có thể kích thích hắn phấn chấn trở lại không.” “Phế rồi?

Ta đi kích thích hắn!?” Tần Phong ngơ ngác, không hiểu mình phải đi kích thích Tú Nhi như thế nào.

Chẳng lẽ bảo hắn mặc đồ nữ đi dụ dỗ!?

Rất nhanh, Tần Phong đã biết được câu chuyện về Tú Nhi.

Nghe nói trăm năm trước vị Đế Tú tiền bối này dựa vào kiến thức uyên bác, cùng với ngoại hình điển trai và thực lực mạnh mẽ đã trở thành một trong Hoang Cổ Tứ Tú.

Được xem là thực tập sinh thần tượng siêu cấp của thời đại đó, là bạch mã hoàng tử trong lòng tất cả nữ sinh Hoang Cổ.

Sau đó hắn gặp được nữ tử mình yêu, hai người ở bên nhau còn sinh được một bé trai.

Vốn tưởng ngày tháng cứ thế vô lo vô nghĩ trôi qua, nhưng ai ngờ nữ tử này lại là đại yêu hóa hình.

Trong thế giới Hoang Cổ, người và yêu khác biệt, không đội trời chung, là một giới hạn không thể vượt qua.

Thế là hắn nhẫn tâm giết chết đứa con chưa đầy tháng, đại yêu hóa hình càng bi thống hơn bỏ lại một câu sẽ khiến hắn phải trả giá đắt rồi bỏ đi.

Chỉ là hành vi này của hắn không nhận được sự ủng hộ của nhân tộc, ngược lại còn cho rằng hắn đến cả con ruột cũng hạ thủ được, dẫn đến Đế Tú trở thành tra nam bị người người đòi đánh, cũng dần dần bị mọi người xa lánh.

Từ đó người cũng suy sụp như vậy, cả ngày mượn rượu giải sầu, không còn tài hoa như trước nữa.

Bây giờ Lục Đạo Đế Quân vẫn muốn cứu vãn một lần, xem thiên phú của Tần Phong có thể kích thích dục vọng thu đồ của hắn không, cũng chỉ có toàn tài như Đế Tú mới có thể dạy dỗ được kẻ biến thái như Tần Phong.

“Ái chà!!” Tần Phong nghe xong liền ngẩn người, phát hiện vị Tú Nhi này còn ác hơn cả Ngoan Nhân một bậc.

Chỉ vì người và yêu khác biệt, mà lại tự tay giết chết con ruột của mình, vậy thì loại người mê manga lâu năm thích cô nàng tai mèo, cô nàng tai thỏ, hồ ly tinh như hắn, chẳng phải sẽ bị lôi ra ngoài búng công cụ gây án đến hỏng sao… Không lâu sau, Tần Phong cùng mọi người theo Nguyệt Thần đến Thiên Hồng thư viện, nghe nói Tú Nhi hiện tại đang suy sụp ở đây.

Bề ngoài trông không khác gì thư viện bình thường, nhưng Tần Phong lại mơ hồ cảm nhận được mấy chục luồng khí tức dao động kinh khủng.

Còn những học sinh gặp trên đường, khí tức cũng đều vô cùng đáng sợ, ngoài học sinh năm cuối là Nhập Đạo cảnh, thấp nhất cũng là tu vi Thiên Tông cảnh, thậm chí còn gặp không ít học sinh Nguyên Đan cảnh trên cả Thiên Tông.

“Không hổ là cái nôi nhân tài của Âm Nguyệt hoàng triều!” Tần Phong có thể cảm nhận rõ ràng áp lực, Linh Vũ nhị trọng ở đây trông lạc lõng.

“Linh Vũ cảnh!” Đối với Tần Phong ở Linh Vũ cảnh, các học sinh cũng rất kinh ngạc.

Từ khi Thiên Hồng thư viện được thành lập đến nay, chưa từng có học sinh Linh Vũ cảnh nào, nhưng khi thấy người đến là Tần Phong, vị Thánh Tử thứ ba, mọi người cũng không quá kinh ngạc.

Đối với biểu hiện của Tần Phong trong cuộc thi sinh tử, bọn họ cũng đã xem qua, quả thực có tư cách tiến vào Thiên Hồng thư viện học tập.

“Thánh Tử thứ ba đến rồi, phen này có trò hay để xem!” Các học sinh hiểu ý cười một tiếng, ngồi chờ trò hay bắt đầu.

Phải biết rằng, trong Thiên Hồng thư viện không chỉ có một mình Tần Phong là Thánh Tử, cuộc thi sinh tử lần trước đã cho ra hai vị Thánh Tử, bọn họ hiện tại cũng đang học tập tại Thiên Hồng thư viện.

Thậm chí đã đấu đến mức ngươi chết ta sống, như nước với lửa, các học sinh còn chia thành hai phe ủng hộ Thánh Tử nhà mình, bây giờ Thánh Tử thứ ba đến, tất sẽ khiến cục diện càng thêm hỗn loạn.

Bất kể là lôi kéo, hay là đàn áp, dù sao cũng không thể chung sống hòa bình.

Từ ngày bọn họ trở thành Thánh Tử của Âm Nguyệt hoàng triều, đã định trước chỉ có một người có thể leo lên đế vị của Âm Nguyệt hoàng triều.

“Lão đại, chúng ta có nên chiêu binh mãi mã không!?” Ánh mắt Vạn Mã hừng hực ý chí, hận không thể vì thiếu chủ mà xông pha trận mạc.

“Lão đại!!” Thiên Quân ánh mắt trông mong nhìn về phía Tần Phong, chờ Tần Phong hạ lệnh chiêu binh mãi mã.

Bây giờ Tần Phong sở hữu một ngọn cực phẩm linh phong, chỉ cần tung tin muốn tuyển người, tuyệt đối sẽ có vô số tiểu đệ thực lực mạnh mẽ đến đầu quân.

“Chuyện này không vội!” Tần Phong suy nghĩ đơn giản một lát, không định đối đầu trực diện với hai vị Thánh Tử kia.

Bọn họ ở Thiên Hồng thư viện đã kinh doanh nhiều năm, nếu mạo hiểm đối đầu trực diện với họ e rằng sẽ bị đàn áp mạnh mẽ, đấu đá thì người chịu thiệt chỉ có thể là chính hắn, vẫn nên tiếp tục phát huy tinh thần của Tần Lão Lục.

Khiêm tốn đào hố, rầm rộ chôn người!

Ngay lúc này, một giọng nói lạnh lùng nghiến răng nghiến lợi vang lên, “Tần Phong!!” “Ủa, Vu Lan!” Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, trong lòng kêu to ông trời yêu ta.

Vừa mới đột phá đến Linh Vũ nhị trọng, Vu Lan đã tự mình chủ động tìm đến cửa, phen này điểm phản diện có chỗ rồi, tối nay có thể tiếp tục xông lên Linh Vũ tam trọng.

Lúc này Vu Lan thấy Tần Phong, có thể nói là kẻ thù gặp nhau đỏ cả mắt.

Nhớ lại chữ “đến đây một chuyến” mà tên khốn này khắc sau lưng nàng, nàng liền khó mà khống chế được sức mạnh hồng hoang trong cơ thể, khiến cho một hoàng hoa đại khuê nữ như nàng sau này còn lấy chồng thế nào.

Vút!

Tiếng xé gió sắc bén vang lên, mang theo kình phong lăng lệ thổi bay vạt áo Tần Phong.

Chỉ thấy Vu Lan bước những bước sen cực nhanh mà đến, mái tóc xanh mượt mà theo đường cong uyển chuyển bay trong gió, toàn thân còn tỏa ra một luồng hàn khí lạnh đến cực hạn, nơi nào đi qua vạn vật đều đóng băng.

“Là Huyền Âm Chi Thể của Vu Lan!” Học sinh xung quanh kinh hô một tiếng, sợ đến mức liên tục lùi lại.

Bọn họ sớm đã nghe nói Vu Lan là Huyền Âm Chi Thể, chỉ là chưa từng thấy nàng sử dụng, không ngờ lại có thể phóng ra hàn khí kinh khủng như vậy, cho dù là Thiên Tông cảnh e rằng cũng khó mà chịu đựng được luồng hàn khí này.

“Luồng hàn khí này, lợi hại!” Tần Phong không những không có ý định né tránh, ngược lại còn mắt sáng rực lao tới.

Hắn phát hiện hàn khí kinh khủng mang theo trong Huyền Âm Chi Thể của Vu Lan lại có thể kích thích Thương Thiên Bá Thể của hắn trưởng thành, khiến cho nhục thân của hắn trong sự tấn công của hàn khí không ngừng mạnh lên.

“Đậu má, Tần Phong này là quái vật gì vậy!” Học sinh xung quanh hoàn toàn không bình tĩnh được nữa, phảng phất như ban ngày gặp ma.

Người khác gặp phải hàn khí kinh khủng như vậy đều tránh không kịp, sợ chạy chậm bị đóng băng, còn hắn thì hay rồi, lại chủ động lao tới, nhục thân lại còn không có dấu hiệu bị đóng băng.

“Sao có thể!!” Nguyệt Thần cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhớ lại lời của Lục Đạo Đế Quân.

Ngài ấy từng nói khi Tần Phong tham gia cuộc thi sinh tử, Tần Phong rất có khả năng chính là Thương Thiên Bá Thể trong truyền thuyết.

Chỉ là sự biến thái của Tần Phong vượt xa dự liệu của mọi người, trong tình huống tu vi thấp nhất không có lợi cho bản thân, y vẫn không hề thể hiện ra Thương Thiên Bá Thể của mình mà đã giành chiến thắng trong cuộc thi sinh tử.

Bây giờ thấy Tần Phong coi thường hàn khí như vậy, nàng không thể không tin vào phán đoán của Lục Đạo Đế Quân.

Chương 94

“Đây rốt cuộc là yêu nghiệt gì!?” Ánh mắt Nguyệt Thần đầy vẻ kinh ngạc, thật sự không thể tin được, trong cuộc thi sinh tử lại vẫn chưa phải là toàn bộ thực lực của Tần Phong, y vẫn còn có át chủ bài chưa sử dụng.

Bốp một tiếng!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, hàn khí kinh khủng kèm theo băng hoa bắn ra tứ phía.

Không đợi Vu Lan có phản ứng, Tần Phong tay đã ấn lên môi son của Vu Lan, điên cuồng hút hàn khí trong cơ thể nàng vào trong cơ thể mình.

“Ưm ưm…” Vu Lan trợn to mắt kêu ư ử, không ngờ Tần Phong lại hôn nàng.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “A, tức chết ta rồi!!” Tử Diên tức đến mức tóm lấy Tiểu Bạch, bắt đầu ra sức nhào nặn.

Nàng và Tần Phong từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nhưng hắn hôn hai người ngoài rồi mà vẫn chưa hôn mình.

“Huhu, sao có thể đối xử với thỏ thỏ như vậy!!” Mặt tròn nhỏ của Tiểu Bạch bị nặn đến biến dạng, cố gắng lấy ra cuốn sổ nhỏ, trên đó viết, năm nào tháng nào, thỏ ta vì Tần Phong đã phải chịu đựng nỗi đau không nên có ở lứa tuổi này, cần bồi thường 20 củ cà rốt.

“Đậu má!!” Học sinh xung quanh không bình tĩnh được nữa, trong lòng gào thét không chịu nổi.

Sớm đã nghe nói vị Thánh Tử thứ ba này không có giới hạn, nhưng vạn vạn không ngờ hắn lại không có giới hạn đến thế, giữa ban ngày ban mặt, trời quang mây tạnh, lại dùng chiêu thức hạ tiện như vậy.

“Vô sỉ…” Vu Lan tức đến mức đẩy Tần Phong ra, đầy vẻ ghét bỏ lau môi son.

“Hà, sảng khoái!” Tần Phong không nhịn được rùng mình một cái, chỉ cảm thấy nhục thân đang dần dần mạnh lên.

“Ngươi, ngươi, ngươi vô sỉ!!” Vu Lan tức đến mức mặt đỏ bừng, lại lao về phía Tần Phong.

Chỉ là nàng vừa đi được hai bước, đã thấy Tần Phong giơ tay lên không trung chộp một cái, trong tay cũng có thêm một cái yếm màu hồng thêu hoa sen.

“Ngươi, ngươi, ngươi…” Vu Lan tức đến mức hoàn toàn không nói nên lời, vội vàng dừng lại ôm lấy ngực mình.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Mẹ nó, tuyệt vời!” Học sinh xung quanh lần lượt kinh hô, trong lòng gào thét thầy ơi em muốn học chiêu này.

“Được rồi, đều dừng tay!” Nguyệt Thần đột nhiên mở miệng, ánh mắt chuyển sang một bên.

Chỉ thấy không xa có một nam tử ăn mặc như ăn mày đi tới, vừa đi loạng choạng, vừa uống rượu trong tay, học sinh xung quanh thấy hắn như gặp phải ôn thần, lùi xa ba thước.

“Hắn chính là Đế Tú, một trong Hoang Cổ Tứ Tú!?” Tần Phong không nhịn được đánh giá đối phương, từ trên người đối phương mơ hồ cảm ứng được một luồng khí tức dao động vô cùng mạnh mẽ.

“Ồ, Nguyệt Thần à!” Đế Tú say khướt thấy có người cản đường, giơ vò rượu lên mời Nguyệt Thần cùng uống.

Nguyệt Thần trực tiếp làm lơ, sắc mặt bình thản nói: “Đế Tú, Đế Quân bảo ta mang đến cho ngươi một câu, ngài ấy tìm cho ngươi một đồ đệ tốt, không biết ngươi có hứng thú không.” “Đồ đệ!?” Đế Tú say khướt hỏi: “Nó dùng vũ khí gì!?” Tần Phong mặt đầy chân thành, thật thà trả lời: “Thưa Đế Tú tiền bối, vãn bối dùng là hàng ngoại…” Hàng ngoại!?

Đầu óc Đế Tú đầy dấu hỏi.

Hắn tuy đã suy sụp trăm năm, nhưng đầu óc vẫn chưa phế.

Nhưng cái hàng ngoại này là cái quái gì!?

“Đế Tú tiền bối đừng nghe hắn nói bậy!” Tử Diên liếc Tần Phong một cái, lễ phép nói: “Hắn là luyện kiếm, lĩnh ngộ được tam cấp kiếm ý, vô địch kiếm tâm, còn tự sáng tạo ra hai chiêu kiếm quyết thần cấp, lại còn có cả thượng cổ Trùng Đồng và Chí Tôn Cốt, còn tự sáng tạo ra một chiêu phật môn công pháp siêu lợi hại cấp thần, trong cuộc thi sinh tử lần này đã thành công đồ long.” Vò rượu trong tay Đế Tú suýt chút nữa không cầm chắc rơi xuống đất, trong vẻ mặt suy sụp cũng hiện lên một tia chấn động.

Không sai!

Hắn bị Tần Phong làm cho kinh ngạc!

Vốn tưởng tùy tiện truyền hai chiêu là có thể đuổi người đi, ai ngờ lại gặp phải loại biến thái này.

Thiên tài không phải hắn chưa từng thấy, trong Thiên Hồng thư viện này tùy tiện tìm một người đều là thiên tài, nhưng thiên tài biến thái như Tần Phong thì thật sự chưa từng thấy.

Có thể nói là nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy.

Sở hữu thượng cổ Trùng Đồng, Chí Tôn Cốt những thể chất đặc thù này, bẩm sinh đã thắng ở vạch xuất phát thì thôi đi, còn lĩnh ngộ được tam cấp kiếm ý và vô địch kiếm tâm, lại còn tự sáng tạo ra ba môn công pháp thần cấp, đúng là không chừa cho người khác một con đường sống nào cả!

Tần Phong liếc nhìn xung quanh, phát hiện mọi người đều nhìn hắn như nhìn quái vật.

Là một lão lục chuyên nghiệp, bị người ta chú ý như vậy có chút không tự nhiên.

Cũng chứng tỏ hắn trong cuộc thi sinh tử biểu hiện quá nổi bật, rất có khả năng trở thành cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt của hai vị Thánh Tử kia.

Lỡ như bọn họ liên hợp lại đối phó mình, vậy hắn sau này còn làm sao trải nghiệm niềm vui của lão lục.

Không muốn bị nhắm vào, phải học cách ẩn mình.

Nguyệt Thần thấy Đế Tú có phản ứng, rèn sắt khi còn nóng nói: “Đế Quân nói rồi, thiên phú của Tần Phong người bình thường dạy không nổi, cũng chỉ có ngươi, người uyên bác đệ nhất Âm Nguyệt hoàng triều, mới có thể dạy dỗ.” “Ta đến cả bản thân mình còn chưa dạy tốt, lấy tư cách gì dạy dỗ người khác!” Đế Tú tự giễu cười một tiếng, tiếp tục uống rượu, tiếp tục say, được chăng hay chớ, sống ngày nào hay ngày đó.

“Haizz…” Nguyệt Thần trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Không ngờ chuyện năm đó đối với Đế Tú đả kích lớn như vậy, đến cả tuyệt thế thiên kiêu như Tần Phong đưa đến tận cửa cũng từ chối.

“Đế Tú tiền bối, khoan đã!” Tần Phong đột nhiên nghiêm túc nói:

“Thật ra ta chỉ muốn học cuộc đời thất bại của ngài.” “Hả!?” Toàn trường đều ngẩn người, không hiểu Tần Phong có ý gì.

Tần Phong bắt đầu biểu diễn, than ngắn thở dài: “Ta vừa sinh ra đã lĩnh ngộ được bạn sinh thần cấp công pháp Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, bất kể bị thương nặng đến đâu cũng có thể nhanh chóng hồi phục, ba tuổi đột phá Khai Nguyên cảnh, tám tuổi đột phá Siêu Phàm cảnh, còn lĩnh ngộ được kiếm ý và vô địch kiếm tâm, bây giờ mười lăm tuổi có thượng cổ Trùng Đồng và Chí Tôn Cốt cùng vô số thủ đoạn, cuộc đời thực sự quá thuận lợi, khiến ta không cảm nhận được một chút áp lực nào, ngài có hiểu được nỗi đau này không!?” Ta hiểu cái con khỉ nhà ngươi!!

Còn TM cuộc đời quá thuận lợi, không cảm nhận được chút áp lực nào, ngươi rõ ràng là sống quá an nhàn, chạy qua đây khoe mẽ thì có.

Chỉ cần bọn họ có một trong những năng lực trên, đã cảm thấy cuộc đời sắp cất cánh rồi, bây giờ nhiều năng lực như vậy hội tụ trên một mình Tần Phong, hắn lại còn chê này chê nọ, đơn giản là quá đáng.

Xung quanh mọi người mặt đầy vạch đen, thật muốn xông lên cho Tần Phong một cái tát.

“Ta…” Đế Tú cũng bị làm cho ngơ ngác, đứng trong gió ngẩn ngơ không biết nên nói gì.

Cuộc đời hoàn mỹ mà người khác cầu không được, hắn lại ghét bỏ như vậy, là hắn không theo kịp nhịp điệu của thời đại, hay là Tần Phong đang cố tình ra vẻ với hắn.

“Cầu Đế Tú tiền bối thành toàn!” Tần Phong hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người khác, dự định tiếp theo sẽ theo Đế Tú lăn lộn trước.

Đợi đến lúc nào đó mình không còn quá gây chú ý, lại đi làm lão lục đào hố chôn hai vị Thánh Tử kia.

“Tùy ngươi…” Đế Tú căn bản không tin Tần Phong sẽ nằm thẳng, phất phất tay uống rượu rời đi.

“Vậy ngày mai ta đến tìm tiền bối báo danh!” Tần Phong nói xong liếc nhìn điểm số hệ thống, đã lên đến 49.7 vạn, cách 50 vạn để mua Căn Cơ Đan còn thiếu một chút, chỉ cần lại bắt nạt Vu Lan một chút là đủ.

Chương 95

Khi ánh mắt Tần Phong chuyển hướng về phía Vu Lan, lộ ra nụ cười y hệt của Lục Cự Nhân khi nhìn Hắc Quả Phụ.

“Hắn muốn làm gì!?” Vu Lan bị nụ cười của Tần Phong làm cho hoảng hốt không rõ lý do, nghĩ đến cảnh bị hắn bắt nạt, nước mắt không nhịn được đảo quanh trong hốc mắt.

Là con gái của Lam Ma từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai bắt nạt, còn bị Tần Phong hôn trước mặt bao nhiêu người, sau này ai còn dám cưới nàng!?

“Oa oa…” Nghĩ đến đây, Vu Lan không còn khống chế được nữa mà khóc thành tiếng, che mặt không quay đầu lại chạy đi.

“Này, đừng đi, ta nhẹ tay một chút là được chứ gì!?” Tần Phong thấy sắp mua được Căn Cơ Đan rồi, làm sao có thể để Vu Lan chạy đi như vậy.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm Thiên Tuyển Chi Nữ khóc, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Thế này mà cũng được à!” Tần Phong lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hỉ, lại tìm ra một con đường làm giàu.

“Hắn lại còn cười, quá vô sỉ rồi!” Nữ sinh xung quanh đầy vẻ phẫn nộ, không ngờ Tần Phong lại là người như vậy.

“Phen này có kịch hay xem rồi!” Nguyệt Thần lập tức tỉnh táo hẳn lên.

Đối với phụ nữ mà nói, phàm là phụ nữ đẹp hơn mình đều là kẻ địch, cho nên cùng là tứ đại mỹ nhân Hoang Cổ, nàng và Lam Ma từ trước đến nay đều bằng mặt không bằng lòng.

Bây giờ Tần Phong công khai hôn con gái Lam Ma, chắc hẳn biểu cảm của Lam Ma sau khi biết chuyện sẽ rất đặc sắc.

“Tiếc là Lam Ma gần đây đang bế quan!” Nguyệt Thần trong lòng cảm thấy một trận tiếc nuối, quyết định đợi Lam Ma xuất quan sẽ đến thăm ngay lập tức.

“A, tức chết ta rồi!!” Tử Diên tức đến mức lại tóm lấy Tiểu Bạch, bắt đầu ra sức nhào nặn.

“Huhu, đã nói là không được đối xử với thỏ thỏ như vậy mà!!” Mặt tròn nhỏ của Tiểu Bạch lại bị nặn đến biến dạng, lại cố gắng lấy ra cuốn sổ nhỏ, trên đó viết, năm nào tháng nào, thỏ ta lại vì Tần Phong mà chịu đựng áp lực không nên có ở lứa tuổi này, cần bồi thường 30 củ cà rốt.

Không xa, hai bóng người đang nhìn chằm chằm Tần Phong, đã thấy hết cảnh tượng vừa rồi.

“Chuyện này ngươi thấy sao!?” “Nếu hắn thật sự muốn nằm thẳng, bản Thánh Tử tự nhiên giơ hai tay tán thành, nhưng hắn sẽ làm vậy sao!?” “Không, nếu hắn cam tâm nằm thẳng, thì sao lại đi đào Chí Tôn Cốt của em ruột mình.” “Hắn rất thông minh, biết sẽ bị ngươi và ta nhắm vào, nên cố ý chạy đi nằm thẳng.” “Chỉ là màn kịch này quá gượng gạo, là người thì ai cũng không tin.” “…” Hai bóng người hiểu ý cười một tiếng, rồi biến mất tại chỗ.

“Cuộc đấu của ba đại Thánh Tử, đã bắt đầu rồi sao!?” Nguyệt Thần quay đầu nhìn về nơi hai người biến mất, biết đó là hai vị Thánh Tử còn lại của Âm Nguyệt hoàng triều.

Bọn họ đều là thiên kiêu hiếm có trên đời, thậm chí từ một số phương diện mà nói, còn kinh khủng hơn cả Tần Phong, Tần Phong muốn chiếm được lợi thế trong tay họ, e rằng không dễ dàng như vậy.

Lúc này, một đám học sinh Thiên Hồng thư viện đang tự tiến cử mình, muốn trở thành tiểu đệ dưới trướng Tần Phong.

Ngoài việc Tần Phong sở hữu một ngọn cực phẩm linh phong, phần lớn là muốn được khắc tiên nô pháp ấn, từ đó nhận được năm lần chiến lực gia thành.

Nhưng điều ngoài dự liệu của mọi người là, Tần Phong dường như thật sự đã nằm thẳng.

Đối với tiểu đệ đưa đến tận cửa cũng làm lơ, cả ngày như một tên du côn, dẫn theo Tiểu Bạch đi khắp nơi bắt nạt các nữ sinh.

Nữ sinh của cả Thiên Hồng thư viện, có thể nói đều đã cảm nhận sâu sắc chiêu cách không thủ vật của hắn.

Đặc biệt là Vu Lan, hễ không cẩn thận là sẽ bị Tần Phong đánh lén, khiến nàng sắp bị ám ảnh tâm lý rồi.

Nếu chỉ như vậy thì cũng không có gì, mọi người chỉ cảm thấy Tần Phong là bản sắc đàn ông.

Nhưng điều khiến mọi người hoàn toàn cho rằng Tần Phong đã nằm thẳng chính là tu vi của hắn, trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, hắn lại liên tục đột phá sáu tiểu đẳng cấp, tu vi đạt đến Linh Vũ thất trọng.

Cho dù là kẻ ngốc cũng biết, đột phá nhanh như vậy sẽ dẫn đến căn cơ bất ổn… "Phế rồi, Tần Phong phế hoàn toàn rồi!" Mọi người đều cảm thấy vô cùng tiếc nuối, cho rằng Tần Phong đã hết thuốc chữa.

Cho dù trước đó nền tảng của hắn có vững chắc đến đâu, việc nửa tháng liên tục đột phá sáu tiểu đẳng cấp cũng đã hủy hoại hoàn toàn, thành tựu tương lai có hạn, không bao giờ có thể đạt tới đỉnh cao được nữa. "Cái gì?

Nửa tháng đột phá đến Linh Vũ thất trọng!?" Hai vị Thánh tử còn lại sau khi nhận được tin tức, phản ứng đầu tiên là tuyệt đối không thể nào.

Vì sức mạnh, Tần Phong ngay cả em trai ruột cũng nhẫn tâm ra tay, dã tâm của hắn lớn đến mức nào ai cũng biết.

Nói hắn học theo Đế Tú trải nghiệm thất bại trong đời chẳng qua chỉ là một cái cớ mà thôi.

Bây giờ bọn họ quần cũng đã cởi, chuẩn bị sẵn sàng đối phó với Tần Phong, vậy mà hắn lại tự hủy nền tảng, khiến họ có cảm giác bất lực như đấm vào bông gòn. "Phế cũng tốt!" Hai vị Thánh tử thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy đây không phải là chuyện xấu.

Sức mạnh mà Tần Phong thể hiện lúc này thật sự quá kinh khủng, trong lòng họ cũng chẳng muốn tranh đấu với loại yêu nghiệt này.

Bây giờ hắn chủ động tự phế, đối với họ tuyệt đối là một tin tức tốt không thể tốt hơn, có thể tập trung toàn bộ tinh lực để đối phó với người còn lại.

Lúc này, Tần Phong đang uống trộm rượu của Đế Tú.

Hắn phát hiện loại rượu này vô cùng đặc biệt, là do Đế Tú dựa theo ghi chép trong cổ tịch mà tỉ mỉ ủ thành, uống vào có thể khiến người ta rơi vào trạng thái túy tử mộng sinh.

Vốn dĩ Đế Tú ủ rượu để giúp mình không còn đau khổ nữa, nhưng Tần Phong uống vào không những không cảm nhận được trạng thái túy tử mộng sinh, mà năng lượng ẩn chứa trong rượu còn thúc đẩy Thương Thiên Bá Thể tiến hóa. "Đừng uống nữa, tiểu tử nhà ngươi không thể tiếp tục như vậy được!" Đế Tú cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, thực sự không nỡ nhìn một khối ngọc tốt như vậy bị hủy hoại giống mình, phải tìm cách ổn định lại nền tảng cho Tần Phong mới được. "Ngươi thật sự áy náy thì giúp ta một việc là được."

Tần Phong cười tủm tỉm vung tay, lôi thi thể của con rồng lớn ra.

Là người đàn ông uyên bác nhất Âm Nguyệt hoàng triều, xử lý thi thể của một con rồng lớn hoàn toàn không thành vấn đề. "Thi thể rồng lớn ta sẽ giúp ngươi xử lý, nhưng ngươi..." Vẻ mặt Đế Tú vô cùng lo lắng, suy nghĩ xem làm thế nào để giúp Tần Phong củng cố nền tảng.

Chỉ là chưa đợi y nghĩ ra cách, Tần Phong đã vèo một tiếng biến mất tại chỗ. "Đứa nhỏ này..." Đế Tú nhìn mà sốt ruột trong lòng.

Y không hiểu Tần Phong đã trải qua chuyện gì, vì sao lại tự sa ngã như vậy, nhưng bộ dạng của Tần Phong khiến y nhớ lại chính mình năm xưa, chẳng phải cũng mất đi ý chí, từ đó mà tự mình buông thả sao.

Cùng lúc đó, Vu Lan đang đi trên con đường nhỏ trong Thiên Hồng thư viện, đột nhiên cảm thấy trên người thiếu thiếu thứ gì đó.

Không cần nghĩ cũng biết, là do tên vô sỉ Tần Phong kia đã lấy mất chiếc yếm của nàng. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ trêu chọc Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Ủa, sao hoa văn thêu thô thế này!?" Tần Phong lại một lần nữa dùng thuật cách không thủ vật với Vu Lan, chỉ là chiếc yếm lần này thêu hoa chẳng tinh xảo chút nào. "Ngươi nói xem là vì sao!?" Vu Lan tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cắn chết Tần Phong.

Vì đây là vật riêng tư của con gái nên đều do chính tay nàng thêu, bây giờ tốc độ thêu của nàng hoàn toàn không theo kịp tốc độ trộm của Tần Phong.

Chương 96

"Trộm?

Chuyện của người đọc sách sao có thể gọi là trộm?

Ngươi tưởng ta đọc Luận Ngữ suông à!?" Tần Phong lập tức không vui, tỏ vẻ mình là đệ tử Nho gia chân chính. "Ngươi?

Người đọc sách!?" Vu Lan khinh bỉ hừ một tiếng, loại vô sỉ như Tần Phong mà cũng xứng nói chi hồ giả dã. "Sao lại không xứng!?" Tần Phong càng thêm khó chịu.

Hắn không giống lão cha tiện nghi chỉ biết ngâm bài "Vịnh Nga", hắn còn có tuyệt tác "Vịnh Côn" vang danh.

Côn côn côn Idol thực tập sinh Gà con nhà ngươi thật đẹp Chơi bóng rổ đầu hai mái "Vô sỉ!" Vu Lan không hiểu Tần Phong đang lẩm nhẩm cái gì, giơ tay định đoạt lại yếm của mình.

Chỉ là Tần Phong không cho nàng cơ hội, dựa vào thân pháp Mị Ảnh Tiêu Dao, hóa thành từng đạo tàn ảnh khiến người ta không thể nắm bắt. "Tên này thật sự nền tảng không ổn định sao!?" Vu Lan càng đánh càng kinh hãi.

Người khác có lẽ chỉ thấy Tần Phong nửa tháng đột phá sáu tiểu đẳng cấp, nhưng nàng đã dây dưa với Tần Phong nửa tháng, có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của Tần Phong không những không giảm mà còn ngày càng mạnh lên.

Điều này hoàn toàn không phù hợp với tình trạng nền tảng không ổn định! "Sao có thể như vậy được!?" Vu Lan cảm thấy vô cùng khó hiểu, đột phá nhanh như vậy làm sao có thể giữ vững nền tảng.

Nhưng bất kể Tần Phong hiện tại nền tảng có ổn định hay không, nàng chỉ biết tối nay về nhà lại phải thức đêm thêu yếm rồi. "Tần Phong chết tiệt, ta với ngươi không xong đâu!!" Vu Lan tức đến nghiến răng, hận không thể cắn chết Tần Phong.

Trong nửa tháng mà hơn nửa thời gian nàng phải ở trong trạng thái "chân không", căn bản không dám có động tác nào quá lớn, còn phải cẩn thận hơn cả mấy tiểu thư khuê các không ra khỏi cửa, sợ lỡ không cẩn thận bị người ta phát hiện điều gì đó.

Đáng giận nhất là, hắn còn thỉnh thoảng tập kích nàng. "Lại có 10 vạn điểm phản diện vào tài khoản!" Tần Phong mở hệ thống ra xem, còn 102.7 vạn điểm phản diện.

Tính theo giá 50 vạn một viên Căn Cơ Đan, hắn có thể mua hai viên.

Bây giờ hắn đã là Linh Vũ thất trọng, hai viên Căn Cơ Đan vừa đủ để hắn đột phá Nhập Đạo cảnh. "Cứ tưởng phải mất một tháng, không ngờ nửa tháng đã hoàn thành!" Tần Phong hài lòng gật đầu.

Không chỉ kiếm được điểm phản diện, còn tăng tu vi, lại còn khiến tâm trạng vui vẻ.

Ngay lúc này, từ phía không xa truyền đến tiếng nói chuyện của vài người. "Nghe nói gì chưa?

Gần đây xảy ra mấy vụ án đẫm máu!" "Ta cũng nghe rồi, mấy thành trì bị tàn sát." "Nghe nói đều do tên Phương Trường, môn sinh của thiên tử Đại Việt làm!" "Mẹ nó, quá đáng quá, nên giết quách đám môn sinh của thiên tử này đi." "Vô dụng thôi, đám môn sinh của thiên tử vừa bị bắt giam đã được thả rồi." "Không phải chứ?

Đả thương nhiều người như vậy mà đã thả rồi sao!?" "Sau lưng những người này đều là thế gia của Đại Việt, dính líu quá lớn, không thả không được!" "Mẹ nó, thật không cam tâm." "Hiện tại Đại Việt hoàng triều và Âm Nguyệt hoàng triều chúng ta chưa trở mặt, việc nhỏ không nhịn sẽ loạn đại mưu." "..." Tần Phong nghe vậy liền hứng khởi, biết là có thể đến tìm công chúa Nam Phong đòi nốt khoản tiền cuối, cũng bất giác nhớ lại dáng vẻ khéo léo ăn nói của công chúa Nam Phong trước mặt mình. ……… Ngoại sứ dịch quán.

Công chúa Nam Phong từ sau khi tìm Tần Phong, cả người liền hoàn toàn tự kỷ.

Nàng tự nhốt mình trong phòng, không muốn gặp bất cứ ai, trong đầu toàn là hình ảnh ngày hôm đó Tần Phong vùng lên mạnh mẽ, còn mình bị ép phải dùng tài ăn nói. "Phương Trường, rốt cuộc huynh ở đâu!?" Công chúa Nam Phong tủi thân cuộn mình trên giường khóc nức nở.

Nếu Phương Trường còn ở đây, nàng căn bản không cần phải lo lắng cứu đám môn sinh của thiên tử, cũng sẽ không bị Tần Phong bắt nạt như vậy. "Công chúa điện hạ cũng có bản lĩnh đấy!" Lão giả bảo vệ sứ đoàn đứng ngoài cửa tấm tắc khen ngợi, cảm thấy trước đây mình đã xem thường vị công chúa này.

Vốn tưởng nàng đi tìm Tần Phong là vào hang cọp, nhưng cuối cùng lại chứng minh công chúa Nam Phong thật sự lợi hại, một mình một ngựa đến hội, nữ nhi không thua đấng mày râu, chỉ bằng một cái miệng đã giải quyết được Tần Phong...

Lúc này, đám môn sinh của thiên tử được thả ra đang tụ tập một chỗ, vô cùng bất mãn với việc Âm Nguyệt hoàng triều bắt giam bọn họ. "Mẹ kiếp, có ý gì đây, muốn bắt thì bắt, muốn thả thì thả!" "Mẹ nó, quá không coi đám môn sinh của thiên tử chúng ta ra gì!" "Âm Nguyệt hoàng triều, lão tử với ngươi không xong đâu!" "..." Ngay khi đám môn sinh của thiên tử đang chửi bới ầm ĩ, Tần Phong bước vào với dáng đi cà khịa. "Tần Phong, ngươi đến đây làm gì!?" Đám môn sinh của thiên tử mặt đầy cảnh giác, sợ Tần Phong lại dùng Mẫu Trư Dã Phong Cuồng. "Ta đương nhiên là đến đòi tiền rồi!" Tần Phong vênh váo nói: "Sở dĩ các ngươi được thả ra là vì ta đã cầu tình với Lục Đạo Đế Quân, bây giờ đến lúc thanh toán nốt khoản cuối rồi, năm trăm vạn cực phẩm linh thạch, một phân cũng không được thiếu." "Năm trăm vạn cực phẩm linh thạch!!" Đám môn sinh của thiên tử kinh hãi hét lên, trong lòng gào thét Tần Phong đang đi cướp.

Hơn nữa bọn họ cũng không tin Tần Phong lại tốt bụng giúp họ nói đỡ.

Tần Phong nói tiếp: "Các ngươi nói đúng rồi, ta đúng là không tốt bụng, là do công chúa Nam Phong của các ngươi đã tốn không ít nước bọt mới khiến ta ra tay giúp đỡ..." "Câm miệng!!" Giọng nói phẫn nộ của công chúa Nam Phong từ trên gác truyền xuống, phát hiện Tần Phong đúng là không biết chút quy tắc giang hồ nào.

Chẳng lẽ hắn chưa từng nghe câu, hạ sơn không nhắc chuyện trên núi sao!?

Đồng thời, nàng cũng vội sai người mang năm trăm vạn cực phẩm linh thạch cho Tần Phong, chỉ muốn tống cổ tên khốn này đi cho nhanh. "Vâng!" Lão giả bảo vệ sứ đoàn không dám cãi lệnh, lấy ra năm trăm vạn cực phẩm linh thạch đã chuẩn bị sẵn giao cho Tần Phong.

Tần Phong nhận tiền xong, đột nhiên nói: "Công chúa Nam Phong, ngươi cũng không muốn Phương Trường gặp nguy hiểm tính mạng chứ!?" "Có ý gì!?" Công chúa Nam Phong tim thắt lại, vội vàng từ trên gác đi xuống.

Chỉ thấy Tần Phong đã rời khỏi dịch quán, còn quay đầu lại nở một nụ cười đầy ẩn ý với nàng, cũng không biết là đang ám chỉ điều gì. "Rốt cuộc hắn có ý gì!?" Công chúa Nam Phong lòng dạ rối bời, luôn cảm thấy lời nói của Tần Phong có ẩn ý.

Rất nhanh, công chúa Nam Phong tra ra được Phương Trường đã tàn sát mấy thành trì, hiện tại Lục Đạo Đế Quân đã hạ lệnh giết không tha, các cao thủ của Âm Nguyệt hoàng triều đang toàn lực truy bắt Phương Trường.

Nàng phải làm sao đây!?

Vội vàng về Đại Việt tìm phụ hoàng giúp đỡ, hay là đi cầu xin tên khốn Tần Phong kia!?

Chỉ là lần này nàng đi sứ Âm Nguyệt hoàng triều, nhiệm vụ không hoàn thành, bị phạt còn là nhẹ, muốn phụ hoàng giúp đỡ e rằng còn khó hơn lên trời.

Nhưng nếu đi tìm tên khốn Tần Phong kia, khó tránh lại phải tốn một phen nước bọt.

Chương 97

"Công chúa, Phương Trường quan hệ đến đại cục, không thể có sai sót được!" Lão giả sau khi chứng kiến sự lợi hại của công chúa Nam Phong, cứ một mực khuyên nàng đi tìm Tần Phong giúp đỡ lần nữa, chẳng qua chỉ tốn chút nước bọt mà thôi. ……… Thúy Trúc Phong.

Tần Phong đang vui vẻ ngân nga một khúc nhạc, đi trên con đường nhỏ trong núi.

Chỉ là chưa đi được mấy bước, đã gặp Thiên Quân, Vạn Mã.

Hai người vội vã chạy đến tìm hắn, nói là Tử Diên đang nổi giận trong căn nhà tre nhỏ của hắn, ném đồ đạc lung tung khắp nơi. "Tử Diên đang đập đồ!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong bảy năm qua, hắn đã "nghiền" Tử Diên nát bét, hiểu thấu nàng.

Nàng thuộc kiểu người mà ngươi không trêu ghẹo thì sẽ giận; ngươi trêu ghẹo cô gái khác, nàng sẽ giận dỗi; nhưng cho dù nàng có giận đến đâu, chỉ cần ngươi dỗ dành một chút, nàng sẽ lập tức tha thứ.

Hiểu đơn giản là kiểu ngốc bạch ngọt mà nhân vật chính yêu nhất.

Chuyện đập phá đồ đạc lung tung, đặt vào công chúa Nam Phong thì hợp tình hợp lý, nhưng đặt vào một cô nàng ngốc bạch ngọt như Tử Diên thì rõ ràng không hợp lý.

Thiên Quân yếu ớt hỏi: "Lão đại, có phải huynh lại đi tán tỉnh tiểu cô nương nhà lành nào rồi không!?" "Vớ vẩn, ta là loại người đi tán tỉnh tiểu cô nương nhà lành sao!?" Tần Phong nghe vậy liền không vui.

Hắn kế thừa chính là phong cốt của Kiến An, di phong của Ngụy Vũ.

Rất nhanh, Tần Phong và những người khác đã đến căn nhà tre nhỏ.

Từ xa đã thấy Tử Diên đang tức giận đập đồ, nói chính xác thì nàng không giống đang đập đồ, mà giống như đang tìm thứ gì đó hơn. "Tần Phong chết tiệt, ngươi còn mặt mũi trở về..." Tử Diên nhìn thấy Tần Phong, ra vẻ một tiểu thư đanh đá.

Keng!

Chưa đợi Tử Diên đến gần, khí thế của Tần Phong đột ngột thay đổi.

Hắn kiêu ngạo như đóa sen tuyết đứng trên vách đá đón gió, mang theo một sức mạnh lay động lòng người.

Y phục của hắn bắt đầu không gió mà bay, quanh thân tuôn ra một luồng kiếm khí sắc bén vô cùng. "Tần Phong, ngươi làm gì vậy, cẩn thận ta mách đại di của ta!" Sắc mặt Tử Diên hơi thay đổi, nhưng vẫn không dừng bước. "Sao vậy!?" Thiên Quân và Vạn Mã cũng nhận ra có điều không ổn, vội vàng rút vũ khí ra cảnh giác. "Ngươi không phải Tử Diên, ngươi là ai!?" Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia kiếm quang sắc bén, hắn nhận ra ngay Tử Diên này là giả.

Là một cô nàng ngốc bạch ngọt tiêu chuẩn, Tử Diên tuyệt đối không thể nói chuyện với hắn bằng giọng điệu này, cũng sẽ không dùng Nguyệt Thần để uy hiếp hắn.

Cho dù hắn có ra ngoài lăng nhăng, nàng cũng chỉ tự mình giận dỗi mà thôi. "Ta không hiểu ngươi đang nói gì!" Tử Diên giả vẫn không dừng lại, ngược lại còn tăng tốc tiếp cận Tần Phong.

Ầm ầm!

Hư không quanh Tần Phong chấn động, tiếng kiếm ngân vang không dứt.

Cùng với một luồng kiếm khí mênh mông như biển cả cuốn qua hư không, tiếng xé gió sắc nhọn cũng vang lên khắp nơi.

Vô số đạo kiếm khí hội tụ thành một dòng sông cuồn cuộn, dường như có thể nuốt chửng tất cả mọi thứ trên đời.

Vạn kiếm cùng rung, kiếm ngân không dứt, nước sông lớn từ trên trời xuống! "Không ổn!!" Giọng của Tử Diên giả đột nhiên biến thành của một gã đàn ông thô lỗ, không ngờ Tần Phong lại dám ra tay với mình.

Không hề hoảng loạn...

Chỉ thấy quanh thân Tử Diên giả tuôn ra một luồng năng lượng dao động kinh khủng, xé toạc dòng sông kiếm khí của Tần Phong ra làm hai. "Cái gì!!" Thiên Quân và Vạn Mã mắt trợn tròn như chuông đồng.

Không phải kinh ngạc vì tu vi của đối phương, mà là phát hiện kiếm khí của Tần Phong quá mạnh, hoàn toàn không có dấu hiệu nền tảng không ổn định. "Không hổ là người dám hô 'Tiên chi điên, ngạo thế gian, có ta Tần Phong liền có thiên', thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, quả nhiên lợi hại!" Tử Diên giả không khỏi khen một tiếng.

Nếu không phải tu vi của gã cao hơn Tần Phong mấy bậc, ở cùng đẳng cấp tuyệt đối không thể đỡ được Đại Hà Kiếm Quyết của hắn.

Nhưng cho dù Tần Phong là thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, hôm nay gã dù có phải cướp giật, cũng phải lấy được long châu và Phật chi xá lợi. "Từ trước đến nay chỉ có ta cướp bảo bối của người khác, chưa có ai cướp được bảo bối từ tay ta!" Trong mắt Tần Phong lộ ra vẻ cực kỳ khinh thường, căn bản không coi đối phương ra gì. "Thật sao?!" Tử Diên giả hứng thú nhìn Tần Phong, muốn xem hắn còn có thủ đoạn lợi hại nào. "Ực!" Thiên Quân và Vạn Mã không nhịn được nuốt nước bọt, cảm thấy không khí đã được đẩy lên cao trào, tiếp theo chỉ còn chờ xem Tần Phong phản công như thế nào. "Các vị, tại hạ múa rìu qua mắt thợ rồi!" Tần Phong chắp tay, quay người bỏ chạy rồi hét lớn: "Nguyệt Thần tỷ tỷ, cứu ta......" "Phụt!!" Tử Diên giả tâm đạo bất ổn, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Mặc dù gã sớm đã nghe nói vị Thánh tử thứ ba này không có tiết tháo, nhưng không ngờ hắn lại có thể vô liêm sỉ đến mức này.

Giây trước còn nhiệt huyết như một thanh niên có chí, dường như có thể đánh bại mọi kẻ địch xâm phạm, giây sau đã không chút do dự vứt bỏ tiết tháo, gào lên gọi Nguyệt Thần đến cứu.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin con người có thể vô sỉ đến mức này.

Đúng là dùng dao nhỏ rạch mông, được mở mang tầm mắt! "A á!!" Thiên Quân và Vạn Mã chết lặng tại chỗ, trong lòng gào thét như chuột chù.

Mẹ nó!!

Lão tử cởi cả quần ra để xem ngươi tung đại chiêu, vậy mà ngươi không thèm nghĩ đã vứt bỏ tiết tháo.

Nhưng biết sao được, đây là lão đại do chính họ chọn, dù có vô liêm sỉ đến đâu cũng phải thề chết đi theo.

Chương 98

"Cứu mạng a, cứu mạng a..." Thiên Quân, Vạn Mã cũng chạy tán loạn, lớn tiếng gọi Nguyệt Thần cứu mạng. "Mẹ nó, tiện quá!" Tử Diên giả bị làm cho cạn lời, nhìn ba người chạy ba hướng, biết rằng cướp giật là không có hy vọng rồi.

Vì Thúy Trúc Phong mà Tần Phong nhận được cách Nguyệt Thần Cung không xa, nếu Nguyệt Thần thật sự nghe thấy động tĩnh gì mà giáng lâm, gã có mười cái mạng cũng không đủ đền.

Gã không dám cược!

Tốt nhất là mau chóng chạy trốn, kẻo lại đụng phải Nguyệt Thần thật. "Chạy đi, chạy được mồng một, không chạy được ngày rằm!" Tử Diên giả tức giận hừ lạnh một tiếng, hóa thành một đàn dơi biến mất tại chỗ.

Không lâu sau, ba người Tần Phong rón rén quay lại căn nhà tre nhỏ. "Chắc là đi rồi chứ!?" Tần Phong hỏi. "Chắc là đi rồi!" Vạn Mã nhìn quanh một hồi, quả thực không thấy bóng người.

Thiên Quân lên tiếng: "Nếu ta đoán không lầm, người này hẳn là Bách Biến Ma Quân trong truyền thuyết." "Bách Biến Ma Quân!?" Tần Phong nhíu mày suy nghĩ, hình như đã nghe qua về người này.

Nghe nói người này không biết tu luyện công pháp gì, có thể thiên biến vạn hóa, bất kể là đàn ông, phụ nữ, trẻ con, người già, hay các loài động vật nhỏ đều có thể biến thành.

Không phải là loại biến hóa của dịch dung thuật, mà là toàn bộ kết cấu sinh lý đều thay đổi.

Ngay lúc này, Tiểu Bạch tung tăng đôi chân ngắn cũn cỡn bước tới, còn vui vẻ hát ca: "Thỏ con trắng, trắng lại trắng, hai tai dựng đứng lên, cắt xong động mạch lại cắt tĩnh mạch, nằm im không động thật đáng yêu.

Lột xong da, băm thành miếng, ném vào chảo xào lên, thêm nước, đậy vung, trước khi ra nồi rắc thêm ngò..." "Hửm!" Tần Phong lập tức cảnh giác, rút Trường Không Thần Kiếm chỉ vào Tiểu Bạch. "Có ý gì đây!?" Tiểu Bạch sợ đến dựng hết lông trắng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tần Phong lạnh lùng nói: "Thành thật khai báo, ngươi có phải là Bách Biến Ma Quân biến thành không!?" "Bách Biến Ma Quân gì chứ, ta là thỏ Bugs Bunny mà!" Tiểu Bạch ngơ ngác nói. "Không biết?!" Tần Phong híp mắt nói: "Vậy ngươi làm thế nào để chứng minh mình là một con thỏ!?" "Chứng minh ta là thỏ!?" Tiểu Bạch vẫn tiếp tục ngơ ngác, không hiểu phải chứng minh như thế nào. "Ta khuyên ngươi tốt nhất nên chứng minh mình là thỏ, nếu không..." Mắt Tần Phong lóe lên một tia hung ác, Trường Không Thần Kiếm cũng ánh lên một tia sáng lạnh.

Thiên Quân, Vạn Mã cũng phối hợp rút vũ khí ra, chỉ chờ lệnh của Tần Phong là xông lên giết thỏ lột da. "Ta thỏ, ta thỏ, ta thỏ..." Tiểu Bạch sợ đến nói lắp, đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: "Đúng rồi, ta nhớ ngươi từng nói để phòng trường hợp bị một tên vai chính nào đó không nói lý lẽ đánh bại, vẫn còn cơ hội đông sơn tái khởi, nên đã thiết kế một bộ ám hiệu liên lạc: Địa chấn cao cương, nhất phái khê sơn thiên cổ tú!" "Ủa!!" Tần Phong sững sờ, buột miệng nói: "Môn triều đại hải, tam hà hợp thủy vạn niên lưu, các hạ là!?" Tiểu Bạch mặt nghiêm túc nói: "Nhà ở đại lộ Thành Hoa, tài xế mới ở núi Thu Danh, Tần Tiểu Bạch!" Tần Phong nói tiếp: "Học hai năm ở tiểu học Nhị Tiên Kiều, một con sâu dâm vô đối giữa cõi trần, Tần Lão Lục." "Ôi trời, đúng là thỏ nhà mình thật!" Tần Phong vội vàng thu kiếm lại.

Hắn tin rằng trên đời này ngoài con thỏ do chính tay mình nuôi lớn, chắc chắn không ai hiểu được bộ ám hiệu này của hắn. "Hu hu!!" Tiểu Bạch mặt đầy tủi thân khóc lóc, còn không quên lấy ra quyển sổ nhỏ, viết lên trên: năm ấy tháng ấy, thỏ ta bị Tần Phong dọa chết khiếp, cần bồi thường 10 củ cà rốt.

Hiện trường hoàn toàn tĩnh lặng...

Thiên Quân, Vạn Mã chết lặng tại chỗ hồi lâu không thể bình tĩnh lại, bị sự lầy lội của một người một thỏ này làm cho kinh ngạc.

Mặc dù họ không hiểu một câu nào, nhưng lại cảm thấy nó rất cao siêu.

Vốn tưởng Tần Phong điên cuồng đột phá là phế thật rồi, sau này chỉ có ba người một thỏ nương tựa vào nhau ở Thúy Trúc Phong này.

Nhưng khi họ thấy Tần Phong sử dụng Đại Hà Kiếm Quyết, và bộ ám hiệu liên lạc này, họ cũng đã thấy được dã tâm của Tần Phong.

Làm lớn làm mạnh, tái tạo huy hoàng!

Phù phù!

Một cơn gió nhẹ đột nhiên thổi vào rừng tre, mang theo một mùi hương thanh khiết thoang thoảng. "Chuyện gì vậy!?" Thiên Quân, Vạn Mã nghi hoặc nhìn nhau, không hiểu mùi hương thanh khiết này từ đâu ra.

Chưa đợi hai người đi tìm hiểu, đã cảm thấy trời đất quay cuồng, giống như cách ly với bạn gái một tháng, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất, toàn thân không còn chút sức lực nào. "Ha ha ha ha, các ngươi đã trúng phải 'Gào Rách Họng Cũng Vô Dụng' của ta, lần này xem các ngươi chạy đi đâu!" Bách Biến Ma Quân đi rồi lại quay lại, phát ra tiếng cười đặc trưng của nhân vật phản diện.

Chỉ thấy một đàn dơi bay vào rừng tre, hội tụ thành một gã mặc áo choàng đen, không nhìn rõ mặt, chỉ nhìn tạo hình là biết, chắc chắn là nhân vật phản diện rồi. "Có độc!?" Tần Phong nghi hoặc nhìn Thiên Quân, Vạn Mã, lúc này mới nhớ ra mình có Bách Độc Bất Xâm. "Có độc sao!?" Tiểu Bạch sợ hãi vội ăn một miếng cà rốt, tỏ vẻ cà rốt thật sự có thể giải độc. "Tình hình gì đây!?" Bách Biến Ma Quân ngay lập tức ngơ ngác.

Gã dùng chính là 'Gào Rách Họng Cũng Vô Dụng', cho dù tu sĩ Nguyên Đan cảnh trúng phải cũng sẽ toàn thân vô lực, đúng là gào rách họng cũng vô dụng.

Nhưng Tần Phong và con thỏ này là sao, tại sao vẫn có thể nhảy nhót tưng bừng. "Gào Rách Họng Cũng Vô Dụng!?" Tần Phong dường như không hề để Bách Biến Ma Quân vào mắt, ngược lại còn hứng thú kiểm tra Thiên Quân và Vạn Mã, hai người lúc này toàn thân vô lực mặc cho hắn sắp đặt.

Đúng là gào rách họng cũng vô dụng! "Khốn!!" Bách Biến Ma Quân không nhịn được chửi thề một tiếng, cảm thấy Tần Phong ít nhiều có chút không tôn trọng gã.

Gã không quan tâm!

Cho dù Tần Phong và con thỏ không trúng độc, gã cũng phải có được long châu và Phật chi xá lợi!

Chỉ là gã không chọn xông lên ngay lập tức, mà kích hoạt thuộc tính đặc trưng của nhân vật phản diện, nói nhiều!

Bách Biến Ma Quân lạnh lùng nói: "Tần Phong, hai tên thuộc hạ của ngươi đã trúng phải thiên hạ đệ nhất kỳ độc, 'Gào Rách Họng Cũng Vô Dụng', nếu ngươi không muốn chúng nó cứ thế phế đi, thì ngoan ngoãn giao Phật chi xá lợi và long châu ra đây." "Thế này mà cũng gọi là thiên hạ đệ nhất kỳ độc?

Ta có thể khiến bọn họ nhảy nhót tưng bừng trong một nốt nhạc." Mặt Tần Phong đầy vẻ khinh miệt, lấy ra một bình 'Mẫu Trư Dã Phong Cuồng'... "Ư ư..." Trong mắt Thiên Quân và Vạn Mã đầy vẻ kinh hãi, muốn hét lên một tiếng: lão đại, huynh đừng qua đây!

Nhưng họ không còn chút sức lực nào, thật sự là gào rách họng cũng vô dụng. "Yên tâm, ta đến cứu các ngươi đây!" Tần Phong thấy hai người liên tục nháy mắt với mình, liền biết họ đã không thể chờ đợi được nữa, không nói hai lời, mở nắp bình cho hai người uống thuốc.

Chương 99

"Ư ư!!" Thiên Quân và Vạn Mã lập tức trợn to mắt, chỉ cảm thấy trong cơ thể có một ngọn lửa đang bùng cháy, nhưng cơ thể lại hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển của họ.

Có cảm giác như đạn đã lên nòng, nhưng không thể vận hành bình thường, sắp nổ tung. "Sao lại không có tác dụng nhỉ!?" Tần Phong nghi hoặc nhìn 'Mẫu Trư Dã Phong Cuồng'.

Theo lý mà nói, cho dù là Liễu Hạ Huệ uống vào cũng phải có chút phản ứng chứ, tại sao Thiên Quân, Vạn Mã uống rồi mà không có chút phản ứng nào.

Hay là cho uống thêm mấy cân nữa thử xem!?

Đồng thời, hắn cũng nảy sinh hứng thú sâu sắc với loại thiên hạ đệ nhất kỳ độc 'Gào Rách Họng Cũng Vô Dụng' này, quả thực là thần dược cần thiết để hành tẩu giang hồ, giết người cướp của, kế thừa ý chí của Thừa tướng. "Ngươi thật sự cho rằng thiên hạ đệ nhất kỳ độc chỉ là hư danh sao!?" Bách Biến Ma Quân cười khằng khặc nói: "Ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn giao long châu và Phật chi xá lợi ra, nếu không chúng nó sẽ phế hoàn toàn đấy." "Tên phản diện này quả nhiên nói nhiều thật, nếu là ta thì đã ra tay từ lâu rồi!" Tần Phong không nhịn được cà khịa một câu.

Hắn cũng nhận ra tên phản diện này trí thông minh có hạn, thực sự không đáng để hắn gọi người.

Tần Phong bắt đầu lừa bịp: "Cho dù ta đưa long châu và Phật chi xá lợi cho ngươi, ngươi nghĩ với thiên phú của ta, cần bao lâu để vượt qua ngươi?

Hơn nữa với tính cách của ta, ngươi nghĩ sau này ta sẽ tha cho ngươi sao!?" "Hừm!" Bách Biến Ma Quân nhíu mày, nảy sinh sát tâm với Tần Phong.

Tần Phong không hoảng không vội, tiếp tục lừa bịp: "Cho dù ngươi muốn giết ta để trừ hậu họa, ngươi nghĩ Nguyệt Thần sẽ tha cho ngươi sao?!

Bảy năm qua bà ấy đã đầu tư quá nhiều vào ta, còn nâng đỡ ta làm Thánh tử thứ ba của Âm Nguyệt hoàng triều.

Giết ta chẳng khác nào để sự đầu tư của Nguyệt Thần đổ sông đổ biển.

Còn có Lục Đạo Đế Quân, bất kể là vì thể diện của Âm Nguyệt hoàng triều, hay là để giết gà dọa khỉ, cũng chắc chắn sẽ không tha cho ngươi, ngươi nghĩ sau này ngươi còn có ngày yên ổn không?!

Lớn tuổi rồi thì đừng có kiêu căng ngạo mạn, làm việc phải suy nghĩ kỹ càng!!" "Hả?!" Bách Biến Ma Quân khẽ sững sờ, bất giác cảm thấy lời Tần Phong nói có lý.

Đối mặt với loại đại phản diện có bối cảnh siêu cường này, ngoài nhân vật chính dám đối đầu trực diện ra, những người khác thật sự không có gan đó, cũng không có cách nào đối phó với bọn họ.

Tần Phong nói tiếp: "Hơn nữa, cho dù ngươi có được long châu và Phật chi xá lợi, ngươi có thể tăng được bao nhiêu sức chiến đấu?

Hay là chúng ta làm một giao dịch đi!?" "Giao dịch gì!?" Bách Biến Ma Quân bị nói đến có chút chột dạ, không thể không thỉnh giáo đại phản diện chuyên nghiệp.

Tần Phong nhếch mép cười: "Ngươi đưa công thức của 'Gào Rách Họng Cũng Vô Dụng' cho ta, ta nói cho ngươi một phương pháp thành tựu Đại Đế chi vị, thế nào!?" "Đại Đế chi vị!!" Hơi thở của Bách Biến Ma Quân rõ ràng ngưng lại, trong lòng gào thét món hời này lời to rồi. 'Gào Rách Họng Cũng Vô Dụng' là thiên hạ đệ nhất kỳ độc không sai, nhưng làm sao có thể so sánh với Đại Đế chi vị, hai thứ hoàn toàn không cùng đẳng cấp có được không. "Xong rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Đối với phương pháp thành tựu Đại Đế chi vị mà Tần Phong nói, họ biết tám phần là chỉ trò 'Lục Vị Đế Vương Ngoạn' với Phương Trường.

Chỉ là lời nói dối trẻ con cũng không tin này, làm sao có thể lừa được cường giả như Bách Biến Ma Quân.

Rõ ràng là hắn đã từ bỏ họ, đang cố ý kéo dài thời gian để hét lên câu 'Nguyệt Thần tỷ tỷ, cứu ta!'. "Đợi đã, ngươi không phải là đang lừa ta chứ!?" Bách Biến Ma Quân đột nhiên cảnh giác, nhớ ra Tần Phong là kẻ không có tiết tháo.

Lời nói của hắn có mấy câu là thật, mấy câu là giả, e rằng chỉ có mình hắn biết.

Cho dù phương pháp thành tựu Đại Đế chi vị là thật, e rằng cũng đầy rẫy nguy hiểm.

Đừng để đến lúc không thành tựu được Đại Đế chi vị, ngược lại còn mất mạng. "Cái này ngươi yên tâm, Tần Phong ta là quân tử chân chính của Nho gia, có thể đối trời thề tuyệt không có nửa lời gian dối, cũng có thể bảo đảm với ngươi phương pháp này đơn giản như cưỡi ngựa vậy." Tần Phong vỗ mông bảo đảm. "Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao!?" Bách Biến Ma Quân liếc Tần Phong một cái, như thể đang nói 'lão tử tốt nghiệp tiểu học rồi đấy'.

Còn đơn giản như cưỡi ngựa!?

Ngươi thật sự coi Đại Đế chi vị là cải trắng ngoài ruộng, muốn hái một cây là được sao!

Nếu thật sự có phương pháp thành đế đơn giản như vậy, tại sao Tần Phong không giữ lại dùng, mà lại bán rẻ cho gã?

Chắc chắn có gian trá.

Tần Phong suy nghĩ một lát, rồi nói: "Không biết ngươi đã nghe qua chưa, trên đời có một loại mệnh cách vô cùng đặc biệt, gọi là Lục Vị Đế Vương Ngoạn." "Lục Vị Đế Vương Ngoạn?

Lục Vị Đế Vương Ngoạn!!" Bách Biến Ma Quân đầu tiên là sững sờ, sau đó hét lên lạc giọng.

Đối với mệnh cách Lục Vị Đế Vương Ngoạn, gã cũng tình cờ đọc được trong một cuốn cổ tịch, phàm là nữ tử có mệnh cách này đều có kết cục vô cùng bi thảm, nhưng đồng thời cũng thành tựu cho sáu vị Đại Đế. "Hả!?" Thiên Quân, Vạn Mã chết lặng tại chỗ, tỏ vẻ thao tác này thật sự không hiểu nổi.

Gã lại tin!

Gã lại tin lời nói nhảm của Tần Phong!

Gã lại tin trên đời này có Lục Vị Đế Vương Ngoạn! "Mẹ ơi, cuối cùng ta cũng tìm được người biết hàng rồi!" Tần Phong kích động đến rơi nước mắt, không ngờ sự tin tưởng lại đến từ đồng nghiệp. "Ai?

Người ngươi nói rốt cuộc là ai!?" Hơi thở của Bách Biến Ma Quân trở nên có chút gấp gáp, không ai có thể chống lại sự cám dỗ của Đại Đế chi vị.

Tần Phong mở miệng nói: "Ngươi viết thuốc giải và công thức của ngươi ra, ta viết tên người ta biết ra, chúng ta một tay giao công thức và thuốc giải, một tay giao tên người có mệnh cách Lục Vị Đế Vương Ngoạn, thế nào!?" "Được!" Bách Biến Ma Quân không hề suy nghĩ mà đồng ý ngay, đối mặt với giao dịch như vậy e rằng chỉ có kẻ ngốc mới không đồng ý.

Rất nhanh, hai người viết xong giấy của mình, vui vẻ hoàn thành giao dịch. "Ha ha ha ha, Đại Đế chi vị thuộc về ta rồi!!" Bách Biến Ma Quân nhận lấy tờ giấy không nhịn được phát ra tiếng cười đặc trưng của nhân vật phản diện, không thèm nhìn đã hóa thành một đàn dơi bay đi, như thể sợ Tần Phong hối hận. "Quả nhiên, ta thường vì mình không đủ biến thái, mà lạc lõng với các nhân vật phản diện khác." Tần Phong không nhịn được rùng mình, vội vàng cắt đứt hình ảnh trong đầu.

Đồng thời, hắn cũng thầm chúc phúc cho Bách Biến Ma Quân thành công, tuyệt đối không phải vì muốn nhận được phần thưởng gì từ Phương Trường, chỉ là để Phương Trường có thể cảm nhận được sự ấm áp của nhân gian, sớm ngày thoát khỏi ma đạo. "Thì ra là vậy!" Tiểu Bạch ngồi một bên nghiêm túc ghi chép, cố gắng sớm ngày bán Tần Phong đi.

Chương 100

Thiên Quân, Vạn Mã sau khi nhận được thuốc giải của 'Gào Rách Họng Cũng Vô Dụng', lập tức dùng hết sức bình sinh chạy xuống chợ hải sản dưới núi, sợ chậm trễ sẽ làm ra chuyện gì kỳ quái.

Lúc này, Bách Biến Ma Quân xác nhận xung quanh không có ai, ôm theo tâm trạng kích động mở thư.

Phương Trường!?

Ai là Phương Trường!?

Bách Biến Ma Quân dường như nghĩ ra điều gì đó, hồi lâu cuối cùng phun ra một chữ: "Thảo..." Tại một thành trì nào đó trong Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Trời đất tựa như một bức tranh cuộn màu máu, đâu đâu cũng thấy những xác người chất chồng như núi.

Phương Trường nhắm chặt hai mắt, ngồi xếp bằng giữa vũng máu, bộ y phục trên người đã sớm rách nát tả tơi, treo lủng lẳng như những dải vải.

Núi thây biển máu trước mắt chính là kiệt tác của hắn.

Kể từ khi rời khỏi chiến trường sinh tử, để có được sức mạnh, hắn đã bắt đầu một cuộc tàn sát điên cuồng.

Con người là tạo hóa của trời đất, là linh trưởng của vạn vật, không có linh dược nào tốt hơn con người.

Hắn vừa tàn sát, vừa hấp thụ tinh hoa của con người, đã không còn nhớ mình đã giết bao nhiêu người, hấp thu bao nhiêu người, chỉ biết rằng sắp đột phá đến Nhập Đạo cảnh.

Mặc dù phương pháp này giúp hắn đột phá nhanh chóng, nhưng nó cũng khiến cho lệ khí trong lòng hắn ngày càng nặng nề, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể mất kiểm soát, biến thành một con quái vật chỉ biết giết chóc. "Không được, ta không thể tiếp tục tàn sát nữa!" Sắc mặt Phương Trường dữ tợn đến mức vặn vẹo biến dạng, cố gắng hết sức để đè nén ham muốn giết người của mình.

Thế nhưng, trong cơ thể Phương Trường lại vang lên một giọng nói khàn khàn đầy quyến rũ: "Đừng cao sang nữa, đừng tỏ ra thanh cao nữa, một khi đã chọn nhập ma, nghĩa là không thể quay đầu lại.

Hãy nghĩ về những gì ngươi đã trải qua, ngươi không còn trong sạch nữa rồi.

Ngươi có biết vì sao ngươi bị Tần Phong làm nhục, bị Nam Phong công chúa vứt bỏ không?

Chính là vì ngươi không có sức mạnh!

Ngươi phải từng bước, từng bước một leo lên đỉnh cao nhất, phải có tinh thần lai nhật phương trường, vĩnh viễn không nói thất bại..." "Câm miệng!!" Phương Trường ôm đầu gào thét, không muốn nghe lời dụ dỗ của lão ma đầu này nữa.

Hắn biết lão ma đầu này xúi giục hắn giết người, chẳng qua là vì bị Lục Đạo Đế Quân tước đi vạn năm đạo hạnh, cấp bách cần tinh hoa trong cơ thể con người để phục hồi nguyên khí.

Hơn nữa, lão còn muốn ý chí của hắn tiêu tan trong cuộc tàn sát, để thừa cơ đoạt xá, chiếm lấy thân thể hắn.

Trước đây có Phật Chi Xá Lợi, hắn có thể dễ dàng trấn áp lão ma đầu này, nhưng bây giờ Phật Chi Xá Lợi của hắn đã bị Tần Phong cướp đi, chỉ có thể dựa vào ý chí của bản thân để chống cự, hơi sơ suất là sẽ bị lão dụ dỗ. "Ha ha ha ha..." Lão ma đầu phát ra tiếng cười đặc trưng của phe phản diện, biết rằng Phương Trường đã sắp đến giới hạn rồi.

Hắn hiện tại nhập ma quá sâu, muốn quay đầu đã là chuyện không thể, sớm muộn gì cũng sẽ bị lão đoạt xá, trừ phi hắn có thể đốn ngộ ra "Đạo Tâm Chủng Ma" chỉ tồn tại trong lý thuyết của ma đạo.

Nhưng vấn đề là Đạo Tâm Chủng Ma chỉ tồn tại trong lý thuyết, một tên nhóc như hắn làm sao có thể lĩnh ngộ được.

Đúng lúc này, Bách Biến Ma Quân đã đến tòa thành màu máu, từ xa đã có thể nhìn thấy Phương Trường đang gào thét.

Mấy ngày nay, y đã tìm được sinh thần bát tự của Phương Trường và tìm đến rất nhiều cao nhân tinh thông bát quái chiêm bặc, kết luận thu được khiến y kinh hãi không thôi.

Những gì Tần Phong nói lại là sự thật.

Kẻ này chính là Lục Vị Đế Vương ngoạn mệnh cách trong truyền thuyết!!

Hiện tại Phương Trường đã hoàn toàn nhập ma, tàn sát khắp nơi trong Âm Nguyệt Hoàng Triều, muốn tìm hắn không hề khó.

Điều duy nhất khiến y cảm thấy khó xử là...

Phương Trường là một người đàn ông! "Đậu má, giữa việc thành Đế và giữ gìn tiết tháo, mẹ nó ta lại do dự!!" Bách Biến Ma Quân tự vả vào mặt mình một cái, biết rằng chỉ dựa vào thiên phú của bản thân thì không thể thành tựu Đại Đế chi vị, dứt khoát hóa thành một bóng đen lao nhanh về phía Phương Trường. "Không ổn, có nguy hiểm!!" Sắc mặt Phương Trường đột nhiên biến đổi, một cảm giác khủng hoảng chưa từng có ùa vào lòng.

Không dám do dự chút nào, Phương Trường vội vàng lấy ra một tấm phù dịch chuyển không gian rồi xé nát, thân ảnh cũng theo đó biến mất tại chỗ. "Ha ha ha, ta xem ngươi chạy đi đâu!!" Bách Biến Ma Quân không hề hoảng hốt, nhìn quanh một lượt, rất nhanh đã khóa chặt lại vị trí của Phương Trường rồi đuổi theo. ……… Tại Thiên Hồng Thư Viện.

Tần Phong đến gặp Đế Tú để hỏi thăm tình hình con đại long, vì chỉ còn vài ngày nữa là Côn Luân Bí Cảnh sẽ mở ra. "Đại long ta đã xử lý giúp ngươi rồi, chỉ là tu vi của ngươi..." Đế Tú nhìn Tần Phong như gặp ma, quả thực không thể tin vào mắt mình.

Y cũng chỉ mới mấy ngày không gặp Tần Phong, kết quả tu vi của hắn lại đột phá đến Linh Vũ cửu trọng.

Từ dao động linh lực quanh người hắn mà xem, bất cứ lúc nào cũng có khả năng đột phá đến Nhập Đạo cảnh.

Đậu má!!

Tên này rốt cuộc đang giở trò quỷ gì vậy!?

Chưa đầy một tháng đã từ Linh Vũ nhất trọng đột phá đến Linh Vũ cửu trọng, cho dù là Đại La Thần Tiên e rằng cũng khó mà cứu nổi hắn. "Ồ, hai ngày nay rảnh rỗi không có việc gì làm, nên đột phá thôi!" Tần Phong nói rất nhẹ nhàng, nhưng lọt vào tai Đế Tú lại mang một tư vị khác.

Y luôn cảm thấy là do mình chưa làm gương tốt, đã mang đến ảnh hưởng tiêu cực cho hắn, khiến hắn nảy sinh ý nghĩ buông thả bản thân, tự hủy căn cơ. "Đây chính là những thần binh được chế tạo từ đại long sao!?" Tần Phong không để ý đến sự tự trách của Đế Tú, ánh mắt bị thu hút bởi mấy món bảo bối bên cạnh y.

Có chiến kích và búa tạ khổng lồ được làm từ xương rồng, có trường cung được làm từ gân rồng và sừng rồng, còn có áo giáp màu đen được làm từ vảy rồng...

Trong số đó, thứ thu hút sự chú ý nhất chính là một chiếc nhuyễn giáp.

Nó lấp lánh ánh sáng đen nhàn nhạt, trông rất mềm mại, nhưng thực chất lại vô cùng chắc chắn. "Mắt nhìn của ngươi cũng thật tinh tường!" Đế Tú nhìn Tần Phong với ánh mắt vẫn đầy tiếc nuối, mở miệng giới thiệu: "Chiếc nhuyễn giáp này được luyện chế từ vảy mềm ở bụng rồng và gân rồng, còn được dùng máu rồng để phụ ma tăng cường lực phòng ngự, mặc trên người có thể chống lại một đòn toàn lực của tu sĩ Nguyên Đan cảnh." "Chống lại một đòn toàn lực của tu sĩ Nguyên Đan!" Mắt Tần Phong sáng rực lên, trong lòng thầm hô đúng là đồ tốt.

Chương 101

Phải biết rằng, chuyến đi Côn Luân Bí Cảnh lần này của hắn, chỉ có những thiên kiêu dưới 30 tuổi mới có thể tiến vào, mà muốn đạt đến Nguyên Đan cảnh trước 30 tuổi là rất rất khó, thậm chí có thể nói là gần như không thể.

Nói cách khác, có chiếc nhuyễn giáp này, trong Côn Luân Bí Cảnh sẽ không ai có thể phá vỡ phòng ngự của hắn. "Số còn lại cho các ngươi đi!" Tần Phong lướt mắt qua các trang bị khác, phát hiện chúng đều không có tác dụng gì với mình, liền hào phóng đưa cho Thiên Quân và Vạn Mã.

Dù sao năm đó Thừa tướng đã dùng máu và nước mắt để dạy dỗ hắn, thuộc hạ không có trang bị sẽ khiến bản thân thê thảm đến mức nào.

Tần Phong đã hấp thụ bài học từ trận chiến Thừa tướng bại trận ở Uyển Thành, không tiếc bỏ ra số tiền lớn để vũ trang cho Thiên Quân và Vạn Mã. "Đa tạ lão đại!!" Hai người cảm động rối rít cảm ơn, cảm thấy Tần Phong là lão đại tốt nhất thiên hạ.

Chỉ thấy Thiên Quân chọn chiến kích làm từ xương rồng, Vạn Mã chọn búa tạ khổng lồ, mỗi người còn được trang bị thêm một bộ áo giáp đen làm từ vảy rồng.

Chỉ nhìn tạo hình của hai người, Tần Phong có thể yên tâm đi kế thừa ý chí của Thừa tướng rồi. "Còn một cây trường cung!" Tần Phong nhìn cây cung còn lại, người đầu tiên hắn nghĩ đến chính là Bạch Nhật.

Hắn ta cũng dùng trường cung, cũng là người "lai nhật phương trường" đầu tiên, tương lai có thể trở thành Đại Đế.

Phải sớm thu phục hắn ta dưới trướng, đánh lên Tiên Nô Pháp Ấn, để tránh sau này bị Phương Trường làm hư.

Chỉ tiếc là Tiên Nô Pháp Ấn của hắn hiện đã dùng hết, phải đột phá đến Nhập Đạo cảnh mới có thể mở khóa thêm hai danh ngạch. "Côn Luân Bí Cảnh sắp mở rồi, phải nhanh chóng đột phá Nhập Đạo cảnh mới được!" Tần Phong đã có mục tiêu nên cũng không ở lại nữa, dẫn theo Thiên Quân và Vạn Mã trở về Thúy Trúc Phong bắt đầu bế quan đột phá. "Tần Phong..." Đế Tú nhìn bóng lưng Tần Phong rời đi, trong lòng khó chịu không nói nên lời.

Thiên kiêu như vậy, sao lại chọn cách buông thả bản thân, thật sự khiến người ta không hiểu nổi, cũng không thể nào lý giải.

Lúc này, trong cung điện nơi Lam Ma ở, một luồng dao động năng lượng cực kỳ mạnh mẽ bùng phát. "Tốt quá rồi, là nương thân xuất quan rồi!" Trên mặt Vu Lan lập tức hiện lên một nụ cười vui vẻ, cuối cùng cũng có thể tìm nương thân dạy dỗ tên tiện nhân Tần Phong kia rồi...

Tại Thúy Trúc Phong, trong tiểu trúc ốc.

Tần Phong nhắm mắt ngồi xếp bằng tu luyện trên giường, trên người ngoài việc tỏa ra từng luồng phật quang, thỉnh thoảng còn có tiếng rồng ngâm vang lên, xung quanh còn có một con kim long quấn quanh hắn.

Đại Uy Thiên Long lúc này đã khác trước, hiện tại không chỉ có phật quang mà còn có thể tỏa ra long uy, uy lực cũng mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần. "Lão đại đột phá như vậy có sao không!?" Thiên Quân đứng ngoài cửa hộ pháp, mặt đầy lo lắng.

Kể từ khi Tần Phong được Lục Đạo Đế Quân đích thân phong làm Đệ Tam Thánh Tử, Thúy Trúc Phong cũng trở nên náo nhiệt hẳn lên, mỗi ngày đều có rất nhiều người tự tiến cử muốn đi theo Tần Phong.

Nhưng khi tin tức Tần Phong liên tục đột phá lan truyền ra ngoài, bọn họ cũng chứng kiến thế nào gọi là thói đời nóng lạnh.

Ngay cả hai vị Thánh Tử trong Thiên Hồng Thư Viện cũng sớm đã không còn coi Tần Phong ra gì, mặc cho hắn tự sinh tự diệt ở Thúy Trúc Phong. "Không sao đâu!" Ánh mắt Vạn Mã tràn đầy kiên định, tin tưởng Tần Phong vô điều kiện.

Thiếu chủ nhà hắn tám tuổi đã dám xuống tay tàn nhẫn với chính mình, gánh vác tiếng xấu muôn đời rời khỏi Tần gia, một mình đến Âm Nguyệt Hoàng Triều bôn ba, tuyệt đối không thể nào làm ra chuyện tự hủy tiền đồ như vậy.

Ầm ầm ầm!!

Một tiếng động trầm đục vang lên từ trong cơ thể Tần Phong trong trúc ốc, khí tức kinh khủng cũng bắt đầu không kiểm soát được mà tràn ra ngoài. "Đột phá Nhập Đạo cảnh rồi!!" Thiên Quân và Vạn Mã nhìn nhau, thấy được sự khó tin trong mắt đối phương.

Bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng linh lực trong cơ thể Tần Phong dị thường hùng hậu, hoàn toàn không có dấu hiệu căn cơ bất ổn, thậm chí căn cơ còn vững chắc hơn nhiều so với nhận thức của họ.

Sao có thể!!

Mắt Thiên Quân và Vạn Mã trợn tròn như chuông đồng, thật sự không hiểu Tần Phong làm thế nào mà làm được.

Trong vòng một tháng từ Linh Vũ nhất trọng đột phá đến Nhập Đạo nhất trọng, lại còn có thể giữ vững căn cơ, đừng nói là bọn họ, cho dù nhìn khắp cả Hoang Cổ cũng là chuyện chưa từng nghe thấy. "Hù!!" Tần Phong thở ra một hơi, mở mắt, thu lại khí tức tràn ra vào trong cơ thể.

Sau khi đột phá Nhập Đạo cảnh, thay đổi lớn nhất của hắn là chiến lực đã mạnh hơn trước gấp mấy chục lần, tuổi thọ cũng tăng thêm gần ngàn năm, và mối liên kết với Trường Không Thần Kiếm cũng trở nên mật thiết hơn.

Theo lời Thập Tổ, Trường Không Thần Kiếm có kiếm linh, đó cũng là lý do hắn có thể điều khiển kiếm ngay từ Khai Nguyên cảnh.

Bây giờ khi tu vi của hắn đã đột phá đến Nhập Đạo cảnh, việc điều khiển Trường Không Thần Kiếm lại càng thêm thuận buồm xuôi gió, có thể dễ dàng điều khiển nó biến lớn biến nhỏ, cưỡi nó tự do bay lượn trên không trung. "Khởi!!" Tần Phong bắt một đạo chỉ quyết, điểm mạnh vào Trường Không Thần Kiếm.

Ong ong!!

Trường Không Thần Kiếm cảm nhận được lời triệu hồi của Tần Phong, phát ra tiếng kiếm minh ong ong, hóa thành phi kiếm lơ lửng trước mặt hắn. "Cuối cùng cũng bay được rồi!" Tần Phong háo hức nhảy lên phi kiếm, vút một tiếng, bay ra khỏi trúc ốc.

Cùng lúc đó, Tần Phong cũng phát hiện linh lực trong cơ thể đang giảm đi một cách điên cuồng, với tu vi Nhập Đạo nhất trọng hiện tại của hắn, bay được nhiều nhất là nửa giờ là hết sức. "Ta cuối cùng cũng hiểu vì sao nhiều tu sĩ Nhập Đạo không dùng phi kiếm rồi!" Tần Phong lượn một vòng bên ngoài, vẫn còn chưa thỏa mãn mà quay về tiểu trúc ốc.

Chỉ là Tần Phong vừa quay về, đã phát hiện trong nhà có khách.

Ngoài Nguyệt Thần và Tử Diên, Vu Lan cũng dẫn theo một vị mỹ phụ phong vận có khí chất tuyệt vời, khí tràng mạnh mẽ khiến Thiên Quân và Vạn Mã đứng bên cạnh run lẩy bẩy.

Không cần nghĩ cũng biết, đối phương chính là một trong Tứ Đại Mỹ Nhân phía Tây Hoang Cổ, Lam Ma.

Sau khi bị Tần Phong bắt nạt gần một tháng, Vu Lan cuối cùng cũng chờ được nương thân xuất quan, một khắc cũng không muốn đợi thêm mà dẫn mẹ đến Thúy Trúc Phong tìm lại công bằng.

Còn Nguyệt Thần sau khi nhận được tin Lam Ma xuất quan, đã vội vàng dẫn Tử Diên qua chiếm một vị trí đẹp, còn chuẩn bị cả hạt dưa, hoa quả, rượu ngon và những món ăn vặt khác. "Nhập Đạo!!" Nguyệt Thần nhíu mày, trong lòng thầm hô quá nhanh rồi.

Gần đây nàng cũng nghe được tin đồn về việc Tần Phong đột phá điên cuồng, vốn tưởng chỉ là lời đồn thổi thất thiệt, với tính cách vững chắc của Tần Phong, sao có thể đột nhiên bất chấp căn cơ mà đột phá nhanh như vậy.

Chương 102

Nhưng ai mà ngờ được đó lại là sự thật, chưa đầy một tháng đã đột phá đến Nhập Đạo cảnh. "Nương, hắn chính là Tần Phong!" Vu Lan tức giận trừng mắt nhìn Tần Phong, như thể đang nói lần này ngươi chết chắc rồi.

Chỉ là nàng rõ ràng đã đánh giá thấp độ dày da mặt của Tần Phong, thấy Lam Ma không hề hoảng sợ, ngược lại còn bước tới ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng một cách tình tứ. "Lan bảo bối, em thật là nghịch ngợm quá, mẹ chúng ta đến sao không nói trước với anh một tiếng?!" Lan bảo bối!?

Vu Lan nghe mà nổi hết cả da gà, vội vàng giơ tay gạt bàn tay heo của Tần Phong ra. "Tình huống gì đây!?" Lam Ma tại chỗ ngớ người.

Rõ ràng là con gái cưng bị một tên nhóc tên Tần Phong bắt nạt, tại sao bà thấy lại giống như một cặp đôi đang cãi nhau!? "Hả!?" Nguyệt Thần cũng ngơ ngác, không hiểu sao vương bát và lục đậu lại nhìn trúng nhau.

Theo lý mà nói, Tần Phong bắt nạt Vu Lan như vậy, Vu Lan phải hận hắn đến chết mới đúng, chẳng lẽ con gái của Lam Ma có sở thích đặc biệt gì sao!? "Hắn lại gọi cô ta là bảo bối!?" Tử Diên lập tức tức đến phồng má, nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng của Tiểu Bạch. "Em vẫn còn giận sao!?" Tần Phong tiếp tục diễn, nhìn Vu Lan với vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Anh đã nói với em rồi, anh và Tử Diên là thanh mai trúc mã, cho dù em muốn lấy thân báo đáp ơn cứu mạng của anh trong cuộc thi sinh tử đào thải, thì nhiều nhất cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp thôi." "Ai thèm làm tiểu thiếp cho ngươi!" Vu Lan lập tức nổi giận, nói rằng Tần Phong đang nói bậy. "Lời này của hắn có ý gì?

Thanh mai trúc mã tương đương với thê tử!?" Gương mặt nhỏ nhắn của Tử Diên ửng hồng, tim đập thình thịch như nai con.

Vốn tưởng hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Tần Phong không có ý đó với mình, là mình đơn phương tình nguyện, không ngờ địa vị của mình trong lòng hắn lại cao như vậy. "Không làm tiểu thiếp thì làm gì!?" Tần Phong nắm lấy bàn tay nhỏ của Vu Lan, nghiêm túc nói: "Em yên tâm, Tần Phong anh là một người đàn ông có trách nhiệm, hồi đó giúp em giải độc bất đắc dĩ phải cởi quần áo của em, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm với em đến cùng." Còn chuyện em tặng yếm cho anh làm vật định tình, anh nhất định sẽ giữ mồm giữ miệng, không nói cho người ngoài biết đâu." Lam Ma ngây người tại chỗ, phát hiện lượng thông tin này thật sự quá lớn.

Đậu má!!

Thao tác giải độc cởi quần áo có thể hiểu được, nhưng tặng yếm làm vật định tình là cái quỷ gì!?

Bà đã một tay nuôi dạy con gái thành tiểu thư khuê các, không ngờ sau lưng lại chơi bạo như vậy.

Khụ khụ!

Là một người mẹ thấu tình đạt lý, không nên tò mò về sở thích của con gái! "Ai tặng yếm cho ngươi làm vật định tình chứ..." Vu Lan hoàn toàn nổi giận, không ngờ Tần Phong lại vô liêm sỉ đến vậy. "Vậy đây là cái gì!?" Không đợi Vu Lan nói tiếp, Tần Phong vung tay lấy ra một đống yếm.

Là mẹ ruột của Vu Lan, Lam Ma tự nhiên nhận ra ngay đường kim mũi chỉ của con gái cưng, nói cách khác, những chiếc yếm này đúng là của Vu Lan không sai. "Ai, nữ đại bất trung lưu a!" Lam Ma không nhịn được thở dài một tiếng.

Vốn tưởng là con gái cưng bị người ta bắt nạt gọi bà đến đòi lại công bằng, không ngờ lại là con gái cưng lừa mẹ đến đây ăn cẩu lương. "Hửm!?" Tần Phong liếc nhìn Vu Lan đang tức giận đến phát điên, phát hiện nàng không cam tâm gọi ba ba, vậy thì hắn chỉ có thể khiến nàng gọi ba ba mà thôi... "Ngươi nói bậy, rõ ràng là hắn trộm!" Vu Lan tức đến ngực phập phồng, vội vàng mách tội với Lam Ma. "Không cần giải thích, mẫu thân cũng từng trẻ tuổi, ta hiểu mà!" Không đợi Vu Lan giải thích, Lam Ma đã nở một nụ cười đầy ẩn ý, một bên an ủi con gái cưng, một bên dùng ánh mắt của mẹ vợ săm soi con rể mà đánh giá Tần Phong.

Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, bà đương nhiên đã từng nghe nói.

Mặc dù vì bế quan, bà không được xem màn trình diễn của Tần Phong trong cuộc thi sinh tử đào thải, nhưng sau khi xuất quan cũng nghe người ta kể về những chiến công của Tần Phong như đồ long, đấu với môn sinh của Thiên Tử, áp đảo mười vạn anh hùng, được Lục Đạo Đế Quân đích thân phong làm Thánh Tử.

Quan trọng nhất, hắn là đích hệ đại công tử của thế gia đệ nhất Hoang Cổ!

Cho dù Tần Phong hiện tại đã trở mặt với Tần gia, nhưng với thiên phú của hắn, việc quay về Tần gia chỉ là chuyện sớm muộn.

Theo tiêu chuẩn chọn rể trong lòng bà, Tần Phong tuyệt đối xứng đáng là ứng cử viên con rể hoàn hảo nhất, vì vậy bà giơ cả hai tay tán thành cuộc hôn nhân này.

Còn về tên tiểu tử nghèo mà con gái cưng gặp từ nhỏ, bà từ đầu đến cuối không có một điểm nào vừa mắt. "Mẹ hiểu cái gì mà đã đồng ý?!" Vu Lan cảm thấy vô cùng tức điên, nghi ngờ đây có phải là mẹ ruột của mình không.

Trừ những bà mẹ kế độc ác ra, làm gì có mẹ ruột nào gả con gái cưng cho một tên tiện nhân, lại còn là đệ nhất tiện nhân của Hoang Cổ. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ ra tay cướp đoạt Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được sự công nhận ban đầu của mẹ nàng, nhận được 100.000 điểm phản diện!" Cướp đoạt!?

Tần Phong hơi ngẩn người, không biết nạn nhân tiếp theo, à không, Thiên Tuyển Chi Tử tiếp theo khi nào sẽ xuất hiện. "Hửm!?" Nguyệt Thần càng xem càng ngơ ngác.

Nàng đến để xem Lam Ma sau khi biết con gái cưng bị bắt nạt sẽ tức giận đến mức nào, sao bây giờ lại biến thành mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng hài lòng.

Còn tên nhóc Tần Phong này không phải từ nhỏ đã thề non hẹn biển nói sẽ cưới nàng sao, bây giờ lại mở miệng đòi cưới cả Tử Diên và Vu Lan làm vợ lớn vợ bé là có ý gì!?

Phì, tra nam! "Ngươi đừng có thân ở trong phúc mà không biết phúc!" Lam Ma liếc Vu Lan một cái đầy phong tình vạn chủng, như thể đang nói, nếu không phải lão nương sinh ra sớm, Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu đâu đến lượt con nhóc nhà ngươi, lão nương mà gặp là bổ nhào vào luôn rồi. "Nhưng mà..." Lam Ma đổi giọng, lạnh lùng nói: "Con gái của Lam Ma ta, tuyệt đối không thể làm tiểu thiếp cho người khác!" Bà và Nguyệt Thần cùng là Tứ Đại Mỹ Nhân phía Tây Hoang Cổ, thực lực của hai bên có thể nói là tương đương nhau, khác biệt duy nhất là thiếu một con Huyền Vũ gia truyền.

Nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến địa vị của bà ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, không dám nói là dưới một người trên vạn người, nhưng cũng tuyệt đối có thể xếp vào top năm.

Để con gái của mình đi làm tiểu thiếp cho người ta, truyền ra ngoài bà còn mặt mũi nào nữa. "Cái này e rằng Nguyệt Thần tỷ tỷ sẽ không đồng ý!" Tần Phong lộ vẻ khó xử liếc nhìn Nguyệt Thần, đẩy hết áp lực sang cho nàng. "Sao lại kéo ta vào đây!?" Nguyệt Thần đang xem kịch thì ngẩn người một lúc, trong lòng mắng Tần Phong là đồ tiểu vương bát đản.

Cái gì mà thanh mai trúc mã với Tử Diên, cái gì mà cưới Vu Lan làm tiểu thiếp, chẳng qua chỉ là để châm ngòi thổi gió, khiêu khích nàng và Lam Ma đánh nhau một trận. "Vậy sao!?" Lam Ma híp mắt nhìn về phía Nguyệt Thần, với vẻ mặt như thể ta sẽ đánh cho đến khi cô ta đồng ý.

Chương 103

"Tưởng ta sợ ngươi chắc!" Là đối thủ không đội trời chung của Lam Ma bao năm nay, tính tình nóng nảy của Nguyệt Thần cũng là một châm là nổ.

Chỉ thấy hai bên từ từ bay lên không trung, ánh mắt đối đầu nhau như sấm sét va chạm, khiến cho không khí toàn trường lập tức trở nên vô cùng áp lực. "Ai nha, lần này đến lượt ta xem kịch rồi!" Tần Phong tự giác ngồi vào vị trí xem kịch vốn thuộc về Nguyệt Thần, ăn hạt dưa, hoa quả, uống rượu ngon mà Nguyệt Thần đã chuẩn bị sẵn, còn không quên kéo Tử Diên bên cạnh lại để có mỹ nhân trong lòng.

Là một nhân vật ngốc nghếch ngọt ngào, Tử Diên vẫn còn đắm chìm trong niềm vui được làm tân nương của Tần Phong, đối với việc Tần Phong chiếm tiện nghi hoàn toàn không kháng cự.

Ngược lại, Vu Lan bên cạnh tức đến phát điên, tỏ vẻ chưa từng gặp qua kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm Thiên Tuyển Chi Nữ tức điên, nhận được 10.000 điểm phản diện!" "Hửm!?" Tần Phong bắt đầu rơi vào trầm tư.

Là một quân tử chính trực của Nho gia, nghe được những lời này, có phải nên chủ động tiến lên giúp Vu Lan xoa xoa không.

Ầm ầm ầm!!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên giữa trời đất, sức mạnh hùng vĩ đủ để khiến vạn trượng trời đất hoàn toàn chìm đắm, nghiền nát mọi sự tồn tại.

Gào!!

Một tiếng gầm trầm thấp đột ngột vang lên, con Huyền Vũ gia truyền của Nguyệt Thần bước ra từ hư không, che trời lấp đất, sấm sét cuồng nộ, bùng nổ ra ánh sáng chói lọi.

Gào!!

Lại có một tiếng thú gầm chấn động trời đất vang lên, chỉ thấy sau lưng Lam Ma có một con Bạch Hổ xé rách hư không xuất hiện, sát khí tràn ngập giữa đất trời, tựa như một vị sát thần giáng lâm nhân gian.

Con Bạch Hổ này là Lam Ma đã tốn rất nhiều công sức mới thuần phục được, cũng vì không phải là gia truyền, sống không lâu bằng Huyền Vũ, nên chiến lực còn kém xa con Huyền Vũ gia truyền của Nguyệt Thần.

Nhưng may mắn là Bạch Hổ cũng thuộc thần thú, lại còn là thần thú thiên về công kích, tiềm lực vô cùng to lớn, tương lai vượt qua Huyền Vũ cũng không phải là không có khả năng. "Thần thú Bạch Hổ!!" Thiên Quân và Vạn Mã kinh hô một tiếng, run lẩy bẩy dưới uy áp của hai con thần thú. "Đây chính là thần thú Bạch Hổ sao!?" Tần Phong tò mò ngẩng đầu nhìn con thần thú Bạch Hổ uy phong lẫm liệt trên không trung, phát hiện nó hoàn toàn khác với những gì hắn từng thấy trên trình duyệt.

Lúc này, người dân Tây Chu bình tĩnh ngẩng đầu nhìn trời, dường như đã quen với chuyện này.

Trong ký ức của họ, hai vị này thường xuyên đánh nhau vì những chuyện nhỏ nhặt, và một khi đã đánh là đánh cả ngày. "Các ngươi nói xem họ lại đánh nhau vì chuyện gì!?" "Nhìn phương hướng hình như là Thúy Trúc Phong của Tần Phong, tám phần là có liên quan đến Tần Phong." "Đệ Tam Thánh Tử Tần Phong?

Hắn không phải đã phế rồi sao?!" "Người thì phế rồi, nhưng vẫn còn dùng được mà!" "Cũng đúng, người thì hơi tiện, nhưng làm một con heo giống thì tuyệt đối là giống tốt." "Còn không phải sao, thế hệ sau tùy tiện kế thừa một chút năng lực, cũng có thể làm rạng danh Âm Nguyệt Hoàng Triều của chúng ta!" "Nghe nói các thế lực lớn của Âm Nguyệt Hoàng Triều, đang dùng khẩu hiệu lấy đạo của người trả lại cho người, chuẩn bị bắt Tần Phong về phối giống với mấy trăm cân lợn nái cũng điên cuồng." "Đây là hành động chính nghĩa, chúng ta phải ủng hộ!" "Ngươi mà nói đến chuyện này, ta không đi nữa đâu, xin hãy nói chi tiết một chút!" "………" Ngay khi Nguyệt Thần và Lam Ma bày ra trận thế, chuẩn bị đánh một trận ra trò, giọng nói uy nghiêm của Lục Đạo Đế Quân đột nhiên vang lên: "Bây giờ không phải là lúc hai vị đánh nhau, Côn Luân Bí Cảnh còn năm ngày nữa sẽ mở ra!" "Năm ngày sau, Côn Luân Bí Cảnh mở ra!!" Không chỉ Nguyệt Thần và Lam Ma tại chỗ không còn bình tĩnh, mà ngay cả các thế lực lớn của Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng đều không bình tĩnh, lần lượt hóa thành từng đạo cầu vồng bay đến cung điện của Lục Đạo Đế Quân họp. "Vậy là hết rồi sao!?" Tần Phong ngơ ngác đứng tại chỗ, lặng lẽ lôi cuốn sổ nhỏ ra.

Năm nào tháng nào, Lục Đạo Đế Quân ngăn cản Lam Ma và Nguyệt Thần đánh nhau, khiến ta không thể quan sát cuộc đối đầu giữa các cao thủ, bỏ lỡ một cơ hội để nâng cao bản thân, cần bồi thường 1 triệu cực phẩm linh thạch.

Tiểu Bạch không biết từ đâu chạy ra, cũng lôi ra cuốn sổ nhỏ của mình viết xuống.

Năm nào tháng nào, Tần Phong khiêu khích Nguyệt Thần và Lam Ma đánh nhau, làm ồn ào khiến thỏ ta không ngủ được, cần bồi thường 10 củ cà rốt.

Đúng lúc này, một đàn dơi bay vào trong rừng trúc của Thúy Trúc Phong, không cần nhìn cũng biết là Bách Biến Ma Quân đã đến. "Tên này lại đến rồi!" Thiên Quân và Vạn Mã biết ngay lời nói dối vụng về đó sớm muộn gì cũng sẽ bị vạch trần, vội vàng lấy vũ khí ra để tranh thủ thời gian cho Tần Phong.

Không thể không nói Bách Biến Ma Quân quả thực biết chọn thời điểm, hiện tại Nguyệt Thần và Lam Ma cùng các cao thủ khác đều đã đến cung điện của Lục Đạo Đế Quân họp, y có thể tha hồ làm càn. "Sợ gì!" Tần Phong vẫn không coi Bách Biến Ma Quân ra gì, cùng lắm thì sử dụng Nhân Quả Thần Kỹ, để Thiên Quân và Vạn Mã đổi tên thành Lữ Bố nhận đối phương làm nghĩa phụ... "Bách Biến Ma Quân!" Sắc mặt Tử Diên và Vu Lan đột nhiên biến đổi, vội vàng lấy vũ khí ra cảnh giác.

Đối với Bách Biến Ma Quân, các nàng cũng đã từng nghe nói, tuy không phải là kẻ đại gian đại ác gì, nhưng cũng tuyệt đối không dính dáng gì đến người tốt, thường xuyên dựa vào tu vi cao cường của mình để bắt nạt tiểu bối, chưa bao giờ đánh nhau với cao thủ cùng cấp. "Không cần căng thẳng, ta không có ác ý!" Bách Biến Ma Quân hiện ra bản thể, vẫn là hình tượng áo choàng đen che mặt. "Không có ác ý!?" Thiên Quân và Vạn Mã không dám lơi lỏng cảnh giác, lấy trang bị mới ra và luôn đề phòng đối phương.

Tần Phong dựa vào kinh nghiệm mười năm đọc truyện, mở miệng hỏi: "Ngươi không phải thật sự đã đi tìm Phương Trường rồi chứ?

Còn bị thua thiệt nặng ở chỗ hắn, bây giờ chạy đến tìm ta giúp đỡ!?" "Sao ngươi biết!?" Bách Biến Ma Quân cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nghi ngờ Tần Phong tinh thông thuật bát quái chiêm bặc.

Vốn dĩ y đã chuẩn bị vứt bỏ tiết tháo, lai nhật phương trường để thành tựu Đại Đế chi vị, nhưng ai mà ngờ được một tên Nhập Đạo cảnh nhỏ nhoi lại khó đối phó đến vậy.

Rõ ràng mắt thấy sắp bắt được hắn, kết quả luôn luôn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không phải là đụng độ với cao thủ của đội tuần tra Âm Nguyệt

Hoàng Triều, thì lại có cao thủ đi ngang qua thưởng thức Phương Trường rồi ra tay cứu giúp.

Ngay cả khi y biến thành mỹ nhân tuyệt thế, Phương Trường cũng không có chút phản ứng nào, khiến y đã từng nghi ngờ Phương Trường có sở thích đặc biệt.

Vì vậy, y còn cố tình biến thành bộ dạng của Tần Phong, quả nhiên khiến Phương Trường có phản ứng.

Chỉ tiếc là trong cơ thể Phương Trường có một lão ma đầu, cho dù đã bị Lục Đạo Đế Quân tước đi vạn năm đạo hạnh, nhưng vẫn có thực lực đánh bại y, nếu không phải y chạy nhanh, nói không chừng đã bị Phương Trường phản sát rồi.

Nhưng để y cứ thế từ bỏ thì lại không nỡ, nên mới ôm tâm thái thử một lần đến tìm Tần Phong. "Cái gì!!" Thiên Quân và Vạn Mã tại chỗ ngây người.

Vốn tưởng Bách Biến Ma Quân quay lại là vì lời nói dối vụng về đã bị vạch trần, ai ngờ y lại thật sự tin trên đời có Lục Vị Đế Vương ngoạn, còn vì thế mà đã hành động.

Y rốt cuộc là thật sự vì Đại Đế chi vị, hay là mượn cớ Đại Đế chi vị để che giấu sở thích lai nhật phương trường của mình!? "Không hổ là ngươi!" Tần Phong không nhịn được giơ ngón tay cái lên với đối phương, người cũng lùi lại vài bước để giữ khoảng cách với tên phản diện biến thái này.

Đồng thời, trong lòng cũng mặc niệm ba phút cho Phương Trường, tỏ vẻ những chuyện này không liên quan đến mình, chỉ là do tình thế bắt buộc lúc đó, hắn cũng không ngờ Bách Biến Ma Quân lại có khẩu vị này.

Nhưng mà đám Thiên Tuyển Chi Tử này đều mang trong mình đại khí vận, từ trước đến nay đều là bọn họ xâm chiếm thế giới của người khác, muốn xâm chiếm thế giới của bọn họ, độ khó tuyệt đối không phải tầm thường.

Bách Biến Ma Quân không kiên nhẫn nói: "Ngươi bớt giở trò với ta đi, ta chỉ muốn biết ngươi có cách nào giúp ta không!?" "Cách thì không phải là không có!" Tần Phong vẫn là do tình thế bắt buộc nói: "Chỉ là lần này ngươi định lấy bảo bối gì ra để đổi đây!?" "Lấy bảo bối đổi!?" Sắc mặt Bách Biến Ma Quân liên tục thay đổi.

Y đang suy nghĩ là dùng bảo bối để đổi lấy phương pháp của Tần Phong, hay là ra tay trói Tần Phong lại, dùng roi da nhỏ, nến sáp ép hắn ngoan ngoãn nói ra phương pháp.

Chương 104

Không được!

Tần Phong tỏ ra quá bình tĩnh!

Y đã gặp Tần Phong tổng cộng ba lần, hành vi có vẻ không đứng đắn, nhưng lại toát ra một sự tự tin bí ẩn, dường như đang chơi đùa với nhân gian, có một lá bài tẩy hủy diệt tất cả.

Hơn nữa, Phương Trường đã khó đối phó như vậy, vị Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu này chắc chắn còn khó đối phó hơn.

Bách Biến Ma Quân cuối cùng cũng không dám ra tay, ngược lại mở miệng hỏi: "Ngươi muốn cái gì!?" "Ta muốn ngươi..." Tần Phong đi thẳng vào vấn đề: "Ta muốn ngươi phục tùng ta trăm năm, ta sẽ đảm bảo cho ngươi có thể lai nhật phương trường, thế nào!?" "Trăm năm, không thể nào!" Bách Biến Ma Quân liên tục lắc đầu: "Ta nhiều nhất có thể đồng ý nghe lệnh ngươi ba năm, trăm năm tuyệt đối không thể!" "Được, thành giao!" Lời của Bách Biến Ma Quân vừa dứt, Tần Phong đã sảng khoái đồng ý. "A?!" Bách Biến Ma Quân như một lão già ngơ ngác, tỏ vẻ thật sự không hiểu thao tác của Tần Phong.

Vốn tưởng Tần Phong sẽ mặc cả với y, giá cả lý tưởng trong lòng y là khoảng năm mươi năm, nhưng ai ngờ y vừa hô ra ba năm, Tần Phong đã đồng ý ngay.

Thực ra đối với Tần Phong mà nói, bất kể là trăm năm hay một ngày đều không có gì khác biệt.

Chỉ cần bị hắn đánh lên Tiên Nô Pháp Ấn, chính là một đời một kiếp, muốn y biến thành gì thì phải biến thành nấy.

Hiện tại hắn đã đột phá đến Nhập Đạo nhất trọng, thành công mở khóa thêm hai Tiên Nô Pháp Ấn. "Cái này là..." Hô hấp của Bách Biến Ma Quân đột nhiên trở nên dồn dập, chỉ thấy Tần Phong giơ tay kết ra một ấn ký Tiên Nô.

Chuyện Tần Phong trong cuộc thi sinh tử đào thải giúp Thiên Quân và Vạn Mã tăng gấp năm lần chiến lực, bây giờ đã là chuyện ai cũng biết, sau đó cũng không thấy có tác dụng phụ nào.

Nếu cái ấn này của Tần Phong cũng có tác dụng với y, vậy y tỏ vẻ thời gian còn có thể thương lượng.

Tần Phong không để ý Bách Biến Ma Quân khao khát đến mức nào, ngược lại chuyển ánh mắt sang Vu Lan bên cạnh.

So với việc cho Bách Biến Ma Quân một cơ hội, hắn càng hy vọng đánh Tiên Nô Pháp Ấn lên người vị Thiên Tuyển Chi Nữ Vu Lan này, tin rằng sau khi đánh lên nhất định sẽ nhận được phần thưởng siêu khủng.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là, nàng phải cam tâm tình nguyện mới được. "Hừ!" Vu Lan hừ lạnh một tiếng, xoay người rời khỏi Thúy Trúc Phong.

Mặc dù nàng cũng động lòng với việc tăng gấp năm lần chiến lực, nhưng theo sự hiểu biết của nàng về Tần Phong, có thể ngươi sẽ lời, nhưng hắn tuyệt đối không lỗ. "Tiếc quá..." Tần Phong không nhịn được thở dài một tiếng, chỉ có thể đánh lên người Bách Biến Ma Quân.

Bởi vì Bách Biến Ma Quân lúc này không có tâm lý kháng cự gì, nên Tiên Nô Pháp Ấn dễ dàng đánh lên người y. "Với chỉ số IQ này, sau này cũng tạm biệt xe đạp đi là vừa!" Tần Phong không ngờ Bách Biến Ma Quân lại dễ lừa như vậy, khiến hắn gần như sinh ra lòng kiêu ngạo. "Đây là ấn gì, thật không thể tin được!" Bách Biến Ma Quân khó tin trừng lớn mắt, có thể cảm nhận rõ ràng chiến lực của bản thân đang tăng lên vùn vụt.

Y vốn tưởng Tần Phong đánh ấn lên người y, nhiều nhất cũng chỉ tăng một chút chiến lực, dù sao tu vi hai bên chênh lệch lớn như vậy, nhưng ai mà ngờ được lại giống như Thiên Quân và Vạn Mã, tăng ngay lập tức gấp năm lần chiến đấu lực.

Không chỉ chiến lực tăng gấp năm lần, mà nhục thân, tốc độ, phòng ngự, sức mạnh tất cả đều tăng gấp năm lần.

Giờ khắc này, tâm thái của Bách Biến Ma Quân đã thay đổi.

Từ nay về sau, không cho phép ai nói lớn tiếng với y nữa, cho dù là tên tiện nhân Tần Phong này cũng không được... "A..." Bách Biến Ma Quân vừa nảy sinh ý nghĩ này, đã cảm nhận được một ngọn lửa đang thiêu đốt linh hồn mình, đau đến mức y ôm đầu lăn lộn trên đất gào thét. "Sao vậy!?" Thiên Quân và Vạn Mã rất không hiểu, hồi đó bọn họ không có tình huống này. "Chắc là đang hát hò ăn mừng thôi!" Tần Phong nói bừa một câu, chuẩn bị đi tìm Bạch Nhật gửi hơi ấm.

Hắn hiện tại còn có thể sử dụng một Tiên Nô Pháp Ấn, và là người "lai nhật phương trường" đầu tiên, người có vận mệnh tương lai đã thay đổi, phải đánh lên Tiên Nô Pháp Ấn trước khi hắn trưởng thành mới được. "Hát hò ăn mừng!?" Thiên Quân và Vạn Mã tại chỗ ngẩn người, sao nhìn thế nào cũng giống như đang nhảy múa lên đồng.

Là bọn họ không hiểu nghệ thuật, hay là con kiến dưới đất, không hiểu được hải âu trên trời.

Lúc này, các thế lực lớn của Hoang Cổ đều đã nhận được tin tức Côn Luân Bí Cảnh sẽ mở ra sau năm ngày. "Côn Luân Bí Cảnh!" Phương Trường đứng trên núi thây biển máu, quanh thân cuồn cuộn sát khí vô tận.

Hắn có một dự cảm mãnh liệt, trong Côn Luân Bí Cảnh có cơ duyên thuộc về hắn, chỉ cần có được là có thể quyền đả các lộ thiên kiêu, chân đạp tên tiện nhân Tần Phong.

Từ đó thế giới Hoang Cổ một màu trời, ai thấy Phương Trường mà không dâng thuốc. "Cuối cùng cũng sắp mở ra rồi sao!?" Hư ảnh lão gia gia bên cạnh Tần Hạo vuốt râu, biết đã đến lúc để Tần Hạo ra ngoài bôn ba rồi, cứ ở nhà bế môn tạo xa cũng không được, cường giả cần phải được tôi luyện qua máu và lửa. "Tần huynh, ngươi sẽ đi đúng không?!" Lâm Tam đang du lịch bên ngoài, quay đầu nhìn về hướng Nguyệt Thần Cung.

Được mệnh danh là đệ nhất kiếm trăm năm sau, kể từ khi bị Tần Phong đả kích bảy năm trước, hắn đã khổ tu kiếm đạo suốt bảy năm, bây giờ hắn đã nóng lòng muốn tìm Tần Phong để so kiếm rồi... "Lại đây, lại đây, lại đây, học tiếng chó sủa thì cho ngươi ăn!" Một đám du côn đang cười hô hố trước mặt một tên ăn mày, còn lấy một cái đùi gà huơ huơ trước mặt hắn.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, tên ăn mày chính là Bạch Nhật mà Tần Phong ngày đêm mong nhớ.

Lúc này, Bạch Nhật nhìn chằm chằm cái đùi gà đang lắc lư trước mắt, dòng suy nghĩ quay về khoảng một tháng trước, cũng chính là sau khi trận đấu sinh tử kết thúc.

Trong phủ viện của Bạch gia.

Một đám lão già với vẻ mặt lạnh lùng đang ngồi trên ghế cao trong từ đường, bọn họ đều là nhân vật cấp tộc lão của Bạch gia, có địa vị cực kỳ quan trọng.

Phía dưới là Bạch Nhật đang quỳ, ánh mắt đờ đẫn.

Kể từ khi trải qua trận đấu sinh tử, cả thể xác lẫn tinh thần của hắn đều phải chịu đả kích chưa từng có.

Vốn tưởng rằng về nhà sẽ nhận được sự ấm áp quan tâm của tộc nhân, nhưng ai ngờ tộc nhân lại chê bai hắn không chết trong trận đấu sinh tử, ngược lại còn mang về cho gia tộc nỗi sỉ nhục tày trời, khiến Bạch gia bọn họ trở thành trò cười cho cả Âm Nguyệt Hoàng Triều. "Bạch Nhật, ngươi đã mang lại nỗi sỉ nhục tày trời cho Bạch gia, hôm nay mấy vị tộc lão chúng ta nhất trí quyết định chấp hành tộc quy, phế tu vi của ngươi, trục xuất khỏi Bạch gia!" "Cái gì!!" Bạch Nhật như bị sét đánh ngang tai, không thể tin vào tai mình.

Rõ ràng hắn mới là nạn nhân của toàn bộ sự việc, nhưng gia tộc không an ủi thì thôi, lại còn muốn gây tổn thương cho hắn lần thứ hai.

Mất đi tu vi, sau này hắn biết sống sót ở Hoang Cổ thế nào đây.

Chương 105

Chỉ là không một ai để ý đến cảm xúc của Bạch Nhật, mấy gã to con xông lên đè hắn xuống đất. "Đừng, đừng mà..." Bạch Nhật mặt mày kinh hãi liều mạng giãy giụa, không muốn trở thành một phế vật bị phế tu vi. "A..." Cuối cùng Bạch Nhật vẫn không thoát được, phát ra một tiếng hét thê thảm.

Chỉ thấy đan điền của hắn bị người ta một chưởng đánh nát, linh lực trong cơ thể như quả bóng xì hơi, tan biến trong nháy mắt.

Hơi thở cũng lập tức tụt xuống điểm đóng băng, toàn thân không dùng được chút sức lực nào.

Rầm một tiếng!!

Bạch Nhật bị ném ra khỏi Bạch gia một cách vô tình, giống như con tôm mềm chân không thể đứng vững. "Đây không phải là Bạch Nhật của Bạch gia sao!?" "Bạch gia ác quá, phế tu vi, trục xuất khỏi gia tộc!" "Cũng không thể trách Bạch gia, gia tộc nào có thể chịu đựng nỗi sỉ nhục này chứ." "Hy sinh một mình hắn, bảo toàn danh tiếng gia tộc, Bạch gia không sai." "Nực cười, người thì hy sinh thật rồi, nhưng danh tiếng có thật sự giữ được không?!" "........." Người qua đường chỉ trỏ về phía Bạch Nhật, cũng đâm sâu vào trái tim hắn.

Hắn không cam tâm!

Hắn không muốn làm phế nhân!

Những gì Bạch gia làm với hắn hôm nay, hắn nhất định sẽ trả lại gấp bội!

Nhưng lý tưởng thì đầy đặn, hiện thực lại tàn khốc.

Những ngày tiếp theo, Bạch Nhật sống như một tên ăn mày, co ro trong con hẻm nhỏ như một con chó, vì miếng ăn mà phải vứt bỏ tôn nghiêm. "Ta phải sống sót, ta nhất định phải sống sót!" Bạch Nhật không ngừng tự nhủ trong lòng, chỉ có sống sót mới có hy vọng. "Gâu, gâu…" Bạch Nhật cố nén nhục nhã, bò trên đất học tiếng chó sủa. "Oa ha ha, hắn thật sự học tiếng chó sủa kìa, thiên kiêu năm xưa của Bạch gia học tiếng chó sủa kìa…" Đám du côn như phát hiện ra đại lục mới, tiếng cười cợt nhả vang vọng trong con hẻm nhỏ. "Buồn cười lắm sao!?" Một giọng nói lạnh lùng vang lên trong hẻm nhỏ, chỉ thấy Tần Phong đã xuất hiện.

Trên vai hắn là Tiểu Bạch đang gặm cà rốt, phía sau còn có Thiên Quân và Vạn Mã, cùng với Bách Biến Ma Quân đã bị Tiên Nô Pháp Ấn hành hạ đến suy sụp tinh thần.

Lúc này Bách Biến Ma Quân đang cẩn thận đứng sau Tần Phong, vểnh tai lên, sợ chỉ một chút lơ là không nghe thấy mệnh lệnh của Tần Phong sẽ lại phải trải nghiệm cảm giác chua cay không tầm thường kia. "Tần Phong!" Bạch Nhật ngẩng đầu nhìn Tần Phong đầy bất ngờ, hiển nhiên không ngờ Tần Phong sẽ xuất hiện ở đây.

Đối với Tần Phong, hắn có một tâm trạng rất phức tạp.

Kẻ đầu sỏ gây ra tình cảnh của hắn hôm nay là Tần Phong, nhưng người làm hắn tổn thương sâu sắc nhất lại là Phương Trường và Bạch gia. "Ngươi là Tần Phong?

Đệ tam Thánh tử Tần Phong?!" Đám du côn ngẩn người, tò mò đánh giá Tần Phong.

Có lẽ chúng không biết Đệ tam Thánh tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, nhưng chắc chắn đã nghe qua những chuyện vô liêm sỉ của Tần Phong, cũng như việc hắn nuôi một con thỏ vô liêm sỉ.

Tần Phong lạnh nhạt nói: "Gặp ta mà lại có biểu cảm này, lẽ nào các ngươi chưa nghe Khổng Tử nói: Bất sỉ hạ vấn sao?!" "Ý gì vậy!?"

Bách Biến Ma Quân lập tức hoang mang, tỏ vẻ mình thật sự chưa nghe qua.

Vạn Mã nói nhỏ: "Dịch ra có nghĩa là, hỏi lão đại thì không có gì phải xấu hổ, bọn chúng có thể xuống dưới đó hỏi rồi." "Ta hiểu rồi, khà khà khà khà, lũ sâu bọ các ngươi chịu chết đi!" Bách Biến Ma Quân tỏ ra vô cùng tích cực, hóa thành một đàn dơi lao về phía đám du côn. "Đừng, ngươi đừng qua đây!" Đám du côn kinh hãi la lớn, cuối cùng vẫn bị đàn dơi cuốn đi. "Ta vẫn đến chậm một bước!" Tần Phong đi thẳng đến bên cạnh Bạch Nhật ngồi xổm xuống, không hề để tâm đến việc tu vi của hắn đã bị phế.

Theo kinh nghiệm mọt sách mười năm của hắn, quá trình nghịch thiên cải mệnh của Bạch Nhật đã bắt đầu rồi.

Muốn thành tựu Đế vị thì bắt buộc phải có một đoạn kinh lịch bi thảm đáng ca đáng khóc, nếu không ra đường còn chẳng dám chào hỏi người khác.

Chỉ thấy hắn vung tay, lấy ra cây Long Giác Cung từ không gian tùy thân.

Cây cung này do Đế Tú của Tây Tú Hoang Cổ chế tạo, thân cung lấp lánh lưu quang, kéo dây cung luyện từ gân rồng có thể ngưng tụ ra mũi tên năng lượng vô hình.

Ngoài ra còn có hai mươi mũi tên thực thể, mũi tên được luyện chế từ móng rồng sắc bén, có khả năng phá giáp siêu cường. "Đây là…" Mắt Bạch Nhật khẽ sáng lên.

Là một cao thủ dùng cung, hắn tự nhiên nhìn ra sự phi phàm của cây cung này.

Chỉ là nghĩ đến việc mình bây giờ đã là một phế nhân, ánh sáng vừa lóe lên trong mắt lại một lần nữa trở nên ảm đạm vô quang.

Tần Phong nhập vai trong một giây, ánh mắt xen lẫn năm phần áy náy, ba phần thương hại, hai phần bi phẫn, nói: "Cây Long Giác Cung này là ta đặc biệt chế tạo cho ngươi, chỉ không ngờ trong lúc ta dốc toàn lực chế tạo Long Giác Cung cho ngươi, một tháng qua ngươi lại phải trải qua nhiều chuyện như vậy.

Yên tâm, dù khó khăn đến đâu, ta nhất định sẽ giúp ngươi phục hồi đan điền, để ngươi đứng lên lần nữa.

Phàm là kẻ nào đã bắt nạt ngươi, ta đều sẽ không tha cho chúng." "Ái chà!?" Thiên Quân, Vạn Mã nghi hoặc nhìn nhau, không hiểu Tần Phong lại giở trò gì.

Bạch Nhật bây giờ đã phế rồi, hắn không chỉ tặng Long Giác Cung, mà còn hứa giúp hắn phục hồi đan điền và báo thù.

Nhìn thế nào cũng là một vụ làm ăn lỗ vốn.

Lẽ nào hắn cũng muốn học Phương Trường, làm chuyện không thể miêu tả với Bạch Nhật!? "Đặc biệt…" Bạch Nhật nhìn vẻ dịu dàng trong mắt Tần Phong, trong lòng không chịu nổi.

Hắn không biết Tần Phong đang giở trò gì, chỉ biết vào lúc mình sa sút nhất, sự xuất hiện của Tần Phong không nghi ngờ gì là một tia sáng rọi vào thế giới đã tăm tối của hắn.

Giây phút này, hai người bốn mắt nhìn nhau, Bạch Nhật không còn hận Tần Phong, ngược lại còn có một cảm giác cảm động khó tả.

Hắn cảm thấy Tần Phong là người đáng kết giao, là một nam nhi dám làm dám chịu, mạnh hơn tên khốn Phương Trường phủi mông bỏ đi kia không biết bao nhiêu lần. "Hửm!?" Tiểu Bạch nhìn qua lại giữa hai người, cảm thấy lúc này nên có âm nhạc. *Người là tia sáng rọi vào thế giới của ta* *Lao về phía ta, vạn vật đều sinh trưởng* *Bầu trời đêm chầm chậm được thắp sáng* *Vầng sáng rơi trên tay người*

Gió đêm thổi mở trang truyện cũ *Vì người mà ta lặng lẽ ấp ủ…* … Côn Luân Bí Cảnh.

Tương truyền là một thế giới độc lập do một vị đại năng thượng cổ có tu vi thông thiên khai phá ra.

Chương 106

Bên trong ngoài việc có rất nhiều truyền thừa của đại năng thượng cổ, còn có rất nhiều đại tạo hóa, đại cơ duyên do trời đất thai nghén mà thành.

Chỉ tiếc là có yêu cầu về độ tuổi khi tiến vào, chỉ những người dưới 30 tuổi mới có thể vào.

Trước đây không phải không có đại năng muốn xông vào, nhưng cuối cùng không một ngoại lệ đều bị pháp tắc trong Côn Luân Bí Cảnh đánh chết.

Kể từ đó không còn ai dám cứng rắn xông vào Côn Luân Bí Cảnh nữa.

Lúc này, các thế lực lớn ở Hoang Cổ đang ráo riết bố trí truyền tống pháp trận, cần phải đưa càng nhiều đệ tử gia tộc dưới ba mươi tuổi vào Côn Luân Bí Cảnh càng tốt.

Còn vì sao các thế lực lớn lại không bình tĩnh như vậy, ngoài đại tạo hóa, đại cơ duyên được thai nghén trong Côn Luân Bí Cảnh, còn vì Tiên Tinh được sản xuất bên trong.

Đây là một loại tinh thạch chứa năng lượng đặc biệt!

Khi tu vi đạt đến một trình độ nhất định, chỉ có thể dựa vào Tiên Tinh để tu luyện.

Có thể nói mỗi lần Côn Luân Bí Cảnh mở ra, đều tương đương với việc Hoang Cổ trải qua một lần rửa bài.

Nếu tiểu bối trong gia tộc có chí khí, mang về được nhiều Tiên Tinh, thực lực của lão tổ có thể tăng lên rõ rệt; ngược lại thì có nghĩa là dậm chân tại chỗ, nếu nội tình gia tộc không đủ, rất có thể sẽ bị các thế lực khác nhân cơ hội tiêu diệt. "Lão đại, Côn Luân Bí Cảnh sắp mở rồi, chúng ta đến đây làm gì!?" Thiên Quân, Vạn Mã và những người khác rất không hiểu.

Ban đầu Thiên Hồng Thư Viện và Nguyệt Thần Cung đều đã gửi lời mời đến Tần Phong, có thể dùng truyền tống trận pháp đưa hắn vào Côn Luân Bí Cảnh, còn có thể đi cùng đại quân, độ an toàn sẽ được tăng lên rất nhiều.

Nhưng Tần Phong lại từ chối hảo ý của cả hai bên, dẫn theo Thiên Quân Vạn Mã và Bách Biến Ma Quân, cùng với Tiểu Bạch đến một tiểu thành biên giới của Âm Nguyệt Hoàng Triều, Hoa Lạc Thành.

Còn Bạch Nhật sau khi bị Tần Phong đánh Tiên Nô Pháp Ấn, đã bị vứt ở Thúy Trúc Phong tự sinh tự diệt, còn mỹ danh là, ngươi có đại cơ duyên trong người, hãy tự dùng tay chân mình đi làm những gì mình muốn làm.

Mặc dù bọn họ cảm thấy Tần Phong đang vẽ bánh nướng, nhưng lại không đưa ra được chứng cứ. "Đương nhiên là đi Côn Luân Bí Cảnh rồi!" Tần Phong nhìn Hoa Lạc Thành phía trước, biết mình không tìm sai chỗ.

Mỗi lần Côn Luân Bí Cảnh mở ra sẽ xuất hiện rất nhiều lối vào ngẫu nhiên, người có khí vận lớn rất dễ dàng gặp được, ngược lại thì cần phải tốn kém để bố trí truyền tống đại trận đưa người vào.

Theo thiên cơ mà hắn dùng Thiên Cơ Tạp nhìn trộm được, Phương Trường sẽ gặp được một lối vào bí cảnh ở Hoa Lạc Thành này, từ đó tìm được Vô Cấu Chi Tuyền trong truyền thuyết do trời đất thai nghén, luyện thành Đạo Tâm Chủng Ma chỉ tồn tại trong lý thuyết của ma đạo. "Lẽ nào ở đây có lối vào Côn Luân Bí Cảnh!?" Bách Biến Ma Quân như nghĩ tới điều gì, càng cảm thấy Tần Phong sâu không lường được.

Bây giờ Côn Luân Bí Cảnh còn chưa mở ra, hắn vậy mà đã biết được nơi nào có lối vào, đây là năng lực mà ngay cả những đại lão đỉnh cấp như Lục Đạo Đế Quân cũng không thể nắm giữ, nếu không bọn họ cũng sẽ không tốn kém nhiều như vậy để bố trí truyền tống pháp trận.

Đồng thời, trong lòng Bách Biến Ma Quân cũng uất ức không để đâu cho hết.

Sớm đã nghe nói Tần Phong không có tiết tháo, nhưng hắn cứ nhất quyết muốn ham món hời nhỏ của y, giao dịch với y, bây giờ thì hay rồi, cả đời cứ thế mà bồi vào. "Ta là người trọng chữ tín…" Tần Phong đột nhiên nói: "Bây giờ cách Côn Luân Bí Cảnh mở ra vẫn còn chút thời gian, Phương Trường cũng vừa hay ở Hoa Lạc Thành, có thể thử giăng bẫy cho hắn xem sao." "Ngươi mà nói cái này thì ta không uất ức nữa!" Bách Biến Ma Quân lập tức phấn chấn, tỏ vẻ mình luôn sẵn sàng. ……… Tần gia.

Kể từ khi biết Tần Phong với tu vi Linh Vũ nhất trọng đã đồ long, Tần Hạo liền bắt đầu chế độ tự ngược đãi điên cuồng.

Mỗi ngày đều tiến vào khu rừng yêu thú hoành hành để chiến đấu với yêu thú, không vắt kiệt chút tinh lực cuối cùng thì quyết không về nhà. "Trời ơi, ta sinh ra toàn quái vật gì thế này!" Thạch Trung Ngọc khóc không ra nước mắt, vừa đau khổ vừa vui sướng.

Rõ ràng lão nhị có chí tiến thủ là chuyện tốt, nhưng lão nhị ngày nào cũng tự làm mình bị thương đầy mình mới về.

Khiến ông phải lấy ra một số bảo bối từ quỹ đen nhỏ của mình để chữa thương cho nó, quỹ đen nhỏ vừa mới đầy đặn lên được một chút lại bắt đầu hao gầy đi. "Vẫn là lão đại tốt!" Thạch Trung Ngọc lại bắt đầu nhớ thương đứa con ngoan Tần Phong.

Từ nhỏ đã khiến ông bớt lo bớt nghĩ không nói, sau tám tuổi đã bắt đầu một mình bôn ba bên ngoài, không chỉ trở thành Đệ tam Thánh tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, cách đây không lâu còn gửi cho ông mười rương bảo vật.

Ngược lại lão nhị Tần Hạo, từ nhỏ đã là một đứa trẻ nghịch ngợm, không hề để cha mẹ bớt lo, mười hai tuổi vẫn còn ăn bám, đúng là một kẻ báo hại. "Phong nhi, con có biết bảy năm nay cha đã sống thế nào không!?" Thạch Trung Ngọc mặt mày sầu não, trong lòng chua xót vô cùng.

Ông đã nhịn bảy năm không được hô lên "con trai ta Tần Phong có Đại Đế Chi Tư" rồi, điều này đối với một người cha thành công mà nói, thực sự quá tàn nhẫn. "Phu quân, không hay rồi!" Vân Tịch Nguyệt vẻ mặt hoảng hốt chạy tới, trong tay cầm một lá thư Tần Hạo để lại rồi bỏ đi.

Đại ý là mình muốn ra ngoài bôn ba, bảo bọn họ không cần lo lắng cho mình, hắn nhất định sẽ đánh bại ca ca, trở thành niềm tự hào của bọn họ, dẫn dắt Tần gia tiêu diệt Đại Việt hoàng tộc, chinh phục Hoang Cổ, đạp lên chư thiên vạn giới.

Cuối cùng còn nhắc một câu, quỹ đen nhỏ của cha đã bị hắn khuân sạch rồi. "Cái gì!!" Giọng Thạch Trung Ngọc đột nhiên cao vút, cả người đều không bình tĩnh nổi.

Ban đầu nghe nửa đoạn trước, trong lòng còn thấy an lòng, lão nhị cuối cùng cũng có chí tiến thủ không còn ăn bám nữa, nhưng khi nghe đến nửa đoạn sau, cả trái tim lạnh ngắt.

Cái lão lục chơi xấu cha này!!

Ông nể tình cha con, dùng quỹ đen nhỏ giúp nó chữa thương, thế mà nó lại nhòm ngó quỹ đen nhỏ của cha ruột, còn khuân sạch đi.

Đúng là lòng con hiểm ác mà!

Vân Tịch Nguyệt lấy ra một cây gậy lớn, giọng điệu không thiện chí nói: "Ta nghĩ ngươi nên giải thích với ta, tại sao ngươi lại có quỹ đen nhỏ?!" Lúc này, bên ngoài thành trì Tần gia.

Tần Hạo đang cưỡi một con ngựa, phi nhanh trên đường. "Gia gia, chúng ta cưỡi ngựa có đuổi kịp không!?" Tần Hạo mở miệng hỏi. "Không vấn đề gì!" Lão gia gia hư ảnh trả lời: "Lão phu tuyệt đối không tính sai đâu, nơi đó nhất định có lối vào Côn Luân Bí Cảnh.

Năm đó lão phu chính là ở đó gặp được Diệt Thế Thần Lôi, chỉ tiếc năm đó lão phu chưa đủ ba mươi tuổi, không thể thu phục nó.

Bây giờ ngươi thì khác, chỉ cần làm theo lời lão phu nói, là có thể dung nhập Diệt Thế Thần Lôi vào cơ thể, từ đó lôi khởi phong vân tụ, lôi đình vạn vật diệt, trở thành Lôi Trung Chi Thần.

Vận khí tốt còn có thể kích thích Chí Tôn Cốt của ngươi mọc lại." "Con biết rồi!" Ánh mắt Tần Hạo đầy kiên định, dù nguy hiểm đến đâu cũng phải đánh cược một lần.

Hắn không phải muốn chứng minh mình có bao nhiêu lợi hại, hắn muốn nói cho người khác biết, những thứ hắn đã mất, nhất định phải tự tay đoạt lại.

Chương 107

……… Màn đêm buông xuống, tiểu thành biên giới.

Một bóng người mặc áo choàng đen đi trên con phố không người, nếu lúc này có người nhìn kỹ sẽ phát hiện, người này chính là tội phạm bị truy nã hàng đầu của Âm Nguyệt Hoàng Triều, Phương Trường.

Do hắn hiện là tội phạm bị truy nã hàng đầu của Âm Nguyệt Hoàng Triều, nên hắn căn bản không có cách nào thông qua truyền tống trận tiến vào Côn Luân Bí Cảnh, chỉ có thể mạo hiểm thông qua Hoa Lạc Thành ở biên giới để trở về Đại Việt Hoàng Triều mới có hy vọng.

Còn không biết là lão lục nào sau lưng khắp nơi tung tin đồn, nói hắn là cái gì Lục Vị Đế Vương Hoàn, còn dẫn đến Bách Biến Ma Quân siêu lợi hại muốn đến xem thử.

Hắn là một kẻ biến thái, mà cũng cảm thấy biến thái!

Nếu không phải hắn phúc lớn mạng lớn, nói không chừng thật sự đã để gã thành công rồi. "Rốt cuộc là lão lục nào đang tính kế ta sau lưng!?" Phương Trường cảnh giác nhìn con phố không người.

Kể từ khi tiến vào Hoa Lạc Thành, hắn đã có cảm giác bị lão lục theo dõi, phảng phất như có nguy cơ rơi rụng tại thành này bất cứ lúc nào… … Lúc này, Tần Phong và những người khác đã đến con phố hoa nhộn nhịp nhất trong thành.

Cả con phố người người tấp nập, quy tụ tất cả các thân sĩ trong thành. "Lão đại, chúng ta đến đây làm gì!?" Thiên Quân, Vạn Mã hai mắt sáng rực. "Đương nhiên là đến làm chuyện đứng đắn rồi!" Tần Phong một thân áo trắng, tay cầm một chiếc quạt xếp, thuộc tính phong lưu lập tức được kéo lên max, khiến người qua đường lần lượt liếc nhìn. "Chuyện đứng đắn?!" Thiên Quân, Vạn Mã lập tức kích động, không biết có phải là chuyện đứng đắn mà bọn họ đang nghĩ không. "Chính là quán này!" Tần Phong đến một quán được trang trí cổ kính, chỉ nhìn tên thôi cũng biết là lầu xanh đứng đắn.

Di Hồng Viện! "Ai da, vị công tử này trông lạ quá, lần đầu đến đây phải không!?" Một phu nhân phong vận mang nụ cười nghề nghiệp, bước những bước tú bà chuyên nghiệp ra đón.

Dựa vào trực giác nhiều năm trong nghề của bà ta, Tần Phong và nhóm người này lai lịch tuyệt đối không đơn giản, đặc biệt là người dẫn đầu Tần Phong quả thực quý khí ngút trời, bên hông còn treo Thiên Bảo Hồ Lô, tuyệt đối xuất thân từ những thế gia đại tộc. "Là lần đầu tiên đến!" Tần Phong sau khi bước vào, nhìn quanh bốn phía.

Hắn đối với những dung chi tục phấn kia căn bản không có hứng thú, ngược lại để mắt đến phong cách trang trí của Di Hồng Viện này.

Hắn đã làm Thần tử ở Nguyệt Thần Cung bảy năm, tầm mắt không phải tầm thường.

Ở Nguyệt Thần Cung tùy tiện kéo một tiểu tỷ tỷ ra cũng có thể đè bẹp dung chi tục phấn của tiểu thành biên giới này.

Lý do đến đây là muốn thu mua một lầu xanh, giăng một cái bẫy cho Phương Trường xem có thành công không.

Theo thiên cơ hắn dùng Thiên Cơ Tạp nhìn thấy, Phương Trường sẽ trọ lại ở nơi này, không phải để rùng mình một cái, mà là vì nơi đây rồng rắn lẫn lộn, tiện cho việc ẩn náu.

Như mọi người đều biết, lầu xanh là nơi mà Thiên Tuyển Chi Tử phải đến.

Ở đây họ sẽ gặp được nữ chính hoặc nữ phụ có thân thế bi thảm, dù bản thân là ác ma giết người không chớp mắt, cũng sẽ nảy sinh lòng thương hại với họ, từ đó dựa vào thuộc tính phong lưu tài tử mà ôm mỹ nhân về.

Nói cách khác, hắn định đánh vào sở thích, tạo ra một cuộc gặp gỡ xinh đẹp cho Phương Trường.

Tú bà phong vận nhiệt tình giới thiệu: "Vị công tử này đến đúng chỗ rồi, Di Hồng Viện chúng tôi là lầu xanh nổi tiếng nhất Lạc Hoa Thành, có tứ đại danh kỹ trấn giữ." "Tứ đại danh kê!?" Tần Phong không nhịn được buột miệng nói: "Tiểu điểu, công khẩu, áp vĩ, manh bạch!" "Ặc…" Tú bà phong vận không hổ là dân chuyên nghiệp, chỉ sững sờ một chút, rồi cười tủm tỉm nói: "Chỉ cần công tử thích, các nàng sẽ tên là Tiểu Điểu, Công Khẩu, Áp Vĩ, Manh Bạch." "Khỉ thật, lộn kịch bản rồi!" Tần Phong vung tay lấy ra mười khối cực phẩm linh thạch, mở miệng nói: "Ba ngày tới, Di Hồng Viện này của ngươi bản thiếu gia bao trọn, bao gồm cả ngươi, tất cả đều phải nghe lệnh của bản thiếu gia, có vấn đề gì không!?" "Cực phẩm linh thạch!!" Phu nhân phong vận nhìn chằm chằm vào cực phẩm linh thạch, kích động mắt sáng rực nói: "Không vấn đề, không vấn đề, công tử nói gì thì là cái đó, bất kể công tử làm gì với các nàng, các nàng đều có thể bao dung tất cả." "Hửm!?" Tiểu Bạch đang ngồi trên vai Tần Phong, đột nhiên ngừng ăn cà rốt.

Vừa rồi trong khoảnh khắc Tần Phong mở không gian tùy thân lấy ra cực phẩm linh thạch, nó đã dựa vào không gian thần thông của mình, cảm ứng được bên trong có một ngọn núi cực phẩm linh thạch, ít nhất cũng phải hơn ba mươi triệu khối.

Trời đất ơi!!

Hơn ba mươi triệu cực phẩm linh thạch!!

Nó cứ ngỡ mình là một con thỏ nghèo sinh ra trong gia đình bình thường, từ nhỏ còn bị Tần Phong giáo dục con nhà nghèo phải đảm đang sớm, bảy năm qua còn sống những ngày gian khổ mộc mạc bán nội y nguyên vị.

Không ngờ tất cả đều là giả dối, nó là một con phú quý thỏ thực thụ!!

Nội tâm Tiểu Bạch mãi không thể bình tĩnh, củ cà rốt trong tay lập tức không còn thơm nữa. … Lúc này, Tần Phong lệnh cho người ta tháo biển hiệu của Di Hồng Viện xuống, thay bằng biển hiệu do chính tay hắn viết, Kê Bất Khả Thất! "Công tử, cái tên này…" Phu nhân phong vận vẻ mặt khó nói nên lời, cảm thấy cái tên mới này có chút lộ liễu. "Cần chính là hiệu quả này!" Tần Phong nhìn khắp con phố hoa, cái tên độc đáo như vậy chỉ có một nhà này, tin rằng Phương Trường nhất định sẽ liếc nhìn thêm một cái trong đám đông.

Đồng thời, Bách Biến Ma Quân cũng theo yêu cầu của Tần Phong, biến thành dáng vẻ của mối tình đầu của Phương Trường, công chúa Nam Phong.

Không cần giống y như đúc một trăm phần trăm, quá hoàn mỹ ngược lại dễ lộ sơ hở, chỉ cần giống bảy tám phần là được.

Bất kể Phương Trường sau khi nhập ma có tàn nhẫn vô tình đến đâu, gặp được gương mặt mối tình đầu trong lòng mình, cũng nhất định sẽ có chút rung động.

Cũng để không cho Phương Trường nhìn ra sơ hở, Tần Phong còn đặc biệt tốn 1 vạn điểm phản diện trong hệ thống, đổi lấy một lá bùa ẩn giấu khí tức, che giấu khí tức trên người Bách Biến Ma Quân.

Bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ nhân vật chính lên sân khấu. "Làm vậy thật sự được sao!?" Bách Biến Ma Quân sau khi biến thân, che mặt nạ ngồi trên lầu hai của Kê Bất Khả Thất, phía dưới là một đám thân sĩ bị hắn thu hút.

Ở một tiểu thành biên giới như thế này, bọn họ làm gì có dịp thấy được tuyệt sắc như vậy, dù chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, cũng đủ để gây ra một trận xôn xao chưa từng có ở Lạc Hoa Thành. "Bỏ mẹ, tên này thật sự biến thành gì cũng được à!" Thiên Quân, Vạn Mã lén liếc nhìn Bách Biến Ma Quân, trong lòng có một ý tưởng táo bạo không biết có nên nói ra hay không. … Rất nhanh, một bóng người áo đen xuất hiện trên phố hoa.

Nhìn kỹ, chẳng phải là Phương Trường mà họ đang chờ sao.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn đến nơi cá mè một lứa này qua đêm, chờ ngày mai tìm cơ hội ra khỏi thành trở về Đại Việt Hoàng Triều, ai ngờ vừa đến phố hoa đã bị biển hiệu của một quán tên Kê Bất Khả Thất thu hút ánh mắt. "Vãi chưởng, đến thật kìa!" Bách Biến Ma Quân tại chỗ không bình tĩnh nổi, trong lòng càng cảm thấy Tần Phong cao thâm khó lường.

Hắn truy đuổi Phương Trường nửa tháng không thành công, Tần Phong lại ôm cây đợi thỏ mà thỏ thật sự tự đến nộp mạng. "Không được kích động, bình tĩnh, bình tĩnh, khà khà khà khà, tiểu ca ca, ta sẽ thương ngươi lắm!" Bách Biến Ma Quân hít sâu mấy hơi để bình tĩnh lại, theo phương pháp Tần Phong dạy, lao ra khỏi cửa lớn của Kê Bất Khả Thất. "Không hay rồi, Đông Phương tiểu thư chạy rồi!" Đông Phương tiểu thư là nghệ danh Tần Phong đặt cho Bách Biến Ma Quân, cả lầu xanh lập tức loạn thành một đoàn, một đám to con từ phía sau xông ra, đuổi theo Đông Phương tiểu thư.

Chương 108

Phương Trường bên ngoài nghe thấy động tĩnh, theo phản xạ quay đầu nhìn lại, thấy một tiểu thư xinh đẹp mặt mày kinh hãi lao về phía mình.

Mặc dù đối phương che mặt nạ chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, nhưng vẫn khiến trái tim hắn không khỏi run lên.

Nam Phong?! "Công tử, cứu ta!" Đông Phương tiểu thư một tay nắm lấy tay Phương Trường, đôi mắt đầy vẻ kinh hãi khẩn cầu. "Vào lầu xanh rồi còn muốn chạy!!" Một đám to con nhanh chóng đuổi kịp, tóm lấy Đông Phương tiểu thư, cưỡng ép kéo cô ta và Phương Trường ra. "Công tử, cứu ta!" Đông Phương tiểu thư ghi nhớ lời Tần Phong, đối mặt với sinh vật như Phương Trường tuyệt đối không được vội vàng, phải tỏ ra yếu đuối, đáng thương và bất lực.

Giây phút này, Phương Trường nhìn ánh mắt bất lực của Đông Phương tiểu thư, trái tim đã sớm đóng băng có một tia tan chảy.

Là bại lộ thân phận cứu cô gái xa lạ này, hay là coi như không thấy gì quay người rời đi!? "Con tiện nhân chết tiệt này, ngươi muốn hại chết ta à!" Tú bà phong vận vội vàng chạy ra, quát lớn với Đông Phương tiểu thư một cách tức giận.

Bà ta không biết vị Đông Phương tiểu thư này đã đắc tội Tần Phong như thế nào, chỉ biết Tần Phong bao trọn Di Hồng Viện chính là để bán vị Đông Phương tiểu thư này ra ngoài.

Bây giờ nếu để cô ta chạy thoát, e rằng bọn họ đều sẽ gặp xui xẻo. "Vị Đông Phương tiểu thư này, xem ra là bị ép buộc!" Một đám thân sĩ cảm thấy đau lòng, chuẩn bị trao cho Đông Phương tiểu thư chút hơi ấm.

Đúng lúc này, một cơn gió đêm thổi qua, thổi bay mạng che mặt của Đông Phương tiểu thư, để lộ ra dung nhan tuyệt mỹ với mày như lông vũ xanh biếc, da như tuyết trắng, răng như vỏ sò. "Vãi chưởng!!" Các thân sĩ tại chỗ điên cuồng, tỏ vẻ nhất định phải trao hơi ấm. "Sao có thể!!" Phương Trường như một tiểu thịt tươi trong phim thần tượng rẻ tiền, trên gương mặt cá chết cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Không ngờ vị Đông Phương tiểu thư này lại giống công chúa Nam Phong đến bảy tám phần.

Bách Biến Ma Quân lúc này cũng ghi nhớ lời Tần Phong, muốn thành công thu hút sự chú ý của Thiên Tuyển Chi Tử, ngoài việc có vẻ đẹp, quan trọng nhất chính là ánh mắt.

Chỉ thấy ánh mắt hắn dần mất đi ánh sáng, một bộ dạng số phận bất công, ta sắp phải nhận mệnh.

Vì đây là hình ảnh chân thực sau khi bị đánh Tiên Nô Pháp Ấn, nên hắn hoàn toàn là diễn xuất bản năng, lập tức chiếm được trái tim của toàn bộ thân sĩ trong hội trường, cũng khiến trái tim không chịu nghe lời của Phương Trường đập nhanh hơn.

Tú bà phong vận nhân lúc còn nóng nói: "Các vị, hôm nay là ngày xuất các của Đông Phương tiểu thư chúng ta, không phân biệt già trẻ, không phân biệt đẹp xấu, cứ giá cao thì được!" "Còn chưa xuất các!!" Các thân sĩ tại chỗ sôi sục, phát ra những tiếng hú như sói. "Nam Phong!!" Phương Trường thất thần nhìn Đông Phương tiểu thư, nhớ lại mối tình đầu của mình là công chúa Nam Phong.

Năm xưa mình không thể bảo vệ công chúa Nam Phong, để cô ấy bị tên tiện nhân Tần Phong bắt nạt, bây giờ làm sao có thể trơ mắt nhìn vị Đông Phương tiểu thư này rơi vào bầy sói.

Còn về lão lục đang ẩn nấp trong bóng tối, chắc là hắn nghĩ nhiều rồi, phần lớn là di chứng sau khi gặp Tần lão lục… … Lúc này, Tần

Phong đang ở phòng riêng trên lầu hai của Kê Bất Khả Thất, nhìn thấy hết mọi chuyện ở dưới lầu, cũng y như hắn dự liệu.

Chỉ cần Bách Biến Ma Quân không phải là đồng đội heo, đóa hoa Phương Trường hôm nay sẽ tàn lụi. "Lão đại, ngài thật quá lợi hại!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người ánh mắt tràn đầy sùng bái, sự kính ngưỡng đối với Tần Phong như nước sông cuồn cuộn không dứt.

Bọn họ sớm đã nghe nói Phương Trường này tà môn đến mức nào, chỉ trong một tháng đã tàn sát mấy tòa thành ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, khiến Lục Đạo Đế Quân tức giận phái một lượng lớn cao thủ đi vây giết.

Nhưng kết quả là dù vòng vây có nghiêm ngặt đến đâu cũng bị hắn trốn thoát, thậm chí còn bị hắn phản sát không ít người, cũng khiến người ta gọi Phương Trường là có Ma Đế Chi Tư.

Nhưng chính người đàn ông có Ma Đế Chi Tư này, lại bị lão đại của bọn họ đùa giỡn trong lòng bàn tay. "Lát nữa các ngươi cứ thoải mái ra giá, tiền dâng đến cửa sao lại không lấy." Tần Phong biết Phương Trường hiện là tội phạm bị truy nã, lại vội vàng trở về Đại Việt Hoàng Triều để vào Côn Luân Bí Cảnh, ở Lạc Hoa Thành không dám tùy tiện ra tay.

Cho nên cướp đoạt là không thể, chỉ có thể tuân theo quy tắc mà ra giá. "Đứa nhỏ này…" Thiên Quân, Vạn Mã hai người nhìn Phương Trường, trong lòng mặc niệm cho hắn ba phút.

Lão đại nhà bọn họ không chỉ nhòm ngó thân thể của hắn, mà còn nhòm ngó cả linh thạch trong túi tiền của hắn. "Lần này tốn của ta mười viên cực phẩm linh thạch, phải lấy lại vốn!" Tần Phong nghĩ đến mười viên cực phẩm linh thạch đó, liền cảm thấy một trận đau lòng, chuẩn bị đợi sau khi Bách Biến Ma Quân nghịch thiên cải mệnh, sẽ đến quan phủ của Lạc Hoa Thành tố cáo Phương Trường là tội phạm bị truy nã.

Ít nhiều cũng có thể gỡ lại chút vốn!

Thiên Quân, Vạn Mã hai người hoàn toàn ngây người, trong lòng càng hiện lên một chữ "vãi" thật to.

Đây là không vắt kiệt Phương Trường đến cùng, quyết không dừng tay à!

Đồng thời, hai người cũng tỏ vẻ trái tim mình vĩnh viễn thuộc về lão đại, tuyệt đối sẽ không cho hắn tìm được cớ bán mình đi. "Ta đang giúp hắn!" Tần Phong một mặt chính khí giải thích: "Gian khổ rèn luyện ý chí, nghịch cảnh tạo nên nhân tài." "Ặc…" Thiên Quân, Vạn Mã ngây ngốc nhìn Tần Phong, một bộ dạng "ngươi xem ta có tin không". "Oa, thật có đạo lý!!" Tiểu Bạch đang kén ăn mặt mày sùng bái, phát hiện mình còn phải học hỏi rất nhiều điều.

Không được!!

Ăn được cà rốt, mới là thỏ thượng đẳng!

Tiểu Bạch cầm củ cà rốt lên bắt đầu ăn, cà rốt ăn hôm nay là vì ngày mai có thể thực hiện tự do thiên tài địa bảo.

Tú bà phong vận cười tủm tỉm bước vào phòng riêng, báo cáo với Tần Phong: "Vị công tử này, chúng tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi, Đông Phương tiểu thư bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu phiên đấu giá." "Ừm!" Tần Phong hài lòng gật đầu nói: "Lát nữa khi ngươi giới thiệu vị Đông Phương tiểu thư này, cứ nói cô ta đắc tội với Đệ tam Thánh tử Tần Phong, bị Tần Phong tàn sát cả nhà, cuối cùng lưu lạc thành nữ tử phong trần." "A!?" Tú bà phong vận sợ đến hai chân mềm nhũn, lập tức quỳ xuống trước mặt Tần Phong.

Đùa kiểu gì vậy!!

Thánh tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều tương đương với hoàng tử, cho dù vị Đệ tam Thánh tử này có vấn đề về tiết tháo, gần đây còn có tin đồn nói hắn bị phế, nhưng cho bà ta mười lá gan cũng không dám vu khống Thánh tử như vậy. "Bảo ngươi nói thì cứ nói!" Thiên Quân sắc mặt lạnh đi, lấy ra một miếng ngọc bội.

Đó là lệnh bài thân phận mà Lục Đạo Đế Quân đã ra lệnh chế tạo riêng sau khi Tần Phong trở thành Đệ tam Thánh tử, trên đó có ghi Đệ tam Thánh tử Tần Phong. "Ngài chính là Thánh tử Tần Phong, Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu!!" Tú bà phong vận trợn to mắt, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong. … Rất nhanh, đại sảnh của Kê Bất Khả Thất đã chật kín người.

Đông Phương tiểu thư mặt như tro tàn ngồi trên sân khấu, khiến một đám thân sĩ dưới sân khấu đau lòng không thôi, thề nhất định phải để vị mỹ nhân như tiên tử này cảm nhận được sự ấm áp của nhân gian.

Chương 109

"Các vị…" Tú bà phong vận có Tần Phong chống lưng, đi đường cũng bay bổng, cười tủm tỉm lên sân khấu nói: "Vị Đông Phương tiểu thư này xuất thân từ gia đình danh giá, vì không chịu phục vụ Đệ tam Thánh tử Tần Phong, đã bị Thánh tử đại nhân tàn sát cả nhà, còn ném vị mỹ nhân như tiên nữ này vào lầu xanh, muốn khiến cô ấy trở nên dơ bẩn không chịu nổi.

Các vị, cơ bất khả thất, thất bất tái lai à!" Lời vừa dứt, toàn trường sôi sục. "Xuất thân từ gia đình danh giá, khó trách lại xinh đẹp như vậy!" "Sớm đã nghe danh Đệ tam Thánh tử Tần Phong này thủ đoạn độc ác, không ngờ ngay cả mỹ nhân xinh đẹp như vậy cũng xuống tay được." "Hắn ngay cả em ruột cũng xuống tay được, còn quan tâm gì đến một mỹ nhân!?" "………" Tần Phong ngồi trong phòng riêng trên lầu hai, lấy sổ nhỏ ra ghi lại những người nói xấu hắn. "Ặc…" Thiên Quân, Vạn Mã hoàn toàn ngây người tại chỗ, trong lòng càng hiện lên một chữ "vãi" thật to.

Với sự hiểu biết của bọn họ về Tần Phong, hắn ghi tên tuyệt đối không phải để mời người ta ăn cơm, rất có khả năng là mời cả nhà người ta ăn cỗ.

Đồng thời, lời nói của mọi người trong hội trường cũng không nghi ngờ gì đã đâm trúng Phương Trường.

Vị Đông Phương tiểu thư này rất giống hắn, ban đầu đều là tồn tại cao cao tại thượng không thể khinh nhờn, đều vì tên tiện nhân Tần Phong mà rơi xuống vũng bùn, làm bẩn cả người.

Điều này càng làm kiên định quyết tâm cứu Đông Phương tiểu thư của hắn. "Đông Phương tiểu thư!" Phương Trường như tiểu thịt tươi diễn xuất nhập thần, một bộ mặt cá chết nhìn về phía Đông Phương tiểu thư.

Chỉ thấy vị Đông Phương tiểu thư này mặt như tro tàn, chỉ khi nhìn về phía hắn mới lộ ra chút thần sắc, phảng phất như đang cầu xin mình đến cứu cô, chứng minh cô vẫn chưa từ bỏ, trong lòng vẫn còn chấp niệm với một thứ gì đó.

Tú bà phong vận cười tủm tỉm nói: "Các vị, cuộc đấu giá bắt đầu, người trả giá cao nhất có thể vào phòng thơm của Đông Phương tiểu thư để gần gũi!" "100 linh thạch!" "100 linh thạch mà cũng muốn gần gũi, 1000 linh thạch!" "1 vạn linh thạch!!" "………" "Một trăm viên cực phẩm linh thạch!" Một giọng nói lạnh lùng vang lên, khiến toàn bộ thân sĩ đồng loạt nhìn về phía Phương Trường.

Một viên cực phẩm linh thạch tương đương với một nghìn linh thạch phổ thông, một trăm viên là mười vạn linh thạch phổ thông, ở một tiểu thành biên giới như thế này tuyệt đối là một khoản tiền khổng lồ. "Một nghìn cực phẩm linh thạch!" Thiên Quân theo sự phân phó của Tần Phong, lập tức tăng giá gấp mười.

Vạn Mã có chút lo lắng nói: "Lão đại, chúng ta ra giá như vậy, lỡ như dọa Phương Trường chạy mất thì sao!?" "Không cần lo lắng!" Tần Phong không hề lo lắng Phương Trường sẽ chạy.

Theo kinh nghiệm mọt sách mười năm của hắn, vì độc giả thích khẩu vị này, nên các tác giả chó má lần lượt đánh vào sở thích, vô hình trung thêm vào cho nhân vật chính thuộc tính ngu ngốc vung tiền như rác này. "Hừ!" Phương Trường ánh mắt nhìn về phía phòng riêng trên lầu hai, không ngờ ở đây lại có phú hào.

Nhưng với tư cách là người cứu rỗi của Đại Việt Hoàng Triều, hắn có rất nhiều linh thạch, huống chi hắn vừa tàn sát mấy tòa thành, gia sản tuyệt đối không phải người bình thường có thể so sánh. "Một vạn cực phẩm linh thạch!" "Mười vạn cực phẩm linh thạch!" "Mười lăm vạn cực phẩm linh thạch!" "Một trăm vạn cực phẩm linh thạch!" "………" Toàn bộ thân sĩ nhìn hai bên liên tục ra giá, chỉ cảm thấy trái tim nhỏ bé có chút không chịu nổi. "Trăm vạn cực phẩm linh thạch!" Gương mặt cá chết của Phương Trường cuối cùng cũng có sự thay đổi, không ngờ đối phương lại giàu có như vậy.

Vốn dĩ hắn đã có ý định từ bỏ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của Đông Phương tiểu thư, hắn cắn răng hô lên một trăm năm mươi vạn cực phẩm linh thạch. "Trời ơi, một trăm năm mươi vạn cực phẩm linh thạch!!" Toàn trường lập tức sôi sục, lần lượt nhìn về phía Phương Trường.

Vì một nữ tử phong trần, hắn vậy mà hào phóng vung một trăm năm mươi vạn cực phẩm linh thạch chỉ để gần gũi, không phải não có vấn đề, thì chính là não bị lừa đá rồi. "Lão đại!" Thiên Quân, Vạn Mã quay đầu nhìn Tần Phong, hỏi xem có nên tiếp tục tăng giá không. "Chủ nhân, không thể tăng giá nữa!" Đông Phương tiểu thư vẻ mặt căng thẳng nhìn về phía phòng riêng trên lầu hai của Tần Phong, trong lòng đang điên cuồng gào thét, một trăm năm mươi vạn cực phẩm linh thạch đã gần đủ rồi, tuyệt đối đừng làm lỡ động phòng của ta, à không, là nghịch thiên cải mệnh thành tựu Đế vị… "Được thôi!!" Tần Phong suy nghĩ một lúc, quyết định biết điểm dừng.

Tuy hắn biết gia tài của một Thiên Tuyển Chi Tử chắc chắn không chỉ có một triệu rưỡi cực phẩm linh thạch, nhưng so với một thuộc hạ có thể đạt đến Đại Đế chi vị, bao nhiêu cực phẩm linh thạch nữa cũng chỉ là muối bỏ bể.

Linh thạch sau này có thể kiếm lại, nhưng đóa hoa Phương Trường hôm nay phải tàn lụi. "Một triệu rưỡi cực phẩm linh thạch lần thứ nhất!" "Một triệu rưỡi cực phẩm linh thạch lần thứ hai!" "Một triệu rưỡi cực phẩm linh thạch lần thứ ba!" "Một triệu rưỡi cực phẩm linh thạch, chốt giá, chúc mừng vị công tử này!!" Phong Du Lão Bảo kích động đến má đỏ bừng, đến giờ lão vẫn có cảm giác như đang mơ.

Không ngờ lại có thằng ngu thật sự vì một nữ nhân phong trần mà chi ra một triệu rưỡi cực phẩm linh thạch.

Chỉ có thể nói một câu, có tiền thật sự có thể muốn làm gì thì làm! "Phù phù!!" Phương Trường thở phào một hơi thật sâu.

Nếu đối phương thật sự ra giá tiếp, y chỉ có thể mạo hiểm bại lộ thân phận để cưỡng ép đưa người đi.

Nhưng may mà y là vai chính xuyên không tới, chỉ bằng đám tép riu này thì không thể ảnh hưởng đến việc y trang bức được.

Nhất là vị Đông Phương tiểu thư kia sau khi thấy y thắng lợi, trong ánh mắt lại lần nữa khôi phục thần thái, lộ ra vẻ kinh hỉ chưa từng có, lúc nhìn về phía y càng lấp lánh ánh sáng sùng bái.

Ừ!

Chắc chắn là ánh sáng sùng bái, không thể nào là ánh mắt của thợ săn khi gặp con mồi được.

Rất nhanh sau đó, Phương Trường trả xong linh thạch, trong ánh mắt ghen tị, đố kỵ, căm hận của một đám "thân sĩ", y bước vào khuê phòng của Đông Phương tiểu thư.

Trong phòng đốt nến đỏ, lấp lánh ánh hồng yếu ớt, còn kèm theo một mùi hương thoang thoảng. "Đông Phương tiểu thư, tại hạ chỉ vì đồng cảm với cô, chứ không có suy nghĩ xằng bậy!" Phương Trường tự cho mình là một đại ma vương lạnh lùng, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ mặt "cá chết" của mấy bộ phim cổ trang rẻ tiền. "Đậu má!

Quả nhiên y như lời chủ nhân nói!" Đông Phương tiểu thư thầm hô hảo gia hỏa, càng lúc càng cảm thấy Tần Phong sâu không lường được.

Sau khi nàng biến thành bộ dạng này, Tần Phong đã chỉ cho nàng cách chinh phục tiểu thịt tươi mặt cá chết.

Ngoài việc bảo nàng làm những biểu cảm nhất định vào những thời điểm nhất định, còn nói với nàng rằng một khi đối phương biến thành chính nhân quân tử, thì hãy cùng y... dâm, à không, ngâm thơ. "Ta biết, nữ nhân phong trần như ta sẽ làm ô nhục uy danh của công tử!" Đông Phương tiểu thư nhập vai trong một giây, tự giễu mà khẽ ngâm: "Một đôi tay ngọc ngàn người gối, nửa điểm môi son vạn khách nếm.

Giả trang một thân kiều diễm thái, hóa thành một bộ giả tâm tràng." "Đông Phương tiểu thư hiểu lầm rồi, tại hạ không có ý đó..." Phương Trường không khỏi nhíu mày.

Từ lúc y bước vào căn phòng này, đã có một cảm giác rất khó chịu.

Vốn định đưa Đông Phương tiểu thư đi khỏi đây thật nhanh, nhưng vừa nghe Đông Phương tiểu thư ngâm thơ, lại nhìn thấy gương mặt có bảy tám phần giống Nam Phong công chúa, là mối tình đầu của y.

Y liền không nhịn được muốn thể hiện một phen những bài thơ cổ mà mình đã học thuộc năm đó. "Công tử không cần nói nữa, đây chính là số mệnh của Đông Phương!" Đông Phương tiểu thư lệ mắt lưng tròng đứng dậy, cởi y phục ngay trước mặt Phương Trường. "Đông Phương tiểu thư, tại hạ thật sự không phải loại người đó!" Vẻ mặt cá chết của Phương Trường lại có biến hóa, y vội vàng quay đầu đi.

Chương 110

Ngay lúc y đang suy nghĩ xem mình nên làm cầm thú hay là kẻ còn thua cả cầm thú.

Trong cơ thể không biết vì sao đột nhiên có một ngọn lửa bùng cháy, giống hệt như lúc y trúng phải "Mẫu trư dã phong cuồng" của Tần Phong trong cuộc thi sinh tử.

Cảm giác kích động này, cả đời y cũng không quên được! "Không đúng, mùi này..." Phương Trường cũng nhận ra có gì đó không ổn, vội nhìn về phía cây nến đỏ trong phòng.

Nhưng chưa kịp để y tiến lên xác nhận trong nến có phải là "Mẫu trư dã phong cuồng" hay không, thì đã bị Đông Phương tiểu thư mắt đã đỏ ngầu bổ nhào xuống đất.

Đối mặt với Đông Phương tiểu thư đã cởi bỏ y phục, Phương Trường cảm thấy mình thật sự không thể làm kẻ thua cả cầm thú được, cuối cùng chỉ có thể chọn làm một con cầm thú.

Chờ đã!

Tại sao nàng cũng có!?

Phương Trường chạm phải thứ gì đó, cả người lập tức tỉnh táo lại.

Khi y ngẩng đầu lên, Đông Phương tiểu thư xinh đẹp đã biến mất, thay vào đó là Bách Biến Ma Quân. "Khà khà khà khà, Đại Đế chi vị của lão phu ổn rồi!" Bách Biến Ma Quân nhìn Phương Trường đã cắn câu, không nhịn được phát ra tiếng cười độc quyền của nhân vật phản diện. "Sao lại là ngươi, đừng, ngươi đừng qua đây!!" Phương Trường sợ đến mức tè tại chỗ, trơ mắt nhìn bóng của Bách Biến Ma Quân bao trùm lấy mình, cũng cuối cùng đã nếm trải được nỗi sợ hãi của Bạch Nhật năm xưa.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời đột nhiên sấm chớp vang dội, mưa như trút nước bắt đầu rơi xuống.

Phảng phất như ông trời cũng không tìm ra cách nào cứu vớt Phương Trường, chỉ có thể đổ một trận mưa để cổ vũ cho y, à không, là để khóc thương cho số phận bi thảm của y. "Mưa rồi!!" Các thân sĩ đến phố hoa vội vàng tìm chỗ trú mưa, đoán chừng đêm nay không về nhà được rồi. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ bày mưu bán đi Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Có biết nói chuyện không hả!?" Tần Phong lập tức không vui.

Bây giờ còn chưa công bố chân tướng, sao có thể dùng từ "bán đi" được, lỡ như hai người vương bát nhìn đậu xanh vừa mắt nhau, sau này vui vẻ ở bên nhau, chẳng phải hắn bị oan uổng vô ích sao. "Chúng ta đi thôi!" Tần Phong nhìn thời gian, biết giờ Côn Luân bí cảnh mở ra sắp tới, bèn dẫn Thiên Quân, Vạn Mã và Tiểu Bạch đội mưa đi đến đích.

Về phần Bách Biến Ma Quân... lão đã qua ba mươi tuổi, không thể cùng bọn họ vào Côn Luân bí cảnh được, cứ để lão một mình ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt thì tốt hơn. "Vâng, lão đại!" Thiên Quân vội vàng lấy chiếc ô đã chuẩn bị sẵn ra, đảm bảo vẻ tao nhã của công tử Tần Phong, còn mình và Vạn Mã thì đứng sau lưng chịu mưa.

Bì bõm!

Bì bõm!

Một trận tiếng bước chân dồn dập trên vũng nước vang lên.

Chỉ thấy một thanh niên mặc đồ đen, mày kiếm mắt sao, nhanh chóng lướt qua bên cạnh Tần Phong, trong tay còn cầm một thanh trường kiếm trông vô cùng bình thường.

Lâm Tam!?

Sao hắn lại ở đây!?

Tần Phong như bị điện giật, vội quay đầu tìm kiếm.

Lâm Tam ở phía đối diện cũng dừng bước, quay đầu nhìn người mình vừa lướt qua.

Giây phút này.

Hai người xác nhận ánh mắt, là người mà đối phương đã mong nhớ bảy năm.

Mưa như trút nước, trăng đẹp như tranh.

Ánh đèn phố hoa sáng rực, vẫn náo nhiệt phi thường, Tần Phong và Lâm Tam sau bảy năm xa cách lại gặp nhau, đứng ở hai bên phố hoa, mặc kệ sự ồn ào và mưa lớn xung quanh, trong mắt chỉ có người mà mình đã đợi bảy năm. "Lão đại, người sao vậy!?" Vạn Mã phát hiện Tần Phong rất không ổn, vội đưa tay huơ huơ trước mắt hắn.

Tần Phong ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Lâm Tam, vẻ mặt kích động nói: "Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại đăng hỏa lan san xử!" "Ý gì vậy!?" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn qua nhìn lại hai người, cảm thấy giữa hai người này nhất định có chuyện. "Ánh mắt của Tần huynh, tại sao lại càng khiến người ta không chịu nổi hơn bảy năm trước!!" Lâm Tam bị Tần Phong nhìn đến tim đập thình thịch, cảm giác mình sắp không giữ được bình tĩnh nữa rồi. "Hử!?" Tiểu Bạch cũng tò mò nhìn hai người, cảm thấy cảnh này nên có nhạc nền. *Trong thành Hoa Lạc như ngươi ngoảnh lại* *Tiếng vó ngựa xa dần sự dịu dàng của ngươi* *Ai còn ở ngoài lầu nhỏ trên núi ngóng mưa rơi* *Hái một chiếc lá thuyền* *Một người một thành hâm một bầu rượu* ...

Ầm ầm ầm!!

Một tiếng sấm kinh thiên vang lên, thắp sáng cả tòa thành biên giới nhỏ bé này.

Tần Phong và Lâm Tam không hề có ý định tiến lên giao lưu sâu sắc sau bảy năm không gặp.

Chỉ thấy hai bên gần như cùng lúc động thủ, mái tóc đen dài bay múa trong gió mưa, tiếng kiếm ngân vang trong trẻo từ trong cơ thể dội ra, hóa thành từng luồng kiếm khí sắc bén càn quét trên đường phố.

Từng luồng kiếm khí sắc bén như xé rách không khí, tiếng rít chói tai, thanh thế hạo đại, khiến cả phố hoa phải ngoái nhìn. "Kiếm khí mạnh quá!!" Thiên Quân, Vạn Mã trừng to mắt kinh hô, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Nhìn vào kiếm khí mà Lâm Tam phóng ra, kiếm ý tuyệt đối đã lĩnh ngộ đến cấp ba, còn lĩnh ngộ được Vô Địch Kiếm Tâm trong truyền thuyết giống như Tần Phong.

Không phải là loại vô địch không bại, mà là loại tín niệm có ta là vô địch.

Tu vi thậm chí còn cao hơn Tần Phong một tiểu cảnh giới, đạt tới Nhập Đạo nhị trọng. "Không thể nào!" Tần Phong thầm hô hảo gia hỏa.

Trước khi hắn lĩnh ngộ Vô Địch Kiếm Tâm, kiếm tâm bị thổi phồng lên trời.

Chương 111

Nhưng khi hắn lĩnh ngộ rồi, nó lại như không đáng tiền, cứ như thể bất kỳ kiếm tu nào cũng có thể lĩnh ngộ được.

Rốt cuộc là Thiên Tuyển Chi Tử gặp mạnh thì mạnh hơn, hay là Cẩu Thiên Đạo đang nhắm vào tên đại phản diện là hắn đây.

Ong ong!!

Từng tiếng kiếm ngân trong trẻo vang lên trong mưa, sắc mặt đám đông hóng chuyện xung quanh kinh hãi, chỉ thấy kiếm khí bên cạnh họ đều đang run rẩy, phảng phất như đang nghênh đón vương giả trong kiếm. "Kiếm Hóa Vạn Thiên!" Lâm Tam đôi mắt như điện, sử dụng đại chiêu khổ tu bảy năm mới sáng tạo ra.

Chỉ thấy vô số đạo kiếm khí vô hình thành hình trong cơn mưa tầm tã, khiến đám đông hóng chuyện xung quanh như đang ở trong cơn bão tố, hô hấp dồn dập vô cùng. "Đại Hà Kiếm Quyết!!" Hư không quanh thân Tần Phong chấn động, tiếng kiếm ngân không dứt.

Kèm theo đó là một luồng kiếm khí mênh mông như biển cả càn quét đường phố, tiếng xé gió chói tai hoàn toàn át đi tiếng mưa, vô số đạo kiếm khí hội tụ thành một dòng sông cuồn cuộn, phảng phất có thể nuốt chửng tất cả mọi thứ trên thế gian. "Hai người trẻ tuổi này là ai!?" Đám đông hóng chuyện trừng mắt như chuông đồng, tỏ vẻ chưa từng thấy qua một trận đối đầu kiếm đạo kinh khủng như vậy.

Vốn tưởng Vạn Thiên Kiếm Khí của Lâm Tam đã đủ kinh khủng rồi, không ngờ Đại Hà Kiếm Quyết của Tần Phong lại có hiệu ứng thị giác chấn động hơn.

Ầm ầm ầm!!

Đại chiêu của hai bên va chạm vào nhau, vô số kiếm khí hóa thành bão tố càn quét trời đất, hai bên đường phố lập tức bị bão kiếm khí xé nát, dọa cho đám đông hóng chuyện hận không thể mọc thêm mấy cái chân để chạy. "Vãi chưởng, kiếm khí kinh khủng quá!!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người vội vàng phóng thích linh lực, chống lại cơn bão kiếm khí do hai người tạo ra.

Cũng may hai người có Long Lân Giáp do Tần Phong đưa cho, nếu không chắc chắn đã bị kiếm khí sắc bén tại chỗ cắt thành thịt nát.

Đồng thời, trong lòng họ cũng tò mò về Lâm Tam, người này rốt cuộc là thiên kiêu nào của Hoang Cổ, tu vi kiếm đạo lại có thể ngang ngửa Tần Phong.

Phải biết, Tần Phong chính là thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, tu vi kiếm đạo càng ngạo thị thế hệ trẻ.

Ngay cả thiếu trang chủ của Danh Kiếm Sơn Trang, Nhất Kiếm người sở hữu Thiên Kiếm Chi Thể, cũng bị Tần Phong áp chế chết cứng trên phương diện kiếm đạo, thậm chí còn mất đi cơ hội ngẩng đầu.

Bây giờ có thể đánh ngang tay với Tần Phong, cũng không có gì đáng ngạc nhiên. "Quả là Đệ Nhất Kiếm trăm năm sau, quả nhiên lợi hại!" Tần Phong thân thể không kiểm soát được lùi lại hai bước, thật tâm khâm phục thiên phú kiếm đạo của Lâm Tam.

Lâm Tam lúc này đã không còn là Lâm Tam của bảy năm trước, trong trường hợp không sử dụng Chí Tôn Cốt và Trùng Đồng, hắn thật sự không nắm chắc có thể dùng kiếm thuật để đánh bại y. "Hắn chính là Đệ Nhất Kiếm trăm năm sau!!" Thiên Quân, Vạn Mã lộ vẻ bừng tỉnh, cuối cùng cũng hiểu tại sao kiếm của đối phương lại lợi hại như vậy.

Bọn họ sớm đã nghe nói, Lâm Tam của Thiên Tâm Chi Thành đã nhận được truyền thừa của Trường Không Kiếm Thần, càng được rất nhiều đại gia kiếm đạo đánh giá là Đệ Nhất Kiếm trăm năm sau, cũng có nghĩa là trăm năm sau không ai có thể tranh phong với y.

Điều này cũng cho thấy từ một khía cạnh khác, thiên phú kiếm đạo của người này kinh khủng đến mức nào! "Kiếm của Tần huynh, càng mạnh hơn rồi!" Lâm Tam cũng lùi lại hai bước, trong lòng chấn động không thôi.

Sau bảy năm khổ tu, hắn vẫn không thể kéo dãn khoảng cách với Tần Phong.

Có thể thấy bảy năm nay không chỉ có hắn liều mạng tu luyện, Tần Phong cũng đang liều mạng tu luyện.

Điều này cũng khiến hắn không khỏi nhớ lại lời Tần Phong nói bảy năm trước: Ta, Tần Phong, không phải loại công tử nhà giàu ỷ thế hiếp người, sống nhờ phúc ấm tổ tiên không phải là nam nhân chân chính, Tần Phong ta có ngày hôm nay đều là dựa vào chính mình, ta muốn dùng chính đôi tay của mình để tạo ra một khoảng trời.

Rõ ràng, hắn đã nói được làm được! "Kiếm của ngươi, cũng không yếu đâu!" Tần Phong vung tay lấy ra Trường Không Thần Kiếm, bàn tay phải thân mật nhất từ từ nắm lấy chuôi kiếm.

Lâm Tam đè nén dục vọng chiến đấu, chậm rãi nói: "Tần huynh, nếu huynh bây giờ rút kiếm, e là sẽ bỏ lỡ thời điểm Côn Luân bí cảnh mở ra, trận chiến này chúng ta vẫn nên để sau này hẵng nói!" "Được thôi, sau này hẵng nói!" Tần Phong buông chuôi kiếm ra, cũng cảm thấy Lâm Tam nói có lý.

Từ một kiếm vừa rồi của Lâm Tam có thể thấy, cho dù hắn có thể chiến thắng Lâm Tam, cũng phải tốn không ít công sức, mà Côn Luân bí cảnh không chờ người, thật sự không thích hợp lãng phí thời gian ở đây.

Quan trọng nhất là, lúc hắn dò xét thiên cơ, không hề thấy Lâm Tam xuất hiện ở thành Hoa Lạc.

Bây giờ Lâm Tam xuất hiện ở đây rất bất hợp lý, nếu để hắn phát hiện ra lối vào Côn Luân bí cảnh, chẳng phải là có nguy cơ tranh đoạt Vô Cấu Chi Tuyền với mình sao. "Cáo từ!" Lâm Tam chắp tay, xoay người nhanh chóng rời đi.

Trước khi đi còn không quên quay đầu nhìn lại một cái, trong lòng vô cùng khao khát được cùng Tần Phong đấu kiếm một trận sảng khoái.

Nhưng hắn không thể không đè nén dục vọng chiến đấu trong lòng, bởi vì hắn sở dĩ xuất hiện ở thành Hoa Lạc cũng giống như Phương Trường, những năm nay hắn một mình du lịch bên ngoài, muốn vào Côn Luân bí cảnh thì phải đi qua biên giới để trở về Thiên Tâm Chi Thành.

Nếu đánh một trận với Tần Phong, chắc chắn sẽ bỏ lỡ Côn Luân bí cảnh. "Ta cảm thấy mình nên giữ hắn lại thêm một lúc!" Tần Phong nhìn Lâm Tam đi xa, trong lòng đột nhiên hối hận.

Ai cũng biết, nhân vật chính đều là quái vật câu giờ, không đến giây phút cuối cùng tuyệt đối sẽ không xuất hiện, nếu giữ Lâm Tam lại thêm một lúc, nói không chừng sẽ khiến hắn bỏ lỡ thời điểm Côn Luân bí cảnh mở ra.

Thôi bỏ đi!

Dù sao đối đầu trực diện cũng không phải phong cách của hắn, cứ đợi vào Côn Luân bí cảnh, làm một lão lục vui vẻ là được rồi. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ chủ động bày mưu, chà đạp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Chà đạp?

Vậy là bị động rồi!?" Tần Phong quay đầu nhìn về phía Kê Bất

Khả Thất, trong đầu bắt đầu có hình ảnh.

Không được, không được!!

Mau xóa đi, mau xóa đi!!

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời lại một lần nữa sấm chớp vang dội, mưa như trút nước càng lớn hơn.

Khác với sấm chớp mưa giông lúc trước, lần này hư không ngoài thành gợn lên từng đợt sóng, một hố đen bắt đầu từ từ hình thành, lờ mờ có thể nhìn thấy một thế giới bên trong. "Là Côn Luân bí cảnh mở ra rồi!!" Tần Phong không dám chậm trễ, lao về phía lối vào... "Không thể nào!!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người đứng ngây tại chỗ, trong lòng thầm hô lão đại thật không phải người.

Chương 112

Ngoài việc thành công bán Phương Trường cho Bách Biến Ma Quân, vừa khóc vừa kiếm được 150 vạn cực phẩm linh thạch, vậy mà còn thật sự tính toán ra được lối vào Côn Luân bí cảnh.

Không đúng!

Còn phải trừ đi 10 khối cực phẩm linh thạch chi phí nữa! "Đi!!" Tần Phong và mọi người chạy như điên, đến trước hố đen ngoài thành, không chút do dự, ba người một thỏ lần lượt nhảy vào. ...

Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng. "Khà khà khà khà..." Bách Biến Ma Quân không nhịn được phát ra tiếng cười của nhân vật phản diện, phảng phất như đang tuyên bố với cả thế giới, ván này phe phản diện đã giành được thắng lợi áp đảo. "Tần Phong!" Phương Trường nằm trên giường, một giọt lệ lăn dài trên khóe mắt.

Vốn tưởng đây là 'Kê Bất Khả Thất' của mình, không ngờ lại là 'Kê Bất Khả Thất' của người ta.

Kết hợp với thân thế bi thảm của Đông Phương tiểu thư mà lão bảo vừa kể, y liền đoán ra lão lục đứng sau tính kế mình chính là Tần Phong.

Chỉ tiếc là y hiểu ra quá muộn!!

Về mặt kinh tế, có lẽ y đã mất một triệu rưỡi cực phẩm linh thạch, nhưng vết thương lòng lại cần cả đời để chữa lành. "Như vậy là nghịch thiên cải mệnh rồi sao!?" Bách Biến Ma Quân liếc nhìn Phương Trường, suy nghĩ xem có nên đề phòng vạn nhất không. "Ngươi muốn làm gì!?" Phương Trường mặt đầy kinh hãi, liều mạng giãy giụa muốn đứng dậy.

Nhưng Bách Biến Ma Quân đã sử dụng chiêu "gào rách họng cũng vô dụng" với y, mặc cho y có cố gắng giãy giụa thế nào cũng không thể động đậy. "Khà khà khà khà, tiểu tử, bây giờ ngươi có gào rách họng cũng vô dụng rồi!" Bách Biến Ma Quân lại phát ra tiếng cười của nhân vật phản diện, từng bước tiến về phía Phương Trường. "Đừng, ngươi đừng qua đây!" Phương Trường mặt đầy kinh hãi.

Ngay cả một kẻ biến thái giết người không chớp mắt như y, cũng cảm thấy Bách Biến Ma Quân còn biến thái hơn mình.

Ầm ầm ầm!!

Dị biến đột ngột xảy ra, Phương Trường bộc phát ra một luồng sát khí kinh khủng, lập tức đánh bay Bách Biến Ma Quân ra ngoài. "Không hay rồi, là lão ma đầu kia ra tay rồi!" Sắc mặt Bách Biến Ma Quân đột ngột thay đổi, nhớ lại lời Tần Phong nói với mình.

Phương Trường là một sinh vật không nói lý lẽ, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng làm việc.

Nếu phát hiện có gì không ổn, tuyệt đối không được do dự chút nào, phải quay đầu bỏ chạy ngay lập tức. "Sự thật chứng minh, ta có thể vĩnh viễn tin tưởng chủ nhân!" Bách Biến Ma Quân biết không còn cơ hội "mở hàng lần hai", không dám do dự chút nào, vèo một tiếng, biến mất tại chỗ. ...

Nhà họ Tần.

Mười vị lão tổ của Tần gia lần lượt xuất quan.

Thủy Tổ sắc mặt ngưng trọng nói: "Thế đại tranh đã đến gần, lại gặp lúc Côn Luân bí cảnh mở ra, cuộc tranh đấu trong Côn Luân bí cảnh lần này e là vô cùng hung hiểm, đem hết của cải tích trữ trong nhà ra, phải cố gắng hết sức để đảm bảo an toàn cho đám tiểu bối." "Vâng!" Thập Tổ gật đầu nhận lệnh, lại ngập ngừng nói: "Thủy Tổ, tiểu Hạo nó để lại thư bỏ nhà đi rồi, chúng ta có cần đợi nó không." "Không cần quan tâm đến đứa trẻ đó!" Thủy Tổ xua tay nói: "Nó là Thiên Sinh Chí Tôn, có cơ duyên của riêng mình, chúng ta cưỡng ép can thiệp ngược lại không tốt, nếu gặp được trong Côn Luân bí cảnh, thì để đám tiểu bối khác giúp đỡ một chút." Nhị Tổ sắc mặt khó xử nói: "Mệnh cách của tiểu Hạo đứa trẻ này rất kỳ lạ, từ nhỏ ai thân với nó thì người đó gặp xui xẻo, vì vậy đệ tử gia tộc đều như ôn thần mà tránh xa nó, nếu nó thật sự gặp nguy hiểm trong Côn Luân bí cảnh, e là chỉ có ca ca của nó mới chịu ra tay giúp đỡ." "Tần Phong!!" Bầu không khí toàn trường lập tức yên tĩnh.

Các vị lão tổ lại nhớ đến đứa trẻ tám tuổi đó, vì gia tộc mà nó đã gánh vác quá nhiều.

Thử nghĩ một đứa trẻ tám tuổi một mình du học bên ngoài, đã chịu bao nhiêu khổ cực, đã rơi bao nhiêu nước mắt.

Nhưng lại không thể nói với người ngoài, chỉ có thể một mình liếm láp vết thương trong đêm khuya.

Thập Tổ an ủi nói: "Bảy năm nay, chúng ta cũng không hề nhàn rỗi, đã cài cắm không ít người ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, gần đây Tần Vạn còn lấy tên giả là Vạn Mã để liên lạc với tiểu Phong, có nó ở bên cạnh tiểu Phong, ngoài việc có thể chiếu ứng lẫn nhau, còn có thể cung cấp cho nó một số sự giúp đỡ của gia tộc." "Haiz, gia tộc nợ đứa trẻ này quá nhiều!" Thủy Tổ và mọi người thở dài một tiếng, trong lòng vô cùng khó chịu.

Là lão tổ tông của Tần gia, đáng lẽ phải che chở cho con cháu, cho chúng một tuổi thơ hạnh phúc.

Nhưng bây giờ lại để một đứa trẻ tám tuổi vì gia tộc mà gánh vác tiếng xấu muôn đời, nặng nề tiến bước, không thể không nói là thất bại của bọn họ.

Đồng thời, lão cũng tự hào vì gia tộc có một người như Tần Phong, đứa trẻ này quả thực có tư chất Đại Đế. ...

Nguyệt Thần Cung.

Nguyệt Thần đích thân lựa chọn hơn một trăm tiểu thư trẻ tuổi, do Tử Diên, vị nữ thần này, dẫn đội tiến vào Côn Luân bí cảnh. "Nhớ kỹ lời đại di nói với con, gặp chuyện tuyệt đối không được bốc đồng, cẩu được mới là vương đạo!" Nguyệt Thần sợ Tử Diên không hiểu, còn chỉ vào con Huyền Vũ tổ truyền để giáo dục nàng.

Chỉ có sống lâu mới được coi là cường giả.

Cũng phải học tập tinh thần có thể co có thể duỗi của Huyền Vũ, gặp nguy hiểm tuyệt đối không được mạnh mẽ ra mặt. "Ngao!" Con Huyền Vũ bên cạnh đảo mắt một vòng, tỏ vẻ miệng đàn bà, quỷ lừa gạt.

Kể từ khi nó trở thành thần thú hộ mệnh tổ truyền của dòng dõi Nguyệt Thần, mỗi một đời Nguyệt Thần đều nói những lời tương tự với nữ thần kế nhiệm.

Nhưng cuối cùng không có ngoại lệ, gặp chuyện là xông lên liều mạng.

Còn coi nó như một tấm khiên chắn ở phía trước, có chuyện hay không cũng lôi ra đi dạo. "Biết rồi, đại di!" Tử Diên lơ đãng gật đầu, trong lòng toàn là lo lắng cho Tần Phong.

Không biết hắn đã chạy đi đâu, có kịp đến lúc Côn Luân bí cảnh mở ra không. ...

Thiên Hồng Thư Viện.

Tất cả thiên kiêu dưới ba mươi tuổi đều đã đến, chia thành hai đội hình, lần lượt ủng hộ hai vị Thánh tử.

Chương 113

"Tần Phong không đến!?" Hai vị Thánh tử khác liếc nhìn một cái, căn bản không để Tần Phong vào lòng.

Tần Phong bây giờ đã không còn được họ coi trọng nữa, một tháng từ Linh Vũ nhất trọng đột phá lên Nhập Đạo nhất trọng, dùng mông nghĩ cũng biết căn cơ này đã hoàn toàn phế rồi, tương lai có thể đột phá Thiên Tông hay không cũng là vấn đề.

Thử hỏi loại phế vật này, sao có thể làm đối thủ của họ!?

Một lão sư của Thiên Hồng Thư Viện mở miệng nói: "Lần này đến Côn Luân bí cảnh, các ngươi mang theo nhiệm vụ đi, mỗi người phải mang về không dưới mười khối Tiên Tinh, người không hoàn thành nhiệm vụ sẽ vào Vạn Ma Tháp tu luyện." "Vạn Ma Tháp!!" Toàn trường thiên kiêu lập tức kinh hô, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh hãi, ngay cả hai vị Thánh tử biểu cảm cũng có chút không tự nhiên, rõ ràng Vạn Ma Tháp này không phải là nơi tốt lành gì. ...

Lam Ma Cung.

Lam Ma cũng đích thân chọn lựa mấy trăm thiên tài cho Vu Lan.

Chỉ là Lam Ma không giống Nguyệt Thần dặn dò Vu Lan chú ý an toàn, mà cứ một mực dặn dò nàng, tìm được cơ hội là phải ngủ với Tần Phong.

Con gái nhà người ta tu vi cao không có tác dụng, chỉ có gả tốt mới là vương đạo. "Nghe thấy chưa!" Lam Ma tiếp tục lải nhải: "Con tuyệt đối đừng học theo mẹ làm nữ cường nhân, cả ngày lo toan cho sản nghiệp lớn như vậy, để không bị người ngoài dòm ngó, còn phải liều mạng tu luyện, phụ nữ nên tìm một người đàn ông có năng lực để che gió che mưa cho mình, xinh đẹp mỗi ngày không tốt sao?

Tuyệt đối không được tìm mấy tên nhóc nghèo rớt mồng tơi hiểu chưa!?" "Mẹ có thể đừng thực dụng như vậy được không!" Vu Lan không nhịn được đảo mắt một vòng, tỏ vẻ thanh xuân của tôi, tôi tự làm chủ. "Con bé này, mẹ là người từng trải, có thể lừa con sao!?" Lam Ma lập tức không vui.

Suy nghĩ tìm một cơ hội mời Tần Phong đến nhà ăn cơm, sau đó cho hai đứa uống chút 'Mẫu trư dã phong cuồng' để xong việc...

Côn Luân bí cảnh.

Tần Phong và mọi người xuất hiện trong một sa mạc Gobi hoang vắng, trên trời có ba mặt trời đang thiêu đốt mặt đất không thương tiếc. "Sao Côn Luân bí cảnh này lại nóng thế!?" Tiểu Bạch nóng đến nỗi lè lưỡi hồng nhỏ, cảm giác mình chỉ cần rắc thêm chút thì là là biến thành thỏ nướng.

Thiên Quân mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển nói: "Tương truyền trong Côn Luân bí cảnh này có vô số cơ duyên, cũng rất lớn, càng thai nghén ra rất nhiều môi trường kỳ lạ, như sa mạc này đã có ghi chép, nghe nói là một tuyệt địa, có rất nhiều người bị lạc trong này rồi bị kẹt chết, người có thể thành công ra ngoài vạn người không được một." "Kinh khủng vậy sao!?" Vạn Mã vội quay đầu nhìn Tần Phong, không biết thiếu chủ nhà mình có cách nào đưa họ ra ngoài không.

Tần Phong nhìn sa mạc Gobi xung quanh không nói gì, cảnh tượng y hệt như những gì hắn thấy khi dò xét thiên cơ, chính trong sa mạc nóng đến cực điểm này, Phương Trường đã tìm thấy Vô Cấu Chi Tuyền trong truyền thuyết. "Vật cực tất phản, âm cực sinh dương, dương cực sinh âm, âm dương giao thái!" Tần Phong không thể không cảm thán một tiếng, tự nhiên thật sự kỳ diệu, ở một nơi nóng như thế này, lại có thể thai nghén ra Vô Cấu Chi Tuyền.

Lúc này, tiếng hệ thống vang lên. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử rơi một giọt lệ đau thương, cần cả đời mới có thể chữa lành, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Lệ đau thương?

Ai da, Bách Biến Ma Quân thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc!" Tần Phong tâm tình trĩu nặng mặc niệm cho Phương Trường ba giây, sau đó vui vẻ gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Soạt!!

Bàn quay lớn lại xuất hiện trước mắt, cũng bắt đầu từ từ quay. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ rút trúng thiên địa chí bảo, Nam Minh Ly Hỏa!" Nam Minh Ly Hỏa: Thần hỏa do trời đất thai nghén, là hỏa của quẻ Ly trong Bát Quái, cũng là bản mệnh hỏa của Chu Tước, khắc chế quỷ quái âm tà.

Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia sáng màu tím lam, cũng có thể cảm nhận được trong đan điền có thêm một ngọn lửa màu tím lam.

Khác với hàn khí tự có của Huyền Âm Chi Thể của Vu Lan, Nam Minh Ly Hỏa là chí bảo thuộc tính do trời đất thai nghén.

Còn có các thuộc tính như lôi điện, hàn băng, chỉ cần dung nhập vào cơ thể là có thể nhận được lực công kích thuộc tính, uy lực không kém Huyền Âm Chi Thể của Vu Lan là bao.

Chỉ là việc dung nhập vào bản thân này rất khó rất khó, người thành công tuyệt đối là phượng mao lân giác.

Ngay cả đại lão cấp bậc Lục Đạo Đế Quân cũng không dám dễ dàng thử, chỉ có những Thiên Tuyển Chi Tử có hào quang nhân vật chính mới dám coi thường tỷ lệ thành công gần như bằng không đó. "Đây là tỷ lệ thành công mà một nhân vật phản diện như ta có thể thách thức sao!?" Khóe mắt Tần Phong bất giác giật giật, trong lòng càng hiện lên một chữ "đậu má" to đùng.

Mẹ nó!!

Đây rõ ràng là đang chơi hắn mà!!

Hệ thống mở miệng nói: "Ký chủ hiện còn 91.7 vạn điểm phản diện, có thể tiêu 60 vạn điểm phản diện để mua một viên Nhập Đạo cảnh Căn Cơ Đan." "Ý gì?

Căn Cơ Đan có thể tăng tỷ lệ thành công!?" Tần Phong lập tức phấn chấn, vội vàng hỏi. "Không thể!" Hệ thống trả lời: "Hệ thống chỉ nhắc nhở ký chủ củng cố căn cơ Nhập Đạo nhất trọng, còn nữa, hệ thống thật sự không biết ký chủ đang lo lắng cái gì, Nam Minh Ly Hỏa do hệ thống rút ra không có cái gọi là tỷ lệ thành công, cứ luyện hóa là thành công trăm phần trăm, đã hack thì phải có giác ngộ của kẻ hack, đừng có làm ra vẻ như chưa từng thấy đời, làm mất mặt hệ thống!" "Đậu má, sao ngươi không nói sớm!!" Tần Phong không ngờ thằng hề lại là chính mình, bị dọa gần chết còn bị hệ thống khinh bỉ một cách tàn nhẫn. "Ngươi cũng có hỏi sớm đâu!" Hệ thống trả lời một cách máy móc. "Ta không thèm chấp ngươi!" Tần Phong hít một hơi thật sâu, đổi một viên Căn Cơ Đan. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 60 vạn điểm phản diện, đổi thành công một viên Nhập Đạo cảnh Căn Cơ Đan!" "Lão đại sao vậy!?" Thiên Quân, Vạn Mã hai người ngẩn ra, chỉ thấy Tần Phong ngồi xếp bằng dưới bóng một tảng đá lớn, sau khi nhập định, quanh thân dâng lên một luồng lửa màu tím lam, trông vô cùng quỷ dị yêu diễm. "Đây là...

Thần hỏa!?" Đồng tử của Thiên Quân, Vạn Mã co rụt lại, không hiểu Tần Phong lấy đâu ra Thần hỏa.

Nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ chuyện này, chỉ thấy họ như tả hữu hộ pháp, cảnh giác nhìn xung quanh, đề phòng có người đến làm phiền Tần Phong luyện hóa Thần hỏa. "Đây là Thần hỏa sao!?" Tiểu Bạch nhảy lên đùi Tần Phong, bắt chước ngồi xếp bằng tu luyện, hấp thụ Nam Minh Ly Hỏa mà Tần Phong tiết ra ngoài vào cơ thể mình, cũng không có cái gọi là tỷ lệ thành công, dung hợp vô cùng thành công. "Ái chà..." Thiên Quân, Vạn Mã hai người kinh ngạc đến ngây người.

Tần Phong không phải người thì thôi đi, sao Tiểu Bạch cũng không phải thỏ nữa rồi, nhà ai có con thỏ đứng đắn mà biến thái như vậy chứ. ...

Hoàng cung Đại Việt.

Nam Phong công chúa đứng trong một đại trận ánh sáng ngút trời, sau lưng còn có hơn nghìn môn sinh Thiên tử, họ không phải là thiên kiêu của thế gia, mà là thiên kiêu của hàn môn.

Những thiên kiêu thế gia lúc này đã trở về gia tộc của mình, chiến đấu vì gia tộc của mình, tuyệt đối không thể chiến đấu vì hoàng tộc, hoàng tộc chỉ có thể dựa vào những thiên kiêu hàn môn này. "Nam Phong, lần này con không thể để phụ hoàng thất vọng nữa!" Đại Việt Hoàng Đế uy nghiêm đứng ngoài trận.

Chương 114

Đối với chuyến đi đến Âm Nguyệt Hoàng Triều lần này của Nam Phong công chúa, ông có thể nói là vô cùng không hiểu, rõ ràng là một nhiệm vụ rất đơn giản, nhưng cuối cùng bao nhiêu người lại bị Tần Phong đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Thậm chí Phương Trường sau khi hắc hóa còn bị sỉ nhục trước mặt mọi người, làm mất hết mặt mũi của Đại Việt Hoàng Triều bọn họ.

Nhưng ai bảo trong số đông con cái của ông, chỉ có một Nam Phong là có thể trông cậy được, những người khác đều là A Đẩu không đỡ nổi, lần này Côn Luân bí cảnh vẫn phải để Nam Phong dẫn đội, cũng coi như cho nàng một cơ hội lấy công chuộc tội. "Phụ hoàng yên tâm, Nam Phong lần này nhất định dùng đầu chó của Tần Phong để rửa sạch sỉ nhục của Đại Việt ta!" Trong đôi mắt đẹp của Nam Phong công chúa không thể che giấu sự phẫn nộ, nắm tay nhỏ còn siết chặt kêu răng rắc.

Vốn dĩ vì sự an toàn của Phương Trường, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng để lại một lần nữa đấu võ mồm với Tần Phong.

Nhưng ai ngờ lúc này Côn Luân bí cảnh lại mở ra, chỉ cần nàng có thể nhận được đủ Tiên Tinh bên trong, hoàng tộc Đại Việt sẽ có thể thay đổi tình thế suy yếu trước đây.

Tần gia gì, thế gia gì, Âm Nguyệt Hoàng Triều gì... tất cả đều không cần phải để vào mắt.

Còn có Tần Phong, hắn là thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ không sai, nhưng chém giết chân long Nhập Đạo ngũ trọng đã là giới hạn của hắn rồi.

Ngược lại, những môn sinh Thiên tử bên cạnh nàng đều được lựa chọn kỹ lưỡng, thấp nhất cũng là tu vi Nhập Đạo cảnh ngũ trọng, thậm chí còn có cả Thiên Tông cảnh.

Cho dù Tần Phong có nghịch thiên đến đâu, đối mặt với nhiều môn sinh Thiên tử như vậy cũng phải quỳ. "Tần Phong, ngươi đợi đấy cho bản công chúa!" Trong mắt Nam Phong công chúa vừa giận vừa thẹn, trong đầu toàn là hình ảnh mình bị ép phải dùng tài ăn nói, để không cho người thứ ba biết chuyện này, cách tốt nhất là chém đầu chó của Tần Phong. "Ách, ta bây giờ hỏa khí rất lớn!" Tần Phong luyện hóa xong Nam Minh Ly Hỏa, không nhịn được đọc ra lời thoại của Lượng Khôn.

Chỉ cảm thấy Nam Minh Ly Hỏa trong cơ thể khiến máu sôi trào, cộng thêm ba mặt trời trên đầu thiêu đốt không thương tiếc, khiến hỏa khí trong cơ thể tăng vọt, sắp bùng nổ đến nơi.

Nếu lúc này có ai xuất hiện trước mặt hắn, hắn nhất định sẽ không do dự tóm lấy để dập lửa.

Phanh một tiếng!!

Một bóng người từ trên trời rơi xuống, nhìn kỹ, lại là Phương Trường... "Sao hắn lại ở đây!?" Tần Phong tỏ vẻ vô cùng bất ngờ, hoàn toàn không nghĩ tới Phương Trường sẽ xuất hiện.

Để có thể thành công giữ chân Phương Trường ở thành Lạc Hoa, hắn đã để Bách Biến Ma Quân dùng cả "Heo Nái Điên Cuồng" lẫn "Gào Rách Họng Cũng Vô Dụng" làm bảo hiểm kép.

Đừng nói là Phương Trường, cho dù là tu sĩ Nguyên Đan cảnh e rằng cũng phải mất hai ngày mới hồi phục lại được.

Thế mà bây giờ Phương Trường lại thật sự đến được Côn Luân Bí Cảnh, đám Thiên Tuyển Chi Tử này cũng vô lý quá rồi đi!

Đúng rồi!

Còn có người mà hắn vừa nói tới, là chỉ cô em gái xinh đẹp! "Tần Phong!!" Đúng là oan gia ngõ hẹp, Phương Trường mặt mày hung tợn nhìn chằm chằm Tần Phong.

Lần thứ hai rồi!!

Hắn đã bị lão lục này tính kế lần thứ hai rồi!

Nếu không phải lão ma đầu trong cơ thể hắn đột nhiên thức tỉnh, hắn không chỉ bỏ lỡ lần mở Côn Luân Bí Cảnh này mà còn phải chịu đựng sự tàn phá tâm lý khi hoa cúc nở lần hai.

Hôm nay không phải hắn chết thì chính là mình vong, hắn và Tần Phong chỉ có một người có thể sống sót rời khỏi Côn Luân Bí Cảnh. "Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn làm hại lão đại của chúng ta!" Thiên Quân, Vạn Mã hừ lạnh một tiếng, mang theo thế bài sơn đảo hải xông lên.

Ầm ầm ầm!!

Thiên Quân cầm chiến kích tung ra một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, chỉ thấy một bóng rồng gào thét lao về phía Phương Trường.

Vạn Mã cũng không chịu thua kém, vung cây búa nặng, một búa bổ xuống thi triển Vạn Mã Bôn Đằng, nện xuống mặt đất tạo ra những vết nứt dữ tợn lan ra mấy trăm mét mới dừng lại. "Mạnh quá!!" Khuôn mặt cá chết của Phương Trường cuối cùng cũng có biến hóa, phát hiện Thiên Quân và Vạn Mã đã mạnh lên.

Tu vi của hai người không thay đổi nhiều so với trong cuộc thi Sinh Tử Đào Thải, nhưng sau khi thay đổi trang bị trên người, chiến lực đã tăng lên mấy lần.

Cộng thêm năm lần chiến lực gia cường mà Tần Phong ban cho, thiên kiêu bình thường căn bản không phải là đối thủ của họ. "Tần

Phong đúng là hào phóng thật!" Phương Trường cũng nhìn ra áo giáp và vũ khí trên người Thiên Quân, Vạn Mã không phải là phàm phẩm, mà được chế tạo từ con rồng lớn trong cuộc thi Sinh Tử Đào Thải.

Những trang bị thuộc tính rồng này vốn đã là vật hiếm có, vậy mà Tần Phong lại nỡ lòng trang bị cho hai tên thuộc hạ, đúng là ngoài dự đoán của mọi người.

Nhưng cho dù Tần Phong có hào phóng đến đâu, trang bị cho thuộc hạ đến tận răng thì cuối cùng cũng chỉ là làm áo cưới cho kẻ xuyên việt là hắn đây, tặng điểm kinh nghiệm mà thôi.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy sát khí quanh thân Phương Trường sôi trào, hóa thành một pho ma tượng cao trăm mét, giữa trời đất cũng vang lên một trận Phạm âm cực kỳ quỷ dị.

Cẩu Đà Ma Âm!!

Khác với lần sử dụng trong cuộc thi Sinh Tử Đào Thải, lúc này tu vi của hắn đã đột phá đến Nhập Đạo cảnh, đối với Cẩu Đà Ma Âm cũng có lĩnh ngộ sâu sắc hơn.

Tuyệt đối sẽ không xảy ra hiện tượng không thể nô dịch được hai người như trong cuộc thi, lần này nhất định có thể nô dịch được bọn họ, để Tần Phong cảm nhận được nỗi đau bị cỗ máy chiến tranh do chính tay mình tạo ra vây công. "Ha ha ha, trở thành nô lệ của ta đi!" Phương Trường mặt mày hung tợn cười lớn, phảng phất như đã thấy được cảnh Thiên Quân, Vạn Mã bị nô dịch rồi quay lại vây công Tần Phong.

Nhưng hiện thực lại hoàn toàn khác với cảnh tượng trong tưởng tượng của hắn, Thiên Quân và Vạn Mã nhìn hắn như nhìn một thằng thiểu năng. "Ngươi có phản ứng gì không!?" "Người đàng hoàng ai lại đi có phản ứng với hắn chứ!" Thiên Quân, Vạn Mã xem thường Cẩu Đà Ma Âm của Phương Trường, như không có chuyện gì xảy ra xông lên khô máu.

Phải biết rằng, bọn họ đã bị Tần Phong khắc Tiên Nô Pháp Ấn, có thể chia sẻ một nửa chiến lực đặc thù của Tần Phong.

Ngoài vòng sáng Đại Đế Chi Tư ra, còn có Bất Khuất Ý Chí, có thể miễn nhiễm các loại công kích tinh thần.

Mặc dù không thể làm được như Tần Phong, xem thường mọi công kích tinh thần trên thế gian, nhưng đối phó với Cẩu Đà Ma Âm trò trẻ con của Phương Trường thì vẫn không thành vấn đề. "Sao lại thế này!?" Phương Trường lập tức đờ người tại chỗ, tỏ vẻ mình thật sự không hiểu nổi.

Chương 115

Với tu vi hiện tại của hắn, cho dù là những thiên kiêu kia cũng có thể bị nô dịch, ngược lại Thiên Quân và Vạn Mã chẳng qua chỉ được Tần Phong trang bị đến tận răng, thực lực bản thân căn bản chưa đạt đến cấp thiên kiêu mới phải.

Vậy tại sao bọn họ lại không hề hấn gì!?

Ầm ầm ầm!!

Không đợi Phương Trường suy nghĩ tại sao lại như vậy, Thiên Quân và Vạn Mã đã hỏa lực toàn khai lao đến.

Bọn họ không giống những thiên kiêu tấn công chính xác kia, thứ bọn họ theo đuổi là hỏa lực bao trùm, cả mặt đất bị đánh cho chi chít vết nứt, bụi bay mù trời. "Hửm!!" Tần Phong đứng một bên nhíu mày.

Hắn phát hiện Phương Trường đã đột phá đến Nhập Đạo cảnh, căn cơ xem ra cũng không có gì bất ổn lắm.

Nếu hắn nhớ không lầm, lần đầu tiên hai bên gặp nhau tu vi của Phương Trường là Linh Vũ ngũ trọng, trong vòng hơn một tháng ngắn ngủi đã đột phá đến Nhập Đạo cảnh mà căn cơ lại không có gì bất ổn. "Đám Thiên Tuyển Chi Tử này đúng là không nói đạo lý mà!" Tần Phong lập tức cạn lời, cả người như muốn nứt ra.

Dựa vào cái gì mà đám nhân vật chính này có thể mặc kệ căn cơ có ổn định hay không, muốn đột phá thế nào thì đột phá thế đó?

Ngược lại, hắn vì để giữ vững căn cơ, không phải tốn bảy năm thời gian thì cũng phải bỏ ra mấy trăm ngàn điểm phản diện để mua Căn Cơ Đan.

Hắn không phục!!

Hắn muốn đi khiếu nại, đây rõ ràng là đang nhắm vào phản diện!! "Nếu không muốn bị nô dịch, vậy thì chết đi!" Khuôn mặt cá chết của Phương Trường thoáng hiện vẻ lạnh lùng, sát khí càng cuồng bạo hơn từ trong cơ thể hắn tuôn ra.

Thiên địa lập tức phong vân biến sắc, một luồng hắc khí hóa thành một cái đầu quỷ khổng lồ, há to miệng điên cuồng hút vào, phảng phất như muốn nuốt chửng mọi thứ trên đời. "Đây là cái gì!?" Thiên Quân, Vạn Mã sắc mặt đại biến, vội vàng sử dụng Thiên Cân Trụy để ổn định thân hình, tránh bị cái đầu quỷ khổng lồ hút vào.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã phát hiện có điều không ổn, sinh mệnh tinh hoa trong cơ thể đang bị hút đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cứ đà này không bị Phương Trường hút cạn mới lạ. "Thôn Phệ Ma Công, thôn phệ tất cả!!" Trên mặt Phương Trường hiện lên vẻ điên cuồng, chỉ cảm thấy trong cơ thể lập tức tràn đầy sức mạnh.

Đây là Thôn Phệ Ma Công hắn có được từ lão ma đầu trong cơ thể, là thần công do lão ma đầu tu hành mấy vạn năm sáng tạo ra, có thể thôn phệ vạn vật trong thiên hạ để cường hóa bản thân, cũng có thể củng cố căn cơ.

Mặc dù tu luyện thần cấp công pháp của người khác không thể đạt đến đại viên mãn, cũng không thể phát huy được hình thái mạnh nhất của Thôn Phệ Ma Công, nhưng có thể đứng trên vai người khổng lồ để nhìn thế giới, vì tương lai của chính mình mà sáng tạo ra ma công còn mạnh hơn.

Bây giờ dùng để thôn phệ đám tôm tép này thì quả thực quá đơn giản, cho dù là Tần Phong lão lục kia cũng không thoát khỏi sự thôn phệ của hắn.

Khoan đã!!

Tên Tần lão lục đâu rồi!?

Phương Trường sắc mặt đột nhiên biến đổi, phát hiện Tần Phong đã biến mất.

Còn chưa kịp phản ứng, hắn đã cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh ập đến, khiến sống lưng hắn lạnh toát, là cảm giác bị lão lục để mắt tới. "Là Tần Phong?!" Khuôn mặt cá chết của Phương Trường hiện lên vẻ kinh hãi, khóe mắt cố gắng liếc nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Tần Phong không biết từ lúc nào đã vòng ra sau lưng hắn, Trường Không Thần Kiếm còn hóa thành chín thanh tiểu kiếm, mũi kiếm sắc bén chỉ thẳng vào đóa hoa tàn của hắn. "Vãi chưởng, cái tên lão lục này!!" Phương Trường đã hoàn toàn bị bức điên rồi.

Hắn thật sự không hiểu nổi, sao con người có thể vô sỉ đến mức này.

Rõ ràng là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, có thực lực mạnh mẽ và thiên phú phi phàm, nhưng lại chưa bao giờ giao chiến chính diện với người khác, cứ nhất quyết phải vòng sau đánh lén làm một lão lục vô sỉ... "Bớt coi thường người khác đi!!" Tiềm năng của Phương Trường bị kích hoạt toàn diện vào khoảnh khắc này, điên cuồng giải phóng năng lượng trong cơ thể ra ngoài, hình thành một lớp lá chắn năng lượng siêu dày gia cố ở sau lưng, chuẩn bị đỡ cứng đòn đánh lén từ sau của tên lão lục vô sỉ Tần Phong.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Một trận tiếng kiếm kích dồn dập vang lên.

Dưới sự khống chế của Tần Phong, chín thanh tiểu kiếm hung hăng đâm về phía sau lưng Phương Trường, nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều bị chặn lại, căn bản không thể đột phá được lá chắn năng lượng dày đặc để cắm vào hồng tâm. "Hù hù, cuối cùng cũng đỡ được!" Phương Trường thở phào một hơi dài, cuối cùng vẫn là hắn cao tay hơn một bậc.

Chỉ là còn chưa kịp thở hết hơi, hắn lại cảm nhận được một luồng khí lạnh từ bên dưới truyền đến, vẫn là cái cảm giác bị lão lục để mắt tới.

Chỉ thấy Tần Phong đã sớm đoán trước được dự đoán của hắn, nhìn thì có vẻ là lão lục vòng sau đánh lén, nhưng thực chất là để thu hút hỏa lực, tạo cơ hội cho một lão lục khác.

Tiểu Bạch, với tư cách là con thỏ do chính tay Tần Phong nuôi lớn, sau hơn bảy năm được văn hóa lão lục hun đúc, sớm đã trở thành một lão lục đủ tư cách có thể một mình đảm đương một phía. "Muốn làm một lão lục thành công, nhất định phải học cách ẩn mình, bất động như đá, khóa chặt mục tiêu, nén lực chờ thời, nhanh như gió...

A đù!!" Tiểu Bạch nhân lúc Phương Trường bị hỏa lực của Tần Phong thu hút, lén lút mò đến bên cạnh hắn, đột nhiên từ dưới đất nhảy lên, duỗi đôi chân ngắn cũn của mình ra, dùng hết toàn lực thực hiện một cú tinh chuẩn đả kê vào Phương Trường.

Rầm một tiếng, tuệ căn đứt lìa!!

Phương Trường lập tức đeo lên mặt nạ đau đớn, cơn đau thấu tim gan quét qua toàn thân, cũng khiến năng lượng trong cơ thể hắn bị ngưng trệ, cái đầu quỷ khổng lồ ngưng tụ ra cũng vỡ tan trong nháy mắt. "Hù hù!!" Thiên Quân, Vạn Mã thở hổn hển, suýt chút nữa đã bị Phương Trường hút cạn. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ đá nát vật gia truyền, khiến Thiên Tuyển Chi Tử tiến vào chế độ hiền giả, nhận được 50 vạn điểm phản diện!!" Vãi chưởng!

Cái trứng này làm bằng kim cương à!?

Của người khác nhiều nhất cũng chỉ kiếm được 1000 điểm phản diện, cho dù là bị hệ thống gọi là đại phản diện thì một kiếm cũng không tăng giá, vậy mà của Thiên Tuyển Chi Tử lại có đến 50 vạn! "Không hổ là Thiên Tuyển Chi Tử, nhưng nên kết thúc rồi!!" Tần Phong quả quyết nắm lấy cơ hội, nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết.

Ông ông!!

Chương 116

Chín thanh tiểu kiếm phát ra từng tiếng kiếm minh thanh thúy, chỉ thấy chúng nhanh chóng hợp nhất thành một, hóa thành Trường Không Thần Kiếm tập trung sức mạnh vào một điểm, chính xác đột phá lá chắn năng lượng của Phương Trường. "Cái gì!!" Phương Trường hai mắt trợn tròn như chuông đồng, chỉ cảm thấy sau lưng từng cơn lạnh buốt.

Đậu má!!

Hắn không ngờ Tần Phong có thể vô sỉ đến mức này, căn bản không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để làm lão lục.

Rầm một tiếng!!

Do cơn đau trên cơ thể Phương Trường khiến năng lượng trong người ngưng trệ, làm cho bản thân rơi vào giai đoạn phòng ngự yếu ớt, Trường Không Thần Kiếm không tốn bao nhiêu sức lực đã công phá được lá chắn năng lượng sau lưng hắn.

Trường khu trực nhập, thọc thẳng hoàng long. "A..." Phương Trường chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, phát ra một tiếng hét thảm thiết, quả thật là người nghe kinh hãi, kẻ thấy tim đập thình thịch. "Tàn bạo quá!" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn mà tim gan đập loạn, không ngờ tổ hợp kỹ của lão đại và Tiểu Bạch lại kinh khủng đến vậy.

Nhìn thì có vẻ là những chiêu thức đơn giản bình thường, nhưng lại có thể tạo ra sát thương không thể tưởng tượng nổi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ một kiếm đâm trúng đóa hoa tàn của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trọng thương Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ gây tổn thương tâm lý nghiêm trọng cho Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Chỉ vậy thôi sao?

Tổng cộng mới 150 vạn điểm phản diện!?" Tần Phong không mấy hài lòng với kết quả này.

So với điểm phản diện, thứ hắn muốn hơn là cơ hội rút thưởng.

Nếu chỉ dựa vào điểm phản diện để mua bảo vật trong cửa hàng hệ thống, e là hắn cày cả đời cũng không mua nổi một món, cái dãy số không dài dằng dặc đó không phải để đùa đâu. "Tên Tần lão lục vô sỉ này!!" Phương Trường bị thương ngã trên đất, khóe mắt lăn dài một giọt lệ.

Hương vị quen thuộc, công thức quen thuộc!

Hắn vẫn chưa phát huy được toàn bộ thực lực đã bị tên lão lục vô sỉ này KO rồi.

Nếu thời gian có thể quay lại một tháng trước, hắn tuyệt đối sẽ không đến Âm Nguyệt Hoàng Triều, cũng tuyệt đối không chủ động đi trêu chọc Tần lão lục.

Hắn vốn tưởng mình xuyên việt đến, có kiến thức văn hóa tích lũy mấy nghìn năm, có thể đùa bỡn đám người cổ đại như Tần Phong trong lòng bàn tay, biến họ thành một quân cờ để hắn đối phó với thế gia Đại Việt, để mình ngồi thu ngư ông chi lợi, bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Nhưng ai mà ngờ được ở cái thời đại cổ đại lễ nghĩa liêm sỉ lớn hơn trời này, lại xuất hiện một kẻ vô sỉ như Tần Phong, còn có sẵn thuộc tính lão lục vô sỉ.

Đừng nói là Hoang Cổ với bối cảnh cổ đại, cho dù là Hồng Tinh với bối cảnh hiện đại, cũng không tìm ra được một tên lão lục vô sỉ như Tần Phong.

Hắn thật không biết nền giáo dục nào mới có thể đào tạo ra một tên lão lục vô sỉ như Tần Phong!

Rầm một tiếng!

Đối mặt với loại sinh vật không nói đạo lý như Thiên Tuyển Chi Tử, Tần Phong không dám lơ là cảnh giác, nhặt một hòn đá nhỏ ném về phía Phương Trường xem hắn đã chết chưa. "Lão đại, không động đậy thật!" Thiên Quân, Vạn Mã cũng nhặt đá ném qua, kết quả Phương Trường vẫn nằm im bất động trên đất. "Nếu chết thật thì đáng tiếc quá!" Tần Phong vội quay đầu nhìn Thiên Quân, Vạn Mã, phảng phất như đang hỏi bọn họ có muốn nhân lúc còn nóng, à không, là nghịch thiên cải mệnh thành tựu Đại Đế chi vị hay không.

Phải biết rằng, sáu vị trí Đại Đế bây giờ chỉ còn lại hai suất, nếu Phương Trường cứ thế mà chết, chẳng phải là lãng phí hai vị trí Đại Đế sao. "Hu hu hu!!" Thiên Quân, Vạn Mã sợ hãi lắc đầu nguầy nguậy, tỏ vẻ mình chỉ có hứng thú với Bách Biến Ma Quân, còn con mồi của hắn thì một chút hứng thú cũng không có. "Các ngươi không cần phải có gánh nặng tâm lý gì đâu!" Tần Phong nghiêm mặt nói: "Chúng ta làm vậy là vì tốt cho hắn, phải biết rằng trên con đường thành công luôn không thể thiếu quý nhân tương trợ, danh sư chỉ điểm, tiểu nhân kích thích, mà chúng ta nguyện hy sinh bản thân, làm tiểu nhân trong cuộc đời họ, giúp họ trưởng thành khỏe mạnh, sớm ngày bước lên con đường thành công." "Ơ..." Thiên Quân, Vạn Mã trợn mắt há mồm, có cảm giác như mặt trời mọc đằng tây.

Đậu má!

Sao lại cảm thấy hắn nói rất có lý nhỉ!? "Ừm, thỏ ta thấy hắn nói đúng!" Tiểu Bạch mắt đầy sùng bái nhìn Tần Phong, lôi sổ tay ra vội vàng ghi chép lại.

Tần Phong lại nói: "Thật ra các ngươi không cần phải có gánh nặng tâm lý gì đâu, ta có thể tặng các ngươi mấy bình Heo Nái Điên Cuồng." "Hu hu..." Thiên Quân, Vạn Mã sợ hãi lắc đầu nguầy nguậy, tỏ vẻ mình thật sự không phải loại người tùy tiện như vậy. "Sĩ khả sát bất khả nhục, lão ma đầu, cho ta mượn sức mạnh của ngươi!!" Phương Trường nén lại sự thôi thúc cả về thể xác lẫn tinh thần, mặt mày hung tợn nhảy dựng lên từ mặt đất, trong cơ thể bộc phát ra một luồng dao động sát khí cực kỳ kinh người, khiến thiên địa phong vân biến sắc. "Vãi chưởng, đám nhân vật chính này cũng quá vô liêm sỉ rồi đi!" Tần Phong bị Phương Trường đột nhiên bật dậy dọa cho giật nảy mình, tỏ vẻ chưa từng thấy qua kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy, hễ nói không hợp là bật hack, không giống hắn, có được ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ nỗ lực của bản thân...

Ầm ầm ầm!!

Khí tức trong cơ thể Phương Trường đột ngột tăng vọt, mặt đất xung quanh không chịu nổi bắt đầu không ngừng vỡ nát, cho dù vết thương dưới sự gia trì của luồng sức mạnh này mà rách ra, hắn cũng không có ý định dừng lại. "Mạnh quá!!" Thiên Quân, Vạn Mã sắc mặt vô cùng ngưng trọng, không nói hai lời xông lên muốn ngăn cản Phương Trường bật hack. "Chỉ bằng các ngươi!?" Phương Trường mặt mày đau đớn trở nên hung tợn, trong ánh mắt còn lóe lên một tia điên cuồng chưa từng có.

Chỉ thấy hai luồng sáng một vàng một đen từ trong cơ thể Phương Trường bộc phát ra, hội tụ thành một pho tượng thần khổng lồ nửa ma nửa phật, cao hơn chục mét trông vô cùng quỷ dị.

Rầm một tiếng!!

Thiên Quân, Vạn Mã còn chưa kịp đến gần đã bị khí tràng mạnh mẽ chấn bay. "Phật Ma cộng tồn!?" Tần Phong khẽ nhíu mày.

Hắn nhớ đã từng đọc ghi chép liên quan trong Nguyệt Thần Cung, là sự dung hợp hoàn hảo sức mạnh của Phật và Ma.

Trong Phật có Ma, trong Ma có Phật.

Xem ra lần trước trong cuộc thi Sinh Tử Đào Thải, mặc dù hắn đã cắt ngang quá trình lĩnh ngộ chân lý Phật Ma của Phương Trường, nhưng Phương Trường cũng không phải là không thu hoạch được gì, vẫn từ đó lĩnh ngộ ra Phật Ma cộng tồn. "Thiên Thủ Như Lai!!" Phương Trường mặt mày hung tợn ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, pho tượng thần Phật Ma sau lưng huyễn hóa ra ngàn cánh tay. "Đại Hà Kiếm Quyết!!" Vạt áo Tần Phong bắt đầu không gió mà bay, kiếm ngâm hư không quanh thân vang lên không dứt.

Kiếm khí mênh mông như biển cả quét qua trời đất, tiếng xé gió sắc bén vang vọng khắp vùng đất hoang vu, vô số đạo kiếm khí hội tụ thành sông lớn gào thét lao về phía Phương Trường.

Ầm ầm ầm!!

Chương 117

Vô số quyền ảnh và vô số kiếm khí va chạm vào nhau, dấy lên từng gợn sóng lan ra bốn phương tám hướng, mặt đất còn bị hai người đánh ra vô số vết nứt dữ tợn, bắt đầu không ngừng sụp đổ xuống. "Đây thật sự là cuộc đối đầu của Nhập Đạo cảnh sao!?" Thiên Quân, Vạn Mã run rẩy ôm chầm lấy nhau, có cảm giác như một con thuyền nhỏ đang đi trong bão tố, phảng phất như có thể tan tành bất cứ lúc nào. "Tần Phong, lần này ngươi chết chắc rồi!" Phương Trường mặt mày hung tợn gào thét, sớm đã đặt sinh tử ra ngoài lề.

Chỉ thấy hắn hoàn toàn phớt lờ Đại Hà Kiếm Quyết của Tần Phong, cho dù trên người bị cắt ra từng vết kiếm, máu tươi không ngừng tuôn ra, ánh mắt vẫn luôn kiên định nhìn chằm chằm Tần Phong, quyết không cho Tần Phong có cơ hội biến thành Tần lão lục.

Tần Phong khóe miệng cong lên một nụ cười bỉ ổi nói: "Chưa nói đến việc ngươi có thể giết được ta hay không, nhưng dù sao nụ hôn đầu của Nam Phong công chúa không thuộc về ngươi Phương Trường, mà là của ta Tần Phong.

Đúng rồi, sau khi ngươi bỏ chạy, ta đã tự mình nếm thử, rất mượt!!" "Lão ma đầu, sức mạnh, ta muốn nhiều sức mạnh hơn nữa!!" Phương Trường lập tức bị Tần Phong kích động, mắt đỏ ngầu ngẩng đầu gào thét.

Bây giờ đã không còn quan trọng lợi ích và liêm sỉ nữa rồi, hắn chỉ muốn mượn tất cả sức mạnh để giết chết tên Tần lão lục vô sỉ này.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy khí tức quanh thân Phương Trường lại bắt đầu không ngừng tăng lên, hư ảnh Phật Ma cộng tồn sau lưng cũng càng ngưng thực hơn, mặt đất lấy hắn làm trung tâm cũng bắt đầu sụp đổ, từng vết nứt dữ tợn không ngừng lan rộng. "Đúng, chính là cảm giác này!!" Phương Trường cảm nhận được năng lượng bàng bạc không ngừng tăng cường trong cơ thể, có cảm giác như trời quang mây tạnh, mưa tạnh rồi, mình lại được rồi. "Dùng đi, cứ dùng thỏa thích đi!" Lão ma đầu trong cơ thể Phương Trường phát ra tiếng cười "kiệt kiệt kiệt", không chút giữ lại cho Phương Trường mượn sức mạnh.

Theo việc Phương Trường sử dụng sức mạnh của lão ngày càng nhiều, ý chí của hắn sẽ bị suy yếu từng chút một, sức mạnh của lão cũng sẽ từng chút một dung nhập vào cơ thể Phương Trường, đợi đến khi sức mạnh hai bên dung hợp hoàn hảo, cũng là lúc lão ra tay đoạt xá Phương Trường.

Đến lúc đó lão sẽ có được tất cả mọi thứ của Phương Trường, lão gọi đó là sự phục sinh hoàn hảo nhất.

Chỉ là so với Phương Trường, trong lòng lão càng muốn đoạt xá Tần Phong hơn.

Vốn tưởng Phương Trường đã thiên hạ vô địch, không ngờ Tần Phong còn biến thái hơn hắn, các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp thì thôi đi, thiên phú tu luyện càng là chưa từng nghe thấy.

Nếu lão nhớ không lầm, trước khi tham gia cuộc thi Sinh Tử Đào Thải, Tần Phong là Siêu Phàm cửu trọng, nhưng trong một tháng ngắn ngủi lại đạt đến Nhập Đạo nhất trọng, liên tục đột phá hai đại cảnh giới.

Nhìn khắp lịch sử Hoang Cổ, e rằng không ai dám đột phá như vậy.

Điều kinh khủng nhất là, căn cơ của hắn vô cùng vững chắc!

Phải biết rằng, lão đã tốn mấy vạn năm mới sáng tạo ra Thôn Phệ

Ma Công, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đảm bảo căn cơ ổn định, trước mặt Tần Phong quả thực chỉ là hàng nhái của hàng nhái, căn bản không đáng nhắc tới.

Ầm ầm ầm!!

Thiên Thủ Như Lai bộc phát ra uy lực mạnh hơn, nơi nào đi qua, một mảnh hỗn độn, Đại Hà Kiếm Quyết vốn đang chiếm thế thượng phong bắt đầu bị áp chế. "Vãi chưởng, mạnh ghê a!" Trong hai mắt Tần Phong đột nhiên lóe lên một luồng sáng tím xanh, quanh thân còn bốc lên một ngọn lửa tím xanh.

Lập tức— Con sông kiếm khí ngút trời biến mất không thấy đâu, thay vào đó là Nam Minh Ly Hỏa ngút trời, chỉ thấy vô số đạo kiếm khí lửa tím xanh hội tụ thành sông lớn, biển lửa gào thét còn hung dữ hơn trước. "Đây là..." Phương Trường mắt trợn tròn như chuông đồng, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Giây trước Tần Phong còn đang khen hắn rất mạnh, giây sau đã lôi ra Nam Minh Ly Hỏa trong truyền thuyết, Nam Minh Ly Hỏa chuyên khắc chế tà vật, cũng đồng thời khắc chế sát khí trong cơ thể hắn.

Đậu má!

Chơi hắn vui lắm sao!? "Lui, lui, lui, lui!!" Lão ma đầu trong cơ thể Phương Trường hoảng rồi, kinh hãi kêu Phương Trường mau chạy đi.

Phải biết rằng, lão bây giờ là thể linh hồn, còn là một thể linh hồn tu ma, bất kể nhìn từ góc độ nào cũng thuộc hàng tà vật, một khi bị Nam Minh Ly Hỏa chạm phải, cho dù lão có thông thiên năng lực, cũng là đậu hũ gặp nước muối, nhất vật hàng nhất vật.

Phương Trường không cam lòng hỏi: "Nếu ta giao cơ thể cho ngươi khống chế, ngươi có thể giúp ta diệt Tần Phong không?!"

"Ngươi tưởng lão phu là thần à!" Lão ma đầu tức giận chửi ầm lên: "Đây là Côn Luân Bí Cảnh, thiên địa pháp tắc áp chế rất lợi hại, lão phu có thể vào được, còn cho ngươi mượn sức mạnh đã là ngon lắm rồi, đừng lằng nhằng nữa, lui, lui, lui, không đi là không kịp nữa đâu!" "Chết tiệt!!" Khuôn mặt cá chết của Phương Trường viết đầy vẻ không cam lòng.

Vốn tưởng có thể mượn sức mạnh của lão ma đầu để diệt Tần Phong, nhưng ai ngờ Tần Phong lại còn sở hữu Nam Minh Ly Hỏa chuyên khắc tà vật, giống như cầm giấy ăn vui vẻ mở trình duyệt, kết quả lại thấy cái gì đó bất hợp pháp.

Mặc dù hắn không sợ chết, nhưng tuyệt đối sẽ không đi nộp mạng.

Khoan đã!

Phương Trường đột nhiên ngẩn người, như đậu phộng phát hiện ra điểm mù.

Sau khi vào Côn Luân Bí Cảnh, lão ma đầu không thể ra ngoài khống chế cơ thể hắn, còn sợ Nam Minh Ly Hỏa của Tần Phong, nói cách khác là thời thế đã thay đổi, hắn có thể quay ngược lại uy hiếp lão ma đầu rồi. "Đại Hà Kiếm Quyết!!" Kiếm khí quanh thân Tần Phong phun trào, tiếng kiếm ngâm vang lên không dứt.

Biển lửa kiếm khí mênh mông che trời lấp đất, tiếng xé gió sắc bén vang vọng khắp vùng đất hoang vu, biển lửa tím xanh hung dữ thế như chẻ tre, tiêu diệt Thiên Thủ Như Lai của Phương Trường giữa trời đất. "Tần Phong, ngươi đợi đấy cho ta, ta nhất định sẽ quay lại!" Phương Trường không cam lòng liếc Tần Phong một cái, ôm mông lựa chọn chuyển dịch chiến lược... "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đánh cho Thiên Tuyển Chi Tử ôm mông bỏ chạy, nhận được 30 vạn điểm phản diện!" "Đây đâu phải Thiên Tuyển Chi Tử, quả thực là tài thần thần tài a!" Tần Phong mở hệ thống liếc một cái, một trận đại chiến kiếm được hơn 200 vạn điểm phản diện.

Bây giờ số dư trong tài khoản hệ thống đã đạt 261.7 vạn điểm, khiến hắn từ chỗ không giàu có, bây giờ ăn bánh quẩy cũng dám gọi thêm hai quả trứng. "Hù hù!" Tần Phong thở ra một hơi thật sâu, ngọn lửa quanh thân cũng theo đó mà tan biến. "Lão đại, chúng ta đi truy!" Thiên Quân, Vạn Mã không nói hai lời, cầm vũ khí lên định đuổi theo. "Không cần đuổi nữa!" Tần Phong mở miệng ngăn hai người lại.

Chỉ bằng thuộc tính vòng sáng kinh khủng của Thiên Tuyển Chi Tử, một lòng muốn chạy thì không ai có thể đuổi kịp bọn họ, cho dù có đuổi kịp cũng chỉ là tặng trang bị và điểm kinh nghiệm cho họ.

Vụ làm ăn lỗ vốn này hắn không làm!

Thà nhân lúc Phương Trường đang bị thương, nhanh chóng đi thu Vô Cấu Chi Tuyền vào túi, kẻo duyên phận lại khiến họ vô tình gặp nhau. "Vâng!" Thiên Quân, Vạn Mã dừng bước, không dám trái lệnh.

Rầm một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong đột nhiên truyền đến một tiếng trầm đục, hỏa khí trong người cuối cùng cũng đạt đến điểm giới hạn bộc phát, khiến khí tức trong nháy mắt tăng vọt một đoạn, tu vi càng trực tiếp đột phá đến Nhập Đạo nhị trọng. "Lại, song, nhược, chuyết đột phá rồi!?" Khóe mắt Thiên Quân, Vạn Mã giật giật, trong lòng càng gào thét như con marmot.

Chương 118

Đậu má!!

Một tháng đã vượt qua bọn họ rồi, sau này còn có thể vui vẻ chơi đùa nữa không!! "Tần Phong!!" Phương Trường chạy được một lúc, phát hiện Tần Phong không đuổi theo.

Nhưng hắn không vì thế mà vui mừng, ngược lại cảm thấy Tần Phong đang sỉ nhục hắn.

Sự sỉ nhục thật sự đối với một kẻ địch không phải là đánh ngã hắn xuống đất, mà là từ đầu đến cuối đều không coi hắn ra gì, phảng phất như một sự tồn tại không đáng nhắc tới.

Bây giờ Tần Phong không đuổi theo để nhổ cỏ tận gốc, cũng có nghĩa là trong mắt hắn, mình có cũng được không có cũng chẳng sao.

Lão ma đầu trong cơ thể mở miệng nói: "Phương Trường tiểu tử, lão phu khuyên ngươi vẫn là đừng đi trêu chọc Tần Phong nữa, thiên phú của tên đó tiền cổ vô nhân, trêu chọc hắn không có lợi cho ngươi đâu." "Vậy sao!?" Phương Trường căn bản không chấp nhận lời nói này.

Mặc dù hắn hiện đang ở thế yếu, nhưng với tư cách là kẻ xuyên việt từ Hồng Tinh, niềm tin rằng mình là nhân vật chính của hắn chưa bao giờ dao động, từ những cơ duyên hắn nhận được có thể thấy, hắn Phương Trường có đại khí vận bên mình.

Theo quy định của phim truyền hình, chính nghĩa tất thắng, phản diện tất bại, thắng lợi cuối cùng nhất định thuộc về hắn Phương Trường! "À... cái này!" Lão ma đầu hoàn toàn cạn lời, lần trước cạn lời vẫn là lần trước.

Lão thật sự không hiểu nổi, đã bị Tần Phong đè xuống đất ma sát tới mức này, đi vệ sinh còn không cần dùng sức, tại sao hắn vẫn có thể có sự tự tin mù quáng như vậy.

Phương Trường đột nhiên nói: "Lão ma đầu, ta biết Thôn Phệ Ma Công ngươi truyền cho ta không hoàn chỉnh, bây giờ ta yêu cầu ngươi truyền cho ta bản hoàn chỉnh của Thôn Phệ Ma Công." Lão ma đầu giọng điệu châm chọc nói: "Tiểu tử, ngươi nghĩ mình là ai vậy?

Dám mở miệng đòi lão phu bản hoàn chỉnh Thôn Phệ Ma Công, không phải là bị Tần Phong đánh ngốc rồi chứ?!" "Ngươi không truyền đúng không!?" Phương Trường không nói nhiều lời vô ích, quay người đi ngược lại. "Khoan đã, ngươi muốn làm gì!?" Lão ma đầu lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng hỏi. "Dù sao ta cũng đã không còn trong sạch, còn mất đi Nam Phong, chẳng thà quay lại chết trong tay Tần Phong cho rồi!" Phương Trường cũng học theo sự vô sỉ của Tần Phong, ra vẻ không cho thì cùng lắm cá chết lưới rách. "Vãi chưởng!!" Lão ma đầu không nhịn được chửi thề một tiếng, người không biết còn tưởng Tần Phong nhập vào hắn.

Nhưng Nam Minh Ly Hỏa của Tần Phong quả thực là khắc tinh của lão, mà lão lại rất quý mạng, tự nhiên không dám cược một ván với Phương Trường, cuối cùng sau một hồi cò kè mặc cả, đã nói cho Phương Trường một phần nhỏ. "Từ từ, không vội!" Phương Trường cũng không ép lão ma đầu quá gấp, tin rằng sớm muộn gì cũng có được bản hoàn chỉnh của Thôn Phệ Ma Công, từ đó sáng tạo ra ma công còn mạnh hơn. "Nhẫn, bây giờ ta phải học cách nhẫn nhịn!" Phương Trường ôm mông quay đầu lại liếc một cái, thề nhất định sẽ khiến Tần Phong trả lại gấp trăm lần. ………… Bên ngoài Côn Luân Bí Cảnh, trong một con hẻm nhỏ.

Bạch Nhật đặt một cái giỏ tre đầy rau bên cạnh một lão ăn mày.

Đây là lão ăn mày hắn gặp được khi lưu lạc đầu đường sau khi tu vi bị phế, hai người tuy giao tiếp không nhiều, nhưng cũng coi như là cùng nhau xin ăn.

Cũng vì chính mình đã trải qua những năm tháng đau khổ đó, nên sau khi được Tần Phong nhặt về nhà, hắn thường xuyên mang cơm canh đến cho lão ăn mày. "Ngươi cuối cùng cũng đến rồi!" Lão ăn mày không hề tỏ ra ngại ngùng, đưa bàn tay xám xịt ra nhận lấy, cho dù làm bẩn bộ quần áo sạch sẽ của Bạch Nhật, Bạch Nhật cũng không hề để ý. "Lão nhân gia, ngài ăn từ từ thôi!" Bạch Nhật nhìn lão ăn mày ăn ngấu nghiến, phảng phất như lại thấy được bản thân mình năm xưa còn không bằng một con chó, là Tần Phong đã không chê bai nhặt hắn về coi như một con người. "Ây da, đây không phải là thiên kiêu của Bạch gia, Bạch Nhật sao!?" Một đám nam tử cười xấu xa bước vào, "Nghe nói gần đây ngươi được Tần Phong nhặt về, quả nhiên chỉ có phế vật mới thu nhận phế vật, hai tên phế vật thành một đôi a!" "Không cho phép các ngươi nói xấu chủ nhân!" Bạch Nhật lập tức nổi giận, xông lên định dạy dỗ đối phương.

Hắn có thể nhẫn nhịn người khác nói xấu mình, nhưng tuyệt đối không cho phép có người nói xấu Tần Phong, nếu không phải Tần Phong, hắn vẫn đang sống những ngày không bằng chó, đau khổ giãy giụa trong thế giới tăm tối. "Chỉ bằng tên phế vật nhà ngươi!?" Đối phương lộ ra nụ cười cực kỳ khinh miệt, xông lên đánh ngã Bạch Nhật xuống đất. "Ngon quá, ngon quá!" Lão ăn mày phảng phất như không nhìn thấy Bạch Nhật bị người ta đánh, vẫn tiếp tục ăn món ngon, dùng miệng mút ngón tay đầy bùn đất. "Mẹ kiếp, còn ăn!" Đối phương rõ ràng nhìn cái gì cũng không vừa mắt, tiến lên định dạy dỗ lão ăn mày. "Đừng..." Bạch Nhật thấy vậy vội vàng xông lên, che chắn cho lão ăn mày dưới thân mình. "Đứa trẻ này phẩm hạnh thật không tệ, trải qua nhiều đau khổ như vậy, vẫn tràn đầy thiện ý với thế giới, thật đáng quý!" Trong đôi mắt kinh hãi của lão ăn mày lóe lên một tia tán thưởng, đã đến lúc để thế nhân nhớ lại truyền thuyết hoàng kim về Quan Vũ của lão rồi.

Bên kia...

Bách Biến Ma Quân bị Phương Trường dọa cho chạy như điên, kết quả vô tình rơi vào một cái hố đất, còn bị truyền tống đến một không gian thần bí. "Đây là nơi nào!?" Bách Biến Ma Quân nhìn quanh, thấy một tòa cung điện.

Bước vào cung điện, thấy một mỹ nhân áo đỏ đã mất đi sinh khí, trên tường cung điện còn viết về cuộc đời của đối phương.

Nào là mười tuổi nhập giang hồ, hai mươi tuổi danh chấn thiên hạ, một trăm tuổi uy chấn Hoang Cổ, ngàn tuổi thành tựu Đại Đế chi vị, vạn năm sáng tạo ra thần công nghịch thiên cải mệnh, có thể tăng mạnh tỷ lệ đột phá Đại Đế, Quỳ Hoa Thần Điển. "Dục luyện thử công, tất tiên..." Nhìn phương pháp tu luyện được ghi trên tường, sắc mặt Bách Biến Ma Quân phải gọi là đặc sắc tuyệt luân. "Đệt, giữa vị trí Đại Đế và một hai tấc kia, ta lại do dự rồi!" Bách Biến Ma Quân đưa tay tát cho mình một cái.

Hắn bây giờ ngay cả liêm sỉ cũng vứt sạch rồi, còn quan tâm đến một hai tấc cỏn con kia làm gì...

Sa mạc.

Tần Phong và những người khác đội nắng gắt tiến về phía trước.

Dù họ đều đã đột phá đến Nhập Đạo cảnh, nhưng vẫn bị mặt trời thiêu đốt đến thở hổn hển, đặc biệt là Tiểu Bạch bị nướng đến mức muốn đem cả bộ lông trắng muốt của mình đi tặng người khác. "Chắc là sắp đến rồi!" Tần Phong thở hổn hển dừng bước, bắt đầu quan sát xung quanh sa mạc.

Sa mạc vốn dĩ ngoài đá ra thì vẫn là đá, không tìm thấy một cây cỏ xanh nào, cũng không thấy bất kỳ dấu vết sinh vật nào.

Nhưng lúc này, dưới một sườn núi không xa lại có một đám cỏ nhỏ màu đen. "Nơi quái quỷ này sao lại có cỏ!?" Thiên Quân, Vạn Mã hai người như thể gặp ma, vội vàng dụi mắt vì sợ mình nhìn nhầm.

Sa mạc nơi họ đang đứng được mệnh danh là vùng cấm của sự sống, đừng nói là sinh vật, ngay cả một cọng cỏ cũng không thấy.

Bây giờ xuất hiện đám cỏ nhỏ này tuyệt đối không bình thường, huống chi còn là cỏ màu đen.

Chương 119

Chỉ thấy Thiên Quân vội vàng tiến lên, nắm lấy một cây cỏ đen rồi nhổ lên.

Khác với cỏ ở những nơi khác, cỏ ở đây không chỉ đen mà còn có độc tính cực mạnh, dù là tu vi Nhập Đạo cảnh của y cũng cảm thấy khí tức trong cơ thể bắt đầu hỗn loạn. "Đây là cỏ gì vậy!?" Thiên Quân sợ hãi vội ném cọng cỏ đen đi, chỉ thấy cánh tay đã hoàn toàn biến thành màu đen. "Cỏ độc!" Tần Phong nhìn đám cỏ đen xung quanh, biết đây là kiệt tác của Vô Cấu Chi Tuyền.

Bởi vì Vô Cấu Chi Tuyền là linh tuyền thuần túy nhất do trời đất thai nghén, nên khi hội tụ năng lượng khó tránh khỏi việc bài trừ ra một số vật chất có độc.

Năm tháng trôi qua đã hình thành nên đám cỏ đen này. "A!!" Thiên Quân hét lên một tiếng thảm thiết đau đớn, chẳng mấy chốc toàn thân đã đen kịt. "Cỏ độc thật lợi hại!" Vạn Mã sắc mặt vô cùng ngưng trọng, vội vàng che chắn cho Tần Phong lùi về sau. "Không cần căng thẳng!" Tần Phong vội cắn rách đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu lên mi tâm của Thiên Quân.

Do hắn có thể chất bách độc bất xâm nên máu tươi cũng có công năng giải độc.

Chỉ thấy hắc khí trên người Thiên Quân nhanh chóng tiêu tan, khí tức hỗn loạn trong cơ thể cũng bắt đầu ổn định lại. "Đa tạ lão đại, nhưng tại sao ở đây lại có loại cỏ độc lợi hại như vậy!?" Thiên Quân, Vạn Mã mang vẻ mặt như vừa thoát chết, trên mặt viết rõ mấy chữ "tôi không hiểu".

Thực ra trong lòng họ đã sớm có đáp án.

Sự việc bất thường ắt có yêu ma, nơi đại hung tuyệt đối có đại cơ duyên.

Huống chi có thể khiến cỏ mọc được trong vùng cấm của sự sống, nghĩa là nơi đây có bảo bối, mà còn là một đại bảo bối kinh thiên động địa.

Chỉ là, với tư cách là một tiểu đệ hiểu chuyện, tự nhiên không thể cướp lời thoại của lão đại.

Bọn họ nhất định phải nhìn về phía Tần Phong chờ đợi câu trả lời, sau khi có câu trả lời thì ngước nhìn một góc bốn mươi lăm độ, lộ ra vẻ mặt "em chỉ sùng bái một mình anh" mới đúng bài.

Tần Phong rất hài lòng với câu hỏi của hai tiểu đệ, bắt đầu bài diễn văn của mình: "Có thể khiến vùng cấm của sự sống mọc ra cỏ, chứng tỏ nơi đây có bảo bối.

Nhưng lại nguy hiểm đến vậy, chỉ có thể chứng minh bảo vật ở đây rất phi thường." "Hay!!" Tiểu Bạch đi đầu vỗ tay tán thưởng, ngước nhìn một góc bốn mươi lăm độ đầy sùng bái. "Ừm!" Tần Phong rất hài lòng với màn trình diễn của Tiểu Bạch, vung tay đổi hai củ cà rốt từ hệ thống. "Thỏ ta thích Tần Phong nhất!" Tiểu Bạch vui vẻ cọ cọ vào người Tần Phong, nhưng tay lại không hề rảnh rỗi mà nhận lấy cà rốt. "Vãi, con thỏ 'lão lục' này!!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người tức đến nghiến răng, đau đớn vì mất một cơ hội nịnh bợ lão đại. "Trái tim kích động, đôi tay run rẩy, men theo sườn núi đi xuống, xuyên qua đám cỏ đen, phá tan lối vào động, suối tiên tự nhiên đến.

Không sai, chính là chỗ này!" Tần Phong dựa theo ký ức xác định vị trí rồi đấm một quyền xuống đất.

Chỉ thấy mặt đất lập tức xuất hiện vết nứt lan ra, sau đó mặt đất sụp xuống để lộ ra một cái động khổng lồ. "Đây là..." Thiên Quân, Vạn Mã kinh hãi kêu lên, chỉ cảm thấy một luồng năng lượng cực kỳ thuần khiết ập vào mặt, khiến thân tâm họ được tiến hóa chưa từng có, cũng có một cảm ngộ mới mơ hồ về đạo của trời đất. "Đi thôi!" Tần Phong cho hai người mỗi người một giọt máu tươi để chống lại độc tố, sau đó dẫn theo Tiểu Bạch không chút do dự nhảy vào trong động.

Dựa theo thiên cơ hắn đã nhìn trộm được, bên dưới động có một dòng suối trong, cũng chính là Vô Cấu Chi Tuyền mà hắn tìm kiếm lần này.

Cũng bởi vì sa mạc này là vùng cấm của sự sống, nên ngoài đám cỏ độc kia ra thì không có yêu thú mạnh mẽ nào canh giữ. "Vâng!" Thiên Quân, Vạn Mã nhỏ giọt máu lên mi tâm, cũng nhảy theo Tần Phong xuống dưới.

Mấy người rơi tự do ba phút, cuối cùng cũng đến được đáy động, cũng nghe thấy tiếng nước tí tách.

Châm đuốc lên thì thấy một hồ nước nhỏ, luồng năng lượng cực kỳ thuần khiết kia chính là từ bên trong tỏa ra. "Đây là..." Thiên Quân, Vạn Mã không thể tin nổi mà trừng lớn mắt, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Họ liếc mắt một cái đã nhận ra đây chính là chí bảo trong truyền thuyết do trời đất thai nghén, Vô Cấu Chi Tuyền.

Truyền thuyết kể rằng, Vô Cấu Chi Tuyền là linh tuyền thuần túy nhất do trời đất thai nghén, sau khi sử dụng có thể tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất, ngao du đất trời cảm ngộ đạo của tự nhiên.

Người may mắn còn có thể gột rửa ra Đạo Tâm trong truyền thuyết. "Các ngươi cứ ở đây tu luyện đi!" Tần Phong liếc nhìn hồ nước nhỏ, hoàn toàn không coi nó ra gì.

Dựa theo thiên cơ mà hắn nhìn trộm được bằng Thiên Cơ Tạp, Vô

Cấu Chi Tuyền ở đây chỉ có thể coi là phiên bản yếu đi, không phải Vô Cấu Chi Tuyền thật sự.

Vô Cấu Chi Tuyền thật sự còn thuần khiết hơn, là do Phương Trường phát hiện ở sâu trong động, cũng là dùng nước suối này mới gột rửa ra được Đạo Tâm thuần túy, lĩnh ngộ ra Đạo Tâm Chủng Ma vốn chỉ tồn tại trong lý thuyết của ma đạo.

Nhưng cho dù là phiên bản yếu đi của Vô Cấu Chi Tuyền, cũng là bảo vật hiếm thấy trên đời.

Nếu không phải Côn Luân Bí Cảnh có giới hạn tuổi tác, đặt ở bên ngoài tuyệt đối có thể khiến một đám đại lão chém giết đến trời đất tối tăm. "Lão đại!!" Thiên Quân, Vạn Mã cảm động đến rưng rưng nước mắt, thật sự muốn hét lớn khẩu hiệu với Tần Phong.

Nghe tôi nói cảm ơn bạn, vì có bạn đã sưởi ấm bốn mùa... "Ặc..." Tần Phong bị hai người nhìn đến toàn thân không được tự nhiên, vội vàng dẫn Tiểu Bạch tiến vào sâu trong động.

Lúc này...

Các thiên kiêu từ các phương đã thông qua truyền tống trận, tiến vào trong Côn Luân Bí Cảnh.

So với vùng cấm sinh mệnh trên sa mạc của Tần Phong, sự tranh đoạt ở những nơi khác rõ ràng kịch liệt hơn nhiều.

Hễ phát hiện thiên tài địa bảo, bất kể đã trưởng thành hay chưa, đều bị đào lên cả gốc.

Chỉ là trong Côn Luân Bí Cảnh không chỉ thai nghén ra đại cơ duyên, mà còn thai nghén ra rất nhiều hung thú khủng bố.

Chúng không giống yêu thú có trí tuệ, chúng là một đám mãnh thú có sức mạnh kinh người.

Chương 120

"Mấy con hung thú này cũng chỉ đến thế mà thôi!" Nam Phong Công Chúa dẫn theo một đám Thiên Tử Môn Sinh, trên đường đi dễ dàng tiêu diệt hết đám hung thú. "Công chúa, phát hiện đệ tử Tần gia!" Có Thiên Tử Môn Sinh đến báo. "Tần gia!!" Nam Phong Công Chúa hai mắt sáng rực, trong lòng thầm cầu nguyện ông trời phù hộ.

Chỉ cần nàng có thể tiêu diệt đệ tử Tần gia trong Côn Luân Bí Cảnh, Tần gia tất sẽ xuất hiện sự đứt gãy thế hệ, uy hiếp đối với Đại Việt Hoàng Tộc của bọn họ sẽ giảm đi rất nhiều.

Bên kia...

Đệ tử Tần gia cũng phát hiện ra Thiên Tử Môn Sinh, tất cả đều hừng hực khí thế chuẩn bị khai chiến. "Không được!" Thiên kiêu dẫn đầu của Tần gia lên tiếng trấn an: "Tuy Thiên Tử Môn Sinh đều là thiên kiêu xuất thân hàn môn, thực lực không bằng thiên kiêu thế gia, nhưng đối đầu trực diện chắc chắn sẽ khiến chúng ta tổn thất.

Tiếp theo không ai biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì, chúng ta nên cố gắng hết sức bảo toàn thực lực để đối phó với tình huống đột xuất." "Vậy phải làm sao?

Bây giờ người ta đã đánh tới cửa rồi, bắt chúng ta nén giận làm rùa rụt cổ sao!?" Mọi người nhao nhao bất phục.

Thiên kiêu dẫn đầu suy nghĩ một lát rồi nói: "Đi tìm Tần Phong.

Hắn bây giờ là Thánh Tử thứ ba của Âm Nguyệt Hoàng Triều, có đặc quyền tạo dựng thế lực.

Lần này tiến vào Côn Luân Bí Cảnh nhất định đã mang theo rất nhiều cao thủ.

Chỉ cần hắn còn một chút tình cũ, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cũng có thể răn đe Đại Việt Hoàng Tộc không dám hành động thiếu suy nghĩ." "Có lý!" Đệ tử Tần gia liên tục gật đầu, cũng đồng ý đi tìm Tần Phong giúp đỡ.

Chỉ cần dựa vào các danh hiệu như thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, Thần Tử duy nhất của Nguyệt Thần Cung, Thánh Tử thứ ba của Âm Nguyệt Hoàng Triều, Tần Phong ra ngoài sao cũng phải mang theo thiên quân vạn mã mới phù hợp với thân phận và sự phô trương của hắn...

Trong sơn động.

Tần Phong dẫn Tiểu Bạch đến sâu trong hang động, bên trong là một khung cảnh khác hẳn.

Những khoáng thạch không rõ tên lấp lánh phát sáng, trên đỉnh động là những thạch nhũ mà nữ streamer nhìn thấy sẽ phát cuồng, bên dưới còn có một hồ nước nhỏ bằng miệng giếng.

Bên trong là dòng nước suối tỏa ra năng lượng cực kỳ thuần khiết, phảng phất chỉ cần hít sâu một hơi là có thể đắc đạo thành tiên. "Đây chính là Vô Cấu Chi Tuyền thật sự sao!?" Tiểu Bạch thèm thuồng nhìn chằm chằm vào hồ nước, theo bản năng chảy nước miếng.

Nó tiến lên hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy đầu óc thanh tỉnh, đối với kiếm đạo của mình có một cảm ngộ hoàn toàn mới, cách danh hiệu tuyệt thế kiếm thỏ lại gần thêm một bước. "Năng lượng thật thuần khiết!" Tần Phong cảm nhận được năng lượng thuần khiết trong Vô Cấu Chi Tuyền, không nhịn được dùng tay vốc một ngụm nước suối uống cạn.

Ầm ầm ầm!!

Tần Phong chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng sấm kinh thiên, cả người như hồn lìa khỏi xác ngao du trời đất, trong lòng không còn phiền não và đau khổ, chỉ có sự thuần túy đối với đạo của tự nhiên. "Đây chính là đạo pháp tự nhiên, thiên nhân hợp nhất!?" Tần Phong không thể chờ đợi mà uống ừng ực một ngụm Vô Cấu Chi Tuyền, sau đó bắt đầu ngồi xếp bằng trên đất tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất.

Nhưng hắn không thỏa mãn với việc chỉ tiến vào thiên nhân hợp nhất, hắn còn bỏ ra sáu mươi vạn điểm phản diện để đổi một viên Nhập Đạo Căn Cơ Đan, cùng mười vạn điểm phản diện đổi vòng sáng Vạn Bội Ngộ Tính trong mười hai giờ. "Lợi hại quá!!" Tiểu Bạch không nhịn được kinh hô.

Chỉ thấy Tần Phong trong một giây đã tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất, quanh thân còn lượn lờ ấn ký của các võ học đại viên mãn.

Nào là Đại Uy Thiên Long, Đại Hà Kiếm Quyết, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, còn có thần quang của Chí Tôn Cốt và âm dương nhị khí của Trùng Đồng.

Theo sự lĩnh hội sâu sắc của Tần Phong về đạo của tự nhiên, ấn ký võ học đại viên mãn cũng trở nên sáng hơn, hiển nhiên đã trở nên mạnh hơn dưới sự gia trì kép của vòng sáng Vạn Bội Ngộ Tính và Vô Cấu Chi Tuyền.

Đạo Tâm!

Một loại đại đạo chi tâm thuần túy!

Phàm là người có được tâm này, có thể tùy thời tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất, cảm ngộ đạo pháp tự nhiên trong trời đất.

Đặc biệt là khi công kích sẽ tự mang theo sức mạnh tự nhiên, giơ tay nhấc chân có thể diệt thiên quân vạn mã.

Chỉ là Đạo Tâm không phải ai muốn lĩnh ngộ là có thể lĩnh ngộ, phi người có đại nghị lực, đại trí tuệ thì không thể.

Mà sau khi được Vô Cấu Chi Tuyền gột rửa thân tâm, sẽ có xác suất rất lớn cảm ngộ ra Đạo Tâm. "Ta có thể gột rửa ra Đạo Tâm không!?" Tần Phong trong lòng cảm thấy không chắc chắn lắm.

Ai cũng biết, tỷ lệ thành công dù thấp đến đâu đối với nhân vật chính cũng là một trăm phần trăm.

Nhưng đối với phản diện, tỷ lệ thành công 99.99999% cũng có thể tương đương với thất bại.

Cho dù hắn đang bật vòng sáng Vạn Bội Ngộ Tính cũng không dám chắc. "Mặc kệ có lĩnh ngộ được hay không, dù sao cũng không phải cơ duyên của ta.

Ta dù có lãng phí cũng không để lại cho Phương Trường!" Đôi mắt sáng như sao của Tần Phong từ từ mở ra, hắn tóm lấy Tiểu Bạch nhấn vào trong Vô Cấu Chi Tuyền, bản thân cũng không quên uống thêm một ngụm nữa để tiếp tục tu luyện cảm ngộ. "Ục ục, ục ục..." Tiểu Bạch bị sặc nước đến ngạt thở, tỏ vẻ chuyện này không có mười củ cà rốt thì tuyệt đối không xong. "Ôi, thỏ ta bay lên rồi!" Tiểu Bạch có cảm giác lâng lâng như tiên, không kịp ghi vào sổ nhỏ, vung tay lấy ra thẻ tre của Thánh Nhân rồi lăn ra ngủ.

Trong giấc ngủ, nó lại nghe thấy có người đang lẩm bẩm bên tai, nào là hồng trần luyện tâm, khai ngộ đắc đạo siêu thoát hồng trần, ký vi tiên, tam hoa khai dựng đạo quả, quá khứ hiện tại tương lai thân, ngũ khí triều nguyên hóa vô cực, khai thiên tích địa diễn càn khôn... "Chẹp!" Tiểu Bạch không nhịn được chép miệng, ngủ say như một học sinh dốt.

Lúc này...

Phương Trường đang chữa thương dưới bóng của một tảng đá lớn trong sa mạc.

Trận chiến với Tần Phong không chỉ khiến đóa hoa tàn lụi của y bị đánh trúng, mà ngay cả tuệ căn mà y tự hào cũng hoàn toàn gãy lìa. "Tại sao, tại sao lại không có chút phản ứng nào nữa!" Phương Trường mặt xám như tro tàn ngã sõng soài trên đất, không muốn chấp nhận niềm vui khi mất đi tuệ căn.

Lão ma đầu trong cơ thể y lên tiếng: "Người trẻ tuổi đừng bi quan như vậy, chỉ cần tu luyện đến Đại Đế chi cảnh là có thể tái tạo lại nhục thân.

Chương 121

Giữa trời đất cũng không thiếu thiên tài địa bảo giúp mọc lại chi đã đứt, một cái tuệ căn nhỏ bé bị gãy không phải là chuyện gì to tát." "Thiên tài địa bảo đó ở đâu!?" Phương Trường vội vàng hỏi.

Lão ma đầu khuyên nhủ: "Bây giờ tội ác chi nguyên của ngươi đã bị chặt đứt, vừa đúng lúc nên tập trung tinh lực vào tu luyện, việc gì phải đi tìm thiên tài địa bảo giúp mọc lại chi đã đứt chứ!" "Ngươi không nói phải không?

Vậy thì chúng ta đường ai nấy đi!" Phương Trường lẳng lặng đứng dậy, chuẩn bị đi tìm Tần Phong. "Đệt, coi như ngươi độc!" Lão ma đầu bị tức đến nghiến răng, nhưng ở trong Côn Luân Bí Cảnh lại không làm gì được Phương Trường.

Lão chỉ có thể ghi nhớ món nợ này trước, đợi sau khi ra khỏi Côn Luân Bí Cảnh sẽ cho y biết tại sao hoa lại có màu đỏ.

Đồng thời, lão cũng thật sự không hiểu, đã bước lên con đường tu luyện rồi, tại sao Phương Trường còn cố chấp với 'tuệ căn' như vậy, chẳng lẽ là 'nghiện' bị đá gãy rồi, muốn Tần Phong đá thêm cho một cú nữa!?

Nhưng cho dù y có ý nghĩ đó, người ta là Tần Phong cũng chưa chắc đã nể mặt! "Ừm!" Phương Trường không nhịn được quay đầu nhìn về phía xa, có cảm giác như vừa mất đi thứ gì đó.

Ầm ầm ầm!!

Sâu trong động, quanh thân Tần Phong bộc phát ra một luồng dao động khí tức siêu cường, khí tức cũng trong nháy mắt tăng lên một đoạn dài, tu vi từ Nhập Đạo nhị trọng đột phá lên Nhập Đạo tam trọng.

Hơn nữa, dưới sự gia trì của Vô Cấu Chi Tuyền và vòng sáng Vạn Bội Ngộ Tính, sát thương của Đại Hà Kiếm Quyết, Đại Uy Thiên Long, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật đều tăng lên một bậc, Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết cũng đột phá đến tầng thứ năm.

Còn có Vô Địch Trùng Đồng của hắn cũng đã phát triển ra năng lực hoàn toàn mới.

Mắt trái sinh cơ, mắt phải hủy diệt!

Mắt trái có sinh cơ có thể chữa lành mọi vết thương, mắt phải hủy diệt có thể hủy diệt mọi thứ nhìn thấy.

Điều kiện tiên quyết là cấp độ của đối phương không thể cao hơn hắn quá nhiều, nếu không dù hắn có trợn mắt to như chuông đồng cũng vô dụng. "Lão đại, lại đột phá rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã tu luyện xong liền đến hộ pháp cho Tần Phong, bị ngộ tính khủng bố của Tần Phong dọa đến nuốt nước bọt.

Biến thái chính là biến thái!

Bỏ qua căn cơ mà đột phá đã đành, còn có thể tăng toàn bộ thuộc tính lên một bậc.

Đặc biệt là kiếm khí ngưng tụ quanh thân Tần Phong, rõ ràng là dấu hiệu của việc kiếm ý sắp lĩnh ngộ đến cấp bốn.

Quang vô ảnh, tật kiếm vô ngân!!

Tần Phong đột nhiên mở đôi mắt đen như mực, mơ hồ có một sự sắc bén như muốn phá tan mây xanh, kiếm khí quanh thân càng như sông lớn cuồn cuộn tuôn ra, vạch lên vách đá trong động những vết kiếm khủng bố. "Tứ cấp kiếm ý rồi!" Tần Phong hít sâu một hơi, kiếm khí quanh thân tiêu tán. "Đây..." Thiên Quân, Vạn Mã sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy khí tức của Tần Phong thu liễm lại, khí trường của cả người trong nháy mắt thay đổi.

Rõ ràng đang đứng yên tại chỗ không động, nhưng lại không cảm nhận được sự tồn tại của hắn, có cảm giác như biến mất vào hư không. "Đây chính là Đạo Tâm sao!?" Tần Phong nhắm mắt cảm nhận thế giới, phảng phất như đã hòa làm một thể với trời đất.

Sau khi uống hơn nửa Vô Cấu Chi Tuyền và được Vạn Bội Ngộ Tính gia trì, cuối cùng hắn đã gột rửa ra được Đạo Tâm.

Bây giờ hắn có thể tùy thời tiến vào trạng thái đạo pháp tự nhiên, sử dụng sức mạnh tự nhiên để đối địch. "Oa oa, ngủ ngon quá!" Tiểu Bạch vểnh cái mông nhỏ bò dậy, cũng như Tần Phong hòa nhập vào trời đất. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Đinh đong, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử, cấp bậc: hạ cấp!" "Hạ cấp!?" Tần Phong sững sờ tại chỗ.

Những Thiên Tuyển Chi Tử, Thiên Tuyển Chi Nữ mà hắn gặp từ trước đến nay đều là cấp Sử Thi trở lên, bây giờ cái Thiên Tuyển Chi Tử hạ cấp này là cái quái gì vậy.

Chưa kịp để Tần Phong phản ứng, bên tai đã vang lên, "Xem Lam Ngân Quấn Quanh của ta đây..." "Hử!?" Tần Phong tò mò nhìn xuống chân, cảm giác mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Vút một tiếng!!

Một sợi dây leo màu lam phá đất mà ra, nhanh chóng quấn quanh người hắn.

Thiên Quân, Vạn Mã ở không xa cũng bị dây leo màu lam quấn lấy, ngay cả con thỏ Tiểu Bạch cũng không thoát khỏi kiếp nạn.

Chỉ là sợi dây leo màu lam này không lợi hại như tưởng tượng, ngay cả long lân giáp của Thiên Quân, Vạn Mã cũng không phá được phòng ngự, huống chi là long lân nội giáp của Tần Phong. "Ha ha, đúng là trời giúp ta Đường Xuyên, lại tìm được Vô Cấu Chi Tuyền!" Một nam tử xuất hiện trong động, nhìn nửa hồ Vô Cấu Chi Tuyền còn lại với vẻ mặt đầy kích động.

Còn Tần Phong và những người khác thì bị hắn hoàn toàn phớt lờ, dường như ở nơi có Lam Ngân Quấn Quanh của hắn, không ai là đối thủ của hắn cả. "Đây chính là Thiên Tuyển Chi Tử hạ cấp sao!?" Tần Phong tò mò đánh giá đối phương, trong lòng càng thêm đầy nghi hoặc.

Nếu hắn không nhìn lầm, tu vi của đối phương hẳn là Nhập Đạo nhất trọng, khí tức cũng chỉ mạnh hơn Thiên Quân, Vạn Mã một chút.

Nếu đối mặt với sự liên thủ của Thiên Quân và Vạn Mã, hắn cảm thấy chưa đến hai hiệp, Thiên Quân, Vạn Mã sẽ phải quỳ trên đất cầu xin đối phương đừng chết. "Hệ thống, ngươi chắc chắn hắn là Thiên Tuyển Chi Tử không!?" Tần Phong không nhịn được hỏi hệ thống.

Hệ thống trả lời: "Không sai, hệ thống kiểm tra được đối phương chính là Thiên Tuyển Chi Tử hạ cấp." "Ặc, vậy hạ cấp là cấp bậc gì!?" Tần Phong lại hỏi.

Hệ thống trả lời: "Thấp hơn trung cấp một bậc!" "Vậy trung cấp!?" "Thấp hơn thượng cấp một bậc!" "Thượng cấp!?" "Thấp hơn cao cấp một bậc!" "Cao cấp!?" "Thấp hơn truyền thuyết một bậc!" "Truyền thuyết!?" "Thấp hơn sử thi một bậc!" "Vậy ta đánh hắn có thưởng không!?" "Có!" "Thưởng gì!?" "Nhận được điểm phản diện!" "Có được rút thưởng không!?" "Mơ à, đây chính là 'cống ngầm' trong giới Thiên Tuyển Chi Tử đấy." "Thôi được rồi!" Tần Phong hoàn toàn cạn lời, hóa ra đối phương là loại không lọt vào mắt xanh.

Đồng thời, hắn cũng thật sự không hiểu nổi, đại thế tranh đoạt của Hoang Cổ, Thiên Tuyển Chi Tử thấp nhất cũng là cấp Sử Thi, sao lại xuất hiện một Thiên Tuyển Chi Tử hạ cấp yếu ớt như vậy.

Chẳng lẽ là dùng để tấu hài sao!? "Xem Lam Ngân Quấn Quanh của ta đây!!" Đường Xuyên lại một lần nữa dùng đại chiêu với Tần Phong và những người khác, định siết chết đối phương rồi độc chiếm Vô Cấu Chi Tuyền. "Tên này định chọc cười chúng ta à!?" Thiên Quân, Vạn Mã hai người mặt mày đen kịt.

Họ cảm thấy Đường Xuyên này đang sỉ nhục mình, mà còn là loại không hề che giấu.

Hắn cũng không ra ngoài hỏi thăm xem họ là ai, lại dám dùng chiêu thức có lực sát thương không cao, nhưng tính sỉ nhục lại cực mạnh này hết lần này đến lần khác sỉ nhục họ.

Chương 122

Thật sự coi họ không cần mặt mũi sao!?

Rầm một tiếng!!

Chỉ thấy hai người bộc phát ra dao động linh lực hung mãnh, trực tiếp chấn vỡ dây leo màu lam quấn trên người thành tro bụi. "Cái gì!!" Đường Xuyên sắc mặt đột ngột thay đổi, không hiểu tại sao Lam Ngân lại bị phá.

Rầm một tiếng!!

Chỉ thấy Thiên Quân, Vạn Mã cũng không đợi Đường Xuyên có phản ứng, trực tiếp khí thế như hồng xông đến trước mặt Đường Xuyên. "Xem Lam Ngân Quấn Quanh của ta đây!!" Đường Xuyên lại một lần nữa sử dụng Lam Ngân Quấn Quanh, cố gắng dùng Lam Ngân để ngăn chặn cuộc tấn công của hai người.

Nhưng kết quả vẫn bị vô tình nghiền nát, bản thân hắn cũng không qua nổi hai chiêu trong tay Thiên Quân, Vạn Mã đã bị đánh bay ra ngoài. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ thủ hạ đả thương Thiên Tuyển Chi Tử hạ cấp, nhận được 50 điểm phản diện!" "Có 50 điểm thôi à!?" Tần Phong ngay lập tức cạn lời.

Hắn biết Thiên Tuyển Chi Tử hạ cấp không có nhiều dầu mỡ, nhưng không ngờ lại không có chút dầu mỡ nào như vậy.

Năm đó hắn ở trong bụng mẹ đá em trai một cú cũng được 10 điểm, bây giờ đánh thương đối phương mới được 50 điểm.

Đậu má!

Toàn thân không có một chút dầu mỡ nào, khiến hắn thực sự không có hứng thú. "Cáo từ!!" Đường Xuyên thấy không phải là đối thủ, quả quyết lựa chọn di chuyển chiến lược. "Chạy đi đâu!" Thiên Quân, Vạn Mã hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng Thiên Tuyển Chi Tử dù sao cũng là Thiên Tuyển Chi Tử, cho dù là Thiên Tuyển Chi Tử hạ cấp cũng không phải ai cũng giết được.

Rất nhanh, hai người đã ủ rũ quay về, hiển nhiên là đã để mất dấu. "Mất thì thôi!" Tần Phong liếc nhìn hai người đang ủ rũ, hỏi ngược lại: "Sao?

Các ngươi sợ Lam Ngân Quấn Quanh à!?" "Huhu..." Thiên Quân, Vạn Mã liên tục lắc đầu, tỏ vẻ mình nhiều nhất chỉ bị chọc cười đến chết.

Tần Phong tiếp tục nói: "Côn Luân Bí Cảnh mở ra có thời gian giới hạn, chúng ta ở đây đã lãng phí mấy ngày rồi, đã đến lúc ra ngoài đi dạo rồi." "Ừm!!" Thiên Quân, Vạn Mã toàn thân chấn động, bị Tần Phong tức khắc điểm tỉnh.

Đúng vậy!

Côn Luân Bí Cảnh mở ra có thời gian giới hạn, mọi người đều đang tranh thủ từng giây từng phút tìm kiếm đại cơ duyên, đại tạo hóa, làm sao có thể lãng phí thời gian vào cái trò Lam Ngân Quấn Quanh tấu hài đó được.

Hắn không xứng!

Đồng thời, hai người cũng mắt sáng rực nhìn Tần Phong, chờ Tần Phong dẫn họ đi tìm đại bảo bối.

Từ việc Tần Phong dẫn họ đến Hoa Lạc Thành, rồi đến việc tiến vào Côn Luân Bí Cảnh, chạy thẳng đến đây có thể thấy, hắn đã sớm biết nơi này có Vô Cấu Chi Tuyền, biết được vị trí của những thiên địa chí bảo khác cũng là hợp tình hợp lý. "Hợp tình hợp lý cái con khỉ!" Tần Phong không nhịn được đảo mắt một vòng, tỏ vẻ thiên cơ chỉ nhìn trộm được đến đây thôi.

Còn về việc tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, ở đâu còn có thiên địa chí bảo, hắn hoàn toàn không biết. "Vậy thì chỉ có thể đi cướp thôi!" Trong mắt Thiên Quân, Vạn Mã không giấu được sự phấn khích.

Đừng nhìn họ chỉ có ba người một thỏ, nhưng sức chiến đấu tuyệt đối không phải là khoác lác.

Chỉ cần dựa vào năng lực vượt cấp khiêu chiến biến thái của Tần Phong, một đám thiên kiêu tiến vào Côn Luân Bí Cảnh e rằng không ai là đối thủ của hắn. "Tầm nhìn phải mở rộng ra, dùng chút trí tuệ, đừng có gặp chuyện là dùng bạo lực!" Tần Phong nghiêm túc giáo huấn: "Côn Luân Bí Cảnh lớn như vậy, vào đây nhiều thiên kiêu như vậy, cho dù để các ngươi thả sức cướp thì cướp được bao nhiêu?

Hơn nữa, những người bị các ngươi cướp được thì có bảo bối gì, đơn giản là lãng phí thời gian có được không!" "Đúng đó, đúng đó..." Tiểu Bạch phối hợp gật đầu: "Chúng ta là 'lão lục', không phải thổ phỉ!" Thiên Quân khiêm tốn thỉnh giáo: "Lão đại, vậy chúng ta nên làm thế nào!?" Tần Phong suy nghĩ một lát rồi mới nói: "Hai người các ngươi lập tức ra ngoài tung tin, nói Lâm Tam của Thiên Tâm Chi Thành, Thiên Tử Môn Sinh Phương Trường, Vu Lan của Lam Ma Cung, còn có cái tên Đường gì đó, đã nhận được thiên địa chí bảo trong Côn Luân Bí Cảnh.

Nào là Vô Cấu Chi Tuyền, Nam Minh Ly Hỏa, cứ nói bừa đi.

Huy động toàn bộ người trong Côn Luân Bí Cảnh giúp chúng ta tìm ra bọn họ." "A!?" Thiên Quân, Vạn Mã ngây người, không hiểu ý tứ là gì.

Nhưng sau một thời gian phối hợp, họ cũng hiểu Tần Phong làm việc luôn không theo lẽ thường, không hỏi nhiều, cứ theo lời Tần

Phong bắt đầu tung tin trong Côn Luân Bí Cảnh. "Có mấy cái radar tìm bảo vật này rồi, cần gì mình phải chạy khắp thế giới.

Chỉ cần tìm được hành tung của bọn họ là nhất định có thể tìm thấy bảo bối.

Từ Vô Cấu Chi Tuyền mà Phương Trường nhận được mà xem, thấp nhất cũng phải là cấp thiên địa chí bảo, ngoại trừ cái tên Đường gì đó ra." Tần Phong tiếp tục trốn sau màn làm một lão lục vui vẻ, gọi hệ thống chuẩn bị sử dụng cơ hội rút thưởng vừa nhận được.

Soạt!

Bàn quay rút thưởng quen thuộc xuất hiện, bắt đầu từ từ quay. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ rút được..." "Đinh đong, chúc mừng túc chủ rút trúng thần cấp kiếm trận, Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận!" Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận: Thần cấp kiếm trận, có thể dựa vào số lượng kiếm bản thân khống chế để quyết định uy lực của kiếm trận.

Mỗi khi thêm một thanh kiếm, uy lực sẽ tăng thêm một phần.

Về mặt lý thuyết, uy lực có thể cộng dồn vô hạn, người mạnh nhất có thể khống chế mười vạn thanh kiếm. "Tại sao lại là kiếm, ta với kiếm có duyên đến vậy sao!?" Tần Phong cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Ầm ầm ầm!!

Một lượng thông tin khổng lồ được truyền vào não của Tần Phong.

Trong cơn hoảng hốt, hắn thấy kiếm hóa thành một ngôi sao lấp lánh, tiếp theo là mười ngôi, trăm ngôi, nghìn ngôi, vạn ngôi... như muôn vàn vì sao trên trời.

Màn trời đầy sao, hóa thành một kiếm!

Chưa kịp để Tần Phong tỉnh lại sau cơn hoảng hốt, hắn đã thấy màn trời đầy sao hóa thành một kiếm, một kiếm chém ra trời đất biến sắc, nhật nguyệt vô quang, trời long đất lở, phảng phất như tận thế đến sớm.

Chương 123

"Kiếm trận thật lợi hại!!" Tần Phong tỉnh lại, thở hổn hển, bị Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận này dọa sợ.

Công kích đơn thể của nó có lẽ không mạnh bằng Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, công kích quần thể cũng có thể không khủng bố bằng Đại Hà Kiếm Quyết, nhưng nó lại có thể cộng dồn BUFF vô hạn.

Có lẽ giai đoạn đầu không thấy được gì, nhưng theo số lượng kiếm hắn khống chế ngày càng nhiều, uy lực bộc phát ra cũng sẽ càng khủng bố. "Hử!?" Tiểu Bạch bỏ cà rốt xuống ngẩng đầu nhìn Tần Phong, cảm giác hắn lại lĩnh ngộ được kiếm đạo mới. "Nên đi rồi!" Tần Phong đổ phần Vô Cấu Chi Tuyền còn lại vào bình, vung tay lấy ra Trường Không Thần Kiếm.

Vút!

Vút!

Vút!

Chỉ thấy Trường Không Thần Kiếm phân tách thành chín thanh tiểu kiếm, từ tay Tần Phong bay ra với tốc độ cực nhanh, trong động vang lên tiếng kiếm minh chói tai.

Lúc này chín thanh kiếm không còn đâm loạn xạ, dễ dàng bị người ta đánh bay ra ngoài nữa.

Chúng như những vì sao băng xuyên qua, không chỉ hành tung quỷ dị khiến người ta không thể nắm bắt, mà còn bộc phát ra kiếm khí 1+1 lớn hơn 10 để công kích.

Ầm ầm ầm!!

Trong động vang lên từng tiếng nổ vang, chín thanh kiếm đi qua đâu núi lở đất nứt đến đó.

Vô Cấu Chi Tuyền vốn do trời đất thai nghén như một quả bóng xì hơi, tiêu tán giữa trời đất.

Dù cho Phương Trường có dựa vào hào quang nhân vật chính tìm được đến đây, cũng không thể dùng Vô Cấu Chi Tuyền để gột rửa ra Đạo Tâm. "Lợi hại quá!" Tiểu Bạch hai mắt sáng rực, tỏ vẻ mình muốn học.

Là con thỏ do Tần Phong tự tay nuôi lớn, kiếp này nó có hai nguyện vọng lớn: một là bán Tần Phong lấy tiền mua thiên tài địa bảo ăn; hai là kế thừa y bát của Tần Phong, trở thành một tuyệt thế kiếm thỏ được người đời kính trọng. "Từ hôm nay trở đi, ta phải bắt đầu thu thập kiếm!" Tần Phong rất hài lòng với uy lực của Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, chỉ là muốn thi triển ra uy lực thật sự của kiếm trận, còn cần phải tìm thêm nhiều kiếm nữa.

Bảo hắn bỏ tiền ra mua rõ ràng là không thực tế, vẫn là cướp bóc thì có lợi nhất.

Chẳng mấy chốc...

Tần Phong và những người khác đã đi ra khỏi sa mạc nóng bỏng.

Thiên Quân, Vạn Mã hai người cũng theo sự phân phó của Tần Phong, bắt đầu đi khắp nơi tung tin giả. "Nghe nói chưa?

Lâm Tam của Thiên Tâm Chi Thành tìm được một mỏ tiên tinh!" "Cái đó có là gì, Vu Lan của Lam Ma Cung tìm được một quả trứng phượng hoàng!" "Tin tức của các ngươi lỗi thời rồi, Thiên Tử Môn Sinh Phương Trường tìm được Vô Cấu Chi Tuyền!" "Còn có cái tên Đường gì đó, biết Lam Ngân Quấn Quanh!" "..." Khi tin tức lan truyền, tất cả mọi người đều không còn bình tĩnh được nữa.

Họ liều mạng tiến vào Côn Luân Bí Cảnh chính là vì đại cơ duyên, đại tạo hóa.

Bị hung thú truy đuổi mấy ngày không thu hoạch được gì đã đành, lại còn nghe tin người khác tìm được cơ duyên cực lớn.

Hỏi thử, chuyện này họ có thể nhịn được không!?

Thay vì như ruồi không đầu bay loạn khắp nơi tìm kiếm, không bằng đi cướp đại cơ duyên, đại tạo hóa của người khác.

Trong chốc lát...

Toàn bộ Côn Luân Bí Cảnh trở nên náo nhiệt, phảng phất như tất cả đều đang tìm kiếm Phương Trường, Vu Lan và Lâm Tam. "Mẹ kiếp, đây tuyệt đối là hành vi của lão lục!" Ba người tức đến chửi ầm lên.

Chuyện nhà mình mình biết, họ đúng là đã tìm thấy một số bảo vật trong Côn Luân Bí Cảnh, nhưng lại hoàn toàn không giống với tin tức lan truyền bên ngoài.

Điều đó có nghĩa là có một lão lục đứng sau lưng vu khống họ.

Đồng thời, họ cũng cảm thấy vô cùng uất ức, lão lục này làm sao biết được trên người họ có bảo bối.

Nhiều người như vậy không nhắm vào, lại cứ chọn trúng họ.

Lâm Tam lẩm bẩm: "Tại sao ta lại có cảm giác quen thuộc đến thế này!" ...

Huyết Sắc Thương Hải.

Một tuyệt địa khác trong Côn Luân Bí Cảnh.

Tần Phong sau khi chia tay với Thiên Quân, Vạn Mã, vì chờ đợi quá nhàm chán nên đã dẫn Tiểu Bạch đến Huyết Sắc Thương Hải.

Đây không phải là một đại dương mênh mông, mà là một biển hoa màu đỏ như máu.

Truyền thuyết kể rằng trong biển hoa màu đỏ này quanh năm có tiếng khóc thê lương vọng ra, phàm là người tiến vào tìm bảo vật chưa từng có ai trở ra, cũng không ai biết bên trong rốt cuộc có sự tồn tại đáng sợ gì.

Cũng chính vì vậy, Huyết Sắc Thương Hải là một trong số ít những nơi trong Côn Luân Bí Cảnh chưa bị ai khai phá.

Nếu nói trong Côn Luân Bí Cảnh nơi nào còn có thể tìm thấy thiên địa chí bảo, e rằng chín mươi chín phần trăm người sẽ nói là Huyết Sắc Thương Hải, chỉ là sự nguy hiểm trong đó quá lớn, không ai dám tiến vào thám hiểm. "Quả thật không có ai!" Tần Phong dẫn Tiểu Bạch đứng trước biển hoa màu đỏ, không thấy có dấu hiệu ai đã vào trong. "Chúng ta thật sự phải đến đây sao!?" Tiểu Bạch sợ đến mức trốn trong lòng Tần Phong run rẩy, bên tai đã có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở. "Đang chán, vào xem thử thôi!" Tần Phong dựa vào việc có Thẻ Trải Nghiệm Hồng Mao Lão Quái trong tay, hoàn toàn không coi những nơi nguy hiểm này ra gì.

Dù bên trong thật sự có sự tồn tại khủng bố nào đó, liệu có thể khủng bố hơn Hồng Mao Lão Quái không?

Hơn nữa, loại tuyệt địa này là nơi yêu thích của Thiên Tuyển Chi Tử, bất kể có gặp được Thiên Tuyển Chi Tử hay không, cướp trước cơ duyên của hắn là không sai được.

Vút một tiếng!!

Tần Phong thân hình như tiên nhân giáng trần bay lên, đạp lên những đóa hoa đỏ phiêu diêu vào trong Huyết Sắc Thương Hải.

Chương 124

Nhưng càng đi sâu vào, tiếng khóc trong Huyết Sắc Thương Hải càng lớn, dường như rất phản kháng việc Tần Phong tiến vào một cách thô bạo như vậy. "Không đúng, tiếng khóc này..." Tần Phong nhíu mày, đáp xuống giữa những bụi hoa.

Hắn phát hiện đây căn bản không phải là tiếng khóc, mà là một loại công kích linh hồn tương tự như Cẩu Đà Ma Âm của Phương Trường.

Nếu không phải hắn có ý chí bất khuất miễn nhiễm với công kích linh hồn, cuối cùng không trở thành một cái xác không hồn thì cũng trở thành phân bón cho biển hoa màu đỏ này. "Chẳng trách đến nay không ai có thể ra ngoài!" Tần Phong phát hiện tiếng khóc trong biển hoa này rất lợi hại, dù là tu luyện giả Thiên Tông cảnh cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra.

Theo quy tắc của Côn Luân Bí Cảnh là người trên ba mươi tuổi không thể vào, nếu không có hào quang nhân vật chính mà tiến vào thì không khác gì trực tiếp đi lĩnh cơm hộp.

Lúc này...

Trong biển hoa có ba cô bé đang vui đùa, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về hướng của Tần Phong. "Hình như có người tiến vào Huyết Sắc Thương Hải rồi!" "Lỡ như vào đây là một tên háo sắc thì làm sao!?" "Cậu lên đi!" "Ý hay đó!" "Nếu chỉ có một người vào thì sao!?" "Cùng lên!" Ba cô bé bật cười khúc khích, bay về phía Tần Phong...

“Hửm!!” Tần Phong vội vàng đề phòng, cảm nhận được một luồng gió lạnh thổi qua.

Chẳng đợi Tần Phong có phản ứng gì, đã thấy ba vị tiểu thư đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, dung mạo không dám nói là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng là mỹ nhân hiếm có trên đời.

“Các ngươi là thứ gì!?” Tần Phong liếc mắt một cái đã nhìn ra họ không phải người, nhanh chóng bấm pháp quyết Đại Uy Thiên Long.

“Tiểu đệ đệ, làm gì vậy!?” Ba vị tiểu thư che miệng cười khúc khích, bắt đầu tự giới thiệu.

Tiểu thư áo đỏ tỏ vẻ đáng thương nói: “Ta tên Trân Trân!” Tiểu thư áo vàng bĩu môi nói: “Ta tên Liên Liên!” Tiểu thư áo trắng tinh nghịch lè lưỡi nói: “Ta tên Ái Ái!” “Cái tên quen thế nhỉ!?” Tần Phong thấy đối phương cười tủm tỉm tiến tới, dứt khoát tung ra Đại Uy Thiên Long.

Đùa chắc!

Ngay cả giấy đăng ký kết hôn cũng không có mà cũng muốn dùng mỹ sắc để dụ dỗ hắn, không biết Tần Phong ta đây có tư chất của Thừa tướng sao!?

Ngao!!

Tiếng rồng ngâm vang vọng khắp biển hoa, Đại Uy Thiên Long bay vút lên trời.

Sau hơn một tháng được Long Châu và Phật Chi Xá Lợi nuôi dưỡng, hình tượng của Đại Uy Thiên Long càng thêm thần thánh bất khả xâm phạm, toàn thân không chỉ lấp lánh Phật quang mà còn tỏa ra long uy mạnh mẽ, lực sát thương cũng mạnh hơn trước rất nhiều.

“Phật gia thần công Đại viên mãn!” Ba vị tiểu thư cảm thấy có chút bất ngờ, không ngờ Tần Phong lại là đệ tử Phật gia.

Nhưng cho dù Tần Phong tuổi còn nhỏ đã sáng tạo ra thần cấp công pháp của Phật gia, tu vi Nhập Đạo tam trọng cũng không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho họ.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Đại Uy Thiên Long quất đuôi rồng xuống, tiếng nổ vang dội vang lên trong biển hoa, bão năng lượng càn quét khắp nơi, khiến vô số cánh hoa đỏ từ trên không trung từ từ bay xuống.

"Cái gì!!" Tần Phong trợn to mắt, như thể gặp phải quỷ.

Chỉ thấy ba vị tiểu thư đứng nguyên tại chỗ không né tránh, đuôi của Đại Uy Thiên Long cứ thế xuyên qua người ba người, hoàn toàn không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho họ.

"Tên nhóc thối, cho mặt mũi lại không biết điều!" Sắc mặt ba vị tiểu thư lập tức lạnh như sương, sóng linh hồn kinh khủng càn quét đất trời.

Biển hoa vốn đang nắng đẹp trong nháy mắt mây đen kéo đến, vô số cánh hoa đỏ bay lượn trên không, phảng phất như ngày tận thế đến sớm.

Giây phút này, Tần Phong có cảm giác mình đang ở trên một chiếc thuyền nhỏ, đang đi trong cơn bão tố, không biết lúc nào sẽ thuyền nát người vong.

"Chết đi!" Ba vị tiểu thư mặt lạnh quát lớn một tiếng, đòn tấn công linh hồn bài sơn đảo hải ập đến, nhấn chìm Tần Phong trong đại dương công kích linh hồn.

Bốp một tiếng!!

Cũng không thể nói đòn tấn công linh hồn của đối phương hoàn toàn vô hại, ít nhất cũng đau hơn đầu phấn giáo viên ném trúng một tí.

"Thế là xong rồi à!?" Tần Phong xoa xoa đầu, như thể không có chuyện gì xảy ra.

"Sao có thể!!" Ba vị tiểu thư trợn to mắt, cả người ngây ra tại chỗ.

Đòn tấn công linh hồn của họ đừng nói là tu vi Nhập Đạo tam trọng, ngay cả tu sĩ Nguyên Đan cửu trọng cũng có thể miểu sát trong nháy mắt, nhưng tại sao Tần Phong lại chẳng hề hấn gì!?

“Bọn họ rốt cuộc là thứ gì!?” Tần Phong nhíu mày đánh giá ba người.

Không cảm nhận được bất kỳ yêu khí nào, nhưng lại có đòn tấn công linh hồn mạnh mẽ.

“Ra đây!!” Ba vị tiểu thư nhanh chóng trấn tĩnh lại, bấm từng đạo pháp quyết đánh vào lòng đất, dường như đang đánh thức thứ gì đó.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy mặt đất dưới biển hoa bắt đầu rung chuyển, từng cỗ cương thi mặt trắng bệch từ dưới đất bò lên.

“Vãi chưởng, thảo nào không ai ra được, hóa ra đây là một nơi dưỡng thi!!” Tần Phong không hiểu biết nhiều về cương thi, chỉ biết rằng chúng là một dạng tái sinh khác của con người sau khi chết, dựa vào việc hấp thụ tinh hoa của mặt trăng và tinh huyết của con người để nâng cao tu vi.

Ngược lại, vì chúng thường xuyên hấp thụ tinh hoa mặt trăng và tinh huyết con người, nên nội đan của chúng cũng là vật đại bổ đối với người tu luyện.

“Nếu đây là nơi dưỡng thi, vậy thì bọn họ chính là…” Sắc mặt Tần Phong thay đổi, dường như nghĩ đến điều gì đó.

“Không sai, chúng ta chính là quỷ!” Ba tiểu thư nở một nụ cười ngọt ngào, ánh mắt nhìn Tần Phong như đang nhìn con mồi.

“Á đù, đúng là a phiêu thật à!!” Tần Phong lập tức hưng phấn, mắt còn sáng hơn cả bọn họ.

Về a phiêu hắn cũng chỉ nghe nói qua, nhưng chưa bao giờ gặp, nghe nói là sinh vật đặc thù được hình thành sau khi con người chết ở địa điểm đặc biệt, thời gian đặc biệt, cần phải có thiên thời địa lợi nhân hòa mới hình thành được.

Bọn họ không có thực thể, nhưng lại có thủ đoạn tấn công linh hồn siêu cường, cũng được gọi là quỷ tu.

Mà Nam Minh Ly Hỏa của hắn, vừa hay lại là khắc tinh của bọn họ.

“Lên!!” Ba nữ quỷ bị Tần Phong nhìn chằm chằm có chút không tự tại, có cảm giác từ thợ săn biến thành con mồi, vội vàng chỉ huy đám cương thi tấn công Tần Phong.

Cho dù Tần Phong có thể miễn nhiễm với đòn tấn công linh hồn của họ, cũng tuyệt đối không thể chống lại đòn tấn công vật lý của đám cương thi này.

Bọn họ đều là những người từng xông vào Huyết Sắc Thương Hải trước đây, sau khi chết bị chôn dưới biển hoa, trải qua mấy vạn năm nuôi dưỡng đã biến thành cương thi đao thương bất nhập, thực lực còn có thể miểu sát tu sĩ Nguyên Đan cảnh.

Chương 125

Bây giờ đối phó với Tần Phong, một tên Nhập Đạo tam trọng, quả thực là giết gà dùng dao mổ trâu.

Bốp một tiếng!

Tần Phong giơ tay búng một cái, đầu ngón tay hiện ra một ngọn lửa màu tím lam.

“Nam Minh Ly Hỏa!!” Đám cương thi lộ vẻ kinh hãi trên mặt, lập tức sợ hãi chạy tán loạn.

“Đùa cái gì vậy!!” Ba nữ quỷ cũng giật nảy mình, mặt đầy kinh hãi lùi lại liên tục.

Đừng thấy bọn họ là quỷ tu và cương thi đã tu hành mấy vạn năm, một ngón tay cũng có thể bóp chết Tần Phong, nhưng vạn vật trên đời tương sinh tương khắc, khắc tinh của bọn họ chính là Nam Minh Ly Hỏa.

Đụng phải chính là nước muối chấm đậu hũ, lập tức hồn bay phách tán.

Đặc biệt là Tần Phong còn có thể miễn nhiễm với đòn tấn công linh hồn của họ, khiến họ có cảm giác không biết xuống tay từ đâu.

“Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái, các ngươi đừng chạy mà, ta thật sự không phải người xấu đâu, khà khà khà khà…” Tần Phong phát ra tiếng cười của nhân vật phản diện, truy đuổi không tha.

“Ta tin ngươi cái quỷ!!” Ba nữ quỷ nhìn thấy Nam Minh Ly Hỏa quanh người Tần Phong, mặt đầy kinh hãi vội vàng tăng tốc bỏ chạy.

“Các tỷ tỷ, eo của ta cực phẩm lắm, mau tới hút dương khí của ta đi!” Tần Phong phát hiện tu vi hai bên chênh lệch quá lớn, mình căn bản không đuổi kịp đối phương, dứt khoát cởi phăng quần áo, ý đồ hy sinh sắc tướng để hấp dẫn ba con a phiêu kia lại.

“Oa, thật cường tráng, dương khí thật hùng hậu!” Hai mắt ba nữ quỷ sáng rực, trong lòng la hét chịu không nổi.

Thương Thiên Bá Thể là một thể chất đặc thù sinh ra để chiến đấu, dương khí chứa đựng trong đó tuyệt đối không phải người thường có thể so sánh, còn có thần lực ẩn chứa trong Chí Tôn Cốt và Trùng Đồng, càng khiến bọn họ không thể kiềm chế.

Phải biết rằng, kể từ lần Côn Luân Bí Cảnh đóng lại lần trước, bọn họ đã hơn vạn năm không gặp người, làm sao chịu nổi sự khiêu khích như vậy của Tần Phong, chỉ hận không thể lập tức lao lên hút cho đã.

Chỉ là nghĩ đến Nam Minh Ly Hỏa của Tần Phong, trong lòng lại rùng mình không dám tiến lên.

Tần Phong vừa khoe thân hình, vừa nói: “Vòng eo tuyệt vời như vậy bày ra trước mặt các ngươi, ngày đầu tiên các ngươi có thể không động lòng, ngày thứ mười các ngươi cũng có thể không động lòng, nhưng các ngươi trốn được mùng một, ta không tin các ngươi trốn được ngày rằm…” “Trời ạ, nữ quỷ nào mà chịu nổi cái này chứ!?” Các tiểu thư a phiêu nhìn đến nỗi nước miếng sắp chảy ra, thật sự không chịu nổi sự dụ dỗ trần trụi này của Tần Phong.

Nhưng vừa nghĩ đến Nam Minh Ly Hỏa của hắn, chỉ đành đè nén khát vọng trong lòng rồi quay người rời đi.

“Sao lại chạy rồi, không khoa học gì cả!” Tần Phong sờ sờ mặt mình, theo lý thuyết nhan sắc là chính nghĩa, hắn phải là người đàn ông chính nghĩa nhất toàn cõi Hoang Cổ mới đúng, các tiểu thư a phiêu không quỳ liếm thì cũng phải mắt hình trái tim vây quanh hắn mới phải.

Tại sao bọn họ có thể chống lại sự cám dỗ, chạy còn nhanh hơn thỏ chứ!?

“Ừm, rất không khoa học!” Tiểu Bạch gật gật cái đầu nhỏ, tỏ vẻ nó không chạy nhanh được như vậy.

“Ta hiểu rồi, bọn họ là bách hợp!” Tần Phong cuối cùng cũng tìm ra lý do đối phương không mê mẩn nhan sắc của mình, ngẩng đầu nhìn các tiểu thư a phiêu càng bay càng xa, chỉ đành gọi hệ thống đổi Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ năm.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chi 1.000.000 điểm phản diện, đổi Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ năm!” Túc Địa Vi Thốn!!

Bốn chữ lớn hiện lên trong đầu Tần Phong, hắn lảo đảo bước về phía trước một bước, trông có vẻ đi rất chậm, nhưng trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài trăm mét.

“Hắn đuổi theo kìa!” Ánh mắt các tiểu thư a phiêu ánh lên vẻ hoảng hốt, cảm thấy mình tuyệt đối là những con a phiêu thất bại nhất trong lịch sử.

Từ trước đến nay toàn là con người thấy a phiêu là sợ hãi chạy trối chết, bây giờ ngược lại, bọn họ gặp con người lại sợ hãi chạy tứ tán, mà còn là một con người có tu vi thấp hơn mình.

Đúng là mất hết mặt mũi của quỷ, sau này không biết làm sao để lăn lộn trong giới quỷ nữa.

“Đi tìm tiểu thư!” Ba tiểu thư a phiêu trao đổi ánh mắt, dứt khoát bay về một hướng.

Trước đây có người ngoài tiến vào Huyết Sắc Thương Hải, cho dù có thể chịu được tiếng khóc than mà không bị nô dịch, cũng sẽ bị bọn họ và đám cương thi kia tiêu diệt.

Nhưng Tần Phong hôm nay tiến vào thực sự là một kẻ dị loại, tu vi rõ ràng chỉ có Nhập Đạo tam trọng, một ngón tay là có thể bóp chết, nhưng lại sở hữu Nam Minh Ly Hỏa khắc chế bọn họ, còn có thể miễn nhiễm công kích linh hồn.

Bây giờ bọn họ hết cách rồi, chỉ có thể đi tìm tiểu thư nhà mình để đối phó Tần Phong.

“Hửm!?” Tần Phong đột nhiên dừng lại, cảm nhận được một luồng năng lượng dưới lòng đất.

Keng!

Tiếng kiếm ngân trong trẻo vang lên.

Chỉ thấy trong cơ thể Tần Phong bộc phát ra từng đạo kiếm khí, hất tung những đóa hoa đỏ xung quanh, để lộ ra một mảnh đất lấp lánh ánh sao, tựa như những viên bảo thạch rắc trên đất.

“Đây là… Tiên Tinh!!” Hai mắt Tiểu Bạch lấp lánh ánh sáng của kẻ ham tiền, vội vàng nhảy xuống nhặt Tiên Tinh lên.

Đúng vậy!

Những viên đá quý này chính là đặc sản của Côn Luân Bí Cảnh, Tiên Tinh, là bảo vật mà các đại lão thế lực bên ngoài hằng mong ước.

“Sao lại nhiều thế này!?” Tần Phong càng nhìn càng kinh hãi, khắp nơi đều rải rác Tiên Tinh.

Hắn biết Huyết Sắc Thương Hải là một trong số ít những nơi chưa được khai phá trong Côn Luân Bí Cảnh, nhưng nhiều Tiên Tinh thế này có phải hơi quá rồi không.

“Chẳng lẽ gặp phải mỏ Tiên Tinh rồi sao!?” Tần Phong càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Dựa theo ghi chép về những lần Côn Luân Bí Cảnh mở ra trước đây, cũng có người phát hiện mỏ Tiên Tinh bên trong, mỗi lần phát hiện đều đồng nghĩa với một cuộc tranh đấu tàn khốc.

“Đây là cơ duyên mà một phản diện như mình có thể có được sao!?” Tần Phong cảnh giác nhìn xung quanh.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm mọt sách của hắn, mỗi khi đại phản diện phát hiện bảo vật lớn, gần đó thường sẽ có một Thiên Tuyển Chi Tử rình rập.

“Phát tài rồi, thỏ ta phát tài rồi!” Tiểu Bạch hưng phấn gào lên, đào từng viên Tiên Tinh từ trong đất ra.

“Gần đây hình như không có ai…” Tần Phong một tay túm lấy tai thỏ của Tiểu Bạch, thuận tay thu những viên Tiên Tinh mà nó đào được vào không gian tùy thân.

“Đó là của thỏ ta…” Tiểu Bạch mặt mày tan nát, chìa tay nhỏ ra cố với lấy.

“Ngươi còn nhỏ, ta giữ hộ cho ngươi trước, đợi ngươi lớn lên sẽ trả lại cho!” Tần Phong sau khi xác nhận xung quanh không có ai, liền chôn mỏ Tiên Tinh lại, tiếp tục đuổi theo hướng ba con a phiêu rời đi.

Chẳng mấy chốc, Tần Phong đã đến trung tâm biển hoa.

Hắn thấy ở đây có một chiếc quan tài pha lê, bên trong dường như có một nữ tử mặc giá y màu đỏ đang nằm, xung quanh còn tỏa ra một luồng sóng linh hồn cực kỳ đáng sợ.

Ba con a phiêu quỳ trước quan tài pha lê, nói gì đó với nữ tử trong quan tài.

Chương 126

Ầm ầm ầm!!

Trong quan tài pha lê đột nhiên bộc phát ra một luồng sóng linh hồn kinh khủng, toàn bộ a phiêu và cương thi trong Huyết Sắc Thương Hải đều kinh hãi phủ phục trên mặt đất.

“Vẫn là tấn công linh hồn!?” Tần Phong vẫn miễn nhiễm với đòn tấn công linh hồn kinh khủng, chỉ cảm thấy đầu mình như bị thầy giáo ném một viên phấn.

Chỉ là hành vi này của đối phương khiến hắn cảm thấy rất khó chịu, dựa vào ý chí bất khuất bắt đầu đi ngược dòng, thuận theo sóng linh hồn xâm nhập vào kho ký ức của đối phương.

Trước bàn trang điểm, gương đồng phản chiếu hình ảnh mỹ nhân, phượng quan hà bí, môi đỏ răng trắng, dịu dàng quyến rũ, eo thon như dải lụa thắt chặt, mười ngón tay tựa như búp măng non.

Khăn voan đỏ thẫm, có thể che đi hai hàng lệ nóng, nhưng không thể che đi nỗi bi thương như sợi tơ quấn quanh tim.

“Ai mà không biết, Long tướng quân và Tâm Nhan tiểu thư là một đôi, tại sao bệ hạ lại hạ chỉ để Tâm Nhan tiểu thư vào cung làm phi.” “Tâm Nhan tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân Hồng Nhan Bảng, bệ hạ động lòng cũng là khó tránh khỏi.” “Ngươi hiểu cái gì, bệ hạ làm vậy là để thể hiện uy nghiêm đế vương, chèn ép thế lực của Long tướng quân!” “Công cao chấn chủ, thỏ chết cáo buồn!” “…” Ngay khi người ngoài đang bàn tán xôn xao, tiếng chém giết vang lên trong thành.

“Vô đạo hôn quân cướp người ta yêu, hôm nay Long Ngạo Thiên ta nổi giận vì hồng nhan, giết!!!” Tâm Nhan tiểu thư nghe thấy động tĩnh vội vàng ra xem, chỉ thấy thành trì vốn phồn hoa đã chìm trong biển lửa, binh lính đã giết đến đỏ mắt, thấy người là giết, bá tánh mặt đầy kinh hãi kêu cứu chạy trốn khắp nơi.

“Long Ngạo Thiên, ngươi quả nhiên có lòng phản nghịch!” “Ngươi cướp người ta yêu, tại sao ta không phản!” “Bớt nói những lý do cao thượng đó đi, loại người như ngươi trong xương cốt đã không phải là trung thần, vì tư lợi của mình, không tiếc gây ra chiến tranh, khiến sinh linh đồ thán, trẫm tùy tiện thử một cái đã lộ bộ mặt thật rồi.” “…” Trên bầu trời, hai bóng người đang chiến đấu, đánh đến trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang.

Khung cảnh thay đổi… Long Ngạo Thiên đặt thi thể của Tâm Nhan tiểu thư vào quan tài pha lê, đau đớn ngửa mặt lên trời gào thét: “Sai không phải là ta!

Sai là thế giới bất công này!

Là lão thiên mù mắt này!

Người đối với ta như vậy, ta tất diệt hết nhân gian!

Trời đối với ta như vậy, ta tất phá tan cửu thiên!

Ta muốn trở thành trời mới!

Chúng sinh đều phải quỳ phục dưới chân ta…” Ầm ầm ầm!!

Ký ức mà Tần Phong nhìn thấy bị gián đoạn, người cũng kinh ngạc đứng ngây tại chỗ.

Long của Long Ngạo Thiên!

Ngạo của Long Ngạo Thiên!

Thiên của Long Ngạo Thiên!

Con trai nhà họ Long, vũ trụ vô địch Long Ngạo Thiên!!

Tên này chắc chắn là Thiên Tuyển Chi Tử, mà còn là loại cấp không thấp!!

“Nói cách khác, Thiên Tuyển Chi Tử lúc này không có nhà!” Tần Phong nhìn về phía quan tài pha lê, lộ ra nụ cười của Thừa tướng, biết rằng bên trong là người, à không, là người thương của Thiên Tuyển Chi Tử… Lúc này, từ trong quan tài pha lê bay ra một tiểu thư mặc giá y màu đỏ, chính là Tâm Nhan tiểu thư bị Long Ngạo Thiên chôn cất ở đây.

Vốn nàng đã chết, là Long Ngạo Thiên dùng vô thượng pháp lực giữ lại thần hồn nàng bất diệt, từ đó Long Ngạo Thiên không rõ tung tích, còn nàng trở thành quỷ tu tu hành trong Huyết Sắc Thương Hải này, chỉ để chờ đợi người trong lòng quay về.

Nhưng ai ngờ, không đợi được người trong lòng, lại đợi được một kẻ quái thai như Tần Phong.

Tu vi rõ ràng chỉ có Nhập Đạo tam trọng, lại có thể miễn nhiễm công kích linh hồn của nàng, còn có Nam Minh Ly Hỏa chuyên khắc chế bọn họ.

“Quả nhiên là nàng!” Tần Phong lập tức có tinh thần, tỏ vẻ mình chính là thích khẩu vị này.

Tâm Nhan tiểu thư khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói: “Nhập Đạo tam trọng, không chỉ có Nam Minh Ly Hỏa hộ thể, còn có thể miễn nhiễm công kích linh hồn, lại còn dò xét được một phần ký ức của ta, ngươi rất giống Ngạo Thiên năm đó, đều có thiên phú trấn áp vạn cổ, ta không làm khó ngươi, ngươi đi đi!” “Đi!?” Tần Phong nghe vậy bật cười.

Đừng nói bây giờ hắn có thể trải nghiệm Hồng Mao Lão Quái hộ thể, chỉ riêng Nam Minh Ly Hỏa và ý chí bất khuất đã ăn chắc bọn họ rồi, nếu cứ thế bị nàng lừa đi, còn làm Thiên Mệnh Đại Phản Phái làm gì, về nhà mở thanh lâu an hưởng tuổi già cho rồi.

“Ngươi cười có ý gì!?” Ba a phiêu lập tức nổi giận.

Tiểu thư nhà họ đại phát từ bi cho hắn đi, hắn lại dám lộ ra nụ cười khinh miệt như vậy, quả thực không coi tiểu thư nhà họ ra gì.

Tiểu Bạch đầy tinh thần nhảy ra, ra vẻ già dặn nói: “Ý của chủ ngân nhà thỏ ta rất rõ ràng, chúng ta từ trước đến nay không có thói quen tay không trở về, hoặc là giao tiền bảo bình an, hoặc là chúng ta đào các ngươi lên, đem tro cốt của các ngươi rải đi.” “Con thỏ đáng yêu như vậy, sao lại mọc ra cái miệng thế chứ!!” Ba a phiêu tức đến dậm chân, tỏ vẻ chưa từng thấy con thỏ nào kiêu ngạo như vậy.

Tâm Nhan tiểu thư khẽ nhíu mày nói: “Ta thừa nhận Nam Minh Ly Hỏa của ngươi có thể uy hiếp đến chúng ta, nhưng ta cũng có năng lực giết ngươi trước khi ngươi sử dụng Nam Minh Ly Hỏa.” “Vậy sao?

Thế nếu ta đốt hết chỗ này thì sao!?” Tần Phong cười tủm tỉm giơ tay búng một cái, một ngọn Nam Minh Ly Hỏa bùng lên trên đầu ngón tay.

“Chẳng qua chỉ là một biển hoa thôi, đốt thì đốt!” Vẻ mặt Tâm Nhan tiểu thư không chút gợn sóng, nhưng trong lòng đã sớm hoảng như cầy sấy.

Đừng thấy bọn họ tu hành vạn năm thực lực rất mạnh, nhưng bị một loại hạn chế nào đó không thể rời khỏi Huyết Sắc Thương Hải, một khi Tần Phong thật sự dùng Nam Minh Ly Hỏa đốt cháy Huyết Sắc Thương Hải, vậy thì bọn họ chính là cá trong chậu không nơi nào để trốn.

Nàng bây giờ đang cược, cược Tần Phong không dám!

Chỉ là nàng không biết Tần Phong dựa vào thẻ trải nghiệm Hồng Mao Lão Quái chống lưng, trên đời không có chuyện gì hắn không dám làm, lòng bàn tay lật một cái, Nam Minh Ly Hỏa từ từ rơi xuống.

“Hắn lại dám…” Ba tiểu thư a phiêu chỉ cảm thấy trong lòng hoảng hốt, không ngờ Tần Phong thật sự dám đốt Huyết Sắc Thương Hải.

“Đợi đã, ngươi thắng rồi!” Tâm Nhan tiểu thư căng thẳng vô cùng, cuối cùng vẫn không dám cược với Tần Phong.

Nàng không biết Tần Phong có thể thoát khỏi tay mình hay không, nhưng nàng biết mình không còn đường lui, một khi để hắn dùng Nam Minh Ly Hỏa đốt cháy Huyết Sắc Thương Hải, vậy thì cương thi và a phiêu bên trong đều phải hồn bay phách tán.

Chuyện có thể giải quyết bằng tiền, thì không cần phải liều mạng!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ nhân lúc Thiên Tuyển Chi Tử đi vắng, xông vào cửa bắt nạt người thương của hắn, nhận được 200.000 điểm phản diện!” Thỏa hiệp là tốt rồi!

Phu nhân thỏa hiệp một lần, sẽ có lần thứ hai!

Khóe miệng Tần Phong lộ ra nụ cười vui mừng của Thừa tướng, biết rằng mấy ngày nữa mình có thể lại đến dạo chơi.

“Sớm nói vậy có phải tốt hơn không, đấu với chúng ta các ngươi có thực lực đó sao!?” Tiểu Bạch ưỡn ngực ra vẻ hung hăng, vươn tay một cái, bắt lấy ngọn Nam Minh Ly Hỏa đang rơi xuống, ném vào miệng rồi nuốt ực một cái.

“Cái gì!!” Tâm Nhan tiểu thư khẽ nhướng mày, trong lòng thầm mừng vì mình đã không ra tay.

Nếu vừa rồi nàng thật sự ra tay với Tần Phong, con thỏ này cũng có thể dùng Nam Minh Ly Hỏa đốt cháy Huyết Sắc Thương Hải.

Đồng thời, nàng cũng rất tò mò đây là con thỏ gì, trông giống như dị chủng trong yêu thú, nhưng lại chưa từng nghe nói có con thỏ nào có thể nuốt sống Nam Minh Ly Hỏa.

“Ngươi muốn gì!?” Tâm Nhan tiểu thư hoàn hồn hỏi.

Chương 127

“Muốn gì!?” Tần Phong nheo mắt nhìn Tâm Nhan tiểu thư, suy nghĩ xem có nên một bước tới bến không.

Tâm Nhan tiểu thư khẽ nhíu mày, mở miệng nói: “Thế này đi, chỉ cần ngươi đồng ý rời khỏi Huyết Sắc Thương Hải, ta có thể cho ngươi 100 triệu viên Tiên Tinh!” “100 triệu!!” Tần Phong lập tức ngây người, thật sự nghi ngờ mình nghe nhầm.

Tỷ tỷ, đây là Tiên Tinh đó!!

Ngươi bây giờ mở miệng là cả trăm triệu, thật sự coi nó như nước chảy sao?!

“Một bộ dạng chưa từng thấy đời!” Trân Trân và hai a phiêu còn lại mặt đầy vẻ ghét bỏ, vô cùng xem thường bộ dạng hiện tại của Tần Phong.

Có lẽ trong mắt người ngoài, Tiên Tinh là bảo vật hiếm thấy trên đời, nhưng đối với những a phiêu cao cấp sống trong Côn Luân Bí Cảnh như bọn họ lại vô cùng rẻ mạt.

Nhưng nghĩ kỹ lại cũng rất dễ hiểu… Mỗi lần Côn Luân Bí Cảnh mở ra chỉ cho phép những thiên kiêu dưới ba mươi tuổi tiến vào, hơn nữa còn có giới hạn thời gian, cùng với đầy rẫy hung thú và nguy hiểm, cho dù để bọn họ thả sức tìm kiếm thì cũng tìm được bao nhiêu.

Ngược lại, Tâm Nhan tiểu thư bọn họ luôn ở trong Côn Luân Bí Cảnh, có khối thời gian để tích trữ Tiên Tinh.

Huống hồ bọn họ có đòn tấn công linh hồn siêu cường, cùng với nhiều cương thi hộ vệ như vậy, chỉ bằng những thiên kiêu dưới ba mươi tuổi kia muốn cướp Tiên Tinh từ tay nàng quả thực là chuyện viển vông.

Chỉ tiếc là, lần này bọn họ lại gặp phải khắc tinh Tần Phong!

Rõ ràng có thể một ngón tay bóp chết người ta, nhưng lại không biết xuống tay từ đâu, còn phải chịu sự uy hiếp từ Nam Minh Ly Hỏa của hắn.

Ào một tiếng!!

Tâm Nhan tiểu thư vung tay, một ngọn núi Tiên Tinh xuất hiện.

“Vãi, đây quả thực là một siêu cấp phú bà mà!” Tần Phong ngơ ngác nhìn ngọn núi Tiên Tinh, quay đầu lại nghiêm túc nói: “Tỷ tỷ, ta không muốn cố gắng nữa, có thể cho ta một cơ hội không!?” “Tiểu thư xinh đẹp, cho một cơ hội đi!” Tiểu Bạch chạy đến trước mặt Tâm Nhan tiểu thư, mặt đầy vẻ đáng thương nước mắt lưng tròng cầu xin được thu nhận.

“Người và thỏ sao có thể vô sỉ đến mức này chứ!” Khóe mắt Trân Trân và các a phiêu khác giật giật, tỏ vẻ chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy.

“Các ngươi có thể đi rồi!” Tâm Nhan tiểu thư mặt không biểu cảm vung tay, Tần Phong và Tiểu Bạch theo đó biến mất tại chỗ.

“Cứ thế mà đi rồi!?” Biểu cảm của ba a phiêu Trân Trân có chút thất vọng, trong đầu toàn là dương khí cường tráng của Tần Phong.

Lúc này, Tần Phong và Tiểu Bạch xuất hiện bên ngoài Huyết Sắc Thương Hải, bên cạnh còn có ngọn núi Tiên Tinh lấp lánh.

“Tần Phong, nàng không cho cơ hội thì làm sao giờ!?” Tiểu Bạch tỏ vẻ rất không vui.

“Tối nay đập vỡ kính nhà nàng, à không, là đập vỡ quan tài pha lê của nàng!” Tần Phong tức giận thu núi Tiên Tinh vào không gian tùy thân.

“Hửm!?” Tai thỏ của Tiểu Bạch đột nhiên dựng lên, dường như nghe thấy tiếng đánh nhau ở xa xa.

“Lâm Tam, ngươi không chạy thoát được đâu, mau bó tay chịu trói!” “Lâm Tam!?” Tần Phong lập tức đứng thẳng người, trong lòng bắt đầu gào thét điên cuồng.

Là gì đã khiến họ gặp lại nhau!?

Là tình yêu ư!?

Không!

Là một đoạn nghiệt duyên… Tần Phong mang theo Tiểu Bạch nhanh chóng xuyên qua rừng cây, quả nhiên thấy một đám người đang truy sát Lâm Tam.

Nhưng điều khiến hắn vô cùng bất ngờ là, người truy sát Lâm Tam không phải ai khác, chính là đại tiểu thư của Thiên Tâm Chi Thành, cũng chính là người có tam niên chi ước với nhị đệ của hắn, Lâm Tâm Nhi.

“Tình hình gì đây!?” Tần Phong không có thời gian suy nghĩ tại sao, chín thanh tiểu kiếm hóa thành sao băng bắn ra.

“Không ổn, có mai phục!!” Có người cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng rút vũ khí ra chống đỡ.

Chỉ là bọn họ rõ ràng đã đánh giá thấp sự khủng bố của cửu kiếm, trước đây Tần Phong chỉ có thể dùng chúng để giúp đám lâu la nhà Lạp Mễ thực hiện phẫu thuật cắt đứt tuệ căn miễn phí.

Nhưng bây giờ dưới sự gia trì của Mạn Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, đối phó với cao thủ cấp thiên kiêu cũng dễ như trở bàn tay.

Ầm ầm ầm!!

Cửu kiếm xuyên qua nhanh chóng, bắn ra vô số kiếm quang.

“Không ổn, lui, lui, lui…” Lâm Tâm Nhi cảm nhận được uy lực kinh khủng của Mạn Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, trong tình huống chưa xác định được kẻ địch là ai, chỉ có thể ra lệnh cho mọi người mau chóng rút lui, tránh tổn thất nặng nề, không còn sức cho cuộc tranh đoạt tiếp theo.

“Đa tạ Tần huynh ra tay tương trợ!” Lâm Tam liếc mắt một cái đã nhận ra Trường Không Cửu Kiếm, tự nhiên cũng đoán được là Tần Phong ra tay.

Tần Phong mang theo Tiểu Bạch đi ra, không nhịn được hỏi: “Ta rất tò mò, ngươi là cực phẩm phó nhân của Thiên Tâm Chi Thành, tại sao đại tiểu thư nhà ngươi lại truy sát ngươi!?” “Chuyện này nói ra dài dòng lắm!” “Vậy thì nói ngắn gọn!” Lâm Tam bất đắc dĩ nói: “Chuyện này phải nói từ bảy năm trước, Tần huynh có còn nhớ ta đã mang ra một cái hộp ngọc từ di tích không, nếu ta nói với huynh, trong hộp ngọc đó không có gì cả, huynh có tin không!?” “Đương nhiên, ta đối với nhân phẩm của Lâm huynh trước nay đều tin tưởng không chút nghi ngờ, huynh nói không có chắc chắn là không có!” Ánh mắt Tần Phong tràn đầy sự tin tưởng, trong lòng thầm nói, chuyện này chính là ta làm, ta không tin ngươi thì tin ai!

“Tần huynh…” Thân thể Lâm Tam đột nhiên run lên, ngẩng đầu nhìn Tần Phong.

Lời này đừng nói là người khác không tin, ngay cả chính hắn cũng không tin, nhưng Tần Phong lại vô điều kiện tin tưởng hắn, sự tin tưởng trong mắt đó tuyệt đối không phải là giả vờ, là thật sự tin rằng trong hộp ngọc không có gì cả.

Cảm giác được người khác tin tưởng này thật tốt!!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã lừa gạt tình cảm của Thiên

Tuyển Chi Tử, nhận được 50.000 điểm phản diện!” Lừa gạt!?

Rõ ràng hắn nói là sự thật mà!

Tần Phong trong lòng hung hăng khinh bỉ hệ thống, bảo nó không biết nói chuyện thì đừng nói.

“Hù hù…” Lâm Tam hít sâu một hơi, định thần rồi nói tiếp: “Đa tạ Tần huynh tin tưởng, chỉ là sau khi tin tức truyền ra, thành chủ đã hỏi ta trong hộp ngọc có gì, bất kể ta giải thích thế nào, thành chủ và đại tiểu thư đều cho rằng ta đang lừa bọn họ, từ đó giữa chúng ta đã có rạn nứt, để tránh khó xử, ta quyết định ra ngoài rèn luyện.” Lâm Tam lại cười khổ nói: “Vốn tưởng lần này trở về sẽ hòa hoãn quan hệ, nhưng không biết là ai tung tin nói ta tìm được một mỏ Tiên Tinh, sự việc trọng đại, đại tiểu thư nghe nói liền bảo ta giao ra, nhưng ta thật sự không biết mỏ Tiên Tinh nào cả, vì thế còn không tiếc rút kiếm tương hướng.” “Cái này ta cũng tin ngươi!” Tần Phong vẫn một vẻ chân thành, trong lòng lại thầm nói, chuyện này vẫn là ta làm, ta đương nhiên tin ngươi là vô tội.

“Tần huynh!!” Lâm Tam đã cảm động đến mức không thể dùng lời để diễn tả tâm tình, chỉ hận không thể lập tức cùng Tần Phong đốt giấy vàng, chém đầu gà, từ nay hai người ngủ chung giường, gác chân lên nhau, mặc chung một cái quần lót.

Đời người có tri kỷ như vậy là đủ rồi!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng lời nói khích lệ Thiên Tuyển Chi Tử, để hắn hiểu rõ xã hội hiểm ác, trở thành quý nhân trong mệnh của hắn, nhận được 50.000 điểm phản diện!” Không tồi!

Tần Phong hài lòng gật đầu, bảo hệ thống biết nói chuyện thì nói nhiều thêm chút.

“Đúng rồi!” Tần Phong bắt đầu vào vấn đề chính, mở miệng hỏi:

“Lâm huynh, lần này huynh tiến vào Côn Luân Bí Cảnh, chắc hẳn đã tìm được bảo bối rất lợi hại rồi phải không!?” “Ai, làm gì có bảo bối nào!” Lâm Tam rất bất đắc dĩ nói: “Từ lúc tiến vào Côn Luân Bí Cảnh đến giờ, ta một món bảo bối cũng chưa tìm được.” “Cái này…” Tần Phong nheo mắt, tỏ vẻ ta không tin.

Phải biết rằng nhân vật chính là cao thủ giả heo ăn thịt hổ, cho dù tìm được bảo bối tuyệt thế nào cũng sẽ âm thầm phát tài, nếu thật sự tin lời ma quỷ của bọn họ, thì cứ chờ bị bán đi còn giúp họ đếm tiền đi!

“Ta thật sự không tìm được bảo bối gì cả!” Lâm Tam cảm thấy muốn khóc mà không có nước mắt, không hiểu sao con thuyền hữu nghị lại nói lật là lật.

Chương 128

Hai lần gặp phải chuyện hoang đường không tìm được bảo bối trước đó, Tần Phong đều có thể vô điều kiện lựa chọn tin tưởng hắn, sao lần này nói không tìm được bảo bối lại không tin hắn nữa.

Thực ra sau khi tiến vào Côn Luân Bí Cảnh hắn quả thực có gặp được mấy món thiên tài địa bảo, nhưng vì đi cùng đội của Thiên Tâm Chi Thành, nên đều do đại tiểu thư Lâm Tâm Nhi bảo quản.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là bảo bối cấp bậc quá thấp, hắn thực sự không lọt vào mắt, cũng muốn hàn gắn mối quan hệ giữa hai bên.

“Ta không tin!” Tần Phong vẫn kiên định, tỏ vẻ không tin.

“Ta…” Lâm Tam trong lòng điên cuồng chửi thầm, không hiểu tại sao Tần Phong lại không tin. ………… Mênh mông sa mạc.

Phương Trường đứng trên một biển xác núi xương.

Từ sau khi tin tức giả do Tần Phong tung ra truyền đi, liên tục có người tìm hắn đòi Vô Cấu Chi Tuyền, nhưng cuối cùng tất cả đều trở thành thanh kinh nghiệm của hắn.

Bây giờ vết thương của hắn đã hồi phục, còn dựa vào hào quang nhân vật chính tìm được linh dược giúp đoạn chi tái sinh, tuệ căn bị đứt cũng đã mọc lại rồi.

“Tần Phong, lần này ta sẽ cho ngươi thấy một Phương Trường khác!” Phương Trường vẫn một bộ mặt cá chết, chuẩn bị cho Tần Phong thấy tâm đắc làm lão lục mà hắn gần đây học được. ………… Trong một hang động.

Tần Hạo ngồi xếp bằng trong một cái hồ sấm run rẩy, lấp lánh ánh sáng màu tím, phát ra từng trận tiếng sấm.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Lúc này Tần Hạo chỉ cảm thấy mình đã tiến vào thế giới của sấm sét, lôi đình cuồng bạo, thần phạt viễn cổ, tia chớp hung mãnh, thiên khiển hồng hoang… nỗi sợ hãi và uy áp vô biên vô tận chấn động khiến thiên hồn con người run rẩy không ngừng.

Uy thế như Thái Sơn đè đỉnh, dưới tổ chim bị lật há có trứng còn nguyên, dưới áp lực lớn, trong khoảnh khắc vỡ tan thành bột mịn.

“Ta còn chưa thể chết, ta còn có tam niên chi ước chưa hoàn thành, ta còn chưa đi thách đấu ca ca!!” Khóe miệng Tần Hạo bắt đầu rỉ máu, nhưng nội tâm vẫn vô cùng kiên định.

Ta là vạn lôi chi chủ, chấp chưởng chư thiên lôi đình!!

Lôi điện quanh người Tần Hạo bắt đầu nhảy múa điên cuồng, hai mắt đột nhiên mở ra quát lớn: “Lôi khởi phong vân tụ, lôi đình vạn vật diệt, diệt thế thần lôi, khởi!!” Ầm ầm ầm!!

Bầu trời bên ngoài hang động đột nhiên mây đen kéo đến, phảng phất như đang hoan hô sự ra đời của đế vương trong sấm sét.

Từ chiếc đỉnh nhỏ bên cạnh truyền đến tiếng cười vui mừng của lão gia gia, “Không ngờ lại thật sự bị nó luyện hóa, đứa trẻ này tương lai có thể xưng là vô địch!” “Ca ca, cuối cùng ta cũng vượt qua huynh rồi!” Sự hưng phấn trong mắt Tần Hạo không thể che giấu, cảm giác toàn thân trên dưới tràn đầy sức mạnh. ………… Trong một hẻm núi.

Các đệ tử Tần gia đang đi xuyên qua, muốn dùng tốc độ nhanh nhất để vượt qua.

Nhưng phía trước đột nhiên xông ra một đám hung thú, há to cái miệng máu về phía bọn họ.

“Có hung thú, lui, lui, lui…” Thấy không gian trong hẻm núi chật hẹp không thể thi triển, đệ tử dẫn đầu của Tần gia dứt khoát ra lệnh rút khỏi hẻm núi.

Chỉ là chưa đợi bọn họ rút ra khỏi, Nam Phong công chúa đã dẫn người chặn lại đầu kia, trước sau giáp công gần như không còn đường lui.

“Lần này xem các ngươi chạy đi đâu!” Sự hưng phấn trong mắt Nam Phong công chúa không thể che giấu, không ngờ ngay cả ông trời cũng giúp mình.

Lần này nàng muốn diệt đệ tử Tần gia trước, sau đó chém đầu chó Tần Phong, để báo thù cho nỗi nhục bị ép nói lời hay ý đẹp ngày đó.

“Hắt xì!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, mơ hồ cảm thấy có người đang nhớ mình.

Hơn nữa từ khi hắn luyện hóa Nam Minh Ly Hỏa, luôn cảm thấy hỏa khí trong người rất lớn… Thế là...

Tần Phong đang dẫn theo Tiểu Bạch, bám theo Lâm Tam dai như keo da chó.

Bất kể y có thật sự không tìm được bảo bối hay không, tóm lại cứ đi theo y là chắc chắn sẽ tìm được bảo bối. "Ánh mắt quen thuộc quá..." Lâm Tam bị Tần Phong nhìn chằm chằm đến mức trong lòng chịu không nổi.

Giống hệt như bảy năm trước ở khu chợ của Tần gia, Tần Phong luôn theo dõi sát sao những thay đổi nhỏ trên mặt y, chỉ cần y lộ ra vẻ kinh ngạc với một cọng cỏ nhỏ nào đó, Tần Phong sẽ lập tức xông lên nhổ cả gốc lẫn rễ.

Thậm chí ngay cả khi y vào bụi cỏ đi vệ sinh, Tần Phong cũng không có ý định buông tha.

Lâm Tam bị nhìn đến không chịu nổi, cuối cùng nhịn không được hỏi: "Tần huynh, ngươi không đi tìm cơ duyên của mình sao!?" "Ngươi bảo ta đi tìm cơ duyên!?" Tần Phong cảm thấy Lâm Tam có một điểm không tốt, đó là chuyện gì cũng tỏ ra xa cách với hắn.

Cơ duyên của ngươi chẳng phải là cơ duyên của ta sao, mà cơ duyên của ta thì vẫn là cơ duyên của ta.

Mọi người hà tất phải phân chia rõ ràng như vậy chứ!?

Hống!

Tiếng gầm của hung thú đột nhiên vang lên inh tai nhức óc, khiến không khí xung quanh chấn động dữ dội. "Hửm!?" Tần Phong và Lâm Tam vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy rừng cây không xa đổ rạp, ba bóng ảo ảnh khổng lồ đang lao thẳng về phía họ, phía trước còn có một tiểu thư mặc đồ cổ trang màu trắng.

Nàng trạc hai mươi tuổi, mặt trái xoan, mày liễu cong cong, trang điểm nhẹ nhàng, gương mặt thanh tú lấm tấm mồ hôi, kết hợp với vẻ mặt tái nhợt vì bị thương, tạo cho người ta một cảm giác thương hoa tiếc ngọc.

Đương nhiên những thứ đó không phải là điểm thu hút của nàng, thứ thật sự thu hút chính là lúc nàng chạy, thân hình lắc lư không ngừng, mỗi một lần lắc lư đều khiến các bậc thân sĩ phải thót tim, chỉ sợ lún xuống rồi sẽ không nảy lên lại được. "Gấu Ma Đất!" Lâm Tam nhíu mày, đã nhìn rõ hung thú.

Ba con gấu khổng lồ cao hơn một trượng, đôi mắt to lớn ánh lên tia máu, toàn thân còn có một lớp áo giáp cứng rắn, chiến lực có thể sánh ngang với Thiên Tông ngũ trọng, hai cánh tay thô như thùng nước, rắn chắc như kim loại. "Khoan đã, cô ấy là..." Tần Phong thoáng sững sờ, ánh mắt dán chặt vào vị tiểu thư áo trắng.

Hắn thề mình tuyệt đối không phải loại người dê xồm, mà là thật sự cảm thấy vị tiểu thư này giống một người bạn thời thơ ấu của hắn. "Là, là Tần Phong đệ đệ!!" Tiểu thư áo trắng nhìn thấy Tần Phong, lập tức lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Nàng tên là Tần Mộc Tuyết, là đệ tử thuộc chi gần của Tần gia, lớn hơn Tần Phong khoảng mười tuổi, từ nhỏ đã không ít lần thơm má Tần Phong, vị đệ đệ này.

Chương 129

Hiện tại đệ tử Tần gia đang bị vây trong hẻm núi, nàng nhân cơ hội liều chết xông ra tìm cứu viện, chỉ không ngờ cứu viện chưa tìm được lại gặp Tần Phong.

Mặc dù những việc Tần Phong làm khiến người ta khinh bỉ, nhưng bây giờ nàng cũng không còn cách nào khác. "Vãi chưởng, thật sự là chị Mộc Lớn!" Tần Phong cũng giật mình, không ngờ lại gặp người quen ở đây.

Đối với Tần Mộc Tuyết, hắn có ấn tượng vô cùng sâu sắc, không phải vì nàng từ nhỏ đã chiếm hời của hắn, mà là thể hiện ở một chữ "đại".

Cứ nhìn dáng vẻ lắc lư không ngừng khi chạy của nàng bây giờ là đủ biết, năm đó nàng tuyệt không phải người tầm thường.

Cho nên từ nhỏ hắn đã thích gọi nàng là, chị Mộc Lớn!

Vút một tiếng!!

Lâm Tam hóa thành một bóng mờ, tay cầm trường kiếm lao ra. "Bảy năm không gặp, sao hắn vẫn không sửa được cái tật xấu thích ra vẻ trước mặt mỹ nữ vậy!" Hai mắt Tần Phong đột nhiên trở nên sắc lẹm, vào thế rút kiếm.

Cúi đầu, rút kiếm!

Một tiếng keng giòn giã vang vọng khắp khu rừng, một luồng kiếm quang kinh diễm độc lập giữa thế gian chợt hiện, hàn ý lạnh thấu xương bao trùm toàn trường, kiếm quang nhanh như kinh hồng, mạnh như du long lóe lên rồi vụt tắt.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!! "Cái gì!!" Lâm Tam còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Tần Phong lướt qua bên cạnh mình.

Trong nháy mắt, thân ảnh Tần Phong đã xuất hiện phía sau lũ Gấu Ma Đất, ba con Gấu Ma Đất cũng dừng bước chạy điên cuồng, thanh Trường Không Thần Kiếm trong tay hắn cũng bắt đầu từ từ tra vào vỏ.

Keng!

Theo tiếng kiếm tra vào vỏ hoàn toàn, lũ Gấu Ma Đất cũng ầm ầm ngã xuống, kèm theo một tiếng xì xào, sinh mệnh cũng đi đến hồi kết, trên người chúng còn nứt ra một vết kiếm trí mạng, máu tươi theo đó nhuộm đỏ mặt đất. "Mạnh, mạnh quá!" Tần Mộc Tuyết nuốt nước bọt, bị một kiếm của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Mặc dù nàng có nghe nói Tần Phong rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này, Nhập Đạo tam trọng một kiếm chém giết ba con Gấu Ma Đất Thiên Tông ngũ trọng. "Một kiếm vừa rồi..." Lâm Tam đứng ngây tại chỗ, trán rịn ra vài giọt mồ hôi.

Không sai được!

Y tuyệt đối không nhìn lầm!

Tu vi của Tần Phong đã đột phá đến Nhập Đạo tam trọng, kiếm ý càng lĩnh ngộ đến tứ cấp, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật cũng mạnh hơn bảy năm trước không biết bao nhiêu lần.

Nhưng mà không đúng!

Mấy ngày trước hai người gặp nhau ở thành Hoa Lạc, Tần Phong vẫn còn là tu vi Nhập Đạo nhất trọng, tam cấp kiếm ý, còn y là tu vi Nhập Đạo nhị trọng, tam cấp kiếm ý, sao mới mấy ngày không gặp đã bị Tần Phong vượt qua toàn diện thế này.

Giờ khắc này... niềm tin vô địch của Lâm Tam bắt đầu lung lay.

Khổ tu kiếm đạo bảy năm, kết quả khoảng cách đôi bên ngày càng lớn, y thật sự còn xứng với vô địch kiếm tâm, xứng là truyền nhân của Trường Không Kiếm Thần, xứng với danh hiệu đệ nhất kiếm trăm năm sau nữa không!? "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ngăn cản Thiên Tuyển Chi Tử ra vẻ, nhận được 500 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm lung lay niềm tin vô địch của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Ta biết ngay ngươi sẽ không làm ta thất vọng mà!" Tần Phong cười bỉ ổi tiến lại gần nói: "Lâm huynh, một kiếm vừa rồi thế nào, ta lĩnh ngộ được nó ngay sau khi cùng ngươi chạm kiếm ở thành Hoa Lạc đấy." "Cái gì!?" Khóe mắt Lâm Tam không khỏi giật giật, trong lòng hiện lên một chữ "đậu má" to đùng.

Không thể nào!!

Tuyệt đối không thể nào!!

Hai người chỉ đơn giản là chạm kiếm, thậm chí còn chưa rút kiếm ra, sao hắn có thể lĩnh ngộ được tứ cấp kiếm ý chứ, nhưng Tần Phong hiện tại đúng là có tứ cấp kiếm ý, dù y muốn không tin cũng không được. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm lung lay niềm tin vô địch của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" Tần Phong mắt sáng rực, tiếp tục nói: "Lâm huynh, ta không lừa ngươi đâu, từ một tháng trước sau khi ta lĩnh ngộ tam cấp kiếm ý, vẫn mãi không thể đột phá tứ cấp kiếm ý, may nhờ có ngươi, ta mới có thể đột phá dễ dàng như vậy." "Một tháng trước!?" Lâm Tam lập tức mặt mày sa sầm, trong lòng gào thét như chuột chũi.

Nghe xem, có phải tiếng người không!!

Y khổ tu bảy năm mới nâng kiếm ý từ nhất cấp lên tam cấp, Tần Phong lại chỉ mất một tháng để nâng kiếm ý từ tam cấp lên tứ cấp.

Đậu má!!

Giết người tru tâm mà!! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm lung lay niềm tin vô địch của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" Lại thêm 10 vạn điểm vào tài khoản!

Tần Phong tâm trạng vui phơi phới, chuẩn bị tiếp tục farm điểm.

Tần Mộc Tuyết ở bên cạnh sốt ruột nói: "Tần Phong đệ đệ, ta có chuyện rất quan trọng..." "Chúng ta lát nữa nói sau, Lâm huynh, ngươi đừng đi mà, sau khi chạm kiếm ta còn ngộ ra một bộ kiếm trận..." Tần Phong trực tiếp phớt lờ Tần Mộc Tuyết, bám lấy Lâm Tam điên cuồng farm điểm. "Chuyện này sao có thể đợi được chứ!" Tần Mộc Tuyết ở bên cạnh tức đến giậm chân.

Nàng nhớ Tần Phong lúc nhỏ rất bám nàng, mỗi lần nàng thơm hắn một cái, hắn dù phải đuổi khắp Tần gia cũng phải thơm lại.

Nhưng bây giờ nàng đến nhờ hắn giúp đỡ, hắn lại chọn cách phớt lờ, trong mắt chỉ toàn là Lâm Tam, một gã đàn ông... "Cái gì, đệ tử Tần gia bị vây trong hẻm núi, trước có hung thú, sau có công chúa Nam Phong!" Tần Phong nghe xong, liền một mực oán trách Tần Mộc Tuyết không nói sớm.

Nhớ năm đó Phương Trường trước khi vào sa mạc đã dặn dò, nàng nhất định sẽ trở về, vậy mà mấy ngày trôi qua vẫn không có chút tin tức.

Hắn với tư cách là một quân tử Nho gia đứng đắn, sao cũng phải mang tinh thần chủ nghĩa nhân đạo đi an ủi ánh trăng sáng, à không, viên ngọc trai đen của mình chứ! "Chuyện này trách ta sao!?" Tần Mộc Tuyết đứng ngây tại chỗ, có một cảm giác rất xa lạ.

Trước kia Tần Phong ở Tần gia là một người khiêm tốn lễ phép, là chàng trai tốt nổi tiếng khắp mười dặm tám làng, sao mấy năm không gặp lại trở nên bỉ ổi như vậy.

Rốt cuộc là đã học hư ở Âm Nguyệt hoàng triều, hay là rời khỏi Tần gia đã giải phóng bản tính.

Nhưng không đúng!

Từ việc hắn đào Chí Tôn Cốt của tiểu Hạo mà xem, cho dù hắn có giải phóng bản tính, thì cũng phải là bản tính hung tàn, không nên trở nên bỉ ổi như vậy mới phải.

Chương 130

Tám phần là bị Nguyệt Thần của Âm Nguyệt hoàng triều dạy hư, sớm đã nghe nói Nguyệt Thần này không phải người đứng đắn gì. "Nếu là chuyện nhà của Tần huynh, ta xin đi trước một bước!" Lâm Tam vội vàng tìm một cái cớ muốn chuồn đi, sợ ở lại với Tần Phong nữa thì niềm tin vô địch sẽ sụp đổ mất. "Lâm huynh, chúng ta là huynh đệ ruột thịt khác cha khác mẹ, chuyện của ta chẳng phải là chuyện của ngươi sao!" Mặt Tần Phong cũng không phải dày bình thường, nắm chặt tay Lâm Tam không buông.

Đùa à!

Hắn khó khăn lắm mới gặp được một Thiên Tuyển Chi Tử, còn chưa moi đủ vốn, sao có thể để y chạy dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, lát nữa đi đánh hội đồng, không đóng cửa thả Thiên Tuyển Chi Tử ra, sao có thể thể hiện được đẳng cấp của đại phản diện. "Ơ này!" Tần Mộc Tuyết nhìn hai bàn tay đang đan vào nhau của hai người, dường như ngửi thấy một mùi vị không tầm thường. ....

Trong hẻm núi.

Hung thú đang điên cuồng tấn công đệ tử Tần gia, số lượng nhiều hơn họ tưởng tượng rất nhiều. "Bố trận!!" Các đệ tử Tần gia đều bắt đầu kết ấn, chân đạp lên một trăm lẻ tám vị trí tinh tú.

Ong ong!!

Một pháp trận màu vàng nhanh chóng thành hình, bảo vệ các đệ tử Tần gia ở trung tâm, chỉ là hung thú thật sự quá nhiều, e rằng trận pháp cũng không chống đỡ được bao lâu, huống chi bên cạnh còn có hoàng tộc Đại Việt đang như hổ rình mồi. "Lẽ nào trời thật sự muốn diệt Tần gia ta!" Đệ tử dẫn đầu của Tần gia mặt đầy tự trách, sao lại đưa đệ tử gia tộc vào tuyệt cảnh như thế này.

Các đệ tử khác của Tần gia lần lượt an ủi: "Đừng như vậy, vừa rồi Mộc Tuyết tỷ đã liều chết xông ra ngoài, chỉ cần có thể kịp thời tìm được viện quân, chúng ta vẫn còn hy vọng, thật sự không được thì liều mạng với chúng nó." "Hy vọng!?" Công chúa Nam Phong ở ngoài hẻm núi lộ ra nụ cười khinh miệt, không cho rằng Tần gia còn có khả năng lật kèo.

Thực ra Tần Mộc Tuyết là do nàng cố ý thả ra để đi cầu cứu, nếu viện quân đến từ các quốc gia như Âm Nguyệt hoàng triều, nàng vừa hay có thể lấy tội danh thông đồng với ngoại địch để tiêu diệt toàn bộ đệ tử Tần gia.

Nếu viện quân Tần Mộc Tuyết mời đến là người của Đại Việt hoàng triều, vậy thì vừa hay giải quyết luôn một thể, tránh cho sau này hai bên liên hợp lại uy hiếp hoàng quyền.

Dù sao những môn sinh này đều xuất thân hàn môn, chết hết nàng cũng không chút đau lòng, cùng lắm thì ra ngoài chiêu mộ một lứa khác là được.

Lúc này...

Tần Phong và những người khác đã đến hẻm núi, từ xa đã có thể nhìn thấy công chúa Nam Phong và thuộc hạ.

Chỉ thấy hoàng tộc Đại Việt lần này thật sự đã xuống tay, gửi hơn nghìn môn sinh đến Côn Luân bí cảnh, ngược lại Tần gia chỉ tuyển chọn hơn trăm đệ tử tinh nhuệ.

Đối mặt với hơn nghìn hàn môn thiên kiêu thì còn có thể miễn cưỡng đối phó, nhưng nếu cộng thêm đám hung thú đối diện thì hoàn toàn lép vế.

Tần Mộc Tuyết nhìn Tần Phong trước sau vẫn chỉ có một mình, căng thẳng hỏi: "Tần Phong đệ đệ, ngươi bây giờ là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, thần tử duy nhất của Nguyệt Thần Cung, thánh tử thứ ba của Âm Nguyệt hoàng triều, không lẽ lại một mình tiến vào Côn Luân bí cảnh đấy chứ!?" Tần Phong vênh váo nói: "Sao có thể một mình vào được, ta ngoài việc mang theo một con thỏ, còn mang cả thiên quân, vạn mã vào đây." "Thiên quân vạn mã!!" Mắt Tần Mộc Tuyết sáng lên, vội vàng hỏi: "Họ ở đâu?

Chỉ cần chúng ta liên thủ là có thể một lần nuốt chửng đám môn sinh này, làm suy yếu đáng kể thực lực của hoàng tộc Đại Việt, nếu ngươi đồng ý liên thủ, ta tin gia tộc sẽ tha thứ cho lỗi lầm năm đó của ngươi." Lỗi lầm năm đó!

Lâm Tam liếc trộm Tần Phong, tự nhiên biết đó là lỗi lầm gì.

Năm đó Tần gia một lần sinh ra hai vị tuyệt thế thiên kiêu, có thể nói là chấn động toàn bộ Hoang Cổ, tất cả các thế lực đều cho rằng Tần gia sẽ thống trị Hoang Cổ trong tương lai, cũng bắt đầu âm thầm mưu tính đối phó Tần gia.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, đại công tử Tần gia lại tự tay đào Chí Tôn Cốt của em trai mình, sau đó còn phản bội Tần gia, đầu quân cho Nguyệt Thần Cung của Âm Nguyệt hoàng triều.

Từ đó về sau nhị công tử Tần gia trở thành phế nhân, Tần gia cũng giống như con hổ bị thương tự mình liếm láp vết thương, những thế lực âm thầm mưu tính Tần gia cũng lần lượt chuyển hướng chú ý, cho rằng Tần gia đã không còn đáng lo ngại.

Chỉ là cho đến hôm nay y vẫn không hiểu, với thiên phú của Tần Phong tại sao lại phải đào Chí Tôn Cốt của em trai mình.

Thật sự chỉ vì sức mạnh sao!?

Trực giác mách bảo y, Tần Phong không phải loại người này!

"Đừng tự mình đa tình nữa, bản thánh tử không phải đến cứu các ngươi, chỉ là đến tìm một cái bao cát hình người thôi!" Tần Phong duy trì phong thái của một kẻ nằm vùng, kéo tay Lâm Tam rồi biến mất tại chỗ. "Đây là..." Mắt Tần Mộc Tuyết vui mừng sáng lên, chỉ thấy Tần Phong ném cho nàng một mũi Xuyên Vân Tiễn. "Súc Thổ Thốn Địa!" Đồng tử Lâm Tam co rụt lại, trong lòng chịu không nổi.

Trên kiếm đạo có thành tựu cao như vậy thì thôi đi, lại còn có tinh lực nghiên cứu thân pháp, hơn nữa còn đạt tới cảnh giới Súc Thổ Thốn Địa, cho dù là rất nhiều tu sĩ Nguyên Đan cảnh e rằng cũng khó mà lĩnh ngộ được.

Vút một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Mộc Tuyết không thể chờ đợi được nữa liền bắn Xuyên Vân Tiễn, trên bầu trời vang lên một tiếng "đùng", nổ ra một chữ "Lục" thật to.

Lúc này...

Thiên Quân, Vạn Mã đang theo lệnh của Tần Phong, ở gần đó loan tin giả về việc Lâm Tam và những người khác nhận được bảo vật. "Là tín hiệu của lão đại!!" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn thấy Xuyên Vân Tiễn, liền vội vàng chạy như điên về hướng của Tần Phong. "Viện quân của Tần gia đến rồi sao!?" Công chúa Nam Phong nghe thấy động tĩnh liền quay đầu nhìn lại, kết quả lại nhìn thấy tên tiện nhân khiến nàng đêm không thể ngủ, Tần Phong, cũng khiến tâm trạng vốn đang không tệ của nàng trong nháy mắt trở nên tồi tệ. "Tần Phong, chỉ hai người các ngươi mà cũng dám đến cứu người!" Công chúa Nam Phong tức đến nghiến răng, hận không thể cắn chết Tần Phong.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng bắt đầu lo lắng, Tần Phong đến cứu người là có ý gì, là hắn muốn thông qua việc cứu người để trở về Tần gia, hay là mang theo mục đích không thể cho ai biết. "Ai nói chỉ có hai người họ!" Tần Mộc Tuyết nhẹ nhàng đáp xuống, vênh mặt đắc ý nói: "Tần Phong đệ đệ lần này tiến vào Côn Luân bí cảnh, là mang theo thiên quân vạn mã, vừa rồi Xuyên Vân Tiễn ta đã bắn đi rồi, đại quân sắp đến nơi, bây giờ công thủ đã đổi chiều, người rơi vào thế hạ phong là ngươi đấy, công chúa Nam Cung." "Thiên quân vạn mã!!" Các đệ tử Tần gia trong hẻm núi lập tức tinh thần phấn chấn, đã chuẩn bị sẵn sàng thổi kèn phản công bất cứ lúc nào.

Ầm ầm một tiếng!

Hai thân ảnh cao lớn mặc áo giáp từ trên trời giáng xuống, làm tung lên một trận bụi đất... "Thiên quân vạn mã!?" Công chúa Nam Phong bị chọc cười đến mức không nhịn được.

Người khác có thể không biết "Thiên Quân Vạn Mã" của Tần Phong, nhưng nàng đã từng đến Âm Nguyệt hoàng triều, tự nhiên biết Thiên Quân Vạn Mã là cái gì.

Chẳng qua chỉ là hai tên tiểu đệ mới thu nhận của Tần Phong mà thôi, Tần Mộc Tuyết lại còn dám coi họ là cứu viện. "Các ngươi là..." Tần Mộc Tuyết ngơ ngác nhìn bóng lưng hai người, trong lòng không hiểu sao có một dự cảm không lành.

Chương 131

"Ta là Thiên Quân!" "Ta là Vạn Mã!" Màn ra mắt hoành tráng của hai người Thiên Quân, Vạn Mã, khiến các đệ tử Tần gia trong lòng gào thét như chuột chũi.

Đậu má!!

Thiên quân vạn mã mà hắn nói, lại là tên của hai người! "Đây là thiên quân vạn mã mà ngươi nói!?" Khóe mắt Tần Mộc Tuyết bất giác giật giật, tỏ vẻ sau này mình sẽ không bao giờ tin vào cái miệng lưỡi của đàn ông nữa. "Đương nhiên!" Tần Phong ngạo mạn nói: "Công chúa Nam Phong, các ngươi đã bị bao vây rồi, nếu ngươi không muốn đám môn sinh này xảy ra chuyện, thì tốt nhất hãy ngoan ngoãn đầu hàng đi!" "Bao vây!?" Tần Mộc Tuyết suýt nữa thì tức đến ngất đi, không hiểu Tần Phong lấy đâu ra tự tin như vậy.

Người ta có đến cả nghìn người, còn bên mình chỉ có mấy mống thì bao vây cái con khỉ, bị bao vây thì còn nghe được. "Tần Phong, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào." Ánh mắt công chúa Nam Phong lạnh như băng sương, không ngờ ông trời cũng giúp nàng.

Chỉ với mấy người của Tần Phong thì không thể nào là đối thủ của cả nghìn môn sinh, nàng muốn tự tay chặt đầu chó của Tần Phong để che giấu đi đoạn lịch sử đen tối của mình.

Tần Phong cười đầy ẩn ý: "Công chúa Nam Phong, ngươi vẫn tự tin như ngày nào, nhưng so với dáng vẻ tự tin tràn đầy của ngươi, ta vẫn thích dáng vẻ miệng lưỡi lanh lợi của ngươi hơn!" "Giết, giết hắn cho ta!" Công chúa Nam Phong vừa tức vừa thẹn, dùng tiếng hét để che đậy đoạn lịch sử đen tối không muốn nhớ lại. "Ta nói chuyện này không liên quan đến ta, có ai tin không!?" Lâm Tam lộ ra một nụ cười khổ, tỏ vẻ mình bị ép buộc. "Giết!!" Cả nghìn môn sinh nghe lệnh của công chúa Nam Phong, dứt khoát tấn công các đệ tử Tần gia. "Chết tiệt, liều mạng với chúng nó!!" Các đệ tử Tần gia cũng không còn ngồi chờ chết.

Biết mình đã bị Tần Phong, tên hố hàng này, hại thảm rồi, không còn cơ hội đi tìm viện quân nữa, chỉ có liều chết mới có thể mở ra một con đường máu, lập tức thu hồi đại trận, xông về phía các môn sinh.

Hống!

Tiếng gầm thét từ trong hẻm núi truyền ra, tràn ngập sát khí vô tận.

Theo sau việc các đệ tử Tần gia rút bỏ trận pháp, đám hung thú trong hẻm núi cũng lao ra.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển, trong làn bụi đất cuồn cuộn là những bóng ảo ảnh khổng lồ, thân dài mười mấy mét, toàn thân đỏ rực, trơn tuột, giống như phiên bản phóng to của con lươn mà các nữ streamer thích ăn nhất.

Lươn Ma!

Mí mắt của tất cả mọi người khẽ giật, biết rằng loại Lươn Ma này là hung thú sống theo bầy, số lượng tuyệt đối không dưới trăm con.

Vút!

Vút!

Vút!

Chỉ thấy Lươn Ma mang theo tiếng xé gió sắc nhọn, điên cuồng lao về phía đám người.

Chúng không quan tâm là đệ tử Tần gia, hay là môn sinh gì đó, đối với chúng tất cả đều là thức ăn.

Một đệ tử Tần gia không kịp phản ứng, đã bị Lươn Ma cắn mất nửa người.

Máu tươi đầm đìa, thảm không nỡ nhìn.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ dữ dội không ngừng vang lên trong hẻm núi, cảnh tượng cũng vô cùng hỗn loạn.

Có lúc đệ tử Tần gia đánh nhau với môn sinh, có lúc đệ tử Tần gia đánh với Lươn Ma, có lúc môn sinh đánh với Lươn Ma, lại có lúc hai bên liên thủ đối phó Lươn Ma...

Mùi máu tanh nồng theo đó lan tỏa, khiến cả Lươn Ma và người đều càng thêm điên cuồng. "Hoành Tảo Thiên Quân!!" Thiên Quân tay cầm chiến kích, một quét là ngã một đám. "Vạn Mã Bôn Đằng!!" Vạn Mã tay cầm búa lớn, một búa là gục một đám. "Hắn là..." Tần Mộc Tuyết nhíu mày nhìn về phía Vạn Mã, cảm thấy người này rất quen mắt.

Năm đó sau khi Tần Phong đào xương phản bội Tần gia, Tần gia đã có không ít người chết một cách kỳ lạ, trong đó bao gồm con trai của lão đại Tần gia Thập Tam Thái Bảo, Tần Vạn.

Mà Vạn Mã trước mắt, rất giống Tần Vạn năm đó.

Thực ra năm đó sau khi Tần Phong đến Âm Nguyệt hoàng triều, Tần gia đã điều một bộ phận nhân lực trà trộn vào Âm Nguyệt hoàng triều, để tiện cho việc ứng cứu Tần Phong bất cứ lúc nào, trải qua hơn bảy năm phấn đấu cuối cùng cũng đã đứng vững ở Âm Nguyệt hoàng triều.

Chỉ là chuyện này ở Tần gia chỉ có vài cao tầng biết, cho nên Tần

Mộc Tuyết cũng không dám chắc có phải là Tần Vạn hay không.

Lúc này...

Tiểu Bạch dựa vào không gian thần thông, hóa thân thành lão lục len lỏi trên chiến trường. "Một điểm hàn mang đến trước, sau đó kiếm xuất như rồng!" Tiểu Bạch chọn đúng thời cơ, đột ngột biến đến trước mặt mục tiêu, kiếm khí sắc bén từ trong cơ thể đột nhiên phóng ra.

Phụt một tiếng, gà bay trứng vỡ! "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ đoạn tuyệt tuệ căn thành công, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Vãi chưởng, đây là thỏ nhà ai nuôi, sao lại vô liêm sỉ như vậy!?" Các môn sinh lần lượt lên tiếng phản đối, cho rằng con thỏ này không tuân thủ quy củ giang hồ. "Xì!" Tiểu Bạch ra vẻ đại ca thỏ, giọng sữa mà hung hăng nói: "Thỏ gia đây không phải người giang hồ, nói gì đến quy củ giang hồ, Tần Phong chỉ dạy thỏ gia, đánh người thì đánh vào trứng trước, tỷ lệ thắng cao hơn một nửa." Tần Phong!!

Các môn sinh nghiến răng nhìn về phía Tần Phong, hận không thể tóm hắn lại búng cho nổ tung. "Liên quan gì đến ta, ta có quen con thỏ này đâu!" Tần Phong liếc nhìn một môn sinh đang lẻ loi ở không xa, thân hình lóe lên đến trước mặt, không nói hai lời liền tung một cước.

Phụt một tiếng, gà bay trứng vỡ! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạn tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" Đậu má!!

Còn dám nói không quen biết!!

Các môn sinh tức đến sôi máu, tỏ vẻ chưa từng thấy người và thỏ nào mặt dày vô sỉ như vậy.

Keng!!

Chương 132

Tiếng kiếm ngân trong trẻo đột nhiên vang lên, thu hút sự chú ý của toàn trường.

Chỉ thấy Lâm Tam bị ép phải rút thanh trường kiếm trong tay, một luồng hạo nhiên kiếm quang độc lập giữa thế gian chợt hiện, kiếm quang ngút trời khiến lòng người không khỏi kinh ngạc.

Kiếm trảm yêu ma, chính khí trường tồn!! "Hạo nhiên chính khí!!" Sắc mặt công chúa Nam Phong đột nhiên biến đổi, không ngờ Tần Phong lại tìm được cao thủ như vậy. "Hay cho tên này, ta vẫn còn xem thường đám Thiên Tuyển Chi Tử này rồi!" Sắc mặt Tần Phong hơi thay đổi.

Đối với hạo nhiên chính khí hắn cũng chỉ từng đọc qua trong sách, là một loại năng lực đặc thù gia trì, gần giống với đạo tâm mà hắn tẩy luyện ra.

Phập xích!!

Bốn con Lươn Ma còn chưa kịp phản ứng, đã bị Lâm Tam chém đầu ngay lập tức. "Mạnh quá!!" Toàn trường không nhịn được kinh hô một tiếng, ánh mắt nhìn Lâm Tam tràn đầy kính sợ.

Nếu họ không nhìn lầm, tu vi của Lâm Tam là Nhập Đạo nhị trọng, mà con Lươn Ma bị y giết đã đạt tới Thiên Tông ngũ trọng, một kiếm chém giết bốn con Lươn Ma Thiên Tông ngũ trọng, nhìn khắp Hoang Cổ tuyệt đối không quá ba người.

Lúc này...

Lâm Tam không nhịn được quay đầu liếc một cái, phảng phất như đang khoe khoang với Tần Phong.

Ngươi một kiếm chém ba con Gấu Ma Đất Thiên Tông ngũ trọng, ta một kiếm chém bốn con Lươn Ma Thiên Tông ngũ trọng, mạnh hơn ngươi. "Ta chính là thích cái dáng vẻ kiệt ngạo bất tuân của hắn!" Tần Phong đối với Lâm Tam quả thực là yêu không hết lời, lại còn chủ động dâng mình đến cửa tìm đả kích...

Keng!!

Lại một tiếng keng giòn giã vang vọng khắp trời đất, khác với hạo nhiên chính khí của Lâm Tam, giữa thiên địa dâng trào một cỗ khí tức của Đạo, những gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường cũng bắt đầu lan ra.

Trời theo Đạo, Đạo theo trời, Đạo pháp tự nhiên!!

Tần Phong với tốc độ cực nhanh rút thanh Trường Không Thần Kiếm trong tay, tâm cảnh và tự nhiên cũng sinh ra cộng hưởng một cách khó hiểu, chỉ cảm thấy lúc này mình phảng phất như hòa nhập vào tự nhiên, vạn vật thế gian phảng phất nhỏ bé như con kiến.

Vút!

Vút!

Tiếng kiếm ngân không dứt, che trời lấp đất, kiếm khí sắc bén từ giữa thiên địa khuếch tán ra, khiến toàn trường có cảm giác như đang ở trung tâm của một cơn bão.

Trong nháy mắt, trời đất một mảnh tĩnh lặng, tiếng kiếm ngân du dương cũng quy về bình tĩnh, thanh Trường Không Thần Kiếm trong tay Tần Phong đã từ từ tra vào vỏ.

Phập xích!!

Thân thể của hơn mười con Lươn Ma cũng theo tiếng đó mà đứt thành hai đoạn, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, đã ầm ầm ngã xuống đất, máu tươi càng như suối phun trào ra. "Đây là kiếm gì!?" Toàn trường lập tức trợn tròn mắt kinh hô, trong đầu toàn là một kiếm không thuộc về nhân gian của Tần Phong.

Không có bất kỳ sự hoa mỹ nào, chỉ có một kiếm vô địch theo đuổi cực hạn, kiếm ra có thể trảm thiên diệt địa, chém giết tất cả kẻ địch cản đường. "Sao có thể!!" Mồ hôi từ gò má công chúa Nam Phong chảy xuống, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Hắn không phải một tháng trước mới đột phá Linh Vũ cảnh sao!?

Nhưng tu vi Nhập Đạo tam trọng của hắn bây giờ là cái quỷ gì!?

Còn kiếm ý của hắn từ lúc nào đột phá đến tứ cấp, lại từ lúc nào lĩnh ngộ được đạo tâm!? "Đạo pháp tự nhiên!" Lâm Tam phảng phất như quên cả hít thở, nội tâm càng lâu không thể bình tĩnh.

Vốn tưởng mình lĩnh ngộ được hạo nhiên chính khí có thể áp đảo Tần Phong một bậc, nhưng ai ngờ hắn cũng lĩnh ngộ được đạo tâm, sở hữu đạo pháp tự nhiên.

Thậm chí từ một số phương diện mà nói, đạo pháp tự nhiên còn mạnh hơn hạo nhiên chính khí của y, bảy năm khổ tu một lần nữa chứng minh sự thật rằng Tần Phong mạnh hơn y. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm lung lay niềm tin vô địch của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Ta biết ngay mà, hắn sẽ không làm ta thất vọng!" Tần Phong lại cười bỉ ổi tiến lại gần, nói: "Lâm huynh, thật sự quá cảm ơn ngươi, ta vẫn luôn không biết đạo tâm làm sao để lĩnh ngộ, không ngờ xem hạo nhiên chính khí của ngươi xong liền đột nhiên minh ngộ." "Ta..." Lâm Tam lập tức mặt mày sa sầm, trong lòng điên cuồng gào thét.

Ta không tin!!

Đánh chết ta cũng không tin!!

Ta dù có đọc sách ít đến đâu cũng không tin, đạo pháp tự nhiên lại lĩnh ngộ từ hạo nhiên chính khí. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm lung lay niềm tin vô địch của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, lại nhẹ nhàng kiếm thêm 20 vạn điểm phản diện.

Hống!!

Hành vi của Tần Phong và Lâm Tam đã triệt để chọc giận Lươn Ma, hóa thành từng đạo hồng ảnh điên cuồng tấn công mọi người.

Trong đó có mấy con nhắm vào công chúa Nam Phong, điên cuồng tấn công nàng. "Thiện ác đáo đầu chung hữu báo mà!" Tần Phong không nhịn được cảm khái một tiếng. "Chết tiệt!!" Công chúa Nam Phong nghiến răng, nhanh chóng né tránh đòn tấn công của Lươn Ma.

Đồng thời, cũng vì mức độ biến thái của Tần Phong vượt xa sức tưởng tượng của nàng, khiến lòng nàng bắt đầu hoảng loạn một cách khó hiểu, không còn vẻ tự tin tràn đầy như trước nữa.

Người khác không biết mức độ biến thái của Tần Phong, chứ nàng đã từng tận mắt chứng kiến ở Âm Nguyệt hoàng triều.

Tu vi Linh Vũ nhất trọng chém giết chân long Nhập Đạo ngũ trọng, nay đã đột phá đến tu vi Nhập Đạo tam trọng, lại còn lĩnh ngộ được đạo pháp tự nhiên, e rằng chỉ có tu sĩ Nguyên Đan cảnh mới có thể áp chế được hắn. "Bảo vệ công chúa!" Các môn sinh rất nhanh đã ổn định đội hình, chia ra một bộ phận bảo vệ công chúa Nam Phong, những người còn lại thì triển khai vây giết toàn diện các đệ tử Tần gia.

Dù cho hơn trăm người của Tần gia đều là đệ tử tinh anh, bọn họ ba, bốn người đánh một thì chung quy vẫn có thể thắng được. "Không cần quan tâm đến bản công chúa, đi giết Tần Phong, giết Tần Phong!!" Công chúa Nam Phong gào lên xé lòng, trong lòng cũng không ngừng cầu nguyện là mình đã nghĩ nhiều.

Dù sao Tần Phong chỉ dùng một tháng thời gian, đã từ Linh Vũ nhất trọng đột phá đến Nhập Đạo tam trọng, dùng mông nghĩ cũng biết căn cơ sẽ không ổn định, cho nên chiến lực của hắn tất sẽ giảm đi rất nhiều, có lẽ không cần đến Nguyên Đan cảnh cũng có thể trấn áp Tần Phong.

Chương 133

Chỉ là từ một kiếm kinh diễm vừa rồi của Tần Phong, nàng dường như không nhìn ra Tần Phong có chút căn cơ bất ổn nào. "Vâng!!" Các môn sinh nhìn nhau một cái, không hiểu vì sao công chúa Nam Phong lại kích động như vậy.

Dù cho một kiếm vừa rồi của Tần Phong kinh thế tuyệt diễm, có thể chém giết hơn mười con Lươn Ma Thiên Tông cảnh, nhưng hắn chung quy chỉ có tu vi Nhập Đạo tam trọng, ngược lại bọn họ có đến cả nghìn người, tu vi Thiên Tông cửu trọng càng có hơn mười người.

Mặc cho Tần Phong có thông thiên chi năng, cũng không thể nào là đối thủ của nhiều người như vậy.

Nhưng ai bảo người ta là công chúa, bọn họ chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh hành sự.

Ầm ầm ầm!!

Những đòn tấn công dữ dội đồng loạt bắn về phía Tần Phong, các môn sinh cũng nhanh chóng vây lại.

Nhưng ngay khi Tần Phong chuẩn bị rút kiếm giúp bọn họ đoạn tuyệt tuệ căn, giải trừ phiền não, mua một tặng một thì, Tần Mộc Tuyết đột nhiên xông tới, một phát đè hắn ngã xuống đất, né được đòn tấn công của đối phương. "Cẩn thận!!" Trong mắt nàng, với tu vi Nhập Đạo tam trọng của Tần Phong, sau khi sử dụng một kiếm kinh thế tuyệt diễm vừa rồi, hắn đã hết sạch linh lực, mình bây giờ hoàn toàn là đang cứu mạng hắn. "Ngươi đang cứu mạng ta đấy à!?" Tần Phong không nhịn được trợn trắng mắt, thật sự rất muốn hét lên một tiếng.

Trọng tài, cô ta dùng bóng phạm quy!

Tần Mộc Tuyết không hề biết gì về sức mạnh, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ngươi mau dẫn người của ngươi rời khỏi đây, không đi nữa là không kịp đâu, các đệ tử khác của Tần gia chúng ta có thể chết ở đây, nhưng ngươi không thể chết ở đây, chỉ hy vọng tương lai ngươi có thể cải tà quy chính trở về Tần gia." Tim Tần Phong đập lỡ một nhịp, ngây người nhìn Tần Mộc Tuyết.

Có một thôi thúc muốn nói cho nàng biết sự thật, nhưng lý trí mách bảo hắn bây giờ vẫn chưa được.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lão Tần gia nhà bọn họ ai cũng vô liêm sỉ, sao lại sinh ra một vị thánh mẫu như Tần Mộc Tuyết thế này, đây chẳng phải là trong cống rãnh lại mọc ra một cục bông gòn hay sao!? "Lão đại, cẩn thận!!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người hét lớn, chỉ thấy các môn sinh đã giết tới nơi. "Mau đi!" Tần Mộc Tuyết từ trên đất bật dậy, yểm hộ Tần Phong mau chóng rời đi.

Chỉ là Tần Phong hoàn toàn không có ý định bỏ đi, không vội không vàng đứng dậy phủi bụi trên người. "Sao ngươi còn chưa đi!?" Tần Mộc Tuyết vội vàng thúc giục, bảo Tần Phong mau rời đi. "Tại sao ta phải đi!?" Tần Phong không nhịn được trợn trắng mắt nói: "Lẽ nào ngươi chưa nghe qua, Lão Tử từng nói với Khổng Tử rằng nước yếu ba nghìn, ta chỉ lấy một gáo uống hay sao!?" "Ý gì!?" Tần Mộc Tuyết mặt đầy dấu hỏi. "Hù hù, mệt chết thỏ gia rồi!" Tiểu Bạch biến đến vai Tần Phong, thở hổn hển giải thích: "Dịch nghĩa là ba nghìn đệ tử của đối phương yếu như nước, lão đại bổ vào gáo của chúng nó dễ như uống nước..." “Đơn giản như uống nước!? ” Tần Mộc Tuyết không nhịn được đảo mắt khinh bỉ, hoàn toàn không tin Tần Phong có năng lực như vậy.

Nàng thừa nhận thiên phú của Tần Phong khủng bố đến mức, Nhập Đạo tam trọng chém giết Thiên Tông ngũ, lục trọng dễ như chém dưa thái rau, nhưng đối phương dù sao cũng không phải một hai người, mà là cả ngàn người, cho dù có hơn trăm tinh anh Tần gia hỗ trợ bên cạnh, hắn cũng không có nhiều thể lực để đối phó với nhiều người như vậy cùng lúc.

Trừ khi hắn sở hữu Thương Thiên Bá Thể trong truyền thuyết, sinh ra vì chiến đấu, vĩnh viễn không biết mệt mỏi!

Ong ong!!

Tiếng kiếm ngâm khe khẽ vang lên điên cuồng trong hẻm núi, kiếm khí trong tay mọi người bắt đầu rung lên, phảng phất như thần tử ở thế tục triều bái quân hoàng, tiếng kiếm ngâm dần dần trở nên phấn khích vô cùng.

"Chuyện gì vậy!?" Toàn bộ mọi người tại đây dường như cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy Tần Phong chắp tay sau lưng đứng thẳng, vạt áo không gió mà bay, quanh thân còn có mấy chục đạo kiếm khí lượn lờ, mấy tên thiên tử môn sinh vây quanh định giết hắn còn chưa kịp phản ứng, đã bị kiếm khí vô hình tiễn đi nhận cơm hộp.

"Chỉ có mấy chục đạo kiếm khí thôi, không cần sợ hắn, giết!!" Các thiên tử môn sinh khác không hề sợ hãi, nhanh chóng xông lên vây công Tần Phong.

"Nhất định phải thành công!!" Nam Phong công chúa căng thẳng siết chặt nắm tay, kỳ vọng những thiên tử môn sinh này có thể chém giết Tần Phong.

"Đúng là dũng cảm thật!" Lâm Tam ánh mắt tràn đầy kính phục, trong lòng mặc niệm ba phút cho bọn họ.

Người khác không biết Tần Phong hung mãnh đến mức nào, chứ y thì đã tự mình cảm nhận qua rồi.

Đừng thấy Tần Phong bây giờ chỉ phóng ra mấy chục đạo kiếm khí, nhưng khi hắn thực sự thi triển Đại Hà Kiếm Quyết, bọn họ sẽ không có cả cơ hội để chạy trốn, sẽ bị dòng sông kiếm khí cuồn cuộn nhấn chìm hoàn toàn.

“Giờ săn bắt, bắt đầu rồi!” Mái tóc dài của Tần Phong bay phấp phới, để lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

Vẻ ngông cuồng và kiêu ngạo phảng phất như lời tuyên án của tử thần, khiến đám thiên tử môn sinh trong lòng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Tuy nói bọn họ là hàn môn thiên kiêu, nhưng về mặt thiên phú tuyệt đối không thua kém thiên kiêu thế gia, cho dù thiên phú của Tần Phong có là khoáng cổ thước kim, cũng tuyệt đối không thể là đối thủ của nhiều người như vậy.

Keng keng!

Tiếng kim loại va chạm vang vọng trong hẻm núi, không khí chấn động gây ra những tiếng u u không dứt.

Chỉ thấy thân hình Tần Phong nhẹ như tơ liễu di chuyển giữa những lưỡi đao, bất kể đám thiên tử môn sinh vây công thế nào cũng không thể làm hắn bị thương chút nào, ngược lại còn bị hắn cưỡng ép xé rách trận hình một lỗ hổng.

Nơi hắn đi qua, kiếm khí theo sát!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ cắt đứt tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành việc giết chóc, nhận được 100 điểm phản diện!” “…” Hẻm núi kiếm khí lấp lóe, huyết quang chợt hiện, tiếng kêu la thảm thiết vang lên.

“Đậu má, ta phải xuống Diêm Vương kiện hắn!” Một thiên tử môn sinh uất ức lên tiếng kháng nghị, tố cáo Tần Phong không tuân thủ quy tắc giang hồ.

Rõ ràng có thể một kiếm tiễn người ta đi nhận cơm hộp, lại cứ phải tịch thu công cụ gây án trước rồi mới ra tay, đúng là ma đầu vô sỉ hiếm có trên đời.

“Ta vô tội mà!” Trên mặt Tần Phong viết đầy hai chữ vô tội, tỏ vẻ mình chỉ muốn kiếm thêm 1000 điểm phản diện thôi.

Hắn sai sao!?

Sai là cái xã hội này, sai là cái thể chế này, sai là cái hệ thống này.

“Lợi hại quá!” Tần Mộc Tuyết cả người kinh ngạc đến ngây dại.

Nàng biết Tần Phong rất hung hãn, nhưng không ngờ lại hung hãn đến mức này, quả thực như chỗ không người, hoàn toàn không coi hơn ngàn thiên tử môn sinh ra gì.

Đồng thời, cùng với việc Tần Phong giết chóc ngày càng nhiều, dưới sự kích thích của máu tươi, Thương Thiên Bá Thể cũng bắt đầu dần dần thức tỉnh.

Khác với những thể chất cần bế quan cảm ngộ như Trùng Đồng, Chí Tôn Cốt, Thương Thiên Bá Thể là thể chất sinh ra để chiến đấu, chỉ có thông qua chiến đấu không ngừng mới có thể khiến nó thức tỉnh.

Càng chiến càng dũng, vĩnh viễn không mệt mỏi chỉ là năng lực cơ bản nhất của Thương Thiên Bá Thể, Thương Thiên Bá Thể thực sự sau khi được kích hoạt sẽ mở ra một hình thái hoàn toàn mới.

Chương 134

Giống như siêu Saiyan, mỗi khi mở một hình thái, chiến lực sẽ có bước nhảy vọt về chất, hiện tại khoảng cách đến việc mở hình thái thứ nhất đã không còn xa nữa.

“Sắp rồi, cuối cùng cũng sắp kích hoạt được hình thái thứ nhất rồi!” Tần Phong khó nén được sự kích động trong lòng, kiếm khí quanh thân lại nhiều thêm mấy chục đạo.

Ong ong!!

Tiếng kiếm ngâm chói tai không ngừng vang lên, kèm theo đó là từng tiếng hét thảm thiết, bất kể thiên tử môn sinh đến bao nhiêu người, đều không thể ngăn cản bước tiến của Tần Phong.

“Mau qua đó chi viện!!” Nam Phong công chúa gào lên khản cả cổ, đã bị sự khủng bố của Tần Phong dọa sợ.

Hơn trăm thiên tử môn sinh đến vây công hắn, vậy mà lại bị hắn một mình đánh bại, không hề có dấu hiệu căn cơ bất ổn, ngược lại còn biến thái hơn lúc đầu.

“Giết!” Tiếng giết chóc vang vọng trong hẻm núi.

Đám thiên tử môn sinh nhanh chóng chia ra một nửa đến đối phó Tần Phong, khiến phía đệ tử Tần gia lập tức giảm bớt áp lực, rảnh tay toàn lực đối phó với bầy Ma Thiện phía sau.

Chỉ cần giết được bầy Ma Thiện này, bọn họ có thể phá cục thoát khốn.

Ong ong!!

Tiếng kiếm ngâm trong trẻo vang vọng khắp hẻm núi.

Chỉ thấy Lâm Tam vung ra một đạo kiếm quang sắc bén, một lần nữa thi triển Hạo Nhiên Kiếm Khí của mình.

Y không muốn tham gia vào cuộc tranh đấu giữa Tần Phong và hoàng tộc Đại Việt, nhưng ai bảo lúc bị Lâm Tâm Nhi truy sát, y đã nợ Tần Phong một ân tình, chỉ có thể giúp hắn giết đám Ma Thiện này để trả nợ.

Hống!!

Những con Ma Thiện còn lại phát ra tiếng gầm gừ hấp hối, cơ thể khổng lồ vô lực ngã xuống đất.

"Qua được rồi, qua được rồi!!" Tần Mộc Tuyết không giấu được niềm vui trên mặt, gọi mọi người nhanh chóng vượt qua hẻm núi.

Đệ tử Tần gia cũng không dám do dự chút nào, lần lượt đạp lên phi kiếm dùng tốc độ nhanh nhất vượt qua hẻm núi.

"Không thể để chúng nó chạy, đuổi theo!!" Nam Phong công chúa tức tối hét lớn.

Khó khăn lắm mới gặp được cơ hội bắt gọn đám đệ tử Tần gia này, phải giữ chúng lại đây, tuyệt đối không thể để chúng chạy thoát.

Tần Mộc Tuyết vội vàng kêu lên: "Tần Phong đệ đệ, mau đi thôi!"
"Các ngươi đi trước, ta bọc hậu!" Tần Phong dùng Súc Địa Thành Thốn chặn ngay trước lối ra hẻm núi, kiếm khí trong cơ thể bắt đầu điên cuồng phun ra, hội tụ thành một dòng sông cuồn cuộn.

"Ối mẹ ơi, lão đại sắp tung chiêu cuối rồi!!" Thiên Quân, Vạn Mã giật nảy mình, co giò chạy thẳng ra ngoài hẻm núi.

"Đừng hoảng, hắn không trụ được lâu đâu!" Đám thiên tử môn sinh lần lượt lùi lại, không ai dám tiến lên đối đầu trực diện.

Chưa nói đến Tây cấp kiếm ý, Vô địch kiếm tâm, Đạo pháp tự nhiên của Tần Phong, chỉ riêng Đại Hà Kiếm Quyết đại viên mãn thôi, e rằng cũng không phải thứ mà đám đệ tử hàn môn này có thể chống đỡ.

Tốt nhất là nên đợi Tần Phong thể lực không chống đỡ nổi, rồi mới vây công mới là thượng sách.

Hơn nữa bọn họ cũng tin Tần Phong không trụ được bao lâu, đầu tiên là Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, lại là trận chiến như chỗ không người, bây giờ còn thi triển Đại Hà Kiếm Quyết loại kiếm quyết quần công tiêu hao cực lớn này.

Đừng nói hắn chỉ có Nhập Đạo tam trọng, cho dù là Thiên Tông tam trọng cũng không chịu nổi.

“Ngươi thấy hắn có thể trụ được bao lâu!?” “Năm lần búng tay, không thể nhiều hơn!” “Ta cược hai lần búng tay!” “Nửa lần búng tay, mới là người đàn ông đích thực!” “…” Ngay lúc đám thiên tử môn sinh coi thường Tần Phong, dòng sông kiếm khí hội tụ đã cuồn cuộn ập tới.

“Sức bền của ta, vượt xa sức tưởng tượng của các ngươi!” Trong mắt Tần Phong lóe lên sự sắc bén có thể xuyên thủng mây trời, kiếm khí trong cơ thể như không cần tiền mà phóng ra, cả hẻm núi phảng phất như bị lũ lụt, bị sóng lớn ngập trời nhấn chìm trong nháy mắt… “Gã này rốt cuộc là quái thai gì vậy!?” Đám thiên tử môn sinh ánh mắt tràn đầy kinh hãi, quả thực chưa từng thấy qua loại quái vật này.

Phảng phất như một con quái vật không bao giờ biết mệt mỏi, sau khi trải qua trận chiến cường độ cao như vậy, vậy mà vẫn có thể phóng ra dòng sông kiếm khí kinh khủng ngập trời.

“Lập trận, mau lập đại trận phòng ngự!!” Nam Phong công chúa kinh hãi hét lớn, nhanh chóng bấm ra từng đạo chỉ quyết.

Các thiên tử môn sinh khác lập tức hoàn hồn, lần lượt tìm đúng vị trí của mình, trước khi dòng sông kiếm khí cuồn cuộn ập đến đã thành công ngưng tụ ra một tấm khiên trận pháp khổng lồ.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm khí ngập trời hóa thành sóng lớn, hung hăng đập vào đại trận.

“Phụt…” Không ít thiên tử môn sinh bị va chạm đến hộc máu, cuối cùng cũng được đích thân cảm nhận sự khủng bố của đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ.

Mẹ nó!

Sáng tạo ra thần cấp kiếm quyết đại viên mãn thì thôi đi, vậy mà còn được gia trì Tây cấp kiếm ý, Vô địch kiếm tâm, Đạo pháp tự nhiên.

Cho dù tu vi của hắn hiện tại chỉ có Nhập Đạo tam trọng, e rằng trong số các thiên kiêu tiến vào bí cảnh Côn Luân cũng không ai có thể cản được hắn.

“Đây chính là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ sao!?” Các đệ tử Tần gia vốn đang chạy trốn đều dừng lại, mắt chữ O mồm chữ A nhìn Tần Phong trong hẻm núi.

Mẹ nó!

Hắn lại dùng sức một mình chống lại tất cả thiên tử môn sinh, mà không hề có dấu hiệu yếu thế, ngược lại còn áp chế đám thiên tử môn sinh không ngóc đầu lên được.

“Vậy mà chống đỡ được, không biết chiêu tiếp theo các ngươi có đỡ nổi không!” Trong con ngươi đen của Tần Phong có sự lạnh lùng dâng trào, trong cơ thể đột nhiên phun ra một luồng sáng màu đỏ.

Sau cuộc tàn sát điên cuồng vừa rồi, cùng với hơn một tháng tích lũy và cảm ngộ, Thương Thiên Bá Thể cuối cùng đã kích hoạt hình thái thứ nhất.

Thiên địa kinh, thần ma biến, hình thái thứ nhất, mở!

Ầm ầm ầm!!

Thiên địa phong vân biến sắc, sấm sét vang rền không ngớt.

Con ngươi đen và mái tóc dài đen của Tần Phong đồng loạt chuyển sang màu đỏ, trên người còn phủ đầy những phù văn thần bí, không chỉ khí tràng thay đổi nghiêng trời lệch đất, mà khí tức cũng bùng nổ tăng vọt gấp mấy chục lần trong nháy mắt.

“Sao có thể!!” Toàn trường triệt để phát điên.

Một người chống lại cả ngàn thiên tử môn sinh đã đủ biến thái rồi, vậy mà hắn lại có thể cường hóa trong tình huống này.

“Là Thương Thiên Bá Thể, đây tuyệt đối là Thương Thiên Bá Thể!!” Tần Mộc Tuyết không nhịn được kinh hô, một mắt liền nhận ra Thương Thiên Bá Thể của Tần Phong.

Giống như trong sách giới thiệu, lúc này Tần Phong đã kích hoạt hình thái thứ nhất của Thương Thiên Bá Thể, cộng thêm bộ dạng càng chiến càng dũng của hắn trước đó, tuyệt đối là Thương Thiên Bá Thể sinh ra vì chiến đấu.

Chương 135

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Toàn trường lại một lần nữa rơi vào điên cuồng, không hiểu tại sao ông trời lại thiên vị Tần Phong đến vậy.

Hắn đã sở hữu Thượng Cổ Trùng Đồng, có thiên phú kiếm đạo tuyệt thế vô song, sao có thể còn sở hữu cả Thương Thiên Bá Thể sinh ra vì chiến đấu.

“Đùa nhau à!” Đám đệ tử Tần gia đứng ngây tại chỗ, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Bảy năm trước khi Tần Phong phản bội Tần gia, đã từng thể hiện hình thái hoàn chỉnh của mình trước mặt thế nhân, đã khiến cả thế hệ trẻ Hoang Cổ cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, lần lượt bi ai hét lớn tại sao lại phải sinh cùng thời đại với Tần Phong.

Nhưng ai có thể ngờ, bảy năm trước cũng không phải là hình thái hoàn chỉnh của Tần Phong, sự khủng bố của hắn còn vượt xa sức tưởng tượng của thế nhân.

“Tần huynh, ta phải làm thế nào mới có thể đuổi kịp ngươi!?” Lâm Tam nhìn Tần Phong như thần ma giáng thế, nội tâm mãi không thể bình tĩnh lại được.

Vốn tưởng rằng bảy năm khổ tu đã giúp y kiêu hãnh đứng đầu thế hệ trẻ Hoang Cổ, càng tự tin muốn tìm Tần Phong tỷ thí một trận, để thế nhân biết ai mới là đệ nhất kiếm Hoang Cổ.

Nhưng ai ngờ còn chưa ra tay, đã bị Tần Phong đả kích đến tơi tả, cảm thấy mình sống trên đời, quả thực là lãng phí không khí.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm dao động niềm tin vô địch của

Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Ây da, tiểu Tam nhà ta lại mang hơi ấm đến rồi!” Tần Phong nghe tiếng thông báo của hệ thống, trong lòng vui không tả xiết.

Ầm ầm ầm!!

Cùng với việc Tần Phong mở ra hình thái thứ nhất, trong cơ thể phóng ra càng nhiều kiếm khí hơn.

Chỉ thấy dòng sông kiếm khí vốn đang dâng lên sóng lớn ngập trời, trong nháy mắt hóa thành sông Hoàng Hà vỡ đê, cuốn theo kiếm khí, cuồn cuộn chảy vào hẻm núi, sóng dữ dâng trào, nhấc lên vạn trượng cuồng phong.

“Chống đỡ, nhất định phải chống đỡ!!” Trên mặt đám thiên tử môn sinh tràn đầy kinh hãi, cảm thấy lúc này mình thật nhỏ bé.

Ầm ầm ầm!!

Vô tận kiếm khí hóa thành sóng lớn ngập trời, một lần nữa va chạm vào đại trận của đám thiên tử môn sinh, nhấn chìm toàn bộ bọn họ vào trong dòng sông kiếm khí.

“Không chống đỡ nổi nữa rồi!!” Đám thiên tử môn sinh từng người một hộc máu tươi, cảm xúc sợ hãi bắt đầu lan rộng.

Nếu đối phương là một con người, có lẽ bọn họ đã không như vậy.

Nhưng Tần Phong dù nhìn từ góc độ nào cũng không giống người, người bình thường ai lại có thể dùng tu vi Nhập Đạo tam trọng, đơn đấu với cả ngàn thiên tử môn sinh, trong đó còn có hơn một nửa là tu vi Thiên Tông cảnh.

“Sao lại như vậy!!” Nhìn Tần Phong như thiên thần phụ thể, ánh mắt của Nam Phong công chúa dần dần ảm đạm.

Nàng không ngờ Tần Phong có thể biến thái đến mức này, hơn một tháng từ Linh Vũ nhất trọng liên tục đột phá đến Nhập Đạo tam trọng, căn cơ vậy mà không hề có chút bất ổn, còn có thể duy trì sức chiến đấu biến thái như vậy.

Có thể nói hắn đã dùng sức một mình tiêu diệt toàn bộ thiên tử môn sinh, khiến hoàng tộc Đại Việt kết thúc sớm cuộc tranh bá tại bí cảnh Côn Luân.

Ầm ầm ầm!!

Vô tận kiếm khí nối tiếp nhau ập đến, xé toạc đại trận.

“Chạy!!” Đám thiên tử môn sinh cũng không còn quan tâm đến hình tượng nữa, mặt đầy kinh hãi bắt đầu chạy trốn tứ phía, cũng có một số người vẫn đang cố gắng phòng ngự.

Nhưng dòng sông kiếm khí cuồn cuộn như Ngân Hà từ trên chín tầng trời đổ xuống, tổ chim đã lật há còn trứng nguyên, vô tình nuốt chửng từng tên thiên tử môn sinh một, tiếng hét thảm thiết vang vọng không dứt trong hẻm núi.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ chém giết một người, nhận được 100 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ chém giết một người, nhận được 100 điểm phản diện!” “…” Không lâu sau – Sóng lớn kiếm khí ngập trời kết thúc, cả hẻm núi chìm trong tĩnh lặng.

Chỉ thấy trong hẻm núi thi thể la liệt, hơn ngàn thiên tử môn sinh chỉ có chưa đến trăm người thoát chết.

Trong đó Nam Phong công chúa cũng dựa vào một pháp khí phòng ngự không rõ tên mà sống sót, chỉ là lúc này đã mất đi vẻ ung dung phú quý thường ngày, tóc tai rối bời, thần sắc chật vật.

“Tiền nhỏ ơi, tiền nhỏ ơi, thỏ ta đến đây!” Đôi mắt Tiểu Bạch lấp lánh ánh sáng mê tiền, không chút ghê tởm chạy lên lục lọi xác chết tìm bảo vật.

“Hù hù, mỗi người chỉ có 100 điểm, phen này lỗ to rồi, nhưng may là ta còn có Lâm Tam yêu quý nhất.” Tần Phong thở ra một hơi thật sâu, thoát khỏi hình thái thứ nhất của Thương Thiên Bá Thể, vui mừng quay đầu tìm kiếm Lâm Tam, chuẩn bị thu hoạch một đợt điểm phản diện từ y.

Nhưng Lâm Tam dường như đã có dự cảm từ trước, sau khi giúp đệ tử Tần gia thoát khốn liền rời đi.

Đi rồi!?

Y lại có thể bỏ lại mình mà đi một mình!?

“Đều tại con đàn bà này, ta mới mất đi Lâm Tam!” Tần Phong rất khó chịu nhìn Nam Phong công chúa đang bỏ chạy, tỏ vẻ mình bây giờ đang rất bực mình… “Còn muốn chạy!” Tần Phong tâm trạng vô cùng khó chịu, nhanh chóng đuổi theo Nam Phong công chúa.

“Đợi thỏ ta với…” Tiểu Bạch nhìn Tần Phong rời đi, tăng tốc độ lục lọi xác chết.

“Thật khủng khiếp!” Các đệ tử Tần gia nhìn Tần Phong đi xa, biết rằng hắn vẫn chưa dùng hết toàn lực.

Chỉ riêng Thương Thiên Bá Thể và thiên phú kiếm đạo đã tiêu diệt gọn hơn ngàn thiên tử môn sinh của hoàng tộc Đại Việt, bọn họ thực sự không dám tưởng tượng khi Tần Phong sử dụng Chí Tôn Cốt và Thượng Cổ Trùng Đồng sẽ khủng khiếp đến mức nào.

Đồng thời, bọn họ cũng không biết nên vui hay nên giận.

Vui dĩ nhiên là vì Tần Phong xuất thân từ Tần gia, tuyệt đối là thiên tài mạnh nhất trong lịch sử Tần gia.

Giận dĩ nhiên là, hắn rõ ràng có thể dựa vào thiên phú của bản thân để dễ dàng trấn áp vạn cổ, nhưng tại sao lại đi đào Chí Tôn Cốt của nhị đệ, làm ra chuyện trái với luân thường đạo lý như vậy.

Với trí tuệ của bọn họ, thực sự không thể hiểu nổi!

"Chúng ta đi thôi!" Tần Mộc Tuyết liếc nhìn Vạn Mã, dẫn đệ tử Tần gia rời đi.

Nàng vừa rồi đã để ý đến trận chiến của Vạn Mã, không giống như Thiên Quân chỉ biết giết địch, y sẽ liều mình bị thương để cứu đệ tử Tần gia.

"Hắn rốt cuộc có phải là Tần Vạn không!?" Tần Mộc Tuyết không nhịn được lẩm bẩm, dường như đã nắm bắt được điều gì đó, nhưng lại không thể làm rõ được.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để nghĩ về những chuyện này, bọn họ đã ở đây quá lâu, phải tìm đủ tiên tinh trước khi bí cảnh Côn Luân đóng cửa.

Về việc gặp được Tần Phong, nàng sẽ trở về báo cáo trung thực, để mấy vị lão tổ và gia chủ Tần gia quyết định.

Lúc này – Thiên Quân, Vạn Mã hai người đang phân vân, có nên đuổi theo giúp Tần Phong không.

"Thật sự không cần đuổi theo sao!?" Vạn Mã phân vân nói.

Thiên Quân đáp: "Không cần, chẳng lẽ ngươi quên cảnh tượng một tháng trước Nam Phong công chúa xuất hiện trên Thúy Trúc phong sao, nàng thích lão đại của chúng ta, lần này khai chiến tám phần là để cường đoạt lão đại của chúng ta về làm phò mã." Vạn Mã bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Thảo nào lúc Nam Phong công chúa nhìn lão đại của chúng ta, luôn mang theo bảy phần hận ý, ba phần e thẹn, thì ra đây là yêu càng sâu, hận càng đậm, thứ không có được thì mãi mãi là thứ khao khát nhất." Thiên Quân than thở: "Đáng tiếc thân phận của hai người đã định sẵn là không thể!” “Ngươi nói có lý!” Vạn Mã tiếp tục cảm thán: “Một công chúa của Đại Việt hoàng triều, một thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều, một trận đấu loại sinh tử, nàng đã thành công thu hút sự chú ý của chàng, nàng cầu yêu không được, nàng bắt đầu đùa với lửa, nàng theo, chàng chạy, chàng chắp cánh khó thoát, nàng theo, chàng chạy, chàng lửa giận khó tiêu.” Thiên Quân tiếp lời: “Cho nên với tư cách là một tiểu đệ biết điều, chúng ta tự nhiên phải cho lão đại đủ không gian riêng tư, biết quá nhiều, không tốt cho chúng ta.” Vạn Mã cảm khái: “Đúng là vừa gặp thiếu chủ lỡ cả đời, không gặp thiếu chủ cả đời lỡ a!” ……… Ta tên Phương Trường!

Phương trong "lai nhật phương trường" (ngày sau còn dài)!

Chương 136

Một kẻ xuyên không, cũng là một người bị hại.

Kể từ khi đến Hoang Cổ, ta đã thề sẽ từng bước, từng bước, từng bước leo lên đỉnh cao.

Đầu tiên là kết thân với Nam Phong công chúa, trở thành mưu sĩ đứng đầu của nàng, lại giúp hoàng đế Đại Việt đề xuất kế hoạch kiềm chế sự phát triển của thế gia, thành công chen chân vào hàng ngũ người chơi cao cấp của Đại Việt.

Nhưng điều ta vạn lần không ngờ tới, chính là khi ta tưởng rằng đã bước lên đỉnh cao của cuộc đời, sắp cưới được bạch phú mỹ, thì thằng Tần lão lục vô sỉ đã xuất hiện.

Sự xuất hiện của hắn đã làm đảo lộn cuộc sống của ta, cũng khiến ta từ một người chơi cao cấp được người người kính ngưỡng biến thành một kẻ bị hại, người cũng không còn "trong sạch" nữa.

Sau khi phải trả giá bằng mấy lần kinh nghiệm đau thương, ta đau đớn suy nghĩ lại, quyết định dùng ma pháp để đánh bại ma pháp, làm một lão lục vô sỉ không có tình cảm.

“Tần Phong, ta sẽ cho ngươi cảm nhận được nỗi đau!” Phương Trường vẫn giữ vẻ mặt cá chết, tìm kiếm bóng dáng Tần Phong khắp nơi.

Đặc biệt là sát khí cực kỳ khủng bố tỏa ra từ người gã, nơi gã đi qua không ai không kinh hãi, ngay cả những hung thú thấy cũng phải đi đường vòng.

Lão ma đầu trong cơ thể vội vàng nói: “Phương Trường tiểu tử, bỏ đi, chúng ta vẫn nên quay về đi, ngươi không đấu lại Tần Phong đâu.” “Ngươi đang dạy ta làm việc à!?” Phương Trường dựa vào việc lão ma đầu bây giờ không làm gì được mình, hoàn toàn không coi lão ma đầu ra gì.

Đồng thời, lần này gã không định giao chiến trực diện với Tần Phong, gã muốn cho Tần Phong biết trên đời này không chỉ có một mình hắn là lão lục, gã muốn Phương lão lục trở thành cơn ác mộng vĩnh viễn của Tần lão lục.

“Thằng khốn này!!” Lão ma đầu bị tức đến gần chết, thề rằng sau khi ra ngoài nhất định phải cho Phương Trường biết tại sao hoa lại có màu đỏ.

“Mau chạy, Tần Phong đuổi đến rồi!” Những thiên tử môn sinh còn sống sót mặt đầy kinh hãi, oán hận mẹ mình năm xưa tại sao không sinh cho mình thêm hai cái chân.

“Tần Phong!!” Phương Trường lập tức phấn chấn, nhanh chóng xông lên chặn đám thiên tử môn sinh lại.

“Ngươi là Phương Trường, Phương đại nhân!” Đám thiên tử môn sinh mặt đầy kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ sẽ gặp được Phương Trường.

Đối với Phương Trường bọn họ rất quen thuộc, chính gã đã đề xuất khái niệm thiên tử môn sinh, cũng là thiên tử môn sinh đầu tiên dưới trướng hoàng đế Đại Việt, học thức và thiên phú cũng là thiên kiêu hiếm có trên đời.

Đồng thời, bọn họ cũng nghe nói về những gì Phương Trường đã trải qua ở Âm Nguyệt hoàng triều, bị Tần Phong làm cho không còn "trong sạch", từ đó bước vào con đường hắc hóa.

“Nói, Tần Phong ở đâu!?” Phương Trường lạnh lùng hỏi.

“Ở phía sau…” Đối phương bị sát khí trên người Phương Trường dọa đến kinh hồn bạt vía, vội vàng nói cho Phương Trường biết vị trí của Tần Phong, còn báo cho Phương Trường tin tức toàn bộ thiên tử môn sinh bị tiêu diệt.

“Cái gì, Tần Phong dùng sức một mình diệt hơn ngàn thiên tử môn sinh!!” Phương Trường nghe xong mí mắt không khỏi giật giật, trong lòng càng gào thét tuyệt đối không thể nào.

Thiên tử môn sinh là do một tay gã tạo ra, là để đối phó với thế gia, thành viên bên trong mạnh đến đâu gã rõ hơn bất kỳ ai, Tần Phong làm sao có thể dùng sức một mình diệt hơn ngàn thiên tử môn sinh.

“Phương đại nhân, là thật!” Đối phương mặt đầy cay đắng nói: “Chúng ta đều bị Tần Phong lừa rồi, hắn ngoài việc sở hữu Thượng Cổ Trùng Đồng ra, còn có Thương Thiên Bá Thể sinh ra vì chiến đấu, đi bao nhiêu thiên tử môn sinh cũng vô dụng, trừ khi có thực lực tuyệt đối mới có thể áp chế được hắn.” “Thương Thiên Bá Thể!” Vẻ mặt cá chết của Phương Trường có sự thay đổi rõ rệt, trong lòng gào thét Tần Phong là một tên biến thái.

Nhưng may là gã không định đối đầu trực diện với Tần Phong, chỉ cần giữ bình tĩnh làm một lão lục, thắng lợi nhất định sẽ thuộc về gã.

Chỉ thấy Phương Trường nhanh chóng thu liễm sát khí trên người, lặng lẽ lẻn về phía Tần Phong.

Rất nhanh – Phương Trường đã nghe thấy hai giọng nói từ phía trước, là tiếng cười bỉ ổi của Tần Phong và giọng nói tức giận của Nam Phong công chúa.

“Nam Phong công chúa, nàng cũng không muốn bí mật nhỏ giữa chúng ta bị Phương Trường biết đâu nhỉ!?” “Ngươi, ngươi, ngươi vô sỉ!” “…” Phương Trường rất nghi hoặc giữa Nam Phong công chúa và Tần Phong có bí mật nhỏ gì, không nhịn được vạch bụi cỏ nhìn về phía hai người phía trước.

Ầm một tiếng!!

Phương Trường chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung, đầu óc ong ong.

Chỉ thấy Nam Phong công chúa đang quay lưng về phía gã, quỳ trước mặt Tần Phong, gã không tin Nam Phong công chúa đang giúp Tần Phong buộc dây giày.

Nàng muốn, ngươi liền cho nàng sao!?

Gã mới rời đi hơn một tháng, tình cảm bảy năm của bọn họ là gì?!

“Phụt!!” Phương Trường tức đến mức hộc máu tại chỗ, mảnh đất trong sạch cuối cùng trong tim cũng bị ô uế.

“Ủa!?” Tiểu Bạch sau khi lục lọi xác chết xong, vui vẻ đi tìm Tần Phong.

Nhưng nó đột nhiên phát hiện trong bụi cỏ có một bóng dáng quen thuộc, với tư cách là một con thỏ Nho gia chính kinh do Tần Phong nuôi từ nhỏ, họ Tần, tên Tiểu Bạch, tự Lục Lục, hiệu Tuyệt Thế Kiếm Thỏ, theo bản năng liền lẻn đến sau lưng Phương Trường… “Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi đang bắt nạt bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử, bị Thiên Tuyển Chi Tử vô tình bắt gặp, tức đến hộc máu, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, nhắc nhở thân thiện, tuệ căn của Thiên Tuyển Chi Tử này đã hồi phục!” Tần Phong nhất thời có chút không phản ứng kịp, một lúc lâu sau mới ngỡ ngàng nhận ra là Phương Trường đã đến.

Đặc biệt là câu tuệ căn đã hồi phục của hệ thống, không biết đã mang lại cho hắn bao nhiêu niềm vui.

“Đã thấy hết rồi, vậy mà còn nhịn được!” Tần Phong không lộ vẻ gì liếc nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện ra Phương Trường đang ẩn nấp.

Cũng không biết là gã thật sự không còn tin vào tình yêu nữa, hay là đã có nền tảng tình cảm với Bách Biến Ma Quân, tóm lại dù là lý do gì, xa ba ngày phải nhìn bằng con mắt khác.

Vút một tiếng!!

Phương Trường cuối cùng cũng không nhịn được nữa, thân hình như một mũi tên rời cung, từ trong bụi cỏ bắn về phía Tần Phong, khuôn mặt dữ tợn tràn đầy sát khí, tiếng gào thét sắc nhọn vang vọng khắp bầu trời: “Tần Phong, lần này ta xem ngươi làm sao thoát khỏi độc thủ của Phương Trường ta!” Chỉ thấy trong mắt Phương Trường vằn lên tia máu, sát khí cuồng bạo quanh thân hội tụ thành Phật Ma Kim Thân, mang theo khí tức cuồng bạo xông về phía Tần Phong.

Ra tay chính là toàn lực, muốn một đòn tất sát Tần Phong.

“Phương Trường!!” Nam Phong công chúa đột nhiên hoảng loạn, hoàn toàn không ngờ Phương Trường sẽ xuất hiện.

Lại còn xuất hiện trong tình huống mình bị Tần Phong ép buộc, khiến nàng có cảm giác không còn mặt mũi nào gặp lại Phương Trường, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

“Ta mặc kệ ngươi là diệu thủ, tục thủ, hay độc thủ gì, đều không thoát khỏi hắc thủ, ngoan thủ của ta!” Vẻ mặt Tần Phong không thể che giấu sự phấn khích, một tay đẩy Nam Phong công chúa ra.

Linh lực bàng bạc dâng trào trong tứ chi bách hài của hắn, thân hình cũng trong nháy mắt lao ra hơn mười mét, kiếm khí ngập trời cũng cuốn ra, tiếng xé gió sắc nhọn rít lên.

“Cái gì!!” Sắc mặt Phương Trường đột nhiên biến đổi, trong lòng gào thét không thể nào.

Rõ ràng là gã làm lão lục đánh lén, nhưng tại sao Tần Phong lại có thể phản ứng nhanh như vậy, phảng phất như đã được nhắc nhở trước.

“Không được, né!” Phương Trường biết mình không phải là đối thủ của Tần Phong, thân hình lập tức lùi lại mấy chục trượng, hiểm hiểm hiểm né được dòng lũ kiếm khí của Tần Phong.

“Muốn làm một lão lục thành công, nhất định phải học cách ẩn mình, bất động như đá, khóa chặt mục tiêu, tích thế chờ phát… chính là bây giờ, a đù!!” Tiểu Bạch vô cùng bình tĩnh, đợi đến khi Phương Trường né kiếm khí của Tần Phong, không còn đường nào để né nữa mới nhảy ra.

Chỉ thấy Tiểu Bạch từ trong bụi cỏ nhảy vọt lên, quanh thân càng bộc phát ra kiếm khí sắc bén.

Cúc Hoa Kiếm Quyết!!

Tuyệt thế kiếm thỏ tự sáng tạo kiếm quyết, phẩm cấp hoàng giai, sánh ngang thần cấp, đã đạt đến cảnh giới viên mãn!

Chương 137

“Cái gì!!” Đồng tử của Phương Trường đột nhiên co rút lại.

Không hiểu con thỏ này lẻn đến sau lưng gã từ lúc nào, lại còn đột nhiên nhảy ra vào thời điểm mấu chốt này tấn công đóa hoa đã tàn lụi của gã.

Phụt một tiếng, huyết hoa nở rộ!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng một kiếm đâm trúng đóa hoa tàn lụi của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” Phương Trường trợn to mắt cắn chặt môi, không để mình phát ra tiếng kêu nhục nhã.

“Rất tiếc, ta đã biết bí mật nhỏ của ngươi rồi!” Khóe miệng Tần Phong cong lên một nụ cười tà mị, nhân cơ hội nhanh chóng điểm một đạo kiếm khí về phía tuệ căn.

Phụt một tiếng, huyết hoa nở rộ!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ hạ hắc thủ với Thiên Tuyển Chi Tử, cắt đứt tuệ căn của hắn, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Không!!” Phương Trường ngửa mặt lên trời gào thét xé lòng, không thể chấp nhận việc mình lại một lần nữa mất đi niềm vui của đàn ông.

“Không à?

Được thôi!

Như ngươi mong muốn!” Là một đệ tử Nho gia chính kinh, Tần Phong tự nhiên sẽ tôn trọng đối thủ, quả quyết mở Trùng Đồng của mình.

Mắt trái sinh cơ, mắt phải hủy diệt!

Chỉ thấy Tần Phong từ từ nhắm mắt phải lại, mắt trái nhìn về phía Phương Trường phóng ra một luồng sinh cơ chi lực khổng lồ, khiến tuệ căn bị cắt đứt của Phương Trường trong nháy mắt hồi phục lại.

“Hử!?” Thần sắc Phương Trường hơi ngẩn ra, đầu óc có chút không phản ứng kịp.

Vút một tiếng!!

Chỉ thấy Tiểu Bạch biến tốc đến trước mặt Phương Trường, nhân lúc Phương Trường còn chưa hoàn hồn, duỗi ra cái chân ngắn cũn của mình, dùng toàn lực thực hiện cú đá chính xác vào gà.

Bốp một tiếng, hoa nở lần hai!!

Phương Trường còn chưa kịp thoát khỏi niềm vui mất mà được lại, đã lại một lần nữa đeo lên mặt nạ đau khổ, cơn đau thấu tim lại một lần nữa quét qua toàn thân.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng thực thi cú đá chính xác vào gà của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Nói cho có lý, lần này không liên quan đến ta!” Tần Phong không nỡ nhìn, tỏ vẻ không liên quan đến mình.

Hắn vừa rồi đã chữa trị cho Phương Trường rồi, muốn tìm thì đi tìm con thỏ Tiểu Bạch kia mà đòi bồi thường.

Mẹ nó!!

Thượng Cổ Trùng Đồng là để ngươi dùng như vậy sao!?

Phương Trường triệt để rơi vào trạng thái nổi điên, mắt đỏ ngầu ngửa mặt lên trời gào thét bắt lão ma đầu cho gã mượn sức mạnh.

Lão ma đầu không nhịn được mắng to: “Tao đã sớm nói với mày đừng gây sự với Tần Phong, đừng gây sự với Tần Phong, mày thì cứ tự tin mù quáng, bị bắt nạt rồi mới nghĩ đến lão phu.” Nhưng mắng thì mắng, cho mượn vẫn phải cho mượn.

Ai bảo lão bị Lục Đạo Đế Quân tước đi vạn năm đạo hạnh, đã không còn sức để đi tìm mục tiêu đoạt xá tiếp theo, chỉ có thể tạm dùng Phương Trường vậy.

“Thôn Phệ Ma Công, thôn phệ tất cả!!” Trên mặt Phương Trường hiện lên vẻ điên cuồng, sát khí cuồng bạo từ trong cơ thể điên cuồng phun ra.

Lập tức – Phong vân biến sắc, sấm chớp vang rền.

Một cái đầu quỷ khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, mở to miệng điên cuồng hút, phảng phất như muốn thôn phệ tất cả mọi thứ trong trời đất.

“Ối mẹ thỏ ơi!!” Tiểu Bạch bị dọa đến toàn thân lông dựng đứng, chui vào lòng Tần Phong run lẩy bẩy.

“Không ổn rồi!!” Thiên Quân, Vạn Mã nhìn nhau, nhanh chóng lao ra ngoài.

Đối với Thôn Phệ Ma Công của Phương Trường bọn họ đã từng trải qua, suýt chút nữa bị gã hút cạn, chỉ là lúc đó Phương Trường chưa mượn sức mạnh của lão ma đầu, nhưng vẫn khiến bọn họ ký ức sâu sắc không thể quên.

Bây giờ ngưng tụ ra một cái đầu quỷ lớn như vậy, chắc chắn là đã mượn sức mạnh của lão ma đầu, cũng không biết Tần Phong có chống đỡ nổi không.

“Tần Phong, ta muốn hút cạn ngươi!!” Phương Trường đã hoàn toàn rơi vào điên cuồng, điên cuồng thôn phệ tất cả năng lượng trong trời đất.

Chỉ thấy hung thú trong phạm vi ngàn dặm đều đang kinh hoảng chạy trốn, có thể cảm nhận rõ ràng sinh mệnh trong cơ thể bị Phương

Trường thôn phệ, thậm chí không cần bao lâu sẽ bị hút cạn đến chết.

Lão ma đầu tức tối hét lên: “Phương Trường tiểu tử ngươi điên rồi, sử dụng Thôn Phệ Ma Công vô độ như vậy sẽ bị phản phệ đó.” “Phản phệ?

Chỉ cần có thể giết được Tần Phong, cho dù xuống địa ngục ta cũng cam lòng!!” Trong mắt Phương Trường vằn lên tia máu, xé lòng ngửa mặt lên trời gào thét.

Gã đã bị tên Tần lão lục vô sỉ này làm cho mất hết lý trí, hôm nay Tần lão lục gã ăn chắc rồi, cho dù là tử thần đến cũng vô dụng.

“Thôn Phệ Ma Công, thôn phệ tất cả, hình như hắn nói đúng là như vậy.” Tần Phong ra vẻ đăm chiêu nhìn quỷ đầu khổng lồ trên trời, lẳng lặng lấy ra mấy bình "Heo Nái Điên Cuồng" từ không gian tùy thân… “Sao lại có người vô sỉ đến mức này!?” Sắc mặt gã mặt vuông lập tức biến đổi, trong lòng còn hoảng hốt không rõ lý do.

Cũng không thể trách gã có biểu hiện này, chỉ vì gã đã hai lần chịu thiệt thòi lớn vì “Mẫu Trư Dã Phong Cuồng”, bây giờ đã nảy sinh bóng ma tâm lý nghiêm trọng với thứ này.

Chỉ là Tần Phong không quan tâm gã có bóng ma tâm lý hay không, đã mặc cho đầu quỷ hút “Mẫu Trư Dã Phong Cuồng” vào trong.

“Đậu má!!” Phương Trường không nhịn được văng tục, trong lòng chửi ầm lên Tần Phong vô sỉ không biết xấu hổ.

Rõ ràng có thể dùng Nam Minh Ly Hỏa để khắc chế gã, nhưng lại cứ nhất quyết dùng Mẫu Trư Dã Phong Cuồng để hành gã.

Hắn không chỉ giết người, mà còn muốn giết tâm!!

Lúc này – Thiên Tuyển Chi Tử hạ lưu Đường Xuyên đang ở gần đó, nhìn đầu quỷ trên trời mà đăm chiêu suy nghĩ.

Dựa vào động tĩnh gây ra, không khó để nhận ra đây là hai thiên kiêu siêu cấp lợi hại đang chiến đấu, mà trong Côn Luân Bí Cảnh có thể khiến hai thiên kiêu đánh nhau kịch liệt như vậy, ngoài việc gặp phải thiên tài địa bảo ra, tuyệt đối không thể là ân oán cá nhân.

“Là bảo bối gì nhỉ!?” Đường Xuyên không nén nổi sự kích động trong lòng, lập tức đi ngược lên trên, dường như bất kể thiên kiêu lợi hại đến đâu cũng không địch lại được Lam Ngân Quấn Quanh của hắn.

Ầm một tiếng!!

Để đề phòng mình lại hít phải Mẫu Trư Dã Phong Cuồng, Phương Trường quyết đoán cho nổ tung đầu quỷ trên trời, để Mẫu Trư Dã Phong Cuồng theo cơn bão năng lượng mà khuếch tán ra.

Tần Phong cười gian xảo nói: “Ngươi kích động như vậy làm gì, ngươi quên rồi sao, ngươi không hoàn chỉnh!” Mẹ nó!

Đánh người không đánh vào mặt, vạch trần không vạch trần khuyết điểm!

Phương Trường ngay tại chỗ bị ba chữ “không hoàn chỉnh” kích thích, sắc mặt dữ tợn nhìn chằm chằm Tần Phong, trong mắt nổi lên tơ máu, thân hình như báo săn, trong nháy mắt đã lao đến trước mặt Tần Phong.

Chương 138

Lập tức – Sát khí kinh khủng bao trùm trời đất, khí tức âm lạnh như muốn kéo người ta xuống mười tám tầng địa ngục.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã kích thích Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5 vạn điểm phản diện!” “Đây là Chủng Ma sao!?” Tần Phong nhíu mày, chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu.

Khi hắn dùng Thiên Cơ Tạp để nhìn trộm thiên cơ, hắn đã thấy qua hình thái Chủng Ma này của Phương Trường, cũng chính nhờ hình thái này mà gã đã đánh bại các thiên kiêu trong Côn Luân Bí Cảnh.

Chỉ là trong quỹ đạo ban đầu, Phương Trường đã dùng Vô Cấu Chi Tuyền để gột rửa đạo tâm, còn lúc này gã lại không có đạo tâm giúp khôi phục thần trí, càng đừng nói đến việc lĩnh ngộ được Đạo Tâm Chủng Ma vốn chỉ tồn tại trong lý thuyết của ma đạo.

Vút!!

Năm ngón tay Phương Trường mở ra thành hình móng vuốt, sát khí đáng sợ quấn quanh đầu ngón tay, từng bóng móng vuốt mơ hồ hiện ra giữa không trung, tạo ra một luồng gió sắc bén, xé toạc không khí trong nháy mắt.

Keng!!

Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia hàn ý lạnh lẽo, nhanh chóng rút Trường Không Thần Kiếm trong tay ra.

Một luồng kiếm khí mạnh mẽ vô song như hồng thủy tuôn trào, kiếm quang kinh diễm chiếu rọi trời đất, tựa như rồng thần xé toạc thế giới tăm tối, ầm ầm va chạm với móng vuốt như quỷ ảnh kia.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng kim loại va chạm vang lên đột ngột, bão năng lượng hùng hậu quét sạch phạm vi mấy trăm dặm.

“Mạnh thật!!” Tần Phong không chỉ bị chặn lại Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, mà thân hình còn không tự chủ được lùi lại mấy chục bước.

“Sao có thể!!” Phương Trường đứng yên tại chỗ không lùi một bước, nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ khó tin.

Phải biết rằng, hiện tại gã đang mượn sức mạnh của lão ma đầu, tuy sức mạnh mượn được trong Côn Luân Bí Cảnh có hạn, nhưng dù sao cũng là mượn sức mạnh của lão ma đầu, ngược lại Tần Phong lại dùng sức mạnh của chính mình.

So sánh như vậy, gã thật sự đã làm mất hết mặt mũi của người xuyên việt Hồng Tinh.

Lão ma đầu trong cơ thể vội nói: “Đừng đánh nữa, các ngươi đừng đánh nữa!” “Hôm nay không phải hắn chết, thì là ta vong!” Mắt Phương Trường ngày càng đỏ, lý trí cũng đã hoàn toàn mất kiểm soát, trong lòng chỉ còn lại một ý niệm, dù có đồng quy vu tận cũng phải kéo tên Tần Lão Lục vô sỉ này đệm lưng.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên lại giao chiến với nhau, dấy lên từng đợt bão năng lượng.

Nhưng Tần Phong không dùng Nam Minh Ly Hỏa, chỉ sợ dọa Phương Trường chạy mất.

Hắn đã diệt nhiều môn sinh Thiên Tử trong hẻm núi như vậy, tốn bao nhiêu công sức cũng chỉ được hai ba mươi vạn điểm phản diện, ngược lại Phương Trường nhẹ nhàng đã cho hắn cả trăm vạn điểm phản diện.

Bây giờ điểm phản diện của hắn đã lên tới 3.867.550 điểm, đích thị là địa chủ lão tài, người có tiền.

“Lão đại, chúng ta đến rồi!” Ngay khi hai bên đang đánh bất phân thắng bại, Thiên Quân và Vạn Mã đã gia nhập trận chiến.

Chỉ thấy bọn họ không nói hai lời, nhắm vào Phương Trường mà điên cuồng tấn công, khiến Phương Trường đang chiếm ưu thế phải tức đến chửi mẹ.

Đông người bắt nạt ít người thì thôi đi, còn mẹ nó chiêu nào cũng vô sỉ, nào là đánh lén, dùng thuốc, đập gậy, vòng ra sau, đâm lén, tất cả đều dùng tới, còn phải luôn đề phòng con thỏ không biết xấu hổ kia.

“Quá vô sỉ!!” Phương Trường tức đến văng tục, nói rằng chưa từng thấy tổ hợp nào mặt dày vô sỉ đến thế.

Lúc này – Do động tĩnh giao đấu của Tần Phong và Phương Trường quá lớn, cũng đã thu hút sự chú ý của các thiên kiêu Tây Chu đang tìm bảo vật.

“Động tĩnh lớn quá, là ai đang chiến đấu vậy!?” “Đánh kịch liệt thế này chắc chắn không phải ân oán cá nhân gì, tám phần là đã tìm thấy bảo bối gì đó ghê gớm lắm!” “Có lý, mau qua xem thử!” “...” Chỉ là chưa kịp đến gần nơi giao đấu, họ đã gặp phải Thiên Tuyển Chi Tử hạ lưu Đường Xuyên.

Vì Phương Trường đã cho nổ tung đầu quỷ, khiến Mẫu Trư Dã Phong Cuồng bay theo gió, nên trên đường đến hắn đã vô tình hít phải một chút, lúc này chỉ cảm thấy trong cơ thể có một ngọn lửa đang bùng cháy.

“Không ổn, có tiểu nhân ám toán ta, một chính nhân quân tử!” Đường Xuyên khó nhọc thở hổn hển, quay đầu lại thấy có người tới.

Không cần nghĩ cũng biết, là kẻ ám toán hắn đã đến, với tư cách là một chính nhân quân tử, hắn phải bảo vệ chính nghĩa.

“Xem Lam Ngân Quấn Quanh của ta đây!!” “Cái gì vậy!?” Một đám người còn chưa kịp phản ứng, đã bị dây leo màu xanh lam quấn chặt.

Ngay sau đó, họ thấy Đường Xuyên mắt đỏ hoe, chảy nước miếng lao về phía họ, ánh mắt đó tuyệt đối không phải là sự vui mừng của một con chó chạy đến với bạn, mà giống hệt một con lợn nái đang động dục.

“Đậu má, tên gay chết tiệt này!” Tiềm năng của mọi người lập tức được kích hoạt, lần lượt thoát khỏi dây leo, tham gia vào trận đánh hội đồng.

Lúc này – Tần Hạo đang đầy tự tin tìm kiếm Tần Phong, muốn cho hắn biết sự lợi hại của Diệt Thế Thần Lôi.

Lão gia gia hư ảnh ở bên cạnh vuốt râu, cảm thấy rất hài lòng về Tần Hạo, mới mười hai tuổi đã có thành tựu như vậy, nhìn khắp Hoang Cổ e rằng cũng không tìm được người thứ hai.

Đệ tử Tần gia vừa hay đang nghỉ ngơi ở gần đó, lòng còn sợ hãi mà bàn tán về Tần Phong.

“May mà Tần Phong nể tình cũ ra tay giúp đỡ, nếu không chúng ta thật sự có khả năng toàn quân bị diệt.” “Vị đại thiếu gia này thật quá yêu nghiệt, ai mà ngờ được hắn còn là Thương Thiên Bá Thể.” “Thương Thiên Bá Thể thì thôi đi, kiếm ý còn đạt tới Tây cấp.” “Tây cấp kiếm ý tính là gì, lĩnh ngộ được đạo tâm mới là trâu bò thật sự, Đạo Pháp Tự Nhiên, mãi mãi là thần!” “Tây cấp kiếm ý, vô địch kiếm tâm, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thương Thiên Bá Thể, Thượng Cổ Trùng Đồng, Chí Tôn Cốt, trời ơi, quả thực không phải người a!” “Nghe nói một tháng trước tu vi của Tần Phong là Siêu Phàm cửu trọng, sao hôm nay lại là Nhập Đạo tam trọng?!” “Thế giới của yêu nghiệt ta không hiểu, ngươi đừng hỏi ta.” “...” Nụ cười trên mặt Tần Hạo dần biến mất, muốn hét lên như con marmot...

À thì!

Lão gia gia hư ảnh nhìn Tần Hạo im lặng không nói.

Đứa trẻ này nỗ lực thế nào lão đều thấy hết, nhưng so với người anh trai yêu nghiệt kia, lại giống hệt như A Đẩu không đỡ nổi, thật sự là không so sánh không có đau thương.

“Không đúng a!?” Lão gia gia hư ảnh cũng cảm thấy rất phiền muộn.

Năm đó, cái đỉnh nhỏ mà lão ký sinh bị huynh đệ Tần Phong mua về, lão đã kiểm tra cả hai anh em, anh trai Tần Phong tuy rất lợi hại, nhưng xét về tư chất, tiềm lực, khí vận và các phương diện khác, tuyệt đối không bằng em trai Tần Hạo.

Không chỉ lão có kết luận này, mà ngay cả cây cổ thụ cổ vẹo thần bí ở cổng Tần gia cũng nghĩ vậy.

Sự thật cũng chứng minh Tần Hạo quả thực có tiềm lực dám xưng vô địch, nhưng ngược lại, anh trai hắn lại không biết từ đâu có thêm năng lực trấn áp những kẻ dám xưng vô địch.

“Gia gia, có phải đời này con không thể nào thắng được ca ca không!?” Tần Hạo trong lòng vô cùng chán nản nói.

Lão gia gia hư ảnh an ủi: “Hài tử, Đạo Pháp Tự Nhiên rất lợi hại, nhưng đại đạo thế gian không chỉ có một, còn có Đại Đạo Chí Giản, năng lực nhiều không có nghĩa là vô địch thiên hạ.” “Đại Đạo Chí Giản!?” Tần Hạo dường như nắm bắt được điều gì đó, ngẩng đầu nhìn lão gia gia hư ảnh.

Lão gia gia hư ảnh vuốt râu nói: “Một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, nếu con không thể so tài năng lực với Tần Phong, vậy thì hãy làm ngược lại, hóa phức tạp thành đơn giản, Đại Đạo Chí Giản.” “Hóa phức tạp thành đơn giản, Đại Đạo Chí Giản!?” Tần Hạo cẩn thận suy ngẫm, thăm dò hỏi: “Gia gia, ý của người là... dung luyện vạn vật!” “Thằng bé này có thể dạy dỗ!” Lão gia gia hư ảnh vuốt râu hài lòng, nhưng cũng lộ vẻ lo lắng: “Nhưng trời đất vạn vật đâu dễ dung luyện như vậy, hài tử, con đường này không dễ đi a!” “Dù khó đi đến đâu, con cũng phải đi!” Tần Hạo uống xong bát canh gà này, vẫn là thiếu niên của ngày xưa.

Người anh trai ngu ngốc của ta ơi!

Ta nhất định sẽ tự tay đánh bại ngươi!

Chương 139

Ầm ầm ầm!!

Trận chiến giữa Phương Trường và Tần Phong vẫn tiếp diễn.

Chỉ là theo thời gian, Phương Trường dần rơi vào thế hạ phong.

Dù sao bản thân gã đã bị thương, sức mạnh lại mượn từ lão ma đầu, cộng thêm hành vi chơi lén vô sỉ của ba người một thỏ, khiến gã ngày càng không chống đỡ nổi.

Lão ma đầu khổ tâm khuyên nhủ: “Phương Trường tiểu tử, đi đi, ngươi đánh tiếp thế này không có ý nghĩa gì cả, đừng quên, Tần Phong còn có Nam Minh Ly Hỏa, ngươi căn bản không giết được hắn.” “Ta không cam tâm!!” Phương Trường sắc mặt dữ tợn nghiến răng, thật sự không cam tâm cứ thế bỏ đi.

Gã có thể nhẫn nhịn Tần Phong đủ loại hãm hại gã, cũng có thể nhẫn nhịn bạch nguyệt quang bị Tần Phong bắt nạt, nhưng gã tuyệt đối không thể dung thứ việc nàng muốn, gã liền cho nàng, còn quỳ trước mặt nàng buộc dây giày.

Lão ma đầu tự nhiên hiểu khúc mắc trong lòng Phương Trường, mở miệng khuyên: “Ngươi có nghĩ tới không, hôm nay ngươi mà chiến tử ở đây chẳng phải là thành toàn cho đôi cẩu nam nữ kia sao, thay vì vậy chi bằng nỗ lực tu luyện, vương giả trở về.” Đúng vậy!

Hôm nay gã chiến tử không có ý nghĩa gì, ngược lại còn thành toàn cho đôi cẩu nam nữ kia!

Ta không thể chết!

Ta còn chưa thể chết!

Phương Trường ngay lập tức được điểm tỉnh, thuận theo đó mà rút lui.

“Tần Phong, ngươi chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ trở lại!!” Khuôn mặt dữ tợn của Phương Trường viết đầy vẻ không cam lòng, nhanh chóng quay người lựa chọn di chuyển chiến lược.

Đồng thời, gã cũng thề độc trong lòng, lần sau nếu không giết được Tần Phong, gã sẽ tự tay chặt tai mình.

“Đi vậy sao!?” Tần Phong lập tức không vui.

Nửa đầu trận đấu mọi người đều rất vui vẻ, Phương Trường trải nghiệm niềm vui của lão lục, hắn thu hoạch được một mớ điểm phản diện, nhưng nửa sau Phương Trường trải nghiệm niềm vui của lão ma đầu, còn hắn thì chẳng thu hoạch được bao nhiêu điểm phản diện.

Cái gì đây!

Thắng tiền rồi muốn đi sao!?

Hắn, đại phản diện, không cần mặt mũi à!?

Chỉ thấy song đồng của Tần Phong xảy ra biến hóa, mở ra Trùng Đồng, lực lượng hủy diệt của mắt phải lập tức tràn ngập giữa trời đất.

“Cái gì vậy!?” Thiên Quân, Vạn Mã không rõ lý do mà rùng mình, có cảm giác có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào, nhiệt độ của Tây Chu cũng không biết vì sao mà giảm xuống.

“Cái gì!!” Tim Phương Trường đột nhiên đập chậm nửa nhịp, một cảm giác nguy cơ chưa từng có dâng lên trong lòng.

Khi gã quay đầu lại, chỉ thấy Trùng Đồng của Tần Phong đã mở, còn khóa chặt gã từ khoảng cách ngàn mét, nơi ánh mắt đi qua, mọi thứ đều bắt đầu hóa thành hư vô.

Lão ma đầu kinh hãi la lên: “Mau chạy, đây là lực hủy diệt của

Trùng Đồng, ánh mắt đến đâu vạn vật đều diệt.” “Mắt trái sinh cơ, mắt phải hủy diệt, tên yêu nghiệt này!” Phương Trường hoảng hốt, đã cảm nhận được sự khủng bố bị Trùng Đồng chi phối, không dám do dự chút nào, tăng tốc độ đến cực hạn, muốn né tránh lực hủy diệt của Trùng Đồng.

Đúng lúc này – Thiên Tuyển Chi Tử hạ lưu Đường Xuyên với cái đầu heo xuất hiện trong tầm mắt của Phương Trường, vừa rồi sau khi bị một đám người đánh hội đồng, hắn vẫn không thể áp chế được ngọn lửa trong cơ thể.

Bây giờ gặp Phương Trường đang bỏ chạy, hắn nhất định phải làm gì đó.

“Đây là sinh vật gì!?” Phương Trường nhìn Đường Xuyên đầu heo mà nhíu mày, mơ hồ có cảm giác gặp được đồng loại.

Nhưng ánh mắt của Tần Phong sắp nhìn tới, gã tự nhiên không có thời gian dừng lại để tìm hiểu.

“Chết đạo hữu không chết bần đạo, xin lỗi nhé!” Cảm giác nguy cơ trong lòng Phương Trường ngày càng nặng, không đợi Đường Xuyên sử dụng Lam Ngân Quấn Quanh, nhanh chóng né ra sau lưng Đường Xuyên, dùng hắn để chống lại sự hủy diệt từ Trùng Đồng của Tần Phong.

“A...” Đường Xuyên không hề phòng bị mà hét lên một tiếng thảm thiết, cánh tay phải thân thiết nhất của hắn như tro bụi hóa thành hư vô.

“Đây là Trùng Đồng sao?

Thật khủng khiếp!” Phương Trường có thể cảm nhận rõ ràng sự khủng bố của lực hủy diệt, sợ đến mức vội vàng quay người tăng tốc chạy trốn khỏi hiện trường.

Phụt một tiếng!

Đường Xuyên cắn chặt răng, chặt đứt tay phải để bảo toàn tính mạng.

Cách đó không xa – Tần Phong vội vàng tắt Trùng Đồng, thở hổn hển ngã xuống đất.

Hắn không ngờ lực hủy diệt của mắt phải Trùng Đồng lại tiêu hao kinh khủng như vậy, khác với sinh cơ của mắt trái, có cảm giác như bị rút cạn cơ thể trong nháy mắt.

"Lão đại, người không sao chứ!?" Thiên Quân, Vạn Mã giật mình, vội vàng tiến lên đỡ Tần Phong dậy.

"Ta không sao, chỉ là tu vi quá thấp!" Tần Phong hít sâu vài hơi, đã dần hồi phục.

Không phải lực hủy diệt của mắt phải Trùng Đồng tiêu hao lớn, mà là linh lực dự trữ trong cơ thể hắn bây giờ quá ít, hiểu đơn giản là thanh mana có hạn, phải đột phá tu vi để tăng cường thanh mana.

Nếu không, dùng một lần lực hủy diệt của mắt phải Trùng Đồng sẽ bị rút cạn toàn bộ mana.

Cũng vì tu vi quá thấp, nên thời gian tụ lực để kích hoạt lực hủy diệt của mắt phải Trùng Đồng quá lâu, mới để cho tên sử thi Phương Trường kia chạy thoát thành công, còn tên hạ lưu Đường Xuyên thì thành kẻ đổ vỏ.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chặt đứt cánh tay phải thân thiết nhất của Thiên Tuyển Chi Tử hạ lưu, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Hạ lưu? 1 vạn điểm!?" Tần Phong ngây người tại chỗ, có chút không dám tin tên hạ lưu này có thể vắt ra nhiều dầu mỡ như vậy, lẽ nào cánh tay phải đó có ý nghĩa đặc biệt gì với hắn sao.

Mất đi tình yêu của ta, nhìn đâu cũng thấy hoang tàn!?

Hay là nói tay cụt là trải nghiệm của nhân vật chính, có thể giúp hắn thăng cấp hào quang nhân vật chính!?

Lúc này – Đường Xuyên đã hoàn toàn tỉnh táo, khó có thể chấp nhận cánh tay phải thân thiết nhất cứ thế mà biến mất.

Đau!!

Đau quá!!

Đường Xuyên nhìn về hướng Phương Trường rời đi, thề rằng mối thù này nhất định phải báo...

“Hử!?” Đường Xuyên đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, quay đầu lại thì thấy nhóm người Tần Phong.

Là bọn họ!!

Chương 140

Hắn có ấn tượng rất sâu sắc với đám người Tần Phong, không chỉ có thể thoát khỏi Lam Ngân Quấn Quanh của hắn, mà còn suýt nữa đã giữ hắn lại vĩnh viễn trong sa mạc Gobi.

Vút một tiếng!

Đường Xuyên cũng không còn tâm trí đau buồn vì mất đi cánh tay phải yêu quý, hóa thành một bóng mờ nhanh chóng biến mất trong rừng.

“Lão đại...” Thiên Quân, Vạn Mã quay đầu nhìn Tần Phong, hỏi có cần đuổi theo không.

“Thôi bỏ đi!” Tần Phong không có hứng thú với tên hạ lưu đó, mở hệ thống ra liếc nhìn.

Tuy không kiếm được cơ hội rút thưởng từ trên người Phương Trường, nhưng cũng đã tích lũy được 3.877.550 điểm phản diện.

Từ trận chiến vừa rồi không khó để nhận ra, tu vi đã hạn chế rất nhiều thực lực của hắn, cũng đến lúc hắn phải nâng cao tu vi của mình rồi.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chi 60 vạn điểm phản diện, đổi một viên Nhập Đạo cảnh Căn Cơ Đan!” Tần Phong đổi một viên Căn Cơ Đan từ hệ thống, nuốt một hơi, tu vi Nhập Đạo tam trọng lập tức được củng cố, có thể đột phá lên Nhập Đạo tứ trọng bất cứ lúc nào.

Thiên Quân nịnh nọt tiến lên, báo cáo: “Lão đại, vừa rồi bận chiến đấu chưa kịp báo cáo cho người, theo tin tức chúng ta dò hỏi được mấy ngày nay, Vu Lan tiểu thư của Lam Ma Cung hình như đã tìm thấy đạo quả.” “Còn không phải sao...” Vạn Mã cũng đầy vẻ sùng bái nói: “Nhờ lão đại anh minh thần võ, cho chúng ta tung tin để mọi người đi tìm Vu Lan, nếu không thật không biết Lam Ma Cung đang âm thầm phát tài lớn.” “Đạo quả!!” Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, trong lòng thầm reo lên yêu chết Lan bảo bối rồi.

Đối với đạo quả, hắn chỉ nghe Thập Tổ nhắc qua một lần lúc còn nhỏ, nghe nói là chí bảo do trời đất thai nghén, có câu nói người được đạo quả sẽ được thiên hạ.

“Không hổ là Thiên Tuyển Chi Nữ!” Tần Phong không thể che giấu sự ngưỡng mộ trong lòng.

Rõ ràng mọi người đều là người, nhưng có những người sinh ra đã được ông trời dí cơm tận miệng.

Ví dụ như Vô Cấu Chi Tuyền vốn thuộc về Phương Trường, bây giờ là đạo quả mà Vu Lan tìm thấy, ngược lại hắn vào Côn Luân Bí Cảnh chỉ phát hiện được một cái tiên tinh khoáng mạch rách nát, có được ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ vào nỗ lực của bản thân.

Thiên Quân có chút lo lắng: “Nhưng mà lão đại, bây giờ hành tung của Lam Ma Cung đã bị lộ, thêm vào đó sức hấp dẫn của đạo quả lớn như vậy, e rằng sẽ gây ra một trận hỗn chiến lớn, chỉ với mấy người chúng ta e rằng...” Tần Phong nhíu mày hỏi: “Đệ tử Tần gia đâu!?” Vạn Mã yếu ớt nói: “Đi rồi, Mộc Tuyết tỷ bảo tôi nói với người lời cảm ơn.” “Bọn họ cứ thế vỗ mông bỏ đi sao!?” Tần Phong không nhịn được đảo mắt, phát hiện Tần gia quá không nghĩa khí.

Hắn dốc lòng dốc sức giúp họ thoát hiểm, vậy mà Tần Mộc Tuyết ngay cả ly trà sữa đầu tiên của mùa hè cũng không mời đã đi rồi.

“Ơ...” Vạn Mã không biết trả lời thế nào, liền đổi chủ đề: “Lão đại, Nam Phong công chúa hình như cũng nhân lúc người đại chiến với Phương Trường mà đi rồi.” “Cái gì!?” Tần Phong đau lòng ôm ngực, có cảm giác có lỗi với huynh đệ.

Thôi bỏ đi!

Hắn cũng không dễ dàng gì, sống sót trong kẽ hở, kiếm sống dưới gậy gộc.

Dù có mệt đến sùi bọt mép, cũng chỉ có thể nghiến răng nuốt xuống, sự việc đã đến nước này chỉ có thể chấp nhận hiện thực.

Lúc này – Tin tức về việc Lam Ma Cung phát hiện đạo quả đã lan truyền, cũng thu hút các thiên kiêu từ khắp nơi đến tranh đoạt.

“Đạo quả?

Phải cướp!” “Lam Ma Cung quả nhiên đã phát hiện ra bảo bối, đạo quả là của Vương gia chúng ta!” “Vương gia là cái thá gì, đạo quả thuộc về Tô gia chúng ta.” “Vương, Tô hai nhà, ngay cả xách giày cho Sở gia ta cũng không xứng.” “Lũ rác rưởi, các ngươi hình như không coi Diệp gia ta ra gì a!” “...” Sức hấp dẫn của đạo quả không chỉ khiến các thế lực lớn kích động, mà ngay cả các Thiên Tuyển Chi Tử cũng vậy.

“Đạo quả!!” Ánh mắt Tần Hạo lập tức sáng lên, lộ ra biểu cảm y hệt Tần Phong.

Lão gia gia hư ảnh mở lời: “Hài tử, con có đại khí vận bên mình, có thể đi tranh đoạt thử, nhưng phải lấy an toàn làm trọng, nếu thấy không địch lại được thì lập tức lui.” “Vâng, gia gia!” Tần Hạo khó có thể che giấu sự kích động trong lòng, biết rằng người đàn ông kia nhất định sẽ đến.

“Đạo quả xuất thế, e rằng lại là một trận hỗn chiến lớn a!” Lão gia gia hư ảnh có chút thất thần nhìn về phương xa, dường như đã thấy một trận đại chiến kinh thiên động địa, không biết là các thiên kiêu thế lực ngang nhau, hay là có yêu nghiệt áp đảo tất cả.

“Đạo quả!!” Phương Trường đang băng bó vết thương nghe được tin tức, cả người lập tức phấn chấn hẳn lên.

Bất kể phải trả giá nào, gã nhất định phải cướp được đạo quả!

Lão ma đầu không nhịn được hỏi: “Phương Trường tiểu tử, ngươi không đi tìm thiên tài địa bảo giúp đoạn chi trọng sinh nữa sao!?” “Không!” Phương Trường vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lần này ta muốn tu luyện, ta muốn từng bước, từng bước một leo lên đỉnh cao nhất, ta muốn vương giả trở về, ta muốn cho Nam Phong biết lựa chọn Tần Phong là ngu xuẩn đến mức nào, ta muốn nàng phải hối hận!” “Ơ...” Lão ma đầu có chút không hiểu.

Một vị vua thái giám trở về, tại sao lại khiến công chúa cảm thấy hối hận, không phải nên cảm thấy may mắn sao!?

“Lại là đạo quả!” Lâm Tam sau khi biết tin tức, cũng không quan tâm Tần Phong có đi hay không, quyết đoán lên đường đi tranh đoạt đạo quả.

“Rốt cuộc là tên Lão Lục vô sỉ nào!!” Vu Lan tức đến đau ngực, hận không thể cắn chết tên Lão Lục vô sỉ đó.

Ban đầu Lam Ma Cung của họ phát hiện đạo quả, chỉ cần chờ nó chín, là có thể lặng lẽ hái xuống âm thầm phát tài, nhưng không biết tên Lão Lục vô sỉ nào lại đi rêu rao tin tức nàng có được trứng phượng hoàng, khiến các thế lực hợp sức lại tìm kiếm họ.

Cho dù hành tung của họ có bí mật đến đâu, cuối cùng vẫn bị phát hiện, đạo quả cũng không ngoài dự đoán mà bị lộ ra.

Bây giờ thì hay rồi, phải trải qua một trận tranh đoạt kịch liệt mới được.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã làm Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, nhận được 1 vạn điểm phản diện!” Tần Phong dẫn Thiên Quân, Vạn Mã đến nơi có đạo quả, người chưa tới đã nghe thấy tiếng thông báo nhận thưởng của hệ thống, cũng có thể thấy từ xa một cây tiên đằng mọc ra bảy quả tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Vút!

Vút!

Vút!

Tần Phong và mọi người chưa kịp đến gần, đám người Lam Ma Cung đã quyết đoán rút kiếm chĩa vào.

Vu Lan nhíu mày nói: "Tần Phong, ngươi cũng đến để tranh đoạt đạo quả sao!?" Nói nhảm!

Bây giờ người đến đây, ai mà không vì đạo quả.

Nhưng với tư cách là một đại phản diện không đi theo lối mòn, hắn có thể nói ra lời trong lòng sao!?

Nói ra rồi, còn gọi là lời trong lòng sao!?

Tần Phong sử dụng mỹ nam kế, vẻ mặt thâm tình nói: "Ta đối với đạo quả căn bản không có hứng thú, sở dĩ đến đây, là vì ta nghe nói nàng gặp nguy hiểm, đặc biệt đến để bảo vệ nàng." "Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao!?" Vu Lan vẫn không buông lỏng cảnh giác, nhưng tim không nhịn được đập chậm nửa nhịp.

Tần Phong tiếp tục thâm tình: "Trong sơn động đó, chúng ta đã có thân mật da thịt, nàng còn chủ động hôn ta, nàng nói xem là đạo quả quan trọng, hay là nàng trong lòng ta quan trọng hơn!?" "Sơn động, chủ động?!" Đám người Lam Ma Cung lập tức hăng hái, trong mắt lóe lên ngọn lửa hóng hớt nồng đậm.

Đậu má!

Không hổ là lão đại được mệnh danh là đệ nhất tiện nhân Hoang Cổ!!

Thiên Quân, Vạn Mã hai người điên cuồng gào thét trong lòng, nếu không phải họ biết sự thật, thật sự đã tin cái miệng lưỡi của tên tra nam này...

“Ngươi nói bậy gì đó, ai chủ động hôn ngươi!” Vu Lan vẻ mặt rõ ràng có chút hoảng loạn, trên mặt cũng phiếm lên một vệt hồng.

“Sao lại không có?

Chương 141

Còn kéo tơ nữa là!” Mặt Tần Phong dày phải biết, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của người khác.

“Ồ wow!!” Đám người Lam Ma Cung lộ ra vẻ mặt đầy ẩn ý, không ngờ Vu Lan lại là thiếu cung chủ như vậy.

Bề ngoài trông có vẻ là một cô nương đứng đắn, không ngờ sau lưng lại chơi bạo như vậy.

“Ngươi, ngươi cút cho ta!!” Vu Lan bị tức đến không nói được một câu hoàn chỉnh, quay người bỏ đi không muốn để ý đến tên tiện nhân này nữa.

Tần Phong tiến lên một bước nắm lấy bàn tay nhỏ của Vu Lan kéo vào lòng, thâm tình đối mặt nói: “Ta biết bây giờ nàng đang tức giận, nhưng hứa với ta được không?

Làm thiên sứ của nhau, cho ta một cơ hội cứu vãn nàng, ta biết nàng bảo ta cút, thật ra nàng chỉ không bỏ được sĩ diện, tình yêu không phải là ta cho không đủ nhiều, mà là nàng không biết mình muốn gì.” “Ồ wow!!” Mấy cô nương của Lam Ma Cung đâu đã thấy qua loại lưu manh này, chỉ biết không khí đã hồng đến mức này thì phải hò hét lên.

“Bên nhau đi!!” “Bên nhau đi!!” “...” Thiên Quân, Vạn Mã hai người kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

Ai mà ngờ được không khí vốn đang giương cung bạt kiếm, trong nháy mắt đã biến thù thành bạn, Tần Phong cứ thế trở thành tân cô gia trong lòng mọi người ở Lam Ma Cung.

Còn là một người đàn ông tốt không màng lợi ích cá nhân trong lúc nguy nan.

“Ngươi...” Vu Lan cảm nhận được Tần Phong ở ngay gần, còn có khuôn mặt điển trai như gió xuân, trái tim nhỏ bé lại không kìm được mà đập loạn nhịp.

Trời ơi!

Sao mình lại có cảm giác với tên tiện nhân này chứ!?

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã làm Thiên Tuyển Chi Nữ tim đập nhanh, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” Hử?!

Lan à, nàng chơi thật à!

Tần Phong ngẩn người một chút, không ngờ lại dễ dàng công lược như vậy.

Theo sự hiểu biết của một con mọt sách mười năm như hắn, nữ chính chỉ có thể có cảm tình với đại phản diện trong một trường hợp duy nhất, đó là đại phản diện là bạn trai cũ tra nam của nàng.

Sau khi chia tay, nữ chính hoặc là gặp được nam chính noãn nam, hoặc là khởi động hình thức đại nữ chủ chuyên tâm vào sự nghiệp.

Nói chung dù kết cục thế nào, bạn trai cũ phản diện dường như cũng không có kết cục tốt đẹp.

“Mình có nên chấp nhận tình yêu của nàng không nhỉ!?” Tần Phong trong lòng lẩm bẩm, suy nghĩ làm sao để tránh kết cục thê thảm.

Là để nàng gọi ba ba, hay là để nàng gọi ba ba, hay là để nàng ban ngày gọi ba ba, buổi tối tiếp tục gọi ba ba.

Đúng lúc này – Một tiếng hừ hừ mềm mại đáng yêu vang lên, “Hừ, hừ, hừ!!” Chỉ thấy Tử Diên dẫn theo một đám tiểu thư của Nguyệt Thần Cung cũng đến, vừa đến đã thấy Tần Phong ôm eo thon của Vu Lan, lập tức không nhịn được mà hừ hừ, nhắc nhở mọi người nàng mới là chính cung nương nương.

“A...” Vu Lan cuối cùng cũng hoàn hồn, phát hiện tư thế của mình và Tần Phong quá mập mờ, xấu hổ đẩy Tần Phong ra, như con thỏ bị kinh động nhanh chóng thoát khỏi vòng tay hắn.

“Ây da, Tử Diên bảo bối, nàng không biết ta lo lắng cho nàng thế nào đâu!” Tần Phong quá hiểu Tử Diên, tiến lên nắm tay nhỏ một cái là lập tức hết giận.

Hay lắm!

Thiên Quân, Vạn Mã trợn mắt há mồm, trong lòng thầm hô hay lắm.

Vừa ôm Vu Lan, lại chạy đi nắm tay Tử Diên, còn không hề có ý định che giấu, mọi thứ đều quang minh chính đại như vậy.

Nhưng nghĩ lại, sau lưng Vu Lan và Tử Diên lần lượt là Lam Ma và Nguyệt Thần, có được hai nàng chẳng phải là có được sự ủng hộ toàn lực của Lam Ma Cung và Nguyệt Thần Cung sao.

Sau này kế vị Lục Đạo Đế Quân chẳng phải dễ như trở bàn tay, thậm chí ép Lục Đạo Đế Quân thoái vị sớm hình như cũng không phải là không thể.

Nghĩ đến đây – Ánh mắt Thiên Quân, Vạn Mã nhìn Tần Phong tràn đầy sự sùng bái.

Trong khi hai vị thánh tử khác của Âm Nguyệt hoàng triều còn đang tranh đấu lẫn nhau, Tần Phong đã bắt đầu bố trí cho tương lai đăng cơ của mình.

Đồng thời, họ cũng không thể không suy nghĩ một vấn đề.

Kể từ khi Tần Phong gia nhập Nguyệt Thần Cung bảy năm nay, tu vi tăng chậm như vậy, thật sự như lời đồn bên ngoài là chìm đắm trong tửu sắc sao!?

Đáp án hiển nhiên là sai lầm!

Từ cách bố trí nhìn xa trông rộng của Tần Phong có thể thấy, hắn hẳn là đang dùng tửu sắc để mê hoặc người ngoài, thật ra tu vi của hắn đã sớm đột phá đến Nhập Đạo cảnh, chỉ là dùng thủ đoạn không rõ nào đó để người ta tưởng hắn vẫn là Siêu Phàm cửu trọng.

Sau khi được phong làm Thánh Tử thứ ba, lại tạo ra ảo giác liên tục đột phá, khiến người ta tưởng hắn căn cơ không ổn đã phế đi, nếu không căn bản không thể giải thích được tại sao Tần Phong đột phá nhanh như vậy, mà căn cơ lại vững chắc đến thế.

Chắc chắn là như vậy!

Chính là để người ta quên đi sự tồn tại của hắn, để nhân lúc không ai đề phòng mà tiêu diệt hai vị thánh tử còn lại.

Một vòng nối một vòng, không hề có kẽ hở!

Còn nói lão đại của họ chỉ đơn thuần là háo sắc, muốn bắt cá hai tay làm một tên tra nam vô sỉ.

Phì, đùa gì vậy!

Lão đại của họ là thanh niên có chí, có tầm nhìn xa trông rộng, hoài bão lớn lao, sao có thể là loại người hời hợt mặc quần lên không nhận người quen được.

“Lão đại, quá lợi hại!” Ánh mắt Thiên Quân, Vạn Mã tràn đầy sùng bái, cuối cùng đã hiểu được bố cục của Tần Phong.

“Hừ!” Thấy Tần Phong và Tử Diên tình tứ, Vu Lan cũng không biết tại sao, tâm trạng không vui mà hừ một tiếng.

“Hử!?” Tần Phong nghe thấy tiếng, không nhịn được quay đầu nhìn.

Chỉ là Tử Diên đưa ngón tay trắng nõn ra khều cằm Tần Phong, kéo ánh mắt hắn về phía mình.

Trước đây không biết là do hai người từ nhỏ chơi với nhau, hay vì lý do nào khác, hắn luôn cảm thấy Tử Diên đặc biệt xinh đẹp, dáng người đặc biệt đẹp, nhưng không nảy sinh cảm giác nam nữ với nàng.

Nhưng lần này xa nhau một thời gian lại nhìn Tử Diên, phát hiện nàng có chút khí chất của Nguyệt Thần rồi, toàn thân toát ra một vẻ quyến rũ, đối với đàn ông quả thực có sức hấp dẫn cực hạn.

Nhìn đến mức hắn trong cơ thể nháy mắt nhiệt huyết sôi trào, không thể không hồi tưởng lại Boruto để hạ hỏa.

“Đây là thần công của Nguyệt Thần Cung sao!?” Đối với thần công của Nguyệt Thần Cung, Tần Phong cũng đã nghe qua một ít.

Nghe nói là một loại thần công cực kỳ đặc biệt, chỉ có nữ tử huyết mạch trực hệ mới có thể tu luyện, sau khi tu luyện không chỉ thực lực mạnh mẽ, mà còn ngày càng mỹ diễm động lòng người.

Chương 142

Có thể nói mỗi đời Nguyệt Thần, đều là mỹ nhân hiếm có của Hoang Cổ.

“Nhìn gì mà nhìn, đồ xấu xa!” Tử Diên bị nhìn đến đỏ mặt cúi đầu, nhưng trong lòng lại vui mừng khôn xiết.

Hai người quen nhau nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Tần Phong nhìn chằm chằm nàng như thế, trước đây đều dùng ánh mắt này để nhìn dì của nàng, hoàn toàn coi nàng như không khí.

Đúng lúc này – Một tràng tiếng bước chân dồn dập vang lên, phá vỡ không khí mập mờ.

Chỉ thấy tám phương tây xuất hiện mấy vạn người, tất cả đều đại diện cho các thế lực trong Hoang Cổ, và còn đang lục tục tăng lên.

“Nhiều người thế!?” Sắc mặt Vu Lan đột nhiên ngưng trọng, biết rằng lát nữa sẽ là một trận ác chiến.

“Bây giờ chúng ta phải làm sao!?” Vu Lan, Tử Diên đều nhìn về phía Tần Phong, chờ Tần Phong đưa ra ý kiến.

“Ủa, Lâm Tam!!” Tần Phong trong biển người mênh mông một mắt đã khóa chặt Lâm Tam, từ đó trong mắt không còn chỗ cho hai đại mỹ nữ Vu Lan và Tử Diên, ánh mắt cứ dán chặt vào bóng dáng thẳng tắp kia...

“Ánh mắt thèm thuồng đó…” Lâm Tam tự dưng nổi da gà, trong lòng gào thét không chịu nổi.

Gã thật sự không hiểu nổi, tại sao mỗi lần gặp Tần Phong, hắn đều nhìn gã bằng ánh mắt này, khiến gã không biết phải đáp lại như thế nào.

“Lâm huynh!!” Tần Phong chạy tới tóm chặt lấy Lâm Tam, như thể sợ gã lại chạy mất.

Bây giờ ai cũng có thể nhìn ra, khi đạo quả chín muồi, trận chiến tranh đoạt cũng sẽ bắt đầu.

Dựa theo định luật nhân vật chính, người thắng cuối cùng chắc chắn là nhân vật chính, đó cũng là cơ hội tốt để gã ra vẻ, vì vậy phải tìm cách dùng nhân vật chính để hút hỏa lực, còn mình thì vui vẻ làm một lão lục.

“Ái chà!!” Tử Diên và Vu Lan nhìn hai người đang nắm chặt tay nhau, cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Nếu người khác gặp được đại mỹ nữ cấp bậc như các nàng, chỉ hận không thể dính lấy 24/24, ngược lại Tần Phong lại có thể bỏ mặc các nàng để đi kéo kéo níu níu với một gã đàn ông.

Là các nàng nghĩ nhiều, hay là gã đàn ông kia có sức hút hơn các nàng!?

“Tần huynh, chúng ta lại gặp nhau rồi!” Lâm Tam cười gượng gạo, cố gắng rút tay ra.

Nhưng Tần Phong lại nắm chặt tay gã, hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt kỳ quái của người ngoài, khiến gã bị mọi người nhìn đến toàn thân khó chịu.

“Lâm huynh, huynh đến đúng lúc lắm!” Vẻ mặt Tần Phong đột nhiên trở nên nghiêm túc, vỗ vỗ lên tay Lâm Tam.

Cũng không biết là nhân cơ hội chiếm hời, hay là để thể hiện sự coi trọng đối với Lâm Tam, tóm lại là hắn cứ ngang nhiên nắm tay Lâm Tam không buông.

Sau đó, hắn bắt đầu kể cho gã nghe câu chuyện tiểu thiếp của mình phát hiện ra đạo quả, dẫn đến đám người vô liêm sỉ này đến tranh đoạt.

“Ha ha…” Lâm Tam cười gượng, không biết nên trả lời thế nào.

Nếu nói phải, chẳng phải là thừa nhận mình cũng là một trong những kẻ vô liêm sỉ đến tranh đoạt đạo quả sao.

Nhưng nếu nói không phải, vậy gã đến đây làm gì, cố ý đến để tình cờ gặp Tần Phong à?

“Phì, ai là tiểu thiếp của hắn!” Vu Lan tức đến đau cả ngực, hận không thể cắn chết tên khốn này.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chọc giận Thiên Tuyển Chi Nữ khiến nàng đau ngực, nhận được 1 vạn điểm phản diện!” Không giống Vu Lan tức đến đau ngực, Tử Diên lại tỏ ra vui vẻ hơn nhiều, quả nhiên mình là chính cung nương nương không thể thay thế trong lòng Tần Phong.

Lúc này, người tụ tập ở Tây Chu ngày càng đông, số lượng ít nhất cũng phải ba bốn vạn người.

Bọn họ không giống đám môn sinh Thiên Tử của Đại Việt, lần này những môn sinh Thiên Tử tiến vào đều là hàn môn thiên kiêu, còn bọn họ lại là những thiên kiêu được các thế lực lớn tinh tuyển bồi dưỡng, chiến lực tuyệt đối mạnh hơn đám hàn môn thiên kiêu kia một chút.

“Sao lại đến nhiều người thế này!?” Sắc mặt Vu Lan vô cùng nặng nề, trong lòng hận không thể cắn chết cái lão lục tung tin đồn kia.

Vốn dĩ Lam Ma Cung của các nàng có thể gói gọn cả bảy quả đạo quả mang đi, nhưng chính vì lão lục vô sỉ trốn sau lưng tung tin đồn, đã thu hút đám người này tới.

Bây giờ đừng nói là gói hết mang đi, có giữ được một quả hay không cũng là vấn đề.

Không khí tại hiện trường lúc này vô cùng ngột ngạt, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào nhóm Tần Phong, bọn họ đều biết nhóm Tần Phong sẽ là trở ngại lớn nhất trong việc tranh đoạt đạo quả.

Vu Lan của Lam Ma Cung là Huyền Âm Chi Thể, thực lực cường hãn miểu sát cùng cấp; Tử Diên của Nguyệt Thần Cung là Nguyệt Thần tương lai, các đời Nguyệt Thần đều là đại danh từ của cường giả, Tử Diên dù có kém cũng không thể kém đi đâu được.

Còn có Lâm Tam được mệnh danh là đệ nhất kiếm trăm năm sau, giang hồ những năm nay cũng lưu truyền các loại truyền thuyết về gã.

Cuối cùng là Tần Phong, kẻ có danh xưng Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, mặc dù có lời đồn hắn liên tục đột phá dẫn đến căn cơ bất ổn đã thành phế nhân, nhưng Trùng Đồng, kiếm ý, kiếm tâm các loại thủ đoạn của hắn cũng không phải là thứ bọn họ có thể xem thường.

Quan trọng nhất là, kẻ này không biết xấu hổ!!

Tần Phong mặc kệ ánh mắt của mọi người, đang khoác vai bá cổ với Lâm Tam, thương lượng chuyện chia chác: “Lâm huynh, đạo quả có bảy quả, huynh giúp ta chặn đám người này, sau khi xong việc, Lam Ma Cung một quả, Nguyệt Thần Cung một quả, thỏ nhà ta một quả, hai tiểu đệ của ta mỗi người một quả, hai quả còn lại, huynh đệ chúng ta hai một làm năm, mỗi người một quả, thế nào!?” “Chúng ta cũng có!?” Thiên Quân, Vạn Mã lập tức tỉnh táo hẳn lên, trong lòng gào thét: Lão đại em yêu anh, sau này xin đừng vì em là đóa hoa đuôi bò mà thương tiếc em.

“Hử!?” Lâm Tam mới nghe thì thấy không có vấn đề gì, nhưng ngẫm lại kỹ thì đúng là đậu má rồi.

Tổng cộng bảy quả đạo quả, ta liều sống liều chết giúp ngươi chống lại kẻ địch, cuối cùng người của ngươi lấy đi sáu quả, ta con mẹ nó chỉ vớt được một quả!?

“Lâm huynh, sổ sách không thể tính như vậy!” Tần Phong tiếp tục khoác vai lừa bịp: “Đạo quả cả đời chỉ có thể ăn một quả, ăn nhiều cũng không có tác dụng khác, không bằng dùng để vun đắp tình hữu nghị, tình hữu nghị là vô giá mà.” Tần Phong không đợi Lâm Tam mở miệng, lại tiếp tục nói: “Huynh nghĩ xem Thiên Tâm Chi Thành đối xử với huynh thế nào, bọn họ không tin tưởng huynh, nhưng ta là huynh đệ ruột thịt khác cha khác mẹ của huynh, ta vĩnh viễn tin tưởng huynh, cũng vĩnh viễn đứng sau lưng huynh âm thầm ủng hộ huynh.” Lâm Tam ném cho Tần Phong một ánh mắt, dường như đang nói: Ngươi xem ta có giống thằng ngốc không, có thể vì chút tình hữu nghị mà bán mình sao.

Thứ gã thiếu là tình hữu nghị sao!?

“Ai, ta vốn không muốn như vậy, là ngươi ép ta làm thế!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, buông tay Lâm Tam ra rồi bỏ đi.

“Có ý gì!?” Lâm Tam hơi sững người, có một dự cảm không lành.

Chưa kịp phản ứng, gã đã nghe thấy Tần Phong hét về phía các thế lực lớn của Tây Chu: “Mẹ nó chúng mày nhìn cái gì?

Có bản lĩnh thì ra đây đơn đấu!

Xem thường đại ca ta Lâm Tam phải không…” “Phụt…” Lâm Tam tại chỗ phun máu.

Gã không ngờ đã bảy năm trôi qua, Tần Phong vẫn chưa nhặt lại được tiết tháo.

“Mẹ kiếp, quá con mẹ nó kiêu ngạo!!” Thiên kiêu của Tây Chu không có ý định nương tay với Tần Phong, lần lượt cầm vũ khí trong tay lên chuẩn bị đi tìm Lâm Tam đơn đấu.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã giúp Thiên Tuyển Chi Tử kéo cừu hận, nhận được 1 vạn điểm phản diện!” Ngay lúc này, một giọng nói trầm hậu từ trong đám đông truyền đến: “Tần Phong, mặt của ngươi vẫn dày như ngày nào nhỉ!” “Hử!?” Toàn trường mọi người nghe thấy tiếng, đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy thiếu trang chủ của Danh Kiếm Sơn Trang là Nhất Kiếm, dẫn theo hơn trăm đệ tử mặc bạch y thống nhất, lưng đeo kiếm từ trong đám đông đi ra, đặc biệt là khí tức của bọn họ đều đã đạt tới Thiên Tông ngũ trọng trở lên.

Chương 143

“Mạnh quá!!” Sắc mặt các thế lực hơi biến đổi, biết rằng lại có một đối thủ mạnh mẽ nữa đã đến.

“Đạo quả này, Danh Kiếm Sơn Trang ta không cần nhiều, chỉ cần bốn quả!” Ánh mắt Nhất Kiếm lóe lên một tia hàn ý lạnh lẽo, phàm là kẻ dám cản đường gã đều sẽ bị giết sạch.

“Mở miệng đã đòi hơn một nửa, còn dám nói ta mặt dày!?” Tần Phong không nhịn được đảo mắt khinh bỉ, tỏ vẻ chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy.

Đồng thời, Tần Phong cũng phát hiện khóe miệng Nhất Kiếm lại có râu, lẽ nào lần trước cạo chưa sạch, có nên lôi ra thiến lại một lần nữa không.

Rầm rầm rầm!!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, bảy quả đạo quả bùng phát ra từng đạo hào quang, kèm theo đó là một cỗ khí tức thiên địa pháp tắc xông thẳng lên trời.

“Đạo quả chín rồi!!” Toàn trường lập tức kinh hô, một trận hỗn chiến cũng sắp sửa bắt đầu… Vút!

Vút!

Vút!

Theo tín hiệu đạo quả chín muồi được phát ra, hàng loạt tiếng xé gió đột ngột vang lên.

Chỉ thấy mấy vạn người đồng thời hành động, với tốc độ nhanh nhất lao về phía những quả đạo quả đã chín, muốn nhanh chóng cướp một quả rồi chạy.

“Cút ngay cho ta!!” Ánh mắt Nhất Kiếm lóe lên một tia hàn ý lạnh lẽo, nhanh chóng rút trường kiếm trong tay ra.

Keng!!

Một đạo kiếm quang rực rỡ kinh hiện thế gian, phảng phất như xua tan bóng tối vô tận lóe lên trước mắt mọi người, mười mấy thiên kiêu không kịp né tránh đã bỏ mạng tại chỗ.

“Cái gì!!” Đám người Tây Chu trong lòng kinh hãi, không ngờ kiếm của Nhất Kiếm lại mạnh đến vậy.

“Đây là…” Tần Phong và Lâm Tam đồng thời nhíu mày, có thể cảm ứng rõ ràng Nhất Kiếm đã lĩnh ngộ được Vô Địch Kiếm Tâm, giống như Lâm Tam không phải là kiếm tâm vô địch thiên hạ, mà là loại tín niệm vô địch.

“Vãi chưởng!!” Tần Phong không nhịn được văng tục, trong lòng có câu đậu má không nói không được.

Sau này ai còn dám nói với hắn Vô Địch Kiếm Tâm lợi hại, hắn nhất định sẽ thưởng cho kẻ đó một cái tát.

Kể từ khi chuyện hắn lĩnh ngộ Vô Địch Kiếm Tâm bị công khai, bây giờ hễ là kẻ luyện kiếm nào hình như cũng có thể lĩnh ngộ Vô Địch Kiếm Tâm.

Giống hệt như chơi game gặp phải nhà thiết kế chó má, bên này ngươi vừa nạp tiền tăng sức mạnh, bên kia nó liền lập tức sắp xếp hoạt động giảm giá, còn là nhà thiết kế chó má của hãng nào thì hắn không tiện nêu tên.

“Nhà thiết kế chó má chết tiệt, ngươi cứ đợi đấy cho ta!” Tần Phong tức đến nghiến răng nghiến lợi, thề nhất định phải tìm ra nhà thiết kế chó má đó.

Keng!!

Lại một chuỗi tia lửa tóe ra.

Chỉ thấy Nhất Kiếm dẫn theo đệ tử Danh Kiếm Sơn Trang lao nhanh trong đám đông, mục tiêu rõ ràng chỉ thẳng vào bảy quả đạo quả đã chín, nơi gã đi qua mọi người như bị trọng kích, phun ra một ngụm máu tươi rồi nhận cơm hộp tại chỗ.

“Không ổn!!” Lâm Tam biết nếu không ra tay, đạo quả sẽ bị cướp mất.

Keng!!

Một tiếng kiếm minh sắc bén vô cùng vang lên không hề báo trước, át đi tất cả tiếng huyên náo của toàn trường.

Chỉ thấy Lâm Tam nhanh chóng rút trường kiếm trong tay, thế như hồng hộc lao về phía đạo quả.

Kiếm khí lăng lệ tràn ngập thiên địa, kiếm quang phảng phất có thể xé rách không khí.

So với Nhất Kiếm ra tay không tha mạng, Lâm Tam xuất kiếm lại không lấy mạng đối phương.

Còn việc đối phương sau khi bị thương có bị nhiều người như vậy giẫm đạp đến chết hay không, thì không nằm trong phạm vi cân nhắc của những Thiên Tuyển Chi Tử như bọn họ.

“Đạo quả là của Lam Ma Cung ta!!” Vu Lan cũng không ngồi yên được nữa, hàn khí kinh khủng từ trong cơ thể tuôn ra, không ngừng lan rộng về phía Tây Chu, có người không kịp phản ứng, tại chỗ bị đông thành tượng băng đi nhận cơm hộp.

“Huyền Âm Chi Thể!!” Sắc mặt đám người Tây Chu đột nhiên biến đổi, vội vàng lùi lại giữ khoảng cách an toàn.

Rầm rầm rầm!!

Sau lưng mọi người đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, linh khí giữa thiên địa cũng bắt đầu sôi trào.

Chỉ thấy trời cao phong vân biến sắc, sấm chớp rền vang, Phương Trường với lớp trang điểm mắt khói rẻ tiền xuất hiện, một cái đầu quỷ khổng lồ hiện ra giữa không trung, há miệng điên cuồng hút lấy mọi người.

“Đây là thứ gì?!” Sắc mặt mọi người đột nhiên biến đổi, có một dự cảm không lành.

Chỉ là chưa kịp có phản ứng, năng lượng và sinh mệnh lực trong cơ thể đã bị hút đi, người cũng nhanh chóng khô quắt thành một cỗ thây khô.

“Sức mạnh, ta muốn nhiều sức mạnh hơn nữa!!” Phương Trường nhìn đạo quả lộ ra vẻ tham lam, hóa thành một đạo hắc ảnh lao nhanh về phía đạo quả.

“Đây đều là quái vật gì vậy!?” Toàn trường hoàn toàn mất bình tĩnh.

Chỉ thấy Nhất Kiếm, Lâm Tam, Vu Lan, Phương Trường bốn người rõ ràng đều là tu vi Nhập Đạo cảnh, nhưng chiến lực bộc phát ra lại có thể khiến Thiên Tông cảnh cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

“Chết tiệt, những ai cần đến đều đã đến rồi!” Tần Phong dẫn theo Tiểu Bạch và Thiên Quân, Vạn Mã nhanh chóng lùi lại, tìm một bụi cỏ vội vàng nấp vào làm lão lục.

Đối mặt với hai Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, một Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, cộng thêm một Thiên Mệnh Đại Phản Phái, hắn không có ý định xông lên đối đầu trực diện, vẫn là ngoan ngoãn làm lão lục mới là vương đạo.

“Đinh đông, nhiệm vụ cấp Sử Thi tùy chọn được ban bố…” “Một:

Lão lục vui vẻ, yêu cầu làm một lão lục tranh đoạt đạo quả, phần thưởng 500 vạn điểm phản diện!” “Hai: Đồng tâm hiệp lực, yêu cầu trợ giúp Thiên Mệnh Đại Phản Phái Nhất Kiếm đối chiến Thiên Tuyển Chi Tử, phần thưởng Rương Báu Hoàng Kim *1.” “Ba: Uy áp quần hùng, yêu cầu dùng sức một mình trấn áp các Thiên Tuyển Chi Tử, Thiên Tuyển Chi Nữ, Thiên Mệnh Phản Phái bốn người có mặt, phần thưởng, Rương Báu Thần Cấp *1.” Tần Phong xem xong nhiệm vụ, lập tức phân vân.

Là làm một lão lục vui vẻ, hay là làm một phản phái đứng đắn!? 500 vạn điểm phản diện!?

Chỉ cần hắn chăm chỉ một chút, cũng chỉ là chuyện thu thập áo lót của Vu Lan trong một tháng, còn Rương Báu Hoàng Kim và Rương Báu Thần Cấp, chỉ cần nhìn tên là biết nên chọn ai rồi.

“Quá đáng lắm rồi!” Tần Phong cảm thấy hệ thống một chút cũng không hiểu hắn, đã tước đoạt niềm vui làm lão lục của hắn.

Rầm rầm rầm!!!

Tiếng nổ cuồng bạo không ngừng vang lên giữa thiên địa, Lâm Tam và ba người còn lại với tốc độ nhanh như chớp lao đến trước đạo quả, mắt thấy bảy quả đạo quả đã chín sắp bị bọn họ chia nhau.

Chương 144

“Mau chặn bọn họ lại!!” Các thế lực cũng bắt đầu liều mạng, thề phải cướp được một quả đạo quả.

Vút một tiếng!!

Một tiếng xé gió sắc bén vô cùng vang lên không hề báo trước giữa thiên địa, át đi tất cả tiếng huyên náo và đánh nhau của toàn trường.

“Thứ gì vậy!!” Toàn trường kinh hãi, lần lượt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một bóng đen thon dài thế như hồng hộc bay vút lên trời, kiếm khí lan tràn trên đó xé rách hư không, sau đó với tốc độ cực nhanh lao xuống, đập về phía Lâm Tam và ba người đã lao đến trước đạo quả.

“Không ổn!!” Lâm Tam và ba người còn lại cũng nhận ra nguy cơ, bước chân khẽ dịch chuyển nhanh chóng né tránh, hiểm hóc tránh được đòn tấn công kinh khủng này.

Keng!

Bóng đen từ trên trời rơi xuống cắm mạnh vào mặt đất, vô số vết nứt cũng theo đó lan ra.

“Đó là…” Toàn trường mọi người đều rùng mình, chỉ thấy bóng đen là một thanh cổ kiếm dài ba thước, thân kiếm sáng như tuyết lấp lánh hàn quang, trên thân kiếm còn khắc hai chữ cổ triện “Trường Không”.

“Đây là Trường Không Thần Kiếm!!” Sắc mặt Lâm Tam đột nhiên trở nên ngưng trọng, đột ngột ngẩng đầu nhìn lên trời.

Ông ông!!

Tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng khắp thiên địa, phảng phất như đang nghênh đón vị đế vương tôn quý nhất trong kiếm đạo.

Chỉ thấy bóng dáng thon dài của Tần Phong từ trên không trung từ từ bay xuống, một thân bạch y, chắp tay sau lưng, mái tóc dài như mực tung bay trong gió, mũi chân khẽ điểm, đứng trên thân kiếm, Tiểu Bạch thì bình tĩnh ngồi trên vai gặm cà rốt.

Phảng phất như một người một kiếm, có thể chiến thiên hạ quần hùng.

“Đẹp trai quá!” Các tiểu thư tỷ tỷ toàn trường nhất thời nhìn đến ngây ngẩn, hoàn toàn quên mất danh hiệu Hoang Cổ đệ nhất tiện nhân của Tần Phong.

Đặc biệt là các tiểu thư tỷ tỷ của Nguyệt Thần Cung càng mắt hình trái tim, không ngờ đứa trẻ mà Nguyệt Thần năm đó nhặt về, lớn lên lại trở nên đẹp trai như vậy, sau này Tử Diên xuất giá, mình nhất định phải chủ động xin làm nha hoàn thông phòng.

Lúc này, vì sự can thiệp mạnh mẽ của Tần Phong, toàn trường lập tức yên tĩnh lại.

Nhất Kiếm lạnh lùng nói: “Tần Phong, tránh ra!” “Đồ cặn bã!” Tần Phong lạnh nhạt liếc nhìn Tây Chu nói: “Đầu tiên xin nói rõ, ta không nhắm vào một mình gã, ta nhắm vào tất cả mọi người có mặt ở đây…” “Mẹ nó, quá con mẹ nó kiêu ngạo!” Toàn trường lập tức sôi sục, ánh mắt nhìn Tần Phong rất không vừa lòng.

Ngươi tưởng ngươi là ai!?

Một mình mà dám dùng giọng điệu này nói chuyện với bọn họ!?

“Ái chà…” Thiên Quân, Vạn Mã đang nấp trong bụi cỏ đều ngơ ngác.

Không phải đã nói là nấp trong bụi cỏ làm lão lục vui vẻ sao, sao không nói một tiếng đã nhảy ra ngoài, còn kiêu ngạo khiêu khích tất cả mọi người có mặt.

Nhưng lại có cảm giác rất phấn khích, lão đại của bọn họ cuối cùng cũng chịu làm người rồi.

“Ngươi nói ai là đồ cặn bã!” Sắc mặt Nhất Kiếm lạnh lùng vô cùng, cầm kiếm lao về phía Tần Phong.

Dường như gã muốn trút hết nỗi nhục bại dưới tay Tần Phong lần trước vào thanh trường kiếm trong tay, kiếm quang thanh thế hạo đại chiếu rọi thiên địa, khiến hư không kịch liệt rung chuyển.

“Kiếm này mạnh quá!!” Đám người Tây Chu như đang ở trong cơn bão tố, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập vô cùng.

Chỉ thấy kình phong đáng sợ quét ngang, xé rách hư không, kiếm khí và kiếm ảnh tung hoành quấn lấy nhau, phảng phất như muốn xé nát Tần Phong.

“Chẳng qua chỉ là một kẻ bại tướng mà thôi!” Tần Phong nhìn kiếm ảnh đang lao tới nhanh chóng mà không hề hoảng loạn, vẫn là câu nói đó, muốn đánh bại hắn, ít nhất cũng phải tập hợp bảy Thiên Tuyển Chi Tử mới được, trừ cái loại họ Đường kia ra.

Chỉ thấy Tần Phong mũi chân khẽ câu, Trường Không Thần Kiếm rơi vào tay, ánh mắt theo đó trở nên lạnh lẽo, cả người như một thanh lợi kiếm sắp tuốt vỏ.

Bàn tay phải trắng nõn thân mật nắm lấy chuôi kiếm, thế như tia chớp nhanh chóng rút Trường Không Thần Kiếm ra.

Keng!

Một tiếng kim loại giao nhau du dương chói tai đột ngột vang lên, hư không trong phạm vi mấy chục mét phảng phất như vỡ vụn, mặt đất trong nháy mắt sụp xuống, thân hình hai người cũng nhanh chóng lướt qua nhau.

“Đã xảy ra chuyện gì!?” Toàn trường mọi người chỉ cảm thấy trán toát mồ hôi lạnh, hoàn toàn không nhìn ra hai người đã giao kiếm như thế nào.

Chỉ thấy mặt đất đột nhiên sụp xuống, kiếm khí tung hoành trong hư không, cách xa vẫn có thể cảm nhận được kiếm khí lăng lệ lướt qua má, bọn họ và đám yêu nghiệt này căn bản không cùng một đẳng cấp.

“Sao có thể!!” Nhất Kiếm khó tin cúi đầu nhìn, ngực có thêm một vết kiếm sâu hoắm.

Một tháng trước, gã và Tần Phong gặp nhau trong vòng sinh tử, Tần Phong khởi thủ thức cũng dùng Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, nhưng lại bị gã đỡ được thành công, còn ép hắn phải dùng đến thần thông Chí Tôn Cốt.

Bây giờ một tháng trôi qua, Vô Địch Chi Tâm của gã đã thành, tại sao ngược lại ngay cả Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật cũng không đỡ được!?

“Có gì mà không thể!?” Tần Phong cảm thấy vô cùng cạn lời, làm như hắn cắn thuốc lắc vậy.

Hắn một tháng trước tu vi Siêu Phàm cửu trọng đã có thể đánh bại Nhất Kiếm, bây giờ Nhập Đạo tam trọng nếu không thể dễ dàng chiến thắng, còn không bằng tìm một miếng đậu hũ đâm đầu vào chết cho xong.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã đánh bại Thiên Mệnh Đại Phản Phái, nhiệm vụ hoàn thành 25%!” “Thiếu chủ!!” Đệ tử Danh Kiếm Sơn Trang sắc mặt đại biến, lần lượt lấy đan dược ra giúp Nhất Kiếm chữa thương.

“Đan dược!?” Tần Phong mặt đầy ghét bỏ nói: “Người tu luyện đứng đắn ai lại ăn thứ này!” Bùm một tiếng!!

Năng lượng trong cơ thể Tần Phong đạt đến điểm giới hạn, khí tức kinh khủng cũng theo đó bộc phát ra, tu vi cũng thành công đột phá đến Nhập Đạo tứ trọng.

“Cái gì!!” Sắc mặt toàn trường mọi người đột nhiên biến đổi, không ngờ Tần Phong lại đột phá tăng cường.

Đặc biệt là khí tức bộc phát ra từ trong cơ thể hắn, thật sự quá kinh khủng, cho dù là thiên kiêu đỉnh cấp cũng không bằng một phần mười của hắn, căn bản không giống như lời đồn bên ngoài là liên tục đột phá dẫn đến căn cơ bất ổn.

“Thế là đột phá rồi!?” Tần Phong không hề cảm thấy tu luyện có chút khó khăn nào, liền gọi hệ thống đổi một viên Nhập Đạo Căn Cơ Đan.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã tiêu 60 vạn điểm phản diện, thành công đổi một viên Nhập Đạo Căn Cơ Đan!” “Ngươi chính là một đồ cặn bã, người tu luyện đứng đắn ai lại ăn đan dược!” Tần Phong mặt đầy ghét bỏ liếc nhìn Nhất Kiếm, sau đó nuốt viên Căn Cơ Đan xuống.

Khí tức có chút bất ổn vừa mới đột phá lập tức ổn định lại, lại có thể tiếp tục tích lũy năng lượng để đột phá Nhập Đạo ngũ trọng.

“Ặc…” Toàn trường mọi người khóe mắt giật giật, có một sự thôi thúc muốn lao lên cho hắn một cái tát.

Tần Phong mạnh thì mạnh thật, nhưng cũng thật sự không biết xấu hổ.

Nhưng bọn họ càng tò mò hơn là Tần Phong vừa ăn đan dược gì, tại sao sau khi ăn vào khí tức lại nhanh chóng ổn định lại, giống như căn cơ lập tức được củng cố vậy.

Chương 145

Nhưng không đúng!

Hoang Cổ có đan dược cố bản bồi nguyên có thể tăng tốc củng cố căn cơ, nhưng loại như Tần Phong trong nháy mắt củng cố căn cơ thì quả thực chưa từng nghe thấy, ngược lại có một số chí bảo do thiên địa thai nghén có thể đạt được hiệu quả này.

Ví như đạo quả trước mắt bọn họ!

Chỉ là nhìn Tần Phong một người một kiếm chặn trước đạo quả đã chín, toàn trường mấy vạn thiên kiêu lại không một ai dám tiến lên.

Chỉ bằng chiêu Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật vừa rồi của Tần Phong, 99% người có mặt đều tự nhận không có khả năng đỡ được, 1% còn lại thì đang suy nghĩ liệu có thể đỡ được Trùng Đồng và Chí Tôn Cốt của Tần Phong hay không.

“Mạnh quá!” Các tiểu thư tỷ tỷ của Nguyệt Thần Cung mắt đầy trái tim.

Chỉ bằng một kiếm uy chấn mấy vạn thiên kiêu Hoang Cổ, một người một kiếm không ai dám vượt qua giới hạn nửa bước.

Lâm Tam hít sâu một hơi nói: “Tần huynh, không biết điều kiện vừa rồi của huynh có còn hiệu lực không!?” “Cho ngươi cơ hội ngươi không biết tận dụng, bây giờ ta lấy hết!” Ánh mắt Tần Phong lộ ra một sự nghiêm túc chưa từng có, cả người như một thanh tuyệt thế hảo kiếm đã tuốt vỏ, một cỗ kiếm khí bàng bạc khó tả đang nhảy múa quanh thân.

“Ực!!” Lâm Tam không nhịn được nuốt nước bọt, phát hiện Tần Phong nghiêm túc thật đáng sợ.

Đồng thời, gã cũng tự răn mình trong lòng, Tần Phong cà lơ phất phơ đã rất đáng sợ, nhưng Tần Phong nghiêm túc lại càng đáng sợ hơn, một khi để hắn nghiêm túc, sẽ phải đối mặt với con quái vật yêu nghiệt nhất trong lịch sử Hoang Cổ.

“Lấy hết!?” Vu Lan tại chỗ không vui.

Trước đó còn nói là vì nàng mà đến, bây giờ đã lộ nguyên hình muốn ăn một mình, quả nhiên miệng lưỡi đàn ông, toàn là dối trá.

“Đi chết đi với cái lấy hết của ngươi!!” Phương Trường là kẻ thù gặp nhau đỏ cả mắt, không nói hai lời lao về phía Tần Phong, sát khí kinh khủng từ trong cơ thể tuôn ra, hóa thành từng con lệ quỷ há to miệng máu.

“Cho dù Tần Phong là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, cũng không thể địch lại nhiều người chúng ta!” “Đúng vậy, hắn chỉ có một mình, lại là tu vi Nhập Đạo tứ trọng, chúng ta mỗi người một bãi nước tiểu cũng có thể dìm chết hắn.” “Người được đạo quả sẽ được thiên hạ, liều mạng!!” “…” Toàn trường mọi người không ngừng tự thôi miên mình, thấy Phương Trường dẫn đầu, cả đám lại một lần nữa lao lên.

Tần Phong thấy không khí đã được đẩy lên cao, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ xuất một kiếm, các ngươi là đồ cặn bã thì cứ tùy ý!” Rầm rầm rầm!!

Khí tức của Tần Phong lập tức sôi trào, gợn lên từng vòng sóng.

Tứ cấp kiếm ý, Vô Địch Kiếm Tâm, Đại Đế Quang Hoàn, Đạo Pháp Tự Nhiên, Nam Minh Ly Hỏa, Phật Chi Xá Lợi, Long Châu, Thương Thiên Bá Thể đệ nhất hình thái các loại sức mạnh đều được dùng ra, chiến lực cũng được điên cuồng cộng dồn.

Kiếm khí vô tận hội tụ thành một dòng sông cuồn cuộn, cuốn theo kiếm khí lửa tím xanh, cuồn cuộn lao về phía mấy vạn thiên kiêu đang có mặt, kinh đào bành phái, dấy lên vạn trượng cuồng lan.

“Mẹ kiếp, ngươi con mẹ nó gọi đây là chỉ xuất một kiếm!?” Toàn trường mọi người mặt đầy kinh hãi chửi ầm lên, hận không thể cho Tần Phong một cái tát… Rầm rầm rầm!!

Kiếm sông từ trên trời đổ xuống, tiếng kiếm minh kinh thiên vang vọng khắp đất trời.

“Bố trận, mau bố trí đại trận phòng ngự!!” Thủ lĩnh các thế lực lớn hét lớn, đối mặt với Đại Hà Kiếm Quyết hung hãn của Tần Phong, chỉ dựa vào sức mạnh cá nhân căn bản không thể chống đỡ được bao lâu, chỉ có kết hợp sức mạnh của mọi người tạo thành trận pháp phòng ngự mới được.

“Trận, khởi!!” Toàn trường mọi người vội vàng bấm quyết, chân đạp phương vị, khởi động từng đại trận phòng ngự một.

“Hạo Nhiên Kiếm Khí!” Lâm Tam cắn rách ngón tay bôi lên kiếm, nhanh chóng đỡ kiếm trước người.

“Thôn Phệ Ma Công!” Phương Trường điên cuồng phóng thích sát khí trong cơ thể, ngưng tụ thành một quả cầu máu lớn bao bọc lấy mình.

Rầm rầm rầm!!

Kiếm khí vô tận hóa thành những con sóng khổng lồ, điên cuồng va chạm vào đại trận phòng ngự.

Không giống như lần va chạm với đại trận phòng ngự của các môn sinh Thiên Tử Đại Việt, lần này các thế lực dám đến tranh đoạt đạo quả đều có bản lĩnh, mặc cho Đại Hà Kiếm Quyết va chạm thế nào, cũng không thể phá vỡ đại trận phòng ngự của bọn họ.

“A…” Có người không kịp phản ứng, tại chỗ bị dòng sông kiếm khí nuốt chửng.

“Trời đất bao la ta lớn nhất, các ngươi lấy gì đấu với ta!” Giọng nói cuồng ngạo vô cùng của Tần Phong vang vọng khắp đất trời, người phảng phất như một động cơ không biết mệt mỏi, kiếm khí trong cơ thể liên miên bất tận được phóng ra, từng đợt kiếm khí hóa thành những con sóng khổng lồ cuồn cuộn không ngừng.

“Mẹ nó, hắn gọi đây là chỉ xuất một kiếm, nhà ngươi kiếm khí không ngừng cũng tính là một kiếm sao!?” Toàn trường mọi người không nhịn được văng tục, thực sự không hiểu tại sao trên đời lại có loại quái vật như Tần Phong.

Những người tu luyện Nhập Đạo tứ trọng khác phóng ra dòng sông kiếm khí kinh khủng như vậy, nhiều nhất là mười mấy giây linh khí trong cơ thể sẽ bị rút cạn, ngược lại Tần Phong liên tục phóng ra mấy phút vẫn tinh thần phấn chấn.

Mà tốc độ hồi phục linh lực trong cơ thể bọn họ, hoàn toàn không theo kịp tốc độ tiêu hao, cứ tiếp tục như vậy không bị tiêu hao đến chết mới lạ.

“Tốt quá rồi, lão đại của chúng ta cuối cùng cũng làm người rồi!” Thiên Quân, Vạn Mã kích động ôm nhau, chúc mừng khoảnh khắc lão đại của họ thức tỉnh.

Lúc này, trong bụi cỏ không xa, Tần Hạo đang nấp ở bên trong.

“Sao có thể!!” Mắt Tần Hạo trợn tròn như chuông đồng, tâm hồn non nớt bị chấn động đến mức không thể dùng lời nào để hình dung.

“Yêu nghiệt, yêu nghiệt, trên đời sao lại có loại yêu nghiệt như vậy!!” Lão gia gia hư ảnh cũng mặt đầy chấn động nói: “Nếu lão phu không nhớ lầm, hắn năm nay chắc mới mười lăm tuổi, Vô Địch Kiếm Tâm, Tứ cấp kiếm ý, Đạo Pháp Tự Nhiên, hắn lại còn luyện hóa được Nam Minh Ly Hỏa, đây là chí bảo cùng cấp với Diệt Thế Thần Lôi, còn có Phật Chi Xá Lợi, Long Châu các loại sức mạnh cũng có thể vận dụng tự nhiên.” Mỗi khi lão gia gia hư ảnh kể ra một năng lực, tâm hồn non nớt của Tần Hạo lại bị tàn phá một cách vô tình.

Mặc dù cậu đã biết được sự khủng bố của Tần Phong từ các đệ tử Tần gia, nhưng vạn lần không ngờ đó lại không phải là chiến lực mạnh nhất của hắn.

Cái khí thế có ta vô địch, độc chiến thiên hạ đó, khiến người ta không thể nảy sinh một tia ý nghĩ phản kháng, giống như một ngọn núi cao vô tận, dù cậu có leo trèo thế nào cũng chỉ có thể ngước nhìn.

“Ta nhỏ hơn hắn ba tuổi, ba năm sau ta nhất định sẽ mạnh hơn hắn, nhất định sẽ mạnh hơn hắn, nhất định sẽ mạnh hơn hắn!!” Cơ thể Tần Hạo khẽ run lên, bắt đầu không ngừng tự thôi miên mình trong lòng.

“Đứa trẻ này…” Lão gia gia hư ảnh đau lòng nhìn Tần Hạo, thực sự không muốn nói cho cậu biết hiện thực tàn khốc đến mức nào.

Người ca ca này của cậu đã hoàn toàn thoát khỏi phạm trù của con người, mỗi một năng lực đều có thể tạo nên một vị tuyệt thế cường giả danh truyền thiên cổ, nhưng hắn lại hội tụ tất cả những năng lực đó vào bản thân.

Nếu là người bình thường có nhiều năng lực như vậy đã sớm tạp mà không tinh trở thành phế vật, nhưng hắn lại có thể hoàn mỹ điều khiển nhiều năng lực như vậy, hơn nữa mỗi một năng lực đều nắm vững rất tốt, thần cấp võ kỹ càng đạt đến cảnh giới đại viên mãn.

Nhưng đứa trẻ dù sao vẫn còn nhỏ, cứ để nó sống trong mơ thì tốt hơn.

Lão gia gia hư ảnh cổ vũ: “Đúng vậy, con làm được, chỉ cần con… cái này, cái kia, tóm lại con nhất định làm được.” “Đúng, ta làm được!!” Tần Hạo sau khi húp xong bát canh gà này, cả người phảng phất như được tiêm máu gà.

Vút một tiếng!!

Chỉ thấy toàn thân Tần Hạo bao bọc bởi lôi quang màu tím, người như tia chớp lao nhanh về phía bảy quả đạo quả đã chín.

“Vãi chưởng!!” Lão gia gia hư ảnh tại chỗ văng tục.

Không biết là lần này mình đổ canh gà hơi nhiều, hay là đầu óc đứa trẻ này bị lừa đá, nó lại dám vào lúc này đối mặt với sự tàn khốc của hiện thực.

“Đinh đông, phát hiện Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử đang nhanh chóng tiếp cận!!” “Cấp Thần Thoại!?” Tần Phong hơi sững người, nhìn thấy bên cạnh dòng sông kiếm khí cuồn cuộn, có một bóng người màu tím đang với tốc độ cực nhanh vòng ra phía sau lưng hắn lao về phía bảy quả đạo quả.

“Đó là… nhị đệ!?” Cơ thể Tần Phong khẽ run lên không thể nhận ra, không ngờ tiểu tử này đã lớn như vậy rồi.

Chương 146

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy có chút nghi hoặc, nếu hắn không nhớ lầm, nhị đệ đáng lẽ là cấp Sử Thi mới đúng, sao lại biến thành cấp Thần Thoại rồi.

Lẽ nào sau khi đào xương, hủy hôn thì cấp bậc được nâng lên!?

"Bất kể là gì, tiểu tử khỏe mạnh là tốt rồi!" Tần Phong có chút thất thần nhìn về phía Tần Hạo, nhớ lại dáng vẻ lúc nhỏ tiểu tử bám theo sau mông hắn gọi ca ca.

Khoan đã!!

Ta con mẹ nó đang nghĩ cái gì!??

Tần Phong bị chính mình dọa cho một phen kinh hãi, chỉ cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Ai cũng biết, hồi tưởng lại những hình ảnh ấm áp thời thơ ấu, là điều kiện tiên quyết để tiễn đưa đại phản phái, huống chi nhị đệ với quang hoàn cấp Sử Thi tỷ lệ đầu thai cho người thân đã cao như vậy, bây giờ lại tiến hóa thành cấp Thần Thoại.

Không chọc nổi, không chọc nổi!!

Trong nháy mắt, Tần Hạo đã lao đến trước đạo quả, lòng bàn tay hóa thành lôi đao dùng sức chém xuống một quả, tóm lấy đạo quả rơi xuống lại một lần nữa hóa thành tia chớp nhanh chóng rời khỏi hiện trường, động tác liền mạch, không một chút ngập ngừng.

"Chết tiệt, đây con mẹ nó là hành vi của lão lục à!" Tần Phong tại chỗ không vui.

Rốt cuộc là tên khốn nào đã dạy hư nhị đệ của hắn.

Từ nhỏ là một đứa trẻ đơn thuần biết bao, bây giờ sao lại biến thành lão lục vô sỉ, lại còn nhân lúc ca ca ruột đang đánh nhau, tranh thủ chạy qua chém một quả đạo quả rồi chạy.

Chắc chắn không phải học từ hắn, kể từ khi ý thức của hắn phục hồi, tính cả thời gian trong bụng mẹ, hai người cũng chỉ ở cùng nhau có tám năm, tám năm làm sao có thể dạy hư một người được.

Lúc này, Tiểu Bạch đang ngồi trên vai Tần Phong, vừa gặm cà rốt, vừa hồi tưởng lại bảy năm ở cùng Tần Phong.

“Ta cướp được rồi!!” Tim Tần Hạo đập thình thịch vì kích động, phát hiện ra vị ca ca này không phải là không thể chiến thắng.

Lần đoạt thức ăn từ miệng cọp này cũng đã củng cố rất nhiều sự tự tin của cậu, thật sự rất muốn hét lên một tiếng: Hỡi người anh trai ngu ngốc của ta, ta sẽ tự tay đánh bại ngươi.

“Lại thành công rồi!” Lão gia gia hư ảnh có chút ngạc nhiên, luôn cảm thấy Tần Phong đang cố ý nhường.

Cho dù lúc này hắn đang thi triển Đại Hà Kiếm Quyết, với mức độ yêu nghiệt của hắn tuyệt đối có năng lực ngăn cản Tần Hạo, nhưng cuối cùng tại sao lại không ra tay, là vì áy náy chuyện đào xương năm đó, hay là đằng sau chuyện đào xương năm đó có nguyên nhân gì khác.

“Hệ thống, ta sẽ không ra tay với nó đâu!” Tần Phong nhìn nhị đệ đang dần đi xa, bắt đầu điên cuồng ám thị hệ thống.

Đó là chí thân bằng hữu, thủ túc huynh đệ của hắn mà… Hệ thống không cộng tiền, chỉ hiển thị nhiệm vụ.

Nhiệm vụ lựa chọn cấp Sử Thi: Ba, uy áp quần hùng, dùng sức một người trấn áp Thiên Tuyển Chi Tử, Thiên Tuyển Chi Nữ, Thiên Mệnh Đại Phản Phái, v.v., độ hoàn thành nhiệm vụ 25%. "Ngươi không nói phải không?

Ta cũng không nói!" Tần Phong thu hồi ánh mắt, xem ai lỳ hơn ai. "Ra tay!" Các thế lực khác đang mai phục ở Tây Chu thấy Tần Hạo đã thành công, cũng lần lượt bắt chước Tần Hạo đi đường vòng lao về phía Đạo Quả. "Đấu với Tần Phong ta, các ngươi có thực lực đó sao!?" Tần Phong mở Trùng Đồng, phát ra tử quang nhiếp hồn người, cho thấy vừa rồi mình chỉ nương tay một chút xíu thôi.

Thần quang Âm Dương nhị khí!

Bầu trời thoáng chốc tối sầm lại, một đôi mắt khổng lồ xuất hiện.

Vút!

Vút!

Vút!

Từng luồng sáng từ trong mắt bắn ra, như tia laser quét ngang mặt đất. "Không ổn, là Trùng Đồng, lùi, lùi, lùi..." Đám người đang định đi đường vòng mặt mày kinh hãi hét lớn, trong lòng mắng to Tần Phong là một tên tiêu chuẩn kép.

Dựa vào cái gì mà lúc nãy thằng nhóc kia làm lão lục cướp Đạo Quả thì ngươi không dùng Trùng Đồng bắn nó, còn trơ mắt nhìn nó lấy đi một quả, đến khi bọn họ làm lão lục thì lại dùng Trùng Đồng bắn họ.

Cùng là làm lão lục, dựa vào cái gì mà đối xử khác biệt. "Đậu má, tên này thật sự còn được tính là người sao!?" Mọi người trong dòng sông kiếm khí kinh ngạc đến mức trợn tròn mắt.

Tung ra dòng sông kiếm khí lâu như vậy, thế mà vẫn có thể sử dụng Trùng Đồng để đối phó một đám người khác, mức độ khủng bố của Tần Phong đã hoàn toàn làm mới nhận thức của họ, trong lòng nảy sinh một nỗi sợ hãi không tên đối với hắn.

Cái gọi là thế đại tranh, kẻ mạnh thì mạnh, kẻ yếu thì vong!

Nhưng bây giờ thế đại tranh còn chưa bắt đầu, Tần Phong đã lấy tư thế vô địch trấn áp Hoang Cổ, không ai dám tranh phong, thế đại tranh cũng trở thành sân khấu của riêng mình hắn. "Lùi!" Có người dứt khoát hạ lệnh rút lui.

Bọn họ đã nhìn ra, muốn cướp Đạo Quả từ tay Tần lão lục căn bản là không thực tế, chi bằng đi tìm tên nhóc vừa trộm gà thành công kia, cướp quả Đạo Quả của hắn còn thực tế hơn.

Rất nhiều thế lực chống đỡ dòng sông kiếm khí, nhanh chóng lùi lại để thoát thân.

Chỉ là bọn họ vừa rút lui, những người còn lại lập tức cảm thấy áp lực như núi, cuối cùng cũng không thể không lựa chọn rút lui. "Tên khốn này!" Vu Lan tức đến mức ngực đau.

Rõ ràng nói là đến giúp nàng đối phó người ngoài, kết quả lại đánh luôn cả Lam Ma Cung của bọn họ.

Nếu không phải nàng phản ứng nhanh, kịp thời dựng lên đại trận phòng ngự, e rằng mấy trăm người của Lam Ma Cung đã bị hắn một đợt tiễn đi rồi.

Đồng thời, nàng cũng bị sự khủng bố của Tần Phong dọa sợ, vốn tưởng hắn chỉ là một tên lưu manh có thiên phú, không ngờ hắn lại có thể dùng sức một mình chống lại mấy vạn thiên kiêu, mà còn chiếm thế thượng phong. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ chọc giận Thiên Tuyển Chi Nữ đến ngực đau, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ chọc giận Thiên Tuyển Chi Nữ đến ngực đau, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "..." "Đinh đong, chúc mừng ký chủ mạnh mẽ trấn áp Thiên Tuyển Chi Nữ, khiến nàng mất đi ý chí tranh đấu, nhiệm vụ hoàn thành 50%!" "Có chút thú vị!" Tần Phong liếc nhìn Vu Lan, lại nhìn đám người đang giãy giụa trong dòng sông kiếm khí, giọng nói hùng hồn vang vọng khắp đất trời: "Còn ai nữa!!!" "Quá mạnh!" Tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi nhìn Tần Phong, cảm nhận nỗi sợ hãi bị đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ chi phối.

Lúc này, thanh trường kiếm trước người Lâm Tam lóe lên kim quang, chặn đứng toàn bộ dòng sông kiếm khí.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, trường kiếm của hắn bắt đầu xuất hiện vết nứt, xem chừng sắp không trụ nổi nữa.

Đặc biệt là khi trực diện cảm nhận kiếm của Tần Phong như vậy, khiến cho niềm tin vô địch trong lòng hắn lại một lần nữa dao động.

Chương 147

"Đinh đong, chúc mừng ký chủ làm dao động niềm tin vô địch của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Không được, sao ta có thể ngã xuống ở nơi này!" Trong mắt Lâm Tam lại ánh lên vẻ kiên định, vì kiếm đạo của mình mà quyết định điên cuồng một lần.

Bên kia, mặt Phương Trường vô cùng dữ tợn, trong mắt hằn lên tơ máu.

Quả cầu máu quanh người đã đầy vết nứt, sắp bị dòng sông kiếm khí đánh vỡ.

Gã không thể chấp nhận việc mình cứ thế bị Tần Phong đè đầu, cũng không thể chấp nhận mình hết lần này đến lần khác bại trong tay Tần Phong.

Gã muốn báo thù, muốn đánh bại Tần Phong, muốn khiến Nam Phong công chúa hối hận, muốn cho thế nhân biết ai mới là nhân vật chính của Hoang Cổ.

Lão ma đầu mở miệng khuyên nhủ: "Phương Trường tiểu tử, bỏ đi, Tần Phong đã yêu nghiệt đến mức không còn là người nữa rồi, đừng nói là ngươi bây giờ, cho dù là lão phu thời kỳ toàn thịnh cũng không dám chọc vào loại quái vật này." "Ta không quan tâm, cho ta mượn sức mạnh của ngươi!" Phương Trường mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Đạo Quả sau lưng Tần Phong, dù thế nào đi nữa mình cũng phải cướp được một quả.

Kẻ được Đạo Quả sẽ được thiên hạ!

Gã tin rằng sau khi mình có được Đạo Quả, nhất định có thể đánh bại Tần Phong, bắt hắn quỳ dưới chân mình hát bài 'Chinh Phục'!

"Không cho mượn!" Lão ma đầu không thèm nghĩ, thẳng thừng từ chối.

Đùa gì thế!

Cho ngươi mượn sức mạnh để đi tìm chết, khác gì tự mình đi nộp mạng đâu. "Ngươi chắc là không cho mượn chứ!?" Giọng Phương Trường đột nhiên bình tĩnh lại, chuẩn bị bỏ đi tấm khiên bảo vệ để tự sinh tự diệt. "Vãi chưởng!!" Lão ma đầu tại chỗ chửi tục, tức đến không chịu nổi.

Chỉ biết khôn nhà dại chợ, lấy tự sát ra uy hiếp lão già mấy vạn tuổi này, sao gã không nghĩ lại xem, mỗi lần bị Tần Phong đánh cho cong đít bỏ chạy, là ai đã giúp gã chùi đít.

Nhưng không còn cách nào khác, đối với một kẻ ham sống sợ chết như lão, lão lại cực kỳ sợ trò này của Phương Trường.

Ầm ầm ầm!

Khí tức của Phương Trường đột nhiên tăng vọt, quả cầu máu vỡ tan trong nháy mắt, vô số quỷ ảnh hiện ra quanh người, va chạm dữ dội với dòng sông kiếm khí của Tần Phong, một cơn bão năng lượng kinh hoàng lập tức càn quét khắp đất trời. "Người này thật dũng mãnh!" Sắc mặt mọi người tại hiện trường đột ngột thay đổi, không ngờ Phương Trường dám đối đầu trực diện.

Chỉ thấy vô số quỷ ảnh của gã lại có thể chặn được dòng sông kiếm khí, mơ hồ có thế ngang sức với Đại Hà Kiếm Quyết của Tần Phong.

Keng!

Tiếng kiếm minh trong trẻo đột nhiên vang lên, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Chỉ thấy Lâm Tam không còn ngồi chờ chết, rút thanh trường kiếm sắp vỡ ra chém mạnh một phát, kiếm quang ngạo nghễ kinh thiên động địa chém dòng sông kiếm khí thành hai nửa.

Kiếm quang ngút trời khiến lòng người không khỏi kinh hãi, có thể cảm nhận rõ ràng Lâm Tam đã lĩnh ngộ được kiếm ý cấp Tây. "Cuối cùng cũng đến rồi sao!?" Tần Phong lập tức tập trung mười hai phần tinh thần, biết rằng hào quang của bọn họ đã được bật lên.

Ai cũng biết, Thiên Tuyển Chi Tử bẩm sinh là bao cát, mỗi lần đối quyết đều phải bị phản phái đè xuống đất ma sát một trận mới có thể bộc phát tiểu vũ trụ. "Tần huynh, xin chỉ giáo!" Lâm Tam cầm trường kiếm nhảy lên, mang theo khí thế như thể coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Kiếm khí sắc bén nhảy múa quanh thân, ánh mắt nhìn Tần Phong là một sự khao khát chưa từng có, hắn đã chờ đợi trận đấu kiếm này rất lâu rồi. "Thật hết cách với ngươi!" Tần Phong đau đầu xoa xoa mi tâm, ngừng phóng ra Đại Hà Kiếm Quyết.

Đối với một đại phản diện cẩn trọng mà nói, khi đối mặt với sinh vật tà môn như Thiên Tuyển Chi Tử, hắn không dám nói ra mấy câu thoại trang bức kiểu 'một tay nâng Đế Thành Nguyên Thủy, dù cưỡi Hỏa Tang Nữ, ta vẫn vô địch thế gian'.

Phải tập trung mười hai phần tinh thần, ra tay phải là siêu vị ma pháp mới được. "Hạo nhiên chính khí, thiên địa nhất kiếm!" Giọng nói hùng hồn của Lâm Tam vang vọng khắp đất trời, một luồng kiếm quang màu vàng kim càng vọt thẳng lên trời cao.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp nơi, những gợn sóng có thể thấy bằng mắt thường lan tỏa, kiếm khí trong tay mọi người càng rung lên dữ dội, có cảm giác như sắp tuột khỏi tay bất cứ lúc nào. "Cuộc đối đầu giữa đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ và đệ nhất kiếm trăm năm sau!" Mọi người nín thở, mong chờ cuộc đấu kiếm của hai người... "Mạnh quá!" Tần Phong có thể cảm nhận rõ ràng sự mạnh mẽ của một kiếm này từ Lâm Tam, phảng phất như hội tụ hạo nhiên chính khí của trời đất thành một thanh kiếm.

Kiếm ra khỏi vỏ, trời long đất lở!

Nếu nói Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của hắn là phát huy sức mạnh bản thân đến cực hạn, dùng sức người để chém trời, thì Hạo Nhiên Kiếm Khí, Thiên Địa Nhất Kiếm của Lâm Tam chính là mượn thế của trời đất để vung ra một kiếm.

Nhưng rất đáng tiếc, với tu vi Nhập Đạo tứ trọng hiện tại của hắn, vẫn chưa thể phát huy được uy lực trảm thiên của Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

Giai đoạn sau sức người có thể thắng trời, nhưng giai đoạn đầu vẫn là uy lực của trời đất mạnh hơn một chút.

Đương nhiên, kiếm chiêu mượn uy thế trời đất hắn cũng có, chính là Thần cấp kiếm trận có thể cộng dồn vô hạn mà hắn rút được lần trước, Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận. "Được, vậy để xem ai mới là thiên địa nhất kiếm!" Tần Phong hít một hơi thật sâu, gọi hệ thống đổi thẻ khế hợp Đại Viên Mãn.

Đối mặt với loại sinh vật không nói lý lẽ như Thiên Tuyển Chi Tử, hắn không dám có một chút sai sót nào, có lẽ cuối cùng chính vì một chút sai sót đó mà dẫn đến thua cả ván cờ. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ tiêu hao một triệu điểm phản diện, đổi thành công thẻ khế hợp một trăm phần trăm Đại Viên Mãn!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ sử dụng thẻ khế hợp một trăm phần trăm Đại Viên Mãn, Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận đạt đến cảnh giới Đại Viên Mãn!" Bụp một tiếng!

Thần kiếm Trường Kiếm phân tách thành chín thanh tiểu kiếm, hóa thành chín ngôi sao lơ lửng trên không trung. "Vạn thiên tinh thần, hóa thành một kiếm!" Đôi tay trắng nõn của Tần Phong đột nhiên chắp lại, khiến thiên địa linh khí trong phương viên mấy trăm dặm lao về phía hắn như dã thú. "Kiếm của ta!" Cùng với việc kiếm trận đạt đến cảnh giới Đại Viên Mãn, khả năng khống chế kiếm của Tần Phong cũng mạnh hơn, tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng khắp đất trời, mọi người kinh hãi, kiếm khí trong tay tự động tuột khỏi vỏ.

Như bị một lực lượng vô hình kéo đi, chúng bắn về phía Tần Phong, lơ lửng xung quanh hắn, giống như thần tử trong thế tục triều bái quân hoàng, tiếng kiếm minh dần dần trở nên cao vút. "Đây là...

Thần cấp kiếm trận Đại Viên Mãn!?" Sắc mặt mọi người tại hiện trường đột ngột thay đổi, trong lòng hiện lên một chữ 'Vãi' thật to.

Đậu má!

Chương 148

Vốn tưởng Tần Phong tự sáng tạo ra Thần cấp Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Thần cấp Đại Hà Kiếm Quyết đã đủ khủng bố rồi, không ngờ hắn còn tự sáng tạo ra cả Thần cấp kiếm trận.

Chỉ thấy Tần Phong chắp tay sau lưng, thân hình cao ráo dưới sự tôn lên của mấy ngàn thanh kiếm khí trở nên vô cùng cao lớn, một luồng khí tức khiến người ta kinh hồn bạt vía cũng lan tỏa giữa đất trời. "Sao có thể!!" Lâm Tam khó tin trợn to hai mắt, nhớ lại Tần Phong từng nói với hắn về kiếm trận mà mình lĩnh ngộ.

Hắn vẫn luôn cho rằng miệng Tần Phong không có một câu nào là thật, nhưng mỗi khi hắn nghĩ như vậy, Tần Phong luôn có thể đưa ra bằng chứng để đả kích hắn.

Ong!

Ong!

Hư không chấn động, tiếng kiếm minh không ngừng.

Mấy ngàn thanh kiếm hóa thành ánh sao đầy trời, ngưng tụ thành một thanh trường kiếm màu tím ngút trời, mạnh hơn Hạo Nhiên Kiếm Khí, Thiên Địa Nhất Kiếm của Lâm Tam không biết bao nhiêu lần. "Mạnh quá!" Nhìn kiếm quang màu tím vừa to vừa dài mà Tần Phong ngưng tụ ra, Lâm Tam không những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn có một sự hưng phấn khó tả. "Lâm huynh, cả đời này ngươi đã định sẵn sẽ bị ta đè dưới thân!" Tần Phong bay vọt lên, từ trên cao nhìn xuống Lâm Tam, một kiếm hóa thành từ vạn thiên tinh thần chém xuống cực nhanh, uy áp mênh mông như biển cả càn quét đất trời, cảm giác choáng váng ập đến với mọi người. "Mệnh của ta do ta không do trời, ta đây muốn nghịch thiên mà đi!" Lâm Tam không cam chịu yếu thế gầm lên một tiếng, cầm trường kiếm mang theo kiếm quang ngút trời xông lên.

Ầm ầm ầm!

Hai kiếm va chạm vào nhau, tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp đất trời, ngọn núi Vạn Nhận Cô Phong trong nháy mắt hóa thành tro bụi. "Đây thật sự là cuộc đối đầu giữa cảnh giới Nhập Đạo sao!?" Các cao thủ cảnh giới Thiên Tông tại hiện trường nước mắt lưng tròng, run lẩy bẩy trong dư chấn của đòn tấn công cảnh giới Nhập Đạo. "Thật sự rất mạnh!" Lâm Tam mặt mày trắng bệch liều mạng chống cự, một vệt máu đỏ tươi từ khóe miệng chảy xuống.

Giờ khắc này...

Hắn cuối cùng cũng cảm nhận được sự hung mãnh của Tần Phong, dữ dội như bão tố, dù ngươi có muốn hay không, cũng phải cảm nhận mặt hung hãn nhất của hắn. "Hắn mạnh mặc hắn mạnh, gió mát thổi qua sườn núi..." Trong lòng Lâm Tam đột nhiên có sự giác ngộ, thử đi tiếp nhận sự hung mãnh của Tần Phong. "Thế này cũng được à?

Tao cần tĩnh tâm!!" Tần Phong cảm nhận được sự thay đổi trên người Lâm Tam, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử thật sự không nói lý lẽ.

Chỉ cần để bọn họ nắm được cơ hội, ngươi sẽ trở thành đá mài dao cho họ. "Cơ hội tốt!" Phương Trường ở bên cạnh chộp lấy cơ hội hiếm có này, nhân lúc Tần Phong và Lâm Tam đang giằng co, nhanh chóng lao về phía sáu quả Đạo Quả còn lại. "Tuyệt quá, Đạo Quả là của ta rồi!" Phương Trường nhìn Đạo Quả trong gang tấc, cuối cùng cũng cảm nhận được niềm vui khi làm lão lục.

Nhưng gã không hề chú ý rằng, Tần lão lục vẫn luôn âm thầm chú ý đến gã, dù gã chỉ cần nhếch mông lên là Tần lão lục cũng đoán được gã sắp ị ra thứ gì. "Không ổn!" Mọi người tại hiện trường lập tức kinh hô một tiếng, lần lượt lao về phía Phương Trường, ánh mắt cũng từ cuộc đối đầu của Tần Phong và Lâm Tam chuyển sang Phương Trường và Đạo Quả. "Nhóc con, làm lão lục trước mặt ta, ngươi còn non lắm!" Tần Phong lập tức hiện nguyên hình lão lục, thẳng tay kích nổ Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên vang vọng khắp đất trời, từng gợn sóng lan ra cực nhanh. "Phụt..." Lâm Tam không kịp phòng bị, phun ra một ngụm máu bay ngược ra ngoài. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đánh Thiên Tuyển Chi Tử trọng thương, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đánh bại Thiên Tuyển Chi Tử, nhiệm vụ hoàn thành 75%!" "Phụt..." Tần Phong cũng vì kích nổ kiếm trận mà bị phản phệ phun ra máu tươi, nhưng vẫn cố gượng sử dụng Thần cấp thâu thuật cách không thủ vật.

Và với tốc độ tay siêu nhanh một giây sáu lần, hắn hái toàn bộ sáu quả Đạo Quả trên dây leo, ném vào không gian tùy thân của mình. "Hả!?" Phương Trường ngơ ngác nhìn dây leo trơ trọi, trong đầu hiện lên ba câu hỏi hoang mang kinh điển: Ta là ai!?

Ta đang ở đâu!?

Ta định làm gì!? "Phương Trường, trả Đạo Quả lại cho ta!" Tần Phong lại hóa thân thành sư tử bị chọc giận, bất chấp thương thế lao nhanh về phía Phương Trường. "Hả!?" Những người khác cũng đang trong trạng thái mông lung, không hiểu tại sao Đạo Quả lại biến mất.

Nhưng thấy vẻ mặt tức giận như vậy của Tần Phong, họ đầu tiên loại bỏ nghi ngờ đối với hắn.

Cộng thêm việc Phương Trường đứng gần Đạo Quả như vậy, Tần Phong lại là người có chiến lực số một tại hiện trường, còn chỉ đích danh nói là Phương Trường lấy, chắc chắn là đã nhìn thấy gì đó, tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ vu oan cho gã.

Phá án rồi!

Kẻ trộm Đạo Quả chính là Phương Trường!

Sáu quả Đạo Quả đó!

Gã ăn tham như vậy không sợ bị bội thực chết sao!

Bụp một tiếng!

Tần Phong tuyệt đối không mang thù riêng, xông đến trước mặt Phương Trường là một trận đấm đá túi bụi. "Giao Đạo Quả ra đây!" Tần Phong hung hăng hỏi.

Phương Trường đang hoang mang, buột miệng nói: "Đạo Quả thật sự không phải do ta lấy!" Bụp một tiếng!

Những người khác cũng lần lượt xông tới, chen Tần Phong ra ngoài, lao vào đánh đập và lục soát Phương Trường. "Mẹ kiếp!" Phương Trường tại chỗ nổi giận, sát khí kinh hoàng càn quét ra ngoài. "Mẹ kiếp, còn dám phản kháng!" Mọi người cũng nổi giận theo, thẳng tay mở chế độ hội đồng.

Bọn họ đánh không lại loại quái thai như Tần Phong, nhưng đánh ngươi Phương Trường thì dễ như trở bàn tay, huống hồ Đạo Quả đến cả các đại lão đỉnh cấp bên ngoài cũng thèm nhỏ dãi, bất kể thế nào cũng phải bắt Phương Trường nôn ra.

Chương 149

"Đinh đong, chúc mừng ký chủ vu oan hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn rơi vào nguy cơ sinh tử tồn vong, nhận được 200 vạn điểm phản diện!" Lúc này, Tần Phong và Tiểu Bạch đang ở bên cạnh, ngươi một câu ta một câu hét lớn. "Quá vô sỉ, lại dám ăn một mình!" "Thỏ ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy!" "Lột quần áo của gã!" "Lột quần lót của gã ra!" "Xem sau này gã còn mặt mũi nào ra đường gặp người..." "Ặc..." Thiên Quân, Vạn Mã đang ăn mừng, nụ cười trên mặt dần biến mất.

Ảo giác!

Nhất định là ảo giác!

Lão đại của bọn họ đã chọn làm người rồi, không nên có hành vi lão lục như vậy nữa mới phải. "Hửm!?" Vu Lan nhíu mày nhìn một người một thỏ, giác quan thứ sáu của phụ nữ mách bảo nàng rằng chuyện này rất không bình thường.

Theo tính cách vô sỉ của Tần Phong, nếu có ai thật sự dám lấy đồ của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không chỉ đứng bên cạnh nói miệng, e là sẽ dắt theo con thỏ không biết xấu hổ kia đi đào mộ tổ nhà người ta.

Sau đó còn phải trói người ta lại, đứng trước mặt họ hát hò ăn mừng trên mộ.

Còn nữa, cảnh tượng sáu quả Đạo Quả biến mất vừa rồi, không biết tại sao lại có cảm giác quen thuộc đến lạ.

Cứ như cái yếm của nàng bị Tần Phong lấy đi một cách khó hiểu vậy, chỉ là chiêu này có thể lấy được yếm, cũng có thể lấy được Đạo Quả sao!? "Tên xấu xa này!" Tử Diên đau đầu xoa xoa mi tâm, đỏ mặt vì sự vô sỉ của Tần Phong.

Người khác không biết tại sao Đạo Quả lại biến mất, nhưng nàng thì biết, giống hệt như bảy năm trước khi hai người lần đầu gặp nhau, Tần Phong đã dùng chiêu này lấy đi yếm của nàng, đến nay vẫn chưa trả.

Còn trước mắt bao người, lấy đi toàn bộ Huyết Bồ Đề.

Lúc này, Phương Trường đang giữ chặt chiếc quần lót của mình, không để người khác phát hiện bí mật nhỏ của gã. "Ủa, gã không có!" Mọi người vô tình giật phăng chiếc quần lót của Phương Trường, trợn to mắt thò đầu nhìn kỹ. "Tất cả các ngươi đi chết hết cho ta!" Phương Trường thẹn quá hóa giận gầm lên, vô số quỷ ảnh hiện ra quanh người. "Không ổn!" Sắc mặt mọi người tại hiện trường đột ngột thay đổi, nhanh chóng lùi lại né tránh những quỷ ảnh đó.

Đây không phải là quỷ ảnh bình thường, mà là quỷ ảnh do Phương Trường ngưng tụ từ sát khí sau khi nhập ma, bên trong còn lẫn cả oán khí của những người bị gã giết, được coi là vật âm tà thực sự, nếu bị dính phải sẽ rất phiền phức để xử lý. "Chỉ còn thiếu ngươi thôi!" Tần Phong nhìn nhiệm vụ đã hoàn thành 75%, trong lòng bàn tay xuất hiện một ngọn lửa màu tím xanh. "Nam Minh Ly Hỏa!" Sắc mặt Phương Trường lộ vẻ kinh hãi, đến quần lót còn chưa kịp kéo lên đã bỏ chạy.

Mặc dù ước mơ của gã là bắt Tần Phong quỳ dưới chân mình hát bài 'Chinh Phục', nhưng một khi Tần Phong sử dụng Nam Minh Ly Hỏa thì chỉ có thể ngoan ngoãn bỏ chạy.

Vút một tiếng!

Tần Phong chập hai ngón tay lại, chỉ về phía Phương Trường.

Nam Minh Ly Hỏa hóa thành những luồng kiếm khí bao bọc, bắn về phía Phương Trường, cho dù gã chạy nhanh đến đâu, vẫn bị một luồng kiếm khí đánh trúng. "A..." Phương Trường phát ra một tiếng hét thảm thiết, xen lẫn một giọng nói khàn khàn.

Lão ma đầu chửi ầm lên: "Phương Trường tiểu tử, lão phu chửi mười tám đời tổ tông nhà ngươi, đã nói là đừng chọc vào Tần Phong, ngươi cứ không nghe, hại lão phu phải nằm chung quan tài với ngươi..." "Đừng có lảm nhảm nữa, bây giờ phải làm sao!" Mặt Phương Trường lộ vẻ sợ hãi, cuối cùng cũng hiểu tại sao lão ma đầu lại sợ Nam Minh Ly Hỏa đến vậy.

Quả thực như lão nói, vật này khắc vật kia, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, chỉ cần chạm nhẹ một cái, giống như bị ném vào dung nham, nhiều nhất là mười mấy giây sẽ bị thiêu đến hồn bay phách tán. "Lão phu, kiếp trước rốt cuộc đã tạo nghiệt gì, mới chọn phải ngươi!" Lão ma đầu trong lòng hối hận không thôi, nhưng cũng không thể không nghĩ cách tự cứu.

Ầm ầm ầm!

Một luồng năng lượng kinh hoàng hủy thiên diệt địa bộc phát từ người Phương Trường, dập tắt thành công tia Nam Minh Ly Hỏa kia, cái giá phải trả là lão ma đầu lại phải hy sinh ngàn năm đạo hạnh. "Cái gì!" Sắc mặt mọi người tại hiện trường đột ngột thay đổi, không hiểu Phương Trường lấy đâu ra sức mạnh đó. "Thành công rồi!" Phương Trường có cảm giác vui mừng như vừa thoát chết, phát hiện ra còn sống thật là tuyệt vời.

Giọng nói yếu ớt của lão ma đầu vang lên, "Lần này lão phu tiêu hao quá lớn, không biết khi nào mới tỉnh lại, nghe lão phu khuyên một câu, đừng đi chọc vào Tần Phong nữa, tên yêu nghiệt đó đã định sẵn là tồn tại trấn áp vạn cổ, ngươi không đấu lại hắn đâu..." "Tần Phong, ngươi chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ quay lại!" Phương Trường cho thấy mình không bao giờ nghe lời người già, cởi truồng nhanh chóng bỏ trốn khỏi hiện trường. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ trọng thương Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 30 vạn điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đánh bại Thiên Tuyển Chi Tử, nhiệm vụ hoàn thành 100%, nhận được bảo rương Thần cấp *1." Cuối cùng cũng hoàn thành!

Tần Phong mở hệ thống liếc nhìn một cái, điểm phản diện cũng đã tích lũy được 549.7550 vạn điểm, lần sau đi mua bánh kếp mà không thêm xúc xích, cảm thấy không thể hiện được sự hào phóng của mình. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ cướp thành công sáu quả Đạo Quả, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Ba Thiên Tuyển, sáu quả Đạo Quả, một lần rút thưởng!?" Tần Phong tại chỗ ngây người, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng những thứ này đã không còn quan trọng nữa, hắn bây giờ còn có việc quan trọng hơn phải làm. "Lâm Tam, tiểu Tam Tam của ta!" Tần Phong xoay người chạy về phía Lâm Tam đang bị trọng thương, định bụng an ủi tâm hồn bé nhỏ của hắn một phen. "Cái này..." Những người khác nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Vốn dĩ họ đến để tranh đoạt Đạo Quả, kết quả Đạo Quả lại biến mất một cách khó hiểu, bây giờ nghi phạm số một Phương Trường còn chạy mất. "Đuổi!" Mọi người rất nhanh đã đạt được sự nhất trí.

Dù Phương Trường có thể bộc phát ra sức mạnh hủy thiên diệt địa, cũng không ngăn được sức hấp dẫn của Đạo Quả đối với họ, thực sự không được thì chờ ra ngoài gọi phụ huynh, không tin một tên Phương Trường nhỏ bé có thể lật trời.

Quan trọng nhất là, họ không muốn nhìn thấy tên yêu nghiệt Tần Phong này một khắc nào nữa, ở cùng hắn không những không thể hiện được giá trị của mình, ngược lại còn chứng minh mình là phế vật đến mức nào.

Hơn nữa họ cũng từng nghe nói, Tần Phong có sở thích đặc biệt là cắt đứt tuệ căn của người khác, trận chiến vừa rồi rõ ràng không có cơ hội ra tay, ai biết lát nữa có nhớ ra sở thích này không.

Vút!

Vút!

Vút!

Hàng loạt tiếng xé gió vang lên, mọi người không dám dừng lại, lần lượt đuổi theo Phương Trường. "Trận chiến tranh đoạt Đạo Quả cứ thế kết thúc rồi sao!?" Vu Lan nhìn dây leo trơ trọi, trong lòng không khỏi uất ức.

Bảy quả Đạo Quả vốn thuộc về Lam Ma Cung của họ, cuối cùng một quả cũng không cướp được, tất cả là vì có một lão lục vô sỉ đứng sau lưng tung tin đồn nhảm, nàng dù có đào đất ba thước cũng phải đào tên lão lục này ra cắn chết.

Chương 150

"Hửm!?" Tử Diên nghi hoặc nhìn về phía Tần Phong, chỉ thấy hắn đang đỡ Lâm Tam dậy. "Lâm huynh, kiếm trận vừa rồi của ta thế nào?

Về lý thuyết nó có thể cộng dồn vô hạn, ta còn chưa thể hiện ra được một phần vạn uy lực của nó..." Tần Phong đưa tay đỡ Lâm Tam dậy, miệng cũng không rảnh rỗi. "Một phần vạn!?" Bề ngoài Lâm Tam vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang gào thét như chuột chù.

Đậu má!

Còn cho người khác sống nữa không!

Cùng là luyện kiếm, ngươi còn nhỏ hơn ta mấy tuổi, tại sao lại mạnh hơn ta nhiều như vậy!? "Đinh đong, chúc mừng ký chủ làm dao động niềm tin vô địch của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Hửm!?" Tử Diên nghiêng đầu, tỏ vẻ vô cùng không hiểu.

Vừa rồi hai người còn vì tranh đoạt Đạo Quả mà rút kiếm đối đầu, một mất một còn, một người muốn đè đối phương xuống dưới thân, một người muốn nghịch thiên mà đi, thế mà quay đầu lại đã có thể nói chuyện vui vẻ như vậy.

Điều đó cũng khiến nàng nhớ lại một câu mà dì cả từng nói, đàn ông ở bên phụ nữ chưa chắc đã vui vẻ, đàn ông ở bên đàn ông mới là niềm vui thật sự.

Tử Diên đầy dấu chấm hỏi, lẩm bẩm: "Ý gì đây?

Là niềm vui mà mình không thể cho được sao..." Ngay khi Tần Phong chuẩn bị tiếp tục vặt lông cừu Lâm Tam...

Một đám người đi về phía họ, dẫn đầu là Lâm Tâm Nhi của Thiên Tâm Chi Thành.

Lâm Tâm Nhi lạnh lùng nói: "Lâm Tam, bản tiểu thư có thể cho ngươi một cơ hội nữa, chỉ cần ngươi nói ra, bản tiểu thư bảo đảm sẽ bỏ qua chuyện cũ, ngươi vẫn là người của Thiên Tâm Chi Thành ta." "Đại tiểu thư, ta thật sự không biết!" Lâm Tam nở một nụ cười khổ, thật sự không biết mỏ tiên tinh ở đâu. "Được, được, được!" Lâm Tâm Nhi tức quá hóa cười nói: "Nếu đã như vậy, bản tiểu thư bây giờ tuyên bố, trục xuất ngươi khỏi Thiên Tâm Chi Thành, từ nay về sau Lâm Tam ngươi không còn là người của Thiên Tâm Chi Thành ta nữa." "Ái chà!" Tần Phong đứng bên cạnh xem mà ngây người.

Hắn thật sự không hiểu vị đại tiểu thư này làm thế nào mà hết lần này đến lần khác né tránh Thiên Tuyển Chi Tử một cách hoàn hảo.

Trước là chạy đến Tần gia từ hôn với nhị đệ của hắn, sau lại đuổi Lâm Tam khỏi Thiên Tâm Chi Thành trước mặt mọi người, còn có năm đó đã bỏ lỡ một cách hoàn hảo vị nho gia quân tử đầy chính khí là hắn đây.

Nhưng với tư cách là người đàn ông âm thầm ủng hộ Lâm Tam sau lưng, cũng là người duy nhất tin tưởng hắn, tự nhiên không thể nhìn người ngoài bắt nạt Lâm Tam như vậy.

Hắn quyết định đem mỏ tiên tinh rách nát phát hiện trong Huyết Sắc Thương Hải vu oan cho, à không, là chuyển nhượng vô điều kiện sang tên Lâm Tam, không bao gồm quyền sử dụng, quyền khai thác, và quyền được biết. "Nếu đại tiểu thư không tin tưởng Lâm Tam, vậy Lâm Tam cũng không có gì để nói nữa, cáo từ!" Trong mắt Lâm Tam thoáng lên vẻ thất vọng, cầm kiếm chắp tay với Tần Phong, xoay người để lại một bóng lưng cô độc, lạc lõng. "Cái gì, hắn thật sự định rời khỏi Thiên Tâm Chi Thành sao!?" Lâm Tâm Nhi khó tin nhìn Lâm

Tam đang rời đi, nghiêm trọng nghi ngờ tai mình vừa có vấn đề nghe nhầm.

Phải biết rằng, sự nguy hiểm của Côn Luân bí cảnh không phải là việc tìm kiếm bảo vật và tranh đoạt bên trong, mà là sau khi ra khỏi Côn Luân bí cảnh.

Bởi vì mỗi khi Côn Luân bí cảnh đóng lại, những người ngoài như họ sẽ bị cưỡng chế dịch chuyển ra ngoài, mà còn là dịch chuyển ngẫu nhiên, nói cách khác là có thể xuất hiện ở bất kỳ nơi nào trong Hoang Cổ.

Có thể tưởng tượng được...

Tu luyện giả dưới ba mươi tuổi, tu vi cao nhất không quá Thiên Tông cảnh, trong tay không chỉ có thiên tài địa bảo hiếm có, mà còn cầm tiên tinh mà các lão quái vật tha thiết ước mơ.

Đơn giản giống như một đứa trẻ cầm vàng đi trên phố, ai nhìn thấy cũng dễ nảy sinh lòng tham.

Vì vậy mỗi lần Côn Luân bí cảnh đóng lại, cũng là lúc toàn bộ Hoang Cổ hỗn loạn nhất.

Những lão quái vật đó sẽ lần lượt xuất quan tìm mồi, các tiểu bối cũng sẽ ngay lập tức tìm cách thông báo cho trưởng bối trong gia tộc, một khi trưởng bối của gia tộc không kịp thời đến, điều đó có nghĩa là rất có khả năng sẽ trở thành con mồi của những lão quái vật kia.

Đó cũng là lý do tại sao nhiều thế lực sau khi vào Côn Luân bí cảnh, đều cố gắng kiềm chế không để xảy ra xung đột quy mô lớn, chính là hy vọng sau khi ra ngoài có thể cầm cự đến khi trưởng bối trong gia tộc đến.

Bây giờ Lâm Tam chọn rời khỏi Thiên Tâm Chi Thành, đồng nghĩa với việc mất đi sự che chở của Thiên Tâm Chi Thành, sau khi ra ngoài cũng tất sẽ trở thành thức ăn bị các lão quái vật tranh giành.

Dù nhìn từ góc độ nào, hành động này của Lâm Tam đều không hợp lẽ thường. "Ngươi tưởng ngươi là ai, Thiên Tâm Chi Thành là nơi ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao!?" Lâm Tâm Nhi thẹn quá hóa giận ra lệnh, cho thuộc hạ chặn Lâm Tam lại. "Vâng!" Người của Thiên Tâm Chi Thành lĩnh mệnh, nhanh chóng tiến lên chặn người lại. "Đại tiểu thư, ngươi đừng ép ta!" Giọng nói bình thản của Lâm Tam vang lên, nhưng lại ẩn chứa một sự lạnh lẽo đến cùng cực.

Năm đó hắn là người nhận được truyền thừa của Trường Không Kiếm Thần trước, sau đó trong một lần bất ngờ trở thành phó nhân của Thiên Tâm Chi Thành, thế là hắn mang tâm thái du ngoạn nhân gian mà ở lại Thiên Tâm Chi Thành.

Có thể nói Thiên Tâm Chi Thành giúp đỡ hắn thực ra không nhiều, bản thân hắn nể tình quen biết một phen mà nhẫn nhượng họ hết lần này đến lần khác, kết quả lại đổi lấy sự được đằng chân lân đằng đầu của đối phương. "Lâm Tam, ngươi còn có khả năng uy hiếp chúng ta sao!?" Người của Thiên Tâm Chi Thành hừ lạnh một tiếng.

Nếu là trước khi Lâm Tam đấu kiếm với Tần Phong, có lẽ họ không dám dùng giọng điệu này nói chuyện với Lâm Tam, dù sao từ trận chiến vừa rồi, họ cũng đã thấy được Lâm Tam, truyền nhân của Trường Không Kiếm Thần, đệ nhất kiếm trăm năm sau không phải là hư danh.

Nhưng bây giờ Lâm Tam sau khi đấu kiếm với Tần Phong đã bị trọng thương, họ tự nhiên không còn coi hắn ra gì nữa. "Các ngươi có thể thử xem!" Ánh mắt Lâm Tam đột nhiên trở nên sắc bén, kiếm khí quanh người bắt đầu nhảy múa.

Xoạt một tiếng!

Người của Thiên Tâm Chi Thành lập tức cảnh giác, bao vây Lâm

Tam lại. "Thiên Tâm Chi Thành thật là oai phong, bắt người của ta ngay trước mặt ta!" Ngay khi hai bên đang giương cung bạt kiếm, có thể khai chiến bất cứ lúc nào, giọng nói nhàn nhạt của Tần Phong vang vọng khắp nơi, mặc dù giọng điệu rất bình thản, nhưng lại khiến tất cả mọi người tại hiện trường tim đập thình thịch. "Tần Phong!" Sắc mặt người của Thiên Tâm Chi Thành đột ngột thay đổi, cơ thể không tự chủ lùi lại mấy bước.

Đùa gì thế!

Sự hung mãnh của Tần Phong vừa rồi vẫn còn sờ sờ ra đó, không chỉ dùng sức một mình chống lại mấy vạn thiên kiêu, mà ngay cả bốn yêu nghiệt cấp thiên kiêu là Nhất Kiếm, Vu Lan, Phương Trường, Lâm Tam cũng bị hắn trấn áp toàn bộ.

Bọn họ có thể không coi Lâm Tam bị thương ra gì, nhưng tuyệt đối phải đặt vị đại gia này trong lòng. "Tần Phong, ngươi có ý gì!?" Thần sắc Lâm Tâm Nhi vô cùng cảnh giác, đối với Tần Phong có một cảm xúc rất phức tạp.

Năm đó nếu không phải Tần Phong đào Chí Tôn Cốt của Tần Hạo, thì nàng cũng sẽ không chạy đến Tần gia từ hôn.

Đồng thời, nàng cũng đang suy nghĩ một vấn đề, nếu năm đó cha nàng chọn Tần Phong làm con rể, hôm nay có phải là đã có thể tránh được rất nhiều chuyện không.

Chương 151

Tần Phong lạnh lùng liếc nhìn nói: "Ý tứ rất rõ ràng, Lâm Tam là anh em ruột khác cha khác mẹ của ta, ai dám động đến hắn, chính là kẻ thù của ta!" "Anh em ruột khác cha khác mẹ!?" Sắc mặt mọi người tại hiện trường trở nên vô cùng kỳ quái, nghi ngờ mình vừa mới nghe nhầm.

Trong nhận thức của thế nhân, Tần Phong là loại bại hoại nhân gian ngay cả em ruột cũng xuống tay được, thế mà bây giờ lại xưng huynh gọi đệ với một người ngoài, còn nói ra những lời như ai dám động đến Lâm Tam, chính là kẻ thù của hắn.

Điều này có bình thường không!?

Có hợp logic không!?

Rõ ràng là không bình thường, không hợp logic, trừ phi giữa họ có quan hệ đặc biệt gì đó! "Đi!" Lâm Tâm Nhi dứt khoát hạ lệnh rút lui, căn bản không dám đối địch với Tần Phong.

Trải qua trận chiến vừa rồi, đừng nói là Thiên Tâm Chi Thành của họ, cho dù là tập hợp tất cả thiên kiêu đã vào Côn Luân bí cảnh lại, e rằng bị diệt cũng chỉ là vấn đề thời gian. "Đa tạ Tần huynh!" Lâm Tam chắp tay cảm tạ.

Mặc dù hắn không coi đám người của Thiên Tâm Chi Thành ra gì, nhưng đối với những lời vừa rồi của Tần Phong vẫn rất cảm động.

Thực ra tiếp xúc lâu với Tần Phong sẽ phát hiện, hắn không phải là loại bại hoại như lời đồn, khi tất cả mọi người không tin tưởng hắn, Tần Phong sẽ chọn tin tưởng hắn, khi người khác gây khó dễ cho hắn, Tần Phong sẽ chủ động tiến lên giúp hắn giải vây.

Ngoài việc con người không đứng đắn ra, các phương diện khác thật sự không chê vào đâu được, tuyệt đối là một người bạn đáng để kết giao sâu sắc. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5 vạn điểm phản diện!" "Xem ngươi nói kìa, hai ta ai với ai chứ!" Tần Phong cười tủm tỉm tiến lên, một bàn tay vỗ vào mông Lâm Tam. "Ựa!!" Lâm Tam lập tức đứng hình, trong lòng có một sự hoảng hốt khó tả.

Đặc biệt là ánh mắt Tần Phong nhìn hắn, vẫn quen thuộc đến thế, lại kết hợp với sự khác biệt giữa cách Tần Phong đối xử với em ruột và với hắn, khiến hắn thật sự không dám nghĩ tiếp nữa... "Hử!?" Tử Diên và Vu Lan đều ngẩn người, nhìn thấy Tần Phong vỗ vào mông Lâm Tam.

Hành động này nếu nói là cử chỉ thân mật giữa huynh đệ thì có vẻ giải thích được, nhưng nếu nói là một hành động mập mờ thì hình như cũng hợp lý.

Vậy rốt cuộc hành động này ở đây nên được giải thích thế nào!? "Tần huynh, ta còn có việc nên xin cáo từ trước!" Lâm Tam bị dọa đến mức không dám ở lại một khắc nào, vội ôm quyền rồi nhanh chóng tránh xa Tần Phong.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ở cùng Tần Phong quả thực giúp ích rất lớn cho kiếm đạo của y, chỉ tiếc là kẻ này lại có một cái miệng, khiến y thật sự không dám ở cùng. "Đi rồi sao!?" Tần Phong ánh mắt đầy vẻ không nỡ, nhưng cũng không có ý định ngăn cản.

Tiếp theo hắn sẽ chuyển mỏ tiên tinh ở Huyết Sắc Thương Hải sang tên của Lâm Tam, cho y một bất ngờ cực lớn, nên chỉ có thể tạm thời để y rời đi.

Nhưng hắn tin rằng, hai người sẽ rất nhanh gặp lại nhau thôi. "Làm sao giải sầu, chỉ có rút thưởng!" Tần Phong thu dọn tâm tình, gọi Hệ thống chuẩn bị rút thưởng. *Xoạt!* Vòng quay rút thưởng lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay. "Đinh đong, chúc mừng Túc chủ rút trúng, chiêu kiếm Siêu Thần cấp, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!" "Lại là kiếm!?" Tần Phong cả người chết lặng tại chỗ, không hiểu vì sao mình lại có duyên với kiếm đến vậy. *Ầm ầm ầm!!* Trong đầu Tần Phong vang lên như sấm sét, phảng phất như nhìn thấy một lão giả tóc trắng tung ra một kiếm, vô tận kiếm khí tựa như những vì sao lạnh lẽo nhất trên bầu trời đêm, cả trời đất cũng rung chuyển dữ dội. *Ầm ầm ầm!!* Đất vỡ trời kinh, trời đất cùng cháy, một kiếm mở thiên môn.

Dường như thế gian không ai có thể địch lại, là một chiêu kiếm mạnh hơn cả Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật cấp Thần một bậc. "Hộc... hộc..." Tần Phong ý thức quay về, thở hổn hển, trong đầu toàn là hình ảnh của nhát kiếm kinh diễm kia. "Không được, phải đạt Đại Viên Mãn!" Tần Phong lập tức có mới nới cũ, không còn coi trọng Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật nữa, gọi Hệ thống đổi thẻ dung hợp Đại Viên Mãn. "Đinh đong, chúc mừng Túc chủ tiêu tốn 2.000.000 điểm phản diện, đổi thành công thẻ dung hợp Siêu Thần cấp Đại Viên Mãn!" "Đinh đong, chúc mừng Túc chủ sử dụng thẻ dung hợp Siêu Thần cấp Đại Viên Mãn, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn đạt đến cảnh giới Đại Viên Mãn!" "Hử!?" Tử Diên, Vu Lan và mọi người đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, có thể cảm nhận rõ ràng kiếm khí đang nhảy múa quanh thân hắn.

Khác với Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Hà Kiếm Quyết trước đây của Tần Phong, đây là một loại kiếm khí bá đạo hơn, phảng phất như lấy thân người ngự trên trời đất, có kiếm của y, thế gian không còn tiên. "Tên yêu nghiệt này!" Vu Lan và những người khác mặt đầy kinh hãi, nội tâm càng không thể bình tĩnh trong một thời gian dài.

Một mình áp chế mấy vạn thiên kiêu thì thôi đi, sau đó lại còn đốn ngộ ra kiếm quyết bá đạo hơn, đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ quả nhiên khủng bố đến vậy. "Đây chính là người đàn ông của ta!!" Tử Diên mặt mày e thẹn, trong mắt toàn là hình trái tim.

Lúc này, Tần Phong hoàn toàn không để ý đến Tử Diên, Vu Lan và một đám tiểu thư xinh đẹp, đang lưu luyến nhìn về hướng Lâm Tam rời đi.

Siêu Thần cấp Đại Viên Mãn cần đến 2.000.000 điểm!

Nếu Lâm Tam của hắn chưa đi, chắc chắn có thể giúp hắn hồi máu một phen. "Một đứa là nhân vật chính, một đứa là phản diện, ta tin rằng nghiệt duyên giữa chúng ta sẽ khiến chúng ta nhanh chóng gặp lại thôi!" Tần Phong luyến tiếc thu hồi ánh mắt, mở rương báu Thần cấp nhận được từ nhiệm vụ. "Đinh đong, chúc mừng Túc chủ mở rương báu Thần cấp, nhận được Tiên Thiên Chí Bảo, Sơn Hà Xã Tắc Đồ!" Sơn Hà Xã Tắc Đồ: Tiên Thiên Chí Bảo, là chí bảo do trời đất thai nghén mà thành, bên trong tự thành một thế giới, có thể dung nạp núi sông hồ ao, nhật nguyệt tinh thần.

Trong tay Tần Phong xuất hiện một cuộn tranh gấm, sau khi mở ra, một luồng linh khí bàng bạc ập vào mặt, còn nồng đậm hơn cả linh khí ở Thúy Trúc Phong mà Lục Đạo Đế Quân ban cho hắn.

Còn có thể nhìn thấy bên trong có mấy ngọn linh phong cao vút tận mây, kim quang ẩn hiện, từng dòng suối linh tuyền chảy xuôi, trên mặt sông còn có hoa sen trôi nổi. "Ủa!!" Tiểu Bạch thử thò cái chân nhỏ vào, ngay sau đó liền bị Sơn Hà Xã Tắc Đồ hút vào trong. "Đây là nơi nào, chủ ngân thỏ của ta đâu!?" Tiểu Bạch cảnh giác nhìn xung quanh trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, không hiểu vì sao mình lại đột nhiên đến đây.

Ngay sau đó, không đợi Tiểu Bạch phản ứng, Tần Phong dựa theo hướng dẫn sử dụng trong đầu, thò tay vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ tóm

Tiểu Bạch ra, đồng thời cũng giúp Tiểu Bạch nắm được phương pháp qua lại giữa hai thế giới. "A!" Tiểu Bạch mắt lập tức sáng lên, phảng phất như mở ra cánh cửa thế giới mới, bắt đầu qua lại giữa hai thế giới chơi đùa. "Thỏ ta lại vào rồi!" "Thỏ ta lại ra rồi!" "Thỏ ta lại vào rồi!" "Thỏ ta lại ra rồi!" Tiểu Bạch ra ra vào vào chơi đùa vô cùng vui vẻ, còn vui sướng chạy nhảy điên cuồng trong núi.

Cũng may trong không gian không có động vật nhỏ, nếu không chắc chắn sẽ bị nó lôi ra đánh cho hai bạt tai để tuyên bố chủ quyền. "Đây là cái gì!?" Tử Diên, Vu Lan ghé cái đầu nhỏ qua, rất tò mò về Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Tần Phong.

Chương 152

Chỉ là lúc này Tần Phong không có ý định giải thích cho hai nàng, hắn đang đứng trước dây leo của Đạo Quả, suy nghĩ xem có thể cấy nó vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ hay không.

Mặc dù Đạo Quả cần hàng chục ngàn năm mới chín, nhưng dây leo có thể kết ra Đạo Quả hiển nhiên cũng không phải là vật tầm thường, cho dù cấy về nhà làm chậu cảnh cũng đủ để ra vẻ. "Kệ nó, cứ cấy vào đã rồi tính!" Tần Phong nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết, cả mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội. *Ầm ầm ầm!!* Chỉ thấy từng vết nứt dữ tợn bắt đầu lan ra, khu vực trăm mét xung quanh dây leo bị một luồng năng lượng vô hình nâng lên. "Tên này…" Vu Lan mí mắt khẽ giật, trong lòng thầm kêu "tên khốn này".

Bọn họ đến bí cảnh Côn Luân nhiều nhất là để tiến hóa, còn hắn vào đây là đào cả gốc lẫn rễ mang đi, không chừa cơ hội cho người đến sau.

Nữ đệ tử Lam Ma Cung thấp giọng nói: "Thiếu cung chủ, mọi người bây giờ đều đang bận đuổi theo Phương Trượng kia, nhưng Tần Phong lại có tâm tình ở đây đào dây leo Đạo Quả, điều này rõ ràng không hợp lẽ thường, người nói Đạo Quả có thể nào…" "Hử!?" Vu Lan đôi mắt hạnh khẽ nheo lại.

Nàng vừa rồi cũng nghi ngờ là Tần Phong làm, bây giờ ngay cả những người khác cũng nhận ra điều không ổn, càng chứng minh Tần Phong không thể thoát khỏi liên quan đến việc này, nhưng khổ nỗi bọn họ không có bằng chứng.

Nữ đệ tử nói tiếp: "Thiếu cung chủ, thực ra với mối quan hệ của người và Tần Phong, chỉ cần đi làm nũng một chút, nói không chừng…" "Không thể nào!" Vu Lan không nghĩ ngợi, ngắt lời đối phương.

Nàng là Thiếu cung chủ của Lam Ma Cung, cho dù có nhảy từ đỉnh cao nhất của bí cảnh Côn Luân xuống, cho dù có chết đói, cũng sẽ không vì Đạo Quả mà đi làm nũng với Tần Phong. "A!?" Các nữ đệ tử ngây người tại chỗ, không hiểu tại sao Vu Lan lại không đồng ý.

Trong mắt các nàng, Tần Phong có nhan sắc, có thiên phú, có bối cảnh, tuyệt đối là người xứng đôi nhất Hoang Cổ.

Huống hồ Thiếu cung chủ còn chủ động hôn Tần Phong trong sơn động nào đó, rõ ràng là có ý với người ta, bây giờ thái độ này, khiến các nàng không thể không nghi ngờ Thiếu cung chủ nhà mình biết trà nghệ, đang lừa gạt tình cảm của Tần Phong.

Lúc này, tin tức Phương Trượng Quan Vũ đoạt được sáu quả Đạo Quả, Tần Hạo đoạt được một quả Đạo Quả đã lan truyền khắp bí cảnh Côn Luân. "Tần Hạo?

Tần Hạo là ai!?" "Đúng vậy, kẻ này tài đức gì mà lại cướp được một quả Đạo Quả!?" "Ta nghe nói Tần Phong đã giết đến điên cuồng, một mình độc chiến mấy vạn thiên kiêu!" "Nói bậy, trên đời làm sao có người độc chiến mấy vạn thiên kiêu được, nếu thật sự có người như vậy, lão tử gọi hắn là cha!" "Có lý, nếu Tần Phong thật sự có thể độc chiến mấy vạn thiên kiêu, sao lại không giữ được bảy quả Đạo Quả!?" "Từ lúc Tần Phong liên tục đột phá hai đại cảnh giới Linh Vũ, Nhập Đạo, hắn đã không còn là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ nữa rồi." "Theo ta thấy, Phương Trượng mới là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ!" "Không sai, trong cuộc tranh đoạt của mấy vạn thiên kiêu, bảy quả Đạo Quả một mình hắn chiếm sáu, ngoài hắn ra ai còn dám xưng là đệ nhất Hoang Cổ!?" "Còn chờ gì nữa, mau đi tìm Phương Trượng cướp Đạo Quả thôi!" "Các vị đạo hữu, xin từ biệt tại đây, chúng ta sau này còn gặp lại, hẹn ngày tái ngộ!" "………" Khi tin tức bảy quả Đạo Quả thuộc về ai được lan truyền trong bí cảnh Côn Luân, các thế lực cũng bắt đầu hành động, khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của Phương Trượng và Tần Hạo, thề phải cướp được Đạo Quả từ tay bọn họ.

Ngược lại, chuyện Tần Phong một mình độc chiến mấy vạn thiên kiêu không ai bàn luận, có nghe thấy cũng chỉ khịt mũi coi thường, căn bản không ai tin đó là sự thật.

Đúng như mọi người nói, từ lúc Tần Phong liên tục đột phá hai đại cảnh giới Linh Vũ, Nhập Đạo, hắn đã không còn là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ nữa rồi.

Tương lai có thể đột phá Thiên Tông hay không còn là một dấu hỏi, cũng sớm rút lui khỏi cuộc đại tranh thế này. "Tin hay không thì tùy, khi nào các người gặp Tần Phong, mới hiểu được nỗi sợ hãi bị đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ chi phối là gì!" Những người đã chứng kiến sự khủng bố của Tần Phong cũng không nói nhiều nữa.

Thực ra cũng không trách người khác không tin, ngay cả bản thân họ đến bây giờ cũng không dám tin một người có thể yêu nghiệt đến mức đó, chỉ hy vọng kiếp này không bao giờ gặp lại tên yêu nghiệt Tần Phong này nữa.

Nhưng điều họ không biết là, Tần lão lục đã bắt đầu đào hố rồi.

Lúc này, Tần Hạo vẫn chưa ý thức được nguy hiểm đang đến gần, đang mặt đầy kích động nhìn quả Đạo Quả.

Đây là quả Đạo Quả hắn cướp được từ tay người anh ngu ngốc của mình, báo hiệu rằng người anh ngu ngốc đó không phải là không thể chiến thắng. "Chờ đó, người anh ngu ngốc của ta, ta sẽ nhanh chóng đánh bại huynh!" Tần Hạo ngửa mặt lên trời hét lớn, không thể kìm nén sự kích động trong lòng, phảng phất như muốn trút bỏ bóng ma tâm lý mà người anh đã gây ra cho hắn bảy năm trước.

Hư ảnh lão gia gia lơ lửng bên cạnh, trầm mặc không nói, suy nghĩ xem có nên nói sự thật cho đứa trẻ này không.

Không phải nó có bản lĩnh lớn cướp được Đạo Quả từ tay anh trai, mà là anh trai nó đã nhường rất rất rất rất nhiều… nước.

Ở một nơi khác...

Tần Phong đã cấy dây leo vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, còn việc nó có sống được hay không thì phải xem tạo hóa của chính nó. "Thời gian không còn nhiều nữa!" Tần Phong bấm ngón tay tính toán thời gian, chỉ còn vài ngày nữa là bí cảnh Côn Luân sẽ đóng lại.

Khi đó, bí cảnh Côn Luân sẽ tuôn ra một luồng sức mạnh thần bí, đẩy tất cả tu luyện giả ngoại lai dưới 30 tuổi ra ngoài, và họ sẽ xuất hiện ngẫu nhiên ở bất kỳ nơi nào trong Hoang Cổ.

Đối với họ, đó là một cuộc thử thách và tai nạn, nhưng đối với những lão quái vật trong Hoang Cổ, đó lại là một bữa tiệc thịnh soạn. "Đẹp trai quá!!" Các nữ đệ tử của Lam Ma Cung, Nguyệt Thần Cung đang lén nhìn Tần Phong, mắt hình trái tim, đỏ mặt hét lên.

Giống như fan não tàn gặp được idol của mình, cho dù chỉ đứng đó không làm gì, cũng phải hét lên hai tiếng để thể hiện sự yêu thích. "Hừ!" Vu Lan không nhịn được hừ một tiếng, quay người đi tìm bảo vật khác.

Bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời gian ở chỗ Đạo Quả, phải tranh thủ thu hoạch trước khi bí cảnh Côn Luân đóng lại, ít nhất cũng phải kiếm lại tiền vé vào cửa. "Nữ thần đại nhân!" Trong số các tiểu thư Nguyệt Thần Cung cũng có người tỉnh táo, ra sức lay Tử Diên để nàng mau chóng hoàn hồn, nói rằng bây giờ không phải là lúc dẫn đầu làm fan não tàn của Tần Phong.

Mặc dù họ cũng có thu hoạch trong bí cảnh Côn Luân, nhưng vẫn chưa đủ để bù lại tiền vé, bây giờ phải tranh thủ thời gian đi tìm thiên tài địa bảo và tiên tinh khác. "Được rồi!" Tử Diên không vui bĩu môi.

Nàng biết sáu quả Đạo Quả đã vào túi Tần Phong, vượt xa chỉ tiêu kinh doanh quá nhiều, nếu nàng muốn trở thành người bạn đời của Tần Phong, năng lực kinh doanh tự nhiên không thể kém quá nhiều.

Chẳng mấy chốc, các tiểu thư của Nguyệt Thần Cung và Lam Ma Cung đã nghỉ ngơi xong và rời đi.

Tần Phong lưu luyến nhìn Tử Diên rời đi, tiện thể cũng liếc qua Vu Lan ở bên cạnh. "Thiếu chủ ra ngoài những năm nay, thật sự quá không dễ dàng!" Vạn Mã trốn trong góc, lén lau nước mắt.

Vì tương lai của Tần gia bọn họ, Thiếu chủ không chỉ mang tiếng xấu muôn đời, tuổi còn nhỏ đã phải hy sinh sắc tướng, bị buộc phải xoay sở giữa hai thiếu nữ, chỉ để có được sự ủng hộ của hai vị a di khác. "Tiếp theo đi tìm Tâm Nhan tiểu thư!" Tần Phong nhìn về phía Huyết Sắc Thương Hải, đoán chừng Long Ngạo Thiên vẫn không có ở nhà. "Tâm Nhan tiểu thư lại là ai vậy!?" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn nhau, đều tỏ ra không quen biết.

Nhưng không đúng!

Bọn họ đã hiểu kế hoạch của Tần Phong, sao lại đột nhiên xuất hiện một Tâm Nhan tiểu thư!? "Lão đại chính là lão đại, cảnh giới không phải tầm thường!" Thiên Quân, Vạn Mã lập tức hiểu ra, nhất định là Tần Phong lại đang bố cục cho tương lai.

Theo kế hoạch họ hiểu trước đó, mục tiêu của Tần Phong là trở thành lão đại của Âm Nguyệt Hoàng Triều, bố cục hiện tại không ngoài dự đoán chính là để xưng bá toàn bộ Hoang Cổ.

Chương 153

Vẫn là câu nói đó!

Lão đại của họ là một thanh niên có chí lớn, tuyệt đối không phải là kẻ nông cạn tòm tem vợ người khác như lời đồn. "Tâm Nhan tiểu thư, Long Ngạo Thiên có ở nhà không?!" "Tâm Nhan tiểu thư, cô có ở nhà không!?" "Tâm Nhan tiểu thư, tôi vào nhé!" Tần Phong gọi mấy tiếng bên ngoài Huyết Sắc Thương Hải không có ai trả lời, bèn dắt Thiên Quân, Vạn Mã đi vào.

Chỉ thấy hai người như Hứa Chử, Điển Vi đi theo sau Tần Phong, Tiểu Bạch vẫn ngồi trên vai hắn, điểm khác biệt duy nhất là sau lưng nó đeo một cuộn tranh gấm, chính là Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Vì bản thân nó là bảo vật không gian, nên không thể đặt vào không gian tùy thân, chỉ có thể thu nhỏ lại để Tiểu Bạch đeo. "Lão đại, chúng ta vào như vậy thật sự không sao chứ!?" Thiên Quân cảnh giác nhìn xung quanh, đã sớm nghe danh về sự khủng bố của Huyết Sắc Thương Hải.

Vạn Mã cũng cảnh giác, nói: "Đương nhiên không sao rồi, ngươi quên lão đại và Tiểu Bạch đã đến đây rồi sao." "Hử!?" Tiểu Bạch nghe có người gọi tên mình, lập tức dựng người dậy, thành thạo lắc cái mông nhỏ, hất cuộn Sơn Hà Xã Tắc Đồ sau lưng ra phía trước. "Sao ngươi biết đây là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, là Tần Phong tự tay đeo cho thỏ ta đó." "Ặc…" Vạn Mã khóe mắt không khỏi giật giật, hận không thể tự tát mình một cái.

Tại sao hắn lại nhắc đến cái tên Tiểu Bạch này chứ!!

Suốt đường đi, hễ trong lời nói của họ có chữ "Bạch", con thỏ này lại nhảy ra khoe khoang Sơn Hà Xã Tắc Đồ của nó, nếu ngươi chủ động nói chuyện với nó, thì nó sẽ bám riết lấy ngươi. *Vút* một tiếng!

Tiểu Bạch nhảy lên đầu Vạn Mã, bắt đầu kể cho hắn nghe về Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Lại nữa rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã sụp đổ tại chỗ, có cảm giác muốn nổi lửa đốt dầu. … Sâu trong Huyết Sắc Thương Hải.

Tâm Nhan tiểu thư khẽ nhíu mày, cảm giác như có thứ gì đó đã vào.

Chỉ thấy nàng đưa bàn tay ngọc ngà vẫy vào hư không, một bức tranh hiện ra, chính là cảnh Tần Phong và đoàn người tiến vào Huyết Sắc Thương Hải.

Chỉ thấy Tần Phong đang bước đi với dáng đi bá đạo không nhận người thân, trên đường đi dọa cương thi và bóng ma chạy tán loạn, cảm giác còn quen thuộc hơn cả về nhà mình. "Đây, đây không phải là người đàn ông tên Tần Phong sao?

Sao hắn lại quay lại rồi!?" Trân Trân mặt đầy kinh hoảng nói.

Liên Liên vẻ mặt căng thẳng: "Không phải đã nói là một trăm triệu tiên tinh, sẽ không quấy rầy cuộc sống của chúng ta nữa sao!?" "Người này thật quá vô sỉ, ngay cả quỷ cũng lừa!" Ái Ái cũng bị tức đến phát điên, nhưng lại không làm gì được Tần Phong… "Đây chính là Huyết Sắc Thương Hải!?" Thiên Quân, Vạn Mã kinh hồn bạt vía đi theo Tần Phong, cuối cùng cũng hiểu vì sao Huyết Sắc Thương Hải không ai có thể ra ngoài được.

Trên đường đi, ngoài tiếng khóc lóc làm loạn tâm thần, thỉnh thoảng còn có cương thi nhảy ra từ dưới đất, thực lực cực kỳ khủng bố, có thể nghiền chết bọn họ như kiến.

Nhưng điều khiến họ cảm thấy kỳ lạ là, đối phương vừa nhìn thấy Tần Phong đã bị dọa cho hồn bay phách lạc, phảng phất như tiểu thư gặp phải kẻ biến thái, khiến họ cảm thấy vô cùng khó hiểu. *Vù vù!!* Một cơn gió âm u đột nhiên thổi ra từ Huyết Sắc Thương Hải, nhiệt độ xung quanh cũng đột ngột giảm xuống rất nhiều.

Chỉ thấy ba vị tiểu thư từ trong biển hoa màu máu bay ra, chính là Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái, quanh thân họ bao bọc một luồng khí tức cực kỳ âm lạnh, trong đó còn xen lẫn một luồng dao động linh hồn khủng bố. "Là nữ quỷ!!" Thiên Quân, Vạn Mã sắc mặt đột biến, nhanh chóng rút vũ khí ra cảnh giới.

Kết hợp với cương thi họ nhìn thấy trước đó, về cơ bản có thể xác định Huyết Sắc Thương Hải thực chất là một nơi dưỡng thi, hễ có sinh vật hình người xuất hiện, không phải cương thi thì cũng là nữ quỷ.

Khác với tấn công vật lý của cương thi, nữ quỷ sử dụng tấn công linh hồn.

Mặc dù tu luyện giả khi tăng tu vi, linh hồn cũng dần lớn mạnh, nhưng so với những quỷ tu chuyên tu luyện lực lượng linh hồn này, chung quy vẫn kém hơn một chút, được xem là thủ đoạn tấn công lưu manh nhất Hoang Cổ.

Gặp những quỷ tu này tốt nhất là nên tránh, trừ khi cường độ linh hồn của ngươi vượt xa đối phương.

Nhưng vạn vật tương sinh tương khắc, quỷ tu trông như vô địch, nhưng cũng có nhiều cách khắc chế chúng, thậm chí quá trình tu luyện của chúng cũng vô cùng chậm chạp, không có hàng chục ngàn năm thì không thành tài được. "Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái, lâu rồi không gặp!" Tần Phong mỉm cười như gặp người quen cũ, dang tay ra định ôm một cái nồng nhiệt. "Dừng lại!" Ba bóng ma bị hành động của Tần Phong dọa giật mình.

Mặc dù họ rất thèm muốn dương khí của Tần Phong, nhưng lại không quên Nam Minh Ly Hỏa của hắn.

Chỉ thấy Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái vội vàng lùi lại giữ khoảng cách, giọng điệu không thân thiện chất vấn: "Tần Phong, tiểu thư nhà ta đã đưa cho ngươi một trăm triệu tiên tinh rồi, ngươi còn đến Huyết Sắc Thương Hải làm gì!?" Một trăm triệu tiên tinh!!

Thiên Quân, Vạn Mã mặt đầy kinh ngạc, không thể tin vào tai mình.

Theo thông tin họ thu thập được, từ trước đến nay các thế lực vào bí cảnh Côn Luân, người thu thập được nhiều nhất cũng chỉ có vài vạn tiên tinh, chưa từng nghe nói có ai sở hữu đến hàng trăm triệu tiên tinh.

Đồng thời, họ cũng rất tò mò, từ khi họ vào Huyết Sắc Thương Hải có thể thấy, tiểu thư nhà người ta có thực lực, có thế lực, tại sao lại vô duyên vô cớ cho Tần Phong một trăm triệu tiên tinh!? "Chẳng lẽ…" Thiên Quân, Vạn Mã sắc mặt kỳ quái nhìn nhau, nghĩ đến một công việc kiếm tiền rất nhanh.

Nhưng không đúng!

Lão đại của họ không phải chỉ bán nghệ, không bán thân sao!?

Với Tử Diên và Vu Lan cũng chỉ là diễn kịch, sao với vị Tâm Nhan tiểu thư này lại giả phim làm thật rồi!?

Là đi bằng tim, hay đi bằng thận, hay là do người ta cho quá nhiều!? "Các cô đừng có xa cách như vậy chứ!" Tần Phong cười toe toét nói: "Chúng ta coi như cũng quen biết một phen, ta sắp phải rời khỏi bí cảnh Côn Luân rồi, trước khi đi muốn đến tạm biệt các cô, tiện thể gói mang về một ít đặc sản." "Phù phù!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra chỉ là đến tạm biệt trước khi đi, còn tưởng lại vô sỉ chạy đến uy hiếp họ đòi tiên tinh. "Mấy món đặc sản này không tệ!" Tần Phong đánh giá ba bóng ma, rất hài lòng gật đầu.

Đến Huyết Sắc Thương Hải một chuyến, không gói mang về mấy bóng ma đặc sản, thế nào cũng có cảm giác đi toi công.

Đúng lúc này, một giọng nói như tiếng suối trong cốc lan tỏa, "Huyết Sắc Thương Hải chúng tôi không có đặc sản gì, nếu ngươi muốn thì hái ít hoa về đi!" "Nàng chính là Tâm Nhan tiểu thư!?" Thiên Quân, Vạn Mã vừa ngẩng đầu lên đã bị kinh diễm, chỉ thấy một nữ tử tuyệt mỹ đầu đội phượng quan, khoác áo choàng đỏ, môi son răng trắng, dịu dàng quyến rũ từ trên không trung chậm rãi hạ xuống.

Giờ khắc này... họ cuối cùng cũng biết tại sao Tần Phong lại giả phim làm thật rồi, tuyệt đối không phải vì tham lam nhan sắc của người ta, mà là vì kinh phí hoạt động sau này, mới đồng ý yêu cầu quá đáng của vị phú bà này.

Giống như những hoàng đế đánh thiên hạ, ai sau lưng mà không có mấy tài phiệt chống đỡ, cái giá tự nhiên là kết thân, cưới một người phụ nữ mình không thích.

Chương 154

"Lão đại, thật sự quá không dễ dàng!" Thiên Quân, Vạn Mã cảm động đến rơi nước mắt, thật muốn thay lão đại chịu đựng nỗi đau này.

Đáng tiếc, họ không có khuôn mặt đó! "Hái hoa?

Như vậy không tốt lắm đâu!?" Tần Phong sắc mặt vô cùng rối rắm, tỏ ra mình không phải là loại người tùy tiện. "Quá vô sỉ, hắn ngay cả quỷ cũng không tha!" Ba tiểu thư bóng ma cảm nhận được sự thay đổi trong ánh mắt của Tần Phong, lập tức nhận ra hắn có suy nghĩ không lành mạnh với họ. "Sao các cô có thể đánh giá một đệ tử Nho gia đứng đắn như vậy, thôi, ta cũng không so đo với các cô, chúng ta vẫn nên nói chuyện về đặc sản đi!" Tần Phong mặt đầy chính khí, nhìn về phía ba bóng ma. "Phì, hắn ngay cả quỷ cũng không tha!" Ba tiểu thư bóng ma vốn tưởng đã oan uổng Tần Phong, nhưng khi thấy ánh mắt không thay đổi của hắn, sao còn không hiểu đặc sản hắn nói là gì, rõ ràng là xem họ như đặc sản của Huyết Sắc Thương Hải. "Ngươi không mang đi được!" Tâm Nhan tiểu thư giọng điệu bình thản nói: "Bí cảnh Côn Luân sớm đã tự thành một thế giới, có quy tắc vận hành riêng, giống như các ngươi là người ngoại lai không thể ở lại lâu, chúng ta cũng không thể rời khỏi đây." Tần Phong hỏi lại một câu: "Vậy nếu ta có thể đưa họ ra ngoài thì sao!?" "Ta tuyệt không ngăn cản!" Tâm Nhan tiểu thư trả lời rất dứt khoát, không tin Tần Phong có năng lực này. "Được, đây là cô nói đó!" Tần Phong khóe miệng cong lên một nụ cười nhếch mép kiểu long vương, vỗ vào mông Tiểu Bạch ra hiệu đến lượt nó lên sân khấu. "Được thôi, xem thỏ ta biểu diễn đây!" Tiểu Bạch lập tức hăng hái, thành thạo lắc cái mông nhỏ.

Sau đó ném Sơn Hà Xã Tắc Đồ lên không trung, nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết điểm vào, Sơn Hà Xã Tắc Đồ nhanh chóng biến lớn trở lại nguyên trạng, sau khi từ từ mở ra, núi sông hồ ao, nhật nguyệt tinh thần đều có đủ, linh khí bàng bạc cũng từ trong đó tràn ra. "Tiên Thiên Không Gian Chí Bảo!!" Tâm Nhan tiểu thư thất sắc tại chỗ, trong lòng thầm kêu không thể nào.

Tiên Thiên Chí Bảo là chí bảo do trời đất này thai nghén ra, đặc biệt là Tiên Thiên Chí Bảo bên trong tự thành một thế giới lại càng hiếm có hơn, ngay cả Long Ngạo Thiên có đại khí vận năm đó cũng cầu mà không được.

Nếu dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ đưa họ ra ngoài, tuyệt đối có khả năng tránh được quy tắc trong bí cảnh Côn Luân.

Tần Phong lộ ra nụ cười giống hệt Thừa tướng, nói: "Tâm Nhan tiểu thư yên tâm, ta lấy danh nghĩa Thừa tướng bảo đảm với cô, cho dù có khó khăn thế nào, ta cũng nhất định có thể đưa cô ra ngoài…" "Thừa tướng!?" Tâm Nhan tiểu thư trong lòng nghi hoặc, không hiểu Thừa tướng là ai. "Chúng ta thật sự có thể ra ngoài sao!?" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái khó nén được sự kích động trong lòng, quỷ mới biết họ muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này đến mức nào.

Tần Phong ở bên cạnh dụ dỗ: "Ta nói cho các cô nghe, bên ngoài có rất nhiều anh trai, dương khí bao no, các cô có muốn ra ngoài thương các anh trai không!?" "Vâng, vâng, vâng!" Ba tiểu thư bóng ma gật đầu như giã tỏi, tỏ ra rất muốn ra ngoài thương các anh trai.

Từ khi họ chết đi và biến thành bóng ma, bị nhốt trong bí cảnh Côn Luân đã mấy vạn năm, thậm chí còn không ra khỏi được Huyết Sắc Thương Hải.

Trước đây còn có vài anh trai vào tìm bảo vật, nhưng bây giờ ngay cả một con đực cũng không thấy.

Điều đó dẫn đến việc họ chỉ có thể dựa vào hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt để tu luyện, đã rất lâu rồi không được hít dương khí tươi mới.

Để có thể rời khỏi nơi quỷ quái này, giành lại tự do, họ thậm chí có thể đồng ý mọi yêu cầu quá đáng của Tần Phong.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tiểu thư nhà họ phải đồng ý. "Tiểu thư…" Ba tiểu thư bóng ma quay đầu nhìn Tâm Nhan tiểu thư, trong mắt đều là khát vọng rời khỏi bí cảnh Côn Luân.

Tâm Nhan tiểu thư nén lại sự kinh ngạc trong lòng, khôi phục vẻ đoan trang, nói: "Tần Phong, ngươi quả thực khác biệt, ta nói lời giữ lời, chỉ cần họ đồng ý đi theo ngươi, ta tuyệt không ngăn cản." "Tiểu thư!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái lập tức vây quanh, khuyên Tâm Nhan tiểu thư cùng đi. "Các ngươi đi đi, ta phải đợi chàng quay về!" Tâm Nhan tiểu thư mặt lộ vẻ không nỡ, nhưng lại toát ra một sự kiên định.

Mặc dù nàng và Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái đã ở bên nhau mấy vạn năm, sớm đã coi nhau như chị em ruột, nhưng nàng cũng không có lý do gì để họ phải cùng mình chờ đợi. "Tiểu thư không đi, chúng ta cũng không đi!" Thái độ của ba bóng ma vô cùng kiên định.

Mặc dù họ rất khao khát tự do, nhưng họ càng không yên tâm về tiểu thư hơn. "Không đi!?" Tần Phong lập tức không vui.

Vì một Long Ngạo Thiên quèn, lại dám từ chối Tần lão lục hắn!!

Không ai có thể từ chối Long Ngạo Thiên sao!

Vậy thì không ai có thể vi phạm ý chí của Thừa tướng!

Thỏa hiệp chỉ có lần đầu và vô số lần sau, lần trước nàng đã thỏa hiệp, lần này còn sợ nàng không thỏa hiệp sao. "Tâm Nhan tiểu thư, cô cũng không muốn ta tức giận vì không lấy được đặc sản chứ!?" Tần Phong từ từ giơ tay búng một cái, ngọn lửa màu tím xanh nhảy múa trên đầu ngón tay. "Vô sỉ!" Tâm Nhan tiểu thư ghét bị người khác uy hiếp, lạnh lùng nói: "Họ không muốn đi theo ngươi ta cũng không có cách nào, ngươi ra giá đi, bao nhiêu tiên tinh thì ngươi sẽ rời khỏi Huyết Sắc Thương Hải." "Không hổ là phú bà có thể lấy ra một trăm triệu tiên tinh, quá TM hào phóng!" Thiên Quân, Vạn Mã mí mắt giật giật, được chứng kiến thế nào là phú bà thực thụ. "Đừng nói chúng ta không cho các ngươi cơ hội, lấp đầy, lấp đầy Sơn Hà Xã Tắc Đồ cho thỏ ta!" Tiểu Bạch cũng học theo, kiêu ngạo giơ tay nhỏ lên, ngọn lửa màu tím xanh nhảy múa. "Con thỏ này…" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái suýt nữa phun ra một ngụm máu già, không hiểu sao con thỏ đáng yêu này lại có cái miệng như vậy.

Đừng nói Huyết Sắc Thương Hải của họ không có nhiều tiên tinh như vậy, cho dù mang tất cả tiên tinh của cả bí cảnh Côn Luân đến, e rằng cũng không lấp đầy được Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Tần Phong. "Tần Phong, các ngươi đừng quá đáng!" Tâm Nhan tiểu thư sắc mặt lập tức lạnh xuống, lực lượng linh hồn quanh thân bắt đầu điên cuồng nhảy múa. "Ái chà!!" Thiên Quân, Vạn Mã ngơ ngác tại chỗ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Vừa rồi hai bên còn đang đàm phán vui vẻ, sao nói lật bàn là lật bàn, họ cũng không biết, họ không dám hỏi, dù sao thì cứ rút vũ khí ra bày trận thế là được.

Tần Phong không hoảng không vội nói: "Không có tiên tinh cũng không sao, ta gói ít đặc sản là được rồi!" "Ngươi đây là gói hàng sao?

Ngươi rõ ràng là cướp bóc!" Trân Trân tức đến đỏ bừng mặt, tuyên bố mình không phải là đặc sản. "Nói bậy!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Gói hàng đó gọi là nhân tình, cướp bóc đó gọi là sự cố, ngươi coi ta là loại người không hiểu tình người thế thái sao!?" Ba bóng ma Trân Trân kinh ngạc há hốc mồm, mơ hồ cảm thấy hắn nói rất có lý.

Tâm Nhan tiểu thư tỏ ra chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy, lạnh lùng nói: "Tần Phong, đừng tưởng ngươi miễn nhiễm với tấn công linh hồn, có Nam Minh Ly Hỏa là có thể làm mưa làm gió ở Huyết Sắc Thương Hải, thật sự mà ép ta đến đường cùng, cùng lắm thì đồng quy vu tận!" "Đồng quy vu tận?!" Tần Phong nắm chắc Tâm Nhan tiểu thư, cười nói: "Cô không đợi người đàn ông đó quay về nữa sao?

Cô cam tâm đồng quy vu tận với ta như vậy sao!?" Vài câu nói đơn giản đã khiến Tâm Nhan tiểu thư vỡ phòng ngay tại chỗ.

Nàng đã chờ đợi ở Huyết Sắc Thương Hải này mấy vạn năm, sao có thể cam tâm đồng quy vu tận với một kẻ vô sỉ, cho dù phải chết nàng cũng muốn nhìn thấy người đàn ông khiến nàng ngày nhớ đêm mong một lần trước khi chết.

Nhưng câu nói tiếp theo của Tần Phong khiến trái tim nàng đột nhiên run lên. "Cô chắc chắn mình có thể đồng quy vu tận với ta sao!?" Sắc mặt Tâm Nhan tiểu thư biến đổi một cách khó nhận ra, chỉ thấy khóe miệng Tần Phong nhếch lên một nụ cười khinh miệt, là sự khinh miệt đối với lời nói đồng quy vu tận của nàng.

Là một quỷ tu thể linh hồn, nàng có cảm ứng với linh hồn vượt xa người thường.

Chương 155

Tự nhiên cũng có thể cảm nhận rõ ràng linh hồn của Tần Phong không hề có dao động, điều đó có nghĩa là hắn thực sự không nói dối, là thật sự không coi nàng ra gì. "Sao có thể!!" Tâm Nhan tiểu thư cảm thấy vô cùng kinh hãi, không hiểu Tần Phong lấy đâu ra sự tự tin đó.

Đừng nói là một tu luyện giả Nhập Đạo Thất Trọng như hắn, cho dù là tu luyện giả mạnh nhất Hoang Cổ đứng trước mặt nàng cũng không dám có sự tự tin này, rốt cuộc là Tần Phong vô tri vô úy, hay là hắn có át chủ bài khủng bố nào đó. "Ngươi đừng làm hại tiểu thư nhà ta, chúng ta đi theo ngươi!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái che chắn Tâm Nhan tiểu thư sau lưng, mặt đầy phẫn nộ trừng mắt nhìn Tần Phong, nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng Tần Phong đã sớm bị băm thành tám mảnh. "Muộn rồi!" Tần Phong giọng điệu thản nhiên nói: "Bây giờ bao gồm cả Tâm Nhan tiểu thư, ta muốn tất!" "Ngươi, ngươi quá vô sỉ rồi!!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái bị tức đến đỏ bừng mặt, không ngờ Tần Phong ngay cả chủ ý của tiểu thư nhà họ cũng dám đánh. *Gầm!!* Huyết Sắc Thương Hải vang lên từng trận gầm rống, thực sự không thể nhìn nổi nữa.

Chỉ thấy mấy vạn con cương thi chạy nhảy đến, khí tức băng lãnh khiến trời đất đột ngột hạ nhiệt, còn có hơn một nghìn tiểu thư bóng ma cũng đến trợ trận.

Phảng phất như chỉ cần Tâm Nhan tiểu thư ra lệnh, cho dù có hồn bay phách tán, cũng phải xông lên xé sống Tần Phong. "Nhiều quá!" Thiên Quân, Vạn Mã tim đập thình thịch, như tả hữu hộ pháp bảo vệ Tần Phong.

Tần Phong dựa vào có lão quái tóc đỏ chống lưng nên không hề hoảng sợ, càng nắm bắt được tâm lý thánh mẫu của đối phương, cười khẩy nói: "Tâm Nhan tiểu thư, cô cũng không muốn mọi người vì cô mà chiến tử chứ!?" "Ngươi, ngươi…" Tâm Nhan tiểu thư bị tức đến ngực phập phồng, hận không thể cắn chết tên vô sỉ này.

Nàng vẫn chưa đợi được người đàn ông khoác kim giáp đến cưới mình, sao có thể cam tâm bị Tần Phong uy hiếp rời khỏi Huyết Sắc Thương Hải như vậy.

Nhưng nàng cũng như Tần Phong nghĩ, là một thánh mẫu tiêu chuẩn, sao có thể trơ mắt nhìn mọi người vì mình mà chiến tử. "Thỏa hiệp quả nhiên chỉ có lần đầu và vô số lần sau, nàng lại bắt đầu dao động rồi!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm, lộ ra nụ cười giống hệt Thừa tướng, lẩm bẩm: "Ngạo Thiên huynh, vợ của ngươi ta sẽ chăm sóc, ngươi không cần lo lắng…" "Ngươi thắng rồi!" Tâm Nhan tiểu thư dường như đã dùng cạn toàn bộ sức lực, cuối cùng vẫn chọn thỏa hiệp với Tần Phong. "Tiểu thư!!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Cho dù Tần Phong có thể miễn nhiễm công kích linh hồn và Nam Minh Ly Hỏa, cũng không có nghĩa là bọn họ không có sức đánh một trận, hà tất phải uất ức bản thân hết lần này đến lần khác thỏa hiệp với hắn.

Mấy vạn cương thi và hàng nghìn oan hồn cũng không hiểu nổi, tại sao Tâm Nhan tiểu thư lại phải thỏa hiệp với Tần Phong.

Thực ra Tâm Nhan tiểu thư sở dĩ thỏa hiệp là vì nàng thật sự không nhìn thấu Tần Phong.

Rõ ràng chỉ có tu vi Nhập Đạo cảnh tứ trọng, nhưng lại có thể xem thường tất cả công kích linh hồn trên thế gian, thậm chí còn luyện hóa được cả Nam Minh Ly Hỏa, một loại thiên địa chí bảo khủng bố như vậy.

Đừng nói là Long Ngạo Thiên ngạo thị Hoang Cổ năm đó, cho dù lật tung cả Hoang Cổ e rằng cũng không tìm ra được người thứ hai.

Là hồng nhan của Long Ngạo Thiên năm xưa, nàng tự nhiên hiểu rõ Long Ngạo Thiên có bao nhiêu át chủ bài.

Cộng thêm việc Tần Phong từ đầu đến cuối đều bình tĩnh như vậy, dùng mông để nghĩ cũng biết át chủ bài của hắn khủng bố đến mức nào.

Nàng không dám cược!

Nàng không dám lấy tính mạng của mọi người ra để cược! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ nhân lúc Thiên Tuyển Chi Tử không có nhà, xông vào cửa bắt nạt người thương của y, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ nhân lúc Thiên Tuyển Chi Tử không có nhà, giúp y chăm sóc người thương, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Ả đúng là thánh mẫu mà!" Tần Phong nhếch miệng cười, càng lúc càng thích mấy vị thánh mẫu này.

Bởi vì bọn họ không hiểu đạo lý có xả mới có được, chỉ muốn bảo vệ mỗi một thành viên, cho nên cuối cùng chỉ có thể chọn thỏa hiệp hết lần này đến lần khác, dễ đối phó hơn nhiều so với những nhân vật chính sát phạt quyết đoán kia.

Vẫn là câu nói đó, đối với mấy cái luận điệu mở đầu phải giết thánh mẫu trước, hắn không dám gật bừa, chẳng qua là cách ra tay của những người đó không đúng, chỉ cần nắm được điểm yếu của thánh mẫu là có thể thừa thắng xông lên.

Tâm Nhan tiểu thư đột nhiên lạnh lùng nói: "Ta có thể đi cùng ngươi, nhưng ngươi phải bảo đảm với ta sau khi rời khỏi Côn Luân Bí Cảnh, phải thả bọn họ đi, cho bọn họ tự do." "Được!" Tần Phong nở nụ cười đắc thắng y hệt Thừa tướng, nói: "So với đám cương thi và oan hồn kia, ta chỉ hứng thú với Long phu nhân, không, Tâm Nhan tiểu thư thôi." "Hừ, hy vọng ngươi tuân thủ lời hứa!" Tâm Nhan tiểu thư tức giận hừ lạnh rồi rời đi, một khắc cũng không muốn nhìn thấy Tần Phong nữa.

Hắn lại dùng tính mạng của đám cương thi và oan hồn vô tội kia để uy hiếp, ép nàng rời khỏi Huyết Sắc Thương Hải, hy vọng sau khi Long Ngạo Thiên trở về có thể hiểu cho nỗi khổ của nàng.

Lúc này – Phương Trường đang bị một đám người vây công, mưa lớn trút xuống ào ào. "Phương Trường, giao Đạo Quả ra đây, tha cho ngươi một mạng chó!" "Đã nói bao nhiêu lần rồi, Đạo Quả không phải do ta lấy!!" Phương Trường gào thét đến xé lòng trong cơn mưa lớn, tỏ vẻ mình thật sự không lấy Đạo Quả nào cả.

Nhưng dù y có nói gì đi nữa, cũng không một ai tin y, tất cả đều cho rằng bảy quả Đạo Quả y đã độc chiếm sáu quả, là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ chân chính. "Nếu đã muốn chết, vậy ta thành toàn cho các ngươi!" Phương Trường không thể đè nén sát khí trong lòng được nữa, lớp trang điểm mắt khói rẻ tiền cũng trở nên đậm hơn.

Rầm rầm rầm!!

Trong cơn mưa lớn, hai bên giao chiến.

Đối mặt với Phương Trường, đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, đối phương không dám có chút sơ suất nào, tập hợp mấy nghìn thiên kiêu để vây công y.

Nhưng Phương Trường lúc này đã nhập ma càng sâu, hai mắt lóe lên ánh sáng đỏ như máu, tay khởi đao lạc, không chừa một ai sống sót, dường như muốn trút hết mọi uất ức phải chịu ở chỗ Tần Phong ra ngoài.

Nước mưa, máu tươi hòa quyện!

Chém giết, gào thét đan xen!

Phương Trường từ ban ngày giết đến đêm đen, tay khởi đao lạc, tay khởi đao lạc, tay khởi đao lạc, mắt cũng không chớp lấy một cái. "Ma quỷ, hắn là ma quỷ!" Đám người sợ vỡ mật, mặt mày kinh hãi chạy trốn tứ phía. "Hộc hộc…" Phương Trường thở hổn hển, tầm mắt mơ hồ.

Cuối cùng y vẫn không thể so sánh với tên yêu nghiệt Tần Phong kia, đạt đến giới hạn liền ngất đi trong vũng máu.

Ngay lúc này – Một Thiên Tuyển Chi Tử vẫn luôn trốn trong bóng tối, Hạ Thủy Đạo Đường Xuyên, chống ô đi tới, tay áo phải trống rỗng bay phất phơ trong gió, đại biểu cho việc hắn vẫn chưa tìm lại được "cô Năm" của mình.

Sau khi biết kẻ thù của mình là Phương Trường, hắn biết muốn báo thù cho Tiểu Ngũ chỉ có thể dùng trí.

Thế là hắn cứ trốn trong bóng tối chờ đợi cơ hội, không ngờ trời cao có mắt, cuối cùng cũng để hắn đợi được. "Tay phải của ta vì ngươi mà đứt, ta lấy Đạo Quả của ngươi cũng hợp tình hợp lý." Đường Xuyên cố nén sự kích động trong lòng, tiến lên lục soát người Phương Trường.

Chỉ cần hắn có thể ăn Đạo Quả, không chỉ có thể giúp Tiểu Ngũ mọc lại, mà còn có thể tiến thêm một bước. "Ủa, không có!!" Sắc mặt Đường Xuyên lập tức trở nên quái dị, không tìm thấy Đạo Quả trên người Phương Trường.

Rầm một tiếng!!

Phương Trường đột nhiên tỉnh lại, một cước đá bay Đường Xuyên ra ngoài.

Chương 156

"Ta vẫn chưa đánh bại Tần Phong, ta không thể gục ngã!!" Phương Trường cố gắng chống đỡ không để mình ngã xuống, xác định một phương hướng rồi nhanh chóng rời đi, suốt quá trình không thèm nhìn Đường Xuyên lấy một cái. "Tại sao lại không có?!" Đường Xuyên ngơ ngác nhìn bóng lưng Phương Trường rời đi, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. ……… Huyết Sắc Thương Hải.

Do Tâm Nhan tiểu thư đã chọn thỏa hiệp, mấy vạn cương thi và hàng nghìn oan hồn cũng từ bỏ chống cự.

Hơn nữa, dưới sự dụ dỗ bằng Sơn Hà Xã Tắc Đồ và tự do của Tần Phong, chúng đã nghe theo chỉ huy của hắn, di dời toàn bộ thiên tài địa bảo có giá trị trong Huyết Sắc Thương Hải vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Bởi vì Huyết Sắc Thương Hải là một nơi dưỡng thi có âm khí cực nặng, nên các thiên tài địa bảo được di dời cũng đều là vật chí âm chí hàn.

Đối với một thanh niên nhiệt huyết như Tần Phong thì cơ bản không có tác dụng lớn, ngược lại đối với người có Huyền Âm Chi Thể như Vu Lan lại có hiệu quả thần kỳ. "Quá vô sỉ!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái tức đến nghiến răng nghiến lợi, không ngờ hắn thật sự định đóng gói mang đi toàn bộ, phàm là thứ gì trong Huyết Sắc Thương Hải cũng không tha một món.

Cũng vì sự xuất hiện của tên cuồng đóng gói Tần Phong này, mà bọn họ buộc phải dọn nhà vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Hửm!" Tần Phong hơi sững người, quay đầu nhìn đám quỷ như Trân Trân.

Chỉ thấy bọn họ cẩn thận khiêng quan tài pha lê của Tâm Nhan tiểu thư lên, bên dưới còn có một viên đá pha lê tự nhiên màu đỏ máu khắc đầy phù văn thần bí, bên trong tỏa ra một luồng khí tức âm hàn đến cực điểm.

Dường như Huyết Sắc Thương Hải có thể hình thành đều là nhờ viên đá pha lê màu đỏ máu này. "Ra tay thật hào phóng!" Tần Phong không khỏi lẩm bẩm.

Dù hắn không biết viên đá pha lê màu đỏ máu kia tên là gì, nhưng từ khí tức âm hàn mà nó tỏa ra có thể phán đoán, tuyệt đối là một kiện chí bảo chí âm chí cực. "Phí hết tâm tư để bảo quản thi thể như vậy, lẽ nào Long Ngạo Thiên muốn nghịch thiên cải mệnh để hồi sinh Tâm Nhan tiểu thư!?" Tần Phong nhìn Tâm Nhan tiểu thư trong quan tài pha lê giống như người đẹp ngủ trong rừng, cảm thấy khả năng Long Ngạo Thiên muốn hồi sinh nàng là rất lớn.

Theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, bởi vì đám tác giả chó má kia muốn lấy nước mắt của độc giả, thường sẽ thiết kế một số tình tiết hiến tế nữ chính.

Nhưng sau đó lại không chịu nổi những lưỡi dao mà độc giả gửi tới, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ thiết kế những tình tiết hồi sinh cẩu huyết như thế này.

Nói tóm lại, tác giả chó má là một đám sinh vật không có giới hạn, vì tiền donate và kéo phiếu bầu mà chuyện gì cũng nói được, thậm chí vì lượt đăng ký còn có thể livestream mặc đồ nữ, duy chỉ có việc độc giả thúc giục ra chương là mắt điếc tai ngơ.

Quá đáng hơn nữa là còn có thể bịa ra đủ loại lý do kỳ quặc để trì hoãn, nào là máy tính nổ, tài liệu học tập bị mất, bạn gái bị xì hơi, bị người ngoài hành tinh bắt cóc, vân vân và mây mây.

Tất nhiên không phải tác giả nào cũng là tác giả chó má, hắn từng gặp một tác giả mỗi ngày đúng sáu giờ sáng, sáu giờ tối cập nhật hai chương.

Tuy mỗi ngày chỉ cập nhật hai chương, mỗi chương hơn 2000 chữ, nhưng người ta không bao giờ câu chữ, dù công việc bận rộn cũng chưa bao giờ tìm lý do trì hoãn, lừa gạt độc giả, tuyệt đối là tác giả có lương tâm hiếm có trong ngành… "Lão đại, lão đại…" Thiên Quân, Vạn Mã vẻ mặt căng thẳng chạy tới, còn vừa đi vừa ngoảnh đầu lại cảnh giác nhìn xung quanh. "Sao thế!?" Tần Phong tò mò hỏi.

Thiên Quân xác nhận xung quanh không có ai, mới kích động hạ thấp giọng nói: "Lão đại, chúng ta phát tài rồi!" "Phát tài!?" Tiểu Bạch lập tức dựng tai lên, ló cái đầu nhỏ ra nhìn.

Chỉ thấy Thiên Quân cẩn thận lấy từ trong ngực ra mấy viên Tiên Tinh dính đầy bùn đất. "Xì!!" Tiểu Bạch lập tức trợn trắng mắt, tỏ vẻ vô cùng thất vọng.

Vạn Mã vội vàng nói: "Đây không phải là Tiên Tinh bình thường đâu, là mỏ Tiên Tinh được ghi trong văn hiến đó!" "Haiz, thật là chưa từng thấy việc đời!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, phát hiện tầm nhìn của hai tên này vẫn không mở mang ra được. "Ý gì!?" Thiên Quân, Vạn Mã ngơ ngác nhìn nhau, cảm thấy Tần Phong lại không muốn làm người rồi.

Chẳng lẽ hắn lại muốn đi làm lão lục!? "Thời gian Côn Luân Bí Cảnh đóng cửa sắp đến rồi, không làm lão lục nữa là hết cơ hội!" Tần Phong nhìn về phía xa lẩm bẩm, từ Thừa tướng chuyển sang Tần lão lục trong nháy mắt.

Hố đã đào xong, mời quân vào hũ. ……… Côn Luân Bí Cảnh.

Theo thời gian đóng cửa ngày một đến gần, các thế lực cũng đang chạy nước rút cuối cùng, hy vọng có thể tìm được càng nhiều thiên tài địa bảo và Tiên Tinh càng tốt.

Trong đó cũng có một số thế lực nhắm mục tiêu vào Phương Trường và Tần Hạo, Đạo Quả trong tay họ còn quý giá hơn bất kỳ thiên tài địa bảo và Tiên Tinh nào.

Ngay khi các bên đang chạy nước rút cuối cùng trước khi bí cảnh đóng cửa, một tin tức chấn động đã vang dội khắp Côn Luân Bí Cảnh. "Cái gì?

Có người phát hiện mỏ Tiên Tinh ở Huyết Sắc Thương Hải!?" "Đùa gì thế, làm sao có người ra khỏi Huyết Sắc Thương Hải được!?" "Không lừa ngươi đâu, Huyết Sắc Thương Hải không biết làm sao mà không còn chút nguy hiểm nào nữa, có thể tùy ý ra vào!" "Là thật đó, bây giờ rất nhiều người đã đến đó đào Tiên Tinh rồi, không nói với ngươi nữa, ta phải đi ngay đây." "Nghe nói có người đã đào được mấy vạn viên Tiên Tinh rồi, không đi đào là muộn đó." "Ngươi thích đi thì đi, không thì thôi, dù sao ta cũng đi đây." "………" Theo tin đồn ngày càng lan xa, các thế lực cuối cùng cũng ngồi không yên, quyết định đích thân đi xem thử.

Kết quả đúng như lời đồn, biển hoa màu máu đều đã khô héo, khí tức âm hàn cũng tan biến, thay vào đó là những cái hố chi chít, cùng một đám thiên kiêu đang xắn tay áo hừng hực khí thế đào hố.

Bởi vì chỉ khi đạt đến tu vi nhất định mới có thể sử dụng Tiên Tinh, nên Tiên Tinh ở Huyết Sắc Thương Hải ngoài Tâm Nhan tiểu thư ra, các cương thi và oan hồn khác căn bản không dùng được.

Hơn nữa, mấy vạn năm qua Huyết Sắc Thương Hải chưa từng được khai phá, vì vậy dưới lòng đất chôn giấu một lượng lớn Tiên Tinh, cứ như là hiện trường mua sắm 0 đồng, tùy tiện nhặt. "Vãi chưởng!!" Các thế lực tại chỗ đều văng tục, không còn giữ hình tượng mà bắt đầu chế độ mua sắm 0 đồng.

Lúc này – Trên một cây đại thụ bên ngoài Huyết Sắc Thương Hải.

Tần Phong đang cùng Tiểu Bạch nhìn đám người điên cuồng phía trước, phía sau là hai hộ pháp trái phải Thiên Quân, Vạn Mã. "Lão đại, chúng ta cứ thế trơ mắt nhìn bọn họ đào Tiên Tinh đi sao!?" Thiên Quân vẻ mặt đau xót nhìn đám người phía trước.

Kể từ khi Tần Phong thu đám cương thi và oan hồn trong Huyết Sắc Thương Hải vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hắn đã ra lệnh cho y và Vạn Mã truyền bá tin tức về Huyết Sắc Thương Hải ra ngoài, còn mặc cho những người này khai thác Tiên Tinh.

Cứ mỗi một viên được đào lên, lòng y lại đau thêm một phần. "Đương nhiên!" Tần Phong giọng điệu bình thản nói: "Bọn họ muốn làm lao động miễn phí, chúng ta hà cớ gì mà không vui!?" "Lao động miễn phí!?" Vạn Mã sững người, thăm dò hỏi: "Ý của thiếu chủ là, để bọn họ giúp chúng ta đào Tiên Tinh ra, lát nữa chúng ta sẽ cướp lại." Thiên Quân lo lắng nói: "Tuy lão đại chiến lực vô song, một mình trấn áp mấy vạn thiên kiêu, nhưng nhiều người như vậy nếu một lòng muốn chạy, e là chúng ta cũng không cướp lại được bao nhiêu…" Lời còn chưa dứt – Chỉ thấy Tần Phong phất tay lấy ra một cái bình ngọc, trên đó viết "Gào Rát Cổ Họng Cũng Vô Dụng". "Đây là…" Sắc mặt Thiên Quân, Vạn Mã đột nhiên biến đổi, bọn họ đã đích thân cảm nhận sự lợi hại của thứ này.

Đừng nói là những thiên kiêu chỉ có tu vi Thiên Tông cảnh tiến vào Côn Luân Bí Cảnh, cho dù là tu sĩ Nguyên Đan cảnh, e rằng cũng không chịu nổi "Gào Rát Cổ Họng Cũng Vô Dụng" của Bách Biến Ma Quân, một khi trúng chiêu sẽ mặc cho bọn họ vơ vét. "Lão đại lại không làm người nữa rồi!" Hai người đau đầu nhìn nhau, đã hiểu kế hoạch của Tần Phong.

Mỏ Tiên Tinh là mồi nhử!!

Chương 157

Bây giờ Côn Luân Bí Cảnh sắp đóng cửa, các thế lực lớn cũng đã thu hoạch đầy bảo vật.

Một khi bọn họ đến đây sẽ rơi vào cái hố do Tần Phong đào sẵn, không chỉ Tiên Tinh vừa đào được không giữ nổi, mà ngay cả những bảo vật khác tìm được trong Côn Luân Bí Cảnh cũng sẽ bị vơ vét sạch.

Hơn nữa, đối mặt với sự cám dỗ của mỏ Tiên Tinh, e rằng không mấy ai có thể cưỡng lại được.

Tần Phong mở miệng nói: "Từ khi có được công thức của 'Gào Rát Cổ Họng Cũng Vô Dụng', ta đã pha chế được hơn nghìn cân, đừng nói bọn họ chỉ có mấy vạn người, cho dù là mấy trăm vạn người cũng đủ dùng, nếu không được nữa, ta còn có hơn nghìn cân 'Heo Nái Cũng Phát Điên'!" "Hơn nghìn cân!!" Hai người hít một hơi khí lạnh, tại chỗ quỳ lạy Tần Phong.

Người khác hạ độc tính bằng bình, lão đại của họ hạ độc tính bằng cân, mà còn không phải một hai cân, là nghìn cân trở lên.

Thiên Quân không nhịn được hỏi: "Lão đại, vậy khi nào chúng ta ra tay!?" Tần Phong nhìn đám người hừng hực khí thế phía trước, nhẹ nhàng nói: "Con người là một sinh vật rất kỳ lạ, khi mọi người đều có bánh kem để ăn, trông có vẻ rất hòa thuận, nhưng khi bánh kem ăn hết rồi, nội đấu cũng sẽ bắt đầu, lúc đó chính là lúc chúng ta ra tay." "Hiểu rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã gật đầu thật mạnh, tỏ vẻ mình sẽ luôn chú ý.

Đồng thời, bọn họ cũng dành cho đám người phía trước một ánh mắt đồng cảm, trong lòng mặc niệm cho họ ba phút.

Không phải các ngươi không đủ ưu tú, mà là lão đại của bọn họ quá chó.

Hễ là chuyện liên quan đến con người, hắn một việc cũng không làm.

Điều này cũng khiến họ hiểu được sự hiểm ác của xã hội, nhìn thì có vẻ như có món hời lớn, thực chất lại là một cái bẫy giết heo được người khác thiết kế tỉ mỉ, đã vào rồi thì không bị xẻo mấy cân thịt căn bản không ra được.

Ngay lúc này – Một giọng nói õng ẹo hoảng hốt vang lên: "Các ngươi là ai?

Muốn làm gì?!" "Hửm?!" Tần Phong khẽ động tai, quay đầu nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy trong bụi cỏ đột nhiên xông ra mấy gã đàn ông, bao vây một cô bé dễ thương đáng yêu. "Lão đại, vẫn là cách của ngươi hay, bây giờ ai nấy đều chạy đến Huyết Sắc Thương Hải đào Tiên Tinh, chúng ta mai phục trên con đường phải đi qua, tóm một người là trúng một người." "Bây giờ Côn Luân Bí Cảnh sắp đóng cửa rồi, ai nấy đều béo múp, chúng ta sắp phát tài rồi." "Nhìn cái gì mà nhìn, mau giao bảo vật trên người ra đây." "Mau giao ra, nếu không đừng trách chúng ta tự mình động thủ." Những lão lục có cùng suy nghĩ với Tần Phong không phải là ít, đều muốn nhân lúc Côn Luân Bí Cảnh sắp đóng cửa kiếm một mẻ lớn, chỉ là tầm nhìn của họ rõ ràng không lớn bằng Tần lão lục.

Bọn họ muốn nhân cơ hội kiếm một khoản, còn Tần Phong thì tuyên bố: Ta muốn tất cả!

Chỉ thấy cô bé dễ thương bị dọa đến mặt trắng bệch, run rẩy lấy ra một cái túi trữ vật. "Vãi chưởng, cướp mối làm ăn của tao!" Tần Phong lập tức không vui.

Hắn đã tốn bao nhiêu công sức mới dựng được sân khấu, bây giờ dê vừa vào chuồng còn chưa vỗ béo, đám lão lục này đã chạy đến địa bàn của hắn cắt hẹ.

Lão lục không ra oai, ngươi tưởng ta là kẹo ngọt siêu cấp à!

Vút một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong mũi chân khẽ điểm cành cây, như trích tiên vững vàng đáp xuống trước mặt cô bé dễ thương.

Một thân bạch y, phong độ ngời ngời! "Em gái, đừng sợ đám lão lục này, ta, Tần Phong, bảo vệ em…" "Kẻ nào!?" Đối phương bị Tần Phong đột nhiên xuất hiện dọa giật mình, vội vã cầm vũ khí chĩa về phía hắn. "Nhập Đạo cảnh tứ trọng!?" Mấy người đối diện khẽ nhíu mày, không dám có chút khinh thường.

Mặc dù bọn họ có thể cảm nhận được tu vi của Tần Phong chỉ có Nhập Đạo cảnh tứ trọng, trong số các thiên kiêu ở Côn Luân Bí Cảnh chỉ có thể coi là hạng bét, nhưng họ cũng có thể cảm nhận được khí chất phi thường của Tần Phong.

Giống như một thanh kiếm chưa ra khỏi vỏ, một khi tuốt vỏ ắt sẽ kinh thiên động địa.

Có người nhỏ giọng nhắc nhở: "Lão đại, hắn vừa nói mình là Tần Phong!!" "Tần Phong!!" Sắc mặt mấy người đối diện lập tức đại biến, thân thể bất giác lùi lại mấy bước.

Tên của người, bóng của cây!

Đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, đại danh của Tần Phong ai mà không biết, ai mà không hay.

Đừng nhìn bây giờ mọi người đều đồn Tần Phong liên tục đột phá hai đại cảnh giới Linh Vũ, Nhập Đạo, dẫn đến căn cơ bất ổn, triệt để phế đi, nhưng Trùng Đồng, Chí Tôn Cốt và thiên phú kiếm đạo của hắn vẫn còn đó.

Nếu nói việc có thể đột phá Thiên Tông cảnh đối với hắn là một câu hỏi nghi vấn, thì việc có thể chém giết Thiên Tông cảnh đối với hắn chính là một câu khẳng định. "Anh ấy chính là Tần Phong, đẹp trai quá!" Cô bé dễ thương giọng õng ẹo nhìn bóng lưng cao lớn của Tần Phong, đôi mắt to ngấn nước lấp lánh ánh sao.

Thực ra về đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ nàng cũng từng nghe người ta kể, nói hắn là một tên cặn bã nhân gian, vì sức mạnh mà tự tay đào Chí Tôn Cốt của em trai ruột, thậm chí còn phản bội Đại Việt đầu quân cho Âm Nguyệt hoàng triều.

Trong bảy năm ở Nguyệt Thần Cung, hắn càng lưu luyến chốn hoa nguyệt khiến tu vi tụt dốc không phanh, vì để giành chiến thắng trong cuộc thi sinh tử, hắn còn dùng thủ đoạn ti tiện cắt đứt tuệ căn của người khác.

Có thể nói Tần Phong vừa là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, cũng là đệ nhất tiện nhân Hoang Cổ!

Khi nàng tiến vào Côn Luân Bí Cảnh, người nhà đã dặn dò nàng, gặp phải tên tiện nhân Tần Phong này nhất định phải tránh xa, lúc đó nàng cũng đã hung hăng phỉ nhổ tên đệ nhất tiện nhân Hoang Cổ này.

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy Tần Phong, nàng phát hiện tam quan một chút cũng không quan trọng.

Cũng không biết khuôn mặt của Tần Phong này sao mà mọc ra được, hoàn toàn mọc đúng gu thẩm mỹ của nàng. "Ta, Tần Phong, ghét nhất là loại người như các ngươi!" Tần Phong vẻ mặt chính khí nói: "Rõ ràng có tay có chân, lại không tự mình đi tìm bảo bối, chỉ biết nấp ở đây cướp đoạt bảo bối mà người khác khổ cực tìm được, các ngươi có biết đây là hành vi lão lục vô sỉ không!?" Cộp cộp hai tiếng!

Chỉ thấy Thiên Quân, Vạn Mã cũng theo sát Tần Phong mà đến, người chưa tới đã nghe thấy lời lẽ chính nghĩa của Tần Phong, chân bước hụt, tại chỗ ngã từ trên cây xuống.

Mặt mũi đâu!!

Chúng ta có thể có chút liêm sỉ được không!!

Cả Côn Luân Bí Cảnh này chỉ có ngươi là lão lục vô liêm sỉ nhất, ngươi còn có mặt mũi ở đây giáo huấn người khác làm lão lục. "Thật vô dụng, đi đường cũng có thể ngã!" Vẻ mặt ghét bỏ của Tần Phong gần như tràn ra khỏi màn hình, cảm thấy mặt mũi của mình đều bị bọn họ làm mất hết. "Đi!!" Lão đại đối phương quả quyết hạ lệnh, quay người nhanh chóng rời đi.

Tuy gã không có tầm nhìn lớn như Tần lão lục, nhưng có thể nghĩ đến cùng một chỗ với Tần lão lục, tự nhiên cũng là một lão lục chuyên nghiệp.

Thay vì cứng đối cứng với Tần Phong ở đây, không bằng đổi bụi cỏ khác tiếp tục làm lão lục phát tài. "Hôm nay, ta, Tần Phong, phải chủ trì chính nghĩa!" Ánh mắt Tần Phong đột nhiên trở nên sắc lạnh, vạt áo bắt đầu không gió mà bay.

Cả người như đóa sen tuyết kiêu ngạo đứng trên vách đá nghênh gió, mang theo một sức mạnh lay động lòng người, cùng với một luồng kiếm ý vô song từ quanh thân cuồn cuộn hiện ra, từng đạo kiếm khí rực rỡ cũng như mưa sao băng bắn ra. "Không ổn!!" Mấy người đối diện đồng tử co rút mạnh, tim lập tức nhảy lên cổ họng.

Chương 158

Chỉ thấy kiếm khí nhắm thẳng vào tuệ căn của bọn họ mà đến, rõ ràng là Tần Phong định miễn phí làm cho họ một cuộc tiểu phẫu.

Vì hạnh phúc nửa đời sau của mình, mấy người không dám sơ suất dù chỉ một chút, năng lượng bàng bạc trong cơ thể nhanh chóng phun ra hình thành hộ thuẫn.

Bọn họ thề đây tuyệt đối là linh lực hộ thuẫn được ngưng tụ nhanh nhất trong lịch sử của mình.

Rầm rầm rầm!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, một cơn bão năng lượng mạnh mẽ lập tức lan ra. "Sao có thể!!" Đối phương khó tin trợn to mắt, chỉ thấy linh lực hộ thuẫn đã chi chít vết nứt.

Nếu nói Tần Phong vừa dùng đại chiêu thì họ còn có thể hiểu, dù sao thiên phú kiếm đạo của Tần Phong ai cũng biết, nhưng mấy đạo kiếm khí vừa rồi rõ ràng là đòn đánh thường Tần Phong tùy tay phát ra, sao có thể dễ dàng phá vỡ linh lực hộ thuẫn của họ như vậy. "Hắn không phế!" Lão đại đối phương kinh hãi nhìn Tần Phong, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Mấy ngày gần đây trong Côn Luân Bí Cảnh luôn có tin đồn Tần Phong một mình chiến đấu với mấy vạn thiên kiêu, chỉ là tình tiết quá khoa trương, căn bản không ai tin trên đời có loại quái vật như vậy, nên cũng không ai quá để tâm.

Nhưng bây giờ xem ra, đây tuyệt đối không phải là tin đồn!

Điều này cũng khiến gã nhớ lại một câu mà đám người kia từng nói, chỉ khi các ngươi đích thân gặp Tần Phong, mới hiểu được cái gì gọi là nỗi sợ hãi bị đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ chi phối.

Bây giờ gã đã cảm nhận được!!

Rầm một tiếng!!

Chỉ thấy linh lực hộ thuẫn của bọn họ vỡ tan, bị kiếm khí từ đòn đánh thường của Tần Phong phá vỡ. "Trứng của ta xong rồi!!" Mấy người mặt mày kinh hãi, trơ mắt nhìn kiếm khí áp sát.

Vút một tiếng!!

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện với tốc độ cực nhanh, kèm theo một đao quang lạnh lẽo bức người.

Phập!!

Đao quang lóe lên, máu tươi bắn tung tóe.

Mấy người đối diện còn chưa kịp phản ứng, trên cổ đã có thêm một vệt máu. "Vãi chưởng!!" Tần Phong tại chỗ văng tục, tâm trạng tức thì không vui nữa.

Mắt thấy sắp có mấy nghìn điểm phản diện vào túi, kết quả lại bị người khác ks mất mạng. "Là ngươi… Mạc Đao của Yến Vân tộc!!" Lão đại đối phương khó khăn quay đầu lại, nhìn thấy một nam tử vạm vỡ mặc áo lông cừu, khuôn mặt lạnh lùng không một nụ cười, trong tay là một thanh đại đao lưng rộng lấp lánh hàn quang. "Yến Vân tộc?

Mạc Đao!?" Tần Phong tò mò đánh giá đối phương, cũng từng nghe qua danh hiệu của người này.

Yến Vân tộc là một bộ lạc lớn sống ở sa mạc, ngoài nổi tiếng về mỹ nữ, còn nổi tiếng về những gã đàn ông thuần ngựa.

Mà Mạc Đao trước mắt chính là thiếu tộc trưởng của Yến Vân tộc, cũng được mệnh danh là thiên kiêu mạnh nhất trong lịch sử Yến Vân tộc.

Ngoài đao pháp lợi hại, y còn là một siêu cấp muội khống.

Bất cứ ai dám bắt nạt em gái y, đều sẽ bị y chém dưới đao.

Nhưng dù y có là muội khống, cũng không thể ks mạng người như vậy chứ! "Nàng là em gái ngươi…" Lão đại đối phương quay đầu nhìn cô bé dễ thương giọng õng ẹo, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ rồi ngã xuống vũng máu.

Nếu gã biết cô bé này là em gái của Mạc Đao, có đánh chết gã cũng không dám trêu chọc vị cô nương này, tiếc là bây giờ nói gì cũng đã muộn, chỉ có thể kiếp sau chú ý hơn. "Cảm ơn anh đã cứu em, em tên là Điềm Điềm!" Điềm Điềm nhìn sườn mặt điển trai của Tần Phong, ngại ngùng nói: "Theo quy củ của sa mạc chúng em, anh vừa cứu em, em nên gả cho anh…" "Hắn không có!" Mạc Đao mặt không biểu cảm ngắt lời: "Ta đã giết mấy người kia trước hắn một bước, em không cần gả cho hắn…" "Hắn có!" Nụ cười trên mặt Điềm Điềm lập tức trở nên nghiêm túc, ánh mắt cảnh cáo anh trai đừng nhiều chuyện. "Hắn không có!" Mạc Đao vẫn không hề lay động nói: "Đao của ta nhanh hơn kiếm của hắn!" "Vãi chưởng, ks mạng người mà còn có lý à!!" Tần Phong rất không vui liếc nhìn Điềm Điềm, cảm thấy Mạc Đao này đang nghi ngờ gu thẩm mỹ của mình.

Em gái ngươi phẳng như sân bay thế kia, hắn cưới về để làm gì, để chạy xe địa hình trên đó à!?

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Ngay lúc này, một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Chỉ thấy mười tám đại hán vạm vỡ cũng mặc áo lông cừu nhanh chóng chạy tới, bên hông treo một thanh loan đao trăng bạc, sau lưng đeo một cây cung lớn, kèm theo mười tám mũi tên. "Lão đại, là Yến Vân Thập Bát Kỵ!" Sắc mặt Thiên Quân, Vạn Mã trở nên ngưng trọng, một trái một phải hộ vệ bên cạnh Tần Phong.

Yến Vân Thập Bát Kỵ cũng giống như Thập Tam Thái Bảo của Tần gia, đều là những tướng lĩnh đắc lực dưới trướng mỗi đời tộc trưởng, cũng là sức mạnh nòng cốt tương lai của gia tộc.

Nhưng mười tám người này hiện tại không được coi là Yến Vân Thập Bát Kỵ theo đúng nghĩa, họ chỉ là truyền nhân của Thập Bát Kỵ, cùng lớn lên bên cạnh thiếu tộc trưởng Mạc Đao, đợi khi trưởng thành mới có thể được coi là Yến Vân Thập Bát Kỵ.

Nghe nói Thập Bát Kỵ chân chính mỗi người đều tự mình thu phục một con yêu thú cấp bậc Đại Yêu hung mãnh làm tọa kỵ, mười tám người cùng xuất động ngay cả Đại Việt, hoàng triều được mệnh danh là đệ nhất Hoang Cổ, cũng phải kéo còi báo động chiến tranh cấp một.

Hiện tại mười tám người này có thể được chọn làm người kế nhiệm Thập Bát Kỵ, hẳn là thiên phú của họ cũng không kém đi đâu được. "Có gì mà căng thẳng!" Tần Phong nhàn nhạt liếc một cái, căn bản không đặt đối phương vào mắt.

Đừng nói bây giờ họ còn chưa phải là Yến Vân Thập Bát Kỵ, cho dù Yến Vân Thập Bát Kỵ đích thân đến, cũng không ngăn được hắn đi mách lẻo với Nguyệt Thần, Lam Ma, Lục Đạo Đế Quân rằng họ ỷ lớn hiếp nhỏ.

Hơn nữa, Thập Tam Thái Bảo và mười vị lão tổ của Tần gia cũng không phải để trưng!

Ra ngoài lăn lộn, phải có thế lực, phải có bối cảnh!!

Nếu không được nữa, hắn còn có thể đi tìm Tâm Nhan tiểu thư giúp đỡ, tin rằng nàng cũng không muốn Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái xảy ra chuyện gì!

Chương 159

"Đây chính là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ!" Mạc Đao liếc nhìn Tần Phong không chút gợn sóng, trong lòng cảm thấy áp lực vô cùng.

E rằng chỉ có đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ dám hô lên "Tiên chi điên, ngạo thế gian, hữu ngã Tần Phong tiện hữu thiên" này, mới có thể bình tĩnh như vậy khi nghe đến Yến Vân Thập Bát Kỵ.

Nếu là người khác, e rằng đã sớm như gặp đại địch, đề phòng cảnh giác. "Phong ca ca, đừng nghe anh trai em nói bừa!" Điềm Điềm ngại ngùng tiến lên tiếp tục nói: "Theo quy củ sa mạc của chúng em…" "Sa mạc chúng ta không có nhiều quy củ như vậy!" Không đợi Điềm Điềm nói xong, Mạc Đao lại ngắt lời, vươn tay xách người lên mang đi.

Điềm Điềm sắp tức điên, giống như con mèo bị túm gáy, giương nanh múa vuốt nói: "Anh trai thối tha mau thả em ra, chuyện này liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau của em gái anh đấy, mau thả em ra…" Nhưng dù Điềm Điềm có quậy phá thế nào, Mạc Đao vẫn luôn mặt không biểu cảm.

Là một siêu cấp muội khống, chỉ cần là thứ em gái muốn, núi đao biển lửa y cũng dám xông vào, nhưng ở cùng với loại cặn bã như Tần Phong, chi bằng giết y trước còn hơn. "Mạc Đao này cũng quá kiêu ngạo rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã cảm thấy vô cùng khó chịu.

Suốt quá trình y không thèm nhìn thẳng vào lão đại của họ, cứ như thể mình là người ngay thẳng nhất thế gian, còn lão đại của họ là kẻ tiện nhân nhất thế gian vậy. "Ta không thèm chấp với hắn!!" Tần Phong nhìn Mạc Đao và những người khác đi về phía Huyết Sắc Thương Hải để làm khổ sai miễn phí, liền không còn so đo chuyện họ ks mạng người nữa, ánh mắt cũng bị vết thương của mấy người đã chết thu hút. "Đao thật nhanh!" Tần Phong bây giờ đã không còn là một tiểu bạch cái gì cũng không biết như lúc mới xuyên không.

Ở Nguyệt Thần Cung bảy năm cũng đã học được rất nhiều thứ, vết thương của mấy người đều sâu hai tấc, không hơn không kém, vị trí vết thương cũng giống hệt nhau, chỉ xuất một đao, một mạch mà thành.

Bất kể là lực đạo hay độ chính xác đều có thể gọi là hoàn mỹ!

Hơn nữa đây còn là một đao đánh thường phổ thông nhất, không có bất kỳ buff nào như đao ý.

Nhưng lại có thể làm được một đao miểu sát mấy tu luyện giả Thiên Tông cảnh, quả thực là đã luyện nhanh, chuẩn, tàn nhẫn đến cực hạn.

Không chỉ cần có thiên phú luyện đao siêu cường, mà còn cần phải chịu đựng nỗi khổ vung đao khô khan ngày qua ngày, năm qua năm.

Thiên Quân không nhịn được hỏi: "Lão đại, đao của Mạc Đao này thật sự lợi hại như vậy sao!?" "Vô cùng lợi hại!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn bóng lưng Mạc Đao và những người khác rời đi, mở miệng nói: "Nói với ngươi thế này đi, trong trường hợp tu vi hai bên tương đồng, chỉ dùng chiêu thức thông thường đối quyết, hắn xuất một đao, ta xuất một kiếm, ta tất bại." "Hít!!" Thiên Quân, Vạn Mã hít một hơi khí lạnh, bị Mạc Đao này dọa cho sợ.

Thiên phú của Tần Phong biến thái đến mức nào, bọn họ đã chứng kiến qua từng trận chiến, nhưng bây giờ Tần Phong lại thừa nhận mình không bằng Mạc Đao, có thể thấy Mạc Đao này thật sự trâu bò.

Tiểu Bạch nghiêng đầu nhỏ hỏi: "Nhưng vấn đề là, ngươi sẽ dùng chiêu kiếm thông thường để đối quyết với hắn sao!?" "Không!" Tần

Phong hỏi ngược lại: "Ngươi sẽ dùng chiêu kiếm thông thường để đối quyết à!?" "Không!" Tiểu Bạch vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lão lục chân chính ai lại dùng chiêu kiếm thông thường để đối quyết!" "Bỉ ổi!" Tần Phong và Tiểu Bạch lộ ra nụ cười giống hệt nhau, là nụ cười hạnh phúc chuyên thuộc về lão lục. "Phụt!!" Thiên Quân, Vạn Mã tại chỗ phun ra, hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của một người một thỏ này.

Tưởng như đang khen đối thủ, thực chất là đang tự khen mình.

Lúc này – Xung quanh lại có rất nhiều người đến.

Đều giống như Mạc Đao và những người khác, đến vì mỏ Tiên Tinh. "Lại có nhiều người đến vậy!" Sắc mặt Thiên Quân, Vạn Mã hơi thay đổi, vẫn là đã đánh giá thấp sức hấp dẫn của mỏ Tiên Tinh.

Chỉ thấy số người trong Huyết Sắc Thương Hải không ngừng tăng lên, nhìn sơ qua đã lên đến mười mấy vạn người, cũng có thể nói là những người may mắn sống sót sau cuộc tàn sát đẫm máu trong Côn Luân Bí Cảnh.

Không dám nói tất cả đều đến, nhưng ít nhất cũng bảy, tám phần.

Mọi người đều đang điên cuồng khai thác trong Huyết Sắc Thương Hải, hy vọng có thể đào thêm được một viên Tiên Tinh trước khi Côn Luân Bí Cảnh đóng cửa. "Đúng là trời giúp Đại Việt ta!" Nam Phong công chúa không thể che giấu sự kích động trong lòng.

Vốn tưởng rằng sau khi bị tên quái vật Tần Phong kia tiêu diệt toàn bộ, Đại Việt đã sớm rút khỏi cuộc tranh đoạt này, suy bại là điều không thể tránh khỏi, bản thân mình sau khi ra ngoài cũng chắc chắn không có kết cục tốt.

Nhưng ai ngờ trời cao có mắt, lại có người công bố mỏ Tiên Tinh.

May mà nàng đã tập hợp lại mấy chục Thiên Tử Môn Sinh còn lại, bây giờ chỉ cần đào đủ Tiên Tinh trước khi Côn Luân Bí Cảnh đóng cửa, thì Đại Việt hoàng triều của họ vẫn còn hy vọng, nàng cũng không cần phải chịu trừng phạt. "Bắt đầu thôi!" Trong mắt Nam Phong công chúa lóe lên ý chí chiến đấu chưa từng có, dự định sẽ không ăn không uống không ngủ mà đào cho đến khi Côn Luân Bí Cảnh đóng cửa.

Cực một chút, mệt một chút không sao cả!

Bởi vì nàng không phải đang đào Tiên Tinh giúp người khác, nàng đang phấn đấu cho tương lai của chính mình, nàng phải nắm lấy tương lai… "Đây chính là mỏ Tiên Tinh sao!?" Lâm Tâm Nhi của Thiên Tâm Chi Thành cũng đã đến Huyết Sắc Thương Hải, nhìn về phía trước liền nhớ tới mỏ Tiên Tinh mà Lâm Tam biết.

Nếu Lâm Tam chịu nói cho nàng biết mỏ Tiên Tinh ở đâu, thì Thiên Tâm Chi Thành của họ cũng không cần phải đến đây tranh giành với người khác.

Đáng tiếc, Lâm Tam thà một mình đào không hết cũng không chịu nói cho nàng. "Lâm Tam, ngươi cứ đợi đấy cho bản tiểu thư!" Lâm Tâm Nhi hừ lạnh một tiếng, dẫn theo thuộc hạ bắt đầu đào mỏ.

Lúc này, Tần Phong đang quan sát hơn mười vạn người cùng làm việc online.

Đối với loại nhân viên chăm chỉ chịu khó, tăng ca không một lời oán thán, lại còn không cần tiền lương này, không có một lão bản lòng dạ đen tối nào mà không thích cả. "Không tệ, không tệ!" Tần Phong rất hài lòng gật gật đầu, đột nhiên nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Ủa!

Kia không phải là Lan bảo bối của hắn sao!?

Sao nàng lại rơi vào cái hố hắn đào nữa rồi! "Lần này không liên quan đến ta nhé!" Vẻ mặt Tần Phong viết đầy hai chữ vô tội, tỏ ý lần này không thể trách hắn được.

Là do hào quang của nàng tự tắt chứ không phải do mình cố ý nhắm vào Lam Ma Cung của nàng.

Thử nhìn những Thiên Tuyển Chi Tử khác xem, nào là nhị đệ, Lâm Tam, Phương Trường, ngay cả cái họ Đường gì đó cũng chẳng thấy tới.

Nhưng mà, nếu nàng đã tự mình dâng tới cửa, vậy thì mình đương nhiên cũng chẳng khách sáo làm gì.

Cần ăn, vẫn phải ăn, ăn sạch sành sanh luôn! "Hử!?" Vu Lan đang dẫn các đệ tử Lam Ma Cung đào mỏ, đột nhiên nhíu mày nhìn về phía Tần Phong.

Không hiểu sao nàng đột nhiên có cảm giác hoảng hốt không tên, cứ như bị thứ gì đó xấu xa để mắt tới.

Nhưng khi nàng quay đầu nhìn lại thì chẳng thấy kẻ nào khả nghi.

Chương 160

"Chẳng lẽ là ảo giác của mình!?" Vu Lan nghi hoặc thu lại ánh mắt.

Kể từ lúc tiến vào Huyết Sắc Thương Hải, nàng cứ cảm thấy toàn thân không thoải mái, cũng không nói được nguyên nhân, chỉ là cảm thấy toàn thân không tự nhiên.

Nhưng bây giờ Côn Luân Bí Cảnh sắp đóng lại, một quả Đạo quả nàng cũng không giữ được, ra ngoài thử vận may thật sự quá khó, chi bằng lý trí một chút đến Huyết Sắc Thương Hải đào Tiên Tinh là có lợi nhất.

Lúc này, Tần Phong dẫn theo Tiểu Bạch tiến vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, để Thiên Quân, Vạn Mã canh chừng bên ngoài.

Nhưng hắn vừa bước vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, liền cảm nhận được một luồng tử khí âm lãnh ập vào mặt.

Nhìn từ xa, hắn thấy Tâm Nhan tiểu thư đang bố trí một đại trận.

Nàng lấy thủy tinh quan của mình và những viên huyết sắc bảo thạch làm trận nhãn, điên cuồng hấp thu năng lượng linh mạch trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, muốn biến Sơn Hà Xã Tắc Đồ thành một Huyết Sắc Thương Hải khác. "Thế này thì không được!" Tần Phong không khỏi nhíu mày, rất không thích cảm giác âm u này.

Một ý niệm, núi sông rung chuyển.

Bởi vì Sơn Hà Xã Tắc Đồ là sản phẩm của hệ thống, nên vừa xuất hiện đã tự động trói buộc với hắn.

Ở đây, hắn chính là vị thần duy nhất, một ý niệm có thể thay đổi hướng đi của sông núi, một ý niệm cũng có thể khống chế sự thay đổi của nhật nguyệt tinh thần.

Tương tự, các sinh vật sống bên trong, bất kể tu vi mạnh đến đâu cũng có thể bị hắn một niệm trục xuất, cũng có thể bị hắn một niệm trấn áp.

Cho dù tu vi của đám cương thi và a phiêu kia vượt xa hắn, hắn cũng có thể dựa vào ưu thế của Nam Minh Ly Hỏa và Sơn Hà Xã Tắc Đồ để trấn áp chúng.

Còn đối với những tu sĩ đại năng của Nhân tộc, hiện tại hắn chỉ có thể trục xuất chứ chưa có năng lực hiệu quả nào để trấn áp.

Nói cách khác, khi đám cương thi và a phiêu này bước vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chúng đã trở thành những con cừu non chờ làm thịt, sinh tử tồn vong chỉ nằm trong một ý niệm của hắn, còn bất lực hơn cả lúc ở Huyết Sắc Thương Hải.

Đây chính là hậu quả của việc tin vào thánh mẫu!! "Sao hắn có thể…" Sắc mặt Tâm Nhan tiểu thư đột nhiên biến đổi, ý thức được mình có thể đã bị lừa.

Chẳng mấy chốc, Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã được cải tạo xong, bị phân chia thành hai phần.

Một phần tràn ngập tử khí âm lãnh, một phần tràn ngập sinh cơ xanh tươi.

Khu vực tử vong chiếm một phần mười, khu vực sinh cơ chiếm chín phần mười!

Bất kể là đám cương thi và a phiêu đang lang thang, hay là thủy tinh quan và hồng bảo thạch của Tâm Nhan tiểu thư, tất cả đều bị Tần Phong ném sang khu vực tràn ngập tử khí. "Tần Phong, ngươi lại lừa ta!!" Tâm Nhan tiểu thư tức đến mức lồng ngực phập phồng, hận không thể hút cạn dương khí của Tần Phong. "Ai lừa cô!" Tần Phong một ý niệm xuất hiện bên cạnh Tâm Nhan tiểu thư, kêu oan nói: "Ta có thể khống chế Sơn Hà Xã Tắc Đồ là không sai, nhưng điều đó không có nghĩa ta là kẻ lừa đảo.

Ta đã hứa với cô là, cô đi theo ta, sau khi ra ngoài ta sẽ trả tự do cho đám cương thi và nữ quỷ này, đúng không!?" "Ngươi thật sự sẽ để chúng đi sao!?" Tâm Nhan tiểu thư nheo mắt nhìn Tần Phong, luôn cảm thấy cái miệng của gã đàn ông này không đáng tin. "Đương nhiên!" Tần Phong vẻ mặt chính khí nói: "Là một bậc quân tử Nho gia đứng đắn, một lời nói ra bốn ngựa khó đuổi.

Sau khi ra ngoài, các bạn nhỏ cương thi và các tiểu thư nữ quỷ nào muốn rời đi, bây giờ có thể giơ tay đăng ký." "Tự do rồi!!" Mấy vạn cương thi và hàng nghìn a phiêu kích động không thể che giấu, quỷ mới biết chúng khao khát tự do đến nhường nào.

Chỉ là chưa đợi chúng giơ tay lên, quanh thân Tần Phong đã bùng lên mấy đốm Nam Minh Ly Hỏa, dọa chúng vội vàng rụt tay lại. "Tần Phong!!" Tâm Nhan tiểu thư tức đến mức lồng ngực không ngừng phập phồng, lẽ ra không nên ảo tưởng về tên vô sỉ này. "Đừng hiểu lầm!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Ta là một người sống sờ sờ, ở một nơi âm khí nặng nề như chỗ các ngươi, đốt vài ngọn lửa sưởi ấm cơ thể cũng hợp tình hợp lý mà!" Hợp tình hợp lý cái con khỉ nhà ngươi!

Nhìn Nam Minh Ly Hỏa đang nhảy múa, đám cương thi và a phiêu giận mà không dám nói.

Từ việc Tần Phong chỉ một ý niệm đã khiến núi sông dời đổi là có thể thấy, chúng đã lên nhầm thuyền giặc của tên này rồi.

Ở đây, chúng chính là cừu non chờ làm thịt, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. "Ôi chao, vậy mà không có ai giơ tay, thật làm ta cảm động quá đi!" Tần Phong rưng rưng nước mắt nói: "Ta thật không ngờ, chúng ta trước sau cũng chỉ mới gặp nhau hai ba lần, vậy mà mọi người lại không nỡ rời xa ta.

Điều này cho thấy mọi người đã khẳng định nhân phẩm của ta.

Nếu mọi người đã tin tưởng ta như vậy, vậy thì ta đành miễn cưỡng giúp mọi người bảo quản Hồn ấn vậy!" Cảm động cái con khỉ nhà ngươi ấy!!

Chỉ cần ngươi thu lại Nam Minh Ly Hỏa, xem lão tử có dám động đến ngươi không!!

Đám cương thi và a phiêu trong sơn cốc tức đến sắp hồn bay phách tán, không biết kiếp trước mình đã tạo nghiệp gì mà kiếp này lại gặp phải kẻ mặt dày vô sỉ như Tần Phong.

Phải biết rằng, Hồn ấn chính là mạch sống của chúng.

Hồn ấn còn thì chúng còn, Hồn ấn vỡ thì chúng chết.

Một khi giao Hồn ấn cho Tần Phong, cũng đồng nghĩa với việc giao tính mạng nhỏ của mình vào tay hắn, từ nay chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh hắn. "Lòng người hiểm ác a!!" Tâm Nhan tiểu thư tức đến lồng ngực phập phồng dữ dội, cuối cùng cũng nhận ra Tần Phong đã có dự mưu từ trước.

Cái gì mà ép nàng thỏa hiệp rời đi, cái gì mà ra ngoài cho chúng tự do, tất cả mọi thứ đều là để dọn đường cho việc tiếp quản Huyết Sắc Thương Hải.

Hắn không chỉ muốn tài nguyên trong Huyết Sắc Thương Hải, mà còn muốn khống chế cả sức mạnh trong Huyết Sắc Thương Hải.

Thật đáng thương cho nàng còn ngây thơ cho rằng, thỏa hiệp có thể đổi lấy tự do cho mọi người. "Ai..." Mấy vạn cương thi và hàng nghìn a phiêu thở dài một tiếng, cuối cùng vì sợ hãi trước dâm uy của Tần Phong mà lựa chọn chấp nhận số phận.

Đồng thời, chúng cũng tự răn mình trong lòng, sau này thà tin vào cái miệng thúi của Tần Phong, cũng tuyệt đối không thể đi theo sau mông thánh mẫu. "Khà khà khà khà!!" Nhìn mấy vạn cương thi và hàng nghìn a phiêu ngoan ngoãn giao ra Hồn ấn, Tần Phong không khỏi bật ra tiếng cười đặc trưng của phản diện.

Có đám cương thi vạn năm và a phiêu nghìn năm này, sau này hắn không cho phép ai dám lớn tiếng với mình nữa. "Khà khà khà khà!!" Tiểu Bạch cũng học theo, phát ra tiếng cười y hệt.

Là một con thỏ bảo quản Sơn Hà Xã Tắc Đồ, sau này nó cũng không cho phép ai dám lớn tiếng với nó nữa.

Chương 161

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa dối Thiên Tuyển Chi Tử, đưa người thương của hắn về nhà bắt nạt, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Thừa tướng, ta ngộ rồi!" Tần Phong khẽ nhếch mép, nở một nụ cười y hệt Thừa tướng.

Không chỉ trải nghiệm được niềm vui ở Đồng Tước Đài, mà còn trải nghiệm được niềm vui của việc mượn Tâm Nhan để ra lệnh cho Ngạo Thiên... "Quá vô sỉ!" Vẻ mặt Tâm Nhan tiểu thư viết đầy uất ức, cảm nhận được sự hiểm ác của lòng người.

Giống như một sinh viên đại học tràn đầy hy vọng, mang theo chính nghĩa và tình yêu bước vào xã hội, bị xã hội vùi dập một trận tơi tả, sau đó hoặc là mài mòn góc cạnh để đồng lõa ô trọc, hoặc là kiên trì ước mơ trở thành thiếu niên đồ long, hoặc là nản lòng thoái chí nằm thẳng mặc kệ đời.

Vút một tiếng!

Chỉ thấy Tâm Nhan tiểu thư trốn vào trong thủy tinh quan, bị Tần Phong làm cho tức đến tự kỷ, muốn được yên tĩnh.

Mặc dù nàng rất muốn ngăn cản tất cả, nhưng Tần Phong lại khiến nàng không thể mở miệng.

Rõ ràng ngươi căm ghét hắn đến thế, nhưng lại chẳng làm gì được hắn. "Sao nàng đi rồi!?" Tần Phong nhìn thủy tinh quan được đặt trên linh phong, suy nghĩ có nên lôi nàng ra đòi Hồn ấn không.

Thôi bỏ đi!

Dù sao thủy tinh quan của nàng cũng đã chuyển vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chắc nàng cũng không muốn Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái xảy ra chuyện gì đâu nhỉ!

Lúc này, mấy vạn cương thi và hàng nghìn a phiêu xếp thành hàng dài, giao Hồn ấn của mình vào tay Tần Phong.

Dù chúng cũng không muốn giao Hồn ấn ra, nhưng thân làm quỷ dưới Nam Minh Ly Hỏa không thể không cúi đầu. "Đây là Hồn ấn sao!?" Tần Phong tò mò nhìn ngọn lửa tựa như trong suốt trong tay, có thể cảm nhận được một luồng năng lượng dao động kỳ lạ từ bên trong.

Giống như khu 3D không thể mất đi đế pháp, đám cương thi và a phiêu này cũng không thể không có Hồn ấn.

Một khi Hồn ấn vỡ nát, chúng sẽ hồn bay phách tán.

Đương nhiên nếu Hồn ấn được bảo quản tốt, chúng cũng có thể dựa vào Hồn ấn để tái sinh. "Chủ nhân, nô gia đã giao tính mạng vào tay ngài rồi, ngài nhất định phải giúp nô gia bảo quản thật tốt nhé!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái dâng lên Hồn ấn của mình, vẻ mặt đáng thương, yếu đuối lại bất lực.

Mẹ nó!

Diễn cũng giống phết nhỉ!

Nếu không từng xem qua cảnh tượng khủng bố khi chúng thi triển công kích linh hồn, suýt chút nữa là tin lời ma quỷ của chúng rồi.

Bây giờ hắn thực sự không thể liên kết chúng với ba từ đáng thương, yếu đuối, bất lực được.

Tần Phong không khỏi đảo mắt khinh bỉ, không chút do dự thu lấy Hồn ấn của chúng. "Hu hu..." Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái bĩu môi khóc thút thít.

Từ mấy lần gặp Tần Phong không khó để nhận ra, con người này mặt dày đến mức nào, hoàn toàn có thể tưởng tượng được cuộc đời quỷ sau này của chúng sẽ thê thảm ra sao.

Chỉ là Tần Phong chẳng có ý định để ý đến chúng.

Sau khi thu xong Hồn ấn, hắn một ý niệm xuất hiện trên một linh phong tràn ngập sinh cơ, ngồi xếp bằng tiến vào trạng thái tu luyện, định một mạch đột phá Nhập Đạo ngũ trọng.

Ầm ầm ầm!!

Linh khí trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ cuồn cuộn, như thủy triều lao về phía Tần Phong. "Đây rốt cuộc là quái vật gì vậy!?" Toàn bộ cương thi và a phiêu đều trợn tròn mắt.

Ban đầu chúng tưởng mình là quái vật trong mắt thế nhân, nhưng bây giờ lại phát hiện Tần Phong còn giống quái vật hơn chúng.

Chỉ thấy sau khi Tần Phong nhập định bắt đầu tu luyện, quanh thân bắt đầu hiện lên từng đạo phù văn ấn ký thần bí.

Đại diện cho Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đại viên mãn, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật đại viên mãn, Đại Hà Kiếm Quyết đại viên mãn, Đại Uy Thiên Long đại viên mãn, Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận đại viên mãn.

Nếu nói những thần cấp chiêu thức này do một thiếu niên mười lăm tuổi sáng tạo ra đã đủ kinh thế hãi tục, thì điều khiến chúng không ngờ tới là, có một đạo kiếm ấn lại áp chế toàn bộ những thần cấp chiêu thức này.

Uy thế bá đạo ẩn chứa trong đó, phảng phất như lăng giá trên cả trời đất.

Một kiếm có thể mở thiên môn, một kiếm có thể diệt thần ma! "Đi theo một chủ nhân yêu nghiệt thế này, xem ra là chúng ta lời to rồi!" Tâm thái của toàn bộ cương thi và a phiêu lập tức thay đổi.

Nếu như trước đây chúng nhìn Tần Phong là: “Sao trên đời lại có kẻ mặt dày vô sỉ đến thế”.

Thì bây giờ chúng nhìn Tần Phong là: “Chúa công quả nhiên là thiên mệnh gia thân, mị lực vô hạn, chúng ta nguyện vì chúa công chinh chiến thiên hạ, hồn không tan, thề không ngơi nghỉ!” "Hắn thật sự chỉ mới mười lăm tuổi sao!?" Tâm Nhan tiểu thư đang tự kỷ cũng bị kinh động, thực sự khó có thể che giấu sự chấn kinh trong lòng.

Là một con nữ quỷ đã sống không biết bao nhiêu năm, nàng tự nhiên nhận ra cái gì gọi là Chí Tôn Cốt, Thượng Cổ Trùng Đồng, Thương Thiên Bá Thể.

Chỉ thấy ngực Tần Phong lóe lên ánh sáng của Chí Tôn Cốt, lực lượng của Thượng Cổ Trùng Đồng, uy thế của Thương Thiên Bá Thể cũng ẩn hiện quanh thân.

Còn có Vô Địch Kiếm Tâm, Tây cấp kiếm ý, Đạo pháp tự nhiên, Nam Minh Ly Hỏa, mỗi một năng lực đều khiến người ta kinh hãi.

Nàng thực sự không thể tưởng tượng, một thiếu niên mười lăm tuổi làm sao có thể sở hữu nhiều năng lực đến vậy.

Cho dù là Long Ngạo Thiên năm đó được dự đoán là có thể trấn áp vạn cổ, ở tuổi mười lăm e rằng cũng không bằng một phần vạn của Tần Phong. "Ực!!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái tay nắm chặt tay nhìn chằm chằm Tần Phong, cảm giác nước miếng sắp chảy đầy đất rồi.

Tư tưởng của chúng khá đơn thuần, không quan tâm Tần Phong biến thái đến mức nào, chỉ biết rằng khi Tần Phong tu luyện, quanh thân hắn tỏa ra một luồng dương cương chi khí siêu cấp nồng đậm.

Lấy cái này ra thử thách nữ quỷ, thật sự là chịu không nổi a! "Có thỏ ta ở đây, các ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút!" Tiểu Bạch cảnh giác nhìn chằm chằm ba con quỷ, phóng ra Nam Minh Ly

Hỏa cảnh cáo lùi lại. "Lại là con thỏ này!!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái tức đến nghiến răng nghiến lợi, không hiểu tại sao một con thỏ đáng yêu như vậy lại có cái miệng.

Chỉ cần nó mở miệng nói chuyện, đảm bảo tức chết ngươi.

Chương 162

Không biết qua bao lâu...

Tần Phong năng lượng trong đan điền tụ tập đến cực hạn, theo một tiếng va chạm mạnh mẽ, quanh thân lập tức phun ra một luồng linh lực dao động hùng hậu vô cùng, khí tức cũng tăng lên gấp mấy lần so với trước. "Nhập Đạo ngũ trọng rồi!" Tần Phong thở ra một hơi thật sâu, tiện tay gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu hao 600.000 điểm phản diện, đổi thành công Căn Cơ Đan cảnh giới Nhập Đạo!" Một viên đan dược vào bụng, căn cơ lập tức ổn định. "Hử!?" Tần Phong mở mắt, hơi sững sờ, thấy Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái đang ở không xa.

Do Tiểu Bạch dùng Nam Minh Ly Hỏa hộ pháp cho Tần Phong, chúng chỉ dám ở cách Tần Phong trăm mét để hít một chút dương khí rò rỉ ra ngoài.

Nhưng dương khí trong cơ thể Tần Phong thực sự quá mạnh, dù cách trăm mét cũng có thể hít được.

Không còn cách nào khác!

Đặc điểm của Thương Thiên Bá Thể chính là vĩnh viễn không mệt mỏi, dương khí phóng ra tự nhiên cũng liên miên không dứt. "Ô ô, no quá!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái vẻ mặt thỏa mãn, cho biết chưa bao giờ hít được nhiều dương khí như vậy.

Đừng thấy chúng đều là nữ quỷ có vạn năm đạo hạnh, nhưng bị nhốt trong Huyết Sắc Thương Hải, có thể ôm cây đợi thỏ chờ được một người để nhấm nháp đã là không tệ rồi, còn hít no thì đến nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lúc này, tại Huyết Sắc Thương Hải bên ngoài.

Sau khi hơn mười vạn người điên cuồng khai thác mấy ngày không ngủ không nghỉ, cuối cùng cũng đã đào thông mỏ Tiên Tinh.

Chỉ thấy toàn bộ Huyết Sắc Thương Hải một mảnh hỗn loạn, bị đào sâu xuống cả thước, hoàn toàn không còn nhận ra dáng vẻ ban đầu. "Hết rồi sao!?" Các thế lực thấy không đào ra được Tiên Tinh nữa, ánh mắt nhìn sang các thế lực bên cạnh cũng đã thay đổi. "Đã đến lúc thu lưới rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã lộ ra nụ cười vui mừng.

Quả nhiên như lão đại của họ nói, sau khi chia xong bánh ngọt, con người sẽ không dễ dàng thỏa mãn như vậy, sẽ tham lam nhìn vào túi của người khác.

Chẳng mấy chốc, Tần Phong nhận được tin tức, cũng biết đã đến lúc thực hiện lời hứa.

Hắn muốn vô điều kiện chuyển nhượng mỏ Tiên Tinh cho Lâm Tam, không bao gồm quyền khai thác, quyền sử dụng và quyền được biết. "Lâm huynh, ta đã nói rồi, cả đời này ngươi đã định sẵn bị ta đè dưới thân!" Khóe miệng Tần Phong cong lên một nụ cười tự tin và quyến rũ, giống như nụ cười của một vị vương gia bá đạo sau khi nghe tin tiểu kiều thê dỗi dằn bỏ nhà ra đi.

Bất kể hắn trốn đi đâu, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của y...

Nguyệt Thần Cung.

Nguyệt Thần triệu tập toàn bộ cao thủ trong cung, bày ra tư thế nghiêm trận sẵn sàng nghênh chiến bất cứ lúc nào. "Đã chuẩn bị xong cả chưa!?" Thần sắc Nguyệt Thần vô cùng uy nghiêm, hoàn toàn khác với vẻ hi hi ha ha phóng đãng thường ngày. "Chuẩn bị xong rồi!" Một tiểu thư vội vàng tiến lên nói: "Mẫu ngọc của Tử Mẫu Âm Dương Ngọc đã được kích hoạt, nữ thần và mọi người đều đeo tử ngọc trên người, chỉ cần họ ra khỏi Côn Luân Bí Cảnh, chúng ta sẽ biết ngay lập tức." "Tốt!" Nguyệt Thần lạnh lùng nói: "Nhớ kỹ, sau khi đón được Tử Diên, lập tức giương cờ hiệu của Nguyệt Thần Cung ta.

Phàm là kẻ nào dám cản trở, giết không tha.

Sau này bản tôn sẽ đích thân đi tiễn cả nhà hắn lên đường." "Vâng!!" Tiểu thư nghiêm túc nhận lệnh, lại ngập ngừng nói: "Nguyệt Thần đại nhân, Thần tử hắn..." "Bản tôn thật sự không nhìn thấu tiểu tử đó!" Nguyệt Thần cảm thấy đau đầu nói: "Hắn không chỉ từ chối Nguyệt Thần Cung chúng ta, cũng từ chối cả Thiên Hồng Thư Viện, thậm chí hắn có vào Côn Luân Bí Cảnh hay không cũng không ai biết." ……… Trong Thiên Hồng Thư Viện.

Đế Tú vẫn như thường lệ, chuốc say chính mình.

Nhưng khi một cơn gió thổi qua, một lão ăn mày toàn thân lôi thôi xuất hiện trước mặt nàng. "Là ngươi..." Đế Tú mở đôi mắt say khướt nhìn, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc uống rượu của nàng.

Đối với nàng bây giờ, cái chết mới là sự giải thoát tốt nhất, đối phương là địch hay bạn sớm đã không còn quan trọng.

Lão ăn mày thổn thức: "Đế Tú phong lưu phóng khoáng nhất trong Tây Tú năm xưa, vậy mà lại sa sút đến mức này.

Rốt cuộc ngươi bị vây trong tình cảm, hay là coi trọng hư danh quá rồi.

Ta thấy ngươi là vế sau.

Ngươi luôn tự cho mình là hoàn mỹ, cầm kỳ thư họa, tinh tượng chiêm bốc, võ học các phái, không gì không tinh, không gì không thông, sao có thể dung túng cho danh tiếng của mình bị thế nhân hủy hoại." Tay cầm rượu của Đế Tú khẽ run, men say cũng tỉnh táo vài phần, khẽ nói: "Nói đi, ngươi đến tìm ta giúp gì, ta không tin ngươi đến tìm ta uống rượu đâu." Lão ăn mày cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: "Ta gần đây thu một đồ đệ tên là Bạch Nhật, đã truyền thừa đến giai đoạn cuối cùng, cần tìm một người đến giúp ta hộ pháp, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có ngươi là thích hợp nhất." "Ta!?" Đế Tú cảm thấy vô cùng nghi hoặc, không hiểu tại sao lại tìm nàng.

Lão ăn mày tự tin cười nói: "Bởi vì ngươi, Đế Tú, tự cho mình là hoàn mỹ, muốn tinh thông tất cả mọi thứ trên thế gian, mà phương thức truyền thừa của mạch chúng ta tin rằng ngươi cũng đã nghe qua, ta có thể cho phép ngươi quan sát toàn bộ quá trình." "Được, ta đồng ý!" Đế Tú không cần suy nghĩ, quả quyết đồng ý.

Đối với phương thức truyền thừa của mạch lão ăn mày này, nàng cũng đã nghe qua một ít.

Nghe nói có thể trực tiếp truyền toàn bộ tu vi cả đời vào cơ thể người thừa kế đời tiếp theo mà không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Là một đời truyền một đời, một đời mạnh hơn một đời.

Lúc này, trong một tiểu viện nào đó.

Một nữ tử tuyệt mỹ yêu diễm mặc y phục đỏ đang ngồi trước bàn trang điểm kẻ mày, trong đôi mắt đẹp dường như có vô tận tinh quang khiến người ta trầm luân.

Người này chính là Bách Biến Ma Quân!

Kể từ khi hắn tu luyện cái gì đó Quỳ Hoa Thần Điển, ngoài việc tu vi tiến triển nghìn dặm một ngày, tâm thái cũng đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Không chỉ biến thành nữ tử mỹ diễm mặc nữ trang xinh đẹp, mà còn đổi thành nghệ danh mà Tần Phong đặt cho hắn lúc đầu, Đông Phương tiểu thư. "Cũng không biết chủ nhân có thích Đông Phương thế này không!?" Đông Phương tiểu thư nhìn vào tấm gương đồng trước mặt, bắt một đóa liên hoa chỉ, che miệng cười duyên.

Vì bị Tần Phong đánh lên Tiên Nô Pháp Ấn, có thể cảm ứng được vị trí của Tần Phong, nên phải trang điểm cho mình thật xinh đẹp, để ngay lập tức đi gặp Tần Phong. ……… Huyết Sắc Thương Hải.

Khi mỏ Tiên Tinh bị đào hết, không khí căng thẳng bắt đầu lan tỏa. "Không khí có chút không ổn a!" Vu Lan cũng nhận ra không khí trở nên căng thẳng, ra lệnh cho mọi người trong Lam Ma Cung phải đề cao cảnh giác.

Có nữ đệ tử thấp giọng báo cáo: "Thiếu cung chủ, chúng ta tổng cộng đào được 124.324 viên Tiên Tinh.

Chương 163

Nếu là trước kia, con số này tuyệt đối có thể giúp Lam Ma Cung xưng bá Hoang Cổ, nhưng bây giờ số lượng các thế lực khác đào được không ít hơn chúng ta, ưu thế của Lam Ma Cung chúng ta cũng không còn nữa." "Vậy thì chỉ có thể đánh thôi!" Vẻ mặt Vu Lan hiện lên một tia uy nghiêm, biết rằng không muốn đánh cũng không được.

Lý do họ được thế lực của mình chọn ra, tốn cái giá đắt đỏ để truyền tống đến Côn Luân Bí Cảnh, chính là để tìm kiếm Tiên Tinh, cũng là để bảo vệ vị thế của thế lực mình ở Hoang Cổ.

Bây giờ số lượng Tiên Tinh họ thu được không quá nổi bật, tự nhiên cần phải cướp đoạt Tiên Tinh của các thế lực khác mới có thể bảo vệ vị thế của Lam Ma Cung.

Từ xưa đến nay, vạn sự đều có phân cao thấp sang hèn.

Lam Ma Cung của họ có thực lực, có thế lực, tại sao phải ngồi ngang hàng với người khác. "Cuối cùng cũng sắp khai chiến rồi!" Mười tám kỵ sĩ của Yến Vân tộc nở một nụ cười, đã sắp không thể kìm nén được xung động hiếu sát trong cơ thể. "Phong ca ca của muội sẽ không gặp nguy hiểm chứ!?" Điềm Điềm đầy lo lắng nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng Tần Phong trong đám đông.

Nhưng không hiểu tại sao, rõ ràng là đã gặp Tần Phong ở gần Huyết Sắc Thương Hải, nhưng mấy ngày qua lại không tìm thấy bóng dáng Tần Phong trong Huyết Sắc Thương Hải. "Lát nữa nhớ phải bảo vệ tốt muội muội của ta!" Mạc Đao mặt không biểu cảm hạ lệnh, so với muội muội của hắn, Tiên Tinh chỉ có thể xếp thứ hai. "Sắp bắt đầu rồi sao!?" Lâm Tâm Nhi của Thiên Tâm Chi Thành nhìn quanh, đã bắt đầu lựa chọn mục tiêu để ra tay. "Trận chiến này bất lợi cho Đại

Việt chúng ta!" Nam Phong công chúa cũng cảm nhận được không khí giương cung bạt kiếm, ra lệnh cho mấy chục Môn sinh Thiên tử còn lại chuẩn bị rút lui.

Bây giờ trong tay nàng chỉ còn lại mấy chục Môn sinh Thiên tử này, không cầu cướp đoạt Tiên Tinh trong tay người khác, chỉ cầu có thể an toàn mang số Tiên Tinh đã đào được ra ngoài là được.

Lúc này, trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Tần Phong triệu tập toàn bộ a phiêu lại, có khoảng hơn một nghìn con, thấp nhất cũng đều có đạo hạnh hơn nghìn năm, nếu để ra ngoài tuyệt đối là tồn tại gây họa một phương. "Ra ngoài rồi, đợi tín hiệu của ta, biết chưa!?" Tần Phong vung tay lấy ra “Khiếu Phá Hầu Lung Dã Một Dụng”, để chúng phân tán ra xung quanh Huyết Sắc Thương Hải sử dụng. "Chủ nhân nói gì thì là thế, nô gia tuân lệnh!" Hơn nghìn nữ quỷ béo gầy đủ cả, oanh oanh yến yến vây quanh Tần Phong.

Khác với thái độ hận không thể cắn chết Tần Phong trước đó, bây giờ dục vọng trong mắt chúng sắp tràn ra ngoài, một bộ dáng cổng nhà sẵn mở đón quân vương, hận không thể cắn chết Tần Phong.

Chúng biết làm sao đây!

Chúng cũng rất bất lực!

Tên oan gia này thiên phú khủng bố như vậy, dương khí lại dồi dào đến thế, đánh thì không lại, Hồn ấn lại bị thu mất, đương nhiên là theo nguyên tắc đánh không lại thì gia nhập.

Hắn muốn làm gì thì làm thôi. "Các vị nữ thí chủ xin tự trọng, bần tăng không phải loại người tùy tiện!" Tần Phong vội vàng ổn định đạo tâm của mình, có cảm giác như rơi vào động Bàn Tơ.

Đồng thời, trong lòng cũng điên cuồng gào thét: "Nhị đệ, mau đến cứu ca ca, sự nguy hiểm của ca ca ngươi không tưởng tượng nổi đâu..." "Cái này..." Thiên Quân, Vạn Mã hai người kinh ngạc nhìn nhau, nghiêm túc nghi ngờ có phải cách mở mắt của mình có vấn đề không.

Mấy ngày trước đám nữ quỷ này còn nghiến răng nghiến lợi với Tần Phong, cách xa cũng có thể cảm nhận được oán khí của chúng, sao chỉ trong vài ngày đã đối với Tần Phong răm rắp nghe lời thế này.

Còn có mấy vạn con cương thi cũng đã thần phục Tần Phong. "Đều thần phục rồi, vậy..." Thiên Quân, Vạn Mã hai người nhìn về một linh phong không xa, trên đó đặt một cái thủy tinh quan, xung quanh bố trí rất nhiều phù văn thần bí, bên trong là Tâm Nhan tiểu thư mặc giá y màu đỏ đang nằm.

Từ linh hồn chi lực mà Tâm Nhan tiểu thư tỏa ra có thể thấy, nàng tuyệt đối đã đạt đến cấp bậc trần nhà chiến lực của Hoang Cổ.

Nếu Tần Phong thu phục luôn cả nàng, ít nhất cũng bớt đi hơn một nghìn năm phấn đấu.

Ra ngoài là họ có thể liên lạc với Nguyệt Thần Cung và Lam Ma Cung để bàn chuyện tạo phản, ép Lục Đạo Đế Quân thoái vị sớm.

Lúc này, Tâm Nhan tiểu thư đang tự kỷ từ trong thủy tinh quan bay ra, đưa bàn tay ngọc ngà của mình ra, khẽ thổi một hơi về phía đó.

Chỉ thấy một chuỗi ánh sao li ti từ đầu ngón tay bay theo gió, xuyên qua sông núi bay về phía cửa lớn của Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Hử!?" Tần Phong lập tức nhíu mày, nhìn thấy hành động nhỏ của Tâm Nhan tiểu thư.

Mặc dù hắn có ý chí bất khuất miễn nhiễm công kích linh hồn, cũng vì tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết mà có linh hồn vượt xa Nhập Đạo ngũ trọng.

Nhưng so với một quỷ tu đã tu luyện mấy vạn năm như Tâm

Nhan, thì chẳng khác nào học sinh tiểu học cầm sách giáo khoa của sinh viên đại học, hoàn toàn không hiểu người ta đang làm gì. "Chẳng lẽ là đang nhắn tin cho Long Ngạo Thiên!?" Tần Phong một ý niệm, lập tức đóng cửa lớn.

Chỉ thấy chuỗi ánh sao li ti kia lập tức bị chặn lại, cùng với một ngọn Nam Minh Ly Hỏa bỗng nhiên bùng lên, liền tiêu tán giữa thiên địa. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa dối Thiên Tuyển Chi Tử, chăm sóc người thương của hắn, nhận được 100.000 điểm phản diện!" "Quả nhiên là đang nhắn tin cho Long Ngạo Thiên!" Tần Phong lại tìm ra một con đường làm giàu mới, quyết định sẽ xây một tòa Đồng Tước Đài cho Tâm Nhan tiểu thư. "Ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư nghiến răng nghiến lợi nhìn Tần Phong, không ngờ tin nhắn lại bị hắn chặn lại.

Nhưng nghĩ đến việc mình không làm gì được hắn, cương thi và nữ quỷ của Huyết Sắc Thương Hải lại đều bị hắn mua chuộc, chỉ có thể lại lần nữa tự kỷ chui vào thủy tinh quan yên tĩnh.

Lúc này, bên ngoài dần dần yên tĩnh lại, không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

Lam Ma Cung và các đại thế lực khác đang tìm kiếm con mồi của mình, muốn cướp đoạt Tiên Tinh trong tay đối phương để lớn mạnh bản thân.

Các tiểu thế lực thì muốn tự vệ, nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Nhưng rút dây động rừng, bây giờ không ai dám động thủ trước, mọi người cứ thế giằng co, khiến không khí càng lúc càng căng thẳng.

Nhưng họ không chú ý đến, Tần Phong đang dẫn Thiên Quân, Vạn Mã ẩn nấp trong bụi cỏ không xa.

Hơn một nghìn nữ quỷ cũng đã lặng lẽ bao vây Huyết Sắc Thương Hải, chỉ chờ Tần Phong ra lệnh là sẽ tung “Khiếu Phá Hầu Lung Dã Một Dụng” ra.

Thiên Quân kích động hạ thấp giọng hỏi: "Lão đại, ngài còn chờ gì nữa, bây giờ có thể động thủ rồi!" "Đúng vậy!" Vạn Mã kích động gật đầu lia lịa, tỏ ý Thiên Quân nói có lý. "Chi tiết, chi tiết quyết định thành bại, hiểu không!" Tần Phong hận rèn sắt không thành thép mà giáo huấn: "Bây giờ chính là lúc bọn họ cảnh giác nhất, số lượng lên đến hơn mười vạn, lại đều là thiên kiêu được các đại thế lực chọn ra, càng là những người đã trải qua khảo nghiệm huyết tinh tàn khốc của Côn Luân Bí Cảnh mà sống sót.

Chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay cũng đừng hòng thoát khỏi nhiều cặp mắt như vậy.

Ngươi nghĩ là phạm vi bao phủ của ‘Khiếu Phá Hầu Lung’ nhanh hơn, hay là bọn họ chạy nhanh hơn!?" "À cái này!!" Thiên Quân, Vạn Mã đứng hình tại chỗ, không ngờ Tần Phong có thể chi tiết đến mức này. "Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ!?" Tiểu Bạch lôi cuốn sổ nhỏ ra, khiêm tốn thỉnh giáo.

Chương 164

Tần Phong rất chuyên nghiệp nói: "Chúng ta phải đợi đến khi bọn họ đánh nhau mới động thủ.

Tưởng tượng xem, sự chú ý của họ sẽ bị kẻ địch xung quanh thu hút, không rảnh để ý đến những nơi xa hơn, hơn nữa tiếng chém giết vang trời vừa hay che lấp những âm thanh khác.

Đợi đến khi họ nghe thấy có người hô có độc, muốn chạy cũng đã không kịp rồi.

Nhớ kỹ, cho dù tỷ lệ thành công đạt đến 99,99%, chúng ta cũng không thể mạo hiểm ra tay, phải cân nhắc tất cả các chi tiết, đạt đến 100% mới có thể ra tay." Thấy chưa!

Đây mới gọi là chuyên nghiệp!

Thiên Quân, Vạn Mã quỳ tại chỗ, luận về làm lão lục vẫn phải là Tần Phong. "Không khí đã được đẩy lên tới nơi rồi, có thể khai chiến được rồi!" Tần Phong tiện tay nhặt một hòn đá trên mặt đất, ném về phía Điềm Điềm của Yến Vân tộc.

Bốp một tiếng!!

Mạc Đao vung thanh đao bản rộng trong tay, đánh tan hòn đá thành bột mịn tại chỗ.

Là một tên cuồng em gái siêu cấp, thấy có người dám đánh lén em gái mình, hắn lập tức tức giận gào thét: "Là thằng khốn nào đánh lén em gái ta, ta phải tìm ra ngươi băm thây vạn đoạn!!" Ầm ầm ầm!!

Tiếng gào thét phẫn nộ vang vọng khắp nơi, cũng giống như nhỏ một giọt nước vào chảo dầu đang sôi, lập tức khiến chảo dầu sôi trào, không khí giương cung bạt kiếm cũng bị đốt cháy trong nháy mắt.

"Động thủ!!" Vu Lan hàn khí quanh thân bao phủ, nhanh chóng lao về phía con mồi đã khóa chặt.

Các đại thế lực khác cũng lần lượt tham gia hỗn chiến, tiếng chém giết vang trời, hỗn loạn thành một đoàn, những luồng năng lượng dao động khủng bố không ngừng được phóng ra, điên cuồng tấn công những tiểu thế lực kia. "Mẹ kiếp!" Các tiểu thế lực bị đánh đến kêu cha gọi mẹ.

Những đại thế lực kia giống như đã hẹn trước, tuyệt không hai hổ tranh đấu, chỉ biết bắt nạt những tiểu thế lực như họ, quả thực là một đám lưu manh hô hào khẩu hiệu hòa bình thế giới.

So với sự tấn công điên cuồng của các đại thế lực khác, Nam Phong công chúa lại dẫn Môn sinh Thiên tử xông ra ngoài đầu tiên.

Nếu không bị tên quái vật Tần Phong kia diệt đoàn, nàng tuyệt đối sẽ mạnh mẽ tham gia hỗn chiến.

Nhưng bây giờ bên cạnh nàng chỉ còn lại mấy chục Môn sinh Thiên tử, không cầu có công, chỉ cầu không có tội. "Bản công chúa thảm hại như vậy, đều là do Tần Phong hại!" Nam Phong công chúa nghĩ đến Tần Phong là có một nỗi sợ hãi không tên, may mà sắp rời khỏi Côn Luân Bí Cảnh, sẽ không phải nhìn thấy tên ác ma đó nữa.

Lúc này, Tần Phong đã thay một bộ dạ hành y, trên mặt cũng che một miếng vải đen.

Hắn còn tiện tay nhặt mấy món vũ khí vỡ nát trên mặt đất, dùng Nam Minh Ly Hỏa luyện lại, phục chế y hệt bội kiếm của Lâm Tam. "Thanh kiếm này..." Thiên Quân, Vạn Mã nghi hoặc nhìn nhau, luôn cảm thấy hình như đã thấy ở đâu đó. "Đây là bội kiếm của Lâm Tam!" Tần Phong nhìn thanh bội kiếm trong tay, xử lý chi tiết tuyệt đối là điểm tối đa. "Lâm Tam!?" Thiên Quân, Vạn Mã cảm thấy vô cùng nghi hoặc, không hiểu tại sao Tần Phong lại muốn giá họa cho Lâm

Tam.

Nếu nói giá họa Lâm Tam có thể được lợi, họ còn có thể hiểu được.

Nhưng bây giờ Lâm Tam đã bị Thiên Tâm Chi Thành trục xuất, trên người cũng không có bảo vật gì đáng tiền.

Hơn nữa, hơn mười vạn người trong Huyết Sắc Thương Hải đại diện cho các đại thế lực ở Hoang Cổ, giá họa cho Lâm Tam có nghĩa là hắn sẽ bị cả Hoang Cổ truy sát, trời cao đất rộng, không có chỗ dung thân.

Với trí tuệ của họ, thực sự không nghĩ ra tại sao Tần Phong lại làm như vậy.

Chẳng lẽ là để Lâm Tam không còn nơi nào để đi, để hắn nhân cơ hội độc chiếm Lâm Tam, kim ốc tàng kiều ư...

Giết!

Giết!

Giết!

Tiếng chém giết vang trời vang lên, kèm theo đó là những tiếng kêu la thảm thiết. "Không đứa nào chịu nói ai đã đánh lén muội muội của ta phải không, vậy thì tất cả đi chết cho ta!" Đôi mắt Mạc Đao đột nhiên bắn ra hàn quang, thanh đao lưng rộng cũng bộc phát ra đao khí kinh thiên.

Keng!

Đao quang chợt lóe, tiếng đao minh trong trẻo đột ngột vang lên. "Không ổn!!" Mọi người của Tây Chu đồng tử co rụt lại, vội vàng giơ vũ khí lên để chống đỡ nhát đao này.

Chỉ thấy Mạc Đao giơ cao thanh đao lưng rộng, dùng sức chém về phía đám người phía trước, đao khí dài hơn trăm mét sắc bén bức người, đao quang chói mắt!

Keng cang!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, tiếng kim loại giao phong trong trẻo chói tai vang lên, đao quang chói mắt đi đến đâu, không ai có thể chống đỡ nổi, tại chỗ bị chém thành hai nửa, máu tươi nóng hổi cũng văng ra tung tóe.

Ầm ầm ầm!!

Đao quang không hề giảm thế mà chém mạnh xuống mặt đất, chỉ thấy mặt đất ngay lập tức bị rạch ra một đường dài trăm mét, độ sâu còn lên tới mấy chục mét. "Yến Vân tộc Mạc Đao!" Các thế lực lớn của Tây Chu mí mắt khẽ giật, vội vàng giữ khoảng cách với Yến Vân tộc.

Nếu nói kiếm của Tần Phong là thanh kiếm mạnh nhất trong thế hệ trẻ, thì đao của Mạc Đao chính là thanh đao mạnh nhất trong thế hệ trẻ, chỉ một nhát chém thường mà đã có uy lực kinh khủng như vậy, thật không dám tưởng tượng dáng vẻ khi hắn tung chiêu cuối. "Băng Phong Thiên Lý!" Đôi mắt đẹp của Vu Lan lóe lên một tia sáng xanh, trong cơ thể bộc phát ra một luồng khí lạnh cực hàn.

Ầm ầm ầm!!

Mặt đất rung chuyển dữ dội, từng cây gai băng vừa to vừa lớn đột ngột đâm lên từ mặt đất, khu vực mấy trăm mét của Tây Chu trong nháy mắt biến thành một thế giới băng, mọi người còn chưa kịp phản ứng đã bị đóng thành tượng băng. "Thật là quá tàn nhẫn!" Tần Phong nhìn trận hỗn chiến của hơn mười vạn người, đau lòng nói: "Bọn họ có sai không?

Bọn họ không hề sai!

Đầu sỏ gây tội là tiền, tiền là căn nguyên của mọi tội lỗi trên thế gian, không có nó người ta sẽ không bị lợi ích sai khiến, không có nó người ta sẽ không đánh mất chân thiện mỹ, gây ra hết trận chém giết này đến trận khác, cho nên hôm nay ta quyết định hy sinh bản thân, phong ấn những tiên tinh tội lỗi này vào không gian tùy thân của ta." "Ta thỏ không vào địa ngục thì ai vào địa ngục!" Tiểu Bạch nghiêm túc gật gật cái đầu nhỏ, tỏ ý bằng lòng chia sẻ gánh nặng với Tần Phong.

Chương 165

"Ặc……" Thiên Quân, Vạn Mã hai người khóe mắt bất giác giật giật, cuối cùng cũng hiểu tại sao mình chỉ có thể làm tiểu đệ.

Bọn họ cần thể diện!

Nhưng phàm là kẻ làm nên đại sự, chưa bao giờ coi thể diện là gì cả! "Đinh đông, hệ thống chưa từng thấy phản phái nào 'chiếm đoạt' một cách chính nghĩa như vậy, không gian tùy thân mở rộng gấp đôi!" "Sắp rồi, sắp rồi, sắp đến rồi!" Sự kích động trong lòng Nam Phong công chúa sắp không kìm nén được nữa.

Chỉ thấy đoàn người của nàng không hề ham chiến, cuối cùng cũng thoát khỏi đoàn chiến ra đến vòng ngoài, phía trước chính là tương lai của nàng, nàng sắp nắm bắt được tương lai rồi.

Đúng lúc này —— Ngàn nữ quỷ mai phục ở Tây Chu chỉ cảm thấy thân thể run lên, là Tần Phong đã truyền tín hiệu ra tay cho bọn họ thông qua hồn ấn.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Chỉ thấy ngàn nữ quỷ không dám có chút do dự, đập vỡ từng chiếc bình ngọc xuống đất, thuốc 'Gào Rách Họng Cũng Vô Dụng' bên trong hóa thành sương mù theo gió bay về phía Huyết Sắc Thương Hải. "Thứ gì vậy!?" Nam Phong công chúa bị tiếng bình ngọc vỡ làm giật mình, vội vàng dừng lại cảnh giác nhìn về phía Tây Chu.

Chỉ là còn chưa kịp thấy người nào, nàng đã cảm thấy toàn thân bủn rủn vô lực, hai chân mềm nhũn rồi ngã xuống đất, ngay cả một ngón tay cũng không thể động đậy. "Công chúa, có độc!!" Các môn sinh Thiên Tử mặt lộ vẻ kinh hãi, cũng ngã xuống đất một cách vô lực giống như Nam Phong công chúa.

Còn chưa kịp hiểu rõ tình hình, bọn họ đã thấy một tiểu thư mặc đồ cổ trang lơ lửng giữa không trung, không cần mượn bất cứ thứ gì, cứ như vậy thoát khỏi lực hút của trái đất mà bay lơ lửng.

Ai cũng biết, cảnh giới Nhập Đạo có thể ngự kiếm phi hành, cảnh giới Thiên Tông có thể dùng linh khí hóa cánh, chỉ có tu sĩ từ cảnh giới Nguyên Đan trở lên mới có thể lăng không phi hành. "Sao lại có cao thủ Nguyên Đan cảnh!?" Nam Phong công chúa kinh hãi muốn đứng dậy lần nữa, nhưng toàn thân không dùng được chút sức lực nào.

Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn vị tiểu thư cổ trang này đáp xuống bên cạnh, lục ra chiếc nhẫn trữ vật chứa đầy tiên tinh trên người mình. "Không đúng, cô ta không phải người!" Sắc mặt Nam Phong công chúa đột nhiên thay đổi, trán rịn ra mồ hôi lạnh.

Từ lúc tiếp xúc với vị tiểu thư cổ trang này, nàng phát hiện toàn thân đối phương lạnh như băng, tỏa ra khí tức linh hồn âm lãnh, tuyệt đối là nữ quỷ tu hành ngàn năm trở lên trong truyền thuyết. "Hi hi, lần này chủ nhân chắc chắn sẽ vui lắm!" Tiểu thư cổ trang vui vẻ như một đứa trẻ, tung tăng nhảy nhót đi tìm Tần Phong đòi thưởng.

Trả lại cho ta!

Mau trả lại tương lai của ta!

Nam Phong công chúa cũng không còn quan tâm đối phương là thứ gì nữa, liều mạng giãy giụa muốn đứng dậy đuổi theo đòi lại tiên tinh.

Đó là hy vọng cuối cùng của Đại Việt hoàng triều bọn họ, mất đi những tiên tinh này, Đại Việt hoàng triều sẽ mất đi địa vị thống trị tuyệt đối.

Nhưng dù nàng giãy giụa thế nào cũng không thể động đậy, chỉ có thể đau lòng nhìn đối phương ngày càng xa, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Đúng lúc này —— Một giọng nói non nớt vui vẻ vang lên, "Thỏ con ngoan ngoãn; mở cửa ra mau; nhanh mở cửa ra; để Thúc Thúc vào; không mở không mở em không mở……" Chỉ thấy Tiểu Bạch lê hai cái chân ngắn cũn, vừa đi trên con đường nhỏ trong rừng vừa vui vẻ hát ca.

Bởi vì Tần Phong đang xử lý chi tiết để chuẩn bị vu oan cho Lâm Tam, nên nó với tư cách là 'vật trang trí' mang tính biểu tượng của Tần Phong đương nhiên không thể đi cùng, vì vậy liền một mình ra ngoài đi dạo. "Là con thỏ của Tần Phong!?" Trong lòng Nam Phong công chúa run lên, cả người lập tức cảm thấy không ổn.

Con thỏ do Tần Phong nuôi xuất hiện ở đây, chẳng phải là nói tên ma đầu Tần Phong kia cũng ở gần đây sao, nếu nàng rơi vào tay tên ma đầu Tần Phong đó, chẳng phải lại phải chứng kiến hắn quật khởi mạnh mẽ như thế nào nữa sao. "Ủa, ngươi là tiểu thư người mua hàng kia!!" Tiểu Bạch liếc mắt một cái liền nhận ra Nam Phong công chúa.

Là vị tiểu thư đã dùng một vạn linh thạch cực phẩm để mua Tần Phong, cũng là đơn hàng đầu tiên trong đời thỏ của nó.

Đặc biệt là hành vi trả tiền mà không nhận hàng của Nam Phong công chúa, càng khiến thỏ ta chấn động cả một năm, thật sự là quá hào phóng, cũng khiến nó có thể bán Tần Phong như một món hàng mới thêm một lần nữa. "Thấy lần trước hợp tác vui vẻ, ta thỏ sẽ giúp ngươi thêm lần nữa vậy!" Tiểu Bạch đau lòng lấy ra một củ cà rốt đặt vào tay Nam Phong công chúa, nó chỉ có thể giúp nàng đến đây thôi, những người khác ngay cả cà rốt an ủi cũng không có. "Nó lại cho ta cà rốt làm gì!?" Nam Phong công chúa nhìn củ cà rốt trong tay, cảm giác như phổi sắp tức nổ tung.

Lần trước đã nói cà rốt có thể giải độc, kết quả ăn vào chẳng có tác dụng quái gì, bây giờ cho nàng cà rốt là có thể giúp nàng nắm bắt tương lai, hay là có thể mang lại cho nàng niềm vui đây!? "Thỏ con trắng trắng, hai tai dựng đứng…" Tiểu Bạch không để ý đến Nam Phong công chúa nữa, lê đôi chân ngắn cũn vừa đi vừa hát bài ca vui vẻ. "Giết……" Trong Huyết Sắc Thương Hải vẫn là tiếng giết chóc vang trời, tất cả mọi người đều đang liều chết trong biển máu, hoàn toàn không ý thức được có một đám sương mù đang từ bốn phương tám hướng bay tới, từng chút từng chút ăn mòn, bao phủ Huyết Sắc Thương Hải.

Đồng thời, trên chiến trường cũng xuất hiện thêm hàng ngàn tiểu thư, họ như đang dạo bước thong dong giữa những người đã ngã xuống, lấy đi túi trữ vật, nhẫn trữ vật trên người họ... "Sao lại thế này!?" Nhìn những đám người ngã xuống hàng loạt, cuối cùng cũng có người phát hiện ra điều bất thường.

Nhưng lúc này sương mù đã từ bốn phương tám hướng bay tới, hình thành thế bao vây, vây chặt bọn họ. "Không ổn, sương mù có độc!!" Sắc mặt Lâm Tâm Nhi đột nhiên thay đổi, dứt khoát chọn đi đường trên.

Chỉ thấy các cao thủ của Thiên Tâm Chi Thành lần lượt dùng linh lực hóa cánh, cố gắng bay vút lên trời rời khỏi nơi này trước khi sương mù bao trùm toàn bộ Huyết Sắc Thương Hải.

Keng cang!!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng khắp trời đất.

Chỉ thấy một người mặc đồ đen che mặt đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn phớt lờ sương độc của Tây Chu, phóng ra từng đạo kiếm khí sắc bén như mưa bắn về phía Lâm Tâm Nhi.

Người này chính là Tần Phong!

Không chỉ sao chép một một thanh phối kiếm của Lâm Tam, hắn còn bỏ ra 1 vạn điểm phản diện để đổi lấy Biến Hình Đan biến thành dáng vẻ của Lâm Tam, cùng với 1 vạn điểm phản diện đổi một lá bùa che giấu khí tức để che đậy khí tức của bản thân. "Tiểu thư cẩn thận!!" Mọi người của Thiên Tâm Chi Thành không chút do dự, vội vàng tiến lên chống đỡ những đạo kiếm khí kia.

Bành!

Kiếm khí sắc bén mang theo kình lực đáng sợ, hai bên va chạm mạnh vào nhau tóe ra tia lửa, tiếng keng cang chói tai vang vọng khắp trời đất, cũng thành công đẩy lùi đối phương.

Chương 166

"Là ai?

Kiếm khí mạnh quá!!" Sắc mặt mọi người của Thiên Tâm Chi Thành đột nhiên thay đổi, theo phản xạ liếc nhìn thanh kiếm của đối phương để xác nhận thân phận.

Nhưng điều khiến họ thất vọng là, thanh kiếm đã được bọc trong một miếng vải đen, không thể thông qua thanh kiếm để xác nhận thân phận của đối phương. "Hắc hắc……" Tần Phong khẽ nhếch mép, hắn muốn chính là hiệu quả này.

Nếu vừa lên đã rút ra thanh phối kiếm của Lâm Tam, đến cả kẻ ngốc cũng biết là vu oan giá họa, vì vậy cách tốt nhất là để đối phương tự phát hiện ra manh mối, từ đó thông qua suy luận mà đi đến kết luận để thỏa mãn tâm lý thích ra vẻ của mình.

Giống như tiểu thư ngây thơ sẽ chê ngươi nhàm chán, còn tiểu thư hiểu chuyện sẽ phối hợp vài tiếng, khiến đối phương có cảm giác rõ ràng là thua thảm hại, nhưng lại như thắng cả thế giới. "Người này rốt cuộc là ai!?" Lâm Tâm Nhi mày liễu nhíu chặt, phát hiện thân hình người này vô cùng quen thuộc.

Trong thế hệ trẻ của Hoang Cổ, người có thể phóng ra kiếm khí như vậy chỉ có ba người, một là Tần Phong của Nguyệt Thần Cung, một là Nhất Kiếm của Danh Kiếm Sơn Trang, và người còn lại chính là Lâm Tam bị nàng trục xuất khỏi Thiên Tâm Chi Thành.

Lâm Tam!!!

Mọi người của Thiên Tâm Chi Thành trong lòng kinh hãi, nhớ ra Lâm Tam cũng biết một mỏ tiên tinh. "Lẽ nào đây chính là mỏ tiên tinh mà Lâm Tam phát hiện ra!?" Sắc mặt mọi người của Thiên Tâm Chi

Thành đồng loạt thay đổi, cuối cùng cũng ý thức được đây là một cái bẫy.

Cũng cuối cùng hiểu ra tại sao Lâm Tam biết rõ một mình không thể đào hết, mà cũng không nói cho Thiên Tâm Chi Thành bọn họ biết.

Chắc chắn Lâm Tam muốn dùng mỏ tiên tinh làm mồi nhử, dẫn các thế lực lớn của Hoang Cổ đến đây để một lưới bắt hết, không chỉ để bọn họ giúp đào tiên tinh miễn phí, mà còn nhắm vào tất cả thu hoạch của bọn họ trong Côn Luân bí cảnh. "Lâm Tam thật sự có lá gan lớn như vậy sao?!" Lâm Tâm Nhi phát hiện thân hình của đối phương không thể nói là giống Lâm Tam, mà quả thực chính là y như đúc.

Nhưng vừa rồi chỉ là phỏng đoán của bọn họ, trước khi có bằng chứng trực tiếp, họ vẫn chưa thể đưa ra kết luận. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công khiến Thiên Tuyển Chi Tử bị nghi ngờ, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" Hạnh phúc là gì!?

Hạnh phúc chính là ngươi không ở bên cạnh ta, nhưng vẫn có thể mang lại hạnh phúc cho ta!

Tần Phong vui đến biến dạng, đối với Lâm Tam quả thực là yêu không hết. "Cút ngay cho ta!!" Giọng nói lạnh lùng của Mạc Đao vang lên.

Chỉ thấy linh lực sau lưng hắn hóa cánh, lao thẳng về phía Tần Phong đang bay lên, thanh đao lưng rộng trong tay càng bộc phát ra một đạo hàn quang chói mắt.

Keng cang!!

Trong nháy mắt, kiếm quang chợt lóe, tiếng kiếm minh trong trẻo đột ngột vang lên.

Chỉ thấy Tần Phong che mặt nhanh chóng rút thanh kiếm trong tay ra, với tốc độ cực nhanh chém ra một đạo kiếm quang, rồi lại với tốc độ cực nhanh thu kiếm vào vỏ. "Kia là……" Sắc mặt Lâm Tâm Nhi và những người khác đột nhiên thay đổi.

Mặc dù tốc độ rút kiếm và thu kiếm của đối phương vừa rồi cực nhanh, nhưng mắt họ vẫn bắt được hoa văn trên thanh kiếm, chính là phối kiếm của Lâm Tam không sai.

Người này chính là Lâm Tam!!

Lâm Tâm Nhi khó tin trợn to hai mắt, trong lòng thầm gọi Lâm Tam là một tên điên.

Hắn có biết mười mấy vạn người ở đây đại diện cho các thế lực lớn của Hoang Cổ không, hắn một lưới này bắt xuống sẽ đắc tội với cả Hoang Cổ, một khi sự việc bị phanh phui sẽ bị cả Hoang Cổ truy sát.

Ầm ầm ầm!!

Đao quang và kiếm quang va chạm vào nhau, bão năng lượng tức thì càn quét trời đất.

Do Tần Phong không dám dùng mấy chiêu kiếm trứ danh của mình, nên thân hình không kiểm soát được mà bay ngược ra xa mấy chục mét. "Dám coi thường ta!" Mạc Đao tại chỗ nổi giận.

Là người trong cuộc, hắn tự nhiên có thể cảm nhận được Tần Phong không dùng sức, cú đánh vừa rồi hoàn toàn là làm cho có lệ.

Ầm ầm ầm!!

Còn chưa đợi Mạc Đao vung đao lần nữa, đầu hắn như bị búa tạ nện vào, đôi cánh linh khí sau lưng lập tức vỡ nát, người cũng mất thăng bằng rơi từ trên không xuống. "Lão ca!!" Điềm Điềm hoảng sợ hét lớn, vội vàng lao tới. "A……" Trên bầu trời lập tức vang lên những tiếng kêu thảm thiết liên hồi, người rơi xuống như mưa.

Chỉ thấy hơn ngàn nữ quỷ đột nhiên ra tay, phàm là kẻ dám bay lên chạy trốn đều bị đánh rơi, thuốc 'Gào Rách Họng Cũng Vô Dụng' của Tây Chu cuối cùng cũng bao trùm toàn bộ Huyết Sắc Thương Hải, mười mấy vạn thiên kiêu không một ai có thể đứng vững. "Đùa cái gì vậy!!" Vu Lan gắng gượng đứng dậy, nhưng cuối cùng vẫn ngã xuống. "Cũng không biết Phong ca ca sao rồi!" Điềm Điềm vô lực nằm trên mặt đất, trong đầu toàn là hình ảnh của Tần Phong. "Thà giết ta đi còn hơn!" Mạc Đao nằm trên đất nước mắt lưng tròng, tỏ vẻ đã nhận một vạn điểm sát thương. "Hạ độc, tiểu nhân hèn hạ!" Mười tám kỵ sĩ Yến Vân mặt đầy vẻ không cam lòng, loạng choạng rồi cũng ngã xuống. "Xông lên đi, cái khí thế trâu bò lúc nãy đâu rồi!?" Tần Phong che mặt khinh bỉ bĩu môi, lấy đi nhẫn trữ vật của Mạc Đao, coi như là tiền lãi cho lần cướp mạng người của hắn lúc trước.

Rất nhanh Tần Phong lại đến trước mặt Vu Lan, nhìn thấy chiếc nhẫn trữ vật trên tay nàng.

Chỉ là Vu Lan không cam tâm bị cướp như vậy, dù toàn thân vô lực không thể động đậy, cũng phải dùng hết chút sức lực cuối cùng để bảo vệ nhẫn trữ vật. "Ồ!" Tần Phong vẻ mặt hơi sững sờ.

Hắn phát hiện Thiên Tuyển Chi Nữ chính là Thiên Tuyển Chi Nữ, trong khi những người khác đều vô lực giãy giụa, nàng lại vẫn còn chút sức lực, đáng tiếc những bảo bối này nàng không giữ được, vẫn là để hắn bảo quản thì tốt hơn.

Bốp một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong một tát đánh bay bàn tay nhỏ của Vu Lan, vô tình tháo chiếc nhẫn trữ vật khỏi ngón tay nàng. "Ngươi……" Vu Lan tức đến nỗi đau cả ngực.

Chương 167

Không hiểu tại sao gần đây luôn gặp phải lão lục, trước thì đạo quả bị lão lục phá hỏng, bây giờ lại là mỏ tiên tinh bị cướp, so với những lão lục đáng ghét này, Tần Phong thoáng chốc trở nên đáng yêu hơn nhiều. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ giúp Thiên Tuyển Chi Nữ 'bảo quản' nhẫn trữ vật, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ để nữ quỷ dưới trướng cướp được một chiếc nhẫn trữ vật, nhận được 500 điểm phản diện!" "……" Tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên, điểm phản diện của Tần Phong cũng tăng vọt, sau này đi ăn bánh kếp mà không hào phóng thêm một miếng thịt ba chỉ, đều cảm thấy có lỗi với thân phận của mình.

Sau một ngày bận rộn, Tần Phong và hơn ngàn nữ quỷ cuối cùng cũng vơ vét sạch sẽ mười mấy vạn người, cho dù giấu nhẫn trữ vật ở khiếu thứ tám, thứ chín ngoài bảy khiếu cũng đều bị lôi ra. "Cuối cùng cũng kết thúc!" Tần Phong mặc đồ đen che mặt ngẩng đầu nhìn hoàng hôn phía chân trời, biết rằng Lâm Tam tà ác nên lui sân khấu, đến lượt Tần Phong chính nghĩa tỏa sáng đăng trường…… Đúng lúc này —— Một giọng nói non nớt đầy chính nghĩa vang lên, "Lão lục phương nào, dám ở đây mưu tài hại mệnh, chủ ngân của ta thỏ là Tần Phong sắp đến rồi, trước hết ăn một kiếm của Tuyệt Thế Kiếm Thỏ ta đã!!" Tần Phong đến rồi!?

Thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ đến rồi!

Niềm vui trong mắt mọi người không thể tả xiết, phảng phất như nhìn thấy hy vọng lấy lại tiên tinh.

Vù!!

Từng tiếng động nhỏ vang lên, là âm thanh của vật gì đó xé rách không trung.

Cơ thể Tần Phong theo bản năng hơi nghiêng về phía trước, thân nhẹ như gió dễ dàng né tránh, khóe mắt cũng nhanh chóng lướt qua phía sau.

Chỉ thấy Tiểu Bạch như chính nghĩa giáng trần, bắn về phía hắn rất nhiều kiếm khí nhỏ li ti. "Màn biểu diễn hạ màn bắt đầu rồi!" Cơ thể Tần Phong trong lúc né tránh kiếm khí, cố ý để lộ một sơ hở, để kiếm khí đánh rơi miếng vải đen trên mặt.

Do đã bỏ ra một vạn điểm phản diện để đổi lấy Biến Hình Đan, nên lúc này Tần Phong đang mang gương mặt của Lâm Tam. "Không ổn!!" Ngay khoảnh khắc miếng vải đen che mặt bị đánh rơi, Tần Phong lộ vẻ kinh hoảng nhanh chóng xoay người rời đi.

Mặc dù Tần Phong ngay lúc lộ mặt đã xoay người bỏ chạy, nhưng vẫn có người nhạy bén bắt được gương mặt đó, dù lúc này họ không nhận ra Lâm Tam, sau này cũng có thể dựa vào trí nhớ mà vẽ lại gương mặt đó. "Gian tặc!

Nghịch tặc!

Ác tặc!

Chạy đi đâu!!" Tiểu Bạch la lối om sòm, lê đôi chân ngắn cũn nhanh chóng đuổi theo. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công vu oan cho Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn rơi vào nguy cơ sinh tử tồn vong, nhận được 200 vạn điểm phản diện!" "Hôm nay thật sự là hốt đậm rồi!" Tần Phong không thể che giấu sự phấn khích trong lòng, vội vàng mở hệ thống ra kiểm tra.

Đừng thấy điểm số nhận được từ những người không phải Thiên

Tuyển Chi Tử rất ít, nhưng không chịu nổi số lượng đối phương quá đông, vơ vét mười mấy vạn người khiến điểm phản diện của hắn trực tiếp đột phá đến 82.535.650 điểm, cảm giác còn nhiều hơn tổng số điểm hắn nhận được trước đây. "Lâm Tam này rốt cuộc có đức hạnh gì, mà có thể khiến lão đại phải tốn công tốn sức vu oan cho hắn như vậy!?" Thiên Quân, Vạn Mã hai người ở không xa nhìn Tần Phong và Tiểu Bạch diễn trò, chỉ có thể trong lòng mặc niệm cho Lâm Tam ba phút, hy vọng kiếp sau hắn có thể chú ý một chút, đừng gặp phải người đàn ông tên Tần Phong nữa. "Xem kiếm, ăn một kiếm của ta thỏ!!" Tiểu Bạch tiếp tục ở bên ngoài la hét, thỉnh thoảng còn phóng ra vài đạo kiếm khí gây ra tiếng nổ, khiến những người đang nằm trên đất tưởng rằng nó đang quyết một trận tử chiến với tên lão lục vô sỉ.

Tần Phong thì trong một giây đã thay trang phục xong, mang theo chính nghĩa và tình yêu tỏa sáng đăng trường.

Lúc này —— trong Huyết Sắc Thương Hải.

Mọi người vẫn vô lực nằm trên mặt đất, sau khi các nữ quỷ làm việc xong, đối mặt với đầy đất các chàng trai cường tráng, làm sao còn nhịn được nữa, lần lượt bật chế độ hút dương khí. "Thái, các ngươi đám nữ quỷ này mau buông những chàng trai đó ra!" Tần Phong một thân bạch y từ trên không trung bay xuống, hét lớn một tiếng với hơn ngàn nữ quỷ. "Hu hu……" Những chàng trai bị hút dương khí phảng phất như nhìn thấy cứu tinh, ánh mắt cầu khẩn Tần Phong nhất định phải cứu bọn họ. "Đừng sợ, ta chính là chính nghĩa!" Tần Phong như ánh sáng chính đạo chiếu rọi mặt đất, Nam Minh Ly Hỏa cũng nhanh chóng phun ra từ trong cơ thể. "Là Nam Minh Ly Hỏa, lui, lui, lui!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái và các nữ quỷ khác phối hợp a lên một tiếng, bắt đầu hoảng hốt chạy trốn khắp nơi.

Do lúc này mọi người đều vô lực nằm trên mặt đất, nên không ai nhìn thấy trong bụi cỏ không xa, Tiểu Bạch đang mở Sơn Hà Xã Tắc

Đồ cho bọn họ vào, hơn ngàn nữ quỷ cứ như vậy biến mất vào không trung. "Tần Phong là đại ân nhân của chúng ta!" Toàn trường mọi người cảm động đến rơi nước mắt.

Hôm nay nếu không phải Tần Phong đến kịp thời, bọn họ không chỉ bị cướp tiên tinh và bảo bối, mà còn bị đám nữ quỷ kia hút cạn dương khí đến chết. "Ôi chao, Lan bảo bối của ta, nàng sao vậy!?" Tần Phong phớt lờ ánh mắt cầu cứu của mọi người, lao thẳng đến chỗ Vu Lan đỡ nàng dậy, sau đó bắt đầu kiểm tra cơ thể cẩn thận. "Ưm ưm……" Gương mặt xinh đẹp của Vu Lan ửng lên một mảng hồng, tựa như đóa sen không chịu nổi gió mát mà e thẹn.

Do nàng hiện tại không thể động đậy, hoàn toàn không thể ngăn cản tên xấu xa này làm bậy, cũng khiến nàng không thể không nhớ lại sự kiện trong hang động lúc ở vòng đấu loại sinh tử.

Tần Phong nghiêm túc nói: "Lan bảo bối, ta tuyệt đối không phải đang chiếm tiện nghi của nàng, ta đang giúp nàng giải độc, phải biết rằng độc nàng trúng không phải loại tầm thường, nó có thể khiến linh lực trong cơ thể ngừng lưu thông, nếu không đả thông trong thời gian dài sẽ dẫn đến kinh mạch tắc nghẽn, nhẹ thì tàn phế suốt đời, nặng thì mất mạng đó!" Cái gì!!

Nhẹ thì tàn phế suốt đời, nặng thì mất mạng!

Các đệ tử Lam Ma Cung của Tây Chu bị Tần Phong nói cho hoảng loạn, tỏ vẻ mình không muốn chết yểu hay làm người tàn phế. "Thật hay giả vậy!?" Vu Lan trong lòng lại dấy lên nghi ngờ, luôn cảm thấy lời của Tần Phong không đáng tin.

Người khác không biết Tần Phong vô sỉ đến mức nào, chứ nàng đã đích thân lĩnh giáo qua rất nhiều lần rồi.

Tần Phong rất chuyên nghiệp an ủi: "Yên tâm, chỉ cần đả thông kinh mạch bị tắc nghẽn là không sao, thủ pháp của các phái cũng không hoàn toàn giống nhau, mà ta sư xuất từ 'Lưu Lãm Kỳ' danh tiếng lẫy lừng, tiểu danh là 'Bao Đả Thông', nếu cần thiết ngay cả Nguyên Anh cũng có thể giúp nàng đả ra được." "Lưu Lãm Kỳ?

Nguyên Anh!?" Vu Lan đầu đầy dấu hỏi, tỏ vẻ không hiểu.

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, nàng chỉ có thể chọn tin lời của tên vô sỉ này, chớp chớp mắt để Tần Phong giúp nàng đả thông kinh mạch bị tắc nghẽn.

Chỉ thấy Tần Phong quay mặt các đệ tử Lam Ma Cung của Tây Chu sang một bên, tỏ vẻ thủ pháp độc gia cấm người ngoài quan sát, quá trình trị liệu càng khiến Vu Lan mặt đỏ tim đập, thầm kêu chịu không nổi (Vì tiết kiệm lưu lượng, lược bỏ 10 vạn chữ……) "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" “……” "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hôm nay khi phụ Thiên Tuyển Chi Nữ đã đạt giới hạn, tổng cộng nhận được 200 vạn điểm phản diện!" Đậu má!!

Cái này còn có giới hạn nữa sao!?

Tần Phong lập tức không vui, cảm thấy hệ thống đang sỉ nhục mình.

Hắn, Tần Phong, là loại người tính toán chi li sao!?

Hắn chưa bao giờ quan tâm điểm phản diện nhiều hay ít, hắn không có hứng thú với điểm phản diện, chủ yếu là hắn thích giúp đỡ người khác, tận hưởng quá trình này. "Thông!" Tần Phong ra vẻ cắn rách đầu ngón tay, điểm một giọt máu tươi lên mi tâm Vu Lan. "Thật thần kỳ!" Gương mặt Vu Lan lộ vẻ kinh ngạc, cảm nhận được sức lực đang dần hồi phục.

Chương 168

Vốn tưởng Tần Phong nhân cơ hội chiếm tiện nghi của mình, không ngờ hắn lại nói thật. "Không đúng!!" Vu Lan đột nhiên phản ứng lại, ngơ ngác hỏi: "Tại sao ngươi vào đây lâu như vậy mà không bị trúng độc!?" "Bởi vì ta bách độc bất xâm!" Ánh mắt Tần Phong tràn đầy chân thành, phảng phất như người nghiêm túc nhất trên đời.

Dường như để chứng minh mình không nói dối, hắn bắn một giọt máu tươi về phía một nữ đệ tử Lam Ma Cung, khi máu tươi rơi trên trán đối phương, người đó lập tức hồi phục sức lực. "Tần Phong!!" Tiếng gào thét phẫn nộ của Vu Lan vang vọng khắp trời đất.

Ngày phòng đêm phòng, cuối cùng vẫn sập bẫy của tên khốn này, không ngoài dự đoán cũng một lần nữa bị hắn làm cho tức đến đau ngực…… "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Nàng giận rồi sao!?" Tần Phong kéo Vu Lan vào lòng, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy vòng eo nhỏ.

Có một tổ sư gia tra nam từng nói, nếu cô gái ngươi tán tỉnh còn non nớt, hãy đưa nàng đi xem hết phồn hoa nhân gian, nếu trái tim nàng đã nhuốm màu tang thương, hãy đưa nàng đi ngồi vòng quay ngựa gỗ.

Tóm lại, vạn sự bất như ý là lẽ thường của đời người, vì vậy thơ và phương xa mới trở nên ngoại động lòng người.

Tần Phong thâm tình nói: "Giữa đôi mày ánh mắt, độc chiếm trăng sao; đông qua xuân đến, đạp khắp vạn lý sơn hà; hỏi trời xanh, giai nhân nơi đâu?

Hỏi đất rộng, tiền phương chốn nào?

Hỏi kiếp này, giai nhân có nguyện cùng ta chung gối một đêm?" "Ngươi……" Gương mặt nhỏ của Vu Lan bị tán tỉnh đến đỏ bừng, trong lòng càng kêu chịu không nổi.

Mặc dù nàng biết Tần Phong là kẻ mặt dày vô sỉ, nhưng ai lại có thể từ chối một thiếu niên áo gấm ngựa hoa nói lời tình cảm với mình, lại còn nói những lời trắng trợn như vậy giữa thanh thiên bạch nhật. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ mặt đỏ tim đập, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Khụ khụ!!" Nữ đệ tử Lam Ma Cung vừa được giải độc xong không nhịn được ho một tiếng, nhắc nhở hai người chú ý hình tượng, hiện trường có đến mười mấy vạn người. "A……" Vu Lan hoàn hồn nhìn tư thế mờ ám của hai người, vội vàng đỏ mặt đẩy Tần Phong ra, rồi như con thỏ bị kinh hãi chạy sang một bên chỉnh lại y phục. "Thôi được rồi!" Tần Phong bất đắc dĩ nhún vai.

Cuối cùng cũng nhớ ra tập này mình là hóa thân của chính nghĩa, chỉ có thể đợi tập sau mới làm những chuyện yêu thích với Vu Lan được.

Rất nhanh —— Mấy chục người được Tần Phong giúp đỡ giải độc, đối với Tần Phong hết lời cảm tạ. "Đừng cảm ơn ta, ta chỉ đang làm việc ta nên làm!" Tần Phong phảng phất như một thiên sứ với vầng hào quang trên đầu, toàn thân tỏa ra ánh sáng của thánh mẫu, tiếp tục dùng máu tươi của mình giúp những người khác giải độc.

Mặc dù tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết tốc độ hồi máu siêu nhanh, nhưng người khác không biết, chỉ biết Tần Phong cứ tiếp tục như vậy sớm muộn cũng sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

Thêm vào đó Tần Phong đặc biệt biết diễn, khí huyết đảo ngược khiến sắc mặt trắng bệch, thỉnh thoảng còn bị chóng mặt hoa mắt.

Dù có ngã vào lòng một tiểu thư xinh đẹp, cũng vẫn cố gắng gượng dậy, khiến các tiểu thư lần lượt rơi lệ.

Trước đây họ luôn nghe người ta nói Tần Phong vô sỉ đến mức nào, nhưng hôm nay gặp mặt hoàn toàn không phải như vậy.

Nếu nói Tần Phong cũng bị gọi là vô sỉ, vậy thì trên đời này còn có người tốt sao!?

Không tạo tin đồn, không tin tin đồn!

Tai nghe là hư, mắt thấy mới là thật!

Dù trước đây Tần Phong thật sự đã làm sai điều gì, thì hành động thiện lần này cũng đủ để xóa bỏ tội nghiệt của hắn, huống hồ hắn còn đẹp trai như vậy.

Sau này ai còn dám nói xấu Tần Phong với họ, họ đảm bảo sẽ tát cho một cái. "Đinh đông, hệ thống chưa từng thấy phản phái nào 'chiếm đoạt' một cách chính nghĩa như vậy, không gian tùy thân mở rộng gấp đôi!" "Nói về vô sỉ, vẫn phải là lão đại!" Thiên Quân, Vạn Mã ở bên cạnh cảm thán.

Nếu không phải họ tận mắt chứng kiến mọi chuyện, ai dám tin đầu sỏ gây tội chính là Tần Phong.

Bây giờ không chỉ hơn tám thành thế lực của Hoang Cổ bị hắn thu hoạch, mà còn khiến những thế lực này nợ hắn một ân tình.

Sau này ra ngoài, thiên hạ nào ai không biết vua, đi đến đâu cũng sẽ là khách quý. ………… Theo sau ngày càng nhiều người được giải độc, bức chân dung của Lâm Tam cũng được vẽ ra. "Thật sự là Lâm Tam đó sao!?" Lâm Tâm Nhi mày liễu khẽ nhíu, cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Nếu nói Tần Phong làm chuyện thất đức này, nàng tuyệt đối sẽ giơ cả hai tay tin tưởng, dù sao danh hiệu đệ nhất tiện nhân Hoang Cổ không phải là hư danh, ngược lại Lâm Tam lần trước tranh đoạt đạo quả nàng đã gặp, người ta sử dụng chính là hạo nhiên chính khí.

Người có thể lĩnh ngộ hạo nhiên chính khí, không ai không phải là quân tử lòng mang chính khí.

Theo lý mà nói, loại quân tử lòng mang chính khí này, đáng lẽ không thèm làm những trò lão lục này, hay là Lâm Tam này đã bị Tần Phong làm cho hư hỏng, nàng vẫn chưa quên hành động thân mật Tần Phong vỗ mông Lâm Tam lần trước. "Thật sự là Lâm Tam!!" Mọi người của Thiên Tâm Chi Thành trong lòng cũng kinh hãi, không ngờ Lâm Tam này lại thật sự to gan như vậy. "Không đúng!!" Lâm Tâm Nhi mày liễu khẽ nhíu, nhìn về phía Tần Phong đang cứu người.

Từ lần trước Tần Phong giúp Lâm Tam giải vây có thể thấy, quan hệ giữa hai người tuyệt đối không tầm thường, nếu thật sự là Lâm Tam làm, vậy Tần Phong có tham gia vào không!?

Đặc biệt là Lâm Tam chân trước vừa đi, Tần Phong chân sau đã đến, không thể không khiến người ta nghi ngờ họ đang cấu kết với nhau, trong ứng ngoại hợp. "Ta nhận ra người này, hắn là Lâm Tam của Thiên Tâm Chi Thành!!" Một giọng nói phẫn nộ vang lên, cuối cùng cũng có người nhận ra Lâm Tam. "Lâm Tam của Thiên Tâm Chi Thành!!" Ánh mắt phẫn nộ của mọi người đồng loạt nhìn về phía Lâm Tâm Nhi, có ý nếu không cho họ một lời giải thích sẽ khai chiến.

Lâm Tâm Nhi trong lòng run lên, vội vàng nói: "Lâm Tam trước đây đúng là người của Thiên Tâm Chi Thành ta, nhưng mấy ngày trước bản tiểu thư đã trục xuất hắn khỏi Thiên Tâm Chi Thành rồi." "Mấy ngày trước trục xuất người ta khỏi Thiên Tâm Chi Thành!?" Mọi người vừa nghe liền tức đến bật cười, lạnh lùng chất vấn: "Ngươi coi chúng ta là kẻ ngốc à?

Trong Côn Luân bí cảnh nguy hiểm trùng trùng, ai cũng đang chê không đủ người, ngươi lại trục xuất một thiên tài kiếm đạo như Lâm

Tam, đệ nhất kiếm trăm năm sau, ra khỏi Thiên Tâm Chi Thành, ta thấy đây rõ ràng là một màn kịch do Thiên Tâm Chi Thành các ngươi tự biên tự diễn." "Không sai!" Những người khác liên tục gật đầu, cảm thấy nói rất có lý. "Không phải!" Lâm Tâm Nhi vội vàng giải thích: "Là vì Lâm Tam phát hiện ra một mỏ tiên tinh, bản tiểu thư bảo hắn giao ra nhưng hắn không chịu, nên mới trục xuất hắn khỏi Thiên Tâm Chi Thành." Lâm Tam phát hiện ra một mỏ tiên tinh!!

Toàn trường lập tức nắm bắt được từ khóa, cũng chứng minh họ không hề oan uổng người tốt.

Kết hợp với tình hình hiện tại, mỏ tiên tinh mà Lâm Tam phát hiện chính là mỏ này.

Chỉ là hắn không thỏa mãn với một mỏ tiên tinh, mà dùng nó làm mồi nhử lừa bọn họ đến đây đào mỏ miễn phí, không chỉ lấy đi tiên tinh đào được, mà còn lấy đi cả những bảo vật mà họ liều chết có được trong Côn Luân bí cảnh.

Đậu má!

Khẩu vị lớn thật!!

Nhưng đây rốt cuộc là khẩu vị của Lâm Tam lớn, hay là của kẻ chủ mưu đứng sau lớn đây!?

Chương 169

Những người đứng đầu các thế lực nhìn nhau, đều không tin Lâm Tam có lá gan này.

Cho dù hắn Lâm Tam là truyền nhân của Trường Không Kiếm Thần, được mệnh danh là đệ nhất kiếm trăm năm sau, cũng không dám đắc tội một lúc với hơn tám thành thế lực của Hoang Cổ trước khi trưởng thành, vì vậy kẻ chủ mưu đứng sau này rất có khả năng chính là Thiên Tâm Chi Thành.

Cái gì mà Lâm Tam không giao mỏ tiên tinh thì trục xuất người ta, rõ ràng là một cái cớ tồi tệ, chỉ để một mình Lâm Tam gánh tội mà thôi. "Không phải, Thiên Tâm Chi Thành chúng ta thật sự không phải là kẻ chủ mưu!" Lâm Tâm Nhi tại chỗ hoảng sợ.

Đừng thấy Thiên Tâm Chi Thành bọn họ kiểm soát khu vực phía tây của Đại Việt, nhưng đối mặt với hơn tám thành thế lực của Hoang Cổ cũng phải ngoan ngoãn cúi đầu, lỡ như thật sự bị coi là kẻ chủ mưu, kết cục dùng mông nghĩ cũng biết sẽ ra sao.

Toàn trường mọi người hừ lạnh một tiếng: "Người là từ Thiên Tâm Chi Thành các ngươi ra, bây giờ ngươi nói không liên quan, ngươi nghĩ chúng ta sẽ tin sao!?" "Thật sự không phải do Thiên Tâm Chi Thành chúng ta làm……" Lâm Tâm Nhi trong lòng hoảng loạn, vội vàng nói ra suy đoán của mình, "Là Tần Phong, lần trước Thiên Tâm Chi Thành chúng ta muốn bắt Lâm Tam, là Tần Phong đã cản đường chúng ta, còn đích thân thừa nhận hắn và Lâm Tam là anh em ruột khác cha khác mẹ, hơn nữa Lâm Tam chân trước vừa đi, Tần Phong chân sau đã đến, các ngươi không cảm thấy tất cả những điều này quá trùng hợp sao!?" Mẹ nó!

Tần Phong liều mạng chảy máu để cứu từng người bọn họ, mà cô ta lại muốn đổ nước bẩn lên người Tần Phong chính nghĩa.

Ngọn lửa giận trong lòng các thế lực sắp không kìm nén được nữa, cảm thấy Lâm Tâm Nhi đang sỉ nhục trí thông minh của họ, mà còn là loại sỉ nhục không hề che giấu…… Trong khi đó, Tần Phong đang ở không xa, thu hết mọi thứ vào trong mắt.

Dù cho suy đoán của Lâm Tâm Nhi đã vô hạn tiếp cận sự thật, hắn cũng không hề hoang mang.

Hắn tin rằng chân lý vĩnh viễn nằm trong tay một nhóm nhỏ người, còn đa số chỉ biết chạy theo chiều gió của dư luận.

Mà muốn người khác tin vào chân lý của mình, hoặc là phải có quyền uy tuyệt đối, hoặc là dùng thời gian để chứng minh, đáng tiếc là cả hai điều kiện này hắn đều không có.

Hơn nữa, bí cảnh Côn Luân sắp đóng lại, hiện trường vụ án cũng không còn, làm sao có thể khôi phục lại chân tướng sự thật!?

Giờ khắc này, tâm trạng của Tần Phong vô cùng vui sướng, cảm nhận được niềm hạnh phúc của Trương Tam. "Là thật đó!" Lâm Tâm Nhi sắp khóc đến nơi, tỏ ý rằng bọn họ cũng là người bị hại. "Ngươi nói bậy!" Điềm Điềm của tộc Yến Vân tức giận quát: "Phong ca ca của ta không phải loại người đó, rõ ràng là ngươi đang vu khống huynh ấy, ngươi đang bôi tro trát trấu lên người huynh ấy…" Mạc Đao nhíu mày nói: "Điềm Điềm, lý trí một chút, những lời cô ta nói cũng không phải không có lý!" "Ừm!" Toàn trường cũng không phải toàn những kẻ vô não, một số người lý trí cũng gật đầu đồng tình.

Bọn họ không biết câu chuyện nhỏ giữa Tần Phong và Lâm Tam, nhưng những lời Lâm Tâm Nhi nói quả thật rất có lý.

Nếu Tần Phong và Lâm Tam thật sự có quan hệ đặc biệt gì đó, một người chân trước vừa đi, một người chân sau đã đến, nói không có liên quan thật khó mà khiến người ta tin phục. "Lý trí?

Ngươi bảo ta làm sao lý trí!!" Điềm Điềm phẫn nộ gào lên: "Phong ca ca của ta rõ ràng là người tốt, liều mạng cứu chúng ta, vậy mà các ngươi lại nghi ngờ huynh ấy là kẻ chủ mưu đứng sau, nếu huynh ấy biết được thì sẽ đau lòng biết bao!?" "Chuyện này…" Cả đám người không biết nói gì để đáp lại.

Bỏ qua việc ai là kẻ chủ mưu, nếu không phải Tần Phong kịp thời đi đến, dùng Nam Minh Ly Hỏa xua đuổi nữ quỷ, thì bọn họ lúc này đã bị hút cạn dương khí, chưa kể Tần Phong còn liều mạng giúp họ giải độc.

Mạc Đao suy nghĩ một lát rồi mới nói: "Các vị hà tất phải đoán mò ở đây xem kẻ đứng sau là ai, bắt lấy Lâm Tam chẳng phải hỏi là biết ngay sao!?" Đúng rồi!

Một lời nói đánh thức kẻ trong mộng!

Mọi người tại hiện trường lập tức tỉnh ngộ, cảm thấy lời Mạc Đao nói quá đúng.

Bây giờ thân phận của Lâm Tam cơ bản đã được xác nhận, bất kể kẻ chủ mưu là Tần Phong, hay là Thiên Tâm Chi Thành, hay chính là bản thân Lâm Tam, chỉ cần bắt được y hỏi là biết.

Cứ cho là miệng Lâm Tam có cứng đến đâu, cũng không cứng bằng thủ đoạn của bọn họ!

Ngay lúc này, giọng nói yếu ớt nhưng kiên định của Tần Phong vang lên: "Lâm Tam là huynh đệ ruột thịt khác cha khác mẹ của ta, ta tin vào nhân phẩm của y, y tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy, y đã bị người ta vu oan." "Lâm Tam bị vu oan?!" Mọi người trong trường đều ngẩn ra, đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy sắc mặt Tần Phong vô cùng tái nhợt, được hai vị tiểu thư xinh đẹp dìu đỡ, chậm rãi bước tới, tạo cho người ta cảm giác sắp phải mời đội ngũ chuyên nghiệp đến lo hậu sự. "Nhân sinh như kịch, toàn dựa vào diễn kỹ!" Thiên Quân và Vạn Mã không nhịn được mà thốt lên cảm thán, cuối cùng cũng được chứng kiến cái gì gọi là diễn kỹ thực thụ. "Phong ca ca!" Điềm Điềm đau lòng chạy lên phía trước.

Nàng định lấy đan dược bổ máu từ trong nhẫn trữ vật ra, nhưng lại phát hiện đã bị lão lục vô sỉ kia lấy đi mất rồi.

Mạc Đao nhíu mày hỏi: "Tần Phong, ngươi nói Lâm Tam bị vu oan là có ý gì!?" Tần Phong yếu ớt nói với vẻ căm phẫn: "Lâm huynh tính cách chính trực, làm việc quang minh lỗi lạc, y nói không biết mỏ tiên tinh thì chắc chắn là không biết." Cho nên ngay từ đầu đã có người nhắm vào Lâm huynh của ta, đây là một cái bẫy do một lão lục vô sỉ, âm hiểm hạ lưu bày ra, từng bước từng bước tính kế Lâm huynh, chính là để y phải gánh cái nồi đen này." Hay cho một tên!!

Thiên Quân và Vạn Mã hai người trợn mắt há mồm, trong lòng không ngừng gào thét "hay cho một tên".

Nếu không phải chính mắt họ chứng kiến toàn bộ quá trình vụ án, ai dám tin rằng Tần Phong đầy tình nghĩa trước mắt này lại chính là lão lục đứng sau mọi chuyện.

Đồng thời, điều khiến họ càng thêm nghi hoặc là, Tần Phong làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì.

Chẳng lẽ là để cho Lâm Tam hiểu rằng, dù cả thế giới có ruồng bỏ ngươi, ta cũng sẽ kiên định đứng bên cạnh ngươi cùng nhau chống lại cả thế giới sao!? "Sao có thể!" Mọi người trong trường đều bật cười lắc đầu, tỏ vẻ không tin vào suy đoán của Tần Phong.

Tuy rằng bí cảnh Côn Luân mới bắt đầu không lâu, đã có tin đồn Lâm Tam tìm được mỏ tiên tinh.

Nhưng Lâm Tam là ai chứ?!

Nói cho hay thì là truyền nhân của Trường Không Kiếm Thần, đệ nhất kiếm trăm năm sau, nhưng nói khó nghe thì chỉ là một con chó của Thiên Tâm Chi Thành, một tên quỷ nghèo trên người moi không ra mấy đồng.

Ai rảnh rỗi đến mức đi tính kế một kẻ như vậy!?

Mà còn tính kế từ lúc bí cảnh Côn Luân vừa mở, một mạch đến khi nó đóng lại!?

Trừ phi tính kế Lâm Tam có thể nhận được phần thưởng cực lớn, nếu không có đánh chết họ cũng không tin trên đời lại có loại người này. "Hừ!" Lâm Tâm Nhi rất khó chịu hừ một tiếng.

Nếu theo logic của Tần Phong, chẳng phải là nói bọn họ không phân biệt phải trái, đã vu oan cho Lâm Tam sao.

Tần Phong nghiêm túc nói: "Ta nói lại lần cuối, Lâm Tam là huynh đệ ruột thịt khác cha khác mẹ của ta, ai dám động đến Lâm Tam, chính là đối đầu với Tần Phong ta, đến lúc đó đừng trách kiếm của ta không chừa đường con cháu!" Ông ông!!

Tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay mọi người bắt đầu rung nhẹ, dường như bị một lực lượng nào đó lôi kéo, phảng phất như sắp tuột khỏi vỏ bất cứ lúc nào. "Kiếm ý thật mạnh!!" Mọi người trong trường đều kinh hãi, ánh mắt nhìn Tần Phong đã hoàn toàn thay đổi.

Người ta đều nói Tần Phong đột phá liên tục dẫn đến căn cơ bị hủy, nhưng ai có thể ngờ rằng trong tình trạng mất máu quá nhiều, hắn vẫn có thể phóng ra kiếm ý đáng sợ như vậy.

Xem ra vị đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ này cho dù căn cơ bị hủy, ở hai cảnh giới Nhập Đạo và Thiên Tông cũng là tồn tại không ai địch nổi.

Chương 170

Đặc biệt là câu nói "kiếm của ta không chừa đường con cháu", càng khiến cho các nam đồng bào có mặt tại đây rùng mình.

Mạc Đao lạnh lùng hỏi: "Nếu tương lai chứng minh đúng là Lâm Tam làm thì sao!?" Tần Phong đẩy hai vị tiểu thư xinh đẹp ra, hào khí ngút trời vỗ ngực nói: "Một đời người hai huynh đệ, nếu thật sự là do Lâm huynh của ta làm, cứ tính vào sổ của Tần Phong ta, các vị có chuyện gì cứ nhắm vào Tần Phong ta mà đến, ta sẽ gánh thay y!" Chỉ vài câu nói ngắn ngủi đã khiến tất cả mọi người không khỏi động lòng.

Vì cứu người, hắn thật sự dám chảy cạn máu của mình; vì huynh đệ, hắn cũng thật sự dám xả thân vì nghĩa, đồng sinh cộng tử. "Tần Phong này đúng là một hảo hán, đáng để kết giao!!" Mọi người trong lòng không khỏi ghen tị với Lâm Tam, có được huynh đệ như vậy tuyệt đối là phúc khí của y, đời này chết cũng không hối tiếc.

Đồng thời, mọi người nhìn Tần Phong đầy tình nghĩa, chính khí lẫm liệt, nghĩa bạc vân thiên, hào khí ngút trời, căn bản không thể nào liên hệ hắn với loại kẻ chủ mưu âm hiểm xảo trá kia được.

Ngược lại, cái tên Phương Trường nhập ma kia nghe qua đã không phải người tốt, rất phù hợp với hình tượng kẻ chủ mưu ti tiện vô sỉ, âm hiểm xảo trá trong lòng họ. "Đinh đông, hệ thống chưa từng thấy một phản diện 'tình sâu nghĩa nặng', 'chính khí lẫm liệt' như vậy, nhận được hai chiếc Tiên Nô Pháp Ấn…" "Tiên Nô Pháp Ấn?

Lại còn hai cái!" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, có nghĩa là hắn lại có thể thu nhận thêm hai tên tiểu đệ nữa.

Lúc này, mọi người cũng không còn bàn tán về Lâm Tam nữa.

Ai nấy đều tiến lên dặn Tần Phong hãy bảo trọng thân thể, sau này có chuyện gì cứ việc phân phó, phàm là chuyện trong khả năng của họ, nhất định sẽ giúp đỡ. "Tần Phong ta cứu người, chỉ tuân theo bản tâm, không cầu báo đáp!" Tần Phong vẻ mặt chính khí, tỏ vẻ mình tuyệt đối không làm chuyện lấy ơn báo đáp. "Tần Phong, đúng là anh hùng!" Toàn trường không ai không cảm động.

Phải biết rằng, bọn họ đại diện cho hơn tám thành thế lực của toàn bộ Hoang Cổ, người bình thường đối mặt với ân tình lớn như trời này, nhất định sẽ mưu cầu lợi ích lớn nhất cho bản thân, làm gì có chuyện nói bỏ là bỏ.

Vậy mà Tần Phong lại công khai tỏ vẻ không cầu báo đáp, tương đương với việc từ bỏ ân tình lớn như trời này.

Tấm lòng này, thật đáng khâm phục!

Cũng khiến họ càng thêm cảm thấy, Tần Phong không thể nào đồng lõa với Lâm Tam, nhân phẩm của hắn tuyệt đối có bảo đảm.

Tuy rằng lúc nhỏ hắn đã làm ra chuyện đại nghịch bất đạo là đào Chí Tôn Cốt của em trai, nhưng hành động lần này đủ để xóa đi hình tượng tiêu cực của hắn trong lòng mọi người.

Kết hợp với việc Tần Phong cùng Đế Tú nằm im mặc kệ đời, đột phá liên tục dẫn đến căn cơ không ổn định, xem ra hắn thật sự đang hối cải.

Điềm Điềm đỏ mặt nói: "Tần Phong ca ca, vừa rồi huynh lại cứu ta, theo quy củ của đại mạc chúng ta…" "Hắn hiện tại là một trong những nghi phạm!" Mạc Đao mặt không biểu cảm tiến lên, tóm lấy gáy của Điềm Điềm, một tay xách người đi. "A, lão ca thối tha mau thả ta ra…" Điềm Điềm rất không cam lòng la hét, mắt trơ trơ nhìn Tần Phong ngày càng xa. "Lão đại, tại sao lại từ bỏ!?" Sau khi mọi người đã đi hết, Thiên Quân và Vạn Mã rất nghi hoặc hỏi Tần Phong.

Theo họ thấy, lý do Tần Phong vơ vét xong lại mạo hiểm quay lại hiện trường vụ án, mục đích chính là để những người này nợ hắn một ân tình.

Nhưng bây giờ Tần Phong nói từ bỏ là từ bỏ, khiến họ hoàn toàn không hiểu đây là thao tác gì. "Tầm nhìn, tầm nhìn có thể mở rộng ra một chút được không!?" Tần Phong hận rèn sắt không thành thép nói: "Các ngươi nghĩ rằng cái ân tình này, có thể khiến họ vì chúng ta mà liều mạng không!?" "Huhu…" Thiên Quân và Vạn Mã liên tục lắc đầu, tỏ vẻ tuyệt đối không thể.

Tuy rằng Tần Phong đã cứu mạng họ, nhưng muốn họ trả lại mạng thì đừng có mơ, trừ phi liên quan đến lợi ích của chính họ, nếu không nhiều nhất cũng chỉ là ủng hộ Tần Phong bằng lời nói mà thôi.

Tần Phong hỏi lại: "Nếu đã như vậy, loại ân tình này ta cần làm gì!?" Thiên Quân ngập ngừng nói: "Nhưng mà lão đại, nếu ngài không phải vì ân tình của họ, vậy tại sao lại mạo hiểm quay lại làm gì, chúng ta vơ vét xong rồi chuồn đi không phải an toàn hơn sao!?" "Đúng vậy!" Vạn Mã liếc mắt nhìn Lâm Tâm Nhi ở không xa, vô cùng không hiểu tại sao Tần Phong lại làm như vậy.

Nếu họ vơ vét xong rồi rời đi ngay, căn bản sẽ không gây ra nghi ngờ cho người khác, trở thành một trong những nghi phạm trong vụ việc lần này.

Tần Phong đột nhiên nghiêm túc nói: "Ta quay lại là để họ nợ ta một ân tình!" "Phụt…" Thiên Quân và Vạn Mã tại chỗ phun ra, hoàn toàn bị Tần Phong làm cho ngớ ngẩn.

Vừa mới nói không hứng thú với ân tình, quay đầu lại nói mình là vì ân tình, rốt cuộc trong miệng hắn câu nào là thật, câu nào là giả vậy!?

Tần Phong cười hỏi: "Bảo họ vì ta liều mạng là không thể, nhưng các ngươi nói xem, ta vay mỗi người họ 100 viên cực phẩm linh thạch, họ có cho vay không!?" "Đương nhiên là cho vay rồi!" Thiên Quân và Vạn Mã trả lời rất dứt khoát.

Phải biết rằng, những người có mặt đều là thiên kiêu được các thế lực lớn bỏ ra cái giá không nhỏ để bồi dưỡng, 100 viên cực phẩm linh thạch đối với tu luyện giả bình thường có lẽ rất nhiều, nhưng đối với họ thì căn bản không là gì.

Hơn nữa, Tần Phong còn có ơn cứu mạng với họ.

Thiên Quân chợt hiểu ra: "Lão đại muốn vay tiền họ, mỗi người 100 viên cực phẩm linh thạch, mười mấy vạn người là có hơn chục triệu cực phẩm linh thạch." "Hơn chục triệu!!" Vạn Mã vẻ mặt hám tiền, hô to lão đại đỉnh cao. "Đỉnh cái đầu ngươi, tầm nhìn có thể mở rộng ra được không!" Tần Phong tức giận tát mỗi người một cái, "Tại sao chúng ta không thể cầm hơn chục triệu cực phẩm linh thạch đi chiêu mộ luyện đan sư, luyện khí sư để mở xưởng, sau đó lại bán đan dược và vũ khí cho họ, nể tình ơn cứu mạng, bán đắt hơn một chút cũng hợp tình hợp lý, mười mấy vạn người, mỗi người mỗi năm kiếm của họ 100 viên cực phẩm linh thạch, một năm chúng ta có thể hoàn vốn, hơn nữa họ đều là người kế vị tương lai của các thế lực lớn, các ngươi có thể tưởng tượng đây là một mối làm ăn lớn đến mức nào không." Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Thiên Quân và Vạn Mã trợn mắt há mồm vỗ tay, tầm nhìn lập tức bị Tần Phong đả thông.

Hắn không chỉ vơ vét sạch sẽ bảo bối và tiên tinh mà người ta dùng mạng đổi lấy, mà còn nhắm vào tiền tiêu vặt của họ, thậm chí còn nhòm ngó cả túi tiền tương lai của họ nữa.

Quan trọng nhất là người ta còn phải cảm ơn ơn cứu mạng của hắn, cảm thấy số tiền này tiêu quá đáng giá, đúng là vô lý bà nó mở cửa cho vô lý, vô lý đến tận nhà rồi. "Oa!" Ánh mắt Tiểu Bạch tràn đầy sùng bái.

Nó vốn tưởng rằng sau bảy năm học hỏi đã học được tiện đạo của Tần Phong, không ngờ mình chỉ học được một chút da lông, trong khi nó còn đang đắc ý vì bán được quần lót của Tần Phong, thì tầm nhìn của Tần Phong đã bao trùm cả Hoang Cổ rồi.

Tần Phong đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phương xa, lẩm bẩm: "Thằng em ngu ngốc của ta, ca ca đã mất mười lăm năm, sắp trưởng thành thành một siêu cấp đại phản phái tập hợp cả quyền lực, thế lực và thực lực, đến bao giờ nhóc mới trưởng thành để khiêu chiến ca ca đây, ca ca vô địch hiện tại thật cô đơn, Lâm Tam đã sắp không thể thỏa mãn ca ca nữa rồi." Cảnh tượng chuyển đổi — Tần Hạo để trốn tránh truy đuổi, đã ẩn mình trong một con sông lớn.

Quả đạo quả mà y có được cũng đã bị y nuốt chửng một hơi, lúc này y đang ngồi xếp bằng dưới đáy sông tu luyện, liên tục mấy ngày không có phản ứng. "Đứa nhỏ này sẽ không có chuyện gì chứ!?" Lão gia gia hư ảnh ở bên cạnh lo lắng.

Kể từ khi Tần Hạo nuốt đạo quả, y đã tiến vào trạng thái giả chết, toàn thân không cảm nhận được một chút sinh cơ nào, đó cũng là lý do y có thể trốn thoát khỏi sự truy đuổi của những người bên ngoài.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời đột nhiên phong vân biến sắc, nước sông cũng bắt đầu cuộn trào dữ dội.

Tần Hạo, người đã mấy ngày không có phản ứng, sinh cơ trong cơ thể bắt đầu hồi phục, xung quanh cũng bao bọc một luồng dao động khí tức của Đạo, đó là một loại Đạo mạnh hơn cả hạo nhiên chính khí và đạo pháp tự nhiên, phảng phất như không thuộc về nhân gian. "Đại Đạo Dung Lô!!" Tần Hạo hai mắt đột nhiên mở ra, bùng nổ ra ánh sáng kiên định chói lòa.

Chương 171

Thiên địa tịnh sinh, vạn vật quy nhất!

Ầm ầm ầm!!

Nước sông dường như bị một lực lượng nào đó ép lại, không ngừng nén ép, không ngừng thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một giọt nước lơ lửng trước mặt Tần Hạo. "Người anh trai ngu ngốc của ta, đây chính là sức mạnh để ta chiến thắng huynh!" Trong đôi mắt đen kịt của Tần Hạo ẩn hiện một vẻ sắc bén như muốn phá tan mây xanh, y từ từ đưa tay ra nắm chặt lấy giọt nước.

Ầm ầm ầm!!

Linh khí cuồn cuộn, thiên địa trong nháy mắt mất đi ánh sáng.

Một cơn bão linh khí như vòi rồng dựng đứng giữa trời đất, lực xé rách đáng sợ khiến cho phạm vi ngàn mét đều có cảm giác bị vặn vẹo, bất kể là cây cối hay đá tảng đều hóa thành tro bụi.

Khi mọi thứ trong trời đất trở lại yên tĩnh, một trận mưa như trút nước từ trên trời đổ xuống. "Sức mạnh này quả thật đáng sợ như vậy, nhưng anh trai y có sáu quả đạo quả!" Lão gia gia hư ảnh thực sự không nỡ đả kích, uyển chuyển ám chỉ: "Tiểu Hạo, con có nghĩ mình là thiên kiêu mạnh nhất trong lịch sử Hoang Cổ không!?" "Sao lại không chứ!?" Tần Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng, sự tự tin từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu… "A, cái này!!" Lão gia gia hư ảnh lập tức đứng hình, không ngờ Tần Hạo lại dám nhận.

Nếu không có người anh trai yêu nghiệt kia của y, Tần Hạo nói những lời này lão sẽ cảm thấy rất vui mừng, niềm tin vô địch mới là vô địch thật sự.

Nhưng bây giờ có người anh trai yêu nghiệt kia, nghe những lời này càng ngày càng thấy không đúng.

Ngay lúc này, hai giọng nói khó có thể che giấu sự vui mừng vang lên, là những tu luyện giả gần đó nghe thấy động tĩnh. "Trời cao phù hộ, không ngờ vận khí tốt như vậy!!" "Đạo quả là của ta!" Chỉ thấy hai nam tử ngay khoảnh khắc nhìn thấy Tần Hạo, niềm vui trên mặt không thể che giấu được nữa, tay cầm trường kiếm nhanh chóng lao về phía Tần Hạo, thề phải cướp được đạo quả trước khi bí cảnh Côn Luân đóng lại.

Vút!

Kiếm khí đáng sợ lan tỏa, xé toạc hư không lao về phía Tần Hạo. "Nhập Đạo cảnh lục trọng!" Niềm tin vô địch của Tần Hạo lúc này đã đạt đến đỉnh điểm.

Cộng thêm việc y đã trải qua hơn một tháng khổ tu biến thái phi nhân loại, cùng với cơ duyên của Diệt Thế Thần Lôi và đạo quả, tu vi đã sớm đột phá đến Linh Vũ ngũ trọng.

Dù thấp hơn đối phương một đại cảnh giới, y cũng không hề để đối phương vào mắt.

Ầm ầm ầm!!

Xung quanh Tần Hạo cuộn trào dao động năng lượng đáng sợ, lôi quang màu tím điên cuồng nhảy múa, cả người y như một hung thú thượng cổ khiến người ta run sợ.

Chỉ thấy y không có ý định né tránh, năm ngón tay từ từ siết chặt thành quyền, linh khí trong trời đất không ngừng nén lại hội tụ, bùng nổ ra một luồng năng lượng hủy thiên diệt địa kinh khủng. "Đây chính là Tần Hạo có thể độc chiếm một quả đạo quả sao!?" Hai người trong lòng bắt đầu run rẩy dữ dội, một cảm giác nguy hiểm chưa từng có ùa đến.

Ầm ầm ầm!!

Linh khí trong trời đất bị nén lại hết lần này đến lần khác, khiến cho hư không bắt đầu rung chuyển dữ dội, dường như sắp sụp đổ bất cứ lúc nào. "Thật đáng sợ!!" Hai người bị dọa đến tim gan không ngừng run rẩy.

Cảm giác nếu bị một quyền này của Tần Hạo đánh trúng, không phải là đi lĩnh cơm hộp ngay tại chỗ, mà là trực tiếp thi cốt vô tồn. "Người anh trai ngu ngốc của ta, đây chính là sức mạnh hiện tại của ta!!" Tần Hạo không thể khống chế mà gầm lên một tiếng, phảng phất như đang tuyên bố sự trỗi dậy của mình với thế giới.

Chỉ thấy y đột nhiên tung ra một quyền, không có gì hoa mỹ, một quyền đơn giản đến cực hạn, nơi nó đi qua vạn vật đều bị hủy diệt, hư không không ngừng rung chuyển. "Đầu hàng, chúng ta đầu hàng!!" Trong mắt hai người tràn đầy sự sợ hãi, sâu sắc cảm nhận được sự hung mãnh của Tần Hạo.

Vù!!

Nghe thấy hai người đầu hàng, Tần Hạo dừng nắm đấm, mọi thứ lại trở về yên tĩnh.

Tần Hạo lạnh lùng hỏi: "Các ngươi thuộc thế lực nào, tên là gì!?" Hai nam tử bị dọa đến toàn thân run rẩy, run run trả lời: "Nhìn tu vi Nhập Đạo cảnh của chúng tôi là biết, chúng tôi là tán tu, cơ duyên xảo hợp mới vào được bí cảnh Côn Luân, tôi tên là Vương Bách Vạn, hắn tên là Trần Đại Quân, Tần nhị công tử nếu không chê có thể gọi tôi là Bách Vạn, gọi hắn là Đại Quân." "Bách Vạn?

Đại Quân?!" Tần Hạo thoáng ngẩn người, phát hiện hai người này cũng khá có cá tính. ……… Một đêm không có gì để nói, mặt trời mọc ở phương đông.

Tần Phong đã diễn suốt một đêm, sắp kết thúc rồi, cũng thu hoạch được một lượng lớn lời cảm ơn.

Thiên Quân và Vạn Mã thì dùng sổ nhỏ, lén lút ghi lại tên của mọi người, để tiện sau này đến nhà vay tiền. "Tần công tử, nghỉ ngơi một chút đi!" Hai tiểu thư dìu Tần Phong không khỏi đau lòng.

Chỉ thấy Tần Phong sau một đêm không nghỉ, thân thể càng ngày càng yếu đi, đi hai bước đã ngã vào lòng họ.

Tần Phong rất yếu ớt nói: "Không thể nghỉ ngơi, bí cảnh Côn Luân sắp đóng lại rồi, nếu họ bị truyền tống ra ngoài trong tình trạng vô lực thế này, chắc chắn là thập tử vô sinh, ta phải tranh thủ giải độc cho họ trước khi bí cảnh Côn Luân đóng lại." "Tần công tử…" Hai vị tiểu thư bị cảm động đến rơi nước mắt.

Trước đây họ chỉ thấy thánh nhân trong sách vở, không ngờ hôm nay lại được gặp ngoài đời thực, Tần Phong tuyệt đối là thánh nhân được trời phái xuống để cứu thế.

Cách đó không xa, Nam Phong công chúa vẫn nằm vô lực trên mặt đất, cảm thấy cuộc đời đã mất hết hy vọng.

Hơn một tháng trước, nàng là công chúa được hoàng đế Đại Việt yêu thương nhất, có mưu sĩ hàng đầu là Phương Trường bày mưu tính kế, còn dùng bảy năm để quy tụ hàng ngàn môn sinh Thiên Tử cho mình sử dụng, tương lai lấy thân nữ nhi lên ngôi hoàng đế cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng bây giờ Phương Trường nhập ma bỏ đi, phụ hoàng đối với nàng cảm thấy thất vọng, hàng ngàn môn sinh Thiên Tử cũng chết gần hết, ngay cả hy vọng cuối cùng là tiên tinh cũng không giữ được.

Vừa rồi Tần Phong đã đến, bắt nàng chọn một trong hai.

Hoặc là bị truyền tống ra khỏi bí cảnh Côn Luân trong tình trạng không thể động đậy, sống chết không rõ, hoặc là nhẫn nhịn trước mặt Tần Phong đang trỗi dậy mạnh mẽ.

Sống!?

Hay không sống!?

Lòng Nam Phong công chúa vô cùng rối loạn, căn bản không có dũng khí đối mặt với cái chết. "Ngươi trúng độc rồi!?" Một giọng nữ trong như gió xuân vang lên.

Chỉ thấy một nữ tử áo trắng không vướng bụi trần đến trước mặt Nam Phong công chúa, chân dài eo thon, dáng người uyển chuyển, đôi gò bồng đảo ngạo nghễ vươn cao.

Chương 172

Không chỉ có tác động thị giác mạnh mẽ, mà còn mang lại cho người ta một cảm giác đặc biệt thoải mái. "Nàng là…" Trong mắt Nam Phong công chúa lóe lên một tia vui mừng, nhìn thấy trên quần áo đối phương có thêu một chiếc lá vàng.

Biểu tượng của Dược Thần Cốc!!

Đối với danh tiếng của Dược Thần Cốc, cả Hoang Cổ e rằng không ai không biết không ai không hay, là do Dược Thần của mấy vạn năm trước sáng lập, người này lấy y nhập đạo, một tay y thuật thông thiên triệt địa, có thể cải tử hoàn sinh, mọc lại xương trắng.

Tuy rằng hiện nay Dược Thần đã sớm qua đời, Dược Thần Cốc không còn như xưa, nhưng địa vị của nó ở Hoang Cổ vẫn rất siêu nhiên, các thế lực lớn ít nhiều đều từng được họ cứu chữa.

Nếu nàng không đoán sai, nữ tử này chính là đệ tử quan môn của Dược Thần đương đại, Hữu Dung!

Nghe đồn y đạo thiên phú của nữ tử này kinh người, có hy vọng tái hiện uy phong của Dược Thần đời đầu năm đó. "Độc thật kỳ lạ, còn mạnh hơn cả Nhuyễn Cốt Tán!" Chỉ thấy Hữu Dung kiểm tra cho Nam Phong công chúa một chút, lấy ra mấy cây ngân châm bắt đầu giúp nàng giải độc.

Lúc này, mọi người trong trường cũng đã nhìn thấy Hữu Dung.

Xuất phát từ sự tôn kính đối với Dược Thần Cốc, các thủ lĩnh của các thế lực lớn đều tiến lên chào hỏi. "Di!!" Tiểu Bạch cũng tò mò chen vào, nhìn chằm chằm Hữu Dung một lúc, đột nhiên kinh hỉ kêu lên: "Thỏ ta biết rồi, ngươi chính là mỹ nữ ngực khủng hạng Giáp trong bảng xếp hạng Hoang Cổ Thập Tam Giáp mà Tần Phong thu thập tư liệu bình chọn ra!!" "Ngực khủng hạng Giáp!!" Toàn trường lập tức ngẩn người, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Hữu Dung.

Đừng nói là không, quả thật thuộc hạng Giáp!

Đồng thời, mọi người trong lòng cũng rất tò mò, mười hai hạng Giáp còn lại mà Tần Phong bình chọn là ai. "Ngực... khủng hạng Giáp!?" Tay cầm châm của Hữu Dung không nhịn được mà run lên, khiến Nam Phong công chúa cảm thấy đau nhói.

Nàng vốn tưởng đối phương là một tên lưu manh, nhưng khi quay đầu lại thì phát hiện là một con thỏ dễ thương, thực sự không hiểu tại sao một con thỏ dễ thương như vậy lại có cái miệng như thế.

Lúc này, Tần Phong đã giải độc xong cho mọi người.

Hắn đang chuẩn bị đến xem kết quả lựa chọn của Nam Phong công chúa, ai ngờ người vừa đến đã nghe thấy Tiểu Bạch đang bôi nhọ danh tiếng của mình. "Xin lỗi, đứa nhỏ có chút nghịch ngợm!" Tần Phong rất ái ngại chen qua đám đông, đang chuẩn bị đi túm tai thỏ thì ánh mắt bị một vật thu hút, không nhịn được kinh hô: "Ta vốn tưởng Mộc tỷ tỷ đã thiên hạ vô địch, không ngờ nữ tử này còn hung dũng hơn cả nàng ấy, đây là phu nhân của ai vậy…" "Phụt!" Toàn trường lập tức phun ra.

Ban đầu họ còn tưởng Tần Phong đến để dạy dỗ con thỏ của mình, ai ngờ lại cùng một giuộc với con thỏ nhà hắn, cũng khiến cho hình tượng anh hùng mà hắn vừa mới xây dựng lên sụp đổ trong nháy mắt. "Nhìn ta làm gì!?" Tần Phong hùng hồn nói: "Ta là một nam tử, không hút thuốc không uống rượu, chỉ ham mê sắc đẹp một chút thì có làm sao!?" "Ặc…" Khóe mắt của mọi người lại giật giật, không thể nào phản bác được lời của hắn. "Phì, lưu manh!" Các tiểu thư của Tây Chu đỏ mặt khinh bỉ một tiếng, không ngờ Tần Phong lại là loại người này.

Nhưng điều này cũng khiến họ cảm thấy thân thiết một cách khó hiểu, hình tượng trước đó của Tần Phong thực sự quá cao lớn, thuộc loại chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể trêu đùa.

Bây giờ dáng vẻ đời thường này vừa phải, khiến họ khi ra tay không cần phải lo lắng thương hoa tiếc ngọc. "Vị thiếu hiệp này, xin hãy tự trọng!" Hữu Dung nghiêm mặt đứng dậy, ấn tượng ban đầu về Tần Phong rất không tốt.

Đầu tiên là con thỏ béo nhà hắn nói nàng là cái gì mà ngực khủng hạng Giáp, sau đó chính hắn lại chạy tới nói nàng là phu nhân nhà ai, đối với một nữ tử đang chờ gả trong khuê phòng mà nói, đây quả thực là bôi nhọ danh tiết của nàng. "Chả trách to như vậy, hóa ra là một vú em!" Ánh mắt Tần Phong lại bị Nam Phong công chúa thu hút, chỉ thấy nàng đã hồi phục khả năng hành động, đang hoảng sợ trốn sau lưng Hữu Dung. "Ngươi…" Hữu Dung tự nhận mình là người có tính tình tốt, nhưng vẫn bị Tần Phong chọc giận không nhẹ.

Nàng vốn định để hắn xin lỗi rồi cho qua chuyện, nhưng hắn không những không có ý định xin lỗi, mà còn nói nàng là vú em.

Nàng là một hoàng hoa đại khuê nữ chưa xuất giá, lấy đâu ra cái thứ đó chứ!! "Hừ!!" Vu Lan tức giận hừ một tiếng, quay người không muốn nhìn thấy Tần Phong nữa.

Bây giờ tâm trạng nàng rất tệ, đạo quả bị lão lục phá hỏng thì thôi, tiên tinh cũng bị lão lục cướp mất.

Lam Ma Cung đường đường chuyến này không được lợi lộc gì, nàng còn bị Tần Phong chiếm bao nhiêu là tiện nghi, đúng là mất mặt đến tận nhà.

Ngược lại Tử Diên của Nguyệt Thần Cung, không đi đào khoáng nên thoát được một kiếp.

Nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng được sau khi ra ngoài, Nguyệt Thần sẽ đắc ý khoe khoang trước mặt mẫu thân nàng như thế nào. "Hữu Dung tiểu thư, xin lỗi, lão đại của chúng tôi mất máu quá nhiều nên đầu óc có chút không tỉnh táo!" Thiên Quân và Vạn Mã vội vàng đến xin lỗi.

Đừng thấy Dược Thần Cốc có vẻ siêu thoát trần tục, nhưng cả Hoang Cổ này người chịu ơn huệ của họ thực sự quá nhiều, nếu thật sự đắc tội với Hữu Dung, Dược Thần tương lai này, danh tiếng mà Tần Phong khó khăn lắm mới tẩy trắng được chắc chắn sẽ lại thối um ngoài đường. "Dược Thần Cốc, Hữu Dung!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, hắn cũng đã từng nghe nói về Dược Thần Cốc.

Bởi vì trong quá trình tu luyện, người ta khó tránh khỏi những sai sót làm tổn thương bản thân, mà bản thân lại không thể phát hiện ra, còn được gọi là ám thương, nếu tích tụ lâu ngày sẽ dẫn đến việc tu luyện ngày càng khó khăn.

Vì vậy y thuật của Dược Thần Cốc đã thể hiện ra tác dụng, mỗi ngày đều có rất nhiều tu sĩ đến Dược Thần Cốc để chữa trị ám thương.

Nhưng đối với hắn, người tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đến đại viên mãn, ám thương gì đó căn bản không tồn tại, bất kể là ám thương khó phát hiện đến đâu cũng có thể được chữa lành.

Hiện tại Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết của hắn đã tu luyện đến ngũ trọng thiên, không dám nói chặt đầu không chết, nhưng tim bị đâm xuyên thì hồi phục hoàn toàn không có vấn đề gì.

Còn như gãy tay, gãy cái gì đó, hai ba ngày là có thể mọc lại.

Vẫn là câu nói đó, muốn giết hắn ít nhất phải tập hợp đủ bảy Thiên Tuyển Chi Tử, trừ cái tên họ Đường kia ra.

Lúc này, mọi người của Tây Chu cũng lần lượt khuyên nhủ, bảo Hữu Dung đừng tức giận. "Hữu Dung tiểu thư, Tần công tử không cố ý đâu!" "Tần công tử cứu mười mấy vạn người, có thể sống sót đã là một kỳ tích rồi." "Đúng vậy, cô xem mặt cậu ấy tái nhợt kìa, đi hai bước là có thể ngã rồi." "Còn không phải sao, tôi dìu Tần công tử chỉ đi trăm mét, mà đã ngã năm lần rồi." "Hữu Dung tiểu thư, cô không cần lo lắng, cả Hoang Cổ đều biết cô vẫn còn là khuê nữ chờ gả." "………" Tần Phong vừa nghe đối phương là khuê nữ chờ gả, lập tức mất hết hứng thú, dẫn Tiểu Bạch rời đi. "Các ngươi nói hắn đã giải độc cho mười mấy vạn người!?" Hữu Dung kinh ngạc nhìn bóng lưng Tần Phong rời đi, trong lòng cảm thấy vô cùng không thể tin nổi.

Vừa rồi khi nàng giải độc cho Nam Phong công chúa đã phát hiện, độc tính của loại độc này rất mạnh, ngay cả Nguyên Đan cảnh cũng không thể chống cự, nàng chữa trị một người cũng cảm thấy rất tốn sức, Tần Phong lại có thể giải độc cho mười mấy vạn người.

Điềm Điềm vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Phong ca ca của ta bách độc bất xâm, máu của huynh ấy có tác dụng giải độc kỳ diệu." "Bách độc bất xâm!" Đôi mắt đẹp của Hữu Dung lập tức sáng lên nhìn về phía Tần Phong, có chút giống như nhà khoa học điên nhìn chuột bạch.

Đối với thể chất bách độc bất xâm, nàng cũng chỉ từng thấy trong sách vở.

Chương 173

Nghe nói có thể miễn nhiễm với mọi loại độc tố trên thế gian, tiên huyết càng là thánh dược giải độc thần kỳ nhất thế gian, không ngờ hôm nay lại gặp được một người sống.

Đồng thời, nàng cũng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Theo lý mà nói, Tần Phong dùng máu làm thuốc giải cứu người, đáng lẽ phải mất máu quá nhiều dẫn đến sắc mặt tái nhợt mới đúng.

Nhưng nàng thông qua vọng tự quyết trong y thuật là "vọng văn vấn thiết" để quan sát Tần Phong thì phát hiện, sắc mặt tái nhợt của hắn không phải do mất máu quá nhiều, mà rõ ràng là do khí huyết đảo ngược gây ra.

Lúc này, hơn một trăm người ở không xa đang mặt mày ủ rũ.

Khác với vẻ mặt vui mừng của những người khác sau khi được giải độc, họ dường như đã gặp phải chuyện gì đó đáng sợ.

Thực ra họ là học sinh của Thiên Hồng thư viện, vào bí cảnh Côn Luân là mang theo nhiệm vụ.

Mỗi người cần mang mười khối tiên tinh ra ngoài, nếu không sẽ bị ném vào Vạn Ma Tháp tu luyện.

Vốn tưởng gặp được mỏ tiên tinh có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ, ai ngờ lại gặp phải một lão lục vô sỉ, may mà có đệ tam thánh tử Tần Phong ra tay cứu giúp, nếu không hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. "Bây giờ làm sao đây!?" "Còn làm sao được nữa?

Tiếp tục đào thôi, biết đâu còn có cá lọt lưới thì sao!" "Cá lọt lưới!?" Mọi người lộ ra một nụ cười khổ, biết rằng hy vọng này quá mong manh.

Do bên trong tiên tinh chứa đầy năng lượng, nên họ có thể dễ dàng cảm ứng được vị trí, bây giờ mười mấy vạn người liên tục đào mấy ngày, làm sao có thể còn có cá lọt lưới được. "Ta có thể giúp gì cho các ngươi không!?" Tần Phong giống như sói bà ngoại, mặt mày tươi cười bước tới.

Đừng thấy hắn chưa từng đến lớp ở Thiên Hồng thư viện, nhưng đối với học sinh của Thiên Hồng thư viện hắn vẫn có chút hiểu biết, những người trước mắt này đều là rường cột tương lai của Âm Nguyệt hoàng triều.

Là một siêu cấp đại phản phái quyết tâm tập hợp quyền lực, thế lực, thực lực làm một, tự nhiên cần phải ra tay với những đóa hoa tương lai của Âm Nguyệt hoàng triều này.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Theo lý mà nói, nhóm thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện này đáng lẽ phải do hai vị thánh tử khác dẫn đội mới đúng, nhưng bây giờ hắn chỉ thấy hơn một trăm thiên kiêu, không thấy hai vị thánh tử kia đâu.

Còn lúc tranh đoạt đạo quả ban đầu, cũng không thấy bóng dáng của Thiên Hồng thư viện.

Sự việc bất thường ắt có yêu ma, đột nhiên ân cần ắt có dao găm! "Những đứa trẻ đáng thương!" Thiên Quân và Vạn Mã dành cho mọi người một ánh mắt đồng cảm, biết rằng đám trẻ này sắp sửa lên thuyền giặc của Tần lão lục, từ đây bước lên một con đường không có lối về. "Thánh tử đại nhân!" Mấy trăm thiên kiêu vội vàng hành lễ, không dám có chút bất kính.

Tần Phong mở miệng nói: "Xem bộ dạng của các ngươi, là đang lo lắng làm mất tiên tinh, trở về không biết ăn nói thế nào phải không!?" "Thánh tử đại nhân minh giám!" Các thiên kiêu của học viện cười khổ nói: "Thiên Hồng thư viện quy định mỗi người phải mang mười viên tiên tinh trở về, nếu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ phải đến Vạn Ma Tháp tu luyện, đó là nơi cửu tử nhất sinh, từ trước đến nay cũng không có mấy người có thể sống sót đi ra từ đó." Ầm ầm ầm!!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, bầu trời lóe lên những tia sáng rực rỡ. "Bí cảnh Côn Luân sắp đóng lại!" Tất cả mọi người đều vẻ mặt ngưng trọng ngẩng đầu nhìn lên trời, biết rằng một trận đại hỗn chiến sắp sửa diễn ra.

Và lần này hoàn toàn khác với trước đây, hơn tám thành thế lực đều đã mất tiên tinh, sau khi ra ngoài, các lão tổ các phương thế tất sẽ vì số tiên tinh còn lại mà triển khai một cuộc tranh đoạt điên cuồng… "Bí cảnh Côn Luân sắp đóng lại rồi, làm sao bây giờ!?" Hơn một trăm học sinh của thư viện Thiên Hồng lập tức hoảng loạn, tỏ vẻ mình thật sự không muốn đến Vạn Ma Tháp tu luyện. "Vạn Ma Tháp!?" Tần Phong gãi cằm lẩm bẩm, hắn cũng từng nghe nói về Vạn Ma Tháp của Âm Nguyệt hoàng triều.

Thực ra Vạn Ma Tháp chính là một nhà tù, chỉ là bên trong không giam giữ con người, mà là Ma tộc sống ở sát vách Âm Nguyệt hoàng triều.

Trong thế giới Hoang Cổ, yêu ma cùng tồn tại, tiên phàm hỗn cư, vạn tộc san sát, trong đó địa bàn do Nhân tộc chiếm giữ là tốt nhất, vật sản phong phú, tài nguyên dồi dào, còn những nơi các chủng tộc khác chiếm giữ đa phần đều là vùng đất tài nguyên khan hiếm.

Thế là mâu thuẫn không thể tránh khỏi đã nổ ra!

Ma tộc sống cạnh Âm Nguyệt hoàng triều thường xuyên phát động chiến tranh, cướp bóc tài nguyên của Âm Nguyệt hoàng triều.

Bọn chúng trời sinh đã có thuộc tính tàn bạo, khát máu, trên chiến trường lại càng là một đám điên cuồng.

Nghe nói vạn năm trước, đế quân của Âm Nguyệt hoàng triều nhịn hết nổi, đã đích thân tập kết trăm vạn đại quân chủ động xuất kích, giết vào tận hang ổ của Ma tộc.

Cuối cùng, trên đường đi, máu chảy thành sông, ngay cả bảy vị lão tổ của chúng cũng bị chém giết toàn bộ.

Số lượng Ma tộc bị bắt làm tù binh lên đến mấy triệu, bị giam trong Vạn Ma Tháp mặc cho tự sinh tự diệt, cũng dùng để trừng phạt một số người phạm lỗi, gọi mỹ miều là giúp họ tu luyện. "Mọi người đừng hoảng!" Tần Phong trấn an mọi người, rồi lại bắt đầu diễn: "Thế này đi, lần này ta cũng tìm được hơn năm trăm viên tiên tinh trong bí cảnh Côn Luân, mọi người cứ chia nhau đi, về trước nộp nhiệm vụ đã." "Hơn năm trăm viên tiên tinh!" Mọi người cảm động nhìn Tần Phong, độ hảo cảm đối với hắn lập tức tăng vọt.

Mặc dù hơn năm trăm viên tiên tinh chia đều ra, mỗi người không được đến năm viên, nhưng có còn hơn không.

Hơn nữa lần này hơn tám thành thế lực đều trúng chiêu, tin rằng Lục Đạo Đế Quân cũng sẽ không quá làm khó bọn họ.

Đúng là cao tay!

Thiên Quân, Vạn Mã đứng bên cạnh không nói nên lời, trong lòng không ngừng hô to "cao tay".

Chỉ dựa vào tu vi và thiên phú của hơn một trăm người trước mắt, không tính những bảo bối khác tìm được trong bí cảnh Côn Luân, ít nhất cũng bị Tần Phong vơ vét hơn mười vạn tiên tinh.

Vậy mà bây giờ lại bị hơn năm trăm viên tiên tinh của Tần Phong làm cho cảm động đến rơi lệ, nếu họ biết chính Tần Phong đã vơ vét của mình thì không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Quả nhiên, tự cổ thâm tình không giữ được người, chỉ có chiêu trò mới chiếm được lòng!

Tần Phong đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, tại sao không thấy hai vị Thánh tử còn lại!?" "Cái này..." Mọi người ấp úng, lời lẽ né tránh. "Cái gì mà cái này, có quy củ không, Đệ Tam Thánh Tử hỏi các ngươi đó!" Một nam tử quát lớn mọi người một tiếng, rồi tươi cười nói: "Thánh tử đại nhân, ta tên Lý Cực, hai vị Thánh tử kia đã dẫn theo hơn hai trăm người đi tranh đoạt thẻ tre Thánh Nhân gì đó rồi." "Thẻ tre Thánh Nhân!!" Tần Phong cau mày, liếc nhìn Tiểu Bạch trên vai.

Chỉ thấy con thỏ học dốt này không hề có phản ứng, vẫn đang gặm củ cà rốt của mình, hoàn toàn quên mất lương thực dự trữ của mình chính là một trong những thẻ tre Thánh Nhân.

Nghe nói thẻ tre Thánh Nhân tổng cộng chia làm ba quyển Thiên, Địa, Nhân, quyển trong tay Tiểu Bạch là quyển Nhân, là nó 'mượn' từ tay Lâm Tam bảy năm trước.

Hai quyển còn lại hắn cũng từng dò hỏi, nhưng chưa bao giờ có tin tức.

Không ngờ hôm nay nó lại tự xuất hiện, không biết là quyển Thiên hay quyển Địa. "Đúng rồi, ngươi tên Lý Cực phải không!?" Tần Phong rất thích những chàng trai biết điều, năm trăm tiên tinh mua tin tức này không lỗ, hắn lấy ra một túi trữ vật đưa cho gã, bảo gã đem tiên tinh bên trong chia cho mọi người. "Vâng, Thánh tử đại nhân!" Lý Cực như nhân viên quèn được lãnh đạo khen thưởng, làm việc hăng hái như tiêm máu gà.

Chương 174

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời bùng nổ vạn đạo hào quang, một luồng năng lượng kinh khủng quét qua trời đất. "Bí cảnh Côn Luân đóng lại rồi!" Sắc mặt mọi người tại hiện trường thay đổi, vội vàng nắm tay nhau.

Ngay khoảnh khắc Thiên Quân, Vạn Mã nắm lấy Tần Phong, ba người một thỏ cảm thấy trời đất quay cuồng, ngay sau đó bắt đầu rơi tự do với tốc độ 180 km/h.

Phụt một tiếng!!

Ba người một thỏ rơi xuống nước, khi nổi lên mặt nước là một vùng sương mù. "Ặc, đây hình như là suối nước nóng lộ thiên!?" Tần Phong bị mấy bóng hình yêu kiều mờ ảo phía trước thu hút, kèm theo đó là một luồng hương thơm con gái xộc vào mũi. "A, có đàn ông!!" Chỉ thấy mười mấy cô gái hét lên thất thanh, chân trần hoảng loạn chạy lên bờ, nhặt áo che trước ngực, không kịp lau đi những giọt nước long lanh trên mái tóc, nhanh chóng nấp sau một tảng đá lớn. "Vãi chưởng, vừa ra đã kích thích thế này!!" Tần Phong lập tức tỉnh táo, bắt đầu bình phẩm: "Cái đôi chân dài này, lên cao tốc ít nhất cũng phải 120 cây số, cái lưng này, không giác hơi thì thật đáng tiếc, cái miệng nhỏ này, có thể dùng để ăn cơm..." "Lão đại nói đúng!" Thiên Quân, Vạn Mã gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc, ra vẻ lão đại nhìn đâu ta nhìn đó. "Dâm tặc, còn dám nhìn trộm!" Mười mấy cô gái tức điên, nhặt đá dưới đất ném tới.

Bốp một tiếng!!

Chỉ thấy Vạn Mã phóng ra một lá chắn linh lực, chặn đứng toàn bộ số đá lại. "Nhập Đạo cảnh!!" Sắc mặt các cô gái bên kia đột nhiên biến đổi, không ngờ tu vi của đối phương lại cao như vậy.

Thiên Quân vội vàng giải thích: "Các vị cô nương đừng hiểu lầm, chúng ta không phải dâm tặc..." "Nhìn trộm chúng ta tắm, không phải dâm tặc thì là gì!?" Các cô gái bên kia không thèm nghe giải thích, muốn dùng đá ném bọn họ đi. "Các vị tiểu thư, xin hãy dừng hành vi này lại!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Thứ nhất, tắm ở suối nước nóng lộ thiên là lỗi của các cô, thứ hai chúng ta đây không phải nhìn trộm, là thưởng thức, còn nữa hành vi trốn sau tảng đá của các cô rõ ràng là không tin tưởng vào một quân tử chính trực nhà Nho như ta, ta yêu cầu các cô phải xin lỗi ta." "Phụt!!" Thiên Quân, Vạn Mã phun ra tại chỗ.

Phát hiện vị lão đại này của họ thật sự không xem liêm sỉ là gì, à không, cũng phải xem hắn có liêm sỉ hay không đã chứ! "Ngươi, ngươi cứ đợi đấy cho chúng ta!" Mười mấy cô gái tức điên lên, vội vàng mặc quần áo rồi rời đi. "Chỉ các cô mà cũng xứng để ta đợi!?" Tần Phong khinh bỉ bĩu môi.

Hắn tỏ vẻ, với tư cách là một lão lục chuyên nghiệp, hắn chỉ đứng trong mưa trong gió đợi Thiên Tuyển Chi Tử thôi.

Ngay lúc này — Trên trời lại rơi xuống một bóng người, kèm theo đó là tiếng hét của con marmot. "A..." "Cái gì đây?

Trên trời rơi xuống em gái Lâm!?" Tần Phong nghe tiếng tò mò ngẩng đầu lên, chỉ thấy đối phương đang lao xuống mặt mình với tốc độ cực nhanh, cơ thể cũng theo bản năng đưa tay ra đỡ.

Phụt!

Đối phương rơi xuống, bắn lên bọt nước.

Tần Phong đã đỡ được đối phương bằng tư thế bế công chúa, nhìn kỹ lại, duyên phận thật diệu kỳ, không phải trên trời rơi xuống em gái

Lâm, mà là Lâm Tam mà hắn ngày đêm mong nhớ.

Trên cao nhìn xuống, bốn mắt nhìn nhau, áo quần ướt đẫm, sương mù lượn lờ, bọt nước tung tóe, hương thơm lan tỏa, suối nước nóng ấm áp. "Ể!?" Tiểu Bạch tò mò nhìn hai người, cảm thấy lúc này nên có nhạc nền.

Thế giới lớn như vậy vẫn gặp được người...

Bao nhiêu lần điên cuồng, bao nhiêu lần ngây thơ...

Cùng nhau mơ mộng... ... "Tần huynh!!" Khoảnh khắc nhìn thấy Tần Phong, cả người Lâm Tam lập tức không ổn.

Kể từ lần trước tránh xa Tần Phong, sự tự tin của y tăng vọt, bây giờ khó khăn lắm mới tìm lại được một chút, sao lại nhanh chóng gặp lại tên oan gia này chứ. "Lâm huynh!!" Phản ứng của Tần Phong hoàn toàn trái ngược với Lâm Tam, nhìn thấy Lâm Tam hắn vui mừng khôn xiết.

Vẫn là ánh mắt quen thuộc đó!

Vẫn là sự nhiệt tình quen thuộc đó!

Vẫn là sự quen thuộc khiến Lâm Tam la hét không chịu nổi! "Nghiệt duyên mà!" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn thấy Lâm Tam, trong lòng mặc niệm cho y ba phút.

Từ Hoa Lạc thành trước khi bí cảnh Côn Luân mở ra, đến Tần gia gặp nguy trong bí cảnh, rồi đến cuộc chiến tranh đoạt bảy quả Đạo Quả, và bây giờ là lúc bí cảnh Côn Luân đóng lại.

Trong thời gian ngắn ngủi, hai người đã gặp nhau bốn lần trong biển người mênh mông, cũng bị Tần Phong lừa hết lần này đến lần khác.

Đây không phải nghiệt duyên thì là gì!? "Tần huynh, nơi này là đâu!?" Lâm Tam nhìn tư thế bị Tần Phong bế kiểu công chúa, cố gắng tìm chủ đề để thoát khỏi vòng tay của hắn. "Ta cũng không biết!" Tần Phong nhún vai, tỏ vẻ mình cũng vừa mới đến.

Nhưng vừa rồi hắn đã quan sát kỹ mấy cô gái kia, phát hiện họ không có tai mèo, tai thỏ, đuôi cáo, giống hệt 99% các cô gái hắn từng thấy trên trình duyệt.

Cho nên vận may của họ cũng không tệ, không bị dịch chuyển đến địa bàn của dị tộc, chắc vẫn còn ở địa bàn của Nhân tộc.

Nếu thật sự bị dịch chuyển đến dị tộc, thì tỷ lệ toang còn lớn hơn nữa.

Ngay lúc này — Những cô gái vừa rời đi lại quay lại với quần áo xộc xệch, còn dẫn theo một đám nam tử trẻ tuổi mặc đồng phục. "Là ai bắt nạt sư muội của ta!!" Nam tử dẫn đầu đứng bên ngoài suối nước nóng hét lên giận dữ, sóng âm phát ra lập tức thổi tan sương mù, Tần Phong và những người khác cứ thế lộ ra trước mắt mọi người. "Hắn!" Tần Phong và Tiểu Bạch đồng thanh, đưa tay chỉ về phía Lâm Tam. "Ể!?" Lâm Tam lúc này đầu đầy dấu chấm hỏi, hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói gì.

Chương 175

"Tốt, có gan!" Đối phương tức giận bước một bước về phía trước, đứng trên bờ nhìn xuống Lâm Tam, khí tức hùng hậu từ trong cơ thể tỏa ra, khiến nước suối gợn lên từng vòng sóng.

Lời còn chưa dứt — Thân hình đối phương hóa thành một luồng ánh sáng lao về phía Lâm Tam, hai ngón tay hơi cong lại như móng rồng, bao bọc bởi khí tức sắc bén, một luồng áp lực sắc bén từ đầu ngón tay hắn bùng nổ ra, dường như có thể xuyên thấu mọi thứ trên đời. "Long Trảo Thủ!" Lâm Tam khẽ nhíu mày, cũng không phải là người ngồi chờ chết.

Keng một tiếng!

Chỉ thấy tay y lướt qua mặt nước, ngưng tụ một đạo kiếm khí bay ra. "Cũng chỉ có thế!" Đối phương nhìn thấy kiếm khí mà Lâm Tam phóng ra, lộ ra nụ cười khinh miệt, năm ngón tay trắng nõn như xé rách không khí, với tốc độ như tia chớp va vào luồng kiếm khí đang lao tới.

Ầm một tiếng!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh vào nhau, làm tung tóe nước trong suối nước nóng.

Chỉ thấy kiếm khí của Lâm Tam bị xé nát tại chỗ, năm ngón tay trắng nõn của đối phương không hề hấn gì, còn thừa thắng xông lên, xé nát kiếm khí tiếp tục lao về phía Lâm Tam, khiến không khí chấn động.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Đám đông trên bờ liên tục vỗ tay tán thưởng, ra sức hô lớn "Đại sư huynh giỏi quá". "Lâm huynh, người ta không cảm kích tình của ngươi rồi!" Tần Phong đã ngồi một bên xem kịch, còn lấy ra cả hạt dưa và hoa quả.

Với tư cách là người hiểu Lâm Tam nhất, hắn liếc mắt một cái đã nhận ra Lâm Tam đã nương tay, nếu không người này căn bản không thể qua nổi một hiệp trong tay Lâm Tam. "Ặc..." Thiên Quân, Vạn Mã đứng bên cạnh cạn lời, trong lòng cũng mặc niệm cho Lâm Tam ba phút.

Vừa rồi rõ ràng chưa nhìn thấy gì, bây giờ lại bị ép làm cu li, trong khi thủ phạm thực sự lại ngồi một bên ăn hoa quả xem kịch.

Quen biết lão đại của họ, thật sự là phúc của Lâm Tam! "Ngươi thật lắm lời!" Lâm Tam không nhịn được hừ một tiếng, khí tức toàn thân đột nhiên tăng vọt.

Năng lượng hùng hậu khiến nước suối gợn lên từng vòng sóng, một đạo kiếm khí sắc bén cũng ngưng tụ trong nháy mắt.

Bốp một tiếng!

Chỉ thấy kiếm khí và đối phương va chạm mạnh vào nhau, những vòng sóng có thể thấy bằng mắt thường đột nhiên nổi lên từ suối nước nóng. "Phụt!!" Đối phương còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, đã phun ra một ngụm máu tươi bay ngược ra ngoài. "Cái gì!!" Mọi người trên bờ mắt trợn tròn như chuông đồng, không thể tin đại sư huynh lại thua như vậy.

Phải biết rằng, đại sư huynh của họ là tu vi Nhập Đạo ngũ trọng, trong khi Lâm Tam chỉ có tu vi Nhập Đạo tứ trọng, khí tức còn có chút không ổn định, rõ ràng là mới đột phá mấy ngày nay. "Thiên kiêu!!" Đại sư huynh lại phun ra một ngụm máu tươi, đã đoán ra thân phận của đối phương.

Tuyệt đối là những thiên kiêu được chọn vào bí cảnh Côn Luân, thực lực của họ mạnh hơn rất nhiều so với cùng cấp bậc, tùy tiện chọn ra một người cũng có thể nghiền ép đám trẻ bị bỏ lại như họ. "Thiên kiêu!!" Sắc mặt mọi người tại hiện trường đại biến, vội vàng dìu đại sư huynh bỏ chạy.

Từ xưa đến nay, tu luyện giả của Hoang Cổ được chia thành ba sáu chín đẳng cấp, trong đó những thiên kiêu do các đại thế lực bồi dưỡng là chói mắt nhất.

Bởi vì giai cấp thống trị tương lai đều do các thiên kiêu được các đại thế lực bồi dưỡng đảm nhiệm, tuyệt đối không thể là đám trẻ bị bỏ lại như họ, họ chẳng qua chỉ là người lót đường, là đá kê chân của thời đại mà thôi.

Nếu chỉ làm đá kê chân thì cũng thôi, chỉ sợ thiên kiêu đạp lên họ để leo lên đỉnh cao, lại quay lại chê họ làm bẩn giày của mình. "Ta có đáng sợ vậy sao!?" Lâm Tam không nhịn được cau mày lẩm bẩm, không có ý định lấy mạng bọn họ.

Lúc này — Thiên Quân đến trước mặt Tần Phong, nhỏ giọng nói: "Lão đại, đây chắc là địa bàn của một tông môn nào đó, chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt." "Đúng vậy, lão đại!" Vạn Mã mặt đầy lo lắng, cũng khuyên Tần Phong mau chóng rời đi.

Họ không giống các thế lực khác, Tần Phong đã từ chối Nguyệt Thần Cung và thư viện Thiên Hồng, điều đó có nghĩa là sẽ không có đại lão nào đến tiếp ứng họ, một khi bị phát hiện chắc chắn sẽ rơi vào những trận chiến khổ cực.

Mặc dù Tần Phong đã đại sát tứ phương trong bí cảnh Côn Luân, nhưng đối mặt đều là thế hệ trẻ dưới 30 tuổi của Hoang Cổ.

Bây giờ ra khỏi bí cảnh Côn Luân, đối mặt chính là những cao thủ đã thành danh nhiều năm, cho dù Tần Phong thiên phú vô song có thể vượt cấp khiêu chiến, đối phương cũng có thể dựa vào ưu thế tu vi để áp chế hắn.

Hơn nữa, Tần Phong đã đổ tội cho Lâm Tam trong bí cảnh Côn Luân, không bao lâu nữa Lâm Tam sẽ trở thành mục tiêu của mọi người, đi cùng y, hệ số nguy hiểm lập tức tăng vọt. "Căng thẳng thế làm gì!?" Tần Phong vẫn bình tĩnh như vậy, căn bản không để nguy hiểm vào mắt.

Chưa nói đến việc hắn có bao nhiêu lá bài tẩy trong tay, chỉ riêng việc đi ké hào quang nhân vật chính của Lâm Tam thôi cũng đủ để đảm bảo gặp dữ hóa lành, chuyển nguy thành an. "Tần huynh, cáo từ!" Lâm Tam lên bờ, hai tay ôm quyền, muốn nhanh chóng rời xa Tần Phong. "Lâm huynh, đợi ta với!!" Tần Phong vội vàng đuổi theo.

Hắn tỏ vẻ lần này mình chỉ đi ké thôi, đảm bảo không làm chuyện xấu... "Bí cảnh Côn Luân đã đóng!" Ngay khoảnh khắc bí cảnh Côn Luân đóng lại, các đại thế lực ở Hoang Cổ cũng gần như hành động cùng lúc.

Từng luồng khí tức kinh khủng giáng lâm, những lão quái vật đã nhiều năm không lộ diện lần lượt xuất quan, với tốc độ cực nhanh lao về phía địa điểm của đám tiểu bối nhà mình.

Nếu tiểu bối ở trên địa bàn nhà mình thì đương nhiên là vui mừng, nếu xuất hiện trên địa bàn của kẻ địch thì có chút đau đầu, điều không muốn gặp nhất chính là xuất hiện trên địa bàn của dị tộc.

Ngoài việc các lão quái vật đi tìm tiểu bối nhà mình, cũng có rất nhiều lão quái vật đã khởi động chế độ săn giết.

Chỉ cần gặp phải tu luyện giả dưới ba mươi tuổi, lại còn đi thành từng nhóm, đều sẽ không chút lưu tình mà chém giết, cướp đoạt tiên tinh và bảo vật trong tay họ.

Trong nhất thời — Hoang Cổ hoàn toàn hỗn loạn, dường như khắp nơi đều đang chiến đấu.

Chương 176

"Cái gì, Lâm Tam bày mưu vơ vét hơn tám thành tiên tinh, Phương Trường độc chiếm sáu quả Đạo Quả!?" Đại Việt hoàng đế dẫn đại quân tìm đến Nam Phong công chúa ngay lập tức, nhìn thấy bên cạnh Nam Phong công chúa chỉ còn lại mấy chục Thiên tử môn sinh, trong lòng lập tức có dự cảm không lành.

Kết quả quả nhiên không ngoài dự đoán của ông ta, tổn thất hơn ngàn Thiên tử môn sinh, cuối cùng chẳng mang về được thứ gì. "Phụ hoàng!" Nam Phong công chúa đứng tại chỗ không biết phải làm sao, hy vọng có thể giả vờ đáng thương để qua cửa. "Ngươi đúng là con gái tốt của trẫm!" Đại Việt hoàng đế tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Trẫm tin tưởng ngươi như vậy, giao hơn ngàn Thiên tử môn sinh vào tay ngươi, thế mà ngươi lại phụ lòng tin của trẫm, không chỉ tổn binh hao tướng, mà đến một cọng lông cũng không mang về cho trẫm." "Phụ hoàng!" Nam Phong công chúa run rẩy quỳ trên đất, hiểu ra sấm sét mưa móc đều là ơn trời.

Khi nàng có thể thể hiện giá trị của mình, phụ hoàng đối với nàng trăm chiều sủng ái, nhưng khi nàng mất đi giá trị, sẽ cảm nhận được sự vô tình của gia đình đế vương.

Một vị đại thần vội vàng khuyên giải: "Bệ hạ, bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm của Nam Phong công chúa, thần cho rằng, đây đối với Đại Việt chúng ta không những không phải là nguy cơ, mà còn là một cơ duyên trời cho." "Ái khanh có ý gì!?" Đại Việt hoàng đế nhíu mày hỏi.

Đại thần vội đáp: "Bệ hạ thử nghĩ xem, bây giờ hơn tám thành tiên tinh và bảo vật đều rơi vào tay Lâm Tam, điều đó có nghĩa là ai tìm được Lâm Tam trước sẽ có được những tiên tinh và bảo vật này, hơn nữa Phương Trường vốn xuất thân từ Đại Việt chúng ta, muốn lấy được Đạo Quả từ y chắc chắn sẽ dễ dàng hơn những người khác." "Ái khanh nói rất phải!" Đại Việt hoàng đế lập tức thông suốt.

Trong bí cảnh Côn Luân, có lẽ Đại Việt của họ không thể thể hiện thực lực thực sự, nhưng ở bên ngoài, không có mấy thế lực dám đối đầu trực diện với hoàng tộc Đại Việt của họ.

Ngay lập tức — Đại Việt hoàng đế hạ lệnh tăng cường nhân lực, bằng mọi giá phải tìm ra Lâm Tam và Phương Trường, cũng để phòng bất trắc, ông ta còn đích thân dẫn đại quân bắt đầu điên cuồng tranh đoạt hai thành tiên tinh còn lại.

Các thế lực khác sau khi biết chuyện của Lâm Tam và Phương Trường, về cơ bản cũng có hành động tương tự.

Thế lực lớn không muốn từ bỏ quyền lực trong tay, thế lực nhỏ cũng không cam tâm cả đời làm nô tài, khiến cho những trận chiến cục bộ ban đầu, trong chớp mắt đã leo thang thành chiến tranh quy mô lớn. "Loạn, loạn, loạn, loạn cả lên rồi!" Dưới gầm cầu, một lão giả xem bói thở dài, nhớ lại dị tượng trời đất mười lăm năm trước.

Huyết nguyệt xuất, yêu nghiệt hiện!

Huyết nguyệt hiện, quốc gia sắp suy, khí tận, như rơi vào địa ngục.

Trăng nếu biến sắc, sẽ có tai kiếp, màu xanh là đói kém và lo âu, màu đỏ là tranh đấu và chiến tranh, màu vàng là được mùa và vui mừng, màu trắng là hạn hán và tang tóc, màu đen là lụt lội, người bệnh tật và chết chóc, báo hiệu rằng, chính khí nhân gian suy yếu, tà khí hưng thịnh, oán khí dâng trào, lệ khí mạnh mẽ, phong vân biến đổi, sơn hà bi thương, thiên hạ động loạn, lửa cháy từ phía tây.

Lão giả xem bói ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm: "Cục diện động loạn ngày nay, e rằng không thoát khỏi liên quan đến yêu nghiệt sinh ra dưới huyết nguyệt mười lăm năm trước, thế đại tranh đã mở ra, là một yêu nghiệt trấn áp quần hùng, hay là quần hùng tranh đoạt thiên hạ, không nhìn thấu, không nhìn thấu, mà nhìn thấu cũng không dám nói a!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ thành công họa loạn thiên hạ, nhận được một cơ hội rút thưởng!" Tần Phong hơi sững người, cảm thấy hệ thống đang vu khống mình.

Rõ ràng là những kẻ tự cho mình cao quý, quyền cao chức trọng kia coi thường chúng sinh, còn người đời thì nhỏ bé bất lực không thể lay chuyển được những quy tắc cao quý đó, hắn đi ngược lại ý trời chỉ để lay chuyển những quy tắc đã tồn tại từ ngàn xưa.

Để thế gian này khôi phục trật tự chúng sinh bình đẳng, tự nhiên thiên thành, tiền nhân dựa vào đâu mà vọng bàn đúng sai, hậu nhân dựa vào đâu mà cam chịu.

Trời này, nhất định phải thay đổi! "Kẻ nào cản ta nghịch thiên, ta sẽ khiến kẻ đó không còn gì cả, nếm trải sự bình phàm của thế gian, nhưng họa không đến người nhà, ta sẽ dựa trên nguyên tắc chủ nghĩa nhân đạo mà thu nhận vợ con của họ!" Tần Phong với vẻ mặt thần thánh ngẩng đầu nhìn trời, quyết đi con đường của nhân vật chính, để nhân vật chính không còn đường để đi. "Đinh đông, hệ thống chưa từng thấy một đại phản phái nào 'chính nghĩa', 'có chí hướng vĩ đại' như vậy, không gian tùy thân mở rộng gấp đôi!" "Keo kiệt!" Tần Phong trong lòng khinh bỉ không thôi.

Hắn cần không gian tùy thân lớn như vậy để làm gì, làm như hắn lúc nào cũng chuẩn bị đi vơ vét gia sản nhà người khác vậy. "Rút thưởng không để qua đêm!" Tần Phong gọi hệ thống, sử dụng cơ hội rút thưởng.

Xoẹt!!

Chiếc vòng quay lớn quen thuộc lại xuất hiện trước mắt, theo tiếng hô bắt đầu của Tần Phong, nó từ từ quay. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng Thẻ Nâng Cấp Kiếm Ý!" "Lại là của Quan Vũ!?" Đôi mắt Tần Phong sáng rực lên, vội vàng chạy lên chặn Lâm Tam lại. "Tần huynh, sao vậy!?" Lâm Tam nghi hoặc hỏi. "Ta cảm thấy ta sắp không nhịn được nữa rồi!" Biểu cảm của Tần Phong vô cùng đau đớn, hắn gọi hệ thống sử dụng thẻ nâng cấp. "Không nhịn được nữa!?" Lâm Tam trong lòng không hiểu sao hoảng hốt, nhớ lại ánh mắt Tần Phong thường nhìn mình. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ sử dụng Thẻ Nâng Cấp Kiếm Ý, Kiếm Ý đạt đến cấp năm!" Một luồng kiếm ý vô cùng sắc bén từ trong cơ thể Tần Phong bộc phát ra, như thể giữa trời đất u ám, một luồng kiếm quang chói lòa đột nhiên bùng nổ, trong luồng sáng đó ẩn chứa khí tức cực kỳ sắc bén, xé rách bầu trời, mở ra một vùng trời đất mới.

Mọi người xung quanh lập tức có cảm giác như đang ở trong thế giới của kiếm, nhìn thấy Tần Phong chính là chúa tể duy nhất của thế giới này.

Vua của thời đại, cuồng nhân của kiếm đạo! "Kiếm ý cấp năm!!" Mí mắt Lâm Tam không khỏi giật giật, trong lòng càng hét lên như con marmot.

Nếu y nhớ không lầm, trước khi vào bí cảnh Côn Luân, Tần Phong là tu vi Nhập Đạo nhất trọng, kiếm ý cấp ba, bây giờ là tu vi Nhập Đạo ngũ trọng, kiếm ý cấp năm.

Đậu má!!

Ăn thức ăn gia súc cũng không lớn nhanh như vậy!! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!!" Bốp một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong lại truyền ra một tiếng trầm đục, linh khí xung quanh như nước lũ bị hút vào cơ thể, khiến khí tức của hắn lập tức tăng vọt lên mấy lần. "Nhập Đạo lục trọng!!" Lâm Tam hoàn toàn không còn bình tĩnh được nữa, cả người sắp phát điên rồi. "Lão đại có thật sự còn là người không!?" Thiên Quân, Vạn Mã kinh ngạc đến ngây người, đã không thể dùng lời nào để diễn tả nội tâm của mình nữa. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Ta muốn yên tĩnh!" Lâm Tam bị đả kích đến tơi tả, chỉ muốn tránh xa con quái vật Tần Phong này.

Nếu y có tội, xin hãy giáng một tia sét đánh chết y, chứ đừng để Tần Phong đến bên cạnh hành hạ y. "Lâm huynh, đợi ta với!" Tần Phong thấy Lâm Tam muốn chạy trốn, dứt khoát mặt dày đuổi theo...

Trong lãnh thổ của Đại Việt đế quốc.

Tử Diên và những người khác vận khí vô cùng không tốt, bị dịch chuyển đến giao giới phía đông tây của Đại Việt. "Vận khí của chúng ta cũng quá tệ rồi phải không!?" Các cô gái của Nguyệt Thần Cung cảm thấy vô cùng đau đầu, không biết có phải ông trời đang cố tình trêu chọc họ không.

Phía đông của Đại Việt là địa bàn của Tần gia, năm đó Nguyệt Thần ép buộc mang Tần Phong đi, khiến mười vị lão tổ của Tần gia nổi giận như sấm, còn buông lời độc địa rằng chỉ cần thấy nữ đệ tử Nguyệt Thần Cung sẽ bắt sống về làm nha hoàn ấm giường.

Còn phía tây của Đại Việt là địa bàn của Thiên Tâm Chi Thành, cũng vừa hay giáp với Âm Nguyệt hoàng triều của họ, hai bên thường xuyên xảy ra xung đột, gặp người của Nguyệt Thần Cung cũng sẽ không nương tay. "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu!" Tử Diên an ủi mọi người đừng hoảng, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng.

Bởi vì trên người nàng chỉ có Tử Mẫu Âm Dương Ngọc dùng để định vị, mệnh bài của Nguyệt Thần đã bị nàng dùng để cứu Tần Phong từ bảy năm trước.

Chương 177

Phải biết rằng, thứ như mệnh bài, cho dù là Nguyệt Thần, cũng cần phải mất mấy chục năm mới luyện chế thành công, nó có thể tạo ra một thông đạo không gian giữa hai nơi để bà ấy có thể giáng lâm ngay lập tức, và có đủ thời gian để rút lui.

Nhưng để cứu Tần Phong, nàng không hề hối hận khi đã dùng nó.

Vút!

Vút!

Vút!

Vút!

Mấy tiếng xé gió vang lên từ phía tây, chỉ thấy mấy tu luyện giả đạp không mà đến.

Họ không đạp phi kiếm, cũng không có linh lực hóa cánh, mà là thực sự bay lượn trên không. "Nguyên Đan cảnh!!" Sắc mặt Tử Diên đột nhiên biến đổi, vội vàng ra hiệu cho mọi người chuẩn bị chiến đấu. "Là thiên kiêu ra từ bí cảnh Côn Luân!!" Mấy tu sĩ Nguyên Đan vẻ mặt vui mừng, vội vàng lấy ra Xuyên Vân Tiễn bắn lên trời.

Đoàng!!

Hai chữ 'Thiên Tâm' thật lớn nổ vang trên bầu trời, đại biểu cho việc họ là người của Thiên Tâm Chi Thành, đang phát tín hiệu cho những người khác. "Tốc chiến tốc thắng!!" Thần sắc Tử Diên trở nên vô cùng nghiêm túc, một vầng trăng màu tím bay lơ lửng quanh người.

Ông!

Ông!

Tiếng vầng trăng xoay tròn vang vọng khắp trời đất, như lưỡi dao sắc bén xoay tròn về phía đối phương. "Vâng!!" Các cô gái của Nguyệt Thần Cung sắc mặt vô cùng nghiêm túc, chân đạp theo phương vị tinh thần tạo thành đại trận vây giết mấy người.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ chói tai không ngừng vang vọng khắp trời đất, cũng tạo ra những vòng sóng lan ra tứ phía.

Mặc dù đối phương có tu vi Nguyên Đan cảnh, nhưng đối mặt với sự liên thủ của những thiên kiêu Thiên Tông cảnh này, hoàn toàn không phải là đối thủ, chỉ sau vài hiệp đã sắp không chống đỡ nổi.

Vút!

Vút!

Vút!

Vút!

Ngay lúc này, hàng loạt tiếng xé gió vang lên.

Chỉ thấy phía tây lại bay đến hơn ngàn tu luyện giả, tất cả đều có tu vi Nguyên Đan cảnh. "Nữ thần, bây giờ làm sao đây!?" Một cô gái của Nguyệt Thần Cung vội vàng hỏi. "Đến Tần gia!" Sắc mặt Tử Diên do dự một chút, quyết định đi về phía đông của Đại Việt.

Mặc dù người đời đều đồn rằng Tần Phong vì sức mạnh mà đã đào Chí Tôn Cốt của em trai, nhưng giác quan thứ sáu của nàng luôn cảm thấy trong đó có bí mật không thể nói ra.

Đặc biệt là trong bảy năm sống chung với Tần Phong, nàng càng cảm thấy Tần Phong không phải loại người đó.

Nếu Tần Phong thật sự là loại người vì sức mạnh mà không từ thủ đoạn, làm sao có thể trêu ghẹo hết các cô gái của Nguyệt Thần

Cung, dẫn đến bảy năm qua tu vi đột phá chậm như vậy. "Làm sao bây giờ!?" Người của Thiên Tâm Chi Thành nhìn Tử Diên tiến vào địa bàn Tần gia, nhất thời cũng không biết có nên tiếp tục truy đuổi không. "Đuổi!" Người dẫn đầu do dự một chút, rồi tiếp tục ra lệnh truy kích.

Cho dù tiên tinh đối với họ không có tác dụng, nhưng có thể dùng để lấy lòng thành chủ đại nhân, vì tương lai thăng tiến mà đáng để mạo hiểm. "Không ổn!!" Các cô gái của Nguyệt Thần Cung sắc mặt đột nhiên biến đổi, chỉ thấy đối phương đang đuổi theo với tốc độ cực nhanh, sắp đuổi kịp họ rồi.

Ầm ầm ầm!!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên giữa trời đất, uy áp hùng hồn quét qua trời đất khiến mọi người không thở nổi, chỉ thấy một mỹ phụ mặc cung trang lộng lẫy đứng giữa hư không.

Người đến chính là mẹ của Tần Phong, Vân Tịch Nguyệt. "Người của Thiên Tâm Chi Thành!" Sắc mặt Vân Tịch Nguyệt lập tức lạnh xuống, nhớ lại chuyện Lâm Tâm Nhi đến Tần gia từ hôn.

Chỉ thấy bà đưa bàn tay ngọc ngà thon dài lên, sau đó nhẹ nhàng lật úp, điểm xuống dưới.

Ầm ầm ầm!!

Mặt đất trong phạm vi trăm dặm lập tức sụp đổ, mấy ngàn tu sĩ Nguyên Đan còn chưa kịp hét lên đã hóa thành tro bụi. "Mạnh, mạnh quá!!" Các cô gái của Nguyệt Thần Cung sợ đến nuốt nước bọt liên tục, đầu óc bắt đầu suy nghĩ nhanh chóng làm thế nào để kéo dài thời gian.

Sắc mặt Vân Tịch Nguyệt hòa hoãn hơn nhiều, quay đầu nhẹ giọng nói: "Đừng căng thẳng như vậy, ta biết các con là đệ tử của

Nguyệt Thần Cung, phu gia của ta tuy họ Tần, nhưng ta họ Vân, Vân Tịch Nguyệt!" Vân Tịch Nguyệt!!

Tiền Thánh nữ của Thái Bạch Tiên Sơn, một trong tam đại thánh địa! "Đó không phải là mẫu thân của Thần tử đại nhân sao!?" Các cô gái của Nguyệt Thần Cung lập tức che miệng kinh hô, không quên nịnh nọt: "Thảo nào nhan sắc của Thần tử đại nhân lại cao như vậy, hóa ra là thừa hưởng từ Tần phu nhân." Vân Tịch Nguyệt cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, nhưng giọng nói vẫn có chút run rẩy: "Bảy năm qua nó sống có tốt không!?" "Thưa phu nhân, sống rất tốt ạ!" Tử Diên tự nhiên biết 'nó' là ai, như một thục nữ hành lễ, nhẹ giọng nói: "Nó bây giờ ngoài việc là Thần tử của Nguyệt Thần Cung, còn là Đệ Tam Thánh Tử của Âm Nguyệt hoàng triều, còn tự sáng tạo ra một môn Phật gia chiêu thức đại viên mãn, một môn thần cấp kiếm trận đại viên mãn, hai môn thần cấp kiếm quyết đại viên mãn, còn lĩnh ngộ được kiếm ý tứ cấp, Vô Địch Kiếm Tâm, Đạo Pháp Tự Nhiên... cùng nhiều năng lực khác, còn dung hợp được Nam Minh Ly Hỏa..." Vân Tịch Nguyệt càng nghe càng đau lòng, phải nắm chặt tay để kiềm chế.

Làm cha mẹ tự nhiên hy vọng con cái mình càng xuất sắc càng tốt, nhưng bà cũng biết Tần Phong để có được những năng lực này đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, đổ bao nhiêu mồ hôi và máu tươi, huống chi khi Tần Phong rời xa bà mới có tám tuổi.

Mỗi khi nghĩ đến những điều này, bà lại tỉnh giấc khóc thầm trong đêm.

Đặc biệt là khi nhìn thấy ông chồng của con trai đang ngủ say như chết bên cạnh, cơn tức trong lòng bà càng bùng lên.

Chương 178

"Ể!?" Các cô gái của Nguyệt Thần Cung không thể tin nổi nhìn Tử Diên, đây là lần đầu tiên họ thấy Tử Diên thục nữ như vậy.

Lúc này — Tử Diên cố gắng giữ hình tượng thục nữ tao nhã, nhưng trong lòng thì đang gào thét điên cuồng.

Khoảng cách xa nhất trên thế gian không phải sinh ly tử biệt, mà là mẹ chồng ở ngay trước mặt, mà mình chỉ có thể lễ phép gọi là phu nhân!! ....

Trên con đường núi gập ghềnh.

Tần Phong cười hì hì đi theo bên cạnh Lâm Tam, khiến Lâm Tam cảm thấy vô cùng suy sụp, giống như thuốc cao da chó, dứt mãi không ra.

Ầm ầm ầm!!

Trời đột nhiên nổi một tiếng sấm kinh hoàng, một lão giả mặc áo bào tím chặn đường đi. "Tiền bối có ý gì!?" Lâm Tam trong lòng lập tức cảnh giác, nghi ngờ là đánh tiểu xong thì lão tới. "Các ngươi chính là thiên kiêu từ bí cảnh Côn Luân ra?

Ai là người dẫn đầu!?" Ánh mắt lão giả áo tím lướt qua mọi người, không thể che giấu sự hưng phấn trong mắt. "Hắn!" "Hắn!" Lần này Lâm Tam đã khôn ra, dứt khoát chỉ về phía Tần Phong.

Chỉ là y vạn lần không ngờ, Tần Phong, Tiểu Bạch, Thiên Quân, Vạn Mã, bốn ngón tay cùng lúc chỉ về phía y...

“Ta...” Lâm Tam sững sờ tại chỗ, trong lòng có câu chửi thề không biết có nên nói ra hay không.

“Chính là ngươi!” Ánh mắt của lão già áo tím lập tức khóa chặt

Lâm Tam, hóa thành tàn ảnh lao nhanh về phía y.

Lão ta hiện vẫn chưa biết nhóm Lâm Tam thuộc thế lực nào, chỉ biết rằng phải giải quyết bọn họ trước khi lão tổ của đối phương giáng lâm, nếu không hậu quả sẽ khôn lường, vì vậy lão phải tốc chiến tốc thắng.

Mà Lâm Tam là kẻ dẫn đầu, tiên tinh nhất định đang ở trên người y.

“Vãi chưởng!!” Lâm Tam tuy tức đến muốn chửi người, nhưng vẫn phải rút kiếm chống đỡ.

Đặc biệt là đối mặt với loại lão già có tuổi này, y không dám có chút lơ là, vừa lên đã sử dụng một trong những đại chiêu của mình, Kiếm Hóa Vạn Thiên!

Keng!

Tiếng xé gió sắc bén vang lên rợp trời dậy đất, từng luồng kiếm khí sắc bén mang theo sự mềm mại phóng ra.

“Mạnh hơn trước rất nhiều!” Tần Phong không khỏi nhíu mày, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử quả thực không nói đạo lý.

Trước khi vào Côn Luân bí cảnh, Lâm Tam có tu vi Nhập Đạo nhị trọng, tam cấp kiếm ý, bây giờ đã là tu vi Nhập Đạo tứ trọng, tứ cấp kiếm ý.

Nếu tin này công bố ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến cả Hoang Cổ sôi trào.

Đặc biệt là kiếm thế của y đã khác trước, trong sự sắc bén có thêm một chút hương vị thuận theo tự nhiên.

“Khủng bố quá, dọa chết bảo bảo rồi!” Tần Phong bị thiên phú của Thiên Tuyển Chi Tử dọa cho không nhẹ, vội vàng gọi Hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan để bình tĩnh lại.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chi 60 vạn điểm phản diện, đổi thành công một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Nhập Đạo!” “Không hổ là thiên kiêu tiến vào Côn Luân bí cảnh, quả nhiên lợi hại, ra tay chính là thần cấp kiếm quyết đại viên mãn, đáng tiếc lão phu lại là cao thủ Sinh Tử cảnh!” Lão già áo tím không giấu được sự hưng phấn trong lòng, dường như đã nắm chắc phần thắng với nhóm Lâm Tam.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng vàng nhạt từ trong cơ thể lão ta bùng nổ ra, hóa thành một cỗ năng lượng bàng bạc đến khó tin, cuộn trào trong tứ chi bách hài, khiến lực phòng ngự của bản thân tăng mạnh.

Với tư thế như chẻ tre, lão ta mặc kệ chiêu Kiếm Hóa Vạn Thiên của Lâm Tam.

“Sinh Tử cảnh!!” Sắc mặt Lâm Tam đột nhiên thay đổi, biết mình đã gặp phải phiền phức lớn.

Sinh Tử cảnh là đại cảnh giới trên cả Nguyên Đan cảnh, đột phá cảnh giới này như trải qua một lần sinh tử luân hồi, có thể khiến người ta lột xác.

Thậm chí có thể khai tông lập phái, được xưng là cường giả một phương.

Bây giờ y mới chỉ có tu vi Nhập Đạo tứ trọng, dù có yêu nghiệt đến đâu cũng không thể vượt qua hai đại cảnh giới Thiên Tông, Nguyên Đan để khiêu chiến với cao thủ Sinh Tử cảnh.

Bốp một tiếng!!

Lão già áo tím trong nháy mắt đã lao đến trước mặt Lâm Tam, đưa bàn tay khô héo ra bóp chặt lấy cổ họng y.

“Ực...” Lâm Tam phun ra một ngụm máu tươi, cảm giác cổ họng sắp bị bóp nát.

“Không phải chứ, nhanh vậy!?” Tần Phong không khỏi đảo mắt.

Cứ tưởng Lâm Tam trụ được một lúc, ai ngờ cũng lại nhanh và ngắn như mấy lão tác giả cẩu huyết kia.

Vút một tiếng!

Thân ảnh của Tần Phong xuất hiện sau lưng lão già áo tím, thanh Trường Không Thần Kiếm trong tay cũng nhanh chóng rút ra, kiếm quang chói mắt từ hư không hiện ra, với tốc độ kinh khủng chém về phía đối phương.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!

“Lại là thần cấp kiếm quyết đại viên mãn, đáng tiếc tu vi vẫn còn quá yếu!” Lão già áo tím căn bản không thèm để Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của Tần Phong vào mắt, cậy vào ưu thế tu vi mà đưa bàn tay khô héo ra định dùng tay không đỡ lưỡi kiếm sắc bén.

Đang!

Tiếng va chạm chói tai vang vọng giữa đất trời, tia lửa bắn ra, kiếm quang cũng nhanh chóng mờ đi, Tần Phong tay cầm Trường Không Thần Kiếm đứng trước mặt lão già áo tím không thể tiến thêm một phân nào.

“Đều kinh khủng như vậy, lão phu càng không thể giữ các ngươi lại!” Ánh mắt lão già áo tím lóe lên một tia sát khí, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước Tần Phong và Lâm Tam.

Chỉ dựa vào thần cấp kiếm quyết đại viên mãn mà hai người họ sử dụng, đã có thể thấy được thế lực sau lưng họ kinh khủng đến mức nào.

Hôm nay nếu để họ thoát được, sau này mình chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

“Lão già, thời thế thay đổi rồi!” Khóe miệng Tần Phong lộ ra một nụ cười quỷ dị, ngẩng đầu lên để lộ ra Thượng Cổ Trùng Đồng của mình.

“Ngươi là...” Đồng tử của lão già áo tím co rút mạnh, lập tức đoán ra thân phận của Tần Phong.

Chỉ là Tần Phong không cho lão cơ hội nói chuyện, hủy diệt chi lực từ mắt phải trong nháy mắt đã khóa chặt đối phương.

Chương 179

Do khoảng cách hai bên quá gần, hủy diệt chi lực bắn thẳng vào mặt lão ta.

“A...” Lão già áo tím hét lên một tiếng thảm thiết, buông Lâm Tam ra rồi nhanh chóng lùi lại.

Chỉ là Tần Phong không có ý định tha cho lão, ánh mắt gắt gao khóa chặt lão ta, nơi ánh mắt đi qua vạn vật đều bị hủy diệt, nửa bên đầu của lão ta tại chỗ hóa thành hư vô, sau đó bắt đầu lan ra khắp cơ thể.

“Hộc hộc...” Tần Phong đột nhiên nhắm mắt lại thở hổn hển, linh lực trong cơ thể chỉ trong nháy mắt đã bị rút cạn.

“Đây chính là Thượng Cổ Trùng Đồng!?” Lão già áo tím chỉ còn lại nửa cái đầu, trông vô cùng đáng sợ.

Nếu không phải lão là cao thủ Sinh Tử cảnh, một đòn vừa rồi đã đủ để tiễn lão đi nhận cơm hộp.

Đồng thời, trong lòng lão không hề có niềm vui sống sót sau tai nạn, mà ngược lại là sự kinh hoàng tột độ.

Không ngờ đối phương lại chính là vị đại công tử của Tần gia năm đó có Đại Đế Chi Tư, hiện là đệ tam thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều, thần tử duy nhất của Nguyệt Thần Cung, thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, Tần Phong!!

“Lão phu rốt cuộc là vận khí tốt, hay là vận khí không tốt đây!?” Lão già áo tím như rơi vào hầm băng.

Chỉ dựa vào những thế lực sau lưng Tần Phong, tùy tiện chọn ra một cái cũng đủ khiến lão cầu sinh không được, cầu tử không xong.

Nhưng bây giờ lão đã ra tay rồi, xem ra không còn đường lui nữa.

“Mặc kệ hắn là thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ gì đó, chưa trưởng thành thì lão phu vẫn có thể giết!” Ánh mắt lão già áo tím lóe lên một tia sát ý, vì cái mạng nhỏ của mình, lão phải nhanh chóng diệt trừ Tần Phong và những người khác.

Phụt một tiếng!!

Lão già áo tím trợn mắt như chuông đồng, chỉ cảm thấy sau lưng truyền đến một cơn đau dữ dội.

Khi lão khó khăn quay đầu lại nhìn, thì thấy Thiên Quân tay cầm trường thương không biết từ lúc nào đã vòng ra sau lưng lão, một đòn “cúc hoa thương” đã trúng ngay hồng tâm.

“Đây chính là niềm vui khi làm lão lục sao?!” Sự kích động trong lòng Thiên Quân không thể che giấu, giống như vừa mở ra cánh cửa đến một thế giới mới.

“Ăn một búa của ta!!” Vạn Mã cũng nhảy vọt lên, tay cầm búa lớn bổ về phía đối phương.

Cốp một tiếng!!

Búa lớn của Vạn Mã bổ xuống một cách tàn nhẫn, thành công đánh trúng nửa bên đầu của đối phương.

Nhưng Sinh Tử cảnh dù sao cũng là Sinh Tử cảnh, đòn tấn công của họ căn bản không thể gây ra thương tổn thực chất cho lão ta.

“Tất cả đi chết cho lão phu!!” Lão già áo tím gầm lên một tiếng giận dữ, khí tức kinh khủng từ trong cơ thể lập tức bùng nổ.

“Phụt!!” Thiên Quân, Vạn Mã hai người phun ra một ngụm máu tươi, bị chấn bay đi không rõ sống chết.

Nhưng cũng chính vì sự cản trở của hai người họ vừa rồi, đã tranh thủ được thời gian hồi phục cho Tần Phong và Lâm Tam.

Lâm Tam nhìn về phía Tần Phong, thở hổn hển nói: “Tần huynh, ta có một kiếm phá vạn pháp!” Tần Phong nhìn về phía Lâm Tam, thở ra một hơi nói: “Thật trùng hợp, ta có một kiếm khai thiên môn!” Hai người trao đổi ánh mắt ngắn ngủi, ngầm hiểu ý nhau mà mỉm cười, phảng phất như ngươi biết ta dài ngắn, ta biết ngươi nông sâu.

“Ể!?” Tiểu Bạch không ngừng lắc cái đầu nhỏ nhìn qua lại hai người, không hiểu sự ăn ý chết tiệt này là chuyện gì...

Keng!

Hai đạo kiếm quang màu đỏ và xanh lam đột nhiên bùng nổ từ trên người Tần Phong và Lâm Tam, tiếng xé gió sắc bén cùng với kiếm khí như thủy triều vang vọng khắp trời đất.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng kiếm như sấm, kinh thiên động địa!

Linh khí bàng bạc điên cuồng đổ về phía hai người, hai luồng sáng đỏ và xanh lam như hai thanh trường kiếm chống trời, xuyên thủng bầu trời, càng mang theo sức mạnh kinh khủng hơn khiến đất trời trong khoảnh khắc này điên cuồng run rẩy.

“Đó là thứ gì!?” Những người ở cách xa ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy, bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Chỉ thấy hai luồng kiếm quang chống trời hòa vào nhau, vô số luồng kiếm khí hóa thành cơn bão nối liền trời đất, tiếng kiếm minh điếc tai nhức óc vang lên, từng gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường như bão tố, nhanh chóng lan ra khắp phạm vi mấy vạn dặm.

“Lui, lui, lui!!” Tất cả mọi người đều kinh hãi lùi lại, không ai dám lên xem trận chiến.

“Ảo giác, đây nhất định là ảo giác!!” Lão già áo tím trợn to mắt không thể tin nổi, như thể ban ngày gặp ma.

Ai dám tin uy lực kinh thiên động địa như vậy lại đến từ hai tu luyện giả cảnh giới Nhập Đạo!?

“Đây chính là Nhất Kiếm Khai Thiên Môn của Tần huynh sao!?” Khi Lâm Tam thử dung hợp với Tần Phong, trong lòng y bị chiêu Nhất Kiếm Khai Thiên Môn này làm cho chấn động.

Chiêu Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp của y cũng là kiếm quyết siêu việt thần cấp, là y có được trong một di tích ở Côn Luân bí cảnh sau khi tranh đoạt xong đạo quả và từ biệt Tần Phong.

Cứ tưởng dựa vào chiêu kiếm này có thể đè Tần Phong xuống dưới, ai ngờ Tần Phong lại tự mình lĩnh ngộ ra chiêu kiếm siêu việt thần cấp, cảnh giới đại viên mãn còn mạnh hơn Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp của y gấp nhiều lần.

Nhưng Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp cũng đã mở ra tầm nhìn cho y, đặt nền tảng để lĩnh ngộ chiêu kiếm mạnh hơn.

“Đây chính là Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp của Lâm huynh sao!?” Tần Phong cũng bị chiêu kiếm này của Lâm Tam làm cho kinh ngạc, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói đạo lý.

Bên này hắn vừa rút ra được siêu thần cấp kiếm quyết Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, bên kia y lập tức được sắp đặt cho Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp cùng cấp bậc.

“Bớt xem thường người khác đi!!” Vẻ mặt lão già áo tím lộ ra một tia điên cuồng, đã bị dồn vào đường cùng, khí tức kinh khủng của Sinh Tử cảnh lập tức bùng nổ, cả mặt đất như mạng nhện bắt đầu không ngừng lan ra.

“Song kiếm hợp bích, trảm!!” Tần Phong và Lâm Tam ăn ý vung kiếm chém ra, hai luồng kiếm quang chống trời nhanh chóng hòa vào nhau.

Trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, không phân biệt đôi bên!

Ầm ầm ầm!!

Những gợn sóng kinh khủng lan ra từ giữa trời đất, tiếng kiếm minh điếc tai nhức óc vang vọng khắp nơi, bộc phát ra uy lực 1+1 lớn hơn 10.

“Phụt!!” Cả hai bên đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể không tự chủ được mà bay ngược ra ngoài.

Không biết qua bao lâu, trời đất trở lại yên tĩnh.

“Hộc hộc...” Lâm Tam từ trong đống đổ nát bò ra, cả người chật vật không chịu nổi.

“Lâm huynh, ngươi không sao chứ!?” Tần Phong nhanh chóng chạy đến trước mặt Lâm Tam kiểm tra, xác nhận người không sao mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 180

“Tần huynh!!” Lâm Tam cố gắng kiềm chế bản thân, trong lòng vẫn cảm động không thôi.

Cứ tưởng Tần Phong đẩy y ra là không đáng tin, không ngờ lúc cần ra tay thì ra tay, không hề do dự.

Đời này y có thể làm huynh đệ với Tần Phong, thật sự là phúc khí của y.

“Nếu không sao thì chúng ta tính sổ trước đã!” Tần Phong đột nhiên lấy ra cuốn sổ nhỏ, vừa ghi chép vừa nói: “Lâm huynh bị người ta bóp cổ, ta liều mạng cứu giúp, ngươi nợ ta một mạng không quá đáng chứ?

Còn có hai tiểu đệ của ta vì giúp ngươi tranh thủ thời gian, hiện tại sống chết không rõ, lại nợ ta hai mạng.

Về phần song kiếm hợp bích, ta là thần tử duy nhất của Nguyệt Thần Cung, đệ tam thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều, thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, phí ra sân cao là hợp tình hợp lý nhỉ, nể tình huynh đệ khác cha khác mẹ, giảm giá cho ngươi 80%, thu ngươi 2 tỷ cực phẩm linh thạch...” “Ặc...” Khóe mắt Lâm Tam bất giác giật giật, thu lại lời nói vừa rồi của mình.

Có ngươi là phúc khí của ta!

Lúc này — Vu Lan và những người khác vận khí rất tốt, được truyền tống đến địa bàn của Âm Nguyệt hoàng triều.

Lam Ma cũng ngay lập tức đi đến, cứ tưởng về là có thể mở tiệc ăn mừng thắng lợi lần này, không ngờ con gái cưng lại mang về cho bà một tin sét đánh ngang tai.

Thiếu chút nữa là tiễn bà đi, mời thân bằng hảo hữu đến ăn cỗ.

“Cái gì!!” Đầu óc Lam Ma ong ong, không dám tin mà xác nhận lại: “Bảy quả đạo quả các con một quả cũng không giành được, mười mấy vạn tiên tinh cứ thế bị người ta cướp đi, thậm chí cả túi trữ vật cũng bị người ta hốt trọn ổ!?” “Xin lỗi, nữ nhi làm người thất vọng rồi!” Vu Lan cúi đầu, trong lòng tủi thân vô cùng.

Từ nhỏ đến lớn nàng đều là con nhà người ta, cũng là niềm tự hào trong lòng mẫu thân, nhưng từ khi gặp Tần Phong, nàng càng ngày càng cảm thấy mình vô dụng.

“Không sao, không sao, nương còn chịu được!” Lam Ma nhìn con gái cưng mặt đầy tủi thân, là mẹ ruột bà còn có thể làm gì, đương nhiên là phải quay lại an ủi con gái cưng của mình, chỉ là trong lòng bà sắp khóc thành tiếng rồi.

Lần này Côn Luân bí cảnh mở ra, bà đã dốc hết vốn liếng, mang cả gia sản của Lam Ma Cung ra.

Bây giờ không mang được thứ gì về, tương đương với bao năm tích cóp đổ sông đổ bể, Lam Ma Cung một sớm quay về thời kỳ giải phóng, ngay cả tài nguyên tu luyện cho đệ tử tháng sau cũng không biết lấy đâu ra.

“Nương!!” Vu Lan không kìm được nữa, lao vào lòng Lam Ma khóc nức nở.

Khoảng thời gian ở Côn Luân bí cảnh khiến nàng cảm nhận được áp lực chưa từng có, cũng hiểu được mẫu thân có thể chống đỡ Lam Ma Cung giữa Hoang Cổ đầy cường địch vây quanh là không hề dễ dàng.

“Đứa ngốc!” Lam Ma đau lòng an ủi: “Nương đã nói với con từ lâu rồi, nữ cường nhân không dễ làm như vậy đâu.” “Đều tại Tần

Phong!” Vu Lan tức giận nói: “Nếu không phải hắn cản nữ nhi đi hái đạo quả, chúng ta sao có thể đi đào cái mỏ tiên tinh gì đó, không đào mỏ tiên tinh sao có thể bị người ta ám toán.” “Tần Phong!?” Lam Ma lập tức tỉnh táo lại, vội vàng hỏi: “Tần Phong ở Côn Luân bí cảnh biểu hiện thế nào, hắn đã tìm được những bảo bối gì!?” “Bẩm cung chủ!” Một đệ tử tiến lên trả lời: “Tần Phong quả thực kinh khủng, một mình chặn trước đạo quả, uy áp mấy vạn thiên kiêu không dám vượt qua nửa bước.

Còn nữa, chúng ta nghi ngờ sáu quả đạo quả không phải bị Phương Trường lấy, mà là bị Tần Phong lấy.

Về phần những bảo vật khác mà Tần Phong có được chúng ta không biết, nhưng với thực lực của Tần Phong, tin rằng thu hoạch chắc chắn không nhỏ.” “Tốt quá!!” Mắt Lam Ma sáng lên, vui mừng nói: “Lan Lan, con xem nương nói không sai chứ, tìm một người đàn ông có năng lực che mưa chắn gió cho mình mới là hạnh phúc nhất.

Đợi về rồi, con thay một bộ quần áo đẹp, nương tự mình xuống bếp xào hai món, mời Tần Phong đến nhà ăn bữa cơm, định luôn hôn sự có được không!?” “Không được!” Vu Lan mặt đầy vạch đen nói: “Đàn ông là vật ngoài thân, ta muốn dùng chính đôi tay của mình để chứng minh bản thân!” Lam Ma nghiêm túc khuyên nhủ: “Đàn ông là vật ngoài thân, nhưng cũng có thể là vật trong thân, điều này không mâu thuẫn a...” “Sao lại là vật trong thân được ạ!?” Vu Lan nghiêng đầu khó hiểu, chưa trải qua nên thật sự không hiểu.

“Bình thường không phải chơi rất cuồng dã sao, sao lại không hiểu chứ?!” Lam Ma không khỏi lẩm bẩm một tiếng, rồi lại tiếp tục ám chỉ: “Lan Lan, nương biết con muốn chứng minh nữ tử không thua kém nam tử, nhưng con cũng phải hiểu ưu thế của mình ở đâu.

Đàn ông là thông qua đổ máu để có được thiên hạ, nữ nhân là thông qua đổ mồ hôi để giành được thiên hạ, con hiểu ý nương không!?” “Không hiểu, cũng không muốn hiểu!” Vu Lan vẫn một mực bướng bỉnh, quay người bỏ lại một câu rồi rời đi.

“Ngươi, ngươi, ngươi muốn tức chết ta à!” Lam Ma tức đến nỗi phải xoa ngực, trong lòng cũng không ngừng niệm chú.

Con ruột!

Con ruột!

Con ruột mới dễ bỏ thuốc! ...

Ầm một tiếng!!

Tần Phong đang tính sổ cho Lâm Tam xem, đống đổ nát không xa đột nhiên nứt ra.

Chỉ thấy lão già áo tím chật vật nhảy ra, toàn thân đầy vết thương, trước ngực còn có hai vết kiếm sâu thấy cả xương trắng, máu tươi cũng như không cần tiền mà không ngừng chảy ra ngoài.

“Đây chính là thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ sao!?” Nửa khuôn mặt đáng sợ của lão già áo tím nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy nửa bên đầu đau kinh khủng.

Đâu còn con đường núi quanh co nào nữa, cả ngọn núi đã sụp đổ trong đòn tấn công vừa rồi, phạm vi mấy ngàn dặm không còn một ngọn cỏ, giống như bị gọt đi một lớp.

Mà cảnh tượng trước mắt này, lại đến từ hai người cảnh giới Nhập Đạo!

“Lão ta lại có thể vẫn chưa chết!!” Sắc mặt Lâm Tam trở nên vô cùng ngưng trọng, không ngờ Sinh Tử cảnh lại kinh khủng đến thế.

Vừa rồi sử dụng Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp đã gây ra thương tổn nghiêm trọng cho cơ thể, bây giờ y ngay cả đứng cũng thành vấn đề, chứ đừng nói đến tiếp tục chiến đấu.

“Như vậy mà cũng không chết!” Tần Phong cũng bị sức sống của đối phương dọa cho hết hồn, không thể không nói tu vi cao đúng là có ưu thế.

Nhưng cho dù đối phương là cường giả Sinh Tử cảnh, sau khi chính diện cứng rắn ăn một đòn song kiếm hợp bích của hắn và Lâm Tam, e rằng cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Bây giờ hắn dưới sự hỗ trợ của Thương Thiên Bá Thể và Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, cơ thể đã cơ bản hồi phục, có thể sử dụng lại Nhất Kiếm Khai Thiên Môn bất cứ lúc nào.

“Ha ha...” Lão già áo tím lại đột nhiên cười lớn: “Đáng tiếc, đáng tiếc, các ngươi cuối cùng vẫn không giết được lão phu, bây giờ các ngươi không còn cơ hội nữa rồi, tất cả của các ngươi đều sẽ thuộc về lão phu.” “Làm sao bây giờ!?” Sắc mặt Lâm Tam bắt đầu không ngừng thay đổi, suy nghĩ xem có nên dùng thủ đoạn chạy trốn hay không.

Keng!

Tiếng kiếm minh trong trẻo cùng với kiếm khí như thủy triều, lại một lần nữa vang vọng khắp trời đất.

Cũng không biết là Tần Phong thấy Lâm Tam muốn chạy, mình đuổi theo sẽ mệt, hay là lão lục chi hồn của hắn đã thức tỉnh, một cú Súc Địa Thành Thốn xuất hiện sau lưng đối phương, rút Trường Không Thần Kiếm ra lần nữa sử dụng Nhất Kiếm Khai Thiên Môn.

Chỉ thấy một luồng kiếm khí màu xanh lam xé rách bầu trời, năng lượng kinh khủng bộc phát ra khiến mặt đất run rẩy.

“Cái gì!!” Lão già áo tím trợn to mắt quay đầu nhìn ra sau, hoàn toàn không tin cảnh tượng trước mắt là thật.

Cho dù Tần Phong là thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, sử dụng chiêu kiếm kinh khủng như vậy cũng nên có tác dụng phụ chứ, sao có thể liên tục sử dụng hai lần trong thời gian ngắn như vậy.

“Tần huynh, ngươi lại có thể còn làm thêm một lần nữa!?” Lâm Tam cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, không ngờ khả năng hồi phục của Tần Phong lại kinh người đến thế.

“Chưa đủ, vẫn chưa đủ!!” Tần Phong ngửa mặt lên trời gầm lên, bắt đầu cộng thêm một chút BUFF.

Đại Đế quang hoàn, ngũ cấp kiếm ý, vô địch kiếm tâm, đạo pháp tự nhiên, Nam Minh Ly Hỏa, phật chi xá lợi, long châu chi lực... tất cả đều được cộng vào.

Chương 181

Ầm ầm ầm!!

Kiếm minh như sấm, kinh thiên động địa.

Thế của kiếm này tuy không lớn bằng song kiếm hợp bích trước đó, nhưng cũng không kém bao nhiêu, khiến cả trời đất đều run rẩy dưới một kiếm này.

“Tần huynh, ngươi biến thái như vậy, sau này ai còn dám chơi với ngươi nữa?!” Lâm Tam tại chỗ bị làm cho tự kỷ, tỏ vẻ mình thật sự muốn yên tĩnh một chút.

Đậu má!!

Đối mặt với cường giả Sinh Tử cảnh, hắn lại có thể còn giữ lại thực lực!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Lão phu là cường giả Sinh Tử cảnh, há lại sợ các tiểu bối các ngươi!” Nửa khuôn mặt của lão già áo tím dữ tợn đến méo mó, quyết định cho Tần Phong thấy thế nào là Sinh Tử cảnh thật sự.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng khí tức kinh khủng từ quanh người lão già áo tím bùng nổ cuốn khắp trời đất, mặt đất căn bản không thể chịu nổi luồng năng lượng kinh khủng này mà tại chỗ sụp đổ.

“Vãi chưởng, vẫn còn hung mãnh như vậy!!” Tần Phong nhìn thấy mà mí mắt không khỏi giật giật, không ngờ tốc độ phản ứng của đối phương lại nhanh như vậy.

Xem ra sau khi bị Trùng Đồng của hắn đánh lén bắn đầy mặt hủy diệt chi lực, lại chính diện ăn một đòn song kiếm hợp bích của hắn và Lâm Tam, đối phương đã hoàn toàn dẹp bỏ tâm lý khinh thị.

Dù song kiếm hợp bích của hắn và Lâm Tam đã đánh bay hơn nửa thanh máu của đối phương, nhưng cường giả Sinh Tử cảnh chính là cường giả Sinh Tử cảnh, cứng đối cứng tuyệt đối không chiếm được chút lợi thế nào.

“Không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng chiêu đó thôi!” Ánh mắt Tần Phong lóe lên một tia sắc bén không thể cản phá, giọng nói vang dội hô lên: “Tiên chi điên, ngạo thế gian, hữu ngã Tần Phong tiện hữu thiên, khu khu Sinh Tử cảnh cũng xứng đấu với ta!” “Cái gì!!” Lão già áo tím kinh hãi trong lòng, bị khí thế của Tần Phong trấn áp.

Ý gì đây!?

Chẳng lẽ đây vẫn chưa phải là toàn bộ thực lực của hắn, hắn có khả năng một mình chém giết Sinh Tử cảnh!?

Thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ quả thực kinh khủng đến thế sao!?

Ngay lúc này — Tần Phong đột nhiên lại hét lên: “Nguyệt Thần tỷ tỷ, cứu ta!!” “Nguyệt Thần!!” Lão già áo tím lại một lần nữa kinh hãi, theo phản xạ quay đầu nhìn ra sau.

“Trảm!!” Là một lão lục chuyên nghiệp, Tần Phong sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Trường Không Thần Kiếm trong tay chém xuống, kiếm khí màu xanh lam chống trời nhanh chóng chém về phía đối phương, kiếm quang bộc phát ra năng lượng kinh khủng khiến mặt đất kịch liệt run rẩy, từng vết nứt dữ tợn không ngừng lan ra trên mặt đất.

“Đậu má!!” Lão già áo tím tại chỗ tức đến nổ phổi, không ngờ thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ lại là một lão lục vô sỉ.

“Tần huynh, không hổ là ngươi!” Lâm Tam không khỏi giơ ngón tay cái lên, tỏ vẻ hôm nay mình đã được mở mang tầm mắt.

Dùng kiếm đánh không lại thì sao!?

Thì dùng tiện chứ sao!

Ầm ầm ầm!!

Những gợn sóng kinh khủng lan ra từ giữa trời đất, tiếng kiếm minh điếc tai nhức óc vang vọng khắp nơi.

Không lâu sau — Bão năng lượng tan đi, trời đất trở lại yên tĩnh.

“Hộc hộc...” Tần Phong thở hổn hển, cảm giác cả người sắp kiệt sức, miễn cưỡng dùng Trường Không Thần Kiếm chống đỡ để không ngã xuống.

“Tần huynh!” Lâm Tam ngơ ngác nhìn bóng lưng Tần Phong từ phía sau, không hề cảm thấy bóng lưng đó có bao nhiêu chật vật, ngược lại nhìn thấy một ngọn núi cao không thể vượt qua, người ở thời đại này dù có nỗ lực thế nào cũng chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Hử!?” Tần Phong lập tức khôi phục thuộc tính tấu hài, lấy cuốn sổ nhỏ ra đến trước mặt Lâm Tam.

Năm nào tháng nào: Vì cứu Lâm huynh ta lại một lần nữa sử dụng Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Lâm huynh phải bồi thường cho ta phí ra sân, phí tổn thất tinh thần, phí mài mòn Trường Không Thần Kiếm, phí duy trì sức mạnh...

“Mệt rồi, hủy diệt đi!” Lâm Tam trực tiếp nằm bệt ra đất, mặc cho Tần Phong muốn làm gì thì làm...

Sau đại chiến, một mảnh hoang tàn.

Lão già áo tím toàn thân rách rưới nằm trên mặt đất, vẫn ngoan cường sống sót, chỉ là thở ra nhiều, hít vào ít, khí tức cũng đang giảm xuống với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Lúc này trong lòng lão uất ức không kể xiết, cường giả Sinh Tử cảnh cuối cùng lại chết trong tay hai tiểu quỷ Nhập Đạo cảnh.

Điều khiến lão uất ức nhất là, suốt cả quá trình lão chỉ bóp cổ Lâm Tam một chút, thời gian còn lại đều là bị lão lục vô sỉ đánh lén.

Đầu tiên là Tần lão lục dùng Trùng Đồng đánh lén lão, bắn đầy mặt hủy diệt chi lực, ngay sau đó Thiên Quân dùng cúc hoa thương trúng ngay hoa tâm của lão, khiến lão không thể hạ gục Tần Phong và Lâm Tam ngay lập tức, dẫn đến việc họ song kiếm hợp bích thành công.

Đặc biệt là Tần lão lục, thật sự là phòng không xuể.

Giây trước có thể ra vẻ nghiêm túc hô khẩu hiệu vang trời, khiến người ta cảm thấy hắn sắp tung đại chiêu, nhưng giây sau lại vô sỉ kêu Nguyệt Thần cứu mạng, lừa gạt tình cảm của lão.

“Lão phu hận lão lục!” Khóe mắt lão già áo tím rơi một giọt lệ, nguyện kiếp sau không bao giờ gặp lại Tần lão lục.

“Tần huynh quả thực là...” Lâm Tam nhìn lão già áo tím nuốt hơi thở cuối cùng, trong lòng không khỏi mặc niệm cho lão ba phút.

Ban đầu khi gặp cường giả Sinh Tử cảnh, y đã chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào, nhưng ai có thể ngờ được cường giả Sinh Tử cảnh đường đường, còn chưa thể hiện toàn bộ thực lực, thậm chí còn chưa kịp tung ra một chiêu nào đã bị Tần Phong xử lý.

Dù Tần Phong thắng không quang minh, nhưng giang hồ nào có nhiều quy tắc như vậy.

Hơn nữa đối phương ỷ lớn hiếp nhỏ trước, Tần Phong chẳng qua là gậy ông đập lưng ông mà thôi.

Điều khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi nhất là, Tần Phong lại có thể dùng tu vi Nhập Đạo lục trọng, vượt qua hai đại cảnh giới Thiên Tông, Nguyên Đan, gây ra thương tổn chí mạng cho cường giả Sinh Tử cảnh.

Dù cho cường giả Sinh Tử cảnh này đã trọng thương, cũng đủ để khiến cả Hoang Cổ sôi trào.

"Sinh Tử cảnh này cũng nghèo quá đi!?" Tần Phong tiến lên lấy nhẫn trữ vật của đối phương xuống, phát hiện bên trong chỉ có mấy trăm vạn cực phẩm linh thạch, cùng một số thứ linh tinh, nào là đan dược, công pháp, luyện khí đại toàn, luyện đan đại toàn.

"Khụ khụ!!" Lâm Tam không khỏi ho khan một tiếng, ghen tị với số mệnh quá tốt của Tần Phong.

Sinh ra ở thế gia đệ nhất Hoang Cổ Tần gia, dù có phản bội cũng được Nguyệt Thần Cung thu nhận, từ nhỏ đến lớn không biết tiền là gì, mấy trăm vạn cực phẩm linh thạch cũng không thèm để vào mắt.

Nhưng nghĩ lại, Tần huynh không cần, chắc chắn sẽ cho y.

"Phì, đúng là một tên nghèo kiết xác!" Tần Phong vẻ mặt ghét bỏ phì một tiếng, nhét đồ vào lòng mình, không hề có ý định chia chác với Lâm Tam.

Chương 182

"Mình rốt cuộc đang mong chờ điều gì ở tên khốn này chứ!?" Lâm Tam quay người rời đi, tỏ vẻ muốn yên tĩnh một chút.

Lúc này — Trong một tiểu viện.

Đông Phương tiểu thư đang soi gương kẻ lông mày, đột nhiên vui mừng đứng dậy, cảm ứng được vị trí của Tần Phong.

"Chủ nhân mạnh lên rất nhiều!" Ánh mắt Đông Phương tiểu thư lóe lên một tia kinh ngạc.

Thông qua Tiên Nô Pháp Ấn, nàng có thể cảm ứng rõ ràng, Tần Phong so với trước khi vào Côn Luân bí cảnh đã có sự thay đổi trời long đất lở.

"Khí tức của chủ nhân lúc mạnh lúc yếu, là gặp nguy hiểm sao!?" Đông Phương tiểu thư không dám chậm trễ, hóa thành một luồng hồng quang bay vút lên trời. ...

Tần Phong trên đỉnh Thúy Trúc Phong.

Bạch Nhật toàn thân trần trụi ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, xung quanh được lão ăn mày vẽ đầy những phù văn thần bí, còn đặt rất nhiều bảo thạch quý hiếm tạo thành pháp trận.

"Đẹp, quá đẹp!" Đế Tú hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Bạch Nhật, như một tên biến thái nhìn thấy tuyệt thế mỹ nữ.

Lúc này ông ta đã bị phương thức truyền thừa của mạch lão ăn mày này hấp dẫn, sa vào trong đó không thể thoát ra, đặc biệt là những phù văn thần bí kia, lại có thể là thần văn thời thượng cổ.

"Bắt đầu rồi!!" Sắc mặt lão ăn mày trở nên vô cùng nghiêm túc, nhanh chóng kết một thủ quyết điểm về phía Bạch Nhật.

Ông!

Ông!

Những viên bảo thạch quý hiếm đặt xung quanh trong nháy mắt sáng lên, thần văn thượng cổ cũng như sống lại, bắt đầu nhảy múa quanh người Bạch Nhật.

“Hát!!” Lão ăn mày đột nhiên hét lớn một tiếng, bay vọt lên lơ lửng ngược.

Chỉ thấy đầu của ông ta và Bạch Nhật nối liền với nhau, năng lượng kinh khủng cũng như thủy triều tràn vào trong cơ thể Bạch Nhật.

Mà kinh mạch bị phế của Bạch Nhật đang phục hồi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, sau đó tu vi như ngồi tên lửa tăng vọt, Khí Huyết cảnh, Khai Nguyên cảnh, Siêu Phàm cảnh, Linh Vũ cảnh, Nhập Đạo cảnh, Thiên Tông cảnh, Nguyên Đan cảnh, Sinh Tử cảnh...

“Ặc...” Bạch Nhật toàn thân bắt đầu run rẩy, rõ ràng đã không chịu nổi nữa.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh khủng hủy thiên diệt địa tràn ra, khiến hư không nổi lên từng gợn sóng.

“Đế Tú!!” Lão ăn mày hét lớn một tiếng, ra hiệu cho Đế Tú nên ra tay.

“Được!!” Vẻ mặt Đế Tú vô cùng nghiêm túc kết một thủ quyết, với thế sét đánh không kịp bưng tai điểm lên người Bạch Nhật.

Chỉ thấy thần văn thượng cổ lơ lửng xung quanh nhanh chóng dung nhập vào cơ thể Bạch Nhật, phong ấn thành công cỗ năng lượng hủy thiên diệt địa vừa rồi vào trong cơ thể hắn.

Cuối cùng Bạch Nhật từ một phế nhân kinh mạch vỡ nát, một đường đột phá đến Sinh Tử cảnh cửu trọng, trong cơ thể còn bị phong ấn một cỗ năng lượng hủy thiên diệt địa, sẽ theo thời gian dần dần giải phong, cho đến khi có thể tấn công ngôi vị Đại Đế.

"Quá kinh khủng!" Đế Tú vẻ mặt kinh ngạc nhìn Bạch Nhật, bị phương thức truyền thừa của mạch này làm cho kinh ngạc.

Mấy chục, mấy trăm đời tu vi hội tụ trên một người, một khi bộc phát ra tuyệt đối có thể hủy thiên diệt địa.

Đương nhiên làm như vậy cũng cần phải trả giá!

Phải tấn công ngôi vị Đại Đế thành công trong vòng ngàn năm, nếu không cơ thể sẽ không chịu nổi, cần nhanh chóng tìm được truyền nhân tiếp theo, mà mất đi truyền thừa cũng đồng nghĩa với cái chết.

"Sư phụ!!" Bạch Nhật mở mắt kinh hô một tiếng, nhanh chóng chạy về phía lão ăn mày.

Chỉ thấy tóc của lão ăn mày đã bạc trắng, trên mặt cũng đầy nếp nhăn, như người sắp chết.

"Đừng khóc!" Lão ăn mày lau đi giọt lệ trên khóe mắt Bạch Nhật, nhẹ nhàng an ủi: "Vi sư chỉ là đổi một cách khác để ở bên cạnh con, đi hoàn thành giấc mơ chưa hoàn thành của vi sư, thành tựu ngôi vị Đại Đế, tấn công đến tận cùng..." Lời chưa nói xong — Tay của lão ăn mày nặng nề buông xuống, khí tức tiêu tan giữa trời đất.

"Sư phụ!!" Bạch Nhật ôm lấy lão ăn mày khóc lớn.

Từ khi tu vi của hắn bị phế, đã trải qua thời khắc đen tối nhất của nhân gian, là Tần Phong đã cho hắn nhìn thấy lại ánh sáng, là lão ăn mày đã cho hắn sinh mệnh thứ hai.

Bây giờ người quan trọng nhất trong sinh mệnh của hắn, chỉ còn lại một mình Tần Phong.

Tâm trạng Đế Tú vô cùng nặng nề, giọng nói có chút khàn khàn: “Lão bằng hữu, ngươi yên tâm ra đi, đứa trẻ này ta sẽ giúp ngươi chăm sóc, không bao lâu nữa, truyền thuyết màu vàng tất sẽ lại vang dội khắp Hoang Cổ.” Lúc này — Tần Phong từ trong đống đổ nát lôi Thiên Quân, Vạn Mã ra, không xa Lâm Tam đang ngồi xếp bằng vận công chữa thương.

“Hai tên này còn cứu được không đây!?” Tần Phong cẩn thận kiểm tra, khí tức yếu đến gần như không cảm nhận được.

“Ủa, chị dâu!!” Tiểu Bạch đột nhiên kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy Hữu Dung đang vẻ mặt kinh hãi đi tới, hiển nhiên là bị đống đổ nát trước mắt làm cho kinh ngạc.

“Sao nàng lại ở đây, chẳng lẽ nàng chính là vợ chính thức của Lâm Tam!?” Tần Phong đánh giá hai người qua lại, cảm thấy họ không hợp nhau...

“Rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì!?” Hữu Dung càng đi càng kinh hãi, không dám tưởng tượng đây là trận chiến như thế nào.

Vừa rồi nàng bị uy thế trời đất hùng vĩ đó hấp dẫn, cách rất xa cũng có thể cảm nhận được hai luồng kiếm ý dao động mãnh liệt, đều là loại kiếm ý không thuộc về nhân gian.

Khi nàng mang theo lòng hiếu kỳ mãnh liệt đến xem xét, càng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Những ngọn núi của Tây Chu đều sụp đổ, phương viên mấy ngàn dặm cỏ cây không còn một mống, trung tâm còn xuất hiện một cái hố cực lớn, bên trong vẫn còn sót lại những luồng kiếm khí dao động kinh người, e rằng ngay cả Siêu Phàm cảnh tiến vào cũng khó mà toàn thân trở ra.

“Kiếm khí kinh người thật, rốt cuộc là ai đang chiến đấu!?” Hữu

Dung không nhịn được nuốt nước bọt, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Nàng thực sự không dám tưởng tượng trận chiến vừa rồi kịch liệt đến mức nào, e rằng thấp nhất cũng là cuộc đối đầu giữa các cường giả Sinh Tử cảnh.

Ngay lúc này — Một bóng người xuất hiện cách đó ngàn mét, một bước bước ra đã đến trước mặt nàng.

“Súc Địa Vi Thốn!” Đồng tử của Hữu Dung co rụt lại, lập tức nhận ra đối phương.

Tần Phong!!

Là Tần Phong đã bắt nạt nàng trong Côn Luân Bí Cảnh!

Chương 183

Chỉ thấy Tần Phong lúc này toàn thân tả tơi, bộ bạch y trên người cũng đã rách nát, nhưng cả người lại như một thanh tuyệt thế bảo kiếm sắc bén vô song khiến người ta không dám nhìn thẳng, trên vai vẫn là con thỏ không biết xấu hổ kia.

"Chẳng lẽ vừa rồi là Tần Phong đang chiến đấu!?" Đồng tử của Hữu Dung co rụt lại, trong lòng hét lên không thể nào.

Uy thế trời đất vô cùng hùng vĩ vừa rồi, sao có thể xuất phát từ một kẻ Nhập Đạo Lục trọng, ít nhất cũng phải là cuộc đối đầu giữa các cường giả Sinh Tử cảnh mới đúng.

"Đi với ta!" Tần Phong vác Hữu Dung lên vai, xoay người dùng Súc Địa Vi Thốn rời đi.

"Này, ngươi thả ta ra, ta sẽ la lên đó…" Hữu Dung bị hành động của Tần Phong dọa cho giật nảy mình, liều mạng giãy giụa muốn thoát khỏi ma trảo của hắn.

Vì ở Côn Luân Bí Cảnh, ấn tượng đầu tiên của nàng về Tần Phong không tốt lắm, nên lúc này hành động vô lễ của hắn không khỏi khiến nàng phải bật mode suy diễn.

Hắn muốn!?

Hắn có vội không!?

Không cho, hắn cứ đòi thì phải làm sao!?

Cho rồi là nhân tính méo mó, hay là đạo đức suy đồi!?

Lỡ có rồi thì phải làm sao!?

Nàng nên đồng ý, hay không đồng ý!?

Nhưng đó là một sinh mạng sống động, lỡ có rồi sau này làm sao nhìn mặt người khác!?

“Yên lặng chút!” Tần Phong mất kiên nhẫn vỗ một phát, xác nhận trăm phần trăm là mông trái đào.

“Ngươi…” Hữu Dung vừa xấu hổ vừa tức giận, chưa từng có ai dám đối xử với nàng như vậy.

Là truyền nhân của Dược Thần Cốc, từ nhỏ nàng đã được bao bọc bởi đủ loại hào quang, bất kể là nhân vật lớn nào trong khắp Hoang Cổ gặp nàng cũng đều khách sáo.

Thế mà Tần Phong không chỉ lần đầu gặp mặt đã nói nàng là vú em, lần thứ hai gặp mặt còn dám khinh bạc nàng như vậy, rõ ràng là không coi vị Dược Thần tương lai này ra gì.

“Ngươi cái gì mà ngươi, mau xem giúp ta bọn họ còn cứu được không!” Tần Phong chẳng có thói quen chiều chuộng ai, tiện tay ném nàng xuống bên cạnh Thiên Quân và Vạn Mã.

“Tên thổ phỉ, ngươi đúng là một tên thổ phỉ!!” Hữu Dung bị ném đau cả cặp mông trái đào, lên án mạnh mẽ cái kiểu mời đại phu bất lịch sự này của Tần Phong.

Keng một tiếng!

Trường Không Thần Kiếm của Tần Phong ra khỏi vỏ, kề lên cổ Hữu Dung.

“Ha ha, bản cô nương chỉ đùa với ngươi thôi mà!” Hữu Dung lập tức chuyển sang vẻ mặt tươi cười, nhanh nhẹn lấy ngân châm ra.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ uy hiếp hồng nhan định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50.000 điểm phản diện!” “Đúng là nàng ta thật!” Tần Phong liếc nhìn Lâm Tam đang chữa thương ở cách đó không xa, càng nhìn càng cảm thấy hai người họ không hợp nhau.

Lúc này — Hàng trăm đệ tử Tần gia vô cùng không may, bị truyền tống đến lãnh thổ của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Lại còn vừa đúng trong phạm vi thế lực của một tông môn tên là Kim Ưng Tông, vừa bị truyền tống ra khỏi Côn Luân Bí Cảnh đã bị đệ tử Kim Ưng Tông phát hiện.

“Mau giữ chân bọn chúng, không được để chúng chạy thoát, đã có đệ tử quay về báo tin rồi, trưởng lão sắp đến ngay!” Mấy ngàn đệ tử chân đạp phi kiếm, nhanh chóng bao vây đệ tử Tần gia, còn có vô số đệ tử Kim Ưng Tông đang từ bốn phương tám hướng kéo đến.

“Sao lại có nhiều người như vậy!?” Đệ tử Tần gia vung đao chém xuống, dường như giết mãi không hết.

Tần Mộc Tuyết vội vàng nói: “Kim Ưng Tông là một thế lực hạng hai của Âm Nguyệt Hoàng Triều, trong môn có đến mấy ngàn đệ tử Thiên Tông cảnh, Nhập Đạo cảnh thì đông tới mấy vạn người.” “Mấy ngàn Thiên Tông, mấy vạn Nhập Đạo!!” Đệ tử Tần gia giật giật mí mắt, biết là đã gặp phải phiền phức lớn rồi.

Bây giờ hành tung của họ đã bị lộ, tiếp theo chắc chắn sẽ gặp phải sự tấn công còn mãnh liệt hơn của Kim Ưng Tông, nhằm tiêu diệt họ trước khi lão tổ Tần gia kịp đến.

Cho dù sau này lão tổ Tần gia có nổi giận, Kim Ưng Tông cũng không sợ.

Bởi vì Lục Đạo Đế Quân sẽ không cho phép Tần gia của Đại Việt làm loạn trên địa bàn Âm Nguyệt Hoàng Triều, chỉ cần Tần gia dám ra tay với Kim Ưng Tông, Lục Đạo Đế Quân sẽ dẫn cao thủ đến khiến họ có đi không có về.

“Giết, giết, giết!!” Đệ tử Kim Ưng Tông liều chết chém giết, vây chặt đệ tử Tần gia tại chỗ.

“Bây giờ chỉ có thể dựa vào chính mình thôi!” Đệ tử Tần gia biết đây là thời khắc sinh tử tồn vong, lần lượt lấy ra những thứ mà lão tổ Tần gia đã chuẩn bị cho họ.

Chỉ thấy từng tấm hoàng phù chu sa được ném ra như không cần tiền, đan dược cũng như kẹo đậu không cần tiền, liều mạng nhét vào miệng.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên không ngớt, những đòn tấn công khiến hư không rung chuyển.

Nhưng Tần gia dù sao cũng chỉ có mấy trăm người, dù trang bị có mạnh đến đâu, cũng là đang ở trên địa bàn của người ta.

Chỉ thấy một đệ tử Kim Ưng Tông ngã xuống, lập tức có mười đệ tử khác xông lên, hoàn toàn không cho họ cơ hội phá vòng vây.

“Phóng tín hiệu cầu cứu!!” Tần Mộc Tuyết lo lắng hét lớn.

Tình hình hiện tại muốn phá vòng vây rõ ràng là không thực tế, chỉ có thể đặt hy vọng vào những người có giao hảo với Tần gia đang ở gần đây, ví dụ như những lão quái vật đang tìm kiếm đệ tử nhà mình. *Vút!!* Một mũi tên xuyên mây bắn lên trời, một chữ “Tần” thật lớn hiện ra.

Cách đó không xa — Tần Hạo đang cảm thấy vô cùng đau đầu, phía sau có Bách Vạn, Đại Quân đi theo.

Kể từ lần trước tha cho hai tên này, bọn chúng liền mặt dày mày dạn đi theo hắn, nói gì cũng nhất quyết nhận hắn làm lão đại.

“Đó là…” Sắc mặt Tần Hạo đột nhiên thay đổi, nhìn thấy tín hiệu cầu cứu của Tần gia.

“Không hay rồi!!” Tần Hạo không chút do dự, nhanh chóng lao về phía điểm cầu cứu.

“Lão đại, đợi chúng tôi với!!” Bách Vạn, Đại Quân cũng không chút do dự, tỏ rõ quyết tâm bám chặt lấy cái đùi này của Tần Hạo.

Ầm ầm ầm!!

Trận chiến vẫn tiếp tục, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Đệ tử Tần gia rõ ràng đã có chút kiệt sức, hiểu ra thế nào gọi là kiến nhiều cắn chết voi.

“Giết, không cho chúng nó cơ hội thở dốc!” Đệ tử Kim Ưng Tông như những binh sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, tiếp tục duy trì đội hình vây chặt đệ tử Tần gia.

Chương 184

“Lần này xong thật rồi!” Tần Mộc Tuyết nở một nụ cười khổ, cảm thấy không đợi được lão tổ đến rồi. *Rầm* một tiếng!!

Tần Hạo xuất hiện một cách vô cùng bạo lực, đáp xuống khiến mặt đất vỡ nát ngay lập tức.

“Tần Hạo!!” Các đệ tử Tần gia lập tức kinh hô, họ cũng đã nghe nói về chuyện của Tần Hạo ở Côn Luân Bí Cảnh.

Chỉ là sau khi đã chứng kiến sự biến thái của Tần Phong, họ hoàn toàn không tin Tần Hạo có thể cướp được đạo quả từ tay Tần Phong, rõ ràng là ca ca hắn Tần Phong đã nhường một chút xíu.

“Tần Hạo, chỉ có một mình ngươi đến thôi sao!?” Tần Mộc Tuyết cảm thấy vô cùng đau đầu.

Nàng bắn tín hiệu cầu cứu là để cầu cứu, không phải để nộp mạng, để người ta tiện tay hốt trọn cả ổ.

“Không phải một mình…” Tần Hạo rất thành thật nói: “Còn có Bách Vạn, Đại Quân nữa, chắc họ sắp đến rồi!?” “Bách vạn đại quân!!” Các đệ tử Tần gia không hiểu Tần Hạo lấy đâu ra bách vạn đại quân, nhưng lúc này đối với họ không khác gì một liều thuốc trợ tim, lại một lần nữa nhìn thấy hy vọng trở về nhà… “Bách vạn đại quân!?” Tần Mộc Tuyết nghe xong không hề cảm thấy vui mừng, không biết vì sao lại có cảm giác quen thuộc đến thế. *Vút!

Vút!* Ngay lúc này, hai tiếng xé gió dồn dập vang lên.

Chỉ thấy “bách vạn, đại quân” của Tần Hạo chân đạp phi kiếm, với tư thế không thể cản phá xông vào phương trận của đệ tử Kim Ưng Tông.

"Cái gì!!" Sắc mặt đệ tử Kim Ưng Tông đột nhiên biến đổi, không ngờ có người tấn công từ phía sau, bất ngờ không kịp đề phòng khiến mấy chục đệ tử bị hạ thủ, đương trường bị bọn họ tiễn đi nhận cơm hộp.

"Lão đại, chúng tôi đến rồi!" Bách Vạn, Đại Quân hai người từ trên phi kiếm nhảy xuống, như tả hữu hộ pháp vững vàng đáp xuống bên cạnh Tần Hạo.

"Ngươi là Bách Vạn?

Hắn là Đại Quân!?" Nụ cười trên mặt các đệ tử Tần gia lập tức đông cứng, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

"Ta tên Vương Bách Vạn!" "Ta tên Trần Đại Quân!" Bách Vạn, Đại Quân hai người vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, tỏ rõ mình chính là "bách vạn đại quân" mà họ đang chờ.

"Đậu má!!" Các đệ tử Tần gia không thể kiềm chế được nữa, tức đến mức tại chỗ văng tục.

Mẹ nó!!

Có thể chơi với nhau vui vẻ được không, có thể có chút thành tín được không hả!?

Không lâu trước, ông anh dùng Thiên Quân Vạn Mã lừa gạt tình cảm của họ, bây giờ thằng em lại dùng Bách Vạn Đại Quân đến lừa gạt tình cảm của họ!!

"Ta biết ngay mà!!" Tần Mộc Tuyết đau đầu xoa xoa mi tâm, đáng lẽ không nên đặt hy vọng gì vào Tần Hạo.

"Lại thêm ba kẻ đến nộp mạng, giết!!" Đệ tử Kim Ưng Tông không quan tâm đối phương đến bao nhiêu người, chỉ biết phải kiên trì cho đến khi các trưởng lão đến.

“Còn ổn không!?” “Không vấn đề, vẫn có thể tiếp tục giết!” Các đệ tử Tần gia vẻ mặt nghiêm túc nhìn nhau, đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận tử chiến.

“Tốt, cứ để bọn chúng nếm mùi lợi hại!” Tần Hạo hưng phấn nắm chặt nắm đấm, đã nóng lòng muốn đại chiến một trận.

“Ngươi trốn sau lưng ta!” Tần Mộc Tuyết vội vàng tiến lên che chở Tần Hạo sau lưng, tỏ ý đây không phải là trận chiến mà hắn có thể tham gia.

Các đệ tử Tần gia có mặt ở đây đều là Thiên Tông cảnh, còn đối diện Kim Ưng Tông thấp nhất cũng là Nhập Đạo cảnh, thực sự không phải là nơi mà một Linh Vũ Ngũ trọng như Tần Hạo có thể tham gia.

“Không cần!” Tần Hạo không khách khí từ chối sự bảo vệ của Tần Mộc Tuyết, cũng có thể nói lúc này hắn chỉ thiếu điều viết lên mặt mấy chữ ‘Mời lùi lại, ta sắp bắt đầu trang bức rồi!’.

Ầm ầm ầm!!

Một tiếng sấm kinh thiên đột nhiên nổ vang, khiến mọi người có mặt đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy quanh thân Tần Hạo có vô số tia sét màu tím đang nhảy múa, tỏa ra một luồng khí tức hủy diệt tràn ngập khắp nơi, cả người cũng phảng phất như thần linh chưởng quản sấm sét trừng phạt của trời cao.

“Đây chẳng lẽ là… Diệt Thế Thần Lôi!!” Các đệ tử Tần gia đều kinh hô một cách khó tin, không ngờ Tần Hạo lại có thể dung hợp được thứ đáng sợ này.

Tuy rằng Tần Phong cũng đã thành công dung hợp Nam Minh Ly Hỏa, nhưng người đời đều biết Tần Phong là yêu nghiệt đệ nhất Hoang Cổ, dung hợp Nam Minh Ly Hỏa do trời đất thai nghén rõ ràng là chuyện bình thường.

Ngược lại, nhị công tử của Tần gia lại là một phế vật bị đào Chí Tôn Cốt, bị từ hôn, làm sao hắn có thể dung hợp được Diệt Thế Thần Lôi do trời đất thai nghén ra!?

Chẳng lẽ tên phế vật nhị công tử nhà họ sắp quật khởi rồi!?

“Giết, giết hắn đi!!” Sắc mặt đệ tử Kim Ưng Tông đột nhiên thay đổi, cũng cảm nhận được sự khác thường của Tần Hạo.

“Luôn có những sinh linh vô tri, dám đối mặt với uy quang của sấm sét!” Đôi mắt lạnh lẽo của Tần Hạo lóe lên một tia sét màu tím, hai tay dùng lực vỗ vào nhau, sức mạnh hủy diệt kinh hoàng như sóng thần cuồn cuộn quét ra.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời phong vân biến sắc, tiếng sấm sét vang vọng trời đất.

“Dùng sấm sét đánh tan bóng tối!!” Tần Hạo ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, phảng phất như đang tuyên bố với cả Hoang Cổ rằng vương giả đã trở lại.

Chỉ thấy một tia sét từ trong cơ thể hắn bộc phát ra xông thẳng lên trời, cả bầu trời lập tức sấm sét cuồn cuộn.

Ầm ầm ầm!!

Vô số tia sét như lôi phạt từ trên trời giáng xuống, không thương tiếc thanh tẩy đám đệ tử Kim Ưng Tông trên mặt đất.

“A…” Đệ tử Kim Ưng Tông phát ra những tiếng kêu thảm thiết, như nhà tư bản cắt hẹ, một nhát dao xuống không còn một mống, hàng ngàn vạn đệ tử Kim Ưng Tông đương trường biến thành tro than bốc khói.

“Lui, lui, lui!!” Các đệ tử Thiên Tông cảnh của Kim Ưng Tông vội vàng hét lớn, không dám đối đầu trực diện với Diệt Thế Thần Lôi của Tần Hạo.

“Hắn thực sự là Linh Vũ Ngũ trọng sao!?” Các đệ tử Tần gia trợn tròn mắt khó tin, không thể tin được người trước mắt là tên phế vật nhị công tử của Tần gia.

Kể từ bảy năm trước khi Tần Hạo bị ca ca mình đào mất Chí Tôn Cốt, hắn đã rơi xuống khỏi thần đàn, tốc độ tu luyện trong bảy năm cũng chậm chạp, bị các đệ tử Tần gia cùng tuổi bỏ lại phía sau.

Nhưng ai có thể ngờ bảy năm sau, phế vật nhị công tử vương giả trở về, không chỉ dung hợp được thiên địa chí bảo Diệt Thế Thần Lôi, mà còn có thể giết Nhập Đạo cảnh như giết chó, đến Thiên Tông cảnh cũng phải tránh né phong mang.

“Chẳng lẽ là thật!?” Các đệ tử Tần gia bất giác nghĩ đến truyền thuyết về việc Tần Hạo đoạt được đạo quả.

Trước đây họ sẽ cho rằng Tần Phong đã nhường một chút xíu, nhưng khi họ nhìn thấy thực lực mà Tần Hạo thể hiện ra, dường như cũng không phải là không có khả năng đoạt được đạo quả từ tay Tần Phong, chỉ cần ca ca hắn Tần Phong nhường một chút xíu.

“Hắt xì!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, luôn cảm thấy có người đang nói xấu mình.

Chương 185

"Ực…" Thiên Quân, Vạn Mã hai người đột nhiên duỗi thẳng người, khí tức yếu ớt đã tốt hơn một chút so với trước.

Chỉ thấy áo giáp trên người họ đã được cởi ra, trên mấy huyệt đạo lớn trên người bị cắm bảy tám cây ngân châm.

Tần Phong ở bên cạnh không nhịn được phàn nàn: "Y thuật của Dược Thần Cốc các người có được không vậy?

Lâu như vậy rồi mà vẫn chưa hồi sinh đầy máu cho người ta!?" "Ngươi tưởng bọn họ là giấy dán à, rách chỗ nào vá chỗ đó là xong sao!" Hữu Dung tức giận nói: "Họ là tu luyện giả Nhập Đạo cảnh, còn bị cao thủ Sinh Tử cảnh đánh bị thương, các ngươi gặp được ta là truyền nhân Dược Thần Cốc đã là may mắn lắm rồi, nếu gặp phải đại phu khác thì sớm đã bảo các ngươi chuẩn bị hậu sự ăn cỗ rồi…" *Keng!!* Tần Phong lại rút Trường Không Thần Kiếm ra, kề lên cổ Hữu Dung.

Hữu Dung oan ức nói: "Xin lỗi, là tiểu nữ tử tài sơ học thiển, y thuật nông cạn, đã làm lỡ thời gian quý báu của Tần công tử." "Đinh đong, chúc mừng ký chủ uy hiếp hồng nhan định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50.000 điểm phản diện!" Vãi chưởng!

Tần Phong trong lòng thầm hô vãi chưởng.

Hắn còn chưa bắt đầu dùng sức, nàng đã tự mình nhập vai rồi.

So với bạch nguyệt quang của Phương Trường, người thương của Long Ngạo Thiên thì phối hợp hơn nhiều.

Chỉ thấy Hữu Dung nhanh nhẹn lấy ra một cái hòm thuốc lớn từ trong nhẫn trữ vật, bắt đầu dùng thuốc cho Thiên Quân, Vạn Mã hai người, khí tức của họ cũng bắt đầu dần dần hồi phục.

“Ể!” Tần Phong tò mò liếc nhìn hòm thuốc, chỉ thấy trong góc có mấy quyển sách.

Cứ tưởng là bí tịch y thuật của Dược Thần Cốc, nhưng khi hắn cầm lên nhìn thấy tên sách thì lập tức ngây người. 《Tiểu Y Quan Thuần Khiết Của Ma Chủ Lạnh Lùng》, 《Chính Đạo Chí Tôn Và Ma Giáo Giáo Chủ Cùng Lúc Yêu Tôi》, 《Bị Cầu Hôn 999 Lần Sau Khi Từ Chối Ma Giáo Giáo Chủ》, 《Mối Tình Ngược Luyến Bắt Đầu Sau Khi Trở Thành Đệ Nhất Phu Nhân Chính Đạo》… Vãi chưởng!!

Tần Phong trong lòng thầm hô vãi chưởng.

Không ngờ truyền nhân Dược Thần Cốc lại có sở thích này, thảo nào chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức một chút là đã túng rồi.

“Ngươi làm gì vậy!!” Hữu Dung thấy bí mật nhỏ của mình bị phát hiện, vội vàng tiến lên giật lại mấy quyển sách.

“Căng thẳng thế làm gì!?” Tần Phong khóe miệng hơi nhếch lên nói: “Nhìn vẻ mặt của ngươi, có vẻ không muốn người khác biết bí mật nhỏ này nhỉ!?” “Ngươi, ngươi muốn làm gì!?” Hữu Dung hai tay ôm sách vào lòng, như cô bé quàng khăn đỏ gặp phải sói xám, căng thẳng nói: “Nếu ngươi dám nói bí mật này ra ngoài, ta sẽ nói ra chuyện ngươi ở Côn Luân Bí Cảnh cứu người giả vờ mất máu quá nhiều.” “Hả!?” Tần Phong lập tức ngây người, không ngờ bị uy hiếp ngược lại.

Hữu Dung có chút đắc ý nói: “Trong mắt người khác ngươi là do mất máu quá nhiều nên sắc mặt tái nhợt, nhưng ta chỉ cần nhìn là biết ngươi là do khí huyết nghịch hành nên sắc mặt mới tái nhợt, tuy ta không biết ngươi chảy nhiều máu như vậy mà sao lại không sao, nhưng ta biết ngươi chắc chắn là đang chiếm tiện nghi của mấy tiểu thư kia." "Nữ nhân, ngươi đã thành công thu hút sự chú ý của ta!" Tần Phong đưa tay lên bóp lấy chiếc cổ trắng ngần của Hữu Dung, lạnh lùng nói: "Ngươi biết quá nhiều rồi, xem ra hôm nay ta không thể giữ ngươi lại được." Hữu Dung bị dọa đến run rẩy, trong lòng càng hô chịu không nổi.

Cái giọng điệu này, cái tình tiết này, cái lời thoại này, cái nhan sắc này, cái thân phận này… đều giống hệt trong tiểu thuyết.

Làm sao bây giờ!?

Làm sao bây giờ!?

Nàng nên vứt bỏ tiết tháo quỳ xuống cầu xin tha thứ, hay là thái độ cứng rắn để thu hút sự chú ý của hắn, hay là bá khí ngút trời phản công đè hắn xuống, xong việc phủi mông bỏ đi, từ đó mở ra một đoạn ngược luyến cẩu huyết dài hơn 2 triệu chữ… "Tần công tử, tiểu nữ tử không biết gì cả!" Hữu Dung quả quyết vứt bỏ tiết tháo, mắt đẫm lệ quỳ xuống đất, ôm lấy đùi Tần Phong cầu xin tha mạng.

"Đinh đong, chúc mừng ký chủ thành công uy hiếp hồng nhan định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50.000 điểm phản diện!" "Ghê thật!" Tần Phong trong lòng thầm hô ghê thật.

Nữ chính không có tiết tháo như vậy hắn vẫn là lần đầu gặp, cũng không biết tương lai Lâm Tam rốt cuộc thích nàng ở điểm nào, chẳng lẽ hắn lại thích người không có tiết tháo sao!?

"Quá không có tiết tháo!" Tiểu Bạch ngồi trên vai Tần Phong gật đầu lia lịa, tỏ ý mình là một con thỏ còn có tiết tháo hơn Hữu Dung.

"Chủ ngân của thỏ ta là đẹp trai nhất!" Tiểu Bạch dùng mặt cọ cọ vào Tần Phong, thành công đòi được một củ cà rốt.

"Khụ khụ…" Thiên Quân, Vạn Mã hai người ho khan kịch liệt, cuối cùng cũng thở lại được một hơi.

Hữu Dung vội vàng tiến lên kiểm tra, thở phào nhẹ nhõm nói: “Họ đã thở lại được rồi, nếu ngươi muốn họ nhanh chóng hồi phục, chỉ cần cho họ ăn một ít đan dược chữa thương là được, nhưng là thuốc có ba phần độc, nếu không vội thì có thể dùng y thuật để chữa trị cho họ, đảm bảo không có di chứng.” Nói xong, Hữu Dung đáng thương nhìn về phía Tần Phong, tỏ ý mình thực sự rất có ích.

“Có ích lắm sao?!” Tần Phong gãi cằm suy nghĩ, hai cái Tiên Nô Pháp Ấn lần trước nhận được vẫn còn đó.

Nhưng theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, những tên tác giả chó má kia để kéo dài tiểu thuyết, ngoài việc câu chữ hàng ngày, còn thích thiết kế những tình tiết nữ chính rơi vào tay phản diện lsp để kích thích độc giả.

Cứ nhảy qua nhảy lại giữa điểm độc và điểm sướng, khiến độc giả vừa chửi mắng, vừa phải chuẩn bị sẵn giấy ăn.

Nhưng khi độc giả đã cởi quần ra rồi, lại để nam chính chạy ra anh hùng cứu mỹ.

Cuối cùng không chỉ thành công câu được chữ, bản thân cũng thỏa mãn được cơn nghiện viết truyện ngắn, độc giả thấy nữ chính giữ được trong sạch, chỉ có thể vừa chửi vừa xem tiếp.

Hoàn toàn không nhận ra tên tác giả chó má đang câu chữ, tự nhiên cũng sẽ không vì mấy cái điểm độc mà gửi dao lam cho hắn.

“Nếu bây giờ ra tay với nàng, không chừng sẽ trở mặt với Lâm Tam, vì một người phụ nữ mà mất đi Lâm Tam, đúng là được không bù mất!” Tần Phong liếc nhìn Lâm Tam đang chữa thương ở cách đó không xa, cảm thấy tính theo lợi ích lâu dài, vẫn là Lâm Tam mang lại cho hắn nhiều niềm vui hơn.

Bước phải đi từng bước một, đi quá nhanh dễ bị rách đũng quần!

……… Trên địa bàn Kim Ưng Tông.

Một chiêu sấm sét của Tần Hạo như lưỡi hái cắt lúa, từng mảng từng mảng đệ tử Kim Ưng Tông ngã xuống.

"Trở về rồi, thiếu niên chí tôn đó đã trở về rồi!" Tần Mộc Tuyết vành mắt ươn ướt nhìn bóng lưng của Tần Hạo, trong đầu hiện lên hình ảnh Tần Hạo một mình tu luyện.

Dưới ánh hoàng hôn.

Tần Hạo một mình trốn trong góc tu luyện, hết lần này đến lần khác thất bại, hết lần này đến lần khác đứng dậy, năm này qua năm khác, ngày này qua ngày khác, bất kể người khác chế nhạo hắn là phế vật thế nào, hắn cũng chưa từng từ bỏ hy vọng.

Bây giờ hắn cuối cùng đã chứng minh cho thế nhân thấy, không có Chí Tôn Cốt hắn vẫn là chí tôn, vẫn là thiếu niên năm nào!

"Tên này tuyệt đối không thể giữ lại!!" Nhìn Tần Hạo đang đại khai sát giới, hàng trăm đệ tử Thiên Tông cảnh của Kim Ưng Tông nổi giận, cùng nhau xông lên vây giết Tần Hạo.

"Mau bảo vệ Tần Hạo!!" Tần Mộc Tuyết và những người khác kinh hãi, nhanh chóng xông lên bảo vệ.

"Nếu các ngươi muốn chết, vậy ta thành toàn cho các ngươi!" Tần Hạo phớt lờ ý tốt của mọi người, cũng không có ý định né tránh.

Chỉ thấy hắn chân trái bước lên một bước, thân thể hơi cúi về phía trước, năm ngón tay từ từ siết chặt thành quyền, bày ra tư thế sắp xuất quyền.

"Là chiêu đó…" Bách Vạn, Đại Quân hai người mí mắt không nhịn được giật giật, nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp Tần Hạo.

Tần Mộc Tuyết vội vàng khuyên: "Tiểu Hạo, bọn họ là Thiên

Tông cảnh, ngươi đừng cố tỏ ra mạnh mẽ!" "Đánh chính là Thiên Tông cảnh!!" Đôi mắt Tần Hạo lóe lên một tia sáng như điện, linh khí trong trời đất cũng lập tức bạo động.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy linh khí trong trời đất không ngừng bị nén ép hội tụ, bùng phát ra một luồng năng lượng kinh hoàng hủy thiên diệt địa, khiến hư không bắt đầu rung chuyển dữ dội, phảng phất như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Một quyền này của ta có thể xưng là vô địch, có thể đánh bại tất cả!" Tần Hạo gầm lớn rồi tung ra một quyền.

Chương 186

Không có bất kỳ sự hoa mỹ nào, chỉ là một quyền đơn giản đến cực hạn, nơi nó đi qua vạn vật đều bị hủy diệt, hư không không ngừng run rẩy.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh hoàng bùng nổ giữa trời đất, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp nơi.

Hàng trăm đệ tử Thiên Tông cảnh của Kim Ưng Tông còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, liền bị năng lượng kinh hoàng nuốt chửng, đợi sau khi bão năng lượng kết thúc, chỉ còn lại tro bụi bay lơ lửng trong không trung.

"Mạnh, mạnh quá!!" Các đệ tử Tần gia tại chỗ ngây người, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Linh Vũ cảnh Ngũ trọng vượt cấp thách đấu Thiên Tông cảnh, lại còn một đòn tiêu diệt toàn bộ hàng trăm người của đối phương, chắc không phải đang nằm mơ chưa tỉnh chứ!?

"Mạnh cái gì!" Lão gia gia trong tiểu đỉnh không nhịn được phàn nàn một tiếng, cảm thấy thằng nhóc Tần Hạo này gần đây bành trướng quá rồi.

Ông thừa nhận Linh Vũ Ngũ trọng diệt sát hàng trăm Thiên Tông là rất ngầu, nhưng đây đều là đám trẻ con ở nhà, so với mấy vạn thiên kiêu bị ca ca hắn ở Nhập Đạo cảnh trấn áp thì hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng uy áp mênh mông như Thái Sơn áp đỉnh đột nhiên giáng xuống, không ít đệ tử Tần gia không chịu nổi, thân thể bắt đầu run rẩy dữ dội.

Tần Hạo hét lớn một tiếng: “Người đến là ai…” “Ngũ trưởng lão Kim Ưng Tông!” Một giọng nói già nua vang vọng trời đất.

Chỉ thấy một lão giả tóc trắng mặc đạo bào đang đi trên không, uy áp kinh hoàng không ngừng tỏa ra, đè nén đám đệ tử Tần gia đến không thở nổi.

“Sinh Tử cảnh Cửu trọng!!” Sắc mặt các đệ tử Tần gia đột nhiên thay đổi, trong lòng thầm hô lần này xong thật rồi.

Tuy rằng họ đều là thiên kiêu của Tần gia, nhưng đều là thiên kiêu dưới 30 tuổi, tu vi cũng chỉ khoảng Thiên Tông Ngũ Lục trọng, đối mặt với cường giả Sinh Tử cảnh, lại còn là Sinh Tử cảnh Cửu trọng thì hoàn toàn không có chút cơ hội thắng nào.

Huống chi đây mới chỉ là Ngũ trưởng lão của Kim Ưng Tông, lát nữa chắc chắn còn có cao thủ lợi hại hơn đến.

“Không hổ là thiên kiêu của Tần gia đệ nhất thế gia Hoang Cổ, trăm người mà giết được mấy vạn đệ tử của Kim Ưng Tông ta!” Ngũ trưởng lão vẻ mặt âm trầm nhìn thi thể la liệt trên đất, tâm trạng có thể nói là uất ức đến cực điểm.

Đường đường là một thế lực hạng hai của Âm Nguyệt Hoàng Triều, môn hạ đệ tử lên tới mười mấy vạn người, lại còn ở trên địa bàn của mình, vậy mà lại bị hơn trăm tên nhóc con của Tần gia giết cho tan tác.

Nếu không phải ông ta đến kịp, nói không chừng đã để chúng nó chạy thoát.

Đệ tử dẫn đầu của Tần gia hừ lạnh một tiếng: “Nếu đã biết chúng ta là đệ tử Tần gia, còn không mau tránh đường để chúng ta rời đi, nếu không chọc giận mười vị lão tổ của Tần gia ta, Kim Ưng Tông các ngươi sẽ phải hối hận.” “Thế gia của Đại Việt Hoàng Triều, lại đến uy hiếp tông môn của Âm Nguyệt Hoàng Triều ta, Tần gia thật là uy phong quá nhỉ!” Ngũ trưởng lão hoàn toàn không ăn bộ này, giơ ngón tay lên nhẹ nhàng búng một cái.

“Phụt!!” Đệ tử dẫn đầu của Tần gia phun ra một ngụm máu tươi, còn chưa kịp phản ứng đã bị đánh bay ra ngoài.

“Cái gì!!” Các đệ tử Tần gia khác kinh hãi, vội vàng tiến lên đỡ người.

“Lão tổ, nếu ngài còn không đến, chúng con thật sự không trụ nổi nữa rồi.” Tần Mộc Tuyết trong lòng lo lắng vô cùng, lén nhét một chiếc nhẫn trữ vật vào tay Tần Hạo, bên trong là thiên tài địa bảo và tiên tinh mà họ tìm được trong Côn Luân Bí Cảnh.

“Đại Mộc tỷ…” Tần Hạo ngẩn người, có chút không hiểu.

“Chỉ cần có cơ hội, thì mau đi ngay!” Tần Mộc Tuyết vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, sau đó một bước bước ra chắn trước mặt Tần Hạo.

Cùng lúc đó, các đệ tử Tần gia khác cũng lần lượt lấy vũ khí ra, chuẩn bị hy sinh bản thân để tranh thủ thời gian cho Tần Hạo trốn thoát.

Là đệ tử của thế gia, lợi ích gia tộc là trên hết.

Nếu trong số họ chỉ có một người có thể sống sót, thì đó phải là Tần Hạo, vị thiếu niên chí tôn đang quật khởi trở lại này.

Hắn sẽ mang theo chứng tích đổ máu vì gia tộc của họ trở về Tần gia, cũng sẽ gánh vác hy vọng của họ để đưa Tần gia lên một tầm cao mới.

“Không biết tự lượng sức mình!!” Ngũ trưởng lão khinh miệt hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không coi đối phương ra gì.

Cho dù họ là những thiên kiêu mà Tần gia đã bỏ ra cái giá rất lớn để bồi dưỡng, cũng không thể nào là đối thủ của cường giả Sinh Tử cảnh. *Vút* một tiếng!!

Ngũ trưởng lão cũng biết không thể trì hoãn thời gian, một cái lướt người đã xuất hiện trước mặt các đệ tử Tần gia.

“Đi!!” Tần Mộc Tuyết và những người khác hét lớn một tiếng, chân đạp phương vị nhanh chóng bày trận cản trở. *Ông!

Ông!* Phù văn màu vàng kim lập tức phủ kín mặt đất, hình thành một cái lồng giam khổng lồ, nhốt chặt Ngũ trưởng lão ở bên trong, tranh thủ thời gian cho Tần Hạo chạy trốn.

“Mèo cào cào, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!” Ngũ trưởng lão khinh miệt hừ lạnh một tiếng, thực lực Sinh Tử cảnh Cửu trọng lập tức bộc phát.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh hoàng từ trong cơ thể bùng phát ra, hung hăng va chạm vào trận pháp của các đệ tử Tần gia.

“Phụt!!” Các đệ tử Tần gia đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi, trận pháp lập tức vỡ tan thành những đốm sáng li ti.

“Đồ vật ở trên người ngươi đúng không!” Ngũ trưởng lão thân hình như tia chớp lướt đến trước mặt Tần Hạo, vừa rồi có nhìn thấy Tần Mộc Tuyết đưa nhẫn trữ vật cho Tần Hạo. *Vút* một tiếng!!

Tần Mộc Tuyết và những người khác thấy Tần Hạo gặp nguy hiểm, sắc mặt đại biến nhanh chóng xông lên ngăn cản.

“Mau đi đi!!” Tần Mộc Tuyết và những người khác liều chết giữ chân Ngũ trưởng lão, lớn tiếng hô hào để Tần Hạo mau đi.

“Lão đại, mau đi!!” Bách Vạn, Đại Quân cũng liều mạng, xông lên tranh thủ thời gian cho Tần Hạo.

Từ lúc Ngũ trưởng lão ra tay phá trận, đến lúc đến trước mặt Tần Hạo, rồi đến lúc Tần Mộc Tuyết và những người khác liều chết níu kéo, tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, khiến Tần Hạo không kịp phản ứng.

“Muốn chết!!” Ngũ trưởng lão bị một đám kiến hôi giữ chân đến mất kiên nhẫn, giơ tay lên hung hăng đánh một chưởng về phía đám kiến.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng chưởng như sấm, hư không chấn động.

“Phụt!!” Tần Mộc Tuyết phun máu tươi ngã xuống đất, không biết sống chết ra sao.

Những người khác cũng không khá hơn là bao, đệ tử Tần gia trong nháy mắt chết hơn một nửa, Bách Vạn, Đại Quân cũng không còn động tĩnh.

Chương 187

“Đại Mộc tỷ!!” Tần Hạo nhìn thấy nhiều đệ tử Tần gia chết đi như vậy, trong đó còn có Tần Mộc Tuyết từ nhỏ đã quan tâm hắn nhất, chỉ số tức giận lập tức đạt đến đỉnh điểm, quy tắc hiến tế người thân trong hào quang nhân vật chính cũng được kích hoạt ngay lập tức.

“Gào!!” Tần Hạo gầm lên một tiếng giận dữ, không lùi mà tiến, lao về phía đối phương.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh hoàng bùng nổ giữa trời đất, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp nơi.

Chỉ thấy linh khí trong trời đất không ngừng bị nén ép hội tụ, bùng phát ra một luồng năng lượng hủy thiên diệt địa kinh hoàng, khiến hư không bắt đầu rung chuyển dữ dội, phảng phất như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Tên này tuyệt đối không thể giữ lại!!” Đồng tử của Ngũ trưởng lão co rụt lại, bị sự biến thái của Tần Hạo làm cho sợ hãi.

Linh Vũ Ngũ trọng mà đã có thể bộc phát ra năng lượng kinh khủng như vậy, có thể thấy tên này có tư chất xưng bá vô địch, cho dù họ có Âm Nguyệt Hoàng Triều che chở, tương lai e rằng cũng không cản được hắn giết một trận thất tiến thất xuất. *Vút* một tiếng!!

Tần Hạo phẫn nộ xông đến trước mặt Ngũ trưởng lão, Ngũ trưởng lão cũng quả quyết ra tay đáp trả.

Ầm ầm ầm!!

Nắm đấm của hai bên va chạm mạnh vào nhau, gây ra chấn động hư không, mặt đất nứt toác.

“Phụt!!” Tần Hạo phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lập tức bay ngược ra ngoài.

Cho dù tương lai hắn có tiềm lực xưng bá vô địch, nhưng tu vi lúc này vẫn là Linh Vũ Ngũ trọng, không thể nào là đối thủ của Sinh Tử cảnh, trừ phi hack game.

Lúc này — Tần Phong mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ đi vào, chuẩn bị tìm một ít đan dược chữa thương cho Thiên Quân, Vạn Mã.

Bởi vì hắn tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, lại có Thương Thiên Bá Thể nhanh chóng hồi phục thể lực, cho nên từ trước đến nay không cần ăn đan dược gì, trên người tự nhiên cũng không có đan dược.

Nhưng ở Côn Luân Bí Cảnh hắn đã cướp bóc của hơn mười vạn người, trên người họ ngược lại có rất nhiều thứ này.

“Chủ nhân, chúng ta vất vả thu thập túi trữ vật, nhẫn trữ vật như vậy, phải có thưởng chứ!” Vừa vào trong, hơn ngàn tiểu nữ quỷ đủ loại hình dáng béo gầy đã vây quanh Tần Phong, tiếng nói yểu điệu nũng nịu làm người ta xương cốt mềm nhũn, ồn ào đòi Tần Phong thưởng cho họ, đôi mắt to sáng ngời không hề che giấu sự khao khát đối với dương khí.

“Trời đất, tất cả đều đòi thưởng!” Tần Phong nhìn mà trong lòng có chút run sợ, càng ngày càng cảm thấy mình đã rơi vào động Bàn Tơ.

Cho dù Thương Thiên Bá Thể của hắn có thể vĩnh viễn không mệt mỏi, nhưng đối mặt với những nữ quỷ có đạo hạnh thấp nhất cũng là ngàn năm, dù cho một nữ quỷ chỉ hút một ngụm dương khí của hắn,

hắn cũng không chịu nổi bị hút như vậy.

Huống chi, hắn cũng không thích bị hút như vậy!

“Á…” Tần Phong đột nhiên sắc mặt thay đổi, ôm lấy ngực cảm thấy một trận khó chịu.

Cảm giác này hắn đã từng có vào cái đêm bảy năm trước khi tự tay đào Chí Tôn Cốt của nhị đệ, đó là một loại cảm ứng kỳ diệu giữa cặp song sinh, báo hiệu rằng nhị đệ của hắn lúc này đang gặp phải nguy cơ sinh tử.

Nhưng không đúng!

Nhị đệ của hắn thiên hạ vô địch, làm sao có thể gặp phải nguy cơ sinh tử được!?

“Nhị đệ cố lên, ca ca đến đây!!” Tần Phong phớt lờ ánh mắt oán hận của đám tiểu nữ quỷ, xách Trường Không Thần Kiếm ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ… “Đây là thứ gì vậy!?” Hữu Dung đang đứng bên ngoài Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nghển cổ muốn nhìn cho rõ.

Nàng vốn tưởng thứ con thỏ đeo sau lưng là một cuộn giấy gì đó, không ngờ lại là một bức tranh gấm vóc, hơn nữa còn là một bức tranh có thể lớn nhỏ tùy ý, bên trong có cả càn khôn.

Tần Phong vừa rồi đã ung dung đi vào như vậy.

“Là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, do Tần Phong tự tay đeo lên cho thỏ gia ta đấy!” Tiểu Bạch lập tức nhảy vào lòng Hữu Dung, thao thao bất tuyệt: “Thỏ gia ta nói cho ngươi nghe, đó là một buổi tối trời quang mây tạnh, gió hiu hiu, Tần Phong gọi thỏ gia ta đến bên cạnh, trịnh trọng đeo Sơn Hà Xã Tắc Đồ lên lưng thỏ gia ta.

Ngươi nghĩ thỏ gia ta chỉ đeo một bức tranh thôi sao?

Không, đó là sự tín nhiệm…” “Ặc…” Hữu Dung không nhịn được mà đảo trắng mắt, không hiểu sao một con thỏ đáng yêu như vậy lại mọc ra cái miệng lắm điều thế.

Mà “trời quang mây tạnh” dùng để miêu tả buổi tối sao!?

Nàng đọc sách ít, đừng có lừa nàng!

“Đúng rồi, nàng là truyền nhân của Dược Thần Cốc!” Tiểu Bạch đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Nó từng nghe Tần Phong nói nơi tiêu tiền nhiều nhất trên đời chính là bệnh viện, tức là dược đường, dù ngươi có mang bao nhiêu tiền vào cũng sẽ bị tiêu sạch.

Mà Dược Thần Cốc là dược đường số một Hoang Cổ, chắc chắn là rất giàu có.

“Nếu bán Tần Phong cho nàng, chẳng phải thỏ gia ta có thể ăn thiên tài địa bảo ngập mặt sao!” Ánh mắt Tiểu Bạch lóe lên tia sáng mê tiền, cảm thấy vụ làm ăn này nhất định phải đàm phán thành công.

Ngay lúc này — Tần Phong bước ra từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đã thay một bộ bạch y mới, tay cầm Trường Không Thần Kiếm, gương mặt lạnh lùng tràn ngập sát khí vô tận, cho người ta cảm giác người sống chớ lại gần.

“Lạnh lùng quá, đẹp trai quá!” Trái tim nhỏ bé của Hữu Dung không kìm được mà đập thình thịch, phảng phất như nhìn thấy một vị ma tôn cao ngạo bước ra từ trong sách.

“Hử!?” Tiểu Bạch đang được Hữu Dung ôm trong lòng, có thể nghe rõ tiếng tim đập nhanh của nàng.

Điều đó có nghĩa là vụ làm ăn của nó sắp thành công rồi, và một trong hai nguyện vọng lớn nhất của đời thỏ cũng sắp hoàn thành.

Hữu Dung chủ động tiến lên, dè dặt hỏi: “Ngươi tìm được đan dược chữa thương chưa!?” Tần Phong lạnh lùng đáp: “Chưa, ta thấy chậm quá!” “Chậm quá!?” Hữu Dung ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Tần Phong, chỉ thấy hai con ngươi của hắn đã xảy ra dị biến.

Trùng Đồng!!

Thượng Cổ Trùng Đồng!!

Hữu Dung vội vàng đưa tay che miệng để ngăn mình hét lên, không ngờ mình lại có thể nhìn thấy Trùng Đồng ở khoảng cách gần như vậy.

Chưa đợi nàng hoàn hồn, mắt trái của Tần Phong đã tuôn ra một luồng sinh mệnh chi lực khổng lồ.

Khác với hủy diệt chi lực ở mắt phải, sinh mệnh chi lực nhanh chóng tràn vào cơ thể Thiên Quân và Vạn Mã, vết thương trên người họ cũng lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Đây chính là Thượng Cổ Trùng Đồng!!” Hữu Dung bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người, không ngờ Thượng Cổ Trùng Đồng còn có thể dùng như vậy.

Nhưng mà, không đúng!

Nếu Tần Phong có thể chữa khỏi cho hai tên tiểu đệ, tại sao lại bắt cóc nàng đến đây!?

Hại nàng vì chữa trị cho hai người mà mệt muốn chết, đây không phải là cố tình trêu đùa nàng sao!?

Chương 188

“Hừ hừ, đừng có giả chết, tất cả dậy cho ta!” Tần Phong từ từ nhắm mắt trái lại, thở ra một hơi, tiến lên đá không thương tiếc vào hai người một cước.

“A, ặc…” Thiên Quân, Vạn Mã đau đớn kêu thảm một tiếng.

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt lạnh như băng của Tần Phong, họ lập tức im bặt như bị bóp cổ.

Đùa à!

Từ khi theo Tần Phong, dù đối mặt với chuyện gì hắn cũng đều giữ nụ cười, nhưng bây giờ sắc mặt lại lạnh như băng, dùng mông nghĩ cũng biết lão đại của họ đang tức giận.

Tuy không biết kẻ không có mắt nào đã chọc giận Tần Phong, nhưng trong lòng họ đã mặc niệm ba phút cho kẻ đó rồi.

Từ việc Tần Phong uy hiếp Tâm Nhan tiểu thư, vơ vét tám thành thế lực khắp Hoang Cổ, có thể thấy hắn tuyệt đối là loại mãnh nhân gan to bằng trời.

Hơn nữa, bây giờ trong tay hắn còn có mấy vạn cương thi đại quân, mấy nghìn nữ quỷ kiều diễm, cùng với Nguyệt Thần Cung và Lam Ma Cung chống lưng phía sau, lần này không chọc thủng trời e là không xong rồi.

Lão đại rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Tần Phong quay đầu nhìn Lâm Tam ở không xa, chậm rãi cất lời: “Lâm huynh, ta cần ngươi!” “Được!” Lâm Tam mở mắt, thở ra một hơi, không cần suy nghĩ đã đồng ý.

Tuy Tần Phong là người phóng khoáng không đáng tin, nhưng hắn đã mở lời, mình cũng sẽ không từ chối, huống hồ quen biết Tần Phong bảy năm, đây cũng là lần đầu tiên y thấy hắn có biểu cảm như vậy.

“Bọn đàn ông này hình như muốn đi đánh nhau!?” Hữu Dung sợ đến mức tim đập thình thịch, rón rén nhặt hòm thuốc lên chuẩn bị rời đi.

Giọng nói bá đạo của Tần Phong vang lên: “Nữ nhân, đừng dễ dàng khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta!” “Hu hu…” Hữu Dung uất ức mếu máo, bước chân vừa đưa ra lại rụt về. ……… Tại địa bàn của Kim Ưng Tông.

Năng lượng kinh hoàng vẫn chưa tan hết, đệ tử Tần gia thương vong thảm trọng.

“Cái gì!!” Ngũ trưởng lão không thể tin nổi mà trừng lớn mắt, chỉ thấy Tần Hạo vừa bị lão đánh bay, vậy mà vẫn chưa chết hẳn, lại kỳ tích đứng dậy.

Đậu má!!

Đùa cái gì vậy!!

Linh Vũ ngũ trọng đỡ một quyền của Sinh Tử cảnh cửu trọng mà không chết, đây không phải là đang mơ chưa tỉnh ngủ đấy chứ!?

“Người định thắng trời, vận mệnh của chính ta, ta phải tự mình nắm giữ!” Tần Hạo lau vết máu trên khóe miệng, toàn thân lếch thếch đứng dậy, trong mắt ánh lên một vẻ kiên nghị chưa từng có, trong cơ thể cũng dâng lên một luồng năng lượng kinh hoàng.

Không cần mượn phi kiếm và linh khí hóa cánh, hai chân hắn bắt đầu từ từ rời khỏi mặt đất, lơ lửng trên không.

Tu vi cũng tăng vọt như tên lửa, Linh Vũ cảnh lục trọng, Nhập Đạo cảnh lục trọng, Thiên Tông cảnh lục trọng, Nguyên Đan cảnh lục trọng, Sinh Tử cảnh lục trọng, thất trọng, bát trọng, cửu trọng.

“Sao có thể!!” Ngũ trưởng lão trợn mắt như gặp quỷ, không hiểu Tần Hạo mua hack ở đâu.

Lão gia gia hư ảnh trong tiểu đỉnh truyền âm nói: “Tiểu Hạo, lão phu đã cho ngươi mượn sức mạnh, nhưng gánh nặng lên cơ thể ngươi rất lớn, ngươi phải tốc chiến tốc thắng.” “Yên tâm, ta nhanh lắm!” Tần Hạo nhìn Ngũ trưởng lão với ánh mắt sắc bén, nhanh như chớp lao đến trước mặt lão.

“Nhanh quá!!” Đồng tử Ngũ trưởng lão co rụt lại, một cảm giác nguy hiểm chưa từng có dâng lên trong lòng.

Đối mặt với loại người dám xưng vô địch như Tần Hạo, trong tình huống tu vi tương đồng, không ai dám đối đầu trực diện.

Chỉ là Tần Hạo không cho lão cơ hội né tránh, bàn tay nhanh chóng nắm thành quyền, linh lực trong trời đất bị nén lại hội tụ trên nắm đấm với tốc độ cực nhanh.

Oanh long long!!

Một quyền tung ra, trời long đất lở!

Năng lượng kinh hoàng bùng nổ giữa trời đất, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp nơi.

“A…” Ngũ trưởng lão không hề có sức chống cự, hét lên một tiếng thê thảm.

Không lâu sau — Bão năng lượng dần lắng xuống, trời đất cũng trở lại yên tĩnh.

Thân ảnh của Ngũ trưởng lão cũng biến mất không thấy đâu, trong một quyền kia của Tần Hạo đã hoàn toàn hóa thành tro bụi, đi lĩnh cơm hộp.

“Hử!?” Tần Hạo không có niềm vui chiến thắng, nhíu mày nhìn về phía chân trời.

Chỉ thấy ba bóng người đang lao tới với tốc độ cực nhanh, toàn thân còn tỏa ra dao động năng lượng kinh khủng hơn cả Sinh Tử cảnh cửu trọng, không ngoài dự đoán chính là mấy vị trưởng lão khác của Kim Ưng Tông.

Lúc này — Tần Phong vẫn đang trên đường tới… “Mạnh, mạnh quá!!” Các đệ tử Tần gia còn sống sót đều mang vẻ mặt kinh hãi, phảng phất như không nhận ra Tần Hạo.

Nếu không phải họ tận mắt chứng kiến, ai dám tin nhị công tử phế vật của Tần gia lại một quyền diệt sát cao thủ Sinh Tử cảnh cửu trọng!!

“Tên tiểu tử láo xược, dám giết Ngũ trưởng lão của Kim Ưng Tông ta!!” Ba bóng người đang lao tới từ xa gầm lên giận dữ, năng lượng kinh hoàng từ trong cơ thể bộc phát ra.

Oanh long long!!

Hư không trong phạm vi vạn dặm đột nhiên rung chuyển dữ dội, uy áp đáng sợ hóa thành bão tố càn quét khắp nơi, tạo ra vô số gợn sóng không ngừng khuếch tán, khiến cả vùng hư không trở nên vặn vẹo biến dạng.

“Là cường giả Phiêu Miểu cảnh, Tần Hạo mau chạy đi!!” Sắc mặt các đệ tử Tần gia còn lại đột nhiên biến đổi, liều mạng hét lớn bảo Tần Hạo mau chạy.

Phải biết, Phiêu Miểu cảnh là đại cảnh giới trên cả Sinh Tử cảnh, cảnh giới này đã khai mở được linh thức, cho dù nhục thân không may bị hủy, chỉ cần linh thức còn là có thể đoạt xá trọng sinh.

Từ một ý nghĩa nào đó, họ đã không còn thuộc về loài người, mà là những tiên nhân đi trên mặt đất.

“Muốn đi thì cùng đi, muốn chết thì cùng chết, chỉ có nam nhi Tần gia máu lửa chiến tử, không có kẻ hèn nhát của Tần gia bỏ rơi đồng bạn mà một mình chạy trốn!” Đôi ngươi đen của Tần Hạo ánh lên vẻ lạnh lùng, đã chuẩn bị sẵn sàng tử chiến đến cùng.

“Tần Hạo!!” Các đệ tử Tần gia còn lại vô cùng xúc động, bị nhân cách của Tần Hạo chinh phục.

Trong lòng cũng âm thầm thề, chỉ cần hôm nay họ có thể sống sót trở về Tần gia, từ nay về sau nhất định sẽ xem Tần Hạo như ngựa đầu đàn.

“Thật hết cách với ngươi!” Lão gia gia hư ảnh trong tiểu đỉnh cảm thấy vô cùng đau đầu.

Nhưng nghĩ lại, năm xưa sở dĩ lão thu Tần Hạo làm đệ tử, chẳng phải cũng chính là vì nhìn trúng tinh thần kiên nghị, mộc mạc này của hắn sao!?

“Con trai, hôm nay lão phu sẽ cùng con điên một lần!” Lão gia gia hư ảnh bay ra khỏi tiểu đỉnh, nhanh chóng chui vào cơ thể Tần Hạo.

Oanh long long!!

Chương 189

Năng lượng kinh hoàng từ cơ thể Tần Hạo bộc phát, khí thế cũng thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Nếu Tần Hạo lúc trước chỉ là một đứa trẻ mới ra đời, thì Tần Hạo bây giờ chính là một vị vô thượng đại đế trấn áp vạn cổ, toàn thân lưu chuyển ánh sáng vô tận.

Sự tôn quý chí cao vô thượng đó toát ra từ trong ra ngoài.

Trời đất vạn lôi nghênh đón hắn xuất hiện, uy nghiêm của đại đế đứng sừng sững giữa đất trời, coi thường tất cả sinh linh thế gian, khiến cả đất trời phải run rẩy, thế gian sinh linh phải cúi đầu.

“Thiếu niên này rốt cuộc là thần thánh phương nào!?” Nhìn cảnh tượng trước mắt, ba vị trưởng lão sau đó của Kim Ưng Tông chỉ cảm thấy da đầu tê dại, tự nhiên có cảm giác hôm nay sẽ lật thuyền trong mương.

“Đây thật sự là Tần Hạo sao!?” Ánh mắt các đệ tử Tần gia còn lại ngây dại, không thể tin vào mắt mình.

Cùng với sự thay đổi nghiêng trời lệch đất của khí thế, tu vi của Tần Hạo cũng một lần nữa đột phá, đạt tới Phiêu Miểu cảnh.

“Mau, mau giết hắn!!” Ba vị trưởng lão của Kim Ưng Tông bỗng dưng hoảng hốt.

Chọc giận Tần gia họ còn có thể tìm Lục Đạo Đế Quân che chở, nhưng đắc tội với loại yêu nghiệt có thể xưng là vô địch này, trên đời sẽ không ai có thể che chở cho họ.

Oanh long long!!

Thân hình ba vị trưởng lão lao vút trong hư không, linh lực cuồn cuộn trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, hóa thành ba vầng mặt trời chói lọi, khiến hư không rung chuyển dữ dội, tạo ra từng đợt gợn sóng.

“Mèo mửa võ cùi, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!” ‘Tần Hạo’ lộ ra nụ cười khinh miệt, nhẹ giọng nói: “Con trai, nhìn cho kỹ, đây là một chiêu tuyệt học vô thượng chỉ tồn tại trong ý niệm, lão phu hao hết tâm huyết cũng chỉ mới lĩnh ngộ được một chút da lông.” “Tuyệt học vô thượng tồn tại trong ý niệm!!” Tần Hạo trong lòng kinh hãi, vội vàng tập trung tinh thần quan sát.

Lời vừa dứt — Toàn thân Tần Hạo tỏa ra từng mảng tinh quang rực rỡ, hai bóng thú khổng lồ vô cùng từ từ hiện ra.

Hống!

Hai bóng thú phát ra tiếng gầm khiến trời đất rung chuyển, gào thét khắp nơi, linh khí trời đất cũng điên cuồng rót vào hai hư ảnh, khiến chúng dần ngưng tụ lại.

Giữa ánh sao lấp lánh, hai bóng thú khổng lồ ngày càng rõ nét, cũng tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa, tang thương.

“Đó là…” Đồng tử của ba vị trưởng lão Kim Ưng Tông co rụt lại, như gặp quỷ mà nhìn chằm chằm vào hai bóng hình đó.

Một con Thanh Long dài cả nghìn mét, toàn thân tỏa ra ánh sáng xanh!

Một con Bạch Tượng cao cả nghìn mét, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng!

“Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính!” ‘Tần Hạo’ mở miệng giải thích: “Đây là một chiêu tuyệt học vô thượng tồn tại trong ý niệm, về lý thuyết, long tượng của nó có thể cộng dồn vô hạn, mỗi khi tu luyện ra một long một tượng, sức mạnh sẽ tăng lên gấp bội, lão phu chỉ mới tu luyện đến thập tam long tượng, đã có thể đánh bại quần hùng thiên hạ, tay hái mặt trời, tay níu sao trời!!” “Đánh bại quần hùng thiên hạ, tay hái mặt trời, tay níu sao trời!” Tần Hạo nghe mà lòng hướng về, thật không dám tưởng tượng đó là loại sức mạnh gì.

“Long Tượng Đại Đế!!” Ba vị trưởng lão của Kim Ưng Tông trợn tròn mắt, cùng lúc phát ra tiếng hét thất thanh.

Ai cũng biết, mấy vạn năm trước Trường Không Kiếm Thần hoành không xuất thế, một người một kiếm trấn áp cả Hoang Cổ, mà sở dĩ ông ta vẫn lạc, truyền thừa bị Lâm Tam đoạt được, Trường Không Thần Kiếm rơi vào tay Tần Phong, đều phải bắt đầu từ sự trỗi dậy của một thiên tài thiếu niên.

Không sai!

Người này chính là Long Tượng Đại Đế!

Là đại đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử Hoang Cổ, với sức mạnh của mười ba đầu cổ long cổ tượng gia thân, đã đánh bại Trường Không Kiếm Thần trấn áp Hoang Cổ nhiều năm.

Đúng là giang sơn đời nào cũng có nhân tài, mỗi người một vẻ mấy trăm năm.

Nhưng ngay khi mọi người tưởng rằng thời đại của Long Tượng Đại Đế đã đến, ông ta lại đột nhiên mất tích, có người nói ông ta tấn công cảnh giới cuối cùng thất bại mà vẫn lạc, cũng có người nói ông ta bị tình cảm trói buộc mà tự phong ấn mình, còn có người nói ông ta bị huynh đệ phản bội… Tóm lại, có rất nhiều lời đồn!

“Long Tượng Đại Đế!!” Trên mặt các đệ tử Tần gia còn lại hiện lên vẻ vui mừng, không ngờ nhị công tử phế vật của Tần gia lại có cơ duyên như vậy.

Một truyền thừa của Trường Không Kiếm Thần, đã tạo nên danh hiệu đệ nhất kiếm trăm năm sau của Lâm Tam.

Một thanh bội kiếm của Trường Không Kiếm Thần, đã tạo nên danh hiệu đệ nhất kiếm Hoang Cổ của Tần Phong.

Họ thực sự không dám tưởng tượng vị Long Tượng Đại Đế đã đánh bại Trường Không Thần Kiếm này, tương lai sẽ tạo ra một đoạn truyền kỳ như thế nào.

Nhưng dù là truyền kỳ gì, truyền kỳ này thuộc về Tần gia của họ!

“Bất kể hắn là truyền nhân của Long Tượng Đại Đế, hay là thân chuyển thế của Long Tượng Đại Đế, cũng chỉ là một thằng nhóc ranh mà thôi!!” Ba vị trưởng lão của Kim Ưng Tông cưỡng ép tự thôi miên, điều khiển ba vầng mặt trời chói lọi phát động tấn công.

Hống!

Hống!

Hư ảnh Thanh Long và hư ảnh Bạch Tượng ngửa mặt lên trời gầm dài một tiếng, dao động năng lượng kinh khủng không thể tả được từ trong cơ thể long tượng tuôn ra, đạp lên trời sao, mang theo linh khí trời đất cực kỳ đáng sợ, hiên ngang va chạm với ba vầng mặt trời chói lọi.

Nơi đi qua, hư không rung chuyển dữ dội.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, năng lượng vô tận trút xuống hư không, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, bão năng lượng kinh hoàng tàn nhẫn càn quét hư không, phạm vi phá hoại tương đương một quả bom nguyên tử… “Mạnh, mạnh quá!” Các đệ tử Tần gia còn sống sót nhìn lên trời với vẻ mặt kinh ngạc, chỉ thấy thân hình mỏng manh của Tần Hạo đứng sừng sững như núi, một mình chống lại đòn tấn công của ba vị trưởng lão Phiêu Miểu cảnh của Kim Ưng Tông.

Ba vầng mặt trời chói lọi và hư ảnh long tượng giao tranh kịch liệt trên không trung, khiến hư không rung chuyển dữ dội như thể có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Tên này tuyệt đối không thể giữ lại!!” Trên mặt ba vị trưởng lão hiện lên vẻ kinh hãi, trong lòng bị sự biến thái của Tần Hạo dọa cho không nhẹ.

Bây giờ đã có thể một mình chống lại ba người họ ở Phiêu Miểu cảnh, vài năm nữa chẳng phải có thể đến Kim Ưng Tông của họ giết bảy lần ra bảy lần vào sao.

Oanh long long!!

Chỉ thấy ba vị trưởng lão của Kim Ưng Tông dùng hết sức bình sinh, ba vầng mặt trời chói lọi tỏa ra ánh sáng rực rỡ hơn, ép hư ảnh long tượng của Tần Hạo xuống.

“Lũ kiến hôi Phiêu Miểu cảnh, cũng dám vọng tưởng chống lại uy nghiêm của Đại Đế!” Đôi mắt sâu thẳm của ‘Tần Hạo’ tràn ngập hàn ý sắc bén, giọng nói lạnh lùng vang vọng khắp trời đất.

Chỉ thấy hắn giơ ngón tay chỉ lên trời, linh khí trời đất mênh mông cuồn cuộn như sóng thần, điên cuồng rót vào hư ảnh long tượng.

Hống!!

Hư ảnh long tượng gần như đồng thời ngửa mặt lên trời gầm thét, xé toạc ánh sao mà lao đi, với tư thế không thể cản phá va vào ba vầng mặt trời chói lọi.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, tạo ra một cơn bão năng lượng ngút trời.

Chương 190

“Phụt!!” Ba vị trưởng lão phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc không thể tin nổi.

Chỉ thấy ba vầng mặt trời chói lọi rung chuyển dữ dội, từng vết nứt nhanh chóng lan ra, ánh sáng trên đó cũng nhanh chóng mờ đi, không còn rực rỡ chói mắt như trước.

“Sao có thể, hắn mới bao nhiêu tuổi chứ!” “Đối chiến với ba người chúng ta, vậy mà còn có thể áp chế!” “Tên này tuyệt đối không thể giữ lại!!” Ba vị trưởng lão lập tức nhìn nhau, trong mắt ánh lên vẻ quyết tuyệt.

Nếu Kim Ưng Tông của họ đã chọn đắc tội với Tần gia, vậy có nghĩa là không còn đường lui, phải diệt Tần Hạo trước khi lão tổ Tần gia giáng lâm, nếu không đợi Tần Hạo trưởng thành thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Oanh long long!!

Ba vị trưởng lão lấy ra hai cây kim vàng châm vào đầu, khiến khí tức trong nháy mắt tăng vọt lên mấy lần.

“Kim Châm Thích Huyệt!” ‘Tần Hạo’ khẽ nhíu mày, không ngờ đối phương lại quyết tuyệt như vậy.

Sử dụng Kim Châm Thích Huyệt có thể tăng cường sức chiến đấu lên mấy lần trong thời gian ngắn, nhưng tác dụng phụ cũng rất rõ ràng, sau đó sẽ mất đi hàng nghìn năm tu vi, còn cần tĩnh dưỡng trăm năm mới có thể hồi phục.

Có thể thấy họ thực sự cảm thấy bị uy hiếp!

Nhưng hắn bây giờ đang dùng cơ thể của Tần Hạo, mà tu vi mới chỉ có Linh Vũ ngũ trọng, có thể đột phá một mạch đến Phiêu Miểu cảnh đã là cực hạn rồi, nếu còn tăng cường nữa sẽ gây ra tổn hại cực kỳ nghiêm trọng cho cơ thể cậu ta.

Ngay cả bây giờ cũng đã gây ra tổn thương rất nghiêm trọng cho bản thể của Tần Hạo, bề mặt cơ thể đã lờ mờ xuất hiện những vết nứt, máu tươi cũng bắt đầu không ngừng chảy ra.

Oanh!

Oanh!

Cùng với việc ba vị trưởng lão của Kim Ưng Tông tiếp tục gia tăng sức mạnh, ba vầng mặt trời lại một lần nữa bùng phát ánh sáng rực rỡ chói mắt, vết nứt cũng trong nháy mắt lành lại, bộc phát ra năng lượng kinh khủng hơn trước.

“Làm sao bây giờ!?” Sắc mặt ‘Tần Hạo’ bắt đầu rối rắm.

Nếu hắn không tiếp tục tăng cường sức mạnh sẽ không thể chống lại ba người liên thủ, nhưng nếu tiếp tục tăng cường sẽ gây tổn hại cho Tần Hạo.

Oanh long long!!

Một cơn bão năng lượng kinh hoàng lại nổi lên giữa trời đất, ba vầng mặt trời chói lọi tấn công hư ảnh long tượng một cách không thương tiếc.

“Chết tiệt!!” ‘Tần Hạo’ bị đánh lui liên tục, trong lòng tức giận không thôi.

Chỉ cần thằng nhóc Tần Hạo này chịu khó một chút, có được tu vi Nhập Đạo cảnh như anh trai nó, thì đường đường Long Tượng Đại Đế như ông cũng không đến nỗi chịu nhục nhã thế này, bị ba tên Phiêu Miểu cảnh đánh cho ra nông nỗi này.

Rầm một tiếng!!

Tần Hạo bị đánh trúng không thương tiếc, rơi nhanh từ trên không xuống.

“Thành công rồi!!” Ba vị trưởng lão của Kim Ưng Tông mừng rỡ, biết rằng thời cơ giết Tần Hạo đã đến.

Vút!

Vút!

Vút!

Ba tiếng xé gió dồn dập vang lên.

Chỉ thấy ba vị trưởng lão lao về phía Tần Hạo với tốc độ cực nhanh, thề phải một đòn tất sát, bóp chết Tần Hạo từ trong trứng nước.

“Hết cách rồi, chỉ có thể mở sức mạnh long tượng thứ hai thôi!” ‘Tần Hạo’ nhìn đối phương đang nhanh chóng áp sát, biết không thể do dự nữa.

Tuy tăng thêm sức mạnh sẽ khiến bản thể của Tần Hạo bị tổn thương, nhưng có thể giữ được mạng nhỏ của cậu ta, cùng lắm là lãng phí mấy chục năm thời gian giúp cậu ta tu phục lại bản thể là được.

Phải biết tu luyện tranh giành không phải là sớm tối, mà là vạn thế.

“Dù sao ngươi cũng không đuổi kịp thằng anh biến thái của ngươi, làm phế vật thêm mấy chục năm nữa cũng chẳng sao!” ‘Tần Hạo’ đổi một góc nhìn khác để suy nghĩ vấn đề, cảm giác tội lỗi lập tức biến mất.

Chỉ thấy năng lượng trong cơ thể Tần Hạo bắt đầu sôi trào, những vết nứt trên bề mặt cơ thể cũng đang lan rộng, máu tươi càng không ngừng chảy ra.

Oanh!

Oanh!!

Lại một tiếng nổ nữa vang lên giữa trời đất.

Chỉ thấy ba vầng mặt trời do ba vị trưởng lão của Kim Ưng Tông ngưng tụ lập tức vỡ tan, một lão giả thân hình cao lớn với vẻ mặt âm trầm đứng giữa hư không, toàn thân tỏa ra năng lượng mạnh hơn cả Phiêu Miểu cảnh.

“Vãi, viện binh đến rồi!!” ‘Tần Hạo’ sợ hãi vội vàng thu hồi sức mạnh.

Trong lòng cũng không khỏi cảm thán Tần Hạo thật là số tốt, suýt chút nữa lại bị đánh trở về nguyên hình, làm phế vật thêm mấy chục năm nữa.

“Thập tổ, là Thập tổ đến!!” Các đệ tử Tần gia kích động hô lớn, liều mạng lay người đồng bạn bên cạnh, muốn nói cho họ biết có thể về nhà rồi, chỉ là đối phương không có phản ứng, cơ thể đã hoàn toàn lạnh ngắt.

“Đừng sợ, ta đưa ngươi về nhà!” Các đệ tử Tần gia cố nén nước mắt, cõng những người đã chết và bị thương lên, trong đó có cả Bách Vạn, Đại Quân của Tần Hạo.

“Kim Ưng Tông!!” Thập tổ nhìn các đệ tử Tần gia thương vong quá nửa, lửa giận trong lòng như núi lửa phun trào.

Vù!

Vù!

Một cơn bão kinh hoàng nổi lên giữa trời đất, những cơn gió vô hình hóa thành lưỡi dao sắc bén càn quét khắp nơi.

Đó chính là hình thái cuối cùng của “Lạc Diệp Phân Phi” mà năm xưa Thập tổ truyền cho Tần Phong, bao phủ phạm vi vạn dặm tạo thành một thế giới bão tố, ở đây ông chính là chúa tể tuyệt đối.

Chỉ tiếc là sau khi Tần Phong học được Lạc Diệp Phân Phi, đã mất bảy năm để nâng cấp sai kỹ năng, biến nó thành chiêu “Kích Tình Tây Xạ Chưởng Pháp” hạ lưu nhất.

“Thập tổ của Tần gia!!” Ba vị trưởng lão của Kim Ưng Tông mặt đầy kinh hãi, liều mạng muốn thoát khỏi khu vực này.

“Phụt!” Uy áp mênh mông như núi Thái Sơn đổ xuống, ba vị trưởng lão máu tươi từ miệng phun ra không ngớt, khí tức hùng hồn cũng nhanh chóng suy yếu.

“A…” Cùng với cơn bão kinh hoàng bao trùm ba vị trưởng lão, tiếng hét thê lương vang vọng trong không trung, kèm theo những mảnh thịt mỏng như cánh ve bay lả tả từ trên trời xuống, khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Chương 191

Chỉ trong chốc lát, tiếng hét đã ngừng.

“Hừ!” Thập tổ vẫn cảm thấy chưa hả giận, thật muốn xông lên Kim Ưng Tông đại khai sát giới.

Nhưng thấy Tần Hạo và những người khác bị thương nặng, ông chỉ có thể đè nén lửa giận trong lòng, vung tay cuốn lấy các đệ tử Tần gia rời đi.

Quyết định sau khi đưa họ về Tần gia an toàn, sẽ hóa thân thành lão lục quay lại tìm Kim Ưng Tông báo thù, để chúng chết trong kinh hoàng và bất an.

Lúc này — Tần Phong vẫn đang trên đường tới… Không lâu sau — Tin tức về trận đại chiến ở Kim Ưng Tông không cánh mà bay, khiến các thế lực lớn ở Hoang Cổ chấn động.

“Cái gì?

Nhị công tử phế vật của Tần gia là truyền nhân của Long Tượng Đại Đế, một mình chiến đấu với ba vị trưởng lão Phiêu Miểu cảnh của Kim Ưng Tông!?” “Nhị công tử phế vật của Tần gia?

Chẳng lẽ là người bị đào cốt năm xưa!?” “Còn ai vào đây nữa, năm nay còn bị Lâm Tâm Nhi của Thiên Tâm Chi Thành đến tận cửa từ hôn đấy.” “Cái người đã hét lên ‘ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây’, hẹn ba năm sau quyết chiến ở đế đô, nhị công tử phế vật của Tần gia đó á!?” “Đúng là hắn, nghe nói trong bảy quả đạo quả hắn chiếm được một.” “Không ngờ, không ngờ, phế vật năm xưa lại trỗi dậy rồi.” “Xem ra, vị trí chí tôn không nằm ở xương, mà ở người.” “Bây giờ áp lực lại dồn về phía Tần Phong, em trai trỗi dậy, hắn lại trở thành phế vật.” “Tần Phong là phế vật thật hay giả phế, liệu có thật sự một mình trấn áp mấy vạn thiên kiêu hay không vẫn chưa rõ.” “Bất kể tin tức là thật hay giả, cặp song sinh chênh nhau ba tuổi này của Tần gia chắc chắn sẽ có một trận chiến, cảm giác đã không còn xa nữa.” “…” Khi tin tức Tần Hạo trỗi dậy lan truyền, có người hóng chuyện, nhưng cũng có người cảm thấy như nuốt phải ruồi.

Lúc này — Trong Thiên Tâm Chi Thành.

Lâm Tâm Nhi đã được đón về thành công, cũng nhận được tin tức Tần Hạo quật khởi mạnh mẽ.

“Ai cho con đi từ hôn?!” Thành chủ Thiên Tâm Chi Thành, Lâm Hào, tức giận quát mắng Lâm Tâm Nhi trước mặt.

Ông đã sớm nói Tần gia là thế gia số một Hoang Cổ, với thực lực của Thiên Tâm Chi Thành hiện nay còn chưa thể trở mặt với họ, đó cũng là lý do dù biết Tần Hạo bị đào cốt thành phế vật, ông vẫn có thể nhẫn nhịn bảy năm không từ hôn.

Nhưng đứa con gái cưng của ông thì hay rồi, bị tên Phương Trường kia khích bác vài câu, vậy mà lại một mình chạy đến Tần gia từ hôn.

Chẳng lẽ nó không nhìn ra, Phương Trường muốn nhân cơ hội ly gián quan hệ giữa Thiên Tâm Chi Thành và Tần gia, để Đại Việt Hoàng Tộc ngồi giữa ngư ông đắc lợi sao!?

“Con nhìn ra mà!” Lâm Tâm Nhi không nhịn được bĩu môi, đã sớm nhìn ra ý đồ của Phương Trường.

Nhưng bảo nàng gả cho một tên phế vật thì đừng có mơ, nàng thà trở mặt với Tần gia cũng không gả cho một tên phế vật, hơn nữa Thiên Tâm Chi Thành của họ còn có thể kết đồng minh với Đại Việt Hoàng Tộc, sợ gì một Tần gia.

“Nếu ngươi không phải con gái ta, mẹ nó ta tát chết ngươi ngươi tin không?!” Lâm Hào tức đến mức giảm mười năm tuổi thọ, cũng phát hiện ra cái áo bông nhỏ này quá rách rồi.

Nói nó thông minh đi, thì nó quả thực thông minh, có thể nhìn ra ngay đối phương có ý đồ gì, nhưng nói nó ngu như lợn đi, lại cảm thấy như đang sỉ nhục một con lợn.

Theo Đại Việt Hoàng Tộc mà có quả ngọt à!?

Bất kể là ai, chỉ cần ngồi lên vị trí đó, sẽ tìm mọi cách để tăng cường quyền lực trung ương, tuyệt đối không thể để các thế lực khác thoát khỏi sự khống chế của mình.

Chỉ khi họ và các thế gia đoàn kết lại, mới có thể chống lại hoàng quyền, bảo vệ quyền lực trong tay.

Nhưng bây giờ nói gì cũng muộn rồi, sự trỗi dậy của Tần Hạo đã định sẵn Thiên Tâm Chi Thành và Tần gia không thể kết thúc trong êm đẹp, chỉ có thể toàn tâm toàn ý dựa vào Đại Việt Hoàng Tộc.

Còn biểu hiện của Lâm Tâm Nhi lần này trong Côn Luân Bí Cảnh, rõ ràng nhìn ra có thể là Tần Phong đứng sau giở trò, nhưng cách xử lý của nó không những không tự chứng minh trong sạch, ngược lại còn biến mình thành kẻ tình nghi.

Bây giờ Thiên Tâm Chi Thành của họ đã phát hiện rất nhiều mật thám của các thế lực khác, nếu không cẩn thận có thể trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

“Chuyện ở Côn Luân Bí Cảnh cũng không thể trách con được, con nói đều là sự thật mà!” Lâm Tâm Nhi không nhịn được lẩm bẩm.

“Cút, cút về tu luyện cho ta!” Lâm Hào tức điên lên, gầm lớn: “Xem ra mấy năm nay ta quá nuông chiều ngươi, khiến ngươi ngày càng vô pháp vô thiên.

Ta nói cho ngươi biết, trận chiến ba năm sau giữa ngươi và Tần Hạo đã cả thế gian đều biết rồi, nếu ngươi thua, mất mặt là Thiên Tâm Chi Thành của ta, đến lúc đó xem ta có lột da ngươi không.” “Tu luyện thì tu luyện, bản tiểu thư không tin một tên phế vật còn có thể lật trời được!” Lâm Tâm Nhi tức giận hừ một tiếng rồi bỏ đi, không hề để Tần Hạo vào mắt.

Trong mắt nàng, sở dĩ Tần Hạo có thể một mình chiến đấu với ba vị trưởng lão Phiêu Miểu cảnh của Kim Ưng Tông, chẳng qua là mượn ngoại lực, chỉ cần nàng hơi dụng tâm tu luyện một chút, là có thể dễ dàng đạp Tần Hạo dưới chân mà chà đạp.

“Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh a!” Lâm Hào tức đến mức vò đầu bứt tai, càng ngày càng cảm thấy con gái bị mình nuông chiều sinh hư.

Ngoài việc tự ý chạy đến Tần gia từ hôn, gây sự với Tần gia, còn biến Thiên Tâm Chi Thành thành kẻ tình nghi, bị cả Hoang Cổ chú ý, hơn nữa còn tùy hứng đuổi Lâm Tam ra khỏi Thiên Tâm Chi Thành, tương đương với việc mất đi một viên đại tướng tương lai của mình.

Cùng lúc đó — Đại Việt Hoàng Đế cũng nhận được báo cáo liên quan, lập tức triệu tập các đại thần đến họp.

“Tần Hạo sau khi bị đào cốt vậy mà vẫn có thể trỗi dậy, thật là ngoài dự liệu!” “Các vị có còn nhớ, năm xưa Phương Trường từng nói, nhị công tử phế vật của Tần gia có khả năng trỗi dậy, lại bị hắn đoán trúng rồi.” “Vốn dĩ sau khi Phương Trường bày mưu ly gián Tần gia và Thiên Tâm Chi Thành, đã định ra tay với vị Tần nhị công tử này, ai ngờ một chuyến đi Âm Nguyệt Hoàng Triều, Phương Trường nhập ma rời đi, chúng ta cũng không để tâm đến chuyện này nữa.” “Là chúng ta có mắt như mù, Phương Trường đúng là cao nhân!” “Bây giờ Tần gia đã đủ mạnh rồi, nếu vị nhị công tử này lại trỗi dậy, tình cảnh của triều đình sẽ càng thêm bất lợi.” “Trận chiến song Tần không thể tránh khỏi, chúng ta tạm thời không cần để ý, nên tập trung vào Lâm Tam và Phương Trường.” “Không sai, phải nhanh chóng tìm được Lâm Tam, và mời Phương Trường về chủ trì đại cục.” “…” Đại Việt Hoàng Đế nghe ý kiến của các bên, lại một lần nữa tăng cường nhân lực đi tìm Phương Trường và Lâm Tam.

Lúc này — Tần Phong và đoàn người đang ở trong một khách điếm dò la tin tức, kết quả bất ngờ nghe được tin về Tần Hạo.

“Vậy là kết thúc rồi!?” Tần Phong chết lặng tại chỗ, tỏ vẻ không thể chơi như vậy được.

Hắn không quản ngại vạn dặm mang theo Thiên Quân, Vạn Mã đến chi viện cho nhị đệ, kết quả còn chưa dò hỏi ra vị trí của nhị đệ thì đã đánh xong, thu dọn chiến trường rồi.

Là do hắn, một đại phản diện, không xứng có cơ hội cứu người ra vẻ, hay là hắn chỉ hợp làm tấm gương xấu chuyên đi tắm máu tông môn nhà người ta thôi.

Thôi bỏ đi!

Nhị đệ không sao là tốt rồi, tiếp theo đến lượt hắn thể hiện!

“Tiểu nhị, mang rượu lên!” Ngay lúc này, một giọng nữ quen thuộc vang lên.

“Ủa!!” Tần Phong ngẩng đầu nhìn, hơi sững sờ, gặp lại người quen cũ, Nam Phong công chúa.

Chỉ thấy nàng thần sắc có phần tiều tụy, dẫn theo mấy chục hộ vệ bước vào khách điếm, khác với những Thiên Tử Môn Sinh cảnh giới Thiên Tông trước đây, lần này khí tức của các hộ vệ bên cạnh nàng đều rất mạnh.

“Tần Phong!!” Tiếng hét kinh ngạc của Nam Phong công chúa đột nhiên vang lên, vô tình nhìn thấy Tần Phong cũng ở trong khách điếm.

“Tần Phong!!” Các hộ vệ vội vàng che chắn cho Nam Phong công chúa ở phía sau, cảnh giác rút bội đao ra, nhìn chằm chằm vào Tần Phong.

“Thế này cũng gặp được!?” Tần Phong cũng ngạc nhiên không kém, không hiểu tại sao hai người lại luôn gặp nhau.

Chẳng lẽ duyên phận của hắn không chỉ là “lai nhật phương trường” (ngày sau còn dài), mà còn có cả “không huyệt lai phong” (gió vào nhà trống)… Xoảng một tiếng!

Thiên Quân, Vạn Mã không nói hai lời, rút vũ khí ra, chắn trước mặt Tần Phong đối đầu với đối phương. "Mau đi, mau đi!" Hành động của hai bên cũng thu hút sự chú ý của những người khác trong khách sạn, thế trận giương cung bạt kiếm sắp đánh nhau dọa cho mọi người vội vàng thanh toán rồi rời đi. "Mấy gã đàn ông này quả nhiên là đến để đánh nhau!" Hữu Dung dúi cái đầu nhỏ vào trong "ngọn núi" của mình, trong lòng vẫn không ngừng lẩm bẩm.

Không thấy ta, không thấy ta, không thấy ta...

Chủ khách sạn vội vàng đi ra, tươi cười nói: "Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của tại hạ, chiêu đãi không chu đáo đã làm chậm trễ các vị công tử, tiểu thư." Công chúa Nam Phong không thèm để ý đến chủ khách sạn, đang suy nghĩ có nên ra tay với Tần Phong hay không.

Chương 192

Dù Tần Phong đã tàn sát khốc liệt trong Côn Luân bí cảnh, chém mấy ngàn môn sinh Thiên Tử của Đại Việt hoàng triều bọn họ như chém dưa, nhưng bây giờ đã ra khỏi Côn Luân bí cảnh, dù hắn có nghịch thiên đến đâu cũng không thể lật trời được, có rất nhiều cao thủ có thể trấn áp hắn.

Hơn nữa, bây giờ nàng đang phụng mệnh phụ hoàng đi tìm Phương Trường, hy vọng có thể thuyết phục y quay về Đại Việt hoàng triều chủ trì đại cục, còn được trang bị mấy chục hộ vệ đi theo bảo vệ.

Tất cả đều là tu luyện giả Nguyên Đan cảnh, người dẫn đầu còn là cường giả Sinh Tử cảnh bát trọng, trấn áp Tần Phong, một tên Nhập Đạo cảnh lục trọng, tuyệt đối là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nếu là trước đây, nàng chắc chắn sẽ không do dự hạ lệnh động thủ, nhưng bây giờ Tần Phong đã cứu nhiều người như vậy ở Huyết Sắc Thương Hải, liên lụy quá lớn, không thể không cân nhắc cẩn thận.

Đặc biệt là nhiệm vụ hiện tại của nàng là đi tìm Phương Trường, nếu lại làm hỏng chuyện thì thật sự không còn cơ hội lật mình nữa. "Không sao, chúng ta là người quen, chào hỏi một chút thôi!" Tần Phong mỉm cười vẫy tay chào, ra hiệu cho Thiên Quân, Vạn Mã đừng kích động như vậy. "Hóa ra là chào hỏi!" Chủ khách sạn vừa nghe là người quen, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ làm ăn nhỏ, chỉ cần không đánh nhau thì mọi chuyện đều dễ nói. "Hử!?" Thiên Quân, Vạn Mã đều ngẩn người, vô cùng bất ngờ trước phản ứng của Tần Phong.

Lúc trước Tần Phong mặt lạnh như tiền, cứ như ai nợ hắn mấy trăm triệu linh thạch cực phẩm vậy, sao bây giờ đột nhiên lại tươi cười, biến thành Tần lão lục trong trí nhớ của họ. "Chẳng lẽ..." Vạn Mã nhíu mày suy nghĩ kỹ lại, vừa rồi có người đang bàn luận về Tần Hạo.

Nói là Kim Ưng Tông của Âm Nguyệt hoàng triều muốn xơi tái đệ tử Tần gia, kết quả lại gặp phải phế vật nhị công tử của Tần gia quật khởi mạnh mẽ, cũng có nghĩa là lúc đó Tần Phong cảm ứng được Tần Hạo gặp nguy hiểm. "Hử?!" Lâm Tam cũng nhạy bén phát hiện sự thay đổi trước sau của Tần Phong, càng khiến y trăm mối không thể lý giải.

Nếu bảy năm trước Tần Phong đã vì sức mạnh mà chọn đào Chí Tôn Cốt của em trai, tại sao bảy năm sau khi cảm ứng được em trai gặp nguy hiểm lại không quản ngại vạn dặm đến cứu viện!?

Là trong lòng cảm thấy áy náy!?

Hay là có nội tình gì khác!?

Lúc này...

Công chúa Nam Phong đưa mắt quét qua xung quanh Tần Phong, không thấy cao thủ trâu bò nào cả, có nghĩa là viện binh của Âm Nguyệt hoàng triều vẫn chưa đến.

Nàng lúc này đang chiếm ưu thế tuyệt đối, là cơ hội ngàn năm có một để bắt Tần Phong.

Tần Phong không hề hoảng sợ, cười tủm tỉm nói: "Chủ quán, bàn họ thêm một con gà, tính vào hóa đơn của ta!" "Được ạ!" Chủ khách sạn cảm kích rối rít cảm ơn, lại hỏi: "Không biết vị tiểu thư này thích gà vị gì, chúng tôi có vịt quay hoa đào, gà tơ quay, gà sốt tương, gà đồng, gà rừng..." "Ngươi..." Công chúa Nam Phong tức đến đỏ bừng mặt, nghi ngờ Tần Phong cố tình làm vậy.

Tần Phong buột miệng nói: "Cứ mang lên đại đi, nàng không kén ăn đâu!" "Tần Phong!!" Công chúa Nam Phong tức giận đập bàn, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Tần Phong. "Chuyện gì vậy!?" Mọi người trong quán đều ngơ ngác, không hiểu tại sao công chúa Nam Phong lại tức giận.

Người ta Tần Phong chủ động cầu hòa, còn tốt bụng gọi cho nàng một con gà, hóa đơn cũng tính cho Tần Phong, nàng không cảm kích thì thôi, lại còn đập bàn trừng mắt.

Đây là công chúa của Đại Việt sao!?

Thật không có chút gia giáo nào! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ nhân lúc Thiên Tuyển Chi Tử không có ở nhà, đã vu oan hãm hại bạch nguyệt quang trong lòng hắn, nhận được 5 vạn điểm phản diện!" Vu oan hãm hại!?

Ta vu oan hãm hại lúc nào, ta nói rõ ràng là sự thật được không!

Tần Phong không khỏi thầm than trong lòng, phát hiện năm tháng này nói thật quả là quá khó. "Hử!?" Hữu Dung nghi hoặc nghiêng đầu.

Nhớ lại ở Huyết Sắc Thương Hải, sau khi nàng giúp công chúa Nam Phong giải độc, công chúa Nam Phong đã bày tỏ lòng cảm kích với nàng, bất kể là lời nói hay lễ nghi đều thể hiện phong thái của công chúa một nước lớn, không chê vào đâu được.

Sao bây giờ lại thất thố như vậy, cứ như hai người hoàn toàn khác nhau.

Đồng thời, nàng cũng cảm thấy rất nghi hoặc, tại sao Tần Phong lại biết công chúa Nam Phong thích ăn gà, lại còn không kén ăn. "Chẳng lẽ họ đã ở bên nhau rồi?!" Hữu Dung đột nhiên che miệng kinh ngạc, dường như đã phát hiện ra một bí mật động trời.

Một công chúa của Đại Việt hoàng triều, một Thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều, quả thực là tình tiết chỉ có trong tiểu thuyết.

Nhưng công chúa này quá mạnh mẽ, Thánh tử lại quá bá đạo, hai người mạnh mẽ ở bên nhau rõ ràng là không hợp, ngược lại, một tiểu y tiên dịu dàng như nàng có thể trung hòa sự bá đạo của Tần Phong. "Lát nữa họ xảy ra xung đột, sẽ không lôi ta ra chịu trận chứ!?" Hữu Dung lén liếc nhìn đại ma vương Tần Phong, sợ hắn lát nữa sẽ qua hôn mình một cái để cố tình chọc tức công chúa Nam Phong.

Nếu hắn thật sự muốn hôn, một cô gái yếu đuối như mình dường như cũng không thể phản kháng.

Nhưng chuyện này một khi đã truyền ra ngoài, vì danh tiếng của Dược Thần Cốc, sư phụ nàng chẳng phải sẽ gả nàng cho Tần Phong sao!

Nhưng họ không có nền tảng tình cảm!

Chắc không đến mức ép Tần Phong cưới nàng, để hắn sau khi cưới lạnh nhạt với mình, còn phải để nàng tận mắt nhìn hắn và con tiểu tiện nhân công chúa Nam Phong kia tình tứ với nhau chứ!?

Vậy nàng có nên xé xác con tiểu tiện nhân Nam Phong, rồi cùng Tần Phong vun đắp tình cảm lâu dài không nhỉ!? "Tần Phong!!" Công chúa Nam Phong cảm thấy bây giờ rất tức giận, đã sắp không thể khống chế được bản thân.

Ầm!

Ầm!

Các hộ vệ dường như cảm nhận được sự tức giận của công chúa Nam Phong, khí tức kinh khủng bắt đầu dao động quanh thân. "Oan có đầu, nợ có chủ, các vị xin cứ tự nhiên!" Lâm Tam tâm trạng vui vẻ khôn tả, lon ton chạy sang một bàn khác.

Trước đây đều là Tần Phong đứng một bên xem y và người khác đánh nhau, hôm nay cuối cùng phong thủy cũng luân chuyển, đến lượt y đứng một bên hóng chuyện. "Công chúa, người xem!" Một lão giả âm nhu bên cạnh công chúa Nam Phong lấy ra một bức chân dung, ra hiệu cho công chúa Nam Phong nhìn về phía Lâm Tam ở bàn khác. "Y là..." Công chúa Nam Phong đột nhiên nín thở, vội vàng đối chiếu Lâm Tam với bức chân dung.

Không sai!!

Chương 193

Y chính là Lâm Tam của Thiên Tâm Chi Thành!!

Kẻ bị tình nghi lớn nhất trong vụ lừa đảo càn quét các thế lực lớn ở Hoang Cổ, Lâm Tam!! "Bắt lấy y!!" Công chúa Nam Phong quả quyết hạ lệnh tấn công các hộ vệ, chỉ là mục tiêu không phải Tần Phong, mà là Lâm Tam đang ở bàn khác. "Chuyện gì vậy!?" Lâm Tam tại chỗ ngây người, không hiểu tại sao đang hóng chuyện lại bị đánh. "Lâm huynh đừng hoảng, ta đến giúp huynh!" Tần Phong lớn tiếng hét. "Tần huynh!" Lâm Tam trong lòng đột nhiên cảm thấy xấu hổ, cảm thấy mình thật không xứng làm người.

Khi Tần Phong gặp nguy hiểm, y chỉ nghĩ đến việc đứng một bên hóng chuyện, nhưng khi đến lượt y gặp nguy hiểm, Tần Phong lại đại nhân không chấp tiểu nhân, là người đầu tiên nhảy ra giúp y.

Có huynh thật là phúc của ta... "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5 vạn điểm phản diện!" Rầm một tiếng!!

Các hộ vệ của công chúa Nam Phong nhận được lệnh liền ra tay dứt khoát, khí tức kinh khủng trong phút chốc bùng nổ từ trong cơ thể, bàn ghế trong khách sạn lập tức bị hất tung ra ngoài. "Quá bắt nạt người thật thà rồi!" Chủ khách sạn cảm thấy muốn khóc mà không có nước mắt, phát hiện tình cảm của mình đã bị lừa dối.

Keng!!

Lâm Tam phản ứng nhanh chóng rút thanh bội kiếm bên hông, tiếng kiếm ngân vang trong trẻo khiến hư không rung động. "Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!" Một hộ vệ Nguyên Đan cảnh trong mắt lóe lên vẻ giễu cợt, thanh trường kiếm mảnh trong tay hóa thành vô số đạo kiếm ảnh như rắn độc đâm nhanh về phía hai cánh tay của Lâm Tam, muốn tháo rời cả hai tay của y. "Nguyên Đan cảnh!" Lâm Tam khẽ nhíu mày, trường kiếm trong tay bùng nổ kiếm quang chói lọi.

Keng!!

Chỉ thấy trường kiếm của Lâm Tam va chạm với kiếm ảnh của đối phương, tiếng kim loại va chạm chói tai vang vọng khắp khách sạn, kiếm khí cuồng bạo như bão tố càn quét cả quán. "Khách sạn của ta!!" "Chủ quán, mau chạy!!" Tiểu nhị liều mạng túm lấy chủ khách sạn đang gào khóc, kéo ông ta ra khỏi quán, cả khách sạn cũng sụp đổ ầm ầm trong dư chấn công kích của hai bên, một đám người cũng nhanh chóng lao ra đường lớn. "Có người đánh nhau!" Quần chúng trên đường thấy vậy, lập tức hưng phấn vây xem. "Không hổ là thiên kiêu bị toàn Hoang Cổ truy nã!" Các hộ vệ của công chúa Nam Phong cảm thấy vô cùng bất ngờ, không ngờ Lâm Tam lại có thể đỡ được một đòn của Nguyên Đan cảnh. "Là y!!" Công chúa Nam Phong nhướng mày, cuối cùng cũng nhớ ra Lâm Tam là ai.

Lúc đầu, khi nàng dẫn mấy ngàn môn sinh Thiên Tử đi vây công đệ tử Tần gia, Tần Phong đã mang theo Thiên Quân, Vạn Mã và người này đến cứu viện, luồng hạo nhiên kiếm khí kinh khủng khiến nàng đến nay vẫn còn nhớ như in. "Tất cả cẩn thận, y đã lĩnh ngộ được hạo nhiên chính khí!" Công chúa Nam Phong vội vàng nhắc nhở, không dám xem thường Tần Phong và Lâm Tam.

Họ đều là những thiên kiêu hiếm có trên đời, dù bây giờ chỉ có tu vi Nhập Đạo cảnh, cũng tuyệt đối không thể đối xử như Nhập Đạo cảnh bình thường, nếu không chắc chắn sẽ chịu thiệt trong tay họ.

Ví dụ như nàng...

Rõ ràng mỗi lần đối phó Tần Phong đều chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng cuối cùng lại nếm đủ mùi đau khổ trong tay hắn.

Keng!!

Trong cơ thể Lâm Tam đột nhiên bùng nổ một tiếng kiếm ngân kinh khủng, linh lực cuồng bạo như bão tố cuộn trào từ trong người y, trường kiếm trong tay bùng nổ kiếm quang chói mắt xuyên thủng trời cao.

Y không chọn ngồi chờ chết, mà chọn chủ động tấn công!

Chỉ thấy một luồng kiếm khí sắc bén vô cùng từ trên người Lâm Tam trào ra, cùng với cú đâm của trường kiếm trong tay, một luồng hạo nhiên khí tức cuộn trào giữa trời đất, phảng phất như chính nghĩa giáng trần bao trùm cả con phố. "Hạo nhiên chính khí!!" Các hộ vệ mặt lộ vẻ kinh hãi, trong lòng là sự ngưỡng mộ không thể diễn tả.

Họ tu luyện đến Nguyên Đan cảnh ít nhất cũng mất mấy trăm năm, nhưng cũng chỉ là tu vi đạt đến Nguyên Đan cảnh, còn những buff như hạo nhiên chính khí, đạo pháp tự nhiên, vô địch kiếm tâm... thì một cái cũng chưa lĩnh ngộ được.

Rõ ràng mọi người đều là người...

Tại sao họ mấy trăm năm qua một cái cũng không lĩnh ngộ được, ngược lại người ta mười mấy hai mươi tuổi lại lĩnh ngộ hết cái này đến cái khác. "Để lão gia ta chơi với ngươi!" Lão giả âm nhu bên cạnh công chúa Nam Phong a giọng, duỗi ra hai ngón tay trắng nõn kẹp lấy kiếm của Lâm Tam.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm chói tai vang vọng giữa trời đất, hai ngón tay khô gầy của đối phương lại không hề tổn hại, ngược lại còn kẹp chặt lấy kiếm của Lâm Tam. "Sinh Tử cảnh bát trọng!" Sắc mặt Lâm Tam đột nhiên biến đổi, cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương.

Không giống như lão giả áo tím mà y và Tần Phong đối phó trước đây, tuy hai người đều là cao thủ Sinh Tử cảnh, nhưng người này rõ ràng mạnh hơn lão giả áo tím rất nhiều.

Từ dáng vẻ âm nhu và không có râu của ông ta, không khó để nhận ra ông ta là thái giám đến từ hoàng cung Đại Việt.

Ngay lúc này...

Giữa trời đất đột nhiên bùng nổ một luồng kiếm khí kinh khủng, còn kèm theo một tiếng kiếm ngân trong trẻo kinh thiên động địa.

Ông!

Ông!

Chỉ thấy Tần Phong lúc này đã cộng dồn xong buff, ngũ cấp kiếm ý, vô địch kiếm tâm, đạo pháp tự nhiên, long châu chi lực, phật chi xá lợi, Thương Thiên Bá Thể hình thái thứ nhất đều đã cộng dồn xong. "Cái gì!!" Mọi người có mặt đều kinh hãi, bị sự biến thái của Tần Phong dọa cho một phen.

Đậu má!!

Họ vì một cái buff mà cầu không được, Tần Phong lại có thể dễ dàng sở hữu nhiều buff như vậy.

Rõ ràng cùng là lần đầu làm người, tại sao chênh lệch lại lớn như vậy!?

Chương 194

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!!

Tần Phong nhanh chóng rút thanh Trường Không Thần Kiếm trong tay, người như tia chớp biến mất tại chỗ.

Mục tiêu của hắn không phải là lão thái giám Sinh Tử cảnh bát trọng kia, mà là những hộ vệ Nguyên Đan cảnh bên cạnh công chúa Nam Phong, lúc này ánh mắt của họ đều tập trung vào Lâm Tam, không ai chú ý đến tên Tần lão lục này. "Không ổn!!" Sắc mặt các hộ vệ đột nhiên biến đổi, không ngờ Tần lão lục lại ra tay với họ.

Nhưng ngay khi họ đang may mắn vì mình phát hiện kịp thời, còn có thời gian để chống đỡ đòn tấn công lén của Tần lão lục, phía sau lại đột nhiên truyền đến một tiếng kiếm ngân trong trẻo. "Cái gì!!" Các hộ vệ theo bản năng quay đầu liếc nhìn, chỉ thấy con thỏ của Tần Phong không biết từ lúc nào đã vòng ra sau lưng họ, quanh thân cũng cuộn trào vô số đạo kiếm khí sắc bén.

Dù kiếm khí của Tiểu Bạch không gây ra quá nhiều uy hiếp cho họ, nhưng chính vì sự xuất hiện của Tiểu Bạch khiến họ sững sờ một lúc, tạo cơ hội cho Tần lão lục ở phía trước.

Vút!!

Kiếm quang lóe lên, tuệ căn rơi xuống đất.

Tần Phong chậm rãi tra thanh Trường Không Thần Kiếm vào vỏ, phía sau là một mảnh tiếng kêu gào thảm thiết của chuột túi. "A!!" "Hít!!" Mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh, kinh diễm trước nhát kiếm của Tần Phong.

Một kiếm chém ra, cắt đứt mấy chục cái tuệ căn! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã cắt tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã cắt tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" "..." Quần chúng hóng chuyện xung quanh không khỏi rùng mình, theo bản năng lùi lại vài bước để giữ khoảng cách với Tần Phong. "Tần Phong!!" Công chúa Nam Phong tức đến ngực phập phồng dữ dội, không ngờ Tần Phong vẫn vô sỉ như vậy.

Rầm một tiếng!!

Giữa tứ chi bách hài của lão thái giám bên cạnh công chúa Nam Phong đột nhiên dâng lên một luồng sức mạnh đáng sợ, chỉ thấy hai ngón tay đang kẹp trường kiếm của Lâm Tam đột nhiên buông ra, rồi nhanh như chớp điểm nhẹ lên thân kiếm.

Đang!

Tiếng va chạm trầm thấp giòn giã vang lên, kình lực đáng sợ từ mũi kiếm lan ra, tạo thành từng gợn sóng trên con phố này. "Phụt!!" Lâm Tam bất ngờ phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể còn bay ngược ra sau mấy chục mét mới dừng lại. "Kẻ làm vỡ trứng của ta, gậy ông đập lưng ông!!" Mấy chục hộ vệ Nguyên Đan cố nén nỗi đau đứt gốc đứng dậy, ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía Tần Phong và Lâm Tam, phảng phất như muốn chặt tuệ căn của hai người thành mười tám đoạn mới hả giận. "Tần huynh, rốt cuộc huynh đang giúp ta hay là đang kéo cừu hận cho ta vậy!?" Lâm Tam lộ vẻ cười khổ.

Vừa rồi Tần Phong rõ ràng có thể tấn công lén một kiếm tiêu diệt họ, nhưng lại cố tình chọn cắt tuệ căn của họ. "Lâm huynh, ta đương nhiên là đang giúp huynh rồi!" Ánh mắt Tần Phong lóe lên vẻ chân thành, tỏ ra mình tuyệt đối là đang giúp đỡ. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã thành công kéo cừu hận cho Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện..." Ầm!

Ầm!

Mấy chục hộ vệ Nguyên Đan cảnh mặt mày dữ tợn đáng sợ, cố nén nỗi đau đứt gốc lao về phía Tần Phong và Lâm Tam. "Mẹ nó!!" Lâm Tam không nhịn được văng tục, đến giờ vẫn không hiểu tại sao mình lại bị đánh.

Ầm ầm ầm!!

Các đòn tấn công cuồng bạo liên miên không dứt ập đến, đánh cho Tần Phong và Lâm Tam liên tục lùi lại.

Dù những hộ vệ Nguyên Đan cảnh này không có buff, nhưng vẫn cao hơn Nhập Đạo cảnh hai đại cảnh giới, trong giao chiến trực diện, Tần Phong và Lâm Tam chỉ có nước bị áp chế, huống chi đối phương còn có mấy chục người. "Nếu đã tìm chết, vậy ta sẽ thành toàn cho các ngươi!" Ánh mắt Lâm Tam đột nhiên trở nên sắc bén như dao, người như một thanh tuyệt thế thần kiếm vừa ra khỏi vỏ.

Một kiếm đâm ra!

Kiếm ý kinh khủng vô cùng hóa thành một đạo kiếm quang ngút trời, túc sát chi ý chấn động trời cao, vô tận lá sương bay lả tả, phảng phất như mùa đông giá rét đã đến.

Keng!

Hư không nơi trường kiếm lướt qua vang lên tiếng kiếm ngân lạnh lẽo túc sát, từng đạo kiếm ý tịch mịch âm u hóa thành gợn sóng lan ra, khiến cả vùng trời đất này tràn ngập sát cơ kinh thế đồ lục thương sinh.

Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp!!

Thiên địa vạn vật, một kiếm phá tan! "Đây, đây sao có thể!!" Mấy chục hộ vệ Nguyên Đan trong lòng kinh hãi, một cảm giác nguy cơ chưa từng có dâng lên trong lòng. "Ta có một kiếm, có thể phá vạn pháp!" Trong mắt Lâm Tam lóe lên sát ý vô tận, trường kiếm trong tay vang lên tiếng kiếm ngân du dương giữa hư không, từng đạo kiếm khí sắc bén xuyên thấu trời cao, khiến thiên địa phong vân biến sắc.

Phụt... phụt... phụt...

Từng đóa hoa máu đỏ tươi nở rộ giữa hư không, kiếm mang sắc bén vô tình xuyên thủng cơ thể của các hộ vệ Nguyên Đan, từng cỗ thi thể từ không trung rơi xuống, khiến trời đất đổ một trận mưa máu.

Bức tranh nhuốm máu, sát lục và huyết tanh. "Sao có thể!!" Mọi người có mặt đều sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ cảm thấy khí tức lạnh lẽo của mùa đông lan tỏa khắp người.

Đây là kiếm gì!?

Phảng phất như một kiếm không thuộc về nhân gian!! "Ực!!" Công chúa Nam Phong nuốt nước bọt, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ chấn động.

Dù nàng đã cố gắng đánh giá cao Lâm Tam hết mức có thể, nhưng phát hiện vẫn là đánh giá thấp sự kinh khủng của y, tu vi Nhập Đạo cảnh thất trọng lại có thể chém giết Nguyên Đan cảnh, còn không phải một người, mà là mấy chục người.

Đồng thời, nàng cũng không thể không giơ ngón tay cái cho Thiên Tâm Chi Thành, các thế lực khác gặp phải loại thiên kiêu như Lâm Tam, chỉ hận không thể cử cao thủ bảo vệ 24/7.

Chương 195

Nhưng họ thì hay rồi, lại trục xuất người ta ra khỏi Thiên Tâm Chi Thành, cũng có khả năng là để Lâm Tam gánh tội thay cho họ.

Nhưng dù là gì, cũng phải nói là hào phóng! "Công chúa cẩn thận!!" Lão thái giám nhanh chóng chắn trước mặt công chúa Nam Phong, giơ tay vỗ một chưởng chặn hết kiếm khí của Lâm Tam. "Mạnh quá!!" Lão thái giám vô cùng kinh hãi.

Dù Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp của Lâm Tam đã bị ông ta chặn lại, nhưng tuyệt đối có thể gây ra sát thương chí mạng cho một Sinh Tử cảnh bát trọng như ông ta, nếu không cẩn thận trúng chiêu của y, nói không chừng thật sự có nguy cơ bỏ mạng tại chỗ. "Hộc hộc..." Lâm Tam sau khi sử dụng Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, quỳ một gối xuống đất, thở hổn hển từng ngụm lớn, cả người cũng gầy đi một vòng, sắc mặt tái nhợt không một chút huyết sắc, trên đầu còn xuất hiện thêm vài lọn tóc bạc.

Dù tu vi Nhập Đạo cảnh thất trọng của y có thể sử dụng Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, nhưng gánh nặng đối với cơ thể cũng vô cùng lợi hại.

Không phải ai cũng có thể như Tần Phong, chỉ cách mấy phút là có thể làm lại một lần.

Lúc này...

Cả con phố tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề của Lâm Tam.

Mọi người đều ngây người nhìn Lâm Tam, chỉ thấy y quỳ một gối, dùng kiếm làm gậy chống, xung quanh đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nằm la liệt thi thể của mấy chục hộ vệ Nguyên Đan cảnh.

Nếu không phải họ tận mắt chứng kiến, thì vạn lần cũng không dám tin, Nhập Đạo cảnh thất trọng vượt qua hai đại cảnh giới chém giết Nguyên Đan cảnh, lại còn là mấy chục Nguyên Đan cảnh bị một kiếm chém giết.

Dù kiếm này mang lại cho Lâm Tam tác dụng phụ nghiêm trọng, cũng đủ để y danh chấn Hoang Cổ. "Đây chính là đệ nhất kiếm trăm năm sau sao!?" Ánh mắt công chúa Nam Phong đầy vẻ kinh hãi, cuối cùng cũng hiểu tại sao Lâm Tam lại được gọi là đệ nhất kiếm trăm năm sau. "Khoan đã, Tần Phong đâu!?" Công chúa Nam Phong đột nhiên kinh hô một tiếng, phát hiện Tần Phong đã biến mất. "Mẹ nó, cái tên lão lục vô sỉ này!!" Lão thái giám không nhịn được văng tục, cảm ứng được Tần Phong đã vòng ra sau lưng mình.

Chỉ thấy Tần Phong nhân lúc mọi người bị Lâm Tam thu hút, đã cộng dồn đủ buff vòng ra sau lưng lão thái giám.

Trường Không Thần Kiếm quét ngang chính là vô cùng vô tận kiếm khí xuyên phá trời cao, phảng phất như nơi mũi kiếm chỉ đến, thần uy cái thế, sở hướng phi mỹ, thần ma tẫn tru. "Ta có một kiếm, có thể mở thiên môn!" Tần Phong căn bản không cho lão thái giám thời gian phản ứng, tay cầm Trường Không Thần Kiếm lấp lánh hàn quang, mang theo sát ý ngút trời đồ lục thiên địa, như một luồng lưu quang nhanh chóng xé rách hư không. "Kiếm hay!!" Mọi người có mặt đều trợn to mắt kinh hô, kinh diễm trước nhát kiếm này của Tần Phong.

Vốn tưởng Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp của Lâm Tam đã là thiên hạ vô địch, không ngờ Nhất Kiếm Khai Thiên Môn của Tần Phong còn hung mãnh hơn, lại là đại viên mãn kiếm quyết tự mình lĩnh ngộ. "Thiên Cương Đồng Tử Công!" Giọng nói a á của lão thái giám vang lên, quanh thân nhanh chóng ngưng tụ một lớp khiên bảo vệ.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng kiếm quang túc sát chói lọi đánh trúng tấm khiên, cơ thể lão thái giám cũng không tự chủ được mà lùi lại.

Cùng với đó là tiếng nổ vang trời động đất, năng lượng tản ra cũng vô tình tàn phá, hất tung những ngôi nhà hai bên đường, kiếm khí sắc bén càng tung hoành ngang dọc giữa trời đất. "Tại sao mấy gã đàn ông này lại thích đánh nhau như vậy chứ!?" Hữu Dung trốn trong góc run lẩy bẩy, vùi đầu vào "ngọn núi" của mình.

Không lâu sau, mọi thứ trở lại yên tĩnh. "Hộc hộc..." Tần Phong thở hổn hển, nhìn về phía trước nơi bụi mù mịt.

Dù hắn đã thành công vòng ra sau lưng tung ra Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, nhưng tốc độ phản ứng của đối phương cũng không chậm, theo định luật "có khói là không có thương tích", đối phương chắc vẫn chưa chết hẳn. "Mạnh, mạnh quá!" Mọi người xung quanh toàn thân nhếch nhác trợn to mắt, chỉ thấy bụi dần tan đi, lão thái giám đầu bù tóc rối thảm hại vô cùng, trên ngực còn có một vết kiếm sâu thấy cả xương trắng.

Đậu má!

Cứ tưởng Lâm Tam một kiếm diệt mấy chục Nguyên Đan cảnh đã là trâu bò lắm rồi, không ngờ Tần Phong quay đầu lại một kiếm trọng thương cường giả Sinh Tử cảnh bát trọng.

Có Tần Phong đè đầu Lâm Tam, trăm năm sau y đừng hòng trở thành đệ nhất kiếm! "Tên này thật sự còn là người không vậy!?" Công chúa Nam Phong khó tin trợn to mắt hạnh, không thể tin được một người có thể vượt qua Thiên Tông, Nguyên Đan, Sinh Tử ba đại cảnh giới để trọng thương đối phương.

Quả thực là vô lý đến mức mẹ của vô lý cũng phải mở cửa, vô lý đến tận nhà! "Thằng nhóc chết tiệt, lão gia giết ngươi!!" Lão thái giám nhìn vết kiếm trên ngực, phát ra tiếng hét a á phẫn nộ, năng lượng kinh khủng bắt đầu được giải phóng từ trong cơ thể. "Họ xong rồi!" Mọi người xung quanh không khỏi thở dài.

Ai cũng thấy Tần Phong và Lâm Tam đã không còn sức chống cự, trở thành hai con cừu non mặc người làm thịt.

Ngay lúc này...

Tiểu Bạch giọng non nớt kiêu ngạo vang lên, "Tất cả dừng tay, Lâm Tam đã bị thỏ ta bắt cóc rồi!" "Hử!?" Mọi người có mặt đều ngẩn người.

Chỉ thấy Lâm Tam không còn sức phản kháng đã bị Tiểu Bạch đánh gục, đang dùng chân nhỏ đạp lên mặt y, còn nhặt một con dao kề vào cổ y. "Khà khà khà khà!" Tiểu Bạch phát ra tiếng cười y hệt Tần Phong, nói: "Công chúa Nam Phong, ngươi cũng không muốn nhận được một Lâm Tam đã chết chứ!?" "Tần huynh, đây là chuyện gì vậy!?" Lâm Tam ngơ ngác bị Tiểu Bạch đạp dưới chân, đến giờ vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra... "Ách, ta không biết!" Tần Phong quay đầu đi chỗ khác, tỏ vẻ không quen biết con thỏ đó. "Thỏ ta nói lại lần cuối, mau chóng hạ vũ khí xuống, nếu không thỏ ta không đảm bảo an toàn cho con tin!" Tiểu Bạch kiêu ngạo đạp lên Lâm Tam, cầm dao chuẩn bị xé vé bất cứ lúc nào. "Chuyện gì vậy!?" Quần chúng hóng chuyện xung quanh xem mà ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu đây là thao tác gì.

Bắt cóc đồng đội, uy hiếp đối thủ!?

Công chúa Nam Phong lạnh mặt nói: "Các ngươi đã không còn sức chiến đấu nữa, bản công chúa bây giờ chiếm ưu thế tuyệt đối, ngươi nghĩ bản công chúa sẽ bị ngươi uy hiếp sao?!" "Ngươi đang dạy thỏ ta làm việc à!?" Tiểu Bạch kiêu ngạo cầm đại đao, tiện tay rạch một đường trên cổ Lâm Tam. "Này, ngươi làm thật à!?" Lâm Tam chỉ cảm thấy cổ đau nhói, khó tin trợn to mắt.

Chát một tiếng!

Tiểu Bạch tát mạnh vào mặt Lâm Tam một cái, kiêu ngạo nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy thỏ chuyên nghiệp bao giờ à?!" "Hu hu..." Lâm Tam cảm thấy muốn khóc mà không có nước mắt.

Chương 196

Không ngờ con thỏ này cũng không đáng tin cậy như Tần Phong, cũng đành phải chấp nhận sự thật là mình bị một con thỏ bắt cóc. "Bình tĩnh!" Công chúa Nam Phong vội vàng lên tiếng ngăn cản, cũng nhận ra Tiểu Bạch thật sự rất chuyên nghiệp.

Phải biết rằng, bây giờ Lâm Tam có liên quan đến tung tích của hơn tám thành tiên tinh ở Hoang Cổ, ai có thể có được tám thành tiên tinh này, còn có thể chuyển hóa nó thành sức mạnh, tất sẽ có thực lực thống nhất Hoang Cổ.

Ngược lại, nếu Lâm Tam thật sự xảy ra chuyện gì, tám thành tiên tinh bị cướp đi có khả năng sẽ không rõ tung tích. "Hừ!!" Lão thái giám rất không vui hừ một tiếng, năng lượng kinh khủng quanh thân nhanh chóng tiêu tán. "Hả!?" Quần chúng hóng chuyện xung quanh càng thêm ngơ ngác, nghi ngờ mình có phải đang mơ mà chưa tỉnh hay không.

Bắt cóc đồng đội, uy hiếp đối thủ đã đủ vô lý rồi, nhưng điều vô lý hơn là đối phương lại thật sự thỏa hiệp.

Là hôm nay họ ra đường quên uống thuốc, hay là thế giới này quá điên rồ rồi!? "Hít!" Công chúa Nam Phong hít một hơi thật sâu, hỏi: "Ngươi muốn thế nào mới chịu giao ra Lâm Tam!?" "Linh thạch!" Tiểu Bạch kiêu ngạo nói: "Không có một trăm triệu linh thạch cực phẩm, thỏ ta không thể thả người được!" "Một trăm triệu linh thạch cực phẩm!!" Quần chúng hóng chuyện xung quanh kinh hô một tiếng, nhìn Tiểu Bạch như nhìn kẻ ngốc.

Bắt cóc đồng đội, uy hiếp đối phương, còn dám đòi một trăm triệu linh thạch cực phẩm, nó thật sự nghĩ công chúa Nam Phong bị lừa đá vào đầu, đến cả điều kiện hoang đường như vậy cũng có thể đồng ý sao!? "Được!" Công chúa Nam Phong sợ đêm dài lắm mộng, không nghĩ ngợi liền đồng ý với Tiểu Bạch.

So với tám thành tiên tinh của Hoang Cổ, một trăm triệu linh thạch cực phẩm quả thực chỉ là muối bỏ bể, huống chi bây giờ Lâm Tam đã lộ diện, không bao lâu nữa sẽ thu hút các cường giả từ khắp nơi đến tranh đoạt, nàng phải nhanh chóng bắt Lâm Tam áp giải về mới được. "Hả!?" Quần chúng hóng chuyện xung quanh kinh ngạc đến ngây người, không ngờ công chúa Nam Phong lại thật sự đồng ý.

Một trăm triệu linh thạch cực phẩm!!

Nàng lại bỏ ra một trăm triệu linh thạch cực phẩm, để chuộc lại đồng đội của phe địch!?

Công chúa Nam Phong lại nói: "Nhưng bản công chúa không có nhiều linh thạch cực phẩm như vậy, chỉ có một viên Thương Hải Di Châu vô giá." "Thương Hải Di Châu!!" Mọi người có mặt lập tức kinh hô, ánh mắt nhìn về phía viên châu trong tay công chúa Nam Phong.

Lớn bằng nắm tay trẻ con, toàn thân lấp lánh ánh sáng dịu nhẹ, còn có thể cảm nhận rõ ràng một loại năng lượng đặc biệt tỏa ra từ bên trong, phảng phất như sóng biển không ngừng lan tỏa.

Theo ghi chép trong cổ tịch, Thương Hải Di Châu là chí bảo do đại dương thai nghén.

Tuy không thể sánh với những chí bảo do trời đất sinh ra như Vô Cấu Chi Tuyền, nhưng cũng là bảo vật hiếm thấy trên đời, đeo trên người không chỉ có thể tự do hô hấp dưới nước, còn có người từ đó cảm ngộ được nhu chi lực của nước.

Giá trị của nó đâu chỉ một trăm triệu linh thạch cực phẩm, có tiền cũng chưa chắc đã mua được! "Thành giao!" Mắt Tiểu Bạch sáng rực lên, không chút do dự liền bán Lâm Tam. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của ký chủ đã bán đi Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" Tần Phong đứng một bên chửi bới: "Con tiện nhân nào đã làm hư con thỏ nhà ta, lại dám bán cả huynh đệ cùng cha khác mẹ của ta, về nhà xem ta có lột da nó không!" "Ách..." Thiên Quân, Vạn Mã không khỏi đảo mắt, cảnh Tần Phong bán Phương Trường cho Bách Biến Ma Quân vẫn còn rõ mồn một trước mắt. "Được!" Công chúa Nam Phong cũng không nhiều lời, ném Thương Hải Di Châu lên không trung.

Vút một tiếng!!

Tiểu Bạch đạp lên mặt Lâm Tam, hai chân sau dùng sức bật nhảy lên. "Thỏ vẫn là thỏ, quả nhiên dễ lừa!" Khóe miệng công chúa Nam Phong nhếch lên một nụ cười đắc ý, căn bản không có ý định giao dịch với Tiểu Bạch.

Nàng thừa nhận vừa rồi Tiểu Bạch đã uy hiếp được nàng, nhưng nó cũng không nghĩ xem Lâm Tam và Tần Phong đều đã suy yếu, chỉ bằng một con thỏ và Thiên Quân, Vạn Mã mà cũng muốn mang Thương Hải Di Châu rời đi sao!? "Oa oa oa, chết đi!" Lão thái giám lập tức hiểu ý, năng lượng kinh khủng lại lần nữa bùng nổ.

Chỉ là lúc này ánh mắt của ông ta đều tập trung vào Tiểu Bạch, Thiên Quân và Vạn Mã, căn bản không để Tần Phong và Lâm Tam đang suy yếu vào mắt. "Cũng gần rồi!" Tần Phong cảm nhận được linh lực trong cơ thể đã hồi phục, quả quyết lại vòng ra sau lưng lão thái giám.

Đây là cảm giác gì!?

Tại sao lại có cảm giác như bị lão lục nhắm tới!?

Lão thái giám đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, khóe mắt vội vàng liếc về phía sau, chỉ thấy khóe miệng Tần Phong nhếch lên một nụ cười tà tính, Trường Không Thần Kiếm trong tay lại lần nữa quét ngang giải phóng ra vô tận kiếm khí xuyên phá trời cao.

Mũi kiếm chỉ đến đâu, thần uy cái thế, sở hướng phi mỹ, thần ma tẫn tru. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Tiếng hét a á của lão thái giám vang vọng khắp trời đất, đánh chết ông ta cũng không tin Tần Phong hồi phục nhanh như vậy. "Không thể nào!!" Quần chúng hóng chuyện xung quanh cũng ngây người, không ngờ Tần Phong có thể tái diễn lần thứ hai.

Không thể nói là giống hệt mấy phút trước, mà quả thực là y như đúc.

Cùng là vòng ra sau lưng tấn công lén, cùng là phản ứng không kịp, cùng là Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, cùng là bọn họ bị vạ lây. "Là của thỏ ta!" Ánh mắt Tiểu Bạch từ đầu đến cuối không đổi, một tay ôm lấy Thương Hải Di Châu, nhanh chóng đáp xuống đất đào một cái hố chui vào ẩn nấp, động tác liền mạch, không một chút ngập ngừng.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng kiếm quang túc sát chói lọi đánh trúng lão thái giám, cùng với đó là tiếng nổ vang trời động đất, thành trì nơi mọi người đang đứng lại lần nữa gặp nạn, kiếm khí vô tình tung hoành ngang dọc giữa trời đất. "Mau chạy!!" Người trong thành mặt mày kinh hãi chạy ra ngoài thành, quả thực là thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp vạ.

Lúc này...

Thiên Tuyển Chi Tử cống rãnh Đường Xuyên, quay trở về tông môn của mình.

Vốn định chia sẻ với mọi người chiến tích anh dũng của mình trong Côn Luân bí cảnh, kết quả lại thấy thi thể của sư phụ, mặc một bộ áo tím, còn thiếu nửa cái đầu, chính là cường giả Sinh Tử cảnh bị Tần Phong và Lâm Tam liên thủ giết chết. "Ai, là ai đã giết sư phụ!!" Đường Xuyên mặt đầy phẫn nộ lớn tiếng chất vấn, thề sẽ tự tay báo thù cho sư phụ. "Là Tần Phong và Lâm Tam!" Một đệ tử cố nén bi thương nói: "Ta nghe họ gọi nhau như vậy, sư phụ muốn cướp tiên tinh của họ, kết quả lại bị họ giết." "Tần Phong và Lâm Tam!?" Sắc mặt Đường Xuyên có chút không tự nhiên, phịch một tiếng quỳ xuống trước di thể của sư phụ, "Sư phụ, đệ tử đi theo con đường quang minh chính đại, cảm thấy bất bình trước hành vi cướp đoạt tiên tinh của người khác của người, nhưng nếu không thể báo thù cho người, con còn mặt mũi nào làm đệ tử của người." Trên mặt Đường Xuyên viết đầy vẻ bi thương, phảng phất như đã đưa ra một quyết định trọng đại, rút ra một con dao găm cắt đi một lọn tóc của mình. "Hôm nay, con xin cắt tóc để đoạn tuyệt quan hệ thầy trò với người, từ nay người không còn là sư phụ của con, con cũng không còn là đệ tử của người!" Nói xong.

Liền dập đầu ba cái rồi đứng dậy rời đi, hoàn toàn không để ý đến các sư huynh sư muội đang sững sờ xung quanh...

Ầm ầm ầm!!

Chương 197

Kiếm quang ngút trời hung hăng chém về phía lão thái giám, năng lượng khuếch tán ra xung quanh tựa như dải ngân hà trên chín tầng trời đổ xuống, mang theo thế muốn nhấn chìm cả tòa thành trì nơi Tần Phong và những người khác đang đứng. "Chạy mau!!" Bách tính trong thành kinh hoảng thất thố, liều mạng chạy ra ngoài. "Kẻ nào dám giương oai trong thành!!" Hơn trăm bóng người từ khắp nơi trong thành nhanh chóng bay ra, muốn bắt lấy kẻ đầu sỏ đã tung ra kiếm khí. "Không ổn!!" Hơn trăm cao thủ nhìn luồng kiếm khí sắc bén không thể cản phá, vội vàng bấm một đạo chỉ quyết ngăn chặn năng lượng khuếch tán ra ngoài.

Một lúc sau, mọi thứ đã bình tĩnh trở lại.

Tần Phong vẫn đang thở hổn hển từng ngụm lớn, ra vẻ ta đây sắp chết đến nơi, và cũng như lần trước, bụi đất tan đi, để lộ ra dáng vẻ chật vật không chịu nổi của lão thái giám.

Thế nhưng lần này có chút khác biệt, lão thái giám đã mất một cánh tay, khí tức cũng suy yếu hơn trước nhiều. "Vẫn chưa chết!?" Tần Phong không thể không thừa nhận, vượt ba đại cảnh giới quả là quá khó khăn.

Dù cho hắn đã liên tục vòng ra sau lưng đánh lén thành công hai lần, lại còn dùng đến một kiếm mạnh nhất đã được buff đầy đủ, nhưng muốn giết chết một cường giả Sinh Tử cảnh bát trọng vẫn khó như lên trời. "Đây chính là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu sao!?" Quần chúng hóng hớt của Tây Chu từ trong đống đất bò ra, ánh mắt ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi khó tin.

Mẹ nó!

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin một cường giả Sinh Tử cảnh bát trọng lại bị một tên Nhập Đạo cảnh lục trọng ép cho ra cái dạng quỷ này chứ, ở giữa còn cách hai đại cảnh giới là Thiên Tông và Nguyên Đan cơ mà!

Đối với những tu luyện giả bình thường như họ, mỗi một tiểu cảnh giới đều là một cái hố sâu không thể vượt qua.

Nhưng đối với những thiên kiêu như Tần Phong và Lâm Tam, dưới sự gia trì của đủ loại buff tăng cường chiến lực, dường như không vượt một hai đại cảnh giới thì ngại ra đường chào hỏi người khác vậy.

Cùng là lần đầu làm người, sao cách biệt lại lớn đến thế chứ!? "Tiếc quá, thật sự là tiếc quá!" Lão thái giám nhìn cảnh Tây Chu tan hoang, không hề có chút đau buồn nào vì mất đi cánh tay yêu quý, ngược lại còn phá lên cười lớn: "Nếu ngươi đột phá Nhập Đạo thất trọng, vừa rồi Xá gia đừng hòng sống sót dưới một kiếm khai thiên môn đại viên mãn của ngươi." "Nói vậy là ngươi đã đến giới hạn rồi!" Tần Phong khẽ nhếch mép, không ngờ đối phương lại chủ động khoe thanh máu của mình. "Sao, ngươi còn muốn đánh Xá gia à!?" Lão thái giám sau khi xác nhận Tần Phong đã suy yếu, liền the thé cổ họng không nhịn được cười ré lên: "Lại đây, Xá gia cho ngươi cơ hội, ngươi đánh ta đi, ngươi đánh ta đi..." "Ái chà!!" Tần Phong tỏ vẻ yêu cầu thế này cả đời hắn chưa từng thấy qua, vung tay lấy ra hơn mười vạn viên cực phẩm linh thạch từ không gian tùy thân. "Hắn định làm gì!?" Tất cả mọi người đều ngẩn ra, không hiểu Tần Phong lại định giở trò gì.

Hối lộ!?

Nhưng hơn mười vạn cực phẩm linh thạch thì có đủ không!?

Ầm ầm ầm!!

Tần Phong đột nhiên biến thành một cái máy hút bụi vô tình, vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết điên cuồng hấp thu linh khí trong cực phẩm linh thạch, sau đó chuyển hóa thành linh lực khiến khí tức bắt đầu tăng vọt. "Hắn, hắn điên rồi!!" Toàn trường triệt để phát điên, tỏ vẻ chưa từng thấy qua màn thao tác này.

Tuy nói linh khí chứa trong cực phẩm linh thạch đặc biệt tinh thuần, luyện hóa không tốn nhiều công sức, nhưng một lần hấp thu cả chục vạn viên, hắn không sợ tự làm mình nổ tung sao!?

Bùm một tiếng!!

Chỉ trong chốc lát, mấy vạn linh thạch đã bị hút cạn, hóa thành tro bụi bay lơ lửng trong không trung, trong cơ thể Tần Phong cũng truyền ra một tiếng trầm đục, tựa như gông cùm xiềng xích đã bị phá vỡ.

Khí tức càng như sông lớn vỡ đê gào thét, lập tức đột phá đến Nhập Đạo thất trọng. "Đậu má!!" "Đậu má!!" "Đậu má!!" Đám người Tây Chu liên tục chửi thề, càng lúc càng cảm thấy Tần Phong không phải người.

Cứ tưởng hắn bỏ tiền cầu hòa, không ngờ hắn lại đột phá ngay tại chỗ, mấy vạn cực phẩm linh thạch chỉ trong chốc lát đã bị hắn hút sạch, cũng không hề xảy ra hiện tượng nổ tan xác mà chết như họ tưởng tượng. "Ặc..." Tiếng cười ré the thé của lão thái giám đột ngột im bặt, như một con ngỗng lớn bị bóp cổ. "Tần huynh càng ngày càng biến thái, ta cảm thấy sắp không chơi chung với hắn được nữa rồi!" Khóe miệng Lâm Tam lộ ra một nụ cười khổ, yếu ớt dựa vào một tảng đá.

Nhớ năm đó khi bọn họ mới gặp nhau, hắn không chỉ cao hơn Tần Phong, tu vi cũng cao hơn y, nhưng cuối cùng vì muốn che giấu thực lực mà lại chọn thua trong tay y.

Bây giờ nghĩ lại, đó e rằng là cơ hội duy nhất trong đời này hắn có thể đè Tần Phong xuống dưới thân, đáng tiếc hắn đã không nắm bắt được cơ hội duy nhất đó, từ đấy về sau chỉ có thể cảm nhận nỗi đau bị Tần Phong đè dưới thân. "Vẫn chưa đủ!" Tần Phong không hề có ý định dừng lại, gọi hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã tiêu 60 vạn điểm phản diện, đổi được một viên Căn Cơ Đan cấp Nhập Đạo cảnh!" Theo viên Căn Cơ Đan được nuốt vào bụng, căn cơ của Tần Phong lập tức được củng cố, tốc độ hấp thu cực phẩm linh thạch cũng nhanh hơn, hơn mười vạn cực phẩm linh thạch còn lại như gió thu quét lá rụng bị hút sạch, hóa thành tro bụi bay theo gió.

Lúc này...

Toàn trường đều nhìn đến mắt trợn tròn miệng há hốc, sớm đã bị sự biến thái của Tần Phong làm cho chết lặng.

Mẹ nó!!

Thằng cha này tuyệt đối không thể là người được!

Người bình thường ai dám điên cuồng hấp thu cực phẩm linh thạch như hắn, người bình thường ai dám vừa đột phá Nhập Đạo thất trọng lại đi đột phá Nhập Đạo bát trọng, ở giữa không hề có một chút do dự nào như hắn chứ. "Nhanh, mau ra tay!!" Nam Phong công chúa hoàn toàn sốt ruột, la lớn giục lão thái giám nhanh chóng ra tay.

Hiện tại mấy chục hộ vệ Nguyên Đan của nàng đã bị Lâm Tam tiễn đi nhận cơm hộp, lão thái giám Sinh Tử cảnh bát trọng là con bài tẩy cuối cùng của nàng.

Nếu thật sự để Tần Phong tiếp tục đột phá, lão thái giám e rằng cũng có nguy cơ đi nhận cơm hộp, còn nàng nếu không tốn một phen võ mồm thì e rằng cũng không thể an toàn rời khỏi đây. "Tần Phong, chết đi cho ta!" Lão thái giám đã đích thân cảm nhận được sự biến thái của Tần Phong, tự nhiên không dám cược xem Tần Phong có bị nổ tan xác mà chết hay không, vẫn là nên nhân lúc này ra tay đập chết hắn thì chắc ăn hơn.

Ầm ầm ầm!!

Khí tức đáng sợ như thủy triều từ trong cơ thể lão thái giám bộc phát ra, cả người cũng hóa thành một bóng đen lao nhanh về phía Tần Phong. "Không hổ là cường giả Sinh Tử bát trọng!" Toàn trường đều cả kinh.

Không ngờ sau khi bị Tần Phong đánh lén hai kiếm trọng thương gãy một tay, lão thái giám vẫn còn có thể mạnh mẽ như vậy, có lẽ y không thể cưỡi ngựa yên chi tung hoành trong trướng phù dung, nhưng miểu sát Nguyên Đan cảnh thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Bọn họ nói là Nguyên Đan cảnh bình thường, không bao gồm những kẻ phi nhân loại như Tần Phong và Lâm Tam. "Lần này có chút phiền phức rồi!" Tần Phong suy nghĩ xem nên ngắt quãng việc đột phá Nhập Đạo bát trọng, hay là mở Trùng Đồng bắn cho hắn một phát Hủy Diệt Chi Lực.

Chương 198

"Lão đại!!" Thiên Quân, Vạn Mã với vẻ mặt quyết tâm chắn trước mặt Tần Phong, phảng phất như đang nói với tất cả mọi người, muốn làm hại Tần Phong thì phải bước qua xác của bọn họ trước.

Ngay lúc này...

Một tiếng cười khẽ quyến rũ lòng người vang lên, "Ai mà khẩu khí lớn vậy, dám giết chủ nhân của nô gia!?" "Ai!?" Lão thái giám trong lòng bất giác kinh hãi dừng lại, vội vàng quay đầu nhìn, chỉ thấy một nữ tử hồng y diễm lệ không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng mình, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười đều toát lên phong tình vô hạn. "Bách Biến Ma Quân!?" Tần Phong ngây người tại chỗ.

Nếu không phải cảm ứng được sự tồn tại của Tiên Nô Pháp Ấn, hắn thật sự không dám tin đối phương lại là Bách Biến Ma Quân. "Nàng là Bách Biến Ma Quân!?" Thiên Quân, Vạn Mã hai người trừng lớn mắt đánh giá đối phương, chỉ riêng vóc dáng và khuôn mặt này, dù là đàn ông cũng phải cắn răng mà nhận... "Xong rồi!" Nam Phong công chúa lập tức mặt xám như tro tàn, biết rằng mình đã hoàn toàn thất bại.

Nếu nàng cảm ứng không sai, nữ nhân gọi Tần Phong là chủ nhân này là một cao thủ Phiêu Miểu cảnh, chỉ bằng một lão thái giám Sinh Tử bát trọng tàn phế trong tay nàng thì căn bản không phải là đối thủ. "Cao thủ Phiêu Miểu cảnh!" Lão thái giám trong lòng kinh hãi, nhanh chóng chắn trước mặt Nam Phong công chúa. "Bái kiến chủ nhân, nô gia Đông Phương!" Đông Phương tiểu thư hoàn toàn không để một lão thái giám tàn phế vào mắt, cử chỉ ưu nhã đi đến trước mặt Tần Phong quỳ xuống hành lễ.

Ngoài sự tôn trọng không thể kháng cự đối với Tần Phong, phần nhiều hơn là cảm tạ Tần Phong đã cho nàng một cơ hội để tương lai còn dài.

Với tư chất ban đầu của nàng, đừng nói là thành tựu ngôi vị Đại Đế, có thể đột phá Phiêu Miểu cảnh hay không cũng là một dấu hỏi.

Nhưng bây giờ cơ duyên của nàng đã đến, ngôi vị Đại Đế mười phần chắc chín. "Đông Phương?

Đổi cả tên rồi à!?" Tần Phong khẽ giật giật khóe mắt, không biết có nên chúc mừng đối phương không.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc nói chuyện này, vẫn là nên đợi về Thúy Trúc Phong rồi nghe kỹ về kỳ ngộ của nàng sau. "Đông Phương tiểu thư, cô từ từ thôi!" Thiên Quân, Vạn Mã vội vàng ân cần tiến lên, một trái một phải đỡ Đông Phương tiểu thư dậy. "Bọn họ..." Tần Phong nhìn ba người vui vẻ hòa thuận, luôn cảm thấy mình có chút không hòa nhập được.

Vút!

Vút!

Vút!

Ngay lúc này, hàng loạt tiếng xé gió đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy mấy trăm bóng người nhanh chóng đáp xuống đất, chính là thành chủ của thành này dẫn theo cao thủ đến bắt kẻ đầu sỏ làm liên lụy người vô tội, không chỉ có Nguyên Đan cảnh, mà còn có cả Sinh Tử cảnh, thành chủ càng có tu vi Phiêu Miểu. "Tốt quá rồi!" Nam Phong công chúa như lại nhìn thấy hy vọng, vội vàng nói: "Bổn công chúa là Nam Phong công chúa của Đại Việt hoàng triều!" "Nam Phong công chúa của Đại Việt!!" Thành chủ trong lòng kinh hãi, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Mặc dù thành này không thuộc lãnh thổ Đại Việt hoàng triều, cũng không thuộc Âm Nguyệt hoàng triều, nhưng Đại Việt hoàng triều là hoàng triều số một Hoang Cổ, sức ảnh hưởng của nó tuyệt đối không phải một thành chủ Phiêu Miểu cảnh nhỏ bé như ông ta có thể chống lại.

Tần Phong cũng bắt chước theo, nghiêm túc nói: "Ta là hoàng đế của Đại Việt hoàng triều!" "Hoàng đế Đại Việt!?" Toàn trường không nhịn được đảo mắt khinh bỉ, tỏ vẻ mắt mình vẫn chưa mù.

Tần Phong rất nghiêm túc nói: "Các ngươi có ý gì đây?

Nghi ngờ một nho gia quân tử chính trực như ta nói dối sao?

Không tin các ngươi tự hỏi Nam Phong công chúa xem, xem nàng có từng quỳ trước mặt ta gọi ta là ba ba, cha, phụ hoàng không!" "Hửm!?" Toàn trường đều nhìn Nam Phong công chúa với ánh mắt đầy ẩn ý, không biết có phải là cách gọi mà họ đang nghĩ đến không. "Ngươi, ngươi, ngươi..." Nam Phong công chúa vừa xấu hổ vừa tức giận, chỉ muốn tìm một hành tinh khác để sống. "Các hạ là ai, tại sao lại gây rối trong thành!?" Thành chủ tiến lên mở lời giải vây, ánh mắt sắc như điện nhìn về phía Tần Phong, mang theo ý nếu không cho một lời giải thích hợp lý thì sẽ giữ người lại. "Ai gây rối!?" Tần Phong lớn tiếng kêu oan: "Ta chỉ đang nghỉ ngơi trong khách sạn, tốt bụng gọi cho vị Nam Phong công chúa này một con gà, ai ngờ nàng lại vô duyên vô cớ ra tay với ta, ta ra tay hoàn toàn là tránh hiểm khẩn cấp, phòng vệ chính đáng mà!" "Ta chứng minh!!" Lão bản khách sạn người đầy bụi bặm chạy ra, tố cáo Nam Phong công chúa đã phá hủy khách sạn của ông ta. "Đấy các vị xem, ánh mắt của quần chúng là sáng tỏ nhất!" Tần Phong đứng trên đỉnh cao đạo đức, hung hăng khiển trách Nam Phong công chúa và đám người của nàng. "Tần Phong, ngươi bớt ở đây đổi trắng thay đen đi, hôm nay ngươi không đi được đâu!" Nam Phong công chúa tức đến nghiến răng nghiến lợi, quay đầu thỉnh cầu thành chủ ra tay, cũng lười đấu võ mồm với Tần Phong.

Tần Phong!?

Chẳng lẽ là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu kia!?

Sắc mặt thành chủ hơi biến đổi, trong lòng thầm kêu toang rồi.

Bất kể là Nam Phong công chúa của Đại Việt hoàng triều, hay là đệ tam thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều đều là người ông ta không thể đắc tội.

Sớm biết là hai vị tiểu tổ tông này đang đánh nhau, ông ta nói gì cũng không đến nhúng tay vào vũng nước đục này.

Nam Phong công chúa vội vàng nói: "Thành chủ đại nhân, chỉ cần ngài chịu giúp bổn công chúa, bổn công chúa lấy danh dự của hoàng tộc Đại Việt đảm bảo với ngài, mỹ nhân trân bảo, cắt đất phong vương đều không thành vấn đề." "Cắt đất phong vương!!" Hô hấp của thành chủ trở nên nặng nề, hiển nhiên đã động lòng với điều kiện này. "Ra tay!!" Nam Phong công chúa cũng không cho thành chủ thời gian suy nghĩ, hét lớn một tiếng với lão thái giám phía trước. "Tần Phong, chết đi cho ta!" Lão thái giám lại lần nữa bộc phát khí tức đáng sợ, khóa chặt Tần Phong rồi lao tới, chỉ cần có thể giết được Tần Phong, nhân tố bất ổn định này, thì bọn họ sẽ nắm được quyền chủ động tuyệt đối. "Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn giết ta!?" Khóe miệng Tần Phong hiện lên một nụ cười khinh miệt, quả quyết mở Trùng Đồng khóa chặt Lâm Tam, Sinh Cơ Chi Lực từ mắt trái kéo Lâm Tam ra khỏi trạng thái suy yếu. "Đây chính là Thượng Cổ Trùng Đồng!!" Trên mặt Lâm Tam hiện lên vẻ kinh hãi, có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng đang được rót đầy vào cơ thể. "Hắn vậy mà lại hồi phục rồi!?" Hữu Dung trốn trong góc với vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Tần Phong, tò mò không biết phương diện kia của hắn có thể hồi phục nhanh như vậy không.

Nàng nói là máu!

Tần Phong có thể sống sót sau khi cứu người ở Huyết Sắc Thương Hải, chính là vì hắn có sức hồi phục siêu cường. "Cái gì!!" Lão thái giám trong lòng kinh hãi, quay đầu liếc nhìn Lâm Tam đã hồi phục.

Bùm một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong lại lần nữa truyền ra tiếng trầm đục quen thuộc, đại biểu cho gông cùm Nhập Đạo bát trọng của hắn đã được đả thông, hiện tại đã thành công đột phá đến Nhập Đạo bát trọng, khí tức cũng trong nháy mắt tăng vọt hơn mười mấy lần.

Chương 199

"Đừng có chơi như vậy chứ!" Lão thái giám gấp đến muốn khóc, có cảm giác lo đầu không lo được đuôi.

Nếu bây giờ y đánh Tần Phong, Lâm Tam sau lưng chắc chắn sẽ ra tay với y, nhưng nếu y quay đầu đánh Lâm Tam, với tính cách của Tần Phong mà không ra tay, thì y đã không phải là Tần Lão Lục rồi. "Ra tay!!" Thành chủ sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, quả quyết hạ lệnh chi viện. "Đối thủ của các ngươi là ta!" Đông Phương tiểu thư không hề sợ hãi, thực lực Phiêu Miểu cảnh bộc phát ra.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy trong cơ thể Đông Phương tiểu thư bộc phát ra một luồng khí tức đáng sợ xông thẳng lên trời, khiến hư không gợn lên từng vòng gợn sóng không ngừng khuếch tán ra. "Mạnh quá!!" Sắc mặt thành chủ đột ngột thay đổi, giơ tay lên nhanh chóng đánh tới.

Bùm một tiếng!!

Hai bên đơn giản đối một chưởng để thăm dò thực lực của nhau, năng lượng khuếch tán ra như bão táp quét qua, hai người cũng không hẹn mà cùng lùi lại mấy bước mới dừng lại. "Chuyện gì vậy!?" Thành chủ khẽ nhíu mày, từ trên người đối phương cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc.

Nhưng không đúng!

Ông ta gặp được đại mỹ nhân cấp bậc này trước nay đều ghi nhớ trong lòng, để tối về có nội dung mà nằm mơ, không thể nào không có chút ấn tượng nào được.

Lúc này...

Tần Phong và Lâm Tam cũng đã chuẩn bị ra tay.

Sự ăn ý giữa hai người đã không cần bất kỳ lời nói nào để biểu đạt, chỉ cần một ánh mắt là đã hiểu được đối phương chủ động hay là phụ trợ.

Có lẽ họ sẽ tranh giành không ngừng về việc ai trên ai dưới, nhưng chưa bao giờ tranh giành về việc ai trước ai sau... "Ai là chủ công!?" Lão thái giám trong lòng căng thẳng không thôi, suy nghĩ xem nên đối phó với ai trước.

Nếu là lúc y toàn thịnh thì căn bản không cần phải suy nghĩ vấn đề này, cho dù Tần Phong và Lâm Tam cùng lên y cũng có năng lực dễ dàng xử lý.

Nhưng khổ nỗi trước đó y đã gặp phải Tần Phong, một Lão Lục không biết xấu hổ, liên tục vòng ra sau lưng đánh lén y hai lần, đánh cho thanh máu của y gần cạn, bây giờ chỉ có thể phòng một không thể phòng hai.

Ầm ầm ầm!!

Linh khí bàng bạc giữa thiên địa lập tức sôi trào, điên cuồng ào ạt vào cơ thể Tần Phong và Lâm Tam, tiếng xé gió bén nhọn cũng theo đó cùng với kiếm khí như thủy triều vang vọng khắp đất trời.

Keng!!

Hai người gần như đồng thời bộc phát ra hai luồng kiếm quang màu đỏ và xanh lam ngút trời, sức mạnh đáng sợ được phóng ra khiến đất trời trong khoảnh khắc này điên cuồng run rẩy. "Cái quái gì đây thật sự là Nhập Đạo cảnh sao!?" Quần chúng hóng hớt của Tây Chu mặt mày kinh hãi, thực sự không thể dùng lời nào để hình dung nội tâm lúc này.

Hai người đều là những tuyệt thế thiên kiêu hiếm có trong lịch sử

Hoang Cổ, có thể vượt cấp khiêu chiến bọn họ thật lòng có thể hiểu được, nhưng Tần Phong vừa mới liên tục đột phá Nhập Đạo thất trọng, Nhập Đạo bát trọng, tại sao vẫn có thể hung mãnh như vậy!?

Chẳng lẽ căn cơ đối với hắn chỉ là vật trang trí thôi sao!?

Bùm một tiếng!!

Tần Phong và Lâm Tam hai người gần như đồng thời xuất kích, cầm kiếm trước sau giáp công đâm về phía lão thái giám. "Mau tới giúp!!" Nam Phong công chúa vội vàng la lớn, bảo thủ hạ của thành chủ nhanh chóng đến giúp lão thái giám. "Giết!!" Mấy trăm người sau khi được thành chủ gật đầu ra hiệu, rút vũ khí xông về phía Tần Phong và Lâm Tam. "Vậy thì là ngươi!!" Lão thái giám lập tức cảm thấy áp lực giảm đi rất nhiều, tiếp tục xông về phía Tần Phong.

Đối với y, Lâm Tam không đáng sợ, đáng sợ là Tần Phong hóa thân Lão Lục, cho y một cú "mai khai tam độ" (đánh lén lần thứ ba). "Nếu đã tìm chết, vậy thì thành toàn cho các ngươi!" Ánh mắt của Tần Phong và Lâm Tam lạnh như băng đao, đột nhiên hóa thành hai luồng kiếm quang đỏ và xanh lam bay vút lên trời. "Cái gì!!" Lão thái giám và mọi người kinh hô, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai luồng kiếm quang đỏ và xanh lam đang nhanh chóng dung hợp trên không trung.

Vì hai người trước đó đã có kinh nghiệm song kiếm hợp bích một lần, nên lần này hai người dễ dàng tiến vào trạng thái, ta dung nhập vào kiếm của ngươi, ngươi dung nhập vào kiếm của ta, song phương hợp hai làm một. "Sao có thể!!" Toàn trường cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, không hiểu tại sao hai người này lại có nhiều chiêu trò như vậy.

Chỉ thấy kiếm quang sau khi dung hợp hóa thành một cơn bão kiếm khí nối liền trời đất, tiếng kiếm minh chói tai vang lên, những vòng gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường như bão táp bao phủ cả đất trời, bộc phát ra uy lực kinh khủng 1+1 > 10. "Chạy mau!!" Quần chúng hóng hớt của Tây Chu lại một lần nữa mặt mày kinh hãi chạy tán loạn khắp nơi, trong lòng thầm hận mẹ mình tại sao ngày xưa không sinh cho mình thêm hai cái chân. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Nam Phong công chúa cả người ngây dại, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Nàng đang đối phó với hai kẻ Nhập Đạo cảnh đúng không!?

Nhưng tại sao lại khó đối phó đến vậy!? "Công chúa cẩn thận!!" Lão thái giám kéo lê thân thể trọng thương chắn trước mặt Nam Phong công chúa, dùng hết sức Thiên Cương Đồng Tử Công để đỡ lấy uy lực của song kiếm này. "Thật đáng sợ!!" Sắc mặt thành chủ trở nên vô cùng ngưng trọng, có chút hối hận vì đã giúp Nam Phong công chúa.

Là một cường giả Phiêu Miểu cảnh, tự nhiên có thể nhìn ra kiếm của Tần Phong đáng sợ đến mức nào, nếu hôm nay có thể giết được hắn thì còn dễ nói, nhưng một khi để hắn chạy thoát, sau này mình đừng mong có ngày yên ổn. "Song kiếm hợp bích, trảm!!" Tần Phong và Lâm Tam hai người như chính nghĩa từ trên trời giáng xuống, mang theo kiếm quang hủy thiên diệt địa oanh tạc về phía lão thái giám và mấy trăm người do thành chủ mang đến.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng kiếm như sấm, kinh thiên động địa!

Sóng khí ngút trời quét ra, cả tòa thành trì trong nháy mắt bị hất bay, giống như một chiếc bánh kem bị cạo đi một lớp kem, chỉ còn lại lục địa trần trụi phơi bày ra ngoài. "Mẹ nó chứ, ngươi nói với ta đây là Nhập Đạo!?" Mấy trăm người do thành chủ mang đến vừa chửi rủa vừa chống cự.

Do bọn họ bị song kiếm hợp bích đánh trúng chính diện, Nguyên Đan cảnh căn bản không chống đỡ được mấy giây đã bị kiếm quang nuốt chửng, chỉ có cao thủ Sinh Tử cảnh mới có thể sống sót sau một kiếm này, nhưng cũng phải trả giá không nhỏ.

Chương 200

"Đại ma đầu này hung mãnh quá!!" Hữu Dung vẫn trốn trong góc run lẩy bẩy, tỏ vẻ mình là bị Tần Phong bắt cóc đến đây. "May mà Thỏ gia đây thông minh vô đối!" Tiểu Bạch trốn trong cái hố đã đào sẵn, vui vẻ nghịch Thương Hải Di Châu.

Một lúc sau, cơn bão ngừng lại.

Cả tòa thành trì đã biến mất không thấy đâu, thay vào đó là một vùng đất hoang vu. "Hù hù..." Toàn trường im phăng phắc, chỉ còn lại tiếng thở hổn hển nặng nhọc của Tần Phong và Lâm Tam.

So với sức hồi phục biến thái của Tần Phong, Lâm Tam lại gầy đi một vòng, liên tiếp mấy lần sử dụng Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, khiến hắn tuổi còn trẻ đã có một mái tóc bạc trắng. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã bày mưu hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử, khiến tuổi thọ của y tiêu hao nhanh chóng, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Tóc trắng à?

Tiếc là không phải loli!" Tần Phong không nhịn được thầm than một tiếng, ánh mắt nhìn về phía đám người đối diện.

Lão thái giám lần này không còn đứng dậy như gián bất tử nữa, vì bảo vệ Nam Phong công chúa mà đã vĩnh viễn ngã xuống, mấy trăm người do thành chủ mang đến cũng đã bị quét sạch, chỉ còn lại bảy cao thủ Sinh Tử cảnh bị thương. "Khó khăn lắm mới giết được một tên, bây giờ lại đến bảy tên, lần này thật sự xong rồi!" Khóe miệng Lâm Tam hiện lên một nụ cười khổ, vẫn không hiểu tại sao lại phải đánh nhau.

Tần Phong ở bên cạnh không ngừng cổ vũ: "Lâm huynh đừng bi quan như vậy, chúng ta song kiếm hợp bích thiên hạ vô địch, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, ba lần không được thì bốn lần..." "Ặc..." Lâm Tam nghe mà khóe mắt giật giật, bất giác có cảm giác muốn đánh người.

Mẹ nó nhà ngươi!!

Ngươi thật sự nghĩ ai cũng biến thái như ngươi, coi Nhất Kiếm Khai Thiên Môn đại viên mãn như đòn đánh thường à?!

Lúc này...

Tây Chu cũng mơ hồ xuất hiện thêm nhiều dao động khí tức mạnh mẽ, đều là bị uy lực của song kiếm hợp bích lúc nãy thu hút đến. "Nơi này đã xảy ra chuyện gì!?" "Là ai đang dùng kiếm?

Cách xa như vậy mà vẫn cảm nhận được kiếm ý đáng sợ!" "Vẫn là hai luồng kiếm ý cực mạnh, hẳn là tổ hợp kỹ của hai cao thủ kiếm đạo liên thủ thi triển." "Không phải cao thủ kiếm đạo, là hai kẻ Nhập Đạo cảnh, một người tứ trọng, một người bát trọng!" "Hoang Cổ từ lúc nào lại xuất hiện thiên tài kiếm đạo đáng sợ như vậy!?" "Thiên tài kiếm đạo của Hoang Cổ hiện tại chỉ có ba người, Tần Phong, Nhất Kiếm, Lâm Tam!" "Lâm Tam?

Các vị, lão phu đi trước một bước!" "Lão khốn gian trá, Lâm Tam là của lão phu!" "Lâm Tam thuộc về ta!" "..." Theo tin tức Lâm Tam xuất hiện được lan truyền, các lão quái vật đều không còn bình tĩnh được nữa.

Lấy hết sức bình sinh lao nhanh về phía Lâm Tam và Tần Phong, sợ đến muộn sẽ chẳng vớt vát được gì, cũng báo hiệu một trận đại hỗn chiến kinh thiên sắp được mở màn. "Lâm huynh yên tâm, ta sẽ bảo vệ huynh!" Tần Phong tay cầm Trường Không Thần Kiếm chắn trước mặt Lâm Tam, ra vẻ muốn giết Lâm Tam thì phải bước qua xác ta trước. "Tần huynh!!" Lâm Tam cảm động đến sắp không kìm được nữa rồi.

Càng lúc càng cảm thấy làm huynh đệ với Tần Phong, là phúc khí tu mấy đời của hắn... "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5 vạn điểm phản diện!" "Ái chà!!" Thiên Quân, Vạn Mã cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Hãm hại Lâm Tam là lão đại của họ, bảo vệ Lâm Tam cũng là lão đại của họ.

Phải biết rằng, lão đại của họ nổi tiếng là không có lợi thì không dậy sớm, ngược lại Lâm Tam lại là một gã nghèo bị Thiên Tâm Chi Thành đuổi khỏi nhà, muốn moi được dầu mỡ từ trên người hắn gần như là không thể.

Chẳng lẽ không phải vì tiền, mà là thèm khát thân thể của Lâm Tam à!? "Công công!" Nam Phong công chúa vội vàng cúi xuống kiểm tra, phát hiện lão thái giám đã đi nhận cơm hộp.

Sau khi bị Tần Lão Lục vô sỉ vòng ra sau lưng đánh lén thành công hai lần, lại bị song kiếm hợp bích đánh trúng chính diện, có thể trong trạng thái tàn máu mà bảo vệ được Nam Phong công chúa, đã được xem là kỳ tích.

Lúc này...

Trong đống đổ nát lần lượt có người chật vật bò dậy, nhìn cảnh Tây Chu hoang tàn mà mãi không thể bình tĩnh lại được.

Họ đã đánh giá Tần Phong và Lâm Tam rất cao rồi, nhưng vẫn đánh giá thấp sự đáng sợ của Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu và đệ nhất kiếm trăm năm sau, đối mặt với nhiều tu luyện giả có tu vi vượt xa mình như vậy.

Đổi lại là người khác thì sớm đã mất đi ý chí chiến đấu mà đầu hàng rồi, nhưng họ lại có thể chiến đấu đến bây giờ, còn chém giết được nhiều người của đối phương như vậy.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, đánh chết họ cũng không tin là thật. "Thế đại tranh, kẻ mạnh thì mạnh hơn, kẻ yếu thì vong mạng!" Toàn trường không nhịn được nuốt nước bọt, phảng phất như nhìn thấy cảnh tượng quần hùng tranh bá trong tương lai. "Nhanh lên, mau ra tay!!" Nam Phong công chúa vội vàng la lớn, quyết không thể cho Tần Phong thời gian hồi phục. "Giết!!" Bảy cường giả Sinh Tử cảnh cũng cảm nhận được sự đáng sợ của Tần Phong, không muốn trở thành lão thái giám thứ hai thì phải ra tay. "Lần này có chút phiền phức rồi!" Tần Phong liếc nhìn Đông Phương tiểu thư đang chiến đấu trên không trung, muốn nhờ nàng giúp đỡ giải quyết e là không rảnh tay được, thật sự không được nữa thì chỉ có thể liều mạng bại lộ mà triệu hồi mấy con tiểu nữ quỷ kia ra.

Lúc này...

Không xa đang có hai nhóm người trốn ở đó.

Một bên toàn bộ đều cầm kiếm, là người của Danh Kiếm Sơn Trang, do Nhất Kiếm vị thiếu trang chủ này dẫn đội.

Một bên toàn bộ đều đeo đao, là người của tộc Yến Vân Đại Mạc, do Mạc Đao vị thiếu tộc trưởng này dẫn đội.

Họ đều là bị động tĩnh lúc nãy thu hút đến, chỉ là vẫn chưa hội hợp được với người đến tiếp ứng, nên chỉ có thể ngoan ngoãn ở một bên quan chiến. "Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, quả thật đáng sợ như vậy!" Trong mắt Nhất Kiếm hiện lên vẻ kinh hãi, lại nhớ đến nỗi sợ hãi bị Tần Phong chi phối, cũng khiến cho niềm tin vô địch của hắn bắt đầu lung lay, không thể không dùng súp gà tâm hồn để tự thôi miên mình. *Ta có thể làm được!

Ta nhất định có thể chiến thắng hắn!* "Vị Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu này, quả thật là một hán tử đầu đội trời chân đạp đất!" Mạc Đao và mọi người sắc mặt ngưng trọng, nhưng trong ngữ khí lại không hề keo kiệt lời khen ngợi.

Cứ tưởng Tần Phong ở Huyết Sắc Thương Hải chỉ là nói suông, ai lại vì một huynh đệ khác cha khác mẹ mà đối đầu với cả Hoang Cổ chứ.

Nhưng kết quả hắn lại thật sự vì Lâm Tam mà đối đầu với cả Hoang Cổ, cho dù vì vậy mà có nguy hiểm đến tính mạng cũng không hề nao núng.

Tình nghĩa như vậy sao có thể không khiến người ta động lòng!? "Phong ca ca, lợi hại quá!!" Đôi mắt xinh đẹp của Điềm Điềm lấp lánh những trái tim hồng nhỏ, trong mắt toàn là hình bóng của Tần Phong qua bộ lọc tự động. "Những người này đáng sợ quá!!" Thiên Tuyển Chi Tử Đường Xuyên sau khi rời khỏi tông môn, cũng bị động tĩnh lúc nãy thu hút đến, khi hắn nhìn thấy song kiếm hợp bích của Tần Phong và Lâm Tam, trong lòng mừng thầm mình đã chọn chính nghĩa.

Chương 201

Nhưng khi hắn nhìn thấy bảy cao thủ Sinh Tử cảnh xông về phía Tần Phong và Lâm Tam, cuối cùng cũng đã hiểu ra, sư phụ hắn căn bản không sai.

Đây vốn dĩ là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, sư phụ hắn chỉ là thuận theo quy tắc thiên đạo để sinh tồn.

Có gì sai chứ!?

Là Tần Phong và Lâm Tam đã giết sư phụ hắn, ân sư như phụ, thù giết sư phụ không đội trời chung!! "Sư phụ, tuy đồ nhi không thể tự tay báo thù cho người, nhưng người trên trời có linh thiêng có thể an nghỉ rồi!" Đường Xuyên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm, nước mắt cũng không kìm được mà tuôn rơi.

Hắn không ngờ sư phụ dù đã chết, vẫn đang dạy hắn đạo lý làm người, mơ hồ hắn như thấy được nụ cười vui mừng, từ ái của sư phụ.

Không được!

Lát nữa hắn phải về tông, để tang cho sư phụ!!

Ngay lúc này...

Bảy cường giả Sinh Tử cảnh nghe thấy một tiếng động nhỏ, toàn thân lông tơ lập tức dựng đứng.

Vút!

Vút!

Vút!

Là tiếng động do một vật thể nào đó di chuyển cực nhanh, xé rách không khí mà phát ra. "Cái gì vậy!?" Khóe mắt của bảy cường giả Sinh Tử cảnh nhanh chóng quét qua bốn phía, chỉ thấy từ ngoài ngàn dặm, bảy mũi tên vượt qua chân trời bay tới, lấp lánh ánh sáng vàng kim bắn về phía ngực của họ. "Địch tập!!" Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu bảy cường giả Sinh Tử cảnh, vội vàng lắc người, thân hình như tia chớp né tránh.

Phụt... phụt... phụt...

Đáng tiếc mũi tên của đối phương nhanh hơn họ tưởng tượng rất nhiều, liên tiếp bảy đóa hoa máu nở rộ trong hư không.

Chỉ thấy bảy mũi tên dài xuyên qua ngực cắm trên mặt đất, toàn thân lấp lánh ánh vàng nhàn nhạt, nhìn qua đã biết không phải là dược liệu bình thường chế tạo. "Đây là..." Tần Phong lập tức quay đầu nhìn về phía ngàn dặm xa, một mắt đã nhận ra mũi tên này là hắn tặng cho Bạch Nhật.

Nói cách khác, trong thời gian hắn đến Côn Luân bí cảnh, không chỉ có Bách Biến Ma Quân, à không, Đông Phương tiểu thư nghịch thiên cải mệnh thành công, mà Bạch Nhật cũng đã nghịch thiên cải mệnh thành công, có thể một lần bắn chết bảy cường giả Sinh Tử cảnh. "Thất Tinh Liên Xạ...

Kim Sắc Truyền Thuyết!!" Toàn trường lập tức sôi trào, ánh mắt đồng loạt chuyển về phía ngàn dặm xa.

Chỉ thấy một thanh niên anh vũ bất phàm tay cầm một cây cung xương rồng, sau lưng đeo một túi tên, bên trong còn lại 13 mũi tên.

Đừng nhìn Bạch Nhật lúc này mới là Sinh Tử cảnh cửu trọng, nhưng không một ai dám xem thường hắn.

Bởi vì Kim Sắc Truyền Thuyết, được xưng là đệ nhất nhân dưới Đại Đế!

Danh xưng Kim Sắc Truyền Thuyết đã vang danh trong lịch sử mấy chục vạn năm của Hoang Cổ, cứ khoảng ngàn năm lại có một thế hệ Kim Sắc Truyền Thuyết mới ra đời, và sẽ trưởng thành với tốc độ cực nhanh, trở thành đệ nhất nhân dưới Đại Đế.

Mỗi thế hệ đều như vậy, chưa từng có ngoại lệ.

Nói cách khác, trừ Đại Đế ra không ai có thể trấn áp Kim Sắc Truyền Thuyết! "Đùa nhau à!?" Ánh mắt Nhất Kiếm có chút đờ đẫn nhìn Bạch Nhật, không thể tin được hắn lại trở thành Kim Sắc Truyền Thuyết.

Thực ra đối với chuyện của Bạch Nhật, hắn cũng đã nghe qua một ít, không chỉ bị đuổi khỏi Bạch gia, tu vi cũng bị phế, theo lý mà nói người này đáng lẽ phải phế luôn rồi, sao có thể có kỳ ngộ như vậy!? "Sư phụ, đồ nhi cảm thấy vẫn là người sai rồi!" Đường Xuyên lại với vẻ mặt chính khí lẩm bẩm: "Cá lớn nuốt cá bé là thuận theo thiên đạo, nhưng đó cũng là hành vi của cầm thú, chúng ta là người nếu tuân theo quy tắc thiên đạo để sinh tồn, chẳng phải là không khác gì cầm thú sao!?" "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu, đồ nhi muốn vì nhân loại khai phá một con đường quang minh, tạo ra một thế giới không có cá lớn nuốt cá bé, mọi người bình đẳng, cho dù vì vậy mà phải trả giá bằng tính mạng, đồ nhi vẫn nguyện ý vì lý tưởng trong lòng mà gánh vác tiến lên." Nói xong...

Đường Xuyên lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm, mơ hồ lại thấy được nụ cười vui mừng của sư phụ...

“Tại sao lại thế này!!” Công chúa Nam Phong trong lòng như lửa đốt.

Nàng không hiểu tại sao lại đột nhiên xuất hiện một Kim Sắc Truyền Thuyết, đảo ngược trong nháy mắt thế cục tốt đẹp mà nàng vốn đang chiếm ưu thế.

Ầm ầm ầm!!

Trên hư không truyền đến một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, dư chấn lan ra như bão táp càn quét đất trời.

"Đây là cuộc đối đầu giữa các cao thủ Phiêu Miểu cảnh sao!?" Toàn bộ mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai bên đang giao chiến kịch liệt trên hư không.

Mỗi lần va chạm đều có thể khuấy động những gợn sóng ngút trời, tựa như không gian có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

"Sao bên cạnh Tần Phong lại đột nhiên có nhiều yêu nghiệt như vậy!?" Công chúa Nam Phong càng nhìn càng kinh hãi.

Nàng nhớ khi mới gặp Tần Phong, bên cạnh hắn chỉ có một con thỏ không biết xấu hổ.

Tuy lúc đó Tần Phong có thân phận Thần tử Nguyệt Thần Cung cao quý, nhưng Nguyệt Thần Cung vẫn do Nguyệt Thần làm chủ, chưa đến lượt một Thần tử như hắn ra lệnh.

Thế mà chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, bên cạnh Tần Phong đã quy tụ những chiến lực cấp thiên kiêu như Kim Sắc Truyền Thuyết, Đông Phương tiểu thư, Thiên Quân, Vạn Mã.

Không dám nói là vô địch cùng cấp, nhưng vượt cấp khiêu chiến hoàn toàn không thành vấn đề.

Ví dụ như vị Đông Phương tiểu thư này rõ ràng mới đột phá Phiêu Miểu cảnh nhất trọng, lại có thể đánh ngang tay với Thành chủ, một cao thủ Phiêu Miểu cảnh ngũ trọng.

Bốp một tiếng!!

Trên hư không, Đông Phương tiểu thư và Thành chủ lại đối một chưởng, cả hai lần nữa cùng lúc lùi lại một khoảng.

“Ngươi là Bách Biến Ma Quân!?” Thành chủ không chắc chắn lắm, dò hỏi, cuối cùng cũng nhớ ra khí tức của đối phương rất giống Bách Biến Ma Quân.

Chương 202

“Quỷ sứ, vẫn bị ngươi nhìn ra rồi!” Đông Phương tiểu thư véo một cái lan hoa chỉ, nháy mắt phóng điện nói: “Không sai, ta chính là Bách Biến Ma Quân, bây giờ nô gia tên là Đông Phương.” “Bớt tởm lợm đi!” Thành chủ chỉ cảm thấy trong dạ dày cuộn trào, lớn tiếng chất vấn: “Sao ngươi lại đột nhiên mạnh lên nhiều như vậy?

Hơn nữa với tư chất của ngươi, căn bản không thể đột phá Phiêu Miểu cảnh.” “Mạnh lên đương nhiên là do chủ nhân của nô gia ban cho!” Đông Phương tiểu thư không hề có ý định che giấu, che miệng cười duyên nói: “Còn việc đột phá Phiêu Miểu cảnh thì càng đơn giản hơn, là vì chủ nhân đã giúp nô gia tiến vào một lần ‘Lục Vị Đế Vương ngoạn’ trong truyền thuyết, hoàn thành nghịch thiên cải mệnh.” Nghe thấy có thể nghịch thiên cải mệnh, toàn trường lập tức sôi sục.

“Năm viên linh thạch cực phẩm cầu hỏi, ‘Lục Vị Đế Vương ngoạn’ là cái gì?

Lại có thể nghịch thiên cải mệnh!?” “Đừng nhìn ta, ta cũng không biết!” “Ta hình như có nghe qua, là một loại mệnh cách cực kỳ đặc biệt!!” “Ta cũng nghe nói, có một số nữ tử mệnh cách đặc thù, chỉ cần tiến vào là có thể nghịch thiên cải mệnh, đạt được ngôi vị Đại Đế.” “Đùa sao?

Ngôi vị Đại Đế sao có thể đơn giản như vậy!?” “Mệnh cái thứ này, tin thì có, không tin thì không.” “…” Sau khi được vài chuyên gia phổ cập kiến thức, mọi người đều biết ‘Lục Vị Đế Vương ngoạn’ là một loại mệnh cách.

“Giả thần giả quỷ!” Thành chủ hiển nhiên không tin Đông Phương tiểu thư, giơ tay lên lần nữa đánh tới.

“Có phải giả thần giả quỷ hay không, lát nữa ngươi sẽ biết!” Gương mặt ngọc ngà của Đông Phương tiểu thư nở nụ cười rạng rỡ, hoàn toàn không đặt Thành chủ Phiêu Miểu cảnh ngũ trọng vào mắt.

Ầm ầm ầm!!

Trên hư không lại truyền đến một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, từng đóa hoa quỳ màu đỏ máu phủ kín cả bầu trời.

“Lam Sắc Yêu Cơ!?” Toàn trường lập tức vang lên một tràng tiếng kinh hô, phát hiện những đóa hoa quỳ màu máu này rất quen thuộc.

Truyền thuyết kể rằng mấy vạn năm trước, một đại yêu nhân xuất thế, lấy thân nam nhi tu thành thân nữ nhi, không chỉ phong hoa tuyệt đại, diễm lệ hơn người, mà còn thực lực siêu quần, uy hiếp hào kiệt đương thời.

Đặc biệt là mỗi lần ra tay, linh lực sẽ hóa thành từng đóa hoa quỳ màu lam, vì vậy cũng được người đời tôn xưng là Lam Sắc Yêu Cơ.

Cuối cùng, y bại dưới tay Trường Không Kiếm Thần, từ đó tung tích của đại yêu nhân này không rõ.

Có lời đồn y bị thương quá nặng đã qua đời, cũng có người nói y bế quan suy diễn thần công để đánh bại Trường Không Kiếm Thần, lại có người nói y và Trường Không Kiếm Thần tâm đầu ý hợp, sau khi Trường Không Thần Kiếm chết dưới tay Long Tượng Đại Đế, y đã chọn cách tuẫn tình.

Bất kể sự thật ra sao, Lam Sắc Yêu Cơ từ đó không bao giờ xuất hiện nữa.

Thành chủ trừng to mắt, kinh hô: “Ngươi đã nhận được truyền thừa của Lam Sắc Yêu Cơ!?” “He he!!” Đông Phương tiểu thư e lệ che miệng cười nói: “Chúc mừng các ngươi đã đoán đúng, nô gia quả thực đã nhận được truyền thừa của đại nhân Lam Sắc Yêu Cơ, hơn nữa đại nhân Lam Sắc Yêu Cơ trước khi tọa hóa đã suy diễn thần công lên một tầng cao hơn, hoa quỳ màu lam đã thăng cấp thành hoa quỳ màu đỏ, báo hiệu rằng nô gia có thể đột phá ngôi vị Đại Đế.” “Đột phá ngôi vị Đại Đế!” Toàn bộ mọi người đều kinh hô, cảm thấy ‘Lục Vị Đế Vương ngoạn’ không phải là tin đồn vô căn cứ.

Khoan đã!!

Lam Sắc Yêu Cơ đã suy diễn ra thần công mạnh hơn, tại sao còn chọn tọa hóa!?

Ầm ầm ầm!!

Những đóa hoa quỳ màu đỏ đầy trời đột nhiên nổ tung, năng lượng kinh hoàng càn quét khắp thiên địa, không gian bắt đầu rung chuyển dữ dội, từng gợn sóng không ngừng lan ra xa.

“Phụt…” Thành chủ phun ra một ngụm máu tươi, lập tức bị đánh rơi từ trên trời xuống.

“Ngươi thua rồi, bây giờ tin chưa!?” Đông Phương tiểu thư tựa như tiên nữ hạ phàm, từ từ bay xuống từ không trung.

Thành chủ gắng gượng đứng dậy, mở miệng hỏi: “Ai?

Người có mệnh cách ‘Lục Vị Đế Vương ngoạn’ là ai!?” “Tại sao ta phải nói cho ngươi!?” Đông Phương tiểu thư liếm liếm đôi môi đỏ mọng, dường như đang hồi tưởng điều gì đó.

“Có phải là Phương Trường không!?” Nhất Kiếm ở cách đó không xa đột nhiên lớn tiếng hỏi.

Sau khi trận đấu loại sinh tử kết thúc, Tần Phong có nói với hắn Phương Trường chính là ‘Lục Vị Đế Vương ngoạn’.

Ban đầu hắn cho rằng Tần Phong nói bừa, ngôi vị Đại Đế sao có thể dễ dàng đạt được như vậy, nhưng bây giờ nhìn thấy Bạch Nhật trở thành Kim Sắc Truyền Thuyết, Bách Biến Ma Quân trở thành Lam Sắc Yêu Cơ, hắn dù muốn không tin cũng không được.

“Sao ngươi biết!?” Đông Phương tiểu thư buột miệng thốt lên, nhận ra mình nói hớ liền vội vàng che miệng lại.

“Thật sự là Phương Trường!?” Toàn bộ mọi người triệt để ngơ ngác.

Đọc sách ít, đừng có lừa tôi nhé!

Bây giờ ai cũng biết Phương Trường ở trong Côn Luân Bí Cảnh, một mình độc chiếm sáu quả Đạo Quả, tự nhiên cũng biết gã là đàn ông, sao lại có mệnh cách ‘Lục Vị Đế Vương ngoạn’ chỉ phụ nữ mới có được.

Kể cả Phương Trường thật sự có mệnh cách này, thì Bách Biến Ma Quân này cũng là đàn ông mà!

Chẳng lẽ… Trong lòng mọi người chấn động mạnh, không biết có phải là đáp án mà họ đang nghĩ tới hay không.

Lúc này… Đường Xuyên đang nấp một bên xem lén không dám gật bừa.

Hắn luôn tin chắc rằng mệnh cách ‘Lục Vị Đế Vương ngoạn’ thuộc về một người phụ nữ, hơn nữa còn là một tuyệt thế đại mỹ nhân phong hoa tuyệt đại.

Bởi vì hắn vẫn còn nhớ đêm mưa hôm đó trong Côn Luân Bí Cảnh, hắn định lấy đi Đạo Quả trên người Phương Trường, nhưng kết quả sờ soạng cả buổi cũng chẳng thấy gì.

Vậy liệu có khả năng nào, Phương Trường là nữ cải nam trang, thực ra là một người phụ nữ không!?

“Không sai, nàng ta chính là phụ nữ!” Đường Xuyên vô cùng tin tưởng vào phán đoán của mình, cũng không khỏi nhớ đến mối thù giết sư phụ.

“Cơ hội không thể bỏ lỡ, thời gian sẽ trả lời, tương lai còn dài, bên nhau trọn đời!” Trong mắt Đường Xuyên lóe lên ánh sáng chính nghĩa.

Tuy hắn là để báo thù, nhưng hắn không phải là một gã tra nam, cho dù Phương Trường có chuyển thế trọng sinh, hắn cũng sẽ không rời không bỏ… “Cái gì mà ‘Lục Vị Đế Vương ngoạn’, lừa con nít!” Rất nhiều người trong đám đông cười khẩy, căn bản không tin có mệnh cách này.

Phải biết rằng, tu luyện vốn là nghịch thiên nhi hành, vì để siêu thoát trời đất, sao có thể bị vận mệnh khống chế!?

Người tin vào vận mệnh lập tức phản bác: “Người sinh ra trong trời đất, ắt phải nương tựa vào trời đất, sao nói đến siêu thoát thực sự!?” “Con người thường bị vận mệnh sắp đặt, chỉ có số ít người sắp đặt được vận mệnh, tiếc là không phải ngươi và ta.” “Dù Thánh Nhân vô địch, nhưng vẫn còn Thánh Kiếp, dù thần thông vô địch, nhưng không bằng Thiên số, dù Thiên Đạo vô địch, nhưng vẫn còn Đại Đạo!” “Nhân định thắng thiên?

Chẳng qua chỉ là trò tự mua vui của lũ kiến hôi mà thôi!” “Đừng cãi nữa, nghe ta nói một câu, Kim Sắc Truyền Thuyết đương đại tên là Bạch Nhật, trong trận đấu loại sinh tử ở Âm Nguyệt Hoàng Triều đã có một đoạn không thể miêu tả với Phương Trường!” “Chẳng trách quen mắt thế, thì ra là Bạch Nhật của Bạch gia, nghe nói hắn bị phế tu vi đuổi ra khỏi Bạch gia.” “Kim Sắc Truyền Thuyết, Lam Sắc Yêu Cơ đều có thể đột phá ngôi vị Đại Đế, ‘Lục Vị Đế Vương ngoạn’ thật sự đáng sợ đến vậy sao!?” “Nói cách khác, sáu ngôi vị Đại Đế đã mất đi hai!?” “Huynh đệ, ngươi có hứng thú không!?” “Ai lại có hứng thú với một thằng đàn ông chứ, ngươi có hứng thú à!?” “Người đàng hoàng ai lại có hứng thú với đàn ông, hạ tiện!” “Huynh đệ, tương lai còn dài, sau này gặp lại!” “…” Cùng với việc sự tích của Kim Sắc Truyền Thuyết, Lam Sắc Yêu Cơ được phơi bày, càng chứng tỏ tính xác thực của mệnh cách ‘Lục Vị Đế Vương ngoạn’.

“Tần Phong không lừa ta!” Nhất Kiếm ngây người nhìn Tần Phong, trong lòng lại có chút hối hận.

Nếu lúc đầu hắn chọn tin lời Tần Phong, có phải đã có thể bắt Phương Trường về Danh Kiếm Sơn Trang, thêm cho Danh Kiếm Sơn Trang của họ năm cường giả Đại Đế không.

Năm cường giả Đại Đế!!

Nhìn khắp lịch sử Hoang Cổ, nhà nào có được năm Đại Đế chứ!!

“Mệnh cách của Phương Trường là ‘Lục Vị Đế Vương ngoạn’!?” Công chúa Nam Phong cả người sững sờ, không hiểu sao lại có cảm giác bỏ lỡ cả tỷ đồng.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lại một lần nữa bày mưu hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử, khiến tình cảnh của hắn càng thêm nguy hiểm, nhận được 2,000,000 điểm phản diện!” “Ơ, không phải…” Tần Phong cảm thấy nhận số điểm phản diện này có chút áy náy, từ đầu đến cuối hắn có nói câu nào đâu.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ liên tục hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử, khiến quang hoàn của hắn rơi xuống cấp Truyền Thuyết, nhận được một cơ hội rút thưởng!” “Không sai, chính là ta làm!” Tần Phong đột nhiên mặt mày nghiêm túc, tỏ vẻ mình chuyên trị Thiên Tuyển Chi Tử.

Chương 203

Soạt một tiếng!!

Tần Phong thực sự không thể chịu nổi việc để cơ hội rút thưởng qua đêm, dứt khoát gọi hệ thống mở vòng quay may mắn.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng kiếm quyết siêu thần cấp, Thiên Ngoại Phi Tiên!” “Sao lại là kiếm!?” Tần Phong hoàn toàn phát điên, tỏ vẻ chiêu kiếm của mình đã đủ dùng rồi.

Gió, nhẹ nhàng thổi qua mảnh đất hoang lương, cũng thổi bay vạt áo và mái tóc dài của Tần Phong.

“Thiên Ngoại Phi Tiên, một kiếm phá Thất Tinh!” Giọng ngâm nga hùng hồn vang vọng dường như có một ma lực khó tả, Tần Phong chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, chìm vào bóng tối vô tận, khi mở mắt ra lần nữa, hắn nhìn thấy một nam tử áo trắng dáng người thẳng tắp.

Chỉ thấy y chậm rãi rút thanh bội kiếm bên hông, y phục lập tức bay theo gió.

Keng!

Một luồng hơi lạnh ập đến, tiếng kiếm ngân vang trong trẻo mang theo một sự cô độc, kiêu ngạo khiến người nghe cũng phải run sợ, tựa như cả thế giới đều tĩnh lặng, một luồng kiếm quang kinh diễm độc lập với thế gian đột ngột xuất hiện.

Uyển chuyển như chim nhạn, mạnh mẽ như rồng lượn!

Lộng lẫy mà không phô trương, nhẹ nhàng mà không mất đi vẻ tinh tế!

Thân ảnh lơ lửng giữa không trung, như một vị tiên từ trên trời hạ phàm, một kiếm vung ra, những bông tuyết bay lả tả, những đám mây trôi bồng bềnh, phong thái của kiếm tiên như một dấu ấn khắc sâu vào tâm trí Tần Phong.

Khiến người ta say đắm, mãi không thể thoát ra.

"Đẹp trai vãi!!" Trong đầu Tần Phong toàn là hình ảnh phong thái của kiếm tiên, dứt khoát gọi hệ thống đổi đến Đại Viên Mãn.

Hắn không biết Nhất Kiếm Khai Thiên Môn và Thiên Ngoại Phi Tiên chiêu nào sát thương cao hơn, nhưng hắn biết Nhất Kiếm Khai Thiên Môn chắc chắn không đẹp trai bằng Thiên Ngoại Phi Tiên.

Mạnh hay không là chuyện của hệ thống, đẹp trai hay không mới là chuyện cả đời!

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chi 2,000,000 điểm phản diện, đổi Thẻ dung hợp Đại Viên Mãn siêu thần cấp!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã sử dụng Thẻ dung hợp Đại Viên Mãn siêu thần cấp, Thiên Ngoại Phi Tiên đạt đến cảnh giới Đại Viên Mãn!" "Hử!?" Ánh mắt của mọi người đồng loạt đổ dồn về phía Tần Phong, có thể cảm nhận rõ ràng kiếm khí đang nhảy múa quanh người hắn.

Khác với sự bá đạo của Nhất Kiếm Khai Thiên Môn trước đây, lúc này hắn giống như một vị tiên ngao du ngoài trời, dù trông có vẻ rất thảm hại, khí chất vẫn siêu phàm thoát tục, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái cũng cảm thấy đó là một sự xúc phạm đối với hắn.

"Tần huynh, tại sao ngươi lại ưu tú như vậy!?" Trong mắt Lâm Tam hiện lên một tia chấn động, nội tâm càng lâu không thể bình tĩnh.

Khi hắn còn đang tự mãn vì nhận được kiếm quyết siêu thần cấp, Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, thì Tần Phong đã lĩnh ngộ ra Nhất Kiếm Khai Thiên Môn của riêng mình.

Khi hắn sử dụng Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp vài lần, nghĩ rằng sau này bế quan có thể lĩnh ngộ ra chiêu kiếm của riêng mình, thì Tần

Phong lại lĩnh ngộ ra một chiêu kiếm quyết nữa.

Một chiêu kiếm quyết cùng đẳng cấp với Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, nhưng phong cách khác biệt.

Mức độ biến thái, đơn giản là khiến người ta giận sôi!

Chẳng lẽ kiếp này hắn chỉ định bị Tần Phong đè dưới thân sao!?

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã đả kích lòng tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200,000 điểm phản diện!” “Ồ?

Tăng giá rồi!” Tần Phong mắt sáng rực, trong lòng hô to ‘beautiful’.

Trước đây mỗi lần chỉ được 10 vạn điểm, hôm nay một lần lại tăng lên 20 vạn điểm, xem ra Lâm Tam sắp không chịu nổi nữa, sẽ quỳ trước mặt hắn hát bài ‘Chinh Phục’ rồi.

“Lâm huynh, đừng nản lòng!” Tần Phong tốt bụng tiến lên an ủi: “Với thiên phú của ngươi, lĩnh ngộ chỉ là vấn đề thời gian.

Nào, ta dung hợp lại lần nữa, ta muốn ngươi cảm nhận được một ta khác biệt.” Cảm nhận cái ông nội nhà ngươi ấy!

Ngươi thật sự nghĩ ai cũng biến thái như ngươi, dùng đại chiêu mạnh nhất làm đòn đánh thường à!?

Lâm Tam không nhịn được đảo mắt, trong lòng gào thét không chịu nổi, cầu xin tha cho.

“Đây chính là thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ sao!?” Ở Tây Chu, rất nhiều lão quái vật lần lượt đến, đều bị sự kinh khủng của Tần Phong dọa cho khiếp vía.

Mục tiêu của họ là Lâm Tam không sai, nhưng nếu Tần Phong thật sự liều chết bảo vệ Lâm Tam, họ có nên đắc tội với thiên kiêu đáng sợ nhất trong lịch sử Hoang Cổ này không.

Hơn nữa, hắn còn có Nguyệt Thần, Lam Ma, Lục Đạo Đế Quân và các cường giả hàng đầu khác bảo vệ.

“Ca, huynh thật là phế!” Điềm Điềm đầy vẻ ghét bỏ liếc nhìn Mạc Đao, sau đó mắt hình trái tim nhìn Tần Phong giữa sân.

Anh trai của nàng rõ ràng là đến để tìm Lâm Tam tính sổ, nhưng bây giờ lại chỉ dám trốn một bên xem kịch, ngược lại Tần Phong thì đánh từ đầu đến cuối, chưa thua trận nào.

So với Tần Phong, anh trai nàng quả thực là một phế vật!!

“Ngươi nói ta không bằng Tần Phong!?” Là một kẻ cuồng em gái, Mạc Đao sao có thể chịu đựng được em gái mình nói như vậy, gầm lên đứng dậy định đi chém Lâm Tam để chứng minh.

“Thiếu tộc trưởng, bình tĩnh!!” Yến Vân Thập Bát Kỵ vội vàng giữ chặt người hắn lại.

Bây giờ những lão quái vật đó đã lần lượt đến, người tiếp ứng của họ vẫn chưa tới, ra ngoài tranh đoạt Lâm Tam chẳng khác nào tự tìm cái chết, huống chi so với Tần Phong, thiếu tộc trưởng của họ quả thực giống một phế vật… Ông!

Ông!

Những tiếng kiếm ngân vang vọng khắp đất trời, kiếm của mọi người trong sân bắt đầu rung nhẹ.

“Là Thất Đại Kiếm Nô của Danh Kiếm Sơn Trang!!” Mọi người trong sân lập tức kinh hô.

Chỉ thấy bảy luồng kiếm quang xé toạc không gian bay tới, kiếm khí sắc bén cách xa đã có thể cảm nhận được.

“Thất Đại Kiếm Nô!!” Tần Phong khẽ nhíu mày, Trường Không Thần Kiếm trong tay lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Hắn cũng từng nghe nói về Thất Đại Kiếm Nô của Danh Kiếm Sơn Trang, nhưng chưa từng gặp, chỉ biết họ là lực lượng chiến đấu hàng đầu của Danh Kiếm Sơn Trang, cũng là một trong những lý do Danh Kiếm Sơn Trang có thể đứng vững ở Hoang Cổ.

Từ dao động kiếm ý mà họ thể hiện bây giờ, e rằng đã đạt đến cấp độ cao nhất của kiếm ý, cấp chín, chỉ còn một bước nữa là hình thành Kiếm Chi Lĩnh Vực.

“Bảy vị Kiếm Nô thúc thúc đến rồi!” Nhất Kiếm và những người khác mừng rỡ khôn xiết, vội vàng chạy ra nghênh đón.

Khác với hình ảnh cháu trai chỉ dám trốn một bên xem kịch trước đó, bây giờ có bảy vị Kiếm Nô làm chỗ dựa, lập tức trở thành ông lớn.

Hống!

Hống!

Chương 204

Những tiếng thú gầm đinh tai nhức óc vang lên, khiến không gian rung chuyển dữ dội.

“Là Thập Bát Kỵ của Yến Vân tộc!!” Mọi người lại kinh hô.

Chỉ thấy mười tám con yêu thú che trời lấp đất giáng xuống, trên đầu mỗi con yêu thú còn có một người đứng, có rồng, có phượng, có voi, có kim ô, có đằng xà, có chu yếm, có bạch hổ… người dẫn đầu thì cưỡi một con côn.

Màn xuất hiện ngầu lòi, chấn động toàn trường.

Cũng khiến họ cuối cùng hiểu ra, tại sao Thập Bát Kỵ cùng xuất động, ngay cả Đại Việt Hoàng Triều cũng phải kéo còi báo động chiến tranh cấp một.

Yến Vân Thập Bát Kỵ có thể địch lại trăm vạn đại quân!

“Thập Bát Kỵ đến rồi!!” Mạc Đao cũng mừng rỡ khôn xiết, từ cháu trai biến thành ông lớn trong nháy mắt.

Bây giờ đừng nói là đi đánh Lâm Tam, ngay cả việc ấn Tần Phong xuống đất chà đạp cũng không thành vấn đề.

Vút một tiếng!

Tiểu Bạch thò cái đầu nhỏ ra khỏi hang nhìn một lúc, thành thạo nhảy lên vai Tần Phong.

Với sự hiểu biết của nó về Tần Phong, lát nữa Tần Phong mà không gây chuyện thì không phải là Tần Phong.

Dựa vào tu vi của đối thủ, động tĩnh cũng tuyệt đối không nhỏ, trốn trong hang còn lâu mới an toàn bằng trong lòng Tần Phong.

“Một chữ, ngầu!” Tần Phong ngưỡng mộ nhìn linh sủng bá khí ngút trời của người ta, rồi lại nhìn con thỏ không đủ nhét kẽ răng nhà mình, tâm trạng có thể nói là cạn lời.

Lúc này… Không khí tại hiện trường vô cùng vi diệu.

Sự xuất hiện mạnh mẽ của Thất Đại Kiếm Nô và Yến Vân Thập Bát Kỵ khiến các lão quái vật của Tây Chu bắt đầu rục rịch, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tham gia vào đại chiến tranh đoạt Lâm Tam.

“Quả nhiên xưng vương một cõi không dễ dàng như vậy!” Khóe miệng Thành chủ lộ ra một nụ cười khổ, có cảm giác tự làm tự chịu.

Để công chúa Nam Phong đưa ra lời hứa lớn như vậy, dùng mông cũng biết không dễ dàng hoàn thành, tiếc là gã bị lợi ích trước mắt che mờ, không nghĩ đến nguy cơ ẩn giấu đằng sau lớn đến mức nào.

Bây giờ công chúa Nam Phong vừa mất Thương Hải Di Châu lại thiệt quân, thành trì của gã bị hủy, tiểu đệ chết sạch, không còn gì cả, ngược lại Tần Phong càng đánh càng hăng, bên cạnh còn có hai người mang tư chất Đại Đế là Kim Sắc Truyền Thuyết và Lam Sắc Yêu Cơ bảo vệ.

“Thành chủ…” Công chúa Nam Phong vẫn không từ bỏ, muốn thuyết phục Thành chủ giúp nàng kéo dài thời gian.

Nàng vừa mới dùng bí pháp của Đại Việt Hoàng tộc để truyền tin về, chỉ cần có thể kéo dài đến khi phụ hoàng của nàng mang viện quân đến thì vẫn còn hy vọng.

Chỉ là vị Thành chủ này không thuộc Đại Việt Hoàng Triều, căn bản không thể giống như lão thái giám và những người khác, vì bảo vệ nàng mà đến cả mạng cũng không cần, lập tức lặng lẽ lùi sang một bên để kịp thời cắt lỗ.

Đùa sao!

Gã ngay cả Đông Phương tiểu thư bên cạnh Tần Phong cũng không đánh lại, huống chi là Thất Đại Kiếm Nô, Yến Vân Thập Bát Kỵ và các lão quái vật của Tây Chu đang lăm le.

Bây giờ thành trì và tiểu đệ của gã đã mất, không thể để mất cả cái mạng nhỏ của mình nữa.

Xưng vương một cõi tuy rất tốt đẹp, nhưng cũng phải có mạng để hưởng!

“Chủ nhân, Bạch Nhật đến muộn!” Bạch Nhật tay cầm Long Cốt Cung một đường phi nước đại đến, nhìn thấy Tần Phong toàn thân thảm hại suýt nữa thì bật khóc.

“Hắn thật sự là Bạch Nhật sao!?” Thiên Quân, Vạn Mã ngơ ngác nhìn Bạch Nhật, không thể tin vào mắt mình.

Mang máng nhớ lại lúc đầu Tần Phong thu nhận Bạch Nhật, không chỉ tặng Long Cốt Cung, còn hứa giúp hắn khôi phục tu vi, nhưng sau khi nhận người lại dùng lý do ‘ngươi có đại cơ duyên’ để lừa người ta.

Cứ tưởng Tần Phong chỉ là một kẻ lừa đảo từ đầu đến cuối, ai ngờ chỉ vài tháng ngắn ngủi không gặp, Bạch Nhật đã trở thành Kim Sắc Truyền Thuyết, tu vi càng một đường đột phá đến Sinh Tử cảnh cửu trọng.

“Không đúng!” Tần Phong liếc nhìn Đông Phương tiểu thư bên cạnh, rồi lại nhìn Bạch Nhật đang tự trách.

Đậu má!

Sao người đến cứu viện đều là người của hắn!?

Nói hay lắm là hắn, Thiên Mệnh Đại Phản Phái, đi ké quang hoàn của Thiên Tuyển Chi Tử, sao bây giờ lại biến thành Thiên Tuyển Chi Tử ké quang hoàn phản diện của hắn rồi!?

Còn có vương pháp không!?

Còn có pháp luật không!?

Đây là phí phát sinh, phải thêm tiền!!

“Tần huynh, sao ta có cảm giác họ nhắm vào ta thế!?” Lâm Tam chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng, phát hiện Thất Đại Kiếm Nô và Yến Vân Thập Bát Kỵ đang nhìn mình, còn có những lão quái vật ở Tây Chu cũng đang dùng thần thức dò xét hắn.

“Liệu có khả năng nào, họ chính là nhắm vào ngươi không!?” Tiểu Bạch nói thẳng ra sự thật.

“Thật sự nhắm vào ta!?” Lâm Tam ngay tại chỗ ngơ ngác, không hiểu tại sao lại nhắm vào mình.

Trước đó công chúa Nam Phong cũng vậy, nhìn thấy hắn là hai mắt sáng rực, chỉ hận không thể cưỡng ép tách hắn và Tần Phong ra để mang đi, may mà Tần Phong không bỏ rơi hắn, liều chết mới bảo vệ được hắn không rơi vào tay nàng ta.

Nhưng hắn chỉ là một phó nhân cực phẩm của Thiên Tâm Chi Thành, lại còn là loại vừa quét dọn xong ra ngoài, trên người ngay cả một viên linh thạch cực phẩm cũng không có, tại sao ai cũng muốn tìm hắn chứ!?

“Không sai, chính là nhắm vào ngươi!” Tần Phong nhập vai trong một giây, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Biển máu ở Côn Luân Bí Cảnh đã phát hiện một mỏ tiên tinh, thu hút hơn tám mươi phần trăm thế lực ở Hoang Cổ đến khai thác, kết quả bị trúng bẫy của người ta, không chỉ mất tiên tinh đã khai thác, mà ngay cả bảo bối tìm được ở Côn Luân Bí Cảnh cũng mất.” “Nhưng chuyện này có liên quan gì đến ta…”

Lâm Tam còn định chối cãi, đột nhiên sững người nói: “Ý gì đây?

Chẳng lẽ họ nghi ngờ là ta làm!?” “Ta đương nhiên biết không phải ngươi làm rồi!” Tần Phong tiếp tục màn kịch của mình, rất tức giận nói: “Nhưng họ cứ khăng khăng nói đã nhìn thấy mặt và bội kiếm của ngươi, còn có Lâm Tâm Nhi của Thiên Tâm Chi Thành, một mực khẳng định ngươi đã phát hiện ra mỏ tiên tinh.” Lâm Tam vừa tức vừa giận nói: “Sao họ có thể vu oan cho ta như vậy!!” “Chứ còn gì nữa!” Tần Phong đột nhiên tức giận nói lớn: “Sớm biết đám người này vu oan cho ngươi như vậy, ta CMN nói gì cũng sẽ không đi cứu bọn họ, cứ nên để họ chết trong biển máu.” “Ờ…” Thiên Quân, Vạn Mã hai người lẳng lặng đứng sau Tần Phong, cảm thấy câu nói này của hắn là nói cho những lão quái vật kia nghe.

Dịch ra nghĩa là: Lũ chúng mày nghe cho rõ đây, lão tử đã cứu tiểu bối nhà chúng mày, lát nữa lúc đánh Lâm Tam phải CMN chú ý cho tao, tuyệt đối đừng đánh trúng người lão tử.

“Tần huynh!!” Lâm Tam cảm động đến mức không kìm được nữa, nước mắt bắt đầu lưng tròng.

Không ngờ khi cả thế giới đều vu oan cho hắn, Tần Phong vẫn kiên định tin tưởng hắn… “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 100,000 điểm phản diện!” Tần Phong lại lấy ra kỹ năng diễn xuất của ảnh đế, vừa nói vừa diễn cảm: “Chính vì biết những người này muốn gây bất lợi cho ngươi, nên trên đường đi ta mới bám theo ngươi như đỉa đói, chính là muốn bảo vệ ngươi, còn muốn cho ngươi biết, ngươi không phải chiến đấu một mình, cho dù cả thế giới chống lại ngươi, ta Tần Phong vẫn âm thầm đứng sau lưng ủng hộ ngươi!” “Tần huynh!!” Lâm Tam không kìm được nữa, nước mắt tuôn rơi.

Bất kể là sự kiện hộp ngọc bảy năm trước, hay bị Thiên Tâm Chi

Thành truy sát vì mỏ tiên tinh, hay bây giờ là đối đầu với cả Hoang Cổ, sự tin tưởng của Tần Phong dành cho hắn chưa bao giờ lay chuyển.

Huynh không phụ ta, ta quyết không phụ huynh!!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã lừa gạt tình cảm chân thành nhất của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200,000 điểm phản diện!!” “Ngươi hiểu là tốt rồi!” Tần Phong đột nhiên rút Trường Không Thần Kiếm, kề lên cổ Lâm Tam, hét lớn về phía đối diện: “Bên kia nghe cho rõ đây, muốn có Lâm Tam không phải là không được, các ngươi phải đồng ý với ta ba, không, bốn điều kiện, nếu không đừng trách ta giết con tin!” “Ơ…” Lâm Tam bị nhát kiếm đột ngột này làm cho ngơ ngác, không hiểu sao mình lại trở thành con tin.

Tình huynh đệ sâu đậm đâu rồi!?

Chương 205

Sao quay đầu lại bán đứng hắn rồi!?

Lúc này… Bên đối diện, Thất Đại Kiếm Nô và Yến Vân Thập Bát Kỵ đang kìm hãm lẫn nhau, không ai dám ra tay với Lâm Tam trước để cho đối phương có cơ hội.

Nhưng điều họ không ngờ tới là, họ còn chưa ra tay, Tần Phong đã ra tay trước.

Nhất Kiếm cáo mượn oai hùm hét lên: “Tần Phong, chúng ta đều là người của Âm Nguyệt Hoàng Triều, không cần phải như vậy, chỉ cần ngươi giao Lâm Tam cho Danh Kiếm Sơn Trang chúng ta, đợi chúng ta tra hỏi ra tung tích tiên tinh, Nguyệt Thần Cung các ngươi cũng có một phần, thế nào!?” Ầm!

Ầm!

Lời của Nhất Kiếm vừa dứt, không gian Tây Chu khẽ rung động.

Là các lão quái vật ẩn náu ở Tây Chu đang chuẩn bị ra tay, dường như chỉ cần Tần Phong đồng ý giao Lâm Tam cho Danh Kiếm Sơn Trang, họ sẽ dứt khoát ra tay cướp đoạt Lâm Tam.

Còn tại sao bây giờ không ra tay, hoàn toàn là vì e ngại thiên phú của Tần Phong.

Trực tiếp cướp Lâm Tam từ tay Tần Phong, đồng nghĩa với việc đắc tội với đệ nhất cao thủ tương lai của Hoang Cổ.

Nếu không cần thiết, không ai muốn mạo hiểm cao như vậy để đắc tội với một thiên kiêu vừa có bối cảnh vừa có thiên phú cao như thế này.

Nhưng nếu Tần Phong tự tay bán đứng Lâm Tam, điều đó chứng tỏ hai người không phải là tình huynh đệ sâu đậm như lời đồn, hơn nữa cướp Lâm Tam từ tay Danh Kiếm Sơn Trang và cướp từ tay Tần Phong hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Họ không chịu nổi sự trả thù của đệ nhất Hoang Cổ tương lai, nhưng lại có khả năng chịu đựng được cơn thịnh nộ của Danh Kiếm Sơn Trang!

“Bớt nói nhảm với ta đi!” Tần Phong hét lớn: “Ai đáp ứng được bốn điều kiện của ta, ta lập tức giao Lâm Tam cho kẻ đó.

Một, chuẩn bị cho ta 500 tỷ linh thạch cực phẩm; Hai, chuẩn bị cho ta 5000 bản công pháp thần cấp; Ba, chuẩn bị cho ta 5000 tiên thiên chí bảo; Bốn, chuẩn bị cho ta 5000 cô gái xinh đẹp, phải là người đã từng thành thân.” “Ái chà!!” Tiểu Bạch cúi đầu nhìn Thương Hải Di Châu trong tay, cuối cùng cũng hiểu được tầm nhìn của mình nhỏ bé đến mức nào.

Nói xong điều kiện… Tần Phong ghé vào tai Lâm Tam nói nhỏ: “Lâm huynh, ngươi hiểu mà, tình thế bắt buộc, chúng ta phải câu giờ!” “Ừm!” Lâm Tam khẽ gật đầu, tự nhiên là tin vào nhân phẩm của Tần Phong.

Nhưng không hiểu sao, hắn luôn cảm thấy Tần Phong đang rất nghiêm túc bắt cóc, cũng đang rất nghiêm túc đàm phán điều kiện với đối phương. 500 tỷ linh thạch cực phẩm?! 5000 bản công pháp thần cấp?! 5000 tiên thiên chí bảo?!

Nhất Kiếm và những người khác khóe mắt co giật, trong lòng hiện lên một chữ ‘ĐM’ thật to.

Đậu má!

Bọn họ mà có những thứ này thì còn cướp Lâm Tam làm gì, sớm đã chiêu binh mãi mã nổi dậy rồi!

“5000 cô gái xinh đẹp đã từng thành thân!?” Điềm Điềm nghiêng đầu thắc mắc, không hiểu Tần Phong muốn những cô gái đã từng thành thân để làm gì.

Mạc Đao vẻ mặt bình tĩnh nói: “Tần Phong, nam nhi đại mạc chúng ta trọng nhất là nghĩa khí, ngươi vì Lâm Tam mà dám chống lại cả thế giới, bọn ta bội phục, nhưng chỉ dựa vào một mình ngươi thì không bảo vệ được Lâm Tam đâu, bây giờ cũng không ai có thể bảo vệ được Lâm Tam, trừ khi giao ra số tiên tinh đó.” “Lâm huynh của ta đã nói rồi, hắn không lấy!” Không đợi Lâm Tam mở miệng chối cãi, Tần Phong đã thay hắn trả lời, dường như từ đầu đến cuối chưa từng nghi ngờ Lâm Tam.

“Tần huynh!!” Lâm Tam lại cảm động đến rơi nước mắt, kiếp này có được huynh đệ như vậy, thật sự chết không hối tiếc.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã lừa gạt tình cảm chân thành nhất của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200,000 điểm phản diện!!” Ngay lúc này… Tần Phong đột nhiên cảm thấy toàn thân lông tóc dựng đứng, lạnh từ đầu đến gót chân, ngay sau đó một giọng nói lạnh băng vang lên: “Có lấy hay không, bản tôn tự mình hỏi sẽ biết!!” “Không ổn!!” Tần Phong thân thể loạng choạng nhanh chóng né tránh, khóe mắt liếc về phía sau.

Chỉ thấy một nam tử áo trắng xuất hiện sau lưng hắn, hoàn toàn không có ý định e dè thiên phú và bối cảnh của hắn, giơ tay vung lên, một luồng năng lượng kinh hoàng hung hăng đập vào ngực hắn.

“Phụt!!” Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra sau.

“Ca…” Lâm Tam còn chưa kịp phản ứng, đã bị đối phương bóp cổ nhấc lên.

“Cái gì!!” Bạch Nhật, Đông Phương hai người mồ hôi lạnh túa ra.

Không chỉ không phát hiện ra sự xuất hiện của đối phương, thậm chí còn không có thời gian phản ứng.

Nhưng khi thấy Tần Phong bị đánh bay, cơn giận của họ lập tức lên đến đỉnh điểm, tấn công về phía đối phương.

“Lão đại!!” Thiên Quân, Vạn Mã cũng tức giận không kìm được, vác vũ khí lên là khô máu.

“Một lũ kiến hôi!” Đối phương ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên, một chút năng lượng từ trong cơ thể được giải phóng ra.

Ầm ầm ầm!!

Bốn người còn chưa chạm được vào một sợi lông của đối phương, đã bị năng lượng kinh hoàng đánh bay toàn bộ.

Thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, kiếm khách đệ nhất trăm năm sau, truyền nhân của Lam Sắc Yêu Cơ, truyền nhân của Kim Sắc Truyền Thuyết, cùng với tổ hợp cao cấp Thiên Quân, Vạn Mã, ngay cả một hiệp cũng không trụ được đã bị đối phương hạ gục toàn bộ.

“Khụ khụ!!” Tần Phong đứng dậy ho dữ dội, máu tươi phun ra từng ngụm lớn.

Vạch áo ra xem, long lân nội giáp có thể chống lại một đòn toàn lực của Nguyên Đan cảnh đã vỡ nát, điều đó có nghĩa là cú đánh vừa rồi của đối phương hoàn toàn muốn lấy mạng hắn.

Nếu không phải có long lân nội giáp và hắn tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, cú đánh vừa rồi không chỉ đơn giản là thổ vài ngụm máu, mà là đi nhận cơm hộp tại chỗ.

“Lại không chết!?” Đối phương nhìn Tần Phong cũng cảm thấy rất bất ngờ, rõ ràng là không nghĩ rằng Tần Phong có thể đỡ được một đòn của y.

“Là Thiên Tú của Hoang Cổ Tây Tú!!” Mọi người cuối cùng cũng phản ứng lại, lập tức vang lên những tiếng kinh hô không ngớt.

Đối với sự xuất hiện của Thiên Tú, họ không cảm thấy bất ngờ, không ai lại không có hứng thú với nhiều tiên tinh như vậy.

Nhưng điều họ không ngờ tới là, Thiên Tú lại dám trực tiếp ra tay giết Tần Phong.

Y không sợ Nguyệt Thần, Lam Ma, Lục Đạo Đế Quân sau này tìm y gây phiền phức sao!?

Vút một tiếng!!

Thiên Tú biến mất và xuất hiện ngay trước mặt Tần Phong, rõ ràng là định trừ hậu họa.

“Thiên Tú phải không?

Lớn hiếp nhỏ phải không!?” Tần Phong đột nhiên phun máu tươi cười điên cuồng, quanh người dấy lên một luồng khí tức bất tường… "Phong ca ca, cẩn thận!!" Điềm Điềm ở bên cạnh kinh hoảng hét lớn một tiếng, muốn tiến lên ngăn cản nhưng đã không kịp.

Rầm một tiếng!!

Chương 206

Một bóng người đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt Tần Phong, va chạm mạnh với Thiên Tú, năng lượng bung tỏa tạo thành từng gợn sóng lan ra không ngừng. "Là ngươi!!" Thiên Tú ngẩng đầu, không nhịn được kinh hô, nhìn rõ người đã cản mình là ai.

Đó là Đế Tú, cũng là một trong Tây Tú của Hoang Cổ giống như hắn, trăm năm trước vì quen biết một nữ tử yêu tộc mà thân bại danh liệt.

Nghe đồn những năm qua y đã mất hết ý chí chiến đấu, trốn trong Thiên Hồng thư viện, suốt ngày dựa vào rượu để tê liệt bản thân.

Không ngờ hôm nay y lại ra mặt vì Tần Phong. "Đế Tú tiền bối!" Tần Phong có vẻ vô cùng ngạc nhiên, chưa từng nghĩ Đế Tú sẽ đến.

Hắn đã nghĩ đến Nguyệt Thần, cũng nghĩ đến Lục Đạo Đế Quân, càng nghĩ đến Lam Ma, nhưng duy chỉ có Đế Tú là người đầu tiên chạy tới mà hắn không ngờ tới, thậm chí có thể nói là chưa từng nghĩ y sẽ buông bình rượu xuống.

Nhưng có Đế Tú ra tay, hắn cũng không cần thiết phải đăng nhập vào Hồng Mao Lão Quái nữa.

Vì một Thiên Tú mà phải chờ mười năm, nghĩ thế nào cũng thấy không đáng. "Vừa rồi là cái gì!?" Đế Tú và Thiên Tú bất giác cùng liếc nhìn Tần Phong một cái.

Bọn họ lờ mờ cảm ứng được một luồng khí tức bất tường toát ra từ trên người hắn, tựa như một con quái vật bị phong ấn trong bóng tối vô tận sắp phá phong ấn thoát ra.

Keng!!

Một tiếng chuông vang dội đinh tai nhức óc truyền ra từ trong cơ thể Lâm Tam, năng lượng kinh khủng như sông ngân hà trên chín tầng trời vỡ đê mà tuôn trào ra ngoài. "Cái gì!!" Sắc mặt Thiên Tú lại biến đổi.

Bàn tay đang siết chặt cổ họng Lâm Tam lập tức bị luồng năng lượng kia đánh bật ra.

Lâm Tam cũng nhân cơ hội nhanh chóng lùi lại, kéo dãn khoảng cách giữa hai người. "Vẫn còn át chủ bài!!" Tần Phong nhìn mà mí mắt giật giật, trong lòng thầm kêu "thứ dữ".

Trải qua nhiều trận đại chiến như vậy, Lâm Tam thế mà vẫn còn át chủ bài chưa dùng.

Không thể không nói, Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói đạo lý, bất kể đối mặt với tuyệt cảnh nào, bọn họ cuối cùng đều có thể biến nguy thành an.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng vô cùng may mắn, may mà chưa sử dụng phiếu trải nghiệm Hồng Mao Lão Quái, nếu không thì hắn thật sự đã bị Lâm Tam chơi chùa từ đầu đến cuối rồi.

Lại không phải vợ của hắn, tại sao phải cho y chơi chùa chứ!? "Người trẻ tuổi bây giờ, đều đáng sợ như vậy sao!?" Mọi người có mặt cuối cùng cũng phản ứng lại, trong lòng càng thầm kêu "thứ dữ".

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch vừa rồi, bọn họ cảm ứng được luồng khí tức bất tường lóe lên trên người Tần Phong, tuy không biết là gì, nhưng năng lượng bộc phát từ trong cơ thể Lâm Tam lại khiến bọn họ có cảm giác quen thuộc đến lạ.

Nói cách khác, trận chiến kịch liệt trước đó vẫn chưa phải là át chủ bài cuối cùng của Tần Phong và Lâm Tam.

Thế đại tranh của giới này, mạnh đến mức hơi vô lý rồi! "Chạy đi đâu!!" Trong mắt Thiên Tú lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, vươn tay nhanh chóng chộp về phía Lâm Tam.

Chuyện này liên quan đến tung tích của hơn tám thành tiên tinh ở Hoang Cổ, sao hắn có thể để Lâm Tam chạy thoát khỏi tay mình được. "Ra tay!!" Do Thiên Tú đột ngột ra tay, giống như ngòi nổ bị châm lửa.

Thất Đại Kiếm Nô, Yến Vân Thập Bát Kỵ, cùng những lão quái vật ẩn nấp trong bóng tối lần lượt hiện thân, nhanh chóng lao về phía Lâm Tam.

Không ai có thể chống lại sự cám dỗ của hơn tám thành tiên tinh của cả Hoang Cổ.

Cảnh tượng thay đổi...

Tại một nơi tựa như tiên cảnh nhân gian, núi non trập trùng, mây mù bao phủ, lờ mờ còn có thể nghe thấy tiếng tiên nhạc tấu lên.

Có một bóng người đứng trên đỉnh núi như một vị cao nhân ngoại thế, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phá gió bay đi, biến mất trong biển mây núi non mờ mịt. "Nhóc con Lâm Tam kia, xem ra đã gặp phải phiền phức lớn rồi, ngay cả năng lượng ta để lại trong cơ thể ngươi cũng đã dùng đến.

Nhưng cũng tốt, sự rèn luyện ở hồng trần có thể kết thúc rồi, đã đến lúc đưa nó về an tâm tu luyện." Bóng người lẩm bẩm một tiếng rồi biến mất tại chỗ.

Bên kia...

Thiên Tú, Thất Đại Kiếm Nô, Yến Vân Thập Bát Kỵ, cùng mấy chục lão quái vật đồng loạt hiện thân.

Lâm Tam như một bé loli bị một đám lão già biến thái thích trò chơi nhiều người vây quanh, run lẩy bẩy dưới bóng của bọn họ. "Lâm huynh đừng sợ, có ta ở đây!!" Tần Phong một người một kiếm nhanh chóng chắn trước mặt Lâm Tam, thể hiện tư thái vì Lâm Tam mà dám đối đầu với cả thế giới. "Tần huynh!!" Tiếng "Tần huynh" này của Lâm Tam ẩn chứa quá nhiều tình cảm, đời này có được Tần Phong làm huynh đệ thật sự là phúc khí của y.

Cảnh này tình này...

Ai nhìn thấy cũng phải hô lên một tiếng, Tần Phong thật là đại trượng phu!! "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm chân thành của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200.000 điểm phản diện!!" "Đinh đong, hình tượng 'trọng tình trọng nghĩa' của ký chủ đã làm hệ thống cảm động, tùy thân không gian mở rộng gấp đôi!" "Thằng nhóc, thành toàn cho ngươi!!" Đôi mắt Thiên Tú lóe lên tia sáng lạnh lẽo, lao về phía Tần Phong với tốc độ cực nhanh. "Thiên Tú, nhiều năm không gặp, không ngờ ngươi vẫn vô liêm sỉ như vậy!" Đế Tú vẻ mặt nghiêm túc chắn trước mặt Tần Phong, tỏ ra vô cùng khinh bỉ hành vi lấy lớn hiếp nhỏ này.

Vốn dĩ y đến để bảo vệ Bạch Nhật, truyền nhân của người bạn cũ, nhưng do hiện trường đông người nên đã trốn ở một bên không ra mặt.

Nhưng khi thấy Thiên Tú vô liêm sỉ lấy lớn hiếp nhỏ như vậy, cuối cùng vẫn không nhịn được mà ra tay. "Đế Tú, ngươi còn tưởng mình là Đế Tú của trăm năm trước, có thể tùy ý đè ta dưới thân sao!?" Sự lạnh lẽo trong mắt Thiên Tú có thêm một tia phấn khích, y lao lên với tư thế dũng mãnh, gầm lớn: "Ta khổ tu trăm năm, hôm nay chính là ngày đè ngươi dưới thân!!" Rầm một tiếng!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, năng lượng kinh khủng tạo thành những gợn sóng lan ra tứ phía. "Cái gì!!" Mọi người có mặt mắt chợt sáng lên, trong lòng thầm hô không hổ là Đế Tú.

Chỉ thấy Đế Tú đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, Thiên Tú dũng mãnh đã bị chặn lại không thể tiến thêm nửa bước.

Chương 207

Có thể thấy dù Đế Tú đã sa sút trăm năm, vẫn có thể vững vàng đè đầu Thiên Tú. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Thiên Tú trừng lớn mắt không thể chấp nhận sự thật, chuyển sang công kích bằng lời nói: "Đế Tú, cho dù ngươi có thể cản được ta thì sao chứ, ngươi đừng quên ngươi đã cấu kết với yêu tộc, ngươi là phản đồ của nhân tộc ta, ngươi còn giết cả con trai của chính mình..." Ầm ầm một tiếng!!

Đế Tú chỉ cảm thấy một tiếng sét đánh vang trong đầu, những chuyện cũ bị chôn vùi lại bắt đầu không ngừng hiện lên trong tâm trí.

Cơ thể cũng không tự chủ được mà mất thăng bằng lùi lại mấy bước, nhìn đám người xung quanh, y hoảng hốt như lại thấy cảnh tượng bị người đời phỉ nhổ năm xưa. "A..." Đế Tú đột nhiên ôm đầu hét lớn, người cũng bắt đầu lúc mờ lúc tỏ. "Đây là tẩu hỏa nhập ma, đáng thương cho một đời thiên kiêu!" Mọi người có mặt không nhịn được thở dài, đều cảm thấy tiếc cho Đế Tú.

Nếu không có chuyện xảy ra trăm năm trước, Đế Tú của ngày hôm nay sẽ oai phong lẫm liệt biết bao, đâu đến nỗi sa sút trăm năm, lưu lạc đến nông nỗi này.

Hơn nữa thủ đoạn của Thiên Tú thật sự không quang minh, đánh không lại người ta liền dùng lời nói công kích, vạch trần yếu điểm của đối phương. "Không phải chứ!?" Tần Phong đau đầu xoa xoa mi tâm, tâm trạng có thể nói là khó tả.

Vốn tưởng Đế Tú ra sân có thể xoay chuyển cục diện, cho hắn thấy được phong thái của Tú nhi năm đó.

Ai ngờ y cũng giống như tác giả chó má, vừa nhanh vừa ngắn, mới nói được hai câu thoại đã không xong rồi... "Haiz..." Tần Phong không nhịn được thở dài một hơi, phát hiện mệnh phản diện thật khổ.

Viện quân của Thiên Tuyển Chi Tử người ta đáng tin cậy bao nhiêu thì có bấy nhiêu, còn viện quân của Thiên Mệnh Đại Phản Phái bọn họ không có vấn đề này thì cũng có vấn đề kia. "Đành liều một phen vậy!" Tần Phong cảm thấy Đế Tú vẫn còn có thể dùng võ mồm cứu vãn một chút, chỉ là không biết võ mồm của phản diện có tác dụng hay không.

Hắn và Đế Tú ở chung gần một tháng, cũng coi như đã nhìn ra được tâm kết của y nằm ở đâu.

Từ xưa đến nay, người tu luyện không đếm xuể, nhưng phàm là người có thể trở thành đại lão một phương, không ai là không có đạo của riêng mình.

Có người trong lòng vô địch, có người trăm lần không nản, có người chọn buông bỏ, có người vì trường sinh, có người theo đuổi sự hoàn mỹ...

Nói là đạo trong tâm, không bằng nói là chấp niệm trong lòng.

Con người chỉ cần có chấp niệm, mới có thể vì nó mà phấn đấu.

Vô dục vô cầu thì cũng sẽ không bước trên con đường tu luyện.

Mà Đế Tú lại chính là người theo đuổi sự hoàn mỹ, một vết nhơ trời ban khiến y cảm thấy mình không còn hoàn mỹ, đạo hoàn mỹ trong lòng cũng theo đó mà sụp đổ.

Khóe miệng Thiên Tú hơi nhếch lên, tiếp tục công kích bằng lời nói: "Đế Tú, ngươi đừng tưởng trốn trăm năm thì thế nhân sẽ quên những chuyện ngươi đã làm.

Ngươi, Đế Tú, chắc chắn sẽ lưu danh muôn thuở..." "A..." Đế Tú đau đớn quỳ xuống đất hét lớn, xem ra sắp không chống đỡ nổi nữa.

Chát một tiếng!!

Một tiếng bạt tai giòn giã vang lên khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Chỉ thấy Tần Phong tiến lên không chút do dự cho Đế Tú một cái bạt tai, cũng cưỡng ép cắt đứt cơn tẩu hỏa nhập ma của Đế Tú.

Y cứ thế ngơ ngác nhìn Tần Phong, dường như đang hỏi, tại sao lại đánh mình một cái tát.

Tần Phong mở miệng hỏi: "Ngươi là người, hay là yêu!?" "Hả!?" Đế Tú mặt mày mờ mịt, không hiểu ý gì.

Chát một tiếng, lại một cái tát nữa!

Tần Phong lại hỏi: "Ngươi là người, hay là yêu!?" Đế Tú ôm bên má trái bị đánh, mặt mày ngơ ngác trả lời: "Là người!" Chát một tiếng!

Tần Phong lại cho má phải của Đế Tú một cái tát, tiếp tục hỏi: "Năm đó sau khi ngươi trở thành Tây Tú của Hoang Cổ, có phải bên cạnh mỹ nữ như mây không!?" "Phải!" Đế Tú lại ôm má phải của mình, chỉ số tức giận trong lòng bắt đầu tăng lên.

Chát một tiếng!

Tần Phong lại cho má trái của Đế Tú một cái tát, tiếp tục hỏi: "Nữ yêu quyến rũ ngươi đó, có phải rất lợi hại không!?" "Phải!" Đế Tú lại ôm má trái của mình, chỉ số tức giận trong lòng đạt 50%.

Chát một tiếng!

Tần Phong lại cho má phải của Đế Tú một cái tát, tiếp tục hỏi: "Năm đó ngươi cố ý thả nữ yêu đó đi, hay là tự nó chạy thoát!?" "Nó tự chạy thoát!" Đế Tú bắt đầu nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ, chỉ số tức giận trong lòng đã đạt đến 99%, dường như chỉ cần Tần Phong đánh thêm một cái nữa, y sẽ cho hắn biết hoa tại sao lại có màu đỏ. "Mọi người đều nghe thấy rồi đó!" Tần Phong căm phẫn nói: "Đây rõ ràng là yêu tộc phái nữ yêu đến quyến rũ thiên kiêu của nhân tộc ta, còn muốn mượn gen ưu tú của thiên kiêu nhân tộc ta để bồi dưỡng ra một thế hệ yêu vương mới, càng vọng tưởng dùng tình phụ tử để mặc cho yêu vương tương lai tiếp tục trưởng thành.

May mà Đế Tú tiền bối đã nhìn thấu âm mưu này, vì ức vạn lê dân của nhân tộc mà tại chỗ chém giết tiểu yêu, đáng tiếc đã để chủ mưu chạy thoát.

Mà bản thân ngài ấy lại thà một mình gánh chịu đau khổ, cũng không nguyện ý biện giải cho mình một câu.

Tinh thần xả thân vì đại nghĩa này, chẳng lẽ không đáng để mọi người học tập sao!?" "Hả!?" Các cường giả có mặt bị nói đến ngơ ngác.

Nguyên bản hình tượng của Đế Tú là một gã tra nam vì danh tiếng của mình mà ngay cả con ruột cũng có thể ra tay.

Nhưng bây giờ được Tần Phong tô vẽ một phen, đẳng cấp lập tức được nâng lên.

Giương cao ngọn cờ chính nghĩa của nhân tộc, tất cả đều là vì chính nghĩa.

Chỉ số tức giận của Đế Tú lập tức về không, bất giác cảm thấy mình hình như rất vô tội. "Ngươi là vì chính nghĩa!!" Trong mắt Tần Phong lấp lánh ánh sáng chính nghĩa, liên tục rót tư tưởng chính nghĩa vào đầu Đế Tú.

Thực ra theo hắn thấy, tạo thành cục diện ngày hôm nay, hoàn toàn là do quan hệ công chúng của Âm Nguyệt hoàng triều làm không tốt.

Phải biết rằng, nói chuyện là một nghệ thuật, chỉ cần biết nói, trắng cũng có thể nói thành đen, đen cũng có thể tẩy thành trắng.

Giống như chơi game, ngươi nói hắn chơi thật đỉnh, hắn nghe xong sẽ vui; nhưng nếu ngươi nói hắn chơi như cái J8, hắn sẽ cảm thấy ngươi đang chửi hắn.

Rõ ràng là cùng một thứ, nhưng lại có thể phân ra cao thấp sang hèn. "Nói bậy!!" Thiên Tú tiếp tục làm anti-fan, lạnh lùng nói: "Hắn chẳng qua là vì danh tiếng của mình, chứ không phải vì ức vạn lê dân của nhân tộc gì cả.

Cho dù ngươi có nói trời sập cũng không thay đổi được sự thật." Ánh sáng trong mắt Đế Tú lại lần nữa ảm đạm, dường như lại sắp tiến vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma.

Chương 208

Chát một tiếng!!

Tần Phong lại tát thêm một cái, tiếp tục hỏi: "Ngươi làm chuyện này là để mọi người đều khen ngợi ngươi sao!?" "Không phải!" Đế Tú lại ngơ ngác trả lời, đưa tay lên ôm má trái. "Nếu đã không phải, vậy tại sao lại để ý người khác nhìn nhận thế nào!?" Tần Phong vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói: "Phải biết rằng, phỉ báng vốn dĩ là một loại ghen tị, có một số người đang ghen tị với ngươi, đồ ngốc nhà ngươi!!" "Ngươi nói có một số người là chỉ ai!?" Thiên Tú thấy Tần Phong sắp phá hỏng chuyện tốt, quả quyết lướt đến trước mặt hắn.

Hắn muốn Tần Phong không bao giờ có thể mở miệng nói chuyện được nữa, hắn muốn tiếp tục để Đế Tú sống trong đau khổ. "Vãi chưởng!!" Tần Phong không nhịn được văng tục: "Lấy lớn hiếp nhỏ thì thôi đi, còn mẹ nó chơi trò đánh lén, loại người như ngươi cũng quá không có võ đức rồi, mặt mũi của giới tu luyện chúng ta đều bị ngươi làm mất hết." "Ặc..." Mọi người có mặt nghe mà khóe mắt giật giật, trong lòng càng hiện lên một chữ "đù" thật to.

Con mẹ nó!!

Tần Lão Lục vô sỉ này, thế mà còn có mặt mũi chê bai người khác không có võ đức.

Rầm một tiếng!!

Đế Tú lại lần nữa chắn trước mặt Tần Phong, va chạm mạnh với Thiên Tú.

Năng lượng kinh khủng cũng không ngừng lan tỏa, tạo thành từng gợn sóng trong hư không. "Đối thủ của ngươi là ta!!" Ánh mắt Đế Tú đột nhiên trở nên sắc bén, hoàn toàn khác với hình tượng sa sút trước đó.

Sau khi ăn sáu cái tát của Tần Phong, trong lòng y bắt đầu chấp nhận tư tưởng "vì chính nghĩa", mây mù cũng bất tri bất giác bị xua tan, đối với đạo hoàn mỹ trong lòng cũng có nhận thức hoàn toàn mới.

Tâm tình thư thái, ý niệm thông suốt. "Ánh mắt này..." Thiên Tú trong lòng chấn kinh, dường như lại nhìn thấy Đế Tú của trăm năm trước, người đã tùy ý đè y dưới thân. "Cái gì!!" Mọi người có mặt trong lòng cảm thấy vô cùng chấn động, không ngờ võ mồm của Tần Phong thật sự thành công. "Ta hoàn mỹ như vậy, sự phỉ báng của các ngươi chính là đang ghen tị với ta!!" Đế Tú không nhịn được phá lên cười lớn, quanh thân bắt đầu dấy lên một luồng khí tức kinh khủng. "Ặc..." Mọi người có mặt ngay tại chỗ sững sờ.

Họ phát hiện Đế Tú dường như không hề gỡ bỏ được tâm kết như họ tưởng tượng, ngược lại có cảm giác như bị Tần Phong buff thêm trạng thái "không cần mặt mũi"...

Ầm ầm ầm!!

Quanh thân Đế Tú bộc phát ra dao động năng lượng kinh thiên, dường như đang trút bỏ sự kìm nén trong lòng suốt trăm năm. "Đây chính là phong thái của Đế Tú năm đó sao!?" Mọi người có mặt sắc mặt ngưng trọng, trong lòng bị đối phương làm cho kinh ngạc.

Cho dù Đế Tú đã sa sút trăm năm, dậm chân tại chỗ, nhưng y vẫn là sự tồn tại mà bao người ngưỡng vọng.

Nay một sớm gỡ bỏ tâm kết, tiếp theo chắc chắn sẽ đón nhận đột phá trọng đại. "Thiên Tú, cả đời này ngươi định sẵn bị ta đè dưới thân!" Đế Tú giống hệt như trăm năm trước, chưa bao giờ đặt Thiên Tú vào mắt. "Ta không tin, ta không tin trăm năm khổ tu của ta không thể vượt qua ngươi!!" Thiên Tú phát ra tiếng gầm thét điên cuồng, năng lượng kinh khủng cũng từ trong cơ thể điên cuồng tuôn ra.

Hắn tuyệt đối không tin trăm năm khổ tu của mình, vẫn không thể vượt qua Đế Tú của trăm năm trước.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng của hai bên va chạm mạnh vào nhau, cả mặt đất lập tức sụp lún, trong hư không đâu đâu cũng là năng lượng do hai người phóng thích, hóa thành từng gợn sóng không ngừng khuếch tán. "Hử!!" Tần Phong lúc này đang trốn sau lưng Đế Tú, phát hiện hai Tú nhi đấu đến khó phân thắng bại, quả quyết biến thân thành Lão Lục, mở ra Thượng Cổ Trùng Đồng, hủy diệt chi lực của mắt phải càng khóa chặt vào tuệ căn của Thiên Tú.

Hắn là người không bao giờ thù dai, có thù là báo ngay tại chỗ! "Hít!!" Mọi người có mặt không nhịn được hít một hơi khí lạnh, phát hiện Tần Phong thật sự gan to bằng trời.

Người khác gặp hai đại cao thủ tuyệt đỉnh đối quyết, đều chạy xa hết mức có thể, sợ bị dư chấn tấn công.

Nhưng hắn thì hay rồi, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để làm Lão Lục, cho dù là cường giả đệ nhất Hoang Cổ e rằng cũng không dọa lui được linh hồn Lão Lục của hắn. "Cái gì!!" Sắc mặt Thiên Tú đột nhiên biến đổi, một luồng khí lạnh từ tuệ căn lan khắp toàn thân.

Rõ ràng hắn cũng không ngờ Tần Phong lại gan to bằng trời đến mức độ này, nhân lúc hắn và Đế Tú kiềm chế lẫn nhau mà đánh lén hắn.

Hơn nữa, Tần Phong lại ở gần như vậy, đợi đến khi hắn phát giác, hủy diệt chi lực đã từ mắt phải của Tần Phong bắn ra.

Ánh mắt đến đâu, vạn căn đều diệt. "Đây chính là Thượng Cổ Trùng Đồng!?" Đế Tú trong lòng cũng kinh ngạc, bị sự liều lĩnh của Tần Phong dọa cho một phen.

Là một người theo đuổi sự hoàn mỹ, y tự nhiên đã đọc qua giới thiệu về Thượng Cổ Trùng Đồng trong sách, nhưng khi tiếp xúc gần với Trùng Đồng mới phát hiện, nó còn đáng sợ hơn trong sách ghi lại.

Hủy diệt của mắt phải tuyệt đối không phải là hủy diệt thông thường, mà là hủy diệt thật sự, là không thể dùng thiên tài địa bảo để phục hồi, cho dù thành tựu Đại Đế chi vị cũng có thể không thể tái tạo lại nhục thân.

Phương pháp phục hồi duy nhất, chỉ có mắt trái của Tần Phong. "Trùng Đồng giả, quả nhiên là con cưng của trời đất!" Đế Tú vô thức nhìn về phía mắt trái của Tần Phong, có thể cảm nhận được sinh mệnh chi lực đang thai nghén bên trong.

Đặc biệt là ánh mắt đến đâu hủy đến đó, càng khiến người ta khó lòng phòng bị. "Hộc hộc..." Tần Phong đột nhiên nhắm mắt thở hổn hển, cảm giác cơ thể trong nháy mắt bị rút cạn.

Do tu vi hai bên chênh lệch quá lớn, tiêu hao cũng vô cùng kinh khủng.

Nhưng may mà hủy diệt chi lực của Trùng Đồng đủ lợi hại, cuối cùng vẫn xóa sổ được tuệ căn của đối phương. "A..." Thiên Tú phát ra tiếng kêu bi thương như mất đi huynh đệ, cũng vì mất đi huynh đệ mà kích hoạt trạng thái cuồng nộ.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng hủy thiên diệt địa từ trong cơ thể Thiên Tú bộc phát ra, mặt đất lập tức nứt ra từng vết nứt dữ tợn, hư không không ngừng run rẩy dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan. "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, bị chấn bay ngay tại chỗ.

Chương 209

Nếu không phải Đế Tú đứng trước mặt hắn giúp hắn cản lại phần lớn năng lượng tuôn ra, e rằng trong trạng thái suy yếu này, hắn có thể bị xe cứu thương đưa đi nhận cơm hộp rồi. "Lão đại!!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người kinh hãi, gắng gượng chịu đựng thương thế đỡ lấy Tần Phong. "Chủ nhân!!" Bạch Nhật, Đông Phương tiểu thư hai người cũng kinh hô tiến lên, nhanh chóng chắn trước mặt Tần Phong để cản lại bão năng lượng.

Ầm ầm ầm!!

Hai Tú nhi bay vút lên trời, lại lần nữa kịch chiến với nhau.

Năng lượng hủy thiên diệt địa điên cuồng tuôn ra, bầu trời lúc sáng lúc tối, mặt đất không ngừng nứt vỡ, trận chiến rõ ràng đã được nâng lên mấy cấp độ. "Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi!!" Thất Đại Kiếm Nô, Yến Vân Thập Bát Kỵ và những người khác mắt sáng lên, không quên mình đến đây để làm gì.

Nhân lúc hai Tú nhi đang kịch chiến, họ nhanh chóng lao về phía Lâm Tam. "Không ổn!!" Sắc mặt Lâm Tam đột nhiên biến đổi, liều mạng lùi về phía sau. "Buông ta ra, ta phải đi cứu Lâm huynh!!" Tần Phong biết cơ hội kiếm điểm phản diện đã đến, trong một giây nhập vai, giãy giụa muốn đứng dậy, hoàn toàn không màng đến thương thế của bản thân. "Tần Phong thật sự là một hán tử trọng tình trọng nghĩa!" Các lão quái vật có mặt không tiếc lời gật đầu khen ngợi.

Trong cuộc đời dài đằng đẵng của họ, họ đã thấy quá nhiều kẻ tiện nhân không lợi không làm, cũng đã thấy quá nhiều kẻ vô sỉ đâm sau lưng huynh đệ, nhưng người có tình có nghĩa như Tần Phong thì thật sự chưa từng thấy.

Dù hắn biết rõ là đang đối đầu với cả thế giới, nhưng vẫn kiên định cùng Lâm Tam đối mặt.

Đặc biệt là chuyện Tần Phong đã cứu tiểu bối nhà họ trong Huyết Sắc Thương Hải, khiến họ có thiện cảm lớn với Tần Phong, cố gắng hết sức khống chế dư chấn chiến đấu, tránh làm ảnh hưởng đến hắn.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ liên miên không dứt vang lên, đánh cho Lâm Tam chật vật nhảy nhót khắp nơi. "Lâm huynh, là huynh đệ vô dụng, không bảo vệ được ngươi..." Tần Phong đau đớn đấm xuống đất khóc lớn, dường như vì quá đau lòng mà ngất đi tại chỗ.

Thực ra là muốn chợp mắt nghỉ ngơi một lát, đánh lâu như vậy dù cơ thể không mệt, tinh thần cũng có chút mệt mỏi. "Lão đại!!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người cũng như diễn viên nhập thể, đau đớn khóc lóc: "Lão đại, lão đại, ngài không thể bỏ lại chúng tôi, chúng tôi không thể không có ngài a!!" "Đây là muốn so chuyên nghiệp với thỏ ta sao?!" Tiểu Bạch hai ba miếng tiêu diệt củ cà rốt, cũng đau đớn bò lên ngực Tần Phong, nước mắt như suối, khóc lớn: "Oa, chủ ngân, ngài đi rồi thỏ ta phải sống sao đây!" "Gió hiu hiu chừ Dịch Thủy hàn, một con thỏ chừ sao thê thảm, chủ ngân, hồn về đây!!" Chỉ thấy Tiểu Bạch vừa khóc lóc thảm thiết, vừa xé một mảnh vải từ áo trắng của Tần Phong, làm thành khăn tang đội lên đầu. "Vãi chưởng, con thỏ này chuyên nghiệp vậy!?" Lòng hiếu thắng của Thiên Quân, Vạn Mã lập tức bị kích hoạt, đưa tay cào rách vết thương của mình đau đến nước mắt tuôn rơi, bò lên người Tần Phong gào khóc. "Oa, trời của tôi, chủ của tôi, ngài đã bỏ lại cả gia đình già trẻ rồi!!" Thật sự là người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ. "Ặc..." Bạch Nhật, Đông Phương tiểu thư ở bên cạnh xem mà mắt tròn mắt dẹt, luôn cảm thấy mình không hòa nhập được vào đội ngũ chuyên nghiệp của họ. "Tần huynh chết rồi?

Tần huynh chết rồi!!" Lâm Tam ngây ngốc nhìn đội ngũ chuyên nghiệp đang khóc lóc ở phía xa, thuộc tính bị động của vầng hào quang nhân vật chính được kích hoạt toàn diện. "Tìm thấy ngươi rồi!!" Thất Đại Kiếm Nô đi đầu lao đến trước mặt Lâm Tam, không che giấu được niềm vui trong lòng, đưa tay ra định bắt. "Là các ngươi, là các ngươi đã ép chết Tần huynh của ta, tất cả cút đi chết cho ta!!" Lâm Tam đột nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, năng lượng kinh khủng bị phong ấn trong cơ thể từng tầng một được mở ra.

Ầm ầm ầm!!

Trời đất biến sắc, tiếng sấm không ngừng vang lên, cả trời đất âm dương cực khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang lấp lánh, vạn đóa kim liên chiếu rọi cửu thiên...

Rầm một tiếng!

Sắc mặt của Thất Đại Kiếm Nô đột nhiên biến đổi, cơ thể nhanh chóng bay ngược ra ngoài.

Do bọn họ ở gần Lâm Tam nhất, không kịp phòng bị đã bị một luồng kim quang đánh trúng. "Chuyện gì vậy!?" Yến Vân Thập Bát Kỵ và những người khác cũng bị uy thế trời đất to lớn như vậy làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy sắc mặt Lâm Tam méo mó đến biến dạng, quanh thân nhảy múa một luồng khí tức hủy thiên diệt địa kinh khủng.

Đặc biệt là phía trên đỉnh đầu của y, còn lơ lửng một tòa bảo tháp bảy tầng màu vàng.

Thân tháp âm dương cực khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang lấp lánh, vạn đóa kim liên như sao vây quanh trăng chiếu rọi cửu thiên.

Tháp này là Lâm Tam tìm thấy trong một di tích ở Côn Luân bí cảnh, đặt cùng với Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp.

Chủ nhân ban đầu cũng không biết nó có lai lịch gì, chỉ biết nó vô cùng thần bí, đoán rằng có thể là một kiện thần khí thời thượng cổ. "Thần khí thượng cổ!!" Trong mắt tất cả mọi người có mặt lập tức lộ ra vẻ tham lam, tất cả đều muốn chiếm hữu tòa bảo tháp bảy tầng màu vàng này.

Do thời kỳ thượng cổ đã xảy ra một đứt gãy rất nghiêm trọng, nên họ cũng không biết thời đại thượng cổ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng những thần khí có thể truyền thừa từ thời đại thượng cổ đến nay, không có cái nào không phải là tồn tại kinh thiên động địa.

Ví dụ như Tần gia sở dĩ có thể trở thành thế gia đệ nhất Hoang Cổ, ngay cả hoàng tộc Đại Việt cũng không đặt vào mắt, chính là vì lão tổ đời đầu của Tần gia đã nhận được một kiện thần khí thượng cổ, từ đó bảo vệ Tần gia mấy vạn năm không đổ. "Trấn áp một phương!!" Lâm Tam với sắc mặt méo mó mở mắt ra, đôi mắt lập tức biến thành màu vàng lấp lánh kim quang.

Giọng nói như thần linh trên chín tầng trời vang vọng, át đi mọi sự ồn ào của trời đất.

Ầm ầm ầm!!

Vô số tia sét gầm thét trên bầu trời, hóa thành lôi long lượn lờ giữa thiên không, tầng thứ nhất của bảo tháp bảy tầng cũng bộc phát ra ánh sáng chiếu rọi cả bầu trời.

Uy áp vô tận từ bảo tháp bảy tầng màu vàng bộc phát ra, từng gợn sóng lan tỏa xung quanh, dường như cả mảnh trời đất này cũng không thể chịu đựng được sự tồn tại của nó.

Khí tức áp bức vô cùng lan tỏa trong lòng mọi người, dường như cả thế giới sắp bị trấn áp, nhục thân cũng có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

"Đây là tháp gì!?" Mọi người có mặt vừa chống lại uy áp kinh khủng, vừa lộ ra ánh mắt tham lam hơn.

Cùng lúc đó— Lâm Tam cũng khô héo đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được, dù biết rõ sẽ chết cũng không có ý định dừng lại.

Tần huynh của y có thể vì y mà đối đầu với thế giới, y cũng có thể vì huynh ấy mà lật đổ cả thế giới!

Chương 210

"Chưa chết, Tần Phong còn chưa chết!!" Hữu Dung mặt mày lấm lem bò ra từ đống đổ nát, chạy đến bên cạnh Tần Phong kiểm tra một lúc rồi lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ thấy vết thương trên người hắn đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy, không chút do dự liền rút kim bạc ra đâm xuống. "Vãi chưởng, còn có lòng công đức không vậy!" Tần Phong mang theo cơn bực tức khi bị đánh thức, nhảy dựng lên từ mặt đất.

Hắn chỉ muốn chợp mắt một lát, không phải nghe tiếng khóc tang, thì lại nghe tiếng sấm sét, quá đáng hơn là bây giờ còn dùng kim đâm hắn. "Ai da, thỏ mẹ của tôi ơi, sống lại rồi!" Tiểu Bạch bị dọa đến mức ngừng khóc ngay tại chỗ, cũng gỡ khăn tang trên đầu xuống. "Ặc..." Thiên Quân, Vạn Mã mặt mày vô tội nhìn trời, tỏ vẻ mình không biết gì cả. "Chưa, chưa chết!!" Khóe mắt Lâm Tam bất giác giật giật, trong lòng phát ra tiếng gào thét của con marmot.

Y vì báo thù cho Tần Phong mà liều cả mạng, nhưng bây giờ lại nói cho y biết Tần Phong còn chưa chết.

Con mẹ nó!!

Rốt cuộc là y tự đa tình, hay là bị lừa gạt tình cảm!? "Con kiến dù có đốt cháy bản thân, cũng không thể lay chuyển bước chân của cường giả!" Các cường giả có mặt khóe miệng nhếch lên, chế nhạo Lâm Tam không biết tự lượng sức mình, lập tức phóng thích năng lượng hủy thiên diệt địa tràn ngập giữa trời đất, khiến trời đất rung chuyển dữ dội, sấm chớp vang dội, dường như ngày tận thế đã đến sớm. "Phụt!!" Lâm Tam phun ra một ngụm máu tươi, đã đạt đến cực hạn. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên

Tuyển Chi Tử, khiến y vì ngài mà liều chết, nhận được 2.000.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi tiến vào đếm ngược sinh mệnh, nếu không có ai cứu giúp, ký chủ sẽ nhận được một phần quà lớn kinh thiên, 10, 9, 8..." "Đếm ngược sinh mệnh!!" Thân thể Tần Phong đột nhiên run lên, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tam.

Hai bên bốn mắt nhìn nhau, dường như thế giới đã tĩnh lặng.

Một ánh mắt lộ ra sự không nỡ và bi thương, một ánh mắt lộ ra sự lưu luyến và cáo biệt.

Hai người lần đầu gặp nhau ở Tần gia bằng cách đấu kiếm, sau đó lại tình cờ gặp lại và kết bạn đồng hành.

Từ lúc bắt đầu hãm hại nhau, đến sau này liên thủ đối địch, từng khung cảnh hiện lên trong đầu.

Bảy năm thời gian không làm phai nhạt đi nỗi nhớ của hai bên dành cho nhau, cái ngoảnh đầu ở Hoa Lạc thành, những kỷ niệm ở Côn Luân bí cảnh, sự đối đầu khi tranh đoạt đạo quả, song kiếm hợp bích sau khi ra khỏi bí cảnh, vì đối phương mà dám đối đầu với thế giới... "Tần huynh, tạm biệt!" Khóe miệng Lâm Tam nở một nụ cười khổ, cuối cùng vẫn không thể cùng hắn đường đường chính chính đấu kiếm một trận. "Không..." Tần Phong ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu bi thống, nước mắt bắt đầu lăn dài trên má. "Xem đi, đây mới gọi là diễn xuất!" Thiên Quân, Vạn Mã trong lòng đầy kính phục, diễn như thật, cứ như sinh ly tử biệt vậy. "Ra tay!!" Các cường giả có mặt khó nén được sự phấn khích trong lòng, bay lên tranh đoạt bảo tháp bảy tầng và Lâm Tam.

Ngay lúc này— Giữa trời đất truyền đến một giọng nói lạnh lùng vô thượng: "Kẻ nào dám làm hại đồ nhi của ta!!" "Người tới là ai!?" Các cường giả có mặt trong lòng chấn kinh, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ầm ầm ầm!!

Vô số tia sét trên trời đột nhiên vỡ tan, một bóng người mờ ảo theo đó xuất hiện, mặc áo xanh, quanh thân lưu chuyển ánh sáng vô tận, giống như một vị thần minh tồn tại vĩnh hằng, khiến người ta không nhịn được muốn quỳ xuống khấu đầu.

Thanh y nam tử lạnh lùng nói: "Tạo Hóa Tiên Cảnh, Thần Tú!!" "Thần Tú!!" Đồng tử của tất cả mọi người có mặt đột nhiên co rút, thân hình nhanh chóng lùi lại một khoảng.

Tên của người, bóng của cây!

Thần Tú, một trong Tây Tú của Hoang Cổ, cũng là tồn tại đáng sợ nhất trong Tây Tú.

Nếu nói vận mệnh của Thiên Tú là bị Đế Tú đè dưới thân, thì vận mệnh của Đế Tú chính là bị Thần Tú đè dưới thân, giống như chữ "Thần" trong tên của y, y chính là thần linh đi lại trên thế gian.

Chỉ trong vòng ngàn năm ngắn ngủi đã trưởng thành thành chiến lực đỉnh cao của Hoang Cổ, trăm năm trước còn thách đấu với cường giả đệ nhất Đại Việt, cũng chính là thủy tổ của Tần gia.

Mặc dù trận chiến đó Thần Tú đã bại, nhưng thủy tổ Tần gia đã đánh giá rằng, hai trăm năm sau có thể xưng vô địch!

Quan trọng nhất là, Tạo Hóa Tiên Cảnh đứng sau y, là một trong tam đại thánh địa của Hoang Cổ. "Sao lại bị thương nặng như vậy!?" Thần Tú nhíu mày lướt đến trước mặt Lâm Tam, một chưởng vỗ vào ngực giúp y khôi phục sinh cơ. "Đinh đong, Thiên Tuyển Chi Tử được cứu, đếm ngược dừng lại!" "Lại thêm một Tú nhi, đây không phải là lừa gạt tình cảm của ta sao!?" Tần Phong ngay lập tức không vui, uổng công rơi bao nhiêu nước mắt.

Rầm một tiếng!!

Thiên Tú bị đánh bay từ trên không trung rơi mạnh xuống đất, Đế Tú theo sát phía sau, một chân giẫm lên người hắn, dùng hành động để chứng minh, cho dù để ngươi tu luyện trăm năm, ta vẫn có thể đè ngươi dưới thân. "Hai tên phế vật!" Thần Tú nhàn nhạt liếc một cái, hoàn toàn không đặt hai Tú nhi vào mắt.

Đế Tú khinh miệt cười một tiếng: "Ta biết, ngươi đang ghen tị với ta!" "Vãi chưởng!!" Mọi người có mặt không nhịn được văng tục, nghi ngờ đây là di chứng sau khi bị Tần Lão Lục dùng võ mồm tẩy não...

Ta không phải!

Ta không có!

Đừng nói bậy!

Tần Phong chối bay chối biến ngay tại chỗ, tỏ vẻ chuyện này không liên quan gì đến mồm mép của hắn, hắn chỉ nhẹ nhàng tát cho Đế Tú sáu cái mà thôi, là do y tự mình lĩnh ngộ sai lầm. "Bổn tọa đố kỵ ngươi!?" Thần Tú không nhịn được cười phá lên, như thể vừa nghe được một câu chuyện cười động trời.

Y sinh ra ở Tạo Hóa Tiên Cảnh, một trong ba thánh địa lớn của Hoang Cổ, từ nhỏ đã được danh sư chỉ bảo, mười hai tuổi xuống núi rèn luyện, mười lăm tuổi danh chấn Hoang Cổ, bị những kẻ rỗi hơi cùng ba vị "tú" khác gộp lại gọi là Hoang Cổ Tứ Tú.

Chỉ là ba kẻ kia hoàn toàn là hữu danh vô thực, căn bản không xứng đặt ngang hàng với y, thậm chí xách giày cho y cũng không xứng.

Khi y khiêu chiến Thiên Tông cảnh, bọn họ vẫn còn lặn ngụp ở Nhập Đạo cảnh, khi y khiêu chiến Nguyên Đan cảnh, bọn họ vẫn lặn ngụp ở Nhập Đạo cảnh, khi y khiêu chiến Sinh Tử cảnh, bọn họ mới miễn cưỡng bước vào Thiên Tông cảnh.

Có thể nói sau hai mươi tuổi, ngoài những truyền thuyết màu vàng ra, căn bản không có người cùng thế hệ nào có thể một trận chiến với y, cho dù ba tên "tú" kia cùng xông lên, cũng không thay đổi được vận mệnh bị y đè dưới thân. "Không sai, ngươi đố kỵ ta!" Đế Tú vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói: "Ta biết luyện đan, ngươi không biết, ta biết trận pháp, ngươi không biết, ta biết vẽ phù, ngươi không biết, ta biết luyện khí, ngươi không biết, ta tinh thông võ học trăm nhà, ngươi không biết, ta biết cầm kỳ thư họa, ngươi không biết… cho nên ngươi đố kỵ ta!" "Đây chính là sự tự tin của ngươi!?" Thần Tú không nói thêm lời thừa thãi nào, chỉ ném tới một ánh mắt như đang quan tâm kẻ thiểu năng.

Y thừa nhận những gì Đế Tú nói y đều không biết, nhưng vấn đề là y học nhiều thứ như vậy, lợi hại thì có lợi hại, nhưng không có một môn nào đạt đến đỉnh phong.

Ngược lại, y hiện tại là lão đại của Tạo Hóa Tiên Cảnh, dưới trướng có đầy nhân tài đạt đến đỉnh phong.

Chương 211

Chuyện có thể phân phó tiểu đệ đi làm, tại sao phải tự mình đi học chứ!?

Ra ngoài lăn lộn, quan trọng là thế lực!!

Đế Tú lại cực kỳ nghiêm túc nói: "Còn có đệ tử của ngươi là Lâm Tam, đã bị đệ tử của ta là Tần Phong đè dưới thân." "Tần Phong!!" Thần Tú khẽ nhíu mày, sắc mặt cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Giống như y của ngàn năm trước được mệnh danh là ngôi sao sáng chói nhất, Tần Phong này cũng được mệnh danh là ngôi sao sáng chói nhất của thời đại này, có năng lực đè tất cả thiên kiêu cùng thế hệ xuống dưới thân. "Ta thành đệ tử của lão từ bao giờ thế!?" Tần Phong ngơ ngác nghĩ lại, trong ký ức hình như hắn chưa từng bái sư.

Nhưng nếu lúc trước hắn bái Đế Tú làm sư phụ, sáu cái tát vừa rồi chẳng phải có thể nhận được không ít phần thưởng sao!?

Nghĩ đến đây —— Tần Phong cảm thấy một trận đau nhói trong lòng, đã bỏ lỡ một cơ hội khi sư diệt tổ. "Ha ha, Thần Tú, cuối cùng ngươi vẫn không bằng ta!!" Đế Tú không nhịn được ngửa mặt lên trời cười lớn nói: "Đồ nhi Tần Phong của ta, có Đại Đế Chi Tư!!" "Vãi chưởng!!" Tần Phong mất thăng bằng, suýt chút nữa ngã sấp mặt.

Nhớ lại năm đó hắn phí hết tâm tư trốn khỏi Tần gia, ngoài việc muốn nhận được phần thưởng Thượng Cổ Trùng Đồng, phần lớn hơn là muốn cha già đừng treo câu này trên miệng nữa.

Nhưng điều hắn không bao giờ ngờ tới là, bảy năm sau lại một lần nữa nghe được câu này, khiến trong lòng hắn bắt đầu hoảng hốt không tên, sợ rằng sẽ thu hút sự chú ý của Thiên Tuyển Chi Tử nào đó.

Chẳng lẽ đây chính là số mệnh của hắn!? "Xem ra, không thể giữ ngươi lại được rồi!" Tần Phong nhìn Đế Tú đang ngửa mặt lên trời cười lớn, không hiểu sao lại có xung động muốn diệt khẩu. "Phong ca ca, huynh không sao chứ!?" Điềm Điềm mặt đầy lo lắng đỡ lấy Tần Phong, để hắn mau chóng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Vừa rồi chứng kiến thao tác chuyên nghiệp của đội ngũ chuyên nghiệp, dọa nàng sợ không nhẹ, còn tưởng mình tuổi còn trẻ đã phải ở góa.

May mà lúc nàng chạy tới thì Tần Phong đã được cứu sống, bây giờ ngay cả đi đường cũng không vững, ít nhất cần nàng ngày đêm không rời, chăm sóc tận tình cả đời mới được.

Hữu Dung liếc nhìn Điềm Điềm vừa e thẹn vừa vui mừng, không nhịn được lẩm bẩm: "Tên này không phải đi theo con đường cao lãnh sao?

Sao đâu đâu cũng là người tình thế này!?" "Đế Tú, càn khôn chưa định, nói Tần Phong có thể xưng đệ nhất e rằng còn quá sớm!" Thần Tú giọng điệu bình thản nhắc nhở: "Ngươi hình như đã quên, vì sao Tạo Hóa Tiên Cảnh lại được xưng là một trong ba đại thánh địa của Hoang Cổ rồi." "Ặc……" Đế Tú như bị bóp cổ, tiếng cười đột nhiên im bặt, vẻ mặt cứng đờ hỏi: "Ngươi muốn để Lâm Tam vào Tạo Hóa Chi Địa tu luyện!?" Thần Tú giọng điệu thản nhiên hỏi ngược lại: "Lâm Tam là đệ tử thân truyền duy nhất mà bổn tọa thu nhận trong ngàn năm qua, vào Tạo Hóa Chi Địa tu luyện chẳng phải là chuyện hợp tình hợp lý sao!?" "Lâm Tam sẽ vào Tạo Hóa Chi Địa tu luyện!!" Toàn trường lập tức kinh hô, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tam có chút e dè.

Ở Hoang Cổ vạn tộc san sát, vương triều khắp nơi, tông môn vô số, nhưng có thể được xưng là thánh địa chỉ có ba nơi: Thái Bạch

Tiên Sơn, Tạo Hóa Tiên Cảnh, Vũ Lăng Thánh Địa.

Không phải vì họ có thực lực mạnh mẽ đến mức nào, mà là vì họ nắm giữ di tích của tiên nhân.

Ví dụ như Tạo Hóa Chi Địa của Tạo Hóa Tiên Cảnh, chính là một động thiên phúc địa do tiên nhân khai mở, phàm là người vào đó tu luyện đều sẽ nhận được một hồi đại tạo hóa, có hy vọng đột phá cực hạn phi thăng thượng giới.

Có thể nói những ghi chép về phi thăng ở Hoang Cổ, chín phần mười đều xuất phát từ ba đại thánh địa, và họ đều đã từng vào động thiên phúc địa tu luyện.

Bây giờ bọn họ đã dồn ép Lâm Tam đến mức này, nếu tương lai y đột phá cực hạn tìm họ báo thù, chẳng phải là toang rồi sao.

Đế Tú vẫn cứng miệng nói: "Cho dù Lâm Tam vào Tạo Hóa Chi Địa, cũng sẽ bị đồ nhi Tần Phong của ta đè dưới thân!" Thần Tú nhìn Lâm Tam đã hồi phục một chút nguyên khí, giọng điệu bình thản nói: "Lâm Tam sẽ tu luyện ở Tạo Hóa Chi Địa ba năm, phải hay không, ba năm sau chúng ta sẽ rõ." "Vãi chưởng, hạ chiến thư!" Toàn trường trong lòng kinh hãi, bất giác bắt đầu mong chờ.

Một Đế Tú theo chủ nghĩa hoàn mỹ, một Thần Tú coi thường tất cả!

Một thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, một kiếm sĩ đệ nhất trăm năm sau!

Một thánh tử Âm Nguyệt hoàng triều, một truyền nhân Tạo Hóa Tiên Cảnh!

Một người kiếm đạo thông thần, một người thần khí hộ thể.

Bất kể nhìn từ góc độ nào, đây cũng sẽ là một trận quyết đấu kiếm thuật đặc sắc tuyệt luân. "Chuyện này……" Đế Tú đột nhiên có chút thiếu tự tin.

Đối với Thần Tú, y vẫn hiểu rõ, quả thực có thể biến mục nát thành thần kỳ, huống chi Lâm Tam vốn đã là một tuyệt thế thiên kiêu hiếm thấy, qua ba năm y điều giáo tuyệt đối có thể tiến thêm mấy bậc.

Ngược lại, Tần Phong mấy tháng đã đột phá đến Nhập Đạo bát trọng, không ai biết căn cơ của hắn có bị phế đi hay không. "Được, ba năm sau, đêm trăng tròn, trên đỉnh Tử Cấm!" Tần Phong buột miệng nói ra.

Hắn không biết thế giới này có đỉnh Tử Cấm hay không, chỉ biết quyết đấu kiếm thuật mà phối với tám chữ này thì vô cùng khí thế. "Đỉnh Tử Cấm!!" Toàn trường lập tức kinh hô một tiếng, phát hiện Tần Phong thật sự gan to bằng trời.

Đỉnh Tử Cấm ở Hoang Cổ quả thực có, chính là hoàng cung của Đại Việt hoàng triều.

Nhưng vấn đề là hắn, một kẻ phản bội Tần gia, tội phạm truy nã hàng đầu của Đại Việt hoàng triều, lại ngang nhiên chạy lên nóc nhà người ta quyết đấu, có phải là quá không coi Đại Việt hoàng triều ra gì rồi không…… "Đêm trăng tròn, trên đỉnh Tử Cấm!" Hữu Dung có chút thất thần nhìn Tần Phong bá khí ngời ngời, trong đầu bất giác mở ra một cơn bão não động.

Ma đạo thánh tử cao lãnh bá đạo đối đầu với chính đạo truyền nhân một thân chính khí.

Sơ xuất giang hồ, tâm đầu ý hợp, kề vai tác chiến, song kiếm hợp bích, sư mệnh khó trái, rút kiếm tương hướng, tạo hóa trêu ngươi. "Đẹp trai quá!!" Điềm Điềm mắt hình trái tim ôm lấy cánh tay Tần Phong, đã bị một Tần Phong bá đạo mê hoặc đến ngây ngất. "Ta phải chém chết Tần Phong!!" Mạc Đao ở bên cạnh nhìn mà phát điên, vác đại đao lên muốn liều mạng với Tần Phong. "Thiếu tộc trưởng bình tĩnh, bình tĩnh a!!" Yến Vân Thập Bát Kỵ vội vàng ngăn Mạc Đao lại, kiên quyết không cho phép hắn quang minh chính đại đi nộp mạng. "Không phải chứ?

Đỉnh Tử Cấm ở Đại Việt hoàng triều!?" Tần Phong nghe thấy tiếng nghị luận xung quanh, hối hận muốn tự tát cho mình một cái.

Bảy năm chỉ bận tương tác với các tiểu thư ở Nguyệt Thần Cung, ngay cả kiến thức cơ bản cũng chưa nắm rõ, bây giờ đã lỡ nói mạnh miệng, cũng không biết có sửa lại được không.

Thực ra trong lòng hắn cũng rất muốn cùng Lâm Tam quyết đấu một trận, tuy lần trước hai người tranh đoạt đạo quả đã đánh một trận, nhưng lúc đó hoàn cảnh quá hỗn loạn, thực sự không thể chuyên tâm nhất trí đấu kiếm. "Lấy cớ hoàn cảnh không tốt, chắc có thể yêu cầu đổi địa điểm chứ nhỉ!?" Tần Phong trong lòng lẩm bẩm, cảm thấy chắc không có vấn đề gì. "Được, ba năm sau, đêm trăng tròn, trên đỉnh Tử Cấm!" Thần Tú không cho Tần Phong cơ hội thay đổi, lập tức chốt hạ, ánh mắt nhìn Tần Phong cũng không hề che giấu sự tán thưởng của mình, cảm thấy Tần Phong rất hợp khẩu vị của y.

Cùng là thiên phú vô song, cùng là trấn áp đương đại, cũng cùng là coi thường tất cả.

Đáng tiếc hai người trước đó không gặp nhau, nếu không y nhất định sẽ thu Tần Phong làm đồ đệ.

Nhưng Lâm Tam là kiếm sĩ đệ nhất trăm năm sau lại bị Tần Phong một tay đè bẹp, nếu y có thể điều giáo tốt Lâm Tam để y quay lại đè bẹp Tần Phong, dường như cảm giác thành tựu sẽ lớn hơn một chút.

Chương 212

"Tần huynh!" Ánh mắt yếu ớt của Lâm Tam lập tức bùng cháy lại ý chí chiến đấu. "Quá đáng lắm rồi!" Nam Phong công chúa ở bên cạnh tức không chịu nổi, cảm thấy Tần Phong đang sỉ nhục Đại Việt hoàng triều của bọn họ.

Ngay lúc này —— Tần Phong vừa định mở miệng đổi địa điểm, một giọng nói uy nghiêm vô thượng vang lên cắt ngang, "Tần Phong, bảy năm không gặp ngươi vẫn cuồng vọng như vậy, đáng tiếc ngươi không còn cơ hội nữa đâu!" "Là phụ hoàng đến!" Nam Phong công chúa vui mừng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên không trung xuất hiện mười mấy vạn người đen nghịt.

Họ không đạp phi kiếm, cũng không có linh lực hóa cánh, tất cả đều lăng không phi hành, thấp nhất cũng là cường giả Sinh Tử cảnh, Phiêu Miểu cảnh thì nhiều như chó, khí tức mạnh mẽ khiến hư không không ngừng chấn động.

Người dẫn đầu chính là hoàng đế của Đại Việt hoàng triều, một thân long bào lấp lánh kim quang, đứng trên đầu một con kim sắc yêu long, cao cao tại thượng, nhìn xuống vạn vật chúng sinh.

Sau khi nhận được tin cầu cứu của Nam Phong công chúa, Đại Việt hoàng đế biết rằng chỉ dựa vào sức mạnh của hoàng tộc rất khó tranh đoạt được Lâm Tam, bèn quyết đoán triệu tập các đại thế gia của Đại Việt hoàng triều.

Vừa nghe có tiên tinh để chia, ngay cả Tần gia cũng tỏ vẻ, bệ hạ nói gì cũng đúng, Tần gia chúng ta xin nghe theo lệnh bệ hạ. "Đại Việt hoàng đế đích thân suất lĩnh mười mấy vạn liên quân thế gia giá lâm!!" Thất Đại Kiếm Nô, Yến Vân Thập Bát Kỵ và những người khác sắc mặt vô cùng ngưng trọng, bị quy mô cường giả mà Đại Việt hoàng đế huy động dọa sợ. "Phụ hoàng, hắn chính là Lâm Tam!!" Nam Phong công chúa vội vàng mở miệng, chỉ vào Lâm Tam trong tay Thần Tú. "Cũng nhắm vào Lâm Tam à!?" Thần Tú trong lòng cũng không khỏi giật mình.

Trước đó Thất Đại Kiếm Nô, Yến Vân Thập Bát Kỵ và những người khác lấy lớn hiếp nhỏ tấn công đệ tử của y, y tưởng là nhắm vào món thượng cổ thần khí kia, nhưng bây giờ Đại Việt hoàng đế đích thân suất lĩnh mười mấy vạn liên quân thế gia đến, nhìn thế nào cũng không đơn giản như vậy. "Tạo Hóa Tiên Cảnh, Thần Tú!" Đại Việt hoàng đế nheo mắt nói: "Hóa ra kẻ đứng sau Lâm Tam là ngươi, chẳng trách dám cả gan dùng mỏ tiên tinh làm mồi nhử, dẫn hơn tám thành thế lực Hoang Cổ vào cuộc, sau đó một lưới bắt hết." "Hử!?" Thần Tú nghe mà đầu óc mơ hồ.

Dùng mỏ tiên tinh làm mồi nhử là sao, dẫn hơn tám thành thế lực Hoang Cổ vào cuộc là sao, rồi lại một lưới bắt hết là sao!?

Ta không biết a!!

Lâm Tam kéo theo thân thể yếu ớt, dõng dạc nói: "Người dùng mỏ tiên tinh làm mồi nhử không phải ta, ta cũng không hạ độc bọn họ, lấy đi tiên tinh và bảo vật trên người họ." Loảng xoảng một tiếng!!

Thần Tú chỉ cảm thấy tâm hồn bị gõ nhẹ, đầu óc ong ong.

Y cuối cùng cũng hiểu tại sao nhiều lão quái vật lại tìm Lâm Tam rồi, không nói đến những thiên tài địa bảo kia, tám thành tiên tinh sản xuất từ Côn Luân bí cảnh lần này, nghĩ thôi cũng biết sẽ gây ra một trận đại chiến như thế nào. "Ngươi đúng là đồ nhi tốt của bổn tọa a!?" Thần Tú trong lòng dâng lên một tia cười khổ, lập tức cảm thấy đau đầu vô cùng.

Đừng nói Tạo Hóa Tiên Cảnh của họ không chịu nổi áp lực lớn như vậy, nhìn khắp cả Hoang Cổ e rằng cũng không ai chịu nổi áp lực này.

Đồng thời, trong lòng y cũng không khỏi nghi ngờ, liệu Lâm Tam có thật sự làm chuyện này không, nếu không sao lại có thể dẫn tới nhiều cường giả như vậy!?

Tần Phong lúc này không hề có áp lực, ở bên cạnh vẫy cờ hò reo: "Lâm huynh của ta là người quang minh lỗi lạc, y bị người ta vu oan!!" "Tần huynh!!" Lâm Tam cảm động đến rơi nước mắt, không hề hối hận vì đã liều mạng vì hắn.

Khi cả thế giới không tin y, chỉ có Tần Phong một mực tin tưởng y vô tội, cho dù phải đối đầu với cả thế giới, cũng không hề dao động.

Vẫn là câu nói đó, quân không phụ ta, ta tuyệt không phụ quân!! "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ đã lừa gạt tình cảm chân thành của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Hử!?" Thần Tú quay đầu nhìn Tần Phong, trong lòng có chút xúc động.

Một người ngoài còn có thể tin tưởng Lâm Tam như vậy, y là sư phụ lại có lý do gì để nghi ngờ. "Xem ra, các ngươi không định giao tiên tinh ra rồi!" Đại Việt hoàng đế nheo mắt, quyết đoán hạ lệnh: "Lâm Tam phải sống, Tần Phong phải chết!" "Giết!!" Mười mấy vạn liên quân phát ra tiếng giết chóc vang trời, sát khí ngút trời khiến thiên địa phong vân biến sắc. "Mẹ nó, làm gì có chuyện Tần Phong phải chết!?" Tần Phong tức giận mắng chửi, tỏ vẻ muốn được đối xử bình đẳng. "Lão đại, đừng mắng nữa, mau chạy đi!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người vội vàng vác Tần Phong lên vai chạy trốn.

Đừng thấy Đại Việt hoàng triều nội đấu nghiêm trọng, nhưng khi lợi ích được thống nhất cao độ, sức mạnh bùng nổ có thể khiến cả Hoang Cổ phải run sợ, chỉ mấy người bọn họ căn bản không đủ nhét kẽ răng cho người ta. "Các ngươi đưa chủ nhân đi trước, chúng ta đoạn hậu!" Bạch Nhật và Đông Phương tiểu thư cũng vừa đánh vừa nhanh chóng rút lui, không dám ham chiến chút nào, sợ rằng bị kẹt lại thì không ra được. "Đi!" Đế Tú một cước đá Thiên Tú dưới chân về phía đại quân, nhanh chóng cuốn lấy Tần Phong và những người khác rời đi. "Đế Tú, ngươi chờ đấy cho ta!!" Thiên Tú tức tối chửi bới, tỏ vẻ mối thù này mình nhất định sẽ báo. "Đi!!" Thần Tú cho dù con người có cuồng ngạo đến đâu, đối mặt với liên quân thế gia của Đại Việt hoàng triều, cũng không thể không tránh né mũi nhọn, xách theo Lâm Tam nhanh chóng đào thoát khỏi hiện trường. "Lâm huynh……" Tần Phong không nỡ đưa tay ra gọi lớn.

Biết rằng lần chia ly này lại là ba năm, hắn còn rất nhiều lời chưa nói với y.

Điểm phản diện của hắn phải làm sao!?

Ba năm sau có thể đổi chỗ khác quyết đấu được không!? "Tần huynh……" Lâm Tam dường như cũng hiểu được sự không nỡ của Tần Phong, lệ đẫm mắt đưa tay ra đáp lại.

Nhưng lúc này bánh xe chiến tranh vô tình đã lăn tới, bọn họ bị phụ huynh hai bên cưỡng ép kéo đi, từ đây chân trời góc bể mỗi người một phương…… "Lùi, lùi, lùi……" Thất Đại Kiếm Nô cũng không dám đối đầu trực diện, hộ tống Nhất Kiếm và những người khác nhanh chóng rút lui. "Liên quân thế gia của Đại Việt!" Yến Vân Thập Bát Kỵ đứng trên tọa kỵ của mình, từ từ rút loan đao ra, lộ ra nụ cười khát máu.

Tuy mười mấy vạn liên quân thế gia này rất mạnh, thấp nhất cũng là Sinh Tử cảnh, còn có Đại Việt hoàng đế đích thân trấn giữ, nhưng họ vẫn có tự tin xông vào giết bảy lần ra bảy lần.

Mạc Đao vội nói: "Các thúc, bây giờ không phải lúc giết chóc, Điềm Điềm bị bắt đi rồi!!" "Ai bắt Điềm Điềm đi!?" Yến Vân Thập Bát Kỵ trong lòng giật thót, vội vàng nhìn quanh tìm kiếm Điềm Điềm.

Phải biết, Điềm Điềm không chỉ có một người anh trai cuồng em gái, mà còn có một người cha cuồng con gái, nếu họ thật sự làm mất Điềm Điềm, trở về chắc chắn sẽ bị tộc trưởng lột da. "Là Đế Tú!" Mạc Đao lo lắng không thôi.

Vừa rồi khi Đế Tú đưa Tần Phong và những người khác đi, đã cuốn luôn cả Điềm Điềm và Hữu Dung đi cùng, bây giờ khắp nơi đều đang chiến đấu, cũng không biết đã chạy đi đâu rồi. "Bị Đế Tú đưa đi?

Vậy thì không sao rồi!" Yến Vân Thập Bát Kỵ vội vàng nhìn nhau, trong lòng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ các thế gia của Đại Việt hoàng triều đoàn kết như vậy, hoàn toàn là vì tám thành tiên tinh trên người Lâm Tam, nói cách khác, áp lực hoàn toàn đổ dồn về phía Thần Tú.

Còn về phía Tần Phong và Đế Tú, e rằng cũng không có mấy người sẽ đi làm chuyện tốn công vô ích.

Chương 213

Lúc này —— Tiếng giết vang trời, tiếng nổ không dứt.

Liên quân thế gia của Đại Việt đang triển khai vây bắt Thần Tú, thế phải đoạt được tám thành tiên tinh trong tay Lâm Tam.

Tần gia lần này do Bát tổ, Cửu tổ dẫn đội đến, đang đứng trên không trung lặng lẽ quan sát Tần Phong, chỉ cần phát hiện y có một chút nguy hiểm nào sẽ lập tức xông lên can thiệp.

Cửu tổ truyền âm: "Thằng nhóc Tiểu Phong này rốt cuộc muốn làm gì, sao lại ngu ngốc đến mức hẹn với cái tên Lâm Tam gì đó, ba năm sau quyết đấu trên đỉnh Tử Cấm, đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao!?" Bát tổ truyền âm nhắc nhở: "Ngươi đừng quên ba năm sau, cũng là thời gian quyết đấu của Tiểu Hạo và con bé nhà họ Lâm, địa điểm hẹn cũng ở đế đô." Cửu tổ trong lòng kinh hãi, truyền âm: "Ý ngươi là thằng nhóc Tiểu Phong này cố ý, nó sợ hoàng tộc thấy Tiểu Hạo quật khởi trở lại sẽ ra tay với nó, nên muốn dùng chính mình để thu hút sự chú ý của hoàng tộc, để Tiểu Hạo có thể toàn thân rút lui!?" Bát tổ vẻ mặt xúc động, tiếp tục truyền âm: "Lão phu không tin thằng nhóc này ngay cả kiến thức cơ bản như đỉnh Tử Cấm ở đâu cũng không biết, cho nên chỉ có một lời giải thích này, mới có thể giải thích rõ ràng tại sao nó lại làm như vậy." "Huynh đệ tình sâu a!" Cửu tổ cố gắng kiềm chế, không để nước mắt chảy ra.

Tần gia của họ nợ thằng bé này quá nhiều, khi những đứa trẻ tám tuổi khác còn đang nũng nịu trong lòng mẹ, nó đã phải gánh vác kỳ vọng của gia tộc, một mình bôn ba bên ngoài.

Không ai có thể thành công một cách dễ dàng!

Từ thực lực mà Tần Phong thể hiện hôm nay, hoàn toàn có thể tưởng tượng bảy năm qua nó đã chịu bao nhiêu khổ, đổ bao nhiêu máu và mồ hôi.

Bây giờ còn không tiếc để mình rơi vào tuyệt cảnh, cũng phải đảm bảo an toàn cho đệ đệ Tần Hạo. "Tình huynh đệ sâu đậm như vậy, thật khiến người ta cảm động a!" Bát tổ nội tâm cũng không nói nên lời.

Lão vừa mới nhận được tin từ Tần gia, biết Tần Phong đã ra tay cứu đệ tử Tần gia trong Côn Luân bí cảnh, cũng biết viên đạo quả của Tần Hạo là cướp được từ tay ca ca Tần Phong của nó.

Nếu lão đoán không sai, là Tần Phong cố ý nhường một chút, Tần Hạo mới có thể cướp được viên đạo quả đó.

Một đệ tử Tần gia lo lắng hỏi: "Bát tổ, Cửu tổ, kẻ phản bội Tần Phong chạy xa rồi, chúng ta mau đuổi theo thôi!" Lúc này —— Bát tổ, Cửu tổ nghĩ đến việc Tần Phong lang thang bên ngoài đều do Đại Việt hoàng tộc ban tặng, nhưng bây giờ họ lại không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể nén toàn bộ lửa giận trong lòng xuống, ai ngờ đột nhiên có một cái bao cát tự tìm đến cửa. "Đuổi?

Đuổi cái ông nội nhà ngươi à!" Cửu tổ tát một cái, quát mắng: "Tần Phong quan trọng, hay là tiên tinh quan trọng?!" "Ngài chính là ông nội của con mà!!" Người này đã tu luyện ngàn năm, tóc râu đều bạc trắng, nhưng bị Cửu tổ tát một cái trước mặt mọi người, cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay chịu đựng.

Bốp một tiếng!!

Bát tổ bước tới lại tát một cái, không mang theo ân oán cá nhân mà quát mắng: "Tiên tinh có thể liên quan đến sự ổn định của Tần gia trong ngàn năm tới, Tần Phong có thể liên quan đến bao nhiêu năm, điều gì quan trọng hơn ngươi không biết sao!?" "Hu hu, con biết rồi lão tổ tông!!" Ông lão ngàn tuổi ôm mặt khóc, tủi thân như một đứa trẻ.

Sướng rồi!

Bát tổ, Cửu tổ tâm trạng lập tức vui vẻ, liếc nhìn về hướng Tần Phong.

Chỉ thấy Đế Tú đã đưa Tần Phong và những người khác chạy xa, cũng không có ai chuyên môn bám riết không tha, đều đang bận vây công Thần Tú. "Nhiều người vây công ta như vậy, nhất định là đố kỵ ta!" Đế Tú quay đầu nhìn lại liên quân thế gia Đại Việt đã bị bỏ lại phía sau, một khắc cũng không dám dừng lại, đưa Tần Phong và những người khác rời đi, chỉ có trở về Âm Nguyệt hoàng triều họ mới thực sự an toàn.

Lúc này —— Trong cung điện của Lục Đạo Đế Quân, một phần tình báo khẩn cấp được đưa tới.

Trên đó viết rằng Đại Việt hoàng tộc vì tranh đoạt Lâm Tam, đã huy động mười mấy vạn liên quân thế gia, một bộ dạng thế nào cũng phải bắt được Lâm Tam. "Tốt, quá tốt rồi!" Lục Đạo Đế Quân vui mừng như điên nói: "Đại Việt hoàng đế một lúc điều đi nhiều tinh nhuệ như vậy để bắt Lâm Tam, nội bộ ắt sẽ trống rỗng, chính là thời cơ tốt để chúng ta tấn công." Nguyệt Thần nhíu mày nói: "Đại Việt nội bộ trống rỗng là điều tất nhiên, nhưng vấn đề là nếu họ thật sự bắt được Lâm Tam, ép hỏi ra tung tích của tiên tinh, sau này Âm Nguyệt hoàng triều chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn." Lục Đạo Đế Quân hỏi ngược lại: "Nếu chúng ta không động thủ, Đại Việt hoàng tộc cũng ép hỏi ra tung tích tiên tinh, ngươi nghĩ Đại Việt hoàng triều sẽ tha cho chúng ta sao!?" "Thần nguyện thề chết theo Đế quân!" Toàn trường được điểm tỉnh, hành đại lễ nguyện ý một trận chiến.

Lục Đạo Đế Quân vẻ mặt nghiêm túc nói: "Binh quý thần tốc, toàn lực nhất kích, đánh thẳng hoàng long!" "Vâng!!" Chúng nhân quyết đoán lĩnh mệnh lui xuống chuẩn bị, cỗ máy chiến tranh khổng lồ bắt đầu vận hành. ……… Đại Việt hoàng triều, Thiên Tâm chi thành.

Thành chủ Lâm Hào đang mở một bức mật thư ra xem, chỉ thấy trên đó viết Lâm Tam gặp phải sự vây bắt của Thất Đại Kiếm Nô, Yến Vân Thập Bát Kỵ và các thế lực khác, không chỉ thể hiện ra một kiếm phá vạn pháp siêu việt thần cấp, mà còn có một tòa thượng cổ thất tầng bảo tháp thần khí.

Ngay khi Lâm Tam gặp nguy hiểm đến tính mạng, Thần Tú của Tạo Hóa Tiên Cảnh đã kịp thời đến, nói Lâm Tam là đệ tử chân truyền duy nhất của y, còn muốn để y vào Tạo Hóa Chi Địa tu luyện ba năm.

Lâm Hào xem xong mật thư không nói gì, sắc mặt bình tĩnh đưa cho Lâm Tâm Nhi bên cạnh.

Lâm Tâm Nhi nhận lấy mật thư xem, lập tức tức giận kêu lên: "Cha, Lâm Tam này ở bên ngoài mấy năm nay, lại bái Thần Tú làm sư, còn trở thành truyền nhân của Tạo Hóa Tiên Cảnh, y và Thiên Tâm chi thành chúng ta quả nhiên không cùng một lòng, nữ nhi không đuổi sai y!" Lâm Hào lặng lẽ đứng dậy đến trước giá sách, lấy một cây thước kẻ vung mấy cái, dường như cảm thấy không ổn lại đặt về, ngay sau đó sai người tìm một cây gậy lớn cầm thử mấy cái, cảm thấy hài lòng mới quay người đi về phía Lâm Tâm Nhi.

Không lâu sau —— "Cha, đừng, đừng mà, nữ nhi biết sai rồi, a……" "Thành chủ, đại sự không hay rồi!!" Ngay khi Lâm Hào đang dùng gậy lớn giáo huấn con gái bảo bối, một người hầu vội vàng đẩy cửa chạy vào.

Đương nhiên khi thấy cảnh tượng trước mắt, hắn bị chấn động đến không nói nên lời, trong lòng càng là “lộp bộp” một tiếng, phá vỡ bí mật nhỏ giữa thành chủ và tiểu thư, nhìn thế nào cũng coi như gặp phải chuyện lớn rồi.

Đặc biệt là đại tiểu thư của họ, còn rất sĩ diện. "Chuyện gì!?" Lâm Hào mặt vẫn chưa hết giận, quay đầu lớn tiếng hỏi người hầu. "Âm Nguyệt hoàng triều xuất binh đánh chúng ta rồi!" Người hầu vội vàng cúi đầu, tỏ vẻ không thấy gì cả. "Đây là thấy Đại Việt hoàng triều chúng ta nội bộ trống rỗng đây mà!" Lâm Hào không hề hoảng loạn, kinh nghiệm trấn thủ biên quan nhiều năm khiến lão gặp chuyện càng thêm bình tĩnh, bắt đầu có trật tự ra lệnh: "Phái Huyền Vũ doanh nghênh địch, vừa đánh vừa lui kìm chân địch, triệu tập tất cả đại tướng từ Phiêu Miểu cảnh trở lên đến phủ thành chủ họp, lại phái hồng linh cấp sử đến các đại thế gia cầu viện." "Phái hồng linh cấp sử đến thế gia cầu viện!?" Người hầu đứng sững tại chỗ, tỏ vẻ không hiểu đây là thao tác gì.

Theo quy trình, đáng lẽ phải cầu cứu Đại Việt hoàng tộc trước, sau đó do hoàng tộc ra mặt triệu tập các thế gia xuất chiến, bây giờ trực tiếp bỏ qua Đại Việt hoàng tộc tìm các thế gia, chẳng phải là tát vào mặt hoàng tộc sao. "Ta chính là muốn tát vào mặt hoàng gia!" Lâm Hào chính là muốn cho Đại Việt hoàng tộc biết, phía tây là do Thiên Tâm chi thành của lão định đoạt.

Lão thừa nhận Đại Việt hoàng tộc, ngươi mới là Đại Việt hoàng tộc!

Lão không thừa nhận Đại Việt hoàng tộc, bỏ qua ngươi cũng vẫn được!

Tuy bây giờ đại chiến hai nước đã nổ ra, Đại Việt hoàng tộc vì ổn định nội bộ sẽ không động đến lão.

Nhưng đợi chiến tranh kết thúc chắc chắn sẽ tính sổ sau, cho nên lão phải cố gắng hết sức để giành được càng nhiều vốn liếng trong cuộc chiến này càng tốt, để Đại Việt hoàng tộc khi muốn động đến lão phải cân nhắc kỹ lưỡng. "Đi nước cờ này, ta không còn đường lui nữa rồi!" Lâm Hào vẻ mặt vô cùng nghiêm túc rời đi, biết rằng trận chiến này mình không thể không thắng. "Ây da, đau chết mất!" Lâm Tâm Nhi ôm mông nhỏ, tập tễnh trở về phòng.

Nàng không bao giờ ngờ tới, cha ruột lại vì một tên hạ nhân, mà đánh con gái ruột của mình đến chết.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời đột nhiên sấm chớp vang dội, mây đen bắt đầu che khuất mặt trời.

Dưới một cây cầu nào đó.

Lão thầy bói thấy mây đen che khuất mặt đất, ngẩng đầu lẩm bẩm: "Bóng tối chỉ là khởi đầu của loạn thế, máu đỏ sẽ trở thành màu chủ đạo của đại địa, thôi vậy, lão phu vẫn nên tìm một nơi trốn đi, để khỏi bị sao chổi Hồng Nguyệt kia liên lụy." "Khoan đã!!" Lão thầy bói trong lòng giật thót, vội vàng lấy mai rùa ra lắc mấy cái, nhìn mấy đồng xu rơi ra tạo thành quẻ tượng kỳ lạ, cả người hoàn toàn mất bình tĩnh.

Cây cao trong rừng, gió sẽ quật đổ! "Chẳng lẽ lão phu thật sự không thể tránh né!?" Lão thầy bói ngồi phịch xuống đất, như người mất hồn.

Chương 214

Lão chính là Mộc Tú trong Hoang Cổ Tứ Tú, tinh thông kỳ môn độn giáp chiêm bốc chi thuật, cũng được xưng là đại sư bói toán đệ nhất Hoang Cổ.

Trăm năm trước lão đã bói cho mình một quẻ, cây cao trong rừng, gió sẽ quật đổ, dọa lão từ đó ẩn danh, không bao giờ dám hành sự cao điệu nữa.

Nhưng điều lão không bao giờ ngờ tới là, trăm năm sau lại ra quẻ này, chỉ là lần này chữ 'phong' trong quẻ tượng hiện lên đặc biệt rõ ràng, không phải chỉ cơn gió lớn nào, mà là chỉ một người có tên mang chữ 'Phong'.

Phong này mệnh trung khắc lão! ……… Trong một khu rừng rậm.

Thần Tú dựa vào tu vi mạnh mẽ đã thành công phá vòng vây, cũng đã cắt đuôi được liên quân thế gia phía sau.

Nhưng y cũng hiểu, chạy được hòa thượng không chạy được chùa, chỉ cần chuyện này một ngày chưa giải quyết, Tạo Hóa Tiên Cảnh một ngày cũng đừng hòng yên ổn. "Lão lục chết tiệt, để ta biết là ai, ta nhất định sẽ chém chết hắn!!" Lâm Tam bình thường không chửi người.

Nhưng nghĩ đến tên lão lục vô sỉ này, y lại không thể khống chế được mình.

Thần Tú trong mắt lại lộ ra một tia tán thưởng, không tiếc lời khen ngợi: "Dùng mỏ tiên tinh làm mồi nhử, không chỉ khiến các đại thế lực làm lao công miễn phí, mà còn nhân cơ hội thu gom tài vật của họ, phạm vi liên quan còn đạt tới hơn tám thành thế lực của Hoang Cổ, dám bày ra ván cờ này tuyệt đối là một kẻ gan to bằng trời." "Sư phụ nghĩ người này sẽ là ai!?" Lâm Tam hỏi.

Thần Tú im lặng một lúc, mới nói: "Nhìn khắp cả Hoang Cổ, người dưới ba mươi tuổi có lá gan này, không ai khác ngoài Tần Phong, những người khác cho dù cho họ mười lá gan, cũng không dám một lúc tính kế nhiều thế lực như vậy." "Tần huynh!?" Lâm Tam nghe xong không nhịn được cười phá lên, "Sư phụ, người đừng nói đùa, đồ nhi thừa nhận Tần huynh là người gan to bằng trời, nhưng người có lẽ không biết, chính huynh ấy là người một mực tin tưởng đồ nhi vô tội, cho dù phải đối đầu với cả thế giới cũng chưa từng dao động nửa phần, thậm chí có mấy lần huynh ấy còn suýt mất mạng, cho dù nói là sư phụ hãm hại đồ nhi, đồ nhi cũng không tin Tần huynh sẽ hãm hại đồ nhi." "Hít… hít……" Thần Tú hít sâu mấy hơi, cố gắng đè nén xung động muốn trục xuất nghiệt đồ này ra khỏi sư môn. "Sư phụ, người không sao chứ!?" Lâm Tam hiếu thuận tiến lên, giúp Thần Tú vuốt ngực thuận khí. "Không sao!" Thần Tú lại hít sâu mấy hơi, cuối cùng vẫn tha thứ cho tên nghiệt đồ này.

Thực ra y nghi ngờ Tần Phong, ngoài việc từ câu "đêm trăng tròn, trên đỉnh Tử Cấm" nhận ra lá gan của Tần Phong đặc biệt lớn ra, phần lớn hơn là dựa vào trực giác sống cả ngàn năm của y.

Ấn tượng đầu tiên của y về Tần Phong, chính là loại lão giang hồ hiểu rõ thế sự.

Lâm Tam ở bên cạnh hắn giống hệt như một con cừu non gặp phải sói xám, không phải người ta muốn làm bạn với ngươi, mà là con sói xám thèm muốn thân thể của ngươi. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Lâm Tam vẻ mặt có chút kích động nói: "Tần huynh vì cứu ta, mấy lần suýt mất cả mạng, những điều này ta đều tận mắt chứng kiến, ta nghi ngờ huynh ấy, ta còn là người sao!?" Thần Tú nói với giọng điệu sâu xa: "Con à, biết người biết mặt không biết lòng a!" "Sư phụ, con tin rằng nhân gian có tình, nhân gian cũng có ái!" Lâm

Tam vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói: "Tần huynh tính cách hơi vô lại, trông có vẻ hơi không đáng tin cậy, nhưng huynh ấy tuyệt đối là một hán tử trọng tình trọng nghĩa, cho dù huynh ấy thật sự muốn hãm hại ta, cũng phải có lý do chứ!?" Hãm hại một người cần lý do sao!?

Thần Tú nhìn Lâm Tam đầy nhiệt huyết, như thể nhìn thấy chính mình thời trẻ.

Mang trong mình lý tưởng bảo vệ hòa bình thế giới bước vào giang hồ, nhưng lại phát hiện hiện thực tàn khốc hơn nhiều so với tưởng tượng của mình, cuối cùng y đã trưởng thành thành bộ dạng mà mình ghét nhất. "Hy vọng sự kiên trì của con là đúng!" Thần Tú cũng không có bằng chứng gì chứng minh là Tần Phong làm, chỉ có thể hy vọng Lâm Tam có thể giữ được trái tim son sắt đó, đừng bị lão giang hồ Tần Phong kia làm hỏng.

Giây phút này…… Thần Tú đột nhiên có cảm giác như một người cha già.

Sợ rằng con gái bảo bối nhà mình, bị mấy tên côn đồ kia dụ dỗ làm hư. "Hắt xì!!" Tần Phong hắt hơi một cái, không biết là ai đang nghĩ đến hắn…… "Phong ca ca, huynh không sao chứ!?" Đôi mắt to long lanh ngấn nước của Điềm Điềm tràn đầy vẻ quan tâm, suốt dọc đường nàng cứ ôm chặt lấy cánh tay Tần Phong.

Chỉ tiếc là nụ hoa mới chớm nở, không thể nào kích hoạt được linh hồn thừa tướng của Tần Phong. "Không sao!" Tần Phong đáp qua loa một tiếng, trong đầu toàn là hình bóng Lâm Tam.

Kể từ lúc chia tay Lâm Tam, hắn đã mấy ngày không nghe thấy tiếng hệ thống, điểm phản diện cũng dừng lại ở con số 8889 vạn 5650 điểm. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã cướp đi người định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử, phá hỏng cuộc gặp gỡ đầu tiên của hai người, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Phá hỏng cuộc gặp gỡ!?"

Tần Phong đưa mắt nhìn sang Hữu Dung.

Dựa theo kinh nghiệm rút thưởng trước đây, chỉ khi phá hỏng cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử mới có thể nhận được phần thưởng, chẳng phải điều đó cũng có nghĩa là Lâm Tam có thể nhận được cơ duyên gì đó giúp tăng cường thực lực từ trên người Hữu Dung sao.

Trời ơi!!

Hắn nhìn mình kìa!!

Tên Tần Phong cao ngạo bá đạo đó đã nhìn mình!!

Hữu Dung vẫn giữ vẻ thanh tao của truyền nhân Dược Thần Cốc, nhưng trong lòng thì căng thẳng muốn chết, bất giác khởi động một cơn bão não động.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa nàng và Tần Phong vô cùng không vui vẻ, nhưng duyên phận lại kỳ diệu đến thế, vừa ra khỏi bí cảnh Côn Luân hai người đã gặp lại nhau.

Sau đó lại bị hắn bắt giữ một cách khó hiểu, bây giờ lại bị hắn đưa đến Âm Nguyệt hoàng triều.

Điều này khiến nàng không thể không nghi ngờ về duyên phận giữa mình và Tần Phong.

Chẳng lẽ thật sự là tiểu y sư siêu ngọt ngào và đại ma vương cao ngạo của nàng!?

Không đúng!

Bây giờ lại có thêm một Điềm Điềm giọng kẹp nòng súng!

Hay là mở đầu xé xác Giáp Tử Âm, tướng công oan gia của ta là một đại ma vương cao ngạo!?

Lúc này — Đế Tú dẫn theo một nhóm người từ trên không trung từ từ hạ xuống.

Sau mấy ngày không ngừng nghỉ hành trình, cuối cùng họ cũng đã trở về Thiên Hồng thư viện, cũng báo hiệu rằng họ đã hoàn toàn an toàn. "Về rồi sao?!" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn cánh cổng của Thiên Hồng thư viện, vẻ mặt có chút hoảng hốt không dám tin là thật.

Đi theo một lão đại điên cuồng, gan to bằng trời như vậy, bọn họ không những không chết ở bên ngoài mà còn an toàn trở về, hơn nữa còn thắng lớn.

Sáu quả Đạo Quả, Vô Cấu Chi Tuyền, tám thành Tiên Tinh, các bảo bối do các thế lực lớn thu thập, cùng với hàng ngàn nữ quỷ và mấy vạn cương thi trong biển máu.

Lại còn tẩy trắng được danh tiếng thối hoắc của mình, giành được cảm tình của các thế lực lớn khắp Hoang Cổ.

Thật đáng thương cho Lâm Tam đã gánh chịu mọi tội lỗi, phải chịu đựng áp lực mà lứa tuổi này không nên gánh chịu!

Ngay lúc này — Những tiếng ồn ào từ trong Thiên Hồng thư viện vọng ra.

Chỉ thấy mấy trăm nam nữ thanh niên đang lớn tiếng phản đối, nhìn kỹ sẽ thấy đều là những thiên tài dưới ba mươi tuổi đã vào bí cảnh Côn Luân, trong đó còn có Vu Lan đã nhiều ngày không gặp. "Phản đối, tại sao lại bắt chúng ta vào Vạn Ma Tháp!?" "Chúng ta không mang về đủ mười viên Tiên Tinh, nhưng hoàn toàn là có lý do!" "Không sai, huống hồ chúng ta cũng không phải là không mang về viên nào." "So với các thế lực khác, mỗi người chúng ta ít nhất cũng mang về được mấy viên Tiên Tinh rồi." "………" Tần Phong đứng bên cạnh nghe một lúc, cũng coi như đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nguyên nhân là do số lượng Tiên Tinh họ mang về không đủ, đối phương nhất quyết muốn ném họ vào Vạn Ma Tháp tu luyện.

Chương 215

Người này không phải ai khác, chính là viện trưởng của Thiên Hồng thư viện, Vô Đạo!

Nghe nói người này đã sống mấy vạn năm, từng chứng kiến Lam Sắc Yêu Cơ từ nam biến thành nữ, từng chứng kiến sự trỗi dậy và sụp đổ của Trường Không Kiếm Thần, cũng từng chứng kiến Long Tượng Đại Đế vụt qua như sao băng.

Có thể nói ở Âm Nguyệt hoàng triều, chiến lực của ông ta có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng vai vế thì chắc chắn là cao nhất, thậm chí còn từng dạy dỗ mấy đời đế quân của Âm Nguyệt hoàng triều, được người đời tôn xưng là Đế Sư.

Nhưng lão già này vô cùng ương bướng cố chấp, một là một, hai là hai, chỉ cần quy tắc đã định ra, dù là mặt mũi của Lục Đạo Đế Quân cũng không nể nang. "Ông ta chính là Đế Sư Vô Đạo!?" Tần Phong vừa vào Thiên Hồng thư viện đã nghe người ta nói Vô Đạo nghiêm khắc đến mức nào, chỉ là tháng đầu tiên khai giảng đối phương đang bế quan, nên hắn mới có thể ngày ngày trốn học, đi khắp nơi bắt nạt các tiểu thư để thu thập yếm đào.

Đế Sư Vô Đạo mặt mày nghiêm túc nói: "Không có quy củ không thành khuôn phép, đã là quy tắc được đặt ra, dù trời có sập xuống cũng vô dụng, không hoàn thành thì phải chịu phạt." "Hay cho một lão già!" Tần Phong trong lòng thầm kêu một tiếng.

Mặc dù hắn đã sớm nghe Đế Sư Vô Đạo nghiêm khắc đến mức nào, nhưng thật không ngờ lại có thể nghiêm khắc đến mức này, hoàn toàn không có ý định châm chước, cho dù phải hy sinh mấy trăm thiên tài cũng phải bảo vệ quy củ đã đặt ra.

Nhưng cũng chính vì có sự tồn tại của người như vậy, Âm Nguyệt hoàng triều mới có thể trỗi dậy nhanh chóng trong thời gian ngắn.

Làm bạn với người này sẽ rất đau đầu, nhưng dùng người này làm việc thì lại rất yên tâm! "Trời ơi!!" Toàn trường vang lên một tràng tiếng than khóc, biết rằng không thể thay đổi kết quả được nữa. "Hử!?" Đế Sư Vô Đạo nhìn thấy nhóm người Tần Phong, ánh mắt cũng dừng lại trên người Đế Tú.

Ông ta đã cả trăm năm không nhìn thấy Đế Tú trong trạng thái này, phảng phất như Đế Tú tài hoa ngút trời năm nào đã trở lại.

Đế Tú lẩm bẩm: "Đế Sư tại sao cứ nhìn ta, không sai, ông ta đang ghen tị với ta!" "Thánh Tử đại nhân, ngài còn nhớ ta không!?" Một thanh niên nhìn thấy Tần Phong, lập tức kích động chạy tới.

Tần Phong nghĩ một lát rồi nói: "Ta nhớ ngươi, ở biển máu ta đã bảo ngươi chia Tiên Tinh cho mọi người, ngươi tên Lý Cực phải không!?" "Đúng, đúng, đúng, ta tên Lý Cực!" Lý Cực kích động nói không nên lời, không ngờ Tần Phong còn nhớ mình. "Hửm?

Tần Phong về rồi!" Vu Lan nghe thấy động tĩnh liền quay đầu nhìn Tần Phong, khí tức của hắn đã mạnh hơn so với lúc ở biển máu. "Tên biến thái này rốt cuộc tu luyện thế nào vậy!?" Vu Lan cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không nhìn thấu được người đàn ông này.

Nhưng với sự hiểu biết của nàng về Tần Phong, hắn tuyệt đối không phải là loại người chịu ngồi yên, đi đến đâu không gây chuyện thì sẽ cảm thấy toàn thân khó chịu.

Nghĩ đến đây — Vu Lan khẽ nhíu mày, lặng lẽ lùi về phía sau mọi người. "Thánh Tử đại nhân đã trở lại!" Mấy trăm thiên tài của Tây Chu cũng lần lượt vây lại, ánh mắt nhìn Tần Phong có chút khát khao.

Họ hy vọng Tần Phong vẫn còn Tiên Tinh, cũng khát khao Tần Phong có thể lấy ra giúp đỡ họ, mặc dù họ biết xác suất này rất thấp, nhưng họ vẫn mong chờ một kỳ tích xảy ra. "Không đúng nha!" Tần Phong dường như đã lường trước được kết quả này, cố tình hỏi vào chỗ đau: "Cho dù số Tiên Tinh ta đưa không đủ, vậy còn Thánh Tử thứ nhất Diệp Long, Thánh Tử thứ hai Trần Tổ, chẳng lẽ không bù đủ cho các ngươi sao!?" "Haiz……" Mọi người thở dài một tiếng, chứa đựng quá nhiều điều.

Bởi vì họ chỉ là những thiên tài dưới ba mươi tuổi, tu vi cao nhất cũng chỉ là Thiên Tông cảnh, làm sao có thể so sánh với Tiên Tinh quý giá, hai vị Thánh Tử kia tự nhiên cũng chọn cách làm như không thấy. "Đây không phải là bắt nạt người thật thà sao!?" Tần Phong lên tiếng bất bình thay họ, lớn tiếng hét lên: "Bây giờ đại ca không ra mặt, lại để tiểu đệ ra chịu trận, bảo chúng nó ra đây……" "Ta biết ngay mà!" Vu Lan lùi ra sau đám đông, vẻ mặt như đã biết trước mọi chuyện. "Lão đại, quá lợi hại!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người bừng tỉnh đại ngộ, chỉ hận không thể lập tức quỳ xuống trước mặt Tần Phong.

Ở biển máu, họ đã nhận ra Tần Phong muốn lôi kéo đám thiên tài này, nhưng mỗi người chỉ cho vài viên Tiên Tinh thực sự là quá keo kiệt.

Nếu nói Tần Phong không có thì còn có thể hiểu được, nhưng vấn đề là tám thành Tiên Tinh sản xuất ra từ bí cảnh Côn Luân lần này đều nằm trong tay hắn, chỉ lấy ra mấy trăm viên để mua chuộc lòng người thực sự là không hợp lý.

Nhưng bây giờ nhìn lại, không thể không bội phục sự cao tay của Tần Phong.

Trước mặt tất cả thiên tài của Thiên Hồng thư viện ra mặt bất bình cho họ, áp lực lập tức chuyển sang phía Thánh Tử thứ nhất và thứ hai.

Bất kể sau này Tần Phong giúp họ bù đủ Tiên Tinh, hay là hai vị Thánh Tử bị buộc phải lấy ra Tiên Tinh, tất cả mọi người sẽ chỉ biết Thánh Tử thứ ba nghĩa khí, chơi được, còn hai vị Thánh Tử kia không coi tiểu đệ ra gì. "Diệp Long, Trần Tổ cút ra đây cho ta!!" Tiểu Bạch cũng đứng trên vai Tần Phong, giọng sữa hung hăng hét lớn.

Nó biết nếu đối phương không thể bù đắp số Tiên Tinh thiếu hụt, Tần Phong vì mua chuộc lòng người sẽ không thể không tự mình bỏ tiền túi ra bù, điều đó cũng có nghĩa là Tần Phong lại có cớ không mua thiên tài địa bảo cho thỏ ăn. "Thánh Tử đại nhân!!" Lý Cực và những người khác vô cùng cảm động.

Không ngờ Tần Phong lại vì họ mà ra mặt, lựa chọn đối đầu trực diện với hai vị Thánh Tử thứ nhất và thứ hai.

Lúc này — Các thiên tài trong Thiên Hồng thư viện nghe thấy động tĩnh đều chạy ra xem. "Ai mà ngông cuồng thế?

Dám gọi thẳng tên Thánh Tử thứ nhất, Thánh Tử thứ hai!?" "Còn có thể là ai, Thánh Tử thứ ba Tần Phong đã trở lại!" "Nghe nói Tần Phong ở bí cảnh Côn Luân giết điên rồi, là thật hay giả vậy!?" "Ta lại không vào được bí cảnh Côn Luân, làm sao ta biết thật giả!?" "Ta thấy là giả đấy, ai mà có thể đột phá nhanh như vậy mà không cần quan tâm đến căn cơ." "Các ngươi cảm nhận kỹ xem, khí tức của Tần Phong có phải là Nhập Đạo bát trọng không!?" "Vãi chưởng, thật sự là Nhập Đạo bát trọng, phế rồi, hoàn toàn phế rồi!" "………" Do tin tức Tần Phong đại chiến Sinh Tử cảnh vẫn chưa truyền về, trong mắt các thiên tài của Thiên Hồng thư viện, Tần Phong vẫn là một Thánh Tử phế vật.

Tần Phong không có ý định giải thích, thấy khán giả đã đến đông đủ, ra vẻ thở dài: "Ai, quả nhiên không thể đánh thức một người đang giả vờ ngủ!" Mọi người ở Tây Chu bị một câu nói của Tần Phong làm cho im lặng, tâm trạng cũng không khỏi cảm thấy một trận mất mát.

Gặp chuyện là để tiểu đệ tự mình gánh, gọi mãi cũng không dám lộ mặt, một lão đại như vậy có thật sự đáng để họ bán mạng không!? "Thôi bỏ đi!" Tần Phong lấy ra kỹ năng diễn xuất của ảnh đế, dường như đã hạ một quyết tâm rất lớn nói: "Trên người ta còn mấy trăm viên Tiên Tinh, cứ lấy ra giúp mọi người vượt qua khó khăn này vậy." "Còn mấy trăm viên!!" Lý Cực và những người khác ngay lập tức sững sờ tại chỗ.

Mặc dù họ khát khao Tần Phong có Tiên Tinh để cứu họ, nhưng lý trí mách bảo họ rằng xác suất rất thấp, nhưng ai ngờ hy vọng lại đến đột ngột như vậy, giống như người sắp chết đuối nhìn thấy một chiếc phao bơi. "Thỏ ta phản đối!!" Tiểu Bạch một giây nhập vai, tức giận hét lên: "Những viên Tiên Tinh này là ngươi dùng mạng đổi lấy, vì nó mà hôn mê suốt 10 ngày, trong thời gian đó còn gọi tên Vu Lan tiểu thư 8435 lần, dựa vào đâu mà cho không bọn họ!?" "Hắn……" Trái tim nhỏ bé của Vu Lan đang lùi lại phía sau đám đông không kìm được mà đập thình thịch, đầu óc cũng không khỏi bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Ý gì đây!?

Tại sao lúc Tần Phong hôn mê lại gọi tên nàng!?

Nàng nhớ mình không hề nợ tiền hắn, chẳng lẽ mình chính là người trong lòng hắn!? "Vãi chưởng, con thỏ này cũng quá chuyên nghiệp rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã đứng bên cạnh xem mà ngây người.

Không chỉ có thể phối hợp diễn xuất với Tần Phong mà không cần kịch bản, còn tiện tay giúp Tần Phong kéo một đợt hảo cảm trước mặt Vu Lan.

Thiên Quân cũng nhanh chóng nhập vai, hết lời khuyên can: "Lão đại, huynh đã cho họ mấy trăm viên Tiên Tinh rồi, coi như là tận tình tận nghĩa, không thể cho thêm nữa!" Vạn Mã vừa khóc vừa nói: "Lão đại, huynh liều mạng mới có được những viên Tiên Tinh này, suýt nữa mất cả mạng, chẳng phải là để đến Lam Ma Cung cầu thân, cho Vu Lan tiểu thư một lời giải thích sao?

Bây giờ huynh đều cho họ hết, Vu Lan tiểu thư phải làm sao đây!?" "Cầu thân!!" Má Vu Lan ửng hồng, trái tim nhỏ càng đập loạn như hươu con.

Hình như nàng đâu có đòi Tần Phong lời giải thích nào đâu!?

Chương 216

Nhưng nếu hắn thật sự đến Lam Ma Cung cầu thân, rốt cuộc nàng có nên đồng ý không nhỉ!? "Chuyện này……" Ánh mắt của Lý Cực và những người khác lập tức ảm đạm xuống.

Quả thực như Thiên Quân nói, Tần Phong đã cho họ mấy trăm viên Tiên Tinh, coi như là tận tình tận nghĩa, họ thực sự không tiện đòi hỏi sính lễ mà người ta đã liều mạng chuẩn bị.

Tần Phong chính khí lẫm liệt nói: "Bây giờ mạng người quan trọng, không thể lo những chuyện đó được!" "Lão đại, suy nghĩ lại đi!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người liền quỳ xuống đất, ôm lấy đùi Tần Phong ngăn cản. "Tránh ra, tiền tài là vật ngoài thân, mạng người mới là vô giá!!" Tần Phong như Lưu Hoàng Thúc ném A Đẩu để mua chuộc Triệu Vân, tay đấm Thiên Quân, chân đá Vạn Mã chỉ để mua chuộc đám thiên tài. "Lão đại, không được đâu!!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người cũng diễn xuất thần sầu, nắm lấy ống quần Tần Phong khóc lóc thảm thiết, như thể con ruột bị Tần Phong ném xuống giếng vậy. "Đem chia cho mọi người đi!" Tần Phong phớt lờ tiếng khóc của Thiên Quân, Vạn Mã, đau lòng đưa một chiếc túi nhỏ cho Lý Cực.

Tình cảnh này, khiến các học viên của Tây Chu không ai không cảm động, cùng là Thánh Tử, một bên vì lợi ích mà chọn cách làm như không thấy, một bên vì tiểu đệ mà chọn lấy ra sính lễ, chọn đi theo ai đã quá rõ ràng. "Ha, đàn ông!!" Hữu Dung đảo mắt một cái, đã nhìn thấu tất cả.

Nếu không biết khả năng hồi phục của Tần Phong mạnh đến mức nào, nàng suýt nữa đã tin lời bịa đặt của họ, còn có con thỏ đáng yêu kia, sao lại mọc ra cái miệng như vậy. "Thánh Tử đại nhân!!" Lý Cực và những người khác cảm động đến rơi nước mắt, lập tức quỳ xuống thề sẽ đi theo Tần Phong.

Ngay lúc này — Một tên thiên tài thuộc phe Thánh Tử thứ nhất và thứ hai của Tây Chu, cất giọng mỉa mai: "Đi theo một tên phế vật, các ngươi thật là có mắt nhìn đấy!!" "Hừ!!" Các thiên tài của Tây Chu lập tức bị thức tỉnh, nhớ ra căn cơ của Tần Phong đã bị phế rồi.

Cho dù hắn trọng tình trọng nghĩa thì sao chứ!?

Trong thế giới Hoang Cổ cường giả vi tôn này, đi theo hắn sẽ không có tương lai gì cả. "Chó nhà nào không xích, chạy ra đây sủa bậy!!" Lý Cực lập tức nhảy dựng lên hét vào mặt đối phương, ra vẻ không hợp lời là sẽ khai chiến. "Ngươi là cái thá gì, dám nói chuyện với ta như vậy!" Ánh mắt đối phương lóe lên một tia lạnh lẽo, linh lực quanh thân bắt đầu dao động. "Ngươi hỏi ta là cái thá gì á!?" Lý Cực dí sát mặt vào đối phương, vênh váo nói: "Ta nói cho ngươi biết ngay bây giờ, Phong ca mà người khác không nhận, ta nhận!

Phong ca mà người khác không phục, ta phục!

Nói một câu thôi, Phong ca mà người khác không hầu hạ được, ta hầu hạ!

Phong ca mà người khác hầu hạ được, ta hầu hạ còn tốt hơn!

Thánh Tử thứ ba, trung thành liếm cẩu, đó chính là ta Lý Cực đây!

Đã đủ rõ chưa, có cần ta sủa gâu gâu hai tiếng cho ngươi nghe không……" Tĩnh lặng!!

Cảnh tượng chìm vào một khoảng lặng chết người!!

Tất cả mọi người đều bị lời nói của Lý Cực làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Vốn tưởng rằng hắn mắng người ta là chó, là đang khinh bỉ người ta không có cốt khí, nhưng vạn vạn lần không ngờ, hắn là đang khinh bỉ người ta quỳ không đủ triệt để. "Ngươi, ngươi, ngươi……" Đối phương lập tức bị Lý Cực làm cho đứng hình.

Hắn từng thấy tu luyện giả vì một câu nói mà động thủ đánh nhau, nhưng thật sự chưa từng thấy ai dí sát mặt chỉ để thừa nhận mình là chó.

Nếu bây giờ hắn ra tay với Lý Cực, là người đánh chó, hay là chó cắn chó!? "Ngươi cái gì mà ngươi, phì!" Lý Cực khinh bỉ phì một tiếng, lon ton chạy về bên cạnh Tần Phong. "Đứa trẻ này tên là Lý Cực phải không?!" Trong mắt Đế Sư Vô Đạo lộ ra một tia vui mừng, biết rằng đứa trẻ này đã bước đầu nắm vững được quy tắc sinh tồn của Hoang Cổ.

Là một lão quái vật đã sống không biết bao nhiêu năm, từng sống lâu hơn cả Lam Sắc Yêu Cơ, Trường Không Kiếm Thần, Long Tượng Đại Đế và nhiều bậc kỳ tài kinh thế khác, ông ta tự nhiên hiểu được đạo lý sống đến cuối cùng mới là người chiến thắng thực sự.

Ví dụ như ông ta đã quỳ trước mặt vị đế quân đầu tiên của Âm Nguyệt hoàng triều, từ đó trời có sập xuống cũng có lão đại chống lưng, lão đại chết thì phò con trai lão đại lên ngôi, con trai chết thì phò cháu trai lão đại lên ngôi…… Đương nhiên chỉ như vậy vẫn chưa đủ, làm người còn phải biết tiến biết lùi.

Chính nhờ mấy vạn năm kiên trì nguyên tắc cố chấp và ương bướng, ông ta mới khiến mấy đời đế quân yên tâm về mình, bất kể ai gặp ông ta cũng phải cung kính gọi một tiếng Đế Sư.

Người khác đều tưởng ông ta ở tầng thứ nhất, thực ra ông ta đã sớm ở tầng khí quyển rồi! "Nói cách khác là nó chọn trung thành với Tần Phong?!" Đế Sư Vô Đạo lẩm bẩm một tiếng, ánh mắt chuyển sang Tần Phong bên cạnh.

Mấy tháng trước ông ta đang bế quan, nên không thấy được biểu hiện của Tần Phong trong cuộc thi sinh tử, nhưng lại nghe nói Tần Phong ở Thiên Hồng thư viện nghịch ngợm phá phách, bắt nạt nữ sinh như thế nào.

Còn có chuyện hắn liên tục đột phá dẫn đến căn cơ không ổn định, vì chuyện này ông ta còn tự trách một thời gian dài, cảm thấy mình làm viện trưởng không xứng chức, để một vị thiên tài đi vào con đường sai lầm, khiến Âm Nguyệt hoàng triều mất đi một trụ cột.

Nhưng bây giờ lại nghe các học sinh khác nói, Tần Phong đã giết điên cuồng trong bí cảnh Côn Luân. "Sự thật rốt cuộc là cái nào đây!?" Đế Sư Vô Đạo lập tức có hứng thú, muốn xem hai bên bùng nổ xung đột đánh một trận.

Khác với những thư sinh hủ bại chỉ biết đọc sách thánh hiền, Thiên Hồng thư viện ngoài việc dạy học sinh kiến thức cơ bản, thì nhiều đạo lý hơn được quyết định dựa vào độ cứng của nắm đấm.

Chỉ cần hai bên bùng nổ xung đột động thủ, ông ta sẽ có thể nhìn ra vị thiên tài đệ nhất Hoang Cổ này là phế thật hay phế giả. "Không tệ, không tệ!!" Tần Phong nhìn Lý Cực với ánh mắt rất tán thưởng, cảm thấy tên nhóc này có tư chất Đại Đế. "Nó lại muốn làm trung thành liếm cẩu của lão đại!?" Sắc mặt Thiên Quân, Vạn Mã bắt đầu trở nên không tự nhiên, áp lực lập tức đổ dồn về phía họ.

Họ vốn tưởng rằng kẻ địch cả đời của mình là con thỏ không biết xấu hổ kia, vạn lần không ngờ Lý Cực này quỳ còn triệt để hơn, hai bên rõ ràng đã chênh lệch cảnh giới rồi.

Nếu cứ tiếp tục mơ hồ thế này, việc thất sủng sẽ là chuyện sớm muộn! "Đây đều là những người gì vậy!?" Bạch Nhật và Đông Phương tiểu thư đứng bên cạnh với vẻ mặt ngơ ngác, từ lúc Tần Phong bắt đầu biểu diễn đã hoàn toàn không thể hòa nhập được.

Ngay lúc này — Tên chó săn trung thành của Thánh Tử thứ nhất và thứ hai lại bắt đầu nói giọng mỉa mai: "Thánh Tử phế vật và con trai chó của hắn, đừng nói nữa, thật là xứng đôi a!" Rầm một tiếng!!

Thiên Quân, Vạn Mã hai người tay cầm vũ khí bước lên một bước, khí thế hung mãnh khiến mọi người kinh hãi.

Hình thái của hai người lúc này, so với mấy tháng trước đã hoàn toàn khác biệt.

Không chỉ có long lân giáp và vũ khí do Tần Phong ban tặng, còn có tư chất Đại Đế được tăng cường gấp năm lần, lại còn được tẩy lễ bởi Vô Cấu Chi Tuyền trong bí cảnh Côn Luân, cộng thêm mấy trận đại chiến sinh tử liên tiếp.

Chương 217

Tu vi của họ lúc này đã đột phá đến Nhập Đạo ngũ trọng, không dám nói là vô địch cùng cấp như Tần Phong, nhưng vượt cấp khiêu chiến Thiên Tông cảnh vẫn không có vấn đề gì. "Muốn đánh nhau à!!" Đối phương cũng không nể nang gì, khí tức Thiên Tông cảnh bùng phát ra.

Có lẽ họ sẽ e ngại thân phận Thánh Tử thứ ba của Tần Phong mà không dám động thủ, nhưng đối với Thiên Quân, Vạn Mã thì không khách khí như vậy, cũng nhân tiện đánh chó để cho Tần Phong biết, Thiên Hồng thư viện là thiên hạ của ai.

Rầm một tiếng!!

Linh lực quanh thân đối phương lập tức nổ tung, hóa thành linh dực lao về phía Thiên Quân, Vạn Mã. "Chỉ là Thiên Tông, cũng dám ngang ngược!" Thiên Quân, Vạn Mã hừ lạnh một tiếng, với thế sét đánh lao về phía đối phương.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, năng lượng tán loạn điên cuồng trút ra. "Cái gì!!" Toàn trường không kìm được kinh hô một tiếng, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy Thiên Quân, Vạn Mã đã thành công chặn được đối phương, không những không lùi lại một bước, mà còn thừa thắng xông lên đánh cho đối phương liên tục bại lui. "Bên cạnh chân long không có kẻ tầm thường, Tần Phong sẽ là chân long đó sao!?" Đế Sư Vô Đạo vuốt râu lẩm bẩm, càng lúc càng cảm thấy Tần Phong không đơn giản như vậy.

Lúc này — Trên một cây đại thụ không xa, hai bóng người đang nhìn Tần Phong, chính là Thánh Tử thứ nhất Diệp Long và Thánh Tử thứ hai Trần Tổ.

Họ làm sao cũng không ngờ, Tần Phong lại đột nhiên chơi chiêu này.

Không chỉ khiến hình tượng mà họ xây dựng nhiều năm sụp đổ, mà bản thân hắn còn nhân cơ hội thu phục được một lượng lớn lòng người.

Thánh Tử thứ hai Trần Tổ lên tiếng: "Diệp Long, xem ra chúng ta đều đã xem thường vị Thánh Tử thứ ba này rồi!" Thánh Tử thứ nhất Diệp Long không trả lời, mà chuyển sang chủ đề khác: "Nghe nói vị Thánh Tử thứ ba này ở bí cảnh Côn Luân chém giết lung tung, ngươi thấy chuyện này là thật hay giả!?" Trần Tổ im lặng một lúc, mới nói: "Theo lý mà nói, hắn liên tục đột phá, là chuyện tuyệt đối không thể, nhưng không có lửa làm sao có khói." Sắc mặt Diệp Long ngưng trọng nói: "Nếu tin tức là giả, Tần Phong cho dù thu phục được lòng người cũng không gây ra được sóng gió gì, nhưng lỡ như hắn thật sự có thực lực đó, phiền phức của chúng ta sẽ lớn đấy." "Ngươi nói đúng!" Sắc mặt Trần Tổ cũng không khỏi ngưng trọng, biết rằng Diệp Long tuyệt đối không phải nói quá.

Bây giờ các thiên tài của Tây Chu còn đang hóng chuyện, chính là vì họ cho rằng Tần Phong vẫn là Thánh Tử phế vật kia, nhưng một khi xác nhận Tần Phong không hề phế, thì không thể đảm bảo họ sẽ trung thành với ai nữa.

Lúc này — Tần Phong phớt lờ trận đánh bên cạnh, lại bắt đầu hình thức tặng hơi ấm.

Chỉ thấy Lý Cực đang bưng một túi lớn Tiên Tinh, lon ton đi theo sau hắn. "Nào, cầm lấy!" Tần Phong lần lượt trao Tiên Tinh vào tay các thiên tài, sau đó còn không quên nở nụ cười của một lão cán bộ hỏi thăm tình hình gia đình. "Cảm ơn, Thánh Tử đại nhân!" Các thiên tài bưng từng viên Tiên Tinh mà rơi lệ, cảm nhận được sự quan tâm đến từ Tần Phong. "Phong ca ca, thật là có tình thương a!" Điềm Điềm vẫn là đôi mắt hình trái tim, bị Tần Phong làm cho không thể kìm lòng. "Ha, phụ nữ!" Hữu Dung lại đảo mắt một cái, dường như đã nhìn thấu tất cả.

Nhưng là một tiểu y tiên yếu đuối, nàng không dám nói toạc ra, lỡ bị tên đại ma đầu Tần Phong này bắt về làm ấm giường thì sao…… "Thánh Tử thứ ba, giỏi lắm!!" "Hắn thật sự quan tâm chúng ta, vì chúng ta mà suy nghĩ!" "Hai vị Thánh Tử kia là cái thá gì, nửa ngày cũng không ra nói một câu." "Thánh Tử đại nhân không phải đã nói rồi sao, ngươi vĩnh viễn không thể đánh thức một người giả vờ ngủ." "Đáng tiếc, một Thánh Tử tốt như vậy, sao căn cơ của hắn lại bị hủy rồi!" "………" Các thiên tài của Tây Chu lần lượt thở dài, cảm nhận được sự quan tâm ấm áp đến từ Tần Phong. "Hắn thật sự chỉ mới mười lăm tuổi sao!?" Hai vị Thánh Tử bắt đầu ngồi không yên, không hiểu Tần Phong lấy đâu ra nhiều chiêu trò như vậy.

Nếu cứ tiếp tục để hắn tặng hơi ấm như thế, áp lực dư luận mà họ phải chịu sẽ càng lớn hơn.

Cho dù là tiểu đệ trung thành nhất cũng chắc chắn sẽ có bất mãn, sau này họ còn dẫn dắt đội ngũ thế nào nữa. "Lợi hại a!" Đế Sư Vô Đạo cũng không kìm được mà khen một tiếng, càng lúc càng cảm thấy Tần Phong này không đơn giản.

Là Đế Sư đã sống mấy vạn năm ở Âm Nguyệt hoàng triều, ông ta tự nhiên biết cuộc tranh đoạt đế vị tàn khốc đến mức nào.

Nhưng nếu nói về thu phục lòng người, ông ta nguyện xưng Tần Phong là mạnh nhất.

Hai người kia là được phong Thánh Tử trong cuộc thi sinh tử lần trước, tức là nhập học 15 năm trước, sau 15 năm kinh doanh, có thể nói Thiên Hồng thư viện chính là thiên hạ của hai người họ.

Nhưng ai có thể ngờ được một Thiên Hồng thư viện vững như bàn thạch, Tần Phong trước sau chỉ dùng mấy tháng đã công phá được.

Hơn nữa còn dựng lên một hình tượng trọng tình trọng nghĩa, vì cứu bạn học mà không tiếc gia tài, thậm chí còn lấy cả vốn liếng cưới vợ ra.

Nếu lát nữa Tần Phong có thể chứng minh mình không phải là phế vật, dùng mông nghĩ cũng biết cục diện sẽ đảo ngược thành thế nào.

Ngay lúc này — Một nam tử mặt lạnh từ hư không hạ xuống, quanh thân dấy lên dao động khí tức Nguyên Đan cảnh. "Thuộc hạ của Thánh Tử thứ hai, Cửu Tiêu, xin thỉnh giáo Thánh Tử thứ ba!" Nam tử tên Cửu Tiêu vừa đáp đất đã rút trường kiếm trong tay, không cho Tần Phong cơ hội từ chối, cầm kiếm với tốc độ cực nhanh đâm về phía Tần Phong.

Hắn muốn ép Tần Phong mau chóng rời đi, không cho hắn cơ hội thu phục lòng người. "Nguyên Đan cảnh cũng xứng động thủ với chủ nhân!" Bạch Nhật cuối cùng cũng tìm được cơ hội ra sân, vung tay lấy ra long cốt cung.

Chỉ là còn chưa kịp giương cung bắn tên, đã bị một ánh mắt của Đế Sư Vô Đạo áp chế đến toàn thân không thể động đậy, ngay cả Đông Phương tiểu thư bên cạnh cũng không thể động đậy.

Là viện trưởng của Thiên Hồng thư viện, ông ta cho phép học sinh dùng nắm đấm để nói chuyện, cũng cho phép các Thánh Tử vì hoàng vị mà đấu đá sinh tử, nhưng tuyệt đối không cho phép người ngoài can thiệp vào tranh đấu nội bộ của thư viện. "Sau này không biết thế nào, dù sao bây giờ ta rất ghét lão già này!" Tần Phong tức giận chửi thề, bất đắc dĩ chỉ có thể tự mình ra tay.

Cúi đầu, rút kiếm!

Một tiếng rút kiếm trong trẻo vang vọng khắp trời đất, kiếm khí lạnh lẽo bao trùm toàn trường, một luồng kiếm quang kinh diễm độc lập giữa thế gian chợt hiện, phảng phất như muốn chém trời làm hai đoạn. "Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của Tần Phong!!" Toàn trường không kìm được kinh hô một tiếng, cơ thể không khỏi rùng mình.

Mặc dù rất nhiều người ở đây đã từng thấy Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật của Tần Phong, nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng một kiếm này mạnh hơn trước đây rất nhiều.

Đặc biệt là dưới sự gia trì của ngũ cấp kiếm ý và tu vi Nhập Đạo bát trọng của Tần Phong, khí thế trảm thiên đã sơ hiện, khiến hư không chấn động kịch liệt. "Kiếm hay!" Đế Sư Vô Đạo vuốt râu không tiếc lời khen ngợi, tảng đá lớn trong lòng cũng được đặt xuống.

Chỉ dựa vào một chiêu của Tần Phong thì không thể phán đoán được căn cơ của hắn có bất ổn hay không, nhưng một đòn tấn công mạnh mẽ như vậy tuyệt đối không phải là một người có căn cơ bất ổn có thể thi triển ra được. "Làm sao có thể!!" Đồng tử của Cửu Tiêu co rút mạnh, trong lòng dấy lên một tia sợ hãi.

Vốn tưởng rằng Tần Phong Nhập Đạo bát trọng dù có mạnh đến đâu cũng không thể là đối thủ của Nguyên Đan cảnh, nhưng ai ngờ được Nguyên Đan cảnh trong tay hắn lại đơn giản như giết gà giết chó.

Kiếm quang lóe lên, tuệ căn rơi xuống đất.

Chương 218

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ cắt đứt tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" "A……" Cửu Tiêu còn chưa kịp phản ứng, đã nằm trên đất lăn lộn kêu la. "Hít!!" Toàn trường hít một hơi khí lạnh, cơ thể không khỏi lùi lại mấy bước.

Bọn họ lại quên mất Tần Phong còn là một chuyên gia bóp trứng, các kiếm khách khác là xuất kiếm tất thấy máu, còn Tần lão lục là xuất kiếm tất đoạn căn.

Vút một tiếng!!

Một tiếng xé gió gấp gáp vang lên.

Chỉ thấy Thánh Tử thứ hai Trần Tổ sắc mặt âm trầm vô cùng, với tốc độ cực nhanh lao về phía Tần Phong. "Thánh Tử thứ hai, Trần Tổ!" Toàn trường lập tức kinh hô một tiếng, lại lùi ra xa một đoạn.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể nhìn ra, hai đại Thánh Tử sắp khai chiến rồi. "Cuối cùng cũng ngồi không yên rồi!" Tần Phong đứng yên tại chỗ không có ý định né tránh, luồng kình phong ào tới của đối phương cũng gào thét lao đến. "Ực!!" Các thiên tài toàn trường căng thẳng nuốt nước bọt, trong lòng không khỏi lo lắng cho Tần Phong.

Rầm một tiếng!!

Thiên Quân, Vạn Mã giải quyết xong đám lâu la, một trái một phải từ sau lưng Tần Phong lao ra, va chạm mạnh vào Trần Tổ đang lao tới.

Năng lượng cuồng bạo trút ra giữa hai bên, cơn bão hình thành thổi bay mái tóc dài của Tần Phong, vạt áo tung bay phần phật.

Nhưng hắn vẫn không có chút ý định né tránh, một vẻ mặt Thái Sơn sụp đổ trước mắt cũng không đổi sắc. "Đây chính là Thánh Tử thứ ba, Tần Phong!!" Trái tim các thiên tài toàn trường không khỏi đập mạnh một nhịp, bị tạo hình của Tần Phong làm cho ngây ngất.

Bỏ qua việc hắn thích bóp trứng, chỉ bằng việc hắn trọng tình trọng nghĩa, tin tưởng tiểu đệ, Thái Sơn sụp đổ trước mắt cũng không đổi sắc, đã là một người đáng để họ đi theo.

Đặc biệt là cú ra tay vừa rồi của Tần Phong, nhìn thế nào cũng không giống như căn cơ bất ổn.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Thiên Quân, Vạn Mã hai người không kiểm soát được mà lùi về sau lưng Tần Phong, cũng để lại mấy dấu chân sâu trên mặt đất mới hóa giải được lực đạo.

Nhưng không ai cười nhạo họ không biết tự lượng sức mình, tất cả đều bị chấn động đến không nói nên lời.

Chỉ mới được Tần Phong dạy dỗ mấy tháng, họ lại có thể đỡ được một đòn của Thánh Tử thứ hai, nhìn khắp Thiên Hồng thư viện e rằng cũng không có mấy người làm được. "Tần Phong, chúng ta thật sự đã xem thường ngươi rồi!" Trần Tổ trong lòng cũng bị kinh ngạc, lạnh lùng cười nói: "Nhưng ta rất muốn biết, ngươi lấy ra những viên Tiên Tinh này giúp họ, phần của chính ngươi có giữ lại không!?" "Không có!" Đối mặt với cơ hội xây dựng hình tượng dâng đến tận cửa này, Tần Phong trả lời một cách dứt khoát. "Thánh Tử đại nhân!!" Lý Cực và những người khác run lên, nước mắt không kìm được mà tuôn rơi.

Trần Tổ trong lòng vui mừng, lớn tiếng nói: "Theo quy tắc Đế Sư đã định, người không đủ Tiên Tinh phải vào Vạn Ma Tháp." "Ta căn cơ phế rồi!" Tần Phong thản nhiên nói: "Người đời đều biết ta liên tục đột phá căn cơ đã phế, đã không còn xứng đáng là thiên tài của Thiên Hồng thư viện nữa, nên quy tắc của Thiên Hồng thư viện không có tác dụng với ta." "Tần Phong, ngươi coi ta là thằng ngu sao?!" Trần Tổ tức giận hét lên: "Bây giờ Cửu Tiêu còn đang nằm ở đây, hắn Nguyên Đan nhất trọng, ngươi mới Nhập Đạo bát trọng, ngươi còn dám nói ngươi căn cơ phế rồi, ta vừa tới đã thấy ngươi đánh hắn." "Ta trời sinh thần lực!" Tần Phong vẫn nói một cách thản nhiên, một bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi…… Thiên sinh thần lực!?

Ngươi có thể vô sỉ hơn chút nữa không!?

Trần Tổ không thể không thừa nhận trong lòng, người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch.

Đồng thời, lòng hắn cũng hối hận không kể xiết.

Ban đầu, sau khi biết căn cơ của Tần Phong đã bị phế, hắn liền vội vàng dốc toàn lực đối phó Diệp Long, cũng cho rằng Diệp Long mới là trở ngại lớn nhất trên con đường lên ngôi đế của mình.

Nào ngờ chỉ mới qua mấy tháng, Tần Phong đã khiến hắn cảm thấy đứng ngồi không yên.

Lúc này, Đế sư Vô Đạo đang vuốt râu nhìn về phía Tần Phong, nghĩ đến câu nói “không xứng làm học sinh của Thiên Hồng thư viện” của hắn.

Ý gì đây!?

Tần Phong không muốn tiếp nhận sự dạy dỗ của mình!?

Đế sư Vô Đạo cảm thấy vấn đề này rất nghiêm trọng, phải xử lý một cách nghiêm túc cẩn thận mới được.

Sở dĩ ông ở Âm Nguyệt hoàng triều có thể nhận được sự tôn kính của người khác, ai thấy ông cũng phải gọi một tiếng Đế sư, chính là vì ông là Đế sư duy nhất của Âm Nguyệt hoàng triều, tất cả Thánh tử trước khi trở thành Đế quân đều phải kinh qua sự dạy dỗ của ông.

Bây giờ Tần Phong muốn làm con cá lọt lưới, nói nhỏ thì là hắn đang khiêu khích quyền uy của Thiên Hồng thư viện, nói lớn thì là hắn đang thách thức chế độ của Âm Nguyệt hoàng triều, nói lớn hơn nữa chính là đang đập bể bát cơm của ông. "Đế sư!" Trần Tổ tiến lên cung kính hành lễ: "Tần Phong có vào Vạn Ma Tháp hay không, cần ngài định đoạt!" Thế nhưng điều khiến Trần Tổ không ngờ là, lời nói này của hắn lại chọc trúng tổ ong vò vẽ, còn chưa đợi Đế sư Vô Đạo mở miệng phán quyết, các thiên kiêu của Tây Chu đã bắt đầu chửi ầm lên. "Trần Tổ, các ngươi có thể biết xấu hổ một chút không!?" "Để tiểu đệ ra gánh tội thay đã đành, còn không muốn thấy người ta tốt lên!" "Vừa nãy lúc cần các ngươi thì chạy đi đâu rồi, bây giờ lại chui ra hãm hại Tần Phong." "Người ta Tần Phong là nam nhân chân chính, các ngươi là tiểu nhân đích thực!" "Tần Phong vì mọi người mà khuynh gia bại sản, khẩn cầu Đế sư giơ cao đánh khẽ." "Khẩn cầu Đế sư giơ cao đánh khẽ!" ……… Nhìn các thiên kiêu của Tây Chu đang phẫn nộ, Trần Tổ cuối cùng cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Hiện tại, hình tượng Tần Phong vì cứu người không tiếc khuynh gia bại sản đã được dựng nên thành công, lại dùng tu vi Nhập Đạo bát trọng miểu sát Cửu Tiêu ở Nguyên Đan cảnh, khiến cho các thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện biết được hắn không hề bị phế.

Một bên là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ trọng tình trọng nghĩa, một bên là hai vị Thánh tử vô tình bỏ rơi tiểu đệ, lựa chọn thế nào tự nhiên không cần phải nói nhiều. "Cảm ơn, cảm ơn các vị phụ lão hương thân đã yêu mến!!" Tần Phong dùng hết sức bình sinh nặn ra hai giọt nước mắt, lần lượt tiến lên bắt tay mọi người để tỏ lòng cảm tạ. "Ta thỏ cũng thay mặt Tần Phong cảm ơn mọi người!!" Tiểu Bạch cũng học theo, ngậm nước mắt tiến lên thân thiết với các tiểu thư tỷ tỷ. "Lợi hại!!" Đế sư Vô Đạo bề ngoài vô cùng điềm tĩnh, nhưng trong lòng lại cực kỳ coi trọng Tần Phong.

Vẫn là câu nói đó, bàn về thu mua lòng người, ông nguyện xưng Tần Phong là mạnh nhất.

Những người khác khi trở thành Thánh tử đều có cảm giác ưu việt rất lớn, giữ một bộ dạng cao cao tại thượng, không thể khinh nhờn.

Nhưng Tần Phong lại bằng lòng hạ mình hòa nhập với quần chúng, rất rõ ràng một đế quốc được cấu thành tuyệt không phải dựa vào mấy vị cường giả, mà là dựa vào ngàn vạn quần chúng.

Hiểu đơn giản là, hai vị Thánh tử kia đứng trên góc độ của Thánh tử để nhìn vấn đề, còn Tần Phong lại đứng trên góc độ của Đế quân để nhìn vấn đề, tầm nhìn của hai bên rõ ràng không cùng một đẳng cấp. "Có thực lực, có dã tâm, có thủ đoạn, biết diễn, còn không biết xấu hổ!" Đế sư Vô Đạo nhìn sâu vào Tần Phong một cái, trong lòng đã gần như xác định được ngôi vị Đế quân sẽ thuộc về ai.

Thiên Quân giữ vững tinh thần của một tiểu đệ, lớn tiếng hét: "Không công bằng, lão đại của chúng ta đâu có dùng tài nguyên của Thiên Hồng thư viện để vào Côn Luân bí cảnh, tại sao lại phải nộp tiên tinh." "Không sai!" Vạn Mã cũng vội vàng phụ họa: "Chúng ta và lão đại đi vào Côn Luân bí cảnh từ lối vào ngẫu nhiên, không dùng một đồng nào của Thiên Hồng thư viện, quy củ của Thiên Hồng thư viện không có tác dụng với chúng ta." "Yên lặng!" Giọng Đế sư Vô Đạo không lớn, nhưng lại khiến toàn trường lập tức im lặng, ông chậm rãi nói: "Tần Phong quả thực không sử dụng truyền tống trận của Thiên Hồng thư viện để vào Côn Luân bí cảnh, theo lý thì không cần phải nộp tiên tinh." "Hay quá!!" Thiên Quân, Vạn Mã lập tức hoan hô, ánh mắt nhìn Trần Tổ đầy khiêu khích.

Chương 219

"Chết tiệt!!" Trần Tổ trong lòng dù không phục đến đâu cũng không dám phản bác phán quyết của Đế sư. "Nhưng mà…" Đế sư Vô Đạo lại nghiêm túc nói: "Tần Phong ngoài là học sinh của Thiên Hồng thư viện ra, còn là Thánh tử thứ ba của Âm Nguyệt hoàng triều, muốn đội vương miện, ắt phải chịu sức nặng của nó, đi đầu nộp tiên tinh là nghĩa vụ của hắn, cũng là trách nhiệm của hắn." "Hay quá!!" Trần Tổ nhanh như chớp đổi sắc mặt nở nụ cười, tâm trạng cũng tức thì tốt đẹp lên.

Nếu Tần Phong không giao ra được sẽ phải vào Vạn Ma Tháp, cho dù hắn có thể nghịch thiên, xác suất ra ngoài cũng gần như bằng không, mà muốn giao ra tiên tinh, thì cần phải đòi lại sự ấm áp vừa mới gửi đi, hình tượng vừa mới dựng nên cũng sẽ bị hủy hoại.

Nhưng điều khiến Trần Tổ không ngờ là, Lý Cực và những người khác lại chủ động trả lại. "Phần của ta không cần nữa, trả lại cho Thánh tử đại nhân!!" "Phần của ta cũng không cần nữa, ta tự nguyện vào Vạn Ma Tháp!" ……… Nụ cười trên mặt Trần Tổ tức khắc biến mất, tâm trạng cũng tức thì không còn tốt đẹp nữa. "Không được, không được!" Tần Phong vội vàng từ chối, tiếp tục dựng hình tượng.

Thà mình không cưới được vợ, bị phạt vào Vạn Ma Tháp chịu khổ, cũng không muốn mọi người phải chịu một chút tổn thương nào. "Thánh tử đại nhân!!" Các thiên kiêu của Tây Chu cảm động đến mức khóc lóc thảm thiết, cảm thấy Tần Phong thật sự tốt, có hắn là phúc khí của bọn họ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ nhận được sự yêu mến của mọi người, thành công 'cảm động' được hệ thống, thưởng hai chiếc Tiên Nô Pháp Ấn." "Hai chiếc lần trước còn chưa dùng hết, lại thêm hai chiếc Tiên Nô Pháp Ấn!?" Tần Phong đối với Tiên Nô

Pháp Ấn, tự nhiên là không từ chối, có nghĩa là hắn sẽ có thêm bốn tiểu đệ trung thành, ra ngoài kế thừa ý chí của Tào Thừa tướng sẽ càng an toàn hơn. "Đế sư, thật sự không thể giơ cao đánh khẽ sao!?" Các thiên kiêu của Tây Chu vẫn không từ bỏ, lần lượt mở miệng cầu tình cho Tần Phong. "Không thể, không có quy củ không thành khuôn khổ!" Đế sư Vô Đạo mặt không biểu cảm nói: "Nếu Tần Phong không thể nộp tiên tinh đúng hạn, hắn bắt buộc phải vào Vạn Ma Tháp, trước đó hắn có thể đi tìm người mượn, mượn không được cũng có thể đi cướp, Thiên Hồng thư viện chúng ta xưa nay lấy nắm đấm nói chuyện, nắm đấm của ai cứng, đạo lý của người đó sẽ cứng!" "Hả!?" Toàn bộ thiên kiêu tại chỗ đều sững sờ, cảm thấy Đế sư hình như đang ám chỉ điều gì đó.

Do lần này vào Côn Luân bí cảnh là do hai vị Thánh tử khác dẫn đội, nên tiên tinh tự nhiên cũng do họ bảo quản, nếu nói hiện tại ở Thiên Hồng thư viện ai còn có tiên tinh… Ánh mắt của toàn bộ thiên kiêu đồng loạt nhìn về phía Trần Tổ, dường như đã lĩnh hội được ám chỉ của Đế sư, à không, Đế sư chưa bao giờ ám chỉ họ, lão nhân gia người là đang làm việc theo quy củ, mỗi một quy củ đều có thể tìm thấy trong nội quy của học viện. "Đệt!!" Trần Tổ đen mặt chửi thề một tiếng, thật muốn nói với Đế sư một câu cảm ơn ngài.

Nhưng bọn họ thật sự cho rằng Thánh tử như hắn là đồ giấy sao, dễ dàng lấy được tiên tinh từ tay hắn như vậy… Khoan đã!

Tần Phong đâu rồi!?

Trần Tổ ngơ ngác nhìn về vị trí của Tần Phong, phát hiện Tần Phong đã biến mất tự lúc nào.

Cũng chính vào lúc này, hắn đột nhiên nhớ ra một biệt danh khác của Tần Phong ngoài chuyên gia phá trứng, đó là Tần Lão Lục không biết xấu hổ… "Không hay rồi!!" Trần Tổ chỉ cảm thấy sau lưng đột nhiên lạnh toát, thân hình nhanh như gió lốc né tránh.

Khóe mắt hắn nhanh chóng quét qua phía sau, chỉ thấy Tần Phong không biết từ lúc nào đã vòng ra sau lưng hắn, Trường Không thần kiếm trong tay bộc phát ra một luồng hàn quang khiến hoa cúc phải kinh hãi. "Đủ vô sỉ!" Đế sư Vô Đạo sớm đã nhìn thấu tất cả.

Ngay lúc ông vừa dứt lời, khi những người khác còn đang ngơ ngác suy nghĩ, Tần Phong đã nhân lúc không ai chú ý vòng ra sau lưng Trần Tổ, phảng phất như tinh thần của Lão Lục đã khắc sâu vào xương tủy hắn.

Khi cần ra tay, tuyệt không do dự! "Nhanh lên, nhanh lên, nhanh hơn nữa…" Tinh thần lực của Trần Tổ tập trung cao độ chưa từng có, xoay người liều mạng né tránh một kiếm tồi hoa này của Tần Phong.

Vút một tiếng!!

Tần Phong và Trần Tổ nhanh chóng lướt qua nhau, bị đối phương né được thành công. "Hù hù…" Trần Tổ vừa thở phào định mắng Tần Lão Lục vô sỉ, thì đột nhiên sau lưng lại cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo tương tự. "Lão Lục không chỉ có một!!" Tim Trần Tổ lại một lần nữa nhảy lên đến cổ họng, khóe mắt lại lần nữa nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Vạn Mã không biết từ lúc nào đã đến sau lưng hắn, tay cầm búa lớn đập về phía đầu hắn.

Không dám có chút do dự, tinh thần lại một lần nữa tập trung cao độ né tránh.

Vạn Mã nhếch miệng nói: "Xin lỗi, chúng ta đã dự đoán được dự đoán của ngươi!" "Ý gì!?" Trần Tổ trong lòng đột nhiên thắt lại, cảm giác lạnh lẽo sau lưng không hề giảm bớt.

Chỉ thấy Thiên Quân đã chờ sẵn ở nơi Trần Tổ đáp xuống từ lâu, Long Cốt thương trong tay bộc phát ra một luồng hàn quang chói mắt, đâm thẳng về phía nhụy hoa mềm mại kia.

Phụt một tiếng, trúng hồng tâm! "Lão đại, ta thành công rồi!!" Thiên Quân vui mừng như điên gào lớn, lại một lần nữa trải nghiệm được niềm vui của Lão Lục. "Ái chà!!" Các thiên kiêu của Tây Chu ngây người tại chỗ, nội tâm càng lâu không thể bình tĩnh.

Trong chớp mắt, Trần Tổ liên tiếp gặp phải ba Lão Lục, hơn nữa còn dự đoán được lộ trình né tránh của hắn, cho dù hắn dựa vào thực lực cứng rắn của mình né được hai Lão Lục đầu tiên, cuối cùng vẫn bị người thứ ba đâm trúng. "Tiếc quá!" Tiểu Bạch thất vọng thở dài một tiếng, lại nhảy lên vai Tần Phong. "Thỏ của Tần Phong!!" Các thiên kiêu của Tây Chu ánh mắt đầy đồng tình, cảm thấy Trần Tổ thua không oan.

Hắn đối mặt không phải một Lão Lục, cũng không phải ba Lão Lục, mà là một băng nhóm gồm bốn Lão Lục. "Tần Phong, bản Thánh tử muốn ngươi chết không yên lành!!" Trần Tổ phát ra tiếng gầm gào khản cổ, khí tức âm lãnh tức thì từ trong cơ thể bộc phát ra, còn kèm theo một luồng hắc khí ngút trời bao trùm trời đất, khiến tất cả mọi người đều rơi vào một thế giới hắc ám. "Ám Ảnh Thần Thể!!" Toàn trường mọi người mặt đầy kinh hoàng la lớn, thân thể cũng không khỏi vội vàng lui về phía sau.

Giống như Thượng Cổ Trùng Đồng của Tần Phong, hai vị Thánh tử khác cũng đều sở hữu thể chất đặc thù, đây cũng là nguyên nhân Nguyệt Thần lúc trước nói họ có một số phương diện còn mạnh hơn Tần Phong.

Ví dụ như Ám Ảnh Thần Thể của Trần Tổ, chính là một loại thể chất cực kỳ hiếm thấy.

Hắn có thể rút linh hồn của người khác ra khỏi cơ thể, câu lưu trong cơ thể mình, từ đó thông qua Ám Ảnh Thần Thể chuyển hóa thành ám ảnh hộ vệ để mình sử dụng, nghe nói ở hình thái mạnh nhất một người có thể địch vạn quân, dễ dàng đồ diệt một quốc gia.

Điều đáng sợ nhất là, hắn có thể chia sẻ năng lực của linh hồn bị câu lưu.

Lấy một ví dụ… Nếu Trần Tổ câu lưu linh hồn của Tần Phong, hắn không chỉ có thể chuyển hóa linh hồn của Tần Phong thành ám ảnh hộ vệ chiến đấu cho mình, mà còn có thể sử dụng năng lực Thượng Cổ Trùng Đồng của Tần Phong.

Đương nhiên cũng chỉ giới hạn ở những năng lực đã được khai phá trước khi bị câu lưu, Trần Tổ không thể tiếp tục khai phá năng lực của Thượng Cổ Trùng Đồng.

Ầm ầm ầm!!

Hư không hắc ám rung chuyển dữ dội, mấy chục bóng hình xinh đẹp từ trong bóng tối bước ra, chỉ thấy họ là một đám muội tử thân hình nóng bỏng, mặc giáp đen như quân đoàn hắc mân côi.

Tu vi của họ giống như Trần Tổ đều là Nguyên Đan ngũ trọng, cũng có nghĩa là theo sự tăng lên của tu vi Trần Tổ, đẳng cấp của họ cũng sẽ tăng theo. "Đây chính là ám ảnh hộ vệ!?" Các nam đồng bào của Tây Chu trong lòng hâm mộ không kể xiết.

Họ nghe nói ám ảnh hộ vệ sau khi chuyển hóa, không chỉ có thể giữ lại ký ức khi còn sống, mà còn có thể tái tạo lại nhục thân giống hệt người thật.

Chương 220

"Lên!!" Trần Tổ sắc mặt vô cùng âm trầm hạ lệnh, thề phải xé Tần Phong ra thành vạn mảnh.

Vút!

Vút!

Vút!

Mấy chục danh ám ảnh hộ vệ cũng không nhiều lời, hóa thành từng đạo bóng đen lao về phía Tần Phong.

Ầm ầm ầm!!

Khí tức của Tần Phong tức thì sôi trào, toàn thân nổi lên từng gợn sóng.

Đại hà chi kiếm thiên thượng lai, Đại Hà Kiếm Quyết!!

Chỉ thấy vô tận kiếm khí hội tụ thành một con sông lớn ngập trời, dọc đường cuốn theo kiếm khí sắc bén, cuồn cuộn lao về phía mấy chục danh ám ảnh hộ vệ đang lao tới, sóng cả kinh người, dấy lên vạn trượng cuồng phong. "Xuất hiện rồi, một trong hai đại thần cấp kiếm quyết của Tần Phong, Đại Hà Kiếm Quyết!!" Các thiên kiêu của Tây Chu vẻ mặt vô cùng phấn khích, còn kích động hơn cả khi chính mình sử dụng Đại Hà Kiếm Quyết.

Chiêu này sau khi sử dụng không chỉ kiếm khí kéo dài không dứt, uy lực còn mạnh đến vô lý, nhìn thế nào cũng không giống như căn cơ không ổn, cũng có nghĩa là Tần Phong căn bản không bị phế, hắn vẫn là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ. "Không tệ, kiếm tốt!" Đế sư Vô Đạo vuốt râu liên tục khen ngợi, rất coi trọng thiên phú của Tần Phong.

Nhưng Tần Phong cũng có phần quá xem thường Ám Ảnh Thần

Thể rồi, chỉ bằng một chiêu Đại Hà Kiếm Quyết không thể nào chiến thắng được Trần Tổ. "Hừm!!" Tần Phong nhíu mày, phát hiện có gì đó không đúng.

Chỉ thấy kiếm khí đại hà cuồn cuộn nuốt chửng mấy chục danh ám ảnh hộ vệ, vô số đạo kiếm khí xé nát cơ thể họ thành mảnh vụn, nhưng quay đầu họ lại đứng dậy, phảng phất như có thân thể bất tử. "Ha ha…" Trần Tổ ẩn mình trong bóng tối, tiếng cười man rợ phảng phất như truyền đến từ hư không, "Tần Phong, ngươi đừng uổng phí sức lực nữa, trong màn đêm này ám ảnh hộ vệ là giết không chết." "Giết không chết!?" Tần Phong sắc mặt ngưng trọng, cảm nhận được sự đáng sợ của nó.

Mấy chục ám ảnh hộ vệ Nguyên Đan cảnh, còn có thể tái sinh vô hạn, một khi bị cuốn vào chắc chắn sẽ bị mệt chết.

Nhưng may là hắn có Thương Thiên Bá Thể, không cần lo lắng bị mệt chết. "Đây quả thực là nơi luyện kiếm mà ta hằng mơ ước a!" Trong mắt Tần Phong lóe lên ánh sáng vàng, sớm đã muốn tìm một nơi để chém giết loạn xạ rồi.

Tuy các loại kiếm quyết của hắn sớm đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn, nhưng đáng tiếc khi sử dụng vẫn không thể thuận buồm xuôi gió, nguyên nhân chính vẫn là kinh nghiệm thực chiến quá ít, hiểu đơn giản là độ thông thạo không đủ.

Giống như bạn mua một tài khoản mạnh nhất server, sát thương rõ ràng là cao nhất server, nhưng đáng tiếc bạn lại không thể đánh ra được.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm khí đại hà cuồn cuộn trở nên càng thêm cuồng dã, kiếm khí hóa thành sóng lớn ngút trời chém giết loạn xạ ám ảnh hộ vệ. "Hình như không có cơ hội cho ta thỏ ra sân rồi!" Tiểu Bạch cảm thấy đây sẽ là một trận chiến kéo dài, bình tĩnh lấy ra củ cà rốt gặm ăn.

Giọng của Trần Tổ lại vang lên, "Tần Phong đừng giãy giụa nữa, cho dù ngươi Nhập Đạo bát trọng giết Nguyên Đan như giết chó, cũng không giết được ám ảnh hộ vệ của bản Thánh tử, ngươi sẽ bị bọn họ rút cạn giọt linh lực cuối cùng, kiệt sức quỳ trên đất cầu xin tha thứ." Ngay khi mọi người đều cho rằng Tần Phong sắp không trụ nổi, kết quả lại ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Mười phút sau… Tiểu Bạch đang gặm cà rốt, Tần Phong đang điên cuồng chém giết!

Nửa giờ sau… Tiểu Bạch vẫn đang gặm cà rốt, Tần Phong vẫn đang điên cuồng chém giết.

Rầm một tiếng!!

Màn đêm bao trùm bầu trời đột nhiên vỡ nát, hóa thành những điểm sáng li ti tiêu tán trong trời đất.

Tuy ám ảnh hộ vệ có thể tái sinh vô hạn, nhưng cũng cần Trần Tổ cung cấp linh lực, nhưng sau hơn nửa giờ Tần Phong liên tục công kích, hắn hiện tại một giọt cũng không còn… "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Trần Tổ vẻ mặt hốc hác quỳ trên đất, không thể tin được người kiên trì không nổi trước lại là mình.

Hắn là tu vi Nguyên Đan ngũ trọng, Thánh tử thứ hai của Âm Nguyệt hoàng triều, có thể vượt cấp chém giết cường giả Sinh Tử cảnh, so về sức bền sao có thể thua một kẻ Nhập Đạo bát trọng. "Không phải chứ!!" Các thiên kiêu của Tây Chu cũng đều bị cảnh này kinh ngạc, không thể không nói sức bền của Tần Phong vượt ngoài sức tưởng tượng.

Đồng thời, họ cũng có một cảm giác quen thuộc, giống như hớn hở chạy đi tìm tiểu thư tỷ tỷ, kết quả lại vịn tường đi ra. "Thương

Thiên Bá Thể sao!?" Trong mắt Đế sư Vô Đạo lóe lên một tia kinh ngạc, phát hiện sự biến thái của Tần Phong vượt xa tưởng tượng của thế nhân.

Ông vốn nghĩ Tần Phong sẽ tung ra đại chiêu lợi hại nào đó để cưỡng ép phá cục, nào ngờ hắn lại dùng tu vi Nhập Đạo bát trọng mà kéo chết Trần Tổ.

Ngoài Thương Thiên Bá Thể vĩnh viễn không mệt mỏi, ông thực sự không thể tưởng tượng được tại sao Tần Phong có thể kiên trì lâu như vậy. "Đến lượt ta thỏ lên sân khấu rồi!" Tiểu Bạch ba miếng hai miếng ăn hết củ cà rốt trong tay, từ trên vai Tần Phong nhảy xuống.

Trước tiên là một cước đá ngã Trần Tổ xuống đất, thuần thục thu lấy nhẫn trữ vật.

Lại là một cái tát làm người ta mê man, nhanh chóng lột sạch vũ khí, nội giáp của đối phương. "Oa, con thỏ này chuyên nghiệp quá!" Toàn trường mọi người không khỏi kinh hô một tiếng, rất muốn biết thủ pháp chuyên nghiệp này là luyện thành như thế nào. "Dễ thương quá!" Các tiểu thư tỷ tỷ của Tây Chu mắt sáng rực, không biết Tiểu Bạch thích bao tải màu gì. "Chết tiệt!!" Trần Tổ phát ra tiếng gầm gào khản cổ.

Bị hai tiểu đệ của Tần Phong sỉ nhục trước mặt mọi người cũng thôi, so về sức bền thua Tần Phong cũng thôi, nhưng bây giờ ngay cả con thỏ của hắn cũng dám bắt nạt hắn như vậy.

Sĩ có thể nhịn, chú không thể nhịn!

Thím có thể nhịn, ta không thể nhịn!

Bốp một tiếng!!

Tiểu Bạch giơ tay lại là một cái tát, giọng sữa hung dữ nói: "Mẹ mày sủa cái gì đấy!?" "A!!" Trần Tổ càng thêm tức giận.

Bốp một tiếng, lại một cái tát!

A!!

Bốp!!

Chương 221

A!!

Bốp!!

Sau khi ăn sáu cái tát chắc nịch, Trần Tổ không thể không chấp nhận hiện thực, lúc này hắn ở trước mặt con thỏ này không có chút sức phản kháng nào. "Dám đánh Thánh tử nhà ta!!" Thấy Trần Tổ bị một con thỏ bắt nạt, tiểu đệ trung thành của hắn không ngồi yên được nữa.

Chỉ thấy mấy chục thiên kiêu mặt đầy phẫn nộ xông ra, rút vũ khí không chút do dự chém về phía Tiểu Bạch.

Rầm một tiếng!!

Thiên Quân, Vạn Mã hai người toàn thân dũng động khí thế hung mãnh, nặng nề đáp xuống trước mặt Tiểu Bạch, dù đối mặt với số địch đông gấp bội cũng không hề sợ hãi. "Bắt nạt người quá đáng!!" Các thiên kiêu của Tây Chu cũng không nhìn nổi nữa, lần lượt gia nhập vào phe của Tần Phong.

Trong chốc lát… Đao quang kiếm ảnh, loạn thành một đoàn. "Người trẻ tuổi nên có chút khí thế!" Đế sư ở bên cạnh vuốt râu mỉm cười, rất vui khi thấy cảnh này.

Ông thà rằng học sinh đổ máu đổ mồ hôi ở đây, cũng không muốn thấy họ sau này chết ở bên ngoài.

Phải biết, mỗi lần học sinh tử vong đều sẽ mời ông, vị Đế sư này, đến dự, tiền phúng viếng là chuyện nhỏ, chủ yếu là ông không muốn thấy cảnh sinh ly tử biệt này.

Đối với một lão nhân gia mấy vạn tuổi mà nói, thực sự là quá tàn nhẫn, tuyệt đối không phải là tiếc chút tiền phúng viếng kia.

Dù ông là người có vai vế cao nhất toàn trường, tiền phúng viếng cũng nhiều nhất, nhưng ông thật sự không thiếu chút tiền đó.

Ngay lúc này… Một tiếng cười sảng khoái truyền đến, "Các vị xin lỗi, vừa nãy có việc bận nên đến muộn!" "Hửm!?" Toàn trường mọi người dừng tay, tò mò quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một nam nhân cơ bắp cuồn cuộn mặt mang nụ cười áy náy đi tới, sau lưng còn có mười mấy thiên kiêu khí tức mạnh mẽ, người này chính là Thánh tử đệ nhất của Âm Nguyệt hoàng triều, Diệp Long.

Chưa đợi mọi người mở miệng nói chuyện, tiểu đệ sau lưng Diệp Long đã cầm một đống tiên tinh.

Diệp Long bắt đầu diễn, mặt đầy áy náy nói: "Thực ra ta sớm đã chuẩn bị giúp mọi người bổ sung tiên tinh rồi, chỉ là rời đi mấy tháng có nhiều việc phải xử lý, bận rộn quá nên quên mất, may mà Tần Phong huynh đệ nhắc nhở, ta nhận được tin tức liền không ngừng vó ngựa chạy đến." "Ha ha!!" Các thiên kiêu của Tây Chu cười đầy ẩn ý.

Vừa nãy lúc Tần Phong kêu gọi hắn không đến, Tần Phong gửi ấm áp hắn cũng không đến, Tần Phong và Trần Tổ chiến đấu hắn vẫn không đến, Trần Tổ bị đánh bại hắn cũng không đến, đợi đến khi thấy bọn họ giúp Tần Phong chiến đấu, thì lại mang tiên tinh chạy ra.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều có thể nhìn ra hắn đang cố gắng cứu vãn hình tượng. "Ta đã nói rồi, Diệp Long Thánh tử sao có thể để tiểu đệ gánh tội thay, ta quả nhiên không nhìn lầm người!" Vẫn có không ít kẻ ngốc lựa chọn tin tưởng, vây quanh Diệp Long bắt đầu tâng bốc. "Bản Thánh tử, là một nam nhân đội trời đạp đất!" Diệp Long mặt đầy chính khí nói: "Tuyệt đối không giống một số người, vì một chút tiên tinh mà coi thường sinh tử của tiểu đệ, loại người này là đáng khinh nhất, quả thực là bại loại của Âm Nguyệt hoàng triều chúng ta." "Ngươi…" Trần Tổ bị tức đến xanh mặt, không ngờ lại bị Diệp Long đâm một nhát nữa. "Đáng tiếc, bản Thánh tử cuối cùng vẫn đến muộn…" Diệp Long ra vẻ thở dài một tiếng, ra hiệu cho tiểu đệ có thể thu tiên tinh lại. "Ta đã nói rồi mà, Diệp Long Thánh tử có trách nhiệm!" Tần Phong mặt đầy cảm động tiến lên bắt tay Diệp Long, cũng không đợi đối phương nói chuyện đã trực tiếp lấy đi đống tiên tinh kia. "Không phải…" Diệp Long tại chỗ liền không bình tĩnh được nữa, muốn lấy lại tiên tinh.

Đùa à!!

Hiện tại Côn Luân bí cảnh đã đóng cửa, tiên tinh không có nơi nào sản xuất nữa.

Cộng thêm lần này Côn Luân bí cảnh gặp cướp, tám phần tiên tinh không rõ tung tích, chút tiên tinh trong tay hắn lại càng trở nên quý giá.

Bất kể là hắn sau này tự mình sử dụng, hay là dùng để lôi kéo các lão quái vật đều là con bài quan trọng. "Ta hiểu ý của ngươi!" Tần Phong không cho Diệp Long cơ hội nói chuyện, lớn tiếng nói: "Ngươi không phải là muốn nói, ta có thể bổ sung tiên tinh cho mọi người, ngươi cũng có thể tặng tiên tinh cho mọi người đúng không?!" "Cái gì!?" Diệp Long tại chỗ bị làm cho ngơ ngác.

Hắn vốn nghĩ Tần Phong muốn tự mình giữ lại, dù sao đây cũng là mấy trăm chiếc tiên tinh, không ngờ hắn lại hào phóng không lấy một chiếc nào mà tặng hết cho người khác.

Đậu má!!

Hắn là gia đình gì vậy, tiên tinh nói tặng là tặng à!? "Các ngươi còn chờ gì nữa, còn không mau cảm ơn Diệp Long Thánh tử ban cho các ngươi tiên tinh a!" Tần Phong hoàn toàn không cho Diệp Long cơ hội từ chối, trực tiếp phát động sức mạnh của quần chúng. "Đa tạ

Diệp Long Thánh tử ban tiên tinh!!" Các thiên kiêu của Tây Chu vội vàng tâng bốc, căn bản không cho Diệp Long cơ hội từ chối.

Đùa à!

Có Tần Phong ở trên chống lưng rồi, tiên tinh đưa đến cửa tại sao lại không lấy!? "He he…" Diệp Long dù bị tức đến muốn tím mặt, trên mặt vẫn giữ nụ cười lịch sự. "Nào, cầm lấy!" Tần Phong lại một lần nữa hóa thân thành lão cán bộ, cầm tiên tinh của Diệp Long đi gửi ấm áp… "Đa tạ, Tần Phong Thánh tử!" Các thiên kiêu của Tây Chu kích động liên tục cảm ơn.

Tuy chia đều ra mỗi người cũng chỉ được một chiếc, nhưng đem ra ngoài bán tuyệt đối trị giá rất nhiều cực phẩm linh thạch, đối với việc tu luyện của họ giúp ích rất lớn. "Cảm ơn Tần Phong!?" Diệp Long bị tức đến suýt ngất đi.

Tại sao hắn bỏ tiền ra, người được cảm ơn lại là Tần Phong. "Đừng cảm ơn ta, phải cảm ơn Diệp Long Thánh tử!" Tần Phong cũng không quên mỉa mai một cách thâm sâu: "Hắn là Thánh tử đệ nhất của Âm Nguyệt hoàng triều chúng ta, tuy mang danh Thánh tử, nhưng lại làm việc còn nhiều hơn cả Lục Đạo Đế quân, nhưng dù vậy hắn vẫn không quên trong lúc bận rộn trăm bề rút thời gian ra tặng tiên tinh cho mọi người, nào, chúng ta hãy dành cho hắn tràng pháo tay nồng nhiệt nhất." Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Các thiên kiêu của Tây Chu rõ ràng đã được huấn luyện chuyên nghiệp, nên cười vỗ tay một tràng nhiệt liệt. "Tần Phong!!" Diệp Long bị tức đến suýt phải bấm nhân trung cấp cứu.

Vốn nghĩ tổn thất một ít tiên tinh ít nhất cũng có thể kiếm được danh tiếng tốt, không ngờ Tần Phong lại mỉa mai hắn một cách thâm sâu như vậy, như thể sợ người khác không biết ý đồ thực sự của hắn.

Chương 222

Tần Phong lon ton chạy đến, lại xát muối vào vết thương của đối phương: "Diệp Long Thánh tử, mọi người đều biết ngài nói chuyện vừa hay vừa hài hước, hay là ngài nói với mọi người vài câu đi!?" "Tần Phong!!" Diệp Long tức giận túm lấy cổ áo Tần Phong, nghiến răng nghiến lợi hạ giọng gầm lên: "Đống tiên tinh đó tổng cộng có hơn sáu trăm chiếc, ngươi trả lại cho ta thì chuyện này coi như xong, nếu không trả, ta bảo đảm ngươi sẽ hối hận khi đến thế giới này." Xoạt một tiếng!

Mọi người ở Tây Chu cũng nhận ra có gì đó không ổn, tức thì im lặng nhìn chằm chằm vào hai người. "Ngươi xem ngươi nói kìa, cứ như ta lấy tiên tinh của ngươi vậy!" Tần Phong giơ tay ngăn mọi người tiến lên, kiên nhẫn giảng đạo lý: "Không phải ta lấy tiên tinh của ngươi, mà là dùng tiên tinh của ngươi để làm việc cho ngươi, bây giờ đáng lẽ là ngươi phải trả công cho ta, chứ không phải đòi tiên tinh từ ta." "Ta còn phải trả công cho ngươi!?" Diệp Long nghe xong mà trợn mắt há mồm, như thể thấy chuyện vô lý đến cực điểm.

Lấy tiên tinh của hắn đi xây dựng mối quan hệ của mình, sau đó còn đủ kiểu mỉa mai thâm sâu, bây giờ lại còn lật trắng thay đen nói là đang giúp hắn làm việc, còn đòi hắn trả công.

Đậu má!

Còn có vương pháp không!?

Còn có pháp luật không!?

Hắn tự nhận mình dùng tiểu đệ ra gánh tội thay đã rất vô sỉ rồi, nhưng so với Tần Phong hắn phát hiện mình quả thực trong sáng như một tờ giấy trắng. "Nói cho có lý!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Từ đầu đến cuối ta có phải đều đang nói giúp ngươi không, ta cũng đâu có nói tiên tinh đó là của ta?

Không tin, ngươi để mọi người phân xử xem, ngươi có phải nên trả công cho ta không!?" Vừa dứt lời… Các thiên kiêu của Tây Chu lần lượt vứt bỏ liêm sỉ, cắn rứt lương tâm học theo Tần Phong nói móc. "Tần Phong Thánh tử nói đúng, ngài ấy không nói xấu Diệp Long Thánh tử!" "Chúng ta đều biết tiên tinh là của Diệp Long Thánh tử, chúng ta cảm ơn Diệp Long Thánh tử!" "Diệp Long Thánh tử ngài ra tay hào phóng như vậy, tin rằng cũng sẽ không để ý đến chút công xá đó." "Ta nhớ rõ, Diệp Long Thánh tử vừa nãy nói mình là một nam tử hán đội trời đạp đất." "Diệp Long Thánh tử, tuyệt đối đừng học theo một số người, làm bại loại của Âm Nguyệt hoàng triều!" ……… Nghe những lời mỉa mai của đám người Tây Chu, chỉ số tức giận của Diệp Long bắt đầu không ngừng tăng lên. "Lợi hại!" Đế sư Vô Đạo ở một bên liên tục tán thưởng, khâm phục thủ đoạn lôi kéo lòng người của Tần Phong.

Trước tiên tìm đúng cơ hội hòa nhập vào quần chúng, sau đó hòa làm một với quần chúng, rồi thể hiện thực lực trước mặt quần chúng, cuối cùng trói buộc lợi ích với quần chúng, trong thời gian ngắn đã phá vỡ thế cục mà hai vị Thánh tử trước đó đã dày công kinh doanh 15 năm. "Mau thả Phong ca ca của ta ra!" Điềm Điềm phồng má tiến lên, chống nạnh trừng mắt ra lệnh cho Diệp Long buông tay. "Hoa si!!" Diệp Long vốn đã đang tức giận, lại bị giọng điệu nũng nịu kích thích một lần nữa, siết chặt nắm đấm to như bao cát đấm về phía Điềm Điềm. "A…" Điềm Điềm dùng giọng điệu nũng nịu hét lên một tiếng, sợ hãi nhắm mắt lại.

Rầm một tiếng!!

Điềm Điềm không hề cảm thấy đau đớn, mở mắt ra thấy Tần Phong đã đưa tay ra chặn lấy nắm đấm của đối phương. "Phong ca ca lại cứu mình!" Điềm Điềm nhìn sườn mặt của Tần Phong, sắc mặt ửng hồng, trái tim nhỏ bé càng như hươu con chạy loạn.

Tần Phong tốt bụng nhắc nhở: "Diệp Long Thánh tử, ta khuyên ngươi tốt nhất nên xin lỗi cô ấy, với thân phận hiện tại của ngươi vẫn chưa đắc tội nổi với cô ấy đâu…" "Xin lỗi cái con khỉ!!" Diệp Long lúc này đã ở trong trạng thái cuồng bạo, căn bản không nghe lọt tai bất kỳ lời nói của ai, đặc biệt là cái miệng thối của tên vô sỉ Tần Phong, đánh chết hắn cũng không tin một chữ nào nữa.

Ngay lúc này… Mạc Đao một đường đuổi đến Thiên Hồng thư viện, vừa vào đã thấy có người bắt nạt muội muội của mình, với tư cách là một muội khống, hắn tại chỗ nổi giận rút ra khoan bối đao chém mạnh tới.

Keng!

Đao quang kinh thiên đột nhiên lóe lên, tiếng đao minh trong trẻo đột nhiên vang lên. "Cái gì!!" Đồng tử Diệp Long đột nhiên co lại, vội vàng lấy ra trường thương chống đỡ.

Keng!

Đao thương va chạm mạnh vào nhau, tiếng kim loại giao nhau chói tai vang lên, nơi đao quang rực rỡ lướt qua, mọi người đều bị chấn đến liên tục lùi lại. "Ngươi là Mạc Đao?!" Sắc mặt Diệp Long lập tức ngưng trọng.

Hắn biết thế hệ trẻ có đao pháp như vậy, không ai khác chính là thiếu tộc trưởng của Yến Vân tộc, Mạc Đao. "Ngươi dám đánh muội muội ta!!" Trong mắt Mạc Đao lóe lên một tia quang mang lạnh lẽo, lại một lần nữa giơ khoan bối đao trong tay lên chém mạnh xuống.

Ầm ầm ầm!!

Đao khí dài hơn trăm mét sắc bén bức người, phát ra tiếng gầm vang trời, nơi nó đi qua, mặt đất bị xẻ ra một đường dài trăm mét, độ sâu càng đạt đến mấy chục mét. "Đệ nhất đao thế hệ trẻ, quả nhiên danh bất hư truyền!" Sắc mặt Diệp Long trở nên vô cùng ngưng trọng, không thể không dốc toàn lực nghênh chiến.

Đồng thời, trong lòng cũng hối hận không kể xiết, sớm biết Điềm Điềm là muội muội của tên muội khống Mạc Đao này, hắn nói gì cũng không thể động thủ với cô ấy. "Sớm đã nói với ngươi rồi, ngươi lại không nghe!" Tần Phong thành thạo lấy ra ghế đẩu nhỏ, quạt nhỏ, dưa hấu và các vật dụng chuyên dụng để hóng chuyện. "Ái chà!!" Các thiên kiêu của Tây Chu ngơ ngác trừng lớn mắt, tỏ vẻ chưa từng thấy quần chúng hóng chuyện chuyên nghiệp như vậy. "Phong ca ca!!" Điềm Điềm mặc kệ ca ca mình còn đang đánh nhau với người khác, đỏ mặt bóc một quả nho đút vào miệng Tần Phong. "Hống!!" Mạc Đao bị kích thích tiềm năng bùng nổ, gầm lên đánh cho Diệp Long liên tục lùi lại. "Đúng rồi!" Tần Phong ăn xong nho mới nhớ ra, còn một lần rút thưởng.

Là cơ hội rút thưởng nhận được khi phá hoại cuộc gặp gỡ đầu tiên của Hữu Dung và Lâm Tam, vừa nãy bị Trần Tổ và những người khác làm gián đoạn vẫn chưa kịp sử dụng.

Xoạt một tiếng!

Bàn quay rút thưởng quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ nhận được một tấm Thiên Cơ Tạp!" "Thiên Cơ Tạp!?" Tần Phong nhớ lại lần trước tra xét cơ duyên của Phương Trường, thu hoạch được Vô Cấu Chi Tuyền trong Côn Luân bí cảnh, cuối cùng thành công tẩy rửa đạo tâm, lĩnh ngộ được kỹ năng buff vĩnh viễn là Đạo Pháp Tự Nhiên. "Hệ thống, ngươi thấy lần này ta nên tra xét ai?

Nhị đệ của ta thế nào!?" Tần Phong mở miệng hỏi ý kiến hệ thống, rồi lại quả quyết lắc đầu: "Không được, không được, đó là chí hữu thân bằng, thủ túc huynh đệ của ta mà..." Hệ thống không lên tiếng trả lời, cứ im lặng như vậy. "Sao không có phản ứng, hỏng rồi!?" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, tiếp tục ám chỉ: "Nhị đệ của ta bây giờ là cấp Thần Thoại, ngươi nói ta xem xét cơ duyên của nó có được thêm 10 triệu điểm phản diện không?

Ngươi đừng coi là thật, ta chỉ nói vậy thôi, nó là chí hữu thân bằng, là thủ túc huynh đệ của ta mà!" Hệ thống vẫn không lên tiếng trả lời, vẫn cứ im lặng như vậy. "Ngươi không nói phải không?

Ta cũng không nói!" Tần Phong thấy hệ thống nhất quyết không mở miệng, đành phải suy nghĩ lại xem nên dùng với ai.

Vu Lan!?

Hai người suốt ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, ngay cả bí mật nhỏ nào trên người nàng hắn cũng biết rõ, nàng còn có cơ duyên gì có thể thoát khỏi mắt hắn chứ.

Chương 223

Lâm Tam!?

Ba năm tới hắn ta sẽ ở một nơi gọi là Tạo Hóa Chi Địa, cho dù hắn có xem được cơ duyên cũng không vào được.

Long Ngạo Thiên!?

Chắc giờ này người ta không phải đang chinh chiến thượng giới thì cũng đang tạo ra một thế giới chỉ có Tâm Nghiên, hắn cũng là hữu tâm vô lực.

Xem tới xem lui chỉ có Phương Trường là thích hợp nhất, còn cái gì mà Đường Thủ thì bỏ qua đi. "Tiếc là vòng sáng của hắn từ Sử Thi rớt xuống Truyền Thuyết rồi!" Tần Phong bất đắc dĩ thầm than một tiếng trong lòng, cuối cùng vẫn quyết định sử dụng với Phương Trường.

Tuy vòng sáng của hắn đã rớt xuống cấp Truyền Thuyết, nhưng hắn vẫn còn bốn suất Đại Đế chi vị, bản thân hắn chính là một cơ duyên cực lớn.

Bây giờ cả Hoang Cổ đều biết hắn là Lục Vị Đế Vương rồi, để hắn không bị cuốn vào tranh chấp thế gian nữa, hắn quyết định tự tay giúp Phương Trường phá vỡ xiềng xích của vận mệnh này. "Ta đúng là người tốt mà!" Tần Phong dứt khoát sử dụng Thiên Cơ Tạp, giống như lần trước bắt đầu chuyến du hành thời không.

Hắn nhìn thấy Phương Trường xuất hiện trên một ngọn đồi, bên dưới đứng đầy những người đàn ông vạm vỡ mặc đồ da thú, trên đầu họ có những chiếc sừng đen như sừng trâu, trên người vẽ những hình xăm sặc sỡ.

Đặc biệt là khi chiến đấu, cơ thể sẽ phình to ra gấp mấy lần, mắt lóe lên ánh sáng đỏ rực, trông như bán thú nhân hệ hắc ám. "Đây là..." Tần Phong liếc mắt một cái đã nhận ra bọn họ không phải người, mà là Ma tộc sống ở cạnh Âm Nguyệt Hoàng Triều. "Vạn Ma Chi Chủ, xin hãy dẫn dắt Ma tộc chúng ta tìm lại tôn nghiêm đã mất!!" Vô số Ma tộc quỳ rạp trên đất, tôn Phương Trường làm thủ lĩnh của họ. "Ghê thật!!" Tần Phong thầm kêu lên trong lòng.

Bị truyền tống ngẫu nhiên từ Côn Luân Bí Cảnh đến dị tộc mà không sao đã đành, vậy mà còn trở thành vua của người ta, thậm chí còn thu cả Ma tộc vào dưới trướng.

Tuy rằng Ma tộc đã bị Âm Nguyệt Hoàng Triều đánh cho tàn phế vạn năm trước, còn bị bắt mấy triệu bộ chúng giam trong Vạn Ma Tháp, nhưng dù sao lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, sức chiến đấu của họ tuyệt đối không thể xem thường.

Rất nhanh —— Cảnh tượng Tần Phong nhìn thấy lại thay đổi.

Phương Trường theo chỉ dẫn của đại tế ti Ma tộc lẻn vào Vạn Ma Tháp, tìm được chí bảo của Ma tộc ở bên trong, từ đó luyện thành Vạn Ma Chi Khu.

Sau đó, y dẫn dắt trăm vạn Ma tộc phá Vạn Ma Tháp, cùng Đại Việt Hoàng Triều trước sau giáp công, đánh cho Âm Nguyệt Hoàng Triều phải liên tục bại lui, từ đó danh tiếng của Vạn Ma Chi Chủ Phương Trường vang dội khắp Hoang Cổ. "Ghê thật!!" Tần Phong thầm mắng Thiên Tuyển Chi Tử không nói đạo lý.

Vòng sáng nhân vật chính đã bị hắn làm cho rớt cấp rồi mà vẫn gây ra được động tĩnh lớn như vậy, nếu cứ mặc kệ, chẳng phải vòng sáng sẽ nhanh chóng tăng cấp trở lại sao.

Ầm ầm ầm!!

Mạc Đao và Diệp Long vẫn đang kịch chiến điên cuồng, với tư thế một mất một còn. "Đệ nhất đao trẻ tuổi, cũng chỉ đến thế mà thôi!" Ánh mắt Diệp Long lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, chuẩn bị dùng thể chất đặc biệt của mình để dạy cho Mạc Đao cách làm người. "Thập Bát Kỵ của Yến Vân tộc!" Đế Sư Vô Đạo đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy một bóng đen khổng lồ bao trùm mặt đất.

Ầm ầm ầm!!

Hư không đột nhiên rung chuyển dữ dội, kèm theo một luồng uy áp kinh khủng quét qua trời đất, khiến mọi người có mặt đều khó thở.

Đặc biệt là Diệp Long còn bị chiếu cố trọng điểm, một giây trước còn đang nói lời tàn nhẫn muốn dạy Mạc Đao cách làm người, giây sau đã bị uy áp vô tận đè xuống đất nôn ra máu tươi. "Nói lời ác nhất, chịu đòn độc nhất!" Trần Tổ yếu ớt tựa vào một bên, tâm trạng bỗng nhiên thấy khoan khoái lạ thường. "Đây là...

Côn!!" Mọi người có mặt đều trợn to mắt kinh hô một tiếng, chỉ thấy trong hư không xuất hiện một con cá voi khổng lồ, nó không cần ở trong biển lớn mà vẫn có thể ngao du trong hư không.

Bên cạnh còn có Thanh Long, Bạch Hổ, Phượng Hoàng và các yêu thú có khí tức mạnh mẽ khác. "Đế Sư, thất lễ rồi!" Đối mặt với lão quái vật đã sống mấy vạn năm như Đế Sư, Yến Vân Thập Bát Kỵ cũng phải dẹp đi vẻ kiêu ngạo của mình, lần lượt nhảy xuống khỏi tọa kỵ, đáp xuống trước mặt Đế Sư hành đại lễ. "Các ngươi tự ý xông vào Âm Nguyệt Hoàng Triều của ta, còn đả thương Đệ nhất Thánh Tử ngay trước mặt lão phu, là thấy lão phu nhiều năm không ra tay, nghĩ rằng lão phu không được nữa rồi sao!?" Giọng của Đế Sư Vô Đạo rất nhẹ, nhưng lại toát ra một luồng uy nghiêm vô thượng. "Chúng ta không phải tự ý xông vào Âm Nguyệt Hoàng Triều, cũng không có ý mạo phạm Đế Sư!" Yến Vân Thập Bát Kỵ cảm nhận được áp lực cực lớn, cung kính chắp tay nói: "Chúng ta đã giải thích nguyên nhân với Lục Đạo Đế Quân, là Đế Tú của quý quốc vô tình mang tiểu công chúa của tộc ta về, thiếu tộc trưởng vì thương em gái nên mới đến sớm đón người, còn việc đả thương Đệ nhất Thánh Tử hoàn toàn là hiểu lầm, thấy thiếu tộc trưởng đánh nhau với người khác, chức trách của chúng ta sao có thể không ra tay được." Một tràng lời nói có lý có cứ, khiến người ta không bắt bẻ được chút nào. "Ừm!" Đế Sư Vô Đạo nghe nói Lục Đạo Đế Quân đã đồng ý, liền gật đầu không còn ý định làm khó đối phương nữa. "Ai nói ta muốn về nhà!" Điềm Điềm lập tức sốt ruột, lớn tiếng nói: "Phong ca ca vừa mới cứu ta một lần nữa, theo quy củ của đại mạc chúng ta..." Nhưng lời của nàng còn chưa nói xong, gáy của vận mệnh lại một lần nữa bị tóm lấy. "Đừng quậy, mau đi!" Mạc Đao một tay xách Điềm Điềm nhảy lên lưng Côn, như thể sợ Đế Sư Vô Đạo đổi ý, trước khi đi còn không quên liếc nhìn Diệp Long, dường như muốn ghi nhớ kẻ đã bắt nạt em gái mình. "Phong ca ca, cứu ta!!" Điềm Điềm thấy mình sắp bị bắt về nhà, chỉ có thể kêu cứu với Tần Phong.

Chỉ tiếc là Phong ca ca của nàng lúc này đang bận, nhân lúc Diệp Long bị đánh trọng thương, hắn nhanh như chớp lột sạch nhẫn trữ vật, vũ khí, nội giáp của hắn xuống. "Vãi chưởng!" Các thiên kiêu Tây Chu nhìn đến ngây người, cuối cùng cũng hiểu tại sao Tiểu Bạch lại chuyên nghiệp đến thế. "Ngươi dám!!" Đám tiểu đệ của Diệp Long lập tức nổi giận, nhanh chóng lao về phía Tần Phong.

Chỉ là còn chưa đợi bọn họ ra tay, đã bị mấy trăm thiên kiêu vây lại, với tư thế ngươi dám động vào Tần Phong, chúng ta sẽ hội đồng ngươi. "Thật quá cảm động!" Tần Phong bị những người dân thuần phác làm cho cảm động, một tay tóm lấy Hữu Dung đang định nhân cơ hội chạy trốn. "Này, ngươi làm gì thế, nam nữ thụ thụ bất thân!" Hữu Dung bị dọa cho tim đập thình thịch, không hiểu tại sao Tần Phong cứ bám lấy nàng không tha. "Nàng không thể đi được!" Tần Phong ghé vào tai nàng nói nhỏ: "Tiếp theo nàng phải giúp ta tiếp tục gửi hơi ấm, giúp bọn họ chữa trị những vết thương ngầm trên người." "Vậy ngươi định trả ta bao nhiêu tiên tinh!?" Ánh mắt Hữu Dung lập tức sáng lên.

Nàng đã tận mắt nhìn thấy nhẫn trữ vật của Trần Tổ và Diệp Long rơi vào tay Tần Phong, nàng không nhận thanh toán bằng cực phẩm linh thạch, chỉ nhận thanh toán bằng tiên tinh.

Tần Phong hóa thân thành nhà tư bản hắc ám có lý tưởng, nghiêm túc nói: "Y đạo thông với thiên đạo, người thầy thuốc có tấm lòng cứu người, không được có một chút tư niệm, y thuật là thuật cứu đời, thầy thuốc liên quan đến tính mạng của ngàn vạn người, người mệnh quan thiên, nếu xem y thuật như thuật cầu danh lợi, thì khác nào đạo tặc, y thuật tuyệt đối không thể dính dáng đến tiền tài, chỉ có vô tư vô ngã, y thuật mới có thể viên dung như ý, y đạo mới có thể là chính đạo." "Không có tiền thì không làm!" Hữu Dung đảo mắt khinh bỉ, quay người định bỏ đi.

Keng!

Tần Phong rút Trường Không Thần Kiếm trong tay ra, lại một lần nữa kề lên cổ trắng ngần của Hữu Dung.

Chương 224

"Hu hu, công tử đại nghĩa, tiểu nữ tử xin nghe lời!" Hữu Dung dứt khoát vứt bỏ tiết tháo để bảo toàn mạng sống, ngậm ngùi quỳ trước mặt Tần Phong… "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ép buộc mệnh trung chú định của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 100.000 điểm phản diện!" "Lâm Tam rốt cuộc thích nàng ta ở điểm nào!?" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm trong lòng, càng ngày càng cảm thấy nàng ta không hợp với Lâm Tam.

Lúc này —— Trong cung điện của Lục Đạo Đế Quân.

Lục Đạo Đế Quân lên tiếng hỏi: "Yến Vân Thập Bát Kỵ đều đi rồi sao!?" "Bẩm Đế quân, đi rồi ạ!" Lão thái giám bên cạnh đáp.

Lục Đạo Đế Quân lại hỏi: "Chuyện về Tần Phong ở Côn Luân Bí Cảnh chém giết mấy ngàn môn sinh Thiên Tử của Đại Việt, lại dùng một mình uy hiếp mấy vạn thiên kiêu, còn có chuyện ra khỏi Côn Luân Bí Cảnh ba kiếm chém giết cao thủ Sinh Tử cảnh cửu trọng của Đại Việt, đã điều tra rõ chưa!?" "Điều tra rõ rồi ạ!" Lão thái giám vội vàng đáp: "Qua nhiều lần xác nhận của chúng ta, và thám tử cài ở Đại Việt báo về, Thánh Tử Tần Phong quả thực đã chém giết mấy ngàn môn sinh Thiên Tử của Đại Việt, còn dùng Đại Hà Kiếm Quyết uy hiếp mấy vạn thiên kiêu Hoang Cổ, thậm chí còn lĩnh ngộ ra chiêu kiếm siêu việt Thần cấp, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, hai kiếm đầu trọng thương Sinh Tử cảnh cửu trọng, kiếm thứ ba là cùng..." "Hử!?" Lục Đạo Đế Quân nhàn nhạt liếc mắt một cái, khiến lão thái giám phải suy nghĩ kỹ rồi mới nói.

Lão thái giám sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng cười hì hì sửa lại: "Xem trí nhớ của lão nô này, là Thánh Tử Tần Phong ba kiếm chém cao thủ Sinh Tử cảnh cửu trọng của Đại Việt, lúc đó không có ai ra tay giúp đỡ Thánh Tử Tần Phong." Là tổng quản đầu sỏ hầu hạ Lục Đạo Đế Quân, tự nhiên hiểu Lục Đạo Đế Quân có ý gì.

Bây giờ Âm Nguyệt Hoàng Triều và Đại Việt Hoàng Triều đã khai chiến, muốn dụ dỗ những tu luyện giả trẻ tuổi ra tiền tuyến liều mạng, tự nhiên cần phải dựng lên một thiếu niên anh hùng.

Đúng lúc này, Tần Phong, thiếu niên này, đã xuất hiện.

Côn Luân Bí Cảnh diệt sạch mấy ngàn môn sinh Thiên Tử của Đại Việt, một người một kiếm trấn áp mấy vạn thiên kiêu Hoang Cổ, lại lĩnh ngộ ra chiêu kiếm siêu việt Thần cấp, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, thậm chí còn ba kiếm chém giết cường giả Sinh Tử cảnh cửu trọng của Đại Việt.

Thử hỏi, thiếu niên nào trong thiên hạ nghe được những chuyện như vậy mà không muốn cầm thanh kiếm ba thước lập nên công lao bất thế!? "Ừm!" Lục Đạo Đế Quân hài lòng gật đầu, rồi vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tần Phong lần này đi Côn Luân Bí Cảnh, đã làm tổn thất nặng nề uy phong của Đại Việt Hoàng Triều, dương oai Âm Nguyệt Hoàng Triều của ta, đáng được trọng thưởng!!" ……… Thiên Hồng Thư Viện.

Không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Chỉ thấy Diệp Long với vẻ mặt dữ tợn bò dậy từ mặt đất, Trần Tổ bên cạnh cũng đã hồi phục nhờ sự giúp đỡ của tiểu đệ, ánh mắt hai người nhìn Tần Phong tràn ngập hàn ý lạnh lẽo.

Từ khi bọn họ trở thành Thánh Tử, chưa bao giờ chịu thiệt thòi lớn như vậy.

Nơi kinh doanh mười lăm năm bị Tần Phong đập phá không nói, tiên tinh liều mạng mang ra từ Côn Luân Bí Cảnh cũng bị hắn cướp đi, đối với bọn họ quả thực là một sự sỉ nhục lớn lao. "Ực!" Các thiên kiêu có mặt không nhịn được nuốt nước bọt.

Do bọn họ từ lâu đã bị hai vị Thánh Tử áp chế, trong lòng đã bị nỗi sợ hãi của họ chi phối, bây giờ thấy hai người tức giận như vậy, cơ thể bản năng lùi lại một bước. "Ta đếm ba tiếng, tất cả cút về đây cho ta!" Ánh mắt lạnh như băng của Diệp Long quét qua Tây Chu, dọa cho một đám thiên kiêu vội vàng cúi đầu không ai dám nhìn thẳng. "Diệp Long Thánh Tử!!" "Trần Tổ Thánh Tử!!" Ngoài những tiểu đệ trung thành với hai vị Thánh Tử, còn có một số thiên kiêu không chịu nổi áp lực tâm lý, lần lượt chọn đứng sau lưng hai vị Thánh Tử.

Trong chốc lát...

Thiên hạ chia ba, Tần Phong yếu nhất.

Trần Tổ và Diệp Long dù sao cũng đã thống trị Thiên Hồng Thư Viện mười lăm năm, sau lưng lập tức tập hợp được ba bốn nghìn thiên kiêu, đa số đều có tu vi Nguyên Đan, Sinh Tử cảnh.

Ngược lại, sau lưng Tần Phong là Lý Cực và những người khác, chưa đến một nghìn người, đa số là những thiên kiêu không quá ba mươi tuổi. "Làm sao bây giờ!?" Hữu Dung sợ hãi vội vàng đứng dậy trốn sau lưng Tần Phong, ra vẻ tiểu y tiên tay trói gà không chặt cần đại ma vương bảo vệ.

Đối với điều này, Tần Phong không hề hoảng sợ.

Tuy rằng sau lưng đối phương có ba bốn nghìn người, nhưng có mấy người thật lòng với bọn họ!?

Nếu không có cảnh hắn gửi hơi ấm vừa rồi, có lẽ họ sẽ vì sợ hãi uy quyền của Trần Tổ và Diệp Long mà tiếp tục theo bọn họ, nhưng tiếc là sau khi xem hắn gửi hơi ấm và phát phúc lợi, không tin rằng lòng họ không rung động.

Hơn nữa, hắn vừa mới chia tiên tinh cho họ, nếu Diệp Long sau này đòi lại, không cần hắn ra tay những người này sẽ tự động về phe hắn. "Tần Phong, bảo con thỏ của ngươi trả lại nhẫn trữ vật cho ta!" Ánh mắt Trần Tổ lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, toàn thân bắt đầu tỏa ra một luồng khí tức âm lãnh.

Tuy Ám Ảnh Thần Thể của hắn đã bị Tần Phong phá, nhưng không có nghĩa là hắn không có năng lực đối phó với Tần Phong, hắn có thể trở thành Thánh Tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều ngoài việc sở hữu thể chất đặc biệt, còn có thiên phú cực kỳ mạnh mẽ.

Nguyên Đan ngũ trọng có thể vượt cấp thách đấu Sinh Tử cảnh ngũ trọng, đánh với đối phương mấy chục hiệp không bại.

Tần Phong bĩu môi nói: "Ngươi bảo thỏ nhà ta trả, thỏ nhà ta liền trả, thỏ nhà ta không cần mặt mũi sao!?" "Đúng vậy!" Tiểu Bạch đứng trên vai Tần Phong, chống nạnh ưỡn ngực non nớt nói: "Thỏ ta không cần mặt mũi sao!?" "Tần Phong, ra ngoài lăn lộn phải có thế lực, phải có bối cảnh, ngươi nghĩ chỉ bằng ngươi bây giờ mà có thể đấu với chúng ta sao!" Ánh mắt Diệp Long lạnh đến đáng sợ.

Bọn họ đã làm Thánh Tử mười lăm năm, phạm vi thế lực không chỉ giới hạn ở Thiên Hồng Thư Viện, chỉ bằng một Nguyệt Thần Cung sau lưng Tần Phong, bọn họ thực sự không coi ra gì. "Ừm!" Vu Lan với vẻ mặt do dự một lúc, cuối cùng vẫn bước đến bên cạnh Tần Phong. "Lan bảo bảo, nàng làm ta quá cảm động rồi!" Tần Phong dang hai tay, muốn xin một cái ôm. "Không chịu nổi ngươi!" Vu Lan liếc mắt một cái, lùi lại né qua. "Lam Ma Cung!!" Sắc mặt Diệp Long, Trần Tổ hơi biến đổi, không ngờ Vu Lan lại chọn ủng hộ Tần Phong.

Nhưng cho dù sau lưng Tần Phong có Nguyệt Thần Cung và Lam Ma Cung hỗ trợ, bọn họ cùng lắm cũng chỉ cảm thấy một chút áp lực, vẫn không coi Tần Phong ra gì.

Đúng lúc này —— Một giọng nói a thé vang lên, "Đế quân có chỉ!" "Thánh chỉ!?" Mọi người có mặt vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một lão thái giám lơ lửng giữa không trung, sau lưng là hàng nghìn hộ vệ mặc giáp bạc.

Bọn họ mặc áo giáp bạc, mặt đeo mặt nạ bạc, toàn thân tỏa ra một luồng sát khí kinh khủng, khiến người ta nhìn một cái đã thấy kinh hãi.

Lão thái giám lấy ra thánh chỉ, bắt đầu tuyên đọc: "Thánh Tử thứ ba của Âm Nguyệt Hoàng Triều, Tần Phong, lần này ở Côn Luân Bí Cảnh một mình chém giết mấy ngàn môn sinh Thiên Tử của Đại Việt, lại dùng kiếm quyết Thần cấp tự sáng tạo, Đại Hà Kiếm Quyết, uy hiếp mấy vạn thiên kiêu Hoang Cổ, thậm chí còn lĩnh ngộ chiêu kiếm siêu việt Thần cấp, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, lấy tu vi Nhập Đạo cảnh ba kiếm chém giết cao thủ Sinh Tử cảnh cửu trọng của Đại Việt, làm suy yếu nhuệ khí của địch, dương oai nước ta." "Thưởng, cực phẩm linh thạch một ngàn vạn, tiên tinh một ngàn viên; Tứ, thành trì một trăm toà, mỏ linh thạch mười mạch, thiên tài địa bảo vô số; Thống lĩnh, Đại Tuyết Long Kỵ một ngàn, Hắc Giáp Quân mười vạn, nhập triều không vội, tán bái không xưng tên, mang gươm đi giày lên điện." Ý chỉ tuyên bố xong, cả sân hoàn toàn tĩnh lặng… Không thể nào!

Các thiên kiêu Tây Chu ngây người tại chỗ, nghiêm trọng nghi ngờ mình đang mơ chưa tỉnh.

Một mình chém giết mấy ngàn môn sinh Thiên Tử của Đại Việt!?

Cho dù những môn sinh Thiên Tử này đều là thiên kiêu xuất thân hàn môn, sức chiến đấu không bằng những thiên kiêu thế gia, nhưng số lượng cũng có mấy ngàn người, Tần Phong một Nhập Đạo cảnh làm sao chém giết được!?

Còn có Đại Hà Kiếm Quyết uy hiếp mấy vạn thiên kiêu Hoang

Cổ!!

Nếu trước đó là hoang đường, thì bây giờ còn hoang đường hơn nữa.

Mấy vạn thiên kiêu này là những thiên kiêu thực sự của Hoang Cổ, là những người được các thế lực lớn bỏ ra cái giá lớn để bồi dưỡng làm người kế vị, không thể so sánh với những thiên kiêu hàn môn như môn sinh Thiên Tử.

Hoang đường nhất là lấy tu vi Nhập Đạo cảnh, ba kiếm chém giết cao thủ Sinh Tử cảnh cửu trọng.

Vượt cấp thách đấu bọn họ không phải chưa từng thấy, là thiên kiêu của Thiên Hồng Thư Viện, không thể vượt bốn năm tiểu đẳng cấp để thách đấu, ra ngoài cũng không dám chào hỏi người khác.

Nhưng Tần Phong lấy tu vi Nhập Đạo cảnh vượt qua Thiên Tông, Nguyên Đan, Sinh Tử ba đại cảnh giới, ba kiếm chém giết Sinh Tử cảnh cửu trọng, quả thực là mẹ của hoang đường mở cửa cho hoang đường, hoang đường về đến nhà rồi.

Chương 225

Đừng nói là bọn họ chưa từng thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe, chém gió cũng không dám chém như người ta. "Chiêu kiếm siêu việt Thần cấp?

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!" Đế Sư Vô Đạo không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Ông rất tò mò Nhất Kiếm Khai Thiên Môn của Tần Phong trông như thế nào, mà có thể lấy tu vi Nhập Đạo cảnh ba kiếm chém giết Sinh Tử cảnh cửu trọng.

Nhưng ông cũng biết hôm nay không thể thấy được, chưa nói đến phần thưởng của Lục Đạo Đế Quân, chỉ riêng thái độ của Lục Đạo Đế Quân đối với Tần Phong, Diệp Long và Trần Tổ hôm nay cũng tuyệt đối không dám làm khó Tần Phong nữa. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Trần Tổ, Diệp Long hai người liên tục lắc đầu, ghen tị khiến mặt mũi họ biến dạng.

Họ không quan tâm đến chiến tích của Tần Phong, chỉ quan tâm đến phần thưởng mà Lục Đạo Đế Quân ban cho Tần Phong.

Một ngàn vạn cực phẩm linh thạch, một ngàn viên tiên tinh không có gì đáng nói, với địa vị của họ hiện nay cắn răng cũng không phải không lấy ra được.

Nhưng một trăm toà thành trì và mười mạch mỏ linh thạch khiến họ hoàn toàn ngã ngửa.

Tương đương với việc Tần Phong có lãnh địa của riêng mình, còn có nguồn thu nhập ổn định, đầu óc có vấn đề là có thể chiêu binh mãi mã tạo phản rồi.

Điều khiến họ ghen tị đến mức cuống họng tím lại là, Lục Đạo Đế Quân vậy mà lại cho Tần Phong binh quyền.

Hơn nữa hai đội quân này còn rất không bình thường, Hắc Giáp Quân là quân đoàn do Lục Đạo Đế Quân tự tay thành lập.

Được thành lập từ những cô nhi của các liệt sĩ tử trận sa trường, độ trung thành tuyệt đối không cần nghi ngờ, thiên phú tuy không bằng các thiên kiêu, nhưng đều có tu vi Nguyên Đan cảnh, tương lai sẽ được biên chế vào Cấm quân.

Còn Đại Tuyết Long Kỵ là được bồi dưỡng bằng bí pháp, mỗi một chiến sĩ đều có tu vi Sinh Tử cảnh.

Nhưng vì họ được bồi dưỡng bằng bí pháp, nên trong tình huống bình thường ba Đại Tuyết Long Kỵ mới có thể đánh bại một cao thủ Sinh Tử cảnh bình thường, mười Đại Tuyết Long Kỵ mới có thể đánh bại một cao thủ Sinh Tử cảnh cấp thiên kiêu.

Nhưng số lượng của người ta đông, lại chưa bao giờ đơn đấu với ngươi, cộng thêm phối hợp ăn ý, quân lệnh nghiêm minh, trên chiến trường quả thực là một cỗ máy gặt hái tử vong vô tình, cũng là Ngự Lâm quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Điều này khiến họ không khỏi lo lắng, Lục Đạo Đế Quân rốt cuộc có ý gì.

Nếu là người khác họ cùng lắm chỉ ghen tị, một chút cũng không cảm thấy lo lắng, nhưng vấn đề là Tần Phong là Thánh Tử, một trong những người kế vị ngai vàng tương lai.

Mười vạn Cấm quân cộng một ngàn Ngự Lâm quân binh quyền, rốt cuộc là Lục Đạo Đế Quân quá vui mừng, không nghĩ nhiều vung tay một cái liền ban thưởng, hay là đang ám chỉ Tần Phong chính là Đế quân tiếp theo, không chỉ cần mười vạn Cấm quân phô trương, mà còn cần một ngàn Ngự Lâm quân bảo vệ. "Xong rồi!" Vu Lan đau đầu xoa xoa trán.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của mẹ nàng khi nhận được tin tức này, chắc chắn sẽ bán con gái này của mình để trèo cao. "Không đúng!" Tần Phong lập tức cảm thấy không vui.

Tuyên chỉ rầm rộ như vậy, chẳng phải là nói cho mọi người biết hắn rất mạnh, sau này còn để hắn trải nghiệm niềm vui của lão lục thế nào nữa!?

Hắn muốn làm thiếu niên âm hùng, không phải thiếu niên anh hùng! "Không còn cách nào khác, chỉ có thể đổi hướng suy nghĩ thôi!" Tần Phong thấy sự việc đã rồi, chỉ có thể đổi hướng suy nghĩ.

Bây giờ hắn muốn tiền có tiền, muốn người có người, muốn quan hệ có quan hệ, muốn bối cảnh có bối cảnh, muốn địa bàn có địa bàn.

Cộng thêm không lâu sau Phương Trường sẽ dẫn dắt trăm vạn Ma tộc phá Vạn Ma Tháp, cùng Đại Việt Hoàng tộc trong ứng ngoại hợp, chỉ cần hắn lúc này hóa thân lão lục, hoàn toàn có thể nhân lúc loạn lạc mà nổi dậy, từ đó một lần định giang sơn, mũi nhọn chỉ thẳng Đại Việt Hoàng Triều.

Cái gì mà đêm trăng tròn, đỉnh Tử Cấm thành có nguy hiểm, múa kiếm trên mái nhà mình thì có cái nguy hiểm quái gì chứ!? "Bố ơi, hai người mà không tạo phản nữa là con trai sắp thành đại ca Hoang Cổ rồi đấy!" Tần Phong bất đắc dĩ thầm than trong lòng, phát hiện ra thế hệ phụ huynh này thật khó dạy.

Ý chỉ tuyên bố xong… Lão thái giám đến trước mặt Đế Sư quỳ xuống hành đại lễ, rồi mới vẫy tay cho một đám thị nữ xinh đẹp bưng khay đi tới, bên trong là một số thiên tài địa bảo, cực phẩm linh thạch, một ngàn viên tiên tinh và các bảo vật khác do Lục Đạo Đế Quân ban thưởng. "Trời ơi, nhiều quá!" Các thiên kiêu Tây Chu nhìn đến ngây người, lúc nào mới được thấy nhiều bảo vật và linh thạch như vậy, cũng khiến họ nhiệt huyết sôi trào, hận không thể cầm thanh kiếm ba thước, ra biên cương lập công lao bất thế.

So với sự không bình tĩnh của những người khác, Tần Phong lại nhàn nhạt liếc mắt một cái.

Tiên tinh, cực phẩm linh thạch hắn hiện tại nhiều đến không đếm xuể, tám phần thiên tài địa bảo sản xuất ra từ Côn Luân Bí Cảnh lần này cũng đều ở trong tay hắn, thực sự không có chút hứng thú nào. "Thánh Tử đại nhân, mời nhận cho!" Lão thái giám cười tủm tỉm nhận một cái khay từ tay thị nữ, chỉ thấy bên trong đặt hai cái kim ấn lấp lánh ánh vàng.

Có chúng nó đồng nghĩa với việc Tần Phong nắm giữ Đại Tuyết Long Kỵ và Hắc Giáp Quân, bọn họ cũng chỉ nghe lệnh người cầm kim ấn và Lục Đạo Đế Quân, những người khác đến cũng vô dụng.

Tất nhiên kim ấn chỉ là sự nắm giữ mang tính biểu tượng, còn có thể hoàn toàn nắm giữ được hay không thì phải xem sức hút cá nhân của Tần Phong.

Nếu sức hút cá nhân của hắn không đủ mạnh, ngay cả thánh chỉ của Lục Đạo Đế Quân đến cũng vô dụng. "Làm phiền công công rồi!" Tần Phong rất biết cách đối nhân xử thế, lấy ra mấy trăm viên tiên tinh từ nhẫn trữ vật của Trần Tổ và Diệp Long, giao vào tay lão thái giám.

Phải biết, đây là đại tổng quản bên cạnh Đế quân, kết giao với ông ta chỉ có lợi không có hại. "Ôi, sao lại làm thế được..." Miệng đại tổng quản nói không cần, nhưng mắt đã sáng lên, tay càng thành thật nhận lấy tiên tinh.

Thực ra ông ta đối với Tần Phong ấn tượng rất tốt, chỉ riêng lần thi đấu sinh tử lần trước đã cung cấp cho cung của họ hàng ngàn nguồn hàng chất lượng, khiến quyền hạn quản lý của ông ta lập tức lớn hơn nhiều. "Tên khốn này!!" Trần Tổ và Diệp Long hai người tức đến toàn thân run rẩy, tỏ vẻ đó đều là tiên tinh mà họ liều mạng có được. "Mạt tướng nghe theo điều khiển của Đệ tam Thánh Tử!" Hàng ngàn hộ vệ giáp bạc đi cùng đại tổng quản đồng loạt quỳ xuống, họ chính là một ngàn Đại Tuyết Long Kỵ, mỗi người đều có tu vi Sinh Tử cảnh.

Đúng lúc mọi người đang cảm thấy ghen tị vì điều này, Tần Phong lại chạy đến trước mặt Diệp Long và Trần Tổ. "Lại đây, không phải nói ta không có thế lực, không có bối cảnh muốn đánh ta sao?!" "Đúng vậy, mặt thỏ ta ở đây, có bản lĩnh thì đến đánh thỏ ta đi!" Chỉ thấy một người một thỏ lần lượt dí mặt vào trước mặt Diệp Long và Trần Tổ, với vẻ mặt ngươi không dám đánh, ta coi thường ngươi đồ con rùa rụt cổ… "Ngươi..." Trần Tổ và Diệp Long tức giận xông lên não, linh lực toàn thân bắt đầu điên cuồng nhảy múa.

Xoạt!!

Tiếng vảy giáp va vào nhau vang lên, sát khí kinh khủng tràn ngập trời đất.

Chỉ thấy một ngàn Đại Tuyết Long Kỵ đột ngột đứng dậy, tay đã đặt lên thanh trường kiếm bên hông, dường như chỉ cần Trần Tổ và Diệp Long dám có hành động tiếp theo, họ sẽ không do dự mà chém giết tại chỗ. "Không ổn!!" Hai người bị sát khí làm cho toát mồ hôi lạnh, cuối cùng cũng hiểu ra thời thế đã khác.

Tần Phong bây giờ đã không còn là Tần Phong mới vào Thiên Hồng Thư Viện mấy tháng trước, hắn bây giờ không chỉ có thực lực chém giết Sinh Tử cảnh, mà còn có sự ủng hộ của Lam Ma Cung và Nguyệt Thần Cung.

Chương 226

Thậm chí còn thống lĩnh một ngàn Đại Tuyết Long Kỵ, mười vạn Hắc Giáp Quân, đã chen chân vào trung tâm quyền lực của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Ngược lại, họ làm Thánh Tử mười lăm năm, ngoài thân phận Thánh Tử được các thế lực lớn lôi kéo ra, lãnh địa, mỏ linh thạch, binh quyền một cái cũng không có, khiến họ đã từng hoài nghi Tần Phong có phải là con riêng của Lục Đạo Đế Quân không. "Đế quân quá thiên vị!" Trần Tổ và Diệp Long trong lòng uất ức muốn chết, nhưng họ lại không thể nói ra. "Tại sao!!" Trần Tổ không cam lòng gầm lên hỏi: "Tại sao ngươi đột phá nhanh như vậy, còn có thể có chiến lực như thế!?" "Đến lúc này rồi mà hai tên ngốc các ngươi vẫn không nghĩ ra sao." Không đợi Tần Phong lên tiếng công bố sự thật, Thiên Quân, Vạn Mã đã bước ra với bước chân tự tin.

Thiên Quân vẻ mặt khinh thường nói: "Ngươi thật sự nghĩ rằng lão đại của chúng ta ở Nguyệt Thần Cung bảy năm, bị mỹ sắc mê hoặc không thể tự thoát ra sao!?" "Sai!" Vạn Mã kiêu ngạo tiếp lời: "Thực ra lão đại của chúng ta bảy năm nay vẫn luôn khổ luyện ở Nguyệt Thần Cung, tu vi sớm đã vượt qua Nhập Đạo cảnh!" "Cái gì!!" Mọi người có mặt phối hợp kinh hô một tiếng, trong lòng thầm kêu tuyệt đối không thể nào.

Mấy tháng trước khi Tần Phong tham gia thi đấu sinh tử, cả Âm Nguyệt Hoàng Triều đều biết hắn là Siêu Phàm cửu trọng, ngay cả Lục Đạo Đế Quân cũng không nhìn ra hắn đang che giấu tu vi. "Ách..." Tần Phong hoàn toàn ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thiên Quân vẫn khinh thường nói: "Lão đại của chúng ta là thiên tài tuyệt thế ba tuổi đột phá Khai Nguyên, tám tuổi đột phá Siêu Phàm, liên tiếp phá vỡ kỷ lục Hoang Cổ, các ngươi thật sự nghĩ rằng hắn bảy năm chỉ đột phá mấy cấp đó sao!?" "Không sai!" Vạn Mã lại kiêu ngạo tiếp lời: "Lão đại của chúng ta lúc đó đã sớm dự liệu được mình sẽ trở thành Thánh Tử, cũng sẽ bị hai vị Thánh Tử khác nhắm vào, nên hắn đã chọn che giấu thực lực, thậm chí không tiếc dùng ảo ảnh liên tục đột phá khiến căn cơ không ổn để mê hoặc bọn họ, ai ngờ hai tên ngu đó lại thật sự mắc bẫy." "Không thể nào!!" Mọi người có mặt tiếp tục phối hợp kinh hô, trợn to mắt cảm thấy khó tin.

Họ làm sao cũng không ngờ được, hóa ra căn cơ không ổn của Tần Phong là một cái bẫy, còn là một cái bẫy đã được giăng từ mấy tháng trước.

Không đúng!

Trong bảy năm Tần Phong gia nhập Nguyệt Thần Cung, cũng có tin đồn về việc hắn chìm đắm trong mỹ sắc, chẳng lẽ Tần Phong đã bố trí cái bẫy này từ mấy năm trước. "Ách..." Tần Phong tiếp tục ngơ ngác, thầm nghĩ ta bây giờ là ai.

Thiên Quân tiếp tục khinh thường nói: "Các ngươi nghĩ rằng chỉ có hai tên ngu này, đáng để lão đại nhà ta tốn nhiều thời gian như vậy để bày mưu sao!?" "Sai!" Vạn Mã tiếp tục kiêu ngạo nói: "Mục tiêu của lão đại nhà ta rất vĩ đại, đã sớm tính được thời gian Côn Luân Bí Cảnh mở ra, thậm chí còn dẫn chúng ta tìm được lối vào ngẫu nhiên, thẳng tiến đến Vô Cấu Chi Tuyền!" "Vô Cấu Chi Tuyền!" Mọi người có mặt lại kinh hô một tiếng, nhìn Tần Phong càng cảm thấy sâu không lường được. "Ách..." Tần Phong vẫn đang tiếp tục ngơ ngác, thầm nghĩ ta bây giờ đang ở đâu.

Thiên Quân lại khinh thường nói: "Các ngươi có phải nghĩ rằng

Vô Cấu Chi Tuyền rất quý giá không, ta nói cho các ngươi biết, các ngươi quá coi thường lão đại nhà ta rồi, Vô Cấu Chi Tuyền chỉ là một tình tiết nhỏ trong kế hoạch của hắn." "Không sai!" Vạn Mã lại kiêu ngạo nói: "Lão đại của chúng ta tuy người đang ở trong Côn Luân Bí Cảnh, nhưng bên ngoài cũng đang tiến hành theo kế hoạch của hắn, con rơi của Bạch gia là Bạch Nhật đã nhận được truyền thừa Kim Sắc Truyền Thuyết, Bách Biến Ma Quân nhận được truyền thừa Lam Sắc Yêu Cơ, hai người họ tương lai có thể thành tựu Đại Đế chi vị." "Kim Sắc Truyền Thuyết, Lam Sắc Yêu Cơ!!" Mọi người có mặt trợn to mắt kinh hô, là người Hoang Cổ tự nhiên đã nghe qua danh hiệu của hai vị này. "Ách..." Tần Phong vẫn đang tiếp tục ngơ ngác, thầm nghĩ ta bây giờ phải làm gì.

Thiên Quân tiếp tục khinh thường nói: "Các ngươi thật sự nghĩ rằng, lão đại của chúng ta chỉ giết một cao thủ Sinh Tử cảnh thôi sao!?" "Ý gì!!" Lòng mọi người có mặt đột nhiên giật mình, không biết có phải là điều họ đang nghĩ không.

Vạn Mã tiếp tục kiêu ngạo nói: "Ta có thể nói cho các ngươi biết một cách có trách nhiệm, lão đại của chúng ta trước đó đã chém giết một cao thủ Sinh Tử cảnh, sau khi chém xong cao thủ Sinh Tử cảnh thứ hai, lại lĩnh ngộ ra một chiêu kiếm siêu việt Thần cấp nữa." "Hít!!" Mọi người có mặt hít một hơi khí lạnh, nội tâm càng lâu không thể bình tĩnh.

Họ ngay cả một chiêu Thánh cấp còn chưa lĩnh ngộ ra, Tần Phong đã không còn hài lòng với Thần cấp, chạy đi lĩnh ngộ chiêu siêu Thần cấp rồi, bây giờ còn nắm giữ hai môn kiếm chiêu siêu Thần cấp.

Tuy rằng họ đã liên tục đánh giá cao mức độ biến thái của Tần Phong, nhưng kết quả lại phát hiện vẫn là đánh giá thấp nghiêm trọng.

Đừng nói là nhìn khắp Hoang Cổ, ngay cả nhìn khắp cổ kim cũng không tìm ra người thứ hai biến thái như vậy. "Một đám nhà quê chưa từng thấy việc đời!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người đồng loạt phát ra tiếng khinh thường.

Phải biết, trong kế hoạch của Tần Phong, còn bao gồm thu phục nữ quỷ và cương thi của Huyết Sắc Thương Hải, dùng mỏ tiên tinh làm mồi nhử, thu vét tài sản của người khác.

Sau đó còn nhảy ra làm cứu thế chủ, khiến tám phần thế lực Hoang Cổ nợ ân tình của hắn, thậm chí còn định vay tiền người ta làm ăn.

So với những chuyện này, những chuyện vừa nói quả thực là muỗi so với voi!

Tóm lại một câu, lão đại ngầu vãi!! "Sóng sau xô sóng trước a!" Đế Sư Vô Đạo vui mừng vuốt râu, rất coi trọng vị Đệ tam Thánh Tử này, bất luận là thực lực, thiên phú, thủ đoạn, tâm cơ đều có thể toàn diện nghiền ép hai vị Thánh Tử còn lại. "Ách..." Tần Phong cuối cùng cũng tỉnh lại từ trạng thái ngơ ngác, chỉ thấy Tây Chu toàn là ánh mắt kính sợ và sùng bái.

Đặc biệt là những thiên kiêu vừa chọn đứng về phía Trần Tổ và Diệp Long, càng hối hận đến xanh cả ruột, có người thậm chí còn quỳ trước mặt Tần Phong biểu thị lòng trung thành ngay trước mặt hai vị Thánh Tử. "Đệ tam Thánh Tử, chúng ta cũng là bị hai người họ uy hiếp, bây giờ ta chọn gia nhập chính nghĩa!" "Đệ tam Thánh Tử, ta nhẫn nhục chịu đựng bao nhiêu năm, chính là để đợi một minh chủ!" "Đệ tam Thánh Tử, ngài chính là minh chủ mà chúng ta đang đợi." "..." Tần Phong để đả kích uy tín của hai vị Thánh Tử kia, không do dự mà nhận lấy đám pháo hôi này.

À không, là tiểu đệ! "Đa tạ Thánh Tử đại nhân!!" Mọi người lập tức nước mắt lưng tròng, bị tấm lòng của Tần Phong chinh phục.

Tần Phong ra vẻ đỡ mọi người dậy, vẻ mặt hào hùng nói: "Nay đại chiến đã bắt đầu, Tần Phong bất tài, nguyện cùng các quân cùng gánh vác quốc nạn, máu không chảy cạn, chết không ngừng chiến." "Cùng gánh vác quốc nạn, máu không chảy cạn, chết không ngừng chiến!!" Mọi người có mặt bị Tần Phong nói cho nhiệt huyết sôi trào, không nhịn được đồng thanh hô vang, dường như đã thấy được cảnh đêm khuya nằm nghe gió thổi mưa, thiết kỵ sông băng vào giấc mộng. "Tần Phong, chúng ta chờ xem!" Trần Tổ và Diệp Long biết đại thế đã mất, chỉ có thể để lại một câu nói tàn nhẫn rồi rời đi, trước khi đi còn không quên đau đớn liếc nhìn nhẫn trữ vật của mình. "Sao lại đi rồi!?" Tần Phong nhìn bóng lưng hai người rời đi, "Ta vẫn thích dáng vẻ kiêu ngạo bất tuân của bọn họ hơn…" "Máu chảy không cạn!?" Tiểu Bạch vừa bình tĩnh gặm cà rốt, vừa nhìn đám thiên kiêu như thể bị tiêm máu gà, trong đầu cũng bất giác hiện ra chuyện Tần Phong nhỏ máu cứu người lần trước.

Cười chết mất, căn bản là không chảy cạn nổi! "Thánh tử đại nhân, chờ chúng ta với!" Hiện trường có ngàn thiên kiêu vẻ mặt rối rắm nhìn nhau, cuối cùng vẫn chọn đi theo Trần Tổ và Diệp Long.

Hết cách!

Dù cả thế giới đều biết đế quốc từng huy hoàng đã đến lúc suy tàn, kim sắc cự long đã bắt đầu cất cánh bay cao, nhưng vẫn có người mù quáng tin rằng cái đế quốc suy bại kia vẫn còn cứu được. "Ân?

Sao lại không có chứ!?" Tần Phong đột nhiên hơi nhíu mày, cẩn thận kiểm tra nhẫn trữ vật của Trần Tổ và Diệp Long.

Hắn nhớ Lý Cực từng nói trong Huyết Sắc Thương Hải rằng Trần Tổ và Diệp Long đã đi tranh đoạt thẻ tre Thánh nhân, nhưng bây giờ lật tung nhẫn trữ vật của bọn họ lên cũng không tìm thấy, ngược lại còn lôi ra được mấy cuốn sách có màu. "Lão đại, người đang tìm thẻ tre Thánh nhân phải không!?" Lý Cực lon ton chạy tới, nở nụ cười nịnh nọt đặc trưng của một tên chân chó: "Nghe nói cuối cùng thẻ tre Thánh nhân rơi vào tay Trần Tổ, chỉ là tên Trần Tổ này có một thói quen, không thích mang theo bảo bối quý giá nhất bên người, mà thích giấu chúng đi." "Ngươi tên Lý Cực phải không!?" Tần Phong liếc đối phương một cái, hỏi ngược lại: "Ngươi có biết hắn giấu ở đâu không!?" "Chuyện này..." Lý Cực nở nụ cười gượng gạo, rồi vội vàng nịnh nọt: "Với uy vọng của lão đại bây giờ, cùng với năng lực bày mưu tính kế, chưởng khống toàn cục, tên Trần Tổ ngu ngốc kia chẳng phải dễ như trở bàn tay sao." "Đúng là một tên nịnh hót chuyên nghiệp!" Thiên Quân, Vạn Mã cảm thấy vô cùng khó chịu, cho rằng màn tâng bốc này phải thuộc về bọn họ mới đúng. "Giấu đi rồi sao!?" Tần Phong nhìn bóng lưng hai người rời đi lẩm bẩm một tiếng, tiện tay nhét mấy cuốn sách có màu vào trong ngực.

Đừng hiểu lầm!

Là một quân tử Nho gia đứng đắn, tuyệt đối đừng nghĩ đến việc phong tỏa hắn, phải để cho những luồng gió xã hội không lành mạnh thổi vào, như vậy mới có thể khảo nghiệm xem hắn có phải là một cán bộ đủ tiêu chuẩn hay không. ……… Theo ý chỉ của Lục Đạo Đế Quân truyền ra, các thế lực lớn của Âm Nguyệt Hoàng Triều đều dậy sóng. "Đất phong, binh quyền, không đùa đấy chứ!" "Tần Phong giả vờ là phế vật?

Hắn đã sớm đột phá Nhập Đạo cảnh rồi!?" "Tam Thánh tử mưu trí như vậy, hai vị Thánh tử kia căn bản không phải đối thủ của hắn!" "Ta rất tò mò, cho dù Tần Phong dương oai cho Âm Nguyệt Hoàng Triều chúng ta, cũng không đến mức thưởng nhiều như vậy chứ!?" "Một ngàn Đại Tuyết Long Kỵ, mười vạn Hắc Giáp Quân, đây rõ ràng là muốn truyền ngôi cho Tần Phong mà!" "Bây giờ ta đầu tư vào Tần Phong còn kịp không!?" "Đừng vội, cứ để tin tức bay thêm một lúc!"

"Không sai, lòng vua khó dò, là phúc hay họa phải xem cho rõ rồi mới đặt cược." "..." So với các thế lực khác còn đang quan sát, Nguyệt Thần đã bắt đầu bày yến tiệc linh đình ăn mừng, đối diện Lam Ma cũng bắt đầu lo liệu việc bán, à không, gả con gái. ……… Phía tây Đại Việt Hoàng Triều.

Chương 227

Âm Nguyệt Hoàng Triều với thế sét đánh không kịp bưng tai, thọc sâu vào lãnh thổ, trong thời gian ngắn đã liên tiếp công hạ hơn mười tòa yếu tắc của đối phương, Thiên Tâm Chi Thành càng thương vong thảm trọng. "Chết tiệt, Âm Nguyệt Hoàng Triều đây là toàn quân xuất kích à!" Thành chủ Thiên Tâm Chi Thành, Lâm Hào, vẻ mặt ngưng trọng nhìn sa bàn, biết rõ chỉ dựa vào Thiên Tâm Chi Thành bọn họ thì không thể cầm cự được bao lâu.

Điều khiến y đau đầu nhất là ở Tây Chu còn có rất nhiều thế lực đang như hổ rình mồi, đều đang nghi ngờ mỏ Tiên tinh trong Côn Luân Bí Cảnh là do Thiên Tâm Chi Thành bọn họ giật dây sau lưng.

Bây giờ y chẳng khác nào đang đi xe đạp trên dây thép, chỉ một chút sơ sẩy là sẽ vạn kiếp bất phục. "Người bản thành chủ muốn tìm, đã tìm được chưa!?" Lâm Hào biết rõ nếu không thể nhanh chóng rửa sạch hiềm nghi, Thiên Tâm Chi Thành của bọn họ căn bản không đợi được viện quân của thế gia. "Khởi bẩm thành chủ, người đã tìm được rồi!" Một đám hộ vệ áp giải một lão già đi vào, chính là Mộc Tú trong Hoang Cổ Tứ Tú.

Lão vốn định lánh đời xa khỏi thế gian loạn lạc tranh chấp này, nhưng chưa đi được bao xa đã bị thuộc hạ của Lâm Hào "mời" về một cách khách khí. "Lão già, còn muốn chạy!" Hộ vệ đá Mộc Tú một cước ngã xuống đất, đồ nghề xem bói cũng rơi vãi khắp nơi. "Không được vô lễ!" Lâm Hào quát lớn, bước nhanh tới đỡ người dậy, có chút khó tin nói: "Ngươi thật sự là Mộc Tú trong Hoang Cổ Tứ Tú sao?

Sao ngươi lại già nhanh như vậy!?" "Mẹ nó chứ, một ngày mấy trăm người tìm ngươi xem bói, ngươi không già mới lạ!?" Mộc Tú mang theo vài phần cảm xúc cá nhân, trong lòng hối hận không kể xiết vì đã học xem bói.

Mỗi lần tiết lộ thiên cơ, lão sẽ bị trừng phạt. "Cũng đúng!" Lâm Hào cũng không có thời gian cùng đối phương luận đạo, đi thẳng vào vấn đề: "Ta cần ngươi giúp ta tính ra, rốt cuộc là ai đang giở trò sau lưng, những Tiên tinh đó đang ở trong tay ai." "Ngươi đùa cái gì vậy!!" Mộc Tú lập tức hoảng hốt, kinh hô: "Người này có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, cả Hoang Cổ đều vì hắn mà loạn, ngươi nghĩ loại thiên cơ này tiết lộ ra ngoài, ta còn sống được sao!?" Lâm Hào ra hiệu cho thuộc hạ, cười tủm tỉm nói: "Ngươi có thể chọn chết vì tiết lộ thiên cơ, cũng có thể chọn bị bản thành chủ dùng 108 loại cực hình tra tấn đến chết." Keng!

Thuộc hạ nhanh chóng rút đao kiếm, kề lên cổ Mộc Tú. "Ta tính, ta tính là được chứ gì!" Vẻ mặt Mộc Tú tràn ngập nỗi chua xót.

Đều tại mình năm đó còn trẻ người non dạ, bị lão già kia lừa đi học Kỳ Môn Độn Giáp, Ngũ Hành Bát Quái, nói cái gì mà tính toán không sai sót, thiên hạ mặc sức tiêu dao.

Kết quả là danh tiếng quá lớn, dù lão trốn ở đâu cũng bị đám cường giả này tìm ra.

Loảng xoảng!!

Theo mai rùa Mộc Tú lắc lư dừng lại, mấy đồng tiền bên trong cũng rơi ra.

Lâm Hào nhíu mày hỏi: "Quẻ này có ý gì!?" "Không huyệt lai phong..." Theo Mộc Tú nói ra ý nghĩa của quẻ tượng, bầu trời lập tức chớp giật sấm rền.

Rầm rầm rầm!!

Một tia sét đánh từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng vào trán Mộc

Tú. "A..." Mộc Tú hét lên một tiếng thê thảm, cả người tại chỗ bị đánh thành màu đen thui. "Thiên phạt!!" Lâm Hào và những người khác vội vàng lùi lại, rồi nhíu mày lẩm bẩm: "Không huyệt lai phong, vị tất vô nhân?

Chẳng lẽ Tiên tinh thật sự ở chỗ Lâm Tam, nhưng nói như vậy thì Thiên Tâm Chi Thành chúng ta vẫn không rửa sạch được hiềm nghi à!?" Vút một tiếng!!

Mộc Tú nhân lúc Lâm Hào và những người khác không để ý, hóa thành một luồng hắc quang bay vút lên trời, nhưng lão vừa chạy được không xa, đã thấy một lớn một nhỏ hai nam tử đi tới từ phía đối diện, chính là Thần Tú và Lâm Tam. "Mộc Tú!!" Thần Tú mừng rỡ, vội vàng tiến lên.

Mộc Tú sợ hãi quay đầu bỏ chạy, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Ta không phải, ngươi nhận nhầm người rồi!" "Đừng giỡn nữa!" Thần Tú vội nói: "Ta bây giờ có việc gấp cần ngươi giúp, đồ nhi của ta bị người ta vu hãm, ngươi giúp nó tính xem ai đang hãm hại nó sau lưng." Mộc Tú mang theo giọng nức nở nói: "Tú ca người tha cho ta đi, ta vừa rồi ở chỗ Lâm Hào đã tính rồi, quẻ tượng hiện ra cái gì mà không huyệt lai cái gì phong." "Không huyệt lai phong, vị tất vô nhân!?" Thần Tú rất nghiêm túc nói: "Ngươi đang đùa ta đấy à!?" "Ta không có, ta thật sự không có!" Mộc Tú gấp đến sắp khóc, tỏ vẻ Tú Nhi thật sự không lừa Tú Nhi... "Ta không tin, trừ phi ngươi chứng minh cho ta xem!" Thần Tú rõ ràng không tin cái gì mà không huyệt lai phong, chỉ tin đồ đệ của mình là vô tội.

Đồng thời, ánh mắt nhìn Mộc Tú cũng không còn thân thiện, dường như nếu không chứng minh được sẽ lập tức giết người diệt khẩu. "Ta..." Mộc Tú trong lòng uất ức không kể xiết, biết hôm nay không cho một lời giải thích thì không thể đi được.

Cùng một sự uy hiếp, cùng một sự sợ hãi, cùng một quẻ tượng, cùng một lời giải, dẫn đến cùng một thiên phạt.

Rầm rầm rầm!!

Một tia sét nữa lại từ trên trời giáng xuống, và lại một lần nữa bổ trúng trán Mộc Tú. "A..." Mộc Tú lại hét lên thảm thiết, người cũng lại một lần nữa cháy đen ngã xuống đất.

Đồng thời, khóe mắt lão cũng rơi xuống một giọt lệ, cuối cùng đã hiểu được “phong” này khắc lão như thế nào. "Ở bên kia!!" Lâm Hào dẫn người đuổi theo, nghe thấy tiếng sấm liền nhanh chóng lao tới.

Vốn dĩ y tìm Mộc Tú đến là để chứng minh sự trong sạch của mình, đôi bên cũng là xưa không oán, nay không thù, định sau khi công bố chân tướng sẽ thả người đi.

Nhưng kết quả lại là cái gì mà không huyệt lai phong, vị tất vô nhân, nếu để người khác biết không những không thể chứng minh sự trong sạch của mình, ngược lại còn làm tăng thêm hiềm nghi của bọn họ.

Cho nên, Tú này tuyệt đối không thể giữ lại! "Không huyệt lai phong, vị tất vô nhân!" Thần Tú thấy Mộc Tú dẫn tới thiên phạt, dù muốn không tin cũng không được.

Nhưng ngay khi y nảy sinh nghi ngờ đối với đồ nhi Lâm Tam, thì thấy Lâm Hào dẫn người hùng hổ đuổi tới, một bộ dạng muốn giết người diệt khẩu. "Bản tọa hiểu rồi, là bọn chúng!" Thần Tú lập tức bừng tỉnh.

Bây giờ ngoại trừ đồ nhi Lâm Tam của y có hiềm nghi, còn có Thiên Tâm Chi Thành có hiềm nghi trọng đại, nếu không phải do đồ nhi Lâm Tam của y làm, vậy thì chỉ có thể là Thiên Tâm Chi Thành giở trò. "Lâm Tam!!" Lâm Hào hai mắt sáng rực, nhớ tới lời tiên đoán của Mộc Tú.

Nếu thật sự là Lâm Tam làm, kẻ chủ mưu sau lưng nhất định là Thần Tú, cũng có nghĩa là Tiên tinh đang ở trên người Thần Tú.

Rầm rầm rầm!!

Đôi bên không nói một lời thừa thãi, lập tức giao chiến với nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, năng lượng kinh khủng càn quét hư không, mặt đất cũng theo đó nứt ra từng vết rách dữ tợn. "Phong này không phải phong kia a!" Mộc Tú lộ ra một nụ cười khổ, biết bọn họ đều đã hiểu lầm.

Nhưng lão dù trong lòng có khổ cũng không dám nói ra.

Lỡ đắc tội với tên hỗn thế ma đầu kia, e rằng lão ngay cả cơ hội đầu thai cũng không có.

Chương 228

"Không ổn, Tông chủ có nguy hiểm!!" Các đệ tử Tạo Hóa Tiên Cảnh sau khi nghe tin liền lập tức đến ứng cứu, vừa hay gặp Lâm Hào dẫn người vây công Thần Tú, không chút do dự liền tham gia vào trận chiến.

Nhưng ánh mắt bọn họ nhìn Lâm Tam lại vô cùng chán ghét, cảm thấy khốn cảnh mà Tạo Hóa Tiên Cảnh đang gặp phải hoàn toàn là do Lâm Tam mang đến.

Cộng thêm Thần Tú thiên vị hắn như vậy, khiến bọn họ càng nhìn Lâm Tam càng không thuận mắt. "Tần huynh!" Lâm Tam cảm nhận được sự bài xích, hoài niệm về những ngày tháng ở cùng Tần Phong. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ ly gián quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử và đồng môn, nhận được một cơ hội rút thưởng!" Tần Phong đang ngơ ngác lắng nghe âm thanh thông báo của hệ thống, không hiểu tại sao hệ thống lại vu khống người tốt.

Hắn từ Thiên Hồng Thư Viện trở về Thúy Trúc Phong, vẫn luôn là một người an phận thủ thường, không bận rộn chỉnh lý Tiên tinh, thì cũng bận rộn kiểm kê thiên tài địa bảo.

Hoặc là tích đức hành thiện, dạy các nữ quỷ tiểu thư cách hấp thụ dương khí một cách chính xác. "Năm tháng này làm người tốt khó quá!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, gọi hệ thống sử dụng lượt rút thưởng.

Soạt một tiếng!

Vòng quay lớn quen thuộc bắt đầu chậm rãi chuyển động. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ rút trúng Thần cấp Thiên Sư Ấn!" Thiên Sư Ấn: Kỹ năng buff cấp Thần, sau khi mở có thể tăng cường gấp mười chiến lực cho bản thân, gặp sinh vật phi nhân tộc có thể tăng cường gấp hai mươi chiến lực. "Buff cấp Thần!!" Trên người Tần Phong đột nhiên chi chít những phù văn màu vàng, sau đó nhanh chóng hội tụ về ấn đường tạo thành một chấm vàng, trông như có một con đom đóm đậu trên trán.

Đồng thời, Phật Chi Xá Lợi trong đan điền của hắn cũng có phản ứng.

Dường như cảm nhận được khí tức Thiên Sư thuần chính của Đạo gia, nó bắt đầu có chút bồn chồn bất an, muốn thoát ra khỏi cơ thể Tần Phong. "Thiên Sư Ấn có thể khắc chế Phật Chi Xá Lợi!" Tần Phong hai mắt lập tức sáng lên, vội vàng khoanh chân ngồi xuống đất tu luyện.

Từ khi hắn nhận được Phật Chi Xá Lợi từ tay Phương Trượng, vẫn luôn không cách nào luyện hóa nó.

Cũng không thể tùy ý sử dụng Phật Chi Xá Lợi như Phương Trượng, nhiều nhất cũng chỉ là hấp thu một chút năng lượng của nó để cường hóa Đại Uy Thiên Long và tăng thêm chút chiến lực.

Bây giờ có sự áp chế của Thiên Sư Ấn, cuối cùng hắn cũng có thể luyện hóa nó. "Hệ thống, đổi Căn Cơ Đan!" Tần Phong khoanh chân gọi hệ thống, chuẩn bị một hơi đột phá Nhập Đạo cửu trọng. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ tiêu 60 vạn điểm phản diện, đổi một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Nhập Đạo!" Một viên đan dược nuốt vào bụng, Tần Phong lập tức tiến vào trạng thái không linh, quanh thân bắt đầu hiện ra từng ấn ký võ học đại biểu cho Đại viên mãn.

Theo thời gian trôi qua...

Quanh thân Tần Phong lóe lên phật quang thuần khiết, cả người trông vô cùng thần thánh.

Phật Chi Xá Lợi vốn như một trinh nữ liệt phụ, bị Thiên Sư Ấn thuần chính của Đạo gia đè chặt hai tay, dù giãy giụa thế nào cũng vô ích, rồi bị tên lưu manh già Tần Phong này cười xấu xa từng bước ép sát.

Cuối cùng như một nàng dâu bị chà đạp, không thể không chấp nhận sự sắp đặt của số phận. "Phật Chi Ấn, ngưng!" Tần Phong hai mắt đột nhiên mở ra, trước ngực hiện ra Phật gia vạn tự ấn.

Không giống như phật quang phòng ngự mà Phương Trượng sử dụng, Phật Chi Ấn của hắn cũng là một kỹ năng buff gia thành.

Có thể tăng cường khoảng năm lần chiến lực cho bản thân, sử dụng kỹ năng công kích Phật gia có thể tăng lên khoảng mười lần.

Bùng một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong lại truyền ra một tiếng trầm đục, tu vi đột phá đến Nhập Đạo cảnh cửu trọng, khí tức trong nháy mắt tăng vọt hơn mười mấy lần. "Bây giờ ta có Thiên Sư Ấn, Phật Chi Ấn, ngũ cấp kiếm ý, Vô Địch Kiếm Tâm, Long Châu chi lực, Đạo Pháp Tự Nhiên, Nam Minh Ly Hỏa, Đại Đế Chi Tư, Thương Thiên Bá Thể hình thái thứ nhất." Tần Phong bẻ ngón tay đếm, than thở: "Mới có chín cái buff gia thành chiến lực, thật sự là quá ít!" Đúng lúc này — Bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, đều là những lời tán dương Tần Phong. "Vị tiểu cô nương này là truyền nhân của Dược Thần Cốc, được Tam Thánh tử đại nhân mời về." "Cô nương không chỉ xinh đẹp mà còn lương thiện, miễn phí chữa trị ám tật, cùng Tần Phong Thánh tử đúng là trời sinh một cặp!" "Trước đây theo Trần Tổ và Diệp Long, làm gì có đãi ngộ như vậy." "Thiên phú, thực lực, nhân phẩm, nghĩa khí... bọn họ có điểm nào so được với Tần Phong Thánh tử!?" "Đừng nói nữa, lúc đầu ta thật sự là mắt chó bị mù mới theo bọn họ." "Nghe nói chưa?

Tiên tinh mà Tần Phong Thánh tử phân cho mọi người, sau đó lại bị Diệp Long đòi lại rồi." "Vãi chưởng, đồ đã tặng đi rồi mà còn mặt dày đòi lại, ta còn thấy xấu hổ thay cho hắn!" "..." Tần Phong mỗi lần ban phát sự ấm áp, Diệp Long và Trần Tổ lại bị người ta lôi ra bạo hành trên mạng một lần. "Lão đại!" Vạn Mã thấy Tần Phong xuất quan, sắc mặt ngưng trọng thấp giọng nói: "Ta vừa nhận được tin, trong trận chiến ở Kim Ưng Tông, mấy trăm thiên kiêu của Tần gia thương vong lên đến hơn tám mươi người, Nhị công tử vì liên tục sử dụng bí pháp để tăng chiến lực, bị thương cực kỳ nghiêm trọng, hiện vẫn đang trong tình trạng hôn mê." "Thằng em ngu ngốc của ta vẫn còn hôn mê!?" Nụ cười trên mặt Tần Phong dần biến mất, nhiệt độ ở Tây Chu bắt đầu giảm mạnh.

Soạt một tiếng!!

Hơn một ngàn Đại Tuyết Long Kỵ khao khát nhìn về phía Tần Phong, đã cảm nhận được sát khí không thể kiềm chế của hắn... "Ai mà trời sinh một cặp với tên đại ma vương này chứ!" Hữu Dung nghe những lời trêu chọc ở Tây Chu, tức giận không dám lên tiếng, sợ rằng sẽ thành công thu hút sự chú ý của đại ma vương cao lãnh, bị hắn bắt về làm ấm giường buổi tối.

Nhưng mà không đúng!

Nàng không lên tiếng như vậy, chẳng phải là ngầm thừa nhận sao!?

Ngay khi Hữu Dung đang rối rắm không biết phải làm sao, nhiệt độ của cả Thúy Trúc Phong đột nhiên giảm xuống, sát khí ngút trời không hề che giấu lan tỏa ra. "Đại ma vương sắp giết người rồi!" Hữu Dung trong lòng kinh hãi, nhớ lại cảnh bị Tần Phong bắt làm tù binh.

Lúc đó Tần Phong cũng sát khí ngút trời như vậy, phảng phất như muốn đồ sát chúng sinh, nhưng sau đó không biết vì lý do gì lại không hiểu sao bình thường trở lại.

Vốn tưởng rằng hắn đã bình thường trở lại, không ngờ bây giờ hắn lại bắt đầu, đặc biệt phù hợp với tính cách thất thường của đại ma vương.

Đặc biệt là Tần Phong lúc này đã không còn là Tần Phong của lúc đó nữa, bây giờ trong tay hắn nắm giữ một ngàn Đại Tuyết Long Kỵ, mười vạn Hắc Giáp Quân, còn có Kim Sắc Truyền Thuyết, Lam Sắc Yêu Cơ, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta cảm thấy rùng mình. "Ân!?" Tiểu Bạch đang vui vẻ nhảy nhót khắp Thúy Trúc Phong, vừa lôi một con vật nhỏ ra khỏi hang, chưa kịp thưởng cho nó hai cái tát, đã cảm nhận được sát ý ngút trời của Tần Phong.

Hống!!

Từng tiếng rồng gầm, khiến hư không chấn động.

Chỉ thấy một ngàn Đại Tuyết Long Kỵ vũ trang đầy đủ, dưới háng là ngân sắc phi long thuộc loài á long, thân hình vô cùng to lớn, ngàn con đồng thời cất cánh che kín cả Thúy Trúc Phong.

Đặc biệt là Tần Phong dẫn đầu, mặt lạnh như sương, giữa trán có thêm một chấm vàng đang lấp lánh. "Đó là cái gì!?" Mọi người ở Tây Chu không khỏi kinh hô một tiếng, cảm nhận được một luồng khí tức Đạo gia thuần chính.

Chương 229

"Đây hình như là Thiên Sư Ấn!" Hữu Dung không nhịn được lẩm bẩm, nhớ là đã từng nghe ai đó nói qua.

Nhánh Thiên Sư của Đạo gia lấy việc trừ ma vệ đạo làm nhiệm vụ của mình, chỉ có người có đạo pháp cao thâm mới có thể ngưng tụ ra Thiên Sư Ấn, người có ấn này cũng được người đời tôn xưng là Thiên Sư, được xem là một trong những lãnh tụ tinh thần của Đạo gia.

Cùng lúc đó — Mười vạn Hắc Giáp Quân đóng quân ở dưới chân núi không xa cũng nhận được mệnh lệnh của Tần Phong, vội vàng gõ trống trận, mười vạn đại quân mặc áo giáp đen thống nhất, tay cầm trường thương đen thống nhất, sau lưng còn bay phấp phới áo choàng đen.

Trận thế lớn như vậy, khiến người ta lập tức bàn tán. "Vị Tam Thánh tử này đột nhiên triệu tập đại quân làm gì vậy!?" "Không phải là muốn chém giết hai vị Thánh tử còn lại, ép Lục Đạo Đế Quân thoái vị đấy chứ!?" "Suy nghĩ của ngươi rất nguy hiểm, nhưng sao ta lại thấy rất có khả năng nhỉ!?" "Bây giờ chủ lực của Âm Nguyệt Hoàng Triều đều ở tiền tuyến, Tần Phong lại có Lam Ma Cung và Nguyệt Thần Cung chống lưng, tỷ lệ thành công rất lớn a!" "..." Động tĩnh Tần Phong tập kết đại quân quá lớn, cộng thêm những lời đồn thổi trong thành, khiến Trần Tổ và Diệp Long kinh hãi, đã bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào. "Tên nhóc này không phải thật sự muốn tạo phản đấy chứ!?" Nguyệt Thần nghe tin liền sững sờ tại chỗ, cảm thấy Tần Phong thật sự quá nhanh, hoàn toàn không cho bà thời gian chuẩn bị. "Tần Phong muốn tạo phản!!" Lam Ma hai mắt lập tức sáng lên, trong lòng reo hò không chịu nổi.

Bà đang lên kế hoạch bán con gái cho Tần Phong để trèo cao, à không, là gả cho Tần Phong để an hưởng tuổi già, không ngờ giây tiếp theo Tần Phong đã bắt đầu tạo phản.

Nhưng một khi Tần Phong thành công, con gái cưng của bà chẳng phải sẽ là Đế hậu, bà sẽ trở thành mẹ vợ của Đế quân sao.

Ván này, có thể cược!

Ngay lập tức, Nguyệt Thần và Lam Ma bắt đầu hành động, phái người ngầm liên lạc với các thế lực đàn em của mình, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng hưởng ứng lời hiệu triệu tạo phản của Tần Phong.

Nhưng chưa kịp bọn họ có hành động gì, đã có tin Tần Phong dẫn đại quân hùng hổ rời khỏi Thúy Trúc Phong, không hề có ý định tiến thẳng đến hoàng thành, xông vào cung điện của Lục Đạo Đế Quân. "Hai vị có hiểu lầm gì về bản đế không!?" Lục Đạo Đế Quân mời Nguyệt Thần và Lam Ma đến, muốn hỏi xem mình đã làm gì không tốt. "Không có a!" Nguyệt Thần và Lam Ma hai người bắt đầu giả ngu, một bộ dạng ta không thân với Tần Phong, cũng tuyệt đối không có ý định tạo phản vô tội.

Lúc này — Tần Phong dẫn theo mấy chục vạn quân mã, hùng hổ tiến về phía Kim Ưng Tông.

Vạn Mã vội vàng khuyên can: "Lão đại, chúng ta có nên cân nhắc lại không, cứ thế này mà xông đến Kim Ưng Tông, tuy rất sảng khoái, nhưng hậu quả lại rất phiền phức, bên Lục Đạo Đế Quân phải giải thích thế nào." "Tại sao phải giải thích với hắn!?" Tần Phong lạnh mặt nói: "Hắn bây giờ đang là lúc phải cầu cạnh ta, đừng nói ta diệt một cái Kim Ưng Tông nhỏ bé của hắn, cho dù ta đập nát cung điện của hắn, hắn cũng phải nhịn." "Tại sao!?" Thiên Quân, Vạn Mã như những đứa trẻ ngoan ngoãn trong lớp học, ngồi chờ Tần lão sư giải đáp. "Tầm nhìn, các ngươi có thể mở rộng tầm nhìn của mình ra được không?!" Tần Phong tức đến nỗi văng tục, hỏi ngược lại một câu: "Các ngươi không cảm thấy Lục Đạo Đế Quân ban thưởng quá hậu hĩnh sao!?" "Chuyện này..." Thiên Quân, Vạn Mã cẩn thận suy nghĩ, cũng cảm thấy có chút không đúng.

Hai vị Thánh tử kia đã làm Thánh tử được mười lăm năm, trong thời gian đó cũng đã làm không ít chuyện lớn có tầm ảnh hưởng, nhưng cuối cùng lại là muốn binh không có binh, muốn quyền không có quyền, muốn đất phong không có đất phong.

Cùng là làm Thánh tử, đãi ngộ quả thật chênh lệch quá lớn.

Đông Phương tiểu thư mở miệng nói: "Điều này có gì không đúng đâu, rõ ràng là Lục Đạo Đế Quân coi trọng chủ nhân, muốn bồi dưỡng chủ nhân làm người kế vị của ngài." "Đông Phương tiểu thư nói có lý!" Thiên Quân, Vạn Mã mắt cứ dán vào đối phương, tỏ vẻ mình không chỉ mắt lác.

Tần Phong cảm thấy đau đầu nói: "Tư duy của người bình thường có thể nhìn thấy tầng thứ nhất, cho rằng Lục Đạo Đế Quân muốn truyền ngôi cho ta; người tự cho mình là thông minh có thể nhìn thấy tầng thứ hai, Lục Đạo Đế Quân muốn dựng lên một thiếu niên anh hùng, lừa gạt những thiếu niên nhiệt huyết kia ra chiến trường liều mạng; người thật sự thông minh sẽ nhìn thấy tầng thứ ba, Lục Đạo Đế Quân muốn thông qua ta, để lôi kéo Tần gia trong ứng ngoại hợp thôn tính Đại Việt." Vạn Mã cẩn thận hỏi: "Ý của thiếu chủ là, Lục Đạo Đế Quân vì Tần gia mới ban thưởng hậu hĩnh như vậy!?" "Cũng không hoàn toàn!" Tần Phong tiếp tục nói: "Còn có tầng ý nghĩa thứ tư, nền tảng của Âm Nguyệt Hoàng Triều không bằng Đại Việt Hoàng Triều, phải tốc chiến tốc thắng, mà trong tay ta nắm giữ nhân tình của tám thành thế lực Hoang Cổ, có những nhân tình này sẽ có thể giảm bớt rất nhiều áp lực cho các vùng biên giới của Âm Nguyệt

Hoàng Triều, đề phòng bị đâm lén sau lưng, để bọn họ có thể tập trung sức mạnh công phá Đại Việt." "Thì ra là vậy!!" Thiên Quân, Vạn Mã và những người khác nghe một lời nói, hơn cả đọc sách mười năm, cuối cùng đã hiểu tại sao Lục Đạo Đế Quân lại ban thưởng nhiều như vậy, cũng hiểu tại sao Tần Phong lại nói Lục Đạo Đế Quân có việc cần nhờ hắn.

Tần Phong lạnh lùng cười nói: "Nếu ta đoán không sai, Lục Đạo Đế Quân đang ở tầng thứ năm, lý do hắn nâng ta lên cao như vậy, là vì thấy hai vị Thánh tử kia đơn độc đều không phải đối thủ của ta, ép bọn họ phải liên thủ để kìm hãm ta, tin rằng không lâu nữa hắn sẽ cấp binh quyền cho hai vị Thánh tử kia, để bọn họ vừa cảm kích đến rơi lệ, cũng sẽ càng ra sức vì hắn mở rộng bờ cõi." "Ái chà!!" Thiên Quân, Vạn Mã và những người khác hoàn toàn kinh ngạc.

Nếu thật sự như Tần Phong suy đoán, Lục Đạo Đế Quân ở tầng thứ năm, vậy Tần Phong hắn đang ở tầng thứ mấy!? "Đế quân bất tử, các ngươi vĩnh viễn là Thánh tử!" Tần Phong nhìn Kim Ưng Tông phía trước lẩm bẩm, cũng không biết trong đầu đang nghĩ gì. "Khởi bẩm Tam Thánh tử, đã đến Kim Ưng Tông!" Đại Tuyết Long Kỵ dừng lại, hỏi về hành động tiếp theo. "Giết, không chừa một ai!" Giọng Tần Phong vô cùng bình thản, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rùng mình.

Không còn vẻ không đứng đắn như lúc làm lão lục, mà toát ra một khí phách duy ngã độc tôn... "Không chừa một ai!?" Thủ lĩnh của Đại Tuyết Long Kỵ và Hắc Giáp Quân sững sờ, thật sự nghi ngờ tai mình có nghe nhầm không.

Kim Ưng Tông tuy chỉ là một thế lực hạng hai của Âm Nguyệt Hoàng Triều, nhưng sau lưng chắc chắn có liên quan đến một số thế lực, đâu phải là một Thánh tử như Tần Phong nói diệt là có thể diệt. "Sao?

Còn muốn ta lặp lại mệnh lệnh một lần nữa!?" Tần Phong lạnh nhạt liếc mắt nói. "Tuân lệnh!!" Hai vị thủ lĩnh vội vàng chắp tay lĩnh mệnh lui xuống, bị ánh mắt vừa rồi của Tần Phong làm cho kinh sợ.

Tuy chỉ là một cái liếc mắt lạnh nhạt, nhưng trong đôi mắt sâu thẳm lại tràn ngập hàn ý sắc bén, phảng phất như chỉ cần bọn họ dám nói một chữ "không", hắn sẽ diệt luôn cả bọn họ. "Vị Tam Thánh tử này, không đơn giản!" Tâm tình hai vị thủ lĩnh mãi không thể bình tĩnh lại, trong đầu toàn là ánh mắt của Tần Phong.

Cái cảm giác không giận mà uy đó, còn mạnh hơn cả đế vương chi uy mà Lục Đạo Đế Quân toát ra, cho dù bọn họ có tu vi Nguyên Đan cảnh, Sinh Tử cảnh, trong lòng cũng thật sự không chịu nổi.

Phảng phất như là sự áp chế huyết mạch của kẻ bề trên bẩm sinh đối với kẻ bề dưới. "Đây thật sự là lão đại của chúng ta sao!?" Thiên Quân, Vạn Mã có chút khó tin.

Trước đây là một tên ngốc bình thường biết bao, sao đột nhiên lại biến thành một đại kiêu hùng, khiến bọn họ ở trước mặt Tần Phong ngay cả thở mạnh cũng không dám. "Một chữ, ngầu!" Trong mắt Đông Phương tiểu thư lóe lên những tia sáng kỳ lạ, không ngờ Tần Phong lại có một mặt bá khí như vậy. "Người đến là ai!?" Đệ tử gác cổng của Kim Ưng Tông thấy đại quân hùng hổ kéo đến, vội vàng lễ phép tiến lên hỏi.

Rầm một tiếng!!

Tần Phong giơ tay lên, vỗ một chưởng vào tấm biển hiệu của Kim Ưng Tông, chưởng phong mạnh mẽ tại chỗ làm vỡ nát tấm biển hiệu. "Giết!!" Hắc Giáp Quân, Đại Tuyết Long Kỵ nhận được tín hiệu, tiếng chém giết lập tức vang vọng khắp đất trời. "Không ổn, mau đi thông báo cho Tông chủ!!" Đệ tử gác cổng rõ ràng cảm nhận được người đến không có ý tốt, vắt chân lên cổ chạy vào Kim Ưng Tông la lớn. ……… Kim Ưng Tông.

Một thế lực hạng hai của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Vốn tưởng rằng đệ tử Tần gia bất ngờ xuất hiện trên địa bàn của họ là điềm báo tông môn đại hưng, có thể dễ dàng khống chế, nhưng ai ngờ cuối cùng họ không chỉ chết mấy ngàn đệ tử, mà ngay cả Ngũ trưởng lão Sinh Tử cảnh cửu trọng, ba vị trưởng lão Phiêu Miểu cảnh cũng vẫn lạc.

Còn đắc tội với Tần Hạo, một thiếu niên chí tôn đang trỗi dậy lần nữa, một khi tương lai hắn trưởng thành, Kim Ưng Tông sẽ gặp nguy hiểm. "Không hoảng, không hoảng, muốn trưởng thành đâu phải dễ, phải biết bao nhiêu thiên kiêu đã chết trên con đường trưởng thành!" Tông chủ Kim Ưng Tông bắt đầu tự an ủi mình, cảm thấy Tần Hạo không dễ dàng trưởng thành như vậy.

Với Linh Vũ cảnh mà cưỡng ép sử dụng bí pháp để đối kháng với ba cao thủ Phiêu Miểu cảnh, cho dù hắn cuối cùng có thể sống sót cũng chắc chắn sẽ lại trở thành phế vật.

Chương 230

Hơn nữa, họ là tu luyện giả của Âm Nguyệt Hoàng Triều, Tần gia của Đại Việt còn chưa uy hiếp được họ.

Nghĩ như vậy, như trút được gánh nặng! "Tông chủ, Tông chủ, không ổn rồi..." Một đệ tử hoảng hốt, lảo đảo chạy tới. "Hoảng loạn thế này, còn ra thể thống gì!" Tông chủ Kim Ưng Tông vẻ mặt nghiêm túc khiển trách: "Nhớ kỹ, Kim Ưng Tông chúng ta tuy là một thế lực hạng hai, cũng vừa gặp phải một chút trắc trở, nhưng dưới trướng còn có mấy vạn đệ tử, bản tông chủ và Đại trưởng lão cũng đều còn đây, sau lưng còn có Danh Kiếm Sơn Trang chống đỡ..." "Tông chủ, thật sự có chuyện lớn rồi!" Đệ tử kinh hãi vội vàng ngắt lời: "Tam Thánh tử Tần Phong, dẫn theo mấy chục vạn Hắc Giáp Quân hùng hổ kéo đến, còn có một ngàn Đại Tuyết Long Kỵ mở đường, trên đường đi cứ vung đao là chém, thấy người là giết, ngay cả mắt cũng không chớp một cái." "Tần Phong!?" Tông chủ Kim Ưng Tông sững sờ, lớn tiếng chất vấn: "Hắn không phải bảy năm trước đã phản bội Tần gia rồi sao?

Bây giờ Tần gia xảy ra chuyện có liên quan quái gì đến hắn chứ!?" Đệ tử cười khổ nói: "Chuyện này sao ta biết được!" Rầm rầm rầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, còn kèm theo những tiếng la hét thảm thiết và tiếng chém giết vang trời, mùi máu tanh nồng nặc cũng bắt đầu lan tỏa khắp nơi. "Dừng tay!!" Tông chủ Kim Ưng Tông ra xem, tại chỗ tức giận đến đỉnh điểm.

Chỉ thấy mười vạn Hắc Giáp Quân như sói vào bầy cừu, điên cuồng tàn sát đệ tử Kim Ưng Tông, nơi họ đi qua, máu chảy thành sông, ngay cả con giun trong đất cũng phải lôi ra chặt thành mấy đoạn.

"Phiêu Miểu cảnh ngũ trọng!!" Tần Phong có thể cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của đối phương, nhưng lại không hề có ý định ra lệnh dừng lại.

Tông chủ Kim Ưng Tông lạnh lùng chất vấn: "Tần Phong, Kim Ưng Tông ta tuy có thù với Tần gia, nhưng có thù oán gì với ngươi Tần Phong?

Ngươi bây giờ là người của Âm Nguyệt Hoàng Triều ta, ngang nhiên giúp Tần gia của Đại Việt báo thù như vậy, ngươi không sợ Lục Đạo Đế Quân phế ngươi sao!?" "Ai nói ta giúp Tần gia báo thù!?" Tần Phong vẻ mặt vô tội nói: "Ta sở dĩ đến đây, là vì Kim Ưng Tông các ngươi đã cản trở dòng chảy khí trường của ta, phá hoại phong thủy của Thúy Trúc Phong của ta." Vãi chưởng!!

Ngươi có thể bịa chuyện nhảm nhí hơn nữa không!

Kim Ưng Tông của họ cách Thúy Trúc Phong mười vạn tám nghìn dặm, cản trở dòng khí trường của em gái ngươi, phá hoại phong thủy của tổ tông nhà ngươi à!

Tông chủ Kim Ưng Tông tức đến run cả người, biết Tần Phong rõ ràng là đến kiếm chuyện giúp Tần gia, cũng biết hôm nay chuyện này không thể giải quyết trong hòa bình được.

Đúng lúc này — Một lão giả râu tóc bạc trắng lạnh mặt bước ra, "Tần Phong, ngươi bây giờ có năng lực đồ sát Kim Ưng Tông ta, nhưng chúng ta cũng có thực lực giết ngươi, tin hay không trước khi ngươi đồ diệt Kim Ưng Tông ta, lão phu sẽ lấy mạng chó của ngươi trước!" "Đại trưởng lão!!" Đệ tử Kim Ưng Tông kích động la lớn, biết cứu tinh của mình đã đến.

Rầm rầm rầm!!

Quanh thân Đại trưởng lão bùng phát ra một luồng dao động khí tức kinh khủng, khiến hư không rung chuyển dữ dội, tầng mây trên trời càng cuồn cuộn dữ dội. "Phiêu Miểu cảnh cửu trọng!!" Một ngàn Đại Tuyết Long Kỵ nhanh chóng lập thành quân trận bảo vệ Tần Phong, cho dù đối mặt với cao thủ Phiêu Miểu cảnh cửu trọng cũng có sức đánh một trận. "Nô gia không tin!!" Đông Phương tiểu thư cười duyên dáng bước lên một bước, ánh mắt rơi vào người Tông chủ Kim Ưng Tông.

Tuy tu vi của đối phương đã đạt đến Phiêu Miểu cảnh ngũ trọng, nhưng nàng là Phiêu Miểu cảnh nhất trọng vẫn có tự tin đánh bại y. "Thế à?

Vậy còn bây giờ thì sao!" Đại trưởng lão từ trong ngực lấy ra một chuỗi vòng tay có mười hai hạt châu đen ném lên trời, lập tức mười hai nữ quỷ nhe nanh múa vuốt bay ra, tất cả đều là quỷ tu Sinh Tử cảnh. "Cái gì!!" Đại Tuyết Long Kỵ thất thanh kinh hô, biết đã gặp phải phiền phức lớn.

Quỷ tu vốn đã là một sự tồn tại đau đầu, bây giờ một lúc xuất hiện mười hai con, còn cùng cấp bậc Sinh Tử cảnh với họ, nếu Đại trưởng lão có chúng hỗ trợ, họ thật sự không chống đỡ nổi. "Ủa, trùng hợp vậy sao!?" Tiểu Bạch lập tức phấn chấn, không ngờ lại đúng chuyên ngành như vậy.

Chỉ thấy nó từ trên vai Tần Phong nhảy xuống, nhanh chóng mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ đeo sau lưng ra, "Đây là..." Các nữ quỷ cảm ứng được khí tức của Tâm Nhan, con giá y nữ quỷ này, còn có Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái và hơn ngàn con nữ quỷ khác, sợ đến nỗi hồn bay phách tán, không nghĩ ngợi quay đầu bỏ chạy.

Tiểu Bạch đuổi theo mười hai nữ quỷ đang kinh hoảng bỏ chạy, bắt chước tiếng cười của Tần Phong nói: "Các nữ quỷ tiểu thư, các ngươi đừng chạy mà, ta thỏ rất đáng yêu, kiệt kiệt kiệt kiệt..."

"Chuyện gì vậy!!" Một nghìn Đại Tuyết Long Kỵ sững sờ tại chỗ, không hiểu tại sao bọn họ lại sợ Tiểu Bạch đến thế. "Khí tức này..." Đại trưởng lão mặt mày kinh hãi, trừng lớn mắt cảm nhận khí tức trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nếu lão không cảm ứng sai, mà chắc là không sai được.

Bên trong có ít nhất hơn nghìn quỷ tu, cùng mấy vạn cương thi, hơn nữa còn không phải loại tiểu quỷ tu tu hành vài trăm năm, mà là loại đại quỷ tu đã tu luyện hàng nghìn, hàng vạn năm.

Đồng thời, tay chân lão còn mơ hồ cảm ứng được bên trong ẩn giấu một quỷ tu cực kỳ đáng sợ, dường như vừa xuất thế đã có thể khiến thiên địa biến sắc, gọi nó là trần nhà của giới quỷ tu cũng không quá lời. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Đại trưởng lão mặt đầy vẻ khó tin, trán rịn ra mồ hôi.

Lão thật sự không tài nào hiểu nổi, cho dù Tần Phong xuất thân từ Tần gia, thế gia đệ nhất Hoang Cổ, tu hành bảy năm ở Nguyệt Thần Cung, được Lục Đạo Đế Quân ưu ái ban cho binh quyền... nhưng hắn năm nay mới mười lăm tuổi, làm sao có thể nắm giữ được một thế lực như vậy!? "Giết, không chừa một ai!" Tần Phong giọng điệu bình thản hạ lệnh, hoàn toàn không mắc phải cái tật nói nhiều của phản diện. "Giết!!" Một nghìn Đại Tuyết Long Kỵ nhận lệnh, lập tức bày quân trận vây khốn Đại trưởng lão. "Đại trưởng lão!!" Tông chủ Kim Ưng Tông kinh hãi hô lên, phi thân muốn tiến lên trợ giúp.

Đáng tiếc một bóng hồng đã nhanh chóng chắn trước mặt gã, chính là Đông Phương tiểu thư xinh đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt. "Ngươi chạy đi đâu?

Chẳng lẽ nô gia không đủ xinh đẹp sao!?" Đông Phương tiểu thư nở một nụ cười mỉm, vươn bàn tay ngọc ngà vỗ mạnh về phía đối phương.

Ầm ầm ầm!!

Trận chiến kịch liệt lập tức nổ ra, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên không dứt, năng lượng kinh hoàng cũng không ngừng khuếch tán, khiến hư không chấn động dữ dội, dường như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Lúc này...

Tiểu Bạch đã dùng Nam Minh Ly Hỏa vây khốn mười hai tiểu nữ quỷ, một tay cầm Sơn Hà Xã Tắc Đồ uy hiếp, một tay tiến hành giáo dục bằng tình thương với chúng.

Chỉ thấy mười hai tiểu nữ quỷ quỳ trên đất, hai tay véo tai, ấm ức đọc: "Gia quy điều thứ nhất, lời chủ nhân nói đều đúng; gia quy điều thứ hai, nếu chủ nhân sai, mời tham khảo điều thứ nhất..." "Ừm, không tệ!" Tiểu Bạch hài lòng gật đầu: "Để khắc sâu ấn tượng, còn 99999 lần nữa!" "Hừm!!" Tần Phong nhìn trận chiến phía xa, không khỏi nhíu mày.

Đệ tử Kim Ưng Tông đối mặt với mười vạn Hắc Giáp Quân chẳng khác nào cừu non chờ làm thịt, mười hai nữ quỷ cũng đã bị Tiểu Bạch xử lý, Đông Phương tiểu thư dựa vào truyền thừa của Lam Sắc Yêu Cơ dễ dàng vượt cấp nghiền ép tông chủ Kim Ưng Tông.

Nhưng Đại trưởng lão Kim Ưng Tông dù sao cũng là Phiêu Miểu cảnh cửu trọng, cho dù một nghìn Đại Tuyết Long Kỵ hợp thành quân trận phối hợp ăn ý đến đâu, nhất thời cũng khó mà gặm được khúc xương cứng này.

Tần Phong lẩm bẩm: "Đến đây rầm rộ như vậy, chắc chắn đã thu hút sự chú ý của các thế lực.

Nếu không thể tốc chiến tốc thắng, đợi viện quân của Kim Ưng Tông tới, độ khó sẽ tăng lên." "Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái, ra tay!!"

Tần Phong lập tức có quyết định, bấm pháp quyết điểm lên Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "He he, cuối cùng chúng ta cũng được ra ngoài rồi!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái nhận lệnh, vui vẻ bay ra từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nhiệt độ xung quanh cũng lập tức giảm xuống điểm đóng băng, khiến toàn trường không kìm được mà rùng mình một cái.

Chương 231

"Quy Nhất cảnh!!" Toàn trường lập tức kinh hô, bị ba con quỷ đột nhiên xuất hiện dọa cho hết hồn.

Quy Nhất cảnh là đại cảnh giới trên Phiêu Miểu cảnh, tượng trưng cho cửu cửu quy nhất, biển lớn dung nạp trăm sông, còn được gọi là Vấn Đế cảnh.

Chỉ cần cửu cửu quy vị, dung hội quán thông, là có thể thành công bước vào Chuẩn Đế cảnh để đột phá Đại Đế chi vị.

Có thể nói Quy Nhất cảnh ở Hoang Cổ tuyệt đối là chiến lực đỉnh cấp, là tiêu chí để đánh giá một thế lực có phải là thế lực hạng nhất hay không. "Quả nhiên là quỷ tu!!" Đại trưởng lão không cam lòng nhìn ba nữ quỷ xuất hiện, biết rằng đại thế đã mất, không thể xoay chuyển.

Đồng thời, lão cũng thật sự không hiểu nổi, Tần Phong từ đâu tìm được nhiều nữ quỷ và cương thi tu luyện hàng nghìn, hàng vạn năm như vậy. "Khoan đã!!" Đại trưởng lão đột nhiên sững người, như người mù tìm thấy điểm sáng.

Nhắc đến đại sự kiện gây chấn động Hoang Cổ gần đây, không gì khác ngoài vụ án mất cắp tiên tinh ở Côn Luân Bí Cảnh.

Trong đó có ghi lại việc hung thủ sử dụng hàng nghìn nữ quỷ để cướp đoạt túi trữ vật của các thế lực lớn.

Cuối cùng Tần Phong lại như chính nghĩa giáng trần, dùng Nam Minh Ly Hỏa đánh lui nữ quỷ để cứu mọi người.

Vừa ăn cắp vừa la làng!!

Bốn chữ lớn hiện lên trong đầu Đại trưởng lão, ánh mắt nhìn Tần

Phong đầy kinh ngạc.

Nếu sự thật đúng như lão suy đoán, thiếu niên mười lăm tuổi này quả thực quá to gan lớn mật, chẳng khác nào đi trên dây thép, chỉ một chút sơ sẩy là vạn kiếp bất phục. "Xem ra lão già này đoán ra rồi, vậy thì ta càng không thể giữ lại ngươi!" Tần Phong híp mắt lẩm bẩm, sau đó hét lớn: "Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái, làm cho lão già này câm miệng vĩnh viễn cho ta, về rồi các ngươi muốn hút thế nào thì hút." "Muốn hút thế nào thì hút!!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái hai mắt sáng rỡ, cảm giác nước dãi sắp chảy ra tới nơi. "Không ổn!!" Sắc mặt Đại trưởng lão đột biến, biết Tần Phong muốn giết người diệt khẩu.

Chỉ là lão vừa mở miệng định công bố sự thật, đã thấy Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái bao vây lão lại, những đòn công kích linh hồn đáng sợ như những mũi tên sắc nhọn xuyên tim đâm vào linh hồn lão. "A..." Đại trưởng lão ôm đầu hét lên thảm thiết, sau đó hai mắt trợn tròn ngã xuống đất không động đậy, ngay cả nguyên thần cũng không kịp chạy thoát đã đi Lãnh cơm hộp. "Đại trưởng lão!!" Đệ tử Kim Ưng Tông bi thương kêu lên, biết rằng cục diện đã hoàn toàn không thể cứu vãn.

Rầm một tiếng!!

Tông chủ Kim Ưng Tông cũng bị Đông Phương tiểu thư đánh rơi từ trên không xuống, cả người thảm hại, khắp thân đầy những vết thương máu me, khí tức cũng rơi xuống mức thấp nhất. "Chờ một chút!!" Tông chủ Kim Ưng Tông vội vàng lấy ra nhẫn trữ vật, lớn tiếng kêu: "Tam Thánh tử, bên trong này là tích lũy mấy nghìn năm của Kim Ưng Tông ta, chỉ cần ngài tha cho Kim Ưng Tông một mạng, tất cả đều là của ngài..." Phụt một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong không đợi đối phương nói xong, đầu ngón tay điểm một cái, mấy thanh trường kiếm rơi trên đất nhanh chóng bay ra, đâm vào ngực tông chủ Kim Ưng Tông, máu tươi lập tức phun ra như suối. "Giết ngươi rồi, chẳng phải cũng là của ta sao!" Tần Phong lạnh nhạt đáp lại, tỏ vẻ mình là một đại phản diện chuyên nghiệp. "Ặc..." Toàn trường sững sờ tại chỗ, cảm thấy câu này nói không có gì sai cả. "Đưa đây cho ta!" Tiểu Bạch lập tức vui vẻ chạy tới, giật lấy chiếc nhẫn trữ vật trong tay đối phương. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 5.000.000 điểm phản diện!" "Cơ duyên!?" Tần Phong hơi sững người, ánh mắt nhìn về phía nhẫn trữ vật.

Lẽ nào Kim Ưng Tông là một phó bản của nhị đệ, thông quan phó bản là có thể nhận được cơ duyên bảo vật!? "Nhị đệ, đệ phải tin ca ca, ca ca thật sự quan tâm đệ, là đến giúp đệ báo thù đó!" Tần Phong tâm trạng phức tạp nhìn chiếc nhẫn trữ vật, tỏ vẻ mình thật sự không có ý định cướp cơ duyên của nhị đệ, đó là chí hữu thân bằng, thủ túc huynh đệ của hắn. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được một cơ hội rút thưởng phiên bản tăng cường..." "Cơ duyên gì chứ, đây là chiến lợi phẩm của ta có được không!" Tần Phong tỏ vẻ mình là một quân tử Nho gia đứng đắn, tiện tay nhét chiếc nhẫn trữ vật vào túi mình. "Đó là của thỏ ta!!" Tiểu Bạch lập tức không vui, lôi cuốn sổ nhỏ của mình ra.

Năm nào tháng nào: Tần Phong cướp chiến lợi phẩm của thỏ ta, cần bồi thường 100 củ cà rốt.

Soạt một tiếng!!

Tần Phong không chần chừ một giây, gọi ra hệ thống, trước mắt hiện ra một vòng quay lớn màu vàng, bắt đầu chậm rãi quay. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ nhận được Tiên Thiên Chí Bảo, Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình!" Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình: Tiên Thiên Chí Bảo, có thể hấp thụ ánh trăng để tạo ra dịch thể thần bí, thúc chín linh dược không giới hạn. "Thúc chín linh dược không giới hạn!?" Tần

Phong lập tức nghĩ đến dây leo Đạo Quả mà hắn đã cấy vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nếu thật sự có thể thúc chín không giới hạn, chẳng phải có nghĩa là hắn có thể bán sỉ Đạo Quả sao. "Chủ nhân, thưởng, thưởng!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái bay đến trước mặt Tần Phong, suy nghĩ xem nên bắt đầu hút từ đâu.

Keng keng!!

Tiếng kiếm minh chói tai đột nhiên vang vọng khắp trời đất, chỉ thấy phía chân trời xa xa mơ hồ xuất hiện mấy đạo kiếm quang, đang với tốc độ cực nhanh bay về phía Kim Ưng Tông, thậm chí cách một khoảng rất xa vẫn có thể cảm nhận được sát ý mãnh liệt của đối phương. "Danh Kiếm Sơn Trang?

Các ngươi về trước đi!" Tần Phong vung tay đưa ba tiểu nữ quỷ vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đối với lời hứa cho hút dương khí lúc nãy thì không hề nhắc đến một chữ. "Chủ nhân xấu xa, hắn lại lừa chúng ta!!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái tức đến phát điên, tỏ vẻ sẽ không bao giờ tin vào cái miệng lừa đảo của Tần Phong nữa. "Bẩm Tam Thánh tử, đã xử lý xong!" Mười vạn Hắc Giáp Quân, một nghìn Đại Tuyết Long Kỵ đã dọn dẹp sạch sẽ Kim Ưng Tông, mấy vạn đệ tử không một ai sống sót, nằm la liệt trong vũng máu, nhìn qua chẳng khác nào luyện ngục trần gian.

Đối với điều này, Tần Phong chỉ liếc nhìn một cách thờ ơ, có thể nói là không hề có chút gánh nặng tâm lý nào.

Là một Thiên Mệnh Đại Phản Phái, hắn muốn sống sót thì phải kế thừa ý chí của Tào Thừa tướng, thà ta phụ người trong thiên hạ, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta, cho dù phải hiến tế chúng sinh cũng không tiếc.

Cho dù cuối cùng vẫn không thể chống lại thiên mệnh, hắn cũng sẽ dùng thân mình làm quân cờ để thắng trời nửa nước. "Biết rồi!"

Tần Phong lạnh nhạt hỏi: "Các ngươi vừa nhìn thấy gì!?" "Vừa rồi!?" Hai vị thủ lĩnh sững người, không hiểu ý Tần Phong.

Thủ lĩnh Hắc Giáp Quân phản ứng trước tiên, vội nói: "Vừa rồi mười vạn Hắc Giáp Quân tuân theo mệnh lệnh của Thánh tử đại nhân, không tha cho một đệ tử Kim Ưng Tông nào, một nghìn Đại Tuyết Long Kỵ liên thủ dùng quân trận giết chết Đại trưởng lão Kim Ưng Tông." "Không phải..." Thủ lĩnh Đại Tuyết Long Kỵ mở miệng định sửa lại.

Bọn họ vừa rồi đúng là đã dùng quân trận vây khốn Đại trưởng lão, nhưng trong thời gian ngắn căn bản không thể hạ được đối phương, cho dù có hạ được cũng sẽ thương vong thảm trọng.

Cuối cùng là Tần Phong phái ra ba quỷ tu Quy Nhất cảnh mới tránh được tổn thất cho bọn họ.

Ngay khi thủ lĩnh Đại Tuyết Long Kỵ còn muốn nói gì đó, thủ lĩnh Hắc Giáp Quân đã vội vàng bịt miệng y lại.

Chương 232

Không giống như Đại Tuyết Long Kỵ là tử sĩ được bồi dưỡng bằng bí pháp, thủ lĩnh Hắc Giáp Quân là hậu duệ của những anh hùng chiến tử sa trường, từ nhỏ đã được bồi dưỡng như cấm quân, tự nhiên biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi. "Hử!?" Thủ lĩnh Đại Tuyết Long Kỵ cảm thấy rất nghi hoặc, không hiểu tại sao đối phương lại bịt miệng mình.

Tần Phong mở miệng hỏi: "Vẫn chưa thỉnh giáo danh tính hai vị!" "Không dám!!" Thủ lĩnh Hắc Giáp Quân tỏ thái độ rất khiêm tốn, vội đáp: "Bẩm Tam Thánh tử, tại hạ Mộc Thâm!" "Ta không có tên!" Thủ lĩnh Đại Tuyết Long Kỵ đeo mặt nạ sắt màu bạc, không nhìn ra biểu cảm, đáp: "Đại Tuyết Long Kỵ đều không có tên, chỉ có số hiệu, ta là Nhất Hào!" "Ta không thích gọi người khác bằng số hiệu!" Tần Phong nhìn Mộc Thâm bên cạnh, nói: "Ta đặt cho ngươi một cái tên, gọi là Thành Xuân!" "Vâng, thuộc hạ từ nay gọi là Thành Xuân!" Giọng Thành Xuân vẫn như không có cảm xúc.

Nhưng vai y lại khẽ run lên, chứng tỏ nội tâm không hề bình tĩnh chút nào. "Ta có một ấn, có thể nâng cao chiến lực!" Tần Phong để đảm bảo hai người không tiết lộ tin tức, vung tay bấm ra Tiên Nô Pháp Ấn nhảy múa trên đầu ngón tay. "Đây là..." Mộc Thâm hô hấp dồn dập, sớm đã nghe nói về ấn này, quả quyết quỳ xuống tỏ lòng trung thành: "Mộc Thâm nguyện thề chết trung thành với Tam Thánh tử, nếu có phản bội ắt sẽ bị vạn kiếm xuyên tâm mà chết, linh hồn vĩnh viễn đọa địa ngục không được siêu sinh." Nói xong, hắn còn không quên kéo Thành Xuân bên cạnh, bảo y mau quỳ xuống nói lại một lần. "Thành Xuân nguyện thề chết trung thành với Tam Thánh tử, nếu có phản bội ắt sẽ bị vạn kiếm xuyên tâm mà chết!!" Thành Xuân trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Lục Đạo Đế Quân đã ban bọn họ cho Tần Phong, tại sao còn phải quỳ xuống nói lời thề trung thành.

Bốp bốp hai tiếng!!

Chưa đợi Thành Xuân nghĩ thông, Tiên Nô Pháp Ấn của Tần Phong đã đánh vào trán y và Mộc Thâm, khí tức của hai người cũng lập tức tăng vọt gấp năm lần. "Đây là cái gì!?" Thành Xuân trong lòng vô cùng kinh hãi, phát hiện mình được cường hóa toàn diện gấp năm lần.

Điều khó tin nhất là di chứng do sử dụng bí pháp đột phá đến Sinh Tử cảnh cũng biến mất, y bây giờ có thể đột phá theo phương pháp tu luyện bình thường. "Đa tạ Tam Thánh tử!!" Mộc Thâm cảm kích liên tục dập đầu tỏ lòng trung thành, còn không quên ấn đầu Thành Xuân xuống. "Tần Phong!!" Một giọng nói nghiến răng nghiến lợi phẫn nộ vang lên.

Chỉ thấy Thiếu trang chủ Danh Kiếm Sơn Trang, Nhất Kiếm, mặt đầy phẫn nộ xuất hiện tại Kim Ưng Tông, sau lưng còn có Thất Đại Kiếm Nô đã gặp lần trước. "Ây da, đây không phải Nhất Kiếm huynh sao!?" Tần Phong sau khi giúp nhị đệ báo thù xong, từ một đại kiêu hùng biến thành Tần Lão Lục mặt dày mày dạn. "Tần Phong, ta muốn giết ngươi!!" Nhất Kiếm nhìn thấy thảm cảnh của Kim Ưng Tông, lập tức mất đi lý trí muốn bùng nổ.

Phải biết rằng, Kim Ưng Tông là do Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ bảo kê, bây giờ bị Tần Phong dẫn người đến diệt, khiến các thế lực khác nhìn họ thế nào, sau này ai còn dám đi theo Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ nữa. "Thiếu trang chủ, chờ một chút!" Thất Đại Kiếm Nô vội vàng ngăn Nhất Kiếm lại, nhận ra có điều bất thường.

Tuy rằng mười vạn Hắc Giáp Quân và một nghìn Đại Tuyết Long

Kỵ của Tần Phong có chiến lực rất mạnh, tuyệt đối có khả năng san bằng Kim Ưng Tông, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đệ tử Kim Ưng Tông, không bao gồm tông chủ và Đại trưởng lão.

Nhưng bây giờ cả tông chủ và Đại trưởng lão Kim Ưng Tông đều đã Lãnh cơm hộp, trong khi Đại Tuyết Long Kỵ và Hắc Giáp Quân của Tần Phong gần như không có thương vong.

Đặc biệt là bọn họ nhận được tin tức liền tức tốc chạy đến chi viện, có thể nói Tần Phong chân trước vừa đến, bọn họ chân sau đã tới, nhưng vẫn chậm một bước.

Điều này chứng tỏ át chủ bài của Tần Phong không chỉ là những gì mắt thấy, gần đây hẳn phải có cường giả Quy Nhất cảnh trở lên giúp hắn.

Ầm ầm ầm!!

Hư không đột nhiên chấn động dữ dội, một hố đen từ từ nứt ra.

Chỉ thấy Lục Đạo Đế Quân, Nguyệt Thần, Lam Ma, Đế sư các vị đại lão của Âm Nguyệt Hoàng Triều đều đã đến, còn có Diệp Long và Trần Tổ, hai vị Thánh tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng đi theo.

Diệp Long rất bi thương nói: "Thảm, quá thảm rồi!" "Đế quân!!" Trần Tổ nhập vai trong một giây, vẻ mặt bi phẫn nói: "Tần Phong kẻ này hiếu sát thành tính, không giết không đủ để dẹp dân oán, không giết không đủ để yên lòng dân, không giết không đủ để nghiêm quốc pháp..." "Thế mà đã kết thúc rồi!?" Lục Đạo Đế Quân nhìn đống đổ nát xung quanh, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Lão không thể ngờ Tần Phong lại dọn dẹp xong Kim Ưng Tông nhanh như vậy, cho dù Kim Ưng Tông không lâu trước đó đã tổn thất mấy vị trưởng lão dưới tay Tần gia Thập tổ, nhưng vẫn còn có tông chủ Phiêu Miểu cảnh ngũ trọng và Đại trưởng lão Phiêu Miểu cảnh cửu trọng.

Theo lý mà nói, bên cạnh Tần Phong chỉ có một truyền nhân Lam Sắc Yêu Cơ Phiêu Miểu cảnh nhất trọng, không thể nào diệt cả tông Kim Ưng Tông nhanh như vậy được. "Gần đây có Quy Nhất cảnh!?" Các vị đại lão của Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng tò mò nhìn xung quanh, nhưng lại không phát hiện ra cường giả Quy Nhất cảnh nào.

Chỉ thấy Tiểu Bạch lưng đeo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nhặt lên chuỗi vòng tay màu đen của Đại trưởng lão, mười hai tiểu nữ quỷ Sinh Tử cảnh cũng theo đó hóa thành khói xanh chui vào chuỗi vòng. "Hồn khí!" Các vị đại lão mắt hơi sáng lên, sau đó lại thoáng chút tiếc nuối.

Do con người tự cho mình là chúa tể trời đất, muốn dùng sức người để khống chế vạn vật, nên sau khi thấy được sự lợi hại của công kích linh hồn của quỷ tu, liền bắt đầu nghiên cứu hồn khí.

Họ cố gắng thông qua pháp khí để khống chế quỷ tu, bắt chúng nghe lệnh mình.

Chỉ là quá trình luyện chế hồn khí quá âm hiểm, quá độc ác, nên bị chính đạo tu sĩ không dung, bọn họ là những nhân vật lớn hùng bá một phương, tự nhiên cần phải giữ gìn thanh danh của mình. "Nhìn cái gì mà nhìn, đây là chiến lợi phẩm của thỏ ta!" Tiểu Bạch cảnh giác ôm chuỗi vòng vào lòng, nhảy phắt lên vai Tần Phong. "Đế quân!!" Trần Tổ, Diệp Long thấy Lục Đạo Đế Quân không nói gì, tiếp tục bi phẫn: "Tần Phong coi thường quốc pháp Âm Nguyệt Hoàng Triều ta, tùy ý tàn sát tử dân Âm Nguyệt Hoàng Triều, cho dù hắn là Thánh tử cũng tuyệt đối không thể dung túng." "Xin Đế quân chủ trì chính nghĩa!!" Nhất Kiếm cũng quả quyết quỳ xuống thỉnh cầu.

Bất kể là Tần Phong diệt Kim Ưng Tông, gây ảnh hưởng tiêu cực cho Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ, hay là ân oán cá nhân giữa gã và Tần Phong, gã đều không thể tha cho Tần Phong.

Bố khỉ!!

Mấy tên tiểu vương bát đản này, thật biết cách gây phiền phức cho ta!!

Lục Đạo Đế Quân cảm thấy đau đầu vô cùng, không biết phải làm sao.

Hiện tại Âm Nguyệt Hoàng Triều đang dụng binh đối ngoại, Nguyệt Thần và Lam Ma lại là những đại lão trụ cột của Âm Nguyệt Hoàng Triều, bọn họ chống lưng cho Tần Phong, đâu phải nói động là động được!?

Hơn nữa, Tần Phong vì giúp Tần gia báo thù mà dẫn binh diệt Kim Ưng Tông, cũng khiến lão thấy được mối quan hệ không chính đáng giữa hai bên, nói không chừng thật sự có thể lôi kéo được Tần gia về phe mình.

Chỉ cần Tần gia lâm trận phản chiến, Đại Việt Hoàng Triều nhất định sẽ đại loạn!

Quan trọng nhất là Tần Phong nắm giữ nhân tình của tám thành thế lực Hoang Cổ, nếu thật sự xử phạt hắn, ai biết được những thế lực xung quanh Âm Nguyệt Hoàng Triều có mượn cớ kêu oan cho Tần Phong mà tấn công Âm Nguyệt Hoàng Triều hay không.

Có Tần Phong ở đây, bọn họ ít nhiều còn biết giữ chút thể diện!!

Nếu hắn không còn, ai biết bọn họ có cần thể diện nữa không!?

Nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Tần Phong công khai đến diệt Kim Ưng Tông như vậy, nếu lão không có bất kỳ hình phạt nào, sau này ở Âm Nguyệt Hoàng Triều còn ai nghe lệnh, chẳng phải sẽ loạn cả lên sao.

Lúc này...

Các vị đại lão không nói gì, chỉ im lặng quan sát.

Chương 233

Bọn họ là các đại lão của Âm Nguyệt Hoàng Triều, tự nhiên không thể thoát khỏi cuộc tranh đấu giữa các Thánh tử, chỉ là họ chưa bao giờ đích thân ra mặt, đều để cho tiểu bối nhà mình đi kết giao với Diệp Long và Trần Tổ.

Trước khi cục diện chưa rõ ràng, họ tuyệt đối sẽ không đặt cược cả gia sản tính mạng, chỉ đi theo sau Lục Đạo Đế Quân, không ngừng gật đầu nói 'đúng đúng đúng'. "Mẹ nó, đám cáo già này!" Lục Đạo Đế Quân trong lòng tức không để đâu cho hết, chỉ có thể lạnh giọng chất vấn: "Tần Phong, rốt cuộc là có chuyện gì!?" Tần Phong mặt dày không sợ nước sôi, rất tùy ý trả lời: "Không có gì, chỉ là Kim Ưng Tông cản trở luồng khí tràng của ta, phá hoại phong thủy Thúy Trúc Phong của ta, nên ta diệt nó thôi." "Khụ khụ..." Toàn trường đại lão ho sặc sụa, suýt nữa bị nước miếng sặc chết.

Mẹ nhà ngươi!!

Ngươi muốn tìm cớ thì cũng tìm cái nào hợp lý một chút được không!?

Trần Tổ, Diệp Long mừng rỡ, không ngờ Tần Phong lại kiêu ngạo đến vậy, lập tức nhảy dựng lên kêu: "Đế quân, ngài thấy rồi đó, Tần Phong không biết hối cải, căn bản không xứng làm Thánh tử, không giết không đủ để dẹp dân oán, không giết không đủ để yên lòng dân, không giết không đủ để nghiêm quốc pháp." Lục Đạo Đế Quân cả người lập tức không ổn, trong lòng càng gào thét như con chuột chũi.

Lão vốn định để Tần Phong tự tìm một cái cớ, cuối cùng giơ cao đánh khẽ, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, ai ngờ tên tiểu vương bát đản này ngay cả tế bào não để nghĩ lý do cũng không nỡ lãng phí.

Còn cản khí tràng, phá hoại phong thủy!

Cho dù là kẻ ngốc cũng không dùng cái cớ trẻ con như vậy. "Không sai!" Tần Phong đột nhiên lại mặt đầy chính khí nói: "Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, ta làm sai thì nên bị trừng phạt, vì vậy ta quyết định giao ra binh quyền, tự giam mình vào Vạn Ma Tháp." "Cái gì!?" Các vị đại lão tại chỗ bị làm cho hoang mang, hoàn toàn không hiểu hắn là người thế nào.

Giây trước còn kiêu ngạo ngang ngược không biết hối cải, giây sau đã chính nghĩa đến mức không dám tin.

Không chỉ binh quyền nói giao là giao, còn tự giam mình vào Vạn Ma Tháp, hắn không sợ chết trong đó sao!? "Công thức quen thuộc quá!" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn nhau, nghi ngờ Tần Phong lại muốn làm Lão Lục. "Giao ra binh quyền, tự giam mình vào Vạn Ma Tháp!?" Lục Đạo Đế Quân cũng vẻ mặt ngạc nhiên, không hiểu Tần Phong muốn làm gì.

Nhưng đây quả thực đã cho lão một lối thoát, để lão có thể thuận theo đó mà đi xuống. "Chuyên quyền ngang ngược, dẫn binh gây hấn, bản đế cho dù chém ngươi một trăm lần cũng không đủ!" Lục Đạo Đế Quân lớn tiếng **quở trách** Tần Phong, rồi chuyển giọng: "Nhưng nể tình ngươi đã lập đại công cho Âm Nguyệt Hoàng Triều, lại biết hối cải, bản đế lần này chỉ cảnh cáo nhẹ, phạt ngươi vào Vạn Ma Tháp tu luyện nửa tháng, còn mười vạn Hắc Giáp Quân và một nghìn Đại Tuyết Long Kỵ..." "Khụ khụ!!" Nguyệt Thần và Lam Ma ho một tiếng, tỏ vẻ cổ họng có chút không thoải mái.

Lục Đạo Đế Quân trong lòng run lên, tiếp tục nói: "Đồ bản đế ban thưởng chưa có thói quen thu hồi, nhưng ngươi nhớ kỹ cho bản đế, bản đế giao chúng cho ngươi là để ngươi dẫn chúng bảo vệ gia quốc, không phải để ngươi dẫn chúng đi làm bậy." "Không được, không được!" Tần Phong liên tục lắc đầu từ chối, tỏ vẻ binh quyền bắt buộc phải giao.

Bây giờ Thành Xuân và Mộc Thâm đã bị hắn đánh Tiên Nô Pháp Ấn, hắn còn trông mong trả họ về làm nội gián, sau này mang về cho hắn trăm vạn đại quân và mấy vạn Đại Tuyết Long Kỵ.

Nếu không sau này hắn tạo phản, đi đâu mà điều binh!? "Đế quân, phải thu hồi binh quyền của Tần Phong!" Trần Tổ và Diệp Long không phải đang trợ công, mà là thật sự bị Tần Phong dọa sợ.

Chỉ cần không vừa ý là dẫn binh diệt cả Kim Ưng Tông, sau này bọn họ đâu còn dám nói lớn tiếng trước mặt Tần Phong nữa, phải nhân cơ hội này tước đi binh quyền trong tay hắn. "Quân vô hí ngôn!" Lục Đạo Đế Quân vì đại cục, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Trục xuất Tần Phong vào Vạn Ma Tháp, thời hạn nửa tháng, sống chết toàn do ý trời!" "Đế quân!!" Trần Tổ và Diệp Long hai người sốt ruột không thôi, ra hiệu Đế quân nếu bị uy hiếp thì nháy mắt đi... "Đế quân thánh minh!" Các vị đại lão cuối cùng cũng có phản ứng, thành thạo tiến lên hành lễ chờ bãi triều. "Chết tiệt!!" Diệp Long và Trần Tổ hai người cảm thấy vô cùng không cam lòng, biết Lục Đạo Đế Quân rõ ràng đang thiên vị Tần Phong.

Điều này cũng khiến tâm lý bọn họ càng thêm mất cân bằng, dựa vào đâu mà Tần Phong làm Thánh tử mấy tháng đã được ân sủng không ngừng, còn bọn họ làm Thánh tử mười lăm năm lại chẳng được ân sủng gì.

Cùng là Thánh tử, tại sao đãi ngộ lại khác biệt lớn như vậy!? "Vào Vạn Ma Tháp nửa tháng!?" Nguyệt Thần và Lam Ma trên mặt hiện lên một tia lo lắng, cảm thấy hình phạt này vẫn hơi nặng.

Phải biết rằng, năm đó có đến trăm vạn ma tộc bị bắt vào Vạn Ma

Tháp, đều là quý tộc có thân phận, địa vị trong ma tộc.

Mặc dù nhiều năm qua bọn họ không thể thoát khỏi Vạn Ma Tháp, cũng không có tài nguyên tu luyện gì, nhưng vẫn có không ít người có đại nghị lực đã trưởng thành.

Tần Phong chỉ với tu vi Nhập Đạo cửu trọng, muốn trụ lại bên trong nửa tháng vẫn rất khó khăn. "Này, không phải!" Tần Phong vội mở miệng: "Ngươi làm Đế quân kiểu gì vậy?

Ta diệt cả Kim Ưng Tông, ngươi chỉ phạt ta đến Vạn Ma Tháp ở nửa tháng, làm sao có thể phục chúng?

Công đạo ở đâu, thiên lý ở đâu!" "Ái chà!?" Các vị đại lão ngây người tại chỗ, bị Tần Phong làm cho hoàn toàn mộng bức.

Nếu họ không nhớ nhầm, chắc là không nhầm, Tần Phong mới là bị cáo trong vụ này, sao bây giờ lại đọc thoại của nguyên cáo vậy. "Tên tiểu vương bát đản này!!" Lục Đạo Đế Quân khóe mắt bất giác giật giật, có một sự thôi thúc muốn tiến lên tát cho Tần Phong một cái.

Lão không biết Tần Phong là ngốc thật, hay là đang giả ngốc với lão, lão đã giơ cao đánh khẽ, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không rồi.

Thế mà hắn không nhận tình thì thôi, còn ở đây phá đám lão. "Xong rồi!" Nguyệt Thần và Lam Ma cảm thấy đau đầu vô cùng, biết Tần Phong lần này gây chuyện lớn rồi.

Cho dù Lục Đạo Đế Quân vì đại cục, vì cân bằng các phe phái mà sẽ thỏa hiệp với họ, nhưng Tần Phong lại công khai tát vào mặt lão như vậy, thân là Đế quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều sao có thể nhịn được.

Lục Đạo Đế Quân sắc mặt lạnh lùng nói: "Thu hồi binh quyền trong tay Tần Phong, giam vào Vạn Ma Tháp nửa tháng..." Lời còn chưa dứt...

Tần Phong đã lon ton chạy lên, trả lại hai cái kim ấn. "Ngươi..." Lục Đạo Đế Quân lúc này uất ức không nói nên lời.

Làm lão đại Âm Nguyệt Hoàng Triều nhiều năm như vậy, toàn là người khác đến nịnh bợ lão, lão đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay.

Thế mà hôm nay lão muốn nịnh bợ Tần Phong một chút, người ta không nhận tình thì thôi, lại còn đủ kiểu chê bai. "Đế quân anh minh!!" Diệp Long và Trần Tổ hai người mừng rỡ, cuối cùng cũng tước được binh quyền của Tần Phong.

Nếu nửa tháng sau Tần Phong không ra khỏi Vạn Ma Tháp, vậy là bọn họ có thể tay trong tay đi ăn cỗ rồi. "Hừ!!" Lục Đạo Đế Quân tâm trạng không vui hừ một tiếng, hóa thành một đạo kim quang bay thẳng lên trời. "Chuyện này..." Thành Xuân, Mộc Thâm bị làm cho không biết phải làm sao.

Bọn họ vừa mới bái Tần Phong làm chủ, Tần Phong quay đầu đã trả họ về.

Bây giờ bọn họ nên tiếp tục đi theo Tần Phong, hay là đi cùng Lục Đạo Đế Quân đây!?

Chương 234

Rất nhanh, Mộc Thâm đã hiểu được ánh mắt ám thị của Tần Phong, kéo Thành Xuân quả quyết đuổi theo Lục Đạo Đế Quân, cũng hiểu được vai trò mình cần phải đóng trong tương lai. "Đế quân!!" Tần Phong thấy binh quyền đã được thu hồi thành công, vui vẻ hét về phía Lục Đạo Đế Quân đang rời đi: "Mấy ngày nay tâm trạng ta không tốt, cần xin nghỉ mấy hôm, đợi tâm trạng ta tốt lên rồi sẽ đến Vạn Ma Tháp nhận trừng phạt." "Vãi chưởng, thế này mà cũng xin nghỉ được à?!" Các vị đại lão hoàn toàn kinh ngạc, cảm thấy thế giới quan vỡ nát.

Người khác đối mặt với Lục Đạo Đế Quân ngay cả thở mạnh cũng không dám, hắn lại hết lần này đến lần khác khiêu khích quyền uy của Lục Đạo Đế Quân, là được sủng mà kiêu, hay là thật sự không coi Lục Đạo Đế Quân ra gì. "Xì, chưa thấy đời!" Tần Phong khinh bỉ liếc miệng, cảm thấy bọn họ quá ngạc nhiên vì chuyện nhỏ.

Phải biết, thời đại bây giờ đã thay đổi rồi.

Trước kia đi làm là không đạt KPI sẽ bị phạt chạy nude, bây giờ đi làm là ta đạt KPI, sếp phải ra ngoài chạy nude một vòng.

Đi làm mà không troll sếp, thì đi làm còn ý nghĩa gì nữa!? "Tùy ngươi!" Giọng của Lục Đạo Đế Quân từ chân trời truyền đến, trong lòng vẫn không ngừng lẩm bẩm.

Vì đại cục!

Vì đại cục! ……… "Cái gì!?" Diệp Long và Trần Tổ tại chỗ không bình tĩnh nổi, không ngờ Lục Đạo Đế Quân lại thật sự đồng ý. "Thế mà cũng đồng ý được!?" Các vị đại lão nhìn sâu vào Tần Phong một cái, sau đó cũng nhanh chóng biến mất.

Bất kể Lục Đạo Đế Quân vì nguyên nhân gì mà cân nhắc, đồng ý với yêu cầu xin nghỉ vô lý này của Tần Phong, nhưng sự thiên vị của lão đối với Tần Phong, quả thật là ai cũng thấy rõ.

Hàm ý đại biểu trong đó, đã không cần nói cũng hiểu. "Chết tiệt!!" Diệp Long và Trần Tổ mặt đầy phẫn nộ, hiển nhiên vẫn chưa định từ bỏ đế vị.

Cho dù Lục Đạo Đế Quân đích thân thừa nhận sẽ truyền đế vị cho Tần Phong, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ quyền lực tối cao đó, thay vì cúi đầu xưng thần, thà oanh oanh liệt liệt chết đi. "Đế quân, ta kháng nghị!!" Nhất Kiếm mặt đầy không cam lòng lớn tiếng hét lên, cảm thấy hình phạt đối với Tần Phong quá tùy tiện.

Gã hoàn toàn có thể tưởng tượng được khi mọi người nghe thấy hình phạt, sẽ chế giễu sự bất tài của Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ như thế nào, ngay cả năng lực chủ trì công đạo cho tiểu đệ của mình cũng không có. "Thiếu trang chủ, lý trí chút!" Thất Đại Kiếm Nô vội vàng bịt miệng Nhất Kiếm, sợ chọc giận Lục Đạo Đế Quân. "Lý trí, ngươi bảo ta lý trí thế nào!?" Nhất Kiếm mặt đầy phẫn nộ gào thét, trút giận trong lòng.

Gã vốn muốn làm một thanh niên có chí vì nước vì dân, nhưng kết quả lại thấy được sự dơ bẩn của thế giới này.

Nếu thế giới đã không có công bằng, vậy thì hãy để các ngươi thử xem bảo kiếm của gã có sắc bén không. "Chúng ta đi!" Nhất Kiếm dường như đã hiểu ra điều gì, trước khi đi còn nhìn sâu vào Tần Phong một cái. "Tên phản diện này sắp hắc hóa à!?" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, luôn cảm thấy có người muốn cướp mối làm ăn của mình. "Tần Phong, ngươi rốt cuộc muốn làm gì!?" Nguyệt Thần bay xuống bên cạnh Tần Phong, trong lòng tức không chịu nổi.

Vốn dĩ chỉ cần trừng phạt nhẹ một chút là xong chuyện, thế mà hắn lại nhất quyết giao ra binh quyền đã đến tay, bây giờ lại thành một tư lệnh quèn. "Nguyệt Thần, đây là ngươi không đúng rồi!" Lam Ma theo sát phía sau, cười duyên nói: "Hiền tế của ta muốn làm gì, còn cần phải có sự đồng ý của ngươi sao!?" "Ha ha!" Nguyệt Thần khinh bỉ cười: "Còn hiền tế?

Con gái bảo bối của ngươi chỉ xứng làm thiếp thôi." "Chuyện này không phải ngươi nói là được!" Lam Ma lười đấu khẩu với Nguyệt Thần, quay sang hỏi: "Tần Phong, có rảnh đến Lam Ma Cung của ta ăn một bữa cơm nhà không!?" "Cơm nhà!?" Sắc mặt Tần Phong bắt đầu rối rắm, suy nghĩ xem có nên mang quà không.

Là một quân tử Nho gia đứng đắn, tự nhiên không thể đi tay không, nhưng tặng quà quá quý giá lại có vẻ quá phô trương.

Suy đi nghĩ lại, vẫn là nên mang theo một ít đồ dùng hàng ngày như bịt mắt, thạch rau câu, chuông nhỏ là tốt nhất...

Rất nhanh sau đó, tin tức Tần Phong dẫn binh tiêu diệt Kim Ưng Tông đã lan truyền đến tai các thế lực lớn của Đại Việt Hoàng Triều bên cạnh. "Cái gì?

Tiểu Phong diệt Kim Ưng Tông rồi!!" Các lão tổ Tần gia nghe tin, tâm trạng không cần phải nói cũng biết vui sướng đến mức nào. "Thằng nhóc này hơi không phúc hậu rồi!" Thập tổ vui thì vui thật, nhưng nhiều hơn là uất ức.

Lão đang lên kế hoạch làm lão lục lẻn về diệt Kim Ưng Tông, để bọn chúng sống trong sợ hãi, ai ngờ nửa đường lại nhảy ra một Tần lão lục cướp mất mối làm ăn.

Nhưng ngay sau đó, các vị lão tổ lại cảm thấy lo lắng không yên, cho rằng Tần Phong làm việc quá bốc đồng.

Hắn ra tay như vậy, chẳng phải là nói cho cả thiên hạ biết hắn vẫn còn liên hệ với Tần gia sao.

Đặc biệt là binh quyền vừa mới nắm trong tay đã bị thu hồi, bao năm vất vả nỗ lực đổ sông đổ biển, còn có người bị đày đến Vạn Ma Tháp nửa tháng, nơi đó chính là cửu tử nhất sinh a! "Tiểu Hạo có người ca ca này, thật sự là phúc khí của nó!" Các lão tổ Tần gia không nhịn được mà cảm thán, biết rằng Tần Phong làm vậy đều là vì Tần Hạo.

Vì đứa em trai ngu ngốc này, hắn có thể nhẫn nhục chịu đựng ở bên ngoài bảy năm.

Cũng vì đứa em trai ngu ngốc này mà trong ước hẹn ba năm có thể toàn thân trở ra, hắn không tiếc dấn thân vào nguy hiểm, lấy thân làm mồi nhử để dụ địch đi giúp nó.

Bây giờ lại càng nguyện ý hủy đi sự nghiệp bảy năm vất vả gầy dựng, cho dù phải cửu tử nhất sinh vào Vạn Ma Tháp cũng phải báo thù cho em trai mình.

Tình huynh đệ như vậy, thật khiến người ta rơi lệ!

Thập tổ sắc mặt ngưng trọng hỏi: "Lão tổ, bây giờ Tiểu Phong ra tay đã là sự thật, Tần gia chúng ta tiếp theo nên ứng đối thế nào!?" "Không cần căng thẳng!" Thủy tổ vuốt râu, cười nhẹ nói: "Tần gia chúng ta bây giờ đã không còn ở trong thế bị động như bảy năm trước nữa rồi.

Áp lực không nằm ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, cũng không nằm ở Tần gia chúng ta." Lúc này, áp lực đã chuyển sang Đại Việt hoàng tộc.

Chỉ thấy Đại Việt hoàng đế vội vàng triệu kiến các đại thần, thương thảo xem tiếp theo nên làm thế nào. "Tần Phong diệt Kim Ưng Tông, đây tuyệt đối là một tín hiệu nguy hiểm!" "Rốt cuộc đây là ý của Tần Phong, hay là ý của Lục Đạo Đế Quân!?" "Nếu là ý của Tần

Phong, vậy năm đó rốt cuộc là khổ nhục kế, hay là hắn đang tỏ thiện ý với Tần gia!?" "Nếu là ý của Lục Đạo Đế Quân, là **ly gián**, hay là đang tỏ thiện ý với Tần gia!?" "Bất kể là ý của ai, chúng ta đều vô cùng nguy hiểm." "Không sai, hiện tại hai nước giao chiến, Tần gia một khi phản chiến, chúng ta sẽ bị địch tấn công cả trước lẫn sau." "Trước đây đối phó Tần gia đã vô cùng khó khăn, bây giờ hai nước giao chiến, lại càng lực bất tòng tâm." "Lão thần không đồng ý đối phó Tần gia, việc này nên lấy an phủ làm chính!" "Lão già nhà ngươi nói bậy, muốn chống ngoại xâm, tất phải an nội bộ trước, Tần gia phải diệt!" "Thư sinh làm hỏng việc nước, ngươi đây là đang ép Tần gia tạo phản!" "Cho dù mất nửa giang sơn cũng phải tiêu diệt Tần gia, nếu không trận chiến này chúng ta tất bại." "Các thế gia lớn đều có ý đồ riêng, diệt Tần gia nói dễ vậy sao!?" "........." Đại Việt hoàng đế nghe hai bên tranh cãi không dứt, trong lòng hối hận không thôi.

Năm đó thấy hai vị thiên kiêu của Tần gia lần lượt suy tàn, lại có Phương Trường, một tên quỷ tài, ở bên cạnh phụ tá, y tưởng rằng ngôi vị hoàng đế từ nay đã có thể kê cao gối mà ngủ, nên không thèm để ý đến Tần gia nữa, bảy năm qua chìm đắm trong niềm vui tuyển phi.

Sớm biết như vậy, nói gì cũng phải diệt Tần gia!

Lúc này, Tần Phong đã quay về Thúy Trúc Phong.

Chương 235

Hắn không vội đến Lam Ma Cung ăn bữa cơm gia đình, mà tìm Lý Cực đến, bảo gã đi thuê thủy quân.

Kể từ khi tin tức hắn dẫn binh diệt Kim Ưng Tông mà không bị trừng phạt nặng lan ra, hình tượng chính diện khó khăn lắm mới gây dựng được đã bắt đầu sụp đổ, phải tìm chút thủy quân để duy trì. "Cứ tưởng Tần Phong là thiếu niên anh hùng, không ngờ hắn lại là loại người này." "Đúng vậy, cái gì mà trọng tình trọng nghĩa, mang hơi ấm đến cho bá tánh, toàn là giả dối." "Các người có ăn bánh rán không, mà dám nói xấu Đệ Tam Thánh Tử như vậy!" "Đúng thế, không biết sự thật thì đừng có ở đây nói bậy!" "Tần Phong Thánh Tử sở dĩ diệt Kim Ưng Tông là để cứu mấy ngàn cô vợ trẻ xinh đẹp." "Không phải chứ?

Chẳng lẽ một trong mười kỳ án của Âm Nguyệt Hoàng Triều, vụ án những cô vợ trẻ xinh đẹp mất tích, là do Kim Ưng Tông làm!?" "Đúng vậy, Kim Ưng Tông bắt rất nhiều cô vợ trẻ xinh đẹp, chính là để lấy lòng chủ tử của nó." "Sau lưng Kim Ưng Tông là Danh Kiếm Sơn Trang, sau lưng Danh Kiếm Sơn Trang là Diệp Long và Trần Tổ, hai vị Thánh Tử." "Nô gia tên là Đông Phương, là một trong những người bị hại trong vụ án những cô vợ trẻ xinh đẹp mất tích.

Bọn chúng mười mấy người, đè tay nô gia lại, rồi... hu hu, nô gia không muốn sống nữa!" "Súc sinh!

Diệt hay lắm!!" "Dưới kiếm Tần Phong, không một oan hồn!" "Đệ Tam Thánh Tử Tần Phong, làm người chính trực, ta ủng hộ hắn!" "........." Theo chân từng người bị hại xinh đẹp đứng ra kể lại sự thật, chỉ số phẫn nộ của các bậc thân sĩ cũng không ngừng tăng lên.

Trong vòng vài ngày ngắn ngủi, người đời đã biết Âm Nguyệt

Hoàng Triều có mười vụ án kỳ lạ, trong đó có vụ án những cô vợ trẻ xinh đẹp mất tích.

Diệp Long và Trần Tổ, hai vị Thánh Tử, hoàn toàn trở thành chuột chạy qua đường, danh tiếng mà Danh Kiếm Sơn Trang gây dựng bao năm cũng tụt dốc không phanh.

Còn về Tần Phong, lòng dân hướng về, chiến thắng thuộc về hắn!

Hắn mời Đế Tú ra ngoài, dựng một quầy hàng ven đường để giúp mọi người giải đáp các vấn đề tu luyện, còn để Hữu Dung, truyền nhân của Dược Thần Cốc, miễn phí chữa trị các vết thương ngầm cho mọi người. "Tần Phong Thánh Tử, tốt quá!!" Mọi người **đều** giơ ngón tay cái, cảm nhận được sự ấm áp của Tần Phong. "Mẹ nó chứ, toàn nói nhảm!!" Diệp Long và Trần Tổ nghe tin này, không màng hình tượng mà chửi ầm lên.

Không cần nghĩ cũng biết là do Tần Phong, cái tên không biết xấu hổ đó, vừa tẩy trắng cho mình vừa không quên bôi đen hình tượng của bọn họ.

Đồng thời, trong lòng họ cũng ngày càng cảm thấy nguy cơ, nếu cứ để Tần Phong tiếp tục làm như vậy, không cần Lục Đạo Đế Quân mở miệng phế bọn họ, các thế lực lớn sẽ là người đầu tiên vạch rõ quan hệ với bọn họ. "Liên thủ, chỉ có liên thủ mới có thể áp chế Tần Phong!" Diệp Long và Trần Tổ, hai vị Thánh Tử, biết rằng bây giờ chỉ còn một con đường duy nhất.

Lúc này, Tần Phong đang ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thử nghiệm hiệu quả của Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình.

Một chiếc bình nhỏ màu xanh lục, sau một thời gian hấp thụ ánh trăng, đã ngưng tụ ra một chất lỏng sền sệt bí ẩn màu trắng sữa.

Nhỏ nó lên dây leo của Đạo Quả, một cảnh tượng thần kỳ liền xuất hiện.

Chỉ thấy dây leo Đạo Quả bắt đầu phát triển nhanh chóng, bảy nụ hoa nở rộ với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Dựa theo thời gian trưởng thành của Đạo Quả để tính toán, một giọt chất lỏng bí ẩn ít nhất đã tăng tốc cả trăm năm. "Thần kỳ quá!!" Tiểu Bạch như một đứa trẻ tò mò, cứ lượn quanh dây leo Đạo Quả ngắm tới ngắm lui. "Xem ra chuyện bán buôn Đạo Quả không có cửa rồi!" Tần Phong nhìn chiếc bình xanh nhỏ trong tay, phát hiện hiệu quả cũng chỉ tàm tạm.

Nếu cứ theo tốc độ này, một năm nhiều nhất cũng chỉ thu được bảy quả Đạo Quả. "Tạm thời không quan tâm nữa, trước khi vào Vạn Ma Tháp phải cường hóa một phen đã!" Tần Phong đặt chiếc bình nhỏ dưới ánh trăng để hấp thụ, rồi vung tay lấy ra sáu quả Đạo Quả từ không gian tùy thân, cũng không biết sẽ lĩnh ngộ được đại đạo thần thông gì... "Tiếc thật!!" Tần Phong nhìn sáu quả Đạo Quả trong tay, không nhịn được thở dài.

Theo ghi chép trong cổ tịch, một người cả đời chỉ có thể ăn một quả Đạo Quả, dù có ăn quả thứ hai cũng không có hiệu quả gì. "Đạo Quả!!" Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng rực, vội vàng chạy tới cọ cọ Tần Phong. "Ai cũng như nhau cả, có gì mà phải xoắn!" Tần Phong điều chỉnh lại tâm trạng, chia cho Tiểu Bạch một quả Đạo Quả.

Nói về thu hoạch của hắn trong Côn Luân bí cảnh lần này, không phải là sáu quả Đạo Quả, cũng không phải Vô Cấu Chi Tuyền, càng không phải là vô số tiên tinh, vô số thiên tài địa bảo và khoáng thạch luyện khí hiếm có.

Mà chính là những cơ hội rút thưởng và 94.996.650 điểm phản diện.

Những bảo bối khác cần thời gian để chuyển hóa thành chiến lực, còn điểm phản diện và cơ hội rút thưởng có thể giúp hắn cường hóa bản thân trong nháy mắt, tự nhiên là không từ chối, càng nhiều càng tốt. "Chủ ngân thỏ ta là tốt nhất!!" Tiểu Bạch ôm Đạo Quả vui vẻ cọ cọ Tần Phong, trong lòng thề nhất định phải tìm một tiểu thư xinh đẹp giàu có, bán Tần Phong đi với giá hời.

Lúc này, Tần Phong nuốt chửng Đạo Quả, đồng thời gọi hệ thống ra chuẩn bị bật hack. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã mở Vòng Sáng Vạn Bội Ngộ Tính, mỗi 12 giờ tiêu hao 10 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã tiêu 60 vạn điểm phản diện, đổi thành công một viên Nhập Đạo Cảnh Căn Cơ Đan!" Oành long long!!

Tần Phong chỉ cảm thấy như có sấm sét nổ vang trong đầu, cả người ở trong trạng thái vô cùng trống rỗng, phảng phất như bản nguyên thế giới đang ở ngay trước mắt, chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào là có thể lĩnh ngộ. "Bắt đầu thôi!!" Tần Phong nuốt Nhập Đạo Cảnh Căn Cơ Đan để củng cố tu vi, lại vung tay lấy ra mấy triệu viên cực phẩm linh thạch bày ra xung quanh.

Khi hắn nhắm mắt lại, lập tức tiến vào trạng thái tu luyện, quanh thân bắt đầu hiện ra từng võ học ấn ký đại biểu cho Đại Viên Mãn, khí tức dao động tỏa ra khiến người ta cảm thấy kinh hãi vô cùng. "Oáp, buồn ngủ quá!!" Tiểu Bạch ăn xong Đạo Quả thì ngáp một cái, lấy thẻ tre Thánh Nhân ra trải bên cạnh Tần Phong, chổng cái mông nhỏ bò lên, trong lòng còn ôm Thương Hải Di Châu lấy được từ Nam Phong công chúa.

Cùng lúc đó, bên tai lại vang lên tiếng lẩm bẩm quen thuộc, nó cũng như một học sinh dốt nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu. "Tên biến thái này lại mạnh lên rồi!" Ngoài mặt Tâm Nhan tiểu thư rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không thể yên lặng hồi lâu.

Kể từ khi quen biết Long Ngạo Thiên, nàng vẫn luôn cho rằng y là thiên kiêu đáng sợ nhất thế gian, dù năm tháng có thay đổi thế nào, nàng cũng chưa bao giờ dao động suy nghĩ này.

Nhưng khi gặp Tần Phong, nàng mới hiểu thế nào là đáng sợ nhất, hai người căn bản không cùng một đẳng cấp.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng không khỏi bắt đầu lo lắng.

Với sự hiểu biết của nàng về Long Ngạo Thiên, khi y biết nàng rơi vào tay Tần Phong chắc chắn sẽ nổi giận.

Mà Tần Phong tuy trông có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng cũng là loại người nội tâm kiêu ngạo.

Một khi hai người gặp nhau, tất sẽ là một trận đại chiến kinh thiên động địa. ...

Trên con đường nhỏ trong núi.

Một nam tử toàn thân nhếch nhác chống gậy bước đi.

Chương 236

Người này chính là Thiên Tú, một trong Hoang Cổ Tây Tú.

Vốn nghĩ lần này ra ngoài có thể lấy được tiên tinh từ chỗ Lâm Tam, nhưng không ngờ gã lại bị Trùng Đồng của Tần Phong bắn trúng tuệ căn, khiến gã trong lúc chiến đấu lại một lần nữa trải nghiệm nỗi đau bị Đế Tú đè dưới thân.

Quá đáng hơn là, Đế Tú lại ném gã vào liên quân thế gia của Đại Việt, nếu không phải thực lực gã đủ mạnh, e rằng đã thật sự bỏ mạng rồi.

Đương nhiên, là một cường giả, những nỗi đau này gã đều có thể chấp nhận.

Điều duy nhất không thể chấp nhận là, lực lượng hủy diệt bắn ra từ Trùng Đồng của Tần Phong, ngay cả thiên tài địa bảo cũng không thể chữa trị, khiến gã hoàn toàn mất đi niềm vui. "Đế Tú chết tiệt, Tần Phong, chúng mày cứ chờ đấy cho tao!!" Thiên Tú mặt đầy phẫn nộ, nghiến răng nghiến lợi, thề nhất định phải bắt hai người bọn họ trả giá.

Cho dù bọn họ xuất thân từ Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng vô dụng, gã còn xuất thân từ Vũ Lăng Thánh Địa, một trong tam đại thánh địa.

Gã phải trở về tìm Thánh Chủ đại nhân làm chủ cho mình, làm chủ cho những quả trứng đã mất của gã. "Ai u!!" Thiên Tú đột nhiên kêu lên đau đớn, vội vàng kéo quần ra để đi, sợ ma sát vào vết thương.

Lúc này, Thành Xuân và Mộc Thâm nhận được lệnh triệu kiến của Lục Đạo Đế Quân, theo chân lão tổng quản đến cung điện của ngài.

Mộc Thâm truyền âm: "Lát nữa gặp Đế Quân, bất kể ngài hỏi gì đều để ta trả lời, ngươi chỉ cần gật đầu là được, hiểu chưa!?" "Ừ!" Thành Xuân gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu. "Đế Quân, người đã đến!" Lão tổng quản cúi người hành lễ, sau đó đứng bên cạnh Lục Đạo Đế Quân. "Biết rồi!" Lục Đạo Đế Quân ngừng phê duyệt tấu chương, từ từ ngẩng đầu hỏi: "Bản đế triệu các ngươi đến là muốn hỏi, Tần Phong đã giết đại trưởng lão và tông chủ Kim Ưng Tông như thế nào." "Bẩm Đế Quân!" Mộc Thâm quỳ một gối xuống, chắp tay, mặt không đỏ tim không đập nói: "Lúc đó Đệ Tam Thánh Tử đã lấy ra một lá hoàng phù, sau khi xé nát thì đại trưởng lão Kim Ưng Tông liền bỏ mạng.

Còn tông chủ Kim Ưng Tông là bị Đông Phương tiểu thư kia đánh trọng thương, Đệ Tam Thánh Tử tự tay chém giết." "Ừ!" Thành Xuân gật đầu, tỏ ý đúng là như vậy. "Hoàng phù!?" Lục Đạo Đế Quân khẽ nhíu mày, suy nghĩ xem hoàng phù gì lại có uy lực như vậy.

Dựa theo tình báo ngài nhận được, tự nhiên biết vị Đông Phương tiểu thư kia là truyền nhân của Lam Sắc Yêu Cơ, Phiêu Miểu nhất trọng đánh bại Phiêu Miểu ngũ trọng cũng xem như hợp lý.

Nhưng đại trưởng lão Phiêu Miểu cửu trọng bị một lá hoàng phù giết chết, thật sự quá ngoài dự liệu của ngài.

Lão tổng quản lên tiếng: "Đế Quân, lão nô nghe nói có một loại Diệt Linh Phù, có thể trong nháy mắt diệt sát linh hồn của Sinh Tử cảnh.

Đây có lẽ nào là phiên bản nâng cấp được nghiên cứu ra!?" "Phiên bản nâng cấp của Diệt Linh Phù!?" Lục Đạo Đế Quân nhíu mày suy nghĩ, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng ngài cũng không nghi ngờ lời của Mộc Thâm, dù sao hắn và Tần Phong cũng chỉ tiếp xúc vài ngày, căn bản không thể bị mua chuộc, huống chi còn có một tử sĩ thủ lĩnh của Đại Tuyết Long Kỵ làm đảm bảo. "Đế Quân!!" Mộc Thâm đột nhiên quỳ xuống, thần sắc kích động nói: "Mạt tướng không muốn tiếp tục sống dưới bóng tiên tổ, cũng không muốn làm bạn đọc sách với Thánh Tử nào cả.

Mạt tướng khẩn cầu Đế Quân, cho mạt tướng dẫn Hắc Giáp quân ra tiền tuyến, mạt tướng nguyện noi gương tiên tổ vì Đế Quân mà chiến, vì Đế Quân mà chết." "Khẩn cầu Đế Quân!" Thành Xuân thấy Mộc Thâm quỳ, cũng dứt khoát quỳ xuống. "Tốt!" Lục Đạo Đế Quân cảm thấy vô cùng vui mừng.

Nếu Âm Nguyệt Hoàng Triều của ngài ai cũng là những thanh niên nhiệt huyết như vậy, tương lai ngài lo gì không thể quân lâm thiên hạ, hoàn thành giấc mộng đại nhất thống của các bậc tiền bối. "Truyền chỉ!" Lục Đạo Đế Quân vì tin tưởng tiên tổ của hắn, lên tiếng: "Phong Mộc Thâm làm Chinh Viễn tướng quân, ngoài mười vạn Hắc Giáp quân của bản bộ, trăm vạn Hổ Bí quân đóng ở biên cảnh cũng do hắn thống lĩnh, Nhất Hào suất lĩnh một vạn Đại Tuyết Long Kỵ theo quân xuất chinh." "Mạt tướng nhất định không phụ sự kỳ vọng của Đế Quân!" Thành Xuân, Mộc Thâm hai người chắp tay lĩnh mệnh, quay người với vẻ mặt quyết tuyệt lao ra chiến trường. "Đi đi, bản đế chờ tin khải hoàn của các ngươi!!" Lục Đạo Đế Quân nhìn bóng lưng hai người rời đi dưới ánh hoàng hôn, biết rằng sau khi trải qua sự rèn luyện và gột rửa của chiến hỏa lần này, ngài sẽ có thêm hai viên đại tướng trung thành đắc lực... ...

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Theo thời gian trôi đi, Tần Phong trông như đã chết, không hô hấp, không tim đập, ngay cả khí tức cũng hoàn toàn không cảm ứng được.

Nếu không phải mấy triệu viên cực phẩm linh thạch chất đống xung quanh đang hóa thành năng lượng từ từ dung nhập vào cơ thể hắn, e rằng người ta nhìn thấy đã khiêng đi ăn cỗ rồi.

Phanh một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong đột nhiên truyền ra một tiếng trầm đục, đó là âm thanh gông cùm của bản thân bị phá vỡ, khí tức quanh thân cũng bắt đầu tăng vọt với tốc độ mắt thường có thể thấy, mạnh hơn trước gấp mấy chục lần.

Đồng thời, các ấn ký Đại Viên Mãn quanh thân Tần Phong lại một lần nữa hiện ra, ánh sáng lấp lánh còn chói mắt hơn trước.

Lần này mở Vòng Sáng Vạn Bội Ngộ Tính, không chỉ tu vi đột phá thành công đến Thiên Tông nhất trọng.

Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết cũng lĩnh ngộ thành công đến tầng trời thứ sáu, tốc độ hồi phục vết thương cũng nhanh hơn trước.

Còn có Đại Hà Kiếm Quyết, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Uy Thiên Long, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Thiên Ngoại Phi Tiên... các võ kỹ cũng có được tầng lĩnh ngộ sâu hơn.

Keng!!

Một tiếng kiếm ngân trong trẻo đột nhiên vang vọng trời đất, khiến tiểu nữ quỷ và cương thi trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ phải ngoái nhìn.

Kiếm Thần Vô Ngã, Kiếm Tâm Thông Minh!

Tần Phong quanh thân đột nhiên bộc phát ra một luồng kiếm khí sắc bén, phảng phất như người là kiếm, kiếm là người, hóa thành một đạo kiếm quang xuyên thủng bầu trời, khiến cả trời đất đều phải run rẩy. "Kiếm Tâm Thông Minh, lục cấp kiếm ý!!" Tâm Nhan tiểu thư ở không xa trong lòng kinh hãi, không thể tưởng tượng Tần Phong lại có lĩnh ngộ về kiếm đạo cao thâm như vậy. "Đạo là gì!?" Tần Phong mờ mịt mở mắt.

Dưới sự trợ giúp của Vòng Sáng Vạn Bội Ngộ Tính và Đạo Quả, hắn đã nhìn thấy vạn thiên đại đạo của thế gian.

Đạo là gì!?

Không tranh?

Buông bỏ?

Bao dung?

Kháng cự?

Hay là đạo ở hồng trần, đạo pháp tự nhiên, nhập thế, xuất thế, hay là tu hành giữa chợ, tu tiên nơi đào nguyên, tu hành trong hồng trần để điêu khắc ra ngọc đẹp, hoa sen mọc từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, hiếu thuận cha mẹ là nhân đạo, nhân đạo không tu sao có thể tu thiên đạo.

Chương 237

Chấp mê bất ngộ có phải là đạo!?

Kiếm tẩu thiên phong có khó không, một người có thể thành một đạo!?

Rào rào rào, tiếng nước vang lên!!

Chỉ thấy Thương Hải Di Châu trong lòng Tiểu Bạch gợn lên từng đợt sóng, khiến Tần Phong mơ hồ nghe thấy tiếng nước, trong thoáng chốc còn nhìn thấy cả biển lớn. "Nước không có thế cố định, binh không có hình cố định, người không có thái độ cố định.

Nghèo thì một mình lo thân, giàu thì thê thiếp thành đàn, hà tất phải để ý hình thái của bản thân, cứ tùy tâm là được, thượng thiện nhược thủy!" Cả người Tần Phong đột nhiên bình tĩnh lại, dường như đã nghĩ thông suốt, ý niệm thông đạt. "Thượng Thiện Nhược Thủy!!" Đôi mắt mờ mịt của Tần Phong lóe lên một tia sáng như thực chất, hắn giơ tay nhẹ nhàng đánh một chưởng về phía tảng đá lớn không xa.

Chỉ nghe 'phanh' một tiếng, trên tảng đá xuất hiện một dấu tay.

Ngay sau đó, từng đợt sóng như sóng lớn, lấy dấu tay làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán, phảng phất như vô cùng vô tận, mỗi lần khuếch tán, vết nứt trên tảng đá lại nhiều thêm gấp bội, cho đến khi vỡ nát thành tro bụi tiêu tán giữa trời đất.

Không giống như Đại Đạo Dung Lô mà Tần Hạo lĩnh ngộ, **trời đất cùng sinh ra**, vạn vật quy nhất, thứ mà Tần Phong lĩnh ngộ là dùng hữu pháp hóa thành vô pháp, dùng hữu hạn hóa thành vô hạn, thượng thiện nhược thủy.

Hiểu đơn giản là, sức mạnh của nước là hữu hạn, nhưng hóa thành sóng lại có thể tấn công liên tục, còn hắn thì biến nó từ hữu hạn thành vô hạn. "Nhu chi lực?!" Tâm Nhan tiểu thư ở không xa khẽ nhíu mày, cảm thấy Tần Phong đã lĩnh ngộ được nhu chi lực từ Thương Hải Di Châu, nhưng lại không giống với nhu chi lực trong nhận thức của nàng, dường như độc lập bên ngoài vạn thiên đại đạo của thế gian. "Tu tiên không có năm tháng, lần bế quan này thời gian hơi dài rồi!" Tần Phong bấm ngón tay tính thời gian, không nhịn được cảm thán, bất tri bất giác đã qua một tháng. "Chẹp!!" Tiểu Bạch chép miệng, mơ màng tỉnh lại.

Nó cảm thấy mình như vừa trải qua một giấc mơ rất dài, mơ thấy mình theo sóng biển trôi dạt khắp nơi, lại như nghe thấy Tần Phong nói gì đó thượng thiện nhược thủy, sau khi tỉnh lại liền lĩnh ngộ được cái gì mà dùng hữu pháp hóa thành vô pháp, dùng hữu hạn hóa thành vô hạn, thượng thiện nhược thủy một cách khó hiểu. "Không biết lâu như vậy, bên ngoài có xảy ra chuyện gì không!" Tần Phong đứng dậy hoạt động cơ thể cứng đờ, một ý niệm mang theo Tiểu Bạch rời khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Thỏ ta lại về rồi đây!" Tiểu Bạch thấy mình xuất hiện ở Thúy Trúc Phong, vui vẻ nhảy nhót khắp nơi trong núi.

Nghe tiếng, các con vật nhỏ trong núi sợ đến hồn bay phách lạc, thân chạy đằng trước, hồn đuổi đằng sau, liều mạng chạy về hang của mình, thậm chí còn không tiếc tìm đá lớn chặn cửa hang.

Nhưng cuối cùng vẫn bị Tiểu Bạch vô tình lôi ra khỏi hang, dùng hai cái bạt tai để nói cho chúng biết, Tần Tiểu Bạch thỏ ta đã trở về rồi.

Lúc này, Tần Phong đang thử ngưng tụ linh lực sau lưng, hóa thành một đôi cánh trong suốt, theo đôi cánh nhẹ nhàng vỗ, chân hắn từ từ rời khỏi mặt đất bay lên.

Chỉ là không đúng phương pháp, không thể bay lượn linh hoạt.

"Đây không phải là ép tao bật hack sao!?" Tần Phong lười lãng phí thời gian luyện tập, trực tiếp ra vẻ nhà giàu gọi hệ thống.

Hệ thống lên tiếng: "Thân pháp thần cấp mà túc chủ tu luyện, Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ sáu, có phương pháp về linh lực hóa dực, không chỉ có thể giúp túc chủ linh hoạt chiến đấu trên không, mà còn kéo dài thời gian bay." "Đổi!" Tần Phong bây giờ lắm tiền nhiều của.

Không chỉ trực tiếp đổi Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ sáu, hắn còn đổi cả Thẻ Khế Hợp Đại Viên Mãn, kéo đầy các chi tiết, khiến mình trở nên nhanh hơn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã tiêu 200 vạn điểm phản diện, đổi Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ sáu, Linh Lực Hóa Dực!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã tiêu 100 vạn điểm phản diện, đổi Thẻ Khế Hợp Đại Viên Mãn!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã sử dụng Thẻ Khế Hợp Đại Viên Mãn, thân pháp thần cấp Mị Ảnh Tiêu Dao đã đạt đến cảnh giới Đại Viên Mãn!" Sau lưng Tần Phong lập tức hiện ra một đôi cánh đại thiên sứ màu trắng tinh, cả người cũng như tên lửa phóng lên trời, cho dù có mang theo một tiểu thư xinh đẹp cũng có thể hoàn thành các động tác khó trên không trung. "Lão đại đột phá Thiên Tông cảnh rồi!!" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn thấy đôi cánh linh lực sau lưng Tần Phong, liếc mắt một cái liền nhận ra đó là thân pháp thần cấp Đại Viên Mãn, cũng khiến bọn họ hoàn toàn không thể bình tĩnh.

Mẹ nó!!

Trước đây kiếm pháp thần cấp Đại Viên Mãn thì thôi đi, bây giờ đến cả thân pháp cũng thần cấp Đại Viên Mãn!

Sau này còn có thể vui vẻ chơi đùa được nữa không! "Gần đây Hoang Cổ có đại sự gì xảy ra không!?" Tần Phong từ trên không từ từ đáp xuống bên cạnh hai người, đôi cánh sau lưng cũng theo đó hóa thành những đốm sáng.

Thiên Quân, Vạn Mã vội vàng trả lời: "Bẩm lão đại, không có đại sự gì cả!" "Không có việc gì!?" Tần Phong cảm thấy vô cùng nghi hoặc, không hiểu vì sao Hoang Cổ rộng lớn như vậy lại không có chuyện gì.

Lúc này, Thiên Quân, Vạn Mã hai người lẳng lặng đứng một bên, trong lòng lại bắt đầu điên cuồng chửi thầm.

Hoang Cổ tại sao không có chuyện gì, trong lòng mày không có chút số má nào à!?

Chỉ cần mày bế quan không ra ngoài gây sự, thì Hoang Cổ chính là thái bình thịnh thế. "Thôi bỏ đi!" Tần Phong cũng lười suy nghĩ tại sao, mở miệng nói: "Hôm nay không có việc gì, đến câu lan nghe hát..." ...

Sông Tần Hoài.

Địa điểm du lịch nổi tiếng của Âm Nguyệt Hoàng Triều, thu hút vô số văn nhân tài tử đến đây tìm hiểu. "Đô thị lớn có khác!" Tần Phong dẫn theo Tiểu Bạch, sau lưng là Thiên Quân, Vạn Mã, đi trên con đường ngập tràn hương hoa.

Nơi này và con phố hoa ở thành Lạc Hoa biên cảnh hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, đúng là núi cao còn có núi cao hơn, lầu đẹp còn có lầu đẹp hơn.

Phóng mắt nhìn ra, hai bên sông Tần Hoài dài mười dặm đều đậu đầy hoa thuyền, trên đó đều là những tiểu yêu tinh trẻ tuổi bề ngoài trông lộng lẫy, thanh thuần đáng yêu, sau lưng không biết đã được bao nhiêu thân sĩ yêu chiều.

Có những học sĩ đi qua, mặt đầy phẫn hận nói: "Âm thanh mỹ miều, Hậu Đình Hoa, âm thanh của vong quốc a!!" "Nói bậy, bọn họ rõ ràng có một trái tim yêu triều đình!" Tần Phong không dám đồng tình với điều này.

Bây giờ ai cũng biết Âm Nguyệt Hoàng Triều đang giao chiến với Đại Việt Hoàng Triều, mà vải vóc trên người họ đã tiết kiệm đến mức suýt không thể che thân, thử hỏi đây không phải là biểu hiện yêu triều đình thì là gì!? "Ừ!!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người liên tục gật đầu, khuyên mọi người đừng xen vào chuyện của người khác. "Ồ!!" Ánh mắt Tần Phong bị một chiếc hoa thuyền thu hút, chỉ thấy trên biển hiệu ở cửa viết "Chúng Nhạc Nhạc". "Cộng hưởng tình duyên?

Có văn hóa, có nội hàm!" Tần Phong nhìn thấy biển hiệu của đối phương liền biết, đây là nơi thân sĩ dừng bước, cầm thú tùy ý. "Ây da, vị công tử này thật là khí vũ hiên ngang, có hứng thú vào trong ngồi chút không!?" Một mỹ phụ phong vận uốn éo vòng eo như rắn nước, bước đi chuyên nghiệp của tú bà đến trước mặt Tần Phong.

Tần Phong nghiêm túc nói: "Bản công tử là người đứng đắn, chỗ của ngươi có chính quy không!?" "Đương nhiên chính quy, trong chính quy có chút tục!" Mỹ phụ phong vận đưa bàn tay ngọc ngà gãi nhẹ ngực Tần Phong, cười duyên nói: "Công tử yên tâm, chúng ta là nhã tục cùng thưởng thức!" "Nhã tục cùng thưởng thức!?" Tần Phong thăm dò hỏi: "Giao!?" "Công tử xấu quá!" Mỹ phụ phong vận mặt hơi đỏ, đáp: "Phủ!!" Tần Phong lại hỏi: "Phải xem thế nào!?" "Chơi thử xem!" Mỹ phụ phong vận tiến lên khoác lấy cánh tay cường tráng của Tần Phong, cười duyên uốn éo vòng eo rắn nước dẫn Tần Phong đi vào. "Lão đại bá đạo vậy, muốn thách đấu tuyển thủ chuyên nghiệp à?!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người kinh hô một tiếng, cũng đi theo vào. ...

Chương 238

Tần gia.

Kể từ trận chiến với Kim Ưng Tông sau khi ra khỏi Côn Luân bí cảnh hơn một tháng trước, Tần Hạo vì cưỡng ép sử dụng sức mạnh không thuộc về mình mà rơi vào hôn mê dài ngày.

Cũng may lúc đó Thập tổ đến kịp, cộng thêm vòng sáng cấp thần thoại của bản thân, cùng với việc mấy vị lão tổ Tần gia không tiếc giá nào cứu chữa, cuối cùng đã giành lại Tần Hạo từ tay Diêm Vương.

Nhưng điều khiến Tần Hạo không thể chấp nhận là, Tần Mộc Tuyết cuối cùng tuy giữ được tính mạng, nhưng đến nay vẫn còn hôn mê.

Nguyên nhân là thần hồn của nàng bị tổn thương rất nghiêm trọng, theo chẩn đoán của lão tổ tông Tần gia, khả năng tỉnh lại vô cùng mong manh, cho dù là Dược Thần Cốc cũng không có trăm phần trăm chắc chắn. "Sao lại như vậy!!" Tần Hạo khó chấp nhận siết chặt nắm đấm, sự tự tin trong lòng lại một lần nữa bị đả kích.

Để đuổi kịp người ca ca ngu ngốc kia, bảy năm qua nó không ngừng tu luyện, vốn tưởng rằng sau khi có được Đạo Quả, có thể đi thực hiện ước hẹn ba năm hủy hôn, bảo vệ người mình muốn bảo vệ.

Nhưng kết quả là các đệ tử Tần gia lần lượt ngã xuống, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn mà bất lực, Đại Mộc tỷ tỷ đến nay chưa tỉnh, nó cũng tương tự bất lực.

Bốp một tiếng!

Một bàn tay lớn vỗ vào vai Tần Hạo.

Chỉ thấy cha nó, Thạch Trung Ngọc, xuất hiện sau lưng, khóe miệng lộ ra nụ cười của một ông bố già đang bưng canh gà cho con. "Hạo nhi, đừng tự trách mình!" Thạch Trung Ngọc lên tiếng an ủi: "Con năm nay mới mười hai tuổi, con đã làm rất tốt rồi.

Nếu không có con xuất hiện, các đệ tử Tần gia lần này đã toàn quân bị diệt.

Tần gia tự hào vì có con, phụ thân cũng cảm thấy kiêu ngạo vì có con." Nói xong, Thạch Trung Ngọc bất giác liếc nhìn về hướng Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Đứa con trai cả ngoan của ông, Tần Phong, có Đại Đế Chi Tư, mới là niềm kiêu hãnh thật sự của đời ông. "Nhưng mà..." Tần Hạo vẫn cảm thấy vô cùng tự trách.

Nếu lúc đầu nó tốc chiến tốc thắng, nếu ngay từ đầu đã sử dụng sức mạnh Phiêu Miểu cảnh... "Đừng nhưng mà nữa!" Thạch Trung Ngọc cắt ngang suy nghĩ vẩn vơ của Tần Hạo, giúp nó tổng kết: "Lần này con không phải thua ở sức mạnh, cũng không phải thua ở kinh nghiệm chiến đấu không đủ, con thua là vì chưa lĩnh ngộ được tinh thần tổ truyền của Tần gia chúng ta." "Tinh thần tổ truyền của Tần gia!?" Tần Hạo vẻ mặt hơi ngẩn ra.

Từ khi nó sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên nghe nói Tần gia có tinh thần tổ truyền gì đó. "Tinh thần của Tần gia chúng ta được truyền miệng qua nhiều thế hệ, chỉ có đệ tử dòng chính mới xứng đáng được biết!" Thạch Trung Ngọc vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói: "Nghe cho kỹ, tinh thần tổ truyền của Tần gia chúng ta chính là: lấy vô sỉ hạ lưu làm tác phong cơ bản, **ra sức** phát triển các kỹ thuật như 'tiền tao kiếm, nồi cho đồng đội úp', lừa gạt, bịp bợm, dụ dỗ, đồng thời chân đạp nhiều bạch phú mỹ để làm đầy túi tiền, kiên trì theo các phương châm 'đánh được thì đánh, đánh không lại thì chơi bẩn, tìm chỗ dựa, tìm nhà ngoại'..." Tần Hạo mắt trợn tròn, cả người ngây như phỗng.

Cùng lúc đó...

Long Tượng Đại Đế trong chiếc đỉnh nhỏ khóc rồi.

Lão vốn tưởng rằng đệ tử mình ngàn chọn vạn lựa là một thiếu niên nhiệt huyết không nói hai lời liền xông lên khô máu, ai có thể ngờ nó lại có gen lão lục tổ truyền. "Ai..." Thạch Trung Ngọc lại thở dài một hơi, lại một lần nữa nhìn về hướng Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Ông lại nhớ đến đứa con trai cả ngoan của mình, Tần Phong, cũng biết đứa con trai cả ngoan vì đứa con trai út không nên thân này mà bị trừng phạt, hiện đang gặp trắc trở trong đời, sống một cuộc sống gian khổ. "Mang đi bao nhiêu hơi ấm rồi, cũng đến lúc hưởng thụ một chút." Tần Phong đang ngồi trong phòng riêng của hoa thuyền, phát hiện lê ở đây ngon hơn ở nhà.

Cắn một miếng toàn là nước, quả vừa to vừa nhiều nước.

Vừa ăn lê, vừa qua rèm châu nhìn vũ đạo bên ngoài.

Chỉ thấy một đám tiểu thư xinh đẹp đi chân trần, mặc cổ trang mát mẻ, đang ra sức nhảy múa trên sân khấu giữa hoa thuyền.

Hắn thừa nhận lúc đầu cứ tưởng mình là một người cuồng chân, sau đó lại phát hiện thế này cũng không tệ... cuối cùng mới nhận ra, mình chỉ đơn thuần là háo sắc!

Bà chủ phong vận ngồi bên cạnh gọt lê, cười duyên nói: "Công tử, hôm nay là ngày mười dặm sông Hoài chúng ta chọn hoa khôi, mỗi nhà đều sẽ cử ra một nữ tử đa tài đa nghệ tham gia, công tử không định mua một người về nhà sao!?" "Hoa khôi!?" Tần Phong ngẩn người nói: "Ta mua hoa khôi về làm gì!?" "Đúng vậy, làm gì!" Bà chủ phong vận lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, đưa quả lê đã gọt vỏ trong tay đến bên miệng Tần Phong.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng chiêng, còn có tiếng ồn ào náo nhiệt. "Cuộc thi hoa khôi bắt đầu rồi, mọi người có thể mua hoa ủng hộ!" "Mạt Mạt nhà ta xinh đẹp!" "Yêu Yêu nhà ta quyến rũ!" "Ngọc Nhi có thể thổi sáo!" "Tiểu Mộng có thể làm người say!" "Uyển Nhi cầm kỳ thư họa **cái gì cũng giỏi**, thổi kéo đàn hát cũng đều biết, thân nhẹ thể mềm giọng trong veo." Tần Phong đứng dậy đến bên cửa sổ hoa thuyền, nhìn những ứng cử viên hoa khôi lên đài ở hai bên bờ sông Tần Hoài, cuối cùng đã hiểu thế nào gọi là kỹ, à không, kỹ nghệ không sợ nhiều...

Trên sông Tần Hoài, tiếng người huyên náo.

Hai bên bờ sông là những chiếc thuyền hoa chở đầy các danh sĩ ôm sách đọc thơ, còn giữa sông là từng chiếc thuyền con, trên mỗi chiếc đều có một hoa khôi dự tuyển ăn vận lộng lẫy.

Một học sĩ ôm lòng bất bình nói: “Nhìn cách ăn mặc này xem, thật là có thương phong hóa!” Các danh sĩ khác cảnh cáo: “Ta khuyên ngươi bớt lo chuyện bao đồng đi!” Bà chủ lẳng lơ cười tủm tỉm giới thiệu: “Công tử, lát nữa các hoa khôi sẽ ngồi thuyền nhỏ dạo chơi trên sông Tần Hoài.

Nếu công tử thích vị hoa khôi nào thì có thể dùng một viên linh thạch cực phẩm mua một đóa hoa ném lên thuyền nhỏ của nàng.

Cuối cùng ai nhiều hoa nhất sẽ là hoa khôi thật sự của hôm nay.” “Một viên linh thạch cực phẩm một đóa hoa!?” Tần Phong không khỏi cảm thán một tiếng.

Hắn vốn tưởng mình là nhà tư bản ngoại lai giỏi kiếm tiền, không ngờ nhà tư bản bản địa cũng chẳng kém.

Bọn họ lại có thể nghĩ ra chiêu trò tặng thưởng cho “streamer” thế này.

Du khách bỏ tiền ra xem náo nhiệt, chỉ có mấy anh trai đứng top là vừa tốn tiền vừa tốn sức, gánh vác tất cả thay cho mọi người.

Bà chủ lẳng lơ ghé sát lại nói: “Công tử, hoa khôi của Chúng Nhạc Nhạc chúng ta tên là Uyển Nhi, ngài phải ủng hộ nàng nhiều vào nhé!” “Uyển Nhi!?” Tần Phong quay đầu nhìn về phía chiếc thuyền nhỏ bên cạnh thuyền hoa, chỉ thấy trên đó có hai nữ tử trông khá giống nhau.

Bà chủ lẳng lơ cười giới thiệu: “Đó là Uyển Nhi và mẹ của nàng!” “Không phải chứ!?” Tần Phong rất tò mò hỏi: “Trông giống nhau quá, không phân biệt được ai là ai cả!?” “Cái này ta cũng không biết!” Bà chủ nhón chân, thổi hơi nóng vào tai Tần Phong nói: “Hay là công tử giành giải nhất, tự mình dùng pháp bảo vào trong tìm đáp án đi.” *Vãi chưởng!

Quả nhiên là dân chuyên nghiệp!

Mấy câu đã khiến hắn có thôi thúc móc tiền ra tìm sự thật!* “Hù hù…” Tần Phong vội hít sâu mấy hơi, giữ chặt bàn tay đang muốn móc tiền của mình. *Quang clang!* Tiếng đồng la vang lên, các danh sĩ lập tức reo hò, ném những đóa hồng đã mua về phía chiếc thuyền nhỏ mình yêu thích.

“Cuộc sống của người có tiền đúng là khô khan và vô vị như vậy đấy!” Tần Phong không khỏi cảm thán.

Chỉ trong thoáng chốc, đã có mấy vạn đóa hồng được ném vào những chiếc thuyền nhỏ, cũng có nghĩa là bọn họ đã nhận được mấy vạn linh thạch cực phẩm tiền boa.

“Lão đại, ngài xem!” Thiên Quân đột nhiên đến bên cạnh Tần Phong, nhìn về phía thuyền hoa đối diện.

Chương 239

Chỉ thấy trên thuyền hoa đối diện có hai bóng người quen thuộc, chính là hai vị Thánh tử Trần Tổ và Diệp Long.

Hai người mỗi người ôm một tiểu thư xinh đẹp, vừa nói vừa cười, thỉnh thoảng còn mua hoa hồng ném cho các hoa khôi dự tuyển.

“Hai người này thật sự đã liên thủ!!” Vạn Mã trong lòng kinh hãi, nhớ lại phân tích của Tần Phong.

Nhớ rằng Tần Phong đã nói Lục Đạo Đế Quân đang ở tầng thứ năm, muốn ép Trần Tổ và Diệp Long liên thủ để đối phó với Tần Phong.

Bây giờ quả nhiên như Tần Phong dự liệu, hai bên đã liên thủ kết thành đồng minh.

“Ối chà, đây không phải là Đệ Tam Thánh tử Tần Phong sao?!” Diệp Long cũng nhìn thấy Tần Phong ở phía đối diện, nói giọng âm dương quái khí: “Bản Thánh tử nếu không nhớ lầm thì ngươi năm nay mới mười lăm tuổi, sao thế?

Vội lắm rồi à!?” “Đệ Tam Thánh tử Tần Phong!!” Hai bờ sông Tần Hoài vốn đang náo nhiệt, theo tên của Tần Phong được tiết lộ, trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng.

Các tiểu thư hoa khôi mắt sáng rực nhìn chằm chằm Tần Phong, còn các danh sĩ thì nhìn hắn với ánh mắt đầy ẩn ý.

“Hắn chính là Tần Phong!!” Bà chủ lẳng lơ mắt sáng rực tại chỗ, trái tim nhỏ bé cũng đập thình thịch, vội vàng xua tay cho đám thị nữ lui hết xuống, muốn tự mình hầu hạ vị này.

Tần Phong không nhanh không chậm đáp trả: “Ta đây mười lăm tuổi muốn học đòi văn vẻ, nên mới đến đây xem thử thôi, không giống Diệp Thánh tử ngươi, một, hai, ba, đi trả tiền đi.” “Phụt!!” Toàn trường các danh sĩ vội nín cười, cảm thấy Tần Phong thật sự quá độc mồm.

“Ngươi muốn chết!!” Diệp Long tức giận đến đỏ mặt, từ trên thuyền hoa nhảy vọt lên, thế như cầu vồng lao thẳng về phía Tần Phong.

“Đã nói ta đến đây để học đòi văn vẻ, tại sao không đấu văn với ta, cứ phải bắt ta đấu võ chứ!?” Tần Phong đã chuẩn bị sẵn sàng để ngâm thơ, tiếc là hoàn cảnh không cho phép, chỉ có thể dậm chân một cái, bạch y phiêu phất bay lên nghênh chiến.

“Diệp huynh, ta đến giúp ngươi!” Trần Tổ nhanh chóng bước lên một bước, cũng từ thuyền hoa bay lên.

“Tam đại Thánh tử khai chiến rồi!” Toàn trường lập tức sôi trào, **ùn ùn** chạy ra xem. *Ông!

Ông!* Từng tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng khắp hư không, nước sông Tần Hoài mười dặm cũng bắt đầu chảy xiết.

“Cái gì?

Thiên Tông nhất trọng!” Trần Tổ, Diệp Long trong lòng kinh hãi, thật sự không nhìn thấu Tần Phong.

Hắn rốt cuộc là dùng thủ đoạn đặc biệt để che giấu tu vi, hay là thật sự có thể bỏ qua căn cơ mà đột phá nhanh chóng?

Bảy năm ở Nguyệt Thần Cung hắn đã đột phá đến cảnh giới nào, thực lực thể hiện ra bây giờ là thật hay giả?! *Vút!

Vút!* Từng đạo kiếm khí lạnh lẽo đến cực điểm từ sau lưng Tần Phong bắn ra, những bóng kiếm lả tả như tuyết cuốn khắp nơi, khiến các tiểu thư ăn mặc thiếu vải không khỏi rùng mình. *Rầm một tiếng!!* Ba người va chạm mạnh vào nhau trên sông Tần Hoài, năng lượng tản ra tạo thành những con sóng lớn, khiến từng hoa khôi dự tuyển trên thuyền nhỏ đều rơi xuống nước.

“Linh Linh tiểu thư đừng sợ, ta biết bơi, cô đừng quơ loạn!” “Uyển Nhi tiểu thư đừng hoảng, mau nắm lấy cây gậy này, ta kéo cô lên!” “Mạt Mạt tiểu thư đừng vội, ta biết phương pháp hô hấp nhân tạo!” “…” Trong lúc các vị danh sĩ bận rộn cứu người, ba người Tần Phong cũng mượn lực quay về thuyền hoa của mình.

Chỉ là so với Tần Phong bạch y phiêu phất, tao nhã đáp xuống, Trần Tổ và Diệp Long lại mất kiểm soát lùi lại một bước.

“Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, quả nhiên lợi hại!” Toàn trường mọi người kinh hô khó tin, không thể tưởng tượng nổi Thiên Tông nhất trọng đối chiến hai Nguyên Đan cảnh lại có thể áp chế.

Điều này một lần nữa chứng minh thiên tài của Hoang Cổ có hai loại, một là Tần Phong, một là những người khác.

“Chết tiệt!” Trần Tổ và Diệp Long ánh mắt lạnh lẽo, biết rằng Tần Phong một ngày chưa chết, bọn họ sẽ không có duyên với đế vị tối cao kia.

Ngay lúc sông Tần Hoài đang hỗn loạn, một tiếng hát trong trẻo chậm rãi vang lên.

Chỉ thấy một chiếc thuyền nhỏ từ từ lướt tới, trên đó là một đại mỹ nhân tuyệt thế cử chỉ tao nhã, một thân hồng y, giữa trán có một nốt ruồi son, phảng phất như tiên nữ trong tranh Đôn Hoàng.

“Nàng là…” Tần Phong ngây người tại chỗ, cảm ứng được trên người đối phương có Tiên Nô Pháp Ấn.

Mà từ trước đến nay hắn chưa từng dùng Tiên Nô Pháp Ấn với phụ nữ, chỉ có người có thể thiên biến vạn hóa, xem như nửa phụ nữ là Đông Phương tiểu thư mà thôi.

“Trên đời lại có mỹ nhân cực phẩm như vậy!” Trần Tổ không chỉ ngây người, còn lớn tiếng hét: “500 linh thạch cực phẩm, bản Thánh tử lấy!” “Ta ra 1000 linh thạch cực phẩm!” Diệp Long không phục liếc nhìn Trần Tổ.

Hiển nhiên tình huynh đệ không địch lại được sự thiếu thốn.

“Ghê gớm thật!” Tần Phong tỏ vẻ mình tuyệt đối không có ý đồ gì to tát, chỉ là để nâng giá mà hô: “Ta ra năm vạn linh thạch cực phẩm!!” “Tần Phong!!” Sắc mặt hai vị Thánh tử lập tức âm trầm, linh lực quanh thân lại bắt đầu cuộn trào.

“Đủ rồi!!” Một giọng nói phẫn nộ vang vọng khắp hư không.

Chỉ thấy Đế sư Vô Đạo mặt đầy phẫn nộ từ trên trời rơi xuống, uy áp mạnh mẽ khiến cả sông Tần Hoài sóng dâng dữ dội.

“Ba người các ngươi thân là Thánh tử, Đế quân tương lai, không làm gương, lại đến chốn lầu xanh này, lại còn vì một nữ nhân mà ra tay đánh nhau, lễ nghĩa liêm sỉ lão phu dạy các ngươi đều quên hết rồi sao!?” “Đế, Đế sư!” Trần Tổ, Diệp Long trong lòng run lên, bước chân do dự, ánh mắt thảm thương, giống hệt Tần Phong lúc nhỏ trèo tường trốn học bị bắt.

“Khoan đã!” Tần Phong nghi hoặc nhìn Đế sư, không hiểu tại sao ông ta cũng ở đây… “Đế sư!!” Thấy Đế sư Vô Đạo xuất hiện, hiện trường lập tức hỗn loạn.

Giống như đang đi bar gặp phải phụ huynh, các danh sĩ lập tức trở lại hình tượng con ngoan trò giỏi, các tiểu thư cũng vội vàng khoác thêm mấy lớp áo để biến thành con gái ngoan trong mắt cha mẹ. *“Có đáng sợ vậy không chứ!?”* Đông Phương tiểu thư cảm thấy rất tức giận.

Gần đây vì Tần Phong mà nàng toàn bế quan, rảnh rỗi không có gì làm nên chạy ra tham gia cuộc thi hoa khôi.

Ai ngờ đang chơi vui, thấy hai vị Thánh tử Trần Tổ và Diệp Long quỳ dưới váy thạch lựu của mình thì lão Đế sư này lại nhảy ra phá đám.

Đúng rồi!

Tần Phong vừa nãy cũng ra giá, còn là giá cao nhất toàn trường!

“Thương phong bại tục, không thể nhìn nổi!!” Đế sư Vô Đạo mặt đầy phẫn nộ.

Hiện tại tướng sĩ đang ở tiền tuyến đổ máu chiến đấu, bọn họ không nghĩ đến việc ra trận thì thôi, lại còn ở đây ăn chơi trác táng, vung tiền như rác, lại còn có ba vị Thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều đi đầu đánh nhau vì một nữ nhân.

Còn ra thể thống gì nữa!!

Trần Tổ lập tức biện minh: “Học sinh chưa bao giờ dám quên lời dạy của Đế sư, học sinh đến đây thực ra là có nguyên nhân.

Tần Phong đáng lẽ một tháng trước phải bị đày đến Vạn Ma Tháp, nhưng hắn đã biến mất một tháng, không ai biết hắn đi đâu, chúng ta nhận được tin tức nên mới chuyên môn đến đây tìm hắn.” “Không sai!!” Diệp Long liên tục gật đầu: “Chúng ta nghe nói Tần Phong ở sông Tần Hoài, liền lập tức đến bắt Tần Phong quy án.” “Các ngươi nghĩ lão phu đã già nên lú lẫn rồi sao!?” Đế sư Vô Đạo tức đến xanh mặt.

Chương 240

Xem ra ông ta tu thân dưỡng tính nhiều năm, đám nhóc con này đã quên mất uy lực cây gậy của ông ta rồi.

“Đế sư, học sinh biết sai rồi!” Trần Tổ, Diệp Long sợ hãi vội quỳ xuống, cầu xin Đế sư đừng dùng gậy.

“Tần Phong, ngươi cũng nói xem, biến mất một tháng, tại sao vừa xuất hiện đã đến chốn lầu xanh này!” Đế sư Vô Đạo lặng lẽ rút ra một cây gậy lớn, tỏ vẻ mình là người nói lý lẽ, có thể cho ngươi tự biện minh trước, lát nữa bảo đảm đánh ngươi ba ngày không xuống giường được.

“Ờm…” Tần Phong suy nghĩ rồi nói: “Đế sư muốn nghe lời giả, hay lời thật!?” “Đương nhiên là lời thật!” Đế sư Vô Đạo mặt không biểu cảm nói.

Tần Phong nghiêm túc nói: “Lời thật chính là, học sinh một tháng nay đều bế quan, sau khi xuất quan đến đây để học cách làm một quân tử chân chính.” “Đến chốn lầu xanh học làm quân tử!?” Toàn trường đều câm nín, tỏ vẻ chưa từng thấy lý do nào xàm xí như vậy.

Đúng là Diêm Vương làm mì sợi, quỷ mới tin!

Tần Phong không để ý đến mọi người, tiếp tục nói: “Mỹ sắc như lang như hổ, nếu học sinh ngay cả chút mỹ sắc này cũng không chống cự được, thì làm sao bàn đến tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ.” “Hay cho một câu tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ!” Đế sư Vô Đạo thần sắc hơi động.

Nếu Tần Phong thật sự có giác ngộ tư tưởng này, quả thực là phúc của Âm Nguyệt hoàng triều bọn họ.

Giọng Tần Phong sang sảng, dõng dạc nói tiếp: “Học sinh với tư cách là Đệ Tam Thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều, Đế quân tương lai, một khắc cũng không dám quên trọng trách trên vai mình.

Mỗi ngày ba lần tự kiểm điểm, thân mình ngay thẳng, không ra lệnh người vẫn theo; thân mình không ngay thẳng, dù ra lệnh người cũng không tuân.

Vì sinh dân lập mệnh, vì thiên địa lập tâm, vì vãng thánh kế tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình!!” “Hay!!” Tiểu Bạch kích động vỗ tay liên tục, ngẩng đầu bốn lăm độ đầy sùng bái.

“Chúng ta nguyện theo Đệ Tam Thánh tử, vì sinh dân lập mệnh, vì thiên địa lập tâm, vì vãng thánh kế tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình!!” Thiên Quân, Vạn Mã cũng nhập vai trong một giây, quỳ xuống ngẩng đầu bốn lăm độ cuồng nhiệt sùng bái. *Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốp!* Toàn trường cũng vang lên một tràng pháo tay kịch liệt, bị giọng nói sang sảng của Tần Phong lây nhiễm.

Đồng thời, họ cũng phát hiện ra sự mệt mỏi tinh thần của mình lập tức được chữa khỏi, muốn cùng Tần Phong mở ra một vùng trời mới.

“Vãi chưởng!!” Trần Tổ, Diệp Long không nhịn được văng tục, không ngờ Tần Phong đến chốn lầu xanh cũng có thể giương cao ngọn cờ chính nghĩa.

Đặc biệt là khi nhìn thấy đám đàn em phối hợp ăn ý bên cạnh Tần Phong, rồi lại nhìn đám đàn em chỉ biết ăn uống chơi bời của mình, cơn tức trong lòng liền bùng lên.

“Vì sinh dân lập mệnh, vì thiên địa lập tâm, vì vãng thánh kế tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình!” Đế sư Vô Đạo từ từ ngẫm lại, quả thực ý vị vô cùng.

Nhưng với kinh nghiệm sống mấy vạn năm của ông ta, những lời này tuyệt đối không thể xuất phát từ miệng người nhà họ Tần, chắc chắn là Tần Phong chép từ đâu đó.

Đế sư lại hỏi: “Vậy lời giả là gì!?” Tần Phong không hề che giấu: “Lời giả chính là, ta đã lập nhiều công lao cho Âm Nguyệt hoàng triều như vậy, chẳng lẽ còn không được hưởng thụ một chút sao?” “Phụt!!” Toàn trường mọi người không nhịn được mà phun ra, trăm phần trăm khẳng định đây mới là lời thật.

“Không hổ là ngươi!” Trần Tổ và Diệp Long không nhịn được giơ ngón tay cái, nói về độ mặt dày, họ nguyện tôn Tần Phong là mạnh nhất.

Đế sư Vô Đạo lạnh giọng quở mắng: “Tần Phong, thân là Thánh tử phải chú ý hình tượng, bớt cười cợt ở đây lại.

Lão phu cho ngươi một ngày chuẩn bị, sáng sớm mai lão phu sẽ tự mình đưa ngươi vào Vạn Ma Tháp!” “Hay quá!!” Trần Tổ và Diệp Long lập tức phấn chấn, trong lòng hô vang Đế sư anh minh thần võ.

“Hai người các ngươi…” Đế sư lại nhìn về phía hai người, lạnh lùng nói: “Thân là Thánh tử Âm Nguyệt hoàng triều, không biết làm gương, lại lưu luyến chốn lầu xanh.

Hôm nay lão phu sẽ thay Đế quân dạy dỗ các ngươi, để các ngươi sau này nhớ đời.” “Cái gì!!” Trần Tổ, Diệp Long còn chưa kịp phản ứng, đã bị Đế sư vung tay cuốn đi.

Loáng thoáng, mọi người dường như nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết, “Đế sư, nhẹ tay, nhẹ tay, chúng ta không dám nữa…” “Ngày mai vào Vạn Ma Tháp!?” Tần Phong bấm ngón tay tính toán thời gian, cảm thấy Phương Trường chắc sắp đến rồi.

Bà chủ lẳng lơ tiến lên cười tủm tỉm nói: “Thánh tử đại nhân, đêm mai…?” “Hôm nay e là không được rồi, trong phủ…!” Tần Phong vừa nghĩ đến Phương Trường sắp đến, mà mình chỉ còn lại mấy trăm cân heo nái cũng điên cuồng tích trữ, liền không thể không tranh thủ thời gian phối chế thêm một ít tối nay.

Khổng Tử viết: Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc lạc hồ! (Chú thích: Có bạn đến tận cửa làm bao cát, sao có thể không vui!) Lúc này – Biên giới giữa Âm Nguyệt hoàng triều và Ma tộc.

Một bóng người lợi dụng màn đêm che chở, nhanh chóng lao vào lãnh thổ Âm Nguyệt hoàng triều.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, đó chính là Phương Trường đã lâu không xuất hiện.

Sau khi Côn Luân bí cảnh đóng lại, hắn bị truyền tống ngẫu nhiên đến Ma tộc.

Vốn tưởng mình sắp “toang” rồi, ai ngờ Ma tộc lại nhận ra Thôn Phệ Ma Công của hắn, cũng cho hắn biết lão ma đầu trong cơ thể chính là Vạn Ma Chi Chủ năm xưa.

Hắn được gọi là ma đầu tà ác nhất trong lịch sử Hoang Cổ, cũng được vạn ma trong thiên hạ tôn làm chủ, suýt nữa đã sáng lập ra thánh địa thứ năm của Hoang Cổ.

Tiếc là vì làm ác quá nhiều, bị quần hùng thiên hạ thảo phạt, cuối cùng chỉ còn lại một luồng tàn hồn trốn thoát.

Thế là hắn dựa vào tài ăn nói của một người xuyên không, thành công lừa gạt được Ma tộc, còn khiến họ tôn mình làm chủ, cũng khiến trái tim từng bị Tần Phong giày vò của hắn một lần nữa lấy lại tự tin.

“Tần Phong, ngươi không ngờ ta, Phương Trường, lại quay về rồi chứ!” Phương Trường sau khi mưu tính ở Ma tộc gần một tháng, lần này trở về tự tin có thể đè bẹp Tần Phong vĩnh viễn không ngóc đầu lên được… Đêm xuống.

Tần Phong từ sông Tần Hoài trở về Thúy Trúc Phong của mình, vừa vào nhà trúc đã ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Chỉ thấy Hữu Dung đang ung dung nằm trên một chiếc ghế mây, vừa thong thả uống trà, vừa hứng thú lật xem một cuốn sách tên 《Sốc!

Đại ma vương cao lãnh muốn chơi trò thân mật với ta》.

“Này, ngươi vào phòng con gái không gõ cửa à!?” Hữu Dung hoảng hốt đặt chén trà xuống, giấu cuốn sách sau lưng, trông giống hệt như đang đọc truyện “đen” bị người khác bắt gặp.

“Ủa, sao cô vẫn chưa đi!?” Tần Phong cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng mình bế quan một tháng, Hữu Dung tiểu y tiên này đã sớm chạy mất rồi, không ngờ nàng không những không đi, mà còn chiếm luôn căn nhà trúc riêng của hắn.

“Ngươi nghĩ bản y tiên không muốn đi sao!” Hữu Dung không vui lẩm bẩm một câu.

Sau khi bị Tần Phong “lễ phép” mời về khám bệnh miễn phí, nàng đã bắt đầu lên kế hoạch làm sao để thoát khỏi ma trảo của đại ma vương này.

Ai ngờ đại ma vương này quá hung tàn, không vừa ý một cái là dẫn binh tiêu diệt mấy vạn người của Kim Ưng Tông.

Thử hỏi, nàng một tiểu y tiên yếu đuối, nào dám không từ mà biệt chứ?!

“Chưa đi là tốt rồi!” Tần Phong không có thời gian để nghe lý do Hữu Dung chưa đi, tiến lên một bước nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Chương 241

“Này, ngươi, ngươi muốn làm gì!?” Hữu Dung bị hành động của Tần Phong dọa giật mình, nhìn vầng trăng sáng ngoài kia, lại nghĩ đến câu “chưa đi là tốt rồi” của Tần Phong vừa rồi, trái tim nhỏ bé lập tức đập thình thịch như nai con. *Hắn không lẽ muốn một phát nổi danh luôn chứ!?* “Ta có một việc quan trọng cần cô giúp, cũng khá gấp!” Tần Phong liếc nhìn căn nhà trúc.

Cảm thấy chỗ nào cũng không thích hợp, liền kéo Hữu Dung đi về phía giường.

Một tháng trước sau khi hắn dẫn binh tiêu diệt Kim Ưng Tông, hệ thống đã thông báo Kim Ưng Tông có cơ duyên của nhị đệ. *Phì!

Từ trước đến nay làm gì có cơ duyên nào, chỉ có chiến lợi phẩm của hắn, Tần Phong, mà thôi.* Chỉ là hắn tìm nửa ngày cũng không thấy bảo vật cơ duyên gì, ngược lại phát hiện một đống hạt giống không rõ tên bên trong.

Để không lãng phí dịch thể thần bí trong Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình, nên cần tìm một người chuyên nghiệp đến giám định một chút, lỡ như trồng ra nấm độc gì đó, ăn xong chẳng phải là đi nằm thẳng cẳng sao.

“Việc quan trọng?

Khá gấp?

Nhưng chúng ta mới quen nhau một tháng, cho dù ngươi có gấp đến đâu cũng phải theo quy trình chứ, hay là chúng ta về Dược Thần Cốc tìm sư phụ ta trước…” Mặt Hữu Dung đỏ bừng sắp chảy ra máu, trăm phần trăm khẳng định Tần Phong không nhịn được nữa rồi.

“Không cần phiền phức vậy đâu, cô đến trước đi, không được rồi hãy tìm sư phụ cô!” Tần Phong ngồi phịch xuống giường, từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật.

“A!?” Hữu Dung ngây người tại chỗ, trong lòng thầm hô biến thái. *Nói nàng không được thì có thể hiểu, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu y tiên yếu đuối, nhưng tìm sư phụ nàng là cái quỷ gì, sư phụ nàng là đàn ông mà!?* Không đợi Hữu Dung nghĩ tiếp, đã thấy Tần Phong lấy ra một đống hạt giống. *Soạt một tiếng!* Hạt giống bị đổ ra giường, trải rộng hơn nửa chiếc giường.

Khác với hạt giống lương thực của bá tánh bình thường, những hạt giống này đều là hạt giống của thiên tài địa bảo, lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, giống như từng viên bảo thạch.

Hữu Dung ngơ ngác hỏi: “Ngươi kéo ta qua đây, chỉ để phân biệt hạt giống!?” “Đúng vậy!” Tần Phong mặt đầy nghi hoặc: “Bàn nhỏ quá, để trên giường là vừa, sao thế?

Có vấn đề gì à!?” “Ờ, không có!” Mặt Hữu Dung đỏ như đít khỉ, ngượng đến mức có thể dùng chân đào ra ba phòng hai sảnh.

Nàng cảm thấy chuyện này không thể trách nàng được, hoàn toàn là do Tần Phong đang dẫn dắt sai lầm, nhà ai lại trải đầy hạt giống trên giường, để bàn trống để làm chuyện tình thú sao!? ……… Thiên Hồng thư viện.

Diệp Long, Trần Tổ hai vị Thánh tử ôm mông, tập tễnh đi từ trong ra.

Trần Tổ lên tiếng: “Diệp huynh, vừa rồi ngươi cũng cảm nhận được rồi đó, Tần Phong sau khi đột phá Thiên Tông cảnh mạnh đến mức nào.” “Quả thực rất mạnh!” Diệp Long không hề để ý nói: “Nhưng may là bây giờ trong tay hắn không có binh quyền, chỉ cần hai ta liên thủ là có thể áp chế hắn.

Huống hồ ngày mai hắn sẽ bị đày đến Vạn Ma Tháp, với thực lực hiện tại của hắn có ra được không cũng là một ẩn số.” “Cũng đúng!” Trần Tổ gật đầu đồng ý, trong lòng đã bắt đầu điều chỉnh chiến lược.

“Kết minh chứ không kết tâm!” Đế sư Vô Đạo nhìn hai người rời đi, một mắt đã nhìn ra bọn họ mỗi người một ý đồ.

Lúc này – Hữu Dung đã phân biệt xong các loại hạt giống, Tần Phong cũng đã ghi chép lại, chuẩn bị trồng trên diện rộng trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

“Cái này là…” Ánh mắt Hữu Dung bị một hạt giống không mấy nổi bật thu hút.

Khác với vẻ ngoài lấp lánh của các hạt giống khác, nó trông giống như một hạt hạnh nhân bình thường.

Khô khốc, sần sùi, không hề tròn trịa!

“Đây không lẽ là cơ duyên của nhị đệ sao!?” Tần Phong lập tức phấn chấn.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm mọt sách của hắn, bảo vật cơ duyên của nhân vật chính đều cần có vẻ ngoài bình thường đến cực điểm, dù năm tháng trôi qua thế nào cũng không ai nhìn ra được vẻ đẹp bên trong của nó.

Cho đến khi nhân vật chính liếc nhìn nó một cái giữa biển người, từ đó liền có một đoạn truyền kỳ lưu danh vạn cổ.

“Thỏ ta cảm thấy cái này có vẻ rất ngon!!” Tiểu Bạch không ngừng nuốt nước bọt, nước dãi chảy ròng ròng, mắt dán chặt vào hạt hạnh nhân trong tay Hữu Dung.

“Vậy sao!?” Tần Phong cầm hạt hạnh nhân lên xem xét, sau đó đặt bên miệng Tiểu Bạch.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm mọt sách của hắn, đại phản phái cướp cơ duyên của nhân vật chính rất dễ bị phản phệ, vẫn là nên dùng Tiểu Bạch để thử trước.

Thành công thì cả nhà đều vui, không thành công thì nổi lửa đun dầu!

“Chủ ngân của thỏ là tốt nhất!” Tiểu Bạch vui vẻ cọ cọ vào Tần Phong, một ngụm nuốt chửng hạt giống.

Hữu Dung vội la lên: “Còn chưa biết là hạt gì, sao ngươi có thể cho nó ăn chứ!?” “A u, buồn ngủ quá!” Tiểu Bạch đột nhiên ngáp một cái thật to, cuộn tròn trong lòng Tần Phong ngủ thiếp đi.

Đồng thời, toàn thân Tiểu Bạch cũng tỏa ra ánh sáng xanh lục, trên đầu nhỏ còn mọc ra một mầm đậu non, một thân cây trắng nõn, trên đỉnh là hai chiếc lá non mềm mại.

“Sao lại nảy mầm rồi!?” Tần Phong rất nghi hoặc nhìn mầm đậu non, không hiểu sao món mặn lại biến thành món chay.

“Đây là…” Hữu Dung dường như nghĩ ra điều gì đó, vội vàng thu dọn hành lý nói: “Ta cần về Dược Thần Cốc xác nhận lại, trước khi ta trở về, tuyệt đối đừng để ai biết Tiểu Bạch đã nảy mầm.” Đối với điều này, Tần Phong không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Dù sao lần này hệ thống đã đưa ra cái giá cao nhất từ trước đến nay là năm trăm vạn điểm phản diện, gấp mấy lần thẻ tre Thánh Nhân của Lâm Tam, Vô Cấu Chi Tuyền của Phương Trường, có thể khiến Hữu Dung có phản ứng như vậy cũng không có gì lạ.

“Dù sao nó cũng là chí hữu thân bằng, huynh đệ ruột thịt của ta mà!” Tần Phong vừa nghĩ đến nhị đệ mất đi cơ duyên sẽ gặp nguy hiểm, hắn liền lo lắng đến mất ngủ.

Chỉ có thể dùng thuật cách không thủ vật lấy ra chiếc vòng tay hồn khí mà Tiểu Bạch cất giữ trong không gian thứ nguyên, cái có mười hai nữ quỷ bên trong, hy vọng nhị đệ có thể cảm nhận được niềm vui của ca ca.

Lúc này – Mặt trời từ từ mọc lên từ đường chân trời phía đông, báo hiệu thời gian Tần Phong tiến vào Vạn Ma Tháp đã đến… Mặt trời mọc, vạn vật hồi sinh.

Tần Phong bỏ Tiểu Bạch đang ngủ say vào trong ngực, lại giao những hạt giống thiên tài địa bảo mà Hữu Dung đã cẩn thận chọn lựa cho Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái, để các nàng trồng trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Hắn còn giao vòng tay hồn khí mười hai nữ quỷ, cùng hơn một trăm triệu tiên tinh cho Vạn Mã, bảo gã nhanh chóng cử người đưa về Tần gia.

“Thiếu chủ yên tâm, nhất định sẽ đưa đến an toàn!” Vạn Mã vẻ mặt nghiêm túc nhận lấy nhẫn trữ vật, biết rằng bên trong là hy vọng vùng lên của Tần gia.

“Đúng rồi, ta nhớ có một người tên là Lý Cực Ba phải không!?” Tần Phong đột nhiên lên tiếng: “Hắn mặt dày, đưa danh sách các thiên kiêu mà chúng ta đã cứu trong Huyết Sắc Thương Hải cho hắn, bảo hắn nhân danh ta đến nhà những thiên kiêu đó mượn linh thạch.” “Mượn thật ạ!?” Thiên Quân rất không hiểu: “Lão đại, với tài sản hiện tại của ngài hoàn toàn có thể tự cung tự cấp, cần gì phải đi mượn tiền chứ!?” “Có hiểu chút tình đời không vậy?!” Tần Phong hận sắt không thành thép mà quở mắng: “Ngươi nợ người ta ân tình, ngươi có suốt ngày để trong lòng không?

Chỉ có người ta nợ tiền ngươi, ngươi mới suốt ngày nghĩ đến người ta, như vậy chẳng phải là có mối làm ăn rồi sao!?” “Có lý!” Thiên Quân, Vạn Mã hai người nghe một lời, như đã lăn lộn trong xã hội mười mấy năm.

Ngay lúc này – Trên Thúy Trúc Phong có đến mấy nghìn người, đều là các thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện.

Bọn họ nghe tin Tần Phong hôm nay sẽ bị đày đến Vạn Ma Tháp, liền tự phát tổ chức người đến tiễn.

Chương 242

Kể từ khi cảm nhận được sự ấm áp mà Tần Phong mang lại, bọn họ không còn muốn theo sau hai vị Thánh tử kia sống một cuộc sống run rẩy nữa, đều muốn theo vị Đệ Tam Thánh tử tính tình tốt, trọng tình nghĩa, phúc lợi cao này.

Lần này đến đây ngoài việc cổ vũ Tần Phong, còn cầu nguyện hắn có thể bình an trở ra, để bọn họ có thể tiếp tục cảm nhận sự ấm áp.

“Lại có nhiều người đến vậy sao!?” Tần Phong có chút bất ngờ, không ngờ hiệu quả của việc “tặng quà” lại tốt đến thế.

Nhưng người ta đã đến tận cửa rồi, hắn cũng phải diễn cho trót.

Chỉ thấy Tần Phong vội vàng bắn ra một luồng Nam Minh Ly Hỏa, nung chảy một miếng sắt vụn thành một bộ gông cùm của phạm nhân, sau đó tự mình đeo gông vào, giống như một trung thần bị gian thần hãm hại đang ra pháp trường.

Thấy cảnh này… Các thiên kiêu lập tức không kìm được nữa, mở miệng là chửi thề.

“Mẹ nó, coi Thánh tử đại nhân là cái gì, lại còn đeo gông cùm!!” “Tần Phong Thánh tử là anh hùng thiếu niên của Âm Nguyệt hoàng triều, không phải phạm nhân, ngài ấy bị oan!!” “Là hai tên khốn Trần Tổ và Diệp Long, chính chúng nó đã hãm hại Tần Phong Thánh tử.” “Hãm hại trung lương, đảo lộn trắng đen, loại gian tặc, ác tặc, nghịch tặc này, làm sao có thể kế thừa đế vị!” “Dù có liều cái mạng này cũng phải trả lại cho thế gian một mảnh trời trong, Tần Phong Thánh tử để ta bảo vệ!” “Tần Phong Thánh tử là hy vọng duy nhất của Âm Nguyệt hoàng triều chúng ta, chúng ta thề chết bảo vệ ngài ấy!!” “…” Tần Phong không nói một lời biện giải, cứ thế đeo gông cùm đi ra đường.

“Nhanh, mau đi mời thủy quân!” Thiên Quân, Vạn Mã phối hợp vô cùng ăn ý, vội vàng tìm đám thủy quân trước đó, đem câu nói tối qua của Tần Phong “vì sinh dân lập mệnh, vì thiên địa lập tâm, vì vãng thánh kế tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình” đi truyền bá khắp nơi.

Trong chốc lát – Vô số bá tánh rơi nước mắt, **đều** đổ ra đường kêu oan cho Tần Phong.

“Dựa vào đâu mà định tội Tần Phong Thánh tử!?” “Kim Ưng Tông ức hiếp bá tánh, chẳng lẽ không đáng bị diệt sao!?” “Hoài bão thống nhất Hoang Cổ của Lục Đạo Đế Quân tuy lớn lao, nhưng có liên quan gì đến bá tánh chúng ta!?” “Chúng ta cần một vị Thánh tử vì dân thỉnh mệnh, không phải một vị Đế quân ham công thích lớn!” “Đế quân thà bao che cho hai vị Thánh tử làm bậy, cũng phải trừng phạt một lòng vì dân như Tần Phong, đây là cái đạo lý chó má gì!” “Ai hiểu thì đều hiểu, Tần Phong Thánh tử đã động đến lợi ích của bọn họ!” “…” Nhìn Tần Phong tay đeo gông cùm, mặt đầy chính khí đi trên đường, bá tánh hai bên đường không ai ném trứng thối, rau úa vào hắn, tất cả đều đang nguyền rủa hai vị Thánh tử Trần Tổ và Diệp Long không được chết tử tế.

“Vô sỉ, vô sỉ a!!” Trần Tổ và Diệp Long tức đến run cả người, tỏ vẻ chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ đến thế.

Vốn dĩ sáng nay tâm trạng của họ rất vui vẻ, định tay trong tay đến chế nhạo Tần Phong một phen, xem hắn bị đày đến Vạn Ma Tháp như thế nào.

Ai ngờ tên vô sỉ này lại đeo gông cùm ra đường, còn bỏ tiền thuê thủy quân không chỉ bôi đen họ thành gian thần lưu danh muôn đời, mà còn tự xây dựng cho mình hình tượng một trung thần không sợ chết.

“Ghê gớm thật!” Đế sư Vô Đạo nhìn thấy, cũng phải thốt lên một tiếng.

Mỗi lần Tần Phong ra diễn trò, hai vị Thánh tử kia lại bị vạn dân phỉ nhổ.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ hình tượng ‘trung thần’ đã đi sâu vào lòng người, thưởng một **Ấn Pháp Nô Tiên**!” “Lại thêm một cái nữa!?” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài.

Lần trước còn hai cái Tiên Nô Pháp Ấn chưa dùng hết, bây giờ lại có thêm một cái, dùng không hết a! *Vù một tiếng!!* Đế sư Vô Đạo hóa thành một trận gió xuất hiện trước mặt Tần Phong, cũng không đợi Tần Phong phản ứng, vung tay một cái đã cuốn người đi, bay về phía Vạn Ma Tháp.

“Lão đại!!” Thiên Quân, Vạn Mã nhập vai trong một giây, bi thương quỳ xuống đất khóc thét: “Âm Nguyệt hoàng triều mất đi ngài, cũng như Hoang Cổ mất đi Côn Luân bí cảnh.

Ngài phải nhớ lời hứa của mình với thế nhân, vì sinh dân lập mệnh, vì thiên địa lập tâm, vì vãng thánh kế tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình, ngài nhất định phải sống sót trở về…” Bá tánh Tây Chu nhìn thấy hai người đau đớn tột cùng, cũng không khỏi khóc theo, cầu nguyện Tần Phong có thể bình an trở về. ……… Vạn Ma Tháp.

Cấm địa của Âm Nguyệt hoàng triều.

Bên trong giam giữ trăm vạn Ma tộc, còn đều là quý tộc trong Ma tộc.

Một khi để chúng phá phong ấn thoát ra, Ma tộc ở ngay sát vách Âm Nguyệt hoàng triều chắc chắn sẽ trỗi dậy, từ đó ảnh hưởng đến bước tiến về phía đông của Âm Nguyệt hoàng triều.

Vì vậy nơi đây luôn có trăm vạn Trấn Ma Quân đồn trú, bao vây Vạn Ma Tháp kín như bưng.

Đừng nói Ma tộc bên trong muốn chạy ra, ngay cả một con muỗi cũng đừng hòng bay vào. *Xoạt một tiếng!* Trăm vạn Trấn Ma Quân đột nhiên cảnh giác, tay nhanh chóng nắm chặt thanh bội kiếm bên hông, ánh mắt càng dán chặt vào Tần Phong và Vô Đạo đang từ trên trời rơi xuống, chỉ cần có bất kỳ động tĩnh gì là lập tức rút kiếm.

“Đây chính là Vạn Ma Tháp!?” Tần Phong nhìn tòa tháp cao chọc trời, ma khí ngút trời phía trước, giống hệt như những gì hắn thấy khi dùng Thiên Cơ Tạp xem cơ duyên của Phương Trường.

“Bái kiến Đế sư!” Một vị tướng quân trẻ tuổi tay cầm trường thương bạc, mình mặc giáp bạc bước tới, quỳ một gối trước mặt Đế sư Vô Đạo hành đại lễ.

“Không tệ, không tệ!” Đế sư Vô Đạo nhìn đối phương, nở một nụ cười hài lòng.

Người này tên là Vạn Lý Lãng, là thiên kiêu mạnh nhất khóa đầu tiên của Thiên Hồng thư viện, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi đã trở thành thống lĩnh của trăm vạn Trấn Ma Quân, có thể thấy hắn tuyệt đối không làm hổ danh thiên kiêu mạnh nhất của Thiên Hồng thư viện.

“Là hắn!” Tần Phong một mắt đã nhận ra Vạn Lý Lãng.

Khi hắn dùng Thiên Cơ Tạp xem cơ duyên của Phương Trường đã từng thấy người này, sau khi trăm vạn Ma tộc phá phong ấn thoát ra, hắn tay cầm ngân thương huyết chiến ba ngày ba đêm, dũng mãnh không kém gì Triệu Vân bảy lần ra bảy lần vào.

“Thừa tướng, ta ngộ rồi!” Khóe miệng Tần Phong nhếch lên nụ cười y hệt Thừa tướng, giống như Thừa tướng trên dốc Trường Bản lần đầu thấy Tử Long mà rung động… "Vị này chính là Đệ tam Thánh tử, Tần Phong sao!?" Vạn Lý Lãng quay đầu nhìn sang Tần Phong bên cạnh.

Ngay từ hơn một tháng trước y đã nghe tin Tần Phong vì dẫn binh tiêu diệt Kim Ưng Tông nên bị Lục Đạo Đế Quân tước binh quyền, còn bị phạt lưu đày đến Vạn Ma Tháp nửa tháng.

Vốn tưởng người sẽ được đưa tới rất nhanh, không ngờ lại phải đợi suốt một tháng mới tới. "Không sai, chính là hắn!" Đế Sư Vô Đạo nói với giọng bình thản: "Đế quân hạ lệnh, lưu đày Tần Phong đến Vạn Ma Tháp nửa tháng, sống chết hoàn toàn xem ý trời, các ngươi bất kỳ ai cũng không được giúp hắn, hiểu chưa!?" "Vâng!" Vạn Lý Lãng nghiêm túc đứng thẳng người, kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của Lục Đạo Đế Quân. "Tiếp theo giao cho ngươi!" Trước khi rời đi, Đế Sư Vô Đạo liếc nhìn Tần Phong một cái, trong ánh mắt cũng không khỏi ánh lên một tia lo lắng.

Mặc dù Tần Phong là thiên tài yêu nghiệt nhất mà lão từng gặp trong suốt mấy vạn năm sự nghiệp đế sư của mình, nhưng do hắn vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn, nên việc sống sót nửa tháng trong Vạn Ma Tháp đầy rẫy nguy cơ vẫn là vô cùng khó khăn.

Nhưng biết làm sao được, người trẻ tuổi làm việc bồng bột, ngang nhiên dẫn binh tiêu diệt Kim Ưng Tông, nếu không ném hắn vào Vạn Ma Tháp chịu phạt, Lục Đạo Đế Quân cũng không cách nào ăn nói với các thế lực khác. "Hy vọng việc này có thể khiến ngươi trưởng thành hơn một chút, người trẻ tuổi làm việc đừng quá ngông cuồng!" Đế Sư Vô Đạo thở dài một tiếng, rồi biến mất tại chỗ. "Thánh tử đại nhân, mời!" Vạn Lý Lãng nhường ra một lối đi, cung kính mời Tần Phong vào Vạn Ma Tháp. "Bây giờ phải vào ngay sao!?" Tần Phong nhìn một triệu Trấn Ma Quân uy vũ bá khí, cảm giác nước miếng nơi khóe miệng sắp chảy ra tới nơi.

Hắn đã nghe tin Thành Xuân thống lĩnh hơn vạn Đại Tuyết Long Kỵ, Mộc Thâm thống lĩnh một triệu Hổ Bí Quân đã lên đường ra tiền tuyến, nếu hắn có thể thu phục thêm một triệu Trấn Ma Quân này, kế hoạch tạo phản oanh oanh liệt liệt có thể được đưa vào lịch trình rồi. "Đúng vậy, mời!" Vạn Lý Lãng gật đầu, lần nữa mời Tần Phong vào tháp. "Thôi được!" Tần Phong không hề có chút giác ngộ nào của kẻ bị đi đày, dọc đường không ngừng nói: "Ngươi tên Vạn Lý Lãng đúng không?

Sau này ta gọi ngươi là Tiểu Vạn nhé." "Ngươi có biết vì sao Đế Sư lại đi vội như vậy không?!" "Ta nói cho ngươi nghe, nhưng ngươi đừng nói cho ai khác biết nhé, gần đây lão ta bao trọn một chiếc thuyền hoa trên sông Tần Hoài, bên trong nuôi mấy tiểu muội muội trẻ tuổi đấy." Vạn Lý Lãng loạng choạng một cái, suýt nữa mất thăng bằng ngã nhào.

Đậu má!

Thằng nhóc này tâm địa xấu xa quá!

Bất kể chuyện này là thật hay giả, chỉ riêng uy vọng của Đế Sư, có phải là chuyện y có thể bàn tán sau lưng không!?

Chương 243

Tần Phong vội vàng tiến lên quan tâm: "Tiểu Vạn, người trẻ tuổi phải biết tiết chế một chút, ngươi xem Đế quân đó, ngài ấy thấu hiểu sâu sắc đạo lý mỹ sắc như lang như hổ, cho nên hậu cung ba nghìn giai lệ chưa bao giờ động tới, chỉ thích chơi cùng đám tiểu thái giám kia thôi." Vạn Lý Lãng sợ đến biến sắc, trong lòng gào thét đừng nói nữa.

Bí mật nhỏ của lãnh đạo, là thứ y xứng được biết sao!? "Ngươi có biết trong ba vị Thánh tử, vì sao Đế quân lại chỉ sủng ái một mình ta không!?" Tần Phong không có ý định dừng lại, càng nói càng hăng: "Chính là vì lần trước trong cuộc thi đấu loại sinh tử, ta đã cắt tuệ căn của người khác, cung cấp cho trong cung mấy nghìn nguồn hàng chất lượng cao, tặng quà đúng ngay vào chỗ ngứa của Đế quân rồi." "Ách…" Vạn Lý Lãng nghe mà khóe mắt giật giật, vội tăng tốc bước về phía Vạn Ma Tháp, y sợ mình nghe thêm nữa sẽ vì biết quá nhiều mà bị diệt khẩu.

Chẳng mấy chốc, Tần Phong đã theo Vạn Lý Lãng đến trước cổng lớn Vạn Ma Tháp, một luồng tử khí nặng nề ập đến, giống như đã đến một khu mộ không người hương khói, ngay cả mặt đất cũng phảng phất mùi mục nát.

Cũng có thể cảm nhận rõ ràng luồng áp lực ngột ngạt truyền đến từ trong Vạn Ma Tháp, khiến người ta có cảm giác sắp bước vào mười tám tầng địa ngục.

Két kẹt!

Két kẹt!

Cánh cửa đen kịt từ từ được đẩy ra, phá vỡ sự tĩnh lặng âm u, một luồng gió lạnh mang theo mùi máu tanh nồng xộc vào mũi, bên trong tháp tối đen như mực, dù lúc này nắng vàng rực rỡ, ánh sáng cũng không thể chiếu vào được. "Thánh tử đại nhân, mời!" Vạn Lý Lãng nghiêm nghị nói: "Nửa tháng sau thuộc hạ sẽ đúng giờ mở cửa Vạn Ma Tháp, cung nghênh Thánh tử đại nhân ra khỏi tháp." "Không cần nửa tháng đâu, chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên một nụ cười tự tin, không chút do dự bước vào Vạn Ma Tháp.

Nếu hắn nhớ không lầm, Phương Trường sẽ trà trộn vào Vạn Ma Tháp trong hai ngày tới, đến lúc đó cửa lớn sẽ lại được mở ra, hắn hoàn toàn có thể nhân lúc này chạy ra ngoài kiếm chút đồ ăn vặt. "Không cần nửa tháng!?" Vạn Lý Lãng nghi hoặc nhìn bóng lưng Tần Phong, không hiểu câu nói này của hắn có ý gì.

Cọt kẹt!

Cọt kẹt!

Cánh cửa khổng lồ nặng nề lạnh lẽo từ từ đóng lại, bóng tối vô tận nuốt chửng tầm mắt của Tần Phong.

Hắn cảm thấy hai chân như đang giẫm trên mặt đất mục nát, gió lạnh âm u thổi vào mặt, mang theo mùi máu tanh nồng nặc, thậm chí còn lẫn chút mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn.

Búng!

Tần Phong giơ tay búng một tiếng, Nam Minh Ly Hỏa nhảy múa trên đầu ngón tay, xé toạc bóng tối vô tận chiếu sáng xung quanh.

Nhờ vào ánh lửa yếu ớt này, hắn nhìn thấy dưới chân toàn là xương trắng chất đống, có của nhân tộc, cũng có của ma tộc, có thể thấy ma tộc đã không chỉ một lần cố gắng phá vỡ Vạn Ma Tháp.

Về phần tại sao Âm Nguyệt Hoàng Triều không tiêu diệt hết bọn chúng, hoàn toàn là do sức mạnh còn lại của ma tộc không thể xem thường.

Một khi ép đối phương đến đường cùng, cá chết lưới rách, chẳng khác nào giết địch một nghìn tự tổn tám trăm, chi bằng dùng cách nước ấm nấu ếch, từ từ tiêu hao sinh lực của chúng mới là thượng sách.

Ông!

Ông!

Dưới chân Tần Phong đột nhiên sáng lên, người còn chưa kịp phản ứng đã biến mất tại chỗ.

Hóa ra dưới đống xương trắng còn khắc một trận pháp dịch chuyển, trực tiếp đưa Tần Phong đến một không gian thứ nguyên do đại năng giả mở ra.

Bầu trời âm u, ma khí ngút trời, gió lạnh từng cơn. "Đây là bên trong Vạn Ma Tháp sao!?" Tần Phong tò mò nhìn xung quanh, phát hiện không gian đặc biệt rộng lớn.

Đúng lúc này, một tiếng cười của nữ tử làm khuấy đảo lòng người vang lên: "Ta còn tưởng là ai tiến vào Vạn Ma Tháp, hóa ra là một tiểu ca ca nhân tộc đẹp trai." "Người tới là ai!?" Tần Phong cảm thấy sau lưng lạnh toát, nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào sau lưng đã đứng một nữ tử tuyệt mỹ, khác với vẻ dịu dàng của các tiểu thư khuê các, trên trán nữ tử này có một đôi sừng nhỏ đáng yêu, khóe miệng còn lộ ra răng nanh nhỏ, toàn thân toát lên một vẻ đẹp hoang dã.

Đặc biệt là dục vọng trong mắt nàng không hề che giấu, mắt phượng như tơ, mê hoặc lòng người, trên người lại chỉ có vài mảnh vải che thân, để lộ phần lớn làn da trắng như tuyết, khiến cho sinh vật giống đực nhìn thấy phải huyết mạch sôi trào.

Mị Ma!!

Tần Phong liếc mắt đã nhận ra, đối phương không phải là con người.

Mị Ma là một dị chủng trong ma tộc, đặc biệt hiếm thấy, tất cả đều là nữ, sở hữu dung nhan tuyệt mỹ và thân hình hoàn hảo, là những người tu luyện mị thuật bẩm sinh. "Ngươi có thể gọi ta là Phong Tình!" Mị Ma ánh mắt mơ màng, đôi môi hé mở, thở dốc nũng nịu áp sát Tần Phong. "Phong Tình phải không?

Ta muốn ngươi trợ giúp ta tu hành!" Thiên Sư Ấn giữa hai hàng lông mày của Tần Phong lập tức lóe lên kim quang, ấn chữ Vạn của Phật gia trên ngực cũng sáng theo… "Phật Đạo song tu!" Vẻ mặt Phong Tình trở nên nghiêm trọng, không ngờ đối phương lại không hiểu phong tình đến vậy.

Nhưng cho dù Tần Phong là Phật Đạo song tu, có thể khắc chế nàng về thuộc tính bẩm sinh, nhưng hắn chỉ có Thiên Tông cảnh nhất trọng, trong khi nàng là Nguyên Đan cảnh cửu trọng, cao hơn Tần Phong hẳn một đại cảnh giới.

Huống hồ trời đất này, chưa có người đàn ông nào có thể chống lại sự quyến rũ của Mị Ma. "Tiểu ca ca, lại đây chơi nào!" Phong Tình vươn bàn tay ngọc ngà thon thả ngoắc ngoắc Tần Phong, toàn thân càng toát lên một vẻ phong tình vô hạn. "Muốn tán tỉnh một người đàn ông ở độ tuổi của ta, ngươi định dùng miệng, hay định dùng tiền đây!?" Tần Phong không hề bị lay động.

Là một người đàn ông đã bị đại dữ liệu ghi nhớ, chút quyến rũ này của Phong Tình rõ ràng là chưa đủ đô. "Tiểu ca ca, ta không có tiền đâu!" Phong Tình đi chân trần lướt đến trước mặt Tần Phong, để thể hiện sức quyến rũ của một Mị Ma, nàng mở đôi môi đỏ mọng gợi cảm, sử dụng một trong những tuyệt kỹ mê hoặc đàn ông, nhẹ nhàng đưa ngón tay của Tần Phong vào miệng mút. "Ách…" Trái tim nhỏ bé của Tần Phong không nghe lời mà đập loạn lên, hắn có chút ngượng ngùng nói: "Vị Phong Tình tiểu thư đây, sáng nay lúc đi vệ sinh chùi mông, ta không cẩn thận làm xước ngón tay, vì đi hơi vội nên vẫn chưa kịp rửa tay." Yên lặng!

Hiện trường lập tức tĩnh lặng không một tiếng động!

Phong Tình đang ngậm ngón tay của Tần Phong, cơ thể cứng đờ tại chỗ. "Ói!!" Phong Tình không thể vượt qua rào cản tâm lý, chạy sang một bên nôn thốc nôn tháo. "Cơ hội tốt, Đại Uy Thiên Long, Đại La Pháp Chú, Bàn Nhược Chư Phật…" Tần Phong không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để chơi lén, quả quyết sử dụng Đại Uy Thiên Long đã lâu không dùng.

Chỉ thấy tay phải hắn nhanh chóng bấm ra từng đạo chỉ quyết, Thiên Sư Ấn giữa hai hàng lông mày cũng nhanh chóng hóa thành phù văn bao phủ toàn thân, ấn chữ Vạn của Phật gia trên ngực cũng lấp lánh kim quang. "Không biết điều!!" Phong Tình tức đến ngực phập phồng dữ dội, tu vi Nguyên Đan cửu trọng bùng nổ toàn diện.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh khủng từ trong cơ thể Phong Tình bộc phát ra, chấn động khiến mặt đất xung quanh nứt ra những vết nứt dữ tợn, hư không cũng không ngừng run rẩy, tạo ra từng gợn sóng lan nhanh ra bốn phía.

Chương 244

"Mèo cào cào, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Hai buff Thiên Sư Ấn và Phật Chi Ấn rõ ràng không thể khiến Tần Phong cảm thấy an toàn.

Chỉ thấy hắn lại nhanh chóng cộng thêm cho mình các buff Kiếm ý cấp sáu, Vô Địch Kiếm Tâm, Đạo Pháp Tự Nhiên, Long Châu Chi Lực, Nam Minh Ly Hỏa, Thượng Thiện Nhược Thủy, Thương Thiên Bá Thể hình thái thứ nhất.

Ngao!!

Tiếng rồng gầm kinh thiên động địa vang vọng trời đất, khiến hư không chấn động dữ dội.

Trải qua mấy tháng được Phật Chi Xá Lợi và Long Châu nuôi dưỡng, cùng với sự gia trì mạnh mẽ của các loại buff, Đại Uy Thiên Long lúc này đã có sự thay đổi trời long đất lở.

Chỉ thấy nó nhanh chóng bay ra từ cơ thể Tần Phong, không chỉ lập tức biến thành một con cự long màu vàng, thân hình cũng dài đến nghìn mét, toàn thân còn tỏa ra một luồng kiếm khí sắc bén, long uy càng khiến hư không rung chuyển dữ dội. "Sao có thể!!" Vẻ mặt Phong Tình hiện lên một tia kinh hãi, thực sự không thể tin vào những gì mình đang thấy.

Những buff như Thiên Sư Ấn, Phật Chi Ấn, Vô Địch Kiếm Tâm, Đạo Pháp Tự Nhiên, người khác lĩnh ngộ được một cái đã có thể vui cả đời, sao có thể cùng lúc hội tụ trên một người!?

Đặc biệt là sau khi Tần Phong cộng dồn hết các buff này, thực lực rõ ràng không phải là thứ mà một Nguyên Đan cảnh cửu trọng như nàng có thể địch lại.

Mơ!

Nàng nhất định là đang mơ mà chưa tỉnh!

Ầm ầm ầm!!

Long uy của Đại Uy Thiên Long cuồn cuộn lan tỏa khắp trời đất, kiếm khí vô tận dường như muốn xé rách hư không, thân hình khổng lồ như dải ngân hà từ trên trời lao xuống phía Phong Tình. "Không ổn!!" Phong Tình không kịp nghĩ xem có phải là mơ hay không, vội vàng dùng toàn lực để chống đỡ đòn tấn công này.

Ầm ầm ầm!!

Đại Uy Thiên Long mang theo long uy và kiếm khí vô tận va chạm với Phong Tình, tạo nên một cơn bão năng lượng kinh hoàng giữa trời đất. "Phụt..." Phong Tình phun ra một ngụm máu tươi, liều mạng chống cự trong cơn bão.

Chỉ là sự chống cự này của nàng rõ ràng là vô ích, sau khi Tần Phong cộng dồn xong buff, ngay cả Sinh Tử cảnh cũng không phải là đối thủ của hắn, huống hồ là một Mị Ma Nguyên Đan cảnh cửu trọng không giỏi chiến đấu như nàng.

Chỉ thấy cơn bão kinh hoàng điên cuồng xé toạc Phong Tình, thổi bay đi mấy mảnh vải ít ỏi trên người nàng. "Không phải Tần Phong ta không hiểu phong tình, mà là xuân phong không hiểu phong tình, thổi lay động trái tim thiếu niên!" Tần Phong không nhịn được cảm thán một tiếng, phát hiện tu hành của mình vẫn chưa tới nơi tới chốn.

Bụp một tiếng!!

Phong Tình bị đánh ngã nặng nề xuống đất, miệng không ngừng thổ ra máu tươi, trên người càng có nhiều mảng da trắng như tuyết lộ ra ngoài. "Cầu xin ngươi, chỉ cần ngươi không giết ta, bảo ta làm gì cũng được!" Phong Tình nhìn Tần Phong từng bước tiến lại gần, sợ hãi vội vàng lên tiếng cầu xin tha mạng. "Làm gì cũng được!?" Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên, phát hiện mình không còn buồn ngủ chút nào.

Khi hắn dùng Thiên Cơ Tạp để xem trộm cơ duyên của Phương Trường, cũng đã từng thấy qua Mị Ma tên Phong Tình này, Phương Trường chính là nhờ sự giới thiệu của nàng mà gặp được thủ lĩnh ma tộc trong Vạn Ma Tháp, từ đó có được chí bảo của ma tộc và luyện thành Vạn Ma Chi Khu.

Nói cách khác, hắn đã biết chí bảo của ma tộc ở đâu, dựa vào mấy nghìn nữ quỷ, mấy vạn cương thi trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ để cướp đoạt cũng không phải là không được.

Chỉ là xông vào đoạt bảo trực tiếp, không chỉ mất đi một nửa thú vị, lợi ích cũng không thể tối đa hóa, càng không phù hợp với hình tượng nhân vật chính diện của hắn. "Phương huynh, không có ai sẽ đứng yên một chỗ chờ ngươi đâu, trừ ta, Tần Phong!" Tần Phong quyết định không cướp nữa, trước tiên cứ ở đây đợi Phương Trường đã.

Hắn nhớ trong tay Phương Trường có một tín vật do Vạn Ma Tộc đưa cho, cũng chính vì có tín vật này, hắn mới có thể giành được sự tin tưởng của thủ lĩnh ma tộc, cùng y giết ra khỏi Vạn Ma Tháp, còn hợp tác với Đại Việt Hoàng Tộc trước sau giáp công Âm Nguyệt Hoàng Triều. "Hắn rốt cuộc là ai!?" Phong Tình suy tư nhìn Tần Phong.

Từ trận chiến vừa rồi với Tần Phong không khó để nhận ra, hắn tuyệt đối không phải thiên kiêu bình thường, mà là loại tuyệt thế thiên kiêu có thể trấn áp vạn cổ.

Hắn vào Vạn Ma Tháp chắc chắn không phải vì phạm tội, phần lớn là coi bọn ma tộc bọn họ như bao cát luyện tập.

Mặc dù hành vi này khiến nàng tức giận, nhưng nếu nghĩ theo hướng khác, một khi bọn họ bắt được thiên kiêu Tần Phong này, chẳng phải là có thể ép Âm Nguyệt Hoàng Triều đàm phán điều kiện sao.

Nghĩ đến đây, Phong Tình nhân lúc Tần Phong đang suy nghĩ, rón rén chuẩn bị bỏ chạy. "Tin không, ta một gậy xuống là ngươi không đứng dậy nổi đấy?!" Giọng nói của Tần Phong đột nhiên vang lên, dọa Phong Tình vội vàng rụt chân lại. "Tiểu ca ca đừng giết ta, ta nguyện ý trợ giúp ngươi tu hành!!" Phong Tình vội vàng đáng thương ôm lấy đùi Tần Phong, ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng, một bộ dạng khiến người ta thấy mà thương. "Tiếc thật!" Tần Phong nhìn vào chiếc răng nanh nhỏ của đối phương, trong lòng cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Răng quá sắc, dễ bị thương, không có lợi cho việc trợ giúp hắn tu hành!

Lúc này, Phương Trường đã thuận lợi lẻn vào Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Nhưng điều khiến hắn không bao giờ ngờ tới là, không biết tên khốn nào đã tung tin đồn hắn là cái gì mà Lục Vị Đế Vương Hoàn, vừa lộ mặt đã bị một đám đàn ông đuổi theo gào thét 'lai nhật phương trường'... "Sẽ là ai đây!?" Phương Trường nghiến răng nghiến lợi nắm chặt quả đấm, trong đầu hiện lên nụ cười bỉ ổi của Tần Phong.

Trừ tên tiện nhân vô sỉ Tần Phong ra, hắn thực sự không nghĩ ra ai lại vu khống mình như vậy, cũng khiến hắn không khỏi nhớ lại hai đoạn quá khứ không muốn nhìn lại.

Đúng lúc này, có người đi ngang qua, Phương Trường vội vàng ẩn nấp. "Nghe nói chưa?

Đệ tam Thánh tử Tần Phong bị lưu đày đến Vạn Ma Tháp rồi!"

"Tần Phong bị hãm hại, hẳn là vì chính nghĩa." "Kim Ưng Tông ức hiếp bá tánh, đáng bị diệt." "Các ngươi đừng nghe gió tưởng mưa, theo ta biết Kim Ưng Tông không phải nơi tàng ô nạp cấu." "Có phải nơi tàng ô nạp cấu hay không, ngươi mà nhìn ra được à!?" "Đúng vậy, nhiều người bị hại như vậy đều đã lên tiếng rồi, chuyện này còn có thể là giả sao!?" "Các ngươi có thể lý trí một chút không?

Tần Phong cách đây không lâu còn cắt tuệ căn người khác, dùng heo nái cũng điên cuồng, hắn có thể là người tốt sao!?" "Tiểu hắc tử, cuối cùng ngươi cũng lộ đuôi gà rồi!" "Cuộc thi đấu loại sinh tử không phải ngươi chết thì là ta sống, Tần Phong cắt tuệ căn là một việc nhân từ biết bao!" "………" Phương Trường nấp ở một bên nghe được tin tức, không thể kìm nén mà nở một nụ cười. "Tần Phong bị lưu đày đến Vạn Ma Tháp!" Phương Trường cười đến có chút dữ tợn, không ngờ oan gia lại ngõ hẹp.

Nhưng Vạn Ma Tháp sắp trở thành địa bàn của hắn rồi, cho dù Tần Phong thiên phú vô song, át chủ bài vô số, trước thực lực tuyệt đối cũng phải ngoan ngoãn rửa sạch mông. "Tìm thấy rồi, Phương Trường ở đây!" Một giọng nam cao hứng vang lên, dọa Phương Trường toàn thân lông tơ dựng đứng.

Chỉ thấy mười mấy gã tráng hán như sói đói vồ mồi lao về phía hắn, miệng không ngừng gào thét 'lai nhật phương trường', 'cướp đoạt đạo quả'. "Đậu má!!" Phương Trường vừa chửi vừa ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Chương 245

Hắn thanh minh rằng mình thực sự không có đạo quả gì, cũng không phải là Lục Vị Đế Vương Hoàn gì đó, tất cả đều là do tên tiện nhân Tần Phong kia vu khống.

Chỉ là đối phương rõ ràng không tin lời Phương Trường nói, mấy vạn thiên kiêu đã tận mắt thấy đạo quả bị hắn lấy đi, vụ án của Bạch Nhật và Đông Phương tiểu thư cũng chứng minh Lục Vị Đế Vương Hoàn quả thực rất hiệu quả. "Hắt xì!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết là tiểu tức phụ nhà nào đang nhớ hắn. "Tiểu ca ca, đừng giết ta!" Phong Tình nước mắt lưng tròng nhìn Tần Phong, dáng vẻ đáng thương khiến người ta đau lòng không thôi. "Tiết kiệm chút sức lực đi, mị hoặc chi lực của ngươi đối với ta vô dụng!" Tần Phong liếc mắt qua những mảng da trắng trên người Phong Tình.

Mặc dù xuất phát từ bản năng của đàn ông sẽ có những suy nghĩ táo bạo, nhưng còn lâu mới đến mức cái gì đó xông lên não.

Chưa nói đến Thiên Sư Ấn của hắn chuyên khắc chế những yêu nghiệt phi nhân tộc này, có thể đảm bảo linh đài của hắn luôn thanh tĩnh, chỉ cần nói đến mấy T tài liệu học tập trong ổ cứng ngày xưa của hắn, còn đặc sắc hơn cảnh tượng trước mắt nhiều. "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào!?" Phong Tình thấy không thể mê hoặc Tần Phong, dứt khoát cũng không giả vờ nữa, trực tiếp ngả bài hỏi phải làm thế nào mới chịu tha cho mình. "Muốn thế nào à!?" Tần Phong nhìn Phong Tình toàn thân được che bằng mosaic, cũng không biết nên xử trí nàng thế nào cho phải.

Dùng Tiên Nô Pháp Ấn lên người nàng, thực sự có chút lãng phí, nhưng không dùng Tiên Nô Pháp Ấn, lại rất dễ trốn thoát, giết nàng đi thì lại giống như lãng phí một hạt lương thực. "Đinh đông, nhiệm vụ phản diện được ban bố, chặt đứt cánh tay trái phải của Thiên Tuyển Chi Tử…" "Một, giết Mị Ma trước mắt, chặt đứt cánh tay trái phải của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một Thẻ Nâng Cấp Kiếm Ý!" "Hai, nô dịch Mị Ma trước mắt, chặt đứt cánh tay trái phải của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một Rương Báu Hoàng Kim!" "Nàng là cánh tay trái phải của Phương Trường!?" Tần Phong có chút kinh ngạc nhìn Phong Tình đang được che bằng mosaic, dường như hiểu ra Phương Trường sẽ dùng nàng để làm gì.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm mọt sách già của hắn, cánh tay trái phải bên cạnh Thiên Tuyển Chi Tử đa phần là các nhân vật nữ xinh đẹp, không chỉ ban ngày phải giúp Thiên Tuyển Chi Tử chiến đấu, buổi tối còn phải tiếp tục chiến đấu với Thiên Tuyển Chi Tử.

Để ngăn chặn tương lai họ mệt đến sùi bọt mép, hắn quyết định giải cứu họ khỏi tay Thiên Tuyển Chi Tử tà ác. "Hoặc là chết, hoặc là nhận ta làm chủ!" Ánh mắt Tần Phong lóe lên một tia hàn quang lạnh lẽo, phảng phất chỉ cần Phong Tình dám từ chối, hắn sẽ không chút do dự mà chém chết nàng. "Ta nhận chủ, ta nhận chủ…" Phong Tình có thể cảm nhận rõ ràng sát ý trên người Tần Phong, run rẩy quỳ xuống với thân thể mosaic của mình, hôn lên giày của hắn.

Bụp một tiếng!!

Tần Phong bấm ra một đạo Tiên Nô Pháp Ấn, đánh vào giữa hai hàng lông mày của Phong Tình.

Do lúc này Phong Tình thật tâm nhận chủ để bảo toàn tính mạng, nên Tiên Nô Pháp Ấn dễ dàng được đánh vào, cũng khiến chiến lực của nàng tăng gấp năm lần. "Sao lại thế này!?" Phong Tình khó tin nhìn hai tay mình, không thể tin được mình lại mạnh lên nhiều như vậy. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã nô dịch cánh tay trái phải của

Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một Rương Báu Hoàng Kim!" "Mặc quần áo vào!" Tần Phong nhìn Phong Tình toàn thân mosaic, vung tay lấy ra một bộ quần áo của mình ném cho nàng. "Cứ như đang mơ vậy!" Phong Tình mặt đầy uất ức nhận lấy quần áo, nghiêm trọng nghi ngờ mình đang mơ mà chưa tỉnh.

Nàng là một Mị Ma mà không thể mê hoặc được đàn ông thì thôi đi, còn bị người đàn ông này bắt làm tù binh, lại còn yêu cầu nàng ăn mặc như một tiểu thư khuê các, quả thực là nỗi sỉ nhục của Mị Ma!

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên xuất hiện hàng trăm chấm đen, nhìn kỹ sẽ phát hiện, đó là những ma tộc nam cao lớn uy mãnh, chỉ thấy bọn chúng đang lao tới với tốc độ cực nhanh. "Nhân tộc!!" Vẻ mặt của đám ma tộc nam dữ tợn đáng sợ, lửa giận trong lòng không thể che giấu.

Kể từ khi bị Âm Nguyệt Hoàng Triều nhốt vào Vạn Ma Tháp tối tăm không thấy mặt trời này, bọn chúng không lúc nào không oán hận nhân tộc, hận không thể ăn thịt uống máu, bẻ gãy xương cốt của họ. "Vừa tới đã đánh, oán khí cũng lớn thật đấy!" Vạt áo của Tần Phong bắt đầu không gió mà bay, cả người cũng phảng phất một thanh lợi kiếm không có mũi nhọn. "Cái gì!!" Sắc mặt của trăm tên ma tộc nam hơi thay đổi, cảm nhận được Tần Phong tuyệt đối không phải nhân tộc bình thường.

Ầm!!

Hư không quanh người Tần Phong chấn động, tiếng kiếm ngâm vang lên không dứt.

Cùng với một luồng kiếm khí mênh mông như biển cả càn quét khắp nơi, tiếng xé gió sắc bén cũng vang lên **che trời lấp đất**, vô số đạo kiếm khí hội tụ thành một dòng sông cuồn cuộn, phảng phất có thể nuốt chửng mọi thứ trên đời.

Vạn kiếm cùng vang, tiếng kiếm ngâm không ngớt, nước sông lớn từ trên trời đổ xuống! "Vô dụng thôi, cho dù ngươi là thiên kiêu đỉnh cấp của nhân tộc, cũng không ngăn được nhiều người như chúng ta!" Trăm tên ma tộc trút giận trong lòng, biến nó thành ý chí chiến đấu dũng mãnh tiến lên, bộc phát ra chiến lực kinh khủng đánh về phía dòng sông sóng cả **ngập trời**.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, tạo nên cơn bão năng lượng kinh hoàng, Đại Hà Kiếm Quyết của Tần Phong cũng bị phá vỡ trong nháy mắt, người cũng không khỏi lùi lại mấy bước mới dừng lại. "Bọn họ…" Ánh mắt Phong Tình tràn đầy kinh ngạc và vui mừng, ánh mắt nhìn Tần Phong cũng thay đổi.

Phảng phất như đang nói, ngươi không phải rất giỏi đánh nhau sao?

Ngươi giỏi đánh thì có tác dụng quái gì!

Đây là địa bàn của ma tộc chúng ta, là rồng thì phải cuộn mình, là hổ thì phải nằm im, đấu với ma tộc chúng ta, ngươi có thực lực đó sao!?

Nhưng giây tiếp theo!!

Sắc mặt Phong Tình đột nhiên đại biến, một cơn đau đớn bao trùm toàn thân, là một loại đau đớn không chạm đến da thịt, mà tổn thương đến linh hồn. "A…" Phong Tình đau đớn kêu la, không ngừng lăn lộn trên mặt đất. "So đông người với ta à!" Tần Phong lặng lẽ lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra, triệu hồi mấy nghìn nữ quỷ, mấy vạn cương thi bên trong… "Thứ gì vậy!!" Hàng trăm ma tộc trong lòng chợt kinh hãi.

Chỉ thấy sau khi Tần Phong mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra, một luồng hàn khí âm u bao trùm trời đất. "Khà khà…" Một đám tiếng cười của nữ tử trong trẻo như chuông bạc vang lên, khiến cho hàng trăm ma tộc có mặt chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Cũng không đợi bọn chúng có phản ứng gì, vô số bóng đen đã từ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ bay ra với tốc độ cực nhanh, tỏa ra một luồng khí tức âm lãnh quỷ dị. "Là cương thi!!" Sắc mặt của hàng trăm ma tộc lập tức trở nên ngưng trọng, nhanh chóng khởi động hình thái chiến đấu của ma tộc, hai mắt lóe lên hồng quang, thân thể lập tức phình to gấp mấy lần, nhìn từ bên ngoài giống như bán thú nhân hung tàn khát máu.

Nhưng giây tiếp theo, bọn chúng ngây người.

Chỉ thấy cương thi không ngừng tuôn ra từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trừ một số ít tu hành mấy vạn năm, đột phá Quy Nhất cảnh là Kim Giáp Cương Thi.

Số còn lại toàn bộ đều là Ngân Giáp Cương Thi tu hành khoảng vạn năm, tu vi đột phá Phiêu Miểu cảnh.

Vốn tưởng Kim Giáp và Ngân Giáp Cương Thi đã đủ nhiều rồi, ngay sau đó lại có thêm mấy nghìn quỷ tu chui ra.

Chương 246

"Người sống!!" Đám cương thi nhìn thấy đối phương, hai mắt lập tức đỏ ngầu.

Là một dị loại của trời đất, muốn đột phá tu vi cần phải hấp thu tinh hoa của mặt trăng và tinh huyết của con người.

Nhưng hấp thu tinh hoa mặt trăng tốc độ tu luyện vô cùng chậm chạp, không thể nào nhanh bằng hấp thu tinh huyết của con người.

Trước đây bọn chúng bị nhốt trong Huyết Sắc Thương Hải không có lựa chọn, bây giờ bọn chúng muốn làm một con cương thi hút máu. "Gào!!" Đám cương thi hưng phấn gầm lên, bốn chiếc răng nanh từ từ mọc dài ra. "Lui, lui, lui!!" Hàng trăm ma tộc mặt đầy kinh hãi, cơ thể không hiểu sao run rẩy.

Không phải bọn chúng nhát gan, mà là Tần Phong quá coi trọng bọn chúng rồi, để đối phó với mấy trăm ma tộc bình thường, không chỉ thả ra mấy nghìn nữ quỷ quỷ tu, mà còn có mấy vạn con cương thi.

Đậu má!!

Bắt nạt người ta cũng không thể bắt nạt như vậy chứ!

Chỉ là bọn chúng đang đối mặt với một đám cương thi đã đói khát mấy vạn năm, chưa chạy được hai bước đã bị đuổi kịp cắn một nhát vào cổ, bất kể bọn chúng giãy giụa kêu cứu thế nào cũng vô ích, cuối cùng sắc mặt trắng bệch nằm trên mặt đất. "Chủ nhân, Phong Tình sai rồi, Phong Tình sai rồi!!" Phong Tình đau đớn níu lấy vạt áo Tần Phong, cầu xin hắn giúp nàng giảm bớt đau khổ. "Nếu ngươi thực sự biết sai, thì đã không cảm thấy đau đớn rồi!" Tần Phong vô tình hất tay Phong Tình ra, trong lòng gọi hệ thống mở Rương Báu Hoàng

Kim. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ mở Rương Báu Hoàng Kim, nhận được thần kỹ bị động, Kiếm Hồn!" Kiếm Hồn: Thần kỹ bị động, có thể tăng cường gấp mười lần lực công kích của người luyện kiếm, kèm theo thuộc tính công kích linh hồn, có thể hấp thu linh hồn người chết để cường hóa sức mạnh linh hồn của bản thân. "Công kích linh hồn!!" Ánh mắt Tần Phong lập tức sáng lên, trong lòng gào thét đây là thứ tốt.

Mặc dù Bất Khuất Ý Chí của hắn có thể miễn nhiễm với mọi công kích linh hồn trên đời, nhưng hắn lại trước sau không thể phát động công kích linh hồn lên người khác, nguyên nhân là do hắn không có thiên phú về phương diện này.

Bây giờ có thần kỹ bị động Kiếm Hồn, hắn có thể sử dụng công kích linh hồn rồi.

Còn có thể thông qua việc chém giết kẻ địch, hấp thu linh hồn của đối phương, để cường hóa linh hồn của mình. "Khoan đã, tại sao lại là kiếm nữa vậy!?" Tần Phong đột nhiên ngây người tại chỗ, không hiểu tại sao mình lại có duyên với kiếm như vậy. "Thôi bỏ đi, vẫn là củng cố căn cơ trước đã!" Tần Phong nhớ lại mình vừa đột phá Thiên Tông nhất trọng, cũng không biết Thiên Tông Cảnh Căn Cơ Đan cần bao nhiêu điểm.

Hệ thống trả lời: "Thiên Tông Cảnh Căn Cơ Đan, cần 100 vạn điểm phản diện để đổi!" "100 vạn!?" Tần Phong trong lòng gào thét tiệm gian thương.

Vốn tưởng trong túi có 85.396.650 điểm, có thể duy trì được một thời gian rất dài, nhưng bây giờ xem ra cũng không dùng được bao lâu, may mà Phương Trường sắp tới rồi. "Phương huynh, ta sắp không đợi được nữa rồi!" Tần Phong nhìn chằm chằm vào cánh cửa Vạn Ma Tháp, khao khát biết bao giây tiếp theo có thể nhìn thấy bóng dáng của

Phương Trường. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã tiêu 100 vạn điểm phản diện, đổi thành công Thiên Tông Cảnh Căn Cơ Đan!" Một viên đan dược vào bụng, căn cơ lập tức vững chắc. "Hù hù…" Phong Tình thở hổn hển, trên người đã ướt đẫm mồ hôi.

Sau khi trải qua sự giày vò đau đớn của Tiên Nô Pháp Ấn, cuối cùng nàng cũng chọn cách cúi đầu trước hiện thực. "A…" Cùng với tiếng tắt thở của ma tộc cuối cùng vang lên, mấy vạn đại quân cương thi cũng ngừng tàn sát, tất cả đều đứng tại chỗ hồi vị trong sự chưa thỏa mãn. "Xong rồi!" Nước mắt lưng tròng trong hốc mắt Phong Tình, nàng biết ma tộc sắp gặp đại nạn.

Vốn tưởng Tần Phong vào Vạn Ma Tháp là một con cừu, chỉ cần bắt được hắn là có thể ép Âm Nguyệt Hoàng Triều đàm phán, nhưng ai ngờ Tần Phong lại là một con sói đội lốt cừu, bên người lại mang theo nhiều quỷ tu và cương thi kinh khủng như vậy. "Tránh ra, con tiểu yêu tinh kia!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái và các nữ quỷ khác đẩy Phong Tình ra, cả đám vây quanh Tần Phong.

So với dương khí trên người đám ma tộc kia, các nàng càng thích hút dương khí trên người Tần Phong hơn. "Chủ nhân!!" Các nữ quỷ phát ra tiếng nũng nịu, trong mắt tràn đầy khao khát đối với dương khí. "Ai…" Tần Phong buồn rười rượi thở dài một tiếng, không biết nhị đệ Tần Hạo có cảm nhận được nỗi khổ của hắn không.

Lúc này, bên ngoài trời đã tối đen.

Vạn Mã lặng lẽ đến một biệt viện, giao nhẫn trữ vật cho một lão giả.

Người này tên là Tần Lăng, giang hồ gọi là Lăng gia.

Lão là hộ đạo nhân do Tần gia sắp xếp đến Âm Nguyệt Hoàng Triều để bảo vệ Tần Phong, bảy năm qua luôn theo dõi động tĩnh của hắn, chỉ cần Tần Phong gặp nguy hiểm sẽ lập tức đưa người về Tần gia. "Lăng gia!" Vạn Mã cung kính hành lễ nói: "Chiếc nhẫn này liên quan đến sự trỗi dậy của Tần gia chúng ta, thiếu chủ bảo ngài dùng trận pháp dịch chuyển đưa chiếc nhẫn này về Tần gia ngay lập tức, thập vạn hỏa cấp." "Không được…" Tần Lăng không nghĩ ngợi đã từ chối.

Bọn họ bố trí trận pháp dịch chuyển là để phòng khi có sự cố bất ngờ xảy ra, cho Tần Phong dùng để trốn thoát, sao có thể dùng để vận chuyển một chiếc nhẫn trữ vật.

Huống hồ một chiếc nhẫn trữ vật thì cần gì đến trận pháp dịch chuyển, tìm một người đáng tin cậy chạy một chuyến là được rồi.

Nhưng khi Tần Lăng kiểm tra xong đồ vật bên trong nhẫn trữ vật, không nói hai lời quay đầu chạy đi khởi động trận pháp dịch chuyển về Tần gia. "Lão tổ tông, Tần gia chúng ta gặp chuyện lớn rồi!!" Tần Lăng trên đường đi nắm chặt nhẫn trữ vật, không ngừng chạy đi gặp các vị lão tổ của Tần gia. "Một trăm triệu tiên tinh!!" Các vị lão tổ của Tần gia vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Có được một trăm triệu tiên tinh này, Tần gia muốn không cất cánh cũng không được, nhưng vấn đề là cái nồi này Tần gia gánh không nổi a!!

Bọn họ từng cho rằng là Thiên Tâm Chi Thành, hoặc Tạo Hóa Tiên Cảnh giở trò, vì thế còn không ít lần chửi đối phương là đồ ngu, dám làm ra chuyện đại bất kính như vậy, quả thực không biết chữ 'chết' viết thế nào.

Đặc biệt là khi thấy bọn họ bị người ta hội đồng, tâm trạng đó khỏi phải nói là vui sướng đến mức nào.

Nhưng ai ngờ cuối cùng lại hóng drama rơi trúng đầu nhà mình, đầu sỏ gây tội lại chính là Tần Phong nhà bọn họ, bây giờ còn gửi tang vật về đây, rõ ràng là muốn kéo cả nhà cùng xuống nước mà…

“Quả không hổ là yêu nghiệt ra đời cùng Huyết Nguyệt a!” Tần gia thủy tổ trầm mặc một lúc lâu, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Mặc dù bọn họ đã sớm biết Huyết Nguyệt xuất hiện, yêu nghiệt giáng thế, sẽ gây ra động loạn ở Hoang Cổ, nhưng thật không ngờ lại có thể gây ra động loạn lớn đến thế này.

Có thể nói hiện tại toàn bộ Hoang Cổ đều đang chiến tranh, ít nhiều cũng liên quan đến số tiên tinh đã biến mất.

Dù sao lần này, số tiên tinh biến mất chiếm tới tám thành sản lượng, hoàn toàn có thể phá vỡ thế cân bằng hiện có của Hoang Cổ.

Trước đây, thực lực các phe tuy có mạnh có yếu, nhưng sau lưng quan hệ chằng chịt phức tạp, cơ bản có thể duy trì cục diện cân bằng đa cực.

Chương 247

Nhưng bây giờ, ai có được tám thành tiên tinh này, người đó có thể trở thành siêu cường, thay đổi cục diện đa cực hiện tại, từ đó hình thành một cục diện mới: một siêu cường và nhiều cường quốc.

Có câu nói rất hay… Nếu gia tộc của ngươi không có Đại Đế, ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời.

Nếu gia tộc của ngươi có một vị Đại Đế, ngươi có thể đối thoại với bọn họ.

Nếu gia tộc của ngươi có ba vị Đại Đế, bọn họ sẽ không muốn nói chuyện với ngươi.

Khi gia tộc của ngươi có mười vị Đại Đế, ngươi có thể duy hộ hòa bình Hoang Cổ, nói cái gì cũng sẽ là chân lý.

Mà số lượng tiên tinh nhiều hay ít quyết định tỷ lệ thành công đột phá Đại Đế.

Thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm có thể dựa vào thiên phú của bản thân để cưỡng ép thành tựu Đại Đế chi vị, kẻ kém hơn một chút thì cần tiên tinh để tăng tỷ lệ thành công.

Mặc dù chiến lực không bằng Đại Đế tự thân đột phá, nhưng chung quy vẫn là Đại Đế, tuyệt không phải đám Chuẩn Đế có thể so sánh.

Tần gia thủy tổ sắc mặt nghiêm túc nói: “Chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta cũng không cần phải day dứt nữa.

Chỉ cần trước khi chân tướng bị vạch trần biến một trăm triệu tiên tinh này thành thực lực, Tần gia chúng ta sẽ không sợ bất kỳ thế lực nào, cho dù bọn họ hợp lại cũng không được.” “Tuân lệnh lão tổ!” Các lão tổ khác của Tần gia thần sắc vô cùng nghiêm túc.

Bọn họ biết rõ mình đã không còn đường lui, chỉ có thể liều một phen, tranh đoạt vị trí "siêu cường" trong cục diện "một siêu đa cường".

Tần gia thủy tổ lại nói: "Còn nữa, lập tức tăng cường nhân thủ đi vây công Thiên Tâm Chi Thành và Tạo Hóa Tiên Cảnh, tuyệt đối không thể để người khác nhìn ra manh mối gì." "Lão tổ yên tâm, chúng ta không chỉ vây công mà còn nhân lúc cháy nhà đi hôi của!" Các lão tổ khác của Tần gia vỗ ngực bảo đảm, bàn về làm lão lục, bọn họ tuyệt đối là dân chuyên nghiệp.

"Không tệ, không tệ!" Tần gia thủy tổ vui mừng gật đầu, biết rằng bọn họ đều đã lĩnh ngộ được tinh thần gia tộc.

"Lão tổ tông, đây là đại công tử tặng cho nhị công tử!" Bên cạnh, Tần Lăng cẩn thận tiến lên, trong tay nâng một chuỗi vòng tay màu đen.

"Hồn khí, lại còn là mười hai quỷ tu Sinh Tử cảnh!" Các vị lão tổ Tần gia đều không khỏi động lòng: "Đúng là tình huynh đệ khiến người ta ngưỡng mộ, loại bảo vật này tuyệt đối là át chủ bài lớn nhất mà tiểu Phong có thể dựa vào.

Vậy mà nó vì không muốn đệ đệ lại bị thương, lại không chút do dự lấy ra cho đệ đệ.

Tiểu Hạo có người ca ca này đúng là phúc khí của nó a!" Thập tổ lên tiếng hỏi: "Lão tổ tông, bây giờ đã không còn là bảy năm trước nữa, tình hình đối với Tần gia chúng ta có lợi, có nên nói cho tiểu Hạo đứa bé đó biết chân tướng, để nó không còn ghi hận ca ca nó nữa không?" "Không thể!" Thủy tổ không cần suy nghĩ liền phủ quyết: "Hận thù là động lực để cường giả tiến lên.

Ngươi không ép nó một phen, ngươi vĩnh viễn không biết nó có thể đi được bao xa." "Cẩn tuân lời dạy của lão tổ tông!" Các lão tổ khác của Tần gia cung kính hành lễ, chỉ có thể tiếp tục phối hợp diễn kịch. ……… Trong Vạn Ma Tháp.

Tần Phong thu nữ quỷ và cương thi vào lại trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Mặc dù mặt đứa nào đứa nấy đều viết ba chữ "không tình nguyện", nhưng hồn ấn nằm trong tay Tần Phong, chúng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

"Ngươi cũng về trước đi!" Tần Phong nhìn Phong Tình đang quỳ trước mặt mình, bảo nàng về nhà trước chờ thông báo của hắn.

"Vâng!" Sau khi cảm nhận được sự lợi hại của tiên nô pháp ấn, Phong Tình căn bản không dám có chút ý nghĩ phản kháng nào, đứng dậy rồi biến mất tại chỗ.

"Phương huynh, đợi ngươi khổ quá đi mà!" Tần Phong mỏi mắt trông mong nhìn ra cửa lớn, mong chờ Phương Trường thân khoác kim giáp thánh y, chân đạp tường vân bảy màu, như một vị **anh hùng cái thế** bước ra từ cánh cửa đó.

"Tu luyện trước đã!" Tần Phong luyến tiếc thu hồi ánh mắt, lấy ra linh thạch bắt đầu tu luyện.

Phải nói rằng, hoàn cảnh của Vạn Ma Tháp thật sự tệ đến cực điểm.

Không có tài nguyên tu luyện thì thôi đi, linh khí còn loãng đến mức khiến người ta giận sôi.

Ma tộc có thể ở bên trong kiên trì mấy vạn năm không bị tiêu diệt, sinh mệnh lực quả thực ngoan cường đáng sợ.

Có được ý chí lực kinh người như vậy, một khi phá phong thoát ra hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi, cũng chẳng trách Phương Trường có thể dựa vào đám ma tộc này mà xưng bá một phương trong thời gian ngắn. ……… Bên ngoài Vạn Ma Tháp, đêm khuya gió lớn.

Phương Trường đã thành công cắt đuôi những kẻ muốn “lai nhật phương trường” (chơi trò lâu dài) với hắn, cẩn thận đi tới gần Vạn Ma Tháp.

“Phòng bị thật nghiêm ngặt a!” Phương Trường nhìn Vạn Ma Tháp phòng bị nghiêm ngặt nhưng không hề hoảng sợ, tìm một góc khuất bắt đầu khẽ ngâm Cẩu Đà Ma Âm.

Lúc này, hắn đã không còn là hắn của mấy tháng trước nữa!

Dựa vào Thôn Phệ Ma Công thành công nuốt chửng mấy nhân vật lợi hại, tu vi một đường đột phá nhanh chóng, lại có hào quang nhân vật chính che chở, tìm được không ít thiên tài địa bảo.

Hắn không chỉ bất ngờ khiến tuệ căn mọc lại, mà còn miễn cưỡng củng cố được căn cơ ở Thiên Tông nhị trọng.

Bây giờ sử dụng Cẩu Đà Ma Âm, không dám nói có thể nô dịch cường giả Sinh Tử cảnh, nhưng nô dịch tạm thời Nguyên Đan cảnh thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Tiếng gì vậy!?” Mấy binh sĩ Trấn Ma Quân thần trí bắt đầu hoảng hốt, ánh mắt dần trở nên ngây dại.

“Đi!” Phương Trường thấy mấy người đã bị nô dịch, liền hiện thân đi về phía Vạn Ma Tháp.

Trên đường, Phương Trường dựa vào Cẩu Đà Ma Âm, lại nô dịch thêm mười mấy binh sĩ tu vi Nguyên Đan cảnh, ngụy trang thành hình tượng phạm nhân bị áp giải, thành công đến trước cửa lớn Vạn Ma Tháp.

“Ngươi là ai?

Phạm tội gì!?” Binh sĩ gác cổng cảm thấy có gì đó không ổn, nhíu mày tiến lên định kiểm tra Phương Trường.

“Người tiễn ngươi về trời!” Phương Trường ngẩng đầu, để lộ lớp trang điểm hắc hóa khói ám rẻ tiền, khóe miệng còn nhếch lên một nụ cười tà mị.

“Ngươi là… Phương Trường!!” Do Phương Trường thời gian trước đã tàn sát rất nhiều thành trì ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, gần đây lại có tin tức về việc hắn nhận được sáu quả đạo quả, chuyện “lai nhật phương trường” cũng lan truyền, nên đám lính gác cổng tự nhiên nhận ra hắn.

Chỉ là còn chưa kịp phát ra cảnh báo, bọn họ đã bị mười mấy binh sĩ bị nô dịch bên cạnh đánh lén.

Phập một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!!

“Các ngươi…” Binh sĩ gác cổng trợn to mắt không thể tin nổi, không ngờ lại chết trong tay người của mình.

“Mở cửa!” Mười mấy binh sĩ bị nô dịch nghe lệnh của Phương Trường, nhanh chóng tiến lên dùng hết sức bình sinh đẩy cánh cửa lớn ra.

Két!

Két!

Cánh cửa sắt khổng lồ nặng nề và lạnh lẽo từ từ mở ra, một luồng gió lạnh thấu xương lập tức ập tới.

Chương 248

“Oa ha ha…” Phương Trường nhìn cánh cửa Vạn Ma Tháp từ từ mở ra, không thể che giấu mà phát ra tiếng cười như muốn hủy thiên diệt địa.

Hắn dường như đã thấy được cảnh mình thành công thu phục Ma tộc, không chút kiêng dè đè Tần Phong dưới thân, vĩnh viễn không cho y lật mình.

Đúng lúc này— Một bóng người xuất hiện trong Vạn Ma Tháp tối đen, dường như đã chờ đợi từ rất lâu.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy cánh cửa mở ra, khóe miệng đối phương nhếch lên một nụ cười bỉ ổi, ánh mắt từ từ rơi xuống tuệ căn mới mọc của Phương Trường… “Ặc…” Phương Trường như bị một con ngỗng lớn bóp cổ, tiếng cười hủy thiên diệt địa đột ngột tắt ngóm.

Dưới ánh trăng mờ ảo, hắn nhìn thấy một bóng người xuất hiện trong Vạn Ma Tháp tối đen, cùng với nụ cười bỉ ổi đó, hắn đời này kiếp này, đời sau kiếp sau cũng sẽ không quên.

“Phương huynh, ta cuối cùng cũng đợi được ngươi rồi!” Tần Phong không thể che giấu được niềm vui sướng, người hơi nghiêng về phía trước, bày ra tư thế rút kiếm.

Khi hắn dùng Thiên Cơ Tạp xem xét cơ duyên của Phương Trường, đã thấy rõ tuệ căn của hắn lại một lần nữa hồi phục.

Kẻ hiểu lòng ta, chỉ có một mình Phương Trường mà thôi.

Keng!!

Một tiếng rút kiếm trong trẻo vang vọng khắp trời đất, một luồng kiếm quang kinh diễm độc lập với thế gian xé toạc bóng tối.

“Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, quả nhiên là Tần Phong!” Trong mắt Phương Trường lóe lên một tia kinh hãi, nỗi sợ hãi bị Tần Phong chi phối lập tức ùa về trong tâm trí.

Hắn không hiểu tại sao Tần Phong lại xuất hiện sau cánh cửa, dường như đã đoán trước được hắn sẽ đến, chuyên môn ở đây ôm cây đợi thỏ.

Không kịp suy nghĩ tại sao, Phương Trường nhanh chóng bước vào trạng thái chiến đấu.

Ầm ầm ầm!!

Tu vi Thiên Tông cảnh nhị trọng của Phương Trường bộc phát toàn diện, năng lượng kinh khủng khiến hư không chấn động dữ dội, còn mạnh hơn tu luyện giả Nguyên Đan cảnh vài phần.

Đặc biệt là sau khi chịu thiệt trong tay Tần Phong mấy lần, Phương Trường dựa vào kinh nghiệm đã thành công dự đoán được Tần Phong sẽ cắt tuệ căn của hắn.

Chỉ thấy thân hình hắn nhanh chóng lùi lại né tránh, đồng thời linh lực sau lưng cũng nhanh chóng hóa thành cánh bay lên, rồi với tốc độ cực nhanh vòng ra sau lưng Tần Phong từ trên không.

“Tần Phong, ta muốn ngươi cảm nhận nỗi đau của ta!” Phương Trường mặt mày dữ tợn nhìn vào mông của Tần Phong, cuối cùng cũng sắp được trải nghiệm niềm vui khi làm lão lục rồi.

“Đẳng cấp đã rớt rồi, ai cho hắn tự tin vậy!” Tần Phong không hề hoảng sợ, còn có chút buồn cười không rõ lý do.

Chỉ thấy hắn trong nháy mắt linh lực hóa cánh, như một tia chớp biến mất tại chỗ.

“Đây là… thân pháp!!” Phương Trường trợn to mắt không thể tin nổi, liếc mắt một cái liền nhận ra đó là thân pháp thần cấp đại viên mãn.

Đậu má!!

Đây rốt cuộc là quái vật gì vậy!?

Hắn năm nay mới mười lăm tuổi, ngoài việc cần phải khai phát Chí Tôn Cốt, Thượng Cổ Trùng Đồng của bản thân, còn lĩnh ngộ ra nhiều kiếm quyết thần cấp đại viên mãn như vậy, bây giờ hắn lại còn có tinh lực đi lĩnh ngộ thân pháp thần cấp đại viên mãn.

“Phương huynh, theo quy củ, thắng làm vua, thua cắt rễ!” Giọng nói của Tần Phong vang lên bên tai Phương Trường, ngay sau đó không đợi Phương Trường có phản ứng gì, một luồng kiếm quang uyển chuyển như kinh hồng, mạnh mẽ như du long xé toạc bóng tối, một vệt máu tươi cũng theo đó xuất hiện.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ cắt đứt tuệ căn của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 400.000 điểm phản diện!” “Mấy lần trước không phải đều 500.000 sao!?” Tần Phong vừa nghĩ đến hào quang của Phương Trường đã bị rớt cấp, rất nhiều vấn đề liền được giải đáp.

“Không!!” Tiếng hét thảm thiết của Phương Trường vang vọng trong đêm đen, không thể chấp nhận được việc lại một lần nữa mất đi niềm vui.

“Ai đó!?” Trấn Ma Quân ở xung quanh nghe thấy động tĩnh, nhanh chóng chạy tới kiểm tra.

Vút!

Vút!

Vút!

Chỉ nghe mười mấy tiếng xé gió dồn dập vang lên, những Trấn Ma Quân bị Phương Trường nô dịch nhanh chóng lao về phía Tần

Phong, trường thương trong tay như sao băng đâm về các yếu huyệt của hắn.

“Đây là quân trận sao!?” Tần Phong khẽ nhíu mày, thân thể bất giác lùi lại né tránh.

Hắn phát hiện những Trấn Ma Quân này tuy chỉ có tu vi Nguyên Đan cảnh, lại còn là tu luyện giả bình thường không có bất kỳ buff nào, nhưng lại có thể phối hợp cực kỳ ăn ý.

Trên dưới, trái phải, trước sau, phòng thủ nghiêm ngặt, chặn đứng tất cả các đường tấn công của hắn.

Muốn chiến thắng bọn họ, dựa vào kỹ xảo cơ bản là không thể, chỉ có thể dùng sức mạnh để phá vỡ.

Ầm một tiếng!!

Hư không quanh người Tần Phong chấn động, tiếng kiếm ngâm vang lên không dứt.

Cùng với một luồng kiếm khí mênh mông như biển cả càn quét khắp khu rừng, tiếng xé gió sắc bén cũng vang lên rợp trời dậy đất, vô số luồng kiếm khí hội tụ thành một dòng sông cuồn cuộn, dường như có thể nuốt chửng mọi thứ trên đời.

Vạn kiếm cùng vang, kiếm ngâm không dứt, nước sông lớn từ trời đổ xuống!

“Phòng!!” Mười mấy binh sĩ bị nô dịch nhanh chóng tập trung lại một chỗ, liên thủ thi triển quân trận để chống lại Đại Hà Kiếm Quyết.

Ầm ầm ầm!!

Sóng lớn do kiếm khí ngút trời hóa thành va chạm dữ dội với quân trận, tiếng nổ vang trời động đất vang vọng khắp nơi, còn khiến hư không chấn động dữ dội, gợn lên từng vòng sóng lan ra không ngớt.

Mười mấy binh sĩ bị nô dịch không hề bị kiếm khí ngút trời nuốt chửng, giống như một con thuyền nhỏ gặp bão trên biển lớn đang gian nan cầu sinh.

“Quả không hổ là Trấn Ma Quân trấn thủ Vạn Ma Tháp!” Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia kinh ngạc và vui mừng, vô cùng hài lòng với chiến lực của Trấn Ma Quân này.

“Thánh tử đại nhân, đây là có ý gì!?” Vạn Lý Lãng sắc mặt âm trầm từ trên trời giáng xuống, vừa đến đã thấy Tần Phong đang đánh lính của mình.

“Chết tiệt!!” Phương Trường thấy Vạn Lý Lãng, vị đại thống lĩnh này đã đến, liền cắn răng chịu đau xông vào cửa Vạn Ma Tháp.

“Tiểu Vạn tử nổi giận rồi!” Khóe miệng Tần Phong nhếch lên một nụ cười, chuẩn bị đổ cái nồi đen này lên đầu gã.

Chỉ thấy hắn không có ý định giải thích với Vạn Lý Lãng, xách Trường Không Thần Kiếm đuổi theo Phương Trường, cũng không quên dùng thuật cách không thủ vật, lấy tín vật và thư giới thiệu trong lòng gã qua.

“Tần Phong!!” Vạn Lý Lãng thấy Tần Phong coi thường mình như vậy, lập tức nổi giận, phóng ra uy áp kinh khủng.

Chương 249

“Tiểu Vạn tử, ngươi muốn phản bội Âm Nguyệt Hoàng Triều sao?!” Tần Phong chỉ cảm thấy trên người như đang gánh vác vạn ngọn núi lớn, dứt khoát không đuổi theo Phương Trường nữa, lấy ra diễn xuất chuyên nghiệp của ảnh đế, quay đầu gầm lên giận dữ với Vạn Lý Lãng.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó, ta phản bội Âm Nguyệt Hoàng Triều lúc nào!” Vạn Lý Lãng trong lòng kinh hãi, vội vàng thu lại uy áp, vẻ mặt vô tội kiểu ‘tôi không phải, tôi không có, anh đừng vu khống tôi’.

Tần Phong được đằng chân lân đằng đầu nói: “Ngươi có biết người vừa rồi là ai không?

Hắn là Phương Trường, môn sinh của thiên tử Đại Việt Hoàng Triều, bao nhiêu con mắt đều đã nhìn thấy, ngươi vừa rồi phóng ra uy áp ngăn cản ta truy bắt hắn.” “Hắn là Phương Trường!!” Các binh sĩ xung quanh lập tức kinh hô một tiếng, đối với cái tên này họ cũng như sấm bên tai.

Vạn Lý Lãng vội vàng phân bua: “Cho dù hắn là Phương Trường, ta ép hắn vào Vạn Ma Tháp cũng là đại công một kiện, sao ngươi có thể nói ta phản bội Âm Nguyệt Hoàng Triều!?” “Biết đây là gì không!?” Tần Phong lấy ra lá thư vừa có được ném vào mặt đối phương, đứng trên đỉnh cao đạo đức nói: “Đây là thư mà đại tế tư Ma tộc viết cho thủ lĩnh Ma tộc, là ta cướp được từ trên người Phương Trường.” “Không thể nào!” Vạn Lý Lãng nhận lấy lá thư xem, kết quả đúng như Tần Phong nói.

Trên đó viết rõ Phương Trường là Vạn Ma Chi Chủ, chuyên đến để cứu vớt Ma tộc trong Vạn Ma Tháp, hy vọng thủ lĩnh Ma tộc có thể toàn lực phối hợp với hắn.

Tần Phong tiếp tục nói: “Hiện tại Âm Nguyệt Hoàng Triều chúng ta đang giao chiến với Đại Việt Hoàng Triều, Phương Trường lúc này đến giúp Ma tộc phá phong thoát ra, ngươi nói đây là trùng hợp sao!?” “Chuyện này…” Vạn Lý Lãng sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng, cuối cùng cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Chỉ cần Phương Trường không phải là kẻ ngốc, chắc chắn sẽ nhân cơ hội dẫn dắt Ma tộc cùng Đại Việt Hoàng Triều trước sau giáp công, từ đó phản công vào bản thổ của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

“Nhanh, mau cùng bản tướng quân vào tháp!” Vạn Lý Lãng vội vàng triệu tập binh sĩ, chuẩn bị vào tháp bắt Phương Trường.

Tần Phong thở dài nói: “Muộn rồi!” “Tại sao!?” Vạn Lý Lãng cảm thấy nghi hoặc, không hiểu sao lại muộn rồi.

Tần Phong cười vô hại nói: “Bởi vì bây giờ ta phải đến chỗ Lục Đạo Đế Quân mách lẻo về ngươi…” Đậu má!

Ngươi cái đồ lão lục vô sỉ!!

Khóe mắt Vạn Lý Lãng không khỏi giật giật, tỏ vẻ chưa từng thấy qua kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy.

Tần Phong cười híp mắt nói: “Tiểu Vạn tử, ngươi cũng không muốn Đế quân biết chuyện này chứ!?” “Đậu má, vô sỉ quá a!” Các binh sĩ xung quanh trong lòng điên cuồng chửi thầm, phát hiện Tần Phong thật sự không cần mặt mũi.

Vạn Lý Lãng không hề nao núng nói: “Không phiền Thánh tử đại nhân lo lắng, bản tướng quân vào trong bắt được Phương Trường xong, sẽ tự mình mang Phương Trường đến chỗ Đế quân thỉnh tội.” “Tướng quân!!” Mấy phó tướng tâm phúc lập tức lo lắng, khuyên Vạn Lý Lãng **ngàn vạn** đừng hành động theo cảm tính.

Mặc dù bắt được Phương Trường có cơ hội công chuộc tội, công qua tương để, nhưng trăm vạn Trấn Ma Quân bị một tiểu tiểu Phương Trường dễ dàng trà trộn vào như vậy, không thể không nói đây là thất trách nghiêm trọng.

Đến lúc đó cho dù Lục Đạo Đế Quân có lòng thiên vị, các thế lực khác cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, chắc chắn sẽ tìm cách kéo Vạn Lý Lãng xuống, tranh đoạt vị trí thống soái trăm vạn Trấn Ma Quân.

“A…” Các binh sĩ bị nô dịch từ dưới đất bò dậy, mắt đỏ ngầu lao về phía binh sĩ xung quanh.

“Bọn họ bị người ta khống chế rồi!” Các binh sĩ khác thấy vậy, vội vàng đè người xuống.

“Đừng nói nữa!” Vạn Lý Lãng nhìn các binh sĩ bị nô dịch, hít sâu một hơi nói: “Đây là thất trách của bản tướng quân, bản tướng quân sẽ không trốn tránh, đợi bắt được Phương Trường xong, tự sẽ đi tìm Đế quân thỉnh tội, mọi trách nhiệm do một mình ta gánh vác.” “Ngươi giỏi lắm, ngươi thanh cao!” Tần Phong thấy đối phương không bị uy hiếp, lại đổi sang lừa bịp nói: “Ta chỉ sợ ngươi cứ thế đi vào không phải là thỉnh tội, mà là bán đứng Âm Nguyệt Hoàng Triều chúng ta một cách triệt để.” “Có ý gì!?” Vạn Lý Lãng không khỏi nhíu mày, cũng dừng bước quay đầu nhìn lại.

Là thống soái trăm vạn Trấn Ma Quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều, gã có thể cho phép danh dự của mình bị tổn hại, nhưng tuyệt đối không thể cho phép lợi ích của Âm Nguyệt Hoàng Triều bị tổn hại, cho dù phải bồi cả tính mạng này cũng không tiếc.

Tần Phong tiếp tục lừa bịp: “Ngươi bây giờ mang binh vào Vạn Ma Tháp, chưa nói đến việc có bắt được Phương Trường hay không, cho dù ngươi bắt được Phương Trường, cũng chắc chắn sẽ xảy ra xung đột với Ma tộc bên trong, thương vong khó tránh khỏi, ngươi sẽ ăn nói thế nào với Đế quân?

Nếu tất cả chuyện này đều là một cái bẫy, mục đích chính là để dụ ngươi vào Vạn Ma Tháp thì sao?!" "Ý của ngươi là, bên ngoài cũng có thể có Ma tộc mai phục!?" Vạn Lý Lãng lập tức cảnh giác nhìn xung quanh, cảm thấy lời Tần Phong nói không phải là không có khả năng.

Gã trấn thủ Vạn Ma Tháp nhiều năm, không chỉ Ma tộc bên trong muốn xông ra, mà Ma tộc bên ngoài cũng đang tìm mọi cách để giải cứu Ma tộc bên trong.

Chỉ là từ trước đến nay hai bên thông tin không thông, không thể làm được nội ứng ngoại hợp.

Bây giờ Phương Trường là sứ giả của hai bên, không chừng thật sự đã hẹn ước thời gian gì đó, cho nên gã không thể không cẩn thận đối phó.

"Tướng quân yên tâm, chúng tôi nguyện ý đi!" Mấy phó tướng tâm phúc chủ động xin đi, bày tỏ nguyện ý vào trong bắt Phương Trường.

"Các ngươi?

Không được!" Tần Phong lại ở bên cạnh lừa bịp: "Phương Trường biết Cẩu Đà Ma Âm đấy, trong cơ thể còn có một lão ma đầu mà ngay cả Lục Đạo Đế Quân cũng phải gọi là tiền bối.

Không khéo các ngươi chưa bắt được hắn, ngược lại còn bị hắn nô dịch, đến lúc đó Âm Nguyệt Hoàng Triều chúng ta chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?" "Chuyện này…" Toàn trường mọi người nhíu mày nhìn về phía mười mấy binh sĩ bị nô dịch, sau khi ăn mấy chục cái tát mới hồi phục ý thức.

"Xin tướng quân thứ tội!" Mười mấy binh sĩ bị nô dịch đau khổ quỳ trên đất, trong đầu toàn là chuyện vừa bị nô dịch rồi sát hại đồng bạn.

“Đứng dậy đi, chuyện này không trách các ngươi!” Vạn Lý Lãng nghiến răng nắm chặt quyền, cảm thấy nhục nhã vô cùng.

Lục Đạo Đế Quân để gã dẫn dắt trăm vạn Trấn Ma Quân trấn thủ Vạn Ma Tháp, là tín nhiệm gã biết bao nhiêu.

Vậy mà bây giờ không chỉ binh sĩ dưới trướng bị Phương Trường nô dịch, còn bị hắn dễ dàng trà trộn vào Vạn Ma Tháp.

Nếu lại đúng như Tần Phong nói, gã thật sự vạn lần chết cũng khó từ chối tội lỗi.

“Tướng quân, chúng ta bây giờ phải làm sao!?” Sau khi nghe xong phân tích ‘hợp lý’ của Tần Phong, toàn trường mọi người cảm thấy vô cùng khó xử.

Giống như vợ bé nhà người khác nhờ ngươi giúp một tay vậy, vào cũng không được, không vào cũng không xong, thật sự không biết có nên vào hay không.

“Vậy thì phải xem các ngươi có biết điều không!” Giọng nói non nớt của Tiểu Bạch đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy tiểu gia hỏa không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy trong lòng Tần Phong, đang ôm một củ cà rốt ăn ngon lành, mầm cây nhỏ trên đầu còn lấp lánh ánh sao.

“Biết điều!?” Vạn Lý Lãng không khỏi nhíu mày, ánh mắt bị mầm cây nhỏ kia thu hút.

“Các ngươi lui ra hết đi!” Mấy phó tướng tâm phúc nghe hiểu, vội vàng giải tán binh sĩ xung quanh.

Vừa rồi bọn họ đã tận mắt nhìn thấy, Tần Phong một kiếm cắt đứt tuệ căn của Phương Trường, cho dù đối mặt với mười mấy binh sĩ Nguyên Đan cảnh cũng có thể dễ dàng áp chế, danh hiệu đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ tuyệt không phải là hư danh.

Huống hồ Tần Phong bây giờ còn đang trong thời gian lưu đày, để hắn vào bắt Phương Trường là thích hợp nhất.

“Thánh tử đại nhân, mọi chuyện đều có thể thương lượng!” Mấy phó tướng tâm phúc hiểu rõ giang hồ không phải là đánh đánh giết giết, mà là tình người thế thái, vội vàng tươi cười vây quanh, khuyên Tần Phong đừng đến chỗ Đế quân mách lẻo.

Chỉ cần hắn chịu giúp Vạn Lý Lãng lần này, sau này có chuyện gì cứ việc phân phó.

“Thật ra ta chỉ là một Thánh tử, lại còn là Thánh tử vừa mới phạm lỗi, có một số chuyện cũng rất khó làm a!” Tần Phong đột nhiên nói giọng quan cách, biến thành một lão cán bộ trầm ổn, chờ đối phương đến khảo nghiệm mình.

“Hiểu, hiểu!” Mấy phó tướng tâm phúc tươi cười liên tục gật đầu, vội vàng gom linh thạch trên người đưa cho Tần Phong.

“Lấy cái này để khảo nghiệm Thánh tử!?” Tần Phong lập tức không vui, phát hiện bọn họ thật sự không biết điều.

“Ặc…” Mấy phó tướng tâm phúc không nhịn được nhìn nhau, hình như có chút hiểu được Tần Phong muốn gì.

Nhưng vấn đề là vị Vạn đại tướng quân này của họ là người có nguyên tắc, chỉ trung thành với Lục Đạo Đế Quân, chưa bao giờ tham gia vào tranh đấu giữa các Thánh tử.

Chương 250

Bất đắc dĩ— Mấy phó tướng tâm phúc đành phải cứng rắn kéo gã sang một bên khuyên nhủ.

“Tướng quân, chúng tôi biết ngài có nguyên tắc, nhưng ngài cũng phải biết thuận thế mà làm a!” “Đúng vậy, nhà ai lưu đày ở Vạn Ma Tháp mà giữa chừng còn được nghỉ phép một tháng, thái độ này đã nói lên tất cả rồi.” “Hiện tại cục diện rõ ràng, chúng ta cần phải suy nghĩ cho tương lai.” “Tướng quân, ngài yên tâm, hắn là một đứa trẻ mười lăm tuổi, có thể gây ra chuyện lớn đến mức nào chứ!?” “Hơn nữa, người ta muốn bối cảnh có bối cảnh, muốn thiên phú có thiên phú, trên đầu còn có Nguyệt Thần, Lam Ma, Đế sư, Lục Đạo Đế Quân chống đỡ, xảy ra chuyện căn bản không cần chúng ta ra mặt.” “Trừ khi hắn muốn tạo phản, nếu không tôi không nghĩ ra hắn còn có chuyện gì cần tìm chúng ta.” “…” Vạn Lý Lãng vẫn không hề động lòng, chỉ trung thành với Lục Đạo Đế Quân, khiến Tần Phong cảm nhận được nỗi đau của thừa tướng đối với Quan Nhị gia yêu mà không được.

“Ta vốn đem lòng hướng trăng sáng, nào ngờ trăng sáng chiếu mương ngòi!” Tần Phong phát ra tiếng thở dài y hệt thừa tướng, mang theo Tiểu Bạch một lần nữa tiến vào Vạn Ma Tháp, chuẩn bị học thừa tướng trước tiên dùng thành ý đối đãi, nếu đối phương còn không biết điều, thì đi hỏi thăm xem gã có vợ con gì không… “Tiểu Vạn tử, ta không phải vì ngươi, ta là vì Âm Nguyệt Hoàng Triều chúng ta!” Tần Phong mang theo Tiểu Bạch đi về phía cửa Vạn Ma Tháp, trước khi vào còn không quên giương cao ngọn cờ chính nghĩa.

“Thánh tử đại nhân!!” Mấy phó tướng tâm phúc vô cùng cảm động, nhìn bóng lưng biến mất trong bóng tối.

Mặc dù vừa rồi bọn họ đã cảm nhận được sự vô sỉ của Tần Phong, nhưng trước đại nghĩa quốc gia hắn không hề hàm hồ, cũng khiến bọn họ hiểu được tại sao gần đây lại có nhiều người trẻ tuổi sùng bái Tần Phong như vậy.

Tần Phong, xứng đáng, là thiếu niên anh hùng!

“Đệ tam Thánh tử, Tần Phong!” Ánh mắt của Vạn Lý Lãng cũng có sự thay đổi rõ rệt, độ hảo cảm đối với Tần Phong cũng tăng vọt.

Trước đó Tần Phong chỉ cần ở cửa Vạn Ma Tháp đi dạo nửa tháng là có thể qua chuyện, nhưng bây giờ hắn lại lựa chọn đi truy bắt Phương Trường, không thể không thâm nhập hang hùm, chuyến đi này chắc chắn là cửu tử nhất sinh.

Có lẽ hắn là một Thánh tử có dã tâm, nhưng lại không phải là một Thánh tử tham sống sợ chết, là một Thánh tử có đảm đương, có trách nhiệm, dám vì Âm Nguyệt Hoàng Triều hy sinh. ……… Trong Vạn Ma Tháp.

“A!!!” Phương Trường nhìn tuệ căn đã mất, không nhịn được tru lên như chó.

Hắn không hiểu tại sao Tần Phong luôn xuất hiện vào lúc hắn đắc ý nhất, mỗi lần xuất hiện đều lấy đi thứ hắn quan tâm nhất, đầu tiên là Nam Phong công chúa, tiếp theo là trong sạch, cuối cùng là tuệ căn, lặp đi lặp lại.

“Tần Phong, thời gian để ngươi đắc ý không còn nhiều đâu!” Phương Trường mặt mày dữ tợn gầm lên: “Đợi ta tìm được thủ lĩnh Ma tộc trong Vạn Ma Tháp, ta nhất định sẽ mang đại quân đi tìm ngươi, ngươi cứ chờ mà cảm nhận nỗi sợ hãi bị ta chi phối đi!” Nói xong, Phương Trường vô thức sờ tìm tín vật và thư tín, kết quả tay vừa đưa ra liền ngây người tại chỗ.

“Chắc chắn là do cách ta lấy đồ không đúng!” Phương Trường hít sâu một hơi để tịnh hóa tâm hồn, lại đưa tay ra lấy, vẫn là trống không.

Lúc này— Tần Phong cũng đã vào Vạn Ma Tháp.

Không giống như lần đầu Phương Trường vào, hắn đã biết được vị trí của thủ lĩnh Ma tộc từ Phong Tình, đặc biệt là bây giờ trong tay hắn còn đang cầm thư và tín vật mà đại tế tư Ma tộc viết cho thủ lĩnh Ma tộc.

“Vạn Lý Lãng không dễ lừa, có những thứ này và Phong Tình làm nội ứng, thủ lĩnh Ma tộc chắc là dễ lừa hơn nhỉ!” Tần Phong nhìn Kim Cương Xử trong tay lẩm bẩm.

Theo như hắn dùng Thiên Cơ Tạp xem xét, Kim Cương Xử này là vũ khí truyền thừa huyết mạch của thủ lĩnh Ma tộc, chỉ có huyết mạch của thủ lĩnh Ma tộc mới có thể sử dụng, cũng là chìa khóa để mở chí bảo của Ma tộc.

Năm đó sau khi Ma tộc chiến bại, thủ lĩnh Ma tộc đã giao Kim Cương Xử cho đại tế tư Ma tộc, chính là để không rơi vào tay Âm Nguyệt Hoàng Triều, để sau này có cơ hội đông sơn tái khởi.

“Sao lại không có rồi!?” Tiểu Bạch ngồi trên vai Tần Phong, rất nghi hoặc gãi gãi đầu.

Nó nhớ rõ ràng mình đã để chuỗi vòng tay hồn khí đó trong không gian thứ nguyên, tại sao ngủ một giấc dậy lại biến mất rồi!?

“Ngươi thấy ta nói gì chưa!” Tần Phong lải nhải như một bà mẹ già: “Trẻ con không được mang những vật quý giá này trên người, bây giờ mất rồi chứ?

Mau đưa linh thạch và bảo bối trong không gian thứ nguyên của ngươi cho ta, ta giữ hộ cho, đợi ngươi lớn rồi sẽ trả lại cho ngươi.”

"Huhu!!" Tiểu Bạch liên tục lắc đầu, tỏ vẻ mình có thể tự bảo quản.

"Thôi được rồi!" Tần Phong cũng không miễn cưỡng.

Vốn định viết một tờ giấy nhận nợ, bây giờ ngay cả giấy cũng khỏi cần. ……… Tần gia.

Tần Hạo không thể che giấu được niềm vui trên mặt, đang mân mê chuỗi vòng tay hồn khí không nỡ rời tay.

"Xuân, Hạnh, Đào, Hòe, Lưu, Hà, Xảo, Quế, Cúc, Cát, Tuyết, Băng, bái kiến chủ nhân!" Mười hai tiểu nữ quỷ lần lượt ngoan ngoãn giới thiệu bản thân.

Đây là tên Tần Phong đặt cho bọn họ theo mười hai tháng trước khi xuất phát.

Hắn còn dùng Nam Minh Ly Hỏa cảnh cáo bọn họ, không được nói với Tần Hạo chuyện liên quan đến hắn.

Vừa nghĩ đến mấy ngàn nữ quỷ và mấy vạn cương thi trong tay Tần Phong, con quỷ nào lại đi tìm chuyện không vui mà lắm mồm chứ.

"Cảm ơn cha!" Tần Hạo vội vàng cảm ơn cha mình, là Thạch Trung Ngọc đưa cho hắn.

"Có bọn họ bảo vệ con, cha cũng yên tâm rồi!" Thạch Trung Ngọc bề ngoài là một người cha hiền từ, nhưng trong lòng lại ghen tị chết đi được.

Ông không ngờ đứa con trai tốt Tần Phong lại ra tay hào phóng như vậy, hồn khí với mười hai quỷ tu Sinh Tử cảnh nói tặng là tặng, lại còn tặng cho đứa con trai thứ hai vô dụng ngay cả tinh thần gia tộc cũng không kế thừa này của ông.

"Ánh mắt của ông có chút không đúng!" Vân Tịch Nguyệt ở bên cạnh nheo mắt, dường như đã nhìn thấu nội tâm của Thạch Trung Ngọc.

Thạch Trung Ngọc cứng người, ham muốn sống sót trỗi dậy mạnh mẽ nói: “Không có, trong mắt ta, vợ là người phụ nữ đẹp nhất thế gian, cái gì mà tứ đại mỹ nhân Hoang Cổ chỉ là nói bậy bạ, Hoang Cổ chỉ có một tuyệt sắc, đó chính là vợ của ta.” “Dẻo miệng!” Vân Tịch Nguyệt phong tình vạn chủng liếc một cái nói: “Ta định mang tiểu Hạo đi tranh Thái Bạch Tiên Sơn, để nó vào động thiên phúc địa tu hành.

Ta dù gì cũng là cựu Thánh nữ của Thái Bạch Tiên Sơn, ít nhiều gì bọn họ cũng sẽ nể mặt.” “Thôi được!” Thạch Trung Ngọc mặt mày rầu rĩ nhìn về phía Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Bây giờ động thiên phúc địa của tam đại thánh địa lần lượt mở ra, cũng không biết đứa con trai tốt Tần Phong của ông có được cơ duyên này không. ……… Tạo Hóa Tiên Cảnh.

Một trong ba đại thánh địa của Hoang Cổ.

Thần Tú hộ tống Lâm Tam cuối cùng cũng đã trở về Tạo Hóa Tiên Cảnh, không chỉ dẫn các thế lực lớn của Hoang Cổ tới đây, mà còn khiến các trưởng lão của Tạo Hóa Tiên Cảnh bất mãn.

“Tông chủ, chỉ có giao Lâm Tam ra mới có thể bảo toàn Tạo Hóa Tiên Cảnh chúng ta!” “Tông chủ, Tạo Hóa Tiên Cảnh chúng ta tuy là một trong tam đại thánh địa, nhưng cũng không thể chống lại cả Hoang Cổ.” “Tông chủ, vì đại cục, hãy giao tai tinh Lâm Tam ra đi!” “Hoang Cổ lớn như vậy, tông chủ hà tất phải nhận tai tinh Lâm Tam làm đồ đệ!?” “…” Các vị trưởng lão của Tạo Hóa Tiên Cảnh khổ tâm khuyên nhủ, hy vọng Thần Tú sẽ giao Lâm Tam ra để bảo toàn bình an cho Tạo Hóa Tiên Cảnh.

“Đừng nói nữa!” Thần Tú thần sắc nghiêm túc nói: “Lâm Tam là đồ đệ của bản tông chủ, bản tông chủ tuyệt đối sẽ không giao nó ra…” Coong!!

Lời của Thần Tú còn chưa nói xong, một tiếng chuông đã vang vọng khắp Tạo Hóa Tiên Cảnh.

“Ai đang gõ Tạo Hóa Tiên Chung?!” Toàn trường mọi người không khỏi nhíu mày, cảm thấy vô cùng không vui.

Tạo Hóa Tiên Chung là một trong những chí bảo của Tạo Hóa Tiên Cảnh, cũng có thể dùng để kiểm tra thiên phú của đệ tử, tiếng chuông vang lên càng nhiều, chứng tỏ thiên phú càng cao.

Kỷ lục hiện tại là năm tiếng, Thần Tú chính là người giữ kỷ lục.

Coong!!

Khi tiếng chuông thứ hai vang lên, mọi người không có gì thay đổi.

Coong!!

Chương 251

Khi tiếng chuông thứ ba vang lên, mọi người bắt đầu có sự thay đổi.

Coong!!

Khi tiếng chuông thứ tư vang lên, mọi người không thể giữ được bình tĩnh nữa.

Coong!!

Khi tiếng chuông thứ năm vang lên, cả Tạo Hóa Tiên Cảnh hoàn toàn sôi sục.

“Năm tiếng chuông vang, trời phù hộ Tạo Hóa Tiên Cảnh chúng ta!!” Các vị trưởng lão kích động đến mức nhảy cẫng lên, không ngờ lại xuất hiện một siêu cấp thiên kiêu có thể sánh ngang với Thần Tú.

Chỉ là khi bọn họ nhìn thấy người gõ chuông, trong nháy mắt liền không còn bình tĩnh được nữa, chính là Lâm Tam, kẻ đang bị cả Hoang Cổ truy sát.

Coong!!

Khi tiếng chuông thứ sáu vang lên, cả Tạo Hóa Tiên Cảnh trở nên yên tĩnh.

Sự yên tĩnh này không kéo dài được bao lâu, tiếng chuông thứ bảy rất nhanh đã vang lên, tiếp theo là tiếng thứ tám, thứ chín… "Chuông vang chín tiếng!!" Các vị trưởng lão của Tạo Hóa Tiên Cảnh trợn trừng mắt kinh hãi la lên, nghiêm trọng hoài nghi mình có phải đang nằm mơ chưa tỉnh hay không.

Từ khi Tạo Hóa Tiên Cảnh được thành lập đến nay, người giữ kỷ lục cao nhất là Thần Tú cũng chỉ gõ được năm tiếng chuông Tạo Hóa.

Ngày đó long phượng cùng cất tiếng gáy, thiên địa dị tượng, càng kinh động đến lão quái vật ở thượng giới.

Khác với các thế lực khác, Tạo Hóa Tiên Cảnh của bọn họ thân là một trong ba Thánh địa Hoang Cổ, có đạo thống truyền thừa ở thượng giới.

Năm tiếng chuông của Thần Tú đã trực tiếp dẫn tới sư tổ thượng giới ban phúc cho nhân gian.

Ngao hống!!

Tiếng gầm rống đinh tai nhức óc đột nhiên vang vọng khắp đất trời, mười tám con kim long và kim phượng che trời lấp đất bay lượn trên hư không.

Ầm ầm ầm!!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột ngột vang lên giữa đất trời, âm dương lưỡng cực khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang lấp lánh, vạn đóa kim liên chiếu rọi cửu thiên.

Trên hư không còn có sấm sét hoành hành, những cột sét vàng to lớn từ trên trời giáng xuống, từng đạo phù văn thần bí hiện ra, đan xen thành quỹ tích quy tắc của trời đất, **bùng phát** ra ánh sáng chói lòa rực rỡ. "Màn ra mắt hoành tráng quá!" Đám người Tạo Hóa Tiên Cảnh trợn to hai mắt, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Đúng lúc này — Một giọng nói uy nghiêm vô thượng vang vọng khắp mọi ngóc ngách của Hoang Cổ. "Chuông vang chín tiếng, Thần Tử lập!!" Theo sau giọng nói uy nghiêm vô thượng, những phù văn thần bí chui vào trong cơ thể Lâm Tam, khiến toàn thân y **bùng phát** ra năng lượng khủng bố hủy thiên diệt địa, càng khiến cho hư không không ngừng rung chuyển. "Mạnh quá, sức mạnh thật cường đại!!" Lâm Tam nắm chặt nắm đấm, không thể che giấu niềm vui sướng trong lòng, đã có vốn liếng để đè Tần Phong xuống dưới thân. "Tổ sư gia giáng lâm, quỳ xuống!!" Tạo Hóa Tiên Cảnh từ trưởng lão, tông chủ, cho đến đệ tử nội ngoại môn đều lần lượt quỳ xuống.

Đồng thời, các vị trưởng lão cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi, chuông vang chín tiếng lại có thể dẫn tới tổ sư gia thượng giới đích thân giáng lâm, Lâm Tam càng được phong làm Thần Tử của Tạo Hóa Tiên Cảnh.

Khác với việc Tần Phong được lập làm Thần Tử của Nguyệt Thần Cung, Lâm Tam được đại lão thượng giới nhìn trúng, tức là Thần Tử của Tạo Hóa Tiên Cảnh ở thượng giới, tôn quý hơn Thần Tú, vị tông chủ này, rất nhiều rất nhiều. "Thần Tử!!" Sắc mặt Thần Tú vô cùng kỳ quái, không biết nên cười hay nên khóc.

Cười tự nhiên là vì y không nhìn lầm người, Lâm Tam quả thực thiên phú phi phàm, còn khóc là vì thân phận đồ đệ còn tôn quý hơn sư phụ, sau này rốt cuộc ai nghe ai, chẳng lẽ mỗi người một vai vế!?

Ta gọi nó là Thần Tử, nó gọi ta là Tú Nhi!?

Cùng với sự xuất hiện của thiên địa dị tượng, toàn bộ Tạo Hóa Tiên Cảnh cũng được bao bọc bởi kim quang thần bí, tất cả mọi người đều cảm thấy linh đài thanh thản, những chỗ trước đây nghĩ không thông giờ đều thông suốt, tu vi nhiều năm không đột phá cũng bắt đầu có dấu hiệu đột phá. "Tổ sư thượng giới ban phúc!!" Người của Tạo Hóa Tiên Cảnh mừng rỡ, vội vàng khoanh chân ngồi xuống đất tu luyện. "Lâm Tam, thật sự là phúc tinh của Tạo Hóa Tiên Cảnh ta!" Các vị trưởng lão vuốt râu ngửa mặt lên trời cười ha hả, không một lời nào nhắc đến chuyện coi Lâm Tam là tai tinh.

Lần này tổ sư thượng giới ban phúc, quy mô lớn hơn rất nhiều so với năm tiếng chuông của Thần Tú năm xưa, không chỉ hiệu quả tốt hơn, mạnh hơn, mà còn kéo dài hơn, ít nhất cũng phải duy trì mười ngày nửa tháng. "Tần huynh, ta sẽ đánh bại ngươi, sau này để ta bảo vệ ngươi!" Lâm Tam tự tin ngẩng đầu nhìn lên trời, đã có phần không thể chờ đợi được muốn cùng Tần Phong so kiếm.

Lúc này — Toàn bộ Hoang Cổ tức thì sôi trào, các thế lực lớn cũng không còn giữ được bình tĩnh. "Ai?

Là ai đã dẫn tới đại lão thượng giới giáng lâm!?" "Chín tiếng chuông vang, chẳng lẽ là chuông Tạo Hóa của Tạo Hóa Tiên Cảnh!?" "Năm đó Thần Tú năm tiếng chuông vang đã kinh diễm cả một thời đại, yêu nghiệt nào có thể gõ được chín tiếng!?" "………" So với sự bất ổn của những người khác, những kẻ đang vây công Tạo Hóa Tiên Cảnh thì tức đến mức chửi mẹ.

Thấy sắp ép được Tạo Hóa Tiên Cảnh giao ra Lâm Tam, ai ngờ Lâm Tam lại gõ được chín tiếng chuông Tạo Hóa, càng kinh động đến lão quái vật của Tạo Hóa Tiên Cảnh ở thượng giới, được phong làm Thần Tử.

Bây giờ đừng nói là ép người ta giao ra Lâm Tam, chỉ cần bọn họ dám hỏi thêm một câu, Tạo Hóa Tiên Cảnh sẽ lập tức khai chiến với ngươi, mà còn là loại đại chiến có lão quái vật thượng giới tham gia. "Cứ thế mà bỏ qua sao!?" Mọi người cảm thấy vô cùng không cam lòng, không muốn từ bỏ nhiều tiên tinh như vậy. "Sợ nó làm gì, một chữ thôi, khô máu!" Tần gia ở một bên điên cuồng xúi giục, bảo mọi người không sợ khó khăn, không sợ hy sinh, nhất định phải chọn đối đầu trực diện, tạo cơ hội cho Tần gia bọn họ đục nước béo cò. ……… Phía tây Đại Việt.

Âm Nguyệt hoàng triều với thế sét đánh không kịp bưng tai đã công nhập, thành công sáp nhập phần lớn cương thổ phía tây Đại Việt vào bản đồ của mình.

Lâm Hào của Thiên Tâm Chi Thành dẫn đại quân vừa đánh vừa lui, tránh né mũi nhọn, mãi đến khi liên quân thế gia của Đại Việt đến mới ổn định được trận tuyến.

Hiện tại hai bên đang trong giai đoạn giằng co, Âm Nguyệt hoàng triều muốn củng cố địa bàn mình đã đánh chiếm, Thiên Tâm Chi Thành tự nhiên muốn nhanh chóng thu phục lại đất đã mất, nhưng các thế gia lớn lại không hề phối hợp. "Muốn Tần gia chúng ta xuất binh cũng được, tiên tinh phải chia cho Tần gia chúng ta một phần!" Đại biểu của Tần gia dẫn đầu gây sự, thái độ còn vô cùng cứng rắn.

Lâm Hào nén giận, nghiến răng nói: "Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, không phải Thiên Tâm Chi Thành chúng ta làm, tiên tinh cũng không ở Thiên Tâm Chi Thành chúng ta." Đại biểu Tần gia phẫn nộ nói: "Không phải Thiên Tâm Chi Thành các ngươi làm, chẳng lẽ là Tần gia chúng ta làm, là Tần gia chúng ta đang vu oan cho ngươi, là Tần gia chúng ta đang bịa đặt cho ngươi sao!?" "Lão Lâm, cần gì phải cố chấp như vậy!?" Đại biểu các thế gia khác cũng lần lượt tiến lên khuyên bảo, thà tin vào cái miệng rách của Tần gia, cũng không tin Lâm Hào vô tội. "Phụ thân, người xem!" Lâm Tâm Nhi vội vã xông vào, trong tay là một bản tình báo mới nhất.

Đó là tình báo về việc Lâm Tam gõ chín tiếng chuông Tạo Hóa, được đại lão thượng giới phong làm Thần Tử. "Quả nhiên ……" Lâm Hào sau khi nghe thấy chín tiếng chuông vang, đã lờ mờ đoán được là Lâm Tam.

Chương 252

Tuy nhiên khi xác nhận tin tức, trong lòng y vẫn cảm thấy vô cùng chấn động, ai có thể ngờ tên tiểu phó năm đó của Thiên Tâm Chi Thành bọn họ, lại một bước trở thành Thần Tử của Tạo Hóa Tiên Cảnh ở thượng giới.

Lâm Tâm Nhi ở bên cạnh tức giận nói: "Phụ thân người thấy chưa, Lâm Tam từ đầu đến cuối đều có điều giấu diếm chúng ta, nữ nhi không trục xuất sai hắn." "Các vị, hôm nay Lâm mỗ có chút việc nhà cần xử lý, chúng ta ngày khác lại bàn!" Lâm Hào hít sâu mấy hơi đứng dậy, dẫn Lâm Tâm Nhi đi vào hậu đường.

Không lâu sau — Tiếng khóc lóc cầu xin của Lâm Tâm Nhi vang lên, "Phụ thân, nhẹ chút, nhẹ chút, nữ nhi biết sai rồi, đau, đau chết con rồi, a ……" ……… Trong Vạn Ma Tháp.

Tần Phong đến trước một ngọn núi.

Chỉ thấy ngọn núi này cao chọc trời, trên đó chi chít những hang động nhỏ, mỗi hang động nhỏ đại diện cho một hộ gia đình, nơi đây cũng được gọi là Vạn Ma Quật, là nơi ở của thủ lĩnh Ma tộc. "Phong Tình chắc là ở đây!" Tần Phong dựa vào cảm ứng của Tiên Nô Pháp Ấn, tránh né đám lính canh tìm đến nhà của Phong Tình.

Chỉ là vừa bước vào đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, chỉ thấy một nữ tử Ma tộc thân hình cao ráo, để lộ hai cặp chân dài trắng nõn, đang dùng bàn tay nhỏ nhắn câu lấy chiếc cằm tinh xảo của Phong Tình.

Đặc biệt là khi thấy vẻ mặt e thẹn của nàng, hắn còn không nhịn được liếm liếm đôi môi đỏ của mình…… "Kẻ nào!?" Nữ tử Ma tộc đột ngột quay đầu nhìn về phía cửa, gương mặt lạnh lùng tuyệt mỹ mang theo một cỗ anh khí.

Do tài nguyên khan hiếm nên chỉ mặc một bộ giáp ngực màu bạc, cánh tay và đôi chân dài không hề che đậy mà lộ ra ngoài, trên đầu cũng có một đôi sừng nhỏ, dáng người thon dài mà rắn rỏi, vừa nhìn đã biết là kết quả của việc rèn luyện quanh năm. "Nữ nhân này không phải là Ma tộc bình thường!" Tần Phong dùng ánh mắt chính nghĩa của mình, đánh giá nguồn năng lượng tích cực lộ ra bên ngoài của đối phương.

Dựa theo hiểu biết của hắn về Ma tộc, do trong huyết mạch của Ma tộc mang thuộc tính hiếu chiến, hiếu sát, nên họ là toàn dân đều là lính, nữ tính Ma tộc thường là những người phụ nữ vạm vỡ, cao lớn.

Chỉ có hoàng tộc trong Ma tộc ngoại hình mới tương tự Nhân tộc, cách phân biệt là xem trên trán họ có lộ ra sừng nhỏ hay không.

Còn có một loại nữa là Mị Ma, là dị chủng của Ma tộc, sinh ra ngẫu nhiên, số lượng hiếm hoi, thân hình nhỏ nhắn, trời sinh mị cốt.

Trước đây hắn chỉ biết sinh vật giống đực khó thoát khỏi sự quyến rũ của Mị Ma, bây giờ xem ra ngay cả sinh vật giống cái cũng dành tình cảm đặc biệt cho Mị Ma. "Chủ nhân!!" Trong mắt Phong Tình lóe lên một tia hoảng loạn, giống như một con mèo nhỏ đi vụng trộm bên ngoài bị chủ nhân bắt tại trận.

Nàng thật sự không ngờ Tần Phong dám một mình xâm nhập Vạn Ma Tháp, đến Vạn Ma Quật nơi thủ lĩnh Ma tộc ở, lại còn to gan lớn mật đến mức lẻn vào Vạn Ma Quật. "Chủ nhân?

Ngươi gọi tên nam tử Nhân tộc này là chủ nhân!?" Sắc mặt nữ tử Ma tộc trở nên vô cùng lạnh lẽo, vung tay rút ra một thanh cương đao xông về phía Tần Phong. "Nàng là……" Tần Phong không khỏi ngẩn ra, bất chợt cảm thấy nữ nhân này vô cùng quen thuộc.

Đúng rồi!

Khi hắn dùng Thiên Cơ Tạp xem xét cơ duyên của Phương Trường, chính là nữ nhân này tương tác với Phương Trường nhiều nhất, nàng chính là con gái duy nhất của thủ lĩnh Ma tộc, Hồng Hạnh.

Theo kịch bản ban đầu, lần đầu gặp Phương Trường nàng sẽ tỏ ra đủ kiểu chán ghét, cho đến khi Phương Trường lấy ra Thần Ma Xử và thư tín của Đại Tế Ti mới thay đổi thái độ.

Đợi Phương Trường dùng ma tộc chí bảo luyện thành Vạn Ma Chi Khu, nàng sẽ nảy sinh một chút hảo cảm với Phương Trường.

Sau đó chính là màn Lục Vị Đế Vương chơi trò dưỡng thành nữ đế…… Do khi Ma tộc xông ra khỏi Vạn Ma Tháp, Vạn Lý Lãng dẫn binh liều chết chống cự, phụ thân của nàng, cũng chính là thủ lĩnh Ma tộc, vì để giảm thiểu thương vong, đã chọn đồng quy vu tận với Vạn Lý Lãng.

Thế là nàng đau buồn tiếp nhận vị trí thủ lĩnh Ma tộc, dẫn dắt tộc nhân cùng Đại Việt hoàng triều nội ứng ngoại hợp.

Tuy Thiên Cơ Tạp chỉ có thể xem đến đây, nhưng dựa vào kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, tình tiết tiếp theo chắc chắn sẽ là sân khấu riêng cho Phương Trường trang bức, từ đó một lần đoạt được trái tim nàng, giúp nàng trở thành một Nữ Ma Đế vĩ đại.

Cuối cùng, để tỏ lòng biết ơn, Hồng Hạnh đã tặng tiểu Mị Ma yêu quý của mình cho Phương Trường làm trợ thủ đắc lực, không chỉ ban ngày phải làm việc, mà buổi tối cũng phải tăng ca làm việc.

Keng!!

Tiếng đao sắc bén rít lên, tràn ngập sát khí vô tận.

Chỉ thấy Hồng Hạnh cầm cương đao trong nháy mắt đã xông đến trước mặt Tần Phong, vô tận đao khí tuôn ra, **che trời lấp đất**, thế lớn như trời sập phong tỏa toàn bộ đường lui của Tần Phong. "Sinh Tử cảnh nhị trọng!" Tần Phong đứng tại chỗ không hề hoảng sợ.

Chờ đến khi đao của đối phương sắp chém tới mình, tay phải nhanh chóng nắm chặt chuôi kiếm, khí thế của cả người cũng thay đổi trong nháy mắt, vạt áo bắt đầu không gió mà bay, mang theo một cỗ sức mạnh lay động lòng người.

Cùng lúc vạt áo bay bay, một cỗ kiếm ý vô song từ quanh thân cuồn cuộn hiện ra, năng lượng khủng bố tuôn ra khiến hư không không ngừng rung chuyển. "Đây là lục cấp kiếm ý, Vô Địch Kiếm Tâm!!" Đôi mắt đẹp của Hồng Hạnh lóe lên một tia kinh ngạc, trong lòng càng không thể bình tĩnh trong một thời gian dài.

Tên thiếu niên Nhân tộc này trông chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, làm sao có thể lĩnh ngộ được lục cấp kiếm ý và Vô Địch Kiếm Tâm…… Chưa đợi Hồng Hạnh hết kinh ngạc, chuyện còn vô lý hơn lại xuất hiện.

Chỉ thấy hình thái của Tần Phong thay đổi trong nháy mắt, tóc và mắt đều chuyển sang màu đỏ, trên người phủ đầy phù văn màu vàng, chữ vạn của Phật gia trên ngực lấp lánh ánh sáng, toàn thân được bao bọc bởi ngọn lửa màu tím xanh, còn có long uy và tiếng rồng gầm đi kèm.

Tuy hình thái này trông rất quái dị, nhưng lại toát ra một loại khí tức tự nhiên hòa hợp. "Long Châu, Thiên Sư Ấn, Phật Chi Ấn, Đạo Pháp Tự Nhiên, Nam Minh Ly Hỏa, Thương Thiên Bá Thể…… đây rốt cuộc là quái vật gì!!" Hồng Hạnh bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoàn toàn ngây người, trong lòng không khỏi hiện lên một chữ 'đm' thật to.

Ban đầu tưởng rằng mười lăm tuổi lĩnh ngộ lục cấp kiếm ý, Vô Địch Kiếm Tâm đã đủ vô lý rồi, bây giờ lại còn cộng thêm Đạo Pháp

Tự Nhiên, Nam Minh Ly Hỏa, Thương Thiên Bá Thể các loại buff.

Đúng là mẹ nó vô lý mở cửa cho vô lý, vô lý đến tận nhà rồi.

Hạ thủ, rút kiếm!

Tần Phong không để ý đối phương kinh ngạc đến mức nào, cũng không có ý định giải đáp thắc mắc cho đối phương, Trường Không Thần Kiếm ra khỏi vỏ trong nháy mắt bùng nổ một đạo kiếm quang rực rỡ ngưng tụ, mênh mông như ngân hà cuồn cuộn.

Keng!!

Tiếng kiếm minh trong trẻo khi rút kiếm vang lên, như một dải ngân hà vắt ngang từ biển mây mênh mông, mang theo vô tận kiếm ý tràn ngập khắp căn phòng. "Thần cấp kiếm quyết đại viên mãn!" Trong lòng Hồng Hạnh lại kinh ngạc, cương đao vội vàng chuyển từ công sang thủ.

Đinh!!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, tia lửa **bắn ra**, kiếm quang chói lòa lóe lên, tạo ra từng gợn sóng không ngừng lan rộng, cơn bão năng lượng khủng bố ngay tại chỗ làm sập cả ngôi nhà. "Phụt!!" Hồng Hạnh không thể tin được phun ra một ngụm máu tươi, thân hình không tự chủ được lùi lại mấy bước.

Khoảnh khắc này…… Tâm trạng của Hồng Hạnh có chút sụp đổ.

Tu vi của nàng là Sinh Tử cảnh nhị trọng, ngược lại Tần Phong chỉ là Thiên Tông cảnh nhất trọng, nhưng trong cuộc đối đầu trực diện, nàng không chỉ bị Tần Phong đánh lui mấy bước, mà còn bị đánh đến mức phun ra một ngụm máu tươi.

Chương 253

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Hồng Hạnh căn bản không muốn chấp nhận hiện thực, cầm cương đao lại một lần nữa xông về phía Tần Phong.

Ầm ầm ầm!!

Đao khí đáng sợ khuấy động giữa đất trời, khiến **trời đất** vô cùng áp bức, vô tận đao khí từ khắp nơi cuồn cuộn kéo đến, như biển lớn mênh mông đổ ập xuống, thanh thế **hùng vĩ**. "Chuyện gì vậy!?" Nghe thấy động tĩnh, các Ma tộc lần lượt chạy ra ngoài.

Ban đầu tưởng là tranh chấp giữa các Ma tộc với nhau, không ngờ lại là Hồng Hạnh đang đối chiến với một Nhân tộc, lại còn sử dụng cả đại chiêu của mình. "Đao xuất u minh, sát lục phá quân!" Trong mắt Hồng Hạnh lóe lên một tia lạnh lùng không chịu thua, như một nữ chiến thần lăng không phi hành, một đao vung ra, đao khí sắc bén hùng hồn **che trời lấp đất** bao trùm về phía Tần Phong.

U!

U!

U!

Tiếng đao rít thê lương đột ngột vang lên từ hư không, như lệ quỷ đang gào thét, khiến người ta rợn tóc gáy.

Tần Phong như một con thuyền đơn độc giữa biển cả giận dữ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp, vô số đao ảnh dài vạn trượng phá vỡ hư không rít gào lao tới, phong tỏa toàn bộ đường lui của hắn. "Mạnh thật!" Đối mặt với Hồng Hạnh Sinh Tử cảnh nhị trọng, Tần Phong không dám có chút lơ là.

Ầm ầm ầm!!

Từng đạo tiếng xé gió sắc bén vang lên **khắp nơi**, vô số đạo kiếm khí hội tụ quanh thân Tần Phong thành một dòng sông cuồn cuộn, dường như có thể nuốt chửng mọi thứ trên đời.

Đúng lúc này — Phong Tình vội vã chạy tới, gấp gáp la lên: "Đừng đánh nữa, các người đừng đánh nữa……" Ầm ầm ầm!!

Dòng sông kiếm khí hung hãn và đao khí **ngập trời** va chạm vào nhau, tiếng xé gió sắc bén không dứt bên tai, năng lượng tuôn trào **khắp nơi**, tàn phá không thương tiếc trong Vạn Ma Quật, thể hiện uy thế hung hãn vô tận.

Đao khí tung hoành ngang dọc bên trong, sắc bén vô cùng, sát khí lạnh lẽo, khiến người ta không khỏi kinh hãi. "Không ổn, lùi!

Lùi!

Lùi!" Các Ma tộc xung quanh kinh hãi thất sắc, vội vàng bế trẻ con lùi lại.

Ầm ầm ầm!!

Vạn Ma Quật không thể chịu đựng được năng lượng khủng khiếp như vậy, giống như hiệu ứng domino ầm ầm sụp đổ. "Khốn kiếp!!" Các Ma tộc xung quanh lập tức đỏ mắt, nộ khí trong lòng đạt đến mức tối đa.

Bị Âm Nguyệt hoàng triều giam trong Vạn Ma Tháp nhiều năm như vậy đã tích tụ vô số oán khí, bây giờ tên thiếu niên Nhân tộc này lại còn chạy tới phá hủy nhà của họ.

Cái này có thể nhịn, cái kia không thể nhịn!

Bác có thể nhịn, cháu không thể nhịn! "Hắn thật sự là Nhân tộc sao!?" Hồng Hạnh càng đánh càng kinh hãi, không thể tưởng tượng được Nhân tộc lại có thể mạnh đến mức vô lý như vậy.

Thiên Tông cảnh nhất trọng vượt hai đại cảnh giới, lại có thể đánh ngang ngửa với Sinh Tử cảnh nhị trọng như nàng, hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong.

Nếu không phải chính nàng tự mình cảm nhận, vĩnh viễn sẽ không biết Tần Phong hung mãnh đến mức nào.

Nhưng vừa nghĩ đến việc Phong Tình gọi Tần Phong là chủ nhân, nộ khí trong nháy mắt chuyển hóa thành chiến lực vô hạn.

Bành một tiếng!!

Hai bên đồng thời bị năng lượng phản chấn lùi lại, đao quang kiếm ảnh đầy trời cũng theo đó tan biến. "Đã đến giới hạn rồi sao!?" Tần Phong trong lòng đã có một sự hiểu biết đại khái về thực lực của mình.

Sau khi đột phá Thiên Tông cảnh, hắn đối mặt với Sinh Tử cảnh không cần phải đánh lén sau lưng như trước đây, hoàn toàn có thể đối đầu trực diện với họ.

Chỉ là muốn gây ra sát thương chí mạng cho họ, vẫn cần phải tung đại chiêu sử dụng Nhất Kiếm Khai Thiên Môn và Thiên Ngoại Phi Tiên mới được. "Chủ nhân, ngài không sao chứ!?" Phong Tình nhìn Hồng Hạnh ở không xa, lòng như lửa đốt chạy đến bên cạnh Tần Phong. "Tức, tức chết ta rồi!!" Hồng Hạnh ghen tị đến mức mắt đỏ ngầu, lồng ngực càng phập phồng kịch liệt.

Đồng thời, nàng cũng không khỏi nhớ lại bộ quần áo nam nhân mà Phong Tình mặc khi trở về lúc trước, ban đầu tưởng rằng Phong Tình muốn thay đổi cách tương tác, không ngờ nàng ta đã ăn no ở bên ngoài, thảo nào vừa rồi lại kháng cự nàng như vậy. "Hống!!" "Hống!!" "Hống!!" Tiếng gầm rống đinh tai nhức óc như thủy triều cuồn cuộn kéo đến, sát khí ngút trời như núi lửa liên tiếp bùng phát.

Chỉ thấy các Ma tộc xung quanh lần lượt mở ra hình thái chiến đấu, biến thành những bán thú nhân cao lớn, uy áp hội tụ lại với nhau không gì sánh bằng, khiến người ta không thở nổi.

Ầm ầm ầm!!

Trên mặt đất vô số vết nứt như mạng nhện lan ra, khói bụi bốc lên, cảnh tượng kinh người, dao động năng lượng đáng sợ càng như hồng thủy bùng phát, cuồn cuộn mênh mông kéo đến, dường như muốn nuốt chửng hoàn toàn bóng dáng của Tần Phong. "Nhân tộc chết tiệt, đi chết đi!" Ánh mắt của các Ma tộc xung quanh nhìn Tần Phong như nhìn cừu non chờ làm thịt, thề phải bắt Tần Phong lại để trút giận oán khí tích tụ mấy vạn năm trong lòng.

Chỉ là chưa đợi họ xông lên bắt Tần Phong ném vào hố phân, thì đã thấy Tần Phong vung tay lấy ra Thần Ma Xử từ không gian tùy thân. "Đó là……" Toàn bộ Ma tộc lập tức trợn trừng mắt kinh hô, ánh mắt càng nhìn chằm chằm vào Thần Ma Xử trong tay Tần Phong.

Không sai!

Là Thần Ma Xử!

Là một trong những chí bảo của Ma tộc họ, cũng là vũ khí chuyên dụng của thủ lĩnh.

Hồng Hạnh vội vàng lớn tiếng chất vấn: "Tại sao ngươi lại có Thần Ma Xử!!" Tần Phong với vẻ mặt chính khí nói: "Ta tên Phương Trường, Phương Trường trong câu 'lai nhật phương trường', là truyền nhân của Vạn Ma Chi Chủ!" "Truyền nhân của Vạn Ma Chi Chủ!!" Các Ma tộc xung quanh lại kinh hô, lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Năm đó khi Vạn Ma Chi Chủ uy chấn Hoang Cổ, Ma tộc họ chính là phục vụ dưới trướng của ngài, đó cũng là một trong những khoảnh khắc huy hoàng hiếm hoi của Ma tộc họ.

Chương 254

"Ngươi không phải là dùng một cái Thần Ma Xử giả để lừa chúng ta chứ!?" Hồng Hạnh với vẻ mặt cảnh giác cầm đao tiến lên, nhanh chóng giật lấy Thần Ma Xử từ tay Tần Phong.

Khi nàng tiếp xúc với Thần Ma Xử, lập tức bùng nổ một đạo sát khí âm lãnh khủng bố, Thần Ma Xử cũng lóe lên một đạo tử quang, xung quanh còn có phù văn lấp lánh, dường như đã được kích hoạt. "Là thật, là Thần Ma Xử thật!" Các Ma tộc xung quanh lần lượt kinh hô, không cần nhìn cũng biết là hàng thật không thể nghi ngờ. "Không đúng!" Hồng Hạnh đột nhiên nhíu mày nói: "Thần Ma Xử là chí bảo của Ma tộc ta, luôn do Đại Tế Ti của Ma tộc ta bảo quản, cho dù ngươi là truyền nhân của Vạn Ma Chi Chủ, cũng không thể có được Thần Ma Xử." Tần Phong lại lấy ra một bức thư, tiếp tục bịp bợm: "Ta được Đại Tế Ti ủy thác, lẻn vào Vạn Ma Tháp để cứu các vị!" "Được Đại Tế Ti ủy thác!?" Hồng Hạnh vội vàng giật lấy bức thư xem xét, trên đó quả thực viết rõ ngọn ngành sự việc.

Để phòng ngừa Tần Phong giả mạo thư tín, nàng còn sử dụng thủ đoạn chống giả mạo độc quyền của Ma tộc để kiểm tra, xác định bức thư này quả thực là do Đại Tế Ti của Ma tộc họ viết. "Tốt quá rồi!!" Các Ma tộc xung quanh nghe thấy là thật, kích động đến mức mừng rơi nước mắt.

Mấy vạn năm rồi, Ma tộc họ bị giam ở cái nơi quỷ quái này mấy vạn năm không thấy ánh mặt trời, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng được ra ngoài. "Chủ nhân, hóa ra ngài là anh hùng của Ma tộc chúng ta!" Phong Tình kích động mặt đỏ bừng tiến lên, ngẩng đầu 45 độ nhìn với ánh mắt đầy sùng bái. "Hừ, ta dẫn ngươi đi gặp phụ thân ta!" Hồng Hạnh với vẻ mặt lạnh lùng tiến lên tách hai người ra, dẫn

Tần Phong đi gặp thủ lĩnh của Ma tộc. "Được thôi!" Tần Phong bất đắc dĩ nhún vai, chỉ có thể tạm thời tách khỏi tiểu Mị Ma.

Trên đường đi…… Tần Phong đi theo sau lưng Hồng Hạnh, cũng không nói gì, ánh mắt hoàn toàn tập trung vào đôi chân dài đầy năng lượng tích cực kia, cho dù thu hồi ánh mắt, nghĩ một hồi cũng không nhớ ra đối phương đi giày màu gì. "Tên này……" Trên khuôn mặt lạnh lùng của Hồng Hạnh hiện lên một vệt hồng, có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt nóng rực sau lưng.

Chỉ là mỗi khi nàng quay đầu lại nhìn, đều thấy bộ dạng chính nhân quân tử của Tần Phong.

Cuối cùng không chịu nổi ánh mắt của Tần Phong, nàng lấy ra một miếng vải quấn lấy đôi chân dài của mình.

Sao lại che đi rồi!?

Đó là năng lượng tích cực mà!!

Tâm trạng của Tần Phong lập tức không vui, không nhịn được mở miệng nói: "Hồng Hạnh tiểu thư, ngươi cũng không muốn ta công bố bí mật nhỏ của ngươi ra ngoài chứ!?" "Ngươi dám!!" Hồng Hạnh tức giận quay đầu lại nắm chặt nắm tay nhỏ thị uy, tự nhiên biết bí mật nhỏ mà Tần Phong nói là gì.

Tuy Ma tộc họ không bảo thủ như Nhân tộc, nhưng đối với việc tương tác giữa các cô gái với nhau hiển nhiên vẫn chưa thể chấp nhận, huống chi nàng còn là con gái duy nhất của thủ lĩnh Ma tộc, một khi truyền ra ngoài thì náo nhiệt lớn rồi.

Tần Phong hoàn toàn không bị uy hiếp, cười mỉm nói: "Ta biết ngươi là người thông minh, ta hiểu ý của ngươi, ta cũng là người thông minh, người thông minh nên hiểu ý của ta, chỉ cần mọi người đều hiểu, người thông minh nên hiểu ý mà ta hiểu ý của ngươi hiểu…

ngươi hiểu chưa!?" "Chỉ lần này thôi, lần sau không có nữa!" Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Hồng Hạnh bị tức đến đỏ bừng, giật miếng vải xuống lại để lộ đôi chân dài, hiển nhiên là đã hiểu ý gì đó…… "Chỉ lần này thôi!?" Tần Phong cười cười không nói gì.

Nhớ lại ngày xưa Tâm Nhan tiểu thư còn phản kháng kịch liệt hơn nàng, kết quả không phải cũng ngoan ngoãn tiến vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ của hắn sao.

Vẫn là câu nói đó, phu nhân thỏa hiệp một lần, sẽ có lần thứ hai. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ép buộc nốt chu sa của Thiên Tuyển Chi Tử phải thỏa hiệp, nhận được 100.000 điểm phản diện!" "Đi một bạch nguyệt quang, lại đến một nốt chu sa!" Tần Phong lập tức cạn lời, cũng thừa nhận mình ghen tị.

Tuổi còn trẻ đã có thể dắt theo em trai đi khắp non sông vạn dặm, cảm nhận văn hóa dân tộc với những hình dạng và nhiệt độ khác nhau.

Đồng thời, hắn cũng phát hiện Phương Trường hoàn toàn khác với các Thiên Tuyển Chi Tử khác.

Thiên Tuyển Chi Tử người ta vì thiên hạ chúng sinh có thể hy sinh bản thân, nhưng Phương Trường, tên Thiên Tuyển Chi Tử này, không chỉ vì phụ nữ mà hắc hóa, dù đã trải qua hai lần bị người khác ép buộc, vẫn có thể kiên trì tìm được nốt chu sa của mình.

Tóm lại, bất kể ai đến, cũng không thể ngăn cản hắn yêu đương.

Nếu theo kịch bản cẩu huyết thông thường, đại phản diện có lý tưởng, có hoài bão, một lòng chỉ muốn gây dựng sự nghiệp, không ngừng nâng cao bản thân như hắn, cuối cùng hẳn là sẽ bị đánh bại vì cản trở Thiên Tuyển Chi Tử yêu đương. "Đến rồi!" Hồng Hạnh thật sự không chịu nổi ánh mắt của Tần Phong, tăng tốc bước chân đến đỉnh núi Vạn Ma Quật.

Chỉ thấy một nam tử Ma tộc thân hình cao lớn khoanh chân ngồi trên hư không, xung quanh còn khắc một Tụ Linh Pháp Trận, có thể hội tụ linh khí loãng trong Vạn Ma Tháp lại.

Tuy vẫn không nồng đậm bằng linh khí bên ngoài, nhưng trong Vạn Ma Tháp thì đây là đãi ngộ chỉ có thủ lĩnh mới được hưởng. "Là hắn……" Tần Phong liếc mắt một cái đã nhận ra đối phương, là thủ lĩnh Ma tộc Trần Trường Phong. "Phụ thân!" Hồng Hạnh tiến lên cung kính hành lễ, dâng lên Thần Ma Xử và thư tín. "Ngươi chính là đệ tử của Vạn Ma Chi Chủ, Phương Trường!?" Trần Trường Phong vừa rồi đã nghe thấy tiếng đánh nhau dưới núi, mở mắt ra nhìn Tần Phong từ trên cao, như thể đang coi thường tất cả sinh linh trên thế gian, quanh thân còn có sát khí âm lãnh không ngừng tuôn ra. "Không sai, ta chính là Phương Trường, Phương Trường trong câu 'lai nhật phương trường'!" Tần Phong không hề sợ hãi nhìn đối phương, hoàn toàn không bị uy thế của đối phương dọa sợ. "Vậy sao!?" Trần Trường Phong nhìn chằm chằm vào ấn đường của Tần Phong nói: "Nhưng Thiên Sư Ấn trên ấn đường của ngươi là sao?

Theo ta biết, Vạn Ma Chi Chủ và Thiên Sư nhất mạch trước nay như nước với lửa, năm đó Vạn Ma Chi Chủ **sở dĩ** sẽ bại, không thoát khỏi liên quan đến đám Thiên Sư đó." "Không sai, đây chính là Thiên Sư Ấn!" Tần Phong nói dối mặt không đỏ, tim không đập, nói: "Sư phụ chính là vì năm đó đã chịu thiệt thòi lớn trong tay Thiên Sư nhất mạch, mới để ta đi học công pháp của Thiên Sư nhất mạch, chính là cái gọi là, biết người biết ta, trăm trận không thua." "Không hổ là Vạn Ma Chi Chủ, quả nhiên cao thâm khó lường!" Hồng Hạnh ở bên cạnh kích động mặt đỏ bừng, sớm đã muốn chiêm ngưỡng phong thái của Thiên Ma Chi Chủ rồi.

Trần Trường Phong không phải là cô gái nhỏ chưa trải sự đời như Hồng Hạnh, lại mở miệng nói: "Tuyệt kỹ thành danh của Thiên Ma

Chi Chủ là Thôn Phệ Ma Công, ngươi nói mình là đồ đệ của ngài, ngài hẳn là đã dạy cho ngươi rồi chứ!?" Tần Phong rất ngông cuồng nói: "Dạy rồi, nhưng ta không thèm ngó tới!" "Dạy rồi, nhưng không thèm ngó tới!?" Khóe mắt Hồng Hạnh không khỏi co giật, có một cảm giác muốn cho Tần Phong một gậy.

Mẹ nó!!

Thôn Phệ Ma Công của Vạn Ma Chi Chủ được mệnh danh là đệ nhất ma công Hoang Cổ, bao nhiêu người muốn nhìn một lần mà không được, vậy mà hắn lại thẳng thừng từ chối. "Nói vậy, ngươi có công pháp lợi hại hơn!?" Trần Trường Phong cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, không ngờ Tần Phong có thể từ chối sự cám dỗ của Thôn Phệ Ma Công. "Đương nhiên!" Tần Phong kiêu ngạo liếc mắt nhìn người nói: "Ta có thần cấp công pháp bạn thân Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, bất kể bị thương nặng đến đâu cũng có thể hồi phục, còn có Thượng Cổ Trùng Đồng, Thương Thiên Bá Thể, lại còn tự tay đào Chí Tôn Cốt của em trai ruột." "Thượng Cổ Trùng Đồng!!" Sắc mặt Hồng Hạnh đột ngột biến đổi.

Chỉ thấy đôi mắt của Tần Phong đã xảy ra biến hóa, quả thực là Thượng Cổ Trùng Đồng trong truyền thuyết, còn có một đạo kim quang lấp lánh trước ngực, cũng quả thực là Chí Tôn Cốt trong truyền thuyết. "Không hổ là đệ tử của Vạn Ma Chi Chủ!" Trần Trường Phong thở ra một hơi dài, hoàn toàn tin vào lời nói nhảm của Tần Phong.

Hắn không phải dựa vào công pháp Tần Phong tu luyện, có thể chất gì để phán đoán, mà là dựa vào câu 'tự tay đào ra Chí Tôn Cốt của em trai ruột' để phán đoán.

Ngay cả Chí Tôn Cốt của em trai ruột cũng có thể tự tay đào ra, người này không phải ma, thiên hạ còn ai dám xưng ma!? "Phụ thân!"

Hồng Hạnh nén xuống sự kích động trong lòng nói: "Chúng ta bây giờ có phải nên đi triệu tập đại quân, cùng nhau thương lượng làm thế nào để phá vỡ Vạn Ma Tháp!?" "Khó, khó lắm!" Trần Trường Phong bất đắc dĩ thở dài nói: "Ma tộc ta bị giam giữ mấy vạn năm, sớm đã không còn như xưa.

Vi phụ từ khi tiếp nhận chức thủ lĩnh Ma tộc, một khắc cũng không dám nghỉ ngơi tu luyện, đến nay cũng chỉ mới đột phá Quy Nhất cảnh bát trọng, cho dù có Thần Ma Xử cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với Vạn Lý Lãng." "Chẳng lẽ không có cách nào khác sao!?" Hồng Hạnh không cam lòng nắm chặt nắm đấm.

Nàng sinh ra trong Vạn Ma Tháp, thật sự muốn nhìn thấy thế giới bên ngoài. "Phương Trường, ngươi có cách nào không!?" Trần Trường Phong đột nhiên nhớ đến trong thư tín của Đại Tế Ti có viết, Phương Trường đến để cứu họ, hy vọng họ có thể toàn lực phối hợp với Phương Trường.

Tuy hắn cảm thấy một Thiên Tông cảnh cho dù nghịch thiên thế nào, cũng không thể cứu họ ra khỏi Vạn Ma Tháp, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng hỏi, coi như là có bệnh thì vái tứ phương.

Chương 255

"Đương nhiên là có rồi!" Tần Phong thấy không khí đã được đẩy lên cao trào, bước đi với dáng vẻ vênh váo tiến lên trang bức.

Theo cách của Phương Trường, tự nhiên là trước tiên hãm hại lão nhạc phụ, dẫn theo Hồng Hạnh, tiểu Mị Ma và các Ma tộc còn lại thành công thoát khỏi Vạn Ma Tháp, cuối cùng đường cùng liên lạc với tình cũ, cùng Đại Việt hoàng triều trước sau giáp công Âm Nguyệt hoàng triều, sau đó mở ra trò chơi dưỡng thành nữ đế.

Tiếc là lập trường hai bên không giống nhau, phương pháp này không thể mang lại lợi ích tối đa cho hắn, hắn có hai phương pháp hiệu quả hơn. "Hai loại!?" Trên khuôn mặt lạnh lùng của Hồng Hạnh đầy vẻ tò mò, rất muốn biết là hai phương pháp nào. "Loại thứ nhất rất đơn giản!" Tần Phong với vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta biết trên đời có một loại mệnh cách hiếm thấy, tên là Lục Vị Đế Vương Ngoạn, người này hiện đang ở trong Vạn Ma Tháp, chỉ cần làm theo phương pháp của ta để tìm hắn, là có thể sinh ra bốn vị Đại Đế." "Lục Vị Đế Vương Ngoạn!?" Hồng Hạnh và Trần Trường Phong ngẩn ra, không hiểu Tần Phong đang nói gì.

Đừng nói họ bị giam trong Vạn Ma Tháp mấy vạn năm không thấy ánh mặt trời, hoàn toàn mất liên lạc với thế giới bên ngoài, cho dù là những cường giả đã thành danh nhiều năm bên ngoài cũng chưa chắc đã nghe qua loại mệnh cách này.

Tuy nhiên một lần sinh ra bốn vị Đại Đế, quả thực khiến họ vô cùng động lòng.

Hồng Hạnh mở miệng hỏi: "Loại thứ hai là gì!?" "Ta có một ấn!" Tần Phong bấm ra một đạo Tiên Nô Pháp Ấn, vẻ mặt nghiêm túc bịp bợm nói: "Ấn này là do sư phụ ta Vạn Ma Chi Chủ, hao phí toàn bộ tu vi ngưng tụ thành thần ấn, chỉ cần đánh ấn này lên là có thể vĩnh viễn tăng năm lần chiến lực." "Cái này đáng tin!" Trần Trường Phong lập tức động lòng, nhớ đến cái tên mà phụ thân đặt cho mình.

Nguyện thừa trường phong, phá vạn lý lãng…… (Nguyện cưỡi gió dài, phá sóng vạn dặm) "Gấp năm lần!!" Hồng Hạnh ở bên cạnh không nhịn được kinh hô, càng thêm sùng bái Vạn Ma Chi Chủ.

Tần Phong tiếp tục chém gió: "Sư phụ đã nói, ta là Vạn Ma Chi Chủ đời mới, ấn này chỉ ban cho những kẻ trung thành với ta." "Trần Trường Phong, nguyện trung thành với Vạn Ma Chi Chủ đời mới!" Trần Trường Phong nghĩ cũng không nghĩ, lập tức quỳ xuống trước mặt Tần Phong.

Ma tộc bọn họ vốn đã trung thành với Vạn Ma Chi Chủ, nên việc quỳ lạy có thể nói là không hề có áp lực.

Huống hồ bọn họ đã bị giam trong Vạn Ma Tháp suốt mấy vạn năm không thấy ánh mặt trời, chỉ cần do dự một giây thôi cũng là bất kính với thế giới phồn hoa bên ngoài. "Thế mà đã quỳ rồi!?" Tần Phong lập tức ngây người tại chỗ, có cảm giác không chân thực.

Hắn phí hết tâm tư cũng không lừa được "tiểu vạn tử" kia, ai ngờ tên trưởng tử này, chỉ nói bâng quơ vài câu đã tin sái cổ, điều này càng khiến hắn ăn không ngon ngủ không yên với "tiểu vạn tử".

Quả nhiên, thứ không có được thì mãi mãi là thứ đáng khao khát nhất! *Bốp* một tiếng!!

Tần Phong chỉ sợ đêm dài lắm mộng, liền ra tay với Trần Trường Phong.

Tuy rằng lúc này hắn đang khoác áo giáp của Phương Trường, nhưng Trần Trường Phong đang quỳ trước mặt hắn để tỏ lòng trung thành, cho nên Tiên Nô Pháp Ấn dễ dàng được đánh vào, khiến sức chiến đấu của y tăng vọt gấp năm lần trong nháy mắt.

Hồng Hạnh vội vàng quan tâm hỏi: "Phụ thân, người có thấy khó chịu ở đâu không!?" "Không, quá thần kỳ!!" Trần Trường Phong kích động đến hai tay không ngừng run rẩy, có thể cảm nhận rõ ràng mình đã mạnh lên trong tức khắc. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ không nỡ lừa gạt tình cảm của Ma tộc nghèo khổ, dùng lời nói dối thiện ý để cứu vớt bọn họ, nhận được một mai Tiên Nô Pháp Ấn!" "À đúng rồi!" Tần Phong thấy đại cục đã định, mở miệng nói: "Ta quên nói với các ngươi, Phương Trường chỉ là nghệ danh của ta, tên thật của ta là Tần Phong, đến từ Tần gia dân phong thuần phác." "Vâng!" Trần Trường Phong không cảm thấy có gì khác thường, gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu. "Phong tình?

Tình Phong!?" Hồng Hạnh ngẫm nghĩ một chút, lập tức không chịu.

Cứ tưởng Tần Phong chỉ đơn thuần đến cứu Ma tộc bọn họ, không ngờ hắn còn nhòm ngó tiểu mị ma do chính tay mình nuôi lớn. "Theo ta!" Trần Trường Phong không hiểu bí mật nhỏ giữa hai người, đứng dậy vung tay một cái, dẫn cả hai biến mất tại chỗ.

Không lâu sau...

Ba người đến trước một hang động, còn chưa vào đã cảm nhận được một luồng năng lượng bàng bạc đang cuộn trào, trong không khí còn thoang thoảng mùi máu tanh. "Đây là..." Khí huyết trong cơ thể Tần Phong bắt đầu sôi trào, vô cùng khao khát thứ trong sơn động.

Dựa theo Thiên Cơ Tạp mà hắn dùng để tra xem cơ duyên của Phương Trường, trong động này chính là chí bảo của Ma tộc, Huyết Trì.

Nó có thể hấp thu huyết khí trong trời đất để chuyển hóa thành năng lượng đặc thù, Phương Trường chính là đã hấp thu loại năng lượng này để luyện thành Vạn Ma Chi Khu. "Nơi này đặt chí bảo của Ma tộc ta, Huyết Trì!" Trần Trường Phong vô cùng bi thương nói: "Trong Vạn Ma Tháp tài nguyên khan hiếm, linh khí mỏng manh, để nuôi dưỡng Huyết Trì, các bậc tiền bối Ma tộc ta, hễ ai cảm thấy tiềm lực đã cạn, không thể đột phá được nữa, đều sẽ không chút do dự mà nhảy vào Huyết Trì hiến dâng sinh mệnh, tích trữ năng lượng của bản thân, để cho con cháu đời sau dùng nó phá vỡ Vạn Ma Tháp." "Phụ thân!" Hồng Hạnh nặng nề bước tới, đưa Thần Ma Xử cho Trần Trường Phong.

Nàng muốn y mở Huyết Trì, hấp thu năng lượng do tiên tổ hóa thành, dẫn dắt Ma tộc phá vỡ Vạn Ma Tháp tăm tối này để giành lại tự do. "Kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận!" Tần Phong không nói gì, chỉ im lặng quan sát.

Nếu không phải năm đó Ma tộc hết lần này đến lần khác xâm lược Âm Nguyệt Hoàng Triều, thì sao đến nỗi chọc giận Âm Nguyệt Hoàng Triều phái binh bắt bọn họ đến Vạn Ma Tháp không thấy ánh mặt trời này.

Đứng trên lập trường của Âm Nguyệt Hoàng Triều thì không sai, đứng trên lập trường của Ma tộc cũng không sai.

Trên đời vốn không có đúng sai, chỉ có quy luật kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu. "Huyết Trì, mở!!" Trần Trường Phong vẻ mặt nghiêm túc, nắm chặt Thần Ma Xử, một luồng ánh sáng tím từ Thần Ma Xử bắn ra. *Ầm ầm ầm!!* Một Ma Thần với vẻ mặt giận dữ trang nghiêm hiện ra sau lưng Trần Trường Phong, toàn thân lấp lánh ánh sáng tím, còn có sáu cánh tay, cực kỳ giống với hình tượng Asura địa ngục trong thần thoại.

Cùng lúc đó, sơn động trước mắt nổ tung, một quả cầu pha lê màu đỏ máu hiện ra. *Bốp* một tiếng!

Chỉ thấy hai tay của Asura địa ngục chắp lại vỗ vào nhau, quả cầu pha lê màu đỏ máu dường như được kích hoạt, tức khắc sáng lên, từng đạo phù văn màu đỏ thần bí từ trong đó bay ra, hóa thành một lỗ đen kịt. "Huyết Trì đã mở, mau vào đi!" Trần Trường Phong vội vàng phất tay.

Y ném Tần Phong và Hồng Hạnh vào trong, cùng đi còn có Tiểu Bạch đang ngồi trên vai Tần Phong.

Lúc này...

Tần Phong còn chưa kịp phản ứng, tầm mắt đã bị một màu đỏ rực vô tận che khuất.

Năng lượng kinh khủng điên cuồng chui vào qua lỗ chân lông, một cảm giác nóng rát đau đớn tột cùng lan tỏa khắp tứ chi bách hài, khiến mặt hắn đau đến méo xệch.

Đau!

Một cơn đau thấu tận linh hồn, khiến Tần Phong đau đến mức suýt ngất đi tại chỗ. "Vãi chưởng, ông đây tu luyện đến giờ, lúc nào từng chịu khổ thế này!" Cơ thể Tần Phong không ngừng run rẩy, cảm giác đau đớn kịch liệt bao trùm toàn thân, hắn không thể không vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết để luyện hóa luồng năng lượng bàng bạc này.

Do năng lượng trong Huyết Trì đã tích tụ mấy vạn năm, hắn không dám lơ là một khắc nào, liều mạng luyện hóa, sợ rằng nếu dừng lại sẽ bị luồng năng lượng này làm cho nổ tung.

Nhưng cùng với việc năng lượng lưu chuyển trong tứ chi bách hài, xương cốt, huyết nhục, kinh mạch trong cơ thể hắn cũng được cường hóa một lượt, đặc biệt là Thương Thiên Bá Thể đang tiến giai lên hình thái thứ hai với tốc độ cực nhanh.

Chương 256

"Những năng lượng này đều do huyết khí hóa thành, dùng để tiến giai Thương Thiên Bá Thể là thích hợp nhất!" Tần Phong không hứng thú với cái gọi là Vạn Ma Chi Khu, chỉ muốn phát triển các thủ đoạn hiện có của mình đến cực hạn.

Tâm tĩnh như nước, không gợn sóng.

Luyện hóa, lại luyện hóa!

Cơ thể Tần Phong cũng đang âm thầm thay đổi, bề mặt da có những luồng huyết quang màu đỏ rực lan tỏa, yêu dị mà chói lọi. "Huhu, thỏ ta thật là thoải mái a!" So với Tần Phong bị hành hạ sống dở chết dở, Tiểu Bạch lại nằm trong Huyết Trì ung dung trôi theo dòng nước, mầm đậu nhỏ trên đầu cũng từ từ chuyển từ màu xanh sang màu đỏ.

Không biết đã qua bao lâu...

Trong Huyết Trì cuộn lên sóng lớn ngập trời, Tần Phong từ trong Huyết Trì bay vút lên trời.

Mái tóc dài màu trắng không gió mà bay, đôi mắt đỏ như hồng ngọc, quanh thân cuộn trào một luồng sát khí kinh khủng.

Như một Bạch Phát Ma Thần trên chiến trường, thần cản giết thần, phật cản giết phật. "Thương Thiên Bá Thể Đệ Nhị Hình Thái!" Tần Phong có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng bàng bạc trong cơ thể, tu vi cũng đã đột phá thành công đến Thiên Tông nhị trọng. *Rào rào rào!!* Trong Huyết Trì lại một lần nữa sôi trào dữ dội.

Chỉ thấy Hồng Hạnh đang ngồi xếp bằng tu luyện dưới đáy Huyết Trì, chỉ là chất lượng quần áo trên người rõ ràng không tốt, mấy lần bị năng lượng khuếch tán làm nổ tung, tầm mắt Tần Phong nhìn tới đâu cũng toàn là năng lượng tích cực. *Ầm ầm ầm!!* Một luồng khí tức kinh khủng từ trong cơ thể Hồng Hạnh bộc phát ra, Huyết Trì đang sôi trào bắt đầu dần dần khôi phục lại sự tĩnh lặng. "Ngươi vừa nhìn thấy gì!?" Hồng Hạnh như đóa phù dung vươn lên từ làn nước trong, thân thể vẫn ngâm trong Huyết Trì che đi năng lượng tích cực.

Câu hỏi này đúng là chí mạng!

Nói thật, chẳng phải là tên lưu manh sao!?

Nói dối, thì hắn sao xứng là đệ tử Nho gia chứ!?

Tần Phong cẩn thận hồi tưởng lại chi tiết, sau đó mới nói ba lần điều quan trọng: "Ta thấy được thời gian như tên bay, một tấc thời gian một tấc vàng, tấc vàng khó mua tấc thời gian..." "Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt nốt ruồi son của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Một tấc thời gian một tấc vàng!?" Trên khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo của Hồng Hạnh thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc, cúi đầu nhìn xuống rồi cơn giận bốc thẳng lên đỉnh đầu.

Nàng cứ tưởng Tần Phong là đại anh hùng cứu giúp Ma tộc, không ngờ hắn không chỉ nhòm ngó tiểu mị ma của mình, mà còn nhìn kỹ từng chi tiết trên người nàng như vậy.

Tần Phong nghiêm túc nói: "Chuyện này không thể trách ta, là chính ngươi cứ muốn cho ta xem!" "Ngươi..." Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Hồng Hạnh tức đến đỏ bừng, thật muốn xông lên đại chiến một trận với Tần Phong.

Nhưng nghĩ đến việc mình đã tận mắt trải nghiệm sức chiến đấu biến thái của Tần Phong, cộng thêm tình cảnh khó xử lúc này, đành phải để ngày khác tính sổ. "Nếu ngươi cảm thấy mình chịu thiệt, thì cùng lắm ta cho ngươi nhìn lại." Tần Phong ánh mắt lấp lánh chính nghĩa, mở Trùng Đồng ra xem xét năng lượng tích cực trong Huyết

Trì. "Ngươi..." Hồng Hạnh tức đến không nói nên lời, tỏ vẻ chưa từng gặp kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt nốt ruồi son của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Ai bắt nạt cô ta!?" Tần Phong lập tức không vui, phát hiện hệ thống toàn vu oan cho người tốt.

Hắn nhìn nàng, nàng cho hắn nhìn lại, có vấn đề gì sao!?

Lúc này...

Trần Trường Phong bên ngoài đang ngồi xếp bằng nhắm mắt tu luyện, bên cạnh đặt quả cầu pha lê màu đỏ do Huyết Trì hóa thành. "Kết thúc rồi sao!?" Trần Trường Phong mở mắt liếc nhìn quả cầu pha lê, có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của hai người bên trong đã mạnh lên.

Đặc biệt là Thương Thiên Bá Thể Đệ Nhị Hình Thái của Tần Phong, mạnh hơn Vạn Ma Chi Khu trong truyền thuyết rất nhiều, một khi ra chiến trường sẽ lập tức hóa thành Sát Thần bách chiến bách thắng.

Nhưng y không có ý định thả hai người ra, chỉ dựa vào thiên phú kinh khủng của Tần Phong, Vạn Ma Chi Chủ đời mới này, tuyệt đối sẽ mạnh hơn đời trước.

Bây giờ y đã nhận Tần Phong làm chủ, tự nhiên cần phải suy tính cho tương lai. "Không nỡ gả con gái, không bẫy được sói hoang!" Trần Trường Phong vì tương lai có thể chiếm vị trí quan trọng dưới trướng Tần Phong, quyết định nhốt bọn họ trong Huyết Trì thêm vài ngày nữa. ...

Thái Bạch Tiên Sơn.

Một trong ba đại thánh địa của Hoang Cổ.

Tần Hạo theo mẹ là Vân Tịch Nguyệt, cha là Thạch Trung Ngọc đến Thái Bạch Tiên Sơn.

Đoàn người vừa vào Thái Bạch Tiên Sơn, đã thấy một tế đàn lấp lánh ánh tiên vận, toàn thân làm bằng ngọc thạch trắng như tuyết, có chín mươi chín bậc thang.

Trên đó là một đám thiếu nam thiếu nữ đang cố sức leo lên, mỗi khi bọn họ leo lên một bậc, các bậc phụ huynh bên dưới lại vui mừng nhảy cẫng lên, liều mạng hét lớn cổ vũ cho họ.

Tần Hạo không nhịn được hỏi: "Mẫu thân, đó là Đăng Tiên Đài của Thái Bạch Tiên Sơn sao!?" "Đúng vậy!" Khóe miệng Vân Tịch Nguyệt bất giác cong lên, ánh mắt đầy hoài niệm nói: "Đăng Tiên Đài của Thái Bạch Tiên Sơn cũng giống như Tạo Hóa Chung của Tạo Hóa Tiên Cảnh, đều dùng để kiểm tra thiên phú của đệ tử, qua mười bậc có thể làm đệ tử ngoại môn, hai mươi bậc có thể làm đệ tử nội môn, ba mươi bậc là đệ tử thân truyền của chưởng môn, bốn mươi bậc là Thánh Tử, Thánh Nữ, năm mươi bậc đến nay vẫn chưa ai đạt được." "Nương con năm đó đã vượt qua bốn mươi bậc, trở thành Thánh Nữ của Thái Bạch Tiên Sơn!" Thạch Trung Ngọc ở bên cạnh nói với vẻ hả hê: "Vốn dĩ được bồi dưỡng để trở thành chưởng môn tương lai, nhưng ngay lúc sắp tiếp nhận chức chưởng môn thì bị ta nửa đường cướp mất, tức đến nỗi lão già đó suýt nữa quy tây." "Lão già ngươi nói là ai!?" Một giọng nói đầy oán niệm vang lên, khiến Thạch Trung Ngọc chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Chỉ thấy một lão đầu tóc bạc, râu bạc không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Thạch Trung Ngọc, một thân áo trắng, tay cầm phất trần, nếu không phải trong mắt tràn đầy oán niệm, tuyệt đối là hình tượng cao nhân tiên phong đạo cốt. "Sư phụ!!" Trên mặt Vân Tịch Nguyệt hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng tiến lên quỳ trước mặt lão giả.

Người này chính là sư phụ của nàng, Thái Thượng trưởng lão của Thái Bạch Tiên Sơn, Nhàn Vân Tử. "Tịch Nguyệt, mau đứng lên!" Nhàn Vân Tử lập tức đổi sang nụ cười hiền từ, phất trần một cái nâng người dậy. "Lão già này đến từ lúc nào!?" Trán Thạch Trung Ngọc rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, càng ngày càng cảm thấy lão già này sâu không lường được.

Thực ra ở Hoang Cổ sớm đã có lời đồn, Thái Thượng trưởng lão của Thái Bạch Tiên Sơn mới là trần nhà chiến lực của Hoang Cổ, Hoang Cổ đệ nhất chân chính.

Chỉ là người này thích nhàn vân dã hạc, chưa bao giờ tranh danh đoạt lợi, cũng không tranh đấu với người khác, nên danh tiếng không quá vang dội. "Hạo nhi, mau bái kiến thái sư phụ!" Vân Tịch Nguyệt vội vàng kéo Tần Hạo qua, để cậu dập đầu hành lễ với Nhàn Vân Tử. "Bái kiến thái sư phụ!" Tần Hạo rất ngoan ngoãn tiến lên dập đầu, sau đó không nói thêm lời nào. "Hết cứu rồi!" Thạch Trung Ngọc đau đầu thở dài, lại bắt đầu nhớ đến đứa con trai cả tốt của mình.

Nếu là đứa con trai tốt Tần Phong của ông ta ở đây, căn bản không cần giới thiệu, ngay lập tức sẽ xông lên quỳ trước mặt Nhàn Vân Tử, sau đó là một bộ combo nịnh nọt liên hoàn khiến đối phương vui vẻ, cuối cùng đột nhiên đi vào chủ đề chính là đòi quà gặp mặt.

Chương 257

Khiến đối phương vô cùng khó xử, nhưng vì sĩ diện mà không thể không cho. "Đứa bé này chính là truyền nhân của Long Tượng Đại Đế!?" Nhàn Vân Tử không nhịn được đánh giá Tần Hạo, cũng đã nghe qua một số chuyện về cậu.

Tuy không bằng người anh trai được mệnh danh là yêu nghiệt đệ nhất Hoang Cổ, nhưng nhìn khắp Hoang Cổ, mười hai tuổi có được chiến tích như vậy tuyệt đối là trước nay chưa từng có. "Chính là nó!" Vân Tịch Nguyệt căng thẳng giới thiệu: "Sư phụ, đứa bé này từ nhỏ đã đặc biệt chịu khổ, hiện tại đã đột phá Linh Vũ lục trọng, mười hai tuổi Linh Vũ lục trọng nhìn khắp Hoang Cổ cũng không tìm ra người thứ hai, người xem có thể cho nó vào Thái Bạch Tiên Địa tu hành không!?" "Con gái lớn không giữ được a!" Nhàn Vân Tử oán trách thở dài.

Cứ tưởng đứa đồ đệ tốt về thăm ông già neo đơn này, ai ngờ là vì tiền đồ của con trai mà về tìm ông ta giúp đỡ.

Chỉ là Tần Hạo không giống Tần Phong, Chí Tôn Cốt của cậu đã mất, đại chiến Kim Ưng Tông lại là mượn ngoại lực, cho dù mười hai tuổi đột phá Linh Vũ lục trọng cũng không thể chứng minh thiên phú của cậu.

Phải biết rằng, đối với thiên kiêu mà nói, tu vi cao không đồng nghĩa với vô địch! "Vậy nếu con có thể leo lên đó, có đủ tư cách tiến vào Thái Bạch Tiên Địa tu hành không!?" Tần Hạo ánh mắt kiên định nhìn về phía Đăng Tiên Đài, chuẩn bị dùng hành động chứng minh mình đã vượt qua người anh ngu ngốc kia. "Hắt xì!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết lại là tiểu tức phụ nhà ai đang nhớ hắn rồi. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 70 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Mới có 70 vạn!?" Tần Phong không ngờ Phương Trường càng ngày càng mất giá, tình yêu của hắn dành cho y cũng đang dần phai nhạt. "Tuy Phương Trường không còn giá trị, nhưng bốn vị trí Đại Đế của y vẫn còn, đó là thứ có tiền cũng không mua được a!" Tần Phong nhìn Huyết Trì trước mặt, như có điều suy nghĩ, lặng lẽ lấy ra mấy trăm cân "Dã phong cuồng của heo nái" từ không gian tùy thân... "Sao lại thế này!?" Hồng Hạnh khó tin nhìn Huyết Trì, phát hiện năng lượng bên trong đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Tuy Vạn Ma Tháp vốn dĩ tài nguyên khan hiếm, linh khí mỏng manh, Ma tộc bọn họ chỉ có thể dùng cách tự hiến tế để nuôi dưỡng Huyết Trì, nhưng mấy vạn năm trôi qua cũng không đến nỗi tiêu hao nhanh như vậy.

Tần Phong mở Thương Thiên Bá Thể Đệ Nhị Hình Thái, nhiều nhất cũng chỉ tiêu hao một phần mười.

Nàng kích hoạt huyết mạch chi lực của mình, cũng tốn khoảng một phần mười.

Theo lý mà nói, đáng lẽ phải còn lại tám phần, nhưng bây giờ năng lượng trong Huyết Trì còn chưa đến một phần nghìn. "Huhu, thỏ ta thật thoải mái a!" Tiểu Bạch vẻ mặt thư thái trôi nổi trong Huyết Trì, mầm đậu nhỏ trên đầu như con đỉa hút máu, mập hơn trước mấy vòng, còn biến thành màu đỏ như máu. "Là con thỏ này?

Nó vậy mà không bị nổ tung!?" Trên khuôn mặt lạnh lùng của Hồng Hạnh hiện lên vẻ kinh ngạc, không thể tin nổi nhiều năng lượng như vậy lại bị một con thỏ hấp thu. "Nhìn cái gì mà nhìn, thỏ ta siêu hung dữ đấy!" Tiểu Bạch nhe hai chiếc răng cửa to tướng, ra vẻ hung dữ với Hồng Hạnh, rồi từ trong Huyết Trì nhảy lên vai Tần Phong, còn giũ giũ bộ lông đại y ướt sũng của mình. "Mầm đậu này rốt cuộc là cái gì!?" Tần Phong giơ tay che đi nước bắn tung tóe, nhớ lại lời Hữu Dung nói trước khi đi.

Tuyệt đối đừng để người khác biết Tiểu Bạch mọc mầm!

Trước đây hắn cũng không để tâm lắm, cảm thấy cũng đâu phải là hồng đậu trong thơ của Vương Duy, hà tất phải làm quá lên như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra, bảo vật cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại quả thực không tầm thường. *Phịch* một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong tiện tay ném mấy trăm cân "Dã phong cuồng của heo nái" vào Huyết Trì, trước đây hắn không có lựa chọn, bây giờ hắn muốn làm người tốt, quyết định trả lại cơ duyên vốn thuộc về Phương Trường cho y. "Ngươi ném cái gì vào Huyết Trì!?" Hồng Hạnh trong lòng cảm thấy bất an không rõ lý do, quấn một mảnh vải rồi bay lên khỏi Huyết Trì.

Tần Phong thành thật đáp: "Mị dược!" "Mị dược!?" Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Hồng Hạnh lập tức cảnh giác, vội vàng giữ khoảng cách mười mét với Tần Phong.

Nàng không ngờ Tần Phong lại là loại người này, không chỉ muốn chiếm đoạt tiểu mị ma mà nàng nuôi lớn từ nhỏ, mà ngay cả nàng cũng không định buông tha, lát nữa ra ngoài nàng nhất định sẽ đi mách lão đa. ...

Thái Bạch Tiên Sơn.

Tần Hạo ngẩng đầu nhìn Đăng Tiên Đài cao chót vót phía trên, xung quanh cũng đã vây kín rất nhiều đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn. "Hắn chính là phế vật nhị công tử của Tần gia!?" "Phế chỗ nào, người ta đại chiến Kim Ưng Tông, thiếu niên chí tôn vương giả trở về!" "Đại chiến Kim Ưng Tông thì liên quan gì đến hắn, ta mà có truyền thừa Long Tượng Đại Đế, ta cũng làm được!" "Dù sao đi nữa, người ta mười hai tuổi đột phá Linh Vũ lục trọng, trước nay chưa từng có!" "Đại tranh chi thế sắp đến, không có thể chất đặc thù gia trì, dù hắn có là trước nay chưa từng có, cũng chỉ là một hòn đá lót đường mà thôi." "Đáng tiếc, hắn vốn có Chí Tôn Cốt!" "Cho dù có Chí Tôn Cốt, cũng không thể so với người anh yêu nghiệt của hắn, Tần Phong mới thực sự là trước không có ai, sau không có người." "..." Không để ý đến những lời bàn tán xung quanh, Tần Hạo bước lên bậc đá đầu tiên.

Cậu muốn dùng hành động của mình để nói cho mọi người biết, dù không có Chí Tôn Cốt, cậu vẫn có thể đánh bại người anh ngu ngốc kia, cho dù bây giờ hắn có cao không thể với tới. *Ầm ầm ầm!!* Trên Đăng Tiên Đài hùng vĩ, uy áp bàng bạc như biển gầm cuồn cuộn ập xuống, va chạm vào thân thể nhỏ bé của Tần Hạo, phảng phất như muốn đẩy cậu từ đâu đến thì về lại nơi đó. "Chỉ thế thôi sao!?" Tần Hạo không hề cảm thấy áp lực, bước những bước vững chãi tiếp tục tiến lên.

Bước lên bậc thứ mười, mọi người vẫn không thay đổi thái độ, chẳng qua chỉ là đệ tử ngoại môn mà thôi.

Bước lên bậc hai mươi, mọi người vẫn không có phản ứng gì, chẳng qua chỉ là đệ tử nội môn mà thôi.

Bước lên bậc ba mươi, trên mặt mọi người đã có thêm chút nịnh nọt, vậy mà lại là đệ tử thân truyền của chưởng môn.

Bước lên bậc bốn mươi, toàn trường hoàn toàn chấn động, người này vậy mà có tư chất Thánh Tử.

Nhưng giây tiếp theo, mọi người đều ngây người.

Chỉ thấy bước chân của Tần Hạo không hề chậm lại, tiếp tục tiến về phía bậc thứ năm mươi. "Không thể nào!" Nhàn Vân Tử kích động đến mức bứt đứt cả râu.

Bốn mươi bậc là giới hạn của đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn bọn họ, năm mươi bậc e rằng chỉ có Thần Tú của Tạo Hóa Tiên Cảnh năm đó mới có thể bước lên.

Lẽ nào Thái Bạch Tiên Sơn bọn họ sắp xuất hiện một Thần Tú!? "Năm mươi bậc cũng chỉ đến thế mà thôi!" Tần Hạo vẻ mặt vô cùng kiên định, dồn sức bước lên bậc thứ năm mươi. *Ầm ầm ầm!!* Ngay lúc Tần Hạo bước lên bậc năm mươi, trời đất phong vân biến sắc, thiên địa dị tượng bắt đầu xuất hiện. "Năm mươi bậc, hắn đã bước lên năm mươi bậc!!" Toàn trường hoàn toàn sôi trào, không thể tin nổi phế vật nhị công tử Tần gia đã bước lên bậc thứ năm mươi, còn gây ra sự chú ý của các đại lão thượng giới. "Chưa đủ, vẫn chưa đủ!!" Tần Hạo dù bị áp lực đè đến toàn thân run rẩy, ánh mắt vẫn kiên định nhìn lên những bậc đá phía trên.

Cậu biết mức độ này còn xa mới đủ, căn bản không thể đánh bại người anh ngu ngốc kia.

Chương 258

Chỉ có, đăng đỉnh!! "Hắn vẫn đang tiếp tục!!" Toàn trường lập tức kinh hô, ánh mắt dán chặt vào bóng hình nhỏ bé kia.

Từ khinh miệt lúc đầu, đến chấn kinh sau đó, rồi đến sự kính sợ đối với kẻ mạnh... bọn họ có thể cảm nhận được bóng hình nhỏ bé này đang gánh vác thứ gì đó để tiến lên.

Thế nhân chỉ biết Tần Phong là yêu nghiệt đệ nhất Hoang Cổ, mà không ai nhớ rằng em trai hắn là trời sinh Chí Tôn!

Lúc này...

Các vị đại lão của Thái Bạch Tiên Sơn đều bị kinh động, lần lượt chạy đến xem thiếu niên chí tôn có thể vương giả trở về hay không.

Bước lên bậc sáu mươi, hư ảnh rồng phượng du tẩu khắp trời đất.

Bước lên bậc bảy mươi, khí âm dương lưu chuyển giữa đất trời.

Bước lên bậc tám mươi, linh quang ngũ hành từ trên trời giáng xuống.

Bước lên bậc chín mươi, vạn đóa kim liên chiếu rọi cửu thiên thập địa. "Chín mươi mốt!" "Chín mươi hai!" "Chín mươi ba!" "..." Toàn trường tĩnh lặng không một tiếng động, nhưng lại hơn cả vạn lời.

Tất cả mọi người đều nín thở, trong lòng đếm từng bậc thang của Tần Hạo.

Cùng với việc Tần Hạo ngày càng gần đỉnh, tim của mọi người cũng như nhảy lên cổ họng, tất cả đều chờ đợi để chứng kiến thiếu niên chí tôn ngày nào vương giả trở về. *Phịch* một tiếng!!

Tần Hạo vừa bước lên bậc chín mươi chín đã ngã quỵ xuống đất, dường như không còn chút sức lực nào để vượt qua bậc chín mươi chín mà đăng đỉnh. "Đến giới hạn rồi sao!?" Mí mắt Tần Hạo ngày càng nặng trĩu, thực sự rất muốn nghỉ ngơi một chút.

Nhưng với tư cách là Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, trong tình huống này, thuộc tính quang hoàn tất nhiên sẽ được kích hoạt.

Bên tai cậu mơ hồ nghe thấy Tần Phong năm đó đã chế giễu cậu không biết tự lượng sức mình như thế nào, trước mắt cũng lại một lần nữa thấy cảnh bị đào xương cốt rồi ngã xuống từ thần đàn, từ nhỏ đã bị người khác cô lập ra sao.

Còn nhớ đến Đại Mộc tỷ tỷ vẫn chưa tỉnh lại, ba năm ước hẹn với Lâm Tâm Nhi, trận chiến định mệnh với người anh ngu ngốc... "Ta còn rất nhiều việc chưa làm, ta không thể ngã xuống ở đây!" Tần Hạo quay đầu nhìn về phía cha mẹ dưới Đăng Tiên Đài, thấy được sự kỳ vọng trong mắt họ dành cho mình, chỉ cảm thấy trong cơ thể khô cạn lại một lần nữa tuôn ra một luồng sức mạnh. *Bốp* một tiếng!

Tần Hạo lại một lần nữa đứng dậy từ mặt đất, dồn sức bước ra một bước đăng đỉnh. *Ầm ầm ầm!!* Bầu trời đột nhiên nổ tung, một luồng kim quang từ trên trời giáng xuống.

Cảnh tượng Lâm Tam được phong Thần Tử trước đó, lại một lần nữa được diễn ra tại Thái Bạch Tiên Sơn, cũng đồng thời chấn động cả Hoang Cổ.

Mà cùng với việc Thái Bạch Tiên Sơn, Tạo Hóa Tiên Cảnh liên tiếp xuất hiện Thần Tử, áp lực lập tức đổ dồn về phía Vũ Lăng Thánh Địa, một trong ba đại thánh địa còn lại... ...

Vũ Lăng Thánh Địa.

Một trong ba đại thánh địa của Hoang Cổ.

Thiên Tú toàn thân nhếch nhác trở về, không phải hắn không muốn bay về ngay, mà thực sự là bị thương quá nặng không bay nổi, chỉ có thể chống gậy, lê hai chân đi bộ trong núi nhiều ngày. "Đế Tú chết tiệt, Tần Phong chết tiệt, các ngươi chuẩn bị đón nhận lửa giận của Thánh Chủ đi!" Thiên Tú sắc mặt tái xanh cúi đầu nhìn xuống một cái, thề nhất định phải đòi lại công bằng cho huynh đệ của mình.

Lúc này...

Thánh Chủ của Vũ Lăng Thánh Địa đang đau đầu.

Y không thể nào ngờ được Thái Bạch Tiên Sơn, Tạo Hóa Tiên Cảnh lại liên tiếp thu hút sự chú ý của thượng giới.

Không chỉ phong Thần Tử, mà còn ban phúc cho nhân gian.

Nhớ năm đó, một đời thiên kiêu Thần Tú hoành không xuất thế, Tạo Hóa Tiên Cảnh nổi bật không ai bì kịp, đè bẹp Vũ Lăng Thánh Địa và Thái Bạch Tiên Sơn bọn họ nhiều năm không ngóc đầu lên được.

Cứ tưởng lần này Lâm Tam hoành không xuất thế, Vũ Lăng Thánh Địa bọn họ còn có Thái Bạch Tiên Sơn làm bạn, chỉ cần thành thật nằm im là được, ai ngờ Thái Bạch Tiên Sơn đột nhiên cũng bắt đầu cuốn theo.

Mẹ kiếp!!

Đây không phải là điển hình của việc **đâm** đồng đội sao!?

Bây giờ bảo Vũ Lăng Thánh Địa bọn họ, trong một chốc lát đi đâu tìm ra một tuyệt thế thiên kiêu sánh ngang Lâm Tam và Tần Hạo chứ!?

Ngay lúc này...

Tiếng khóc lóc của Thiên Tú vang lên, "Thánh Chủ, người phải làm chủ cho con, Đế Tú dựa vào Âm Nguyệt Hoàng Triều làm chỗ dựa, trăm bề sỉ nhục đệ tử, còn có tên Tần Phong kia, hắn dùng Thượng Cổ Trùng Đồng đánh lén đệ tử, khiến đệ tử mất đi tôn nghiêm của một người đàn ông..." "Yêu nghiệt đệ nhất Hoang Cổ, Tần Phong!!" Thánh Chủ không khỏi như có điều suy nghĩ, cảm thấy đã đến lúc nên ra ngoài đi dạo một chuyến. ...

Trong Vạn Ma Tháp.

Trần Trường Phong cảm ứng được năng lượng trong Huyết Trì giảm đi quá nhanh, sợ xảy ra chuyện gì nên đã thả hai người ra trước thời hạn.

Kết quả là thấy con gái Hồng Hạnh quấn một mảnh vải, vẻ mặt vừa xấu hổ vừa tức giận chạy đến mách lẻo với y. "Thành công rồi!!" Trần Trường Phong trong lòng vô cùng vui mừng, ảo tưởng sang năm về hưu làm ông ngoại. "Thành công cái gì!?" Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Hồng Hạnh tức đến đỏ bừng, thật sự nghi ngờ mình có phải con ruột không.

Làm gì có chuyện con gái bị đàn ông bắt nạt, mà cha ruột lại vui mừng như vậy chứ!?

Ngay lúc này...

Chương 259

Có người vội vàng đến báo: "Thủ lĩnh không hay rồi, gần đây có không ít Ma tộc bị Nhân tộc tấn công, nghe nói đối phương chỉ có một người, hiện tại vẫn chưa giết người, nhưng lại bảo bọn họ mang một câu nói đến cho ngài." "Nói gì!?" Sắc mặt Trần Trường Phong lập tức lạnh xuống.

Bởi vì bị Âm Nguyệt Hoàng Triều giam giữ mấy vạn năm, nên y không có chút hảo cảm nào với Nhân tộc, ngoại trừ con rể tương lai Tần Phong. "Cái này..." Người đến liếc nhìn Tần Phong, cứng rắn nói: "Hắn nói hắn tên là Phương Trường, là đệ tử của Vạn Ma Chi Chủ, theo lời các Ma tộc đã giao thủ với hắn, người này biết sử dụng Thôn Phệ Ma Công." "Phương Trường?

Biết Thôn Phệ Ma Công!?" Hồng Hạnh, Trần Trường Phong đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, cảm thấy đầu óc bắt đầu có chút mơ hồ.

Hai người đều tự xưng là Phương Trường, là đệ tử của Vạn Ma Chi Chủ, một người mang đến thư tín của Đại Tế Ti và Thần Ma Xử, một người biết Thôn Phệ Ma Công của Vạn Ma Chi Chủ.

Nói cách khác, trong hai Phương Trường, tất có một người là giả.

Tần Phong không hoảng không vội nói: "Không sai, Phương Trường kia đúng là đệ tử của Vạn Ma Chi Chủ, cũng đúng là biết Thôn Phệ Ma Công." "Nói cách khác, ngươi thừa nhận mình là đồ giả!?" Một tiếng quát lạnh truyền đến.

Chỉ thấy mười mấy Ma tộc mặt lạnh bước tới, đều là cao thủ Ma tộc cảnh giới Quy Nhất.

Bọn họ là thủ lĩnh các bộ lạc quý tộc lớn của Ma tộc, vốn nhận được lời mời của Trần Trường Phong đến để thương thảo việc phá vỡ Vạn Ma Tháp, không ngờ lại nghe thấy Tần Phong không đánh đã khai. "Không được vô lễ!" Trần Trường Phong nghiêm nghị quát một tiếng, ra lệnh cho tất cả Ma tộc lui xuống.

Có lẽ là do ấn tượng ban đầu, cũng có lẽ là do ảnh hưởng của Tiên Nô Pháp Ấn, y tin tưởng sâu sắc vào từng lời nói của Tần Phong, cũng cảm thấy trong chuyện này chắc chắn có ẩn tình gì đó. "Vâng!" Các thủ lĩnh bộ lạc nhìn nhau, không tình nguyện lui sang một bên. "Ai, chuyện xấu trong nhà a!" Tần Phong thở dài một tiếng, bắt đầu diễn: "Thực ra hắn là đại sư huynh của ta, năm đó sư phụ trốn thoát ra ngoài chỉ còn lại một tia tàn hồn, vốn định thu hắn làm đệ tử, truyền cho hắn Thôn Phệ Ma Công để quang đại một mạch Vạn Ma Chi Chủ chúng ta, ai ngờ hắn học thành xong lại ra tay với sư phụ." "Cái gì!!" Toàn trường Ma tộc kinh ngạc, không ngờ trên đời lại có súc sinh như vậy.

Tần Phong vẻ mặt tức giận tiếp tục chém gió: "Cuối cùng sư phụ liều mạng mới thoát khỏi tay tên nghịch đồ này, sau khi thu ta làm đệ tử, truyền cho ta thần ấn, đã đặc biệt dặn dò ta dù thế nào cũng phải cứu các vị ra ngoài, sau đó liền chìm vào giấc ngủ sâu, đến nay vẫn chưa tỉnh lại." "Vạn Ma Chi Chủ!!" Toàn trường Ma tộc lập tức không kìm được, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Không quên bọn họ!!

Vạn Ma Chi Chủ không quên bọn họ!

Trái tim của bọn họ vẫn thuộc về Vạn Ma Chi Chủ, sẽ tiếp tục vì Vạn Ma Chi Chủ mà cống hiến.

Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc chém gió: "Để không phụ lòng kỳ vọng của sư phụ, ta đã nằm vùng ở Âm Nguyệt Hoàng Triều bảy năm, trở thành Đệ Tam Thánh Tử, nhưng cũng bất ngờ phát hiện đại sư huynh đang có ý đồ với Ma tộc các vị, âm mưu dùng thân phận truyền nhân của Vạn Ma Chi Chủ để thu phục các vị, mở đường cho tham vọng của hắn." "Súc sinh a!!" Cảm xúc của toàn trường Ma tộc bất giác bị Tần Phong dẫn dắt, nghiến răng nghiến lợi hận không thể xé xác Phương Trường ra thành vạn mảnh.

Phải biết rằng, Vạn Ma Chi Chủ là thần của Ma tộc bọn họ, bọn họ cũng một mực tin rằng Vạn Ma Chi Chủ sẽ đến cứu mình, ai ngờ chính tên Phương Trường phản thầy này đã khiến họ phải chờ đợi thêm bao nhiêu năm.

Bây giờ còn muốn đến lừa gạt bọn họ, muốn biến họ thành quân cờ trong tay.

Tần Phong vẻ mặt kích động hét lên: "Thế là ta mạo hiểm vượt qua biên giới, tìm đến Đại Tế Ti để làm rõ thân phận, sau khi lấy được thư tín và Thần Ma Xử lại mạo hiểm tiến vào Vạn Ma Tháp, chính là để cứu các vị trước, ai ngờ tên súc sinh này lại mạo danh nghệ danh Phương Trường của ta để lừa gạt mọi người." "Chúng ta nguyện đi theo Nhị Đại Ma Chủ!" Trần Trường Phong vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, dẫn đầu quỳ xuống tỏ lòng trung thành với Tần Phong.

Những người khác thấy lão đại nhà mình đã tin, đâu còn dám do dự, lập tức quỳ theo. "Sao ta cứ thấy lời của tên này không đáng tin nhỉ!?" Hồng Hạnh nhíu mày, luôn cảm thấy cái miệng của người đàn ông này không đáng tin chút nào.

Trần Trường Phong mở miệng hỏi: "Ma Chủ đại nhân, chúng ta có nên nhân lúc tên súc sinh kia đang ở trong Vạn Ma Tháp, triệu tập người ngựa giết hắn để báo thù cho Nhất Đại Ma Chủ đại nhân không!?" "Báo thù, báo thù!!" Toàn trường Ma tộc hô lớn, muốn báo thù cho Vạn Ma Chi Chủ.

Giết ư!?

Nhà có điều kiện thế à!?

Bốn vị trí Đại Đế nói không cần là không cần sao!?

Bây giờ ưu thế thuộc về hắn, hắn hoàn toàn có thể lừa Phương Trường vào Huyết Trì nhốt lại.

Sau đó mời các danh nhân, phú hào Hoang Cổ, tổ chức một buổi đấu giá hoành tráng dành riêng cho Phương Trường, người đấu giá thành công còn được tặng một mai Tiên Nô Pháp Ấn tinh xảo.

Tên của buổi đấu giá hắn cũng nghĩ xong rồi, Đại cát đại lợi, lai nhật phương trường!!

Tần Phong giơ tay ra hiệu, vẻ mặt phẫn nộ nói: "Giết hắn, quá hời cho hắn rồi, ta muốn bắt sống hắn, đợi sư phụ tỉnh lại giao cho sư phụ xử trí." "Tuân lệnh!" Toàn trường Ma tộc không ai phản đối, dù sao cũng là chuyện nhà của người ta. "Đúng rồi, Phương Trường còn cống hiến một cơ hội rút thưởng!" Tần Phong không có thói quen tích trữ, chỉ tin vào rút lẻ ra kỳ tích...

Xoẹt một tiếng!

Vòng quay rút thưởng của hệ thống khởi động, bắt đầu chầm chậm quay. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ rút trúng thần khí, Tử Tiêu Âm Dương Lô!" Tử Tiêu Âm Dương Lô: Thần khí loại phụ trợ, có thể luyện đan, có thể luyện khí, có thể dung luyện vạn vật trong trời đất.

“Đồ thì ngon đấy, nhưng vấn đề là cho ai dùng bây giờ!?” Tần Phong liếc nhìn Tiểu Bạch đang gặm củ cà rốt trên vai, lập tức bác bỏ ý nghĩ này, nếu để con thỏ này đi luyện đan, e rằng đan chưa kịp luyện thì thiên tài địa bảo đã bị nó chén sạch rồi.

“Thôi kệ, để sau tính!” Tần Phong tạm thời không rảnh để ý đến Tử Tiêu Âm Dương Lô, quay sang để Trần Trường Phong và những người khác bắt đầu tập luyện.

“Ma Chủ đại nhân muốn tương kế tựu kế!?” Trần Trường Phong lập tức **tâm lĩnh thần hội**, đoán được ý đồ của Tần Phong.

Trước tiên mai phục đao phủ, lừa Phương Trường đến, phối hợp với hắn diễn kịch, chỉ chờ Tần Phong ra hiệu bằng cách ném chén, bọn họ sẽ ùa lên, đè Phương Trường xuống đất.

“Việc gì phải phiền phức thế!?” Cả đám ma tộc cảm thấy chẳng có hứng thú gì, thái độ qua loa cho xong chuyện.

Bọn chúng cảm thấy căn bản không cần phiền phức như vậy, dù Phương Trường có thể thôn phệ ma công, chỉ cần bọn chúng tự mình ra tay thì dù Phương Trường có ba đầu sáu tay cũng không thoát khỏi thiên la địa võng của bọn chúng.

“Chi tiết, chi tiết quyết định thành bại hiểu không!?” Tần Phong cũng biết không thể giải thích rõ ràng sự vô lý của Thiên Tuyển Chi Tử cho đám này nghe, chỉ đành hóa thân thành nhà tư bản lòng dạ đen tối, bàn chuyện ước mơ với chúng.

“Các ngươi đều biết bên ngoài có trăm vạn Trấn Ma quân, muốn xông ra thành công, tuyệt đối không thể dựa vào một cá nhân, mà phải dựa vào nỗ lực chung của mọi người.” “Nhưng vấn đề là đối phương quá mạnh, chỉ một chút sơ suất là sẽ thất bại.

Cho nên, việc này trông như đang diễn kịch, thực chất là huấn luyện khả năng phản ứng và độ ăn ý của mọi người.

Nếu thật sự xảy ra sự cố, liệu có thể phối hợp ăn ý không, có thể kịp thời cứu vãn không.” “Chuyện này…” Cả đám ma tộc nghe xong, cảm thấy rất có lý.

Sau khi bị giam cầm mấy vạn năm, trăm vạn ma tộc năm xưa giờ chỉ còn lại chưa đến ba mươi vạn, về số lượng căn bản không thể đấu với Trấn Ma quân, chỉ có phối hợp ăn ý mới có một tia hy vọng.

“Oa, lợi hại thật!” Tiểu Bạch ngước nhìn bốn mươi lăm độ đầy sùng bái, phát hiện chủ nhân đúng là chủ nhân.

Chỉ vài câu nói đã khiến cả ma tộc như được tiêm máu gà, cứ ngỡ mình đang phấn đấu vì ước mơ, thực chất là đang góp gạch xây ngói cho sự giàu sang của Tần Phong.

Nó cũng hiểu ra câu nói của Tần Phong, cấp dưới càng hùng hục làm việc, bồ nhí của ông chủ càng trẻ đẹp, cấp dưới đổ mồ hôi càng nhiều, bảo bối trong tay ông chủ càng lợi hại.

“Giang hồ thật sự không phải chỉ có chém chém giết giết!” Tiểu Bạch lờ mờ hiểu ra, cướp của người ta, để lại mấy đồng, đó gọi là nhân tình, lần sau còn có thể cướp tiếp.

Chương 260

Cướp của người ta, không chừa một đồng, đó gọi là sự cố, là mua bán một lần.

“Cố gắng làm đi, sang năm cưới cho các ngươi mấy bà chủ mẫu!” Tần Phong thấy đám nhân viên ai nấy đều tự giác như vậy, để lại kịch bản rồi cũng lười ở lại giám sát, chuẩn bị tìm một nơi để nghiên cứu Tử Tiêu Âm Dương đỉnh.

“Cảm ơn Ma Chủ đại nhân!” Toàn bộ ma tộc kích động buột miệng cảm ơn Tần Phong, một lúc sau mới nhận ra tại sao mình lại cảm ơn.

“Cưới mấy bà chủ mẫu!?” Gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng kiêu ngạo của Hồng Hạnh bất giác dấy lên một tia cảnh giác, luôn cảm thấy Tần Phong muốn chia rẽ mình và tiểu mị ma Phong Tình.

“À phải rồi, lát nữa cô đi dụ tên Phương Trường giả kia!” Tần Phong đột nhiên quay đầu nhìn về phía Hồng Hạnh, không đợi đối phương từ chối, cười xấu xa nói: “Hồng Hạnh công chúa, cô cũng không muốn ta công bố bí mật nhỏ của cô ra ngoài chứ!?” “Ngươi…” Gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng kiêu ngạo của Hồng Hạnh bị tức đến đỏ bừng, đành bất lực lựa chọn thỏa hiệp một lần nữa.

“Đinh đong, chúc mừng túc chủ ép buộc chu sa chí của Thiên Tuyển Chi Tử thỏa hiệp, nhận được 100.000 điểm phản diện!” Ha ha ha ha!!

Tần Phong phát ra tiếng cười đặc trưng của phản diện, quyết định dùng bí mật nhỏ này để ăn hiếp Hồng Hạnh cả đời.

Cảnh tượng chuyển đổi.

Phương Trường đang ngồi xếp bằng tu luyện trên một tảng đá lớn.

Vì làm mất tín vật và Thần Ma Xử mà Đại Tế Ti đưa, nên gã chỉ có thể dùng Thôn Phệ Ma Công để chứng minh bản thân.

Chỉ là đã qua một thời gian dài mà vẫn không có ai đến tìm gã.

“Rốt cuộc là mất như thế nào!?” Phương Trường cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Gã nhớ rõ ràng đã đặt trong nhẫn trữ vật rồi, tại sao cuối cùng lại biến mất!?

Tuy rằng gã từng thấy Tần Phong cách không lấy đi chiếc yếm của Nam Phong công chúa, nhưng lấy đồ từ trong nhẫn trữ vật của gã thì có phải quá hoang đường rồi không, huống chi làm sao Tần Phong biết gã mang theo thư tín và Thần Ma Xử.

“Chẳng lẽ Tần Phong sớm đã biết ta sẽ đến!?” Phương Trường vẫn nhớ như in chuyện Tần Phong xuất hiện ở cổng lớn, ánh mắt nhìn gã giống như sói đói gặp được con mồi đã truy lùng nhiều ngày.

Nhưng không đúng!

Tần Phong bị hạ chỉ đày đến Vạn Ma tháp là vì phạm tội một tháng trước, lúc đó gã còn chưa quyết định đến giải cứu thủ lĩnh ma tộc, là sau này Đại Tế Ti khẩn cầu gã mới miễn cưỡng đồng ý.

Giờ phút này, đầu óc Phương Trường hoàn toàn rối tung, không biết chân tướng rốt cuộc là gì.

Rõ ràng trông như đã suy luận ra chân tướng, nhưng thời gian và không gian lại hoàn toàn không khớp.

Vút!

Một tiếng xé gió dồn dập vang lên.

Chỉ thấy Hồng Hạnh theo kịch bản của Tần Phong, tay cầm cương đao chém mạnh về phía Phương Trường.

Keng!

Tiếng đao sắc bén rít lên, vô tận đao khí tràn ngập sát lục tuôn ra, **che trời lấp đất**, thanh thế **rộng lớn** chém về phía Phương Trường.

“Không ổn!!” Sắc mặt Phương Trường đột nhiên thay đổi, nhảy dựng lên nhanh chóng né tránh.

Ầm ầm ầm!!

Sát lục đao khí nhanh chóng tản ra, mặt đất như bị bổ đôi.

Phương Trường thấy đối phương ra tay là sát chiêu, không dám khinh suất, lập tức sử dụng Thôn Phệ Ma Công, vô tận sát khí ngưng tụ thành đầu quỷ, há to miệng điên cuồng hấp thu.

“Quả nhiên là Thôn Phệ Ma Công!” Hồng Hạnh theo kịch bản thu lại cương đao, gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng kiêu ngạo cũng nở một nụ cười.

Thình thịch!

Thình thịch!

Trái tim nhỏ bé của Phương Trường không chịu nghe lời mà đập nhanh hơn, cảm giác như mình lại yêu rồi.

Chỉ là sau lần bị Bách Biến Ma Quân lừa gạt, gã đối với mỹ nữ luôn có thêm một phần đề phòng.

Nhưng điều Phương Trường vạn lần không ngờ tới là, bị một lão lục nhắm tới thì phòng cũng như không.

Khi Phương Trường theo Hồng Hạnh trở về Vạn Ma quật, mấy vạn ma tộc ăn mặc rách rưới đứng hai bên đường, ánh mắt nhìn gã đẫm lệ, như thể đang truyền đi thông điệp “cuối cùng cũng đợi được ngài”.

“Chú ơi, chú là người Ma Chủ đại nhân phái đến cứu chúng cháu phải không!?” Một bé gái ma tộc toàn thân bẩn thỉu xuất hiện, níu lấy vạt áo Phương Trường, ánh mắt tràn đầy sự ngây thơ và khao khát.

“Đúng vậy, chú chính là đến để cứu các con!” Phương Trường bất giác đưa tay bế bé gái lên, như thể lại một lần nữa cảm nhận được sự ấm áp của nhân gian.

Cộng thêm dáng vẻ thê thảm của mấy vạn ma tộc hai bên đường, trái tim băng giá sau khi nhập ma lại một lần nữa tan chảy, sự đề phòng trước đó cũng vào lúc này mà buông lỏng.

Lúc này, Tần Phong đang ngồi xếp bằng trong một hang động, đầu ngón tay vẽ một đạo phù lục trong hư không.

Ánh sáng lóe lên, phù lục thành hình!

Phù lục này là minh văn cần thiết cho việc luyện khí, phải vẽ cực nhanh trong hư không, rồi dùng tốc độ cực nhanh khắc lên pháp khí.

Pháp khí khắc càng nhiều minh văn, uy lực càng lớn, cũng có nghĩa là cấp bậc của luyện khí sư càng cao.

“Hình như hoàn toàn không có áp lực gì cả!” Đầu ngón tay Tần Phong lại ngưng tụ một đạo linh lực, nhanh chóng vẽ từng đạo phù lục trong hư không.

Là một con cá lọt lưới của nền giáo dục phổ thông chín năm, mỗi năm vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè đều là cuộc đua tốc độ tay, một cây bút, một ngọn đèn, một buổi tối, một kỳ tích… Bụp một tiếng!

Chín đạo phù lục minh văn khắc họa thành công, tất cả đều lơ lửng quanh người Tần Phong.

Chỉ là thời gian tồn tại của chúng rất ngắn, nếu không kịp thời khắc nhập vào pháp khí, chỉ trong vài giây sẽ hoàn toàn tan biến.

"Một giây chín ấn, ta quả nhiên là thiên tài!" Khóe miệng Tần Phong không nhịn được nhếch lên, tạo thành nụ cười của Long Vương.

Theo ghi chép trong "Luyện Khí Đại Toàn", một giây khắc họa ba đạo minh văn ấn có thể là hạ phẩm luyện khí sư; một giây khắc họa năm đạo minh văn ấn có thể là trung phẩm luyện khí sư; một giây khắc họa mười đạo minh văn ấn có thể là thượng phẩm luyện khí sư.

Cao cấp luyện khí sư cần một giây năm mươi ấn; đặc cấp luyện khí sư cần một giây một trăm ấn; thánh cấp luyện khí sư cần một giây năm trăm ấn; trên nữa là thần cấp luyện khí sư không cần dùng tay khắc họa, giơ tay lên chính là Thiên Đạo minh văn ấn.

Bây giờ hắn lần đầu tiên luyện khí đã có thể một giây chín ấn, chỉ còn cách thượng phẩm luyện khí sư một đạo, tuyệt đối được xem là siêu cấp thiên tài của giới luyện khí.

Chương 261

Ông!

Ông!

Tần Phong vung tay lấy Tử Tiêu Âm Dương đỉnh ra, chỉ thấy một thái cực đồ âm dương hiện ra từ không trung, một cái đỉnh lớn màu tím có chất cảm cực tốt theo đó xuất hiện, trên đó còn khắc rất nhiều phù văn thần bí.

“Hử!?” Tiểu Bạch lập tức dựng thẳng người dậy, ánh mắt dán chặt vào tay Tần Phong.

Bởi vì những người mà Tần Phong lừa gạt ở Côn Luân bí cảnh đều là thiên kiêu được các thế lực lớn dày công bồi dưỡng, nên trong túi trữ vật của họ ngoài tiên tinh ra còn có rất nhiều đan dược thành phẩm, pháp bảo thành phẩm, phù chú thành phẩm, cũng như các công pháp tu luyện của các thế lực lớn.

Quan trọng nhất là còn có rất nhiều thiên tài địa bảo.

Chỉ là điều khiến Tiểu Bạch thất vọng là Tần Phong không hề lấy thiên tài địa bảo ra cho nó ăn, mà lấy ra những kim loại hiếm mà đám thiên kiêu đó tìm được trong Côn Luân bí cảnh, vung tay một cái ném hết vào trong Tử Tiêu Âm Dương Lô.

Giờ phút này, Tần Phong tiến vào một loại cảnh giới vong ngã, khác với loại cảnh giới vong ngã khi tu luyện.

Tu luyện là để sống sót, giống như đi làm để kiếm tiền nuôi gia đình, không ai thực sự thích cả, đều là bị cuộc sống hiện thực ép buộc.

Còn lúc này hắn hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui luyện khí, giống hệt như cái ngày năm mười bảy tuổi ở kiếp trước, khi hắn đang chơi một game online trên web thì đột nhiên một cửa sổ nhỏ hiện lên.

Khi hắn mang theo lòng hiếu kỳ nhấn vào, từ đó về sau không thể nào dứt ra được.

Bất kể mức độ thanh lọc mạnh mẽ đến đâu, hắn vẫn luôn như được Sherlock Holmes nhập thể, dựa vào các manh mối, trong vạn ngàn trình duyệt thành công khóa chặt được nơi tập trung năng lượng tích cực đó.

Sự **cống hiến** toàn tâm toàn ý đó khiến hắn quên cả thời gian.

“Nam Minh Ly Hỏa, đi!” Tần Phong nhanh chóng kết một đạo chỉ quyết, bắn một tia Nam Minh Ly Hỏa vào trong Tử Tiêu Âm Dương Lô.

“Thỏ ta ghét luyện khí!” Tiểu Bạch ngáp một cái thật to, lấy thẻ tre thánh nhân ra ngủ bên cạnh.

Cái mầm đỏ nhỏ trên trán cũng bắt đầu lấp lánh ánh sao, dường như đã được tiêu hóa, dần dần khôi phục lại màu xanh lá cây ban đầu.

Lúc này, Phương Trường giống như một đại anh hùng cứu thế, được nam nữ già trẻ ma tộc sùng bái.

Dù cho lúc này gã đã lựa chọn nhập ma, giết người không chớp mắt, nhưng đối mặt với nhiều người sùng bái như vậy, trong lòng cũng không khỏi có chút bay bổng.

“Bái kiến Thiếu Ma Chủ!” Trần Trường Phong cũng lệ nóng lưng tròng tiến lên, một bộ dáng cuối cùng cũng đợi được ngài.

“Mau mau đứng lên!” Phương Trường bị sự nhiệt tình của đối phương làm cho có chút luống cuống.

Gã không sợ kẻ địch liều mạng chơi trò nhiệt huyết với mình, cũng không sợ lão lục sau lưng đánh lén chơi trò âm hiểm, chỉ sợ đồng đội chơi trò nhiệt tình với mình.

Giống như đi vào cửa hàng quần áo, một đám cô gái nhiệt tình đến phục vụ bạn, cuối cùng nếu không mua thì chính mình cũng cảm thấy tội lỗi tày trời.

Chẳng mấy chốc, hai bên đi vào chủ đề chính.

Phương Trường ảo não vì mình làm mất thư tín và Thần Ma Xử, nhưng vỗ ngực bảo đảm sẽ giải cứu ma tộc.

"Mất rồi!?" Cả đám ma tộc lập tức nhìn nhau, không thể không tin lời nói bậy của Tần Phong.

Bọn chúng nhớ lúc Tần Phong mới đến là tu vi Thiên Tông nhất trọng, ngược lại Phương Trường là tu vi Thiên Tông nhị trọng, Tần Phong muốn thần không biết quỷ không hay lấy đi thư tín và Thần Ma Xử từ tay một Thiên Tông nhị trọng như Phương Trường, có khả năng không!?

Đây rõ ràng là đang sỉ nhục chỉ số thông minh của bọn chúng!

"Hừ, đợi ngươi giải cứu, ma tộc của ta e rằng đã diệt tộc rồi!" Hồng Hạnh lạnh lùng đứng một bên không nói gì, không hiểu sao cảm thấy Tần Phong đáng tin hơn người này nhiều.

"Mất thì mất rồi!" Trần Trường Phong vẻ mặt thất vọng, cố ý vô ý tiết lộ: "May mà chúng ta qua mấy vạn năm nghiên cứu, đã không cần Thần Ma Xử cũng có thể mở được huyết trì." "Huyết trì có thể mở!!" Hơi thở của Phương Trường đột nhiên dồn dập, vẻ mặt thành khẩn nói: "Thủ lĩnh không giấu ngài, lần này ta vào Vạn Ma tháp, ngoài việc đồng ý với Đại Tế Ti đến giải cứu các vị, còn muốn mượn huyết trì tu luyện Vạn Ma Chi Khu." Đồ cặn bã!

Cuối cùng cũng lộ đuôi cáo rồi!

Toàn bộ ma tộc trên mặt không có biến hóa, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng ghê tởm.

“Ha ha!!” Trần Trường Phong cố nén sự ghê tởm trong lòng, cười lớn nói: “Thiếu chủ là truyền nhân của Vạn Ma Chi Chủ, mượn huyết trì của ma tộc chúng ta một chút tự nhiên không có vấn đề gì.” Phương Trường mừng rỡ, vội vàng cảm tạ: “Đại sư phụ của ta cảm tạ thủ lĩnh!” Khốn kiếp!

Sao trên đời lại có kẻ ghê tởm như vậy.

Vạn Ma Chi Chủ đối xử với gã như con ruột, vậy mà gã sau khi giết thầy không những không hối hận, còn mặt không đỏ tim không đập mà gọi Vạn Ma Chi Chủ là sư phụ.

Cả đám ma tộc suýt nữa quên mất kịch bản, xông lên cho Phương Trường một cái bạt tai.

Lúc này, đầu ngón tay Tần Phong nhanh chóng vẽ minh văn ấn trong hư không, lại đem từng đạo minh văn ấn đã vẽ xong toàn bộ khắc nhập vào Tử Tiêu Âm Dương Lô.

Cùng với từng đạo minh văn ấn được khắc thành công, pháp khí mà Tần Phong luyện chế cũng dần dần thành hình.

“Khai!!” Tần Phong kết một đạo chỉ quyết, điểm vào Tử Tiêu Âm Dương Lô.

Bụp một tiếng!!

Nắp của Tử Tiêu Âm Dương Lô mở ra, mười hai bóng hình từ bên trong bay ra.

Chỉ thấy Tần Phong không hề luyện chế phi kiếm, đại đao hay loại pháp khí nào tương tự, mà là luyện chế 12 con rối mỹ nữ, còn tạo da cho chúng, nhìn từ bên ngoài không có chút khác biệt nào so với người thật.

“Thật quá!” Tiểu Bạch bị đánh thức dụi dụi mắt, ánh mắt cũng bị 12 con rối thu hút.

Chỉ thấy thần thái của chúng sống động như thật, da dẻ mịn màng, mắt sáng long lanh, nếu không nói, thật không ai tin chúng là 12 con rối.

“Không tồi, không tồi, rất ra gì!” Tần Phong nhìn tác phẩm luyện tay của mình, gật đầu cảm thấy vô cùng hài lòng.

Sau nhiều lần luyện tập, hiện tại hắn đã có thể một giây năm mươi ấn, đạt đến trình độ của cao cấp luyện khí sư. 12 con rối này đều được xem là pháp khí cao cấp, mỗi con đều có chiến lực sánh ngang Thiên Tông cảnh ngũ trọng.

Còn về kiểu dáng da của con rối, hắn đã chọn những skin kinh điển của Nhật Bổn.

Tam Thượng (), Thiên Hải (), Tảo Ất (), Ba Đa (), Đại Kiều (), Tích Mỹ (), Ngự Phản (), Tương Trạch (), Đào Cốc (), Thâm Điền (), Kinh Hương (), Quỳ ()...

“Để ta xem, con rối này có thật đến mức nào!” Tần Phong kết một đạo chỉ quyết, điểm vào người con rối.

Chỉ thấy ánh mắt chúng đột nhiên trở nên lạnh lùng, như thể đã khởi động chế độ sát lục, nhanh chóng giao chiến với những con rối khác.

Chương 262

Hai bên không chỉ tốc độ giao đấu cực nhanh, mà còn chiêu chiêu chí mạng.

“Các khớp đều rất linh hoạt, khuyết điểm duy nhất là so với người thì thiếu đi một loại linh tính.” Tần Phong đối với điều này vẫn rất hài lòng, kết chỉ quyết ra lệnh cho chúng dừng lại.

Mặc dù những con rối này có thể chiến đấu theo mệnh lệnh của hắn, nhưng hắn không có ý định dùng chúng để chiến đấu.

“Ra đây!” Tần Phong lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà Tiểu Bạch đang đeo sau lưng, mở ra triệu hồi Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái ra ngoài.

“Chủ nhân!!” Ba tiểu nữ quỷ mắt sáng rực, nhìn thấy Tần Phong liền khó mà tự chủ được.

Chỉ là Tần Phong không để cho các nàng được toại nguyện, bảo các nàng thử tiến vào bên trong những con rối đó.

Khác với con rối do các luyện khí sư khác luyện chế, con rối của hắn có thể chứa quỷ tu ở trạng thái linh hồn, để họ dùng linh hồn chi lực của mình để điều khiển con rối.

Như vậy họ không chỉ có công kích linh hồn, mà còn có khả năng công kích vật lý.

“Thần kỳ quá!” Ba tiểu nữ quỷ làm theo phương pháp Tần Phong chỉ dạy, chui vào trong con rối thành công khiến nó cử động.

Giống như có lại được thân thể, bất kể động tác khó đến đâu cũng không có vấn đề.

Khuyết điểm tự nhiên là các nàng bị hạn chế bởi con rối, chỉ có thể phát huy thực lực Thiên Tông ngũ trọng, còn có là không có xúc giác của con người.

"Xúc giác!?" Tần Phong bắt đầu trầm tư, làm thế nào mới có thể có xúc giác.

Nhưng bất kể làm thế nào để Trân Trân và các nàng có xúc giác, chắc chắn không phải là điều mà một cao cấp luyện khí sư như hắn bây giờ có thể làm được, e rằng chỉ có đạt đến thần cấp luyện khí sư mới làm được.

"Ma Chủ đại nhân vĩ đại của ta, kẻ giả mạo ngài đã cắn câu rồi!" Phong Tình uốn éo vòng eo nhỏ bước vào, như một tiểu nữ nô quỳ xuống thỉnh an, ngẩng đầu nhìn Tần Phong với ánh mắt vừa trong sáng vừa gợi dục, khiến người ta vừa muốn ôm vào lòng yêu thương, vừa muốn cho một gậy thật mạnh.

"Tiểu yêu tinh!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái lập tức không vui, luôn cảm thấy tiểu mị ma này đang khiêu khích bọn tiểu nữ quỷ.

"Ta biết rồi!" Tần Phong vung tay lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Phong Tình.

Bên trong là một số pháp bảo thành phẩm, đan dược thành phẩm, phù chú thành phẩm, cùng một số vũ khí trang bị, đều là vơ vét từ tay đám thiên kiêu kia.

Vì các thế lực lớn để bảo vệ an toàn cho thiên kiêu nhà mình, đều đã bỏ ra vốn liếng lớn, uy lực tuyệt đối không thể xem thường.

Chỉ là đem bán đồ ăn cắp thì chắc chắn không được, để đó lại thấy chật chỗ, vừa hay bây giờ đưa cho ma tộc tiêu hao, dù có bị người ta phát hiện cũng là tính lên đầu Phương Trường.

Lúc này, Trần Trường Phong đưa Phương Trường đến huyết trì.

"Huyết trì!!" Phương Trường thấy cái hố đen ngòm thì mừng rỡ, không thể chờ đợi được nữa liền bay vào.

Chỉ là chân trước gã vừa vào huyết trì, chân sau Trần Trường Phong đã lấy ra Thần Ma Xử, đóng cửa vào huyết trì lại.

“Cuối cùng cũng nhốt được tên tiểu tử ghê tởm này rồi!” Toàn bộ ma tộc bỏ lớp ngụy trang cười lớn, tin rằng khi Vạn Ma Chi Chủ tỉnh lại nhất định sẽ trọng thưởng cho bọn chúng.

“Tiếp theo hãy hành động theo lệnh của Ma Chủ đại nhân!” Trần Trường Phong vẻ mặt nghiêm túc đưa tay ra hiệu, quả cầu pha lê do huyết trì hóa thành lập tức bay tới.

“Rõ!!” Vẻ mặt của toàn bộ ma tộc cũng trở nên nghiêm túc, quay đi hành động theo kế hoạch.

“Tổ tiên ơi, chúng con sắp được về nhà rồi!” Trần Trường Phong cố gắng kiềm chế để không rơi lệ, vung tay về phía một khoảng đất trống không xa.

Hú!

Hú!

Một cơn gió lốc khổng lồ quét qua mặt đất, thổi bay đất cát lộ ra hàng trăm vạn cái hố hình chữ nhật, bên trong đều nằm một bộ hài cốt của ma tộc, là những vị tiền bối ma tộc đã hy sinh để nuôi dưỡng huyết trì.

Sau khi họ truyền năng lượng của mình vào huyết trì, liền được chôn cất ở đây để bảo vệ huyết trì. ……… Trong huyết trì.

Phương Trường đột nhiên quay đầu lại xem, không hiểu tại sao lại đóng cửa.

“Có lẽ là để không ai làm phiền ta bế quan!” Phương Trường không hề nghi ngờ gì nhiều, chỉ nghĩ đó là phong tục của ma tộc.

“Tần Phong, đừng tưởng ngươi có Thượng Cổ Trùng Đồng, Thương Thiên Bá Thể là vô địch thiên hạ, đợi ta luyện thành Vạn Ma Chi Khu phối hợp với Thôn Phệ Ma Công, nhất định có thể hút khô ngươi hoàn toàn." Ánh mắt Phương Trường lóe lên tia hận thù, không thể chờ đợi được nữa tiến vào huyết trì tu luyện.

Phịch một tiếng!

Sau khi Phương Trường rơi vào huyết trì, sắc mặt trở nên vô cùng kỳ quái.

Gã phát hiện năng lượng trong huyết trì ít ỏi đến đáng thương, đừng nói là luyện thành Vạn Ma Chi Khu, có luyện được một cái móng vuốt ma hay không cũng là vấn đề.

"Khoan đã, cảm giác này sao lại quen thuộc thế!?" Phương Trường đột nhiên mắt đỏ gân cổ, thở hổn hển từng ngụm lớn, chỉ cảm thấy trong cơ thể như có một ngọn lửa bị đốt cháy.

"Heo nái cũng phát cuồng?

Tần Phong đã đến đây!?" Linh hồn Phương Trường như bị gõ nhẹ, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Nếu Tần Phong thật sự đã đến đây, vậy chẳng phải chứng minh rằng chính Tần Phong đã lấy đi thư tín và Thần Ma Xử sao!?

Còn cả Hồng Hạnh vừa khiến gã rung động, bé gái ma tộc mang lại hơi ấm nhân gian, Trần Trường Phong và những người khác chẳng lẽ cũng đều đang diễn kịch với gã sao!?

Vậy chẳng phải thằng hề chính là ta sao?!

"Tần Phong!!" Phương Trường gầm lên đầy căm phẫn trong huyết trì, nhưng dù gã có gào rách họng cũng không ai đến cứu.

Đặc biệt là gã vừa mới mất đi tuệ căn không lâu, nhưng cảm giác vẫn mãnh liệt như vậy, dù gã dùng hết sức để đè nén cũng không thể nào đè xuống được.

Thực sự không biết tên khốn Tần Phong đó đã hạ bao nhiêu thuốc “Heo nái cũng phát cuồng”.

Lúc này, ma tộc đã triệu tập ba mươi vạn người còn lại, quyết định theo kế hoạch của Tần Phong tử chiến đến cùng.

Còn Tần Phong đã đến cổng lớn của Vạn Ma tháp, không chỉ xé rách bạch bào trên người, còn làm bẩn hết quần áo, thậm chí còn vung tay lấy Trường Không Cửu Kiếm tự rạch lên người mình rất nhiều vết thương.

“Làm gì vậy!?” Tiểu Bạch ngơ ngác nhìn, không hiểu tại sao Tần Phong lại tự làm mình bị thương.

“Đương nhiên là làm lão lục rồi!” Tần Phong rất hài lòng với hình tượng thảm hại của mình, một giây nhập vai, cà nhắc cà nhắc xông ra khỏi cổng lớn hét lên: “Tiểu Vạn tử, không xong rồi, xảy ra chuyện lớn rồi, ngươi gặp chuyện lớn rồi.” “Thánh Tử đại nhân, là Thánh Tử đại nhân!!” Binh sĩ canh gác Vạn Ma tháp ngay lập tức phát hiện ra Tần Phong, vội vàng tiến lên dìu Tần Phong ra khỏi Vạn Ma tháp.

Chương 263

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!?" Vạn Lý Lãng từ khi Phương Trường vào Vạn Ma tháp, một ngày cũng không cởi giáp, ngày đêm canh giữ ở cổng lớn Vạn Ma tháp, thấy Tần Phong từ trong ra, vội vàng tiến lên hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Tần Phong rất yếu ớt nói: "Ta không thể ngăn cản Phương Trường và thủ lĩnh ma tộc gặp mặt, cũng không biết Phương Trường đã đưa cho thủ lĩnh ma tộc thứ gì mà khiến chiến lực của y tăng vọt năm sáu lần trong nháy mắt." "Năm sáu lần!" Sắc mặt Vạn Lý Lãng lập tức trở nên nghiêm trọng, biết là thật sự gặp chuyện lớn rồi.

Hắn trấn thủ Vạn Ma tháp trong thời gian này đã giao thủ với Trần Trường Phong nhiều lần, mỗi lần đều có thể ổn định áp chế đối phương, nhưng nếu chiến lực của đối phương thật sự tăng vọt năm sáu lần, hắn thật sự không có nắm chắc giữ được đối phương.

"Tiểu Vạn tử, ngươi không cần lo lắng!" Tần Phong như đang trăn trối, khó nhọc thở dốc nói: "Lục Đạo Đế Quân từng ban cho ta một ấn, có thể khiến người ta tăng năm lần chiến lực trong nháy mắt.

Bây giờ vì thiên hạ thương sinh, ta nguyện ý giao ấn này cho ngươi, ngươi nhất định không được để ma tộc chạy ra ngoài gây hại cho nhân gian…" "Thỏ ta lại học được rồi!" Tiểu Bạch cuối cùng cũng hiểu ra cái gì gọi là, tự cổ thâm tình không giữ được người, chỉ có chiêu trò mới được lòng người.

"Thánh Tử đại nghĩa!!" Binh sĩ của Tây Chu nghe vậy, ai nấy đều rưng rưng lệ.

Hắn biết rõ thâm nhập Vạn Ma tháp truy tìm Phương Trường là cửu tử nhất sinh, nhưng hắn vẫn **không hề nghĩ đến thân mình** lựa chọn tiến vào, cuối cùng liều chết mang ra tình báo quan trọng, bây giờ còn muốn đốt cháy chính mình để sưởi ấm thế gian.

“Chủ nhân, người không thể bỏ thỏ ta lại được!” Tiểu Bạch thấy có đất diễn, liền thành thạo khóc lớn.

“Ngài…” Vạn Lý Lãng vẻ mặt cũng vô cùng xúc động, cảm nhận được đại nghĩa dân tộc của Tần Phong.

Vẫn là câu nói đó, hắn có lẽ là một Thánh Tử có dã tâm, nhưng không phải là một Thánh Tử tham sống sợ chết, mà là một Thánh Tử có đảm đương, có trách nhiệm, có đại nghĩa dân tộc, dám vì Âm Nguyệt hoàng triều mà hy sinh chính mình.

Nếu phải bỏ phiếu lựa chọn trong ba vị Thánh Tử của Âm Nguyệt hoàng triều, hắn nhất định sẽ không do dự bỏ phiếu cho Tần Phong.

Bùm một tiếng!!

Một luồng sóng xung kích cuồng bạo mạnh mẽ từ cổng Vạn Ma tháp bắn ra.

“Không ổn!!” Sắc mặt Vạn Lý Lãng và những người khác đột nhiên thay đổi, một tay chộp lấy Tần Phong nhanh chóng né tránh.

Ầm ầm ầm!!

Sóng xung kích cuồng bạo nổ tung, phá tung cổng lớn Vạn Ma tháp.

Chỉ thấy thủ lĩnh ma tộc Trần Trường Phong tay cầm Thần Ma Xử, dẫn theo đại quân ma tộc **hùng hổ** xông ra.

Khác với những cuộc xung đột thăm dò quy mô nhỏ trước đây, lúc này ma tộc đã tập hợp toàn bộ quân lực, chuẩn bị tử chiến đến cùng.

“Là Ma Chủ đại nhân!” Trần Trường Phong và những người khác chỉ liếc qua Tây Chu, rất nhanh đã phát hiện ra bóng dáng của Tần

Phong.

Chỉ là bọn họ không có ý định chào hỏi Tần Phong, dù sao Tần Phong nằm vùng ở Âm Nguyệt hoàng triều bảy năm, khó khăn lắm mới trở thành Đệ Tam Thánh Tử, thân phận này có lợi cho ma tộc bọn họ, sao có thể dễ dàng bại lộ như vậy.

“Giết!!” Ma tộc mặt mày dữ tợn gầm lên tiếng giết chóc, như muốn trút hết oán hận mấy vạn năm qua.

“Thổi tù và, đánh trống trận!” Vạn Lý Lãng ánh mắt kiên nghị không hề sợ hãi, vung tay lấy ra ngân thương của mình.

“U u…” “Đùng đùng…” Tiếng tù và và tiếng trống trận lần lượt vang lên, trăm vạn Trấn Ma quân lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

“Giết!!” Binh đối binh, tướng đối tướng.

Hai bên có thể nói là kẻ thù gặp nhau đỏ cả mắt, gầm lên một tiếng liền giao chiến.

Ầm ầm ầm!!

Trần Trường Phong và Vạn Lý Lãng va chạm mạnh vào nhau, năng lượng kinh hoàng nhanh chóng lan tỏa, khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ là lúc này Trần Trường Phong không chỉ được chia sẻ buff tăng năm lần chiến lực của Tần Phong, mà còn có buff chiến lực từ vũ khí chuyên dụng Thần Ma Xử, chiến đấu lực đã không thể so sánh với ngày xưa.

“Phụt!!” Vạn Lý Lãng phun ra một ngụm máu tươi, người không tự chủ được mà lùi lại.

“Tướng quân!!” Các tướng lĩnh tâm phúc của Vạn Lý Lãng thấy vậy, **ùn ùn** phi thân lên chi viện.

Trần Trường Phong thấy kẻ thù không đội trời chung bị đánh bại, mắt đỏ hoe cười tàn nhẫn: “Âm Nguyệt hoàng triều giam cầm ma tộc ta mấy vạn năm, hôm nay ta Trần Trường Phong phá phong xuất thế, nhất định phải huyết tẩy trăm vạn sinh linh để tế điện cho các tiền bối ma tộc đã khuất, ta muốn huyết tẩy thiên hạ…” “Các tướng sĩ, trợ bản tướng quân một tay!!” Vạn Lý Lãng ý thức được sự nghiêm trọng của tình hình, một lần nữa xông lên muốn ép Trần Trường Phong trở lại Vạn Ma tháp.

“Mạt tướng tuân lệnh!!” Trăm vạn binh sĩ Trấn Ma quân vẻ mặt nghiêm túc đồng thanh đáp lại, nhanh chóng biến đổi trận hình, sát khí kinh hoàng xông thẳng lên trời, hội tụ vào người Vạn Lý Lãng, khiến trời đất phong vân biến sắc.

“Tá thế!” Trần Trường Phong không khỏi nhíu mày, biết Vạn Lý Lãng chuẩn bị liều mạng rồi.

Có lẽ trong Âm Nguyệt hoàng triều, chiến lực của Vạn Lý Lãng không phải mạnh nhất, nhưng hắn lại có thể mượn sát khí của trăm vạn đại quân để tăng cường chiến lực của mình.

Có thể nói hắn không phải một mình chiến đấu, mà là đang kề vai tác chiến cùng trăm vạn Trấn Ma quân.

Tiếc là tá thế không phải là đặc quyền của Vạn Lý Lãng, ma tộc bọn họ cũng có thế để mượn.

“Vô dụng thôi, ngươi căn bản không thể cảm nhận được chúng ta đã trải qua nỗi đau đớn như thế nào!” Trần Trường Phong mắt đỏ hoe gầm nhẹ, quanh thân ma khí cuồng bạo dâng trào, sau lưng như có vô số bóng hình ma tộc đứng đó, đều là những tiền bối ma tộc đã hiến tế sinh mệnh vì ma tộc.

“Thỉnh tiên tổ, thượng thân!!” Trần Trường Phong mắt đỏ hoe ngửa mặt lên trời gầm lớn, vô số bóng hình sau lưng dung nhập vào cơ thể.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh hoàng bùng nổ giữa trời đất, khiến hư không gợn lên từng đợt sóng.

“Giết!!” Ánh mắt Vạn Lý Lãng không hề dao động, tay cầm ngân thương khí thế như hồng xông về phía Trần Trường Phong.

“Cưỡi gió phá sóng, chính là hôm nay!” Trần Trường Phong cũng không hề sợ hãi, tay cầm Thần Ma Xử va chạm mạnh với Vạn Lý Lãng.

Ầm ầm ầm!!

Hai người va chạm mạnh vào nhau, như một quả bom nguyên tử phiên bản tăng cường nổ tung tại chỗ.

Năng lượng khổng lồ sinh ra tàn phá không thương tiếc trời đất, mặt đất cũng nứt ra từng vết nứt dữ tợn không ngừng sụp đổ.

Không biết qua bao lâu, bão năng lượng tan đi.

Nếu không phải Vạn Ma tháp vẫn còn đứng sừng sững tại chỗ, không ai biết đây là nơi nào, nhìn một cái chỉ thấy trống trơn không có gì cả.

“Thắng rồi sao!?” Binh sĩ Trấn Ma quân căng thẳng nhìn về phía Vạn Ma tháp.

Chỉ thấy Trần Trường Phong vẫn đứng ở cổng lớn Vạn Ma tháp, đại quân ma tộc đang không ngừng từ trong đó đi ra.

Còn Vạn Lý Lãng thì toàn thân thảm hại quỳ một gối ở không xa, thở hổn hển từng ngụm lớn, rõ ràng cú va chạm vừa rồi đã không địch lại đối phương.

Chương 264

“Ánh nắng, đây là ánh nắng sao!?” Hồng Hạnh và những người khác đưa tay che mắt, đây là lần đầu tiên họ cảm nhận được ánh nắng mặt trời.

“Xong rồi!” Trăm vạn Trấn Ma quân lộ ra vẻ bi tráng, biết rằng không thể ngăn cản ma tộc phá phong xuất thế được nữa.

Ngay lúc này, một bóng hình thảm hại đứng chắn trước mặt Trần Trường Phong và đám ma tộc, giọng điệu kiên quyết nói: “Hôm nay chỉ cần ta Tần Phong còn một hơi thở, tuyệt đối không cho phép các ngươi ra ngoài gây hại cho thiên hạ thương sinh.” “Ơ…” Trần Trường Phong và những người khác nhìn Tần Phong có chút ngơ ngác, nhất thời không phân biệt được Tần Phong thuộc phe nào.

Bây giờ bọn họ khó khăn lắm mới đánh bại được Vạn Lý Lãng, chính là thời cơ vàng tranh thủ từng giây để toàn quân xuất kích phá vòng vây, tránh để lát nữa viện quân của Âm Nguyệt hoàng triều đến lại bị ép trở về Vạn Ma tháp.

Nhưng ai ngờ vào thời khắc mấu chốt này, lão đại nhà mình lại đi đầu chặn đường bọn họ.

“Thánh Tử đại nhân!” So với vẻ kinh ngạc của ma tộc, phe nhân tộc bên này lại vô cùng xúc động.

Nhìn xem!

Thế nào là đại nghĩa dân tộc!!

Thế nào là đại ái vô cương!!

Thế nào là lòng dạ vì thiên hạ!!

“Tiểu Vạn tử, đứng lên!” Tần Phong mặt đầy kiên nghị hét lên:

“Quốc nạn đương đầu, chúng ta há có thể bó tay chịu trói.

Tần Phong bất tài, được Đế Quân coi trọng phong làm Đệ Tam Thánh Tử của Âm Nguyệt hoàng triều.

Hôm nay, bản Thánh Tử nguyện cùng chư quân đồng lòng phó quốc nạn, cứu vớt lê dân thương sinh trong thiên hạ.

Một tấc sơn hà một tấc máu, máu chưa cạn, chết không ngừng chiến!” “Máu chưa cạn, chết không ngừng chiến!!” Trăm vạn Trấn Ma quân như được tiêm máu gà, quét sạch vẻ sa sút trước đó, đồng thanh hô vang.

“Mạt tướng nguyện theo Thánh Tử đại nhân cùng phó quốc nạn!!” Vạn Lý Lãng bị nói đến nhiệt huyết sôi trào, quỳ trước mặt Tần Phong nguyện nghe theo điều khiển.

“Vạn tướng quân, mau mau đứng lên!” Tần Phong vui mừng như thừa tướng có được Quan Vũ vậy.

Trừ việc đòi vợ nhà người ta ra, những yêu cầu khác đều đáp ứng, dù hắn muốn thành tựu Đại Đế chi vị cũng không phải là không thể… “Ặc…” Ma tộc ở phía đối diện cảm thấy vô cùng khó xử, không hiểu nổi Tần Phong rốt cuộc là phe nào.

Rõ ràng là đến giúp Ma tộc bọn họ phá phong ấn thoát khỏi cảnh khốn cùng, nhưng bây giờ lại chạy đi "cháy" hết mình với Vạn Lý Lãng, hơn nữa chỉ vài câu nói ngắn ngủi đã khiến trăm vạn Trấn Ma Quân sĩ khí dâng trào.

“Kệ hắn là phe nào, cứ đánh là được!” Hồng Hạnh vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo, cầm cương đao xông ra.

Nàng chẳng quan tâm Tần Phong đang muốn làm gì, chỉ biết sau khi cảm nhận được ánh dương bên ngoài, nàng không bao giờ có thể quay lại nơi tối tăm không thấy mặt trời đó nữa.

“Giết!!” Ba mươi vạn Ma tộc cũng có cùng suy nghĩ.

Thay vì quay lại nơi tối tăm đó để sống lay lắt, chi bằng hôm nay oanh oanh liệt liệt tử chiến sa trường.

“Giết!!” Trăm vạn Trấn Ma Quân cũng không hề sợ hãi, tay cầm trường mâu sắc bén xông lên chém giết.

Đúng như Tần Phong đã nói, đây là lúc quốc nạn lâm đầu, dù họ có phải nhuộm máu Vạn Ma Tháp cũng quyết không nhường một tấc đất. *Bốp!* Tần Phong nhanh chóng vỗ lên đầu Vạn Lý Lãng, đánh Tiên Nô Pháp Ấn vào người y.

Do tình hình Ma tộc xông ra khỏi Vạn Ma Tháp lúc này vô cùng nguy cấp, Tần Phong lại dùng vài câu nói đã trở thành lãnh tụ tinh thần của trăm vạn Trấn Ma Quân, Vạn Lý Lãng tự nhiên tạm thời chọn lấy hắn làm trung tâm.

Chỉ là điều y vạn lần không ngờ tới chính là, cũng vì nhất thời nghe lệnh Tần Phong mà từ đó biến thành một đời một kiếp, không bao giờ có thể trở về vòng tay của Lục Đạo Đế Quân được nữa.

“Hay, hay quá!” Vạn Lý Lãng khó tin nhìn hai tay mình, có thể cảm nhận rõ ràng trong cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Ầm ầm ầm!!

Đại quân hai bên giao chiến, tiếng nổ vang trời dậy đất.

Chỉ là lần này Ma tộc hoàn toàn khác với trước đây, không chỉ có trang bị và vũ khí mới, còn có phù chú thành phẩm, pháp bảo hàng loạt, bị thương còn có đan dược thành phẩm để ăn.

“Chúng ta thật sự đã nhốt Ma tộc mấy vạn năm sao!?” Trăm vạn Trấn Ma Quân tại chỗ bị đánh choáng váng, không hiểu Ma tộc lấy đâu ra những thứ tốt như vậy.

Nhưng Trấn Ma Quân dù sao cũng là quân chính quy của Âm Nguyệt Hoàng Triều, sau một thoáng thất thần đã nhanh chóng điều chỉnh quân trận bắt đầu phản công, hai bên nhất thời đánh đến khó phân thắng bại.

“Chắc chắn là do Phương Trường mang vào!” Vạn Lý Lãng tức đến nghiến răng nghiến lợi, trong lòng càng hối hận vô cùng.

Nếu không phải y trị quân không nghiêm, nhất thời lơ là để Phương Trường có cơ hội, sao có thể dẫn đến nguy cơ trọng đại như vậy cho Âm Nguyệt Hoàng Triều.

“Không thể trì hoãn thêm nữa!” Trần Trường Phong thấy hai bên rơi vào thế giằng co, tay cầm Thần Ma Xử chuẩn bị tung đại chiêu.

“Đối thủ của ngươi là bản tướng quân!!” Vạn Lý Lãng nén cơn đau trên người, tay cầm ngân thương chuẩn bị tái chiến ba trăm hiệp.

Nhưng còn chưa kịp động thủ, Tần Phong đã tự thêm cho mình một chút buff. *Keng!* Một tiếng kiếm ngân trong trẻo đột nhiên vang vọng khắp đất trời, khiến tất cả mọi người có mặt đều giật mình.

Chỉ thấy Tần Phong mở ra trạng thái thứ hai của Thương Thiên Bá Thể, mái tóc trắng bay trong gió, cô độc kiêu ngạo như đóa sen tuyết trên vách núi đón gió lay động, mang theo một sức mạnh lay động lòng người.

Nâng tay, rút kiếm!

Một luồng kiếm quang kinh diễm độc lập với thế gian chợt hiện, nhanh như kinh hồng, mạnh như du long, hoa lệ mà không phô trương, nhẹ nhàng mà không mất đi vẻ tinh tế.

Thiên Ngoại Phi Tiên!

Một kiếm tuyệt đại phong hoa khiến vô số kiếm khách phải cúi đầu, cả thế giới cũng vào lúc này trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại một kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên rơi xuống phàm trần, xua tan vạn dặm mây bay.

“Hắn thật sự chỉ có Thiên Tông cảnh nhị trọng sao!?” Gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Hồng Hạnh thoáng hiện vẻ kinh ngạc, không thể tưởng tượng Tần Phong làm thế nào lĩnh ngộ được chiêu kiếm đáng sợ như vậy.

“Chủ nhân lợi hại quá!” Phong Tình mắt hình trái tim, liếm nhẹ đôi môi đỏ mọng, càng ngày càng muốn đè Tần Phong xuống.

“Hả!?” Trần Trường Phong đứng hình tại chỗ, chỉ thấy Tần Phong đang đâm về phía gã.

Tuy gã không hiểu tại sao Tần Phong lại đâm mình, nhưng cảm giác mách bảo gã rằng bị đâm trúng chắc chắn sẽ rất đau.

Ầm ầm ầm!!

Tần Phong như một vị tiên bị đày xuống trần gian, một kiếm phá không mà đến, va chạm dữ dội với Trần Trường Phong, kiếm khí khuếch tán ra xung quanh như bão táp càn quét đất trời.

Chương 265

Dù Trần Trường Phong đã nhanh chóng ngưng tụ hộ thuẫn trước người để chống đỡ, nhưng vẫn bị Thiên Ngoại Phi Tiên của Tần Phong chấn lui một bước.

“Thiên Tông nhị trọng đẩy lùi Quy Nhất bát trọng!!” Tất cả mọi người có mặt đều trợn to mắt kinh hô, trong lòng hiện lên một chữ “đù” thật lớn.

Mẹ nó!!

Mọi người đều là lần đầu làm người, tại sao chênh lệch lại lớn như vậy chứ!?

“Chuyện gì thế này!?” Vạn Lý Lãng ngơ ngác, hoàn toàn không nhận ra Tần Phong nữa.

Vừa rồi Tần Phong rõ ràng sắp đi đời nhà ma, sao trong nháy mắt lại sinh long hoạt hổ tung ra Thiên Ngoại Phi Tiên.

“Đứa trẻ đáng thương!” Tiểu Bạch lê đôi chân ngắn đi ngang qua Vạn Lý Lãng, không quên ngẩng đầu ném cho y một ánh mắt đồng cảm.

“Vẫn chưa kết thúc đâu!” Ánh mắt Tần Phong đột nhiên trở nên sắc bén, sử dụng Thượng Thiện Nhược Thủy.

Chỉ thấy đầu mũi kiếm tuôn ra một luồng sóng gợn lan nhanh, mỗi một gợn sóng tương đương với một đòn Thiên Ngoại Phi Tiên, liên miên không dứt, phảng phất như vô hạn.

“Đây là cái gì!?” Trần Trường Phong chưa từng thấy Thượng Thiện Nhược Thủy, thân thể không kiểm soát được lại lùi thêm một bước.

Gã định dùng sức mạnh tuyệt đối để phá vỡ buff Thượng Thiện Nhược Thủy liên miên bất tận này, nhưng chưa kịp phát lực, một đạo kiếm hồn sắc bén lại một lần nữa đánh trúng gã, khiến thân hình gã lại không tự chủ được mà lùi thêm một bước.

"Hít!!" Toàn trường hít một hơi khí lạnh, bị sự khủng bố của Tần Phong dọa sợ.

Nếu lần đầu Trần Trường Phong lùi lại là do sơ suất, thì bước thứ hai, bước thứ ba tuyệt đối không thể nói là sơ suất được nữa, chỉ có thể chứng minh thiên phú của Tần Phong khủng bố đến nhường nào.

"Ma đầu, một kiếm này của ta thế nào!?" Tần Phong nhanh chóng thu kiếm lùi lại, đáp xuống bên cạnh Vạn Lý Lãng.

"Rất mạnh!!" Trần Trường Phong sau khi xác nhận ánh mắt, rất phối hợp nói: "Tuy Ma tộc ta bị giam ở Vạn Ma Tháp vạn năm, nhưng ta có thể chịu trách nhiệm mà nói, kiếm này thiên hạ vô song, thế hệ trẻ Hoang Cổ hiện nay tuyệt đối lấy ngươi làm đầu!" "Có mắt nhìn!" Trăm vạn Trấn Ma Quân gật đầu khẳng định, Tần Phong quả thực là đệ nhất Hoang Cổ.

"Nhưng mà…" Trần Trường Phong đổi giọng: "Ngươi dù có thể xưng tôn trong thế hệ trẻ Hoang Cổ, cũng không thay đổi được cục diện hôm nay." "Ngươi nói không sai!" Tần Phong **đóng vai ảnh đế**, lạnh lùng hừ nói: "Hôm nay ta quả thực không thay đổi được cục diện, nhưng Vạn tướng quân hộ tống ta rời đi lại không khó, ngươi có tin không, cho ta hai mươi năm thời gian, ta có thể dẫn dắt thiên quân vạn mã, vó ngựa đạp quan ngoại, diệt sạch Ma tộc các ngươi khỏi Hoang Cổ!?" Ngay khi mọi người cho rằng hành động này của Tần Phong sẽ chọc giận Trần Trường Phong, khiến gã bất chấp mọi giá chém giết hắn, một cảnh tượng kinh ngạc trăm vạn Trấn Ma Quân nửa đời sau đã xuất hiện… "Ta tin!!" Trần Trường Phong giả vờ vô cùng hoảng sợ, lập tức quỳ xuống nói: “Chỉ cần ngươi chịu tha cho Ma tộc ta, Ma tộc ta nguyện xưng thần nạp cống với Âm Nguyệt Hoàng Triều, ta cũng có thể thề với trời, nếu không có chiếu lệnh, Ma tộc vĩnh viễn không bước vào quan nội một bước, nếu trái lời sẽ bị thiên lôi đánh chết.” “Ặc…” Nhìn kỹ năng diễn xuất cực kỳ gượng gạo của hai người, những Ma tộc biết sự thật đều co giật khóe mắt, có thể dùng ngón chân đào ra cả một cái Hoang Cổ.

Tần Phong lạnh lùng quát: “Giao ra Huyết Trì và Thần Ma Xử của Ma tộc!” “Ta giao, ta giao!” Trần Trường Phong vô cùng phối hợp, giao ra hai món chí bảo.

Lúc này— Trăm vạn Trấn Ma Quân im phăng phắc, tất cả đều ngây ngốc nhìn hai người.

Hắn đòi, ngươi liền đưa cho hắn!? … “Chuyện gì thế này!?” Vạn Lý Lãng ngơ ngác đứng tại chỗ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Giây trước còn là quốc nạn lâm đầu, vì quê hương mà vứt đầu lâu, đổ máu nóng trong một khung cảnh hào hùng.

Ai ngờ giây tiếp theo, Ma tộc lại vì một kiếm của Tần Phong mà không chỉ ngoan ngoãn quỳ xuống gọi cha, mà còn giao nộp cả Huyết Trì và Thần Ma Xử gia truyền.

Quan trọng nhất là, Trần Trường Phong lại thề với trời!

Khác với người thường, tu luyện giả đi vào con đường tu đạo, một khi đã thề thì lời thề ắt sẽ ứng nghiệm, tu vi càng cao thì hình phạt càng nặng, điều đó có nghĩa là Trần Trường Phong thực sự đại diện cho Ma tộc cúi đầu xưng thần với Âm Nguyệt Hoàng Triều.

“Đây chắc chắn không phải đang đùa với mình chứ!?” Vạn Lý Lãng tại chỗ bị làm cho hoang mang, nhìn thế nào cũng cảm thấy vô cùng bất hợp lý.

Phải biết rằng, Ma tộc nổi danh là một dân tộc hiếu chiến, mấy vạn năm qua đừng nói là cúi đầu xưng thần, ngay cả một câu nói mềm mỏng cũng chưa từng nói với Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Nhưng bây giờ lại vì một kiếm của Tần Phong mà lập tức quỳ xuống cúi đầu xưng thần.

Điều này hợp lý sao!?

Rõ ràng là không hợp lý chút nào!!

“Thánh tử đại nhân, quá lợi hại rồi!” So với Vạn Lý Lãng bị làm cho hoàn toàn mông lung, suy nghĩ của các binh sĩ lại đơn giản hơn nhiều.

Họ chỉ biết Tần Phong một kiếm trấn vạn ma, từ nay Ma tộc phải cúi đầu xưng thần với Âm Nguyệt Hoàng Triều của họ, họ không những không phải chết trận sa trường, mà còn cứu vớt được lê dân bá tánh trong thiên hạ.

Còn việc có hợp lý hay không, không cần họ phải xem xét.

“Hừ, xem các ngươi đắc ý được bao lâu!” Ma tộc tuy bề ngoài rất không phục, nhưng trong lòng cũng đồng dạng hoan hô.

Tần Phong chính là Ma Chủ của họ, ngày thân phận được tiết lộ, cũng là lúc Ma tộc họ tắm máu Âm Nguyệt Hoàng Triều.

“Học hải vô nhai, thỏ ta còn cần phải tiếp tục học tập!” Tiểu Bạch ở bên cạnh chứng kiến toàn bộ quá trình, bị thao tác của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Vốn là một ván cờ sinh tử căng như dây đàn, một chút sơ sẩy sẽ biến thành nước mất nhà tan, nhưng bây giờ Ma tộc sướng rồi, Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng sướng rồi, Tần Phong càng sướng hơn, còn

Phương Trường thì có lẽ, chắc là, đại khái cũng sướng đi!

Cùng lúc đó— Hữu Dung sau nhiều ngày trèo đèo lội suối, cuối cùng đã trở về sư môn Dược Thần Cốc.

Vừa về đến nơi, nàng liền chui vào Tàng Thư Các của Dược Thần Cốc bắt đầu tìm kiếm, cuối cùng trong một cuốn cổ tịch đã tìm thấy manh mối về cái mầm non của Tiểu Bạch.

“Không sai, chính là nó rồi!” Hữu Dung nhìn vào hình vẽ mầm đậu trên cổ tịch, giống hệt như cái trên đầu Tiểu Bạch.

“Không biết Tần Phong có nghe lời không!” Hữu Dung vẻ mặt ngưng trọng đóng sách lại, biết rằng vật này một khi bị người khác biết đến, ắt sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu.

“Tránh ra, đừng ép ta ra tay!” Một giọng nói đầy tức giận của nam tử vang lên từ bên ngoài, khiến Hữu Dung không thể không đặt cổ tịch xuống để ra ngoài xem.

Chỉ thấy bên ngoài Dược Thần Cốc đâu đâu cũng là bệnh nhân, một lão già râu trắng tiên phong đạo cốt đang giúp người xem bệnh, người này chính là sư phụ của nàng, Dược Thần đương đại của Dược Thần Cốc.

Còn có một nam tử thân hình **khôi ngô** mặt mày lạnh lùng, ôm một nữ tử mặt mày tái nhợt muốn chen hàng xem bệnh.

“Có hiểu đến trước đến sau không!” Các bệnh nhân có mặt đều không phải dạng vừa, thấy có người chen hàng lập tức không chịu. *Ong!

Ong!* Trong cơ thể nam tử đột nhiên truyền ra một tiếng đao ngân, đao khí sắc bén như cuồng phong cuốn tới.

“Hắn là… Đao Tuyệt!” Toàn bộ bệnh nhân vội vàng ngậm miệng, ngoan ngoãn nhường ra một con đường.

Nếu nói thiếu tộc trưởng của Yến Vân tộc, Mạc Đao là đệ nhất đao thế hệ trẻ, thì người này chính là đệ nhất đao Hoang Cổ, ngay cả Thần Tú cũng đích thân thừa nhận người này là địch thủ một đời của y.

Có danh xưng lưỡng tuyệt, Đao Tuyệt, Tề Tu Viễn!

Còn nữ nhân trong lòng hắn, nếu không lầm, chính là vợ hắn, Lục Mạn Mạn.

Chương 266

“Đao Tuyệt đại giá quang lâm, có lỗi không tiếp đón từ xa!” Lão Dược Thần thay đổi vẻ mặt tươi cười, đứng dậy tiến lên nghênh đón.

Là viện trưởng của bệnh viện hiệp khách dân lập số một Hoang Cổ, đối đãi với những cao thủ giang hồ thành danh này phải **dốc hết tinh thần**, để họ trải nghiệm được dịch vụ y tế tốt nhất.

“Dược Thần đại nhân khách sáo rồi, xin hãy cứu vợ ta!” Tề Tu Viễn không còn vẻ ngông cuồng như trước, khẩn cầu Dược Thần cứu vợ mình.

“Lão phu xem xem…” Lão Dược Thần đưa tay bắt mạch, nhưng sắc mặt lại ngày càng ngưng trọng.

“Không sợ Dược Thần cười hi hi, chỉ sợ Dược Thần chau mày!” Mọi người có mặt đều thở dài lắc đầu, biết rằng Lục Mạn Mạn sắp tiêu rồi.

Lão Dược Thần trầm mặc một lúc, mới nói: “Vạn Độc Tâm Kinh của Độc Vương đã được suy diễn đến một tầng cao hơn, thứ cho lão phu bất lực.” “Độc Vương!!” Mọi người có mặt lập tức kinh hô một tiếng, nhìn Lục Mạn Mạn đầy tiếc nuối.

Nếu nói thế lực nào ở Hoang Cổ mà mọi người không muốn chọc vào nhất, chính là Độc Vương tu luyện Vạn Độc Tâm Kinh, các loại thủ đoạn dùng độc của gã quả thực là khó lòng phòng bị.

“Dược Thần đại nhân, cầu xin ngài!” Tề Tu Viễn nhỏ giọng cầu xin Dược Thần, hy vọng ông có thể cứu vợ mình.

“Xin lỗi!” Lão Dược Thần lắc đầu, tỏ vẻ thực sự không cứu được.

Độc Vương là kỳ tài dùng độc ngàn vạn năm không xuất thế của Hoang Cổ, trong mười loại kỳ độc của Hoang Cổ thì có tám loại là do tay gã tạo ra, muốn giải độc của gã cần phải tốn rất nhiều thời gian.

Đợi ông nghiên cứu ra thuốc giải, Lục Mạn Mạn e rằng đã lạnh ngắt từ lâu rồi.

“Không!!” Tề Tu Viễn phát ra tiếng bi thương, không muốn phải âm dương cách biệt với vợ.

“Cái đó…” Hữu Dung ở bên cạnh yếu ớt nói: “Nếu là trúng độc, ta lại biết một người, máu của hắn có thể giải độc, chỉ là người này không có tiết tháo gì, ngươi tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý.” … Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Trong cung điện của Lục Đạo Đế Quân.

Tấu chương về việc Ma tộc cúi đầu xưng thần được khẩn cấp đưa tới, Lục Đạo Đế Quân cũng vội vàng triệu tập một đám đại lão đến họp.

“Đùa à?

Ma tộc cứ thế mà hàng rồi!?” “Tần Phong một kiếm trấn vạn ma?

Ngươi chắc là không đang đùa với ta chứ!?” “Ta học ít, ngươi đừng có lừa ta!” “…” Các vị đại lão không một ngoại lệ, đều hoài nghi tính xác thực của tin tức.

Lục Đạo Đế Quân mở miệng nói: “Bản đế đã xác nhận nhiều lần, tin tức quả thực là thật, Tần Phong một kiếm trấn vạn ma, thủ lĩnh Ma tộc Trần Trường Phong đích thân thề, nguyện xưng thần nạp cống với Âm Nguyệt Hoàng Triều, không có chiếu lệnh, Ma tộc vĩnh viễn không bước vào quan nội một bước.” “Ngươi thấy ta nói gì chưa, đứa nhỏ Tần Phong này từ nhỏ đã thông minh!” Nguyệt Thần lập tức đắc ý, nhắc nhở mọi người rằng Tần Phong xuất thân từ Nguyệt Thần

Cung.

“Hừ!” Lam Ma rất không vui hừ một tiếng, mở miệng nói: “Nếu Đế quân đã xác nhận tin tức không sai, vậy tiếp theo chúng ta nên thảo luận xem có đồng ý cho Ma tộc cúi đầu xưng thần hay không.” “Lão phu phản đối!” Đế Sư Vô Đạo phản đối: “Tính hiếu chiến và khát máu của Ma tộc đã khắc sâu trong xương tủy, cho dù họ có thề với trời, lão phu cũng không yên tâm về họ, chúng ta nên thừa thắng xông lên, tiêu diệt chúng một lần cho xong, vĩnh viễn trừ hậu hoạn!” “Việc này cần xử lý cẩn thận!” Nguyệt Thần vì muốn giúp Tần Phong lập công, mở miệng nói: “Hiện tại chiến sự tiền tuyến đang giằng co, hậu viện tuyệt đối không thể bốc cháy, việc này liên quan đến quốc vận.” Lam Ma cũng mở miệng giúp con rể lập công, nói: “Nếu chúng ta đồng ý với Ma tộc, là có thể điều động trăm vạn Trấn Ma Quân ra tiền tuyến, mỗi năm cũng có thể tiết kiệm được một khoản chi phí khổng lồ để canh giữ Vạn Ma Tháp.” “Các vị đừng cãi nữa!” Lục Đạo Đế Quân mệt mỏi nói: “Bản đế không muốn hậu viện bốc cháy, cũng không muốn bỏ qua Ma tộc, liệu có cách nào vẹn cả đôi đường không!?” “Có!” Một nam tử nhảy ra nói: “Chúng ta có thể đồng ý với Ma tộc trước, đợi giải quyết xong Đại Việt rồi quay lại diệt Ma tộc, để Ma tộc cảm nhận được thành ý của Âm Nguyệt Hoàng Triều chúng ta, ta đề nghị cử Tam Thánh tử Tần Phong đến Ma tộc hòa thân…” “Hòa thân!!” Sắc mặt Nguyệt Thần, Lam Ma dần dần lạnh xuống, ánh mắt nhìn đối phương rất không thiện cảm.

Bọn họ tốn hết tâm tư để Tần Phong lập công, chẳng qua là vì Tử Diên và Vu Lan, bây giờ bắt Tần Phong cưới con nhỏ đê tiện của Ma tộc, chẳng phải là công cốc làm áo cưới cho người khác sao.

“Việc này…” Trong mắt Lục Đạo Đế Quân lóe lên một tia sáng, trong lòng rất tán thành đề nghị này.

Chiến sự tiền tuyến với Đại Việt rất giằng co, Ma tộc ở phía sau cũng không thể không phòng, nhưng Tần Phong cũng phải cẩn thận kiềm chế.

Nghĩ lại lần trước Tần Phong dẫn binh diệt Kim Ưng Tông, y thân là Đế quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều lại không thể tự mình quyết định, có thể thấy thế lực sau lưng Tần Phong lúc này mạnh đến mức nào.

Nội có Nguyệt Thần Cung và Lam Ma Cung ủng hộ, ngoại có nhân tình của tám thành thế lực Hoang Cổ, lại còn mập mờ không rõ với Tần gia của Đại Việt.

Đối với một quân chủ, điều này là tuyệt đối không cho phép.

Nếu Nguyệt Thần và Lam Ma muốn gả tiểu bối nhà mình cho Tần Phong, thì y lại càng không để họ được như ý, chỉ có để họ và Tần Phong xuất hiện rạn nứt, mình mới có thể vững vàng ngồi trên đài câu cá.

“Một tháng bao nhiêu tiền mà liều mạng thế?!” Các đại lão các phe đều đồng loạt nhìn sang, ném cho người đề nghị một ánh mắt đồng cảm.

Người này không ai khác, chính là trang chủ của Danh Kiếm Sơn Trang, Cửu Thiên, cũng chính là cha của Nhất Kiếm, cao thủ top năm của Âm Nguyệt Hoàng Triều, thực lực chỉ sau Nguyệt Thần và Lam Ma.

Lý do nhảy ra đối đầu với Nguyệt Thần và Lam Ma, có lẽ vẫn là vì lần trước Tần Phong dẫn binh diệt Kim Ưng Tông, khiến Danh Kiếm Sơn Trang của họ mất hết mặt mũi, sau đó còn thuê thủy quân bôi đen Danh Kiếm Sơn Trang của họ.

Chỉ là Lục Đạo Đế Quân một tháng trả cho gã bao nhiêu tiền mà gã dám dũng cảm đến mức đắc tội cả Nguyệt Thần và Lam Ma cùng một lúc.

“Gần đây triều cục có chút phức tạp!!” Đế Sư Vô Đạo ở bên cạnh im lặng không nói, phảng phất như đã nhìn thấu tất cả.

Rất nhanh— Ý chỉ của Lục Đạo Đế Quân được ban xuống.

Chấp nhận việc thủ lĩnh Ma tộc Trần Trường Phong cúi đầu xưng thần, cũng đồng ý cho Ma tộc trở về quê hương của mình, và để thể hiện thành ý của hai bên, Thánh tử Tần Phong của Âm Nguyệt Hoàng Triều sẽ cưới công chúa Hồng Hạnh của Ma tộc.

“Cưới công chúa Ma tộc!?” Tần Phong không khỏi nhíu mày, rất ngạc nhiên với kết quả này.

Bây giờ cả Âm Nguyệt Hoàng Triều ai mà không biết, hắn và nữ thần Tử Diên của Nguyệt Thần Cung là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, lại còn có quan hệ không rõ ràng với thiếu cung chủ Vu Lan của Lam Ma Cung.

Lục Đạo Đế Quân không có lý do gì để hắn cưới một công chúa Ma tộc cả!?

“Lẽ nào là để kiềm chế sự phát triển của mình!?” Tần Phong đặt mình vào vị trí của Lục Đạo Đế Quân, đối mặt với áp lực từ Nguyệt Thần Cung, Lam Ma Cung và các phe khác, trong lòng quả thực có một cảm giác khó chịu không tên.

Nhưng vấn đề là, y không sợ mình cấu kết với Ma tộc sao!?

“Trừ phi từ đầu y đã không định tha cho Ma tộc!” Tần Phong gãi cằm suy nghĩ một lúc, rất nhanh đã đoán ra được tám chín phần.

“Cái gì?

Bắt ta gả cho hắn!?” Hồng Hạnh sau khi nghe tin, liền lắc đầu quầy quậy tỏ ý không gả.

Nàng tránh tên đại sắc lang Tần Phong này còn không kịp, làm sao có thể đưa dê vào miệng cọp, nếu thật sự bị ép quá, nàng sẽ cùng tiểu mị ma bỏ trốn.

“Vì Ma tộc, con phải gả!” Trần Trường Phong vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không có chỗ cho thương lượng.

Gã vốn đã có ý định bán con gái, bây giờ Lục Đạo Đế Quân lại trợ công, nếu không phải đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, gã suýt nữa đã không nhịn được mà cười phá lên như ngỗng kêu.

“Gả đi, gả đi!” Phong Tình cũng ở bên cạnh ra sức khuyên nhủ, bảo Hồng Hạnh nhất định phải gả cho Tần Phong.

Như vậy nàng ấy sẽ không phải bị đưa về tổ địa của Ma tộc ngoài quan ngoại, có thể ở lại bầu bạn với Tần Phong, một người là nam nhân của nàng, một người là nữ nhân của nàng, ba người sống cùng nhau không tốt sao!?

“Ngươi…” Hồng Hạnh tức đến mức suýt đến tháng.

Không hiểu tình cảm từ nhỏ đến lớn của nàng và tiểu mị ma, tại sao lại không bằng mấy ngày ngắn ngủi ở bên Tần Phong.

“Tốt quá rồi, cuối cùng cũng có thể về nhà rồi!” Ba mươi vạn Ma tộc không kìm được cảm xúc, ôm nhau khóc nức nở, gào khóc thành tiếng.

Chương 267

Bị giam cầm trong Vạn Ma Tháp mấy vạn năm, cuối cùng họ cũng đã thoát ra, có thể tự do hít thở, tự do chạy nhảy… sống dưới ánh mặt trời này, không cần phải sống cuộc sống tối tăm không thấy mặt trời nữa.

“Cứ thế mà kết thúc sao!?” Trái ngược với niềm vui mừng khôn xiết của Ma tộc, trăm vạn Trấn Ma Quân lại bắt đầu hoang mang.

Bọn họ trấn thủ Vạn Ma Tháp bao nhiêu năm, sớm đã coi việc trấn thủ Vạn Ma Tháp là sứ mệnh của mình, nhưng hôm nay Ma tộc cúi đầu xưng thần với Âm Nguyệt Hoàng Triều, sau này họ lại biết đi đâu về đâu!? … Phía tây Đại Việt, Thiên Tâm Chi Thành.

Do Tần gia ở bên cạnh cầm đầu gây rối, các thế gia khác cũng không thấy thỏ không rắc mồi, khiến cho Thiên Tâm Chi Thành mãi không thể thu phục được đất đã mất, cuối cùng Hoàng đế Đại Việt tức giận phải thân chinh ra tiền tuyến.

“Các vị, bây giờ không phải là lúc tranh quyền đoạt lợi!!” Hoàng đế Đại Việt đau lòng nói: “Bây giờ là lúc quốc gia nguy vong, một khi chúng ta không thể đẩy lùi Âm Nguyệt Hoàng Triều, điều đó có nghĩa là Đại Việt Hoàng Triều của chúng ta sẽ mất nước.” Các đại thế gia im lặng.

Lý lẽ họ đều hiểu, nhưng chính là không muốn thay đổi!

Hiện tại hai quân đã rơi vào trạng thái giằng co, Âm Nguyệt Hoàng Triều rõ ràng đã hụt hơi, cho dù có tổn thất cũng là Thiên Tâm Chi Thành mất đất, có quan hệ gì với họ.

Tóm lại chỉ có một câu, có tiên tinh thì gọi ngươi là cha cũng được!

“Báo!!” Có binh sĩ khẩn cấp đến báo, là tin tức về việc Ma tộc đầu hàng.

“Ma tộc đầu hàng rồi!!” Các đại thế gia trong lòng chấn động, ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Ma tộc vào lúc này cúi đầu xưng thần với Âm Nguyệt Hoàng Triều, cũng có nghĩa là Âm Nguyệt Hoàng Triều có thể điều động trăm vạn Trấn Ma Quân ra tiền tuyến, một khi trăm vạn Trấn Ma Quân gia nhập, cục diện giằng co cũng tất sẽ bị phá vỡ.

“Trận chiến này, Tần gia là một biến số!” Hoàng đế Đại Việt xem xong tấu chương, liếc mắt nhìn đại biểu Tần gia.

Hiện tại Tần Phong và Tần gia quan hệ mập mờ, một khi Tần gia phản chiến trên chiến trường thì hậu quả sẽ không thể lường được.

Rất nhanh— Tin tức đã lan truyền khắp Hoang Cổ.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào phía tây Đại Việt, muốn chứng kiến xem là Âm Nguyệt Hoàng Triều trỗi dậy mạnh mẽ, hay là Đại Việt Hoàng Triều vẫn cường đại như cũ.

“Lão đại, quả nhiên là một tai họa!” Thiên Quân, Vạn Mã và những người khác không khỏi cảm thán, ngay cả đi tù mà cũng gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Đặc biệt là Vạn Mã sớm đã nghe cha mình nói, vị thiếu chủ Tần Phong này xuất thế đã dẫn đến huyết nguyệt giáng thế, báo hiệu hắn sẽ là một siêu cấp tai họa, bây giờ xem ra không sai chút nào.

Dù hắn đến nơi nào, cũng không thể làm một mỹ nam tử yên tĩnh được.

“Hắt xì!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết lại là tiểu tức phụ nhà nào đang nhớ hắn.

“Thánh tử đại nhân!” Vạn Lý Lãng đến quân trướng của Tần Phong, hành lễ nói: “Ba mươi vạn Ma tộc đã được phân nhóm đưa về quan ngoại an trí, ngày mai chúng ta có thể đưa thủ lĩnh Ma tộc và công chúa Hồng Hạnh về triều bái kiến Đế quân.” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã dùng sự 'chất phác', 'chân thành', 'đại ái', 'vô tư'' để cảm hóa Ma tộc và Nhân tộc, tránh được một cuộc tàn sát sinh linh, nhận được 4 Tiên Nô Pháp Ấn!” “Biết rồi!” Tần Phong gật đầu tỏ ý đã hiểu, liếc mắt nhìn Huyết Trì trên bàn.

Hắn đã phái người về báo tin cho Thiên Quân, Vạn Mã, bảo họ mời các danh lưu có tiền của các giới ở Hoang Cổ đến chứng kiến toàn bộ quá trình đấu giá bốn vị trí Đại Đế… Bốn vị trí Đại Đế!?

Khi tin tức này lan truyền khắp Hoang Cổ, lập tức gây ra một chấn động lớn.

Hiện tại chuyện Phương Trường là Lục Vị Đế Vương Hoàn đã không còn là bí mật, chỉ là do nơi ở của Phương Trường là ở quan ngoại Ma tộc, nên các thế lực tìm rất lâu mà vẫn chưa tìm thấy.

Đương nhiên theo cách nói của các đại thế lực, lý do họ tìm Phương Trường tuyệt đối không phải vì cái gì Lục Vị Đế Vương Hoàn, thứ đó hoàn toàn không có cơ sở khoa học, chỉ đơn thuần là vì sáu quả đạo quả trong tay Phương Trường.

Lúc này— Kẻ đầu sỏ Tần Phong đã theo Vạn Lý Lãng đến cung điện của Lục Đạo Đế Quân.

Chỉ thấy Lục Đạo Đế Quân vẻ mặt uy nghiêm ngồi trên long ỷ phía trên, hai bên còn có các đại lão của Âm Nguyệt Hoàng Triều ngồi, Nguyệt Thần của Nguyệt Thần Cung, Lam Ma của Lam Ma Cung, Vô Đạo của Thiên Hồng Thư Viện, Cửu Thiên của Danh Kiếm Sơn Trang và những người khác.

Có thể nói, những nhân vật cốt lõi của Âm Nguyệt Hoàng Triều đều đã tập trung trong đại điện này.

“Bái kiến Lục Đạo Đế Quân!” Trần Trường Phong tỏ thái độ rất khiêm tốn, vừa vào đại điện đã quỳ xuống.

Trên đường đi Tần Phong đã dặn gã, sau khi gặp Lục Đạo Đế Quân thái độ phải khiêm tốn, một khi để Lục Đạo Đế Quân cảm thấy bị uy hiếp, gã và Hồng Hạnh đừng hòng sống sót bước ra ngoài.

Nghĩ đến những khổ nạn mà Ma Chủ đại nhân đã phải chịu đựng khi nằm vùng ở Âm Nguyệt Hoàng Triều bảy năm, gã lập tức cảm thấy cái quỳ này không có chút uất ức nào.

Gã quỳ vì Ma Chủ đại nhân, quỳ vì sự an toàn của Ma tộc, quỳ vì tương lai có thể tắm máu Âm Nguyệt Hoàng Triều.

“Thật sự quỳ rồi!” Các đại lão hơi sững sờ, vẻ mặt bắt đầu có chút hoảng hốt.

Mặc dù họ đã biết Ma tộc cúi đầu xưng thần, nhưng khi nhìn thấy khoảnh khắc Trần Trường Phong quỳ xuống, vẫn có một cảm giác không chân thực.

Cái tộc Ma đã đấu với họ không biết bao nhiêu thế hệ, dù bị giam ở Vạn Ma Tháp mấy vạn năm cũng không cúi đầu, cứ thế mà thần phục thật sao!?

Là cốt khí của Ma tộc đã bị mài mòn, hay là Trần Trường Phong là một kẻ mềm yếu!?

“Bái kiến Lục Đạo Đế Quân!” Hồng Hạnh bị cha thúc giục, không tình nguyện quỳ xuống.

“Ngươi chính là công chúa của Ma tộc!?” Ngữ khí của Nguyệt Thần vô cùng không thiện cảm.

Nhớ năm đó bà ta liều mạng, đưa Tần Phong từ Đại Việt Hoàng

Triều về làm chồng nuôi từ bé cho Tử Diên, lại còn một tay chăm bẵm nuôi nấng, chính là hy vọng tương lai có thể được dưỡng lão.

Ai ngờ **trông thấy** sắp chín rồi, đột nhiên bị một công chúa Ma tộc hái mất đào.

“Phải!” Hồng Hạnh không chút sợ hãi, ánh mắt nhìn thẳng vào Nguyệt Thần.

“Nữ tử quê mùa, thật không biết lễ số!” Lam Ma hiếm khi đứng cùng chiến tuyến với Nguyệt Thần, uy áp khủng bố lập tức đè xuống Hồng Hạnh.

“Phụt…” Hồng Hạnh phun ra một ngụm máu tươi, phảng phất như bị Thái Sơn đè lên người.

“Hai vị tỷ tỷ hà tất phải chấp nhặt với một nha đầu hoang dã!” Tần Phong cười tiến lên, chắn trước mặt Hồng Hạnh.

“Ngươi cũng biết thương hương tiếc ngọc ghê nhỉ!” Nguyệt Thần và Lam Ma hai người lạnh lùng hừ một tiếng, phát hiện đàn ông quả nhiên không có ai tốt cả.

Có người mới, quên người cũ!

“Quả nhiên!” Khóe miệng Lục Đạo Đế Quân hơi nhếch lên, mọi chuyện đều đang đi theo hướng y dự đoán.

Lợi dụng công chúa của Ma tộc, gây ra sự bất mãn của Nguyệt Thần và Lam Ma, để Tần Phong sau này không thể tùy tiện gây sự.

“Hắn…” Hồng Hạnh nhìn bóng lưng cao lớn chắn trước mặt mình, trong lòng không hiểu sao lại có một cảm giác rung động.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ nhận được hảo cảm của Thiên Tuyển Chi Tử Chu Sa Chí, nhận được 10 vạn điểm phản diện!”
“Hành động này của hắn không gọi là thương hương tiếc ngọc đâu!”

Lục Đạo Đế Quân cố tình nói vào chỗ đau: “Hành động này rõ ràng là đang bảo vệ tức phụ của mình!” “Đế quân nói đúng!” Cửu Thiên của Danh Kiếm Sơn Trang ôm chặt đùi lớn nói: “Xem ra Tần Phong rất hài lòng với phần thưởng của Đế quân, Đế quân thật là anh minh thần võ, uy vũ và nhu tình cùng tồn tại.” “Phần thưởng!?” Tần Phong nhìn hai người một xướng một họa, tâm trạng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chương 268

Bây giờ Ma tộc đã là vật trong túi của hắn rồi, chẳng khác nào dùng đồ của hắn để thưởng cho hắn, Tần Lão Lục hắn có thể chịu thiệt thòi này sao!?

“Hừ!!” Nguyệt Thần, Lam Ma hai nữ tức không chịu nổi, ánh mắt nhìn Cửu Thiên càng thêm không thiện cảm.

“Một tháng bao nhiêu tiền mà liều mạng thế!” Các đại lão khác lắc đầu, ném đi một ánh mắt đồng cảm.

Tuy Nguyệt Thần và Lam Ma không thể thay đổi quyết định cuối cùng của Lục Đạo Đế Quân, nhưng họ muốn đối phó với Danh Kiếm Sơn Trang thì lại khá dễ dàng, xem ra họ phải luôn chuẩn bị sẵn sàng để đến Danh Kiếm Sơn Trang ăn cỗ rồi.

Ngay lúc này— Giọng nói không hài hòa của Tần Phong vang lên, “Đế quân nói không đúng!” “Hả!?” Các đại lão trong lòng chấn động, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, Lục Đạo Đế Quân chính là thiên uy tuyệt đối, cho dù Nguyệt Thần và Lam Ma dám gây áp lực với Lục Đạo Đế Quân, cũng tuyệt đối không dám công khai chất vấn như vậy.

Rốt cuộc là Tần Phong bay rồi, hay là Đế quân không nhấc nổi đao nữa!?

“Thần biết, Đế quân bắt thần cưới công chúa Ma tộc là để thưởng cho thần!” Tần Phong khẽ tâng bốc một chút, sau đó đổi giọng nói: “Nhưng thân là Thánh tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, sao thần có thể cưới công chúa của Ma tộc được, cũng không biết là tên vương bát đản nào đã đưa ra chủ ý cùi bắp này cho Đế quân.” “Không thể cưới công chúa Ma tộc!?” Hồng Hạnh lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo, cảm thấy Tần Phong quá không biết điều.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ khi dễ Chu Sa Chí của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “To gan!!” Cửu Thiên nhảy ra quát: “Tần Phong, ngươi đừng tưởng ngươi lập được vài công lớn cho Âm Nguyệt Hoàng Triều mà có thể ăn nói hàm hồ trên đại điện.” “Ta ăn nói hàm hồ chỗ nào!” Tần Phong như trung thần nhập thể, không sợ sinh tử nói: “Ta chỉ đang làm tròn trách nhiệm của một Thánh tử, để tránh Đế quân bị một vài kẻ tiểu nhân che mắt.” “Ngươi nói ai là tiểu nhân!?” Cửu Thiên tức đến nghiến răng, lập tức tự nhận vai.

Tần Phong không thèm để ý đến Cửu Thiên, nghĩa chính ngôn từ nói: “Đế quân có còn nhớ hậu quả năm đó Đế Tú tiền bối cưới nữ tử Yêu tộc không, nếu Đế quân ban hôn công chúa Ma tộc cho thần, chẳng phải sẽ bị người trong thiên hạ dị nghị sao?!” “Ừm!!” Mắt Nguyệt Thần, Lam Ma lập tức sáng lên, như người mù tìm thấy điểm tựa.

Tần Phong vẻ mặt chính khí nói: “Danh dự cá nhân của Tần Phong ta là chuyện nhỏ, nhưng Đế quân đại diện cho Âm Nguyệt Hoàng Triều sao có thể bị người ta khinh bỉ, đây không chỉ là đẩy ta vào chỗ bất trung, đẩy Đế quân vào chỗ bất hiếu, còn đẩy các vị tiền bối có mặt vào chỗ bất nghĩa, càng là đẩy Âm Nguyệt Hoàng Triều của ta vào chỗ bất nhân, hành động bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa như vậy, không phải là chủ ý cùi bắp thì là gì?!” “Ừm!” Các đại lão có mặt liên tục gật đầu tán thành, cảm thấy Tần Phong nói rất có lý.

Tần Phong liếc mắt nhìn Cửu Thiên, tung ra đòn kết liễu: “Ta nghi ngờ kẻ đưa ra chủ ý cùi bắp này, là gián điệp do Đại Việt Hoàng Triều phái tới, chuyên bôi đen hình tượng quang huy của Âm Nguyệt Hoàng Triều và Lục Đạo Đế Quân.” “Hả!?” Các đại lão có mặt lần lượt nhìn sang, chờ xem Cửu Thiên biểu diễn.

“Đế quân, ta không phải, ta không có, hắn nói bậy!” Cửu Thiên của Danh Kiếm Sơn Trang lập tức hoảng hốt, không thể gánh nổi tội danh gián điệp của Đại Việt Hoàng Triều.

Lúc này— Tâm trạng tốt của Lục Đạo Đế Quân biến mất, thật sự không ngờ Tần Phong lại có thể nói năng như vậy.

Y cũng cuối cùng hiểu ra tại sao Trần Tổ và Diệp Long hai vị Thánh tử lại không phải là đối thủ của Tần Phong, bất cứ chuyện gì cũng có thể giơ cao ngọn cờ đạo đức, đứng trên đỉnh cao đạo đức để chỉ trỏ ngươi… "Đế quân!" Nguyệt Thần, Lam Ma quay đầu nhìn về phía Lục Đạo Đế Quân.

Bầu không khí đã được đẩy lên đến mức này rồi, nếu ông ta không nói vài câu thì thật sự không hợp lý chút nào.

Lục Đạo Đế Quân còn muốn giãy giụa một chút, mở miệng nói: "Lời tuy như thế, nhưng Âm Nguyệt Hoàng Triều của chúng ta đã cải cách…" "Đế quân nói không đúng!" Tần Phong lại nhảy ra, lời lẽ chính nghĩa nói: "Cải cách không sai, nhưng ta cho rằng tư tưởng của cổ nhân vẫn có những điểm đáng để chúng ta học tập, chúng ta không thể vứt bỏ toàn bộ, nên gạn đục khơi trong, giữ lại tinh hoa, loại bỏ cặn bã, cách tân đổi mới, trừ cũ đón mới." "Tần Phong nói không sai!" Đế sư Vô Đạo, với tư cách là một lão quái vật đã sống mấy vạn năm, tự nhiên là người đầu tiên gật đầu tán thành: "Lão phu tuy tán đồng cải cách của Đế quân, nhưng cũng đồng tình với quan điểm của Tần Phong, cải cách không thể một sớm một chiều, nên tuần tự tiến lên, giữ lại tinh hoa, loại bỏ cặn bã." "Chết tiệt!" Lục Đạo Đế Quân tức muốn hộc máu, lại bị Tần Phong kéo đi mất một phiếu. "Đế sư quá khen!" Tần Phong cung kính hành lễ, rồi lại hùng hồn nói: "Đệ tử cho rằng, vứt bỏ cái gì cũng được, nhưng không thể vứt bỏ truyền thống ưu lương tam thê tứ thiếp của lão tổ tông, đây là đại bất hiếu!" "Khụ khụ…" Toàn trường các đại lão ho sặc sụa, bị nước bọt của chính mình làm cho sặc.

Bọn họ vốn tưởng tên nhóc này lo nước lo dân, không ngờ hắn lại đang nhắm vào cái chủ ý này. "Ờ…" Đế sư Vô Đạo đứng hình tại chỗ, không biết nên trả lời Tần Phong thế nào. "Đế quân!" Nguyệt Thần mở miệng phá vỡ sự lúng túng: "Âm Nguyệt Hoàng Triều chúng ta hiện tại vẫn chưa có thực lực xưng bá thiên hạ, vẫn không nên động vào vấn đề nhạy cảm kết thân với dị tộc, để tránh bị cả Nhân tộc tẩy chay." "Thôi được!" Lục Đạo Đế Quân không có bản lĩnh đứng trên đỉnh cao đạo đức, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Chuyện này là bản đế suy nghĩ không chu toàn, hôn sự giữa Tần Phong và công chúa Ma tộc sau này sẽ bàn lại." "Đế quân thánh minh!" Các đại lão các phe chiếu theo quy trình, thuần thục hành lễ chờ bãi triều. "Suỵt suỵt…" Tần Phong khẽ huýt sáo với Nguyệt Thần và Lam Ma, nhắc nhở hai nàng giúp mình đòi phần thưởng từ Lục Đạo Đế Quân. "Tên nhóc xấu xa này!" Nguyệt Thần liếc mắt một cái đầy phong tình, mở miệng nói: "Đế quân, Tần Phong một kiếm trấn vạn ma, không tốn một binh một tốt đã buộc Ma tộc phải cúi đầu thần phục Âm Nguyệt Hoàng Triều ta, công lao lớn như vậy, thiếu niên anh hùng như vậy, nên trọng thưởng mới phải!" "Tán thành!" Lam Ma là người đầu tiên nhảy ra, gật đầu biểu thị nên trọng thưởng.

Các đại lão khác không nói gì, trong lòng tự nhiên không hy vọng Tần Phong được thưởng, nhưng lại không tìm được lý do để phản bác. "Thôi được!" Lục Đạo Đế Quân cảm thấy đau đầu vô cùng.

Vốn định một mũi tên trúng hai con nhạn, vừa dùng hòa thân làm phần thưởng, vừa có thể khiến Tần Phong và Nguyệt Thần, Lam Ma xuất hiện rạn nứt, ai ngờ cái miệng của Tần Phong lại lanh lợi như vậy, bây giờ ông ta không muốn thưởng cũng không được. "Tận trung báo quốc, là việc trong bổn phận của ta, sao dám đòi hỏi phần thưởng!" Tần Phong đột nhiên tỏ vẻ chính trực nói: "Nhưng Phong cũng biết, Đế quân ban thưởng vạn lần không dám từ, không nhận chính là không nể mặt Đế quân…" "Vãi chưởng!" Toàn trường đại lão đều chết lặng, đúng là được mở mang tầm mắt.

Không hiểu Tần Phong làm thế nào mà có thể dùng giọng điệu chính trực nhất để nói ra những lời vô sỉ nhất.

Tần Phong nghiêm túc nói tiếp: "Phong mỗi lần nghe tin chiến sự nơi tiền tuyến đều đau lòng nhức óc, đêm không thể ngủ, nếu Đế quân thật sự muốn ban thưởng, Phong khẩn cầu Đế quân cho Phong dẫn binh ra tiền tuyến vì nước mà chiến đấu." "Sao có thể vô sỉ đến mức này!" Toàn trường đại lão lần đầu tiên thấy có người đòi binh quyền một cách hùng hồn như vậy, trong lòng cũng không thể không viết cho Tần Phong một chữ ‘Phục’ thật to. "Đúng là đủ vô sỉ!" Lục Đạo Đế Quân tạm thời muốn chèn ép Tần Phong, mở miệng uyển chuyển từ chối: "Ngươi có thể có suy nghĩ này, bản đế rất vui mừng, nhưng chiến trường hung hiểm vô cùng, ngươi hôm nay mới mười lăm tuổi, đợi đến mười tám tuổi rồi hãy nói!" "Đế quân nói không đúng!" Tần Phong hùng hồn nói: "Tuổi tác không nên là gông cùm xiềng xích của người trẻ tuổi, mà nên là vầng hào quang khiến người trẻ tuổi càng thêm chói mắt.

Thiếu niên cường thì quốc cường, thiếu nữ cường thì thiếu niên dựa tường!" "Phụt!!" Toàn trường đại lão phun ra tại chỗ, bị lời nói của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Không hiểu hắn làm thế nào mà giây trước còn có thể giống một thanh niên yêu nước, giây sau lại có thể tự do chuyển đổi thành một tên lưu manh vô sỉ. "Mệt rồi, hủy diệt đi!" Lục Đạo Đế Quân mệt mỏi vô cùng xoa xoa mi tâm, không hiểu tại sao ông trời lại phái một tên Tần Phong đến giày vò mình.

Ngươi nói một câu, hắn có thể đáp lại ngươi mười câu!

Ngươi vừa tìm cớ từ chối hắn, hắn quay đầu lại đã đứng trên đỉnh cao đạo đức chỉ trỏ ngươi.

Nếu không phải Nguyệt Thần và Lam Ma đang ở bên cạnh, ông ta cam đoan tát chết Tần Phong không cần đến chưởng thứ hai. "Đế quân!" Nguyệt Thần và Lam Ma cố nén sự lúng túng, lại một lần nữa nhìn về phía Lục Đạo Đế Quân.

Ngầm báo hiệu bầu không khí lại được đẩy lên đỉnh điểm rồi, ông ta không tỏ thái độ thì thật sự không được.

Lục Đạo Đế Quân lòng không cam tình không nguyện nói: "Hiện tại có một vạn Đại Tuyết Long Kỵ ở tiền tuyến, giao cho ngươi chỉ huy đi!" "Lại lấy đồ của ta để thưởng cho ta!?" Tần Phong lắc đầu liên tục: "Không được, ta với Đại Tuyết Long Kỵ tính cách không hợp!" Lục Đạo Đế Quân mất kiên nhẫn nói: "Mộc Thâm hiện đang thống lĩnh mười vạn Hắc Giáp Quân và trăm vạn Hổ Bí Quân, mười vạn Hắc Giáp Quân giao cho ngươi thống lĩnh." "Không được!" Tần Phong lại lắc đầu: "Ta với Hắc Giáp Quân phong thủy tương khắc!" Lục Đạo Đế Quân cố nén lửa giận nói: "Trăm vạn Hổ Bí Quân là vũ khí trọng yếu của quốc gia, lẽ nào ngươi còn muốn thống lĩnh bọn họ!?" "Bình tĩnh, bình tĩnh!" Tần Phong vội vàng trấn an: "Quân tử không đoạt thứ người khác yêu thích!" "Hù hù…" Lục Đạo Đế Quân hít sâu mấy hơi để bình ổn tâm trạng, mở miệng nói: "Hiện nay Vạn Ma Tháp đã không cần trọng binh canh giữ nữa, bản đế quyết định để Vạn tướng quân dẫn trăm vạn Trấn Ma Quân ra tiền tuyến, bản đế phong ngươi làm Phó tướng đi theo Vạn tướng quân." "Vâng!" Vạn Lý Lãng quỳ xuống lĩnh chỉ: "Thần nhất định liều chết bảo vệ Thánh tử đại nhân an toàn!" "Ờ…" Tần Phong yếu ớt nói: "Ta nói ta với tiểu Vạn tử không hợp cung hoàng đạo, còn có thể đổi nữa không!?" "Ngươi đủ rồi!" Lục Đạo Đế Quân đã nhịn Tần Phong rất lâu rồi.

Không hiểu hắn là đi đánh giặc hay là đang chọn vợ cho mình.

Nguyệt Thần vội vàng giảng hòa: "Đế quân đừng tức giận, hay là cứ để hắn thống lĩnh Bạch Bào Quân đi." "Bạch Bào Quân!!" Toàn trường đại lão lập tức kinh hô, phát hiện Nguyệt Thần đúng là dám mở miệng.

Âm Nguyệt Hoàng Triều của bọn họ có mấy chục triệu quân mặc giáp, nhưng đội quân thực sự được coi là vũ khí trọng yếu của quốc gia không phải là Hắc Giáp Cấm Quân, cũng không phải Vũ Lâm Vệ Đại Tuyết Long Kỵ, càng không phải là những đội quân địa phương kia.

Mà là trăm vạn Trấn Ma Quân, trăm vạn Hổ Bí Quân, trăm vạn Hắc Kỳ Quân, trăm vạn Bạch Bào Quân, bọn họ đều là những dũng sĩ vạn người chọn một.

Trong đó, chiến lực của Bạch Bào Quân là mạnh nhất, có danh xưng "thiên quân vạn mã tị bạch bào". "Hắn còn quá trẻ, vẫn nên đến Bạch Bào Quân làm Phó tướng rèn luyện trước đã!" Lục Đạo Đế Quân tuy đặt kỳ vọng rất lớn vào Tần Phong, nhưng lại không có ý định buông quyền, chỉ cần ông ta một ngày chưa chết, các ngươi sẽ mãi mãi là Thánh tử… "Cho ta làm Phó tướng!?" Tần Phong cảm thấy có chút thất vọng, tâm trạng tức thì không còn vui vẻ.

Vốn tưởng dựa vào công lao gây chuyện ở hai bên, ít nhất cũng có thể kiếm được chức chỉ huy đứng đầu của một đội quân át chủ bài, ai ngờ Lục Đạo Đế Quân lại không nể mặt chút nào, cho hắn một chức phó chỉ huy của Bạch Bào Quân.

Thôi vậy!

May mà hắn biết dỗ ngon dỗ ngọt, Bạch Bào Quân sớm muộn gì cũng theo họ hắn! "Ai!!" Trần Trường Phong quỳ trên đất cảm thấy vô cùng thất vọng, cuối cùng vẫn không thể gả con gái cho Ma Chủ đại nhân.

Nhưng qua sự việc vừa rồi ông ta cũng đã nhìn rõ, bảy năm Tần Phong nằm vùng ở Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng đã xây dựng được thế lực mạnh mẽ của riêng mình, ngay cả Lục Đạo Đế Quân cũng phải thỏa hiệp tùy theo tình thế.

Chương 269

Xem ra sự sỉ nhục mà ông ta phải chịu hôm nay, rất nhanh sẽ được đòi lại gấp trăm lần. "Tên khốn này vậy mà lại từ hôn!!" Gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng kiêu ngạo của Hồng Hạnh thoáng một tia tức giận, trong lòng càng dâng lên một ngọn lửa giận vô cớ. "Thế là kết thúc rồi!?" Tiểu Mị Ma Phong Tình đang đợi bên ngoài đại điện, nghe thấy tiếng nghị luận bên trong, liền biết cuộc sống một vợ một chồng của mình đã không còn.

Rất nhanh —— Lục Đạo Đế Quân hạ chỉ.

Đồng ý cho Trần Trường Phong quay về Ma tộc ngoài quan ải tiếp tục làm thủ lĩnh, không có chiếu lệnh không được tiến vào Âm Nguyệt Hoàng Triều, còn giữ công chúa Hồng Hạnh lại làm con tin.

Danh nghĩa là để bảo vệ an toàn cho công chúa! "Tuân chỉ!" Trần Trường Phong không ngờ Lục Đạo Đế Quân lại thích trợ công như vậy, vội vàng dập đầu biểu thị nguyện để con gái ở lại bên cạnh Tần Phong, nếu không phải đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, ông ta thật sự đã không nhịn được mà cười phá lên như ngỗng kêu. "Ừm!" Lục Đạo Đế Quân rất hài lòng với thái độ của Trần Trường Phong, chỉ là ông ta vẫn chưa có ý định bỏ qua cho Ma tộc.

Không phải tộc ta, lòng dạ ắt khác! "Đế quân thánh minh!" Các đại lão các phe lại đi một lượt quy trình, mắt trông mong chờ ông chủ nói tan làm. "Bãi triều!" Lục Đạo Đế Quân cũng biết đám người này là loại đức hạnh gì, họp thì chê phiền, đánh nhau thì chê mệt, làm việc thì thích làm kẻ phủi tay, chỉ có cuối năm chia tiền mới có thể khiến bọn họ hô to Đế quân vạn tuế. "Hù hù!!" Cửu Thiên của Danh Kiếm Sơn Trang thở phào một hơi thật sâu.

Vừa rồi đúng là dọa hắn sợ chết khiếp, sợ bị gán cho tội danh gián điệp của Đại Việt. "Chuyện này chưa xong đâu!" Cửu Thiên của Danh Kiếm Sơn Trang hừ lạnh một tiếng, trước khi đi không quên liếc Tần Phong một cái. "Gã này cũng quá nhỏ mọn rồi đi!?" Tần Phong không nhịn được đảo cặp mắt trắng dã, phát hiện đối phương thật sự quá thù dai.

Nhưng vừa nghĩ đến con trai hắn Nhất Kiếm là đại phản diện mà hệ thống nhắc nhở, liền cảm thấy mọi chuyện lại hợp tình hợp lý.

Theo kinh nghiệm mười năm lão mọt sách của hắn, phản diện **sở dĩ** là phản diện, chính là vì cả nhà bọn họ đều nhỏ mọn, một chút thù có thể nhớ cả đời, cuối cùng kích hóa mâu thuẫn bị nhân vật chính cho bay màu. "May quá, nhà họ Tần chúng ta dân phong thuần phác!" Tần Phong không ngừng tự nhủ trong lòng, nhất định không được nhỏ mọn thù dai. "Tần Phong!!" Lam Ma cười tủm tỉm đi tới, nhắc nhở Tần Phong nên đến nhà nàng ăn cơm rồi. "Nguyệt Thần Cung chúng ta không có cơm, cần phải đến Lam Ma Cung của ngươi ăn sao!?" Nguyệt Thần bước đi với dáng vẻ của nữ vương, khí tràng mười tám mét khiến người ta không dám đến gần. "Người quá ưu tú cũng không tốt a!" Tần Phong không cần nhìn cũng biết các nàng muốn làm gì, chẳng qua là muốn ép hắn tỏ thái độ rốt cuộc cưới ai.

Chỉ là tỏ thái độ rồi cũng chẳng được lợi lộc gì, cho nên vẫn nên áp dụng thái độ ba không: không chủ động, không từ chối, không chịu trách nhiệm là tốt nhất.

Giống như một số tác giả chó má, vĩnh viễn không nói với bạn là truyện một vợ một chồng, hay là không có nữ chính, cũng không nói với bạn có phải là hậu cung hay không, một khi đã nói, tác giả chó má đó làm sao để bạn đọc thêm vài chương kiếm tiền được chứ! "Hai vị tỷ tỷ đến đúng lúc lắm!" Tần Phong vội vàng cười tủm tỉm nói: "Ta gần đây vừa hay có một vụ làm ăn muốn tìm hai vị tỷ tỷ, mỗi năm có thể mang lại cho hai vị tỷ tỷ thu nhập mấy trăm vạn cực phẩm linh thạch, hơn nữa thu nhập còn tăng dần theo từng năm." "Mỗi năm mấy trăm vạn?

Tăng dần theo từng năm!?" Nguyệt Thần và Lam Ma lập tức bị thu hút, không ai có thể từ chối sự cám dỗ của cực phẩm linh thạch.

Đặc biệt là những thế lực đỉnh cấp gia nghiệp lớn như các nàng, để đảm bảo thế lực của mình luôn hùng mạnh, số lượng cực phẩm linh thạch tiêu hao mỗi năm cũng là con số thiên văn.

Thêm vào đó, Côn Luân Bí Cảnh vừa mở ra không lâu trước đây đã tiêu hao hết gia sản mà các nàng khổ cực tích cóp nhiều năm, bây giờ đang cần gấp một con đường tài lộc mới.

Tần Phong hạ giọng nói: "Hai vị tỷ tỷ cũng biết, ta có trong tay ân tình của tám thành thế lực Hoang Cổ, bảo họ liều mạng thì không thực tế, nhưng làm ăn với họ thì vẫn không có vấn đề gì." "Ừm!!" Mắt Nguyệt Thần và Lam Ma lập tức sáng lên, biết rằng vụ làm ăn này tuyệt đối có lời.

Đối với những kẻ lão làng giang hồ như các nàng, tự nhiên hiểu rằng giang hồ không phải là đánh đánh giết giết, mà là đạo lý nhân tình thế thái, chỉ cần Tần Phong sẵn lòng dùng ân tình để kiếm tiền, các thế lực lớn chắc chắn sẽ nể mặt hắn. "Hiện nay ở Hoang Cổ cái gì quan trọng nhất!?" Tần Phong nói tiếp: "Nhân tài và mối quan hệ, mối quan hệ chúng ta có rồi, nhân tài thì chúng ta trả lương cao để đào, cái gì luyện khí, luyện đan, vẽ phù đều cần hết, kiếm được tiền lại tiếp tục đào nhân tài, chúng ta phải đào toàn bộ nhân tài cao cấp của cả Hoang Cổ về đây, đến lúc đó chúng ta có thể độc chiếm thị trường." "Ờ…" Nguyệt Thần và Lam Ma kinh ngạc nhìn Tần Phong, không ngờ một đứa trẻ mười lăm tuổi mà dã tâm lớn như vậy.

Đồng thời, giác quan thứ sáu của phụ nữ mách bảo các nàng, Tần

Phong không giống đang kiếm tiền, mà ngược lại giống như đang tích góp quân phí để mưu phản trong tương lai.

Bên kia… Trần Trường Phong đang từ biệt Hồng Hạnh, hai cha con mắt đỏ hoe đầy lưu luyến. "Phụ thân đi đây!" Trần Trường Phong mở miệng nửa ngày cũng không nói được một câu, khoảnh khắc xoay người đi, nước mắt không kìm được nữa mà tuôn rơi.

Tuy Hồng Hạnh ở Âm Nguyệt Hoàng Triều có Tần Phong chăm sóc, nhưng nàng và Tần Phong khác nhau, Tần Phong là Nhân tộc, nàng là Ma tộc, đây không phải là nhà của nàng, nàng ở Âm Nguyệt Hoàng Triều chỉ là một dị loại Ma tộc, không ai biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Nhưng với tư cách là công chúa của Ma tộc, vì sự an nguy của bách tính Ma tộc, nàng lại phải gánh vác trách nhiệm này. "Phụ thân yên tâm, nữ nhi sẽ sống tốt!" Gương mặt nhỏ nhắn kiêu ngạo của Hồng Hạnh cố nén không để nước mắt rơi, không muốn làm gánh nặng tâm lý cho cha già của mình.

Lúc này —— Trong đô thành của Âm Nguyệt Hoàng Triều, đột nhiên xuất hiện rất nhiều người.

Họ đều nhận được thư mời của Tần Phong, đến vì sáu vị, à không, sáu quả Đạo Quả của Phương Trường, cũng có rất nhiều người không nhận được lời mời, nghe tin tức mà chuyên môn **vội vã** đến. "Đây không phải là Tất Vân Đào, Tất huynh sao?!" "Ra là Đường Xuyên, Đường huynh, huynh cũng nhận được lời mời của Tần Phong Thánh tử, đến vì sáu vị trí Đại Đế kia sao!?" "Hạ tiện, Đường Xuyên ta đi theo con đường quang minh chính đại, sao có thể tin vào lời hoang đường như vậy, ta đến vì sáu quả Đạo Quả." "Nhưng vấn đề là sáu quả Đạo Quả, phần lớn đã rơi vào tay Tần Phong rồi!?" "Đúng sai phải trái không quan trọng, công đạo tự tại lòng người!" "Đường huynh thật không sợ cường quyền, tiểu đệ thụ giáo rồi, chúng ta ngày dài tháng rộng, sau này còn gặp lại!" "………" Thúy Trúc Phong.

Tần Phong ngồi xếp bằng trong một khu rừng trúc trên núi, phía trước còn đặt Tử Tiêu Âm Dương Lô.

Sau khi bàn bạc xong một số chi tiết với Nguyệt Thần và Lam Ma, hắn liền đưa Hồng Hạnh và Phong Tình trở về Thúy Trúc Phong, trên đường cũng thấy trong đô thành có rất nhiều người từ nơi khác đến, nhưng đều là những thế lực nhỏ không có nhiều tiền.

Còn những thế lực lớn kia, có lẽ đã đến và đang trốn ở đâu đó, hoặc có lẽ vì thể diện mà căn bản không đến. "Như vậy, chẳng phải là Phương Trường không bán được giá cao sao!?" Tần Phong rất nghiêm túc về việc bán đấu giá Phương Trường, sau khi lãng phí rất nhiều tế bào não, hắn quyết định học theo các câu lạc bộ cao cấp, tổ chức một buổi đấu giá mặt nạ.

Nhưng mặt nạ thông thường đối với người tu luyện căn bản vô dụng, vẫn có thể thông qua cảm ứng khí tức để biết đối phương là ai, vẫn phải luyện chế ra một loại mặt nạ đặc biệt mới được.

Chỉ thấy Tần Phong búng một tia Nam Minh Ly Hỏa vào trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, lại vung tay ném các loại dược liệu cần thiết vào trong đỉnh, nhanh chóng kết từng đạo minh văn ấn đánh vào trong đỉnh, một hình mẫu sơ khai của mặt nạ câu lạc bộ lờ mờ hiện ra. "Lão đại biết luyện khí!?" Thiên Quân, Vạn Mã hai người đứng cách đó không xa hộ pháp, bị thủ pháp luyện khí điêu luyện của Tần Phong làm cho ngây người.

Phải biết, Luyện Khí Sư, Luyện Đan Sư đều là những nghề nghiệp vô cùng hiếm có.

Không giống như người tu luyện chỉ cần cảm ứng được thiên địa linh khí là có thể tu luyện, họ giống như những Hồn tu kia, quan trọng là thiên phú dị bẩm.

Hễ không có thiên phú về phương diện này, dù có nỗ lực cả đời cũng vô dụng.

Tần Phong trước đây đã khiến người ta cao không thể với tới, khó mà theo kịp rồi, bây giờ lại thêm một thiên phú luyện khí nữa, sau này ai còn dám làm bạn với hắn chứ!?

Chương 270

"Đây là nơi Tần Phong ở sao!?" Hồng Hạnh, Phong Tình hai nàng tham lam hít thở linh khí trên Thúy Trúc Phong, từ khi sinh ra đến nay chưa từng cảm nhận được linh khí nồng đậm như vậy. "Lão đại chính là lão đại!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người lại không nhịn được cảm thán một tiếng, không ngờ Tần Phong đi tù mà cũng có thể mang về tiểu thư.

Đúng là sắt đá thì có Tiểu Bạch, còn tiểu thư thì như nước chảy. "Thỏ ta lại về rồi đây!" Giọng nói non nớt vui vẻ của Tiểu Bạch vang vọng khắp núi, dọa cho lũ động vật nhỏ trên Thúy Trúc Phong chạy toán loạn. "Nhiều động vật nhỏ quá!" Nhìn những con vật nhỏ chạy trên núi, Hồng Hạnh không nhịn được kinh hô.

Không giống ánh mắt yêu thương của các tiểu thư khác, nàng lại không kiềm chế được mà liếm liếm đôi môi đỏ của mình.

Không lâu sau —— Tần Phong đã luyện chế ra rất nhiều mặt nạ câu lạc bộ.

Đeo lên mặt không chỉ có thể làm thân hình thay đổi, mà còn có thể thay đổi dao động khí tức của bản thân, cho dù là người thân mật nhất đứng trước mặt, cũng chưa chắc nhận ra mình là ai.

Nhược điểm duy nhất là không thể sử dụng linh lực động thủ, một khi sử dụng linh lực, công năng của mặt nạ sẽ mất hiệu lực. "Lợi hại quá!" Thiên Quân, Vạn Mã ở cách đó không xa trợn mắt há mồm, bị thiên phú luyện khí của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Vừa rồi tốc độ tay của Tần Phong tuyệt đối đạt đến trăm ấn mỗi giây, nói cách khác Tần Phong lúc này đã có trình độ của Đặc cấp Luyện Khí Sư, chiếc mặt nạ không bắt mắt kia là một pháp khí đặc

cấp.

Đặc cấp Luyện Khí Sư mười lăm tuổi, nhìn khắp Hoang Cổ e rằng cũng không tìm ra người thứ hai! "Có những chiếc mặt nạ câu lạc bộ này, vấn đề riêng tư của các phú hào sẽ được giải quyết!" Tần Phong nhìn chiếc mặt nạ câu lạc bộ trong tay, phảng phất như thấy được cảnh các phú hào hăng hái tranh mua. "Cứ để tin tức bay thêm một lúc nữa vậy, Phương Trường trong huyết trì vẫn còn cầm cự được!" Tần Phong ném mặt nạ câu lạc bộ sang một bên, lại lấy ra một ít linh thảo ném vào trong đỉnh. "Lão đại, còn biết luyện đan!?" Thiên Quân, Vạn Mã lại không nhịn được kinh hô, không hiểu tại sao Tần Phong lại ưu tú như vậy.

Nhưng điều mà họ nằm mơ cũng không ngờ tới là, việc Tần Phong luyện đan sẽ là khởi đầu cho cơn ác mộng của họ.

Chỉ thấy Tần Phong hồi tưởng lại những ghi chép liên quan trong Đại Toàn Luyện Đan, búng một tia Nam Minh Ly Hỏa vào trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, rồi bắt đầu truyền linh khí của mình vào trong đỉnh.

Không giống như luyện khí một giây bao nhiêu ấn, luyện đan chú trọng sự tinh chuẩn.

Sự cân bằng của dược tính, độ lớn của lửa, cao thấp của nhiệt độ, biến hóa của dược hiệu, mức độ dung hợp, đều cần phải ứng biến linh hoạt. "Hình như cũng không có gì khó!" Tần Phong phảng phất như dược thần nhập thể, trong lòng đặc biệt có cảm giác.

Hắn dùng Nam Minh Ly Hỏa để tinh luyện tinh hoa trong linh thảo, truyền tống linh khí bắt đầu khuấy chúng lại với nhau, khuấy cho đến khi chúng quyện vào nhau, hòa như nước với sữa, hai má ửng hồng, ánh mắt mơ màng. "Mee mee!!" Một tiếng kêu thảm thiết của con dê đột nhiên vang lên.

Tần Phong và mọi người tò mò quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa Hồng Hạnh đã bắt được một con dê, thủ pháp gọn gàng lột da xẻ thịt.

Tiểu Mị Ma Phong Tình bên cạnh cũng nhóm lửa, chuẩn bị biến con dê từ non nớt thành chín muồi. "Mẹ thỏ của tôi ơi, cô ta giết dê ghê quá!" Tiểu Bạch bị dọa đến mức chạy thẳng vào lòng Tần Phong, biểu thị cả đời này cũng sẽ không đi gây sự với người phụ nữ này. "Sao ta cứ cảm thấy cái eo của mình có nguy hiểm nhỉ!?" Tần Phong trong lòng không hiểu sao lại thấy sợ hãi, có cảm giác như dẫn sói vào nhà. *Bùm* một tiếng!!

Một tiếng nổ vang lên từ trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, Tần Phong vội vàng thu hồi ánh mắt, kết ấn chỉ điểm một cái, nắp đỉnh mở ra, một luồng kim quang bắn ra, kèm theo một mùi hương linh thảo đặc biệt nồng đậm.

Chỉ là khi Tần Phong tiến lên **rướn** đầu ra xem, phát hiện bên trong không hề có kim đan như tưởng tượng, chỉ có một đống chất lỏng sền sệt màu trắng không rõ là gì. "Thất bại rồi sao!?" Thiên Quân, Vạn Mã cũng tò mò ghé lại, không hiểu Tần Phong đã luyện ra thứ gì. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Tần Phong chưa bao giờ nghi ngờ về thiên phú của mình, cảm thấy nhất định là mình đã mở khóa được tư thế luyện đan mới. "Thật sao!?" Thiên Quân, Vạn Mã hai người vì tin tưởng Tần Phong, thử duỗi ngón tay ra múc một ít bỏ vào miệng.

Trong chốc lát —— Trời long đất lở, ngũ lôi oanh đỉnh, phong vân biến sắc, quỷ khóc sói gào… Chỉ cảm thấy mình như sắp nứt ra, cảm giác tuyệt vọng đó từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu. "Hiệu quả thế nào!?" Tần Phong đầy mong đợi nhìn hai người, chờ họ chứng minh mình là thiên tài luyện đan. "Ực…" Thiên Quân, Vạn Mã vốn định mở miệng cầu cứu Tần Phong.

Nhưng nghĩ đến thao tác lố bịch của Tần Phong lần trước khi họ trúng độc, chỉ có thể cố gắng gượng chạy xuống núi không ngoảnh đầu lại, đi tìm đại phu đáng tin cậy để cứu cái mạng chó của mình.

Họ thừa nhận thiên phú luyện khí của Tần Phong là tuyệt thế vô song, nhưng thiên phú luyện đan thì thật một lời khó nói hết, e rằng ngay cả Hoang Cổ Độc Vương thấy cũng phải bái hắn làm sư phụ. "Tình hình gì vậy!?" Tần Phong không hề ý thức được là do đan dược có vấn đề, cảm thấy hai người kia tám phần là ăn xong đan dược liền sắp đột phá.

Và dường như để chứng minh cho suy đoán của mình, hắn lại túm lấy tai thỏ của Tiểu Bạch, bắt nó thử hiệu quả. "Thỏ ta không ăn…" Tiểu Bạch cũng không ngốc, liều mạng giãy giụa.

Tiếc là giãy giụa cũng vô ích, cuối cùng vẫn bị Tần Phong ép ăn thứ chất lỏng sền sệt màu trắng không rõ kia.

Không giống như Thiên Quân, Vạn Mã sau khi ăn xong có cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh, trời long đất lở, cả người như sắp nứt ra, Tiểu Bạch chỉ thấy mầm đậu xanh trên trán sáng lên một chút. "Ừm!!" Tiểu Bạch đột nhiên tỉnh táo lại, cảm thấy toàn thân ấm áp.

Cũng từ lúc đầu rất kháng cự, đến khi nếm được vị ngọt thì bắt đầu chủ động, cuối cùng một vẻ mặt mãn nguyện trợn mắt trắng dã, biểu thị không thể ăn thêm được nữa… Kể từ khi Côn Luân Bí Cảnh đóng lại, cả Hoang Cổ liên tiếp xảy ra đại sự.

Tháng đầu tiên… Các thế lực lớn đều xuất động để tìm kiếm tiểu bối nhà mình, cũng vì tám thành tiên tinh bị mất tích mà bắt đầu vây bắt Lâm Tam.

Kết quả lại chứng kiến sự quật khởi mạnh mẽ của đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ Tần Phong, còn có tình huynh đệ cảm động sâu sắc giữa hắn và Lâm Tam.

Tháng thứ hai… Âm Nguyệt Hoàng Triều nhân lúc liên quân thế gia của Đại Việt đang vây bắt Lâm Tam, đã xâm nhập Đại Việt Hoàng Triều với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, từ đó đế quốc xếp hạng nhất và nhì của Hoang Cổ chính thức khai chiến.

Tháng thứ ba… Tần Phong dẫn binh diệt Kim Ưng Tông; lời phê của Mộc Tú "không có lửa làm sao có khói" vang dội khắp Hoang Cổ, khiến các thế lực lớn triển khai vây bắt Lâm Tam và Thần Tú, thậm chí không tiếc vây công một trong tam đại thánh địa là Tạo Hóa Tiên Tông.

Tháng thứ tư… Tiếng chuông Cửu Thanh của Lâm Tam thu hút sự chú ý của đại lão thượng giới; Tần Hạo leo lên Đăng Tiên Đài, Chí Tôn Vương Giả năm xưa trở về; Tần Phong bị đày đến Vạn Ma Tháp, Ma tộc phát động bạo loạn muốn phá tháp mà ra, Tần Phong một kiếm trấn vạn ma buộc Ma tộc cúi đầu thần phục, triệt để giải quyết vấn đề biên ải mấy vạn năm của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Tháng thứ năm… Tần Phong bắt được ma đầu giết người không chớp mắt Phương Trường, mời các thế lực lớn Hoang Cổ đến đấu giá sáu vị trí Đại Đế.

Chương 271

Chỉ là ngại Phương Trường là đàn ông, các thế lực lớn lo cho thể diện của mình, nên đa số đều không chọn đến tham dự.

Cho đến khi nhận được mặt nạ câu lạc bộ do Tần Phong luyện chế có thể che giấu khí tức và thay đổi thân hình, số người trong đô thành Âm Nguyệt Hoàng Triều lập tức tăng vọt mấy lần, dù một chiếc mặt nạ bán 10 vạn cực phẩm linh thạch cũng có người mua.

Dù sao thì cực phẩm linh thạch trong nhà có nhiều đến mấy cũng không thể đắp ra được một vị Đại Đế. "Không ngờ đã mười sáu tuổi rồi!" Tần Phong bấm ngón tay tính toán thời gian, phát hiện mình đã rời khỏi nhà họ Tần được tám năm. "Bẹp, bẹp…" Tiểu Bạch vô tư ngồi trên vai Tần Phong, ném từng viên đan dược vào miệng mình.

Đều là những viên đan dược Tần Phong luyện chế cho nó, không giống như loại chất lỏng sền sệt màu trắng không rõ ban đầu, Tần Phong hiện tại đã có thể luyện chế ra đan dược hoàn chỉnh. "Nó rốt cuộc ăn vào kiểu gì vậy!?" Thiên Quân, Vạn Mã lòng còn sợ hãi nhìn những viên đan dược đó.

Mấy ngày gần đây Tần Phong đã hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui luyện đan, chỉ là thiên phú luyện đan của hắn và thiên phú luyện khí hoàn toàn là một trời một vực.

Dù thứ luyện ra có giống một viên đan dược, nhưng vẫn có thể khiến người ta sét đánh giữa trời quang, quỷ khóc sói gào, chết tại chỗ.

Nhưng chính những viên đan dược mà chó cũng không thèm ăn này, Tiểu Bạch lại có thể ăn một cách ngon lành, sau đó khí tức còn không ngừng tăng lên.

Điều này cũng khiến Tần Phong sinh ra một loại ảo giác, rằng mình không chỉ là một kỳ tài luyện khí tuyệt thế vô song, mà còn là một kỳ tài luyện đan tuyệt thế vô song, thậm chí còn định đem tuyệt phẩm đan dược do mình luyện chế ra bán đấu giá. "Hay là ngươi đi khuyên đi!?" Thiên Quân quay đầu nhìn Vạn Mã, bảo hắn đi nói sự thật với Tần Phong. "Huhu…" Vạn Mã lắc đầu liên tục, đánh chết cũng không đi.

Lỡ như Tần Phong không tin, bắt mình ăn cho hắn xem, vậy chẳng phải mình sẽ toi đời sao!? "Vậy chỉ có thể chúc những người đó may mắn thôi!" Thiên Quân trong lòng mặc niệm ba giây cho những người mua đan dược, hy vọng Tần Phong tự mình nhận ra e rằng còn khó hơn lên trời.

Đầu tiên, Thương Thiên Bá Thể của hắn vĩnh viễn không thiếu mana, Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết có thể hồi sinh đầy máu, lại còn có thiên phú tu luyện trước không ai có, sau không ai bằng, kiếp này e rằng sẽ không bao giờ ăn đan dược do mình luyện.

Thứ hai là Tiểu Bạch luôn ở bên cạnh gây hiểu lầm, hắn căn bản sẽ không nghi ngờ là do bản thân có sai sót. ……… Trong đô thành Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Các thế lực đều đã mua mặt nạ do Tần Phong luyện chế.

Ngoài việc có thể thay đổi thân hình và che giấu khí tức để không bị người quen phát hiện, còn có một lý do nữa là chiếc mặt nạ này chính là vé vào cửa của buổi đấu giá, vào ngày đấu giá chỉ có người đeo mặt nạ này mới có thể vào hội trường.

Tuy nhiên, các thế lực lớn cuối cùng vẫn cần thể diện, cho nên đều không tự mình ra mặt mua.

Lúc này —— một nam tử mặc hoa phục đang lén lén lút lút trên phố, sau khi xác nhận không có ai chú ý liền nhanh chóng lách vào một con hẻm nhỏ.

Chỉ thấy một nam tử đã sớm đợi ở đó từ lâu, thấy nam tử mặc hoa phục đến, vội vàng gật đầu khom lưng tiến lên đưa mặt nạ qua. "Cuối cùng cũng mua được!" Nam tử mặc hoa phục vui mừng nhận lấy mặt nạ đeo lên mặt, quả nhiên như lời đồn có thể thay đổi thân hình và che giấu khí tức, cho dù là người quen cũng không nhận ra.

Đúng lúc này —— một giọng nói rất đáng ăn đòn vang lên trong con hẻm nhỏ, "Xem ta Lam Ngân Quấn Quanh!!" "Ai đó!?" Nam tử mặc hoa phục trong lòng cả kinh, chỉ cảm thấy toàn thân bị thứ gì đó quấn lấy. *Vút* một tiếng!!

Chưa kịp để nam tử mặc hoa phục phản ứng lại, đã thấy một bóng đen lướt qua trước mắt, chỉ thấy đối phương không có cánh tay phải thân mật nhất, tay trái còn cầm một cây búa lao tới đập hắn. "Mèo cào chuột, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Năng lượng trong cơ thể nam tử mặc hoa phục tức thì chấn vỡ Lam Ngân Quấn Quanh, giơ nắm đấm lên đối đầu trực diện với cây búa đang lao tới. *Ầm ầm ầm!!* Năng lượng va chạm lan ra, khiến hai người mỗi người lùi lại mấy bước. "Giao ra mặt nạ, tha cho ngươi không chết!" Sắc mặt Đường Xuyên lập tức trở nên ngưng trọng, không ngờ đối phương có thể phá được Lam Ngân Quấn Quanh. "Ra là một tên trộm cướp vặt!" Khóe miệng nam tử mặc hoa phục nhếch lên một tia chế giễu, hóa thành một đạo tàn ảnh lao tới lần nữa. *Ầm ầm ầm!!* Hai bên lại một lần nữa giao chiến, khiến trong con hẻm nhỏ tiếng nổ không ngừng.

Một lúc sau… Đường Xuyên mặt mũi bầm dập đi ra, trong tay còn cầm mặt nạ của đối phương. "Đường Xuyên ta không phải tiểu tặc, lòng ta hành động ta trong như gương sáng, mọi việc ta làm đều là chính nghĩa!" Ánh mắt Đường Xuyên kiên định nhìn về phía hội trường đấu giá ở không xa, bất kể phải trả giá đắt thế nào cũng phải cứu được người mình yêu nhất. ……… Trong huyết trì.

Hai mắt Phương Trường đỏ ngầu, sắc mặt dữ tợn, gân xanh nổi lên, trông vô cùng đáng sợ.

Mấy ngày đầu tiên vào huyết trì, ông ta còn có thể dựa vào việc hấp thu năng lượng còn sót lại trong huyết trì để áp chế “lợn nái cũng điên cuồng” trong cơ thể.

Nhưng theo thời gian trôi đi, năng lượng trong huyết trì hoàn toàn cạn kiệt, bây giờ ông ta hoàn toàn dựa vào ý chí để chống cự. "Tần Phong!!" Phương Trường gần như sắp phát điên, không biết Tần Phong rốt cuộc đã hạ bao nhiêu thuốc.

Đã mấy ngày trôi qua rồi, dược hiệu vẫn còn mạnh mẽ như vậy, đặc biệt là sau khi ông ta mất đi tuệ căn, ngay cả việc dùng tay không cũng không được, chỉ có thể dựa vào ý chí lực để chống đỡ.

Nhưng vấn đề là liên tục nhiều ngày như vậy, dù là thần tiên đến cũng không chịu nổi. "Lão ma đầu, ngươi tỉnh chưa!?" Phương Trường không ngừng gọi lão ma đầu trong cơ thể.

Tiếc là lần trước ở Côn Luân Bí Cảnh giúp ông ta chống lại Nam Minh Ly Hỏa của Tần Phong xong, lão ma đầu đã hoàn toàn rơi vào giấc ngủ say, không hề tỉnh lại lần nào nữa. "A…" Phương Trường không nhịn được hét lớn một tiếng, phòng tuyến ý chí cuối cùng cũng đã vỡ. ……… Màn đêm buông xuống.

Buổi đấu giá được vạn người mong đợi đã bắt đầu.

Chỉ thấy từng quý ông đeo mặt nạ xuất hiện từ bốn phương tám hướng, sau khi vào hội trường liền xoa tay chuẩn bị lát nữa đại triển hùng phong. "Không đúng!" Tần Phong nhìn những người không ngừng tiến vào buổi đấu giá, không hiểu tại sao toàn là đàn ông.

Thiên Quân giải thích: "Ở Hoang Cổ, con gái đều là người ngoài họ gả đi, mà Đại Đế lại liên quan đến sự hưng suy vạn năm của một gia tộc, tự nhiên không thể phái nữ tử trong gia tộc đến…" "Vậy chẳng phải là..." Vạn Mã nhìn quả cầu thủy tinh do Huyết Trì biến thành trong tay Tần Phong, bất giác mặc niệm ba giây cho Phương Trường trong lòng, hy vọng kiếp sau gã đừng gặp lại người đàn ông nào tên là Tần Phong nữa. "Nhìn ta làm gì!" Tần Phong lý lẽ hùng hồn nói: "Ngươi không phải cá, sao biết niềm vui của cá?

Chương 272

Sao các ngươi biết Phương Trường không thích chứ!?" "Ặc..." Khóe mắt Thiên Quân, Vạn Mã bất giác giật giật, quay đầu nhìn về phía Đông Phương tiểu thư bên cạnh.

Là người từng trải, nàng hẳn là có quyền phát ngôn nhất. "Hừ!" Đông Phương tiểu thư tức giận phồng má nói: "Các ngươi chơi thì chơi, giỡn thì giỡn, đừng lấy người đàn ông đầu tiên của nô gia ra đùa!" "Ặc..." Tần Phong nghe mà dựng cả tóc gáy, rùng mình một cái nói: "May mà Phương Trường bây giờ đã mất tuệ căn, biến thành một tên thái giám chết bầm, nếu không thì cảnh tượng đó quá đẹp, ta thật sự không dám tưởng tượng." "Hừ!" Đông Phương tiểu thư lại õng ẹo hừ một tiếng, tức giận quay đầu sang hướng khác. "Lại sao nữa!?" Tần Phong mặt đầy nghi hoặc, cảm thấy thật khó hiểu.

Hắn không hiểu mình lại nói sai câu gì khiến Đông Phương tiểu thư tức giận đến thế.

Thiên Quân hạ giọng nói: "Lão đại, ta nghe nói thần công mà Lam Sắc Yêu Cơ sáng tạo ra tên là Quỳ Hoa Thần Điển, mở đầu có ghi là muốn luyện công này, ắt phải tự cung!" "Câu này quen thế nhỉ, lẽ nào ngươi..." Tần Phong kinh ngạc nhìn về phía Đông Phương tiểu thư, ánh mắt bất giác bắt đầu di chuyển xuống dưới. "Chuyện bé xé ra to!" Đông Phương tiểu thư liếc mắt một cái đầy phong tình, nói: "Con đường tu luyện vốn đầy chông gai, không trải qua ma nạn sao có thể thành tựu Đại Đế chi vị, chỉ một hai tấc cỏn con thì có là gì!" "Đúng là một kẻ tàn nhẫn!" Trong mắt Thiên Quân và Vạn Mã tràn đầy vẻ kính phục, đổi lại là bọn họ thì không thể làm được chuyện huynh đệ tương tàn này. "Ặc..." Tần Phong ngập ngừng nói: "Ngươi nói xem có một khả năng này không, ta nói là một khả năng thôi nhé, ngươi chỉ cần biến đổi hình thái là có thể tu luyện, căn bản không cần một nhát dao đó." "Hả!?" Đông Phương tiểu thư sững sờ tại chỗ, cả người cũng lập tức chết lặng.

Năng lực thiên biến vạn hóa của nàng đừng nói là nam nữ, ngay cả động vật nhỏ cũng biến được, hình như, có lẽ, khả năng là, đại khái, biết đâu chừng thật sự không cần nhát dao đó hỗ trợ. "Đứa bé đáng thương!" Thiên Quân, Vạn Mã liếc mắt nhìn với vẻ đồng cảm, cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của câu nói biết quá nhiều ngược lại không vui vẻ. "Hai ngươi thật sự không suy nghĩ một chút sao!?" Tần Phong quay đầu nhìn Thiên Quân, Vạn Mã, hy vọng bọn họ học tập Đông Phương tiểu thư, tích cực hướng tới tương lai, có tinh thần xả thân cầu đạo. "Hu hu..." Thiên Quân, Vạn Mã bị dọa đến mức lắc đầu lia lịa, tỏ vẻ mình chỉ muốn làm một lão lục vui vẻ.

Lúc này – trong một quán trà không xa.

Thiên Tú đang mặt mày âm trầm nhìn đám người Tần Phong, trước mặt còn đứng một nữ tử cổ trang che mặt bằng lụa mỏng.

Tuy che nửa mặt bằng lụa mỏng, nhưng đôi mắt đẹp long lanh, mang lại cho người ta cảm giác đẹp đến không thể tả xiết, trong vẻ thanh tú lại ẩn chứa sự quyến rũ, trong quyến rũ lại không mất đi vẻ đoan trang, không chỉ có phong thái của một người phụ nữ trưởng thành, mà từng cử chỉ, hành động còn toát lên vẻ cao quý, tao nhã của bậc quý tộc, người này chính là Thánh chủ của Vũ Lăng Thánh Địa, cũng là một trong tứ đại mỹ nhân Hoang Cổ, nổi danh ngang với Nguyệt Thần, Lam Ma, nhưng thực lực lại cao hơn Nguyệt Thần và Lam Ma rất nhiều, là người có thực lực mạnh nhất trong tứ đại mỹ nhân Hoang Cổ. "Hắn chính là Tần Phong!?" Giọng nói của Thánh chủ êm dịu như nước, du dương như ca, đang nhìn Tần Phong đầy hứng thú.

Mặc dù lúc này Tần Phong không giao đấu với ai để thể hiện thực lực, nhưng bà vẫn nhìn ra được Tần Phong đã lĩnh ngộ được kiếm ý cấp sáu, Vô Địch Kiếm Tâm, Đạo Pháp Tự Nhiên.

Đặc biệt là Thiên Sư Ấn lấp lánh kim quang giữa trán hắn, càng khiến bà nảy sinh hứng thú nồng hậu với Tần Phong.

Bà cảm thấy người này chính là tuyệt thế yêu nghiệt mà mình đang tìm kiếm, còn yêu nghiệt hơn cả Lâm Tam của Tạo Hóa Tiên Cảnh và Tần Hạo của Thái Bạch Tiên Sơn. "Bẩm Thánh chủ!" Thiên Tú vội vàng đáp: "Người này chính là Tần Phong, **tính cách** ti tiện vô sỉ, âm hiểm hạ lưu, từ việc hắn tổ chức buổi đấu giá này là có thể thấy, hắn là một kẻ không có giới hạn, xin Thánh chủ thay trời hành đạo, diệt trừ tai họa này." Thánh chủ không nói gì, chỉ liếc Thiên Tú một cái để cô ta tự lĩnh hội.

Bọn họ đang ở trong đô thành của Âm Nguyệt hoàng triều, toàn bộ lực lượng nòng cốt của Âm Nguyệt hoàng triều đều tập trung ở đây, bảo bà giương cao ngọn cờ thay trời hành đạo để tiêu diệt người kế vị tương lai của người ta ở đây.

Là do bà trông giống kẻ ngốc, hay là đầu óc cô ta úng nước rồi! ……… Tại hiện trường buổi đấu giá.

Nhìn khắp nơi đều là người đeo mặt nạ, cho dù là vợ mình đứng đối diện cũng không nhận ra.

Tách!

Tách!

Tách!

Tiếng giày cao gót giòn giã vang lên, khiến toàn trường lập tức im lặng.

Chỉ thấy tiểu yêu ma Phong Tình mặc bộ sườn xám do Tần Phong đặc biệt thiết kế cho nàng, bước trên đôi giày cao gót đi lên đài, khoe trọn vẹn thân hình hoàn mỹ, trong tay còn bưng quả cầu thủy tinh màu đỏ do Huyết Trì biến thành. "Bảo vật này là chí bảo Huyết Trì của Ma tộc ta, Phương Trường hiện đang bị nhốt bên trong, mời các vị tân khách kiểm nghiệm!" Phong Tình nở một nụ cười vừa trong sáng vừa gợi tình, dọa cho các quý ông toàn trường vội vàng ổn định đạo tâm của mình. "Quả nhiên là Phương Trường!" Các quý ông toàn trường lần lượt xếp hàng lên đài, dùng thần niệm để kiểm tra bên trong.

Không xem thì không biết, xem xong thì giật cả mình, chỉ thấy Phương Trường đang uốn éo tạo dáng bên trong, vốn tưởng gã bị Tần Phong bắt đến, không ngờ gã đã nóng lòng không đợi được nữa rồi. "Cha nội ơi, rốt cuộc ai mới là người bị hại vậy?!" Các quý ông toàn trường hài lòng gật gật đầu, tỏ vẻ đã kiểm tra xong, xác nhận là hàng chính hãng không thể nghi ngờ.

Chẳng mấy chốc – các quý ông đã kiểm tra xong và trở về chỗ ngồi của mình.

Phong Tình đặt quả cầu thủy tinh lên bàn đấu giá, cười tươi nói: "Nếu mọi người đã kiểm tra xong và không có vấn đề gì, tiếp theo bốn vị trí Đại Đế sẽ chính thức bắt đầu được đấu giá, theo yêu cầu của chủ nhân nhà ta, không nhận linh thạch, chỉ nhận kỳ trân dị bảo." "Kỳ trân dị bảo!?" Các quý ông toàn trường không có biểu hiện gì thay đổi lớn, hiển nhiên đã sớm đoán được điều này.

Linh thạch tuy là đơn vị tiền tệ chung của cả Hoang Cổ, nhưng có rất nhiều kỳ trân dị bảo dù có tiền cũng không mua được, nhưng so với vị trí Đại Đế thì những kỳ trân dị bảo này lại không còn quan trọng đến thế.

Quan trọng nhất là, gia tộc nào ở Hoang Cổ mà không có vài món bảo bối không thể để người khác biết, **nhân tiện** cơ hội này nhanh chóng bán đi. "Ta có một cây thần thương, có thể đổi lấy một vị trí Đại Đế không!?" "Ta có mười quả Chu Quả, có thể đổi lấy một vị trí Đại Đế không!?" "Ta có một viên Cửu Long Đan, có thể đổi lấy một vị trí Đại Đế không!?" "Ta có Đạo Tàng Cửu Đại Tiên Thảo, có thể đổi lấy một vị trí Đại Đế không!?" "………" Khi buổi đấu giá chính thức bắt đầu, các quý ông liên tục đưa ra bảo vật.

Chỉ tiếc là sau lần cướp bóc thành công tám phần thế lực Hoang Cổ lần trước, Tần Phong thật sự không để mắt đến những bảo vật thông thường, gọi giá nửa ngày trời cũng không có bảo vật nào hấp dẫn được hắn xuất hiện.

Tuy nhiên, mức độ cạnh tranh kịch liệt quả thực vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Tần Phong nhìn những kẻ giàu có đang đỏ mắt hét giá, không khỏi lẩm bẩm: "Đến cả một phản diện như ta còn thấy bọn họ biến thái, thật không cùng đẳng cấp với chúng nó..." Ngay lúc này – một giọng nói vang dội vang lên: "Nghìn cân Thất Thải Tinh Vẫn!" "Thất Thải Tinh Vẫn?

Nghìn cân!!" Toàn trường quý ông lập tức im lặng, ánh mắt đồng loạt nhìn sang.

Mặc dù đối phương đeo mặt nạ không nhìn ra là thế lực nào, nhưng có thể thấy rõ đối phương là một đấng mày râu đích thực. "Thất Thải Tinh Vẫn!?" Mắt Tần Phong sáng rực lên, tim đột nhiên đập nhanh hơn.

Do gần đây hắn chìm đắm trong việc luyện khí không thể thoát ra, nên cũng đã tìm hiểu thêm một số kiến thức liên quan đến dược liệu luyện khí, trong đó bao gồm cả Thất Thải Tinh Vẫn khiến vô số luyện khí sư ở Hoang Cổ phải điên cuồng này.

Tương truyền vật này không phải là vật của nhân gian, mà là do các ngôi sao trên trời sau khi chết đi, lõi của chúng hóa thành thiên thạch rơi xuống Hoang Cổ mà hình thành.

Bất kỳ luyện khí sư nào có thể lưu danh thiên cổ trong lịch sử Hoang Cổ đều đã từng sử dụng Thất Thải Tinh Vẫn để luyện chế thần binh.

Cũng tức là mười thần binh đứng đầu bảng xếp hạng Hoang Cổ hiện nay, bao gồm cả Trường Không Thần Kiếm của hắn, đều được rèn đúc từ Thất Thải Tinh Vẫn.

Đặc biệt là đối phương ra tay liền là nghìn cân, thật sự khiến hắn khó mà không động lòng.

Phong Tình nhận được ánh mắt ra hiệu của Tần Phong, lập tức hô lên: "Có ai ra giá cao hơn Thất Thải Tinh Vẫn không, lẽ nào chủ nhân của vị trí Đại Đế đầu tiên sắp xuất hiện rồi sao?!" Thấy toàn trường vẫn im lặng, Phong Tình dùng hết khả năng nói: "Các vị tân khách, đây là cơ hội nghịch thiên cải mệnh thành tựu Đại Đế chi vị, cũng là cơ hội thành tựu Đại Đế chi vị dễ dàng nhất trong lịch sử, danh ngạch chỉ có bốn, bán đi một cái là bớt một cái, càng về sau cạnh tranh sẽ càng kịch liệt..." Càng về sau cạnh tranh càng kịch liệt!?

Chương 273

Toàn trường quý ông lập tức xôn xao, cảm thấy Phong Tình nói rất có lý. "Tiên thảo Đạo Tàng, tiên thảo Đạo Tàng vạn năm!" Một giọng nữ tử gấp gáp vang lên, khiến các quý ông toàn trường đều phải ngoái nhìn.

Chỉ thấy đối phương là một nữ tử trẻ tuổi đeo mặt nạ, mặc trang phục hoa lệ, khí chất vô cùng cao quý, giọng nói gấp gáp như thể đã không thể chờ đợi được nữa. "Đạo Tàng vạn năm!!" Người biết hàng không khỏi kinh hô, bị sự ra tay hào phóng của nữ tử dọa cho một phen.

Đạo Tàng được tạo thành từ chín loại tiên thảo: nhân sâm, thung dung, thạch hộc, hà thủ ô, thiên sơn tuyết liên, hải để trân châu, đông trùng hạ thảo, hoa giáp chi phục linh, và thâm sơn dã linh chi.

Muốn gom đủ không khó, cái khó là loại vạn năm.

Cũng giống như Thất Thải Tinh Vẫn khiến luyện khí sư điên cuồng, Đạo Tàng vạn năm cũng khiến luyện đan sư phải điên cuồng. "Đạo Tàng vạn năm!" Tiểu Bạch lập tức dựng tai lên, mắt long lanh nhìn Tần Phong. "Không đúng!" Tần Phong nhíu mày nhìn về phía đối phương, không ngờ lại có tiểu thư mua Phương Trường.

Đặc biệt là vẻ mặt gấp gáp của đối phương, khiến hắn có cảm giác như nàng ta quen biết Phương Trường. "Cái gì không đúng!?" Thiên Quân, Vạn Mã nghi hoặc nhìn nhau, luôn cảm thấy Tần Phong lại sắp đi lừa người rồi. "Kệ nó đúng hay không!" Đông Phương tiểu thư đứng một bên với vẻ mặt chán nản.

Kể từ khi Tần Phong nói có thể không cần chịu một nhát dao đó, cả người nàng đã hoàn toàn u uất. "Lẽ nào là Nam Phong công chúa!?"

Người đầu tiên Tần Phong nghĩ đến chính là Nam Phong công chúa, với quan hệ của nàng ta và Phương Trường, sau khi nghe tin Phương Trường rơi vào tay hắn, chắc chắn sẽ không ngồi yên.

Hơn nữa, theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, chỉ cần nam chính trúng mị dược, nữ chính chắc chắn sẽ chủ động đến tận cửa dâng hiến, ngược lại, nếu nữ chính trúng mị dược, nam chính cũng chắc chắn sẽ chủ động đến tận cửa hưởng lợi. "Trùng Đồng, mở!" Tần Phong quả quyết mở Trùng Đồng.

Mặc dù mặt nạ có thể thay đổi hình dạng và khí tức, nhưng không thể qua mắt được Thượng Cổ Trùng Đồng của hắn.

Dưới Thượng Cổ Trùng Đồng, đối phương không thể che giấu gì, quả thực là Nam Phong công chúa đã cải trang đến. "Đúng là Nam Phong công chúa thật!" Tần Phong không hề cảm thấy bất ngờ.

Dù sao Phương Trường cũng là Thiên Tuyển Chi Tử có hào quang, gặp nguy hiểm mà không có ai đến cứu mới là bất hợp lý.

Tiếc là hắn đã sớm dự liệu được điều này, không chỉ mời các thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện đến, còn gọi cả Bạch Nhật, Đông Phương, Hồng Hạnh và những người khác đến, thậm chí còn báo trước cho Nguyệt Thần Cung và Lam Ma Cung. "Đạo Tàng vạn năm, Thất Thải Tinh Vẫn!" Phong Tình trên đài kích động hô lớn: "Còn có ai ra giá cao hơn không, vị trí Đại Đế đầu tiên còn có ai ra giá cao hơn không, nếu không có chúng ta sẽ phải so sánh hai món bảo vật này rồi." "Thất Thải Tinh Vẫn!" Tần Phong liếc mắt ra hiệu cho Phong Tình trên đài, không chút do dự chọn Thất Thải Tinh Vẫn.

Lựa chọn này của hắn tuyệt đối không mang bất kỳ ân oán cá nhân nào, cũng tuyệt đối không phải nhắm vào Phương Trường, thấy người mua là đàn ông mới chọn Thất Thải Tinh Vẫn, hoàn toàn là xuất phát từ lợi ích của bản thân.

Thử nghĩ xem...

Hiện tại Âm Nguyệt hoàng triều và Đại Việt hoàng triều đang giao chiến, Nam Phong công chúa coi như tự chui đầu vào lưới, đợi sau khi đấu giá kết thúc, Đạo Tàng vạn năm chẳng phải sẽ là vật trong túi ta sao, ta cần gì phải lãng phí cơ hội chọn nó chứ!? "Hu hu..." Tiểu Bạch thất vọng tràn trề, phát hiện tình yêu Tần Phong dành cho nó đã biến mất. "Thất Thải Tinh Vẫn!!" Phong Tình giơ chiếc búa nhỏ gõ xuống, kích động hô: "Vị trí Đại Đế đầu tiên đã được giao dịch, nghìn cân Thất Thải Tinh Vẫn!!" Bốp!

Bốp!

Bốp!

Toàn trường quý ông vỗ tay đầy ngưỡng mộ, dõi theo người thắng cuộc đang kích động chạy lên đài, vung tay lấy ra nghìn cân Thất Thải Tinh Vẫn, sau đó chờ Huyết Trì mở ra để đi vào nghịch thiên cải mệnh thành tựu Đại Đế chi vị. "Chết tiệt, chết tiệt!!" Nam Phong công chúa tức đến nắm chặt nắm đấm, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Sau khi nhận được tin Phương Trường bị Tần Phong bắt, nàng đã triệu tập người ngựa liều mình lẻn vào đô thành của Âm Nguyệt hoàng triều, chính là muốn nhân cơ hội cứu Phương Trường ra.

Bởi vì trong những ngày không có Phương Trường, địa vị của nàng trong hoàng tộc Đại Việt giảm sút nhanh chóng, có lẽ Phương Trường không phải là đối thủ của Tần Phong, nhưng không có Phương Trường, nàng ngay cả khả năng sinh tồn trong hoàng tộc cũng không có.

Nhưng điều nàng không ngờ là, Tần Phong căn bản không cho nàng cơ hội tiếp cận.

Lúc này – Tần Phong đến hậu trường buổi đấu giá tìm Hồng

Hạnh, vừa vào đã thấy Hồng Hạnh đang nướng gà. "Ngươi lại ăn gà của ta!" Tần Phong cảm thấy vô cùng tức điên.

Kể từ khi hắn và Phong Tình đến Thúy Trúc Phong, số lượng động vật nhỏ trên núi đã giảm đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "Không phải ta làm, ta ngay cả một con gà cũng không dám giết!" Hồng Hạnh như kẻ trộm, nhanh chóng giấu con gà nướng sau lưng, sống chết không thừa nhận những con vật nhỏ mất tích trên núi đã vào bụng mình. "Sau này sẽ tính sổ với ngươi!" Tần Phong hít sâu liên tục mấy hơi mới giữ được mạng, vung tay lấy Thần Ma Xử ra giao cho nàng. "Yên tâm!" Hồng Hạnh vẻ mặt nghiêm túc nhận lấy Thần Ma Xử.

Là một tín đồ trung thành của Thượng Đại Ma Chủ, nàng đối với kẻ phản bội khi sư diệt tổ như Phương Trường có thể nói là căm ghét đến tận xương tủy, tỏ vẻ nhất định sẽ toàn lực phối hợp với Tần Phong giúp Thượng Đại Ma Chủ báo thù.

Điều kiện tiên quyết là, không được động đến gà của nàng!

Chỉ thấy Hồng Hạnh vẻ mặt nghiêm túc cầm Thần Ma Xử lên đài, dùng huyết mạch chi lực hoàng tộc độc hữu của Ma tộc để khởi động Thần Ma Xử, mở Huyết Trì ra một khe hở nhỏ.

Ha ha ha ha, ngôi vị Đại Đế, ta tới đây!!

Đối phương không chút do dự, nhảy thẳng vào trong Huyết Trì.

Không lâu sau – mọi người trong trường mơ hồ nghe thấy tiếng cầu xin của Phương Trường: "Đừng, ngươi đừng qua đây mà..." "Đừng!?" Khóe miệng các quý ông toàn trường khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của họ, đừng tức là muốn, kẻ này đúng là khẩu thị tâm phi. "Chết tiệt, chết tiệt!!" Nam Phong công chúa tức đến nắm chặt nắm đấm nhỏ, đã sắp không kiềm chế được mình nữa.

Đây đã là lần thứ hai nàng thấy Phương Trường bị người khác bắt nạt, nhưng là công chúa của một nước, nàng lại không thể ra mặt cho người mình từng yêu, chỉ có thể trơ mắt nhìn gã bị người khác bắt nạt. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bán đi Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 15 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trước mặt bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử, bán đi Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trước mặt chu sa chí của Thiên Tuyển Chi Tử, bán đi Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bày mưu bán đi Thiên Tuyển Chi Tử, ép gã bị người khác chà đạp, nhận được 40 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử nảy sinh ám ảnh tâm lý, cần cả đời mới có thể chữa khỏi, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Nhiều thông báo như vậy, mà chỉ có 75 vạn điểm phản diện!?" Tần Phong bất lực thở dài, biết rằng Phương Trường đã hoàn toàn phế rồi.

Chương 274

Đặc biệt là sau khi trải qua ba lần nỗi đau tan nát, e rằng không thể trở lại làm thiếu niên như xưa, giống như một sinh viên đại học vừa bước vào xã hội bị mài mòn hết góc cạnh, từ đó biến thành đủ loại người khác nhau.

Lúc này – nhìn ba danh ngạch còn lại, các quý ông toàn trường bắt đầu nóng lòng.

Cơ hội có thể dễ dàng nghịch thiên cải mệnh vốn chỉ có sáu, bây giờ đã mất một nửa, nếu họ không thể bắt kịp chuyến xe này, sau này khó mà tìm được cơ hội như vậy nữa.

Cơ hội không thể bỏ lỡ, mất đi không trở lại, tương lai còn dài!

Chỉ là Tần Phong không vội đấu giá ba danh ngạch còn lại, ngoài việc có người cần xếp hàng bên trong, hắn còn định chèn vào một đoạn quảng cáo. "Vật phẩm được đấu giá tiếp theo là..." Phong Tình cười tươi lấy ra một hộp ngọc tinh xảo, bên trong đặt một viên đan dược lấp lánh kim quang, đan hương nồng đậm cũng nhanh chóng lan tỏa khắp đại sảnh đấu giá. "Đan uẩn thật mạnh!" Các quý ông vốn đang rất bất mãn, ánh mắt đều bị đan dược thu hút.

Phong thủy sư có thể lừa ngươi mười năm tám năm, nhưng luyện đan sư lại dựa vào bản lĩnh thật sự để kiếm cơm, đan dược luyện ra tốt hay xấu nhìn một cái là biết ngay. "Viên đan này ánh sáng tròn trịa, đan hương ngào ngạt, tuyệt đối là đan dược đặc cấp!" Một người tự xưng là chuyên gia, tiến lên quan sát kỹ lưỡng rồi nói: "Nếu lão phu không ngửi nhầm, viên đan này đã sử dụng Liệt Hỏa Thảo và Băng Tâm Thảo, hai loại linh thảo có thuộc tính hoàn toàn trái ngược nhau để luyện chế, nhưng người này lại có thể dung hợp chúng một cách hoàn hảo, kỳ tài, luyện đan kỳ tài tuyệt thế vô song!" "Ai..." Thiên Quân, Vạn Mã không khỏi thở dài, trong lòng cũng mặc niệm ba phút cho bọn họ.

Đồng thời, họ cũng không thể không khâm phục bản lĩnh của Tần Phong, rõ ràng luyện chế ra Thân Thối Trừng Nhãn Hoàn, nhưng vẻ ngoài lại giống hệt như cực phẩm linh đan.

Mà nguyên nhân tạo ra hiện tượng này chính là Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Qua nhiều ngày quan sát, họ phát hiện ra rằng cái đỉnh đó đặc biệt thần kỳ, dường như có thể dung luyện vạn vật trong trời đất lại với nhau, ngay cả những linh thảo có thuộc tính trái ngược cũng có thể dung hợp một cách hoàn hảo.

Nếu là một đại sư luyện đan có được cái đỉnh này, ắt sẽ luyện chế ra được thần đan kinh thiên động địa, khóc quỷ thần, nhưng Tần Phong lại là một tay mơ không có thiên phú luyện đan, luyện ra toàn là Thân Thối Trừng Nhãn Hoàn.

Ngoài con thỏ kia ra, ai ăn nấy thăng thiên!

Phong Tình cười tươi giới thiệu: "Viên đan này là do chủ nhân của thiếp thân, thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, Tần Phong, dùng Nam Minh Ly Hỏa, tốn chín chín tám mươi mốt ngày tự tay luyện chế thành, lúc xuất đan, thiên địa biến động, phong khởi vân dũng, điện thiểm lôi minh." "Viên đan này lại có thể gây ra thiên địa dị tượng!" Các quý ông toàn trường lập tức có tinh thần, ánh mắt dán chặt vào viên đan dược.

Chỉ riêng các danh hiệu như thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, thánh tử thứ ba của Âm Nguyệt hoàng triều, thánh tử Nguyệt Thần Cung của Tần Phong, chất lượng của viên đan này đã tuyệt đối đáng tin cậy. "Một trăm cực phẩm linh thạch!" "Ba trăm cực phẩm linh thạch!"

"Năm trăm cực phẩm linh thạch!" "………" Tuy nói một viên đan dược đặc cấp không đáng giá nhiều tiền như vậy, nhưng các quý ông có mặt ở đây đều hiểu thế nào là tình nghĩa.

Ví dụ như vừa rồi Đạo Tàng vạn năm và Thất Thải Tinh Vẫn nghìn cân rõ ràng có giá trị tương đương, nhưng cuối cùng Tần Phong lại chọn Thất Thải Tinh Vẫn.

Họ bỏ ra giá cao mua đan dược của Tần Phong là một cái tình, Tần Phong tự nhiên cũng sẽ trả lại họ một cái tình, chứ không phải trả lại họ một cái sự cố.

Ngay lúc này – trong quả cầu thủy tinh do Huyết Trì biến thành, truyền ra tiếng hét thảm thiết của người mua. "Đừng, ngươi đừng qua đây mà!!" "Tình hình gì vậy!?" Các quý ông toàn trường **đều** dùng thần niệm kiểm tra, càng không nhịn được mà kinh hô. "Oa, người mua đã miễn cưỡng nghịch thiên cải mệnh rồi!" "Oa, Phương Trường phản khách vi chủ, biết khó mà lên rồi!" "Oa, các ngươi xem, Phương Trường hắn đang ép người quá đáng kìa!" "Oa, cảnh tượng vô cùng kịch liệt, quả là khó chồng thêm khó a!" "………" Tần Phong vội vàng lắc lắc đầu, xóa đi những hình ảnh nghe được. "Hừ!" Đông Phương tiểu thư õng ẹo hừ một tiếng: "Kẻ này lại dám đến nơi nô gia từng đến, không vui!" "Đến nơi ngươi từng đến!?" Tần Phong và những người khác ngẫm lại, bất giác lùi lại mấy bước.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng uy áp kinh khủng đột nhiên bộc phát từ trong Huyết Trì, ma khí âm lãnh như sông hồ cuồn cuộn quét qua đại sảnh. "Huyết Trì của Ma tộc!?" Lão Ma Đầu cảm ứng được Phương Trường gặp nguy hiểm, buộc mình phải tỉnh lại từ giấc ngủ say, kết quả vừa tỉnh lại đã thấy một cảnh không thể nhìn nổi, còn bị nhốt trong Huyết Trì của Ma Chủ.

Nhưng là Vạn Ma Chi Chủ, chủ nhân từng của Ma tộc, cho dù không có huyết mạch Ma tộc, không có Thần Ma Xử, lão cũng có thể mở Huyết Trì.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Lão Ma Đầu khống chế thân thể của Phương Trường, nhanh chóng bấm một chỉ quyết điểm vào hư không, lối vào Huyết Trì bắt đầu từ từ mở ra. "Sao có thể!!" Hồng Hạnh trợn to mắt kinh hô, không hiểu tại sao Huyết Trì lại mở ra. "Còn muốn chạy!" Khí tức kinh khủng cuồn cuộn quanh người Tần Phong, hắn sử dụng Nam Minh Ly Hỏa để khắc chế Lão Ma Đầu. "Chuyện gì vậy!?" Các quý ông toàn trường kinh ngạc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. "Ma tộc chết tiệt, lại dám phản bội lão phu!!" Lão Ma Đầu không hổ là Vạn Ma Chi Chủ, cho dù Tần Phong dùng Nam Minh Ly Hỏa ngăn cản, lão vẫn thoát ra được khỏi Huyết Trì, dường như cũng biết ưu thế không thuộc về mình, hóa thành một đầu quỷ khí đen lao ra ngoài. "Hắn là..." Hồng Hạnh ngây người tại chỗ, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng. "Ngươi nói hắn à!?" Tần Phong rất thành thật nói: "Vạn Ma Chi Chủ, chính là chủ tử mà Ma tộc các ngươi thường hay bái lạy đó." "Vậy chẳng phải là..." Đầu óc Hồng Hạnh ong ong, không dám nghĩ tiếp nữa.

Tần Phong ân cần giúp Hồng Hạnh nhớ lại: "Không sai, các ngươi đã tự tay bắt truyền nhân của lão, không chỉ nhốt hắn trong Huyết Trì hành hạ, còn bán hắn cho một người đàn ông, Ma Chủ đời thứ hai đáng thương còn chưa kịp vùng lên đã tàn lụi..." Ầm ầm ầm!!

Hồng Hạnh chỉ cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, cảm nhận được thế nào là lòng người hiểm ác.

Hắn vốn có thể tát cho cô ta một cái, để họ sống trong lừa dối, nhưng ai ngờ hắn lại muốn giết người tru tâm. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của chu sa chí của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã dạy cho Ma tộc một bài học, để họ biết lòng người hiểm ác, không gian tùy thân mở rộng gấp đôi!" "Thế nào!?" Tần Phong cười hì hì nói: "Bất ngờ không, ngạc nhiên chưa!?" "Tần Phong, ngươi lừa ta!!" Hồng Hạnh bị tức đến mất lý trí tại chỗ, con gà nướng trong tay lập tức không còn thơm nữa.

Ai có thể ngờ thiếu niên mang lại hy vọng cho Ma tộc họ, cứu Ma tộc thoát khỏi bể khổ lại là một tên lừa đảo lớn, không chỉ lừa gạt tình cảm của họ, còn lừa họ hãm hại truyền nhân Ma Chủ thật sự. "Công chúa, bình tĩnh, bình tĩnh a!" Phong Tình bị dọa cho một phen, vội vàng tiến lên ôm lấy Hồng Hạnh. "Hả!?" Các quý ông toàn trường mặt mày ngơ ngác, không hiểu tại sao Hồng Hạnh lại tức giận.

Nhưng dựa vào câu nói "Tần Phong, ngươi lừa ta" để phân tích, Ma tộc bị nhốt trong Vạn Ma Tháp mấy vạn năm, lừa tiền hiển nhiên không thực tế, vậy có nghĩa là vị công chúa Ma tộc này đã bị Tần Phong lừa sắc rồi. "Nhân bất phong lưu uổng thiếu niên a!" Các quý ông toàn trường lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, phát hiện Tần Phong còn biến thái hơn họ nhiều.

Bọn họ nhiều nhất là tương lai còn dài, hắn lại muốn quần ma loạn vũ!

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Lão Ma Đầu khống chế thân thể của Phương Trường, đánh sập cửa lớn của đại sảnh đấu giá.

Vút!!

Nhưng ngay khoảnh khắc cửa lớn bị đánh sập, một tiếng xé gió cực kỳ nhỏ vang lên.

Là một vật thể nào đó di chuyển cực nhanh, xé rách không khí phát ra tiếng động, cũng khiến Lão Ma Đầu dựng tóc gáy tại chỗ.

Chương 275

"Cái gì vậy!?" Lão Ma Đầu không chút do dự nhanh chóng lùi lại né tránh, khóe mắt nhanh chóng liếc qua cửa lớn phía trước.

Chỉ thấy một mũi tên bay ngang trời lao tới, lấp lánh kim quang bắn về phía ngực lão, ngoài cửa là Bạch Nhật đang cầm Long Cốt Cung, toàn thân lấp lánh kim quang chói mắt, khí tức càng đạt đến Phiêu Miểu cảnh.

Kể từ khi Tần Phong trở về Âm Nguyệt hoàng triều, Bạch Nhật vẫn luôn âm thầm bế quan, gần đây đã thành công đột phá đến Phiêu Miểu cảnh. "Truyền thuyết hoàng kim!!" Lão Ma Đầu nhận ra lai lịch của Bạch Nhật ngay lập tức, vội vàng lắc người né tránh như tia chớp.

Không phải lão không muốn đỡ, mà là thực lực không cho phép.

Lão vốn chỉ là một luồng tàn hồn, trước bị Lục Đạo Đế Quân tước đi vạn năm đạo hạnh, lại ăn trọn một chiêu Nam Minh Ly Hỏa của Tần Phong, bây giờ lại bị buộc phải tỉnh lại từ giấc ngủ say, căn bản không có sức để đỡ mũi tên này của Bạch Nhật.

Phụt!!

Tiếc là Lão Ma Đầu vẫn không né được, một mũi tên bắn trúng, máu tươi nở rộ trong hư không. "Ra tay!!" Nam Phong công chúa không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác mách bảo nàng cơ hội cứu Phương Trường đã đến, quả quyết phát tín hiệu cho người bên ngoài ra tay. "Giết!!" Bên ngoài đại sảnh đấu giá lập tức hỗn loạn.

Chỉ thấy một nhóm cao thủ Đại Việt **đều** hiện thân, người dẫn đầu có tu vi đạt đến Phiêu Miểu cảnh, những người khác cũng đều là cao thủ Sinh Tử cảnh, năng lượng bộc phát quét sạch toàn trường. "Lũ chuột nhắt, cũng dám đến đô thành Âm Nguyệt hoàng triều của ta gây rối!" Các thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện do Tần Phong sắp xếp từ trước thấy có người gây rối, không cần Tần Phong mở lời đã từ bốn phương tám hướng xông ra.

Khác với những thiên kiêu Nhập Đạo cảnh mới nhập học, họ là những thiên kiêu sắp tốt nghiệp của Thiên Hồng thư viện, tu vi đều là Sinh Tử cảnh, ra trường là có thể đảm nhiệm chức vạn phu trưởng trong các quân đội lớn của Âm Nguyệt hoàng triều. "Không ổn, có mai phục, lui, lui, lui..." Sắc mặt Nam Phong công chúa đột nhiên biến đổi, không ngờ xung quanh lại có mai phục. "Là người của Đại Việt hoàng triều!!" Các thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện hai mắt sáng lên, xông lên giao chiến với đối thủ.

Đùa à!

Bọn họ sắp tốt nghiệp phân công công tác rồi!

Những cao thủ Đại Việt này đều là công trạng nhất đẳng di động, sao có thể để bọn họ dễ dàng chạy thoát như vậy. "Nô gia cũng đi giúp một tay!" Đông Phương tiểu thư nhìn cao thủ Phiêu Miểu cảnh dẫn đầu của đối phương, cười tươi bay lên giao chiến.

Trong chốc lát – tiếng chém giết, tiếng nổ, tiếng đánh nhau vang vọng khắp hội trường đấu giá. "Sao lại thế này!" Hồng Hạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Chẳng trách Tần Phong thấy Phương Trường bỏ chạy mà không hề lo lắng, còn có thời gian giải đáp thắc mắc cho nàng, hóa ra hắn đã sớm tính toán sẽ có người đến cứu Phương Trường, đã mai phục sẵn nhiều cao thủ như vậy ở xung quanh.

Ngay khi Hồng Hạnh đang do dự có nên cứu Vạn Ma Chi Chủ hay không, Phong Tình bên cạnh đã nắm chặt tay nàng, lắc đầu ra hiệu **ngàn vạn** đừng làm chuyện ngu ngốc.

Bây giờ họ đã lên thuyền giặc của Tần Phong, căn bản không có lựa chọn nào khác.

Theo Tần Phong ít nhất có thể bảo toàn tính mạng cho mấy chục vạn nam nữ già trẻ của Ma tộc, nhưng giúp Vạn Ma Chi Chủ thì không ai dám đảm bảo lão có tính sổ sau này hay không, huống chi Tần Phong còn biết bí mật nhỏ giữa họ. "Tức chết ta rồi!" Hồng Hạnh bị tức đến suýt nữa đến tháng, không ngờ Tần Phong lại vô sỉ đến vậy. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt chu sa chí của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Nàng lại thỏa hiệp rồi!" Khóe miệng Tần Phong không khỏi nhếch lên, hắn thích nhất là phu nhân thỏa hiệp với mình.

Ầm ầm ầm!!

Lão Ma Đầu đối mặt với sự áp chế thực lực của Bạch Nhật, bộc phát toàn bộ năng lượng trong cơ thể, khiến hư không chấn động dữ dội, gợn lên từng đợt sóng lan ra bốn phía. "Phụt!!" Bạch Nhật phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể bất giác lùi lại một bước. "Cơ hội tốt!" Lão Ma Đầu vội vàng chớp lấy cơ hội, hóa thành bóng đen bay vút lên trời. "Ngươi nghĩ ngươi chạy thoát được sao!?" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên nụ cười của Long Vương, vung tay lấy ra một mũi Xuyên Vân Tiễn bắn lên trời.

Đùng!!

Một chữ "Lục" khổng lồ hiện ra trên bầu trời đêm, là tín hiệu để thông báo cho Nguyệt Thần Cung và Lam Ma Cung. "Chúng ta cũng đi!!" Nam Phong công chúa thấy tình hình ngày càng nguy hiểm, vội vàng lấy ra một cuộn giấy nhanh chóng xé nát.

Chỉ thấy một hố đen xuất hiện từ hư không, lực hút mạnh mẽ hút người vào trong, cả mấy cao thủ Đại Việt bên cạnh nàng cũng bị hút vào. "Không Gian Truyền Tống Phù!" Ánh mắt các quý ông toàn trường đầy ngưỡng mộ, biết rằng lai lịch của đối phương tuyệt đối không nhỏ.

Không Gian Truyền Tống Phù không phải là bảo bối gì ghê gớm, nhưng cũng không phải thế lực nào cũng có thể chế tạo được, chỉ có cường giả Chuẩn Đế nắm giữ sức mạnh không gian mới có thể chế tạo. "Chạy về hướng nào rồi!" Tiểu Bạch bẩm sinh đã là một yêu thú nắm giữ sức mạnh không gian, nhắm mắt cảm ứng một chút là biết Nam Phong công chúa chạy về hướng nào.

Vút một tiếng!!

Tần Phong linh lực hóa thành cánh bay vút lên trời, đuổi theo hướng Tiểu Bạch chỉ.

Không lâu sau – Tần Phong đã thấy Nam Phong công chúa đang chạy trốn, bên cạnh còn có mấy cao thủ Đại Việt đi cùng. "Cái gì!!" Trong lòng Nam Phong công chúa bất giác hoảng loạn, không ngờ Tần Phong lại đuổi theo nhanh như vậy.

Phải biết rằng, lần này hoàn toàn khác với những tình huống gặp phải trước đây, hiện tại Đại Việt hoàng triều và Âm Nguyệt hoàng triều đang giao chiến, thân phận công chúa Đại Việt của nàng căn bản không có đặc quyền, một khi rơi vào tay Tần Phong, dù không chết cũng chắc chắn có miệng khó nói...

Đêm đen gió lớn, là lúc lòng người hoang mang.

Đôi cánh linh lực sau lưng Tần Phong khẽ động, thân hình hắn thoáng chốc đã xuất hiện ở ngoài ngàn mét. "Thiên Tông nho nhỏ cũng dám đến nộp mạng!" Mấy tên cao thủ Đại Việt hừ lạnh một tiếng, khí tức Sinh Tử cảnh bùng nổ ngay tức khắc. "Một, hai, ba tên Sinh Tử cảnh, ưu thế thuộc về ta!" Tần Phong liếc mắt một cái đã nhìn ra đối phương chỉ là Sinh Tử cảnh bình thường, không phải loại thiên kiêu Sinh Tử cảnh có thêm buff.

Keng!

Những tiếng đao minh trong trẻo vang vọng khắp trời đêm, ba bóng người nhanh như tia chớp bất ngờ hiện ra.

Chương 276

Xuyên qua ánh trăng lờ mờ có thể thấy, ba cao thủ Sinh Tử cảnh của Đại Việt tay cầm trường đao, ẩn mình trong đêm tối cấp tốc áp sát, sát khí lạnh lẽo tựa như xiềng xích hữu hình, khóa chặt lấy Tần Phong.

Vù vù!

Lưỡi đao xé toạc màn đêm, rít lên từng hồi.

Ba cao thủ Sinh Tử cảnh của Đại Việt ra tay ngay khoảnh khắc này, ánh đao chói mắt lóe lên, phong tỏa mọi đường lui của Tần Phong, tựa như một không gian khác biệt bao bọc lấy hắn kín như bưng.

Cách đó không xa —— Vũ Lăng Thánh Địa Thánh Chủ che mạng che mặt, đi chân trần lơ lửng giữa không trung, phía sau là Thiên Tú đến thở mạnh cũng không dám. "Thiên Tông nhị trọng mà dám khiêu chiến ba Sinh Tử cảnh!" Thánh Chủ vô cùng mong đợi trận chiến sắp tới, vừa hay có thể tận mắt chứng kiến xem Tần Phong có yêu nghiệt như lời đồn hay không.

Keng!

Tần Phong nhanh chóng buff thêm cho mình một chút, cả người trong nháy mắt từ một thiếu niên vô hại biến thành một thanh lợi kiếm sắc bén, giữa hai hàng lông mày còn lan tỏa một luồng khí thế sắc bén không thể cản phá.

Cúi đầu, rút kiếm!

Tiếng rút kiếm trong trẻo vang vọng khắp trời đêm, một luồng kiếm quang kinh diễm đứng ngạo nghễ giữa thế gian chợt hiện, hàn ý lạnh lẽo bao trùm toàn trường, không có bất kỳ chiêu thức hoa mỹ nào, chỉ có một kiếm vô địch theo đuổi sự cực hạn.

Kiếm xuất vừa có thể trảm thiên diệt địa, cũng có thể phân định thắng thua!

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!

Phụt!

Tần Phong như một tia chớp xé toạc màn đêm, ba cao thủ Sinh Tử cảnh của Đại Việt còn chưa kịp phản ứng, ba cột máu đã phun trào lên không trung, nhuộm đỏ cả bầu trời đêm đen kịt. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Nam Phong công chúa không thể tin nổi mà trừng lớn hai mắt, nhìn Tần Phong như thể nhìn thấy ma quỷ.

Mấy tháng trước khi Côn Luân bí cảnh đóng lại, Tần Phong đối mặt với cao thủ Sinh Tử cảnh không chỉ cần dùng đến Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, mà còn phải dựa vào thủ đoạn âm hiểm của lão lục mới có thể làm đối phương bị thương.

Vậy mà mấy tháng sau hắn đã có thể chính diện đối đầu với Sinh Tử cảnh, thậm chí còn một kiếm chém giết ba tên Sinh Tử cảnh.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin đây là sự thật!? "Bảo vệ công chúa!!" Trong màn đêm xa xa lại có một đám người kéo đến, là cao thủ Đại Việt phụ trách tiếp ứng bên ngoài.

Gió đêm thổi qua, mang theo hơi lạnh.

Một giọt máu tươi từ trên lưỡi kiếm lạnh lẽo nhỏ xuống, Tần Phong ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía đám cao thủ Đại Việt tới tiếp ứng, ngay sau đó tiếng xé gió bén nhọn vang lên bên tai, năng lượng kinh khủng khiến hư không chấn động. "Ánh sáng đom đóm, sao dám tranh huy cùng nhật nguyệt!" Đôi mắt Tần Phong không hề có chút gợn sóng, đôi cánh linh lực sau lưng vỗ mạnh, tựa như một con thương long thoát khỏi xiềng xích, bay thẳng lên chín tầng trời.

Bầu trời đêm tức khắc bị kiếm ý lạnh lẽo bao trùm, khiến người ta cảm thấy áp bức vô cùng.

Rầm một tiếng!

Năng lượng quanh thân Tần Phong bắt đầu sôi trào, mái tóc tức khắc từ đen chuyển sang trắng, khởi động hình thái thứ hai của Thương Thiên Bá Thể, khí tràng cũng trong nháy mắt thay đổi nghiêng trời lệch đất, tựa như một vị phi tiên giáng trần.

Keng!!

Một tiếng kiếm minh chói tai vang vọng khắp trời đêm, Tần Phong một thân bạch y bay lên không trung, sau lưng là vầng trăng tròn hóa thành bối cảnh, theo đó một luồng kiếm quang chói mắt phá không mà đến.

Kiếm ý vô song quấn quanh lưỡi kiếm, ánh kiếm kinh diễm của nó phảng phất như xé toạc màn đêm, chiếu sáng cả đất trời.

Thiên Ngoại Phi Tiên, Nhất Kiếm Phá Thất Tinh!

Đang!

Đang!

Trong nháy mắt, một chuỗi tia lửa lóe lên trong đêm tối, ánh kiếm chói mắt tựa như tia chớp thoáng qua, đối phương như ngọn nến trong gió, chỉ trong nháy mắt đã vụt tắt trong đêm đen.

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Phụt!...

Kiếm ý thế như chẻ tre hung hãn tuôn ra, máu tươi tung tóe giữa trời đêm.

Dưới ánh trăng, bóng bạch y phiêu nhiên của Tần Phong tựa như một vị phi tiên giáng trần.

Trong vài hơi thở, dưới ánh trăng chỉ còn lại một mình bóng hình của hắn, bạch y phiêu phất, phảng phất không thuộc về nhân gian.

Tí tách!

Một giọt máu tươi từ Trường Không Thần Kiếm trượt xuống, ánh kiếm trong đêm tối sao mà chói mắt.

Thánh Chủ ở cách đó không xa đã kinh ngạc đến không nói nên lời, phát hiện mức độ yêu nghiệt của thiếu niên trước mắt còn vượt xa tưởng tượng của bà.

Không chỉ lĩnh ngộ được lục cấp kiếm ý, vô địch kiếm tâm, đạo pháp tự nhiên, còn sở hữu Thương Thiên Bá Thể trong truyền thuyết, hơn nữa còn dung hợp hoàn toàn Thiên Sư Ấn của Đạo gia và Phật Chi Ấn của Phật gia vào một thân, mở ra con đường phật đạo song tu. "Sao trên đời lại có yêu nghiệt khủng bố đến thế!" Nhìn Tần Phong với tu vi Thiên Tông nhị trọng lại chém giết Sinh Tử cảnh như thái rau, khiến tâm cảnh Thánh Chủ vốn đã nhiều năm không loạn lại dấy lên sóng to gió lớn. "Tên này còn khủng bố hơn Thần Tú năm đó rất nhiều!" Thiên Tú đứng bên cạnh không nhịn được nuốt nước bọt, trong lòng lại nảy sinh cảm giác sợ hãi đối với Tần Phong.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời đêm ở xa xa đột nhiên sáng lên một đám mây hình nấm, từ khí tức phán đoán là lão ma đầu trong cơ thể Phương Trường. "Còn có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, xem ra là không giữ lại được rồi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc Phương Trường trốn thoát.

Không còn cách nào khác!

Thiên Tuyển Chi Tử chính là loại không nói lý lẽ như vậy!

Chương 277

Cho dù ngươi đã bố trí thiên la địa võng, bọn họ vẫn có thể thành công trốn thoát từ trong đó. "Nhưng may mà có giải thưởng an ủi!" Tần Phong không nhịn được cười tà mị, quay đầu nhìn về phía Nam Phong công chúa. "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Nam Phong công chúa mặt mày hoảng hốt không ngừng lùi lại, như một con cừu non gặp phải sói xám. "Khà khà khà khà, Nam Phong công chúa, ngươi cũng không muốn mình gặp nguy hiểm đến tính mạng chứ!?" Tần Phong không nhịn được phát ra tiếng cười đặc trưng của phản diện, từng bước từng bước ép sát Nam Phong công chúa.

Hắn sắp phải đến quân Bạch Bào ở tiền tuyến báo danh, ai ngờ công chúa của phe địch lại rơi vào tay mình.

Nếu mang nàng ra chiến trường, không dám nói ban ngày có thể đẩy lùi quân địch, nhưng buổi tối khẳng định có thể đẩy lùi cơn 'sóng lòng'. "Khà khà khà khà!!" Tiểu Bạch cũng bắt chước tiếng cười của Tần Phong, biết rằng Vạn Niên Đạo Tàng đã thuộc về nó. "Tên này hình như không phải người tốt gì cho cam." Thánh Chủ lơ lửng giữa không trung nhíu mày, nội tâm rối rắm không biết có nên mời Tần Phong gia nhập hay không.

Tuy thiên phú của Tần Phong mạnh đến mức xưa nay chưa từng có, bà cũng muốn thu nhận hắn vào Vũ Lăng Thánh Địa, cho hắn tiến vào động thiên phúc địa tu hành.

Nhưng Vũ Lăng Thánh Địa của họ dù sao cũng là một trong ba thánh địa lớn của Hoang Cổ, đối với nhân phẩm và đạo đức vẫn rất xem trọng, không thể vì Tần Phong thiên phú mạnh mẽ mà cho hắn đi cửa sau.

Thiên Tú ở bên cạnh thêm mắm dặm muối: "Thánh Chủ, tên này đâu chỉ không phải người tốt, hắn chính là tên đê tiện số một Hoang Cổ, tam quan đi liền với ngũ quan, vô sỉ cùng hạ tiện song phi!" Thánh Chủ im lặng liếc nhìn Thiên Tú.

Thánh Chủ đời trước ngay cả kẻ vô sỉ như Thiên Tú còn dám thu, bà thu nhận Tần Phong xem ra cũng không phải chuyện gì to tát... "Ngươi, ngươi đừng qua đây!" Nam Phong công chúa mặt mày kinh hoảng bị Tần Phong ép đến không còn đường lui, chỉ còn con đường ăn nói khéo léo mới có thể giữ được cái mạng nhỏ.

Ngay lúc này —— Một trận tiếng xé gió dồn dập vang lên.

Chỉ thấy Thiên Quân, Vạn Mã dẫn theo đám thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện vội vã chạy đến, sợ Tần Phong một mình đuổi theo sẽ gặp phải chuyện gì nguy hiểm. "Các ngươi đến đúng lúc thật đấy!" Tần Phong không nhịn được thầm rủa trong lòng, từ đại phản diện tà ác biến ngay thành chính nhân quân tử ngồi trong lòng mà không loạn. "Sao có thể!!" Nhìn thi thể Sinh Tử cảnh la liệt trên đất, mọi người trong lòng không khỏi kinh hãi.

Vốn tưởng tu vi Thiên Tông nhị trọng của Tần Phong một mình đuổi theo sẽ chịu thiệt, không ngờ hắn lại biến thái đến mức độ này, một Thiên Tông nhị trọng đối chiến với nhiều Sinh Tử cảnh như vậy mà lại dễ như chém dưa thái rau.

Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, quả nhiên khủng bố đến thế! "Đây không phải là Nam Phong công chúa của Đại Việt sao!?" Mọi người sau khi hoàn hồn khỏi cơn chấn động, chú ý đến Nam Phong công chúa đang quỳ trước mặt Tần Phong.

Do lúc nãy chạy trốn, mặt nạ của Nam Phong công chúa đã rơi mất, nên các thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện liếc mắt một cái đã nhận ra, đối phương chính là Nam Phong công chúa không lâu trước đã dẫn sứ đoàn đến Âm Nguyệt Hoàng Triều. "Không sai!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nàng ta chính là Nam Phong công chúa của Đại Việt Hoàng Triều, tin rằng nàng ta nhất định biết rất nhiều bí mật không ai hay biết.

Mau áp giải nàng ta về cho ta, tối nay ta phải nghiêm hình tra khảo nàng ta, xem miệng nàng ta cứng, hay là lang nha bổng của ta cứng hơn!" "Thánh tử đại nhân anh minh!" Ánh mắt của các thiên kiêu Thiên Hồng thư viện tràn đầy vẻ khâm phục.

Trong lúc hai vị Thánh tử khác đang bận rộn tranh quyền đoạt lợi, chỉ có Thánh tử Tần Phong này là đang làm việc thực sự, thậm chí không quản ngại vất vả mà thẩm vấn công chúa địch quốc ngay trong đêm. "Vâng!" Thiên Quân, Vạn Mã lĩnh mệnh tiến lên, ra hiệu cho Nam Phong công chúa đi theo. ....

Vạn dặm xa xôi.

Phương Trường chật vật dựa vào một gốc cây lớn, toàn thân trên dưới đầy những vết nứt, giống như một con búp bê sứ sắp vỡ.

Lúc nãy hắn và lão ma đầu đã gặp phải cao thủ của Nguyệt Thần Cung và Lam Ma Cung chặn đường.

Để giết ra vòng vây, lão ma đầu đã không tiếc dùng đến chút sức lực cuối cùng của mình.

Tuy cuối cùng bọn họ đã thành công trốn thoát, nhưng lão ma đầu lại càng thêm suy yếu hơn trước. "Người phụ nữ lúc nãy nhất định là Nam Phong!" Phương Trường nhớ lại người phụ nữ đã hô ra tay ở buổi đấu giá.

Mặc dù đối phương đeo mặt nạ không nhìn ra là ai, nhưng hắn dù sao cũng đã ở bên Nam Phong công chúa bảy năm, tự nhiên có thể nghe ra đó là giọng của Nam Phong công chúa.

Nói cách khác, sau khi Nam Phong công chúa biết hắn gặp nguy hiểm, đã không tiếc mạo hiểm lẻn vào Âm Nguyệt Hoàng Triều để cứu hắn. "Tần Phong!!" Sắc mặt Phương Trường đột nhiên trở nên dữ tợn, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Nếu lúc đầu Tần Phong ngoan ngoãn rơi vào cái bẫy hắn đã giăng sẵn, thì hắn và Nam Phong công chúa sẽ không phải trải qua những đau khổ này, bọn họ đáng lẽ phải là đôi thần tiên quyến lữ khiến cả Hoang Cổ ngưỡng mộ nhất.

Tần Phong rơi vào bẫy nhiều nhất cũng chỉ là mất mạng, còn hắn và Nam Phong công chúa mất đi là tình yêu cơ mà!

Đau!!

Quá đau đớn!!

Lão ma đầu vô cùng yếu ớt chửi rủa: "Thằng nhãi Phương Trường, lão phu đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, đừng có đi chọc vào Tần Phong, đừng có đi chọc vào Tần Phong, thằng mẹ nó mày chính là không nghe, thằng mẹ nó mày muốn chết thì tự đi mà chết, đừng có lôi cả lão phu theo với!" "Tao đã nói rất nhiều lần rồi, thằng mẹ nó tao không có đi chọc nó!!" Phương Trường vốn dĩ tâm trạng đã không tốt, mở miệng liền chửi lại. "Thằng mẹ nó mày coi lão phu bị ngu à!" Lão ma đầu yếu ớt gầm nhẹ: "Mày với Tần Phong trước giờ chưa bao giờ ở cùng một đẳng cấp, nó có cần phải tốn nhiều công sức như vậy để tính kế mày không?

Mày có cái gì đáng để nó thèm muốn, thèm muốn cái mông của mày à!?" "Không sai, hắn chính là thèm muốn cái mông của ta!" Phương Trường như vạch mây thấy trời, cả người bỗng nhiên thông suốt.

Lúc nãy nếu hắn không nhìn lầm, thì cái danh hiệu truyền thuyết màu vàng kia chính là Bạch Nhật, còn có người phụ nữ tên Đông

Phương Tiểu Thư, từ trên người nàng ta cảm nhận được khí tức của Bách Biến Ma Quân, là khí tức mà cả đời này hắn cũng không thể nào quên.

Nếu như trước đây hắn còn có chút nghi ngờ về việc Lục Vị Đế Vương đánh cược mệnh cách, thì bây giờ nhìn thấy truyền thừa mà hai người này nhận được, hắn không thể không tin. "Này, ngươi muốn làm gì!?" Lão ma đầu trong lòng bỗng dưng hoảng hốt, khuyên Phương Trường nhất định phải học cách bình tĩnh.

Hắn một tay giúp đỡ Phương Trường hoàn toàn là vì thèm muốn thân thể của hắn để đoạt xá, không thể để hắn lấy thân thể của mình đi đổi lấy lợi ích để báo thù Tần Phong. "Tần Phong, ngươi khiến ta không còn tình yêu!" Phương Trường bây giờ không nghe lọt tai lời của ai nữa, trong lòng đã có một ý tưởng táo bạo. "Xong rồi!" Giọng của lão ma đầu càng lúc càng nhỏ.

Hắn biết mình đã không thể ngăn cản Phương Trường được nữa, vì tiêu hao quá độ hắn sẽ lại rơi vào giấc ngủ sâu, lần này cho dù Phương Trường có gọi hắn thế nào, hắn cũng không thể ép mình tỉnh lại từ trong giấc ngủ sâu.

Lúc này hắn thực sự quá yếu, bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến giữa đất trời.

Chương 278

Đồng thời, trong lòng hắn cũng vô cùng hối hận, tại sao lại chọn Phương Trường để đoạt xá.

Nếu ông trời cho hắn một cơ hội làm lại, hắn nhất định sẽ không chọn tên ngốc lụy tình như Phương Trường. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ làm suy yếu ngón tay vàng của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một lần rút thưởng!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ làm suy yếu ngón tay vàng của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Bây giờ có hai lần rút thưởng rồi!" Tần Phong đang áp giải Nam Phong công chúa quay về, không ngờ Phương Trường lại gửi phúc lợi cho hắn. "Lão đại!" Thiên Quân, Vạn Mã và những người khác lập tức cảnh giác.

Chỉ thấy phía trước có một người đàn ông đeo đao đang đi tới, trong lòng còn ôm một người phụ nữ xinh đẹp sắc mặt trắng bệch. "Đao ý thật mạnh!" Tần Phong không khỏi nhíu mày.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng đao ý lạnh lẽo đầy địch ý trong cơ thể đối phương, thậm chí còn khiến kiếm ý trong cơ thể hắn bắt đầu rục rịch, phảng phất như muốn xông ra khỏi cơ thể để bảo vệ chủ nhân. "Là Đao Tuyệt, Tề Tu Viễn!" Các thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện liếc mắt đã nhận ra đối phương.

Trong Hoang Cổ hiện nay, cao thủ có đao ý mạnh mẽ như vậy, chỉ có Đao Tuyệt Tề Tu Viễn trong Hoang Cổ nhị tuyệt, người này lĩnh ngộ về đao đã đạt đến cảnh giới lĩnh vực, ngay cả Thần Tú cũng coi hắn là địch thủ một đời. "Tề Tu Viễn!" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, cũng đã từng nghe qua người này.

Nghe nói người này trước nay luôn đơn độc, không thuộc về bất kỳ thế lực nào, là một đao khách vô tình lang thang.

Cho đến khi gặp được một người phụ nữ tên Lục Mạn Mạn, lưỡi đao lạnh lẽo mới có được hơi ấm. "Tránh ra, các ngươi cản đường ta rồi!" Tề Tu Viễn theo lời Hữu Dung nói đến Âm Nguyệt Hoàng Triều tìm Tần Phong giúp giải độc, chỉ là hắn không nhận ra Tần Phong, cũng không biết người đối diện chính là Tần Phong, trên đường đi hỏi thăm được biết Tần Phong ở tại Thúy Trúc Phong.

Bây giờ hắn đang chuẩn bị đưa Lục Mạn Mạn đi cầu y, ai ngờ đột nhiên xuất hiện một đám người không có mắt cản đường. "Vãi chưởng, gã này còn ngông cuồng hơn cả mình!" Ấn tượng đầu tiên của Tần Phong về Tề Tu Viễn vô cùng tệ.

Nhưng khi hắn nhìn thấy người vợ xinh đẹp trong lòng Tề Tu Viễn, hắn cảm thấy bọn họ có thể trở thành bạn bè rất tốt... "Không đúng!" Tần Phong đột nhiên phản ứng lại, tác phong sinh hoạt suýt chút nữa đã sai lầm.

Là một đệ tử Nho gia chân chính, tự nhiên biết rằng không nên khách khí với vợ của bạn là không đúng, cho nên vẫn là làm huynh đệ có phúc cùng hưởng thì tốt hơn. "Tề huynh phải không!" Tần Phong cười tủm tỉm nói: "Hôm nay mọi người gặp nhau chính là duyên phận, hay là chúng ta kết bái huynh đệ đi?

Loại huynh đệ tốt có phúc cùng hưởng ấy!" "Cút!" Tề Tu Viễn đang vội đến Thúy Trúc Phong cứu vợ, không có thời gian để lảm nhảm với Tần Phong ở đây.

Đao ý lẫm liệt tuôn ra quanh thân, không hề có ý định dừng lại, trực tiếp xuyên qua giữa đám người. "Lão đại, cẩn thận!" Thiên Quân, Vạn Mã nhanh tay lẹ mắt, vội vàng kéo Tần Phong sang một bên.

Là một trong Hoang Cổ song tuyệt, địch thủ một đời của Thần Tú, cho dù bọn họ cùng xông lên cũng không địch lại một đao của người ta. "Ngươi bảo ta cút!?" Nụ cười trên mặt Tần Phong tức khắc biến mất, tâm trạng cũng theo đó mà không vui.

Dựa vào cái gì mà nhân vật chính bá khí vừa tỏa ra là có vô số tiểu đệ chạy đến nhận chủ, còn hắn chủ động mở lời kết bái lại bị người ta ghét bỏ, Thiên Mệnh Đại Phản Phái hắn không cần mặt mũi hay sao!? "Này, phiền ngươi nhìn mặt ta trước đã!" Tần Phong rất không phục nói: "Trong cái thời đại mà nhan sắc là chính nghĩa này, chỉ có thần nhan như ta mới là nhân vật chính của Hoang Cổ." Nghe vậy —— Tề Tu Viễn ôm kiều thê đi ngang qua Tần Phong thì dừng lại, quay đầu đánh giá một lượt, rồi mới nói: "Nhan sắc có đại diện cho chính nghĩa được hay không ta không biết, nhưng nếu ta mà có tướng mạo như ngươi, chắc chắn sẽ không ra ngoài dọa người." Nói xong, ôm kiều thê rời đi không hề ngoảnh đầu lại. "Xong rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã trong lòng chợt kinh hãi, biết Tề Tu Viễn gặp phải chuyện lớn rồi.

Đối với lão đại của họ mà nói, thực lực mạnh hay không không quan trọng, danh tiếng tốt hay xấu không quan trọng, tiền tài nhiều hay ít không có hứng thú, đẹp trai mới là chuyện quan trọng nhất cả đời. "Mẹ nó, mày có ngon thì nói lại lần nữa xem!" Tần Phong tại chỗ mất hết lý trí, xắn tay áo lên chuẩn bị liều mạng với đối phương. "Lão đại, hình tượng, hình tượng!" Thiên Quân, Vạn Mã vội vàng kéo Tần Phong lại, nhắc nhở hắn phải giữ gìn hình tượng Thánh tử. "Thánh tử đại nhân, bình tĩnh, bình tĩnh!" Các thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện cũng **đều** lên, khuyên hắn đừng chấp nhặt với Tề Tu Viễn.

Người này không chỉ vô tổ chức, vô kỷ luật, mà còn là một đao khách lang thang tung hoành thiên hạ, bốn bể là nhà, căn bản sẽ không cân nhắc sau lưng đối phương có thế lực hay không, một đao chém xuống là trực tiếp tiễn người đi. "Ừm!" Tần Phong đột nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt nhìn về phía Nam Phong công chúa.

Chỉ thấy nàng ta rón rén, định nhân cơ hội chuồn đi. "Bị phát hiện rồi!" Nam Phong công chúa trong lòng chợt kinh hãi, không ngờ Tần Phong lại khó đối phó như vậy.

Cho dù bị Tề Tu Viễn chọc tức đến mất lý trí, cũng có thể luôn luôn chú ý đến nhất cử nhất động của nàng ta, không cho nàng ta chút cơ hội nào để trốn thoát. "Chặn nàng ta lại!" Các thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện trong lòng kinh ngạc, không ngờ Tần Phong làm việc lại nghiêm túc đến thế. "Lợi ích của Âm Nguyệt Hoàng Triều là trên hết!" Tần Phong đứng trên đỉnh cao đạo đức chỉ trỏ, cố gắng cứu vãn hình tượng thất thố vừa rồi của mình.

Thiên Quân phối hợp với vẻ mặt sùng bái nói: "Lão đại chính là lão đại, cho dù cá nhân phải chịu ủy khuất, cũng không quên sứ mệnh trên vai." Vạn Mã cũng với vẻ mặt sùng bái nói: "Từ chuyện này cũng phản ánh được phẩm cách cao thượng của lão đại, chuyện của đế quốc dù nhỏ đến đâu cũng là chuyện lớn, chuyện của cá nhân dù lớn đến đâu cũng là chuyện nhỏ." "Ngầu!" Các thiên kiêu mặt mày sùng bái, đó là sự khẳng định dành cho Tần Phong.

Chỉ là bọn họ không chú ý Tần Phong đã ra hiệu bằng mắt cho Thiên Quân, Vạn Mã, bảo bọn họ cử người đi điều tra nơi ở của Tề Tu Viễn. "Hiểu rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã lập tức **hiểu ý** gật đầu, trong lòng mặc niệm cho Tề Tu Viễn ba phút.

Chọc ai không chọc, lại đi chọc một lão lục!

Rất nhanh —— Đoàn người Tần Phong quay trở lại buổi đấu giá.

Chỉ thấy Phong Tình đã ổn định được cục diện hỗn loạn ban đầu, đang bán đấu giá đan dược và pháp khí do chính tay Tần Phong làm ra.

Tuy đan dược chưa ăn, không biết hiệu quả, nhưng pháp khí vừa dùng, hiệu quả phải cho điểm tối đa. "Những pháp khí này tuy chỉ là đặc cấp, nhưng hiệu quả lại không phải tốt bình thường!" "Luyện khí sư đặc cấp mười sáu tuổi, xưa nay hiếm thấy a!" "Quan trọng là hắn không chỉ biết luyện khí, còn biết luyện đan, hơn nữa còn là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu!" "Tên này quả thực là yêu nghiệt, khủng bố đến thế a!" "Ngươi cũng không xem sư phụ hắn là ai, Đế Tú một trong Hoang Cổ tứ tú!" "Chẳng trách lại biết nhiều thứ như vậy, thì ra là đệ tử của Đế Tú." "Trò hơn thầy, tên này còn mạnh hơn Đế Tú quá nhiều." "........." Ngay lúc toàn trường các quý ông đang khen ngợi Tần Phong không ngớt lời, Tần Phong dẫn theo các thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện quay lại. "Người đâu!?" Toàn trường các quý ông háo hức nhìn Tần Phong, hỏi tung tích của Lục Vị Đế Vương. "Chạy rồi!" Tần Phong bất đắc dĩ nhún vai, đã xác nhận tin tức Phương Trường chạy thoát. "Cái gì?

Chạy rồi!" Toàn trường các quý ông lập tức kinh hô, trong lòng hối hận không kể xiết.

Chương 279

Vốn tưởng phía sau còn có ba vị trí Đại Đế, ai ngờ Tần Phong bố trí thiên la địa võng cuối cùng vẫn để Phương Trường chạy thoát, sớm biết vậy bọn họ nói gì cũng phải đoạt lấy vị trí Đại Đế lúc nãy. "Oa ha ha..." Người mua đoạt được vị trí Đại Đế không nhịn được cười lớn, không ngờ mình lại gặp được vận may lớn như vậy.

Đúng là mồ mả tổ tiên bốc khói xanh!! "Buồn cười lắm sao!?" Toàn trường các quý ông không vui nhắc nhở: "Ngươi đừng quên, trong cơ thể Phương Trường còn có một tồn tại đáng sợ, ngay cả Nguyệt Thần Cung và Lam Ma Cung cũng không ngăn được người." "Ặc..." Người mua như con ngỗng lớn bị bóp cổ, mặt mày lo lắng nhìn về phía Tần Phong. "Không sao!" Tần Phong vẻ mặt thoải mái nói: "Cũng không phải nhân vật lợi hại gì, chỉ là Vạn Ma Chi Chủ năm xưa tàn sát chúng sinh, suýt nữa đã lập nên đệ tứ thánh địa, bây giờ chỉ còn lại một tia tàn hồn." "Vạn Ma Chi Chủ!!" Toàn trường các quý ông lập tức kinh hô, nhìn người mua với ánh mắt đầy đồng tình.

Đối với đại danh của Vạn Ma Chi Chủ, ở Hoang Cổ có thể nói là không ai không biết, không ai không hay, là một tồn tại đáng sợ có thể dọa trẻ con nín khóc.

Quan trọng nhất là, người này thù dai!

Tuy người mua đeo mặt nạ, ngày tháng còn dài, nghịch thiên cải mệnh, nhưng ai có thể đảm bảo lừa được loại lão quái vật đó. "Các ngươi phải chịu trách nhiệm với ta!" Người mua lập tức chuyển mũi nhọn về phía Tần Phong, yêu cầu Tần Phong bảo đảm an toàn cho hắn và gia đình. "Không được, không được!" Tần Phong quả quyết lắc đầu từ chối, tỏ vẻ tiền trao cháo múc, không chịu trách nhiệm. "Cái gì mà không được!" Người mua đứng trên đỉnh cao đạo đức nói: "Chính vì sự vô năng của các ngươi để Phương Trường chạy thoát, mới dẫn đến việc ta và gia đình ta rơi vào nguy hiểm, ngươi phải chịu trách nhiệm với ta và gia đình ta." "Có lý!" Toàn trường các quý ông liên tục gật đầu, cảm thấy Tần Phong phải chịu trách nhiệm. "Coi như ta xui tám kiếp!" Tần Phong rất không tình nguyện nói: "Thế này đi, ta bồi thường cho ngươi một cái Thượng Cổ Thần Ấn, có thể tăng năm lần chiến lực của bản thân, ngay cả đối với Đại Đế cũng có hiệu quả." "Thượng Cổ Thần Ấn!!" Toàn trường các quý ông không nhịn được kinh hô, phát hiện Tần Phong làm ăn thật có lương tâm. "Ừm, ừm, ừm!" Tiểu Bạch ăn cà rốt, liên tục gật đầu đồng ý.

Tần Phong đúng là có lương tâm, nhưng không nhiều... "Từ xưa thâm tình không giữ được người, chỉ có chiêu trò mới được lòng ai a!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người không nhịn được cảm thán một tiếng, biết Tần Phong hắn lại bắt đầu chiếm lĩnh đỉnh cao đạo đức rồi.

Nhìn qua thì Tần Phong làm ăn thua lỗ lớn, nhưng thực tế lại là một đứa trẻ đáng thương nữa, bị hắn bán đi còn phải giúp hắn đếm tiền, hơn nữa còn có thể thu hoạch được đánh giá năm sao từ các khách hàng khác. "Không được!" Người mua thấy Tần Phong dễ nói chuyện như vậy, được voi đòi tiên nói: "Cho dù Thượng Cổ Thần Ấn ngươi nói có hiệu quả, nhưng an toàn của ta và gia đình ta vẫn không được đảm bảo, ta yêu cầu ngươi trả lại Thiên Cân Thất Thải Tinh Vẫn cho ta, còn phải dùng Thượng Cổ Thần Ấn làm bồi thường, hơn nữa phải bảo vệ ta và gia đình ta cho đến khi ta nghịch thiên cải mệnh, thành tựu Đại Đế chi vị mới thôi." Vãi chưởng!!

Hắn thật sự dám đòi!!

Toàn trường các quý ông **đều** đưa mắt nhìn một kẻ thiểu năng quan tâm, chỉ cần là người bình thường thì không thể nào đồng ý những yêu cầu này của hắn. "Ta đồng ý!" Tần Phong vẻ mặt chính khí nói: "Tần Phong ta làm người nghĩa khí đặt lên hàng đầu, làm ăn càng phải dựa vào lương tâm, nếu ngươi vì ta mà gặp nguy hiểm đến tính mạng, ta tự nhiên sẽ chịu trách nhiệm với ngươi đến cùng." "Cái gì!!" Toàn trường các quý ông tại chỗ đều ngơ ngác, hoàn toàn không ngờ Tần Phong sẽ đồng ý.

Nhưng trong lòng bọn họ cũng vô cùng bội phục tấm lòng của Tần Phong, làm người quang minh lỗi lạc, làm việc thẳng thắn đàng hoàng, chẳng trách tám thành thế lực ở Hoang Cổ nhắc đến Tần Phong đều sẽ giơ ngón tay cái. "Cái gì!?" Người mua cũng tại chỗ ngây người, **quả thực** không thể tin vào tai mình.

Hắn chỉ muốn hét giá cao để mặc cả, ai ngờ Tần Phong không nghĩ ngợi gì mà đồng ý luôn, khiến chính hắn cũng có chút ngại ngùng. "Chủ ngân chính là chủ ngân, là tồn tại mà thỏ ta ngưỡng vọng!" Tiểu Bạch ánh mắt tràn đầy sùng bái, ngước nhìn ở góc bốn mươi lăm độ.

Nếu không phải nó tận mắt chứng kiến, ai dám tin Tần Phong sau khi làm hết chuyện xấu, không những không bị cả Hoang Cổ khinh bỉ, mà còn biến người bị hại thành người sùng bái hắn.

Tần Phong lại chuyển lời nói: "Nhưng để đảm bảo an toàn cho ngươi và gia đình ngươi, ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời ta, nếu không xảy ra chuyện gì thì đừng trách ta." "Cái này tự nhiên!" Người mua liên tục gật đầu, tỏ vẻ bằng lòng nghe lời.

Tuy gia tộc của hắn ở Hoang Cổ cũng được coi là có chút danh tiếng, nhưng so với thế lực sau lưng Tần Phong thì căn bản không đáng nhắc tới, một khi Vạn Ma Chi Chủ đột kích, hắn căn bản không thể đảm bảo an toàn cho gia đình.

Bốp một tiếng!

Tần Phong thấy cảm xúc đã được nuôi dưỡng gần đủ, liền kết Tiên Nô Pháp Ấn đánh lên người hắn.

Do đối phương đã đồng ý ngoan ngoãn nghe lời hắn, nên Tiên Nô Pháp Ấn dễ dàng đánh lên, cũng khiến khí tức của hắn tức khắc tăng vọt năm lần. "Thật thần kỳ!" Toàn trường các quý ông không nhịn được kinh hô, bị Thượng Cổ Thần Ấn này làm cho kinh ngạc. "Ấn này không phải là..." Lông mày Hồng Hạnh không khỏi nhíu lại, nhớ đến cái ấn trên người cha nàng.

Nếu nàng nhớ không lầm, Tần Phong lúc đầu nói ấn này là thần ấn do Vạn Ma Chi Chủ ngưng tụ tu vi cả đời, bây giờ sao lại biến thành Thượng Cổ Thần Ấn gì đó!? "Ấn này tuyệt đối có vấn đề!" Hồng Hạnh trong lòng bỗng hoảng hốt, không muốn cha mình xảy ra chuyện. "Ừm, có vấn đề!" Tiểu mị ma Phong Tình trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, từng đích thân cảm nhận sự lợi hại của Tiên Nô Pháp Ấn.

Rất nhanh —— Buổi đấu giá kết thúc.

Các thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện áp giải công lao hạng nhất về lĩnh thưởng, các vị quý ông cũng mang theo tâm trạng thất vọng rời đi.

Từng có một cơ hội nghịch thiên cải mệnh, thành tựu Đại Đế đặt trước mặt họ, nhưng họ không trân trọng, đến khi mất đi rồi mới hối hận không kịp, chuyện đau khổ nhất trên đời không gì hơn thế.

Nếu ông trời có thể cho họ một cơ hội làm lại, họ nhất định sẽ không chút do dự mà hẹn ngày sau. "Thánh tử đại nhân!" Người mua cười hì hì tiến lên, chuẩn bị lấy lại Thất Thải Tinh Vẫn. "Ngươi cảm động không!?" Tần Phong cũng không có ý định gây khó dễ cho đối phương, vung tay lấy Thất Thải Tinh Vẫn ra. "Cảm động, cảm động!" Người mua cảm động đến rơi nước mắt, chưa từng thấy kẻ ngu ngốc nào như vậy. "A..." Người mua vừa nảy ra ý nghĩ này, liền cảm thấy có một ngọn lửa đang thiêu đốt linh hồn mình, đau đến mức hắn ôm đầu lăn lộn trên đất gào thét, hận không thể chết ngay lập tức. "Bắt đầu rồi!" Thân thể Đông Phương Tiểu Thư và tiểu mị ma Phong Tình không khỏi run rẩy, phảng phất như lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác sống không bằng chết đó.

Tần Phong lại hỏi: "Cảm động không!?" "Không dám động, không dám động!" Người mua lòng còn sợ hãi liên tục lắc đầu, cuối cùng cũng hiểu vì sao Tần Phong lại hào phóng như vậy.

Chỉ tiếc là hắn hiểu ra quá muộn, đã lên thuyền giặc của Tần Phong rồi. "Không tệ!" Tần Phong hài lòng gật đầu, lại hỏi: "Tên thật của ngươi là gì?

Đến từ đâu vậy!?" "Ta tên Quang Thiên, đến từ Quang gia của Đại Việt Hoàng Triều!" Người mua vội vàng tháo mặt nạ trên mặt xuống, thân hình lập tức thay đổi nghiêng trời lệch đất, nếu thêm cái mũi và đôi tai nữa, hoàn toàn là hình tượng của Nhị sư huynh. "Quang gia của Đại Việt Hoàng Triều!!" Tần Phong lập tức kinh hô, đối với Quang gia có thể nói là như sấm bên tai.

Trong số rất nhiều thế gia ở Đại Việt, chiến đấu lực của Quang gia căn bản không đáng kể, nhưng người của gia tộc họ rất giỏi luồn lách.

Chương 280

Hàng trăm thế gia thực lực mạnh mẽ ở Đại Việt, có thể nói đều bị hắn luồn lách qua hết.

Cũng chính vì họ biết luồn lách, nên việc kinh doanh làm ăn rất lớn, hiệu buôn của Quang gia có thể nói là **khắp** Đại Việt Hoàng Triều, thậm chí còn ngấm ngầm có giao dịch với Âm Nguyệt Hoàng Triều. "Không sai, ta là gia chủ của Quang gia!" Quang Thiên bị dọa đến liên tục gật đầu, theo thói quen luồn lách nói: "Thánh tử đại nhân, kỳ thực ngay từ cái nhìn đầu tiên ta đã bị mị lực của ngài khuất phục, ngài đã chiếu sáng cuộc đời tăm tối của ta, khiến thế giới của ta có ý nghĩa, từ nay về sau Quang gia ta nguyện lấy ngài làm đầu." Nói xong.

Quang Thiên liền khóc lóc thảm thiết ôm lấy đùi Tần Phong, cầu xin Tần Phong nhất định phải nhận lấy hắn, nếu không hắn sẽ đâm đầu vào Thất Thải Tinh Vẫn để lấy cái chết tỏ lòng. "Ghê gớm thật!!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người tại chỗ ngây người, cuối cùng cũng hiểu vì sao việc kinh doanh của người ta có thể làm ăn lớn mạnh như vậy. "Xung quanh ta toàn tụ tập những hạng người gì thế này!?" Tần Phong mệt mỏi thở dài một tiếng.

Nhìn xem bên cạnh nhân vật chính toàn là một đám người có chí hướng, còn đến lượt hắn thì toàn là một đám kỳ quặc nịnh hót.

Cuối cùng Tần Phong đành phải chấp nhận sự sắp đặt của số phận, sau khi đuổi Quang Thiên đi, liền dẫn đoàn người về Thúy Trúc Phong.

Nhưng đoàn người vừa đến chân núi Thúy Trúc Phong, liền thấy Thánh Chủ che mạng che mặt, tiên khí phiêu phiêu, đi chân trần từ trên không trung từ từ bay xuống, sau lưng còn có Thiên Tú mặt mày âm hiểm. "Thiên Tú?

Lẽ nào bà ấy chính là Vũ Lăng Thánh Chủ?!" Thiên Quân, Vạn Mã và những người khác lập tức cảnh giác, tự nhiên biết được ân oán giữa Tần Phong và Thiên Tú. "Hít hà!" Tần Phong tức khắc hiểu ra vì sao quân vương không thiết tha buổi chầu sớm, hít sâu một hơi nói: "Không phải chỉ là Vũ Lăng Thánh Địa Thánh Chủ sao?

Ta tương lai một ngày nào đó!" "Một ngày nào đó cái gì!?" Mọi người tưởng Tần Phong sắp nói ra lời gì hào hùng tráng chí, nhưng đợi cả buổi cũng không thấy nửa câu sau...

“Nhìn ta làm gì!?” Tần Phong khó hiểu nhìn mọi người, chỉ thấy ai nấy đều đang trông mong nhìn hắn.

Chẳng lẽ hắn nói vẫn chưa đủ rõ ràng sao!?

“Tần Phong, ngươi to gan!!” Thiên Tú là người phản ứng lại đầu tiên, tức giận quát lớn: “Dám xúc phạm Thánh Chủ đại nhân, hôm nay ta nhất định phải băm ngươi ra thành vạn mảnh!!” “Ngươi thử động xem!” Thiên Quân, Vạn Mã che chắn Tần Phong thật chặt sau lưng, chỉ cần đối phương dám động thủ là lập tức vác Tần Phong chạy trốn, để lại Bạch Nhật và Đông Phương tiểu thư câu giờ giúp họ.

“Tên này lại giở trò quỷ gì nữa đây!?” Hồng Hạnh suốt đường đi lòng đầy tâm sự đi theo phía sau, không hiểu sao Tần Phong đến đâu cũng gây chuyện được.

“Đánh, mau đánh nhau đi!” Nam Phong công chúa thấy Thúy Trúc phong đã ở ngay trước mắt, trong lòng cũng hoảng loạn, tự nhiên hy vọng hai bên đánh nhau để mình có thể nhân lúc hỗn loạn mà tẩu thoát.

“Ngoan ngoãn chút đi!” Phong Tình nắm chặt Nam Phong công chúa, không cho nàng bất kỳ cơ hội chạy trốn nào.

Là tiểu mị ma chuyên dụng của Tần Phong, tự nhiên phải giúp hắn dạy dỗ mấy ả ranh con này cho tốt.

“Đừng căng thẳng như vậy!” Tần Phong giơ tay trấn an Thiên Quân, Vạn Mã và những người khác, cười tủm tỉm nói: “Một phế vật sao có thể làm phiền Vũ Lăng Thánh Chủ không quản vạn dặm xa xôi đích thân đến Thúy Trúc phong của ta được, huống hồ Thúy Trúc phong của ta cách đô thành của Âm Nguyệt Hoàng Triều không xa, cho dù muốn tìm phế vật để gây sự thì cũng tuyệt đối không chọn nơi này để ra tay.” “Nhóc con, phế vật mà ngươi nói là chỉ ai!?” Thiên Tú ánh mắt hung ác trừng Tần Phong, lập tức tự nhận vào mình.

“Lui ra!” Giọng nói như mộng như ảo của Thánh Chủ từ dưới khăn che mặt truyền ra, khí chất thoát tục lơ lửng giữa không trung, dưới chân là hoa sen vàng do linh lực hóa thành, khí thế mạnh mẽ tỏa ra quanh thân khiến người ta sinh lòng kính sợ.

“Vâng!” Thiên Tú vội vàng rụt đầu lui xuống, căn bản không dám chống lại mệnh lệnh của Thánh Chủ.

Đừng thấy Thánh Chủ của họ là một trong tứ đại mỹ nhân Hoang Cổ, trông giống như một cô gái yếu đuối không mở nổi nắp chai, nhưng chiến lực lại là sự tồn tại ở cấp bậc trần nhà Hoang Cổ.

“Tần Phong, ngươi rất thông minh!” Trong mắt Thánh Chủ ánh lên một tia tán thưởng: “Ta quả thực không phải đến để đánh nhau, ta đến để mời ngươi gia nhập Vũ Lăng Thánh Địa.” “Gia nhập Vũ Lăng Thánh Địa!?” Tần Phong cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng lại thấy hợp tình hợp lý.

Gần đây, chuyện Lâm Tam của Quan Vũ Tạo Hóa Tiên Cảnh gõ vang chín tiếng chuông, và Tần Hạo của Thái Bạch Tiên Sơn leo lên đỉnh Đăng Tiên Đài đã truyền khắp cả Hoang Cổ.

Vũ Lăng Thánh Địa, với tư cách là một trong tam đại thánh địa, cảm thấy áp lực, tìm đến hắn, Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, cũng không có gì lạ.

Nhưng vấn đề là, thân phận hiện tại của hắn là Đệ tam Thánh tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, đào góc tường một cách trắng trợn như vậy thật sự ổn sao?!

“Ta có thể cho ngươi thời gian suy nghĩ!” Giọng Thánh Chủ như mộng như ảo nói: “Nhưng ngươi phải tự mình nắm bắt thời gian, động thiên phúc địa của tam đại thánh địa đã mở, ngươi suy nghĩ thêm một ngày có nghĩa là khoảng cách với các thiên kiêu khác sẽ bị kéo xa thêm một ngày.

Đừng coi thường một ngày này, nó có thể bằng một năm khổ tu của ngươi.” “Một ngày bằng một năm!” Trong lòng Tần Phong không khỏi run lên, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói đạo lý.

Nếu thật sự đáng sợ như Vũ Lăng Thánh Chủ nói, vậy Lâm Tam tiến vào Tạo Hóa Chi Địa tu hành ba năm, chẳng phải có thể bằng cả ngàn năm khổ tu sao!?

Ưu thế mà hắn vất vả lắm mới hack được, trong nháy mắt đã bị bọn họ đuổi kịp rồi.

Ngay lúc này — Trên Thúy Trúc phong vang lên một giọng nói sang sảng: “Tại hạ Tề Tu Viễn, Đệ tam Thánh tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, Tần Phong, có ở nhà không?

Khẩn cầu Tần Phong tiểu hữu ra tay cứu mạng nội nhân.” “Tề Tu Viễn ở nhà ta!?” Tần Phong ngơ ngác ngẩng đầu nhìn về phía Thúy Trúc phong, nhất thời bị Tề Tu Viễn làm cho đứng hình.

Vợ hắn bệnh tìm mình là có ý gì, hắn lại không biết chữa bệnh, chẳng lẽ lại nhờ hắn giúp tiêm một mũi hạ sốt à!?

Lúc này — Tề Tu Viễn đang ôm kiều thê đứng trước căn nhà trúc nhỏ.

Sau khi phớt lờ lời đề nghị kết bái của Tần Phong, y liền mang theo kiều thê Lục Mạn Mạn một đường phi nước đại đến Thúy Trúc phong.

Chỉ là y ở dưới núi gọi nửa ngày cũng không có ai đáp lại, cuối cùng chưa được phép đã tự ý trèo lên Thúy Trúc phong.

Nhưng đi một vòng lại phát hiện, trên núi không có một bóng người.

"Chẳng lẽ thật sự là thiên mệnh khó trái!?" Tề Tu Viễn đau khổ nhìn Lục Mạn Mạn đang thoi thóp trong lòng, không ngờ phi ngựa đến Thúy Trúc phong vẫn là công cốc.

Ngay khi Tề Tu Viễn cảm thấy tuyệt vọng, y cảm nhận được trên núi có rất nhiều người đến.

"Là Tần Phong đã về sao!?" Tề Tu Viễn phảng phất như lại nhìn thấy hy vọng, vội vàng quay đầu nhìn về con đường nhỏ lúc đến.

Chỉ thấy mặt trời từ đường chân trời từ từ mọc lên, một bóng người cao lớn mặc bạch y theo đó xuất hiện, đợi đến khi nhìn rõ khuôn mặt tươi cười của đối phương, nụ cười trên mặt y lập tức cứng lại.

Người này không phải ai khác, chính là thiếu niên chặn đường!

Đồng thời, y cũng không khỏi nhớ lại lời miêu tả của Hữu Dung về Tần Phong.

Người này mặc một bộ bạch y, dáng vẻ khinh miệt, gian tà, giảo hoạt, khinh **mạn**, bỉ ổi, khóe mắt còn có một nốt ruồi lẳng lơ, trên vai còn có một con thỏ với biểu cảm y hệt.

Trước đó vội vàng đi đường nên thật sự không để ý đến Tiểu Bạch, bây giờ so sánh lại, không thể nói là giống Tần Phong mà Hữu Dung đã nói, mà **quả thực là y hệt**.

Tề Tu Viễn thăm dò hỏi: “Ngươi chính là Đệ tam Thánh tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, Tần Phong!?” “Không phải!” Tần Phong nghiêm túc nói: “Tần Phong Thánh tử là thiếu niên anh hùng của Âm Nguyệt Hoàng Triều ta, không chỉ mê hoặc vạn vạn thiếu niên, mà còn là giấc mộng của chín trăm nghìn tỷ thiếu nữ, là danh từ đại diện cho nhan sắc và chính nghĩa, đã qua chín năm giáo dục bắt buộc, **làm người** đơn thuần, chính trực, lương thiện, có tinh thần hy sinh cao cả, há có thể so sánh với loại quái vật ra ngoài dọa người như ta.” “Ặc…” Thiên Quân, Vạn Mã khóe mắt giật giật, phát hiện Tần Phong đúng là lòng dạ hẹp hòi.

Còn cái gì mà đơn thuần, chính trực… nếu không phải bọn họ theo Tần Phong tận mắt chứng kiến mọi chuyện, nói không chừng còn thật sự tin lời ma quỷ của hắn.

“Ừm, ừm, ừm!” Tiểu Bạch liên tục gật gật cái đầu nhỏ, tỏ vẻ Tần Phong nói gì cũng đúng.

Chương 281

“Trước đó là tại hạ không phải!” Tề Tu Viễn nhìn kiều thê trong lòng, gạt bỏ kiêu ngạo trong lòng nói: “Nội nhân trúng độc của Độc Vương, Dược Thần đại nhân cũng bó tay, được Hữu Dung cô nương chỉ điểm đến đây, khẩn cầu tiểu hữu có thể nể mặt Hữu Dung cô nương mà giúp giải độc.” “Đã nói rồi, ta không phải Tần Phong!” Tần Phong không hề có ý định giúp đỡ, cứ thế đi lướt qua Tề Tu Viễn.

“Ngươi…” Cơn tức trong lòng Tề Tu Viễn lập tức bùng lên, muốn rút đao ép Tần Phong lấy máu.

Chỉ là tay y còn chưa kịp rút đao ra thì đã thấy Thánh Chủ chân đạp kim liên đi tới, khí thế mạnh mẽ khiến y lập tức dập tắt ý định động thủ.

Tuy Thần Tú coi y là địch thủ cả đời, nhưng Thần Tú và Thánh Chủ rõ ràng không cùng đẳng cấp, Thánh Chủ đã bước vào hàng ngũ chiến lực cấp bậc trần nhà Hoang Cổ, còn bọn họ vẫn còn thiếu một bước nữa mới đạt tới.

“Tần Phong tiểu hữu!” Tề Tu Viễn vội vàng nói: “Chỉ cần ngươi chịu ra tay cứu mạng nội nhân, ta nguyện cùng ngươi kết bái huynh đệ, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.” “Có nạn cùng chịu!?” Tốc độ của Tần Phong rõ ràng tăng nhanh, không nhắc tới phu nhân, quay đầu lại coi như hắn thua...

“Haizz, cho ngươi cơ hội mà ngươi không biết tận dụng a!” Thiên Quân, Vạn Mã không nhịn được thở dài một tiếng, trong lòng mặc niệm cho Tề Tu Viễn ba phút.

Đắc tội ai không tốt, lại cứ phải đắc tội một lão lục lòng dạ hẹp hòi!

"Tần Phong tiểu hữu!" Tề Tu Viễn nhìn kiều thê đang thoi thóp trong lòng, cắn răng nói: "Chỉ cần ngươi chịu cứu mạng nội nhân, ta nguyện nợ ngươi một ân tình, dù lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần ngươi mở lời, ta Tề Tu Viễn quyết không chau mày." "Ân tình!!" Cả đám người không khỏi đưa mắt nhìn, trong lòng gào thét Tần Phong hời to rồi.

Khác với những ân tình mà Tần Phong có được ở Huyết Sắc Thương Hải, Tề Tu Viễn chính là Hoang Cổ đệ nhất đao, là địch thủ cả đời của Thần Tú, tuy chiến lực hiện tại chưa đạt đến đỉnh phong, nhưng không quá trăm năm tất sẽ chen chân vào hàng ngũ chiến lực đỉnh cao.

Có được ân tình của một tồn tại như vậy trong tay, chẳng khác nào nắm giữ một quả bom nguyên tử.

Chỉ là Tần Phong không hề lay động, vẫn không có ý định quay đầu, giống như tình yêu đã lỡ, không bao giờ có thể quay lại.

"Ngươi…" Tề Tu Viễn bị tức đến không chịu nổi, trong lòng cũng hối hận vô cùng.

Sớm biết Tần Phong chính là người mình cần tìm, lúc đầu nói gì cũng phải lôi kéo hắn kết bái.

Chỉ tiếc là lúc đó y vì tranh thủ từng giây từng phút đến Thúy Trúc phong, không nghĩ tới Tần Phong chính là người mình cần tìm, cũng không để ý đến con thỏ trên vai hắn.

Thực ra chuyện này cũng không thể trách y, từ sau khi Tần Phong nổi danh thiên hạ, Âm Nguyệt Hoàng Triều đã dấy lên một trào lưu nuôi thỏ, trên đường phố nhìn một cái, có rất nhiều người trẻ tuổi mặc bạch y, mang theo thỏ.

"Khụ khụ!!" Lục Mạn Mạn yếu ớt ho một tiếng, hơi thở lại yếu đi một phần.

“Tần Phong, lần này ngươi hài lòng rồi chứ!” Tề Tu Viễn đau lòng nhìn kiều thê sắp dầu cạn đèn tắt, gạt bỏ tất cả kiêu ngạo, hai gối khuỵu xuống quỳ trước Tần Phong xin lỗi.

“Chuyện này…” Cả đám người vô cùng xúc động, cũng hoàn toàn không thể bình tĩnh được nữa.

Đao Tuyệt, một trong Hoang Cổ song tuyệt, một cường giả đỉnh cấp sắp bước vào câu lạc bộ trần nhà Hoang Cổ, vì một người phụ nữ, lại quỳ xuống xin lỗi một thiếu niên mười sáu tuổi trước mặt bao người.

“Cảnh này!” Nam Phong công chúa ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhớ lại ngày xưa nàng và Phương Trường mang sứ đoàn đến Âm Nguyệt Hoàng Triều, bị Tần Phong làm khó dễ, cuối cùng cũng là Phương Trường thay nàng quỳ một gối mới kết thúc.

Chỉ tiếc là tạo hóa trêu ngươi, nàng không còn trong trắng thuần khiết, Phương Trường cũng không còn trong sạch.

“Trời sắp mưa rồi!” Tần Phong không hề lay động, dặn dò Phong Tình đi thu quần áo.

Theo kinh nghiệm xem phim truyền hình nhiều năm của hắn, có người quỳ mãi không dậy, nhất là kiểu cầu xin thuốc men này, chắc chắn sẽ có một trận mưa lớn để tô đậm không khí bi thương.

Dù cho lúc này mặt trời đang chiếu rực rỡ, hoa cũng đang cười với ta, cũng không thể ngăn cản được cơn mưa bất chợt.

“Thu quần áo!?” Phong Tình khó hiểu ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy mặt trời vừa mới mọc.

“Tần Phong!” Hồng Hạnh không đành lòng nói: “Người ta đã như vậy rồi, ngươi nỡ lòng sao!?” “Nhìn thấy đàn ông quỳ trước mặt ta, định lực của ta khá mạnh đấy!” Tần Phong quay đầu liếc Hồng Hạnh.

Suy nghĩ xem tối nay có nên cầm thương vào phòng không, để cho nàng hiểu rằng làm người tốt không có kết cục tốt đẹp.

Phong Tình không nhịn được hỏi: “Vậy nếu là phụ nữ thì sao!?” Tần Phong không trả lời.

Chỉ liếc nhìn Nam Phong công chúa, lúc này im lặng còn hơn vạn lời nói.

“Vô sỉ!” Trong mắt Nam Phong công chúa ánh lên một tia hoảng loạn, biết rằng lát nữa mình chắc chắn không thoát khỏi sức mạnh của miệng lưỡi.

“Khụ khụ…” Lục Mạn Mạn phảng phất như hồi quang phản chiếu ho một tiếng, sắc mặt trắng bệch cười nói: “Ta may mắn đời này có thể gặp được chàng, chàng tuy không thể cho ta cả thế giới, nhưng cả thế giới của ta đều là do chàng cho, xin lỗi, chỉ có thể đi cùng chàng đến đây thôi, ta yêu chàng…” Lời chưa nói hết, tay Lục Mạn Mạn đã nặng nề buông thõng, hơi thở bắt đầu giảm mạnh.

“Không!!” Tề Tu Viễn ngửa mặt lên trời gào thét bi thương, người nghe thấy đều không nỡ.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời vốn đang sáng sủa đột nhiên sấm chớp đùng đùng, mưa lớn ào ào trút xuống, mọi người vội vàng chạy vào nhà trúc nhỏ, chỉ còn lại Tề Tu Viễn ôm kiều thê gào thét trong mưa.

“Mưa thật rồi!” Tiểu mị ma Phong Tình lập tức ngây người, không ngờ Tần Phong lại tính chuẩn như vậy.

“Yêu rồi mới biết tình nặng, say rồi mới biết rượu nồng, một câu ta yêu chàng, thật khiến người ta đau lòng a!” Thánh Chủ rất thương cảm nhìn ra ngoài.

Với tư cách là người đứng đầu Vũ Lăng Thánh Địa, đằng sau vẻ ngoài phong quang vô hạn là sự hy sinh tình yêu của nàng, tình yêu đối với nàng là thứ mãi mãi không dám chạm vào.

“Hửm!?” Tần Phong như Chu Trúc Thanh ngửi thấy mùi tanh, trong nháy mắt biến thành tiểu sinh u uất nói: “Thứ đáng sợ hơn cả ly biệt chính là vĩnh biệt!” “Đúng vậy!” Thánh Chủ rất kiềm chế nói: “Nếu có thể tránh được niềm vui cuồng nhiệt, tự nhiên sẽ không có nỗi đau bất chợt ập đến.” “Khó a!” Tần Phong tiếp tục đi theo con đường u uất: “Tình nếu có thể tự kiểm soát, cần chi có trái tim?

Hỏi thế gian tình là chi, mà khiến người ta sống chết hẹn thề!” “Tuổi còn nhỏ mà đã có tâm sự!?” Thánh Chủ lập tức có hứng thú với Tần Phong, phát hiện tên nhóc này đặc biệt thú vị.

“Ta có chuyện xưa, cũng có rượu, nàng có muốn nghe không!?” Tần Phong lấy ra vò rượu moi được từ chỗ Đế Tú, vừa uống vừa u uất nói: “Năm này qua năm khác, ngày này qua ngày khác, tiền tài làm lạnh xương cốt con người, nghèo có bao nhiêu, giàu được mấy ai, tự giễu, nói gì tình sâu như biển, đến cuối cùng vẫn thua hiện thực.” “Haizz!” Thánh Chủ thở dài: “Mọi chuyện trên đời đều không thoát khỏi một chữ tình, một người trói buộc một đời, một giấc mộng lưu lại ngàn năm, trông về ngàn năm, phồn hoa tan hết, mấy lần bồi hồi, vẫn là hoa trong mộng, tình yêu thật thừa thãi.” “Ừm!!” Thiên Quân, Vạn Mã và những người khác nhìn qua nhìn lại hai người, tỏ vẻ mình hoàn toàn không thể hòa nhập được.

Hay cho lắm!

Đúng là ăn nói khéo léo a!

Tần Phong không khỏi liếc Thánh Chủ một cái, không thể không thừa nhận chín năm giáo dục bắt buộc quả thực không bằng mười năm dùi mài kinh sử.

“May mà chín năm giáo dục bắt buộc mặt dày hơn mười năm dùi mài kinh sử!” Tần Phong chắp tay sau lưng đến bên cửa sổ, nhìn cơn mưa lớn bên ngoài, bắt đầu ngâm thơ: “Thập niên sinh tử lưỡng mang mang.

Bất tư lường.

Tự nan vong.

Thiên lý cô phần, vô xứ thoại thê lương…” “Đây thật sự là lão đại sao!?” Một bài Giang Thành Tử của Tô Thức khiến Thiên Quân, Vạn Mã và những người khác kinh ngạc.

Trước kia là một tên tấu hài bình thường biết bao, chơi với bọn họ vui vẻ biết bao, vậy mà bây giờ lại biến thành một tiểu thịt tươi đọc thuộc thi thư, khoảng cách lập tức bị kéo ra, sau này căn bản không thể chơi chung được nữa.

“Thập niên sinh tử lưỡng mang mang, vô xứ thoại thê lương!” Mắt Thánh Chủ không khỏi sáng lên, không ngờ Tần Phong còn là người văn võ song toàn.

Chương 282

“Tần Phong!!” Tề Tu Viễn trong cơn mưa lớn đột nhiên phát cuồng, sắc mặt dữ tợn gầm lên: “Giao máu của ngươi ra đây, nếu không đừng trách Tề mỗ liều mạng với ngươi!!” “Không cần hung dữ như vậy!” Tần Phong mặt mày điềm nhiên nói: “Chỉ cần ngươi trả lời ta một câu hỏi, ta có thể suy nghĩ cứu vợ ngươi.” Tề Tu Viễn ngẩn ra: “Câu hỏi gì!?” Tần Phong rất nghiêm túc hỏi: “Ta đẹp trai không!?” “Khụ khụ!!” Thiên Quân, Vạn Mã và những người khác ho sặc sụa, suýt nữa bị nước miếng của chính mình làm cho sặc chết.

Ân tình của một cường giả đỉnh cấp hắn không động lòng, lại chỉ quan tâm đến vấn đề này, không biết nên nói hắn là lòng dạ hẹp hòi ghi thù dai, hay là phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất...

“A!?” Thánh Chủ cũng ngây người tại chỗ, có chút không phản ứng kịp.

Mọi thứ trên đời đều là phù du, **vạn vẻ sắc tướng**, chẳng qua chỉ là một bộ da túi hôi thối, nàng đã đột phá Thiên Tông nhị trọng rồi, sao còn chấp nhất với ngoại hình như vậy!?

Lúc này — Nội tâm Tề Tu Viễn vô cùng rối rắm.

Là Đao Tuyệt, một trong Hoang Cổ song tuyệt, đời này chưa từng vì ai mà thay đổi nguyên tắc của mình, dù đối mặt với địch thủ cả đời là Thần Tú cũng chưa từng thỏa hiệp, nói Tần Phong ra ngoài dọa người thì chính là dọa người.

Điều này không liên quan đến đúng sai, mà là vấn đề nguyên tắc!

Nhưng khi y nhìn thấy kiều thê trong lòng hơi thở đã sắp xuống đến điểm đóng băng, cuối cùng y vẫn chọn cúi đầu trước thế lực tà ác.

“Đẹp trai!” Tề Tu Viễn phảng phất như dùng hết sức lực toàn thân, trái với nguyên tắc khó khăn nói ra một chữ.

Tần Phong lộ ra nụ cười hài lòng, lại hỏi: “Đẹp trai đến mức nào!?” Đậu má!

Không có điểm dừng à!

Trong lòng Tề Tu Viễn như có vạn vạn con thảo nê mã đang phi nước đại, còn không ngừng phát ra tiếng gào thét của chuột marmota.

Bất đắc dĩ — Tề Tu Viễn chỉ có thể vứt bỏ nguyên tắc, cứng rắn, cắn rứt lương tâm nói: “Có thể mê hoặc vạn vạn thiếu niên, là giấc mộng của chín trăm nghìn tỷ thiếu nữ, là danh từ đại diện cho nhan sắc và chính nghĩa của Hoang Cổ!” “Quá đáng lắm rồi!” Cả đám người thật sự không thể nhìn nổi nữa, muốn xông lên cho Tần Phong một cái tát.

Cũng không biết là cảm nhận được ánh mắt của mọi người, hay là chút lương tâm ít ỏi của Tần Phong trỗi dậy, chỉ thấy hắn rạch ngón tay bắn ra một giọt máu tươi, xuyên qua cơn mưa tầm tã ngoài cửa sổ thành công rơi vào giữa trán Lục Mạn Mạn.

Tí tách!!

Khi máu tươi rơi vào giữa trán Lục Mạn Mạn, máu trong cơ thể nàng cũng theo đó sôi trào.

Chỉ thấy trên khuôn mặt vốn trắng bệch xuất hiện từng đường hắc tuyến lưu động, giọt máu tươi trên trán cũng biến thành màu đen với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cuối cùng hóa thành một luồng khí đen biến mất giữa thiên địa.

Chỉ là Lục Mạn Mạn cũng không vì thế mà giải độc thành công tỉnh lại, hơi thở vốn đã xuống đến điểm đóng băng hơi tăng lên một chút.

“Có hiệu quả, có hiệu quả!” Tề Tu Viễn kích động đến nói năng lộn xộn, phảng phất như nhìn thấy cảnh tượng người yêu sống lại.

“Sao lại thế!!” Tần Phong không khỏi nhíu mày, không ngờ độc này lại lợi hại đến vậy.

Trước đây dù là độc lợi hại đến đâu, với thể chất bách độc bất xâm của hắn một giọt máu là đủ, nhưng bây giờ độc mà Lục Mạn Mạn trúng phải, lại chỉ hơi thuyên giảm triệu chứng, khó trách ngay cả Dược Thần của Dược Thần Cốc cũng bó tay.

“Bách độc bất xâm sao!?” Trong mắt Thánh Chủ ánh lên một tia kinh ngạc, càng ngày càng không nhìn thấu được Tần Phong.

Điều kiện tiên thiên cổ kim vô nhân thì thôi đi, thiên phú bản thân còn kinh khủng như vậy, không chỉ tinh thông luyện đan, luyện khí, ngay cả văn tài cũng khiến người ta phải vỗ bàn khen hay, trong lòng càng thêm kiên định phải lừa Tần Phong về Vũ Lăng Thánh Địa.

Có đứa con này gia nhập Vũ Lăng Thánh Địa, hai thánh địa còn lại sẽ bị bọn họ đè dưới thân, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được.

“Tần Phong tiểu hữu!” Tề Tu Viễn trông mong nhìn Tần Phong, chờ hắn tiếp tục cứu kiều thê của mình.

“Không được rồi, ta yếu quá!” Tần Phong phảng phất như một mỹ thiếu niên yếu đuối, chạm một cái là vỡ, tay vịn trán, lảo đảo đi vào phòng trong.

Đùa à!

Một bữa no và bữa nào cũng no, hắn vẫn phân biệt được.

Chỉ cần độc của Lục Mạn Mạn một ngày chưa giải, Tề Tu Viễn sẽ bị hắn nắm trong tay một ngày, còn có thể tiết kiệm được một **Ấn Pháp Nô Tiên**.

“Đậu má, quá bỉ ổi!” Cả đám người liếc mắt một cái đã nhìn ra Tần Phong đang nghĩ gì, tỏ vẻ chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy.

Tề Tu Viễn vội vàng nói: “Tần Phong tiểu hữu, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, hy vọng ngươi nể mặt Hữu Dung cô nương mà giúp chúng ta.” “Hữu Dung ngực to chứ mặt mũi có to đâu!” Tần Phong khinh bỉ bĩu môi, quay về phòng trong gọi hệ thống rút thưởng.

Hắn từ trước đến nay không có thói quen để lượt rút thưởng qua đêm, nhưng lần này lại bị sự việc trì hoãn qua đêm, đã không thể chờ đợi được nữa muốn dùng ngay hai cơ hội rút thưởng lấy được từ trên người Phương Trường.

Soạt một tiếng!

Bàn xoay lớn quen thuộc lại xuất hiện, bắt đầu từ từ quay.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng thiên địa chí bảo, Lục Đinh Thần Hỏa!” Lục Đinh Thần Hỏa: Thần hỏa do trời đất **thai nghén** mà ra, **chứa đựng** văn võ chi hỏa thế, là chí bảo trong lòng luyện khí sư thiên hạ, rèn đúc binh khí có công hiệu đặc biệt.

“Lại là một thần hỏa!!” Tần Phong xem giới thiệu thông tin lập tức động lòng.

Khác với Nam Minh Ly Hỏa khắc chế âm tà chi vật, Lục Đinh Thần Hỏa là một trong những thần trang tốt nghiệp của luyện khí sư, chỉ là hắn đã dung hợp Nam Minh Ly Hỏa rồi, còn có thể dung nhập Lục Đinh Thần Hỏa không!?

Hệ thống mở miệng nói: “Túc chủ có thể đổi thẻ dung hợp thần hỏa, có thể dung hợp hoàn hảo hai loại thần hỏa vào một thể, không chỉ có thể giữ lại thuộc tính ban đầu, mà còn có thể tạo ra uy lực mạnh hơn, chỉ cần 2000 vạn điểm phản diện!” “2000 vạn điểm phản diện?!” Tần Phong cảm thấy đau lòng vô cùng.

Hắn hiện tại trong túi tổng cộng chỉ có 8754 vạn 6650 điểm phản diện, mở miệng đã đòi gần một phần tư, nhà địa chủ cũng không chịu nổi tiêu hao như vậy!

Nhưng bảo hắn từ bỏ Lục Đinh Thần Hỏa lại không nỡ, chỉ có thể chọn bỏ ra 2000 vạn điểm phản diện để đổi, tiện thể lại bỏ ra 100 vạn đổi một viên Thiên Tông cảnh căn cơ đan.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã tiêu 2000 vạn điểm phản diện, đổi thẻ dung hợp thần hỏa!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã tiêu 100 vạn điểm phản diện, đổi Thiên Tông cảnh căn cơ đan!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã sử dụng thẻ dung hợp thần hỏa, dung hợp Nam Minh Ly Hỏa và Lục Đinh Thần Hỏa!” Ầm ầm ầm!!

Tần Phong nuốt một viên đan dược vào bụng, linh lực trong cơ thể lập tức sôi trào.

Cả người tiến vào một thế giới lửa, hai đại thần hỏa bao quanh hắn, không ngừng giao dung trong cơ thể hắn, khiến hỏa khí của hắn ngày càng lớn.

“Ngáp, a… ta thỏ buồn ngủ rồi!” Tiểu Bạch ngáp một cái rồi cuộn mình trong lòng Tần Phong, lúc ngủ còn có Lục Đinh Thần Hỏa dung nhập vào cơ thể.

Lúc này — Bên ngoài Tề Tu Viễn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại bị Thánh Chủ dùng một ánh mắt ngăn lại.

Mọi người đều có thể cảm nhận rõ ràng Tần Phong đã tiến vào trạng thái tu luyện, lấy hắn làm trung tâm, nhiệt độ xung quanh bắt đầu không ngừng tăng cao, giống như một mặt trời nhỏ bao trùm cả Thúy Trúc phong.

“Đây là Lục Đinh Thần Hỏa và Nam Minh Ly Hỏa!” Thánh Chủ và Tề Tu Viễn sắc mặt không khỏi biến đổi, liếc mắt một cái đã nhìn ra Tần Phong muốn làm gì.

Mẹ nó!

Tên điên này lại muốn dung hợp hai đại thần hỏa!!

Tuy từ xưa đến nay đã có truyền thuyết sau khi dung hợp thần hỏa uy lực sẽ càng mạnh hơn, nhưng chiêu này giống như Đạo Tâm Chủng Ma của ma giáo, chỉ tồn tại trong lý thuyết.

Chương 283

Phàm là những người đã thử, cuối cùng đều đã chết.

“Lão đại lại không làm người nữa rồi!” Thiên Quân, Vạn Mã và những người khác cũng không khỏi căng thẳng, vội vàng cảnh giới đề phòng Tần Phong bị làm phiền.

“Người này quả thật là một quái vật!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Hồng Hạnh ánh lên một tia kinh ngạc, trong lòng không khỏi nảy sinh kỳ vọng mãnh liệt đối với Tần Phong.

Từ xưa nữ tử Ma tộc yêu kẻ mạnh, sự mạnh mẽ của Tần Phong nàng đã đích thân cảm nhận qua, sức bùng nổ mạnh mẽ đó khiến nàng đến nay vẫn khó quên, một khi dung hợp thành công thực lực tất sẽ lên một tầm cao mới.

Đối với nữ tử Ma tộc mà nói, đây tuyệt đối là sự dụ dỗ chí mạng, cho dù nàng không có hứng thú với đàn ông, e rằng cũng khó mà khống chế được bản năng mà nhào tới vồ lấy hắn.

“Chủ nhân tu luyện xong, hỏa khí chắc chắn rất lớn!” Tiểu mị ma Phong Tình khẽ cắn môi đỏ, thèm nhỏ dãi nhìn Tần Phong.

Cho dù Hồng Hạnh không thể gả cho Tần Phong, cũng không hề ảnh hưởng đến cuộc sống một chồng một vợ của nàng… Quan ngoại, Ma tộc.

Trần Trường Phong vừa từ Âm Nguyệt Hoàng Triều trở về, Đại Tế Ti đã dẫn một đám thủ lĩnh tìm đến.

“Giả, thủ lĩnh, Phương Trường đó là giả!!” Đại Tế Ti vốn tưởng rằng Phương Trường đã cứu ba mươi vạn Ma tộc ra khỏi tháp, ai ngờ sau khi hỏi han càng ngày càng thấy không ổn, đợi đến khi y từ miệng các Ma tộc khác biết được đầu đuôi câu chuyện, cuối cùng mới nhận ra Ma tộc bọn họ đã bị lừa.

Đây căn bản là âm mưu của Âm Nguyệt Hoàng Triều, lừa bọn họ phát lời thề độc không được xâm phạm, vĩnh viễn giam cầm bọn họ ở vùng đất hoang vu ngoài quan ải.

“Giả?!” Trần Trường Phong không nhịn được kinh hô, nhưng trong lòng lại vô cùng bình tĩnh.

Kỳ thực trong lòng hắn đã sớm nghi ngờ Tần Phong là hàng giả, chỉ là bị ảnh hưởng của Tiên Nô Pháp Ấn nên một mực không muốn chấp nhận, bây giờ nghe Đại Tế Ti nói ra, ngược lại cảm thấy cả người nhẹ nhõm.

“Thủ lĩnh, bọn họ khinh người quá đáng a!!” Các đại thủ lĩnh nén giận hàng vạn năm bùng phát, **đều** xin xuất chiến xâm lăng Âm Nguyệt Hoàng Triều.

“Xuất binh!?” Trần Trường Phong không nhịn được đảo mắt, muốn cho bọn họ một cái tát.

Dù biết Tần Phong là hàng giả, nhưng lời thề hắn đã phát không phải giả, con gái hắn bị giữ làm con tin cũng không phải giả, sao có thể nói xuất binh là xuất binh được.

“Không được!” Đại Tế Ti vội vàng ngăn cản: “Hiện nay Ma tộc ta đã sớm không còn thịnh thế như xưa, hấp tấp xuất binh chỉ khiến Ma tộc ta rơi vào cảnh tuyết thượng gia sương.” “Chẳng lẽ cứ nhịn như vậy sao!?” Các đại thủ lĩnh biết nhịn một chút sóng yên biển lặng, nhưng lùi một bước lại càng nghĩ càng tức.

“Đương nhiên là không, chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn!” Đại Tế Ti thần sắc nghiêm túc nói: “Nếu lão phu không đoán sai, Lục Đạo Đế Quân sở dĩ thả các ngươi về, chắc chắn là đang tính toán trước hết chuyên tâm đối phó Đại Việt Hoàng Triều, sau đó quay lại đối phó chúng ta.

Vì vậy Ma tộc chúng ta tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, phải nhân khoảng thời gian này mà mưu tính cho tốt mới có thể sống sót.” Trần Trường Phong tò mò hỏi: “Vậy chúng ta nên làm gì!?” “Rất đơn giản!” Trong mắt Đại Tế Ti tràn đầy trí tuệ: “Kẻ thù của kẻ thù là bạn, chỉ cần chúng ta phái người liên lạc với Đại Việt Hoàng Triều, cùng bọn họ trước sau giáp công, nhất định có thể trọng thương Âm Nguyệt Hoàng Triều, đến lúc đó bọn họ tự lo không xong, Ma tộc chúng ta tự nhiên sẽ có thời gian hồi phục.” “Cao, thật sự là cao tay!” Các đại thủ lĩnh **đều giơ ngón cái lên**, tỏ vẻ đồng ý với kế hoạch của Đại Tế Ti.

Nhưng điều mà bọn họ vạn vạn cũng không ngờ tới là, lão đại nhà mình lại là nội gián do Tần Phong phái tới. ……… Thúy Trúc phong.

Mưa dần tạnh, trời bắt đầu quang đãng.

Tần Phong đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trong nhà trúc nhỏ, quanh thân là Nam Minh Ly Hỏa và Lục Đinh Thần Hỏa.

Chỉ thấy chúng nó giao dung vào nhau, hình thành một loại thần hỏa hoàn toàn mới màu trắng tinh.

Không chỉ giữ lại đặc tính của hai đại thần hỏa, uy lực cũng mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần, khiến hư không gợn lên từng gợn sóng, căn nhà trúc nhỏ xung quanh cũng trong khoảnh khắc hóa thành hư vô.

“Lại thành công rồi!” Thánh Chủ, Tề Tu Viễn và những người khác khó tin trừng lớn mắt, trong lòng đã bị chấn động đến mức không thể dùng lời nào để hình dung.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ vạn vạn cũng không dám tin, trên đời lại thật sự có yêu nghiệt dung hợp hoàn hảo hai đại thần hỏa vào một thể.

“Tên yêu nghiệt này!” Thiên Tú đứng bên cạnh bị dọa đến toàn thân run rẩy, bóng ma tâm lý đối với Tần Phong càng thêm nặng nề.

Bụp một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong đột nhiên truyền ra một tiếng trầm đục, là âm thanh của xiềng xích cơ thể bị phá vỡ, khí tức cũng trong nháy mắt đột phá giới hạn, tăng vọt lên mấy chục lần mới dừng lại.

“Thiên Tông tam trọng rồi!” Tần Phong không có ý định dừng lại, trong lòng gọi hệ thống tiếp tục rút thưởng.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng một thẻ nâng cấp kiếm ý!” “Kiếm ý!” Tần Phong trong lòng hơi thất vọng.

So với Lục Đinh Thần Hỏa, Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh những bảo vật này, kiếm ý dường như là phần thưởng an ủi trong bể thưởng.

“Có còn hơn không!” Tần Phong thu dọn tâm tình, gọi hệ thống sử dụng.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng thẻ nâng cấp kiếm ý, kiếm ý tăng lên cấp bảy!” Ông!

Ông!

Quanh thân Tần Phong lập tức dâng lên một luồng kiếm khí sắc bén, trong thoáng chốc phảng phất như nhìn thấy một bóng người rút kiếm ra khỏi vỏ.

Vô tận kiếm khí hóa thành hoa anh đào rơi lả tả, kiếm quang chói mắt như ngôi sao lạnh lẽo nhất trên bầu trời đêm, nhanh đến mức không thể bắt được quỹ tích của nó, khi luồng kiếm quang này rơi xuống, cả trời đất đều rung chuyển nhẹ.

Phong tuyệt thập phương, kinh hàn cửu châu.

“Kiếm ý cấp bảy!!” Tâm cảnh nhiều năm không gợn sóng của Thánh Chủ, vì Tần Phong mà liên tiếp dấy lên sóng to gió lớn.

“Hù hù!!” Tần Phong thở ra một hơi thật sâu, bế quan xem như chính thức kết thúc.

Ngọn lửa màu trắng tinh quanh thân khiến hư không chấn động, theo một ý niệm của hắn, lại tách thành Nam Minh Ly Hỏa và Lục Đinh Thần Hỏa dung nhập vào cơ thể, cũng có thể theo ý niệm của hắn mà dung hợp trong nháy mắt.

“Hù hù!!” Thánh Chủ cũng hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm tình nói: “Tần Phong, thiên phú của ngươi còn kinh khủng hơn ta tưởng tượng!” “Nếu không phải do cuộc sống ép buộc, ai lại muốn biến mình thành một kẻ tài hoa chứ!?” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài.

Kỳ thực ước mơ ban đầu của hắn chỉ là làm một đại thiếu gia ăn không ngồi rồi ở Tần gia, nhưng biết làm sao được, tạo hóa trêu ngươi, em trai hắn lại là một Thiên Tuyển Chi Tử, vì để không bị lôi đi tế trời, hắn chỉ có thể liều mạng nâng cao bản thân.

“Ặc…” Cả đám người đảo mắt, lại bị Tần Phong ra vẻ rồi.

“Tần Phong, ngươi suy nghĩ thế nào rồi!?” Thánh Chủ đột nhiên rất nghiêm túc nói: “Với thiên phú của ngươi, không nên bị trói buộc ở Hoang Cổ, ngươi nên có ước mơ lớn hơn mới phải!” “Thánh Chủ nói không sai, không có ước mơ thì khác gì cá muối!” Tần Phong vẻ mặt hào khí nói: “Trước khi gặp nàng, ước mơ của ta là làm một hôn quân, một ngày kia ta được thiên hạ, không để lại xử nữ trên thế gian.

Nhưng sau khi gặp nàng, ước mơ của ta là trèo núi tuyết, tìm đài ngọc, vào động tiên, nếm tiên đan.” Nói xong, Tần Phong bày ra vẻ mặt ‘ta thành thật, ta đáng được biểu dương’.

“Phụt!!” Mọi người phun ra một ngụm máu già tám hai năm, bị sự bỉ ổi của Tần Phong làm cho nội thương.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng uy áp kinh khủng đột nhiên giáng xuống Thúy Trúc phong.

Chỉ thấy Nguyệt Thần, Lam Ma, Đế Sư, Lục Đạo Đế Quân và các đại lão của Âm Nguyệt Hoàng Triều đều giáng lâm Thúy Trúc phong, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Vũ Lăng Thánh Chủ, rõ ràng là đến vì nàng.

Chương 284

Lục Đạo Đế Quân giọng rất lạnh nói: “Vũ Lăng Thánh Chủ, ngươi không mời mà đến Âm Nguyệt Hoàng Triều của ta là có việc gì!?” “Ngươi không phải đã thấy rồi sao!” Vũ Lăng Thánh Chủ không hề có chút giác ngộ nào của kẻ đào góc tường bị phát hiện, thẳng thắn thừa nhận: “Ta đến vì Tần Phong, muốn mời hắn gia nhập Vũ Lăng Thánh Địa chúng ta.” “Tần Phong!!” Lục Đạo Đế Quân và những người khác nhíu mày, nhìn về phía Tần Phong bên cạnh.

Nhìn ta làm gì!

Các người mau ra giá đi chứ!

Ta đây không chịu nổi cám dỗ đâu, nhất là cám dỗ của mỹ sắc!

Tần Phong điên cuồng gào thét trong lòng, tỏ vẻ ai ra giá cao ta sẽ đi theo người đó… “Tần Phong, ngươi suy nghĩ thế nào rồi!?” Vũ Lăng Thánh Chủ lại mở miệng hỏi, tỏ ra vô cùng tự tin rằng Tần Phong sẽ đi theo mình.

Lúc ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, giấc mơ của hắn là làm một hôn quân, nhưng sau khi gặp nàng, giấc mơ đã trở thành trèo tuyết sơn, tìm dao đài, vào tiên động, nếm tiên đan.

Rõ ràng là hắn muốn lánh xa thế tục, tu tiên phi thăng thượng giới.

Huống chi, Vũ Lăng Thánh Địa của họ có động thiên phúc địa, ưu thế đang nằm trong tay họ!

“Cái này…” Tần Phong nhập vai trong một nốt nhạc, biểu cảm vô cùng rối rắm.

Hắn nhìn về phía Lục Đạo Đế Quân và những người khác với ánh mắt đầy lưu luyến, lại xen lẫn khát vọng về tương lai, người đi lên cao, nước chảy xuống thấp, không phải ta không muốn ở lại, mà là Vũ Lăng Thánh Chủ cho quá nhiều rồi.

Chỉ là Lục Đạo Đế Quân và những người khác vẫn không hề lay động, dường như không hề lo lắng Tần Phong bị đào đi.

“Tình hình gì đây!?” Tần Phong ngây người tại chỗ, cảm thấy chuyện này chẳng khoa học chút nào.

Là đệ nhất thiên kiêu của Hoang Cổ bị người ta đào góc tường, Âm Nguyệt Hoàng Triều đáng lẽ phải tỏ ra rất căng thẳng mới đúng, tại sao họ lại có biểu cảm như vậy chứ!?

Lục Đạo Đế Quân lên tiếng nhắc nhở: “Tần Phong, động thiên phúc địa của Tam Đại Thánh Địa tuy lợi hại, nhưng không phù hợp với tất cả mọi người, đặc biệt là ngươi, Tần Phong.” Tần Phong tò mò hỏi: “Tại sao!?” Nguyệt Thần cười nhẹ giải đáp: “Thực ra cái gọi là động thiên phúc địa, chẳng qua là thời gian trôi qua khác nhau, ngươi ở bên trong khổ tu một năm, bên ngoài mới qua một ngày, một khi mở ra thì ba năm không thể ra ngoài, cũng tức là khổ tu cả ngàn năm.

Tần Phong ngươi là người hiếu động, có thể chịu được sự cô tịch ngàn năm đó sao!?” “Không phải chứ!” Sắc mặt Tần Phong biến đổi không dễ nhận ra, trong lòng lập tức nổi trống lùi bước.

Nếu chỉ là khổ tu ba năm, hắn cắn răng cũng có thể chịu đựng được, nhưng nếu là khổ tu ngàn năm, thì có khác gì ngồi tù ngàn năm đâu, hắn tự nhận mình không có đủ kiên nhẫn đó.

“Điểm này ta không dám đồng tình!” Thánh Chủ lập tức phản bác: “Tu luyện vốn là tu tâm, sự cô tịch ngàn năm chính là một sự rèn luyện cực hạn cho thân tâm.” “Đừng lấy cái lý lẽ của người ngoài cõi các ngươi để trói buộc chúng ta là người trong thế tục!” Lam Ma lên tiếng: “Tam Đại Thánh Địa các ngươi là thế ngoại, Âm Nguyệt Hoàng

Triều ta là tục thế, con đường tu luyện vốn dĩ đã khác nhau, trước nay nước sông không phạm nước giếng, lần này ngươi đến Âm Nguyệt Hoàng Triều ta đào góc tường đã là quá giới hạn rồi.” “Tần Phong, lựa chọn của ngươi là gì!?” Vũ Lăng Thánh Chủ không để ý đến Lam Ma và những người khác, quay đầu nhìn Tần Phong chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Cái này…” Tần Phong trong lòng lập tức rối bời.

Bảo hắn đi khổ tu là không thể nào, cả đời này cũng không thể khổ tu, làm nhân vật chính cứu thế giới thì lại không biết, chỉ có thể dựa vào việc trộm yếm của Vu Lan, bán mông của Phương Trường, vu hãm tiểu Tam Tam, lái đoàn tàu nhỏ để miễn cưỡng duy trì cuộc sống.

Nhưng vấn đề là hiện tại các Thiên Tuyển Chi Tử cạnh tranh nội bộ gay gắt như vậy, nếu hắn không vào thì khoảng cách chẳng phải sẽ bị kéo ra ngay lập tức sao.

Lục Đạo Đế Quân mở miệng nói: “Tần Phong, ngươi sở hữu Thương Thiên Bá Thể sinh ra vì chiến đấu, nơi tu luyện tốt nhất là chiến trường, không phải động thiên phúc địa của Vũ Lăng Thánh Địa.

Ngươi nên tranh đoạt tương lai, không nên tranh đoạt sớm tối.” “Nói thì đúng là như vậy, nhưng vấn đề là…” Tần Phong liếc mắt nhìn Lục Đạo Đế Quân một cách rối rắm, ngầm ám chỉ: Ngài không thêm cược thì tôi khó chọn lắm.

“Thằng nhóc thối này trên người mọc bao nhiêu cái tâm nhãn vậy!?” Lục Đạo Đế Quân không nhịn được thầm mắng, vung tay lấy ra một chiếc thuyền nhỏ tinh xảo cỡ lòng bàn tay.

“Đây là…” Thiên Quân, Vạn Mã và những người khác ánh mắt biến đổi, trong lòng gào thét Tần Phong hời to rồi.

Thuyền này tên là Thần Phong Chu, là một trong Thập Đại Thần

Khí của Hoang Cổ.

Thuyền này khi biến lớn có thể xuyên qua bầu trời, nhanh như gió, thậm chí có thể nhảy vào hư không, là thần khí chạy trốn lợi hại nhất Hoang Cổ.

“Ai!!” Vũ Lăng Thánh Chủ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, biết rằng chuyện này không thể cưỡng cầu được.

Tuy Vũ Lăng Thánh Địa của họ là một trong Tam Đại Thánh Địa của Hoang Cổ, nhưng dù sao cũng là nơi ngoại thế, làm sao có thể so bì tài lực với Âm Nguyệt Hoàng Triều, tự nhiên cũng không có cách nào lấy ra bảo bối để dụ dỗ Tần Phong về nhà.

“Đại Việt chưa diệt, sao có thể lập gia!” Tần Phong thấy Vũ Lăng Thánh Chủ không thêm cược nữa, liền tỏ vẻ hiên ngang nói: “Xin Đế Quân yên tâm, trời vận hành mạnh mẽ, quân tử tự cường không ngừng, Phong này, xin thề chết để giết địch, báo đáp quốc ân!” Nói xong… không đợi Lục Đạo Đế Quân nói vài câu, hắn liền tiến lên giật lấy Thần Phong Chu.

Chần chừ một giây thôi cũng là có vấn đề về tư tưởng.

“Ặc…” Khóe mắt mọi người trong sân không khỏi giật giật, không thể không thừa nhận giới hạn của Tần Phong thật linh hoạt.

“Lẽ nào Vũ Lăng Thánh Địa của ta số mệnh không bằng hai Thánh Địa còn lại!?” Vũ Lăng Thánh Chủ cảm thấy trong lòng không cam tâm.

Thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ xấu, tìm một cái bao tải để tròng Tần Phong về.

Lúc này – Trong một tòa thành nhỏ cách đó vạn dặm.

Phương Trường lê lết thân thể trọng thương, khoác áo choàng đen đi trên đường phố.

“Không được, ta phải nhanh chóng tìm một nơi an toàn để chữa thương!” Phương Trường chỉ cảm thấy đầu óc một trận choáng váng, tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ.

Tuy hắn đã thành công trốn thoát khỏi tay Tần Phong, nhưng cũng vì thế mà thân bị trọng thương, nếu không nhanh chóng tìm nơi chữa trị, e rằng mặt trời ngày mai cũng không thấy được.

Ngay lúc này – Từ một quán trà nhỏ ven đường, tiếng nói chuyện của mấy người truyền vào tai hắn.

“Nghe nói chưa?

Phương Trường tối qua chạy rồi!” “Vậy chẳng phải là, cơ hội của chúng ta đến rồi!!” “Chỉ tiếc cho công chúa Đại Việt kia, đến cứu Phương Trường cuối cùng lại tự nộp mạng.” “Nghe nói, Tần Phong Thánh Tử từng hôn cô ấy trước mặt mọi người, nụ hôn đầu của cô ấy không thuộc về Phương Trường kia.” “Oa, vậy chẳng phải là…” “Năm nay Quý Sửu, đầu Mộ Xuân, hội tại phía nam Thúy Trúc phong, nơi đây có non cao núi hiểm, rừng rậm tre xanh, lại có suối trong chảy xiết, soi bóng hai bên, dẫn nước làm tiệc Lưu Thương Khúc Thủy, ngồi vào chỗ.

Tuy không có tiếng tơ tiếng trúc réo rắt, một chén một vịnh, cũng đủ để thỏa chí lòng.” “…” Phương Trường tức giận nắm chặt nắm đấm, thực sự không thể chấp nhận hiện thực này.

Không được!

Hắn phải đi cứu Nam Phong!

Hắn phải đi cứu ánh trăng sáng trong lòng mình!

“Là hắn…” Đường Xuyên đang thất vọng đi trên phố, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc.

Ban đầu hắn định trà trộn vào hội đấu giá tìm cơ hội cứu Phương

Trường ra, ai ngờ lão ma đầu trong cơ thể Phương Trường bộc phát, lại có công chúa Nam Phong thừa loạn tạo cơ hội, hại hắn chạy một chuyến công cốc.

Cứ tưởng lần này chẳng thu hoạch được gì, không ngờ lại nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc.

Tuy đối phương khoác áo choàng đen không thấy rõ mặt, nhưng hắn vẫn nhận ra ngay người này là Phương Trường mà hắn ngày đêm mong nhớ. … Thúy Trúc phong.

Lục Đạo Đế Quân và những người khác đã rời đi, Tần Phong đang chuẩn bị cho việc xuất chinh.

Chương 285

Tuy hiện tại hai bên đang giao tranh kịch liệt, nhưng còn lâu mới đến lúc ngươi chết ta sống, ném nấm hạt nhân.

Nhưng đó dù sao cũng là chiến trường, phong vân biến hóa quá nhanh, để đảm bảo mình không gặp bất trắc, phải chuẩn bị thật chu toàn mới được.

“Tề Tu Viễn nhất định phải mang theo, hắn chắc chắn không muốn vợ mình xảy ra chuyện!” Tần Phong liếc nhìn Tề Tu Viễn ở cách đó không xa, đã nắm chắc hắn trong lòng bàn tay.

Sau này gặp nguy hiểm gì cứ phái hắn đi, sau khi ngươi chết, vợ ngươi ta nuôi, ngươi đừng lo… “Hử!?” Tề Tu Viễn cảm nhận được có người đang nhìn mình, phát hiện là Tần Phong thì tức đến nghiến răng kèn kẹt.

Ban đầu hắn định tìm cơ hội bắt Tần Phong lại để lấy máu cứu vợ.

Nhưng ai ngờ Lục Đạo Đế Quân lại đưa Thần Phong Chu cho hắn, cho dù tu vi hiện tại của hắn chỉ có Thiên Tông tam trọng, dưới Đại Đế cũng đừng hòng bắt được hắn.

“Hắc hắc, vẫn không phục à!” Khóe miệng Tần Phong nhếch lên một nụ cười, không hề để Tề Tu Viễn vào mắt.

Ra ngoài lăn lộn phải có thực lực, phải có bối cảnh, một tên đao khách lang thang như hắn số phận đã định là bị mình nắm trong tay.

Lúc này – Trên bầu trời Thúy Trúc phong.

Vũ Lăng Thánh Chủ chân đạp kim liên đứng giữa hư không, nhìn Tần Phong phía dưới mà chần chừ không muốn rời đi.

Tuy Tần Phong đã từ chối nàng trước mặt Lục Đạo Đế Quân, cũng đang chuẩn bị ra tiền tuyến, nhưng điều này không ngăn cản được dã tâm của nàng.

“Thánh Chủ, bỏ đi!” Thiên Tú ở phía sau khổ sở khuyên nhủ: “Hiện tại thế đại tranh đã giáng lâm, những yêu nghiệt hiếm thấy trên đời như Lâm Tam và Tần Hạo lần lượt xuất hiện, biết đâu lại có người thứ ba, hà tất phải treo cổ trên một cái cây Tần Phong này.” “Bởi vì Tần Phong quá kinh diễm!” Vũ Lăng Thánh Chủ nói gì cũng không chịu từ bỏ.

Giống như những thiếu nữ thời trẻ gặp được người kinh diễm, cầu không được, bỏ không nỡ, nhớ mãi không quên, tìm khắp thế gian cũng không tìm được người như vậy. ……… Trong cung điện của Lục Đạo Đế Quân.

Việc đầu tiên Lục Đạo Đế Quân làm sau khi từ Thúy Trúc phong trở về, là triệu kiến hai vị Thánh Tử Diệp Long và Trần Tổ.

“Bái kiến Đế Quân!” Diệp Long, Trần Tổ cung kính quỳ lạy hành lễ, trong lòng thầm đoán Lục Đạo Đế Quân tìm họ có việc gì.

Từ sau khi Tần Phong mạnh mẽ trỗi dậy, hai người họ đã hoàn toàn thất sủng.

Cho dù họ xin ra trận, muốn đến tiền tuyến lập chút quân công, nhưng Lục Đạo Đế Quân vẫn không hề để ý đến họ.

Ngược lại, Tần Phong rõ ràng đã diệt Kim Ưng Tông bị tước quân quyền, quay đầu lại vì Ma tộc mà giành lại được quân quyền.

Lúc đến còn nghe người ta nói Lục Đạo Đế Quân ngay cả Thần Phong Chu cũng đã đưa cho Tần Phong.

Khiến họ nghiêm trọng hoài nghi mình rốt cuộc có phải là Thánh Tử không, đãi ngộ hai bên chênh lệch thực sự quá lớn.

Đúng là vô lý đến mức mẹ của vô lý phải mở cửa, vô lý đến tận nhà luôn rồi!

Lục Đạo Đế Quân mở miệng nói: “Tấu chương xin ra trận của các ngươi bản đế đã xem qua, trong lúc Âm Nguyệt Hoàng Triều nguy nan, các ngươi có thể đứng ra làm gương, bản đế rất vui mừng, quyết định để các ngươi dẫn binh ra tiền tuyến rèn luyện!” “Đa tạ Đế Quân!” Diệp Long, Trần Tổ mừng rỡ, vội vàng dập đầu tạ ơn.

Họ tuyệt đối không ngờ rằng, quân quyền mà họ hằng mong ước lại đến tay dễ dàng như vậy.

Từ nay về sau họ không còn kém Tần Phong một bậc nữa, cuộc chiến tranh đoạt hoàng vị thực sự chỉ mới bắt đầu.

“Hy vọng các ngươi có thể tranh một hơi!” Lục Đạo Đế Quân lặng lẽ nhìn hai người đang tạ ơn, trong lòng hy vọng sự cân bằng sẽ không bị phá vỡ nữa.

Hiện tại Tần Phong ở Âm Nguyệt Hoàng Triều quá nổi bật, nếu không có ai kìm hãm được hắn, tất sẽ khiến nhiều người hơn ủng hộ hắn sau lưng, từ đó uy hiếp sự ổn định của đế vị. ……… Thiên Hồng thư viện.

Tần Phong dẫn theo Thiên Quân, Vạn Mã đến tìm Đế Tú, muốn lừa gạt y ra tiền tuyến làm tay đấm.

“Tiền tuyến?

Không đi, không đi!” Đế Tú không thèm nghĩ ngợi liền từ chối.

Y khó khăn lắm mới hồi phục từ tâm ma, đang định đọc sách và tu luyện để bù lại trăm năm đã mất, làm gì có thời gian đi cùng Tần Phong đến tiền tuyến nào đó.

“Không đi cũng tốt!” Tần Phong thở dài một tiếng nói: “Nghe nói Đại Việt Hoàng Triều biết ta sắp ra tiền tuyến, đã bắt đầu tăng binh, trong đó phần lớn là để vây công ta.” “Vì sao!?” Đế Tú cảm thấy mặt mày mờ mịt.

Không hiểu Tần Phong đã làm chuyện gì trời oán người giận, mà khiến cho Hoàng đế Đại Việt không tiếc bất cứ giá nào cũng phải diệt hắn.

“Ai!!” Tần Phong nhập vai trong một nốt nhạc, thở dài: “Còn không phải vì họ ghen tị với tài hoa của ngươi, sợ ngươi sẽ dạy ta trở nên ưu tú hơn ngươi, cho nên mới muốn bóp chết ta từ trong trứng nước.” “Ặc…” Thiên Quân, Vạn Mã hai người khóe mắt không khỏi giật giật, ngón chân lúng túng có thể đào ra một căn ba phòng một sảnh.

Lý do lừa gạt quỷ này, chỉ cần là người bình thường sẽ không tin!

“Không sai, bọn họ chính là ghen tị với ta!” Đế Tú tán thành gật đầu lia lịa, quyết định ra tiền tuyến bảo vệ Tần Phong.

“Thế mà cũng được!?” Thiên Quân, Vạn Mã hai người kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, không ngờ di chứng của sáu cái tát vẫn còn.

Ngay lúc này – Thiên Hồng thư viện truyền đến một trận xôn xao, tất cả thiên kiêu đều chạy ra ngoài.

“Là Diệp Long và Trần Tổ, nghe nói họ đã có được binh quyền!” “Vừa rồi Đế Quân đã hạ chỉ, mỗi người thống lĩnh mười vạn đại quân tiến ra tiền tuyến.” “Nói vậy là họ đến lôi kéo chúng ta, muốn chúng ta theo họ ra tiền tuyến?!” “Đây là cơ hội tốt để thống lĩnh binh lính, với thân phận thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện chúng ta, thế nào cũng phải được chức Vạn phu trưởng.” “Chỉ sợ ngươi có mạng làm Vạn phu trưởng, không có mạng trở về hưởng phúc thôi!” “Hai vị Thánh Tử này nổi tiếng là hố đồng đội, ngươi đi đầu quân cho họ, e rằng không biết chữ ‘chết’ viết thế nào đâu!” “Theo ta thấy, muốn đầu quân thì phải đầu quân cho Tần Phong Thánh Tử, ngài ấy làm người có tình có nghĩa, làm việc quang minh lỗi lạc.” “…” Thiên Quân, Vạn Mã hai người trợn mắt há mồm, tại chỗ quỳ xuống trước mặt Tần Phong.

Quả nhiên như Tần Phong đã nói mấy tháng trước, Lục Đạo Đế Quân ở tầng thứ năm, sẽ dùng hai vị Thánh Tử Diệp Long và Trần Tổ để kìm hãm hắn.

Đế Tú nghi hoặc hỏi: “Hai người các ngươi sao lại quỳ mà nhìn!?” “Không khí đến rồi, không quỳ không được a!” Thiên Quân, Vạn Mã lạy sát đất, rất muốn biết Tần Phong đang ở tầng thứ mấy.

“Ơ!” Tần Phong không để ý đến hai tên tiểu đệ, phát hiện bóng dáng của Vu Lan trong đám người.

Từ sau khi Côn Luân bí cảnh đóng lại trở về, Vu Lan và Tử Diên bận rộn bế quan, hại hắn không tìm được người để bàn chuyện nhân sinh, trò chuyện lý tưởng, chỉ có thể đến sông Tần Hoài câu lan nghe hát.

“Sao lại gặp phải tên xấu xa này!!” Vu Lan nhìn thấy Tần Phong liền thấy đau lòng không rõ lý do, không chút do dự quay đầu bước nhanh rời đi.

“Lan bảo bối, em chạy cái gì!” Tần Phong quả quyết mặt dày đuổi theo, đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vu Lan.

Hiện tại hắn đã biết Lâm Tam và nhị đệ sẽ khổ tu ngàn năm, bản thân lại không định đến Vũ Lăng Thánh Địa chịu tội.

Để không bị đối phương kéo xa khoảng cách, hắn chỉ có thể ra tay với Vu Lan, vị Thiên Tuyển Chi Nữ này.

Phải luôn đeo nàng bên hông, tuyệt đối không thể để nàng chạy mất.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi buông tay!” Vu Lan dù né tránh thế nào, bàn tay nhỏ vẫn bị Tần Phong nắm lấy.

Chương 286

Các thiên kiêu xung quanh cũng **đều** nở nụ cười dì ghẻ, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Lan ửng hồng, muốn giật ra lại phát hiện tay Tần Phong như kìm sắt, nắm chặt tay nàng không thể nào giật ra được.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ Thiên Tuyển Chi Nữ trước mặt mọi người, nhận được 1 vạn điểm phản diện!” “Đúng rồi, mẹ chúng ta lần trước bảo ta về nhà ăn cơm, ta bận quá, hay là hôm nay đi!” Tần Phong theo nguyên tắc nắm được là của mình, kéo Vu Lan đang giãy giụa đi về phía Lam Ma cung.

Hắn còn từ không gian tùy thân lấy ra những món quà nhỏ đã chuẩn bị từ sớm như thạch rau câu, chuông, bịt mắt, tin rằng hai mẹ con họ nhất định sẽ thích những vật dụng hàng ngày này… Lam Ma cung.

Tần Phong dắt tay Vu Lan đi vào.

Vì giãy giụa không có chút tác dụng nào, Vu Lan cũng hoàn toàn từ bỏ chống cự.

Cứ như vậy bị Tần Phong dắt một mạch từ Lam Ma cung về, người đi đường còn chỉ trỏ họ, thậm chí có người còn chạy đến chúc họ sớm sinh quý tử.

Bực mình nhất là, Tần Phong lại còn vui vẻ trả lời người ta, đến lúc đó nhất định sẽ đến sớm, uống thêm mấy chén rượu mừng.

“Quá vô sỉ!” Vu Lan tức đến đau lòng, hận không thể xé nát miệng hắn.

Nàng là một hoàng hoa đại khuê nữ chưa xuất giá, bây giờ bị Tần

Phong dắt từ Thiên Hồng thư viện đến Lam Ma cung, không cần đợi đến ngày mai cả Âm Nguyệt Hoàng Triều đều sẽ biết quan hệ giữa nàng và Tần Phong là gì.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau lòng, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Lan bảo bối, em đau ngực à!?" Tần Phong tỏ ra vô cùng quan tâm, đưa tay muốn giúp nàng xoa xoa.

"Ta đau răng!!" Vu Lan nghiến răng nghiến lợi mở miệng cắn tay Tần Phong, hận không thể cắn chết tên khốn này.

Lúc này – Toàn bộ Lam Ma cung hoàn toàn sôi trào, tất cả đệ tử đều chạy ra ngoài.

"Các ngươi xem, Thiếu cung chủ và Đệ Tam Thánh Tử tay trong tay trở về rồi." "Ta vào cung lâu như vậy, lần đầu tiên thấy Thiếu cung chủ e thẹn như vậy." "Đẹp nhất là cái cúi đầu e lệ, tựa như một đóa hoa thủy tiên không chịu nổi gió mát, Thiếu cung chủ của chúng ta yêu rồi!" "Lúc trước ở Côn Luân bí cảnh, Thiếu cung chủ không phải nói dù có nhảy từ đỉnh cao nhất xuống, chết đói, cũng không qua lại với Tần Phong sao!?" "Phụ nữ mà, khẩu thị tâm phi!" "…" Nhìn nụ cười của các đệ tử Lam Ma cung xung quanh, Vu Lan trong lòng càng thêm tức giận.

"Aiya, Tần Phong đến rồi!" Lam Ma nhận được tin tức, cười không khép được miệng.

Hận không thể lôi hai người đi bái thiên địa, vào động phòng, gạo nấu thành cơm để cho Nguyệt Thần từ bỏ ý định đó.

"Sao dám phiền nương tự mình ra đón, tội lỗi, tội lỗi!" Tần Phong vội vàng tiến lên hành lễ tạ tội, còn dâng lên món quà nhỏ mình đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

“Ngươi khách sáo quá!” Lam Ma nghe Tần Phong gọi mình là nương, trong lòng vui không tả xiết.

Chỉ là khi nhìn thấy những món quà nhỏ này, nàng đầy dấu chấm hỏi, không hiểu đây là những thứ gì, nhưng vì lễ phép cũng không hỏi kỹ, rất vui vẻ gật đầu tỏ ý thích.

“Thích là tốt rồi, sau này con sẽ tặng thêm!” Tần Phong cũng biết vật dụng hàng ngày tiêu hao rất nhanh, phải thường xuyên thay đổi đồ mới mới có thể giữ được hứng thú.

“Nương chúng ta!?” Vu Lan ở bên cạnh tức đến đau lòng, phát hiện Tần Phong thật sự không biết xấu hổ.

Cũng không hiểu tại sao mẫu thân mình lại thích Tần Phong đến vậy, một lòng một dạ muốn bán nàng cho tên tiện nhân Tần Phong này.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau lòng, nhận được 1 vạn điểm phản diện!” “Con gái nhỏ, quá ngây thơ rồi!” Lam Ma nhìn dáng vẻ tức giận phồng má của con gái yêu, liền biết nó lại đang nghĩ đến tên nghèo kiết xác kia.

Chưa nói đến việc tên nghèo kia đã đi bao nhiêu năm nay sống chết ra sao, cho dù hắn còn sống cũng không thể so sánh với Tần Phong, đệ nhất thiên kiêu của Hoang Cổ.

Không chỉ thiên phú không thể so, ngay cả gia thế bối cảnh cũng không thể bì được.

Tuy Tần Phong làm người rất không đứng đắn, nhưng nói cho cùng hắn chỉ là một đứa trẻ mười sáu tuổi, ham chơi một chút cũng là bình thường, đợi sau này lớn tuổi tự nhiên sẽ trưởng thành ổn trọng.

Bây giờ nếu không nhanh tay, sau này làm sao đến lượt con bé ngốc này.

Lúc này – Tại một góc bị lãng quên của Hoang Cổ, có một pháo đài đổ nát.

Chỉ thấy một nam tử thân hình cao lớn, thần sắc kiên nghị, tay cầm trường thương đứng trên pháo đài, dưới chân là một đám thi thể sinh vật không rõ tên.

Bầu trời u ám, quạ đen lượn lờ, một cảnh tượng hoang tàn của ngày tận thế.

“Chủ thượng, lại đến nữa rồi!” Một nam tử toàn thân đằng đằng sát khí quỳ xuống báo cáo, phía sau hắn còn có mấy trăm vạn đại quân sát khí ngùn ngụt.

“Lan Lan, đợi ta giết xuyên chư thiên, sẽ trở về cưới nàng!!” Ánh mắt nam tử lóe lên một tia dịu dàng, cảm thấy toàn thân lại tràn đầy sức mạnh.

“Hửm!!” Tần Phong đang ở Lam Ma cung không khỏi nhíu mày, trong lòng đột nhiên có một cảm giác rất không lành.

Giống như năm đó ở trong bụng mẹ, ngoại quải còn chưa thức tỉnh, bị nhị đệ dồn đến đường sinh tử.

“Sao lại có cảm giác này!?” Tần Phong không khỏi nhíu mày.

Không hiểu hiện tại còn có ai, có thể dồn hắn đến đường sinh tử.

“Bất kể là ai, khi dễ Lan bảo bối có thể phá được tử cục!” Tần Phong nhìn Lam Ma đang mở tiệc chiêu đãi mình, mở miệng đề nghị: “Nương, ngày mai con phải đến Bạch Bào quân ở tiền tuyến báo danh, đồng hành ngoài Đao Tuyệt Tề Tu Viễn ra, còn có Đế Tú tiền bối, cho nên con muốn dẫn Lan bảo bối đi cùng!” “Này, đó là nương của ta!!” Vu Lan lại bị tức đến đau lòng, phát hiện Tần Phong gọi càng ngày càng thuận miệng.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau lòng, nhận được 1 vạn điểm phản diện!” “Lan Lan, không được vô lễ!” Lam Ma nghiêm khắc quát một tiếng, sau đó mẹ vợ nhìn con rể, mặt mày tươi cười nói: “Tần Phong, ngươi thật có bản lĩnh, lại có thể thuyết phục được Đao Tuyệt và Đế Tú đi cùng, có hai vị họ ở đó ta tự nhiên yên tâm để Lan Lan đi cùng ngươi.” Lam Ma nói xong, lại bổ sung: “Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, ta sẽ phái mười cao thủ Quy Nhất cảnh đi cùng để bảo vệ an toàn cho ngươi và Lan Lan.” “Nương, người đối với con thật quá tốt!” Tần Phong nhập vai trong một nốt nhạc, mắt rưng rưng lệ.

“Nương!!” Vu Lan tại chỗ nổi điên.

Không hiểu Tần Phong đã cho mẫu thân mình uống thuốc mê gì, không chỉ tự tay đưa con gái yêu của mình vào miệng sói, mà còn phái mười cao thủ Quy Nhất cảnh bảo vệ hắn.

“Lan Lan, không được vô lễ!” Tiếng quát nghiêm khắc của Lam Ma rõ ràng tăng thêm, cảm thấy đứa con gái này quá không hiểu chuyện.

Người ta Tần Phong đây là công khai tặng quân công cho Lam Ma cung của họ, trong thời kỳ hai nước chưa xé rách mặt ném nấm hạt nhân, Đao Tuyệt và Đế Tú tuyệt đối là chiến lực đỉnh cao trên chiến trường, có họ bảo hộ, việc lập quân công dễ như uống nước.

“Hừ!!” Vu Lan không phục hừ một tiếng, nhưng không dám nói thêm gì nữa.

“Đứa trẻ này thật không làm người ta bớt lo!” Lam Ma mệt mỏi thở dài một tiếng.

Suy nghĩ xem nên để họ ra tiền tuyến lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, hay là bây giờ bỏ chút thuốc để tránh đêm dài lắm mộng. ……… Phía tây Đại Việt, thành Thiên Tâm.

Các thế gia lớn và Hoàng đế Đại Việt đã nhận được báo cáo, Vạn Lý Lãng dẫn theo trăm vạn Trấn Ma quân đã đến tiền tuyến.

Hoàng đế Đại Việt vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bạch Bào, Hổ Bí, Trấn Ma ba đại quân đoàn đồng thời đột kích, các vị không cần trẫm nói, chắc cũng biết điều này có ý nghĩa gì rồi chứ!?” “Thần đẳng nguyện tuân theo mọi điều động của bệ hạ!” Các đại biểu thế gia lớn vẻ mặt cũng nghiêm túc, biết rằng đã đến lúc phải liều mạng.

“Tốt!” Hoàng đế Đại Việt rất vui mừng, nhìn về phía Tần gia nói: “Tần gia là đệ nhất thế gia của Đại Việt ta, có phải nên làm gương không!?” “Đương nhiên!” Đại biểu Tần gia nghiêm túc nói: “Tần gia ta trước nay trung quân ái quốc, cả nhà trung liệt, nhất định sẽ theo lệnh bệ hạ…” “Ặc…” Các đại biểu thế gia lớn trợn mắt trắng dã, tỏ vẻ ta tin ngươi cái quỷ.

Còn trung quân ái quốc, cả nhà trung liệt nữa chứ!

Cả Hoang Cổ ai mà không biết Tần gia và hoàng tộc thù oán đã lâu, cả ngày suy tính làm sao để giết đối phương.

Chương 287

"Xem xem, đây chính là khí phách của đệ nhất thế gia Đại Việt ta, có Tần gia ở đây, Đại Việt Hoàng Triều ta hà cớ gì phải sợ một Âm Nguyệt Hoàng Triều nhỏ bé!" Hoàng đế Đại Việt chiếm lấy điểm cao đạo đức, trước hết là một trận tâng bốc, sau đó hỏi: "Không biết, Tần gia lần này định phái bao nhiêu đại quân đến ngự địch!?" "Hồi bệ hạ!" Đại biểu Tần gia nghĩa chính ngôn từ nói: "Thập Tam Thái Bảo của Tần gia ta đã trên đường đến, đi cùng còn có trăm vạn, đại quân!!" "Trăm vạn đại quân!!" Các thế gia lớn hít một hơi khí lạnh, không ngờ Tần gia ra tay lớn như vậy.

"Tốt, tốt, tốt!!" Hoàng đế Đại Việt trước hết là sững sờ, có chút không dám tin, sau đó mừng rỡ nói: "Tần gia quả thật là điển phạm của trung quân ái quốc, cả nhà trung liệt!" "Bệ hạ!" Có người nhắc nhở: "Tần gia đúng là có trăm vạn tinh nhuệ, nhưng họ trấn thủ lại là cửa đông của Đại Việt ta, đối mặt với Yêu tộc hung tàn, một lần điều động nhiều đại quân đến cứu viện như vậy, nếu Yêu tộc thừa cơ xâm nhập thì phải làm sao!?" "Chúng ta phải tin tưởng Tần gia!" Hoàng đế Đại Việt ra vẻ lãnh đạo, xua tay nói: "Tần gia binh sĩ mang giáp đâu chỉ trăm vạn, dùng toàn dân giai binh cũng không quá, huống chi còn có mười vị lão tổ của Tần gia trấn giữ, đám Yêu tộc kia cũng không dám làm loạn." "Bệ hạ thánh minh!" Các thế gia lớn vội vàng nịnh nọt, trong lòng cũng vui mừng không thôi.

Trăm vạn Tần gia quân được mệnh danh là đệ nhất quân đoàn của Đại Việt, còn lợi hại hơn cả đệ nhất Bạch Bào quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều, có họ đến chi viện sẽ giảm bớt áp lực rất lớn cho họ.

Còn việc Tần gia có bị Yêu tộc xâm nhập hay không, thì có quan hệ gì với họ.

Không giống như thành Thiên Tâm là kẻ chủ mưu sau lưng, đệ tử Tần gia quả thực đã mang về tiên tinh từ Côn Luân bí cảnh, họ mong Yêu tộc xâm nhập Tần gia, để nhân cơ hội chia một chén canh từ Tần gia bù đắp tổn thất của mình. ……… Trên Thúy Trúc phong.

Tần Phong đã chuẩn bị xong, đang định lên đường ra tiền tuyến.

Đồng hành có hơn trăm người, ngoài Thiên Quân, Vạn Mã, Vu Lan, Tề Tu Viễn, Lục Mạn Mạn, Đế Tú, công chúa Nam Phong, Bạch Nhật, Đông Phương tiểu thư, còn có mười cao thủ Quy Nhất cảnh của Lam Ma cung, cùng với hơn trăm thiên kiêu Sinh Tử cảnh của Thiên Hồng thư viện.

Họ đều rất coi trọng Tần Phong, tự nguyện theo hắn ra chiến trường.

"Hơn trăm người chắc ngồi được chứ!?" Tần Phong lấy ra Thần Phong Chu mà Lục Đạo Đế Quân đưa, một đạo chỉ quyết khiến nó nhanh chóng biến lớn.

Chỉ thấy một chiếc thuyền lớn ba tầng kiểu cổ xuất hiện, giống như Người Hà Lan Bay lơ lửng trên không trung.

Đừng nói là chở hơn trăm người, cho dù thêm vài trăm người nữa cũng không vấn đề.

"Đây chính là Thần Phong Chu của Đế Quân!!" Toàn trường mọi người ngẩng đầu kinh hô, bị vật thể khổng lồ trước mắt làm cho chấn động.

"Chúng ta đi thôi!" Tần Phong dẫn đầu nhảy lên, vững vàng đáp xuống Thần Phong Chu.

"Hừ!!" Vu Lan không vui hừ một tiếng, tỏ vẻ mình không muốn đi cùng Tần Phong.

"Thiếu cung chủ, đi thôi!" Cao thủ Lam Ma cung vội vàng kéo Vu

Lan lên.

Lần này ngoài việc phụ trách bảo vệ an toàn cho Tần Phong và Vu Lan, Lam Ma còn giao cho họ một nhiệm vụ quan trọng, đó là hết sức tác hợp cho Vu Lan và Tần Phong lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.

Còn vì sao Lam Ma không trực tiếp hạ dược, là vì không muốn bị con gái yêu ghi hận.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Lam Ma không thể tìm người đổ vỏ!

“Ai!” Mười cao thủ Lam Ma cung thở dài một tiếng, hiển nhiên họ chính là những người đổ vỏ đó.

“Chủ nhân!!” Tiểu Mị Ma quyến luyến bĩu môi, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Vì họ là con tin của Ma tộc, tự do bị hạn chế, chỉ có thể ở lại Thúy Trúc phong, không thể theo Tần Phong ra chiến trường.

“Thật là khiến người ta không vui!” Hồng Hạnh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Là một Ma tộc thuần chủng, sinh ra đã mang thuộc tính hiếu chiến, khát máu, bây giờ đi đánh nhau lại không được mang theo, tâm trạng có thể nói là tồi tệ đến cực điểm, phải lên núi bắt vài con thú nhỏ mới có thể bình tĩnh lại được.

Rất nhanh – Thần Phong Chu lao vào tầng mây trên trời, như một du thuyền vượt sóng trên đại dương, với tốc độ cực nhanh hướng về phía tiền tuyến.

“Tiếp theo các ngươi lái đi!” Tần Phong ném quyền điều khiển cho Thiên Quân, Vạn Mã, còn mình thì chạy vào khoang thuyền lấy Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh ra.

Từ khi nhận được hơn ngàn cân Thất Thải Tinh Vẫn, hắn vẫn chưa có thời gian rèn đúc nó, bây giờ có thời gian, **vừa lúc** đem nó rèn thành pháp khí.

Vù một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong toàn thân bao bọc bởi Nam Minh Ly Hỏa và Lục Đinh Thần Hỏa, ý niệm vừa động, hai luồng thần hỏa nhanh chóng tiến vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh dung hợp thành ngọn lửa màu trắng tinh khiết.

“Cái gì vậy!!” Vu Lan và những người khác trong lòng đột nhiên kinh hãi, cảm nhận được một luồng dao động hỏa diễm dị thường.

“Không cần căng thẳng!” Tề Tu Viễn ở bên cạnh giải thích: “Là Tần Phong dung hợp Nam Minh Ly Hỏa và Lục Đinh Thần Hỏa tạo ra một loại thần hỏa hoàn toàn mới, lúc này hắn chắc đang luyện khí!” Nói xong.

Tề Tu Viễn không khỏi nhìn về phía khoang thuyền.

Cho dù hắn đã tận mắt chứng kiến hai loại thần hỏa dung hợp, nhưng vẫn không thể tin rằng tất cả những điều này là thật.

“Dung hợp hai loại thần hỏa!?” Vu Lan và những người khác lập tức kinh hô, trong lòng gào thét Tần Phong không phải người.

Người bình thường dung hợp được một loại thần hỏa đã là tổ tiên phù hộ rồi, hắn lại còn không muốn sống mà đi dung hợp hai loại thần hỏa.

Điều khó tin nhất là, hắn lại còn thành công!!

“Hắn nhìn đồ đệ của ta làm gì!?” Đế Tú cảnh giác nhìn chằm chằm Tề Tu Viễn.

Luôn cảm thấy hắn ta ghen tị với tài hoa của mình, muốn giết đồ đệ ngoan của mình để diệt khẩu.

Trong khoang thuyền.

Tần Phong đã ném ngàn cân Thất Thải Tinh Vẫn vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, còn ném thêm rất nhiều khoáng thạch quý hiếm làm phụ trợ, khiến hư không xung quanh chấn động, bầu trời cũng tối sầm lại.

“Thiên phú luyện khí của thằng nhóc thối này mạnh thật!” Đế Tú khó tin ngẩng đầu nhìn trời, không thể tưởng tượng một đứa trẻ mười sáu tuổi luyện khí lại gây ra thiên địa dị tượng, chỉ có pháp khí Thánh cấp mới có thể gây ra thiên địa dị tượng.

“Còn thiếu một chút, còn thiếu một chút!” Đầu ngón tay của Tần Phong nhanh đến mức để lại tàn ảnh trong hư không, từng đạo minh văn liên miên không dứt được đánh vào trong đỉnh.

Tuy lúc này hắn còn xa mới đạt được năng lực một giây năm trăm ấn của Luyện khí sư Thánh cấp, nhưng may là hắn có Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh và Lục Đinh Thần Hỏa phụ trợ, có thể kéo dài thời gian, trong năm giây đánh ra năm trăm đạo minh văn cũng có thể luyện ra pháp khí Thánh cấp.

Ầm ầm ầm!!

Sau khi năm trăm đạo minh văn được đánh vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, bầu trời bắt đầu sấm chớp vang rền, vang lên tiếng sấm đinh tai nhức óc.

“Dường như vẫn chưa đủ!” Tần Phong nhìn pháp khí Thánh cấp mãi vẫn chưa thành hình, liền rạch cánh tay dùng tiên huyết của mình để chú hồn cho nó.

Ầm ầm ầm!

Cùng với một đạo kim quang phóng lên trời, nắp Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh bị cưỡng ép hất tung.

Một luồng lửa màu trắng tinh khiết bao bọc pháp khí Thánh cấp từ từ bay lên, mơ hồ có thể thấy trên đó viết một chữ ‘Đức’ màu đỏ thật lớn… "Ra rồi, ra rồi!" Hàng trăm người trên thuyền Thần Phong lập tức hô lên kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy ngọn lửa trắng tinh khiết từ từ rút đi, lộ ra một vật giống như một viên gạch bản phóng đại, toàn thân đen kịt, chất liệu cực kỳ chắc chắn, ngoài chữ 'Đức' màu đỏ rực thì xung quanh còn có những hoa văn trang trí vô cùng tinh xảo.

Chương 288

Đồng thời, vật này cũng ẩn chứa một luồng kiếm khí mãnh liệt, dường như có thể giải phóng ra một cơn bão kiếm khí băm vằn bất cứ ai thành thịt vụn. "Đó là thứ gì vậy!?" Đế Tú không khỏi nhíu mày.

Với tư cách là người hoàn mỹ nhất Âm Nguyệt hoàng triều, ông ta cư nhiên không nhìn ra Tần Phong vừa luyện chế ra thứ gì, kiếm không ra kiếm, gạch chẳng ra gạch.

Oành đoàng!!

Bầu trời mây đen dày đặc, sấm chớp rền vang, hóa thành những đạo lôi long lao xuống, mục tiêu hiển nhiên chính là món pháp khí thánh phẩm mà Tần Phong vừa luyện thành. "Lôi kiếp!!" Toàn bộ người trên thuyền lập tức kinh hãi thốt lên, trong lòng thầm mắng Tần Phong không phải là người.

Thế gian đều tưởng Tần Phong chủ tu Kiếm đạo, nhưng không ngờ thứ đáng sợ thật sự của hắn lại là luyện khí, mười sáu tuổi đã đạt đến cấp bậc Thánh cấp luyện khí sư, từ xưa đến nay tuyệt đối không tìm thấy người thứ hai.

Ông!

Ông!

Tiếng đao reo sắc lẹm điên cuồng vang lên giữa đất trời, lấn át cả tiếng sấm đinh tai nhức óc.

Mọi người trên thuyền đồng loạt quay đầu nhìn lại, trong mắt lộ ra vẻ chấn kinh.

Chỉ thấy Tề Tu Viễn rút đại đao đeo sau lưng ra, vô tận đao khí tuôn trào từ thân đao, lao thẳng về phía lôi kích trên bầu trời.

Khí thế che trời lấp đất, vô cùng hào hùng.

Uỳnh!!

Đao khí sắc bén mang theo tư thái không gì cản nổi xé nát lôi kiếp, bầu trời vốn mây đen dày đặc cũng giống như bị rẽ ngôi giữa, một đạo ánh sáng theo đó từ kẽ hở chiếu rọi xuống đại địa. "Ực, một đao chém tan lôi kiếp!!" Mọi người trên thuyền không nhịn được mà nuốt nước bọt, cuối cùng cũng cảm nhận được sự khủng khiếp của Đao Tuyệt. "Phù!!" Tề Tu Viễn thở hắt ra một hơi, quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy trên cổ tay Tần Phong có một vết máu, rõ ràng là hắn đã dùng máu tươi của mình để chú hồn cho món pháp khí thánh phẩm này. "Sắp chảy hết máu rồi!" Tần Phong cảm nhận được ánh mắt của Tề Tu Viễn, tùy tiện quăng lại một câu rồi quay đầu chạy mất. "Thằng nhóc này tuyệt đối là cố ý!" Sắc mặt Tề Tu Viễn lập tức đen lại.

Lúc cứu vợ lão thì hắn nhỏ một giọt máu đã kêu lên kêu xuống như sắp chết, giờ chảy bao nhiêu máu để chú hồn khí cư nhiên vẫn có thể tung tăng nhảy nhót.

Nếu không phải có Đế Tú đang canh chừng lão như phòng trộm, lão thực sự muốn cho Tần Phong một đao. "Từ nay về sau ta có thể lấy 'Đức' phục người rồi!" Tần Phong hớn hở tiến lên cầm lấy món pháp khí thánh phẩm, khẽ vỗ một cái, vật thể trông như viên gạch lớn kia nứt ra, một luồng kiếm khí sắc lẹm như bão tố quét qua toàn trường.

Vật này nhìn thì giống viên gạch, nhưng thực chất lại là một chiếc Kiếm hạp (hộp chứa kiếm).

Cho kiếm vào trong có thể ôn dưỡng kiếm hồn, khiến uy lực của nó càng thêm mạnh mẽ.

Đây cũng là thứ hắn luyện chế để phối hợp với Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, sau này kiếm khí thu thập được đều có thể cho vào trong để ôn dưỡng. "Vậy gọi ngươi là Vô Tận Kiếm Hạp đi!" Tần Phong phất tay lấy Trường Không thần kiếm ra, ném vào trong Vô Tận Kiếm Hạp để ôn dưỡng.

Ông!

Ông!

Theo sự gia nhập của Trường Không thần kiếm, kiếm khí ẩn chứa trong Kiếm hạp càng thêm sắc bén.

Kiếm hạp này sẽ mạnh lên theo số lượng kiếm khí tăng thêm, phẩm cấp kiếm khí càng cao thì càng giúp nó uẩn dưỡng ra kiếm khí mạnh mẽ hơn.

Luồng kiếm khí này cũng có thể được hắn sử dụng để tăng cường đòn tấn công kiếm khí của bản thân, tương đương với một cái buff có thể chồng tầng vô hạn để tăng chiến lực. "Khá lắm, có ý tưởng!" Đế Tú đứng bên cạnh liên tục khen ngợi, nhận ra Tần Phong đúng là một yêu nghiệt luyện khí hiếm thấy.

Hắn cư nhiên có thể nghĩ đến việc dùng vô tận kiếm khí để tăng cường chiến lực của mình, đừng nhìn lúc này Vô Tận Kiếm Hạp mới chỉ là cấp Thánh phẩm, nhưng theo số danh kiếm Tần Phong thu thập được càng nhiều, nó cũng sẽ lớn mạnh theo.

Đợi đến khi bên trong tụ tập một vạn, mười vạn, thậm chí cả triệu thanh kiếm, ông thực sự không dám tưởng tượng đó sẽ là cảnh tượng gì.

Một khi bộc phát, chắc chắn sẽ là kiếm reo chín tầng trời! "Thiếu cung chủ, người này thật sự rất cừ!" Các cao thủ của Lam Ma Cung không quên nhiệm vụ, tìm được cơ hội là điên cuồng gán ghép hai

người.

Vu Lan đứng bên cạnh im lặng không nói.

Nàng thừa nhận Tần Phong thực sự đã làm kinh diễm cả thời đại này, đôi khi cũng khiến nàng rung động một cách kỳ lạ, chỉ là hình bóng cậu bé gỗ đá gặp lúc nhỏ vẫn luôn luẩn quẩn trong tâm trí nàng không sao xua đi được.

Lúc này, Tần Phong cầm lấy Vô Tận Kiếm Hạp, chuẩn bị thu lại Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Nhưng hắn lại phát hiện bên trong còn sót lại một ít Thất Thải Tinh Vẫn, gom lại được khoảng một cân, để rèn đao thương kiếm kích thì rõ ràng là không đủ.

Đế Tú gợi ý: "Chắc là đủ rèn một con dao găm đấy!" "Tầm thường quá!" Tần Phong lập tức lắc đầu phủ định.

Là một siêu cấp thiên tài luyện khí sư, hắn không bao giờ đi theo con đường thông thường.

Chỉ thấy Tần Phong một lần nữa đốt cháy Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, chút Thất Thải Tinh Vẫn còn sót lại lập tức tan chảy, hắn lại ép Long Châu trong cơ thể ra ném vào trong.

Bởi vì viên Long Châu này là thu được khi giết Hắc Long Nhập Đạo ngũ trọng, đối với hắn đang ở Thiên Tông cảnh thì sự thăng tiến mang lại đã rất mờ nhạt, chẳng thà dùng nó để luyện khí. "Vẫn còn thiếu chút gì đó!" Tần Phong suy nghĩ một chút, lại lôi Tiểu Bạch trong lòng ra.

Từ sau khi con thỏ này hấp thụ Lục Đinh Thần Hỏa, nó cứ thế ngủ li bì đến tận bây giờ vẫn chưa tỉnh. "Hôm nay dạy cho mày một bài học, thế nào gọi là lòng người hiểm ác!" Tần Phong sử dụng thuật lấy vật cách không đối với không gian nhỏ mà Tiểu Bạch khai tịch, lấy viên Thương Hải Di Châu mà nó lấy được từ chỗ công chúa Nam Phong ra. "Chẹp chẹp, chủ nhân thỏ là tốt nhất!" Tiểu Bạch đột nhiên chép miệng một cái, hình như đang mơ thấy Tần Phong cho nó ăn cà rốt.

Khi Tần Phong ném Thương Hải Di Châu vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, đầu ngón tay hắn một lần nữa lưu lại những tàn ảnh trong hư không, từng đạo minh văn nhanh chóng được đánh vào trong đỉnh.

Chương 289

Vẫn là dùng máu tươi chú hồn, vẫn là bầu trời mây đen dày đặc. "Lại là Thánh phẩm!" Toàn bộ người trên thuyền chấn kinh ngẩng đầu nhìn trời, kinh hãi trước thiên phú luyện khí yêu nghiệt của Tần Phong.

Ông!

Ông!

Tiếng đao reo sắc lẹm một lần nữa vang vọng giữa đất trời, cũng khiến bầu trời một lần nữa bị rẽ ngôi giữa.

Khi ngọn lửa trắng tinh khiết tan đi, một chiếc quạt xếp tinh mỹ xuất hiện.

Khác với loại quạt giấy thường thấy, mặt quạt này được tạo thành từ một đoàn thủy khí, bên trong còn có một con Hắc Long đang bơi lội, sống động như thật, giống như một bức tranh sơn thủy sống. "Thiên phú luyện khí của tên nhóc này đúng là khủng khiếp đến thế sao!" Ánh mắt Đế Tú đầy vẻ chấn kinh, nội tâm càng không thể bình tĩnh nổi trong thời gian dài.

So với thiên phú tu luyện của Tần Phong, luyện khí mới thực sự là thiên phú bản mệnh của hắn, pháp khí luyện ra không chỉ khác biệt với pháp khí truyền thống, ngoại quan đẹp mắt mà còn cực kỳ có tính sát thương. "Mẹ nó chứ, đây mà gọi là hết máu rồi à!?" Tề Tu Viễn tức đến nổ phổi, không thèm tin cái miệng thối của Tần Phong nữa. "Đại ca, chúng ta đến rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã điều khiển thuyền Thần Phong đi suốt quãng đường, cuối cùng đã đến đại doanh của Bạch Bào Quân nơi tiền tuyến. "Đây chính là quân đoàn số một của Âm Nguyệt hoàng triều, Bạch Bào Quân!" Tần Phong nhìn dãy lều trại quân đội phía trước, dù chưa vào nhưng đã cảm nhận được một luồng sát ý mãnh liệt.

Cảm giác này giống như Tần Phong nhỏ gặp phải công chúa Nam Phong mồm mép tép nhảy, dù có mang theo hàng tỷ đại quân giết vào cũng không có khả năng sống sót, đó là địa ngục vô tận, kẻ vào chắc chắn phải chết... "Kẻ đến là ai!?" Thuyền Thần Phong vừa áp sát quân doanh Bạch Bào Quân, đã có mười mấy bóng người lao ra.

Đừng nhìn họ chỉ là lính canh cửa của Bạch Bào Quân, nhưng tu vi đều đã đạt tới Nguyên Đan cảnh.

Có lẽ chiến lực của họ không bằng những thiên kiêu có buff cộng thành, nhưng trên chiến trường, thiên kiêu chưa chắc đã là đối thủ của họ.

Giống như võ sĩ boxing gặp phải quân nhân chuyên nghiệp, năng lực cá nhân mạnh thì mạnh thật, nhưng trên chiến trường nói về sự phối hợp, nhất kích tất sát, hễ do dự một giây là có khả năng không thể sống sót bước ra khỏi chiến trường.

Thiên Quân lập tức báo danh hiệu hô lớn: "Đệ tam Thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều, Tần Phong, phụng mệnh Lục Đạo Đế Quân đến báo danh." "Đệ tam Thánh tử!!" Lính canh cửa biến sắc, vội vàng tiến lên kiểm tra thánh chỉ.

Chỉ thấy Vạn Mã cung kính thỉnh ra thánh chỉ của Lục Đạo Đế Quân, sau khi mở ra, kim ấn tỏa sáng, như Đế quân đích thân tới, uy áp tứ phương, còn có mười tám con kim long lượn lờ trong hư không. "Cung nghênh Đệ tam Thánh tử!!" Trong doanh trại Bạch Bào Quân truyền ra một giọng nói vang dội, kèm theo một luồng khí tức túc sát quét qua đất trời.

Thình thịch!

Thình thịch!

Thình thịch!

Tùng!

Tùng!

Tùng!

Bạch Bào Quân tức tốc sục sôi, vô số binh sĩ mặc áo bào trắng giáp bạc xếp hàng ra đón.

Trống trận vang, hào giác minh!

Một lão giả tóc trắng từ trong quân doanh bước ra, dáng đi như rồng như hổ, mặt không cảm xúc, ánh mắt sắc lẹm đầy sát ý vô tận. "Ông ta chính là thống soái của Bạch Bào Quân, Bạch Khởi!" Tần Phong nhìn mà trong lòng không khỏi rùng mình.

Người này không chỉ trùng tên với Sát thần Bạch Khởi mà hắn biết, tính cách hai người cũng rất giống nhau.

Hở ra là thích diệt sạch đối phương, quân dưới ba mươi vạn thì không bao giờ thèm để mắt tới.

Ông ta ngoài là thống soái Bạch Bào Quân, còn là tổng chỉ huy cuộc tấn công Đại Việt hoàng triều lần này.

Hàng triệu Trấn Ma Quân của Vạn Lý Lãng, một vạn Đại Tuyết Long Kỵ của Thành Xuân, mười vạn Hắc Giáp Quân và hàng triệu Hổ Bí Quân của Mộc Thâm, cùng một số địa phương quân, hậu cần quân đều do ông ta thống lĩnh. "Bái kiến Đệ tam Thánh tử, xin thứ cho lão thần giáp trụ trên người không tiện hành đại lễ!" Bạch Khởi mặt không cảm xúc đi đến trước mặt Tần Phong, đơn giản ôm quyền chào theo kiểu giang hồ. "Bạch tướng quân là tiền bối, nên là vãn bối hành lễ với ngài mới phải!" Tần Phong nắm bắt nhân tình thế thái rất chuẩn, trước mặt các tướng sĩ đã cho Bạch Khởi đủ mặt mũi. "Không dám!" Trong lòng Bạch Khởi không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra ông không có ý kiến gì với việc đám công tử ca này đến đây kiếm công trạng, chỉ sợ bọn họ dựa vào thân phận mà chỉ tay năm ngón với mình, dù sao bọn họ đều có người trong triều, làm không tốt người chịu thiệt chính là ông.

Sau khi cho đối phương mặt mũi, Tần Phong cũng không quên ra oai một chút, mỉm cười giới thiệu: "Bạch tướng quân, để ta giới thiệu với ngài một chút, vị này là Thiếu cung chủ của Lam Ma Cung, Vu Lan, cũng là vị hôn thê của tại hạ." "Ai là thê thiếp của ngươi hả!" Vu Lan lại tức đến nổ phổi, hận không thể cắn chết Tần Phong. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên tuyển chi nữ tức đến nổ phổi, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Lam Ma Cung!" Trong lòng Bạch Khởi không khỏi cười khổ, thầm nghĩ số mình đúng là khổ thật.

Đến một Đệ tam Thánh tử đã đủ làm ông đau đầu rồi, giờ lại thêm cả Thiếu cung chủ Lam Ma Cung, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, ông biết ăn nói thế nào với Lam Ma và Lục Đạo Đế Quân.

Tần Phong tiếp tục giới thiệu: "Vị này là tiền bối Đế Tú của học viện Thiên Hồng; vị này là một trong Hoang Cổ Song Tuyệt - Đao Tuyệt, tiền bối Tề Tu Viễn; vị này là truyền nhân của Lam Sắc Yêu Cơ, Đông Phương tiểu thư; vị này là truyền nhân của Kim Sắc Truyền Thuyết, Bạch Nhật..." Theo lời giới thiệu của Tần Phong, Bạch Khởi bắt đầu không giữ được bình tĩnh nữa.

Đám công tử ca đến kiếm công trạng thì ông không phải chưa từng thấy, nhưng kiểu như Tần Phong thì đúng là chưa thấy bao giờ.

Trong số hàng trăm người đi cùng, thân phận thấp nhất cũng là thiên kiêu của học viện Thiên Hồng, lại còn có những cường giả đỉnh cấp như Đao Tuyệt và Đế Tú hộ tống.

Đậu má!!

Hắn đây là đến làm phó tướng, hay là đến đoạt quyền vậy!?

Lúc này, Tần Phong phát hiện ánh mắt Bạch Nhật lạnh lùng, đang chằm chằm nhìn vào một lão giả phía sau Bạch Khởi.

Đặc biệt là ánh mắt đối phương nhìn về phía Bạch Nhật, ngoài một chút khinh miệt thì còn có một tia sợ hãi. "Vị tiểu hữu Bạch Nhật này, chẳng lẽ xuất thân từ Bạch gia ta!?" Bạch Khởi đứng bên cạnh cũng chú ý tới hai bên, có thể cảm nhận rõ ràng đôi bên có ân oán.

Lão giả này là một trong mười đại phó tướng của ông, Bạch Hùng, hai người tính ra là cùng một tổ tiên, nhưng do lão tổ tông đã mất từ lâu nên gia tộc cũng hoàn toàn tan rã, hai người thuộc về những nhánh Bạch gia khác nhau.

Chương 290

"Tôi đâu dám trèo cao vào Bạch gia các người!" Bạch Nhật lạnh lùng nhìn về phía Bạch Hùng, liếc mắt một cái đã nhận ra đó chính là tộc trưởng nhà mình.

Cũng chính là kẻ năm xưa chê anh làm nhục danh tiếng Bạch gia, phế bỏ tu vi rồi trục xuất anh khỏi tộc.

Nếu không phải Tần Phong nhặt anh về, để một tia sáng chiếu vào bóng tối của anh, cho anh cảm nhận được hơi ấm nhân gian, e rằng anh căn bản không nhận được sự công nhận của sư phụ. "Hừ!" Bạch Hùng cố ra vẻ cứng rắn hừ một tiếng, nhưng trong lòng thì hoảng hốt vô cùng.

Vốn tưởng Bạch Nhật bị Tần Phong nhặt về là hai phế vật tụ lại một ổ, ai ngờ Tần Phong lại là kẻ giả heo ăn thịt hổ, một khi bộc phát đã ép hai vị Thánh tử khác không ngẩng đầu lên được.

Bạch Nhật lại càng là phế vật trỗi dậy, trở thành Kim Sắc Truyền Thuyết thế hệ mới.

Nếu Bạch Nhật thực sự quay lại báo thù, chỉ dựa vào chức phó tướng Bạch Bào Quân của ông ta thì căn bản không trụ nổi, chỉ hy vọng tướng quân Bạch Khởi nể tình cùng tổ tông mà giúp ông ta một tay. "Đau đầu quá!" Bạch Khởi tuy chưa hiểu rõ ân oán giữa hai bên, nhưng nhìn biểu cảm của họ là biết rất phiền phức.

Đúng lúc này, một binh sĩ áo trắng chạy vào báo: "Khởi bẩm tướng quân, thám tử báo về phát hiện năm triệu đại quân của Đại Việt hoàng triều đang điều động dồn dập, hình như muốn phát động tấn công quân ta." "Về doanh!!" Gương mặt không cảm xúc của Bạch Khởi thêm một phần hàn ý, khí tức túc sát lạnh lẽo bao trùm toàn bộ quân doanh.

Nhóm Tần Phong do lần đầu thấy cảnh tượng này nên nhất thời bị chấn động đến ngẩn người tại chỗ, cho đến khi Đế Tú và Đao Tuyệt vỗ vai bọn họ mới sực tỉnh để đi theo.

Trung quân đại doanh.

Một tấm sa bàn khổng lồ đặt ở giữa, trên đó cắm rất nhiều lá cờ nhỏ.

Nhìn từ sa bàn này, Âm Nguyệt hoàng triều đã chiếm được hàng ngàn thành trì, chiếm hơn một nửa địa bàn của Thiên Tâm Chi Thành, đều là những nơi tài nguyên phong phú.

Bạch Khởi đối chiếu tình báo xong, sắc mặt ngưng trọng nói: "Từ cục thế hiện tại, đối phương đang chuẩn bị tung ra năm triệu đại quân để phản công, muốn đánh chắc thắng chắc, từng bước ép sát vị trí của ta.

Nếu chúng ta tiến lên một bước sẽ bị họ tấn công mãnh liệt, đây là chiến thuật lồng giam!" "Chiến thuật lồng giam!" Mọi người cảm thấy đau đầu, biết đây là một trận ác chiến.

Bạch Khởi đột nhiên quay đầu hỏi: "Thánh tử đại nhân, không biết ngài có đối sách gì hay để địch lại không!?" "Cái này..." Tần Phong làm sao biết đối sách gì.

Có điều, có một loại chiến thuật đã khắc sâu vào DNA rồi, chơi game chiến tranh thương chiến dùng mãi không chán. "Chúng ta đánh du kích!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Trước tiên từ bỏ những vị trí gây lúng túng, hóa chỉnh vi linh (xé lẻ lực lượng), khiến hỏa lực tập trung của đối phương không có đất dụng võ.

Đợi khi họ tiến quân nhanh chóng, ép chặt không gian tác chiến của chúng ta, chúng ta sẽ đặt vòng vây, bao vây, cắt nhỏ, từ đó một mẻ hốt gọn..." "Hóa chỉnh vi linh!?" Bạch Khởi lẩm bẩm một câu, bắt đầu nghiền ngẫm.

Là một lão tướng dày dạn kinh nghiệm chinh chiến nhiều năm, đương nhiên ông có thể nhận ra sự tinh diệu trong đó, không tính toán sự mất mát của một thành một trì, mà phóng tầm mắt ra toàn cục để xoay chuyển cả ván bài.

Nhưng vấn đề là, không phải ai cũng có bản lĩnh dám bỏ dám lấy như vậy.

Đặc biệt là loại chiến thuật mới mẻ này, họ chưa bao giờ tiếp xúc qua, phối hợp thế nào, đánh trả ra sao, điều binh thế nào đều không có kinh nghiệm để tham khảo, mạo muội sử dụng thì không ai biết sẽ dẫn đến hậu quả gì. "Hóa chỉnh vi linh!?" Trái ngược với việc Bạch Khởi nhận ra sự tinh túy, các phó tướng khác lại lộ vẻ mỉa mai.

Bạch Bào Quân của họ sở dĩ khiến kẻ địch khiếp sợ là vì họ phối hợp ăn ý trên chiến trường, giết địch dũng mãnh, giờ bảo họ xé lẻ ra chẳng phải là để đối phương tiêu diệt từng bộ phận sao!? "Đừng cãi nhau nữa!" Bạch Khởi quát lạnh một tiếng, nhắc nhở họ đối phương là Thánh tử.

Tương lai có khả năng trở thành Đế quân của Âm Nguyệt hoàng triều, nếu hắn nhỏ mọn thù dai mà đi giày xéo các người, các người đến cơ hội kêu oan cũng không có đâu. "Ách..." Các phó tướng kinh hãi, vội vàng ngậm miệng lại. "Chiến thuật của Thánh tử đại nhân rất tinh diệu, bản tướng vô cùng khâm phục, chỉ là nhất thời khó lòng lĩnh hội được tinh túy bên trong!" Bạch Khởi tán dương một cách lịch sự, sau đó ôm quyền hỏi: "Theo tình báo, hiện có sáu mươi vạn quân tiên phong của địch đang nhanh chóng ép sát quân ta, không biết Thánh tử đại nhân cần bao nhiêu quân mã để lùi địch!?" "Sáu mươi vạn!?" Tần Phong không cần suy nghĩ đáp: "Không có ưu thế tám mươi vạn đại quân, trận này ta không đánh nổi!" "Tám mươi vạn đánh sáu mươi vạn!?" Các phó tướng đảo mắt liên tục, trong lòng điên cuồng chửi thề.

Trận đánh kiểu nhà giàu tám mươi vạn chọi sáu mươi vạn thế này tám đời họ cũng chưa từng được đánh, đến con lợn lên chỉ huy cũng thắng được. "Ách..." Bạch Khởi cũng bị Tần Phong làm cho đứng hình, ngượng đến mức có thể dùng ngón chân bới được cả căn biệt thự.

Ban đầu thấy Tần Phong nói thao thao bất tuyệt, ông định cho hắn cơ hội thể hiện chiến thuật mới, nếu khả thi thì sẽ triển khai toàn quân, ai ngờ vừa mở miệng đã đòi tám mươi vạn quân.

Hắn rốt cuộc là coi thường chiến lực của Bạch Bào Quân, hay là thừa cơ muốn đoạt quyền từ tay ông đây!? "Khụ khụ!" Bạch Khởi ho khan một tiếng để phá tan bầu không khí ngượng ngùng: "Thánh tử đại nhân đi đường xa vất vả, hay là đi nghỉ ngơi trước đi!" "Nghỉ ngơi cái gì chứ!" Tần Phong rất nghiêm túc với chuyện tạo phản, hắn nghiêm mặt nói: "Phong đến tiền tuyến tuyệt đối không phải để hưởng phúc, mà là để giết địch, 'chỉ mong chết nơi sa trường vì nước, cần gì da ngựa bọc thây quay về', kính xin Đại tướng quân cho phép Phong dẫn binh xuất chinh." "Cái này..." Bạch Khởi lại bị Tần Phong làm cho bế tắc.

Rõ ràng nói là đến Bạch Bào Quân để kiếm chút công trạng, giờ lại làm vẻ nhiệt huyết thế này khiến ông rất khó xử! "Hắn..." Vu Lan cảm thấy vô cùng bất ngờ, có chút không nhận ra Tần Phong nữa.

Tần Phong trước kia không phải trộm yếm của nàng thì cũng là đang trên đường trêu nàng tức đến nổ phổi.

Nhưng Tần Phong lúc này lại như một vị anh hùng thiếu niên khí tráng sơn hà, toàn thân tỏa ra khí chất anh hùng khiến phái nữ phải rung động.

Bạch Khởi đương nhiên không dám để Tần Phong ra tiền tuyến, khéo léo từ chối: "Bạch Bào Quân ta xưa nay lấy thực lực làm trọng, dưới trướng bản tướng có mười đại phó tướng, mỗi người thống lĩnh mười vạn binh, dưới mỗi phó tướng có mười vị Vạn phu trưởng, mỗi người thống lĩnh một vạn binh, ngươi chỉ cần đánh bại được họ là có thể thay thế chức vị của họ." "Đánh bại bọn họ!?" Tần Phong nhìn qua mười đại phó tướng, toàn bộ đều là tu vi Quy Nhất cảnh.

Lại không phải loại Quy Nhất cảnh thông thường, mà đều là những thiên kiêu có buff cộng thành.

Dù hắn có thể thêm một chút buff để tăng chiến lực, nhưng muốn dùng tu vi Thiên Tông tam trọng để vượt qua bốn đại cảnh giới gồm Nguyên Đan, Sinh Tử, Phiêu Diểu, Quy Nhất để đánh bại đối phương thì đúng là chuyện viễn vông.

Bạch Khởi giải thích tiếp: "Trong quân ngũ không giống những nơi khác, nếu ngươi không đưa ra thực lực khiến binh sĩ tâm phục khẩu phục, họ sẽ không nghe lệnh ngươi, càng không giao phó tính mạng của mình vào tay ngươi." "Được!" Tần Phong hào sảng đáp: "Nhập gia tùy tục, hôm nay Tần Phong ta sẽ đến thách thức truyền thống của Bạch Bào Quân." "Cái gì!!" Toàn bộ các tướng sĩ có mặt đều sững sờ, nghiêm trọng nghi ngờ mình nghe nhầm.

Bạch Bào Quân của họ với tư cách là quân đoàn số một Âm Nguyệt hoàng triều, hoàn toàn khác với các đạo quân khác, chưa nói đến mười đại phó tướng đều là cao thủ thiên kiêu Quy Nhất cảnh, ngay cả Vạn phu trưởng cũng đều là cao thủ Phiêu Diểu cảnh cấp bậc thiên kiêu.

Dù Tần Phong là thiên kiêu số một Hoang Cổ, nhưng muốn dùng Thiên Tông tam trọng để thách thức thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày. "Được!" Bạch Khởi cũng bị khí thế của Tần Phong làm cho cảm động, mở miệng hỏi: "Không biết Thánh tử đại nhân muốn thách thức vị phó tướng nào!?" "Ngài coi ta là thằng ngốc chắc!?" Tần Phong đảo mắt: "Ta thách thức Thiên phu trưởng cấp Sinh Tử cảnh, lãnh binh một ngàn!" Bộp một tiếng!

Toàn trường mọi người đồng loạt ngã lăn ra đất, bị Tần Phong làm cho không kịp trở tay.

Cứ tưởng không khí đã được đẩy lên cao trào, Tần Phong không thách thức phó tướng thì cũng là thách thức Vạn phu trưởng, dù cuối cùng có thua thì cũng là bại trong vinh quang.

Ai ngờ tạo ra cái không khí nồng đậm như thế, cuối cùng lại chỉ thách thức Thiên phu trưởng cấp Sinh Tử cảnh.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Thiên phu trưởng cấp Sinh Tử cảnh cũng là thiên kiêu, cao hơn Tần Phong hai đại cảnh giới, hắn thực sự có nắm chắc thách thức thành công không!?

Rất nhanh sau đó, tại bãi đất trống trong quân doanh.

Tần Phong và một nam tử tay cầm trường thương đối mặt với nhau, xung quanh là Bạch Khởi cùng các binh sĩ Bạch Bào Quân đứng xem.

Chương 291

"Bắt đầu!" Theo tiếng hô của Bạch Khởi, đôi bên lập tức ra tay.

Chỉ thấy Tần Phong vận bộ đồ trắng như trích tiên, chiếc quạt nước trong tay mở ra rồi vung mạnh, vô số giọt nước hóa thành những chiếc kim nước nhỏ như sợi tóc bắn về phía đối phương, giống như món ám khí Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong truyền thuyết. "Hử!!" Đối phương nhíu mày, trường thương chắn trước ngực xoay tròn nhanh chóng.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Những tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, những chiếc kim nước bắn tới liên tục bị chặn lại.

Chỉ là loại kim này quá nhỏ lại số lượng nhiều, không tránh khỏi một hai chiếc lọt qua bắn trúng người đối phương.

Cứ ngỡ loại kim nhỏ này không có sức sát thương gì lớn, nhưng Tần Phong lại thêm vào đó buff 'Thượng Thiện Nhược Thủy'.

Sau khi bị bắn trúng, vết thương bắt đầu chảy máu liên tục, lỗ kim nhỏ ban đầu cũng không ngừng lan rộng ra. "Đây là sức mạnh gì!?" Sắc mặt đối phương biến đổi, vội vàng vận linh lực xua tan.

Ông!

Ông!

Tần Phong không hề có ý định trả lời, quanh thân hắn cuộn trào một luồng kiếm ý sắc lẹm. "Kiếm ý cấp bảy!!" Các binh sĩ Bạch Bào

Quân xung quanh không khỏi hít một hơi khí lạnh, cuối cùng cũng hiểu tại sao Tần Phong lại được gọi là thiên kiêu số một Hoang Cổ.

So với buff cộng thành chiến lực của những thứ khác, buff của kiếm ý, đao ý còn lợi hại hơn nhiều, và đương nhiên cũng khó lĩnh ngộ nhất, huống chi mười sáu tuổi đã lĩnh ngộ được kiếm ý cấp bảy, hèn gì việc vượt cấp khiêu chiến với hắn lại đơn giản như uống nước vậy. "Trò trẻ con!" Ý chí chiến đấu của đối phương không hề giảm sút, tay cầm trường thương quét ngang ra. "Nhanh quá!" Tần Phong không ngờ khả năng ứng biến của đối phương lại mạnh như vậy, vội nâng quạt nước đỡ lấy đòn tấn công của trường thương.

Bùm một tiếng!!

Đối phương dù sao cũng là thiên kiêu Sinh Tử cảnh, lại cao hơn hắn hai đại cảnh giới, chỉ một chiêu đã đánh bay chiếc quạt nước trong tay hắn, muốn triệu hoán Trường Không thần kiếm thì đã không kịp nữa.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, Tần Phong đưa tay vào lòng túm lấy tai thỏ Tiểu Bạch, dùng nó như một cái búa tạ đập thẳng vào đầu đối phương... "Cái gì!!" Đối phương không nhìn rõ ám khí Tần Phong ném ra là thứ gì, cơ thể theo bản năng nhanh chóng lùi lại, thành công tránh khỏi việc bị Tiểu Bạch đập trúng đầu. "Hắn cư nhiên dùng Tiểu Bạch làm vũ khí!!" Nhóm Vu Lan nhìn mà ngây người, bị thao tác ảo lòi của Tần Phong làm cho sốc nặng. "Xem ra không nghiêm túc không được rồi!" Thần sắc Tần Phong bắt đầu nghiêm túc, nhét Tiểu Bạch trở lại vào lòng.

Bởi vì trước đó đã nhiều lần giết cao thủ Sinh Tử cảnh nên ngay từ đầu hắn đã không để đối phương vào mắt, cứ ngỡ cũng như mọi khi, có thể dễ dàng đánh bại.

Nhưng không ngờ đối phương tuy không phải kẻ mạnh nhất trong số những người Sinh Tử cảnh hắn từng gặp, nhưng lại là kẻ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhất, ra chiêu nhanh, chuẩn, hiểm, có thể một chiêu hạ gục bạn thì tuyệt đối không dùng chiêu thứ hai.

Nếu không phải dùng Tiểu Bạch ép đối phương lùi lại, đòn vừa rồi hắn đã thua rồi. "Chẹp chẹp, chủ nhân thỏ là tốt nhất!" Tiểu Bạch cuộn tròn trong lòng Tần Phong chép miệng, mơ thấy Tần Phong trả lại số cà rốt còn nợ nó.

Vèo một cái!

Sau khi né được đòn hư chiêu vừa rồi, đối phương không chút do dự tiếp tục cầm thương lao về phía Tần Phong.

Chỉ là khác với vừa rồi, lúc này Tần Phong đã nghiêm túc.

Oành oành!!

Tần Phong lập tức buff cho bản thân một chút, mái tóc trắng ở hình thái thứ hai của Thương Thiên Bá Thể tung bay trong không trung, Thiên Sư Ấn trên trán tỏa sáng rực rỡ...

Quanh thân cũng cuộn trào một luồng sóng năng lượng ngất trời. "Làm sao có thể!!" Các binh sĩ Bạch Bào Quân xung quanh lập tức sục sôi, vội vàng dụi mắt mình.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ vạn lần không dám tin một thiếu niên mười sáu tuổi có thể lĩnh ngộ nhiều buff đến thế, tùy tiện lấy ra một cái cũng là độ cao mà họ cả đời cũng không thể đạt tới.

Uỳnh uỳnh!!

Không gian quanh thân Tần Phong sục sôi, hiện lên từng đợt gợn sóng.

Đại Hà Kiếm Quyết!!

Chỉ thấy vô tận kiếm khí bộc phát từ trong cơ thể Tần Phong hội tụ thành một con sông lớn ngút trời, mang theo kiếm khí sắc lẹm, cuốn lên vạn trượng cuồng lan, với khí thế nuốt chửng núi sông lao về phía đối phương. "Làm sao có thể!!" Đối phương đứng hình tại chỗ.

Đáng lẽ Sinh Tử cảnh đối chiến với Thiên Tông tam trọng thì ưu thế phải thuộc về anh ta mới đúng, nhưng giờ đối đầu trực diện anh ta cư nhiên chẳng có lấy một phần nắm chắc.

Uỳnh đoàng!!

Kiếm khí đang cuồn cuộn đột nhiên bị một luồng năng lượng đánh tan, kiếm khí tan tác quét sạch cả vùng trời đất.

Chỉ thấy Bạch Khởi đột nhiên lao vào giữa bãi chiến đấu, phá tan Đại Hà Kiếm Quyết của Tần Phong, cứu được vị Thiên phu trưởng cấp Sinh Tử cảnh kia. "Tên khốn kiếp này!" Bạch Khởi quay đầu nghiêm khắc quát mắng: "Thánh tử đại nhân nể tình chỉ đánh đến nơi đến chốn, ngươi cư nhiên không biết tốt xấu, vừa lên đã dùng hết toàn lực, giờ đã thấy được chiến lực của Thánh tử đại nhân chưa, còn không mau tạ tội với Thánh tử đại nhân." "Thánh tử đại nhân xá tội!" Thiên phu trưởng sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng quỳ xuống trước mặt Tần Phong. "Hay cho lão già, chơi bài nhân tình thế thái còn mượt hơn cả mình!" Tần Phong liếc nhìn Bạch Khởi một cái, cười hì hì nói: "Đại tướng quân hà tất phải nổi giận, họ là những dũng sĩ tinh nhuệ nhất của Âm Nguyệt hoàng triều ta, là thần hộ mệnh bảo vệ hàng tỷ bách tính Âm Nguyệt hoàng triều, ra tay dùng hết toàn lực là phản ứng bản năng, có tội tình gì đâu!?" "Đại ca đúng là đại ca!" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn với ánh mắt đầy sùng bái, đúng chuẩn góc 45 độ ngước nhìn.

Chỉ vài câu nói đơn giản, không chỉ cho tướng quân Bạch Khởi đủ mặt mũi, mà còn khiến vị Thiên phu trưởng kia cảm kích khôn cùng.

Đặc biệt là câu 'thần hộ mệnh của hàng tỷ bách tính Âm Nguyệt hoàng triều' đã lập tức kéo đầy hảo cảm của toàn bộ binh sĩ Bạch Bào Quân có mặt, xây dựng nên hình ảnh một người yêu dân như con, thương binh như mạng. "Thiếu cung chủ, Tần Phong thật sự rất cừ!" Cao thủ Lam Ma Cung thấy cơ hội đến, lại bắt đầu điên cuồng gán ghép hai người.

Chương 292

"Tên yêu nghiệt này!" Vu Lan cũng bị sự khủng khiếp của Tần Phong làm cho khiếp sợ, trong lòng không thể bình tĩnh nổi.

Thiên Tông tam trọng vượt hai đại cảnh giới đánh bại Sinh Tử cảnh đã đủ vô lý rồi, vô lý hơn là hắn cư nhiên còn chưa dùng hết toàn lực, chỉ dùng một chiêu thần cấp Đại Hà Kiếm Quyết đã đánh bại đối phương.

Trùng Đồng, Chí Tôn Cốt, Thiên Ngoại Phi Tiên, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận cùng những chiêu bài tẩy khác hắn đều chưa dùng một cái nào.

Nàng thực sự không dám tưởng tượng, trong một trận chiến sinh tử nếu bộc phát toàn lực, Tần Phong có thể đáng sợ đến mức nào, cũng không biết liệu hắn có thể vượt qua ba đại cảnh giới để thách thức cao thủ Phiêu Diểu cảnh hay không. "Lợi hại!!" Bạch Khởi nhìn sâu vào Tần Phong một cái, dường như đã nhìn thấu tất cả.

Ông thầm nghĩ tại sao gần đây luôn nghe người ta nói Tần Phong là vị Đế quân tiếp theo, trước kia luôn cho là có kẻ nịnh bợ Nguyệt Thần, giờ gặp được bản thân Tần Phong mới hoàn toàn hiểu ra.

Thiên phú bản thân thì không cần nói, phóng mắt khắp Hoang Cổ không ai địch nổi.

Tuổi còn nhỏ mà đã hiểu rõ nhân tình thế thái, mua chuộc lòng người cũng là một tay lão luyện, chỉ dựa vào hai vị Thánh tử kia thì căn bản không đấu lại hắn.

Đồng thời, trong lòng ông cũng thở phào nhẹ nhõm.

So với đám con ông cháu cha ngu ngốc chỉ biết đến kiếm công trạng, Tần Phong tuyệt đối là một người hiểu chuyện, không chỉ không trở thành đồng đội lợn kéo chân ông, biết đâu còn có thể mang lại cho ông những hiệu quả không ngờ tới. "Thánh tử đại nhân, tôi thua rồi!" Tướng sĩ Bạch Bào Quân xưa nay chỉ phục kẻ mạnh, Thiên phu trưởng tâm phục khẩu phục dâng lệnh bài lên. "Bái kiến Thánh tử đại nhân!" Cả ngàn binh sĩ Bạch Bào Quân đồng loạt quỳ xuống, biểu thị từ nay về sau sẽ quy phục dưới sự thống lĩnh của Tần Phong. "Tốt, từ giờ trở đi mọi người là anh em cùng sát cánh chiến đấu!" Tần Phong biến hình thành nhân vật chính nhiệt huyết nhận lấy lệnh bài, nhìn các tướng sĩ Bạch Bào Quân xung quanh, dõng dạc nói: "Quân đội Đại Việt hoàng triều đang trên đường tấn công, một khi chúng ta thất bại, thiết kỵ của chúng sẽ giày xéo quê hương ta, nhục mạ vợ con ta, nô dịch con cái ta, các người có muốn thấy cảnh tượng đó không!?" "KHÔNG MUỐN!!" Các binh sĩ Bạch Bào Quân đồng thanh gầm lên, thề chết cũng phải bảo vệ quê hương.

Tần Phong ưỡn ngực, vẻ mặt nghiêm nghị: "Nếu không muốn, hãy cùng ta xông pha, nắm chặt trường mâu, vung cao đao kiếm, tiến về phía trước, thề chết không thôi, ta nguyện giao tấm lưng mình cho các anh em, cùng các anh em đồng sinh cộng tử!" "SÁT, SÁT, SÁT!!" Các binh sĩ Bạch Bào Quân bị lời nói của Tần Phong làm cho sục sôi, không kìm lòng được mà rút đao kiếm ra hò hét. "Chuyện gì thế này!?" Bạch Khởi đứng ngơ ngác tại chỗ, một lần nữa bị Tần Phong làm cho không biết phải làm sao.

Nếu ông nhớ không nhầm thì chính mình mới là thống soái của hàng triệu quân Bạch Bào, lời động viên trước trận chiến đáng lẽ phải do ông nói mới đúng, giờ sao tự nhiên lại thành lời thoại của Tần Phong, hắn chỉ là một Thiên phu trưởng vừa mới nhận chức thôi mà.

Điều khiến ông thấy vô lý nhất là đám thuộc hạ này cư nhiên lại hò hét theo Tần Phong, hoàn toàn không coi vị thống soái này ra gì nữa.

Đúng là 'vô lý hết chỗ nói'!

Rất nhanh sau đó, cũng có tướng sĩ nhận ra sắc mặt Bạch Khởi không ổn, tiếng hô dõng dạc cũng dần tan đi.

Không phải họ muốn hò hét theo Tần Phong, chủ yếu là vì không khí đã được đẩy lên quá 'đã', nên không kìm lòng được mà hét lên theo hắn thôi... "Ai, đáng tiếc thật!" Tần Phong không kìm được thở dài một tiếng, suýt chút nữa là hắn đã lừa gạt thành công rồi.

Cảm giác này giống hệt như một học sinh cá biệt đang cầm đầu đám đông hò hét, chuẩn bị dẫn cả lớp sang lớp bên cạnh đại sát tứ phương thì bị giáo viên chủ nhiệm trừng mắt một cái làm cho sợ hãi rụt vòi vậy. "Lui về doanh!" Bạch Khởi nhìn sâu Tần Phong một cái, quay người lần nữa tiến vào trung quân đại doanh.

Rất nhanh, nhiệm vụ tác chiến của Bạch Khởi đã phân phối xong, triệu quân Bạch Bào cũng bắt đầu hành động.

Các phó tướng lần lượt từ trung quân đại doanh đi ra, dẫn theo thập vạn binh mã bản bộ rời khỏi đại doanh.

Khác với cảnh tượng vó ngựa dồn dập, bụi mù mịt trong ký ức của Tần Phong, chỉ thấy họ đồng loạt nhảy lên những con hổ yêu màu trắng có cánh, sau đó bay vút lên trời, che thiên tát nhật hướng về các phương hướng khác nhau.

Đám hổ yêu này thân hình to lớn như voi, có hai chiếc răng nanh sắc nhọn như hổ kiếm sỉ, toàn thân lông trắng cứng như sắt, móng vuốt khổng lồ mạnh mẽ có lực, đủ sức xé nát mọi thứ. "Là Ám Nguyệt Bạch Hổ!" Vu Lan thốt lên tên của chúng, nàng vốn không lạ gì loài này.

Chủ yếu là vì trong cơ thể Ám Nguyệt Bạch Hổ có một tia huyết mạch của thần thú Bạch Hổ, được coi là yêu thú cấp Á Thần thú.

Mà mẫu thân nàng – Lam Ma – vốn có một con thần thú Bạch Hổ huyết mạch thuần khiết làm tọa kỵ, cũng là con thần thú Bạch Hổ thuần khiết duy nhất ở Hoang Cổ.

Mấy loại như Bạch Hổ của Yến Vân Thập Bát Kỵ thực chất chỉ có cái vỏ, huyết mạch căn bản không hề thuần chủng. "Không hổ là quân đoàn mạnh nhất của Âm Nguyệt hoàng triều, thật đúng là bỏ vốn liếng!" Tần Phong đứng bên cạnh cảm thán không thôi.

Hắn thật sự không dám tưởng tượng việc nuôi dưỡng hàng triệu con Ám Nguyệt Bạch Hổ này tốn kém đến nhường nào.

Vu Lan quay đầu hỏi: "Tần Phong, ngươi nghĩ nhiệm vụ của chúng ta là gì?" "Cứ nhìn cái kiểu lão già họ Bạch kia hiểu chuyện nhân tình thế thái như vậy, xác suất cao là chúng ta phải ở lại thủ trung quân rồi!" Tần Phong chán nản thở dài.

Cứ tưởng lão già này giống Bạch Khởi trong ký ức của hắn, là một kẻ tàn độc giết người không chớp mắt, ai ngờ lão không chỉ 'không nhận đơn dưới ba mươi vạn' mà còn hiểu đời đến mức này, đúng là phiên bản kết hợp giữa Bạch Khởi và Vương Tiễn mà. "Không đời nào chứ?" Vu Lan nhìn hắn với vẻ nghi hoặc, không tin vào suy đoán của Tần Phong.

Đúng lúc này, một truyền lệnh quan đi tới, ôm quyền nói: "Truyền lệnh của Đại tướng quân, Thánh tử đại nhân cùng bộ hạ một ngàn nhân mã tại chỗ đợi lệnh, trấn thủ trung quân đại doanh!" "Không thể nào!!" Vu Lan kinh hô nhìn về phía Tần Phong, như nhìn thấy một con quái vật.

Trước đây nàng luôn cảm thấy Tần Phong tuổi còn nhỏ nên không đáng tin, nhưng từ khi đến Bạch Bào quân, hắn đã thể hiện sự trưởng thành và nhiệt huyết không phù hợp với lứa tuổi, khiến ấn tượng của nàng về hắn thay đổi hoàn toàn, thậm chí còn có chút cảm giác rung động. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm Thiên Tuyển Chi Nữ tim đập nhanh hơn, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Hóa ra nàng ta thích kiểu này à!" Tần Phong không nhịn được liếc nhìn Vu Lan một cái, không ngờ nàng lại thích kiểu mãnh nam chinh chiến sa trường.

Cùng lúc đó, tại một nơi không xa trung quân đại doanh, có hai bóng người đang truy đuổi nhau, nhìn kỹ sẽ thấy đó là Phương Trường và Đường Xuyên.

Từ khi Phương Trường biết công chúa Nam Phong rơi vào tay Tần Phong, hắn đã hỏa tốc dò hỏi tin tức rồi chạy tới tiền tuyến hai nước, nhưng hành tung lại bị Đường Xuyên phát hiện, bị gã đuổi theo sít sao không buông. "Tên này rốt cuộc là ai chứ!?" Phương Trường bị truy đuổi đến mức phiền muộn.

Trước đây không phải hắn chưa từng bị truy sát, nhưng lần nào cũng có thể dựa vào hào quang nhân vật chính để cắt đuôi đối phương thành công, vậy mà tên Đường Xuyên này cứ như cao dán da chó, rũ thế nào cũng không ra. "Không hổ là Phương Trường, bị trọng thương như thế mà vẫn né được Lam Ngân Quấn Quanh của ta!" Ánh mắt Đường Xuyên lóe lên vẻ kiên định, thề chết cũng phải đoạt được ngôi vị Đại Đế để báo thù cho sư phụ.

Sư phụ gã không sai!

Người sai là Tần Phong và Lâm Tam!! ...

Tại Thiên Tâm Chi Thành, Đại Việt hoàng đế đang đứng trước sa bàn, quan sát sự thay đổi của toàn bộ chiến trường.

Hiện tại thám tử đã khóa định được vị trí của Bạch Bào quân, ông ta dự định tung ra năm triệu binh lực, sử dụng chiến thuật lồng giam để nuốt gọn Bạch Bào quân của Âm Nguyệt hoàng triều trong một lần.

Ngay cả khi không thể tiêu diệt hoàn toàn, cũng phải khiến chúng trọng thương.

Chương 293

Là quân đoàn đứng đầu Âm Nguyệt hoàng triều, một khi Bạch Bào quân chịu tổn thất nặng nề, sĩ khí của đối phương chắc chắn sẽ sụt giảm.

Đợi đến khi triệu đại quân của Tần gia tới, ông ta có thể phát động phản công toàn diện, nắm chắc quyền chủ động trong tay. "Năm triệu đối đầu với một triệu, ưu thế thuộc về ta!" Đại Việt hoàng đế không nhịn được cười thành tiếng, như thể đã nhìn thấy cảnh đối phương tan tác.

Một thái giám bước vào bẩm báo: "Bệ hạ, gia chủ Quang gia – Quang Thiên đã tới!" "Quang Thiên tới rồi sao!" Đại Việt hoàng đế mừng rỡ, đích thân đi ra nghênh tiếp.

Tuy Quang gia không có võ lực cao, nhưng kẻ này rất biết nịnh bợ, việc kinh doanh trải khắp Đại Việt hoàng triều, nói lão là đệ nhất phú hào cũng không ngoa.

Phú hào là gì?

Chính là đám lợn béo mà các đại thế gia cùng nhau nuôi dưỡng!

Thời bình thì dùng để nịnh hót cho vui lòng, thời chiến thiếu tiền thì đem ra thịt để kéo dài hơi tàn. "Sao dám làm phiền bệ hạ đích thân nghênh đón!" Quang Thiên tỏ vẻ sợ hãi kinh hoàng, nhưng trong lòng đã bắt đầu chửi rủa.

Lão thừa hiểu suy nghĩ của đám người Đại Việt hoàng đế, nhưng vì võ lực không bằng người nên chỉ đành để mặc cho bọn họ bóc lột, đó cũng là lý do lão không ngại đường xá xa xôi chạy đến Âm Nguyệt hoàng triều gõ cho Phương Trường một gậy. "Ái khanh là rường cột của Đại Việt ta, trẫm nên làm thế!" Đại Việt hoàng đế nắm lấy bàn tay mập mạp của Quang Thiên hàn huyên một hồi rồi mới đi vào chủ đề chính: "Ái khanh chắc cũng biết rồi, hiện tại hai nước giao tranh, mỗi ngày quân phí tiêu tốn là con số thiên văn..." "Bệ hạ yên tâm!" Quang Thiên thức thời vội vàng quỳ xuống đáp lời: "Quang gia ta dù có tán gia bại sản cũng sẽ cung cấp đủ vật tư cho đại quân, tuyệt đối không làm chậm trễ nghiệp bá của bệ hạ." "Tốt, tốt lắm!!" Đại Việt hoàng đế thấy lão thức thời như vậy thì cười tươi rói, kéo lão đi dùng bữa tối. "Đa tạ bệ hạ hậu ái!" Quang Thiên vẫn tỏ vẻ run sợ, nhưng trong lòng lại cười lạnh.

Lão đồng ý cung cấp vật tư cho hoàng đế, nhưng vật tư đó có dùng được cho Đại Việt hoàng triều hay không thì lão không dám bảo đảm. "Chủ nhân đã tới tiền tuyến rồi!" Nhờ vào Tiên Nô Pháp Ấn trên người, Quang Thiên có thể cảm ứng rõ ràng vị trí của Tần Phong.

Tương tự, Tần Phong cũng cảm ứng được lão.

Chỉ cần lão đích thân áp tải vật tư đến bộ hậu cần của đại quân, Tần Phong có thể khóa định được vị trí hậu phương của Đại Việt, từ đó dẫn quân đánh thẳng vào hang ổ, cướp sạch vật tư để lập công.

Lúc này, Tần Phong đang cảm thấy vô cùng buồn chán vì bị Bạch Khởi giữ lại trung quân, chỉ đành dựa vào việc đấu khẩu với công chúa Nam Phong để giết thời gian. "Hửm!!" Lông mày Tần Phong đột nhiên nhíu lại, hắn đã cảm ứng được vị trí của Quang Thiên.

Tuy Tiên Nô Pháp Ấn không thể giúp bọn họ liên lạc trực tiếp, nhưng hắn có thể cảm nhận được ý nguyện mãnh liệt truyền tới từ đối phương, bao gồm cả kế hoạch vận chuyển vật tư và tập kích hậu phương. "Cái lão này cũng mặt dày quá rồi, nhưng mà ta thích!" Khóe môi Tần Phong khẽ nhếch lên, chuẩn bị đi tìm Bạch Khởi để xin lĩnh binh xuất chiến. "Phi, ngươi mới là đồ mặt dày!" Công chúa Nam Phong đỏ mặt bước ra khỏi doanh trướng, bực tức nhổ một búng nước bọt...

Trong trung quân đại doanh, Bạch Khởi đang ngồi đọc binh thư chờ tin tức, đối diện là Tần Phong đang thỉnh cầu xuất chiến.

Đúng như Lục Đạo Đế Quân đã nói, chiến trường là nơi tu luyện tốt nhất cho Thương Thiên Bá Thể, nếu hắn không muốn hai năm sau bị Lâm Tam đè dưới thân thì chỉ có thể ra tiền tuyến chiến đấu. "Không được!" Bạch Khởi không hề ngạc nhiên, trực tiếp từ chối Tần Phong.

Một khi thật sự xảy ra chuyện gì, không cần Lục Đạo Đế Quân ra tay, Nguyệt Thần và Lam Ma sẽ trực tiếp tiễn lão đi 'siêu thoát' bằng vật lý trước.

Hơn nữa, sau khi thấy thiên phú khủng khiếp của Tần Phong, lão cũng lo hắn gặp bất trắc, vẫn là giữ bên cạnh mình cho an toàn nhất. "Ồ!" Tần Phong vô cảm đáp một tiếng, chống cằm lặng lẽ nhìn đối phương. "Không được là không được, ngươi ở đây lì lợm với ta cũng vô ích!" Bạch Khởi đặt binh thư xuống liếc nhìn, thấy Tần Phong vẫn cứ chằm chằm nhìn mình. "Ồ!" Tần Phong lại vô cảm 'ồ' thêm một tiếng, cứ thế lẳng lặng quan sát lão. "Coi như ngươi giỏi!" Bạch Khởi bị nhìn đến mức không chịu nổi, đành phải nói: "Dẫn theo một ngàn người của ngươi, đi quanh đây bắt lấy một tên 'lưỡi' (tù binh) về đây cho ta, nhớ kỹ, đừng có chạy quá xa đấy." "Biết rồi!" Nhận được quân lệnh, Tần Phong chạy nhanh như thể bị lửa đốt mông. "Đúng là một đứa trẻ!" Bạch Khởi bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục cầm binh thư lên xem.

Thân vệ bên cạnh không nhịn được nói: "Đại tướng quân, ngài thật sự yên tâm để Thánh tử đại nhân dẫn binh đi sao!?" Bạch Khởi ngay cả mí mắt cũng chẳng thèm nhấc: "Bắt một tên tù binh thì có gì mà không yên tâm, hắn có thể dễ dàng đánh bại Sinh Tử cảnh, lúc bộc phát toàn lực thì gặp Phiêu Miểu cảnh cũng có khả năng tự vệ, lại còn có một ngàn Bạch Bào quân bảo vệ, đặc biệt là Đao Tuyệt và Đế Tú nữa..." Lời còn chưa dứt, sắc mặt Bạch Khởi đột nhiên biến đổi, lão rốt cuộc cũng phản ứng lại được.

Tuy lão không hiểu rõ vị Đệ Tam Thánh tử này lắm, nhưng cũng nghe nói kẻ này xưa nay vô pháp vô thiên, không chỉ dẫn quân diệt Kim Ưng tông mà còn dám mắng cả Lục Đạo Đế Quân trên đại điện.

Hiện tại trong tay hắn nắm giữ nhiều chiến lực đỉnh cao như vậy, liệu hắn có chịu ngoan ngoãn đi bắt tù binh cho lão không!? "Hỏng bét!" Bạch Khởi nhận ra Tần Phong không hề ngoan hiền như thế, vội buông binh thư muốn đuổi theo bắt hắn lại.

Tuy nhiên, Tần Phong trước khi đến đã dặn dò mọi người thu dọn hành lý, vừa ra khỏi đại doanh là dẫn hơn một ngàn người xuất phát ngay, giờ chỉ còn thấy bóng lưng họ xa dần. "Truy đuổi cho ta!" Bạch Khởi lo sốt vó, sợ Tần Phong đi gây chuyện. "Báo!" Một binh sĩ chạy vào báo cáo: "Đại tướng quân, Nhất quân đã giao chiến với sáu mươi vạn quân tiên phong của địch, hơn bốn triệu quân hậu viện còn lại cũng đang chia binh tám đường tiến tới, các tướng quân đang nghênh địch!" "Thằng nhóc thối này, ngươi đừng có hại ta đấy!" Bạch Khởi tạm thời không có thời gian quản Tần Phong nữa, nét mặt nghiêm trọng ra lệnh: "Tất cả hành sự theo kế hoạch, lệnh cho Hổ Bí, Trấn Ma, Hắc Giáp, Đại Tuyết Long Kỵ nhanh chóng đến vị trí chỉ định, hình thành vòng vây phản kích, nuốt gọn năm triệu quân này cho ta!" "Rõ!!" Các tướng sĩ lĩnh mệnh hành động.

Lúc này, đám người Tần Phong đang ngồi trên Thần Phong Chu cưỡi gió lướt sóng giữa tầng mây, xung quanh là một ngàn Bạch Bào quân cưỡi Ám Nguyệt Bạch Hổ bay theo hộ tống.

Vu Lan hỏi: "Chúng ta bây giờ đi đâu?" "Quản nhiều thế làm gì, cứ đi theo ta mà xông lên là được!" Tần Phong cảm ứng được ý nguyện từ Quang Thiên truyền về, vị trí lão đang đứng chính là kho hậu cần của quân đội Đại Việt.

Không giống như chiến tranh của người phàm cần lương thực, quân nhu, chiến tranh giữa các tu luyện giả dùng vật tư là đan dược, pháp khí, linh thạch, vụ này mà cướp được một mẻ thì chắc chắn là phát tài lớn.

Hơn nữa với tính cách của hoàng tộc Đại Việt, bọn họ chắc chắn không yên tâm giao vật tư cho kẻ khác, nhất định là người của mình trông coi, một mẻ lưới này chắc chắn bắt được không ít cá lớn. "Oa oa, thỏ ta ngủ ngon quá!" Tiểu Bạch trong lòng Tần Phong ngáp một cái, vươn vai tỉnh dậy từ giấc mộng.

Lần này trong lúc mơ màng, nó hình như đã hấp thụ Lục Đinh Thần Hỏa gì đó, lại còn thấy Tần Phong dung hợp hai loại Thần Hỏa, thế là nó cũng bắt chước, loay hoay mãi mới dung hợp xong hai loại lửa này.

Đặc biệt là cái mầm cây nhỏ trên đầu nó, giờ trông còn lấp lánh hơn trước. "Đó là..." Đế Tú không kìm được nhìn vào cái mầm cây, cứ thấy quen quen như đã gặp ở đâu rồi. "Tỉnh rồi à?" Tần Phong lấy ra một củ cà rốt, đưa cho Tiểu Bạch vừa mới ngủ dậy. "Chủ nhân thỏ là tốt nhất!" Tiểu Bạch vui vẻ cọ cọ vào người Tần Phong, đưa tay ôm lấy củ cà rốt. "Ách..." Đám người Vu Lan không nhịn được đảo mắt khinh bỉ, chợt nhớ lại cảnh Tần Phong dùng Tiểu Bạch làm vũ khí.

Lúc này, tại một tòa thành nhỏ không xa.

Chương 294

Nơi này chính là địa điểm bổ sung quân nhu của Đại Việt, Quang Thiên cũng đã theo dặn dò mà áp tải vật tư đến đây. "Oa, đây không phải là gia chủ Quang gia sao!?" Một nhóm nam tử mặc y phục hoa lệ đi tới, nhìn Quang Thiên với ánh mắt khinh thường rõ rệt. "Chào các vị hoàng tử, vương gia!" Quang Thiên gật đầu khom lưng chào hỏi, không quên dâng lên những chiếc nhẫn trữ vật chứa đầy vật tư. "Đúng là một con chó ngoan của hoàng tộc ta!" Một nam tử hoàng tộc tiến lên nhéo vào cái mặt béo của Quang Thiên, sự châm chọc không hề giấu diếm. "Gâu, gâu!" Quang Thiên nghe xong không những không tức giận mà còn phối hợp học tiếng chó kêu. "Ha ha..." Đám con cháu hoàng tộc được nịnh hót đến mức cười lớn, cảm giác ưu việt đó phải nói là cực kỳ sảng khoái. "Các vị hoàng tử, vương gia, xin hãy kiểm kê vật tư để thần còn về báo mệnh với bệ hạ!" Quang Thiên cảm ứng được Tần Phong đang nhanh chóng tiếp cận nơi này, thật sự không cần thiết phải chấp nhặt với đám người này nữa.

Ngay cả khi Tần Phong không giết bọn họ, thì đám con cháu hoàng tộc này khi trở thành tù binh cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì. "Ngươi là một con chó mà cũng dám hối thúc chúng ta sao!?" Một tên hoàng tộc cảm thấy khó chịu, vung roi định đánh. "Thôi đi!" May mà có một người khác ngăn lại, nói: "Hiện tại bệ hạ đã xuất quân, đại chiến đã nổ ra, nếu làm hỏng việc lớn của bệ hạ thì chúng ta gánh không nổi đâu." "Hừ!" Tên kia hậm hực hừ một tiếng rồi thu roi lại.

Rất nhanh, việc kiểm kê vật tư đã hoàn tất, xác nhận không sai sót, Quang Thiên cầm bằng chứng rời đi, đám tử đệ hoàng tộc lại tiếp tục ca múa tiệc tùng. "Hãy tận hưởng khoảnh khắc này đi!" Sau khi ra khỏi thành, Quang Thiên quay đầu nở một nụ cười khinh miệt, dẫn theo đội quân áp tải nhanh chóng rời đi. ...

Đêm đó, Tần Phong dẫn mọi người tới tòa thành nhỏ.

Nơi này cách xa chiến trường tiền tuyến, địa điểm lại vô cùng hẻo lánh, nếu không có kẻ nằm vùng như Quang Thiên thì chẳng ai biết đây là nơi chứa hậu cần của Đại Việt.

Dù sao chiến tranh tu luyện giả cũng khác người phàm, chỉ cần cho vào nhẫn trữ vật là chẳng ai biết vật tư chiến lược giấu ở đâu. "Kẻ nào tới đó!?" Đội vệ binh trong thành phát hiện ra đám người Tần Phong, lập tức lên tiếng hỏi danh tính.

Khóe môi Tần Phong khẽ nhếch lên: "Nói ra tên ta, dọa ngươi nhảy dựng..." "Hửm!?" Binh sĩ thủ thành giật mình, cảm giác đối phương lai lịch không nhỏ.

Tần Phong bắt đầu tự báo gia môn: "Ta chính là học trò của Thiên tử, Phương Trường!" "Học trò Thiên tử, Phương Trường sao!?" Binh sĩ thủ thành ngơ ngác nhìn nhau.

Danh hiệu học trò Thiên tử thì bọn họ có nghe qua, là học trò trên danh nghĩa của Đại Việt hoàng đế, nhưng cái tên Phương Trường này lại nằm ngoài vùng hiểu biết của bọn họ.

Trong khi bọn họ còn đang vắt óc suy nghĩ xem Phương Trường là ai thì Thần Phong Chu đã lao tới với tốc độ không giảm, hơn một ngàn Bạch Bào quân theo sát phía sau. "Hỏng rồi, là Bạch Bào quân của Âm Nguyệt hoàng triều!!" Đợi đến khi Thần Phong Chu tới gần, binh sĩ thủ thành mới nhìn thấy đám quân đằng sau, lập tức biến sắc hét lên thất thanh, định chạy đi gõ chuông cảnh giới. "Ra tay!!" Tần Phong dứt khoát ra lệnh, dẫn đầu xông thẳng ra ngoài.

Lúc này, một ngàn Bạch Bào quân cảm thấy vô cùng câm nín.

Bọn họ cứ tưởng Tần Phong dẫn họ đi lập công lớn, ai ngờ chạy xa thế này chỉ để đánh một tòa thành nhỏ không mấy tên tuổi.

Dù trong lòng không vui nhưng vì tố chất chuyên nghiệp, bọn họ vẫn nghe lệnh. "Giết!!" Thấy Tần Phong đích thân dẫn đầu xung phong, sĩ khí của một ngàn Bạch Bào quân bùng nổ như mãnh hổ lạc vào bầy cừu.

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Bạch Nhật đứng trên mũi thuyền Thần Phong Chu, từ trên cao liên tục giương cung bắn, từng đạo kim quang như đạn súng bắn tỉa, chuẩn xác hạ gục các binh sĩ thủ thành.

Ầm một tiếng!!

Tần Phong trước tiên buff cho mình một chút sức mạnh, sau đó cầm Vô Tận Kiếm Hạp nện loạn xạ. "Sao ta cảm thấy cái món này còn dễ dùng hơn cả kiếm nhỉ?!" Tần Phong càng nện càng hăng, đập người không cần đến cái thứ hai, đúng chuẩn 'dùng đức phục người'.

Phập!

Phập!

Phập!

Bạch Bào quân như hổ vào bầy dê, đi tới đâu máu tươi văng tới đó.

Binh sĩ thủ thành còn chưa kịp phản ứng thì đầu đã rơi xuống làm quân công cho họ, cửa thành bị phá tan dễ dàng. "Chiến trường quả nhiên là nơi tu luyện tốt nhất của ta!" Ánh mắt Tần Phong lộ vẻ phấn khích, huyết khí tràn ngập không trung khiến Thương Thiên Bá Thể tiến hóa về phía hình thái thứ ba, và đạo Kiếm Hồn trong cơ thể hắn cũng đang điên cuồng hấp thụ hồn lực của binh sĩ tử trận để mạnh lên. "Tại sao Tần Phong lại tập kích nơi này?" Công chúa Nam Phong bị trói trên thuyền không hiểu nổi.

Nơi này không phải địa điểm chiến lược, cũng không có tài nguyên tu luyện gì đặc biệt, Tần Phong thật sự không cần tốn công vô ích như vậy. "Địch tập, địch tập!!" Binh sĩ trong thành phát hiện cửa thành bị phá, lập tức gõ chuông tập hợp nhân mã phản công.

Ầm ầm!!

Trong thành đột nhiên bộc phát ra những luồng hơi thở đáng sợ, đang tụ tập về phía cửa thành với tốc độ cực nhanh. "Nhiều cá lớn thế này!!" Mắt của một ngàn Bạch Bào quân lập tức sáng rực lên, nhận ra mình đã trách nhầm Tần Phong. "Đến đúng lúc lắm!" Tần Phong đang nếm mùi ngon, vẻ mặt phấn chấn ném mạnh Vô Tận Kiếm Hạp xuống đất.

Ong!

Ong!

Không gian rung động dữ dội, Vô Tận Kiếm Hạp mở ra.

Chương 295

Kiếm khí cuồn cuộn như biển cả quét sạch trời đất, Trường Không Thần Kiếm bay lơ lửng trước mặt hắn.

Sau nhiều ngày ôn dưỡng, hàn khí của Trường Không Thần Kiếm càng thêm bức người, kiếm khí mãnh liệt khiến những người xung quanh cảm thấy khó thở. "Đại trượng phu sinh giữa trời đất, sao có thể u uất mãi dưới trướng người khác, gia quân, theo ta giết!" Tần Phong hào khí ngút trời rút Trường Không Thần Kiếm ra, dẫn đầu lao vào đám binh sĩ trong thành, không quên gọi hệ thống đổi một viên Thiên Tông Cảnh Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 100 vạn Phản Phái Điểm, đổi thành công một viên Thiên Tông Cảnh Căn Cơ Đan." "Giết!!" Một ngàn Bạch Bào quân hoàn toàn bị mị lực của Tần Phong chinh phục, liều chết lao vào chiến đấu.

Tiếng chém giết, tiếng nổ, tiếng la hét... phá tan màn đêm tĩnh mịch. "Hắn thật sự là tên Tần Phong vô sỉ kia sao!?" Vu Lan ngây người đứng trên thuyền nhìn Tần Phong đang chiến đấu.

Đặc biệt là hào khí vạn trượng của hắn khiến tim nàng đập loạn nhịp như hươu chạy. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ nhận được thiện cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" Nghe thấy tiếng hệ thống, Tần Phong dứt khoát xé nát y phục, lộ ra thân hình cơ bắp sáu múi kiện chắc cùng hình xăm rồng vàng quấn vai.

Từ một vị công tử áo trắng phong lưu, hắn hóa thân thành một mãnh nam chiến trường đầy uy mãnh.

Ô!

Ô!

Ô!

Vu Lan lập tức đỏ mặt tim đập thình thịch, như thể đầu xe lửa hơi nước bắt đầu khởi động vậy.

Nàng không hiểu Tần Phong đánh nhau thì cứ đánh đi, tự nhiên xé áo làm gì.

Dù bản năng con gái khiến nàng dời mắt đi ngay lập tức, nhưng vẫn không kiềm được mà lén nhìn thêm vài cái. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ nhận được thiện cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Cứ tưởng là gái ngoan, không ngờ lại thích kiểu này!" Sau khi nắm được 'điểm G' của Vu Lan, Tần Phong cầm kiếm lao vào đám đông chém giết điên cuồng.

Mỗi chiêu mỗi thức đều vô cùng cuồng bạo, thể hiện rõ sự dũng mãnh của nam nhi. "Hửm!?" Tiểu Bạch vẫn ngồi trên vai Tần Phong, vừa nghi hoặc vừa gặm cà rốt rộp rộp, không hiểu sao cái 'sofa vải' của nó tự nhiên lại biến thành 'sofa da' thế này. "Hắn là Tần Phong!?" Một nhóm tử đệ hoàng tộc Đại Việt đã chạy tới, thấy Tần Phong đang đại sát tứ phương thì sững sờ.

Bọn họ vô cùng ngạc nhiên với sự xuất hiện của hắn, chưa nói tới tòa thành này hẻo lánh thế nào, chỉ riêng thân phận Đệ Tam Thánh tử tôn quý của hắn thì Âm Nguyệt hoàng triều sao có thể để hắn chạy loạn trên chiến trường được chứ!?

Nhưng sau đó là niềm vui sướng tột độ, bắt được Tần Phong chắc chắn là đại công. "Cá lớn rốt cuộc cũng ra rồi!" Ánh mắt Tần Phong đột nhiên trở nên sắc lạnh, cả người như một thanh tuyệt thế thần kiếm tuốt vỏ.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Kiếm ý khủng khiếp hóa thành một đạo kiếm quang chọc thủng trời cao, ý chí tiêu sát chấn động thiên khung, hàn khí vô tận bay múa như mùa đông băng giá ập đến.

Khanh!

Tiếng kiếm minh lẫm liệt vang lên trong không trung, từng đạo kiếm ý tử vong lan tỏa, khiến đất trời tràn ngập sát cơ đồ sát chúng sinh. "Kiếm hay!!" Tề Tu Viễn vốn đang ngồi uể oải trên thuyền lập tức bật dậy, bị chiêu Nhất Kiếm Khai Thiên Môn làm cho kinh ngạc, không dám tin đây là kiếm chiêu do một thiếu niên mười sáu tuổi sáng tạo ra. "Đây là chiêu Nhất Kiếm Khai Thiên Môn của hắn sao!?" Đôi mắt Vu Lan đầy vẻ kinh hãi, khó có thể tin được cảnh tượng này.

Lúc trước khi Tần Phong trở về hoàng triều, người ta đồn hắn lĩnh ngộ kiếm chiêu vô thượng, lấy tu vi Nhập Đạo cảnh chém chết Sinh Tử cảnh, nàng còn hơi nghi ngờ, hôm nay tận mắt chứng kiến mới thấy chiêu này thực sự khủng khiếp đến thế. "Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Một tên hoàng tộc hừ lạnh, rút kiếm lao về phía Tần Phong.

Ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh mẽ, tiếng nổ chấn động màng nhĩ vang thấu trời mây, năng lượng tán loạn thổi bay mọi nhà cửa trong thành, kiếm khí sắc lẹm tung hoành ngang dọc. "Phụt!!" Tên hoàng tộc phun ra một ngụm máu, bị đánh đến mức không đứng dậy nổi. "Cứ tưởng là nhân vật gì, hóa ra là một phế vật!" Tần Phong bá đạo đạp lên người hắn, hoàn toàn phớt lờ những cao thủ hoàng tộc đang giận dữ đối diện... "Tần Phong, ngươi tìm chết!!" Đám cao thủ hoàng tộc nổi trận lôi đình, thề phải giết Tần Phong để lấy lại mặt mũi.

Ầm ầm!!

Cao thủ hoàng tộc không phải ai cũng chỉ biết ăn chơi, một vị cao thủ Phiêu Miểu cảnh tức giận bộc phát tu vi, luồng năng lượng khủng khiếp như bão lốc quét sạch trời đất. "Đại trượng phu gặp thời loạn, nên cầm kiếm ba thước, vẽ vạn dặm giang sơn, kẻ cản ta, chết!" Tần

Phong sắc mặt lăng lệ, kiếm khí kinh thiên động địa dâng trào quanh thân.

Ầm ầm!!

Tiếng kiếm như sấm, chấn động đất trời!

Linh khí bàng bạc điên cuồng tràn vào cơ thể Tần Phong, một đạo kiếm quang chọc thủng mây xanh, mang theo sức mạnh kinh hoàng khiến thiên địa phải run rẩy. "Không xong rồi, không xong rồi!" Vu Lan đứng trên thuyền nhìn mà đỏ mặt tim đập, không ngừng đưa tay quạt để hạ hỏa.

Nàng không ngờ tên Tần Phong bình thường cợt nhả, khi lên chiến trường lại dũng mãnh đến vậy.

Sức bùng nổ khiến người ta máu nóng sục sôi cùng khí thế bất khuất dám chiến với trời đã chạm đúng vào 'cái điểm đó' của nàng. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm Thiên Tuyển Chi Nữ đỏ mặt tim đập nhanh, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Giết!!" Tần Phong tạm thời không rảnh quan tâm Vu Lan, ánh mắt ngưng tụ hóa thành kiếm quang lao vút lên trời.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!

Tiếng kiếm ngân vang dội khởi lên từ mặt đất, kiếm ý khủng khiếp hóa thành kiếm quang kình thiên, những gợn sóng năng lượng như bão tố nhanh chóng lan tỏa khắp vạn dặm.

Cùng lúc đó, đôi mắt Tần Phong lóe lên tử quang nhiếp hồn, dứt khoát thi triển Âm Dương Nhị Khí Thần Quang của Trùng Đồng.

Ầm ầm!!

Chương 296

Trong đêm đen kịt đột nhiên xuất hiện vô số đôi mắt, khiến những kẻ mắc chứng sợ lỗ phải rùng mình.

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Từng đạo quang tuyến bắn ra từ những đôi mắt đó như tia laser lao về phía đối thủ. "Đây chính là yêu nghiệt của Tần gia sao!?" Cao thủ Phiêu Miểu cảnh biến sắc, trong lòng không hiểu sao lại nảy sinh cảm giác hoảng hốt.

Nhưng nghĩ lại đối phương mới là Thiên Tông tam trọng, còn lão là Phiêu Miểu cảnh, ưu thế vẫn thuộc về lão, thế là lão trấn định tinh thần, lao về phía Tần Phong như một ngôi sao băng.

Ầm ầm!!

Hai bên đối đầu trực diện, năng lượng khủng khiếp thắp sáng cả bầu trời đêm, tiếng nổ kịch liệt khiến không gian chấn động, từng đạo gợn sóng lan tỏa ra khắp tám phương. "Ai thắng rồi!?" Tim của Vu Lan, Đế Tú, Tề Tu Viễn đều treo ngược lên tận cổ họng.

Ngoài việc lo lắng cho Tần Phong, họ còn muốn biết liệu Tần Phong khi bộc phát toàn lực có thể vượt ba đại cảnh giới để khiêu chiến hay không.

Tuy họ biết điều này gần như không thể, nhưng việc Tần Phong chưa dùng hết sức đã đánh bại Sinh Tử cảnh là sự thật. "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm máu, cơ thể không tự chủ được mà bay ngược ra sau.

Đặc biệt là cánh tay phải cầm kiếm của hắn, trong cú va chạm vừa rồi đã bị gãy lìa, xương đâm cả ra ngoài, máu tươi tuôn ra như suối.

Còn vị cao thủ Phiêu Miểu cảnh đối diện tuy không lùi bước, nhưng trên ngực lại xuất hiện một vết kiếm sâu thấy xương, lại còn chịu thêm hiệu ứng 'Thượng Thiện Nhược Thủy' khiến máu chảy không ngừng, cả người như bị ngâm trong máu. "Tê tê!!" Mọi người có mặt đều hít vào một hơi khí lạnh, bị sự kinh tởm của Tần Phong làm cho khiếp sợ.

Hắn thật sự dùng tu vi Thiên Tông tam trọng mà đả thương được cao thủ Phiêu Miểu cảnh trong một cuộc đối đầu trực diện.

Chỉ riêng một kiếm này cũng đủ chấn động cổ kim! "Tần Phong chết tiệt, đi chết đi!!" Cao thủ Phiêu Miểu cảnh thẹn quá hóa giận, lần nữa hóa thành lưu tinh lao về phía Tần Phong. "Thằng nhóc này đến giới hạn rồi, đến lượt chúng ta thôi!" Đế Tú nhìn Tề Tu Viễn, như muốn hỏi xem ai sẽ ra tay.

Nhưng chưa kịp trao đổi ánh mắt xong thì Trùng Đồng bên mắt phải của Tần Phong đã khóa định đối phương. "Thằng ngu, tự mình dâng tới cửa!" Tần Phong không hề do dự, dứt khoát phát động Hủy Diệt Chi Lực từ mắt phải. "Hỏng bét!!" Đối phương cảm thấy rùng mình, theo bản năng đưa tay lên đỡ.

Chỉ thấy cánh tay lão vừa chạm vào Hủy Diệt Chi Lực đã hóa thành tro bụi theo gió bay đi, nhưng luồng sức mạnh đó không dừng lại, đi đến đâu mọi thứ tan biến đến đó. "A..." Để giữ mạng, lão ta phải tự đoạn cánh tay để né tránh. "Tê tê!!" Mọi người lại hít khí lạnh lần nữa, không ngờ Tần Phong đang ở thế yếu mà vẫn có thể phản kích.

Ngay lúc này, một giọng nói non nớt vang vọng khắp trời đất: "Thiên đạo băng tháp, thỏ ta chỉ có một chủ, dưới cấp Đại Đế giết sạch không tha!" "Cái gì!!" Mọi người ngước lên nhìn.

Chỉ thấy Tiểu Bạch dùng không gian di động xuất hiện phía trên cao thủ Phiêu Miểu cảnh, nó giật cái mầm cây nhỏ trên đầu bỏ vào miệng, quanh thân lập tức bùng nổ một luồng kiếm khí hủy thiên diệt địa.

Thiên địa vạn vật đều có thể là kiếm, nó cầm củ cà rốt từ trên trời giáng xuống. "Con thỏ này sao lại mạnh thế được!!" Mọi người trợn tròn mắt không dám tin, cảm nhận được áp lực đáng sợ tỏa ra từ Tiểu Bạch.

Ầm ầm!!

Tiểu Bạch hóa thành kiếm quang rơi xuống, năng lượng khủng khiếp thắp sáng đêm đen, tiếng nổ khiến không gian kịch liệt chấn động, từng đạo sóng xung kích san bằng tòa thành nhỏ trong nháy mắt.

Khi bụi bặm tan đi, vị cao thủ Phiêu Miểu cảnh kia đã hấp hối.

Tiểu Bạch thản nhiên đứng dưới ánh trăng gặm cà rốt, cái mầm nhỏ trên đầu nó cũng đã mọc lại. "Ực!" Mọi người không nhịn được nuốt nước bọt, nhìn Tiểu Bạch với ánh mắt sợ hãi.

Cứ tưởng Tần Phong nuôi một con thỏ nhỏ dễ thương, ai ngờ nó lại là một con thỏ chiến thần hung hãn thế này. "Ngươi không sao chứ!?" Vu Lan bay tới đỡ lấy Tần Phong.

Nhưng ngay khi bàn tay nhỏ nhắn chạm vào hắn, nàng lại đỏ mặt, tim đập loạn xạ. "Ta không sao!" Tần Phong thở hổn hển.

Tuy đột phá Thiên Tông tam trọng giúp lượng linh lực tăng vọt, nhưng việc tung ra nhiều đại chiêu một lúc vẫn tiêu hao rất lớn, nhất là cánh tay bị gãy chắc phải mất mười mấy phút mới lành lại được.

Rắc một tiếng!

Tần Phong tự tay nắn lại cánh tay bị gãy, trước mặt Vu Lan mà không hề rên lên một tiếng. "Phải giữ giá, nhất định phải giữ giá!" Vu Lan cố gắng kiềm chế, nỗ lực duy trì vẻ ưu nhã của mình.

Nhưng tiếng thở dốc nặng nề của Tần Phong ngay bên tai, cộng thêm việc được cảm nhận sự mạnh mẽ của hắn ở cự ly gần khiến nàng có chút khó kiểm soát, tình không tự chủ được mà muốn chạm vào cơ ngực của hắn.

Lúc này, một ngàn Bạch Bào quân đã hoàn toàn giết hăng máu, trong tầm mắt chỉ còn một màu đỏ tươi, đâu đâu cũng là tiếng chém giết và cầu xin.

Tần Phong nhàn nhạt nói: "Ta lấy thiên hạ làm lễ vật, cưới nàng một đời làm thiếp, có được không!?" "Hả!?" Vu Lan ngơ ngác nhìn quanh, muốn biết Tần Phong đang nói chuyện với ai. "Phi, ai thèm làm thiếp của ngươi!" Sau khi xác định xung quanh không có ai để đổ thừa, Vu Lan đỏ mặt lén lút như kẻ trộm rồi nhanh chóng chạy mất. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ phô diễn thân hình, khiến Thiên Tuyển Chi Nữ có nội dung để nằm mơ vào ban đêm, trở thành hình bóng không thể xóa nhòa trong não hải của nàng, nhận được một lần rút thưởng..." “Nữ nhân, đúng là khẩu thị tâm phi!” Nếu không phải nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, Tần Phong suýt chút nữa đã tin lời nói dối của nàng ta.

Tuy nhiên, điều hắn không ngờ tới là việc chinh phục Thiên Tuyển Chi Nữ lại có thể nhận được cơ hội rút thưởng, hoàn toàn là một niềm vui ngoài ý muốn.

Vút một tiếng!

Chương 297

Ngay khi Tần Phong chuẩn bị gọi hệ thống để rút thưởng, Tề Tu Viễn đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Ánh mắt lão nhìn chằm chằm vào cánh tay bị thương của Tần Phong, muốn thu thập máu tươi ở vết thương để giúp vợ mình là Lục Mạn Mạn giải độc.

“Tên này đúng là không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào!” Đại não Tần Phong bắt đầu vận hành thần tốc, suy tính xem nên lừa gạt đối phương thế nào.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng năng lượng cuồng bạo đột nhiên bùng phát, quét sạch thiên địa khiến hư không rung chuyển.

“Cái gì!!” Tề Tu Viễn kinh hãi, vô thức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong đám hoàng tộc tử đệ, ngoại trừ cao thủ Phiêu Miểu cảnh bị một người một thỏ liên thủ đánh bại, còn có bốn cao thủ Quy Nhất cảnh và một vị chuẩn Đế cảnh còn mạnh hơn cả Quy Nhất cảnh đang trấn giữ.

Dù sao nơi này cũng là trạm hậu cần của quân đội Đại Việt, có cao thủ cấp chuẩn Đế trấn giữ là chuyện bình thường.

“Ngô nãi Đại Việt Hoàng thúc, Thục Vương!” Cường giả chuẩn Đế vừa lên tiếng đã tự báo gia môn, ánh mắt lạnh như sương nhìn về phía Tần Phong.

Trước đây lão không phải chưa nghe qua chiến tích của Tần Phong, nhưng chưa bao giờ để tâm.

Nhưng hôm nay vừa thấy, lão phát hiện đứa trẻ này đáng sợ đến thế, một khi để hắn trưởng thành, Đại Việt chắc chắn sẽ vong dưới tay hắn.

Vì vậy, lão cũng chẳng màng chuyện lấy lớn hiếp nhỏ, hôm nay nhất định phải chém giết tên này tại đây.

“Hoàng thúc mau chạy đi!!” Công chúa Nam Phong liều mạng hét lớn, bảo đối phương đừng có nộp mạng.

“Nam Phong!?” Thục Vương rõ ràng rất kinh ngạc, không hiểu tại sao công chúa Nam Phong lại ở đây.

Nhưng hiện tại lão không còn thời gian để suy nghĩ nhiều, phải nhanh chóng tiêu diệt Tần Phong mới được.

Lúc này, tâm trạng của Tề Tu Viễn cực kỳ tệ hại, chỉ số nộ khí cũng không ngừng tăng lên.

Ngay khi lão bị tiếng sủa của Thục Vương làm phân tâm quay đầu nhìn, vết thương trên tay Tần Phong đã ngừng chảy máu, máu chảy ra còn hóa thành huyết khí rồi bị Thương Thiên Bá Thể của hắn hấp thụ trở lại.

“Tần Phong, đi chết đi!” Thục Vương hoàn toàn không nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, thân hình như quỷ mị lao tới trước mặt Tần Phong.

Năm ngón tay sắc bén mang theo lực đạo xé toạc núi non, nhắm thẳng vào thiên linh cái của Tần Phong mà chộp tới.

“Tần Phong, cẩn thận!!” Vu Lan run rẩy, không kìm được tiếng hét.

“Lại là thằng chó ngươi đang sủa bậy!!” Tề Tu Viễn tức giận chửi thề một tiếng, rút đại đao sau lưng ra chém thẳng về phía Thục Vương.

Keng!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, phát ra tiếng kim loại chói tai.

Chỉ thấy năm ngón tay sắc bén của Thục Vương bị đại đao chặn lại, chỉ còn cách thiên linh cái của Tần Phong vài centimet.

"Cái gì!!" Ánh mắt Thục Vương nhìn Tề Tu Viễn đột nhiên thay đổi, không ngờ bên cạnh Tần Phong lại có cao thủ cấp chuẩn Đế.

"Oa, móng tay vừa dài vừa cứng, vợ ngươi chắc chắn không hạnh phúc rồi!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn vuốt nhọn ngay sát cạnh mình, sợ tới mức tim đập thình thịch, vội vàng nhấn ga chạy mất dạng.

Ầm ầm ầm!!

Bốn tên hoàng tộc đệ tử Quy Nhất cảnh cũng không nói nhảm, hóa thành lưu tinh lao về phía Tần Phong lần nữa.

Chỉ có điều chưa kịp chạm tới Tần Phong đã bị mười cao thủ Quy Nhất cảnh của Lam Ma Cung chặn lại, với ưu thế 2.5 chọi 1, bọn họ trực tiếp đánh bay đối phương.

"Không xong rồi, Tần Phong có chuẩn bị mà tới!" Những hoàng tộc đệ tử khác sắc mặt đại biến, dứt khoát chọn cách rút lui chiến thuật.

"Sát!!" Một ngàn Bạch Bào Quân đã giết đến đỏ mắt, sao có thể để miếng mồi ngon chạy thoát.

Không lâu sau, tiếng chém giết dần lắng xuống.

Những hoàng tộc tử đệ vốn cao cao tại thượng từng người một bị bắt, bị phế bỏ tu vi, đeo gông xiềng trở thành tù binh.

Bốn tên hoàng tộc Quy Nhất cảnh thấy thế không ổn cũng định chạy, nhưng bị Đế Tú một chưởng tát xuống, đến đây chỉ còn lại cuộc chiến giữa hai chuẩn Đế vẫn chưa phân thắng bại.

“Cái này định đánh đến bao giờ đây!?” Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên trời.

Không biết hai người bay cao bao nhiêu, cũng không thấy được cảnh đánh nhau, chỉ thấy trên bầu trời đêm tối mịt từng vệt sáng lóe lên, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Giống như nhà ai lắp đèn thông minh cảm ứng âm thanh, thông qua tiếng “bạch bạch bạch” mà không ngừng nhấp nháy, khiến người ta cảm nhận được trận chiến vô cùng kịch liệt.

Đế Tú vô cùng bình thản nói: “Đao Tuyệt - một trong Hoang Cổ Song Tuyệt không phải danh hão, phóng mắt khắp Hoang Cổ, ở cảnh giới chuẩn Đế ngoại trừ Thần Tú có thể áp chế hắn một đầu, không ai là đối thủ của hắn.” Vừa dứt lời, ầm một tiếng!!

Chỉ thấy Thục Vương chật vật ngã khỏi hư không, miệng phun máu tươi, khí tức yếu ớt, trên người có hơn mười vết đao sâu thấy xương.

Ngược lại, Tề Tu Viễn như một siêu nhân đáp xuống đất, ngoại trừ việc thở hắt ra một hơi để điều tức, kiểu tóc không hề rối loạn một phân.

“Lợi hại!” Tần Phong không nhịn được giơ ngón tay cái lên, sau đó ra lệnh: “Lập tức dẫn đám người này rút lui, ai dám phản kháng, giết không tha.” “Tuân lệnh!!” Thông qua trận tập kích nhỏ thành công này, Tần Phong đã xác lập được uy vọng của mình, ánh mắt một ngàn Bạch Bào Quân nhìn hắn đầy vẻ cuồng nhiệt, áp giải hoàng tộc đệ tử nhanh chóng rút lui. ……… Trong đại doanh của Bạch Bào Quân.

Bạch Khởi đang nghiêm nghị nhìn chằm chằm sa bàn.

Thông qua sa bàn có thể thấy các quân đoàn Trấn Ma, Hổ Bí, Hắc Giáp, Đại Tuyết Long Kỵ vẫn chưa đến được vị trí chỉ định để hình thành vòng vây, tất cả đều bị liên quân các thế gia Đại Việt chặn lại trên đường.

“Bái kiến Đại tướng quân!!” Hai vị Thánh tử Diệp Long, Trần Tổ bước vào, cung kính hành lễ với Bạch Khởi.

Sau khi có được binh quyền mười vạn quân trong tay, bọn họ liền không ngừng ngại chạy tới tiền tuyến, chỉ là vì tiếc binh quyền khó khăn mới có được nên cứ núp ở phía sau án binh bất động.

Hôm nay Bạch Khởi phái người triệu kiến, không cần nghĩ cũng biết là muốn bọn họ ra tiền tuyến.

Hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt, ra hiệu thề chết cũng phải chịu đựng áp lực.

Bạch Khởi cũng không dài dòng, trực tiếp ra lệnh: “Hiện tại chiến tranh giữa hai bên đã bùng nổ toàn diện, hai người các ngươi lập tức mang binh mã vòng ra phía sau, lần lượt hạ gục hai tòa thành này!” “Không được, không được!” Trần Tổ lập tức lắc đầu: “Trong tay chúng ta chỉ có mười vạn binh mã, ngài bảo chúng ta thâm nhập hậu phương địch để công thành, khác gì bảo chúng ta đi nộp mạng!?” “Đúng vậy, đúng vậy!” Diệp Long liên tục gật đầu: “Ngài đừng coi chúng ta là kẻ ngốc, cái loại trận thâm nhập hậu phương này ai dám đánh, bản Thánh tử gọi kẻ đó là ông nội luôn!” “Báo, đại thắng!” Một binh sĩ Bạch Bào Quân chạy vào, kích động quỳ xuống đất báo: “Đệ tam Thánh tử Tần Phong dẫn theo một ngàn Bạch Bào Quân, thâm nhập hậu phương địch tiêu diệt thành công kho lương hậu cần, bắt sống Thục Vương Đại Việt, ba vị hoàng tử, mười hai vị vương gia thế tử, còn có thành viên các đại thế gia lên đến hơn trăm người.” “Thật sao!?” Bạch Khởi kích động đứng phắt dậy.

Vốn tưởng Tần Phong mang theo công chúa Nam Phong là để thuận tiện thâm nhập hậu phương, không ngờ hắn thật sự thâm nhập hậu phương theo đúng nghĩa đen...

Chương 298

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Hai vị Thánh tử Trần Tổ, Diệp Long nghe xong liên tục lắc đầu.

Thục Vương Đại Việt là em trai ruột của Hoàng đế Đại Việt, cao thủ chuẩn Đế số một số hai, chỉ với một ngàn Bạch Bào Quân của Tần Phong, làm sao có thể bắt sống được lão.

“Haizz!” Bạch Khởi bất lực thở dài.

Không hiểu nổi cùng là Thánh tử mà khoảng cách lại lớn đến thế.

Người ta mười sáu tuổi dám dẫn ngàn quân cô độc thâm nhập, bọn họ ba mươi tuổi cầm mười vạn quân lại không dám công thành.

Hơn nữa hiện tại đại quân chính diện đã bị ông kìm chân, bọn họ đi công thành hoàn toàn là đi nhặt công lao.

Đáng tiếc bọn họ không dám!

Tuy nhiên Tần Phong thâm nhập thành công lại vô hình trung mang đến áp lực lớn hơn cho Bạch Khởi.

Hiện tại quân địch không còn vật tư hậu cần hỗ trợ, cũng có nghĩa là bọn họ không thể đánh lâu dài, hoặc là rút quân chỉnh đốn, hoặc là tiếp tục tử chiến đến cùng.

Một khi đối phương chọn tử chiến, chiến trường chính diện chắc chắn sẽ rơi vào khổ chiến.

Nhưng nếu bọn họ có thể chịu đựng được đợt áp lực này, đợi đến khi vật tư quân địch cạn kiệt, có thể một hơi trọng thương quân địch, từ đó khiến cán cân thắng lợi nghiêng về phía Âm Nguyệt Hoàng Triều.

“Người đâu, truyền quân lệnh của bản tướng quân!” Bạch Khởi căn cứ vào chiến quả Tần Phong đạt được, bắt đầu điều chỉnh đại cục.

“Chúng ta……” Trần Tổ, Diệp Long nhìn nhau, dường như đang bàn bạc xem có nên chủ động xin ra tiền tuyến hay không.

Giờ Tần Phong chỉ với một ngàn Bạch Bào Quân đã dám độc mã thâm nhập, hai người bọn họ cộng lại có hai mươi vạn quân, không lý nào lại không làm được!? ……… Trong thành Thiên Tâm.

Tin tức Tần Phong tập kích hậu phương đại quân truyền đến, Hoàng đế Đại Việt tức giận đến mức suýt chút nữa thăng thiên.

“Khốn kiếp!!” Hoàng đế Đại Việt gầm lên: “Sao Tần Phong lại biết vị trí hậu cần của quân ta, ai có thể trả lời trẫm!?” “Khởi bẩm Bệ hạ!” Một đại diện thế gia lên tiếng: “Căn cứ vào tình báo hiện có, vẫn chưa thể phán đoán tại sao Tần Phong biết vị trí hậu cần, nhưng có tin tức hiển thị, cách đây không lâu công chúa Nam Phong đến đô thành Âm Nguyệt Hoàng Triều cứu Phương Trường, cuối cùng bị Tần Phong bắt giữ, khi hậu cần bị tập kích, công chúa Nam Phong cũng có mặt ở đó.” “Không thể nào!” Hoàng đế Đại Việt trực tiếp phủ định: “Nam Phong căn bản không biết vị trí hậu cần, hơn nữa dù Nam Phong có biết, miệng con bé cũng rất kín, tuyệt đối không thể bị Tần Phong cạy miệng dễ dàng như vậy.” “Bệ hạ thánh minh!” Các đại diện thế gia nhìn nhau, chỉ đành bất lực cung kính hành lễ.

Hoàng đế Đại Việt lại hỏi: “Tại sao Thục Vương lại bị bắt sống, lão là em trai ruột của trẫm, cao thủ chuẩn Đế, Tần Phong hiện tại tu vi gì?

Nhập Đạo?

Thiên Tông?

Hay là Nguyên Đan?!" "Khởi bẩm Bệ hạ!" Lâm Hào của thành Thiên Tâm cười khổ trả lời: "Chúng thần đã điều tra rõ rồi, là Đao Tuyệt Tề Tu Viễn trong Hoang Cổ Song Tuyệt đã đầu quân cho Tần Phong, Thục Vương chính là bại dưới đao của lão." "Đao Tuyệt!!" Toàn trường kinh hô, không hiểu Tần Phong thu phục Tề Tu Viễn bằng cách nào.

Phải biết rằng, Tề Tu Viễn nổi tiếng là đao khách độc hành, dựa vào thực lực cường hãn của mình chưa từng coi các thế lực lớn ở Hoang Cổ ra gì, Tần Phong có đức có năng gì mà khiến Tề Tu Viễn thần phục.

"Hiện tại không có thời gian quan tâm Tần Phong nữa!" Sắc mặt Hoàng đế Đại Việt tuy âm trầm đáng sợ, nhưng cũng nhìn ra chuyện nào quan trọng hơn.

Hiện tại hậu cần đại quân đã mất, đánh lâu dài là không thể, phải công phá Bạch Bào Quân trong thời gian ngắn mới có vốn liếng đàm phán đổi lại em trai và con gái ruột, cũng như các hoàng tộc đệ tử bị bắt.

"Tần gia, triệu quân của các ngươi vẫn chưa tới sao!?" Hoàng đế Đại Việt quay đầu nhìn về phía đại diện Tần gia, ánh mắt tràn đầy sự khát vọng chưa từng có.

Lão hiện tại thực sự quá khát vọng triệu quân của Tần gia, chỉ cần ném triệu quân đó vào chiến trường là có thể xoay chuyển tình thế ngay lập tức.

Đại diện Tần gia nghiêm túc nói: "Khởi bẩm Bệ hạ, đã tới rồi!" "Thiên hữu Đại Việt ta!" Hoàng đế Đại Việt mừng rỡ quá mức, đứng dậy định đi kiểm duyệt.

"Sao dám làm phiền Bệ hạ đích thân đi, thần gọi bọn họ vào bái kiến Bệ hạ!" Đại diện Tần gia đứng dậy đi ra ngoài, gọi Bách Vạn, Đại Quân vào.

“Gọi vào!?” Hoàng đế Đại Việt và các đại thế gia đều ngẩn người, không hiểu làm sao gọi triệu quân vào trong phòng được.

Rất nhanh sau đó, Vương Bách Vạn và Trần Đại Quân run rẩy bước vào.

Từ sau khi bị thương ở Kim Ưng Tông, tỉnh lại bọn họ đã ở Tần gia, sau đó Tần Hạo đi Thái Bạch Tiên Sơn tu hành đã để bọn họ lại Tần gia, nhưng ngay sau đó lại bị Tần Gia Thập Tam Thái Bảo đưa đến thành Thiên Tâm một cách thần bí.

Đại diện Tần gia thần sắc nghiêm túc nói: “Đây là Hoàng đế Đại Việt, còn không mau bái kiến Bệ hạ!” “Hoàng đế Đại Việt!” Vương Bách Vạn, Trần Đại Quân kinh hãi, vội vàng quỳ lạy: “Thảo dân Vương Bách Vạn, Trần Đại Quân, bái kiến Bệ hạ!” “Đây là triệu quân (Bách Vạn, Đại Quân) của Tần gia các ngươi!?” Nụ cười trên mặt Hoàng đế Đại Việt dần trở nên đen kịt, hồng hoang chi lực trong lòng suýt chút nữa không nhịn được.

“Đương nhiên!” Đại diện Tần gia trả lời rất thành thật, căn bản không coi Hoàng đế Đại Việt ra gì.

“Ngươi……” Cơn giận trong lòng Hoàng đế Đại Việt triệt để bùng phát, không thể chịu đựng nổi việc đường đường là Thiên tử lại bị Tần gia trêu đùa.

“Bệ hạ!” Các đại thế gia vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Hiện tại bọn họ đã khai chiến toàn diện với Âm Nguyệt Hoàng Triều, một khi ép Tần gia quá mức, hậu quả sẽ khôn lường.

“Vì đại cục!” Hoàng đế Đại Việt cố gắng nuốt trôi cơn giận này, sau đó lạnh lùng nói: “Nay quốc nạn đương đầu, các đại thế gia nhất trí đối ngoại, Tần gia các ngươi làm vậy không thấy quá đáng sao!?”

“Khởi bẩm Bệ hạ, không thấy!” Đại diện Tần gia không kiêu ngạo không tự ti nói: “Thế nhân đều biết, Lâm gia chạy đến Tần gia chúng ta hủy hôn trước, khiến Tần gia thành trò cười cho cả Hoang Cổ, Tần gia phái binh Bách Vạn, Đại Quân tới là hợp tình hợp lý.” “À thì...!” Các đại thế gia nhất thời cứng họng.

Nếu Tần gia lấy cớ này để không xuất binh, bọn họ thật sự không biết nói gì.

Đại Việt của bọn họ khác với các quốc gia khác, là do rất nhiều thế gia tổ chức thành, sự hưng suy của Đại Việt mãi mãi không thể đánh đồng với lợi ích gia tộc.

“Haizz……” Lâm Hào bất lực thở dài, hóa ra lão đã đánh giá quá cao Tần gia.

Ban đầu khi Tần gia đồng ý phái triệu quân tới chi viện, lão cảm thấy vô cùng hổ thẹn, nghĩ rằng Tần gia lấy đức báo oán.

Nhưng không ngờ người ta là cho ngươi hy vọng trước, sau đó mới cho ngươi trải nghiệm thế nào là tuyệt vọng.

“Các vị, tại hạ xin cáo từ trước!” Lâm Hào thực sự không còn mặt mũi nào ở lại, chắp tay đi về phía hậu viện.

Nếu Tần Hạo của Tần gia thật sự phế rồi, có lẽ lão sẽ ủng hộ lựa chọn của con gái.

Nhưng hiện tại sự thật chứng minh Tần Hạo là thiếu niên Chí Tôn quy lai, không chỉ đứng đầu Thái Bạch Tiên Sơn mà còn được thượng giới phong làm Thánh tử, lão thực sự không thể thuyết phục bản thân đừng tức giận.

Một lúc sau, tiếng khóc thét của Lâm Tâm Nhi vang lên: “Cha, cha cầm gậy to thế kia làm gì?

Đừng mà, đừng mà, chết người mất, cha ơi, đừng, á……” Sau khi làm xong một vố lớn, Tần Phong không vội về trung quân đại doanh báo danh mà đang cùng một ngàn Bạch Bào Quân và tù binh nghỉ ngơi.

Đợt tập kích này tuy rất thành công, không có ai hy sinh, nhưng có hơn trăm người bị thương nặng, những người khác ít nhiều cũng bị thương nhẹ.

“Phát những đan dược trị thương này xuống!” Tần Phong lục soát trên người Thục Vương được mấy chiếc nhẫn trữ vật, đưa đan dược trị thương bên trong cho Thiên Quân, Vạn Mã.

“Rõ, lão đại!” Thiên Quân, Vạn Mã không dám chậm trễ, nhanh chóng phát đan dược xuống.

Chương 299

"Vật tư cũng khá nhiều đấy!" Tần Phong lại kiểm tra những chiếc nhẫn trữ vật khác.

Thấy vật tư bên trong vô cùng phong phú, linh thạch cực phẩm không đếm xuể, đan dược trị thương hàng triệu viên, vũ khí áo giáp cũng hàng triệu bộ, còn có hàng vạn cây cung nỏ và triệu mũi tên.

Khác với cung nỏ của phàm nhân, đây là đại sát khí của Đại Việt Hoàng Triều - Phá Thiên Cường Nỗ.

Được các đại sư luyện khí dùng dược liệu đặc biệt chế tạo tinh xảo, đẳng cấp đạt tới đặc cấp pháp khí.

Không chỉ dễ dàng phá vỡ phòng ngự của Thiên Tông cảnh, ngay cả Nguyên Đan cảnh đối mặt với một loạt cường nỗ bắn cùng lúc cũng khó mà rút lui toàn mạng.

Chỉ là Phá Thiên Cường Nỗ này rèn đúc tốn thời gian công sức, không thể trang bị đại quy mô cho quân đội Đại Việt, chỉ có các quân đoàn tinh nhuệ của Đại Việt mới được trang bị, hiện tại tất cả đều hời cho hắn rồi.

"Ơ!" Tần Phong đột nhiên ngẩn người, lấy từ nhẫn trữ vật ra một ống đen lớn vừa thô vừa dài.

Nghiên cứu kỹ một hồi phát hiện, đúng là đại pháo không sai.

Khác với loại đại pháo nạp thuốc súng trong ký ức, khẩu pháo này xuất xứ từ tay luyện khí sư, ngoại hình tuy giống đại pháo nhưng lại nạp linh thạch, có thể chuyển hóa thành năng lượng pháo bắn ra ngoài.

"Cái gì đây!?" Tiểu Bạch tò mò nhảy lên khẩu pháo, thò cái đầu nhỏ nhìn vào họng pháo.

Những người khác cũng bị cái ống đen lớn vừa thô vừa dài này thu hút, lần lượt chạy tới xem nhưng do hạn chế của thời đại, nhìn một vòng cũng chẳng hiểu là cái mô tê gì.

"Cái đó không phải……" Công chúa Nam Phong thấy cái ống đen liền ngẩn người, không ngờ đại pháo thật sự được nghiên cứu ra rồi.

Sau khi Phương Trường đến Đại Việt, ngoài việc dâng lên phương pháp làm suy yếu thế gia, còn cải cách vũ khí hiện có, muốn dùng vũ khí nóng để kết thúc thời đại thống trị của vũ khí lạnh.

Chỉ là đại pháo chế tạo bằng thuốc súng uy lực có hạn, không thể gây sát thương lớn cho người tu luyện, nhưng tầm bắn của đại pháo lại khiến bọn họ sáng mắt lên.

Cuối cùng quyết định luyện chế đại pháo thành pháp khí, tăng cường mạnh mẽ tầm bắn và uy lực.

Tuy nhiên độ khó khi luyện chế pháp khí đại pháo rất lớn, lặp đi lặp lại tám năm cuối cùng mới luyện được năm khẩu, lần này mang tới tiền tuyến là để thử pháo, xem có thể sản xuất đại quy mô hay không.

"Nói, đây là thứ gì!?" Vu Lan rút trường kiếm tiến lên bức vấn tù binh Thục Vương.

"Hừ!" Thục Vương quay đầu hừ lạnh, thề chết không phản quốc.

"Lợi hại, lợi hại, ngay cả pháo cũng nghiên cứu ra rồi!" Tần Phong ở bên cạnh tặc lưỡi khen lạ.

Tuy năm khẩu pháp khí đại pháo này luyện chế rất thô sơ nhưng thực sự đã có các công năng như tầm bắn xa, phạm vi rộng, lực sát thương mạnh.

Đặc biệt với tư cách là một người xuyên không có thiên phú luyện khí, khẩu pháo này trực tiếp mở ra cho hắn một cánh cửa mới.

Hoàn toàn có thể dựa trên cơ sở này để tăng cường uy lực của pháp khí đại pháo.

“Sao ngươi biết nó gọi là pháo!?” Sắc mặt Thục Vương và công chúa Nam Phong biến đổi, không hiểu sao Tần Phong lại biết tên pháp khí đại pháo.

Phải biết rằng, pháp khí đại pháo là bí mật của hoàng tộc Đại Việt, đừng nói Tần Phong là người ngoài, ngay cả bên trong hoàng tộc Đại Việt số người biết cũng không quá mười người.

Tần Phong hoàn toàn không có ý định trả lời, chỉ muốn tìm chỗ nào đó bắn mấy phát cho sướng.

Đồng thời cũng bảo Thiên Quân, Vạn Mã thu giữ bội kiếm của các hoàng tộc tử đệ bị bắt.

Tuy đám phế vật này thực lực không ra sao nhưng bội kiếm của bọn họ đều là hàng cao cấp hiếm thấy.

Sau khi ném vào Vô Tận Kiếm Hạp sẽ khiến kiếm thế tăng mạnh.

Lúc này, Mộc Tú đang một mình nấp trong một hẻm núi.

Kể từ khi Lâm Hào bắt lão bức vấn tung tích của tám phần tiên tinh, các đại thế gia ở Hoang Cổ như thể phát hiện ra lục địa mới.

Dù lão đã nói ra lời sấm truyền “không huyệt lai phong” (không có lửa làm sao có khói), nhưng bọn họ vẫn không có ý định buông tha cho lão, cứ nhất định phải bắt lão hỏi cho ra lẽ “không huyệt lai phong” rốt cuộc là ý gì.

Đùa chắc!

Lão mới chỉ nói ra bốn chữ đó đã suýt bị lôi phạt đánh chết, nếu thật sự giải đáp cho bọn họ thì còn đường sống sao!?

Không còn cách nào khác!

Lão chỉ đành trốn trên chiến trường nguy hiểm này, hiện tại cũng chỉ có nơi này các đại thế gia Hoang Cổ mới không dám tùy tiện xông vào.

“Để ta xem, hôm nay có nguy hiểm gì không!” Mộc Tú lấy đồ nghề kiếm cơm ra, mỗi ngày một quẻ xem bản thân có gặp nguy hiểm không.

Loảng xoảng một tiếng!

Mấy đồng tiền rơi ra từ mai rùa khiến sắc mặt Mộc Tú đại biến.

Lần thứ ba rồi!

Đây là lần thứ ba lão gặp phải quẻ tượng quái dị này!

Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi! (Cây mọc cao hơn rừng, gió chắc chắn sẽ quật đổ - ở đây chơi chữ tên Mộc Tú và Tần Phong).

“Cái tên sao chổi nào ở gần đây vậy?!” Mộc Tú hoảng loạn, vội vàng ngẩng đầu nhìn quanh.

Chỉ thấy ở cách đó vạn dặm, Thần Phong Chu đang lơ lửng trên không, Tần Phong đứng ở đầu thuyền dựng pháp khí đại pháo lên, nhắm chuẩn hẻm núi phía trước chuẩn bị bắn một phát.

“Phát pháo này tốn kém quá đi!?” Tần Phong tốn hơn vạn viên linh thạch cực phẩm mới nạp đầy năng lượng cho pháp khí đại pháo.

Đúng là đại pháo nổ vang, vàng vạn lượng.

“Hy vọng uy lực không làm ta thất vọng!” Tần Phong nhanh chóng bắt một đạo chỉ quyết, điểm vào pháp khí đại pháo để khởi động.

Ầm ầm ầm!!

Từ họng pháo đen kịt bắn ra một luồng năng lượng khủng bố, cột sáng trắng khổng lồ bắn thẳng vào hẻm núi, kèm theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, giữa trời đất dường như có hai mặt trời xuất hiện.

“Hào quá lợi hại!” Đám người Vu Lan không nhịn được kinh hô, bị uy lực của pháp khí đại pháo làm cho khiếp vía.

Chương 300

Tầm bắn đạt tới vạn dặm, phạm vi bao phủ trăm dặm, lực sát thương có thể giết chết Thiên Tông cảnh, trọng thương Nguyên Đan cảnh, nhược điểm là thời gian nạp năng lượng quá lâu, sau một phát bắn nòng pháo đã xuất hiện vết nứt rõ rệt.

Bộp một tiếng!

Một bóng người chật vật bị đánh văng ra, rơi thẳng xuống Thần Phong Chu, toàn thân vẫn còn bốc khói nghi ngút.

“Ơ!” Đế Tú kinh hô: “Đây không phải Mộc Tú sao!?” “Mộc Tú?

Hoang Cổ đệ nhất thần toán!!” Mắt Tần Phong sáng rực lên, như thể lão dê xồm gặp được gái đẹp.

“Chẳng lẽ thật sự là kiếp nạn khó tránh!?” Mộc Tú sợ đến mức hồn xiêu phách lạc, lùi lại muốn tránh xa tên sao chổi này.

“Mộc Tú tiền bối, sao ngài lại bị thương thế này?!” Tần Phong như thể Lưu Hoàng Thúc nhập thể, đau lòng đến mức suýt chút nữa ném luôn Tiểu Bạch.

“Lão đại, Hồi Xuân Đan!” Thiên Quân, Vạn Mã lập tức hiểu ý, đưa đan dược trị thương của Đại Việt tới.

“Loại đan dược này mà cũng xứng cho Mộc Tú tiền bối ăn sao!?” Tần Phong mắng lớn: “Lấy Cực Phẩm Đại Hoàn Đan ta tự tay luyện chế tới đây!” “Ách……” Thiên Quân ngập ngừng: “Lão đại, ta thấy Cực Phẩm Đại Hoàn Đan không hợp lắm đâu!” “Có gì mà không hợp!” Tần Phong nghĩa chính ngôn từ nói: “Cực Phẩm Đại Hoàn Đan ta luyện chế rất được mọi người yêu thích, ngươi xem bấy lâu nay có ai chê một câu nào chưa?!” ……… “Ách……” Khóe mắt Thiên Quân, Vạn Mã giật giật, suy nghĩ xem có nên nói sự thật cho Tần Phong biết không.

Đó là không có ai chê sao!?

Nhớ năm đó bọn họ chỉ ăn bản sơ khai đã suýt mất mạng, những người ăn bản cải tiến xong còn cơ hội để lại đánh giá sao!?

Đây không phải là hợp hay không hợp nữa, mà là hợp táng hay không thôi!

“Chủ nhân thỏ của ta là lợi hại nhất!!” Tiểu Bạch ở bên cạnh liên tục gật đầu, phối hợp ăn một viên đan dược.

Từ khi nó ăn đan dược Tần Phong luyện chế, tu vi cứ như ngồi tên lửa mà đột phá, hiện tại còn vượt mặt Tần Phong đạt tới Thiên Tông ngũ trọng, hoàn toàn không cần lo vấn đề căn cơ.

Ong!

Ong!

Ngay khi Tiểu Bạch nuốt đan dược vào, mầm đậu nhỏ trên đầu hơi sáng lên, khí tức của nó cũng tăng thêm một chút.

“Ách……” Thiên Quân, Vạn Mã định nói lại thôi.

Chỉ cần còn có cái ví dụ đặc biệt là Tiểu Bạch này, Tần Phong sẽ không bao giờ tin lời bọn họ.

“Không cần đâu, không cần đâu!” Mộc Tú ở bên cạnh liên tục từ chối, chỉ muốn nhanh chóng tránh xa tên sao chổi này.

Hai người trước đây chưa từng gặp mặt mà lão đã vì Tần Phong suýt chết mấy lần rồi, nếu còn tiếp xúc với hắn, cái mầm cây nhỏ như lão sao chịu nổi trận cuồng phong của hắn.

“Mộc Tú tiền bối đừng khách khí, cứ coi nơi này như nhà mình đi!” Tần Phong túm chặt Mộc Tú không buông, còn nhận lấy một viên

Cực Phẩm Đại Hoàn Đan từ tay Thiên Quân.

“Cái gì đây!?” Khoảnh khắc Mộc Tú nhìn thấy Cực Phẩm Đại Hoàn Đan, lòng bỗng hoảng loạn lạ thường, trước mắt dường như hiện ra cảnh tượng một đám người mặc đồ tang khóc lóc cho lão, sau đó lại vui vẻ đi ăn cỗ.

Là đệ nhất thần toán Hoang Cổ, lão không cho rằng đây là ảo giác.

Tuy công pháp lão tu luyện không hợp chiến đấu, chiến lực đứng bét trong Tứ Tú nhưng lại có thể giúp lão nhìn thấy một số mảnh vỡ tương lai.

“Tần Phong tiểu hữu!” Mộc Tú để tránh phải ăn Cực Phẩm Đại Hoàn Đan, vội vàng đánh trống lảng: “Ta xem tướng mạo ngươi đúng là quý không thể tả, có thể nói tướng mạo ngươi là tôn quý nhất thiên hạ.” “Có lý!” Tần Phong gật đầu lia lịa, thấy Mộc Tú nói cái gì cũng đúng.

Mộc Tú nói tiếp: “Tuy nhiên nhân quả hữu báo, nửa đời đầu của ngươi sẽ vô cùng thuận lợi, tâm tưởng sự thành, quyền thế ngập trời, không ai bì kịp, nhưng nửa đời sau lại phải làm áo cưới cho kẻ khác.” “Mê tín dị đoan!” Tần Phong bĩu môi khinh bỉ, tỏ ý mình chỉ tin vào khoa học.

“Haizz……” Mộc Tú thở dài: “Bao nhiêu người không tin vận mệnh nhưng cuối cùng vẫn bị vận mệnh an bài.” “Hừ, ngươi không xứng ăn Cực Phẩm Đại Hoàn Đan của ta!” Tần Phong hậm hực hừ một tiếng, cất đan dược đi chỗ khác.

Hắn tốt bụng cho Mộc Tú ăn đan dược cực phẩm, vậy mà lão cứ luôn miệng nói xấu hắn, Tần Phong hắn có ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào nỗ lực của bản thân, chẳng liên quan gì tới vận mệnh, làm người là phải tin vào khoa học.

“Phù phù!” Mộc Tú thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng giữ được mạng già.

“Đúng rồi!” Khi Tần Phong quay người rời đi đột nhiên nhớ ra, chinh phục Lan Bảo Bảo còn được một lần rút thưởng.

Gọi hệ thống ra, loảng xoảng một tiếng!

Chiếc vòng quay lớn quen thuộc lại xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay tròn.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ rút trúng Thiên Mệnh Quang Hoàn: Cửu Luân Công Đức Hoàn!” Cửu Luân Công Đức Hoàn: Thiên Mệnh Quang Hoàn, người sở hữu quang hoàn này không dính nhân quả, không vào luân hồi (Chú thích: Tiên Nô Pháp Ấn có thể chia sẻ).

“Hửm!?” Mộc Tú đang định rời đi đột nhiên dừng bước, không thể tin nổi quay đầu nhìn Tần Phong phía sau.

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, mệnh cách của Tần Phong đã phát sinh thay đổi kinh thiên động địa, những tội nghiệt nhân quả phạm phải trước đó tan biến trong nháy mắt, vận mệnh sau này còn bị bao phủ bởi một lớp sương mù, căn bản không thể nhìn thấu.

“Sao có thể như vậy!” Mộc Tú liên tục lắc đầu không tin, vội vàng bấm tay tính toán.

“Phụt!!” Mộc Tú phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp bị thiên đạo phản phệ.

Sau khi có Cửu Luân Công Đức Hoàn, Tần Phong đã không dính nhân quả, không vào luân hồi, vận mệnh sẽ do chính hắn nắm giữ, không ai có thể nhìn thấu vận mệnh của hắn, ngay cả Thiên Đạo cũng không được.

“Tên này dù mệnh cách thay đổi vẫn cứ khắc ta như cũ!” Mộc Tú lại phun ra một ngụm máu nữa rồi ngất xỉu tại chỗ.

“Cửu Luân Công Đức Hoàn!?” Tần Phong khó hiểu gãi đầu, thấy trên người chẳng có gì thay đổi.

“Kệ nó đi, việc chính quan trọng hơn!” Tần Phong không rảnh nghiên cứu nhân quả gì đó, vác pháp khí đại pháo về khoang thuyền nghiên cứu.

Phát pháo vừa rồi nhìn thì uy lực kinh người nhưng thân pháo không chịu nổi đã nứt ra, để tương lai có thể thoải mái bắn pháo, hắn phải nghĩ cách giải quyết vấn đề này.

“Hoàng thúc!” Công chúa Nam Phong ở bên cạnh lo lắng khôn nguôi.

Uy lực của pháp khí đại pháo vừa rồi bọn họ đã thấy, hiện tại năm khẩu pháp khí đại pháo rơi vào tay Tần Phong, cũng đồng nghĩa với việc quân đội Đại Việt sắp gặp họa rồi.

“Không cần căng thẳng!” Thục Vương bình tĩnh nói: “Phát pháo vừa rồi bắn xong, pháp khí đại pháo đã hỏng rồi, hắn hiện tại chỉ còn bốn cơ hội bắn pháo, tuy uy lực kinh người nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được.” Nam Phong công chúa ngập ngừng: “Nhưng ta nghe nói Tần Phong là thiên tài luyện khí, ngài ấy nâng cấp pháp khí đại pháo thì sao!?” “Nâng cấp!?” Thục Vương đầy vẻ khinh bỉ: “Đại Việt chúng ta từ khi Phương Trường đưa ra ý tưởng, tiêu tốn tám năm trời, hơn ngàn luyện khí sư làm việc ngày đêm, thất bại hàng ngàn lần mới thành công bắn ra phát pháo vừa rồi, chỉ dựa vào một mình Tần Phong mà đòi nâng cấp?

Trừ khi hắn từng thấy loại pháo còn mạnh hơn phát pháo vừa rồi.” “Thật sự không sao chứ!?” Công chúa Nam Phong cảm thấy vô cùng bất an.

Vừa rồi Tần Phong đã gọi đúng tên đại pháo ngay từ cái nhìn đầu tiên, còn bắn thành công một phát ngay trước mặt nàng.

“Hiện tại không phải lúc nghĩ những chuyện đó!” Thục Vương không có ý định ngồi chờ chết, đang nhìn dáo dác tìm cơ hội bỏ trốn.

“Tên này đang nhìn cái gì vậy!?” Đế Tú nhìn chằm chằm Thục Vương, nghĩ rằng chắc chắn lão đang ghen tị vì mình có một đồ đệ tốt.

Chương 301

……… Trong thành Thiên Tâm.

Quang Thiên phát hiện nơi mình ở bỗng nhiên xuất hiện thêm nhiều người lạ sau một đêm.

Không cần nghĩ cũng biết là người của Đông Hán, Tây Hán, Cẩm Y Vệ, chắc chắn là thụ mệnh của Hoàng đế Đại Việt qua đây giám sát hắn, xem việc hậu cần đại quân bị tập kích có liên quan gì đến hắn không.

Bởi vì ngoài Thục Vương ra, chỉ có hắn biết vị trí hậu cần.

Tuy nhiên Quang Thiên chẳng hề hoảng sợ, dù bọn họ có nhìn chằm chằm mười hai canh giờ một ngày, hắn vẫn có thể truyền tin tức chuẩn xác cho Tần Phong.

“Nhanh lên, tất cả nhanh cái chân lên cho tao, làm lỡ đại nghiệp của Bệ hạ, lão gia sẽ chém hết bọn mày!” Để tiếp tục làm đại đội trưởng đội vận tải cho Tần Phong, Quang Thiên lại dùng danh nghĩa Hoàng đế Đại Việt bắt đầu gom vật tư, mỗi ngày dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, thậm chí không tiếc tán tận gia tài.

“Loạn thế xuất trung thần mà!” Hoàng đế Đại Việt sau khi nhận được tin tức không khỏi cảm thán, thầm phong Quang Thiên là đệ nhất trung thần của Đại Việt…… Rất nhanh —— tâm tình Đại Việt hoàng đế liền không còn sảng khoái nữa, hắn nghĩ đến đám 'lão lục' Tần gia kia.

Cứ ngỡ Tần gia phái bách vạn đại quân đến là để thể hiện lòng trung liệt, ai dè cuối cùng bọn họ lại phái tới 'một triệu cái rắc rối', đánh cho hắn trở tay không kịp, phải thức trắng đêm để điều chỉnh bố phòng. "Tần gia, các ngươi cứ chờ đó cho trẫm!" Đại Việt hoàng đế sắc mặt vô cùng âm trầm, đối với Tần gia quả thực như nghẹn ở cổ họng.

Vốn tưởng tám năm trước Tần gia liên tiếp mất đi hai vị thiên kiêu, hoàng tộc bọn họ từ nay có thể kê cao gối mà ngủ.

Nào ngờ chỉ mới qua tám năm, hoàng tộc đã bị Tần gia bức đến mức không dám nói to. "Phải nhanh chóng giải quyết Tần gia mới được!" Đại Việt hoàng đế tha thiết muốn kết thúc chiến tranh sớm, để rảnh tay chuyên tâm đối phó Tần gia.

Lần này tại Côn Luân bí cảnh, hoàng tộc bọn họ không giữ được Tiên tinh, ngược lại tiểu bối Tần gia lại liều mạng giữ được.

Một khi để Tần gia tiêu hóa hết chỗ Tiên tinh đó, hoàng tộc muốn áp chế bọn họ sẽ càng khó hơn. "Người đâu!" Đại Việt hoàng đế vì muốn kết thúc chiến tranh nhanh chóng, nghiến răng ra lệnh: "Quang Thiên vì quốc gia làm việc tận tụy, không tiếc tán tận gia tài, đặc biệt ban thưởng Tu La Đồ!" "Tu La Đồ!!" Các đại thế gia vừa nghe tin liền kinh hãi kêu lên, thầm nghĩ Đại Việt hoàng đế lần này đúng là chơi lớn rồi.

Tương truyền Tu La Đồ là một bức cổ họa từ thời thượng cổ lưu truyền lại, mấy vạn năm trước có một thư sinh xem bức họa này mà đắc đạo.

Từ đó Hoang Cổ bớt đi một thư sinh, nhưng lại thêm một Thanh Diện Tu La.

Thời kỳ toàn thịnh, Thanh Diện Tu La có thể so với Lam Sắc Yêu Cơ, không dám nói là trấn áp vạn cổ, nhưng tuyệt đối không ai dám chọc vào.

Chỉ là sau khi Thanh Diện Tu La phi thăng thượng giới, Tu La Đồ lưu lạc tại Hoang Cổ, mấy vạn năm trôi qua lại không có một ai có thể từ đó cảm ngộ đắc đạo.

Tuy nhiên, trọng thưởng tất có dũng phu!

Thấy Quang Thiên làm hậu cần mà cũng được thưởng Tu La Đồ, các đại thế gia lập tức chấn chỉnh thái độ, ngay cả Tần gia cũng thức đêm điều động hai mươi vạn đại quân tới trợ trận.

Còn vỗ ngực bảo đảm, chỉ cần phần thưởng hậu hĩnh, biểu hiện của Tần gia bọn họ sẽ cực kỳ sáng chói. "Ta chưa từng thấy thế gia nào mặt dày vô sỉ như vậy!" Các đại thế gia đương trường liền cạn lời.

Trước đó còn chính khí lẫm liệt đòi tìm lại công đạo cho tiểu bối nhà mình, vừa nghe có thưởng là thái độ quay ngoắt 180 độ ngay.

Tần gia này đúng là cầm lên được buông xuống được, không biết xấu hổ đi khắp thiên hạ mà! ...

Tiền tuyến.

Yêu thú hí vang, tiếng sát phạt chấn thiên.

Hai bên tung vào vài chục triệu binh lực, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, mặt đất đã phủ đầy thi thể nằm la liệt.

Trần Tổ và Diệp Long sau khi thấy chiến tích của Tần Phong, cũng biết nếu mình cứ trốn ở phía sau thì sẽ vô duyên với đế vị, chỉ có thể mạo hiểm lao ra tiền tuyến liều mạng tranh giành quân công. "Đậu má, đậu má, đậu má!" Diệp Long không ngừng văng tục để giải tỏa nỗi sợ hãi trong lòng.

Trước đó hắn nhận được tình báo có mấy vạn kỵ binh địch đơn độc thâm nhập, vốn tưởng dựa vào mười vạn quân của mình có thể ăn tươi nuốt sống đối phương.

Nào ngờ đó lại là mồi nhử, quay đi quay lại đã có mấy vạn đại quân thọc gậy bánh xe từ phía sau, bao vây hắn.

Hiện tại tổn thất ba vạn quân, sĩ khí suy sụp. "Trần Tổ, mẹ nó khi nào ngươi mới tới hả!?" Diệp Long trong lòng vô cùng sốt ruột, không ngừng cầu nguyện Trần Tổ tới cứu mình.

Chỉ là hắn cũng hiểu, xác suất Trần Tổ tới cứu không cao, hai người vì lợi ích mà kết minh, nhưng thân phận Thánh tử lại khiến họ lúc nào cũng muốn trừ khử đối phương. "Thánh tử đại nhân!" Một binh sĩ vội vàng chạy tới bẩm báo: "Bên ngoài có một nam tử tên Phương Trường, tự xưng là thiên tử môn sinh, nói có thể thả chúng ta đi, nhưng phải đáp ứng hắn một điều kiện." "Phương Trường!!" Diệp Long thần tình không khỏi ngẩn ngơ, tự nhiên là đã nghe qua sự tích của Phương Trường.

Rất nhanh —— Phương Trường với khuôn mặt đưa đám bước vào.

Từ khi tới tiền tuyến, hắn liền đi thẳng tới trung quân đại doanh của Đại Việt, nhờ vào thân phận sủng thần của hoàng đế và thiên tử môn sinh, thành công mượn được mười vạn đại quân.

Tuy nhiên hắn không vội đi cứu Nam Phong công chúa, vì hắn không nắm rõ bài tẩy trong tay Tần Phong, hành sự lỗ mãng chỉ khiến cái mông của mình lại chịu khổ, phải có vạn toàn chi sách mới được ra tay.

Diệp Long lạnh lùng nói: "Ngươi cũng thật gan dạ, dám một mình tới đây!" "Sao hả?

Ngươi muốn bắt ta làm con tin!?" Ánh mắt Phương Trường khinh miệt, đi thẳng vào vấn đề: "Chúng ta không cùng đẳng cấp, ngươi đấu không lại ta đâu, ta có thể dễ dàng nắm thóp ngươi, nếu không muốn toàn quân bị diệt thì hãy ngoan ngoãn nghe lời." "Ngươi giỏi, ngươi cao thượng!" Diệp Long chịu không nổi vẻ mặt cao ngạo kia, mỉa mai:

"Nghe nói ngươi giờ không còn nguyên vẹn, cái mông còn vì Tần Phong mà chịu khổ ba lần rồi hả!?" "Câm miệng!!" Phương Trường như con mèo bị dẫm phải đuôi, mất khống chế nộ hống: "Tần Phong hắn chẳng qua chỉ chiếm được ưu thế sân nhà thôi, hiện tại hắn chỉ mang theo một ngàn người mà dám thâm nhập hậu phương địch, ưu thế thuộc về ta, ta sẽ khiến hắn sống không bằng chết." "Hóa ra ngươi muốn đối phó Tần Phong!" Mắt Diệp Long sáng rực lên, tỏ ý hai bên có thể hợp tác.

Lúc này —— Tần Phong đã nâng cấp pháp khí đại pháo lên phiên bản 2.0.

Do nòng pháo không thể chịu đựng được năng lượng hội tụ từ hàng vạn viên cực phẩm linh thạch, nên hắn trực tiếp chiết xuất năng lượng từ ba vạn viên cực phẩm linh thạch, chế tạo thành đạn pháo pháp khí dùng một lần, ngoại quan trông giống như đạn pháo lựu đạn. "Chắc là nhồi thế này nhỉ!?" Thiên Quân, Vạn Mã cẩn thận từng li từng tí nạp đạn, sợ nó không ổn định mà nổ ngay tại chỗ.

Sau khi đạn pháo được nạp xong, hai người nhắm nòng pháo vào một quân doanh Đại Việt cách đó vạn dặm, bên tai vang lên tiếng gào thét của Tần Phong. "Khai pháo!" Hai người không chút do dự, trực tiếp kích hoạt pháp khí đại pháo.

Ầm ầm!!

Một tiếng đạn ra nòng điếc tai vang lên.

Kèm theo đó là một trận chấn động kịch liệt của hư không, đạn pháo bắn ra từ nòng pháo đen ngòm, lao thẳng về phía quân doanh Đại Việt vạn dặm xa xôi.

Chương 302

Ầm ầm!!

Chưa đợi mọi người kịp phản ứng, một đám mây nấm khổng lồ bay vọt lên trời, sức phá hoại khủng khiếp như thần phạt giáng xuống, vô tình xé rách đại địa, hư không chấn động kịch liệt, bão năng lượng quét sạch thiên địa. "Một pháo này xuống dưới, e là dưới Nguyên Đan cảnh không ai sống sót!" Vu Lan và những người khác đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, tâm tình thật lâu không thể bình tĩnh. "Sao có thể chứ!!" Thục Vương không dám tin trợn to mắt, lòng bắt đầu hoảng loạn vô cớ.

Cứ ngỡ Tần Phong không thể nâng cấp pháp khí đại pháo, không ngờ hắn lại đi đường tắt chế tạo ra loại đạn pháo dùng một lần này.

Một khi để hắn trở về Âm Nguyệt hoàng triều chế tạo quy mô lớn, Đại Việt hoàng triều của bọn họ thật sự nguy to. "Thẩn thờ cái gì, hôm nay ta sẽ dạy các ngươi thế nào là yêu nghề, làm việc chuyên nghiệp!" Tần Phong mặt đầy ghét bỏ đuổi hai người kia đi, tự mình tiến lên nạp đạn lần nữa.

Ầm ầm!!

Đạn pháo lại ra nòng, mây nấm lại bay lên.

Chỉ là Tần Phong vẫn cảm thấy hoảng hốt vô cớ, hình như 'chứng sợ thiếu hỏa lực' từ kiếp trước lại tái phát rồi, chỉ có thể lấy thêm ba quả đạn pháo nữa ra để giảm bớt triệu chứng.

Không cách nào khác!

Cái bệnh sợ thiếu hỏa lực của nhà hắn là bệnh nan y, chỉ có thể dùng hỏa lực phủ đầu mới dịu đi được... "Đại ca, đủ rồi đó!" Thiên

Quân, Vạn Mã xót của tiến lên ngăn cản.

Đừng nói đến việc một quả đạn này hội tụ năng lượng của ba vạn viên cực phẩm linh thạch, ngay cả nguyên liệu chế tạo cũng là những loại dược liệu hiếm có vô giá.

Lại còn không thể tái sử dụng, toàn là đồ dùng một lần, có là đại gia cũng không chịu nổi cách nã pháo liên tục của Tần Phong.

Ầm ầm!!

Lại thêm một pháo bắn ra, mây nấm lại bốc lên. "Sướng rồi!" Tần Phong sau khi nã liên tiếp vài pháo, chứng sợ thiếu hỏa lực đã được thuyên giảm.

Lúc này —— quân doanh Đại Việt đối diện sớm đã biến mất, thay vào đó là một cái hố sâu khổng lồ.

Trên mặt đất đầy rẫy những vết nứt chằng chịt, không ít người dựa vào tu vi cường đại mà ngoan cường sống sót.

Chỉ là bọn họ vẫn đang trong trạng thái ngơ ngác, không hiểu kẻ nào đã tập kích mình. "Bạch Bào quân, xung kích!" Sau ba lượt hỏa lực phủ đầu, Tần Phong hạ lệnh toàn thể tấn công. "Sát!!" Một ngàn Bạch Bào quân đứng bên cạnh sớm đã khao khát không nhịn nổi, nhận lệnh xong liền quả đoạn xông lên thu hoạch quân công. "Địch tập, địch tập!!" Những người tu luyện còn sống sót bên đối diện cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng tổ chức nhân thủ bắt đầu kháng cự Bạch Bào quân đang lao tới.

Lúc này —— sau ba lượt hỏa lực, đám tép riu dưới Nguyên Đan cảnh sớm đã đi nhận cơm hộp hết rồi, cho dù tu luyện giả trên Nguyên Đan cảnh có sống sót thì cũng ít nhiều bị thương.

Nhưng may là đối phương chỉ có một ngàn người, số người sống sót của bọn họ vẫn lên tới hơn năm ngàn.

Ưu thế vẫn thuộc về họ!

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Tiếng xé gió vang vọng chiến trường, từng đợt mũi tên liên miên không dứt bắn ra.

Chỉ thấy một ngàn Bạch Bào quân chẳng thèm giảng võ đức với đối phương, quả đoạn lôi ra Phá Thiên Cường Nỗ mà Tần Phong đưa cho, tên bắn như mưa không cần tiền nhắm vào năm ngàn người còn sót lại mà bắn điên cuồng.

Đối phương không kịp đề phòng, bị gặt hái như cỏ rác. "Phá Thiên Cường Nỗ!!" Quân đội Đại Việt sắc mặt đại biến, lập tức biết đối phương là ai.

Trừ cái tên Tần Phong không biết xấu hổ chuyên tập kích hậu cần quân nhu kia, còn ai dám hào phóng dùng Phá Thiên Cường Nỗ bắn như vậy nữa. "Sát!!" Một ngàn Bạch Bào quân tốc độ không giảm, tay cầm trường thương tiếp tục thu hoạch quân công. "Huyết khí thật dồi dào!" Tần Phong điều khiển Thần Phong chu bám sát theo sau, cảm nhận được huyết khí lan tỏa trong không khí. "Đây tuyệt đối là nơi tu luyện hằng mong ước của ta!" Tần Phong không thể khống chế được chiến ý trong người nữa, sau khi buff thêm một loạt hiệu ứng, tay cầm Vô Tận Kiếm Hạp gia nhập đoàn chiến.

Hắn thậm chí còn buông lỏng tâm thần, điên cuồng hấp thu huyết khí.

Chỉ tiếc theo thời gian trôi qua, huyết khí trong không khí cũng bắt đầu tan biến.

Bành một tiếng!

Trong cơ thể Tần Phong đột nhiên truyền ra một tiếng trầm đục, là tiếng gông xiềng bị phá vỡ, khí tức nháy mắt **tăng vọt** hơn mấy lần. "Thiên Tông tầng bốn!" Tề Tu Viễn trên Thần Phong chu mí mắt không nhịn được giật giật, thầm nghĩ chưa từng thấy Thiên Tông tầng bốn nào biến thái như vậy.

Thuộc tính nguyên thủy mạnh hơn Thiên Tông tầng bốn khác đã đành, lại còn lĩnh ngộ được bao nhiêu buff gia trì, mỗi lần hắn tự buff cho mình là chiến lực lại tăng theo cấp số nhân.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông ta vạn lần không dám tin trên đời có loại biến thái này. " hèn chi Võ Lăng thánh chủ cứ bám riết không buông!" Tề Tu Viễn ngẩng đầu nhìn trời lẩm bẩm, biết Võ Lăng thánh chủ từ Thúy Trúc phong đã đi theo suốt dọc đường đến tận tiền tuyến. "Hú!!" Tần Phong đột nhiên gầm lên một tiếng xé rách y phục trên người, lộ ra cơ ngực cường tráng và mạnh mẽ hơn trước. "Cái gã này lại tới nữa rồi!" Mặt nhỏ của Vu Lan lập tức đỏ bừng, vội dùng tay che mắt lại.

Nhưng qua kẽ hở ngón tay, nàng vẫn có thể lờ mờ thấy được bóng dáng cường tráng của Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ thình thịch xao động, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Thân hình đẹp thế này bày ra trước mặt nàng, ta xem nàng có thể kiên trì được đến bao giờ!" Tần Phong để trần nửa thân trên hăng hái giết địch, thuận tiện gọi hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan.

Chương 303

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu hao 100 vạn điểm phản diện, đổi thành công một viên Thiên Tông cảnh Căn Cơ Đan!" Sau khi củng cố tu vi, Tần Phong tiếp tục 'dùng đức thu phục người'. "Cái tên điên này!" Thục Vương không còn giữ được vẻ ung dung bình tĩnh như trước, đã bắt đầu cảm nhận sâu sắc nỗi sợ hãi mang tên Tần Phong.

Ông ta nhận ra quân đội đóng quân ở đây là một bộ đội hạng hai mười vạn người.

Tuy không tính là Trấn Quốc quân hạng nhất, nhưng trước sau chưa đầy một nén nhang đã bị Tần Phong dẫn một ngàn Bạch Bào quân tiêu diệt sạch sẽ.

Nếu cứ mặc kệ Tần Phong, trận chiến này Đại Việt chắc chắn sẽ vì hắn mà bại vong.

Rất nhanh —— tiếng giết chóc trên chiến trường kết thúc, mười vạn người toàn quân bị diệt.

Một ngàn Bạch Bào quân cảm thấy có chút không chân thực, bọn họ một ngàn người cư nhiên có thể xử đẹp mười vạn người.

Họ cũng đã hiểu thế nào là hỏa lực phủ đầu, hỏa lực áp chế và đòn đánh hạ cấp. "Chúng ta phát tài rồi!" Một ngàn Bạch Bào quân sau khi hoàn hồn liền kích động phát điên, dưới đất toàn là trang bị rơi ra.

Tuy nói đối phương chỉ là quân đoàn hạng hai của Đại Việt, nhưng trang bị của mười vạn người cũng đáng giá khối tiền. "Không cần nữa, vứt hết đi!" Tần Phong chẳng thèm đoái hoài đến đống trang bị, hạ lệnh cho Bạch Bào quân mau chóng rời khỏi đây.

Tiếng chiến đấu vừa rồi chắc chắn đã bị quân đồn trú gần đó nghe thấy, không bao lâu nữa quân chi viện sẽ tới, với bấy nhiêu người này sao có thể đối đầu trực diện với người ta. "Hả?

Vứt đi sao!?" Một ngàn Bạch Bào quân xót của đến đứt ruột.

Nhưng lúc này uy vọng của Tần Phong trong lòng họ đã lên tới đỉnh điểm, chỉ có thể luyến tiếc đi theo Tần Phong nhanh chóng rút lui.

Rất nhanh —— tin tức về việc Tần Phong dẫn một ngàn Bạch Bào quân tiêu diệt sạch mười vạn đại quân đã chấn động Hoang Cổ. "Cái gì?

Một ngàn diệt mười vạn!?" "Ta nghe nói trước sau chỉ mất một nén nhang là đã diệt sạch mười vạn đại quân rồi!" "Đùa gì thế, mười vạn con lợn đứng yên cho chém thì một nén nhang cũng không chém hết được chứ!?" "Không ai biết Tần Phong dùng cách gì, tóm lại là mười vạn người không ai sống sót!" "Đơn độc thâm nhập, ngàn kỵ binh diệt mười vạn, đứa trẻ này quả là yêu nghiệt!" "..." Không chỉ người ngoài nghi ngờ, ngay cả Bạch Khởi cũng không dám tin.

Sau khi xác nhận đi xác nhận lại mấy lần mới buộc phải tin rằng Tần Phong thực sự đã mang theo một ngàn người diệt mười vạn quân đối phương. "Ai cũng bảo lão phu là Sát Thần, nhưng so với thằng nhóc này, lão phu quả thực quá đỗi ngây thơ!" Bạch Khởi thực sự không thể tưởng tượng nổi làm sao để diệt mười vạn người trong một nén nhang. ...

Trên Thần Phong chu.

Tần Phong ở trước mặt một đám thiên kiêu Thiên Hồng thư viện, đưa Nam Phong công chúa vào khoang thuyền để 'nghiêm hình bức cung', nhưng đối phương thái độ ác liệt, không chịu phối hợp. "Bản công chúa sẽ không nói gì hết!" Nam Phong công chúa vẻ mặt quyết tuyệt, thà chết không chịu khuất phục trước Tần Phong. "Vậy thì không do cô quyết định được rồi!" Tần Phong thấy đối phương không phối hợp, chỉ có thể bắt đầu 'nghiêm hình bức cung'. 1.

Bột năng nhà họ Thủy sẽ có biến hóa gì? 2.

Công trình đường hầm cần dùng phương thức gì để thăm dò? 3.

Bao lâu thì phải bảo trì xung quanh đường hầm? 4.

Rút chìa khóa xe thì nhạc có tắt không? 5.

Sau khi tuyết lớn chặn đường, núi sau có đường mòn không? 6.

Say xe thì nôn vào trong xe tốt hơn hay nôn ra cửa sổ tốt hơn? ... "Ưm... ngươi, dừng tay, ta xin ngươi đó..." Nam Phong công chúa mang theo tiếng khóc nức nở, thực sự là có nỗi khổ không nói nên lời. "Thánh tử đại nhân lợi hại thật!" Đám thiên kiêu bên ngoài liên tục gật đầu, sự kính sợ dành cho Tần Phong lại tăng thêm một bậc.

Chỉ nghe tiếng thôi là biết tác phong của Tần Phong **cứng rắn** thế nào, dù đối mặt với Nam Phong công chúa kiều diễm cũng chẳng hề biết thương hoa tiếc ngọc, không phối hợp là dùng đại hình ngay. "Chuyện này cần phải đích thân làm sao!?" Vu Lan đứng một bên vô cùng nghi hoặc.

Tuy nói Nam Phong công chúa là công chúa địch quốc, ép hỏi tình báo là chuyện bình thường.

Nhưng một đại nam nhân như Tần Phong lại đích thân thẩm vấn, còn dùng hình với nàng ta, nhìn thế nào cũng không giống hành vi của quân tử. "Chị gái nhỏ, cái này cô không hiểu rồi!" Tiểu Bạch nhảy lên vai Vu Lan, ra vẻ cụ non nói: "Chính vì thỏ chủ nhân của ta đích thân thẩm vấn, mới càng chứng minh thỏ chủ nhân của ta là một chính nhân quân tử." Vu Lan tò mò hỏi: "Tại sao!?" Tiểu Bạch liếm liếm bàn tay nhỏ của mình, đợi Vu Lan đưa qua một cây thiên tài địa bảo mới bắt đầu giải thích: "Nếu giao cho người khác thẩm vấn, chắc chắn sẽ không ưu đãi tù binh, nhưng thỏ chủ nhân của ta là quân tử Nho gia chân chính, chỉ lấy lễ đãi người, không bao giờ ngược đãi tù binh.

Ta dám vỗ ngực bảo đảm, tí nữa Nam Phong công chúa bước ra chắc chắn sẽ vẹn toàn không sứt mẻ miếng nào." "Thật sao!?" Vu Lan nghi hoặc nghiêng đầu nhìn về phía cửa khoang thuyền, bên trong vẫn truyền ra tiếng khóc thút thít của Nam Phong công chúa.

Tuy nàng không biết Tần Phong đang làm gì bên trong, nhưng trong lòng lại tràn đầy mong đợi, muốn xem liệu Tần Phong có phải là chính nhân quân tử như lời con thỏ kia nói hay không. ...

Thành Thiên Tâm.

Chương 304

"Phế vật, một lũ phế vật!" Đại Việt hoàng đế tức giận đập bàn: "Mười vạn quân bị một ngàn người diệt sạch, dù là mười vạn con lợn đứng yên cho chém cũng không thể bị diệt trong một nén nhang được." "Bệ hạ thánh minh!" Đại diện các thế gia đồng loạt hành lễ, tỏ ý bệ hạ nói cái gì cũng đúng. "Thánh minh cái rắm!" Đại Việt hoàng đế nộ hống một tiếng, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Bên ngoài có cường địch Âm Nguyệt hoàng triều xâm lược, bên trong có đám thế gia 'gậy khuấy phân' này thọc gậy bánh xe, đặc biệt là Tần gia cầm đầu hát bài phản đối, nhân tài quanh hắn có thể dùng được chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hắn bây giờ khát khao biết bao một vị cao nhân xuất thế, xoay chuyển tình thế, cứu vãn giang sơn sắp đổ. "Bệ hạ thánh...

ách!" Đại diện các thế gia theo thói quen định nịnh hót, nhưng lời đến cửa miệng thấy không ổn lại nuốt ngược trở vào. "Hô hô!!" Đại Việt hoàng đế hít sâu mấy hơi để đè nén nộ hỏa, mở miệng hỏi: "Đã tra ra Tần Phong diệt mười vạn đại quân bằng cách nào chưa?

Cho dù hắn có Đao Tuyệt Tề Tu Viễn bảo hộ, cũng không thể trong một nén nhang mà diệt mười vạn người không ai sống sót như vậy." "Bẩm bệ hạ!" Một đại diện thế gia lên tiếng: "Chúng thần đã tới hiện trường xem qua, đầu tiên loại bỏ nghi vấn dùng độc." "Bẩm bệ hạ!" Một đại diện thế gia khác tiếp lời: "Dựa trên thi thể tại hiện trường, chúng thần phán đoán họ bị Tần Phong tập kích bất ngờ, hơn chín vạn binh sĩ dưới Nguyên Đan cảnh gần như bị giết chết trong nháy mắt, giáp trụ trên người vỡ vụn hoàn toàn.

Sau đó một ngàn Bạch Bào quân dùng Phá Thiên Cường Nỗ giết thêm ba ngàn cao thủ Nguyên Đan cảnh, cuối cùng mới là cận chiến, chỉ một đợt tấn công đã diệt sạch mười vạn quân." "Trong nháy mắt giết hơn chín vạn người?

Hắn làm thế nào được!?" Đại Việt hoàng đế cảm thấy kinh hãi vô cùng, có cảm giác không chân thực.

Mở màn diệt hơn chín vạn người, bắn tên diệt thêm ba ngàn cường giả, cuối cùng cận chiến kết thúc, quả thực là chiến pháp chớp nhoáng.

Đại diện các thế gia đưa mắt nhìn nhau, sau đó ăn ý cúi đầu im lặng.

Do hạn chế về thời đại, bọn họ chưa từng thấy vũ khí như pháo bao giờ, tự nhiên không thể trả lời câu hỏi của hoàng đế. "Bái kiến bệ hạ!" Quang Thiên từ bên ngoài bước vào, vẻ mặt chất phác nói: "Thần không phụ sự ủy thác của bệ hạ, sau nhiều ngày nỗ lực cuối cùng đã quyên góp được một lô vật tư cho đại quân, tuy không nhiều nhưng chắc chắn có thể giải quyết được nhu cầu cấp bách hiện nay." "Tốt, tốt, tốt!" Đại Việt hoàng đế cuối cùng cũng nghe được một tin tốt, vô cùng hân hoan: "Ái khanh không hổ là trụ cột của Đại Việt ta, những ngày qua thật vất vả cho ngươi rồi!" "Không dám, không dám, đều là nhờ hồng phúc của bệ hạ!" Quang Thiên đầu tiên nịnh hót một trận khiến hoàng đế sướng rần người, sau đó lại hỏi: "Bệ hạ, hậu cần quân nhu hiện tại do ai phụ trách, không biết lô vật tư này thần phải giao tiếp với ai!?" Chưa đợi đại Việt hoàng đế kịp trả lời, đại diện các thế gia đã nhảy ra phản đối. "Bệ hạ, thần nghĩ hậu cần quân nhu là dư thừa rồi." "Đúng vậy, lần trước Thục Vương chính là một bài học sâu sắc." "Bệ hạ, chúng ta phải rút kinh nghiệm chứ!" "Hay là cứ phân phát vật tư trực tiếp cho thống soái các quân, không chỉ thuận tiện mang theo mà còn có thể bổ sung bất cứ lúc nào." "..." Đại Việt hoàng đế nheo mắt không nói gì, cảm thấy lời của các thế gia cũng có lý.

Chỉ là nếu thật sự giao vật tư vào tay liên quân của các thế gia, thì hoàng tộc bọn họ còn giá trị gì nữa?

Người ta có binh lại có lương, sau này hắn e là phải nhìn sắc mặt bọn họ mà sống mỗi ngày. "Lần trước Tần Phong chỉ là mèo mù vớ phải cá rán thôi!" Đại Việt hoàng đế chẳng hề có ý định buông bỏ quyền lực, phải nắm chặt vật tư trong tay mình mới được.

Cho dù bọn họ muốn tạo phản, chiến lực cũng sẽ bị giảm đi rất nhiều. "Haizz..." Các thế gia trong lòng thở dài một tiếng, cảm giác bị kiềm chế khắp nơi thật chẳng dễ chịu gì.

Tuy nhiên so với sự khó chịu của các thế gia, Quang Thiên lại vui mừng khôn xiết, vội vàng thông qua Tiên Nô pháp ấn báo công với Tần Phong. "Hử!" Tần Phong đang 'nghiêm hình bức cung' thì cơ thể đột nhiên chấn động, cảm ứng được ý nguyện mãnh liệt từ Quang Thiên truyền tới. "Khẩn cấp tập hợp, có việc để làm rồi!" Tần Phong đứng dậy mở cửa khoang thuyền, triệu tập nhân mã chuẩn bị làm thêm một vố nữa. "Có việc làm rồi!?" Đám thiên kiêu trên thuyền lập tức phấn chấn, biết Tần Phong đã nghiêm hình bức cung thành công. "Tuyệt quá!!" Một ngàn Bạch Bào quân nghe thấy có việc làm liền kích động ngay.

Đi theo Tần Phong đơn độc thâm nhập đánh hai trận, không những không có thương vong mà quân công tích lũy được còn nhiều hơn cả mấy chục năm tòng quân của họ cộng lại.

Hiện tại Tần Phong chính là vị thần vĩnh cửu của họ, đừng nói là lên núi đao xuống biển lửa, dù có dẫn họ đi đánh thành Thiên Tâm, bắt sống Đại Việt hoàng đế thì họ cũng không chút do dự. "Hử!?" So với sự kích động của những người khác, Vu Lan lại tò mò nhìn về phía khoang thuyền.

Chỉ thấy Nam Phong công chúa lệ nhòa quỳ trên đất, sau khi nuốt một cái thì trở nên ngoan ngoãn lạ thường, quả nhiên giống như con thỏ kia nói, không hề có một vết thương nào. "Thiếu cung chủ, giỏi thật nha!" Các cao thủ Lam Ma cung lập tức bắt sóng, bắt đầu không ngừng tìm cách gán ghép hai người. "Không hổ là Thánh tử đại nhân, cư nhiên dùng mị lực cá nhân để cảm hóa công chúa đối phương!" Thấy Nam Phong công chúa vẹn toàn bước ra khỏi khoang thuyền, đám thiên kiêu trên thuyền không nhịn được phát ra tiếng cảm thán. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng thái độ **cứng rắn** ức hiếp 'Ánh trăng sáng' của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5 vạn điểm phản diện!" "Nam Phong!" Phương Trường lúc này đang nhớ nhung ánh trăng sáng trong lòng.

Không biết nàng rơi vào tay Tần Phong có bị ức hiếp không, có được ăn no không... "Báo!" Một binh sĩ đột nhiên đến trước mặt Phương Trường, trình lên một bức mật báo tuyệt mật. "Có tin tức của Tần Phong rồi!" Phương Trường rảo bước tiến lên nhận lấy tình báo, là do Diệp Long bí mật truyền tới.

Tuy Tần Phong gần đây đang rất nổi ở Âm Nguyệt hoàng triều, khiến một đám thiên kiêu Thiên Hồng thư viện đi theo.

Nhưng Diệp Long và Trần Tổ dù sao cũng đã làm Thánh tử mười mấy năm, không thể để Tần Phong cứ thế mà lớn mạnh được.

Sau khi hắn hợp tác với Diệp Long, Diệp Long để thể hiện thành ý đã tiết lộ quân bài tẩy của mình, hắn đã cài cắm gián điệp trong số những thiên kiêu Thiên Hồng thư viện đi theo Tần Phong.

Bức tình báo này chính là do gián điệp truyền về, không chỉ có cấu hình võ lực quanh Tần Phong, mà còn có tin tức hắn đưa Nam Phong công chúa vào phòng riêng để 'nghiêm hình bức cung'.

Thậm chí còn đề cập đến việc Tần Phong sắp có động thái lớn, còn cụ thể tập kích nơi nào thì hiện chưa rõ. "Đưa vào phòng riêng nghiêm hình bức cung sao!?" Sắc mặt Phương Trường lập tức trở nên vô cùng khó coi, cảm thấy như mình đang đứng giữa một thảo nguyên xanh ngắt (bị cắm sừng).

Giống như lúc đầu hắn không tin Nam Phong công chúa buộc dây giày cho Tần Phong, lần này hắn cũng tuyệt đối không tin Tần Phong đang 'nghiêm hình bức cung'. "Tần Phong!!" Phương Trường không kiềm chế được ngửa mặt lên trời nộ hống, thề sẽ khiến Tần Phong sống không bằng chết. "Đinh đông, túc chủ ức hiếp Ánh trăng sáng của Thiên Tuyển Chi Tử bị bại lộ, khiến giá trị thù hận bùng nổ, nhận được 5 vạn điểm phản diện!" "Chuyện bị bại lộ sao!?" Tần Phong đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Hắn vừa mới cảm nhận được 'khẩu thiệt chi lực' của Nam Phong công chúa chưa đầy nửa ngày, sao Phương Trường đã biết mình nghiêm hình bức cung nàng ta rồi. "Chẳng lẽ trong chúng ta có kẻ phản bội!?" Tần Phong bất động thanh sắc liếc nhìn xung quanh.

Hắn biết chiến tranh là công bằng cho cả hai bên, trên chiến trường không ai có đặc quyền, hắn có thể cài gián điệp vào nhà người ta thì người ta cũng có khả năng cài gián điệp bên cạnh hắn.

Nhưng điều hắn không hiểu là... nếu Phương Trường đã cài gián điệp thành công, tại sao lúc hắn đơn độc thâm nhập không ra tay, lúc tập kích hậu cần quân nhu không ra tay, tiêu diệt mười vạn quân cũng chưa ra tay.

Chuyện này có hợp lý không!?

Chương 305

Rõ ràng là không hợp lý!

Cũng không phù hợp với lợi ích của Đại Việt hoàng triều! "Trừ phi tên gián điệp này không phải do Phương Trường sắp xếp, mà là người nội bộ Âm Nguyệt hoàng triều!" Tần Phong vuốt cằm lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía hơn trăm thiên kiêu Thiên Hồng thư viện.

Đầu tiên, hắn và Bạch Khởi không có bất kỳ xung đột lợi ích nào, dù Bạch Khởi có cài gián điệp cũng khó lòng hợp tác với Phương Trường, nên có thể loại trừ Bạch Bào quân.

Còn Lam Ma cung là cộng đồng lợi ích với hắn, càng không có lý do gì để bán đứng hắn. "Chẳng lẽ là Diệp Long và Trần Tổ!?" Tần Phong trong lòng cũng không chắc là ai, cảm thấy Tề Tu Viễn cũng có hiềm nghi.

Dù sao vợ ông ta cũng cần máu của hắn để giải độc, ông ta câu kết với Phương Trường trong ứng ngoại hợp cũng là chuyện thường tình.

Lúc này —— Đại Việt hoàng đế nhận được tin tức Phương Trường truyền về, trên đó giới thiệu rõ ràng cấu hình võ lực và tọa độ của Tần Phong, hy vọng ông ta có thể phái cao thủ giúp hắn kiềm chế Đao Tuyệt và Đế Tú. "Sinh con phải như Phương Trường mới đáng!" Đại Việt hoàng đế không khỏi cảm khái, buộc phải thừa nhận sự ưu tú của Phương Trường.

Trong lúc ông ta đang bó tay chịu trói thì Phương Trường lại có thể nhanh chóng khóa chặt tọa độ của Tần Phong.

Nếu có thể thành công bắt Tần Phong về, không chỉ giải quyết được mối họa trong lòng mà còn có được món đại sát khí trong tay hắn.

Tuy nhiên so với Tần Phong, ông ta càng có hứng thú với Phương Trường hơn.

Nếu sớm biết mệnh cách của hắn là sáu vị đế vương tranh nhau chơi, hoàng tộc bọn họ cần gì phải bày mưu tính kế với các thế gia, cứ trực tiếp phò tá Phương Trường xưng bá Hoang Cổ là xong. "Chuyện của Phương Trường gác lại đã, quan trọng là bắt Tần Phong trước!" Đại Việt hoàng đế lẩm bẩm, cảm thấy chuyện này không nên rầm rộ.

Lần trước Tần Phong tập kích hậu cần quân nhu khiến ông ta nghi ngờ có gián điệp, lại thêm thái độ mập mờ của Tần gia đối với Tần Phong khiến người ta không thể đoán định.

Để đề phòng bất trắc, nhất định phải tiến hành âm thầm mới được.

Lúc này —— Tần Phong đang đứng ở mũi thuyền Thần Phong chu, nhìn về phía một tòa thành trì cách đó không xa.

Vu Lan nhìn tòa thành phía trước, mở miệng hỏi: "Tòa thành trước mặt chính là mục tiêu của chúng ta sao!?" "Ừm!" Tần Phong bất động thanh sắc gật đầu: "Thông báo xuống dưới, nghỉ ngơi tại chỗ, đợi buổi tối mới phát động tấn công." "Rõ!" Thiên Quân, Vạn Mã ôm quyền rời đi truyền lệnh của Tần Phong. "Hy vọng tên gián điệp kia đừng làm ta thất vọng!" Tần Phong không có ý định vạch mặt gián điệp, mà định lợi dụng hắn một phen.

Lập tức hắn gọi mọi người tới, giảng giải kế hoạch tác chiến. "Buổi tối, ta sẽ từ chính diện bắn liên tiếp ba pháo!" Tần Phong chỉ vào bản đồ nói: "Sau khi ta thu hút sự chú ý của đối phương, các ngươi hãy vòng ra phía sau tập kích, nhớ kỹ ra tay phải độc, tốc độ phải nhanh." "Rõ!" Mọi người không chút nghi ngờ, liên tục gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Lúc này —— Phương Trường đang dốc toàn lực lao tới.

Hắn phát hiện dù tốc độ mình có nhanh đến đâu cũng không thể ngăn cản việc ánh trăng sáng bị 'vùi dập'. "Nam Phong đợi ta!" Phương Trường siết chặt nắm đấm không ngừng lên đường, thề phải cứu được ánh trăng sáng của mình. ...

Đêm buông xuống.

Mọi chuyện đều diễn ra theo kế hoạch của Tần Phong.

Ngay khi mọi người chuẩn bị tiến về địa điểm chỉ định, Tần Phong lại âm thầm kéo Vu Lan vào trong khoang thuyền. "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Vu Lan thấy cô nam quả nữ ở chung một phòng, lập tức cảnh giác vòng tay hộ trước ngực.

Tuy nói bộ dạng đại sát tứ phương của Tần Phong trên chiến trường khiến nàng rất rung động, nhưng đức tính vô sỉ khi không ở trên chiến trường của hắn cũng đã khắc sâu vào trí nhớ nàng. "Có gì mà phải che, cái gì nên xem hay không nên xem ta đều xem cả rồi!" Tần Phong đảo mắt khinh bỉ. "Ngươi, ngươi vô sỉ!" Vu Lan tức đến đau cả ngực, độ hảo cảm nháy mắt về không. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Được rồi, nói chính sự!" Tần Phong thần sắc đột nhiên nghiêm túc: "Trong chúng ta có gián điệp, tòa thành này cũng không phải mục tiêu ta muốn tấn công." "Gián điệp!?" Vu Lan không hổ là Thiên Tuyển Chi Nữ, lập tức nhíu mày: "Chẳng lẽ ngươi muốn lấy chính mình làm mồi nhử để dẫn đối phương cắn câu, để ta dẫn bọn họ nhân cơ hội tấn công mục tiêu thực sự!?" "Chúng ta quả nhiên là trời sinh một cặp!" Tần Phong lập tức giở giọng không đứng đắn: "Đúng là 'Thân vô thái phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông' (Thân không có cánh phượng rực rỡ để cùng bay, nhưng lòng có sự nhạy cảm thông suốt như sừng tê giác) mà!" "Ta dù có chết đói cũng không gả cho ngươi làm thiếp!" Vu Lan không nhịn được lườm một cái, ra vẻ vô tình nhắc nhở: "Ngươi phải nghĩ cho kỹ, một mình ngươi ở lại làm mồi nhử không chỉ nguy hiểm mà còn chẳng có công lao gì, ngược lại nếu ta bắt được cá lớn, đó sẽ là đại công." "Ha..." Tần Phong bỗng ôm lấy eo thon của Vu Lan, mặc kệ nàng kinh hô, thần sắc nghiêm túc nói: "Có quốc mới có gia, vì tình yêu ta không nguyện buông tay, nhưng vì đại nghĩa ta lại buộc phải buông tay.

Nếu ta có thể sống sót trở về, định lấy thiên hạ làm lễ, mười dặm hồng trang cưới nàng qua môn, nếu ta không thể sống sót trở về, vậy thì hãy quên ta đi!" Nói xong.

Không đợi Vu Lan kịp lên tiếng, hắn buông nàng ra rồi xoay người rời đi. "Ta khuyên ngươi đừng đi, ngươi lại đem đại nghĩa ra nói với ta!" Vu Lan lại một lần nữa tức đến đau ngực.

Nhưng phải thừa nhận Tần Phong vừa rồi cực kỳ soái, lại một lần nữa chạm đúng cái điểm nào đó của nàng... "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ chọc giận Thiên Tuyển Chi Nữ Nại Đông, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Nếu chàng không trở về, ta thật sự có thể quên được chàng sao!?" Vu Lan nhìn theo bóng lưng Tần Phong rời đi mà lầm bầm một mình, trong lòng không biết tại sao lại nảy sinh ý nguyện chờ đợi hắn quay về mạnh mẽ đến thế.

Nàng không mong chờ mười dặm hồng sính, chỉ hy vọng không phải là cảnh 'ngựa quen đường cũ mang cốt tro về'. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ hồn xiêu phách lạc, trở thành người mà nàng đêm ngày mong nhớ, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!" "Lan bảo bảo, nàng đa tình thật đấy!" Tần Phong vẫn giữ vẻ ưu nhã không hề quay đầu lại, ném cho Vu Lan một chiếc nhẫn trữ vật.

Bên trong ngoài đan dược trị thương và trang bị vũ khí, còn có một tấm bản đồ đánh dấu mục tiêu, cùng với ba khẩu đại pháo pháp khí và mười viên pháo đạn, đủ để bọn họ hoàn thành đột kích rồi rút lui. "Chàng..." Vu Lan nhận lấy nhẫn trữ vật, muốn khuyên ngăn nhưng không thốt nên lời.

Chưa nói đến tính khí Tần Phong vốn đặc biệt bướng bỉnh, chuyện hắn đã quyết thì ai nói cũng vô ích, chỉ riêng quan hệ giữa hai người hiện tại, nàng lấy thân phận gì để khuyên hắn đừng đi mạo hiểm!? "Nhất định phải sống sót trở về!" Vu Lan chỉ có thể tôn trọng lựa chọn của Tần Phong, trong lòng thầm cầu nguyện cho hắn. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ lo lắng nhớ nhung, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Kỹ năng diễn xuất này kiểu gì cũng phải được 82 điểm chứ nhỉ!?" Tần Phong vẫn không quay đầu lại, trong lòng gọi hệ thống rút thưởng.

Một tiếng 'ào' vang lên!

Vòng quay lớn quen thuộc lại xuất hiện, bắt đầu chậm rãi chuyển động. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ quay trúng thần kỹ bị động: Sát Ý Cảm Tri!" Sát Ý Cảm Tri: Thần kỹ bị động, có thể cảm nhận mọi địch ý xung quanh, khi đối phương tấn công, bản năng sẽ đưa ra phản kích (Chú ý: Tiên Nô Pháp Ấn có thể chia sẻ kỹ năng này). "Đồ tốt đấy!" Mắt Tần Phong sáng rực lên, hắn vô cùng hài lòng với món này.

Hiện tại hắn đang ở trên chiến trường giết chóc loạn xạ, không biết lúc nào sẽ bị kẻ nào bắn lén, có cái thần kỹ bị động này thì khỏi lo bị đánh lén nữa.

Chương 306

"Hửm!!" Thiên Quân, Vạn Mã, Bạch Nhật, Đông Phương tiểu thư và những người khác đột nhiên cảnh giác, không biết tại sao lại cảm ứng được xung quanh tràn ngập sát cơ, phảng phất như rơi vào vòng vây của kẻ địch. "Lát nữa các ngươi nghe lệnh của Vu Lan!" Tần Phong không cho bốn người cơ hội lên tiếng, một ánh mắt đã ngăn bọn họ lại. "Rõ!" Bốn người bất đắc dĩ gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng vẫn lo lắng không yên.

Rất nhanh sau đó, Vu Lan đã dẫn một nhóm người rời đi.

Tần Phong cùng Tiểu Bạch ở lại, còn có Thục Vương và Nam Phong công chúa làm con tin.

Chỉ cần có hai con tin này trong tay, hắn không lo Phương Trường không mắc câu, cũng tạo được cơ hội cho đám người Vu Lan thoát thân để tập kích mục tiêu. "Tần Phong!" Trước khi đi, Vu Lan không nhịn được quay lại nhìn Tần Phong một lần nữa.

Nàng biết rõ hắn đang dùng chính mình làm mồi nhử sẽ phải đối mặt với điều gì, cũng hiểu rõ hành động này của hắn là để nhường quân công lại cho nàng.

Khoảnh khắc này, hình ảnh tên nhóc đờ đẫn lúc nhỏ dần phai nhạt, thay vào đó là một bóng hình cao lớn có thể chống đỡ cả bầu trời. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ rung động, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Lại có 10 vạn vào túi!" Khóe miệng Tần Phong không kìm được nhếch lên một nụ cười, cuối cùng hắn cũng tìm được cách 'sử dụng' Thiên Tuyển Chi Nữ đúng đắn nhất.

Lúc này, Phương Trường đã dẫn quân mai phục ở cách đó không xa, kẻ nằm vùng cũng đã truyền tin tức bố phòng tới. "Muốn chơi trò dương đông kích tây à, ta sẽ cho ngươi thành rùa trong hũ!" Sau khi xem xong bố trí của Tần Phong, Phương Trường lập tức hạ lệnh đối phó.

Hiện tại Thục Vương và Nam Phong công chúa bị giữ làm con tin, muốn cứu người thì không thể điều động quá nhiều quân.

Hơn nữa đối phó với một mình Tần Phong cũng không cần quá đông, gã đích thân dẫn theo một ngàn người là đủ rồi.

Những người còn lại toàn bộ vòng ra sau lưng Bạch Bào quân, khi bọn họ bắt đầu công thành thì đâm sau lưng. "Kế hay!" Mọi người liên tục gật đầu, bày tỏ thái độ có gã chỉ huy thật tốt. "Ngô Vương, Ngụy Vương!" Phương Trường nhìn hai người đàn ông mặc hoa phục, lên tiếng: "Bệ hạ phái hai vị tới để đối phó Đao Tuyệt và Đế Tú, hiện tại theo tình báo thì hai người đó không ở cùng Tần Phong, hai vị hãy đi cùng đại quân đi!" "Chuyện này..." Ngô Vương và Ngụy Vương muốn nói lại thôi, không mấy thích cách an bài này.

Bọn họ chẳng phải lo lắng gì cho an nguy của Thục Vương hay Nam Phong công chúa, dù hai người đó có bị Tần Phong xé xác thì bọn họ cũng chẳng rơi một giọt nước mắt, chỉ hận không thể đi ăn tiệc mừng ngay.

Chủ yếu là vì bọn họ đã đột phá Chuẩn Đế nhiều năm, không có gì bất ngờ thì đời này coi như dừng ở đây rồi.

Là một người tu luyện, ai mà chẳng có giấc mộng Đại Đế cơ chứ! "Ánh mắt của bọn họ!" Tim Phương Trường run lên, chỉ cảm thấy đóa 'tàn hoa' sau lưng chợt lạnh lẽo. "Được rồi!" Ngô Vương và Ngụy Vương nghĩ đến thủ đoạn của Đại Việt hoàng đế, chỉ đành đè nén khát vọng thành Đế xuống.

Đêm đã khuya.

Hai bên đều hành động theo kế hoạch riêng.

Phương Trường dẫn theo một ngàn người che giấu khí tức, lặng lẽ tiến về phía Tần Phong.

Chỉ thấy Tần Phong đang đứng trên một sườn núi nhỏ, bên cạnh ngoài Thục Vương và Nam Phong công chúa còn có một khẩu đại pháo pháp khí phiên bản nâng cấp 2.0. "Cái đó là..." Nhìn thấy khẩu đại pháo 2.0, lòng Phương Trường dậy sóng dữ dội.

Trong tình báo của nội gián có nhắc đến đại pháo pháp khí, gã vốn còn đắc ý cho rằng đó là kiệt tác của mình, không ngờ Tần Phong lại nâng cấp nó ngay trên cơ sở đó. "Dù ngươi có nâng cấp được thì đã sao, ta mới là người sáng tạo ra nó!" Phương Trường hừ lạnh đầy khó chịu, chết cũng không chịu thừa nhận Tần Phong ưu tú hơn mình. "Hắn quả nhiên đến rồi!" Tần Phong cảm nhận được sát cơ bốn phía, biết phần lớn là Phương Trường đã tới.

Đồng thời, hắn cũng đang cân nhắc xem có nên bắn một phát pháo ngay trước mặt Phương Trường không, dù cấp bậc Thiên Tuyển Chi Tử của gã có rớt thảm thì thịt muỗi dù nhỏ vẫn là thịt mà!

Vút một tiếng!

Vì Phương Trường đã nếm quá nhiều trái đắng trong tay Tần Phong, nên khi xác nhận Tần Phong chỉ có một mình, gã không rình rập như trước nữa mà dứt khoát chủ động xuất kích.

Gã lao ra nhanh như quỷ mị, chuẩn bị đánh cho Tần Phong không kịp trở tay. "Cái gì!!" Tần Phong cũng cảm thấy bất ngờ, theo bản năng nhấc Vô Tận Kiếm Hạp lên.

Keng!!

Vô Tận Kiếm Hạp như một tấm khiên chắn đứng đường kiếm của Phương Trường. "Phương Trường!!" Nam Phong công chúa không giấu nổi niềm vui sướng trong lòng, mừng rỡ vì mình cuối cùng cũng sắp thoát khỏi cảnh 'có miệng mà không thể nói'. "Ra tay!!" Phương Trường thấy đòn đánh không thành, dứt khoát hạ lệnh cho thuộc hạ.

Những tiếng xé gió vang lên liên tiếp từ tám hướng, một ngàn người Phương Trường mang tới đồng loạt ra tay, cầm trường thương lao thẳng về phía Tần Phong như những mũi tên sắc lẹm, phong tỏa mọi đường lui, một vẻ quyết chiến sinh tử. "Tần Phong, ngươi đã bị bao vây rồi!" Phương Trường kích động đến run rẩy, gã đã chờ đợi ngày này quá lâu rồi. "Kẹ kẹ kẹ, định dùng đông hiếp yếu với thỏ ta sao!" Tiểu Bạch phát ra tiếng cười học được từ Tần Phong, quăng bức Sơn Hà Xã Tắc Đồ sau lưng ra...

Tức thì, bức họa lơ lửng trên không trung chậm rãi mở ra, khí lạnh âm u quỷ dị từ bên trong tỏa ra ngoài. "Mau giết hắn!!" Trong lòng Phương Trường đột nhiên có dự cảm không lành, gã điên cuồng gào thét thúc giục mọi người giết Tần Phong, còn mình thì quay người lao về phía hai con tin. "Ngươi chủ động tới tìm ta, ta rất vui, nhưng giọng điệu nói chuyện vừa rồi của ngươi làm ta không thích." Ánh mắt Tần Phong đột nhiên trở nên sắc lạnh, Vô Tận Kiếm Hạp cũng bùng phát kiếm thế kinh người.

Kiếm ý ngút trời xông thẳng lên mây xanh, khuấy động phong vân trên bầu trời thay đổi, đứng cách xa mấy chục dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. "Đi!" Vu Lan thấy kiếm ý bùng phát từ phía Tần Phong, dứt khoát hạ lệnh cho mọi người nhanh chóng chuyển dịch chiến thuật. "Đi!?" Tất cả mọi người lập tức xôn xao, tỏ vẻ không hiểu ý của Vu Lan.

Mệnh lệnh họ nhận được là công thành chứ không phải rút lui, mà dù có rút lui thì cũng không có chuyện bỏ mặc chủ soái một mình ở lại. "Đây là lệnh của Tần Phong, tất cả đi theo ta!" Vu Lan đứng ở đầu thuyền với vẻ mặt đầy anh khí.

Chương 307

Quanh thân nàng tỏa ra khí lạnh băng tinh, ra vẻ ai dám nói thêm câu nữa nàng sẽ giết gà dọa khỉ ngay lập tức. "Tuân mệnh!" Thiên Quân, Vạn Mã, Bạch Nhật, Đông Phương tiểu thư lập tức nhận lệnh, bày tỏ sự sẵn lòng nghe theo lời Vu Lan theo dặn dò của Tần Phong. "Ách..." Thấy bốn tâm phúc của Tần Phong đều ủng hộ Vu Lan, mọi người chỉ đành nuốt ngược thắc mắc vào trong.

Chưa bàn đến thân phận của Vu Lan không ai dám đụng, thì trí tuệ của Tần Phong cũng không phải hạng người như họ có thể nhìn thấu, kẻ duy nhất nhìn thấu chắc chỉ có tên nội gián kia thôi.

Vút một tiếng!

Phương Trường dùng hết tốc độ bình sinh, điên cuồng lao về phía Nam Phong công chúa.

Gã không biết trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ có gì, nhưng theo kinh nghiệm nhiều lần giao đấu với Tần Phong, gã phải tránh xa tên khốn này ra, nếu không 'đóa hoa tàn' sau lưng gã sẽ héo tàn lần thứ tư mất.

Tần Phong vỗ cánh linh lực màu trắng sau lưng, vừa tránh né các đòn tấn công vừa đuổi kịp Phương Trường trong nháy mắt.

Có điều hắn không định ngăn cản Phương Trường cứu Nam Phong công chúa, mà hóa thành một đạo kiếm ảnh sắc lẹm lao thẳng về phía Thục Vương.

So với một Nam Phong công chúa chỉ biết dùng miệng lưỡi, thì cường giả Chuẩn Đế như Thục Vương mới là hiểm họa thực sự.

Một khi để kẻ khác cứu đi, hắn sẽ tự dưng có thêm một kẻ thù cấp Chuẩn Đế.

Vì vậy, chi bằng ra tay trước cho chắc, tiễn lão đi 'nhận hộp cơm' là an toàn nhất. "Đệch!!" Thục Vương không nhịn được chửi thề một câu, Tần Phong này thật sự quá coi thường người khác.

Tuy chiêu này của Tần Phong trong mắt lão chậm đến đáng thương, nhưng hiện tại lão không chỉ bị Tề Tu Viễn đánh trọng thương mà kinh mạch trong người cũng bị phong tỏa, hoàn toàn không thể né tránh kiếm ảnh do Tần Phong hóa thành.

Phập!!

Kiếm ảnh lướt qua cực nhanh, máu tươi bắn tung tóe trên không trung, Thục Vương bị vạn đạo kiếm khí xuyên tim. "Tần Phong, bản vương liều mạng với ngươi!" Thục Vương đột nhiên gầm lên một tiếng nộ hống, từ trong cơ thể lao ra một đạo quang cầu màu vàng.

Đây chính là Nguyên Thần chỉ có tu vi Chuẩn Đế mới ngưng tụ được, tiến hóa từ linh thức khai tịch ở Phiêu Miểu cảnh, cũng có công năng đoạt xá giống như linh thức.

Tuy nhiên nhục thân đoạt xá dù sao cũng không phải của mình, không thể đạt được sự dung hợp trăm phần trăm, nên trừ khi bị dồn vào đường cùng, không cường giả nào chủ động chọn đoạt xá nhục thân người khác. "Liều với Tần Phong ta, ngươi có thực lực đó sao!?" Tần Phong đầy vẻ ghét bỏ nhanh chóng lùi lại, giữ khoảng cách với Nguyên Thần của Thục Vương. "Đi!" Phương Trường đã đến trước mặt Nam Phong công chúa, không nói hai lời kéo nàng chạy đi.

Nhưng điều gã vạn lần không ngờ tới là, từ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ đột nhiên tuôn ra một bầy cương thi.

Từ sau khi nếm vị ngọt ở Vạn Ma Tháp lần trước, lũ cương thi này lúc nào cũng chờ đợi tiếng gọi của Tần Phong.

Khi chúng ra ngoài thấy hơn ngàn nhân loại, suýt nữa thì hạnh phúc đến ngất đi.

Đặc biệt là Nguyên Thần của Thục Vương, đó chính là đại bổ vật nha! "Cương thi!!" Nguyên Thần Thục Vương sợ hãi lùi liên tục, không hiểu sao lại lòi ra nhiều cương thi thế này.

Hơn nữa đây không phải cương thi tầm thường, toàn là loại tu hành mấy ngàn, vạn năm như Kim Giáp cương thi, Ngân Giáp cương thi, tu vi không phải Phiêu Miểu cảnh thì cũng là Quy Nhất cảnh.

Đừng nói Phương Trường chỉ mang theo một ngàn người, dù có mười vạn đại quân cũng chẳng đủ nhét kẽ răng chúng. "Ưu thế thuộc về thỏ ta, giết!!" Tiểu Bạch đứng trên vai Tần Phong, như một vị vua đang chỉ điểm giang sơn. "Gào!!" Lũ cương thi nhận lệnh, lập tức bật chế độ 'phàm ăn'. "Lùi, lùi, lùi mau!!" Quân địch đang xung phong cũng chẳng phải kẻ ngốc, không đời nào biết chết chắc mà còn lao vào nộp mạng. "Sao có thể như vậy!?" Nhìn lũ cương thi điên cuồng càn quét như sói lạc bầy dê, Phương Trường đột nhiên thấy mình đúng là một gã hề.

Cứ ngỡ có tình báo của nội gián là có thể nắm giữ tất cả, giẫm Tần Phong dưới chân để giải tỏa oán hận trong lòng, ai dè Tần Phong còn giấu một quân đoàn cương thi. "Giờ phải làm sao!?" Nam Phong công chúa run rẩy một cách khó hiểu, nàng thật sự không muốn lại rơi vào cảnh 'có miệng khó trả lời' nữa. "Yên tâm, không sao đâu!" Phương Trường vội vàng lấy ra một mũi Xuyên Vân Tiễn bắn lên trời, đây là quân bài dự phòng gã chuẩn bị để đề phòng bất trắc, chỉ cần Ngô Vương và Ngụy Vương thấy được sẽ bỏ kế hoạch ban đầu để tới cứu viện.

Đoàng!

Xuyên Vân Tiễn lao vút vào màn đêm, nở rộ như một đóa hoa. "Sao thế, ngươi còn muốn làm một loại pháo hoa khác biệt à?" Tần

Phong thấy Nguyên Thần của Thục Vương bị bầy cương thi vây công, lại khóa mục tiêu vào Phương Trường. "Tần Phong, đi chết đi!" Trong mắt Phương Trường lóe lên tia hận thù, không hề nao núng chọn cầm kiếm nghênh chiến.

Tuy đại quân cương thi của Tần Phong khiến gã bất ngờ, nhưng chỉ cần cầm cự được đến khi Ngụy Vương và Ngô Vương tới, gã vẫn có thể khiến Tần Phong sống không bằng chết, điều duy nhất đáng tiếc là không nuốt chửng được một ngàn Bạch Bào quân kia.

Keng!!

Tần Phong lại dùng Vô Tận Kiếm Hạp chắn đứng đường kiếm của Phương Trường. "Chỉ thế thôi sao!?" Vẻ mặt Tần Phong lộ rõ sự thất vọng, nhận thấy Phương Trường ngày càng yếu đi.

Cứ như một thiếu niên mười tám tuổi đang tràn đầy tinh lực đột nhiên bị 'thiến mất thận', không còn chút sức sống thanh xuân đỉnh cao nào nữa. "Chết đi!" Phương Trường thẹn quá hóa giận, bùng phát khí tức khủng khiếp. "Không ổn, vẫn quá yếu!" Tần Phong vì muốn Phương Trường 'vùng lên' lần nữa, liền dùng mồm mép kích lệ: "Không giấu gì ngươi, Nam Phong công chúa của ngươi lợi hại thật đấy, hại ta ngày nào cũng thua sạch sành sanh." "Tần Phong!!" Phương Trường lập tức bị kích động, gầm lên một tiếng rồi vùng dậy thật sự.

Khí tức của gã tăng vọt lên gấp mười mấy lần trong nháy mắt, khiến hư không rung chuyển dữ dội, mặt đất dưới chân gã nứt ra những rãnh sâu hoắm đầy đáng sợ. "Chính là lúc này!!" Tần Phong lách mình hiện ra sau lưng Phương Trường, ngưng tụ kiếm khí tập kích vào 'đóa tàn hoa' kia.

Keng một tiếng!!

Một người một thỏ đứng hình ngay tại chỗ.

Chương 308

Chỉ thấy đóa tàn hoa không hề héo tàn như trước, âm thanh cũng chẳng giống trong ký ức, nghe như vừa va chạm vào vật thể kim loại nào đó... "Tần Phong, ta đã dự đoán được sự dự đoán của ngươi!" Phương Trường đỏ mắt phẫn nộ quay đầu lại, thần sắc không chút đắc ý.

Đây đều là kinh nghiệm gã đổi bằng nước mắt và sự nhục nhã, chỉ cần Tần Phong có chút liêm sỉ nào thì gã đã không phải bỏ ra số tiền lớn để chế tạo cho mình một chiếc 'quần lót huyền thiết'. "Không phải chứ!?" Tần Phong cứ ngỡ Phương Trường sau khi bùng nổ sẽ dễ đối phó, không ngờ lại vấp phải 'vụ bê bối' lớn nhất trong sự nghiệp làm lão lục, trước cảnh này hắn không nhịn được giơ ngón tay cái lên bảo: "Ngươi giỏi lắm, ngươi thanh cao, ngươi không trọn vẹn!" Tiểu Bạch cũng bồi thêm một câu hát: "Ngươi tính là đàn ông gì, tính là đàn ông gì..." "Chết đi!!" Phương Trường gầm lên trong sự bất lực, khí tức lại tăng vọt thêm một đoạn lớn.

Ầm ầm!!

Một bóng ma Ma Thần khổng lồ xuất hiện sau lưng gã, há miệng điên cuồng thôn phệ mọi thứ xung quanh. "Oa, Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói lý lẽ mà!" Tần Phong thốt lên đầy cường điệu, dẫn theo Tiểu Bạch nhanh chóng lùi lại.

Lần này Thôn Phệ Ma Công Phương Trường sử dụng hoàn toàn khác trước, gã đã cải tiến dựa trên phiên bản 1.0 của Vạn Ma Chi Chủ, rất nhanh sẽ tạo ra được Thôn Phệ Ma Công phiên bản 2.0 của riêng mình. "Tần Phong, hôm nay ta phải hút cạn ngươi!" Phương Trường gào thét đến khản cả giọng, hóa thành tàn ảnh lao thẳng tới

Tần Phong. "Ngươi đã thua dưới tay ta mấy lần, từ nay về sau không xứng làm đối thủ của ta nữa!" Đối mặt với Phương Trường đang lao tới, Tần Phong không hề có ý định né tránh, hắn buông một câu đầy bá đạo rồi quanh thân lập tức tuôn ra vô số đạo kiếm khí sắc lẹm.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm reo vang vọng màn đêm, vô số đạo kiếm khí hóa thành sóng dữ ngút trời. "Cái gì!!" Nhìn dòng sông kiếm khí cao hàng chục trượng, Phương Trường không khỏi kinh hãi.

Nhớ lúc hai người mới gặp nhau, Tần Phong chỉ mới tu vi Siêu Phàm cửu trọng, dù dốc hết toàn lực cũng không phải đối thủ của gã, chỉ có thể dựa vào thủ đoạn hèn hạ để hãm hại gã.

Nhưng ai mà ngờ được chưa đầy một năm, Tần Phong đã trưởng thành đến mức này, Đại Hà Kiếm Quyết vốn có thể dễ dàng chống đỡ giờ đây lại trở nên cao không thể chạm tới. "Đừng có coi thường người khác!" Phương Trường bắt đầu liên tục thôi miên chính mình để vượt qua nỗi sợ hãi đối với Tần Phong trong lòng.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang rền, kiếm khí và Ma Thần va chạm dữ dội.

Ma Thần điên cuồng nuốt chửng dòng sông kiếm khí, nhưng kiếm khí lớp lớp không ngừng, dựa vào ưu thế số lượng khổng lồ mà điên cuồng va đập vào thân thể Ma Thần, khiến trên người nó đầy những vết nứt. "Thương Thiên Bá Thể!!" Phương Trường ghen tị đến mức mặt mũi biến dạng.

Gã không hiểu tại sao Tần Phong đã có Thượng Cổ Trùng Đồng rồi mà còn có Thương Thiên Bá Thể không bao giờ biết mệt mỏi, rõ ràng gã mới là nhân vật chính xuyên không tới, tại sao lại luôn bị Tần Phong đè đầu cưỡi cổ.

Bùm một tiếng!!

Ma Thần bảo vệ Phương Trường bị đánh nát, dòng sông kiếm khí tiến thẳng vào định nuốt chửng gã. "Cẩn thận!!" Nam Phong công chúa thốt lên kinh hãi, phảng phất như lại thấy cảnh Tần Phong trỗi dậy mạnh mẽ.

Ầm ầm!!

Dòng sông kiếm khí tức thì nổ tung, khiến kiếm khí bắn ra bốn phía.

Chỉ thấy Phương Trường thành công kích hoạt thuộc tính 'hào quang nhân vật chính cứu bồ khẩn cấp', Ngụy Vương và Ngô Vương kịp thời tới phá tan dòng sông kiếm khí của Tần Phong, phía sau họ là gần mười vạn đại quân đang nhanh chóng áp sát. "Hoàng thúc!!" Nam Phong công chúa kích động đến rơi lệ, biết mình cuối cùng cũng được cứu để về nhà.

Giờ nàng chẳng mong gì khác, chỉ muốn về cung ăn một bữa thật ngon! "Ây da, hai gã này trông có vẻ không dễ chọc đâu!" Tiểu Bạch cảm nhận rõ sức mạnh của đối phương, lập tức kêu lên: "Dừng tay hết đi, đừng đánh nữa, các người đừng đánh nữa, chủ nhân thỏ ta và công chúa các người có tư tình đấy, đều là người nhà cả thôi." Đậu má!!

Con thỏ này thật là không biết xấu hổ!

Vừa nãy lúc chiếm ưu thế thì hô đánh hô giết, giờ ưu thế thuộc về Đại Việt thì gào lên là người nhà. "Y hệt Tần Phong, chẳng biết nhục là gì!" Nam Phong công chúa tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể bắc nồi nổi lửa làm món thỏ cho bữa tối. "Hù hù..." Lũ cương thi cũng cảm nhận được sự khủng khiếp của hai vị Vương, nhanh chóng lui về bảo vệ Tần Phong.

Lúc này, một ngàn người Phương Trường mang tới chỉ còn mười mấy kẻ sống sót, số còn lại đều đã thành bữa đêm cho lũ cương thi.

Thảm nhất chính là Thục Vương của Đại Việt, Nguyên Thần bị bầy Kim Giáp cương thi vây đánh, năng lượng trong đó bị chúng hút sạch, Nguyên Thần vốn rực rỡ như mặt trời giờ yếu ớt chẳng khác gì đom đóm. "Thục Vương!!" Sắc mặt Ngô Vương và Ngụy Vương sa sầm lại.

Dù nói hoàng gia vô tình, nhưng nhìn thấy anh em ruột thịt biến thành bộ dạng này, huyết áp vẫn không kìm được mà tăng vọt. "Tần Phong, hôm nay ngươi có mọc cánh cũng khó thoát!" Phương Trường nhìn Tần Phong bị bao vây tầng tầng lớp lớp, trong lòng dâng lên cảm giác khoái lạc vì sắp báo được thù lớn.

Giờ đây dù Tần Phong có nghịch thiên, trong tay có vạn quân cương thi, cũng tuyệt đối không thể thoát khỏi lòng bàn tay Ngô Vương và Ngụy Vương.

Ván này gã thắng chắc rồi!

Dù trước đó gã có thất bại vô số lần, thì thắng lợi cuối cùng vẫn thuộc về chính nghĩa! "Chuẩn bị kỹ đấy, chỉ tiếc là lúc này các ngươi không ép được ta đâu!" Tần Phong vẫn tỏ ra điềm tĩnh thong dong, căn bản chẳng coi Ngô Vương và Ngụy Vương ra gì. "Ra tay!!" Trong lòng Phương Trường chợt dâng lên nỗi bất an, gã hối thúc Ngô Vương và Ngụy Vương mau ra tay.

Theo kinh nghiệm đổi bằng 'tuệ căn' và 'tàn hoa' của gã, Tần Phong chắc chắn còn bài tẩy chưa dùng.

Dù gã không biết trong tình huống này Tần Phong định lật ngược thế cờ bằng cách nào, nhưng tuyệt đối không được để hắn ra chiêu. "Ra tay!?" Ngô Vương và Ngụy Vương đầy vẻ khó hiểu, không hiểu sao Phương Trường lại khẩn trương như vậy.

Bọn họ có thể được Đại Việt hoàng đế phái đi đối phó Đao Tuyệt và Đế Tú thì chứng tỏ thực lực đã đạt cấp Chuẩn Đế.

Trong thời kỳ các Đại Đế mặc định không tham chiến thế này, bọn họ chính là 'trần nhà' của chiến trường, thật không hiểu nổi tại sao phải vội vàng ra tay với một tên Thiên Tông tứ trọng nhỏ bé.

Chương 309

Chưa đợi hai vị Vương hiểu ra, đã thấy Tần Phong đứng trước bức Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cười híp mắt nói: "Tâm Nhan tiểu thư, cô cũng không muốn thấy Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái của mình hồn phi phách tán chứ!?" "Vô sỉ!!" Tiếng nghiến răng của Tâm Nhan tiểu thư truyền ra từ trong bức họa.

Nhưng Tần Phong chẳng hề có ý định nổi giận, giận dữ chỉ làm ảnh hưởng đến tốc độ cày điểm phản diện của hắn thôi. "Không ổn!!" Ngô Vương và Ngụy Vương cuối cùng cũng nhận ra điều bất thường, bùng phát uy áp khủng khiếp ép về phía Tần Phong.

Ầm ầm!!

Chưa đợi hai vị Vương kịp ra tay với Tần Phong, đòn tấn công linh hồn khủng khiếp đã quét ra từ bức họa, mười vạn đại quân lập tức phủ phục xuống đất trong sợ hãi, hai vị Vương cũng bị trúng đòn trực diện. "A..." Hai vị Vương ôm đầu gào thét đau đớn, bóng dáng từ trên không trung rơi bịch xuống đất. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ thừa dịp Thiên Tuyển Chi Tử không có nhà, ép buộc người hắn thầm thương trộm nhớ phải thỏa hiệp, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Ta biết ngay mà, phu nhân đã thỏa hiệp một lần thì sẽ có lần thứ hai!" Khóe miệng Tần Phong vui sướng nhếch lên, trải nghiệm cảm giác 'vợ người ta ta nuôi' thật là khoái lạc... "A..." Ngô Vương và Ngụy Vương thảm thiết gào rú, ôm đầu lăn lộn trên đất.

Tuy Tâm Nhan tiểu thư có lòng thánh mẫu không giết người, nhưng sau khi ăn trọn một đòn tấn công linh hồn, dù là Chuẩn Đế cũng đừng hòng hồi phục trong thời gian ngắn. "Tấn công linh hồn!!" Phương Trường và Nam Phong công chúa lập tức kinh hô, không thể tin nổi vào mắt mình.

Dù đòn tấn công linh hồn của hồn tu khiến người ta khó lòng phòng bị, nhưng cũng không đến mức hạ gục hai vị Chuẩn Đế cùng lúc chứ!? "Chẳng lẽ..." Phương Trường mồ hôi lạnh đầy đầu nhìn về phía Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trong đầu đột nhiên nảy ra một đáp án đáng sợ. "Vô Tận Kiếm Hạp, mở!!" Giọng nói của Tần Phong đột nhiên vang vọng trời đất, kèm theo đó là từng tiếng kiếm reo trong trẻo.

Vô Tận Kiếm Hạp dựng đứng trước mặt Tần Phong, theo tay hắn kết thủ ấn, kiếm hạp nhanh chóng mở ra như một cỗ máy, hàng trăm thanh kiếm khí ngưng tụ kiếm ý cực mạnh phi xạ ra ngoài.

Mục tiêu của hắn không phải Ngô Vương và Ngụy Vương đang gào thét, mà là mười vạn đại quân dưới trướng Phương Trường. "Các ngươi đã bị ta bao vây rồi!" Tần Phong nở nụ cười 'Long Vương', thi triển Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận.

Vút!

Vút!

Vút!

Hàng trăm thanh kiếm khí hóa thành sao băng xé toạc màn đêm, tản ra bao vây toàn bộ chiến trường.

Đồng thời, linh khí phô thiên cái địa từ bốn phương tám hướng hội tụ vào Vô Tận Kiếm Hạp, lấy đó làm trung tâm xuất hiện một trận pháp khổng lồ bao trùm cả chiến trường.

Ong!

Ong!

Ong!

Từng luồng gợn sóng có thể thấy bằng mắt thường lan tỏa từ Vô

Tận Kiếm Hạp, tiếng kiếm reo lanh lảnh đâm vào màng nhĩ vang vọng trời đất, ánh sao trên bầu trời càng thêm rực rỡ. "Cái này là..." Phương Trường ngước nhìn bầu trời phía trên, một cảm giác nhỏ bé tự nhiên nảy sinh.

Gã nhớ lúc tranh đoạt Đạo Quả ở Côn Luân bí cảnh, Tần Phong đã dùng kiếm trận này đấu với Thiên Địa Nhất Kiếm của Lâm Tam.

Vốn tưởng đẳng cấp của kiếm trận này không cao lắm, không ngờ sau khi có thêm hàng trăm thanh kiếm gia trì, uy lực hoàn toàn không thể so sánh, lại có thể bao vây cả mười vạn đại quân của gã.

Ong!

Ong!

Ngàn vạn tinh tú rung chuyển dữ dội, kiếm khí khủng khiếp như một cơn bão khuếch tán ra ngoài, bất cứ ai trong trận này đều sẽ thành mục tiêu tấn công của Tần Phong. "Mau chạy đi!" Mười vạn đại quân cũng cảm nhận được sự lợi hại của trận này, vội vàng lùi lại định thoát khỏi phạm vi bao phủ. "A..." Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang dội, những kẻ định lùi lại đều bị Tần Phong vô tình nghiền nát.

Hoặc là dùng lực phá trận, hoặc là phá hủy trận nhãn, bằng không chẳng ai thoát nổi Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận. "Giết, giết Tần Phong là có thể phá trận!" Phương Trường lúc này đã hoàn toàn hoảng loạn.

Cứ ngỡ lần này gã có thể báo thù rửa hận, giẫm Tần Phong xuống bùn không bao giờ ngóc đầu lên nổi, ai ngờ bài tẩy của Tần Phong cái sau còn khủng khiếp hơn cái trước, lật ngược tình thế nghìn cân treo sợi tóc. "Sát!!" Mười vạn đại quân nhận được gợi ý, quả đoạn xung kích về phía Tần Phong. "Xông lên đi!!" Tiểu Bạch đứng trên vai Tần Phong, dáng vẻ 'hung dữ' dùng củ cà rốt chỉ về phía trước. "Gào!!" Vạn cương thi thấy nhiều người tu luyện như vậy, lập tức gào thét lao lên hóa thân thành những kẻ phàm ăn.

Trong phút chốc, khung cảnh máu me bê bết, cần phải che mờ.

Tần Phong không có ý định lao lên liều mạng, hắn đang tranh đoạt huyết khí trong không trung với lũ cương thi.

Không chỉ giúp Thương Thiên Bá Thể tiến hóa sang hình thái thứ ba, mà tu vi cũng tăng vọt như ngồi tên lửa.

Bùm một tiếng!

Trong người Tần Phong vang lên một tiếng trầm đục, gông xiềng lại bị phá vỡ, tu vi chính thức đột phá Thiên Tông ngũ trọng.

Có điều Tần Phong không có ý định dừng lại, với nguyên tắc 'có hack mà không dùng thì là đồ ngốc', hắn lại gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan để tiếp tục. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ tiêu tốn 100 vạn điểm phản diện, đổi thành công một viên Căn Cơ Đan cấp Thiên Tông." "Đây rốt cuộc là loại quái vật gì vậy!" Phương Trường chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, phảng phất thấy Tần Phong biến thành một người khổng lồ, còn gã thì không còn chỗ trốn trong tay hắn, trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi bị Tần Phong chi phối. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ phá vỡ niềm tin vô địch của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ phá vỡ niềm tin vô địch của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết bị thiếu hụt khí vận, cấp bậc rớt xuống Thiên Tuyển Chi Tử cấp Cao Cấp, cấp bậc này sẽ không thể tạo ra cơ hội rút thưởng!" "Thế là phế rồi à!?" Tần Phong không khỏi thở dài, đối với Phương Trường giờ hắn chẳng còn chút 'tình cảm' nào nữa. "Trân trọng lần rút thưởng cuối cùng này vậy!" Tần Phong đầy mong đợi gọi hệ thống, muốn xem Phương Trường cuối cùng có thể mang lại bất ngờ gì không.

Ào một tiếng!

Vòng quay rút thưởng quen thuộc hiện ra, bắt đầu chậm rãi quay.

Chương 310

"Đinh đoong, chúc mừng túc chủ quay trúng trạng thái thượng thừa của Đạo gia: Tam Hoa Tụ Đỉnh!" Tam Hoa Tụ Đỉnh: Trạng thái thượng thừa của Đạo gia, tinh là ngọc hoa, khí là kim hoa, thần là cửu hoa, dùng để luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư.

Khi vào trạng thái này không chỉ chiến lực tăng gấp mười, mà còn có xác suất đánh ra sát thương vượt qua cực hạn bản thân. "Là kỹ năng buff!" Mắt Tần Phong sáng rực, hắn rất hài lòng với cái buff này.

Khác với những buff tăng gấp đôi chiến lực thông thường, buff này có xác suất đánh ra sát thương vượt cực hạn, tức là sát thương chí mạng.

Đúng là thần kỹ!

Lúc này, Vu Lan và mọi người đang thúc ngựa chạy gấp tới thành trì mục tiêu.

Theo kế hoạch ban đầu của Tần Phong, đầu tiên dùng pháo đánh chính diện, sau khi thu hút đối phương, Bạch Bào quân sẽ từ bên cạnh đột kích.

Ầm ầm!!

Vu Lan không chút do dự, bắn ngay một phát pháo chính diện.

Một đám mây hình nấm khổng lồ lập tức nuốt chửng thành trì, thắp sáng cả bầu trời đêm như một mặt trời rạng rỡ. "Ai, là ai!?" Một giọng nói phẫn nộ vang rền trời đất.

Một người đàn ông đầy giận dữ lao vút lên không trung, theo sau là một nhóm người bộ dạng thê thảm.

Ong!

Ong!

Không ai trả lời câu hỏi của họ, chỉ có một đao khiến trời đất run rẩy của Tề Tu Viễn.

Đao khí vô tận xé toạc bầu trời, đao uy bàng bạc như mười vạn đại sơn giáng xuống, khiến người ta không chịu nổi mà muốn quỳ rạp xuống. "Sát!!" Một ngàn Bạch Bào quân cũng xông ra, cuộc chém giết đẫm máu lại bắt đầu.

Mặt trời mọc.

Cuộc sát lục suốt đêm dần lắng xuống.

Tần Phong dựa vào ưu thế của vạn quân cương thi và Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, thành công tiêu diệt toàn bộ mười vạn đại quân dưới trướng Phương Trường, tu vi cũng đột phá thành công Thiên Tông lục trọng.

Lúc này, máu chảy thành sông, xác chết khắp nơi.

Phương Trường khó khăn lắm mới đứng vững được, toàn thân run rẩy gần như kiệt sức, Nam Phong công chúa thì nấp sau lưng gã run bần bật, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy vẻ sợ hãi.

Còn Ngô Vương và Ngụy Vương thì khí tức vô cùng hỗn loạn, hoàn toàn mất đi uy nghiêm vốn có của Chuẩn Đế. "Tính toán thời gian, Lan bảo bảo chắc sắp về rồi!" Tần Phong nhìn mặt trời đang lên, biết giờ diễn đã đến, dứt khoát xé nát áo trên lộ ra cơ bắp rắn chắc, thấy Tiểu Bạch sạch quá liền đè xuống đất chà xát một lượt. "Thỏ ta vốn không muốn thế này đâu!" Tiểu Bạch nhìn bộ lông bẩn thỉu của mình, hậm hực rút cuốn sổ nhỏ ra ghi chép...

“Ký chủ, lát nữa đừng có diễn hỏng màn của ta đấy!” Tần Phong lấy ra một lúc mười củ cà rốt, dặn dò Tiểu Bạch đừng để lộ sơ hở.

“Yên tâm đi, thỏ ta là dân chuyên nghiệp mà!” Ánh mắt Tiểu Bạch lập tức biến đổi, vui vẻ nhận lấy cà rốt, cũng không quên ghi vào cuốn sổ nhỏ của mình: Ngày... tháng... năm..., Tần Phong làm bẩn bộ áo lông của thỏ ta, cần bồi thường hai trăm củ cà rốt.

Nể tình hắn chủ động đưa trước mười củ, thỏ ta quyết định đem hết vốn liếng học thuật cả đời, tìm một tiểu thư xinh đẹp để bán hắn đi với giá hời.

“Đinh đoong, phát hiện ký chủ dung túng thủ hạ hung ác tiêu diệt mười vạn đại quân, nhận được 10 triệu điểm phản diện!” “Có 10 triệu thôi sao!?” Tần Phong không khỏi thở dài trong lòng.

Nếu không phải đối phương đông người, thời gian lại gấp gáp không thể áp chế hoàn toàn, hắn nhất định sẽ tạo điều kiện cho mười vạn người này vào hoàng cung Đại Việt nhận chức “thái giám” ngay lập tức.

“Thôi bỏ đi!” Tần Phong không quá xoắn xuýt, gọi hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu hao 1 triệu điểm phản diện, đổi thành công một viên Thiên Tông cảnh Căn Cơ Đan.” Một viên đan dược vào bụng, căn cơ ngay lập tức được củng cố.

Tuy nhiên do số lượng cương thi quá nhiều, tu vi lại cao hơn Tần Phong nên huyết khí của mười vạn đại quân cơ bản đều bị chúng hút sạch, lúc này trong không khí chỉ còn lại một ít huyết khí loãng.

“Đúng là lũ súc sinh mà!!” Tần Phong nén cơn đau lòng như cắt thịt, lùa lũ cương thi đã ăn no uống say vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ. ……… “Nhanh lên, nhanh hơn nữa lên!” Vu Lan lúc này đang đứng ở đầu thuyền Thần Phong Chu, không ngừng sốt ruột thúc giục mọi người tăng tốc hành quân.

Đêm qua cuộc tập kích của họ thành công rực rỡ, đúng như Tần Phong nói, đó chính là bộ phận hậu cần mới của Đại Việt.

Tuy vật tư không nhiều bằng lần trước nhưng lại đánh đòn tâm lý cực mạnh vào sĩ khí quân địch.

Đặc biệt là những người thủ hộ vật tư đều là thành viên nòng cốt của hoàng tộc Đại Việt.

Tuy nhiên nàng không hề có ý định giữ họ làm con tin, để nhanh chóng quay lại chi viện cho Tần Phong, nàng đã ra lệnh chém đầu toàn bộ đem đi.

“Rõ!!” Một ngàn Bạch Bào Quân không dám trái lệnh, tốc độ hành quân lại tăng thêm một bậc.

Họ vốn tưởng Vu Lan chỉ là một đại tiểu thư lá ngọc cành vàng đến chiến trường để kiếm công lao, ai ngờ khi giết người nàng lại không chớp mắt lấy một cái, dù là thành viên cốt cán của hoàng tộc Đại Việt cũng chém thẳng tay không nể mặt mũi nào.

“So với Lam Ma năm đó, quả thực là có hơn chứ không kém!” Đế Tú không khỏi rùng mình, nhớ lại dáng vẻ tay nâng đao rơi của Lam Ma khi xưa.

Đồng thời, lão cũng vô cùng tò mò, rốt cuộc là vị nhân huynh nào đã hàng phục được Lam Ma để sinh ra Vu Lan.

“E là vị nhân huynh đó không còn trên đời nữa rồi!?” Đế Tú lẩm bẩm: “Ai quen Lam Ma cũng biết tính bà ta, chỉ có góa bụa chứ không có ly dị.

Nhiều năm như vậy không thấy người đàn ông kia xuất hiện, khả năng cao là do ngoại tình nên bị bà ta làm thịt rồi.” “Không biết tiểu tử Tần Phong sao rồi!” Tề Tu Viễn thẫn thờ nhìn về phía trước, lòng đầy mâu thuẫn.

Lão vừa không muốn thấy một đại thiên kiêu rụng rơi, vừa hy vọng Tần Phong gặp nguy hiểm để lão có thể đường đường chính chính dùng máu hắn giải độc cho vợ mình.

Chỉ có điều lão biết, xác suất Tần Phong gặp chuyện là không lớn.

Bởi từ khi Vu Lan thay đổi kế hoạch đêm qua, lão đã không còn cảm ứng được hơi thở của Vũ Lăng Thánh Chủ nữa, nghĩa là bà ta đã ở lại bảo vệ Tần Phong.

Chương 311

Chỉ cần có bà ta ở đó, đừng nói lũ tôm tép kia, ngay cả lão cũng không dám nảy sinh ý đồ xấu, chỉ đành ngoan ngoãn thỏa hiệp với Tần Phong.

“Thiếu cung chủ, nàng nhìn kìa!!” Cao thủ Lam Ma Cung chỉ về phía trước kinh hô, bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Vốn họ tưởng Tần Phong đã sớm bỏ chạy, quay lại chỉ để tìm sự an ủi tâm lý.

Ai ngờ Tần Phong không chạy, mà chọn ở lại độc chiến mười vạn quân thù.

Chỉ thấy mặt trời chậm rãi mọc lên từ đường chân trời, từ xa có thể thấy một kiếm trận lấp lánh tinh quang.

Bên trong và bên ngoài hoàn toàn là hai thế giới khác biệt, bên ngoài là non xanh nước biếc, bên trong là núi thây biển máu.

Tần Phong để trần nửa thân trên, vẻ mặt nhếch nhác nhưng ánh mắt vẫn rực sáng, khắp người đầy máu nhưng không có lấy một vết thương.

Tay phải cầm Trường Không Thần Kiếm không ngừng nhỏ máu, tay trái siết chặt chiến kỳ của Bạch Bào Quân không để nó ngã xuống, dưới chân là núi thây được đắp lên từ hàng vạn xác chết.

Còn Tiểu Bạch xám xịt thì treo lủng lẳng trên lưng Tần Phong như một món đồ trang trí.

Kịch bản nó nhận được là một con thỏ bị trọng thương, thể hiện tình nghĩa không rời không bỏ của nam chính với bạn đồng hành.

“Thỏ ta có nên cử động một chút không, nếu không bị tưởng là thỏ chết rồi ném vào nồi thì tiêu!?” Tiểu Bạch yếu ớt mở mắt, hét lên như thể vẫn còn đang chiến đấu: “Tu thỏ chiến kiếm, sát thượng cửu trọng thiên, đổ máu nóng của thỏ, tiến về phía trước không lùi, giết!!” Nói xong, đầu Tiểu Bạch ngoẹo sang một bên bắt đầu ngủ khò khò, chuẩn bị nằm không mà ăn cà rốt.

“Cái này...” Chứng kiến dáng vẻ huyết chiến của Tần Phong và Tiểu Bạch, tất cả mọi người có mặt đều xúc động.

Ngay cả Bạch Bào Quân là những binh sĩ dày dạn sương gió cũng chưa từng thấy ai điên cuồng như vậy.

Dẫn họ đơn độc thâm nhập hậu phương địch đã đành, vậy mà còn dám lấy thân làm mồi nhử, một mình chọi mười vạn quân chỉ để họ giành được chiến thắng đêm qua.

“Tần Phong, huynh không sao chứ!?” Vu Lan không thể kìm nén được nữa, bay thẳng đến trước mặt Tần Phong.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, nàng vạn lần không tin Tần Phong dám độc chiến mười vạn quân.

Tay phải cầm kiếm giết địch vì bách tính phía sau, tay trái giữ vững quân kỳ vì tôn nghiêm đế quốc, đứng trên núi thây chứng minh trận chiến khốc liệt đến mức nào.

Tần Phong thấy không khí đã chín muồi, ánh mắt hung quang như sư tử điên, gầm lên: “Một mình chuyển chiến ba ngàn dặm, một kiếm từng cản triệu hùng binh, còn ai nữa!!” “Tần Phong, là ta, ta là Vu Lan đây!” Vu Lan bị dọa cho giật mình, cố gắng gọi tỉnh thần trí của Tần Phong.

“Lan bảo bảo!” Tần Phong như thể thực sự bị Vu Lan gọi tỉnh, người bắt đầu bình tĩnh lại.

Không biết là do tin tưởng hay là do không chống đỡ nổi nữa, hắn gục đầu vào lòng Vu Lan rồi ngất đi.

“A cái đậu!!” Phương Trường, Nam Phong công chúa và hai vị vương gia hoàn toàn ngẩn người.

Nếu không phải tận mắt thấy, họ không bao giờ tin nổi trên đời lại có kẻ vô sỉ đến mức này. ……… Thiên Tâm thành.

Một đêm kịch chiến, tin tức truyền về.

Hậu cần quân nhu của Đại Việt lại bị tập kích, mười vạn quân của Phương Trường tan thành mây khói.

“Phế vật, lũ phế vật!!” Hoàng đế Đại Việt tức giận gầm rống.

Vốn tưởng Phương Trường là nhân tài có thể xoay chuyển tình thế, ai ngờ lại bại thảm hại như vậy, dâng mười vạn cái đầu cho địch chỉ trong chớp mắt.

“Sống chết nên như Phương Trường sao!?” Hoàng đế Đại Việt nhớ lại câu nói của mình, gào lên: “Phương Trường, trẫm đã nhìn lầm ngươi, sống chết quả thực nên ‘nhập’ Phương Trường...” “Bệ hạ bớt giận!” Thái giám Tây Chu rất biết điều, run rẩy quỳ xuống đất.

“Gọi Quang Thiên đến đây cho trẫm!” Hoàng đế Đại Việt không nhịn được nữa, ánh mắt muốn giết người không thể che giấu.

Lần trước vật tư bị tập kích ngay sau khi Quang Thiên bàn giao, lần này cũng y hệt.

Một lần có thể là tình cờ, nhưng hai lần thì chắc chắn không phải ngẫu nhiên!

“Rõ!” Tên thái giám đứng đầu vội vàng lui xuống, lĩnh chỉ đi triệu Quang Thiên.

Lúc này, Quang Thiên đang ở nơi ở tạm thời, ngắm nhìn bức Tu La Đồ mà hoàng đế Đại Việt ban cho.

Không biết là do hiệu ứng “Nghịch thiên cải mệnh” của Lục Vị Đế Vương Ngoạn, hay lão có duyên với bức họa này mà lại ngộ ra một bộ thần công tên là Hóa Nhật Thần Quyết.

Khác với các thần công khác ở Hoang Cổ, đây là môn công pháp quan tưởng.

Không phải ai cũng ngộ được công pháp từ Tu La Đồ, mà dù có ngộ được cũng không giống nhau, nghĩa là Quang Thiên đã sáng tạo ra một bộ công pháp của riêng mình.

“Bảo vật, đúng là bảo vật mà!” Quang Thiên kích động nhìn Tu La Đồ, yêu chết lão hoàng đế Đại Việt rồi.

“Quang gia chủ có đó không?

Bệ hạ truyền triệu!” Tiếng thái giám lanh lảnh vang lên khiến tim Quang Thiên đập thình thịch.

Tính toán thời gian thì tin tức hậu cần bị tập kích chắc đã truyền tới Thiên Tâm thành.

Hoàng đế triệu lão lúc này, đa phần là bắt đầu nghi ngờ lão rồi.

“Phải làm sao đây!?” Quang Thiên hoảng loạn, định bụng bỏ chạy đi đầu quân cho Tần Phong.

Nhưng nghĩ đến gia quyến vẫn còn ở Đại Việt, một mình bỏ chạy chắc chắn sẽ liên lụy đến hàng trăm mạng người Quang gia, vả lại lão mà chạy thì sau này lấy gì tiếp tục hiếu kính chủ nhân Tần Phong đây.

Lúc này, Thần Phong Chu đang lướt đi trong mây, Bạch Bào Quân hộ tống xung quanh.

Sau khi Tần Phong giả vờ ngất xỉu trong lòng Vu Lan, hàng trăm thanh kiếm đã tự động bay về Vô Tận Kiếm Hạp.

Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận tan vỡ, Phương Trường và Nam

Phong công chúa lập tức muốn chạy trốn.

Chỉ tiếc lúc này hào quang của Phương Trường đã ảm đạm vô quang, trước thực lực tuyệt đối chỉ đành ngoan ngoãn chịu trói.

“Xong đời rồi!” Nam Phong công chúa tuyệt vọng bị trói lại lần nữa, nàng biết điều gì đang chờ đợi mình phía trước.

“Phải làm sao đây!?” Vô địch tâm của Phương Trường đã vỡ vụn, sự hoảng loạn trong lòng không thể che giấu.

Hắn biết Tần Phong giữ mạng hắn chẳng qua là vì nhắm vào cái mông của hắn.

Chương 312

Nếu mệnh cách của hắn thực sự là Lục Vị Đế Vương Ngoạn, nghĩa là hắn còn phải trải qua ba lần bị “cường nhân sở nan” nữa.

Trái ngược với sự lo lắng của Phương Trường và Nam Phong công chúa, Ngô Vương và Ngụy Vương lại đang lên án Tần Phong không có võ đức.

Tuy Đại Việt và Âm Nguyệt đang giao chiến nhưng hai bên đều ngầm hiểu không sử dụng chiến lực cấp Đế.

Vậy mà Tần Phong lại phá lệ để cường giả Hồn tu cấp Đế tham chiến, vi phạm nghiêm trọng công ước Hoang Cổ.

“Hồn tu?

Còn là cường giả cấp Đế!?” Mọi người lập tức kinh hô, nhìn về phía Tần Phong đang nằm trong lòng Vu Lan.

Vừa nãy họ đã cảm thấy có gì đó sai sai, dù Tần Phong có thần dũng đến mấy cũng không thể lấy tu vi Thiên Tông lục trọng độc chiến mười vạn quân, trong đó còn có hai Chuẩn Đế.

Giờ có Hồn tu cấp Đế ra tay, mọi chuyện xem ra đều hợp tình hợp lý.

“Ngươi gạt ta đúng không!?” Vu Lan nhìn Tần Phong đang “ngất” trong lòng mình, tiểu vũ trụ sắp bùng nổ đến nơi.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 100 nghìn điểm phản diện!” “Lan bảo bảo, ta đã sống sót trở về gặp nàng rồi!” Tần Phong yếu ớt mở mắt, tràn đầy tình si nói: “Lúc ta tắm máu phấn chiến, chính hình bóng của nàng đã giúp ta gượng dậy hết lần này đến lần khác.

Lời thề mười dặm hồng trang ta chưa từng dám quên.

Người có sinh lão bệnh tử, ba ngàn tật bệnh, duy chỉ có tương tư là không thuốc nào chữa khỏi.” “Ặc...” Khóe mắt mọi người giật giật, nhận ra Tần Phong đúng là mặt dày vô đối.

Trò lừa đã bị bóc trần mà hắn vẫn có thể diễn tiếp một cách tự nhiên như không.

Hắn đã biểu diễn sống động cho họ thấy thế nào là: chỉ cần mình không thấy ngại, thì người ngại sẽ là kẻ khác.

“Người có sinh lão bệnh tử, duy chỉ có tương tư là không thuốc chữa!” Tề Tu Viễn khẽ run rẩy, một sợi dây trong lòng bị chạm đến.

Là một trong Hoang Cổ Song Tuyệt, Đao Tuyệt vốn luôn độc lai độc vãng, thanh đao cũng lạnh lùng vô tình.

Nhưng từ khi gặp cô gái tên Lục Mạn Mạn kia, đao của lão đã bắt đầu có nhiệt độ.

“Đao hữu tình, đao vô tình!” Thần sắc Tề Tu Viễn bắt đầu hoang mang, dường như đã chạm tới cơ hội thành Đế.

“Hừ!!” Vu Lan tức giận đẩy Tần Phong ra, thầm thề không bao giờ tin cái miệng điêu toa của đàn ông nữa.

“Hử!?” Tần Phong định tiến lên tiếp tục lừa tình Vu Lan thì nhận được ý niệm mãnh liệt từ Quang Thiên, có vẻ như thân phận gián điệp sắp bại lộ, đang hỏi hắn phải làm sao.

“Phải làm sao nhỉ!?” Tần Phong bắt đầu đắn đo.

Hắn vừa muốn Quang Thiên ở lại Đại Việt làm nội gián, vừa không muốn mất đi một thủ hạ cấp Đại Đế tương lai.

Đúng lúc này, một bóng người loạng choạng bước ra từ khoang thuyền Thần Phong Chu, chính là Mộc Tú – kẻ trước đó bị phản phệ khi bói toán cho Tần Phong.

Vốn dĩ định vứt lão xuống nhưng Đế Tú thấy lão đáng thương nên thu lưu, đến giờ lão mới tỉnh lại.

“Chẳng phải trùng hợp quá sao!?” Ánh mắt Tần Phong nhìn Mộc Tú đầy ẩn ý, hắn đã tìm được một kẻ “đổ vỏ” hoàn hảo.

“Hắn nhìn mình bằng cái ánh mắt gì thế kia!?” Mộc Tú bị Tần Phong nhìn mà lạnh cả người, nhớ lại chuyện tên này khắc mệnh mình.

Chẳng lẽ thực sự chạy không thoát kiếp nạn!?

Lúc này, Quang Thiên theo tiểu thái giám đến nơi ở của hoàng đế Đại Việt.

Ngay lúc lão tưởng mình sắp “bay màu” thì Tần Phong truyền đến tin tốt, nói rằng đệ nhất thần toán Hoang Cổ là Mộc Tú đang ở cạnh hắn.

“Bệ hạ vạn phúc...” Sau khi có tin tức, Quang Thiên lập tức có thêm tự tin.

“Vạn phúc cái con khỉ!!” Hoàng đế Đại Việt ngắt lời, ném bản mật báo vào mặt lão, giận dữ hét: “Chuyện này là thế nào?

Tại sao ngươi vừa đi thì vật tư liền gặp chuyện!?” “Bệ hạ, thần không biết ạ!” Quang Thiên giả vờ đọc xong tấu chương, hoảng hốt quỳ xuống kêu oan.

“Ngươi không biết!?” Hoàng đế Đại Việt đầy mặt phẫn nộ: “Người đâu, lôi xuống đánh cho trẫm, đánh đến khi nào hắn nói thật thì thôi!!” “Bệ hạ, thần oan uổng quá, thần đối với bệ hạ lòng dạ sắt son mà!” Quang Thiên liều mạng kêu oan, vẫn chưa chịu khai ra Mộc Tú.

Nếu lão khai ngay thì cùng lắm chỉ thoát được một trận đòn, nhưng nếu để hoàng đế Đại Việt tự điều tra ra thì không những lão được giải oan mà còn khiến hoàng đế áy náy, từ đó tin tưởng lão hơn, giúp lão vận chuyển vật tư cho Tần Phong thuận lợi hơn.

Trong khi Quang Thiên đang bị tra tấn, Tần Phong điều khiển Thần Phong Chu cố tình đi qua những nơi đông người, còn lôi Mộc Tú ra phô trương thanh thế cho mọi người đều biết sự hiện diện của lão.

“Sao ta cứ thấy hắn đang đào hố chôn mình thế nhỉ!?” Mộc Tú cảm thấy linh tính mách bảo điều chẳng lành, nhưng lại không có bằng chứng...

“Không được, mình phải đi ngay!” Mộc Tú hoảng loạn, quyết định tránh xa luồng ám khí này.

Hiện giờ mệnh cách của Tần Phong đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, không dính nhân quả, không nhập luân hồi, lão không thể đoán trước hắn sẽ làm gì.

Thay vì ở lại chờ bị bán, chi bằng chuồn là thượng sách.

“Mộc Tú tiền bối, phải chăng vãn bối tiếp đãi không chu đáo!?” Tần Phong làm sao để kẻ “đổ vỏ” này rời đi được, lặng lẽ lấy ra một trăm viên Tiên Tinh nhét vào tay lão.

“Tiên Tinh!!” Sắc mặt Mộc Tú lập tức trở nên xoắn xuýt.

Dù dự cảm ở lại sẽ gặp nguy hiểm, nhưng Tần Phong cho nhiều quá không nỡ từ chối.

Đối với cường giả tầm cỡ này, linh thạch cực phẩm bao nhiêu cũng vô nghĩa, không thể giúp thăng tiến tu vi, chỉ có Tiên Tinh mới khiến họ cảm nhận được “chân ái”.

Đặc biệt là trong bối cảnh tám phần Tiên Tinh hiện nay không rõ tung tích, sự ưu ái này càng khiến người ta khó lòng từ chối.

Lúc này, đám thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện Tây Chu đầy vẻ hâm mộ.

Họ không hiểu nổi, cùng là thiên kiêu thư viện, dù thiên phú của Tần Phong có mạnh hơn họ thì cũng không có lý nào hắn lại giàu nứt đố đổ vách đến vậy!

Đi lại bằng Thần Phong Chu, có một ngàn Bạch Bào Quân hộ tống, thiên tài địa bảo mà người ta cầu không được thì hắn đem luyện đan cho thỏ ăn.

Khối Thất Thải Tinh Vẫn nặng ngàn cân không dùng đúc thần binh mà chỉ để làm hộp đựng kiếm, pháo đạn pháp khí dùng một lần tiêu tốn dược liệu giá trên trời và ba vạn linh thạch cực phẩm, một trăm viên Tiên Tinh tặng không chớp mắt.

“Không phải các ngươi nghèo, mà là tiền các ngươi kiếm được sạch quá thôi!” Mộc Tú thở dài trong lòng, lặng lẽ đút một trăm viên Tiên Tinh vào túi.

Đã không thể phản kháng vận mệnh thì chỉ còn cách học cách tận hưởng nó vậy!

Chương 313

Khi Tần Phong cùng Mộc Tú liên tục lộ diện, tình báo liên quan cũng được gửi tới tay hoàng đế Đại Việt.

“Đệ nhất thần toán Hoang Cổ, Mộc Tú!?” Hoàng đế kinh hãi khi xem tình báo, nhận ra mình quả thực đã trách lầm Quang Thiên.

Lão thừa biết sự lợi hại của Mộc Tú, tính toán không sơ hở, nếu lão thực sự đầu quân cho Tần Phong thì việc đoán ra nơi để vật tư hậu cần là hoàn toàn có thể.

“Mau, thả Quang Thiên ra!” Hoàng đế Đại Việt cuống cuồng, thầm cầu nguyện Quang Thiên đừng có mệnh hệ gì.

Hiện giờ bên cạnh lão chẳng còn mấy người tài, nếu mất thêm Quang Thiên thì chẳng khác nào tự chặt đứt cánh tay.

“Không được, trẫm phải đích thân đi!” Hoàng đế thấy thả người như vậy chưa đủ thành ý, e rằng Quang Thiên sẽ sinh lòng oán hận, phải đích thân lão ra mặt thì mới khiến đối phương cảm ân đức được.

Rất nhanh, hoàng đế Đại Việt đã tới nhà lao.

Chưa vào đến nơi đã nghe thấy tiếng Quang Thiên hào hùng vang lên: “Lũ con rùa các ngươi, ông nội nói cho nghe, Quang gia ta đời đời kinh thương, chưa từng gặp minh quân nào như chủ tử ta.

Kiếp này tuyệt không phản bội, chỉ trung thành với chủ tử, dù gan óc đất bùn cũng cam lòng, chủ bảo bầy tôi chết bầy tôi không thể không chết, chỉ mong kiếp sau vẫn được đi theo chủ tử...” Thế nào gọi là trung thần!?

Đây chính là trung thần hàng thật giá thật đây này!!

Hoàng đế Đại Việt vừa thấy hổ thẹn vừa tăng thêm mấy phần tin tưởng với Quang Thiên.

Có trung thần thế này không dùng, chẳng lẽ đi dùng đám “lão lục” Tần gia sao!?

“Nói không!?” “Nói không!?” Tên cai ngục tra tấn không hài lòng với câu trả lời, tức giận vung roi quất tiếp.

“Á...” “Á...” Quang Thiên gào lên thảm thiết như lợn bị chọc tiết, bị hành hạ gầy đi cả chục cân.

“Dừng tay!” Hoàng đế Đại Việt không nhịn nổi nữa, xông vào quát dừng tay.

Khi thấy dáng vẻ thê thảm của Quang Thiên, lão không khỏi nảy sinh lòng ái ngại.

Chỉ là bậc đế vương thì không bao giờ sai, cũng không bao giờ thừa nhận mình sai.

“Bệ hạ!” Đám cai ngục giật mình, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Quang Thiên thấy hoàng đế đích thân tới liền biết lão đã phát hiện ra Mộc Tú, vội vàng diễn tiếp, khóc lóc: “Bệ hạ, thần nghĩ tới nghĩ lui, hậu cần hai lần bị tập kích chắc là do thần sơ ý bị người ta theo dõi, mong bệ hạ nể tình thần phục vụ nhiều năm mà tha cho thần một mạng!” “Hử!?” Hoàng đế không ngờ Quang Thiên lại biết điều như vậy, bèn mượn bậc thang leo xuống: “Nay hai nước giao chiến, trẫm buộc phải nghiêm trị, nhưng trong lòng trẫm vẫn không tin ngươi phản bội, nên quyết định cho ngươi thêm một cơ hội nữa.” “Tạ ơn bệ hạ!” Quang Thiên diễn màn cảm động rơi nước mắt ngay tại chỗ.

“Ừm!” Hoàng đế gật đầu hài lòng.

Đồng thời, lão hận Mộc Tú thấu xương, kẻ này đầu quân cho Tần Phong sẽ là mối đe dọa lớn nhất, phải tìm mọi cách trừ khử lão, nếu không hậu phương của đại quân sẽ không bao giờ yên ổn.

“Hu hu...” Mộc Tú đột nhiên rùng mình, không hiểu sao sau lưng lạnh toát.

“Chuyện gì thế!?” Lão nhìn sang Tần Phong theo bản năng, sợ tên này lại đang tính kế lấy mạng mình.

Nhưng lúc này Tần Phong không rảnh để ý lão, hắn đang mải mê lừa tình Vu Lan để kiếm điểm phản diện.

“Lan bảo bảo, tại sao nàng lại muốn hại ta?!” “Ta hại huynh lúc nào!?” “Hại ta thích nàng đến nhường này!” “Lan bảo bảo, trên mặt nàng có thứ gì kìa!” “Thứ gì cơ!?” “Có chút xinh đẹp!” “Đối mặt với nàng, ta không chỉ ‘thiện giải nhân ý’ (hiểu lòng người), mà còn ‘thiện giải nhân y’ (giỏi cởi đồ người) nữa.” “.........” Tần Phong tuôn ra một tràng lời tình tự sến súa khiến mọi người ngại ngùng đến mức không chịu nổi, rủ nhau trốn hết vào khoang thuyền, trên boong tàu rộng lớn chỉ còn lại hai người.

“Không chịu nổi nữa!” Vu Lan ngượng đến mức muốn đào cái hố chui xuống, thấy Tần Phong định mở miệng tiếp liền vội vàng ngăn lại.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ phải chịu đựng ánh mắt kỳ lạ, nhận được 10 nghìn điểm phản diện!” “Đúng rồi!” Vu Lan nhìn chằm chằm Tần Phong, chuyển chủ đề: “Ta rất muốn biết, tại sao năm đó huynh lại đào Chí Tôn Cốt của em trai mình?

Với thiên phú của huynh, hoàn toàn không cần Chí Tôn Cốt để chứng minh bản thân, vả lại từ khi cấy nó vào, huynh cũng rất ít khi sử dụng trước mặt người khác.” Nhắc tới nhị đệ Tần Hạo, nụ cười trên mặt Tần Phong biến mất.

Hắn không trả lời trực tiếp mà đứng dậy đi ra đầu thuyền nhìn về phía xa, im lặng hồi lâu mới nói: “Mỗi người có một cách yêu thương em trai khác nhau!” “Cách yêu thương khác nhau!?” Đôi môi Vu Lan hơi hé, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu.

Đã nói là yêu thương em trai, sao lại nhẫn tâm ra tay đào xương của nó!?

Tần Phong cảm thấy mình gánh vác quá nhiều, thấy không có ai xung quanh liền thổ lộ: “Người sống trên đời sẽ gặp rất nhiều khó khăn, chỉ có những nơi ánh sáng mặt trời không rọi tới mới khiến nhị đệ nhanh chóng trưởng thành, rèn luyện được tính cách biết co biết duỗi, kiên cường bất khuất, thâm tàng bất lộ...” “Biết co biết duỗi!?” Vu Lan vẫn nghe mà mơ hồ, không hiểu Tần Phong đang nói gì.

Theo cách hiểu của nàng thì đại khái là “đại ca không biết nói lời hay, nhưng đại ca yêu đệ, việc đào xương cũng là bất đắc dĩ”.

“Chẳng lẽ chuyện này thực sự có ẩn tình gì sao!?” Vu Lan lẩm bẩm, lòng thầm vui mừng.

Tuy sự thần dũng của Tần Phong trên chiến trường khiến nàng đỏ mặt tim đập, nhưng việc hắn đào xương em trai vẫn luôn là cái gai trong lòng nàng.

Nàng có thể dung túng việc hắn thường xuyên không đứng đắn trêu ghẹo mình, cũng có thể chịu đựng được việc bị hắn chọc tức đến mức đau ngực, nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận một kẻ máu lạnh vô tình, không có lương tâm.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ rung động, nhận được 100 nghìn điểm phản diện!” “Lan bảo bảo, cảm ơn vì có nàng!” Tần Phong thầm cảm thán.

Hiện giờ Lâm Tam và nhị đệ đã vào động thiên phúc địa tu hành, Phương Trường thì bị chơi cho tơi tả, chỉ còn mỗi Vu Lan âm thầm sưởi ấm cho hắn.

Còn cái tên họ Đường kia, bắt nạt chó còn nhiều hơn bắt nạt hắn!

“Cảm ơn!?” Vu Lan đỏ mặt, bắt đầu tự mình suy diễn.

Hắn nói cảm ơn mình làm gì!?

Chẳng lẽ mình là người duy nhất hắn tin tưởng để tâm sự!?

Nghe mẫu thân nói đàn ông chịu nói lời lòng mình cho phụ nữ nghe, nghĩa là người đó là người hắn tin tưởng nhất.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ rung động, nhận được 100 nghìn điểm phản diện!” “Ta biết ngay nàng không cầm cự được lâu mà!” Khóe môi Tần Phong khẽ nhếch lên, đang cân nhắc xem có nên cởi áo để “thêm dầu vào lửa” hay không.

“Không xong rồi, không xong rồi, đại sự rồi!” Mộc Tú đột nhiên hoảng loạn chạy ra, đưa mấy đồng tiền tổ thành quẻ tượng cho Tần Phong xem.

“Cái gì đây!?” Tần Phong ngơ ngác không hiểu ý Mộc Tú là gì.

Vu Lan lập tức lấy lại hình tượng nữ thần, nhíu mày nói: “Quẻ tượng này, hình như là điềm đại hung!” “Đúng vậy, chính là đại hung!” Mộc Tú sốt ruột: “Lão phu vừa bói cho mình một quẻ, thấy sắp tới sẽ có sát kiếp, nhưng dạo này lão phu đâu có đắc tội với ai, rốt cuộc là kẻ nào muốn giết lão phu đây!?” “Ta biết rồi!” Tần Phong chính khí lẫm liệt: “Chắc chắn là do chúng ta diệt hai mươi vạn quân Đại Việt, bắt sống nhiều hoàng tộc, lại cướp sạch hậu cần của chúng nên chúng định phái binh bao vây.

Mộc Tú tiền bối, ngài mau đi đi, Tần Phong ta làm việc mình chịu, tuyệt không liên lụy người vô tội.” “Ân, ân, thỏ ta tán thành!” Tiểu Bạch nhảy lên vai Tần Phong gật đầu lia lịa.

Để Mộc Tú đi ngay, gánh tội thì được chứ liên lụy thì không nên.

“Tần tiểu hữu!” Mộc Tú nghe vậy thì cảm động rơi nước mắt.

Dù lão bói ra tên này khắc mình, lại còn là kẻ đứng sau vụ mất tích Tiên Tinh, nhưng không ngờ tên này lại trượng nghĩa đến vậy.

Chương 314

Loảng xoảng!

Mộc Tú lại gieo quẻ, muốn tính xem nếu rời đi thì có rủi ro gì không.

Tử cục!

Chắc chắn phải chết!!

Ở lại là đại hung, đi là chắc chắn chết!!

Nghĩa là vấn đề không nằm ở Tần Phong, mà có kẻ chuyên môn nhắm vào lão.

Mộc Tú rùng mình, sắc mặt lập tức nghiêm nghị: “Tần tiểu hữu, từ khi gặp gỡ, cậu đối đãi với lão phu rất lễ độ, khiến lão phu thấy như ở nhà.

Nay cậu gặp nguy hiểm, Mộc Tú ta nếu bỏ đi một mình thì có khác gì cầm thú?!” “Mộc Tú tiền bối nói sai rồi!” Tần Phong khuyên: “Ngài là tiền bối, ta là vãn bối, lễ độ là đương nhiên.

Tử viết: quân tử không đứng dưới tường đổ, xin tiền bối mau đi đi, nếu vì vãn bối mà ngài gặp chuyện thì vãn bối sao yên lòng được!?” “Không phải, không phải đâu...” Mộc Tú lắc đầu nguầy nguậy, thà chết cũng phải ở lại để tìm một con đường sống.

“Không được, không được đâu...” Tần Phong cũng lắc đầu từ chối, thà chết cũng không muốn giữ cái “bao cát” này lại.

Đúng lúc này, Tần Phong nhận được ý niệm từ Quang Thiên, có vẻ như gần đây hắn đưa Mộc Tú lộ diện thường xuyên khiến hoàng đế Đại Việt đã khóa chặt được phạm vi của hắn, hiện đã phái hàng triệu quân chuẩn bị bao vây khu vực này.

“Không ổn!!” Tần Phong không còn tâm trí tranh cãi với Mộc Tú, hét lớn: “Thiên Quân, Vạn Mã, toàn tốc tiến về phía trước, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chiến trường, quay về địa bàn của mình.” “Rõ!!” Thiên Quân, Vạn Mã nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, vội vã điều khiển Thần Phong Chu lao về hướng đại doanh quân ta.

“Toàn tốc tiến lên!” Một ngàn Bạch Bào Quân cũng nhanh chóng theo sát.

Họ không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng cứ đi theo Tần Phong là có thịt ăn, chắc chắn là vậy.

“Tất cả chuẩn bị chiến đấu!” Tần Phong gọi tất cả thiên kiêu Thiên Hồng thư viện ra, giao cho họ nhiệm vụ cảnh giới, hễ thấy có gì bất thường phải báo ngay.

“Là phụ hoàng sao!?” Nam Phong công chúa đang bị trói dường như thấy lại hy vọng, thầm cầu nguyện phụ hoàng tới cứu mình về nhà.

“Phải làm sao đây!?” Trái ngược với Nam Phong công chúa, Phương Trường lại càng lo lắng hơn.

Là một người xuyên không từ hành tinh đỏ, hắn thừa biết sự bạc bẽo của nhà đế vương, nay mười vạn quân bị diệt nghĩa là hắn đã mất giá trị sử dụng, thứ duy nhất khiến hoàng đế Đại Việt hứng thú chắc chỉ còn lại cái mông của hắn thôi.

Một khi rơi vào tay lão, kết cục của hắn cũng thê thảm không kém.

Lúc này, chiến trường tiền tuyến vẫn đang giao tranh ác liệt.

Tuy nhiên theo thời gian, đại quân Âm Nguyệt dần chiếm ưu thế, quân đội Đại Việt do vật tư không được bổ sung kịp thời đã bắt đầu lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Không chỉ vũ khí hỏng không có đồ thay, mà bị thương cũng không có đan dược chữa trị, ngay cả những vũ khí hạng nặng như Phá Thiên Cường Nỗ cũng không có để áp chế hỏa lực, chỉ đành bị đánh cho tan tác.

“Tốt, tốt lắm!!” Bạch Khởi vuốt râu cười lớn.

Lão cứ ngỡ trận hội chiến này sẽ là một trận ác chiến, ai ngờ Tần Phong dẫn một ngàn quân thâm nhập sâu, không chỉ giết hai mươi vạn địch, bắt sống hàng trăm hoàng thân quốc thích, mà còn phá hủy hậu cần của chúng tới hai lần, giúp lão nắm chắc phần thắng trong tay.

“Phế vật, đúng là đồ phế vật!” Diệp Long đứng một bên âm thầm chửi rủa Phương Trường.

Hắn đã dùng nội gián tuồn tin cho rồi mà Phương Trường vẫn bị Tần Phong phản sát đến mức trắng tay, đúng là đến con lợn chỉ huy cũng không thể thua thảm hại như thế được.

Giờ thì Tần Phong nổi như cồn, vị trí Thánh tử của hắn đang lung lay dữ dội.

“Có gì ghê gớm đâu!” Trần Tổ bĩu môi: “Chẳng qua là mèo mù vớ phải cá rán thôi!” Đúng lúc này, một binh sĩ vội vã chạy tới báo: “Báo!

Có tình báo cho biết hoàng đế Đại Việt đã khóa chặt phạm vi của Đệ tam Thánh tử, đang điều động hàng triệu quân bao vây ngài ấy.” “Tần Phong bị vây!?” Diệp Long và Trần Tổ lập tức sống lại, giả vờ quan tâm hỏi: “Người chưa chết chứ?

Mồ mả thế nào rồi...” "Báo cáo hai vị Thánh tử!" Binh sĩ thật thà đáp: "Đại quân hàng triệu người của Đại Việt vẫn chưa hình thành thế bao vây hoàn chỉnh, Thánh tử Tần Phong hiện tại vẫn bình an vô sự!" "Vô sự!?" Diệp Long và Trần Tổ đều cảm thấy thất vọng tràn trề, trong lòng thầm mắng Đại Việt hoàng triều đúng là một lũ phế vật.

Tần Phong chỉ dẫn theo nghìn người cô quân thâm nhập, thế mà đến giờ bọn chúng vẫn không bắt được người. "Cái gì!!" Trái ngược với tâm trạng mong Tần Phong gặp họa của hai kẻ kia, Bạch Khởi nghe tin xong thì sắc mặt đại biến.

Khoan hãy nói đến chiến tích chói lọi của Tần Phong trong chiến dịch này, chỉ riêng những thế lực đứng sau lưng hắn thôi, nếu hắn thực sự xảy ra mệnh hệ gì, tuyệt đối không phải chuyện phủi tay là xong được. "Người đâu!" Bạch Khởi vội vàng hạ lệnh: "Thông báo cho đại quân phụ cận, bất chấp mọi giá phải cứu viện Đệ tam Thánh tử!" "Tướng quân không thể!" Diệp Long vội ngăn cản: "Quân ta lúc này đang chiếm ưu thế tuyệt đối, chúng ta nên dốc toàn lực đánh thẳng vào hang ổ địch mới đúng, tuyệt đối không thể vì tình cảm cá nhân mà bỏ mặc lợi ích của đế quốc." "Đúng vậy!" Trần Tổ liên tục gật đầu: "Hiện nay ưu thế thuộc về ta, đây là cơ hội tuyệt hảo để tiêu diệt các quân đoàn Đại Việt." "Chuyện này..." Sắc mặt Bạch Khởi bắt đầu do dự.

Tuy ông biết hai kẻ này muốn mượn cơ hội để trừ khử Tần Phong, nhưng cục diện hiện tại quả thực trăm năm khó gặp.

Nguyên bản Đại Việt hoàng triều định dùng chiến thuật lồng giam, lấy ưu thế hàng chục triệu quân để nuốt chửng Bạch Bào quân.

Nhưng hiện tại Bạch Bào quân không những trụ vững mà các quân đoàn Trấn Ma, Hổ Bí, Hắc Giáp, Đại Tuyết Long Kỵ còn thừa cơ phản bao vây, nhốt chặt hàng chục triệu quân Đại Việt vào giữa.

Chỉ cần tiêu diệt được số quân này, từ nay về sau vùng phía Tây Đại Việt sẽ không còn chiến sự, Âm Nguyệt hoàng triều cũng sẽ nuốt trọn một phần ba lãnh thổ đối phương, mũi kiếm chỉ thẳng vào kinh đô - trái tim của Đại Việt.

Nên từ bỏ cục diện tốt đẹp để cứu Tần Phong, hay là dồn toàn bộ áp lực lên vai hắn? "Người đâu!" Bạch Khởi rất nhanh đã có quyết định, thần sắc nghiêm nghị: "Truyền lệnh xuống, bất luận giá nào cũng phải cứu cho được Đệ tam Thánh tử Tần Phong!" "Rõ!!" Các tướng sĩ có mặt đồng thanh nhận lệnh. "Nhìn xem, đó chính là hậu quả của kẻ cuồng vọng tự đại!" Diệp Long thấy Bạch Khởi khăng khăng đòi cứu Tần Phong, không nhịn được mà châm chọc: "Chỉ mang theo nghìn kỵ binh cô quân thâm nhập, hắn nghĩ mình là ai chứ?

Kẻ không biết còn tưởng tu vi hắn đột phá cấp Đế rồi cơ đấy, đúng là một tướng vô năng làm khổ cả quân." "Chứ còn gì nữa!" Trần Tổ cũng thêm dầu vào lửa: "Hiện tại vì cứu một mình hắn mà quân ta phải từ bỏ cục diện tốt đẹp, rơi vào thế bị động.

Tần Phong chính là tội nhân của Âm Nguyệt hoàng triều." "Báo!" Một binh sĩ chạy vào: "Chúng ta vừa nhận được một tin nhắn từ Đệ tam Thánh tử gửi về!" "Tin nhắn!?" Diệp Long lại tiếp tục chế giễu: "Không cần nghĩ cũng biết là tin cầu cứu rồi.

Với loại người ngụy quân tử như Tần Phong, chắc chắn sẽ giương cao ngọn cờ chính nghĩa để thúc giục chúng ta đi cứu hắn." "Có lý!" Trần Tổ hưởng ứng: "Tần Phong chính là loại tiểu nhân đạo đức giả, lúc nào cũng đứng trên cao mà chỉ tay năm ngón." Lúc này, binh sĩ không nói gì, lấy ra truyền tấn thạch truyền linh lực vào.

Không giống như việc đưa thư bằng chim bồ câu ở chiến trường phàm nhân, chiến trường của người tu luyện sử dụng truyền tấn thạch giống như một chiếc điện thoại.

Tuy nhiên vật này chế tác cực kỳ đắt đỏ, chỉ khi có tin khẩn cấp mới dùng đến, và nó còn có chức năng ghi hình.

Sau khi linh lực nhập vào, hư ảnh của Tần Phong hiện ra.

Hắn đang đứng trên mũi thuyền Thần Phong chu, đón gió lướt sóng, trưng ra kỹ năng diễn xuất đạt giải Oscar với vẻ mặt nghiêm nghị: "Lão tướng quân, Tần Phong biết ngài trọng tình trọng nghĩa, nhất định sẽ suất binh tới cứu viện, nhưng lợi ích của Âm Nguyệt hoàng triều cao hơn tất cả, thiết nghĩ đừng vì cứu Phong mà làm lỡ việc nước.

Tần Phong này gánh không nổi tiếng xấu muôn đời đó!" "Đại trượng phu hành sự phải quang minh lỗi lạc, dù ở nghịch cảnh cũng tuyệt không phản bội đầu hàng.

Nếu bại, chỉ có cái chết mà thôi.

Chương 315

Ngọc có thể nát nhưng không thể đổi sắc trắng; trúc có thể cháy nhưng không thể hỏng đốt.

Thân tuy chết, danh có thể lưu truyền sử sách.

Cho dù đối phương có dùng mỹ nhân kế, Tần Phong ta cũng ninh chiết bất loan (thà gãy chứ không cong)." "Theo như ta liệu không sai, lúc này chắc chắn có kẻ tiểu nhân đang mỉa mai ta không lượng sức mình.

Nhưng yến tước sao hiểu được chí hồng hộc?

Tần Phong ta, trên không thẹn với triều đình xã tắc, dưới không thẹn với thiên hạ lê dân, ở giữa đối đãi sòng phẳng với lương tâm của mình, vào sinh ra tử, không chút từ nan!" Dứt lời, hư ảnh của Tần Phong hành lễ rồi tan biến, từ đầu chí cuối không hề nhắc một chữ đến chuyện cầu cứu. "Hắn nói 'kẻ tiểu nhân' là ai hả!?" Diệp Long và Trần Tổ tức nổ đom đóm mắt, trong lòng bắt đầu chửi thề.

Ngược lại với sự khó chịu của hai vị Thánh tử, các tướng lĩnh khác sau khi nghe xong bài diễn thuyết hùng hồn của Tần Phong thì ai nấy đều trở nên nghiêm túc.

Thiếu niên anh hùng, cô quân thâm nhập, dùng binh như thần, chiến vô bất thắng, xương cốt thép, vì đại cục mà sẵn sàng hy sinh!

Anh hùng trọng anh hùng, Tần Phong đã dùng chiến tích chói lọi và phẩm hạnh cao thượng để chiếm được sự tôn trọng của hàng triệu quân sĩ!

Nhìn sang hai tên Thánh tử phế vật đang lẩm bẩm chửi rủa kia, trong lòng các tướng sĩ lập tức quyết định tương lai sẽ dốc toàn lực ủng hộ Tần Phong lên ngôi Đế. "Tốt!

Đây mới chính là nam tử hán của Âm Nguyệt hoàng triều ta!" Bạch Khởi cũng bị nói đến mức nhiệt huyết sôi trào, lập tức hạ lệnh: "Đem đoạn ghi âm này phát cho toàn quân nghe!

Thổi tù và, đánh trống trận, toàn quân xuất kích, cứu viện Thánh tử!" "Rõ!!" Các vị tướng quân như được tiêm máu gà, từng người lăm lăm đại đao giáo dài, khát khao chiến đấu. "Vãi chưởng!!" Diệp Long không nhịn được thốt ra một câu chửi thề, não bộ vẫn chưa kịp load xong.

Tần Phong đã bảo không cần cứu rồi, sao Bạch Khởi vẫn còn dốc toàn quân xuất kích chứ?! "Nhân tài, đúng là nhân tài!" Trần Tổ cũng phải cảm thán một tiếng, thực sự muốn gọi hắn một tiếng thần tượng.

Rõ ràng là chẳng nói cầu cứu gì, nhưng lại như đã nói tất cả rồi.

Một bài diễn thuyết đầy nhiệt huyết không những giúp hắn thoát khỏi tiếng xấu mà còn xây dựng được hình tượng ưu quốc ưu dân, lại còn kích động sĩ khí, thu hoạch thêm một đám đàn em cuồng nhiệt. ...

Trên thuyền Thần Phong chu.

Tần Phong sau khi làm màu xong thì nhận được thông báo từ hệ thống. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ dùng 'lời nói dối thiện ý' lừa gạt người khác, không gian tùy thân mở rộng gấp đôi!" Tần Phong nhìn không gian tùy thân, rơi vào trầm mặc.

Vốn tưởng sau sự kiện Côn Luân bí cảnh và hai lần tập kích kho lương của Đại Việt, bên trong đã phong ấn rất nhiều tài sản tội lỗi, giúp nhiều người tránh khỏi việc bị tiền tài làm mê muội tâm trí.

Nào ngờ không gian lại mở rộng thêm, xem ra gánh nặng đường xa, việc cứu vớt thế giới này tuyệt đối không phải chuyện ngày một ngày hai mà xong được. "Ủa!?" Tiểu Bạch nghi hoặc gãi gãi cái đầu nhỏ, phát hiện viên ngọc của mình lại biến mất tiêu. "Mộc Tú tiền bối!" Tần Phong giả vờ như không biết gì, tiến lên hành lễ: "Cảm tạ tiền bối nguyện ý ở lại cùng chúng ta đồng cam cộng khổ, khẩn xin tiền bối dùng thuật thần toán giúp chúng ta thoát khỏi vòng vây." "Cái này..." Mộc Tú lộ vẻ do dự: "Thiên cơ có thể nhìn nhưng không thể nói, càng không thể nghịch.

Nếu cưỡng ép thay đổi, chỉ e thượng thiên lại giáng thiên phạt, giảm thọ nguyên của ta mất." "Tiền bối cứ việc yên tâm mà tính!" Tần Phong lấy ra một viên Cực phẩm Đại Hoàn Đan, cười nói: "Đây là viên Đan dược cực phẩm do vãn bối đích thân luyện chế, có thể bổ sung thọ nguyên đã mất, cho đến nay chưa từng có ai phàn nàn..." "Không cần, không cần đâu!" Mộc Tú nhớ tới cảnh tượng 'ăn giỗ' lần trước, sợ tới mức vội vàng từ chối. "Sao lại có thể như vậy được!" Tần Phong vội vàng tiến lên giằng co, biểu thị đây là một chút tâm ý của mình.

Là một đứa trẻ lớn lên dưới sự giáo dục của nền văn hóa ngàn năm, hắn hiểu rất rõ đạo lý: Muốn nhờ người ta làm việc thì phải tặng quà, nếu không người ta chắc chắn sẽ không tận tâm. "Thực sự không cần đâu, ta cảm thấy mình còn trụ được!" Mộc Tú sắp bị sự nhiệt tình của Tần Phong làm cho phát khóc.

Lão phát hiện quẻ tượng nói không sai chút nào, cái tên Tần Phong này đúng là khắc tinh trong mệnh của lão. "Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, là vãn bối không hiểu chuyện!" Tần Phong thấy Mộc Tú năm lần bảy lượt từ chối, lập tức hiểu ra là mình tặng quà sai cách.

Dù sao Mộc Tú cũng là bậc tiền bối cao nhân, nhận quà trước mặt mọi người quả thực tổn hại hình tượng, đợi lát nữa hắn sẽ lén nhét viên đan dược vào hộp bánh gửi tới tận nhà sau. *Xoạt!* Mộc Tú cũng chẳng hiểu Tần Phong hiểu cái gì nữa, lão lắc lắc cái mai rùa, gieo ra mấy đồng tiền. "Khốn thú chi đấu (Thú dữ trong chuồng đánh nhau)!" Quẻ tượng hiển thị, thế bao vây của Đại Việt đã thành hình, dựa vào chút nhân mã này của bọn họ thì căn bản không thể thoát ra được. "Chẳng lẽ đệ nhất thần toán Hoang Cổ ta lại phải bỏ mạng tại đây sao!?" Mộc Tú ánh mắt đờ đẫn, ngồi bệt xuống đất.

Cả đời lão bói quẻ vô số, ngoại trừ cái quẻ về Tần Phong là không ra kết quả, còn lại chưa bao giờ sai lệch.

Điều này có nghĩa là lão đã đường cùng rồi, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi sự phán xét của vận mệnh. "Phải làm sao bây giờ!?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Lan thoáng hiện vẻ lo âu, nàng đứng cạnh Tần Phong để tìm kiếm sự an ủi.

Tần Phong lập tức nhập vai, ánh mắt kiên định: "Tần Phong ta chưa bao giờ tin mệnh, vận mệnh nằm trong tay chính mình!

Mọi sự bất công, bất mãn, bất bình, chỉ vì ngươi chưa đủ mạnh!

Chuyện cũ đã qua, muốn đếm những nhân vật phong lưu, còn phải xem hôm nay!" Dứt lời, Tần Phong xoẹt một tiếng, xé toạc y phục lộ ra cơ bụng săn chắc. "Ưm..." Mặt Vu Lan đỏ bừng.

Là một thiếu nữ ngây thơ, khi nghe lời tuyên bố bá đạo đấu với trời của Tần Phong, trái tim nàng đã bắt đầu loạn nhịp.

Cộng thêm lượng hormone bùng nổ trước mắt, nàng hoàn toàn bị hớp hồn, chìm đắm không thể dứt ra. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên tuyển chi nữ đỏ mặt tim đập nhanh, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Lại có thêm 10 vạn điểm vào túi!" Khóe môi Tần Phong hơi nhếch lên, hắn quả thực đã nắm thóp được Vu Lan rồi. *Ầm ầm!!* Một tiếng nổ vang dội kinh thiên động địa vang lên, tầng mây trên bầu trời cuồn cuộn đổ tới như thủy triều.

Trong khoảnh khắc, hư không trong phạm vi mấy nghìn dặm tràn ngập một áp lực đáng sợ, khiến không gian rung chuyển dữ dội. "Vãi cả chưởng!" Tần Phong không nhịn được chửi thề.

Hắn thấy quân đội bản địa này thật chẳng có phép tắc gì cả, chẳng báo trước một tiếng mà đã nhảy ra rồi.

Chương 316

Hàng chục vạn đại quân đột nhiên xuất hiện trong hư không phía trước, sát khí kinh người tỏa ra không chút che giấu. "Không xong rồi, địch tập kích!!" Thần Phong chu vội vàng dừng lại, mọi người tiến vào trạng thái chiến đấu.

Một nghìn Bạch Bào quân tay lăm lăm trường thương, cưỡi Ám Nguyệt Bạch Hổ sẵn sàng xung phong.

Các thiên kiêu của học viện Thiên Hồng tuy hơi hoảng loạn nhưng cũng đã chuẩn bị tinh thần hy sinh vì nước.

So với sự căng thẳng của mọi người, Tần Phong lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Khoan hãy nói đến việc hắn vẫn chưa dùng đến thẻ trải nghiệm Hồng Mao Lão Quái, chỉ riêng mấy nghìn con ma và vạn cương thi cùng tiểu thư Tâm Nhan trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng đủ để bảo vệ hắn về nhà an toàn. "Thái sơn sụp đổ trước mắt mà sắc mặt không đổi!" Vu Lan thấy Tần Phong lúc này thực sự quá ngầu, trái tim nhỏ bé đập loạn như hươu chạy. "Thiếu cung chủ, triển đi thôi!" Các cao thủ của Lam Ma cung cũng ghi nhớ sứ mệnh, không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để tác hợp hai người. *Ầm ầm!!* Lại một tiếng nổ lớn khác vang lên, thêm hàng chục vạn đại quân xuất hiện phía sau, sát khí cuồn cuộn phong tỏa hoàn toàn đường lui của bọn họ.

Thống soái phía trước là một nam tử vạm vỡ khí thế bừng bừng, còn thống soái phía sau là một nữ tử khoác chiến giáp. "Chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ!?" Tần Phong quan sát nam tử vạm vỡ phía trước, không hiểu sao có cảm giác quen thuộc. "Ta là Trường Nhật Hầu Thường Hưng, thuộc hạ của hoàng đế Đại Việt!" Nam tử vạm vỡ nhìn Tần Phong với ánh mắt đầy sát khí, lạnh lùng nói: "Phụ thân ta chính là Thường Côn!!" "Ta là Thường Kiều!" Nữ tử phía sau cũng đầy hận thù: "Phụ thân ta là Thường Côn!!" "Thường Côn!?" Tần Phong ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng cũng nhớ ra là ai.

Tám năm trước khi hắn đào Chí Tôn Cốt của em trai rồi trốn khỏi Tần gia, chính Thường Côn đã dẫn binh tới vây bắt hắn.

Cuối cùng Tử Diên đã bóp nát mệnh bài triệu hoán Nguyệt Thần, và Thường Côn bị Nguyệt Thần búng tay một cái chết tươi.

Chỉ là không ngờ Thường Côn lại yếu đến thế, cứ thế mà tèo luôn. "Đáng tiếc thật!" Tần Phong tỏ vẻ vô cùng nuối tiếc.

Nếu năm đó hắn không rời khỏi Đại Việt, hắn đã có thể đi ăn giỗ của Thường Côn rồi.

Đặc biệt hồi đó hắn mới tám tuổi, có thể đường đường chính chính ngồi mâm trẻ em. "Tần Phong, hôm nay chúng ta sẽ báo thù cho cha!" Anh em Thường Hưng, Thường Kiều đầy sát khí, bọn họ đã chờ ngày này rất lâu rồi. "Báo thù cho cha!?" Tần Phong ngớ người.

Năm đó người triệu hoán Nguyệt Thần là Tử Diên, người giết cha tụi nó là Nguyệt Thần, liên quan gì đến một đứa nhóc tám tuổi như hắn chứ?

Ăn vạ cũng không thể ăn vạ kiểu này được! "Sát!!" Hai anh em nhà họ Thường chẳng thèm quan tâm, chỉ biết năm đó nếu không vì Tần Phong thì cha bọn họ đã không tử trận. "Sát!!" Hàng chục vạn đại quân nhận lệnh, lập tức bắt đầu thế tấn công. "Bộ coi ta là quả hồng mềm muốn nặn thế nào thì nặn hả!?" Đối diện với hàng chục vạn đại quân, Tần Phong không hề hoảng sợ, lệnh cho Thiên Quân, Vạn Mã lôi toàn bộ con tin ra. "Dừng tay, ta là Thập thất hoàng tử!" "Thường Hưng ngươi dám, ta là Bát hoàng tử!" "Thường Kiều, ngươi còn nhớ ta không, ta là hoàng tôn đây!" "..." Tiếng kêu la của hàng trăm con cháu hoàng tộc khiến anh em Thường Hưng, Thường Kiều lập tức chùn tay, vội ra lệnh cho đại quân ngừng tấn công. "Tần Phong, có giỏi thì thả người ra, chúng ta đấu một chọi một công bằng!" Thường Hưng cực lực kiềm chế sự thôi thúc báo thù.

Dù gã rất muốn xông lên nhưng con cháu hoàng tộc trong tay Tần Phong quá nhiều, dù gã có mười lá gan cũng không dám coi thường tính mạng của bọn họ. "Công bằng là dựa trên tiền đề hai bên ngang hàng.

Ngươi nghĩ bây giờ ngươi có tư cách gì mà đòi đàm điều kiện với ta?" Giọng Tần Phong rất thản nhiên nhưng lại lộ rõ vẻ khinh miệt. *Phập!!* Lời vừa dứt, máu tươi bắn tung tóe.

Thiên Quân và Vạn Mã không hề do dự, mỗi người giết ngay một tên hoàng tử để thị uy. "Ngươi..." Thường Hưng không ngờ Tần Phong bị bao vây mà vẫn còn kiêu ngạo như vậy.

Thường Kiều lạnh lùng nói: "Tần Phong, ngươi đã chắp cánh cũng khó thoát, hay là chúng ta thương lượng một chút?" Tần Phong liếc mắt qua, nhàn nhạt nói: "Các ngươi không đủ tư cách đối thoại với ta, đi tìm kẻ nào đủ trọng lượng tới đây!" "Ngươi..." Anh em Thường Hưng tức giận vô cùng nhưng đành phải truyền lời về.

Rất nhanh, hoàng đế Đại Việt đã nhận được tin.

Tuy lão hận không thể băm vằn Tần Phong nhưng cũng không nỡ bỏ mặc con cháu huyết thống của mình.

Quang Thiên lập tức xung phong: "Bệ hạ, thần nguyện đi đàm phán với Tần Phong, bảo đảm sẽ cứu được các hoàng huynh, hoàng tử và hoàng tôn ra ngoài." "Ngươi!?" Hoàng đế Đại Việt lắc đầu: "Tần Phong yêu cầu người có thân phận đi đàm đàm, ngươi đi e rằng hắn lại ra tay sát hại con tin." *Bộp một tiếng!* Quang Thiên lập tức quỳ xuống, mặt đầy chân thành: "Thiên, nguyện bái bệ hạ làm nghĩa phụ..." "Bái trẫm làm nghĩa phụ!?" Hoàng đế Đại Việt ban đầu ngẩn ra, sau đó đại hỉ: "Tốt, tốt, tốt!

Trẫm có được Thiên nhi như hổ thêm cánh!!" Nói đoạn, lão đích thân tiến lên đỡ Quang Thiên dậy.

Nguyên bản lão định từ chối, nhưng nghĩ lại, thu một đứa con nuôi chẳng mất mát gì, ngược lại còn khiến Quang Thiên ra sức làm việc cho mình hơn.

Một công đôi việc, dại gì không làm? "Phụ hoàng!" Quang Thiên hàm lệ, lập tức đổi cách xưng hô. "Ặc..." Đám người Tây Chu cảm thấy vô cùng cạn lời.

Đã nghe danh Quang Thiên là kẻ xu nịnh số một Đại Việt, nhưng không ngờ kỹ năng nịnh nọt lại đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, hoàn toàn không còn liêm sỉ như vậy. "Tốt, tốt lắm!" Hoàng đế nhìn Quang Thiên với ánh mắt không giấu nổi sự yêu thích, hét lớn: "Người đâu, mang Phương Thiên Họa Kích tới đây, trẫm muốn ban cho nhi tử Quang Thiên của trẫm!" "Phương Thiên Họa Kích!!" Đám người Tây Chu lập tức kinh hô, cũng muốn quỳ xuống gọi cha luôn.

Nếu họ không nhầm thì Phương Thiên Họa Kích chính là một trong mười đại thần binh của Hoang Cổ.

Mấy trăm năm trước khi nó xuất thế đã gây ra một trận mưa máu gió tanh, cuối cùng rơi vào tay hoàng tộc Đại Việt, không ngờ hôm nay lại ban cho đứa con nuôi này.

Không biết là do hoàng đế bị nịnh đến sướng rơn, hay muốn mượn cơ hội này nhắn nhủ các thế gia rằng hoàng tộc không bao giờ bạc đãi kẻ trung thành. "Đa tạ bệ hạ!" Quang Thiên lại quỳ xuống: "Sau này Thiên nhất định dùng Phương Thiên Họa Kích để giữ đất khai cương cho chủ thượng, quét sạch Tây Di, đánh bại mọi kẻ thù xâm phạm!" "Lại khách khí rồi phải không?" Hoàng đế lại đỡ hắn dậy, thân thiết nói: "Sau này ngươi cứ mạnh dạn gọi trẫm là phụ hoàng, đừng có gò bó!" "Vâng, phụ hoàng!" Quang Thiên gật đầu lia lịa, trong lòng thầm nghĩ mình có bao giờ biết gò bó là gì đâu. "Haha..." Hoàng đế cười lớn, giao toàn quyền đàm phán cho Quang Thiên.

Lão đặt kỳ vọng rất lớn và tuyệt đối tin tưởng hắn.

Chương 317

"Báo!" Một binh sĩ chạy vào: "Khởi bẩm bệ hạ, lão tặc Bạch Khởi đã thổi tù và, đánh trống trận.

Các quân đoàn Trấn Ma, Hổ Bí, Bạch Bào, Hắc Giáp, Đại Tuyết Long Kỵ đồng loạt tấn công, quân ta sắp chống đỡ không nổi rồi!" "Lão tặc Bạch Khởi muốn liều mạng đây mà!" Hoàng đế cau mày: "Chắc chắn lão biết Tần Phong bị bao vây, biết hắn sắp trụ không nổi nên muốn đánh nhanh thắng nhanh với quân ta." "Bệ hạ thánh minh!" Đám người Tây Chu vội vàng phụ họa.

Hoàng đế Đại Việt dứt khoát hạ lệnh: "Thông báo cho tiền tuyến nhất định phải cầm chân lão tặc Bạch Khởi.

Quang Thiên, ngươi cũng xuất phát ngay đi, phải cứu bằng được con cháu hoàng tộc ra.

Nếu như..." "Nếu như..." Sắc mặt hoàng đế biến đổi, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, lão siết chặt nắm đấm, nghiến răng nói: "Nếu như Tần Phong cố ý kéo dài thời gian, lúc cần thiết có thể từ bỏ những hoàng tộc tử đệ đó.

Trẫm cái gì cũng có thể không cần, nhưng Tần Phong phải chết!" "Rõ!" Quang Thiên nhận lệnh: "Nhi thần nhất định không phụ sự ủy thác của phụ hoàng!!" ...

Tiền tuyến.

Trống trận dồn dập, tiếng giết rung trời.

Bầu trời dày đặc người, là chiến trường đâm chém của hai bên.

Chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ thành cái xác rơi xuống không trung.

Nhìn xuống dưới, máu tươi đã nhuộm đỏ mặt đất. "Vì Thánh tử

Tần Phong!!" Binh sĩ Âm Nguyệt hoàng triều sau khi nghe bài diễn thuyết của Tần Phong thì như được tiêm máu gà, liều chết xông lên không sợ hãi. "Vãi thật!" Diệp Long khó chịu chửi thề.

Cứ tưởng Tần Phong sẽ dùng đạo đức giả để ra lệnh cho bọn họ, không ngờ tên khốn này lại chơi chiêu 'dục cầm cố túng'.

Không chỉ làm uy tín trong quân cao hơn mà còn khiến Bạch Khởi dốc toàn quân đi cứu, ngay cả bọn hắn cũng buộc phải dẫn binh tới giúp.

Nhìn từng binh sĩ ngã xuống, gã cảm thấy đau như cắt từng khúc ruột.

Không phải gã thương lính gì cho cam, mà là vì những lính này không chết để mang công trạng về cho gã, mà lại chết để đi cứu Tần Phong. "Haiz!" Trần Tổ bên cạnh thở dài: "Xem ra hai chúng ta vô duyên với ngôi vị Đế rồi!" "Ai nói thế!" Diệp Long lạnh lùng: "Càn khôn chưa định, ngươi và ta đều là hắc mã, Tần Phong còn lâu mới đạt tới mức một tay che trời!" "Có gì khác nhau đâu?" Trần Tổ không biết vô tình hay hữu ý: "Ngươi quên rồi sao, tình báo mới nhất cho thấy Phương Trường lại rơi vào tay Tần Phong.

Hiện tại dưới trướng Tần Phong đã có hai kẻ có tiềm năng Đại Đế, nếu thêm ba kẻ nữa, tối đa trăm năm nữa ngay cả Lục Đạo Đế Quân cũng không áp chế nổi hắn đâu." "Hử!?" Diệp Long nhíu mày, bị Trần Tổ thức tỉnh.

Gã chỉ mải đối phó Tần Phong trước mắt mà quên mất tiềm năng đáng sợ của hắn.

Dù Tần Phong từ giờ không phát triển thêm, chỉ thu mình ở đỉnh Thúy Trúc không ra ngoài, trăm năm sau thiên hạ này vẫn là của hắn, gã căn bản không có khả năng tranh giành. "Xem ra chỉ có thể làm thế này thôi!" Diệp Long suy nghĩ một lát rồi quyết định thông báo cho quân cờ ngầm bên cạnh Tần Phong. ...

Thần Phong chu.

Một nghìn Bạch Bào quân không dám lơi lỏng một giây, cảnh giác nhìn hàng triệu quân Đại Việt xung quanh.

Hiện tại không chỉ có hàng chục vạn quân của anh em nhà họ Thường mà còn có thêm hàng triệu quân của các tướng lĩnh khác đổ về.

Nếu không nhờ có đám con cháu hoàng tộc làm con tin, e rằng bọn họ đã bị xé xác từ lâu rồi.

Lúc này, trong khoang thuyền.

Phương Trường và công chúa Nam Phong bị nhốt ở đây, bên cạnh còn có Ngô Vương và Ngụy Vương.

Riêng nguyên thần của Thục Vương đã suy yếu đến cực điểm, suốt ngày bị Tiểu Bạch cầm roi nhỏ đuổi đánh khắp nơi. "He he he, ngươi chạy không thoát đâu!" Tiểu Bạch học theo tiếng cười của Tần Phong, vung roi đuổi theo. "Huynh đệ ơi!!" Ngô Vương và Ngụy Vương nhìn mà vừa phẫn nộ vừa xót xa.

Ai mà ngờ được Thục Vương của Đại Việt uy chấn Hoang Cổ, cường giả Chuẩn Đế cảnh, giờ lại thảm hại đến mức bị một con thỏ cầm roi đuổi đánh, thật là nỗi nhục nhã chưa từng có. *Vút một tiếng!* Một bóng đen thừa cơ lẻn vào khoang thuyền.

Đó là một nam tử vạm vỡ bịt mặt, nhanh chóng kết ấn phóng ra một kết giới cách âm. "Cạch cạch cạch..." Kẻ bịt mặt phát ra tiếng cười biến thái, tiến về phía công chúa Nam Phong và Phương Trường. "Ngươi muốn làm gì!?" Phương Trường cuống quýt hét lên: "Tiểu tử, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám động vào Nam Phong, Phương Trường ta làm ma cũng không tha cho ngươi." "Đừng, đừng qua đây!"

Công chúa Nam Phong sợ hãi kêu lên: "Ta là công chúa Đại Việt, quan hệ của ta với Thánh tử Tần Phong của các ngươi không tầm thường đâu, ngươi dám động vào ta, hắn chắc chắn sẽ không tha cho ngươi!" "Quan hệ không tầm thường!?" Phương Trường cảm thấy như bị trúng đòn chí mạng, đầu óc như hiện lên một cánh đồng xanh mướt (bị cắm sừng). "Cái quái gì thế!" Kẻ bịt mặt ném cho công chúa Nam Phong một cái nhìn khinh bỉ, rồi quay sang nhìn Phương Trường với ánh mắt càng thêm biến thái... "Chuyện gì vậy!?" Công chúa Nam Phong đứng hình tại chỗ, trân trối nhìn kẻ bịt mặt đi ngang qua mình. "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Sắc mặt Phương Trường biến đổi, cuối cùng cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

So với nhan sắc của công chúa Nam Phong, có vẻ như ngôi vị Đại Đế của hắn hấp dẫn hơn nhiều. "Ngươi nghĩ ta muốn làm gì?" Kẻ bịt mặt cười bỉ ổi, từng bước tiến lại gần.

Hắn tên là Thanh Thiên, là quân cờ ngầm mà Diệp Long cài cắm bên cạnh Tần Phong.

Vừa nãy hắn nhận được tin từ Diệp Long, bảo hắn tìm cơ hội đoạt lấy ngôi vị Đại Đế của Phương Trường.

Vì Tần Phong chưa kịp đào ra tên gián điệp này nên hắn dễ dàng đột nhập vào khoang thuyền.

Hiện tại mọi người đều bị đại quân bên ngoài thu hút sự chú ý, chính là lúc hắn hoàn thành mệnh lệnh của Diệp Long, nghịch thiên cải mệnh để thành tựu ngôi vị Đại Đế. "Đừng, đừng qua đây nha!" Gương mặt Phương Trường lập tức hiện vẻ kinh hoàng, đầu óc lại hiện lên những ký ức không muốn nhớ lại. "He he, ta đã mở kết giới cách âm rồi, ngươi có kêu rách họng cũng không ai tới cứu đâu!" Thanh Thiên làm sao cưỡng lại được cám dỗ của ngôi vị Đại Đế, bất chấp sự phản kháng của Phương Trường mà cưỡng hành nghịch thiên cải mệnh. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ giam giữ Thiên tuyển chi tử, khiến thân tâm hắn chịu tổn thương nghiêm trọng, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Thân tâm chịu tổn thương!?" Tần Phong đang đứng trên boong tàu ngẩn ra, vội vàng lao về phía khoang thuyền.

Tuy hào quang của Phương Trường đã tụt cấp, tổn thương chỉ đáng giá 1 vạn điểm, nhưng hắn vẫn còn ba ngôi vị Đại Đế chưa bán được, nếu mất đi một cái chẳng phải lỗ to sao.

Chương 318

"Có chuyện gì vậy!?" Thiên Quân, Vạn Mã cũng nhận ra có biến, vội đuổi theo Tần Phong. *Rầm!* Tần Phong đá bay cửa khoang thuyền, không ngoài dự kiến, quả nhiên có kẻ dòm ngó ngôi vị Đại Đế. "Hỏng bét!" Thanh Thiên giật nảy mình, nhưng đã kịp hoàn thành việc nghịch thiên cải mệnh. "Tránh được trộm ngoài không tránh được giặc nhà mà!" Tần Phong tức đến mức bay màu cả biểu cảm.

Xưa nay toàn là hắn làm 'lão lục' đi bắt nạt người khác, không ngờ hôm nay lại bị kẻ khác bắt nạt ngay tại cửa, trực tiếp mất đi một ngôi vị Đại Đế. *Vút!* Thanh Thiên biết mình đã lộ, không nói hai lời, kéo quần lên rồi rút kiếm đâm về phía Tần Phong. "Chỉ bằng ngươi cũng dám ra tay với ta!" Sắc mặt Tần Phong lạnh hẳn đi, khí trường toàn thân thay đổi trong nháy mắt.

Trên đỉnh đầu hiện ra ba đóa kim hoa, khí tức tăng vọt gấp mười lần, cây quạt xếp trong tay tỏa ra những đợt sóng kiếm ý sắc lẹm.

Lúc này trạng thái của hắn khác hẳn với khi dùng các buff khác, ba đóa kim hoa kích thích từng tế bào trên cơ thể, như muốn rút hết năng lượng bên trong ra để giáng một đòn vượt xa cực hạn. "Tam Hoa Tụ Đỉnh!!" Ngô Vương và Ngụy Vương kinh hô, trong lòng thầm mắng Tần Phong không phải người.

Kẻ khác dành cả đời để lĩnh ngộ một thuộc tính buff đã là ghê gớm lắm rồi, vậy mà hắn lĩnh ngộ nhiều như vậy vẫn chưa tới giới hạn, lại còn lĩnh ngộ ra trạng thái cao cấp của Đạo gia là Tam Hoa Tụ Đỉnh. "Không phải chứ!!" Đám người Thiên Quân, Vạn Mã cũng vừa chạy tới, bị cảnh tượng trước mắt làm cho đứng hình.

Họ không ngạc nhiên vì thiên phú yêu quái của Tần Phong (thứ đó họ đã chết lặng từ lâu), mà họ kinh ngạc vì tình cảnh của Phương Trường trong khoang thuyền, rồi không tự chủ được mà tưởng tượng ra một kịch bản mười vạn chữ trong đầu. "Không được, mau xóa đi, mau xóa đi!" Thiên Quân, Vạn Mã rùng mình, vội lắc đầu xua tan kịch bản mười vạn chữ đó. *Bùm!* Thanh Thiên lao tới trước mặt Tần Phong, bị cây quạt xếp trong tay hắn nhẹ nhàng chặn lại.

Tần Phong không dừng lại, xoay quạt mở ra, nước bên trong hóa thành những gợn sóng lan tỏa, con hắc long trong quạt như sống lại, tung một cú 'Thần Long Bãi Vĩ' quất mạnh vào Thanh Thiên. *Chát!* Một đòn chí mạng!

Thanh Thiên không kịp né tránh, bị quất trúng văng ra sau vài bước. *Tê tê!!* Mọi người xung quanh hít một hơi khí lạnh, bị chiến lực khủng khiếp của Tần Phong dọa cho khiếp vía.

Thanh Thiên dù sao cũng là tốt nghiệp học viện Thiên Hồng, tu vi Sinh Tử cảnh nhị trọng, thế mà đối mặt với Tần Phong Thiên Tông lục trọng lại bị một đòn đánh lui.

Quan trọng nhất là Tần Phong lúc này chỉ mới dùng một cái buff Tam Hoa Tụ Đỉnh, còn cách xa trạng thái 'toàn diện' của hắn, thậm chí còn chưa rút Trường Không Thần Kiếm. "Dùng quạt là sự công nhận đối với ngươi, không dùng kiếm là sự nhân từ dành cho ngươi.

Đối đầu với kẻ gánh vác chính nghĩa như ta, ngươi không có cửa thắng!" Tần Phong đã lấy lại bình tĩnh, nhìn xuống Thanh Thiên.

Chuyện đã rồi, giết Thanh Thiên cũng vô ích, chỉ có thể kịp thời dừng lỗ bằng cách đóng dấu Tiên Nô lên người hắn. "Vì Thánh tử Diệp Long, hôm nay Thanh Thiên ta dù chết cũng phải kéo theo Tần Phong ngươi đệm lưng!" Thanh Thiên không hề có ý định đầu hàng.

Gã gầm lên một tiếng đầy dữ tợn, gân xanh nổi đầy người, đôi mắt chuyển sang màu đỏ máu, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức vô cùng đáng sợ. "Ngươi là người của Diệp Long!?" Tần Phong nheo mắt: "Đừng nói Tần Phong ta không cho ngươi cơ hội, chỉ cần từ nay về sau ngươi chọn theo ta, ta bảo đảm sẽ không làm khó ngươi, thế nào!?" Lời vừa dứt, các thiên kiêu Tây Chu đều ghen tị đỏ mắt.

Đừng nhìn họ đi theo Tần Phong ra chiến trường, thực ra Tần Phong chưa bao giờ coi họ là tâm phúc.

Hiện tại Thanh Thiên làm Tần Phong mất một ngôi vị Đại Đế mà hắn không những không lấy mạng, ngược lại còn cho một cơ hội nhận chủ, nếu là họ thì đã quỳ xuống đồng ý ngay rồi.

Nhưng phản ứng của Thanh Thiên lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, gã chẳng thèm suy nghĩ mà từ chối thẳng thừng. "Chỉ bằng ngươi mà cũng đòi so với Thánh tử Diệp Long sao!?" Thanh Thiên lộ rõ bộ mặt dữ tợn: "Ngươi ngay cả tư cách xách giày cho Thánh tử Diệp Long cũng không có..." "Hử!?" Tần Phong cũng rất ngạc nhiên.

Hắn thừa biết Diệp Long là loại hạng người gì, căn bản không thể tẩy não ra được một đứa đàn em trung thành đến mức này.

Thiên Quân tiến lại gần nói nhỏ: "Đại ca, đệ đã điều tra về Ma Đồng của Diệp Long." "Ma Đồng có vấn đề gì sao!?" Tần Phong cảm thấy nghi hoặc.

Việc Quan Vũ sở hữu Thượng Cổ Trùng Đồng, Trần Tổ có Ám Ảnh Thần Thể, Diệp Long sở hữu Ma Đồng vốn là bí mật ai cũng biết.

Nghe nói Ma Đồng của Diệp Long có thể bắn ra tia sáng tử vong, uy lực ngang ngửa với sức mạnh hủy diệt từ mắt phải Trùng Đồng của hắn.

Vạn Mã tiếp lời: "Đệ nhớ hồi nhỏ có đọc ghi chép về Ma Đồng, trong đó nói người sở hữu Ma Đồng có thể bắn ra tia sáng tử vong, nhưng kẻ có thiên phú cực cao có thể khai phá ra năng lực thứ hai: Nô dịch nhân tâm.

Chỉ cần nhìn vào mắt gã là sẽ bị nô dịch, vô cùng đáng sợ." "Nghĩa là kẻ này không thể dùng được nữa sao!?" Tần Phong thở dài bất lực.

Nếu hắn hiện tại không thể giải quyết vấn đề, vậy thì chỉ còn cách giải quyết kẻ gây ra vấn đề mà thôi... "Hống!!" Thanh Thiên phát ra một tiếng nộ hống, hỏa lực toàn khai lao về phía Tần Phong. "Nếu các hạ chỉ có loại thực lực này, vậy ta cũng không cần phải ra tay nữa!" Tần Phong không hề có ý định né tránh, chỉ khẽ nhả ra ba chữ: "Bắt sống nó!" Hưu!

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Ngay khi lời vừa dứt, bốn đạo tiếng xé gió vang lên.

Chỉ thấy Bạch Nhật ở phía sau mạnh mẽ kéo ra Long Cốt Cung, bốn mũi vũ tiễn hóa thành kim quang xuyên phá hư không từ sau lưng Tần Phong, giống như tên lửa dẫn đường bắn thẳng vào tứ chi của Thanh Thiên.

Phập!

Phập!

Phập!

Phập!

Bốn đóa huyết hoa nở rộ trong khoang thuyền, Thanh Thiên không thể né tránh, bị đóng đinh trên tường.

Chương 319

"Tứ Tượng Phong Ấn!" Bạch Nhật kết chỉ quyết trước thân hét lớn một tiếng, bốn mũi vũ tiễn lập tức tỏa ra điện quang tứ tán. "A..." Thanh Thiên lập tức phát ra tiếng thảm thiết, không tài nào sử dụng linh lực được nữa. "Sát!!" Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng giết chóc.

Chỉ thấy huynh muội Thường Hưng và Thường Kiều sau khi nghe thấy động tĩnh, quả đoạn hạ lệnh toàn quân tấn công, muốn thừa dịp loạn lạc một hơi bắt lấy Tần Phong. "Sát!!" Một ngàn Bạch Bào Quân ở bên ngoài Thần Phong Chu không hề sợ hãi, tay cầm Phá Thiên Cường Nỗ bắn liên tục vào kẻ địch đang lao tới. "Không xong!!" Các thiên kiêu của Thiên Hồng thư viện biến sắc, nhanh chóng lấy ra vũ khí chiến đấu. "Mẹ nó!" Tần Phong hoàn toàn mất kiên nhẫn, nộ hống nói: "Diệp Long muốn nội chiến, Đại Việt lại tới góp vui, vậy thì đánh!" "Mau cứu chúng ta!!" Những con tin hoàng tộc trên boong tàu dường như nhìn thấy hy vọng, liều mạng chạy như điên về phía những người đến cứu họ.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh chói tai đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy Tần Phong đứng trên đỉnh Thần Phong Chu, quanh thân bao quanh bởi vô số đạo kiếm khí lăng lệ, hóa thành một dòng đại giang cuồn cuộn lao về phía các con tin hoàng tộc.

Bất kể là người định đào tẩu hay người chưa kịp đào tẩu, hắn đều không có ý định buông tha.

Cục diện hiện tại không chỉ phi thường hỗn loạn, mà ưu thế cũng không nằm ở phía hắn.

Hắn muốn một lần nữa khống chế cục diện thì chỉ có thể giết người lập uy, một hai người căn bản không đủ sức răn đe, duy chỉ có giết sạch toàn bộ mới có thể khiến đối phương hiểu rằng, uy quyền của hắn không cho phép bất kỳ ai khiêu khích. "Tần Phong, ngươi dám!!" Thường Hưng và Thường Kiều tức nổ đom đóm mắt.

Tuy rằng họ tấn công bất ngờ, khoảng cách với con tin hoàng tộc chỉ còn vài trăm mét, nhưng lại bị một ngàn Bạch Bào Quân dùng Phá Thiên Cường Nỗ ngăn cản, căn bản không thể ngăn chặn Tần Phong xé vé. "Tần Phong ta làm việc, chưa bao giờ có chuyện dám hay không dám, chỉ có muốn hay không muốn!" Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia hàn quang, Đại Hà Kiếm Quyết trực tiếp nuốt chửng hàng trăm danh con tin. "A..." Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp trên boong tàu, cũng khiến trận chiến vừa bùng nổ trong phút chốc yên tĩnh trở lại, hiển nhiên là bị thủ đoạn của Tần Phong làm cho kinh hãi. "Hắn sao dám làm như thế!!" Thường Hưng, Thường Kiều đứng ngây người tại chỗ, chỉ cảm thấy từ đầu đến chân lạnh buốt.

Cứ ngỡ tấn công bất ngờ có thể khiến Tần Phong trở tay không kịp, ai ngờ Tần Phong lại sát phạt quả đoạn như vậy, hàng trăm con tin hoàng gia nói giết là giết, không hề có chút do dự dây dưa.

Hiện tại áp lực lập tức đổ dồn về phía họ, không biết phải ăn nói thế nào với Đại Việt hoàng đế nữa. "Quá dũng mãnh rồi!" Vu Lan nhìn Tần Phong đang xoay chuyển cục diện trong nháy mắt, trái tim nhỏ bé lại không tự chủ được mà đập nhanh liên hồi. "Lui!!" Thường Hưng, Thường Kiều hoàn hồn, vội vàng hạ lệnh rút lui.

Sau khi chứng kiến sự sát phạt của Tần Phong, họ đâu còn dám tiếp tục khiêu khích đại ma đầu này.

Nếu lỡ tay làm Ngụy Vương, Thục Vương, Ngô Vương - ba vị

Chuẩn Đế này bị giết, bọn họ có một trăm cái đầu cũng không đủ để chém. "Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ngươi coi Tần Phong ta là điếm chắc!?" Tần Phong giữ nguyên nguyên tắc lùi một bước càng nghĩ càng tức, đại thanh kêu lên: "Thiên Quân, Vạn Mã, mẹ nó chứ pháo Ý của tụi bây đâu!?" "Lão đại, pháo ở đây!" Thiên Quân, Vạn Mã nhanh nhẹn lôi pháp khí đại pháo ra.

Không chỉ trên nòng pháo được Tần Phong ác ý khắc lên bốn chữ "Pháo Ý", mà ngay cả đạn pháo pháp khí cũng bị hắn khắc lên bốn chữ "Đại diện em gái dễ thương". "Khai pháo!!" Tần Phong không hề do dự, gầm lên như một đoàn trưởng.

Oanh long long!!

Thiên Quân, Vạn Mã hai người thuần thục nạp đạn xong xuôi, nhắm thẳng vào quân đội Đại Việt đang rút lui mà bắn một pháo.

Chỉ thấy quả đạn "Em gái dễ thương" từ trong họng pháo đen kịt bay vút ra, thân hình nhỏ nhắn với tốc độ cực nhanh xé toạc hư không, bắn thẳng về phía quân đội Đại Việt. "Đây là cái gì thế này!?" Đối phương vì sự hạn chế về nhận thức thời đại, không những không bỏ chạy mà còn chủ động bay lên tung đao ngăn chặn. "Không ổn, nguy hiểm!!" Huynh muội Thường Hưng, Thường Kiều đột nhiên kinh khiếu lên, họ cảm nhận được một luồng hơi thở nguy hiểm khác thường từ đó.

Oanh long long!!

Đáng tiếc huynh muội họ vẫn chậm một bước, quả đạn hóa thành đám mây nấm vang dội thiên địa, một đám binh sĩ Đại Việt còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị năng lượng khủng bố bốc hơi thành tro bụi.

Luồng khí chấn từ vụ nổ nhanh chóng lan rộng, Thần Phong Chu như một chiếc thuyền nhỏ trong cơn bão, tưởng chừng có thể bị lật úp bất cứ lúc nào. "Đây chính là đại sát khí của Tần Phong sao!?"

Huynh muội Thường Hưng, Thường Kiều khổ sở chống đỡ trong cơn bão, trong lòng hối hận không để đâu cho hết vì đã đi chọc vào Tần Phong.

Mẹ nó!!

Kẻ này không chỉ sát phạt quả đoạn, mà có thù là báo ngay tại chỗ!

Hiện tại không những không cứu được hàng trăm con tin hoàng tộc, mà còn tổn thất bao nhiêu binh mã.

Chỉ tính riêng uy lực của phát pháo này, dưới Nguyên Đan cảnh chí ít cũng phải chết mất ba bốn vạn người.

Lúc này, trong khoang thuyền của Thần Phong Chu.

Phương Trường nằm dưới đất không nhúc nhích.

Cũng không biết là không thể chấp nhận được hiện thực, hay là đã đi nhận cơm hộp (die) rồi. "Thật đáng tiếc!" Ngô Vương, Ngụy Vương đau lòng nhìn về phía Phương Trường, hận không thể nhân lúc còn nóng mà tiến lên hoàn thành nghịch thiên cải mệnh.

Chỉ tiếc trong cơ thể họ bị Tề Tu Viễn hạ cấm chế, toàn thân một chút sức lực cũng không dùng được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai cái vị trí Đại Đế ngay trước mắt mà vô năng vi lực. "Ô ô..." Phương Trường nằm dưới đất đột nhiên cử động, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt đau thương.

Hắn chỉ muốn sống cuộc đời của một kẻ xuyên không là "say nằm gối mỹ nhân, tỉnh nắm quyền thiên hạ", nhưng tại sao thiên hạ lại cứ bắt hắn gặp phải một tên Tần lão lục bỉ ổi vô sỉ, âm hiểm hạ tiện như vậy!?

Đã sinh Phong, sao còn sinh Trường!! "Ta không phục!!" Phương Trường không nhịn được ngồi bật dậy nộ hống một tiếng, sự sỉ nhục mãnh liệt khiến hắn một lần nữa kích hoạt hào quang nhân vật chính.

Chương 320

Phanh một tiếng!!

Xiềng xích giam cầm Phương Trường ngay lập tức bị đập tan, sức mạnh một lần nữa tràn đầy tứ chi bách hài. "Tốt quá rồi!" Ngô Vương, Ngụy Vương đại hỷ, vội vàng kêu lên: "Tiểu tử Phương Trường, mau giải khai cấm chế cho chúng ta, chúng ta đưa ngươi sát ra ngoài!!" "Nam Phong, chúng ta đi!" Phương Trường không thèm để ý đến hai người kia, sải bước tới trước mặt công chúa Nam Phong.

Lúc này, tâm tình công chúa Nam Phong vô cùng phức tạp.

Lúc nãy khi Thanh Thiên nghịch thiên cải mệnh, ngoài việc nghe thấy tiếng nhục nhã của Phương Trường, nàng còn nghe Thanh Thiên trêu chọc một câu: "Hóa ra ngươi không có".

Điều này khiến nàng sụp đổ ngay lập tức, không biết sự kiên trì bấy lâu nay rốt cuộc là vì cái gì. "Phương Trường, huynh đi đi!" Công chúa Nam Phong cúi đầu không dám nhìn Phương Trường, ma xui quỷ khiến nói một câu: "Thiếp sợ Tần Phong hiểu lầm..." "Phụtt!" Phương Trường không nhịn được, phun ra một ngụm tiên huyết.

Hắn không ngờ rằng, cuối cùng mình vẫn trao gửi tình cảm sai chỗ! "Đậu má!!" Ngô Vương, Ngụy Vương ở bên cạnh tức đến phát điên, phát hiện công chúa Nam Phong đúng là một con ngốc.

Ở vào thời điểm này không lo dựa vào Phương Trường để thoát thân, cư nhiên còn nói ra loại lời này để kích thích Phương Trường.

Nàng thật sự tưởng Tần Phong là hạng người vì tình nhi nữ mà nương tay sao?!

Năm đó hắn vì sức mạnh mà tự tay đào ra Chí Tôn Cốt của em trai mình, hiện tại sát phạt quả đoạn, có thù báo ngay...

Những việc này không việc nào không chứng minh Tần Phong có một dã tâm cực lớn, ai dám cản trở hoành đồ bá nghiệp của hắn đều sẽ bị chém giết không nương tình.

Huống hồ nàng với Tần Phong thật sự có tình cảm sao!?

Tối đa chỉ là tình sương gió, giao lưu xác thịt, căn bản không thể vì nàng mà từ bỏ nguyên tắc.

Oanh long long!!

Tiếng vang cực lớn từ bên ngoài khoang thuyền truyền vào, ngay sau đó Thần Phong Chu bắt đầu lật nghiêng kịch liệt, như bị vòi rồng cuốn lên trời. "Trấn!!" Các thiên kiêu trên boong tàu hét lớn một tiếng, nỗ lực dùng Thiên Cân Trụy để áp chế chiếc thuyền đang chao đảo.

Chỉ tiếc Thần Phong Chu có thể bị họ dùng Thiên Cân Trụy trấn trụ, nhưng lại không thể không đối mặt với cơn bão năng lượng từ quả đạn "Em gái dễ thương" giải phóng ra.

Ong!

Ong!

Tiếng đao minh sắc lẹm vang lên điên cuồng giữa thiên địa, át cả tiếng nổ đinh tai nhức óc. "Là Đao Tuyệt tiền bối ra tay!" Mọi người trên thuyền lộ vẻ kinh hỷ, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tề Tu Viễn.

Chỉ thấy Tề Tu Viễn rút ra đại đao đeo sau lưng, đao khí vô tận tuôn ra từ thân đao, chém ra một đao chứa đựng sức mạnh lôi đình về phía cơn bão năng lượng đang ập tới.

Che trời lấp đất, thanh thế hạo đại.

Oanh long long!!

Đao khí lăng lệ mang theo khí thế không gì cản nổi chém xuống, như chia tách đại dương, cưỡng ép bổ đôi cơn bão năng lượng.

Thần Phong Chu cũng lập tức bình ổn trở lại, cơn bão năng lượng khủng bố cuồn cuộn lướt qua hai bên mạn thuyền. "Phụt!!" Một ngàn Bạch Bào Quân đồng loạt thổ huyết, vội vàng lấy đan dược ra uống.

Trước đây bọn họ đều đợi pháp khí đại pháo bắn xong mới xông lên thu hoạch quân công, nhưng giờ Tần Phong bắn pháo ở cự ly gần thế này, khiến họ đích thân cảm nhận được sự khủng bố của nó, thảo nào ba phát pháo mà mười vạn đại quân chỉ còn lại vài ngàn người.

Rất nhanh, đám mây nấm khổng lồ bắt đầu tiêu tán, thiên địa cũng dần khôi phục bình tĩnh.

Sau khi bị Tần Phong bắn một pháo, trong quân trận đối phương xuất hiện một khoảng trống lớn.

Ước chừng tổn thất ít nhất ba bốn vạn binh mã, trọng thương càng lên tới bảy tám vạn người, còn bị thương nhẹ thì không kể xiết. "Tần Phong, ta ĐM liều mạng với ngươi!" Thường Hưng, Thường Kiều gầm lên trong bộ dạng nhếch nhác, hoàn toàn bị Tần Phong bức tới đường cùng.

Vì họ đánh giá quá thấp sự sát phạt của Tần Phong, dẫn đến hàng trăm con tin hoàng tộc bị giết, giờ lại tổn thất nhiều binh mã như vậy, trở về căn bản không thể ăn nói với Đại Việt hoàng đế.

Đã không còn đường lui, vậy thì báo thù cho cha, liều mạng với Tần Phong, cùng lắm thì cả nhà dắt tay nhau xuống suối vàng. "Sát!!" Hàng triệu đại quân Đại Việt nhận được quân lệnh, một lần nữa lao về phía Thần Phong Chu. "Mười năm uống băng, khó nguội nhiệt huyết!" Tần Phong đứng ở đầu thuyền, khẳng khái kích ngang nói: "Nhấc lên trường thương của các ngươi, nắm chặt đao kiếm của các ngươi, chúng ta phải nói cho cả Hoang Cổ biết, dù thân xử nghịch cảnh, máu của nam nhi Âm Nguyệt hoàng triều cũng chưa từng nguội lạnh!!" Nói xong, hắn xé nát áo thượng y, để trần thân trên xông vào huyết chiến. "Sát, sát, sát!!" Bạch Bào Quân và các thiên kiêu bị khí thế của Tần Phong cảm hóa, chỉ cảm thấy máu trong người đã hoàn toàn sôi sục. "Ô ô!!" Vu Lan căn bản không chịu nổi một Tần Phong nhiệt huyết như vậy, chỉ cảm thấy máu mũi sắp chảy ra tới nơi rồi. "Thiếu cung chủ, lúc này không gả thì sau này có lẽ không còn cơ hội nữa đâu!" Các cao thủ Lam Ma Cung chưa bao giờ quên sơ tâm, cứ liên tục xúi giục Vu Lan đi tỏ tình với Tần Phong.

Hiện tại họ bị hàng triệu đại quân bao vây, ai cũng không biết có thể an toàn xông ra ngoài hay không, nếu thật sự để lại di hãm thì chẳng phải uổng công đến thế gian này một chuyến sao. "Cái này..." Vu Lan không còn cứng miệng từ chối như trước, chỉ thỉnh thoảng liếc trộm Tần Phong một cái. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ đỏ mặt tim đập nhanh, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" Tần Phong không phát hiện Vu Lan lén nhìn mình, hắn đang nhìn quân địch lao tới từ tám hướng.

Hắn không hề cảm thấy căng thẳng, ngược lại còn có cảm giác nhẹ nhõm. "Mẹ, có lẽ nhi tử làm xong vụ này là có thể về nhà bồi người rồi!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời bị xé rách, lẩm bẩm một tiếng, dường như đã chuẩn bị sẵn sàng để bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thân thành hồng mao lão quái quét ngang Hoang Cổ.

Oanh long long!!

Quanh thân Tần Phong trào dâng dao động năng lượng khủng bố, tự thêm cho mình một chút xíu buff.

Keng!!

Trường Không Thần Kiếm thoát vỏ từ Vô Tận Kiếm Hạp, bộc phát một tiếng kiếm minh kinh thiên.

Chương 321

"Gia quân, theo ta giết!" Linh lực hóa thành đôi cánh sau lưng Tần Phong, hắn cầm Trường Không Thần Kiếm xông vào đại quân địch.

Vung đao xuống, vung đao xuống, vung đao xuống... "Một ngàn đối một triệu, ưu thế tại thỏ ta, sát!!" Tiểu Bạch cầm củ cà rốt hét lớn một tiếng, một phát đâm nát nguyên thần của Thục Vương để tế cờ. "Sát!!" Mọi người theo sát Tần Phong, gào thét xông vào quân địch.

Họ không chọn ở lại phòng thủ mà dũng cảm phản công vào quân địch, Bạch Nhật, Đông Phương tiểu thư và những người khác cũng đi tiên phong, chém giết loạn xạ trong quân địch. "Hống!!" Tần Phong đang chiến đấu đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, khí tức quanh thân lập tức tăng vọt lên mấy lần, luồng khí chấn trực tiếp hất văng binh sĩ xung quanh.

Đồng thời, trong cơ thể cũng vang lên một tiếng trầm đục, là âm thanh xiềng xích bị phá vỡ, tu vi thành công đột phá đến Thiên Tông cảnh thất trọng. "Chiến trường quả nhiên là nơi tu luyện tốt nhất của ta!" Tần Phong không có ý định dừng lại, gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan tiếp tục. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 100 vạn Phản Phái Điểm, đổi thành công một viên Thiên Tông cảnh Căn Cơ Đan!" "Đây rốt cuộc là quái vật gì vậy!?" Nhìn Tần Phong ngày càng thần dũng, Vu Lan và những người khác cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Nhớ lúc Tần Phong mới đến chiến trường chỉ là Thiên Tông cảnh tam trọng, vậy mà hiện tại đã đột phá đến Thiên Tông cảnh thất trọng, tốc độ đột phá này quả thực làm mới thế giới quan của mọi người.

Lúc này, trận chiến vẫn tiếp tục.

Tuy rằng trang bị của Tần Phong và mọi người nhiều dùng không hết, nhưng quân số đối phương thực sự quá đông, chỉ mới vài phút đã bắt đầu xuất hiện thương vong.

Ngay khi Tần Phong định lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra phóng hàng vạn cương thi bên trong, thì Quang Thiên kịp thời đến nơi hạ lệnh thu binh.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Tiếng vang thanh thúy vang vọng chiến trường, khiến quân đội Đại Việt sững sờ.

Tuy trong lòng nghi hoặc tại sao phải thu binh, nhưng họ vẫn ngoan ngoãn rút lui. "Cái gì?

Thu binh!" Huynh muội Thường Hưng, Thường Kiều cảm thấy vô cùng bất cam.

Họ suýt chút nữa đã giết được Tần Phong báo thù cho cha, ai dè đột nhiên từ trên trời rơi xuống một gã nghĩa tử của hoàng đế Đại Việt.

Hiện tại chức quan của hắn là lớn nhất toàn trường, mọi người đều phải nghe lệnh hắn.

Oanh long long!!

Một tiếng nổ lớn trên bầu trời, Quang Thiên lóe sáng đăng trường... "Hắn không phải là..." Thiên Quân, Vạn Mã, Bạch Nhật, Đông Phương tiểu thư ngẩn người, nghiêm trọng hoài nghi có phải mắt mình có vấn đề không.

Người này không phải Quang Thiên sao!?

Sao mới vài ngày không gặp đã leo lên làm nghĩa tử hoàng đế Đại

Việt rồi, còn cầm Phương Thiên Họa Kích xuất hiện đầy màu mè, có thể hiệu lệnh hàng triệu đại quân.

Nếu Tần Phong không thu lưới, có khi hắn còn leo lên làm lão đại của Đại Việt luôn không chừng!? "Bái kiến khâm sai đại nhân!" Thường Hưng, Thường Kiều không tình nguyện tiến lên hành lễ, nỗ lực thuyết phục đối phương: "Hàng trăm con tin hoàng tộc đã bị Tần Phong giết, ngay cả nguyên thần Thục Vương cũng bị diệt, hiện tại chúng ta nên thừa thắng xông lên chém giết Tần Phong, mới có thể dương uy Âm Nguyệt hoàng triều của ta!" "Ngươi đang dạy ta làm việc!?" Quang Thiên lạnh lùng liếc nhìn đối phương một cái, Phương Thiên Họa Kích trong tay mạnh mẽ đâm tới.

Phập!!

Một kích đâm vào, tiên huyết bắn tung tóe. "Đại nhân, ngài..." Thường Hưng không thể tin được ôm lấy vết thương nhìn Quang Thiên, đến chết cũng không hiểu mình nói sai câu nào. "Ca!!" Thường Kiều lập tức kinh hoàng đại khiếu, lao tới đỡ lấy Thường Hưng. "Ồn ào!!" Phương Thiên Họa Kích trong tay Quang Thiên lóe lên, không hề nương tay đâm vào người Thường Kiều.

Vì Quang Thiên vừa xuất hiện đã chém hai đại tướng Thường Hưng, Thường Kiều để lập uy, khiến các đại tướng khác định lên cầu tình lập tức câm miệng.

Chưa nói tới việc Quang Thiên đại diện hoàng đế Đại Việt đến đây, có đặc quyền chém tướng trước trận.

Chỉ riêng việc huynh muội Thường Hưng, Thường Kiều vì đánh giá thấp Tần Phong dẫn đến hàng trăm con tin hoàng tộc bị giết, hoàng đế Đại Việt đã không thể dễ dàng tha thứ cho họ. "Nhánh của Trường Nhật Hầu, xong đời rồi!" Các đại tướng xung quanh không nhịn được thầm cảm thán, chuẩn bị sau trận chiến dắt tay nhau qua nhà họ

Thường ăn cỗ đám tang.

Đồng thời, họ cũng không ngờ rằng gã gia chủ họ Quang phất lên nhờ nịnh bợ này lại làm việc tàn độc không để lại đường lui như vậy. "Hắn đây là muốn toàn tâm toàn ý ôm đùi bệ hạ đây mà!" Các đại tướng dành cho Quang Thiên một ánh mắt đồng tình, trong lòng thầm mặc niệm cho hắn ba phút.

Từ cổ chí kim, phàm là kẻ ôm đùi hoàng đế, không phải thay hoàng đế gánh tội thì cũng chết thảm, hoặc là người chết rồi bị tính sổ sau, họa lây con cháu, kẻ có thể vừa danh vừa lợi, toàn thân lui ra chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đánh cược cả đời mình vào cái xác suất nhỏ nhoi đó, đúng là ngu xuẩn tột cùng!

Quang Thiên không thèm để ý đến bọn họ, họ cười hắn ngu xuẩn, hắn cười họ vô tri.

Chỉ thấy Quang Thiên giả vờ giả vịt kêu lên: "Tần Phong, bệ hạ nhờ ta mang tới cho ngươi một câu, chỉ cần ngươi chịu đầu hàng, thả Ngô Vương và Ngụy Vương ra, ngài ấy có thể bỏ qua chuyện cũ, bảo đảm cho ngươi vinh hoa phú quý, phong hầu bái tướng." Nói xong, Quang Thiên thông qua Tiên Nô Pháp Ấn truyền đạt ý niệm rằng tất cả đều là giả.

Hoàng đế Đại Việt đã biểu lộ rõ ràng rồi, đánh trận có thể thua, nhưng Tần Phong phải chết.

Hiện tại dựa vào mấy người này mà muốn giết ra khỏi vòng vây là không thực tế, chỉ có thể kéo dài thời gian chờ Bạch Khởi dẫn đại quân tới.

Theo tình báo hắn nhận được, đại quân tiền tuyến của Đại Việt đang liên tục bại thoái, chậm nhất là ngày mai Bạch Khởi sẽ dẫn quân tới nơi. "Ngày mai!?" Tần Phong lập tức hiểu ý, trong giây lát nhập vai, ý chí kiên định nói: "Tần Phong ta là đại trượng phu cốt cách cứng cỏi, sống là người của Âm Nguyệt hoàng triều, chết là ma của Âm Nguyệt hoàng triều, còn Ngô Vương và Ngụy Vương là tù binh của ta, theo quy định thì phải đem bảo vật đến mà chuộc." "Tần Phong quả là đại trượng phu!" Mọi người xung quanh đều gật đầu khen ngợi.

Dù hiện tại đôi bên đang giao chiến, cũng không ngăn cản được họ anh hùng trọng anh hùng. "Đúng thế!" Tiểu Bạch nhảy lên vai Tần Phong, bắt chước dáng vẻ của hắn, nói bằng giọng sữa: "Thỏ ta sống là thỏ của chủ nhân, chết là món thỏ cay của chủ nhân, muốn mạng của hai tên ngốc kia thì phải đem thiên tài địa bảo đến đổi, nếu không đừng trách thỏ ta xé vé!" "Ách..." Thiên Quân, Vạn Mã kinh ngạc đến ngây người.

Chương 322

Cuối cùng cũng hiểu tại sao mình lại thua một con thỏ, chỉ tính riêng giác ngộ tư tưởng này đã trực tiếp giết chết họ rồi. "Chuyện này e là có chút khó giải quyết đây!" Quang Thiên lập tức lộ vẻ khó xử.

Vì dưới sự giúp đỡ của hắn, Tần Phong đã hai lần cướp được vật tư quân nhu, khiến hoàng tộc Đại Việt vốn đã không giàu có nay lại càng thêm thê thảm, giờ lấy đâu ra tiền làm tiền chuộc chứ!? "Khó giải quyết?

Khó giải quyết thì đừng giải quyết nữa!" Tần Phong trực tiếp lật bàn đàm phán, một lần nữa lôi đạn "Em gái dễ thương" lên nòng.

Hiện tại đại quân Bạch Khởi đang trên đường tới, dù thật sự phải đánh cũng không có bao nhiêu áp lực.

Phải biết tổ tông năm đó đã vượt qua năm bản phó bản lớn: Trường Thành Thủ Vọng, Lẫm Đông Tương Chí, Thiết Tháp Thượng Tại, Nộ Hải Cuồng Đào và Vụ Đô Cô Nhi.

Hắn là một con cá lọt lưới của chương trình giáo dục bắt buộc chín năm, không lý gì ngay cả một ngày cũng không trụ nổi chứ!? "Có thể thương lượng, có thể thương lượng!" Nhìn thấy Tần Phong lôi đạn "Em gái dễ thương" ra, sắc mặt các đại tướng địch lập tức biến đổi lớn.

Họ vừa mới đích thân cảm nhận uy lực của quả đạn đó, mang theo âm thanh dễ thương mà một phát tiễn đưa ba vạn đại quân, càng khiến hơn mười vạn đại quân mất đi sức chiến đấu.

Họ không có dũng khí để cảm nhận sự "dễ thương" của nó thêm lần nào nữa!

Một đám đại tướng nhanh chóng chạy đến trước mặt Quang Thiên, khuyên hắn ngàn vạn lần đừng kích động, nhất định không được học theo huynh muội Thường Hưng và Thường Kiều chọc giận Tần Phong. "Cái này..." Quang Thiên giả bộ rất khó xử, cố gắng hết sức giúp Tần Phong kéo dài thời gian.

Lúc này, Phương Trường lờ đờ đi ra khỏi khoang thuyền.

Hắn không đi giúp Ngô Vương và Ngụy Vương giải khai cấm chế, cũng không biết sau này mình nên đi đâu về đâu.

Kiếp trước hắn sống trong một thế giới khói lửa đầy trời nhưng không có khói súng (NTR), cứ ngỡ kiếp này có thể nếm trải hương vị tình yêu, ai ngờ đến cuối cùng vẫn là kẻ liếm cẩu tay trắng hoàn trắng tay. "Phương Trường!?" Tần Phong và mọi người trên boong tàu đều sững sờ, không hiểu sao Phương Trường có thể thoát khỏi cấm chế. "Tần Phong, ngươi làm ta mất đi tình yêu!!" Khoảnh khắc nhìn thấy Tần Phong, mắt Phương Trường đỏ rực, phát ra tiếng gào thét rồi lao thẳng về phía Tần Phong.

Phanh một tiếng!!

Tần Phong đang ngẩn ngơ không kịp đề phòng, bị Phương Trường đấm bay ra ngoài. "Ngươi dám!!" Thiên Quân, Vạn Mã lập tức đại nộ, giao chiến cùng Phương Trường. "Vãi chưởng, cú đấm này có chút ân oán cá nhân đấy!" Thân hình Tần Phong mất kiểm soát bay ngược ra sau, đâm sầm vào một gian phòng trên thuyền.

Tuy rằng hào quang nhân vật chính của Phương Trường đã rớt xuống cấp cao, nhưng Thiên Tuyển Chi Tử vẫn cứ bất hợp lý như vậy.

Kể từ khi hắn bắt Phương Trường, dọc đường luôn gặp đủ thứ rắc rối, giờ lại còn thần kỳ thoát khỏi cấm chế đấm hắn một cái. "Ơ, đây là..." Tần Phong đột nhiên ngửi thấy một mùi hương, thấy Lục

Mạn Mạn đang nằm trên giường trong phòng.

Kể từ sau khi xác nhận máu của hắn có thể giúp Lục Mạn Mạn giải độc, Tề Tu Viễn đã đưa vợ mình cùng đi theo, chỉ là gần đây hắn quá bận rộn, quên mất việc kế thừa ý chí của Thừa tướng mà qua thăm hỏi. "Phu nhân, nơi này nguy hiểm, ta đưa nàng rời đi!" Tần Phong tiến lên bế người dậy, chuẩn bị đưa đến nơi an toàn.

Lục Mạn Mạn suy yếu chống cự: "Chờ đã, chồng tôi đâu!?" "Lời thoại nghe quen quá vậy!" Thân thể Tần Phong không khỏi hơi run lên, trong não hải hiện lên những hồi ức thanh xuân... "Ân!?" Lông mày Tần Phong không khỏi nhíu lại, chỉ cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy.

Đồng thời, cơ thể cũng hạ ý thức cử động, rõ ràng là thần kỹ bị động Sát Ý Cảm Tri đã bị kích hoạt, một tay ôm eo nhỏ của Lục Mạn Mạn, tay kia giơ chiếc quạt xếp trong tay lên.

Hưu một tiếng!

Phương Trường không có ý định dây dưa với Thiên Quân, Vạn Mã, linh lực hóa cánh cấp tốc lao vào phòng giết về phía Tần Phong, khác hẳn với việc tay không lúc nãy, lúc này trong tay hắn đã cướp được một thanh trường kiếm.

Quanh thân còn ngưng tụ ra hư ảnh Ma Thần khủng bố, giống như ác linh địa ngục há to cái miệng đỏ tươi, dường như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ trên thế gian này. "Tần Phong, đi chết đi!" Trên mặt Phương Trường hiện lên một vẻ dữ tợn đáng sợ, đem tất cả sự nhục nhã bấy lâu nay hòa vào thanh kiếm này.

Đinh một tiếng!

Tiếng kim loại va chạm thanh thúy vang lên trong phòng, chiếc quạt xếp trong tay Tần Phong đã ngăn chặn thanh kiếm đó. "Sao có thể như vậy!?" Phương Trường trợn to mắt không thể tin được, hiển nhiên không ngờ sẽ có kết quả này.

Kiếm vừa rồi của hắn được đâm ra khi Tần Phong hoàn toàn không đề phòng, càng là đem tất cả nhục nhã của mình dung nhập vào, có thể nói thanh kiếm này đã vượt qua cực hạn của hắn.

Nhưng chính thanh kiếm mạnh nhất của hắn lại bị Tần Phong nhẹ nhàng đỡ được. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Sắc mặt Phương Trường dữ tợn không muốn chấp nhận hiện thực, cử trường kiếm một lần nữa chém về phía Tần Phong.

Chỉ tiếc cơ duyên vốn thuộc về hắn bị Tần Phong hết lần này đến lần khác phá hoại, hào quang nhân vật chính cũng từ cấp sử thi rơi xuống cấp cao, ngược lại Tần Phong không chỉ cướp đi cơ duyên của hắn, mà còn dưới sự giúp đỡ của hệ thống nhận được thêm chút buff.

Một bên cộng một bên trừ, khoảng cách đã bị kéo dãn.

Hiện tại đôi bên đã hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, dù Phương Trường có ra sức thế nào, Tần Phong vẫn không hề cảm thấy hứng thú. "Không có gì là không thể, Tần Phong ta có được ngày hôm nay, hoàn toàn dựa vào bản thân ta!" Tần Phong không có ý định né tránh, chỉ đặc biệt nhấn mạnh một câu.

Đồng thời, hắn cũng không nương tay với Phương Trường, quạt xếp trong tay mở ra rồi vung mạnh một cái, những giọt nước lập tức hóa thành mấy đạo thủy kiếm bắn về phía Phương Trường, trong đó còn ẩn chứa kiếm ý khủng bố. "Hửm!?" Tiểu Bạch nhìn chiếc quạt xếp của Tần Phong có chút suy tư, tổng cảm thấy dường như đã thấy ở đâu đó rồi.

Lúc này, Quang Thiên và những người khác cũng thấy Thần Phong Chu gặp vấn đề.

Chỉ là có tấm gương của Thường Hưng và Thường Kiều đi trước, các vị đại tướng nhất thời không dám làm loạn. "Ngô Vương và Ngụy Vương không giống những đệ tử hoàng tộc kia, họ là cao thủ Chuẩn Đế cảnh, chúng ta nên ra tay mới đúng!" "Hiện tại đệ tử hoàng tộc đã chết hết rồi, nếu Ngô Vương và Ngụy Vương lại xảy ra chuyện, chúng ta thật sự xong đời." "Không cầu có công, chỉ cầu không có lỗi!" "..." Quang Thiên không có ý định ngăn cản họ, ngược lại còn khuyến khích họ có gì cứ nói.

Chờ đến khi Tần Phong trốn thoát thành công, hoàng đế Đại Việt bắt đầu truy cứu trách nhiệm, hắn cũng dễ tìm mấy người gánh tội thay mình, để bản thân mình được sạch sẽ.

Chương 323

Phanh một tiếng!!

Một tiếng va chạm lớn truyền đến, Phương Trường bị đánh bay ra khỏi Thần Phong Chu.

Chỉ thấy Tề Tu Viễn với sắc mặt lạnh lùng xuất hiện trước mặt Phương Trường, đao ý mạnh mẽ từ trong cơ thể lập tức phun trào, Phương Trường ngay cả cơ hội né tránh cũng không có đã bị chấn bay đi.

Toàn thân cũng chi chít những vết đao sâu hoắm, tiên huyết tuôn ra như không tốn tiền. "Kết thúc rồi sao!?" Trong ánh mắt Phương Trường không những không có sợ hãi, mà trái lại còn thêm một tia nhẹ nhõm như được giải thoát.

Hắn lúc này một chút sức lực cũng không dùng được nữa, chỉ có thể để mặc bản thân rơi tự do, dù không bị rơi chết thì vết thương nặng thế này cũng không sống nổi.

Nguyện vọng duy nhất chính là, nguyện kiếp sau không có Tần Phong! "Chẳng lẽ thật sự là cưỡng cầu không được!?" Tần Phong nhìn Phương Trường đang rơi tự do, trong lòng bắt đầu do dự có nên cứu hay không.

Tuy rằng hắn rất muốn bắt Phương Trường về tiếp tục bán đấu giá, nhưng sự vô lý của Thiên Tuyển Chi Tử hắn cũng đã cảm nhận được rồi, dọc đường đi không lúc nào yên ổn, cưỡng ép giữ lại e rằng sẽ chịu thiệt lớn. "Lão đại, đừng nhìn nữa!" Thiên Quân, Vạn Mã an ủi: "Ăn trọn đao ý của Đao Tuyệt tiền bối, lại rơi từ độ cao thế này xuống chắc chắn không sống nổi đâu." "Không sống nổi!?" Tần Phong không nhịn được đảo mắt một cái, phát hiện lời thoại này thực sự quá quen thuộc.

Phàm là bên phản diện có người nói ra lời này, thì nhân vật chính nhất định sẽ không chết, xác suất cao là còn gặp được một trận kỳ ngộ. "Đây tính là phiên bản nâng cấp của kỳ ngộ nhảy vực sao!?" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, định đi theo xem rốt cuộc thế nào.

Ngay lúc này, giọng nói tràn đầy nộ hỏa của Tề Tu Viễn vang lên: "Tần Phong, ngươi còn định ôm vợ ta đến bao giờ!?" "Hả!?" Tần Phong cuối cùng cũng phản ứng lại, người trong lòng không phải vợ mình. ...

Phía tây Đại Việt, Thiên Tâm Chi Thành.

Hoàng đế Đại Việt và các đại thế gia đều đang sứt đầu mẻ trán.

Hiện tại Bạch Khởi dẫn đại quân đánh đâu thắng đó, hàng triệu đại quân của họ mắt thấy sắp sụp đổ.

Nếu thật sự bị Bạch Khởi công phá, cũng đồng nghĩa với việc họ sẽ mất sạch lãnh địa ở khu vực phía tây, trận chiến bảo vệ đế đô Đại Việt cũng sắp bắt đầu. "Chư vị ái khanh, có kế sách gì lui địch không?" Hoàng đế Đại Việt mở lời hỏi.

Có người tiến lên nói: "Bệ hạ, cục diện trận chiến này đã rõ ràng, thần đề nghị cắt đất cầu hòa!" "Láo xược!" Lâm Hào lập tức nhảy dựng lên, đứng trên cao điểm đạo đức mắng mỏ: "Giang sơn do tổ tông vất vả đánh hạ, sao có thể nói cắt là cắt, uy nghiêm của Đại Việt ta để ở đâu?

Sau này làm sao đứng vững ở Hoang Cổ!?" Lại có người lên tiếng: "Bệ hạ, trận chiến này sở dĩ thành ra thế này hoàn toàn là vì Tần Phong, chỉ có bắt được Tần Phong mới có thể phá giải cục diện này." Mọi ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía đại diện nhà họ Tần.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ vạn lần không dám tin rằng Tần Phong chỉ dẫn theo một ngàn kỵ binh mà dám đơn thương độc mã thâm nhập vào vùng lõi của họ, còn thành công cắt đứt hậu cần của đại quân, có thể nói là một trận chiến phong thần. "Đều nhìn ta làm gì?!" Đại diện nhà họ Tần lý thẳng khí mạnh nói: "Tần Phong là kẻ phản bội của nhà họ Tần chúng ta, hắn không có bất kỳ quan hệ nào với nhà họ Tần cả." "Không có bất kỳ quan hệ nào!?" Đại diện các thế gia nheo mắt, trong lòng thực sự có chút hoài nghi.

Họ luôn cảm thấy Tần Phong không phải thật sự phản bội nhà họ Tần, mà là nhà họ Tần không muốn bỏ trứng vào cùng một giỏ, cũng là chiêu trò quen thuộc của các thế gia.

Chỉ là Tần Phong năm đó quả thực mới tám tuổi, việc đào cốt cũng là thật, thực sự khiến người ta khó tin rằng nhà họ Tần đã có dự mưu từ trước.

Lúc này, Phương Trường rơi mạnh từ trên không xuống, đập xuống mặt đất.

Không có kỳ ngộ nhảy vực như Tần Phong tưởng tượng, hắn chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân bị rơi đến nát vụn. "Cuối cùng cũng kết thúc rồi sao!?" Tầm nhìn của Phương Trường bắt đầu mờ đi, mí mắt cũng ngày càng nặng trĩu muốn ngủ.

Đạp!

Đạp!

Đạp!

Một trận tiếng bước chân lẹt xẹt vang lên, từ xa lại gần đến bên cạnh Phương Trường.

Phương Trường cứ ngỡ mình gặp phải dã thú nào đó, sắp trở thành bữa tối cho chúng, nhưng trong mơ hồ hắn dường như thấy mấy gã đầu trọc đang mỉm cười với mình... "Người đâu rồi!?" Tần Phong điều khiển Thần Phong Chu nhanh chóng hạ xuống, nhưng không hề phát hiện ra bóng dáng của Phương Trường.

Tuy nhiên, dựa theo kinh nghiệm mười năm làm mọt sách của hắn, khi nhân vật chính kích hoạt động tác khó là "rơi tự do", nếu không phải vô tình đạt được cơ duyên cải biến vận mệnh, thì cũng là vô ý được mỹ nữ cứu đi.

Nếu lỡ như xảy ra sự cố được một đại nam nhân cứu, thì nhà gã đó đa phần sẽ có một cô em gái hoặc con gái đơn thuần xinh đẹp. "Nhanh như vậy đã bị cứu đi rồi sao!?" Tần Phong một lần nữa lĩnh giáo sự vô lý của Thiên Tuyển Chi Tử.

Hắn chỉ vì trả Lục Mạn Mạn lại cho Tề Tu Viễn mà trì hoãn chút thời gian, kết quả đuổi tới nơi đã thấy Phương Trường bị người ta cứu mất rồi. "Đại ca!" Thiên Quân, Vạn Mã kéo kéo Tần Phong, ra hiệu cho hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy đám tướng lĩnh Đại Việt đã âm thầm bám theo, bốn phương tám hướng và trên không trung dày đặc người của bọn chúng, đang không ngừng ép sát không gian sinh tồn của bọn họ, giống như chim trong lồng không lối thoát.

Tuy Quang Thiên là người của mình, nhưng dù sao cũng là hàng "nhảy dù" xuống, thực quyền vẫn nằm trong tay kẻ khác.

Quang Thiên cảm thấy không ổn, vội vàng nói: "Tần Phong, lúc nãy chúng ta không thừa cơ ra tay với các ngươi, có thể nói là tràn đầy thành ý, ngươi có phải cũng nên thể hiện chút thành ý ra không?" "Thành ý!?" Tần Phong rất bá khí hét lớn: "Thật sự coi Thần Phong Chu của ta là đồ trang trí sao?

Tần Phong ta muốn đi, ai trong các ngươi có thể ngăn cản!?" "Thần Phong Chu!!" Sắc mặt đám đại tướng đối phương không khỏi biến đổi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con thuyền lớn dưới chân Tần Phong.

Tuy bọn họ chưa từng thấy Thần Phong Chu của Lục Đạo Đế Quân, nhưng cũng nghe nói đây là một trong mười đại thần khí của Hoang Cổ, là thần khí chạy trốn đệ nhất Hoang Cổ, ngoài tốc độ cực nhanh, còn có thể bước nhảy không gian.

Nếu Tần Phong thật sự quyết tâm muốn chạy, trừ phi Đại Đế đích thân ra tay, bằng không bọn họ thật sự chẳng có cách nào.

Sở dĩ hắn chưa sử dụng ngay, chẳng qua là vì quân số hơi đông, Thần Phong Chu có thể chứa vài trăm người, nhưng không chứa nổi cả ngàn người. "Chuyện này phải lập tức bẩm báo Bệ hạ!" Quang Thiên và những người khác chỉ qua một ánh mắt giao lưu đã quyết định đẩy áp lực sang Hoàng đế Đại Việt.

Rất nhanh sau đó, Hoàng đế Đại Việt đã nhận được tấu báo của Quang Thiên.

Khi thấy Quang Thiên chém giết anh em Thường Hưng và Thường Kiều ngay trước trận, ông ta không những không tức giận mà còn đặc biệt vui mừng.

Làm việc không chừa đường lui như vậy, sau này gã chỉ có thể một lòng một dạ dựa vào ông ta, toàn tâm toàn ý làm việc cho hoàng tộc.

Chương 324

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Tần Phong sở hữu Thần Phong Chu, tâm trạng ông ta liền chẳng còn tốt đẹp gì nữa, đang cân nhắc xem có nên đích thân ra tiền tuyến để giữ Tần Phong lại hay không. "Bệ hạ không được!" Các đại thế gia đồng loạt nhảy ra phản đối.

Một khi cường giả cấp Đế ra tay, điều đó đồng nghĩa với việc chiến tranh toàn diện bùng nổ, không ai có thể đứng ngoài cuộc, lợi ích của chính họ cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Nếu nói dân chúng tầng lớp thấp muốn thông qua chiến tranh để chia lại lợi ích, thì những thế gia đang nắm trong tay "át chủ bài" lại càng không muốn chiến tranh xảy ra.

Giữ "át chủ bài" trong tay thì không thua, nhưng đem ra đánh cược thì chưa biết chừng sẽ mất sạch! "Ai!" Hoàng đế Đại Việt bất lực thở dài, cảm nhận được áp lực to lớn.

Tuy ông ta là Hoàng đế của Đại Việt, nhưng Đại Việt là do hoàng tộc và thế gia cùng trị vì, không có sự ủng hộ của thế gia, dù ý tưởng của ông ta có hay đến đâu cũng không thể thực hiện suôn sẻ.

Bây giờ đã xác định không thể giết được Tần Phong, chỉ còn cách tìm đường bảo toàn liên quân thế gia ở tiền tuyến.

Phương pháp cũng rất đơn giản: tìm một kẻ thu hút hỏa lực, từ đó bảo vệ lợi ích của thế gia và hoàng tộc. "Quyết định là ngươi vậy!" Hoàng đế Đại Việt không nhịn được liếc nhìn Lâm Hào một cái, quyết định dùng gã để thu hút hỏa lực. ...

Tiền tuyến.

Hai quân giao chiến, hỗn loạn tơi bời.

Tiếng chém giết, tiếng gào thét, tiếng nổ vang rền không dứt, mặt đất càng bị nhuộm đỏ bởi máu tươi.

Chỉ thấy Bạch Khởi dẫn đầu đại quân xung phong giết địch, Bạch Bào quân, Trấn Ma quân, Hổ Bí quân, Hắc Giáp quân, Đại Tuyết Long Kỵ cũng lần lượt phất cờ đi theo. "Giết!!" Các tướng sĩ lúc này khí thế như rồng, binh phong chỉ tới đâu là tiến thẳng tới đó.

Uỳnh uỳnh!!

Không trung đột nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, áp chế cả tiếng hò hét giết chóc trên chiến trường. "Cái gì thế!?" Mọi người trong lòng chấn kinh, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy mây đen giăng kín bầu trời, chớp giật sấm rền, một vòng xoáy khổng lồ xoay tròn không trung, giọng nói uy nghiêm của Hoàng đế Đại Việt như thần linh từ trên cao vọng xuống. "Sinh linh lầm than không phải ý nguyện của Trẫm, tiếng oán than dậy đất cũng không phải ý của Trẫm, Trẫm vì thiên hạ thương sinh quyết định đàm hòa với Âm Nguyệt Hoàng Triều." "Đàm hòa?!" Trong quân Đại Việt lập tức lan tỏa bầu không khí chán nản, họ biết cái gọi là đàm hòa chẳng qua là cách nói uyển chuyển của sự đầu hàng.

Trận này bọn họ thua rồi! "Hu hu..." Một số binh sĩ Đại Việt không kìm được mà bật khóc, biết rằng Đại Việt đã không còn là Đại Việt của ngày xưa nữa.

Một Đại Việt Hoàng Triều từng khiến họ cảm thấy kiêu ngạo, tự hào, xưng hùng Hoang Cổ, nói một không hai, không ai dám vuốt râu hùm giờ đã gục ngã, đập tan sự kiêu ngạo và tự hào của họ. "Thắng rồi, thắng rồi!!" Trái ngược với tiếng than khóc của quân Đại Việt, bên phía Âm Nguyệt Hoàng Triều lại vang lên những tiếng hoan hô. "Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi rồi!" Bạch Khởi thở phào một hơi dài.

Biết rằng nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, tiếp theo cứ giao cho đám văn quan kia là được.

Một thuộc hạ vội vàng lên tiếng: "Tướng quân, hiện tại quân đội Đại Việt khí thế đã mất hết, đây chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta tiêu diệt bọn chúng trong một lượt!" Bạch Khởi không hề dao động nói: "Bây giờ chúng ta ép được Hoàng đế Đại Việt đích thân ra mặt cầu hòa, đây là công lao lớn thiên hạ, không ai cướp mất được.

Nếu ra tay khiến chiến tranh leo thang, là công hay tội thì khó mà nói trước.

Biết dừng đúng lúc mới có thể sống lâu." "Đi, đi đón đệ nhất công thần của chúng ta về nhà!" Bạch Khởi cũng chẳng quan tâm đối phương có hiểu hay không, dẫn theo cận vệ rầm rộ đi đón Tần Phong.

Lúc này, trong một hang động.

Vài gã đầu trọc đang nghỉ ngơi, Phương Trường nằm đờ đẫn trên mặt đất.

Cứ ngỡ chết đi là được giải thoát, ai ngờ lại được mấy hòa thượng cứu, vị dẫn đầu có pháp hiệu là Giác Vân. "Đại sư hà tất phải cứu ta!?" Ánh mắt Phương Trường vô hồn: "Đời này ta đã trải qua quá nhiều đau khổ, thực sự quá mệt mỏi rồi." Giác Vân đang ngồi thiền bên cạnh, chậm rãi mở lời: "Ta đã ngã một cú, ngã rất đau.

Nhưng khi ta quay đầu nhìn lại, chẳng phải nơi này là do chính ta nhảy vào sao?

Ta đã đứng đó rất lâu, lâu đến mức không thể buông bỏ, lúc đầu ta cứ ngỡ nơi này là hoa, là đường, là nhà, nhưng bây giờ ta mệt mỏi rã rời, vết thương đầy mình, mới nhận ra đây là kiếp, là hố sâu, là vực thẳm." "Đời người hạ thủ không hối hận!" Phương Trường không khỏi cười khổ một tiếng, nhận ra mọi đau khổ đều do chính mình tạo

thành.

Nếu hắn không tham lam danh lợi, không tham luyến mỹ sắc, thì sẽ không gặp gỡ Tần Phong, và cũng sẽ không có mọi chuyện sau này. "Thí chủ ngộ tính tốt lắm!" Giác Vân mở mắt nhìn về phía Phương Trường, không ngờ người này phật tính lại cao như vậy. "Đại sư, ta muốn quy y cửa Phật!" Phương Trường đứng dậy quỳ trước mặt Giác Vân, đã nhìn thấu mọi chuyện trần thế.

Giác Vân trầm ngâm một hồi mới nói: "Ma tính của ngươi rất mạnh, nếu đã tự nguyện buông bỏ đồ đao, lão nạp sẽ độ ngươi qua kiếp này.

Ngươi vừa nói đã trải qua quá nhiều đau khổ, sau này pháp hiệu của ngươi gọi là Khổ Đa (Khổ Nhiều) vậy..." Thành Thiên Tâm.

Với tư cách là Thành chủ, sắc mặt Lâm Hào âm trầm đến đáng sợ.

Lúc nãy Hoàng đế Đại Việt và các đại thế gia đã bàn bạc xong, trước tiên sẽ cắt đất cầu hòa và cứu lấy đại quân đang bị vây khốn.

Chờ sau này tìm được cái cớ sẽ lại xuất binh đánh Âm Nguyệt Hoàng Triều, cướp lại lãnh thổ đã cắt nhường.

Nói cách khác, bọn họ dùng đất của thành Thiên Tâm để đổi lấy việc Âm Nguyệt Hoàng Triều rút quân, bảo vệ lợi ích của các đại thế gia và hoàng tộc. "Bệ hạ, vạn lần không được cắt đất cầu hòa!" Lâm Hào thần tình kích động, đầy vẻ phẫn uất: "Đây là hiệp ước bất bình đẳng bán nước cầu vinh!!" "Nói bậy!" Các đại thế gia lập tức nhảy ra bác bỏ: "Đây chỉ là kế tạm thời, chỉ có cứu được số đại quân còn lại mới có tư cách bàn chuyện tương lai.

Nếu hàng chục triệu đại quân bị diệt, chắc chắn sẽ làm lung lay gốc rễ của Đại Việt ta." "Bệ hạ!!" Lâm Hào biết các đại thế gia chỉ muốn bảo vệ quân đội của nhà mình đang bị vây khốn, lão chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Hoàng đế Đại Việt. "Chuyện này không cần bàn thêm, Trẫm đã quyết!" Hoàng đế Đại Việt hoàn toàn không có ý định nể mặt Lâm Hào.

Nghĩ lại lúc Lục Đạo Đế Quân phái binh đột kích, Lâm Hào đã không báo cáo cho hoàng tộc theo quy định mà lại nhảy qua đầu hoàng tộc để cầu cứu các đại thế gia.

Có lẽ lúc đó lão chỉ muốn cảnh cáo hoàng tộc một chút, chỉ là không ngờ sự việc cuối cùng lại hoàn toàn mất kiểm soát, xuất hiện một Tần Phong dùng binh quỷ quyệt, đơn thương độc mã xâm nhập khiến bọn họ không kịp trở tay.

Chương 325

Nhưng bất kể Lâm Hào xuất phát từ nguyên nhân gì, lão đã xâm phạm nghiêm trọng uy nghiêm của hoàng tộc.

Lúc đó vì đại cục nên không chấp nhặt với lão, bây giờ phải tranh thủ cơ hội này gõ đầu lão một trận, cho lão biết ở Đại Việt Hoàng Triều ai mới là đại ca. "Bệ hạ thánh minh!" Các đại thế gia nhanh nhẩu nịnh hót, chẳng thèm để ý đến khuôn mặt như đưa đám của Lâm Hào.

Đừng thấy thành Thiên Tâm chiếm cứ một phần mười địa bàn của Đại Việt, nhưng trong mắt các thế gia này, lão cùng lắm chỉ là một kẻ giàu xổi, chẳng có chút nền tảng nào.

Nếu là Tần gia gặp phải sự xâm lược của Âm Nguyệt Hoàng Triều, chỉ bằng thực lực bản thân cũng đủ để chặn đứng quân địch ở ngoài cửa ải.

Chỉ có điều, với bản tính "lão lục" của đám người Tần gia, dù có năng lực họ cũng tuyệt đối không dùng hết sức.

Chắc chắn họ sẽ dụ dỗ các đại thế gia và hoàng tộc làm không công cho mình, sau đó cả tộc sẽ khóc lóc thảm thiết đòi xin một khoản kinh phí tái thiết khổng lồ. "Chuyện đàm hòa cứ quyết định như vậy!" Sắc mặt Hoàng đế Đại Việt đột nhiên trở nên âm trầm: "Tuy nhiên Mộc Tú phải chết!

Nếu không phải kẻ này đầu quân cho Tần Phong, nhu yếu phẩm hậu cần của quân ta đã không bị cướp hai lần, đại quân tiền tuyến cũng không bại nhanh như vậy, càng không có chuyện hàng trăm con cháu hoàng tộc và Thục Vương bị giết, Ngô Vương và Ngụy Vương bị bắt." "Mộc Tú phải chết!" Các đại thế gia nhất trí ý kiến một cách lạ thường, cũng cảm thấy Mộc Tú là một mối đe dọa lớn.

Là thần toán đệ nhất Hoang Cổ, chỉ cần Mộc Tú còn làm việc cho Tần Phong một ngày, thất bại của thành Thiên Tâm có thể sẽ lặp lại trên người bọn họ. "Xong rồi, xong rồi, xong rồi!" Mộc Tú mặt mày hoảng hốt chạy đến trước mặt Tần Phong, đưa quẻ tượng vừa mới bói được cho hắn xem.

Thiên la địa võng, chắc chắn phải chết!

Không giống với kiểu "chắc chắn phải chết" trước đó, lần này dù gã có trốn ở bất cứ đâu cũng khó thoát khỏi cái chết. "Chẳng lẽ bọn họ muốn ra tay sao!?" Vu Lan và những người khác lập tức cảnh giác, chuẩn bị sẵn sàng cho một trận tử chiến. "Cái loại mê tín dị đoan này mà các ngươi cũng tin à!?" Ánh mắt Tần Phong thoáng hiện lên vẻ khinh bỉ, bày tỏ mình chỉ tin vào khoa học.

Đúng lúc này, một tiếng tù và vang dội đất trời, "U u..." Chỉ thấy Quang Thiên và những người khác sau khi nghe tiếng tù và thì thở phào nhẹ nhõm, đó là lệnh rút quân của Hoàng đế Đại Việt, nghĩa là họ không cần lo lắng việc không bắt được Tần Phong mà bị trừng phạt nữa. "Rút!!" Quang Thiên không hề do dự, liếc nhìn Tần Phong một cái rồi rời đi. "Cái này..." Mọi người nhìn về phía Mộc Tú, ý bảo quẻ của ngươi chẳng linh gì cả. "Không thể nào chứ!?" Mộc Tú cũng hoàn toàn ngơ ngác, không hiểu tại sao đối phương lại rút quân. "Đã bảo là mê tín dị đoan rồi mà!" Tần Phong nhìn theo đại quân đang rầm rộ rời đi, biết rằng đa phần là Hoàng đế Đại Việt không trụ nổi nữa rồi.

Giống như một "tra nữ" gặp phải một đám "tra nam", Hoàng đế Đại Việt đóng vai tra nữ tìm vô số lốp dự phòng, vốn định biến họ thành cây rút tiền, tiện thể bồi dưỡng thành đám "liếm cẩu" ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng ai ngờ các đại thế gia lại là một đám tra nam, trong đó Tần gia là tra nhất, đòi tiền không có, đòi mạng không cho, kéo quần lên xong nói chuyện còn cứng hơn cả sắt.

Nếu hoàng tộc đối mặt với một hai thế gia còn dễ nói, chỉ sợ đám tra nam này lập nhóm đến rủ chơi trò "nhiều người", khiến ông ta không muốn thỏa hiệp cũng không được, chỉ sợ mảnh ruộng của mình bị đám trâu này cày nát mất. "Đại ca nói đúng, đây chính là mê tín dị đoan!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người liên tục gật đầu, bày tỏ sẽ không bao giờ tin vào chuyện bói toán nữa. "Chuyện gì thế này?

Ta sắp phát tài rồi sao!?" Tần Phong đột nhiên thấy mắt trái giật liên hồi, có linh cảm mãnh liệt rằng mình sắp giàu to. "Phụt..." Mọi người có mặt tại đó đồng loạt phun trà, nhận ra Tần Phong thật sự quá tiêu chuẩn kép. "Ha ha!!" Bạch Khởi dẫn theo cận vệ cực tốc lao tới, người chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng cười: "Tần tiểu tử, trận chiến này ngươi coi như đã một bước phong thần rồi, không chỉ danh chấn khắp Hoang Cổ, mà còn ép được Hoàng đế Đại Việt đích thân đến tiền tuyến cầu hòa." "Cầu hòa!!" Mắt Tần Phong lập tức sáng rực lên, biết tiền tài của mình đến từ đâu rồi.

Tuy hàng trăm con tin hoàng tộc đã bị hắn thịt sạch, nhưng Ngô Vương và Ngụy Vương là những cao thủ chuẩn Đế hàng thật giá thật, tuyệt đối có thể bán được giá hời.

Còn mớ nhu yếu phẩm hậu cần của quân Đại Việt nữa, trực tiếp đem cho đại quân của mình dùng thì không đúng quy định.

Thôi thì cứ theo giá hữu nghị bán lại cho Lục Đạo Đế Quân trước, rồi nhờ ngài ấy ban phát xuống trang bị cho đại quân của hắn vậy.

Dù sao Tần Phong hắn cũng là người tuân thủ quy tắc, không bao giờ làm chuyện quá giới hạn. "Phong sao dám làm phiền Bạch tướng quân đích thân đến cứu!?" Tần Phong vội vàng tiến lên hàn huyên một hồi, sau đó mở miệng hỏi thăm giá cả vũ khí. "Giá cả!?" Bạch Khởi ngớ người tại chỗ.

Cứ ngỡ Tần Phong là kiểu thiếu niên anh hùng thần dũng vô địch, không ngờ tuổi còn nhỏ mà gã đã biết làm kinh doanh, lại còn định làm ăn buôn bán vũ khí với đại ca của Âm Nguyệt Hoàng Triều nữa chứ. "Giúp một tay đi mà!" Tần Phong cực kỳ hiểu chuyện đời, lấy ra năm viên Tiên Tinh đưa qua làm bao lì xì.

Bạch Khởi nhìn thấy Tiên Tinh thì mắt sáng rực lên, nhanh nhẩu thu lấy, sau đó nghiêm túc nói: "Yên tâm, chỉ cần chất lượng vũ khí của ngươi không có vấn đề, lão phu đích thân dâng tấu lên Đế quân thu mua." "Lão tướng quân, mời xem!" Thiên Quân, Vạn Mã vội vàng lấy ra một cái bọc nhỏ, bên trong lanh chanh có đến cả ngàn chiếc nhẫn trữ vật.

Vì quân nhu vật tư của hàng chục triệu đại quân quá nhiều, một cái nhẫn trữ vật căn bản không chứa hết, nên chỉ có thể phân loại bỏ vào cả ngàn cái nhẫn. "Nhiều như vậy sao!?" Bạch Khởi lập tức kinh hô: "Lão phu tuy nghe nói ngươi đã vét sạch hậu cần của Đại Việt, nhưng thế nào cũng không ngờ ngươi lại cướp được nhiều vật tư của bọn họ đến thế, hèn gì đại quân tiền tuyến lại yếu ớt không chịu nổi một đòn như vậy!" "Nói gì thế hả!" Tần Phong lật mặt nhanh hơn lật sách, giật phắt năm viên Tiên Tinh lại, tức giận nói: "Tần Phong ta là người chính trực đọc sách thánh hiền, một kẻ sĩ đàng hoàng, chuyện của người đọc sách sao có thể gọi là 'vét sạch' được?

Cái này gọi là 'chiến lợi phẩm' hiểu không..." "Ách..." Bạch Khởi đứng hình mất năm giây.

Kẻ mặt dày lão phu không phải chưa từng thấy, nhưng mặt dày như Tần Phong thì đúng là lần đầu.

Không phải đứng trên đỉnh cao đạo đức để chỉ tay năm ngón, thì cũng là đứng dưới ánh mặt trời để bắn lén.

Tuy lão cũng rất ghét loại người này, nhưng khổ nỗi gã cho nhiều quá mà! "Là lão phu lỡ lời, là chiến lợi phẩm, chiến lợi phẩm!" Thái độ nhận lỗi của Bạch Khởi vô cùng thành khẩn, đưa tay muốn lấy lại bao lì xì. "Ta biết ngay lão tướng quân là người anh minh thần võ mà!" Tần Phong thuận tay nhét Tiên Tinh vào túi, bắt đầu mách lẻo: "Lão tướng quân, nói thật với ngài, lần này ta bị vây không phải do vấn đề chỉ huy, mà là ta bị người của mình bán đứng." "Ý ngươi là sao!?" Bạch Khởi thấy Tần Phong không có ý định trả lại Tiên Tinh, trong lòng đang định mắng chửi, đột nhiên nghe nói có nội gián, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

Thiên Quân vội vàng tiến lên nói: "Lão tướng quân, lần thứ hai chúng ta tập kích đêm vào hậu cần Đại Việt, đã rơi vào ổ phục kích của địch, rõ ràng là có người tiết lộ trước lộ trình hành quân của chúng ta." "Lại có chuyện này sao!?" Sắc mặt Bạch Khởi lạnh lùng hẳn đi, lão không bao giờ dung thứ cho kẻ phản bội. "Lúc đó thật sự quá nguy hiểm!" Vạn Mã cũng thêm mắm dặm muối: "Hơn một ngàn người chúng ta bị mười vạn quân địch bao vây, còn có hai vị chuẩn Đế tọa trấn, may mà đại ca nhận ra điều bất thường, vội vàng dẫn bọn ta rút lui." Thiên Quân tiếp lời: "Tiếc là lúc rút lui chúng ta vẫn suýt bị đối phương phát hiện, lúc đó khoảng cách đôi bên chưa đầy trăm mét, chỉ cần một sơ suất nhỏ là sẽ nổ súng ngay, toàn quân bị diệt." Vạn Mã nghiêm túc nói tiếp: "Ngay lúc nguy cấp đó, đại ca không màng an nguy cá nhân, chủ động lộ diện để một mình dẫn dụ quân địch đi." "Đại ca đúng là thiếu niên anh hùng trí dũng song toàn!" Thiên Quân lại kể đầy sinh động: "Một mình dẫn dụ địch là biểu hiện của cái 'Dũng', để Vu Lan thiếu cung chủ dẫn đại quân tiếp tục thực hiện nhiệm vụ là biểu hiện của cái 'Trí', chúng ta chẳng tốn bao nhiêu sức lực đã tập kích đêm thành công vào hậu cần quân địch một lần nữa." "Hu hu..." Tiểu Bạch, dưới sự "uy hiếp" của hai củ cà rốt, khóc lóc thảm thiết: "Trận chiến đó, thỏ chủ ngân của ta một mình đấu với mười vạn quân địch, giết từ hoàng hôn đến bình minh, tay vung đao hạ, tay vung đao hạ, mắt không thèm chớp lấy một cái, dù có ngã xuống trong vũng máu cũng sẽ đứng lên lần nữa.

Hắn nói trận này thân xác có thể diệt, linh hồn có thể tan, nhưng máu nóng của Âm Nguyệt Hoàng Triều không thể nguội, chiến không đường lùi, dùng thân mình chặn đứng bầu trời." "Vì chính nghĩa, vì Âm Nguyệt Hoàng Triều!" Tần Phong nghiêm túc nhìn bầu trời, quanh thân như tỏa ra hào quang chính nghĩa. "Nói nghe nhiệt huyết quá!" Vu Lan khẽ hé môi, cảm nhận được sự dũng mãnh của Tần Phong.

Nhưng nếu nàng nhớ không nhầm, theo lời Ngô Vương và Ngụy Vương nói, sở dĩ Tần Phong có thể diệt được mười vạn quân địch hoàn toàn là vì trong tay hắn có một đội quân cương thi và một cường giả cấp Đế thuộc hồn tu.

Chương 326

Đồng thời, nàng cũng vô cùng tò mò, làm sao Tần Phong có thể nói dối không chớp mắt mà không hề thấy ngượng ngùng như vậy. "Lợi hại!" Những binh sĩ không biết chân tướng nghe xong cảm thấy máu nóng sục sôi, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy vẻ sùng bái, hận không thể quỳ xuống trung thành với hắn ngay lập tức, đi theo hắn chinh chiến phương Tây, trải nghiệm sự lãng mạn riêng biệt của đàn ông. "Chỉ nguyện hy sinh trên sa trường vì tổ quốc, hà tất phải bọc thây trong da ngựa mang về." "Con thỏ này lại tranh phần nịnh hót của chúng ta rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã lập tức cảm thấy không vui, không ngờ Tiểu Bạch lại là một con thỏ có văn hóa. "Là ai!?" Bạch Khởi là một con cáo già đã lăn lộn nhiều năm trong quan trường, rõ ràng không phải vài câu nói là có thể lừa được, lúc này lão chỉ quan tâm rốt cuộc là ai đã tiết lộ tin tức hành quân của Tần Phong. "Lão tướng quân đừng hỏi nữa!" Tần Phong thở dài, điên cuồng ám chỉ: "Bê bối, một bê bối cực lớn, thậm chí là bê bối lớn nhất trong lịch sử Âm Nguyệt Hoàng Triều ta, Âm Nguyệt Hoàng Triều không thể để mất mặt như thế được!" "Ý ngươi là..." Bạch Khởi làm cáo già bao nhiêu năm, sao có thể không hiểu ẩn ý của Tần Phong.

Cái gì gọi là bê bối lớn nhất lịch sử Âm Nguyệt Hoàng Triều!?

Nghĩa là kẻ này dù là thân phận hay địa vị đều vô cùng cao, khiến người ta không thể tin nổi gã lại làm ra chuyện này.

Ngoài hai vị Thánh tử không làm việc người mà chỉ muốn kế vị kia ra, lão thật sự không nghĩ ra còn ai tốn công tốn sức đi hãm hại Tần Phong như vậy.

Đồng thời, lão nhận ra Tần Phong cũng là một kẻ đầy tâm cơ.

Rõ ràng là gã mở miệng nói có nội gián, nhưng lại nói nửa chừng rồi thôi.

Đây là gì!?

Đây là muốn một mũi tên trúng hai con nhạn!

Nói tên ra thì chỉ hạ bệ được một đứa, không nói ra thì sẽ phải nghi ngờ cả hai, trong ba vị Thánh tử hiện giờ chỉ có gã là không có hiềm nghi, cuối cùng chẳng phải chỉ có thể chọn gã sao. "Ta chưa nói gì hết nhé!" Tần Phong vội vàng im lặng, ra vẻ mình chẳng biết gì cả. "Hắc hắc!" Bạch Khởi gật đầu cười hiểu ý, nhưng trong lòng đã chửi thầm từ lâu.

Mẹ kiếp!!

Không chỉ lấy mất bao lì xì đã tặng, mà còn nói một nửa để lão tự đoán, lại còn tranh thủ tăng thêm uy tín trong quân đội, lương tâm đúng là đã thối nát hết chỗ nói.

Lúc này, Vũ Lăng Thánh Chủ đang đi chân trần, đeo mạng che mặt lơ lửng giữa hư không, quan sát tường tận mọi hành động gần đây của Tần Phong.

Ban đầu bà ta cứ ngỡ Tần Phong chỉ dẫn theo nghìn kỵ binh đơn thương độc mã xâm nhập là không biết tự lượng sức mình, định bụng chờ gã gặp nguy hiểm sẽ ra tay cứu mạng để gã nợ bà một ân tình, từ đó chẳng tốn xu nào mà dụ được gã về Vũ Lăng Thánh Địa.

Ai ngờ Tần Phong không chỉ chế ra loại pháp khí đại pháo gì đó, mà còn có tiên thiên chí bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bên trong còn giấu cả một đội quân cương thi và một cường giả cấp Đế thuộc hồn tu, khiến bà ta chẳng có lấy một cơ hội để ra tay. "Đứa nhỏ này đúng là yêu nghiệt!" Vũ Lăng Thánh Chủ không khỏi cảm thán, trong lòng ngày càng đánh giá cao Tần Phong.

Bất kể là thiên phú, tâm trí hay thủ đoạn đều là kẻ xuất chúng trong thế hệ trẻ, bồi dưỡng gã thành người kế nghiệp, tương lai chắc chắn có thể đưa Vũ Lăng Thánh Địa lên một tầm cao mới.

Đồng thời, bà cũng chú ý đến con gái rượu của Lam Ma, cô bé này không chỉ thiên phú cực cao mà còn sở hữu Huyền Âm Chi Thể, tin rằng sẽ không thua kém gì Lâm Tam của Tạo Hóa Tiên Cảnh hay Tần Hạo của Thái Bạch Tiên Sơn.

Thiên Tú đứng một bên, khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ: "Thánh Chủ, qua quan sát những ngày này, người cũng nên thấy cái tính 'tiện' của Tần Phong đã ngấm vào xương tủy rồi, gã hoàn toàn không xứng đáng gia nhập Vũ Lăng Thánh Địa chúng ta." "Không xứng!?" Vũ Lăng Thánh Chủ liếc Thiên Tú một cái, như thể muốn nói ngươi mới là kẻ không xứng nhất.

Nghĩ năm đó Thánh Chủ đời trước thu nhận Thiên Tú là muốn bồi dưỡng gã sau này kế vị.

Ngờ đâu cái gã này dù bồi dưỡng thế nào cũng không nên thân, không phải đang bị người ta tẩn thì cũng đang trên đường đi cứu viện, chỉ biết dựa vào võ lực bắt nạt kẻ cùng lứa là Mộc Tú để tìm chút cảm giác ưu việt.

Nhìn lại Tần Phong người ta, tuy có hơi "tiện" thật, nhưng người ta có vốn liếng để "tiện", xưa nay toàn gã bắt nạt kẻ khác, không ai bắt nạt được gã, càng không có chuyện dăm ba bữa lại phải đi gọi cứu viện. "Con..." Thiên Tú lập tức u sầu, bày tỏ mình muốn yên tĩnh một chút. "Bản tôn cũng không muốn thế này đâu!" Vũ Lăng Thánh Chủ không thèm để ý đến Thiên Tú, nhìn Tần Phong và Vu Lan ở phía dưới, lặng lẽ lấy ra cái bao tải đã chuẩn bị từ trước... "Hả!?" Tần Phong rùng mình một cái, có cảm giác như đang bị ai đó nhắm vào. "Chuyện gì thế!?" Tần Phong cảnh giác nhìn quanh, nghi ngờ có kẻ gian muốn hãm hại mình.

Đúng lúc này, một nhóm người xuất hiện từ phía xa, dẫn đầu chính là Đệ nhất Thánh tử Diệp Long.

Kể từ khi gã để Thanh Thiên đi đoạt lấy vị trí Đại Đế, gã đã hoàn toàn mất liên lạc với hắn.

Nghĩ đến việc Thanh Thiên có thể đã đạt được vị trí Đại Đế, gã không thể ngồi yên được nữa, quyết định đích thân đến đòi người. "Tần Phong, khách đến không thiện đâu!" Vu Lan đứng bên cạnh Tần Phong nói khẽ, nàng thừa biết Diệp Long đến vì chuyện gì.

Nàng đã dùng Ma Đồng thức tỉnh để nô dịch Thanh Thiên, đối mặt với một thuộc hạ sắp nghịch thiên cải mệnh, đạt được vị trí Đại Đế, không ai có thể làm ngơ được.

Đặc biệt là Diệp Long đang ở thế yếu trong cuộc tranh đoạt ngôi vị, tự nhiên lại càng không thể từ bỏ quân bài Thanh Thiên này. "Nhìn ra rồi!" Tần Phong tỏ ra vô cùng thư thả.

Giống như một tuyển thủ chuyên nghiệp đang chơi ở bậc xếp hạng cao, gã chẳng thèm để con "gà mờ" ở bậc xếp hạng thấp vào mắt.

Nhưng người ta đã chủ động tìm đến cửa cầu ngược, nếu gã không dạy cho gã ta một bài học làm người thì có vẻ hơi bất lịch sự, đặc biệt là trong tay Trần Tổ còn có một quyển thẻ tre của Thánh nhân, để ở chỗ gã ta thế nào cũng thấy không hợp mắt. "Ai cho ngươi đến đây!?" Bạch Khởi thấy Diệp Long tới thì cau mày tỏ vẻ không vui.

Mặc dù bây giờ Hoàng đế Đại Việt đã tuyên bố đàm hòa, nhưng để phòng hờ quân Đại Việt dùng kế "binh bất yếm trá", bọn họ đã hạ lệnh cho đại quân đóng quân tại chỗ, chỉ cần có động tĩnh là sẽ ra tay trước.

Diệp Long xuất hiện ở đây lúc này rõ ràng là tự ý rời khỏi doanh trại. "Bẩm báo lão tướng quân!" Diệp Long nghiêm túc nói: "Bản Thánh tử nhận được thư cầu cứu từ Thanh Thiên của học viện Thiên Hồng, nói rằng Tần Phong muốn hãm hại hắn.

Lão tướng quân cũng biết, học viện Thiên Hồng bồi dưỡng được một thiên kiêu không dễ dàng gì, ta với tư cách là Thánh tử Âm Nguyệt Hoàng Triều tự nhiên không thể ngồi yên ngó lơ." Chưa đợi Tần Phong lên tiếng...

Đám Bạch Bào quân đi theo hắn đơn thương độc mã xâm nhập đã không chịu nổi, lập tức hóa thân thành "thánh chửi" hỏi thăm cả tông ti họ hàng nhà Diệp Long. "Sủa cái chó gì thế, mắt nào của ngươi thấy Tần Phong Thánh tử hãm hại người mình hả!?" "Đầu óc ngươi dơ bẩn thì đừng có nghĩ ai cũng dơ bẩn như ngươi!" "Đếch hiểu cái gì về Tần Phong Thánh tử mà cũng sủa, ngươi có hiểu ngài ấy không!?" "Hãm hại cái con khỉ, Tần Phong Thánh tử yêu binh như con, làm người quang minh lỗi lạc!" "..." Bạch Bào quân càng chửi càng kích động, suýt chút nữa là không nhịn được mà động thủ.

Bọn họ đã cùng Tần Phong vào sinh ra tử suốt thời gian qua, từ lâu đã được coi là tâm phúc của gã.

Một người vẻ vang cả hội được nhờ, một người nhục nhã cả hội chịu chung! "Có hay không, cứ gọi Thanh Thiên ra đây là rõ ngay!" Diệp Long hừ lạnh một tiếng: "Sao thế?

Chương 327

Không dám?

Hay là ngươi đã giết Thanh Thiên rồi?

Hoặc là ngươi định lấy cớ Thanh Thiên bị quân địch giết để lấp liếm qua chuyện!?" "Ta thấy ngươi chán sống rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã đã nhịn Diệp Long từ lâu, rút vũ khí ra định cho gã một bài học. "Dừng tay hết cho ta!" Tần Phong lên tiếng ngăn cản mọi người, cười khẽ nói: "Tần Phong ta làm việc quang minh lỗi lạc, không phải hạng người hẹp hòi.

Nếu Thanh Thiên đã muốn đầu quân cho Diệp Long Thánh tử, ta tự nhiên sẽ không ngăn cản." Nói xong, Tần Phong quay sang liếc Bạch Nhật một cái, bảo gã đi thả Thanh Thiên ra. "Rõ!" Bạch Nhật gật đầu hiểu ý, quay người đi thả Thanh Thiên. "Đại ca mà cười, sống chết khó lường!" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn thấy nụ cười trên môi Tần Phong, trong lòng lập tức mặc niệm cho Diệp Long ba phút.

Theo ấn tượng của bọn họ, chỉ cần Tần Phong lộ ra nụ cười này, nghĩa là gã sắp bắt đầu đào hố hại người rồi.

Nhìn bề ngoài thì có vẻ như chiếm được món hời lớn, thực chất là đang rơi xuống hố mà không hề hay biết, giống hệt vụ mỏ Tiên Tinh lúc trước, chiếm được món hời càng lớn thì cuối cùng bị bán càng thảm. "Hử!?" Diệp Long hơi ngẩn người, cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Cứ ngỡ Tần Phong sẽ từ chối giao người, ai dè gã lại đồng ý sảng khoái đến vậy.

Rốt cuộc là Thanh Thiên không giành được vị trí Đại Đế, hay là Tần Phong bị mười vạn đại quân trong tay gã dọa cho sợ rồi? "Thế này là ý gì!?" Bạch Khởi cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Theo lý mà nói, Diệp Long chủ động tìm chuyện, Tần Phong phải tranh luận gay gắt mới đúng.

Chủ động trả người cho Diệp Long chẳng phải sẽ khiến người ta tưởng gã sợ Diệp Long sao, việc này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy tín của gã trong quân đội.

Dù sao trong quân đội không giống những nơi khác, binh sĩ chỉ phục những kẻ mạnh không chịu khuất phục.

Rất nhanh sau đó, Bạch Nhật đã dẫn Thanh Thiên trở lại.

Chỉ có điều Tần Phong không có ý định xem bọn họ biểu diễn, trực tiếp dẫn theo một nhóm người lên Thần Phong Chu rời đi. "Chúng ta cũng đi thôi!" Bạch Khởi bảo cận vệ đi theo phía sau, còn mình thì bước lên Thần Phong Chu.

Lão vốn định tìm chỗ không người để bàn với Tần Phong về chuyện bao lì xì, nhưng cái thằng nhóc con này không biết là vô tình hay cố ý, cứ chỗ nào đông người là gã sấn tới, khiến lão trước mặt bao nhiêu hậu bối thật sự không tiện mở miệng. "Cái thằng nhóc này tuyệt đối là cố ý!" Bạch Khởi tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Mộc Tú, lão hoàn toàn bị thủ đoạn của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Thuyết phục được Đao Tuyệt và Đế Tú hộ tống đã đành, ngay cả thần toán đệ nhất Hoang Cổ cũng bị gã thu phục, hèn gì có thể liên tục hai lần tìm chính xác vị trí hậu cần của Đại Việt. "Xong đời rồi, xong đời rồi!!" Mộc Tú hoàn toàn hoảng loạn.

Để kiểm chứng xem quẻ tượng lúc nãy có sai không, gã đã bói cho tất cả mọi người trên thuyền một lượt.

Kết quả phát hiện ai nấy đều là "trong cái rủi có cái may", "sau cơn mưa trời lại sáng", chỉ duy nhất mình gã vẫn là "thiên la địa võng, chắc chắn phải chết". "Thủ tiên là ta chưa từng đắc tội với ai, kỳ thực là ta thật sự chưa từng đắc tội với ai, và cuối cùng là ta chắc chắn chưa từng đắc tội với ai cả!" Mộc Tú có vắt óc cũng không nghĩ ra được rốt cuộc là ai đã giăng thiên la địa võng để giết mình. "Làm sao đây?

Phải làm sao đây!?" Mộc Tú thật sự cuống cuồng, không biết phá cục thế nào. "Đúng rồi!" Mộc Tú bỗng nhiên sực tỉnh, nghĩ đến Thiên Quân, Vạn Mã, Bạch Nhật và Đông Phương tiểu thư.

Lúc nãy gã bói cho những người khác đều rất thuận lợi, nhưng bói đến bốn người này thì lại mờ mịt giống như Tần Phong, nhưng không mờ mịt hoàn toàn như Tần Phong, ít nhiều vẫn có thể lờ mờ đoán ra được một chút gì đó. "Nếu mình có thể giống như bọn họ, chẳng phải sẽ không còn bị vận mệnh trói buộc nữa sao!?" Mộc Tú gãi cằm tính toán kỹ lưỡng, cảm thấy phương pháp này rất khả thi.

Vậy vấn đề là: Làm sao gã mới có thể giống như bọn họ, không bị vận mệnh trói buộc đây!?

Rất nhanh, Tần Phong và những người khác đã trở về đại doanh trung quân, Diệp Long cũng đi cùng.

Đặc biệt là sau khi nghe tin Thanh Thiên đã đạt được vị trí Đại Đế, suốt dọc đường gã cười đến không khép nổi miệng. "Nhìn kìa, Bạch tướng quân về rồi!" "Nghe nói Bạch tướng quân đích thân đi đón thiếu niên anh hùng của chúng ta, Thánh tử Tần Phong đấy!" Nghe tin thiếu niên anh hùng thần dũng Tần Phong đã trở về, doanh trại Bạch Bào quân lập tức sôi sục, các binh sĩ lần lượt chạy ra ngoài, muốn chiêm ngưỡng phong thái của Tần Phong.

Chỉ là lúc này Tần Phong vẫn còn ở trong Thần Phong Chu chưa ra, mọi người nhìn thấy Diệp Long thì lập tức vang lên những tiếng hò reo. "Tần Phong, Tần Phong!!" "Anh hùng, anh hùng!!" "Kia là

Diệp Long mà, đám fan giả tạo các ngươi!" ..." “Vãi chưởng!!” Diệp Long đen mặt chửi thề một tiếng.

Bị người ta nhận nhầm thì không ngại, cái ngại nhất là chính chủ cũng đang ở đây.

Đặc biệt là khoảnh khắc Tần Phong bước ra từ Thần Phong Chu, khiến hắn hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi, cảm thán chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ đến mức này.

Chỉ thấy Tần Phong lúc này hoàn toàn khác hẳn với hình tượng công tử áo trắng nhẹ nhàng lúc trước, hắn táo bạo chơi luôn phong cách 'rách rưới'.

Quần áo trên người không chỉ rách nát mà còn dính đầy máu tươi và bùn đất.

Hắn thậm chí còn cưỡng ép nghịch chuyển linh lực khiến khuôn mặt trở nên tái nhợt, một vẻ thê thảm như bị trọng thương, nhưng ánh mắt lại sáng quắc kiên định đầy sát khí.

Vẻ thê thảm sau khi huyết chiến vì quốc gia này hình thành nên một sự đối lập rõ rệt với một Diệp Long đang hào nhoáng rạng ngời.

“Tần Phong thánh tử, là Tần Phong thánh tử!!” Bạch Bào quân trong doanh trại nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của Tần Phong, không những không chê bai mà còn bùng nổ những tiếng reo hò vang trời và vỗ tay nhiệt liệt.

Đặc biệt khi thấy ánh mắt sáng quắc kiên định của hắn, họ lại càng phát tự nội tâm sinh ra lòng kính trọng.

Thân là thánh tử thứ ba của Âm Nguyệt hoàng triều, thân phận tôn quý là thế, vậy mà lại dám chỉ dẫn theo nghìn kỵ binh đơn độc thâm nhập vào vùng đất hiểm yếu của kẻ địch, tiêu diệt thành công hai mươi vạn quân địch.

Hơn nữa còn thu giữ vô số quân nhu vật tư và hàng trăm con tin hoàng tộc, dù đối mặt với tuyệt cảnh cũng chưa từng nghĩ đến việc bỏ rơi đồng đội hay từ bỏ tín ngưỡng của chính mình.

Thiếu niên anh hùng, một trận phong thần, thật đáng kính phục!

“Cuối cùng cũng được về nhà rồi!” Tần Phong tiếp tục màn biểu diễn của mình.

Chương 328

Không phải hắn không muốn nói mấy câu nhiệt huyết, mà là vì lúc này không thích hợp để nói.

Giống như việc tìm chủ đề để nói chuyện vậy, ở cùng đàn ông thì phải bàn về phụ nữ mông cong chân dài, ở cùng phụ nữ phải bàn về túi xách quần áo mỹ phẩm, ở cùng người lớn tuổi phải gật đầu vâng vâng dạ dạ, còn đối với những chiến sĩ vừa đánh trận xong, tự nhiên phải nói về chuyện 'nhà'.

“Cuối cùng cũng về nhà rồi!” Chỉ một câu ngắn ngủi đã lập tức kéo gần khoảng cách giữa Tần Phong và các chiến sĩ, khiến họ cảm thấy Tần Phong không phải là vị thánh tử cao cao tại thượng, mà là một thiếu niên có máu có thịt, có cảm tình và cũng biết nhớ nhà như họ.

Đặc biệt là sát khí trong mắt Tần Phong dần trở nên nhu hòa, như thể đang truyền đạt một thông điệp tới các chiến sĩ: Có những người anh em như các ngươi ở đây, ta cuối cùng đã có thể yên tâm ngủ một giấc rồi.

Đây là cái gì!?

Đây chính là sự tín nhiệm!!

Là sự tin tưởng tuyệt đối dành cho người nhà!

“Con người sao có thể vô sỉ đến mức này cơ chứ!” Sắc mặt Diệp Long khó coi như vừa ăn phải phân, không ngờ Tần Phong lại diễn kịch thu phục thêm một đám fan cuồng, nhìn lại con linh thú Thanh Thiên bên cạnh, hắn bỗng thấy nó chẳng còn oai phong gì nữa.

“Khá lắm!” Bạch Khởi đứng một bên cũng nghệt mặt ra, trong lòng thầm hô một tiếng 'đỉnh cao'.

Có thực lực không đáng sợ, đáng sợ là người này lại biết diễn kịch, có thể phát huy tối đa mị lực cá nhân!

Lão bây giờ có thể khẳng định chắc nịch rằng, nếu lão hy sinh trên sa trường vào lúc này, người có thể chỉ huy Bạch Bào quân tuyệt đối không phải là mười vị phó tướng dưới trướng lão, mà chính là vị thánh tử thứ ba Tần Phong này.

Chỉ cần hắn hô một tiếng, vạn người sẽ hưởng ứng ngay!

“A... hự...” Tần Phong thấy không khí đã được đẩy lên cao trào, hắn nghiêng đầu một cái rồi ngất xỉu ngay vào lòng Vu Lan.

“Có chuyện gì vậy!?” Tiếng reo hò của toàn quân đột nhiên dừng lại, tim ai nấy đều thắt chặt.

“Cái tên khốn này lại lợi dụng mình!” Vu Lan lại một lần nữa tức đến nổ phổi, thật sự chỉ muốn ném phắt Tần Phong ra ngoài.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lợi dụng Thiên Tuyển Chi Nữ, khiến đối phương tức đến nghẹn lời, nhận được 2 vạn phản phái điểm!” “Mau tìm đại phu!!” Thiên Quân, Vạn Mã hai người lập tức nhập vai, hớt hải gào thét, khiêng Tần Phong đang 'thoi thóp' vào trong quân trướng.

“Hu hu, chủ ngân, ngài không được bỏ rơi thỏ mà!” Tiểu Bạch như đứa trẻ sắp mất cha mẹ, vừa khóc vừa chạy đôi chân ngắn cũn vào trong trướng.

“Á... thế này cũng được luôn!?” Bạch Khởi nhìn mà mắt chữ O mồm chữ A.

Người biết diễn kịch lão không phải chưa từng thấy, nhưng loại diễn kịch theo đoàn như Tần Phong thì đúng là lần đầu được mở mang tầm mắt.

“Vô sỉ quá mức!” Vu Lan đứng một bên thật sự nhìn không nổi nữa.

Nếu không biết sự thật, nàng chắc chắn cũng sẽ lo lắng cho an nguy của Tần Phong như các chiến sĩ kia, nhưng biết rõ chân tướng rồi, nàng cảm thấy xấu hổ đến mức muốn đào lỗ chui xuống đất.

“Thiếu cung chủ, cơ hội tốt đấy!” Cao thủ của Lam Ma cung không quên sứ mệnh của mình, khuyên Vu Lan đừng bỏ lỡ cơ hội này.

Họ sẽ canh giữ ngoài trướng không cho ai quấy rầy, nếu cần thiết, họ còn có thể xông vào giúp thiếu cung chủ đè chặt hai tay Tần Phong, mặc hắn có gào rách họng cũng vô dụng.

“Thật chịu không nổi các người!” Vu Lan không nhịn được mà trợn trắng mắt, nhảy xuống Thần Phong Chu đi vào quân trướng.

Cứ ngỡ ba người một thỏ đang ăn mừng vì diễn xuất thành công, ai ngờ nàng lại thấy Tần Phong đang nằm trên giường ngủ khò khò.

Chứng kiến cảnh này, Vu Lan bỗng ngẩn người.

Trong ấn tượng của nàng, Tần Phong luôn là kẻ cà lơ phất phơ không chút nghiêm túc, nhưng giờ nàng chợt nhận ra dưới vẻ cười cợt đó che giấu quá nhiều thứ.

Thế gian đều nói Tần Phong một trận phong thần tạo nên kỳ tích, nhưng chẳng ai nghĩ đến hắn đã phải chịu áp lực lớn đến mức nào.

Dẫn nghìn quân thâm nhập sâu vào lãnh địa địch, ngay cả những vị tướng dày dặn kinh nghiệm cũng không dám thử thách, vậy mà một thiếu niên mười sáu tuổi như hắn không chỉ thành công, còn đưa được người trở về.

Tuy nói không phải đưa về được tất cả, nhưng cũng chỉ tổn thất chưa tới một trăm người.

Dùng cái giá hơn trăm người để đổi lấy chiến thắng, phải nói đây là một kỳ tích trong lịch sử chiến trường Hoang Cổ.

Khoảnh khắc này, Vu Lan quên mất cái sự 'ti tiện' của Tần Phong, thay vào đó là một nỗi xót xa không tên dành cho hắn.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ nhận được thiện cảm sâu sắc của Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được một cơ hội rút thưởng!” Tần Phong vừa ngủ thiếp đi đã cảm thấy thật kỳ lạ, rõ ràng hắn chỉ đang diễn cho trọn vai, chẳng hề có ý định tán tỉnh Lan bảo bảo, sao hệ thống lại tự dưng thưởng thêm lượt rút vậy.

“Kệ nó đi, có lượt rút mà không dùng là đồ ngu!” Tần Phong vội vàng gọi hệ thống, bắt đầu sử dụng lượt rút thưởng.

Một tiếng 'xoạch' vang lên!

Giao diện rút thưởng quen thuộc xuất hiện, bắt đầu quay chậm rãi.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ rút trúng trạng thái thượng thừa của Đạo gia: Ngũ Khí Triều Nguyên!” Ngũ Khí Triều Nguyên: Trạng thái đỉnh cao của Đạo gia, do khí Ngũ hành tiên thiên hợp thành, khiến thủy hỏa quy nguyên về bản thể vô cực, đạt đến sự viên mãn cứu cánh, có thể tăng cường gấp mười lần chiến lực của bản thân, khi kết hợp với Tam Hoa Tụ Đỉnh có thể bộc phát ra sức mạnh vượt xa giới hạn cơ thể (Lưu ý: Sức mạnh này không phải nhân lực bình thường có thể khống chế, sẽ mang lại gánh nặng cực lớn cho cơ thể, tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết có thể hóa giải).

“Là kỹ năng buff tăng chiến lực!!” Tần Phong thích nhất là mấy cái buff này, thứ hắn thiếu nhất bây giờ chính là buff.

Hiện tại hắn mới chỉ có: Đại Đế Chi Tư, Kiếm Ý cấp bảy, Vô Địch Kiếm Tâm, Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thượng Thiện Nhược Thủy, Thần kỹ Kiếm Hồn, Tam Hoa

Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Thiên Sư Ấn, Phật Chi Ấn - tổng cộng mới có mười hai cái buff.

Tính cả Sát Ý Cảm Tri, Cửu Luân Công Đức Hoàn, Ý Chí Bất Khuất, Thương Thiên Bá Thể dạng thứ hai, thì cũng mới có mười sáu cái buff kỹ năng.

Cho dù cộng thêm cả Bách Bệnh Bất Xâm, Thượng Cổ Trùng Đồng, Chí Tôn Cốt, Vô Tận Kiếm Hạp vào, cũng chỉ vừa vặn đạt tới con số hai mươi...

“Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần nỗ lực thêm!” Trong lòng Tần Phong chẳng có chút cảm giác an toàn nào.

Nếu chỉ để đối phó với người bình thường, có ngần ấy buff hắn đã sớm nằm ngửa tận hưởng rồi.

Nhưng phải đối mặt với một đám Thiên Tuyển Chi Tử không nói lý lẽ, hắn một khắc cũng chẳng dám lơ là.

“Chúng ta sực nhớ ra còn có việc!” Thiên Quân, Vạn Mã thấy Vu Lan vào trướng, rất biết ý mà tìm cớ chuồn thẳng.

Chủ yếu là vì lúc vừa vào, Tần Phong đã giao cho họ một nhiệm vụ: Hốt trọn ổ Trần Tổ và Diệp Long một lượt.

“Này!” Vu Lan thấy cảnh cô nam quả nữ ở chung một phòng, lập tức bối rối như cô vợ nhỏ mới vào động phòng.

Nàng chỉ còn cách tóm lấy Tiểu Bạch đang 'diễn' cảnh khóc lóc ở bên cạnh, không ngừng nhào nặn để giải tỏa sự căng thẳng.

Chương 329

“Hu hu, sao có thể đối xử với thỏ thỏ như vậy chứ!” Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Bạch bị nặn cho biến dạng, nó khó khăn lôi cuốn sổ nhỏ của mình ra.

Ngày... tháng... năm...: Thỏ thỏ ta lại vì Tần Phong mà phải chịu đựng nỗi đau không nên có ở lứa tuổi này, cần bồi thường cho thỏ ta 50 củ cà rốt, tổn thương kéo dài, cộng thêm 20 củ nữa. 'Ầm ầm!!' Trong cơ thể Tần Phong vang lên một tiếng nổ lớn, trạng thái Ngũ Khí Triều Nguyên từ hệ thống đã được phát xuống.

Tinh, Thần, Hồn, Phách, Ý mỗi thứ an tọa một vị trí.

Tâm tàng Thần, Can tàng Hồn, Tỳ tàng Ý, Phế tàng Phách, Thận tàng Tinh.

Tần Phong đột ngột ngồi bật dậy trên giường, ngũ tâm hướng lên trời, linh khí xung quanh cũng cấp tốc hội tụ vào trong cơ thể.

Trên đỉnh đầu Tam Hoa hiện ra, trong lồng ngực ẩn chứa Ngũ Khí, Thiên Sư Ấn ở giữa mày cũng không ngừng nhấp nháy.

“Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên!” Vu Lan vốn đang căng thẳng bỗng há hốc mồm kinh ngạc nhìn Tần Phong.

Việc có thể tự lĩnh ngộ Thiên Sư Ấn, trở thành Thiên Sư - lãnh tụ tinh thần của Đạo gia đã đủ đáng sợ rồi.

Vậy mà hắn còn có thể không thầy tự thông lĩnh ngộ được hai trạng thái thượng thừa của Đạo gia là Tam Hoa Tụ Đỉnh và Ngũ Khí Triều Nguyên.

Nếu nàng nhớ không nhầm, Tần Phong còn lĩnh ngộ cả hai triết lý Thượng Thiện Nhược Thủy và Đạo Pháp Tự Nhiên của Đạo gia nữa.

Chuyện này mà để đám già khú của Đạo gia biết được, e là họ sẽ triệu tập ba nghìn đạo môn đến Âm Nguyệt hoàng triều để cướp người mất.

Khác với ba đại thánh địa của Hoang Cổ, Đạo gia mới thực sự là đại phái số một.

Họ chỉ là phân chia thành các phái hệ khác nhau, mỗi phái một phương, nên mới có thuyết ba nghìn đạo môn.

Một khi ba nghìn đạo môn liên thủ, đừng nói là ba đại thánh địa, ngay cả Đại Việt hoàng triều và Âm Nguyệt hoàng triều cộng lại cũng chưa chắc đánh thắng được.

Mà một kẻ lĩnh ngộ được Thiên Sư Ấn, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Thượng Thiện Nhược Thủy, Đạo Pháp Tự Nhiên như Tần Phong, tuyệt đối có tư cách khiến ba nghìn đạo môn bắt tay nhau đi cướp người.

Một tiếng 'bộp' vang lên!

Trong cơ thể Tần Phong lại truyền ra một tiếng trầm đục, đó là âm thanh xiềng xích cảnh giới bị phá vỡ.

“Thiên Tông cảnh bát trọng!!” Khóe mắt Vu Lan không khỏi giật giật, trong lòng gào thét như một con sóc chuột.

Đậu má!

Có còn thiên lý gì không hả!

Nàng từ Côn Luân bí cảnh trở về liền khổ tu không ngừng nghỉ, cũng chỉ mới miễn cưỡng đột phá Thiên Tông cảnh.

Còn Tần Phong sau khi về hết đi chơi bời lại đến đi 'quậy', giờ thế mà đã đột phá lên Thiên Tông bát trọng.

“Tốc độ đột phá vẫn còn chậm quá!” Tần Phong mở mắt lẩm bẩm một câu, tỏ vẻ rất không hài lòng với tốc độ tu luyện.

So với người khác, tốc độ tu luyện của hắn quả thực đáng sợ đến mức dọa người, nhưng so với Lâm Tam và Tần Hạo đang tu luyện trong động thiên phúc địa, hắn chẳng có chút ưu thế nào.

Dù trước đó hai người kia tu vi không cao bằng hắn, nhưng với thiên phú của họ, thời gian một nghìn năm tuyệt đối có thể đột phá Nguyên Đan cửu trọng.

Còn về đột phá Sinh Tử cảnh thì chắc là không thể, vì Sinh Tử cảnh cần trải qua sinh tử để lĩnh ngộ, mà trong động thiên phúc địa thì không có điều kiện đó, nên họ xác suất cao sẽ dừng lại ở Nguyên Đan cửu trọng rồi chuyển sang lĩnh ngộ những thủ đoạn lợi hại khác.

“Vẫn còn chậm quá sao!?” Vu Lan lẳng lặng ôm Tiểu Bạch quay người rời đi, sợ ở lại thêm chút nữa sẽ bị Tần Phong làm cho uất ức mà chết mất. ...

Ngoài quân trướng.

Bạch Khởi đang kiểm kê quân công.

Khi những binh sĩ Bạch Bào quân đi theo Tần Phong đưa đầu quân địch ra, cả hiện trường thỉnh thoảng lại bùng nổ những tiếng kinh hô.

“Trời ạ, hạ sát 85 Nguyên Đan cảnh!” “Người này còn gắt hơn, 145 Nguyên Đan cảnh, còn có cả một Sinh Tử cảnh nữa!” “Vãi chưởng, đây mới là mãnh nhân này, 205 Nguyên Đan cảnh, 2 Sinh Tử cảnh!” “Khoan đã, sao trang bị của họ không giống chúng ta!?” “Đây là Phá Thiên Cường Nỗ, đại sát khí của Đại Việt, rất nhiều huynh đệ của chúng ta đã chết dưới mũi tên của nó.” “Trang bị Phá Thiên Cường Nỗ đã đành, lại còn có nhiều Phá Ma Tiễn thế này, đại gia cũng không dám dùng kiểu này đâu!” “Phá Ma Tiễn đã là gì, nhìn đan dược trị thương của họ kìa, cứ như ăn kẹo ấy!” “Hèn gì nghìn kỵ binh xông ra mà chỉ tổn thất chưa tới trăm người!” “...” Những binh sĩ Bạch Bào quân xung quanh ghen tị đến đỏ cả mắt, thi nhau quay đầu nhìn về phía Bạch Khởi, như muốn nói: Chúng ta cũng muốn có Phá Thiên Cường Nỗ, chúng ta cũng muốn ăn đan dược trị thương thay kẹo.

“Lão phu sao cứ thấy sau lưng lạnh sống lưng thế nhỉ!” Bạch Khởi bị nhìn đến mức gai cả người.

Kể từ khi Tần Phong 'một trận phong thần' trở về, tâm tư của mấy nhóc con này đã loạn hết rồi, cứ như cô gái thôn quê gặp được đại công tử thành thị giàu có, bắt đầu quay sang chê nhà mình nghèo.

Chỉ cần vị công tử kia ngoắc ngón tay một cái, e là mấy nhóc này đến cả cha mẹ đẻ cũng không nhận nữa, thức đêm chạy theo công tử đi hưởng lạc luôn.

Lúc này, Vạn Mã một mình rời khỏi doanh trại, tìm đến một nơi không người, sử dụng thủ đoạn đặc hữu của Tần gia để truyền tin cho cha hắn là Tần Nam - vị đứng đầu trong Thập Tam Thái Bảo của Tần gia.

Tại phía Tây Đại Việt, nơi đồn trú của đại quân Tần gia.

Mười ba gã đàn ông vạm vỡ đang ngồi lườm nguýt lẫn nhau, họ chính là Thập Tam Thái Bảo của Tần gia.

Tuy thế gian gọi họ là Thập Tam Thái Bảo, nhưng vì ai nấy đều có thể độc lập một phương nên nhìn nhau không thuận mắt chút nào, ai cũng chẳng phục ai, đều muốn hạ bệ Tần Nam để lên làm đại ca.

“Hừm!” Tần Nam nhíu mày, lấy ngọc giản bên người ra.

Chính là tin tức Vạn Mã sử dụng thủ đoạn của Tần gia truyền về, chỉ thấy trên ngọc giản xuất hiện một dòng chữ, bảo họ tìm một thế lực đáng tin cậy ở phía Tây Đại Việt.

“Có phải tin tức của thiếu chủ không!?” Thập Tam Thái Bảo đứng hàng thứ hai - Tần Tô lập tức tỉnh táo hẳn, nuôi ý định lấy lòng Tần Phong để soán ngôi đại ca của Tần Nam.

“Kích động cái gì!?” Tần Nam lấy dáng vẻ đại ca ra nói: “Thiếu chủ muốn tìm một thế lực đáng tin cậy ở phía Tây Đại Việt, chú làm được không?

Chú có quen ai ở phía Tây không!?” “Em hoạt động ở phía Đông, chứ có ở phía Tây đâu!” Tần Tô không nhịn được mà mỉa mai: “Đâu có như Nam ca của anh, được giao trấn giữ cửa Tây Tần gia, vậy mà lại đi kết nghĩa với Thiên Tâm Thập Thất Tử ở Thiên Tâm thành, đặc biệt là cái gã Tiểu Mã kia, suốt ngày gọi 'Nam ca, Nam ca' ngọt xớt, ai không biết lại tưởng anh là đại ca của Thiên Tâm Thập Thất Tử rồi đấy.” “Đâu có lợi hại bằng chú!” Tần Nam đáp trả: “Giao cho chú trấn giữ cửa Đông Tần gia, chú lại đi làm ăn với Ma Hoàng của Yêu tộc.” “Em cũng là vì gia tộc thôi!” Tần Tô vẻ mặt đầy phẫn uất: “Lúc em mới tiếp quản yếu tắc phía Đông, cả Tần gia mới có vài chục món thiên tài địa bảo, loại mười vạn năm tuổi thì một cọng cũng không thấy, tiểu bối trong nhà toàn dùng linh thạch để tu luyện, mà mỗi người cũng chỉ được chia chưa tới năm mươi viên.

Em đi tìm tộc trưởng đòi, anh đoán xem lão già đó nói gì?

Lão nói thiên tài địa bảo thì không có, mạng thì cũng không cho, chú có bản lĩnh trấn giữ yếu tắc phía Đông thì phải có năng lực đi kiếm thiên tài địa bảo từ Yêu tộc về.

Được, em cần mỗi câu đó thôi, thế là chưa đầy nghìn năm, Tần gia cái gì cũng có, Thiên Địa Huyền Hoàng Quả, Bồ Đề Hóa Long Tiên, Địa Tâm Ngọc Linh Tủy...

Chương 330

Không có chút gia tài đó mà đòi đối đầu cứng với hoàng tộc à, nằm mơ đi!” ...

“Có tiền thì ngon chắc!” Tần Nam chua chát nói: “Chú hỏi thử anh em ngồi đây xem, ai mà chưa từng đổ máu vì gia tộc, ai chưa lập công, ai chưa kiếm tiền cho nhà, làm như một mình chú gánh vác cả cái Tần gia này không bằng.” “Em chính là thích lấy ưu điểm của mình ra so với khuyết điểm của các anh đấy!” Tần Tô mặt đầy khinh miệt: “Bàn về chuyện kiếm tiền, tất cả các anh ở đây đều là em út hết!” “Có giỏi thì đừng bàn chuyện tiền nong!” Tần Từ lên tiếng: “Bàn về gốc gác, tất cả các ông ở đây đều là em út, anh họ tôi là Thạch Trung Ngọc, cháu trai tôi là Tần Phong, cháu nhỏ là Tần Hạo, vị trí đứng đầu Thập Tam Thái Bảo phải thuộc về tôi mới đúng!” “Mấy ông 'con ông cháu cha' bớt ra đây làm màu đi!” Tần Thiên nói: “Nhánh của bọn tôi từng xuất hiện một mãnh nhân cái thế, được gọi là Tần Gia Bá Vương, bàn về võ lực thì các ông ở đây cũng chỉ là em út thôi.” “Dựa vào tổ tiên thì có gì hay!” Tần Tích vẻ mặt đầy chê bai: “Bàn về thực lực võ lực, các ông ở đây đều là em út, tôi mới là người có tu vi cao nhất trong Thập Tam Thái Bảo!” “Tu vi cao thì có tích sự gì!” Tần Thông khinh khỉnh nói: “Tu luyện là phải toàn diện, tôi đang đuổi sát nút ông rồi đây, tối đa trăm năm nữa các ông ở đây đều là em út hết.” “Đủ rồi!” Tần Nam vội vàng ngắt lời, đau đầu nói: “Các chú có thể bớt mồm bớt miệng lại không, cứ thế này người ta lại tưởng Thập Tam Thái Bảo Tần gia chúng ta là một đám ô hợp!” “Hừ!” Mọi người nhìn nhau hằn học, vẫn không ai phục ai.

“Haiz!” Tần Nam mệt mỏi thở dài, thấy vẫn là nhóc Vạn Mã là tâm lý nhất.

Rất nhanh, Vạn Mã đã nhận được phản hồi từ ông già nhà mình, trong Bạch Bào quân cũng lan truyền thêm một lời đồn.

“Thiên Tâm Thập Thất Tử ở Thiên Tâm thành các ông nghe nói qua chưa!?” “Đương nhiên rồi, mười bảy viên đại tướng dưới trướng Lâm Hào, trận chiến vừa rồi giết không ít huynh đệ của chúng ta, sao không biết được chứ!” “Nghe nói trong đó có một người tên Tiểu Mã, trong tay hắn có một quyển thẻ tre của Thánh nhân!” “Thật không đấy?

Sao thẻ tre của Thánh nhân lại ở trong tay hắn!?” “Cái đó thì không biết, chúng ta bắt được một tên tâm phúc của Tiểu Mã, tra tấn ép cung mới moi ra được đấy.” ...

Khi Trần Tổ nghe được tin tức này, lập tức ngồi không yên.

Hiện tại ba vị thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều, Tần Phong nhờ vào cái sự 'không biết xấu hổ' mà thành công nổi đình nổi đám, thu hoạch được một đám fan cuồng trong quân đội; Diệp Long sau khi Ma Đồng thức tỉnh lại càng khủng khiếp hơn, có thể tùy ý nô dịch người khác.

Có thể nói trong ba vị thánh tử, hắn là kẻ mờ nhạt nhất, nếu không muốn trở thành đá lót đường cho hai kẻ kia, hắn buộc phải tìm cách tăng cường sức mạnh cho mình.

Và sự xuất hiện của quyển thẻ tre Thánh nhân thứ hai đã cho hắn thấy hy vọng trỗi dậy.

“Dù thế nào đi nữa, ta cũng phải đoạt được quyển thẻ tre thứ hai!” Ánh mắt Trần Tổ vô cùng kiên định, phái tay sai đi tìm kiếm tung tích của gã Tiểu Mã kia.

Cảnh tượng tương tự cũng xảy ra với Diệp Long, hắn không chút do dự phái thuộc hạ đi tìm Tiểu Mã, thề phải đoạt được thẻ tre trước mặt mọi người.

Còn kẻ chủ mưu đứng sau là Tần Phong lúc này đang gọi hệ thống để đổi Căn Cơ Đan.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 100 vạn phản phái điểm, đổi thành công một viên Căn Cơ Đan cấp Thiên Tông!” “Tu vi Thiên Tông bát trọng đã được củng cố!” Tần Phong nuốt viên đan dược vào bụng, tu vi lập tức ổn định.

Hắn vốn định lấy linh thạch cực phẩm ra tu luyện tiếp, nhưng nghĩ đến việc phải bế quan tận mười mấy ngày mới đột phá được, hắn lập tức từ bỏ ý định 'đáng sợ' đó.

“Đúng rồi!” Tần Phong chợt nảy ra một ý tưởng, nhớ đến Lan bảo bảo của mình.

Lúc trước khi hắn hôn Vu Lan trước bàn dân thiên hạ ở học viện Thiên Hồng, Huyền Âm Chi Thể của nàng đã kích thích Thương Thiên Bá Thể của hắn trưởng thành, cũng khiến tu vi của hắn tăng lên một chút.

“Khà khà khà khà, Lan bảo bảo à, ta muốn nàng giúp ta tu hành!” Tần Phong không nhịn được phát ra tiếng cười của nhân vật phản diện, chuẩn bị đi tìm Lan bảo bảo 'tu luyện' chung.

Khoan đã!

Sao cứ thấy cảm giác quen thuộc thế này nhỉ!?

Tim Tần Phong bỗng đập thình thịch, nhận ra sự việc không hề đơn giản.

Dựa trên kinh nghiệm mười năm đọc truyện của mình, phàm là nữ chính có thể chất đặc biệt mang chữ 'Âm' thì chắc chắn đều là 'lò luyện' cực phẩm trong truyền thuyết, nếu bị phản diện phát hiện và chiếm đoạt, cuối cùng chỉ tổ làm lợi cho nam chính, giúp hắn đột phá cảnh giới cao nhất để đánh bại phản diện.

“Vãi chưởng!” Tần Phong không nhịn được chửi thề một tiếng, suýt chút nữa thì tự mình đâm đầu vào kịch bản chết tiệt đó rồi.

Xem ra đối phó với Lan bảo bảo vẫn nên lấy 'dụ dỗ' làm chính, 'bắt nạt' làm phụ, đợi nàng không chịu nổi mà chủ động mở lời, chứ không phải mình đi uy hiếp hay dùng thuốc cưỡng ép.

“Tần Phong!!” Giọng nói của Vu Lan từ ngoài quân trướng truyền vào: “Ngươi tỉnh chưa?

Bạch lão tướng quân gọi ngươi đến đại doanh trung quân họp để bàn cách ứng phó với những tình huống đột xuất sắp tới.” 'Xoẹt' một tiếng!

Tần Phong dứt khoát xé rách áo, lộ ra cơ ngực rắn chắc 'hơi lố', cũng không quên múc một gáo nước từ thùng bên cạnh dội từ đầu xuống.

Không chỉ chơi phong cách rách rưới mà còn chơi luôn cả 'mỹ nam ướt át' dụ dỗ.

“Hừm...” Vu Lan nghe thấy tiếng nước trong trướng, tò mò ôm Tiểu Bạch đi vào.

Nhưng vừa vào nàng đã thấy một cảnh tượng khiến mặt đỏ tim run: vóc dáng cao lớn điển trai, thân hình cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn, cơ ngực đầy đặn đem lại cảm giác vững chãi và tràn đầy sức bật, dưới dòng nước dội xuống lại càng lấp lánh tỏa sáng.

Đặc biệt là động tác lắc đầu của Tần Phong làm những giọt nước bắn tung tóe, khiến nàng chỉ thấy mũi mình nóng ran.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ dùng sắc dụ Thiên Tuyển Chi Nữ thành công, nhận được 20 vạn phản phái điểm!” “Muốn xem thì buổi tối cứ quang minh chính đại đến tìm ta, không cần nhìn trộm đâu!”

Tần Phong lấy ra một chiếc áo trắng mặc vào, rồi bước đến trước mặt Vu Lan.

“Ai nhìn trộm ngươi chứ!” Vu Lan đỏ mặt định thần lại, lập tức cãi chày cãi cối.

“Vậy sao!?” Tần Phong đưa tay nhẹ nhàng lau vết máu mũi cho nàng, để lại một nụ cười đầy ẩn ý rồi rời đi.

“Sao lại chảy máu mũi thế này?

Phen này mất mặt quá!” Khuôn mặt nhỏ của Vu Lan đỏ đến mức sắp nhỏ ra máu, xấu hổ đến mức muốn đào hố tự chôn mình.

Sau khi Tần Phong rời khỏi trướng, nàng điên cuồng nhào nặn Tiểu Bạch để xả cơn bực tức.

“Đã bảo rồi mà, không được đối xử với thỏ thỏ như thế!!” Tiểu Bạch phát ra tiếng kháng nghị kịch liệt, một lần nữa lôi cuốn sổ nhỏ ra.

Ngày... tháng... năm...: Tần Phong trêu chọc Vu Lan, khiến thỏ thỏ ta lại một lần nữa chịu đựng nỗi đau không nên có ở lứa tuổi này, cần bồi thường 100 củ cà rốt.

Rất nhanh, Tần Phong đã đến đại doanh trung quân.

Chỉ thấy trước sa bàn, ngoài Bạch Khởi ra còn có ba người Vạn Lý Lãng, Thành Xuân và Mộc Thâm.

“Bái kiến thánh tử!” Ba người Vạn Lý Lãng, Thành Xuân, Mộc Thâm thấy Tần Phong vào liền vội vàng tiến lên quỳ một gối hành đại lễ.

“Mọi người đang mặc giáp trên người, không cần hành đại lễ như thế!” Bạch Khởi chắp tay với Tần Phong, rồi giơ tay ra hiệu cho ba người đứng dậy.

Chỉ có điều ba người họ hoàn toàn không có ý định nghe lệnh lão, cứ thế tĩnh lặng quỳ trước mặt Tần Phong.

“Chuyện gì thế này!?” Nụ cười trên mặt Bạch Khởi dần biến mất, trong lòng đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

“Đứng lên hết đi!” Tần Phong cũng không thèm diễn nữa, bài ngửa luôn, hắn đặt mông ngồi lên ghế nguyên soái của Bạch Khởi, cười nhạt nói: “Lão tướng quân là người thông minh, mà người thông minh thì nên làm việc thông minh...” “Rõ!” Thành Xuân, Mộc Thâm, Vạn Lý Lãng ba người đứng dậy, chia ra đứng hai bên trái phải của Tần Phong.

“Làm sao có thể chứ!!” Mắt Bạch Khởi trợn trừng như quả chuông, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Lão biết Tần Phong là kẻ biết diễn kịch, biết mua chuộc lòng người, nhưng lão không ngờ cả ba vị tướng quân này đều đã bị hắn thu phục.

Chương 331

Vạn Lý Lãng là ai chứ!?

Thống soái của trăm vạn Trấn Ma quân, tướng tâm phúc của Lục Đạo đế quân, là người kế nhiệm tương lai của lão, là nhân vật lãnh đạo tương lai của Âm Nguyệt hoàng triều.

Hắn cũng mới chỉ gặp Tần Phong ở Vạn Ma Tháp thôi mà, sao có thể dễ dàng bị thu phục như vậy!?

Còn có Mộc Thâm nữa!!

Hậu duệ danh môn của Âm Nguyệt hoàng triều, đời đời trung thành với Lục Đạo đế quân, từ nhỏ đã thống lĩnh Hắc Giáp cấm vệ quân, là thị vệ bên cạnh Lục Đạo đế quân, giờ còn là thống soái của trăm vạn Hổ Bí quân, tương lai rộng mở vô cùng.

Vậy mà bây giờ hắn cũng đầu quân cho Tần Phong!

Điều khó tin nhất chính là Số 1, cũng chính là Thành Xuân mà Tần Phong đặt tên.

Hắn là thống soái của Đại Tuyết Long Ky̤, là tử sĩ được Lục Đạo đế quân dùng bí pháp bồi dưỡng ra, vốn dĩ không hề có cảm xúc của con người.

Tần Phong thế mà ngay cả hạng người này cũng thu phục được, hắn rốt cuộc có mị lực gì vậy!?

Tuy nhiên, bất kể Tần Phong có mị lực gì, hôm nay hắn dám bài ngửa với lão thì nghĩa là hắn đã nắm chắc lão trong lòng bàn tay rồi.

Đúng như lão đã nghĩ trước đó, một khi lão gặp chuyện gì, người có thể chỉ huy Bạch Bào quân tuyệt đối không phải mười vị phó tướng kia, mà chính là vị thiếu niên anh hùng đơn độc thâm nhập đất địch trở về - Tần Phong.

Nghĩa là hôm nay nếu lão không đồng ý, e là khó mà sống sót bước ra khỏi đại doanh này!

“Thủ đoạn hay lắm!” Bạch Khởi cảm thấy kinh hãi vô cùng.

Cứ ngỡ Tần Phong mười sáu tuổi là một thiếu niên nhiệt huyết, ai dè hắn lại là một con cáo già vạn năm, trong lúc thần không biết quỷ không hay đã thu phục được cả Trấn Ma, Hổ Bí, Hắc Giáp và Đại Tuyết Long Kỵ về dưới trướng.

Chỉ dựa vào Diệp Long và Trần Tổ mà muốn tranh đoạt đế vị với hắn, đúng là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.

“Lão tướng quân quá khen rồi!” Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, bộ dạng như đã 'ăn tươi nuốt sống' được Bạch Khởi.

Tuy hắn gặp Bạch Khởi không nhiều, nhưng cũng nhìn ra lão là một con cáo già biết nhìn nhận thời thế, khi đối diện với đại thế sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.

“Ba quân có thể mất tướng, nhưng kẻ phu không thể mất chí!” Bạch Khởi quay đầu hừ lạnh một tiếng, thề không làm kẻ phản nghịch.

“Lão tướng quân cứng rắn thật đấy!!” Vẻ mặt Tần Phong lộ rõ sự khâm phục, vẫy tay lấy ra những quả Đạo Quả.

Sau khi rời khỏi Côn Luân bí cảnh, sáu quả Đạo Quả đã bị hắn và Tiểu Bạch ăn mất hai quả, số còn lại hắn đều cất trong không gian tùy thân vì quá trân quý nên không nỡ cho ai.

Hiện tại cây Đạo Quả trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, qua hơn một năm được Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình bồi dưỡng, hắn đã thực hiện được việc 'tự do Đạo Quả', có thể lấy ra để cường hóa cho đám đàn em một phen.

“Đạo Quả!!” Bạch Khởi nhìn thấy Đạo Quả liền không nhịn được kinh hô một tiếng, trái tim nhỏ cũng đập loạn xạ không theo nhịp.

Liếc nhìn Vạn Lý Lãng và những người bên cạnh, ánh mắt ai nấy đều dán chặt vào Đạo Quả, nhưng vì không có lệnh của Tần Phong, họ chỉ có thể đứng nhìn thèm thuồng chứ không dám tiến lên.

“Lão tướng quân, ngài cũng thấy rồi đấy!” Tần Phong hóa thân thành vị lãnh đạo mẫu mực tiến lên, thong thả nói: “Ngài không lấy, họ cũng không dám lấy, họ không dám lấy thì mấy triệu anh em ngoài kia tự nhiên cũng không dám lấy, sau này mọi người làm sao tiến bộ được đây!?” “Ta...” Sắc mặt Bạch Khởi liên tục biến đổi.

Là một con cáo già biết nhìn thời thế, lão đương nhiên hiểu ẩn ý trong lời nói của Tần Phong.

Hoặc là tiến lên lấy Đạo Quả để cùng mọi người 'tiến bộ', hoặc là đắc tội với mấy triệu đại quân Trấn Ma, Hổ Bí, Hắc Giáp, Đại Tuyết Long Kỵ ngoài kia.

Tuy nói 'từ xưa ai chẳng chết, để lại lòng son soi sử xanh', nhưng cũng có câu 'chim khôn chọn cành mà đậu'.

Quan trọng nhất là, Tần Phong cho nhiều quá!

Chỉ thấy Bạch Khởi đấu tranh tư tưởng dữ dội rồi tiến lên, đưa tay cầm lấy một quả Đạo Quả từ trên bàn.

“Lão tướng quân, ta chính là thích cái vẻ bất khuất này của ngài đấy!” Tần Phong nở một nụ cười hài lòng, hắn biết con cáo già Bạch Khởi này sẽ thỏa hiệp mà, đồng thời cũng không quên kết một đạo Tiên Nô Pháp Ấn, yêu cầu Bạch Khởi tiến thêm một bước nữa.

“Cái này thật sự có thể tăng năm lần chiến lực sao!?” Trong lòng Bạch Khởi thầm nghi ngờ, luôn cảm thấy Tần Phong không có lòng tốt đến vậy.

Chỉ có điều lão giờ đã leo lên thuyền giặc, không còn đường lui, đành phải ngoan ngoãn chấp nhận sự sắp đặt của số phận, bị Tần Phong đóng lên Tiên Nô Pháp Ấn.

“Lợi hại thật!!” Sắc mặt Bạch Khởi bỗng chốc đại biến.

Không chỉ cảm nhận được chiến lực tăng vọt gấp năm lần, mà khả năng cảm nhận sát ý cũng trở nên nhạy bén hơn, đặc biệt là việc chém giết nhiều năm khiến lão vướng bận nhiều nhân quả, giờ bỗng thấy cả người nhẹ bẫng.

Ngay lập tức, lão tướng quân Bạch Khởi tích cực bày tỏ ý muốn tiến bộ, hỏi xem khi nào thì dấy binh làm phản.

“Bốn đại quân đoàn mới thu phục được ba!” Tần Phong vừa nghĩ đến việc Hắc Kỳ Quân vẫn chưa bị thu phục, lập tức dẹp ngay ý định mưu phản lúc này.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện, bất kể năng lực của phản diện mạnh đến đâu, lý tưởng vĩ đại thế nào, chuẩn bị chu đáo ra sao, hay hoàng đế có hôn quân vô năng đến mức nào, chỉ cần dám dấy binh mưu phản, nhất định sẽ có Thiên Tuyển Chi Tử nhảy ra ngăn cản, sau đó dùng tình yêu và chính nghĩa để đánh bại hắn.

Hiện tại xác suất mưu phản thành công tối đa chỉ khoảng 90%, ưu thế rõ ràng không nằm ở phía hắn, thôi thì cứ đợi đến khi khống chế hoàn toàn quyền lực của Lục Đạo đế quân rồi hãy tính.

Cẩn tắc vô áy náy!

Khi Tần Phong bước ra khỏi đại doanh trung quân, Thiên Quân và Vạn Mã đã chờ sẵn từ lâu liền vây lại.

Họ đã làm theo lời dặn của Tần Phong đi tung tin đồn, hai tên ngốc Trần Tổ và Diệp Long quả nhiên mắc bẫy, hoàn toàn không mảy may nghi ngờ có người đang đào hố chờ mình.

Hiện tại cả hai bên đều đã phái người đi tìm kiếm tung tích của gã Tiểu Mã kia.

Vạn Mã lên tiếng: “Lão đại, hiện tại Thập Tam Thái Bảo và đại quân đã chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta nên tiết lộ tin tức của Tiểu Mã cho ai đây!?” “Trần Tổ!” Tần Phong nở nụ cười thương hiệu của Long Vương, nói: “Tiết lộ tin tức cho Trần Tổ, bảo Thập Tam Thái Bảo chuẩn bị sẵn sàng bắt người.

Đúng rồi, bảo Đông Phương tiểu thư quay về kinh đô một chuyến, ghé qua nhà Trần Tổ xem có quyển thẻ tre Thánh nhân nào không, hắn ra ngoài chẳng bao giờ mang theo bảo bối bên mình đâu.” “Trần Tổ sao!?” Thiên Quân rất khó hiểu: “Lão đại, cơ hội tốt thế này sao không dùng để đối phó với Diệp Long ạ!?” “Đúng thế!” Vạn Mã cũng không hiểu: “Kể từ khi Ma Đồng của Diệp Long hoàn toàn thức tỉnh, bên cạnh hắn xuất hiện rất nhiều thiên kiêu, chúng em nghi ngờ đều đã bị hắn nô dịch rồi, nếu để tu vi của hắn tăng thêm nữa thì hậu quả khôn lường, chi bằng nhân cơ hội này mượn tay Đại Việt hoàng triều xử đẹp hắn luôn.” “Muốn khiến một kẻ diệt vong, trước tiên phải khiến hắn điên cuồng!” Tần Phong nhìn về phía quân trướng của Diệp Long, khẽ nói: “Ma Đồng của hắn không chỉ khiến thế hệ trẻ sợ hãi, mà ngay cả thế hệ trước e là cũng phải kiêng dè.” “Hả!?” Thiên Quân và Vạn Mã nhìn nhau, không hiểu ý Tần Phong là gì.

Nhưng có một điều họ chắc chắn rằng, chiến trường vừa mới hạ nhiệt đôi chút lại sắp vì Tần Phong mà bùng cháy trở lại.

Thực tế cũng một lần nữa chứng minh Tần Phong đúng là ngôi sao tai họa, Hoang Cổ có loạn hay không, đều do hắn quyết định cả...

Màn đêm buông xuống.

Trần Tổ dẫn theo mười vạn đại quân dưới trướng, lặng lẽ lẻn vào cảnh nội Đại Việt.

Quân do thám hắn phái đi vừa trở về bẩm báo, Tiểu Mã trong Thiên Tâm Thập Thất Tử bị phái đến một trạm tiền tiêu, quân số ở đó chưa tới một ngàn người.

Để đề phòng vạn nhất, hắn mang cả mười vạn đại quân tới, dự định tốc chiến tốc thắng để đoạt lấy Thánh nhân thẻ tre.

Chương 332

"Thánh tử đại nhân!" Thủ hạ của hắn ngập ngừng nói: "Hiện tại hai quân đang hòa đàm, Bạch tướng quân đã ba lệnh năm thân là không được xung đột với quân đội Đại Việt, chúng ta tập kích trạm tiền tiêu của người ta thế này liệu có ổn không?" "Ngươi đang dạy ta làm việc à?" Trần Tổ liếc mắt nhìn tên thủ hạ, bắt hắn phải "uốn lưỡi" lại.

Tên thủ hạ sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng sửa lời: "Quân ta đêm nay tuân theo quân lệnh của Bạch tướng quân mà đóng trại, một bước cũng không rời khỏi nơi trú quân, cũng không hề có nhiệm vụ tác chiến nào cả." "Ừm!" Trần Tổ thu hồi ánh mắt, rất hài lòng với câu trả lời này.

Theo dự tính của hắn, mười vạn đấu với một ngàn, ưu thế tuyệt đối thuộc về hắn.

Để đối phó với Tiểu Mã, hắn còn đặc biệt mời cao thủ ngoại viện tới, hoàn toàn không lo sẽ rơi vào khổ chiến.

Chỉ cần tối đa hai mươi phút là kết thúc chiến đấu, sau đó rút về nơi trú quân thần không biết quỷ không hay.

Dù có bị phát hiện manh mối gì, chỉ cần hắn chết cũng không nhận, ai làm gì được hắn?

Thậm chí hắn còn định chủ động để lại chút dấu vết, để Tần Phong gánh thay cái nồi đen này.

Rất nhanh sau đó, Trần Tổ đứng trên đỉnh núi nhìn xuống.

Trong bóng đêm, hắn thấy những lều trại trắng xóa, dưới ánh lửa bập bùng là một đám chiến sĩ tiền tiêu, dẫn đầu chính là Tiểu Mã. "Tốc chiến tốc thắng, sát!!" Trần Tổ không một chút do dự, tiên phong dẫn đầu lao xuống. "Giết!!" Mười vạn đại quân bộc phát tiếng thét xung thiên, như thác đổ tràn xuống doanh trại dưới núi.

Thế nhưng, khi bọn chúng xông vào doanh trại thì chết lặng ngay tại chỗ.

Chiến sĩ trong doanh trại dường như đã biết trước bọn chúng sẽ tới, không hề hoảng loạn mà nhanh chóng rút lui.

Ngay sau đó, xung quanh đột nhiên rực sáng bởi vô số đuốc lửa, mười vạn tinh nhuệ Tần gia quân xuất hiện, quân dung nghiêm chỉnh, sát khí đằng đằng bao vây đối phương. "Không xong, mắc mưu rồi!" Trần Tổ lập tức nhận ra mình đã lọt bẫy, cấp tốc chỉ huy đại quân tìm đường đột phá. "Giết!!" Tần Gia Thập Tam Thái Bảo chẳng quan tâm Trần Tổ đang nghĩ gì, bọn họ chỉ biết lát nữa có thể đến chỗ hoàng đế Đại Việt để đổi thưởng.

Tần gia quân và đối phương vừa chạm trán đã không hề có chút thăm dò, trực tiếp phát động mãnh công.

Cứ như đã có kịch bản từ trước, trận hình phòng ngự của đối phương vừa chạm đã tan rã, sau đó là cảnh tháo chạy giẫm đạp lên nhau, cuối cùng trở thành một màn thảm sát một chiều.

Tiếng giết chóc phá tan sự tĩnh lặng của đêm đen, máu tươi một lần nữa nhuộm đỏ đại địa. "Bọn họ là quân đội nhà ai vậy!?" Trần Tổ trợn tròn mắt không tin nổi.

Tuy mười vạn quân của hắn chỉ là hạng hai, nhưng cũng không đến mức chịu đòn không nổi như thế chứ?

Lúc này, cách chiến trường không xa cũng đang mai phục một chi đại quân, dẫn đầu chính là Diệp Long.

Hắn có thể cài cắm Thanh Thiên làm nằm vùng bên cạnh Tần Phong, thì đương nhiên cũng có thể cài người bên cạnh Trần Tổ.

Ban đầu hắn định đợi Trần Tổ đánh nhau lưỡng bại câu thương rồi ra tay "ngư ông đắc lợi", ai dè đây lại là một cái bẫy. "May mà mình không vội ra tay!" Diệp Long lau mồ hôi lạnh trên trán, lòng vẫn còn sợ hãi.

Nếu hắn nôn nóng tranh đoạt thẻ tre với Trần Tổ, thì giờ kẻ bị nhốt trong rọ chính là hắn.

Còn việc mang quân đi cứu Trần Tổ?

Hắn gạt ngay ý nghĩ đó khỏi đầu.

Chưa nói đến việc lần trước hắn bị Phương Trường vây khốn cũng chẳng thấy Trần Tổ đến cứu, chỉ nhìn quân dung và sát khí của đối phương là biết tuyệt đối không dễ chọc vào.

Hơn nữa hiện tại Ma Đồng của hắn đã thức tỉnh, lại có thêm hổ tướng Thanh Thiên, dù không liên thủ với Trần Tổ thì hắn cũng đủ sức tranh cao thấp với Tần Phong rồi. "Huynh đệ, ngươi tự cầu phúc đi!" Diệp Long không dám ở lại lâu, vội vàng dẫn quân rút lui.

Lúc này, Tần Phong đang dùng chiêu "vừa ăn cướp vừa la làng".

Hắn sử dụng đá truyền tin liên hệ với Lục Đạo Đế Quân.

Hư ảnh của Đế Quân hiện lên như một cuộc gọi video xuyên không gian. "Đế quân, ngài phải làm chủ cho ta!" Tần Phong sụt sùi, nước mắt nước mũi giàn dụa: "Thằng khốn Diệp Long cậy mình thức tỉnh Ma Đồng, nô dịch Thanh Thiên làm việc cho hắn, rồi cài hắn ta bên cạnh ta làm nội gián.

Lúc ta dẫn quân thâm nhập sâu vào địch địa, hắn cư nhiên cấu kết với Đại Việt Hoàng Triều, bán đứng vị trí của ta, khiến quân ta bị vây hãm, trăm huynh đệ Bạch Bào Quân đã vì bảo vệ ta mà hy sinh." "Lại có chuyện như vậy sao!?" Giọng điệu Lục Đạo Đế Quân rất bình thản, chẳng chút ngạc nhiên.

Là quán quân của cuộc đua giành đế vị năm xưa, ngài thừa biết cái đức hạnh của đám Thánh tử này.

Để hạ bệ đối phương, bọn chúng từ hắt nước bẩn, đánh lén cho đến kéo bè kéo cánh, không chiêu trò nào là không làm.

Rốt cuộc là Diệp Long cấu kết với Đại Việt, hay Tần Phong ngậm máu phun người, chỉ có chính bọn họ mới rõ nhất.

Nhưng dù sự thật là gì, ngài cũng không thể vì người này mà phế bỏ người kia, nên chỉ đành xử lý như một món nợ mập mờ. "Đế quân, không xong rồi!" Bạch Khởi vội vã đi vào, gấp giọng báo: "Vừa nhận được tin, Đệ nhị Thánh tử Trần Tổ không rõ vì sao lại dẫn mười vạn quân tập kích trạm tiền tiêu Đại Việt, kết quả rơi vào mai phục, toàn quân bị diệt, Trần Tổ bị bắt sống." "Cái gì!!" Tần Phong lập tức gào lên đầy khoa trương: "Trần huynh của ta bị bắt rồi sao?!" "Sao lại như vậy!?" Sắc mặt Lục Đạo Đế Quân đột ngột biến đổi, không còn giữ được vẻ ung dung nữa.

Ngài vừa mới vui mừng mấy ngày khi nghe tin Tần Phong chém hàng trăm vương tử, bắt sống hai vị Vương của Đại Việt, ai ngờ niềm vui ngắn chẳng tày gang, Thánh tử nhà mình cũng trở thành tù nhân. "Khởi bẩm Đế quân!" Bạch Khởi tiếp tục nói: "Lão thần vừa phái người điều tra thì phát hiện, lúc Trần Tổ bị vây, Thánh tử Diệp Long cũng dẫn đại quân xuất hiện gần đó, nhưng hắn không hề ra tay cứu viện mà lại chọn cách rút quân." "Diệp Long sao lại ở gần đó!?" Lục Đạo Đế Quân cau mày, trong lòng bắt đầu thiên về lời của Tần Phong.

Diệp Long quả thực có khả năng cấu kết với Đại Việt, đầu tiên là mượn đao Đại Việt giết Tần Phong nhưng thất bại, giờ lại dùng chiêu cũ để hại Trần Tổ.

Đặc biệt là đôi Ma Đồng có thể nô dịch người khác khiến Đế

Quân không khỏi kiêng dè. "Đế quân!" Tần Phong nhảy ra, vẻ mặt đầy phẫn nộ: "Phong nguyện dẫn binh đi cứu Trần huynh!" *Dẫn binh đi cứu?

Ngươi mà đi thì chắc chắn là đi tiễn Trần Tổ đoạn đường cuối thì có!* Lục Đạo Đế Quân quá rành mấy trò đấu đá giữa các Thánh tử, chậm rãi nói: "Cuộc hòa đàm lần này Bản đế sẽ đích thân đi.

Ngươi vừa lập công trở về, nên nghỉ ngơi một chút đi, cứ coi như tự cho mình nghỉ phép." "Nghỉ phép?

Nghỉ cái gì mà nghỉ?!" Tần Phong chính khí lẫm nhiên nói: "Chỉ có kẻ vô dụng với đế quốc mới nghỉ phép, hạng nhân tài rường cột quốc gia như ta sao có thể nghỉ ngơi?

Ta là vì nhân dân phục vụ..." "Ách..." Khóe mắt Lục Đạo Đế Quân giật giật, ngài thật sự phục cái thằng "lão lục" nhà họ Tần này rồi.

Chương 333

Lúc nào cũng có thể giơ cao ngọn cờ chính nghĩa, đứng trên đỉnh cao đạo đức mà chỉ trỏ.

Ai không biết chắc lại tưởng hắn là trung thần thật, thực chất hắn chỉ muốn nhân cơ hội này đi bồi cho Trần Tổ thêm một đao. "Lão phu cái gì cũng không biết!" Bạch Khởi trợn trắng mắt nhìn lên trần nhà, chẳng thèm giải vây giúp.

Lão cũng phát hiện Tần Phong đúng là mặt dày không ai bằng, chiêu mượn đao giết người chơi quá mượt.

Vừa khiến Trần Tổ thành tù binh Đại Việt, vừa khiến Diệp Long bị Đế Quân ghi sổ đen vì tội cấu kết địch quân.

Giờ đây trong ba vị Thánh tử, chỉ còn mình hắn là mang thân xác "trong sạch", dựng bảng trinh tiết đứng vững không ngã.

Đúng lúc này, tiếng khóc lóc của Diệp Long từ bên ngoài truyền vào, phá tan bầu không khí gượng gạo. "Lão tướng quân không xong rồi, Trần Tổ bị Đại Việt bắt đi mất rồi!" Diệp Long xông vào, thấy hư ảnh của Đế Quân thì sững người một chút, sau đó gào khóc thảm thiết: "Đế quân, Trần Tổ nghe tin Tiểu Mã của Thiên Tâm Thành có được Thánh nhân thẻ tre nên dẫn quân đi đoạt, kết quả trúng mai phục, mười vạn quân cứ thế tan biến, hắn giờ không rõ sống chết thế nào, hu hu..." "Toàn quân bị diệt!" Sắc mặt Lục Đạo Đế Quân dần trở nên âm trầm.

Sau những gì Tần Phong vừa "nhồi sọ", ngài càng nhìn càng thấy Diệp Long giống như mèo khóc chuột.

Ngài có thể dung thứ cho việc đấu đá, nhưng tuyệt đối không chấp nhận chuyện thông đồng với địch quốc.

Tiếng khóc của Diệp Long thu hút rất nhiều Bạch Bào Quân đứng xem, nghe tin Trần Tổ bị bắt, toàn quân xôn xao. "Đệ nhị Thánh tử bị diệt toàn quân?

Phen này mất mặt quá lớn rồi!" "Hèn gì Đế Quân giận dữ như vậy, thể diện mất sạch rồi còn đâu!" "Trần Tổ khiêu khích trước, bị diệt theo sau, chiến trường vừa hạ nhiệt e là lại sắp bùng nổ rồi." "Trần Tổ gặp nạn, sao Diệp Long lại khóc thương tâm thế nhỉ?" "Nghe nói bọn họ kết minh, đúng là tình huynh đệ sâu đậm mà!" Diệp Long nghe tiếng an ủi của các chiến sĩ xung quanh, lập tức trải nghiệm được khoái cảm của việc diễn kịch, tiếng khóc càng thêm vang dội, bắt đầu kể lể về những kỷ niệm với Trần Tổ. "A Tổ, đệ yên tâm mà đi đi, ca ca sẽ báo thù cho đệ!" Diệp Long nằm bò ra đất khóc xé lòng xé dạ, người nghe thấy cũng phải rơi lệ. "Khá lắm, định thi thố chuyên nghiệp với bọn ta hả?" Máu ăn thua của Tần Phong trỗi dậy, hắn liếc nhìn Tiểu Bạch ra hiệu trình diễn tài nghệ.

Hắn đổi từ hệ thống ra một bộ đồ nghề khóc thuê chuyên nghiệp, bao gồm đạo phục mini, trống, chiêng, bộ ba kèn suona, rồi cả tiền giấy và vải trắng. "Trần huynh..." Tần Phong quấn vải trắng, tung tiền giấy lên không trung, khóc nức nở: "Huynh còn trẻ thế mà sao đi không một lời trối trăng, đúng là trời đố kỵ tài hoa của huynh mà.

Huynh đệ tiễn đưa, lên đường bình an, Trần huynh của tôi ơi..." "Đến lượt thỏ ta trổ tài!" Tiểu Bạch mặc đạo phục mini, thổi kèn suona inh ỏi bên cạnh.

Tần Phong vừa khóc vừa hát theo nhịp điệu đưa tang.

Toàn trường lặng ngắt, Diệp Long cũng ngây người.

Cái quái gì thế này!

Một người một thỏ này chắc chắn là có làm thêm nghề mai táng!

Người bình thường ai lại mang theo kèn suona và nhạc cụ tống táng bên mình, quá đáng hơn là ngay cả tiền giấy cũng có sẵn.

Tiểu Bạch thổi xong một khúc suona, lại gõ chiêng đánh trống hát tiếp điệu đưa linh.

Tiếng chiêng trống vang lên chát chúa, khuấy động cả một vùng. "Cái gì gọi là chuyên nghiệp, cái này chính là chuyên nghiệp!!" Thiên Quân, Vạn Mã đứng bên cạnh nhìn mà há hốc mồm, cuối cùng đã hiểu vì sao mình khóc không lại con thỏ kia.

Tần Phong lệ nhòa ngẩng đầu: "Sao im hết thế, nhạc tiếp đi, múa tiếp đi, tiễn Trần huynh của ta đoạn đường cuối nào!" "Đây thật sự là người đàn ông khiến mình chảy máu mũi sao?" Vu Lan ôm trán thở dài, không hiểu nổi vì sao mình lại nhìn trúng cái tên dở hơi này. "Thiếu cung chủ, triển được đấy ạ!" Các cao thủ Lam Ma Cung vẫn không quên sơ tâm, ra sức gán ghép hai người bất kể hoàn cảnh. "Đủ rồi!!" Hư ảnh Lục Đạo Đế Quân rốt cuộc bùng nổ, gầm lên: "Cùng là Thánh tử, không lo nghĩ cách thám thính tung tích Trần Tổ, lại ở đây làm trò mèo này, các ngươi không biết xấu hổ sao!?" "Ái chà, mẹ thỏ ơi, hú hồn chim én!" Tiểu Bạch sợ tới mức rùng mình, nhanh nhẩu thu dọn đạo cụ chui tọt vào lòng Tần Phong, thầm nghĩ để dành bộ này sau này dùng cho Lục Đạo Đế Quân. "Tuân mệnh Đế quân giáo huấn!" Tần Phong và Diệp Long miệng thì nhận lỗi rất nhanh, nhưng thái độ thì rõ ràng là "biết lỗi nhưng không sửa". "Hù hù!!" Lục Đạo Đế Quân hít sâu một hơi để bình tâm, mệt mỏi nói: "Bạch tướng quân, phái người đi thám thính xem Trần Tổ hiện giờ còn sống hay đã chết." "Rõ!" Bạch Khởi gật đầu nhận lệnh. ...

Tại Thiên Tâm Thành, Tần Gia Thập Tam Thái Bảo gặp mặt Thiên Tâm Thập Thất Tử. "Tiểu Mã!" Tần Nam gọi Tiểu Mã lại, chân thành nói: "Nam ca biết Thiên Tâm Thành của các đệ dạo này khó khăn, nên Nam ca quyết định giao Trần Tổ cho đệ.

Đệ mang hắn đến gặp Bệ hạ, chắc chắn sẽ tranh thủ được chút lợi ích cho Thiên Tâm Thành." "Nam ca, huynh đúng là anh ruột của đệ!" Tiểu Mã cảm động rưng rưng, thề thốt giờ chỉ có một người anh duy nhất là Tần Nam. "Khá lắm, giờ không thèm giấu giếm nữa luôn hả?" Đại ca của Thập Thất Tử là Hà Phi hít sâu một hơi, suýt nữa thì tức chết vì thằng em Tiểu Mã này. "Quái lạ, hắn rốt cuộc là đại ca của Thập Tam Thái Bảo hay đại ca của Thập Thất Tử vậy?" Tần Tô và những người khác càng nhìn càng thấy sai sai.

Bọn họ thức đêm đi bắt Trần Tổ, kết quả đại ca vừa quay đầu đã đem tặng cho Tiểu Mã.

Nếu Tiểu Mã là người nhà mình thì không nói, đằng này hắn lại là thành viên Thiên Tâm Thành. "Nam ca, vẫn là câu nói đó!" Tiểu Mã lau nước mắt, kiên định nói: "Huynh là anh ruột đệ, chỉ cần huynh gật đầu, đệ lập tức rời Thiên Tâm Thành đi theo huynh." "Đệ mới là tâm phúc của Nam ca!" Trong Thập Thất Tử lại có thêm hai người bước ra, khẳng định mình mới là đàn em thân tín của Tần Nam. "Bọn này hoàn toàn không coi mình ra gì cả!" Hà Phi phát điên, thật sự phục đám "lão lục" nhà họ Tần.

Nhóm của lão có mười bảy người thì Tần Nam đào góc tường mất ba người, những kẻ còn lại cũng ít nhiều có quan hệ mập mờ với hắn.

Hà Phi dám khẳng định, nếu lần này không phải Âm Nguyệt Hoàng Triều xâm lược mà là Tần gia đánh Thiên Tâm Thành, thì chắc chắn đại quân Tần gia chưa kịp dàn trận, đám Tiểu Mã đã hớn hở chạy ra mở cổng thành rước "Nam ca" vào rồi. "Thấy chưa!!" Tần Nam quay lại nhìn mười hai huynh đệ nhà mình với ánh mắt đắc ý, như muốn khoe khoang sức hút của bậc đại ca. "Coi hắn đắc ý chưa kìa!" Tần Tô và những người khác nhìn với vẻ khinh bỉ, thầm hạ quyết tâm sớm muộn gì cũng thay thế Tần Nam làm đại ca.

Trong doanh trại Bạch Bào Quân, Tần Phong nhận được ý niệm từ Đông Phương tiểu thư.

Nàng đã trở về kinh đô Âm Nguyệt Hoàng Triều, đào xới nơi ở của Trần Tổ lên ba thước cũng không tìm thấy quyển Thánh nhân thẻ tre thứ hai. "Lão đại!" Thiên Quân, Vạn Mã lại báo cáo: "Thập Tam Thái Bảo bắt được Trần Tổ nhưng không tìm thấy thẻ tre trên người hắn." "Giấu kỹ gớm!" Tần Phong gãi cằm lẩm bẩm: "Xem ra Trần Tổ hiện tại chưa thể chết được, ít nhất là trước khi giao thẻ tre ra.

Ta phải đào cho hắn một cái hố, để hắn chủ động dâng lên mới được." "Ách..." Thiên Quân cạn lời.

Hắn thực sự không hiểu nổi Tần Phong rõ ràng mạnh đến quá đáng, sao lúc nào cũng thích dùng mưu hèn kế bẩn làm "lão lục" thế không biết.

Chương 334

"Thiếu chủ đúng là mang huyết thống chuẩn Tần gia!" Vạn Mã bên cạnh chăm chú học tập, quyết tâm lĩnh hội tinh thần tổ truyền của gia tộc. ...

Tại Thiên Tâm Thành, Hoàng đế Đại Việt và các đại thế gia đang nhìn nhau trân trối khi thấy Tiểu Mã áp giải Trần Tổ đi tới. "Bệ hạ!" Tiểu Mã hiên ngang nói: "Đêm qua Đệ nhị Thánh tử Âm Nguyệt Hoàng Triều là Trần Tổ dẫn mười vạn quân tập kích trạm tiền tiêu của ta, sau một trận ác chiến, chúng thần đã tiêu diệt hoàn toàn quân địch và bắt sống hắn." "Tốt, tốt lắm!" Hoàng đế Đại Việt đại hỉ, thầm khen làm đẹp lắm.

Ngài đang lo không có quân bài để đàm phán với Lục Đạo Đế Quân, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh. "Hay lắm!" Các đại thế gia cũng liên tục khen ngợi.

Dẫu sao trận này bọn họ chẳng chiếm được chút hời nào, truyền ra ngoài thì mất mặt quá, giờ có Trần Tổ làm con tin cũng coi như không thua quá thảm.

Đặc biệt là Trần Tổ tập kích trong thời gian hòa đàm, xét về lý bọn họ hoàn toàn đứng trên đỉnh cao đạo đức. "Hắc hắc..." Lâm Hào sau bao ngày ủ rũ rốt cuộc cũng lộ nụ cười.

Dù một mình Trần Tổ không thay đổi được vận mệnh cắt đất bồi thường, nhưng cũng đủ để hắn bớt thiệt hại, nếu hai bên vì thế mà đàm phán tan vỡ, biết đâu có thể ép các đại thế gia dốc toàn lực giúp hắn thu phục đất đai. "Ơ!" Quang Thiên đột nhiên nhận được ý niệm mạnh mẽ của Tần Phong, liền đứng ra nói: "Nghĩa phụ, nhi thần có lời này không biết có nên nói hay không!" Nói xong, Quang Thiên còn liếc nhìn Trần Tổ, ám chỉ người này không nên có mặt ở đây. "Có gì cứ nói đi!" Hoàng đế đang hứng khởi, xua tay cho người áp giải Trần Tổ xuống.

Quang Thiên đợi Trần Tổ đi khuất mới lên tiếng: "Nhi thần nghĩ chúng ta nên thả Trần Tổ đi." "Cái gì?

Thả người!!" Lời vừa dứt, cả sảnh đường xôn xao.

Khó khăn lắm mới có quân bài đàm phán, sao nói thả là thả được!? "Ngươi có ý đồ gì?" Hoàng đế không vội nổi giận, cho Quang Thiên cơ hội giải thích.

Quang Thiên ung dung nói: "Ai cũng biết Âm Nguyệt Hoàng Triều có ba vị Thánh tử.

Từ khi Tần Phong trỗi dậy một năm trước, hai người kia bị đè nén không ngóc đầu lên nổi.

Gần đây có tin Ma Đồng của Diệp Long thức tỉnh mới xoay chuyển được cục diện.

Nghĩa là Trần Tổ là kẻ mờ nhạt nhất trong ba người." Có người phản bác ngay: "Dù mờ nhạt nhưng hắn vẫn là Thánh tử, ta không tin Lục Đạo Đế Quân sẽ làm ngơ." "Vì thể diện, Đế Quân tất nhiên không làm ngơ!" Quang Thiên hỏi ngược lại: "Nhưng so với Tần Phong và Diệp Long, ngài nghĩ Đế Quân thiên vị Trần Tổ được bao nhiêu?

Hơn nữa Ngô Vương và Ngụy Vương là do Tần Phong bắt, hắn và Trần Tổ vốn là đối thủ cạnh tranh, ngài nghĩ Tần Phong sẽ vì Trần Tổ mà đem hai vị Vương ra trao đổi sao?" "Chuyện này..." Các thế gia lập tức cứng họng, nhận ra giá trị của Trần Tổ đúng là thấp đến đáng thương. "Cho nên chúng ta phải thả Trần Tổ!" Quang Thiên tiếp tục: "Mọi người thử nghĩ xem, khi Trần Tổ lành lặn bước ra khỏi quân ta, chuyện gì sẽ xảy ra?" "Ngươi muốn gán cho hắn cái mác phản bội?" Hoàng đế bắt đầu thấy thú vị.

Nếu là ngài, ngài cũng sẽ nghi ngờ Trần Tổ cố tình đem mười vạn quân đi nộp mạng, rồi vì bảo toàn mạng cẩu mà khai hết bí mật quân sự.

Dù không phản bội thật thì để phòng vạn nhất cũng phải trừ khử.

Đây là tâm lý của bậc làm sếp, không cần ngươi thấy thế nào, chỉ cần trẫm thấy thế nào là đủ, kẻ nào đe dọa vị trí của mình đều phải bị dẹp bỏ. "Nghĩa phụ anh minh!" Quang Thiên nịnh nọt một câu rồi nói tiếp: "So với việc dùng hắn làm con tin, nhi thần đánh giá cao giá trị bản thân hắn hơn.

Ám Ảnh Thần Thể là thể chất vạn năm có một, nếu ép hắn vào đường cùng, hắn chỉ còn cách đầu quân cho Đại Việt ta." "Diệu kế!" Các đại thế gia gật gù tán thưởng: "Hơn nữa Trần Tổ làm Thánh tử bao năm, sau lưng chắc chắn có thế lực ủng hộ.

Chỉ cần hắn tới đầu quân, ta có thể mượn hắn làm cầu nối để ly gián, nếu thành công thì quá tốt, nếu không thì cứ tiết lộ cho Lục Đạo Đế Quân để mượn đao giết người, làm suy yếu thực lực đối phương.

Dù Đế Quân không mắc bẫy thì sự nghi kỵ cũng đã nảy sinh, quân thần sớm muộn cũng ly tâm, Đại Việt ta chỉ có lợi chứ không có hại." "Không được!!" Lâm Hào nhảy ra phản đối: "Vạn nhất Đế Quân chọn tin tưởng Trần Tổ, chẳng phải chúng ta mất cả chì lẫn chài sao?

Cứ chắc ăn mà đem hắn đi đàm phán." "Quân bài nhỏ thế này, trẫm thua được!" Hoàng đế nghĩ đến cái lợi to lớn, quyết định nghe theo Quang Thiên mà thả người.

Vả lại có thua thì Thiên Tâm Thành chịu chứ ngài có mất gì đâu mà không dám cược?

Rất nhanh sau đó, Quang Thiên áp giải Trần Tổ đến ranh giới hai quân, trước ánh mắt ngơ ngác của hắn mà cởi trói thả người. "Ý gì đây!?" Trần Tổ không dám tin mình lại được thả dễ dàng như vậy.

Quang Thiên cười nhạt: "Chúng ta đã thông báo cho Diệp Long rồi, ngươi đoán xem khi hắn thấy ngươi lành lặn bước ra khỏi quân ta, hắn sẽ nghĩ gì?" "Mẹ kiếp, ngươi hại ta!!" Trần Tổ không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu ra âm mưu. *Hưu!

Hưu!

Hưu!* Không đợi Trần Tổ kịp mắng mỏ, tiếng xé gió dồn dập vang lên.

Diệp Long dẫn mười vạn quân rầm rộ kéo đến, thấy Trần Tổ thì mắt sáng rực.

Khoan bàn chuyện Trần Tổ có phản bội thật hay không, cứ bắt về là có công cái đã. "Thảo!!" Trần Tổ chửi thề một tiếng, não bộ hoạt động hết công suất.

Dù Lục Đạo Đế Quân có minh mẫn đến đâu, nhưng với hai kẻ chuyên đâm chọc như Diệp Long và Tần Phong ở bên cạnh, hắn có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội.

Kế sách hiện giờ chỉ có chạy là thượng sách.

Trần Tổ không dám chậm trễ, lập tức lao vào khu rừng nhỏ bên cạnh. "Truy!!" Diệp Long bám sát không rời, bao vây khu rừng. "Chẳng lẽ tiêu đời thật sao!?" Ngay lúc Trần Tổ đang tuyệt vọng nhất, bóng dáng Tần Phong đột nhiên xuất hiện. "A Tổ, dừng tay đi!" Tần Phong dẫn theo Thiên Quân, Vạn Mã bước ra, rõ ràng đã đợi ở đây từ lâu. "Tần Phong!!" Trần Tổ thủ thế đề phòng, không hiểu sao Tần Phong lại ở đây.

Tần Phong nở nụ cười hiền lành vô hại: "Ngươi đừng căng thẳng thế, ta không giống Diệp Long, ta không đến để bắt ngươi về đâu." "Ngươi mà tốt bụng thế sao!?" Trần Tổ hiển nhiên không tin, không dám buông lỏng cảnh giác. "Tất nhiên là ta không tốt bụng thế rồi!" Tần Phong cười cười: "Muốn ta không bắt ngươi về cũng được, nhưng ngươi phải 'thêm tiền'!" "Nếu ta nói không thì sao!" Trần Tổ từ chối ngay lập tức, năng lượng trong người bắt đầu khởi động, định xông qua cửa này của Tần Phong.

Bảo hắn ngoan ngoãn quay về là không thể nào, hắn không bao giờ giao tính mạng mình vào tay kẻ khác, nhất là khi có hai tên tiểu nhân Tần Phong và Diệp Long ở đó.

Chương 335

"Không?" Tần Phong cầm quạt xếp, vẫn vẻ phong thái ung dung: "Chưa bàn đến tu vi ngươi tiến bộ thế nào, nhưng Ám Ảnh Thần Thể của ngươi gặp phải Thương Thiên Bá Thể của ta chắc chắn sẽ là một trận chiến kéo dài, ngươi chắc chắn muốn động thủ với ta lúc này chứ?" "Nhanh lên, bao vây Trần Tổ lại, tuyệt đối không để hắn chạy thoát!!" Giọng Diệp Long vang lên từ đằng xa.

Mười vạn quân của gã đang tràn vào rừng, thực hiện cuộc tìm kiếm quy mô lớn. "Ta thực sự không phản bội Âm Nguyệt Hoàng Triều, cũng không phản bội Đế Quân!" Trần Tổ sốt ruột nói: "Ta chỉ trúng kế địch, mười vạn quân bị diệt không phải lỗi của ta, giờ mà theo các ngươi về thì chắc chắn ta sẽ chết." "Ngươi sống hay chết thì liên quan gì đến ta?" Nhìn đối phương cuống cuồng, Tần Phong lại chẳng chút vội vã.

Trần Tổ cảm nhận được Diệp Long đang đến gần, vội nói: "Tần Phong, chỉ cần hôm nay ngươi cho ta một con đường sống, Trần Tổ ta nợ ngươi một ân tình, sau này lên núi đao xuống biển lửa, ta đều trả cho ngươi, thấy thế nào?" "Người nợ ân tình ta nhiều lắm, thêm ngươi cũng chẳng được gì, thiếu ngươi cũng chẳng sao!" Tần Phong lôi ra một củ cà rốt, thong thả cho thỏ ăn.

Thiên Quân, Vạn Mã cũng rất có tố chất đàn em, nhanh chóng mang ghế nằm ra cho Tần Phong ngồi, lại còn dâng thêm trái cây, hạt hướng dương và bánh ngọt. "Ngươi muốn cái gì!?" Trần Tổ bị dồn vào đường cùng, đành chấp nhận nộp lộ phí. "Thánh nhân thẻ tre!" Khóe môi Tần Phong nhếch lên, lộ rõ vẻ đã nắm thóp được đối phương. "Là ngươi đạo diễn!!" Trần Tổ cũng không ngu.

Từ việc bị Thập Tam Thái Bảo phục kích đến việc Tần Phong chờ sẵn ở đây, nếu hắn còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đúng là đồ lợn.

Tần Phong không trả lời thẳng, chỉ hỏi ngược lại: "Giờ chuyện đó còn quan trọng sao?" "Cũng đúng, thành vương bại khấu!" Trần Tổ cũng khá dứt khoát.

Bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện một mỹ nữ - là Ám Ảnh Hộ Vệ của thần thể, nàng lấy ra một quyển thẻ tre từ trong lòng, chính là quyển thứ hai mà Tần Phong đang tìm. "Hèn gì tìm mãi không thấy, hóa ra giấu ở đây!" Tần Phong hơi sững người, thầm khen chiêu này hay.

Bên ngoài thì rêu rao không bao giờ mang bảo vật theo người, thực chất lại giấu trong hộ vệ của thần thể, nếu Trần Tổ không chủ động lấy ra thì đúng là chẳng ai ngờ tới. "Thẻ tre đây, nhường đường đi!" Trần Tổ cảm ứng thấy Diệp Long đang áp sát, đau lòng ném thẻ tre cho Tần Phong.

Dù tiếc đứt ruột nhưng so với cái mạng nhỏ thì chẳng thấm thía gì, vả lại hắn nghiên cứu mãi mà cũng chẳng hiểu cái thẻ tre này có gì đặc biệt. "Mời!" Tần Phong không hề có ý thất hứa, nhận lấy thẻ tre rồi tránh ra một bên. "Phù!" Trần Tổ thở phào, định rời đi ngay.

Nhưng khi hắn vừa lướt qua, Tần Phong lại lên tiếng. "A Tổ!" Trần Tổ khựng lại.

Tần Phong chậm rãi nói: "Chưa nói đến việc ngươi có thoát khỏi sự truy đuổi của Diệp Long hay không, dù thoát được thì cái mác phản đồ cũng dính chặt lấy ngươi rồi, thiên hạ rộng lớn sẽ không còn chỗ cho ngươi dung thân." "Ngươi muốn nói gì?" Trần Tổ đứng lại, thừa nhận Tần Phong nói đúng.

Hắn giờ chỉ có ba đường: về để bị vu oan, không về để bị truy sát vô tận, hoặc sang Đại Việt làm phản đồ thật - nhưng cái tâm của kẻ được giáo dục từ nhỏ không cho phép hắn làm vậy. "Ta có thể giúp ngươi!" Tần Phong quay người lại, vẻ mặt chân thành: "Không chỉ giữ được mạng, ta còn giúp ngươi tẩy sạch danh phản đồ, thậm chí biến ngươi thành anh hùng của Âm Nguyệt Hoàng Triều." "Điều kiện là gì!?" Trần Tổ lập tức dao động.

Hắn biết Tần Phong nổi danh là "biểu tượng đạo đức", chuyên gây chuyện rồi dùng đạo đức để lấp liếm, biết đâu hắn có cách thật.

Nhưng hắn cũng hiểu, hạng người như Tần Phong mà không có lợi thì chẳng bao giờ ra tay. "Ngươi nhận ta làm đại ca, ta dạy ngươi làm người!" Tần Phong rốt cuộc cũng lộ đuôi cáo: "Từ nay về sau ta trên ngươi dưới, hai chúng ta liên thủ đối phó Diệp Long, thấy sao?" Trần Tổ trong lòng kháng cự kịch liệt, nhưng cơ thể lại rất thành thực mà quỳ xuống.

Giờ hắn chẳng còn tư cách tranh đoạt đế vị, có tranh cũng chẳng lại hai tên này, thôi thì nhận đại ca cho xong.

Giữa Tần Phong và Diệp Long, kẻ ngu cũng biết chọn ai, hắn không muốn bị Ma Đồng của Diệp Long biến thành nô lệ mất sạch tự do.

Nếu Tần Phong và Diệp Long đấu đến lưỡng bại câu thương, biết đâu hắn còn cơ hội nhặt nhạnh chút gì đó.

Nhưng điều Trần Tổ không ngờ tới là, hắn thoát được Ma Đồng của Diệp Long nhưng lại không thoát được Tiên Nô Pháp Ấn của Tần Phong. *Bộp!* Tần Phong kết ấn, vỗ thẳng vào trán Trần Tổ. "Cái này... sao có thể!!" Trần Tổ không tin nổi nhìn hai bàn tay mình, hắn cảm nhận được một luồng năng lượng bùng nổ.

Chính vì sức mạnh tăng vọt đột ngột khiến tâm lý hắn bành trướng, nảy sinh ý định không muốn nhận Tần Phong làm đại ca nữa.

"A..." Ngay lập tức, Trần Tổ ôm đầu lăn lộn trên đất gào thét, nỗi đau thấu tận linh hồn quét qua từng thớ thịt. "Yên tâm, Tần Phong ta nói là làm!" Tần Phong cười nhạt: "Về ta sẽ báo cáo với Đế Quân rằng ngươi định 'tương kế tựu kế' sang Đại Việt làm nằm vùng.

Vừa giữ được mạng, sau này lại còn được tẩy trắng thành anh hùng." "Ngươi..." Trần Tổ phun ra một ngụm máu tươi uất ức, không ngờ mình lại tin lời cái tên khốn kiếp này. "Tội nghiệp đứa trẻ!" Tiểu Bạch bình thản gặm cà rốt, cảm thấy Trần Tổ thua chẳng oan chút nào.

Nên nhớ, 'đánh gió thì đánh miệng, đánh muội thì phải đánh chân', từ giây phút Trần Tổ để Tần Phong có cơ hội mở miệng, thất bại của hắn đã được định đoạt rồi...

Đúng lúc này, tiếng gió rít gào vang dội, không khí trở nên vẩn đục.

Diệp Long dẫn theo mười vạn đại quân đứng lơ lửng trên hư không, bao vây Trần Tổ, Tần Phong và những người khác vào giữa. "A Tổ, đầu hàng đi, ngươi đã bị ta bao vây rồi, kèn kẹt kèn kẹt!!" Diệp Long không nhịn được phát ra tiếng cười đặc trưng của nhân vật phản diện, như thể đã nhìn thấy cảnh tượng áp giải Trần Tổ về nhận thưởng.

Nhưng khi hắn nhìn thấy Tần Phong, tâm trạng lập tức trở nên tồi tệ, đặc biệt là khi thấy Trần Tổ đang nằm dưới đất rên rỉ liên hồi, rõ ràng Tần Phong đã nhanh chân hơn một bước. "Hi, hình như ngươi đến hơi muộn thì phải!" Tần Phong lịch sự mỉm cười chào hỏi, biểu thị mình đã giải quyết xong xuôi. "Tần Phong!!" Sắc mặt Diệp Long sa sầm xuống.

Hắn không hiểu tại sao Tần Phong lại ở đây, còn nhanh tay bắt được Trần Tổ.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy thẻ tre Thánh nhân trong tay Tần Phong, hắn lập tức quăng hết mọi nghi vấn ra sau đầu.

Hiện tại bên phía Tần Phong cộng thêm con thỏ cũng chỉ có ba người một thỏ, mà trong tay hắn có tận mười vạn đại quân, ưu thế thuộc về hắn, căn bản không cần phải nói đạo lý giang hồ gì với Tần Phong cả. "Tần Phong, giao thẻ tre Thánh nhân ra đây!" Diệp Long đứng trên hư không nhìn xuống Tần Phong, dáng vẻ không phải đang thương lượng mà là đang ra lệnh. "Chỉ dựa vào ngươi thôi sao!?" Tần Phong không nhịn được bật cười, căn bản chẳng để đối phương vào mắt.

Ầm ầm!!

Chương 336

Thiên Quân, Vạn Mã tay cầm vũ khí đứng hai bên Tần Phong, sau lưng bùng nổ một luồng linh lực khủng bố hóa thành đôi cánh, đại biểu cho việc hai người đã đột phá đến Thiên Tông cảnh.

Hơn nữa còn không phải Thiên Tông cảnh tầm thường, mà là loại có thể vượt cấp chiến đấu.

Không dám nói có thể vượt mấy đại cảnh giới như Tần Phong, nhưng vượt cấp đánh Nguyên Đan cảnh thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Đối mặt với đám quân đội hạng hai trong tay Diệp Long, hai người họ tuyệt đối là những dũng tướng xông pha vào chỗ không người. "Tần Phong, hình như ngươi vẫn chưa biết mình đang đối mặt với cái gì đâu!" Khóe miệng Diệp Long nở một nụ cười tà mị, đôi mắt trong nháy mắt từ đen chuyển sang đỏ ngầu. "Sát!!" Mười vạn đại quân đôi mắt cũng đỏ rực theo, tiếng giết chóc rung trời khiến không khí chấn động, trường mâu trong tay đồng loạt chỉa về phía Tần Phong, như thể căn bản không nhận ra Tần Phong là ai, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của Diệp Long. "Tần Phong, thấy chưa!" Diệp Long cười điên cuồng: "Đây chính là sự đáng sợ của Ma Đồng sau khi thức tỉnh, mười vạn đại quân đã bị ta nô dịch hoàn toàn, bọn chúng chỉ nghe lệnh một mình ta, lệnh ra như núi, quét sạch mọi chướng ngại!" "Thì đã sao!?" Tần Phong không chút hoảng loạn, tay cầm quạt xếp nhẹ giọng nói: "Ngươi đã từng nghe câu Tử viết: Tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên mệnh, lục thập nhi nhĩ thuận, thất thập nhi tòng tâm sở dục, bất du củ chưa!?" "Có ý gì!?" Ánh mắt Diệp Long đầy vẻ nghi hoặc, chạm đúng vùng mù tri thức.

Tiểu Bạch giọng sữa lảnh lót giải thích: "Ý là phải có ba mươi thằng thiên kiêu mới xứng để chủ nhân ta đứng dậy đánh; nếu có bốn mươi thằng thiên kiêu, ta xông lên đánh mà chẳng chút do dự; nếu là năm mươi thằng, sẽ bị ta đánh cho tưởng rằng bọn chúng đã gặp phải thiên mệnh của đời mình; phải có sáu mươi cô nàng đã có chồng thỏ thẻ bên tai thì ta mới nguôi giận; còn nếu có bảy mươi thằng thiên kiêu vây công, ta có thể tùy tâm sở dục mà sát phạt loạn xạ.

Mười vạn người này của ngươi căn bản không đủ nhét kẽ răng!" "Mười vạn đại quân mà không đủ nhét kẽ răng!?" Diệp Long khinh bỉ hừ lạnh: "Hy vọng lát nữa mạng của ngươi cũng cứng như cái miệng của ngươi vậy.

Bản Thánh tử ra lệnh, động thủ!!" "Sát!!" Mười vạn đại quân tiếng sát khí ngất trời, như nước lũ tràn về phía Tần Phong. "Ái chà, ta cũng chẳng muốn thế này đâu!" Tần Phong thở dài bất lực: "Khổng Tử viết, bất học lễ, vô dĩ lập.

Đã là ngươi không học được lễ nghi để tôn trọng ta, vậy ta chỉ đành đánh cho ngươi không cách nào đứng lập được nữa." Hô hô!!

Quạt xếp trong tay Tần Phong mở ra, nhẹ nhàng quạt một cái, những giọt nước như mưa bão trút xuống, hóa thành những thanh thủy kiếm sắc bén bắn về phía đại quân đang xông tới.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Một loạt tiếng kim loại phá giáp vang lên, mấy chục binh sĩ lập tức đi lãnh cơm hộp. "Hoành tảo thiên quân!!" Thiên Quân tay cầm chiến kích đại khai đại hợp, một kích quét qua mang đi mạng của mười mấy người. "Vạn mã bôn đằng!!" Vạn Mã hai tay cầm chùy nhảy vọt xuống, một chùy nện xuống đánh bay mười mấy tên. "Khốn kiếp!!" Diệp Long thấy ba người hung mãnh như vậy, sắc mặt lập tức sa sầm.

Đối với Thiên Quân, Vạn Mã hắn căn bản không để vào mắt, sớm muộn gì cũng có lúc kiệt sức, nhưng Tần Phong lại là Thương Thiên Bá Thể, căn bản không biết mệt mỏi, có thể đánh từ sáng đến tối.

Hưu một tiếng!!

Diệp Long hóa thành một đạo quỷ mị xông về phía Tần Phong, quyết định tự thân xuất mã để giải quyết y. "Hắn hình như quên mất con thỏ này rồi!" Tiểu Bạch dùng Không Gian Di Động biến mất trên vai Tần Phong, khi xuất hiện lại đã ở trên đỉnh đầu Diệp Long, tay còn nâng cái Vô Tận Kiếm Hộp cao gấp mấy lần nó.

Bành một tiếng!!

Diệp Long né tránh không kịp, bị Vô Tận Kiếm Hộp đập bay tại chỗ. "Đây chính là lấy đức phục người sao!?" Đôi mắt to của Tiểu Bạch lấp lánh tỏa sáng, nhìn Vô Tận Kiếm Hộp như thể vừa mở ra cánh cửa thế giới mới. "Con thỏ chết tiệt!!" Diệp Long đầy mặt phẫn nộ bò dậy từ hố sâu, đôi mắt bắn ra hai đạo quang tuyến đỏ rực.

Tử Vong Quang Tuyến!

Kỹ năng công kích đáng sợ đi kèm của Ma Đồng, uy lực sánh ngang với khả năng hủy diệt của mắt phải Trùng Đồng. "Lại đây!" Tần Phong sử dụng Cách Không Thủ Vật tóm Tiểu Bạch về, nhanh chóng khai mở Trùng Đồng, bắn ra sức mạnh hủy diệt từ mắt phải.

Ầm ầm!!

Tử Vong Quang Tuyến VS Hủy Diệt Chi Lực!!

Đòn tấn công của hai đại đồng thuật va chạm kịch liệt, tạo ra luồng khí tức đáng sợ khiến người ta kinh hồn bạt vía, như thể ngưng tụ đại khủng bố của thế gian, phàm là kẻ nào chạm phải đều sẽ hóa thành tro bụi.

Nhưng điều khiến Tần Phong cảm thấy thất vọng là, Tử Vong Quang Tuyến của Ma Đồng tuy không phân cao thấp với Hủy Diệt Chi Lực của Trùng Đồng, nhưng người sử dụng lại không cùng một đẳng cấp. "Lực thậm vi, nhữ thực phạn phủ!! (Sức yếu thế, ngươi chưa ăn cơm à!!)" Tần Phong không rảnh chơi với Diệp Long nữa, tự thêm cho mình một chút xíu buff.

Đồng thời, huyết khí trên chiến trường cũng bị hắn điên cuồng hấp thụ vào cơ thể, chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục vang lên, gông xiềng Thiên Tông bát trọng bị phá vỡ.

Chính thức đột phá đến Thiên Tông cửu trọng, cách Nguyên Đan chỉ còn một bước chân. "Hống!!" Tần Phong trợn mắt phải gầm lên một tiếng, năng lượng trong người bộc phát như lũ quét. "Mẹ kiếp!!" Diệp Long trong lòng mắng thầm Tần Phong không phải người, người bình thường ai lại lĩnh ngộ nhiều buff thế này.

Ầm ầm!!

Hủy Diệt Chi Lực bùng nổ tức thì, khiến hư không chấn động mạnh. "Phụt!!" Diệp Long bị chấn đến mức phun một ngụm máu tươi, ngã nhào xuống đất không rõ sống chết. "Ma Đồng quả thực lợi hại, đáng tiếc lại theo một thằng chủ nhân phế vật!" Trùng Đồng của Tần Phong khôi phục bình thường, hắn đánh giá Ma Đồng khá cao. "Hử!?" Thần sắc Tần Phong đột nhiên khựng lại.

Chỉ thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi chân nhỏ trắng nõn, tinh xảo như ngọc tạc.

Còn chưa kịp ngẩng đầu xem là ai, chỉ thấy hai chân rời khỏi mặt đất, trí thông minh chiếm lĩnh cao điểm, rồi bị một cái bao tải trùm lên đầu... "Thôi, thôi đậu ma đại!! (Chờ, chờ một chút!!)" Tần Phong phản kháng dữ dội, không muốn bị trùm bao tải.

Chương 337

Nhưng tu vi đối phương cao hơn hắn quá nhiều, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có đã bị đóng gói vào bao, thậm chí đến cả Tiểu Bạch cũng không tha mà ném vào trong. "Lão đại!!" Thiên Quân, Vạn Mã biến sắc, định xông lên cứu người.

Nhưng còn chưa kịp thấy rõ đối phương là ai, người nọ đã xách bao tải biến mất tại chỗ. "Mau quay về tìm Bạch tướng quân!" Thiên Quân, Vạn Mã biết mình không địch lại đối phương, linh lực hóa cánh nhanh chóng rời khỏi chiến trường.

Cứ ngỡ mười vạn quân của Diệp Long sẽ ngăn cản, khó tránh khỏi một trận ác chiến, ai dè sau khi Diệp Long bị đánh bại, mười vạn đại quân như mất đi chỉ lệnh, trơ mắt nhìn hai người rời đi mà không hề động đậy. "Ta cũng phải mau chóng rời đi thôi!" Trong mắt Trần Tổ đầy vẻ sợ hãi, toàn thân run rẩy dữ dội.

Sau khi bị Tiên Nô Pháp Ấn hành hạ, cuối cùng lão cũng phải cúi đầu trước số phận, không bao giờ muốn trải nghiệm lại nỗi đau thấu tận linh hồn đó nữa, quyết định làm theo lệnh Tần Phong đi tới Đại Việt hoàng triều làm gián điệp.

Không biết qua bao lâu, Diệp Long nằm dưới đất khẽ động đậy, sau đó gian nan bò dậy. "Hô hô..." Diệp Long tựa vào một gốc cây đại thụ, thở dốc đầy vẻ sống sót sau tai nạn.

Cứ ngỡ Ma Đồng thức tỉnh xong, khoảng cách giữa hắn và Tần Phong sẽ được kéo gần, nhưng qua trận chiến vừa rồi hắn mới biết, chẳng những không gần hơn mà còn ngày càng xa, thậm chí hắn còn không đủ sức ép Tần Phong rút kiếm.

Nếu không phải thần bí nhân đột nhiên xuất hiện, chỉ riêng Hủy

Diệt Chi Lực của Trùng Đồng cũng đủ tiễn hắn lên đường. "Tần Phong, cho dù năng lực cá nhân ngươi có nghịch thiên đến đâu, cũng không thể đối địch với cả thiên hạ!" Diệp Long ngửa mặt gầm lên một tiếng để phát tiết nỗi sợ hãi đối với Tần Phong trong lòng.

Hắn muốn dùng Ma Đồng nô dịch cả thiên hạ!!

Hắn muốn làm vị đế vương chí cao vô thượng của nhân gian, khiến Hoang Cổ phải phủ phục dưới chân hắn!!

Lúc này, Tần Phong đang vùng vẫy trong bao tải.

Nhưng bao tải được bảo vệ bởi một luồng năng lượng, dù hắn dùng thủ đoạn gì cũng không thể xé rách. "Ngươi rốt cuộc là ai?

Ta không thích cái màu bao tải này đâu!" Tần Phong đành phải bỏ cuộc, cố gắng nói lý lẽ với đối phương.

Tuy không biết vì sao đối phương lại trùm bao tải mình, nhưng chắc là không có nguy hiểm đến tính mạng, nếu không với tu vi cao như vậy, lúc nãy đã có thể thần không biết quỷ không hay tiễn hắn đi ăn cơm hộp rồi.

Tuy nhiên, đối phương không biết là không muốn tiếp chuyện hắn hay biết cái miệng hắn lợi hại, mà thủy chung không có ý định trả lời. "Rốt cuộc là ai nhỉ!?" Tần Phong nhớ lại đôi chân nhỏ tinh xảo như ngọc tạc kia, ướm hỏi: "Ngươi là...

Vũ Lăng Thánh Chủ!?" "Hì hì..." Tiếng cười như mộng như thực của Vũ Lăng Thánh Chủ vang lên: "Tần Phong, không ngờ vẫn bị ngươi phát hiện ra!" "Tỷ tỷ à, dưa ép chín không ngọt đâu!!" Tần Phong lại bắt đầu vùng vẫy.

Hắn đã nếm được vị ngọt trên chiến trường, không chỉ tiết kiệm được một lượng lớn linh thạch mà còn có thể mưu cầu phúc lợi cho bản thân, thật sự không muốn đến mấy cái động thiên phúc địa để chịu đựng nỗi cô đơn ngàn năm.

Quan trọng nhất là, tỷ ấy không trả tiền, tỷ ấy muốn chơi chùa! "Không ngọt?

Bản tôn có thể chấm tương để ăn!" Vũ Lăng Thánh Chủ chẳng hề có ý định thả Tần Phong ra, lúc này đang ngồi xổm ngoài doanh trại Bạch Bào quân, chỉ đợi Vu Lan ra ngoài là trùm bao tải đóng gói mang về Vũ Lăng Thánh Địa.

Sở dĩ không đường đường chính chính xông vào cướp người là vì sợ Âm Nguyệt hoàng triều sau này tìm đến gây sự, chi bằng cứ trùm bao mang về trước, gạo nấu thành cơm cho xong chuyện. "Đây thật sự là Thánh chủ của Vũ Lăng Thánh Địa chúng ta sao!?" Thiên Tú đứng một bên thần tình hốt hoảng, không thể tin vào mắt mình.

Một trong bốn đại mỹ nhân Hoang Cổ, Thánh chủ Vũ Lăng Thánh Địa, tồn tại ở mức độ chiến lực trần nhà của Hoang Cổ, vậy mà lại ngồi xổm ngoài doanh trại nhà người ta để trùm bao tải tiểu bối. "Ngươi có thể có chút liêm sỉ được không hả!" Tần Phong tức tối quát tháo: "Ta là một nam nhân nhà lành chính hiệu, ngươi bắt ta về thì ra thể thống gì, ngươi không cần mặt mũi nhưng ta cần, truyền ra ngoài sau này ta làm sao tìm được phú bà nữa, ngươi chẳng phải đang đập nát tấm bảng trinh tiết của ta sao!?" "Ngươi cứ kêu đi, kêu rách cổ họng cũng vô ích thôi!" Vũ Lăng Thánh Chủ hoàn toàn không lay chuyển, khẽ mở môi hồng cười nói: "Mấy cái này đều là bản tôn mới học từ ai đó đấy, đừng nói nha, dùng thấy cũng khá ổn." "Ai đó mà tỷ ấy nói chắc không phải là mình chứ!?" Tần Phong vừa nghĩ mình là một quân tử Nho gia đoan chính, lập tức cảm thấy người Vũ Lăng Thánh Chủ nói là một kẻ khác.

Tiểu Bạch bị ép trong bao tải chật hẹp, ngẩng đầu hỏi: "Chủ nhân, giờ chúng ta làm sao đây!?" "Gặp phải nữ lưu manh rồi, đành chịu thôi!" Tần Phong biết mình chạy không thoát, chỉ đành cầu xin tỷ tỷ lát nữa nhẹ tay một chút.

Lúc này, Vu Lan đang tìm Tần Phong trong quân doanh.

Sáng sớm thức dậy đã không thấy bóng dáng Tần Phong, tìm một vòng cũng chẳng ai biết y chạy đi đâu, đến nơi giam giữ Nam Phong công chúa cũng không thấy.

Chỉ thấy Nam Phong công chúa có phần tiều tụy, có lẽ là do dạo này không được ăn no. "Cái tên xấu xa này lại chạy đi làm chuyện xấu gì rồi!?" Vu Lan nhịn không được lẩm bẩm một câu, cảm thấy chắc chắn tám chín phần mười là vậy.

Ngay khi nàng dẫn theo một nhóm cao thủ Lam Ma cung ra khỏi quân doanh, chuẩn bị đi tìm Tần Phong ở vùng lân cận, một bóng đen xuất hiện trước mắt nàng với tốc độ cực nhanh, chưa kịp phản ứng đã bị một cái bao tải trùm lên đầu. "Kẻ nào!?" Các cao thủ Lam Ma cung đại kinh thất sắc.

Còn chưa nhìn rõ đối phương là ai, Vu Lan đã bị người ta xách đi mất. "Toàn bộ đã xong tay!" Vũ Lăng Thánh Chủ vui đến mức mắt híp lại như vầng trăng khuyết, xách bao tải bay vút lên trời chạy trốn. "Thật vô vị, thôi thì tu luyện để giết thời gian vậy!" Tần Phong trong bao tải thở dài một tiếng, gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu hao 1 triệu điểm phản diện, đổi thành công 1 viên Căn Cơ Đan Thiên Tông cảnh!" Một viên đan dược nuốt xuống, căn cơ lập tức được củng cố.

Ngay lúc Tần Phong dốc toàn lực tu luyện để đột phá Nguyên Đan cảnh, đại quân tiền tuyến của Âm Nguyệt hoàng triều hoàn toàn loạn cào cào. "Cái gì?

Tần Phong mất tích rồi!!" Tề Tu Viễn cảm thấy trời đất quay cuồng, vác đao định xông vào Đại Việt để cứu người.

Đùa gì vậy!!

Nếu Tần Phong thật sự mất tích, vợ hắn coi như hết cứu! "Không phải do Đại Việt hoàng triều làm!" Bạch Khởi vội vàng trấn an Tề Tu Viễn.

Lúc nãy Tần Phong thông qua Tiên Nô Pháp Ấn gửi về một ý niệm mơ hồ, chứng minh y không rơi vào tay Đại Việt hoàng triều, còn việc rốt cuộc bị ai bắt đi thì Tần Phong gọi mãi không thấy trả lời. "Vậy thì là ai làm!?" Tề Tu Viễn lúc này đã hoàn toàn mất lý trí, kề đao vào cổ Mộc Tú bắt lão tính toán. "Ngươi có giết ta cũng vô dụng thôi, mệnh cách của Tần Phong đã thay đổi, căn bản không tính toán được chút thông tin nào về hắn cả!" Mộc Tú cảm thấy muốn khóc mà không có nước mắt, phát hiện ra cái tên Tần Phong này quả nhiên khắc mình.

Chương 338

Lão cũng chẳng nhớ nổi đây là lần thứ mấy mình bị đe dọa tính mạng vì Tần Phong rồi.

Nhưng có một điều lão có thể khẳng định, Hoang Cổ thiếu đi Tần Phong, chẳng mấy chốc sẽ khôi phục lại sự yên bình. "Lý trí, lý trí chút đi!" Bạch Khởi và những người khác vội vàng cản Tề Tu Viễn lại, không thể để hắn chém chết Mộc Tú được. "Lý trí, ngươi bảo ta làm sao lý trí được đây!!" Tề Tu Viễn vừa nghĩ đến việc vợ mình sắp chết, lập tức phát ra tiếng gào thét kiểu Mã Cảnh Đào...

Ầm ầm!!

Trên không trung vang lên tiếng sấm sét đinh tai nhức óc, hóa thành lôi long uốn lượn nơi chân trời, chiếu sáng cả thương khung.

Chỉ thấy một đoàn nghi trượng xuất hiện trên không trung Bạch Bào quân, ánh hào quang vô tận luân chuyển giữa trời đất, dàn cao thủ chuẩn Đế cảnh đồng loạt hộ tống, kéo xe là chín con cự long vàng kim, Lục Đạo Đế Quân đang uy nghiêm ngồi trên long liễn.

Bên trái là một tôn Huyền Vũ khổng lồ như núi, trên đầu là Nguyệt Thần đang đứng; bên phải là một con Bạch Hổ hung khí ngút ngàn, trên lưng là Lam Ma đang ngồi.

Thần võ uy nghiêm, đứng sừng sững trên hư không!

Ngạo nghễ nhìn xuống vạn vật sinh linh, khiến cả trời đất phải run rẩy. "Bái kiến Đế quân, Nguyệt Thần, Lam Ma!" Bạch Khởi thấy Lục Đạo Đế Quân giá lâm, vội vàng dẫn người ra nghênh đón. "Tần Phong và Diệp Long đâu!?" Lục Đạo Đế Quân quét mắt nhìn xung quanh, tuyệt đối không phải là quan tâm hai người, đơn thuần là sợ bọn họ lấy chuyện của Trần Tổ ra để làm ầm lên. "Xin Đế quân thứ tội!" Bạch Khởi mồ hôi lạnh đầy đầu bước tới, quỳ xuống bái: "Đệ tam Thánh tử Tần Phong, thiếu cung chủ Lam Ma cung Vu Lan vừa rồi bị người lạ mặt bắt đi, còn Diệp Long bị người ta đánh trọng thương, là thuộc hạ bảo vệ không chu toàn." "Là do Đại Việt hoàng triều làm!?" Khí tức quanh thân Lục Đạo Đế Quân lập tức trở nên lạnh lẽo, ánh mắt muốn giết người không thể giấu được.

Nếu thật sự là do Đại Việt hoàng triều làm, hắn không ngại nâng cấp quy mô chiến tranh, bởi vì người kế nhiệm tương lai của nhà mình bị bắt, bị đánh thương, đã không còn là vấn đề thắng thua nữa mà là vấn đề mặt mũi. "Lan Lan bị bắt đi rồi!" Lam Ma lập tức lạnh mặt nhìn về phía đám cao thủ Lam Ma cung.

Phái bọn họ đến là để bảo hộ an toàn cho Tần Phong và Vu Lan, thuận tiện hạ thuốc giúp nàng đổ vỏ, giờ thì hay rồi, để cả hai người bị bắt mất. "Cung chủ thứ tội!!" Các cao thủ Lam Ma cung sợ đến mức câm như hến, vội vàng quỳ xuống đất run cầm cập.

Bạch Khởi thấy tình hình có vẻ mất kiểm soát, vội vàng nói: "Theo kết quả diễn toán của thần toán đệ nhất Hoang Cổ - Mộc Tú, hai người không phải bị Đại Việt bắt đi, hiện tại cũng không có nguy hiểm đến tính mạng." "Mộc Tú!!" Lục Đạo Đế Quân quay đầu nhìn về phía Mộc Tú, trong lòng thật sự bị Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Hắn không hiểu Tần Phong rốt cuộc có sức hấp dẫn cá nhân kiểu gì mà khiến cho thần toán đệ nhất Hoang Cổ, cùng với một trong Hoang Cổ Song Tuyệt là Đao Tuyệt phải phục vụ cho y, giúp y nhất chiến phong thần, uy chấn cả Hoang Cổ.

Tuy nhiên so với sức hút cá nhân của Tần Phong, Ma Đồng của Diệp Long mới là thứ khiến hắn đau đầu nhất.

Trước đây có Tần Phong ở đó thì có thể dùng thuật cân bằng để kiềm chế hai bên, nhưng giờ Tần Phong bị thần bí nhân bắt đi đã phá vỡ sự cân bằng đó. "Phái người ra ngoài tìm, nhất định phải tìm được Tần Phong!" Lục Đạo Đế Quân giọng lạnh băng: "Bất kể đối phương là ai, dám động vào người của Âm Nguyệt hoàng triều ta, dù có đi tới tận chân trời góc biển cũng không tha." "Đế quân thánh minh!" Mọi người nghe được những lời bảo vệ gà nhà thế này, thiện cảm đối với Lục Đạo Đế Quân tăng vọt.

Lúc này, Tần Phong vì quá buồn chán nên đang tu luyện trong bao tải.

Theo phương pháp tu luyện của Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, hắn hội tụ toàn bộ linh lực trong đan điền khí hải, chỉ cần có thể ngưng tụ ra Nguyên đan là sẽ chính thức đột phá Nguyên Đan cảnh, từ đó có thể lăng không phi hành mà không cần trợ giúp của bất cứ thứ gì. "Hơi thiếu lực một chút!" Tần Phong hội tụ linh lực nửa ngày trời vẫn không cách nào ngưng tụ ra Nguyên đan.

Nguyên nhân chủ yếu là vì Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết của hắn vẫn dừng lại ở tầng thứ sáu, giống như động cơ xe đua đã lỗi thời, muốn chạy trên đường đua cao cấp thì bắt buộc phải nâng cấp mới được. "Chỉ đành mở Hào quang ngộ tính vạn lần thôi!" Tần Phong tuy thấy đau lòng nhưng vẫn gọi hệ thống.

Hắn phát hiện thiên phú tu luyện của mình thực sự thấp đến đáng thương, nếu không có hào quang ngộ tính vạn lần gia trì thì phải mất rất lâu mới đột phá được đại cảnh giới, trái lại thiên phú luyện khí của hắn như được cộng điểm tối đa, dùng tư thế gì cũng luyện ra được pháp khí.

Còn có thiên phú luyện đan của hắn, cho đến nay chưa hề có một đánh giá tệ nào! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khai mở Hào quang ngộ tính vạn lần, mỗi 12 giờ khấu trừ 100.000 điểm phản diện!" Ầm ầm!!

Tần Phong chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang một tiếng, cả người rơi vào trạng thái linh hoạt kỳ ảo.

Những chuyện trước đây nghĩ mãi không thông giờ bỗng chốc thông suốt, như thể nhìn thấu được bản nguyên của thế giới, chính mình đã trở thành chúa tể của vùng không gian này. "Ồ!!" Vũ Lăng Thánh Chủ đang xách bao tải về nhà đột nhiên cảm ứng được sự thay đổi của Tần Phong.

Linh lực giữa trời đất như thủy triều hội tụ về phía bao tải, xung quanh còn trào dâng khí tức quy luật khi Tần Phong thôi diễn tầng thứ bảy, khiến hư không dấy lên từng đạo gợn sóng, bầu trời càng thêm phong vân biến ảo. "Công pháp thôi diễn tuyệt đối là cấp Thần, ngộ tính thật đáng sợ!" Đôi mắt đẹp của Vũ Lăng Thánh Chủ sáng rực lên, càng cảm thấy mình không bắt nhầm người.

Chỉ cần Tần Phong gia nhập Vũ Lăng Thánh Địa của họ, chắc chắn có thể đè bẹp Tạo Hóa Tiên Cảnh và Thái Bạch Tiên Sơn. "Để bản tôn giúp ngươi một tay vậy!" Vũ Lăng Thánh Chủ bấm một đạo chỉ quyết, búng về phía bao tải đang nhốt Tần Phong.

Tức thì, những gợn sóng trong hư không càng thêm kịch liệt, bầu trời nổi gió lớn, như thể có thứ gì đó phi thường sắp sửa ra đời. "Đây là khí tức của Tần Phong!?" Vu Lan trong bao tải cũng cảm ứng được khí tức của Tần Phong, tâm trạng căng thẳng ban đầu dần thả lỏng.

Cho dù là Tần Phong dùng bao tải trùm nàng, hay Tần Phong cũng bị trùm bao tải như nàng, chỉ cần có tên xấu xa này bên cạnh là có thể khiến người ta cảm thấy an tâm một cách lạ lùng.

Không biết qua bao lâu, sau khi tiêu tốn năm sáu triệu điểm phản diện, chỉ còn lại 73.406.650 điểm phản diện, đan điền khí hải của Tần Phong như xảy ra một vụ nổ lớn, lấp lánh như dải ngân hà, một viên Nguyên đan vàng kim xuất thế như chúng tinh củng nguyệt.

Ầm ầm!!

Quanh thân Tần Phong cũng bộc phát ra một luồng năng lượng khủng bố, cái bao tải nhốt hắn lập tức bị chấn nát vụn.

Lần tu luyện này hắn không chỉ thành công đột phá lên Nguyên Đan nhất trọng, mà còn thôi diễn Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đến tầng thứ bảy, đồng thời có lĩnh ngộ hoàn toàn mới đối với Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Uy Thiên Long, Đại Hà Kiếm Quyết.

Tuy những chiêu thức này đã đạt đến cấp Thần đại viên mãn, nhưng không ảnh hưởng đến việc hắn tiếp tục thôi diễn chúng lên tầm cao mới, đạt tới mức siêu Thần cấp như Nhất kiếm khai thiên môn hay Thiên ngoại phi tiên. "Không tệ, không tệ!" Vũ Lăng Thánh Chủ nhìn Tần Phong sau khi đột phá, gật đầu tỏ vẻ vô cùng hài lòng. "Đây là nơi nào!?" Tần Phong mở mắt nhìn quanh.

Thấy mình đã rời xa chiến trường từ lâu, đến một nơi thế ngoại đào nguyên, non xanh nước biếc, tiên khí lượn lờ, như một bức tranh thủy mặc khổng lồ.

Vũ Lăng Thánh Chủ thả Vu Lan ra, nhẹ giọng nói: "Nơi này chính là một trong ba đại thánh địa của Hoang Cổ, Vũ Lăng Thánh Địa!" "Vũ Lăng Thánh Địa!?" Vu Lan sau khi được thả ra nhanh chóng lùi về bên cạnh Tần Phong, ánh mắt đầy phẫn nộ chằm chằm nhìn Vũ Lăng Thánh Chủ, rõ ràng là vô cùng bất mãn với hành vi tự ý bắt bọn họ tới đây. "Tỷ tỷ à, đã nói rồi, dưa ép chín không ngọt, tỷ hà tất phải thế chứ!?" Tần Phong cảm thấy vô cùng đau đầu, biểu thị nhất định phải tăng thêm tiền.

Chương 339

"Hừ, Vũ Lăng Thánh Địa không phải ai muốn đến là đến, cũng không phải ai muốn đi là đi đâu!" Thiên Tú đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng đầy khó chịu.

Tuy trong lòng gã bài xích việc Tần Phong gia nhập Vũ Lăng Thánh Địa, nhưng cái kiểu không coi Vũ Lăng Thánh Địa ra gì này càng khiến người ta thấy ghét hơn. "Sao thế?

Ta muốn đi, ngươi còn định cản ta sao!?" Tần Phong nheo mắt nói: "Được không đấy, đồ ẻo lả..." "Ngươi nói cái gì!?" Thiên Tú tức đến mức nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn tát cho Tần Phong mấy cái bạt tai.

Vu Lan vội kéo kéo Tần Phong, nhắc nhở: "Đừng gây sự nữa, chúng ta đang ở trên địa bàn của người ta, hơn nữa, cho dù Thiên Tú này không bì được với Đế Tú tiền bối, thậm chí xách dép cho Tề Tu Viễn tiền bối cũng không xứng, nhưng lão ta dù sao cũng là cường giả chuẩn Đế cấp." "Không bì được với Đế Tú?

Xách dép cũng không xứng!" Mặt Thiên Tú lại đen thêm một tầng.

Nếu không vì biết đối phương là con gái rượu của Lam Ma, gã chắc chắn đã xông lên vả cho mấy phát rồi. "Đúng rồi nha!" Tần Phong bỗng nhiên phản ứng lại, cười trêu chọc: "Ta suýt quên mất, ngươi không có!" Ngươi!

Không!

Có!

Ba chữ hóa thành mũi tên sắc bén, mũi nào cũng cắm trúng tim đen Thiên Tú.

Đừng nhìn tu vi của gã đã đạt chuẩn Đế cấp, nhưng "gốc rễ" luôn là điểm yếu của đàn ông.

Do lúc đó mải mê chiến đấu với Đế Tú, không ngờ Tần Phong còn vô sỉ hơn cả gã khi trốn phía sau tập kích, càng nghiêm trọng hơn là đánh giá thấp uy lực của thượng cổ Trùng Đồng.

Một phút sơ ý dẫn đến việc gốc rễ lìa đời, trở thành nỗi đau khó nguôi ngoai nhất trong đời gã. "Trời ạ!" Vu Lan đau đầu ôm trán.

Cứ ngỡ Tần Phong đã nghe hiểu ý mình, ai ngờ hắn căn bản không muốn hiểu.

Ngay khi Thiên Tú sắp sửa bùng nổ, từng đạo bóng người từ không trung hạ xuống.

Thấy bọn họ mặc cổ trang màu trắng thống nhất, trong tay cầm bội kiếm cùng loại, dẫn đầu là một lão già tóc trắng xóa, trông đúng kiểu đại ca của bọn họ. "Cung nghênh Thánh chủ quy sơn!" Mọi người đồng thanh hành lễ, ánh mắt đều đổ dồn về phía Tần Phong.

Họ đều vô cùng tò mò, vị thiên kiêu mà Thánh chủ đích thân ra ngoài tìm kiếm nhiều ngày qua trông như thế nào. "Khoảng cách lớn quá đi thôi!" Tần Phong cũng đánh giá đối phương, ghét bỏ lắc đầu.

Tuy mọi người đều mặc đồ trắng, nhưng họ mặc ra cái mùi vị của phim cổ trang rẻ tiền, không giống như hắn - người ngọc bên đường, công tử vô song, chỉ cần để lộ cơ bụng là có thể làm Lan bảo bảo chảy máu cam. "Đệ tử Lâm Uyên bái kiến sư phụ, bái kiến Thánh chủ!" Một nam tử tên Lâm Uyên dập đầu với Thiên Tú, sau đó đầy vẻ giận dữ nhìn về phía Tần Phong.

Cảnh tượng Tần Phong sỉ nhục Thiên Tú vừa rồi hắn đã đứng từ xa nhìn thấy, là đồ đệ của Thiên Tú, hắn đương nhiên phải bảo vệ tôn nghiêm của ân sư. "Thánh chủ, xin thứ cho đệ tử vô lễ!" Lâm Uyên không nói hai lời, rút trường kiếm ra, hóa thành từng đạo tàn ảnh đâm về phía Tần Phong. "Nguyên Đan ngũ trọng sao!?" Tần Phong liếc mắt đã nhận ra tu vi đối phương.

Hắn vốn chẳng nể nang ai bao giờ, lấy quạt xếp trong tay làm kiếm, kiếm ý sắc bén khiến hư không chấn động, hóa thành một đạo kiếm khí vô hình bắn về phía đối phương.

Đinh một tiếng!!

Tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, khiến hư không dấy lên từng đạo gợn sóng. "Cái gì!!" Sắc mặt Lâm Uyên không khỏi biến đổi, cơ thể mất kiểm soát lùi lại một bước. "Hảo lợi hại!" Ánh mắt toàn trường lập tức bị Tần Phong thu hút, Nguyên Đan nhất trọng mà lại đẩy lui được Nguyên Đan ngũ trọng. "Thú vị đấy!" Vũ Lăng Thánh Chủ đầy hứng thú nhìn hai người, chẳng hề có ý định can ngăn.

Đặc biệt là chiến lực của Tần Phong khiến nàng kinh ngạc, trong tình huống không thêm bất cứ buff nào mà có thể dùng tu vi Nguyên Đan nhất trọng đánh lui Nguyên Đan ngũ trọng, có thể thấy thuộc tính ban đầu của y nghịch thiên đến mức nào. "Vừa rồi là ta đại ý, tiếp theo ta sẽ bắt đầu nghiêm túc!" Lâm Uyên thần tình nghiêm túc nói: "Chúng ta cá cược một ván thế nào, nếu ngươi thua phải xin lỗi sư phụ ta..." Lời còn chưa dứt, hưu một tiếng!

Tần Phong đã hóa thành một đạo tàn ảnh quỷ mị xông tới trước mặt Lâm Uyên, chưa kịp để đối phương phản ứng, hắn đã tung ra một chiêu Đoạn tử tuyệt tôn cước. "A..." Lâm Uyên lập tức đổ gục xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết thấu tận trời xanh. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ thiến mất gốc rễ của người ta, nhận được 1.000 điểm phản diện!" "Cá cược với ta sao!?" Tần Phong chẳng hề cảm thấy xấu hổ, còn nghĩa khí lẫm liệt nói: "Ngươi không biết ta và cờ bạc thề không đội trời chung sao!?" "Đúng vậy, đúng vậy!" Tiểu Bạch gật đầu lia lịa, biểu thị Tần Phong nói cái gì cũng đúng.

Nhớ năm đó khi còn nhỏ nó bị tiêu chảy, chính vì cá cược đó chỉ là một cái rắm, kết quả thua thảm hại, hại nó mất sạch mặt mũi thỏ trước mặt mấy chị đẹp ở Nguyệt Thần cung, trở thành trò cười trong những lúc trà dư tửu hậu của họ.

Từ đó giới cờ bạc thiếu đi một thỏ thần, còn giang hồ lại xuất hiện một tuyệt thế kiếm thỏ! "Ách..." Mọi người trong trường không nói nên lời, khóe mắt giật giật, phát hiện thiếu niên mà Thánh chủ mang về hình như chẳng có chút liêm sỉ nào.

Tuy nhiên lão già tóc trắng kia lại rất nghiêm túc đánh giá Tần Phong, cảm nhận được luồng khí tức dao động khác thường từ y. "Tần Phong, ngươi..." Thiên Tú hoàn toàn nổi giận.

Sỉ nhục gã trước, thiến đồ đệ gã sau, thật sự tưởng Vũ Lăng Thánh Địa dễ bắt nạt sao. "Rác rưởi!" Tần Phong căn bản không thèm để mắt tới Thiên Tú, liếc nhìn xung quanh một lượt rồi nói: "Mọi người đừng hiểu lầm, ta không phải nói lão ta, ta là nói tất cả các vị ở đây đều là rác rưởi cả." "Trời đất ơi!!" Vu Lan lại đau đầu ôm trán.

Không biết ai cho Tần Phong cái tự tin đó, ở trên địa bàn nhà người ta mà nói những lời này, giờ nàng chỉ muốn biết mua bia mộ cái thứ hai có được giảm nửa giá không thôi. "Tiểu tử, quá cuồng vọng rồi!" Một đệ tử Nguyên Đan thất trọng đại nộ, rút trường kiếm xông lên định giáo huấn Tần Phong. "Nguyên Đan thất trọng!" Tần Phong vẫn không thèm nhướng mắt, một lần nữa lấy quạt làm kiếm vung ra một đạo kiếm quang.

Nhưng khác với lần trước không dùng buff, lần này hắn đã sử dụng Kiếm ý cấp bảy.

Phong tuyệt thập phương, kinh hàn cửu châu!

Đinh một tiếng!!

Chương 340

Tiếng kim loại va chạm lại vang lên, kiếm khí khủng bố cũng nhanh chóng tản ra xung quanh. "Phụt!!" Trường kiếm trong tay đối phương lập tức bị kiếm khí chém gãy, người cũng phun một ngụm máu tươi bay ngược ra ngoài. "Kiếm ý cấp bảy!!" Mọi người lập tức kinh hô, bị thiếu niên trước mắt làm cho kinh hãi.

Người có thể lĩnh ngộ Kiếm ý đều là kiếm khách cấp bậc thiên kiêu, nhưng đại đa số cả đời cũng chỉ thôi diễn đến cấp năm cấp sáu, thậm chí có người cấp ba cấp bốn đã là giới hạn rồi.

Loại người như Tần Phong, mười lăm mười sáu tuổi đã lĩnh ngộ Kiếm ý cấp bảy, có thể nói là chưa từng nghe thấy.

Chỉ cần đứa nhỏ này không chết yểu, thôi diễn Kiếm ý đến cấp chín cực hạn, lĩnh ngộ Kiếm Vực trong truyền thuyết tuyệt đối là chuyện chắc như đinh đóng cột. "Để ta tới hội ngươi!" Một đệ tử Nguyên Đan cửu trọng bước ra khiêu chiến.

Khi hắn rút trường kiếm ra, tiếng kiếm ngân oanh oanh vang lên, quanh thân trào dâng khí tức Kiếm ý cấp sáu, khiến bội kiếm của các đệ tử xung quanh run rẩy, như thể đang cung nghênh vua của các loài kiếm.

Bành một tiếng!!

Đối phương vừa xuất hiện chưa đầy một giây đã bị Tần Phong dùng quạt đánh bay.

Quanh thân Tần Phong cũng bùng nổ một tiếng kiếm ngân trong trẻo hơn, khí tràng của cả người thay đổi long trời lở đất, như một vị Kiếm Thần cô độc đứng trên đỉnh cao kiếm đạo, khiến tất cả kiếm khí tại trường đồng loạt thoát khỏi vỏ bay ra. "Vô Địch Kiếm Tâm!!" Mọi người lại một lần nữa kinh hô, cảm thấy đầu óc choáng váng.

Mười lăm mười sáu tuổi lĩnh ngộ Kiếm ý cấp bảy đã đủ biến thái rồi, vậy mà còn lĩnh ngộ được Vô Địch Kiếm Tâm, Thánh chủ của họ tìm đâu ra cái con quái vật này thế!?

Tần Phong đầy mặt ghét bỏ nói: "Một lũ ẻo lả..." “Quá kiêu ngạo rồi!” Đệ tử Vũ Lăng thánh địa giận ngút trời, bày tỏ từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ chưa từng thấy kẻ nào cuồng vọng như vậy.

“Tiểu tử, hôm nay thay mặt cha mẹ ngươi dạy dỗ ngươi một chút, làm người đừng có quá cuồng!” Một tên đệ tử Sinh Tử cảnh nhất trọng chính khí lẫm liệt bước ra, hiển nhiên là kế thừa truyền thống ưu tú của danh môn chính phái, giơ tay múa chân nhân danh chính nghĩa.

Keng!!

Tiếng kiếm reo lảnh lót vang tận mây xanh, kiếm ý khủng bố khiến hư không rung động, trường kiếm trong tay gã như lưu tinh cấp tốc đâm về phía Tần Phong.

Bùm một tiếng!!

Khí tức quanh thân Tần Phong lần nữa bùng nổ, Thiên Sư Ấn giữa lông mày nháy mắt mở ra, kiếm khí khủng bố xẹt qua, chém đứt tuệ căn, từ nay về sau không còn phiền não.

“A…” Đối phương lập tức ngã nhào xuống đất, cùng Lâm Uyên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ cắt đứt tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!” “Để ta!!” Một tên Sinh Tử cảnh nhị trọng lên đài, khai mở Phật Chi Ấn, phụt một tiếng, đội quân ‘đoạn căn’ lại thêm một thành viên chủ lực.

“Để ta!!” Sinh Tử cảnh tam trọng lên đài, khai mở Đạo Pháp Tự

Nhiên, phụt một tiếng, đội quân ‘đoạn căn’ lại thêm một người.

“Tiểu tử, có giỏi thì đừng có nhát!” Sinh Tử cảnh tứ trọng lên đài, khai mở Tam Hoa Tụ Đỉnh, phụt một tiếng, đội quân ‘đoạn căn’ lại thêm một mống.

“Tiểu tử, ngươi đã thành công thu hút sự chú ý của ta!” Sinh Tử cảnh ngũ trọng lên đài, khai mở Ngũ Khí Triều Nguyên, phụt một tiếng, đội quân ‘đoạn căn’ lại có thêm thành viên mới.

“Tiểu tử, nếu ngươi còn trụ được nữa, ta gọi ngươi bằng bố!” Sinh Tử cảnh lục trọng lên đài, khai mở Thần Cấp Kiếm Hồn, phụt một tiếng, đội quân ‘đoạn căn’ đã có bảy thành viên chủ chốt.

“Tiểu tử, đến giới hạn rồi chứ gì!” Sinh Tử cảnh thất trọng lên đài, khai mở Thượng Thiện Nhược Thủy, phụt một tiếng, đội quân ‘đoạn căn’ hoàn thành đội hợp xướng tám người.

“Tiểu tử, ta không tin ngươi còn chiêu nữa!” Sinh Tử cảnh bát trọng lên đài, khai mở Thương Thiên Bá Thể đệ nhất hình thái, phụt một tiếng, thành viên đội quân ‘đoạn căn’ đạt con số chín người.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ cắt đứt tuệ căn của chín người, nhận được 9000 điểm phản diện!” “Hắn, hắn là yêu quái sao!?” Đệ tử Vũ Lăng thánh địa mặt mày kinh hãi nhìn Tần Phong, không thể tin được có người có thể lĩnh ngộ nhiều kỹ năng buff như vậy, từ Nguyên Đan nhất trọng đánh một mạch tới Sinh Tử bát trọng.

“Hắn chắc chắn tới giới hạn rồi!!” Mọi người thúc giục Sinh Tử cảnh cửu trọng mau lên, cơ hội danh lợi song thu đang vẫy gọi.

Bùm một tiếng!!

Thương Thiên Bá Thể đệ nhị hình thái khai mở, năng lượng khủng bố xông thẳng lên chín tầng mây.

Tần Phong dường như lần nữa phá vỡ bức tường thứ nguyên, thực lực tăng vọt gấp mấy chục lần, đừng nói đối phương là Sinh Tử cảnh cửu trọng, cho dù là Phiêu Miểu cảnh cũng có sức liều mạng một phen.

“Tần Phong, hắn là Tần Phong!!” Cuối cùng cũng có người đoán ra thân phận của Tần Phong.

Trừ vị Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu vang danh thiên hạ kia ra, còn ai ở lứa tuổi này có chiến lực khủng bố như thế.

Đồng thời, họ cũng nhớ lại những đệ tử từng đến Côn Luân bí cảnh nói rằng, lúc tranh đoạt Đạo Quả đã tận mắt chứng kiến Tần Phong một mình áp đảo vạn thiên kiêu.

Thế là sau khi trở về, đám đệ tử đó tập thể tự bế, nói rằng cùng thời đại với Tần Phong là bi kịch của họ, thổi phồng Tần Phong lên tận mây xanh, Tam Thanh gặp cũng phải nể mặt.

Trước đây họ không tin, cho rằng không thể có loại người đó.

Nhưng khi đối mặt trực tiếp mới biết Tần Phong khủng bố đến mức nào, lời đồn căn bản không diễn tả nổi một phần vạn.

“Một lũ gà mờ!” Tần Phong liếc mắt nhìn một vòng.

Không chỉ không ai dám nhìn thẳng, mà cũng chẳng ai dám lớn tiếng nói hắn cuồng vọng nữa.

“Quá kiêu ngạo rồi!” Vu Lan cực lực khắc chế bản thân.

Nhưng đối diện với một Tần Phong dũng mãnh vô song thế này, nàng thực sự không có sức kháng cự, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Tần Phong để trần cơ bắp, khiến mũi nàng không tự chủ được mà thấy nóng lên.

“Người trẻ tuổi, đừng có quá khí thế!” Lão đầu tóc trắng nhìn không nổi nữa, lên tiếng: “Thiên phú của ngươi đúng là tuyệt thế vô song, xưa nay hiếm có, nhưng tính cách còn cần phải mài giũa thêm…” Tần Phong liếc mắt nhìn lão một cái, nhàn nhạt nói: “Người trẻ tuổi cần người chỉ đường, chứ không cần loại người thích chỉ chỉ trỏ trỏ như lão, đồ gà mờ già!” “Vãi chưởng!!” Đệ tử Vũ Lăng thánh địa kinh ngạc đến rớt hàm, không ngờ Tần Phong lại kiêu ngạo đến mức này.

Đây là Đại trưởng lão của Vũ Lăng thánh địa họ, nhân vật cùng thời đại với Đế sư của Âm Nguyệt hoàng triều, có thể nói là người có thâm niên cao nhất Hoang Cổ hiện nay.

Vậy mà Tần Phong không nể mặt thì thôi đi, lại còn dám mắng người ta là đồ gà mờ già.

Tuy nhiên, trong lòng bọn họ lại thấy khá sướng, vì hắn đã nói ra những điều họ muốn nói mà không dám.

“Quá kiêu ngạo!!” Đại trưởng lão tức đến trợn mắt thổi râu, chưa từng có ai dám nói chuyện với lão như vậy.

“Cái gì mà ba đại thánh địa…” Tần Phong vẻ mặt ghét bỏ: “Vũ Lăng thánh địa các ngươi, cũng chỉ được mỗi cặp đùi của Thánh chủ là không tệ.” “Đúng thế, đúng thế!” Tiểu Bạch nanh nọc nói: “Muốn chủ nhân thỏ nhà ta treo danh ở Vũ Lăng thánh địa cũng được, nhập môn trước tiên phải tặng mười mấy kiện thần khí làm quà gặp mặt, hoặc dùng thiên tài địa bảo thay thế cũng được, mỗi năm lương bổng không thấp hơn một ức cực phẩm linh thạch, mỗi ngày còn phải gối lên đùi Thánh chủ tỷ tỷ ngủ một giấc.” “Khinh người quá đáng!!” Đám đệ tử sắp tức nổ phổi, nhưng lại dám giận không dám nói.

Chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Đại trưởng lão và Vũ Lăng Thánh chủ, hy vọng họ ra tay dạy dỗ tên tai họa này.

Đại trưởng lão lạnh giọng nói: “Tần Phong, ngươi nghĩ mình là ai?

Chương 341

Dám đưa ra điều kiện quá đáng như vậy!” “Quá đáng sao?

Ta không thấy vậy!” Tần Phong ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc.

Hắn chính là thích cái kiểu bọn họ nhìn hắn ngứa mắt mà không làm gì được hắn.

“Không quá đáng chút nào!” Tiểu Bạch đứng trên vai Tần Phong, ưỡn ngực ngẩng đầu nói: “Chủ nhân thỏ nhà ta, Tần Phong, Thần tử Nguyệt Thần cung, con rể tương lai của Lam Ma cung, Đệ tam Thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều!” “Tám phần thế lực của cả Hoang Cổ đều nợ hắn một ân tình, một kiếm trấn áp Ma tộc ngoài quan, khiến chúng thề nếu không có lệnh thì không được nhập quan.” “Dẫn đầu Thiên Kỵ đơn độc thâm nhập vào lãnh thổ Đại Việt, đốt sạch lương thảo quân nhu của vạn quân Đại Việt!” “Bắt sống hàng trăm con cháu hoàng tộc, chém Thục Vương, bắt Ngô Vương, Ngụy Vương, tiêu diệt hai mươi vạn quân địch, thành công ép Đại Việt đầu hàng…” Lời vừa dứt, toàn trường im phăng phắc.

Cho dù Vũ Lăng thánh địa là nơi lánh đời, họ cũng biết những chiến tích rực rỡ này đại diện cho điều gì, so với điều kiện hắn vừa đưa ra, hình như... cũng không quá đáng thật.

Tiểu Bạch lại hung hăng nói tiếp: “Nếu không phải Thánh chủ các người dùng bao tải chụp chủ nhân thỏ nhà ta mang đến cái nơi khỉ ho cò gáy này, cho chủ nhân ta một vạn binh mã, hắn dám đánh thẳng vào đế đô Đại Việt luôn, tin không!?” “Ừ, ừ!” Vu Lan ở bên cạnh liên tục gật đầu tán thành.

Với tính cách trời không sợ đất không sợ của Tần Phong, cho hắn một vạn quân thì hắn dám đi công phá đế đô Đại Việt thật.

“Khiêm tốn, khiêm tốn chút!” Tần Phong nghe mà cũng thấy đỏ mặt.

Tuy hắn cũng muốn cùng Lâm huynh ‘đấu kiếm’ trên mái nhà, nhưng cũng biết Đại Việt hoàng triều không phải làm bằng giấy, đâu phải dẫn vạn quân là đánh hạ được.

“Đau đầu quá!” Vũ Lăng Thánh chủ đau đầu xoa xoa thái dương, phát hiện mình đã tính toán sai lầm nghiêm trọng.

Cứ ngỡ dùng bao tải chụp Tần Phong về là có thể gạo nấu thành cơm, ai ngờ tên này chẳng hợp tác chút nào, chẳng lẽ thật sự phải đưa đùi cho hắn gối đầu sao… “Không được, không được!” Vũ Lăng Thánh chủ lập tức gạt phăng ý nghĩ đáng sợ đó.

Dù nàng rất muốn Tần Phong gia nhập Vũ Lăng thánh địa, nhưng nếu dùng cách quyến rũ này để giữ người, thế gian sẽ nhìn Vũ Lăng thánh địa bằng con mắt gì.

Thực sự không được thì chỉ có thể dùng bảo vật mua chuộc, tóm lại tuyệt đối không thể để hắn chạy mất.

“Dùng bao tải chụp!?” Đám đệ tử ngẩn ngơ, không thể tin nổi nhìn về phía Thánh chủ.

Nếu Thánh chủ nhà mình thực sự làm chuyện đó, thì cũng không trách được Tần Phong lại kiêu ngạo như vậy.

Thử nghĩ mà xem… đang làm Thánh tử ở Âm Nguyệt hoàng triều ngon lành, lập được chiến tích vô tiền khoáng hậu, sắp được thăng chức tăng lương, kết quả bị người ta vô duyên vô cớ chụp bao tải đưa đến đây.

Đổi lại là ai mà không điên?

Chỉ ‘thiến’ vài tên đệ tử, mắng vài câu gà mờ là còn nhẹ chán, nếu là họ thì ít nhất cũng phải dỡ luôn cái Vũ Lăng thánh địa này, bắt Thánh chủ về nhà mới hả giận.

“Thánh chủ, chuyện này không ổn lắm đâu!?” Đại trưởng lão cũng thấy chột dạ.

Dù họ là một trong ba đại thánh địa Hoang Cổ, có đạo thống ở thượng giới, nhưng chuyện nhân gian vẫn do các hoàng triều quản lý, trắng trợn bắt Thánh tử nhà người ta về như vậy, không khéo là khai chiến như chơi.

“Có gì mà không ổn!” Vũ Lăng Thánh chủ không hề hoảng hốt, nhẹ giọng nói: “Tần Phong, Vu Lan, bản tôn thừa nhận Âm Nguyệt hoàng triều có thể cung cấp đủ tài nguyên tu luyện cho các ngươi, nhưng ba đại thánh địa chúng ta ngoài động thiên phúc địa, còn có rất nhiều tâm đắc tu luyện mà Âm Nguyệt hoàng triều không có.” “Động thiên phúc địa, tâm đắc tu luyện!” Mắt Vu Lan sáng rực, lập tức dao động.

Nàng biết tâm đắc tu luyện trong miệng Vũ Lăng Thánh chủ không phải loại thường, mà là do những tiền bối đã phá toái hư không, phi thăng thượng giới để lại.

Không chỉ giúp người ta đi đường tắt, mà còn có thể từ đó ngộ ra đạo của riêng mình, tuyệt đối là vô giá bảo trên con đường tu luyện.

“Tâm đắc tu luyện!?” Tần Phong cũng thấy hứng thú.

Dù hắn có hệ thống hack, võ học gì cũng không làm khó được hắn, nhưng muốn trăm trận trăm thắng thì phải biết người biết ta.

Đặc biệt là đối mặt với đám thiên tuyển chi tử không thèm nói lý kia, hắn phải tập trung tinh thần tối đa, nếu không chỉ cần một sai lầm nhỏ cũng dễ đi tong.

Đối diện với cường giả đỉnh cao hắn dám vung tay đấm thẳng, nhưng đối diện với thiên tuyển chi tử hắn phải vô cùng cẩn thận.

Trừ cái tên họ Đường kia ra!

“Hửm!?” Tần Phong đột nhiên nhíu mày, nhận được ý niệm từ Trần Trường Phong của Ma tộc gửi tới, hình như nói Ma tộc đã phái sứ giả đi kết minh với Đại Việt, muốn đánh kẹp chấu xâu xé Âm Nguyệt hoàng triều.

Chỉ là lúc này hắn đang ở Vũ Lăng thánh địa, căn bản không thể trở về để mưu lợi.

“Người có năng lực thì không bao giờ phàn nàn về hoàn cảnh!” Tần Phong suy nghĩ ngắn gọn một chút liền nghĩ ra cách đối phó. ……… Thiên Tâm Chi Thành.

Quang Thiên dẫn Trần Tổ đến trước mặt hoàng đế Đại Việt.

Sau khi diễn vở kịch chạy trốn gần một tháng, Trần Tổ cuối cùng cũng thực hiện màn kịch đầu hàng địch này.

Đồng thời, lão cũng phát hiện Quang Thiên cũng là người của Tần Phong giống mình, khiến lão lập tức hiểu ra tại sao Tần Phong có thể ra vào vùng lõi Đại Việt như đi chợ, liên tục tập kích hai lần quân nhu.

Hơn nữa Quang Thiên còn lén bảo lão, không chỉ lão mà cả Vạn Lý Lãng của Trấn Ma quân, Bạch Khởi của Bạch Bào quân, Mộc Thâm của Hổ Bí quân, Thành Xuân của Đại Tuyết Long Kỵ đều là người của Tần Phong.

“May mà gia nhập sớm!” Trong lòng Trần Tổ có chút sợ hãi vu vơ, cũng thầm mặc niệm cho Lục Đạo đế quân ba phút.

Lão và Diệp Long nhiều nhất cũng chỉ là tranh đoạt đế vị Âm Nguyệt hoàng triều, còn Tần Phong đã bí mật mưu tính ép Lục Đạo đế quân thoái vị rồi, tầm vóc của hai bên hoàn toàn không cùng đẳng

cấp.

Hiện giờ Diệp Long chắc đang ăn mừng vì không còn đối thủ, nhưng gã không biết kẻ hề lại chính là mình.

Ánh mắt Tần Phong đã không còn giới hạn ở Âm Nguyệt hoàng triều, mà sớm đã vươn vòi sang bên Đại Việt hoàng triều rồi.

“Nghĩa phụ!” Quang Thiên cười híp mắt nói: “Nhi thần đã đưa Trần Tổ tới, hắn đã không còn đường lui nên chọn đầu quân cho chúng ta.” “Thủ đoạn hèn hạ!” Trần Tổ không có quỳ liếm ngay, biểu hiện vô cùng không phục.

Bốp một tiếng!!

Quang Thiên xông lên tát một cái thật kêu, lạnh giọng mắng mỏ: “Đã đến nước này rồi còn bày đặt khí tiết gì nữa, ta nói cho ngươi biết, trước mặt nghĩa phụ ta, ta và ngươi đều là một con chó, con chó trung thành với chủ nhân, rõ chưa!?” Vãi!!

Còn có kẻ tự ví mình là chó luôn à?!

Trần Tổ bị cái tát làm cho ngơ ngác, cuối cùng đã hiểu tại sao Quang Thiên lại phất lên nhanh như vậy.

“Thiên nhi, không được vô lễ!” Hoàng đế Đại Việt vô cùng hài lòng với biểu hiện của Quang Thiên, vội vàng đóng vai người tốt tiến lên an ủi: “Trẫm có được Trần Tổ, đúng là trời ban anh kiệt!” “Bệ hạ!!” Trần Tổ lệ chứa chan, đúng điệu gặp được minh chủ.

“Nghĩa phụ!” Quang Thiên như thể đang tranh sủng, lên tiếng: “Nhi thần có tin tốt muốn báo cho người, Ma tộc đã phái sứ giả liên hệ với nhi thần, muốn kết minh với Đại Việt ta để đánh kẹp chấu Âm Nguyệt hoàng triều.” “Lại có chuyện tốt như vậy!” Hoàng đế Đại Việt càng thêm sủng ái Quang Thiên, truy vấn: “Ma tộc khi nào phát binh!?” “Bất cứ lúc nào cũng được!” Quang Thiên đưa ra ý kiến cá nhân: “Nhưng nhi thần thấy lúc này không thích hợp phát binh, trước tiên quân ta đang thiếu hụt quân nhu nghiêm trọng, cộng thêm các đại thế gia không đồng lòng, mạo muội dùng cơ hội này thực sự quá lãng phí.” “Ngươi nói không phải không có lý!” Hoàng đế Đại Việt sắc mặt xoắn xuýt một hồi, cuối cùng đành phải đối mặt thực tế.

Quang Thiên tiếp tục nói: “Ma tộc bị nhốt trong quan mấy vạn năm, chiến lực rất hạn chế, cho nên chúng ta vẫn là chiến trường chính diện mà Âm Nguyệt hoàng triều nhắm tới, đừng để đến lúc chúng ta tổn binh hao tướng lại làm bàn đạp cho Ma tộc hưởng lợi.” “Nói đúng lắm!” Hoàng đế Đại Việt liên tục gật đầu, bày tỏ tuyệt đối không làm kẻ đổ vỏ.

Quang Thiên đề nghị: “Cho nên nhi thần kiến nghị, quân ta trước tiên nên hòa đàm để đổi lấy thời gian nghỉ ngơi hồi phục, bổ sung quân nhu vật tư, thuận tiện chi viện cho Ma tộc, trang bị cho bọn chúng thật tốt để bọn chúng thu hút hỏa lực của Âm Nguyệt hoàng triều.

Chương 342

Đợi đến khi Âm Nguyệt hoàng triều điều động chủ lực quân, chúng ta sẽ đánh kẹp chấu, thu phục đất đai bị mất, công phá Âm Nguyệt hoàng triều.” “Kế hay!” Hoàng đế Đại Việt liên tục khen ngợi, có đứa con nuôi thế này đúng là phúc phận.

Trước tiên là bày cục giúp lão lôi kéo Trần Tổ, giờ lại giúp lão trang bị cho Ma tộc, thành công tối đa hóa lợi ích, lại tránh cho lão trở thành kẻ chịu trận.

“Ách…” Trần Tổ đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

Không lẽ Ma tộc cũng có người của Tần Phong luôn rồi!?

Lúc này —— Vũ Lăng Thánh chủ thấy Tần Phong mãi không đồng ý, chỉ đành bất đắc dĩ dẫn hắn tới bảo khố.

“Lát nữa ngươi chỉ được chọn một món thôi đấy!” Vũ Lăng Thánh chủ dặn đi dặn lại, chẳng khác nào một bà chủ hà tiện.

Ban đầu Tần Phong cũng chẳng để tâm, giờ bảo vật gì hắn mà chẳng thấy qua, Vũ Lăng thánh địa là nơi lánh đời chắc gì đã nhiều tiền bằng hắn, nhưng khi cửa bảo khố mở ra, hắn mới hiểu thế nào là nền tảng lâu đời.

Trong tầm mắt, không phải châu quang bảo khí thì cũng là tiên khí lượn lờ, còn có tiên âm lọt tai, kèm theo hương thơm của thiên tài địa bảo phả vào mặt.

“Hóa ra nàng là một phú bà!” Tần Phong không ngờ cái tình yêu chết tiệt này nói đến là đến, răng và dạ dày của hắn đột nhiên không được tốt cho lắm (muốn ăn cơm mềm)… “Phú bà!!” Đôi mắt to tròn của Tiểu Bạch lấp lánh, nịnh nọt nhảy vào lòng Vũ Lăng Thánh chủ, nãi thanh nãi khí nói: “Tỷ tỷ xinh đẹp ơi, chủ nhân thỏ nhà ta chọn người có được không!?” “Không được!” Chưa đợi Vũ Lăng Thánh chủ trả lời, Vu Lan đã xách tai Tiểu Bạch lôi về.

“Đúng là chủ nào tớ nấy!” Vũ Lăng Thánh chủ bị chọc cười, khẽ nói: “Tần Phong, ngươi thu lại mấy cái ý nghĩ xấu xa đó đi, mau chọn một món, không lát nữa bản tôn hối hận là ngươi chẳng được món nào đâu.” Vu Lan đặc biệt nhấn mạnh: “Nghe thấy chưa, người ta từ chối ngươi rồi kìa!” “Từ chối!?” Tần Phong không nhịn được cười.

Nàng từ chối là chuyện của nàng, không ngăn được hắn có ý đồ xấu.

Đối đãi với phú bà hắn xưa nay luôn nghiêm túc, không bao giờ đem tình cảm ra làm trò đùa.

Rất nhanh —— Tần Phong tiến vào bảo khố tầm bảo.

Cứ ngỡ kho riêng của hắn đã dày lắm rồi, xem xong bảo khố nhà người ta mới biết thế nào là tích lũy, mấy thứ bảo bối hắn mang ra từ Côn Luân bí cảnh căn bản không thể so với nền móng mấy vạn năm của người ta.

Thứ duy nhất có thể so được chỉ có Tiên Tinh!

Những thứ khác dù là số lượng hay độ hiếm đều không bằng.

“Hóa ra da mặt dày lại được đãi ngộ thế này!?” Vu Lan đứng ngoài nhìn mà phát thèm.

Do vừa rồi nghe đến tâm đắc tu luyện và động thiên phúc địa nàng đã không kiềm chế được, dẫn đến việc Vũ Lăng Thánh chủ chẳng có ý định tặng nàng món bảo vật nào, giờ nghĩ lại trong lòng hối hận không thôi.

Tất nhiên nàng cũng hiểu, dù có kiên trì thì người ta chưa chắc đã cho.

Bởi vì Tần Phong đã chứng minh được giá trị của bản thân, nên người ta mới sẵn sàng đổ tiền đầu tư vào hắn.

“Dì!!” Ánh mắt Tần Phong bị một viên trân châu đen thu hút, cảm nhận được dao động linh hồn phi thường.

Vũ Lăng Thánh chủ giới thiệu: “Bảo vật này tên là Hồn Châu, là chí bảo do thiên địa dựng dục, chia làm Thiên Châu và Địa Châu.

Thiên Châu có thể chữa lành mọi tổn thương linh hồn của sinh linh, Địa Châu có thể chữa lành mọi tổn thương linh hồn của những thứ không phải sinh linh.” “Màu đen!?” Vu Lan ngẫm nghĩ một lát mới nói: “Nếu ta không nhớ nhầm, sách nói màu đen là Địa Hồn Châu.” “Không sai, chính là Địa Hồn Châu!” Vũ Lăng Thánh chủ tiếp tục nói: “Tần Phong, tuy ngươi được Trường Không thần kiếm nhận chủ, nhưng năm đó Trường Không Kiếm Thần bại trận trước Long Tượng đại đế, khí hồn của Trường Không thần kiếm chắc chắn cũng bị tổn thương nghiêm trọng, khiến uy lực giảm mạnh, Địa Hồn Châu này có thể giúp ngươi tu phục khí hồn.” “Tu phục khí hồn!?” Tần Phong đưa tay cầm lấy Địa Hồn Châu, suy nghĩ xem có nên tu phục hay không.

Năm đó hắn nhờ có Thập Tổ giúp đỡ mới khiến Trường Không thần kiếm nhận chủ, nguyên nhân lớn là do khí hồn đặc biệt suy yếu, nếu giờ hắn tu phục nó, không biết nó có phản chủ không.

Dù sao thần khí phản chủ đến cả nhân vật chính đôi khi còn không tránh được, huống chi hắn lại là một Thiên Mệnh Đại Phản Phái.

Vũ Lăng Thánh chủ dường như nhìn ra lo lắng của Tần Phong, lên tiếng: “Thần khí phản chủ là có thật, nhưng đó đều là ma khí luyện chế bằng phương pháp tà ác, còn Trường Không thần kiếm tuyệt đối không phải binh khí tà ác, ngươi hoàn toàn có thể yên tâm.” Nói xong, để chứng minh lời mình, Vũ Lăng Thánh chủ lấy ra một cây ngọc tiêu tinh khiết.

Chỉ thấy nàng rung nhẹ cây ngọc tiêu, một tiểu loli cổ trang đang ngáp ngắn ngáp dài, dụi mắt hiện ra, mặc bộ đồ trắng vô cùng đáng yêu, ánh mắt trong trẻo như chứa đựng cả biển sao.

Vu Lan lập tức nhận ra cây tiêu này, thốt lên: “Hoang Cổ thập đại thần binh, Ngọc Hải Linh Tiêu!” “Đây là khí hồn sao!?” Tần Phong tiến lên nhéo nhéo cái má phúng phính, phát hiện cảm giác sướng không thể tả.

Nếu để hắn mang khí hồn này về nhà, chắc chắn có thể khai phá ra rất nhiều trò mới.

“Đau, đau, đau!!” Tiểu loli lập tức kêu lên, đau đến mức sắp chảy nước mắt.

“Được rồi, Địa Hồn Châu ngươi có lấy không!” Vũ Lăng Thánh chủ không nhìn nổi cảnh Tần Phong bắt nạt khí hồn nhà mình, phẩy tay thu tiểu loli lại vào trong Ngọc Hải Linh Tiêu.

“Được thôi!” Tần Phong hiện tại cũng không có món bảo vật nào quá cần thiết, nên miễn cưỡng chọn Địa Hồn Châu.

“Tiếp theo bản tôn đưa các ngươi tới Thiên Tư Bảng!” Vũ Lăng Thánh chủ phẩy tay đóng cửa bảo khố, giải thích: “Thiên Tư Bảng của Vũ Lăng thánh địa chúng ta cũng giống như Tạo Hóa Chung của Tạo Hóa tiên cảnh, hay Đăng Tiên Đài của Thái Bạch tiên sơn, đều là thử thách nhập môn của đệ tử…” Tần Phong chẳng hứng thú gì với thử thách, mở miệng hỏi: “Thánh chủ tỷ tỷ, người còn biết thổi ngọc tiêu à!?” “Ừ!” “Ta không biết thổi, nhưng từng dạy người khác thổi rồi!” “Hử!?” Vu Lan nhìn hai người kẻ tung người hứng, trong lòng dâng lên một ngọn lửa vô danh.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm thiên tuyển chi nữ Nại Đông tức giận, làm đổ hũ giấm, nhận được 2 vạn điểm phản diện!” “Thế này cũng được luôn!?” Tần Phong không khỏi ngẩn ngơ, dường như lão tài xế vừa mở khóa thêm tư thế mới.

“Ái chà, chạy mau!” Tiểu Bạch thấy tình hình không ổn vội vàng chui tọt vào lòng Tần Phong, sợ chậm một bước rơi vào tay Vu Lan sẽ bị nhào nặn đến biến dạng.

“Chíu…” Một tiếng chim hót chói tai vang lên, bóng đen khổng lồ bao trùm mặt đất.

Chỉ thấy một sinh vật khổng lồ màu đỏ giống chim từ trên không hạ xuống, hình dáng như gà gấm, lông vũ ngũ sắc rực rỡ, toàn thân bao phủ hỏa diễm, chính là thần thú Chu Tước trong truyền thuyết.

“Sao nó lại tới đây!?” Vũ Lăng Thánh chủ vô cùng ngạc nhiên, không hiểu tại sao Chu Tước lại xuất hiện ở đây.

Con Chu Tước này là thần thú thuần huyết hiếm có trên đời, cũng là hộ sơn thần thú của Vũ Lăng thánh địa bọn họ, bình thường kiêu ngạo hết mức, dù nàng là Thánh chủ cũng khó mà mời nó ra được.

“Chíu…” Chu Tước thấy Tần Phong liền phát ra tiếng hót vui vẻ, sau khi đáp xuống đất còn chủ động đưa đầu tới cọ cọ.

“Các người nhìn kìa, Chu Tước lại chủ động thân cận với Tần Phong!” Đệ tử Vũ Lăng thánh địa kinh hô, hoàn toàn khác với con Chu Tước kiêu ngạo thường ngày.

Đặc biệt là hỏa diễm trên người nó, vốn tưởng sẽ làm Tần Phong bị bỏng, nhưng khi tiếp xúc lại chẳng có chuyện gì, cứ như không có chút nhiệt độ nào vậy.

“Nam Minh Ly Hỏa!” Vũ Lăng Thánh chủ lập tức hiểu ra lý do Chu Tước tìm đến.

Nam Minh Ly Hỏa mà Tần Phong dung hợp tuy là thần hỏa thiên địa dựng dục, nhưng cũng là bản mệnh hỏa mà Chu Tước cần để tôi luyện, nó muốn mượn Nam Minh Ly Hỏa của Tần Phong để dục hỏa trọng sinh.

Huống hồ Tần Phong không chỉ dung hợp Nam Minh Ly Hỏa mà còn có Lục Đinh Thần Hỏa, sức hấp dẫn đối với Chu Tước quá lớn.

“Muốn mượn Nam Minh Ly Hỏa của ta sao!?” Tần Phong đánh giá con Chu Tước oai phong lẫm liệt, suy nghĩ xem có nên dụ nó về nhà không.

“Chíu…” Chu Tước ngửa đầu hót dài một tiếng, quắp lấy Tần Phong bay vút lên trời.

“Chúng ta cũng qua đó xem thử!” Vũ Lăng Thánh chủ mang theo Vu Lan nhanh chóng đuổi theo.

Rất nhanh —— Chu Tước đã đưa Tần Phong tới tổ của mình.

Nơi này đất đai màu mỡ, tài nguyên phong phú, trước thung lũng có một con suối nhỏ trong vắt, nhiệt độ nước ổn định, khí hậu ôn hòa, rừng rậm cỏ tươi tốt, đúng là thiên đường của loài chim, nơi cư trú hạnh phúc và mái ấm ấm áp… “Đây là định ép mua ép bán à!?” Tần Phong bị Chu Tước đưa vào thung lũng, biết là không giúp nó thì đừng hòng rời đi.

Chương 343

Hắn nhớ trước đây ở Nguyệt Thần cung từng nghe Nguyệt Thần nói qua, Nam Minh Ly Hỏa đúng là bản mệnh hỏa của Chu Tước, nhưng không phải sinh ra đã có, có thể hiểu là phải nạp tiền mua trang bị thần.

Cho nên một khi chúng gặp được Nam Minh Ly Hỏa, sẽ tìm mọi cách để có được.

Phương pháp nạp tiền cũng rất đơn giản, chính là tắm mình trong Nam Minh Ly Hỏa để dục hỏa trọng sinh, chỉ cần vượt qua được là có thể hóa kén thành bướm, thoát thai hoán cốt; không vượt qua được thì xong đời, thành món Chu Tước nướng than.

"Chíu…" Sau khi đặt Tần Phong xuống, cái đầu nhỏ của Chu Tước không ngừng cọ cọ nịnh nọt.

Đối với tộc Chu Tước, Nam Minh Ly Hỏa quá quan trọng, nhưng nó không phải rau ngoài chợ, là thần hỏa thiên địa dựng dục, mười mấy vạn năm chưa chắc đã gặp được.

Dẫn đến việc rất nhiều Chu Tước cả đời cũng không thể dục hỏa trọng sinh, giờ nó gặp may đụng trúng Tần Phong người sở hữu Nam Minh Ly Hỏa, nhất định phải tìm mọi cách nịnh bợ hắn để hắn giúp mình.

"Đây thực sự là con Chu Tước kiêu ngạo của Vũ Lăng thánh địa chúng ta sao!?" Đệ tử Vũ Lăng đuổi tới nơi hoàn toàn ngây người, không dám tin vào mắt mình.

Chu Tước trước giờ ngó lơ bọn họ, giờ lại như con cún nhỏ nịnh nọt Tần Phong, rõ ràng mọi người đều là người, tại sao đối xử khác biệt thế chứ!?

Chẳng lẽ chỉ vì hắn đẹp trai hơn bọn họ một chút xíu thôi sao!?

“Ngươi phải cân nhắc cho kỹ đấy!” Tần Phong rất nghiêm túc nói: “Dù ta sẵn lòng giúp ngươi dục hỏa trọng sinh, nhưng xác suất ngươi thất bại cũng rất lớn.” “Chíu…” Chu Tước ngửa mặt hót dài, dường như đang nói chết cũng không hối hận.

“Được rồi!” Tần Phong không nói thêm gì nữa.

Thành công thì Chu Tước nợ hắn một ân tình, thất bại thì hắn có thịt nướng mà ăn.

Chỉ thấy Tần Phong xòe hai bàn tay, tay trái Nam Minh Ly Hỏa bùng lên, tay phải Lục Đinh Thần Hỏa bốc cháy, tiếp đó hai tay chắp lại dung hợp ra một loại thần hỏa màu trắng tinh khôi hoàn toàn mới.

Chứng kiến cảnh này —— đệ tử Vũ Lăng xung quanh đầu tiên là ngẩn người, sau đó bùng nổ những tiếng kinh khiêu kinh hãi.

“Khó trách, hóa ra hắn dung hợp Nam Minh Ly Hỏa!” “Ngươi mù à, còn dung hợp cả Lục Đinh Thần Hỏa nữa kìa!” “Mẹ kiếp, lại còn dung hợp hai loại thần hỏa lại với nhau, đây có phải chuyện con người làm được không!?” “Mọi người đều lần đầu làm người như nhau, tại sao khoảng cách lại lớn thế này!?” “Bây giờ ta đã hiểu tại sao đám đệ tử đi Côn Luân bí cảnh về lại tự bế rồi.” “Thiên tài Hoang Cổ chỉ có hai loại, một loại là Tần Phong, loại còn lại là những người khác.

Cứ ngỡ là nói về hiện tại, không ngờ là nói về cả cổ chí kim.” “………” Nhìn thấy thiên phú yêu nghiệt mà Tần Phong thể hiện, đệ tử Vũ Lăng lập tức chia làm hai phe.

Nam sinh về nhà tự bế, nữ sinh thì mắt sáng như sao!

“Đám hồ ly tinh này!” Vu Lan híp mắt, nhớ lại lời mẫu thân từng dặn.

Đàn ông trừ khi đã treo trên tường, nếu không sẽ chẳng bao giờ yên phận, muốn hồn bọn họ không bị hồ ly tinh câu mất thì phải cho hồ ly tinh biết nhà này có nuôi một con hổ cái.

“Chíu…” Chu Tước ngửa mặt phát ra tiếng kêu đau đớn, toàn thân bị một đoàn hỏa diễm màu trắng bao bọc.

“Bắt đầu rồi!” Tần Phong nhanh chóng rút khỏi thung lũng, biết quá trình này sẽ rất dài.

Ngắn thì bảy tám ngày là có thể gọi họ hàng đến ăn cỗ (đám tang), dài thì cần ba bốn năm mới có thể dục hỏa trọng sinh, còn việc dục hỏa trọng sinh xong có thể hóa hình hay không thì cơ bản là không thể.

Ở yêu tộc, phàm là hóa hình đều bị coi là sỉ nhục, đại diện cho việc tiềm lực của con yêu đó đã cạn kiệt, chỉ có loài người được coi là vạn vật chi linh, tiềm lực vô hạn mới có thể tiếp tục tu luyện.

Hơn nữa hóa hình không phải muốn là được, cần vứt bỏ vạn năm đạo hạnh mới làm được.

Việc này là lời hay lỗ hoàn toàn là đánh cược.

Cho nên yêu thú trừ khi bất đắc dĩ mới hóa hình, đặc biệt là thần thú càng khinh miệt việc hóa hình, cho đó là sỉ nhục huyết mạch cao quý của mình.

“Đi thôi!” Vũ Lăng Thánh chủ phẩy tay cuốn lấy Tần Phong và Vu Lan, đưa hai người tới một quảng trường.

Chỉ thấy giữa quảng trường dựng đứng một tấm thạch bia khổng lồ, uy áp bàng bạc không ngừng hạ xuống, từng đạo gợn sóng lan tỏa xung quanh, như thể mảnh thiên địa này không chịu nổi sự tồn tại của nó.

“Thiên Tư Bảng!” Vũ Lăng Thánh chủ nhẹ giọng nói: “Cách kiểm tra rất đơn giản, chỉ cần đi tới dùng tay chạm vào là được, nhưng điều kiện lên bảng cực kỳ khắt khe, từ khi Vũ Lăng thánh địa thành lập đến nay cũng chỉ có chưa tới mười người để lại tên trên đó.

Nghe kỹ nhé, bản tôn nói là để lại tên, chứ không phải xếp hạng.”
“Hình như rất lợi hại nha!” Vu Lan hào hứng muốn thử ngay lập tức.

Cùng lúc đó —— trong Bạch Bào quân.

Mọi người tâm trạng vô cùng phiền muộn.

Đã tìm Tần Phong gần một tháng trời mà không có chút tin tức nào.

Việc đàm phán với Đại Việt hoàng triều cũng rơi vào bế tắc, mọi thứ như bị nhấn nút tạm dừng.

“Hoang Cổ không có Tần Phong, quả nhiên đã khôi phục lại bình tĩnh!” Mộc Tú không khỏi cảm khái một câu, tên Tần Phong đó đúng là một mầm tai họa.

Nhưng điều làm lão ưu sầu là lão vẫn đang trong cảnh ‘thiên la địa võng’, tai kiếp khó tránh, mỗi ngày chỉ có thể trốn trong quân đội triệu người mà nơm nớp lo sợ.

“Ngươi rốt cuộc có làm được không hả!?” Tề Tu Viễn mắt đỏ ngầu đi tới, lần nữa kề đao vào cổ Mộc Tú.

Vì Tần Phong mất tích gần một tháng, chất độc của vợ lão lại bắt đầu bộc phát.

Hiện giờ chỉ có thể nhờ Nguyệt Thần, Lam Ma, Lục Đạo đế quân tạm thời ép độc tố xuống, hôm nay dù thế nào cũng phải ép Mộc Tú bói ra vị trí của Tần Phong.

“Dù ngươi có mắng ta là đồ gà mờ, không được là không được mà!” Mộc Tú muốn khóc không ra nước mắt.

Lão không ngờ Tần Phong đã mất tích rồi mà vẫn có thể gây sát thương lớn cho lão như vậy.

“Ta không quan tâm, hôm nay ngươi phải tính ra cho ta!!” Tề Tu Viễn hoàn toàn mất đi lý trí, kề đao vào cổ ép Mộc Tú tính.

Ầm đùng đùng!!

Trên bầu trời đột nhiên vạn đạo kinh lôi lấp lánh, hư ảnh long phượng du ngoạn thế gian, âm dương cực khí lưu chuyển giữa trời đất, ngũ hành linh quang từ trên trời giáng xuống, vạn đóa kim liên chiếu sáng chín tầng trời mười tầng đất.

“Đây là…” Lục Đạo đế quân và mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn trời, cảnh tượng này họ không lạ gì nữa.

Một năm trước Lâm Tam ở Tạo Hóa tiên cảnh, Tần Hạo ở Thái Bạch tiên sơn đều dẫn ra dị tượng này, cũng khiến thế nhân biết được Hoang Cổ đã xuất hiện hai vị tuyệt thế yêu nghiệt.

“Nhìn hướng này hình như là Vũ Lăng thánh địa!” Tề Tu Viễn đang mất lý trí bỗng ngẩng phắt đầu lên, nghĩ ngay đến Vũ Lăng Thánh chủ từng đến chiến trường.

Từ khi Tần Phong mất tích, lão không còn cảm ứng được khí tức của Vũ Lăng Thánh chủ nữa, lúc trước vì quá lo lắng cho Lục Mạn Mạn nên không để ý, giờ nghĩ lại việc Tần Phong mất tích chắc chắn có liên quan đến Vũ Lăng Thánh chủ.

“Nhất định là mụ ta làm!” Tề Tu Viễn như thấy lại hy vọng, nhanh chóng lao vào trướng cõng vợ là Lục Mạn Mạn lên.

Để chắc ăn, lão túm luôn cả Mộc Tú bay vút lên trời, cấp tốc bay về phía Vũ Lăng thánh địa.

Chương 344

Tiếng gào khóc của Mộc Tú vang vọng giữa không trung: “Tề ca, đừng mà, ta không thể rời khỏi quân doanh, ta không muốn gặp tai kiếp đâu…” “Hắn tìm được phương pháp giải độc rồi sao!?” Lục Đạo Đế Quân nhìn theo bóng lưng Tề Tu Viễn đang rời đi, rất muốn nhân cơ hội này lôi kéo hắn về phe mình.

Qua những ngày quan sát, ông phát hiện Tề Tu Viễn đã đạt tới đỉnh phong Chuẩn Đế, chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể thành tựu vị trí Đại Đế.

Hơn nữa, đây không phải loại Đại Đế đột phá nhờ Tiên Tinh, mà là hạng người dựa vào thiên phú bản thân để chứng đạo.

Sở dĩ trì trệ không bước ra bước cuối cùng hoàn toàn là vì Tề Tu Viễn bị tình cảm vây khốn.

Nếu độc của Lục Mạn Mạn được giải, đao của hắn sẽ lấy tình chứng đạo; nhưng nếu nàng chết, đao của hắn sẽ trở thành thanh đao vô tình nhất thế gian.

Chỉ tiếc độc của Độc Vương lợi hại hơn ông tưởng nhiều, dù là tu vi của ông cũng chỉ có thể miễn cưỡng áp chế, không cách nào bức độc ra triệt để.

“Không biết!” Nguyệt Thần và Lam Ma tùy tiện đáp một câu lấy lệ, chẳng rảnh hơi đâu mà quan tâm Tề Tu Viễn là ai.

Thứ họ quan tâm nhất lúc này là Tần Phong và Vu Lan, chỉ muốn biết kẻ nào đã bắt hai đứa đi.

Đúng lúc này, giữa đất trời vang lên một giọng nói hùng hồn như xuyên qua vạn cổ, vọng về từ thời viễn cổ: “Thiên Tư Bảng hạng 19, Vu Lan, Huyền Âm Thần Thể, tiềm lực vô hạn...” “Vu Lan!?” Nguyệt Thần, Lam Ma và mọi người giật mình kinh hãi, vội vàng nhìn về phía Vũ Lăng Thánh Địa.

Thì ra Vu Lan và Tần Phong biến mất gần một tháng qua là bị con tiện nhân nhỏ Vũ Lăng Thánh Chủ kia bắt về nhà rồi, hèn gì họ tìm mãi chẳng thấy bóng dáng đâu.

Nhưng điều khiến họ chấn động hơn là thiên phú của Vu Lan lại có thể lọt vào hạng 19 Thiên Tư Bảng.

Nghe nói Thiên Tư Bảng của Vũ Lăng Thánh Địa không chỉ bao gồm các thiên kiêu của Hoang Cổ, mà còn bao gồm thông tin của tất cả thiên kiêu Thượng giới.

Nói là kiểm tra thiên phú, thực chất giống như nhập số báo danh để tra cứu thành tích vậy.

Từ cổ chí kim biết bao thiên kiêu chỉ hiện được cái tên mà không thể lọt vào top 100 Thiên Tư Bảng, nghĩa là họ thậm chí còn không có tư cách lên bảng.

“Ôi chao, Lan Lan nhà ta mới hạng 19 thôi à!!” Lam Ma ngoài miệng ra vẻ chê bai, nhưng nụ cười trên mặt thì không giấu nổi.

Đồng thời, bà cũng không quên mỉa mai Nguyệt Thần: “Nguyệt Thần à, Lam Ma Cung chúng ta thành lập muộn, nền tảng mỏng, Lan Lan từ nhỏ chỉ có thể nuôi dưỡng nghèo nàn.

Không như Nguyệt Thần Cung các ngươi truyền thừa mấy vạn năm, gia sản giàu có, Tử Diên từ nhỏ được nuôi dưỡng phú quý.

Nghe nói sau khi từ Côn Luân Bí Cảnh trở về, ngươi đã sắp xếp cho con bé tiếp nhận truyền thừa Nguyệt Thần, nếu nó cũng đi kiểm tra, ta tin chắc tuyệt đối lọt vào top 10.” Hạng cái đầu ngươi ấy!

Nhìn cái bộ dạng đắc ý của ngươi kìa!

Nguyệt Thần tức đến nghiến răng, hận không thể cắn chết Lam Ma.

Tuy nói Nguyệt Thần Cung truyền thừa lâu đời ở Hoang Cổ, nhưng so với cả Hoang Cổ thì chẳng thấm vào đâu, chứ đừng nói là so bì với những yêu nghiệt thiên kiêu ở Thượng giới.

“O hô hô...” Lam Ma không nhịn được cười thành tiếng, tâm trạng sướng không để đâu cho hết.

Nguyệt Thần không nhịn nổi nữa, đốp chát lại: “Tần Phong là người của Nguyệt Thần Cung ta, con gái ngươi chỉ là thiếp thôi!” “Ách...” Tiếng cười của Lam Ma đột ngột ngắt quãng, giống như con ngỗng bị bóp cổ.

Do đám phế vật ở nhà mãi không chịu hạ dược, khiến Tần Phong và con gái cưng của bà ở ngoài lâu như vậy mà thủ cung sa vẫn còn nguyên, làm bà muốn tìm cái cớ ép Tần Phong cưới hỏi đàng hoàng cũng không xong.

“Hu hu...” Đám cao thủ Lam Ma Cung rụt cổ lại, thầm lẩm bẩm: “Đừng nhìn thấy ta, đừng nhìn thấy ta.” “Tần Phong!” Lục Đạo Đế Quân không để ý đến màn tranh cãi của Nguyệt Thần và Lam Ma, ông rất muốn biết với thiên phú của Tần Phong thì có thể xếp hạng bao nhiêu.

Lúc này, trên quảng trường Vũ Lăng Thánh Địa đã chật kín người, ai nấy đều chỉ trỏ vào Vu Lan đang đứng trước tấm bia đá.

“Quá lợi hại, lại là hạng 19 Thiên Tư Bảng!” “Nhìn thấy dòng chữ ‘tiềm lực vô hạn’ không?

Nghĩa là nàng vẫn còn không gian để thăng tiến!” “Đáng sợ quá, giờ ta đã hiểu tại sao Thánh Chủ phải dùng bao tải trùm người về rồi.” “Hạng 19 Thiên Tư Bảng, chắc là không kém gì Lâm Tam ở Tạo

Hóa Tiên Cảnh và Tần Hạo ở Thái Bạch Tiên Sơn đâu nhỉ!?” “Dù có kém thì đã sao, đừng quên Thánh Chủ dùng bao tải hốt về tới tận hai đứa.” “...” Ánh mắt toàn trường lập tức đổ dồn vào Tần Phong, càng thêm kỳ vọng vào đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ này.

Ầm ầm!!

Bầu trời đột nhiên đổ một cơn mưa vàng, đó là phúc trạch do các đại lão Thượng giới ban xuống.

“Thật thần kỳ!” Tần Phong đưa tay hứng lấy những giọt mưa kim sắc, phát hiện bên trong chứa đựng một luồng năng lượng thần bí.

Sau khi hấp thụ không chỉ giúp đột phá, mà còn giúp người ta dễ dàng cảm ngộ đại đạo hơn, còn có thể ngộ ra được gì hay không thì phải xem cơ duyên của chính mình.

“Thiên giáng phúc trạch!” Các đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa mừng rỡ khôn xiết.

Dù là đệ tử mới nhập môn, hay là trưởng lão và Thánh Chủ, đều bắt đầu điên cuồng hấp thụ những giọt mưa vàng.

Tần Phong thấy vậy cũng chẳng buồn khách khí, gọi hệ thống đổi ngay một viên Căn Cơ Đan.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 200 vạn điểm phản diện, đổi thành công một viên Căn Cơ Đan cấp Nguyên Đan cảnh!” “Giá tăng lên 200 vạn rồi!!” Tần Phong đau lòng nuốt viên đan dược xuống, bắt đầu ngồi xếp bằng điên cuồng hấp thụ.

Theo thời gian trôi qua, mọi người hiện trường liên tục đột phá.

Nguyên Đan trong khí hải đan điền của Tần Phong cũng to thêm một vòng, kèm theo một tiếng động trầm đục vang lên từ trong cơ thể, khí tức xung quanh hắn lập tức bùng nổ tăng mạnh hơn mười lần, báo hiệu hắn đã thành công đột phá lên Nguyên Đan tầng hai.

"Tới rồi, tới rồi, sắp ra rồi..." Tần Phong lúc này vẫn đang trong trạng thái quên mình, dường như sắp ngộ ra được một buff hoàn toàn mới.

Nhưng ngay khi hắn ngỡ là sắp lĩnh ngộ được, cơn mưa vàng trên trời đột ngột dừng lại, y hệt như mấy lão tác giả chó viết đến đoạn gay cấn thì dùng một câu "để tiết kiệm lưu lượng, lược bỏ một vạn chữ" để thay thế vậy.

"Đậu!!" Tần Phong không nhịn được chửi thề một tiếng, tâm trạng ức chế vô cùng.

Để tìm lại cảm giác "sắp ra" vừa rồi, hắn đứng dậy đi về phía Thiên Tư Bảng.

Khi hắn càng lúc càng tiến gần, bầu trời bắt đầu chớp giật sấm sét, vô số tia sét hóa thành lôi long không ngừng nhào lộn trong hư không.

Đồng thời, một luồng uy áp như mười vạn đại sơn đổ xuống, cố gắng ngăn cản bước chân hắn tiến gần Thiên Tư Bảng, nhưng loại uy áp mức độ này căn bản không thể làm hắn dừng bước.

"Tần Phong, Tần Phong tiến lên rồi!!" Toàn trường lập tức nín thở, ánh mắt một lần nữa tập trung vào Tần Phong.

Là yêu nghiệt thiên kiêu đáng sợ nhất lịch sử Hoang Cổ, bí mật về thiên phú khủng bố của hắn sắp được hé lộ.

Họ vừa hưng phấn vì được chứng kiến thiên phú vô song của Tần Phong, vừa cảm thấy tuyệt vọng khi biết được sự thật.

Nhưng trên hết, họ muốn biết Tần Phong có thể gây ra loại thiên địa dị tượng gì.

"Tần Phong có thể xếp hạng bao nhiêu đây!?" Tâm cảnh vốn không gợn sóng nhiều năm của Vũ Lăng Thánh Chủ cũng liên tục biến động theo từng bước chân tiến lại gần của Tần Phong.

“Hù...” Tần Phong đến trước Thiên Tư Bảng thở ra một hơi, đưa tay chạm vào tấm bia đá trước mặt.

Chương 345

Theo kinh nghiệm mười năm cày truyện của hắn, thiên phú của phản diện chắc chắn sẽ gây ra một màn la hét kinh hoàng, và chắc chắn sẽ khiến Thượng giới ban xuống phúc trạch, chỉ là không biết có giống mấy lão tác giả kia, vừa ngắn vừa nhanh hay không thôi...

Dưới sự chú mục của toàn trường, Tần Phong đặt tay lên bia đá.

Ầm ầm!!

Trên trời lập tức vạn đạo kinh lôi lấp lánh, vạn đóa sen vàng chiếu rọi cửu thiên thập địa, Thiên Tư Bảng cũng bùng phát một luồng kim quang chói mắt, đại danh của Tần Phong hiên ngang xuất hiện trên bia đá.

“A cái này!!” Mọi người định reo hò kinh hãi, nhưng lại thấy có gì đó sai sai một cách kỳ lạ.

Vừa rồi khi Vu Lan đặt tay lên Thiên Tư Bảng, trời cao vạn đạo kinh lôi, hư ảnh rồng phượng dạo chơi đất trời, âm dương cực khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang từ trên trời giáng xuống, vạn đóa sen vàng chiếu rọi cửu thiên thập địa, lại còn có âm thanh xuyên vạn cổ vang vọng khắp Hoang Cổ.

Nhưng bây giờ Tần Phong tuy làm tấm bia phát sáng, nhưng khí thế rõ ràng không bằng Vu Lan.

Ầm ầm!!

Một đạo kinh lôi giáng xuống bia đá, phía trên hiện ra một dòng chữ lớn: Thiên Tư Bảng hạng 38, Tần Phong, Thương Thiên Bá Thể, Thượng Cổ Trùng Đồng, tiềm lực bảy sao.

“Hạng 38!?” Mọi người lập tức kinh hô, không thể tin nổi vào mắt

mình.

Khoan hãy bàn đến việc hai loại thần thể Thương Thiên Bá Thể và Thượng Cổ Trùng Đồng có lợi hại bằng Huyền Âm Thần Thể của Vu Lan hay không, nhưng chỉ riêng một thiếu niên mười sáu tuổi lĩnh ngộ hơn hai mươi cái buff mà đánh giá tiềm lực chỉ có bảy sao thôi sao!?

Đậu xanh!!

Nếu tiềm lực bảy sao mà lĩnh ngộ được nhiều kỹ năng buff như vậy, thì hạng người tiềm lực vô hạn như Vu Lan chẳng lẽ phải bắt đầu từ cả trăm cái buff trở lên à!?

“Chuyện gì thế này!?” Vũ Lăng Thánh Chủ cũng hoàn toàn mộng mị, tỏ ý hoàn toàn không hiểu nổi.

Một kẻ lĩnh ngộ hơn hai mươi cái buff, sở hữu Thương Thiên Bá Thể và Thượng Cổ Trùng Đồng như Tần Phong lại xếp hạng 38, còn một kẻ lĩnh ngộ khoảng hai cái buff, sở hữu Huyền Âm Thần Thể như Vu Lan lại xếp hạng 19!?

“Haiz...” Mọi người không nén nổi tiếng thở dài.

Tuy rằng hạng 38 Thiên Tư Bảng của Tần Phong đã là cực kỳ khủng bố rồi, nhìn lại lịch sử Hoang Cổ thì người lên bảng cũng chỉ có hắn và Vu Lan, cùng lắm tính thêm Lâm Tam và Tần Hạo.

Chỉ là kỳ vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều, hạng 38 so với dự tính của họ quá xa vời.

“Hạng 38 sao!?” Vu Lan đứng bên cạnh nhìn Tần Phong, nở nụ cười đầy ẩn ý.

Giờ Tần Phong hạng 38 tiềm lực bảy sao, nàng hạng 19 tiềm lực vô hạn, nghĩa là trong tương lai Tần Phong chắc chắn không làm gì được nàng, nàng có thể không kiêng nể gì mà đè hắn xuống dưới thân.

Ầm ầm!!

Một đạo sét nữa lại đánh trúng bia đá, dòng chữ bên trên lập tức thay đổi: Thiên tư Khí Tu hạng nhất, Tần Phong, Hỏa hệ Tiên Thiên Đại Viên Mãn, tiềm lực khí tu vô hạn.

“Khí tu!?” Tần Phong hoàn toàn ngơ ngác.

Hắn là một người tu tiên chính tông, sao lại xếp hạng nhất về luyện khí, bộ sợ nhân vật chính sau khi đánh bại hắn không rơi ra trang bị thần thánh, nên bắt hắn luyện thêm cho họ à!?

Mà sao chỉ có luyện khí hạng nhất?

Đan dược hắn luyện ra, cho đến nay chưa hề có một lời chê nào nhé!

“Song bảng!!” Toàn trường lập tức sôi sục, mọi người không thể giữ bình tĩnh được nữa.

Kẻ có tên trên Thiên Tư Bảng đã đủ đáng sợ, kẻ xếp được hạng lại càng hiếm như lông phượng sừng lân, nay Tần Phong một mình lên hai bảng, trong đó có một cái là hạng nhất.

Đúng là mở mang tầm mắt!!

“Khí tu hạng nhất sao!?” Nụ cười trên mặt Vu Lan càng đậm hơn.

Nàng không biết Hỏa hệ Tiên Thiên Đại Viên Mãn là gì, nhưng khí tu chắc chắn không đánh lại người tu luyện, nghĩa là sau này Tần Phong mà dám không rèn đúc thần khí cho nàng, nàng có thể đè hắn ra mà đánh.

Đánh đến khi nào miệng sùi bọt mép mới thôi!

Ầm ầm ầm!!!

Cùng với việc thiên tư của Tần Phong được đo ra, trên chín tầng trời phong vân biến sắc, tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng đất trời.

So với màn xuất hiện của Vu Lan lúc nãy, màn của Tần Phong còn khủng bố hơn nhiều.

Không chỉ có âm dương cực khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang vờn quanh, vạn đóa sen vàng chiếu rọi cửu thiên, mà còn có thêm vô số hư ảnh thánh nhân hiện ra từ vòm trời, tất cả đều hướng về phía Tần Phong mà triều bái.

Lại còn có những cột sáng vàng khổng lồ từ trên trời đổ xuống bao phủ Tần Phong, từng đạo phù văn thần bí hiện ra từ giữa đất trời, đan xen thành quỹ tích quy tắc thiên địa, phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

“Nhân tiền hiển thánh, vạn thánh triều bái!!” Toàn trường lập tức phấn khích, cảm giác như được nở mày nở mặt.

Thế này mới gọi là đẳng cấp chứ!

Mấy tiếng chuông ở Tạo Hóa Tiên Cảnh hay việc leo lên đỉnh núi Thái Bạch Tiên Sơn so với cái này thì tuổi gì!

Vũ Lăng Thánh Địa của họ không chỉ có Vu Lan đủ sức đối địch, mà còn xuất hiện một yêu nghiệt song bảng, nhân tiền hiển thánh, vạn thánh triều bái.

Lúc này, giọng nói như xuyên qua vạn cổ kia lại một lần nữa vang vọng Hoang Cổ, khiến các đại thế lực lập tức xôn xao.

“Đùa à?

Song bảng sao!!” “Thiên phú tu luyện hạng 38, thiên phú khí tu hạng nhất, có nhầm không đấy!?” “Mẹ kiếp, mười sáu tuổi đột phá Nguyên Đan cảnh mà ngươi bảo thiên phú tu luyện chỉ xếp hạng 38!?” “Vãi thật, Tần Phong nhập đạo trảm sinh tử, thiên tông diệt Phiêu Miểu, mà ngươi bảo tiềm lực của hắn chỉ có bảy sao!?” “Đợi đã, Tần Phong là Hỏa hệ Tiên Thiên Đại Viên Mãn, sao không lên bảng Đan tu nhỉ!?” “Đúng thế, nghe nói Tần Phong luyện đan cũng rất giỏi, chẳng có lý gì lên bảng khí tu mà không lên bảng đan tu cả!?” “Có vị đại lão nào giải thích giùm, đan dược Tần Phong luyện ra hiệu quả thế nào không!?” “...” Trái ngược với việc các đại thế lực kinh ngạc trước sự khủng bố của Tần Phong, đám thiên kiêu các lộ thì kích động đến mức suýt khóc.

Bảy sao!!

Tiềm lực tu luyện của Tần Phong lại chỉ có bảy sao!!

Cứ ngỡ thời đại tranh hùng này là sân khấu của riêng Tần Phong, không ngờ tiềm lực tu luyện của hắn chỉ dừng ở bảy sao, nghĩa là càn khôn vẫn chưa định, mọi người vẫn còn cơ hội làm ngựa ô.

“Đúng là con trai ngoan của ta!” Lão cha hờ của Tần Phong là Thạch Trung Ngọc cười không khép được miệng, hận không thể lao ra ngoài gặp ai cũng khoe: Con ta Tần Phong có tư chất Đại Đế.

“Phong nhi chịu khổ nhiều rồi!” Vân Tịch Nguyệt đau lòng rơi lệ.

Con trai ngoan của bà rõ ràng có thể dựa vào kỹ thuật để kiếm ăn, kết quả lại bị hoàng tộc Đại Việt ép đến mức phải dựa vào thực lực, dù là kẻ ngốc cũng biết sau lưng nó đã phải nỗ lực và đổ bao nhiêu mồ hôi nước mắt.

Chương 346

...

Thiên Tâm Chi Thành.

Hoàng đế Đại Việt đã nghe theo ý kiến của Quang Thiên, dùng hòa đàm để đổi lấy thời gian nghỉ ngơi hồi sức.

Vì Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng không muốn sa lầy vào chiến tranh kéo dài, nên thế bế tắc của cuộc hòa đàm đã bị phá vỡ.

Để thể hiện thành ý, ông còn chủ động thả công chúa Nam Phong trở về.

“Nam Phong, rơi vào tay Tần Phong chắc chưa được ăn no bữa nào nhỉ, tới đây, ăn nhiều vào!!” Hoàng đế Đại Việt ra lệnh cho ngự trù làm một bàn đầy thức ăn ngon, còn đích thân gắp một miếng thịt bỏ vào bát của nàng.

“Phụ hoàng...” Công chúa Nam Phong trong lòng cảm thấy hoảng hốt lạ thường.

Nàng sinh ra trong hoàng tộc, đương nhiên biết câu “hoàng gia vô tình”, huống hồ phụ hoàng của nàng thường xuyên nạp phi, con cái đầy đàn, tuyệt đối không thể quan tâm đến một đứa con gái vừa làm tù binh trở về như nàng đến thế.

“Đừng căng thẳng!” Hoàng đế Đại Việt nhận ra Nam Phong đang sợ hãi, cũng không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề: “Phụ hoàng nghe nói Tần Phong có một món đại sát khí, con ở bên cạnh hắn lâu như vậy có nhìn thấy không, uy lực của món đại sát khí đó rốt cuộc thế nào...” “Đại sát khí của Tần Phong!?” Trong mắt công chúa Nam Phong dường như hiện lên hình ảnh gì đó, khuôn mặt cũng ửng hồng một cách thẹn thùng kỳ lạ.

“Nam Phong, con sao vậy!?” Hoàng đế Đại Việt đưa tay quơ quơ trước mắt nàng, hỏi lại: “Con rốt cuộc có nhìn thấy đại sát khí của Tần Phong không, trẫm nghe nói sở dĩ Tần Phong có thể tung hoành trong lòng quân ta, chém giết hai mươi vạn đại quân chính là nhờ món đại sát khí đó.” “A, dạ...” Nam Phong sực tỉnh, vội vàng hít sâu một hơi nói: “Nhi nữ có thấy, đại sát khí đó của Tần Phong thực chất chính là pháp khí đại pháo mà quân ta bí mật nghiên cứu, chỉ có điều đã được hắn cải tiến lại.” “Pháp khí đại pháo!!” Sắc mặt hoàng đế Đại Việt dần trở nên nghiêm trọng, không ngờ pháp khí đại pháo lại có uy lực như vậy.

Đồng thời, trong lòng ông cũng nảy sinh một nỗi lo lắng mơ hồ, khi nãy ông cũng nghe thấy thông báo Tần Phong là khí tu hạng nhất.

Nghĩa là một khi Tần Phong tiếp tục cải tiến và nâng cấp pháp khí đại pháo, đó sẽ là đòn giáng đòn chí tử cho hoàng tộc Đại Việt.

“Hòa đàm là việc bắt buộc phải làm!” Hoàng đế Đại Việt cảm nhận được mối đe dọa nghiêm trọng.

Dù ông cũng muốn diệt Âm Nguyệt Hoàng Triều một lần cho xong, nhưng ưu thế hiện tại rõ ràng không nằm ở phía ông, chỉ có thể nhanh chóng hoàn thành hòa đàm.

Để đại quân nghỉ ngơi, rồi khẩn trương chuẩn bị quân nhu, đồng thời liên kết với Ma tộc, từ đó tiền hậu giáp kích, đánh tan Âm Nguyệt Hoàng Triều với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai.

Ngay lập tức, hoàng đế Đại Việt sai người gọi Quang Thiên đến, giao toàn quyền xử lý việc hòa đàm cho hắn.

Chỉ cần Âm Nguyệt Hoàng Triều chịu rút quân, địa bàn của Thiên Tâm Chi Thành cứ tùy tiện để họ cắt nhượng.

Tiền đề là phải đảm bảo cửa ngõ đế đô Đại Việt không được mở toang, tốt nhất là bắt Lâm Hào làm chó giữ cửa cho hoàng tộc.

Ngoài ra, dù có phải trả cái giá thế nào cũng phải chuộc hai vị Chuẩn Đế là Ngô Vương và Ngụy Vương về.

“Nghĩa phụ!” Quang Thiên vội vàng quỳ xuống, mắt lệ nhạt nhòa nói: “Nhi thần mỗi ngày ba lần tự kiểm điểm bản thân, đã báo đáp ơn tái tạo của chủ thượng chưa, đã báo đáp tình bồi dưỡng của chủ thượng chưa, đã báo đáp ơn dìu dắt của chủ thượng chưa.

Nay nghĩa phụ giao trọng trách này cho nhi thần, nhi thần nhất định đem hết sở học cả đời, dùng cái giá nhỏ nhất để cứu Ngô Vương và Ngụy Vương về.” “Thiên nhi đúng là trung thần!” Hoàng đế Đại Việt không nén nổi cảm thán.

Nếu các đại thế gia đều nghe lời như Quang Thiên thì lo gì giang sơn Đại Việt không vững bền, lo gì đám tiểu nhân Âm Nguyệt Hoàng Triều tới xâm phạm, lo gì không thu hồi được đất đai đã mất.

“Khốn kiếp!!” Nhận được tin tức, Lâm Hào tức giận ném vỡ chén trà, sai người gọi con gái Lâm Tâm Nhi đến.

“Cha, cha tìm nhi nữ có việc gì ạ!?” Lâm Tâm Nhi lo lắng bất an bước vào, thấy Lâm Hào không rút gậy ra mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hào nén giận nói: “Hoàng tộc và các đại thế gia đã quyết định rồi, không tiếc giá nào cắt đất của Thiên Tâm Chi Thành ta để cầu hòa, con có biết điều này có ý nghĩa gì với Thiên Tâm Chi Thành không!?” “Nhi nữ biết!” Lâm Tâm Nhi nghiêm nghị đáp: “Sau trận chiến này, uy tín của Thiên Tâm Chi Thành ta sẽ giảm mạnh, không còn là bá chủ miền tây Đại Việt nữa, mà trở thành tấm bình phong cho đế đô.

Cứ đà này, trong mắt thế gian, chúng ta sẽ bị dán nhãn là chó giữ cửa cho hoàng tộc Đại Việt.” “Đúng thế!” Trong đôi mắt phẫn nộ của Lâm Hào thoáng hiện chút an ủi, ông lạnh lùng nói: “Cho nên trận hẹn ước ba năm của con với Tần Hạo tuyệt đối không được thua, chúng ta phải cho các đại thế gia thấy rằng, Thiên Tâm Chi Thành vẫn là Thiên Tâm Chi Thành, uy nghiêm không cho phép bất kỳ ai thách thức.” “Nhưng mà...” Lâm Tâm Nhi ngập ngừng, trong lòng cũng chẳng còn chút tự tin nào.

Ban đầu nàng dám mạnh miệng không coi Tần Hạo ra gì vì nàng biết Tần Hạo đã bị Long Tượng Đại Đế đánh phế.

Nhưng giờ Tần Hạo đã đăng đỉnh Đăng Tiên Đài, nhận được sự công nhận của các đại lão Thượng giới, dùng thực lực chứng minh thiếu niên Chí Tôn ngày nào đã trở lại, nàng thực sự chẳng có lòng tin đánh bại loại yêu nghiệt tuyệt thế đó.

“Con lo mình đánh không lại Tần Hạo sao!?” Lâm Hào dường như nhìn thấu nỗi lo của con gái, mỉm cười hỏi lại: “Con có biết tại sao Lâm gia ta không phải thế gia, nhưng lại có thể cùng Tần gia chia nhau chiếm giữ hai miền đông tây của Đại Việt không!?” “Chẳng lẽ lời đồn là thật sao!?” Lâm Tâm Nhi giật mình kinh hãi, nhớ lại một số lời đồn bên ngoài.

Đồn rằng tổ tiên Lâm gia vô tình có được một món bảo vật không tầm thường, món bảo vật này không chỉ có uy lực cường đại mà còn giúp người ta dễ dàng đột phá cấp Đế.

Chính nhờ món bảo vật này mà Lâm gia chỉ trong vòng nghìn năm ngắn ngủi đã xuất hiện một vị cấp Đế.

Cũng nhờ có cường giả cấp Đế tọa trấn mà Thiên Tâm Chi Thành mới có thể hùng bá miền tây Đại Việt.

Chỉ tiếc nền tảng của Lâm gia không bằng Tần gia, chiến lực cấp Đế cũng không bằng lão tổ của Tần gia, nên luôn bị Tần gia áp chế một bậc.

Nhưng với tiềm lực mà Lâm gia đã thể hiện, sớm muộn gì cũng có ngày vượt qua Tần gia, thậm chí thay thế cả hoàng tộc Đại Việt.

Lúc này, tại Vũ Lăng Thánh Địa.

Tần Phong đang được cột sáng vàng từ trên trời bao phủ, trong đầu hiện lên những kiến thức liên quan đến luyện khí, từng đạo phù văn thần bí quanh người chui tọt vào trong cơ thể, bám chặt lên xương cốt toàn thân hắn.

Đây không phải phù văn bình thường, mà là thần văn của đại lão Thượng giới!

Sau khi sử dụng có thể giúp hắn luyện khí nhẹ nhàng và tiết kiệm sức lực hơn, cũng có thể dùng như một loại buff để tăng cường lực chiến bản thân.

Ầm ầm!!

Trên trời đột ngột chớp giật sấm sét, phúc trạch một lần nữa giáng xuống.

Nếu nói phúc trạch mà Vu Lan dẫn tới lúc nãy là mưa phùn, thì phúc trạch của Tần Phong dẫn tới là mưa như trút nước.

“Tới rồi, lần này sướng rồi!” Các đệ tử cảm tạ tám đời tổ tông Tần Phong, thi nhau ngồi xếp bằng điên cuồng hấp thụ.

Nhưng ngay khi họ chuẩn bị hấp thụ cho đã đời thì cơn mưa lớn bỗng dưng như gặp phải máy hút bụi, bị thứ gì đó hút sạch sành sanh, chỉ để lại cho họ chút mưa lâm thâm.

“Hù hù, thỏ ta sướng quá!” Tiểu Bạch như say rượu nằm lăn lóc trong lòng Tần Phong, phúc trạch xung quanh bị nó điên cuồng hút vào người, cái mầm nhỏ trên đầu cũng không ngừng nhấp nháy, có vẻ rất hài lòng với năng lượng trong phúc trạch.

“Con thỏ gì thế này!?” Đám đệ tử nhìn mà ngây người, chưa từng thấy ai dám hút bạo như vậy.

“Cái mầm đó không phải mầm bình thường đâu!” Chân mày Vũ Lăng Thánh Chủ hơi nhướng lên, nhớ lại những biểu hiện kỳ lạ của Tiểu Bạch.

Ban đầu bà nghĩ thế giới rộng lớn cái gì cũng có, thỏ mọc mầm cũng chẳng có gì lạ, nhưng giờ xem ra lai lịch của cái mầm này tuyệt đối không đơn giản.

Không biết qua bao lâu, cột sáng bao quanh Tần Phong tan biến, đất trời dần khôi phục lại vẻ bình lặng.

“Kết thúc rồi sao!?” Đám đệ tử lộ vẻ thèm thuồng, rõ ràng là vẫn chưa thấy đã.

Vũ Lăng Thánh Chủ lên tiếng: “Động thiên phúc địa của Vũ Lăng Thánh Địa ta đã trì hoãn hơn một năm, bản tôn tuyên bố ngày mai sẽ mở cửa động thiên phúc địa!” “Cuối cùng cũng đợi được rồi!” Các đệ tử lập tức phấn khích, họ đã chờ ngày này lâu lắm rồi.

Chương 347

“Ta đột nhiên nhớ ra còn chút việc, nên không vào đâu!” Tần Phong vội vàng tìm cớ chuồn lẹ, hắn không muốn bị cách biệt với thế giới bên ngoài mấy trăm năm đâu.

“Không vào sao!?” Sắc mặt Vũ Lăng Thánh Chủ lập tức đen lại, giống như nam sinh đi hẹn hò với nữ sinh, ăn no uống say rồi vừa nhắc đến chuyện thuê phòng thì đối phương chuồn mất...

“Vãi chưởng, đây không phải là bắt nạt người hiền lành sao!?” Tần Phong vừa mắng vừa bị ném vào một căn phòng.

Để ngăn hắn bỏ trốn không chịu vào động thiên phúc địa tu luyện, Vũ Lăng Thánh Chủ đã phái cả trăm danh cao thủ Phiêu Miểu cảnh canh gác, đợi ngày mai cửa mở là ném hắn vào luôn.

“Đúng thế!” Tiểu Bạch cũng mắng theo: “Chủ ngân thỏ ta có tội gì chứ, hắn chỉ là chế ra cái pháp khí đại pháo, rồi bắn thêm vài phát, làm lớn làm mạnh, tạo thêm huy hoàng thôi mà.” “Ách...” Vu Lan ở bên cạnh trợn trắng mắt, không chịu nổi một người một thỏ này.

Cơ duyên động thiên phúc địa mà người khác cầu còn không được, hắn lại có thể chê bai đến mức này, nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ khiến người ta tức chết mất.

“Hửm!?” Tần Phong đột nhiên ngừng gào thét, cảm ứng được ý niệm của Quang Thiên.

Hắn bây giờ đang đại diện hoàng tộc Đại Việt hòa đàm với Âm Nguyệt Hoàng Triều, cần gì cứ việc đòi, hoàng đế Đại Việt sẽ không tiếc giá nào để chuộc Ngô Vương và Ngụy Vương về.

“Đúng là hoàng đế Đại Việt, có tiền thật tốt!” Sau khi biết thái độ của hoàng đế Đại Việt, Tần Phong dứt khoát bảo Quang Thiên cứ món nào xịn thì đòi, còn bảo Thiên Quân, Vạn Mã đem bán mớ vật tư thu hoạch được cho Lục Đạo Đế Quân.

Ong!

Ong!

Tiếng đao reo sắc bén đột ngột vang lên khiến lòng người run rẩy.

“Kẻ nào!?” Đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa thi nhau chạy ra, trong mắt lộ vẻ chấn động.

Chỉ thấy một nam tử toàn thân lấm lem, ánh mắt kiên nghị đang cầm đao đứng trên hư không, sau lưng cõng một nữ tử sắc mặt tái nhợt, tay còn xách theo một nam tử trông rất nhát chết.

Đao khí vô tận tuôn ra từ người hắn, như thể có thể chẻ đôi đất trời bất cứ lúc nào.

Họ không phải ai khác, chính là Tề Tu Viễn, Lục Mạn Mạn và Mộc Tú.

Đáng lẽ họ phải đến Vũ Lăng Thánh Địa từ mấy ngày trước, nhưng ai ngờ trên đường gặp phải mấy đợt sát thủ, trong đó còn có cả cao thủ cấp Chuẩn Đế.

Nếu không nhờ có Đao Tuyệt Tề Tu Viễn ở đó, cái mạng nhỏ của Mộc Tú e là đã tiêu đời rồi.

“Đao Tuyệt có ý gì đây!?” Đại trưởng lão xuất hiện trên hư không, sắc mặt âm trầm nói: “Tại sao lại cầm đao xông vào Vũ Lăng Thánh Địa của ta!?” “Ta không rảnh nói nhảm với các ngươi, giao Tần Phong ra đây!” Tề Tu Viễn lúc này đã hoàn toàn mất lý trí, chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy Tần Phong cứu vợ mình.

“Hiểu lầm, hiểu lầm thôi!!” Mộc Tú thấy hai bên sắp đánh nhau đến nơi, vội vàng nói: “Tần Phong vốn đang giúp vợ hắn trị liệu, kết quả Thánh Chủ các ngươi không giữ đạo đức giang hồ, bắt Tần Phong đi khiến vợ hắn sắp chết rồi.

Ngươi cũng không muốn chuyện Thánh Chủ nhà mình dùng bao tải trùm người bị cả Hoang Cổ biết được chứ!?” “Ngươi...” Đại trưởng lão tức đến không nói nên lời.

Nhưng phải thừa nhận là Mộc Tú đã nắm đúng thóp, chuyện Thánh Chủ nhà ông dùng bao tải hốt người đúng là quá mất mặt.

Giọng của Vũ Lăng Thánh Chủ vang lên: “Chuyện này quả thực là bản tôn cân nhắc chưa chu toàn.

Đại trưởng lão, khách đến là khách, không được vô lễ.” “Rõ!” Đại trưởng lão hướng về phía Thánh Chủ hành lễ, không làm khó Tề Tu Viễn và Mộc Tú nữa.

Lúc này, trên một cái cây không xa có hai bóng người cao lớn đang đứng.

Họ chính là anh em Tạ Thiên, Tạ Địa, được lệnh hoàng đế Đại Việt tới ám sát Mộc Tú.

“Đại ca!” Tạ Địa mừng rỡ nói: “Bà ta bảo khách đến là khách kìa, chúng ta vào được rồi!” “Vào cái đầu ngươi ấy!” Tạ Thiên giơ tay cho hắn một bạt tai, tức giận nói: “Chúng ta là thích khách, thích khách mà cũng tính là khách à!?” “Thì bà ta có bảo thích khách không phải khách đâu!” Tạ Địa ôm mặt đầy ủy khuất: “Hơn nữa, ai quy định thích khách thì không phải khách chứ, huynh chưa thử sao biết không được, vạn nhất thành công thì sao!?” “Thành công cái mông ấy!” Tạ Thiên lại bồi thêm một bạt tai nữa, nghiến răng: “Dù có vào được, ngươi nghĩ chúng ta giết nổi Mộc Tú không?

Đám anh em trước chết thế nào ngươi quên rồi à!?” “Chúng ta làm gì có mông đâu!" Tạ Địa ôm bên mặt còn lại, mếu máo: "Họ chẳng qua là bị Tề Tu Viễn chém một đao thôi mà, liên quan gì đến việc chúng ta giết Mộc Tú đâu!" "Giết ta đi cho rồi!" Tạ Thiên cảm thấy phát điên, sắp sụp đổ đến nơi.

Ông không hiểu nổi cùng một cha mẹ sinh ra mà sao chênh lệch lại lớn thế, nhìn anh em Tần Phong và Tần Hạo người ta kìa, anh ưu tú mà em cũng giỏi giang.

"Thế không hay lắm đâu nhỉ!?" Tạ Địa phân vân một hồi rồi rút đao ra.

"Mẹ kiếp, ngươi định giết ta thật đấy à!?" Tạ Thiên tức lộn ruột, lao vào cho hắn thêm mấy bạt tai nữa.

Lúc này, Tần Phong thấy Tề Tu Viễn thì vô cùng kích động, vội vàng đón lấy Lục Mạn Mạn từ tay hắn.

Sau khi dùng máu trị liệu, sắc mặt nàng dần hồng nhuận trở lại.

"Tần tiểu hữu, qua đây chút!" Mộc Tú vội vàng kéo Tần Phong sang một bên, nóng lòng muốn biết phương pháp không dính nhân quả.

Lần này trên đường đến Vũ Lăng Thánh Địa gặp phải mấy đợt sát thủ, tuy cuối cùng đều bị Tề Tu Viễn chém sạch, nhưng hắn cũng bị thương nặng.

Nghĩ mà xem, đến cả Đao Tuyệt còn suýt không trụ nổi, hạng bói toán như hắn làm sao chịu thấu.

"Không dính nhân quả!?" Tần Phong hơi ngẩn ra.

Nghĩ mãi mới nhớ ra mình có cái Cửu Luân Công Đức Hoàn.

"Đúng thế!" Mộc Tú lo lắng hỏi: "Những người đi theo ngươi, mệnh cách của họ đều thay đổi hết cả rồi, ngươi cũng giúp ta đổi mệnh cách được không!?” “Cái này không hay lắm đâu!” Tần Phong do dự nói: “Đó là phúc lợi ta dành riêng cho đàn em thôi, cho ngươi thì ra cái thể thống gì!?” “Phúc lợi cho đàn em sao!?” Sắc mặt Mộc Tú thoáng chút do dự, rồi vung tay tự tát mình một cái.

Giữa cái mạng còm và liêm sỉ, hắn thế mà lại dám do dự!!

“Không được, không được!” Tần Phong lại lắc đầu từ chối.

Hắn hiện tại chỉ còn lại một cái Tiên Nô Pháp Ấn, giữa Tề Tu Viễn và Mộc Tú, hắn dứt khoát chọn Đao Tuyệt Tề Tu Viễn, chứ không tin vào lão mê tín dị đoan Mộc Tú này.

“Chủ thượng, người thu nhận ta đi!” Mộc Tú ôm chân Tần Phong gào khóc: “Ta bói siêu chuẩn, ăn cũng ít, tiền công thì tùy tâm trạng người cho bao nhiêu cũng được, ta dễ nuôi lắm, người thu nhận ta đi mà, cho ta một cơ hội...” “Không được, không được!” Tần Phong vẫn lắc đầu từ chối, cảm thấy Tề Tu Viễn vẫn xịn hơn.

“Cái gì thế này!!” Đám đệ tử đứng ngoài cửa ngây như phỗng, bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Mộc Tú là ai chứ!?

Là đệ nhất thần toán Hoang Cổ!

Biết bao đại thế lực vì cầu một quẻ của hắn mà không tiếc vung tiền như rác, nhưng hắn coi tiền như phân, chẳng thèm liếc mắt một cái.

Vậy mà giờ đây hắn lại quỳ dưới đất cầu xin Tần Phong thu làm đàn em.

Dù Tần Phong đã từ chối thẳng thừng, hắn vẫn kiên trì như một con liếm chó không chịu buông tay.

“Cho ta cơ hội đi mà!” Mộc Tú ôm chặt chân Tần Phong không buông, tỏ ý mình thực sự cần cơ hội này.

Chương 348

“Buông ra, buông ra!!” Tần Phong vội kêu lên: “Nói thì nói thôi, đừng có kéo quần ta...” Mộc Tú rời khỏi phòng Tần Phong với vẻ mặt thỏa mãn.

Sau một đêm lèo nhèo đủ kiểu, cuối cùng gã cũng có được Tiên Nô Pháp Ấn hằng mong ước, từ nay về sau mẹ gã không còn phải lo lắng chuyện gã xem bói bị sét đánh nữa rồi. "Haizz!!" Tần Phong thở dài thườn thượt đầy vẻ buồn bực.

Hắn vốn dĩ tưởng trong tay chỉ còn lại một cái Tiên Nô Pháp Ấn cuối cùng, nào ngờ cứ mỗi khi đột phá một đại cảnh giới, hệ thống lại miễn phí tặng thêm hai cái, làm hắn bây giờ dùng không xuể.

Thế là hắn đi tìm Tề Tu Viễn tâm sự, thành công tặng cho gã một cái.

Ban đầu Tề Tu Viễn định từ chối, biểu thị mình chưa bao giờ chịu khuất phục dưới trướng ai.

Nhưng nhìn thê tử bị bệnh độc dày vò ngày đêm, lại trải qua hai lần đau khổ sinh ly tử biệt, cuối cùng gã vẫn chọn thỏa hiệp với Tần Phong. "Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp a!" Tần Phong nhìn Lục Mạn Mạn đã được chữa trị tốt, tức thì cảm thấy trên đỉnh đầu mình như hiện ra hào quang thánh thiện.

Ầm đùng đùng!!

Giữa hư không đột nhiên vang lên một tiếng sấm rền đinh tai nhức óc, linh khí giữa trời đất bắt đầu điên cuồng hội tụ về hướng Vũ Lăng thánh địa. "Động Thiên Phúc Địa mở ra rồi!" Đám đệ tử lộ vẻ đại hỉ, đồng loạt đạp phi kiếm bay đi. "Chúng ta cũng đi thôi!" Vu Lan cũng không chút do dự, kéo Tần Phong phi tốc tiến về phía trước. "Lan bảo

bảo, nàng đừng như vậy, ta không thích bị động đâu!" Tần Phong liều mạng giãy giụa muốn chạy trốn, nhưng vẫn bị kéo đi một cách vô tình.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đến trước cấm địa Vũ Lăng thánh địa.

Chỉ thấy giữa hư không rách ra một lỗ đen khổng lồ, Vũ Lăng thánh chủ thần tình uy nghiêm đứng trước lỗ đen, linh khí trời đất như trăm sông đổ về biển điên cuồng rót vào bên trong, một tòa lâu đài không trung từ xa tiến lại từ phía lỗ đen. "Động Thiên Phúc Địa đã mở, phàm là dưới Sinh Tử cảnh đều có thể tiến vào!" Đại trưởng lão phất trần trong tay vung ra một đạo kim quang, từ ngoài động nối dài đến tận tòa lâu đài không trung. "Đa tạ Đại trưởng lão chỉ dẫn!" Đám đệ tử hành lễ tạ ơn, dọc theo kim quang tiến vào.

So với những người khác đang nóng lòng muốn vào, Tần Phong lại bị Vu Lan cưỡng ép lôi vào trong.

Theo sau một trận trời xoay đất chuyển, Tần Phong nhìn thấy một vùng tinh không rực rỡ, con người giống như mất đi trọng lực mà phiêu phù trong vũ trụ.

Vu Lan và các đệ tử Vũ Lăng khác cũng biến mất không thấy đâu, cả vùng tinh không dường như chỉ còn lại hắn và Tiểu Bạch. "Không phải chứ!?" Tần Phong lập tức sụp đổ.

Hắn vốn tưởng vào đây còn có thể bắt nạt Lan bảo bảo chút đỉnh, ai dè lại là không gian tu hành độc lập. "Thỏ ta phải tìm chút việc để giết thời gian thôi!" Tiểu Bạch mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra, chạy đi tìm thiên tài địa bảo để ăn. "Chủ nhân!!" Giọng nói nũng nịu khiến người ta tâm thần dao động, không nhịn được muốn vung roi cưỡi ngựa chạy băng băng.

Chỉ thấy hàng ngàn nữ quỷ từ trong đó chạy ra, vây quanh lấy Tần

Phong. "Chủ nhân, chúng con cũng muốn có thân xác khôi lỗi chân thực!" Các chị em nữ quỷ làm nũng lắc lắc cánh tay Tần Phong, khỏi phải nói là bọn họ hâm mộ thân xác khôi lỗi của Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái đến mức nào.

Dẫu cho thân xác khôi lỗi có hạn chế thực lực, không có xúc giác, nhưng dù sao cũng là một thân thể có thể chứa đựng linh hồn. "Không vấn đề..." Tần Phong miệng đáp ứng: "Nhưng chi tiết quyết định thành bại, hay là các cô làm người mẫu cho ta xem kỹ một chút, để ta làm ra khôi lỗi chân thực nhất." "Đáng ghét!" Các chị em nữ quỷ bị trêu chọc đến đỏ mặt tía tai.

Nhưng vẫn không cưỡng lại được sự dụ hoặc của thân xác khôi lỗi, mấy cô bạo dạn chủ động nhờ Tần Phong giúp họ chế tác phiên bản khôi lỗi chân thực.

Vì Tần Phong vốn có Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, Lục Đinh Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa cùng những công cụ hỗ trợ siêu cường, hiện tại lại đứng đầu bảng thiên tư Khí tu, nhận được thần văn và tâm đắc luyện khí của đại lão thượng giới, nên việc luyện khí càng thêm thuận tay.

Luyện chế khôi lỗi chân thực cấp Thánh, một giây đóng năm trăm ấn chú nhẹ nhàng như không.

Chỉ là khi các chị em nữ quỷ ngày càng hiểu quy tắc, số khôi lỗi chân thực Tần Phong luyện ra cũng ngày một nhiều hơn.

Tuy nhiên, khi Tần Phong đang tìm hoa thưởng nguyệt trong Động Thiên Phúc Địa thì bên ngoài Vũ Lăng Thánh Chủ và Đại trưởng lão bắt đầu chửi thề.

Kể từ khi Tần Phong bắt đầu luyện chế thân xác khôi lỗi cho đám nữ quỷ, lôi kiếp trên bầu trời Vũ Lăng thánh địa chưa từng dừng lại.

Nếu không nhờ Vũ Lăng Thánh Chủ và Đại trưởng lão dốc toàn lực chống đỡ lôi kiếp, Vũ Lăng thánh địa chắc chắn đã bị đánh thành một đống phế tích. "Chủ nhân đúng không hổ là sao chổi Hồng Nguyệt!" Mộc Tú không nhịn được cảm khái: "Không có hắn thì Hoang Cổ thật yên tĩnh, nhưng có hắn thì Vũ Lăng thánh địa gặp họa rồi." Lúc này, Tần Phong cũng không nhận ra có gì bất ổn.

Hắn lấy Địa Hồn Châu ra, định bụng tu phục khí hồn của Trường Không Thần Kiếm, sẵn tiện nâng cấp luôn đống danh kiếm thu thập được trong Vô Tận Kiếm Hạp.

Khác với việc luyện chế thân xác khôi lỗi cần tinh tế tỉ mỉ, luyện chế vũ khí của mình cần phải dốc toàn lực.

Ầm đùng đùng!!

Tần Phong dứt khoát kích hoạt thần văn trong cơ thể, chỉ thấy từng cái thần văn quấn quanh thân thể, khiến tốc độ đóng ấn chú từ năm trăm lần một giây tăng vọt lên một ngàn lần, đạt tới yêu cầu cơ bản để luyện chế Thần khí.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, một tháng vội vã trôi qua.

Trong Động Thiên Phúc Địa đã trôi qua ba mươi năm, trong thời gian đó Tần Phong không chỉ luyện chế hơn ngàn cái khôi lỗi cấp Thánh, mà còn nâng cấp Vô Tận Kiếm Hạp cùng hàng ngàn thanh danh kiếm lên cấp Thần, khí hồn của Trường Không Thần Kiếm cũng đang nhanh chóng hồi phục.

Về phần tu vi, trong điều kiện không dùng Căn Cơ Đan, hắn chỉ mất năm năm đã đột phá tới Nguyên Đan cửu trọng.

Chỉ có điều trong hai mươi lăm năm sau đó, hắn mãi vẫn không thể đột phá tới Sinh Tử cảnh. "Không đúng nha!" Tần Phong nhìn các chị em nữ quỷ bên cạnh đang mời rượu, xoa bóp, đút nho, rất mực buồn bực nói: "Bây giờ mỗi ngày ta đều sống trong cảnh mơ mơ màng màng, sống và chết đều trải nghiệm qua cả rồi, không lý nào lại không đột phá được Sinh Tử cảnh!?" Lúc này, cả Vũ Lăng thánh địa đã hoàn toàn loạn cào cào.

Đầu tiên là hàng ngàn cái lôi kiếp cấp Thánh, tiếp sau đó lại tới hàng ngàn cái lôi kiếp cấp Thần.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, Vũ Lăng thánh địa của họ đã phải hứng chịu hơn hai ngàn lần lôi kiếp tẩy lễ, trung bình một ngày khoảng 66 lần, tính ra cứ 20 phút là một trận, hoàn toàn không có thời gian nghỉ giữa hiệp. "Thánh chủ, thật sự không chống đỡ nổi nữa rồi!" Đại trưởng lão bị sét đánh đến mức đầu bốc khói, phía sau là một đám đệ tử cũng nhếch nhác không kém. "Thả hắn ra ngoài!" Vũ Lăng thánh chủ đau đầu ray ray thái dương, xem như hoàn toàn chịu thua trước cái tên tai họa này.

Nàng thật sự nghĩ không ra, cho dù Tần Phong có đứng đầu bảng thiên tư Khí tu đi chăng nữa, thì hắn đào đâu ra nhiều nguyên liệu dược liệu đến thế.

Chương 349

Rất nhanh, Tần Phong trong Động Thiên Phúc Địa cảm thấy một lực hút siêu mạnh, đám nữ quỷ cũng sợ hãi vội vàng chui tọt vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Chuyện gì vậy!?" Tần Phong ngơ ngác nhìn quanh, phát hiện mình đã bị hút ra ngoài.

Chỉ thấy hắn lúc này đang đứng trên một ngọn núi mây mù bao phủ, Vũ Lăng thánh chủ đang ngồi bên bàn đá trên đỉnh núi, đưa bàn tay ngọc thon dài cầm lấy một ấm trà ngọc tinh khiết, cử chỉ ưu nhã pha một ấm trà thơm ngát thấm đẫm lòng người. "Lại đây uống một ly đi!" Vũ Lăng thánh chủ giọng nói nhẹ nhàng, rót cho Tần Phong một chén trà. "Bà kéo ta ra ngoài, chỉ để cùng bà uống trà thôi sao!?" Tần Phong cũng không khách sáo, tiến lên uống cạn một hơi. "Nguyên Đan cửu trọng!" Vũ Lăng thánh chủ liếc mắt nhìn thấu tu vi của Tần Phong, giọng nhẹ nhàng nói: "Cũng không khác mấy so với bản tôn đoán, không trải qua Sinh Tử đại kiếp thì rất khó đột phá tới Sinh Tử cảnh, uống xong chén trà an thần này, ngươi hãy nằm xuống, bản tôn giúp ngươi đột phá Sinh Tử cảnh." "Đột phá Sinh Tử cảnh mà cần phải nằm xuống sao!?" Tần Phong thần tình hơi ngẩn ra, tổng thấy có gì đó sai sai. "Nói nhảm cái gì!" Vũ Lăng thánh chủ bị sét đánh ròng rã một tháng, vốn đã nghẹn một bụng hỏa, hoàn toàn không có tâm trạng giải thích với Tần Phong, trực tiếp ra tay cưỡng ép ấn hắn nằm xuống. "Người dưới mái hiên, không thể không ngẩng đầu!" Tần Phong nhìn Vũ Lăng thánh chủ đang không ngừng áp sát, chỉ đành nhắm mắt chọn cách từ bỏ phản kháng.

Năm ấy mười bảy, tuổi xuân phơi phới, phú bà Vũ Lăng, hẹn ta uống trà, niên thiếu mộng mị, đè ta xuống giường, từ nay về sau, ta không còn là, nam oa đơn thuần... "Luân Hồi Đại Trận, khởi!" Giọng nói nhẹ nhàng của Vũ Lăng thánh chủ đột nhiên trở nên nghiêm nghị, nàng nhanh chóng kết ấn chỉ vào hư không.

Ầm đùng đùng!!

Linh lực trời đất điên cuồng hội tụ về, Tần Phong đang nằm trên đất cũng bắt đầu phát sáng, từng đường vân hội tụ thành một trận pháp, khiến hư không chấn động dữ dội. "Trận pháp!?" Tần Phong phát hiện kịch bản có chút sai lệch, vội vàng mở mắt kiểm tra.

Chỉ là chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã thấy Vũ Lăng thánh chủ lấy ra Hải Linh Ngọc Tiêu thổi lên.

Theo tiếng tiêu truyền vào tai, hắn chỉ cảm thấy mí mắt ngày càng nặng trĩu, rồi thiếp đi hoàn toàn.

Trong mơ, hắn xuất hiện trên một chiến trường, từng người một cầm đao đuổi chém hắn, cứ như thể hắn đã cướp vợ của bọn họ vậy.

Phập một tiếng!

Tần Phong chỉ cảm thấy trên người truyền đến một cơn đau kịch liệt, chưa kịp phản ứng đã bị chém.

Vốn tưởng cơn đau dữ dội này có thể khiến hắn tỉnh lại, nhưng không ngờ không những không tỉnh, mà ngược lại hắn còn hồi sinh đầy máu, và lại bị một đám người cầm đao đuổi chém. "Đậu má, chuyện gì thế này!?" Tần Phong không nhịn được chửi thề một tiếng, muốn nhanh chóng thoát khỏi mộng cảnh.

Nhưng bất kể dùng cách nào hắn cũng không thể thoát ra, ngay cả Trùng Đồng, Chí Tôn Cốt, Trường Không Thần Kiếm của hắn đều biến mất, trong tay chỉ cầm một thanh kiếm gãy nát.

Phập một tiếng!

Không ngoài dự đoán, Tần Phong lại bị đám người chém chết, sau đó lại hồi sinh đầy máu. "Đậu má!!" Tần Phong liên tục chửi thề.

Mặc dù trong mơ hắn có thể hồi sinh vô hạn, nhưng cảm giác bị giết là thật, hết lần này đến lần khác bị giết, rồi hết lần này đến lần khác hồi sinh, không ngừng cảm ngộ nỗi kinh hoàng giữa sự sống và cái chết. "Địch tuy vạn người, ta ta một mình là đủ!!" Huyết tính nam nhi của Tần Phong hoàn toàn thức tỉnh, cầm thanh kiếm gãy nát lao vào chém giết loạn xạ.

Bất kể đối phương có bao nhiêu người, cũng bất kể trên người bị chém bao nhiêu nhát, tóm lại chỉ có một chữ: Chiến! "Luân Hồi Đại Trận kết hợp với Mê Hồn Khúc có thể khiến ngươi liên tục trải qua luân hồi sinh tử, An Thần Trà bảo đảm linh đài ngươi thanh minh, còn có thể lĩnh ngộ sinh tử hay không thì dựa vào chính ngươi thôi!" Vũ Lăng thánh chủ hạ Hải Linh Ngọc Tiêu xuống, những gì nàng có thể giúp Tần Phong chỉ đến thế.

Không giống như Thiên Tông, Nguyên Đan hay những cảnh giới khác, Sinh Tử cảnh cần tự mình cảm ngộ từ trong sinh tử.

Đúng là giữa sinh tử có đại khủng bố, không sinh thì tử, một khi bước ra được là có thể trời cao biển rộng thỏa chí vẫy vùng.

Đi đến đâu cũng nhận được sự tôn kính, nếu còn sở hữu thêm một hai cái buff nào đó, là có thể tự lập môn hộ xưng bá một phương.

Tuy nhiên nỗi kinh hoàng giữa sinh tử ai cũng có thể trải qua, nhưng nếu không có thiên phú cực cao thì không thể lĩnh ngộ, trừ phi có đại cơ duyên nhận được thiên địa chí bảo như Đạo Quả.

Ầm đùng đùng!!

Trên bầu trời vang lên tiếng sấm sét đinh tai nhức óc, uy áp khủng bố như mười vạn tòa đại sơn đè xuống.

Chỉ thấy một đoàn người tỏa ra ánh hào quang vô tận xuất hiện, toàn bộ là cao thủ Chuẩn Đế cảnh hộ tống, chín con rồng vàng khổng lồ kéo long liễn, người ngồi trên đó chính là Lục Đạo Đế Quân.

Sau khi kết thúc hòa đàm với Đại Việt hoàng triều, bọn họ lập tức đến Vũ Lăng thánh địa để đòi lại công bằng.

Dám ngang nhiên bắt cóc Tần Phong và Vu Lan như vậy, chẳng khác nào tát vào mặt Âm Nguyệt hoàng triều, không chỉ Lục Đạo Đế Quân thân chinh, mà ngay cả Nguyệt Thần và Lam Ma cũng mang theo Huyền Vũ và Bạch Hổ đến. "Cái gì đến cũng phải đến!" Tim của mọi người ở Vũ Lăng thánh địa lập tức nhảy lên tới cổ họng, biết rõ Lục Đạo Đế Quân tuyệt đối không phải đến làm khách. "Thánh chủ, bà ra đây cho tôi!!" Lam Ma không giấu nổi tính tình nóng nảy, hét lớn: "Tôi biết bà có nhà, mau mau giao con gái rượu và con rể quý của tôi ra đây." "Giao không được rồi!" Vũ Lăng thánh chủ xuất hiện giữa hư không, hào phóng nói: "Con gái bà đã bái bản tôn làm sư phụ, hiện tại đang tu hành trong Động Thiên Phúc Địa.

Còn Tần Phong đã nhận một viên Địa Hồn Châu của bản tôn, đồng ý làm đệ tử Vũ Lăng thánh địa, lúc này đang ở trong Luân Hồi Đại Trận trải nghiệm sinh tử luân hồi." "Bà, bà thật không biết xấu hổ!" Lam Ma tức giận nói: "Bà đường đường là Thánh chủ Vũ Lăng thánh địa, sao có thể làm cái trò cưỡng đoạt con em nhà người ta như thế." "Bản tôn cứ làm đấy, bà làm gì được bản tôn!?" Vũ Lăng thánh chủ cậy vào chuyện gạo đã nấu thành cơm, bày ra bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi.

Nguyệt Thần cạn lời: "Ta thật không ngờ bà là hạng người như vậy, bà không cảm thấy chút hổ thẹn nào sao!?" "Hổ thẹn!?" Vũ Lăng thánh chủ suy nghĩ một lát mới nói: "Trước đây có lẽ là có, nhưng từ khi bản tôn quen biết một người, phát hiện ra vứt bỏ liêm sỉ lại kiếm được nhiều hơn, thế nên không còn thấy hổ thẹn nữa, thậm chí còn thấy rất an lòng." "Bà..." Đám người Nguyệt Thần tức khắc đen mặt, suýt chút nữa bị Vũ Lăng thánh chủ làm cho tức chết. "Vãi chưởng!!" Đệ tử Vũ Lăng xem mà đờ người ra, không dám tin đây là Thánh chủ của họ.

Sao đi ra ngoài một chuyến mà tư tưởng lại thay đổi lớn như vậy, rốt cuộc là kẻ nào đã dạy hư Thánh chủ của họ thế kia!?

Ngay lúc hai bên đang tranh luận, Tiểu Bạch ăn no uống say chui ra từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thấy Tần Phong đang ngủ, liền lấy hai quyển thánh nhân thẻ tre trải ra bên cạnh hắn, rồi vểnh cái mông nhỏ làm một tư thế ngủ kinh điển.

Kể từ khi Tần Phong nhận được quyển thánh nhân thẻ tre thứ hai từ tay Trần tổ, mỗi khi hắn ngủ bên tai lại có hai lão già lải nhải, từ đó trải nghiệm được gấp đôi niềm vui của kẻ học dốt, ngủ say trong một nốt nhạc không còn là mơ. "Chúc ngủ ngon!!" Tiểu Bạch nói xong một câu là bước vào thế giới của kẻ học dốt ngay.

Vì lúc này nó đang ở trong Luân Hồi Đại Trận, sau khi ngủ say cũng bắt đầu trải nghiệm sinh tử luân hồi, quyển thánh nhân thẻ tre dưới thân cũng bắt đầu lóe lên những tia sáng xanh lục, những gợn sóng đạo văn cũng theo đó lan tỏa ra.

Không chỉ bao phủ Tiểu Bạch, mà ngay cả Tần Phong cũng bị bao phủ. "Nếu có một vị tuyệt cảnh, phi lịch thập phương sinh tử!" Tần Phong đang chém giết dường như cảm ngộ được điều gì đó, thanh kiếm gãy nát trong tay bộc phát ra kiếm quang chói mắt.

Đợi đến khi hắn mở mắt ra lần nữa, con người dường như quay lại thời học sinh trên Địa Cầu, cô gái buộc tóc đuôi ngựa cao, mặc bộ đồng phục xanh trắng sạch sẽ, tỏa sáng trong ký ức thời cấp ba của hắn lại xuất hiện.

Chương 350

Cứ ngỡ lần này là để bù đắp những tiếc nuối thời học sinh, nào ngờ lại bắt hắn trải qua cửu trọng lôi kiếp một lần nữa.

Đạo lôi kiếp thứ nhất: Trả tiền nhà!

Đạo lôi kiếp thứ hai: Trả tiền xe!

Đạo lôi kiếp thứ ba: Lo tiền sính lễ! ....

Xuân đi thu đến, hơn một năm đã trôi qua.

Tần Phong đã không còn nhớ mình đã trải qua bao nhiêu lần luân hồi, chỉ biết mỗi lần đều có những cảm ngộ khác nhau. "Giữa sinh tử có đại khủng bố!" Tần Phong đột nhiên cảm thấy khó thở, có cảm giác ngạt nước như sắp chết đuối.

Ngay lúc tưởng chừng mình sắp tử vong, dục vọng cầu sinh mãnh liệt đã kích phát tiềm năng của hắn, phá vỡ xiềng xích trong cơ thể.

Ầm đùng đùng!!

Toàn thân Tần Phong tuôn trào một luồng năng lượng dao động khủng bố, cả người như phượng hoàng tắm lửa trùng sinh bay vút lên trời, khí tức cường đại khiến hư không chấn động dữ dội. "Cuối cùng cũng đột phá Sinh Tử cảnh rồi!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn mặt trời mọc phía chân trời, biết rằng đã có thể đi so kiếm với Lâm huynh được rồi...

Núi sâu nuôi chim quý, nhà cỏ xuất giai nhân.

Trên ngọn núi mây mù bao phủ vốn dĩ đã có thêm một ngôi nhà tranh, là do Vũ Lăng thánh chủ tạm thời dựng lên để tiện quan sát Tần Phong.

Về phần Âm Nguyệt hoàng triều, do vừa mới đánh nhau với Đại Việt hoàng triều nên không dám gây thêm kẻ địch, vì thế chẳng làm gì được Vũ Lăng thánh chủ.

Chỉ có thể trên vũ đài lớn của Hoang Cổ, liệt liệt khiển trách hành vi dụ dỗ con em nhà người ta vô liêm sỉ này của nàng.

Mà Vũ Lăng thánh chủ cũng không vừa, đưa ra luôn giấy bán thân của Tần Phong.

Cuối cùng theo thông lệ quốc tế, hai bên trước tiên là thổi phồng một phen để nâng cao danh tiếng của bản thân.

Sau đó để thời gian làm phai mờ tin tức này, đợi khi hai bên có xung đột lợi ích thì mới lôi nợ cũ ra, công kích đối phương có vấn đề về nhân phẩm.

Lúc này, Vũ Lăng thánh chủ đứng trước ngôi nhà tranh nhìn xuống chân núi, vẫn đeo mạng che mặt như cũ, đôi bàn chân nhỏ nhắn để trần.

Nhưng khác với trước đây, đôi chân nàng đặt trên thảm cỏ, giống như nữ thần cửu thiên hạ phàm.

Đây cũng là lần đầu tiên Tần Phong thấy nàng đặt chân xuống đất đi bộ, hiển nhiên là lúc này trí thông minh của nàng không được cao lắm. "Nhanh như vậy đã đột phá Sinh Tử cảnh rồi sao!?" Vũ Lăng thánh chủ ngẩng đầu nhìn Tần Phong một cái, có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của Sinh Tử cảnh.

Mặc dù Luân Hồi Đại Trận có thể giúp người ta khôn lỏi để đột phá Sinh Tử cảnh, nhưng dù sao cũng không phải là sinh tử thật sự, nên thành công hay không hoàn toàn dựa vào thiên phú của bản thân.

Trước đây người nhanh nhất cũng mất năm sáu năm, nhưng Tần Phong chỉ mất hơn một năm đã thành công, có thể thấy thiên phú Thất

Tinh trên bảng thiên tư tuyệt đối không phải người thường có thể so bì. "Bà đang nhìn gì vậy!?" Tần Phong tò mò đáp xuống bên cạnh Vũ Lăng thánh chủ, men theo ánh mắt của đối phương nhìn xuống chân núi.

Chỉ thấy Tề Tu Viễn vốn dĩ hận trời, hận đất, hận chúng sinh, nay được tình yêu dưỡng dục nên mặt mày hồng hào, đang ở trong bụi hoa dưới chân núi đuổi bắt nô đùa cùng Lục Mạn Mạn, hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt oán hận của đám cẩu độc thân xung quanh.

Ầm đùng đùng!!

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm kinh thiên.

Cứ như thể ngay cả ông trời cũng không nhìn nổi màn khoe ân ái của hai người, bầu trời vốn đang trong xanh không một gợn mây đột nhiên đổ mưa xối xả. "Mưa rồi!" Lục Mạn Mạn kéo Tề Tu Viễn nhanh chóng nấp dưới gốc cây lớn, sau đó lại bắt đầu khoe ân ái như chốn không người. "Phương xa không xa, thơ cũng chẳng dài, duy chỉ một chữ tình là gây thương tổn nhất!" Vũ Lăng thánh chủ như một nữ tài tử u sầu, dường như đã thấu hiểu sự si tình của nam thanh nữ tú trong hồng trần.

Tần Phong lập tức biến thành tài tử khí chất, khẽ nói: "Phương xa không xa, thơ cũng chẳng dài, tình cũng không sâu, quên cũng chẳng dễ!" "Hửm!?" Vũ Lăng thánh chủ liếc Tần Phong một cái, nhìn cơn mưa lớn đang trôi nổi trên bầu trời, tiếp tục u sầu nói: "Một trận phong vân, hoa rụng đầy đất, ướt đẫm hương hoa, mấy nỗi bi lương, nại hà thế gian vô thường." Tần Phong nhìn hai người đang trú mưa dưới núi, lại khẽ nói: "Phù sinh một kiếp, nhật mộ thiên nhai, rửa sạch phù hoa, sủng nhục không kinh, ngắm trước hiên hoa nở hoa tàn, nhìn trên trời mây cuộn mây tan." Vũ Lăng thánh chủ quay đầu nhìn về phía Tần Phong, giọng nói nhẹ nhàng: "Xem ra trong Luân Hồi Đại Trận, ngươi đã cảm ngộ được không ít đạo lý nhân sinh nhỉ!" "Đạo lý không cần nhiều, chỉ cần biết mình muốn cái gì." Tần Phong quay đầu nhìn Vũ Lăng thánh chủ, thong thả nói: "Từng lần luân hồi, khiến ta khao khát có một người như nàng, như cơn gió mát lành giữa núi rừng, như ánh sáng ấm áp nơi cổ thành, từ sáng sớm đến đêm khuya, từ núi dã đến thư phòng, từ thư phòng đến nhà bếp, từ nhà bếp đến phòng ngủ, từ phòng ngủ đến ban công..." "Không hiểu!" Vũ Lăng thánh chủ vội vàng quay đầu nhìn về phía chân trời, cũng không biết là thật sự không hiểu, hay giả vờ không hiểu. "Oáp, thỏ ta ngủ ngon quá!" Tiểu Bạch ngáp một cái rồi vươn vai, nhảy lên vai Tần Phong nói: "Ý của hắn là, có người đẹp thay, gặp rồi không quên, một khắc không thấy thay, nhớ nhung đến điên dại." "Hừ, khinh phù!" Vũ Lăng thánh chủ lạnh hừ một tiếng, lật mặt nhanh hơn lật sách.

Tần Phong rút một củ cà rốt đưa cho Tiểu Bạch, gật đầu tán thành: "Chứ còn gì nữa, ta chưa từng thấy con thỏ nào khinh phù như thế này!" Ngươi giỏi lắm, ngươi thanh cao!

Tiểu Bạch tặng cho Tần Phong một cái lườm cháy mắt, ý bảo thỏ ta cũng chưa từng thấy ai mặt dày vô liêm sỉ như thế này.

Nhưng nể mặt củ cà rốt, thỏ ta đành miễn cưỡng đội cái mũ này vậy. "Đúng là chủ nào thỏ nấy!" Vũ Lăng thánh chủ giận một hồi lâu mới mở lời: "Nghe nói, ba năm trước ngươi hẹn quyết chiến với Lâm Tam của Tạo Hóa Tiên Cảnh tại Tử Cấm Chi Điên, hiện tại Âm Nguyệt hoàng triều và Đại Việt hoàng triều thế như nước với lửa, ngươi còn định đi ứng chiến không!?" "Tất nhiên rồi!" Trên mặt Tần Phong viết đầy vẻ tự tin, hoàn toàn không để Đại Việt vào trong mắt. "Thật không biết nên nói ngươi biết giữ lời, hay là trời không sợ, đất không sợ nữa!" Vũ Lăng thánh chủ nhìn sâu vào Tần Phong, trong lòng bỗng dưng lo lắng cho hắn.

Nàng không lo về trận quyết đấu giữa Tần Phong và Lâm Tam, mà lo hắn liệu có thể toàn mạng rời khỏi Đại Việt hay không.

Ngay sau đó, tin tức Tần Phong xuống núi lan truyền khắp Hoang Cổ, khiến vô số người tranh nhau nghị luận. "Cái gì?

Tần Phong xuống núi rồi!!" "Đêm trăng tròn sắp tới rồi, hắn lúc này xuống núi lẽ nào là..." "Không sai, có người thấy hắn đi về phía Đại Việt hoàng triều rồi!" "Đậu má, quá trương cuồng rồi chứ gì nữa!" "Chứ còn gì, ba năm trước một kiếm chém hàng ngàn môn sinh thiên tử của Đại Việt, hai năm trước giẫm lên thi thể hai mươi vạn đại quân Đại Việt để một trận phong thần, giờ lại định chạy lên nóc nhà người ta so kiếm, hắn đúng là không coi Đại Việt hoàng triều ra gì cả!" "Nghe nói Lục Đạo Đế Quân biết tin Tần Phong xuống núi, ba quân Bạch Bào, Trấn Ma, Hổ Bí lập tức áp sát biên giới." "Đây là để trợ trận cho Tần Phong, phô trương quốc uy đây mà!" "Phen này áp lực dồn về phía Đại Việt hoàng triều rồi, để xem họ có dám động thủ không!" "........." Lúc này thiên hạ đều đang bàn tán về cuộc quyết chiến Tử Cấm Chi Điên, không ai chú ý tới vẫn còn một cuộc hẹn ba năm nữa. ....

Thái Bạch Tiên Sơn.

Trên quảng trường nằm la liệt một đám đệ tử, chỉ có một thiếu niên ánh mắt kiên nghị đứng đó.

Hắn chính là Tần Hạo, người đã tu hành ngàn năm trong Động Thiên Phúc Địa, dù tuổi đời chỉ mới mười lăm.

Ngàn năm tu hành không chỉ khiến hắn có lĩnh ngộ sâu sắc hơn về Đại Đạo Dung Lô, mà còn ngộ ra Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kình thuộc về riêng mình, đạt tới sức mạnh của ngũ long ngũ tượng.

Tu vi càng là đột phá tới Nguyên Đan cửu trọng, cách Sinh Tử cảnh chỉ còn một bước chân.

Vốn tưởng sau khi ra ngoài có thể tìm được nỗi kinh hoàng giữa sinh tử, ai dè lỡ tay quét sạch Thái Bạch Tiên Sơn, ngay cả cường giả Sinh Tử cảnh cũng không phải đối thủ của hắn.

Chương 351

"Lâm Tâm Nhi, hẹn ước ba năm đã đến rồi!" Tần Hạo gương mặt kiên nghị nắm chặt nắm đấm, nhất định phải đòi lại danh dự đã mất.

Còn có người anh trai ngu ngốc của hắn, hắn sẽ đích thân đánh bại y! "Hắt xì!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết là cô vợ nhỏ nhà ai đang nhớ hắn đây. "Sắp đến kinh đô Đại Việt rồi!" Tần Phong đứng trên Thần Phong Chu nhìn về phía xa, chợt nhớ trong kinh thành còn có vị thiện nghệ môn kỹ nghệ miệng kia...

Hoàng cung Đại Việt.

Hoàng đế Đại Việt tức giận ném vỡ chén trà, khiến các đại thần bên dưới không dám ho he.

Hiện tại tin tức về việc Tần Phong xuống núi đã lan truyền, biên cảnh cũng truyền về tin tức phát hiện tung tích Tần Phong, hơn nữa hắn còn không thèm che giấu mà tiến thẳng về kinh đô. "Hỗn xược!!" Hoàng đế Đại Việt gầm lên: "Tần Phong tiểu nhi, đây là hoàn toàn không coi Đại Việt hoàng triều của trẫm ra gì, hắn đâu chỉ muốn quyết đấu với Lâm Tam trên Tử Cấm Thành, hắn rõ ràng là muốn tát thẳng vào mặt Đại Việt hoàng triều trước mặt cả Hoang Cổ này!!" "Bệ hạ thánh minh!" Các đại thần như học sinh trong lớp, thấy thầy giáo nói xong liền vội vàng vỗ tay. "Thánh minh cái thá gì!" Hoàng đế Đại Việt gào thét: "Lập tức tập kết đại quân cho trẫm, chỉ cần Tần Phong bước vào lãnh thổ Đại Việt, lập tức giết không tha!" "Nghĩa phụ, không thể!" Quang Thiên đứng ra, vẻ mặt chính trực nói: "Hiện tại ba quân Trấn Ma, Hổ Bí, Bạch Bào đã áp sát biên giới, chỉ cần chúng ta dám ra tay với Tần Phong, Lục Đạo Đế Quân nhất định sẽ lấy đó làm cái cớ để khai chiến." "Thế thì khai chiến!" Hoàng đế Đại

Việt lạnh lùng nói: "Hai năm hòa đàm, Thiên Tâm Chi Thành bị cắt nhượng năm phần mười đất đai phía Tây, đó là nỗi nhục của trẫm, cũng là nỗi nhục của Đại Việt, hiện tại đại quân đã nghỉ ngơi hồi sức, vật tư quân nhu đầy đủ, lại thêm viện quân Ma tộc đã tổ chức được triệu quân, đã đến lúc tiền sau giáp kích một lần đánh tan Âm Nguyệt hoàng triều rồi." "Nghĩa phụ, bây giờ vẫn chưa phải lúc!" Quang Thiên đối mặt với uy nghiêm hoàng đế, mở miệng nhắc nhở: "Lẽ nào người quên mất mưu kế ly gián Trần tổ mà nhi thần đã bày ra hai năm trước sao, chúng ta nên trước tiên ly gián quan hệ nội bộ Âm Nguyệt hoàng triều, như vậy mới có thể tăng thêm xác suất thành công." "Ly gián!!" Cơn giận của hoàng đế Đại Việt bị đè xuống, nhíu mày hỏi: "Hiện tại kế ly gián của ngươi đã tiến triển đến mức nào rồi, còn cần bao lâu nữa mới có thể ly gián quan hệ giữa Lục Đạo Đế Quân và quần thần." "Bẩm nghĩa phụ!" Quang Thiên trả lời: "Tối đa một tháng là có thể ly gián thành công!" "Một tháng!?" Hoàng đế Đại Việt không thèm suy nghĩ mà từ chối ngay.

Hiện tại cách đêm trăng tròn chưa đầy nửa tháng, đợi một tháng sau mới ra tay với Tần Phong thì không biết hắn đã chạy đi đâu rồi. "Nghĩa phụ!" Quang Thiên lại lên tiếng: "Nhi thần thấy chúng ta không nên ra tay với Tần Phong trước trận quyết chiến, chưa nói đến việc tu vi Tần Phong tăng tiến bao nhiêu tại Vũ Lăng thánh địa, chỉ riêng cái Thần Phong Chu trong tay hắn, nếu hắn muốn đi, chúng ta căn bản không giữ được." "Thần Phong Chu!" Hoàng đế Đại Việt nhíu chặt mày, thực sự đau đầu với món đồ này.

Đừng nói là người tu luyện dưới cấp Đại Đế, ngay cả Đại Đế cũng không dám khẳng định trăm phần trăm chặn được, chỉ cần khoảng cách giữa hai bên hơi xa một chút thôi, là hắn có thể khởi động Thần Phong Chu chạy mất dép.

Quang Thiên nói tiếp: "Cho nên nhi thần kiến nghị, đợi sau khi trận quyết chiến kết thúc mới ra tay với Tần Phong, một là sau khi quyết đấu xong thực lực Tần Phong chắc chắn đại tổn, hai là thể hiện phong phạm đại quốc của Đại Việt hoàng triều ta." "Được!" Hoàng đế Đại Việt sau khi suy tính kỹ lưỡng, cuối cùng gật đầu đồng ý ra tay sau trận quyết chiến.

Có đại thần thấy hoàng đế đã bớt giận, vội vàng bước ra nói: "Bệ hạ, thần kiến nghị nên mật thiết chú ý tới Tần gia, vạn nhất năm đó Tần gia thật sự dùng khổ nhục kế, ắt hẳn sẽ ra tay cứu Tần Phong." "Thần phụ nghị!" Lại có đại thần khác bước ra nói: "Nếu Tần gia thật sự ra tay cứu Tần Phong, vậy bọn họ chính là thông địch phản quốc, mưu đồ cực lớn, lòng dạ đáng chết, cho dù bệ hạ tha cho bọn họ, các đại thế gia cũng không dung được bọn họ." "Tần gia!" Trong mắt hoàng đế Đại Việt lóe lên một tia hàn ý, sự nhẫn nại của ông đối với Tần gia đã đến giới hạn. ....

Tần gia.

Thạch Trung Ngọc đi đến nơi bế quan của các lão tổ Tần gia.

Kể từ khi Tần Phong gửi một ức tiên tinh về, mười vị lão tổ Tần gia đã dốc toàn lực hấp thu tiên tinh. "Bái kiến các vị lão tổ!" Thạch Trung Ngọc bước vào, cung kính hành lễ.

Thủy tổ mở mắt, chậm rãi nói: "Tiểu Thiên đến rồi, là Tần gia gặp rắc rối gì sao!?" "Không dám giấu Thủy tổ!" Thạch Trung Ngọc mở lời: "Tiểu Phong đã xuống núi từ Vũ Lăng thánh địa, có thể nói là đang ngang nhiên tiến về kinh đô Đại Việt." "Huynh đệ tình thâm nha!" Thủy tổ thong thả thở dài: "Đứa trẻ này muốn dời toàn bộ sự chú ý của Đại Việt hoàng triều lên người nó, từ đó khiến họ phớt lờ hẹn ước ba năm của Tiểu Hạo và nha đầu Lâm gia." Thạch Trung Ngọc đầy vẻ lo lắng nói: "Nhưng như vậy áp lực sẽ dồn hết lên người Tiểu Phong, hoàn cảnh của nó sẽ càng thêm hung hiểm, có thể nói là thập tử vô sinh a!" "Quan tâm quá hóa loạn!" Thủy tổ nhẹ giọng nhắc nhở: "Ngươi quên con trai ngươi đã làm gì ở Côn Luân bí cảnh rồi sao, ngươi quên nó chỉ dẫn nghìn kỵ binh cô quân thâm nhập một trận phong thần rồi sao, ngươi quên bên cạnh nó quy tụ bao nhiêu năng nhân dị sĩ rồi sao...

Ngươi không nên lo cho sự an toàn của nó, mà nên nghĩ xem mình có bị nó đem bán đi mà vẫn vui vẻ đếm tiền hộ nó hay không thôi." "Ách..." Thạch Trung Ngọc nhất thời không biết nói gì, chỉ đành lảng sang chuyện khác: "Thủy tổ, Thái thượng trưởng lão của Thái Bạch Tiên Sơn, Nhàn Vân Tử tiền bối gửi tin tới, nói Tiểu Hạo đã ra khỏi Động Thiên Phúc Địa, ngàn năm tu hành khiến nó trưởng thành hơn rất nhiều, vừa mới ra đã đánh bại các sư huynh đệ Sinh Tử cảnh liên thủ, có thể nói là quét sạch Thái Bạch Tiên Sơn không đối thủ." "Nó thế này mà là trưởng thành cái gì, rõ ràng là thấy mình lại ngon rồi!" Thủy tổ không giấu nổi sự thất vọng nói: "Giang hồ không phải là đánh đánh giết giết, giang hồ là nhân tình thế thái, ngươi không giữ thể diện cho người ta, người ta sao có thể xưng huynh gọi đệ với ngươi, ngươi không có những huynh đệ thân thiết khác cha khác mẹ, sau này gặp nguy hiểm ai đến đỡ đao cho ngươi, so với anh nó thì nó còn kém xa lắm!" Lúc này, Tần Phong đã điều khiển Thần Phong Chu đến kinh đô Đại Việt. "Chúa công!" Mộc Tú đứng một bên, ngập ngừng muốn nói lại thôi: "Ngài hiện tại là tội phạm truy nã số một của Đại Việt hoàng triều, ngang nhiên đến kinh đô Đại Việt như thế này, e là chưa kịp bắt đầu quyết chiến Tử Cấm Chi Điên đã bị người ta tóm cổ rồi." "Sợ cái gì!" Tần Phong không mảy may quan tâm nói: "Chẳng phải còn có ngươi và lão Tề đây sao!?" "Ách..." Tề Tu Viễn đứng bên cạnh khóe mắt giật giật, không biết giờ mình hối hận còn kịp không.

Gã đúng là có thực lực đỉnh phong Chuẩn Đế cảnh không sai, hơn nữa dưới sự gia trì chiến lực gấp năm lần của Tiên Nô Pháp Ấn, có thể nói dưới cấp Đại Đế không ai là đối thủ của gã.

Nhưng vấn đề là, đây là kinh đô Đại Việt!

Có dùng mông để nghĩ cũng biết, bên trong chắc chắn có cường giả cấp Đế tọa trấn, gã một Chuẩn Đế lấy gì để đấu với người ta, thê tử gã còn đang ở Vũ Lăng thánh địa đợi gã về kia kìa. "Lão Tề, thái độ này của ngươi là không đúng rồi!" Tần Phong chân thành dạy bảo: "Làm một cường giả, ngươi phải có niềm tin 'dưới Đại Đế ta vô địch, trên Đại Đế một đổi một', ngươi suốt ngày cứ nghĩ đến vợ con thì làm được đại sự gì." "Đúng thế, đúng thế!" Tiểu Bạch liên tục gật đầu nói: "Chí lớn trượng phu phải như Trường Giang chảy về biển đông, hà cớ gì cứ lưu luyến chốn ôn nhu hương!" "Chúa công giáo huấn rất phải!" Tề Tu Viễn vẻ mặt nghiêm túc ôm quyền.

Dường như gã đã trở lại thành vị Đao Tuyệt tay cầm đại đao, chém từ Đông sang Tây mà mắt không hề chớp lấy một cái. "Ách..." Mộc Tú nhìn một người một thỏ, luôn cảm thấy có gì đó sai sai.

Bọn họ rốt cuộc là đang khích lệ Tề Tu Viễn, hay là đang dụ dỗ Tề Tu Viễn đi nộp mạng để về chiếm thê tử xinh đẹp của người ta đây...

Lúc này, Thần Phong Chu đáp xuống đế đô Đại Việt, thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh. "Đó là thứ gì?

Thuyền sao có thể bay trên không trung!?" "Đồ nhà quê, đó là Thần Phong Chu, một trong mười đại thần khí của Hoang Cổ đấy!" "Thần Phong Chu?

Chẳng lẽ Lục Đạo Đế Quân đến!?" "Không phải, Lục Đạo Đế Quân từ hai năm trước đã ban Thần Phong Chu cho Tần Phong rồi!" "Vãi chưởng, hắn cư nhiên thật sự dám tới, còn là hiên ngang mà tới!" Toàn trường không giấu nổi vẻ phẫn nộ, nhìn Tần Phong từ trên Thần

Phong Chu bước xuống.

Chỉ thấy hắn tay cầm quạt giấy, một thân bạch y, đúng chất thiếu niên phong lưu, trên vai là Tiểu Bạch đang gặm cà rốt, bên trái phía sau là Mộc Tú - thần toán đệ nhất Hoang Cổ, bên phải là Đao Tuyệt Tề Tu Viễn - một trong Hoang Cổ Song Tuyệt.

Tề Tu Viễn đeo thanh đại đao đã chém từ đông sang tây trên lưng, tay xách Vô Tận Kiếm Hạp của Tần Phong, chữ 'Đức' trên hộp kiếm đặc biệt thu hút sự chú ý.

Đúng lúc này, trong đám đông đột nhiên truyền đến một giọng nói phẫn nộ: "Tần Phong!!" "Có chuyện gì vậy!?" Mọi người tò mò nhìn theo hướng tiếng nói.

Chỉ thấy một nam tử sắc mặt dữ tợn đến vặn vẹo, cố đẩy đám đông bước ra phía trước.

Phía sau hắn còn đi theo mấy chục cao thủ Sinh Tử cảnh, nhìn qua là biết đến tìm chuyện.

Người này không phải ai khác, chính là Chu Đầu - kẻ từng theo Phương Trường đi sứ Âm Nguyệt hoàng triều năm đó.

Sau khi bị Tần Phong công khai đấu giá, hắn đã bị bóng ma tâm lý nghiêm trọng, thường xuyên mơ thấy mình bị lợn ủi.

Nay Tần Phong đến địa bàn của mình, hắn quyết tâm phải trả lại mối nhục năm xưa gấp bội. "Ngươi là..." Tần Phong tò mò đánh giá đối phương, hoàn toàn không nhớ đây là vị nào. "Tần Phong, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào!" Chu Đầu thấy Tần Phong chỉ mang theo hai người, không nhịn được khiêu khích: "Năm đó chẳng phải ngươi cậy thế Nguyệt Thần Cung đông người để bắt nạt ta sao?

Hôm nay có giỏi thì tới đây, tới đánh ta đi, tới đánh ta đi này..." Nói đoạn, Chu Đầu còn kích động đưa mặt sát lại gần Tần Phong.

Không phải hắn coi thường Tần Phong, mà là hắn không tin Tần Phong dám ra tay.

Vì đây là địa bàn của hắn, dù Tần Phong là rồng qua sông thì cũng không đấu lại con rắn địa phương như hắn. "Cư nhiên có loại yêu cầu này!?" Tần Phong không hiểu vì sao đối phương lại đòi mình đánh hắn, nhưng người ta đã đưa mặt đến tận nơi, hắn vốn là một quân tử Nho gia chính tông, đương nhiên không thể thiếu lễ mạo.

Chỉ thấy hắn không chút do dự nắm chặt nắm đấm, nhắm thẳng cái mặt của Chu Đầu mà nện một đấm thật mạnh.

Bụp một tiếng!

Chu Đầu bay thẳng từ đầu phố đến cuối phố, cả người ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Chương 352

Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!!

Tần Phong này sao lại có gan ra tay tại đế đô Đại Việt, chẳng lẽ hắn không biết đạo lý mạnh long không ép được địa đầu xà sao? "Thiếu gia!!" Đám cao thủ phía sau Chu Đầu ngẩn người một hồi mới phản ứng lại, hiển nhiên cũng không ngờ Tần Phong lại thật sự dám đánh người. "Tránh ra..." Chu Đầu ôm một bên má sưng húp lại tiến lên, gào thét: "Tần Phong, ngươi gây đại họa rồi!

Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, đại quân Chu gia ta sẽ băm vằn ngươi ra, có giỏi thì đánh thêm cái nữa xem!" "Lại còn có người thích cái trò này!" Tần Phong cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lẳng lặng nắm chặt nắm đấm lần nữa.

Bụp!

Tần Phong biến ảo xuất hiện trước mặt đối phương, một đấm nữa lại khiến hắn bay từ đầu phố đến cuối phố.

Toàn trường đứng hình, bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngáo ngơ.

Một kẻ dám nói, một kẻ dám làm!

Nếu không tận mắt chứng kiến, bọn họ vạn lần không tin có người hiêu trương đến mức này.

Đến địa bàn nhà người ta không sợ thì thôi, lại còn quay đầu đánh luôn cả rắn địa phương.

Tần Phong vẻ mặt vô tội nói: "Các ngươi đều nghe thấy rồi nhé, là hắn bảo ta đánh đấy, loại yêu cầu thế này cả đời ta chưa từng thấy bao giờ." "Gật, gật, gật!" Tiểu Bạch cũng liên tục gật cái đầu nhỏ, tỏ ý đến thỏ cũng chưa thấy bao giờ. "Trời cao đất dày ơi!" Mộc Tú tuyệt vọng không gì sánh được.

Cứ ngỡ đổi mệnh không dính nhân quả là có thể tiêu dao thế gian, ai dè đổi mệnh xong cái phong cách của tên này vẫn cứ khắc mình như cũ.

Nhìn bộ dạng hiêu trương này của Tần Phong, không cần bói cũng biết khó mà rút lui êm đẹp. "Tần Phong, ta phải giết ngươi!!" Chu Đầu hoàn toàn mất lý trí, bò dậy với cái đầu như đầu lợn.

Thấy Chu Đầu hạ lệnh, đám cao thủ đi cùng cũng quả đoạn ra tay, khí tức khủng bố bạo phát hất văng mọi thứ trên phố. "Lùi lại!!" Quần chúng ăn dưa kinh hãi, vội vàng né tránh.

Vút một tiếng!!

Một tên Sinh Tử cảnh lao đến trước mặt Tần Phong, giơ nắm đấm nện xuống. "Tốc độ quá chậm!" Tần Phong dễ dàng đoán trước đường quyền của đối phương, nghiêng người né tránh, chiếc quạt trong tay điểm nhẹ vào ngực hắn. "Phụt!!" Đối phương cảm thấy đau đớn lan tỏa, một ngụm máu phun ra rồi bay ngược về phía sau. "Giết!!" Những kẻ khác cũng chẳng màng đạo nghĩa giang hồ, rút vũ khí bắt đầu vây đánh Tần Phong.

Chỉ là sức mạnh của Tần Phong vượt xa tưởng tượng của bọn họ, dù đông người hắn vẫn ung dung tự tại, tà áo trắng bay trong gió, động tác ưu nhã, ra chiêu gọn gàng dứt khoát.

Về phần Tề Tu Viễn, lão đứng một bên không thèm ra tay, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh áp trận cho Tần Phong.

Từ khi vào đế đô Đại Việt, đã có rất nhiều thần thức lảng vảng xung quanh, nghĩa là bọn họ đã bị đám lão quái vật của Đại Việt nhắm vào, chỉ cần có gì không ổn, lão sẽ lập tức rút đao giành tiên cơ.

Ngao!!

Quạt giấy trong tay Tần Phong đột ngột mở ra, một con hắc long mang theo tiếng gầm lao vút đi. "Không ổn!!" Đám đối phương nhận thấy nguy hiểm, vội vã tung ra thế công mạnh nhất.

Bành một tiếng!!

Hắc long sau khi va chạm với mọi người thì vỡ tan thành nước, bạo phát ra một luồng nhu lực cực hạn.

Lấy nhu khắc cương, lấy tĩnh chế động! "Phụt!!" Đám người cảm thấy ngực bị nhu lực đánh trúng, đồng loạt phun máu bay ngược ra ngoài. "Đây chính là thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ sao!!" Toàn trường kinh hô không thể tin nổi.

Mười mấy cao thủ Sinh Tử cảnh ngay cả vạt áo của Tần Phong cũng không chạm tới đã bị đánh bại, mà nhìn thế nào cũng thấy đó chỉ là một chiêu tùy tiện, chẳng tính là đại chiêu gì. "Ngươi..." Chu Đầu nhìn đám thủ hạ nằm la liệt, nỗi sợ hãi khiến hắn lùi lại một bước.

Hắn không ngờ Tần Phong không chỉ hiêu trương trên địa bàn của mình, mà đến địa bàn của người khác còn hiêu trương hơn. "Ta chính là thích cái kiểu các ngươi nhìn ta không vừa mắt mà lại chẳng làm gì được ta đấy!" Tần Phong chẳng thèm quan tâm ánh mắt của mọi người xung quanh, kết thủ ấn thu nhỏ Thần Phong Chu lại. "Đến lượt thỏ ta lên sàn rồi!" Tiểu Bạch nhanh nhẹn lột sạch túi trữ vật của đám người, trước khi đi còn không quên khinh bỉ một câu: "Một lũ gà mờ!" Lúc này, một nam tử mặc hoàng bào ở cách đó không xa đã chứng kiến tất cả.

Hắn không ai khác chính là vị Thái tử đã làm 3000 năm của Đại Việt hoàng triều... "Thái tử điện hạ!" Quang Thiên cung kính tiến lên hành lễ, hắn và Thái tử vốn là chỗ quen biết lâu năm.

Từ khi Tần Phong phái hắn đến làm nằm vùng, ngoài việc lấy lòng hoàng đế Đại Việt, hắn còn dốc sức lấy lòng vị Thái tử 3000 năm này, mục đích là để giúp Tần Phong mưu đoạt long mạch khí vận của Đại Việt.

Đừng thấy Quang gia ở Đại Việt không mấy nổi bật, nhưng bí mật hoàng tộc thì hắn biết không ít.

Nghe nói Đại Việt sở hữu Thái thượng hoàng là vì Tần gia ngoài Thủy tổ ra, Nhị tổ cũng đã đột phá đến Đế cấp.

Lúc đó hoàng tộc chỉ có một mình Thái thượng hoàng là Đế cấp trấn giữ, đứng trước đe dọa chưa từng có.

Thế là vị Thái thượng hoàng này quyết định thoái vị, phò tá hoàng đế Đại Việt (lúc đó mới Chuẩn Đế) lên ngôi, dùng long mạch khí vận giúp lão đột phá Đế cấp để duy trì thế cân bằng.

Hiện nay Thái tử này đã làm Thái tử suốt 3000 năm, tu vi sớm đã đột phá Chuẩn Đế cảnh.

Tuy không nói ra, nhưng Quang Thiên cảm nhận được hắn lúc nào cũng muốn đem ông già mình đi chôn cất thật rình rang để dùng long mạch khí vận đột phá Đế cấp.

Cho dù Thái tử không có ý đó, hắn cũng sẽ làm cho Thái tử có ý đó.

Chương 353

Chỉ cần Thái tử đem ông già đi chôn, hắn mới có cơ hội lấy long mạch về hiếu kính Tần Phong, chúc mừng chủ nhân đắc được long mạch, đúng là chân mệnh thiên tử. "Chính ngươi đề nghị cho Tần Phong vào đế đô!?" Thái tử nhìn Tần Phong đang hiêu trương phía xa, ngọn lửa giận không thể kìm nén.

Dù gì hắn cũng là Thái tử Đại Việt, thấy người ta tới đập phá như vậy sao chịu nổi.

Đồng thời, hắn cũng không chịu nổi bộ dạng nhu nhược của phụ hoàng mình, để Tần gia từng bước lớn mạnh thì thôi, lại còn cắt đất cầu hòa với Âm Nguyệt hoàng triều, giờ lại hèn nhát thả Tần Phong vào đế đô.

Không chỉ mất mặt, mà còn làm nhục quốc uy! "Bẩm Thái tử điện hạ, là thần đề nghị!" Quang Thiên thấy ánh mắt muốn giết người của Thái tử, vội nhắc nhở: "Thần hoàn toàn là vì hoàng tộc Đại Việt.

Điện hạ chắc còn nhớ, năm đó thần phụng chỉ đi chuộc Ngô Vương và Ngụy Vương, bọn họ đã nói bên cạnh Tần Phong có một hồn tu Đế cấp." "Lời đó ngươi cũng tin!?" Thái tử hừ lạnh: "Chẳng qua là Ngô Vương và Ngụy Vương bịa ra để trốn tội thôi.

Cả Hoang Cổ cường giả Đế cấp chỉ có mấy người đó, chưa từng nghe có hồn tu Đế cấp nào cả." "Thái tử điện hạ, là thật đấy!" Quang Thiên vẻ mặt nghiêm túc: "Thần đã điều tra kỹ, lúc Bạch Bào Quân tập kích quân lương lần thứ hai, Tần Phong đang bị mười vạn đại quân của Phương Trường vây khốn.

Điện hạ thử nghĩ xem, với tu vi của Tần Phong lúc đó, đối mặt với mười vạn quân và hai cao thủ Chuẩn Đế, hắn có khả năng thắng sao!?" "Chuyện này..." Thái tử nhíu mày.

Lão cũng nghe nói về đội quân cương thi của Tần Phong, nhưng đội quân đó dù lạ đến đâu cũng không thể bắt sống hai Chuẩn Đế, bọn họ muốn chạy thì ai giữ được.

Trừ khi thật sự có hồn tu Đế cấp ra tay mới có thể chế phục được Chuẩn Đế.

Quang Thiên nói tiếp: "Theo thần đoán, vị cao thủ hồn tu này có lẽ là một cường giả sau khi chết hóa thành quỷ tu, nên mới không ai nhận ra." "Ý ngươi là, bên cạnh Tần Phong có một quỷ tu Đế cấp!?" Ánh mắt Thái tử lại hướng về phía Tần Phong, cơn giận biến mất, thay vào đó là sự trầm ngâm. "Đúng vậy!" Quang Thiên vội nói: "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Nếu bên cạnh Tần Phong thật sự có quỷ tu Đế cấp, bệ hạ sơ ý một chút là sẽ nguy hiểm đến tính mạng ngay.

Thế nên thần mới khuyên bệ hạ đừng chọc giận Tần Phong, đợi sau khi quyết đấu xong hãy ra tay." Người nói vô tình người nghe hữu ý.

Thái tử lúc này chẳng rảnh để nghĩ lời Quang Thiên có lý hay không, trong đầu chỉ quẩn quanh câu "bệ hạ sơ ý sẽ nguy hiểm tính mạng".

Làm Thái tử 3000 năm, nói không muốn kế vị là nói dối.

Chỉ cần phụ hoàng của hắn được "chôn cất rình rang", hắn mới có thể kế vị và dùng long mạch đột phá Đế cấp.

Giây phút này, tâm Thái tử không còn yên bình, một hạt giống bắt đầu nảy mầm. "Ngươi muốn làm gì?

Đừng có lại đây..." Chu Đầu kinh hãi nhìn Tần Phong từng bước ép sát, như cô vợ nhỏ gặp phải tên biến thái, không ngừng lùi lại.

"Yên tâm, ta là người trước giờ không thù dai, luôn lấy đức phục người!" Tần Phong nhếch môi nở nụ cười hiền hậu, đưa tay lấy Vô Tận Kiếm Hạp từ chỗ Tề Tu Viễn.

Bành!

Kiếm hạp nện thẳng lên đầu Chu Đầu, khiến hắn thấy đầu óc kêu ong ong. "Tần Phong, ngươi dám!" Chu Đầu vẫn còn gào lên: "Đây là đế đô Đại Việt, đắc tội Chu gia ta, ngươi chắc chắn phải chết..." "Gì cơ?

Ngươi đang dạy ta làm việc đấy à!?" Tần Phong khinh bỉ bĩu môi: "Chẳng lẽ ngươi chưa nghe qua, Tử viết: Hữu giáo vô loại sao!?" "Nghĩa là gì!?" Chu Đầu ngơ ngác.

Tiểu Bạch đứng bên cạnh dịch hộ: "Nghĩa là, khi ta dạy ngươi làm người, thì mặc kệ ngươi là cái giống gì!" Bành!

Kiếm hạp lại vỗ vào mặt, vỗ thật mạnh, vỗ túi bụi... "Tàn nhẫn quá!" Mọi người xung quanh ngoảnh mặt không nỡ nhìn, trong lòng bắt đầu chửi thề.

Đậu má!

Có thù báo ngay tại chỗ mà gọi là không thù dai!?

Vũ khí viết chữ 'Đức' thì gọi là lấy đức phục người!?

Đây rõ ràng là đốt vàng mã lừa ma mà!

Không lâu sau, bọn Chu Đầu đều nằm trong vũng máu, Tần Phong dẫn Tề Tu Viễn và Mộc Tú tìm một khách sạn ở lại.

Vừa vào đêm, đã có vị khách không mời đột nhập vào phòng Tần Phong. "Kẻ nào!?" Tần Phong nhảy dựng khỏi giường, thấy một người mặc hắc bào đứng bên cạnh.

Dưới ánh nến lờ mờ, người tới không phải ai khác, chính là ông bố hờ của hắn - Thạch Trung Ngọc! "Sinh Tử cảnh!" Thạch Trung Ngọc liếc mắt nhìn thấu tu vi của Tần Phong, kích động hạ thấp giọng, nói ra câu thoại đã nén mười năm: "Tốt, tốt lắm, nhi tử Tần Phong của ta có tư chất Đại Đế!!" "Vãi chưởng!!" Tần Phong sợ tới mức văng tục, nhìn dáo dác xung quanh vì sợ có ai đó nhảy ra trấn áp mình. "Lão già, cha làm cái gì thế!?" Tần Phong sợ ông bố hờ lại gào lên, vội hỏi: "Cha muốn hại chết con à?

Chẳng phải đã nói rồi sao, trong thời gian con làm nằm vùng thì đừng có tới tìm con mà!?" "Cũng tại có nguyên do cả!" Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ: "Đệ đệ của con vừa ra khỏi động thiên phúc địa đã đánh sạch đồng môn sư huynh đệ, bảo là bọn họ không thể khiến nó cảm ngộ được nỗi đại khủng bố giữa ranh giới sinh tử, nên nó cho bọn họ đi cảm ngộ luôn." "Rồi sao nữa!?" Tần Phong ngơ ngác. "Nghĩa là đệ đệ con nó bay bổng quá rồi!" Thạch Trung Ngọc nghiêm túc: "Ta đã bàn với các lão tổ, thấy chuyện này không tốt cho việc tu hành của nó, nên muốn con đi gõ đầu nó một chút, cho nó biết thế nào là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên." "Không được, không được!" Tần Phong dứt khoát từ chối: "Năm đó đào xương con đã áy náy đến tận giờ, sao có thể làm chuyện tổn thương nó được nữa, nó là chí hữu thân bằng, là thủ túc huynh đệ của con mà..." "Phong nhi!" Thạch Trung Ngọc tâm huyết dặn dò: "Hạo nhi không giống con, con từ nhỏ đã sớm hiểu chuyện, nhìn thấu thực tại, còn nó dù tu hành ngàn năm trong động thiên vẫn là trái tim son trẻ, sống trong mộng tưởng.

Nếu con không kịp thời đánh thức nó, tương lai nó sẽ còn chịu thiệt thòi lớn hơn." "Vậy con sẽ bảo vệ nó cả đời, trước đây thế, sau này cũng thế!" Vẻ mặt Tần Phong vô cùng nghiêm trọng.

Tuy rằng bắt nạt Thiên Tuyển Chi Tử là chuyện khiến lòng người vui vẻ, nhưng đó là chí hữu thân bằng, thủ túc huynh đệ của hắn, chỉ cần có chút lương tâm là chắc chắn không xuống tay được.

Vẫn là nên dùi mài kinh sử, thấu hiểu công lược, phản phái chỉ là ngụy trang, đầu tư mới là nghề chính, đợi kịch bản đảo ngược, quan hệ tốt đẹp, nhị đệ âm thầm phát triển gánh ta bay.

Đánh dị tộc, ta phụ trách hò hét cổ vũ!

Giết hoàng đế, ta thức đêm dọn vào hậu cung!

Diệt Đại Việt, ta đăng cơ xưng đế cho đệ xem!

Đấu Thiên Đạo, ta nằm ngửa giả chết hiến tế!

Hôm nay Tần Hạo gọi ta đại ca, ngày mai Tần Hạo là đại ca ta!

Tiết tháo vứt đi, thiên hạ là của ta!

Chương 354

Từ đó thế giới huyền huyễn đổi thay, ai thấy Phong ca mà chẳng mời thuốc!! "Hồ đồ!" Thạch Trung Ngọc nghiêm khắc quở trách: "Năm đó Tần gia ta nhẫn nhục chịu đựng, đưa ra quyết định tàn nhẫn như vậy là vì cái gì?

Chẳng phải hy vọng con và Hạo nhi có thể trở thành cột trụ chống trời sao?

Dù sau này con có hộ được nó nhất thời, chẳng lẽ hộ được nó cả đời?

Nó rốt cuộc vẫn phải tự mình trưởng thành." "Nhưng mà..." Tần Phong vẻ mặt rối rắm, suy nghĩ xem có nên xuống tay không. "Đinh đông, phát hiện Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử đã tròn mười lăm tuổi, nhiệm vụ Đối Quyết Định Mệnh mở khóa thành công, đánh bại Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được Rương Bảo Vật Sử Thi Thần Thoại *1." "Nhiệm vụ mở khóa rồi!" Tần Phong hơi ngẩn người.

Mười năm trước sau khi gieo mầm mống sợ hãi trong lòng nhị đệ, nhiệm vụ Đối Quyết Định Mệnh vẫn luôn im hơi lặng tiếng, không ngờ mười năm sau lại mở khóa.

Thạch Trung Ngọc lại tâm huyết dạy bảo: "Phong nhi, vi phụ biết con trọng tình trọng nghĩa, không nỡ hại Hạo nhi, nhưng Hoang Cổ là nơi ăn thịt người, mềm lòng là mất mạng như chơi đấy!" "Hài nhi đã hiểu!" Tần Phong biết không thể làm khác, đành hàm lệ gật đầu đồng ý.

Hắn cũng đâu muốn thế!

Nhưng hắn biết làm sao giờ!

Chỉ có thể dùng nước mắt bi thương để che giấu niềm vui sướng trong lòng thôi!! "Hảo nhi tử, cha tự hào về con!" Thạch Trung Ngọc nở nụ cười an tâm.

Lão chưa bao giờ thay đổi suy nghĩ, chuyện đáng tự hào nhất đời lão chính là có đứa con trai ngoan Tần Phong này. "Hử!" Thạch Trung Ngọc đột ngột nhíu mày nhìn ra ngoài cửa, cảm ứng được có cao thủ chuẩn bị phá cửa xông vào.

Nếu lão không đoán sai, người tới chính là Đao Tuyệt Tề Tu Viễn, phát hiện phòng Tần Phong có khách không mời nên định ra tay. "Hào nhi tử của ta quả nhiên lợi hại!" Tuy Thạch Trung Ngọc sớm nghe nói Tần Phong có chiêu bài thu phục lòng người rất giỏi, nhưng không ngờ có thể khiến Đao Tuyệt liều mạng vì hắn như vậy, trong lòng lão cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có Tề Tu Viễn bảo vệ không màng nguy hiểm, chuyến đi đế đô Đại Việt này cũng có thêm bảo đảm. "Cha đi trước đây!" Thạch Trung Ngọc lấy ra một tấm mệnh bài cấp Thủy tổ, bảo Tần Phong khi gặp nguy hiểm thì bóp nát.

Tần gia giờ không còn ở thế bị động như mười năm trước nữa, dù hiện tại không phải thời điểm tốt nhất để công khai thân phận Tần Phong, nhưng họ vẫn nắm chắc quyền chủ động.

Rầm!

Cửa phòng Tần Phong bị đạp văng, Tề Tu Viễn tay cầm đại đao lao nhanh vào.

Chỉ là chưa kịp chém ra đao khí dài mấy chục mét, Thạch Trung Ngọc đã nhảy cửa sổ biến mất vào đêm tĩnh lặng. "Mạnh quá!!" Sắc mặt Tề Tu Viễn lập tức ngưng trọng, không ngờ đối phương cư nhiên đoán trước được lão. "Không mạnh sao được!?" Tần Phong lẩm bẩm một câu.

Theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, phụ mẫu của main không phải là song vương thì cũng là song vong (đã chết), hiện giờ bọn họ vẫn sống nhăn răng, ăn ngon ngủ kỹ, chứng tỏ thiên phú khủng bố đến mức nào. "Chủ công, ngài không sao chứ!?" Tề Tu Viễn sợ là kế điệu hổ ly sơn nên không đuổi theo, cảnh giác nhìn quanh xem có đồng bọn nào không. "Ta không sao!" Tần Phong thu mệnh bài vào không gian, bắt đầu gọi hệ thống để cường hóa bản thân.

Tuy hắn đã đột phá Sinh Tử cảnh, nhị đệ hiện tại chỉ có Nguyên Đan cửu trọng, nhưng sau khi chứng kiến cái sự buff vô lý của Thiên Tuyển Chi Tử, hắn không dám lơ là giây nào.

Muốn thắng trong trận chiến định mệnh, phải chuẩn bị vạn toàn.

Hệ thống lên tiếng: "Ký chủ có thể tiêu tốn 5 triệu điểm để đổi Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ bảy, bay lượn trên không, một lần độn đi vạn dặm!" "Bay lượn trên không, một lần độn đi vạn dặm!" Tần Phong lập tức động tâm, quả đoạn đổi luôn.

Hắn hiện tại có thể bay nhưng tốc độ không nhanh, cần thân pháp tương ứng để bù đắp. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 5 triệu điểm phản phái, đổi thành công Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ bảy!" Vì trước đó đã dùng thẻ 100% Đại Viên Mãn cho Mị Ảnh Tiêu Dao, nên khi đổi quyển bảy, hắn lập tức đạt đến đại viên mãn, chỉ thấy cơ thể nhẹ bẫng, dường như có thể theo gió biến mất trong nháy mắt. "Vẫn chưa đủ!" Tần Phong vẫn thấy không an toàn, gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 3 triệu điểm phản phái, đổi một viên Sinh Tử Cảnh Căn Cơ Đan!" "3 triệu!!" Tần Phong đau lòng muốn chết.

Giờ cứ đổi cái gì là mất mấy triệu điểm, số điểm 63.416.650 trong túi rõ ràng không chịu nổi nhiệt. "Lâm huynh, ta nhớ ngươi quá!" Tần

Phong nhìn trăng ngoài cửa sổ, không biết Lâm Tam đang làm gì.

Tại Tạo Hóa Tiên Cảnh.

Một luồng kiếm khí xông thẳng lên tầng mây, khiến thiên địa biến sắc. "Hạo nhiên chính khí thật thuần túy!" Thần Tú đang tu luyện chợt mở mắt, biết đồ nhi Lâm Tam của mình đã xuất quan. "Đây chính là đệ nhất kiếm sau trăm năm sao!?" Các đệ tử đều kinh hô, bị thiên phú kiếm đạo của Lâm Tam làm cho kinh ngạc.

Vốn tưởng kiếm của Tần Phong là đệ nhất Hoang Cổ, trận quyết chiến Tử Cấm Chi Đỉnh này Lâm Tam chỉ có nước rước nhục, nào ngờ Lâm Tam lại là thiên niên ma nhất kiếm, lần này ai thắng ai bại thật sự khó đoán. "Tần huynh, ta tới đây!" Lâm Tam nhìn về hướng đế đô Đại Việt, nóng lòng muốn đè Tần Phong xuống dưới thân.

Lúc này, tại Thái tử cung ở đế đô Đại Việt.

Thái tử phái người gọi Quang Thiên tới, không chút che giấu ý định muốn đem phụ hoàng đi chôn cất thật long trọng. "Điện hạ!" Quang Thiên sợ hãi quỳ xuống dập đầu, như thể bị dọa đến ngốc luôn. "Quang Thiên, ngươi là người thông minh!" Thái tử như đang đùa giỡn với con kiến, giễu cợt: "Giờ ngươi đã biết bí mật của cô, hoặc là lên thuyền giúp cô nghĩ cách, hoặc là không thấy mặt trời ngày mai." "Điện hạ, thần không muốn chết!" Quang Thiên mồ hôi đầm đìa: "Thần nghe nói, Thái tử phi năm nào tầm này cũng đi cầu phúc cho điện hạ!?" Thái tử nghi hoặc: "Sao tự dưng lại nhắc đến Thái tử phi!?" Quang Thiên điên cuồng ám thị: "Tần Phong tuy là Thánh tử địch quốc, nhưng kết giao với hắn cũng không sao đâu..." "Không sao đâu!?" Thái tử ngẫm lại, đùng đùng nổi giận: "Hỗn xược, ngươi coi cô là hạng người gì!" "Thái tử bớt giận!" Quang Thiên vội nói: "Ý của thần là, gãi đúng chỗ ngứa, dùng mỹ nhân kế." "Mỹ nhân kế?!" Cơn giận của Thái tử vẫn chưa tan: "Dù có dùng mỹ nhân kế, bao nhiêu mỹ nhân không chọn, sao cứ phải chọn Thái tử phi của cô, ngươi định nhục mạ cô à!?" "Thần không dám!" Quang Thiên thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Thái tử, vội giải thích: "Sở dĩ thần muốn Thái tử phi đi dụ dỗ Tần Phong, một là vì Tần Phong đến từ Nguyệt Thần Cung, loại mỹ nhân nào mà chưa thấy qua, chỉ có đệ nhất mỹ nhân Đại Việt là Thái tử phi mới thu hút được hắn.

Hai là gãi đúng chỗ ngứa, chỉ có thân phận cao quý của Thái tử phi mới khiến Tần Phong lộ nguyên hình." "Không được!" Thái tử dù Quang Thiên nói gì cũng không đồng ý, lão không có thói quen tự đội mũ xanh cho mình.

Huống hồ đó là Thái tử phi lão sủng ái nhất, lão có nhảy từ đỉnh núi cao nhất Đại Việt xuống, có chết đói cũng không đời nào dâng Thái tử phi cho Tần Phong. "Thái tử điện hạ!" Quang Thiên nhỏ giọng khuyên: "Bệ hạ sở dĩ mãi không ra tay với Tần Phong là vì hắn có Thần Phong Chu, hắn mà muốn chạy thì dù có thiên la địa võng cũng không chắc bắt được.

Chỉ khi khiến hắn có điều vương vấn, tự nguyện ở lại, chúng ta mới có hy vọng thấy hắn liều mạng với bệ hạ." "Chuyện này..." Trong lòng Thái tử bắt đầu rối bời.

Chương 355

Làm Thái tử 3000 năm, lão khao khát kế vị hơn ai hết, nhưng thiên phú của lão chỉ dừng ở Chuẩn Đế, không có long mạch gia trì thì không phá được Đế cấp.

Mà phụ hoàng lão thì ngày ngày chìm đắm trong việc tuyển phi, chẳng có ý định thoái vị.

Lão nên bỏ Thái tử phi để cược lấy ngôi hoàng đế, hay giữ Thái tử phi để làm Thái tử thêm 3000 năm nữa!? "Còn do dự cái gì nữa!?" Quang Thiên nhìn bộ dạng do dự của Thái tử mà trong lòng đã bắt đầu chửi thề.

Từ khi nghe Thiên Quân, Vạn Mã kể về phong thái kiêu hùng của Tần Phong, người đầu tiên hắn nghĩ đến chính là đệ nhất mỹ nhân Đại Việt - Thái tử phi.

Chỉ cần dâng nữ nhân này cho Tần Phong, chắc chắn sẽ làm sếp hài lòng.

Vì nữ nhân này xét về nhan sắc tuyệt đối trên tầm Tứ Đại Mỹ Nhân Hoang Cổ, nhưng xét về tu vi thì đến xách dép cho họ cũng không xứng, nói cách khác chính là bình hoa di động đệ nhất Hoang Cổ.

Nhìn thần sắc do dự của Thái tử là biết cô nàng này đẹp đến mức nào, dù dùng ngôi vị hoàng đế tối cao dụ hoặc mà vẫn không nỡ bỏ cái bình hoa này. "Điện hạ, có được thiên hạ rồi lo gì không có mỹ nhân!" Quang Thiên thấy Thái tử vẫn lưỡng lự, lại khuyên thêm: "Hiện giờ Đại Việt ta vạn sự đã chuẩn bị xong, chỉ chờ một lệnh là có thể cùng trăm vạn đại quân Ma tộc nội ứng ngoại hợp tiêu diệt Âm Nguyệt hoàng triều, khi đó điện hạ rút kiếm là có thể hiệu lệnh giang hồ, vung roi là có thể thống nhất Hoang Cổ." "Hù hù..." Nhịp thở của Thái tử dồn dập, dường như đã thấy được viễn cảnh Quang Thiên mô tả, lão hít sâu một hơi: "Nói cho cô nghe kế hoạch chi tiết của ngươi!" "Rõ!" Quang Thiên mừng thầm, vội nói: "Chúng ta có thể dàn dựng một màn anh hùng cứu mỹ nhân trước trận quyết đấu, để Tần Phong cứu Thái tử phi.

Với tính cách của Tần Phong, chắc chắn sẽ bị nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành của Thái tử phi mê hoặc." "Ừm!" Thái tử không chút nghi ngờ điều này.

Với nhan sắc đó, không nam nhân nào không gục ngã, chỉ là lão càng nghe càng thấy khó chịu, có ai lại đi dựng cảnh anh hùng cứu mỹ nhân cho vợ mình mà anh hùng lại không phải là mình không cơ chứ.

Quang Thiên nói tiếp: "Sau khi cứu xong, tốt nhất để hai người ở riêng bồi dưỡng tình cảm một thời gian, đợi hòm hòm rồi Thái tử điện hạ hãy dẫn người tới đón Thái tử phi về." "Cái gì!?" Thái tử không giữ được bình tĩnh, phẫn nộ: "Ngươi còn định để Thái tử phi ở riêng bồi dưỡng tình cảm với Tần Phong?

Ngươi chê đầu cô chưa đủ xanh, định đi giúp bọn họ nuôi con à!?" "Thái tử bớt giận!" Quang Thiên vẻ mặt vô tội: "Thần để bọn họ bồi dưỡng tình cảm là muốn Tần Phong sau trận quyết đấu có ý định mang Thái tử phi đi cùng.

Lúc đó thần sẽ tìm cách đưa bệ hạ tới chứng kiến cảnh tượng này..." "Ngươi thâm thật đấy!" Cơn giận của Thái tử tan biến, thay vào đó là nụ cười gian trá.

Là Thái tử Đại Việt, lão thừa biết Tần Phong chính là cái gai trong mắt phụ hoàng mình, hai người mà gặp nhau chắc chắn sẽ một sống một còn.

Nếu cuối cùng Tần Phong giết phụ hoàng, lão có thể đổ hết tội lên đầu Tần Phong, vừa không mang tiếng giết cha đoạt ngôi, vừa có thể danh chính ngôn thuận kế vị, lại còn có thể lấy cớ báo thù để tấn công Âm Nguyệt hoàng triều.

Nếu phụ hoàng không bị giết, lão cũng có thể phủi sạch quan hệ.

Chỉ tiếc là cái mũ xanh này chắc chắn phải đội rồi! "Một nữ nhân sao so được với hoàng vị!" Ánh mắt Thái tử dần trở nên lạnh lùng, quyết định tiễn phụ hoàng một đoạn đường về trời.

Tại khách sạn Tần Phong ở.

Tuy hoàng đế Đại Việt quyết định sau trận chiến Tử Cấm Chi Đỉnh mới ra tay, nhưng danh tiếng Thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ quá lớn, cộng thêm màn chào sân hiêu trương khiến vô số tu luyện giả Đại Việt kéo đến thách đấu.

Nhưng lúc này Tần Phong đã uống Căn Cơ Đan, đang dùng linh thạch cực phẩm để tu luyện, chẳng rảnh mà tiếp bọn họ.

Tề Tu Viễn với tư cách Chuẩn Đế cao thủ đương nhiên không thèm chấp đám tôm tép này, lão tấc bước không rời canh gác ngoài phòng cho Tần Phong.

Còn Mộc Tú thì bày một cái sạp nhỏ ngay cổng khách sạn, lấy danh hiệu Thần toán đệ nhất Hoang Cổ để xem nhân duyên cho các cô nương. "Cô nương, chỉ tay của nàng tốt lắm!" Mộc Tú nói phóng đại: "Mệnh nàng thiếu gió (Phong), cái loại gió từ hang trống thổi ra ấy, chỉ cần nắm bắt tương lai, vận dụng chút khẩu thiệt chi lực (khéo miệng), chịu cái khổ người khác không chịu được, đời này chắc chắn đại phú đại quý." Bành!

Linh khí trong hư không đột nhiên bạo động, lấy phòng của Tần Phong làm trung tâm tỏa ra từng đạo gợn sóng. "Tần Phong đột phá rồi!" Mọi người đồng loạt ngẩng đầu kinh hô, cảm nhận được khí tức khủng bố.

Nếu họ nhớ không nhầm thì năm nay Tần Phong mới mười tám tuổi, dù có vào động thiên phúc địa tu luyện đi nữa, mười tám tuổi đạt Sinh Tử nhị trọng thì cả Hoang Cổ cũng chẳng tìm ra người thứ hai. "Sinh Tử nhị trọng rồi!" Tần Phong mở mắt thở ra một ngụm trọc khí, cảm nhận rõ rệt năng lượng cuồn cuộn trong cơ thể.

Chưa kịp cảm nhận kỹ sự thay đổi sau khi đột phá, hắn đã nhận được ý niệm của Quang Thiên gửi qua Tiên Nô Pháp Ấn, bảo là muốn dâng Thái tử phi - đệ nhất mỹ nhân Đại Việt cho hắn. "Vu khống, rõ ràng là vu khống!" Tần Phong lớn tiếng khiển trách, khẳng định mình tuyệt đối không phải loại người đó. "Vu khống cái gì cơ!?" Tiểu Bạch đang ngồi cạnh gặm cà rốt, nghiêng cái đầu nhỏ tỏ vẻ tò mò. "Không có gì, chúng ta ra ngoài dạo chút thôi!" Miệng thì nói không phải hạng người đó, nhưng cơ thể Tần Phong lại rất thành thực mà bước ra khỏi phòng... "Tần Phong!!" Đám đông thấy Tần Phong bước ra, liền rút vũ khí, hăm hở muốn xông lên.

Hiện tại, danh tiếng của Tần Phong tại Đại Việt đã thối nát tận cùng.

Không chỉ từ nhỏ đã móc Chí Tôn Cốt của em trai rồi đào tẩu sang Âm Nguyệt hoàng triều, khi lớn lên còn dẫn binh thâm nhập, khiến Đại Việt phải cắt đất bồi thường cầu hòa.

Giờ đây hắn còn ngang ngược tại đế đô Đại Việt, chuẩn bị quyết đấu với Lâm Tam trên đỉnh Tử Cấm Thành.

Có thể nói lúc này Tần Phong là kẻ thù số một của toàn dân Đại Việt, kẻ nào đánh bại được hắn chắc chắn sẽ vang danh thiên hạ.

Tuy nhiên, Tề Tu Viễn bên cạnh hắn không phải kẻ bù nhìn, không ai dám rút đao trước mặt vị Đao Tuyệt này. "Chúng ta có nên ra ngoài không!?" Mộc Tú tiến lên nói: "Chúa công, ta thấy ngài tốt nhất đừng ra ngoài thì hơn, danh tiếng của ngài ở Đại Việt đã để đời muôn năm rồi, mà là tiếng xấu ấy." "Tiếng xấu để đời!?" Tần Phong hơi ngẩn người, sau đó thở dài: "Hazzz, ta vốn tưởng rằng 'thanh giả tự thanh', ai ngờ quên mất còn có câu 'nhân ngôn khả úy' (lời người đáng sợ) mà!" "Ách..." Khóe mắt Mộc Tú giật giật, phát hiện Tần Phong đúng là mặt dày không ai bằng.

Nếu lão không biết Tần Phong đã tổ chức đám 'thủy quân' (anh hùng bàn phím) gì đó ở Âm Nguyệt hoàng triều, thì suýt chút nữa đã tin hắn là kẻ thanh cao vô tội thật rồi. 'Vút' một tiếng!

Một gã nam tử không cưỡng lại được cám dỗ vang danh thiên hạ, rút trường kiếm đâm thẳng về phía Tần Phong. "Ngoài Lâm huynh ra, loại như các ngươi cũng xứng rút kiếm trước mặt ta sao!" Tần Phong thản nhiên nói một câu, quanh thân bỗng trào dâng một luồng linh hồn lực mạnh mẽ. "Kiếm hồn!!" Toàn trường đồng thanh kinh hô, trợn tròn mắt.

Chỉ thấy trước mặt Tần Phong ngưng tụ một đạo kiếm ảnh trong suốt, tỏa ra linh hồn lực khủng khiếp, nhanh như chớp lao về phía gã nam tử.

Không đợi đối phương kịp phản ứng, kiếm hồn đã đâm xuyên trán gã. 'Bịch' một tiếng, gã đổ rầm xuống, ánh mắt dần mất đi thần sắc.

Đòn tấn công linh hồn của Hồn tu vốn đã khó chống đỡ, huống chi Tần Phong còn dung hợp kiếm ý vào linh hồn, ngưng tụ thành Kiếm hồn kinh hoàng.

Một kiếm chém ra, không chỉ chém xác thân mà còn diệt cả linh hồn.

Chương 356

"Còn ai nữa!?" Tần Phong quét mắt nhìn một vòng, không ai dám nhìn thẳng vào hắn.

Nếu Tần Phong chỉ là Kiếm tu, họ còn dám liều một phen, nhưng Kiếm hồn đã thuộc về thủ đoạn của Hồn tu, mà ở Hoang Cổ, Hồn tu và Độc tu là hai loại tồn tại không thể trêu chọc nhất.

Thấy không ai dám tiến lên, Tần Phong rời khỏi khách sạn.

Tuy hắn sinh ra ở Tần gia thuộc Đại Việt, nhưng đây là lần đầu tiên hắn đến và dạo chơi đế đô Đại Việt.

Dù vừa bại trận dưới tay Âm Nguyệt hoàng triều, nhưng điều đó chẳng hề ảnh hưởng đến sự phồn hoa của đế đô này, quy mô gấp mấy lần đế đô Âm Nguyệt, không hổ danh là đệ nhất hoàng triều Hoang Cổ.

Đi trên con phố sầm uất, nhớ tới việc Quang Thiên nhắc về khí vận long mạch, Tần Phong hỏi: "Mộc Tú tiền bối, lão có nhìn ra long mạch của Đại Việt ở đâu không!?" "Chúa công hỏi đúng người rồi đó!" Mộc Tú hớn hở nói: "Dù hoàng tộc Đại Việt ra sức che giấu, nhưng ta chỉ nhìn qua là biết long mạch nằm ngay trong đế đô." "Vị trí cụ thể?" Tần Phong hỏi tiếp. "Ách..." Mộc Tú nhất thời lúng túng: "Bọn họ bố trí cục diện 'Độ Long Quá Hải', gọi là thần long du hải, thấy đầu không thấy đuôi, lúc ẩn lúc hiện, đứt đoạn mà như liền nhau, phiêu hốt bất định, rất khó tính toán vị trí cụ thể." "Ra là vậy!" Tần Phong không nói thêm gì, lại hỏi: "Long mạch thực sự liên quan đến sự hưng suy của một quốc gia sao?" "Tất nhiên!" Mộc Tú nghiêm túc nói: "Long mạch là căn bản của quốc gia, long mạch không phá thì quốc gia phong điều vũ thuận, phồn vinh thịnh vượng.

Ngược lại, nếu long mạch vỡ tan, ắt sẽ quốc phá gia vong, sinh linh lầm than." "Có khoa trương vậy không!?" Tần Phong rõ ràng không tin.

Nếu long mạch thần kỳ như Mộc Tú nói, sao Đại Việt lại bị hắn đánh tới mức phải cắt đất cầu hòa? "Bởi vì vạn vật tương sinh tương khắc, long mạch cũng có khắc tinh!" Mộc Tú liếc nhìn Tần Phong, ấp úng nói: "Ví dụ như có những kẻ sinh ra đã mang theo thiên địa dị tượng, sự ra đời của họ là để khắc chế long mạch, một khi họ đắc thế, long mạch chắc chắn sẽ tổn hại nặng nề." "Hóa ra là thế!" Tần Phong vỡ lẽ: "Ta đã bảo sao trước năm ta ba tuổi thiên hạ thái bình, mà thằng em nhị đệ mang theo dị tượng vừa sinh ra là thiên hạ đại loạn, hóa ra nó chính là tên tội đồ cầm đầu!" "Khụ khụ..." Mộc Tú ho sặc sụa.

Lão phát hiện Tần Phong thật sự không biết xấu hổ là gì, đổ thừa cho em trai mà mượt mà đến thế là cùng. "Đúng thế, đúng thế!" Tiểu Bạch liên tục gật cái đầu nhỏ, tỏ ý sau này sẽ không chơi với Tần Hạo nữa.

Ngay lúc này, tiếng một nữ tử hoảng hốt vang lên: "Tránh ra, mau tránh ra!!" "Hửm?" Tần Phong tò mò quay đầu nhìn.

Một cỗ xe ngựa đang lao điên cuồng trên phố, bên trong là một mỹ nhân tuyệt sắc mặc hoa phục, dáng vẻ hoảng loạn làm ngẩn ngơ đám sinh vật giống đực xung quanh.

Vẻ đẹp của nàng như khiến thời gian ngừng trôi, đẹp tận xương tủy, mắt như trăng, mặt như hoa, eo mềm như liễu.

Điểm trừ duy nhất là nàng có vẻ hơi 'bất hiếu', không biết tự chăm sóc 'đôi gò bồng đảo' của mình (ý chỉ ngực phẳng). "Nhanh lên, không được để nàng ta chạy thoát!" Phía sau xe ngựa có mấy gã hắc y nhân bám đuổi không buông, hoàn toàn bất chấp đang là thanh thiên bạch nhật. "Nàng ta chính là đệ nhất mỹ nhân Đại Việt, Thái tử phi!?" Tần Phong lập tức bùng nổ cảm giác chính nghĩa, hô lên lời thoại kinh điển của nhân vật chính: "Buông người vợ người ta đó ra!" "Chúa công, không được!" Mộc Tú vội vàng ngăn Tần Phong lại, gấp giọng nói: "Thuộc hạ quan sát thấy nữ tử này tuy đã có chồng nhưng mặt tựa hoa đào, xác suất cao là mỹ nhân kế, nữ nhân này hung hiểm lắm, ngàn vạn lần không được chạm vào!" "Bậy bạ, bậy bạ hết sức, ta quan sát thấy nàng này dự báo thiên hạ thái bình!" Tần Phong vừa nói vừa liếc mắt nhìn Thái tử phi xác nhận.

Nàng này đúng là 'thiên hạ thái bình' (phẳng), tuyệt đối không có điềm báo 'đại hung' (ngực lớn).

Tất nhiên, là một kẻ lách luật của giáo dục chín năm, hắn hiểu rõ tai nghe là giả, mắt thấy chưa chắc là thật, phải thân hành trải nghiệm mới đưa ra kết luận được. "A..." Mấy gã hắc y nhân đã đuổi kịp xe ngựa, Thái tử phi thét lên kinh hoàng. 'Vút' một tiếng!!

Tần Phong nhảy vọt lên cỗ xe ngựa đang lao nhanh, một tay kéo Thái tử phi đang la hét vào lòng mình. "Tiểu tử, tìm chết!" Hắc y nhân nổi giận, tung quyền tấn công. "Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Tần Phong ôm chặt Thái tử phi trong lòng, giao chiến với đối phương.

Tốc độ tấn công của Tần Phong càng nhanh, tiếng la hét của Thái tử phi càng lớn.

Lúc này, tại một trà lâu không xa.

Thái tử đứng nhìn ái phi bị truy sát mà vẫn dửng dưng, nhưng thấy Tần Phong ra tay thì lập tức vui mừng khôn xiết.

Gã biết không nam nhân nào có thể cưỡng lại nhan sắc khuynh thành của ái phi mình. "Tần Phong!!" Nụ cười trên mặt Thái tử dần tắt ngấm, lòng bắt đầu thấy khó chịu.

Không nam nhân nào nhìn vợ mình bị kẻ khác ôm ấp mà vui cho nổi, nhưng tình ái sao sánh được với việc quân lâm thiên hạ. "Lợi hại!" Quang Thiên trong lòng thầm bái phục Thái tử gia, hạng nam nhân tự 'đội mũ xanh' như gã đúng là hiếm có trên đời... "Chỉ là một nữ nhân, có gì to tát đâu!" Ánh mắt Thái tử dần trở nên lạnh lẽo.

Chấp niệm hiện tại của gã là đăng cơ xưng đế, dù có hy sinh tất cả cũng phải tiễn phụ hoàng gã đi 'mai táng' thật linh đình. "Chủ nhân có vẻ rất thích nha!" Quang Thiên thấy Tần Phong ôm Thái tử phi không nỡ buông tay, trong lòng vui mừng, biết lần này tặng lễ đúng ý lãnh đạo rồi. "Quang Thiên!" Thái tử bình tâm lại, quay sang hỏi: "Ngươi chắc chắn bên cạnh Tần Phong có một Quỷ tu cấp Đế, có thể bất ngờ tiễn phụ hoàng ta quy tiên chứ!?" "Khởi bẩm Thái tử điện hạ, thần chắc chắn!" Quang Thiên trả lời đầy khẳng định, trong lòng thầm bồi thêm một câu: Tiễn được phụ hoàng ngươi thì cũng tiễn được ngươi thôi, cả nhà nên đi cùng nhau cho có bạn.

Còn hậu cung và long mạch, các ngươi không giữ nổi đâu, cứ giao cho chủ nhân Tần Phong của ta là tốt nhất. "Tần Phong, ngươi đừng làm ta thất vọng nha!" Thái tử nhìn Tần Phong đang chiến đấu trên xe ngựa, thầm cầu nguyện hắn nhất định phải tiễn được phụ hoàng gã.

Dù không thành công cũng chẳng ảnh hưởng gì đến gã, nhưng gã thực sự không muốn làm Thái tử suốt ba ngàn năm nữa rồi.

Lúc này, con ngựa bị hoảng vẫn cuồng chạy trên phố, khiến người đi đường kinh hãi kêu la.

Tần Phong ôm Thái tử phi giao thủ với đối phương trên xe ngựa, cứ ngỡ là mấy tên tép riu, ai ngờ đối phương đánh với hắn có qua có lại, không ai làm gì được ai.

Không phải vì tu vi đối phương quá mạnh, mà vì công pháp rất kỳ lạ.

Mỗi khi xếp giấy trong tay hắn điểm trúng đối phương, gã ta lại hóa thành hư ảnh biến mất, rồi lập tức xuất hiện tấn công, cứ như thể bản thể có thể hoán đổi giữa thực và ảo. "Huyễn Ảnh Thần Công!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn cũng nhảy lên xe, nhận ra ngay môn công pháp này.

Nghe nói tu luyện môn này có thể khiến cơ thể hư vô hóa, chỉ khi tấn công mới thực thể hóa, cực kỳ khó nhằn. "Đã bảo là đóng kịch thôi mà, sao lại cử hạng đối thủ khó chịu này tới chứ!" Tần Phong thầm chửi rủa trong lòng, lên án vị Thái tử kia làm việc thiếu chuyên nghiệp. 'Vút' một tiếng!!

Tần Phong buông eo mềm của Thái tử phi ra, vận dụng Mị Ảnh Tiêu Dao tầng thứ bảy đến cực hạn, ngay khoảnh khắc đối phương thực thể hóa để ra đòn, hắn đã lao tới trước mặt. 'Bành' một tiếng!

Nắm đấm của Tần Phong không còn xuyên qua hư không như trước mà va chạm mạnh với nắm đấm đối phương.

Chương 357

Không để đối phương kịp phản ứng, hắn hóa thành tàn ảnh tấn công dồn dập.

Tiếng va chạm kịch liệt như đang trút giận, khiến cỗ xe ngựa phát ra tiếng gỗ kêu răng rắc. "A..." Thái tử phi rời khỏi vòng tay Tần Phong vẫn không ngừng la hét.

Nàng mất thăng bằng trên cỗ xe đang lao nhanh, mắt thấy sắp ngã nhào xuống đất.

Ngay khi Tề Tu Viễn định ra tay cứu giúp, từ đám đông bên đường đột nhiên lao ra hai bóng người, chính là anh em Tạ Thiên, Tạ Địa.

Họ vốn tưởng sẽ sớm đợi được Mộc Tú ra ngoài để hoàn thành nhiệm vụ rồi về nhà, ai ngờ Mộc Tú trốn biệt trong Vũ Lăng thánh địa hơn một năm không ló mặt.

Khó khăn lắm mới đợi được lão ra, theo về đến tận đây.

Nếu không muốn bị hoàng đế Đại Việt trừng phạt vì làm việc bất lực, họ phải lấy đầu Mộc Tú về giao nộp càng sớm càng tốt.

Họ đã đợi được lúc Tề Tu Viễn phân tâm để thừa cơ giết Mộc Tú. "Cái gì!!" Mộc Tú ngơ ngác, không hiểu sao bọn chúng lại nhắm vào mình. "Hỏng bét!!" Tề Tu Viễn lập tức rơi vào thế lưỡng lự.

Không biết nên rút đao cứu Mộc Tú, hay ra tay cứu Thái tử phi.

Nếu là bình thường, lão chắc chắn cứu Mộc Tú, nhưng hiện tại rõ ràng Tần Phong đang có ý đồ với vị Thái tử phi này. "Ngươi đi cứu Mộc Tú đi, ta không sao đâu!" Tốc độ của Tần Phong nhanh đến khó tin, không chỉ giải quyết mấy gã kia trong nháy mắt, mà còn kịp kéo Thái tử phi sắp ngã trở lại vào lòng, rồi ôm nàng nhảy xuống khỏi cỗ xe ngựa đang lao điên cuồng. "Ngươi là ai?

Mau buông bản cung ra!" Thái tử phi đỏ mặt tía tai vùng vẫy trong lòng Tần Phong, cảm thấy hôm nay mình thật đen đủi.

Định ra ngoài thành cầu phúc cho Thái tử, ai ngờ vừa ra khỏi phủ không lâu, chưa kịp ra khỏi thành đã bị hắc y nhân tập kích, rồi Tần Phong lại xuất hiện 'anh hùng cứu mỹ nhân'.

Cứu thì cứu, sao lại ôm chặt nàng như thế!?

Nhìn nàng là Thái tử phi cũng đủ biết nàng xuất thân danh môn, là đại gia khuê tú am hiểu lễ nghĩa liêm sỉ, giữa thanh thiên bạch nhật mà bị nam nhân lạ ôm ấp thế này còn ra thể thống gì nữa. "Buông nàng ra!?" Tần Phong lắc đầu: "Ta tốn bao công sức cứu nàng, theo quy tắc giang hồ, nàng phải lấy thân báo đáp mới đúng chứ!" "Vị công tử này xin tự trọng!" Thái tử phi thẹn quá hóa giận: "Bản cung đã có phu quân, đoạn không có chuyện tái giá!" "Quy tắc ta hiểu!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Chỉ cần nàng và hắn tin tưởng lẫn nhau, ba người chúng ta sẽ bình an vô sự thôi!" "Vô sỉ!!" Thái tử phi tức đến mức định ra tay.

Chỉ có điều nàng quên khuấy mình chỉ là một 'bình hoa', ngoài khuôn mặt xinh đẹp thì tu vi chỉ có Nhập Đạo nhất trọng yếu ớt. "Cái tay nhỏ chân mềm này, ta còn chẳng dám dùng lực nữa là!" Tần Phong không ngờ tu vi nàng lại yếu thế, dễ dàng khống chế được ngay.

Đồng thời, hắn phát hiện nàng tuổi không lớn, tầm khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. "Ngươi làm bản cung đau!" Thái tử phi đau đến bật khóc: "Bản cung là Thái tử phi của Đại Việt, ngươi mau buông ra..." "Ta nghe nói Thái tử của các ngươi làm Thái tử đã ba ngàn năm rồi, nàng trẻ thế này mà lại gả cho lão già đó sao!?" Tần Phong thầm kêu trời.

Hắn từng thấy cô gái hám hư vinh thích đàn ông lớn tuổi, nhưng chưa thấy ai 'mặn' đến mức yêu cả bậc tổ tiên thế này. "Hừ!" Thái tử phi cắn môi hừ một tiếng, dường như bị Tần Phong chạm đúng nỗi đau.

Nàng cũng chẳng muốn gả cho gã Thái tử lớn hơn mình bao nhiêu tuổi đó, nhưng ai bảo nàng có nhan sắc khuynh thành mà lại không có thiên phú tu luyện, cuối cùng chỉ có thể trở thành quân cờ giao dịch chính trị của gia tộc. "Muốn ta buông ra cũng được!" Tần Phong nhìn Thái tử phi trong lòng, nở nụ cười mang phong cách của Tào Thừa tướng: "Không biết phu nhân đêm nay có nguyện cùng ta chung gối bồi đắp tình cảm không!?" "Ngươi, ngươi, ngươi..." Thái tử phi sắp tức điên rồi.

Nàng đã nói rõ mình là Thái tử phi, vậy mà hắn vẫn dám đưa ra yêu cầu quá đáng đó, hắn không sợ Thái tử nổi giận băm vầy hắn ra sao!? 'Ong!

Ong!' Giữa thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng kiếm minh chấn động, kèm theo luồng hạo nhiên chính khí thuần khiết.

Kiếm khí khắp đế đô bắt đầu rung động, phát ra những tiếng ngân nga như đang nghênh đón vị vua tối cao trong giới kiếm đạo. "Đây là hạo nhiên chính khí của Lâm huynh!" Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên, Thái tử phi trong lòng bỗng chốc trở nên 'kém thơm' hẳn... "Kiếm ý thật đáng kinh hoàng!" Tu luyện giả trong đế đô Đại Việt đồng loạt ngẩng đầu nhìn, bị kiếm ý của Lâm Tam làm cho khiếp vía.

Dù lúc này Lâm Tam chỉ có tu vi Nguyên Đan cửu trọng, nhưng hạo nhiên chính khí của gã đã dưỡng cả ngàn năm, kiếm ý cũng đã đạt đến cấp chín, chỉ còn một bước nữa là hình thành Kiếm vực. "Mẹ kiếp, đúng là vô lý hết sức!" Tần Phong không khỏi chửi thầm.

Cùng tu hành trong Động Thiên Phúc Địa, Lâm Tam ngồi tĩnh tọa ngàn năm là lên cấp chín kiếm ý, còn hắn 'say đắm trong mộng' ba mươi năm mà vẫn kẹt ở cấp bảy, đúng là ông trời thiên vị quá mức. 'Ong!

Ong!' Khu vực Lâm Tam đứng phát ra tiếng kiếm minh điếc tai, một đạo kiếm quang chói mắt đâm thẳng lên tầng mây. "Có người đánh nhau kìa!!" Đám đông 'hóng hớt' khắp nơi lập tức phấn khích, xách ghế cầm hạt dưa chạy đi chiếm chỗ. "Kẻ nào dám ăn hiếp Lâm huynh của ta!" Tần Phong lập tức ra vẻ không vui, ôm Thái tử phi lao về phía Lâm Tam. "Ngươi buông bản cung ra..." Thái tử phi vùng vẫy kịch liệt, sắp khóc đến nơi.

Là một đại gia khuê tú thụ giáo lễ nghi từ nhỏ, nàng sao chịu nổi cảnh bị nam nhân lạ ôm ấp thế này, chưa kể nàng còn là Thái tử phi, liên quan đến mặt mũi hoàng gia. "Hỏng rồi, mau ngăn hắn lại!" Cách đó không xa, sắc mặt Thái tử biến đổi, bị Tần Phong dọa cho mặt xanh mét.

Gã có thể chấp nhận 'đội mũ xanh' để kế vị, nhưng với điều kiện là không ai được biết.

Giờ cả thành đang đổ xô về phía Lâm Tam, nếu ái phi bị nhận ra thì chẳng khác nào tuyên bố với cả Hoang Cổ là gã bị cắm sừng sao.

Dù Thái tử phi này mới vào phủ không lâu, nhưng cũng là kiệu hoa tám người khiêng rước về chính thất, người nhận ra nàng tuyệt đối không ít. "Rõ!!" Mấy gã hắc y nhân nhận lệnh, lập tức biến mất tại chỗ.

Chỉ có điều lúc này Tần Phong chẳng thèm đánh nhau với họ, thấy có người cản đường liền thi triển Mị Ảnh Tiêu Dao tầng bảy, thân hình nhanh đến mức không ai kịp phản ứng.

Lăng không phi hành, một lần độn vạn dặm!

Chương 358

"Cái gì!!" Mấy gã hắc y nhân tái mặt, quay đầu lại đã chẳng thấy Tần Phong đâu. "Quang Thiên, đây chính là diệu kế ngươi bày cho ta sao!" Thái tử mất hết bình tĩnh, đổ sạch lỗi lên đầu Quang Thiên. "Thần tri tội!" Quang Thiên không thèm biện minh, chủ động nhận lỗi.

Bởi lẽ sếp luôn là người đặt ra luật chơi, cãi lý với sếp là điều ngu ngốc nhất, thà cứ nhận lỗi để duy trì lòng tự trọng mong manh của sếp còn hơn. "Đi!" Thái tử dần bình tĩnh lại, biết đây là ngoài ý muốn.

Chuyện đã rồi, trách ai cũng vô ích, phải tập hợp nhân mã cướp lại Thái tử phi, để thiên hạ biết gã không phải tự nguyện 'xanh đầu' mà là Tần Phong dùng cường quyền cướp người.

Còn chuyện tiễn phụ hoàng đi mai táng, chỉ đành điều chỉnh lại kế hoạch sau.

Lúc này, cỗ xe ngựa đã tan tành.

Đòn tấn công của anh em Tạ Thiên, Tạ Địa bị Tề Tu Viễn chặn đứng, Mộc Tú nhát gan nấp sau lưng Tề Tu Viễn không dám ló mặt. "Hai vị còn muốn tiếp tục sao!?" Tề Tu Viễn lạnh lùng cầm đại đao đối đầu, cơ bắp cuồn cuộn như mãnh thú sắp thức tỉnh. "Rút!" Tạ Thiên nhìn tình hình, dứt khoát chọn rời đi.

Gã và Tạ Địa tuy đã đạt Chuẩn Đế cảnh, nhưng tu luyện ám sát đạo, chỉ một đòn giết chết, không bao giờ đấu chính diện.

Huống chi Mộc Tú tuy nhát nhưng tu vi cũng là Chuẩn Đế, đánh chính diện một hồi chưa chắc đã xơi được lão. "Ờ!" Tạ Địa lập tức thu vũ khí, quay người đi thẳng không thèm nhìn lại. "Mẹ kiếp!!" Tạ Thiên chửi thề một tiếng, muốn bóp chết thằng em mình luôn.

Bảo rút là rút luôn, không thèm nhìn đội hình, không thèm quan tâm đồng đội sống chết ra sao à!? "Cơ hội tốt!" Tề Tu Viễn nắm lấy cơ hội, chém một đao khí dài bốn mươi mét về phía Tạ Thiên. 'Oanh long long!!' Đao khí bổ xuống, rạch một đường rãnh sâu hoắm giữa lòng đất. "Phụt!!" Tạ Thiên phun ra ngụm máu, bị thương nặng.

Cứ ngỡ Tạ Địa nghe tiếng động sẽ quay lại cứu, ai ngờ gã vẫn cắm đầu chạy tiếp. "Cái đệch!!" Tạ Thiên đành lết cái thân tàn một mình chạy trốn, trong lòng nguyền rủa tổ tông mười tám đời của Tạ Địa một lượt. 'Giặc cùng chớ đuổi!' Tề Tu Viễn không đuổi theo, xách Mộc Tú đi tìm Tần Phong. "Oa oa, số lão phu sao khổ thế này!" Mộc Tú uất ức không tả nổi.

Cứ ngỡ bị Tần Phong đóng ấn Tiên Nô thì không phải lo bị diệt khẩu, ai ngờ bọn kia vẫn bám đuổi đòi mạng.

Lúc này, Tần Phong ôm Thái tử phi lao đến hiện trường. "Kẻ nào ăn hiếp Lâm huynh của ta!" Tần Phong quát lớn.

Chỉ thấy Lâm Tam đang giao chiến với mấy cao thủ Phiêu Miểu cảnh trên không trung, năng lượng bùng nổ khiến hư không rung chuyển. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ vu khống hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử, khiến gã bị hiểu lầm dẫn đến giao tranh, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Thế này không phải là ăn hiếp người thành thật sao!?" Tần Phong bất bình, lên án hệ thống vu khống người tốt.

Hắn mới đến nơi, còn chưa kịp chào Lâm Tam câu nào, sao bảo hắn vu khống được!? "Lâm Tam, giao Tiên tinh ra đây tha ngươi không chết!" Một gã Phiêu Miểu cảnh quát lớn, tiếp tục tấn công dồn dập.

Dù Lâm Tam được Tạo Hóa Tiên Cảnh bảo hộ, lại vang danh Thần tử thượng giới, nhưng vì tiền tài mà chết, miếng ăn là miếng nhục, vẫn có kẻ liều mạng muốn thử vận may. "Ách..." Tần Phong nhất thời không biết nói gì.

Trời hôm nay xanh thật, mây hôm nay trắng thật, đất hôm nay dày thật nha! "Ta đã nói nhiều lần rồi, không phải ta làm!" Lâm Tam của hiện tại đã khác xa ba năm trước, gã trở nên điềm tĩnh lạ thường, dù thái sơn sụp trước mắt cũng không đổi sắc, chẳng việc gì có thể làm lòng gã gợn sóng. "Không phải ngươi thì là ai làm!?" Đối phương rõ ràng không tin, ra tay càng độc ác. "Là ta làm đấy!" Một giọng nói khiến mọi người quay lại nhìn.

Tần Phong mặc bạch y rực rỡ xuất hiện, trong lòng vẫn ôm Thái tử phi đứng trên không trung. "Ngươi làm!?" Đối phương cau mày đánh giá Tần Phong. "Đúng vậy, chính là ta làm!" Tần Phong mặt đầy chính khí: "Tiên tinh đều ở chỗ ta, sau này muốn cướp Tiên tinh cứ tìm Tần Phong này, không liên quan gì đến Lâm huynh của ta hết!" "Tần huynh!!" Lâm Tam lập tức xúc động, cõi lòng dậy sóng.

Vì để cuộc sống sau này của gã không bị truy sát, Tần Phong lại chủ động đứng ra gánh hết tội danh, đời này kết giao được với Tần huynh đúng là phúc đức của gã... "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Ai lừa gạt tình cảm chứ!!" Tần Phong không vui, khẳng định mình đối xử với người khác bằng chân tâm.

Nhưng mà phải nói, Lâm huynh đúng là Thiên Tuyển Chi Tử, tu hành ngàn năm, trở về vẫn là thiếu niên ngây thơ, chẳng thay đổi tẹo nào. "Tần Phong, hắn là Tần Phong!!" Đám đông hóng hớt xôn xao, nhận ra ngay Tần Phong.

Tin tức hot nhất Hoang Cổ hiện nay không gì khác ngoài trận quyết đấu trên đỉnh Tử Cấm Thành giữa Tần Phong và Lâm Tam.

Chưa bàn tới việc Tần Phong ngang nhiên đến đế đô Đại Việt hống hách thế nào, chỉ riêng thân phận của hai người đã đủ chấn động

Hoang Cổ rồi.

Một người khiến chín tiếng chuông vang trở thành Thần tử thượng giới, một người là siêu cấp thiên tài đứng đầu Thiên Tư Bảng!

Trận quyết đấu này là màn so tài đỉnh cao chưa từng có, bao nhiêu thiên kiêu đang trên đường đổ về đây để chứng kiến.

Chỉ là không ngờ trận chiến chưa bắt đầu đã lòi ra vụ án Tiên tinh mất tích ba năm trước. "Ngươi là Tần Phong!?" Mấy gã vây đánh Lâm Tam khinh bỉ: "Ngươi coi bọn ta là lũ ngốc à?

Cả Hoang Cổ ai chẳng biết ngươi và Lâm Tam thân thiết đến mức mặc chung một cái quần, năm xưa vì bảo vệ gã mà ngươi còn chẳng tiếc mạng sống, bọn ta mà tin ngươi thì đúng là lũ ngu rồi!" "Hóa ra là vậy!" Đám đông xung quanh vỡ lẽ, cuối cùng đã hiểu vì sao Tần Phong lại nhận tội.

Chương 359

Đồng thời, họ cũng bắt đầu nghi ngờ, một nam nhân vì huynh đệ mà chịu đao, không tiếc gánh tội thay như thế, sao có thể là kẻ ác thập ác bất xá trong truyền thuyết được.

Khi nghĩ đến việc Tần Phong là Thánh tử Âm Nguyệt hoàng triều, còn họ đang ở Đại Việt, mọi sự bất hợp lý đều được 'não bổ' (tự giải thích) một cách hợp tình hợp lý. "Các ngươi nói láo!" Tần Phong phẫn nộ: "Tiên tinh thực sự ở trên người ta, không liên quan gì đến Lâm huynh hết!" "Cút!" Đối phương chỉ đáp lại một chữ, rồi quay sang đe dọa: "Lâm Tam, ta khuyên ngươi khôn hồn thì giao Tiên tinh ra, nếu không đừng trách anh em ta đao hạ vô tình!" "Tần huynh, chuyện này không liên quan đến huynh, hảo ý của huynh ta xin nhận!" Lâm Tam nhìn Tần Phong đầy cảm kích, hạo nhiên chính khí trong lòng không cho phép gã làm vậy. "Đinh đoong, phát hiện ký chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Giữa người với người sao lại thiếu sự tin tưởng thế này!" Tần Phong cảm thấy uất ức vô cùng, không hiểu sao mọi người lại không tin hắn. "Hắn chính là Tần Phong!!" Thái tử phi chấn động, ngước nhìn Tần Phong.

Nàng cuối cùng cũng hiểu vì sao hắn nghe danh Thái tử mà vẫn dửng dưng, ngay cả hoàng đế Đại Việt hắn còn chẳng coi ra gì, nói chi một gã Thái tử làm ba ngàn năm chưa lên ngôi.

Đồng thời, nhìn góc nghiêng đẹp trai của Tần Phong, tim nàng bỗng đập loạn nhịp.

Từ xưa thiếu nữ hoài xuân, mỹ nhân yêu anh hùng.

Đặc biệt là hạng nữ tử có nhan sắc mà không có thiên phú tu luyện như nàng, lại càng khao khát có một đại anh hùng bảo vệ.

Mà Tần Phong là Đệ tam Thánh tử Âm Nguyệt hoàng triều, đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, Nhập Đạo trảm Sinh Tử, Thiên Tông diệt Phiêu Miểu, một kiếm trấn vạn ma, mười sáu tuổi nhất chiến phong thần, tư chất đứng đầu Thiên Tư Bảng, tuyệt đối là mẫu hình lý tưởng của mọi phụ nữ Hoang Cổ. "Tiếc là..." Thái tử phi nghĩ đến mình đã có chồng, ánh mắt dần tối lại.

Dù có ảo tưởng về Tần Phong, nhưng gặp nhau sai thời điểm thì định sẵn không có kết quả tốt, xiềng xích đạo đức không cho phép nàng bước quá giới hạn. "Oa oa..." Tần Phong thấy không ai tin mình, uất ức ôm Thái tử phi mà 'khóc'.

Cứ ngỡ nàng sẽ vùng vẫy như trước, ai ngờ lúc này nàng lại im lặng lạ thường, chỉ cúi đầu với đôi má ửng hồng thẹn thùng. "Ơ!" Tần Phong ngơ ngác nhìn xuống, thấy vẻ thẹn thùng của Thái tử phi.

Thiếu nữ câu người, thiếu phụ câu hồn!

Hắn thừa nhận linh hồn 'Thừa tướng' của mình đã bị nàng câu mất rồi, giờ mới hiểu vì sao Tào Tháo lại muốn xây Đồng Tước Đài nhốt Đại Kiều, Tiểu Kiều.

Ngay lúc đó, đám đông hóng hớt đã nhận ra Thái tử phi. "Nhìn kìa, nữ nhân trong lòng Tần Phong có phải Thái tử phi không!?" "Đúng rồi, chính là Thái tử phi, nhan sắc khuynh thành thế này tôi chết cũng không quên được!" "Nàng là Thái tử phi sao?

Đúng là đệ nhất mỹ nhân Đại Việt!" "Vấn đề là, sao Thái tử phi lại bị Tần Phong ôm thế kia!?" "Tôi không biết Thái tử ba ngàn tuổi có còn 'lực' không, cũng không biết Thái tử phi hai mươi lăm tuổi có cô đơn không, nhưng tôi biết Thánh tử mười tám tuổi chắc chắn là 'thân cường lực tráng' rồi!" "Cuộc hôn nhân hai người, lỗi tại ba người, anh em ạ, tôi ngộ ra rồi!" "..." Đám đông xung quanh lập tức kích động, không ngờ xem đánh nhau lại hóng được 'drama' to đùng thế này. 'Oanh long long!!' Tiếng nổ vang trời, năng lượng khủng khiếp tản ra.

Lâm Tam cầm trường kiếm đại chiến với mấy cao thủ Phiêu Miểu cảnh, dù tu vi chỉ mới Nguyên Đan cửu trọng nhưng vẫn đánh ngang ngửa. "Không hổ là yêu nghiệt khiến chín tiếng chuông vang!" Đám đông kinh hô trước sức chiến đấu đáng sợ của Lâm Tam. "Lâm huynh đừng sợ, ta đến giúp huynh!" Tần Phong ôm Thái tử phi hét lớn, định bay lên cứu Lâm Tam.

Nhưng chưa kịp hành động, hàng trăm bóng người đã xé rách hư không lao tới, bao vây hắn chặt chẽ, dẫn đầu chính là gã Thái tử làm ba ngàn năm.

Mặt Thái tử hiện lên 'ánh xanh' lấp lánh, vừa đến đã gầm lên: "Tần Phong, ngươi to gan lắm, dám cưỡng đoạt Thái tử phi của ta, mau buông nàng ra!" "Cưỡng đoạt!?" Những kẻ không biết chuyện càng thêm phấn khích.

Cứ ngỡ là tình tay ba ủng tễ, ai dè là trò chơi tranh giành của các bậc kiêu hùng. "Thái tử!" Trong mắt Thái tử phi thoáng hiện vẻ thất vọng, nàng vùng vẫy lấy lệ trong lòng Tần Phong. "Ngươi bảo buông là ta buông chắc, thế thì ta mất mặt lắm!" Tần Phong chẳng thèm nể nang, bá đạo ôm chặt Thái tử phi hơn. "Oa ô!" Đám hóng hớt rộ lên những tiếng quái dị, biết lúc này áp lực đang đè nặng lên vai Thái tử.

Thái tử thấy không khí đã được đẩy lên cao trào thế này, chỉ đành đỏ mặt (xanh đầu) mà hét: "Tần Phong đáng chết, một mình ngươi mà dám ngạo mạn ở Đại Việt hoàng triều sao, người đâu, giết hắn cho ta..." Lời còn chưa dứt, từng luồng khí tức khủng bố đột nhiên giáng xuống, kèm theo những tiếng hô vang trời lệch đất: "Thiên hạ ai người không biết quân, nam bắc gần xa đều là khách, ai bảo Tần Phong chỉ có một mình!!" "Âm Dương gia ta chịu ơn Tần công tử, đến trợ trận!" "Thiên Long tự ta chịu ơn Tần công tử, đến trợ trận!" "Quỷ Cốc nhất phái ta chịu ơn Tần công tử, đến trợ trận!" "Đạo gia Chính Nhất phái ta chịu ơn Tần công tử, đến trợ trận!" "Đạo gia Mao Sơn phái ta chịu ơn Tần công tử, đến trợ trận!" "Hợp Hoan tông ta chịu ơn Tần công tử, đến trợ trận!" "..." "Cái gì!!" Đám quần chúng hóng hớt ở Tây Chu không khỏi rúng động trong lòng.

Chỉ thấy từng đạo thân ảnh tỏa ra khí tức khủng bố giáng lâm, sau khi xuất hiện đều lần lượt hành lễ với Tần Phong, cảm tạ hắn đã cứu vớt hậu bối nhà mình trong Côn Luân bí cảnh. "Sao có thể như vậy!?" Sắc mặt Thái tử lập tức càng thêm xanh mét, không hiểu nổi đằng sau Tần Phong lấy đâu ra nhiều người chống lưng như thế.

Quảng Thiên trầm giọng nhắc nhở: "Thái tử điện hạ, chớ quên Côn Luân bí cảnh ba năm trước, tám thành thế lực của Hoang Cổ đều nợ hắn một cái nhân tình." "Tám thành thế lực Hoang Cổ!!" Khóe mắt Thái tử không nhịn được mà giật giật, chỉ cảm thấy mình bị hố từ đầu đến cuối.

Gã vốn muốn thông qua việc tự đội mũ xanh, mượn tay Tần Phong để an táng phụ hoàng thật vẻ vang, ai ngờ sự thái lại mất kiểm soát đến mức độ này.

Hiện tại đừng nói gã chỉ là một Thái tử ngồi không ba ngàn năm, ngay cả lão phụ hoàng bất tử kia của gã khi đối mặt với tám thành thế lực Hoang Cổ cũng phải sợ hãi.

Toàn trường sôi sùng sục. "Trận thế này, Tần ca của tôi lợi hại quá rồi!" "Nhân tình của tám thành thế lực Hoang Cổ, nghĩ thôi đã thấy tê cả da đầu!" "Thiên hạ ai mà không biết quân, nam bắc gần xa đều là khách quý, Tần công tử quả là người đại nghĩa!" "Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao Lục Đạo Đế Quân lại đè ép hai vị Thánh tử kia, chỉ dành sự sủng ái cho một mình Tần Phong!" "Ngươi bảo Âm Nguyệt hoàng triều có thể chiến thắng Đại Việt hoàng triều là nhờ vào những nhân tình này!?" "Phế thoại, không có những nhân tình này, Lục Đạo Đế Quân sao dám mang toàn bộ tinh nhuệ đi đánh Đại Việt!?" "Lần này bản thổ Đại Việt bị tập kích mà không ai thèm giúp, e là cũng do những nhân tình này có tác dụng!" "Có những nhân tình này ở đây, Hoang Cổ ai dám không nể mặt Tần Phong." Ánh mắt quần chúng Tây Chu nhìn Tần Phong đã thay đổi, từ xem kịch trào phúng chuyển sang ngưỡng vọng cường giả.

Họ vốn tưởng Tần Phong lần này đến đế đô Đại Việt là rúc đầu vào hố xí tìm cái chết, ai ngờ người ta lại tự tin tràn trề mà tới.

Trong có nhân tình của tám thành thế lực Hoang Cổ trợ trận, ngoài có đại quân Âm Nguyệt hoàng triều áp sát uy hiếp.

Đừng nói hắn ngông cuồng ở đế đô không coi ai ra gì, dù hắn có thật sự bắt Thái tử phi về nhà thì dường như cũng không phải là không thể.

Đồng thời, mọi người cũng đổ dồn ánh mắt về phía vị Thái tử bị cắm sừng kia.

Áp lực lúc trước Tần Phong gây ra còn chưa tiêu hóa hết, giờ lại thêm một đợt áp lực mới, không biết vị Thái tử ba ngàn tuổi này có chịu thấu hay không. "Đáng chết!!" Thái tử thấy động thủ không chiếm được ưu thế, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tần Phong, đừng tưởng có những thế lực này chống lưng là giỏi.

Ngươi cưỡng đoạt Thái tử phi của cô là ngươi sai, cô khuyên ngươi trước khi làm việc gì nên tam tư nhi hậu hành (nghĩ kỹ rồi hãy làm)." "Tam tư nhi hậu hành!?" Tần Phong suy nghĩ một chút.

Có nên làm không; ngày mai làm được không; giao cho người khác làm được không! "Làm người ấy mà, vui vẻ là quan trọng nhất, phần còn lại cứ giao cho báo ứng lo!" Tần Phong lập tức thông suốt đạo lý nhân sinh, cuối cùng vẫn chọn tự mình ra tay. "Thỏ ta thấy có lý!" Tiểu Bạch lôi cuốn sổ nhỏ của mình ra, ghi chép lại lời của Tần Phong. "Bản cung bây giờ phải làm sao đây!?" Thái tử phi đỏ mặt tựa vào lòng Tần Phong, tim đập loạn như nai con.

Nàng cảm thấy câu "vui vẻ là quan trọng nhất" của Tần Phong là đang nói cho nàng nghe, nhưng lễ nghĩa liêm sỉ được dạy từ nhỏ lại bảo nàng rằng, lúc này nàng nên vùng vẫy kêu cứu Thái tử, chứ không phải nép vào lồng ngực rắn chắc chưa từng được chạm vào kia của Tần Phong.

Chương 360

"Ngươi..." Thái tử tức đến mức run rẩy từ đầu đến chân, không ngờ Tần Phong lại ngông cuồng đến thế.

Ở địa bàn của gã, cướp vợ của gã, lại còn dám cứng đối cứng, thật coi gã là Thái tử ăn chay ba ngàn năm sao!? "Ngươi nói chủ công nhà ta cưỡng đoạt thì có bằng chứng gì?

Chẳng lẽ họ không thể là tình yêu chân thành sao?

Là cái lão Thái tử ba ngàn tuổi như ngươi thèm khát mỹ mạo của người ta, cậy quyền cậy thế bắt người về phủ thì có!" Mộc Tú thấy có nhiều thế lực trợ trận như vậy, lập tức hết nhát gan, bước đi với dáng vẻ vênh váo, cưỡng ép úp sọt Thái tử. "Oa!!" Đám quần chúng hóng hớt mắt sáng quắc, không ngờ dưa này càng ăn càng to. "Ngươi nói bậy!!" Thái tử tức đến tím tái mặt mày, bắt đầu văng tục. "Hừ!!" Thanh đao trong tay Tề Tu Viễn tỏa ra hàn khí bức người, nóng lòng muốn bắt đầu khoảnh khắc đi săn. "Ngươi mới nói bậy ấy!" Mộc Tú nép sát vào người Tề Tu Viễn, lại có thêm tự tin nói: "Chủ công nhà ta là thiếu niên anh hùng, đại nhân đại nghĩa, ngươi chỉ là một kẻ làm Thái tử suốt ba ngàn năm, kẻ ngốc cũng biết chọn thế nào cho đúng!" "Haiz..." Tần Phong không nhịn được thở dài một tiếng, nhận ra Mộc Tú chẳng hiểu mình chút nào.

Bậc trí giả không rơi vào lưới tình, có thai rồi thì đừng hòng tìm bố!

Nhân gian nào có chân tình đâu, chỉ cần là gái thì anh đều yêu! "Ngươi tìm chết!" Thái tử hoàn toàn mất đi lý trí, bất chấp tất cả hạ lệnh tiêu diệt Tần Phong.

Uỳnh một tiếng!!

Bên cạnh truyền đến một tiếng động lớn đinh tai nhức óc, trận chiến của Lâm Tam đã phân thắng bại.

Chỉ thấy thần sắc Lâm Tam tuy có chút chật vật, nhưng mấy tên Phiêu Miểu cảnh kia đã bị hắn chém giết tại chỗ, thậm chí còn chưa cần dùng đến chiêu cuối Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp. "Mạnh quá!!" Mọi người lập tức kinh hô, bị chiến lực khủng bố của Lâm Tam làm cho kinh hãi.

Nguyên Đan cửu trọng bị mấy tên Phiêu Miểu cảnh vây khốn, cuối cùng không những không sao mà còn phản sát ngược lại, Thần tử vang lên chín tiếng chuông quả nhiên khủng bố như vậy. "Lâm huynh, huynh không sao chứ!" Tần Phong buông Thái tử phi ra, tiến lên kiểm tra thương thế của Lâm Tam.

Vút!

Vút!

Vút!

Từng luồng gió rít vang lên.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Thái tử, đám thủ hạ hóa thành những đạo tàn ảnh lao về phía Tần Phong và Lâm Tam. "Lâm huynh, cẩn thận!" Tần Phong đột nhiên hét lớn một tiếng, nhanh chóng nép sau lưng Lâm Tam. "Ta..." Lâm Tam còn chưa kịp thở dốc đã bị ép phải cầm kiếm chiến đấu tiếp.

Bành một tiếng!!

Lâm Tam lại lần nữa phóng ra kiếm ý mãnh liệt, giao chiến kịch liệt với đám thủ hạ của Thái tử.

Còn tên đầu sỏ Tần Phong thì như một cô vợ nhỏ, nép sau lưng người chồng cao lớn vạm vỡ không dám ló đầu ra. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tính kế Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn bị cuốn vào trận chiến vô tội, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Ai tính kế hắn chứ!" Tần Phong lập tức không vui, khẳng định mình đang giúp hắn.

Hiện tại Lâm Tam Nguyên Đan cửu trọng, hắn Sinh Tử nhị trọng, hai người quyết chiến trên đỉnh Tử Cấm không tránh khỏi bị người ta nói là lấy lớn hiếp nhỏ, cho nên trước khi quyết chiến phải giúp hắn lĩnh ngộ để đột phá Sinh Tử cảnh. "Lâm huynh, ta tới giúp huynh đây!" Tần Phong đột nhiên thò đầu ra hét lớn một tiếng, nhắm chuẩn thời cơ tung một cú sút vào khung thành.

Một tiếng bành vang lên, trứng gà tan tành! "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ đoạn tuyệt 'tuệ căn' người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Á đù!" Toàn trường câm nín.

Cứ tưởng sẽ được xem một trận chiến đỉnh cao của hai thiên tài kiếm đạo, ai ngờ càng xem càng thấy phong cách sai sai.

Lâm Tam là kiếm đạo không có hạn mức cao nhất!

Còn Tần Phong là tiện đạo không có giới hạn thấp nhất!... "Ngọa tào!" Lâm Tam không nhịn được mà văng tục, tim đập thình thịch.

Cú đá vừa rồi của Tần Phong trúng đích đối thủ trước mặt, nhưng chỉ cách 'tuệ căn' của hắn không đầy mười phân.

Uỳnh uỳnh!!

Các đại thế lực đến trợ trận cho Tần Phong đồng loạt bùng phát, khiến bầu trời đế đô Đại Việt chấn động kịch liệt.

Họ đã biểu lộ ý định giúp Tần Phong, vậy mà vị Thái tử này vẫn khăng khăng ra tay, thật sự là không coi họ ra gì mà! "Các ngươi tưởng cô sợ các ngươi chắc!!" Thái tử đã bị dồn vào thế cưỡi hổ khó xuống, chỉ đành nghiến răng khai chiến.

Hiện tại gã không còn tâm trí đâu mà lo việc an táng phụ hoàng nữa, phải tìm cách giữ lại thể diện cho hoàng tộc Đại Việt, nếu không chẳng ai biết gã có bị tước ngôi Thái tử vì chuyện này hay không. "Đừng đánh nữa, các người đừng đánh nữa!" Thái tử phi thấy mọi chuyện vì mình mà mất kiểm soát, vội vàng xông lên muốn ngăn cản hai bên.

Chỉ có điều hiện tại đôi bên đã không còn quan tâm đến đạo đức, thuần túy là chiến đấu vì thể diện, không thể vì một cái bình hoa như nàng mà giảng hòa. "Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi!" Quần chúng Tây Chu lập tức kích động, cuối cùng cũng chờ được lúc hai bên choảng nhau.

Ngay lúc này — giọng nói của Hoàng đế Đại Việt từ trong Tử Cấm Thành truyền ra: "Tất cả dừng tay, chuyện này đến đây là chấm dứt!" "Phụ hoàng, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy!" Thái tử hoàn toàn mất trí, đỏ mắt gào lên: "Chuyện này liên quan đến thể diện của Đại Việt hoàng triều ta, khẩn xin phụ hoàng ra tay tiêu diệt tên gian tặc, ác tặc, nghịch tặc Tần Phong này!" "Câm miệng!!" Tiếng quát lạnh của Hoàng đế Đại Việt nổ vang bên tai Thái tử, một cái quyền đầu khổng lồ ngưng tụ trên đỉnh đầu gã.

Bành một tiếng!!

Thái tử lập tức bị đấm lún xuống đất, rút mãi không ra. "Lão bất tử này!!" Thái tử tức đến mức mặt xanh chuyển sang vàng, sắp không kiềm chế nổi nữa rồi.

Chương 361

Mẹ kiếp!

Đối ngoại thì khúm núm, đối nội thì đấm cực mạnh!

Chẳng lẽ lão không biết đạo lý dùng đấu tranh để cầu hòa bình thì hòa bình tồn tại, dùng thỏa hiệp để cầu hòa bình thì hòa bình tiêu vong sao!?

Hoàng đế Đại Việt lạnh lùng nói: "Tần Phong, trẫm lấy lòng nhân đức làm trọng, không làm khó tiểu bối như ngươi.

Ngươi nếu còn dám ngông cuồng ở Đại Việt ta, thì đừng trách trẫm lấy lớn hiếp nhỏ." Toàn trường ồn ào, trong lòng mọi người đều rúng động. "Ngọa tào, đây là tối hậu thư của bệ hạ rồi!" "Cứ tưởng hoàng thượng nhà ta hèn, không ngờ lại là một vị quân chủ nhân đức." "Nhân đức cái con khỉ, từ sau khi Đại Việt bại trận, sưu cao thuế nặng của bá tánh tăng gấp mười lần!" "Tầm nhìn phải mở rộng ra, hiện tại là thời kỳ phi thường, mọi người nên đồng lòng hiệp lực, đừng có tính toán chi li." "Mở cái con khỉ, chỉ có dân đen là bị tăng thuế, đám thế gia thì không phải nộp một xu." ...

Cứ tưởng lập được danh tiếng nhân đức, ai ngờ lòng dân đã sớm nguội lạnh. "Chúng ta lại muốn xem thử, ngươi lấy lớn hiếp nhỏ thế nào!" Các đại thế lực đến trợ trận đồng loạt đứng ra ủng hộ Tần Phong, dù đối phương là Hoàng đế của hoàng triều đệ nhất Hoang Cổ cũng chẳng thèm nể mặt.

Chẳng còn cách nào!

Đại Việt hoàng triều hiện tại đã như mặt trời sắp lặn, thế lực nợ nhân tình Tần Phong lại quá nhiều, nếu chuyện này mà còn bị Hoàng đế Đại Việt dọa sợ, thì họ thà giải tán về nhà đóng cửa ở ẩn cho xong.

"Nhẫn một chút sóng yên biển lặng!" Hoàng đế Đại Việt liên tục hít sâu mấy hơi để kéo dài mạng sống, cưỡng ép nuốt cơn giận này xuống.

Lão đã trù tính kế hoạch kia suốt hai năm trời, thậm chí còn chi viện cho Ma tộc thành lập triệu quân, thấy chỉ còn hơn nửa tháng nữa là hành động, lão bắt buộc phải nhẫn nhịn. "Các vị tự giải quyết cho tốt!" Hoàng đế Đại Việt bỏ lại một câu đe dọa rồi quay về hậu cung để xả cơn thịnh nộ trong lòng. "Thế là hết rồi à?

Vãi thật!" Đám quần chúng hóng hớt Tây Chu lập tức không vui.

Họ đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi, thấy đôi bên sắp đánh nhau to, kết quả lại bảo không đánh nữa. "Hù hù!!" Lâm Tam thở phào một hơi dài, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

Tần Phong lên tiếng: "Lâm huynh, người ta hình như không hoan nghênh chúng ta lắm, hay là bây giờ chúng ta lên mái nhà gã đánh một trận đi, tránh đêm dài lắm mộng." "Phụt!!" Lâm Tam suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già năm 82, nhận ra Tần Phong chẳng biết thương hoa tiếc ngọc...

à nhầm, thương người chút nào.

Hắn đã chiến đấu liên tục hai trận rồi, đến nghỉ giữa hiệp cũng không cho đã đòi trận thứ ba, dù là con lừa ở làng góa phụ cũng không bị bóc lột đến mức này! "Ngươi còn cần nghỉ ngơi sao!?" Tần Phong dành cho Lâm Tam một ánh mắt đồng cảm, như thể đang nói: "Ta có Thương Thiên Bá Thể không cần nghỉ." "Ta muốn yên tĩnh!" Lâm Tam lẳng lặng quay người rời đi, không muốn nói chuyện với tên yêu nghiệt này nữa. "Lâm huynh, Yên Tĩnh là ai thế..." Tần Phong quả đoạn bám theo, xem có rỉa thêm được điểm phản diện nào không.

Uỳnh uỳnh!!

Trên bầu trời đột nhiên sấm chớp đùng đoàng, kim quang như sao băng rơi rụng, kèm theo tiếng va chạm đinh tai nhức óc, một cái hố sâu khổng lồ xuất hiện trên mặt đất.

Một thiếu niên có ánh mắt kiên nghị chậm rãi đứng dậy, quanh thân bao phủ bởi những tia chớp màu tím. "Diệt Thế Thần Lôi!!" Toàn trường lập tức kinh hô, đoán ra thân phận của thiếu niên này.

Nhị thiếu gia nhà họ Tần, Tần Hạo!

Thiên sinh Chí Tôn, người đã lên tới đỉnh Đăng Tiên Đài của núi Thái Bạch, cũng được Thượng giới phong làm Thần tử.

Ngoài ước hẹn ba năm với Lâm Tâm Nhi của Thiên Tâm Thành, hắn còn có một cuộc đối đầu định mệnh với Tần Phong. "Hóa ra là thằng em ngu ngốc của ta!" Tần Phong lập tức nhập vai, nở nụ cười tà mị. "Người anh ngu ngốc của ta!" Ánh mắt Tần Hạo lóe lên vẻ lạnh lẽo, lôi điện quanh thân nổ lách tách không ngừng.

Uỳnh uỳnh!!

Không gian giữa hai người rung chuyển kịch liệt, như thể có hai luồng khí vô hạn đang giao phong.

Vốn tưởng Tần Hạo Nguyên Đan cửu trọng sẽ chịu thiệt thòi lớn, không ngờ lại có thể không rơi vào thế hạ phong trước một Tần Phong Sinh Tử nhị trọng, thực lực của thiếu niên Chí Tôn viễn siêu trí tưởng tượng của mọi người. "Chuyện này..." Các đại thế lực nhìn nhau, đều chọn lùi lại.

Họ nợ nhân tình Tần Phong là thật, nhưng đây là chuyện gia đình người ta, Tần Phong không lên tiếng thì họ cũng khó lòng can thiệp, mà có can thiệp cũng chẳng biết ai đúng ai sai. "Quả thực mạnh lên rất nhiều!" Sắc mặt Tần Phong hơi nghiêm trọng, có thể cảm nhận rõ ràng sự khủng bố của nhị đệ.

Với tư cách là Thiên Mệnh Đại Phản Phái định mệnh của nhị đệ, hiện tại hắn chỉ có 99.9% xác suất thắng, so với cái chết thì chẳng khác là bao.

Vẫn nên đợi nhị đệ đánh xong phó bản 'ước hẹn ba năm', nắm rõ át chủ bài của hắn rồi mới ra tay cho bảo đảm.

Lúc này — Thái tử được đám thủ hạ đào lên từ dưới đất.

Thấy sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Tần Phong và Tần Hạo, gã vội vàng xám xịt chạy về phủ Thái tử.

Bây giờ gã không chỉ bị cắm sừng, mà mặt mũi cũng mất sạch sành sanh rồi!

Còn Thái tử phi đã khôi phục tự do, chỉ đành lặng lẽ đi theo Thái tử, nhưng trước khi đi vẫn không kìm được mà ngoảnh lại nhìn Tần Phong cường tráng một cái. "Chưa nói gì đã đi rồi!?" Tần Phong nhận ra Thái tử phi chẳng hiểu ý mình chút nào, trong lòng bỗng nhớ đến công chúa Nam Phong.

Nam Phong tri ngã ý, xuy mộng đáo Tây Châu... (Gió nam hiểu ý ta, thổi mộng đến Tây Châu...) Uỳnh uỳnh!!

Khí tức khủng bố trong người Tần Hạo đột nhiên bùng phát, Ngũ Long Ngũ Tượng hiện ra sau lưng, ánh kim quang chói lòa suýt làm mù mắt chó của đám người. "Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính!" Đồng tử mọi người co rụt lại, kinh hô như thấy quỷ.

Ai cũng biết năm đó Long Tượng Đại Đế chỉ với sức mạnh Thập Tam Long Tượng đã đánh bại quần hùng thiên hạ, tay nắm nhật nguyệt hái sao trời, giờ Tần Hạo tuổi còn nhỏ đã nắm giữ sức mạnh Ngũ Long Ngũ Tượng, lại còn trên cơ sở của tiền nhân mà ngộ ra sức mạnh Long Tượng của riêng mình.

Đồng thời, mọi người cũng nhìn về phía đương sự còn lại.

Chương 362

Chỉ thấy Tần Phong như mười năm trước khi phản bội gia tộc, đứng từ trên cao nhìn xuống nhị đệ, ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên, dường như căn bản không để nhị đệ vào mắt. "Người anh ngu ngốc của ta!!" Tần Hạo cảm nhận được sự khinh miệt của Tần Phong, thanh nộ khí lập tức đạt mức tối đa.

Giọng nói của Long Tượng Đại Đế vang lên bên tai: "Tiểu Hạo, ngươi mới Nguyên Đan cửu trọng, Chí Tôn Cốt cũng chưa mọc ra hoàn toàn, hiện tại không phải lúc giao thủ với hắn." "Con biết rồi!" Tần Hạo cũng biết mình chưa có ưu thế gì, chỉ đành chọn hoàn thành ước hẹn ba năm trước.

Ngay lúc này — trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng nhạc.

Chỉ thấy một đoàn xe ngựa hùng hậu rầm rộ tiến đến, chín con dị thú to như núi kéo một cỗ xe sang trọng, đoàn người phía sau cũng đều cưỡi dị thú bay lượn trên không, toàn thân lấp lánh ánh hào quang Cường hóa +20. "Là Thiên Tâm Thành!" Tần Phong nhận ra ngay, lúc nhỏ hắn cũng từng thấy cảnh tượng tương tự.

Lần này Thiên Tâm Thành bày ra trận thế lớn như vậy là muốn nói cho thế gian biết, dù địa bàn của họ bị cắt nhượng mất một phần năm, nhưng thực lực vẫn rất mạnh.

Dù Tần Hạo có là yêu nghiệt tuyệt thế, cũng không phải đối thủ của Thiên Tâm Thành họ.

Họ muốn giẫm lên vị thiếu niên Chí Tôn của Tần gia này để lấy lại tôn nghiêm đã mất. "Thiên Tâm Thành đến rồi!" Quần chúng hóng hớt Tây Chu lập tức phấn khích, cảm thấy mình sắp hạnh phúc đến ngất xỉu.

Hiện tại không chỉ có quyết chiến đỉnh Tử Cấm, mà còn có ước hẹn ba năm, nói không chừng còn được xem cuộc đối đầu định mệnh của song Tần, nếu Tần Phong lại cưỡng đoạt Thái tử phi lần nữa thì càng sướng mắt.

Uỳnh uỳnh!!

Cỗ xe ngựa sang trọng của Thiên Tâm Thành đột nhiên nổ tung, Lâm Tâm Nhi diện một bộ bạch y từ trên không rơi xuống, quanh thân tỏa ra khí tức đặc hữu của Sinh Tử cảnh.

Thậm chí tu vi còn cao hơn cả Sinh Tử nhị trọng của Tần Phong, đạt tới Sinh Tử cảnh ngũ trọng. "Sinh Tử cảnh ngũ trọng!!" Toàn trường lập tức kinh hô, không dám tin vào mắt mình.

Nếu họ không nhớ nhầm thì Lâm Tâm Nhi và Tần Hạo đều mười lăm tuổi.

Nhưng vấn đề là Tần Hạo vào động thiên phúc địa tu hành ngàn năm mà vẫn kẹt ở Nguyên Đan cửu trọng, còn Lâm Tâm Nhi ở ngoài tu luyện ba năm lại đạt tới Sinh Tử cảnh ngũ trọng, nếu không tận mắt chứng kiến thì họ vạn lần không dám tin. "Chẳng lẽ bảo bối kia của Thiên Tâm Thành là thật!?" Mọi người lập tức phản ứng lại, nhớ đến lời đồn về bảo vật của Thiên Tâm Thành.

Nghe nói bảo vật này do tổ tiên Lâm gia vô ý có được, từ đó về sau Lâm gia thăng tiến như diều gặp gió, không chỉ sinh ra một vị Đế cấp cường giả, mà còn có thể cùng Tần gia chia nhau chiếm cứ hai miền đông tây Đại Việt.

Lúc này — hậu cung Tử Cấm Thành.

Hoàng đế Đại Việt đã xả xong cơn giận, đang ôm mấy vị phi tử dùng thần thức quan sát. "Thiên Tâm Thành quả nhiên lợi hại!" Hoàng đế Đại Việt đã thèm khát bảo vật của người ta từ lâu.

Nếu hoàng tộc Đại Việt có được thứ đó, lo gì không tạo ra được vị Đế cấp cường giả thứ ba.

Chỉ tiếc lão đã phái rất nhiều cao thủ Đông Hán, Tây Hán, Cẩm Y Vệ đi thăm dò mà vẫn không tìm thấy bất kỳ thông tin nào về bảo vật này.

Cùng lúc đó — Thập Tam Thái Bảo của Tần gia cũng ở cách đó không xa.

Để bảo vệ an toàn cho Tần Phong và Tần Hạo, không chỉ có họ ngoài sáng mà còn có Thạch Trung Ngọc trong tối, mười vị lão tổ Tần gia cũng đã sẵn sàng chi viện bất cứ lúc nào.

Tần Tô nghiêm trọng nói: "Bảo vật của Thiên Tâm Thành rốt cuộc là thứ gì?

Mà có thể khiến thực lực thăng tiến nhanh như vậy!?" Tần Nam trả lời: "Tiểu Mã và Tiểu Vu nói họ từng thấy qua, hình dạng giống quả cầu thủy tinh, gọi là Tà Đế Xá Lợi, các đời Tà Đế trước khi tọa hóa đều lưu trữ tinh nguyên cả đời vào trong đó." "Tà Đế!?" Mười hai người khác của Tần gia ngẩn ngơ, bảo rằng chưa từng nghe danh hiệu này.

Tần Nam trầm giọng: "Về việc này ta cũng đã thỉnh giáo lão tổ tông, nhưng họ lật tung sử sách Hoang Cổ cũng không tìm thấy ghi chép nào về Tà Đế, cuối cùng kết luận rằng, Tà Đế có lẽ không xuất thân từ Hoang Cổ." "Không xuất thân từ Hoang Cổ!?" Mười hai người Tần gia rúng động, theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời.

Nếu Tà Đế không phải người Hoang Cổ, vậy chỉ có thể đến từ Thượng giới, cũng dễ hiểu vì sao Thiên Tâm Thành phất lên nhanh thế, hóa ra là nhặt được bảo vật Thượng giới rơi xuống. "Nam ca!!" Tiểu Mã, Tiểu Vu tìm một vòng cuối cùng cũng thấy bọn Tần Nam, dứt khoát bỏ mặc đám Thiên Tâm Thành mà hớn hở chạy tới. "Ngọa tào!" Toàn trường đứng hình.

Họ đã nghe đồn Tần Nam không phải đại ca của Thập Tam Thái Bảo Tần gia, mà là đại ca của Thiên Tâm Thập Thất, trước đây không tin, giờ không tin không được, ngay trước mặt Lâm Hào mà chẳng thèm che đậy tí nào.

Điều này cũng khiến họ tò mò, nếu lát nữa Tần gia và Thiên Tâm Thành khai chiến, Tiểu Mã và Tiểu Vu có quay giáo đánh lại Thiên Tâm Thành không. "Tần Hạo, ngươi vẫn là phế vật như ba năm trước!" Lâm Tâm Nhi đứng trên cao nhìn xuống Tần Hạo, ánh mắt tràn đầy khinh miệt và khinh thường.

Cứ tưởng lên đỉnh thiếu niên Chí Tôn thì oai lắm, ai ngờ tu hành ngàn năm trong động thiên phúc địa cũng chỉ là Nguyên Đan cửu trọng, so với Thiên Tâm Thành họ thì chẳng bằng cái rắm.

Hiện tại sự tự tin của nàng đã dâng cao ngùn ngụt, ước hẹn ba năm chẳng còn gì phải bàn cãi.

Uỳnh uỳnh!!

Từng đợt sấm sét đột ngột vang dội thiên địa, Diệt Thế Thần Lôi nổ lách tách quanh thân Tần Hạo, khí tức khủng bố khiến không gian vặn vẹo, mặt đất dưới chân nứt ra từng đạo rãnh sâu.

Ngao!!

Mu!!

Ngũ Long Ngũ Tượng sau lưng ngẩng đầu gào thét, hóa thành hình thái cao nghìn mét che lấp cả bầu trời.

Tần Hạo lười đáp lời loại người này, cứ dùng thực lực nói chuyện là xong.

Danh tiếng bên ngoài, có tốt có xấu, trước kia là trước kia, giờ là giờ, ta đứng ngay trước mặt ngươi, xem ta có mấy phần giống ngày xưa... "Dù ngươi có ngộ ra sức mạnh Long Tượng, thì Nguyên Đan cửu trọng vẫn là Nguyên Đan cửu trọng!" Lâm Tâm Nhi hoàn toàn không nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, rút trường kiếm đâm thẳng về phía Tần Hạo.

Oong!

Oong!

Tiếng tuốt kiếm lanh lảnh làm chấn động lòng người, hàn khí lạnh lẽo tức thì quét sạch toàn trường.

Kiếm ý cấp năm!!

Lâm Tâm Nhi mười lăm tuổi đã lĩnh ngộ được kiếm ý cấp năm!!

Chương 363

"Chỉ thế thôi sao!?" Tần Phong và Lâm Tam lộ ra vẻ không thèm chấp.

Người khác có lẽ sẽ thấy thiên phú kiếm đạo của Lâm Tâm Nhi vượt qua họ, nhưng họ lại nhìn ra kiếm đạo của nàng căn bản không thuộc về chính nàng, chẳng qua là một bản sao dung hợp kiếm đạo của tiền nhân.

Loại kiếm đạo này giới hạn tối đa là cấp chín, tuyệt đối không thể khai mở Kiếm vực.

Có lẽ người khác thấy kiếm ý cấp chín là ghê gớm lắm, nhưng với những kẻ gian lận (hack) như họ thì Kiếm vực mới chỉ là khởi đầu.

Vút một tiếng!!

Lâm Tâm Nhi cầm trường kiếm trong chớp mắt đã áp sát Tần Hạo, kiếm quang sắc bén vô cùng với tốc độ không thể hình dung đâm thẳng vào ngực hắn. "Ta là chủ tể vạn lôi, nắm giữ lôi đình chư thiên!" Giọng nói của Tần Hạo vang vọng khắp đất trời, Diệt Thế Thần Lôi quanh thân lập tức bùng nổ. "Vô dụng thôi, Nguyên Đan cửu trọng vẫn là Nguyên Đan cửu trọng!" Lâm Tâm Nhi cũng cảm nhận được sự khủng bố của Diệt Thế Thần Lôi, trường kiếm trong tay tuôn trào kiếm khí càng thêm sắc bén.

Bạt!

Kiếm khí xé rách hư không, tiếng rít gào vang vọng. "Lôi khởi phong vân tụ, lôi đình vạn vật sinh, Diệt Thế Thần Lôi, khởi!!" Tần Hạo vẫn không thèm đếm xỉa đến Lâm Tâm Nhi, hai tay nhanh chóng kết thủ ấn.

Uỳnh uỳnh!!

Bầu trời vốn đang trong xanh bỗng chốc tối sầm lại, vô số đạo lôi đình hóa thành lôi long cuộn trào, tiếng sấm đinh tai nhức óc vang dội, những gợn sóng mắt thường có thể thấy được dao động trong hư không. "Cái gì!!" Cả đế đô Đại Việt hốt hoảng ngẩng đầu nhìn trời, có cảm giác ngày tận thế đang giáng xuống nhân gian.

Uỳnh uỳnh!!

Diệt Thế Thần Lôi và kiếm khí cuồng bạo va chạm mạnh vào nhau, năng lượng khủng bố nhanh chóng lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Đám quần chúng hóng hớt Tây Chu vội vàng tế ra pháp bảo để chống đỡ, dù sao thời buổi này không có chút bản lĩnh thì cũng chẳng dám đi xem kịch.

Họ còn dáo dác nhìn quanh xem có 'gà mờ' nào đen đủi không, để lát nữa kết thúc còn sang nhà ăn chực.

Lúc này — cơn bão năng lượng khủng bố vẫn tiếp diễn.

Tần Hạo không hề vì tu vi Nguyên Đan cửu trọng mà rơi vào thế hạ phong, ngược lại còn đánh ngang ngửa với một Lâm Tâm Nhi Sinh Tử ngũ trọng. "Làm sao có thể!!" Toàn trường đờ đẫn kinh hô, bị chiến lực khủng bố của Tần Hạo làm cho choáng váng.

Nếu Tần Hạo đối mặt với một kẻ Sinh Tử ngũ trọng bình thường thì họ chẳng lạ gì, nhưng đây lại là Lâm Tâm Nhi — một siêu cấp thiên kiêu có buff kiếm ý cấp năm gia trì. "Tìm chết!!" Lâm Tâm Nhi thấy đánh mãi không hạ được, thẹn quá hóa giận bắt đầu dồn thêm sức mạnh. "Lâm Tâm Nhi, nỗi nhục ngươi gây ra cho Tần gia ta ba năm trước, hôm nay Tần Hạo ta trả lại cho ngươi!" Tần Hạo ung dung tiến lên một bước, đối diện với kiếm khí cuồng bạo mà không hề có ý định né tránh, năm ngón tay phải từ từ nắm chặt, cơ bắp toàn thân cũng trong nháy mắt gồ lên.

Cả người hắn như một con hung thú thức tỉnh, khiến trái tim mọi người không khỏi thắt lại. "Quyền ý, quyền ý cấp chín!!" Toàn trường lập tức sôi sục, tiếng kinh hô vang lên không ngớt.

Tuy Tần Hạo và Lâm Tam ở trong động thiên phúc địa ngàn năm chỉ dừng ở Nguyên Đan cửu trọng, nhưng họ đã thành công chuyển hóa thiên phú thành thực lực, so với tu vi cao thấp, các loại buff mới là thứ khiến người ta phát cuồng.

Chúng là giấy thông hành phá vỡ giai cấp tu luyện, là minh chứng phân biệt giữa thiên kiêu và người thường.

Ngao!!

Mu!!

Ngũ Long Ngũ Tượng che trời như cảm ứng được nội tâm Tần Hạo, bắt đầu ngửa mặt lên trời không ngừng gào thét đinh tai nhức óc. "Thiên địa tịnh sinh, vạn vật quy nhất!" Tần Hạo như thể lại thêm buff cho chính mình, khí tức vốn đã khủng bố lại lần nữa tăng vọt.

Trên trời mây cuộn gió gào, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Ngũ Long Ngũ Tượng che trời gào thét hội tụ vào cú đấm này, cả hư không bắt đầu run rẩy không ngừng, linh khí giữa trời đất cũng liên tục đổ dồn vào nắm đấm của hắn. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Ánh mắt Lâm Tâm Nhi hiện lên vẻ kinh hoàng, đối mặt với cú đấm này nàng cư nhiên nảy sinh một tia sợ hãi. "Tâm Nhi!!" Lâm Hào ở một bên không nhịn được mà hét lớn, bảo con gái rượu nhất định phải vượt qua nỗi sợ hãi để chiến thắng Tần Hạo.

Ba năm trước Âm Nguyệt hoàng triều xâm lược đã khiến uy danh Thiên Tâm Thành chạm đáy!

Nếu trận này họ vẫn bại, sau này chẳng phải mèo nheo chó nhóc nào cũng dám tới khiêu chiến sao!

Đánh thắng thì hao tổn nguyên khí, đánh thua thì càng mất mặt, từ đó sẽ rơi vào một vòng lặp ác tính. "Trận này bản tiểu thư không thể bại!" Ánh mắt Lâm Tâm Nhi dần trở nên kiên định, nhớ lại sứ mệnh mình đang gánh vác.

Uỳnh uỳnh!!

Kiếm khí vô tận như thủy triều tuôn trào, gió lạnh đột ngột quét qua đất trời, tuyết rơi lả tả.

Tuyết Phiêu Nhân Gian!!

Dao động năng lượng khủng bố vang dội trong hư không, tuyết rơi vô tận xuống trần gian, bóng dáng thanh tú của Lâm Tâm Nhi lướt đi trong làn tuyết dày đặc, như Quảng Hàn tiên tử giáng trần lao thẳng về phía Tần Hạo, trường kiếm trong tay ẩn chứa sát cơ vô tận. "Kiếm này của ngươi có thể trảm thiên diệt địa, nhưng vinh nhục của ta và Tần gia, ngươi lấy cái gì để trảm đoạn!" Tần Hạo cảm nhận được hơi thở tử vong từ nhát kiếm này, nhưng hắn vẫn không lùi bước, vung ra một quyền của chính mình.

Cú đấm cực kỳ đơn giản lại phát ra tiếng nổ âm thanh chói tai, năng lượng hủy thiên diệt địa từ nắm đấm oanh ra, hiên ngang va chạm trực diện với mũi kiếm.

Uỳnh uỳnh!!

Cả hai va chạm mạnh vào nhau, như thể một quả bom nguyên tử vừa phát nổ, tiếng nổ vang rền khắp đất trời, năng lượng bắt đầu xả ra bốn phương tám hướng, hư không vặn vẹo đến biến dạng, mặt đất rung chuyển kịch liệt. "Hống!!" Tần Hạo phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, thề chết cũng không chịu lùi lại một bước.

Dù lúc này cánh tay hắn sắp bị kiếm khí xé rách, máu tươi phun ra như không mất tiền, vẫn không làm hắn lùi bước.

Chương 364

Cũng chính nhờ lòng dũng cảm 'hướng tử nhi sinh' này, hắn đã thành công cảm ngộ được nỗi kinh hoàng lớn giữa ranh giới sinh tử, phá vỡ bình cảnh, trực tiếp đột phá đến Sinh Tử cảnh.

Uỳnh uỳnh!!

Khí tức càng thêm khủng bố từ trong người Tần Hạo bùng nổ, ưu thế của Lâm Tâm Nhi lập tức tan biến, thay vào đó là sự áp đảo hoàn toàn của Tần Hạo, nắm đấm thế như chẻ tre đánh trúng Lâm Tâm Nhi. "Phụt!!" Lâm Tâm Nhi phun ra một ngụm máu tươi, kiếm khí ngưng tụ quanh thân lập tức tan rã. "Đột phá ngay khi đang chiến đấu!" Toàn trường kinh hô, không ngờ kịch bản lại đảo ngược như vậy.

Đồng thời, các thế gia và hoàng tộc Đại Việt đang quan chiến cũng trở nên nặng nề, thiếu niên Chí Tôn vương giả quy lai, chắc chắn sẽ phá vỡ cục diện hiện tại, ảnh hưởng đến lợi ích của họ. "Xong rồi!" Lâm Hào tuyệt vọng nhắm mắt lại, biết rằng Lâm Tâm Nhi đã hoàn toàn thất bại. "Ngươi!!" Tần Hạo lúc này không biết là vì thấy mình đột phá Sinh Tử cảnh nên lại 'ngon' rồi, hay là chưa trải sự đời, mà lại chỉ tay vào Tần Phong đang đứng xem kịch để thách đấu... "Sinh mệnh bất khuất, trang bức không ngừng!" Tần Phong nhìn thằng em ngu ngốc đang khiêu khích mình, liền biết nó lại bắt đầu muốn trang bức rồi.

Ai cũng biết, đám nhân vật chính trời sinh đều mắc chứng 'tổng hợp trang bức', khi không có người thì chúng bình thường như bao người khác, nhưng càng đông người thì xác suất phát bệnh càng cao.

Làm việc chỉ dựa vào nhiệt huyết nhất thời, hoàn toàn không cân nhắc đến hậu quả sẽ gây ra.

Tóm lại là ta phụ trách trang bức, còn lại cứ giao cho ý trời. "Đúng là tiểu não phát dục không hoàn thiện, đại não hoàn toàn không phát dục mà!" Tần Phong cảm thấy đau đầu vô cùng, biết rõ chuyện này không thể kết thúc êm thấm được.

Vừa rồi thiên phú mà Tần Hạo bộc lộ chắc chắn đã khiến Đại Việt hoàng đế và các đại thế gia cảm thấy kiêng dè, nhưng vì đôi bên đang là quan hệ đồng minh nên bọn họ sẽ không dám công khai ra tay.

Nhưng nếu hắn từ chối lời khiêu chiến của Tần Hạo, sẽ rất dễ khiến người ta nảy sinh nghi ngờ.

Hắn vừa dẫn binh diệt Kim Ưng tông, giờ lại không muốn động thủ với đệ đệ, rốt cuộc năm đó hắn thật sự phản bội Tần gia, hay chỉ là một vở khổ nhục kế tự biên tự diễn?

Một khi bị chứng thực đây là một màn kịch, bọn họ đảm bảo sẽ lật mặt ngay lập tức.

Giống như mười năm trước, Đại Việt hoàng đế đã liên kết với tất cả thế gia vây công Tần gia, chỉ cần chạm đến lợi ích của bọn họ, bọn họ nhất định sẽ liều mạng với ngươi.

Lúc này —— Toàn trường triệt để sôi sục, mọi người kích động thảo luận. "Cứ ngỡ Tần Hạo sẽ bại dưới tay Lâm Tâm Nhi, ai ngờ kịch bản lại đảo chiều nhanh như vậy." "Giờ Tần Hạo lại muốn khiêu chiến Tần Phong, các ngươi nói xem liệu có đánh nhau không!?" "Trận chiến túc mệnh của huynh đệ nhà họ Tần, thật đáng mong chờ mà!" "..." Trái ngược với đám quần chúng ăn dưa đang mong chờ trận chiến song Tần, các đại thế gia và hoàng tộc đang ẩn mình trong bóng tối thì lại chờ đợi câu trả lời của Tần Phong.

Bọn họ có thể nhẫn nhịn Tần Phong đào tẩu sang Âm Nguyệt hoàng triều, cũng có thể nhẫn nhịn Tần Hạo được thượng giới phong làm Thần tử, nhưng tuyệt đối không thể dung thứ việc Tần gia sở hữu cả hai huynh đệ bọn họ. "Khiêu chiến ta?

Ngươi xứng sao!?" Tần Phong chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, vẫn không muốn chính diện giao chiến với nhị đệ.

Tuy nói thông qua trận đấu với Lâm Tâm Nhi vừa rồi, hắn đã nắm thóp được bài tẩy của nhị đệ, tỷ lệ thắng từ 99.9% đã tăng lên 99.999%, nhưng với cái thuộc tính không giảng đạo lý của Thiên Tuyển Chi Tử, tỷ lệ đó vẫn chẳng khác gì con số không.

Thế nhưng ngay khi lời Tần Phong vừa dứt, những luồng thần thức trong hư không đột nhiên tràn ngập sát cơ, dường như muốn trảm sát cả hắn và nhị đệ ngay tại chỗ để tuyệt hậu họa. "Chú ý!" Tần gia Thập Tam Thái Bảo cũng cảm ứng được bầu không khí không ổn, thân thể căng cứng chuẩn bị ra tay cứu Tần Phong và Tần Hạo bất cứ lúc nào. "Đại Đạo Dung Lô!!" Tần Hạo vẫn lười đáp lời Tần Phong, quyết định tiếp tục dùng thực lực để nói chuyện.

Ầm ầm ầm!!

Trong hư không đột nhiên vang lên những tiếng nổ vang rền nhức óc, linh khí thiên địa từ bát phương như đại giang cuồn cuộn, điên cuồng tràn vào cơ thể Tần Hạo, khiến khí tức của y trong nháy mắt tăng vọt hơn mười lần.

Ngao!!

Mu!!

Lục điều cự long, lục chích cự tượng bay vút lên trời, hóa thành thân hình cao nghìn mét che lấp cả bầu trời. "Lục Long Lục Tượng chi lực!!" Toàn trường vang lên những tiếng kinh hô liên tiếp, một lần nữa bị sự kinh diễm của Tần Hạo làm cho chấn động.

Cứ ngỡ Ngũ Long Ngũ Tượng đã là cực hạn của Tần Hạo rồi, không ngờ sau khi đột phá Sinh Tử cảnh y lại ngộ thêm được một long một tượng, cách thời điểm Long Tượng Đại Đế năm xưa dùng Thập Tam Long Tượng trấn áp Hoang Cổ lại tiến thêm một bước.

Giọng nói trầm thấp của Long Tượng Đại Đế vang lên bên tai Tần Hạo: "Tiểu Hạo, ca ca ngươi là tấm gương phản diện của Tần gia, còn ngươi mới là hy vọng tương lai của gia tộc, chúng ta nghe lời, không chấp nhặt với hắn!" "Không được, hôm nay có hắn thì không có ta, có ta thì không có hắn!" Ánh mắt Tần Hạo kiên định: "Ta nỗ lực đến giờ là để tranh một hơi thở này, không phải để chứng minh ta tài giỏi thế nào, mà là để nói cho người ta biết, những gì ta đã mất, ta nhất định phải lấy lại." Bành một tiếng!!

Tần Hạo như một quả pháo cao tốc rời nòng, tạo ra tiếng nổ rền vang lao thẳng về phía Tần Phong. "Là do ngươi bay bổng quá, hay là do kiếm của ta đã rỉ sét rồi!" Tần Phong cạn lời ngay tại chỗ, không ngờ thằng nhóc này lại thích dùng vũ lực như vậy.

Bành!!

Tần Hạo nhanh chóng lao đến trước mặt Tần Phong, tung ra một quyền ẩn chứa năng lượng khủng bố.

Nắm đấm nhắm thẳng vào mặt Tần Phong, năng lượng cuồng bạo như hồng thủy quét qua thiên địa, khiến hư không rung chuyển dữ dội, tạo ra những tiếng nổ chói tai.

Một quyền uẩn hàm công phu ngàn năm này, dường như có thể đấm xuyên cả địa cầu! "Yếu, quá yếu!" Tần Phong đứng lơ lửng trên hư không, không thèm động đậy, chỉ đơn giản nghiêng đầu một cái đã nhẹ nhàng tránh thoát.

Tần Hạo hiện tại cũng giống như hắn lúc mới đột phá Sinh Tử cảnh, tuy sức mạnh hoàn toàn nghiền ép các Sinh Tử cảnh khác, nhưng vì mới đột phá nên chưa có thân pháp phối hợp, tốc độ chậm hơn Sinh Tử cảnh bình thường rất nhiều.

Huống chi hắn còn đổi được Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ bảy từ hệ thống, có thể đạt tới tốc độ 'nhất độn vạn lý', nên tốc độ của nhị đệ trong mắt hắn chẳng khác gì đứa trẻ con đang tập đấm. "Cái gì!!" Đồng tử Tần Hạo co rụt lại, không ngờ một quyền luyện tập ngàn năm lại bị né tránh dễ dàng như vậy.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng, thân ảnh Tần Phong đã đột ngột biến mất tại chỗ. "Nhanh, quá nhanh!!" Đám quần chúng ăn dưa xung quanh lập tức kinh hô, mắt thường hoàn toàn không theo kịp tốc độ của Tần Phong.

Bành một tiếng!!

Tần Phong vòng ra sau thành công, một quyền đánh bay nhị đệ. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đấm thẳng mặt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 điểm phản diện!!" "Một quyền được 50 điểm!!" Mắt Tần Phong sáng rực lên, cảm giác tìm lại được niềm vui thuở còn trong bụng mẹ.

Chương 365

Bành!

Bành!

Bành!

Bành!

Tần Phong biến mất tại chỗ nhanh như chớp, tung ra một trận đấm đá túi bụi vào Tần Hạo, à không, đó là 'giáo dục bằng tình thương'. "Đau, đau quá!" Đám quần chúng xem kịch không khỏi rùng mình, không dám tin Tần Phong lại ra tay nặng như thế.

Không dám nói là một giây nghìn quyền, nhưng tuyệt đối đạt tới một giây trăm quyền, điều này cũng gián tiếp chứng minh hai người đúng là anh em ruột, không phải anh em ruột thì không thể xuống tay tàn nhẫn như vậy. "Đã bảo ngươi đừng có chọc vào hắn rồi mà!" Long Tượng Đại Đế cảm thấy vô cùng uất ức, chỉ có thể hy vọng Tần Phong nương tay thêm một chút xíu nữa. "Ta sẽ không bại, Lôi Đình Thối Thể!!" Tần Hạo cắn răng chịu đựng cơn đau dữ dội, thôi động Diệt Thế Thần Lôi kích thích tế bào trong cơ thể, khiến chúng rơi vào trạng thái hoạt hóa cường độ cao.

Bành!!

Tốc độ của Tần Hạo đột ngột bộc phát, thoát khỏi chuỗi liên hoàn đấm của Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh trúng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại 1 vạn 2 ngàn quyền, nhận được 60 vạn điểm phản diện!" "Ít, quá ít!" Tần Phong chê 60 vạn điểm là ít, chuẩn bị tiếp tục tẩn đệ đệ. "Ta sẽ không bại, hống!!" Tần Hạo bị đánh đến thê thảm, nhưng cũng thành công kích hoạt hào quang.

Hắn như một siêu Saiyan ngửa đầu gào thét, từ lồng ngực phát ra một luồng kim quang chói mắt, cả bầu trời trong nháy mắt tối sầm lại, vô số tia sét cuộn trào, khí tức Đại Đạo quét qua toàn bộ Hoang Cổ. "Vãi chưởng, Chí Tôn Cốt trùng sinh!!" Tần Phong lập tức cảm ứng được khí tức của Chí Tôn Cốt, một lần nữa chứng minh Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không thèm giảng đạo lý. "Thằng anh ngu ngốc của ta, ngươi định sẵn phải bại dưới tay ta!" Tần Hạo như một vị thần đứng giữa hư không, toàn thân tỏa ra ánh sáng thần vận.

Được rồi!

Hắn cảm thấy mình lại 'ngon' rồi... "Chuyện gì thế này!!" Mọi người đồng loạt kinh hô, bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Tiếng Đại Đạo du dương vang lên giữa trời đất, át đi mọi tạp âm, khí tức Đại Đạo không ngừng tràn vào lồng ngực Tần Hạo, hào quang vô tận lưu chuyển quanh người y, giống như một vị thần minh tồn tại từ thuở sơ khai.

Vô số sinh linh nhìn lên bầu trời với ánh mắt kính sợ, thậm chí có người muốn quỳ xuống khấu đầu bái lạy. "Sắp bắt đầu rồi sao!?" Tần Phong ngẩng đầu nhìn trời lẩm bẩm, biết rõ hào quang 'khắc thân nhân' của nhị đệ sắp sửa mở ra.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, nhị đệ vì cái thiết lập 'ngây thơ ngốc nghếch' mà sẽ làm lộ sớm kế hoạch ẩn giấu mười năm của Tần gia, sau đó dùng người thân bạn bè làm cái giá để học cách trưởng thành.

Sau khi trưởng thành lại dùng sức một mình lật ngược thế cờ, để chứng minh những người khác trong gia tộc đều là lũ phế vật.

Tóm lại là dù gia tộc có mạnh đến đâu, nỗ lực thế nào, kế hoạch hoàn mỹ ra sao... cũng không bằng một mình thằng nhân vật chính trâu bò, dưới sự dẫn dắt của nó, gia tộc không đi tới huy hoàng thì cũng đi vào con đường 'tự nguyện hiến tế'. "Chí Tôn Cốt, Chí Tôn Cốt vậy mà có thể phá rồi lại lập!" Trong Tử Cấm Thành, Đại Việt hoàng đế cũng phát hiện ra Chí Tôn Cốt, cả người thất thố không còn chút dáng vẻ đế vương nào.

Nếu như trước đây lão còn nghi ngờ Tần gia chơi khổ nhục kế, thì khi tận mắt thấy Chí Tôn Cốt mọc lại, lão muốn không tin cũng không được. hèn chi năm đó Tần Phong lại móc Chí Tôn Cốt của đệ đệ, hóa ra nó còn có công năng 'phá nhi hậu lập'. "Kế hay lắm!!" Các đại thế gia ẩn mình trong bóng tối cũng hoàn toàn mất bình tĩnh, không ngờ lại bị đám 'lão lục' Tần gia này lừa dối tình cảm suốt mười năm.

Năm đó vì huynh đệ nhà họ Tần quá mức chói mắt khiến bọn họ phải liên thủ áp chế.

Ai ngờ Tần gia lại chơi chiêu này, ngoài mặt thì một đứa bỏ trốn một đứa phế vật, thực chất là giấu bọn họ đi, để bản thân không quá thu hút sự chú ý trong thời đại tranh hùng này.

Giờ đây Tần Hạo không chỉ đăng đỉnh thành công mà Chí Tôn Cốt cũng mọc lại.

Tần Phong thì còn ghê hơn, lên cả Thiên Tư song bảng, là Đệ tam Thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều, nắm trong tay ân tình của tám phần thế lực Hoang Cổ.

Đậu má!!

Tần gia đây là muốn bay lên trời sao! "Không xong rồi!!" Tần gia Thập Tam Thái Bảo sắc mặt đại biến, trong lòng hô hỏng, sắp có chuyện lớn rồi.

Tuy bọn họ biết Chí Tôn Cốt của Tần Hạo sẽ mọc lại, nhưng không ngờ nó lại mọc ra vào lúc này, khiến bọn họ phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc lật bàn bất cứ lúc nào.

Đừng nhìn Tần Phong và Tần Hạo huynh đệ bọn họ đều đột phá Sinh Tử cảnh, nhưng vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, cái mạng nhất là bọn họ đang ở ngay giữa đế đô Đại Việt.

Nếu hoàng tộc Đại Việt lật mặt, bọn họ sẽ rất khó rút lui an toàn. "Thật là đáng vui mừng!" Lâm Hào vốn đang đau buồn, giờ kích động đến mức suýt khóc.

Lão cứ ngỡ nhà mình có đứa con gái ngốc nghếch đã khổ lắm rồi, không ngờ Tần gia cũng có một thằng con trai thiếu dây thần kinh y hệt.

Vì muốn tìm anh trai báo thù mà vô tình làm lộ kế hoạch ẩn giấu mười năm của gia tộc, khiến Tần gia một lần nữa trở thành cái gai trong mắt hoàng tộc Đại Việt và các thế gia, gánh bớt cho Thiên Tâm chi thành không ít áp lực.

Ầm ầm ầm!!

Vô số tia sét gào thét trên không trung, hóa thành lôi long chiếu sáng thương khung.

Tần Hạo lúc này vẫn chưa nhận ra điều gì bất thường, đang điên cuồng hấp thụ khí tức Đại Đạo để ngưng tụ Chí Tôn Cốt, khí tràng của cả người y cũng thay đổi một cách long trời lở đất.

Nếu như trước đó y là một đứa trẻ bướng bỉnh, thì lúc này y chính là vị Chí Tôn giữa trời đất, khiến người ta không tự chủ được mà muốn quỳ xuống bái lạy.

Đồng thời, cũng vì Chí Tôn Cốt vừa mọc lại uẩn hàm sức mạnh mạnh mẽ hơn, tạo ra hiệu ứng hút cực mạnh, khiến Chí Tôn Cốt trong người Tần Phong bắt đầu mất khống chế. "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, Chí Tôn Cốt xuyên qua cơ thể bay ra ngoài. "Các ngươi nhìn kìa, Chí Tôn Cốt của Tần Phong bị tước đoạt rồi!" Đám quần chúng xung quanh kinh hô, không ngờ kịch bản lại đảo chiều thêm lần nữa.

Chương 366

Ầm ầm ầm!!

Sau khi Tần Hạo dung hợp cả hai khối Chí Tôn Cốt, quanh người bộc phát ra những đợt khí tức còn khủng bố hơn, bao quanh bởi những thần văn đáng sợ.

Đó là thứ y có được khi được phong làm Thần tử ở Thái Bạch Tiên Sơn, khi kích hoạt có thể tăng cường chiến lực bản thân lên gấp mười lần. "Thằng anh ngu ngốc của ta, ngươi bại rồi!" Tần Hạo cảm thấy mình lúc này chính là thần, đưa tay chỉ lên trời tung chiêu Thượng Thương Kiếp Quang.

Ầm ầm ầm!!

Trời đất đổi màu, những tia laser vàng rực từ trên trời giáng xuống.

Tần Hạo quả không hổ danh Thiên Sinh Chí Tôn, cùng là chiêu Thượng Thương Kiếp Quang nhưng Tần Phong tham ngộ mười năm cũng không thể sánh bằng sát thương lúc này của y. "Rốt cuộc là ai cho nó cái tự tin đó vậy!?" Tần Phong cạn lời.

Tuy hắn dung hợp Chí Tôn Cốt mười năm, nhưng nó chẳng khác gì gân gà, ăn thì vô vị mà bỏ thì tiếc, hắn cũng chẳng nhớ nổi bao lâu rồi mình không dùng đến nó.

Giờ chỉ vì lấy lại được Chí Tôn Cốt mà dám bảo đánh bại hắn, Thiên Mệnh Đại Phản Phái như hắn chẳng lẽ không cần giữ thể diện sao!?

Ầm ầm ầm!!

Thượng Thương Kiếp Quang bắn trúng Tần Phong không sai một li, tiếng nổ chấn thiên động địa đi kèm năng lượng khuếch tán.

Chỉ thấy Tần Phong chẳng thèm né tránh, giơ tay điểm nhẹ một đạo kiếm chỉ xé toạc Thượng Thương Kiếp Quang, vạt áo trắng đứng giữa hư không phần phật tung bay trong cơn bão. "Làm sao có thể!!" Mọi người lập tức kinh hô thất thố, nghiêm trọng nghi ngờ mình đang bị ảo giác.

Hiện tại Tần Hạo đã mọc lại Chí Tôn Cốt, thậm chí còn tước đoạt cả khối trong người Tần Phong, làm sao có thể bị Tần Phong chặn lại dễ dàng như thế. "Nhìn kìa!!" Có người đột nhiên chỉ tay vào Tần Phong hét lớn.

Chỉ thấy quanh người Tần Phong chấn động những đợt năng lượng khủng bố, hắn đang tự 'buff' cho mình thêm một chút xíu sức mạnh, Thiên Sư Ấn ở giữa lông mày lan tỏa ra, trên đỉnh đầu xuất hiện tam đóa kim quang, quanh người ngũ hành chi khí bao bọc... "Vãi chưởng!!" Toàn trường trợn tròn mắt kinh hãi, nghi ngờ mình vẫn còn đang nằm mơ.

Người khác cả đời chưa chắc đã lĩnh ngộ được một cái 'buff', vậy mà hắn còn nhỏ tuổi thế này đã lĩnh ngộ được bấy nhiêu cái.

Đặc biệt là Thiên Sư Ấn, Đạo Pháp Tự Nhiên, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên khiến đám người Đạo môn có mặt tại đó hoàn toàn mất bình tĩnh. "Thiên Sư, Tần Phong chính là Thiên Sư!" Đám người Đạo môn lập tức kích động, không ngờ Tần Phong lại là Thiên Sư của Đạo môn.

Chỉ riêng việc hắn lĩnh ngộ được nhiều 'buff' Đạo gia như vậy, chỉ cần hắn nhập Đạo môn, tuyệt đối sẽ là Tử Bào Thiên Sư đỉnh cấp nhất, nếu tương lai hắn đột phá cấp Đế, ba ngàn Đạo môn sẽ nghe theo hiệu lệnh của hắn. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Tần Hạo trợn tròn mắt khó lòng chấp nhận hiện thực, không hiểu anh trai mình lấy đâu ra lắm 'buff' thế. "Thằng em ngu ngốc của ta, tha lỗi cho ta nhé!" Tần Phong đã vòng ra sau lưng nhị đệ từ lúc nào.

Tuy đây là bạn thân chí cốt, là huynh đệ ruột thịt, nhưng để ngăn chặn hào quang 'khắc thân nhân' của Tần Hạo phát động, hắn chỉ có thể một lần nữa đau lòng móc Chí Tôn Cốt của y ra... "Cái gì!!" Tần Hạo chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, bản năng muốn né tránh.

Phụt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe! "A..." Tần Hạo chưa kịp né đã phát ra tiếng kêu thảm thiết, cảm nhận một cơn đau xuyên tim từ lồng ngực truyền đến.

Bàn tay của Tần Phong đã đâm xuyên qua ngực y, định bụng nói với y vài lời 'móc tim móc phổi'. "Cái gì!!" Toàn trường trợn mắt kinh hô, hoàn toàn bị cảnh tượng này làm cho ngơ ngác.

Nếu vừa rồi Chí Tôn Cốt mọc lại là kế hoạch ẩn giấu mười năm của Tần gia, thì việc Tần Phong một lần nữa móc cốt của đệ đệ lại khiến bọn họ mịt mờ.

Tất cả chuyện này là trùng hợp, hay là chiêu 'lạy ông tôi ở bụi này', Tần Phong đang cực lực che giấu điều gì!? "Lúc mấu chốt vẫn phải trông cậy vào đại công tử nhà ta thôi!" Tần gia Thập Tam Thái Bảo khẽ thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được mà thầm khen ngợi sự quả đoán của Tần Phong.

Tuy làm vậy không thể xua tan hoàn toàn nghi ngờ của hoàng tộc và các đại thế gia, nhưng chắc chắn có thể tranh thủ thêm chút thời gian cho Tần gia, chỉ cần bọn họ tiêu hóa hết 1 ức Tiên Tinh mà Tần Phong gửi về, thì Tần gia sẽ có đủ năng lực để 'bảo vệ hòa bình' cho Hoang Cổ. "Chí Tôn Cốt này ta nhận lấy!" Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia điên cuồng, dường như có một sự chấp niệm cực lớn với Chí Tôn Cốt. "Còn bảo mình không làm được, chẳng phải diễn rất tốt sao!?" Thạch Trung Ngọc ẩn mình trong bóng tối liên tục tán thưởng, bị diễn xuất của con trai mình chinh phục hoàn toàn.

Nếu lão không phải người yêu cầu Tần Phong ra tay dạy dỗ Tần Hạo, suýt chút nữa lão đã tin Tần Phong là một tên đại phản diện tà ác, vì sức mạnh mà đến cả anh em ruột cũng không tha. "Thiếu niên Chí Tôn vừa trỗi dậy đã phế luôn thế này!?" Đám quần chúng ăn dưa cảm thấy ngẩn ngơ, không thể tin được mọi chuyện lại kết thúc nhanh đến thế. "Kết thúc rồi sao!?" Tầm nhìn của Tần Hạo bắt đầu mờ đi, chỉ biết trơ mắt nhìn tay Tần Phong vươn về phía Chí Tôn Cốt mà không làm gì được.

Ngay lúc này —— Hào quang nhân vật chính lập tức phát động, mở ra các loại chế độ hồi ức.

Những hình ảnh thuở nhỏ hiện lên trong trí não, cảnh nô đùa chạy theo sau mông anh trai, những lần vấp ngã rồi đứng dậy để chứng minh sức mạnh với anh mình, cả ngàn năm cô tịch trong động thiên phúc địa... "Không được, ta vẫn chưa thể ngã xuống!" Ánh mắt mờ đục của Tần Hạo đột nhiên kiên định trở lại, trong cơ thể bộc phát ra một nguồn năng lượng khủng bố không biết từ đâu tới.

Bại hoại, hoang lương!

Dường như không thuộc về thế giới này, vượt qua hàng trăm kỷ nguyên mà đến. "Luồng sức mạnh này là..." Sắc mặt Tần Phong không khỏi biến hóa, nhớ tới cái cây cổ thụ vẹo cổ ở Tần gia.

Năm đó sau khi có được Thượng Cổ Trùng Đồng, hắn đã nhìn vào cái cây đó, cảm giác nó mang lại chính là sự bại hoại và hoang lương này, đó cũng là tồn tại khủng bố nhất mà hắn từng thấy cho đến nay, ký ức tự nhiên cũng sâu đậm nhất. "Hống!!" Tần Hạo đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét, khí tức trong người bắt đầu sôi trào. "Ngươi gào cái gì mà gào!" Tiểu Bạch đang ngồi trên vai Tần Phong ăn cà rốt bị giật mình, lao tới cho thằng nhân vật chính một cái tát trời giáng, cưỡng ép đánh gãy cái 'buff' tăng sức mạnh bằng tiếng gào của y. "Ngươi..." Tần Hạo bị Tiểu Bạch tát thì hóa thẹn thành giận, nắm chặt tay đấm mạnh về phía Tần Phong. "Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không giảng đạo lý!" Tần Phong thấy tỷ lệ thắng 99.999% sắp bị lật ngược, chỉ đành dồn hết vốn liếng đánh một ván cược cuối cùng.

Chương 367

Ầm ầm ầm!!

Tam Hoa trên đỉnh đầu và Ngũ Khí quanh người Tần Phong trong nháy mắt nổ tung, từ trong cơ thể trào ra một nguồn năng lượng khủng bố khiến hư không xung quanh không ngừng rung chuyển. "Dung hợp Tam Hoa Tụ Đỉnh và Ngũ Khí Triều Nguyên!!" Đám người Đạo môn lập tức kinh hô, cảm thấy Tần Phong chắc chắn điên rồi.

Tuy việc dung hợp này có thể mang lại sức mạnh vượt qua cực hạn, nhưng đồng thời cũng tạo ra gánh nặng cực lớn cho cơ thể.

Nếu chiến đấu quá lâu sẽ để lại thương tổn vĩnh viễn. "Ách..." Tần Phong cũng là lần đầu sử dụng chiêu này, chỉ cảm thấy toàn thân như bị xé nát.

May mà có Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết không ngừng tu bổ cơ thể, nhưng dù thân thể có thể hồi phục thì cơn đau thấu tận linh hồn kia vẫn là thật.

Bành!!

Tần Phong trở tay tung ra một đạo kiếm khí va chạm với nắm đấm của Tần Hạo, năng lượng va chạm khuếch tán ra bốn phương tám hướng khiến đám quần chúng ăn dưa sợ hãi phải dốc toàn lực chống đỡ. "Phụt!!" Tần Hạo phun ra một ngụm máu, bị kiếm khí đánh lui mười mấy mét. "Quá mạnh!" Đám quần chúng kinh hãi nhìn về phía Tần Phong.

Cứ ngỡ trận chiến song Tần sẽ là một màn thế cân sức, ai ngờ Tần Phong lại mạnh đến mức không giống con người, không phải là nghiền ép nữa mà là đối phương hoàn toàn không có sức chống trả.

Dù Tần Hạo có bộc phát thế nào cũng không thể lay chuyển Tần Phong nửa phân. "Cùng cảnh giới ta chính là vô địch, dựa vào ngươi mà cũng muốn vượt cấp khiêu chiến ta!" Giọng nói uy nghiêm của Tần Phong khiến tim mọi người run rẩy, ngẩng đầu nhìn thiếu niên đang đứng sừng sững trên hư không.

Nếu mười vạn năm trước Trường Không Thần Kiếm và Long Tượng Đại Đế đã làm kinh diễm thời đại của họ, thì Tần Phong lúc này chắc chắn đã làm kinh diễm cả dòng sông lịch sử Hoang Cổ, đồng thời cũng là nỗi bi ai của những thiên kiêu cùng thời với hắn.

Nếu đêm trăng tròn tới đây Lâm Tam không thể áp chế được hắn, thì đám thiên kiêu khác có thể giải nghệ về quê dưỡng lão được rồi.

Thời đại tranh hùng vừa mới bắt đầu đã bị một mình Tần Phong áp chế hoàn toàn.

Tần Phong chưa chết, không ai dám ló đầu! "Tần huynh!!" Lâm Tam nhìn sâu vào Tần Phong một cái, rồi im lặng rời khỏi hiện trường.

Hắn sợ nếu nhìn thêm nữa sẽ làm lung lay kiếm tâm của mình, nên tốt nhất là tìm một nơi chờ đợi đêm trăng tròn, hơn nữa trận chiến vừa rồi cũng khiến hắn có thêm cảm ngộ về sinh tử, có thể đột phá Sinh Tử cảnh trước đêm đó. "Tần huynh, ngày đó ta sẽ chỉ xuất một kiếm, thanh kiếm mạnh nhất!" Lâm Tam không quay đầu lại, biến mất tại chỗ.

Bành!!

Tần Phong không cho Tần Hạo cơ hội kích hoạt thêm 'hack' nào nữa, lao tới đấm y ngã xuống đất, hoàn toàn không còn dáng vẻ của thiếu niên Chí Tôn, trông thê thảm vô cùng. "Ta, ta vẫn chưa bại!" Toàn thân Tần Hạo run rẩy dữ dội, vẫn quật cường muốn đứng lên.

Bành!!

Tần Phong hóa thành tàn ảnh đáp xuống đất, tiếp tục một đấm đánh bay Tần Hạo. "Quá tàn nhẫn!!" Mọi người xem mà mí mắt giật giật, bị sự hung hãn của Tần Phong làm cho kinh sợ.

Cứ ngỡ Tần Phong đang cố ý che giấu điều gì, ai ngờ hắn ra tay tàn độc đến thế, dù là em ruột cũng không nương tay, khiến người ta không thể không tin rằng hắn thực sự đã phản bội Tần gia.

Tần Phong từ trên không từ từ hạ xuống, giọng nói thản nhiên: "Nếu ngươi chỉ có chút thực lực này, thì ngay cả tư cách chết dưới tay ta ngươi cũng không có!" "Ta vẫn chưa bại!" Ánh mắt Tần Hạo lại mờ đi, vẫn quật cường muốn gượng dậy. "Đã bảo ngươi đừng có đụng vào hắn rồi mà!!" Long Tượng Đại Đế hoàn toàn u uất.

Đã tốt bụng khuyên bảo đừng có chọc Tần Phong, vậy mà y cứ thích tự lao đầu vào cho người ta đánh, giống như một gã đàn ông cười xấu xa đóng cửa phòng bắt nạt cô vợ nhỏ của mình, cuối cùng không ngoại lệ đều phải bám tường mà đi ra...

Bành!!

Tần Hạo vừa mới gượng dậy đã bị Tần Phong đánh gục thêm lần nữa.

Lúc này Tần Hạo không chỉ toàn thân nhếch nhác mà thần văn quanh người cũng bị đánh tan, Diệt Thế Thần Lôi chỉ còn sót lại vài tia điện lập lòe, khác xa một trời một vực với hình thái Thiên Địa Chí Tôn lúc trước. "Cái này..." Tim mọi người đập mạnh, càng thêm tin vào việc Tần Phong phản bội Tần gia.

Bởi vì nếu Tần gia mưu tính mười năm là để huynh đệ bọn họ có thời gian trưởng thành, thì tuyệt đối không phải để bọn họ tương tàn thế này.

Hiện tại Tần Phong hoàn toàn là muốn đánh chết đệ đệ, trừ phi đánh đệ đệ có thưởng, nếu không thì việc này hoàn toàn không phù hợp với lợi ích của Tần gia. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại trọng thương, nhận được 500 vạn điểm phản diện!" "Làm cái gì vậy?

Đó là bạn thân chí cốt, là huynh đệ ruột thịt của ta mà!" Trong lòng Tần Phong liên tục từ chối, khẳng định mình không phải loại người đó.

Đánh vào người đệ, đau ở lòng anh. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại trọng thương, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!" "Dùng lôi đình đánh tan bóng tối!" Tần Phong tiến lên một bước giẫm lên ngực nhị đệ, ánh mắt nhìn xuống không chút thương xót, như thể đối phương chẳng phải anh em gì với mình. "Phụt!!" Tần Hạo phun máu, tầm mắt bắt đầu nhòe đi. "Đại công tử không đi diễn kịch thì đúng là phí của giời!" Tần gia Thập Tam Thái Bảo thầm giơ ngón tay cái, bị diễn xuất của Tần Phong chinh phục hoàn toàn.

Nếu bọn họ không biết chuyện Tần Phong vì đệ đệ mà diệt Kim Ưng tông, còn tặng cả vòng tay Hồn khí, thậm chí không tiếc mạo hiểm quyết chiến đỉnh Tử Cấm để thu hút sự chú ý của hoàng tộc, thì bọn họ cũng suýt tin hắn là một tên phản diện hung tàn rồi. "Thằng em ngu ngốc của ta ơi, Chí Tôn Cốt của ngươi là của ta rồi!" Ánh mắt Tần Phong lộ ra vẻ điên cuồng, đưa tay chuẩn bị móc khối Chí Tôn Cốt mới sinh ra.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng có chút không nỡ, dù sao đây cũng là bạn thân chí cốt, huynh đệ ruột thịt, vả lại nếu móc mất cốt thì các thế gia vẫn không chịu buông tha cho Tần Hạo thì tính sao!? "Hắn thực sự định móc Chí Tôn Cốt của đệ đệ lần nữa sao!?" Mọi người cảm thấy vô cùng nghi hoặc, không hiểu vì sao Tần Phong lại chấp niệm với Chí Tôn Cốt đến thế.

Theo lý mà nói, Tần Phong có Thượng Cổ Trùng Đồng, Thương Thiên Bá Thể và bao nhiêu kỹ năng 'buff', căn bản không cần Chí Tôn Cốt để chứng minh bản thân, hắn đã là tồn tại vô địch trong thế hệ trẻ Hoang Cổ rồi. "Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ!?" Trái với sự nghi hoặc của người khác, Long Tượng Đại Đế lại cảm thấy rối rắm.

Chương 368

Lão thấy Tần Phong lần này không có ý định nương tay, nếu lão không ra tay thì Tần Hạo thực sự nguy hiểm, nhưng nếu ra tay thì lại không đúng quy tắc.

Trận đấu túc mệnh của hai anh em, một tiền bối như lão xen vào thì ra thể thống gì.

Vạn nhất Tần Phong đánh luôn cả lão thì sao!?

Vạn nhất lão mà thua thì còn mặt mũi nào nữa!?

Ngay lúc này —— Không biết là hào quang của Tần Hạo lại kích hoạt, hay là ông trời nghe thấy tiếng gọi của Tần Phong, một tiếng gầm giận dữ vang dội hư không: "Tần Phong tiểu nhi, hôm nay ta phải thịt ngươi!!" "Hửm!?" Mọi người tò mò quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nam tử mặt mày phẫn nộ lao tới, tay cầm một thanh đại đao dài hai mét, vừa thấy Tần Phong đã vung đao chém ra một luồng đao khí dài mấy chục mét. "Dám rút đao trước mặt Tề Tu Viễn ta sao!" Tề Tu Viễn đang đứng xem bên cạnh hừ lạnh một tiếng, rút đao ra khỏi bao khiến mọi người lóa cả mắt.

Trận chiến túc mệnh của huynh đệ nhà Tần lão sẽ không xen vào, nhưng lão cũng chẳng nể mặt ai, kẻ nào dám động đến Tần Phong thì chính là kẻ thù của Đao Tuyệt lão, bất kể là ai cũng một đao trảm sạch.

Ầm ầm ầm!!

Đao khí hai bên va chạm dữ dội.

Tề Tu Viễn quả không hổ danh Đao Tuyệt, đao khí như chẻ tre xé toạc đao khí đối phương. "Cái gì!!" Đối phương sắc mặt đại biến, vội vàng thu đao né tránh.

Ầm ầm ầm!!

Đao khí của Tề Tu Viễn chém xuống mặt đất, đất rung núi chuyển, một vết nứt kéo dài hàng ngàn mét, đây mới chỉ là một đao tùy tiện của lão, nếu dốc toàn lực chắc chắn có thể chẻ đôi địa cầu. "Hắn là gia chủ Chu gia!!" Đám quần chúng nhận ra ngay đối phương, chính là cha của cái thằng đầu lợn Chu Đầu mấy hôm trước.

Nghe nói gia chủ Chu gia đời trước hy vọng hắn tương lai làm việc đường đường chính chính, lỗi lạc hào hùng nên đặt tên là Chu Đại Tràng. "Vãi, chẳng phải trùng hợp quá sao!?" Tần Phong đang rầu rĩ không biết làm sao bảo vệ mạng nhỏ của nhị đệ, thì tự nhiên Chu Đại Tràng xông ra.

Tới đi!

Tới đi!

Một bàn tay vỗ không kêu, ta đang cần cái mặt của ngươi đây! "Ngươi cùng hội cùng thuyền với thằng em ngu ngốc của ta à?

Ngươi muốn tranh thủ thời gian cho nó chạy trốn sao!?" Ánh mắt Tần Phong lạnh lùng nhìn Chu Đại Tràng, cũng thuận thế dừng động tác móc cốt lại. "Đúng rồi!

Chạy thôi!" Người nói vô ý, người nghe có lòng.

Long Tượng Đại Đế lập tức ngộ ra, nếu lão không thể ra tay, ở lại chỉ có nước ăn đòn, vậy thì đưa Tần Hạo rời đi là xong, ít nhất cũng giữ được khối Chí Tôn Cốt mới mọc.

Lão cưỡng ép khống chế thân thể Tần Hạo, thoát khỏi sự kiềm tỏa của Tần Phong, hóa thành một luồng sao băng nhanh chóng rời khỏi hiện trường. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh bại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 800 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ôm đầu chạy như chuột, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh bại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoàn thành nhiệm vụ Túc Mệnh Đối Quyết, nhận được Rương Bảo Vật cấp Thần Thoại Sử Thi *1!" "Đây chính là niềm vui khi đánh đệ đệ sao!?" Tần Phong dùng cơn giận dữ ngút trời để che giấu niềm vui sướng trong lòng, ánh mắt hung tợn nhìn về phía Chu Đại Tràng. "Cùng hội cùng thuyền gì chứ!?" Chu Đại Tràng mặt đầy vẻ vô tội, khẳng định mình chẳng biết gì cả.

Lão chỉ đến để đòi lại công đạo cho con trai Chu Đầu thôi, cùng hội cùng thuyền với Tần Hạo từ bao giờ!?

Ầm ầm ầm!!

Những luồng uy áp khủng bố từ phương hướng khác nhau ập đến, rõ ràng các đại thế gia không định để Tần Hạo rời đi dễ dàng như thế.

Tuy Tần Phong ra tay với đệ đệ rất tàn nhẫn, nhưng bọn họ thực sự không dám đánh cược.

Một Tần Hạo 'phá nhi hậu lập' một khi liên thủ với Tần Phong chắc chắn sẽ phá vỡ sự cân bằng bên trong Đại Việt hoàng triều. "Dám bảo Tần gia ta không có người sao!!" Tần gia Thập Tam Thái Bảo lập tức hiện thân, ánh mắt tràn đầy sát khí vô tận. "Nam ca, chúng đệ tới giúp huynh đây!" Tiểu Mã, Tiểu Vu và Tiểu Trừ phớt lờ ánh mắt muốn giết người của Lâm Hào, dứt khoát xông ra chiến đấu vai kề vai với Nam ca của bọn chúng. "Vãi chưởng, giờ không thèm giấu giếm nữa luôn sao!?" Đám quần chúng ăn dưa ngơ ngác tại chỗ, cuối cùng cũng hiểu vì sao Tần Nam lại được gọi là đại ca của Thiên Tâm Thập Thất Tử. "Vậy thì chiến thôi!" Liên quan đến lợi ích của bản thân, các đại thế gia đồng loạt ra tay để giữ Tần Hạo lại.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm ngân vang không dứt đột nhiên tràn ngập bầu trời, kiếm khí mênh mông như biển cả hội tụ thành dòng sông cuộn trào, bắt đầu tấn công không phân biệt vào tất cả mọi người, như muốn nuốt chửng mọi thứ trên đời. "Tần Phong, ngươi muốn làm gì!!" Các đại thế gia vừa hiện thân đã bị Đại Hà Kiếm Quyết tấn công, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong gào thét phẫn nộ.

Tần Phong liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: "Ta, Tần Phong, cả đời làm việc, cần gì phải giải thích với kẻ khác..." "Chết tiệt!!" Các đại thế gia nghe xong triệt để nổi giận, nhao nhao phát động công kích hướng về Tần Phong.

Bọn họ mặc kệ Tần Phong ra tay là vì Chí Tôn Cốt của Tần Hạo, hay là để bảo vệ đệ đệ hắn, đối với bọn họ mà nói đều không phải tin tức tốt lành gì, huynh đệ hai người này hôm nay nhất định phải có một kẻ nằm lại thì bọn họ mới có thể an tâm. "Kẻ cản ta, chết!" Đôi mắt Tần Phong lóe lên một tia sắc lẹm chọc thủng mây xanh, khí tức quanh thân bùng nổ khiến hư không chấn động.

U u...

Vô Tận Kiếm Hạp giống như nhận được lời triệu hoán nào đó, thoát khỏi tay Tề Tu Viễn bay đến bên cạnh Tần Phong. "Cái gì!!" Toàn trường lập tức như lâm đại địch, nhao nhao bày ra tư thế phòng ngự.

Bọn họ không biết Vô Tận Kiếm Hạp là cái thứ gì, nhưng lại có thể cảm nhận được kiếm ý vô tận ẩn chứa bên trong.

Đặc biệt là sau khi Tần Phong chạm tay vào kiếm hạp, kiếm ý quanh thân hắn nháy mắt bạo tăng hơn mười lần, phảng phất như vừa được buff thêm một cái siêu cường kiếm đạo vậy.

U u...

Chương 369

Tiếng kiếm minh lanh lảnh vang dội thiên địa, đi kèm với những luồng cuồng phong xé rách không gian, những nơi nó đi qua, mọi người chỉ cảm thấy gò má đau rát vì kình phong, cứ như bị lưỡi dao cứa qua vậy. "Đây mới là thực lực chân chính của Tần Phong!?" Đám quần chúng ăn dưa Tây Chu đầy mặt kinh hãi nhìn Tần Phong.

Họ phát hiện những luồng kình phong kia toàn bộ đều do kiếm khí hóa thành, phảng phất như muốn lăng trì sống con người ta vậy. *Rắc một tiếng!!* Khi Vô Tận Kiếm Hạp mở ra, hàng ngàn thanh thần kiếm từ bên trong bay ra.

Mỗi một thanh thần kiếm không chỉ dũng động thần quang vô tận, mà còn tỏa ra thần uy độc nhất vô nhị của thần khí, đặc biệt là thanh Trường Không Thần Kiếm rơi vào tay Tần Phong, thần văn lấp lánh, kiếm quang chói mắt, kiếm ý vô tận quét sạch thiên địa. "Thần kiếm, sao có thể có nhiều thần kiếm như vậy!?" Toàn trường trợn tròn mắt kinh hô, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Toàn bộ Hoang Cổ trong gần vạn năm qua cũng chỉ ra đời mười món thần binh, chính là Hoang Cổ Thập Đại Thần Khí mà người đời thường nói.

Còn thần binh của các thời đại khác, trừ khi là những tồn tại cực kỳ nghịch thiên, nếu không đa số đều đã biến mất trong dòng sông lịch sử.

Nhưng bây giờ Tần Phong lại một hơi lấy ra hàng ngàn thanh thần kiếm, gấp mấy trăm lần sản lượng thần binh của vạn năm qua cộng lại.

Tuy rằng dược liệu luyện chế những thanh kiếm này không tốt bằng Trường Không Thần Kiếm, nhưng xác thực đều đạt đến cấp bậc thần khí, so với Trường Không Thần Kiếm cũng chẳng kém là bao, bên trong cũng đã sơ bộ sinh ra khí linh, tùy tiện quăng ra một cây cũng đủ khiến giang hồ dậy sóng. "Khí tu bảng đệ nhất thiên kiêu, khủng bố như vậy sao!" Mộc Tú không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, đối với việc này cũng không thấy kinh ngạc chút nào.

Phải biết, danh hiệu Khí tu bảng đệ nhất thiên kiêu của Tần Phong không chỉ tính ở Hoang Cổ, mà là tính luôn cả Thượng giới vào trong đó.

Có lẽ cái gọi là Hoang Cổ Thập Đại Thần Khí trong mắt bọn họ là vô giá chi bảo, nhưng đối với Thượng giới thì cũng chẳng tính là gì.

Với tư cách là cao thủ đứng đầu Khí tu bảng, luyện chế ngàn thanh thần kiếm chỉ có thể coi là chuyện nhỏ.

Huống chi Tần Phong còn là Hồng Nguyệt yêu nghiệt, trong tay nắm giữ khối tài sản giàu nứt đố đổ vách. "Đúng, cứ thế mà làm, vạn lần không cần nể mặt chúng ta!!" Các đại thế lực đến trợ trận mắt sáng rực lên, đối trì với các đại thế gia trên hư không.

Phải biết, hiện tại cả Hoang Cổ đều biết bọn họ nợ Tần Phong một cái nhân tình cực lớn, nếu quỵt nợ không trả thì danh tiếng của bọn họ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ.

Mà theo sự trưởng thành không ngừng của Tần Phong, độ khó để trả nợ nhân tình cũng sẽ tăng dần đều.

So với cái nhân tình sau này cần phải liều mạng mới trả nổi, thì mấy cái thế gia của Đại Việt này nháy mắt biến thành những quả hồng mềm dễ bắt nạt.

Còn về việc Tần gia rốt cuộc đang mưu tính cái gì, Tần Phong có thật sự muốn đào Chí Tôn Cốt của đệ đệ hay không thì chẳng liên quan gì đến bọn họ, bọn họ chỉ muốn nhanh chóng tìm một cái bia đỡ đạn để trả xong món nợ nhân tình này thôi.

Tuy nhiên không phải thế lực nào cũng nghĩ như vậy, Tam Thiên Đạo Môn là thật lòng muốn kết giao với Tần Phong.

Tiên đừng nói đến việc Tần Phong lĩnh ngộ được Thiên Sư Ấn, Đạo Pháp Tự Nhiên, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên - những cái buff đặc thù của Đạo gia, chỉ riêng việc Tần Phong vừa rồi dung hợp Tam Hoa Tụ Đỉnh và Ngũ Khí Triều Nguyên xong mà không có chút tác dụng phụ nào, cũng đủ chứng minh hắn là Tử Bào Thiên Sư bẩm sinh của Đạo gia rồi.

Bất kể Đạo môn có phân liệt ra sao, Tử Bào Thiên Sư vĩnh viễn là tín ngưỡng của bọn họ. "Cút ngay!!" Các đại thế gia cũng chẳng hề nao núng.

Chuyện liên quan đến lợi ích thiết thân, bọn họ tuyệt đối không thể vì ai mà lùi bước, huống chi hiện tại còn đang ở trên địa bàn của mình, lại càng không thể vì các đại thế lực kia mà nhượng bộ.

Ngay lúc đôi bên đang giương cung bạt kiếm, Tần Hạo cũng không hề dừng lại bước chân chạy trốn. "Cái tên yêu nghiệt này rốt cuộc có còn là người nữa không!?" Long Tượng Đại Đế nhìn thấy hàng ngàn thanh thần kiếm Tần Phong lấy ra, cũng không thèm quay đầu lại mà khống chế cơ thể Tần Hạo hóa thành lưu tinh rời đi.

Phải là kẻ bị lừa đá vào đầu thì mới đi trêu chọc cái tên yêu nghiệt Tần Phong này lúc này. "Ta, ta còn chưa có bại!" Ý thức của Tần Hạo vô cùng kháng cự, biểu thị mình còn có thể đánh cả ngày. "Ôi..." Long Tượng Đại Đế tại chỗ không còn gì để nói.

Ông phát hiện tâm nhãn của Tần gia có mười phần, thì Tần Phong một mình chiếm hết mười hai phần, chỉ có Tần Hạo là thiếu mất cả mười phần. "Đi!!" Tần gia Thập Tam Thái Bảo thấy Tần Hạo đã thoát khốn, nhị thoại bất thuyết liền nhanh chóng rút lui theo.

Còn về Tần Phong thì bọn họ không cần lo lắng, Thạch Trung Ngọc vẫn còn núp trong bóng tối chưa xuất hiện, huống chi bên cạnh hắn còn có nhiều người như vậy. "Khốn khiếp!!" Các đại thế gia cuối cùng cũng phản ứng lại, nghiêm trọng hoài nghi Tần Phong là cố ý.

Hắn chính là muốn bảo vệ đệ đệ hắn!! "Mẹ kiếp!!" Tần Phong thì hướng về phía Chu Đại Tràng chửi thề một tiếng, đầy mặt phẫn nộ quát: "Tên khốn đáng chết kia, thế mà dám phá hư chuyện tốt của ta!!" "Hả!?" Tiết tấu của toàn trường nháy mắt bị dẫn dắt đi chệch hướng, mọi người nhao nhao quay đầu nhìn về phía Chu Đại Tràng.

Việc Chu Đại Tràng tấn công Tần Phong bọn họ đều nhìn thấy rõ, cũng chính vì sự quấy rầy của lão mà Tần Phong mới không kịp đào Chí Tôn Cốt, cũng khiến Tần Hạo có thời gian chạy trốn. "Ta không có, ta không làm, đừng có nói bừa!" Chu Đại Tràng tại chỗ phủ nhận ba liên, biểu thị mình vô tội. *U u...* Tần Phong căn bản không cho Chu Đại Tràng cơ hội giải thích, bấm ra một đạo chỉ quyết thi triển Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận.

Muôn vàn tinh tú, hóa thành một kiếm!

Hàng ngàn thanh thần kiếm bay vọt lên trời tạo thành kiếm trận, kiếm ý vô tận tràn ngập thiên địa, hóa thành một đạo kiếm quang chọc trời chém thẳng về phía Chu Đại Tràng. "Không xong!!" Sắc mặt Chu Đại Tràng không khỏi biến đổi, vội vàng ngưng tụ ra khí tường để chống đỡ. *Oanh long long!!* Kiếm quang chọc trời hung hăng chém xuống, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang dội khắp nơi, kiếm khí sắc lẹm cũng điên cuồng tản ra, nơi nó đi qua tựa như vừa trải qua một trận siêu bão cấp hai mươi, bất kể là thứ gì cũng đều bị xé rách. "Phụt!!" Chu Đại Tràng phun ra một ngụm máu tươi, bị một kiếm đánh lui xa mấy trăm mét. "Cái gì!!" Toàn trường lập tức kinh hô, bị chiến lực của Tần Phong làm cho kinh hãi.

Tuy nói Chu gia không phải thế gia đỉnh cấp của Đại Việt, nhưng Chu Đại Tràng với tư cách là gia chủ Chu gia cũng có thực lực Quy Nhất cảnh cửu trọng, vậy mà bây giờ lại bị tên Tần Phong ở Sinh Tử cảnh nhị trọng đánh lui mấy trăm mét.

Phải biết, giữa hai người còn cách nhau cả một cái Phiêu Miểu cảnh nữa đấy. "Động thủ!!" Vì Tần Phong đột nhiên tấn công Chu Đại Tràng, khiến ngòi nổ giương cung bạt kiếm nháy mắt bị điểm hỏa.

Chỉ thấy đôi bên trên hư không nhanh chóng lao vào giao chiến, cảnh diện nhất thời có thể nói là cực độ hỗn loạn, còn kẻ đầu sỏ Tần Phong thì đang suy nghĩ xem nên đi tìm Thái tử phi, hay là đi tìm Lâm Tam. "Mẹ nó, giữa Lâm huynh và vợ người ta mà ta lại do dự!" Tần Phong thầm mắng mình không phải là người, lẳng lặng lui ra sau lưng mọi người...

Chương 370

Oanh long long!! Những tiếng nổ đinh tai nhức óc không ngừng vang lên, năng lượng cuồng bạo cũng quét sạch thiên địa.

Đế đô Đại Việt vốn phồn hoa, vì sự xuất hiện của tên Hồng Nguyệt yêu nghiệt Tần Phong mà trong thời gian ngắn đã biến thành một đống đổ nát. "Không hổ là Hồng Nguyệt yêu nghiệt, đi đến đâu là loạn đến đó!" Mộc Tú nhìn đống đổ nát không khỏi cảm khái, biết rằng Đại Việt hoàng triều đã vướng vào chuyện lớn rồi.

Chỉ cần Tần Phong còn ở lại đế đô Đại Việt thêm một ngày, thì nơi này đừng hòng khôi phục lại sự phồn hoa như trước, không khéo quốc vận cũng bị hắn phá hủy sạch sành sanh, từ đó xuống dốc không phanh. "Hình như cũng hòm hòm rồi nhỉ!?" Tần Phong nhìn thấy không ít người của cả hai bên đã bị thương, lập tức từ phía sau đám đông vọt lên phía trước hét lớn: "Đừng đánh nữa, các người đừng đánh nữa!!" "Hả!?" Các thế lực trợ trận đang đánh đến hăng máu, không hiểu vì sao Tần Phong lại bảo dừng lại.

Tần Phong trong một giây liền nhập vai, thần tình bi thương nói: "Hảo ý của các vị Phong xin ghi lòng tạc dạ, nhưng Phong không muốn các vị vì ta mà làm hại người vô tội, nếu có nghiệp chướng nhân quả, xin hãy cứ trút hết lên thân ta!" "Cái này..." Những người trợ trận cuối cùng cũng phản ứng lại.

Chỉ thấy Tây Chu đã bị dư ba chiến đấu của bọn họ phá hủy thành đống đổ nát, rất nhiều bá tánh đầy mặt kinh khủng trốn trong góc tối nhìn bọn họ, quả đúng là thần tiên đánh nhau phàm nhân gặp họa.

Thấy cảnh này, lòng mọi người thắt lại.

Bọn họ chỉ mải mê tính toán xem có thể trả xong nhân tình của

Tần Phong hay không, mà hoàn toàn quên mất tại hiện trường còn có nhiều người vô tội như vậy.

Phải biết, trước mặt thiên đạo nhân quả thì ngay cả người tu luyện cũng vô năng vi lực, mà Tần Phong là người tu luyện, lời nói ra liền thành thệ ngôn, câu nói "nghiệp chướng nhân quả trút hết lên thân ta" kia khiến bọn họ có cảm giác lại nợ thêm một cái nhân tình nữa. "Đây chính là đại ái, Tần Phong có phong thái của Tử Bào Thiên Sư!" Người của Tam Thiên Đạo Môn liên tục gật đầu, dành lời khen ngợi cao độ cho phẩm hạnh của Tần Phong.

Chỉ là ngại chuyện Tần Phong đào Chí Tôn Cốt của đệ đệ, hiện tại bọn họ thật sự không nhìn ra ai đúng ai sai, không thể đưa Tần Phong về phong danh hiệu Tử Bào Thiên Sư, nên quyết định cứ để mọi chuyện lắng xuống một chút đã. "Kẻ lừa đảo, hắn chính là kẻ lừa đảo đại tài!" Mộc Tú nhìn một đám người bị lừa quay như chong chóng, cuối cùng cũng ý thức được mình cũng đã sập bẫy.

Còn gia tăng nhân quả cái gì chứ, nực cười, người có Chín Vòng Công Đức hộ thân như hắn thì nhân quả căn bản không chạm nổi vào người nhé! "Các vị, chúng ta ngày dài còn dài, hẹn gặp lại!" Tần Phong chắp tay chào mọi người.

Cũng không biết là vì chấp niệm với Chí Tôn Cốt mà tiếp tục đi truy đuổi Tần Hạo, hay là sợ đám người này lát nữa bắt mình mời cơm, không đợi mọi người kịp mở miệng, hắn đã vác Vô Tận Kiếm Hạp chạy mất dép. "Đi thôi!" Tề Tu Viễn cũng không lôi thôi, xách Mộc Tú lên nhanh chóng đuổi theo. "Đáng chết!!" Các đại thế gia đầy mặt không cam lòng, muốn đuổi theo nhưng lại bị ngăn cản lần nữa.

Không những không thể cưỡng ép giữ Tần Hạo lại, mà còn chẳng làm gì nổi Tần Phong.

Rất nhanh sau đó —— các đại thế gia tề tựu tại Tử Cấm Thành, nhao nhao thỉnh cầu xuất binh đánh Tần gia. "Bệ hạ, Tần gia dã tâm sói con, nhất định phải xuất binh!" "Bệ hạ, bất kể Tần Phong có phản bội Tần gia hay không, hắn chắc chắn đã phản quốc, kẻ này tuyệt đối không thể để lại!" "Bệ hạ, Tần Phong chủ động dâng tận cửa thì phải giết chết, không thể thả hổ về rừng a!" "......" Đại Việt hoàng đế trong lòng không khỏi cười lạnh, lão quá rõ bộ mặt vô sỉ của đám thế gia này rồi.

Miệng thì nói toàn lời chính nghĩa, nhưng trong lòng thì toàn là lợi ích!

Năm đó lão liên hợp các đại thế gia xuất binh đánh Tần gia, nhưng đám khốn kiếp này chỉ làm cho có lệ, đợi đến khi thấy hai đại thiên kiêu của Tần gia một chạy một phế, lại quay sang liên hợp với Tần gia gây sức ép lên hoàng tộc.

Lần này nếu không phải Tần gia khiến bọn họ cảm thấy bị đe dọa, bọn họ tuyệt đối không đời nào đồng lòng đến thỉnh chiến như thế này. "Hiếm khi thấy đám khốn kiếp này đồng lòng như vậy!" Đại Việt hoàng đế tạm thời không rảnh để tức giận với các đại thế gia, lão biết lúc này tuyệt đối là cơ hội tốt để diệt trừ Tần gia. "Nghĩa phụ, nhi thần không dám đồng tình!" Quang Thiên đầy mặt chính trực nói: "Việc Tần gia mật mưu mười năm đều là suy đoán của các đại thế gia, chúng ta một chút chứng cứ cũng không có, mạo muội xuất binh đánh Tần gia chẳng phải sẽ bị thiên hạ chê cười sao!?" "Còn cần chứng cứ gì nữa!?" Có người đầy mặt phẫn nộ quát: "Nếu không phải Tần Phong đột nhiên ngăn cản, chúng ta sớm đã bắt được Tần Hạo rồi." "Sao ngươi biết Tần Phong là ngăn cản các ngươi, chứ không phải là muốn đào Chí Tôn Cốt của Tần Hạo!?" Quang Thiên liếc mắt một cái, tiếp tục vặn hỏi: "Cho dù Tần Phong không ra tay, ngươi đừng quên, Tần Hạo là truyền nhân của Long Tượng Đại Đế, ngay cả khi Long Tượng Đại Đế lúc này chỉ còn lại một luồng tàn hồn, ngươi chắc chắn có thể ngăn cản được ông ta sao!?" "Ta..." Đối phương bị phản bác đến á khẩu không trả lời được, nhất thời không biết nói gì. "Hừ!" Lại có người lạnh lùng thốt: "Đối với Tần gia xuất binh cần gì chứng cứ, dù bị thiên hạ chê cười thì đã sao, chẳng lẽ đám tiện dân kia còn dám tạo phản chắc!?" "Thế giới của kẻ mạnh không cần chứng cứ, ai nắm đấm lớn thì kẻ đó là chân lý!" Quang Thiên thong thả nói: "Nhưng ngươi đừng quên, bệ hạ vì muốn đánh chiếm Âm Nguyệt Hoàng Triều đã mưu tính suốt hai năm, hiện tại tên đã trên dây, nếu lúc này ra tay với Tần gia, ngươi đã nghĩ đến hậu quả chưa?!" "Có lý!" Đại Việt hoàng đế gật đầu tán đồng, cảm thấy Quang Thiên nói rất có lý.

Hiện tại lão tuy đã liên hợp với Ma tộc có thể tấn công Âm Nguyệt Hoàng Triều từ hai phía, nhưng lão cũng lo lắng Tần gia và Âm Nguyệt Hoàng Triều sẽ hợp lực đánh kẹp chả mình.

Quang Thiên lại bắt đầu "vẽ bánh": "Các vị có thể đổi vị trí suy nghĩ một chút, các ngươi là người của Âm Nguyệt Hoàng Triều, biết bệ hạ không có chứng cứ mà đã xuất binh diệt Tần gia, đợi đến khi bệ hạ đem binh đánh chiếm Âm Nguyệt Hoàng Triều chiêu hàng các ngươi, các ngươi sẽ đầu hàng, hay là sẽ liều chết phản kháng!?" "Cái này..." Các đại thế gia nhìn nhau, toàn bộ đều chọn liều chết phản kháng.

Bởi vì đầu hàng đồng nghĩa với việc làm cá trên thớt, nếu hoàng đế giữ lời hứa thì không sao, chỉ sợ đối phương chơi trò tính sổ sau, huống chi lão lại là một vị hoàng đế không cần chứng cứ đã diệt cả nhà người ta.

Quang Thiên tiếp tục bồi thêm: "Cho nên để chúng ta có thể thuận lợi tiếp quản Âm Nguyệt Hoàng Triều, cũng như để tránh những hy sinh không đáng có, dù Tần gia thực sự có mật mưu mười năm, cũng không thể trở mặt với bọn họ vào lúc này." "Có lý!" Mọi người nhìn cái bánh vừa to vừa tròn kia, cảm thấy vẫn là Quang Thiên suy nghĩ chu toàn hơn.

Hiện tại diệt Tần gia dễ khiến bọn họ liều mạng phản kháng gây bất lợi cho mình, nhưng nếu đánh chiếm xong Âm Nguyệt Hoàng Triều rồi mới quay lại xử lý Tần gia, thì ưu thế hoàn toàn thuộc về bọn họ.

Huống chi tên đã trên dây, dù huynh đệ Tần gia có ăn cám thì cũng không thể trưởng thành nhanh như vậy trong thời gian ngắn được.

Lúc này —— Tần Phong cảm thấy vô cùng buồn bực.

Vốn định vừa ăn lẩu vừa hát hò, tìm Lâm Tam để cướp bồ.

Thế mà ai ngờ, đi dạo một vòng cũng không thấy bóng dáng Lâm huynh đâu. "Thôi bỏ đi, rút thưởng trước đã!" Tần Phong chỉ đành bất đắc dĩ trở lại khách sạn.

Với nguyên tắc rút thưởng không để qua đêm, hắn chuẩn bị mở hai lượt rút thưởng và cái Rương Thần Thoại Sử Thi ra. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ mở Rương Thần Thoại Sử Thi, nhận được..." "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ mở Rương Thần Thoại Sử Thi, nhận được Thời Gian Đại Đạo Ấn Ký!" *Thời Gian Đại Đạo Ấn Ký: Ấn ký của chúa tể Thời Gian Đại Đạo, người sở hữu ấn này sẽ trở thành chúa tể cai trị thời gian.* *Oanh long long!!* Tần Phong chỉ cảm thấy trong đầu nổ tung một tiếng, bên tai vang lên một giọng nói vô thượng. "Đại đạo ba ngàn, tả đạo tám trăm, sức mạnh không xuất, thời gian là tôn, không gian là vương, vận mệnh không hiện, nhân quả xưng hoàng, âm dương bất chỉ, ngũ hành trọng diễn, thôn phệ bất động, lược đoạt là đế, luân hồi chi hạ, thảy đều quy hư..." Tần Phong đột nhiên xuất thần, phảng phất như tan vào trong đại đạo.

Vận mệnh thống trị tất cả, vô lượng bao hàm tất cả, hỗn độn gánh vác tất cả, sáng thế tạo ra tất cả, diệt thế hủy diệt tất cả... mà hắn lại một mình đứng trên dòng sông thời gian. "Hả!?" Tiểu Bạch ở bên cạnh đột nhiên dựng đứng tai lên, không thể tin nổi nhìn về phía Tần Phong.

Là một con thỏ bẩm sinh sở hữu không gian thần thông, nó dù đánh không lại cũng có thể dễ dàng rời đi, nhưng bây giờ nó lại cảm nhận được một mối đe dọa chí mạng từ trên người Tần Phong, phảng phất như thiên hạ địa thượng Tần Phong đều có thể nắm thóp được lỗ tai vận mệnh của nó vậy. *Oanh long long!!* Toàn bộ Hoang Cổ đột nhiên sấm chớp đùng đoàng, bùng phát ra hào quang vô tận, đi kèm với từng trận tiên âm, khí tức đại đạo quét sạch thiên địa, trên hư không không ngừng xuất hiện hư ảnh của các thánh nhân, phảng phất như chư thiên vạn giới đều cảm ứng được sự ra đời của Thời Gian Đại Đạo Ấn Ký. "Đây là phương yêu nghiệt nào xuất thế vậy!?" Mộc Tú ở ngoài cửa vội vàng bấm ngón tay tính toán, nhưng cái gì cũng không tính ra được.

Lão chỉ cảm thấy người này đang ở vạn cổ trước đây, lại đang ở tương lai sau này, phảng phất như trong toàn bộ dòng sông thời gian đều có hình bóng của hắn, lại giống như chư thiên vạn giới căn bản không tồn tại người này vậy.

Lúc này —— trước mặt Tần Phong lơ lửng một phù văn màu vàng kim, chính là Thời Gian Đại Đạo Ấn Ký. "Đây chính là Thời Gian Đại Đạo!?" Tần Phong không dám có chút trì hoãn, nhanh chóng dung hợp ấn ký vào trong cơ thể.

Trong phút chốc, dị tượng thiên địa bên ngoài biến mất, nhưng hư ảnh thánh nhân trên hư không thì vẫn cứ chần chừ không muốn rời đi.

Chương 371

Tần Phong ở trong khách sạn thì không hề hay biết chuyện đó, hắn hướng về phía Tiểu Bạch bên cạnh búng tay một cái. *Tách một tiếng!!* Thời gian trong phòng phảng phất như bị nhấn nút tạm dừng, Tiểu Bạch đang ăn cà rốt cũng đứng hình, trông chẳng khác gì một con gấu bông.

Ngay cả khi bị Tần Phong cầm trong tay coi như quả bóng mà đập cũng không nhúc nhích, thậm chí hắn giơ tay vỗ mạnh vào cái mông nhỏ của nó hai phát cũng chẳng có phản ứng gì. "Đây chính là Thời Gian Đại Đạo!?" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, cơ thể hơi run rẩy vì phấn khích.

Tuy rằng hắn đã sở hữu Thời Gian Đại Đạo Ấn Ký, là chúa tể của thời gian, nhưng với tu vi Sinh Tử cảnh nhị trọng thì hiển nhiên vẫn chưa thể hoàn toàn chưởng khống nó, chỉ có thể miễn cưỡng làm thời gian tạm dừng trong ba giây. *Tách một tiếng!!* Tần Phong đặt Tiểu Bạch trở lại chỗ cũ, lại giơ tay búng thêm cái nữa.

Chỉ thấy Tiểu Bạch hoàn toàn không có chút ký ức nào về chuyện vừa rồi, chỉ cảm thấy mông hơi đau nên nghi hoặc đưa tay xoa xoa, sau đó lại tiếp tục ăn củ cà rốt trong tay. "Hóa ra tạm dừng thời gian cũng có thể gây ra sát thương!" Tần Phong đột nhiên nhớ lại những "tài liệu học tập" tích góp từ kiếp trước, trên đó có ghi lại những cách sử dụng vô cùng chi tiết về việc tạm dừng thời gian. "Đột nhiên cảm thấy có động lực tu luyện hẳn lên!" Khóe miệng Tần Phong hiện lên một nụ cười mà đàn ông ai cũng hiểu, trong lòng lại gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng. *Rào một tiếng!!* Cái vòng quay lớn quen thuộc lại xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay tròn. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ nhận được Thiên Cơ Tạp *1!" "Thiên Cơ Tạp?

Người quen cũ đây rồi!" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, lại có thể xem trước kịch bản rồi.

Chỉ có điều dùng cho ai thì lại khiến hắn thấy đau đầu.

Nhị đệ: Đó là chí hữu thân bằng, huynh đệ tay chân của hắn nha!

Vu Lan: Đang ở Linh Vũ thánh địa tu luyện trong động thiên phúc địa, dù có dùng thì cũng phải một năm sau mới mở cốt truyện được.

Phương Trường: Bây giờ đã rớt xuống hàng thiên tuyển chi tử cao cấp rồi, xem cơ duyên của hắn còn không bằng mình tự làm một vụ cho nó đáng tiền.

Lâm Tam: Sắp quyết chiến trên đỉnh Tử Cấm rồi, ai biết thắng thua có ảnh hưởng đến phát triển cốt truyện tương lai hay không.

Còn cái tên họ Đường gì đó, mở cửa hàng triệt sản còn có giá trị hơn là cơ duyên của hắn! "Thôi, cứ đợi sau trận quyết chiến Tử Cấm rồi tính!" Tần Phong lại gọi hệ thống tiếp tục rút thưởng, còn Thiên Cơ Tạp thì để sau này dùng lên người Lâm Tam. *Rào một tiếng!* Vòng quay rút thưởng lại bắt đầu chuyển động, kim chỉ cuối cùng dừng lại ở thẻ nâng cấp kiếm ý. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ nhận được Thẻ nâng cấp kiếm ý *1!" "Sử dụng!" Tần Phong chẳng thèm suy nghĩ, trực tiếp sử dụng luôn. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ sử dụng Thẻ nâng cấp kiếm ý!" "Đinh đoong, chúc mừng kiếm ý cấp bảy của ký chủ thăng lên kiếm ý cấp tám!" *Kiếm chủ thiên địa, vạn kiếm triều bái!!* Trong đầu Tần Phong lại vang lên một âm thanh vô thượng, trước mắt tối sầm, nhìn thấy vô số kiếm quang xé rách hư không, đột nhiên một đạo kiếm quang tỏa ra uy áp vô thượng trực tiếp trấn áp tất cả các kiếm quang khác xuống.

Giữa thiên địa chỉ duy nhất thanh kiếm này, nơi nó đi qua, vạn kiếm đều phải phủ phục quỳ lạy! ....

Trong Thái tử phủ.

Thái tử sau khi trở về đã đập phá tan tành cái phủ của mình, phàm là thứ gì nhìn thấy được đều bị đập nát.

Lần tự lục này không những không cho gã thấy hy vọng kế vị, mà còn khiến cả thiên hạ đều biết gã bị Tần Phong cắm sừng, thậm chí còn bị vị phụ hoàng nhu nhược kia tát cho một cú trước mặt bàn dân thiên hạ. "Ba ngàn năm rồi, trên đời này làm gì có ai làm thái tử suốt ba ngàn năm chứ!!" Thái tử lúc này đối với ngai vàng đã đạt đến trạng thái gần như điên cuồng, đã chẳng còn màng đến luân thường đạo lý, nhân hiếu lễ nghĩa gì nữa, trong lòng chỉ muốn lo liệu hậu sự cho vị phụ hoàng của mình thật linh đình. "Thái tử, bớt giận, bớt giận!" Quang Thiên sau khi vẽ xong cái bánh vẽ cho Đại Việt hoàng đế, lại vội vội vàng vàng chạy sang vẽ tiếp cho Thái tử. "Đều tại ngươi..." Thái tử phảng phất như tìm được mục tiêu để trút giận, gào lên: "Đều tại ngươi hiến cái mưu kế tồi tệ đó, khiến cô trở thành trò cười cho cả Hoang Cổ!" "Thái tử điện hạ, lời này là sao chứ!?" Quang Thiên kêu oan thảm thiết: "Tuy rằng người đời nhìn thấy Tần Phong ôm Thái tử phi là thật, nhưng cũng có người nhìn thấy Thái tử phi bị tập kích mà, chỉ cần tung ra chút tin tức dẫn dắt dư luận, ai dám cười nhạo điện hạ chứ!?" "Hả!?" Thần thái Thái tử hơi sững lại, cảm thấy Quang Thiên nói cũng có lý.

Quang Thiên tiếp tục phân tích: "Quan trọng là thái độ của Tần Phong đối với Thái tử phi, nhìn cái là biết hắn bị Thái tử phi mê hoặc rồi, chỉ cần chúng ta lấy danh nghĩa Thái tử phi mời Tần Phong đến bồi tội, tin chắc Tần Phong nhất định sẽ tới." "Ngươi là muốn cô nhân cơ hội hạ độc Tần Phong, ép hắn đi ám sát phụ hoàng cô!?" Mắt Thái tử bừng sáng, lập tức nắm bắt được ý đồ. *Hạ độc!?

Nực cười, chủ nhân ta bách độc bất xâm nhé!* Quang Thiên đã qua đào tạo chuyên nghiệp nên bắt đầu vẽ bánh: "Chỉ cần bệ hạ băng hà, Thái tử điện hạ có thể mượn long mạch để đột phá Đế cấp, huy binh đánh chiếm Âm Nguyệt Hoàng Triều, bắt Ma tộc phải cúi đầu xưng thần, quay đầu diệt Tần gia, dùng võ lực trấn áp các đại thế gia, tăng cường tập quyền trung ương, thành tựu danh hiệu Thiên Cổ Nhất Đế, từ đó tỉnh nắm quyền thiên hạ, say ngủ gối mỹ nhân, thiên tử giận dữ, xác chết khắp nơi!" "Oa ha ha..." Thái tử không nhịn được cười thành tiếng, vô cùng tận hưởng cái bánh vẽ mà Quang Thiên vừa đưa ra.

Quang Thiên không thèm để ý đến tên Thái tử đang đắc ý quên cả trời đất kia, quay đầu nhìn về hướng Tử Cấm Thành lẩm bẩm: "Nghĩa phụ, không phải nhi thần muốn đâm sau lưng người đâu, thực sự là Phương Thiên Họa Kích đã sớm khát khao khó nhịn rồi..." Có núi có nước có rừng cây, trời xanh mây trắng bay lững lờ.

Tần Hạo lúc này đang ngồi xếp bằng dưới một gốc cây lớn, những vết thương trên người đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, bên cạnh lơ lửng hư ảnh của Long Tượng Đại Đế.

Còn về Thập Tam Thái Bảo của Tần gia thì đã bị Tần Hạo cắt đuôi từ lâu.

Không phải hắn không muốn về Tần gia, mà là không còn mặt mũi nào để về.

Vốn định đánh bại người ca ca ngu xuẩn, rồi áp giải hắn trở về Tần gia với tư thế của một bậc vương giả.

Ai ngờ hắn lại bị người ca ca ngu xuẩn đó ấn xuống đất ma sát điên cuồng, thậm chí có thể nói là không có chút sức phản kháng nào.

Nếu không phải Long Tượng Đại Đế cưỡng ép kéo hắn đi, thì khối Chí Tôn Cốt vừa mới mọc ra kia cũng giữ không nổi. "Đạo chính là ta, ta chính là đạo, phá kỷ chính là phá đạo, phá rồi mới lập, ấy là vô hạn, không còn giới hạn!" Tần Hạo bỗng nhiên mở bừng mắt quát lớn một tiếng, trong cơ thể bùng nổ ra một luồng năng lượng khủng bố. *Oanh một tiếng!!* Chỉ thấy Chí Tôn Cốt trước ngực Tần Hạo đột nhiên sáng rực, hóa thành một vòng hào quang màu vàng kim bao quanh cơ thể, trên đó lần lượt khắc ghi Thiên Đạo, Nhân Đạo, Súc Sinh Đạo, A Tu La Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo. "Lục Đạo Luân Hồi!!" Long Tượng Đại Đế không nhịn được kinh hô, liếc mắt một cái liền nhận ra đây chính là Luân Hồi Đại Đạo.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông vạn lần không dám tin, khối Chí Tôn Cốt mới sinh ra lại có thể dựng dục ra Luân Hồi Đại Đạo trong ba ngàn đại đạo. *Oanh một tiếng!!* Chí Tôn Cốt trước ngực Tần Hạo lại càng sáng hơn, vòng hào quang thứ hai lại lần nữa bao quanh cơ thể, đại diện cho Thượng Thương Kiếp Quang được dựng dục từ khối Chí Tôn Cốt thứ nhất. "Sao lại như vậy!?" Ánh mắt Tần Hạo tràn đầy nghi hoặc.

Khi hắn triệt để dung hợp hai khối Chí Tôn Cốt, phát hiện bên trong cư nhiên ẩn chứa những cảm ngộ về Thượng Thương Kiếp Quang.

Có thể nói những cảm ngộ này đã đẩy Thượng Thương Kiếp Quang lên tới một cảnh giới cực cao, cũng chứng tỏ Tần Phong trong mười năm qua đã dành rất nhiều tâm huyết cho khối Chí Tôn Cốt này.

Bây giờ hắn chỉ cần dung hợp phần cảm ngộ này là có thể dễ dàng tiết kiệm được một lượng lớn thời gian tu luyện.

Long Tượng Đại Đế hảo tâm nhắc nhở: "Tiểu Hạo, những cảm ngộ này có lẽ là Tần Phong đặc biệt để lại cho ngươi đấy!" "Không thể nào, tuyệt đối không thể!" Tần Hạo vừa bị Tần Phong ấn xuống đất hành cho một trận, căn bản không tin Tần Phong lại tốt bụng như vậy.

Chương 372

"Hazzz..." Long Tượng Đại Đế thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Tiểu Hạo, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ, dù Chí Tôn Cốt của ngươi phá rồi mới lập, mọc lại lần nữa, nhưng nếu Tần Phong không tình nguyện, ngươi nghĩ ngươi có thể dung hợp nó dễ dàng như vậy sao?!" "Không thể nào!" Tần Hạo cực lực kiềm chế cảm xúc, tìm những cái cớ vụng về để phản bác: "Hắn, hắn chỉ là muốn đào Chí Tôn Cốt của ta, đúng, hắn chỉ là muốn để ta dung hợp xong rồi mới đào đi!!" "Sự thật là sự thật, sẽ không vì ngươi không tin mà thay đổi đâu." Long Tượng Đại Đế sắc sảo nhìn Tần Hạo, nghiêm túc chất vấn: "Trong Côn Luân bí cảnh, bao nhiêu cao thủ Nhập Đạo, Thiên Tông đều bị Tần Phong ép tới không ngóc đầu lên nổi, nhưng ngươi lại có thể dùng tu vi Linh Vũ cảnh cướp được đạo quả, ngươi chưa từng nghĩ vì sao sao!?" "Vì sao!?" Sắc mặt Tần Hạo không ngừng biến đổi, hắn cũng muốn biết tại sao.

Long Tượng Đại Đế cứ như Conan nhập thể, tiếp tục nói: "Thiên phú của Tần Phong khoáng cổ thước kim, nhưng ở Nguyệt Thần Cung bảy năm tu vi lại tiến triển chậm chạp, mọi người đều nói hắn lưu luyến bụi hoa, nhưng lão phu thấy hắn không phải loại người bị mỹ sắc làm mê muội, giờ nhìn thấy cảm ngộ trong Chí Tôn Cốt này, lão phu hiểu rồi, bảy năm đó hắn đều dùng để cảm ngộ Chí Tôn Cốt, giúp ngươi ôn dưỡng khối xương này." "Không thể nào, tuyệt đối không thể!" Tần Hạo phảng phất như dùng hết sức bình sinh, liên tục lắc đầu biểu thị không tin.

Niềm tin duy nhất từ nhỏ đến lớn của hắn là đánh bại người ca ca ngu xuẩn, bây giờ lại bảo hắn người ca ca đó thực ra đều làm vì tốt cho hắn.

Sự chênh lệch cực đoan giữa hai luồng suy nghĩ khiến hắn căn bản không tin, cũng không thể chấp nhận được.

Lúc này —— Tần Phong đã nâng kiếm ý lên cấp tám.

Tuy rằng chưa mạnh bằng kiếm ý cấp chín của Lâm Tam, nhưng cộng thêm kiếm ý ẩn chứa trong Vô Tận Kiếm Hạp, cũng đủ để so tài cao thấp với kiếm ý cấp chín của Lâm Tam rồi.

Điểm trừ duy nhất là Lâm Tam có món thượng cổ thần khí Tòa Tháp Bảy Tầng, còn hắn thì chỉ có cả ngàn thanh thần kiếm tội nghiệp.

Phải biết, những thần khí có thể tồn tại trong dòng sông lịch sử đều là những tồn tại nghịch thiên.

Lấy ví dụ... vạn năm trước Trường Không Kiếm Thần và Long Tượng Đại Đế đại chiến, khiến khí hồn của Trường Không Thần Kiếm nhiều năm không thể tu phục, dù hắn có dùng Địa Hồn Châu để sửa lại thì sớm muộn gì cũng sẽ hư hỏng tiếp.

Hiểu đơn giản là độ hao mòn, vũ khí dùng lâu chắc chắn sẽ mòn, chỉ có thần khí lợi hại mới chịu được nhiệt, thời gian lâu dần tự nhiên trở thành thượng cổ thần khí. "Tần gia cũng có một món thượng cổ thần khí!" Tần Phong lập tức nhớ đến món thượng cổ thần khí được thờ phụng trong từ đường Tần gia, cũng chính nhờ năm đó thủy tổ Tần gia có được nó nên mới đặt nền móng cho Tần gia, từ đó trở thành Hoang Cổ đệ nhất thế gia với dân phong "thuần phác".

Chỉ tiếc là hiện tại hắn vẫn đang mang danh kẻ phản đồ, nên không thể lấy thượng cổ thần khí của Tần gia ra dùng được. "Biết thế năm đó không lấy cực phẩm linh thạch, mình nên lấy thượng cổ thần khí mới đúng!" Tần Phong thầm hận mình năm xưa còn trẻ người non dạ, không nhận ra món đồ trong từ đường mới là thứ đáng giá nhất. "Hả!?" Thần thái Tần Phong hơi sững lại, nhận được ý niệm của

Quang Thiên.

Gã đã thành công lừa được Thái tử rồi, giờ chỉ đợi chủ nhân thực hiện việc "giao dịch" thôi. "Giáo dục ta nhận được từ nhỏ không cho phép ta làm chuyện này!" Tần Phong liên tục lắc đầu từ chối, khẳng định mình là một nho gia quân tử. *Rầm!

Rầm!

Rầm!* Tiếng gõ cửa vang lên, tiếng Mộc Tú truyền vào: "Chủ công, Thái tử phi của Đại Việt tới rồi!" "Nhìn người chuẩn thật!" Tần Phong lập tức chuyển sang trạng thái kiêu hùng, đứng dậy mở cửa thì thấy Thái tử phi.

Chỉ thấy lúc này nàng mặc một bộ cổ trang khá mát mẻ, lớp vải mỏng manh để lộ đôi chân dài săn chắc, thậm chí lờ mờ thấy được làn da trắng nõn nà, áo trên thì bao bọc lấy đôi gò bồng đảo đầy đặn.

Thật là hào phóng nhưng không giàu sang, có năng lực nhưng không chân thành! "Tần công tử!" Thái tử phi thấy Tần Phong bước ra, tim bỗng đập nhanh không rõ lý do, nhưng vẫn giữ vẻ ưu nhã nói: "Thiếp thân là thay mặt Thái tử đến để xin lỗi, chuyện xảy ra trước đó đều là hiểu lầm, Thái tử không biết thiếp thân bị kẻ ác tập kích, là Tần công tử đã ra tay cứu giúp." "Đi tay không đến xin lỗi sao!?" Tần Phong ghé sát mặt lại quan sát kỹ, xác nhận Thái tử phi đúng là chẳng mang theo thứ gì. "Tần công tử khéo đùa!" Thái tử phi bị nhìn đến đỏ cả mặt, cố nén sự thẹn thùng nói: "Thái tử đã mở tiệc trong phủ, muốn mời ngài đến Thái tử phủ để trịnh trọng bồi tội." Tần Phong bĩu môi: "Xin lỗi ta mà lại bắt ta phải đến tận cửa, vị Thái tử gia này của các người giá cũng lớn thật đấy!?" "Cái này..." Thái tử phi nhất thời tắc nghẹn, không biết trả lời thế nào. "Xin lỗi là cần phải có thành ý!" Tần Phong chẳng thèm che giấu bản chất kiêu hùng của mình, nở nụ cười thương hiệu của Tào Thừa tướng nói: "Không biết phu nhân đêm nay có nguyện cùng ta chung gối bồi tội không..." "Nàng..." Thái tử phi bị Tần Phong nói đến đỏ mặt tim đập nhanh, đây đã là lần thứ hai nàng nghe thấy câu nói này.

Nếu như lần thứ nhất vì không biết thân phận Tần Phong mà mắng hắn là tên lưu manh vô sỉ, thì lần thứ hai sau khi biết được thân phận của hắn, trong lòng nàng không hiểu sao lại có chút mừng thầm khó tả.

Vốn tưởng rằng người như mình đã không còn cơ hội, không ngờ đây cư nhiên lại là điểm cộng của hắn!

Chỉ là giáo dục từ nhỏ không cho phép nàng làm ra chuyện như vậy, gông xiềng đạo đức khiến nàng thật lòng không dám vượt qua lôi trì nửa bước. "Tần công tử, đừng đùa nữa!" Thái tử phi hít sâu một hơi bình phục nhịp tim, hào phóng hành lễ nói: "Là chúng ta lễ số không chu toàn, thiếp thân sẽ về mời Thái tử, để chàng đích thân đến xin lỗi." "Phu nhân nói vậy là sai rồi!" Tần Phong cười ý vị thâm trường: "Thái tử điện hạ rõ ràng là người hiểu lễ số, tại hạ đã cảm nhận sâu sắc thành ý của ngài ấy, có vẻ như phu nhân không muốn chuyển giao phần thành ý này cho tại hạ thì đúng hơn!" "Hả!?" Thái tử phi lập tức ngây người, không hiểu logic của Tần Phong là gì.

Thái tử chỉ bảo nàng đến mời Tần Phong tới Thái tử phủ, một không bảo nàng mang lễ vật bồi tội, hai ngay cả lời xin lỗi cũng không bảo nàng nhắn lại, sao lại trở thành người hiểu lễ số được?

Ngược lại là nàng vừa bồi lễ vừa xin lỗi, kết quả lại thành không có thành ý?!

Tần Phong tiếp tục ám chỉ: "Thái tử đã tặng tại hạ một con ngựa để cưỡi trong đêm, không biết phu nhân có bằng lòng không!?" "Ngựa?

Ngựa để cưỡi trong đêm sao!?" Thái tử phi tò mò nhìn quanh, chẳng thấy có con ngựa nào cả. "Khụ khụ..." Trong khách sạn đột nhiên vang lên những tiếng ho khan, dường như đang nhắc nhở Tần Phong rằng mọi người ở đây đều có tu vi, hắn cứ quang minh chính đại làm "Tào tặc" như vậy, lẽ nào mọi người lại không nghe thấy. "Tần công tử, đừng trêu chọc thiếp thân nữa!" Thái tử phi gấp đến mức mặt nhỏ đỏ bừng, cố nén sự thẹn thùng trong lòng mà không bỏ chạy.

Không giống như Vu Lan hay Tử Diên - những thiên chi kiều nữ kia, nàng chỉ là một bình hoa được gia tộc dùng để liên hôn, lúc nào cũng phải tuân thủ tam tòng tứ đức, tuyệt đối không được làm chuyện gì quá giới hạn.

Hiện tại lộ diện đi mời Tần Phong đã là không hợp quy củ rồi, nếu còn truyền ra scandal gì thì đúng là nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch. "Vãi chưởng, đạn bọc đường thế này thì ai mà chịu nổi!" Tần Phong nhìn Thái tử phi như đang nũng nịu, thừa nhận bản thân đúng là thèm thân xác người ta.

Hắn hạ tiện!

Hắn thành thật!

Hắn đáng được biểu dương! "Không đi!" Tần Phong chẳng thèm suy nghĩ, dứt khoát từ chối lời mời.

Hiện tại là Đại Việt Thái tử có cầu cầu xin hắn, hắn càng không vội thì đối phương càng cuống, huống chi đối phương còn làm Thái tử suốt ba ngàn năm, chắc chắn thu thập được không ít đồ tốt. "Ta..." Thái tử phi há miệng không biết nói gì, cuối cùng chỉ đành bất lực cáo từ đi về.

Nàng định bụng về hỏi Thái tử xem con ngựa cưỡi đêm kia ở đâu, có phải nàng đi vội quá nên quên mang theo rồi không. "Thế là đi rồi!?" Tần Phong lập tức không vui, chưa thấy ai nhờ vả mà như thế cả. "Chủ công, có câu này không biết có nên nói hay không!" Mộc Tú tiến lên ngập ngừng: "Nữ nhân này là hồng nhan họa thủy, là con dao cạo xương đấy, không chạm vào được đâu!!" "Ta biết chứ!" Tần Phong mặt đầy chính khí nói: "Chính là câu nói: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.

Thay vì để yêu nữ này họa hại nhân gian, chi bằng ta học Phật tổ cắt thịt nuôi đại bàng, dùng tình yêu để cảm hóa nàng ta." "Ách..." Khóe mắt Mộc Tú giật giật, có cảm giác như vừa dẫm phải phân chó.

Kẻ vô liêm sỉ lão gặp không ít, nhưng loại mặt không đỏ tim không đập như Tần Phong thì đúng là chưa từng thấy.

Ngay lúc này, một giọng nói sảng khoái vang lên: "Hay cho câu 'Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục', thí chủ quả là người có đại ái!" "Hử!?" Tần Phong đang đứng ở tầng hai khách sạn, nghe tiếng liền nhìn về phía đại môn.

Chương 373

Chỉ thấy một hòa thượng mặc một thân hồng y bước vào, tay trái cầm tràng hạt, tay phải nắm trường kiếm, mang lại cảm giác rất tà tính, hoàn toàn không có vẻ trang trọng của người xuất gia. "Tam Lộng hòa thượng của Đại Quang Minh tự!" Tề Tu Viễn thần tình vô cùng nghiêm túc, nói ra cái tên của đối phương. "Đại Quang Minh tự!?" Tần Phong hơi sửng sốt, cảm thấy rất bất ngờ.

Tuy hắn chưa tiếp xúc với hòa thượng ở Hoang Cổ, hiểu biết không nhiều, nhưng cũng nghe nói mỗi khi loạn thế đến, Đại Quang Minh tự sẽ lánh đời không ra.

Hiện tại thời đại tranh bá đã đến, cả Hoang Cổ loạn thành một đoàn, đáng lý không nên thấy hòa thượng của Đại Quang Minh tự mới đúng.

Rào rào!!

Khi Tam Lộng hòa thượng bước vào khách sạn, tất cả mọi người lập tức cảnh giác.

Chỉ thấy họ như gặp đại địch, lần lượt đứng dậy nắm chặt vũ khí, ngay cả Mộc Tú và Tề Tu Viễn cũng có biểu cảm tương tự, ánh mắt chằm chằm nhìn đối phương không dám lơ là.

Trong khi Tần Phong còn chưa hiểu tại sao, tiếng bàn tán xung quanh bắt đầu vang lên. "Hòa thượng áo đỏ, tay trái cầm tràng hạt, tay phải nắm trường kiếm, không sai, hắn chính là kẻ phản đồ của Đại Quang Minh tự - Tam Lộng hòa thượng!" "Nghe nói kẻ này ba năm trước phản đào khỏi Đại Quang Minh tự, Giác Vân đại sư đích thân dẫn đội truy bắt, đáng tiếc cuối cùng vẫn để hắn chạy thoát." "Hèn chi Đại Quang Minh tự lánh đời, mà vẫn thấy Giác Vân đại sư hành tẩu giang hồ." "Nghe nói kẻ này tâm ngoan thủ lạt, làm việc chỉ dựa vào sở thích, hoàn toàn không có lòng từ bi của người xuất gia." "Tam Lộng, nhất lộng đoạn nhân trường, nhị lộng phí tư lượng, tam lộng phong ba khởi, đáng tiếc kẻ này cái gì cũng 'lộng' (nghịch), chỗ nào cũng 'lộng' được." "Huynh đài, xin hãy nói chi tiết hơn chút đi!!" "Ta nghe nói Giác Vân đại sư lần này xuống núi lại thu nhận một đệ tử đắc ý, pháp hiệu Khổ Đa." "Đời người như sương sớm, ngày qua đi 'khổ đa' (nhiều nỗi khổ)?

Xem ra lại là một người xuất gia có câu chuyện riêng!" Tần Phong tò mò đánh giá Tam Lộng hòa thượng, cảm ứng được tu vi đối phương rất mạnh.

Hơn nữa còn cho hắn một cảm giác rất quen thuộc, giống như Phương Trường "nhất niệm thành phật, nhất niệm thành ma" tại cuộc thi sinh tử năm nào.

Khác biệt duy nhất là Phương Trường thất bại vì bài văn ngắn của hắn, còn Tam Lộng dường như đã luyện thành thân thể nửa ma nửa phật. "Tiểu nhị, lên rượu!" Tam Lộng hòa thượng phớt lờ ánh mắt mọi người, tiêu sái tìm một cái bàn ngồi xuống.

Tần Phong đầy hứng thú nói: "Trên núi tu tịnh, dưới núi hồng trần say, so với tĩnh tu, xem ra đại sư thích hồng trần hơn nhỉ!" "Thí chủ nói sai rồi!" Tam Lộng hòa thượng chắp tay nói: "Bần tăng đã trải qua sương gió, sớm đã nhìn thấu hồng trần!" "Đại sư nhìn thấu hồng trần!?" Tần Phong ngẩn người, khiêm tốn thỉnh giáo: "Không biết đại sư đã trải qua những gì mà lại nhìn thấu hồng trần sớm như vậy!?" "Quá nhiều, quá nhiều rồi!" Tam Lộng chẳng thèm để ý ánh mắt người khác, cầm vò rượu lên bắt đầu uống.

Tần Phong tò mò hỏi: "Đại sư, có thể cử (nêu) một ví dụ không!?" Tam Lộng hòa thượng im lặng hồi lâu mới đáp: "Bất cử..." (Không cử/Không lên được). "Đậu má, đúng là Phật độ người có 'linh' (tiền) mà!" Mọi người trong khách sạn ồ lên khinh bỉ nhìn Tam Lộng hòa thượng.

Khác với ba ngàn Đạo môn, Đại Quang Minh tự không chỉ gặp loạn thế là lánh đời, mà ngay cả thời thịnh trị cũng chỉ độ người có linh thạch.

Chỉ là trước đây gặp người nghèo còn biết giả vờ một chút, giờ thì ngay cả giả vờ cũng lười, trực tiếp phán một câu "bất cử" để đuổi người ta đi. "Đừng nói bậy!" Tần Phong nghiêm mặt bắt mọi người im lặng, sau đó chắp tay hành lễ: "Tam Lộng đại sư phật pháp cao thâm, tại hạ xin thụ giáo!" "Phật pháp cao thâm!?" Toàn trường ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu cao thâm ở chỗ nào.

Nhưng dáng vẻ Tần Phong không giống như đang đùa, chẳng lẽ đây là sự khác biệt giữa họ và thiên tài!? "A di đà phật, không ngờ thí chủ còn tinh thông phật pháp!" Tam Lộng hòa thượng chắp tay đáp lễ, lại lẩm bẩm: "Từng bước vào hồng trần cuồn cuộn, giang hồ sâu thẳm, tuổi trẻ ngây ngô nhưng lại mang đầy vết thương, nay đã thành không, thanh thản một đời, trăng lặn sao mờ, ngồi hiên vắng nhìn thấu giả chân nhân thế." Tần Phong cũng thong dong đối lại: "Mây giấu nghiên bút tuyết trong núi, xưa nay phong tình tự bi ai, quay người rời đi chén rượu mực, không hỏi thế gian hưởng thanh minh!" "Bần tăng có một bầu rượu, gửi hết vào trong truyện!" Ánh mắt Tam Lộng nhìn Tần Phong đã thay đổi, dường như đã tìm thấy người cùng chí hướng. "Ngươi nghe hiểu không!?" Tề Tu Viễn quay sang hỏi Mộc Tú. "Phật bảo không thể nói, không thể nói!" Mộc Tú cũng thâm trầm: "Vốn tưởng chủ công là kiếm tu, không ngờ ngài ấy còn hiểu Đạo gia, tưởng ngài ấy sẽ đến Đạo môn làm Tử Bào Thiên Sư, ai dè còn tinh thông cả phật pháp.

Đúng là tiết tháo vứt đi, thiên hạ có ta, người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch!" "Cái gì với cái gì thế!?" Tề Tu Viễn nghe mà mặt đầy mờ mịt, thấy mình thật lạc lõng với bọn họ.

Ngay lúc này, một giọng nói vang dội từ vạn dặm truyền đến khách sạn: "Tam Lộng sư điệt, ngươi còn không thúc thủ chịu trói, lẽ nào thật sự muốn sư thúc bắt ngươi về Đại Quang Minh tự!?" "Phật môn Sư Tử Hống, là Giác Vân đại sư của Đại Quang Minh tự!" Cả khách sạn lập tức kinh hô.

Dù biết đối phương đang ở cách vạn dặm, họ vẫn cảm nhận được một luồng xung kích mạnh mẽ. "Thật mất hứng!" Tam Lộng hòa thượng đầy vẻ tiếc nuối: "Đời người khó khăn lắm mới gặp được một người bạn tâm đầu ý hợp, còn chưa uống cho thỏa thích thì lão trọc kia đã đuổi tới rồi." "Tam Lộng hòa thượng này rốt cuộc đã làm chuyện gì!?" Mọi người đều cảm thấy nghi hoặc, không hiểu tại sao Giác Vân lại truy sát Tam Lộng.

Nên biết, năm đó khi Tam Lộng vào môn đã được dự đoán là thiên tài Phật môn vạn năm có một, có ngộ tính cực cao đối với phật pháp, trong các buổi luận đạo luôn áp đảo các cao tăng.

Nhưng không biết ba năm trước đã xảy ra chuyện gì, Tam Lộng đột ngột tuyên bố phản đào.

Từ đó mặc một thân hồng y hành tẩu giang hồ, hễ không vừa ý là đại khai sát giới, không luận nam nữ già trẻ, không hề có chút lòng thương hại, dần trở thành "Hồng y yêu tăng" trong miệng thế gian.

Uỳnh!

Uỳnh!

Phật quang giáng lâm, phổ chiếu nhân gian.

Chỉ thấy trên hư không xuất hiện một lão hòa thượng tỏa kim quang rực rỡ, bên cạnh còn có vài tiểu hòa thượng đang tụng kinh.

"Ơ!!" Ánh mắt Tần Phong đột nhiên bị một tiểu hòa thượng thu hút.

Dù đối phương đã cạo đầu thay đổi trang phục, nhưng hắn vẫn nhận ra ngay đó chính là Phương Trường.

Giác Vân đại sư lạnh lùng nói: "Tam Lộng, hiện tại tay ngươi đã nhuốm đầy máu tươi, tội nghiệt nặng nề, mau mau thúc thủ chịu trói theo sư thúc về núi, đừng cố chấp mê muội nữa." "Tội nghiệt nặng nề!?" Tam Lộng hòa thượng cười lớn, cười một cách ngông cuồng: "Thế nào là chính, thế nào là tà?

Pháp trị thiên hạ, hiệp giả tức là ác; trong loạn thế, tâm thiện tức là tội; thế nhân ngu muội, chân lý là ác; thế nhân sáng suốt, vô tri là tội; nhân đạo mưu đồ thay thế thiên pháp nô dịch chúng sinh, quả là nực cười nhất thiên hạ..." "Ừm!!" Tần Phong liên tục gật đầu tán đồng, hắn cũng thường bị những vấn đề này làm khó.

Nấm hương mọc trong nhà vệ sinh thì có còn gọi là nấm hương không?!

Đấm mình một phát thấy đau, là do mình quá mạnh hay do mình quá yếu?!

Ăn hai cân thuốc tiêu hóa thì có thấy no không?!

Chó dẫn đường bị cấm vào, là để cho người mù xem hay cho chó xem?!

Ta chiến thắng chính mình, thì rốt cuộc là ta thắng hay ta thua?! "Đủ rồi!!" Giác Vân quát lớn: "Ngươi bây giờ đã không phân biệt được đúng sai, ngươi đã điên rồi!" "Không điên không thành Phật!" Tam Lộng hòa thượng cười lớn càn quấy, vạt áo bắt đầu tung bay dù không có gió.

Tay trái cầm tràng hạt, tay phải nắm trường kiếm!

Nhất niệm thành phật, nhất niệm thành ma! "Bất Động Minh

Vương Kim Thân!!" Giác Vân lười đôi co với Tam Lộng, khí tức khủng bố lập tức bùng nổ.

Ầm ầm!!

Năng lượng kinh người tràn ngập đất trời, Giác Vân hóa thành một người khổng lồ vàng rực cao ngàn trượng.

Chương 374

"Đỉnh Thượng Hóa Phật!!" Tam Lộng không có ý định bỏ chạy, sau lưng hiện lên Thiên Thủ Như Lai Kim Thân. "Chạy mau!!" Bách tính trong kinh đô Đại Việt đầy mặt kinh hoàng, cứ như thấy hai con Godzilla đang đánh nhau vậy.

Ầm ầm!!

Bất Động Minh Vương và Thiên Thủ Như Lai va chạm dữ dội, năng lượng tạo ra như bão tố quét qua thiên địa, một mảng lớn kiến trúc trong kinh đô bị hất văng. "Vãi, hở tí là đập nhau!" Tần Phong xem đến mức nhiệt huyết sôi trào, phải nhớ lại mấy tập phim Boruto để hạ hỏa.

Chỉ là tu vi của Tam Lộng rõ ràng yếu hơn Giác Vân rất nhiều, chỉ sau vài hiệp đã rơi vào thế hạ phong.

Theo một tiếng sấm rền, Thiên Thủ Như Lai do Tam Lộng ngưng tụ lập tức tan vỡ. "Lão trọc, ngươi cứ từ từ mà đuổi theo nhé!" Tam Lộng cười lớn phóng túng, sau đó biến mất tại chỗ. "Truy!!" Giác Vân ra lệnh, dẫn đồ đệ đuổi theo.

Chỉ có Phương Trường từ đầu đến cuối không nhìn Tần Phong lấy một lần, không biết là cố ý giả vờ không thấy, hay thật sự đã đại triệt đại ngộ, tâm không tạp niệm quy y phật môn rồi. "Lão hòa thượng Giác Vân này đúng là gan lớn, dám thu Thiên Tuyển Chi Tử làm đồ đệ!" Tần Phong tặng cho Giác Vân một ánh mắt đồng cảm, không biết lão có trụ được trước cái hào quang "khắc sư phụ" của Phương Trường không. "Tiên bỏ qua Phương Trường đã, sắp tới ngày đấu kiếm với Lâm huynh rồi!" Tần Phong thu hồi ánh mắt nhìn lên bầu trời.

Trời đã dần tối, mặt trăng cũng từ từ hiện lên, tròn và sáng hơn hôm qua, tối mai chính là đêm trăng tròn, quyết chiến đỉnh Tử Cấm.

Lúc này, Thái tử phi đã rời đi lại quay trở lại.

Khác với lần trước, nàng đã thay một bộ y phục khác, mỏng manh xuyên thấu hơn cả bộ trước, cộng thêm vẻ thẹn thùng né tránh kia, khiến đám giống đực suýt thì hú hét lên như sói. "Hay lắm!!" Tần Phong trong lòng không ngừng khen hay, nghi ngờ Thái tử phi đã nắm thóp được bí quyết thu hút lượt xem rồi.

Thái tử phi cố nén sự thẹn thùng, tiến lên hành lễ với Tần Phong: "Tần công tử!" Vừa rồi nàng về phủ định báo lại chuyện xảy ra cho Thái tử, ai ngờ chàng không những không có ý định đích thân tới bồi tội, ngược lại còn bảo nàng thay đồ rồi lại đến mời.

Dù mặc loại y phục này tổn hại đến hình tượng tôn quý của Thái tử phi, nhưng một bình hoa như nàng sao dám trái ý Thái tử.

Tuy nhiên may mà lần này Thái tử có đưa cho nàng một vật, coi như quà bồi lỗi cho Tần Phong. "Phu nhân, mau miễn lễ!" Tần Phong nở nụ cười thương hiệu của Tào Thừa tướng, thuận thế nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của Thái tử phi. "Hử!?" Đám đông xung quanh lập tức lộ ra thần tình hóng hớt, như thể phát hiện ra bí mật động trời gì đó. "Tần công tử..." Thái tử phi như con thỏ bị kinh động, muốn rụt tay lại nhưng cứ như bị kìm sắt kẹp chặt, chỉ đành cuống quýt nói: "Thái tử điện hạ để cảm tạ Tần công tử đã ra tay cứu giúp thiếp thân, đặc biệt bảo thiếp thân mang đến Long Văn Hắc Kim để tạ ơn." "Long Văn Hắc Kim!!" Mọi người lập tức kinh hô, trong lòng thầm khen Thái tử thật hào phóng.

Phải biết rằng, Long Văn Hắc Kim là một trong những kim loại hiếm nhất Hoang Cổ, cũng là kim loại cứng nhất, phàm là thần binh lợi khí rèn từ nó đều là những tồn tại lưu truyền thiên cổ.

Đương nhiên cũng chính vì nó quá cứng nên việc nung chảy nó là cơn đau đầu của vô số đại sư luyện khí, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến giá trị của nó.

Lúc này, một tiểu thị nữ bưng đến một hộp gấm tinh xảo, mở ra bên trong là một khối đá đen to bằng nắm tay người lớn.

Bề mặt trông như thiên thạch, xù xì thô ráp nhưng lại mang lại cảm giác kim loại cực kỳ mạnh mẽ. "Chỉ có thế này thôi à!?" Mọi người rướn cổ nhìn, ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng.

Dù họ kinh ngạc trước sự hào phóng của Thái tử, nhưng bấy nhiêu Long Văn Hắc Kim căn bản không luyện chế nổi một món thần binh ra hồn.

Dù Tần Phong là hạng nhất bảng thiên tư Khí tu, trình độ luyện khí hiện tại đứng đầu Hoang Cổ, thì cũng là "gạo không đủ nấu cơm", chỉ có thể dùng làm nguyên liệu phụ trợ.

Nhưng nghĩ lại, Tần Phong là Thánh tử thứ ba của Âm Nguyệt hoàng triều, Thái tử là Thái tử ba ngàn năm của Đại Việt, tuy cả hai đều dính đến số ba, nhưng dù sao cũng thuộc hai trận doanh khác nhau, tặng bấy nhiêu cũng dễ hiểu thôi. "Phu nhân có lòng rồi!" Tần Phong chẳng có ý chê bai gì, dày mặt nhận lấy khối Long Văn Hắc Kim.

Cứ như tác giả viết chương câu chữ ấy mà, kiếm tiền thôi, không có gì xấu hổ cả!! "Tần công tử khách sáo rồi!" Thái tử phi thử lại lần nữa nhưng vẫn không thoát được bàn tay của Tần Phong, đành bất lực nói: "Trời đã không còn sớm, Thái tử đã mở tiệc cảm tạ trong phủ, xin Tần công tử nhất định phải nể mặt." "Phu nhân đã mời, Tần mỗ đương nhiên không từ chối!" Tần Phong lại nở nụ cười của Thừa tướng, dắt tay Thái tử phi lên xe ngựa. "Tần, Tần công tử..." Thái tử phi lập tức căng thẳng đỏ mặt tim đập nhanh.

Không phải nàng không muốn ngồi cùng xe với Tần Phong, mà là nam nữ thụ thụ bất thân còn ra thể thống gì, huống chi Tần Phong ngay từ lần đầu gặp nàng đã lộ rõ ý đồ xấu, nàng đâu dám ở cùng một chỗ với loài sói.

Chỉ là một bình hoa như nàng làm gì có khả năng phản kháng Thiên Mệnh Đại Phản Phái, cuối cùng vẫn bị Tần Phong vô tình kéo lên xe ngựa. "Thái tử này đúng là được việc đấy!" Mọi người nhao nhao giơ ngón tay cái, tán thưởng sự rộng lượng của Thái tử.

Biết rõ Tần Phong là con sói không tuân thủ quy tắc, vậy mà vẫn dám phái Thái tử phi tới mời, không có chút bản lĩnh chịu đựng thì tuyệt đối không làm được, cũng gián tiếp chứng minh Thái tử là người cực kỳ tự kỷ luật (?).

Lúc này, Tần Hạo đang lang thang vô định trong rừng.

Sau khi nghe xong phân tích của Long Tượng Đại Đế, hắn không muốn về Tần gia hỏi sự thật, hay có thể nói là hắn không biết phải đối mặt với sự thật như thế nào, hiện tại hắn chỉ muốn trốn đến một nơi không ai biết mình. "Hử?" Tần Hạo đột nhiên ngẩn người, ngửi thấy một mùi hương thanh khiết.

Khi ngẩng đầu tìm kiếm xung quanh, hắn phát hiện cách đó không xa có một cây linh thảo tỏa ánh sáng lung linh.

Trên đó còn kết một quả kỳ lạ, có màu sắc và vỏ của quả dâu tây, nhưng lại mọc giống hình con gà. "Tiểu tử Tần Hạo, vận khí của ngươi tốt thật đấy!" Giọng nói của Long Tượng Đại Đế có chút kích động: "Đây là Huyết Sắc Thiên Cơ Môi, chỉ cần ăn nó, Diệt Thế Thần Lôi của ngươi sẽ giống như thanh kiếm được mài sắc, uy lực càng thêm mạnh mẽ." "Thật sao!!" Mắt Tần Hạo sáng rực lên, lao tới định hái.

Nhưng theo định luật của hào quang nhân vật chính, khí vận của nhân vật chính có thể giúp tìm thấy bảo vật, nhưng muốn lấy được chắc chắn sẽ xảy ra sự cố.

Bùm một tiếng!!

Một thiếu nữ mặc áo đỏ đột nhiên lao ra, không nói hai lời tung quyền đánh trúng Tần Hạo.

Do đối phương ra đòn mạnh bạo, tấn công dồn dập, Tần Hạo vốn đang mất tập trung lập tức bị đánh bay ra ngoài, vất vả bò dậy, khóe miệng đã rỉ máu. "Cái gì!!" Thiếu nữ áo đỏ hơi ngạc nhiên vì đối phương vẫn có thể đứng dậy, thuận thế lại tung một cú đấm thép nữa về phía Tần Hạo.

Chỉ thấy Tần Hạo không hề ngồi chờ chết, năng lượng trong cơ thể bùng nổ, lập tức áp sát, chiến đấu kịch liệt với nữ tử áo đỏ.

Chương 375

"Không ổn!!" Thiếu nữ áo đỏ dường như cảm nhận được Tần Hạo không dễ chọc, vung đôi chân dài muốn ép hắn lùi lại. "Hừ!!" Ánh mắt Tần Hạo hung ác, nhìn xa trông rộng, vung tay đánh mạnh vào xương hàm của đối phương.

Chỉ nghe một tiếng "bộp", thiếu nữ áo đỏ bị đánh bay. "Vãi, ra tay nặng thế!?" Long Tượng Đại Đế cạn lời.

Tuy nói cô nương kia tấn công Tần Hạo trước là sai, nhưng người ta chỉ muốn cướp Huyết Sắc Thiên Cơ Môi chứ không có ý giết Tần Hạo, vậy mà Tần Hạo chẳng biết thương hoa tiếc ngọc chút nào, trực tiếp đánh người ta đo ván.

Bây giờ Tần Hạo thắng trận đấu, nhưng dễ thua mất tình yêu lắm đấy! "Hai huynh đệ nhà họ Tần này đúng là hai thái cực!" Long Tượng Đại Đế nhịn không được cảm thán.

Người anh Tần Phong mỗi lần gặp mặt đều có mỹ nhân bầu bạn, tính cách lại đặc biệt cẩn thận, giải quyết vấn đề kiểu "lão lục" (chơi lén), tuyệt đối không bao giờ đối đầu trực diện.

Dù trên người đầy kỹ năng vô địch, trên mặt cũng phải viết chữ "hèn" thật to.

Ngược lại người em Tần Hạo, hễ không vừa ý là lao vào đấm, dù đối phương là con gái cũng chẳng biết thương hoa tiếc ngọc, giải quyết vấn đề bằng nắm đấm, tuyệt đối không nói nhảm.

Vút một tiếng!!

Một bóng đen nhanh chóng lao ra, nhân lúc Tần Hạo và nữ tử áo đỏ đang đánh nhau, đã hái mất Huyết Sắc Thiên Cơ Môi. "Lấy được rồi!" Thiếu nữ áo đỏ xoa cằm lộ nụ cười, hiển nhiên nàng và bóng đen kia là cùng một bọn. "Giao Huyết Sắc Thiên Cơ Môi ra đây!!" Tần Hạo nhìn chằm chằm thiếu nữ áo đỏ bằng ánh mắt sắc lẻm, hoàn toàn không biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc. "Bản tiểu thư không giao đấy, ngươi định làm gì bản tiểu thư!" Thiếu nữ áo đỏ hếch cằm, bộ dạng thà chết không khuất phục. "Vậy thì đừng trách ta!" Tần Hạo tức giận hừ lạnh, lại lao vào quấn lấy đối phương.

Chỉ thấy cả hai va chạm mạnh mẽ vào nhau, tiếng thịt chạm thịt chát chúa vang lên, Tần Hạo như muốn trút bỏ sự uất ức bị lừa dối, không ngừng tấn công thiếu nữ áo đỏ...

Phía ngoài Thái tử phủ.

Thái tử đã nhận được tin Tần Phong chấp nhận lời mời, sớm đã dẫn theo thủ hạ tâm phúc ra ngoài nghênh tiếp. "Thái tử điện hạ!" Tâm phúc mở lời: "Tám phần thế lực ở Hoang Cổ nợ ân tình của Tần Phong là vì ba năm trước tại Côn Luân bí cảnh, hắn dùng máu mình giải độc cho những thiên kiêu đó, chúng ta hạ độc hắn bây giờ có tác dụng không!?" "Chuyện này cô cũng nghe nói qua rồi!" Thái tử không hề ngạc nhiên: "Nghe đồn Tần Phong sở hữu thể chất bách độc bất xâm, miễn dịch mọi loại độc tố trên đời." "Vậy điện hạ ngài..." Tâm phúc ngập ngừng, thật sự không tiện nhắc đến chuyện "mọc sừng".

Thái tử nhếch môi, tự tin cười nói: "Dù sao cô cũng đã làm Thái tử suốt ba ngàn năm, trong tay không chỉ tập hợp được nhiều nhân tài dị sĩ mà còn kết giao với không ít cường giả Hoang Cổ, trong đó có Độc Vương khiến người ta nghe danh đã mất vía." "Độc Vương!!" Tâm phúc rùng mình, rõ ràng không lạ gì danh tiếng Độc Vương.

Nghe nói Độc Vương thời trẻ bị người yêu phản bội, từ đó tính cách trở nên quái dị, suốt ngày bầu bạn với độc trùng rắn rết, ghét nhất hạng nam nữ thể hiện tình cảm trước mặt mình.

Thấy đôi nào là giết một người, để người còn lại sống trong thống khổ. "Đúng vậy, chính là Độc Vương!" Thái tử đầy tự tin: "Cô đã gửi thư cho Độc Vương, ông ta nói mình đã thôi diễn Vạn Độc Tâm Kinh lên tầng cao mới, dù là Dược Thần đương đại của Dược Thần Cốc cũng không giải được độc của ông ta, dăm ba cái thể chất bách độc bất xâm càng không phải là vấn đề." "Nếu vậy thì Tần Phong phen này khó thoát rồi!" Tâm phúc không còn nghi ngờ, vội vàng nịnh hót: "Vậy thuộc hạ xin chúc mừng Ngô Hoàng, thống trị thiên hạ, quét sạch giang hồ, nhất thống Hoang Cổ, trở thành thiên cổ đệ nhất đế." "Nga nga nga..." Thái tử cũng không giấu được niềm vui, bật cười thành tiếng kêu như vịt.

Ngay lúc này, xe ngựa của Thái tử phi đã về.

Chỉ thấy Thái tử phi vừa thẹn vừa giận nhảy xuống xe, như thể bên trong có con quái vật đáng sợ nào đó.

Đặc biệt là đôi gò má trắng nõn ửng hồng, y phục hơi xộc xệch, trước ngực còn thấp thoáng một dấu ngón tay đỏ hồng kéo dài vào trong. "Ách..." Thái tử như con ngỗng bị bóp nghẹt cổ, tiếng cười vui sướng im bặt.

Chỉ cần có chút trí tuệ, hắn liền biết chuyện gì đã xảy ra.

Tuy nói không nỡ bỏ vợ thì không bắt được sói, nhưng hắn thật sự không ngờ Tần Phong dám ngang nhiên như vậy, mình đã hạ thấp tư thế thế này rồi mà hắn vẫn dám vô lễ với Thái tử phi. "Thái tử điện hạ, đại cục làm trọng!" Tâm phúc thấy điềm xấu, vội tiến lên nhắc nhở. "Nhịn, cô nhịn!" Thái tử hít sâu mấy hơi để kéo dài hơi tàn, cố nén cơn giận trong lòng xuống.

Hắn vì muốn tổ chức tang lễ linh đình cho phụ hoàng mà đã đợi suốt ba ngàn năm, mắt thấy sắp xong xuôi rồi, tuyệt đối không thể vì một nữ nhân mà công cốc.

Yêu mỹ nhân nhưng càng yêu giang sơn hơn, có giang sơn rồi thì mỹ nhân nào chẳng có!? "Điện hạ!" Thái tử phi như người vợ ngoại tình bị phát hiện, run rẩy tiến lên thỉnh an Thái tử. "Ừ!" Thái tử thần sắc lạnh lùng: "Tần Phong là Thánh tử thứ ba của Âm Nguyệt hoàng triều, nàng vào thay y phục rồi ra đây tiếp khách, đừng để người ta nghĩ cô đãi khách không chu đáo." "Rõ!" Thái tử phi không dám phản kháng, ngoan ngoãn lui xuống. "Tần huynh!" Thấy Tần Phong thần thái sảng khoái nhảy xuống xe, Thái tử nén giận, nở nụ cười chắp tay: "Lần trước là cô quá xung động, đã hiểu lầm huynh, cô ở đây bồi tội với huynh." Tần Phong liên tục nói: "Thái tử điện hạ nói quá lời rồi, Tần mỗ đi đứng đoàng hoàng, làm việc chính trực, không sợ bị người khác hiểu lầm!" "Hay cho một câu 'không sợ hiểu lầm', da mặt đúng là dày thật!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn đi cùng cũng thực sự nể phục Tần Phong.

Hắn đúng là không sợ bị hiểu lầm, vì hắn sẽ xóa bỏ hiểu lầm, chỉ có điều cách người khác xóa bỏ hiểu lầm là giải thích, còn cách của hắn là biến chuyện đó thành sự thật luôn.

Trước đó có thể là hiểu lầm, nhưng sau khi hắn ra tay thì tuyệt đối không còn là hiểu lầm nữa! "Mời!" Thái tử thật sự không nghe nổi nữa, chỉ muốn nhanh chóng chôn cất phụ hoàng cho xong.

Rất nhanh, Tần Phong theo Thái tử vào trong phủ.

Chỉ thấy người được mời không chỉ có mình Tần Phong, còn có một lão già mặc đạo bào màu vàng, khí tức tỏa ra tuyệt đối đạt mức Chuẩn Đế.

Có vẻ như để đề phòng sau khi sự việc bại lộ, đạo sĩ này sẽ bảo vệ Thái tử trước cơn thịnh nộ của Quỷ tu đi theo Tần Phong.

Dù lão đạo áo vàng này không đánh bại được Quỷ tu cấp Đế, nhưng chắc chắn có năng lực bảo toàn mạng sống cho Thái tử.

Vì vạn vật tương sinh tương khắc, đừng nhìn cương thi và quỷ tu mạnh hơn tu luyện giả, nhưng lại bị đạo thuật của Đạo gia khắc chế, hơn nữa còn có thần vật như Nam Minh Ly Hỏa khắc chế đến chết. "Để cô giới thiệu..." Thái tử cười híp mắt giới thiệu: "Đây là Quốc sư của Đại Việt hoàng triều ta, Khổ Trà đạo nhân!" "Thất kính, thất kính!" Tần Phong tuy chưa nghe danh người này bao giờ nhưng vẫn khách sáo: "Sớm đã nghe danh Đại Việt quốc sư là cao nhân đạo pháp thông thần, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền." "Đạo pháp thông thần!?" Khổ Trà đạo nhân nhìn Thiên Sư Ấn giữa lông mày Tần Phong, sắc mặt khó coi như vừa ăn phải phân.

Lão khổ tu bao nhiêu năm vẫn chỉ là đạo nhân áo vàng, mãi không thăng cấp được thành Tử Bào Thiên Sư, vậy mà Tần Phong mới mười tám tuổi đã có Thiên Sư Ấn và đầy rẫy các loại buff Đạo gia, đúng là lời khen khéo của hắn còn khó nghe hơn cả chửi. "Không biết Thánh tử đại nhân, đạo pháp của ngài là sư thừa của ai!?" Khổ Trà đạo nhân dù thấy khó chịu nhưng cũng không có ý làm khó tiểu bối.

Chỉ là lão vô cùng tò mò, tại sao Tần Phong lại có Thiên Sư Ấn!?

Nên biết phương pháp có được Thiên Sư Ấn chỉ có hai loại: một là tu luyện đạo pháp đạt đến bậc Tử Bào Thiên Sư thì ấn tự mở, hai là được Tử Bào Thiên Sư truyền lại trước khi tọa hóa.

Chương 376

Thế nhưng hiện nay trong ba ngàn Đạo môn, số người có Thiên Sư Ấn đếm trên đầu ngón tay, cũng chẳng nghe nói ai trước khi chết truyền lại cho Tần Phong, cứ như thể ấn này tự nhiên mọc ra vậy.

Tần Phong nghiêm túc nói: "Tại hạ sư thừa Ngoại Quái đạo nhân (Đạo nhân Hack)!" "Oai Qua (Ngoại Quái) đạo nhân!?" Khổ Trà đạo nhân nhíu mày suy nghĩ kỹ, lục lọi mọi ký ức cũng không tìm thấy người này.

Không chỉ Khổ Trà đạo nhân không nhớ ra, mà ngay cả Thái tử làm việc suốt ba ngàn năm cũng chưa từng nghe danh hiệu này. "Thứ cho tại hạ cô lậu quả văn!" Khổ Trà đạo nhân vẻ mặt hổ thẹn: "Không biết Thánh tử đại nhân có thể triển thị một chút Thiên Sư Pháp Chỉ của lệnh sư không!?" Thiên Sư Pháp Chỉ!?

Tần Phong chỉ thuận miệng nói bừa, không ngờ họ lại tin thật.

Dù hắn có không ít buff Đạo gia nhưng về đạo pháp thì chẳng biết tí gì, Thiên Sư Pháp Chỉ lại càng không biết.

Khổ Trà đạo nhân nghi hoặc: "Thánh tử đại nhân, có vấn đề gì sao!?" "Vấn đề không lớn!" Tần Phong giả vờ kết ấn bằng cả hai tay, bắt đầu đọc bừa: "Áo Đặc Mạn (Ultraman), A Phàm Đạt (Avatar), Viêm Long Hiệp, Ca Ca La Đặc (Kakarot), Bối Cát Tháp (Vegeta), Đa Lạp A Mộng (Doraemon), Hỷ Dương Dương, Trư Trư Hiệp, Trùng Điền Hạnh Lê Minh Nhật Hoa, Tam Thượng Tiểu Trạch Mã Lợi Á, Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh, tật..." "Giá thị Thiên Sư Pháp Chỉ!?" Khổ Trà đạo nhân thần sắc hơi ngẩn ra, phát hiện chính mình một câu cũng nghe không hiểu.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc, diễn xuất xuất thần của Tần

Phong, lão chỉ có thể thừa nhận bản thân cô lậu quả văn, không cách nào phân biệt được vị đạo nhân này thuộc về nhánh nào của Đạo gia.

Bất quá, ngay cả lão là hoàng bào đạo nhân mà suốt quá trình cũng không nghe hiểu lấy một câu, đủ để chứng minh pháp chỉ này thâm ảo thế nào, định thị là một chi truyền thừa cực kỳ cường đại của Đạo gia.

Còn về lý do tại sao chưa từng nghe qua, e rằng là ẩn thế nhất mạch!

Dù sao Đạo gia bọn họ không giống Phật môn chỉ độ người có linh tính, rất nhiều người tu đạo loạn thế thì đeo kiếm xuống núi cứu đời, thịnh thế thì quy ẩn sơn lâm cầu đạo, nói là ba ngàn đạo môn, nhưng thực tế đâu chỉ ba ngàn.

Nếu thật sự phải truy gốc gác, cái gọi là Hoang Cổ tam đại thánh địa, tu luyện cũng là pháp của Đạo gia! "Là tại hạ cô lậu quả văn, thỉnh Thánh tử lượng thứ!" Khổ Trà đạo nhân thái độ đặt rất đoan chính, không dám phỉ báng Thiên Sư của Đạo gia bọn họ. "Đạo trưởng không cần như thế!" Tần Phong liên tục xua tay nói: "Chỉ là một chút tiểu đạo, khó đăng đại nhã chi đường." "Đây mà là tiểu đạo!?" Khổ Trà đạo trưởng phát hiện Tần Phong quá khiêm tốn rồi, nhà ai tiểu đạo mà có thể ngưng tụ ra Thiên Sư Ấn cơ chứ. "Mời Quốc sư tới, cũng không biết là đúng hay sai!" Thái tử thấy cảnh tượng này, sợ hai bên lại hợp rơ nhau quá đà, vội vàng mở lời: "Yến tiệc đã chuẩn bị xong, mọi người tiên nhập tiệc, nhạc sư chuẩn bị, ca vũ chuẩn bị." Theo mệnh lệnh của Thái tử, Thái tử phủ lập tức bận rộn.

Hạ nhân bưng lên những món sơn hào hải vị trân quý, hàng chục nhạc sư bắt đầu diễn tấu, những ca cơ xinh đẹp mặc lụa mỏng thướt tha múa hát. "Đúng là chỉ túy kim mê, kiêu xa dâm dật mà!" Tần Phong miệng thì không ngừng khiển trách, nhưng thân thể lại phi thường hưởng thụ.

Lúc này, Thái tử phi đã thay xong y phục.

Khác với bộ đồ mỏng manh xuyên thấu lúc trước, lúc này nàng ung dung hoa quý, khí chất bức người, kết hợp với dung nhan tuyệt thế kia, giống như một tác phẩm nghệ thuật mà ông trời ban tặng cho nhân gian. "Bây giờ phải làm sao đây!?" Thái tử phi nhớ lại lúc bị Tần Phong bắt nạt, trong lòng không khỏi hoảng loạn.

Là một bình hoa, nàng từ nhỏ đã biết phương pháp để một nam nhân nhớ mãi không quên là: đẹp, lăng lơ, dáng chuẩn, nhưng người có thể khiến nam nhân cưới về nhà nhất định phải hiền huệ, ôn nhu, thể thiếp.

Nhưng vừa nãy khi đi mời Tần Phong, nàng lại bị hắn bắt nạt.

Điều này xung đột mãnh liệt với giáo dục nàng nhận được từ nhỏ, khiến nàng thực sự không biết tiếp theo phải đối mặt với Thái tử thế nào. "Thái tử cũng thật là, tại sao cứ nhất quyết phải bắt ta đi mời Tần Phong chứ?!" Thái tử phi trong lòng vừa thẹn vừa giận, không hiểu Thái tử tại sao lại làm vậy.

Ngay lúc đó, từ xa có hai giọng nói truyền vào tai Thái tử phi. "Tần Phong đã nhập cục, kế hoạch của Thái tử thành công rồi!" "Chuyện này còn phải cảm tạ Thái tử phi, nếu không có nàng, Tần Phong sao có thể nhập cục!?" "Vẫn là Thái tử đủ phách lực, phái người tập kích Thái tử phi, để nàng gặp gỡ Tần Phong." "Tần Phong thua không oan, biết rõ có nguy hiểm còn dám vì một nữ nhân mà phó ước!" "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà!" "Thái tử mới là chân anh hùng, mỹ nhân sao quan trọng bằng giang sơn!" "Lát nữa Thái tử sẽ bảo Thái tử phi bưng rượu độc cho Tần Phong, với cá tính của hắn chắc chắn sẽ uống cạn sạch." Thân thể Thái tử phi không khỏi run rẩy, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Dù nàng là bình hoa trí thương có hạn, nhưng nghe đến mức này cũng phân biệt được thật giả.

Nàng rốt cuộc đã hiểu tại sao ban ngày ban mặt lại có kẻ dám ra tay với nàng ở đế đô, cũng hiểu tại sao Thái tử nhất quyết bắt nàng đi mời Tần Phong, càng hiểu rõ hơn tại sao Tần Phong lại nói Thái tử "thành ý tràn đầy", còn tặng cái gì mà ngựa cưỡi đêm...

Tuy nàng là bình hoa được gia tộc bồi dưỡng để liên hôn, nhưng cũng là được Thái tử dùng kiệu tám người khiêng rước về làm Thái tử phi, một lòng giữ gìn phụ đạo, chưa từng dám vượt rào nửa bước.

Vậy mà giờ đây hành vi của Thái tử không chỉ hủy hoại danh tiết của nàng, mà còn bôi nhọ danh dự của gia tộc nàng.

Sau khi Thái tử phi thất thần rời đi, Quang Thiên từ góc tối bước ra. "Đại nhân, hai chúng ta đã nói theo đúng dặn dò của ngài!" Hai tên hạ nhân nịnh nọt bước tới, không ngừng cúi đầu khom lưng với Quang Thiên. "Tốt, tốt lắm!" Quang Thiên gật đầu cười cười, ánh sáng trong tay lóe lên.

Chỉ thấy Phương Thiên Họa Kích xé toạc bóng tối, hai tên hạ nhân đương trường đi nhận cơm hộp.

Đúng vậy!

Chính là hắn giở trò!

Cũng là hắn sắp xếp hai người kia tiết lộ chân tướng cho Thái tử phi!

Sở dĩ hắn chọn dâng Thái tử phi cho Tần Phong thu tàng, ngoài việc nàng là đệ nhất mỹ nhân Đại Việt, còn vì gia tộc của nàng có địa vị cực kỳ quan trọng.

Nhìn vào việc một bình hoa không có thiên phú tu luyện như nàng mà được kiệu tám người khiêng vào phủ làm Thái tử phi là đủ hiểu gia tộc đứng sau lợi hại thế nào.

Họ được gọi là Hộ Long nhất tộc, gia tộc chuyên môn thủ hộ long mạch!

Tuy họ trung thành tận tụy với hoàng tộc Đại Việt, nhưng nếu biết Thái tử chà đạp Thái tử phi như vậy, làm tổn hại danh tiếng gia tộc, e rằng cũng không tránh khỏi sinh ra oán niệm. "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!" Quang Thiên ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn trên trời, lẩm bẩm: "Tiếp theo có thể mưu đoạt được khí vận long mạch của Đại Việt hay không, phải xem chủ nhân thao tác thế nào rồi." Rất nhanh, Thái tử phi đã tới đại điện yến tiệc.

Nàng hiện tại vẫn thất thần không thể chấp nhận chân tướng, nhìn thấy khuôn mặt đầy ý cười của Thái tử, trong lòng ngoài sợ hãi còn trỗi dậy cảm giác chán ghét.

Nhi khi Thái tử phi bước vào đại điện, cả điện tức khắc im bặt, những ca cơ đang múa hát cũng lập tức lu mờ, làm nền cho nàng. "Đúng là 'Hồi mâu nhất tiếu bách mị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc' mà!" Tần Phong trong lòng phủ nhận mình là lão dê cụ, chỉ là Thái tử phi vô tình mọc đúng gu thẩm mỹ của hắn thôi. "Ân!?" Thái tử phi nghe thấy câu thơ tán mỹ, vô thức quay đầu nhìn Tần Phong.

Không có nữ tử nào không thích được khen ngợi, huống chi lại là một câu thơ kinh diễm đến vậy, khiến tim nàng không khỏi đập nhanh.

Đặc biệt là sau khi biết Thái tử thiết lập Hồng Môn Yến, nàng phát hiện Tần Phong không đơn thuần chỉ là một tên sắc lang, mà là một tên sắc lang có tài hoa, dám vì nàng mà dấn thân vào nguy hiểm. "Thái tử phi tới rồi!" Khóe môi Tần Phong nhếch lên một nụ cười, vỗ vỗ chỗ bên cạnh bảo Thái tử phi qua đó ngồi. "Vãi chưởng, hắn coi ta là người chết hả!?" Sắc mặt Thái tử lập tức đen như đít nồi.

Chương 377

Hiện tại là lão tổ chức Hồng Môn Yến, Tần Phong là khách mời, bảo Thái tử phi ngồi cạnh hắn là có ý gì!? "Ai..." Tần Phong không khỏi thở dài, cũng chú ý tới sắc mặt Thái tử.

Hắn vốn tưởng quan hệ của họ đã đến tầm rồi, không ngờ cách cục của lão lại nhỏ thế, mình coi lão là anh em cùng chiến tuyến, lão lại coi mình là người ngoài. "Ta nhịn!" Thái tử cố nén nộ hỏa, thay đổi sắc mặt cười nói: "Tần Phong Thánh tử thật là hảo văn tài, ái phi còn không mau kính Tần Phong Thánh tử một ly." Lời vừa dứt, một thái giám bưng một bình rượu bước ra. "Đây chính là rượu độc!?" Tần Phong đã biết kế hoạch từ chỗ Quang Thiên, tự nhiên đoán được trong rượu này toàn là hàng công nghệ và độc hại... "Cái này là..." Thái tử phi nhìn bình rượu, tim không khỏi run lên.

Quả nhiên đúng như hai tên hạ nhân kia nói, Thái tử định mượn tay nàng để Tần Phong uống rượu độc.

Điều này một lần nữa chứng minh nàng chỉ là một món đồ chơi trong tay Thái tử, nếu cần có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào, thậm chí có thể dùng làm phần thưởng ban cho nam nhân khác.

Khoảnh khắc này, Thái tử phi tâm như tro tàn, bầu trời mất đi màu sắc.

Tuy nàng xuất thân từ Hộ Long nhất tộc, nhưng từ nhỏ không có thiên phú tu luyện, chỉ có thể làm quân cờ liên hôn gả vào Thái tử phủ, giờ đây Thái tử lại coi nàng như món đồ chơi, vận mệnh tương lai thê lương thế nào có thể tưởng tượng được. "Ái phi!" Thái tử có chút mất kiên nhẫn, thúc giục: "Nàng còn đợi cái gì?

Mau kính rượu Tần Phong Thánh tử đi chứ!?" "Vâng!" Thái tử phi run rẩy nhận lấy bình rượu, không dám làm trái mệnh lệnh.

Không phải nàng không muốn phản kháng, mà là nàng không có tư bản để phản kháng, chỉ có thể mang theo tâm trạng lo sợ, từng bước đi tới trước mặt Tần Phong, đôi tay nhỏ bé run rẩy rót đầy một ly rượu.

Nhưng nàng và Tần Phong không oán không thù, làm sao có thể hạ thủ đây!? "Uống đi, uống đi..." Ánh mắt Thái tử gắt gao chằm chằm vào ly rượu độc kia, trong lòng không ngừng gào thét.

Chỉ cần Tần Phong uống ly rượu này, lão có thể dùng mạng hắn uy hiếp tên quỷ tu cấp Đế kia, đưa phụ hoàng lão sớm về tây phương cực lạc, mà lão lại không phải mang tiếng xấu giết cha đoạt vị. *Xào xạc!* Thái tử phi cố ý làm như lóng ngóng, để rượu rót đầy tràn ra ngoài. "Xin lỗi, người đâu, lấy bình rượu khác tới!" Thái tử phi lúng túng lau chùi, muốn nhân cơ hội đổi bình rượu độc đi. "Đồ ngu ngốc hư sự!" Thái tử thấy thao tác mù mắt của Thái tử phi, tức đến suýt chút thì nghẹt thở.

Nhưng cuộc đời luôn đầy rẫy bất ngờ, Tần Phong dường như thực sự là vị anh hùng không qua được ải mỹ nhân, hắn giơ tay ngăn hạ nhân đổi rượu, ngược lại bưng ly rượu độc kia lên. "Phu nhân là bảo bối trong lòng ta, đích thân rót rượu cho ta, đừng nói là rượu tràn ra, dù có là độc dược độc nhất thiên hạ, uống xong chết ngay lập tức thì đã sao!?" Khóe môi Tần Phong nhếch lên nụ cười kiểu Tào Thừa Tướng, bưng ly rượu uống cạn trước mặt Thái tử phi, đúng thật là chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu. "Bảo... bảo bối trong lòng!?" Thái tử phi không ngờ Tần Phong lại nói ra lời như vậy, tim nàng đập loạn nhịp.

Nàng không thể tin được Tần Phong lại nguyện ý vì nàng mà chết.

Đặc biệt là lời hắn nói, hình như đã sớm biết trong rượu có độc, nhưng hắn vẫn dám uống cạn, chỉ vì ly rượu đó là do nàng rót.

Khoảnh khắc này, Thái tử phi không thể bình tĩnh được nữa.

Thái tử coi nàng là đồ chơi, làm bầu trời của nàng sụp đổ!

Tần Phong coi nàng là bảo bối, khiến nàng một lần nữa tin vào tình yêu! "Mau nôn ra đi, có độc!" Thái tử phi không tự chủ được thốt lên, dường như quên mất cả nỗi sợ đối với Thái tử. "Có độc!!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn sắc mặt biến đổi mạnh.

Nhưng nghĩ đến thể chất bách độc bất xâm của Tần Phong, hai người cũng không quá để tâm.

Quan trọng nhất là, đánh chết bọn họ cũng không tin cái tên tai họa Tần Phong này mới 18 tuổi đã chịu ngoan ngoãn đi nhận cơm hộp. "Cái gì?

Có độc!" Trái ngược với sự bình thản của Mộc Tú và Tề Tu Viễn, Khổ Trà đạo nhân mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Thái tử.

Hiện tại Hoàng đế Đại Việt đã hạ lệnh tạm thời không động vào Tần Phong để tránh cho Âm Nguyệt hoàng triều tìm được cớ khai chiến, Thái tử sao dám tự tiện ra tay, lão không sợ phá hỏng đại nghiệp của bệ hạ sao!? "Tiện nhân, dám làm hỏng chuyện tốt của ta!" Thái tử vốn đang vui mừng vì thấy Tần Phong uống rượu độc, ai ngờ Thái tử phi lại mở miệng nhắc nhở.

Lão không biết làm sao nàng biết có độc, nhưng hành vi công khai bảo vệ Tần Phong thế này, nói giữa hai người trong sạch thì đến quỷ cũng không tin. "Phụt!!" Tần Phong đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, chỉ cảm thấy bên trong cơ thể cuộn trào dữ dội.

Tuy hắn có thể chất bách độc bất xâm, nhưng đây dù sao cũng là hàng độc quyền do Độc Vương tinh luyện, vừa uống vào đã có phản ứng ngay, cần vài phút mới có thể thanh trừ hết độc tố. "Tần công tử!!" Thái tử phi bị dọa sợ hãi, vội vàng tiến lên đỡ lấy Tần Phong. "Sao có thể!?" Mộc Tú và Tề Tu Viễn cũng bị dọa cho giật mình, không dám tin tên tai họa này lại offline dễ dàng thế. "Đừng lo lắng!" Tần Phong mở miệng an ủi: "Ta có thể chất bách độc bất xâm, chút độc tố này không lấy được mạng ta đâu." "Chút độc tố?

Khẩu khí lớn thật!" Thái tử cũng không giả vờ nữa, ngửa bài khinh miệt nói: "Ta đại phát từ bi nói cho ngươi biết, thứ ngươi trúng là Tử Ngọ Đoạn Hồn Tán mới nghiên chế của Độc Vương, đừng nói bách độc bất xâm, dù là đệ nhất Dược Thần của Dược Thần Cốc tới cũng vô dụng." "Tử Ngọ Đoạn Hồn Tán!?" Sắc mặt Tề Tu Viễn trở nên cổ quái.

Nếu ông không nhớ nhầm, vợ ông là Lục Mạn Mạn cũng trúng loại độc này, không chết ngay lập tức nhưng không ai giải được, dù là cường giả cấp Đế ra tay cũng vô dụng, chỉ có thể tuyệt vọng chờ chết.

Ông không biết ai đã cho Độc Vương sự tự tin đó, nhưng loại độc này đối với Tần Phong quả thực... không có tác dụng gì mấy. "Quác quác quác..." Một điệu cười như vịt kêu vang lên, một bóng đen bước vào đại điện. "Độc Vương!!" Tề Tu Viễn nhận ra ngay đối phương, đúng là kẻ thù gặp mặt đỏ mắt tía tai. "Đừng vùng vẫy nữa!" Giọng Độc Vương khàn khàn cười nói: "Bách độc bất xâm không thể chống lại Tử Ngọ Đoạn Hồn Tán của lão phu đâu, nếu ngươi không muốn chết thì chỉ có nước ngoan ngoãn đầu hàng..." *Ong!

Ong!* Không đợi Độc Vương nói hết câu, một đạo đao quang lăng lệ xẹt qua.

Chương 378

Chỉ thấy Tề Tu Viễn hoàn toàn không rảnh nghe lão lải nhải, rút đao, chém đao, thu đao, động tác liền mạch như nước chảy mây trôi.

Đợi mọi người phản ứng lại, cái đầu chó của Độc Vương đã lìa khỏi cổ, ngay cả nguyên thần cũng không kịp trốn thoát. *Bộp!* Nhìn thi thể Độc Vương ngã xuống, mọi người đều ngơ ngác.

Nổ cho cố vào, xuất hiện 5 giây đã nằm đất!! "Cuối cùng cũng tới lượt thỏ ta lên sàn!" Tiểu Bạch dùng không gian di động xuất hiện cạnh Độc Vương, nhanh tay lẹ mắt lột sạch trang bị trên người lão, trước khi đi còn không quên rải mấy tờ giấy tiền coi như thắp hương. "Chuyên nghiệp!" Khổ Trà đạo nhân đứng bên cạnh nhìn mà ngây người, không kìm được muốn giơ ngón tay cái tán thưởng.

Giết người, đoạt bảo, phân công rõ ràng!

Rải tiền, tiễn lên đường, đúng là đồ hành nghề chuyên nghiệp! "Đáng chết!!" Thái tử sợ trên người Độc Vương có giải dược, quả đoạn hạ lệnh bắt lấy nhóm Tần Phong. *Ầm ầm!!* Vài đạo uy áp khủng bố tức khắc giáng xuống, là những năng nhân dị sĩ trong Thái tử phủ. "Đi!!" Tần Phong không có ý định đánh cứng với đối phương, tung ra Thần Phong Chu rồi kéo Thái tử phi nhảy lên thuyền. "Giờ này còn không quên mang theo vợ người ta!?" Tề Tu Viễn trước đây còn không tin Tần Phong thích vợ người khác, giờ thì không tin không được, lát nữa về phải giấu kỹ vợ mình mới được, không thể để Tần Phong có cơ hội.

Mộc Tú lẩm bẩm: "Ta đột nhiên phát hiện chủ nhân dường như có ba sở thích lớn: yêu Lâm Tam, thích vợ người khác, và đánh em trai..." "Thần Phong Chu, mau cản hắn lại!" Thái tử sốt ruột như lửa đốt, xông lên muốn ngăn cản.

Tuy Độc Vương cam đoan không có giải dược, nhưng nghĩ đến việc mình đã mất cả chì lẫn chài (vợ), để có thể thuận lợi tiễn phụ hoàng đi chôn cất, lão tuyệt đối không cho phép có bất kỳ sơ suất nào. *Ong!

Ong!* Tiếng đao rít sắc lẹm vang vọng màn đêm, ép các đạo uy áp xuống. "Sao có thể!!" Khổ Trà đạo nhân lộ vẻ chấn kinh, không dám tin Tề Tu Viễn lại mạnh đến mức này.

Dù lúc này ông ta đã đạt tới chuẩn Đế cảnh đỉnh phong, chỉ cách cấp Đế một bước chân, nhưng lực chiến hiển nhiên gấp 5 lần chuẩn Đế đỉnh phong bình thường.

Ông ta làm thế nào vậy!? "Đi!!" Tề Tu Viễn không nói hai lời, xách Mộc Tú nhảy lên Thần Phong Chu, xoay người tung ra vô tận đao khí, như sấm sét gào thét chém thẳng vào Thái tử đang truy đuổi.

Che trời lấp đất, thanh thế hạo đại. "Không xong!!" Thái tử không chút do dự, thân hình lách nhanh né tránh.

Đùa chắc!!

Vừa rồi Độc Vương xuất hiện chưa đầy 5 giây đã bị Tề Tu Viễn tiễn đi, lão là một Thái tử yêu quý mạng sống sao dám đỡ đao này, ngay cả đám cao thủ lão nuôi cũng chỉ biết né. *Ầm ầm!!* Đao khí lăng lệ mang theo khí thế không gì cản nổi chém xuống, tiếng nổ điếc tai kèm theo mặt đất rung chuyển dữ dội, Thái tử phủ kim bích huy hoàng trong phút chốc hóa thành tro bụi. *Vút một tiếng!* Thần Phong Chu được Tần Phong kích hoạt, hư không chấn động, lập tức biến mất tại chỗ. "Chủ nhân quả nhiên có tư chất kiêu hùng!" Quang Thiên thấy Tần Phong an toàn rời đi, trong lòng nhẹ nhõm.

Đồng thời, hắn cũng sùng bái Tần Phong như nước sông cuồn cuộn không dứt, vì một nữ nhân mà đơn đao phó hội đã đành, lại còn vì lấy lòng mỹ nhân mà không tiếc uống rượu độc, đảm thức này Thái tử nhát chết kia sao so bì được. "Đáng chết!!" Thái tử tức đến tím tái mặt mày, muốn đuổi cũng không kịp nữa.

Một khi Thần Phong Chu đã khởi động hoàn tất, đừng nói là chuẩn Đế, ngay cả cấp Đế cũng chưa chắc cản nổi, huống chi Tần Phong còn dùng bước nhảy không gian, chớp mắt đã cách xa vạn dặm. "Thái tử điện hạ, bần đạo xin cáo từ trước!" Khổ Trà đạo nhân không dám ở lại lâu, chỉ muốn rời khỏi nơi thị phi này.

Vì đao vừa rồi của Tề Tu Viễn đã gây ra động tĩnh quá lớn, việc Thái tử công nhiên trái lệnh Hoàng đế chắc chắn không giấu được, vạn nhất Hoàng đế nổi giận, lão ở hiện trường chắc chắn bị liên lụy. "Chết đạo hữu không chết bần đạo!" Khổ Trà đạo nhân không đợi Thái tử mở lời đã xoay người rời đi, dự định vào cung ngay đêm nay để bán đứng Thái tử cầu bình an. "Đồ vô dụng!!" Cơn giận của Thái tử không có chỗ xả, chỉ biết trút lên thi thể Độc Vương.

Bình thường nổ cho cố là mình ngầu thế nào, một tay độc công khiến thiên hạ kinh hồn bạt vía, kết quả xuất hiện chưa đầy 5 giây đã bị Tề Tu Viễn chém, trang bị còn bị con thỏ lột sạch.

Khiến cục diện vốn đang tốt đẹp sụp đổ hoàn toàn, động tĩnh lại lớn thế này, lão muốn giấu cũng không xong.

Giờ chỉ có thể cầu nguyện Độc Vương không lừa lão, Tử Ngọ Đoạn Hồn Tán thực sự không có giải dược và khắc chế được bách độc bất xâm của Tần Phong, nếu không lão đúng là mất vợ còn thiệt quân.

Lúc này, cách đế đô Đại Việt vạn dặm.

Tần Phong giả bộ suy yếu ngã vào lòng Thái tử phi, một vẻ sắp chết vì trúng độc sâu. "Tần công tử, chàng cố chịu đựng nha!" Thái tử phi nhìn nam nhân nguyện ý vì mình mà chết này, sốt ruột đoạt lấy nhẫn trữ vật của Độc Vương từ tay Tiểu Bạch, đổ ra hàng trăm bình lọ để tìm giải dược.

Nào là Kiều Nhuyễn Đan, Lưỡng Tâm Miên, Vạn Lý Thể Hương Tán, Tuyết Thượng Nhất Chi Tung, Ảm Nhiên Tiêu Hồn Hương khiến người ta hoa cả mắt, nhưng duy nhất không có giải dược Tử Ngọ Đoạn Hồn Tán. "Số mệnh đã định, không cần phí sức nữa!" Tần Phong vẻ mặt suy yếu, nhưng không quên bản sắc nam nhi: "Vì nàng mà chết, ta một điểm cũng không hối hận, điều duy nhất hối hận là không thể cùng nàng đại chiến ba ngày ba đêm." "Chàng..." Thái tử phi đỏ mặt tía tai, không ngờ Tần Phong đã thế này rồi còn không quên giở trò lưu manh.

Nhưng không hiểu sao trong lòng nàng không hề tức giận, ngược lại đặc biệt thích cái vẻ xấu xa này của hắn, ít ra hắn không lợi dụng tình cảm của nàng như Thái tử. "Hứa với ta!" Tần Phong đột nhiên thâm tình chân thành nói: "Đừng quay lại Thái tử phủ nữa, sau khi ta chết, hãy theo bọn họ về Âm Nguyệt hoàng triều, họ sẽ bảo vệ nàng, không để ai bắt nạt nàng nữa." "Hức hức..." Thái tử phi không kìm được nữa, nước mắt tuôn rơi.

Từ khi nàng biết chuyện đến nay, những người xung quanh đều coi nàng là công cụ lợi ích, người vì nàng mà chết, quan tâm nàng không cầu báo đáp như Tần Phong chưa từng xuất hiện. "Chủ ngân!!" Tiểu Bạch lập tức nhập vai, khóc lóc thảm thiết: "Ngài không được bỏ thỏ lại mà, thỏ không có ngài thì sống sao đây, gió hiu hắt sóng sông Dịch lạnh tê tái, một con thỏ nhỏ hề thật thê thảm." "Ta cũng hiểu rồi!" Tề Tu Viễn quỳ trước mặt Tần Phong, thề thốt bi tráng: "Chúa công yên tâm, thuộc hạ nhất định liều chết bảo vệ chủ mẫu, chỉ có thuộc hạ chết trước chủ mẫu, chứ không bao giờ có chuyện chủ mẫu chết trước thuộc hạ." "Ta hình như cũng ngộ ra rồi!" Mộc Tú nghiêm túc gieo quẻ, đại hỷ nói: "Chúa công vẫn còn một tia sinh cơ, quẻ này hiển thị chúa công là chân mệnh thiên tử, nếu có long mạch hộ thể chắc chắn có thể phùng hung hóa cát." "Long mạch!?" Sắc mặt Thái tử phi lập tức trở nên không tự nhiên, dường như nội tâm đang đấu tranh dữ dội. *Khụ khụ...* Tần Phong kịch liệt ho ra một ngụm máu đen, không quên tung ra mỹ nam kế vào thời khắc mấu chốt. "Gia tộc coi ta là quân cờ, Thái tử coi ta là đồ chơi, ta quan tâm bọn họ sống chết làm gì!" Thái tử phi nhìn Tần Phong thoi thóp trong lòng, ánh mắt dần trở nên sắc bén, giống như một con thỏ trắng nhỏ đã hắc hóa thành sói vậy. "Đừng, đừng vì ta mà mạo hiểm..." Tần Phong lập tức thể hiện diễn xuất cấp Ảnh đế, như đoán được nàng định làm gì, nắm chặt tay nàng, ánh mắt tràn đầy sự khẩn cầu hèn mọn bảo nàng đừng đi mạo hiểm. "Đợi ta trở về, chúng ta sau này sẽ không bao giờ xa nhau nữa!" Thái tử phi nhìn nam nhân luôn nghĩ cho mình này, biết mình lần này không chọn sai, nhẫn tâm gạt tay hắn ra, đạp phi kiếm hóa thành một đạo hồng quang biến mất nơi chân trời.

Chương 379

"Không..." Tần Phong phát ra tiếng kêu đau đớn như sinh ly tử biệt, vươn tay muốn giữ nàng lại nhưng nàng đã đi xa.

Thái tử phi chỉ quay đầu nhìn lại một cái, rồi cắn răng không quay đầu lại nữa, vì người mình yêu, dù là đao sơn hỏa hải nàng cũng nguyện dấn thân. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ dùng mỹ nam kế lừa gạt tình cảm của người khác, thành công kích phát đấu chí của một bình hoa, nhận được 2 Tiên Nô Pháp Ấn!" "Diễn xong rồi!" Tần Phong lồm cồm bò dậy, không quên phủi bụi trên người.

Mộc Tú cảm thán: "Ta cuối cùng cũng biết tại sao một người thành thật như ta lại không có phụ nữ thích, cũng không có phú bà nào bao nuôi rồi..." "Không quay lại được nữa rồi!" Tề Tu Viễn không khỏi cảm khái, cuối cùng cũng hiểu thế nào là gần mực thì đen.

Lúc này, Tần Phong cậy vào việc Hoang Cổ không có APP chống lừa đảo, đang suy nghĩ xem nạn nhân tiếp theo là ai.

Tuy theo tin tức của Quang Thiên, Thái tử phi xuất thân từ Hộ Long nhất tộc, nhưng hắn không cho rằng với tu vi Nhập Đạo nhất trọng của nàng có thể lay động được khí vận long mạch của Đại Việt.

Hơn nữa, với tư cách là bình hoa dùng để liên hôn, xác suất cao là nàng cũng không được biết vị trí chính xác của long mạch.

Cho nên lần này nàng quay lại không phải để trảm long mạch, mà là để dò thám vị trí, muốn thực sự cướp được long mạch, cuối cùng vẫn phải dựa vào võ lực. "Có một người anh em ruột khác cha khác mẹ đúng là tốt!" Tần Phong nhanh chóng nhắm mục tiêu vào Lâm Tam, tin rằng với hào quang của y chắc chắn có thể giúp mình trảm long mạch. "Chủ ngân, phần thưởng!!" Tiểu Bạch thấy Tần Phong nửa ngày không phản ứng, bắt đầu nũng nịu đòi tiền cát-xê.

Bây giờ nó cũng là một ngôi sao lớn rồi, bên ngoài có bao nhiêu fan tiểu tỷ tỷ, tuyệt đối không thể diễn không công được, nhất là mấy cảnh khóc lóc đòi hỏi kỹ thuật chuyên môn cao thế này. "Phần thưởng!?" Tần Phong gãi cằm trầm tư một hồi, lấy Long Văn Hắc Kim ra.

Tuy Long Văn Hắc Kim là đồ tốt, nhưng Thái tử đưa ít quá, chế tạo vũ khí cho người lớn chắc chắn không đủ, nhưng chế cho Tiểu Bạch một món thì dư dả.

Chỉ thấy Tần Phong vẫy tay lấy Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh ra, kết thủ ấn, Nam Minh Ly Hỏa và Lục Đinh Thần Hỏa nhanh chóng hòa quyện, sau đó dùng Long Văn Hắc Kim làm vật liệu chính, thêm vào một số dược liệu khác bắt đầu luyện chế. "Đây chính là hạng nhất bảng Thiên phú Khí tu!!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn sắc mặt lập tức thay đổi, bị thủ pháp của Tần Phong làm kinh hãi.

Nếu nói lúc đầu Tần Phong luyện chế Vô Tận Kiếm Hạp chỉ là trình độ học sinh tiểu học, thì hiện tại trình độ luyện khí của hắn đã đạt mức giáo sư.

Mỗi phù văn vẽ ra đều khế hợp với đại đạo chí lý, tăng cường mạnh mẽ uy lực của pháp khí.

Điều này cũng khiến họ hiểu tại sao Tần Phong vào động thiên phúc địa mới một tháng đã bị đuổi ra, cái tốc độ luyện khí này thì chẳng thế lực nào gánh nổi lôi kiếp cho hắn.

Hạng nhất bảng thiên phú Khí tu, quả thực kinh khủng như vậy!

Đồng thời, họ cũng đang suy nghĩ xem có nên học Tiểu Bạch nũng nịu đòi tiền cát-xê không, họ hứa là chỉ đòi quyền lợi thôi chứ không làm gì khác. ...

Trong Tử Cấm Thành, Hoàng đế Đại Việt đang cùng ái phi thảo luận về nguồn gốc sự sống thì bị Khổ Trà đạo nhân cắt ngang. "Khốn kiếp!!" Hoàng đế nghe xong tin tức, tức đến suýt tắt thở.

Lão không giận vì Thái tử trái lệnh ra tay với Tần Phong, mà giận vì Thái tử ra tay mà còn để Tần Phong chạy mất.

Tuy hiện tại bố trí của họ chưa hoàn toàn xong xuôi, nhưng chiến với Âm Nguyệt hoàng triều vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối, sở dĩ nhẫn nhịn Tần Phong đến giờ chỉ là để tăng tỷ lệ thành công.

Giờ thì tỷ lệ thành công có tăng hay không chưa biết, nhưng Tần Phong chạy mất là sự thật, chỉ cần hắn không phải kẻ ngốc thì chắc chắn sẽ không mạo hiểm quay lại.

Rất nhanh, Hoàng đế triệu Thái tử vào cung, mắng cho một trận vuốt mặt không kịp. "Thằng ngu này, ai cho phép ngươi động vào Tần Phong!?" "Ngày mai là đêm trăng tròn, ngươi không đợi nổi một ngày sao!?" "Ngươi vội đi chết hay vội đi đầu thai hả!?" "Ngươi có biết trẫm đã bố trí thiên la địa võng, chỉ đợi ngày mai Tần Phong và Lâm Tam đánh nhau một mất một còn không." "Trẫm sao lại sinh ra loại bạch si như ngươi, ba ngàn năm nay ngươi ăn phân mà sống hả!?" Thái tử càng nghe càng tức, suýt nữa không nhịn được mà ra tay.

Nếu không phải lão già này cứ khư khư cái ghế không chịu thoái vị, lão có phải nghĩ ra cách mượn tay Tần Phong để tiễn lão già này đi chôn cất vẻ vang không!?

Đồng thời, có một chuyện lão mãi không hiểu, là làm sao Thái tử phi biết trong rượu có độc.

Nếu nàng không mở miệng nhắc nhở, đã không náo động đến mức đó.

Làng hoàn toàn có thể đợi Tần Phong phát độc rồi mới báo và uy hiếp hắn. "Đừng nhìn ta, đừng nhìn ta..." Quang Thiên vẻ mặt vô tội đứng một bên, trong lòng thầm niệm đừng chú ý tới hắn.

Hoàng đế vẫn không buông tha: "Ngươi còn đòi bày Hồng Môn Yến hạ độc Tần Phong, ngươi không biết Mộc Tú ở bên cạnh hắn sao, ngay cả hậu cần của trẫm hắn còn tính ra được, ngươi bày trò gì người ta mà không tính ra!?" "Nghĩa phụ thánh minh!!" Quang Thiên không ngờ có pha trợ công này, quả đoạn đổ hết tội lỗi lên đầu Mộc Tú. "Mộc Tú!!" Thái tử nghĩ kỹ thấy cũng có lý.

Mộc Tú là đệ nhất thần toán Hoang Cổ, đến nay chưa từng tính sai quẻ nào, tính ra lão bày Hồng Môn Yến cũng là chuyện bình thường.

Nghĩa là Tần Phong đã sớm biết lão định hãm hại, nên tương kế tựu kế nhân cơ hội bắt cóc Thái tử phi của lão. "Đáng chết!!" Thái tử tức đến xanh mặt, không ngờ kẻ hề lại chính là mình. "Kẻ này không chết, Đại Việt ta không ngày nào yên ổn!" Ánh mắt muốn giết người của Hoàng đế không giấu nổi nữa.

Từ khi Mộc Tú theo Tần Phong hai năm trước, Đại Việt đã tổn thất thảm trọng, kế hoạch phản công sắp tới không biết có vì Mộc Tú mà lại xảy ra biến cố gì không.

Thời gian trôi qua, một ngày lại tới.

Mộc Tú cả ngày cảm thấy lạnh sống lưng, mí mắt giật không ngừng.

Nhưng khi nhìn sang Tần Phong, Tiểu Bạch, Tề Tu Viễn, thấy họ vẫn hồng quang đầy mặt, chỉ có mình lão là mây đen phủ đầu, vẻ mặt sắp gặp đại họa. "Tại sao lại như vậy chứ!?" Mộc Tú sắp khóc đến nơi, không hiểu mình đã phạm phải cái gì.

Cứ ngỡ đi theo Tần Phong là đổi vận, ai dè mới hai năm, vận mệnh lại tìm đến lão, không biết lần này có thể phùng hung hóa cát không. "Mở!!" Tần Phong đột nhiên kết ấn chỉ vào, Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh lập tức mở ra.

Một luồng hỏa diễm bay ra, sau khi lửa tắt lộ ra một khối hình hộp chữ nhật màu đen, nhìn kỹ thì đó là một viên gạch màu đen. "Chữ Đức đâu!?" Tiểu Bạch chớp chớp đôi mắt to vô tội, ra hiệu thỏ ta cũng cần lấy đức phục người. "Thật hết cách với ngươi!" Tần Phong bất đắc dĩ kết ấn, khắc lên viên gạch đen một chữ Đức.

Do Long Văn Hắc Kim là kim loại cứng nhất Hoang Cổ, lại thêm thời gian gấp gáp, nên Tần Phong chỉ chế tạo đơn giản một viên gạch Thánh cấp.

Chương 380

Hắn khắc lên đó phù văn gây choáng siêu cường, một gạch đập xuống có thể khiến cao thủ Phiêu Miểu cảnh không phân biệt nổi đông nam tây bắc. *Ầm ầm!!* Lôi kiếp trên trời kéo đến đúng hẹn, Tề Tu Viễn thuần thục rút đại đao, chẻ đôi bầu trời. "Đêm trăng tròn, đỉnh Tử Cấm!" Tần Phong đứng dậy nhìn vầng trăng sắp lên, biết rằng lát nữa có thể cùng Lâm huynh tỷ thí kiếm pháp rồi...

Đêm trăng tròn, đỉnh Tử Cấm.

Các phương thế lực từ sớm đã tụ tập dưới chân Tử Cấm Thành, muốn tận mắt chứng kiến cuộc quyết chiến của hai thiên tài kiếm đạo đương thời, cũng hiểu rõ trận chiến này sẽ định đoạt ai mới là đệ nhất kiếm của Hoang Cổ. "Các ngươi nói trận này ai sẽ thắng!?" "Phế thoại, khẳng định là Tần Phong rồi, đương thế ai dám tranh phong với hắn!?" "Ngươi quá xem thường Lâm Tam rồi, hắn được mệnh danh là đệ nhất kiếm của trăm năm sau, lại còn tu hành ngàn năm trong động thiên phúc địa nữa!" "Tần Hạo không phải cũng tu hành ngàn năm trong động thiên phúc địa sao, kết quả chẳng phải vẫn bị Tần Phong đạp dưới chân đó thôi." "Không giống nhau, Tần Hạo tu là Đại Đạo Chí Giản, Lâm Tam tu là Hạo Nhiên Chính Khí." "Có gì khác biệt sao!?" "Đại Đạo Chí Giản cần ngộ, Hạo Nhiên Chính Khí cần dưỡng!" "Ý ngươi là, Lâm Tam vì trận chiến này mà đã dưỡng Hạo Nhiên Chính Khí suốt ngàn năm!?" "Hạo Nhiên Chính Khí ngàn năm một mai bộc phát, ta không dám tưởng tượng uy lực của nó sẽ khủng khiếp đến mức nào." "Trận chiến này không có quá nhiều chiêu trò hoa mỹ, thắng bại chỉ nằm trong một kiếm!" Cả trường đấu chỉ số kỳ vọng tức khắc kéo đầy, bắt đầu chờ đợi hai vị nhân vật chính đăng trường.

Vù một tiếng!!

Một đạo thân ảnh phảng phất cưỡi gió mà đến, nhẹ nhàng đáp xuống đỉnh Tử Cấm.

Khi vầng trăng tròn trở thành phông nền, chiếu sáng bầu trời đêm, mọi người cũng nhìn rõ đối phương, chính là Lâm Tam - người đã dưỡng Hạo Nhiên Chính Khí ngàn năm.

Sau nhiều ngày bế quan, Lâm Tam đã thành công đột phá đến Sinh Tử cảnh, ánh mắt càng thêm bình thản không chút gợn sóng, phảng phất thế gian không gì có thể làm tâm cảnh của hắn dao động.

Đồng thời, hắn cũng mang lại một cảm giác rất nguy hiểm, giống như trong cơ thể đang ẩn chứa một con quái vật đáng sợ, một khi phá phong mà ra tất sẽ kinh thiên động địa. "Lâm Tam đến rồi!!" Toàn trường lập tức kích động, chỉ còn chờ Tần Phong xuất hiện. "Ngươi nói xem, Tần Phong có quay lại không!?" Nghĩ đến việc Thái tử tự tiện ra tay để Tần Phong chạy thoát, Đại Việt hoàng đế tức đến mức muốn chửi thề mấy câu "tiểu khả ái". "Nhi thần đoán là hắn sẽ không quay lại đâu!" Quang Thiên phát biểu quan điểm cá nhân: "Tần Phong là kẻ không có chút tiết tháo nào, không thể nào mạo hiểm quay lại để giữ lời hứa, hơn nữa theo lời Thái tử, Tần Phong hiện tại chắc hẳn đã trúng độc, quay lại đấu với Lâm Tam chẳng phải là tự tìm đường chết sao!?" "Ai..." Đại Việt hoàng đế cũng không nhịn được thở dài một tiếng, biết mình đã quá kỳ vọng vào cái tên tiện nhân kia. "Nghĩa phụ!" Quang Thiên cẩn thận hỏi: "Chúng ta có nên rút bớt nhân mã mai phục không, tránh xảy ra xung đột với các đại thế lực!?" "Cái này..." Đại Việt hoàng đế trầm tư một hồi, lắc đầu từ chối.

Tuy nói tỷ lệ Tần Phong quay lại là con số không, nhưng vạn nhất hắn thật sự quay lại mà lão lại rút quân, chẳng phải sẽ hối hận cả đời sao, cứ thành thật mai phục một đêm là bảo hiểm nhất. "Nghĩa phụ, nhi thần cũng không muốn thế này đâu!" Quang Thiên trong lòng thở dài bất lực, theo bản năng sờ sờ nhẫn trữ vật.

Bên trong là thuốc "Heo nái cũng phát điên" bản thượng tầng do Tần Phong đưa cho, lại còn là bản nâng cấp dựa trên bút ký của Độc Vương, không dám nói là có tác dụng với Chuẩn Đế cảnh, nhưng với Phiêu Miểu cảnh thì tuyệt đối hiệu quả rõ rệt.

Đêm nay Tử Cấm Thành sẽ đặc biệt náo nhiệt, ba ngàn giai lệ hậu cung sẽ phải tập thể tăng ca rồi. "Tuân mệnh, nhi thần đi chuẩn bị ngay!" Quang Thiên tìm cớ lui xuống, dự định dành cho nghĩa phụ một bất ngờ.

Vù một tiếng!!

Dưới ánh trăng, một con thuyền cưỡi gió đạp sóng mà đến, lập tức thu hút mọi ánh nhìn.

Chỉ thấy Tần Phong mặc một bộ bạch y đứng ở đầu thuyền, trên vai là một con thỏ, dưới chân là Vô Tận Kiếm Hạp đang tỏa ra kiếm ý ngùn ngụt, trên đó còn khắc một chữ 'ĐỨC' thật lớn. "Tần Phong, là Tần Phong đến rồi!" Toàn trường lập tức reo hò kích động, bộ dạng đúng kiểu "cuối cùng cũng chờ được ngươi". "Cái gì!!" Đại Việt hoàng đế tim suýt nữa nhảy ra ngoài, không ngờ hạnh phúc lại đến đột ngột như vậy.

Tuy hành động này của Tần Phong căn bản là không coi Đại Việt hoàng triều ra gì, nhưng hiện tại lão thật sự không hề tức giận.

Chỉ cần chờ đến khi hai người phân thắng bại, lão sẽ trực tiếp lật bàn, hạ lệnh bắt sống cả hai.

Lâm Tam sẽ bị nghiêm hình tra khảo hỏi về tung tích Tiên Tinh, còn Tần Phong thì trực tiếp chém đầu tế cờ.

Sau đó huy binh hướng Tây phối hợp với Ma tộc đánh kẹp từ hai phía, một cử tiêu diệt Âm Nguyệt hoàng triều, hoàn thành đại nghiệp thống nhất. "Làm sao có thể!!" Thấy Tần Phong bình an vô sự, sắc mặt Thái tử tức khắc xanh mét.

Bây giờ hắn không muốn biết là do Tần Phong bách độc bất xâm quá trâu bò, hay là Độc Vương đã lừa dối tình cảm của mình.

Hắn chỉ biết Thái tử phi của mình mất rồi, mà phụ hoàng của hắn cũng không thể làm đám tang vẻ vang được nữa. "Tần huynh!!" Lâm Tam không còn che giấu được sự hưng phấn trong lòng, từ cơ thể bộc phát ra một luồng kiếm ý ngút trời. "Hảo cường!!" Tần Phong cũng biết Lâm Tam dưỡng Hạo Nhiên Chính Khí ngàn năm, giống như đã tích tụ một chiêu cuối suốt ngàn năm vậy.

Vút một tiếng!

Tần Phong ôm Vô Tận Kiếm Hạp đáp xuống đỉnh Tử Cấm, cũng đồng dạng bộc phát một luồng kiếm ý ngút trời đáp trả.

Tuy kiếm ý lúc này của hắn chỉ có bát cấp, nhưng cộng thêm kiếm ý ẩn chứa trong Vô Tận Kiếm Hạp, đủ để chống lại kiếm ý cửu cấp của Lâm Tam.

Dưới vầng trăng tròn, hai đạo kiếm ý xung thiên.

Chiến đấu còn chưa bắt đầu mà đã khiến thiên địa phong vân biến sắc, ngói trên đỉnh Tử Cấm kêu lên lạch cạch. "Hai người họ thật sự chỉ mới mười mấy hai mươi tuổi sao!?" Mọi người bị kiếm ý vô tận của hai người ép phải liên tục lùi lại, không hiểu nổi cùng là lần đầu làm người mà sao khoảng cách lại lớn đến thế. "Tần huynh, trận này ta chỉ xuất một kiếm!" Lâm Tam lần nữa khôi phục trạng thái bình thản, chậm rãi rút bội kiếm trong tay ra.

Khác với thanh trường kiếm phổ thông ba năm trước, thanh kiếm này là Vô Trần Thần Kiếm do sư phụ hắn ban tặng, cũng giống như

Trường Không Thần Kiếm của Tần Phong, đều là một trong mười đại thần binh của Hoang Cổ. "Trận này, ta cũng chỉ xuất một kiếm!" Tần Phong vỗ mạnh vào Vô Tận Kiếm Hạp, Thiên Bính Thần Kiếm bay vọt ra. "Hắn gọi cái này là một kiếm!?" Toàn trường câm nín, thầm nghĩ đừng thấy tụi này học ít mà lừa gạt nhé.

Keng!!

Dưới ánh trăng, trên người Tần Phong và Lâm Tam bộc phát hai luồng kiếm quang hồng - lam, tiếng gió rít sắc nhọn kèm theo kiếm khí như triều dâng vang vọng khắp trời đất.

Ầm ầm!!

Tiếng kiếm như sấm, kinh thiên động địa!

Linh khí giữa trời đất điên cuồng tràn vào cơ thể hai người, hai luồng sáng hồng - lam hóa thành kiếm khí kình thiên đâm thủng vòm trời, mang theo sức mạnh khủng khiếp khiến thiên địa vào khắc này phải run rẩy kịch liệt. "Bắt đầu rồi sao!?" Người dân trong đế đô Đại Việt đồng loạt ngẩng đầu, bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Chương 381

Tiếng kiếm ngân vang điếc tai vang lên, từng đạo gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường như bão tố nhanh chóng lan ra toàn bộ đế đô. "Lùi, lùi lại!!" Những người vốn định xem chiến ở cự ly gần, vì an toàn đành phải chọn cách rút lui. "Mãn thiên tinh thần, hóa tác nhất kiếm!!" "Nhất điểm hạo nhiên khí, thiên lý khoái tai phong!!" Tần Phong và Lâm Tam cũng không ai nhường ai, lần lượt tung ra chiêu cuối mạnh nhất của mình, thề phải thông qua trận chiến này áp chế đối phương hoàn toàn dưới thân mình...

Ầm ầm!!

Dưới ánh trăng, hai luồng kiếm quang hồng - lam không ai nhường ai, dư chấn khủng khiếp bắt đầu lan tỏa giữa trời đất, đi đến đâu vạn vật đều hóa thành tro bụi. "Đây chính là hai vị kiếm đạo thiên kiêu mạnh nhất đương thời sao!?" Khán giả Tây Chu mặt đầy kinh hãi liên tục lùi bước, phát hiện hai người này còn khủng khiếp hơn họ tưởng tượng.

Hiện tại đôi bên mới chỉ là giai đoạn tụ lực, kiếm khí chỉ khẽ chạm vào nhau đã có sức phá hoại thế này, họ thật sự không dám tưởng tượng khi hai thanh kiếm va vào nhau sẽ bùng nổ sức mạnh đáng sợ đến nhường nào. "Đứa trẻ này tuyệt đối không thể giữ!" Đại Việt hoàng đế nhìn Tần Phong trên đỉnh Tử Cấm, sát ý muốn trừ khử cho bằng được không còn cách nào che giấu.

Khác với Lâm Tam là đệ tử của Tạo Hóa Tiên Cảnh, Tần Phong dù có thật sự phản bội Tần gia thì hắn vẫn là Đệ tam Thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều, là kẻ thù của Đại Việt.

Nếu cứ để hắn tiếp tục trưởng thành, việc lật đổ Đại Việt hoàng triều chỉ là vấn đề thời gian.

Lão phải tận dụng cơ hội này vĩnh tuyệt hậu họa. "Tên Độc Vương chết tiệt!!" Thái tử tức đến mức toàn thân bốc ra "lục quang", hận không thể đào mộ Độc Vương lên mà quất xác.

Bây giờ hắn bắt đầu nghi ngờ Độc Vương cố ý lừa gạt mình, muốn hắn thua sạch vốn liếng lẫn vợ con để trải nghiệm cảm giác "đồng cỏ xanh rì" trên đầu.

Đồng thời, Thái tử cũng đang nhìn quanh quất khắp nơi tìm kiếm bóng dáng Thái tử phi.

Tuy nàng chỉ là một bình hoa dùng để liên hôn, nhưng dù sao cũng liên quan đến mặt mũi hoàng tộc, cho nên đến giờ hắn vẫn chưa dám công bố tin Thái tử phi bị Tần Phong bắt đi.

Bởi vì một khi người ngoài biết được Thái tử phi rơi vào tay Tần Phong cả đêm không về, điều đầu tiên họ nghĩ đến chắc chắn là: thứ bắn lên mặt nàng lúc sáng sớm liệu có phải là ánh nắng mặt trời hay không. "Tần huynh, ta tới đây!!" Lâm Tam đem Hạo Nhiên Chính Khí dưỡng suốt ngàn năm bộc phát một hơi, hóa thành một đạo kiếm quang xung thiên đâm về phía Tần Phong. "Lâm huynh, tới đi!" Tần Phong cũng không chịu thua kém mà buff thêm một chút xíu, theo đó dung hợp với Thiên Bính Thần Kiếm quanh thân thành một kiếm.

Người chính là kiếm, kiếm chính là người, nhân kiếm hợp nhất! "Bắt đầu rồi!!" Khán giả phương nào cũng nín thở, mắt nhìn chằm chằm vào hai đạo kiếm quang.

Tuy biết hai người đều là thiên tài kiếm đạo, nhưng thực sự không ngờ họ có thể mạnh đến mức này, thành tựu ở tuổi mười mấy hai mươi đã là độ cao mà nhiều người tu luyện cả đời cũng không chạm tới được.

Bành một tiếng!!

Ngay lúc mọi người đang chờ đợi một kiếm mạnh nhất ra đời, kiếm trận quanh thân Tần Phong đột ngột vỡ tan. "Phụt..." Tần Phong bất ngờ phun ra một ngụm máu đen, Thiên Bính Thần Kiếm rơi lạch cạch xuống đất. "Cái gì!!" Sắc mặt Lâm Tam biến đổi, cưỡng ép thu hồi kiếm thế. "Chuyện gì vậy!?" Biến cố đột ngột khiến tất cả sững sờ, không hiểu vì sao Tần Phong lại đột nhiên hộc máu đen. "Tần huynh, ngươi trúng độc!?" Lâm Tam nghe mà tâm thần chấn động, nhanh chóng lao tới đỡ lấy Tần Phong. "Ta tự biết mình không còn sống được bao lâu, định bụng quay lại giúp ngươi thành tựu vô thượng kiếm đạo, nào ngờ vẫn không trụ nổi, khụ khụ..." Tần Phong một giây nhập vai, yếu ớt ngã vào lòng Lâm Tam, còn không quên ho thêm hai ngụm máu đen để tranh thủ sự đồng cảm. "Tần huynh!" Lâm Tam nghe xong thì vô cùng cảm động, trái tim một lần nữa bị lay động mạnh mẽ.

Ba năm trước hắn bị gian nhân vu hãm, là Tần Phong vô điều kiện tin tưởng hắn, thậm chí vì hắn mà không tiếc mạng sống.

Ba năm sau Tần Phong vẫn vì hắn mà suy nghĩ, cư nhiên muốn dùng tính mạng để giúp hắn thành tựu vô thượng kiếm đạo.

Đời này có thể làm huynh đệ với Tần Phong, đúng là phúc phận tám đời của hắn! "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" Nghe tin Tần Phong trúng độc, toàn trường xôn xao. "Tần Phong sao lại trúng độc?

Ai hạ độc hắn!?" "Lẽ nào ngươi quên rồi sao, đạo đao khí kinh thiên tối qua!?" "Tề Tu Viễn, chỉ có Đao Tuyệt Tề Tu Viễn mới có loại đao ý đó!" "Tề Tu Viễn đến để bảo vệ Tần Phong, mà tối qua lão một đao chém nát phủ Thái tử." "Nói cách khác, là Thái tử hạ độc tối qua!" Thái tử ngây người hồi lâu mới phản ứng lại, không ngờ bất ngờ lại đến đột ngột như vậy.

Cứ tưởng lão già Độc Vương lừa mình, hóa ra Tần Phong chỉ đang cố chống đỡ để đấu quyết chiến, cuối cùng vẫn lộ ra sơ hở. "Quá hèn hạ!!" Khán giả Tây Chu khinh bỉ nhìn về phía Thái tử, coi thường loại bại loại hạ độc này.

Thái tử không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, giọng điệu bình thản nói: "Tần Phong, Lâm Tam hẹn ước quyết đấu đỉnh Tử Cấm, khiêu khích uy nghiêm của Đại Việt hoàng tộc ta, người đâu, bắt hết cho ta!!" "Rõ!!" Tiếng đáp vang lên từ khắp nơi, hàng vạn bóng người bay vọt lên trời. "Cái gì!!" Sắc mặt khán giả biến đổi, bị sự chịu chơi của Thái tử làm cho kinh hãi.

Nhìn qua toàn là cao thủ tinh nhuệ của các đại thế gia Đại Việt, tu vi thấp nhất cũng đạt đến Phiêu Miểu cảnh, dẫn đầu là Ngô Vương, Ngụy Vương cùng mười mấy danh cường giả Chuẩn Đế, còn có Đại Việt hoàng đế - một cường giả Đế cấp tọa trấn hoàng cung.

Đừng nói Tần Phong và Lâm Tam chỉ có tu vi Sinh Tử cảnh, dù là Đao Tuyệt Tề Tu Viễn cũng đừng hòng xông ra được. "Lâm huynh, mau đi!!" Tần Phong phảng phất như hồi quang phản chiếu, khí tức tức khắc quay về đỉnh phong.

Ong ong!

Thiên Bính Thần Kiếm vốn rơi trên đất lần nữa tổ thành kiếm trận, hóa thành một đạo kiếm quang xung thiên chém mạnh xuống.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ điếc tai vang dội bầu trời đêm, giống như bom nguyên tử bị kích nổ, dư chấn khủng khiếp hóa thành bão tố kiếm khí quét sạch trời đất, hất văng mọi thứ cản đường, đồng thời chém rách một lỗ hổng trên thiên la địa võng. "Lâm huynh, mau đi!" Tần Phong lần nữa ngã vào lòng Lâm Tam, một câu nói phảng phất dùng hết sức bình sinh, nói xong đầu nghiêng qua một bên ngất lịm đi. "Tần huynh!!" Lâm Tam nhìn Tần Phong hôn mê trong lòng, không khỏi phát ra tiếng gào thét bi phẫn. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đi!!" Tề Tu Viễn một tay chộp lấy Lâm Tam và Tần Phong, bắt đầu toàn lực khởi động Thần Phong Chu muốn xông ra ngoài. "Muốn đi, không có cửa đâu!!" Đại Việt hoàng đế hừ lạnh một tiếng, đích thân bay ra từ trong cung.

Chương 382

Đúng lúc này —— hậu cung chợt vang lên một trận tiếng đánh nhau, kèm theo đó là những tiếng la hét hoảng loạn. "Không xong rồi, có thị vệ xông vào hậu cung!!" "Ngươi là ai, mau buông nương nương ra!!" Đại Việt hoàng đế kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn về phía hậu cung.

Chỉ thấy đám hộ vệ trong cung như bầy sói đói phát điên, thi nhau lao về phía ba ngàn giai lệ hậu cung, cả hậu cung tức khắc loạn thành một đoàn. "Hù hù..." Các cao thủ Phiêu Miểu cảnh của các đại thế gia hơi thở cũng bắt đầu dồn dập, chỉ cảm thấy trong người có ngọn lửa đang bùng cháy điên cuồng, chỉ có đến hậu cung của Đại Việt hoàng đế mới có thể dập tắt được. "Chết tiệt!!" Đại Việt hoàng đế mặt xanh mét, biết lại là do Tần Phong giở trò.

Bây giờ nếu quay về thủ nhà thì sẽ lỡ mất cơ hội giết Tần Phong; còn nếu không về thì phải trơ mắt nhìn ba ngàn giai lệ hậu cung bị đám thuộc hạ làm loạn... "Vãi chưởng, kích thích vậy sao!?" Khán giả Tây Chu như mấy tên biến thái vừa crack được nội dung trả phí, ánh mắt đồng loạt hướng về hậu cung của Đại Việt hoàng đế. "Tức chết trẫm rồi!!" Đại Việt hoàng đế tức đến mức mặt cũng hiện lên sắc xanh, phân vân giữa việc bảo vệ giang sơn hay bảo vệ hậu cung. "Thật là vô dụng!" Thái tử thấy Đại Việt hoàng đế do dự, trong lòng nảy sinh một tia ưu việt kỳ lạ.

Giữa giang sơn và mỹ nhân, hắn sẽ không ngần ngại chọn tự đội mũ xanh cho mình, chỉ cần do dự một giây thôi cũng là không tôn trọng ngai vàng rồi. "Không được rồi, ta nhịn không nổi nữa!" Các cao thủ Phiêu Miểu cảnh của các đại thế gia chỉ cảm thấy khí huyết sôi trào, không thể chịu đựng thêm được nữa, thi nhau lao thẳng về phía hậu cung.

Hiện trường tức khắc loạn thành một đoàn, thiên la địa võng cũng tự tan rã. "Chặn lại, chặn chúng lại cho trẫm!!" Đại Việt hoàng đế cuối cùng vẫn không thể vượt qua rào cản tâm lý, vội vàng hạ lệnh rồi quay thân đi cứu hậu cung của mình. "Đậu má!!" Các cao thủ Chuẩn Đế của các đại thế gia đen mặt chửi thề, muốn giết luôn Đại Việt hoàng đế cho rồi.

Họ điều động tinh nhuệ gia tộc đến giúp lão chơi, lão lại coi họ như không khí, bỏ mặc họ mà chạy đi cứu mấy bà vợ.

Ong ong!

Đại Việt hoàng đế vừa rời đi, Tề Tu Viễn lập tức bùng nổ.

Tiếng đao ngân sắc lẹm vang lên điên cuồng, đao khí vô tận tuôn ra từ thân đao, mang theo khí thế không gì cản nổi chém xuống. "Không xong!!" Các Chuẩn Đế biến sắc, vội vàng vận linh lực chống đỡ một đao này. "Cơ hội tốt!!" Mộc Tú dứt khoát ra tay, khởi động Thần Phong Chu. "Tần Phong, ngươi thật sự tưởng sau khi thấy tốc độ của Thần Phong Chu tối qua mà cô không có chuẩn bị sao!?" Khóe môi Thái tử hiện lên một nụ cười đắc ý.

Chỉ thấy sau lưng hắn đột nhiên nhảy ra bốn bóng người, phân ra bốn hướng Đông Tây Nam Bắc nhanh chóng kết thủ ấn, khi trận pháp hình thành, hư không đột nhiên trở nên đặc quánh, căn bản không thể thực hiện nhảy vọt không gian. "Bạch si!" Mộc Tú khinh miệt liếc Thái tử một cái.

Với tư cách là đệ nhất thần toán Hoang Cổ, đánh nhau thì hắn không xong, con chó chạy qua cũng có thể đè hắn ra mà ma sát.

Nhưng luận về tính toán thì hắn nhận thứ hai không ai dám nhận thứ nhất, trừ khi Thái tử cũng giống Tần Phong có thể thay đổi mệnh cách không dính nhân quả, bằng không lát nữa hắn đi vệ sinh ra màu gì Mộc Tú cũng tính được.

Vút một tiếng!!

Mộc Tú đã sớm dự đoán được sự dự đoán của Thái tử, Thần Phong Chu không hề khởi động nhảy vọt không gian, mà hóa thành một đạo hồng quang như sao băng xé toạc màn đêm. "Mau chặn hắn lại, Tần Phong có thể thả, Mộc Tú phải chết!!" Các Chuẩn Đế vội vàng tiến lên ngăn cản, các đòn tấn công thi nhau ném về phía Mộc Tú.

So với một Tần Phong chưa trưởng thành hoàn toàn, Mộc Tú - đệ nhất thần toán Hoang Cổ mới là tồn tại khiến họ đau đầu nhất, phải triệt để giải quyết mầm họa này trước khi khai chiến. "Ta mẹ nó đắc tội ai chứ!?" Mộc Tú bị đánh cho nhảy lên nhảy xuống, không hiểu sao ai cũng xúm vào hội đồng mình. "Tần Phong, nếu ngươi không muốn độc phát thân vong thì ngoan ngoãn dừng lại!!" Thái tử thẹn quá hóa giận liều mạng truy đuổi, cố dùng giải dược để dụ dỗ Tần Phong đầu hàng. "Giải dược!!" Cơ thể Lâm Tam khẽ chấn động, quay đầu nhìn Thái tử.

Ngay khi Thái tử thấy Lâm Tam có vẻ dao động, tưởng có hy vọng nên định bồi thêm mấy câu, thì Tần Phong trong lòng Lâm Tam mở mắt ra, lộ ra một nụ cười và nói một câu không thành tiếng.

Tuy Tần Phong không phát ra âm thanh, nhưng Thái tử nhìn khẩu hình thì vẫn hiểu được. "Thái tử phi, rất mướt!" "Tần Phong, cô phải băm ngươi thành vạn đoạn!" Thái tử tức khắc mất hết lý trí, tu vi Chuẩn Đế bộc phát toàn diện.

Ầm ầm!!

Năng lượng khủng khiếp tuôn ra, hư không rung chuyển dữ dội.

Chỉ là Mộc Tú không cho Thái tử cơ hội thể hiện tài năng, khi

Thần Phong Chu lao ra khỏi vùng hư không bị phong tỏa, hắn lập tức khởi động chức năng nhảy vọt không gian.

Không chỉ thong dong rời đi trước mặt các đại thế gia, mà còn tát thẳng vào mặt Đại Việt hoàng triều một cái đau điếng, điều động bấy nhiêu cao thủ bố hạ thiên la địa võng mà không giữ nổi hai tên Sinh Tử cảnh Tần Phong và Lâm Tam. "Tần Phong, ngươi đừng đắc ý!!" Thái tử tức đến xanh mặt, chờ Tần Phong quay lại cầu xin mình. "Phế vật, một lũ phế vật!!" Các Chuẩn Đế giận dữ, chỉ thẳng mặt đám con cháu nhà mình mà mắng.

Khán giả Tây Chu theo bản năng liếc nhìn Thái tử, cứ cảm thấy các đại thế gia đang mắng chó chửi mèo.

Lúc này —— cục diện hỗn loạn ở hậu cung đã được kiểm soát, từng tiếng quát tháo vang vọng trời đêm. "Vãi thật, đây là muốn một mình gánh chịu mọi đau khổ sao!?" Ánh mắt khán giả Tây Chu đầy vẻ hâm mộ, ước gì có thể thay Đại Việt hoàng đế gánh vác nỗi khổ này. "Nghĩa phụ, người nhất định phải trụ vững đó nha!" Quang Thiên nhìn về phía hậu cung, cúi đầu tiếp tục lau chùi Phương Thiên Họa Kích.

Bên cạnh còn bày sẵn mấy bình "Heo nái cũng phát điên", chuẩn bị đi châm thêm trà cho nghĩa phụ bất cứ lúc nào.

Trong rừng sâu.

Tần Hạo đang ngồi trước đống lửa ăn đồ ăn, cạnh đó là một thiếu nữ mặc hồng y bị trói kiểu ngũ hoa đại bảng treo trên cây. "Tiểu quỷ, mau thả bản tiểu thư ra!" Thiếu nữ hồng y tức giận hét lớn: "Bản tiểu thư là đại tiểu thư Giang gia, Giang Linh, ngươi biết điều thì mau thả ta ra, bằng không chờ cao thủ Giang gia đến ngươi hối hận không kịp đâu." "Ta quản ngươi là Giang gia gì chứ!" Tần Hạo sinh ra ở đệ nhất thế gia Hoang Cổ, có sự ưu việt tự nhiên, trực tiếp chặn họng: "Mau giao Huyết Sắc Thiên Cơ Môi ra, bằng không đừng trách ta không khách khí." "Tiểu huynh đệ, chờ chút!!" Trong rừng tối truyền đến tiếng một nam tử gấp gáp: "Là tiểu nữ mạo muội đắc tội, Huyết Sắc Thiên Cơ Môi ngươi cứ lấy đi, tuyệt đối đừng làm hại tính mạng tiểu nữ." "Thế còn nghe được!" Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, rất hài lòng với kết quả này. "Thế là xong giao dịch rồi à!?" Giang Linh lập tức không vui, hét về phía rừng cây: "Cha, hắn nói bây giờ tăng giá rồi, ngoài Huyết Sắc Thiên Cơ Môi ra còn phải thêm mười cây thiên tài địa bảo, trăm cân kim loại hiếm, ba triệu cực phẩm linh thạch..." "Chờ chút!!" Tần Hạo vội ngắt lời: "Ta chỉ muốn lấy lại Huyết Sắc Thiên Cơ Môi thuộc về ta thôi, khi nào đòi mấy thứ đó của ngươi hả!?" "Này!!" Giang Linh lý thẳng khí hùng nói: "Bản tiểu thư là đại tiểu thư Giang gia, nếu để người ta biết bản tiểu thư chỉ đáng giá một cây Huyết Sắc Thiên Cơ Môi, bản tiểu thư chẳng phải rất mất mặt sao." "Cái tính hiếu thắng chết tiệt này!" Tần Hạo tức khắc cạn lời.

Chương 383

Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao hồi nhỏ anh trai hắn thấy mấy vị tiểu thư thế gia lại dùng từ "vừa trâu bò vừa đẹp" để hình dung rồi. "Không vấn đề!!" Giọng nói trong rừng rất gấp thiết: "Chỉ cần tiểu huynh đệ bảo đảm an toàn cho tiểu nữ, Giang gia ta có thể đưa gấp đôi!" "Thế này mà cũng được nữa hả!!" Long Tượng Đại Đế trong tiểu đỉnh tức khắc ghen tị.

Cứ cảm thấy Tần Hạo sau khi rời Tần gia, chưa ăn được miếng cơm no nào đã sắp được ăn cơm mềm (bám váy phụ nữ) rồi... "Tiểu huynh đệ, quy tắc ta đều hiểu!" Giọng nói trong rừng lại vang lên, ném vào một cái hộp tinh mỹ.

Bên trong ngoài Huyết Sắc Thiên Cơ Môi, bên cạnh còn có một cái nhẫn trữ vật, chứa năm sáu triệu cực phẩm linh thạch, cùng một số thiên tài địa bảo và kim loại hiếm. "Tiểu huynh đệ!" Đối phương lại mở lời: "Chúng ta cứ coi như kết bạn đi, ngươi cầm tiền rồi đi, ta đưa tiểu nữ về nhà." "Được!" Tần Hạo tỏ vẻ mình thật sự không phải loại người đó, nhưng ngặt nỗi đối phương cho quá nhiều. "Được cái gì mà được!" Giang Linh lập tức cuống lên.

Lần này nàng dẫn theo tiểu thị nữ bỏ nhà ra đi, bây giờ bị bắt về muốn trốn ra lại lần nữa khó lắm.

Vút một tiếng!!

Ngay khi Tần Hạo định đi nhặt nhẫn trữ vật, một bóng người đột nhiên từ trong rừng lao ra. "Không xong!!" Tần Hạo rốt cuộc vẫn còn quá non nớt, chưa có kinh nghiệm giang hồ.

Cứ tưởng mọi người nói chuyện bằng sự chân thành, không ngờ đối phương lại chơi bài sáo lộ.

Căn bản không cho hắn cơ hội phản ứng, đối phương lao đến trước mặt hắn trực tiếp phong tỏa toàn bộ huyệt đạo. "Đại Đế!!" Tần Hạo không thể tin nổi trợn to mắt, phát hiện đối phương cư nhiên là tu vi Đế cấp. "Có chút thú vị, cư nhiên có thể nhìn thấu tu vi của ta!" Một trung niên đại thúc mặc bạch bào, để râu ngắn, trông vừa phong trần vừa soái đứng trước đống lửa, nghe thấy lời Tần Hạo thì hứng thú quay đầu đánh giá hắn. "Giang Linh họ Giang, lẽ nào ông chính là thành chủ Vô Song Thành, Giang Vô Song!?" Tần Hạo lọc qua các thế lực họ Giang ở Hoang Cổ một lượt, cuối cùng chốt lại Vô Song Thành.

Vô Song Thành không thuộc về Đại Việt hay Âm Nguyệt hoàng triều, là một tòa thành cô độc ngoài hải ngoại, không ai biết nó được xây dựng từ bao giờ, chỉ biết bên trong cao thủ như mây, lại còn có hai vị Đại Đế tọa trấn.

Đúng thế!

Là hai vị Đại Đế!

Giang Vô Song này tuy là thành chủ Vô Song Thành, nhưng tên thật không phải Giang Vô Song, là do ở rể Vô Song Thành mới đổi tên, người nắm quyền thật sự là thành chủ phu nhân hiện tại, Giang Tuyết. "Ây dà, tiểu gia hỏa khá đấy!" Giang Vô Song thấy Tần Hạo đoán ra thân phận mình, lập tức phấn chấn: "Bản thành chủ thấy ngươi có tư chất làm con rể ở rể, hay là theo bản thành chủ về Vô Song Thành cưới bảo bối nữ nhi của ta nhé!?" "Đùa cái gì vậy!!" "Đùa cái gì vậy!!" Tần Hạo và Giang Linh đồng thanh phản đối, tỏ ý đừng có ghép đôi bừa bãi. "Ngươi xem, ăn ý chưa kìa!" Giang Vô Song càng hăng máu hơn, vung tay cuốn lấy hai người rồi đi luôn. "Buông ta ra!!" Tần Hạo liều mạng giãy giụa, thề chết không làm con rể ở rể.

Giang Vô Song ân cần giáo dục: "Tiểu gia hỏa, hạng người không tài nguyên, không bối cảnh như ngươi, muốn đổi đời thì dựa vào cái gì?

Dựa vào việc đi làm rể đấy, nhớ lấy lời anh đây, gặp người lương thiện thì thành gia trước, gặp quý nhân thì lập nghiệp trước, gặp phú bà thì vừa thành gia vừa lập nghiệp luôn." Giang Linh tức tối đe dọa: "Giang Vô Song, ông còn dám nói bậy nữa, tôi về mách mẹ tôi!!" "Ây dà, tổ tông của tôi ơi!!" Giang Vô Song tức khắc sụm lơ, không dám nói thêm gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, đế đô Đại Việt.

Kể từ khi Tần Phong đến, ba ngày hai trận đánh nhau khiến tòa thành vốn phồn hoa nhất Hoang Cổ giờ trở nên tiêu điều, nhiều nhà cửa đổ nát, ngay cả phủ Thái tử cũng thành phế tích, trong Tử Cấm Thành còn thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của nữ tử. "Thời gian không còn sớm, ta phải khẩn trương mới được!" Thái tử phi nhìn mặt trời sắp lên, lặng lẽ lén vào một tòa đại điện.

Nàng lúc này đang ở trong tộc Hộ Long của Đại Việt, vì Thái tử không công bố việc nàng bị Tần Phong bắt đi, nên nàng dựa vào thân phận Thái tử phi quay lại tộc Hộ Long mà không bị nghi ngờ gì.

Cũng chính nhờ thân phận này mà nàng dễ dàng dò la được tin tức về long mạch.

Theo tộc Hộ Long, long mạch nằm ngay trong đế đô Đại Việt, có điều muốn nó hiện thân thì cần đạo cụ đặc thù, đó chính là Hiển Long Phiên được tộc Hộ Long thờ phụng.

Không có Hiển Long Phiên, long mạch giống như không khí, không thấy được cũng không sờ được. "Tìm thấy rồi!" Thái tử phi vừa vào đại điện đã thấy ngay Hiển Long Phiên.

Hai bên đại điện là bài vị tổ tiên tộc Hộ Long, chính giữa thờ phụng một lá cờ long văn lấp lánh ánh vàng, tỏa ra khí tức cổ xưa lâu đời. "Thái tử phi, đến đây có việc gì!?" Một lão giả tóc trắng đột nhiên xuất hiện, hành lễ với Thái tử phi.

Tuy theo vai vế lão là tổ tông của Thái tử phi, nhưng theo quân thần lễ tiết lão vẫn phải hành lễ với nàng, tộc Hộ Long đời đời trung thành với hoàng tộc, tự nhiên sẽ tuân thủ lễ tiết. "Lão tổ tông, hậu bối không dám!" Thái tử phi chột dạ giật mình, vội quỳ xuống dập đầu hành lễ.

Đồng thời lòng nàng cũng rối loạn, không ngờ trong đại điện còn có một vị lão tổ canh giữ.

Lão giả tóc trắng cũng không thấy có gì bất ổn, chậm rãi nói: "Ngươi hiện tại quý là Thái tử phi, nhận được một lễ của lão phu, không cần sợ thành thế này, cứ nói xem vì sao mà đến!?" "Liều vậy, vì hắn mà liều mạng ta không hối hận!" Thái tử phi nghĩ đến Tần Phong đang chờ mình, bắt đầu bịa chuyện: "Gần đây Tần Phong đại náo đế đô, khiến lòng người hoang mang, nên Thái tử điện hạ sai hậu bối đến thỉnh Hiển Long Phiên để triệu hoán long mạch trấn an lòng dân." "Để trấn an lòng dân!?" Lão giả tóc trắng hơi nhíu mày, tỏ ý chưa từng thấy hoạt động này bao giờ.

Tuy nhiên tộc Hộ Long biết kế hoạch xuất binh của hoàng đế, hiện tại triệu hoán long mạch không chỉ trấn an lòng dân mà còn kích thích sĩ khí binh sĩ, đúng là một cách hay.

Có điều Đại Việt hoàng đế còn chưa băng hà, chuyện này lẽ ra không đến lượt Thái tử chủ trì mới đúng. "Phải rồi!" Lão giả tóc trắng như nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn về phía Tử Cấm Thành.

Tiếng kêu thảm thiết của nữ tử vẫn đang tiếp diễn, Đại Việt hoàng đế không dứt ra được, giao cho Thái tử chủ trì cũng hợp tình hợp lý. "Ai!!" Lão giả thật muốn mắng một câu hôn quân, nhưng lời đến miệng lại không thốt ra được, chỉ đành thở dài, giao Hiển Long Phiên cho Thái tử phi. "Ơ!?" Thái tử phi vô cùng bất ngờ, không ngờ xin cái là được luôn.

Lúc này —— Tần Phong đang dựa vào lòng Lâm Tam giả vờ yếu ớt, thấy buồn chán liền sử dụng Thiên Cơ Tạp.

Theo một trận trời xoay đất chuyển, Tần Phong lần nữa xem kịch bản.

Chỉ là khi hắn mở mắt ra, thần tình trở nên vô cùng kỳ quái, ngoài việc thấy một cơ duyên tương lai của Lâm Tam, hắn còn thấy một cuộc đại nguy cơ quét sạch Hoang Cổ.

Bởi vì dấu ấn Thời Gian Đại Đạo mà hắn mở rương ra quá đỗi khủng khiếp, đã thu hút sự thèm khát của thượng giới, chuyên môn phái một danh tiên nhân xuống tìm kiếm.

Do không biết dấu ấn đó nằm trên người ai, kẻ này liền nhắm mục tiêu vào những thiên kiêu và phế vật danh tiếng xa gần, những kẻ bị từ hôn, cha mẹ song vong đều không tha.

Chương 384

Đặc biệt là bốn đại họ Tiêu, Lâm, Diệp, Thạch đều bị diệt tộc, quá đáng hơn là hắn còn chặt giun đất làm mấy đoạn, trứng gà cũng bị lắc cho tan lòng đỏ mới thôi.

Có thể nói thiên kiêu có danh có tính ở Hoang Cổ hắn đều không bỏ qua, duy chỉ có cái tên Đường gì đó dùng Lam Ngân Quấn Quanh là thoát được một kiếp... "Cứ nhiên là nhắm vào ta mà đến!" Tần Phong ngay tại chỗ liền bị chỉnh tới mức vỡ trận.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm làm lão sâu sách của hắn, bảo bối bị nhìn trúng phải là kịch bản dành riêng cho các 'main chính' mới đúng, hắn một đại phản diện lấy đâu ra đức ra năng mà sở hữu loại kịch bản này cơ chứ!?

Nhưng đối phương đã đánh tận cửa, hắn tự nhiên cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Chỉ là hắn không định đích thân ra tay, mà định đóng cửa thả nhị đệ.

Phải biết, đối phương là boss từ thượng giới hạ phàm, thanh máu dày đánh cực kỳ tốn sức không nói, giết hắn xong còn đắc tội với đại lão thượng giới.

Hắn không muốn học theo mấy thằng main chính vừa đặt chân lên thượng giới đã bị cả thế giới truy sát, cho nên thôi cứ đem áp lực này ném cho nhị đệ là tốt nhất. "Nhị đệ à, ca ca cũng là vì tốt cho đệ thôi, có áp lực mới có động lực a!" Tần Phong tin tưởng nhị đệ sớm muộn gì cũng sẽ thấu hiểu hắn, hiểu được tấm lòng lương khổ dụng tâm này của người làm ca ca. "Tần huynh, huynh tỉnh rồi sao!?" Lâm Tam thấy Tần Phong mở mắt, vội vàng quan tâm hỏi thăm. "Đa tạ Lâm huynh quan tâm, chỉ là ta e rằng không trụ được nữa rồi, khụ khụ..." Tần Phong đột nhiên mặt mũi trắng bệch, bịt miệng ho khan, máu đen dọc theo khóe miệng lại một lần nữa chảy ra. "Tần huynh, ta đi tìm giải dược cho huynh!" Lâm Tam nhớ tới lời Thái Tử nói, vội vàng xoay người định quay lại đại việt đế đô. "Vô dụng thôi!" Mộc Tú vô cùng bi thương nói: "Chủ công trúng phải là Tử Ngọ Đoạn Hồn Tán do Độc Vương mới nghiên chế ra, cho dù là Đại Đế trúng chiêu cũng khó lòng tránh khỏi, nếu không phải chủ công sở hữu thể chất bách độc bất xâm, e rằng đã không trụ được đến tận bây giờ." "Vậy thì chỉ cần tìm được Độc Vương là được rồi!" Lâm Tam vẫn không dừng lại, chuẩn bị đi tìm Độc Vương đòi thuốc giải. "Độc Vương đã bị ta giết rồi!" Tề Tu Viễn tâm trạng nặng nề nói: "Chúng ta đã lật tung cả người lão ta lên cũng không tìm thấy giải dược, chỉ tìm thấy một quyển sổ ghi chép rằng Tử Ngọ Đoạn Hồn Tán không có thuốc giải." "Sao lại có thể như vậy!?" Lâm Tam đột nhiên dừng bước, trong lòng trào dâng một nỗi bi thương cực hạn.

Hắn vốn tưởng Tần Phong sẽ là chí hữu, huynh đệ, tri kỷ, đối thủ và là người hắn tín nhiệm nhất đời này, nào ngờ hai người gặp nhau chưa được bao lâu đã phải vĩnh biệt.

Nhân sinh hạnh phúc biết bao khi gặp được một tri kỷ, nhưng cũng bất hạnh biết mấy khi phải vĩnh biệt tri kỷ ấy! "Đừng bi thương, đừng buồn bã!" Tần Phong yếu ớt an ủi: "Có sinh ắt có diệt, có hợp ắt có tan, đó chẳng qua là quy luật vận hành của đại tự nhiên thôi, không có gì đáng để phiền lòng cả, hãy mang theo kiếm của ta mà tiếp tục tiến bước!" "Tần huynh!" Lâm Tam rốt cuộc không chịu nổi nữa, không thể chấp nhận được kết quả này.

Hắn nuôi dưỡng Hạo Nhiên Kiếm Khí ngàn năm chính là để có thể cùng quân nhất chiến, nhưng giờ đây kiếm chưa ra khỏi vỏ, quân đã sắp rời xa, từ nay về sau con đường kiếm đạo đơn độc, không còn ai bầu bạn bên mình. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 20 vạn phản phái điểm!" "Cũng không biết Thái Tử Phi thế nào rồi!?" Tần Phong thấy không khí đã được đẩy lên cao trào, chỉ còn chờ Thái Tử Phi – vị thần trợ công này xuất hiện nữa thôi.

Dù sao không giống với loại não tàn vì tình như Thái Tử Phi, Lâm Tam dù sao cũng là Thiên Tuyển Chi Tử hàng thật giá thật, kỹ năng diễn xuất khoa trương của Mộc Tú e rằng rất khó để không bị nghi ngờ, vẫn là sự chân tình lưu lộ của Thái Tử Phi sẽ tự nhiên hơn một chút.

Lúc này, Thái Tử Phi đã rời khỏi Hộ Long nhất tộc.

Do tối qua Tần Phong đã tới đỉnh Tử Cấm chiến đấu nên lúc này nàng cũng không biết hắn đang ở đâu, chỉ có thể mang theo Hiển Long Phiên vội vã chạy về nơi hai người chia tay để tìm kiếm. "Tìm thấy rồi!!" Thái Tử Phi đột nhiên lộ vẻ kinh hỉ khi nhìn thấy Thần Phong Chu đang lơ lửng trên không trung.

Nàng vốn tưởng sau khi thoát thân tối qua Tần Phong sẽ lập tức rời đi, không ngờ hắn cư nhiên mạo hiểm ở lại chỗ cũ đợi nàng, điều này càng khiến nàng kiên định rằng sự lựa chọn của mình là không sai. "Tần công tử!!" Thấy Tần Phong yếu ớt trên Thần Phong Chu, Thái Tử Phi chẳng còn màng đến lễ nghĩa liêm sỉ, lao nhanh tới. "Có thể nhìn thấy nàng bình an trở về trước khi chết, ta cũng có thể yên tâm mà đi rồi!" Tần Phong không giống như những tên phản diện khác hối hả hỏi kết quả, mà trong ánh mắt tràn đầy sự quan tâm nhìn Thái Tử Phi, bàn tay lớn càng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của nàng, dường như sợ nàng lại đi mạo hiểm vì hắn một lần nữa. "Tần công tử, huynh sẽ không sao đâu!" Thái Tử Phi giống như đang khoe bảo bối, lấy Hiển Long Phiên ra, thần tình kích động nói: "Có Hiển Long Phiên này, chúng ta có thể triệu hoán long mạch, dùng long mạch bảo hộ huynh gặp dữ hóa lành." "Long mạch có thể giải độc sao?!" Lâm Tam lập tức tỉnh táo lại, không ngờ bất ngờ lại đến nhanh như vậy. "Đồ ngốc này!" Tần Phong chẳng thèm liếc mắt nhìn Hiển Long Phiên, sủng nịnh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của Thái Tử Phi, giọng nói ôn nhu: "Cho dù để nàng triệu hoán ra long mạch thì đã sao, đó là đế đô của Đại Việt, chúng ta có thể trốn thoát được đã là lão thiên gia phù hộ rồi, muốn chém long mạch của người ta đúng là si tâm vọng tưởng." "Nhưng mà..." Thái Tử Phi cuống quýt định nói gì đó, nhưng lại bị Tần Phong dùng tay chặn lại nơi cánh môi. "Bảo à, đừng vì ta mà mạo hiểm nữa!" Tần Phong một mặt thâm tình nói: "Nguyện vọng duy nhất của ta hiện giờ là dùng chút thời gian còn lại đưa nàng đi ngắm một trận tuyết, kim triều nhược thị đồng lâm tuyết, thử sinh dã toán cộng bạch đầu (hôm nay nếu được cùng ngắm tuyết rơi, đời này coi như cũng đã được cùng nhau bạc đầu)." "Tần công tử!!" Thái Tử Phi lập tức sụp đổ, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Nàng cũng không muốn từ bỏ tam tòng tứ đức đâu, nhưng khổ nỗi Tần Phong lại gọi nàng là 'Bảo' a. "Đậu má!!" Tề Tu Viễn nếu không phải biết rõ chân tướng, suýt chút nữa cũng tin vào cái mồm điêu của tên tra nam này rồi. "Giá như thuở thiếu thời ta không tự ti, thì thê thiếp chắc chắn đã có một đống!" Trong lòng Mộc Tú không biết ghen tị đến nhường nào, biết rõ 'ao cá' của Tần Phong lại có thêm một nàng tiên cá nữa rồi. "Tần huynh, ta sẽ không để huynh có chuyện gì đâu!" Lâm Tam không chút do dự cầm lấy Hiển Long Phiên, ánh mắt kiên định nhìn về phía đế đô Đại Việt. "Lâm huynh, huynh định làm gì?!" Tần Phong dường như dự cảm được điều gì, giãy giụa muốn đứng dậy ngăn cản: "Mau buông Hiển Long Phiên xuống, huynh đi là nộp mạng đấy, chuyện của ta không cần huynh quản." Lâm Tam thần sắc bình tĩnh nói: "Tần huynh, ba năm trước cả thế giới đều không tin ta, chỉ có mình huynh kiên định tin ta, vì thế không tiếc kẻ thù với cả thế giới, hôm nay Lâm Tam ta vì cứu huynh, cũng có thể đối đầu với cả thế giới." Nói xong, không đợi Tần Phong lên tiếng, hắn đã hóa thành hồng quang bay đi xa. "Lâm huynh, đừng đi mà!!" Tần Phong ở phía sau liều mạng gào thét, điều khiển Thần Phong Chu đuổi theo. "A cái này!!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn đều nhìn đến ngây người.

Vốn tưởng Tần Phong chỉ là một gã tra nam lừa gạt tình cảm phụ nữ, không ngờ hắn cư nhiên ngay cả tình cảm đàn ông cũng không tha. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 20 vạn phản phái điểm!!" "Lại có thêm 20 vạn vào túi!" Tần Phong tiếp tục ở phía sau liều mạng hô hoán Lâm Tam, trong lòng thì gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan để ăn mừng. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu hao 300 vạn phản phái điểm, thành công đổi được một viên Sinh Tử Cảnh Căn Cơ Đan!" Oành đoàng đoàng!!

Lâm Tam một lần nữa quay lại đế đô Đại Việt, lập tức tế ra Hiển Long Phiên, nhất thời đất rung núi chuyển, phong vân biến sắc. "Kẻ nào dám triệu hoán long mạch?!" Hoàng đế Đại Việt mạnh mẽ bật dậy khỏi giường, chẳng màng đến đám mỹ nhân nằm la liệt bên cạnh, vội vàng nhảy xuống giường định ra ngoài xem xét, nhưng vừa bước được hai bước thì chân hạ mềm nhũn ngã nhào xuống đất. "Nghĩa phụ, người không sao chứ!?" Quang Thiên lo lắng hét lớn một tiếng, tay cầm Phương Thiên Họa Kích phi thân tới... "Trẫm không sao, có phải Thái Tử tạo phản rồi không!?" Hoàng đế Đại Việt bất chấp đôi chân bủn rủn vô lực, vội vàng bò dậy hỏi.

Cũng chẳng trách lão liên tưởng đến Thái Tử đầu tiên, thực sự là những năm qua Thái Tử quá đỗi không an phận.

Đầu tiên là nuôi dưỡng rất nhiều năng nhân dị sĩ trong phủ, sau lại cưới nữ tử của Hộ Long nhất tộc làm Thái Tử Phi.

Hiện giờ long mạch đột nhiên bị triệu hoán, lão tự nhiên sẽ liên tưởng đến Thái Tử. "Nghĩa phụ cẩn thận!" Quang Thiên thấy thị vệ chạy tới, đành bất đắc dĩ buông Phương Thiên Họa Kích xuống nói: "Nhi thần luôn canh giữ bên ngoài, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì." Ngao!!

Tiếng rồng ngâm chấn động màng nhĩ vang thấu thiên địa, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy bầu trời vốn đang nắng rực rỡ đột nhiên tối sầm lại, linh khí từ tám phương bốn hướng điên cuồng hội tụ trên không trung đế đô Đại Việt.

Một con ngũ trảo kim long dài vạn trượng hiện thân, uy nghiêm đứng sừng sững giữa hư không, bễ nghễ nhìn xuống vạn vật chúng sinh, khiến cả thiên địa phải run rẩy.

Chương 385

Đặc biệt là luồng uy áp bàng bạc tỏa ra từ thân nó, giống như mười vạn đại sơn giáng xuống mảnh thiên địa này, không ít người không chịu nổi uy áp này mà quỳ rạp xuống, mặt cắt không còn giọt máu. "Long mạch!!" "Long mạch kìa!!" "..." Khắp đế đô Đại Việt vang lên những tiếng kinh hô liên tiếp, cao thủ của các đại thế gia phân phân xuất hiện xem xét.

Phải biết, long mạch là căn cơ của một đế quốc, không chỉ hoàng tộc Đại Việt căng thẳng mà các đại thế gia cũng lo lắng không kém.

Bởi vì long mạch ngoài việc bảo hộ Đại Việt phong điều vũ thuận, còn có thể liên tục cung cấp nhân tài cho đế quốc, hiểu đơn giản thì long mạch chính là chất xúc tác tạo ra nhân tài.

Nó có thể khiến tư chất của trẻ sơ sinh ở Đại Việt mạnh hơn, bẩm sinh đã vượt xa trẻ sơ sinh ở các quốc gia khác.

Mà là những thế gia cùng cai trị thiên hạ với hoàng tộc, tự nhiên cũng được long mạch quan chiếu đặc biệt, từ đó đảm bảo trong gia tộc không ngừng xuất hiện thiên kiêu.

Tuy nhiên sự đời đều có hai mặt... có nhân tài có thể đưa đế quốc đi đến cường thịnh, nhưng có nhân tài lại khiến đế quốc suy bại.

Trong đó phải kể đến những yêu nghiệt sinh ra vào lúc 'trăng đỏ' là khắc long mạch nhất, một khi để loại người này trưởng thành không chỉ mang đến thiên tai nhân họa, mà nghiêm trọng hơn còn có thể đẩy một đế quốc cường thịnh tới chỗ diệt vong. "Phụ hoàng, đã xảy ra chuyện gì vậy!?" Thái Tử vội vã vào cung hỏi thăm, không hiểu vì sao phụ hoàng mình lại triệu hoán long mạch. "Không phải ngươi sao?!" Hoàng đế Đại Việt ngay tại chỗ bị làm cho ngơ ngác.

Ban đầu lão còn đang nhảy dựng lên nghi ngờ Thái Tử tạo phản, kết quả Thái Tử lại một thân một mình vào cung, nhìn kiểu gì cũng không giống như muốn tạo phản bức cung.

U u u!

Tiếng kiếm minh sắc lẹm vang thấu thiên địa, kiếm thế vô hình hội tụ thành một tấm màn kiếm, không gian gợn sóng như bọt sóng trong biển nộ, không ngừng lan tỏa giữa hư không. "Đó là..." Đồng tử của mọi người co rụt lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hư không.

Chỉ thấy trong ánh kiếm rực rỡ có một đạo thân ảnh thon dài, tắm mình trong kiếm quang mang lại một cảm giác sừng sững như đại sơn.

Lâm Tam!?

Lâm Tam của Tạo Hóa Tiên Cảnh!?

Không phải hắn đã bỏ trốn cùng Tần Phong rồi sao!?

Tại sao lại quay lại, còn triệu hoán ra cả long mạch nữa!?

Đối mặt với vô vàn câu hỏi của mọi người, Lâm Tam chỉ đáp lại bằng một kiếm trong tay.

Keng!

Một kiếm vung ra!

Thiên khung giống như bị lật ngược, vang lên những tiếng oanh minh như núi lở sóng trào, từng đạo phong bạo kiếm khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường chém về phía long mạch, một màn đột ngột này khiến sắc mặt của các đại thế gia đại biến. "Thằng nhãi ranh, ngươi dám!!" Các đại thế gia ngay lập tức không ngồi yên được nữa, lần lượt xông lên bảo hộ khí vận long mạch. "Mau, bảo vệ long mạch cho trẫm!!" Hoàng đế Đại Việt hoàn toàn hoảng loạn, không màng đến uy nghi mà vội vàng gào thét.

Phải biết, là hoàng đế Đại Việt nên lão có long mạch hộ thể, một khi long mạch bị tổn hại, thực lực của lão chắc chắn cũng sẽ giảm mạnh.

Cho nên lão lúc này cũng chẳng quan tâm tại sao Lâm Tam lại có Hiển Long Phiên, giữ được long mạch chính là giữ được ngai vàng và hậu cung của lão. "Rõ!!" Hộ vệ trong cung nhận được ý chỉ liền xông lên bảo vệ long mạch.

Cứ như vậy, bên cạnh hoàng đế Đại Việt chỉ còn lại hai người là Quang Thiên và Thái Tử.

Một người là đứa con trai ruột luôn mong mỏi được làm lễ tang thật hoành tráng cho cha!

Một người là đứa con nuôi hiếu thảo tay cầm Phương Thiên Họa Kích!

Lúc này, Lâm Tam đối mặt với những cường giả đang lao tới mà chẳng hề hoảng hốt, phất tay lấy ra tòa bảo tháp bảy tầng của mình.

Nhất phương trấn áp!

Nhị thủy diêu phân!

Tam cực thùy quang!

Chỉ thấy Lâm Tam một hơi mở ra ba tầng bảo tháp, trong sát na, phong vân biến sắc, một luồng năng lượng thô tráng như đại sơn quét qua chân trời, dường như băng qua hư không va chạm với đám cường giả đang lao ra từ tám phương bốn hướng.

Oành đoàng đoàng!!

Hai bên va chạm, ánh sáng chói lọi.

Giống như hai ngôi sao hằng tinh đâm vào nhau, bộc phát ra phong bạo kinh người, ngay cả nhật nguyệt tinh thần trên hư không cũng dường như run rẩy theo, và cũng thành công đẩy lùi những kẻ đang lao tới ngăn cản Lâm Tam. "Tê tê!!" Mọi người không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh, bị món thượng cổ thần khí này của Lâm Tam làm cho kinh hãi. "Cái đám Thiên Tuyển Chi Tử này quả nhiên không nói lý lẽ mà!" Tần Phong cũng đã điều khiển Thần Phong Chu đuổi tới, thực sự bị chiến lực của Lâm Tam làm cho hú hồn.

Tuy hắn biết bảo bối trong tay Thiên Tuyển Chi Tử không phải phàm phẩm, nhưng thực sự không ngờ chỉ mới mở có ba tầng đã có thể đánh lui nhiều cao thủ như vậy, trong đó còn có mấy vị Chuẩn Đế cảnh.

Thật không dám tưởng tượng, nếu mở cả bảy tầng thì sẽ có uy lực cỡ nào. "Trảm!!" Lâm Tam hoàn toàn không có ý định dừng tay, vung Vô Trần Kiếm một lần nữa chém về phía long mạch.

Ngao!!

Ngũ trảo kim long ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng bi minh, không chịu nổi mà phân tách ra một viên quang châu màu vàng, thân hình vạn trượng cũng trong nháy mắt gầy rộc đi một vòng. "Không ổn rồi!!" Các đại thế gia hoàn toàn mất bình tĩnh, điên cuồng xông lên ngăn cản Lâm Tam.

Phải biết, viên quang châu màu vàng kia tương đương với một phần ba long mạch, phải mất vạn năm mới có thể ngưng tụ thành, coi như Lâm Tam một kiếm này đã chém đi vạn năm quốc vận của vương triều Đại Việt bọn họ. "Tần huynh!!" Lâm Tam mặc kệ hoàn cảnh nguy hiểm của bản thân, phất tay ném đoạn long mạch vừa chém được cho Tần Phong.

Chương 386

Chỉ thấy viên quang châu màu vàng nhanh chóng chui vào trong cơ thể Tần Phong, chỉ trong nháy mắt gông xiềng Sinh Tử cảnh nhị trọng đã bị phá vỡ, đột phá ngay tại chỗ lên Sinh Tử cảnh tam trọng. "Làm sao có thể!!" Tần Phong trợn tròn mắt khó tin, không ngờ hiệu quả của long mạch lại tốt đến vậy.

Chỉ là dung hợp đơn giản đã đột phá tu vi ngay tại chỗ, nếu hoàn toàn luyện hóa thì còn kinh khủng đến mức nào.

Nghĩ đến vị boss thượng giới sắp giáng lâm, hắn quyết định trước tiên tìm chỗ nào đó 'cẩu' một thời gian cái đã.

Đợi nhị đệ và Lâm Tam cái đám Thiên Tuyển Chi Tử này dọn dẹp xong xuôi, gã phản diện hắn mới nhảy ra hái quả ngọt. "Phụt!!" Hoàng đế Đại Việt phun ra một ngụm tiên huyết, khí tức cũng trong nháy mắt giảm xuống một bậc. "Phụ hoàng!" "Nghĩa phụ!" Thái Tử và Quang Thiên biến hóa thành đại hiếu tử trong chớp mắt, tiến lên đỡ lấy hoàng đế Đại Việt.

Đồng thời, hai tên đại hiếu tử cũng không ngừng giao lưu bằng ánh mắt, dường như đang nói cơ hội ngàn năm có một đã tới, lúc này không ra tay thì đợi đến bao giờ.

Ngươi phụ trách tấn công trực diện, ta phụ trách đâm sau lưng!

Ngươi phụ trách khóc tang, ta phụ trách gọi hồn!

Ngươi liên hệ người thân bạn bè, ta chuẩn bị đặt tiệc ăn cỗ!

Ngươi kế vị trước linh cữu lo liệu tang lễ thật hoành tráng cho phụ hoàng, ta cầm Phương Thiên Họa Kích giữ linh cho nghĩa phụ... "Đừng quản trẫm, mau đi thủ hộ long mạch!!" Hoàng đế Đại Việt cuống quýt không thôi.

Nếu không phải hiện giờ hai chân lão phát mềm, lão đã đích thân cầm đao xông lên rồi. "Phụ hoàng, người đừng kích động!" Thái Tử cưỡng ép đè nén sự kích động trong lòng, biết cơ hội của mình đã tới.

Cho dù phụ hoàng lão có tu vi Đế cấp, nhưng đối mặt với ba ngàn giai lệ hậu cung thì cũng phải bị đào rỗng, huống chi khí vận long mạch bị Lâm Tam chém mất một đoạn khiến thực lực phụ hoàng giảm mạnh.

Cộng thêm lúc này bên cạnh phụ hoàng chẳng có lấy một tên thị vệ, đây tuyệt đối là khoảnh khắc lão làm Thái Tử tiếp cận ngai vàng nhất. "Vì ngày này cô, không, trẫm đã đợi ròng rã ba ngàn năm rồi!" Ánh mắt quan tâm của Thái Tử trong nháy mắt trở nên sắc lẹm, trong tay cũng nhanh chóng xuất hiện hai cây đinh dài màu vàng.

Do dự là sẽ bại bắc!!

Chỉ thấy Thái Tử nhân lúc hoàng đế Đại Việt đang dồn hết sự chú ý vào long mạch, không chút do dự phát động công kích, giơ tay đâm thẳng hai cây đinh vàng vào ngực hoàng đế.

Phập!!

Đinh đâm vào người, máu tươi bắn tung tóe!!

Hoàng đế Đại Việt chỉ cảm thấy ngực truyền tới một cơn đau nhức nhối, cúi đầu thấy hai cây đinh vàng có hình rồng quấn quanh, kèm theo đó là một cơn đau thấu đến tận linh hồn. "Phệ Nguyên Đinh!!" Mặt hoàng đế hiện lên vẻ kinh hoàng, đưa tay muốn rút Phệ Nguyên Đinh ra.

Phải biết, Phệ Nguyên Đinh là một loại pháp khí dùng một lần cực kỳ lợi hại, một khi bị đâm vào cơ thể không chỉ có thể phong bế các đại huyệt đạo toàn thân, mà còn có thể giam cầm nguyên thần bên trong cơ thể.

Đồng thời gây ra tổn thương mang tính hủy diệt cho nguyên thần, cho dù là cường giả cấp Đế cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Chỉ có điều Thái Tử căn bản không cho hoàng đế cơ hội rút đinh, lại lấy thêm hai cây nữa đâm vào hai vai lão, tiếp đó là hai bên xương sườn, tay, chân...

đâm liên tiếp mười tám cây, động tác trôi chảy như nước chảy mây trôi, nhìn một cái là biết chưa ít lần luyện tập ở nhà. "Nghịch tử!!" Hoàng đế Đại Việt vừa cuống vừa giận, không ngờ Thái Tử lại muốn thí quân.

Chỉ là tên nghịch tử này quá coi thường cường giả cấp Đế rồi, cho dù lão hiện tại bị tửu sắc đào rỗng cơ thể, khí vận long mạch bị chém dẫn đến tu vi giảm mạnh, nhưng Đại Đế vẫn là Đại Đế, tuyệt đối không phải loại Chuẩn Đế như hắn có thể giết được.

Bốp một tiếng!!

Hoàng đế Đại Việt giáng một chưởng lên ngực Thái Tử, trực tiếp đánh bay hắn ra xa mấy chục mét. "Phụt!!" Thái Tử phun ra một ngụm máu, cảm thấy lồng ngực gần như vỡ nát.

Phập một tiếng!!

Ngay khi hoàng đế Đại Việt định thừa thắng truy kích, từ phía sau đột nhiên cảm nhận được một cơn đau nhói mãnh liệt.

Khi lão quay đầu lại một cách khó tin, quả nhiên thấy Quang Thiên đang cầm Phương Thiên Họa Kích đâm mình từ phía sau.

Chỉ thấy Quang Thiên lúc này hoàn toàn khác hẳn với hình ảnh con chó lăng xăng lấy lòng chủ nhân trước kia, ánh mắt hắn giờ đây sắc bén, uy phong lẫm lẫm cầm kích, quanh thân dâng trào khí tức Chuẩn Đế cảnh. "Tu La Đồ, ngươi đã tham ngộ được Tu La Đồ!" Hoàng đế nhìn một cái liền hiểu ra chuyện gì, ngoài việc tham ngộ bức Tu La Đồ kia ra, với tư chất của Quang Thiên, căn bản không thể nào đột phá lên Chuẩn Đế cảnh trong vòng vài năm ngắn ngủi. "Nhi thần, cung tống nghĩa phụ thăng thiên!" Quang Thiên không có ý định trả lời, Phương Thiên Họa Kích bộc phát ra ánh sáng chói mắt. "Tìm chết!!" Hoàng đế Đại Việt bất chấp đau đớn, lại giáng một chưởng lên người Quang Thiên. "Phụt!!" Quang Thiên phun ra một ngụm máu, cũng bay xa mấy chục mét.

Gần như cùng lúc đó, Thái Tử đang trọng thương nhờ vào chấp niệm với ngai vàng mà bò dậy, cả người dường như rơi vào trạng thái điên loạn lao nhanh tới, giáng một chưởng thật mạnh lên thiên linh cái của hoàng đế Đại Việt.

Luồng năng lượng khủng khiếp trong nháy mắt xâm nhập vào cơ thể, chỉ nghe tiếng xương cốt vỡ vụn răng rắc liên miên không dứt. "Trẫm sắp tàn đời rồi sao!?" Hoàng đế Đại Việt chỉ cảm thấy tầm nhìn mờ đi, trong não bộ hiện lên những thước phim quay chậm về cuộc đời mình.

Khi mới kế vị lão ý khí phong phát, phấn đấu tự cường, đối nội tích cực chỉnh đốn các đại thế gia, đối ngoại mạnh mẽ xuất quân chinh phạt, đưa vương triều Đại Việt bước vào thời kỳ huy hoàng chưa từng có, vạn tộc Hoang Cổ không ai không thần phục dưới chân lão.

Kẻ cứng đầu duy nhất là Âm Nguyệt hoàng triều không chịu phục tùng đã bị lão liên tục tiễn đưa mấy đời đế quân, cho đến khi Lục Đạo đế quân kế vị quỳ gối trước mặt lão cầu xin sắc phong mới chịu kết thúc.

Từ đó danh tiếng Đại Việt vang dội hoàn vũ, uy nghiêm Đại Việt không ai dám chạm vào.

Cũng chính từ lúc đó, lão bắt đầu bỏ bê triều chính, mặc sức buông thả bản thân, thu thập kỳ trân dị bảo thiên hạ để thỏa mãn dục vọng, rộng chiêu mỹ nhân vào cung tuyển phi, ngày ngày chìm đắm trong tửu trì nhục lâm.

Đến khi lão sực tỉnh thì phát hiện các đại thế gia sớm đã nuôi quân tự trọng, muốn xoay chuyển cục diện nhưng lại thấy mình đã lực bất tòng tâm.

Nhưng lão vạn lần không ngờ tới, cuối cùng mình lại chết dưới tay Thái Tử.

Chương 387

Ngao!!

Kim sắc long mạch giữa hư không như cảm ứng được hoàng đế Đại Việt sắp băng hà, không kìm được ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng bi minh, kim quang quanh thân cũng theo đó mà ảm đạm đi vài phần. "Chuyện gì thế này!?" Mọi người cũng cảm nhận được sự bất thường của long mạch, theo bản năng quay đầu nhìn về hướng Tử Cấm Thành.

Chỉ thấy hoàng đế Đại Việt hơi thở gần như không còn nằm trên đất, trên người ngoài mười tám cây Phệ Nguyên Đinh còn có mấy vết thương chí mạng sâu tận xương tủy. "Oa oa, phụ hoàng!!" "Oa oa, nghĩa phụ!!" Hai tên đại hiếu tử chẳng màng đến cơ thể đang trọng thương, phủ phục trên người hoàng đế gào khóc thảm thiết. "Không ổn rồi, bệ hạ gặp thích khách rồi!" Hộ vệ trong cung nhất thời cảm thấy trời sập xuống, điên cuồng lao về phía hoàng đế. "Bảo vệ long mạch!!" Thái Tử bi thống hét lớn với mọi người.

Ý chỉ là phụ hoàng lão đã băng hà rồi, giờ phải bảo vệ cho tốt long mạch vốn thuộc về lão, thuận tiện để lão có thời gian xóa dấu vết hiện trường. "Rõ!!" Hộ vệ trong cung lộ vẻ do dự.

Nghĩ đến sau này phải kiếm ăn dưới tay Thái Tử, chỉ đành bất đắc dĩ quay đầu tiếp tục vây công Lâm Tam.

Lúc này, Hộ Long nhất tộc cũng phát hiện ra chuyện không ổn.

Vốn tưởng Thái Tử triệu hoán long mạch để an định lòng dân, cổ vũ sĩ khí, nào ngờ lại thấy Lâm Tam một kiếm chém mất vạn năm khí vận của Đại Việt.

Đến lúc này dù họ có ngốc đến mấy cũng biết là mình đã mắc mưu. "Thái Tử Phi đã lừa lão phu, nàng ta phản bội Đại Việt, cũng phản bội Hộ Long nhất tộc chúng ta!!" Lão tổ tông của Hộ Long nhất tộc nộ khí xung thiên, triệu tập tộc nhân thề phải thủ hộ long mạch báo thù cho hoàng đế.

Oành đoàng đoàng!!

Uy áp khủng khiếp của thiên địa liên tục giáng xuống.

Lâm Tam bị cao thủ của các đại thế gia bao vây tầng tầng lớp lớp, chỉ có thể dựa vào tòa tháp nhỏ bảy tầng để miễn cưỡng chống đỡ, giống như một con thuyền cô độc giữa bão tố, có thể bị lật úp bất cứ lúc nào. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 20 vạn phản phái điểm!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn đắc tội cả vương triều Đại Việt gặp nguy hiểm đến tính mạng, thu được một lần rút thưởng!!" "Lâm huynh đừng sợ, có ta đây!!" Tần Phong kể từ sau khi dung hợp một phần long mạch, lưng không mỏi, chân không đau, đi đứng cũng có lực hơn, một hơi cùng Thái Tử Phi thực hiện hai mươi tiết học cưỡi ngựa cũng chẳng nhằm nhò gì... "Tần công tử, huynh khỏe rồi!" Gương mặt sầu não của Thái Tử Phi hiện lên vẻ kinh hỉ, không ngờ hiệu quả của long mạch lại tốt đến thế. "Đợi ta quay lại sẽ dạy nàng cưỡi ngựa!" Tần Phong một chưởng đánh mở Vô Tận Kiếm Hạp, rút Trường Không thần kiếm phi thân tới. "Mau...

đi đi!!" Lâm Tam miệng ngậm máu tươi, gian nan thốt ra ba chữ.

Cho dù hắn lúc này đã đột phá lên Sinh Tử cảnh, sở hữu món thượng cổ nghịch thiên thần khí như tháp bảy tầng, cũng khó lòng chống đỡ nổi sự tấn công của nhiều cao thủ như vậy, trong đó còn có đám Chuẩn Đế như Ngô Vương, Ngụy Vương.

Nhưng Tần Phong không nói lời nào, cầm kiếm tiếp tục lao về phía Lâm Tam.

Đồng thời cũng tự thêm cho mình một chút 'buff', khí tràng của cả người trong nháy mắt thay đổi, giống như một vị vua trong giới kiếm đạo, kiếm quang vung ra, tiếng kiếm minh vang vọng giữa hư không.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Kiếm khí vô tận từ tận cùng thiên khung rơi rụng xuống, còn hàm chứa một đạo kiếm ý cực kỳ đáng sợ, cả thiên địa bắt đầu rung chuyển dữ dội. "Uy lực của kiếm này tuy vượt xa Thần cấp, nhưng khổ nỗi người vung kiếm chỉ có Sinh Tử cảnh tam trọng!" Một vị cao thủ Quy Nhất cảnh tự giác bước ra, huyết khí bàng bạc quanh thân dâng trào, giẫm đạp hư không, mỗi cử chỉ hành động đều có thể trấn áp không gian.

Oành đoàng đoàng!!

Đối phương đột nhiên nắm chặt tay thành quyền, liên tục tung ra hàng trăm quyền, mỗi một quyền đều khiến hư không chấn động, hàm chứa uy thế quyền trấn sơn hà. "Huyết khí thật mạnh!!" Tần Phong nhịp thở đột nhiên dồn dập, đối với loại người này hắn hoàn toàn không có sức kháng cự.

Phải biết huyết khí là chất xúc tác tốt nhất cho Thương Thiên Bá Thể, chỉ cần hấp thu đủ nhiều huyết khí là có thể mở ra hình thái thứ ba, chiến lực ít nhất cũng phải tăng lên gấp mười mấy lần.

Oành đoàng đoàng!!

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn và nắm đấm của đối phương va chạm mạnh vào nhau, tiếng oanh minh chấn động thiên địa, phong bạo năng lượng vô tận cũng quét sạch tám phương. "Sao có thể!!" Sắc mặt cao thủ Quy Nhất cảnh biến đổi mạnh mẽ, cư nhiên cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Tuy nói Tần Phong là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, tuổi chưa đầy mười tám đã đột phá Sinh Tử cảnh tam trọng, nhưng Sinh Tử cảnh vẫn là Sinh Tử cảnh, sao có thể đối đầu ngang ngửa với Quy Nhất cảnh được, giữa đó còn cách cả một đại cảnh giới Phiêu Miểu cảnh nữa kia mà. "Đứa trẻ này thực sự là một yêu nghiệt tiền cổ vị văn!" Cao thủ Quy Nhất cảnh không dám khinh suất nữa, kết thủ ấn quát lớn: "Lôi tới!!" Oành đoàng đoàng!!

Tiếng sấm chấn động vang lên điên cuồng giữa hư không, nhuộm bầu trời thành một màu tím ngắt, từng đạo lôi đình dài hàng trăm trượng gào thét rơi xuống, áp lực đáng sợ từ phía trên hư không ập tới dữ dội. "Đạo pháp, Lôi thuật!!" Đối phương lại hét lớn một tiếng, phất tay chỉ về phía Tần Phong.

Uỳnh uỳnh!!

Lôi đình cuồng bạo giống như nhận được mệnh lệnh, lao thẳng về phía vị trí Tần Phong đang đứng. "Tần công tử cẩn thận!" Thái Tử Phi đứng trên Thần Phong Chu, khuôn mặt nhỏ nhắn viết đầy sự lo lắng. "Chút Quy Nhất cảnh hèn mọn cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt ta!" Tần Phong hoàn toàn không coi đối phương ra gì, cũng phất mạnh tay quát: "Kiếm tới!!" Ngay tức khắc — giọng nói của Tần Phong vang vọng khắp thiên địa, vô số tiếng kiếm minh như đang đáp lại lời hắn.

Keng keng vang dội, kiếm khí như triều!

Không chỉ hàng ngàn thanh thần kiếm trong Vô Tận Kiếm Hạp lao ra như sao băng, mà trong đế đô Đại Việt còn có hàng vạn đạo kiếm quang vút lên, chói lọi rạng ngời, kiếm ý ngút trời. "Cái gì!!" Mọi người có mặt đều không khỏi kinh hãi, cảm thấy một nỗi hoảng hốt không tên.

Chỉ thấy Tần Phong chắp tay đứng giữa hư không, cả người giống như một thanh thần kiếm phủ bụi đã lâu nay lộ ra phong mang, kiếm ý đáng sợ xuyên thấu tầng mây, hàng vạn đạo kiếm quang vây quanh hắn.

Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận!

U u u!

Hàng vạn đạo kiếm quang dường như muốn bao trùm cả thiên địa, hội tụ thành một luồng kiếm quang chém ra với thế quét sạch thiên quân.

Chương 388

"Không ổn!!" Sắc mặt mọi người đại biến, vội vàng vận chuyển các chiêu thức phòng ngự.

Khác với những chiêu như Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, phạm vi bao phủ của Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận cực lớn, mỗi khi có thêm một thanh kiếm thì uy lực lại tăng thêm một phần, hàng vạn thanh kiếm hội tụ thì ngay cả Quy Nhất cảnh cũng phải tạm tránh mũi nhọn.

Oành đoàng đoàng!!

Hai bên va chạm mạnh mẽ, tiếng sấm và tiếng kiếm đan xen.

Kiếm ý như cầu vồng, lôi quang tan tác! "Phụt!!" Rất nhiều người phun máu, cơ thể lùi lại không kiểm soát. "Trên trời một tiếng nổ vang, Thỏ ta ló mặt lên sàn!!" Tiểu Bạch dùng không gian di động xuất hiện phía sau cao thủ Quy Nhất cảnh, giơ cao Đạo Đức Chuyên trong tay đập thẳng xuống.

Bốp một tiếng!!

Đối phương chỉ thấy đầu óc kêu ong ong, còn chưa kịp định thần lại thì Tần Phong đã sử dụng Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, lao qua người hắn nhanh như chớp.

Phập một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Đối phương bị chém làm đôi ngay tại chỗ, rơi từ trên không xuống, khí huyết thì bị Tần Phong hấp thụ vào cơ thể, khoảng cách đến việc mở ra hình thái thứ ba lại tiến thêm một bước. "Ra tay!!" Ngô Vương, Ngụy Vương cùng đám Chuẩn Đế nhìn nhau, mặc kệ cái danh lấy lớn hiếp nhỏ mà tấn công Tần Phong.

Không còn cách nào khác!

Thiên phú mà Tần Phong thể hiện ra quá mức kinh khủng, Sinh Tử tam trọng không chỉ có thể đấu trực diện với Quy Nhất cảnh, mà cộng thêm con thỏ vô sỉ kia còn có thể giết ngược lại Quy Nhất cảnh. "Chủ ngân Thỏ ta là đệ nhất thiên hạ, đỉnh nhất trần đời, hạng như các ngươi cũng dám tới nộp mạng!" Tiểu Bạch nhe cái răng cửa trông cực kỳ đanh đá, vung tấm Sơn Hà Xã Tắc Đồ phía sau ra. "Không ổn, lui!

Lui mau!" Ngô Vương và Ngụy Vương mặt đầy vẻ kinh hãi, vội vàng dừng lại thối lui.

Trên chiến trường hai năm trước, họ đã tận mắt nhìn thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bên trong không chỉ có hàng vạn con cương thi đáng sợ, mà còn có một quỷ tu cấp Đế, búng tay một cái là bóp chết họ như chơi. "Lui!?" Các Chuẩn Đế khác không hiểu chuyện gì.

Tuy nhiên họ cũng là những người biết nghe lời khuyên, chẳng ai muốn tiến lên làm vật thí nghiệm, liền cùng Ngô Vương và Ngụy Vương rút lui. "Đám bạch si, các ngươi mắc lừa rồi!" Tiểu Bạch thấy đối phương không cắn câu, dứt khoát sử dụng ly gián kế.

Chỉ thấy Tần Phong như Triệu Tử Long ở dốc Trường Bản tả xung hữu đột, lao vào đám đông cõng Lâm Tam đầy máu ra ngoài, rồi lại xách tai thỏ Tiểu Bạch nhảy lên Thần Phong Chu. "Đi!!" Mộc Tú thấy mọi người đã lên thuyền, lập tức khởi động Thần Phong Chu. "Mẹ kiếp, mắc mưu rồi!!" Các vị cao thủ Chuẩn Đế chửi thề một tiếng rồi lườm hai vị vương gia, nhanh chóng lao lên định chặn Thần Phong Chu lại.

Đúng lúc này, tiếng khóc than của Quang Thiên vang thấu thiên địa: "Bệ hạ băng hà rồi!!" "Cái gì?

Bệ hạ băng hà rồi!?" Mọi người có mặt đều kinh hãi, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Tử Cấm Thành, và cũng tạo cơ hội cho đám người Tần Phong chạy thoát, trực tiếp nhảy vọt không gian biến mất tại chỗ. "Chết tiệt!!" Thái Tử tức đến nổ đom đóm mắt, không hiểu tại sao Quang Thiên lại rỗi hơi hét lên như vậy.

Đồng thời, ánh mắt hắn nhìn Quang Thiên cũng thay đổi, thí quân giết cha là đại tội, Quang Thiên vừa có thể là tòng phạm, cũng có thể là nhân chứng. "Hử!?" Quang Thiên dường như cảm nhận được sát ý của Thái Tử, vội vàng quỳ xuống nói: "Hôm nay trời cao mất đi người cha hiền từ, Thiên Thiên không dám cùng minh quân ngày mai xưng huynh gọi đệ, nếu Thái Tử không chê, Thiên nguyện bái làm nghĩa phụ..." “Bái trẫm làm nghĩa phụ?!” Trong mắt Thái tử, sát ý không hề giảm bớt, hắn cảm thấy chỉ có người chết mới giữ được bí mật.

Hơn nữa, sinh ra trong nhà đế vương, hắn chưa bao giờ tin tưởng bất kỳ ai.

Quang Thiên hôm nay có thể cầm Phương Thiên Họa Kích đâm phụ hoàng hắn, tương lai cũng có thể cầm nó đâm hắn.

“Không xong rồi, chẳng lẽ lần này mình thực sự gặp kiếp nạn khó tránh?!” Do Tiên Nô Pháp Ấn chia sẻ cảm nhận sát ý của Tần Phong, nên Quang Thiên có thể cảm ứng rõ ràng sát ý của Thái tử đối với mình chỉ có tăng không giảm, khiến hắn bắt đầu suy nghĩ cực nhanh xem có nên ra tay trước để chiếm ưu thế hay không.

Nhưng không đúng!

Theo lý mà nói, hắn thông qua 'lai nhật phương trường' (ngày tháng còn dài) để nghịch thiên cải mệnh, không lý nào vừa mới đột phá Chuẩn Đế cảnh đã gặp đại kiếp sinh tử.

“Ai?

Là ai giết Hoàng huynh!!” Ngô Vương và Ngụy Vương đầy mặt phẫn nộ từ trên không hạ xuống, uy áp Chuẩn Đế như nước sông vỡ đê giải phóng ra, khiến cả kinh đô Đại Việt rung chuyển kịch liệt.

“Không biết!!” Quang Thiên mặt đầy bi thương nói: “Kẻ đó thừa dịp Bệ hạ không phòng bị đột nhiên ra tay, đầu tiên đánh Phệ Nguyên Đinh vào cơ thể Bệ hạ, ta và Thái tử muốn ngăn cản nhưng bị đối phương một chưởng đánh bay, đợi chúng ta bò dậy lần nữa thì thấy kẻ đó một chưởng đập nát thiên linh cái của Bệ hạ...” “Không phải là tự biên tự diễn đấy chứ?!” Ngô Vương và Ngụy Vương nheo mắt, đánh giá Quang Thiên và Thái tử.

Là thành viên hoàng tộc, nói họ không có ý đồ với ngai vàng tuyệt đối là lừa người.

Nếu có thể chứng minh Thái tử giết cha đoạt ngôi, cơ hội của họ sẽ tới.

“Hai lão hồ ly này!” Sắc mặt Thái tử biến hóa trong nháy mắt, lòng dâng lên cảm giác nguy cơ.

Tuy hắn là người kế vị danh nghĩa, nhưng Thái thượng hoàng vẫn còn sống, vạn nhất lão gia tử thiên vị con trai mình thì hắn chẳng phải làm không công cho kẻ khác sao?!

Huống hồ hắn còn giết cha, chỉ cần bị tìm thấy một chút chứng cứ, chắc chắn sẽ rơi xuống vực sâu vạn kiếp bất phục.

“Nói nhảm cái gì đấy!” Quang Thiên như một khẩu pháo nhỏ nhảy dựng lên, miệng phun hương thơm: “Người sáng mắt đều thấy đây là kế điệu hổ ly sơn của Âm Nguyệt hoàng triều, dùng long mạch dẫn mọi người đi, sau đó hạ thủ với Bệ hạ.

Thương thay Bệ hạ vừa băng hà, các người không nghĩ đến ơn quốc gia để báo thù cho quân vương, chỉ lo hãm hại Thái tử và ta.

Đừng tưởng ta không biết các người nghĩ gì, chẳng qua là muốn hãm hại Thái tử để tranh đoạt ngôi vị.

Ta nói cho các người biết, chỉ cần Quang Thiên ta còn sống, ta sẽ toàn lực ủng hộ Thái tử đăng cơ!" "Ngươi nói bậy bạ gì đó!!" Tâm tư nhỏ mọn bị vạch trần, Ngô Vương lập tức thẹn quá hóa giận.

"Quang Thiên đối với trẫm vẫn thật trung thành!" Thấy Quang Thiên dám cứng rắn đối chọi với hai vị vương gia, Thái tử quyết định thu hắn làm nghĩa tử.

Chưa nói đến việc Quang Thiên tham ngộ được Tu La Đồ trong truyền thuyết, chỉ riêng tu vi Chuẩn Đế cảnh đã đáng để hắn lôi kéo để chống lại Ngô Vương và Ngụy Vương rồi.

"Chúng ta chỉ nói vậy thôi, ngươi căng thẳng thế làm gì?!" Ngụy Vương rõ ràng thâm trầm hơn, lên tiếng: "Hiện tại Hoàng huynh bị ám sát thân vong, long mạch lại bị Tần Phong chiếm mất một phần, quốc không thể một ngày không có chủ, việc cấp bách là mời Thái thượng hoàng xuất quan tọa trấn." "Thiện!!" Các đại thế gia nhao nhao gật đầu đồng ý, như tìm được chỗ dựa tinh thần.

Thái tử thấy dáng vẻ ra lệnh của Ngụy Vương thì rất khó chịu, để thiết lập uy tín, hắn lạnh lùng nói: "Chúng ta cần mời Hoàng gia gia ra chủ trì đại cục, nhưng Lâm Tam chém khí vận Đại Việt, Tần Phong năm lần bảy lượt khiêu khích chúng ta là quốc nhục, tuyệt đối không thể để chúng chạy thoát, nếu không uy phong Đại Việt nằm ở đâu, uy nghiêm Đại Việt nằm ở đâu?!" "Thái tử nói đúng!" Các đại thế gia lập tức bị thu hút, gật đầu tán thành quan điểm của Thái tử.

Chương 389

“Truyền mệnh lệnh của Cô!” Thái tử bắt đầu ra lệnh: “Phong tỏa biên cảnh, toàn lực truy bắt Tần Phong và Lâm Tam, kẻ nào dám bao che sẽ tru di cửu tộc!!” Cửu tộc?!

Đây là quyền lực chỉ đế vương mới có!

Các đại thế gia không ngờ Thái tử còn chưa đăng cơ đã bắt đầu thực thi quyền lực đế vương, hiện tại hắn chỉ thiếu việc đổi xưng hô từ 'Cô' thành 'Trẫm' thôi.

“Rõ!!” Quang Thiên dẫn đầu quỳ xuống lĩnh mệnh.

Đám hộ vệ Tây Chu thấy Quang Thiên dẫn đầu, do dự một chút cũng lần lượt quỳ xuống.

“Trời hôm nay thật là trời, đất hôm nay thật là đất, mây hôm nay thật là mây nha!” Các đại thế gia không vội chọn phe, bắt đầu giả ngu giả ngơ.

Trong lúc chuyển giao quyền lực cũ mới này chính là lúc các thế gia kiếm lợi cho mình, nếu Thái tử muốn đăng cơ thuận lợi thì phải bỏ ra chút lợi ích thực tế để lôi kéo họ.

“Đám lão hồ ly này!” Thái tử tức đến nghiến răng nghiến lợi, biết là sắp phải tốn một khoản lớn rồi. ...

Trên Thần Phong Chu.

Tề Tu Viễn cảm thấy thần trí hơi hoảng hốt, không dám tin mình còn sống.

Đó là kinh đô của hoàng triều đệ nhất Hoang Cổ, họ ra vào ba lần mà không hề hấn gì, dù đối mặt với mấy vị Chuẩn Đế vây công vẫn có thể an nhiên vô sự.

"Tai họa để lại ngàn năm mà!" Mộc Tú cứ nghĩ đến kinh đô Đại Việt nát bươm là biết mình đã đánh giá thấp sức phá hoại của tên yêu nghiệt Hồng Nguyệt này.

Vốn tưởng chuyến đi này Tần Phong cùng lắm chỉ phá hoại kiến trúc, ai ngờ hắn không chỉ cướp một phần long mạch, làm hoàng đế Đại Việt băng hà, mà còn cướp luôn đệ nhất mỹ nhân Đại Việt về tay.

Lúc này, Tần Phong phát hiện trạng thái Lâm Tam không ổn, nhắm mắt không nói lời nào.

"Hazzz!" Mộc Tú ở bên cạnh thở dài: "Long mạch là linh vật do trời đất nuôi dưỡng, chém nó sẽ bị khí vận phản phệ, hơn nữa Lâm Tam lại bị nhiều cao thủ vây công như vậy, có thể nói là thương càng thêm thương..." "Nghĩa là Lâm huynh của ta hết cứu rồi sao?!" Tần Phong căn bản không thể chấp nhận thực tế, bắt đầu gào khóc thảm thiết: "Lâm huynh, huynh làm sao vậy, Lâm huynh, Lâm huynh, huynh không thể chết được, ta với huynh nương tựa lẫn nhau, đồng cam cộng khổ bao nhiêu năm nay..." "Ta vẫn chưa chết!" Lâm Tam đầy đầu vạch đen mở mắt ra.

Hắn chẳng qua đang vận công trị thương, ai ngờ Tần Phong đã vội vàng muốn ăn cỗ rồi.

"Chưa ngoẻo là tốt rồi, chưa ngoẻo là tốt rồi!" Tần Phong chẳng thấy xấu hổ chút nào, xoay người đi tìm Thái tử phi vui vẻ.

Nghĩ đến khuôn mặt tinh tế và thân hình ma quỷ của nàng, hắn đã sắp xếp xong thời gian biểu luôn rồi.

Thứ hai: tất đen!

Thứ ba: tất trắng!

Thứ tư: lưới cá!

Thứ năm: đồng phục!

Thứ sáu: hầu gái!

Thứ bảy: bộ đồ mới của hoàng đế (không mặc gì)!

Chủ nhật: nghỉ ngơi một ngày!

“Tần công tử!” Thái tử phi thấy Tần Phong cứ nhìn chằm chằm mình, con tim nhỏ bé như nai con chạy loạn, đập thình thịch.

Vì người đàn ông này nàng đã từ bỏ tất cả, nhưng nghĩ đến việc hắn gọi mình là 'Bảo', nàng không hề hối hận, từ nay về sau, chân trời góc biển nguyện cùng chàng tiến thoái.

Tần Phong cười xấu xa: “Thái tử phi, nàng đang đợi ta sao?!” “Tần công tử!!” Thái tử phi thẹn thùng cúi đầu: “Sau này đừng gọi thiếp thân là Thái tử phi nữa, thiếp đã đoạn tuyệt với quá khứ rồi, mong công tử đặt cho thiếp một cái tên mới.” Đổi tên?!

Lại còn không được gọi là Thái tử phi?!

Đùa quốc tế gì thế!

Thứ hắn thích là cái danh xưng 'đã có chồng' này, chứ hắn đâu có phải hạng người nông cạn chỉ nhìn nhan sắc.

Đây không còn là chuyện đổi tên nữa, đây là sỉ nhục nhân cách của hắn!

“Không được!” Tần Phong bộc lộ khí chất kiêu hùng, không cần suy nghĩ liền từ chối thẳng thừng...

“Không được?!” Thái tử phi nghiêng đầu khó hiểu, không rõ tại sao Tần Phong lại nói vậy.

Tần Phong đưa tay vén lọn tóc mai trên trán nàng ra sau tai, ánh mắt thâm tình: “Trong mắt không người khác, dưới trời chỉ có nàng.

Ta nhìn chúng sinh đều là cỏ cây, duy chỉ thấy nàng là núi xanh.

Nguyện có năm tháng để ngoảnh lại, lấy thâm tình cùng bạc đầu.

Đã hứa dành cho một người sự thiên vị, nguyện dùng cả đời để phóng khoáng.

Ba đời có phúc gặp được nàng, dù là bi lương cũng thành tình.

Yêu một người là phải yêu toàn bộ con người họ, nàng không cần vì ta mà thay đổi, hiểu không?

Bảo!” “Tần công tử!!” Thái tử phi bị tán tỉnh đến đỏ mặt tim đập, hoàn toàn lún sâu vào trong đó.

Tuy nàng biết Tần Phong là một gã 'Hải Vương' (tra nam bắt cá nhiều tay), tuyệt đối không vì nàng mà ngừng thả lưới, nhưng ai có thể từ chối một gã Hải Vương vừa đẹp trai, vừa xấu xa, vừa biết ngâm thơ, lại còn gọi mình là 'Bảo' cơ chứ?!

“Hay cho gã này!!” Mộc Tú và Tề Tu Viễn nhìn mà chỉ biết thốt lên 'hay'.

Đây là lần đầu họ thấy có người nói về việc thích 'vợ người ta' một cách thanh cao như vậy, thậm chí còn viết cả một bài thơ.

Tần Phong tiếp tục thâm tình: “Viết hết ngàn núi, nét bút là nàng; ngắm tận tinh tú, giấc mộng là nàng; ba phần ánh trăng, bảy phần là nàng; viết hết giấy vàng, trang sách là nàng; phồn hoa tan hết, bạn đời là nàng; đi hết vạn dặm, điểm cuối là nàng; thiên sơn vạn thủy, nơi về là nàng.

Thái tử phi, nàng có nguyện ý trợ giúp ta tu hành không?!” “Ân!” Thái tử phi gần như không còn sức kháng cự, đỏ mặt nhào vào lòng Tần Phong.

“Thế là xong rồi?!” Mộc Tú cảm thấy cạn lời.

Nghĩ năm đó lão vì theo đuổi nữ thần trong lòng, hỏi han ân cần mười năm mới đổi lại được một câu 'anh là người tốt', vậy mà Tần Phong chẳng tốn một xu, chỉ vài ngày đã khiến Thái tử phi bỏ nhà bỏ cửa, nguyện đi theo đến chân trời góc biển.

Hắn là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ không sai, nhưng lão cũng là đệ nhất thần toán Hoang Cổ mà!

Chương 390

Cùng là đệ nhất, sao đãi ngộ chênh lệch quá vậy?!

“Đúng rồi!” Tần Phong chợt nhớ ra mình còn một lần rút thưởng.

Với nguyên tắc rút thưởng không để qua đêm, hắn gọi hệ thống bắt đầu rút. 'Xoạt' một tiếng!

Vòng quay lớn quen thuộc bắt đầu chuyển động.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút được Thẻ nâng cấp Kiếm ý *1...” “Lại là kiếm?!” Tần Phong không hiểu sao mình lại có duyên với kiếm như vậy, chỉ đành bất đắc dĩ dùng thẻ nâng cấp.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ sử dụng Thẻ nâng cấp Kiếm ý, Kiếm ý cấp 8 thăng lên cấp 9!” Kiếm khí tung hoành ba vạn dặm, một kiếm quang hàn mười chín châu!

Ầm ầm!!

Tần Phong chỉ cảm thấy trong não có một tiếng sấm vang lên, trong cơn hoảng hốt thấy bóng kiếm từ tận cùng trời đất xé rách thương khung lao tới, hư không bắt đầu sụp đổ, uy áp đáng sợ bao phủ khiến hắn sắp thở không thông.

“Đây là...” Sắc mặt Mộc Tú và Tề Tu Viễn đột nhiên biến đổi, cảm nhận được kiếm ý tuôn ra từ người Tần Phong.

“Ta muốn yên tĩnh một mình!” Khóe mắt Lâm Tam không nhịn được giật giật, trong lòng gào thét như một con chuột chũi.

Má nó!!

Còn có thể chơi vui vẻ được nữa không!

Lúc hắn có kiếm ý cấp 9, Tần Phong mới cấp 7, đợi đến trận chiến Tử Cấm Chi Đỉnh thì đối phương lên cấp 8, chưa qua mấy ngày giờ đã lên cấp 9 rồi.

Giống như hai thư sinh đi thi, một người khổ học mười năm, không dám lơi là một khắc, cuối cùng đỗ Bảng nhãn.

Người kia thì lêu lổng, trước khi thi đọc qua loa lại đỗ Trạng nguyên.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm lay động đạo tâm vô địch của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Phụt!!” Lâm Tam đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, tinh thần bắt đầu uể oải.

“Lâm huynh, huynh không sao chứ?!” Tần Phong dứt khoát đẩy Thái tử phi ra, mặt đầy lo lắng chạy đến trước mặt Lâm Tam.

“Ân?!” Thái tử phi đứng hình tại chỗ, đầu đầy dấu hỏi chấm.

Lúc Tần Phong ôm nàng - đệ nhất mỹ nhân Đại Việt, cư nhiên vì một người đàn ông thổ huyết mà đẩy nàng ra, rốt cuộc là nàng không đủ hấp dẫn, hay từ đầu đến cuối nàng chỉ là một sự cố?!

“Không sao!” Lâm Tam lau vết máu trên khóe miệng: “Chỉ là không thể tập trung tinh thần, vận công không còn trôi chảy như trước, có lẽ do vết thương quá nặng, nghỉ ngơi một chút là ổn.” “Huynh có được không đấy?!” Tần Phong liếc mắt khinh bỉ: “Thời gian lâu như vậy, ta dù có gãy tay gãy chân cũng mọc lại rồi, huynh vậy mà vẫn chưa hồi phục.” “Cút!” Lâm Tam tức đến mức suýt thì đạo tâm thất thủ, tự nhủ không thèm so bì với loại quái vật này.

Vĩnh viễn không biết mệt mỏi thì thôi đi, khả năng hồi phục còn mạnh như thế, đúng là không phải người.

Mộc Tú ở bên cạnh nói: “Lúc nãy lão phu đã nói rồi, chém long mạch sẽ bị phản phệ, tình trạng của hắn giờ chỉ có tệ đi chứ không có chuyển biến tốt đâu.” “Nghiêm trọng vậy sao?!” Tần Phong hỏi: “Có cách hóa giải không?!” “Có!” Mộc Tú suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Phật môn lập đàn giảng kinh là để gom sức mạnh hương hỏa, Đạo môn trảm yêu trừ ma là để gom sức mạnh công đức, cả hai loại sức mạnh này đều có thể tiêu trừ phản phệ do chém long mạch mang lại.” “Đạo môn?

Phật môn?!” Tần Phong nhíu mày, cảm thấy khó giải quyết.

Tuy có không ít thế lực Đạo môn và Phật môn nợ ân tình của hắn, nhưng tương tự, Lâm Tam cũng nợ ân tình của hắn, nhỡ đâu phản phệ chưa tiêu trừ mà lại đưa Lâm Tam vào hang cọp thì sao.

Nên biết, Lâm Tam là huynh đệ kết nghĩa khác cha khác mẹ của hắn, hắn tuyệt đối không thể đưa huynh đệ vào chỗ chết.

Trừ phi... phải thêm tiền!

“Không cần căng thẳng thế!” Lâm Tam cười sảng khoái: “Như đệ đã nói trước đây, có sinh ắt có diệt, có tụ ắt có tán, chẳng qua là quy luật vận hành của tự nhiên, không có gì đáng phiền não.

Nếu ta thực sự không chịu nổi, ta cũng hy vọng đệ có thể mang theo kiếm của ta tiếp tục tiến bước.” “Thế thì không hay lắm đâu!” Tần Phong miệng nói không hay, nhưng tay đã vươn về phía Vô Trần Kiếm.

“Ách...” Mộc Tú, Tề Tu Viễn thực sự không nhìn nổi nữa, tỏ ý mình không hề quen biết Tần Phong. 'Bốp' một tiếng!

Một tiểu chính thái áo xám nhảy ra từ Vô Trần Kiếm, tức giận gạt tay Tần Phong ra, ôm chặt Vô Trần Kiếm vào lòng, rõ ràng là khí linh của nó.

“Tiểu chính thái?!” Tần Phong nhìn thấy khí linh tiểu chính thái thì có chút thất vọng, so với khí linh tiểu loli thì thiếu đi thú vui 'khai phá'.

Tuy nhiên hắn cũng đặc biệt hâm mộ Lâm Tam, cư nhiên có thể giao lưu không rào cản với Vô Trần Kiếm.

Chẳng bù cho khí linh Trường Không Thần Kiếm của hắn, dùng Địa Hồn Châu sửa xong cho nó mà một câu cảm ơn cũng không có, còn khí linh Thần Phong Chu đến giờ vẫn chưa chịu lộ mặt.

Còn khí linh của Vô Tận Kiếm Hạp và Thượng Thiên Bính Thần Kiếm thì linh thức vừa mới mở, chưa thể hóa hình, ít nhất phải nuôi dưỡng mấy trăm năm mới được.

"Vô Trần, không được vô lễ!" Lâm Tam quở trách một tiếng, sau đó thấm thía nói: "Thiên phú kiếm đạo của Tần huynh mạnh hơn ta rất nhiều, ngươi có thể đi theo đệ ấy là phúc phận của ngươi." "Ta không chịu!" Tiểu chính thái mặt đầy bướng bỉnh, tỏ ý chỉ đi theo Lâm Tam.

"Đây chính là sự khác biệt giữa đãi ngộ của phản diện và nhân vật chính sao!" Tâm hồn nhỏ bé của Tần Phong bị tổn thương, chỉ đành nhào vào lòng Thái tử phi cầu an ủi.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến một giọng nói gấp gáp: "Khổ Đa, ngươi còn do dự cái gì, mau giết tên ác tặc này đi..." Khổ Đa?!

Ikuda (Đi thì khổ nhiều)?!

Ai lại đặt cái tên này?!

Tần Phong nghe thấy tiếng gọi gấp gáp, tò mò ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trong hư không xa xa có ba vị hòa thượng, trong đó hai người giống như cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp đang tỷ thí nội lực, bốn chưởng đối nhau, năng lượng khủng khiếp như sóng triều không ngừng khuếch tán, khiến hư không gợn lên từng đạo gợn sóng.

Mà hai vị hòa thượng này hắn đều quen, ngoài Tam Lộng hòa thượng từng gặp một lần, còn có Giác Vân hòa thượng từng truy đuổi

hắn.

Còn vị tiểu hòa thượng tên Khổ Đa kia thì đứng bên cạnh với vẻ mặt xoắn xuýt.

“Di?!” Tần Phong lập tức lên tinh thần, một lần nữa đẩy Thái tử phi ra.

Lúc đầu hắn chỉ tò mò ai đặt tên là Khổ Đa, ai ngờ nhìn kỹ lại phát hiện cư nhiên là người quen cũ, cũng chính là Phương Trường mà hắn hằng mong nhớ.

“Ân?!” Thái tử phi lại đứng hình, trên đầu lại mọc ra dấu hỏi.

Vừa nãy Tần Phong vì Lâm Tam mà đẩy nàng ra, cứ coi như là vì tình huynh đệ, nhưng giờ cư nhiên lại vì một hòa thượng mà lại đẩy nàng ra lần nữa.

Chương 391

Đây thực sự là người đàn ông vừa gọi nàng là 'Bảo', vừa ngâm thơ cho nàng sao?!

Giác Vân lại gấp giọng gọi: “Khổ Đa, vi sư truy đuổi ác tặc này ba năm, hôm nay khó khăn lắm mới kìm chân được hắn, ngươi mau giết hắn đi, tuyệt đối không thể để hắn gây họa cho thương sinh nữa.” “Nhưng mà...” Khổ Đa mặt đầy xoắn xuýt: “Nhưng mà Phật nói không được sát sinh, đệ tử là người tu Phật, sao có thể biết luật mà vẫn phạm luật?!” Giác Vân sắp sụp đổ đến nơi, vội vàng nói: “Giết một người cứu thương sinh, Phật Tổ sẽ không trách ngươi đâu!” Khổ Đa mặt đầy thống khổ: “Phật nói chúng sinh bình đẳng, dù giết một người để cứu thương sinh, đệ tử lấy quyền gì để quyết định sinh tử của người khác?

Phật lại nói người xuất gia tứ đại giai không, đã là tứ đại giai không thì tại sao phải bận tâm đến chuyện sống chết của thương sinh?

Rốt cuộc là giết người vô tội, hay là Phật đang tính toán lợi ích được mất?!” “Ngươi...” Giác Vân tức đến mức suýt phun máu.

Vốn tưởng mình thu nhận được một đệ tử có Phật tính cực tốt, ai ngờ cũng giống như Tam Lộng, học Phật đến mức ngốc luôn rồi, suốt ngày cứ cân đo đong đếm xem lời Phật chủ nói đúng hay sai.

“Khổ Đa đại sư, Phật pháp thật cao thâm!” Tần Phong không nhịn được giơ ngón tay cái, không ngờ hắn thực sự buông bỏ đồ đao rồi.

Chỉ tiếc thế giới trong truyện cổ tích ai cũng muốn đến, nhưng thực tế thì cổ tích toàn là lừa đảo.

Đó chẳng qua là thế giới hư vô do kẻ thống trị thêu dệt để tiện quản lý, để những tín đồ vô tri sống trong thế giới dối lừa mà chịu đựng khổ nạn, còn bản thân họ thì tận hưởng sự thỏa mãn về tinh thần và thể xác.

Tam Lộng nhìn Khổ Đa đang đau khổ, đột nhiên cười điên cuồng: “Tiểu hòa thượng, ngươi biết tại sao ngươi đau khổ không?

Là vì sự độc ác và lương thiện của ngươi đều không đủ thuần túy!” “Không đủ thuần túy?!” Sắc mặt Khổ Đa thay đổi liên tục, như thể đang đấu tranh tư tưởng dữ dội.

“Ân!” Tần Phong gật đầu tán thành, cảm thấy Tam Lộng nói có lý.

Lúc đầu hắn tưởng mình là kẻ cuồng chân, sau đó phát hiện là cuồng đùi, sau nữa lại thấy mình cuồng cả xương quai xanh và vòng ba, cuối cùng hắn mới hiểu mình chỉ đơn giản là thuần túy háo sắc.

Từ đó hắn đại ngộ, không còn phiền não nữa!

Giác Vân thầm gọi không ổn, gấp giọng gọi: “Khổ Đa, đừng bị tên yêu tăng này mê hoặc, mau giết hắn đi!!” “Chủ công!” Mộc Tú mừng rỡ nói: “Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, Giác Vân này là đắc đạo cao tăng của chùa Đại Quang Minh, chỉ cần chúng ta ra tay giúp ông ta giết chết yêu tăng Tam Lộng, sẽ dễ dàng mở lời mượn sức mạnh hương hỏa của chùa Đại Quang Minh cứu tiểu huynh đệ Lâm Tam.” “Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, Giác Vân này sắp chết tới nơi rồi, cứu ông ta có ích gì?!” Tần Phong liếc nhìn Mộc Tú khinh bỉ, không biết danh xưng đệ nhất thần toán Hoang Cổ của lão là lừa đảo mà có hay sao.

Chỉ bằng kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn cũng biết, khi hai cao thủ đang đấu nội lực, nhân vật chính đứng trước sự lựa chọn thì thường sẽ vô tình hại chết đồng đội mình trước.

Cộng thêm việc Phương Trường bái Giác Vân làm thầy, khiến ông ta có tỉ lệ 'lên đĩa' cao hơn người thường.

Trận này Giác Vân, nguy!

“Giác Vân sắp chết?!” Mộc Tú đứng hình, không hiểu sao Tần Phong lại biết được.

Chẳng lẽ Tần Phong cũng biết thuật diễn toán phong thủy?!

“A...” Khổ Đa đột nhiên ôm đầu hét thảm, cảm thấy đầu sắp nổ tung.

Vốn tưởng quy y cửa Phật là có thể bắt đầu lại từ đầu, nhưng ai ngờ thế gian căn bản không có tịnh thổ, sinh ra trong hồng trần không ai có thể siêu thoát tự nhiên.

Hoặc là lạc lối trong hồng trần, hoặc là học cách nằm yên mặc kệ đời trong hồng trần.

Cái gọi là đắc đạo cao nhân, chẳng qua là một lũ đáng thương không gặp thời mà thôi!

“Chết tiệt!!” Giác Vân trong lòng vừa gấp vừa giận, biết là không trông cậy gì được vào Khổ Đa.

Chỉ là tu vi của Tam Lộng tăng nhanh hơn ông tưởng tượng, từ chỗ ba năm trước thấy ông là chạy, đến cách đây không lâu có thể đánh vài chiêu rồi mới chạy, hiện tại lại có thể cứng đối cứng tiêu hao linh lực với ông.

Vốn định để Khổ Đa bồi cho Tam Lộng một gậy, ai ngờ hắn lại xích mích đúng lúc quan trọng.

Đúng lúc này, Tần Phong điều khiển Thần Phong Chu lao tới, khiến cả hai bên lập tức căng thẳng.

“Tần Phong!!” Khổ Đa nhìn thấy Tần Phong, một lần nữa nhớ lại nỗi sợ hãi bị chi phối.

“Phương huynh, đã lâu không gặp nha!” Tần Phong mỉm cười chào hỏi như bạn cũ gặp lại.

“Phương huynh?!” Lâm Tam mặt đầy chán ghét nói: “Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là ma đầu Phương Trường, vì tu luyện Thôn Phệ Ma Công mà không tiếc đồ sát hàng vạn sinh linh, loại người này cũng xứng buông bỏ đồ đao lập địa thành Phật sao?!” “Phương Trường?

Hắn là Phương Trường?!” Tiếng đánh nhau không chỉ thu hút đám người Tần Phong, mà còn thu hút những người tu luyện gần đó.

Khi nghe thấy Khổ Đa chính là Phương Trường, họ lập tức không giữ được bình tĩnh.

Hiện tại không chỉ 'Kim Sắc Truyền Thuyết', 'Lam Sắc Yêu Cơ' được xác thực, mà cả Thanh Thiên dưới trướng Diệp Long cũng đã nhận được truyền thừa của Hắc Sát Diêm La.

Nghe nói kẻ này là một vị Đại Đế từ vạn năm trước, khác với những Đại Đế danh tiếng như Trường Không Kiếm Thần hay Long Tượng Đại Đế, Hắc Sát Diêm La tu hành ám sát chi đạo, là hoàng đế ngầm của Hoang Cổ, không ai có thể lay chuyển.

“Phương Trường?!” Tam Lộng cũng ngẩn người, rõ ràng cũng nghe qua cái danh 'lục vị đế vương ngoạn' (chơi một lúc 6 vị hoàng đế). 'Vút!

Vút!

Vút!' Tiếng xé gió vang lên liên tục.

Chỉ thấy từ tám phương bốn hướng lao ra những bóng người, không nói hai lời liền lao về phía Khổ Đa.

“Không xong rồi!!” Giác Vân thấy thân phận Khổ Đa bị bại lộ, lòng nóng như lửa đốt.

Hiện tại ông bị Tam Lộng kìm chân, căn bản không thể rảnh tay cứu Khổ Đa.

“Cơ hội tốt!!” Tam Lộng nhạy bén phát hiện Giác Vân phân tâm, dứt khoát phát động tấn công mãnh liệt.

Hắn tung một cú đá vào ngực Giác Vân, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội hít thở, lao lên tung chuỗi liên hoàn chiêu dồn dập, chỉ nghe tiếng xương cốt gãy vụn vang lên liên tục, cuối cùng một chưởng đánh thẳng vào thiên linh cái của Giác Vân.

“Phụt!!” Giác Vân phun máu tươi, bị đánh lùi liên tiếp.

“Sư phụ!!” Khổ Đa sực tỉnh kêu lên một tiếng, vội vàng đỡ lấy Giác Vân.

“Mau đi đi!!” Giác Vân miệng đầy máu tươi gượng dậy, dùng hết sức bình sinh ném Khổ Đa đi.

“Các vị, chúng ta hậu hội hữu kỳ, lai nhật phương trường!” Các lộ cao thủ không hề do dự, nhanh chóng truy đuổi theo Khổ Đa... 'Bành' một tiếng!!

Tam Lộng không hề có ý định nương tay, dùng toàn lực đánh một chưởng vào đan điền của Giác Vân, kình lực khủng khiếp lập tức phá hủy đan điền của ông, ngay cả nguyên thần cũng bị tổn thương chí mạng.

“Ơ kìa!!” Mộc tú nhìn mà trợn mắt há mồm, thực sự muốn quỳ xuống lạy Tần Phong.

Chương 392

Má nó!!

Ngay cả quẻ cũng không cần bói, vậy mà tính đúng y chóc kết cục của Giác Vân.

Rốt cuộc là lão ếch ngồi đáy giếng, hay là Tần Phong quá cao thâm mạt trắc?

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ bộc lộ thân phận Thiên Tuyển Chi Tử cao cấp, khiến hắn gặp nguy cơ sinh tử, nhận được 2 vạn điểm phản diện!” “Ai bộc lộ thân phận của Phương Trường chứ!” Tần Phong lập tức không vui, tỏ ý cái 'nồi' này hắn không đội.

Vừa nãy hắn rõ ràng chỉ gọi một tiếng Phương huynh, là Lâm Tam mở miệng vạch trần thân phận Phương Trường mà, hắn có là gì của Lâm Tam đâu mà bắt hắn gánh tội.

“Mau, mau đi đi!!” Giác Vân dùng hết sức tàn thốt ra hai chữ, sau đó như mất hết sức lực từ trên không rơi xuống.

“Sư phụ!!” Khổ Đa phát ra tiếng than khóc bi thương, trong lòng hối hận tại sao không ra tay sớm hơn.

Nếu lúc nãy hắn nghe lời sư phụ, nhân cơ hội giết chết Tam Lộng thì đã không gặp Tần Phong, thân phận cũng không bị bại lộ, sư phụ cũng không phải chết.

“Tại sao?!” Khổ Đa đột nhiên bi phẫn ngửa mặt lên trời gào thét, đại mạ lão thiên gia tại sao lại trêu đùa hắn như vậy.

Khi hắn cầm đồ đao lên, giết người là sai; nhưng khi hắn buông đồ đao xuống, giết người cư nhiên lại thành đúng.

Khi hắn tin vào tình yêu, tình yêu rời bỏ hắn; khi hắn không tin vào tình yêu, tình yêu lại quay lại; khi hắn một lần nữa tin vào tình yêu, tình yêu lại vô tình bỏ rơi hắn lần nữa.

“Sư phụ tế thiên, pháp lực vô biên!!” Tần Phong bắt đầu có chút mong chờ, không biết Phương Trường có thể trỗi dậy lần nữa không.

Nên biết, từ khi Phương Trường rớt xuống thành Thiên Tuyển Chi Tử cao cấp, hắn đã không thể nhận được cơ hội rút thưởng nữa rồi.

“Bất Động Minh Vương Kim Thân!” Khổ Đa ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, Phật quang chói mắt từ trong cơ thể bộc phát ra.

Ầm ầm!!

Năng lượng khủng khiếp tràn ngập đất trời, Khổ Đa hóa thành một kim sắc cự nhân cao trăm trượng.

Nếu nói Phương Trường nhập ma trước kia là một tôn Ma thần, thì Khổ Đa lúc này chính là một tôn Thần Phật.

“Làm sao có thể!!” Tam Lộng không thể tin vào mắt mình, trợn tròn mắt kinh ngạc.

Nên biết, Bất Động Minh Vương Kim Thân của chùa Đại Quang Minh cùng với Đỉnh Thượng Hóa Phật của hắn không có phương pháp tu luyện cụ thể, cần thiên phú cực cao mới ngộ ra được.

Dù hắn được coi là thiên tài vạn năm có một của Phật môn cũng phải mất tròn hai trăm năm mới ngộ ra thành công.

Vậy mà Phương Trường nhìn qua cũng chỉ mới ngoài hai mươi, đi theo lão trọc Giác Vân tu hành tối đa hai năm, giờ cư nhiên ngộ ra được Bất Động Minh Vương Kim Thân, có thể thấy thiên phú Phật pháp của hắn cao đến mức nào.

“Phương Trường tiểu tử, ngươi đang làm cái quái gì thế?!” Vạn Ma Chi Chủ trong người Phương Trường sau khi cảm nhận được

Phật quang liền tỉnh lại từ giấc ngủ say, phản ứng đầu tiên là Phương Trường có được thánh vật Phật gia, giống như ông ta năm đó có được Phật chi xá lợi vậy.

Nhưng rất nhanh ông ta phát hiện ra điều bất thường!

Đây đâu phải thánh vật Phật gia gì, rõ ràng là thằng ranh Phương Trường này bỏ ma theo Phật rồi!

“Lão ma đầu, giờ ta tên là Khổ Đa, hôm nay ta sẽ dùng ông để luyện hóa Phật Ma Kim Thân của ta!” Khổ Đa vẻ mặt trang nghiêm chắp tay trước ngực, quanh thân tỏa ra Phật quang chói mắt.

“Dừng tay, mau dừng tay...” Vạn Ma Chi Chủ phát ra tiếng kêu sợ hãi xé tai, phát hiện Khổ Đa đang hấp thụ năng lượng của mình, ý thức của ông ta cũng bắt đầu yếu dần, nếu cứ bị hút thế này chắc chắn sẽ hồn phi phách tán.

Chỉ là Khổ Đa không hề có ý định dừng lại, miệng bắt đầu niệm một bài kinh Phật.

Theo tiếng kinh Phật vang lên, Vạn Ma Chi Chủ coi như hoàn toàn không có sức kháng cự, Bất Động Minh Vương Kim Thân mà hắn ngưng tụ ra từ vẻ từ bi hỷ xả chuyển hóa thành hung thần ác sát, tu vi cũng đột phá với tốc độ không thể tin nổi.

“Mau ngăn hắn lại!!” Sắc mặt mọi người biến đổi, gia tăng tốc độ lao về phía Khổ Đa.

“Kim Cương Nộ Mục!” Khổ Đa mở choàng mắt, khí tức khủng khiếp quét sạch toàn trường.

“Phụt!!” Mọi người phun máu, bị đánh bay ngay tại chỗ.

“Oài, sư phụ hắn chết đúng là giúp hắn tăng sát thương thật!” Tần Phong lập tức lên tinh thần, nhanh nhẹn lấy ra 'bộ ba ăn dưa'.

Ngồi trên ghế nhỏ, ôm Thái tử phi, ăn quả lê nhỏ mọng nước!

“Tần công tử!!” Mặt Thái tử phi lại ửng hồng, có thể cảm nhận được bàn tay của Tần Phong rất không thành thật.

“Đây là Thần Phong Chu, chúng là tội phạm truy nã số một Tần Phong và Lâm Tam!!” Ngay khi Tần Phong đang ôm Thái tử phi ăn lê, thân phận của họ cũng bị người ta nhận ra.

Lập tức, từ bốn phương tám hướng xuất hiện rất nhiều người, bao vây tấn công Thần Phong Chu.

“Lâm huynh!” “Tần huynh!” Lâm Tam nhìn về phía Tần Phong, tỏ ý mình đang bị thương.

Tần Phong cũng nhìn về phía Lâm Tam, tỏ ý hắn có hai sở thích lớn nhưng đều không phải là đánh nhau, một là kéo phụ nữ nhà lành xuống nước, hai là khuyên gái lầu xanh hoàn lương.

“Hazzz...” Tề Tu Viễn thở dài bi thương, cuối cùng vẫn là lão gánh vác tất cả.

Nghĩ lão đường đường là Đao Tuyệt - một trong Hoang Cổ Song Tuyệt, người đứng đầu dưới trướng Đại Đế, vậy mà rớt xuống làm đàn em đã đành, ngay cả đám tôm tép cũng bắt lão đích thân ra tay.

Đao Tuyệt lão không cần thể diện nữa sao?! 'Oong!

Oong!' Đao ý ngút trời, sắc bén lóa mắt.

Trong tiếng đao minh vang vọng mang theo một khí tức áp lực khiến người ta rùng mình, một luồng đao quang bùng phát từ Thần Phong Chu, hóa thành cầu vồng xé rách hư không chém ra.

“Không xong, là Đao Tuyệt!!” Mọi người biến sắc, nhanh chóng né tránh không dám đón đỡ.

Mộc Tú bấm tay tính toán: “Chủ công, biên cảnh sắp bị phong tỏa rồi, nếu chúng ta không nhanh chóng rời đi, muốn đi sẽ rất khó.” “Đi?!” Tần Phong lập tức lắc đầu phủ quyết, tỏ ý mình không định đi.

Trước đó hắn dùng Thẻ Thiên Cơ tra xét cơ duyên của Lâm Tam, ngoài việc phát hiện cao thủ Thượng giới sắp xuống, còn thấy cơ duyên thuộc về Lâm Tam đang ở ngay trong lãnh thổ Đại Việt.

“Tần Phong!!” Khổ Đa như mất trí, mặt đầy phẫn nộ lao về phía Tần Phong.

Hắn đã luyện hóa Vạn Ma Chi Chủ thành Phật Ma Kim Thân, tu vi đột phá đến Phiêu Diểu cảnh tam trọng, nhưng đối mặt với Tam Lộng thì không khác gì tìm chết, chỉ đành lui lại tìm kẻ đầu sỏ Tần Phong. "Ngươi giỏi lắm, ngươi thanh cao!" Lâm Tam bị những lý lẽ quẹo của Tần Phong làm cho cạn lời, đúng là heo nái đeo nịt ngực, hết chiêu này tới chiêu khác.

Chương 393

Lúc này, Tần Phong cũng chẳng buồn nói nhảm với Lâm Tam, tay không quẳng thẳng đống 'Lợn nái cũng điên cuồng' về phía Khổ Đa, sau đó vẩy mạnh chiếc quạt xếp trong tay.

Chỉ nghe một tiếng 'bành', bột thuốc nổ tung, lan tỏa khắp hư không. "Đậu má, quá vô sỉ!!" Đám người Tây Chu sợ hãi lùi lại liên tục, không ai muốn trở thành 'con cá' trong miệng Tần Phong. "Cái này là..." Khổ Đa nhìn thấy bột thuốc, ký ức đau khổ lập tức ùa về.

Chỉ là lần này hắn không có ý định né tránh, hiện tại hắn không chỉ đã quen với những ngày tháng thiếu đi 'công cụ gây án', mà còn tu hành Phật pháp cùng Giác Vân suốt hai năm rưỡi.

Cộng thêm việc đột phá đến Phiêu Miểu cảnh tam trọng, thân tâm đều đã bước vào 'trạng thái hiền triết', có thể nói là không còn sợ hãi gì nữa. "Đúng là chân nam nhân mới dám dũng cảm đối mặt với nỗi sợ hãi!" Tần Phong không nhịn được giơ ngón tay cái tán thưởng, sau đó đột ngột đổi giọng: "Quên chưa nói với ngươi, ta đã nâng cấp công thức của 'Lợn nái cũng điên cuồng' rồi." "Đậu má!!" Khổ Đa, người tu hành Phật pháp hai năm rưỡi, lập tức phá phòng, vội vàng dừng thân hình, liên tục lùi về phía sau.

Chỉ là Tần Phong dường như căn bản không cho hắn cơ hội đó, quạt xếp trong tay lại vẩy một cái, sóng dữ ngập trời từ mặt quạt bay ra, cuốn lấy bột thuốc đang lan tỏa trong không khí, hóa thành một quả cầu nước bao bọc lấy Khổ Đa. "Tần Phong, ngươi chỉ biết dùng 'Lợn nái cũng điên cuồng' thôi sao!?" Kim thân Bất Động Minh Vương do Khổ Đa hóa thành trợn mắt gầm lớn, năng lượng khủng khiếp phun trào từ trong cơ thể, đánh tan quả cầu nước đang bao bọc mình.

Chỉ nghe một tiếng 'bành', nước hòa lẫn thuốc độc rơi xuống như mưa. "Vãi chưởng, đúng là tiểu đao đâm mông, mở mang tầm mắt rồi!" Đám người Tây Chu sợ tới mức ôm đầu chạy thục mạng, sợ không cẩn thận bị dính nước mưa, lại phát sinh một 'câu chuyện nhỏ' sau cơn mưa. "Ai nói ta chỉ biết dùng 'Lợn nái cũng điên cuồng'?!" Tần Phong lập tức không vui, vẫy tay lấy ra một đống bình bình lọ lọ.

Trên đó viết nào là Kiều Nhu Đan, Lưỡng Tâm Miên, Vạn Lý Thể Hương Tán, Tuyết Thượng Nhất Chi Tung, Ẩm Nhiên Tiêu Hồn Hương...

đều là do Tiểu Bạch lột sạch từ trên người Độc Vương. 'Ào' một tiếng, toàn trường sôi sục. "Đó là Kiều Nhu Đan của Độc Vương, nghe nói nam tử cao bảy thước ăn vào, cơ thể sẽ biến thành tiểu cô nương kiều nhu, mà còn là vĩnh viễn!" "Lưỡng Tâm Miên mới đáng sợ, ăn xong nhìn thấy người đầu tiên, bất kể nam nữ đều sẽ yêu người đó điên cuồng, cũng là vĩnh viễn!" "Vạn Lý Thể Hương Tán đúng như tên gọi, có thể khiến cơ thể tỏa hương vĩnh viễn, là một trong số ít những loại thuốc 'chính kinh' của Độc Vương." "Nhưng nếu đàn ông dùng, thì nó chẳng chính kinh chút nào đâu." "Xem ra lời đồn không sai, Độc Vương đúng là đã thảm bại dưới tay độc thủ của Tần Phong." "Độc Vương trước kia tính tình cô độc không thích giao du, nên tần suất sử dụng những loại độc này không cao, nhưng giờ rơi vào tay Tần Phong, tên này làm gì có liêm sỉ đâu!" Đám người thấy Tần Phong kế thừa di sản của Độc Vương thì sợ tới mức lùi lại liên tục, sợ không cẩn thận trúng chiêu. "Phi, lưu manh!" Thái tử phi đỏ mặt khẽ mắng một tiếng, không ngờ Tần Phong lại là hạng người này.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng bắt đầu rối bời, ngộ nhỡ Tần Phong bảo nàng 'mạnh dạn dùng thử' một chút, nàng nên đồng ý hay là giả vờ rụt rè đây?

Dù sao nàng cũng không còn đường lui, trốn chắc chắn là trốn không thoát rồi. "Nếu đã không thể phản kháng, vậy thì ngoan ngoãn nhận mệnh thôi!" Thái tử phi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lại nép sát vào lòng Tần Phong thêm chút nữa. "Quá vô sỉ!" Khổ Đa dù đã tu Phật hai năm rưỡi, nhìn thấy đống độc dược kia trong lòng cũng không khỏi phát hoảng.

Hắn vạn lần không ngờ tới, Tần Phong trên con đường 'đê tiện' này lại có thể phát triển đến mức độ này.

Trước kia dùng 'Lợn nái cũng điên cuồng' là vì không có lựa chọn, giờ lại có nhiều lựa chọn như vậy, tùy tiện trúng một loại thôi cũng đủ khiến người ta sống dở chết dở. "Tần huynh đúng là làm ta kinh ngạc!" Lâm Tam cũng trợn mắt hốc mồm, vô thức xê dịch sang bên cạnh một chút.

Đùa sao!!

Nếu bộ combo này mà dùng hết lên người, đại hán bảy thước không biến thành thiếu nữ khả ái mới lạ đó!? "Coi như ngươi ác!!" Khổ Đa nhớ lại nỗi sợ hãi từng bị Tần Phong chi phối, dứt khoát chọn cách lao xuống tìm kiếm thi thể của Giác Vân. "Đậu má, đây chẳng phải là bắt nạt người hiền lành sao!?" Tần Phong lập tức không vui.

Đầu tiên là hắn không hề chọc ghẹo Khổ Đa, là đối phương ra tay trước, thấy đánh không lại là muốn chuồn, trên đời làm gì có chuyện rẻ mạt như vậy. "Thôi bỏ đi, ai bảo ta là người không bao giờ thù dai chứ!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, sau đó cất tiếng rao: "Đi ngang qua đừng bỏ lỡ, 'Lợn nái cũng điên cuồng' phiên bản nâng cấp, không cần 998, không cần 888, chỉ cần 188 là có thể thực hiện giấc mơ 'lai nhật phương trường' (ngày sau còn dài), trải nghiệm niềm vui 'thí như triều lộ, khứ nhật khổ đa' (như sương buổi sớm, ngày cũ khổ nhiều)." "Hửm!?" Ánh mắt mọi người lập tức bị Tần Phong thu hút, trong lòng bắt đầu cân nhắc lợi hại.

Hiện tại trên Thần Phong Chu có Đao Tuyệt Tề Tu Viễn bảo hộ, không có cường giả Đế cấp ra tay thì chẳng ai làm gì được Tần Phong và Lâm Tam, ngược lại Khổ Đa vừa mất sư phụ, giờ không có ai che chở.

Tuy nhiên với tu vi Phiêu Miểu tam trọng, nếu hắn tâm niệm muốn chạy, bọn họ chưa chắc đã đuổi kịp, nhưng bột thuốc trong tay Tần Phong có thể tăng mạnh tỷ lệ thành công của bọn họ. "Cho bần tăng một bình!" Tam Lộng hòa thượng ở bên cạnh dứt khoát lên tiếng, quẳng ngay 188 viên cực phẩm linh thạch qua. "Đậu má, cái tên mày rậm mắt to này..." Mọi người lập tức ngây người.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin người mua đầu tiên lại là một người xuất gia. "Đại sư quả không hổ là người nhìn thấu hồng trần!" Tần Phong giữ đúng nguyên tắc làm ăn uy tín, quẳng một bình thuốc cho Tam Lộng. "A di đà phật, thân thể chẳng qua cũng chỉ là một túi da thối mà thôi!" Tam Lộng hòa thượng nhận lấy thuốc, lao xuống truy đuổi Khổ Đa với tốc độ cực nhanh. "Cho ta một bình!" "Ta nữa!" Thấy có người tiên phong, những người khác không ngồi yên được nữa. 188 cực phẩm linh thạch tuy hơi đắt, nhưng một khi đánh trúng thì đó là vị trí Đại Đế, nếu đã gặp được thì phải đánh cược một lần, nhỡ đâu 'xe đạp biến mô tô' thì sao!? "Tần Phong đáng chết!!" Thấy nhiều người cầm thuốc truy đuổi mình như vậy, Khổ Đa tức đến mức suýt thì tắc thở, cũng không kịp tìm thi thể sư phụ nữa, chỉ đành ôm mông vội vàng chạy trốn. "Tần huynh đúng là quỷ tài kinh doanh!" Lâm Tam trong lòng cảm thấy thật khó tả, không hiểu sao đang đánh nhau lại biến thành buôn bán thế này.

Đồng thời, hắn cũng không khỏi lo lắng, Tần Phong giỏi làm ăn như vậy, liệu sau này có bán đứng hắn luôn không, rồi hắn còn phải giúp gã đếm tiền nữa!? "Lâm huynh, ngươi không cần lo lắng!" Tần

Phong quan tâm bước tới: "Ta nhất định sẽ mượn được sức mạnh hương hỏa và sức mạnh công đức để giúp ngươi tiêu trừ phản phệ do long mạch mang lại." "Tần huynh!!" Lâm Tam lập tức cảm thấy hổ thẹn khôn cùng, cảm thấy mình thật không ra gì.

Nghĩ năm đó cả thế giới không tin hắn, chính Tần huynh đã vì hắn mà đối đầu với cả thế giới, tình nghĩa này trời đất chứng giám, quân không phụ ta, ta tuyệt không phụ quân! "Lâm huynh, hiện tại cơ thể ngươi còn rất yếu." Tần Phong lại lôi ra một viên Cực Phẩm Đại Hoàn Đan, quan tâm nói: "Đây là Cực Phẩm Đại Hoàn Đan do đích thân ta luyện chế, đến nay chưa từng nhận một lời phàn nàn nào, ngươi mau uống vào để điều tức trị thương..." "Cái này chẳng phải là..." Mộc Tú và Tề Tu Viễn lặng lẽ lùi lại một bước, mặc niệm cho Lâm Tam ba phút.

Ban đầu bọn họ chỉ nghi ngờ viên Đại Hoàn Đan này ăn vào sẽ mất mạng, nhưng sau khi bái Tần Phong làm chủ, cuối cùng bọn họ đã được chứng thực từ chỗ Thiên Quân và Vạn Mã.

Viên Cực Phẩm Đại Hoàn Đan này sở dĩ không có đánh giá tệ, hoàn toàn là vì người ăn xong không còn cơ hội để đánh giá.

Chỉ có Tiểu Bạch là cho đánh giá năm sao, khiến Tần Phong lầm tưởng mình là thiên tài luyện đan. "Thỏ chủ nhân của ta nói đúng đó!" Tiểu Bạch nhìn chằm chằm vào viên đan dược, nước miếng chảy ròng ròng. "Viên đan này..." Lâm Tam thấy bộ dạng của Tiểu Bạch thì biết là đồ tốt, nhưng không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy hoảng hốt một cách khó hiểu.

Chương 394

Ngay lúc này, uy áp khủng khiếp từ bốn phương tám hướng quét tới, trong đó còn có bảy tám đạo uy áp của Chuẩn Đế cảnh. "Không xong, truy binh tới rồi!" Lâm Tam dứt khoát rút Vô Trần Kiếm ra, biết rằng tiếp theo sẽ là một trận khổ chiến. "Số hưởng thật!" Mộc Tú hơi ngẩn người, không ngờ Lâm Tam lại thoát được kiếp nạn uống thuốc. "Tần công tử!" Thái tử phi run rẩy, liều mạng rúc vào lòng Tần Phong.

Chỉ thấy trong hư không không xa đen nghịt một mảnh, người dẫn đầu chính là Thái tử Đại Việt.

Một khi nàng bị Thái tử bắt trở về, kết cục không cần nghĩ cũng biết thảm hại thế nào. "Đừng sợ!" Tần Phong vỗ về tấm lưng ngọc của Thái tử phi, lộ ra nụ cười tự tin kiểu Long Vương: "Chỉ dựa vào bọn chúng thì còn lâu mới bắt được ta, hơn nữa Thiên Quân, Vạn Mã đang ở biên cảnh tiếp ứng, chỉ cần chúng ta tới được biên cảnh là ổn rồi." "Thiên quân vạn mã!" Thái tử phi lập tức cảm thấy an tâm vô cùng, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy vẻ sùng bái.

Nàng biết Tần Phong năm tám tuổi đã đào tẩu khỏi Tần gia đến Âm Nguyệt hoàng triều phát triển, không ngờ chỉ trong mười năm đã sở hữu thiên quân vạn mã, mạnh hơn gấp bao nhiêu lần cái gã Thái tử ngồi ghế ba nghìn năm kia.

Lúc này, Thái tử thấy Thái tử phi nép vào lòng Tần Phong, sắc mặt lập tức xanh mét.

Hắn vốn muốn mượn tay Tần Phong để chôn cất phụ hoàng một cách huy hoàng, ai dè cuối cùng lại mất cả chì lẫn chài, đặc biệt là Thái tử phi còn vì Tần Phong mà đi trộm Hiển Long Phiên, chém đứt vạn năm quốc vận của Đại Việt hoàng triều.

Hiện tại còn ở giữa thanh thiên bạch nhật, ngay trước mặt hắn mà ân ân ái ái với Tần Phong!! "Sống chết không quan trọng, giết cho ta!!" Thái tử không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, phẫn nộ ra lệnh. "Giết!!" Đại quân lập tức từ bốn phương tám hướng lao về phía nhóm người Tần Phong. "Mang theo thi thể của Giác Vân hòa thượng, chúng ta đi!" Tần Phong thấy đối phương đang nhanh chóng áp sát, dứt khoát hạ lệnh sử dụng bước nhảy không gian. "Rõ!" Tề Tu Viễn từ trên Thần Phong Chu nhảy xuống, túm lấy thi thể Giác Vân trên mặt đất rồi bay vút lên trời. "Nhanh lên, không được để bọn chúng chạy mất!!" Thái tử mặt xanh nanh vàng gào thét, thúc giục các cao thủ Chuẩn Đế phong tỏa không gian này. "Phong!!" Bốn vị Chuẩn Đế phân ra bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, nhanh chóng kết thủ ấn tạo thành đại trận cấm cố.

Một lớp màng năng lượng trong suốt như trong phim khoa học viễn tưởng hình thành, bao trùm khu vực này với tốc độ cực nhanh, những nơi nó đi qua hư không lập tức đông cứng lại như được gia cố thêm một lớp thép. "Không xong, không kịp rồi!" Mộc Tú đang khởi động bước nhảy không gian của Thần Phong Chu, nhưng tốc độ của đối phương rõ ràng nhanh hơn một bậc. "Liều mạng thôi!" Lâm Tam nắm chặt Vô Trần Kiếm, chuẩn bị cho một trận ác chiến. "Tần công tử!" Thái tử phi lại lo lắng, hận không thể hòa tan vào cơ thể Tần Phong. "Ta đã nói rồi, chỉ dựa vào bọn chúng thì không giữ được ta đâu!" Trên mặt Tần Phong vẫn là nụ cười tự tin ấy, chỉ thấy hắn từ từ giơ tay lên, búng tay một cái. 'Tách' một tiếng!!

Tiếng búng tay giòn giã cắt đứt mọi tiếng ồn ào giữa thiên địa, mọi thứ trên thế gian dường như đều bị nhấn nút tạm dừng.

Lâm Tam tay cầm Vô Trần Kiếm chuẩn bị chiến đấu, Mộc Tú gấp gáp khởi động Thần Phong Chu, Tề Tu Viễn mang theo thi thể Giác

Vân trở lại tàu, Thái tử đối diện đang phẫn nộ gào thét, Thái tử phi lo lắng hé mở đôi môi...

Thời Gian Đại Đạo!

Đứng thứ hai trong ba nghìn đại đạo, cũng là đại đạo thần bí nhất.

Người có thể tu luyện đạo này vốn đã ít lại càng ít, người tu luyện thành công lại càng đếm trên đầu ngón tay.

Còn về hạng người sở hữu Ấn ký Thời Gian Đại Đạo như Tần Phong, chư thiên vạn giới chỉ có mình hắn.

Hắn chính là chúa tể của dòng sông thời gian, dù tu vi của mọi người ở đây đều cao hơn hắn, cũng khó lòng thoát khỏi sự khống chế thời gian của hắn. "Tiếc là chỉ có thể tạm dừng ba giây!" Tần Phong rất muốn thăng cấp thực lực để dùng Ấn ký Thời Gian Đại Đạo làm những việc 'có ý nghĩa' hơn. "Phải tranh thủ thời gian luyện hóa long mạch thôi!" Tần Phong vừa khởi động năng lực bước nhảy không gian của Thần Phong Chu, vừa nhìn sang Thái tử phi kiều diễm trong lòng, biết rõ dạo này mình e là không có thời gian để tấu hài rồi.

Ba giây trôi qua trong chớp mắt...

Ngay khi mọi thứ khôi phục bình thường, Thái tử tưởng rằng Tần Phong đã chắp cánh khó bay, bắt đầu nở nụ cười đắc ý thì Thần Phong Chu như thể được nạp lệnh tăng tốc tức thời, đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt mọi người. "Người đâu rồi?!" Nụ cười trên mặt Thái tử đông cứng lại, hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Không chỉ Thái tử, tất cả mọi người có mặt đều không hiểu, rõ ràng đã dồn Tần Phong vào góc chết, sao đột nhiên lại chạy mất được!?

Rất nhanh sau đó, Tần gia nhận được tin Tần Phong lại một lần nữa thoát thân, khiến mười vị lão tổ của Tần gia lại chấn động lần nữa. "Làm sao có thể?

Đây đã là lần thứ tư rồi phải không!" "Thoát một lần là ngẫu nhiên, hai lần là trùng hợp, ba lần coi như vận khí, bốn lần thì chỉ có thể là thực lực thôi!" "Xem ra nó vẫn chưa có ý định rời đi, không biết tiếp theo nó còn muốn làm gì nữa!?" "Không lẽ nào?

Giờ hoàng đế chết rồi, long mạch bị nó hấp thu, vậy mà nó vẫn chưa định đi sao!?" "Xem ra đứa nhỏ này ở Vũ Lăng thánh địa bị nén nhịn quá lâu rồi, lần này không chơi cho đã chắc chắn sẽ không đi đâu." "Lão phu cứ cảm thấy, nếu còn không thu lưới, nó sẽ thống nhất Hoang Cổ luôn mất thôi!?" Mười vị lão tổ Tần gia hoàn toàn cạn lời.

Vốn định mượn cơ hội này ngửa bài với hoàng tộc Đại Việt, xuất hiện một cách hoành tráng để cứu Tần Phong, tuyên bố Tần Phong không phản bội Tần gia, ngay cả lời thoại lúc xuất hiện họ cũng đã nghĩ kỹ hết rồi.

Nhưng điều họ không ngờ tới là Tần Phong lại lật kèo trong nghịch cảnh.

Không những không gọi họ tới cứu giá, mà còn đại náo kinh đô Đại Việt đến mức gà chó không yên, hố chết hoàng đế Đại Việt đã đành, còn chém luôn cả vạn năm quốc vận của người ta.

Thập tổ ngập ngừng nói: "Thủy tổ, Thập Tam Thái Bảo truyền tin về, Tiểu Hạo đã cố ý tránh né bọn họ, ta lo sẽ có chuyện gì đó, có nên phái người đi tìm không!?" "Lo cái gì!?" Thủy tổ nghiêm nghị nói: "Nó đã mười lăm tuổi rồi, anh trai nó ở tuổi này đã cầm quân xông pha trận mạc rồi, nó cũng đã đến lúc ra ngoài rèn luyện bản thân rồi." "Rõ!" Thập tổ chỉ đành bất đắc dĩ lĩnh mệnh, lại hỏi: "Hiện tại Tiểu Phong không gặp nguy hiểm gì, Tần gia chúng ta tiếp theo nên làm thế nào!?" "Còn làm thế nào nữa!?" Thủy tổ lý thẳng khí hùng nói: "Hoàng thượng băng hà rồi, đương nhiên là dẫn theo già trẻ lớn bé đi 'ăn cỗ' (hôi của) rồi, nhớ kỹ, mỗi người đều mang theo một cái túi lớn..." Vô Song Thành, một tòa cô thành ngoài khơi.

Không ai biết nó được xây dựng từ thời đại nào, chỉ biết bất kể các hoàng triều bên ngoài thay đổi ra sao, nó vẫn luôn đứng vững ở Hoang Cổ không đổ.

Ngoài việc bên trong cao thủ như mây, nó còn đảm bảo luôn có hai vị cường giả Đế cấp trấn giữ.

Lúc này, trong hoa viên của phủ thành chủ.

Thành chủ Giang Vô Song đang quỳ dưới đất với vẻ mặt van xin, trước mặt hắn là một nữ tử đang thưởng trà, động tác nhã nhặn khiến người ta vui mắt, bộ quần áo rộng rãi không che giấu được thân hình lung linh, khuôn mặt thoát tục toát lên vẻ cao lãnh.

Nữ tử này chính là vợ của Giang Vô Song - Giang Tuyết, cũng là thành chủ tiền nhiệm của Vô Song Thành. "Phu nhân, ta đã quỳ năm canh giờ rồi!" Mặt Giang Vô Song đầy vẻ cầu khẩn, hoàn toàn không có uy nghiêm của một cường giả Đế cấp.

Chương 395

Không cách nào khác!

Yêu một người thì phải trở nên thấp hèn trước mặt người đó, tuyệt đối không phải vì đánh không lại nàng.

Giang Tuyết nhã nhặn đặt chén trà xuống, mím môi nói: "Nói đi, ra ngoài tìm con gái sao lại dắt một thằng nhóc về đây?!" "Tuân lệnh!" Giang Vô Song như được đại xá, tươi cười đứng dậy.

Tiến lên định vừa bóp vai cho vợ vừa giải thích chuyện về Tần Hạo. "Ta cho phép ngươi đứng dậy chưa!?" Giang Tuyết nhướn mày: "Quay lại, tiếp tục quỳ!" "Ồ!" Giang Vô Song mặt đầy ủy khuất quỳ xuống, sau đó hào hứng giải thích: "Ta phát hiện thằng nhóc đó tuổi thực tế mới mười lăm, nhưng đã có tu vi Sinh Tử cảnh nhất trọng, chứng tỏ thiên phú của nó tuyệt đối không tầm thường, cho con gái bảo bối của chúng ta làm rể ở rể thì không còn gì hợp hơn." "Trời đất ơi!" Giang Tuyết đưa tay đỡ trán, rất đau đầu: "Ngươi có thể dùng cái não lợn của ngươi mà suy nghĩ không, mười lăm tuổi Sinh Tử cảnh nhất trọng chắc chắn là thiên kiêu do các đại thế lực bồi dưỡng, ngươi nghĩ họ sẽ cho phép đệ tử nhà mình đi ở rể Vô Song Thành của chúng ta sao!?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể!" Giang Vô Song đầy tự tin: "Phu nhân, nàng không thấy bộ dạng của thằng nhóc đó đâu, nhìn thấy một quả Huyết Sắc Thiên Cơ Môi mà như nhìn thấy mẹ ruột vậy, nghe ta nói sẽ cho mấy triệu cực phẩm linh thạch, nó suýt thì quỳ xuống nhận ta làm cha luôn rồi.

Ngoài cái đám 'lão lục' Tần gia ăn cỗ còn muốn gói mang về kia ra, đại thế lực nào có thể bồi dưỡng ra thiên kiêu có cái đức hạnh này chứ!?" "Hình như cũng đúng!" Giang Tuyết suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý, nhưng vẫn chưa yên tâm hỏi: "Ngươi có hỏi nó tên gì không?!" Giang Vô Song yếu ớt đáp: "Ách, vẫn chưa kịp hỏi!" "Vậy còn đợi gì nữa, mau gọi người tới đây hỏi xem!" Giang Tuyết vội đứng dậy, nhường vị trí cho Giang Vô Song.

Chỉ thấy địa vị của hai người lập tức hoán đổi, Giang Vô Song bá khí ngồi trên ghế uống trà, Giang Tuyết như một cô vợ nhỏ hiền thục bóp vai xoa lưng cho chồng. "Thả ta ra!!" Tần Hạo nhanh chóng bị áp giải lên, vẻ mặt phẫn nộ không phục. "Nhóc con cũng ngông cuồng gớm!" Giang Vô Song khẽ nhướn mắt, nhấp một ngụm trà: "Bản Đế hỏi ngươi, ngươi tên là gì!?" "Vân Hạo!" Không biết là do hào quang nhân vật chính phát huy, hay là do Tần Hạo muốn tránh né Tần gia, nên đã dùng hóa danh lấy họ Vân của mẹ. "Vân!?" Giang Tuyết và Giang Vô Song nhanh chóng lục tìm ký ức, không thấy ở Hoang Cổ có đại tộc họ Vân nào, nghĩa là có thể yên tâm lôi người về làm con rể ở rể.

Giang Vô Song liếc nhìn Giang Tuyết một cái, dựa vào kinh nghiệm phu thê nhiều năm lập tức hiểu ý ngay, lên tiếng: "Từ giờ trở đi ngươi không gọi là Vân Hạo nữa, ngươi tên là Giang Thiên Lý, là con rể ở rể chưa vào cửa của con gái bảo bối Giang Linh của bản Đế." "Ta phi, ta Vân Hạo dù có chết đói, có nhảy từ đỉnh núi cao nhất Hoang Cổ xuống, cũng không thèm làm cái thứ con rể ở rể chó tiệt gì đó!" Tần Hạo nhổ một bãi nước bọt, thể hiện chí khí thà chết không khuất phục. "Tuổi còn nhỏ mà cũng có cốt khí gớm nhỉ!" Giang Tuyết càng nhìn con rể tương lai càng thấy vừa mắt, không nhịn được nói: "Người đâu, trước tiên áp giải nó vào đại lao canh giữ nghiêm ngặt, không có lệnh của thành chủ thì không ai được phép thả nó ra." "Rõ!!" Hộ vệ lập tức tiến lên áp giải Tần Hạo đi. "Có cốt khí thì có tác dụng gì..." Giang Vô Song mới nói được một nửa thì thấy ánh mắt lạnh lùng của Giang Tuyết, sợ tới mức vội đặt chén trà xuống, quỳ trên đất nịnh nọt: "Ta có một trái tim yêu phu nhân!!" Trong nhà lao, Tần Hạo cảm thấy đối phương thật là quá đáng.

Đã bảo là 'tiền trao cháo múc', kết quả đối phương lật lọng không nói, còn bắt hắn tới Vô Song Thành làm rể ở rể, không đồng ý còn bị tống vào đại lao.

Hư ảnh Long Tượng Đại Đế xuất hiện, chậc chậc khen ngợi: "Không hổ là Vô Song Thành xuyên suốt vạn cổ, ở trong đây có thể cảm nhận rõ ràng loại khí tức xuyên suốt vạn cổ đó." "Gia gia, giờ không phải lúc khảo cổ!" Tần Hạo gấp giọng nói: "Chúng ta nên nghĩ cách trốn ra ngoài, ta không muốn làm con rể ở rể đâu." "Thằng nhóc ngươi đúng là sướng mà không biết hưởng!" Long Tượng Đại Đế bất đắc dĩ lắc đầu rồi mới nói: "Khối Chí Tôn Cốt thứ hai của ngươi tuy cho ngươi Lục Đạo Luân Hồi, nhưng Lục Đạo Luân Hồi của ngươi còn quá non nớt, cần hàng nghìn, hàng vạn năm, thậm chí hàng chục vạn năm suy diễn mới có thành tựu.

Mà khí tức vạn cổ của Vô Song Thành này quá thích hợp để ngươi suy diễn Lục Đạo Luân Hồi, với tư chất của ngươi, không quá ba năm, nhất định có thể suy diễn Lục Đạo Luân Hồi đến cảnh giới tiểu thành." "Ba năm!?" Sắc mặt Tần Hạo liên tục thay đổi, suy nghĩ xem có nên làm con rể ở rể hay không.

Trong địa phận Đại Việt, Thần Phong Chu đang lướt đi trong tầng mây.

Tần Phong ngồi xếp bằng trong khoang thuyền, trong lòng gọi hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan, chuẩn bị luyện hóa long mạch mà Lâm Tam đã chém xuống cho mình. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 3 triệu điểm phản diện, đổi được một viên Sinh Tử cảnh Căn Cơ Đan!" Một viên đan dược vào bụng, căn cơ lập tức ổn định.

Tần Phong vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, bắt đầu luyện hóa long mạch.

Chỉ là rất nhanh hắn đã phát hiện mình đã đánh giá thấp long mạch, ngoài việc giúp đột phá tu vi, nó còn tăng mạnh tư chất của hắn, tức là tăng cường các thuộc tính ban đầu.

Nếu trong tình trạng không dùng buff, sức mạnh của hắn là 100 điểm, thì sau khi hấp thu xong long mạch có thể tăng lên 150 điểm.

Nếu quay lại bảng Thiên Tư của Vũ Lăng thánh địa kiểm tra, thiên phú tu luyện của hắn tuyệt đối sẽ không chỉ dừng lại ở hạng 38. "Không hổ là khí vận của đế quốc lớn nhất Hoang Cổ ngưng tụ, long mạch quả nhiên khủng khiếp như vậy!" Tần Phong tinh thần phấn chấn, tranh thủ thời gian luyện hóa long mạch. "Đẹp trai quá, mình ngay cả tên con cũng nghĩ xong rồi!" Thái tử phi lặng lẽ ngồi một bên, chống cằm ngắm Tần Phong đắm đuối.

Không biết là nghĩ đến chuyện gì, chỉ thấy cơ thể Thái tử phi khẽ run, gò má trắng nõn hiện lên vệt hồng mờ ảo, thẹn thùng đưa hai tay ôm mặt, trông hệt như một thiếu nữ vừa làm chuyện xấu gì đó. "Đồ lừa đảo, bảo để ta trợ giúp chàng tu hành, kết quả chàng lại độc chiếm tu luyện!" Ánh mắt Thái tử phi như nước hồ thu, khẽ cắn môi đỏ, mong chờ Tần Phong đến 'tương tác' với nàng...

Trong Tử Cấm Thành ở kinh đô Đại Việt, khắp nơi treo vải trắng, người người mặc tang phục, tiếng khóc than vang lên liên hồi.

Đặc biệt là trước thi thể hoàng đế Đại Việt, mấy nghìn nữ tử khóc đến tê tâm liệt phế, thậm chí có người khóc đến ngất xỉu bị khiêng ra ngoài.

Không phải vì họ có tình cảm sâu nặng gì với hoàng đế, mà vì hoàng đế băng hà đồng nghĩa với việc họ sẽ phải tuẫn táng, trừ phi là những phi tử đang mang long thai, nếu không tất cả đều bị đem đi chôn cùng. "Thật đáng tiếc!" Quang Thiên đang quỳ trước linh vị hoàng đế, cân nhắc xem có nên cứu vài người để gửi cho Tần Phong không. 'Oanh long long'!!

Một đạo uy áp khủng khiếp đột ngột giáng xuống, khiến toàn trường im bặt.

Chỉ thấy một lão giả tóc trắng thần thái uy nghiêm xuất hiện trước linh đường, nhìn thấy hoàng đế nằm trong quan tài thì chỉ thấy mắt hoa lên, cơ thể mất thăng bằng suýt thì ngã quỵ. "Thái thượng hoàng!!" Quang Thiên nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy lão giả.

Đúng vậy!

Người này chính là Thái thượng hoàng của Đại Việt!

Sau khi biết tin hoàng đế băng hà, phản ứng đầu tiên của lão là không tin, nhưng khi tận mắt nhìn thấy thi thể con trai, lão không thể không tin rằng con mình đã chết. "Hoàng nhi của ta!!" Thái thượng hoàng phát ra một tiếng khóc bi thống, khó lòng chấp nhận cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Tuy lão có hàng trăm đứa con, cũng không phải lần đầu tiễn con, nhưng hoàng đế Đại Việt là đứa con lão yêu quý nhất, nếu không lão cũng không truyền ngôi cho hắn. "Phụ hoàng, xin hãy nén bi thương!" Ngô Vương, Ngụy Vương vội tiến lên dìu đỡ, tiện thể phô diễn khuôn mặt tiều tụy của mình.

Từ lúc hoàng đế băng hà, bọn họ quỳ không rời linh vị nửa bước, chính là để diễn vở kịch anh em tình thâm trước mặt lão cha. "Thái tử đâu!?" Thái thượng hoàng nhìn quanh linh đường một vòng không thấy Thái tử. "Bẩm Thái thượng hoàng!" Quang Thiên nhanh nhảu trả lời: "Thái tử đã đích thân dẫn người đi truy bắt Thánh tử Âm Nguyệt hoàng triều là Tần Phong rồi, chúng thần nghi ngờ là Lục Đạo Đế Quân đã vạch ra cuộc ám sát lần này." "Lục Đạo Đế Quân!!" Thái thượng hoàng thần sắc đột nhiên trở nên dữ tợn, uy áp khủng khiếp bộc phát không kiểm soát. "Mạnh quá!!" Toàn trường lập tức phủ phục xuống đất, bị áp chế đến mức không ngẩng đầu lên nổi.

Khác với hoàng đế Đại Việt nhờ vào sức mạnh long mạch để đột phá Đế cấp, Thái thượng hoàng là dựa vào nghị lực và tiềm năng của chính mình để phá vỡ gông xiềng Đế cấp, thành tựu vị trí Đại Đế.

Trong giới Đại Đế ở Hoang Cổ có lưu truyền một câu: Kẻ không dùng sức mạnh của chính mình để phá vỡ gông xiềng Đế cấp đều là Ngụy Đế!

Bọn họ tuy có thực lực Đế cấp nhưng không có uy thế của Đại Đế, cũng giống như người tu luyện bình thường đối đầu với thiên kiêu vậy, một người có thể đánh bại mấy người.

Nhưng ngay cả Ngụy Đế cũng không phải là thứ Chuẩn Đế có thể chống lại, vẫn là một sự uy hiếp đối ngoại của một đại thế lực. "Bệ hạ, chúng thần hộ giá chậm trễ!!" Các lão tổ Tần gia từ trên trời đáp xuống, vừa khóc vừa chạy thẳng vào tổ từ của hoàng tộc.

Chương 396

"Khóc nhầm mộ rồi!" Thủy tổ Tần gia theo sát phía sau quát lớn, dẫn đầu chạy về phía linh đường đặt thi thể hoàng đế Đại Việt. "Bệ hạ, chúng thần hộ giá chậm trễ!!" Các lão tổ Tần gia cũng chẳng thấy ngại, đi theo Thủy tổ tiếp tục màn phúng viếng. "Cái đám khốn kiếp này!!" Thái thượng hoàng cảm thấy phổi sắp nổ tung vì tức.

Lão thừa biết đám 'lão lục' Tần gia này đến ăn cỗ là phụ, phô trương thực lực, uy hiếp tống tiền mới là chính.

Nhưng ai bảo hoàng tộc của lão vừa mất đi một Ngụy Đế, chỉ đành cắn răng nuốt trôi cục tức này.

Thái thượng hoàng dứt khoát ra lệnh: "Người đâu, lập tức thông báo cho Thái tử quay về!" Lời vừa dứt, ánh mắt Ngô Vương và Ngụy Vương lập tức tối sầm lại, biết rằng người thừa kế trong lòng Thái thượng hoàng vẫn là Thái tử.

Tuy trong lòng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe Thái thượng hoàng công bố đáp án, họ vẫn không khỏi thất vọng, trong lòng phụ hoàng mình không bằng hoàng huynh, giờ so với Thái tử cũng không bằng.

Trên Thần Phong Chu, quanh thân Tần Phong kim quang lấp lánh, các loại phù văn bao quanh, thỉnh thoảng lại có tiếng rồng ngâm và tiếng kiếm reo vang lên. "Đây chính là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ!" Thái tử phi hé mở đôi môi, sớm đã bị kinh ngạc đến ngây người.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, nàng vạn lần không dám tin một thiếu niên mười tám tuổi lại có thể lĩnh ngộ được nhiều buff và kỹ năng cấp thần đến vậy. "Phá cho ta!!" Đôi mắt Tần Phong đột nhiên mở bừng, khí tức khủng khiếp giải phóng ra ngoài.

Chỉ nghe trong cơ thể vang lên một tiếng 'bành', gông xiềng Sinh Tử cảnh tam trọng lập tức bị phá vỡ, chính thức đột phá đến Sinh Tử cảnh tứ trọng. "Hô hô!" Tần Phong thở ra một hơi thật dài, cảm nhận năng lượng cuồn cuộn trong cơ thể.

Khác với trạng thái trước đây, sau khi luyện hóa xong long mạch, thuộc tính ban đầu của hắn đã tăng thêm một nửa.

Ví dụ, nếu thuộc tính ban đầu là 100, giờ đã thành 150, đừng xem thường 50 điểm tăng thêm này, cộng thêm 'Đại Đế Chi Tư' là thành 500, cộng thêm 'Đạo Pháp Tự Nhiên' là thành 5000, cộng thêm 'Tam Hoa Tụ Đỉnh' là 50.000, thêm 'Ngũ Khí Triều Nguyên' là 500.000...

Mà hắn thì có tới hơn hai mươi cái buff.

Trong đó yếu nhất là Phật Chi Ấn, chỉ tăng có 5 lần chiến lực!

Ngay lúc này, giọng của Mộc Tú từ ngoài khoang thuyền truyền vào: "Chủ công, địa điểm ngài nói tới rồi!" "Tới rồi sao!?" Tần Phong phớt lờ Thái tử phi đang mong đợi, đứng dậy bước ra boong tàu.

Lúc này đã là nửa đêm, vầng trăng treo cao, xung quanh sao lấp lánh không ngừng, Thần Phong Chu trôi nổi giữa quần sơn, dãy núi dưới bầu trời sao đẹp đến mê hồn.

Sở dĩ đến đây là vì cơ duyên của Lâm Tam nằm ở nơi này.

Tuy nhiên hắn không có ý định tranh đoạt, chủ yếu là vì cơ duyên này phi Thiên Mệnh chi nhân không thể có được, vả lại hắn cũng không có khả năng phá hủy nó, chi bằng làm một cái thuận nước đẩy thuyền để lừa gạt tình cảm. "Tần huynh, có chuyện gì vậy!?" Lâm Tam cảm thấy Thần Phong Chu dừng lại, yếu ớt bước ra khỏi khoang thuyền. "Lâm huynh, nơi này có đại cơ duyên!" Tần Phong nhiệt tình kéo Lâm Tam, chỉ tay về phía quần sơn và bầu trời đầy sao.

Chỉ thấy giữa núi non và những vì sao hình thành nên một bức tranh thủy mặc đêm tuyệt đẹp, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện trong tranh còn ẩn giấu một chữ 'Mộng' rất lớn.

Đó là do một đại năng có tu vi thông thiên, lấy tinh không làm giấy, sơn thủy làm mực, viết xuống 'Đại Mộng Quan Tưởng Đồ', và cũng chỉ có Thiên Mệnh chi nhân mới có thể từ chữ 'Mộng' này mà ngộ ra một môn thần công vô thượng. "Đây là..." Lâm Tam không hổ là Thiên Mệnh chi nhân, chỉ nhìn một cái là đã 'ngộ' rồi.

Đại Mộng Xuân Thu, nhất mộng thiên niên!!

Chỉ thấy Lâm Tam ngáp một cái, tìm đại một chỗ rồi nằm xuống ngủ say. "Hắn thế là ngủ rồi!?" Mộc Tú và Tề Tu Viễn nhìn nhau ngơ ngác, không biết Lâm Tam đã ngộ ra được cái gì. "Nói bậy, Lâm huynh vẫn chưa ngủ!" Tần Phong thấy Thiên Tuyển Chi Tử vô lý như vậy, tiến lên định tặng cho hắn một cái tát trời giáng.

Tiểu Bạch vừa ăn cà rốt vừa nhìn trăng lẩm bẩm: "Trăng thanh gió mát đêm tối đen, lão lục Tần gia tìm Lâm Tam, tiến tới tát cho một cú váng, thật may Lâm huynh vẫn chưa sang!" 'Chát' một tiếng, Lâm Tam mơ màng tỉnh lại! "Lâm huynh, ngươi không sao chứ!?" Tần Phong mặt đầy vẻ quan tâm: "Ta còn tưởng ngươi bị trúng tà rồi..." “Ách……” Mộc Tú và Tề Tu Viễn nhìn nhau ngơ ngác, có chút nhìn không thấu màn thao tác ảo ma này của Tần Phong.

Rõ ràng là chia sẻ đại cơ duyên với Lâm Tam, nhưng lại tặng cho người ta một cú tát trời giáng, rốt cuộc là nhân tính vặn vẹo, hay là đạo đức suy đồi đây!?

“Ta không sao!” Lâm Tam xoa xoa gò má hơi đau, kinh hỉ reo lên: “Tần huynh, huynh nói không sai, nơi này quả nhiên có đại cơ duyên, ta quan sát tinh không và quần sơn đã ngộ ra Đại Mộng Xuân Thu.” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh đoạn Thiên Tuyển Chi Tử tu luyện, đạt được 10 vạn điểm phản diện!” “Nói cách khác, ngươi ngộ được rồi!?” Mặt Tần Phong thì cười hì hì, nhưng trong lòng đã sớm chửi thề MMP rồi.

Thực tế theo kịch bản, Lâm Tam đáng lẽ phải ba năm sau, tức là khi tiên nhân thượng giới giáng lâm, nhân gian gặp phải hạo kiếp mới tới nơi này, rồi tình cờ phát hiện ra Mộng Tự Quan Tưởng Đồ ẩn trong tinh không và quần sơn.

Từ đó lĩnh ngộ ra Đại Mộng Xuân Thu, một giấc mộng ngàn năm, tỉnh dậy giống như đã trôi qua ngàn năm vậy.

Không chỉ tu vi tăng trưởng rõ rệt, mà còn có thể nhận được cảm ngộ nhân sinh từ trong mộng.

Đặc biệt là Hạo Nhiên Chính Khí của hắn, một giấc mộng ngàn năm tương đương với dưỡng nghìn năm Hạo Nhiên Chính Khí, không ra tay thì thôi, một khi ra tay chắc chắn sẽ kinh thiên động địa.

Bản thân Tần Phong vốn muốn đưa Lâm Tam tới trước ba năm để mượn cơ hội đánh đoạn đốn ngộ của hắn.

Ai ngờ mình nhìn nửa ngày cũng chẳng ngộ ra cái vẹo gì, còn hắn chỉ nhìn một cái là ngộ luôn, đúng là minh chứng cho việc Thiên Tuyển Chi Tử là cái thứ không nói lý lẽ mà.

Còn về việc Lâm Tam có nhờ Đại Mộng Xuân Thu mà chiến thắng tiên nhân thượng giới hay không thì hắn không biết, vì kịch bản sau khi hắn đạt được Đại Mộng Xuân Thu là kết thúc rồi, hắn cũng không có quyền hạn xem tiếp diễn biến phía sau.

“Chuyện này còn phải cảm ơn Tần huynh đã nhắc nhở!” Lâm Tam nhìn quần sơn và tinh không, chậc chậc khen ngợi: “Vị tiền bối này quả thực pháp lực thông thiên, cư nhiên lấy tinh không làm giấy, sơn thủy làm mực, tạo ra Mộng Tự Quan Tưởng Đồ này.” “Quả thực lợi hại!” Tần Phong nhanh chóng điều chỉnh lại tâm thái.

Đã không có cách nào ngăn cản Lâm Tam đạt được cơ duyên, vậy thì chỉ có thể khiến Lâm huynh thức đêm cùng ta thôi.

“Đại Mộng Xuân Thu!?” Mộc Tú và Tề Tu Viễn cũng chằm chằm nhìn về phía trước, giống Tần Phong, chẳng ngộ ra được gì.

Ngược lại, Thái Tử Phi sau khi nhìn xong thì tựa vào lòng Tần Phong ngủ mất, nở một nụ cười ngọt ngào đi vào mộng đẹp, không biết là thực sự cảm ngộ được, hay là cố tình chiếm tiện nghi của Tần Phong nữa.

“Thế này cũng được à!?” Tần Phong tại chỗ không còn gì để nói, biểu thị bản thân cần tĩnh lặng một chút. ……… Tại đế đô Đại Việt, trong Tử Cấm Thành.

Thái Tử sau khi nhận được thông báo của Thái Thượng Hoàng, kích động chạy về ngay trong đêm, hắn biết hoàng vị của mình đã ổn định, thậm chí niên hiệu đăng cơ cũng đã nghĩ xong rồi.

“Hoàng gia gia, phụ hoàng chết thảm quá!” Khoảnh khắc Thái Tử nhìn thấy Thái Thượng Hoàng, lập tức nước mắt giàn giụa như ảnh đế nhập thân.

“Hảo hài tử, mau đứng lên!” Thái Thượng Hoàng lập tức đỏ hoe mắt, vội vàng đỡ người dậy nói: “Bây giờ không phải lúc bi thương, cháu phải tranh thủ thời gian đăng cơ!” “Nhưng phụ hoàng ông ấy……” Trong lòng Thái Tử lập tức đại hỷ, nhưng ngoài mặt lại lộ vẻ do dự.

Chương 397

Hắn còn chưa thực hiện lời hứa tổ chức đại tang vẻ vang cho phụ hoàng mình mà.

“Không kịp nữa rồi, bây giờ cháu phải kế vị trước linh cữu, lập tức nhờ vào long mạch đột phá Đế cấp!” Thái Thượng Hoàng thần tình nghiêm túc nói: “Hiện tại các đại thế gia tụ tập tại đế đô, quân đội Âm Nguyệt hoàng triều ở biên cảnh cũng đang rục rịch, còn có các bộ lạc tộc Yến Vân trên thảo nguyên cũng có dấu hiệu điều binh, không cẩn thận một chút, Đại Việt hoàng triều chúng ta sẽ rơi vào chiến loạn.” “Tôn nhi đã biết!!” Thái Tử nghĩa bất dung từ nhận mệnh, sau đó lại lo lắng nói: “Nhưng hoàng gia gia, hiện tại mấy vị lão tổ của Tần gia đều đã tới đế đô, tôn nhi sợ bọn họ gây loạn.” “Cháu cứ yên tâm đăng cơ, những chuyện khác không cần lo lắng!” Thái Thượng Hoàng nghiêm túc nói: “Hoàng gia gia đã bàn bạc với lão tổ của Thiên Tâm Chi Thành rồi, dùng mười vạn dặm phong địa để liên thủ với họ, cộng thêm uy vọng của hoàng tộc Đại Việt vẫn còn, đa số các đại thế gia cũng sẽ đứng về phía chúng ta, lượng cho Tần gia cũng không dám làm loạn lúc này.” “Mười vạn dặm phong địa!!” Thái Tử nghe mà đau lòng vô cùng.

Nhưng vừa nghĩ tới kế hoạch thống nhất Hoang Cổ mà Quang Thiên đề ra, hắn lập tức thấy mười vạn dặm phong địa cũng chẳng đáng là bao.

Thái Thượng Hoàng lại mở lời khảo nghiệm: “Tuy nhiên Tần gia hiện tại thế lớn, lần này nhiều lão tổ cùng tới như vậy rõ ràng là để phô trương uy thế đòi lợi lộc, cháu nghĩ chúng ta nên làm thế nào đây!?” “An phủ là chính, uy hiếp là phụ!” Thái Tử lập tức tiến vào trạng thái: “Tần gia vốn cẩn thận, chỉ cần không ép bọn họ quá mức, bọn họ sẽ không mạo hiểm ra tay khi chưa có nắm chắc tuyệt đối.

Hiện tại bọn họ muốn lợi lộc gì thì cứ cho hết, nhưng cũng phải thỉnh thoảng gõ đầu một cái để bọn họ không dám làm loạn.

Chờ tôn nhi dẫn binh diệt Âm Nguyệt hoàng triều, quay lại thu xếp Tần gia sau cũng chưa muộn.” “Tốt!!” Trong mắt Thái Thượng Hoàng tràn đầy sự tán thưởng: “Phụ hoàng của cháu quả nhiên không nhìn nhầm người, hèn gì ông ấy nói với trẫm năm sau sẽ thoái vị để cháu kế thừa hoàng vị.” Ầm ầm!!

Thái Tử tức thì như bị sét đánh, cả người suýt chút nữa thì nổ tung.

Hắn tốn bao nhiêu tâm tư, thậm chí không tiếc tự cắm sừng mình, mạo hiểm tính mạng để đưa phụ hoàng đi chầu trời một cách vẻ vang, kết quả giờ lại bảo năm sau phụ hoàng sẽ thoái vị để hắn đăng cơ.

“Phụ hoàng!!” Thái Tử không nhịn được nữa, lao thẳng vào linh đường khóc lóc thảm thiết.

Khác với kiểu khóc đóng kịch hiếu tử trước đó, lúc này hắn thực sự hy vọng phụ hoàng có thể sống lại.

Vì một cái hoàng vị vốn dĩ thuộc về mình, hắn không chỉ tự tay dâng phi tử yêu quý nhất cho Tần Phong, mà còn tự tay giết chết phụ hoàng, gánh trên vai tội danh thí quân sát phụ.

“Thật là một đứa con hiếu thảo!!” Các vị lão tổ Tần gia thấy Thái Tử khóc thương tâm như vậy, không khỏi cảm thán một tiếng, biểu thị cam bái hạ phong.

“Xong việc rồi, đi thôi!” Thủy tổ Tần gia nhìn thời gian, thành thục đứng dậy đi về phía ngự thiện phòng.

Xoạt một tiếng!

Các vị lão tổ Tần gia cũng chẳng thấy xấu hổ, lôi túi vải đã chuẩn bị sẵn ra giũ mạnh một cái.

Trong ánh mắt ngơ ngác của các thế gia khác, họ kéo hội kéo thuyền đi tới ngự thiện phòng trong cung.

Nhưng điều họ không ngờ tới là Thái Thượng Hoàng đã hạ lệnh, lần này Hoàng đế băng hà toàn dân ăn chay ba tháng để cầu phúc, trong cung cũng cấm đóng gói mang thức ăn thừa về.

“Thảo!!” Các vị lão tổ Tần gia lập tức không vui.

Mắt họ đều khóc sưng húp cả rồi, giờ lại không cho mang về. ……… Trên Thần Phong Chu.

Lâm Tam mắt thâm quầng, ngủ gà ngủ gật như thể giây tiếp theo sẽ lịm đi.

Từ lúc ngộ ra Đại Mộng Xuân Thu, hắn cực kỳ buồn ngủ, nhưng cứ hễ nhắm mắt lại là Tần Phong lại như một tên sắc lang vớ được mỹ nữ, chạy tới trêu chọc hắn, không làm hắn thức giấc là không chịu thôi.

“Lâm huynh thức đêm cùng ta nào!!” Tần Phong thấy Lâm Tam lại ngủ thiếp đi, lập tức xông tới lắc cho hắn tỉnh dậy.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh đoạn Thiên Tuyển Chi Tử tu luyện, đạt được 10 vạn điểm phản diện!” “Tần huynh, huynh có bị làm sao không đấy!?” Lâm Tam lại bị lắc tỉnh, cảm giác mình sắp sụp đổ rồi.

“Gặp được chủ công, không phải là đỉnh cao nhân sinh, thì cũng là điên phong nhân sinh mà!” Mộc Tú và Tề Tu Viễn dành cho Lâm Tam một ánh mắt đồng cảm, biết hắn sai ở chỗ không phải là mỹ nhân, nhìn Thái Tử Phi xem, ngủ ngon lành chưa kìa.

“Lâm huynh sao thế này!?” Tần Phong dựa trên nguyên tắc ít phản tỉnh bản thân, tăng cường trách móc người khác, rất đau lòng nói: "Huynh ấy hình như không còn thích ta nữa rồi, không tặng thần khí cho ta, cũng chẳng tặng thiên tài địa bảo, lòng ta mệt mỏi quá, cảm giác chỉ có một mình ta bỏ ra thôi, huynh ấy chẳng còn nhớ ngày xưa ta đã cứu mạng huynh ấy thế nào nữa……" Rầm!!

Mặt trời mọc ở phương Đông, tiếng chuông thanh thúy vang lên.

Nhóm người Tần Phong trên Thần Phong Chu nhìn theo hướng tiếng chuông, chỉ thấy giữa quần sơn có một ngôi chùa vàng son lộng lẫy, trên đại môn còn viết bốn chữ lớn vàng chói: Đại Quang Minh Tự.

"Đại Quang Minh Tự!!" Lâm Tam không khỏi run lên một cái, biết Tần Phong vì mình mà đến.

Tuy Tần Phong này không có hình tượng gì hay quậy phá, nhưng không thể phủ nhận hắn thực sự trọng nghĩa khí.

Bất kể là đối địch với thế giới hay là cơ duyên lớn đến mấy, hắn đều sẵn lòng chia sẻ và cùng đối mặt.

Đời này kết giao được với Tần Phong đúng là phúc khí lớn nhất của hắn!

Nhớ lại những chuyện đã qua, Lâm Tam chợt thấy việc Tần Phong quấy rầy mình ngủ cũng chẳng là gì, là bản thân mình hơi chuyện bé xé ra to rồi.

"Kẻ nào tới!?" Mấy vị hòa thượng bay tới, chặn trước Thần Phong Chu.

Mộc Tú mở miệng nói: "Chủ công nhà ta là đệ tam Thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều, Thần tử duy nhất của Nguyệt Thần cung, thủ tịch đệ tử của Vũ Lăng thánh địa, Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, Tần Phong, mau đi thông báo cho phương trượng nhà các ngươi ra đón tiếp.” “Tần Phong!!” Mấy vị hòa thượng giật mình kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Tuy Đại Quang Minh Tự bọn họ đã bế quan lánh đời từ ba năm trước khi thiên hạ đại loạn, nhưng danh tiếng của đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ - người khuấy đảo phong vân thiên hạ này vẫn như sấm bên tai.

“Thánh tử đại nhân lâm môn là vinh dự của Đại Quang Minh Tự chúng ta!” Một vị hòa thượng cầm đầu chắp tay cung kính: “Chỉ là chùa chúng ta đã đóng cửa lánh đời, bất kể khách quý là ai đều không tiếp, xin Thánh tử đại nhân lượng thứ.” “Thằng trọc con, ngươi có giỏi thì nói lại lần nữa xem!?” Tề Tu Viễn không biết từ bao giờ đã tự lĩnh ngộ thuộc tính nịnh bợ bên cạnh phản diện, mặt đầy hung tợn tiến lên túm lấy cổ áo hòa thượng, phát huy triệt để tính chất chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng.

“Thí chủ, xin đừng làm khó tiểu tăng!” Tiểu hòa thượng bị dọa cho tim đập thình thịch, có thể cảm nhận rõ ràng đao ý khủng khiếp của Tề Tu Viễn.

“Lão Tề, không được vô lễ!” Tần Phong lên tiếng ngăn cản, lại than ngắn thở dài: “Nếu tiểu sư phụ đã nói vậy, thì bọn ta cáo từ, còn về thi thể của Giác Vân đại sư ta sẽ tự mình thiêu để luyện xá lợi vậy.” “Ân!?” Nhóm Mộc Tú lập tức ngây người, trong lòng thầm gọi một tiếng hảo gia hỏa.

Bọn họ còn đang thắc mắc tại sao lúc Thái Tử dẫn binh truy đuổi nguy hiểm như thế, Tần Phong vẫn khăng khăng bắt Tề Tu Viễn mang theo thi thể Giác Vân, hóa ra hắn đã lường trước chuyện này sẽ xảy ra.

Mà cũng đúng!

Bọn họ nếu không mang theo thi thể Giác Vân, Đại Quang Minh

Tự lấy cái gì mà giúp?

Đó là lực lượng hương hỏa tích lũy nhiều năm, sao có thể khơi khơi đem ra giúp Lâm Tam trừ bỏ phản phệ của long mạch được.

“Thi thể của Giác Vân sư thúc tổ!!” Sắc mặt các hòa thượng tại đó biến đổi, vội vàng truy vấn: “Thánh tử đại nhân, Giác Vân sư thúc tổ ngài ấy làm sao rồi?!” “Haiz……” Tần Phong nhập vai ngay lập tức, làm bộ thở dài: “Ta vốn cùng Giác Vân đại sư vừa gặp đã thân, ai ngờ ngài ấy lại thảm tử dưới tay yêu tăng Tam Lộng, ta không đành lòng thấy bạn cũ phơi xác nơi hoang dã, nên chẳng quản vạn dặm mang thi thể về, ai ngờ các ngươi đến cửa cũng không cho vào, thôi, chúng ta đi!” Nói xong, Tần Phong điều khiển Thần Phong Chu quay đầu, làm bộ như muốn bỏ đi.

“Ách……” Lâm Tam nghe mà ngẩn cả người.

Nếu hắn nhớ không nhầm thì từ đầu tới cuối Tần Phong chẳng nói với Giác Vân đại sư lấy một lời, lấy đâu ra chuyện vừa gặp đã thân!?

“Thánh tử đại nhân, xin dừng bước!!” Tiểu hòa thượng dẫn đầu vội vàng tiến lên ngăn cản: “Chuyện này tiểu tăng thực sự không quyết định được, xin hãy chờ một chút, tiểu tăng sẽ đi xin ý kiến phương trượng ngay.” Nói xong, hắn chắp tay hành lễ rồi nhanh chóng chạy vào chùa báo cáo.

Rất nhanh sau đó, một vị hòa thượng thân hình khôi ngô bay ra từ Đại Quang Minh Tự, tay cầm một cây gậy sắt đen vừa to vừa thô.

“A Di Đà Phật!” Hòa thượng khôi ngô một tay hành lễ: “Bần tăng pháp hiệu Trung Thông, đa tạ Thánh tử đại nhân chẳng quản vạn dặm tiễn di thể của Giác Vân sư thúc về, bần tăng thay mặt Đại Quang Minh Tự cảm tạ đại ân của Thánh tử đại nhân.” “Thế là hết rồi à!?” Tần Phong không khỏi ngẩn ra một chút, không ngờ đối phương lại không nể mặt đến thế.

Tuy miệng hắn nói không cần nhưng không có nghĩa là hắn thực sự không cần nha, lời khách khí mà cũng tin là thật à, có biết đối nhân xử thế không hả!?

Chương 398

“Thánh tử đại nhân, vô cùng xin lỗi!” Trung Thông hòa thượng mặt không đổi sắc nói: “Đại Quang Minh Tự đã bế quan lánh đời, bất luận là ai tới cũng không tiếp, chờ tới khi chùa xuất thế trở lại, phương trượng nhất định sẽ đích thân tới tận cửa cảm tạ Thánh tử đại nhân.” “Đến tận cửa cảm tạ thì khỏi đi!” Tần Phong cũng nhận ra đối phương không biết điều, bèn nói thẳng: “Ta muốn mượn lực lượng hương hỏa của quý tự để giúp huynh đệ khác cha khác mẹ của ta tiêu trừ phản phệ do trảm long mạch mang lại.” “Xin lỗi!” Trung Thông hòa thượng không thèm suy nghĩ, từ chối thẳng thừng: “Lực lượng hương hỏa là căn cơ của chùa chúng ta, tuyệt đối không cho người khác mượn để tiêu trừ phản phệ long mạch gì đó, xin Thánh tử đại nhân hoàn trả di thể của Giác Vân sư thúc.” Mẹ nó!!

Đây là muốn ăn quỵt à!!

Đó là di thể của đắc đạo cao tăng Phật môn đấy, hỏa táng có thể luyện ra xá lợi Phật môn, vậy mà bọn họ không đưa chút lợi lộc gì, chỉ một câu nói đã muốn đòi lại.

Rốt cuộc là Phật môn bị điên rồi, hay là bọn họ trông dễ bắt nạt quá!?

“Nếu quý tự không có thành ý, vậy thì bỏ đi!” Tần Phong không có thói quen chiều hư ai cả, trực tiếp khởi động Thần Phong Chu chuẩn bị rời đi.

Tề Tu Viễn rất khó hiểu hỏi: “Chủ công, chúng ta cứ thế mà đi thật sao!?” “Yên tâm, bọn họ sẽ gọi chúng ta lại thôi!” Tần Phong đầy tự tin: “Ta dám khẳng định, không quá mười tiếng đếm, tên trọc này sẽ mở miệng gọi ta quay lại!” “Thật sự thần kỳ vậy sao!?” Tề Tu

Viễn thấy tò mò, bắt đầu đếm nhỏ: “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười, mười một, mười hai……” “Ách……” Tần Phong liếc Tề Tu Viễn một cái, muốn để lão tự mình cảm nhận sự tinh tế.

Tề Tu Viễn phớt lờ ánh mắt của Tần Phong, tiếp tục đếm: “Mười lăm……” “Thánh tử đại nhân xin dừng bước!” Trung Thông hòa thượng cuối cùng cũng không nhịn được mà mở lời: “Lực lượng hương hỏa là căn cơ của chùa chúng ta, nhất định không thể cho mượn, chúng ta nguyện ý dùng một trăm loại thiên tài địa bảo, năm nghìn vạn cực phẩm linh thạch để đổi lại di thể Giác Vân sư thúc có được không!?” “Không được!!” Tần Phong thần tình cực kỳ nghiêm túc, biểu thị chỉ cần lực lượng hương hỏa.

Đồng thời, hắn cũng phát hiện Phật môn đúng là giàu vãi chưởng, mở miệng là một trăm loại thiên tài địa bảo, năm nghìn vạn cực phẩm linh thạch, trong lòng bắt đầu tính toán lát nữa bán Lâm Tam giá bao nhiêu thì hợp lý.

“Tần huynh!!” Trái tim bình lặng như nước của Lâm Tam gợn sóng, bị Tần Phong cảm động đến phát khóc.

Vừa nãy còn thấy Tần Phong nói dối không chớp mắt, lời nói dối mở miệng là ra, nhưng giờ xem ra Tần Phong chưa bao giờ lừa dối tình cảm của hắn, hai người đúng là sinh tử chi giao, huynh đệ tốt cùng chung hoạn nạn.

“Thánh tử đại nhân, đừng ép bần tăng phải ra tay!!” Trung Thông hòa thượng cầm gậy chặn trước Thần Phong Chu, có ý định nếu không giao di thể ra thì sẽ đánh nhau.

“Quy Nhất cảnh!!” Tần Phong liếc mắt một cái đã nhìn thấu tu vi của Trung Thông, nghi ngờ là Lương Tĩnh Như cho lão dũng khí chăng.

Đừng nói tới Đao Tuyệt Tề Tu Viễn đang có mặt, chỉ riêng Mộc

Tú - kẻ trói gà không chặt nhưng là Chuẩn Đế kia, thu xếp lão cũng chỉ là chuyện trong phút mốt.

Coong một tiếng!!

Cây gậy đen trong tay Trung Thông hòa thượng điểm xuống hư không phía dưới, giống như gõ trên mặt đất, tiếng va chạm thanh thúy kèm theo một đạo sóng gợn lan tỏa.

“Chủ công, là Ngũ Giới Trầm Luân của Phật gia!” Mộc Tú vội vàng nhắc nhở.

“Ngũ Giới Trầm Luân!?” Tần Phong không khỏi nhíu mày, nhớ tới Nguyệt Thần từng nhắc qua.

Phật gia có Ngũ Giới, cũng là nơi dục vọng trong lòng con người trú ngụ, người không được huấn luyện đặc biệt rất dễ chìm đắm trong dục vọng của Ngũ Giới mà không thể thoát ra.

“Tiểu ca ca, tới chơi đi!” Cảnh tượng xung quanh đột nhiên biến thành màu hồng phấn, một đám em gái dễ thương và ngự tỷ ăn mặc mát mẻ, người thì ngoắc tay, người thì lột áo khoác, người thì vén váy, người thì lắc mông…… “Đây là Sắc Giới!?” Tần Phong rơi vào trầm tư, suy nghĩ xem tại sao mình lại thấy cảnh này.

Trước đây lướt video ngắn thì có thể đổ lỗi cho thuật toán, giờ tình huống này thì đổ lỗi cho ai đây!?

Ong!

Ong!

Vô Địch Kiếm Tâm của Tần Phong đột nhiên khởi động, kiếm ý mạnh mẽ xé toạc huyễn cảnh.

Trong lòng không nữ nhân, rút kiếm tự nhiên thần!

Khoảnh khắc hắn cầm lấy kiếm, không nữ nhân nào có thể lay động kiếm tâm của hắn.

“Đây mới là Vô Địch Kiếm Tâm thực sự!” Lâm Tam có thể cảm ứng rõ ràng kiếm tâm của hai người khác nhau.

Kiếm tâm của hắn là niềm tin vô địch trong lòng, còn kiếm tâm của Tần Phong là thiên hạ vô địch vì chưa từng nếm mùi thất bại, điều này khiến hắn càng khao khát được cùng Tần Phong đấu kiếm một trận sảng khoái.

“Cái gì!!” Sắc mặt Trung Thông hòa thượng hơi biến đổi, trong lòng thấy vô cùng kinh ngạc.

Tuy nói Tần Phong là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, nhưng dù sao cũng là thiếu niên mười tám tuổi huyết khí phương cương, không ngờ hắn lại có thể thoát ra khỏi Sắc Giới nhanh như vậy.

“Lừa trọc, hình như ngươi căn bản không coi ta ra gì nhỉ!” Sắc mặt Tề Tu Viễn lập tức trầm xuống, đưa tay đại thụ chậm rãi nắm lấy chuôi đao.

“Thí chủ đắc tội rồi!” Trung Thông hòa thượng một tay hành lễ, cúi người nói lời đắc tội.

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Lời vừa dứt, hàng loạt tiếng xé gió vang lên.

Chỉ thấy từ Đại Quang Minh Tự bắn ra 108 cây gậy đen, cùng với 108 vị hòa thượng toàn thân tỏa kim quang lấp lánh, chính là 108 Đồng Nhân của Đại Quang Minh Tự.

“Oa, nhiều gậy bay nhỏ thế!” Tần Phong không có thói quen thù dai, mở quạt Thủy Chiết Phiến vung mạnh một cái.

Xoạt!!

Chỉ thấy sóng lớn ngập trời tràn ra từ Thủy Chiết Phiến, mang theo khí thế cuồn cuộn hướng về phía 108 Đồng Nhân, trong đó còn ẩn chứa một luồng kiếm thế không thể cản phá.

Ầm ầm!!

Kiếm thế sóng lớn va chạm với 108 Đồng Nhân, tiếng va chạm trầm đục chấn động màng nhĩ.

“Cái gì!!” 108 Đồng Nhân sắc mặt biến đổi, cơ thể không tự chủ được mà lùi lại một bước.

Bọn họ thực sự không thể tin được, 108 người cư nhiên bị một mình Tần Phong đánh lui, hơn nữa tu vi của họ ai cũng cao hơn Tần Phong, đều đã đạt tới Phiêu Miểu cảnh.

“Cái này chơi được!!” Tần Phong phát hiện có thể áp chế toàn diện đối phương, lập tức biến thân thành chuyên gia gỡ bom.

Hưu một tiếng!!

Hoàn toàn không cho Tề Tu Viễn cơ hội cướp mạng người, Tần Phong hóa thành một đạo hồng quang lao nhanh tới.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ thiến mất tuệ căn của người khác, đạt được 1000 điểm phản diện!!” “………” Chỉ thấy Tần Phong sau khi thêm đầy đủ buff, cậy vào tốc độ Nhất Độn Vạn Lý, tự do xuyên thoi giữa đám đông.

Từng đạo kiếm khí kèm theo những tiếng thảm thiết, khiến cho những ký ức ngày xưa đội nắng dâng hiến nhân tài cho cung đình bắt đầu hiện ra từng trang trước mắt.

Cảm giác tay, kinh nghiệm, kỹ xảo đã lâu không gặp, theo động tác tay ngày càng nhanh, cũng đánh thức ký ức sâu trong linh hồn hắn.

Thần Hoạn Trứng lúc này nhập thể, kiếm khí nhanh đến mức để lại tàn ảnh, điên cuồng vận động ma sát trong hư không tạo ra những tia lửa nóng rực.

Chương 399

“Cái này!!” Lâm Tam, Mộc Tú, Tề Tu Viễn nhìn mà ngây người, chỉ cảm thấy bên dưới có một luồng khí lạnh không tên ập tới.

“Dừng tay!!” Trung Thông hòa thượng thầm hô không ổn, cầm gậy đen đâm về phía Tần Phong.

Chỉ là còn chưa đợi lão lao tới trước mặt Tần Phong đã bị Tề Tu Viễn vung đao nhẹ nhàng chặn lại.

Lúc này —— Đại Quang Minh Tự, Đại Hùng Bảo Điện.

Mấy vị lão hòa thượng ngồi xếp bằng trước tượng Phật, quanh thân tỏa ra Phật quang vàng rực.

“Thật là khiến người ta bất ngờ, Giác Vân cư nhiên lại vẫn lạc trong tay Tam Lộng.” “Lần này nhân gian e rằng lại sắp gặp đại kiếp rồi!” “Đừng quan tâm tới Tam Lộng nữa, trước tiên nghĩ cách đuổi vị Thánh tử này đi đã!” “Muốn mượn lực lượng hương hỏa là không thể nào, hay là dùng vũ lực cướp lại thi thể Giác Vân đi!” “Không được, kẻ này vạn vạn lần không thể đắc tội!” “Tại sao!?” “Long mạch của Đại Việt hoàng triều vì hắn mà tổn hại, năm nay hắn lại vừa vặn mười tám tuổi, các vị còn nhớ vầng hồng nguyệt của mười tám năm trước không!?” “Hồng nguyệt hiện, yêu nghiệt xuất, chẳng lẽ Tần Phong chính là yêu nghiệt hồng nguyệt đó!?” “Tám chín phần mười rồi, đắc tội với yêu nghiệt này, Đại Quang Minh Tự ta từ nay sẽ không có lấy một ngày bình yên.” “………” Còn chưa đợi mấy vị lão hòa thượng nói xong, bên ngoài đã truyền tới những tiếng kêu thảm thiết thấu tận trời xanh.

Khi họ dùng thần thức quan sát, tức giận đến mức suýt chút nữa nổ tung tại chỗ.

Chỉ thấy Tần Phong thấy bầu không khí đã được hâm nóng, cảm giác tay cũng đã tìm lại được, thiến xong 108 Đồng Nhân vẫn chưa thấy đã ghiền, bèn một chân đá văng đại môn của Đại Quang Minh Tự.

Giống như một tên lsp xông vào trường trung học nữ sinh trong truyền thuyết, dọa cho lũ tiểu hòa thượng trong chùa ôm lấy nhau run cầm cập.

“Dừng tay!!” Trong Đại Hùng Bảo Điện truyền ra một tiếng nói trang nghiêm, kèm theo một tiếng chuông thanh thúy.

“Phương trượng!!” Đám tiểu hòa thượng như thấy cứu tinh, vội vàng quỳ lạy về phía Đại Hùng Bảo Điện.

Tần Phong thản nhiên nói: “Là các người ra tay trước, giờ bảo ta dừng tay là dừng thế nào, đệ tam Thánh tử Âm Nguyệt hoàng triều ta không cần giữ mặt mũi à!?” “Thánh tử đại nhân nói có lý!” Giọng nói trang nghiêm của phương trượng lại vang lên: “Để biểu đạt ý xin lỗi, Đại Quang Minh Tự nguyện bồi thường cho Thánh tử đại nhân mười loại thiên tài địa bảo, một nghìn vạn cực phẩm linh thạch.” Vãi chưởng!!

Đại gia giàu sụ đây rồi!!

Dù Tần Phong đã chứng kiến nhiều đại cảnh tượng, cuối cùng cũng phải chọn cách tha thứ.

“Phương trượng quả nhiên từ bi hỷ xả!” Tần Phong lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười: “Tin rằng ngài cũng sẽ không thấy chết mà không cứu, trơ mắt nhìn huynh đệ khác cha khác mẹ của ta là Lâm Tam bị long mạch phản phệ chứ!?” Phương trượng im lặng hồi lâu mới nói: “Mời Thánh tử đại nhân dời bước, vào Đại Hùng Bảo Điện đàm luận!” Lời vừa dứt, cửa Đại Hùng Bảo Điện chậm rãi mở ra.

Chỉ thấy mấy vị lão hòa thượng đứng hai bên, một vị lão hòa thượng khác thì ngồi quay lưng trước tượng Phật.

“Tần huynh!!” Lâm Tam vội vàng nắm lấy cánh tay Tần Phong, lo lắng hắn đi một mình sẽ gặp nguy hiểm.

“Không sao!” Tần Phong dành cho Lâm Tam một ánh mắt an tâm, ý bảo lát nữa nhất định sẽ bán ngươi được giá hời.

“Thỏ ta cảm giác sắp phát tài rồi!” Tiểu Bạch chỉ thấy mắt trái nhảy liên hồi, vội đứng trên vai Tần Phong ngó nghiêng bốn phía, xem gần đây có ni cô am nào không…… Một tiếng cộp vang lên!

Tần Phong vừa bước chân vào Đại Hùng Bảo Điện, một luồng hơi thở Phật pháp nồng đậm ập tới.

Khác với sát khí của ma tu hay khí tức bình hòa của đạo tu, hơi thở của Phật tu khiến người ta có cảm giác muốn quỳ xuống sám hối.

“Đây chính là bí mật khiến người ta chủ động móc túi tiền của Phật môn sao!?” Tần Phong không bị đối phương mê hoặc, quanh thân cũng tỏa ra một đạo Phật quang, kèm theo tiếng rồng ngâm phá tan bầu không khí trang trọng của Đại Hùng Bảo Điện, Đại Uy Thiên Long hóa hình quấn quanh bảo vệ lấy hắn.

“Thần cấp đại viên mãn công pháp của Phật môn!!” Các lão hòa thượng trong Đại Hùng Bảo Điện đồng loạt kinh hô, không thể tin được nhìn con kim long quấn quanh người Tần Phong.

Thế nhân đều biết Tần Phong sở hữu Thượng Cổ Trùng Đồng và Thương Thiên Bá Thể, lại là đệ nhất kiếm tu của thế hệ trẻ, nhưng không ngờ hắn còn tinh thông Phật pháp, ngộ ra một môn thần công đại viên mãn.

“Thánh tử đại nhân thấy Phật không bái, có thể thấy ngươi là người trong lòng không có Phật, nhưng ngươi lại ngộ ra thần công của Phật môn ta, không thể không nói thiên phú của Thánh tử đại nhân đúng là khoáng cổ thước kim.” Giọng nói trang nghiêm của phương trượng lại vang lên, người cũng chậm rãi quay lại.

Chỉ thấy mặt phương trượng đầy nếp nhăn, dáng vẻ già nua suy sụp, như thể có thể lìa đời bất cứ lúc nào.

“Phương trượng!!” Mấy vị lão hòa thượng xót xa, vội vàng quỳ xuống.

Đại Quang Minh Tự bọn họ sở dĩ bế quan lánh đời, ngoài việc sợ bị cuốn vào loạn lạc của Hoang Cổ, còn có nguyên nhân rất lớn là thọ nguyên của phương trượng sắp cạn kiệt, điều này đồng nghĩa với việc đệ nhất cao thủ của chùa sắp vẫn lạc.

Vốn dĩ người kế nhiệm vị trí số một là Tam Lộng, vì hắn là kỳ tài vạn năm mới có của Phật môn, người kế nhiệm số hai là Giác Vân, kẻ mạnh nhất trong chùa sau phương trượng.

Nhưng điều họ vạn vạn không ngờ tới là Tam Lộng đọa vào ma đạo trở thành yêu tăng, Giác Vân đi tìm hắn thì lại bị hắn giết.

Phương trượng mặt sắc bình thản nói: “Thánh tử đại nhân, không cần bần tăng nói, chắc ngươi cũng đã thấy khốn cảnh mà Đại Quang Minh Tự đang gặp phải, không phải bọn ta không muốn nể mặt ngươi, mà là bọn ta thực sự không thể cho mượn, lực lượng hương hỏa là lá chắn cuối cùng của chùa rồi.” Nghe vậy, sắc mặt Tần Phong lập tức trở nên xoắn xuýt.

Hắn không phải đang cân nhắc chuyện mượn hay không, mà đang tính toán binh lực hai bên.

Ban đầu hắn chỉ muốn mượn lực lượng hương hỏa, tiện thể bán Lâm Tam được giá hời.

Nhưng ai ngờ lại tình cờ phát hiện cao tầng chiến lực của Đại

Quang Minh Tự tổn thất nghiêm trọng, nếu hắn không cười khà khà một tiếng rồi quét sạch nơi này, thì cảm thấy thật có lỗi với thiết lập Thiên Mệnh Đại Phản Phái này quá.

“Hóa ra thỏ ta phát tài là kiểu này à!?” Tiểu Bạch đầy thất vọng, chỉ đành tính chuyện đổi chủ khác.

Tóm lại dù gặp khó khăn gì cũng không thể thay đổi hai tâm nguyện lớn của nó, một là làm Tuyệt Thế Kiếm Thỏ, hai là bán Tần Phong đi lấy tiền mua thiên tài địa bảo ăn.

“Trừ phi……” Ánh mắt đục ngầu của phương trượng nhìn chằm chằm Tần Phong, chuyển giọng: “Trừ phi Thánh tử đại nhân tự nguyện tới Đại Quang Minh Tự tu hành ngàn năm, bằng không bần tăng nhất định sẽ không cho mượn lực lượng hương hỏa.” “Ân!?” Tần Phong tại chỗ ngẩn ngơ.

Ta tới để bán Lâm huynh giá hời, sao cuối cùng lại thành bán chính mình thế này!?

Hơn nữa theo kinh nghiệm của một lão mọt sách mười năm, mang nhân vật chính tới Phật môn cứu mạng, cuối cùng bị giữ lại tu hành phải là thiết lập nữ chính mới đúng chứ, liên quan gì tới một Thiên Mệnh Đại Phản Phái như hắn!?

Hắn cầm kịch bản phản diện chứ có phải kịch bản nữ chính đâu!

“Phương trượng!!” Mấy vị lão hòa thượng lập tức hoảng loạn, vội khuyên phương trượng suy nghĩ lại.

Vừa rồi họ đã thảo luận, tỉ lệ Tần Phong là yêu nghiệt hồng nguyệt rất lớn, người ta tránh còn không kịp, sao ngài lại chủ động giữ hắn lại chùa ngàn năm.

Có phải chê Đại Quang Minh Tự chưa tàn sớm không!?

Phương trượng không mở miệng giải thích, chỉ đưa ngón tay khô gầy ra điểm nhẹ một cái, ngực Tần Phong lập tức lóe lên một đạo kim quang, chính là Vạn Tự Ấn của Phật gia.

"Phật Chi Ấn!!" Các lão hòa thượng lại kinh hô lần nữa, lập tức hiểu ra dụng ý của phương trượng.

Tương tự như Thiên Sư Ấn của Đạo gia, Phật Chi Ấn cũng cần tinh thông Phật pháp mới có thể lĩnh ngộ, Tần Phong còn trẻ như vậy đã lĩnh ngộ được Phật Chi Ấn, có thể thấy thiên phú Phật học của hắn cao tới mức nào.

Nếu để hắn tu hành ngàn năm trong chùa, chưa biết chừng có thể khiến hắn triệt để quy y cửa Phật, Đại Quang Minh Tự bọn họ sẽ có người kế thừa mới.

Hơn nữa Tần Phong là yêu nghiệt hồng nguyệt, nếu nhốt hắn trong chùa ngàn năm, đồng nghĩa với việc thiên hạ sẽ có ngàn năm thái bình, tuyệt đối là một công đức cực lớn.

Chỉ là quan hệ dây mơ rễ má của Tần Phong quá lớn, bọn họ liệu có thực sự nắm giữ được không!?

Phương trượng lại hỏi lần nữa: "Không biết Thánh tử đại nhân có bằng lòng không!?" "Ta đồng ý!" Tần Phong như sợ bên ngoài không nghe thấy, cố ý dõng dạc nói: "Lâm huynh là huynh đệ khác cha khác mẹ của ta, cũng vì ta mà bị long mạch phản phệ, chỉ cần phương trượng đồng ý cho mượn lực lượng hương hỏa, Tần Phong ta thề sẽ tự nguyện bị giam giữ tại Đại Quang Minh Tự ngàn năm." "Cái gì?

Chương 400

Bọn họ muốn cầm tù Tần huynh!!” Lâm Tam ở bên ngoài nghe thấy, trái tim bình lặng lại gợn sóng dữ dội.

Hắn biết Tần Phong là người cực kỳ ham hoạt động, bắt hắn ngồi yên mười phút cũng khó chịu rồi, vậy mà giờ lại vì hắn mà tự nguyện bị giam ngàn năm.

Đây là loại nghĩa khí gì chứ!

Đời này hắn kết giao được với Tần Phong, đúng là phúc đức của hắn!

Khác với sự mất bình tĩnh của Lâm Tam, Mộc Tú thì thầm gọi một tiếng hảo gia hỏa.

Đây là cái kiểu ngôn ngữ hổ báo gì thế!?

Bọn họ cư nhiên muốn cầm tù yêu nghiệt hồng nguyệt trong chùa ngàn năm, rốt cuộc là Tần Phong không cầm nổi đao nữa, hay là Đại Quang Minh Tự thực sự quá ảo tưởng sức mạnh rồi.

“Tần huynh, vạn vạn không thể!” Lâm Tam vội vàng hét lên: “Ta thà chịu khổ vì long mạch phản phệ suốt đời, cũng không muốn huynh mất đi tự do ngàn năm.” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 20 vạn điểm phản diện!” “Xin phương trượng giữ lời hứa!” Tần Phong như không nghe thấy gì, đại nghĩa lẫm nhiên đồng ý giao dịch.

“Tốt!” Phương trượng vì đề phòng đêm dài lắm mộng, nhanh chóng bắt quyết.

Tức thì Đại Hùng Bảo Điện kim quang lấp lánh, vô số Vạn Tự Ấn nhỏ bay ra, hội tụ lại trong điện thành một cái Vạn Tự Ấn siêu to khổng lồ.

“Đi!!” Phương trượng giơ bàn tay khô gầy lên vung một cái.

Chỉ thấy đại môn Đại Hùng Bảo Điện chậm rãi mở ra, Lâm Tam ở bên ngoài bị một luồng sức mạnh vô hình nhấc bổng lên, cái Vạn Tự Ấn siêu to khổng lồ cũng bay ra khỏi điện, xoay tròn trên đỉnh đầu Lâm Tam.

“Không, đừng mà!!” Lâm Tam phản kháng kịch liệt nhưng không thể vùng vẫy, chỉ có thể khó khăn thốt ra vài chữ.

“Lâm huynh, bảo trọng!!” Tần Phong như thể đang đóng vai nữ chính, đứng trong Đại Hùng Bảo Điện nở một nụ cười không hối tiếc.

Khi phản phệ long mạch trên người Lâm Tam được tiêu trừ và hắn rơi xuống đất, đại môn Đại Hùng Bảo Điện cũng bắt đầu chậm rãi đóng lại.

“Tần huynh!!” Lâm Tam bất chấp tất cả lao tới, nhưng cuối cùng vẫn bị chặn lại bên ngoài cánh cửa đã đóng sầm.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 20 vạn điểm phản diện!!” “Ân!?” Tiểu Bạch nhìn qua nhìn lại hai người, cảm thấy lúc này nên có nhạc nền.

Ngàn năm đợi một hồi, đợi một hồi a~ Ngàn năm đợi một hồi, ta không hối hận a~ ……… “Này, lão trọc!” Tần Phong thấy cửa đã đóng, lập tức hiện nguyên hình: “Giờ chúng ta bàn chuyện về hòa thượng Giác Vân đi, các người chắc cũng không muốn ta thiêu di thể lão thành xá lợi, rồi mang đi lầu xanh nghe hát đâu nhỉ……” “Trọc, trọc lừa!?” Phương trượng và mọi người tại chỗ ngớ người.

Lúc nãy khi cầu xin bọn họ tiêu trừ phản phệ trảm long mạch cho Lâm Tam, một câu một chữ đều gọi Đại sư thân thiết biết bao.

Thế mà bọn họ vừa dùng hương hỏa chi lực cứu Lâm Tam xong, hắn lập tức đổi giọng gọi là trọc lừa, còn dùng di thể Giác Vân để tống tiền.

Làm người ít ra cũng không nên...

“Nhìn ta cái gì!” Tần Phong lý thẳng khí tráng nói: “Ta vừa rồi đáp ứng các người để Lâm huynh tu hành nghìn năm tại Đại Quang Minh tự, nhưng ta đâu có nói là tặng miễn phí di thể của lão trọc Giác Vân cho các người, đúng không!?” “Đúng thế, đúng thế!” Tiểu Bạch gật gật cái đầu nhỏ, tỏ ý mình có thể làm chứng.

“Thánh tử đại nhân nói cũng không phải không có lý!” Phương trượng xoay người lại, giọng nói trang nghiêm: “Ngươi vốn không phải người trong Phật môn, giảng cứu là có làm mới có ăn, lặn lội đường xa đưa di thể Giác Vân về đây, chắc hẳn trên đường đi nhất định khó khăn chồng chất, Đại Quang Minh tự ta đúng là nên có hồi báo.” “Phương trượng!!” Mấy tên hòa thượng trong lòng vô cùng bất phục, hận không thể lập tức khai chiến với Tần Phong.

Nhưng bọn họ cũng biết tình hình Đại Quang Minh tự hiện tại, chỉ cần không phải ra tay, vấn đề giải quyết được bằng tiền thì không phải là vấn đề.

Chỉ là với cái tính cách chẳng có tí tiết tháo nào của Tần Phong, một khi đã mở đầu thì e rằng sẽ chẳng bao giờ kết thúc, thật không biết giữ hắn lại là phúc hay là họa.

“Phương trượng quả nhiên là người hiểu lý lẽ!” Tần Phong lập tức vui vẻ, suy nghĩ xem nên đòi bao nhiêu tiền thì hợp lý.

Ít quá thì hắn khinh thường nhà giàu, mà nhiều quá... thì hắn thực sự là hạng người đó mà!

Ong!

Ong!

Bên ngoài Đại Hùng Bảo Điện đột nhiên vang lên một tiếng kiếm minh kinh thiên, kèm theo đó là một luồng hạo nhiên chính khí nồng đậm, quấn quýt cùng phật quang của Đại Quang Minh tự, khiến hư không gợn lên từng đạo liên y.

"Mau thả Tần huynh của ta ra, nếu không đừng trách ta hủy đi cổ sát vạn năm Đại Quang Minh tự này!" Bên ngoài Lâm Tam thần sắc vô cùng nghiêm túc, bị 108 Đồng Nhân đoàn đoàn bao vây.

Do bị Tần Phong trảm đi tuệ căn, bọn họ lúc này lục căn thanh tịnh, chiến đấu lực tăng lên không chỉ một cấp bậc, tuyệt đối không phải vì mất đi tuệ căn mà nộ khí bùng nổ dẫn đến đâu.

"Thí chủ mời về cho!" Hòa thượng Trung Thông thần sắc chật vật chắn ngoài Đại Hùng Bảo Điện, hiển nhiên vừa rồi không chiếm được ưu thế trong tay Tề Tu Viễn.

"Nhất điểm hạo nhiên khí, thiên lý khoái tai phong!!" Lâm Tam chẳng có ý định để ý tới đối phương, hạo nhiên chính khí tích lũy nghìn năm trong nháy mắt bùng nổ.

Hưu một tiếng!!

Không hề có bất kỳ điềm báo nào, gần như ngay khi lời vừa dứt, thân hình Lâm Tam nhanh như tia chớp xuất hiện trước mặt Trung Thông.

Hạo nhiên chính khí cũng điên cuồng phóng ra từ cơ thể hắn, Vô Trần Kiếm trong tay như cầu vồng kinh thiên chiếu rọi bầu trời, kiếm thế mênh mông khiến cả không gian trầm luân, từng ngôi sao nhật nguyệt không ngừng luân chuyển giữa trời đất.

Kiếm này chính là một kiếm hắn sáng tạo ra sau khi bế quan nghìn năm, dưỡng nghìn năm hạo nhiên chính khí.

Nguyên bản là định dùng để quyết chiến với Tần Phong tại Tử

Cấm Chi Điên, ngay cả lúc trảm long mạch cũng không nỡ dùng, định đợi Tần Phong khôi phục rồi mới chiến, nhưng giờ vì để cứu Tần Phong, hắn đã không quản được nhiều như thế.

"Làm sao có thể!!" Trung Thông sắc mặt đại biến, cảm nhận được sự khủng bố của kiếm này.

Tuy hắn đã là cao thủ Quy Nhất cảnh nhị trọng, Lâm Tam chỉ có tu vi Sinh Tử cảnh nhất trọng, nhưng hắn tự nhận mình không có nắm chắc đỡ được một kiếm súc lực nghìn năm này.

"Bố trận!!" 108 Đồng Nhân cũng cảm nhận được nguy hiểm, nhanh chóng bày ra 108 Đồng Nhân đại trận để chống đỡ.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp đất trời.

Tại hiện trường trừ Tề Tu Viễn ra, mọi người đều bị chấn lui.

"Phụt!!" Trung Thông phun ra một ngụm tiên huyết rồi lùi lại, 108 Đồng Nhân bị đánh cho ngã trái ngã phải.

"Không hổ là thiên kiêu dám quyết chiến với chủ công tại Tử Cấm Chi Điên!!" Tề Tu Viễn cũng bị một kiếm này làm cho kinh ngạc, nội tâm hồi lâu không thể bình tĩnh.

Lúc nãy Tần Phong đánh bại được 108 Đồng Nhân là dựa vào tốc độ, còn Lâm Tam lại là chính diện ngạnh kháng 108 Đồng Nhân liên thủ, trong đó còn có cả Trung Thông là Quy Nhất cảnh, dù Trung Thông vừa rồi bị lão đánh thương nhưng vẫn giữ được thực lực Quy Nhất cảnh.

"Đây chính là hạo nhiên chính khí dưỡng nghìn năm sao!" Tần Phong trong lòng cũng không khỏi kinh hãi, có chút may mắn vì chưa quyết chiến với Lâm Tam.

Chương 401

Tuy Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận của hắn sẽ tăng uy lực theo số lượng kiếm, nhưng cũng cần tinh thần lực khổng lồ để khống chế, với số lượng kiếm hắn nắm giữ hiện tại thì chỉ ngang ngửa với hạo nhiên chính khí tích lũy nghìn năm của Lâm Tam mà thôi.

Dù hắn có thể buff thêm cho mình một chút xíu, thì xác suất thắng tối đa cũng chỉ là 99.99%, vẫn tồn tại rủi ro cực lớn, có khả năng bị lật kèo bất cứ lúc nào.

Ngay lúc này —— một đạo phật quang chói mắt từ Đại Hùng Bảo Điện bắn ra, bao bọc lấy kiếm quang hạo nhiên chính khí của Lâm Tam, không để nó phá hủy Đại Quang Minh tự.

"Trăm năm sau đệ nhất kiếm quả nhiên danh bất hư truyền!" Lão hòa thượng trong điện liên tục gật đầu, đánh giá Lâm Tam cực cao.

Trong thế hệ trẻ của Hoang Cổ hiện nay, e rằng chỉ có Lâm Tam - đệ nhất kiếm của trăm năm sau này mới có thể tranh cao thấp về kiếm đạo với Tần Phong.

"Lâm huynh, ngươi lại hà tất phải thế!?" Tần Phong đột nhiên lên tiếng: "Ta tự nguyện bị giam ở Đại Quang Minh tự là vì tình nghĩa huynh đệ, không nguyện rời đi là vì giữ chữ tín.

Ngươi nếu bình an, chính là trời quang, gặp hay không không quan trọng, nguyện lấy gió thu tiễn biệt ý, tan đi nỗi lòng khó bình của ta!" "Vì chữ tín!?" Tiểu Bạch nghi hoặc gãi gãi cái đầu nhỏ, ý bảo đọc sách ít thì đừng có lừa nó.

Dựa trên sự hiểu biết nhiều năm về Tần Phong, hắn ở lại tuyệt đối là vì tiền hương hỏa, quan hệ quái gì đến chữ tín!?

“Tần huynh, ta hiểu rồi!” Lâm Tam cũng không muốn Tần Phong thất tín, chỉ đành thu kiếm mặc kệ mà rời đi.

Chỉ là hắn cứ đi ba bước lại ngoảnh đầu nhìn về phía Đại Hùng Bảo Điện, bao nhiêu ký ức từ lúc quen biết thuở nhỏ, tương ngộ thuở thiếu niên đều hiện về.

Vì hắn mà dám đối địch với thiên hạ, phát hiện cơ duyên lớn liền chia sẻ với hắn, để cứu hắn mà không tiếc tự giam mình ở Đại Quang Minh tự nghìn năm...

“Tần huynh, ta đợi huynh!” Lâm Tam trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng áy náy nồng đậm, cảm thấy đều là do mình hại Tần Phong bị giam cầm nghìn năm. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!] [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn sống trong nội chúa, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!!] Tần Phong trong lòng phi thường phức tạp.

Hắn cũng không muốn lừa gạt tình cảm của một người đàn ông đâu, nhưng ngặt nỗi hệ thống cho nhiều quá.

“Chúng ta làm sao bây giờ!?” Tề Tu Viễn nhìn Lâm Tam rời đi, nhất thời không biết nên đi hay ở.

“Cứ ở lại đã!” Mộc Tú vẻ mặt tự tin nói: “Ta dám đánh cược, không quá một tháng, Đại Quang Minh tự sẽ lạy ông lạy bà mời chủ công rời đi.” Lúc này —— Tần Phong giữ nguyên tắc rút thưởng không để qua đêm, gọi hệ thống ra chuẩn bị rút thưởng.

Hoa lạp một tiếng!

Bàn quay lớn quen thuộc lại xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay tròn. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ nhận được thần kỹ: Tử Khí Đông Lai!] Tử Khí Đông Lai: Khi kích hoạt có thể tăng gấp mười lần chiến lực bản thân, cũng có thể dùng để tu luyện hấp thu Hồng Mông Tử Khí giữa trời đất. (Chú thích: Lúc mặt trời mọc sẽ sinh ra một tia Hồng Mông Tử Khí, đây chính là Đại Đạo Chi Cơ, hấp thu có thể tăng cường tu vi, cũng có thể tích lũy Hồng Mông Tử Khí để đoạt thiên địa tạo hóa.) “Tử Khí Đông Lai!!” Tần Phong thấy đoạn giới thiệu đầu thì rất vui, biết mình lại mở ra một cái buff tăng chiến lực.

Nhưng khi thấy đoạn sau, hắn lập tức hết vui nổi.

Là một chuyên gia thức khuya, một hộ khó dậy sớm, bắt hắn dậy sớm hấp thu Hồng Mông Tử Khí gì đó chẳng phải là quá làm khó người ta sao?

Vả lại nhìn thế này cũng không phải ngày một ngày hai là có thể đoạt thiên địa tạo hóa, ít nhất cũng phải kiên trì vài trăm đến nghìn năm mới được.

Hống!!

Một tiếng long ngâm đột nhiên vang vọng khắp Hoang Cổ, giữa trời đất tràn ngập một luồng vương bá chi khí.

“Có người đột phá đến Đế cấp rồi!” Tần Phong hồi thần bước ra khỏi Đại Hùng Bảo Điện, nhìn về phía đế đô Đại Việt.

Nếu hắn không đoán sai, chính là vị Thái tử làm suốt ba nghìn năm của Đại Việt đã kế vị, nhận được long mạch gia trì nên thành công đột phá đến Đế cấp.

Chỉ là vương bá chi khí giữa trời đất không kéo dài bao lâu, chỉ ba giây sau đã khôi phục bình tĩnh, kém xa cảnh tượng hoàng đế Đại Việt năm xưa đăng cơ vạn vật thần phục được ghi lại trong sách.

“Tần Phong chết tiệt, Lâm Tam chết tiệt!!” Thái tử sau khi đăng cơ tức đến xanh mặt, hoàn toàn không cảm nhận được chút niềm vui nào.

Vì Tần Phong khiến hắn mất đi ái phi, còn tự tay chôn cất phụ hoàng hắn một cách “long trọng”, lại thêm Lâm Tam chém đứt vận nước vạn năm của Đại Việt, khiến lần đăng cơ này của hắn trở thành một trò cười.

“Nhi thần Quang Thiên, bái kiến nghĩa phụ!” Quang Thiên hớn hở quỳ xuống, chúc mừng nghĩa phụ mới đăng cơ.

“Tên này...” Ánh mắt Thái tử hơi nheo lại, có ý định “thịt chó sau khi đi săn”.

Ban đầu hắn nhận Quang Thiên làm nghĩa tử là để kháng cự Ngô Vương và Ngụy Vương, giờ hắn đã thành công đăng cơ làm đế, cái tên đồng đội cùng giết vua giết cha này tự nhiên cần phải bị diệt khẩu.

Tuy nhiên Quang Thiên hiện tại dù sao cũng là tu vi Chuẩn Đế cảnh, bức ép hắn quá mức khiến hắn bôi tro trát trấu vào mặt mình thì không hay.

“Vậy thì chỉ có thể để hắn chết trên chiến trường thôi!” Thái tử nghĩ đến đại chiến sắp tới, đó chắc chắn là nơi diệt khẩu tốt nhất.

“Có sát khí...” Quang Thiên trong lòng không khỏi kinh hãi, cảm nhận được sát ý của Thái tử.

Nhưng mọi người đều là hồ ly nghìn năm, diễn trò gì chứ, hắn đã đánh tiếng với Đông Phương tiểu thư, sẵn sàng biến thành tuyệt đại giai nhân để dùng mỹ nhân kế với tân đế Đại Việt.

Còn lão tổ họ Trần đã phản bội kia cũng đã hành động theo kế hoạch rồi. ...

Trong Vô Song Thành.

Giang Linh đang bị một đám thị nữ đè trên giường, lột từng món y phục trên người nàng ra, dù nàng có kêu cứu thế nào cũng không ai tới cứu.

“Tiểu thư đẹp quá đi!” Một đám thị nữ không nhịn được che miệng kinh hô, bị Giang Linh sau khi thay đồ làm cho kinh diễm.

Khoác trên mình bộ giá y như ráng chiều nơi chân trời, khoác ngoài là lớp lụa tơ mỏng màu hồng nhạt, tà váy nhẹ nhàng phập phồng như mây lửa cháy rực, thắt lưng Lưu Vân ôm sát vòng eo, phác họa hoàn hảo thân hình lung linh tinh tế, mười ngón tay đan xen nơi eo nhỏ như búp măng non.

Phượng quan hà bí, tua rua lay động.

“Đẹp cái rắm!” Giang Linh hễ nghĩ tới việc bị ép thành thân là trong lòng lại vô cùng phẫn nộ.

Phu quân hoàn mỹ trong lòng Giang Linh nàng phải là thiếu niên anh hùng một kiếm trấn vạn ma, đơn thương độc mã xâm nhập địch trận, nhất chiến phong thần như Tần Phong cơ, kết quả đôi vợ chồng không đáng tin kia lại tìm cho nàng một tên thiếu niên ở rể.

Nghĩ đến việc Tần Hạo hiện tại muốn ôm đùi nàng, sau này còn muốn đè đùi nàng là nàng lại tức không chịu nổi.

“Haizz!!” Phòng bên cạnh Tần Hạo thở dài một tiếng.

Vốn định kiếp này làm một anh hùng hào hán đội trời đạp đất, không ngờ cuối cùng vẫn sống cái dạng hèn mọn y như ca ca hắn.

“Hắt xì!!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết tiểu tức phụ nhà nào đang nhớ mình.

Chương 402

Nhưng lúc này hắn cũng không có tâm trí nghĩ tới tiểu tức phụ, vì báo ứng của vụ lừa Lâm huynh đã tới rồi.

Từ khi ở lại Đại Quang Minh tự, đám trọc lừa kia sáng sớm tinh mơ đã tụng kinh niệm phật, ồn ào khiến hắn không tài nào ngủ nướng được.

“Lâm huynh, báo ứng của ta quả nhiên là ngươi!” Tần Phong bất đắc dĩ bò dậy khỏi giường, khoanh chân ngồi trên nóc nhà Đại Quang Minh tự.

Theo việc hắn sử dụng Tử Khí Đông Lai, mặt trời vừa mọc lập tức phân tách ra một sợi tử khí mỏng hơn cả sợi tóc, như xuyên qua chân trời dung nhập vào cơ thể Tần Phong.

“Ân!?” Cái mầm nhỏ trên đầu Tiểu Bạch lóe lên một đạo tử quang, dường như đã cướp mất một đoạn Hồng Mông Tử Khí.

Ong!

Ong!

Trong Đại Hùng Bảo Điện đột nhiên kim quang lấp lánh, trên người Tần Phong cũng có tử quang quấn quanh.

“Đây là cái gì!?” Cao tăng trong chùa tuy không nhận ra Hồng Mông Tử Khí, nhưng lại cảm nhận được sự huyền diệu ẩn chứa trong đó.

Đồng thời, bọn họ bị thiên phú của Tần Phong làm cho kinh ngạc, mười tám tuổi đã có thể lĩnh ngộ nhiều thủ đoạn như vậy, nhìn lại bọn họ mười tám tuổi còn chưa biết Phật là cái gì, mỗi ngày chỉ biết vui vẻ nhìn trộm ni cô am bên cạnh tắm rửa.

“Đây chính là Hồng Mông Tử Khí sao!?” Tần Phong mạnh mẽ mở mắt ra, tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên.

Hắn chỉ mới hấp thu một tia Hồng Mông Tử Khí mà đã khiến tinh khí thần tăng mạnh một đoạn dài, bằng cả hơn một năm khổ tu của hắn, quả thực xứng danh là Đại Đạo Chi Cơ.

Nếu đúng như chú thích nói, tích lũy Hồng Mông Tử Khí lại thì việc đoạt thiên địa tạo hóa tuyệt đối là có khả năng.

“Thánh tử đại nhân, đây là vật gì!?” Thân ảnh già nua của Phương trượng xuất hiện trên nóc nhà, có thể cảm nhận được sự cường đại của Hồng Mông Tử Khí.

Chỉ tiếc là quá ít, nếu không nhất định có thể giúp lão đột phá chung cực, phá toái hư không mà đi.

Tần đại lừa đảo lên sóng, nghiêm túc nói: “Ta vừa có một cuộc giao lưu linh hồn với Phật Tổ, ngài nói ta có duyên với Phật, đặc biệt ban cho một đạo tử quang.” “Phật Tổ hiển linh rồi!?” Hòa thượng trong chùa liên tục kinh hô, vội vàng quỳ trước tượng Phật cầu nguyện.

Nếu là người khác nói đã gặp Phật Tổ, bọn họ nhất định sẽ khinh thường, nhưng Tần Phong là thiên kiêu trên Thiên Tư Bảng, là tồn tại thu hút đại lão thượng giới giáng phúc, hiện tại nói có thể giao lưu với Phật Tổ xem ra cũng có lý.

“Đừng vái nữa!” Tần Phong tiếp tục lừa gạt: “Các người ngay cả kim thân của Phật Tổ cũng tạc sai rồi, Phật Tổ hiển linh trước mặt các người mới là chuyện lạ đó.” “Kim thân Phật Tổ sai rồi!?” Hòa thượng trong chùa sắc mặt đại biến, trong lòng kêu thầm thôi xong rồi.

Cúng bái mấy vạn năm, hóa ra Phật Tổ này lại không phải là bản tôn của ngài!!

“Các người may mắn gặp được chủ ngân thỏ của ta, nếu không còn không biết phải vái Phật giả thêm bao nhiêu năm nữa!” Tiểu Bạch ra vẻ cụ non nói: “Thế này đi, các người đưa ra mấy chục món thiên tài địa bảo, một hai ngàn vạn cực phẩm linh thạch, chủ ngân thỏ của ta sẽ giúp các người tạc lại một tôn kim thân Phật Tổ chân chính, thấy sao!?” “Vậy thì làm phiền Thánh tử đại nhân rồi!” Phương trượng và mọi người dựa trên nguyên tắc không thiếu tiền, sảng khoái đồng ý đúc lại kim thân Phật Tổ.

Chỉ là khi bọn họ nhìn thấy kim thân Phật Tổ mà Tần Phong tạc lại, luôn cảm thấy có gì đó sai sai, hình như mình bị lừa.

“Các người phải tin vào ánh sáng!” Tần Phong mặt đầy chân thành, khẳng định đây mới là bản chính...

“Thánh tử đại nhân, ngươi chắc chắn đây là Phật Tổ!?” Phương trượng và mọi người càng nhìn càng thấy không ổn, nhưng lại không nói ra được là không ổn chỗ nào.

“Tất nhiên rồi, ta là người trọng chữ tín nhất!” Tần Phong nghiêm túc nói: “Đây chính là vị Phật Tổ đã giao lưu với ta, danh hiệu là Phật Tổ Địch Già (Tiga), còn được gọi là Cự Phật Ánh Sáng.

Chỉ cần trong lòng có ánh sáng, Địch Già sẽ xuất hiện.” “Phật Tổ Địch Già?

Trong lòng có ánh sáng!?” Phương trượng và mọi người đưa mắt nhìn nhau, bảo rằng chưa từng nghe qua danh hiệu này.

Tuy bọn họ cũng nghi ngờ Tần Phong đang lừa gạt mình, nhưng thực sự không tìm được chứng cứ, hơn nữa lúc Lâm Tam đại náo Đại Quang Minh tự, chính Tần Phong đã dùng chữ tín để ngăn cản hắn, xem ra Tần Phong vẫn khá là có uy tín.

“Lời này mà ông cũng tin sao!?” Tề Tu Viễn đứng cách đó không xa, hỏi Mộc Tú bên cạnh.

“Đây không phải vấn đề tin hay không!” Mộc Tú trả lời: “Mà là ông đã bao giờ thấy chủ công làm chuyện gì nghiêm túc chưa?

Từ lúc bọn họ giữ chủ công lại, còn để hắn mở miệng, thì kết quả đã quá hiển nhiên rồi.” “Tội nghiệp mấy người có tiền!” Tề Tu Viễn dành cho Phương trượng một ánh mắt đồng cảm, cuối cùng đã hiểu vì sao Tần Phong lại chọn ở lại đây.

Hù!

Một tiếng động cực kỳ nhỏ đột nhiên vang lên, khiến toàn thân Tề Tu Viễn dựng tóc gáy.

“Sát thủ!!” Thân thể Tề Tu Viễn theo bản năng đạp mạnh về phía trước, khóe mắt nhanh chóng quét qua phía sau.

Chỉ thấy hai đạo hắc ảnh không biết từ lúc nào đã lặng lẽ xuất hiện sau lưng lão, chính là hai anh em Tạ Thiên, Tạ Địa đã từng giao thủ ở đế đô Đại Việt.

Thấy bị phát hiện, hai anh em quả đoạn ra tay.

Người em Tạ Địa nhanh chóng vung đoản kiếm muốn ép lùi Tề Tu Viễn, người anh Tạ Thiên thì vung đoản kiếm mục tiêu rõ ràng đâm về phía Mộc Tú.

“Vãi chưởng, còn có thể chơi đùa vui vẻ được nữa không!” Mộc Tú không nhịn được chửi thề một tiếng, không hiểu mình đã đắc tội gì bọn họ.

Từ chiến trường biên cảnh truy đến Vũ Lăng Thánh Địa, từ Vũ Lăng Thánh Địa truy đến đế đô Đại Việt, từ đế đô Đại Việt lại truy đến tận Đại Quang Minh tự, truy lão ròng rã gần ba năm rồi.

“Hỏng bét!!” Tề Tu Viễn sắc mặt mãnh biến, muốn cứu Mộc Tú nhưng không kịp.

“Tiên đế, chúng thần thề chết hoàn thành nhiệm vụ!” Ánh mắt Tạ Thiên lúc này chỉ có Mộc Tú, không còn chứa nổi thứ gì khác.

Để báo đáp ơn tri ngộ của tiên đế Đại Việt, anh em bọn họ thề dù chết cũng phải giết Mộc Tú để hoàn thành di nguyện của tiên đế, tặng một món đại lễ cho tân đế Đại Việt đăng cơ.

“Mạng ta xong rồi!!” Mộc Tú không hiểu mình đã không dính nhân quả, vì sao vẫn không thoát khỏi kiếp nạn, chỉ đành trố mắt nhìn đoản kiếm đâm về phía ngực, thân thể lại không có năng lực né tránh.

“A Di Đà Phật!” Phương trượng đột nhiên chắp hai tay lại, giọng nói trang trọng: “Phật môn trọng địa, khởi cho phép các ngươi sát sinh tại đây!” Lời vừa dứt —— Phương trượng như Cẩu Đà chuyển thế bùng nổ phật quang chói mắt, phật âm trang nghiêm vang lên bên tai mọi người, một bàn tay vàng khổng lồ hư không xuất hiện, hung hăng vỗ về phía Tạ Thiên.

“Đại Thủ Ấn Kinh!!” Sắc mặt Tạ Thiên không khỏi đại biến, muốn tránh cũng không kịp nữa.

Bành một tiếng!!

Ngực Tạ Thiên trúng trọn một chưởng, thân thể cũng bị đánh bay xa mấy trăm mét.

“Đại ca!!” Tạ Địa lo sốt vó, nhanh chóng tiến lên kiểm tra.

“Phụt!!” Tạ Thiên phun ra một ngụm tiên huyết, trên ngực xuất hiện một dấu bàn tay, như bị sắt nung đỏ ấn vào, in hằn sống động trên đó.

“Đại Thủ Ấn Kinh!!” Tần Phong thực sự bị dọa cho giật mình, không ngờ Phương trượng lại lợi hại như vậy.

Trước đây ở Nguyệt Thần Cung hắn có nghe Nguyệt Thần nhắc qua, Đại Quang Minh tự có ba hạng quán tưởng tuyệt học: Đỉnh Thượng Hóa Phật, Đại Thủ Ấn Kinh và Bất Động Minh Vương Chân Thân, trong đó Đại Thủ Ấn Kinh là đáng sợ nhất.

Chương 403

Vì ngay cả cường giả Đế cấp nếu trúng chiêu cũng không thể dựa vào sức mạnh bản thân để hóa giải chưởng lực, bắt buộc phải dùng Phật pháp cùng đẳng cấp mới có thể hóa giải, nếu không sẽ phải chịu đựng thương tổn liên tục do Đại Thủ Ấn Kinh mang lại hàng ngày.

“A Di Đà Phật!” Phương trượng niệm một câu phật hiệu, lên tiếng: “Thượng thiên có đức hiếu sinh, chỉ cần thí chủ buông bỏ chấp niệm trong lòng, bần tăng nguyện dùng Phật pháp giúp thí chủ tiêu trừ chưởng lực Đại Thủ Ấn Kinh.

Còn vị thí chủ không bị thương này, mời mau chóng rời đi, đừng quấy nhiễu Đại Quang Minh tự ta lánh đời.” “Lão trọc lừa, ông cứ đợi đó cho bọn ta!” Tạ Địa hằn học để lại một câu, vội vàng cõng Tạ Thiên chạy mất.

“Ơ kìa, đệ ơi là đệ!” Tạ Thiên đứng hình: “Lão bảo đệ đi, chứ có bảo huynh đi đâu!” “Đại ca yên tâm, đệ sẽ không bỏ rơi huynh đâu!” Tạ Địa vẫn cái tính thiếu dây thần kinh như cũ, đầu không ngoảnh lại mà rời khỏi Đại Quang Minh tự.

“Nếu ta có tội, xin ông trời hãy trừng phạt ta, chứ đừng phái một thằng em thế này tới hành hạ ta!” Tạ Thiên cũng chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa.

Hắn không kỳ vọng Phương trượng có thể chữa khỏi cho mình, nhưng thà ở lại bị Tề Tu Viễn một đao kết liễu còn hơn bị Đại Thủ Ấn Kinh hành hạ mỗi ngày!

“Đa tạ Phương trượng ra tay cứu giúp!” Mộc Tú tiến lên cảm ơn, nghĩ lại mà thấy sợ hãi.

“A Di Đà Phật, không phải bần tăng cứu ngươi, mà là ngươi có duyên với Phật ta!” Phương trượng bắt đầu ám chỉ điên cuồng, muốn Mộc Tú góp chút tiền hương hỏa.

Dù sao lúc trước bồi lễ cho Tần Phong, rồi tạc lại kim thân Phật Tổ đã tốn của bọn họ không ít tiền, không thịt một ít từ Mộc Tú thì thấy hơi có lỗi với Phật Tổ.

“Cái này...” Mộc Tú lén liếc Tần Phong một cái, tỏ ý làm việc đến nay vẫn chưa được phát lương.

“Khụ khụ...” Tần Phong ho khan một tiếng, mở miệng nói: “Phong đại diện Mộc Tú tiền bối tạ ơn Phương trượng, nguyện vì kim thân Phật Tổ mà thêm vào một chút xíu chi tiết!” “Đa tạ Thánh tử đại nhân!” Phương trượng đại hỷ, vội vàng cảm ơn.

Chuyện liên quan đến kim thân Phật Tổ bọn họ không dám lơ là, tốn bao nhiêu tiền cũng sẵn lòng, giờ được Tần Phong thêm chi tiết miễn phí, cảm giác như hời to.

Chỉ là khi Tần Phong thêm xong chi tiết, đám hòa thượng Đại Quang Minh tự đều im lặng.

Vốn dĩ ngón tay kết ấn hoa lan ở tay phải tượng Phật, đã bị Tần Phong sửa thành ngón giữa, khiến người ta có cảm giác bị sỉ nhục toàn diện từ nhân cách đến tinh thần.

“Thánh tử đại nhân!” Phương trượng càng nhìn càng thấy không đúng, nhịn không được lên tiếng hỏi: “Vị Phật Tổ Địch Già này sử dụng Phật ấn gì vậy, vì sao bọn ta chưa từng thấy qua!?” “Đây là Quang Chi Phật Ấn!” Tần Phong đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, thần tình nghiêm túc lừa gạt: “Đây là Phật ấn độc môn của Phật Tổ Địch Già, ngón giữa dựng thẳng lên trời, đại biểu Phật Tổ Địch Già là trung tâm của thế gian, đội trời đạp đất, không sợ cường quyền, cũng đại biểu Phật ta nguyện vì thế nhân mà chống đỡ một mảnh trời xanh, càng đại biểu Phật ta hướng về ánh sáng trên cao, nguyện thế gian không có bóng tối, nguyện thế nhân đều sống dưới ánh mặt trời.” “Thỏ ngộ ra rồi!!” Tiểu Bạch như bị Phật cảm hóa, thành kính quỳ trước tượng Phật.

“Phật ta từ bi!” Phương trượng và mọi người bị lừa cho ngớ ngẩn, cũng thành kính quỳ xuống trước kim thân Phật Tổ Địch Già.

“Phương trượng, giúp người thì giúp cho chót!” Tần Phong lại nghiêm túc nói tiếp: “Kim thân này đúc bằng vàng thường, e là khó lòng chịu nổi hương hỏa chi lực, hay là ông lấy ít dược liệu quý hiếm ra đây, ta giúp ông luyện chế một món Kim Thân Thần Khí cho Phật Tổ, thấy sao!?” “Lại đòi tiền!?” Phương trượng sắc mặt lập tức vặn vẹo, nhà giàu cũng không chịu nổi cái kiểu phá của này.

Tần Phong cậy đối phương không có APP chống lừa đảo, tâm huyết dâng trào nói: “Ta không phải muốn tiền của ông, mà là dùng tiền của ông để làm việc của ông thôi...” “Cái này...” Phương trượng liếc Tần Phong một cái, không dám tin cái mồm của hắn.

Tuy nói đúc Kim Thân Thần Khí cho Phật Tổ rất đáng động lòng, cũng biết Tần Phong là hạng nhất Thiên Tư Bảng về Khí tu, nhận được truyền thừa của đại lão thượng giới, đã có thể tùy ý luyện chế thần khí, nhưng lão luôn cảm thấy Tần Phong không tốt bụng đến thế.

“Phương trượng sư thúc!” Có lão hòa thượng tiến lên nói nhỏ: “Hắn chẳng qua là tham một ít dược liệu hiếm thôi, chỉ cần Kim Thân Thần Khí của Phật Tổ thành công, hà tất phải để ý chút dược liệu đó chứ!?” “Đúng thế!” Lại có một lão hòa thượng nữa khuyên nhủ: “Hiện tại Đại Quang Minh tự ta nói là lánh đời, nhưng trong loạn thế biến số quá nhiều, vạn nhất không thể giữ mình thì tính sao?

Thay vì đợi tương lai bị cướp, chi bằng đúc Kim Thân Thần Khí để uy hiếp kẻ tiểu nhân.” “Được rồi!” Phương trượng nghĩ lại cũng thấy đúng, chỉ hy vọng Tần Phong có thể biết giữ thể diện một chút.

Đừng có cầm 100 triệu tiền công trình mà làm ra cái công trình chỉ đáng giá 80 triệu.

“Tội nghiệp thật!” Mộc Tú dành cho Phương trượng một ánh mắt đồng cảm, trong lòng cũng mặc niệm cho bọn họ ba phút.

Phải biết rằng, thiên phú của Tần Phong là không có giới hạn, nhưng tiết tháo của hắn cũng không có giới hạn dưới luôn.

Cầm 100 triệu mà làm ra cái công trình 8 triệu đã được coi là hắn phát hiện ra lương tâm rồi.

“A Di Đà Phật!” Phương trượng chắp tay hành lễ hỏi: “Không biết Thánh tử đại nhân cần dược liệu gì!?” “Cái này e là phải tới bảo khố của quý tự xem qua mới quyết định được!” Tần Phong rút kinh nghiệm từ Tiểu Bạch, không trực tiếp ra giá.

Lúc nãy hắn cũng tưởng điều kiện của Tiểu Bạch là quá đáng rồi, ai dè người ta còn chẳng thèm mặc cả mà đồng ý luôn.

Đúng là một bên không biết đối phương nghèo thế nào, một bên không biết đối phương giàu ra sao!

“Được, vậy đi!” Phương trượng do dự một chút, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Rất nhanh —— bảo khố của Đại Quang Minh tự đã mở ra cho Tần Phong.

Dù hắn đã từng thấy qua nhiều cảnh tượng lớn, cũng bị bảo vật trong bảo khố làm cho kinh ngạc, so với bảo khố Vũ Lăng Thánh Địa cũng chẳng kém là bao.

Phải biết rằng Vũ Lăng Thánh Địa là một trong ba đại thánh địa của Hoang Cổ, địa vị cao hơn Đại Quang Minh tự không chỉ một bậc, nhưng bảo vật trong bảo khố lại tương đương nhau, có thể thấy nhà giàu vẫn cứ là nhà giàu.

Dù chiến đấu lực không xếp hạng đỉnh cao nhưng tốc độ kiếm tiền thì không bị ảnh hưởng.

“Đây chẳng phải là ép ta tiến hóa sao!?” Tần Phong không có ý định nương tay chút nào, chuyên môn lựa những dược liệu cực kỳ quý hiếm mà lấy.

Từ sau khi hắn luyện chế hàng nghìn con rối cấp Thánh, hơn nghìn thanh thần kiếm, dược liệu hiếm trên người cũng cơ bản cạn kiệt.

Ngay cả “Gạch Đạo Đức” luyện cho Tiểu Bạch cũng chỉ mới cấp Thánh, hại đứa nhỏ cứ tự ti mãi, chẳng dám đem ra khoe với bạn bè vì sợ bị chê là không đẳng cấp.

“Ân!?” Ánh mắt Tần Phong bị thu hút bởi một cái bệ đá vỡ nát trong bảo khố, khí tức còn sót lại trong không khí khiến người ta sinh lòng kính sợ.

“A Di Đà Phật!” Phương trượng bất đắc dĩ niệm phật: “Nơi này từng đặt một khối Tiên Cốt, là bảo vật quý giá nhất của Đại Quang Minh tự ta, nhưng ba năm trước Tam Lộng đột nhiên xông vào bảo khố trộm mất, không chỉ tuyên bố phản bội Đại Quang Minh tự mà còn trở thành một yêu tăng áo đỏ giết người không ghê tay.

Lão nạp lo hắn tiếp tục nguy hại nhân gian nên đặc biệt phái Giác Vân đi đưa hắn về, ai ngờ... haizz!!” “Tiên Cốt!?” Tần Phong suy nghĩ kỹ lại, hình như có nghe nói qua về khối xương này.

Nghe nói Tiên Cốt cũng tương tự như Chí Tôn Cốt của nhị đệ hắn, đều là thể chất đặc biệt, phàm là người sở hữu Tiên Cốt đều có thể dễ dàng đột phá chung cực, phá toái hư không thành tiên.

Dù là đào Tiên Cốt ra cấy ghép thì cũng sở hữu tư chất thành tiên tương tự.

Theo sử sách ghi lại, mỗi khi người sở hữu Tiên Cốt xuất thế đều dẫn đến các thế lực tranh đoạt, nếu không có đại thế lực che chở thì tuyệt đối không sống quá mười tuổi.

Còn về việc vì sao Đại Quang Minh tự lại có Tiên Cốt, e rằng chính là "Phật dạy không thể nói".

"Đợi đã, không đúng!" Tần Phong thần sắc đột nhiên ngẩn ra, như phát hiện ra điểm mấu chốt.

Theo lý mà nói hòa thượng Tam Lộng có được Tiên Cốt thì đột phá Đại Đế là chuyện dễ như trở bàn tay, vì sao còn phải bỏ ra 188 cực phẩm linh thạch để mua "Heo Nái Cũng Điên Cuồng 2.0" từ chỗ hắn chứ!?

Lúc này —— Khổ Đa lại quay về nơi Giác Vân ngã xuống.

Tuy hắn hấp thu Vạn Ma Chi Chủ và đột phá đến Phiêu Miểu cảnh tam trọng, nhưng ngặt nỗi đám người truy đuổi hắn ai cũng thủ sẵn một bình "Heo Nái Cũng Điên Cuồng 2.0", dù hắn có thể đánh bại đối phương nhưng cũng không dám giao thủ.

Chỉ sợ một cái né tránh không kịp mà trúng chiêu, lại thêm một lần hồi ức đau khổ.

Cho nên hắn chỉ có thể liều mạng chạy, và cũng đã thành công cắt đuôi được bọn họ, việc đầu tiên sau khi thoát thân là quay lại tìm di thể của Giác Vân.

Chương 404

“Sư phụ đâu rồi!?” Khổ Đa tìm nửa ngày cũng không thấy di thể.

Điều này khiến hắn vô cùng tự trách, trong lòng lại một trận đau buồn.

Trong thời khắc tăm tối nhất của cuộc đời hắn, chính Giác Vân đã chỉ dẫn hắn bước ra khỏi bóng tối, vậy mà giờ hắn không chỉ trơ mắt nhìn sư phụ ngã xuống, đến cả di thể cũng làm mất.

“Tiểu sư đệ, ngươi làm ta đợi lâu quá đấy!” Tiếng cười giễu cợt của hòa thượng Tam Lộng vang lên, hắn mặc một bộ đồ đỏ từ trên không rơi xuống.

Vốn tưởng với tu vi của mình thì bắt Khổ Đa là dễ như trở bàn tay, ai ngờ thằng nhóc này tà môn quá, lại có thể cắt đuôi được hắn.

Bất đắc dĩ hắn đành quay lại nơi Giác Vân chết để ôm cây đợi thỏ, không ngờ hắn thật sự quay lại.

“Hỏng bét!!” Đồng tử Khổ Đa co rút lại, bản năng quay thân bỏ chạy.

Chỉ là hòa thượng Tam Lộng đã nếm mùi đau khổ một lần rồi, lần nữa gặp lại không hề do dự, ngay lập tức ném ra “Heo Nái Cũng Điên Cuồng 2.0”.

Ngay khi Khổ Đa tưởng mình có thể thoát được, cảm giác quen thuộc lại một lần nữa dâng lên trong lòng.

“Kiệt kiệt kiệt kiệt, tiểu sư đệ, ngươi chạy trời không khỏi nắng đâu!” Hòa thượng Tam Lộng thấy Khổ Đa trúng chiêu, lập tức phát ra tiếng cười đặc trưng của phản diện rồi đuổi theo.

“Về Đại Quang Minh tự, chỉ cần về được đó là an toàn!” Khổ Đa nghiến răng liều mạng kiên trì, trong lòng không ngừng niệm Cẩu Kinh để áp chế. ...

Trong Đại Quang Minh tự.

Tần Phong đang khoanh chân ngồi trong phòng, trước mặt đặt Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Dựa trên nguyên tắc không phải bảo bối của mình thì không xót, hắn ném từng khối khoáng thạch quý hiếm vào đỉnh.

Kèm theo sự xuất ra liên tục của hai loại thần hỏa dung hợp và từng đạo phù văn được đánh vào đỉnh, thấp thoáng có thể thấy trong đỉnh hiện lên những phôi kiếm thần kiếm, còn có một viên gạch có chữ 'Đức'.

Khác với gạch đạo đức cấp Thánh trước đây, viên gạch này là cấp Thần.

Dù là cường giả Đế cấp nếu ăn một gạch e rằng cũng phải choáng váng mấy giây, hơn nữa nó còn có thể tùy ý biến hóa kích thước, lớn như núi có thể trấn áp vạn vật, nhỏ như viên gạch có thể mang theo bên người.

“Đây chính là tiêu chuẩn đạo đức mới của thỏ ta sao!?” Tiểu Bạch ánh mắt kích động nhìn chằm chằm viên gạch đạo đức, đã nôn nóng muốn tìm người thử nghiệm rồi.

Oanh long long!!

Tiếng sấm chớp điếc tai vang lên, lôi đình trên bầu trời bắt đầu cuộn trào.

“Bắt đầu rồi sao!?” Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc, Mộc Tú và Tề Tu Viễn nhíu mày, lặng lẽ lùi lại phía sau mọi người...

“Lôi kiếp đến nhanh thật đấy!” Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên trời, trong lòng nhanh chóng cảm thấy thản nhiên.

Bởi vì hắn không phải rèn đúc thần kiếm từ con số không, mà là đem một ngàn chuôi thần kiếm vốn được ôn dưỡng trong Vô Tận Kiếm Hạp ra, cho thêm dược liệu quý hiếm vào để nâng cấp.

Thay vì tạo ra vạn chuôi kiếm rác rưởi, chi bằng đúc thành một ngàn chuôi thần kiếm đỉnh cấp.

Không chỉ tăng cường uy lực, mà còn tiết kiệm thời gian.

Quan trọng nhất là không cần phải trải qua chín đạo lôi kiếp như khi thần khí mới hình thành, mỗi chuôi thần kiếm xuất lò chỉ cần bị sét đánh một cái gọi là “làm màu” một chút thôi.

“Lôi kiếp, là lôi kiếp!!” Đám hòa thượng trong chùa mặt đầy kinh hoàng nhìn về hướng của Tần Phong.

Chỉ thấy lôi đình vô tận chiếm cứ trên vòm trời, giống như thần phạt giáng lâm xuống thế gian, thệ tâm muốn thanh lý sạch sẽ mọi thứ trên mặt đất.

Uy áp bàng bạc như mười vạn đại sơn đè xuống, không ít người chịu không nổi, mặt mũi trắng bệch quỳ rạp xuống đất.

“Kim thân Phật Tổ thần khí thành rồi!” Phương trượng cùng mọi người vừa mừng vừa lo.

Mừng là vì nhìn lôi kiếp thôi cũng biết thần khí này không đơn giản, chứng minh Tần Phong không có làm ăn gian dối.

Lo là vì lôi kiếp mạnh đến mức khiến người ta da đầu tê dại, không ai có nắm chắc sẽ gánh nổi.

Nhưng dù không gánh nổi cũng phải cắn răng mà gánh!

Bởi vì Tần Phong đã dùng quá nhiều dược liệu quý hiếm, một khi không đỡ được lôi kiếp thì tất cả sẽ hóa thành tro bụi, dù bọn họ có là đại gia đi nữa cũng không chịu nổi tổn thất này.

Oanh long long!!

Lôi đình trên không trung hóa thành từng con lôi long, mang theo ý chí hủy diệt lao xuống.

“Mở Hộ Tự Đại Trận!” Theo lệnh của phương trượng, toàn bộ hòa thượng trong chùa hành động.

Bọn họ nhanh chóng phân tán khắp các góc của Đại Quang Minh Tự, kết thủ ấn ngưng tụ ra một hộ thuẫn năng lượng khổng lồ, bao phủ toàn bộ ngôi chùa lại.

Oanh long long!!

Lôi long vô tình đâm sầm vào hộ thuẫn, tiếng nổ điếc tai vang lên cùng với lôi quang tán loạn.

Ngay sau đó, từng con lôi long liên tục giáng xuống, tiếng sấm liên miên bất tuyệt khiến hư không rung chuyển, như thể sắp vỡ vụn bất cứ lúc nào.

“Phụt!!” Đám hòa thượng lần lượt thổ huyết, không ít người không kiên trì nổi mà ngã xuống.

“Sao vẫn còn nữa!?” Phương trượng cùng các cao tăng lộ vẻ lo lắng, rõ ràng cũng sắp trụ hết nổi rồi.

Để bọn họ gánh chín đạo lôi kiếp thì không vấn đề gì, chín mươi đạo cũng có thể miễn cưỡng, nhưng hiện tại đã đánh xuống một hai trăm đạo rồi, cứ thế này thì tòa cổ sát vạn năm Đại Quang Minh Tự chắc chắn sẽ bị hủy diệt.

Chỉ là kẻ cầm đầu Tần Phong vẫn đang đắm mình trong việc luyện khí, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Theo mỗi đạo chỉ quyết hắn điểm ra, từ trong Tử Tiêu Âm Dương

Đỉnh lại bay ra một chuôi thần kiếm lấp lánh lưu quang.

Lúc này, Mộc Tú và Tề Tu Viễn đang vừa ăn đồ nướng vừa uống rượu, từ xa nhìn từng đạo lôi kiếp khủng bố rơi xuống.

“Đám trọc này không ổn rồi!” Mộc Tú đầy vẻ khinh bỉ nói: “Người ta Vũ Lăng Thánh Địa còn gồng mình gánh được một tháng mới đầu hàng, bọn họ mới thế này đã chịu không nổi rồi.” “Tội nghiệp Đại Quang Minh Tự!” Tề Tu Viễn nhìn về phía Đại Quang Minh Tự với ánh mắt đầy đồng cảm, cuối cùng cũng hiểu Mộc Tú nói “không cần một tháng” là ý gì.

Với sức phá hoại khủng bố của Tần Phong, không có thế lực nào có thể kiên trì nổi một tháng!

Chương 405

Đặc biệt là tiết tháo của Tần Phong còn không có giới hạn, tiền là ngươi bỏ ra, lôi kiếp là ngươi gánh, cuối cùng lợi ích đều chui tọt vào túi hắn.

Mộc Tú cảm khái: “Tiền mất thì có thể kiếm lại, nhưng lương tâm mất đi thì sẽ kiếm được nhiều tiền hơn.” Lôi kiếp cuồn cuộn từ sáng đến tối.

Phương trượng và những người khác cũng không nhớ mình đã gánh bao nhiêu đạo lôi kiếp, chỉ biết Đại Quang Minh Tự kim bích huy hoàng giờ đã không còn, thay vào đó là một mảnh hoang tàn đổ nát và tiếng rên rỉ khắp nơi.

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi!” Phương trượng nhìn lôi vân tan đi trên bầu trời, suýt chút nữa là bật khóc tại chỗ.

Để gánh lôi kiếp này, tuổi thọ vốn đã không còn nhiều của lão lại càng thêm thê thảm.

Tuy nhiên, nghĩ đến lôi kiếp khủng bố như vậy nhất định sẽ sinh ra thần khí kinh thiên, lão nóng lòng dẫn theo một nhóm người đi tới căn phòng của Tần Phong.

Chỉ thấy căn phòng của Tần Phong đã sụp đổ hoàn toàn, Tiểu Bạch từ trong đống đổ nát đào Tần Phong ra, trong tay hắn vẫn còn nắm chặt một pho tượng người vàng nhỏ mini lấp lánh lưu quang.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, chính là Phật Tổ Tiga!

“Sao lại nhỏ thế này!?” Nụ cười trên mặt phương trượng cứng đờ, trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Theo lý mà nói, Tần Phong đã lấy của bọn họ nhiều dược liệu quý hiếm như vậy, dù có bớt xén thì cũng đủ để đúc một pho kim thân khổng lồ cao trăm mét, giờ lại đưa cho bọn họ một người vàng nhỏ bằng bàn tay là có ý gì!?

"Hắn rõ ràng có thể cướp thẳng, vậy mà vẫn cất công đúc một người vàng nhỏ!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn cũng ngớ người, trong lòng thầm hô "hảo gia hỏa".

Tuy biết Tần Phong chắc chắn sẽ bớt xén, nhưng thật sự không ngờ hắn lại bớt xén đến mức này, công trình một ức mà sản phẩm cuối cùng chỉ đáng giá tám ngàn.

"Cô đặc mới là tinh hoa!" Tần Phong mặt không đỏ, tim không đập bắt đầu chém gió: "Chủ thể của kim Phật này sử dụng tinh thạch vẫn thạch thất thải 24K nguyên chất để rèn đúc, trong đó dung hợp Long Văn Hắc Kim để tăng cường độ cứng bảo đảm lưu truyền vĩnh cửu, còn thêm vào Yêu Huyết Thạch, Phi Tiên Thạch, Thái Dương Thạch, Hỏa Thần Thạch, Địa Hỏa Thạch làm phụ trợ, cùng với việc sử dụng độc môn pháp quyết của Thượng giới, khiến nó có khả năng tùy ý biến hóa kích thước để trấn áp vạn vật…" "Lợi hại quá!" Tiểu Bạch nghe mà mắt sáng rực, cúi đầu nhìn miếng "Gạch Đạo Đức" trong tay.

"Có thể biến hóa kích thước sao!?" Đám người phương trượng lại nở nụ cười, bắt đầu chăm chú nghe Tần Phong giới thiệu.

Ngoài khả năng biến hóa kích thước, trấn áp vạn vật, còn có những thần thông như chứa đựng sức mạnh hương hỏa, phòng ngự mà Tiên nhân cũng không phá được, dùng Phật quang phổ chiếu diệt trừ yêu tà thiên hạ... khiến đám hòa thượng kích động đến mức không chịu nổi.

"Thế gian làm gì có người nào vô sỉ bằng hắn chứ!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn nghe mà trợn mắt hốc mồm, không thể không dành cho Tần Phong một chữ "phục" thật lớn.

“Thánh tử đại nhân, không hổ là đứng đầu bảng thiên tư Khí tu nha!” Phương trượng hớn hở nhận lấy người vàng nhỏ, nóng lòng muốn thử uy lực.

Chỉ là hoàn toàn khác với những gì lão tưởng tượng, người vàng nhỏ chỉ biến lớn bằng một đứa trẻ rồi đứng yên.

Ngoài việc có thể ngưng tụ ra một hộ thuẫn bảo vệ một người, những thần thông khác mà Tần Phong nói đều không dùng được cái nào.

“Mô Phật!” Tần Phong nghiêm túc nói: “Vừa nãy khi ta rèn đúc xong kim thân thần khí, Phật Tổ lại một lần nữa giao lưu linh hồn với ta, nói rằng để ngăn chặn thần khí này rơi vào tay kẻ xấu gây hại cho nhân gian, Ngài đã đặc biệt thiết lập mấy đạo phong ấn, nếu không phải là đắc đạo cao tăng có Phật pháp thâm hậu thì không thể mở ra.” Hảo gia hỏa!

Đúng là mở miệng là nói dối không chớp mắt!

Mộc Tú và Tề Tu Viễn không nỡ nhìn nữa, chỉ có thể đứng bên cạnh cúi đầu đếm kiến.

“Phụt!!” Phương trượng rốt cuộc không chịu nổi nữa, phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống.

“Phương trượng!!” Mọi người cuống quýt xông lên đỡ lấy.

“Phương trượng, ngài không sao chứ!?” Tần Phong quan tâm tiến tới, lôi ra một viên Đại Hoàn Đan cực phẩm nói: “Đây là Đại Hoàn Đan cực phẩm do đích thân ta luyện chế, đến nay chưa từng có ai chê, phương trượng, ngài mau mau uống đi…” “Hảo gia hỏa!” Mí mắt Mộc Tú và Tề Tu Viễn giật giật, không biết phương trượng liệu có vượt qua nổi kiếp nạn này không.

Lúc này, phương trượng không nói lời nào, lặng lẽ nhìn đống đổ nát hoang tàn.

Vốn dĩ tưởng rằng nhốt Tần Phong ở Đại Quang Minh Tự có thể một mũi tên trúng hai đích, nhưng lão rốt cuộc vẫn đánh giá thấp sự khủng bố của yêu nghiệt Hồng Nguyệt này.

Khoan hãy nói việc luyện chế kim thân Phật Tổ bị ăn bớt bao nhiêu, chỉ riêng việc Đại Quang Minh Tự vạn năm cổ sát vì hắn mà bị hủy diệt đã là sự thật mười mươi.

“Lão nạp sai rồi!” Phương trượng ngửa mặt lên trời than dài, trong lòng hối hận không để đâu cho hết.

Ngay cả Đại Việt Hoàng Triều còn vì Tần Phong mà ngày càng lụn bại, Đại Quang Minh Tự bọn họ sao có thể hàng phục được yêu nghiệt này, nếu còn nhốt hắn ở đây nữa, e là chưa đầy một tháng cả đám phải ra đường xin ăn.

“Phương trượng sai rồi!?” Hòa thượng toàn tự ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu phương trượng có ý gì.

Tuy nói kim thân Phật Tổ mà Tần Phong luyện chế bị hạn chế rất nhiều, nhưng lôi kiếp khủng bố kia không thể là giả, bọn họ cũng thật sự thấy tượng Phật biến lớn và giải phóng hộ thuẫn năng lượng.

Còn vì sao không thể tiếp tục biến lớn, rõ ràng là do Phật pháp của phương trượng có hạn, nếu đổi lại là bọn họ, chắc chắn có thể biến thành cự Phật cao trăm mét.

“Phương trượng, ngài uống Đại Hoàn Đan trước đi!” Ánh mắt Tần Phong đầy vẻ quan tâm, vẫn không quên tiếp thị Đại Hoàn Đan.

Không còn cách nào khác!

Hắn còn mấy bộ phương án đang chờ phương trượng phê duyệt, không thể giương mắt nhìn lão cứ thế mà quy tiên được.

“Thánh tử đại nhân, mời ngài xuống núi cho!” Phương trượng hiện tại chỉ muốn kịp thời cắt lỗ, mau chóng rời xa yêu nghiệt Hồng Nguyệt này.

“Hazzz, đã bảo rồi, không có việc gì thì chọc vào hắn làm chi!?” Mộc Tú và Tề Tu Viễn lộ ánh mắt đồng cảm, trong lòng mặc niệm cho phương trượng ba phút.

Người là ba ngày trước tới, cờ trắng là vừa mới treo, có thể nói là vô cùng hiệu suất, sớm hơn mười lần so với dự kiến một tháng của bọn họ.

“Xuống núi?

Thế sao được!” Tần Phong nghĩ đến đống phương án chưa được phê duyệt, quả đoạn từ chối: “Tần Phong ta là người giữ chữ tín, lúc trước đã nói rõ nếu các người cứu Lâm huynh, ta tự nguyện bị giam ở Đại Quang Minh Tự ngàn năm, giờ chưa đầy ba ngày các người đã đuổi ta đi, sau này ta còn mặt mũi nào đứng chân ở Hoang Cổ nữa, đây chẳng phải là muốn phá hỏng tấm biển trinh tiết của ta sao!?” Phương trượng thật sự muốn tự tát mình một cái, sao lúc trước lại lỡ miệng giữ Tần Phong lại.

Nhưng sự đã rồi, nói gì cũng vô ích, chỉ có thể phát huy năng lực “vung tiền” để tống khứ yêu nghiệt này đi cho nhanh.

Còn về việc giết người diệt khẩu, lão chưa từng nghĩ tới, cũng không dám nghĩ.

Bất kể là Âm Nguyệt Hoàng Triều hay Vũ Lăng Thánh Địa, hay là Lâm Tam đã rời đi, đều không phải là đối tượng mà Đại Quang Minh Tự có thể đắc tội.

“Hô hô!!” Phương trượng hít sâu một hơi nói: “Để biểu đạt ý xin lỗi, bản tự nguyện dâng lên một ngàn vạn linh thạch cực phẩm, mười cây thiên tài địa bảo coi như bồi thường, thấy thế nào!?” Tần Phong liên tục xua tay: “Đây không phải là chuyện tiền bạc…” “Hai ngàn vạn, hai mươi cây!” “Dù ngài có đưa bao nhiêu, ta cũng không thể làm trái lương tâm được…” “Ba ngàn vạn, ba mươi cây!” “Ngài... ngài làm thế này khiến ta rất khó xử nha…” “Bốn ngàn vạn, bốn mươi cây!” “Ta là người có giới hạn, ta thật sự không phải loại người đó…” Tần Phong không ngờ phương trượng lại nhìn người chuẩn đến thế, mặt lộ vẻ xoắn xuýt nhưng trong lòng lại đang gào thét điên cuồng.

“Tiếp tục đi!

Mạnh lên!

Đừng dừng lại!

Chương 406

Đừng vì ta là hoa cỏ yếu đuối mà thương tiếc ta!” “A Di Đà Phật!” Phương trượng đột nhiên chắp tay nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì Thánh tử đại nhân cứ giữ lời hứa ở lại đây đi, dù sao Đại Quang Minh Tự của ta cũng đã hủy, ta đang định chọn một địa điểm mới để kiến thiết lại.” Đậu má!

Lão trọc này không mắc mưu nữa rồi!

Tần Phong theo nguyên tắc thấy tốt thì thu, cầm lấy Đại Hoàn Đan cực phẩm bất đắc dĩ nói: “Nếu phương trượng đã chấp nhất như thế, vãn bối tuân mệnh là được, đây là Đại Hoàn Đan cực phẩm do đích thân ta luyện chế, hy vọng có thể làm dịu đi thương thế của ngài.” “Đa tạ Thánh tử đại nhân!” Phương trượng lập tức thở phào nhẹ nhõm, lịch sự nhận lấy viên đan dược.

“Phương trượng, nguy hiểm!!” Mí mắt Mộc Tú và Tề Tu Viễn giật lên, không ngờ phương trượng vẫn không thoát khỏi kiếp nạn này.

Rất nhanh sau đó, nhóm Tần Phong đã thu tiền xong, cưỡi Thần Phong Chu rời đi.

“Phương trượng, chúng ta cứ thế để hắn đi sao!?” Mấy vị lão hòa thượng cảm thấy đau xót vô cùng, không hiểu sao phương trượng lại thả Tần Phong.

Lúc trước để giữ hắn lại đã phải dùng đến sức mạnh hương hỏa để xóa bỏ phản phệ Trảm Long Mạch cho Lâm Tam, giờ để hắn đi lại tốn thêm bao nhiêu tiền như vậy.

“Hắn rời đi không phải là chúng ta thả hắn, mà là hắn tha cho chúng ta!” Phương trượng tuy trong lòng cũng đau xót khôn cùng, nhưng vì tương lai của Đại Quang Minh Tự nên không thể không làm vậy.

Lão nhìn theo con thuyền Thần Phong Chu đang xa dần, tùy tay bỏ viên Đại Hoàn Đan vào miệng.

Trên Thần Phong Chu.

Nhóm Tần Phong nghe thấy có người đang gọi phương trượng, lại còn kèm theo tiếng khóc thảm thiết như cha chết mẹ héo.

“Người tốt đi đâu cũng được chào đón nhỉ!” Tần Phong nghe tiếng quay đầu lại nhìn, không nhịn được cảm khái: “Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là đám hòa thượng kia không nỡ để ta đi, đang quỳ xuống khóc lóc cầu xin phương trượng thu hồi lệnh đuổi khách để ta ở lại.” “Phụt!!” Mộc Tú và Tề Tu Viễn suýt phun ra một ngụm máu cũ, thật không hiểu Tần Phong lấy đâu ra cái sự tự tin mù quáng đó.

“Ái chà!!” Tiểu Bạch đột nhiên ngã nhào trên boong tàu, miếng Gạch Đạo Đức trong tay cũng lăn đến chân Mộc Tú.

“Cái này là…” Mộc Tú cúi đầu nhìn, liền biết nó không tầm thường.

“Đây là Gạch Đạo Đức do chủ ngân đặc biệt luyện chế cho thỏ ta!” Tiểu Bạch vội vàng bò dậy, giọng sữa oanh oanh nói: “Phẩm cấp đạt tới Thần cấp, không chỉ có thể đập chết cường giả cấp Đế, mà còn có thể lớn như núi lớn trấn áp vạn vật, cũng có thể nhỏ như viên gạch tùy thân mang theo.” “Lợi hại quá!” Mộc Tú trong lòng không khỏi kinh hãi, bị thuộc tính của miếng gạch làm cho choáng váng.

“Ái chà!!” Tiểu Bạch vừa nhặt gạch lên đi chưa được hai bước lại ngã một cái, miếng gạch lại một lần nữa lăn đến bên chân Tề Tu Viễn.

“Thứ này nặng lắm sao!?” Trong mắt Tề Tu Viễn hiện lên một tia nghi hoặc, không hiểu vì sao Tiểu Bạch liên tục ngã hai lần.

"Nhẹ lắm!" Tiểu Bạch lại bò dậy, tiếp tục giọng sữa: "Đây là Gạch Đạo Đức do chủ ngân luyện chế cho thỏ ta, phẩm cấp đạt tới Thần cấp, không chỉ có thể đập chết cường giả cấp Đế, mà còn có thể lớn như núi lớn trấn áp vạn vật, cũng có thể nhỏ như viên gạch tùy thân mang theo." "Ách…" Hai người Mộc Tú và Tề Tu Viễn nhất thời cạn lời, cũng tin rằng Tiểu Bạch quả thực là do một tay Tần Phong nuôi lớn.

"Ta không biết gì hết!" Tần Phong lặng lẽ quay người, đi về phía khoang thuyền.

"Chờ thỏ với!" Tiểu Bạch thấy không còn ai để khoe mẽ, lại nhảy lên vai Tần Phong.

"Tần công tử!" Tần Phong vừa bước vào khoang thuyền, giọng nói nũng nịu của Thái tử phi truyền đến.

Chỉ thấy nàng đã tỉnh lại sau giấc mộng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rực như một đóa hồng kiêu diễm.

Khiến người ta không nhịn được muốn phát ra tiếng cười "khặc khặc khặc khặc", giống như sói xám truy đuổi cừu non dồn vào góc giường, sau đó thô bạo vồ lấy chú cừu nhỏ đang kinh hãi.

Hoa hồng khi rơi xuống đất, ắt phải bị vò nát.

"Phu nhân, ngủ có ngon không!?" Khóe miệng Tần Phong lộ ra nụ cười chuẩn thương hiệu của "Tào Thừa tướng", sau khi ném Tiểu Bạch ra ngoài không quên đóng cửa khoang lại… "Vâng, ngủ rất thoải mái!" Thái tử phi cúi đầu nhỏ, mặt đầy thẹn thùng nói: "Đa tạ Tần công tử, thiếp thân từ bức Mộng Tự Quan Tưởng Đồ đó đã được ích lợi rất nhiều, ngộ ra được một bộ thiên giai công pháp." "Thiên giai!?" Tần Phong đứng hình luôn.

Đám phản diện, thiên tuyển chi tử tụi hắn khởi đầu toàn là thánh giai, giờ nàng lại nói với hắn là ngộ ra được một bộ thiên giai công pháp, thật sự là có chút không biết tốt xấu.

Phải cho nàng một “gậy” để nàng nhớ kỹ mới được.

“Vâng!” Thái tử phi gật gật đầu, giọng điệu không giấu được sự phấn khích: “Đây là một bộ công pháp hệ phụ trợ, có thể giúp người hoạt huyết hóa ứ, tiêu trừ mệt mỏi, là công pháp có thể khiến linh khí vận chuyển gia tốc.” “Sao nghe giống massage thế nhỉ!?” Tần Phong thần tình hơi ngẩn ra, nhớ lại trải nghiệm đi tiệm massage.

Lúc giới thiệu thì bảo là chính quy, vào rồi mới thấy chẳng chính quy tẹo nào, đầu tiên là ăn mặc không chuyên nghiệp, lại còn cứ ấn mãi một chỗ, khiến hắn vừa bị ấn vừa không nhịn được muốn thêm tiền.

Không đợi Tần Phong phản ứng, Thái tử phi đã kéo hắn ngồi xuống cạnh giường, định để hắn tự mình cảm nhận.

“Thế này không hay lắm đâu nhỉ!?” Miệng thì nói không hay, nhưng người đã nằm xuống thành hình chữ “Đại”.

Theo đôi bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Thái tử phi ấn lên người, một luồng linh lực cực kỳ nhu hòa cũng tràn vào cơ thể, khiến những cơ bắp vốn đang căng thẳng lập tức thả lỏng ra.

Đặc biệt là linh lực kích thích các huyệt đạo toàn thân, khiến người ta rơi vào một trạng thái cực kỳ thư giãn.

Dĩ nhiên cũng không phải chỗ nào cũng thả lỏng được...

Tần Phong từ chữ “Đại” biến thành chữ “Mộc”, làm Thái tử phi đỏ mặt tim đập thình thịch.

Có điều nàng dường như đã sớm chuẩn bị tâm lý, không hề giống mấy cô nương nhỏ nhắn che mặt chạy đi, ngược lại còn phong tình vạn chủng ngẩng đầu lườm Tần Phong một cái.

“Tiểu yêu tinh này!!” Tần Phong không nhịn được hít ngược một hơi lạnh, biết mình lại một lần nữa mắc mưu rồi.

Nhưng ngay khi Tần Phong chuẩn bị chịu đựng nỗi thống khổ vì bị lừa, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng nổ điếc tai.

Oanh long long!!

Tiểu Tần Phong bị dọa cho giật mình, nộ khí trị cũng theo đó mà tăng đầy thanh.

“Có ý thức công cộng không hả, không biết người ta đang làm việc à!” Tần Phong hầm hầm sát khí đi ra khỏi khoang thuyền, tay còn xách theo Vô Tận Kiếm Hạp đã mở sẵn.

Chỉ là còn chưa kịp nhìn rõ là ai không có ý thức công cộng, thì đã nghe thấy có một cô gái đang gọi tên mình.

“Tần công tử, mau đến cứu chúng ta với!!” “Hử!?” Tần Phong tò mò nhìn sang, thấy hai bóng dáng quen thuộc.

Một người sở hữu bộ “ngực khủng” siêu đại, siêu đại, siêu đại, phải nói ba lần mới thể hiện hết sự hung hãn của người này, chính là Hữu Dung của Dược Thần Cốc.

Còn một bóng dáng quen thuộc khác bên cạnh nàng, chính là Lâm Tam một ngày không gặp như cách ba thu.

Ba năm trước, sau khi Hữu Dung thấy Tiểu Bạch nảy mầm, nàng đã về Dược Thần Cốc tìm tài liệu.

Vốn định đem tin tức tra được nói cho Tần Phong, ai dè bị sư phụ nhốt ở nhà tu hành, mãi đến gần đây mới thừa dịp sư phụ không chú ý mà trốn ra.

Nghe nói Tần Phong ở Đại Việt Hoàng Triều nên nàng đã vội vàng chạy tới, ai ngờ không tìm thấy Tần Phong mà lại tình cờ gặp được Lâm Tam đang đau buồn.

Lúc này, Hữu Dung và Lâm Tam đang bị hàng trăm người vây công, là quân truy đuổi do Đại Việt Hoàng Triều phái tới.

“Nàng sao lại ở đây!?” Tần Phong cảm thấy rất bất ngờ trước sự xuất hiện của Hữu Dung.

Chương 407

Tuy nhiên khi nghĩ đến việc Hữu Dung là định mệnh của Lâm Tam, mọi nghi vấn đều được giải tỏa.

“Hoang Cổ rộng lớn như thế mà cũng gặp được, Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói lý!” Tần Phong càng nhìn càng thấy hai người này không hợp nhau, cộng thêm lúc này hỏa khí của hắn đang rất lớn, liền gầm lên một tiếng: “Lâm huynh đừng hoảng, ta tới giúp huynh!!” Trong sát na, tiếng kiếm ngân trong trẻo chói tai liên tục vang vọng giữa trời đất, một ngàn chuôi thần kiếm từ Vô Tận Kiếm Hạp như lưu tinh lao vụt ra, bao vây lấy toán quân truy đuổi của Đại Việt Hoàng Triều.

Tiếng kiếm chạm nhau loảng xoảng, kiếm khí như triều dâng!

Rực rỡ lóa mắt, kiếm ý ngút trời!

“Không xong rồi!!” Hàng trăm tên truy binh kinh hãi, bị chiến lực của Tần Phong dọa sợ.

“Tần huynh!!” Lâm Tam thấy Tần Phong thì rất bất ngờ, nhưng kinh hãi nhiều hơn.

Mới mấy ngày không gặp, kiếm của Tần Phong đã mạnh hơn rồi!

Chỉ thấy Tần Phong chắp tay đứng trên đầu thuyền Thần Phong Chu, cả người giống như một thanh thần kiếm bám bụi bấy lâu nay nay mới lộ ra phong mang kinh thiên, kiếm ý đáng sợ xuyên thấu tầng mây, vô tận kiếm quang vây quanh bên người hắn.

Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận!

Ong!

Ong!

Một ngàn chuôi thần kiếm bộc phát ra kiếm quang vô tận, như muốn tranh huy cùng mặt trời trên cao.

“Không ổn!!” Đám truy binh Đại Việt biến sắc, vội vàng vận chuyển chiêu thức phòng ngự.

Tuy nói Tần Phong hiện tại chỉ có tu vi Sinh Tử cảnh tứ trọng, nhưng dưới sự gia trì của các loại buff và một ngàn chuôi thần kiếm, ngay cả Phiêu Miểu cảnh cũng không dám đối đầu trực diện với hắn, Quy Nhất cảnh cũng phải tạm tránh mũi nhọn.

Có thể nói Tần Phong lúc này, dưới Chuẩn Đế hắn vô địch!

Oanh long long!!

Kiếm khí tán loạn, kiếm ý như cầu vồng.

Hàng trăm tên truy binh buộc phải ngưng tụ hộ thuẫn linh khí để chống đỡ kiếm khí tập kích, nhưng tiếng thảm thiết vẫn vang lên không dứt, những chuôi thần kiếm lấp lánh lưu quang xuyên thấu lồng ngực bọn chúng, kiếm khí vô tận xé nát nguyên thần của bọn chúng.

Đám truy binh hàng trăm người vốn đang dương oai diệu võ, chỉ trong thoáng chốc đã bị Tần Phong trảm sát toàn bộ.

“Đến lượt thỏ ta đăng trường rồi!” Tiểu Bạch lập tức lên tinh thần, hớn hở xông lên vét xác.

“Chúa công hôm nay hỏa khí lớn thật nha!” Mộc Tú và Tề Tu Viễn có chút kinh ngạc nhìn Tần Phong.

Trong ký ức của bọn họ, Tần Phong làm việc luôn luôn tam tư nhi hậu hành, cái gì có thể không làm, cái gì có thể để mai làm, cái gì có thể giao cho người khác làm.

Loại tình huống vừa lên đã tự mình động thủ, còn tung chiêu cuối thế này đúng là hiếm thấy.

Nhưng khi nhìn thấy người bị vây là Lâm Tam, mọi nghi vấn đều được giải đáp, hắn chính là người vì Lâm Tam mà không tiếc tự giam mình ở Đại Quang Minh Tự ngàn năm, giờ vì Lâm Tam mà ra tay cũng là hợp tình hợp lý.

“Hai người này rốt cuộc có quan hệ gì!?” Mộc Tú và Tề Tu Viễn nhìn nhau, cảm thấy quan hệ giữa hai người không đơn giản như vẻ bề ngoài.

“Tần huynh, huynh không sao thật là tốt quá!” Trên khuôn mặt u sầu nhiều ngày của Lâm Tam lộ ra một nụ cười, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống.

“Lâm huynh, huynh không sao cũng tốt quá rồi!” Tần Phong lộ ra nụ cười phát ra từ nội tâm.

Cứ ngỡ Lâm Tam đi rồi sẽ mất đi nguồn thu Phản Phái Điểm, ai dè nghiệt duyên giữa hai người lại nặng nề như thế, mới xa nhau vài ngày đã gặp lại.

“Có gì đó sai sai!?” Hữu Dung đứng bên cạnh nhìn hai người, càng nhìn càng thấy không đúng lắm.

Lúc nãy gặp Lâm Tam thì mặt đầy u sầu, như thể thế giới mất đi màu sắc.

Gặp Tần Phong thì còn bá đạo hơn ba năm trước, một lời không hợp là chém sạch hàng trăm người.

Vậy mà giờ hai người gặp nhau lập tức mỉm cười, như thể dành toàn bộ sự ôn nhu duy nhất cho đối phương.

Cũng khiến nàng nhất thời không phân biệt được đây là 《Tuyệt Mỹ Tiểu Y Tiên Và Cao Lãnh Đại Ma Vương Của Nàng》, hay là 《Tuyệt Mỹ Tiểu Y Tiên Và Ưu Úc Kiếm Thần Của Nàng》, hay là

《Cao Lãnh Đại Ma Vương Và Ưu Úc Kiếm Thần Của Hắn》… “Tần huynh, sao huynh lại…” Lâm Tam đột nhiên ngập ngừng, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Tuy sự xuất hiện của Tần Phong khiến hắn không còn thấy áy náy nữa, nhưng Tần Phong đã từng nói làm người phải giữ chữ tín.

Theo lý mà nói lúc này hắn nên ở Đại Quang Minh Tự tu hành, không nên xuất hiện ở đây mới đúng.

“Lâm huynh, đừng hỏi nhiều!” Tần Phong nhập vai ngay lập tức, như thể không muốn trả lời.

“Vở kịch này phải tiếp thế nào đây!?” Mộc Tú và Tề Tu Viễn nhìn qua là biết ngay, đây là Tần Phong đang lâm thời khảo nghiệm khả năng diễn xuất của bọn họ.

Nhưng dù não bộ có xoay chuyển nhanh đến đâu, họ cũng không nghĩ ra cách tiếp nhận vở kịch này của Tần Phong.

“Đúng là một lũ phế vật, lúc mấu chốt vẫn phải dựa vào thỏ ta!” Tiểu Bạch cho hai người một ánh mắt “học hỏi cho kỹ vào”, sau đó nói với Lâm Tam bằng giọng vừa hung vừa đáng yêu: “Chẳng phải vì lão già Mộc Tú kia tính toán ra huynh gặp nguy hiểm sao, chủ ngân thỏ ta thà mang tiếng thất hứa cũng phải đến cứu huynh…” “Tiểu Bạch!!” Tần Phong đột nhiên nghiêm khắc quát một tiếng, dùng cà rốt nhét đầy miệng Tiểu Bạch.

“Ta hiểu rồi!!” Mộc Tú đột nhiên đại ngộ, hối hận đấm ngực dậm chân: “Chúa công vốn định nói lý lẽ với đám trọc kia, ai ngờ bọn chúng cư nhiên thừa cơ tống tiền chúa công, ép hắn luyện chế kim thân thần khí cho Phật Tổ mới chịu đồng ý để chúng ta rời đi.

Nhưng thần khí đâu có dễ luyện như thế, vì để nhanh chóng đến cứu người, chúa công đã không tiếc thiêu đốt ngàn năm thọ nguyên của mình, sớm biết vậy ta đã không gieo quẻ đó rồi!” Hảo gia hỏa!!

Đồng bọn gây án chuyên nghiệp nha!!

Tề Tu Viễn trong lòng thầm hô hảo gia hỏa, phát hiện mình căn bản không thể hòa nhập vào cái đoàn đội này được.

“Tần huynh, huynh…” Môi Lâm Tam hơi run rẩy, chứng minh nội tâm không hề bình tĩnh.

Cứ ngỡ cảm giác áy náy trong lòng đã hết, ai dè Tần Phong lại vì hắn mà âm thầm hy sinh nhiều như vậy, đời này có thể làm anh em với Tần Phong, tuyệt đối là phúc phận tám đời hắn tu luyện được.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Nhiều lời!!” Tần Phong thẹn quá hóa giận quay đầu mắng Mộc Tú, nhưng ánh mắt lại để lộ sự khẳng định đối với lão.

“Lâm huynh, đừng bận tâm!” Tần Phong cười rất nhẹ nhõm: “Dùng ngàn năm thọ nguyên để đổi lấy việc có được tự do sớm hơn ngàn năm, là ta lời rồi!” “Tần huynh!” Lâm Tam rốt cuộc không cầm được nước mắt, biết Tần Phong đang an ủi mình.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Kịch bản này có gì đó không đúng lắm!” Hữu Dung ở bên cạnh hoàn toàn nghệch mặt ra, phát hiện mình cư nhiên có chút dư thừa.

Theo lý mà nói nàng là người gánh vác nhan sắc, gánh vác hình thể, gánh vác trị liệu của toàn trường... không nói đến việc khiến Ma Vương cao lãnh và Kiếm Thần chính đạo tranh giành điên cuồng, thì chí ít cũng phải khiến người ta nhìn với ánh mắt khác chứ.

Chương 408

Vậy mà giờ Tần Phong chỉ lo cho Lâm Tam, trong mắt Lâm Tam cũng chỉ có Tần Phong, hoàn toàn không có việc gì của nàng.

Đúng lúc này, một đạo tiếng cười vô cùng bỉ ổi vang lên: “Khặc khặc khặc khặc, tiểu sư đệ, ngươi đã chạy trời không khỏi nắng rồi!” “Hử!?” Mọi người bị tiếng cười của đối phương thu hút, ánh mắt lần lượt nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Khổ Đa mặt đỏ bừng chạy thục mạng phía trước, Tam Lộng cười bỉ ổi đuổi theo phía sau, dù Khổ Đa có dùng hết sức bình sinh thì khoảng cách giữa hai bên vẫn đang thu hẹp với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Oa, kích thích quá!!” Tần Phong lộ nụ cười trêu chọc, biết Khổ Đa đã trúng chiêu.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Khổ Đa sẽ bị Tam Lộng đè xuống sau ba mươi giây nữa, đau đớn giao ra vị trí Đại Đế thứ năm.

Chỉ là dựa theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, dù Phương Trường lúc này đã rớt xuống làm Thiên Tuyển Chi Tử cao cấp thì vẫn không nói đạo lý như cũ.

Khi không có gì bất ngờ, thì bất ngờ chắc chắn sẽ xuất hiện.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm ngân trong trẻo chói tai lại một lần nữa vang vọng, một ngàn chuôi thần kiếm chưa kịp thu hồi đã lao vụt đi như lưu tinh, chặn đứng đường chạy của Khổ Đa.

“Tần Phong!!” Khổ Đa tức đến mức suýt phun ra một ngụm máu, không ngờ lại gặp Tần Phong ở đây.

Oanh long long!!

Hư không đột nhiên chấn động kịch liệt, "bất ngờ" dành riêng cho Khổ Đa đã xuất hiện.

Chỉ thấy phía xa có hai bóng người đang cấp tốc áp sát, quanh thân tỏa ra uy áp khủng bố của Chuẩn Đế, nhìn kỹ sẽ thấy đó chính là Ngô Vương và Ngụy Vương của Đại Việt Hoàng Triều.

"Là Tần Phong!!" Thấy Tần Phong đứng trên đầu thuyền Thần Phong Chu, Ngô Vương và Ngụy Vương lập tức nghiến răng nghiến lợi.

Bởi vì hai năm trước bị Tần Phong bắt làm tù binh, khiến bọn họ trở thành trò cười của hoàng tộc Đại Việt, hôm nay vất vả lắm mới gặp được Tần Phong lẻ loi một mình, nhất định phải bắt hắn về hành hạ cho ra trò.

Đặc biệt là khi nhìn thấy xác chết của hơn trăm người dưới đất, bọn họ lại càng tức lồng lộn.

"Tốt quá rồi!" Người vui mừng nhất lúc này chính là Khổ Đa.

Hắn bây giờ là trước có cáo, sau có hổ, hai bên còn có hai con sói, nhưng may mắn là hai con sói này có thù với cáo, cũng chưa trở mặt với hắn.

"Hai vị vương gia giúp ta với!" Khổ Đa dốc hết sức bình sinh chạy về phía hai vị vương gia.

"Phương Trường!!" Ngô Vương và Ngụy Vương trong lòng không khỏi vui mừng, không ngờ lại gặp được bảo bối lớn này.

Chỉ là khi nhìn thấy Tam Lộng, sắc mặt bọn họ lập tức trầm xuống.

“Chúng ta mau đi thôi!!” Sắc mặt Tề Tu Viễn trở nên vô cùng ngưng trọng, bảo Mộc Tú mau chóng khởi động Thần Phong Chu rời đi.

Tuy hiện tại lão được xưng là đệ nhất nhân dưới cấp Đại Đế, lấy một địch hai hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể phân tâm bảo vệ nhóm Tần Phong.

“Không cần!” Tần Phong xua tay, hét lớn: “Tam Lộng đại sư, nếu ta tranh thủ cho ngài thời gian một tuần trà, không biết lòng tốt thành toàn của ta có thể đổi lấy việc đại sư sẵn lòng giúp người hay không!?” “Ta và tiểu huynh đệ vừa gặp đã như quen từ lâu, đương nhiên là được!” Tam Lộng hòa thượng sảng khoái đồng ý ngay, sau đó sửa lại: “Có điều bần tăng không cần thời gian một tuần trà, tính từ bây giờ mười hơi thở là đủ rồi!” “Đại sư đúng là đại sư, chỉ một chữ: Tuyệt!” Tần Phong không biết dùng lời lẽ nào để hình dung, chỉ có thể lặng lẽ giơ ngón tay cái lên.

Hắn còn đặc biệt ném Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán cho đại sư, dặn đại sư nhất định phải cho mình một cơ hội giao thủ với Chuẩn Đế.

Hắn không phải là muốn chứng minh mình lợi hại cỡ nào, mà là định nhân cơ hội này ẩn mình đi, đợi Lâm Tam và nhị đệ đánh bại Tiên nhân Thượng giới xong, tên đại phản diện hắn sẽ nhảy ra hái quả ngọt.

“Tạo nghiệt mà!” Ánh mắt Mộc Tú và Tề Tu Viễn đầy vẻ đồng cảm, trong lòng cũng thầm mặc niệm cho Khổ Đa ba phút.

Hắn muốn dùng hổ đuổi sói, Tần Phong liền chơi chiêu hợp tung liên hoành.

Đã sinh ra Trường (Phương Trường), sao còn sinh ra Phong (Tần Phong)!

“Ngươi chắc chắn là ngươi trụ vững được chứ!?” Tam Lộng rất hài lòng với đống đồ Tần Phong đưa, chỉ là không yên tâm chút nào về thực lực của hắn.

Cho dù Tần Phong là đệ nhất thiên kiêu được Hoang Cổ công nhận, yêu nghiệt xưa nay chưa từng có, tương lai có thể trấn áp vạn cổ, nhưng hiện tại hắn dù sao cũng mới chỉ là Sinh Tử cảnh tứ trọng, cách Chuẩn Đế cảnh còn xa vời vợi, ở giữa còn ngăn cách hai đại cảnh giới Phiêu Miểu và Quy Nhất.

“Đương nhiên!!” Khóe miệng Tần Phong lộ ra một nụ cười tự tin kiểu Long Vương, biểu thị rằng sự mạnh mẽ của hắn không phải là do Nam Phong công chúa thổi phồng ra… “Lông còn chưa mọc đủ mà đã dám nói khoác không biết ngượng!!” Ngô Vương không chịu nổi cái điệu bộ chém gió của Tần Phong, nghiến răng nghiến lợi lao nhanh về phía hắn.

“Lông ngươi mới chưa mọc đủ ấy, ta đã mười tám tuổi từ hai tháng trước rồi!” Tần Phong chẳng thèm nhường bước, lập tức đớp chát lại.

Đồng thời, hắn cũng nhớ tới đại thọ mười tám tuổi của mình vì không có thời gian tổ chức, sau khi về nhất định phải bù đắp một bữa tiệc cỡ trăm bàn mới được, cho dù người không đến thì tiền mừng cũng phải tới tay.

Điều nuối tiếc duy nhất là phụ mẫu quá bận rộn, đã bỏ lỡ lễ trưởng thành của hắn!!

Oanh long long!!

Đối mặt với một Chuẩn Đế cảnh như Ngô Vương, Tần Phong không dám có chút đại ý nào.

Không chỉ trong nháy mắt gia trì thêm từng cái buff, mà ngay cả

Thượng Cổ Trùng Đồng, Thương Thiên Bá Thể cũng toàn bộ khai mở, mái tóc dài màu bạc trắng tung bay theo gió, quanh thân tỏa ra ánh sáng chói mắt, kiếm ý vô tận khiến hư không không ngừng oanh minh.

“Đây chính là trạng thái hoàn mỹ của Tần huynh!!” Lâm Tam không nhịn được mà siết chặt nắm đấm, nội tâm thật lâu không thể bình tĩnh.

Hắn vốn tưởng rằng mình và Tần Phong không chênh lệch bao nhiêu, ai dè giờ bị bỏ xa đến mức ngay cả khói xe cũng không nhìn thấy, gần ba mươi cái buff gia trì, khiến hắn ta dám trực tiếp đi khiêu chiến Chuẩn Đế.

“Hảo... lợi hại quá!” Hữu Dung cũng che miệng kinh hô, bị trạng thái hoàn mỹ của Tần Phong dọa cho sợ hãi.

Nàng cũng rốt cuộc hiểu được vì sao sau đêm trăng tròn trên đỉnh Tử Cấm, Hoang Cổ lại lưu truyền cái thuyết pháp Tần Phong không chết thì thời đại đại tranh khó mở.

Ở cùng thời đại với cái loại yêu nghiệt trấn áp vạn cổ này, những thiên kiêu khác căn bản không có cơ hội thể hiện, thế nên mới không có cái gọi là thời đại đại tranh.

Đây là một thời đại dành riêng cho Tần Phong!

U u u!

Đất trời đột nhiên tối sầm lại, tiếng kiếm minh vô tận vang vọng khắp nhân gian.

Từng đạo kiếm ấn uẩn súc huyền ảo vây quanh Tần Phong, móc nối lại với nhau, linh khí trong thiên địa hội tụ về phía hắn, trong nháy mắt hóa thành một tòa kiếm trận hùng vĩ.

Khi linh khí thiên địa quán chú xong xuôi, phương thiên địa này phảng phất như quay trở về thời kỳ vũ trụ đại bùng nổ.

Chương 409

Phanh!

Một tiếng nổ điếc tai vang dội, một dải tinh không mênh mông cũng theo đó hiện ra.

“Kiếm trận thật khủng bố!!” Mọi người có mặt đều kinh hãi, trong mắt hiện lên hình ảnh tinh không rực rỡ.

Chỉ thấy Thiên Bính Thần Kiếm bộc phát ra kiếm thế cực kỳ đáng sợ, trong tinh không, một đạo kiếm ảnh lúc ẩn lúc hiện phảng phất xuyên không từ viễn cổ tới, tràn ngập hơi thở diệt sát cổ xưa thương tang.

“Đây thật sự là Sinh Tử cảnh tứ trọng sao!!” Ngô Vương hoàn toàn không bình tĩnh nổi, biểu thị mình đọc sách ít nhưng đừng có lừa mình.

Trước đây đừng nói là gặp Sinh Tử cảnh tứ trọng, cho dù là Quy Nhất cảnh cửu trọng, hắn cũng có thể dựa vào tu vi Chuẩn Đế mà một chưởng vỗ chết, nhưng hiện tại hắn cư nhiên có cảm giác lực bất tòng tâm.

Với sự gia trì của gần ba mươi cái buff và Thiên Bính Thần Kiếm, Tần Phong không chỉ có năng lực phá phòng ngự của hắn, mà còn có thể gây ra thương hại chí mạng.

“Không thể để kiếm trận của hắn thành hình!!” Ngô Vương biết nếu không muốn đối mặt với đòn này, hắn phải cắt đứt chiêu thức của Tần Phong.

Hưu!

Ngô Vương đột ngột tăng tốc, tiếng nổ siêu thanh vang dội.

“Không ổn!!” Lâm Tam thấy Tần Phong gặp nguy hiểm, quả đoạn rút kiếm lên ngăn cản.

U u u!

Tiếng kiếm minh kinh thiên kèm theo Hạo Nhiên Chính Khí nồng đậm ngút trời, Vô Trần Kiếm trong tay như cầu vồng rực rỡ chiếu sáng thiên khung, kiếm thế bao la khiến cả hư không chìm đắm, từng ngôi sao nhật nguyệt không ngừng luân chuyển giữa trời đất.

“Đậu má!!” Ngô Vương tức giận mắng chửi, không hiểu ở đâu ra mà lắm yêu nghiệt thế này.

Oanh long long!!

Hạo nhiên kiếm khí của Lâm Tam chém xuống, bức Ngô Vương phải dừng lại, tiếng nổ điếc tai làm hư không rung động, cơn bão năng lượng cuồng bạo nháy mắt quét sạch đất trời.

Lúc này —— hai tay Tần Phong đột ngột chắp lại, hư không bắt đầu chấn động kịch liệt.

Kiếm ảnh lúc ẩn lúc hiện trong tinh không mênh mông đột nhiên tỏa ra kiếm quang chói mắt, theo hai tay Tần Phong kết ấn lần nữa, một đạo kiếm quang khủng bố tuyệt luân, khiến người ta da đầu tê dại từ trong tinh không vọt ra.

“Móa!!” Ngô Vương lại không nhịn được chửi thề, phải vận khởi linh lực để chống đỡ kiếm này.

Oanh long long!!

Kiếm thế như hồng thủy vỡ đê, trời đất chấn động, tiếng nổ vang vọng hư không, Hữu Dung và những người khác bị chấn động đến mức phải bịt tai lại, nhưng vẫn dán mắt vào hư không.

Chỉ thấy Ngô Vương đứng sừng sững giữa hư không, phảng phật như thế gian không có sức mạnh nào có thể lay chuyển được hắn.

"Sinh Tử cảnh tứ trọng chiến Chuẩn Đế, quả nhiên vẫn hơi miễn cưỡng!" Tần Phong trong lòng không khỏi thở dài, lực lượng hủy diệt ở mắt phải Trùng Đồng nháy mắt tuôn ra.

"Cái đệt!!" Ngô Vương tức đến mức muốn chửi mả cha, người cũng sắp phát điên rồi.

Cái loại đại chiêu mà người khác cầu cũng không được, hắn cư nhiên lôi ra dùng như đánh thường, tùy tiện ném ra một cái cũng đủ khiến kẻ địch sống dở chết dở.

Lúc này —— Ngụy Vương và Tề Tu Viễn cũng đã giao thủ.

Họ không có nhiều hoa hòe hoa sói như vậy, vừa lên là rút đao khô máu luôn.

Mà trong tiếng đánh nhau kịch liệt này, thấp thoáng còn nghe thấy một tiếng kinh hãi: "Ngươi, ngươi đừng có tới đây, đừng có tới đây nha!!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đột nhiên can thiệp, khiến tâm lý bóng ma của Thiên Tuyển Chi Tử gia tăng, nhận được 5 vạn điểm phản diện!" "Mới có năm vạn!?" Tần Phong rất thất vọng về Khổ Đa, đúng là chẳng ra làm sao cả.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ liên tục đả kích Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hào quang của hắn rơi xuống mức trung cấp." "Lại rớt nữa!?" Tần Phong biết nếu cứ đà này, Khổ Đa sẽ thành kẻ bỏ đi mất.

Nhưng hắn cũng không nhịn được mà bắt đầu kỳ vọng, Thiên Tuyển Chi Tử khi mất đi hào quang sẽ mang lại cho hắn phần thưởng gì.

Hắn còn nhớ lúc trước khi Lâm Tam bị ép đến đường cùng, hệ thống đã chuẩn bị cho hắn một gói quà lớn kinh thiên, chú ý là "gói quà", nghĩa là bên trong không chỉ có một món đồ tốt.

Oanh long long!!

Tiếng nổ điếc tai vang lên, cơn bão năng lượng bị xé rách một cách sống sượng.

Chỉ thấy Ngô Vương cưỡng ép phá tan Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, nhưng vẫn không tránh được lực lượng hủy diệt của Tần Phong, bả vai bị bắn thủng một lỗ máu, cả người chật vật không chịu nổi, hơi thở hỗn loạn.

Ực!!

Mọi người có mặt đều vô thức nuốt nước miếng, không ngờ Tần Phong thật sự làm được.

“Đáng chết!!” Ngô Vương thẹn quá hóa giận, chiến lực Chuẩn Đế nháy mắt bộc phát.

Chỉ thấy năng lượng như dời non lấp biển đổ ập xuống, thề muốn dìm chết Tần Phong và Lâm Tam phía trước.

“Lâm huynh, cẩn thận!!” Tần Phong phảng phất như nhìn thấy cơ hội rút lui, bất chấp thân mình chắn trước mặt Lâm Tam.

Phanh!

Một tiếng, năng lượng khủng bố đập mạnh lên người Tần Phong, một vệt máu tươi lập tức bắn ra giữa hư không, người cũng thuận thế ngã vào lòng Lâm Tam.

“Tần huynh!!” Lâm Tam như phát điên kinh khiêu một tiếng, vội vàng đỡ lấy Tần Phong.

Cúi đầu nhìn xuống, thấy Tần Phong không ngừng hộc máu, bộ bạch y đã bị máu nhuộm đỏ, hơi thở càng tụt dốc không phanh, mạng sống như treo sợi tóc.

“Cái khung cảnh này, cái kịch bản này!!” Hữu Dung càng nhìn càng thấy không đúng, chỉ sợ Tần Phong đột ngột thốt ra một câu: “Đừng nói nữa, hôn ta đi...” “Chủ công!!” Mộc Tú cũng bị thao tác khó hiểu của Tần Phong làm cho ngây người, phản ứng lại liền vội vàng tiến lên kiểm tra thương thế.

Trước khi kiểm tra, lão tưởng Tần Phong đang diễn kịch, nhưng kiểm tra xong mới phát hiện Tần Phong thực sự là mệnh treo sợi tóc, cũng thực sự dùng thân thể đỡ lấy một kích đầy phẫn nộ của Chuẩn Đế.

Nếu không phải Tần Phong tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, sở hữu năng lực siêu cường tự phục hồi, cộng thêm Thương Thiên Bá Thể đã khai phá đến giai đoạn hai, sở hữu thể chất cực mạnh, thì đòn vừa rồi e là đến cái xương vụn cũng chẳng còn.

“Lần này chơi hơi lớn rồi!” Tần Phong chỉ cảm thấy tầm nhìn bắt đầu mờ đi, toàn thân đau đớn như bị xé rách.

Thực ra hắn cũng không muốn chịu khổ thế này, nhưng không bỏ con săn sắt sao bắt được con cá rô.

Tuy nhiên cũng may là Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết của hắn không phải để trưng cho đẹp, chỉ dựa vào một Chuẩn Đế thì chưa thể nhất kích tất sát hắn được, vẫn là câu nói đó, muốn giết hắn thì phải tập hợp đủ bảy tên Thiên Tuyển Chi Tử.

Trừ cái tên họ Đường nào đó ra!

Chương 410

“Tần huynh, huynh phải kiên trì lên!” Trong mắt Lâm Tam thoáng hiện vẻ hoảng loạn, hoàn toàn không còn dáng vẻ bình tĩnh thường ngày.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!!” “Lâm huynh!” Tần Phong miệng trào máu tươi, gượng ra một nụ cười: “Ta e là không xong rồi, nuối tiếc duy nhất là chưa thể chiến đấu một trận sảng khoái, hãy mang theo ý chí kiếm đạo của ta mà bước tiếp!” “Giữ sức đi, đừng nói nữa!” Lâm Tam suýt chút nữa thì tâm thần đại loạn, quay đầu vội vã kêu lên: “Hữu Dung cô nương, làm phiền nàng qua xem cho Tần huynh của ta với!” “À!” Hữu Dung hoàn hồn tiến lên, lòng đầy nghi hoặc.

Nàng không biết nhiều về công pháp Tần Phong tu luyện, nhưng ba năm trước tại Côn Luân bí cảnh, nàng đã tận mắt chứng kiến hắn cứu người.

Năm đó Tần Phong chảy nhiều máu như thế còn không chết, giờ còn một hơi thở mà đã bảo không xong rồi sao!?

Điều này hợp lý không!?

Rõ ràng là không hợp lý chút nào!!

Lúc này —— Ngô Vương cũng sững sờ tại chỗ, thật lâu không thể hoàn hồn.

Trong ấn tượng của thế gian, Tần Phong là thiếu niên anh hùng mang theo nghìn kỵ binh thâm nhập địch doanh, một trận phong thần.

Càng là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu coi đế đô Đại Việt như không khí, ba lần ra vào tự nhiên.

Cho dù miệng hắn gào thét đòi giết Tần Phong, nhưng trong lòng vẫn không có chút tự tin nào.

Thế nhưng hiện tại, cái tên thiếu niên to gan lớn mật, thích mạo hiểm này cư nhiên lại gục ngã dưới tay hắn, khiến hắn cảm thấy không chân thực chút nào.

“Oa ha ha, Tần Phong đi chết đi!!” Sau khi xác nhận là thật, Ngô Vương lộ vẻ cuồng hỉ.

Hoàn toàn không cho đám người Tần Phong thời gian phản ứng, hắn lại lao về phía Tần Phong lần nữa, định thừa cơ lấy mạng, kiên quyết không cho Tần Phong cơ hội trở mình.

“Tìm chết!!” Tề Tu Viễn thấy Tần Phong sắp gặp nguy hiểm, đại đao trong tay bộc phát đao quang chói mắt, đao khí vô tận quét sạch trời đất, khiến hư không rung động kịch liệt.

“Móa!!” Ngụy Vương không nhịn được chửi thề một tiếng.

Vốn tưởng rằng mình dù không địch lại Tề Tu Viễn thì cũng có thể đấu với lão vài hiệp.

Ai dè Tần Phong còn sống cư nhiên là để kìm hãm sự phát huy của Tề Tu Viễn, giờ Tần Phong vừa gặp chuyện là lão lập tức giải trừ phong ấn luôn.

Đừng nói là hắn không đỡ nổi một đao này, dù có thêm một người nữa cũng không đỡ nổi.

U u u!

Tiếng đao rít sắc lẹm vang thấu trời xanh, đao khí vô tận tuôn ra từ thân đao, nhắm thẳng về phía Ngụy Vương mà lao tới.

Che trời lấp đất, khí thế hào hùng.

Đối mặt với luồng đao khí sắc bén không gì cản nổi, Ngụy Vương buộc phải dùng hết sở học cả đời để chống đỡ.

Oanh long long!!

Đao quang sắc lẹm nện mạnh xuống mặt đất, đao khí vô tận bắt đầu trút cơn giận lên đại địa.

Năng lượng khủng bố không ngừng tuôn ra, khiến mặt đất hai bên bắt đầu lật ngược, rạch ra một đường rãnh khổng lồ ở giữa.

“Phụt!!” Ngụy Vương phun ra một ngụm máu, trên người xuất hiện thêm một vết đao.

Nhưng Tề Tu Viễn đang gấp đi cứu Tần Phong nên không rảnh để bồi thêm một đao nữa.

“Nhanh lên, nhanh hơn nữa!!” Tề Tu Viễn vội vàng lao về phía Tần Phong, nhưng vẫn không nhanh bằng tốc độ của Ngô Vương.

Ngay khi lão tưởng mình không kịp, một bóng hồng đã chắn trước mặt Tần Phong, chính là Tam Lộng đại sư, người đã hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ trong mười hơi thở.

“Vừa vặn lắm!” Tần Phong trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn thừa nhận mình có chút đánh cược, nhưng may là hắn đã cược đúng.

“Lão Tề, đi thôi!!” Mộc Tú chào hỏi mọi người mau chóng lên thuyền.

Vừa rồi lão bấm ngón tay tính toán, truy binh của hoàng triều Đại Việt sắp tới rồi, nếu họ không đi ngay thì sẽ không phải đối mặt với hai Chuẩn Đế nữa, mà là thiên quân vạn mã.

“Bần tăng nhìn nhầm người rồi!” Nhìn Thần Phong Chu cấp tốc rời đi, Tam Lộng lập tức sụp đổ.

Hắn khó khăn lắm mới giữ lời hứa làm người một lần, vậy mà vừa xuất hiện thì Tần Phong đã rút lui, để lại mình hắn đơn độc đối mặt với hai vị Chuẩn Đế. ...

Trên Thần Phong Chu.

Lâm Tam thúc giục Hữu Dung mau chóng trị thương.

“Ta thấy...” Hữu Dung nhận ra mọi chuyện đúng như nàng dự đoán, Tần Phong trông có vẻ sắp chết nhưng sinh cơ trong cơ thể vẫn chưa tán đi.

Sức sống mạnh mẽ đã bắt đầu phục hồi cơ thể, tối đa vài canh giờ là có thể khỏi hẳn.

“Nàng thấy cái gì!?” Tần Phong tặng Hữu Dung một ánh mắt, bảo nàng lúc nói chuyện thì nên cẩn thận một chút.

Ta không muốn nàng thấy, ta muốn ta thấy!

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!!” Hữu Dung trong lòng hoảng hốt lạ thường, nhớ lại nỗi sợ hãi bị Đại Ma Vương chi phối.

Ba năm trước nàng đã từng nếm trải sự bá đạo của Tần Phong, một lời không hợp là rút kiếm, ra tay giết người là chuyện cơm bữa.

Một tiểu y tiên kiều nhu như nàng sao dám đắc tội với vị Đại Ma Vương bá đạo mà cao lãnh này.

“Rốt cuộc là thế nào!?” Lâm Tam sốt sắng hỏi lại lần nữa, bảo nàng đừng có ấp úng.

“Hắn, vết thương của hắn không hề đơn giản, đây là bị Chuẩn Đế đánh thương!” Hữu Dung nhìn sắc mặt Tần Phong, cắn răng nói: “Y thuật của tiểu nữ có hạn, chỉ có thể giữ lại tính mạng cho hắn, muốn khỏi hẳn thì... có lẽ, đại khái, hoặc là... chỉ có Thất Thải Thánh Liên trong truyền thuyết mới có thể trị khỏi cho hắn.” “Thất Thải Thánh

Liên!!” Tần Phong tại chỗ đờ người, không ngờ Hữu Dung lại dám chém gió đến mức đó.

Nếu hắn không nhớ nhầm thì Thất Thải Thánh Liên là chí bảo thiên địa dựng dục, có khả năng cải tử hoàn sinh thần kỳ, xuyên suốt lịch sử Hoang Cổ cũng chỉ xuất hiện đúng một lần.

Chương 411

“Tần huynh yên tâm!” Sắc mặt Lâm Tam biến đổi, sau đó nghiêm túc nói: “Cho dù phải đi khắp cả Hoang Cổ, ta cũng sẽ tìm được Thất Thải Thánh Liên cho huynh!” “Lâm huynh!!” Tần Phong suýt chút nữa thì bật cười, không ngờ lại có niềm vui bất ngờ thế này.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, khi một Thiên Tuyển Chi Tử có chấp niệm với một bảo vật nào đó, thì bảo vật đó cuối cùng chắc chắn sẽ xuất hiện và rơi vào tay họ.

Rất nhanh —— Tần Phong đã được khiêng vào khoang thuyền nghỉ ngơi.

“Tần công tử, huynh làm sao vậy!?” Thái Tử Phi thấy Tần Phong bị thương, liền cảm thấy như trời sập xuống.

“Ta không sao!” Tần Phong tuy trọng thương nằm trên giường không thể động đậy, nhưng với nguyên tắc “đàn ông chỉ có treo trên tường mới chịu ngồi yên”, sau khi mọi người rời đi, hắn lại bắt đầu diễn màn kịch mới...

“Người phụ nữ đó là ai vậy!?” Hữu Dung lúc nãy giúp Tần Phong trị thương đã bị nhan sắc tuyệt thế của Thái Tử Phi làm cho kinh diễm.

Nhìn điệu bộ không lộ diện và khí chất đoan trang đó, chắc chắn là tiểu thư khuê các xuất thân từ danh môn.

“Chị gái hai lưng à, Thỏ ta có thông tin số một đây!” Tiểu Bạch không ngoài dự kiến lại bị đuổi ra ngoài, nghe thấy Hữu Dung lẩm bẩm liền lập tức biến thành thỏ đưa tin.

“Ta không có hai lưng!” Hữu Dung không hiểu nổi một con thỏ tử tế sao lại mọc ra cái mồm như vậy.

Nhưng vì tò mò, nàng vẫn vẫy tay lấy từ nhẫn trữ vật ra một cây thiên tài địa bảo nghìn năm.

“Hừm!!” Hai tai Tiểu Bạch đột nhiên dựng đứng lên.

Là một con thỏ bẩm sinh có không gian thần thông, khoảnh khắc Hữu Dung mở nhẫn trữ vật, nó đã cảm nhận rõ ràng bên trong có đủ loại thiên tài địa bảo.

Điều này cũng làm nó nhớ tới nhà Hữu Dung mở bệnh viện, còn là bệnh viện tu luyện giả đệ nhất Hoang Cổ, dùng từ hốt bạc để hình dung cũng không ngoa, chính là mục tiêu phú bà mà nó hằng tìm kiếm.

“Nàng ấy là Thái Tử Phi của Đại Việt!” Tiểu Bạch vui vẻ nhận lấy thiên tài địa bảo, cắn một miếng rồi lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Vậy chẳng phải là vợ của người khác sao!?” Hữu Dung lập tức kinh hô, ngẩng đầu nhìn về phía khoang thuyền.

Lúc nãy thấy vẻ lo lắng của Thái Tử Phi, nàng còn tưởng là hồng nhan tri kỷ gì của Tần Phong, ai dè hắn cư nhiên công khai mang vợ người khác bên mình.

“Nàng không cần lo lắng, nàng có tiền, ưu thế thuộc về nàng!” Tiểu Bạch ba hơi hai miếng đã ăn xong thiên tài địa bảo, mồm miệng phồng lên như một con chuột lang nhỏ.

“Ưu thế thuộc về ta!?” Hữu Dung nghe xong mà đờ người, cảm thấy chủ đề này hơi quá tầm rồi.

Nàng cứ tưởng mình đang đóng phim 《Tiểu Y Tiên tuyệt mỹ và Đại Ma Vương cao lãnh ngược luyến》, ai ngờ đột nhiên biến thành 《Đại Ma Vương cao lãnh yêu vợ người khác》, giờ Tiểu Bạch lại bảo nàng là 《Đại Ma Vương thất thế và cuộc giao dịch ba trăm linh thạch với Tiểu Y Tiên tuyệt mỹ》.

“Ợ!!” Tiểu Bạch ợ một cái, cái mầm đậu trên đầu lóe lên.

“Mệnh của ngươi tốt thật đấy!” Hữu Dung nhìn cái mầm đậu nhỏ, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Theo tài liệu nàng điều tra được ở Dược Thần Cốc, hạt giống mà Tiểu Bạch ăn ba năm trước tên là Đại Đạo Tiên Chủng, mầm đậu mọc ra gọi là Đại Đạo Manh Nha, chứa đựng một trong ba nghìn đại đạo.

Hiện tại nhìn vào việc Tiểu Bạch ăn cái gì cũng hấp thu được, đây hẳn là Thôn Phệ Đại Đạo tiên chủng.

Không dám nói là vô địch thiên hạ, nhưng tuyệt đối là đứng hàng đầu!

“Mệnh thỏ ta không tốt tí nào!” Tiểu Bạch đột nhiên tỏ vẻ ủy khuất, nhớ lại tuổi thơ bất hạnh.

Đó là một mùa đông bảy năm trước, nó còn là một con thỏ trắng nhỏ đơn thuần sống được hai năm rưỡi.

Mùa đông năm đó đặc biệt lạnh, các chị gái ở Nguyệt Thần Cung bị lạnh cóng chân tay.

Tần Phong lập tức nắm lấy cơ hội, tung ra túi sưởi ấm thương hiệu “Thỏ Thỏ”, tỏa nhiệt cả ngày chỉ cần vài củ cà rốt.

Bề ngoài hắn bán túi sưởi hai mươi linh thạch, thực tế Tần Phong lấy một củ cà rốt bán cho người ta tận một trăm linh thạch, qua tay vài lần, sau khi làm mấy chục chị gái phá sản, hắn lại dùng giá ba linh thạch mua nó về.

Tuổi thơ bất hạnh cần cả đời để chữa lành!

Cũng từ khoảnh khắc đó, nó không còn là con thỏ trắng đơn thuần nữa, mà nảy ra ý định bán đứng Tần Phong.

Người không lừa thỏ, thỏ không lừa người!

"Chị gái hai lưng à..." Tiểu Bạch lộ ra một nụ cười đáng yêu: "Có hứng thú bàn chuyện làm ăn với thỏ ta không?

Bất kể là làm thuê theo ngày hay làm dài hạn, thỏ ta đều nhận, già trẻ không lừa, thỏ làm ăn uy tín." "Hả!?" Hữu Dung nghe xong thì ngây người tại chỗ.

Trong đầu nàng bắt đầu điên cuồng bổ sung kịch bản: 《Trời ạ, ta bỏ tiền ra để ngủ với Đại Ma Vương cao lãnh》, 《Một đêm ba trăm, đối phương cư nhiên là Đại Ma Vương cao lãnh》, 《Tiểu Y Tiên tuyệt mỹ bất ngờ mang thai, cha của đứa bé là Đại Ma Vương cao lãnh》, 《Đại Ma Vương cao lãnh huyết tẩy Dược Thần Cốc, phát hiện bảy đứa bé giống hệt mình》...

"Cuộc sống không dễ dàng, thỏ thỏ bán nghệ, cuộc đời quá khổ, thỏ thỏ bán chủ!" Tiểu Bạch vừa nghĩ đến nhà Hữu Dung mở bệnh viện hốt bạc là không chờ được muốn bán quách Tần Phong đi.

Oanh long long!!

Hư không đột nhiên rung động kịch liệt, uy áp khủng bố như mười vạn ngọn đại sơn giáng xuống.

Phía sau hư không là một dải đen kịt người, Tân Đế Đại Việt vừa mới đăng cơ tự mình ngồi long liễn tới, chín con kim long kéo xe giương nanh múa vuốt.

"Không ổn!!" Sắc mặt Mộc Tú thay đổi, phát hiện không gian đã bị phong tỏa.

"Xem ra bọn họ đã sớm chuẩn bị!!" Sắc mặt Tề Tu Viễn lập tức ngưng trọng, nắm chặt chuôi đao sẵn sàng chém giết.

"Vậy thì chiến thôi!" Ánh mắt Lâm Tam tràn đầy chiến ý, thề chết cũng phải đưa Tần Phong sát ra khỏi vòng vây.

“Không cần căng thẳng!” Tần Phong ngồi trên xe lăn được Thái Tử Phi đẩy ra, thong dong nói: “Chúng ta sắp đến biên giới của Âm Nguyệt Hoàng Triều rồi, có thiên quân vạn mã đang chờ tiếp ứng chúng ta ở đó.” “Ách...” Lâm Tam không nhịn được đảo mắt một vòng, nghi ngờ Tần Phong bị loạn trí rồi.

Hiện tại họ đang bị Tân Đế Đại Việt dẫn quân truy sát, hai tên thuộc hạ đó của hắn đến thì ngoài việc nộp mạng ra còn có tác dụng gì nữa!?

“Tần công tử thật lợi hại!” Đôi mắt Thái Tử Phi đầy vẻ ngưỡng mộ, chìm đắm trong mị lực của người đàn ông này không thể thoát ra.

Không chỉ có thiên phú trấn áp vạn cổ, mà còn nắm giữ quyền lực ngút trời, nhẹ nhàng đã có thể điều động thiên quân vạn mã tới tiếp ứng.

“Đúng là não yêu đương mà!” Hữu Dung nhìn mà cạn lời, không ngờ vẫn có người tin cái mồm điêu của Tần Phong.

“Khốn kiếp, giết cho trẫm, không để lại một ai!!” Tân Đế Đại Việt thấy hai người tình tứ với nhau thì tức đến mức đầu bốc hỏa, gào thét ra lệnh tấn công.

Hưu!

Hưu!

Chương 412

Hưu!

Đại phiến tiếng phá phong vang lên, vô số mũi tên bắn ra như mưa.

Đây không phải tên bình thường, mà là Phá Thiên Cường Nỗ của hoàng triều Đại Việt, một phát có thể gây tử thương cho Nguyên Đan cảnh, bắn loạt thì ngay cả Quy Nhất cảnh cũng phải tránh mũi nhọn.

“Hà...” Tề Tu Viễn rút đao quát lớn một tiếng, đao quang chặn đứng toàn bộ tên vũ.

“Lão đại, Thiên Quân tới rồi!” “Lão đại, Vạn Mã tới rồi!” Thiên Quân, Vạn Mã đã lâu không gặp cấp tốc lao tới, nhờ tài nguyên Tần Phong để lại mà đã đột phá đến Nguyên Đan cảnh, không cần đạo cụ cũng có thể lăng không phi hành.

“Đây chính là thiên quân vạn mã sao!?” Thái Tử Phi trong lòng cạn lời, hoàn toàn khác xa tưởng tượng.

Tuy nhiên dù hụt hẫng nhưng nàng không thấy thất vọng.

Bởi vì sức mạnh của một người đàn ông có thể thể hiện qua quyền lực, cũng có thể thể hiện qua những phương diện khác.

“Ta biết ngay mà!” Hữu Dung và Lâm Tam không hề ngạc nhiên, vẻ mặt kiểu biết thừa rồi.

Nhưng giây tiếp theo, một cảnh tượng chấn động xuất hiện.

Chỉ thấy nơi đường chân trời xa xôi có vô số bóng người đang chuyển động, theo bước chân tiến gần, cuối cùng cũng nhìn rõ đó là từng toán chiến sĩ mặc giáp trụ, tỏa ra sát ý khủng bố.

Đất trời như hạ nhiệt vì sự hiện diện của họ, từng lá quân kỳ tung bay trước gió: Trấn Ma quân, Bạch Bào quân, Hổ Bí quân, Hắc Giáp quân, Đại Tuyết Long Kỵ...

Lúc này —— Hữu Dung và Lâm Tam đã không nói nên lời, bị sự phô trương thanh thế của Tần Phong làm cho choáng váng.

Mẹ kiếp!

Cứ tưởng Tần Phong nói Thiên Quân, Vạn Mã (tên người), ai ngờ hắn nói là thiên quân vạn mã thật.

Dù họ biết Tần Phong là Đệ Tam Thánh Tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, nhưng không ngờ mặt mũi của hắn lại lớn đến mức này.

Ba trong số bốn đạo quân bài của Âm Nguyệt Hoàng Triều đều tới, chưa kể mười vạn Hắc Giáp quân được mệnh danh là Ngự Lâm quân, cùng với mấy vạn Đại Tuyết Long Kỵ đồng hành.

Đội hình như vậy nhìn khắp Hoang Cổ, ngoại trừ hoàng triều Đại Việt ra, không một thế lực nào có thể chịu đựng nổi sự giày xéo của vó sắt này.

Cho dù hoàng triều Đại Việt là đệ nhất hoàng triều Hoang Cổ cũng không dám mạo hiểm đánh một trận chiến cấp quốc vận như thế này.

“Tần công tử không bao giờ lừa người!” Thái Tử Phi kích động đến đỏ cả mặt, hoàn toàn chìm đắm vào người đàn ông này.

“Đến đúng lúc lắm, giết cho trẫm!!” Tân Đế Đại Việt tức đến xanh mặt, ra lệnh khai chiến ngay lập tức.

Hắn tuyệt đối không phải vì lo lắng bị cắm sừng mà khai chiến, mà là vì lý niệm trị quốc của hắn khác với phụ hoàng.

Không giống phụ hoàng luôn khúm núm đối ngoại nhưng mạnh tay đối nội, gặp chuyện gì cũng lấy đại cục làm trọng để cầu cân bằng.

Lý niệm trị quốc của hắn là: dùng đấu tranh cầu hòa bình thì hòa bình tồn tại, dùng thỏa hiệp cầu hòa bình thì hòa bình tiêu vong.

Đối mặt với đại quân Âm Nguyệt Hoàng Triều hùng hổ kéo đến, câu trả lời của hắn chỉ có một chữ: Chiến!

“Bệ hạ, ưu thế dường như không thuộc về phía ta!” Có vị đại thần không chịu nổi, ghé tai nhắc nhở.

Vì Tân Đế vừa đăng cơ, các điều kiện với các đại thế gia vẫn chưa thỏa thuận xong, nên liên quân thế gia không tới trợ trận, lần này mang tới chỉ có trăm vạn Hoàng Gia quân trung thành với hoàng tộc.

Tuy trăm vạn Hoàng Gia quân chiến lực rất mạnh, chỉ đứng sau trăm vạn Tần Gia quân, nhưng đối diện lại là ba phần tư tinh nhuệ của Âm Nguyệt Hoàng Triều, xông lên như vậy chẳng khác nào cầm đèn đi vệ sinh - tìm cái chết.

“Đám dung thần các ngươi thì biết cái gì!!” Hoàng đế Đại Việt lạnh lùng liếc nhìn vị đại thần, không hề có ý định thu hồi mệnh lệnh.

Hiện tại các đại thế gia đều muốn vơ vét lợi ích cho gia tộc mình, đặc biệt là Tần gia vì ăn tiệc không được gói mang về mà cư người yêu cầu hoàng tộc bồi thường ba châu Giang Nam trù phú cho họ, còn lấy cớ đó để lỳ lợm ở lại hoàng cung không chịu đi.

Nhưng họ có lẽ đã quên mất, hắn đã đột phá đến Đế cấp nhờ sự giúp đỡ của long mạch.

Một khi đại chiến Đế cấp nổ ra, không ai có thể đứng ngoài cuộc.

Hắn chính là muốn ép các đại thế gia tham chiến, triệt để chặn đứng đường lui của họ.

Trận này hắn nhất định phải đánh!

“Bệ hạ, vạn vạn lần không thể!!” Các đại thần dường như nhìn thấu tâm tư của Tân Đế, vội vàng khuyên ngăn: “Uy thế của Đại Đế hủy thiên diệt địa, một khi tham chiến tất sẽ khiến sinh linh đồ thán, đây là đại chiến diệt thế, khi chưa đến mức vạn bất đắc dĩ, vạn lần không được ra tay!” “Chiến tranh làm gì có chuyện không chết người, trẫm hôm nay cứ tham chiến đấy!” Tân Đế Đại Việt nghĩ đến cái bánh vẽ mà Quang Thiên vẽ cho mình, lập tức như được tiếp thêm sức mạnh, toàn thân tràn đầy uy lực.

“Giết!!” Trăm vạn Hoàng Gia quân tiếng sát vang tận trời, sát khí khủng bố xông thẳng lên mây xanh.

“Giết!!” Đối diện Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng chẳng ngán ai, lão tướng quân Bạch Khởi rút yêu đao dẫn đầu xung phong.

Vạn Lý Lãng của Trấn Ma quân, Mộc Thâm của Hổ Bí quân, Thành Xuân của Đại Tuyết Long Kỵ lần lượt hưởng ứng, chỉ huy đại quân bao vây hai cánh, thề sẽ giữ chân toàn bộ trăm vạn Hoàng tộc quân.

Oanh long long!!

Tân Đế Đại Việt từ trên long liễn nhảy vọt lên hư không, đế uy khủng bố như cuồng phong bạo vũ quét sạch toàn trường.

“Không ổn, cường giả Đế cấp tham chiến rồi!!” Đám người Bạch Khởi biến sắc, vội vàng thay đổi trận hình quân đội để chống đỡ.

Oanh long long!!

Sát phạt chi khí khủng bố ngưng tụ thành thực thể, va chạm kịch liệt với đế uy, tiếng nổ điếc tai vang động đất trời, hư không bắt đầu rung lắc kịch liệt, đại địa cũng nứt toác ra những kẽ hở rợn người.

Tuy nhiên cường giả Đế cấp chính là cường giả Đế cấp, dù chỉ là Ngụy Đế, một khi đã bước chân vào Đế cấp thì sẽ là sự thay đổi về chất, không phải cứ dùng số lượng là thắng được.

Đại quân mấy triệu người chỉ mới va chạm nhẹ với uy áp đó mà đã có không ít binh sĩ thổ huyết, suy sụp.

“Đây chính là uy thế của Đại Đế!!” Tần Phong ngồi trên xe lăn biến sắc, rốt cuộc đã hiểu vì sao lại cấm chỉ Đại Đế tham chiến.

Bất kể dòng thác sắt thép có số lượng bao nhiêu, hỏa lực bao phủ rộng thế nào, trước mặt những quả bom hạt nhân trấn quốc trong truyền thuyết này đều chỉ là em út.

Hai bên căn bản không cùng đẳng cấp, hoàn toàn là sự chèn ép về chiều không gian.

“Đại Đế tham chiến rồi!!” Mộc Tú không nhịn được liếc nhìn Tần Phong một cái, một lần nữa chứng minh sự khủng bố của tên yêu nghiệt Huyết Nguyệt này.

Một hành động nhỏ làm thiên hạ loạn lạc, ngồi yên một chỗ thì thiên hạ thái bình!

Chương 413

“Làm sao bây giờ!?” Thấy Thái tử trước đây đã đột phá lên Đế cấp, Thái Tử Phi sợ hãi đến mức thân hình kiều diễm run rẩy.

“Yên tâm!” Tần Phong ngồi trên xe lăn, thuận thế ôm Thái Tử Phi vào lòng, thản nhiên nói: “Cường giả Đế cấp không phải là đặc quyền của hoàng triều Đại Việt bọn họ, Âm Nguyệt Hoàng Triều chúng ta cũng có cường giả Đế cấp tọa trấn.” Nói xong, Tần Phong đưa mắt ra hiệu cho Bạch Khởi, biểu thị có thể thả Lục Đạo Đế Quân ra rồi.

“Rõ!!” Bạch Khởi dứt khoát rút ra một khối mệnh bài, ném mạnh xuống đất.

Với tư cách là thống soái tối cao trấn giữ biên cảnh, lão luôn mang theo mệnh bài của Lục Đạo Đế Quân bên mình chính là để đề phòng đối phương đột ngột xuất động chiến lực Đế cấp.

Chỉ là Lục Đạo Đế Quân vốn cao cao tại thượng, được người người kính ngưỡng, lúc này cư nhiên có cảm giác như đang đi làm thuê cho Tần Phong vậy.

Lúc cần là bị lôi ra ngay, căn bản không cần cân nhắc đến ý muốn cá nhân của ông ta.

Oanh long long!!

Hư không bắt đầu rung động kịch liệt, nứt ra một hố đen khổng lồ.

Đế uy khủng bố từ trong hố đen bắn ra, va chạm với uy áp của Tân Đế Đại Việt, tiếng nổ vang dội đất trời, không gian nữu khúc đến biến dạng.

“Lục Đạo Đế Quân!” Tân Đế Đại Việt nghiến răng nghiến lợi, không ngờ đối phương lại đến nhanh như vậy.

Chỉ thấy một người nam tử với thân hình hiên ngang, ánh mắt sắc lẹm bước ra từ hố đen, tỏa ra khí thế không giận tự uy, chính là Lục Đạo Đế Quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

“Đế Quân tới rồi!!” Các chiến sĩ lộ vẻ cuồng hỉ, trong lòng lập tức có chỗ dựa.

Lục Đạo Đế Quân nhẹ giọng nói: “Nếu ngươi đã muốn đánh một trận diệt thế, bản đế nhất định bồi đến cùng!” “Vậy thì chiến đi!!” Tân Đế Đại Việt cũng chẳng hề nao núng, vẫy tay lấy ra một thanh Đồ Long Bảo Đao.

Oanh long long!!

Chỉ thấy hai bên lao vút lên trời, va chạm kịch liệt giữa hư không.

Tiếng oanh minh điếc tai, dư ba của cuộc chiến khiến đất trời đổi màu, sấm sét nổ vang, đại địa không ngừng sụp đổ, nước biển bắt đầu gào thét, phảng phất như ngày tận thế của thế giới đã đến sớm.

Ngay khoảnh khắc hai người giao thủ, tất cả cường giả Đế cấp của Hoang Cổ đều cảm ứng được.

Đặc biệt là cường giả Đế cấp của hai bên lập tức lăng không khởi hành, từng đạo uy áp chuyên thuộc về Đế cấp giáng xuống biên cảnh hai nước.

“Cuối cùng cũng đợi được đến lúc này!” Tần Phong lập tức phấn khích, lôi bộ ba món ăn dưa ra.

Ngồi xe lăn, ôm Thái Tử Phi, ăn trái lê nhỏ mọng nước!

“Hả!?” Lâm Tam đầy nghi hoặc nhìn sang.

Phát hiện Tần Phong vừa rồi còn trong trạng thái yếu ớt sắp chết, vậy mà vừa ôm Thái Tử Phi một cái là lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, đúng là kỳ tích của y học...

Ầm ầm ầm!!

Không trung đột nhiên vang lên những tiếng nổ vang kịch liệt, át đi mọi tạp âm giữa thiên địa.

Trước đường biên giới ngăn cách hai quốc gia, vô số sinh linh nhìn lên hư không với ánh mắt đầy kính sợ.

Lôi đình gào thét tuôn ra, hóa thành lôi long di chuyển giữa chân trời, chiếu sáng cả thương khung.

Thần thú Huyền Vũ thò cái đầu khổng lồ ra khỏi hư không, thân hình to lớn như ngọn núi khiến đại địa bao la phải run rẩy.

Nguyệt Thần với tư thế hiên ngang đứng trên đầu Huyền Vũ, quanh thân lưu chuyển vầng hào quang vô tận, giống như một vị thần minh tồn tại vĩnh hằng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hống!!

Thần thú Bạch Hổ ngửa mặt lên trời gầm thét, khinh bỉ nhìn xuống sinh linh thế gian.

Lam Ma phong hoa tuyệt đại ngồi trên lưng Bạch Hổ, vô tận lôi đình lượn quanh người, uy áp bàng bạc như mười vạn đại sơn giáng xuống mảnh thiên địa này.

Cùng lúc đó —— còn có năm đạo uy áp cấp Đế giáng lâm, trong đó có bốn đạo đến từ Đại Việt hoàng triều.

Chứng kiến cảnh này, Hoang Cổ sôi sục. "Vãi chưởng, định đánh trận chiến diệt thế thật đấy à!?" "Đại Việt Thái thượng hoàng tới rồi, Tần gia Thủy tổ và Nhị tổ cũng tới, còn có lão tổ của Thiên Tâm chi thành nữa!" "Ngũ Đế đồng triều, danh hiệu Đại Việt vô quý mạnh nhất quả không ngoa!" "Ngươi tưởng Âm Nguyệt hoàng triều vì sao dám vuốt râu hùm?

Ngoài Nguyệt Thần và Lam Ma ra, Đế sư Vô Đạo của Thiên Hồng thư viện cũng là cấp Đế." "Tứ Đế đồng triều sao đấu lại được Ngũ Đế đồng triều!?" "Âm Nguyệt hoàng triều có thần thú Bạch Hổ và Huyền Vũ, Đại Việt hoàng triều lại có hai 'lão lục' Tần gia, một cộng một trừ, ngươi cứ tự mà ngẫm!" "Ngươi nói vậy ta lại thấy cửa thắng của Âm Nguyệt hoàng triều lớn phết!" "Đừng quên, sáu vị trí Đại Đế thì Âm Nguyệt hoàng triều chiếm mất ba, Đại Việt hoàng triều chẳng được cái nào!" "Nghe nói Phương Trường đã quy y cửa Phật, pháp hiệu là Khổ Đa, hiện đang tu hành tại chùa Đại Quang Minh!" "Dạo này chùa Đại Quang Minh hay bị sét đánh, nghe bảo phương trượng cũng bị đánh chết luôn rồi." "Nhìn là biết làm chuyện thất đức nhiều quá mà, bọn ta tuy gặp thời loạn nhưng phải giữ lấy chính nghĩa trong tâm, giết lên chùa Đại Quang Minh thế thiên hành đạo!" "Phương trượng tuy chết nhưng Khổ Đa vẫn còn, không nên vội vã, cứ từ từ mà tính, tương lai còn dài (lai nhật phương trường)." "........." Đối mặt với trận chiến diệt thế cấp Đế sắp nổ ra, mọi người chẳng có kế hoạch 'lai nhật phương trường' nào cả, chỉ có khao khát 'khứ nhật khổ đa' (ngày trước khổ nhiều).

Bởi muốn sống sót trong trận chiến diệt thế này, phương pháp tốt nhất không nghi ngờ gì chính là bản thân đột phá cấp Đế.

Ầm một tiếng!!

Sáu đạo Đế quân trong hư không và Đại Việt tân đế lại va chạm một lần nữa, cũng thuận thế dừng lại trở về trận doanh của mình.

Tuy nhiên, so với vẻ uy nghiêm không cần giận dữ của Lục Đạo Đế Quân, Đại Việt tân đế trông có vẻ hơi chật vật.

Dù sao hắn cũng chỉ vừa mới đột phá cấp Đế, lại còn là Ngụy Đế dựa vào long mạch để đột phá, so với loại Đại Đế dựa vào thiên phú bản thân như Lục Đạo Đế Quân, chiến lực chênh lệch không chỉ là một chút.

Lúc này —— biên cảnh hai nước, hai quân đối chọi.

Chín vị Đại Đế đứng trên hư không, đế uy khủng bố như sóng thần tràn ngập khắp nơi.

Hống!!

Thân hình khổng lồ của Huyền Vũ che lấp bầu trời, khinh thị mọi sinh linh, Bạch Hổ gầm vang thần võ uy nghiêm khiến cả thiên địa run rẩy.

Tuy đôi bên giương cung bạt kiếm nhưng trong lòng đều rất kiềm chế.

Phía Âm Nguyệt hoàng triều thiếu một cường giả cấp Đế nên không chiếm ưu thế, phía Đại Việt hoàng triều lại lo lắng hai vị Đế của Tần gia bán đứng đồng đội, còn Tần gia thì vì đi ăn tiệc mà không được gói mang về nên tinh thần uể oải không phấn chấn. "Vãi chưởng, còn đánh hay không đây?!" Tần Phong đã ăn hết hai quả lê nhỏ rồi mà đôi bên vẫn chưa có ý định khai chiến. "Tần công tử!" Thái tử phi thẹn thùng tựa vào lòng Tần Phong, đưa miếng lê đã gọt vỏ đến tận miệng hắn. "Cái này đúng chất là một tên hôn quân mà!" Hữu Dung thực sự nhìn không nổi nữa, nhịn không được nhắc nhở: "Nàng ta là vợ nhà người ta đấy!!" "Không sao cả!" Tần Phong nhìn bàn tay búp măng của Thái tử phi đưa tới, há miệng ăn miếng lê, giòn ngọt, mọng nước. "Đó chẳng phải Thái tử phi sao?!" Trong trăm vạn hoàng gia quân có người nhận ra Thái tử phi, ánh mắt nhìn Đại Việt tân đế trở nên vô cùng quái dị.

Chương 414

"Thằng khốn đáng chết!!" Đại Việt tân đế tức đến mức toàn thân tỏa ra lục quang (ánh sáng xanh lá), hoàn toàn mất đi lý trí. "Cái thằng ranh con này!!" Lục Đạo Đế Quân và những người khác cũng tức đến nghiến răng, không ngờ mấy năm không gặp Tần Phong lại giỏi giang thế này.

Đại gia khuê tú, thiên chi kiêu nữ trong nhà nhiều thế không chọn, cứ nhất quyết chạy đến đế đô Đại Việt bắt cóc Thái tử phi về, còn ở trước mặt Đại Việt tân đế mà tình chàng ý thiếp.

Đừng nói là Đại Việt tân đế mất lý trí, bọn họ nhìn cũng thấy muốn tẩn cho hắn một trận! "Thằng nhóc này mắt mũi kiểu gì thế!" Nguyệt Thần và Lam Ma lập tức không vui.

Nếu nói truyền nhân bọn họ dốc lòng bồi dưỡng thua một vị thiên chi kiêu nữ thì bọn họ không còn gì để nói, đằng này lại thua một cái bình hoa, mà lại là bình hoa 'đã qua sử dụng'. "Giết cho trẫm!!" Đại Việt tân đế gào lên điên cuồng, chỉ muốn băm vầy Tần Phong. "Dừng tay, đừng đánh nữa!" Trên không trung đột nhiên có thêm mấy đạo đế uy giáng xuống, là các cường giả cấp Đế đến từ ba đại thánh địa khác.

Vì sức phá hoại của chiến tranh cấp Đế quá lớn, sẽ kéo theo toàn cục, nên ba đại thánh địa đã liên hợp với hai đại hoàng triều tổ chức ra 'Tổ chức cao nhất của nhân tộc', mục đích là để ước thúc các phương cấm cấp Đế tham chiến. "Cái mẹ gì tổ chức cao nhất, Đại Việt ta rút lui!" Đại Việt tân đế chơi không lại liền lật bàn, ngay tại chỗ tuyên bố rút khỏi tổ chức cao nhất.

Là hoàng triều đứng đầu Hoang Cổ, sở dĩ bọn họ đồng ý tuân thủ điều ước Đại Đế là vì điều ước đó có lợi, không phải lo có Đại Đế nào tới đánh lén nhà mình, giờ thấy không có lợi liền lập tức lộ bản chất lưu manh mà lật bàn. "Ngài cứ mặc kệ nó thế à?!" Mọi người nhìn về phía Thái thượng hoàng, hy vọng lão có thể khuyên bảo vị tân đế này. "Hẹn gặp lại trên chiến trường!" Thái thượng hoàng chẳng hề có ý định khuyên nhủ, lão chỉ muốn giết Lục Đạo Đế Quân để tế con trai mình.

Tuy nhiên lão cũng không có ý định khai chiến ngay, mà kéo đứa cháu yêu quý lùi lại để bàn bạc kỹ lưỡng.

Hiện giờ khai chiến không chỉ phải đối mặt với bốn vị Đế của Âm Nguyệt hoàng triều, mà còn phải lo ba đại thánh địa khác có đục nước béo cò hay không, đặc biệt là hai 'lão lục' Tần gia kia đang là đồng đội của họ. "Điên rồi, tất cả điên rồi!!" Sắc mặt các Đại Đế có mặt đều trở nên ngưng trọng, biết rằng trận chiến diệt thế này không thể tránh khỏi.

Rất nhanh —— trăm vạn hoàng gia quân của Đại Việt rút lui có trật tự, năm vị Đại Đế cũng đi theo.

Chỉ có Đại Việt tân đế trước khi đi còn trừng mắt nhìn Tần Phong đầy hằn học, như muốn nói thù cướp vợ không đội trời chung. "Tần Phong, lại là ngươi gây họa!" Đế sư Vô Đạo nghiêm khắc mắng mỏ: "Ngươi bảo ngươi tới Tử Cấm Thành quyết chiến thì cứ tử tế mà quyết chiến đi, rảnh rỗi sinh nông nổi trảm long mạch người ta làm gì, lại còn giết Hoàng đế Đại Việt, thậm chí cướp luôn cả Thái tử phi của người ta!?" "Đế sư, oan cho con quá!" Tần Phong kêu oan: "Thứ nhất, long mạch là do Lâm huynh trảm; thứ hai, Hoàng đế Đại Việt là do con trai lão hại chết; cuối cùng, Thái tử phi vốn có tình ý với con, bọn con là lưỡng tình tương duyệt, chân tâm thật ý, sao có thể nói là con cướp được!?" ……… "Tần huynh, tôi còn chưa đi đâu nhé!" Lâm Tam lập tức lúng túng, chẳng biết nói gì cho phải.

Tuy nói long mạch đúng là tự tay hắn trảm không sai, nhưng cũng là vì cứu Tần Phong, gạt bỏ sự thật sang một bên, chẳng lẽ hắn không có chút trách nhiệm nào sao!? "Thằng ranh con này!!" Lục Đạo Đế Quân và mọi người tức đến nghiến răng, phát hiện mấy năm không gặp Tần Phong vẫn chẳng thay đổi gì.

Hễ ngươi dám nói hắn một câu không phải, hắn lập tức vặn lại vài câu.

Nếu ngươi dám tiếp tục trách cứ, hắn sẽ lập tức đứng trên đỉnh cao đạo đức mà chỉ trỏ ngược lại.

Tóm lại là ta không sai, sai là xã hội, sai là thể chế!

Tuy nhiên việc Tần Phong bảo Hoàng đế Đại Việt bị Thái tử giết lại khiến Lục Đạo Đế Quân sáng mắt lên, cảm thấy chỗ này có thể khai thác được. "Ái chà, hóa ra là chân ái cơ đấy!" Lam Ma đứng trên cao nhìn xuống Tần Phong đang ôm Thái tử phi.

Uổng cho bà còn định gả con gái rượu cho hắn, thế mà hắn lại đi cặp kè với một món hàng xài rồi trước bàn dân thiên hạ, hoàn toàn không coi bà nhạc mẫu này ra gì.

Nguyệt Thần nhìn Tần Phong đang bị thương, cũng âm dương quái khí nói: "Tần đại công tước của chúng ta một mình xông vào Côn Luân bí cảnh, tiến vào Vạn Ma Tháp độc chiến ba mươi vạn Ma tộc, một trận phong thần không hề sứt mẻ, giờ lại vì một nữ nhân đã có chồng mà bị thương, quả nhiên là chân ái nha!" Đặc biệt là bốn chữ 'nữ nhân có chồng' được bà nhấn mạnh đặc biệt rõ ràng, như để nhắc nhở đối phương không xứng với thân phận của Tần Phong. "Nguyệt Thần, Lam Ma hiểu lầm rồi, thiếp thân chỉ là nô tỳ của công tử thôi!" Thái tử phi thần sắc u ám, vội vàng thoát khỏi vòng tay Tần Phong mà quỳ xuống.

Là bình hoa liên hôn được Hộ Long nhất tộc bồi dưỡng, nàng tự nhiên nghe qua uy danh của Lam Ma và Nguyệt Thần, đừng thấy họ là tứ đại mỹ nhân, họ cũng là những nữ ma đầu khét tiếng ở Hoang Cổ đấy.

Hồi trước ở Đại Việt hoàng tộc nàng còn có Hộ Long nhất tộc che chở, giờ tới Âm Nguyệt hoàng triều chẳng có chỗ dựa nào, nếu đắc tội hai vị này e là chết lúc nào không biết.

Muốn sống sót thì phải hạ thấp tư thế, tuyệt đối không được tranh sủng với những nữ nhân quanh Tần Phong. "Hai vị tỷ tỷ đừng dọa nàng ấy nữa!" Tần Phong kéo Thái tử phi đứng dậy, bộ dạng rất suy yếu nói: "Vết thương này của ta không phải vì nàng ấy, mà là đỡ giúp Lâm huynh một đòn, khụ khụ..." Lời chưa dứt, hắn đã nhập vai trong một giây.

Chỉ thấy Tần Phong ho ra một ngụm máu tươi, lần nữa trở nên vô cùng suy yếu.

Hoàn toàn không còn cái vẻ tinh thần phơi phới ôm mỹ nhân, xem kịch, thưởng thức lê nhỏ mọng nước lúc nãy. "Tần huynh, huynh không sao chứ!?" Lâm Tam giật mình kinh hãi, vội vàng tiến lên kiểm tra thương thế. "Lão đại, ngài không được bỏ rơi bọn em mà!" Thiên Quân, Vạn Mã lập tức khóc lóc thảm thiết, không muốn trở thành tiểu đệ không có đại ca dẫn dắt. "Mấy năm không gặp, sao tụi nó khóc lóc nhìn hèn thế nhỉ?" Tiểu Bạch tò mò quan sát Thiên Quân, Vạn Mã, nghi ngờ bọn họ lén tập luyện sau lưng mình. "Thương nặng thế này cơ à!!" Lục Đạo Đế Quân và mọi người không khỏi nhíu mày, tạm thời bỏ qua việc mắng mỏ Tần Phong. "Hừ!!" Nguyệt Thần hừ lạnh một tiếng không vui, không làm khó Tần Phong nữa.

Dù sao Tần Phong cũng là do bà nhìn hắn lớn lên, thấy hắn bị thương nặng như vậy tự nhiên cũng thấy xót. "Thằng nhóc thối này đã mười tám tuổi rồi, đến lúc tổ chức lễ gia quan rồi!" Lam Ma nghĩ đến truyền thống nam tử sau lễ gia quan có thể cưới vợ, bàn tính nhỏ trong lòng lập tức hoạt động.

Bà vì đầu tư vào Tần Phong mà ngay cả con gái rượu cũng đem ra cược, không thể để đám hồ ly tinh bên ngoài hưởng lợi được, phải định đoạt danh phận ngay sau khi hắn làm lễ gia quan.

Điều đáng tiếc duy nhất là phụ mẫu hắn không thể tham dự lễ gia quan, nếu không thì danh chính ngôn thuận hoàn toàn rồi. ……… Trong lãnh thổ Đại Việt.

Đại Việt tân đế phát lệnh quyết chiến, vừa công bố đã lập tức chấn động toàn quốc.

Mệnh lệnh truyền đi nhanh như hỏa tốc.

Vô số người tu luyện xuất thân hàn môn nhìn thấy hy vọng chấn hưng gia tộc, thức trắng đêm lên tiền tuyến để liều một tương lai.

Các đại thế gia thì suýt chết ngất vì tức, bởi cuộc chiến này chẳng mang lại lợi ích gì cho họ, ngược lại còn dễ khiến vốn liếng hiện có tan thành mây khói, nhưng chiến tranh cấp Đế ảnh hưởng quá rộng, chẳng ai có thể đứng ngoài cuộc.

Muốn không bị Âm Nguyệt hoàng triều tiêu diệt từng bộ phận, chỉ còn cách nuốt lấy cái 'bánh vẽ' của Đại Việt tân đế, cùng hắn thống nhất chiến tuyến để giành thắng lợi.

Chương 415

Còn đám phú hào thì trắng đêm dọn sang nước ngoài, không muốn bị đám quyền quý kia 'đánh thổ hào' chia của. "Trận đầu cũng là trận cuối, một trận định càn khôn!" Đại Việt tân đế ngồi cao trên long ỷ, phát biểu bài diễn văn quan trọng trước khi xuất chinh. "Ngô hoàng thánh minh!" Các đại thần bên dưới tuy không tán thành nhưng vẫn phải hô vang hai chữ thánh minh.

Chẳng còn cách nào!

Vị đại thần vừa đứng ra phản đối đã bị tân đế trảm để lập uy, không chỉ đàn ông trong nhà bị phát phối đi tòng quân, mà phụ nữ còn bị biến thành quân kỷ.

Có thể nói vị Đại Việt tân đế này hoàn toàn không có nhân đức, chỉ có tàn bạo! "Quang Thiên!" Đại Việt tân đế liếc mắt nhìn Quang Thiên, giọng không cho phép chối từ: "Lần này ngươi theo quân xuất chinh, trẫm phong ngươi làm Ôn hầu, đảm nhiệm chủ soái doanh tiên phong, thống lĩnh một vạn người." "Ôn hầu!?" Các đại thần lộ vẻ cười nhạo.

Cảm thấy phong hiệu này không đúng, lẽ ra phải gọi là 'Quỳ Liếm Hầu' mới chuẩn.

Năm đó không có liêm sỉ quỳ liếm Tiên đế nhận làm nghĩa phụ đã đành, Tiên đế vừa băng hà đã chạy sang quỳ liếm Tân đế nhận nghĩa phụ, trước đây họ chỉ nghe nói tước vị và gia sản có thể kế thừa, không ngờ nghĩa tử cũng có thể kế thừa. "Nhi thần lĩnh mệnh!!" Quang Thiên nghĩ đến bên đối phương toàn là người mình, chẳng chút do dự nhận lấy nhiệm vụ. "Hả!?" Các đại thần ngẩn người tại chỗ, cứ như không còn nhận ra Quang Thiên nữa.

Doanh tiên phong nói trắng ra là đội cảm tử, mà chỉ cho có một vạn quân, trong trận chiến cấp Đế với hàng triệu quân xâu xé nhau thế này, chẳng khác gì muối bỏ bể, không khác gì đi nạp mạng.

Nếu đối phương là một mãnh tướng nhiệt huyết thì họ không ngạc nhiên, nhưng đây lại là 'Quỳ Liếm Hầu' Quang Thiên, một kẻ phất lên nhờ tài nịnh hót. "Bệ hạ!" Quang Thiên lập tức nhập vai, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ngài tuy là nghĩa phụ của Thiên, nhưng Thiên coi ngài như cha ruột, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.

Nhi thần lần này xuất chinh nhất định sẽ chém đầu tên ác tặc, nghịch tặc, gian tặc Tần Phong kia, báo thù cướp vợ cho nghĩa phụ, báo thù giết cha!" "Đây là..." Các đại thần nhận ra điều gì đó, im lặng xem Quang Thiên diễn kịch.

Quang Thiên nói tiếp: "Nhưng Thiên vừa nghĩ tới nghĩa phụ mất đi ái phi, mỗi tối chỉ có thể một mình nhìn trăng mà thổ lộ nỗi lòng, Thiên liền mất ăn mất ngủ, đặc biệt sai người tìm khắp Hoang Cổ, cuối cùng cũng tìm được một mỹ nhân, hy vọng có thể giải tỏa nỗi tương tư cho nghĩa phụ." "Hay lắm!!" Đám đại thần Đại Việt thầm hô hay quá, phát hiện đẳng cấp của mình còn kém xa. "Không cần đâu!" Đại Việt tân đế rất kiềm chế nói: "Trẫm phải dùng toàn bộ tinh lực cho di nguyện của tiên hoàng, không có thời gian cho chuyện nam nữ..." Lời còn chưa dứt —— ngoài đại điện bước vào một nữ tử áo đỏ.

Khoảnh khắc nàng tháo lớp khăn che mặt xuống, cả đại điện lập tức im phăng phắc, cái gì mà 'bình hoa đệ nhất Đại Việt' Thái tử phi, cái gì mà tứ đại mỹ nhân Hoang Cổ, đứng trước nàng đều trở nên lu mờ. "Bãi triều!" Khoảnh khắc Đại Việt tân đế nhìn thấy mỹ nhân, cuối cùng cũng trải nghiệm được cái thú vui của phụ hoàng mình ngày xưa...

Đối mặt với lệnh quyết chiến của Đại Việt tân đế, Âm Nguyệt hoàng triều cũng bắt đầu bận rộn.

Quân đội các nơi bắt đầu tiến về tiền tuyến, các thế lực lớn dưới sự bảo hộ của Âm Nguyệt hoàng triều cũng tự phát tới chi viện, tất cả đều ưu tiên cho chiến tranh. "Tần huynh, cáo từ!" Sau khi xác nhận Tần Phong không còn nguy hiểm, Lâm Tam chuẩn bị đi tìm Thất Thải Thánh Liên trong truyền thuyết. "Nước đầm đào sâu nghìn thước, cũng không bằng tình Lâm huynh cứu ta!" Tần Phong ngồi trên xe lăn, cảm động đến rơi nước mắt, ngay tại chỗ cởi chiếc tất thối cả tháng chưa giặt ra đưa cho Lâm Tam làm kỷ niệm.

Trên đó có mùi hương độc quyền của hắn, lúc nào nhớ hắn thì có thể lấy ra ngửi. "Cáo từ!!" Lâm Tam nhìn chiếc tất thối trước mắt, không ngoảnh đầu lại mà quay người rời đi. "Lâm huynh!!" Tần Phong sốt sắng nhảy khỏi xe lăn hét lớn, nhắc nhở Lâm Tam chưa cầm quà kỷ niệm.

Nhưng dù hắn có kêu gào thế nào, Lâm Tam vẫn nhất quyết không quay đầu lại. "Ơ kìa!!" Hữu Dung đứng bên cạnh nhìn mà há hốc mồm, không ngờ Tần Phong lại là tên đại ma vương kiểu này. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ phá hoại cuộc gặp gỡ định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ phá hoại cuộc gặp gỡ định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!" "Hử!?" Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên, nỗi buồn ly biệt tan biến trong nháy mắt.

Nếu hắn nhớ không lầm thì lần trước ngăn cản Lâm Tam gặp Hữu Dung cũng nhận được một lần rút thưởng.

Lúc đó hắn đã nghi ngờ trên người Hữu Dung có cơ duyên lớn, giờ xem ra đúng là không sai. "Hắn nhìn mình kìa, hắn cứ chằm chằm nhìn mình kìa!" Hữu Dung phát hiện Tần Phong đang nhìn mình, trái tim nhỏ lập tức đập loạn xạ như nai con.

Nàng lần này trốn ra ngoài chỉ muốn nhắc nhở Tần Phong, ai dè vì giúp Tần Phong nói dối mà bị hắn cưỡng ép giữ lại, giờ nói gì cũng không cho nàng đi.

Vạn nhất hắn dùng chuyện này uy hiếp nàng thì sao!?

Nàng không muốn để người ta biết chuyện mình khai giả bệnh án đâu.

Nếu nàng không chịu, hắn có dùng mạnh không nhỉ!?

Nghe nói Độc Vương bị Tần Phong giết rồi, trên người hắn có rất nhiều loại độc dược kỳ quái, nếu hắn hạ thuốc nàng thì biết làm sao!? "Một tiểu y tiên yếu đuối như mình thì làm được gì chứ!?" Hữu Dung thở dài cam chịu, lẳng lặng đi về phía khoang thuyền. "Nhổ neo, về nhà!" Tần Phong thu hồi tầm mắt, hạ lệnh quay về Thúy Trúc Phong. "Lão đại, lúc này chính là cơ hội tốt để kiến công lập nghiệp, chúng ta thực sự phải về sao!?" Thiên Quân cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Trong thời đại chế độ đẳng cấp nghiêm ngặt này, chỉ có chiến tranh mới là con đường thăng tiến nhanh nhất.

Người khác nghe tin chiến tranh nổ ra thì phấn khích thức trắng đêm chạy tới tiền tuyến, còn Tần Phong hay quá, vừa mới tìm gặp Lục Đạo Đế Quân xin nghỉ phép dài hạn với lý do về nhà dưỡng thương. "Đúng vậy!" Vạn Mã cũng sốt sắng: "Thiếu chủ, ngài nhẫn nhục chịu đựng bao nhiêu năm nay chẳng phải để thống nhất Hoang Cổ sao, hiện tại Tần gia đã không còn là Tần gia năm xưa, chỉ chờ ngài ra lệnh một tiếng..." "Im miệng!" Tần Phong giơ tay ngăn Vạn Mã lại, thấy xung quanh không có người ngoài mới nói: "Phát lộ tài năng quá mức chưa chắc đã là chuyện tốt, dệt hoa trên gấm sao bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi khiến người ta ghi nhớ sâu sắc." "Ý của lão đại là..." Thiên Quân lập tức hiểu ra, Tần Phong muốn xoay chuyển tình thế lúc nguy cấp nhất.

Nếu là người khác nói câu này chắc chắn sẽ bị người ta cười rụng răng, nhưng Tần Phong đã âm thầm mưu tính bao nhiêu năm, sớm đã hội đủ năng lực để tả hữu chiến cục, có thể nói trận này hắn muốn ai thắng người đó sẽ thắng.

Điều duy nhất cần cân nhắc là kịch bản phải viết thế nào để mình thu lợi nhiều nhất.

Vạn Mã ngập ngừng: "Nhưng thiếu chủ, làm như vậy chẳng phải sẽ có rất nhiều người chết sao..." "Tầm nhìn, tầm nhìn phải lớn lên!" Tần Phong học theo dáng vẻ ưu quốc ưu dân của nhân vật chính, đứng dậy đi tới đầu thuyền, chắp tay nhìn về phía xa nói: "Nay thế gia cát cứ, tông môn nhiều như lông tơ, các phương diện dây dưa quá rộng, dẫu có lấy được thiên hạ cũng chỉ là một đống hỗn độn, vương triều như vậy sao có thể thái bình lâu dài.

Ta muốn lật đổ tất cả để làm lại từ đầu, chỉ có thiên hạ đại loạn mới có thể thiên hạ đại trị!" "Bọn thần nguyện thề chết đi theo chủ công!!" Thiên Quân, Vạn Mã, Mộc Tú, Tề Tu Viễn đều không khỏi xúc động, phát hiện Tần Phong khi nghiêm túc lên đúng là khiến người ta mê muội.

Cái tầm nhìn chiến lược đó, khả năng xoay chuyển càn khôn, khí thế uy nghiêm khiến người ta không tự chủ được mà quỳ xuống thề chết trung thành. "Đây chính là mị lực của đại ma vương sao!?" Hữu Dung nhìn qua cửa sổ khoang thuyền, thấy Tần Phong chắp tay đứng ở đầu thuyền.

Tuy nàng không nghe thấy hắn nói gì, nhưng từ biểu cảm và hành động của đám người Thiên Quân, Vạn Mã không khó để nhận ra, tên đại ma vương này thực sự có mị lực cá nhân độc đáo.

Chương 416

"Lão đại!" Vạn Mã chợt nhớ ra điều gì đó, lấy ra một túi trữ vật lớn.

Bên trong chính là tiền chuộc Ngô vương và Ngụy vương mà Đại Việt hoàng triều trả năm xưa, còn có số linh thạch cực phẩm mà Tần Phong bán vật tư quân nhu của Đại Việt cho Lục Đạo Đế Quân. "Ơ, cái này là..." Tần Phong nhận túi trữ vật kiểm tra, lấy ra một cuộn sợi trắng từ bên trong.

Đừng thấy những sợi này mỏng như sợi tóc, nhưng chúng lại vô cùng dẻo dai, dẫu hắn có tu vi Sinh Tử cảnh tầng bốn cộng thêm chút buff mà vẫn không thể kéo đứt.

Mộc Tú nhịn không được hỏi: "Đây chẳng lẽ là Thiên Tàm Ti (tơ tằm thiên nhiên)!?" Thiên Quân khẳng định: "Tiền bối tinh mắt quá, đây chính là Thiên Tàm Ti, tổng cộng có 2 vạn 7 ngàn sợi!" "Đúng là Thiên Tàm Ti!!" Tề Tu Viễn kinh hô: "Sớm nghe nói con tằm thiên nhiên cuối cùng của Hoang Cổ nằm trong tay hoàng tộc Đại Việt, mỗi năm chỉ nhả ba sợi Thiên Tàm Ti, mỗi sợi đều dẻo dai vô cùng, ngay cả Chuẩn Đế cũng không thể kéo đứt, không ngờ là thật." "2 vạn 7 ngàn sợi!" Mộc Tú thầm hô hay quá, đúng là hàng tồn kho gần vạn năm rồi.

Quang Thiên đây đâu phải giao tiền chuộc, rõ ràng là danh chính ngôn thuận lấy tiền công quỹ đi tặng quà mà. "Hóa ra là Thiên Tàm Ti độc quyền của Đại Việt!" Tần Phong nôn nóng muốn luyện chế nó thành pháp bảo, cũng vô thức nhớ lại cảnh tượng 'kéo sợi không dứt' của Nam Phong công chúa.

Ngay lúc này —— phía xa xuất hiện một đám người đen kịt, người dẫn đầu chính là đệ nhất thánh tử Diệp Long.

Thiên Quân vội vàng nói: "Lão đại, trong mấy năm ngài rời Âm Nguyệt hoàng triều, Diệp Long phát triển cực kỳ mạnh mẽ, lợi dụng Ma Đồng nô dịch rất nhiều cao thủ cho riêng mình, còn có Thanh Thiên cũng nhận được truyền thừa của Hắc Sát Diêm La." Vạn Mã cũng lên tiếng: "Còn có thiếu trang chủ Nhất Kiếm của Danh Kiếm sơn trang, không biết kiếm đâu ra một thanh ma kiếm, tu vi tiến triển thần tốc, chiến lực vô cùng khủng bố." "Nhất Kiếm cũng trỗi dậy rồi sao!?" Tần Phong hơi ngẩn người, thầm nghĩ hay thật.

Ma Đồng Diệp Long, Ma Kiếm Nhất Kiếm, cộng thêm lão lục Tần Phong hắn, một quốc gia mà có tới ba tên phản diện, đây chẳng phải là phân liệt, chẳng phải là phản bội Lục Đạo Đế Quân sao!? "Ái chà, đây không phải đệ tam thánh tử Tần Phong sao!?" Diệp Long cũng nhìn thấy Tần Phong, ướm lời hỏi: "Nghe nói ngươi bị Chuẩn Đế của Đại Việt đánh trọng thương, hơn nữa còn thương tích đầy mình nhỉ." "Đa tạ Diệp Long thánh tử quan tâm!" Tần Phong lập tức trở nên suy yếu, ngồi trên xe lăn nói: "Vết thương này của ta không nghiêm trọng như ngươi tưởng đâu, ta còn có việc phải đi trước, rảnh thì cùng nhau đi câu cá, nhớ đội mũ bảo hiểm vào nhé..." Câu cá!?

Đội mũ bảo hiểm!?

Diệp Long không hiểu Tần Phong đang nói gì, bắt đầu quan sát kỹ Tần Phong.

Nhìn bộ dạng Tần Phong đúng là bị thương không nhẹ, hơi thở cũng lúc có lúc không rất bất ổn, bộ dạng như sắp 'đi bán muối' đến nơi.

Nhưng ba năm trước Tần Phong giả bộ căn cơ không vững vẫn còn in đậm trong tâm trí hắn, khiến hắn và Trần Tổ đấu đá một mất một còn, còn hắn thì ngư ông đắc lợi.

Hiện tại hắn vất vả lắm mới nhờ Ma Đồng mà trỗi dậy, không thể lại mắc bẫy tên Tần lão lục này nữa. "Chúng ta đi thôi!" Tần Phong sợ Diệp Long không cắn câu, bắt đầu làm ngược lại.

Cứ khăng khăng không thừa nhận mình phế rồi, lại thỉnh thoảng lộ ra vài sơ hở của kẻ đã phế, để hắn cuối cùng dựa vào phán đoán của mình mà khẳng định suy đoán trong lòng.

Lúc cần thiết, ta sẽ dốc sức diễn xuất để phối hợp với ngươi! "Vâng!" Mộc Tú đáp một tiếng, khởi động Thần Phong Chu. "Thương thật hay giả vậy?!" Diệp Long cau mày, đột nhiên giơ tay tấn công Tần Phong.

Ong!

Ong!

Chỉ có điều động tác nhỏ của Diệp Long không qua được mắt Tề Tu Viễn, vô tận đao khí lập tức tuôn ra từ trong cơ thể lão. "Haha, vi huynh đùa với ngươi chút thôi!" Diệp Long sợ tới mức vội dừng tay, cười gượng để lấp liếm.

Nhưng trong lòng thì đố kỵ đến phát điên, không hiểu Tần Phong có đức có tài gì mà khiến đệ nhất nhân dưới cấp Đế như Tề Tu Viễn phải bán mạng, cả đệ nhất thần toán thiên hạ Mộc Tú cũng nhận hắn làm chủ.

Đặc biệt là những kẻ nhận Tần Phong làm chủ, không phải hắn chưa từng nghĩ tới việc dùng Ma Đồng để nô dịch.

Nhưng kết quả không ngoại lệ, bất kể là Thiên Quân, Vạn Mã, hay Bạch Nhật, Đông Phương tiểu thư thảy đều được một loại quy tắc cấp cao hơn bảo hộ, khiến Ma Đồng của hắn hoàn toàn không thể nô dịch được. "Rảnh thì cùng nhau đi câu cá, nhớ đội mũ bảo hiểm vào nhé!" Tần Phong cũng không có ý định truy cứu, chỉ nhếch môi nở một nụ cười. "Ân!" Tiểu Bạch gật đầu lia lịa tán thành, cần phải đề phòng những kẻ vô đạo đức ném gạch. "Có hâm không, ai đời lại đội mũ bảo hiểm đi câu cá!" Diệp Long nhìn thấy nụ cười của Tần Phong, trong lòng bỗng thấy hoang mang lạ thường.

Không phải hắn nhát, mà thực sự là thủ đoạn của Tần Phong đã để lại bóng ma tâm lý quá lớn, phàm là chuyện liên quan tới con người thì hắn chẳng làm được việc gì nên hồn, mỗi lần ra tay đều khiến người ta cảm nhận được thế nào là tuyệt vọng.

Nếu không phải hắn phúc lớn mạng lớn, thức tỉnh hoàn toàn Ma Đồng thì e là đã bị Tần Phong vờn chết từ lâu, đến lúc chết chắc vẫn còn giúp hắn đếm tiền, khắc ghi cái ơn của hắn, định kiếp sau làm trâu làm ngựa để báo đáp. "Cái tên Tần Phong đáng chết!" Diệp Long nhìn theo chiếc Thần Phong Chu đã đi xa, hỏi: "Ngươi thấy Tần Phong là thương thật hay là giả vờ!?" "Nghe nói Tần Phong không bao giờ để thù lâu, có thù là báo ngay tại chỗ, nhưng phản ứng hôm nay của hắn rất bất thường!" Trong hư không bên cạnh Diệp Long đột nhiên vang lên một giọng nói, ngay sau đó hiện ra một bóng đen, nhìn kỹ sẽ thấy chính là Thanh Thiên, kẻ năm xưa ở chiến trường đã quỵ liếm một cái đế vị mà không trả tiền.

Mấy năm nay hắn tình cờ có được truyền thừa của vị vua thế giới ngầm Hắc Sát Diêm La, lại được Diệp Long trợ giúp nên bắt đầu chỉnh đốn thế giới ngầm ở Hoang Cổ.

Hiện tại không dám nói là hô một tiếng có trăm người ứng, nhưng ai thấy cũng phải gọi một tiếng Thanh gia. "Đúng là có chút bất thường!" Diệp Long cau mày: "Nhưng điều đó không có nghĩa là Tần Phong bị thương thật, vạn nhất hắn lại 'ngựa quen đường cũ' thì sao!?" "Thật hay giả thuộc hạ không biết..." Thanh Thiên vô cảm nói: "Nhưng thuộc hạ biết một câu, đi đêm lắm có ngày gặp ma, cho dù Tần Phong là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ thì chung quy vẫn là con người, một mình xông vào Vạn Ma Tháp hàng ma, đơn thương độc mã phó ước địch quốc quyết chiến, đổi là người khác thì sớm chết tám trăm lần rồi, thế mà hắn vẫn sống, có lẽ hắn thực sự có thực lực, nhưng chưa chắc đã không có yếu tố may mắn trong đó." "Ngươi nói cũng không phải không có lý!" Diệp Long bắt đầu do dự.

Hắn biết cơ hội Tần Phong bị thương là rất hiếm, cũng là thời điểm tốt nhất để tiêu diệt Tần Phong, bỏ lỡ lần này chưa chắc sau này còn gặp lại. ……… Trong Tử Cấm Thành của Đại Việt.

Kể từ khi Quang Thiên dâng mỹ nhân, Đại Việt tân đế đã ba ngày không lên triều. "Bệ hạ, đến giờ lên triều rồi!" Một giọng nữ nũng nịu vang lên bên tai Đại Việt tân đế, hắn mở mắt thấy một nữ tử tuyệt mỹ nghiêng nước nghiêng thành.

Đó chính là mỹ nhân mà Quang Thiên dâng lên, cũng chính là Đông Phương tiểu thư sau khi biến thân.

Từ khi luyện Quỳ Hoa Thần Điển, bất kể đặc điểm cơ thể hay sở thích nàng đều dần dần nữ tính hóa.

Với nguyên tắc 'đàn ông hiểu đàn ông nhất', nàng thường xuyên biến thành các hình thái mỹ nhân khác nhau tới sông Tần Hoài làm hoa khôi, dễ dàng nắm thóp đám đàn ông thối tha đó.

Ngay cả khi tới hoàng triều Đại Việt, hậu cung có ba ngàn giai lệ, tân đế vẫn chỉ độc sủng một mình nàng! "Lên triều!?" Đại Việt tân đế nhìn khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành kia, bỗng dưng có thôi thúc 'từ nay quân vương chẳng thiết triều sớm'. "Bệ hạ, ngài quên di nguyện của tiên hoàng rồi sao!?" Bên ngoài hậu cung, một nhóm đại thần quỳ dưới đất, cầu xin Đại Việt tân đế đừng tham luyến hậu cung. "Trẫm một khắc cũng chẳng dám quên!!" Đại Việt tân đế tức đến nghiến răng, không ngờ đám lão già này lại lấy tiên hoàng ra ép hắn.

Dù sao phía trên vẫn còn Thái thượng hoàng, cộng thêm việc hắn mới lên ngôi căn cơ chưa vững nên cũng không dám làm quá tuyệt, chỉ đành lưu luyến rời khỏi hương lửa nồng nàn để đi lên triều.

Rất nhanh —— Đại Việt tân đế ngồi cao trên long ỷ, đại thần bên dưới đứng hai hàng.

Chương 417

"Nghĩa phụ!" Quang Thiên cầm Phương Thiên Họa Kích quỳ xuống, dõng dạc nói: "Một vạn quân tiên phong của nhi thần đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ nghĩa phụ ra lệnh là có thể tấn công Âm Nguyệt hoàng triều." "Tốt lắm!!" Đại Việt tân đế nghĩ tới nàng Đông Phương tiểu thư kiều diễm, cảm thấy vẫn là thằng con nuôi Quang Thiên này hiểu chuyện, cứ thế để nó đi nạp mạng thì cũng hơi tiếc, lập tức lên tiếng: "Trẫm quyết định phong Thiên nhi làm Phấn Võ đại tướng quân, thống lĩnh thêm ba mươi vạn hoàng gia quân!" "Ba mươi vạn hoàng gia quân!!" Các đại thần lập tức xôn xao, cứ như vừa ăn phải chanh, chua không chịu nổi.

Trước đây họ khinh bỉ không thèm đứng cùng hàng với loại liếm chó như Quang Thiên, ai ngờ người ta không chỉ liếm được Tu La Đồ và Phương Thiên Họa Kích, mà còn liếm được tước vị Ôn hầu, giờ đến cả quan chức và quân quyền cũng liếm được nốt.

Khi lượng biến dẫn đến chất biến, còn ai dám cười nhạo hắn nữa đây!? "Đa tạ nghĩa phụ!!" Quang Thiên hớn hở quỳ lạy tạ ơn, khoảng cách tới việc 'thịt' nghĩa phụ lại gần thêm một bước.

Lúc này —— trên Thần Phong Chu.

Tần Phong vẫn sắc mặt trắng bệch suy yếu ngồi trên xe lăn, bộ dạng như kiểu 'từ nay về sau tôi không thể rời xa cái xe này'. "Thế là diễn tới cùng luôn à!?" Mộc Tú và mọi người đều biết Tần Phong lại sắp đào hố hại người rồi.

Nghĩ tới sự kiện Côn Luân bí cảnh lần trước, họ chỉ có thể mặc niệm ba phút cho những nạn nhân tương lai, thời gian còn lại tất nhiên là cùng Tần Phong tấu nhạc nhảy múa rồi. "Đúng rồi, rút thưởng!"

Tần Phong với nguyên tắc rút thưởng không để qua đêm, bắt đầu gọi hệ thống để sử dụng cơ hội rút thưởng.

Xoạt một tiếng!

Vòng quay rút thưởng lại xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay tròn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ trúng được..." "Đinh đong!

Chúc mừng ký chủ nhận được thần khí đặc biệt: Độ Nhật Như Niên!" "Độ Nhật Như Niên": Thần khí đặc biệt mang thuộc tính thời gian.

Mỗi tháng có thể sử dụng một lần, khi kích hoạt sẽ làm chậm thời gian trong phạm vi 500 mét xung quanh; bên ngoài một ngày bằng bên trong một năm.

Một tiếng "đinh" vang lên, một đồng tiền cổ xuất hiện trong tay Tần Phong, trên mặt khắc bốn chữ cổ: Độ Nhật Như Niên. "Bên ngoài một ngày, bên trong một năm!?" Tần Phong nhìn đồng tiền lấp lánh trong tay, hiệu quả này cũng tương đương với các Động Thiên Phúc Địa.

Điểm khác biệt duy nhất là cái này mỗi tháng dùng được một lần nhưng chỉ duy trì được một ngày.

Còn Động Thiên Phúc Địa phải mất mấy trăm năm mới mở một lần, mỗi lần mở duy trì được ba năm và không được ngắt quãng, nếu không sẽ công dã tràng.

Thế nên nói cái nào tốt hơn thì còn tùy vào cách nhìn của mỗi người.

Dưới góc nhìn của hắn, mấy thứ này đều là rác rưởi.

Nâng cao thực lực mà còn phải lãng phí thời gian thì đúng là không có chút giác ngộ nào của kẻ dùng hack cả.

Tuy nhiên, đem cho mấy tên đàn em như Thiên Quân, Vạn Mã dùng để tăng thực lực thì cũng tạm được.

Đúng lúc này, một tiếng "cộp" vang lên!

Tiểu Bạch bước đôi chân ngắn cũn cỡn đột nhiên vấp ngã, Đạo Đức Chuyên lăn lóc đến tận chân Thiên Quân và Vạn Mã. "Ách..." Mộc Tú và Tề Tu Viễn đứng hình, biết ngay là Tiểu Bạch lại bắt đầu diễn trò rồi.

Tại Vô Song Thành, trong phòng ngủ của Thành chủ.

Giang Tuyết vẻ mặt hưởng thụ nằm sấp trên giường, Giang Vô Song ngồi trên lưng nàng, dùng kỹ thuật xoa bóp cực kỳ chuyên nghiệp để giúp nàng thư giãn gân cốt. "Phu nhân, lực độ thế này thấy sao!?" Giang Vô Song dùng lực vỗ mạnh vào đùi nàng một cái, nghe rõ cả tiếng xương khớp kêu răng rắc. "Sướng!!" Giang Tuyết không kìm được thốt lên, cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hẳn. "Đã rõ, cứ giữ lực thế này!" Giang Vô Song vừa bóp vừa hỏi: "Phu nhân, để Linh Nhi và thằng nhóc đó nhanh chóng thành thân liệu có hơi vội vàng không?

Hiện tại bọn chúng vẫn nhìn nhau không thuận mắt, hay là cứ để bọn chúng bồi dưỡng tình cảm trước đã!?" "Bây giờ làm gì còn thời gian nữa!" Giang Tuyết khẽ thở dài: "Một khi Âm Nguyệt Hoàng Triều và Đại Việt Hoàng Triều khai chiến, lúc đó không chỉ các thế lực Nhân tộc rục rịch muốn chia phần, mà vạn tộc Hoang Cổ cũng muốn tiến đánh Thăng Long.

Để Linh Nhi thành thân lúc này là để bọn chúng nhanh chóng tiếp nhận truyền thừa, đề phòng chúng ta xảy ra bất trắc thì Vô Song Thành vẫn có người trấn giữ." "Phu nhân nói phải!" Giang Vô Song tuân thủ nguyên tắc "vợ là nhất", không nói thêm gì nữa, chỉ túm lấy hai cánh tay Giang Tuyết kéo ngược ra sau rồi thúc mạnh một cái. "Ách..." Giang Tuyết phát ra một âm thanh đầy mê hoặc, tiếng xương kêu giòn giã vang lên. "Đúng rồi phu nhân!" Giang Vô Song lại nói: "Bà cũng biết con gái rượu của mình giống bà, xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, lũ nhóc trong thành sớm đã thèm thuồng rồi.

Giờ đột nhiên lòi ra một thằng nhóc đến hái đào, sợ là sau này sẽ không ít rắc rối đâu." "Ưm..." Giang Tuyết nằm hưởng thụ trên giường, nhắm mắt lầm bầm: "Giang gia ta cần là con rể ở rể chứ không phải phế vật.

Nếu hắn ngay cả cửa này cũng không vượt qua được thì lấy tư cách gì cưới Linh Nhi nhà ta!?" "Cũng đúng!" Giang Vô Song gật đầu tán thành, nhớ lại bản thân năm xưa.

Ban ngày đứng giữa đất trời rộng lớn, một gậy định càn khôn nghênh chiến địch phương Tây; buổi tối tiến vào phủ Thành chủ, hết gậy này đến gậy khác, phô diễn trọn vẹn bản sắc nam nhi.

Lúc này, Tần Hạo đang khoanh chân ngồi trong hậu hoa viên của phủ Thành chủ, tĩnh tâm cảm nhận hơi thở thương tang của Vô Song Thành.

Khi sự hiểu biết về sự hoang tàn và cổ xưa ngày càng sâu sắc, Lục Đạo Luân Hồi của hắn bắt đầu trút bỏ vẻ non nớt, tỏa ra một khí tức cổ phác của chúng sinh.

Những linh thể phiêu dạt trong trời đất dường như bị dẫn dắt, tiến vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Mỗi khi có một linh thể đi vào, Lục Đạo Luân Hồi lại mạnh thêm một phần. "Ca ca, đây chính là Tam Thiên Đại Đạo, huynh chắc là vẫn chưa chạm tới bước này đâu nhỉ!" Khóe môi Tần Hạo khẽ nhếch lên, mở mắt ra và cảm thấy mình lại "ngon" rồi.

Lần tới gặp lại, hắn nhất định phải đánh bại Tần Phong, để các bậc tiền bối Tần gia biết rằng, Tần Hạo hắn là Thiên Sinh Chí Tôn, không phải là đứa nhóc cần được bảo vệ trong mắt họ.

Con đường của hắn, hắn tự đi, không cần ai phải dìu dắt! "Ngươi chính là tên con rể ở rể của Giang gia!?" Một giọng nói đầy ác ý vang lên.

Một nhóm thanh niên đi tới hậu hoa viên, nhìn Tần Hạo với ánh mắt cực kỳ khó chịu.

Đây chính là những kẻ theo đuổi Giang Linh mà Giang Vô Song đã nhắc tới.

Nghe tin Giang Linh phải cưới một tên ở rể từ nơi khác đến, bọn chúng kéo đến phủ Thành chủ để xem rốt cuộc là hạng người nào. "Phải!" Tần Hạo thản nhiên thừa nhận, vì hắn đã chấp nhận thân phận này. "Bản thiếu gia, Kim Yến Long!" Một thiếu niên kiêu ngạo tuyên bố: "Hiện tại chính thức thách đấu với ngươi.

Chương 418

Thua thì hủy hôn với Giang Linh tiểu thư rồi cút khỏi Vô Song Thành!" "Ta từ chối!" Tần Hạo đứng dậy phủi bụi trên người, không thèm liếc mắt lấy một cái, quay người bỏ đi.

Đừng nói là tên Kim Yến Long này không đáng để hắn ra tay, chỉ riêng những lợi ích từ hơi thở thương tang của Vô Song Thành cũng đủ để hắn quyết định ẩn nhẫn làm con rể ở rể trong ba năm. "Từ... từ chối!?" Đám người Kim Yến Long ngẩn ngơ tại chỗ.

Quy tắc ở nơi khác thế nào bọn chúng không biết, nhưng ở Vô Song Thành thì không có khái niệm từ chối, chỉ cần tuổi tác đôi bên không chênh lệch quá nhiều thì không được khước từ lời thách đấu.

Chính nhờ quy tắc này mà nam nhân Vô Song Thành luôn tràn đầy huyết tính, có thể đứng vững giữa chốn Hoang Cổ. "Phế vật, đúng là đồ phế vật!!" Giang Linh đứng trên lầu cao cách đó không xa nhìn thấy cảnh này, tức đến nổ phổi.

Người nàng muốn cưới là hạng nam nhi nhiệt huyết, gan dạ như Tần Phong, chứ không phải hạng hèn nhát không dám nhận lời thách đấu như thế này. "Hắt xì!!" Tần Phong không kìm được hắt hơi một cái thật mạnh, chẳng biết vợ bé nhà ai lại đang nhớ nhung mình rồi. "Công tử, mời uống trà!" Thái Tử Phi thẹn thùng bước ra khỏi mạn thuyền, bưng trà cụ đến boong tàu, ánh mắt lấp lánh như hoa đào nở rộ. "Đúng là yêu tinh!" Tim Tần Phong khẽ đập nhanh một nhịp, thật muốn cho nàng một "gậy". "Tần Phong tiểu huynh đệ, ngươi nói đi là đi, có hơi thiếu đạo đức đấy nhé!" Một bóng dáng màu đỏ từ xa cấp tốc lao đến, vững vàng đáp xuống Thần Phong Chu.

Nhìn kỹ lại thì chính là Tam Lộng.

Ban đầu gã định lùi một bước biển rộng trời cao, nhưng nhịn một lúc càng nghĩ càng tức, truy đuổi ròng rã mấy ngày mới bắt kịp Tần Phong, hôm nay nhất định phải đòi một lời giải thích. "Ô kìa, trùng hợp quá!!" Tần Phong nhìn thấy Tam Lộng, mắt sáng rực lên.

Hắn vốn đang phân vân không biết dùng Thiên Tàm Ti luyện chế thần khí thì Tề Tu Viễn có chịu nổi lôi kiếp không, ai ngờ vị đại sư Tam Lộng này lại chủ động dâng xác đến tận cửa. "Đại sư đi đường chắc là khát rồi, mời uống chén trà!" Tần Phong đón lấy ấm trà từ tay Thái Tử Phi, tự tay rót cho Tam Lộng một chén.

Thấy Tần Phong tự tay rót trà cho mình, cơn giận trong lòng Tam Lộng lập tức tiêu tan một nửa.

Gã cũng không làm bộ làm tịch, bưng chén trà lên uống cạn rồi nói: "Hiện tại Âm Nguyệt Hoàng Triều đang bận khai chiến với Đại Việt Hoàng Triều, tiểu huynh đệ đường đường là Đệ Tam Thánh Tử mà lại có nhã hứng ngồi đây thưởng trà, không giống bần tăng, chuyện phong nhã có mười phần thì chỉ riêng thiên vị chuyện tầm hoa vấn liễu!" "Đại sư đừng nói thế!" Tần Phong nghiêm túc bảo: "Ta là người đọc sách Thánh hiền..." "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, mặt không đổi sắc nói: "Bần tăng không hiểu thí chủ đang nói gì, nhưng bần tăng có thể thấy thí chủ vẫn đang đau khổ giãy giụa trong hồng trần, vẫn chưa gặp được cô gái giải cứu ngươi ra khỏi bể khổ." "Cô gái cứu Tần Phong khỏi bể khổ!?" Hữu Dung và Thái Tử Phi lập tức vểnh tai lên nghe, muốn biết cô gái nào có thể cứu được Tần Phong. "Lão đại trong mệnh cách lại cần một cô gái cứu khỏi bể khổ sao!?" Thiên Quân, Vạn Mã và những người khác cũng nhìn nhau, vây lại để nghe đại sư dạy bảo. "Đại sư nói đúng!" Tần Phong thở dài: "Ta từng gặp một cô gái, nàng không hư vinh, không tham tài, không yêu cầu ta phải thiên hạ vô địch, không cầu ta giàu sang phú quý, cũng chẳng mưu cầu quyền thế ngất trời.

Nàng chỉ cần 1000 đồng, nhưng lúc đó ta lại chê nàng đòi hỏi quá đáng nên đã từ chối.

Đó là việc ta hối hận nhất trong đời." 1000 đồng!? 1000 linh thạch sao!?

Nhan sắc cỡ nào mà cần tới 1000 linh thạch!? "Quá đáng, quá sức quá đáng!" Tam Lộng đại sư dùng giọng điệu của người từng trải nói: "Thí chủ không cần hối hận.

Từ hành vi 'khổ cực cho cha mẹ, khổ cực cho người có duyên, duy nhất không khổ cho cái thân mình' của nàng ta mà nói, nàng ta tuyệt đối không phải người độ ngươi thoát khỏi bể khổ.

Nàng ta là kẻ lừa đảo, nhân gian không đáng giá đâu!" "Hả!?" Hữu Dung và Thái Tử Phi nghe mà đầu đầy dấu chấm hỏi, hoàn toàn không hiểu hai người này đang nói gì.

Đã là người độ Tần Phong khỏi bể khổ, sao lại thành kẻ lừa đảo gì đó!?

Chẳng lẽ độ người khỏi bể khổ còn phải thu phí!? "À thì..." Thiên Quân, Vạn Mã, Mộc Tú và Tề Tu Viễn im lặng.

Bọn họ thật sự hy vọng sự nhạy bén này của mình được dùng vào việc tu luyện thì tốt biết mấy. "Đại sư, ta ngộ rồi!" Tần Phong như được thức tỉnh, chấp niệm trong lòng tan biến. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư lại niệm Phật hiệu, chắp tay nói: "Thí chủ ngộ tính cực cao, nên cùng bần tăng làm người cùng đạo.

Hay là tối nay chúng ta cùng nhau say sưa tìm về chốn sâu kín thì sao!?" "Thế thì ngại quá!" Tần Phong lập tức phấn chấn, khách sáo đáp: "Đại sư mới đến nơi này, sao có thể để ngài tốn kém được!?" "Thí chủ hiểu lầm rồi, bần tăng là người xuất gia, không có tiền!" Tam Lộng chẳng chút khách khí, nghèo mà nói năng hùng hồn vô cùng.

"Được rồi!" Tần Phong cứng họng.

Đúng là nghèo thì lý lẽ đầy mình, giàu thì chẳng biết làm sao, hóa ra toàn bộ chi phí hôm nay lại để một mình hắn gánh hết. "A di đà phật, thí chủ đúng là đại thiện nhân!" Khóe môi Tam Lộng đại sư nở nụ cười hiền hậu, gã sớm đã nghe danh sông Tần Hoài là nơi ăn chơi nức tiếng rồi.

Lúc này, Thần Phong Chu đã đến Thúy Trúc Phong.

Nhìn từ xa, nơi này vẫn linh khí bao phủ, cây cối xanh tươi, chỉ là so với trước kia thì có vẻ đặc biệt yên tĩnh. "Thỏ ta về rồi đây!!" Tiểu Bạch vui sướng nhảy xuống thuyền, chạy nhảy tung tăng giữa rừng núi.

Nó định túm mấy con thú nhỏ từ trong hang ra vả cho vài cái, nhưng tìm khắp núi một vòng cũng chẳng thấy con nào. "Bọn chúng chạy đâu hết rồi!?" Tiểu Bạch gãi đầu thắc mắc, trong ký ức của nó trên núi có nhiều thú nhỏ lắm mà. "Ở đây còn một con thỏ béo nè!!" Hai giọng nói vui mừng đột nhiên vang lên từ phía sau Tiểu Bạch.

Chính là công chúa Ma tộc Hồng Hạnh và tiểu Mị ma Phong Tình đang bị bắt làm con tin.

Trong thời gian Tần Phong vắng mặt, bọn họ đã vươn móng vuốt về phía đám thú nhỏ ở Thúy Trúc Phong.

Cứ tưởng thú trên núi đã bị bọn họ chén sạch rồi, ai ngờ hôm nay lại gặp được một con thỏ béo thế này, còn chưa bắt được mà trong đầu đã nghĩ ra hàng chục cách chế biến. "Có điêu dân muốn ám hại thỏ ta!!" Tiểu Bạch lập tức rút Đạo Đức Chuyên, nhanh chóng biến mất tại chỗ. "Sao lại mất tiêu rồi!?" Hồng Hạnh và Phong Tình ngơ ngác.

Còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Bạch đã dùng không gian di động xuất hiện sau lưng hai nàng, giơ cao Đạo Đức Chuyên nện xuống.

Chương 419

Hai tiếng "bốp bốp" vang lên, cả hai lập tức thấy sao bay đầy đầu.

Ngay trước khi ngất đi, bọn họ đã nhận ra Tiểu Bạch. "Chủ nhân về rồi!" Phong Tình trong lòng mừng rỡ, biết rằng cuộc sống "một chồng một vợ" có thể tiếp tục.

Nhưng trái ngược với sự vui mừng của Phong Tình, Hồng Hạnh lại ra sức vùng vẫy.

Nàng biết rõ tên đại ma vương kia tính tình thế nào, lỡ như lúc nàng bất tỉnh hắn làm chuyện xấu với nàng thì sao!?

Tuy nhiên, nàng đã đánh giá thấp uy lực của Đạo Đức Chuyên, ngay cả cường giả cấp Đế bị nện một phát cũng phải choáng váng mấy giây, loại tu vi Thái Nguyên Đan Cảnh như nàng không hôn mê hai ba ngày thì tuyệt đối không tỉnh lại được. "Xong đời rồi!!" Hồng Hạnh tuyệt vọng nhắm mắt, trong đầu hiện lên những cảnh tượng bị ức hiếp. "Bọn họ phá nát cái Thúy Trúc Phong của ta rồi!" Tần Phong ngồi xe lăn đi đến bên cạnh hai nữ nhân, đi nãy giờ chẳng thấy sinh vật nào còn sống. "Chủ công!!" Mộc Tú dường như cảm ứng được gì đó, bấm ngón tay tính toán: "Nếu thuộc hạ tính không nhầm thì chúng ta bị người ta bám đuôi rồi." "Bị bám đuôi!?" Tề Tu Viễn nhíu mày, gã không cảm ứng được ai ở gần đây cả. "Không có sát ý sao!?" Tần Phong nhắm mắt cảm nhận, đúng là không thấy chút sát ý nào. "Chắc là Thanh Thiên!" Thiên Quân hạ thấp giọng: "Tên đó nhận được truyền thừa của Hắc Sát Diêm La, rất giỏi ẩn nặc khí tức và trốn tránh." "Là do Diệp Long phái tới sao!?" Tần Phong lập tức hiểu ra, chẳng qua là Diệp Long muốn biết thương thế của hắn ra sao thôi.

Vạn Mã tiếp lời: "Lão đại, trong thời gian ngài đến Vũ Lăng Thánh

Địa tu hành, chiến tích huy hoàng nhất của Thanh Thiên là đột nhập vào cung của Lục Đạo Đế Quân để thám thính tin tức.

Tuy cuối cùng bị phát hiện nhưng gã vẫn trốn thoát thành công.

Do không có chứng cứ nên Đế quân cũng đành chịu." "Nhân tài đấy!" Tần Phong lập tức hứng thú, bên cạnh hắn đang thiếu loại nhân tài này.

Nhưng đáng tiếc, Thanh Thiên đã bị Ma Đồng khống chế, tuyệt đối sẽ không chủ động tiếp nhận Tiên Nô Pháp Ấn.

Nếu không giải quyết được vấn đề thì chỉ còn cách giải quyết người gây ra vấn đề thôi. "Phu nhân, làm phiền nàng rồi!" Tần Phong dặn Thái Tử Phi đưa Hồng Hạnh và Phong Tình về, bảo nàng có gì không hiểu thì hỏi Hữu Dung, dù sao Hữu Dung cũng từng bị bắt về đây ở một thời gian. "Thiếp thân đã rõ!" Thái Tử Phi ngoan ngoãn gật đầu. "Xong rồi!" Hữu Dung tuyệt vọng nhắm mắt, biết mình lại bị "bắt cóc" nữa rồi.

Lần trước còn là tiểu y tiên bị đại ma vương bắt về làm vợ, lần này lại thành tiểu y tiên bị gã tra nam bắt về nạp vào hậu cung.

Tề Tu Viễn nhìn bốn nữ nhân rời đi, nhíu mày nói: "Chủ công, ngài từng nói chí của đại trượng phu như sông dài chảy về biển đông, hà cớ gì phải vương vấn chốn dịu dàng.

Nay bá nghiệp chưa thành, mang theo bọn họ bên mình liệu có bất tiện không!?" "Lúc này khác lúc nọ, chính vì đại nghiệp nên mới càng phải mang bọn họ theo!" Tần Phong nghiêm túc giảng giải: "Quân tử giấu tài, chờ thời mà hành động.

Giữ lại ba phần tham tài há sắc để không xa rời thế tục; giữ bảy phần đoan chính để cầu an phận mưu sinh; lộ ra ba phần ngơ ngác để nhìn thấu lòng người; giấu bảy phần trí tuệ sắc sảo để phòng tiểu nhân ám hại..." Ách, đúng đúng đúng!!

Mọi người xung quanh liên tục gật đầu, ngài nói gì cũng đúng hết.

Đồng thời, họ nhìn vào chữ "Đức" trên Vô Tận Kiếm Hạp, nhận thấy Tần Phong quả thực là tấm gương "lấy đức phục người".

Chỉ cần để hắn mở miệng, không quá ba phút là đen cũng có thể nói thành trắng.

Nếu ai dám không gật đầu tán thành thì nghìn thanh thần kiếm sẽ lập tức rút khỏi bao. "Hóa ra đó là lý do Tiểu Bạch nói 'đánh thằng ghét thì vả miệng, đánh gái đẹp thì đánh mông'!" Thiên Quân, Vạn Mã thầm cảm thán trong lòng, nhận ra kẻ hiểu rõ Tần Phong nhất vẫn là con thỏ kia. "Hử!?" Tề Tu Viễn đột nhiên nhíu chặt mày, rút thanh đại đao sau lưng ra.

Vút một tiếng!!

Không một điềm báo trước, gần như trong chớp mắt, thân thể gã nhanh như chớp lao đi vạn trượng, thanh đại đao trong tay lạnh lẽo u ám, đao thế mênh mông như thác đổ, khiến cả không gian như sụp đổ.

Từ lúc Mộc Tú tính ra có người theo dõi, gã đã luôn để ý động tĩnh xung quanh.

Đối phương có lẽ vì khoảng cách quá xa không nghe thấy họ nói gì nên đã nhích lại gần một chút.

Chính cái nhích nhẹ đó đã làm lộ vị trí.

Cùng lúc đó, Thanh Thiên đang ẩn nấp thấy bị lộ liền hiện thân liều chết chống đỡ.

Trong phút chốc, trời đất rung chuyển, năm luồng sáng rực rỡ bắn ra từ năm đầu ngón tay gã, mỗi luồng sáng như xuyên thấu cả bầu trời.

Ầm ầm!!

Hai bên va chạm cực mạnh, tạo ra một cơn bão năng lượng khủng khiếp.

Sắc mặt Thanh Thiên trắng bệch, năng lượng khủng khiếp từng đợt ập đến, dù gã có điên cuồng vận chuyển linh lực cỡ nào cũng không chống đỡ nổi một đao của Tề Tu Viễn, xương cốt trong người bắt đầu rạn nứt vì không chịu nổi áp lực. "Độn!!" Thanh Thiên phun ra một ngụm máu rồi quát khẽ, thân hình hóa thành hư ảnh biến mất. "Muốn chạy sao!!" Ánh mắt Tề Tu Viễn lạnh lùng, định cầm đao đuổi theo. "Bỏ đi!" Tần Phong đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

Ngoài việc Thanh Thiên bị Ma Đồng nô dịch nên dù có bắt về cũng không dùng được ra, hắn quả thực cũng nảy sinh ý định chiêu mộ nhân tài.

Tuy hiện tại bên cạnh hắn nhân tài rất nhiều, có tả hữu hộ pháp Thiên Quân, Vạn Mã, Đạo Đức Thỏ Tiểu Bạch, Hoang Cổ Đệ Nhất Đao Tề Tu Viễn, Hoang Cổ Đệ Nhất Thần Toán Mộc Tú, Kim Sắc Truyền Thuyết Bạch Nhật, Thanh Diện Tu La Quang Thiên, Lam Sắc Yêu Cơ Đông Phương tiểu thư, còn có các tướng lĩnh cầm quân như Bạch Khởi, Thành Xuân, Mộc Thâm, Vạn Lý Lãng, Trần Trường Phong, nhưng duy chỉ thiếu một nhân tài chuyên về ám sát và tình báo như Thanh Thiên. "Tuân lệnh!" Tề Tu Viễn không dám làm trái, lẳng lặng thu đao. "Hử!?" Ánh mắt Tam Lộng đầy vẻ nghi hoặc.

Gã không hiểu Tần Phong có sức hút gì mà khiến Đao Tuyệt Tề Tu Viễn vốn luôn độc hành lại phục tùng như vậy. "Ai đó!?" Ánh mắt Tề Tu Viễn lại trở nên sắc lạnh, nắm chặt chuôi đao nhìn ra phía sau.

Một đám nam nữ trông rất nhếch nhác run rẩy bước ra, khi nhìn thấy Tần Phong đang ngồi trên chiếc xe lăn kiểu Gia Cát Lượng, cảm xúc của họ lập tức bùng nổ. "Thánh Tử, đúng là Thánh Tử đại nhân rồi!!" Nam tử đi đầu không kìm nén được nữa, nước mắt trào ra như suối.

Chương 420

"Ngươi là...

Lý Cực phải không!?" Tần Phong nhận ra ngay, đây chính là Thiểm Thần có tốc độ ngang ngửa Quang Thiên. "Thánh Tử đại nhân, cuối cùng thần cũng đợi được ngài về rồi!!" Lý Cực khóc rống lên, quỳ sụp xuống ôm chặt chân Tần Phong không buông.

Ba năm trước, Tần Phong giao trọng trách "vay tiền" cho hắn, đó là sự tin tưởng to lớn biết bao.

Hắn không phụ sự kỳ vọng, đã vay đủ linh thạch về, nhưng ai ngờ lúc đó Tần Phong đã bị Vũ Lăng Thánh Chủ bắt đi.

Cứ tưởng đợi Tần Phong về là có thể thi triển tài năng, ai ngờ Diệp Long lại dùng Ma Đồng nô dịch khắp nơi.

Đám Thiên Quân, Vạn Mã có Tiên Nô Pháp Ấn thì không sao, còn hắn mỗi ngày đều sống trong sợ hãi, như cô gái nhà lành đợi vị hôn phu mà chỉ sợ bị lão Vương hàng xóm cướp mất đời con gái, không còn mặt mũi nào nhìn mặt người yêu.

Còn những người khác thì không muốn bị Ma Đồng nô dịch nên chuyên môn chờ Tần Phong về để đánh bại Diệp Long. "Thánh Tử đại nhân, ngài phải đòi lại công bằng cho chúng thần!" Những người khác cũng khóc lóc thảm thiết, nhìn Tần Phong như nhìn thấy cứu tinh. "Buông ra, buông ra, đừng có bôi nước mũi lên quần ta!" Tần Phong không chịu nổi cảnh này, vội bảo Thiên Quân, Vạn Mã kéo người ra. "Thú vị đấy!" Tam Lộng hứng thú quan sát, lập tức có ý định ở lại xem kịch hay.

Ma Đồng Diệp Long đấu Trùng Đồng Tần Phong!

Chẳng biết bên nào sẽ áp đảo bên nào đây!

Đêm đó, Tần Phong ngồi trên xe lăn, được Lý Cực đẩy đi dạo sông Tần Hoài.

Cảnh tượng vẫn y như lần trước hắn tới, chiến sự ở tiền tuyến dường như chẳng ảnh hưởng gì đến không khí vui chơi nơi đây. "Lão phu cả đời quang minh lỗi lạc, thật không chịu nổi mấy cảnh này!" Mộc Tú mồm thì chê nhưng mắt cứ nhìn chằm chằm không rời. "Ta là người đã có gia đình!" Tề Tu Viễn tận tụy đi sau Tần Phong, cứ gặp cô nương nào ăn mặc mát mẻ là gã lại liếc trộm một cái thật nhanh.

Còn Tam Lộng đại sư thì như cá gặp nước, liên tục vẫy tay chào hỏi các tiểu thư trên hoa thuyền.

Vì gã là hòa thượng nên khiến các cô nương cứ ríu rít cả lên. "Thánh Tử đại nhân!" Bà chủ của tửu lầu Chúng Nhạc Nhạc thốt lên kinh ngạc, không ngờ Tần Phong lại đến, vội vã bước những bước chân chuyên nghiệp của một tú bà, tiến lên cười nịnh nọt: "Thánh Tử đại nhân, cơn gió nào đưa ngài đến đây vậy?

Chẳng giấu gì ngài, từ hồi ngài đi, mẹ con Uyển Nhi nhà chúng ta nhớ ngài đến mất ăn mất ngủ, chỉ đợi ngài rút pháp bảo ra để giúp họ 'điều trị' thôi đấy." Tần Phong phối hợp diễn trò: "Uyển Nhi cô nương thật sự nhớ ta đến vậy sao!?" "Đương nhiên rồi!" Bà chủ vỗ ngực bảo đảm: "Không chỉ Uyển Nhi, mà các cô nương ở Chúng Nhạc Nhạc này ai cũng nhớ Thánh Tử, đặc biệt là một cô nương mới đến, tên Như Yến, vũ đạo Tây Vực đúng là tuyệt đỉnh.

Để giải khóa kỹ năng bí mật chỉ cần một viên cực phẩm linh thạch, thêm một viên nữa là có thể trải nghiệm sự dịu dàng tột độ.

Tuổi nhỏ, dáng chuẩn, người mềm mại kỹ thuật tốt, đảm bảo Thánh Tử sẽ thấy lâng lâng cho mà xem." "Như Yến cô nương!?" Thiên Quân không nhịn được hỏi: "Có phải vị Như Yến cô nương luôn thành thật đối đãi, không chút giấu diếm với khán giả không!?" "Vị đại ca này đúng là hiểu biết về Như Yến quá đi!" Bà chủ nở nụ cười đầy ẩn ý. "Ai mà cư nhận được một vũ nương thành thật như vậy chứ!?" Tam Lộng lập tức hào hứng, quyết định vào Chúng Nhạc Nhạc ngay. "Được rồi!" Tần Phong cũng lười chọn, bao trọn cả Chúng Nhạc Nhạc luôn.

Cứ ngỡ Tam Lộng đại sư sẽ xem ca múa trước, ai ngờ gã yêu cầu đưa ngay Như Yến vào phòng. "Đại sư đúng là đại sư!" Tần Phong rất khâm phục tính cách không chút giả tạo này của Tam Lộng, hắn cũng vào căn phòng ngay sát vách, chuẩn bị luyện chế thần khí để trợ hứng cho đại sư.

Chỉ là vừa lúc lấy Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh ra, hắn thoáng nghe thấy tiếng động từ phòng bên cạnh.

Tam Lộng: Đến rồi?

Như Yến: Đến rồi.

Tam Lộng: Làm tí?

Như Yến: Làm.

Tam Lộng: Xong rồi!

Như Yến: Xong rồi sao?

Tam Lộng: Xong rồi!

Như Yến: Làm tí nữa?

Tam Lộng: Không làm nữa! "Vãi thật, đại sư đúng là đã nhìn thấu hồng trần!" Tần Phong trong lòng chấn động sâu sắc, mãi mà không bình tĩnh lại được.

Hắn vốn định khi đại sư đang vui vẻ thì tạo ra mấy cái lôi kiếp cho nó xôm, ai ngờ mình còn chưa bắt đầu mà người ta đã kết thúc rồi, hoàn toàn không cho hắn cơ hội tạo lôi kiếp.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đánh nhau dữ dội kèm theo tiếng hét của phụ nữ. "Hử!?" Tần Phong nhíu mày, cảm nhận được có người đang đánh nhau bên ngoài. "Lão đại, Nhất Kiếm đến rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã vội vàng chạy vào báo cáo.

Lúc nãy bọn họ đang ăn lẩu, xem gái đẹp, ai ngờ Nhất Kiếm lại xách Ma Kiếm xông vào. "Vậy sao!?" Tần Phong ngồi xe lăn ra ngoài, gặp lại Nhất Kiếm sau thời gian dài.

Nhất Kiếm mặc bộ đồ đen, tay cầm một thanh trọng kiếm cực lớn tỏa ra luồng hắc quang quỷ dị, trên thân kiếm khắc đầy những phù văn thần bí khó hiểu.

Nhất Kiếm vung kiếm, tà khí ngút trời!

Lý Cực và những người đang giao thủ vội vàng đưa tay chống đỡ, nhưng giây sau đã bị đánh bay không thương tiếc.

Chương 421

"Hoành Tảo Thiên Quân!" "Vạn Mã Bôn Đằng!" Thiên Quân, Vạn Mã không chút do dự rút vũ khí xông lên.

Nhưng Nhất Kiếm chỉ liếc mắt nhìn, dường như chẳng coi hai người ra gì, thanh Ma Kiếm trong tay lại nhẹ nhàng vung lên.

Luồng kiếm quang đầy tà khí không chỉ đánh tan chiêu thức của hai người, mà ngay cả vũ khí Long Cốt do đích thân Đế Tú luyện chế cũng vỡ vụn, Long Lân Giáp trên người cũng nát bấy. "Phụt!!" Thiên Quân, Vạn Mã phun ra một ngụm máu, đập mạnh vào tường rồi văng ra ngoài. "Đây chính là Ma Kiếm sao!?" Tần Phong nhíu mày cảm nhận tà khí nồng nặc.

Hắn nhớ Thiên Quân, Vạn Mã từng kể, Lục Đạo Đế Quân đánh giá Nhất Kiếm rằng, nhờ thanh Ma Kiếm này mà trong vòng trăm năm gã có thể dùng kiếm chứng đạo xưng Đế. "Chủ công!" Mộc Tú với tố chất của một lão thầy bói "trên thông thiên văn dưới tường địa lý", bắt đầu giải thích: "Đây chính là Thượng Cổ Ma Kiếm, mấy vạn năm trước được khai quật từ một di tích thượng cổ.

Phàm là kẻ có được nó đều sẽ trở thành kiếm nô, gây ra biết bao cuộc huyết chiến.

Cuối cùng tổ tiên của Danh Kiếm Sơn Trang vì thương xót chúng sinh nên đã dùng chính bản thân làm cái giá để phong ấn thanh kiếm này tại sơn trang." Tần Phong nhíu mày: "Ý ngươi là Nhất Kiếm đã trở thành kiếm nô!?" "Không giống!" Mộc Tú lắc đầu: "Nghe đồn Thiếu trang chủ của Danh Kiếm Sơn Trang là Thiên Kiếm Chi Thể, có khả năng hiệu lệnh vạn kiếm, nên chắc không phải kiếm khống chế gã, mà là gã đang khống chế kiếm." "Không đúng!" Tần Phong nghĩ ngợi rồi phủ định.

Dựa trên kinh nghiệm của một lão mọt sách mười năm, Ma Kiếm loại này nếu rơi vào tay nhân vật chính thì chắc chắn thời gian đầu sẽ bị phản phệ sống dở chết dở, sau này mới hoàn toàn làm chủ.

Nhưng rơi vào tay nhân vật phản diện thì ngược lại, ban đầu khống chế được, sau này sẽ bị phản phệ thảm hại, thường là lúc phản diện sắp thống nhất thiên hạ.

Cái này gọi là... chết theo kịch bản! "Không đúng sao!?" Mộc Tú hơi ngẩn ra, bắt đầu bấm tay tính toán.

Không tính thì thôi, tính xong thì giật mình, vận mệnh của Nhất Kiếm rất giống với Tần Phong lúc trước, nửa đời đầu thuận buồm xuôi gió, nửa đời sau gặp phải khắc tinh, dù cố gắng thế nào cũng chỉ là công dã tràng.

Điểm khác biệt duy nhất là mệnh cách của Tần Phong đã thay đổi, còn Nhất Kiếm thì vẫn vậy. "Chủ công đúng là thần cơ diệu toán!" Mộc Tú kinh ngạc nhìn Tần Phong.

Gã cứ tưởng tài bói toán của mình là nhất Hoang Cổ, không ngờ Tần Phong chỉ nhìn qua đã thấu suốt cả đời của Nhất Kiếm, dù ở đâu cũng có thể bày mưu tính kế, thao túng đại thế thiên hạ. "Đủ rồi!" Tề Tu Viễn bước lên một bước, chắn trước mặt Nhất Kiếm.

Nhất Kiếm chỉ liếc nhìn: "Sao?

Đao Tuyệt tiền bối định lấy lớn hiếp nhỏ à?

Bản thiếu nhắc nhở ông, đây là Âm Nguyệt Hoàng Triều, là địa bàn của Danh Kiếm Sơn Trang ta." Ong ong!!

Bảy tiếng kiếm reo trong trẻo vang lên, Thất Đại Kiếm Nô của Danh Kiếm Sơn Trang xuất hiện.

Tuy tu vi của họ chỉ đạt đến Quy Nhất Cảnh cửu trọng, nhưng nhờ phối hợp kiếm trận, họ có thể chiến đấu với cả Chuẩn Đế. "Ái chà, hóa ra là Nhất Kiếm thiếu trang chủ!" Bà chủ thấy cả hai bên đều không thể đắc tội, chỉ đành cười xòa: "Thiếu trang chủ giá lâm thật là làm quán chúng tôi thêm phần rạng rỡ..." "Tần Phong, cuối cùng ngươi cũng chịu ra mặt!" Nhất Kiếm nhìn thấy Tần Phong ngồi xe lăn, phớt lờ bà chủ rồi hét lớn: "Bản thiếu muốn quyết đấu với ngươi, để xem Trường Không Thần Kiếm của ngươi sắc bén hơn hay Ma Kiếm của ta mạnh hơn!" "Thằng đần!" Tần Phong chỉ buông lại hai chữ, rồi quay xe lăn định bỏ đi. "Hôm nay ngươi muốn chiến cũng phải chiến, không muốn chiến cũng phải chiến!" Ánh mắt Nhất Kiếm lóe lên sự chấp nhất, cầm Ma Kiếm lao về phía Tần Phong.

Từ nhỏ đến lớn gã luôn là "con nhà người ta", nhưng kể từ sau khi gặp Tần Phong trong cuộc thi sinh tử, toàn bộ hào quang vốn thuộc về gã đã chuyển sang Tần Phong.

Nay gã không tiếc phá bỏ phong ấn Ma Kiếm chỉ để đánh bại Tần Phong, lấy lại vinh quang của mình.

Ngay khi Nhất Kiếm ra tay, Thất Đại Kiếm Nô và Tề Tu Viễn cũng động thủ, một bên muốn ngăn cản, một bên muốn tranh thủ thời gian cho thiếu chủ nhà mình. "Đại Hà Kiếm Quyết!" Tần Phong ngồi trên xe lăn, đôi mắt đột ngột mở to, vô số kiếm khí xung quanh bắt đầu chuyển động điên cuồng. "Ma Kiếm, trảm!!" Nhất Kiếm không chút do dự dùng toàn lực, Ma Kiếm phát ra luồng sáng lạnh lẽo chói mắt.

Ầm ầm!!

Hai bên va chạm cực mạnh, kiếm khí bắn ra tứ phía, làm các cô gái trên hoa thuyền la hét thất thanh. "Phụt!!" Tần Phong đột nhiên phun ra một ngụm máu, Đại Hà Kiếm Quyết cũng tan vỡ ngay lập tức.

Đối mặt với chiêu Ma Kiếm Trảm đang tiến tới như chẻ tre, hắn quả đoạn tung ra kỹ năng diễn xuất đạt giải Oscar, ánh mắt hiện lên vẻ bất lực, như thể thực sự đã cạn kiệt sức lực. "Sao lại có thể như vậy!!" Ánh mắt Nhất Kiếm hiện lên vẻ kinh ngạc, gã không hiểu tại sao Tần Phong lại dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Nhưng gã vẫn không có ý định dừng lại, tiếp tục đâm Ma Kiếm về phía Tần Phong.

Oanh oanh!

Một tiếng rít xé gió đột nhiên vang lên.

Một vầng nguyệt luân màu tím từ xa bay tới, như một lưỡi dao xoay tròn lao thẳng về phía Nhất Kiếm.

Keng một tiếng!!

Tiếng kim loại va chạm chát chúa vang lên, tia lửa bắn tung tóe trên không trung.

Vầng nguyệt luân màu tím chặn đứng ngay trước mặt Tần Phong, ép thanh Ma Kiếm trong tay Nhất Kiếm phải dừng lại. "Đây là Nguyệt Luân của Tử Diên!" Là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, Tần Phong dĩ nhiên nhận ra vũ khí của nàng.

Hắn ngẩng đầu nhìn về hướng Nguyệt Luân bay tới, một bóng dáng xinh đẹp đang đứng lơ lửng giữa không trung, diện bộ đồ tím phấp phới trong gió.

Nhan sắc tuyệt mỹ cùng vầng trăng sáng sau lưng khiến nàng trông như Hằng Nga đang bay về trời. "Ngọ Cao nói không sai, màu tím đúng là rất có vận vị!" Tần Phong không ngờ chỉ vài năm không gặp, Tử Diên đã trở nên xinh đẹp và kiều diễm đến nhường này... "Nữ thần của Nguyệt Thần cung!!" Tiếng kinh hô vang lên không ngớt dọc hai bờ sông Hoài, không ít người vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Nguyệt Thần là một trong bốn vị Tây Đế của Âm Nguyệt hoàng triều, trong mắt bách tính tuyệt đối là tồn tại như thần linh.

Mà Tử Diên quý là nữ thần, là người kế vị của Nguyệt Thần, tự nhiên cũng là vị thần trong lòng họ.

Chương 422

"Càng ngày càng có phong thái của Nguyệt Thần tỷ tỷ rồi!" Tần Phong nhìn Tử Diên trên hư không như một vị nữ thần, mỗi cử chỉ hành động đều toát ra hơi thở tôn quý.

Hoàn toàn khác hẳn với hình tượng 'hàng xóm có nữ nhi mới lớn' hay 'sức nhổ núi khí trùm đời' lúc trước. "Hừ!!" Tử Diên tức giận hừ một tiếng, hóa thành một đạo tử quang bay đi.

Vốn dĩ nàng nghe tin Tần Phong trở về thì vui mừng khôn xiết, chỉ là vì sự dè dặt của nữ nhi nên không đi tìm hắn, ai ngờ ở Nguyệt Thần cung đợi nửa ngày cũng chẳng thấy bóng dáng Tần Phong đâu.

Đến khi nàng dẹp bỏ sự dè dặt đến Thúy Trúc phong mới phát hiện, Tần Phong cư nhiên lại mang về thêm hai nữ nhân.

Quá đáng nhất là việc đầu tiên hắn làm sau khi trở về lại là chạy thẳng đến mười dặm sông Hoài.

Nhà có bao nhiêu mỹ nữ, muốn thân phận có thân phận, muốn diện mạo có diện mạo, muốn vóc dáng có vóc dáng, có điểm nào không bằng lũ nữ nhân kia chứ? "Khí chất thì thay đổi, nhưng tính cách chẳng đổi chút nào!" Tần Phong nhìn Tử Diên giận dỗi rời đi, hoàn toàn không có ý định đuổi theo dỗ dành.

Không giống với những muội tử khác, là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, hắn sớm đã nhìn thấu tâm can Tử Diên rồi.

Chỉ cần tính cách không đổi, hắn có thể 'ăn' nàng cả đời. 'Rầm' một tiếng!!

Tề Tu Viễn vung đao đẩy lùi thất đại kiếm nô, ánh mắt hung quang chắn trước mặt Tần Phong, phảng phất chỉ cần Nhất Kiếm dám ra tay một lần nữa, đừng trách lão đại khai sát giới. "Khụ khụ..." Tần Phong một giây nhập vai, kịch liệt ho khan.

Hắn còn cưỡng ép bức ra một ngụm tiên huyết, phun đầy cả tay.

Khí tức cũng nhanh chóng hạ thấp, một vẻ yếu ớt như sắp chết đến nơi.

Thấy cảnh này, toàn trường sôi sục. "Thánh tử đại nhân sao lại bị thương nặng như vậy!?" "Vừa nãy ngay cả một kiếm của Nhất Kiếm cũng không đỡ nổi, nếu không có nữ thần ra tay thì e là tùng râu rồi." "Lần này Thánh tử đại nhân quyết chiến tại Tử Cấm Chi Điên, chém long mạch Đại Việt, cướp Thái tử phi, làm tăng mạnh sĩ khí Âm Nguyệt hoàng triều ta, bị thương chút chẳng phải rất bình thường sao!?" "Đúng thế, Nhất Kiếm cũng chỉ dám ra tay lúc Thánh tử đại nhân đang bị thương, đợi vết thương lành lại xem, cho gã mười lá gan cũng không dám!" "Nhất Kiếm mà cũng xứng so với Thánh tử đại nhân?

Một kiếm trấn vạn ma, đơn thương độc mã xâm nhập địch trận rồi phong thần, ai có thể bắt chước được chiến tích đó!?" "Đừng có thổi phồng mù quáng, bây giờ Diệp Long đều đã ra tiền tuyến cày công lao quân đội rồi, Tần Phong lại trở về, các ngươi không thấy có gì sai sai sao!?" "Đúng vậy, vết thương kiểu gì mà phải về tận đây dưỡng thương!?" "Nghe nói Tần Phong bị Ngô Vương của Đại Việt đánh trọng thương, trực diện đón đỡ toàn lực một kích!" "Không phải chứ?

Đó là toàn lực một kích của Chuẩn Đế đấy, Tần Phong mới ở Sinh Tử cảnh, không chết đã là kỳ tích rồi!" Mọi người không khỏi run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong đầy vẻ lo lắng.

Tần Phong hiện tại không chỉ là thần tượng của thế hệ trẻ Âm Nguyệt hoàng triều, mà còn là tín ngưỡng của đại quân nơi tiền tuyến, một khi hắn có mệnh hệ gì, đối với sĩ khí sẽ là một cú đả kích khổng lồ.

Mà việc họ có thể tiếp tục hưởng thụ phong hoa tuyết nguyệt hay không, đều phụ thuộc vào các tướng sĩ tiền tuyến đang tắm máu chiến đấu. "Chúng ta...

đi..." Tần Phong khó khăn thốt ra vài chữ, lại ho ra một ngụm máu. "Được!!" Mộc Tú như có hồn diễn viên nhập thể, vội vàng kêu lên: "Mau về Thúy Trúc phong tìm Hữu Dung cô nương, chủ công sắp không trụ nổi nữa rồi!" "Đi!!" Thiên Quân, Vạn Mã, Lý Cực cùng những người khác nhếch nhác bò dậy, ánh mắt nhìn nhóm Nhất Kiếm đầy lửa giận.

Nhưng cuối cùng họ vẫn đẩy xe lăn, vội vàng rời khỏi mười dặm sông Hoài. "May mà đại sư vẫn còn ở đây!" Bà chủ tiệm Phong Tình ngại thân phận Tần Phong nên không dám lên đòi tiền, nghĩ đến Tam Lộng đại sư vẫn còn trong phòng liền thấy yên tâm.

Tiêu xài tối nay, cứ để Tam Lộng đại sư thanh toán vậy!

Về phần Tam Lộng đại sư, sau khi kết thúc chiến đấu chớp nhoáng với Như Yến cô nương, lão đã để nàng đóng vai nữ Bồ Tát, bắt đầu sám hối về trải nghiệm 'đâm lao phải theo lao' mấy ngày trước, đối với cuộc đánh nhau bên ngoài thì coi như không nghe thấy. "Đại sư, ngài lợi hại quá!" Như Yến nghe xong lời sám hối của Tam Lộng, nội tâm chấn động dữ dội.

Nàng vốn tưởng mình đã là người đi đầu thời đại, không ngờ Tam Lộng đại sư còn biết chơi hơn nàng nhiều.

Nhanh chóng, đám người Tần Phong đã về đến Thúy Trúc phong.

Thấy Tử Diên đang đứng một mình giận dỗi bên hồ nhỏ, Thiên Quân, Vạn Mã cũng biết ý mà tránh đi.

Tần Phong mặt dày tiến lên: "Nổi giận à!?" "Ngươi cũng chẳng là gì của bản nữ thần, bản nữ thần tại sao phải nổi giận!" Tử Diên hừ lạnh một tiếng, quay đầu không thèm nhìn hắn. "Miệng cứng lắm đúng không!" Tần Phong tỏ vẻ đã nắm thóp được Tử Diên, nắm lấy tay nhỏ của nàng dùng sức kéo vào lòng, khiến nàng mất thăng bằng ngã ngồi lên đùi hắn. "Ngươi..." Tử Diên định kinh hô một tiếng thì đôi môi hồng đã cảm nhận được một sự mềm mại.

Theo đó hơi thở bắt đầu khó khăn, cơ thể đang căng cứng bỗng chốc mềm nhũn vô lực, mặt nóng bừng lên. "Khá mềm đấy chứ, miệng đâu có cứng đâu!?" Tần Phong nhấm nháp dư vị, còn muốn thử lại lần nữa. "Đáng ghét!!" Gò má Tử Diên đã nhuộm đỏ rực.

Nàng như một con mèo nhỏ cuộn tròn trong lòng Tần Phong không dám ngẩng đầu, hoàn toàn không còn dáng vẻ nữ thần cao quý lúc trước, rõ ràng nàng cực kỳ dính chiêu này của Tần Phong, trong lòng ngọt ngào không thôi.

Tiền tuyến.

Diệp Long vừa mới đến báo danh thì Thanh Thiên cũng bám gót theo sau. "Bảo ngươi đi thám thính vết thương của Tần Phong thế nào, sao ngươi lại về nhanh vậy!?" Diệp Long cau mày hỏi. "Bẩm chủ nhân!" Thanh Thiên thành thật báo cáo: "Thuộc hạ sau khi bị Đao Tuyệt Tề Tu Viễn phát hiện, đã tiết lộ tung tích Tần Phong cho Nhất Kiếm, kết quả Tần Phong ngay cả một kiếm của Nhất Kiếm cũng không đỡ nổi, nếu không có nữ thần của Nguyệt Thần cung ra tay, e là Tần Phong đã bỏ mạng tại chỗ rồi." Diệp Long đột nhiên đứng bật dậy, truy hỏi: "Nói vậy là Tần Phong thực sự bị trọng thương!?" "Đúng vậy!" Thanh Thiên khẳng định gật đầu: "Một kiếm đó của Nhất Kiếm tuyệt đối không nương tay, chỉ cần sơ sẩy một chút là Tần Phong sẽ mất mạng, thuộc hạ không tin Tần Phong lại đem mạng mình ra để diễn kịch, hơn nữa thuộc hạ cảm thấy với địa vị hiện tại của Tần Phong, cũng không cần thiết phải diễn kịch." "Ngươi nói có lý!" Diệp Long suy nghĩ kỹ, cũng thấy mình đa nghi quá rồi.

Bây giờ đang là thời cơ tốt để lập công, Tần Phong giả vờ bị thương lúc này là điều bất hợp lý.

Trừ phi giống như ba năm trước, hắn và Trần Tổ khiến Tần Phong cảm thấy áp lực, ép hắn phải diễn kịch tỏ ra yếu thế.

Nhưng hiện tại Tần Phong có Nguyệt Thần cung, Lam Ma cung ủng hộ, lại nắm giữ nhân tình của tám thành thế lực Hoang Cổ, bản thân còn đột phá Sinh Tử cảnh, nhìn khắp Hoang Cổ chẳng ai có thể ép hắn phải diễn kịch được.

Chẳng lẽ lại có tiên nhân từ trên trời xuống chắc!?

Thanh Thiên lại nói: "Chủ nhân, Hữu Dung cô nương của Dược Thần cốc luôn đi theo Tần Phong, thuộc hạ kiến nghị phải hành động sớm, tránh đêm dài lắm mộng." Diệp Long im lặng một hồi rồi hỏi: "Tần Phong hiện tại đang làm gì!?" Thanh Thiên trả lời: "Theo tin từ người giám sát, dạo này hắn đang mê mẩn câu cá..." Tại Thúy Trúc phong, bên bờ suối nhỏ.

Tần Phong đang ngồi trên xe lăn, thong thả cầm cần câu cá.

Vì Tử Diên là nữ thần Nguyệt Thần cung, trong lúc Nguyệt Thần ra tiền tuyến, mọi việc lớn nhỏ của cung đều cần nàng xử lý, điều này vô tình tạo cơ hội cho Tần Phong hưởng lạc.

Chương 423

Chỉ thấy Thái tử phi quỳ bên cạnh Tần Phong, thanh nhã pha trà cho hắn; Hồng Hạnh bị hắn dùng bí mật của Bách Hợp đe dọa nên ngoan ngoãn bóp chân cho hắn; Hữu Dung bị hắn dùng bệnh án giả đe dọa phải đút nho cho hắn ăn, thỉnh thoảng nàng còn lén ăn vụng vài quả.

Còn Phong Tình thì vui vẻ bóp vai cho Tần Phong, ánh mắt cứ đảo qua đảo lại giữa Hữu Dung và Thái tử phi, cân nhắc xem có nên chấp nhận cuộc sống 'một chồng ba vợ' hay không. "Xã hội phong kiến vạn ác thật mà!" Tần Phong trong lòng không ngừng khiển trách, nhưng cơ thể lại rất thành thật mà tận hưởng. "Chủ công!!" Mộc Tú đột nhiên chạy tới, mặt đầy kích động: "Quả nhiên không ngoài dự liệu của ngài, thuộc hạ vừa gieo một quẻ, Diệp Long đã bí mật rời tiền tuyến trở về rồi." "Bình thường thôi!" Tần Phong ăn quả nho Hữu Dung vừa bóc, thản nhiên nói: "Với tính cách của Diệp Long, căn bản không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, chắc chắn sẽ nghĩ đến chuyện thừa lúc ta bệnh để lấy mạng ta." Mộc Tú lại lo lắng: "Nhưng nhìn từ quẻ tượng, Diệp Long lần này chuẩn bị rất kỹ, sát cơ rất nặng, hình như là đến từ Hắc Kỳ quân - một trong bốn đại quân bài của Âm Nguyệt hoàng triều." "Hắc Kỳ quân!!" Tần Phong cau mày: "Ngươi nói là Diệp Long đã dùng Ma Đồng khống chế Hắc Kỳ quân!?" "Đúng vậy!" Mộc Tú nghiêm túc gật đầu: "Quẻ tượng cho thấy vận mệnh của Diệp Long đã đan xen cùng Hắc Kỳ quân, cho dù Hắc Kỳ quân không bị Ma Đồng của hắn nô dịch hoàn toàn, nhưng điều động một phần binh lực thì chắc chắn không thành vấn đề." "Thế thì hơi rắc rối đây!" Tần Phong rơi vào trầm tư, cảm thấy sự việc có chút hóc búa.

Dù hắn khống chế được ba trong bốn đại quân bài của Âm Nguyệt hoàng triều, nhưng họ đều đang ở tiền tuyến, mà Hắc Kỳ quân lại đóng quân gần kinh đô, được coi là phòng tuyến cuối cùng bảo vệ hoàng triều.

Một khi Diệp Long có thể điều động binh mã từ Hắc Kỳ quân, dù hắn có thể đánh lui thành công thì cũng chắc chắn sẽ lộ chuyện mình đang giả vờ phế vật, cái tát hộ Lâm Tam trước đó coi như uổng phí. "Chủ công!" Mộc Tú đột nhiên nhắc nhở: "Hay là đi tìm vị ở Thiên Hương cốc kia giúp đỡ, bà ấy có cách khắc chế Ma Đồng của Diệp Long, đó cũng là chỗ dựa khiến Lục Đạo Đế Quân dám để Diệp Long làm xằng làm bậy." "Thiên Hương cốc!?" Tần Phong ngẩn người, ký ức liên quan hiện về.

Hoang Cổ tứ đại mỹ nhân thì Âm Nguyệt hoàng triều chiếm mất ba vị: Nguyệt Thần của Nguyệt Thần cung, Lam Ma của Lam Ma cung, và Tửu Tiên của Thiên Hương cốc.

Nghe nói vị Tửu Tiên này năm đó là người có thiên phú mạnh nhất trong tứ đại mỹ nhân, nhưng không biết vì lý do gì mà suốt ngày trốn trong Thiên Hương cốc mượn rượu giải sầu, không màng tu luyện.

Chỉ cần bà ấy chuyên tâm một chút, Âm Nguyệt hoàng triều đã là ngũ đế đồng triều rồi.

Đám nữ nhân xung quanh ánh mắt rực lửa hóng hớt, vội hỏi: "Mộc Tú tiền bối, rốt cuộc lý do gì khiến Tửu Tiên suốt ngày say khướt vậy!?" "Haiz..." Mộc Tú thở dài: "Bà ấy đang đợi một người vĩnh viễn không thể cưới mình." "Người vĩnh viễn không thể cưới!?" Hồng Hạnh lập tức thốt lên: "Người yêu của bà ấy chết rồi sao!?" "Không phải!" Mộc Tú lắc đầu: "Người bà ấy đợi là một nữ nhân!" "Nữ nhân đó là ai!?" Hồng Hạnh càng kích động hơn, không thể chờ đợi được câu trả lời. "Nữ nhân!?" Tần Phong cũng ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía Hồng Hạnh và Phong Tình. "Nhìn bản công chúa làm gì!?" Hồng

Hạnh chột dạ một cách lạ lùng, ra hiệu mình chỉ chơi bời chút thôi. "Chính là Tiếu Bách Hợp, một trong Tam Quái!" Mộc Tú nhìn về phương xa, lẩm bẩm: "Nữ tử này thường xuyên mặc nam trang, thích làm hái hoa đạo tặc đêm hôm đột nhập khuê phòng của các thiếu nữ chưa chồng, tinh thông một trăm linh tám bộ động tác, hai mươi tám loại thủ pháp, bất cứ nữ tử nào bị nàng ta 'ghé thăm', không ai là không lưu luyến không quên, vì nàng ta mà thề không lấy chồng cũng không ít." "Vô lý vậy sao!?" Tần Phong nghe xong nội tâm chấn động dữ dội.

Một nữ nhân đi làm hái hoa đạo tặc đã đủ kỳ quặc rồi, cư nhiên còn có thể khiến nữ nhân khác vì mình mà không gả cho ai, cánh đàn ông bọn hắn rốt cuộc là kém ở điểm nào chứ!? "Tam Quái mà, chẳng có ai là người bình thường cả!" Mộc Tú nhún vai, quay lại chủ đề chính: "Chủ công, chúng ta có nên đi mời Tửu Tiên tới giúp không!?" "Không cần!" Tần Phong suy nghĩ một lát rồi nói: "Với tu vi hiện tại của Diệp Long, e là vẫn chưa thể hoàn toàn chưởng khống Hắc Kỳ quân, hơn nữa dù có chưởng khống được đi nữa, hắn cũng không dám điều động quá nhiều nhân mã tới đối phó chúng ta." "Chủ công nói có lý!" Mộc Tú gật đầu đồng tình.

Đừng nhìn Diệp Long hiện tại dương dương tự đắc, nhưng đó là với tiền đề không chạm tới điểm mấu chốt của Lục Đạo Đế Quân, một khi để Đế Quân biết hắn nhúng tay vào Hắc Kỳ quân, chắc chắn sẽ dùng thủ đoạn lôi đình trấn áp hắn ngay.

Cho nên chỉ cần Diệp Long còn chút trí tuệ, sẽ không dám quang minh chính đại điều động Hắc Kỳ quân. "Ta cũng không muốn như vậy đâu!" Tần Phong thở dài bất lực, móc ra một bình 'Heo nái cũng phát điên'. "Cái này là..." Ở cùng Tần Phong lâu như vậy, đám nữ nhân tự nhiên nhận ra đây là thứ gì.

Chỉ thấy Phong Tình hai mắt phát sáng, mong chờ cuộc sống 'một chồng ba vợ'; Thái tử phi thẹn thùng cúi đầu, không ngờ vẫn không tránh được; Hồng Hạnh nghiến răng nghiến lợi, biết ngay Tần Phong là hạng người này; Hữu Dung thì tuyệt vọng nhắm mắt, bắt đầu điên cuồng não bổ kịch bản: 'Tuổi trẻ chưa trải sự đời, Tiểu Y Tiên tuyệt mỹ rơi vào tay đại ma vương tra nam'.

Đêm đó.

Thiên Quân, Vạn Mã theo lệnh Tần Phong, luôn chú ý động tĩnh của Hắc Kỳ quân, thành công phát hiện một đội quân vài vạn người thừa dịp đêm tối rời khỏi doanh trại, tiến về kinh đô với tốc độ cực nhanh.

Nhưng khi đi ngang qua mười dặm sông Hoài, họ bỗng cảm thấy cơ thể nóng rực một cách lạ thường.

Chỉ thấy Thiên Quân, Vạn Mã sớm đã theo lộ trình Mộc Tú tính toán, rải 'Heo nái cũng phát điên' trên con đường họ đi qua, mà cách đó không xa chính là mười dặm sông Hoài đèn hoa rực rỡ. "Tiểu ca ca, tới đây đi!" "Tiểu ca ca, nô gia có đẹp không!?" Tiếng nũng nịu của nữ nhân trên thuyền truyền lại, khiến đám Hắc Kỳ quân cách đó không xa tâm thần bấn loạn. "Đại ca, có yêu tinh!!" Binh sĩ Hắc Kỳ quân mặt đầy chính nghĩa, tỏ ý muốn lên trước trừ yêu vì dân. "Làm!!" Đại ca cầm đầu nhìn đám yêu tinh không xa kia, kiên quyết không thể để chúng tiếp tục gây họa nhân gian.

Gã dẫn đầu vài vạn binh sĩ Hắc Kỳ quân xông thẳng vào mười dặm sông Hoài, lập tức một trận 'chiến đấu' kịch liệt nổ ra, đám 'yêu tinh' còn thử phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn bị bao vây chia cắt. "Thuận lợi hơn ta tưởng!" Tần Phong thấy đối phương cắn câu liền hạ lệnh tăng liều lượng, nhất quyết phải khiến họ mất sạch sức chiến đấu vào ngày mai.

Không bao lâu sau, mặt hồ gợn sóng lăn tăn, hai bên bờ tiếng kêu rên không dứt...

Ngày thứ hai.

Thúy Trúc phong.

Diệp Long hoàn toàn không có ý định che giấu tung tích, vẻ mặt tự tin đầy mình đến tìm Tần Phong. "Đứng lại!" Thiên Quân, Vạn Mã cau mày, đưa tay ngăn Diệp Long lại. "Tần huynh, không phải ngươi mời vi huynh tới câu cá sao!?" Diệp Long không thèm để ý hai người kia, nhìn về phía Tần Phong bên bờ suối.

Tần Phong vẫn ngồi trên xe lăn, thong thả thả câu, một vẻ 'hái cúc dưới giậu đông, thong dong nhìn núi Nam' của cuộc sống về hưu, chỉ là sắc mặt còn trắng bệch hơn lần trước gặp mặt. "Diệp huynh đúng là người giữ lời!" Tần Phong thấy đối phương không đội mũ bảo hiểm liền mỉm cười, cũng không ngạc nhiên vì sự xuất hiện công khai này.

Nếu là các Thánh tử khác tranh đoạt đế vị, chắc chắn sẽ dùng mọi cách để dồn đối phương vào chỗ chết, tuyệt không cho cơ hội lật mình.

Nhưng hai người bọn hắn, một người có Tiên Nô Pháp Ấn, một người có Ma Đồng nô dịch, đều có thể thôn tính đối phương làm của riêng, chưa đến mức vạn bất đắc dĩ, chẳng ai muốn giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm. "Tần huynh mời, vi huynh sao dám không tới!" Diệp Long thản nhiên đi qua Thiên Quân, Vạn Mã, đến bên suối cầm lấy cần câu thả xuống, như bằng hữu lâu năm hỏi: "Nghe nói ngươi bị thương mà vẫn không yên phận, mấy ngày trước còn chạy đến mười dặm sông Hoài tìm vui!?" "Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu!" Tần Phong sảng khoái thừa nhận: "Chỉ tiếc gặp phải Nhất Kiếm, phá hỏng nhã hứng của ta." "Nhất Kiếm hai năm nay cậy có Ma kiếm trong tay, đúng là khá kiêu ngạo!" Diệp Long vừa nói vừa vào chủ đề chính: "Lục Đạo Đế Quân đánh giá Nhất Kiếm rất cao, không ngoại trừ khả năng sẽ lập gã làm Thánh tử để cân bằng giữa ngươi và ta, hay là sau này ngươi theo vi huynh đi!?" "Theo ngươi!?" Tần Phong phong khinh vân đạm: "Không biết ai cho Diệp huynh sự tự tin đó, cư nhiên dám mở miệng bảo ta theo ngươi!?" "Tần huynh hà tất phải cố chấp như thế!" Diệp Long biết Tần Phong không dễ dàng thỏa hiệp, thong thả uy hiếp: "Ngươi hiện tại đang trọng thương, ta lại ở gần ngươi thế này, thực sự đánh nhau thì người chịu thiệt chắc chắn là ngươi..." Lời còn chưa dứt, vèo một tiếng!

Thiên Quân, Vạn Mã toàn thân năng lượng bùng nổ, ánh mắt cảnh cáo Diệp Long đừng có làm càn. "Khặc khặc khặc..." Diệp Long khinh miệt liếc nhìn, không nhịn được cười nói: "Thú thật với Tần huynh, ta đã điều động vài vạn Hắc Kỳ quân bao vây Thúy Trúc phong rồi, hiện tại Nguyệt Thần, Lam Ma, Đế sư, Lục Đạo Đế Quân đều không có nhà, ngươi đã là cá nằm trên thớt, khó mà thoát khỏi lòng bàn tay ta." Tần Phong liếc nhìn nói: "Nói vậy là Diệp huynh chắc chắn ăn tươi nuốt sống được ta rồi!" "Sao?

Tần huynh còn muốn vùng vẫy!?" Miệng Diệp Long nói rất thoải mái, nhưng trong lòng không khỏi cảnh giác, não bộ nhanh chóng rà soát xem có sơ hở gì không.

Theo tin tức từ Thanh Thiên, Tần Phong mấy ngày nay không hề rời khỏi Thúy Trúc phong, không phải câu cá hưởng lạc thì cũng là sống kiếp địa chủ vạn ác.

Hiện tại xung quanh trừ Thiên Quân, Vạn Mã ra cũng không có mai phục, gã không hiểu vì sao Tần Phong lúc này vẫn có thể bình tĩnh đến thế. "Cá cắn câu rồi!" Tần Phong đột nhiên dùng sức giật cần câu, đồng thời đứng phắt dậy khỏi xe lăn. "Ngươi không sao!?" Sắc mặt Diệp Long lập tức đại biến, biết mình lại trúng kế rồi. "Khặc khặc khặc, làm gì có ai đi câu cá mà không đội mũ bảo hiểm chứ!" Tiểu

Bạch đột nhiên phát ra tiếng cười đặc trưng của phản diện, biến mất khỏi vai Tần Phong. "Không xong!!" Diệp Long cảm nhận được không gian dao động, vội vàng hoàn thần muốn né tránh.

Chương 424

Nhưng Tiểu Bạch không cho gã lấy một cơ hội, giơ gạch đạo đức trong tay đập mạnh vào đầu gã. 'Rầm' một tiếng!!

Diệp Long chỉ thấy đầu óc choáng váng, trước mắt tối sầm lại.

Vút một tiếng!!

Một mũi tên xuyên vân đột nhiên bắn thẳng lên trời, nổ tung thành một chữ 'Long'.

Thanh Thiên đang ẩn nấp gần đó thấy Tiểu Bạch ra tay liền dứt khoát bắn tên tín hiệu triệu hoán vài vạn Hắc Kỳ quân mai phục xung quanh, còn mình thì nhanh chóng lao tới giải cứu Diệp Long. "Định chạy đi đâu!" Thiên Quân, Vạn Mã hừ lạnh một tiếng, lao lên ngăn cản.

Tuy nhiên do trang bị dòng Long của hai người đã bị Nhất Kiếm đánh nát, dẫn đến chiến lực giảm sút, không thể thành công ngăn được Thanh Thiên.

Vút!!

Thanh Thiên đánh lui Tiểu Bạch, giúp Diệp Long thoát khỏi trạng thái choáng váng. "Sát!!" Vài vạn Hắc Kỳ quân thấy tín hiệu lập tức xông ra từ bốn phương tám hướng. "Đừng hoảng, mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát!" Diệp Long thấy vài vạn quân xuất hiện liền thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng gã nhanh chóng nhận ra điều bất ổn, do vài vạn quân đêm qua chiến đấu tại sông Hoài tới sáng, dẫn đến hai chân bủn rủn, xông lên một cách yếu ớt vô lực. "Để lại người sống!" Tần Phong thản nhiên nói một câu rồi thu hồi tầm mắt. 'Oanh long long'!!

Trên Thúy Trúc phong từng luồng khí tức bùng nổ.

Thiên Quân, Vạn Mã, Lý Cực cùng những người khác xông ra như hổ lạc bầy dê, còn có Tử Diên dẫn người của Nguyệt Thần cung tới chi viện, mọi thứ diễn ra cứ như đã được tập dượt từ trước. "Sao có thể như vậy!?" Diệp Long phát điên, không hiểu vì sao mình lại bị bắt thóp hoàn toàn. "Bởi vì chúng ta đã dự đoán được dự đoán của ngươi!" Lời Tần Phong vừa dứt, hắn đã xuất hiện bên cạnh Diệp Long, quạt xếp trong tay mang theo kiếm ý sắc bén đâm về phía gã. "Tần Phong, ngươi thực sự tưởng ngươi đã thắng sao!?" Đôi mắt Diệp Long bỗng rực lên ánh sáng đỏ rực, không gian xung quanh cũng theo đó mà vặn vẹo. "Đây chính là năng lực nô dịch người khác của Ma Đồng sao!?" Tần Phong chỉ mới đối thị một cái đã bị kéo vào một thế giới huyết sắc.

Một đoàn máu đặc quánh bắt đầu hội tụ trên người hắn, định xâm nhập ý thức để nô dịch hắn, nhưng giây tiếp theo, ý chí bất khuất của hắn phát động, thế giới huyết sắc của Diệp Long lập tức tan vỡ. "Sao có thể!!" Diệp Long không thể tin nổi kinh hô, không hiểu Tần Phong làm sao thoát ra được. "Ngươi tưởng Tần Phong ta có được ngày hôm nay là do Nam Phong công chúa thổi phồng lên chắc!?" Tần Phong hoàn toàn không cho Diệp Long cơ hội phản kháng, quạt xếp trong tay nhanh chóng điểm vào ngực gã. "Phựt!!" Diệp Long phun ra một ngụm máu, định lùi lại né tránh. "Khặc khặc khặc, đã bảo đi câu cá phải đội mũ bảo hiểm rồi mà!" Tiểu Bạch lại xuất hiện phía sau Diệp Long, phát ra tiếng cười phản diện, gạch đạo đức lại một lần nữa đập thẳng vào đầu gã. 'Rầm'!!

Diệp Long lại thấy đau đầu, trước mắt lại tối thui. "Chủ nhân!!" Thanh Thiên biến sắc, định lên cứu người.

Nhưng Tần Phong không cho gã cơ hội, hắn búng tay một cái, cả thế giới như bị nhấn nút tạm dừng, rồi hắn nhanh chóng lao đến trước mặt Thanh Thiên.

Hắn vung tay điểm vào người gã, phong tỏa hoàn toàn các đại huyệt. "Haiz, thời gian tạm dừng lại dùng sai chỗ rồi!" Tần Phong thở dài bất lực, thời gian sau đó khôi phục bình thường... "Phựt!!" Thanh Thiên phun máu, năng lượng toàn thân tiêu tán. 'Rầm' một tiếng, Tiểu Bạch dùng gạch đập gục Diệp Long xuống đất, choáng váng mãi mới tỉnh lại.

Nhưng khi thấy cục diện hiện tại, Diệp Long thầm kêu thôi xong đời rồi.

Chỉ thấy Tần Phong đã mở Vô Tẫn Kiếm Hạp, nghìn thanh thần kiếm bao vây lấy gã, mũi kiếm đều chỉ thẳng vào gã.

Bên cạnh là Thanh Thiên nằm gục không còn sức chiến đấu, vài vạn Hắc Kỳ quân tuy vẫn đang phản kháng nhưng chiến lực rõ ràng đã giảm mạnh.

Đừng nói là đánh thắng, chắc chắn là cứu không kịp gã rồi. "Diệp huynh!" Tần Phong mỉm cười: "Ngươi cũng không muốn để Lục Đạo Đế Quân biết ngươi tự ý rời tiền tuyến, lại còn nhúng tay vào Hắc Kỳ quân chứ!?" "Ngươi..." Mặt Diệp Long biến đổi như lật bánh tráng, vừa muốn cứng vừa muốn hèn.

Nhưng khốn nỗi cán chổi đã nằm trong tay Tần Phong, gã không có tư cách mặc cả, muốn giữ mạng thì chỉ có thể nghe theo lời Tần Phong. "Ngươi muốn gì!?" Diệp Long nghiến răng nghiến lợi, trong lòng ấm ức không thôi.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, gã vạn lần không tin nổi một kẻ mạnh kinh khủng như thế này lại đi chơi khổ nhục kế, thậm chí không tiếc dùng mạng làm tiền cược để đón đỡ toàn lực một kích của Chuẩn Đế. "Nay quần ma chư thần trỗi dậy, thiên hạ đại loạn, ta tuy không có ý tranh bá, nhưng hiểu thấu nỗi khổ của thương sinh, chỉ nguyện quét sạch phương Tây, bảo vệ một góc phù thế này, ngươi có sẵn lòng trợ ta không!?" Tần Phong nhìn mây trời xa xăm thở dài, phảng phất cả người đang tỏa ra hào quang chính nghĩa. "Công tử đại nghĩa!" Thái tử phi tò mò ló đầu nhìn, trong mắt toàn là Tần Phong qua lớp 'kính lọc' ngưỡng mộ. "Lý tưởng của hắn cư nhiên là vì thiên hạ thương sinh!!" Hồng Hạnh đôi mắt lấp lánh, trong lòng thầm thừa nhận Tần Phong lúc này siêu cấp soái. "Đây thực sự là tên đại ma vương hở chút là giết người mà mình biết sao!?" Hữu Dung tim đập loạn nhịp như hươu chạy, lại bắt đầu tự công hãm bản thân.

Không biết là kịch bản 'Yêu đại ma vương vì thiên hạ' hay là 'Ma vương này không lạnh lùng lắm'. "Chủ nhân muốn tranh đoạt thiên hạ!" Phong Tình nội tâm lập tức rối bời, không biết việc phá hoại hậu cung của Tần Phong có tính là phản bội không. "Ngươi coi ta là kẻ ngốc sao!?" Diệp Long lộ vẻ giễu cợt.

Mấy lời của Tần Phong vừa rồi chỉ lừa được mấy kẻ khốn khổ bôn ba vì cuộc sống thôi, anh hùng thực sự không bao giờ tin vào cái gọi là 'vì thiên hạ thương sinh', nói trắng ra chỉ là cái cớ để mình làm hoàng đế mà thôi.

Chương 425

"Các hạ đã lợi hại thế này, vậy ta không thể giữ ngươi lại rồi!" Tần Phong thấy Diệp Long không diễn theo kịch bản, không rơi lệ hò hét gặp được minh chủ, liền dứt khoát kết kiếm quyết chuẩn bị ra tay. "Đợi đã!!" Diệp Long thấy Tần Phong cũng không diễn theo kịch bản, hoàn toàn không có ý định thuyết phục thêm, liền dứt khoát đầu hàng, tỏ ý sẵn lòng trợ giúp Tần Phong cứu vớt thiên hạ.

Tần Phong xác nhận lại: "Đây là ngươi tự nguyện, ta không ép ngươi nhé!" "Vâng, ta tự nguyện!" Diệp Long nhìn nghìn thanh kiếm đang chỉ vào đầu mình, chỉ có thể uất ức gật đầu chọn gia nhập. 'Chát' một tiếng!!

Tần Phong không đợi Diệp Long đổi ý, nhanh chóng đánh lên người gã một đạo Tiên Nô Pháp Ấn. "Sao có thể!?" Diệp Long không thể tin nổi nhìn đôi bàn tay mình, cảm thấy thực lực tăng vọt gấp năm lần, còn có cảm tri về sát ý, tiêu trừ nhân quả... khiến gã có cảm giác như đang nằm mơ.

Vì không phải thực tâm nhận chủ, Diệp Long nhanh chóng nảy sinh ý nghĩ khác.

Nhưng ý nghĩ đó vừa lóe lên, một cơn đau thấu linh hồn đã quét sạch toàn thân, phảng phất như bị ném vào dung nham thiêu đốt. "A..." Diệp Long ôm đầu, lăn lộn la hét trên đất.

Tần Phong đã sớm quen với việc này, lại ngồi lại xe lăn giả vờ suy nhược.

Vút một tiếng!!

Một tàn ảnh cấp tốc xé rách hư không lao tới, tóm lấy Diệp Long và Thanh Thiên biến mất, đồng thời hạ lệnh rút lui cho vài vạn Hắc

Kỳ quân. "Chủ công!" Tề Tu Viễn xuất hiện nói: "Người tới là thống soái của Hắc Kỳ quân!" "Thống soái Hắc Kỳ quân!?" Tần Phong thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, không ngờ Diệp Long đã hoàn toàn chưởng khống Hắc Kỳ quân.

Nhưng tiếc là hiện tại Diệp Long đã bị hắn đánh Tiên Nô Pháp Ấn, từ nay về sau những kẻ bị Ma Đồng nô dịch đều thuộc về hắn hết, ba trong bốn đại quân bài của Âm Nguyệt hoàng triều coi như xong đời.

Tề Tu Viễn hỏi tiếp: "Chủ công, những tên Hắc Kỳ quân đang rút lui có cần diệt khẩu không!?" "Không cần, cứ để chúng đi!" Tần Phong cầm lấy cần câu, tiếp tục câu cá. "Rõ!" Tề Tu Viễn gật đầu hiểu ý, thân ảnh biến mất.

Lúc này trời đã dần tối, những ngôi sao bắt đầu lấp lánh.

Mộc Tú nhìn những ngôi sao trên trời, lẩm bẩm: "Đế tinh hào quang rực rỡ, vạn tinh tranh huy, đây chính là hồi quang phản chiếu, sự cuồng hoan cuối cùng.

Mà giữa vạn tinh còn ẩn giấu một viên Tử Vi Đế Vương tinh và một viên Tử Vi Tham Lang tinh, nhưng tại sao cả hai viên đều thu liễm hào quang, chủ nhân rốt cuộc là kẻ đồ tể Tham Lang hay là vị hoàng đế cứu thế!?" "Tên lừa đảo lớn!!" Tử Diên tức giận đi tới bên cạnh Tần Phong, phát hiện mình lại bị lừa.

Từ khi biết Tần Phong trọng thương, nàng đã một mình chạy đôn chạy đáo chịu đựng áp lực, vừa nãy nếu không thấy hắn nhảy nhót đánh Diệp Long, chắc nàng còn bị hắn dắt mũi làm trâu làm ngựa đến bao giờ nữa. "Ta không có mà!" Tần Phong mặt đầy vô tội, ra hiệu là nàng đâu có hỏi. "Hù hù!!" Tử Diên hít sâu mấy hơi để bình tĩnh lại, không thèm tranh luận với Tần Phong nữa.

Vì từ nhỏ tới lớn nàng chưa bao giờ thắng nổi cái lưỡi của hắn, nếu tiếp tục cãi nhau chỉ tổ rước bực vào thân, cách tốt nhất là ngó lơ hắn. "Đừng giận nữa, ta mời nàng cùng xem mặt trời mọc." Tần Phong nắm lấy bàn tay nhỏ của Tử Diên, chuẩn bị lên đỉnh núi đợi bình minh. "Xem mặt trời mọc!?" Gò má Tử Diên thoáng hồng, nhớ lại một câu nói của đại di.

Khi một nam tử lấy cớ rủ nữ tử cô độc trải qua một đêm, thì đêm đó chưa chắc đã đi vào giấc mộng, mà sáng sớm thứ hiện lên cũng chưa chắc đã là mặt trời. "Lưu manh!" Tử Diên là một đại cô nương chưa chồng, sao chịu nổi kiểu thả thính này của Tần Phong, mặt đỏ bừng như thỏ con bỏ chạy mất dạng. "Chuyện gì vậy!?" Tần Phong mặt đầy ngơ ngác, không hiểu có vấn đề gì.

Hắn chỉ vì buổi sáng không dậy nổi để hấp thụ Hồng Mông Tử Khí, nên định thức trắng đêm luôn, tiện thể rủ Tử Diên xem mặt trời mọc.

Sao lại thành lưu manh rồi!?

Định đuổi theo hỏi cho rõ thì Tam Lộng đại sư mặt mày u ám xuất hiện.

Lần trước đánh hội đồng bỏ mặc lão một mình đã đành, lần này hưởng lạc lại bỏ mặc lão, hại lão ở mười dặm sông Hoài làm công ba ngày mới trả hết tiền.

Sau này mà còn tin cái miệng của Tần Phong nữa, lão thề sẽ bị thiên lôi đánh chết. "Đại sư, thật ngại quá!" Tần Phong liên tục xin lỗi: "Việc này đúng là lỗi của ta, hay là đại sư đưa ra ít dược liệu, ta miễn phí luyện chế cho ngài một món thần khí thế nào..." Thần khí!?

Khuôn mặt âm trầm của Tam Lộng đại sư lập tức nở nụ cười.

Ở Hoang Cổ, Thần binh cũng chỉ có mười kiện, Thượng cổ Thần binh lại càng phải xem duyên phận, không phải cứ muốn là có, sở hữu được một kiện Thánh khí đã là tổ tiên hiển linh rồi.

Nếu nói lão không có ý đồ gì với Thần khí thì tuyệt đối là lừa người.

Chỉ là uy tín của Tần Phong có còn đáng tin nữa không!?

Lão, một yêu tăng hai tay đẫm máu còn có điểm dừng, chưa bao giờ nợ tiền đánh bạc hay tiền chơi gái, nhưng Tần Phong cái thằng lão lục vô sỉ này, lão luôn cảm thấy giới hạn của hắn cực kỳ linh hoạt. "Đại sư yên tâm!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Tần Phong ta làm người luôn dựa vào lương tâm, lần trước hoàn toàn là sự cố đột xuất.

Lần này chỉ cần đại sư mang dược liệu đến, ta có thể luyện chế ngay trước mặt ngài.

Nếu vũ khí ra lò không dẫn tới lôi kiếp, Tần Phong ta nguyện lấy cái chết tạ tội!" Lương tâm!?

Tần Phong cư nhiên nói hắn có lương tâm!?

Mộc Tú và Tề Tu Viễn hoàn toàn đứng hình, rất muốn biết tại sao hắn có thể nói ra lời đó mà không thấy buồn cười.

Nếu bọn họ đoán không lầm, xác suất cao là Tần Phong sẽ ăn bớt nguyên liệu.

Dù sao thì pho tượng kim thân thần khí Địch Già Phật Chủ kia bọn họ vẫn còn nhớ như in, dự án mười tỷ mà hắn dám làm ra cái công trình đáng giá tám ngàn đồng, người có chút lương tâm nào cũng chẳng thể làm ra loại chuyện đó. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, niệm một câu phật hiệu rồi nói: "Bần tăng đương nhiên tin tưởng thi chủ, chỉ là bần tăng là người xuất gia, trên người không có linh thạch, càng không có dược liệu gì cả." "Vậy thì chịu rồi!" Tần Phong thở dài một tiếng: "Ta vốn định nếu dược liệu đủ sẽ luyện chế cho đại sư một cây pháp trượng, một chiếc cà sa, một cái bát vu và một chuỗi phật châu, nâng cấp toàn diện phong cách cho đại sư, xem ra là ta huyễn hoặc quá rồi..." "Không có, thi chủ tuyệt đối không huyễn hoặc!" Tam Lộng đại sư rốt cuộc vẫn không chịu nổi cám dỗ, dứt khoát ngắt lời: "Trên người bần tăng không có dược liệu, nhưng Đại Quang Minh tự thì có.

Thi chủ hãy đợi ở đây vài ngày, bần tăng đi hóa duyên một chút sẽ về ngay." Nói xong, thân hình lão hóa thành một đạo hồng quang biến mất giữa trời đêm. "Đại Quang Minh tự thật đáng thương!" Ánh mắt Tề Tu Viễn tràn đầy vẻ đồng tình, trong lòng thầm mặc niệm ba phút.

Chương 426

Hiện tại Đại Quang Minh tự sau khi bị Tần Phong giày vò một trận, gần như đã hoàn toàn mất đi khả năng chống lại chiến lực cấp cao như yêu tăng Tam Lộng.

Nói cách khác, số bảo vật còn lại trong kho báu cuối cùng vẫn không thoát khỏi ma trảo của Tần Phong.

Tại một ngôi làng nhỏ không xa Đại Quang Minh tự.

Một tiểu sa di dáng người nhỏ nhắn, tỏa ra mùi thơm cơ thể, gương mặt thanh tú đang khoanh chân ngồi thiền trên một tảng đá, thu hút không ít ánh nhìn của đám đàn ông trong thôn.

Người này là do một thư sinh trong thôn nhặt về vài ngày trước.

Khi mới được nhặt về, toàn thân nhếch nhác, ánh mắt đờ đẫn, không nói lời nào, cứ thế ngồi thiền trên đá không ăn không uống.

Dù mưa gió bão bùng cũng không hề nhúc nhích. "Sư phụ, đồ nhi tại sao phải trải qua nhiều khổ nạn như vậy!?" Tiểu sa di lộ ra biểu tình thống khổ, chính là Phương Trường đã đổi tên thành Khổ Đa.

Vốn tưởng nhập môn phái phật môn là có thể thoát khỏi khổ nạn, ai ngờ ác mộng lại tăng thêm một lần, còn bị con lừa trọc Tam Lộng kia bắt uống cái gì mà Kiều Nhu Đan, Vạn Lý Thể Hương Tán, giờ thì ngoại hình biến thành một tiểu loli hoàn toàn.

Nhưng cũng chính nhờ ngoại hình thay đổi mà hắn mới thoát khỏi sự truy đuổi của Ngô Vương và Ngụy Vương. "Tam Thu sắp phải lên đường bái sư, đặc biệt đến đây báo cho cô nương một tiếng!" Một nam tử ăn mặc kiểu thư sinh đỏ mặt đi tới, chính là thư sinh đã nhặt Khổ Đa về.

Người này tên là Tam Thu, là một người bình thường.

Thấy Khổ Đa ngất xỉu bên đường, hắn nảy lòng tốt nhặt về.

Ban đầu hắn thấy Khổ Đa bình thường nên tưởng là nam nhân, định giúp thay quần áo, ai ngờ vừa cởi đồ ra thì ngây người luôn.

Cộng thêm dáng vẻ kiều nhu và mùi hương đó, hắn có ngốc cũng biết đối phương là phụ nữ.

Với thái độ xem rồi thì phải chịu trách nhiệm, sau khi Khổ Đa tỉnh lại, hắn đã nói sẽ chịu trách nhiệm với nàng.

Chỉ là Khổ Đa chẳng thèm nhìn hắn lấy một cái, suốt ngày ngồi thiền tu hành.

Lúc này, Khổ Đa vẫn không thèm đếm xỉa đến Tam Thu.

Sau khi trải qua năm lần khổ nạn thấu trời xanh, nội tâm hắn sớm đã chai sạn không chút gợn sóng, huống hồ đối phương gọi là 'cô nương', thì liên quan gì đến hắn.

Thấy Khổ Đa vẫn không đáp lời, ánh mắt Tam Thu không khỏi tối sầm lại, tiếp tục nói: "Tại hạ lần này đi Chi Vị Thư Ốc bái sư, nếu cô nương có chuyện gì có thể đến đó tìm ta." "Chi Vị Thư Ốc!?" Chuỗi phật châu trên tay Khổ Đa đột nhiên khựng lại, hắn quay đầu nhìn theo bóng lưng của Tam Thu.

Trong Hoang Cổ Song Tuyệt, người nổi danh ngang hàng với Đao Tuyệt chính là Văn Tuyệt, cũng chính là chủ nhân của Chi Vị Thư Ốc.

Người này tu luyện theo lối lấy văn nhập đạo, nhìn bề ngoài thì không có tu vi nhưng thực chất dùng thơ có thể giết địch, dùng từ có thể diệt quân.

Khi mới xuyên không tới đây, hắn cũng từng muốn học người này lấy văn nhập đạo.

Chỉ là khác với kiểu mở miệng là có thơ như trong tiểu thuyết, muốn dẫn tới thiên địa cộng minh thì cần phải đọc sách dưỡng khí. "Hiện tại ta đã không còn đường nào để đi!" Khổ Đa nghĩ đến việc thân phận mình đã bại lộ, quay về Đại Quang Minh tự cũng chẳng được yên bình.

Chi bằng đến Chi Vị Thư Ốc lánh đời, một lòng đọc sách thánh hiền, tránh xa cái thằng khốn Tần Phong kia ra. "Hắt xì!" Tần Phong nhịn không được hắt hơi một cái, không biết vợ bé nhà ai lại nhớ mình rồi.

Nhưng giờ hắn chẳng rảnh để tâm đến chuyện đó, Diệp Long sau khi trải qua những màn tra tấn sống đi chết lại, cuối cùng cũng nhận rõ hiện thực mà ngoan ngoãn đầu hàng, Thanh Thiên mà hắn mong nhớ cũng rốt cuộc đã trở về tay hắn.

Trong sáu vị trí Đại Đế, hắn đã thu phục được bốn!

Kim Sắc Truyền Thuyết Bạch Nhật, Lam Sắc Yêu Cơ Đông Phương, Thanh Diện Tu La Quang Thiên, Hắc Sát Diêm La Thanh Thiên, hiện tại chỉ còn lại Hồng Y Yêu Tăng Tam Lộng là chưa ngoan ngoãn nhảy vào bát của hắn. "Còn thiếu hai người nữa!" Cơn nghiện sưu tập của Tần Phong lại tái phát, hắn nóng lòng muốn tập hợp cho đủ bộ.

Tại tiền tuyến, Đại Việt Hoàng Triều đột nhiên phát động tấn công, báo hiệu cuộc chiến diệt thế chính thức bắt đầu. "Nhi tử Quang Thiên của ta đâu!?" Đại Việt hoàng đế đích thân tới tiền tuyến, đứng giữa hư không quát lớn. "Nhi thần có mặt!" Quang Thiên tay cầm Phương Thiên Họa Kích đáp lời, dẫn theo ba mươi vạn Hoàng Gia Quân xuất trận. "Sát!" Đại Việt hoàng đế chỉ lệnh kỳ, trống trận vang dội. "Vì chủ nhân, giết!!" Quang Thiên cầm kích đi đầu xông vào quân địch. "Nhi tử Quang Thiên của ta, dưới cấp Đại Đế là vô địch!" Tân đế Đại Việt không giấu nổi niềm vui trong lòng, không ngờ Quang Thiên lại dũng mãnh như vậy.

Tiếng giết chóc vang vọng khắp trời đất, màu máu đỏ tươi bao trùm lấy đại địa.

Rất nhanh sau đó, Tần Phong nhận được tin tức chiến tranh bắt đầu.

Hiện tại hắn đã tập hợp đủ bốn đội quân bài tẩy của Âm Nguyệt Hoàng Triều, việc chất vấn Lục Đạo Đế Quân tại sao tạo phản rõ ràng chưa phải lúc, ở lại Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng không còn nhiều ý nghĩa nữa. "Xem ra chỉ có thể đến Vũ Lăng Thánh Địa nghỉ dưỡng thôi!" Tần Phong nhớ tới việc Vũ Lăng Thánh Chủ từng định trùm bao tải mình, tin rằng bà ấy thấy mình chắc chắn sẽ rất vui mừng...

Tại doanh trại Đại Việt, trong trướng của Tần gia.

Tần gia Thủy tổ và Nhị tổ nhận được mật thư của Tần Phong, mở ra thì thấy tin về việc Tiên nhân sẽ hạ giới sau ba năm nữa. "Cha, chuyện này có tin được không!?" Nhị tổ Tần gia nhìn bức thư với khuôn mặt đầy kinh ngạc.

Tuy nói Tần Phong là hy vọng tương lai của Tần gia bọn họ, nhưng chuyện Tiên nhân hạ giới thực sự quá chấn động, nhìn lại lịch sử Hoang Cổ cũng chưa từng có tiền lệ. "Tám chín phần mười là thật!" Thủy tổ Tần gia nghiêm trọng nói: "Đừng quên bên cạnh tiểu tử Tần Phong kia có Hoang Cổ đệ nhất thần toán Mộc Tú." "Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao!?" Nhị tổ Tần gia trong lòng bỗng thấy hoảng loạn.

Tần gia bọn họ ở Hoang Cổ có thể xưng vương xưng bá, nhưng đối mặt với Tiên nhân thượng giới thì chẳng có chút sức kháng cự nào.

Đặc biệt là Tần Phong nói trong thư rằng đối phương đến con giun cũng chém làm mấy đoạn, trứng kiến cũng phải lắc cho tan mới thôi, thực sự quá đáng sợ. "Gặp chuyện là hoảng, cái đồ không ra gì!" Thủy tổ Tần gia mắng: "Ngươi không nghĩ xem tại sao gần đây đều đồn tiểu tử Tần Phong bị phế rồi à?

Rõ ràng là hắn đang giả vờ, lẽ nào hắn giả vờ được mà Tần gia chúng ta không giả vờ được sao!?" "Cha nói đúng!" Nhị tổ Tần gia mặt đầy ủy khuất, thừa nhận mình là đồ không ra gì.

Chương 427

Từ nhỏ nhờ cha đút lót mà đột phá đến Chuẩn Đế, lớn lên nhờ con cháu mang Tiên tinh từ Côn Luân bí cảnh về đút tiếp mà thành Ngụy Đế, kế hoạch tương lai là nhờ Tần Phong phi thăng Thượng giới để ông hưởng sái.

Tuy cuộc sống này hơi mất mặt, nhưng với tư cách là một nhị thế tổ, thái độ của ông rất chuẩn mực.

Chỉ cần con cháu trong gia tộc gặp nguy hiểm, ông sẽ lao ra bảo vệ đầu tiên, gặp kẻ yếu hơn Chuẩn Đế thì ông đánh hăng hái, gặp cấp Đại Đế thì ông khép nép đi gọi cha. "Thắng rồi!!" Toàn quân đột nhiên bùng nổ tiếng hoan hô vang dội.

Vì Quang Thiên trận đầu đại thắng, rửa sạch nỗi nhục thất bại ba năm trước, khích lệ sĩ khí toàn quân rất lớn. "Màn biểu diễn bắt đầu rồi!" Thủy tổ Tần gia nghe tiếng hoan hô, đứng dậy đi tới trung quân đại doanh.

Trong mật thư Tần Phong gửi, ngoài việc viết về Tiên nhân hạ giới, hắn còn báo rằng Quang Thiên là người của hắn, bảo đảm trung thành tuyệt đối có thể tin cậy. "Tốt!!" Tân đế Đại Việt liên tục khen ngợi, gọi Quang Thiên là nhi tử dũng mãnh.

Hành động này khiến các đại thế gia cảm thấy cực kỳ khó chịu, rõ ràng là có ý đề cao ba mươi vạn Hoàng Gia Quân, chê bai liên quân thế gia bọn họ bất tài. "Bệ hạ!" Nhị tổ Tần gia mở miệng nhắc nhở: "Ôn Hầu hôm qua thống lĩnh ba mươi vạn Hoàng Gia Quân, đánh bại cũng chỉ là một đội quân hạng hai của Âm Nguyệt Hoàng Triều, chuyện này thực sự không có gì đáng để khoe khoang." "Có lý!" Các đại thế gia thấy Tần gia ra mặt phản bác, liền gật đầu đồng ý. "Ngươi..." Tân đế

Đại Việt có chút mất mặt, muốn phản bác nhưng không biết nói gì. "Ngươi thì biết cái gì!" Quang Thiên dứt khoát nhập vai, cầm kích đáp trả: "Bệ hạ sở dĩ chọn tấn công quân hạng hai, ngoài việc để lấy đà cổ vũ sĩ khí, quan trọng hơn là khiến Lục Đạo Đế Quân phẫn nộ, để hoàn thành kế ly gián mượn đao giết người tiếp theo." Ly gián kế!?

Mượn đao giết người gì cơ!?

Tân đế Đại Việt ngẩn ra một lúc, rốt cuộc cũng nhớ ra là cái gì.

Lúc trước khi khuyên hàng Đệ nhị Thánh tử Trần Tổ của Âm Nguyệt Hoàng Triều, Quang Thiên đã vạch ra một bộ ly gián kế, lợi dụng tầm ảnh hưởng của Trần Tổ để lôi kéo các thế lực của đối phương.

Thành công thì tốt, không thành thì tố giác.

Hiện tại Lục Đạo Đế Quân đang tức tối vì tổn binh hại tướng, lúc này dùng ly gián kế nói không chừng lại thành công thật. "Ngô hoàng thánh minh!!" Các đại thế gia cũng biết chút ít, nghe xong liền hiểu ngay vấn đề. "Biết là tốt rồi!" Tân đế Đại Việt trong lòng cực kỳ hài lòng với Quang Thiên, giữ vẻ uy nghiêm nói: "Trẫm không nói không có nghĩa là trẫm không biết.

Muốn giành thắng lợi cuối cùng cần quân thần đồng lòng, trẫm hy vọng các vị tin tưởng trẫm, chứ không phải việc gì cũng hát ngược lại với trẫm làm kẻ phá đám." Nói xong, ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía hai vị tổ phụ Tần gia, như muốn bảo hai lão chính là những kẻ phá đám đó. "Ngô hoàng thánh minh!" Các đại thế gia lần này không đứng về phía Tần gia nữa mà bắt đầu nghiêng về vị tân đế này.

Ban đầu bọn họ tưởng ông là một bạo quân chỉ biết giết chóc, nhưng giờ xem ra tàn bạo chỉ là lớp vỏ, thực chất là thâm bất khả trắc! "Cứ đắc ý đi!" Quang Thiên nhìn tân đế Đại Việt đang hăng hái, trong lòng không khỏi mặc niệm cho lão ba phút.

Cách đây không lâu, Tần Phong bảo hắn phải toàn lực phối hợp đè ép Tần gia, tuy hắn không hiểu tại sao chủ nhân lại làm vậy, nhưng hắn biết trèo càng cao ngã càng đau, giờ tân đế càng đắc ý thì tương lai sẽ càng thê thảm. "Hừ!!" Hai vị tổ phụ Tần gia hóa giận, phất tay áo bỏ đi. "Hắc hắc..." Khóe môi tân đế Đại Việt hơi nhếch lên, cảm giác vả mặt mấy lão già Tần gia thật sảng khoái.

Nếu ông có thể vả mặt thêm vài lần nữa thì uy tín của hoàng tộc sẽ được khôi phục. "Không được, trẫm phải tự thưởng cho mình mới được!" Trong đầu tân đế giờ chỉ toàn là thân hình yểu điệu của ái phi Đông Phương, nóng lòng bãi triều để về long trướng hưởng thụ.

Một đêm kịch chiến, xác chất đầy đồng.

Lục Đạo Đế Quân và mọi người tới chiến trường nhìn cảnh tượng tan hoang.

Do không giữ được ba mươi vạn quân của Quang Thiên nên họ đang ôm một bụng lửa giận không có chỗ phát tiết. "Phải nhanh chóng phản công, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí!" Sắc mặt Lục Đạo Đế Quân vô cùng âm trầm. "Nếu có Tần Phong ở đây thì tốt rồi!" Nguyệt Thần lên tiếng: "Thiên Kỵ của hắn có thể thâm nhập sâu vào nội địa Đại Việt, giáng một đòn mạnh vào sĩ khí của chúng." "Tiếc là..." Lam Ma thở dài một tiếng, lo lắng cho Tần Phong.

Hiện tại tin tức Tần Phong trọng thương đã lan truyền khắp nơi, về nhà bao nhiêu ngày mà vết thương không thuyên giảm, dù có Hữu Dung là truyền nhân Dược Thần Cốc bên cạnh chữa trị cũng không thấy chuyển biến tốt đẹp gì. "Đế quân!!" Trang chủ Danh Kiếm Sơn Trang là Cửu Thiên lập tức nói: "Nhi tử Nhất Kiếm của ta có tư chất Đại Đế, cầm quân xuất chinh định sẽ không thua kém gì Tần Phong." "Không kém Tần Phong!?" Nguyệt Thần và Lam Ma nhìn lão với vẻ khinh bỉ, cảm thấy lão đang mơ giữa ban ngày.

Đừng nói là Hoang Cổ hiện tại, dù là lật lại cả lịch sử Hoang Cổ cũng chẳng tìm được thiên tài nào sánh ngang với Tần Phong. "Nhất Kiếm!?" Lục Đạo Đế Quân nhíu mày trầm tư.

Với tình trạng vết thương của Tần Phong hiện nay, một sớm một chiều khó mà khỏi hẳn, ông thực sự nên cân nhắc việc dựng lên một thiếu niên anh hùng mới. "Đế quân!!" Một hộ vệ vội vàng chạy tới, dâng lên một bản tấu báo khẩn cấp.

Có người tra ra Trần Tổ và các thế lực từng ủng hộ hắn có thư từ qua lại, từ những bức thư bị chặn cho thấy Trần Tổ đang tìm cách lôi kéo họ phản bội. "Hỗn xược!!" Ánh mắt Lục Đạo Đế Quân đột nhiên lạnh lẽo, sát ý không thể che giấu.

Trong khi đó, Trần Tổ đang run rẩy viết thư khuyên hàng, sợ sơ sẩy một cái là bị sát thủ của Lục Đạo Đế Quân tới diệt môn... "Hửm!?" Tần Phong nhìn bầy cá dưới suối, cảm giác như mình quên mất chuyện gì đó.

Thôi kệ!

Không lãng phí tế bào não nữa, chắc cũng chẳng phải chuyện gì to tát! "Lão đại!!" Thiên Quân, Vạn Mã đi tới bên suối, mang theo tin tức mới nhất từ tiền tuyến.

Diệp Long đã quay lại tiền tuyến, việc Trần Tổ lôi kéo phản bội khiến Lục Đạo Đế Quân nổi trận lôi đình, hạ lệnh bắt giam toàn bộ những kẻ từng chống lưng cho Trần Tổ, trong đó nghiêm trọng nhất là Thiên Nhai Hải Các. "Thiên Nhai Hải Các!?" Tần Phong lục lại ký ức.

Ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, ngoài các thế lực siêu nhất lưu do các Đại Đế tọa trấn như Nguyệt Thần Cung, Lam Ma Cung, Thiên Hồng Thư Viện thì Thiên Hương Cốc, Danh Kiếm Sơn Trang, Thiên Nhai Hải Các là những thế lực nhất lưu có Chuẩn Đế đỉnh phong tọa trấn.

Trong đó Cửu Thiên của Danh Kiếm Sơn Trang mạnh nhất, được mệnh danh là cao thủ đứng thứ năm và là người số một dưới cấp Đế.

Chương 428

Nhưng luận về tầm ảnh hưởng, Thiên Nhai Hải Các lại nhỉnh hơn một chút vì Danh Kiếm Sơn Trang chỉ dựa vào một mình Cửu Thiên, còn Thiên Nhai Hải Các là vợ chồng đồng lòng, một vị các chủ đứng thứ sáu là Hạ Nhân và phu nhân đứng thứ bảy là Chu Hân.

Tại trung quân đại doanh tiền tuyến.

Lục Đạo Đế Quân nhìn đám người phía dưới, cơn giận vẫn không thể nguôi ngoai.

Ông không ngờ trong cuộc chiến đánh cược quốc vận này lại có kẻ dám lén lút câu kết với đối phương.

Nếu không giết gà dọa khỉ thì làm sao trấn nhiếp được các phương thế lực. "Vạn lần không nên!" Đế sư Vô Đạo vội can ngăn: "Diệt Thiên Nhai Hải Các chẳng khác nào tự chặt đứt cánh tay của mình!" "Thời điểm phi thường phải dùng biện pháp phi thường!" Lục Đạo Đế Quân nghiêm nghị: "Đây là trận chiến định đoạt vận mệnh, chúng ta chỉ được thắng không được bại, bản đế tuyệt đối không cho phép nội bộ xảy ra vấn đề, dù chỉ là một chút." "Đế quân anh minh!" Cửu Thiên mừng thầm, vội vàng nịnh nọt.

Lão chẳng quan tâm Thiên Nhai Hải Các có oan hay không, lão chỉ biết họ mất rồi thì Danh Kiếm Sơn Trang sẽ vươn lên vị trí dẫn đầu. "Đế quân, oan uổng quá!" Hạ Nhân và Chu Hân kêu oan thảm thiết.

Tuy năm xưa họ có ủng hộ Trần Tổ và gần đây có nhận được thư, nhưng họ đã thẳng thừng từ chối, tuyệt đối không có lòng phản bội. "Đừng diễn kịch nữa!" Cửu Thiên nói móc: "Nếu thực sự oan uổng thì đã sớm báo cáo rồi, rõ ràng là các ngươi muốn chừa đường lui cho mình, thấy tình hình không ổn là đầu hàng ngay chứ gì." "Lão..." Vợ chồng Hạ Nhân tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cắn chết kẻ đâm sau lưng này. "Người đâu!" Lục Đạo Đế Quân quyết ý giết gà dọa khỉ, lạnh lùng ra lệnh: "Lôi xuống chém!" "Nguyệt Thần, Lam Ma, Đế sư, chúng tôi thực sự bị oan!" Hai người hoảng loạn cầu cứu ba vị Đại Đế còn lại.

Nhưng Nguyệt Thần và Lam Ma vẫn bất động, không có ý định ra tay cứu người.

Dù họ cũng là cấp Đế nhưng Lục Đạo mới là người đứng đầu hoàng triều, vì một Thiên Nhai Hải Các có dấu hiệu phản phúc mà làm mất mặt ông thì không đáng. "Xong rồi!" Hạ Nhân và Chu Hân tuyệt vọng nhắm mắt, mong mỏi có ai đó giải oan cho mình. "Dưới đao lưu người!" Bên ngoài đột nhiên vang lên một giọng nói đầy chính khí, khiến mọi người tò mò quay lại.

Một binh sĩ bê theo một viên truyền tấn thạch đi vào, người đang nói chính là Tần Phong.

Trong hình chiếu, Tần Phong sắc mặt trắng bệch ngồi trên xe lăn, trông như sắp lìa đời đến nơi.

Nguyệt Thần đau lòng trách mắng: "Ngươi không lo dưỡng thương đi, còn xen vào chuyện này làm gì!?" "Đây là chuyện liên quan đến sự tồn vong của quốc gia, Tần Phong đương nhiên phải quản, và bắt buộc phải quản!" Tần Phong chiếm lĩnh cao điểm đạo đức, giả vờ như một người tận tụy: "Đế quân, đây là ly gián kế mượn đao giết người của Đại Việt, chúng không chỉ muốn mượn tay ngài diệt Thiên Nhai Hải Các mà sau đó chắc chắn sẽ tung tin để chia rẽ ngài và các thế lực khác." Lời vừa dứt, toàn trường xôn xao. "Nếu thực sự là ly gián kế thì tâm địa quá độc ác!" "Mượn đao giết người là nhỏ, lòng người ly tán mới là chuyện lớn!" Lục Đạo Đế Quân vẫn lạnh lùng: "Ngươi nói là vậy thì đúng sao?

Ngộ nhỡ không phải thì tính thế nào!?" "Ta nguyện lấy cái mạng này ra bảo đảm cho họ!" Tần Phong nhìn thẳng vào mắt Lục Đạo Đế Quân, ánh mắt trong sáng như thấu tận trời xanh. "Lấy mạng ra bảo đảm!!" Mọi người chấn động tâm can, hoàn toàn bị nhân phẩm của Tần Phong chinh phục.

Đối mặt với một kẻ từng là phe đối địch, chẳng hề thân thiết, Tần Phong lại dám dùng tính mạng bảo lãnh, thực sự nằm ngoài dự tính của tất cả.

Nhưng nghĩ lại, Tần Phong là người trọng nghĩa khí, chỉ luận đúng sai, không màng tư lợi, đúng là bậc đại nghĩa! "Tốt!" Nguyệt Thần tự hào ngẩng cao đầu, như muốn khoe rằng đây là công lao dạy dỗ của bà.

Đào tạo được một Thánh tử vừa có thiên phú, vừa có nghĩa khí lại có nhân phẩm tuyệt vời. "Cái con bé không tiền đồ này!" Lam Ma nhìn mà ngứa răng, trách Vu Lan không chịu ra tay sớm.

Nếu ba năm trước mà 'gạo nấu thành cơm' với Tần Phong thì giờ có khi bà đã được bế cháu ngoại rồi. "Thánh tử đại nhân!!" Vợ chồng Hạ Nhân cảm động phát khóc, phát hiện cảm giác được tin tưởng thật tốt làm sao. "Được!!" Lục Đạo Đế Quân nhìn Tần Phong một lúc rồi bất chợt mỉm cười: "Bản đế sẽ cùng ngươi đánh cược ván này, chọn tin tưởng Thiên Nhai Hải Các." "Đa tạ Đế quân, đa tạ Thánh tử!" Hai người dập đầu như tế sao, khắc ghi ơn huệ này vào lòng.

Tương lai chỉ cần Tần Phong cần, dù lên núi đao xuống biển lửa họ cũng không từ. "Đáng chết!!" Thấy miếng thịt đến miệng còn bay mất, Cửu Thiên tức nổ đom đóm mắt. "Khụ khụ..." Tần Phong nhập vai kịch liệt ho ra máu đầy tay. "Sao lại bị thương nặng như vậy!?" Mọi người biến sắc, không ngờ lời đồn lại là thật.

Vốn tưởng Tần Phong sẽ sớm bình phục để tái hiện phong thái thiếu niên chiến thần, nhưng tình trạng này thì đứng lên còn khó chứ đừng nói là ra trận. "Cứ thế này không ổn rồi!" Nguyệt Thần và Lam Ma xót xa nhìn hắn, không muốn tương lai Tử Diên và Vu Lan phải góa bụa sớm.

Hai bà lập tức sai người mang linh dược quý hiếm trong cung tới Thúy Trúc Phong.

Vợ chồng Hạ Nhân cũng vội vàng sai thuộc hạ mang bảo vật tích góp bao năm tới tặng Tần Phong. "Thái hảo liễu!" Cửu Thiên lập tức hớn hở, cảm thấy thời đại của Tần Phong đã kết thúc.

Lão chỉ muốn hét vang lên: Nhi tử Nhất Kiếm của ta có tư chất Đại Đế!! "Tiểu tử này không phải đang giả vờ chứ!?" Đế sư Vô Đạo đầy lo lắng, thực sự không muốn phải tốn thêm tiền phúng viếng nữa. "Thiếu niên nào chẳng muốn thể hiện, ai lại cam lòng làm khúc gỗ mục!" Lục Đạo Đế Quân thở dài, không tin Tần Phong giả vờ.

Vì ông cũng từng có tuổi trẻ, thiếu niên thường rất thích thể hiện bản thân, đây là lúc Tần Phong tỏa sáng nhất, làm sao hắn lại chọn giả phế vật vào lúc này được. "Oa..." Diệp Long gồng mình rời khỏi đại trướng, về tới trướng của mình thì không nhịn được nữa, khóc rống lên.

Tần gia lão lục giả phế để lừa đảo kìa... "Không biết Tam Lộng thế nào rồi!?" Tần Phong kết thúc màn diễn, đợi cá cắn câu lần nữa. "Hoang Cổ có loạn hay không, chủ nhân nói là chuẩn!" Mộc Tú cảm thán.

Dù mệnh cách Tần Phong đã thay đổi nhưng đặc tính yêu nghiệt vẫn còn đó, dù hắn trốn ở Thúy Trúc Phong không ra thì thiên hạ vẫn vì hắn mà đại loạn.

Tại Đại Quang Minh tự.

Từ khi tin tức Khổ Đa chính là Phương Trường lan ra, vô số người tu luyện tìm đến bái phỏng.

Dù chùa nhấn mạnh đang lánh đời nhưng đối phương không có ý định rời đi.

Chương 429

Chẳng còn cách nào, sáu vị trí Đại Đế đã mất năm.

Ngoài Bạch Nhật, Đông Phương, Thanh Thiên, Tam Lộng đã xác định thì còn một vị trí bị người bí ẩn lấy mất, giờ chỉ còn vị trí cuối cùng. "Khổ Đa đại sư, ngài cũng không muốn chùa vì ngài mà bị hủy diệt chứ!?" "Đã làm năm lần rồi, thêm lần nữa có sao đâu!?" "Người xuất gia tứ đại giai không, ngài giữ vị trí Đại Đế làm gì!" "Đại sư từ bi hỷ xả, hãy thành toàn cho ta đi!" Đám người bên ngoài không ngừng hò hét, bắt đầu thử tấn công vào trong. "Phải làm sao đây!?" Các hòa thượng trong chùa cuống cuồng như kiến bò chảo nóng.

Hiện tại hệ phòng ngự của chùa đã bị lôi kiếp phá hủy, Phương trượng cũng đã viên tịch, đối mặt với đám người hung hãn này thì không trụ được bao lâu. "Trung Thông, Viên Thông, Thân Thông, Hối Thông!" Vị Thủ tọa nghiêm nghị nói: "Một khi chùa bị phá, các ngươi lập tức mang theo kim thân thần khí của Địch Già Phật Tổ rời đi.

Sau này phải khổ tu phật pháp, sớm ngày kích hoạt thần khí để vực dậy chùa ta." "Thủ tọa, chúng con không đi!" Các hòa thượng thề sống chết cùng chùa. "Hồ đồ!!" Thủ tọa quát mắng: "Phương trượng liều mạng chống lôi kiếp để làm gì?

Lẽ nào các ngươi muốn ông ấy chết không nhắm mắt sao!?" "Đệ tử đã hiểu!" Các hòa thượng gạt nước mắt nhận lấy bức tượng vàng nhỏ.

Tuy cầm trên tay nhẹ như lông hồng nhưng trong lòng họ nặng như Thái Sơn.

Đúng lúc này, một bóng người màu đỏ từ trên trời rơi xuống khiến cả chùa như gặp đại địch. "Lão già phương trượng cứ thế mà chết sao!?" Tam Lộng thẫn thờ nhìn di thể phương trượng, trong đầu hiện lên những ký ức tuổi thơ.

Một già một trẻ nương tựa nhau, ông chăm sóc, bảo vệ và dạy lão phật pháp.

Lão từng là niềm tự hào của ông, lão coi ông như cha!

Chỉ tiếc tươi đẹp quá ngắn ngủi, cảnh tượng chuyển sang màn tranh cãi gay gắt, ông muốn lão thành người như ông mong đợi nhưng lão lại chán ghét thế gian giả dối này. "Tam Lộng, ngươi còn dám quay lại!?" Thủ tọa giận dữ quát: "Chùa có ngày hôm nay đều là nhờ ơn ngươi, ngươi là tội nhân của chùa!!" "Nhân ngày trước, quả ngày nay!" Suy nghĩ của Tam Lộng bị cắt đứt, lão thản nhiên nói: "Các người đã gieo nhân thì phải gặt quả..." Lời chưa dứt, lão đã biến mất tại chỗ. "Tam Lộng, ngươi dám!!" Thủ tọa gầm lên, muốn né tránh nhưng không kịp nữa. "Đừng căng thẳng, bần tăng chỉ đến hóa duyên thôi!" Tam Lộng nở nụ cười vô hại, tung một cú đấm cực mạnh. 'Oàng' một tiếng!

Cú đấm trúng bụng Thủ tọa, phát ra âm thanh va chạm kim loại trầm đục.

Thủ tọa thấy không né được đã dùng Kim Chung Tráo kháng cự. "Phụt!!" Thủ tọa phun máu, Kim Chung Tráo vỡ tan tành. "Thủ tọa!!" Các hòa thượng phẫn nộ xông lên tấn công Tam Lộng. "Dựa vào các ngươi sao?!" Tam Lộng cười khinh miệt, không thèm để vào mắt.

Lão tung chiêu Thiên Thủ Như Lai Kim Thân, năng lượng khủng khiếp bùng nổ như bão tố quét sạch mọi thứ.

Những kẻ tu luyện bên ngoài thấy bên trong có động tĩnh cũng lập tức tràn vào.

Trong khi Tam Lộng đang cướp phá kho báu của Đại Quang Minh tự thì tân đế Đại Việt cũng bị người ta trấn lột, trùng hợp thay kẻ đứng sau lại là cùng một người. "Khốn khiếp!!" Tân đế Đại Việt tức đến mức đầu bốc khói xanh.

Vốn định nhân lúc Quang Thiên thắng trận sẽ liên minh với Ma tộc đánh kẹp chấu Âm Nguyệt Hoàng Triều, ai ngờ thủ lĩnh Ma tộc là Trần Trường Phong lại mở miệng đòi quân phí.

Mẹ kiếp!!

Ma tộc có thể xây dựng đội quân triệu người đều là nhờ Đại Việt hỗ trợ, giờ còn dám chìa tay đòi tiền.

Quang Thiên vội khuyên: "Nghĩa phụ, việc nhỏ không nhịn sẽ hỏng mưu lớn.

Chúng ta dám phát động đại chiến cấp Đế là nhờ có Ma tộc phối hợp, giờ nếu họ không tới, một mình chúng ta sẽ gánh áp lực cực lớn." Đông Phương nương nương cũng khuyên: "Bệ hạ đừng giận, vì đám man di đó mà hại thân không đáng.

Tiếc là thiếp thân phận nữ nhi, không thể chia sẻ gánh nặng với người." Trần Tổ cũng phụ họa: "Bệ hạ, giờ tên đã trên dây không thể không bắn, cứ đáp ứng Ma tộc đi, sau này tính sổ sau.

Thần nguyện giúp bệ hạ lo liệu việc này." Quang Thiên nhanh nhẩu: "Nhi thần cũng nguyện chia sẻ cùng nghĩa phụ!" "Có các ngươi, trẫm rất ấm lòng!" Tân đế bình tĩnh lại: "Chỉ là trẫm không hiểu Ma tộc từ bao giờ lại vô sỉ và biết chọn thời điểm tống tiền như vậy." "Dĩ nhiên là từ khi theo chủ nhân rồi!" Cả ba cùng thở dài trong lòng, đều trách mình thời trẻ dại dột mà bước chân vào con đường không lối thoát này.

Đông Phương nương nương uốn éo vòng eo tiến tới, cười duyên nói nhỏ bên tai hoàng đế: "Bệ hạ, chuyện này cứ giao cho họ xử lý đi, thiếp đã chuẩn bị nhiều 'trò mới' cho người rồi đó." "Trò mới!?" Tim tân đế đập mạnh, hơi thở bắt đầu dồn dập.

Ông vẫn nhớ như in trải nghiệm cực hạn lần trước, cảm giác như mình trẻ lại tuổi mười tám vậy. "Quang Thiên, chuyện này giao toàn quyền cho ngươi xử lý!" Tân đế quăng lại một câu rồi ôm ái phi Đông Phương chạy thẳng về long trướng. "Đa tạ nghĩa phụ!" Quang Thiên mừng rỡ quỳ xuống tạ ơn, lại có cơ hội đàng hoàng mang quà về cho chủ nhân rồi. "Giỏi thật!" Trần Tổ nhìn bộ dạng mất hết tiết tháo của Quang Thiên, cuối cùng cũng hiểu tại sao mình không được trọng dụng.

Hắn bắt đầu suy nghĩ xem có nên học theo Quang Thiên mà nhận nghĩa phụ hay không.

Vài phút sau... "Ái phi, sao nàng lại hiểu trẫm đến thế!?" Tân đế mệt phờ râu, cảm thấy như mình già đi vài tuổi.

Đông Phương nương nương áp mặt vào ngực ông, lẩm bẩm: "Thiếp từng thấy phong cảnh đẹp nhất, cũng từng trải qua thê lương nhân gian, không muốn nhắc chuyện cũ, chỉ mong 'lai nhật phương trường' (ngày sau còn dài)." "Hửm!?" Tân đế thấy có gì đó sai sai, nhưng lại chẳng biết sai ở đâu...

Tại Thúy Trúc Phong.

Tần Phong cân nhắc việc Hồng Hạnh và Phong Tình làm con chất, một khi Ma tộc khởi binh chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Thế là hắn định âm thầm thả hai người về, cũng để kiếm chút hảo cảm từ Ma tộc.

Thế nhưng, ngoài dự kiến của hắn, cả hai chẳng hề vui mừng khi nghe tin được về nhà, ngược lại còn lệ nhòa mắt quỳ xuống đất cầu xin hắn đừng đuổi họ đi. "Chủ nhân, Phong Tình không muốn đi đâu!!" Phong Tình ôm chặt đùi Tần Phong khóc lóc, bảo rằng mình còn chưa được trải nghiệm cuộc sống một chồng ba vợ. "Bản công chúa cũng không đi!" Khuôn mặt lạnh lùng của Hồng Hạnh hiện lên vẻ quật cường, cũng chẳng có ý định về Ma tộc.

Chương 430

Tuy nói họ bị giữ lại làm con chất ở Âm Nguyệt hoàng triều, nhưng ăn uống mỗi ngày ở đây tốt hơn đại sa mạc ngoài quan ải không biết bao nhiêu lần, lại thêm Thúy Trúc Phong của Tần Phong là nơi tu luyện hiếm thấy, về làm gì cho khổ.

Đặc biệt là từ khi tin Tần Phong bị thương truyền ra, Nguyệt Thần cung, Lam Ma cung, Thiên Nhai Hải Các... các thế lực liên tục gửi thiên tài địa bảo đến.

Đối mặt với điều kiện sống cao cấp thế này, thử hỏi ai còn muốn về quê nghèo nữa chứ!? "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến 'nốt ruồi chu sa' của Thiên Tuyển Chi Tử tự nguyện sa đọa, nhận được 5000 điểm phản phái!" "Có 5000 thôi à!?" Tần Phong thở dài một tiếng, thất vọng về tên nhóc kia quá.

Bản thân còn trẻ không nỗ lực thì thôi, còn để 'Bạch Nguyệt Quang' với 'nốt ruồi chu sa' đi theo mất mặt thế này, thật chẳng biết cái danh Thiên Tuyển Chi Tử hắn làm kiểu gì. "Quả nhiên là thế..." Hữu Dung đứng bên cạnh suýt chút nữa bật cười.

Những ngày qua nàng luôn nơm nớp lo sợ mình bốc phải kịch bản 《Tuyệt mỹ tiểu y tiên và cung đấu truyện》, nhưng may mà giờ đã xác nhận được, vẫn là kịch bản đại nữ chính sủng ngọt: 《Mở đầu, Đại ma vương cao lãnh vì ta mà giải tán hậu cung》. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bước đầu công lược 'định mệnh' của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản phái!" "Đúng là khác bọt thật!" Tần Phong thầm cảm thán, vẫn là Tiểu Tam Tam (Lâm Tam) có giá nhất.

Chỉ là hắn có chút không hiểu, mình công lược Hữu Dung lúc nào cơ chứ?

Cùng lắm là dùng bệnh án giả đe dọa nàng mấy lần thôi mà. "Chủ nhân, đêm nay để nô gia hầu hạ ngài được không!?" Phong Tình tung ra tuyệt chiêu của Mị Ma, định quyến rũ Tần Phong đổi ý. "Không được!" Tần Phong như một tên tra nam mới nới cũ, thần sắc lạnh lùng nói: "Ma tộc sắp khởi binh rồi, các ngươi ở lại đây kết cục sẽ là bị đem đi tế cờ." "Ma tộc sắp khởi binh sao!!" Hồng Hạnh và Phong Tình biến sắc, cuối cùng cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng. "Tần công tử!" Thái tử phi đầy lo lắng nói: "Nếu Ma tộc khởi binh thật, ngươi tự ý thả họ đi, chẳng phải sẽ..." "Đúng vậy, ngươi..." Ánh mắt Hồng Hạnh thoáng qua tia căng thẳng, trái tim nhỏ cũng đập loạn xạ. "Ai bảo ta yêu giang sơn, nhưng càng yêu mỹ nhân hơn chứ!" Tần Phong lại chuyển sang chế độ 'hải vương' nuôi cá, thong dong nói: "Các ngươi cứ việc đi thôi, dựa vào thân phận và công tích của ta, Đế quân sẽ không lấy mạng ta đâu, cùng lắm là phế đi cái chức Thánh tử này thôi." "Chủ nhân!!" Phong Tình cảm động đến mức nước mắt lưng tròng, hận không thể lao vào vồ vập lấy Tần Phong. "Ngươi..." Trái tim Hồng Hạnh đập thình thịch như nai con chạy loạn, một nơi mềm yếu nhất trong lòng bị chạm đến, giống như một con cá mập lạnh lùng vô tình bơi thẳng vào ao cá của Tần Phong. "Không được!!" Hữu Dung vội vàng kêu lên: "Ngươi biết rõ Ma tộc sắp khởi binh còn thả nàng đi, ngươi có biết việc này sẽ khiến bao nhiêu người nhà tan cửa nát không!?" "Nữ nhân, cô đã thành công thu hút sự chú ý của ta!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên nụ cười tà mị, đứng dậy từng bước tiến về phía Hữu Dung. "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Hữu Dung liên tục lùi bước, trong lòng gào thét thôi xong đời rồi.

Theo các kịch bản 《Tuyệt mỹ tiểu y tiên đối đầu đại ma vương lạnh lùng》 hay 《Tuyệt mỹ tiểu y tiên cùng đại ma vương giảng đạo lý》, kết cục của nàng không phải bị giam cầm trong phòng ngủ ma vương thì cũng bị giết người diệt khẩu ném xác hoang dã. "Mình phải tự cứu mình thôi!" Hữu Dung 'phịch' một cái quỳ xuống đất, ôm chặt đùi Tần Phong gào khóc: "Tiểu nữ biết sai rồi, Thánh tử đại nhân ngài thấy tiểu nữ còn có chút giá trị sử dụng, xin hãy tha cho tiểu nữ lần này đi!" "Cô thì có cái tác dụng quái gì chứ!" Tần Phong thầm chửi rủa trong lòng, thật không hiểu Lâm Tam nhìn trúng nàng ở điểm nào.

Hoàn toàn khác với kiểu nữ chính thánh mẫu truyền thống, thấy có biến là 'gió chiều nào che chiều nấy' ngay, có thể nói là không có chút liêm sỉ nào, chẳng có tí nguyên tắc nào của nữ chính cả. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đe dọa 'định mệnh' của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản phái!" "Nữ nhân, đừng dễ dàng thử thách lòng kiên nhẫn của ta, cô đang đùa với lửa đấy!" Tần Phong như tổng tài bá đạo nhập thân, cúi người dùng chiêu 'bóp cằm'.

Hữu Dung bị bóp cằm đến mức chu môi không nói được gì, chỉ biết liên tục gật đầu ra hiệu mình không dám nữa. ...

Vô Song thành.

Đèn hoa rực rỡ, một bầu không khí vui mừng.

Con gái rượu của Giang gia, tiểu công chúa của Vô Song thành là Giang Linh hôm nay cưới chồng, mà đằng trai chính là Tần Hạo đang ngồi trong hoa kiệu, kẻ vừa bị ép đổi tên thành Giang Thiên Lý. "Ta nhịn!!" Tần Hạo ngồi trong kiệu nắm chặt nắm đấm, dù thế nào cũng phải nhẫn nhịn ba năm. "Thằng nhóc này đúng là sướng mà không biết đường sướng!" Long Tượng Đại Đế cảm thán, trong lòng vô cùng ganh tị.

Trên con đường trưởng thành của lão không phải không gặp phú bà, tiếc là năm xưa tâm cao khí ngạo không đồng ý, đợi đến khi chín chắn rồi mới hiểu mình đã bỏ lỡ điều gì.

Nhìn Tần Hạo bây giờ giống như thấy lại chính mình năm xưa, điểm khác biệt duy nhất là Tần Hạo ăn cơm mềm có người đẩy cho một cái, còn lão năm xưa vì tự trọng mà phải phấn đấu thêm mấy nghìn năm. "Cô gia đến rồi!!" Một đám tiểu nha hoàn thấy hoa kiệu liền ríu rít cả lên. "Mời tiểu thư đá cửa kiệu!" Khác với hôn lễ bình thường, Giang Linh đóng vai chú rể, hời hợt bước tới đá cửa kiệu, ngược lại Tần Hạo đóng vai cô dâu, đội khăn trùm đầu, đạp mảnh ngói, bước qua chậu lửa, không thiếu một thủ tục nào. "Đây là ở rể mà!!" Khách khứa từ Tây Chu kinh hô, bảo rằng người trong thành đúng là biết chơi.

Trước có Giang Vô Song ở rể Vô Song thành, giờ lại đến Tần Hạo, rõ ràng là muốn truyền thừa văn hóa ở rể đây mà.

Không biết họ có thể xin làm 'chú rể dự bị' đời thứ ba, đặt trước con gái tương lai của Tần Hạo và Giang Linh không. "Hừ!!" Giang Linh và Tần Hạo liếc nhau một cái, cùng hừ một tiếng rồi quay ngoắt đi. "Xem kìa, ăn ý chưa!" Giang Tuyết và Giang Vô Song lộ ra nụ cười an ủi của những người làm cha mẹ, vội vàng bảo chủ lễ cho hai đứa bái đường vào động phòng. "Nhất bái thiên địa!" "Nhị bái cao đường!" "Phu thê đối bái!" "..." Tần Hạo miễn cưỡng bái đường, mắt cứ liếc về phía bàn tiệc Tây Chu.

Không hiểu sao trong lòng có một sự thúc giục mãnh liệt, giống như gen tổ truyền bị kích hoạt, hắn cực kỳ muốn tìm cái túi lớn để gói đồ ăn mang về làm quà đêm...

Sau một trận kịch chiến, tiếng thở dốc nặng nề vang lên.

Chùa Đại Quang Minh vàng son lộng lẫy giờ đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn Tam Lộng đứng giữa đống đổ nát thở dốc, xung quanh là xác chết của đệ tử chùa và cả những kẻ đến từ Nhật Khổ Đa. "A di đà Phật!" Tam Lộng đột nhiên khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu siêu độ cho người chết.

Theo mỗi chữ 'Vạn' bằng vàng thốt ra từ miệng, cả chùa Đại Quang Minh bỗng sáng rực lên, không khí trở nên ấm áp, không còn vẻ âm sâm đáng sợ của đống xác chết nữa.

Đồng thời, lực lượng hương hỏa của chùa cũng từ những bức tường đổ nát bay ra, nhanh chóng hòa vào cơ thể hắn, khiến hắn trông như chân Phật chuyển thế, toàn thân tỏa ánh kim quang. "Lực lượng hương hỏa không nên ít thế này mới đúng chứ!?" Tam Lộng hơi nhíu mày, chậm rãi mở mắt.

Vì năm đó Phương trượng không chỉ dùng hương hỏa giúp Lâm Tam xóa bỏ phản phệ khi trảm long mạch, mà còn dùng nó để chống đỡ lôi kiếp khi Tần Phong luyện chế thần khí.

Thế nên lúc này, lực lượng hương hỏa của chùa Đại Quang Minh chưa bằng một phần ba trước kia.

Nhưng dù sao đây cũng là tích lũy vạn năm của mấy đời, tuy chỉ còn chưa đầy một phần ba nhưng cũng đủ để hắn thử đột phá vị trí Đại Đế một lần, với điều kiện là hắn phải luyện hóa hết số hương hỏa này đã. "A di đà Phật, siêu độ hoàn tất!" Tam Lộng chắp tay niệm Phật hiệu, không thèm xoắn xuýt chuyện hương hỏa nữa, đứng dậy tiến về phía bảo khố để 'hóa duyên'.

Chương 431

Cách đó không xa, đám Trung Thông, Hối Thông, Viên Thông, Thân Thông (Tây Thông) đang đau buồn nhìn chùa Đại Quang Minh sụp đổ.

Lúc yêu tăng Tam Lộng bắt đầu đại sát tứ phương, họ đã theo lệnh thủ tọa mang theo kim thân thần khí của Phật tổ Địch Gia chạy thoát. "Chúng ta giờ phải làm sao đây!?" Trung Thông lên tiếng trước, mờ mịt về tương lai.

Muốn chấn hưng chùa thì phải khởi động kim thân Phật tổ, nhưng với phật pháp của họ thì rõ ràng là không xong, thậm chí còn chẳng có thiên phú ở mảng này.

Muốn đi tìm Tam Lộng báo thù thì càng là chuyện viễn vông.

Trước kia thiên phú không bằng người ta, giờ đánh không lại, sau này càng khỏi nghĩ, hai bên đã không còn cùng đẳng cấp nữa rồi. "Đi tìm Khổ Đa!" Trung Thông đột nhiên nói: "Hiện giờ chùa chỉ còn năm người chúng ta, chỉ dựa vào bốn người bọn ta thì không thể chấn hưng được, chỉ có tìm thấy Khổ Đa mới có hy vọng." "Khổ Đa!?" Mọi người chấn động.

Tuy họ chưa gặp đệ tử chân truyền mới nhận của Giác Vân, nhưng cũng nghe nói ngộ tính phật học của người này còn cao hơn cả Tam Lộng, chưa kể hắn còn có mệnh cách cực kỳ đặc biệt.

Còn về suất cuối cùng thuộc về ai, hay là mọi người cứ thuận theo ý trời đi!? ...

Thúy Trúc Phong.

Tần Phong từ sau khi tiễn Hồng Hạnh và Phong Tình đi, liền bắt đầu một cuộc sống cực kỳ 'tự luật'.

Hôm nay xem Thái tử phi múa Tế Lễ, ngày mai xem nàng múa Bạch Lộ, ngày mốt xem múa Hoa Thần, ngày kia nữa thì xem Nữ Thần Quàng Khăn, cuộc sống đúng là quá đỗi tự luật.

Nếu không phải dạo này ngày nào cũng có người tặng bảo vật khiến hắn sợ bị lộ, thì buổi tối thế nào hắn cũng phải tập mấy bài thể dục nhịp điệu độ khó cao. "Ngày ngày ca múa mừng thái bình, đàn ông đến chết vẫn là thiếu niên!" Tần Phong nhìn Thái tử phi đang múa mà cảm thán, phát hiện ra nhìn mãi chẳng chán, không hiểu tại sao.

Đồng thời, hắn cũng thấy tiếc cho nàng, cảm thấy nàng sinh nhầm thế giới.

Tuy nàng không có thiên phú tu luyện gì, nhưng cầm kỳ thi họa thì không gì không tinh, thêu thùa, trà đạo, làm vườn, nấu ăn, khiêu vũ... cái gì cũng biết, so với mấy cô nàng hotgirl mạng chỉ được cái mã ngoài thì đúng là đòn giáng hạ cấp.

Tất nhiên cũng không thể nói hotgirl mạng vô dụng hoàn toàn, về khoản 'tư thế' chắc chắn là ăn đứt Thái tử phi rồi. "Đúng là một tên hôn quân mà!" Hữu Dung đứng hầu hạ bên cạnh, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ, tranh thủ lúc Tần Phong không chú ý liền nhét vội một quả nho vào mồm.

Đúng lúc này, một tràng cười sảng khoái từ xa vọng lại: "A di đà Phật, thí chủ thật là nhã nhặn, thật là có phúc khí nha!!" "Chẳng thấm vào đâu so với đại sư!" Tần Phong vội khiêm tốn: "Để có chút phúc khí này, năm đó ta bị phu quân nàng ta dẫn binh rượt đuổi đánh khắp nửa cái Đại Việt hoàng triều, đến giờ vết thương vẫn chưa lành hẳn đây." "Hả!?" Tam Lộng đại sư đứng hình tại chỗ, nhất thời không biết nói gì.

Lão là người xuất gia, cũng chỉ có sở thích giết người phóng hỏa, siêu độ vật lý, thỉnh thoảng đi 'nhặt ve chai' chút thôi, chứ đâu đã thấy hạng kiêu hùng ham hố vợ người khác thế này. "Ghét ghét!" Thái tử phi đỏ mặt, thẹn thùng chạy vào nhà trúc. "A di đà Phật!" Tam Lộng định thần lại niệm Phật hiệu, sau đó vào thẳng vấn đề: "Thí chủ, chúng ta nói chuyện chính sự đi, bần tăng đã 'hóa duyên' về rồi, không biết cơ thể ngươi hiện giờ có thể luyện chế thần khí chưa!?" Tần Phong hỏi ngược lại: "Được hay không còn phải xem đại sư hóa duyên được bao nhiêu!" "Việc này có liên quan đến lượng hóa duyên sao!?" Tam Lộng tuy nghi hoặc nhưng vẫn lấy dược liệu ra.

Chỉ thấy lão phất tay một cái, một 'ngọn núi' dược liệu hiện ra, hào quang lấp lánh suýt làm mù mắt mọi người.

Tuy dược liệu quý hiếm trong bảo khố chùa Đại Quang Minh đã bị Tần Phong vơ vét sạch, nhưng số còn lại vẫn là trân bảo hiếm thấy, vứt ra ngoài cũng đủ gây ra bao trận mưa máu gió tanh. "Cái này mà gọi là hóa duyên á!?" Thiên Quân, Vạn Mã lập tức suy sụp, thấy mình chọn nhầm nghề rồi.

Theo Tần Phong làm thuê ba năm, một đồng lương không có thì thôi, còn phải thường xuyên đỡ đao thay hắn suýt mất mạng, biết thế năm xưa cạo đầu đi tu cho xong. "Chùa Đại Quang Minh xong đời rồi!" Mộc Tú đang tu luyện gần đó chậm rãi mở mắt, chẳng cần tính toán cũng biết chùa đã tiêu tùng, nếu không Tam Lộng không thể lấy ra nhiều bảo bối thế này.

Nhưng gã chẳng thấy chùa đáng thương chút nào, không tự lượng sức mình mà đòi giam cầm 'Huyết Nguyệt yêu nghiệt' trong chùa nghìn năm.

Lúc này, Tề Tu Viễn cũng mở mắt, ánh nhìn về phía Tam Lộng lập tức trở nên cảnh giác.

Gã không thể tin nổi sát khí của một người xuất gia lại nặng nề thế kia, còn là ra tay với chính môn phái của mình. "Tên trọc này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì!?" Tề Tu Viễn nhớ lại lần trước Tần Phong có nói Tam Lộng đã trộm đi Tiên cốt của chùa Đại Quang Minh, trực giác mách bảo gã rằng Tam Lộng biến thành thế này chắc chắn có liên quan đến Tiên cốt. "A di đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay niệm Phật hiệu: "Thí chủ, số dược liệu này đã đủ chưa!?" "Cũng tàm tạm!" Tần Phong thầm tính toán.

Tử Diên cần một cái Nguyệt Luân cấp thần; Thiên Quân, Vạn Mã cần bộ đồ mới; Mộc Tú cần một cái Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Bàn; Tề Tu Viễn cần một cây đại đao cấp thần; Bạch Khởi cần một cây trường đao cấp thần; Vạn Lý Lãng cần một cây trường thương cấp thần; Bạch Nhật cần một cây trường cung cấp thần... còn cái quạt xếp của hắn cũng cần nâng cấp, dây tơ tằm cũng thiếu chút dược liệu phụ trợ.

Tính đi tính lại, chỗ này miễn cưỡng mới đủ dùng... "Tàm tạm!?" Tam Lộng nhìn đống dược liệu cao như núi mà trầm tư.

Theo hiểu biết của lão, chỗ này kiểu gì cũng phải luyện được mười mấy món thần khí, vậy mà Tần Phong bảo chỉ miễn cưỡng đủ dùng.

Rốt cuộc là lão không hiểu gì về luyện khí, hay là giới hạn đạo đức của Tần Phong quá linh hoạt đây!? "Đại sư, cái này ngài không hiểu rồi!" Tần Phong như nhìn ra sự nghi hoặc của Tam Lộng, bắt đầu phổ cập kiến thức: "Ngài chỉ thấy những thần khí đó uy lực mạnh mẽ, nhưng không thấy được sự gian khổ phía sau chúng, mỗi một món thần khí hào nhoáng đều là kinh nghiệm tích lũy từ vô số món thần khí bị hỏng đấy." "A di đà Phật!" Tam Lộng chắp tay niệm Phật hiệu, chấp nhận lời giải thích này.

Dù sao chỉ riêng dược liệu của chùa cũng đủ luyện mười mấy món rồi, phóng tầm mắt ra cả Hoang Cổ thì càng khỏi bàn, vậy mà vạn năm qua Hoang Cổ cũng chỉ có mười món thần khí.

Có thể thấy thần khí khó luyện đến mức nào! "Đúng là tên trọc đáng thương!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn dành cho Tam Lộng một cái nhìn đồng cảm, biết chắc tên nhóc này đã bị Tần Phong dắt mũi rồi.

Cái gọi là tỷ lệ thất bại chỉ dành cho luyện khí sư Hoang Cổ thôi, còn với luyện khí sư thượng giới thì đúng là đòn giáng hạ cấp kiểu sinh viên đấu với học sinh tiểu học.

Mà Tần Phong vì leo lên vị trí số một bảng thiên tư Khí tu, nhận được sự công nhận và truyền thừa của đại lão luyện khí thượng giới, nên sớm đã chẳng coi cái tỷ lệ thành công kia ra gì, nếu không hắn cũng chẳng mang theo cả nghìn thanh thần kiếm bên mình.

Tóm lại, bạn có thể nghi ngờ Tần Phong có phải kẻ vô sỉ nhất Hoang Cổ không, nhưng tuyệt đối không được nghi ngờ thiên phú đứng đầu bảng khí tu của hắn. "Chủ nhân thỏ nói đúng đấy!" Tiểu Bạch gật gù cái đầu nhỏ, lôi cục 'Gạch Đạo Đức' ra làm chứng: "Đây là viên Gạch Đạo Đức chủ nhân luyện cho thỏ ta, phẩm cấp đạt tới cấp thần, không chỉ đập vỡ mặt cường giả cấp Đế, mà còn có thể to như núi trấn áp vạn vật, nhỏ như viên gạch bỏ túi mang theo, sự gian khổ trong đó thỏ không nói chắc ngài cũng hiểu, luyện thần khí cứ tìm chủ nhân thỏ ta, thương hiệu lâu đời, chất lượng đảm bảo." "Khụ khụ..." Mộc Tú và Tề Tu Viễn suýt sặc nước miếng, không biết Tiểu Bạch nói thế lương tâm có đau không. "Được rồi!" Tam Lộng không nghi ngờ gì nữa, để Tần Phong thoải mái luyện chế.

Dù sao nhìn khắp Hoang Cổ hiện nay, chỉ có mình Tần Phong luyện được thần khí, thay vì mang dược liệu cho kẻ khác tập tay nghề, chi bằng đánh cược vào lương tâm Tần Phong một lần, hy vọng nó vẫn còn tồn tại.

Chương 432

"Yên tâm, bảo đảm không làm ngài thất vọng đâu!" Tần Phong hí hửng thu dược liệu, đi vào nhà trúc bắt đầu luyện thần khí.

Đầu tiên lấy đỉnh Tử Tiêu Âm Dương ra, lại phất tay triệu hồi Nam Minh Ly Hỏa và Lục Đinh Thần Hỏa, hai loại lửa nhanh chóng dung hợp trong đỉnh tạo thành loại thần hỏa hoàn toàn mới. "Luyện cái gì đây nhỉ!?" Tần Phong lấy thiên tàm ti (tơ tằm) ra, ánh mắt lại rơi trên đùi Thái tử phi.

Trời lạnh rồi, có đôi tất lụa thì ấm chân, màu đen ở ngoài trời thì hấp thụ nhiệt, màu trắng trong nhà thì tăng tốc độ đánh và bạo kích. "Không được, không được!!" Tần Phong liên tục lắc đầu ngăn cản ý nghĩ đó, tỏ vẻ mình không phải hạng người như vậy. 'Ting' một tiếng!

Tần Phong lại lấy đồng tiền 'Độ Nhật Như Niên' búng lên không trung, xung quanh phạm vi năm trăm mét lập tức hình thành kết giới, tạo ra dòng chảy thời gian khác biệt với bên ngoài, ngoài một ngày, trong một năm. "Thần khí này cư nhiên có thể ảnh hưởng đến thời gian!" Tam Lộng đại sư không nhịn được kinh hô, càng thêm tin tưởng vào thuật luyện khí của Tần Phong. ...

Tiền tuyến.

Trong đại doanh trung quân.

Lục Đạo Đế quân đang định ra kế hoạch phản công, đột nhiên có trinh sát xông vào báo tin quan trọng. "Cái gì, Ma tộc khởi binh rồi!" Sắc mặt Đế quân lập tức tối sầm, điều lão không muốn thấy nhất đã xảy ra. "Ma tộc sao dám chứ!?" Lam Ma lạnh giọng nói: "Năm đó thủ lĩnh Ma tộc Trần Trường Phong đã lấy tâm ma thề rằng, không có chiếu lệnh thì vĩnh viễn không bước chân vào Âm Nguyệt hoàng triều, hắn không sợ bị tâm ma phản phệ sao!?" "Lão phu đã nói rồi, đám Ma tộc này không đáng tin!" Đế sư Vô Đạo cũng lạnh lùng tiếp lời: "Nhưng may là họ mới ra khỏi Vạn Ma Tháp được ba năm, chưa khôi phục được bao nhiêu nguyên khí, vẫn còn trong tầm kiểm soát." "Đế sư!" Tên lính trinh sát ngập ngừng: "Theo chúng ta điều tra, Đại Việt hoàng triều từ ba năm trước đã bí mật viện trợ quân sự cho Ma tộc, hiện giờ họ đã vũ trang được hàng triệu đại quân, chiến lực e là không thua gì bốn đội quân át chủ bài của Âm Nguyệt chúng ta." "Cái gì!?" Lục Đạo Đế quân lập tức nổi trận lôi đình: "Đám trinh sát các ngươi ăn gì mà làm việc thế hả?

Đại Việt bí mật viện trợ ba năm không biết thì thôi, Ma tộc vũ trang triệu quân ngoài quan ải động tĩnh lớn thế mà cũng không thấy sao!?" "Việc này..." Tên lính đầy vẻ oan ức, không biết trả lời sao.

Thực ra họ đã sớm điều tra thấy dấu hiệu bất thường, nhưng báo lên theo quy trình thì cuối cùng chẳng thấy tăm hơi đâu.

Cũng vì không có chỉ thị rõ ràng từ cấp trên, họ không dám manh động, sợ xảy ra va chạm với Ma tộc dẫn đến chiến tranh. "Xin Đế quân trách phạt!" Bốn người Bạch Khởi, Thành Xuân, Mộc Thâm, Vạn Lý Lãng cúi đầu, tỏ ý việc này là do họ làm, nhưng cũng chẳng có ý định sửa đổi. "Giờ có trách tội cũng chẳng ích gì!" Lục Đạo Đế quân không trách mắng bốn đại tướng tâm phúc, ngược lại tự tìm bậc thang cho mình: "Cũng may năm đó chúng ta không chỉ giữ công chúa Ma tộc làm con chất, mà còn giữ lại Huyết Trì và Thần Ma Chử của họ, dù sao cũng khiến Ma tộc phải dè chừng, không dám làm càn." "Cái đó..." Tên lính lại ngập ngừng: "Chúng ta điều tra được công chúa Ma tộc Hồng Hạnh và thị nữ Phong Tình của nàng ta đã an toàn trở về Ma tộc ngoài quan ải, còn mang theo cả Huyết Trì và Thần Ma Chử về nữa." "Ngươi nói cái gì!!" Lục Đạo Đế quân suýt chút nữa phun ra ngụm máu, cảm thấy đầu óc lùng bùng.

Lão sở dĩ giao Hồng Hạnh cho Tần Phong canh giữ, ngoài việc Tần Phong là thiếu niên anh hùng của hoàng triều, phần nhiều còn là vì sự tín nhiệm.

Vậy mà giờ hắn cư nhiên vì mỹ nhân mà không màng an nguy quốc gia, tự ý thả người.

Vụ bê bối này mà lộ ra chắc chắn sẽ gây chấn động cả nước, danh hiệu thiếu niên anh hùng cũng sẽ sụp đổ ngay lập tức! "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà!" Đế sư Vô Đạo thở dài, không biết nói gì hơn.

Vì một Thái tử phi đã có chồng mà khiến mình mang thương tích đầy mình, giờ lại vì công chúa Ma tộc mà không tiếc tự hủy tiền đồ, lão thật sự không hiểu Tần Phong muốn làm cái gì. "Là bản đế quá khoan dung với Tần Phong rồi!" Lục Đạo Đế quân giận đến tái mặt: "Hạ chỉ, phế bỏ thân phận Đệ tam Thánh tử của Tần Phong, không có lệnh của bản đế, không được rời khỏi Thúy Trúc Phong." "Đế quân..." Nguyệt Thần và Lam Ma định lên tiếng cầu tình, nhưng bị ánh mắt lạnh thấu xương của Đế quân chặn lại.

Hiển nhiên lần này Tần Phong đã chạm đến giới hạn cuối cùng của lão, lão có thể ban ân sủng thì cũng có thể thu hồi, ai xin cũng vô ích. "Mình có nên tỏ ra vui mừng một chút không nhỉ!?" Diệp Long đứng một bên đầy phân vân.

Theo thiết lập nhân vật thì lúc này gã nên vui mới đúng, nhưng trong lòng gã chẳng thấy vui chút nào...

Lúc này, Tần Phong đang bắt đầu chế độ luyện khí đắm chìm.

Thời gian trôi qua, Thiên tàm ti trong đỉnh Tử Tiêu Âm Dương bắt đầu dung hợp lại với nhau.

Thấp thoáng trong ngọn lửa là một vật thể hình cái bao tải, trên đó còn viết hai chữ lớn 'Thu Đậu' (Chờ chút).

Vì Phương Trường rơi vào tay hắn hai lần đều chạy thoát được, nên sau khi suy đi tính lại, hắn quyết định luyện một món thần khí vây hãm.

Có điều cái bao tải này của hắn không giống loại của Vũ Lăng thánh chủ, nó có thể hút cả vạn người vào trong, cộng thêm độ dẻo dai của Thiên tàm ti, dù là Đại Đế bị hút vào thì nhất thời cũng không thoát ra nổi.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là phải hút được Đại Đế vào đã.

Oành đoành đoành!!

Trên bầu trời Thúy Trúc Phong, mây đen bắt đầu tụ lại, tiếng sấm chấn động vang rền. "Thần khí lôi kiếp đến rồi!" Tam Lộng đang tọa thiền niệm kinh chợt mở mắt, nhìn lôi kiếp trên trời với vẻ mặt nghiêm trọng.

Tu vi lão bây giờ giống Tề Tu Viễn, đều là cấp Chuẩn Đế đỉnh phong, đối mặt lôi kiếp thánh khí thì dễ như bỡn, nhưng với lôi kiếp cấp thần thì phải dốc toàn lực mới xong.

Đáng sợ nhất là lôi kiếp thần khí có tới chín đợt. "Nếu Đao Tuyệt có thể giúp một tay thì không vấn đề gì lớn!" Tam Lộng không nhịn được quay đầu nhìn, muốn nhờ Tề Tu Viễn giúp đỡ.

Tề Tu Viễn như không thấy ánh mắt cầu cứu của Tam Lộng, đang kéo Mộc Tú ra nói chuyện phiếm: "Ngươi xem kìa, trời này đúng là trời, đất này đúng là đất, mây kia đúng là mây thật nha!" "Ách..." Mộc Tú ngượng ngùng đứng đó, chẳng biết trả lời sao.

Oành oành oành!!

Lôi đình trên không trung hóa thành một con lôi long, mang theo ý chí hủy diệt lao thẳng xuống. "Cầu người không bằng cầu mình!" Tam Lộng thấy Tề Tu Viễn không có ý giúp, đành phải bật 'Đỉnh

Thượng Hóa Phật' để chống đỡ.

Oành!!

Kim thân Thiên Thủ Như Lai vừa thành hình đã bị lôi long hung hãn đánh trúng, tiếng nổ vang dội kèm theo ánh chớp bắn tứ tung. "Đây chính là lôi kiếp sao!?" Tam Lộng bị đánh đến mức lồng ngực cuộn trào, suýt chút nữa phun ra ngụm máu.

Đùng đoành!

Không cho Tam Lộng chút thời gian nghỉ ngơi, tám đạo lôi kiếp còn lại liên tiếp hóa long đánh xuống, tiếng sấm liên hồi khiến hư không run rẩy. "Phụt!!" Tam Lộng gồng mình chịu hết chín đợt lôi kiếp, cuối cùng cũng không trụ vững mà phun ra ngụm máu, kim thân Thiên Thủ Như Lai cũng tan nát trong nháy mắt.

Chương 433

Nhưng trên mặt lão lại là nụ cười không giấu nổi, vì đỡ được chín đợt lôi có nghĩa là thần khí đã thành hình. "Hình như lão vui hơi sớm rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn Tam Lộng, thầm mặc niệm ba phút cho lão.

Vì lúc này cơ thể lão đã tới giới hạn, nhưng sự vô sỉ của Tần Phong thì rõ ràng chưa thấy đáy.

Oành đoành đoành!!

Trên hư không lại vang lên tiếng sấm, mây đen vừa tan lại tụ.

Tần Phong chẳng thèm cho Tam Lộng thở dốc, dựa vào việc sử dụng 'Độ Nhật Như Niên' khiến thời gian trong ngoài khác biệt, với tốc độ cực nhanh đã luyện xong món thần khí thứ hai. "Chẳng phải bảo có tỷ lệ thất bại sao!?" Nụ cười trên mặt Tam Lộng cứng đờ, chẳng biết nên khóc hay cười.

Khóc vì món thần khí thứ hai của lão thành công rồi!

Cười vì món thần khí thứ hai của lão thành công rồi!

Đến một hơi thở cũng không cho lão thở, con lừa ở góa phụ thôn cũng chẳng bị vắt kiệt đến thế này đâu!

Oành!!

Lôi đình lại hóa rồng lao xuống. "A..." Tam Lộng bị lôi kích đánh cho kêu thảm thiết, người cũng biến thành một cục than đen bốc khói.

Chỉ là lôi kiếp không cho lão cơ hội thở, từng đạo từng đạo vô tình giáng xuống, khiến tầm mắt lão bắt đầu mờ mịt, cơ thể đã đạt tới giới hạn tối đa. "Phụt!!" Tam Lộng phun thêm một ngụm máu, cơ thể bắt đầu lảo đảo sắp ngã. "Đã tới cực hạn rồi sao!?" Tề Tu Viễn hơi nhíu mày, bay vọt lên trời, rút mạnh đại đao.

U u u!

Tiếng đao rền rĩ chói tai vang vọng khắp đất trời, cưỡng ép lấn át cả tiếng sấm rền. "Mạnh quá!!" Ánh mắt Tam Lộng hiện lên vẻ chấn kinh, tâm hồn không thể bình tĩnh nổi.

Theo lý mà nói, lão và Tề Tu Viễn đều là Chuẩn Đế cảnh đỉnh phong, thiên phú không chênh lệch mấy, vậy mà tại sao chiến lực của Tề Tu Viễn lại mạnh hơn lão mấy lần, hoàn toàn là kiểu nghiền ép.

Oành!!

Lôi kiếp lao tới va chạm mạnh với kình khí đao ngút ngàn, đao khí sắc bén mang theo khí thế không gì cản nổi xé toạc lôi kiếp.

Bầu trời vốn mây đen dày đặc bỗng chốc bị chém đôi như rẽ mái tóc, một tia nắng theo đó chiếu rọi xuống Thúy Trúc Phong. "Tề Tu Viễn đã ra tay rồi, xem ra Tam Lộng thực sự hết xí quách rồi!" Tần Phong dừng tay, ngẩng đầu nhìn trời.

Tuy giờ hắn có đủ loại buff hỗ trợ để dễ dàng luyện thần khí, nhưng chín đợt lôi kiếp khi thần khí ra đời lại hạn chế hắn.

Trong tình huống không có người đỡ lôi, hắn buộc phải dừng lại chờ một chút.

Khi Tần Phong dừng tay, mây đen trên trời cũng tan đi. "Cuối cùng cũng dừng rồi!" Tam Lộng thở phào nhẹ nhõm, có cảm giác như vừa từ cõi chết trở về.

Thế nhưng khi lão hí hửng đáp xuống đất, nhìn thấy món thần khí Tần Phong luyện cho mình, cả người lão sụp đổ luôn.

Bảo là pháp trượng thần cấp của Phật môn, thế mà lại biến thành một cái tăm xỉa răng vừa ngắn vừa gầy. "Ngươi chắc chắn đây là pháp trượng của Phật môn!?" Tam Lộng kinh hãi dùng hai ngón tay nhón cái 'tăm' lên. "Vãi chưởng!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn cũng không nhìn nổi nữa, phát hiện Tần Phong đúng là chẳng coi ai là người.

Lần trước dù thế nào cũng làm ra phiên bản mini Phật tổ Địch Gia, dự án mười tỷ làm ra được tám nghìn tệ công trình.

Lần này dự án mười tỷ, đến tám đồng cũng chẳng làm ra được.

Dùng một cái tăm để đuổi khéo Tam Lộng, hoàn toàn không thấy bóng dáng pháp trượng Phật môn đâu, thậm chí trên đó còn sần sùi chẳng được trơn nhẵn tí nào. "Tất nhiên rồi, ngài đừng có coi thường nó!" Tần Phong bắt đầu màn 'bốc phét': "Trượng này đúc từ vẫn thạch ngoài hành tinh, trong đen ánh đỏ, trong đỏ hiện xanh, những nốt sần này được chế tác tỉ mỉ theo hình trái tim, là thiết kế chống trượt Fe2O3, ra mồ hôi cũng không lo trơn tay.

Cầm trượng này, tiến có thể chiến ba trăm vị tiên, lùi có thể trấn thủ một phương trời Hoang Cổ.

Thiên hạ phong vân xuất ngã bối, nhất nhập phật môn tuế nguyệt thôi.

Huy trượng triển chuyển đoạn hồng trần, nhất thốn tương tư nhất thốn lệ." Cả trường đoản hồi im lặng, quạ bay qua trên đầu.

Tam Lộng im lặng hồi lâu mới nói: "Thí chủ, có phải ngươi cũng có chút coi thường bần tăng đúng không!?" "Ngài nhận ra rồi à!?" Tần Phong ngạc nhiên ngẩng đầu, tỏ vẻ không thể tin nổi. "Còn chưa đủ rõ ràng sao!?" Tam Lộng nhẹ nhàng dùng lực, cái tăm gãy làm đôi. "Ha ha, đùa chút thôi mà!" Tần Phong vội cười trừ, lại móc ra một chuỗi 'Tràng hạt Pinduoduo'.

Tam Lộng đón lấy chuỗi hạt xem thử, ngẩng đầu vô cùng nghiêm túc nói: "Ta cảm thấy thí chủ đang nhục mạ trí thông minh của ta, mà còn là kiểu nhục mạ không hề che giấu..." "Ngươi lại nhìn ra rồi!?" Trong mắt Tần Phong lại lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ đối phương cư nhiên ngẩu lòi như vậy. "Cái đậu má này còn cần phải nhìn sao!?" Tam Lộng bị chọc tức đến mức văng tục ngay tại chỗ, dùng sức bóp nát chuỗi hạt phật thủ thành bột cám. "Không xong!!" Tề Tu Viễn thấy Tam Lộng đang ở bờ vực bùng nổ, tay nắm chặt chuôi đao chuẩn bị rút khỏi vỏ bất cứ lúc nào. "Ân!?" Đôi mắt Tam Lộng hơi nheo lại, chú ý đến động tác nhỏ của Tề Tu Viễn.

Hiện tại hắn vừa ngạnh kháng lôi kiếp xong, thân thụ trọng thương, mạo nhiên ra tay thì người chịu thiệt chỉ có chính hắn. "Ta với đại sư không oán không thù, sao có thể coi ngươi là đồ ngốc chứ?!" Tần Phong lại cười ha hả nói: "Hay là thế này, ta gọi ngươi là đại sư, ngươi nhận ta làm lão đại, ta dạy ngươi cách tính điểm trung học được không!?" "A di đà phật, bần tăng không có tóc!" Tam Lộng chắp hai tay lại, cố nén cơn giận nói: "Bần tăng đã nhập phật môn thì chính là đệ tử phật môn, chỉ muốn mang theo hai kiện phật môn thần khí để hầu hạ phật tổ thôi." "Người này phải nghe lời khuyên mới được!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn trong lòng thở dài một tiếng, từ trên thân hắn phảng phất nhìn thấy chính mình năm xưa.

Tự cho là cao thủ thành danh đã lâu ở Hoang Cổ, đối mặt với lời mời của Tần Phong thì đầy vẻ khinh thường, nhưng cuối cùng không ngoại lệ, toàn bộ đều trở thành tay sai cho hắn. "Đại sư đã nói vậy, ta cũng không nỡ làm khó người khác!" Tần Phong thong thả thở dài nói: "Thực ra ta đã luyện chế cho đại sư một viên thần cấp pháp ấn thần khí, có thể tăng cường gấp năm lần chiến lực, ngay cả khi đại sư đột phá đến Đế cấp vẫn có hiệu quả như thường." Nói xong, Tần Phong lấy ra một cái Tiên Nô Pháp Ấn, mang theo một luồng khí tức cực kỳ thần bí.

Chương 434

"Thần cấp pháp ấn thần khí!?" Tam Lộng nhìn Tiên Nô Pháp Ấn mà đầy đầu dấu hỏi, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng so với cái pháp trượng tăm xỉa răng và chuỗi hạt Pinduoduo lúc trước, kiện thần cấp pháp ấn này trông có vẻ đáng tin hơn nhiều.

Tần Phong vẻ mặt trang trọng tiếp tục nói: "Pháp ấn này được luyện chế theo bí pháp luyện khí của thượng giới, lại còn thỉnh phật tổ khai quang, rót vào vô thượng phật lực.

Ngươi chỉ cần coi ta là phật tổ mà thành tâm khấu bái, ta sẽ thay phật tổ ban ấn này cho ngươi, nhận ngươi làm chủ, từ đó chiến lực tăng vọt." "Thật hay giả!?" Tam Lộng bắt đầu rơi vào khủng hoảng lòng tin với Tần Phong, thực sự không dám tin cái mồm thối của hắn nữa. "Lại bắt đầu rồi!?" Mộc Tú và Tề Tu Viễn không còn sức để mắng thầm, cảm thấy Tần Phong đúng là đang vũ nhục Tam Lộng.

Người ta dù sao cũng là đắc đạo cao tăng của Đại Quang Minh tự, lại còn là yêu tăng giết người không chớp mắt, lẽ nào lại bị hắn khua môi múa mép vài câu mà quỳ xuống gọi bố sao. "Quỳ xuống, tiếp nhận sự chúc phúc pháp ấn của phật tổ!" Vẻ mặt Tần Phong vô cùng trang nghiêm, quanh thân Đại Uy Thiên Long vây quanh. "Phật pháp thật mạnh!" Tam Lộng đại sư trong lòng không khỏi kinh hãi, không ngờ Tần Phong còn tinh thông phật pháp.

Chỉ sau một khoảnh khắc do dự, hắn vẫn chọn tin tưởng Tần Phong thêm một lần nữa.

Dù sao hắn cũng đã bỏ ra bao nhiêu tiền rồi, trong lòng vẫn vô cùng khát khao đó là đồ thật.

Giống như con bạc cứ nghĩ gỡ vốn xong sẽ dừng tay, nhưng cuối cùng lại càng lún càng sâu. "Hắn bảo quỳ là ngươi quỳ luôn hả!?" Mộc Tú và Tề Tu Viễn đứng hình tại chỗ, không hiểu nổi tại sao Tam Lộng vẫn chọn tin tưởng.

Hắn rốt cuộc còn kỳ vọng gì ở cái thằng cha đê tiện Tần Phong này nữa!?

Chát một tiếng!

Tần Phong đánh Tiên Nô Pháp Ấn vào giữa mày hắn, nhưng lại không thành công.

Hiển nhiên lúc này Tam Lộng không phải tâm cam tình nguyện, cũng không có ý định nhận Tần Phong làm chủ. "Tâm của ngươi vẫn chưa tĩnh!" Tần Phong vẫn một khuôn mặt trang trọng dụ dỗ: "Bồ Đề vốn không cây, gương sáng cũng chẳng đài.

Xưa nay không một vật, nơi nào dính bụi trần.

Nếu trong lòng ngươi thật sự có phật, thì cần gì quan tâm ta có phải phật hay không!?" "Xưa nay không một vật, nơi nào dính bụi trần!" Tam Lộng nghiền ngẫm một hồi, lập tức ngộ ra.

Trong lòng có phật thì nhìn đâu cũng thấy phật, trong lòng có ma nhìn đâu cũng thấy ma, vạn pháp do tâm, thức ngoại vô cảnh, Tần Phong có phải phật tổ hay không không quan trọng, tâm tịnh thì quốc thổ tịnh.

Chát một tiếng!

Tần Phong lại đánh Tiên Nô Pháp Ấn vào giữa mày hắn, nhưng vẫn thất bại, không đánh vào được. "Vãi chưởng, vẫn còn kháng cự!" Tần Phong trong lòng không khỏi mắng thầm, sắc mặt vẫn trang nghiêm dụ dỗ tiếp: "Ngươi luôn miệng nói mình là đệ tử phật môn, nhưng trong lòng lại không kính phật, không muốn hầu hạ phật tổ, vậy phật tổ làm sao nguyện ý giúp ngươi!?" "Lời này bần tăng không dám đồng ý!" Tam Lộng lập tức phản bác: "Bần tăng tu là phật, không phải con rối của phật, phật nên lấy phổ độ chúng sinh làm nhiệm vụ của mình, không thể tự cho là ban ân mà đồng hóa chúng sinh." Vãi chưởng!!

Cái thằng trọc phật môn nhỏ bé này mà dám đấu khẩu với chính nhân quân tử Nho gia như ta sao! "Muốn có lý tưởng phổ độ chúng sinh thì phải có ý chí kiên định không gì phá nổi!" Tần Phong không hề nuông chiều cái tính xấu này của Tam Lộng, chuyển sang chế độ đại phong tử Nho gia: "Từ nhỏ học không biết chán, dạy người không biết mệt, ba người đi cùng tất có thầy ta, học đi đôi với hành, chẳng phải vui lắm sao.

Chỉ có làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ mới có thể thay đổi tất cả.

Lớn lên phải học lễ chế, phải khắc chế dục vọng, phải lấy nhân làm trọng, vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì thánh nhân kế thừa tuyệt học, vì vạn đời khai thái bình." "Cái này..." Mộc Tú và Tề Tu Viễn trong lòng không khỏi kinh hãi, bị một tràng lời của Tần Phong làm cho chấn động sâu sắc.

Cái này mẹ nó tuyệt đối không phải nói bừa, gọi là lời của thánh nhân cũng không quá lời.

Ngay cả Văn Tuyệt cùng danh với Tề Tu Viễn, e rằng cả đời cũng không nói ra được những lời này.

Nếu Tần Phong có thể kiên nhẫn đọc sách, không cần trăm năm là có thể phi thăng thành thánh rồi. "Ân!?" Tiểu Bạch nghi hoặc nghiêng cái đầu nhỏ, phát hiện không giống với bộ Luận Ngữ nó học từ nhỏ.

Nhưng không đúng nha!

Luận Ngữ của nó cũng là học từ Tần Phong mà, lý nào lại khác biệt lớn như vậy!? "Công tử đúng là Văn Khúc Tinh hạ phàm!" Thái tử phi si mê nhìn Tần Phong, sắp không chịu nổi rồi. "Trời ơi, cái đại ma vương này vừa ngầu vừa lạnh lùng lại vừa có tài!" Trái tim nhỏ của Hữu Dung đập loạn xạ như nai con chạy nhảy, vội vàng ăn vài quả nho để trấn tĩnh lại. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ công lược được người định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn phản phái điểm!" Tần Phong không khỏi liếc nhìn Hữu Dung một cái, vừa vặn thấy cô nàng đang ăn vụng nho của mình.

Nếu không phải đang lúc mấu chốt để thu phục Tam Lộng, hắn nhất định sẽ xông lên cho cô nàng một gậy. "Chỉ có trở nên mạnh mẽ mới có thể thay đổi tất cả!" Tam Lộng lẩm bẩm trong miệng, cuối cùng phảng phất như đốn ngộ mà thành tâm bái phật.

Tuy rằng trong lòng hắn khinh bỉ những chuyện bẩn thỉu của phật môn, nhưng cũng phải thừa nhận chỉ có chọn đồng hóa mới có thể làm cho mình mạnh mẽ.

Cũng từ khoảnh khắc này, hắn từ kháng cự chuyển sang thản nhiên tiếp nhận, chỉ vì tương lai có thể thay thế phật tổ để thực hiện những điều quang minh trong lòng.

Chỉ là lúc này hắn không hề phát hiện, dưới sự dụ dỗ liên tục của Tần Phong, hắn không chỉ coi Tần Phong thành phật tổ mà quỳ lạy, mà còn nảy sinh tâm ý hầu hạ phật tổ.

Chát một tiếng!!

Tần Phong không hề do dự, một lần nữa đánh ra Tiên Nô Pháp Ấn, và đã thành công đánh vào giữa mày Tam Lộng. "Tội nghiệp cái tên trọc này!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn trong lòng không khỏi thở dài, lại thêm một nạn nhân bị Tần Phong dụ dỗ ra đời.

Ngay khi Tam Lộng đang vui mừng vì nhận được gấp năm lần chiến lực, đại tổng quản bên cạnh Lục Đạo Đế Quân đã đến truyền chỉ. "Đệ tam Thánh tử Tần Phong, vì tự ý thả công chúa Ma tộc khiến đại quân Ma tộc xâm phạm, mặc kệ giang sơn xã tắc Âm Nguyệt hoàng triều, nay phế bỏ vị trí Thánh tử, nếu không có ý chỉ của Đế quân thì không được rời khỏi Thúy Trúc phong." Tần Phong lập tức thốt lên: "Vãi chưởng, Lục Đạo Đế Quân muốn tạo phản à..." "Cái gì!?" Mọi người có mặt tại chỗ đều ngơ ngác, bị Tần Phong làm cho chấn động đến mức không kịp phản ứng.

Mẹ kiếp!

Một Thánh tử mà dám nói Đế quân tạo phản!!

Là Tần Phong bệnh không hề nhẹ, hay là thế giới quan của họ bị đảo lộn rồi!?

Tuy nhiên, những người biết nội tình như Thiên Quân, Vạn Mã thì chẳng thấy ngạc nhiên chút nào.

Chương 435

Hiện tại Tần Phong không chỉ có sự ủng hộ của Nguyệt Thần cung và Lam Ma cung, mà còn hoàn toàn nắm giữ bốn đại quân bài tẩy là Trấn Ma quân, Hắc Kỳ quân, Bạch Bào quân, Hổ Bí quân, ngay cả cấm vệ quân như Hắc Giáp quân, Đại Tuyết Long Kỵ cũng bị hắn khống chế.

Có thể nói tất cả các quân đoàn tinh nhuệ của Âm Nguyệt hoàng triều đều nằm trong tay hắn, ép Lục Đạo Đế Quân thoái vị cũng chỉ là chuyện trong phút mốt. "Thánh tử, cẩn trọng lời nói!!" Đại tổng quản là người từng nhận lợi ích từ Tần Phong, vội vàng tiến lên nhắc nhở: "Lần này Đế quân thực sự tức giận rồi, Nguyệt Thần và Lam Ma có cầu xin cũng không có tác dụng, nhưng Thánh tử đại nhân cũng không cần quá lo lắng, năm đó người từng một kiếm trấn vạn ma, chỉ cần dưỡng thương cho tốt thì việc đánh bại Ma tộc cũng chỉ là chuyện trong vài phút thôi, lúc đó người vẫn là thiếu niên anh hùng của Âm Nguyệt hoàng triều ta." "Không hứng thú!" Tần Phong chẳng có ý định dẫn quân xuất chinh chút nào, nằm thẳng cẳng chọn cách bỏ mặc.

Đùa chắc!

Ba năm sau tiên nhân thượng giới hạ phàm, toàn nhắm vào mấy thằng thích ra vẻ mà đánh, hắn vẫn nên ẩn mình mà phát triển cho tốt, chờ thời cơ chín muồi mà hái quả ngọt.

Tóm lại một câu... danh tiếng hắn muốn, quyền lực hắn muốn, lợi ích hắn muốn, địa bàn, mỹ nhân hắn cũng muốn, nhưng hắn chính là không muốn ra sức liều mạng! "Thánh tử đại nhân, thái độ này của người không được đâu nha!" Đại tổng quản sốt sắng hẳn lên, vội vàng khuyên Tần Phong nên phấn chấn lên.

Từ khi Tần Phong xuất thế ba năm trước, hắn đã cung cấp cho cung đình rất nhiều nhân tài ưu tú, tương đương với việc chiêu mộ cho lão ta rất nhiều đàn em có tiềm năng, làm việc gì cũng nhẹ nhàng hẳn đi.

Bây giờ nếu Tần Phong nằm ườn ra không làm gì nữa, sau này lão biết đi đâu mà tìm đàn em chất lượng như thế!? "Mệt rồi, hủy diệt đi!" Tần Phong trưng ra bộ mặt chán đời, phảng phất như không thể phấn chấn nổi nữa.

Ngay khi đại tổng quản định nói thêm gì đó, Tam Lộng đột nhiên ôm đầu bắt đầu gào thét.

Sau khi trải qua niềm vui sướng do chiến lực gấp năm lần mang lại, hắn nhanh chóng khôi phục bình thường, không còn coi Tần Phong là phật tổ trong lòng nữa, định đòi Tần Phong kiện thần khí thứ hai.

Nhưng ai ngờ một cơn đau thấu tận linh hồn ập đến, dù hắn đã tu phật nhiều năm vẫn không thể chịu đựng nổi cơn đau này. "Tội nghiệp cái tên trọc!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn lần lượt thở dài, nhìn hắn bằng ánh mắt đầy thương cảm.

Biết rằng hắn không phải là nạn nhân đầu tiên, và cũng sẽ không phải là người cuối cùng. "Chuyện gì vậy!?" Đại tổng quản bị tiếng hét của Tam Lộng làm cho giật mình, không hiểu tại sao đối phương lại kêu thảm thiết như vậy. "Là cái pháp ấn đó sao!?" Trực giác của Hữu Dung mách bảo cô rằng pháp ấn đó tuyệt đối không đơn giản.

Đồng thời, lòng cô cũng lo lắng một cách lạ thường, ngạn nhất Tần Phong dùng nó với cô thì chẳng phải sẽ biến thành truyện 《Lúc đầu, tiểu bác sĩ xinh đẹp trở thành món đồ chơi riêng của đại ma vương tà ác》 sao. "Đừng lo lắng, hắn chỉ là cảm động đến phát khóc thôi!" Tần Phong mở mắt nói dối trắng trợn, phất tay lấy ra cái bao tải thu đậu.

Chỉ thấy hắn ném cái bao tải thu đậu lên không trung, cái bao tải phảng phất như một con cự thú thôn thiên mà nuốt chửng Tam Lộng vào bên trong, rõ ràng là một người sống sờ sờ bị nuốt vào bao tải, nhưng cái bao tải lại chẳng hề phình lên chút nào. "Lực thôn phệ thật khủng bố!" Tề Tu Viễn trong lòng không khỏi kinh hãi, phát hiện lực hút của cái bao tải này vô cùng đáng sợ.

Ngay cả khi lão bây giờ có thực lực Chuẩn Đế đỉnh phong, là người đệ nhất dưới cấp Đại Đế, đối mặt với lực hút này cũng phải cẩn thận đối phó.

Hơn nữa lão nhìn một cái là nhận ra ngay, bao tải này được rèn từ tơ thiên tằm, vào thì dễ mà ra thì khó hơn lên trời. "Không hổ là hạng nhất bảng thiên tư khí tu!" Mộc Tú nhìn bao tải bay về tay Tần Phong, bị thiên phú luyện khí của hắn làm cho kinh ngạc sâu sắc.

Người khác cầu còn không được một kiện thần khí, vậy mà ở chỗ hắn thì tùy tay là có thể luyện chế ra, hơn nữa hiệu quả còn đặc biệt tốt, ngay cả Đại Đế gặp phải cũng thấy đau đầu. "Không biết thần khí thứ hai mà chủ công vừa luyện chế là gì nhỉ!?" Mộc Tú trong lòng thầm thắc mắc, vô cùng tò mò về món đồ thứ hai.

Lúc này —— toàn bộ Âm Nguyệt hoàng triều hoàn toàn chấn động, không dám tin Tần Phong cứ như vậy mà bị phế. "Đùa chắc?

Thánh tử Tần Phong bị phế rồi sao!?" "Ngươi không nghe thấy ý chỉ của Lục Đạo Đế Quân sao, Tần Phong tự ý thả công chúa Ma tộc, dẫn đến đại quân Ma tộc xâm lược." "Ta không tin Thánh tử Tần Phong lại làm ra chuyện như vậy, chắc chắn là có người hãm hại hắn." "Đúng vậy, chắc chắn là do cái thằng Diệp Long đó làm!" "Diệp Long mấy năm nay nhân lúc Phong Phong nhà ta không có nhà, đã ra sức bôi nhọ hắn." "Lần trước có người nhìn thấy Diệp Long lên Thúy

Trúc phong, ngay sau đó mấy vạn Hắc Kỳ quân liền ra tay." "Hèn gì vết thương của Phong Phong nhà ta mãi không lành, hóa ra là do cái thằng Diệp Long này giở trò quỷ." "Các ngươi có thể lý trí một chút không, Lục Đạo Đế Quân đích thân hạ lệnh còn có thể giả sao!?" "Lý trí, ngươi bảo ta lý trí thế nào được, các ngươi có biết Phong Phong nhà ta đã nỗ lực thế nào không?

Hắn đã cống hiến bao nhiêu cho Âm Nguyệt hoàng triều?

Hắn không đáng phải chịu nỗi đau này." "........." Ngay khi mọi người đang tranh luận không ngớt về chuyện này, Tần Phong lại công nhiên khiêu khích quyền uy của Lục Đạo Đế Quân.

Không cho hắn xuống núi, hắn càng phải xuống núi.

Chỉ thấy Tần Phong thong thả ngồi trên xe lăn tây luân, xuống núi đi đến Nguyệt Thần cung tìm Tử Diên. "Ta không nhìn thấy gì hết!" Đại tổng quản vì đã nhận lợi ích của Tần Phong nên sau khi truyền chỉ xong là quay về báo cáo ngay.

Còn về quân canh giữ trên đường, vốn dĩ muốn ra oai một chút, coi Tần Phong như nhân vật chính trong trò đùa mà trêu chọc.

Nhưng khi thấy sau lưng Tần Phong có Đao Tuyệt Tề Tu Viễn và yêu tăng áo đỏ Tam Lộng, họ liền rén ngay tại chỗ, coi như không nhìn thấy gì cả. "Chủ công, thần khí của ta..." Tam Lộng sau khi bị hành hạ xong thì không thể không cúi đầu trước thực tế.

Chỉ có điều hắn vẫn luôn đau đáu về kiện thần khí của mình, cứ vài phút lại nhắc nhở Tần Phong một lần, dù có nhận làm lão đại thì cũng cần phải trả lương chứ.

Vãi chưởng!

Ông chủ có thiện chí nợ lương, hắn lại ác ý đòi lương!

Tần Phong giữ vững nguyên tắc của một ông chủ đen tối, bắt đầu nói chuyện lý tưởng, bàn về giấc mơ, vẽ bánh vẽ cho hắn: "Đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến thần khí, ta đặt kỳ vọng rất lớn vào ngươi, chỉ cần ngươi làm tốt, tương lai nhất định có thể đi lấy chân kinh, giết phật tổ, từ nay về sau Tây Thiên do ngươi làm chủ." "Nhưng mà..." Tam Lộng không còn tin cái mồm thối của Tần Phong nữa, chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về mình. "Đừng nhưng nhị gì nữa, làm cho tốt đi, sang năm ta cưới một bà chủ về cho ngươi!" Tần Phong đi tới Nguyệt Thần cung tìm Tử Diên, hoàn toàn ngó lơ Tam Lộng đang đứng ngơ ngác trong gió.

Rất nhanh —— Tần Phong đã tìm thấy Tử Diên ở Nguyệt Thần cung, nàng đang chăm chú đọc sách trong thư phòng. "Huynh kéo ta đi đâu vậy?!" Tử Diên còn chưa kịp phản ứng đã bị Tần Phong kéo về phòng ngủ. "Hắc hắc..." Tần Phong cười cười không nói gì, không chỉ đóng cửa lại mà còn kéo rèm cửa xuống, khiến căn phòng lập tức tối sầm lại. "Huynh, huynh muốn làm gì!?" Trái tim nhỏ của Tử Diên đập loạn xạ, phảng phất dự cảm được chuyện gì sắp xảy ra, thẹn thùng cúi đầu mân mê vạt áo.

Tần Phong đắc ý xòe bàn tay ra như đang khoe bảo vật: "Xem nè, đây là thần khí Nguyệt Luân ta luyện chế cho nàng, không chỉ uy lực mạnh mẽ mà viên đá trên đó còn có thể phát sáng nữa nha..." "Nguyệt Luân!?" Tử Diên nghe xong ngơ ngác ngẩng đầu lên, vệt đỏ trên mặt vẫn chưa tan hết.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay Tần Phong trôi lơ lửng một mảnh trăng khuyết bằng kim loại nhỏ xíu, trên đó không chỉ chạm khắc những hoa văn tinh xảo mà còn khảm bảy viên bảo thạch màu sắc khác nhau, sắp xếp theo vị trí của chòm sao Bắc Đẩu.

Sau khi truyền linh lực vào, Nguyệt Luân phảng phất như sống lại, nhanh chóng phóng to, đi kèm với sự xoay chuyển của Nguyệt Luân, bảy viên bảo thạch còn tỏa ra thần quang chói mắt, luồng thần quang này trên lý thuyết có uy lực tiêu diệt được cả Chuẩn Đế.

Chương 436

Tuy nhiên nếu tu vi của người sử dụng quá thấp thì sẽ rất khó phát huy được uy lực thực sự của Nguyệt Luân.

Không thể nói là không thích, nhưng hoàn toàn khác với những gì nàng mong đợi! "Thế nào!?" Tần Phong giống như đứa trẻ đạt điểm tuyệt đối, rất mong đợi nhận được lời khen ngợi của phụ huynh. "Dĩ nhiên là lợi hại rồi, huynh là giỏi nhất!" Tử Diên lại thẹn thùng cúi đầu, điên cuồng ám chỉ: "Chỉ có điều đại di từng nói, con gái ngoại trừ phu quân của mình thì tuyệt đối không được nhận quà của những chàng trai khác, thần khí quý giá thế này ta không dám nhận đâu." Ý gì đây!?

Ta luyện chế Nguyệt Luân cho nàng, nàng lại muốn kết án chung thân ta sao!?

Tần Phong lập tức hiểu ngay lời ám chỉ của Tử Diên, không ngờ nàng lại là loại người lấy oán báo ân như thế.

Tuy rằng hắn và Tử Diên là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, biết nàng có hai ưu điểm lớn và ba điểm bao dung lớn, nhưng với tư cách là một hải vương theo chủ nghĩa không từ chối, không chủ động, không chịu trách nhiệm, không níu kéo, không cam kết, sở thích là nuôi cá, hắn không hề có ý định thành thân ở tuổi mười tám.

Tần Phong đột nhiên nghiêm túc nói: "Tử Diên bảo bảo, ta phát hiện từ sau khi quen nàng, ta đã thích ăn đầu cá mất rồi." "Đầu cá!?" Tử Diên lập tức đầy đầu dấu hỏi, không hiểu Tần Phong có ý gì.

Nàng đang ám chỉ hắn nên thành thân với mình, vậy mà hắn lại nói thích ăn đầu cá cái quái gì, hai chuyện này hoàn toàn chẳng liên quan gì nhau hết!?

Tần Phong tiến lên ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Tử Diên, bật chế độ tra nam sến súa: "Bởi vì như vậy, ta có thể để dành cả đời cá (ngư sinh) cho nàng rồi!" "Ừm..." Tử Diên dán chặt cả người vào lồng ngực cường tráng của Tần Phong, nghe những lời tình tứ sến súa trắng trợn như vậy, chỉ thấy một luồng máu nóng xông lên não, đầu sắp bốc khói tới nơi. "Tử Diên bảo bảo!" Tần Phong thấy không khí đã chín muồi, cúi đầu định tự thưởng cho mình một cái. "Đợi đã!" Tử Diên đột nhiên phản ứng lại, vội vàng giơ tay ngăn Tần Phong.

Chuyện cưới hỏi thì ngậm miệng không bàn tới, chỉ nói cái gì mà quãng đời còn lại, rõ ràng là muốn đi chơi bời bên ngoài cho đã rồi mới về tìm nàng đổ vỏ đây mà. "Nàng nghĩ nhiều rồi, chúng ta là thanh mai trúc mã mà!" Tần Phong lập tức cười xòa, cố gắng lấp liếm cho qua chuyện. "Vậy sao!?" Đôi mắt to long lanh của Tử Diên nhìn chằm chằm Tần Phong, vô cùng nghiêm túc nói: "Vậy hay là chúng ta sinh một đứa con trước đi, để duy trì mối quan hệ giữa chúng ta." Vãi chưởng!

Đây là cái kiểu lời lẽ hổ báo gì vậy!

Tần Phong đứng hình ngay tại chỗ, không ngờ Tử Diên ngây thơ ngọt ngào lại có thể nói ra loại lời này.

Tuy rằng hắn ham muốn thân thể của các muội tử xinh đẹp, cũng muốn họ gọi mình là bố, nhưng hắn chưa bao giờ có ý định làm bố thật, sau khi xong việc thì ép thứ trong người ra là sự tin tưởng tối thiểu giữa người với người.

Bây giờ Tử Diên muốn phá vỡ quy tắc, sau này ai còn dám rủ nàng chơi cùng nữa! "Ta nhớ ra rồi, ta còn có việc!" Tần Phong thấy Tử Diên định dùng biện pháp mạnh, vội vàng vứt lại Nguyệt Luân rồi bỏ chạy. "Tần Phong!!" Thấy Tần Phong cứ thế mà chạy mất, Tử Diên tức đến mức dậm chân bình bịch.

Từ nhỏ đến lớn toàn chiếm tiện nghi của nàng thì thôi đi, lời hứa cưới nàng bây giờ cũng lấp lửng, mỗi lần cứ ám chỉ chuyện thành thân là chạy nhanh hơn cả thỏ, dắt chó đuổi cũng không kịp. "Cứ chạy đi, chạy trời không khỏi nắng!" Tử Diên hừ một tiếng giận dỗi, chẳng hề lo lắng chuyện Tần Phong bỏ chạy.

Bởi vì ba năm trước khi từ Côn Luân bí cảnh ra ngoài, nàng đã gặp mẹ đẻ của Tần Phong là Vân Tịch Nguyệt.

Tuy rằng lúc đó hai người ở bên nhau không lâu, nhưng Vân Tịch Nguyệt lại vô cùng hài lòng về nàng, khẳng định nàng chính là con dâu cả của mình, không chỉ đích thân đưa nàng về Âm Nguyệt hoàng triều, mà còn tặng nàng chiếc vòng ngọc đã đeo nhiều năm.

Nghe nói đó là vật gia truyền mà bà nội Tần Phong tặng cho bà khi bà mới bước chân vào nhà họ Tần, chuyên môn truyền cho con dâu, đại diện cho việc thân phận Tần phu nhân của nàng đã được chính thức công nhận. "May mà chạy nhanh!" Tần Phong rời khỏi Nguyệt Thần cung mà thầm cảm thấy may mắn, suýt chút nữa là bị kết án chung thân rồi.

Đúng lúc này —— đối diện có một nam tử đi tới, gương mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc lẹm, vóc dáng cao lớn, dù chỉ mặc một bộ quần áo cực kỳ bình thường nhưng vẫn là chàng trai nổi bật nhất phố, khiến người qua đường không khỏi ngoái nhìn. "Người này tuyệt đối không phải người phàm!" Ánh mắt Tần Phong ngay lập tức bị người này thu hút, từ trên thân hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Đó là cảm giác quen thuộc khi đối mặt với Lâm Tam, Phương Trường và nhị đệ, kiểu khí chất 'mệnh ta do ta không do trời', 'ta dám nói không bại', 'ta dám xưng vô địch', 'ta sẽ trấn áp tất cả trên thế gian'.

Cái loại khí chất bẩm sinh, khắc tận xương tủy đó là không thể học theo được. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại!" "Cấp Thần Thoại!!" Mắt Tần Phong lập tức sáng rực lên, không ngờ lại cùng cấp bậc với nhị đệ.

Đặc biệt là sau khi Phương Trường nằm im, Lâm Tam tìm thuốc, Vu Lan bế quan, nhị đệ mất tích, trái tim sớm đã nguội lạnh vì bị thương của hắn lại một lần nữa đập rộn ràng một cách thần kỳ. "Sát khí trên người kẻ này thật nặng!" Ánh mắt Tề Tu Viễn lập tức cảnh giác, cảm nhận được sự nguy hiểm từ đối phương.

Tuy rằng đối phương cực lực áp chế sát khí trên người, nhưng lão vẫn cảm nhận được một luồng sát khí cực nặng, đó là loại sát khí chỉ có thể ngưng tụ sau hàng chục năm chém giết trên chiến trường. "Không đúng nha!" Mộc Tú không khỏi nhíu mày.

Hoang Cổ đại loạn là vì Tần Phong chính thức xuất thế ba năm trước, theo lý mà nói Hoang Cổ cũng chỉ mới bắt đầu đại loạn trong ba năm gần đây, đối phương lấy đâu ra hàng chục năm chém giết để ngưng tụ sát khí mạnh như vậy chứ. "Lẽ nào..." Mộc Tú và Tề Tu Viễn phảng phất như nghĩ ra điều gì đó, kinh ngạc nhìn nhau để xác nhận.

Nếu nói Hoang Cổ còn nơi nào thường xuyên có chiến tranh, thì chắc chắn đó là pháo đài Bắc Cương, nơi được gọi là vùng đất bị lãng quên. "Pháo đài Bắc Cương!?" Tần Phong vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, tỏ ý chưa từng nghe qua cái tên pháo đài Bắc Cương bao giờ.

Tề Tu Viễn vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Bắc Cương là vùng cực bắc của Hoang Cổ, nơi đó có thể nói là vắng vẻ không bóng người, chỉ có một tòa pháo đài Bắc Cương đơn độc, cũng bị thế nhân gọi là vùng đất bị lãng quên.

Nhưng mười vạn tướng sĩ trấn thủ bên trong đều là những cường giả 'một người làm quan cả họ được nhờ' (ý chỉ cực mạnh), và người mạnh nhất trong số họ được gọi là Bắc Cương Chiến Thần!" "Hệ thống Chiến Thần trở về sao!?" Tần Phong gãi cằm rơi vào trầm tư.

Với tư cách là một Thiên Mệnh Đại Phản Phái có chút lương tâm, hắn chưa bao giờ để đứa nhỏ nào phải ở chuồng chó cả.

Đám tay sai dưới trướng cũng không có đứa nào bán con gái nhà người ta vào thanh lâu, chắc là không cần cái kiểu Chiến Thần ra lệnh một tiếng, mười vạn tướng sĩ kéo đến cày KPI đâu nhỉ... "Khụ khụ..." Mộc Tú đột nhiên ho khan một tiếng như để nhắc nhở mọi người.

Với tư cách là thần toán số một Hoang Cổ, không chỉ có thể diễn toán tương lai mà còn thông hiểu bí mật cổ kim, lão cũng có những tư liệu toàn diện nhất về pháo đài Bắc Cương.

Tần Phong rất hiểu chuyện đời, nể mặt Mộc Tú mà hỏi: "Mộc Tú tiền bối, ông nói cho mọi người nghe về pháo đài Bắc Cương đi!" "Chỉ cần sống lâu một chút là đều biết đến pháo đài Bắc Cương!" Tề Tu Viễn chẳng thèm cho Mộc Tú cơ hội thể hiện, tiếp tục nói: "Ở Bắc Cương có một vết nứt không gian, bên trong sẽ tràn ra một lượng lớn sinh vật dị giới.

Tiền triều vì chúng mà diệt vong, nhân tộc cũng vì chúng mà suýt chút nữa bị diệt tộc, cuối cùng là một vị tướng quân tên Long Ngạo Thiên đã dẫn dắt nhân tộc đứng dậy một lần nữa, đánh lui đám sinh vật dị giới đó, thậm chí còn xây dựng pháo đài Bắc Cương để ngăn chặn chúng." "Lão Tề, cái ông này..." Mộc Tú đứng bên cạnh tức đến trợn râu trừng mắt, không ngờ Tề Tu Viễn lại là hạng người như vậy. "Long Ngạo Thiên!" Tần Phong không khỏi ngẩn người.

Ngoại trừ việc nhìn trộm ký ức của Tâm Nhan tiểu thư ở Côn Luân bí cảnh, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy tin tức về Long Ngạo Thiên từ miệng người khác.

Chương 437

"Đúng vậy, chính là Long Ngạo Thiên!" Tề Tu Viễn không thèm để ý đến Mộc Tú, gương mặt đầy vẻ kính trọng nói: "Ngài ấy là cứu tinh của nhân tộc, cũng chính ngài ấy đã cứu nhân tộc khỏi bờ vực diệt tộc, sau đó vì cứu người yêu của mình mà phi thăng thượng giới, từ đó Đại Việt hoàng triều mới có cơ hội trỗi dậy." "Chỉ có thế thôi sao!?" Mộc Tú khinh bỉ lườm một cái, cất lời chất vấn: "Ông chỉ nghe nói vị Long tướng quân này cứu nhân tộc, vậy ông có biết tại sao sinh vật dị giới lại xâm nhập Hoang Cổ, tiền triều tại sao lại diệt vong không!?" "Ách..." Tề Tu Viễn nhất thời cứng họng, chịu thiệt thòi vì thiếu kiến thức. "Bởi vì Long Ngạo Thiên tự ý rời bỏ vị trí sao!?" Tần Phong thử hỏi một câu.

Dựa trên kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, Thiên Tuyển Chi Tử thường hay làm mấy chuyện kiểu vừa ăn cướp vừa la làng.

Rõ ràng là vì sự vô tri của mình dẫn đến tai nạn giáng xuống, sau đó lại giả vờ vô tội, đợi người thân chết gần hết mới bừng tỉnh đại ngộ, bật chế độ cứu thế giới để được thế gian ca tụng.

Còn mỹ miều gọi đó là: Trưởng thành!

Huống chi dựa theo ký ức của Tâm Nhan tiểu thư mà hắn xem ba năm trước, Long Ngạo Thiên từng vì nàng mà 'nổi giận vì hồng nhan', dẫn đại quân rầm rộ đánh vào đế đô tiền triều.

Bất kể cuối cùng cứu thế giới thế nào, việc tự ý rời bỏ vị trí chắc chắn là không chạy đi đâu được. "Đúng vậy, chính là tự ý rời bỏ vị trí!" Mộc Tú bắt đầu kể: "Vết nứt không gian ở Bắc Cương đã được phát hiện từ sớm, vị hoàng đế cuối cùng của tiền triều từng hạ lệnh cho Long Ngạo Thiên dẫn quân đi phong ấn, vốn dĩ chỉ cần phong ấn kịp thời là sẽ không có chuyện gì, nhưng hắn lại vì một người phụ nữ mà khởi binh tạo phản, bỏ lỡ thời gian tốt nhất để phong ấn vết nứt không gian, cũng khiến tiền triều diệt vong, thiên hạ thương sinh chịu kiếp nạn, dù cuối cùng có đánh lui được sinh vật dị giới thì cũng không thể phong ấn hoàn toàn vết nứt không gian, chỉ có thể xây dựng pháo đài Bắc Cương để chống đỡ sinh vật dị giới thôi." "Vậy thì khớp rồi!" Tần Phong gật đầu, cũng giống như hắn nghĩ.

Phản diện thất bại là vì cả thế giới đều biết hắn là kẻ đê tiện, nhân vật chính thành công là vì đã làm chuyện đê tiện nhưng vẫn lập được bia trinh tiết.

Cho nên hắn phải rút kinh nghiệm từ đó, dùng ma pháp để đánh bại ma pháp.

Vừa làm kẻ đê tiện vừa lập bia trinh tiết, đứng trên đỉnh cao đạo đức, giương cao ngọn cờ chính nghĩa! "Không thể nào!" Tề Tu Viễn liên tục lắc đầu phủ định, không tin Long Ngạo Thiên lại là hạng người như vậy.

Mộc Tú tiếp tục nói: "Tiền triều vốn là một vương triều đại thống nhất, ngay cả Đại Việt hoàng triều thời kỳ toàn thịnh cũng kém xa, nếu không phải nội bộ xảy ra vấn đề thì làm sao có thể sụp đổ nhanh chóng như vậy được!?" "Cái này..." Tề Tu Viễn nhất thời cứng họng, cũng nhớ lại một số chuyện cũ của tiền triều.

Tuy rằng sau khi Đại Việt hoàng triều lập quốc, họ đã ra sức bôi nhọ tiền triều, nhưng chỉ cần để ý một chút là có thể phát hiện từ trong sử sách những dấu vết về sự lớn mạnh của tiền triều.

Ngay cả Vô Song thành truyền thừa vạn cổ cũng không thể không cúi đầu xưng thần trước tiền triều. "A di đà phật!" Tam Lộng chắp tay, phảng phất như bị ma ám mà nói: "Bần tăng không hứng thú với sự lớn mạnh của tiền triều, chỉ hứng thú với sự mạnh mẽ của thần khí thôi!" "Thú vị đấy!" Tần Phong trực tiếp ngó lơ Tam Lộng, ánh mắt thì nhìn về phía nam tử kia.

Hắn rất muốn biết kẻ này là truyền nhân của Long Ngạo Thiên, hay là Chiến Thần từ pháo đài Bắc Cương trở về, hắn đến Âm Nguyệt hoàng triều rốt cuộc là có mục đích gì!? "Ân!?" Nam tử dường như cảm ứng được điều gì đó, quay đầu nhìn về phía Tần Phong đang ngồi trên xe lăn.

Không biết tại sao, ấn tượng đầu tiên của Tần Phong để lại cho hắn cực kỳ không tốt, trong lòng cũng nảy sinh sự chán ghét đặc biệt với kẻ này, phảng phất như hai người là thiên địch tự nhiên vậy.

Đúng lúc này —— một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Bản thiếu gia cứ tưởng là ai trở về, hóa ra là Diệp Thần!" Chỉ thấy thiếu trang chủ Nhất Kiếm của Danh Kiếm sơn trang, cõng ma kiếm đi tới, khi đối mắt với nam tử kia, trong mắt hai người phảng phất như có hai luồng tia sét va chạm, có thể nói mùi thuốc súng vô cùng nồng nặc. "Diệp Thần?

Họ Diệp sao!?" Tần Phong vừa nghe thấy tên của nam tử kia, liền lùi xe lăn ra sau lưng mọi người.

Đồng thời, hắn cũng dành cho Nhất Kiếm một ánh mắt đầy thương cảm, Chiến Thần vừa mới trở về mà hắn đã chủ động dẫn xác tới cửa, đúng là cái tên đại phản diện được hệ thống chứng nhận có khác.

Lúc này —— khách bộ hành xung quanh nghe thấy cái tên Diệp Thần cũng dừng lại bàn tán xôn xao. "Diệp Thần?

Lẽ nào là Diệp Thần của nhà họ Diệp!?" "Nhà họ Diệp?

Gia tộc nơi đệ nhất Thánh tử Diệp Long sinh sống sao!?" "Chính là nhà họ Diệp đó, năm đó chỉ là một thế lực tam lưu nhỏ bé, nhờ

Diệp Long được phong Thánh tử mà một bước lên tiên!" "........." Tần Phong nghe thấy đối phương cùng một tộc với Diệp Long, lập tức không thể bình tĩnh nổi.

Hắn không cho rằng với cái bộ dạng kiêu ngạo của Diệp Long mà có thể chung sống hòa thuận với cái tên Thiên Tuyển Chi Tử tên Diệp Thần này được. "Hóa ra là hắn!" Mộc Tú lập tức nhớ ra điều gì đó, vội vàng giới thiệu cho Tần Phong: "Chủ công, ta nhớ ra Diệp Thần này rồi, hắn với Diệp Long tuy cùng tộc nhưng không cùng một nhánh, sau khi Diệp Long lên làm Thánh tử đã đuổi nhánh của Diệp Thần ra khỏi Diệp gia." "Ta biết ngay mà!" Tần Phong lườm một cái, lại nhịn không được hỏi tiếp: "Vậy Diệp Thần này có em gái, hay vị hôn thê đang mang thai, hay con gái gì không!?" "Cái này thì không nghe nói đến!" Mộc Tú nghĩ một hồi mới nói: "Chỉ nghe nói năm đó sau khi nhánh của Diệp Thần bị đuổi khỏi Diệp gia, đã bị bảy đại kiếm nô của Danh Kiếm sơn trang truy sát, cuối cùng hình như là thiếu cung chủ của Lam Ma cung đi ngang qua nên Diệp Thần mới giữ được mạng chó." "Hả?

Lan bảo bảo cứu hắn sao!?" Tần Phong đứng hình tại chỗ.

Vốn dĩ là mang tâm thái hóng hớt, muốn xem một màn tranh đấu giữa nhân vật chính và phản diện, ai ngờ cuối cùng hóng hớt lại trúng ngay đầu mình.

Hắn không cho rằng đối phương sẽ tâm cam tình nguyện nhìn hắn và Lan bảo bảo ân ái đâu, sau này sự tranh đấu giữa hai bên chắc chắn là không thiếu được. "Đợi đã!" Tần Phong lập tức thay đổi tư duy.

Với tư cách là con rể đã được Lam Ma công nhận, Vu Lan cũng đã bị hắn nắm thóp từ trước, hoàn toàn có thể lợi dụng ơn cứu mạng năm đó của Vu Lan để đứng trên đỉnh cao đạo đức mà 'ăn vạ' cái tên Diệp Thần này cả đời...

Lúc này, Diệp Thần và Nhất Kiếm đứng đối diện nhau, khí trường mạnh mẽ của cả hai bắt đầu va chạm dữ dội. "Lùi lại, lùi lại mau!" Đám đông hóng hớt xung quanh thấy vậy, vội vàng lùi ra xa để giữ khoảng cách an toàn.

Năm đó, sau khi nhánh của Diệp Thần bị Diệp Long đuổi khỏi Diệp gia, không rõ vì lý do gì mà Danh Kiếm sơn trang lại phái thất đại kiếm nô đi truy sát họ.

Tuy nhiên, do chênh lệch địa vị quá lớn lúc bấy giờ, lẽ tự nhiên chẳng ai đứng ra đòi lại công lý.

Giờ đây đôi bên tái ngộ, ai cũng đoán được một trận đại chiến sắp nổ ra.

Thế nhưng, khác hẳn với cảnh tượng tranh đấu kịch liệt mà mọi người tưởng tượng, Nhất Kiếm vừa mới ngưng tụ được một luồng ma khí ngút trời thì đã bị sát khí bùng phát từ Diệp Thần trấn áp hoàn toàn.

Một ánh mắt sắc lẹm như gió lạnh phương Bắc quét qua, khiến bầu trời trong phút chốc cũng trở nên u ám. "Luồng khí tức này...

Chuẩn Đế!!" Đồng tử Tề Tu Viễn co rụt lại, cảm ứng được tu vi của Diệp Thần.

Nếu Diệp Thần là một lão quái vật thành danh đã lâu thì lão chẳng ngạc nhiên, vấn đề là hắn cũng trạc tuổi Diệp Long, e là chưa đầy ba mươi, sao có thể đột phá đến Chuẩn Đế được? "Cái gì?

Chuẩn Đế!?" Đám đông Tây Chu nghe vậy cũng đồng loạt kinh hãi kêu lên.

Trong nhận thức của họ, thế hệ trẻ Hoang Cổ hiện nay lấy Tần Phong làm tôn, kẻ mạnh hơn Tần Phong cũng chỉ mới ở Phiêu Miểu cảnh, tuyệt đối chưa có ai đột phá Quy Nhất cảnh.

Vậy mà giờ đây Diệp Thần lại đột phá đến Chuẩn Đế, quả thực là một kỳ tuyệt trần, làm mù mắt chó của tất cả mọi người.

Trái ngược với sự bất ổn của đám đông, Tần Phong lại chẳng hề lộ ra vẻ kinh ngạc nào.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, kiểu nhân vật chính không chỉ có loại "ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây" chuyên vượt cấp khiêu chiến, mà còn có loại "Chiến Thần quy lai", dùng thực lực tuyệt đối để nghiền ép phản diện, trang bức trong các truyện sảng văn.

Chương 438

Rõ ràng, tên Diệp Thần này thuộc loại thứ hai, huống hồ hào quang của hắn đã đạt đến cấp Thần Thoại, lại còn âm thầm phát triển ở bên ngoài ngần ấy năm. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Trong mắt Nhất Kiếm hiện lên vẻ khó tin, gã căn bản không tin Diệp Thần đã đột phá Chuẩn Đế. *Keng!* Nhất Kiếm mạnh mẽ rút ma kiếm sau lưng, bước tới một bước, thân hình như sao băng lao thẳng về phía Diệp Thần.

Một kiếm chém ra, thiên địa biến sắc!

Kiếm quang như sao chổi xẹt ngang trời xanh, bùng nổ vầng hào quang rực rỡ chói mắt. *Oành oành oành!!* Nhất Kiếm như một vị sát thần của đất trời, ngạo nghễ nhìn xuống phương Tây, kiếm quang đi tới đâu hư không rung chuyển dữ dội tới đó.

Sát cơ vô tận cuộn trào, gió lạnh thấu xương nổi lên như mùa đông giá rét tràn về. "Chỉ là Sinh Tử cảnh sao?!" Khóe miệng Diệp Thần nhếch lên một nụ cười kiểu "Long Vương", đưa hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy giữa hư không. *Oành một tiếng!!* Hư không một lần nữa rung chuyển mạnh mẽ, một luồng năng lượng khuếch tán ra xung quanh.

Ma kiếm mà Nhất Kiếm dốc toàn lực chém xuống lại bị Diệp Thần dùng hai ngón tay kẹp chặt một cách nhẹ nhàng.

Dù Nhất Kiếm có dùng hết sức bình sinh cũng không thể chém xuống thêm phân nào, mà rút ra cũng chẳng xong. "Đúng là Chuẩn Đế thật rồi!!" Toàn trường lập tức dậy sóng, rõ ràng là đã bị Diệp Thần khè cho một vố đau đớn. "Đúng rồi, tiếp tục trang bức đi, đừng nể mặt ta làm gì!" Tần Phong nhìn mà suýt chút nữa nhảy lên vỗ tay khen hay.

Hắn đang sầu não vì cái danh hiệu "Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu" quá nặng nề, sợ ba năm sau Tiên nhân giáng lâm vẫn tìm mình gây phiền phức, ai dè đang buồn ngủ lại có kẻ mang gối đến, lòi đâu ra một tên Bắc Cương Chiến Thần cảnh giới Chuẩn Đế. "Năm đó Danh Kiếm sơn trang diệt Diệp gia ta hai mươi bảy mạng người, hôm nay món nợ này phải trả đi." Trong mắt Diệp Thần hiện lên sát khí, hai ngón tay đột ngột buông ma kiếm ra, búng nhẹ một cái vào thân kiếm.

Ngay lập tức, một luồng sức mạnh bài sơn đảo hải men theo thân kiếm tràn về phía Nhất Kiếm. "Phụt!!" Nhất Kiếm phun ra một ngụm máu tươi, bị chấn lui liên tục. "Thiếu trang chủ Danh Kiếm sơn trang cứ thế mà bại sao?" Mọi người sững sờ, nghiêm túc hoài nghi không biết mình có đang nằm mơ hay không. "Thiếu chủ!!" Bảy bóng người nhanh chóng lao ra từ đám đông, chính là thất đại kiếm nô của Danh Kiếm sơn trang.

Họ bảo vệ chặt chẽ Nhất Kiếm ở phía sau, tuốt kiếm cảnh giác nhìn chằm chằm Diệp Thần.

Nhưng Diệp Thần chẳng thèm để họ vào mắt, trái lại, hắn đưa mắt nhìn về phía Tần Phong đang lùi sau đám đông.

Trực giác mách bảo hắn rằng, dù là Nhất Kiếm cầm ma kiếm, thất đại kiếm nô, hay thậm chí là Đao Tuyệt Tề Tu Viễn được xưng là đệ nhất nhân dưới cấp Đại Đế, đều không phải đối thủ của hắn.

Duy chỉ có Tần Phong đang ngồi trên xe lăn kia mới có thể ép hắn sử dụng toàn bộ thực lực. "Sao có thể chứ!?" Diệp Thần nhíu mày, nhìn thấu tu vi của Tần Phong.

Theo lý mà nói, hắn đi đến đâu cũng đều vượt cấp khiêu chiến, ngay cả cường giả cấp Đế cũng không vào mắt, tại sao một kẻ Sinh Tử cảnh tầng bốn lại khiến hắn có cảm giác này!? "Khụ khụ..." Tần

Phong lập tức diễn sâu, ho một cái rồi phun máu đầy tay.

Lúc này, mọi người cũng nhìn thấy Tần Phong, tiếng kinh hô vang lên khắp nơi. "Nhìn kìa, là Tần Phong!!" "Không phải hắn bị Lục Đạo Đế Quân hạ lệnh cấm ra khỏi Thúy Trúc phong sao, sao lại ở đây!?" "Đừng quan tâm sao hắn ở đây, nhìn kìa, hình như vết thương của hắn ngày càng nặng rồi." "Dù Tần Phong không bị thương, e là cũng chẳng thắng nổi Diệp Thần cảnh giới Chuẩn Đế đâu nhỉ!?" "Thời của Tần Phong đã qua rồi, Diệp Thần mới là đệ nhất, Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu đổi chủ rồi!" Tần Phong không buồn phản bác, lặng lẽ ngồi xe lăn rời đi, dáng vẻ vô cùng cô độc. "Ách..." Mộc Tú và Tề Tu Viễn câm nín tại chỗ, trong lòng thầm mắng một tiếng "đậu má".

Rõ ràng thực lực mạnh đến mức vô lý, vậy mà cứ thích làm "lão lục", chuyện gì liên quan đến đạo đức con người là hắn tuyệt đối không làm. "Oa oa..." Tam Lộng đại sư nhịn không được khóc thành tiếng.

Không phải khóc vì Tần Phong bị thương nặng, mà hận bản thân ngày xưa mù mắt, sao lại tin vào cái mồm thối của tên tiểu tử này. "Hắn chính là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu sao!" Diệp Thần nhìn bóng lưng Tần Phong, ánh mắt lộ vẻ khinh miệt.

Hắn đương nhiên nghe qua thành tựu của Tần Phong, nhưng hắn càng tự tin vào thực lực của mình hơn.

Hắn không tin một Tần Phong Sinh Tử cảnh tầng bốn có thể đánh bại một Chuẩn Đế như mình, huống hồ tên kia còn đang trọng thương. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tâng bốc Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 30 vạn phản phái điểm!] "Đậu má, thế này cũng được luôn!?" Tần Phong phải dùng vẻ mặt bi thương để che giấu niềm vui sướng trong lòng.

Đồng thời, hắn sai Thiên Quân, Vạn Mã đi thuê thủy quân tung tin, tâng bốc Diệp Thần lên tận mây xanh. "Thời đại của Tần Phong kết thúc thật rồi!" Giữa đám đông, ngoài những tiếng thở dài, còn có cả những tiếng reo hò không giấu nổi.

Ai mà ngờ được thiếu niên hăng hái uy chấn Hoang Cổ ba năm trước, giờ đây chỉ có thể ngồi xe lăn di chuyển.

Điều này cũng có nghĩa là những thiên kiêu từng bị Tần Phong đè bẹp giờ đã có cơ hội ngóc đầu dậy.

Càn khôn chưa định, ngươi và ta vẫn là hắc mã... "Lúc đi hiên ngang cầm một kiếm, lúc về nghìn kỵ vạn xe đuổi vân lôi!" Mộc Tú liếc nhìn đám đông đang vui mừng, như nhìn một lũ hề nhảy nhót.

Họ tự tưởng không có Tần Phong thì mình là hắc mã, đâu biết rằng từ lâu đã trở thành quân cờ trong tay hắn.

Khi Tần Phong không diễn nữa mà lật bài, chắc chắn sẽ khiến cả thế gian chấn động, lúc đó họ mới nhận ra càn khôn đã định, tất cả đều chỉ là trâu ngựa. "Đi!" Thất đại kiếm nô vội vã hộ tống Nhất Kiếm, định nhân lúc mọi người chú ý tới Tần Phong mà rút lui.

Nhưng Diệp Thần không cho họ cơ hội đó, hắn đạp mạnh xuống đất, lao đến trước mặt thất đại kiếm nô với tốc độ cực nhanh. "Không ổn, bày trận!" Thất đại kiếm nô biến sắc, nhanh chóng tuốt kiếm giao đấu với Diệp Thần. *Hưu!

Hưu!

Hưu!* Những tàn ảnh di chuyển liên tục trong hư không, tiếng xé gió chói tai vang lên, từng đạo kiếm quang đâm thẳng vào các yếu hại của Diệp Thần.

Chương 439

Mọi người cảm thấy rợn tóc gáy nhưng vẫn không dám rời mắt vì sợ lỡ mất chi tiết nào. "Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Diệp Thần chẳng thèm để tâm, bước chân uyển chuyển như dạo chơi trong vườn hoa, dễ dàng né tránh các đường kiếm. "Thất kiếm hợp nhất!" Thất đại kiếm nô thấy tấn công mãi không xong, dứt khoát tung chiêu cuối. *Keng!* Bảy luồng kiếm ý bàng bạc cuộn trào điên cuồng, kèm theo tiếng kiếm reo trong trẻo vang vọng đất trời.

Khi bảy đạo kiếm khí hoàn toàn dung hợp, kiếm quang đỏ rực xông thẳng lên mây xanh như muốn xé toạc bầu trời. "Vô ích thôi, hôm nay các ngươi chắc chắn phải chết!" Sát khí của Diệp Thần không hề giảm, hắn lật tay lấy ra một cây trường thương bạc.

Chiến ý ngút trời như Chiến Thần nhập thể, thương ý từ cây ngân thương bùng nổ xuyên thấu thương khung.

Năng lượng tỏa ra xung quanh cuồn cuộn như cuồng phong cấp mười. *Hưu!* Tiếng xé gió rít lên, đôi bên phá vỡ giới hạn tốc độ, va chạm dữ dội. *Choảng!* Tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, những gợn sóng xung kích có thể thấy bằng mắt thường lan tỏa ra ngoài.

Năng lượng đáng sợ tích tụ giữa hai bên, kình phong thổi thốc vào mặt đám đông hóng hớt. *Bùm một tiếng!* Năng lượng từ vụ va chạm nổ tung như bong bóng bất động sản bị đâm thủng.

Những người xem xung quanh, ngoại trừ những kẻ có thực lực cường đại, còn lại đều không thoát khỏi đòn tấn công mù quáng này.

Sau vụ nổ, hiện trường đầy tiếng rên rỉ. *Phanh!* Diệp Thần không cho thất đại kiếm nô thời gian phản ứng, như quỷ mị lao lên đánh bay cả bảy người. "Chạy mau!" Thất đại kiếm nô khóe miệng chảy máu, cố gắng gượng dậy đưa Nhất Kiếm rời đi thật nhanh. "Giết các ngươi như vậy thì hời cho các ngươi quá!" Diệp Thần nhếch môi cười kiểu Long Vương, đứng yên nhìn đối phương rời đi mà không đuổi theo.

Năm đó Danh Kiếm sơn trang diệt Diệp gia là vì nghe đồn tổ tiên Diệp gia truyền lại một món bảo bối.

Để đoạt bảo bối, chúng đã tra tấn tàn khốc hai mươi bảy người nhà hắn.

Nếu không nhờ Thiếu cung chủ Lam Ma cung là Vu Lan đi ngang qua thì cỏ trên mộ hắn giờ đã cao bằng đầu rồi.

Nay hắn vương giả quy lai báo thù, sao có thể để kẻ thù chết dễ dàng thế được?!

Lúc này, Tần Phong đang đi khỏi đó cũng hỏi Mộc Tú về nguyên nhân Danh Kiếm sơn trang diệt Diệp gia.

Mộc Tú trả lời: "Chuyện này phải kể từ lúc Long Ngạo Thiên nổi giận vì hồng nhan.

Nghe nói sau khi quốc đô tiền triều bị phá, hoàng tộc đã chuyển kho báu đến một nơi bí mật để chờ ngày đông sơn tái khởi.

Chỉ là sau đó sinh vật dị giới tấn công dồn dập, những người biết chuyện đều lần lượt ngã xuống, chỉ để lại vài tấm bản đồ.

Trong đó có một tấm qua tay nhiều người rồi rơi vào tay tổ tiên Diệp gia.

Sau khi Diệp Long lên chức Thánh tử, để có được sự ủng hộ của Danh Kiếm sơn trang, hắn đã tiết lộ tin tức về bản đồ kho báu, dẫn đến thảm cảnh của nhánh Diệp Thần." "Đúng là mô-típ mở đầu chuẩn của nhân vật chính!" Tần Phong thầm chửi thề, vẫn là công thức quen thuộc đó.

Tuy nhiên theo kinh nghiệm đọc truyện của hắn, kho báu tiền triều chắc chắn có thật, việc tổ tiên Diệp gia có bản đồ cũng là thật, nếu không tuyến nhiệm vụ chính của Diệp Thần không thể triển khai được. "Kho báu!" Tiểu Bạch lập tức tỉnh táo hẳn lên, mắt lóe lên tia sáng của kẻ ham tiền.

Từ khi theo Tần Phong ra ngoài thấy đời, bảo vật bình thường không thèm vào mắt nó nữa, chỉ có kiểu kho báu chất đống thế này mới khiến nó hưng phấn. "Đừng vội!" Tần Phong ngồi trên xe lăn, xoa đầu nhỏ của Tiểu Bạch nói: "Của nóng không ăn vội được, kho báu chúng ta muốn, mà lông cừu chúng ta cũng phải vặt!" "Ách..." Mộc Tú và Tề Tu Viễn cạn lời, thầm mặc niệm cho tên Diệp Thần kia ba phút.

Tuy danh hiệu Bắc Cương Chiến Thần có thể khiến các đại thế lực kinh sợ, nhưng chắc chắn không bao gồm tên lão lục vô sỉ Tần Phong này. "A di đà phật!" Tam Lộng chắp tay, điên cuồng ám chỉ: "Bần tăng là người xuất gia, không hứng thú với kho báu, đời này chỉ cần vài món thần khí là đủ rồi." Tần Phong tiếp tục lờ Tam Lộng đi, hỏi: "Mộc Tú tiền bối, ông có thể tính ra vị trí cụ thể của kho báu tiền triều không?" "Chuyện này..." Mộc Tú suy nghĩ một lát rồi nói: "Theo lý mà nói, kho báu này hội tụ rất nhiều nhân quả, nếu không phải kẻ có đại khí vận thì không thể có được.

Nhưng vì chúng ta đi theo chủ công nên không dính nhân quả, về lý thuyết là có thể tính ra, chỉ là với tu vi hiện tại của thuộc hạ, e là chưa thể tính ra vị trí chính xác." "Yên tâm, giờ dược liệu đã đủ!" Tần Phong nghe xong liền hiểu ý, nói: "Ta sẽ sớm luyện chế Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Bàn cho ông, để ông có thể tính toán vị trí kho báu tốt hơn." "Đa tạ chủ công!" Mộc Tú mừng rỡ khôn xiết, cuống quýt cảm ơn.

Phải biết rằng, Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Bàn là một thần khí diễn toán, cũng là một trong mười đại thần khí của Hoang Cổ.

Nó không chỉ có thể nhìn thấu thiên cơ, tính toán không sai sót, mà còn có thể che giấu thiên cơ, cưỡng ép nghịch thiên cải mệnh.

Chỉ là tung tích của nó bấy lâu nay vẫn mù mịt, dù ông có là đệ nhất thần toán Hoang Cổ cũng không tìm ra.

Giờ đây Tần Phong - kẻ đứng đầu bảng thiên tư khí tu - đích thân ra tay, chắc chắn uy lực của chiếc bát quái bàn mới sẽ không hề thua kém bản gốc. "Không đúng..." Tam Lộng đại sư lập tức cuống lên: "Đó là dược liệu bần tăng cực khổ kiếm về, dựa vào cái gì mà đem luyện thần khí cho lão thầy bói này?" "Đều là người nhà cả, việc gì phải so đo tính toán thế!" Mộc Tú với nguyên tắc "hưởng lợi ta nhận, đau thương ngươi chịu", đứng bên cạnh không ngừng khuyên Tam Lộng phải có tầm nhìn xa trông rộng, đừng chỉ nhìn vào cái lợi trước mắt. "Ta thấy Mộc Tú nói đúng đấy!" Tề Tu Viễn cũng gật đầu lia lịa, ám chỉ mình cũng nên đổi một thanh đại đao thần khí rồi. "Chúng ta cũng thấy Mộc Tú tiền bối nói đúng!" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn trang bị rách nát của mình, bảo rằng thế này thì không thể bảo vệ Tần Phong lúc hắn đang cùng phu nhân hưởng đêm xuân được. "Các ngươi..." Tam Lộng đại sư tức đến sắp khóc, bảo rằng chưa từng thấy ai mặt dày vô liêm sỉ như đám người này...

Danh Kiếm sơn trang.

Thất đại kiếm nô đưa Nhất Kiếm chạy về trong thảm hại.

Sau khi tự thân cảm nhận được chiến lực khủng khiếp của Diệp Thần, việc đầu tiên họ làm khi về là mở hộ trang đại trận, đồng thời gửi tín hiệu cầu cứu tới trang chủ Cửu Thiên đang ở tiền tuyến.

Chẳng còn cách nào khác!

Hiện giờ tinh nhuệ của Danh Kiếm sơn trang đều đã theo trang chủ ra tiền tuyến, chỉ còn lại thất đại kiếm nô và Nhất Kiếm trấn giữ sơn trang. "Đáng chết!" Mặt Nhất Kiếm đầy vẻ không cam lòng, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Cứ ngỡ có ma kiếm là vô địch thiên hạ, ai dè lại lòi ra tên quái thai Diệp Thần, chưa đầy ba mươi đã đột phá Chuẩn Đế. "Khụ khụ..." Thất đại kiếm nô sau khi lo xong mọi việc cuối cùng cũng không nhịn được mà hộc máu.

Chương 440

Họ không ngờ thằng nhóc Diệp gia năm đó lại mạnh đến mức này, trong lòng vô cùng hối hận vì sao năm xưa không nhổ cỏ tận gốc? "Bảy vị thúc thúc, mọi người không sao chứ!?" Nhất Kiếm giật mình, vội vàng tiến lên kiểm tra. "Chúng ta không sao!" Thất đại kiếm nô mặt mày trắng bệch, dặn dò: "Thiếu chủ, tên Diệp Thần này rõ ràng có thể giết chúng ta nhưng lại thả chúng ta về, minh bạch là muốn hành hạ chúng ta.

Ngài tuyệt đối không được bốc đồng, mọi chuyện đợi trang chủ về rồi tính." "Ta biết rồi!" Nhất Kiếm trả lời có chút lơ đễnh, tay bất giác vuốt ve ma kiếm.

Khi gã phá giải phong ấn của tổ tiên giải phóng ma kiếm, cha gã đã từng nói cây kiếm này vẫn chưa khai phong, một khi khai phong sẽ chấn động thế gian.

Mà theo cổ tịch gã đọc được, ma kiếm khai phong chỉ có một cách: Huyết tế! "Huyết tế!" Nhất Kiếm lẳng lặng ngẩng đầu nhìn bảy vị kiếm nô đang bị thương.

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Tần Phong đưa Tiểu Bạch đi vào.

Những hạt giống linh thảo trồng từ ba năm trước, nhờ sự trợ giúp của Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình - một tiên thiên chí bảo có khả năng thúc chín linh dược vô hạn - mà chỉ trong ba năm ngắn ngủi đã trưởng thành thành thiên tài địa bảo vạn năm.

Đặc biệt là mấy dây Đạo Quả hắn di dời từ Côn Luân bí cảnh, hết đợt này đến đợt khác ra quả, coi như đã đạt đến tự do Đạo Quả. "Thỏ thích, thỏ thích hết!" Tiểu Bạch nhìn thiên tài địa bảo khắp núi rừng, nước miếng chảy dài.

Nhưng nó không lao vào ăn ngay mà bắt Tần Phong luyện thành đan dược.

Bởi vì luyện thành đan dược sẽ giúp nó hấp thu tốt hơn, đúng là loại đan dược chuẩn năm sao.

Lúc này, trên đỉnh núi không xa, Tâm Nhan tiểu thư vẫn nằm trong quan tài thủy tinh, vẫn xinh đẹp động lòng người như vậy.

Linh hồn của nàng đang nói cười vui vẻ cùng Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái, bên cạnh còn bày một bức họa, chính là Long Ngạo Thiên mà nàng hằng nhung nhớ.

Tần Phong thấy cảnh này không khỏi cảm thán: "Trên trời dưới đất hai nơi xa, người ma khác lối tình chưa dứt!" "Chủ nhân!!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái thấy Tần Phong từ trên không hạ xuống, mắt sáng rực lên, còn vô thức liếm môi đỏ. "Ngươi đến đây làm gì?!" Nụ cười trên mặt Tâm Nhan tiểu thư tắt ngấm, nhìn Tần Phong với ánh mắt chẳng mấy thiện cảm. "Vốn định nghe ngóng được tin tức của Long Ngạo Thiên thì vào báo cho cô một tiếng, nhưng nếu Tâm Nhan tiểu thư không hoan nghênh thì thôi vậy!" Tần Phong thở dài bất lực, quay người vờ như muốn bỏ đi. "Đợi đã!" Tâm Nhan tiểu thư chẳng kịp giữ lễ nghi, vội lao tới ngăn Tần Phong lại, dáng vẻ cao lãnh ban nãy lập tức biến thành khẩn cầu.

Nàng đã chờ Long Ngạo Thiên không biết bao nhiêu năm tháng rồi, giờ khó khăn lắm mới có tin tức sao có thể bỏ qua. "Khặc khặc khặc khặc..." Tần Phong phát ra tiếng cười đặc trưng của phản diện, biết ngay là Tâm Nhan tiểu thư dính chiêu này.

Tâm Nhan tiểu thư rất ghét tiếng cười của Tần Phong, nhưng vẫn nén giận hỏi: "Làm ơn cho tôi biết, Ngạo Thiên anh ấy giờ thế nào rồi!?" Tần Phong cười xấu xa: "Vậy thì phải xem phu nhân có biết điều không đã!?" "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Tâm Nhan tiểu thư lập tức cảnh giác che trước quan tài thủy tinh, sợ Tần Phong làm chuyện gì kỳ quái với nhục thân của mình. "Ách..." Mặt Tần Phong đen lại, bảo rằng mình không phải loại người đó. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ nhân lúc Thiên Tuyển Chi Tử không có nhà mà uy hiếp người yêu của hắn, nhận được 20 vạn phản phái điểm!] "20 vạn!" Tần Phong nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tâm Nhan, cảm thấy nếu nàng có lạnh lùng chút thì cũng không phải là không được.

Tâm Nhan tiểu thư đắn đo một hồi mới nói: "Chỉ cần ngươi cho ta biết tung tích của Ngạo Thiên, ta sẽ truyền thụ tuyệt kỹ thành danh năm xưa của anh ấy cho ngươi, thấy thế nào?" "Tuyệt kỹ thành danh của Long Ngạo Thiên sao!?" Tần Phong suy nghĩ một chút, thấy cũng không lỗ.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Dù Long Ngạo Thiên giờ đã phi thăng thượng giới và sáng tạo ra những chiêu thức mạnh hơn, nhưng vạn biến bất ly kỳ tông, hắn vẫn có thể nhìn ra chút manh mối từ đó. "Haizz..." Tần Phong vờ thở dài: "Phu nhân hà tất phải cố chấp tìm kiếm sự thật, đôi khi sự thật tàn khốc lắm." "Ngạo Thiên gặp chuyện rồi sao!?" Tâm Nhan tiểu thư cảm thấy trời đất quay cuồng, phải bám vào quan tài thủy tinh mới đứng vững được. "Phu nhân!!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái vội vàng tiến lên an ủi nàng đừng nghĩ quẩn.

Tần Phong bắt đầu kể lể: "Chắc phu nhân cũng biết, năm xưa Long Ngạo Thiên nhận lệnh đi phong ấn khe nứt không gian ở Bắc Cương, chỉ tiếc là sau đó vì phu nhân mà nổi giận vì hồng nhan, không kịp thời phong ấn khe nứt, dẫn đến sinh vật dị giới xâm lược Hoang Cổ." "Sinh vật dị giới xâm lược!?" Tâm Nhan tiểu thư thắt tim lại, hỏi dồn: "Vậy Ngạo Thiên thì sao, anh ấy có bị thương không!?" Đậu má!

Cái cô thánh mẫu này tiêu chuẩn kép quá vậy!?

Hắn chỉ uy hiếp mấy con nữ quỷ với cương thi thôi mà cô ta bảo hắn táng tận lương tâm, hận hắn suốt ba năm trời.

Trong khi Long Ngạo Thiên bỏ bê nhiệm vụ khiến sinh linh lầm than, cô ta lại chẳng thèm nhắc tới, chỉ quan tâm hắn có bị thương hay không.

Tần Phong thầm chửi trong lòng, tiếp tục kể: "Phu nhân đừng lo, Long tướng quân không bị thương, ngài ấy đã thành công cứu thế giới, đuổi được sinh vật dị giới đi, chỉ là..." "Chỉ là cái gì!?" Trái tim vừa mới thả lỏng của Tâm Nhan lại treo ngược lên cành cây. "Haizz..." Tần Phong lại vờ thở dài: "Nghe nói vị Long tướng quân này trong thời gian chinh chiến đã yêu một người con gái, cuối cùng hai người cùng nhau cứu lấy Hoang Cổ, còn cùng nhau phi thăng thượng giới, trở thành một giai thoại của Hoang Cổ." "Anh ấy yêu người khác sao!?" Tâm Nhan tiểu thư lại cảm thấy trời đất quay cuồng, cơ thể như bị rút cạn sức lực, lảo đảo muốn ngã. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ nhân lúc Thiên Tuyển Chi Tử không có nhà mà lừa gạt người yêu của hắn, nhận được 30 vạn phản phái điểm!] "Phu nhân, cẩn thận!" Tần Phong nhanh chân bước tới ôm lấy Tâm Nhan, không quên tiếp tục bồi thêm: "Phu nhân, anh ta chỉ phạm một cái lỗi mà đàn ông thiên hạ ai cũng phạm phải thôi, thật sự chỉ là hưng phấn lên thì 'làm' chút thôi mà, làm người đừng nên quá so đo.

Người phụ nữ kia sinh con đã phải chịu khổ nhiều rồi, huyết thống có thực sự quan trọng đến thế không?

Dù không phải con của cô thì đó cũng là một sinh mạng tươi trẻ, phu nhân không đến mức nhỏ mọn vậy chứ..." "Nghe xem đây có phải lời con người nói không!?" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái cạn lời tại chỗ, là hồn ma mà suýt chút nữa bị cú đấm này làm cho thổ huyết.

"Họ ngay cả con cũng có rồi sao!?" Tâm Nhan tiểu thư đau lòng muốn chết, đạo tâm suýt chút nữa thì sụp đổ. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ nhân lúc Thiên Tuyển Chi Tử không có nhà mà lừa gạt người yêu của hắn, nhận được 30 vạn phản phái điểm!] "Chỗ này nên có nhạc!" Tiểu Bạch nhìn nhìn rồi dùng giọng sữa hát: "Tuyết hoa phiêu phiêu, Bắc phong tiêu tiêu, thiên địa nhất phiến thương mang..." Vừa hát nó vừa không quên nhổ hai nhúm lông trắng trên mông tung lên trời giả làm tuyết rơi cho hợp cảnh. "Oa oa..." Tâm Nhan tiểu thư không chịu nổi nữa, gục vào lòng Tần Phong khóc nức nở. "Đúng là chủ nào tớ nấy, con thỏ này sao lại mọc ra cái mồm như vậy chứ!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái đầy vạch đen trên đầu, không hiểu nổi một con thỏ xinh xắn sao lại có cái mồm thối thế. "Phu nhân, cô vẫn còn có chúng tôi mà!" Tần Phong vừa an ủi vừa thuận thế ôm nàng vào lòng.

Hắn xin rút lại lời nói trước đó...

Không phải trên trời dưới đất hai nơi xa, người ma khác lối tình chưa dứt, mà là trên trời dưới đất hai nơi xa, một nhành hồng hạnh vượt tường ra. "Ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư như con thỏ giật mình, vội vàng thoát khỏi vòng tay Tần Phong. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ nhân lúc Thiên Tuyển Chi Tử không có nhà mà bắt nạt người yêu của hắn, nhận được 30 vạn phản phái điểm!] "Lại 30 vạn nữa!" Tần Phong nở nụ cười hạnh phúc như một gã béo nặng hai trăm cân. "Ngươi đang lừa ta đúng không!?" Thấy Tần Phong cười tươi như vậy, Tâm Nhan tiểu thư lập tức nghi ngờ, khôi phục lại trạng thái cao lãnh.

Tần Phong kêu oan: "Phu nhân sao cô có thể vu oan cho người tốt như tôi chứ!" Người tốt!?

Chương 441

Nếu loại như Tần Phong mà gọi là người tốt thì thế gian này còn từ "kẻ xấu" làm gì nữa!?

Không chỉ Tâm Nhan khinh bỉ, mà cả Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái cũng không tin.

Họ vẫn nhớ như in ba năm trước Tần Phong đã uy hiếp dụ dỗ họ giao ra hồn ấn như thế nào. "Phu nhân, cô đúng là kẻ lụy tình!" Tần Phong bắt đầu tẩy não: "Cô chỉ thấy Long Ngạo Thiên vì cô mà nổi giận, nhưng lại không thấy sự tắc trách của hắn khiến sinh linh Hoang Cổ lầm than." "Sinh linh lầm than!?" Tâm Nhan tiểu thư rúng động, cuối cùng cũng nhớ ra hậu quả của việc sinh vật dị giới xâm lược. "Haizz..." Tần Phong thở dài, thong thả nói: "Thương sinh thiên hạ đã dùng sinh mạng để chứng kiến tình yêu của hai người.

Tuy cuối cùng Long Ngạo Thiên cứu được Hoang Cổ và được người đời ca tụng, nhưng sự giả tạo của hắn cũng rõ rành rành.

Đánh gãy chân cô, rồi đưa cô đôi nạng, sau đó bảo với cô rằng nếu không có hắn cô ngay cả đường cũng không đi nổi, vậy nên cô phải biết ơn.

Cái này gọi là 'vừa đấm vừa xoa' đấy." "Chuyện này..." Tâm Nhan tiểu thư muốn phản bác nhưng không thốt nên lời.

Nàng không ngờ thương sinh thiên hạ lại vì nàng mà chết.

Tần Phong tiếp tục tung chiêu cuối: "Một kẻ giả tạo như vậy, cô còn hy vọng hắn sẽ vì cô mà thủ tiết cả đời sao!?" "Ta..." Trong mắt Tâm Nhan hiện lên vẻ thống khổ, tâm thánh mẫu bắt đầu tự trách bản thân.

Bây giờ Long Ngạo Thiên có giả tạo hay không, có yêu người khác hay không đã không còn quan trọng nữa.

Nàng đã không cách nào tha thứ cho chính mình, cũng không còn mặt mũi nào đối diện với thương sinh, chỉ mong dùng quãng đời còn lại để chuộc lỗi dù chỉ là một phần vạn. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ mắng người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử đến mức không nói nên lời, nhận được 30 vạn phản phái điểm!] [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử và người yêu nảy sinh rạn nứt, nhận được một lần rút thưởng!] "Quả nhiên là vậy!" Tần Phong mừng thầm, chẳng ngạc nhiên gì với kết quả này.

Theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, kiểu nữ chính thánh mẫu rất hay chui đầu vào ngõ cụt.

Chỉ cần đứng trên đỉnh cao đạo đức mà chỉ trích nàng, nàng sẽ tự đổ lỗi cho bản thân, sau đó vừa hành hạ mình vừa không quên hành hạ nam chính, từ đó tạo ra một bộ phim ngược luyến tàn tâm dài lê thê và nhạt nhẽo. "Tiểu thư, cô đừng như vậy!" Trân Trân khuyên nhủ: "Đàn ông tốt trong thiên hạ còn nhiều, hà tất phải si tình chờ đợi tên Long Ngạo Thiên đó." Liên Liên cũng bồi thêm: "Đúng thế, không đáng vì hạng tra nam đó đâu." Ái Ái cũng vội nói: "Theo em thì tiểu thư cứ gả cho chủ nhân đi, anh ấy sẽ không ghét bỏ cô đâu." "Hửm!?" Tần Phong trao cho Ái Ái một ánh nhìn tán thưởng, quyết định tối nay cộng cho em nó thêm cái đùi gà.

Đồng thời, hắn cũng gọi hệ thống trao thưởng cho mình. *Xoạt một tiếng!* Giao diện rút thưởng quen thuộc hiện ra và bắt đầu xoay chậm. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ rút được thần kỹ đặc thù: Vũ Khí Đại Sư!] [Vũ Khí Đại Sư: Thần kỹ cấp đặc thù, một nghề thông vạn nghề.

Khi ký chủ tinh thông một loại vũ khí, khi sử dụng các loại vũ khí khác, mức độ tinh thông sẽ là cấp tinh thông hiện tại trừ đi một.] "Tinh thông vũ khí -1 sao!?" Tần Phong có chút thất vọng, thấy kỹ năng này cũng thường thôi.

Ví dụ hiện tại kiếm ý của hắn cấp chín, cầm đao lên sẽ có đao ý cấp tám.

Ngoài việc dùng để lòe người trang bức ra thì chẳng tăng thêm được mấy chiến lực. "Tiểu thư cô không sao chứ!?" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái bỗng kinh hô, thấy linh hồn của Tâm Nhan tiểu thư rung động, như thể sắp tan biến đến nơi. "Phu nhân hà tất vì một tên tra nam mà như thế!" Tần Phong sợ cái máy cày điểm này hỏng mất, vội khuyên nàng nên sống vì bản thân cho xinh đẹp. "Các ngươi đi đi, ta cần yên tĩnh!" Tâm Nhan tiểu thư ném một cuốn bí tịch cho Tần Phong, sau đó phất tay một cái, cả bọn liền xuất hiện dưới chân núi. "Đây chính là tuyệt kỹ của Long Ngạo Thiên sao!?" Tần Phong nhìn cuốn bí tịch, trên đó viết bốn chữ lớn: Ngân Long Thôn Châu. "Tiểu thư sẽ không sao chứ!?" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái lo lắng, sợ nàng nghĩ quẩn mà tự tan biến.

Đúng lúc này, một nhóm tiểu nữ quỷ đang điều khiển cơ thể rối đùa nghịch gần đó, thấy Tần Phong xuất hiện liền tíu tít vây quanh.

Với tinh thần trách nhiệm cao, Tần Phong bắt đầu kiểm tra sức khỏe cho các nàng. "Trân Trân, có phải có kẻ bắt nạt em không, sao anh thấy chỗ này hình như bị sưng rồi, lại đây anh kiểm tra cho nào." "Liên Liên, mới tắm xong à, tóc còn ướt này.

Cơ thể rối này không giống người thật đâu, lại đây anh cởi đồ ra giúp cho, đem phơi nắng kẻo sinh vi khuẩn." "Ái Ái, chạy cái gì?

Anh có phải người xấu đâu!" Một đám tiểu nữ quỷ bị trêu ghẹo đến mức phát hoảng, như bầy cừu non gặp phải sói xám, vội chạy tán loạn. "Đúng là một lũ nữ quỷ không biết giữ gìn sức khỏe!" Tần

Phong thở dài bất lực, tập trung nhìn vào cuốn bí tịch.

Hắn hỏi hệ thống xem để học Ngân Long Thôn Châu cần bao nhiêu phản phái điểm.

Hệ thống trả lời: [Đây là thần cấp thương quyết, do không phải sản phẩm của hệ thống nên cần 500 vạn phản phái điểm để học thành.

Muốn luyện đến đại viên mãn cần tốn thêm 300 vạn mua thẻ phù hợp đại viên mãn.] "Đắt gấp ba bình thường luôn!" Tần Phong xót tiền muốn chết.

Hiện tại hắn có tổng cộng 8561 vạn 6650 phản phái điểm, nhà giàu đến mấy cũng không chịu nổi kiểu tiêu pha này.

Đúng lúc này, Thiên Quân, Vạn Mã từ bên ngoài đi vào, mang theo tin tức mới nhất về Diệp Thần.

Hiện tại Diệp Thần đang cầm ngân thương đi tàn sát đệ tử Danh Kiếm sơn trang khắp nơi, đám Nhất Kiếm thì trốn biệt trong sơn trang không dám ra mặt.

Thiên Quân nói: "Đại ca, tên Diệp Thần này hung hãn lắm, chẳng sợ ai cả!" Vạn Mã đầy vẻ khinh thường: "Hắn chẳng qua cậy lúc bốn vị đại đế của Âm Nguyệt hoàng triều không có mặt mới dám kiêu ngạo thế thôi." "Tên này đúng là kiêu ngạo thật!" Tần Phong lại thấy hứng thú.

Bảo hắn cứ thế mà giả vờ suốt ba năm thì không thực tế lắm, chi bằng mượn danh nghĩa Diệp Thần ra ngoài kiếm thêm nghề tay trái.

Giết người phóng hỏa Diệp Chiến Thần, cứu khổ cứu nạn Tần Lão Lục...

Ánh mắt ấy, nụ cười ấy... khiến thiên quân vạn mã trong lòng không khỏi kinh hãi.

Là những thuộc hạ đi theo Tần Phong sớm nhất, bọn họ đã quá quen thuộc với biểu cảm này của hắn.

Mỗi khi hắn chuẩn bị đào hố chôn người khác, hắn sẽ không tự chủ được mà lộ ra bộ mặt như vậy. "Khặc khặc khặc khặc..." Tiểu Bạch cũng không tự chủ được mà phát ra tiếng cười đặc trưng của phản diện, nó cũng từ biểu cảm của Tần Phong mà nhận ra sắp có một vụ làm ăn lớn rồi. "Muốn cứu khổ cứu nạn, trước tiên phải đầu tư đã!" Tần Phong nhìn bí tịch Ngân Long Thôn Châu trong tay đầy suy tư, suy nghĩ một lát hắn vẫn gọi hệ thống để đổi.

Dù sao Bắc Cương yếu tắc là do Long Ngạo Thiên sáng tạo ra, Diệp Thần cũng đến từ đó, dùng chiêu này để đổ tội thì hợp tình hợp lý hơn nhiều. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu hao 500 vạn điểm phản diện, học tập thành công thương kỹ cấp Thần: Ngân Long Thôn Châu!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu hao 300 vạn điểm phản diện, đổi thành công thẻ Khế Hợp Đại Viên Mãn!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ sử dụng thẻ Khế Hợp Đại Viên Mãn, thương kỹ cấp Thần Ngân Long Thôn Châu đạt tới đại viên mãn!" Ngay khi ba đạo âm thanh hệ thống vang lên, Tần Phong cảm thấy trong não bộ như có một luồng sấm sét nổ tung.

Chương 442

Trước mắt hắn hiện ra một vùng thương hải, Long Ngạo Thiên tay cầm ngân thương đứng trên mặt biển.

Khi y múa thanh trường thương bạc trong tay, một con ngân long khổng lồ từ biển thương phía sau bay vọt lên, tiếng rồng ngâm điếc tai nhức óc vang vọng khắp đất trời.

Ngao!

Ngân long nhìn có vẻ to lớn nhưng lại vô cùng mẫn tiệp lao ra khỏi biển, sau đó há miệng rồng cực tốc lao xuống.

Cho dù Tần Phong có dùng tốc độ cực nhanh để né tránh thì đối phương vẫn có thể dùng một góc độ không thể tin nổi để "long ngẩng đầu", không nói hai lời nuốt sống Tần Phong vào bụng.

Ầm ầm ầm!

Ngay khoảnh khắc người bị nuốt vào, năng lượng khủng khiếp bị kích nổ, cuốn lên một trận sóng dữ ngập trời, cũng nổ ra một cái hố sâu không thấy đáy, nước biển bắt đầu điên cuồng đổ ngược vào trong. "Đây chính là đại chiêu của Long Ngạo Thiên sao!?" Tần Phong cũng từ trong vụ nổ đó trở về thế giới thực tế.

Tỉ mỉ nghiền ngẫm, Ngân Long Thôn Châu quả thực rất mạnh.

Tốc độ xuất chiêu có thể so với Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, phạm vi bao phủ ngang ngửa Đại Hà Kiếm Quyết, uy lực còn nhỉnh hơn hai chiêu kiếm quyết kia một chút.

Khuyết điểm duy nhất là chiêu này theo đuổi sức bùng nổ, nên tiêu hao đặc biệt lớn.

Nhưng đối với những nhân vật chính gian lận (hack) mà nói, mấy cái này căn bản không tính là khuyết điểm gì. "Đây là..." Thiên Quân, Vạn Mã trong lòng không khỏi kinh hãi, cảm ứng được Tần Phong đã lĩnh ngộ thương ý.

Nhưng mà không đúng nha!

Lão đại của bọn họ là luyện kiếm mà, được mệnh danh là Đệ nhất tiện (kiếm) Hoang Cổ!

Từ khi nào lại chuyển sang dùng thương rồi, mà đẳng cấp thương ý còn không hề thấp! "Diệp Thần đã đột phá đến Chuẩn Đế, ta cũng cần phải cố gắng thêm mới được." Tần Phong vừa nghĩ đến Diệp Thần là thấy áp lực như núi, vội vàng gọi hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan để trấn áp kinh hãi. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu hao 300 vạn điểm phản diện, đổi thành công một viên Căn Cơ Đan!" "Chỉ còn lại 7561 vạn 6650 điểm thôi!" Tần Phong nhìn số dư tài khoản, trong lòng bỗng thấy hoảng hốt lạ thường.

Hắn vội vàng gọi Tam Lộng đại sư qua, bắt đầu thỉnh giáo cách giết người phóng hỏa. ...

Tiền tuyến.

Chiến hỏa vẫn tiếp diễn, đôi bên ăn miếng trả miếng.

Hiện tại cục diện của Âm Nguyệt hoàng triều vô cùng bất lợi, quân đoàn Đại Việt phía trước khí thế hung hăng, triệu quân Ma tộc phía sau công thế tấn mãnh.

Lại thêm Tần Phong tự ý rời khỏi Thúy Trúc phong, còn Diệp Thần thì đang đại khai sát giới với đệ tử Danh Kiếm sơn trang. "Khốn kiếp!!" Lục Đạo đế quân tức giận đập bàn, cảm thấy uy nghiêm đế vương bị khiêu khích.

Diệp Long dựa theo kịch bản nhân thiết, bắt đầu thêm dầu vào lửa: "Đế quân, so với việc Tần Phong tự ý rời khỏi Thúy Trúc phong, tên Diệp Thần này căn bản là không để ngài vào mắt, cũng không để Âm Nguyệt hoàng triều chúng ta vào mắt." "Thế à!?" Lục Đạo đế quân liếc Diệp Long một cái, để gã tự mình từ từ mà cảm nhận.

Hắn đã nhận được tấu báo, Diệp Long từng lén chạy về kinh đô, còn dẫn theo ba vạn Hắc Kỳ quân cường công Thúy Trúc phong.

Tuy rằng cuối cùng không biết vì nguyên nhân gì mà rút lui, nhưng Diệp Long cũng thật sự chẳng coi hắn ra gì. "Đế quân!" Cửu Thiên cũng phẫn nộ lên tiếng: "Danh Kiếm sơn trang của ta đã có hơn mười phân đà bị Diệp Thần tiêu diệt, mối thù này không đội trời chung!" "Tên Diệp Thần này rốt cuộc là lai lịch thế nào!?" Lục Đạo đế quân sau khi phát tiết xong, buộc phải bình tĩnh lại xử lý vấn đề.

Hiện tại so với hành động mật gan bằng trời của Tần Phong, sự xuất hiện của Diệp Thần khiến hắn cảm thấy nguy cơ hơn.

Tuổi còn trẻ đã đột phá Chuẩn Đế, nói sau lưng gã không có thế lực chống lưng thì chẳng ai tin.

Nếu là trước kia, bất kể sau lưng gã là ai, hắn cũng sẽ không để tâm.

Nhưng giờ Đại Việt hoàng triều đang ép sát, triệu quân Ma tộc bội tín nghĩa, nếu lại thêm một kẻ địch nữa thì không biết có trụ nổi không.

Đế sư Vô Đạo sắc mặt ngưng trọng nói: "Dựa theo thông tin chúng ta nắm giữ, Diệp Thần có lẽ đến từ Bắc Cương yếu tắc, hơn nữa rất có khả năng chính là Bắc Cương Chiến Thần thế hệ mới." "Bắc Cương yếu tắc!" Toàn trường thốt lên kinh hãi, trong lòng thầm kêu gặp rắc rối lớn rồi.

Kể từ khi tiền triều diệt vong, Long Ngạo Thiên sáng tạo ra Bắc Cương yếu tắc, nơi đó đã hoàn toàn độc lập giống như Vô Song

thành.

Đừng nhìn bọn họ chỉ có mười vạn đại quân, nhưng do quanh năm chiến đấu với sinh vật dị giới, chiến lực tuyệt đối có thể coi là khủng bố.

Trước kia có lẽ không là gì, nhưng giờ đúng là dậu đổ bìm leo. "Bắc Cương Chiến Thần!" Khóe mắt Lục Đạo đế quân hơi giật giật, trong lòng gào thét như một con chuột chũi.

Mẹ nó!

Cục diện vốn đang tốt đẹp lại bị đám heo đồng đội này phá hỏng hết.

Đầu tiên là Tần Phong tự ý thả công chúa Ma tộc, dẫn đến triệu quân Ma tộc xâm phạm.

Sau đó là Diệp Long đuổi Diệp Thần khỏi Diệp gia, lại còn trở tay bán đứng người ta, để Danh Kiếm sơn trang đồ sát cả nhà gã, giờ muốn đàm phán cũng không được nữa rồi.

Đúng lúc này, binh sĩ bên ngoài gấp rút vào báo, Bạch Bào quân và Tần gia quân đã chạm trán. "Bạch Bào quân và Tần gia quân gặp nhau!" Mọi người kinh hãi, biết rằng trận chiến này tất sẽ kinh thiên động địa.

Bạch Bào quân là quân đoàn số một của Âm Nguyệt hoàng triều, Tần gia quân cũng là quân đoàn số một của Đại Việt hoàng triều, hai cường giả gặp nhau tất có một trận tử chiến, các cường giả cấp Đế chắc chắn cũng sẽ tham chiến. "Lập tức điều tập đại quân đi viện trợ!" Lục Đạo đế quân dứt khoát hạ lệnh, quyết tâm nắm lấy cơ hội chiến đấu này.

Hiện tại Âm Nguyệt hoàng triều thù trong giặc ngoài, không thể đánh trận kéo dài, chi bằng tập trung đại quân quyết chiến một trận định giang sơn. "Bắt đầu rồi sao!?" Nguyệt Thần, Lam Ma và những người khác sắc mặt đều trở nên ngưng trọng, biết rằng đại quyết chiến sắp nổ ra. "Tất cả đều là kịch bản đã viết sẵn mà!" Diệp Long tâm trạng phức tạp nhìn mọi người đang bận rộn.

Trận này không phải là đại quyết chiến như bọn họ tưởng tượng, mà là kịch bản viết sẵn để giúp Tần gia ẩn giấu thực lực, đợi khi bọn họ đến nơi thì trận chiến của người ta đã kết thúc từ lâu rồi.

Chương 443

Đồng thời, gã cũng bắt đầu suy nghĩ xem có nên dùng cô vợ nhỏ xinh đẹp của mình để hối lộ tổng đạo diễn Tần Phong, xin một suất làm nhân vật chính hay không...

Lúc này, Bạch Bào quân đang đối trì với Tần gia quân.

Không khí hiện trường như mây đen đè thành, sát khí ngất trời xông thẳng lên mây xanh. "Đã đến lúc kiểm tra kỹ năng diễn xuất rồi!" Tần gia quân do Cửu tổ và Thập tổ đích thân thống lĩnh, phải mượn trận chiến này để ẩn giấu tinh nhuệ Tần gia. "Lão tổ yên tâm!" Tần gia Thập Tam Thái Bảo tự tin nói: "Chúng con đã chuẩn bị sẵn sàng, đảm bảo không để đối phương nhìn ra sơ hở nào." "Giết!" Thủ lĩnh Bạch Bào quân là Bạch Khởi thấy thời gian đã chín muồi, dứt khoát hạ lệnh toàn quân xuất kích. "Giết!" Hai bên lập tức tiếng sát chấn thiên, đen kịt một mảnh lao vào nhau.

Chỉ là khiến Bạch Bào quân có chút ngỡ ngàng là, vốn tưởng sẽ là một trận ác chiến, ai ngờ chỉ mới giao thủ đơn giản đối phương đã toàn diện tan rã. "Ối dào, mạnh quá, mau chạy thôi!" Quân Tần gia lộ ra biểu cảm khoa trương, ôm đầu tháo chạy khỏi chiến trường.

Trước khi đi còn không quên lấy từ trong nhẫn trữ vật ra những xác chết nhặt được trên chiến trường ném xuống đất, ngụy trang thành tổn thất thảm trọng. "Có chút tố chất nghề nghiệp nào không vậy hả!" Cửu tổ và Thập tổ nhìn mà muốn phát bệnh hổ thẹn thay cho đám con cháu, ngượng đến mức có thể dùng ngón chân bấm ra được cả một căn biệt thự. "Giờ ta cuối cùng cũng biết tại sao chủ nhân lại không có tiết tháo như vậy rồi!" Bạch Khởi khóe mắt giật giật, trong lòng thầm mắng một tiếng "đậu má".

Hưu!

Hưu!

Không trung đột nhiên truyền đến chấn động nhỏ, kèm theo hai tiếng xé gió cực nhỏ, là tiếng vật thể lướt qua hư không với tốc độ cao. "Hử!?" Cửu tổ và Thập tổ Tần gia lông tơ dựng đứng, liếc mắt nhìn sang xung quanh.

Chỉ thấy trên sườn núi không xa có một tiểu tướng mặc bạch bào đang giương cung cài tiễn, bắn về phía mỗi người một mũi tên, vũ tiễn vàng rực xé rách hư không lao tới.

Người này chính là "đệ nhất đế vương giới chơi cung" - Bạch Nhật!

Kể từ khi Bạch Nhật theo Tần Phong đến quân doanh hai năm rưỡi trước, gã đã ở lại trong Bạch Bào quân của Bạch Khởi cống hiến.

Phong ấn trong cơ thể giờ cơ bản đã được giải khai, tu vi cũng đột phá đến Chuẩn Đế cảnh, nhiệm vụ lần này là dựa theo kịch bản để "tiễn" Cửu tổ và Thập tổ Tần gia đi. "Để đám tiểu tử này xem thử, thế nào gọi là diễn xuất!" Cửu tổ tiên phong lên đài.

Chỉ thấy biểu cảm của lão kinh hoàng thất thố, lảo đảo thân hình muốn né tránh, nhưng cuối cùng vẫn kém một nước, bị mũi tên vàng đâm thẳng vào ngực. "Phụt!!" Cửu tổ vội vàng dùng tay ấn chặt mũi tên để tránh bị lộ tẩy, cũng không quên ép ra một ngụm máu tươi, cơ thể theo đó mất kiểm soát rơi xuống từ không trung. "Cha!!" Thập tổ phát ra tiếng bi phẫn, vươn tay muốn bắt lấy.

Chỉ là mũi tên vàng thứ hai đã đến đúng hẹn, cũng ghim chặt vào ngực lão, sau đó hai người như chim ưng bị bắn trúng, cùng nhau rơi xuống. "Mau cứu lão tổ tông!!" Tần gia Thập Tam Thái Bảo như có ảnh đế nhập thân, phát điên lao lên đỡ lấy hai vị lão tổ.

Cùng lúc đó, quân Tần gia cũng như rắn mất đầu mà loạn lạc, theo sau Thập Tam Thái Bảo vội vàng rút lui.

So với diễn xuất khoa trương của quân Tần gia, tốc độ bỏ chạy của bọn họ là nhanh thật, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi, chỉ để lại đầy đất giáp trụ, binh khí và xác chết.

Quạ!

Quạ!

Quạ!

Một đàn quạ bay ngang qua chiến trường, để lại đám Bạch Bào quân ngơ ngác hồi lâu không hiểu chuyện gì. "Bản báo cáo chiến thắng này phải viết thế nào đây!?" Bạch Khởi lộ vẻ khó khăn.

Gã đánh trận cả đời, chuyện hóc búa gì cũng gặp qua, cuối cùng lại bị một tờ báo cáo làm khó.

Rất nhanh, tin tức truyền về trướng trung quân.

Lục Đạo đế quân nhìn báo cáo của Bạch Khởi, nghi ngờ nghiêm trọng là mình bị lừa.

Trận này bọn họ tiêu diệt tổng cộng ba mươi vạn quân Tần gia, Bạch Nhật còn bắn chết tại chỗ hai cao thủ Chuẩn Đế cảnh của Tần gia là Cửu tổ và Thập tổ, thương vong tự thân gần như có thể bỏ qua không tính. "Đùa cái gì thế!!" Mọi người nghe mà ngây ngẩn cả người, cảm thấy trí thông minh của mình bị sỉ nhục.

Nên biết rằng, đó là Tần gia quân mạnh nhất Đại Việt hoàng triều, cho dù Bạch Bào quân là mạnh nhất Âm Nguyệt hoàng triều đi chăng nữa, cũng không thể tiêu diệt ba mươi vạn quân địch và hai Chuẩn Đế mà không có thương vong.

Lục Đạo đế quân nhíu mày nói: "Theo tấu báo của Bạch tướng quân, bọn họ đã sử dụng vũ khí bí mật mà Tần Phong để lại năm đó, còn về Cửu tổ và Thập tổ Tần gia là bị 'Kim Sắc Truyền Thuyết' Bạch Nhật tập kích bắn chết." "Vũ khí bí mật của Tần Phong!?" Toàn trường chấn kinh, ít nhiều gì cũng đã nghe qua.

Nghe nói năm đó Tần Phong có thể một trận phong thần, dựa vào một món pháp khí gọi là Pháo Ý Đại Lợi, một phát đạn mộng mơ xuống có thể tiêu diệt hàng chục vạn đại quân.

Chỉ là mỗi lần bắn pháo này đều tốn kém con số thiên văn, ngay cả Lục Đạo đế quân cũng không dám tùy tiện hô khai hỏa.

Nhưng từ uy lực mà khẩu pháo này từng thể hiện, đạt được chiến tích khủng bố này cũng coi là hợp tình hợp lý. "Đế quân!" Nguyệt Thần lên tiếng đòi công cho Tần Phong: "Công đầu của trận này nên tính cho Tần Phong!" "Đúng vậy!" Lam Ma cũng lên tiếng: "Ngay cả khi Tần Phong thả chạy yêu nữ Ma tộc, thì với công lao này cũng đủ để lấy công chuộc tội rồi." "Lấy công chuộc tội!?" Lục Đạo đế quân nhìn hai người một cái, không có ý định thu hồi mệnh lệnh.

Chưa nói đến việc vết thương của Tần Phong có thể hồi phục hay không, riêng việc hắn khiêu khích uy nghiêm hoàng quyền thì phải bị trừng phạt nghiêm khắc, không thể vì mấy câu của Nguyệt Thần và Lam Ma mà bỏ qua.

Ngay cả khi hắn rất coi trọng thiên phú của Tần Phong, cũng phải mượn cơ hội này đập tan nhuệ khí, để hắn biết rằng bản đế chưa chết, các ngươi mãi mãi chỉ là Thánh tử. "Diệp Long, bản đế mệnh ngươi tiếp quản Hắc Kỳ quân, lên đường ngăn chặn triệu quân Ma tộc." Lục Đạo đế quân phớt lờ hai người, nhìn về phía Diệp Long.

Hiện tại hắn đã biết tay chân của Diệp Long đã vươn vào Hắc Kỳ quân, thay vì để gã ở đây nhúng tay vào các đại quân khác, không bằng giao quyền chỉ huy Hắc Kỳ quân cho gã để chống lại Ma tộc.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng nảy sinh sự kỵ lạt với Diệp Long, sự khủng bố của Ma Đồng đang dần thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn. "Đa tạ đế quân!" Diệp Long ngoài mặt tỏ ra rất vui mừng, nhưng trong lòng lại chẳng chút hứng thú.

Trước kia gã nỗ lực vì tương lai của chính mình, giờ nỗ lực đều là làm thuê cho ông chủ tâm đen Tần Phong.

Chương 444

Nguyện vọng duy nhất là đem vợ mình tặng cho Tần đạo hữu, đổi lấy một cơ hội làm nhân vật chính. "Hắt xì!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết vợ nhà ai đang nhớ đến mình.

Nhưng giờ hắn cũng không có thời gian nghĩ mấy chuyện đó, hắn đang dùng Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh luyện chế một chiếc mặt nạ Thánh khí, không chỉ có khả năng biến hóa khôn lường mà còn có thể ẩn giấu khí tức bản thân.

Đúng là món đồ tốt để giết người cướp của, mạo danh chồng người khác. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư mắt nhìn chằm chằm vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, chẳng cần biết bên trong là gì, chắp tay nói: "Bần tăng thấy vật này có duyên với Phật môn ta!" "No, No, No, No!" Tần Phong khẽ lắc đầu phủ quyết: "Thứ có duyên với đại sư phải là Nam mô Gatling Bồ Tát, sáu căn thanh tịnh nhờ đạn chì, một hơi ba ngàn sáu trăm vòng, đại từ đại bi độ thế nhân..." "Nam mô Gatling Bồ Tát!?" Tam Lộng đại sư nghe mà ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu Tần Phong đang nói gì.

Nhưng nghe qua có vẻ rất lợi hại, chỉ là cái miệng thối của Tần Phong thì thật không biết có nên tin hay không.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời Thúy Trúc phong đột nhiên mây đen hội tụ, tiếng sấm điếc tai nhức óc vang lên.

Thiên lôi vạn trượng hóa thành một con lôi long lao xuống, mục tiêu chính là Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh của Tần Phong. "Lôi kiếp đến rồi!" Tề Tu Viễn ngẩng đầu nhìn, sau đó rút đại đao sau lưng ra.

Vì lần này Tần Phong luyện chế mặt nạ không phải Thần khí, nên ông có thể dễ dàng đỡ lấy.

Ong!

Ong!

Tiếng đao reo sắc bén vang lên điên cuồng giữa trời đất, át cả tiếng sấm rền.

Chỉ thấy Tề Tu Viễn chém ra vô tận đao khí, đao quang gào thét chấn động thiên địa.

Ầm ầm ầm!

Đao quang va chạm với lôi kiếp, đao khí lăng lệ mang theo khí thế không gì cản nổi xé rách lôi kiếp, bầu trời vốn mây đen dày đặc bị chém ra, một tia nắng theo đó chiếu rọi xuống. "Bên cạnh lão đại toàn là quái vật!" Lý Cực vừa lúc đến Thúy Trúc phong, trong lòng thầm khánh hạnh vì không theo nhầm người.

Kể từ khi Lục Đạo đế quân hạ chỉ phế bỏ ngôi vị Thánh tử của Tần Phong, những thiên kiêu cùng đến đầu quân cho hắn lần lượt rời đi.

Nhưng gã lại thấy Tần Phong có thể khiến những cao thủ như Tề Tu Viễn, Mộc Tú, Tam Lộng thề chết đi theo, đủ để chứng minh Tần Phong tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

Thế nên gã quyết định dùng cả đời để đặt cược vào ván bài này!

Sau đó Tần Phong cũng không bạc đãi gã, không chỉ cho gã một viên Tiên Nô pháp ấn, mà còn giao việc kinh doanh đan dược, luyện khí, phù chú cho gã.

Nhờ có đối tác là Nguyệt Thần cung và Lam Ma cung, cộng thêm 80% ân tình mà Tần Phong đang nắm giữ, việc kinh doanh nhanh chóng đi vào quỹ đạo.

Thêm vào đó, đám "thủy quân" mà Tần Phong thuê mỗi ngày đều tung ra những luận điệu gieo rắc nỗi sợ hãi chiến tranh, khiến đan dược và vũ khí ngay lập tức trở thành hàng cực phẩm bị tranh mua.

Là một nhà tư bản tâm đen, Tần Phong đương nhiên thừa cơ tăng giá không ngừng, dần dần tiến hóa thành tên lưu manh lớn nhất Hoang Cổ. "Mặt nạ này cũng không tệ!" Tần Phong cầm một chiếc mặt nạ trắng tinh đeo lên mặt, khí tức lập tức bị ẩn giấu, cũng có thể tùy tâm sở dục biến thành hình dáng của người khác. "Lão đại!" Lý Cực hớn hở chạy lên nói: "Gần đây việc làm ăn của chúng ta cực kỳ hot, rất nhiều khách hàng bày tỏ hy vọng có được đan dược và thần binh do đích thân lão đại luyện chế, bao nhiêu linh thạch cũng chịu." "Ách..." Mọi người lập tức cạn lời, thật chẳng biết nói gì hơn.

Luyện khí thì Tần Phong có thực tài thật, nhưng khổ nỗi hắn thích bớt xén vật tư công trình.

Còn tìm Tần Phong luyện đan á, bộ chán sống rồi hay sao?! "Bao nhiêu linh thạch cũng chịu sao!?" Tần Phong với nguyên tắc phát tài nhờ chiến tranh, đương nhiên là muốn kiếm khoản tiền này.

Nhưng khổ nỗi kịch bản hiện tại của hắn đang ở trạng thái suy yếu, thú vui duy nhất bây giờ là đeo mặt nạ ra ngoài đóng giả Diệp Thần. ...

Đại Việt hoàng triều.

Tin tức Tần gia bại trận như một luồng sét đánh, khiến các đại thế gia liên tục kinh hô không thể nào.

Đó là đệ nhất thế gia Hoang Cổ khiến ngay cả hoàng tộc Đại Việt cũng đau đầu, sao có thể một trận tổn thất hơn 30 vạn đại quân, ngay cả hai vị Chuẩn Đế là Cửu tổ và Thập tổ đều ngã xuống. "Chuyện này hoàn toàn là sự thật!" Binh sĩ phía dưới bắt đầu kể lại: "Chúng thần đến hiện trường kiểm tra, phát hiện vài hố sâu khổng lồ và xác chết đầy đất, chắc hẳn là do đại sát khí mà Tần Phong sử dụng trong trận chiến trước tạo thành, Tần gia vì chủ quan nên tổn thất thảm trọng." "Đại sát khí của Tần Phong!?" Tân đế Đại Việt trong lòng chấn động.

Là hoàng tộc Đại Việt, đương nhiên biết chuyện về pháp khí đại pháo.

Nhưng hắn không ngờ rằng Tần Phong lại nâng cấp nó đến mức này, ngay cả Tần gia quân cũng không cản nổi.

Quang Thiên đứng một bên lên tiếng: "Nghĩa phụ, đại sát khí này tuy uy lực khổng lồ, nhưng cái giá phải trả để sử dụng cực kỳ đắt đỏ, Âm Nguyệt hoàng triều cũng không dám tùy tiện dùng đâu." "Trong tay không súng và có súng mà không dùng là hai chuyện khác nhau!" Tân đế Đại Việt sắc mặt ngưng trọng nói: "Muốn trận chiến này vạn phần chắc chắn, chúng ta buộc phải sở hữu pháp khí đại pháo của riêng mình." "Nhưng mà..." Các đại thần có mặt liền lộ vẻ khó xử.

Không phải bọn họ không muốn luyện chế pháp khí đại pháo, mà thực sự là không có thiên phú ở mảng luyện khí này.

Dựa theo mức sát thương hiện nay mà suy luận, Tần Phong tối thiểu đã nâng cấp lên phiên bản 3.0.

Trong khi bọn họ triệu tập hàng ngàn đại sư luyện khí trong nước nghiên cứu ngày đêm, cũng mới chỉ miễn cưỡng đạt tới phiên bản 1.0. "Lũ ăn hại!" Tân đế Đại Việt tức giận mắng nhiếc: "Bao nhiêu người như vậy, đầu tư bao nhiêu kinh phí, cuối cùng lại không bằng một mình Tần Phong." "Hắn... hắn là Tần Phong mà!" Các đại thần đầy mặt ủy khuất.

Với tư cách là người đứng đầu bảng thiên tư khí tu, Tần Phong đừng nói là ở Hoang Cổ, ngay cả ở Thượng giới cũng không ai địch lại, là tồn tại duy nhất trên đời.

Chỉ dựa vào đám phàm nhân bọn họ, làm sao đuổi kịp bước chân của thần.

Quang Thiên lập tức lên tiếng: "Nghĩa phụ, dù sao trước đây Tần đạo hữu cũng là Đệ nhị Thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều, quan hệ này vẫn có thể lợi dụng được một chút." Tân đế Đại Việt nhíu mày: "Ngươi định nói là, trực tiếp lấy bản vẽ từ tay Tần Phong?" "Nghĩa phụ thánh minh!" Quang Thiên lập tức nịnh nọt, rồi lại lộ vẻ khó xử: "Chỉ là muốn lấy được bản vẽ thì trước tiên phải mua chuộc được lòng người đã." "Trẫm tưởng chuyện gì!" Tân đế Đại Việt xua tay: "Muốn bao nhiêu tiền cứ việc đi lấy, trẫm chỉ cần kết quả." "Bệ hạ không được!" Có đại thần vội vàng ngăn cản: "Hai năm trước hậu cần đại quân bị Tần Phong cướp sạch hai lần, bại trận lại phải bồi thường cho Âm Nguyệt hoàng triều một khoản khổng lồ, sau đó lại viện trợ Ma tộc tổ chức triệu quân, lần trước lại bị Ma tộc tống tiền một khoản, giờ kinh phí chiến tranh đều là vắt kiệt từ miệng bách tính, quốc khố thực sự không còn tiền nữa rồi." "Quốc khố hết tiền rồi!?" Tân đế Đại Việt cau mày, tâm trạng tốt lập tức tan biến.

Phụ hoàng hắn cả đời chưa từng lo về tiền bạc, thế mà đến lượt hắn mới có vài tháng đã không còn tiền dùng. "Lão già này không muốn ta cống nạp cho chủ nhân đây mà!" Quang Thiên lập tức không vui, vội nháy mắt với Phương tiểu thư. "Bệ hạ!" Phương nương nương nhận được tín hiệu, liền tỏ vẻ ủy khuất: "Tháng sau là sinh nhật thần thiếp rồi, nếu bệ hạ không có tiền, thần thiếp sẽ không tổ chức nữa!" "Ai nói trẫm không có tiền, trẫm giàu có thiên hạ!" Tân đế Đại Việt thân là đàn ông, sao có thể thừa nhận mình không có tiền trước mặt ái phi.

Chương 445

Lập tức vung tay, tiếp tục thu thêm sưu thuế! "Hôn quân, Đại Việt sắp tiêu đời rồi!" Các đại thần tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Những người dân không còn đường sống, chỉ còn một con đường duy nhất để đi. "Bệ hạ, ngài là vị thần của thiếp!" Phương nương nương ngẩng đầu 45 độ, giả vờ sùng bái. "Ái phi, nàng là trái tim của trẫm!" Tân đế Đại Việt lập tức phấn khích, ôm lấy ái phi chuẩn bị về tẩm cung tự thưởng cho mình. ...

Trong quân doanh Tần gia.

Cửu tổ và Thập tổ đang nằm trong quan tài, thấy xung quanh không có người liền bò dậy. "Giả làm người chết mệt quá đi!" Cửu tổ nhìn quanh: "Không biết có lừa được tên tân đế Đại Việt kia không." "Phải chi có Phong nhi ở đây thì tốt rồi!" Thập tổ lẩm bẩm: "Nghe nói nó không chỉ biết luyện khí mà còn là thiên tài luyện đan không tì vết, chỉ cần nó giúp chúng ta luyện một viên đan dược giả chết, thì không cần lo bị phát hiện nữa..." Lúc này, các đại thế gia nghe tin Tần gia tổn thất thảm trọng cũng lần lượt đích thân tới xem xét.

Vừa vào quân doanh Tần gia đã thấy một đám thương binh đang rên rỉ, trướng trung quân cải thành linh đường treo đầy vải trắng, hai cỗ quan tài lớn đặt chính giữa. "Có người tới!" Cửu tổ và Thập tổ vội nằm lại vào quan tài, Thập Tam Thái Bảo đang so kè diễn xuất liền nghiến răng ăn một đống mù tạt. "Lão tổ tông ơi, các ngài chết thảm quá!" Thập Tam Thái Bảo Tần gia mặc tang phục, quỳ trước hai cỗ quan tài, khóc lóc thảm thiết.

Đúng là người nghe đau lòng, kẻ thấy rơi lệ, cách xa mấy dặm cũng biết bên này chuẩn bị ăn tiệc phát tang. "Tần gia thực sự bại rồi!!" Các đại thế gia chấn động, bắt đầu tính toán xem nên làm thế nào.

Hiện tại ngay cả đệ nhất thế gia Đại Việt là Tần gia cũng tổn thất thảm trọng thế này, nếu bọn họ gặp phải Bạch Bào quân thì chẳng phải ngay cả cơ hội làm đám tang cũng không có sao.

Đúng lúc này, một giọng nói mỉa mai vang lên: "Ta cứ tưởng Tần gia lợi hại thế nào, không ngờ cũng chỉ là hữu danh vô thực." "Kẻ nào mà gan vậy?!" Các thế gia biến sắc, đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ngự giá của tân đế Đại Việt rầm rộ tiến tới, người lên tiếng chính là Ôn hầu Quang Thiên tay cầm Phương Thiên Họa Kích.

Thập Tam Thái Bảo Tần gia giận dữ: "Mẹ kiếp, ngươi có giỏi thì nói lại lần nữa xem!" "Vậy ngươi nghe cho kỹ đây!" Quang Thiên chẳng thèm nể nang, nói tiếp: "Tần gia các ngươi hữu danh vô thực, một trận đại chiến tổn thất 30 vạn người không nói, còn chết thêm hai vị Chuẩn Đế, đúng là làm mất mặt Đại Việt hoàng triều ta!" "Lão tử hôm nay nhất định phải làm thịt ngươi!" Thập Tam Thái Bảo Tần gia như bị xát muối vào vết thương, nổi trận lôi đình rút vũ khí định ra tay. "Ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc!" Quang Thiên cầm Phương Thiên Họa Kích, tư thế sẵn sàng tiếp chiêu. "Đừng đánh, đừng đánh nữa..." Các thế gia thấy vậy vội lên can ngăn. "Đúng là một con chó tốt!" Tân đế Đại Việt thấy Quang Thiên dũng mãnh như vậy, rất hài lòng với con chó trung thành bảo vệ chủ này.

Quang Thiên không quên tiếp tục khiêu khích: "Bản hầu dẫn dắt 30 vạn hoàng gia quân xuất chinh đến nay chưa từng thất bại, Tần gia các ngươi trận đầu đã bại, ngay cả tư cách xách dép cho bản hầu cũng không xứng." "Ừ!" Các thế gia cũng không tự chủ được mà gật đầu, bày tỏ sự đồng tình với lời của Quang Thiên.

Kể từ khi hai bên khai chiến, Quang Thiên ngoài trận đầu chiến thắng còn liên tục xuất chiến nhiều lần, lần nào cũng tìm được mục tiêu chính xác để thắng lợi trở về. "Nói láo xằng bậy!" Thập Tam Thái Bảo phẫn nộ không thôi: "Bọn ta đánh là Bạch Bào quân, ngươi chọn toàn đám quân đoàn hạng hai hạng ba, lấy đâu ra mặt mũi mà đứng đây mạnh mồm." "Chủ nhân cho đấy!" Quang Thiên trong lòng thầm nói một câu.

Để giúp Tần gia ngụy trang thành bại trận, gã đã phải xuất chinh mấy lần mới kiếm được nhiều xác chết như vậy.

Gã đã âm thầm cống hiến cho cái gia đình này bao nhiêu, mà chẳng thể nói với người ngoài.

Lúc này, hoàng đế Đại Việt thấy Quang Thiên liên tục tát vào mặt Tần gia, khiến họ mất sạch thể diện trước các thế gia, liền nảy ra ý định mượn lực đánh lực, định giao toàn bộ hoàng gia quân cho Quang Thiên thống lĩnh, để gã có đủ tự tin đi làm suy yếu ảnh hưởng của Tần gia. ...

Đêm trăng thanh gió mát, đúng lúc giết người phóng hỏa.

Tần Phong đeo mặt nạ biến hóa thành hình dáng của Diệp Thần, nhân lúc đêm tối tìm đến bên ngoài Danh Kiếm sơn trang.

Mục tiêu lần này của hắn là Kiếm Lư của Danh Kiếm sơn trang, nghe nói bên trong sưu tầm hàng vạn thanh kiếm của các danh gia, cũng là minh chứng cho việc tiên tổ Danh Kiếm sơn trang đánh bại đối thủ.

Khác với những thần kiếm do hắn luyện chế, đẳng cấp những thanh kiếm này tuy không cao nhưng đều dung hợp kiếm ý cả đời của chủ nhân chúng.

Có những kiếm ý này làm tham chiếu, hắn có thể lấy dài bù ngắn để hoàn thiện kiếm ý của bản thân.

Còn có thể bỏ chúng vào Vô Tận Kiếm Hạp để tăng cường uy lực kiếm thế của chính mình. "Có đại trận, hình như chúng ta không vào được!" Tiểu Bạch thò đầu ra từ trong lòng Tần Phong nhìn nhìn, thấy Danh Kiếm sơn trang được một đại trận bao bọc kỹ lưỡng.

Đừng nói Tần Phong chỉ có tu vi Sinh Tử cảnh tầng bốn, ngay cả Chuẩn Đế tới trong thời gian ngắn cũng không phá nổi. "Ngươi coi lão phu là đồ trang trí đấy à?!" Mộc Tú hiếm khi cứng rắn một lần: "Lão phu tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, Ngũ Hành Bát Quái, trận này tuy uy lực mạnh mẽ nhưng không ngăn được bước chân của lão phu đâu." "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay: "Bần tăng chỉ biết giết người phóng hỏa, có thần khí trong tay giết càng hăng!" Đồng thời, tâm trạng đại sư cũng rất phức tạp.

Lão cứ ngỡ giết người phóng hỏa là sở trường chuyên môn của mình, nhưng so với Tần Phong mới biết thế nào gọi là chuyên nghiệp.

Đầu tiên cho Hắc Sát Diêm La Thanh Thiên lấy bản đồ mặt bằng Danh Kiếm sơn trang, sau đó để đệ nhất thần toán Hoang Cổ Mộc Tú phá trận, lại có Đao Tuyệt Tề Tu Viễn đảm nhận lực lượng công kích chính, còn có một con thỏ phụ trách dọn dẹp chiến trường.

Diệt cả nhà người ta không cần đến mười phút, hiệu suất cao đến mức một đêm có thể làm vài chục vụ.

Lúc này, bên ngoài Danh Kiếm sơn trang đèn đuốc sáng trưng, các đệ tử thần tình vô cùng căng thẳng cảnh giới.

Kể từ sau khi Nhất Kiếm giao thủ với Diệp Thần, Diệp Thần bắt đầu ra tay với đệ tử Danh Kiếm sơn trang.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, hơn một trăm phân đà của Danh Kiếm sơn trang ở bên ngoài đã bị phá hủy, làm lung lay nghiêm trọng căn cơ của sơn trang. "Khốn khiếp!" Nhất Kiếm tức đến tím mặt.

Hắn nhìn ra ngay ý đồ độc ác của Diệp Thần, chính là muốn hủy diệt Danh Kiếm sơn trang từng chút một để hành hạ bọn họ.

Khiến bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn mà bất lực, còn phải khiến tinh thần bọn họ luôn căng như dây đàn, sống trong nỗi sợ hãi đếm ngược cái chết.

Thất đại kiếm nô vội khuyên: "Thiếu chủ đừng vội, Trang chủ đã truyền tin về, Bạch Bào quân đã giành thắng lợi lớn, Diệp Long nắm quyền Hắc Kỳ quân cũng thành công ngăn chặn đợt tấn công của Ma tộc, hiện tại hình thế đã ổn định, ngài ấy đang trên đường trở về." "Cha sắp về rồi!" Nhất Kiếm vui mừng nhưng trong mắt cũng lộ ra một chút thất vọng, tay cũng bất giác vuốt ve thanh ma kiếm.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ điếc tai đột nhiên vang lên, kèm theo một trận rung chuyển dữ dội. "Chuyện gì vậy!?" Nhất Kiếm bật dậy, nắm chặt ma kiếm trong tay.

Chương 446

"Là hướng Kiếm Lư!" Thất đại kiếm nô cũng không màng thương thế bản thân, cầm kiếm lao về phía Kiếm Lư.

Lúc này, đám người Tần Phong dưới sự dẫn dắt của Mộc Tú đã thành công thâm nhập Danh Kiếm sơn trang, lao thẳng tới Kiếm Lư.

Tam Lộng, Tề Tu Viễn bịt mặt mặc áo đen, dọc đường gặp thần giết thần gặp Phật giết Phật.

Tần Phong cũng tay cầm ngân thương, một chiêu Ngân Long Thôn Châu trực tiếp đánh sập đại môn Kiếm Lư.

Ầm ầm ầm!

Khoảnh khắc đại môn bị đánh sập, bụi mù mịt bay lên, hàng vạn thanh kiếm danh gia phát ra những tiếng kiếm minh rền vang. "Đây là...

Thương ý cấp tám!" Tam Lộng, Tề Tu Viễn trong lòng chấn động mạnh, nhìn Tần Phong như nhìn một con quái vật.

Người khác chuyên tu một đạo đã dùng hết sức lực, hắn mới mười tám tuổi mà có thể đồng thời kiêm tu hai đạo, hơn nữa mức độ lĩnh ngộ còn là độ cao mà nhiều người cả đời không thể với tới.

Nhưng chính một yêu nghiệt mạnh đến vô lý như vậy lại thận trọng quá mức, cứ nhất quyết chọn làm một 'lão lục' ẩn giấu bản thân... "Đây chính là Kiếm Lư sao!?" Tần Phong tò mò nhấc chân bước vào Kiếm Lư, một luồng kiếm khí lăng lệ lập tức ập vào mặt.

Cảm giác như vừa bước vào một thế giới của kiếm, từng đạo kiếm ý khuấy động hiện ra, phảng phất như đang cảnh cáo kẻ xâm nhập mau chóng lui ra, nếu không sẽ bị vô số đạo kiếm khí xé nát.

Đối với điều này, Tần Phong không hề dừng bước, lần nữa tiến tới một bước, kiếm thế quanh thân cũng theo đó bộc phát, cưỡng ép trấn áp toàn bộ kiếm ý đang khuấy động trong Kiếm Lư xuống.

Ông!

Ông!

Những thanh kiếm trong Kiếm Lư lập tức cảm ứng được Vô Địch Kiếm Tâm của Tần Phong, bắt đầu phát ra từng trận kiếm minh thanh thúy, phảng phất như ức vạn tinh thần đang tỏa sáng để gia miện cho vị đế vương trong kiếm. "Vạn Kiếm Quy Tông!" Mộc Tú tiên sinh kinh hô một tiếng, sau đó cảm khái nói: "Trên con đường 'không làm người' này, chủ công nhà ta quả thực là càng đi càng xa!" "Có vô vị hay không, cứ nói mãi một câu, không phiền sao!" Tần Phong nhịn không được ném đá một câu, rồi bắt đầu quan sát Kiếm Lư.

Chỉ thấy trên từng hàng giá gỗ đặt từng thanh bảo kiếm tạo hình khác nhau, phía trên còn cuộn trào kiếm thế cực mạnh, như đang kể về sự huy hoàng năm xưa của chủ nhân chúng.

Đặc biệt là ở sâu trong Kiếm Lư còn có một thạch đài khổng lồ, phía trên lơ lửng mười mấy thanh bảo kiếm cấp Thánh, kiếm thế tỏa ra mạnh hơn hẳn những thanh khác. "Không hổ danh là Danh Kiếm Sơn Trang, nghìn năm đúc một kiếm, một kiếm cuồng nghìn năm!" Tần Phong nhìn qua một lượt, trong lòng cũng thầm kinh hãi.

Đống kiếm tàng trữ bên trong này không thể không nói là vô cùng phong phú, thấp nhất cũng đạt tới cấp Đặc biệt, mười mấy thanh trên thạch đài lại càng là cấp Thánh.

Tuy rằng những thanh kiếm này trong mắt hắn không tính là gì, nhưng mỗi một thanh kiếm đều đại diện cho một loại kiếm ý.

Nếu đem toàn bộ chúng bỏ vào Vô Tận Kiếm Hạp, kiếm thế của hắn ít nhất cũng phải cường hóa gấp mười lần.

Nếu lại nâng cấp đám kiếm này thành Thần khí, hắn thực sự không dám tưởng tượng Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận sẽ mạnh đến mức nào.

Mộc Tú mở miệng nhắc nhở: "Chủ công, thời gian không còn nhiều!" "Biết rồi!" Tần Phong lấy ra túi 'Chờ Chút Đã' (Thu Đậu Ma) ném lên không trung, mở to miệng túi, sức hút khủng khiếp như gió thu quét lá rụng, chỉ trong chốc lát, cả Kiếm Lư không còn sót lại một thanh kiếm nào.

Chỉ là sau khi thu hết kiếm trong Kiếm Lư, Tần Phong vẫn chưa có ý định rời đi.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, Danh Kiếm Sơn Trang đã là một phó bản của Diệp Thần thì xác suất rất cao là có tồn tại cơ duyên bảo vật.

Giống như lúc đầu hắn tiêu diệt Kim Ưng Tông, ngoài ý muốn cướp mất cơ duyên bảo vật của nhị đệ vậy.

Phi!

Đó là chí hữu thân bằng, thủ túc huynh đệ của hắn, đánh chết hắn cũng không làm chuyện có lỗi với huynh đệ.

Rõ ràng là Tiểu Bạch cướp cơ duyên của nhị đệ hắn, cái mầm đậu nhỏ trên đầu nó chính là thiết chứng.

Tần Phong hắn là vô tội! "Quả nhiên có cá lọt lưới!" Mộc Tú theo lời dặn của Tần Phong, cầm la bàn bắt đầu diễn toán.

Chỉ thấy lão đi vào Kiếm Lư lật lên một viên gạch lát nền, bên trong là một cái hộp gỗ tinh xảo, sau khi cạy ra thì thấy một tấm bản đồ cũ nát, chính là một trong những mảnh bản đồ kho báu tiền triều.

Tề Tu Viễn bừng tỉnh: "Thảo nào Danh Kiếm Sơn Trang ra tay không chút lưu tình với Diệp gia, hóa ra trong tay bọn họ vốn có một mảnh bản đồ." "Có tấm bản đồ này, việc thôi toán kho báu tiền triều càng thêm nắm chắc!" Mộc Tú nhìn tấm bản đồ mà hớn hở vạn phần, trong lòng không thể chờ đợi được nữa.

Phải biết rằng, đây là kho báu tiền triều hội tụ vô số nhân quả, nhìn khắp lịch sử Hoang Cổ cũng không có thầy tướng số phong thủy nào dám liều mạng đi thôi diễn.

Nhưng hiện tại lão cậy vào việc 'nhân quả không dính thân', có thể phớt lờ Thiên Đạo mà trực tiếp thôi diễn vị trí của nó.

Một khi thành công, lão tất sẽ lưu danh vạn cổ, vượt qua tất cả các thầy phong thủy nổi tiếng trong lịch sử, trở thành đối tượng để hậu bối bái lạy. "Chuyên nghiệp quá!" Tam Lộng đại sư nhịn không được cảm khái một tiếng, cảm giác như tìm được tổ chức.

Trước đây lão vì đơn thương độc mã nên thường xuyên bị phát hiện, sau đó bị một đám người truy sát khắp thế giới.

Nhưng giờ thì khác rồi, có nhân viên tình báo chuyên nghiệp, có tay đấm vàng chuyên nghiệp, còn có thần toán đệ nhất Hoang Cổ, lại thêm một tay đầu lĩnh thận trọng quá mức.

Sau này mẹ già không còn phải lo lắng lão đi giết người phóng hỏa rồi bị truy sát khắp nơi nữa! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 5 triệu điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được một lần cơ hội rút thưởng bản tăng cường!" "Tri thức thay đổi vận mệnh!" Tần Phong nhịn không được muốn ngửa đầu cười to ba tiếng, mười năm khổ học quả nhiên có ích.

Ngay lúc này —— một tiếng quát lạnh từ phía sau truyền đến:

"Mao tặc phương nào, dám xông vào Danh Kiếm Sơn Trang của ta!!" "Hử!?" Tần Phong quay đầu liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy mấy danh đệ tử Danh Kiếm Sơn Trang cầm kiếm lao tới, tu vi đều là Phiêu Diểu cảnh. "Diệp Thần!!" Nhìn thấy khuôn mặt đối phương quay lại, mấy tên đệ tử lập tức kinh hô. "Không sai, ta chính là Chiến Thần Diệp Thần!" Ánh mắt Tần Phong lóe lên một tia tàn nhẫn, ngân thương trong tay đâm ra như tia chớp.

Thương xuất như long, sát khí ngập trời! "Không xong rồi!!" Mấy tên đệ tử lại kinh hô, vội vàng múa may trường kiếm trong tay để chống đỡ.

Chỉ tiếc tu vi Phiêu Diểu cảnh trước mặt Tần Phong ở Sinh Tử cảnh hoàn toàn không có sức kháng cự.

Chương 447

Mũi thương khí thế như hồng, mang theo sức mạnh kinh thiên động địa, phảng phất như bất kỳ phòng ngự nào cũng không thể ngăn cản, muốn đâm thủng cả vòm trời này.

Oanh long long!!

Một tiếng nổ điếc tai vang lên, năng lượng khủng khiếp điên cuồng tuôn ra. "Phụt!!" Mấy tên đệ tử phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất, tầm mắt bắt đầu mờ mờ. "Mau, đừng để người chạy thoát!" Tiếng xé gió dồn dập từ bốn phương tám hướng ngày càng gần, nghe là biết người tới rất đông. "Nợ máu hai mươi bảy mạng của Diệp gia ta, hôm nay thu trước một ít lợi tức!" Tần Phong ngầu lòi quay người để lại một câu, rồi đưa đám người Mộc Tú thong dong rời đi. "Phụt..." Mấy tên đệ tử lại phun thêm một ngụm máu, mắt nhắm lại đi nhận cơm hộp luôn. "Không xong rồi!!" Nhất Kiếm và Thất Đại Kiếm Nô cuối cùng cũng chạy tới, đệ tử từ khắp nơi cũng kéo đến rất nhiều.

Chỉ là đám người Tần Phong đã sớm rời đi, chỉ còn lại một bãi thi thể và một Kiếm Lư trống rỗng, hàng vạn thanh danh kiếm bên trong đều bị quét sạch không còn một mống.

Thấy cảnh này, đầu óc mọi người đều ong ong.

Đó là danh kiếm được mấy đời Danh Kiếm Sơn Trang thu thập, là nội hàm và truyền thừa của họ, một khi mất đi đồng nghĩa với việc truyền thừa của Danh Kiếm Sơn Trang bị đứt đoạn. "Hộ trang đại trận không hề tổn hại, lẽ nào là gia tặc!?" Thất Đại Kiếm Nô cau mày.

Vừa rồi bọn họ đã kiểm tra, đại trận vẫn nguyên vẹn, hoàn toàn không giống dấu hiệu bị cường địch xâm phạm. "Tìm!!" Nhất Kiếm bắt đầu gầm thét trong bất lực: "Bất luận đối phương là ai, nhất định phải tìm lại số kiếm đã mất trong Kiếm Lư!!" "Rõ!" Thất Đại Kiếm Nô thần tình vô cùng nghiêm túc, hiểu rõ tính chất nghiêm trọng của sự việc.

Lúc này —— Tần Phong không hề có giác ngộ của kẻ vừa giết người phóng hỏa, mà lại nghênh ngang đăng môn bái phỏng lần nữa.

Tề Tu Viễn khó hiểu: "Chủ công, chúng ta quay lại làm gì!?" "Ngươi thật là không có tình thương gì cả!" Tần Phong đau lòng nhức óc nói: "Nhà người ta mất hết kiếm rồi, truyền thừa sắp đứt đoạn, chúng ta đã có năng lực luyện chế Thần khí, lẽ nào không nên giúp họ luyện chế một lô Thần kiếm sao..." Khá lắm!

Nghe xem đây có phải lời con người nói không?!

Mộc Tú và Tề Tu Viễn đờ đẫn như người mất hồn, nội tâm càng không thể bình tĩnh nổi.

Bọn họ vốn tưởng đã chạm đến giới hạn thấp nhất của Tần Phong, nghĩ hắn chẳng qua là muốn dọn sạch Kiếm Lư rồi đổ tội cho Diệp Thần.

Nhưng ai ngờ Tần Phong lại một lần nữa dạy cho bọn họ một bài học sinh động, không có đê tiện nhất, chỉ có đê tiện hơn.

Hắn không những muốn dọn sạch Kiếm Lư, mà còn định công khai dọn sạch luôn kho báu của người ta. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay niệm Phật hiệu, biểu thị với tư cách là người bị hại, lão hiện tại cần yên tĩnh một chút.

Mộc Tú mở miệng hỏi: "Chúng ta cứ ở đây đợi sao!?" "Đợi!?" Tần Phong mặt đầy ghét bỏ: "Tần Phong ta ngoại trừ đợi tiểu thư tỷ tỷ cởi quần áo ra, chưa bao giờ đợi một người đàn ông nào, trực tiếp oanh khai hộ trang đại trận của bọn họ rồi đi vào là được." "Không hổ là ngươi!" Tề Tu Viễn và Tam Lộng đại sư tỏ vẻ lại học được thêm một chiêu, tiến lên bắt đầu vận lực chuẩn bị tung đại chiêu.

Lúc này —— Danh Kiếm Sơn Trang đã bước vào trạng thái cảnh giới cấp một, tất cả đệ tử sẵn sàng xuất phát tìm kiếm kẻ khả nghi. "Rốt cuộc là ai!?" Nhất Kiếm sắc mặt âm trầm kiểm tra hiện trường, càng nhìn càng thấy tâm kinh.

Phát hiện mục tiêu của đối phương rất rõ ràng, chính là vì danh kiếm trong Kiếm Lư mà đến, từ lúc ra tay đến lúc đạt được mục đích rồi rời đi, trước sau chưa đầy ba phút.

Điều khiến hắn kinh hãi nhất là đối phương cư nhiên phát hiện được bản đồ kho báu tiền triều dưới nền gạch Kiếm Lư. "Thiếu chủ!" Có đệ tử chạy đến bẩm báo: "Tần Phong dẫn theo Đao Tuyệt Tề Tu Viễn, thần toán đệ nhất Hoang Cổ Mộc Tú, hồng y yêu tăng Tam Lộng hòa thượng đến rồi." "Tần Phong?

Hắn đến làm gì!?" Nhất Kiếm cảm thấy vô cùng bất ngờ, không hiểu Tần Phong vì sao mà đến.

Tuy hai người chưa đến mức liều mạng với nhau, nhưng cũng tuyệt đối không có lý do để đăng môn bái phỏng. "Tám phần là đến xem trò cười!" Thất Đại Kiếm Nô sắc mặt âm trầm: "Động tĩnh vừa rồi tuy không lớn nhưng cũng không nhỏ, cộng thêm tin tức Danh Kiếm Sơn Trang ta và Diệp Thần trở mặt đã truyền ra, không biết bao nhiêu thế lực phái tai mắt chờ xem kịch vui của chúng ta." "Nhưng cũng không đến mức đến nhanh như vậy chứ!?" Sắc mặt Nhất Kiếm đen lại, nghi ngờ Tần Phong dựng lều ngay ngoài sơn trang.

Thấy Danh Kiếm Sơn Trang có động loạn là lập tức dẫn người tới xem kịch ngay, nếu không thì chẳng thể giải thích nổi tại sao hắn lại tới nhanh thế.

Oanh long long!

Tiếng nổ điếc tai đột nhiên vang lên, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội, bầu trời đêm bị thắp sáng như mặt trời ban trưa. "Chuyện gì vậy!?" Đám người Nhất Kiếm kinh hô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hộ trang đại trận bị đánh thủng một lỗ.

Còn chưa đợi bọn họ phản ứng, Tam Lộng và Tề Tu Viễn đã khiêng xe lăn tiến vào.

Khác với tạo hình lúc trước, Tề Tu Viễn đã khôi phục vẻ cuồng ngạo của Đao Tuyệt, Mộc Tú cũng mang dáng vẻ cao thâm mạt trắc, hoàn toàn khác hẳn bộ dạng lấm lét như chuột lúc giết người phóng hỏa vừa rồi. "A di đà phật, chuyên nghiệp quá!" Tam Lộng đại sư chắp tay niệm Phật hiệu, cuối cùng cũng hiểu trước đây mình nghiệp dư đến mức nào. "Kiếm huynh, ngươi không sao chứ!?" Tần Phong ngồi trên xe lăn mặt đầy lo lắng, phảng phất như cha ruột nghe tin con trai yêu quý gặp chuyện vậy.

Nhất Kiếm mặt xanh mét chất vấn: "Tần Phong, tại sao phá hộ trang đại trận của ta!?" "Ta đây không phải lo lắng ngươi bị thương sao!?" Tần Phong mặt đầy vô tội: "Ta vừa nghe thấy động tĩnh, đoán tám phần là Diệp Thần đánh tới cửa, sợ ngươi chịu thiệt nên không kịp đợi mà xông vào luôn." "Ngươi..." Nhất Kiếm tức đến không nói nên lời, tỏ vẻ ta tin ngươi cái đầu quỷ ấy.

Trước đây có hộ trang đại trận còn cầm cự được với Diệp Thần, giờ Tần Phong phá hủy đại trận rồi thì lấy gì mà đỡ, rõ ràng là chê Danh Kiếm Sơn Trang bọn hắn chết chưa đủ nhanh mà!

Tần Phong phớt lờ Nhất Kiếm, tiếp tục nói: "Hiện tại vào xem, chứng minh suy đoán của ta quả nhiên không sai.

Ngươi yên tâm, có Đao Tuyệt tiền bối và Tam Lộng đại sư ở đây, lượng kẻ như Diệp Thần kia cũng không dám tới quấy rối nữa." "Diệp Thần!?" Thất Đại Kiếm Nô nhíu mày hỏi: "Tần công tử nhìn ra từ đâu là do Diệp Thần làm!?" "Nhìn cái này không phải biết ngay sao!?" Tần Phong biến hình thành thám tử lừng danh Conan, chỉ vào hiện trường nói: "Các ngươi xem vết thương của đệ tử Danh Kiếm Sơn Trang này, rõ ràng là bị thương đâm trúng.

Lại nhìn biểu cảm của đệ tử này, rõ ràng là bị đánh chết trong tình huống không phòng bị, chứng minh tốc độ ra thương của người này cực nhanh.

Lại nhìn đại môn Kiếm Lư, không có thương kỹ cấp Thần thì căn bản không phá nổi, vả lại từ phạm vi phá hoại có thể thấy, thương này vừa nhanh vừa chuẩn, phạm vi bao phủ lớn đồng thời còn kiêm luôn sức bộc phát cực mạnh." "Ừm!" Thất Đại Kiếm Nô gật đầu tán đồng.

Bọn họ là những cao thủ thành danh lâu năm trên giang hồ, đương nhiên cũng nhìn ra lời Tần Phong nói không ngoa.

Nhất Kiếm không vui nói: "Thế cũng không thể chứng minh là do Diệp Thần làm!" "Đương nhiên là chứng minh được!" Tần Phong đầy tự tin: "Theo ta được biết, thiên hạ này có thương kỹ cấp Thần nào đồng thời kiêm được các yếu tố nhanh, chuẩn, hiểm, phạm vi rộng, bộc phát mạnh, duy chỉ có tuyệt kỹ thành danh của người sáng lập yếu tắc Bắc Cương, Long Ngạo Thiên - Ngân Long Thôn Châu." "Ngân Long Thôn Châu!" Đám người Nhất Kiếm lập tức cau mày.

Tuy yếu tắc Bắc Cương không thích qua lại với các thế lực khác, nhưng họ cũng không phải hoàn toàn mù tịt về nơi đó, trong đó có tin tức về Ngân Long Thôn Châu.

Có thể nói mỗi đời Chiến Thần Bắc Cương ít nhiều đều tiếp xúc qua chiêu này, thậm chí nhiều tuyệt kỹ thành danh cũng từ chiêu này mà thôi diễn ra. "Không sai, chính là Ngân Long Thôn Châu!" Tần Phong khẳng định chắc nịch: "Các ngươi xem vết thương đâm này mượt mà lại bằng phẳng, chứng minh người này 'thương xuất như long', đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Chương 448

Ta dám lấy cái mông của mình thề với trời, người này thấp nhất cũng lĩnh ngộ được bát cấp thương ý." Ngay lúc này —— một tên đệ tử nằm trên đất đột nhiên hồi quang phản chiếu sống lại. "Hung thủ là ai!?" Nhất Kiếm vội vàng tiến lên hỏi. "Diệp...

Diệp Thần..." Đệ tử gian nan thốt ra hai chữ, sau đó đầu ngoẹo sang một bên, triệt để tắt thở. "Quả nhiên là hắn!" Sắc mặt đám người Nhất Kiếm đỏ bừng, thanh nộ khí lập tức đầy nấc. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ vu oan giá họa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại thành công, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Hết rồi sao!?" Tần Phong hớn hở chờ đợi âm thanh thông báo rút thưởng của hệ thống, nhưng kết quả hệ thống chỉ kêu một tiếng rồi im bặt.

Nghĩa là việc vu oan giá họa lần này đối với Diệp Thần cấp Thần Thoại chẳng thấm tháp gì, Danh Kiếm Sơn Trang căn bản không thể đe dọa đến tính mạng của hắn. "Không vui, chẳng vui chút nào!" Tâm trạng tốt của Tần Phong lập tức tan biến, hắn định nhân lúc Lục Đạo Đế Quân không có nhà, đeo mặt nạ giả trang thành Diệp Thần vào hậu cung của lão dạo chơi một chút.

Lúc này —— Mộc Tú, Tam Lộng, Tề Tu Viễn đều im lặng.

Người là hắn giết, kiếm là hắn cướp, xác là hắn nghiệm, manh mối là hắn tìm, nhân chứng sống là hắn để lại, án là hắn phá.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai mà tin nổi đây là một chuỗi dịch vụ trọn gói như thế này...

Oanh long long!!

Hư không đột nhiên truyền đến tiếng chấn động kịch liệt, uy áp đáng sợ như mười vạn đại sơn giáng xuống. "Chuẩn Đế!" Mí mắt Tề

Tu Viễn hơi nhướn lên, nhìn thấy trang chủ Danh Kiếm Sơn Trang - Cửu Thiên.

Tuy Cửu Thiên này cũng như lão, được xưng tụng là người đệ nhất dưới cấp Đại Đế, còn có danh hiệu cao thủ thứ năm của Âm Nguyệt hoàng triều.

Nhưng Tề Tu Viễn là đệ nhất dưới cấp Đại Đế của Âm Nguyệt hoàng triều, còn Cửu Thiên là đệ nhất dưới cấp Đại Đế của Hoang Cổ (?), hai người chênh nhau mấy tầng thứ lận.

Ngay cả cái tên trọc Tam Lộng kia, dưới sự gia trì chiến lực của Tiên Nô Pháp Ấn, cũng đủ để đè Cửu Thiên này xuống đất mà ma sát. "Phụ thân!" "Trang chủ!" Trái ngược với vẻ khinh thường của đám người Tề Tu Viễn, Nhất Kiếm và những người khác như tìm được chỗ dựa tinh thần.

Khác với các đại cảnh giới chia làm chín cấp bậc nhỏ, Chuẩn Đế cảnh chỉ có bốn cấp: Sơ giai, Trung giai, Cao giai và Đỉnh phong.

Diệp Thần mới đột phá Sơ giai Chuẩn Đế không lâu, còn Cửu Thiên đã đột phá đến Chuẩn Đế đỉnh phong. "Diệp Thần này, thật sự coi Danh Kiếm Sơn Trang ta không có người sao!?" Sau khi thấy Kiếm Lư bị quét sạch, nộ khí của Cửu Thiên cũng lập tức đạt đỉnh.

Sau khi chiến cục tiền tuyến ổn định, lão đã xin được sự đồng ý của Lục Đạo Đế Quân để quay về xử lý chuyện của Diệp Thần.

Ban đầu lão thấy tình thế hiện tại kẻ địch mạnh hơn nên định xuống nước cầu hòa, 'oan gia nên giải không nên kết'.

Nhưng ai ngờ đi đường gấp rút cả đêm về, cư nhiên lại thấy cảnh tượng này.

Giờ không còn là chuyện xuống nước nữa, Diệp Thần đã chặt đứt căn cơ của Danh Kiếm Sơn Trang bọn lão.

Nhất Kiếm lộ vẻ hung quang: "Lần này nhất định phải băm vằn Diệp Thần ra, ta muốn dùng máu của hắn để khai phong cho Ma Kiếm." "Vãi chưởng, ai cho hắn sự tự tin mù quáng đó vậy!" Tần Phong tại chỗ không nói nên lời.

Một Chuẩn Đế đỉnh phong lại muốn giết một Thiên Tuyển Chi Tử Chuẩn Đế sơ giai, mà còn là cấp Thần Thoại nữa chứ.

Lão ta rốt cuộc là nghĩ quẩn đến mức nào vậy!

Tuy nhiên chuyện đó chẳng liên quan gì đến hắn, nhiệm vụ chính của hắn bây giờ là 'trao gửi tình thương'. "Kiếm huynh, có câu này không biết có nên nói hay không!" Tần Phong cũng chẳng cần biết có nên nói hay không, trực tiếp mở miệng: "Dù các ngươi có đoạt lại được danh kiếm trong Kiếm Lư, thì cũng thiếu Thần kiếm để trấn giữ, thực sự không xứng với bốn chữ Danh Kiếm Sơn Trang đâu." "Thần kiếm!?" Cửu Thiên lập tức trợn trắng mắt, cảm thấy Tần Phong quá đề cao bọn lão rồi.

Hoang Cổ tổng cộng chỉ có mười đại Thần khí, có xếp hàng cũng không tới lượt Danh Kiếm Sơn Trang bọn lão, huống chi trong mười đại Thần khí chỉ có hai thanh kiếm là Trường Không thần kiếm và Vô Trần thần kiếm.

Một thanh nằm trong tay Tần Phong, thanh kia nằm trong tay Thần Tú.

Kẻ trước bối cảnh thông thiên, kẻ sau đã thành Đế, đều không phải hạng người Danh Kiếm Sơn Trang dám đắc tội.

Tuy nhiên gần đây nghe nói Thần Tú đã truyền Vô Trần thần kiếm cho Lâm Tam, cũng không phải là không thể đi cướp một chuyến. "Danh Kiếm Sơn Trang ta không cần Thần kiếm gì hết!" Nhất Kiếm giơ Ma Kiếm trong tay lên, lạnh lùng nói: "Có Thượng Cổ Ma Kiếm này, ta sẽ quét ngang hoàn vũ, xưng bá chư thiên!" Ông!

Ông!

Phảng phất cảm ứng được cảm xúc của Nhất Kiếm, Ma Kiếm cư nhiên lóe lên một luồng hắc quang u uẩn. "Vậy thì thôi vậy!" Tần Phong chơi chiêu lạt mềm buộc chặt, quay người thở dài: "Vốn định nể tình bằng hữu, giảm giá 20% giúp các ngươi luyện chế Thần kiếm để trấn giữ tông môn, ai ngờ các ngươi không cần, là ta tự đa tình rồi..." "Giảm 20%!" Tim Cửu Thiên đập thình thịch, lập tức động tâm.

Hiện tại việc Tần Phong đứng đầu bảng thiên tư Khí tu đã không còn là bí mật, cộng thêm tin tức hắn vung tay triệu hoán nghìn thanh Thần kiếm ở đại đô Đại Việt truyền ra, khiến các đại thế lực Hoang Cổ hoàn toàn không ngồi yên nổi, đều đang tìm mọi cách mời Tần Phong luyện chế Thần khí.

Nghe nói để mời được Tần Phong ra tay, một số thế lực đang tìm kiếm những phụ nữ đã có chồng kiều diễm giống kiểu của Thái tử phi.

Nhất Kiếm mặt đầy trào phúng: "Cái bộ dạng nửa sống nửa chết hiện tại của ngươi mà còn luyện chế được Thần kiếm!?" "Vấn đề không lớn!" Tần Phong thong thả nói: "Ta hiện tại tuy không thể động thủ với người khác, nhưng luyện chế Thần khí thì miễn cưỡng vẫn được, cách đây không lâu ta vừa luyện hai kiện Thần khí, chắc các ngươi cũng cảm ứng được rồi!" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay niệm Phật hiệu, lại nhớ về ký ức không muốn nhìn lại đó. "Đó là Thần khí lôi kiếp!" Nhất Kiếm không khỏi cau mày.

Chuyện lôi kiếp trên không trung Thúy Trúc phong cách đây không lâu rất nhiều người đã thấy, chỉ là vì nể sợ uy hiếp của Đao Tuyệt Tề Tu Viễn nên không ai dám lên kiểm tra. "Vậy thì tốt quá rồi!" Cửu Thiên không kìm nén được sự kích động trong lòng, định mở miệng đặt trước một thanh với Tần Phong.

Nhưng lão còn chưa kịp nói đã bị Nhất Kiếm cản lại.

Nhất Kiếm quá hiểu đức hạnh của Tần Phong, không tin hắn lại có giác ngộ 'tặng than trong tuyết' (giúp đỡ lúc khó khăn) như thế. "Không tin thì thôi vậy!" Tần Phong thở dài một tiếng, ngồi trên xe lăn quay người định rời đi.

Chỉ là lúc sắp đi, hắn 'vô tình' làm rơi Vô Tận Kiếm Hạp xuống đất.

Nghe tiếng 'choảng' một cái, cái hộp kiếm bị rơi cũng không biết sao lại tự mở ra, nghìn thanh Thần kiếm như ngựa hoang đứt cương bay vọt ra ngoài. "Nhiều Thần kiếm như vậy!" Thất Đại Kiếm Nô lập tức thở gấp, mắt đồng loạt đỏ rực lên.

Chương 449

Đối với kiếm tu, nhìn thấy Thần kiếm giống như mấy lão dê già thấy gái đẹp mặc tất đen, hận không thể thô lỗ lao lên xé toạc lớp tất ấy ra.

Ngay cả Chuẩn Đế đỉnh phong như Cửu Thiên cũng khó lòng cưỡng lại sự cám dỗ của nhiều Thần kiếm thế này.

Chỉ là khi nhìn thấy Đao Tuyệt Tề Tu Viễn và hồng y yêu tăng Tam Lộng bên cạnh Tần Phong, cũng như nghĩ đến Nguyệt Thần, Lam Ma, Vũ Lăng thánh chủ đứng sau lưng hắn, lý trí cuối cùng đã chiến thắng dục vọng. "Ngại quá!" Tần Phong dành cho mọi người một ánh mắt xin lỗi, bắt quyết thu kiếm lại vào Vô Tận Kiếm Hạp. "Hù!" Cửu Thiên hít sâu một hơi, bình phục tâm trạng hỏi: "Không biết luyện chế một thanh Thần kiếm cần bao nhiêu linh thạch!?" "Một thanh!?" Tiểu Bạch lập mã kêu lên khoa trương: "Trời ơi, đường đường là Danh Kiếm Sơn Trang, thánh địa trong lòng kiếm tu nhân tộc, cư nhiên chỉ mua nổi một thanh Thần kiếm!" "Ách..." Đám người Danh Kiếm Sơn Trang lập tức đầy vạch đen trên đầu, không hiểu con thỏ này sao mồm mép lại độc địa thế. "Ầy!" Tần Phong đột nhiên mặt đầy ủy khuất nói: "Có nhiều cách để sỉ nhục người khác, sao ngươi cứ phải hỏi ta một thanh Thần kiếm bao nhiêu tiền, cái miệng ba mươi bảy độ của ngươi sao có thể thốt ra những lời lạnh thấu xương như vậy chứ." "Hử!?" Đám người Cửu Thiên ngơ ngác, không hiểu sao Tần Phong lại thấy ủy khuất. "Ngươi thật sự nghĩ vị trí số một bảng thiên tư Khí tu của ta là do người ta tâng bốc lên sao!?" Tần Phong cậy đối phương không cài app chống lừa đảo, bắt đầu chém gió: "Không phải ta khoe khoang với các ngươi, hiện tại ta luyện Thần kiếm đã rất có tâm đắc rồi, một lò đều ra tới hai mươi ba mươi thanh

Thần kiếm, đơn hàng một thanh này ta thực sự không tiếp nổi." "Một lò hai mươi ba mươi thanh Thần kiếm!" Đám người Cửu Thiên kinh hãi đến ngây người, nội tâm chấn động không thôi.

Bọn họ cầu một thanh mà không được, hắn mười tám tuổi đã thực hiện được 'tự do Thần kiếm'. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay niệm Phật hiệu, phát hiện cảnh tượng trước mắt này sao mà quen thuộc thế... "Được!" Cửu Thiên nghiến răng, giậm chân một cái nói: "Vậy xin mời ngươi luyện chế cho Danh Kiếm Sơn Trang chúng ta một lò Thần kiếm." "Phụ thân!" Nhất Kiếm vội vàng can ngăn.

Với những gì hắn biết về Tần Phong, đưa dược liệu cho hắn chẳng khác nào 'bánh bao thịt ném chó', một đi không trở lại.

Chỉ là Cửu Thiên không hề có ý định nghe khuyên, ngược lại còn giơ tay ngăn Nhất Kiếm nói tiếp. "A di đà phật, thí chủ thật phách lực!" Tam Lộng đại sư lại niệm Phật hiệu, cố nén niềm vui trong lòng.

Vì bản thân lão từng chịu khổ, nên thấy người khác chịu khổ là lão đặc biệt thấy vui. "Tuy nhiên..." Cửu Thiên đổi giọng: "Thần kiếm luyện thành tất sẽ dẫn đến lôi kiếp, hay là ngươi cứ ở lại Danh Kiếm Sơn Trang chúng ta, để thuận tiện chống đỡ lôi kiếp thì sao!?" "Không vấn đề!" Tần Phong chẳng thèm suy nghĩ mà đồng ý luôn.

Hiện tại Danh Kiếm Sơn Trang đã đắc tội với Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại như Diệp Thần, dù Cửu Thiên có về cũng chẳng thay đổi được kết cục gì.

Đến lúc đó Danh Kiếm Sơn Trang chẳng còn nữa, ai mà đòi Thần kiếm của hắn, huống chi hắn đúng là đang thiếu kẻ đỡ lôi kiếp hộ. "Vậy thì đa tạ rồi!" Cửu Thiên gọi một tên đệ tử đến, bảo hắn sắp xếp chỗ ở chu đáo cho nhóm Tần Phong. "Không hổ danh là chủ công!" Mộc Tú trong lòng nhịn không được cảm khái: "Cũng chẳng biết học của ai, đánh gãy chân người ta, đưa cho người ta đôi nạng, mà còn khiến người ta phải cảm ơn mình nữa." "Phụ thân, tại sao người lại đồng ý!?" Nhất Kiếm nhìn bóng lưng Tần Phong rời đi, vội vàng hỏi: "Vạn nhất Tần Phong chơi bài lầy lội với chúng ta thì sao?

Với bối cảnh của hắn, ngay cả Danh Kiếm Sơn Trang chúng ta cũng chẳng làm gì được hắn." "Kiếm nhi, ngươi vẫn còn quá trẻ!" Cửu Thiên trầm ngâm giáo dục: "Tính cách của một người không phải do bản thân họ quyết định, mà do hoàn cảnh quyết định." "Ý phụ thân là gì!?" Nhất Kiếm nghi hoặc.

Cửu Thiên tiếp tục: "Khi người ta không có tiền, họ sẽ tìm mọi cách bất chấp liêm sỉ để kiếm tiền.

Nhưng khi đã có tiền rồi, họ lại bỏ tiền ra để mua thể diện.

Hiện tại danh tiếng của Tần Phong ở Hoang Cổ vang dội như thế, hắn không thể vì mấy món Thần khí cỏn con mà để lại vết nhơ trong sự nghiệp của mình được." "Nhưng mà..." Nhất Kiếm vẫn rất lo lắng: "Nhưng vạn nhất Tần Phong thực sự không quan tâm đến danh tiếng thì sao!?" "Không thể nào!" Cửu Thiên vô cùng tự tin: "Hễ là kẻ ở vị thế cao, dù hắn có không cần mặt mũi đến đâu cũng sẽ không phô bày điều đó ra ngoài, nếu không tất sẽ bị giới thư sinh thiên hạ dùng ngòi bút làm vũ khí mà chỉ trích." "Phụ thân!" Nhất Kiếm nhịn không được nhắc nhở: "Có phải người đang quá tự tin rồi không, đừng quên sau lưng Tần Phong còn có Nguyệt Thần, Lam Ma, và cả Vũ Lăng thánh chủ, hoàn toàn có thể ép chúng ta thỏa hiệp." "Ngươi thực sự quá trẻ!" Cửu Thiên nghiêm nghị nói: "Ta đã sớm nói với ngươi, công bằng chỉ tồn tại giữa những kẻ có thực lực tương đương, vĩnh viễn không xuất hiện trên người kẻ yếu.

Giống như năm đó chúng ta tiêu diệt nhánh của Diệp Thần vậy, chênh lệch quá lớn thì chính nghĩa sẽ không bao giờ giáng xuống."

"Hài nhi đã hiểu!" Nhất Kiếm bừng tỉnh: "Hiện tại tuy chúng ta không động được Tần Phong, nhưng khoảng cách giữa hai bên không quá lớn, hắn căn bản không có thực lực ép chúng ta hoàn toàn thỏa hiệp, vì thế chúng ta có thể đòi hỏi chính nghĩa, đòi hỏi công bằng.

Trừ phi Danh Kiếm Sơn Trang không còn nữa, nếu không hắn căn bản không có cơ hội ép chúng ta thỏa hiệp." "Trẻ nhỏ dễ dạy!" Cửu Thiên mãn nguyện gật đầu, sau đó nói: "Tần Phong luyện chế Thần khí còn cần một khoảng thời gian, chúng ta tranh thủ lúc này giải quyết xong Diệp Thần đi." "Rõ!" Ánh mắt Nhất Kiếm lóe lên hung quang, Ma Kiếm trong tay đã sớm khát khao khó nhịn.

Lúc này —— tại một phân đà của Danh Kiếm Sơn Trang.

Diệp Thần cầm ngân thương đứng trong vũng máu, xung quanh mặt đất nằm đầy thi thể. "Nghe nói Cửu Thiên đã về!" Ánh mắt Diệp Thần lóe lên sát khí, thề sẽ nhổ tận gốc Danh Kiếm Sơn Trang.

Còn cả tên Diệp Long đã đuổi bọn họ ra khỏi nhà năm xưa nữa, đợi tiêu diệt xong Danh Kiếm Sơn Trang sẽ đến lượt hắn. "Lan Lan, đợi ta!" Ánh mắt Diệp Thần đột nhiên hiện lên vẻ ôn nhu, nhớ về cô bé đã cứu mình lúc mệnh treo sợi tóc năm đó.

Nàng như một thiên sứ xuất hiện, thắp sáng thế giới tuyệt vọng của hắn.

Hắn đã nghe ngóng được Vu Lan đã đến Vũ Lăng thánh địa tu hành, từ giờ đến lúc Động Thiên Phúc Địa mở ra còn một khoảng thời gian, đủ để hắn báo thù xong rồi đi tìm Vu Lan.

Tuy nhiên khi nghĩ đến việc Lam Ma muốn gả Vu Lan cho Tần Phong, khóe miệng hắn lập tức nở một nụ cười kiểu Long Vương.

Một kẻ tàn phế, sao xứng với Lan Lan!

Hắn sẽ dùng thực lực chứng minh cho Lam Ma thấy, tầm nhìn của bà ta tệ đến mức nào.

Lúc này —— Tần Phong được sắp xếp ở trong một tiểu viện, bắt đầu gọi hệ thống để sử dụng cơ hội rút thưởng bản tăng cường.

Xoạt một cái!

Vòng quay lớn quen thuộc lại xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay tròn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ nhận được Thẻ Cảm Ngộ Kiếm Vực *1" "Lại là kiếm!?" Tần Phong hơi sững sờ, không hiểu sao lúc nào cũng là kiếm.

Nhưng với nguyên tắc 'không lấy thì phí', hắn dứt khoát sử dụng luôn tấm thẻ cảm ngộ này.

Oanh long long!

Tần Phong cảm thấy trong não vang lên một tiếng sấm rền, cả người rơi vào một trạng thái trống rỗng thanh tịnh.

Trong lòng cũng theo đó bừng sáng, một luồng minh ngộ dâng lên từ tâm khảm, giống như cánh cửa của một thế giới mới vừa được mở ra, bước vào một con đường kiếm đạo khác biệt với đám đông.

Đồng thời, quanh thân Tần Phong đột nhiên tuôn ra một luồng kiếm ý dao động khủng khiếp, sức mạnh vô hình bao trùm lấy phạm vi trăm mét xung quanh. "Cái gì!!" Trong tiểu viện, Mộc Tú, Tam Lộng, Tề Tu Viễn cơ thể bỗng cứng đờ, cảm thấy cơ thể bị một luồng sức mạnh vô hình trói buộc.

Mà Tần Phong thì tỏa ra một luồng uy nghiêm khiến người ta nghẹt thở, phảng phất như hắn là chúa tể của mảnh trời đất này, chỉ cần một ánh mắt là có thể ngưng tụ vô số đạo kiếm khí xé nát bọn họ. "Đây là...

Kiếm Vực!" Ba người không thể tin nổi trợn to mắt, trong lòng thét gào như tiếng chuột chũi.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ vạn lần không dám tin Tần Phong mười tám tuổi cư nhiên đã lĩnh ngộ được Kiếm Vực trong truyền thuyết.

Phải biết rằng, một khi lãnh địa hình thành, kẻ đó chính là chúa tể của vùng trời đất này, dù đối phương là Đại Đế thì thực lực cũng sẽ bị cưỡng ép áp chế.

Chương 450

Trừ phi đối phương cũng sở hữu lãnh địa, nếu không căn bản không thể thoát khỏi sự áp chế của Kiếm Vực.

Đương nhiên với tu vi Sinh Tử cảnh tứ trọng hiện tại của Tần Phong, dù có áp chế Đại Đế khiến họ không thể dùng toàn lực thì cũng chưa chắc thắng nổi, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn.

Oanh long long!

Linh khí giữa trời đất đột nhiên bạo động, bắt đầu điên cuồng tràn vào cơ thể Tần Phong.

Cùng với sự hình thành của Kiếm Vực, chỉ nghe trong người Tần Phong phát ra một tiếng trầm đục, khí tức của cả người cũng theo đó bùng nổ. "Sinh Tử cảnh ngũ trọng!" Đám người Mộc Tú đã sớm tê liệt với sự biến thái của Tần Phong, chỉ lặng lẽ quay người rời đi, tỏ vẻ cần yên tĩnh một chút. "Hù!!" Tần Phong mở mắt thở ra một hơi đục, trạng thái tinh thần không thể tốt hơn.

Điều này lần nữa chứng minh phương pháp thăng tiến thực lực nhanh nhất của hắn không phải là bế quan tu luyện, cũng chẳng phải chiến đấu, mà là đè ép Thiên Tuyển Chi Tử. "Diệp Thần à, ngươi không được học theo cái thói hư hỏng của Phương Trường đâu đấy!" Tần Phong lấy một thanh ngân thương ra lau lau, chuẩn bị tối nay lại đi tìm việc làm.

Gặp người đàn ông giàu có, hắn sẽ cầm thương đột nhập!

Gặp cô nàng xinh đẹp, hắn sẽ cầm thương đột nhập! ...

Non xanh nước biếc, trời xanh mây trắng.

Một tên thư sinh dẫn theo một tiểu la lỵ đi tới thánh địa trong lòng những người đọc sách, gọi là Chi Vị Thư Ốc.

Họ chính là Phương Trường và thư sinh Tam Thu đã thay đổi hình dạng.

Trên đường đi, tóc của Phương Trường đã mọc lại, hiện tại nhìn từ góc độ nào cũng giống như một tiểu la lỵ. "Cô nương, chúng ta tới rồi!" Tam Thu mặt đầy vui mừng nhìn về phía trước, giữa quần sơn ẩn giấu một thư viện.

Còn chưa tới gần đã nghe thấy tiếng đọc sách vang vọng, càng có thể cảm nhận được một luồng chính khí uẩn hàm trong đó. "Mùi gì vậy, thơm quá!" Những thư sinh đang đọc sách hít hà cái mũi, ngửi thấy một mùi thể hương đặc hữu của con gái.

Khi họ quay đầu nhìn lại, ánh mắt nhao nhao rơi lên người Phương Trường.

Điều này khiến họ lập tức hưng phấn hẳn lên, ở Chi Vị Thư Ốc đọc sách vốn khô khan vô vị, tự nhiên từng ảo tưởng qua cảnh tượng có muội tử 'hồng tụ thiêm hương'.

Chát!

Chát!

Chát!

Một trận tiếng quất roi thanh thúy vang lên, kèm theo đó là những tiếng thảm khiếu.

Chỉ thấy một nam tử trung niên mặc trang phục tiên sinh xuất hiện, giơ giới xích trong tay lên, hung hăng tặng cho những thư sinh đang thất thần kia một cái. "Các ngươi là người phương nào!?" Nam tử trung niên giáo huấn đệ tử xong, lại quay đầu nhìn về phía hai người Phương Trường. "Ngài chính là Văn Tuyệt tiên sinh phải không?" Tam Thu vội vàng từ trong ngực lấy ra một phong thư tiến cử, hành lễ nói: "Học sinh Tam Thu, là học sinh tới Chi Vị Thư Ốc cầu học!" "Ta không phải Văn Tuyệt, ngươi có thể gọi ta là Vu tiên sinh!" Vu tiên sinh tiếp lấy thư tiến cử, nhìn cũng không nhìn, tay trực tiếp xé nát nói: "Mỗi năm đều có mấy ngàn người cầm thư tiến cử tới đây, thế nhưng người có thể ở lại Chi Vị Thư Ốc, mấy năm cũng không nhất định có nổi một người." "Thỉnh Vu tiên sinh ra đề!" Thần tình Tam Thu vô cùng nghiêm túc, chuẩn bị tiếp thụ khảo nghiệm của đối phương. "Có can đảm!" Vu tiên sinh đối với ấn tượng đầu tiên về Tam Thu rất tốt, suy nghĩ một chút rồi ra đề: "Tạm biệt nhân gian ba trăm năm!" Tam Thu thốt ra tiếp lời: "Tạm biệt nhân gian ba trăm năm, nhớ sát người trong mộng của Tam Thu!" "Người trong mộng!?" Vu tiên sinh quay đầu nhìn về phía Phương Trường, cười đầy ý vị thâm trường: "Tiểu hỏa tử văn tài không tệ, chỉ là Chi Vị Thư Ốc có quy củ, từ trước tới nay không chiêu thu nữ đệ tử, ngươi nếu muốn ở lại, thì thật sự phải tạm biệt nhân gian ba trăm năm rồi, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ..." "Ta là đàn ông!" Không đợi đối phương nói xong, Phương Trường đột nhiên mở miệng.

Khác hẳn với ngoại hình loli của hắn, đây xác thực là giọng nói của một lão gia môn. "Ngươi, ngươi biết nói chuyện!?" Tam Thu trừng lớn mắt, như bị sét đánh.

Vốn tưởng rằng đối phương suốt dọc đường không nói lời nào, cuối cùng sẽ trở thành cô dâu câm của mình, không ngờ một tiểu cô nương xinh xắn như vậy cư nhiên lại mọc ra cái mồm này. "Đậu má, đàn ông!" Thư sinh xung quanh cũng kinh hô lên, trong lòng càng là kêu trời tạo nghiệt.

Một gương mặt loli mọng nước như thế cư nhiên lại mọc trên người đàn ông, còn thân kiều thể nhu, tự mang thể hương.

Nhưng không biết tại sao, khi họ nghe thấy đối phương là nam, trong lòng không những không thất lạc, mà ngược lại còn mọc ra một tia hưng phấn khó hiểu. "Ngươi cũng tới cầu học!?" Ngay cả Vu tiên sinh đã trải qua sóng gió lớn, cũng bị màn này làm cho có chút trở tay không kịp.

Ngẩn người hồi lâu, cuối cùng cũng hồi thần lại. "Phải!" Phương Trường hành lễ nói: "Học sinh đã đọc sách hai năm, không có thư tiến cử, chỉ vì thấy thế gian có quá nhiều phân tranh, muốn ở lại Chi Vị Thư Ốc đọc sách, không biết tiên sinh có thể thu lưu!?" Vu tiên sinh mở miệng nói: "Có thư tiến cử hay không không quan trọng, có thể ở lại hay không cần xem chính ngươi, vẫn là 'tạm biệt nhân gian ba trăm năm', ta muốn nghe câu chuyện của ngươi." "Hô!" Phương Trường hít sâu một hơi nói: "Tạm biệt nhân gian ba trăm năm, nguyện lấy thân tàn cảnh tỉnh thế nhân, tuế nguyệt sao có thể mãi tĩnh lặng tốt đẹp, đừng học tiền nhân đi ngược gió." "Thương thế nặng như vậy sao!?" Vu tiên sinh rất hiếu kỳ.

Một tiểu hỏa tử trẻ tuổi như vậy, rốt cuộc bị ai chà đạp thành cái dạng này, cư nhiên ngay cả mộng tưởng cũng gần như không còn nữa. "Ta thương cũng không nhẹ đâu!" Tam Thu phảng phất nghe thấy tiếng tim vỡ, không còn tin vào tình yêu nữa, bi lương đạo: "Tạm biệt nhân gian ba trăm năm, nhớ sát người trong mộng của Tam Thu, cười nói hồng trần vô tình ti, rũ bỏ tóc đen ngộ thiền âm." "Hai tiểu tử thú vị!" Vu tiên sinh hiếu kỳ hỏi: "Hắn tên Tam Thu, còn ngươi tên gì!?" "Hồi tiên sinh!" Phương Trường nghĩ đến nỗi khổ 'lai nhật phương trường, khứ nhật khổ đa', hành lễ nói: "Học sinh không muốn nhắc chuyện cũ, chỉ hy vọng bắt đầu lại từ đầu, khẩn thỉnh tiên sinh ban tên." "Ban tên!?" Vu tiên sinh nhìn trời không, trầm tư một lát rồi nói: "Ngươi đọc sách chỉ cầu tâm tĩnh, không vì công danh, nhưng ta vẫn hy vọng cách cục của ngươi phải lớn, nhật nguyệt kinh thiên, giang hà hành địa, sau này ngươi gọi là Giang Hà đi!" "Giang Hà tạ tiên sinh ban tên!" Phương Trường nói lời cảm tạ, lòng quy về bình tĩnh.

Sau này hắn không còn là Phương Trường, cũng không còn là Khổ Đa, chỉ là Giang Hà đọc sách thánh hiền tại Chi Vị Thư Ốc. "Aiz!" Vu tiên sinh đột nhiên thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời lẩm bẩm: "Hiện nay giang sơn xuống dốc, phân tranh phía Tây nổi lên, sợ là không còn mấy ngày yên ổn để đọc sách nữa rồi." ....

Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Từ sau khi Tần Phong tẩy kiếp Danh Kiếm Sơn Trang nếm được vị ngọt, hắn thường xuyên đeo mặt nạ ra ngoài 'bàn công việc' vào ban đêm.

Do hiện tại Đại Việt Hoàng Triều toàn quân xuất kích, cao thủ của các đại thế lực đều bị điều tới tiền tuyến, kẻ ở lại trấn thủ cao nhất cũng không quá Quy Nhất cảnh, căn bản không tạo thành uy hiếp gì với hắn.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, hắn đã thực hiện hơn ba mươi vụ 'đột nhập vào phòng', bảo vật và linh thạch cướp được nhiều không đếm xuể.

Điều đáng tiếc duy nhất là, ăn quen sơn hào hải vị rồi, thật sự không có tiểu thư nhà nào có được nhan sắc tuyệt thế như Tử Diên, Vu Lan, Hữu Dung hay Thái tử phi, dẫn đến việc hắn mãi không tìm được mục tiêu để 'trì thương nhập thất'. "Diệp Thần, lại là Diệp Thần làm!" "Danh Kiếm Sơn Trang diệt môn hắn, hắn cướp của chúng ta là có ý gì!?" "Khinh người quá đáng, trong núi không hổ, khỉ xưng đại vương!" "Các vị trước tiên đừng kích động, hiện tại sự tình còn chưa làm rõ, vạn nhất oan uổng người ta thì không tốt." "Thương ý cấp chín, Ngân Long Thôn Châu, ngay cả mặt cũng không thèm che, quang minh chính đại tới cướp, nhân chứng vật chứng đều đủ, oan uổng hắn chỗ nào!" "Thật coi Âm Nguyệt Hoàng Triều ta không có Chuẩn Đế trấn thủ sao, hiện tại ngoài Cửu Thiên đã trở về, còn có Tửu Tiên của Thiên Hương Cốc, lần này nhất định phải khiến hắn không có chỗ chôn." "Còn có Hạ Nhân, Chu Hân của Thiên Nhai Hải Các, họ vì có hiềm nghi cũng bị Đế quân đuổi về rồi." "Đi, đi thỉnh mấy vị Chuẩn Đế ra ngoài chủ trì công đạo, diệt cái thằng khốn tên Diệp Thần kia!" Phẫn nộ sục sôi, đám đông hội tụ về Danh Kiếm Sơn Trang. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ vu hãm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại thành công, nhận được 2 triệu điểm phản diện!" "Có kịch hay để xem rồi!" Tần Phong lập tức phấn khích hẳn lên, nhanh nhẹn lấy ra 'bộ ba ăn dưa'.

Ngồi trên xe lăn, ôm Thái tử phi, ăn những quả đào mọng nước.

Chương 451

"Tần Phong!" Nhất Kiếm vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Bản thiếu rất hiếu kỳ, lần trước ngươi chạy tới Di Hồng Viện, hiện tại lại ôm mỹ nhân hưởng lạc, thương thế này của ngươi là thật sự chưa khỏi, hay là giả vờ vậy!?" "Ta cũng không muốn 'chuyển viện' đâu!" Tần Phong mặt đầy bất đắc dĩ: "Ta chỉ là tuân theo lời dặn của bác sĩ, giữ cho tâm trạng vui vẻ!" Ta không có!

Ta không nói thế!

Hắn nói bậy!

Hữu Dung ở bên cạnh thầm phủ nhận tam liên, biểu thị mình chưa từng đưa ra lời dặn như vậy... "Đúng không, Hữu Dung cô nương?" Tần Phong quay đầu nhìn về phía Hữu Dung cầu chứng, ý vị uy hiếp trong ánh mắt không hề che giấu.

Phảng phất chỉ cần Hữu Dung dám nói một chữ 'không', hắn sẽ đem chuyện nàng khai giả bệnh án nói ra ngoài. "Vâng!" Hữu Dung trong lòng muốn nói thật, nhưng lại không thể không cúi đầu trước hiện thực.

Bởi vì có những chuyện một khi đã bắt đầu, sẽ triệt để mất đi quyền chủ động. "Vãi chưởng, thế này cũng được!?" Nhất Kiếm đương trường đờ người, cũng là lần đầu nghe thấy loại lời dặn bác sĩ kiểu này.

Nhưng hắn lại không tìm được lý do gì để phản bác, vì Hữu Dung là truyền nhân của Dược Thần Cốc, mà Dược Thần Cốc là uy quyền trong giới y liệu Hoang Cổ, không tin Hữu Dung chẳng khác nào vả mặt Dược Thần Cốc. "Phù!" Nhất Kiếm hít sâu một hơi nói: "Lời dặn của ngươi bản thiếu không hứng thú, bản thiếu chỉ muốn biết, dược liệu quý hiếm ngươi muốn đều đã đưa rồi, tại sao vẫn chưa khai lô luyện khí!?" "Giờ lành chưa tới!" Tần Phong tùy tiện có lệ một câu, há mồm ăn miếng đào do Thái tử phi đưa tới. "Ngươi..." Sắc mặt Nhất Kiếm đen lại, tổng cảm thấy Tần Phong đang lừa gạt bọn họ.

Oanh!

Hư không đột nhiên chấn động kịch liệt, uy áp khủng bố như mười vạn đại sơn giáng xuống.

Chỉ thấy Cửu Thiên cực kỳ ra vẻ từ hư không chậm rãi hạ xuống, hiện trường vốn ồn ào cũng yên tĩnh trở lại. "Phản diện xuất hiện ngầu bao nhiêu, thì gặp Thiên Tuyển Chi Tử sẽ thảm bấy nhiêu!" Tần Phong lập tức tỉnh táo hẳn lên, biết kịch hay sắp bắt đầu rồi.

Lúc này, những người tới Danh Kiếm Sơn Trang tìm kiếm giúp đỡ thấy Cửu Thiên thì như thấy cứu tinh, nhao nhao kể lại cảnh ngộ thê thảm của mình. "Cửu Thiên trang chủ, ngài phải làm chủ cho chúng ta!" "Diệp Thần thằng khốn đó, hắn không chỉ đánh trọng thương đệ tử môn hạ, còn vét sạch kho báu của ta, hiện tại không biết năm nay sống sao nữa." "Ngươi chỉ là đệ tử bị thương, kho báu bị vét, Diệp Thần hắn cư nhiên còn nhục mạ vợ ta!" "Oa, kích thích vậy, mau kể chi tiết tỉ mỉ ra đi, Cửu Thiên trang chủ sẽ làm chủ cho ngươi." "Thằng khốn Diệp Thần đó, hắn cư nhiên xăm tên hắn lên ngực vợ ta." "Đừng nói nữa, vợ ta cũng bị hắn..." Nghe những lời tố cáo mất kiểm soát của mọi người, Mộc Tú, Tam Lộng, Tề Tu Viễn nhao nhao nhìn về phía thủ phạm thực sự. "Súc sinh, ta khinh bỉ loại súc sinh này!" Tần Phong như hóa thân của chính nghĩa, vẻ mặt đầy phẫn nộ, liệt liệt khiển trách hành vi vẽ bậy bạ này. "Ân, ân, thỏ ta cũng khinh bỉ hành vi cướp đồ người khác!" Tiểu Bạch cũng phối hợp gật đầu liên tục, lấy ra một quả linh quả trân quý ăn lấy ăn để. "Ách..." Khóe mắt ba người không tự chủ được mà giật giật.

Thông qua biểu cảm của một người một thỏ vừa rồi, họ phảng phật thấy được toàn bộ quá trình gây án. "Mọi người yên tâm!" Cửu Thiên ép tay xuống, thần tình nghiêm túc nói: "Danh Kiếm Sơn Trang ta nhất định sẽ làm chủ cho mọi người, để Diệp Thần này hiểu rõ, uy nghiêm của Âm Nguyệt Hoàng Triều ta thần thánh bất khả xâm phạm." "Tốt!" Toàn trường vang lên tiếng hoan hô, tất cả đều ủng hộ Cửu Thiên làm chủ.

Oanh!

Hư không lại truyền tới một trận kích đãng kịch liệt, uy áp càng thêm khủng bố cũng tùy đó giáng xuống.

Chỉ thấy một nam một nữ từ trên không chậm rãi rơi xuống, chính là đối thủ truyền kiếp của Danh Kiếm Sơn Trang, hai vị Chuẩn Đế của Thiên Nhai Hải Các: Các chủ Hạ Nhân và phu nhân Chu Hân!

Tuy rằng Tần Phong dùng tính mạng bảo đảm họ không phản bội, nhưng Lục Đạo Đế quân suy nghĩ tái tam, vẫn không giao trọng trách cho họ.

Dù sao trận chiến này quan hệ tới quốc vận, Âm Nguyệt Hoàng Triều lúc này cũng chưa tới mức cùng đường bí lối, thật sự không cần thiết mạo hiểm đánh cược một ván này.

Thế là tìm cái cớ đuổi họ về trông nhà, ngăn chặn họ tiếp xúc với cơ mật quân sự tiền tuyến. "Họ tới làm gì!" Sắc mặt Cửu Thiên lập tức trầm xuống, không hề có thái độ khách tới nhà. "Thánh tử đại nhân!" Hạ Nhân, Chu Hân phớt lờ đám đông, tiến lên cung kính hành lễ với Tần Phong.

Lần trước nếu không phải Tần Phong kịp thời xuất hiện, dùng tính mạng bảo đảm, họ đừng nói bị Lục Đạo Đế quân đóng băng, sợ là đã bị lôi ra tế cờ rồi.

Có thể nói mạng của họ là do Tần Phong cho, dù lúc này Tần Phong bị tước danh hiệu Thánh tử, thì vẫn là Thánh tử trong lòng họ.

Đương nhiên phần lớn là do bị đóng băng quyền lực đồng nghĩa với việc rời xa trung tâm quyền lực, Thiên Nhai Hải Các cũng sẽ dần bị biên duyên hóa, mất đi ảnh hưởng vốn có, muốn trở mình sợ là khó hơn lên trời.

Nhưng may mắn ông trời không chặn hết mọi nẻo đường, vẫn còn một Tần Phong đang ở trạng thái 'thất sủng tạm thời'.

Chỉ cần thương thế Tần Phong lành lại, bằng bản lĩnh của hắn, việc giành lại vị trí Thánh tử không khó, sau này đột phá Đại Đế, trở thành Đế quân cũng cơ bản không có gì nghi ngờ.

Họ có thể ôm đùi Tần Phong để trở mình, quay lại trung tâm quyền lực.

Tần Phong phảng phất dùng hết sức lực xua xua tay, vẻ mặt suy yếu nói: "Không cần khách sáo, ta hiện tại đã không còn là Thánh tử nữa rồi!" "Cái này..." Nhất Kiếm càng nhìn càng mơ hồ.

Vừa nãy ôm Thái tử phi còn tinh thần bừng bừng, sao chớp mắt đã biến thành bộ dạng suy yếu này rồi. "Tần công tử!" Thái tử phi vẻ mặt lo lắng đứng dậy, vươn bàn tay nhỏ nhắn ấn lên ngực Tần Phong giúp hắn thuận khí. "Vâng, Thần tử đại nhân!" Hạ Nhân, Chu Hân lập tức đổi xưng hô, lo lắng nhìn Tần Phong.

Họ phát hiện thương thế của Tần Phong còn nghiêm trọng hơn họ tưởng tượng.

Vì để sau này có thể quay lại trung tâm quyền lực, họ đau lòng lấy ra những thiên tài địa bảo quý hiếm đã cất giấu từ lâu. "Lấy cái này để thử thách cán bộ à!?" Tần Phong nghĩ đến đống thiên tài địa bảo trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, rõ ràng không mấy hứng thú với 'đặc sản địa phương' của hai người.

Hắn muốn Hạ Nhân, càng muốn Chu Hân hơn! "Tần Phong thật sự phế rồi!" Khác với sự tận lực cứu chữa của Hạ Nhân, Chu Hân, những thiên kiêu xung quanh lại đầy vẻ trào phúng.

Dưới sự điều trị của truyền nhân Dược Thần Cốc là Hữu Dung mà thương thế Tần Phong vẫn không khởi sắc, đủ để chứng minh Tần Phong đã bị thương đến bản nguyên, khả năng khôi phục cơ bản là con số không.

Tần Phong trước kia khiến họ không thể với tới, nhưng Tần Phong hiện tại nếu không có Tề Tu Viễn bảo hộ, họ chắc chắn sẽ xông lên dẫm vài cái để chứng minh bản thân.

Hiện nay thời đại thuộc về Tần Phong đã triệt để qua đi, đại tranh chi thế là sân khấu của họ. "Thật không biết ai cho họ tự tin nữa!" Mộc Tú lại một lần nữa cạn lời.

Chương 452

Một lũ người đang leo núi cư nhiên dám trào phúng một vị thần đã xuống núi, huống chi vị thần này còn là hàng giả.

Ngay lúc này, có đệ tử Danh Kiếm Sơn Trang báo cáo: "Khởi bẩm trang chủ, đã phát hiện tung tích của Diệp Thần!" "Tốt!" Cửu Thiên lập tức hóa thân thành tinh thần tiểu hỏa, triệu tập nhân mã chuẩn bị đi xử Diệp Thần.

Nhưng khi họ chuẩn bị lên đường, Diệp Thần cư nhiên nghênh ngang tìm tới tận cửa.

Chỉ thấy khóe miệng Diệp Thần nhếch lên một nụ cười kiểu Long Vương, tay cầm ngân thương từng bước đi tới.

Dù một mình đối mặt với cả sân cao thủ, vẫn không hề có ý lùi bước, phảng phất một người một thương có thể vô địch thế gian, dám nói không bại. "Diệp Thần!" Những nạn nhân xung quanh mặt đầy dữ tợn, hận không thể băm vằm hắn ra. "Bất kể là ai đánh Thiên Tuyển Chi Tử, Tần Phong ta nhất định sẽ tới giúp nhiệt tình!" Tần Phong không kìm nén được sự phấn khích trong lòng, lấy ra dược liệu quý hiếm của Danh Kiếm Sơn Trang... "Diệp Thần, ta với ngươi không oán không thù, tại sao ngươi xông vào tông môn ta, đánh bị thương đệ tử, cướp kho báu, nhục mạ phu nhân ta!" Một nam tử không giấu được cơn giận, chỉ vào Diệp Thần chất vấn. "Xông vào tông môn!?" Diệp Thần nhíu mày cảm thấy nghi hoặc, giọng nói vẫn lạnh lùng: "Ta không hiểu các ngươi đang nói gì, nếu các ngươi muốn lên cùng lúc thì tới đây!" "Không hổ là Chiến Thần, làm được thì đừng có lải nhải!" Tần Phong trở tay tặng một cái like, thấy tình hình không ổn liền vội vàng lùi ra sau đám đông. "Vãi chưởng, quá kiêu ngạo rồi!"

Mọi người xung quanh không phải chưởng môn một phái thì cũng là chủ một nhà, hoặc là thiên chi kiêu tử tâm cao khí ngạo.

Thấy Diệp Thần một mình mà còn hống hách như vậy, sao có thể nhẫn nhịn nổi, nhao nhao rút vũ khí lao về phía Diệp Thần. "Người không liên quan, lập tức rời đi!" Diệp Thần lại lộ ra nụ cười Long Vương, ngân thương trong tay mãnh liệt đâm ra.

Thương xuất như long, sát khí trùng thiên!

Ngao!

Một con ngân long từ phía sau Diệp Thần đằng không mà lên, tiếng rồng ngâm điếc tai nhức óc vang vọng thiên địa, khiến hư không chấn động kịch liệt. "Ngân Long Thôn Châu, quả nhiên là hắn!" Sắc mặt mọi người lập tức trầm xuống, nhận ra ngay chiêu thức của Diệp Thần.

Trùng hợp thay, thương ý của Diệp Thần cũng đạt tới cấp chín, không chỉ giống mà phải nói là y hệt kẻ đã tập kích tông môn họ.

Ngao!

Ngân long há to miệng cực tốc lao xuống, định nuốt chửng mọi người vào bụng. "Không ổn!" Mọi người cảm nhận được uy lực chiêu này, không dám đỡ thẳng mà vội vàng né tránh.

Chỉ là ngân long lấy một góc độ cực kỳ bất khả tư nghị, mãnh liệt ngẩng đầu một cái nuốt gọn mọi người, theo đó trong hư không truyền tới một luồng dao động năng lượng khủng bố.

Oanh!

Chỉ thấy ngân long bộc phát ra một đạo bạch quang chói mắt, tiếng nổ điếc tai vang tận trời xanh, năng lượng tán loạn hóa thành phong bạo quét qua. "Tiểu tử, tìm chết!" Cửu Thiên lập tức không ngồi yên được nữa, cầm kiếm lao nhanh về phía Diệp Thần.

Oanh!

Hai luồng năng lượng bàng bạc va chạm giữa hư không, khí động sơn hà vỡ vụn, Danh Kiếm Sơn Trang lập tức hoang tàn, đại địa nứt ra những rãnh sâu dữ tợn.

So với sự chật vật của những người khác, tiểu viện nơi Tần Phong ở vẫn hào phát vô tổn.

Chỉ thấy Tam Lộng, Hạ Nhân, Chu Hân, Tề Tu Viễn - bốn vị cường giả Chuẩn Đế đỉnh phong cùng lúc ra tay, dễ dàng chặn đứng dư ba của hai người. "Sắp bắt đầu được rồi!" Tần Phong đi vào phòng mình, lấy ra đồng tiền Độ Nhật Như Niên.

Hiện tại cách lần sử dụng trước đã được một tháng, chỉ nghe một tiếng 'đinh', đồng tiền xoay tròn trong không trung, dòng chảy thời gian xung quanh lập tức thay đổi. "Luyện chế Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Bàn trước đã!" Tần Phong phất tay, lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Mà trước khi luyện chế, cũng không quên 'leo đỉnh cao' để cổ vũ bản thân một chút. "Nha!" Thái tử phi đỏ mặt hét nhỏ một tiếng, không ngờ Tần Phong lại là người như vậy. "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Tần Phong phát ra một trận cười của phản diện, sau đó bắt đầu chế độ luyện khí đắm chìm. ....

Vô Song Thành.

Từ sau khi Tần Hạo và Giang Linh thành hôn, hai người chính thức ở chung.

Chỉ là theo mô-típ truyền thống, hai người cùng phòng nhưng khác giường, Giang Linh ngủ trên giường, Tần Hạo ngủ dưới đất.

Nhưng hành vi của họ không thể qua mắt được Giang Tuyết và Giang Vô Song - những người đã từng trải, nhìn một cái là biết con gái bảo bối đã viên phòng hay chưa. "Xem chừng phải cho tụi nó liều thuốc mạnh thôi!" Giang Tuyết hừ một tiếng đầy tức giận, lấy ra bản tăng cường 'Mẫu trư dã phong cuồng' mua bằng trọng kim. "Phu nhân, thứ này an toàn chứ!?" Giang Vô Song yêu cầu mạnh mẽ được tự mình thử độc trước, tuyệt đối không thể để các con bị thương hại. "Đồ quỷ!" Giang Tuyết lườm một cái đầy phong tình, lập tức khiến Giang Vô Song rạo rực.

Lúc này, Tần Hạo đột nhiên cảnh giác, tổng cảm thấy bị thứ gì đó nhắm vào. "Là người theo đuổi Giang Linh sao!?" Tần Hạo như suy tư gì đó nhìn ra sau lưng, tăng nhanh bước chân đi về nơi hẻo lánh.

Rất nhanh, Tần Hạo đã đi tới một con hẻm nhỏ, kẻ nấp trong bóng tối cũng không ẩn nấp nữa.

Chỉ thấy mười mấy đạo thân ảnh nhanh chóng lao ra, bao vây lấy Tần Hạo.

Kẻ đến đúng như hắn dự đoán, là một trong những người theo đuổi Giang Linh, Kim Yến Long. "Lại là ngươi!" Tần Hạo bị kẻ này dây dưa đã lâu, trong lòng cảm thấy phiền phức khôn cùng. "Tiểu tử, nếu ngươi muốn chết không nghe khuyên bảo, vậy bản thiếu tiễn ngươi lên đường!" Trong mắt Kim Yến Long hiện lên một tia sát khí, chu thân cũng trào dâng một luồng khí tức khủng bố.

Ban đầu hắn định đuổi Tần Hạo đi là xong, ai dè hắn không nghe, còn thật sự làm con rể Giang gia, khiến hắn tận mắt thấy người mình yêu thành vợ người khác.

Chương 453

"Sinh Tử cảnh!" Tần Hạo liếc nhìn mười mấy người xung quanh, đồng loạt tu vi Sinh Tử cảnh bát cửu trọng. "Ra tay!" Kim Yến Long ra lệnh, mười mấy người quả đoạn ra tay.

Chỉ là Tần Hạo căn bản không để họ vào mắt, một chuỗi hạt trên cổ tay lóe lên đạo hào quang, theo đó mười hai đạo thân ảnh xuất hiện trong hẻm.

Chính là hồn khí thủ xuyến năm đó Tần Phong tặng nhị đệ, bên trong là mười hai nữ quỷ tu được đặt tên theo mười hai tháng: Xuân, Hạnh, Đào, Hòe, Lưu, Hà, Xảo, Quế, Cúc, Cát, Tuyết, Băng. "Quỷ tu!" Đồng tử Kim Yến Long co rụt lại, không ngờ trên người Tần Hạo lại có hồn khí. "Dám sát chủ nhân!" Mười hai nữ quỷ sớm đã bị Tiểu Bạch điều giáo qua, sao có thể nhẫn nhịn kẻ dám động thủ với Tần Hạo.

Phanh một tiếng!

Đối phương ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, từ Kim Yến Long đã biến thành 'Kinh Nghiệm Long' (rồng kinh nghiệm/xác chết). "Ca ca, hồn khí khủng bố như vậy huynh chưa từng thấy đâu!" Tần Hạo lộ ra một tia tự tin bí ẩn, có cảm giác ưu việt khi vượt qua Tần Phong.

Oanh!

Ngoài Vô Song Thành đột nhiên truyền tới tiếng nổ điếc tai, từ xa cũng có thể cảm nhận được đại địa đang rung chuyển. "Có chuyện gì vậy!?" Tần Hạo do tính hiếu kỳ, hóa thành đạo hồng quang biến mất tại chỗ.

Ngay sau khi Tần Hạo đi không lâu, một nam tử tìm tới.

Thấy Kim Yến Long đã trở thành xác chết, sắc mặt lập tức đại biến lao tới. "Nhị đệ, đệ làm sao vậy?

Đừng hù ca ca mà!" Kẻ tới chính là ca ca của Kim Yến Long, Kim Thường Thư.

Nghe nói nhị đệ muốn giết Tần Hạo diệt khẩu, hắn đặc biệt chạy tới ngăn cản.

Dù sao lúc này Tần Hạo đã là con rể thành chủ, giết hắn là vả mặt phủ thành chủ.

Ai ngờ không thấy nhị đệ giết Tần Hạo, mà thấy nhị đệ đã xanh cỏ. "Con rể Giang gia!" Mặt Kim Thường Thư đột nhiên trở nên tranh nanh, biết chắc chắn là Tần Hạo đã giết nhị đệ hắn.

Lúc này, trên không Danh Kiếm Sơn Trang.

Diệp Thần và Cửu Thiên đánh nhau vô cùng kịch liệt, hư không chiến đấu không ngừng nghỉ. "Diệp Thần này rốt cuộc là yêu nghiệt gì vậy!" Những người bên dưới không nhịn được kinh hô, bị độ yêu nghiệt của Diệp Thần làm kinh hãi.

Chuẩn Đế sơ giai mà đánh ngang ngửa với Chuẩn Đế đỉnh phong không nói, cư nhiên còn có xu thế lấn lướt Cửu Thiên.

Oanh!

Bầu trời đột nhiên chớp điện sấm sét, hóa thành lôi long cuộn trào trong mây. "Đây là lôi kiếp!" Sắc mặt Diệp Thần biến đổi mạnh mẽ, không hiểu lôi kiếp từ đâu tới.

Tiểu Bạch nhảy ra nói: "Cảm ơn một tổ lôi kiếp của chủ ngân thỏ ta, thiên nhược hữu tình thiên diệc lão, chủ ngân thỏ ta là nhất, thêm một tổ nữa được không..." "Mồm mép lẻo lẹp, ngươi muốn thi sát hạch à!" Tần Phong gõ đầu thỏ, sau đó bắt ấn điểm ra một chỉ.

Phanh!

Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh phát ra trận chấn động kịch liệt, một cái bàn tròn lớn màu vàng cũng theo đó xuất hiện.

Trên đó không chỉ có thiên can địa chi ngũ hành, mà còn thấu ra một luồng khí tức ẩn giấu thiên cơ.

Oanh!

Tiếng sấm càng thêm kịch liệt, lôi kiếp tăng gấp đôi, phảng phất sự xuất hiện của vật này đã khiêu khích uy nghiêm của Thiên Đạo. "Chúa công, hắn lại không làm người nữa rồi!" Sắc mặt Tề Tu Viễn đại biến, vội vàng chuẩn bị chống đỡ lôi kiếp. "Chạy mau!" Những người phía dưới lộ vẻ kinh khủng, cảm ứng rõ ràng sự khủng bố của lôi kiếp này. "Lôi kiếp thật đáng sợ!" Cửu Thiên trong lòng rúng động, biết thần kiếm sắp xuất thế.

Chỉ là hắn tính tới tính lui, không tính tới lôi kiếp lại khủng bố như vậy.

Dù hắn là cao thủ thứ năm của Âm Nguyệt Hoàng Triều, đệ nhất nhân dưới cấp Đại Đế, bật hộ trang đại trận lên cũng chưa chắc đỡ nổi lôi kiếp này. "Tần Phong, ngươi là cố ý đúng không!" Nhất Kiếm phẫn nộ hét về phía tiểu viện: "Sớm không luyện, muộn không luyện, cứ nhè lúc này mà luyện, ngươi muốn hủy hoại Danh Kiếm Sơn Trang của ta sao!?" "Ta không có, ta không phải, đừng nói bậy!" Tiếng phủ nhận tam liên của Tần Phong truyền ra từ tiểu viện.

Nhất Kiếm khó nén nộ hỏa: "Ngươi đừng có giảo biện, lúc này luyện khí chiêu lai lôi kiếp, phụ thân ta căn bản không thể chuyên tâm chống đỡ." Tiểu Bạch nhảy ra, chống nạnh nói bằng giọng sữa: "Vậy các ngươi không biết tìm người gánh lôi à!" Lời vừa dứt, Cửu Thiên phảng phất mở ra cánh cửa thế giới mới, khóa chặt ánh mắt vào Diệp Thần. "Không ổn!" Diệp Thần không có thói quen gánh lôi hộ người khác, một thương quét ngang bức thối Cửu Thiên để rút lui. "Muốn chạy!" Cửu Thiên biết mình không đỡ nổi lôi kiếp, nhanh chóng lao lên chặn Diệp Thần lại.

Lúc này áp lực dồn về phía Diệp Thần, bị Cửu Thiên quấn chặt không thể thoát thân.

Oanh!

Không đợi Diệp Thần kịp chửi thề, lôi đình trên không hóa thành một con lôi long, mang theo ý chí hủy thiên diệt địa lao xuống. "Đậu má!" Diệp Thần không nhịn được chửi tục một câu, chỉ đành bị ép gánh lôi cho Tần Phong.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng múa ngân thương, một con ngân long từ phía sau đằng không lên.

Thương xuất như long, sát khí trùng thiên! "Ngao!" Tiếng rồng ngâm vang dội, va chạm mạnh mẽ với lôi long lao xuống.

Oanh!

Chương 454

Cả hai va chạm kinh thiên động địa.

Chỉ là chưa đợi Diệp Thần kịp thở phào, đạo lôi kiếp thứ hai đã ập tới.

Cửu Thiên tiếp tục trò cũ, lại lao lên quấn lấy Diệp Thần.

Hắn hôm nay định mượn uy lôi kiếp để chuyển toàn bộ áp lực sang người Diệp Thần. "Vãi chưởng!" Diệp Thần lại chửi thề, từ khi xuất đạo tới giờ chưa từng chịu thiệt thòi như vậy.

Nhưng Cửu Thiên đã quyết tâm bắt hắn gánh lôi, quấn lấy không buông. "Khinh người quá đáng!" Sau khi đỡ vài đạo lôi, Diệp Thần không chỉ chật vật mà còn triệt để nổi giận.

Chỉ nghe một tiếng phanh, chu thân đột nhiên bùng nổ đạo kim quang chói mắt.

Kim sắc áo giáp bao phủ toàn thân, khí tức bắt đầu tăng vọt điên cuồng. "Chiến Thần Giáp!" Mọi người kinh hô, cuối cùng xác nhận Diệp Thần chính là Bắc Cương Chiến Thần.

Bộ giáp này năm đó thuộc về Long Ngạo Thiên, sau khi phi thăng đã để lại yếu tắc Bắc Cương, trở thành vật truyền thừa của Chiến Thần.

Không chỉ có phòng ngự siêu cường, còn tăng một đại cảnh giới chiến lực.

Ví dụ như hiện tại Diệp Thần là Chuẩn Đế sơ giai, mặc Chiến Thần Giáp vào sẽ có chiến lực cấp Đế sơ cấp. "Bắc Cương Chiến Thần!" Sắc mặt Cửu Thiên đại biến, đầu óc ong ong.

Ban đầu hắn còn ôm tâm lý cầu may, nghĩ Diệp Thần Chuẩn Đế sơ kỳ không thể là Bắc Cương Chiến Thần, nhưng giờ không tin cũng không được.

Nhờ Chiến Thần Giáp gia trì, Diệp Thần muốn giết hắn không hề khó. "Liều mạng thôi!" Cửu Thiên biết Diệp Thần không chết thì Danh Kiếm Sơn Trang sẽ không có ngày yên ổn.

Trong mắt hắn hiện lên sự điên cuồng, đưa tay hút ma kiếm vào tay. "Phụ thân!" Nhất Kiếm kinh hãi trước hành động của Cửu Thiên.

Phải biết hắn không thành kiếm nô là nhờ Thiên Kiếm Chi Thể, còn Cửu Thiên không có thể chất gì đặc biệt, rất dễ bị ma kiếm khống chế. "Hống!" Ma kiếm vừa vào tay, Cửu Thiên mắt đỏ ngầu ngửa mặt gầm lên, ma khí trùng thiên bộc phát. "Ta đã nói rồi, ai đánh Thiên Tuyển Chi Tử, Tần Phong ta nhất định giúp nhiệt tình!" Tần Phong cảm ứng được tình hình bên ngoài, vội vàng ném dược liệu vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Sau một lần 'leo đỉnh cao' cổ vũ, hắn thu lại thái độ cợt nhả, dốc toàn lực luyện chế thần khí thứ hai. "Ghét quá đi!" Thái tử phi mặt đỏ bừng, lại một lần nữa bị bắt nạt.

Oanh!

Lại một đạo lôi long giáng xuống, đôi bên lại lao vào chiến đấu. "Chạy mau!" Mọi người cảm ứng được trận đại chiến sắp tới, kinh hãi rút lui.

Trái ngược với sự hoảng sợ của mọi người, Mộc Tú lại mặt đầy tươi cười.

Nếu hắn không đoán sai, thứ Tần Phong luyện chế chính là Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Bàn. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay niệm Phật: "Nếu có hai kiện thần khí trong tay, bần tăng nhất định lên thu phục hai tên yêu nghiệt này!" "Nếu nổ mà phải trả phí thì con lừa trọc này không dám nổ như vậy đâu!" Tề Tu Viễn thầm khinh bỉ.

Dù là Chiến Thần Diệp Thần hay Cửu Thiên cầm ma kiếm, đều đã không còn là thứ mà những Chuẩn Đế đỉnh phong như họ có thể xen vào nữa. ....

Ngoài Vô Song Thành.

Tần Hạo nghe tiếng động chạy tới xem.

Chỉ thấy một mảnh rừng bị năng lượng cuồng bạo phá hủy, hiện trường chỉ còn lại hai nam tử.

Một người vẻ mặt lo lắng đứng cạnh, một người đau đớn đấm xuống đất, trên ngực còn một vết chưởng ấn sâu hoắm.

Họ chính là huynh đệ Tạ Thiên, Tạ Địa!

Từ sau khi trúng Đại Thủ Ấn Kinh của phương trượng Đại Quang Minh Tự, Tạ Thiên mỗi ngày đều bị hành hạ.

Họ cũng từng định quay về Đại Quang Minh Tự cầu cứu, nhưng nơi đó sớm đã bị yêu tăng Tam Lộng tiêu diệt.

Hư ảnh Long Tượng Đại Đế hiện ra, liếc mắt nói: "Đại Thủ Ấn Kinh của Phật môn cần dùng Phật pháp hóa giải, cũng có thể dùng Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính để cưỡng ép hóa giải." "Có thể cưỡng ép hóa giải!?" Tần Hạo nhìn một cái liền biết hai người là Chuẩn Đế cảnh, bắt đầu suy nghĩ có nên ra tay cứu người không. "Kẻ nào!?" Tạ Địa quay phắt lại, thấy Tần Hạo và Long Tượng Đại Đế. "Vãn bối Giang Thiên Lý, có thể giúp vị tiền bối này hóa giải thống khổ của Đại Thủ Ấn Kinh!" Tần Hạo bất ti bất kháng bước ra, cảm thấy kết giao với hai vị Chuẩn Đế cũng không phải chuyện xấu. "Thật không!?" Tạ Thiên đã bị hành hạ đến mức sắp sụp đổ, như vớ được cọng rơm cứu mạng, kích động nói: "Chỉ cần ngươi cứu được ta, huynh đệ chúng ta nguyện vì ngươi bán mạng!" "Vì ta bán mạng!?"

Tần Hạo sững sờ, không ngờ đối phương lại nói vậy.

Nhưng nghĩ đến việc có hai thủ hạ Chuẩn Đế cảnh, bất tri bất giác, hắn đã vượt qua thằng anh ngu ngốc kia quá nhiều rồi... "Ca!" Tạ Địa ở một bên nhắc nhở: "Chúng ta hiệu trung là Bệ hạ, anh cứ lừa người ta như vậy là không tốt đâu!" "Lừa cái em gái nhà chú ấy!" Tạ Thiên rốt cuộc nhịn không nổi nữa, lao vào Tạ Địa đấm đá túi bụi.

Người có ơn với họ là Đại Việt Tiên đế, hiệu trung cũng là để báo ơn, chứ không phải bán thân cho hoàng tộc.

Hơn nữa gần đây Hoang Cổ có tin đồn, Tiên đế là bị Tân đế bây giờ giết chết.

Tuy gã không biết đây là tin đồn hay sự thật, nhưng gã biết Đại Việt hoàng triều hiện tại đã không còn là Đại Việt hoàng triều trước kia nữa, họ cũng chẳng có nghĩa vụ phải quay về.

Hiện tại nguyện vọng duy nhất của họ chính là hoàn thành di nguyện của Tiên đế: Giết chết đệ nhất thần toán Hoang Cổ - Mộc Tú. "Chúng ta làm gì có em gái!" Mặt Tạ Địa viết đầy vẻ uất ức, không hiểu sao cứ hở ra là bị đánh.

Chương 455

"Mẹ tôi bảo không được chơi với lũ ngốc!" Tần Hạo nghi hoặc nhìn hai anh em nhà kia, càng nhìn càng thấy giống hai thằng ngốc. ...

Tại Danh Kiếm sơn trang.

Trên hư không, hai người vẫn đang kịch chiến, lôi kiếp trên bầu trời đã bắt đầu dần dần tan đi. "Cuối cùng cũng kết thúc rồi!" Trong mắt Diệp Thần hiện lên một tia sát ý, rốt cuộc gã cũng có thể buông tay giết chết Cửu Thiên.

Ầm ầm!

Trên hư không lại một lần nữa truyền đến tiếng sấm rền, lôi vân vừa mới tan đi lại đột ngột ngưng tụ. "Làm sao có thể chứ!" Diệp Thần không thể tin nổi trợn to mắt, trên đầu hiện ra cả đống dấu chấm hỏi.

Vừa mới có lôi kiếp của Thần khí tan đi, không lý nào lại sinh ra kiện Thần khí thứ hai nhanh như vậy được.

Nhưng thực tế đã tát cho gã một cú nảy lửa.

Lôi long cuồng bạo lại một lần nữa mang theo thiên uy cuồn cuộn lao xuống, như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ trên mặt đất. "Hỏng bét!" Diệp Thần không có thời gian phản ứng, chỉ đành bị ép buộc tiếp tục "tăng ca" chống đỡ lôi kiếp.

Nhưng điều khiến Diệp Thần không ngờ tới là, đợt lôi kiếp thứ hai còn chưa tan, đợt thứ ba đã tới.

Từng đạo lôi điện điên cuồng đánh xuống khiến gã không kịp né tránh, chỉ có thể chọn cách liều mạng chống chọi.

Bất kể lôi kiếp hung hãn thế nào, đôi mắt Cửu Thiên vẫn đỏ rực, bất chấp tất cả cầm ma kiếm lao vào giết Diệp Thần.

Dù Diệp Thần có mặc Chiến Thần Giáp cũng cảm thấy áp lực như núi, vừa phải đỉnh đầu chịu lôi kiếp dày đặc, vừa phải đề phòng Cửu Thiên tấn công. "Rốt cuộc là kẻ nào!?" Diệp Thần hoàn toàn phát điên rồi.

Từ khi xuất đạo đến nay gã chưa bao giờ chịu thiệt thòi lớn thế này.

Rõ ràng là tới để báo thù, kết quả lại trúng kế của người ta, biến thành kẻ đứng ra chịu lôi hộ.

Đặc biệt là tốc độ luyện khí của đối phương, mẹ nó đúng là vô lý đến mức quá đáng.

Người ta phải mất bao nhiêu năm mới rèn được một kiện Thần khí, kẻ này cư nhiên chỉ trong vài phút đã luyện ra một kiện.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin Thần khí lại rẻ tiền như vậy. "Khoan đã!" Diệp Thần đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, gã nhớ tới vị Đệ nhất Thiên kiêu Hoang Cổ năm nào.

Nếu trên đời này có ai có thể rèn Thần khí dễ dàng như vậy, chắc chắn không ai khác ngoài kẻ đứng đầu bảng thiên tư Khí tu, nhận được truyền thừa của đại lão Thượng giới – Tần Phong. "Thằng cha đó không phải đã tàn phế rồi sao?!" Diệp Thần liếc mắt xuống phía dưới, nhìn vào tiểu viện vẫn còn nguyên vẹn kia.

Chỉ thấy trong tiểu viện tập trung năm vị Chuẩn Đế cường giả.

Ngoài Mộc Tú là kẻ không có sức trói gà, còn có Đao Tuyệt Tề Tu Viễn, yêu tăng áo đỏ Tam Lộng, và hai người của Thiên Nhai Hải Các là Hạ Nhân, Chu Hân.

Bất cứ ai trong số họ cũng là cao thủ vang danh Hoang Cổ.

Nhưng lúc này, họ lại có chung một thân phận: Đàn em của cựu Đệ nhất Thiên kiêu Hoang Cổ. "Kẻ này không đơn giản!" Diệp Thần lập tức thu hồi lòng khinh thường, nhớ lại cảm giác khi gặp Tần Phong.

Dù gã đã đột phá Chuẩn Đế sơ giai, nhưng vẫn cảm nhận được mối đe dọa từ Tần Phong.

Ầm ầm!

Bầu trời lại truyền đến áp lực cực lớn, đợt lôi kiếp thứ tư giáng xuống. "Vẫn còn nữa à!?" Nụ cười kiểu "Long Vương" trên môi Diệp Thần dần biến mất, trong lòng gào thét như một con chuột chũi.

Đừng nói gã dựa vào Chiến Thần Giáp để có chiến lực cấp Đế, dù bản thân gã có đột phá Đế cấp cũng không chịu nổi kiểu bị sét đánh liên tục thế này. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại đứng ra chịu lôi, nhận được 1 triệu điểm Phản phái!" "Mới có 1 triệu?!" Tần Phong hiển nhiên không hài lòng, tiếp tục hăng hái luyện chế Thần khí.

Từng khối kim loại hiếm được ném vào Tử Hà Âm Dương Đỉnh, nhanh chóng tan chảy khi chạm vào thần hỏa, sau đó là từng đạo pháp ấn được đánh vào đỉnh.

Không cần đến mấy ngày, một kiện Thần khí đã dần thành hình.

Nhưng thời gian bên ngoài trôi qua chỉ vài phút, đợt lôi kiếp thứ tư vừa qua, đợt thứ năm đã xuất hiện. "Cái này..." Nhất Kiếm và Thất Đại Kiếm Nô trợn tròn mắt, nội tâm không thể bình tĩnh nổi.

Vốn tưởng Tần Phong chỉ đang nổ, ai ngờ lôi kiếp lại kéo đến theo từng đợt thế kia.

Nếu tính theo lời hắn nói là một lò có hai ba chục thanh thần kiếm, thì đợt lôi kiếp thứ năm này hình như mới chỉ đi được chưa tới một phần tư.

Nhưng nghĩ lại, nếu có hai ba chục thanh thần kiếm tọa trấn, Danh Kiếm sơn trang của họ chắc chắn sẽ thăng cấp vượt bậc.

Ầm ầm!

Một đạo lôi kiếp đánh trúng Diệp Thần, khiến gã loạng choạng suýt rơi khỏi không trung. "Phụt!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu, cảm thấy lồng ngực quay cuồng dữ dội. "Chết đi!" Gương mặt Cửu Thiên vặn vẹo đến biến hình, cầm ma kiếm đâm thẳng về phía Diệp Thần.

Ý thức của lão đã rất mờ nhạt rồi, chỉ còn dựa vào một tia chấp niệm để chống đỡ.

Nếu không nhanh chóng giết chết Diệp Thần, lão sẽ bị ma kiếm xóa sổ ý thức, trở thành kiếm nô. "Chán sống rồi!" Việc liên tục phải chịu lôi hộ khiến cơn giận của Diệp Thần đạt đỉnh.

Chương 456

Gã mặc kệ lôi kiếp trên đầu, cầm ngân thương lao vào Cửu Thiên.

Ầm ầm!

Hai bên va chạm dữ dội, lôi kiếp cũng đồng thời giáng xuống, năng lượng cuồng bạo quét sạch thiên địa. "Ai thắng rồi?" Mọi người phía dưới căng mắt nhìn lên hư không.

Chỉ thấy Diệp Thần bị lôi kiếp đánh trúng khi không phòng bị, nhưng gã lại dựa vào ưu thế "binh khí dài hơn" để đâm trúng ngực Cửu Thiên trước một bước.

Năng lượng khủng bố tràn vào cơ thể Cửu Thiên, lập tức tiêu diệt nguyên thần của lão. "Cha!" Nhất Kiếm trợn mắt kinh hô, điên cuồng lao về phía Cửu Thiên. "Phụt!" Diệp Thần cũng không nhịn được phun ra máu, việc gồng mình chịu lôi khiến gã trọng thương trầm trọng. "Chết đi!" Thất Đại Kiếm Nô mắt đỏ ngầu, cầm kiếm điên cuồng lao vào Diệp Thần báo thù. "Hắn bị thương rồi, mọi người cùng lên đi!" Đám người phía dưới nhớ lại những việc Diệp Thần đã làm, phẫn nộ rút vũ khí vây công. "Chết tiệt!" Diệp Thần không còn vẻ ngang tàng "ta là vô địch" như trước nữa, đối mặt với đám đông đang lao tới, gã không do dự quay người bỏ chạy. "Mới thế đã thôi à?!" Tần Phong cảm ứng được tình hình bên ngoài, tỏ vẻ vô cùng thất vọng với Diệp Thần.

Bảo là kịch bản sảng văn "Chiến thần trở về" cơ mà, kết quả mới có năm đợt lôi kiếp đã không chịu nổi rồi.

Chiến thần cái gì, rõ ràng là đồ yếu nhớt! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh trọng thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, nhận được 5 triệu điểm Phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ thành công tính kế Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, nhận được một lần cơ hội rút thưởng bản tăng cường..." "Ồ!" Mắt Tần Phong sáng lên, cái này được nè.

Theo nguyên tắc rút thưởng không để qua đêm, hắn vội vàng gọi hệ thống sử dụng cơ hội này.

Xoạt một tiếng!

Vòng quay lớn quen thuộc hiện ra, bắt đầu từ từ chuyển động. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ nhận được thiên địa chí bảo: Tam Muội Thần Hỏa!" [Tam Muội Thần Hỏa: Hợp thành từ Mộc Trung Hỏa, Thạch Trung Hỏa, Không Trung Hỏa.

Có tác dụng trừ ma diệt yêu, xua tan ôn dịch... chỉ có Chân Thủy, Càn Khôn Ngọc Lộ, nước Tây Hải mới có thể dập tắt.

Là thần hỏa luyện khí chỉ đứng sau Lục Đinh Thần Hỏa.] "Lại thêm một loại thần hỏa!" Mắt Tần Phong sáng rực.

Tuy luyện khí kém Lục Đinh Thần Hỏa một chút, nhưng lại có tính năng diệt yêu trừ ma, nghĩa là nó chính là khắc tinh của Yêu tộc.

Giống như đám quỷ tu gặp Nam Minh Ly Hỏa vậy, trừ khi có nước đặc thù, nếu không thì dù là tiên nhân thượng giới xuống cũng đừng hòng dập tắt được nó. "Có thể dung hợp không?!" Tần Phong hỏi hệ thống trong lòng.

Từ khi hắn dung hợp Nam Minh Ly Hỏa và Lục Đinh Thần Hỏa, sức công kích lẫn tốc độ luyện khí đều tăng vọt.

Nếu dung hợp thêm loại này, thực lực chắc chắn sẽ lên tầm cao mới.

Hệ thống trả lời: "Ký chủ muốn dung hợp loại thần hỏa thứ ba, cần tốn 30 triệu điểm Phản phái để đổi Thẻ dung hợp thần hỏa bản tăng cường!" "Ba mươi triệu!!" Tần Phong lập tức không bình tĩnh nổi, nhà địa chủ cũng không dư dả để phá như vậy đâu.

Nhưng Tam Muội Thần Hỏa đã rút ra rồi, giống như một cô em nóng bỏng đang nằm trên giường vẫy gọi hắn vậy.

Dù hắn vừa mới cho "thằng em" một trận tơi bời, cũng không cưỡng lại được sự cám dỗ này. "Được rồi, ngươi thắng!" Tần Phong chọn đổi thẻ dung hợp, tiện tay tiêu thêm 3 triệu đổi một viên Sinh Tử Cảnh Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 30 triệu điểm Phản phái đổi Thẻ dung hợp thần hỏa bản tăng cường!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 3 triệu điểm Phản phái đổi một viên Sinh Tử Cảnh Căn Cơ Đan!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ sử dụng thẻ dung hợp, Tam Muội Thần Hỏa bắt đầu dung hợp!" Ầm ầm!!

Tần Phong nuốt viên đan dược xuống, linh lực trong người lập tức sôi trào.

Cả người hắn như lạc vào thế giới lửa, ba loại thần hỏa bao vây lấy hắn, không ngừng giao hòa, khiến hỏa khí của hắn ngày càng lớn. "Hử?!" Tiểu Bạch nghiêng cái đầu nhỏ nhìn nhìn, rồi tự giác cuộn tròn trong lòng Tần Phong ngủ khò khò.

Giống như lần trước, Tam Muội Thần Hỏa tỏa ra từ người Tần Phong bị nó hấp thụ, mầm nhỏ trên đầu cũng lóe lên ánh đỏ. "Đây là..." Sắc mặt Thái tử phi hơi đổi, cảm nhận được nhiệt độ xung quanh bắt đầu tăng cao. "Đây là Tam Muội Thần Hỏa trong truyền thuyết?!" Mấy người trong tiểu viện đồng loạt quay đầu nhìn, không hiểu Tần Phong lấy đâu ra loại lửa này.

Điều khiến họ kinh hãi nhất là Tần Phong lại đang muốn dung hợp nó. "Đùa gì thế!" Tề Tu Viễn trợn mắt không tin nổi, không ngờ Tần Phong lại điên cuồng đến mức này.

Người khác có thể không biết, nhưng ông ta đã tận mắt thấy hắn dung hợp Nam Minh Ly Hỏa và Lục Đinh Thần Hỏa rồi, đó vốn đã là chuyện xưa nay chưa từng có, giờ hắn còn muốn thử thách dung hợp ba loại lửa? "Chủ công, khi nào ngài mới làm người bình thường một chút đây!" Nhóm Mộc Tú cũng bắt đầu căng thẳng, vội vàng cảnh giới để không ai làm phiền Tần Phong.

Cách đó không xa, Nhất Kiếm đang khóc lóc thảm thiết, trong lòng là Cửu Thiên đang thoi thóp. "Kiếm nhi, cha không xong rồi!" Cửu Thiên liên tục phun máu, nguyên thần bị thương nặng không còn cách nào cứu vãn. "Không, cha đừng bỏ con!" Nước mắt đầy trên gương mặt đau thương của Nhất Kiếm, gã cố sức bịt vết thương không cho máu chảy ra. "Sau này Danh Kiếm sơn trang dựa vào con rồi, cha không thể che chở cho con được nữa!" Cửu Thiên gian nan nói xong một câu, dùng chút sức tàn cuối cùng cầm ma kiếm lên, không chút do dự đâm thẳng vào ngực mình. "Cha!!" Nhất Kiếm kinh hãi, định rút kiếm ra. "Đừng..." Cửu Thiên ngăn lại, máu trào ra miệng: "Điều cuối cùng cha có thể làm là dùng máu tươi khai phong cho ma kiếm.

Nhớ kỹ lời cha, quá trình không quan trọng, kết quả mới quan trọng.

Bất kể dùng thủ đoạn gì, chỉ cần cuối cùng người thắng là con, con chính là người chiến thắng..." Lời chưa dứt, tiếng thét thảm vang lên.

Chương 457

Ma kiếm bùng phát ma khí ngút trời, điên cuồng hút cạn máu trong người Cửu Thiên.

Chỉ trong chốc lát, lão đã biến thành một xác khô, gió thổi qua liền hóa thành tro bụi bay đi.

Leng keng, ma kiếm rơi xuống đất. "Cha!!" Nhất Kiếm quỳ sụp trước ma kiếm mà khóc, quanh thân bộc phát ra một luồng kiếm thế khủng bố. "Thiên Kiếm Chi Thể thức tỉnh rồi!" Sắc mặt nhóm Mộc Tú thay đổi, cảm nhận rõ sự biến hóa của Nhất Kiếm.

Như một thanh thần kiếm bám bụi lâu ngày vừa được rút khỏi vỏ, kiếm thế xông thẳng lên mây xanh, khiến hư không chấn động kịch liệt. "Diệp Thần!!" Ánh mắt Nhất Kiếm tràn đầy hận thù, gã nhặt lấy thanh ma kiếm.

Lúc này, Tần Phong đang được bao quanh bởi ba loại thần hỏa.

Nhờ Thẻ dung hợp bản tăng cường, hắn đã thành công dung hợp chúng, tạo ra một loại thần hỏa màu vàng kim hoàn toàn mới.

Ngoài các đặc tính cũ, nó còn có thêm khả năng khắc chế yêu thú, không thể dập tắt, uy lực tăng vọt.

Chỉ một đốm lửa nhỏ cũng khiến hư không gợn sóng như sắp bị thiêu rụi. "Khí tức này... thành công rồi!!" Tề Tu Viễn chấn động sâu sắc.

Cứ tưởng Tần Phong dung hợp được hai loại lửa đã là tổ tiên hiển linh rồi, ai ngờ mới qua hai năm rưỡi hắn lại làm được lần nữa. "Thế này mà bảo là trọng thương?!" Hạ Nhân và Chu Hân nhìn nhau kinh ngạc, cảm thấy não bộ không kịp xử lý thông tin.

Bùm một tiếng!!

Trong người Tần Phong truyền ra một tiếng động trầm đục, xiềng xích cơ thể bị phá vỡ, khí tức đột ngột tăng mạnh gấp mấy lần rồi mới dừng lại. "Sinh Tử lục trọng!" Dù nhóm Mộc Tú đã quá quen với những cú sốc, nhưng vẫn không nhịn được mà gào lên như chuột chũi.

Đậu má!!

Còn chơi bời gì nữa!

Mới đột phá Sinh Tử ngũ trọng được mấy ngày mà giờ đã lên lục trọng rồi! "Hôm nay đúng là ngày viêm màng túi mà!" Tần Phong xót xa nhìn số dư tài khoản, chỉ còn 54,616,650 điểm Phản phái.

Đúng lúc này, tiếng nói đau thương phẫn nộ của Nhất Kiếm truyền vào: "Tần huynh, lò thần kiếm kia của tôi..." "Á..." Nhất Kiếm chưa kịp nói xong, Tần Phong đã hét thảm một tiếng. "Hỏng rồi, chủ công xảy ra chuyện rồi!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn lập tức la to, xông vào phòng cõng Tần Phong đang mặt mày tái mét ra ngoài.

Chẳng thèm chào Nhất Kiếm lấy một câu, họ cõng Tần Phong chạy mất dạng như một làn khói.

Động tác liền mạch, không một chút khựng lại! "A di đà phật, bần tăng ngộ rồi!" Tam Lộng đại sư chắp tay niệm Phật, âm thầm quay người đi về phía kho báu của Danh Kiếm sơn trang... "Ách..." Hạ Nhân và Chu Hân đứng ngây ra tại chỗ, cảm thấy mình lạc quẻ hoàn toàn với cái đám này. "Thằng cha này không lẽ lại đang giả vờ?!" Nhất Kiếm cũng ngơ ngác, cảm thấy mọi chuyện quá trùng hợp.

Gã không mở miệng thì Tần Phong không sao, gã vừa mở miệng là hắn lăn ra ngay.

Là khinh Danh Kiếm sơn trang không còn Chuẩn Đế nên định quỵt nợ, hay là luyện thần khí bị tổn thương nguyên khí thật?

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang dội, mặt đất rung chuyển dữ dội. "Không xong, là kho báu!" Nhất Kiếm biến sắc, vội vàng lao về phía kho báu.

Giờ sơn trang không còn Chuẩn Đế, mất cả bộ sưu tập kiếm, nếu mất nốt kho báu tích cóp mấy đời thì đúng là tàn đời thật.

Chỉ tiếc là lúc này, Danh Kiếm sơn trang chẳng ai ngăn nổi Tam Lộng đại sư đi "hóa duyên". "A di đà phật!" Tam Lộng nhìn đám thi thể dưới đất, chắp tay: "Đa tạ các vị thí chủ, bần tăng hóa duyên đã đủ, Phật tổ sẽ phù hộ các vị." Nói xong, thân hình lão biến mất tại chỗ. "Chết tiệt!" Nhất Kiếm cầm ma kiếm chạy đến, chỉ thấy một đất xác chết. "Chuyện gì thế này?!" Thất Đại Kiếm Nô không đuổi kịp Diệp Thần quay lại, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng rụng rời. "Hết rồi, Danh Kiếm sơn trang tiêu rồi!" Nhất Kiếm thẫn thờ nhìn xung quanh, khắp nơi là đổ nát.

Cha mất, kiếm bị trộm, kho báu bị cướp, phân đà bị hủy, đệ tử thương vong vô số.

Chỉ trong một đêm, từ đỉnh cao rơi xuống vực thẳm. "Thiếu chủ, ngài phải phấn chấn lên!" Thất Đại Kiếm Nô vội vàng an ủi.

Chỉ cần còn ma kiếm và Nhất Kiếm ở đây, họ vẫn còn hy vọng đông sơn tái khởi. "Hy vọng?!" Nhất Kiếm tự giễu.

Sơn trang có được ngày hôm nay là nhờ nỗ lực của bao nhiêu thế hệ, chứ không phải tự nhiên mà có.

Muốn dựa vào một mình gã để vực dậy, đúng là khó hơn lên trời.

Thất Đại Kiếm Nô nhắc nhở: "Thiếu chủ, chúng ta chưa trắng tay đâu, chúng ta còn lò thần kiếm kia." "Lò thần kiếm!" Nhất Kiếm như thấy tia sáng trong tuyệt vọng, bằng mọi giá phải bắt Tần Phong trả lại lò thần kiếm đó. "May mà chạy nhanh!" Tần Phong quay đầu thấy không ai đuổi theo, vội đổi một viên Căn Cơ Đan để trấn an tinh thần.

Nếu không phải vừa rồi hắn phản ứng nhanh, khéo lại bị người ta đem đạo đức ra mà chì chiết rồi.

Chương 458

"Ách..." Mộc Tú và Tề Tu Viễn cạn lời.

Họ nhận ra Tần Phong cũng có đạo đức đấy, nhưng mà không nhiều lắm! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 3 triệu điểm Phản phái, đổi thành công một viên Sinh Tử Cảnh Căn Cơ Đan!" Một viên đan dược vào bụng, căn cơ lập mã vững chắc!

Cùng với việc đột phá lên Sinh Tử cảnh lục trọng, Thời Gian Đại Đạo cũng lần đầu tiên đột phá.

Từ "người đàn ông 3 giây" ban đầu, giờ hắn đã biến thành "người đàn ông 4 giây". "Chờ chúng tôi với!" Hữu Dung và Thái tử phi cũng đuổi kịp, hai người đứng cạnh nhau tạo nên sự tương phản rõ rệt.

Thái tử phi đúng là kiểu "màn hình phẳng" chính hiệu! "Quả cầu này cảm giác có thể đặt cược được!" Ánh mắt Tần Phong tràn đầy năng lượng tích cực, chẳng lo sẽ thua sạch sành sanh. "Tên đại ma vương này lại nhìn mình rồi!" Tim nhỏ của Hữu Dung đập loạn xạ, không hiểu sao Tần Phong nhìn mình lạ thế, không lẽ lại là kịch bản: "Tôi, tiểu y tiên tuyệt mỹ, bị ép giúp đại ma vương cao lãnh tu hành"? "Đinh đông, phát hiện ký chủ dung túng đàn em giết người phóng hỏa, nhận được 10 nghìn điểm Phản phái!" "Ai dung túng đàn em hả!" Tần Phong lập tức không vui, thấy hệ thống đúng là nói bậy nói bạ. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư mặt mày hớn hở quay lại, hiển nhiên là vụ "hóa duyên" lần này cực kỳ mỹ mãn. "Lão lừa trọc này ngộ đạo nhanh thật!" Mộc Tú nhìn Tam Lộng một cái là biết lão vừa đi làm gì. "Tên thầy bói này nhìn bần tăng làm gì?!" Tam Lộng cảnh giác, sợ lại bị lừa tham gia vụ làm ăn nào nữa.

Đúng lúc này, hư không gợn sóng, một bóng đen xuất hiện trước mặt Tần Phong.

Chính là Thanh Thiên – người nhận truyền thừa Hắc Sát Diêm La, sau khi thu phục Diệp Long đã bị hắn đánh vào Tiên Nô Pháp Ấn. "Chủ nhân!" Thanh Thiên quỳ xuống hành lễ: "Chúng tôi đã phát hiện tung tích của Diệp Thần, hắn đang bị một nhóm người truy sát vì trọng thương, hiện tại đang định đến Vũ Lăng thánh địa." "Tính thời gian thì Lan bảo bảo cũng sắp ra khỏi động thiên phúc địa rồi." Tần Phong lẩm bẩm.

Chỉ còn hai năm nữa là tiên nhân thượng giới giáng lâm, thời gian cho Diệp Thần "trình diễn" không còn nhiều, mình phải đi giúp hắn một tay mới được. "Sắp về Vũ Lăng thánh địa rồi!" Tề Tu Viễn lập tức phấn khích, cuối cùng cũng được về gặp vợ. "Được rồi!" Tần Phong gật đầu đồng ý về Vũ Lăng thánh địa, đi xa một năm hắn cũng hơi nhớ vợ của lão Tề.

Tin tức Tần Phong rời đi nhanh chóng lan rộng, gây ra một chấn động lớn. "Đùa à, Tần Phong cứ thế nghênh ngang rời đi sao?!" "Lục Đạo Đế Quân nghiêm cấm Tần Phong rời khỏi Thúy Trúc Phong, vậy mà hắn không những rời đi, còn ra khỏi Âm Nguyệt hoàng triều, rõ ràng là chẳng coi Đế quân ra gì!" "Tần Phong dù sao cũng là người sắp chết rồi, còn quan tâm gì đến mệnh lệnh của Đế quân nữa?" "Ngươi ngốc à?

Người sắp chết mà luyện được một hơi năm kiện Thần khí?!" "Ngươi thì biết cái gì, điều đó càng chứng minh Tần Phong không còn thuốc chữa!

Hắn muốn để lại chút gì đó trước khi chết nên mới liều mạng luyện khí như vậy." "Đáng tiếc, cưỡng ép luyện năm kiện Thần khí khiến vết thương thêm nặng, vị Thiên kiêu này chắc chẳng còn sống được bao lâu nữa." "Hắn đi Vũ Lăng thánh địa chắc là để tìm nơi yên tĩnh mà ra đi." Dưới sự dẫn dắt của đội ngũ "thủy quân", tin đồn Tần Phong sắp hy sinh lan khắp Hoang Cổ. "Tần Phong sắp chết rồi!" Các thiên kiêu khác nghe tin liền không còn e dè gì nữa, lũ lượt xuất thế.

Có người học Tần Phong quyết chiến đỉnh Tử Cấm, có người học Tần Phong xông pha sa trường, có người học Tần Phong cầm kiếm đi khắp thiên hạ, cũng có người học theo phong thái kiêu hùng của hắn.

Trong phút chốc, khắp nơi tranh chấp, chiến tranh nổ ra liên miên.

Trong khi đó, kẻ đầu sỏ Tần Phong đang nằm phơi nắng trên boong tàu Thần Phong, có Thái tử phi dịu dàng hầu hạ không rời nửa bước. "Đúng là hôn quân!" Hữu Dung đứng bên cạnh đảo mắt khinh bỉ, nhanh chóng tọng một quả nho vào mồm. "Công tử!" Thái tử phi hơi lo lắng: "Vũ Lăng thánh địa là một trong ba đại thánh địa Hoang Cổ, không phải thiên kiêu thì không được vào, thiếp thân tư chất bình thường liệu có ổn không?!" "Yên tâm!" Tần Phong nắm lấy tay nhỏ của nàng, tự tin nói: "Ta là đại đệ tử thủ tịch của Vũ Lăng thánh địa, không chỉ uy tín cao mà còn rất được mọi người tôn kính..." Lời chưa dứt, từng tiếng la hoảng hốt đã vang lên, cảm giác như quân giặc vào làng. "Không xong rồi, là thuyền Thần Phong của Tần Phong!" "Ai có vợ thì giấu cho kỹ vào, đừng có đem ra khoe, tên gian tặc Tần Phong về rồi!" "Bọn đàn ông mau trốn đi, ra ngoài nhớ bảo vệ lấy 'gốc rễ' của mình, tên ác tặc Tần Phong về rồi!" "Mau bật hộ tông đại trận lên, tên nghịch tặc bị sét đánh Tần Phong lại về rồi..." Người còn chưa tới, địch đã lo sốt vó.

Cả Vũ Lăng thánh địa loạn thành một đoàn, cảnh tượng lần đầu Tần Phong tới vẫn còn mới nguyên trong mắt họ.

Một đám nam đệ tử vì hắn mà mất đi "tuệ căn", sét đánh liên tục vào thánh địa suốt một tháng trời.

Nếu không nhờ Vũ Lăng thánh chủ kịp thời tống khứ hắn đi, dùng

Luân Hồi đại trận để hắn ngủ hơn một năm, chắc Vũ Lăng thánh địa đã bị xóa sổ rồi. "Đúng là đại ma vương!" Hữu Dung khâm phục không thôi.

Người chưa lộ mặt, chưa xưng tên mà đã khiến một trong ba đại thánh địa loạn lên thế này, khắp Hoang Cổ chắc chẳng tìm được người thứ hai. "Đại ca đúng là đại ca, nhắc đến tên là biến sắc, thần tăng hay quỷ dữ cũng phải ghét!" Thiên Quân, Vạn Mã đầy mặt sùng bái, nhận ra con đường phía trước của mình còn dài lắm. "Ách, công tử quả nhiên không lừa người!" Thái tử phi cười ngượng ngùng, cũng bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc.

Uy tín và tôn kính thì nàng chưa thấy đâu, nhưng nhìn cái biểu cảm như thấy quỷ kia thì chắc là việc nàng vào đây sẽ không ai dám phản đối. "Tất nhiên rồi!" Tần Phong chẳng thấy ngại chút nào, chỉ để người khác ngại thay mình.

Đúng lúc đó, bảy bóng dáng thướt tha xuất hiện trên tàu Thần Phong, là bảy cô nàng xinh đẹp trong trang phục cổ phong.

Chỉ trong vài giây, Tần Phong đã rung động bảy lần, và cũng đã phân chia xong xuôi trong đầu: Cho em trai của ca ca hắn một cô, cho con trai cả của bố hắn một cô, cho con trai cả của mẹ hắn một cô, cho cháu đích tôn của ông nội hắn một cô, cho cháu đích tôn của bà nội hắn một cô, cho cháu ngoại cả của bà ngoại hắn một cô, còn hắn chỉ giữ lại một cô là đủ rồi. (Tất cả đều là hắn) "Là Vũ Lăng Thất Miêu!" Tề Tu Viễn nhận ra ngay.

Vì khi Tần Phong vào Luân Hồi đại trận, ông ta cùng Mộc Tú và Lục Mạn Mạn đều ở lại Vũ Lăng thánh địa nên khá quen thuộc.

Họ là bảy nữ đệ tử của Vũ Lăng thánh chủ.

Không rõ là thánh chủ thích mèo hay thành lập giáo phái mèo nào đó mà đặt tên cho họ lần lượt là: Tây Thời, Ngọc Tiêu, Kim Ti, Cái

Tuyết, Tầm Mai, Mặc Ngọc, Thiền Nô.

Giang hồ gọi họ là Thất Miêu. "Họ chính là Thất Miêu sao?!" Tần Phong cũng nghe danh nhưng chưa gặp bao giờ.

Lần trước khi bị Vũ Lăng thánh chủ trùm bao tải mang về, chắc họ đang bế quan.

Nhưng có thể khẳng định, họ là do bà ngoại nuôi lớn, chẳng thân với bà nội chút nào (ý nói vòng một khiêm tốn). "Ngươi là tiểu sư đệ sao?!" Thất Miêu tò mò vây quanh Tần Phong.

Chương 459

Họ đã nghe kể về một vị tiểu sư đệ nghịch ngợm, mới xuất đạo ba năm đã làm chấn động Hoang Cổ, khiến các trưởng lão nghiến răng nghiến lợi.

Thậm chí họ cũng bị ép dừng bế quan để làm công cụ chịu lôi hộ hắn. "Oa, cơ bụng của tiểu sư đệ cứng thật nha!" Không giống những người khác coi Tần Phong như quỷ, Thất Miêu nhìn Tần Phong trên xe lăn đầy phấn khích, đẩy Thái tử phi sang một bên rồi bắt đầu sờ soạng khắp người hắn. "Lũ nữ lưu manh này!!" Tần Phong muốn khóc mà không có nước mắt.

Vốn định đi trêu ghẹo các chị xinh đẹp, ai ngờ họ còn hăng hái hơn cả hắn. "U u, thỏ ta ngủ ngon quá!" Tiểu Bạch chui ra từ lòng Tần Phong, vểnh mông vươn vai.

Không ngoài dự kiến, nó lại dùng sức mạnh thôn phệ của mầm cây đại đạo, hút Tam Muội Thần Hỏa vào người, dung hợp cùng hai loại lửa cũ. "Con thỏ nhỏ đáng yêu quá!" Thất Miêu lập tức đổi mục tiêu, hào hứng nhìn Tiểu Bạch. "Mẹ thỏ ơi!" Tiểu Bạch bị dọa giật mình, lại chui tọt vào lòng Tần Phong.

Nhưng họ rõ ràng không định tha cho nó, bắt đầu ra tay cởi áo Tần Phong để tìm thỏ.

Đúng lúc đó, một giọng nữ ảo mộng từ trong núi truyền tới: "Đưa Tần Phong qua đây!" "Là sư phụ!" Thất Miêu giật mình, đồng loạt quay đầu nhìn về phía núi.

Sư phụ cái gì!

Rõ ràng là nữ phú bà số một Vũ Lăng, là tình yêu mà hắn hằng mong đợi!

Tần Phong thầm lẩm bẩm, điều khiển thuyền Thần Phong bay vào núi tìm kiếm "tình yêu".

Chẳng mấy chốc, Tần Phong đã gặp Vũ Lăng thánh chủ.

Giữa non xanh nước biếc, có một con suối nhỏ chảy qua, một cây đại thụ mọc nghiêng trên suối, Vũ Lăng thánh chủ đang ngồi trên cây, đôi chân trần khẽ nghịch nước. "Đây đâu phải nghịch nước, rõ ràng là nghịch trái tim ta!" Tần Phong lẩm bẩm, thừa nhận mình lại rung động rồi. "Ngươi bị thương thật sao?!" Vũ Lăng thánh chủ vẫn đeo lụa mỏng che mặt, nghi hoặc nhìn Tần Phong.

Tuy Tần Phong ngụy trang rất giỏi, nhưng khoảnh khắc thấy nàng, nhịp thở của hắn vẫn gấp gáp hơn, khiến nàng nhạy cảm nhận ra hắn vẫn còn rất sung sức, chẳng giống người suy nhược chút nào. "Tất nhiên, khụ khụ!" Tần Phong lập tức ho sặc sụa, còn đẩy Hữu Dung ra để đưa bệnh án giả. "Chuyện này..." Hữu Dung run rẩy trước khí trường của Vũ Lăng thánh chủ, nhưng đành đâm lao phải theo lao: "Tần Phong vì cứu Lâm Tam mà đỡ một đòn của Chuẩn Đế, vết thương ngoài da đã lành, nhưng lại tổn thương bản nguyên..." "Tổn thương bản nguyên?!" Vũ Lăng thánh chủ hơi nhíu mày, từ từ bay tới định tự mình kiểm tra. "Hỏng rồi!" Tim Hữu Dung nhảy lên tận cổ họng, điên cuồng nghĩ cách đối phó.

Việc làm bệnh án giả với Tần Phong thì không sao, nhưng với nàng thì đó là vấn đề đạo đức nghề nghiệp, chưa nói đến việc sau này còn ai tin nàng không, chắc chắn sư phụ biết sẽ đánh chết nàng mất. "Haiz..." Tần Phong thấy không né được, đành cưỡng ép nghịch chuyển vận công.

Hiện tại Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết của hắn đã đột phá tầng thứ bảy, tuy chưa thể đạt tới mức nhỏ máu hồi sinh, nhưng dùng để giả vờ tổn thương bản nguyên thì không vấn đề gì. "Khụ khụ!!"

Tần Phong đột nhiên ho dữ dội, mặt mày càng thêm tái nhợt. "Cái này..." Vũ Lăng thánh chủ đến bên cạnh, càng kiểm tra càng thấy kinh hãi.

Nàng nhận ra Nguyên đan trong đan điền của Tần Phong đã ảm đạm không chút ánh sáng, trên đó còn chằng chịt vết nứt, như một cái cây khô không còn sức sống. "Tiểu sư đệ tội nghiệp quá!" Thất Miêu xót xa không thôi, bản năng làm mẹ trỗi dậy mạnh mẽ. "Đúng là trời cao đố kỵ anh tài!" Ánh mắt Vũ Lăng thánh chủ tràn đầy tiếc nuối, thật sự không muốn chấp nhận sự thật này.

Vị thiên kiêu mạnh nhất lịch sử Hoang Cổ, còn chưa kịp trưởng thành đã sắp lụi tàn.

Sớm biết chuyến đi quyết chiến này nguy hiểm như vậy, nàng chắc chắn sẽ không cho hắn đi. "Chẳng có gì đáng tiếc cả!" Tần Phong nói một cách nhẹ tênh, như thể đã sớm nhìn thấu hồng trần. "Cần cái gì cứ việc nói!" Vũ Lăng thánh chủ quay sang nhìn Hữu Dung, hiển nhiên vẫn muốn thử cứu vãn Tần Phong thêm lần nữa. "Hả?!" Đầu óc Hữu Dung đầy dấu hỏi chấm, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. "Thánh chủ tỷ tỷ!" Tiểu Bạch lập tức nhập vai, nước mắt lưng tròng nói giọng sữa: "Nguyện vọng duy nhất của chủ nhân thỏ là được gối đầu lên đùi thánh chủ tỷ tỷ ngủ một giấc, tỷ có thể đáp ứng người không, thỏ không muốn người phải ra đi trong tiếc nuối." Tôi không có!

Tôi không bảo thế!

Đừng có nói bậy!

Tần Phong trong lòng lập tức phủ nhận liên hồi, đúng là con thỏ này đang vu oan giá họa cho hắn mà...

Đúng là hảo gia hỏa!!

Lại dám đem Vũ Lăng thánh chủ ra làm cái chân giò để ngủ!?

Nhóm Thất Miêu liên tục ném tới những ánh mắt bội phục, phát hiện vị tiểu sư đệ này đúng là có gan.

Những sinh vật giống đực khác đối mặt với Vũ Lăng thánh chủ tối đa cũng chỉ dám huyễn tưởng một chút, vậy mà hắn cư nhiên dám nói thẳng ra trước mặt bà ấy, gọi hắn là người đàn ông có chủng nhất Hoang Cổ cũng không quá lời. "Con thỏ này cũng quá chuyên nghiệp rồi đi!?" Thiên Quân, Vạn Mã trong lòng cảm thấy cực kỳ không cam tâm.

Đã khổ luyện ở nhà những hai năm rưỡi, vậy mà cuối cùng vẫn không bằng một con thỏ. "Cái đồ nhỏ mọn này, thật đúng là biết mưu cầu phúc lợi cho chủ nhân ngươi nha!" Vũ Lăng thánh chủ không hề tức giận, chỉ che miệng khẽ cười một tiếng, còn đưa tay nhéo nhéo lỗ tai Tiểu Bạch, sau đó không đồng ý cũng không từ chối, xoay người phiêu nhiên rời đi. "Đừng đi mà!" Tiểu Bạch vội vàng gào to lên, biểu thị giá cả vẫn còn có thể thương lượng. "Thực ra chúng ta có thể thay thế sư phụ!" Nhóm Thất Miêu tỷ tỷ lập tức tự cáo phấn dũng, biểu thị nguyện ý thỏa mãn hết thảy nguyện vọng của tiểu sư đệ. "Thay thế!?" Hữu Dung cũng không nỡ vạch trần bọn họ, rõ ràng là đang thèm thuồng thân xác của đại ma vương. "Các người không được!!" Tiểu Bạch liên tục liếc mắt khinh thường nhóm Thất Miêu, nó chỉ muốn đem Tần Phong bán cho vị đệ nhất phú bà Vũ Lăng kia thôi.

Chương 460

Lúc này —— trên một ngọn núi cách đó không xa.

Có hai đạo thân ảnh đang chú thị nhóm người Tần Phong, bọn họ chính là Đại trưởng lão Vũ Lăng thánh địa và một trong Tây Tú - Thiên Tú. "Quá tuệ dễ gãy nha!" Đại trưởng lão không nhịn được thở dài nói: "Ai có thể nghĩ tới kẻ khuấy động phong vân, đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, yêu nghiệt khủng khiếp nhất lịch sử Hoang Cổ, cuối cùng vẫn không thể trưởng thành nổi." "Đại trưởng lão, ngài phải giúp con nha!" Trên mặt Thiên Tú đầy vẻ cấp bách, lo lắng Tần Phong cứ thế mà vẫn lạc.

Không phải hắn quan tâm gì Tần Phong, mà là tuệ căn của hắn bị lực lượng hủy diệt từ Trùng Đồng của Tần Phong làm bị thương, trừ phi Tần Phong sử dụng sinh cơ chi lực ở mắt trái, nếu không căn bản không có khả năng khôi phục. "E là không có hy vọng đâu!" Đại trưởng lão liếc nhìn xuống dưới nói: "Hiện tại trạng thái của Tần Phong ngươi cũng thấy rồi đó, đến đường còn đi không nổi, nói gì đến chuyện khai mở Trùng Đồng trị liệu cho ngươi, ngươi cứ nỗ lực tu luyện đột phá Đế cấp đi, chắc là có hy vọng nhục thân trọng chú." "Đột phá Đế cấp!?" Thiên Tú suýt chút nữa phun ra ngụm máu già, biểu thị ngài cũng đề cao con quá rồi.

Hoang Cổ mỗi năm có hàng chục tỷ người tiến vào giới tu luyện, vậy mà mấy vạn năm qua người thành tựu vị trí Đại Đế cũng chỉ lèo tèo vài người, hắn không cho rằng cái xác suất này sẽ rơi trúng đầu mình. "Ngươi có thể có chí khí một chút không!" Đại trưởng lão hận sắt không thành thép nói: "Ngươi là người mà lão Thánh chủ coi trọng, người ta Thần Tú cùng là Tây Tú với ngươi, sớm đã đột phá tới Đế cấp rồi." "Con không so với loại yêu nghiệt!" Thiên Tú lại nhỏ giọng lẩm bẩm: "Vả lại cứ cho là hắn đột phá Đế cấp thì đã sao, lần trước đồ đệ Lâm Tam bị người ta vây công, hai thầy trò bọn họ chẳng phải vẫn bị đánh cho ôm đầu chạy thục mạng đó sao." "Ngươi..." Đại trưởng lão suýt chút nữa tức chết.

Người ta Thần Tú tính kỹ ra cũng chỉ mới xuất đạo ngàn năm, bị loại cường giả Đế cấp lão bài như Đại Việt Tiên Đế dẫn binh truy sát thì chẳng phải là chuyện bình thường sao!?

Cái thằng này chẳng bao giờ chịu so với người có năng lực, chỉ biết so với cái tên thần côn trói gà không chặt như Mộc Tú thôi.

Rất nhanh —— tin tức về việc Tần Phong sắp chết đã lan truyền khắp Vũ Lăng thánh địa. "Không phải chứ?

Tần Phong thực sự hết cứu rồi sao!?" "Thánh chủ đích thân tra xét, còn có thể giả sao!?" "Nhân cuồng tất hữu họa, thiên cuồng tất hữu vũ, Tần Phong có kiếp này cũng là tự mình chuốc lấy!" "Dũng mãnh xông vào bí cảnh Côn Luân, uy áp thiên kiêu Hoang Cổ, một kiếm trấn vạn ma, đơn thương độc mã quyết chiến đỉnh Tử Cấm, chuyện nào mà chẳng phải là điên cuồng dạo chơi bên bờ vực cái chết." "Cũng đúng, đi đêm lắm có ngày gặp ma thôi!" "Cho dù hiện tại Tần Phong có vẫn lạc, cũng sẽ lưu danh thanh sử, là sự nuối tiếc trong lòng hậu thế." "Mười lăm tuổi xuất đạo, mười tám tuổi vẫn lạc, như một ngôi sao băng lướt qua, nhưng lại để lại một nét vẽ đậm màu cho lịch sử, nhân sinh có được thành tựu như vậy, đời này không còn gì hối tiếc!" "..." Mọi người sau khi nghe tin Tần Phong sắp chết, không còn vẻ hoảng hốt như trước nữa.

Bọn họ không tin một Tần Phong đã đặt một chân vào cửa tử lại còn đủ năng lực bò dậy luyện chế Thần khí, triệu hồi lôi kiếp tới phách bọn họ.

Lúc này —— Tần Phong đúng là không có năng lực đi luyện chế

Thần khí.

Bởi vì trước đó để lừa gạt Vũ Lăng thánh chủ, hắn đã cưỡng ép chấn nát Nguyên đan của mình, cần một ngày trời mới có thể hoàn toàn khôi phục, hiện tại mới chỉ khôi phục tới trạng thái 99,9%. "Vẫn chưa khôi phục sao!?" Tần Phong đối với chuyện này rất không hài lòng, cảm thấy thời gian vẫn còn quá dài.

Xem ra phải tranh thủ thời gian, mở vạn bội ngộ tính quang hoàn để lĩnh ngộ tầng thứ tám của Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết thôi. "Cái tên này thật sự là người sao!?" Hữu Dung cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Chuyện đứt tay đứt chân ăn thiên tài địa bảo để khôi phục thì nàng đã thấy, nhưng Nguyên đan vỡ nát mà còn có thể tự chữa lành thì đúng là tâm phục khẩu phục.

Thật sự không dám tưởng tượng khi Tần Phong thần công đại thành, trên thế giới này còn có ai giết nổi hắn không!?

Không có ý định giải thích với Hữu Dung, Tần Phong ngồi xe lăn đi tới khoang thuyền.

Chỉ thấy bên trong kim quang lấp lánh, vô số đạo phù văn phi vũ trên không trung, Mộc Tú đang cầm Thái Ất Cửu Cung Bát Quái bàn, thôi diễn vị trí cụ thể kho báu của tiền triều. "Mộc Tú tiền bối, sao rồi!?" Tần Phong đi tới bên cạnh Mộc Tú, hỏi thăm kết quả diễn toán như thế nào.

Từ khi hắn giao Thái Ất Cửu Cung Bát Quái bàn vào tay Mộc Tú, ông ta đã bắt đầu phế tẩm vong thực thôi diễn chỗ giấu kho báu tiền triều, chỉ là liên tục nhiều ngày trôi qua vẫn chưa ra kết quả. "Khó!" Sắc mặt Mộc Tú ngưng trọng nói: "Cho dù không dính nhân quả, có một tấm bản đồ và Thái Ất Cửu Cung Bát Quái bàn, nhưng muốn trực tiếp thôi diễn kho báu tiền triều cũng vô cùng khó khăn, có lẽ cần bế quan thôi diễn hai năm mới được." "Được rồi!" Tần Phong gật đầu đồng ý, biểu thị không cần vội.

Hiện tại đã có một tấm tàng bảo đồ rơi vào tay hắn, cho dù Diệp Thần có tìm đủ những tấm còn lại cũng không tìm thấy vị trí cụ thể, hắn có thừa thời gian để từ từ thôi diễn. "Chủ công yên tâm, thuộc hạ nhất định có thể tính ra!" Mộc Tú thần tình vô cùng nghiêm túc gật đầu.

Ông ta có một dự cảm mãnh liệt, ngày mà kho báu tiền triều được thôi diễn ra, chính là lúc ông ta nhìn thấu thiên cơ đột phá Đế cấp, thành tựu vị trí Đại Đế.

Ầm ầm!!

Giữa hư không đột nhiên vang lên một đạo lôi minh điếc tai, linh khí giữa thiên địa bắt đầu điên cuồng hội tụ về phía Vũ Lăng thánh địa. "Chuyện gì vậy!?" Tần Phong tò mò quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy linh khí thiên địa đang hội tụ về phía một sơn cốc, chính là con Chu Tước năm đó mượn Nam Minh Ly Hỏa của hắn, trải qua gần ba năm dục hỏa trọng sinh, nó đã tới thời khắc mấu chốt. "Chu Tước sắp xuất quan rồi!!" Cả Vũ Lăng thánh địa lập tức sôi sục, chúng đệ tử nhao nhao hướng về phía sơn cốc mà đi.

Chỉ thấy trong sơn cốc đất đai phì nhiêu, tài nguyên phong phú, khe suối trước sơn cốc vẫn trong vắt, thủy ôn ổn định, khí hậu ôn hòa, rừng rậm cỏ thủy sinh tươi tốt, là thiên đường khoái lạc của loài chim, là nơi cư trú hạnh phúc và mái ấm ấm áp.

Thế nhưng khung cảnh ưu mỹ kia lại ẩn tàng hung hiểm.

Từ sau khi Chu Tước dục hỏa trọng sinh, cả sơn cốc đã tràn đầy nguy hiểm, lần trước có đệ tử lén dẫn theo đệ đệ đi vào, kết quả chỉ vài phút đã đầu váng mắt hoa, sùi bọt mép.

Nếu không phải phát hiện kịp thời, chắc chắn là không chạy thoát khỏi việc mất mạng...

Rất nhanh —— xung quanh sơn cốc đã vây kín người.

Vũ Lăng thánh chủ cùng các vị trưởng lão và cao tầng cũng lần lượt hiện thân, tất cả đều căng thẳng nhìn về phía một quả trứng trắng khổng lồ trong sơn cốc.

Tuy rằng Nam Minh Ly Hỏa có thể giúp Chu Tước dục hỏa trọng sinh, thực lực tăng thêm một tầng, nhưng rủi ro đi kèm cũng tăng lên gấp bội, một khi thất bại chính là cái giá của sinh mạng.

Ầm ầm!!

Trên không trung sơn cốc đột nhiên điện chớp lôi đình, vang lên tiếng sấm điếc tai. "Cái này cũng phải độ lôi kiếp sao!?" Tần Phong tò mò ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện lão Thiên Đạo này quản cũng rộng thật.

Chít!!

Một tiếng chim hót chói tai vang vọng thiên địa, quả trứng trắng khổng lồ bốc lên một luồng hỏa diễm trắng muốt, hóa thành một con Chu Tước trắng bay vút lên trời.

Ầm ầm!!

Những tia sét cuồn cuộn hóa thành lôi long lao xuống, va chạm kịch liệt với Chu Tước hỏa diễm trắng, năng lượng khủng khiếp cũng theo đó nhanh chóng tán ra xung quanh. "Lão đại, cẩn thận!!" Thiên Quân, Vạn Mã quanh thân hiện lên kim quang, dùng thân thể chắn trước mặt Tần Phong.

Chỉ thấy trên người bọn họ được bao phủ bởi một lớp áo giáp uy vũ bá khí, một người cầm chiến kích, một người cầm cự chùy, chính là bốn món Thần khí còn lại mà Tần Phong luyện chế.

Ngoài việc tăng cường khả năng phòng ngự, nó còn giúp đại phúc độ tăng cường chiến lực của hai người.

Chương 461

Cho dù tu vi hiện tại của bọn họ chỉ có Nguyên Đan cửu trọng, nhưng nhờ có hai kiện Thần khí gia trì, đối mặt với cao thủ Phiêu Diểu cảnh cũng có thể toàn thân nhi thối. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Bốn món Thần khí này đưa cho bọn họ thật sự là quá lãng phí, nếu đưa cho bần tăng thì dưới Đại Đế dám xưng vô địch, trên Đại Đế thì một đổi một." "À, đúng, đúng, đúng!" Tề Tu Viễn rất lấy lệ đáp lại một câu, rồi dắt tay Lục Mạn Mạn bắt đầu phát cẩu lương.

Ầm ầm!!

Hai bên lại một lần nữa va chạm, ngươi tới ta đi không ai nhường ai.

Chỉ là Chu Tước rõ ràng đã có chút kiệt sức, việc chống lại lôi kiếp bắt đầu trở nên lực bất tòng tâm. "Không xong!!" Sắc mặt Vũ Lăng thánh chủ không khỏi biến đổi, chuẩn bị ra tay giúp Chu Tước chống đỡ lôi kiếp. "Thánh chủ, không được!!" Đại trưởng lão vội vàng ngăn cản: "Chu Tước muốn thoát thai hoán cốt thì bắt buộc phải tự mình trải qua thiên lôi rèn thể, chúng ta ra tay không phải cứu nó, mà ngược lại sẽ hại nó không thể lột xác." "Đạo lý bản tôn đều hiểu, nhưng..." Trong mắt Vũ Lăng thánh chủ đầy vẻ lo âu, vô cùng lo lắng Chu Tước cứ thế vẫn lạc.

Ầm ầm!!

Bầu trời lại một lần nữa hạ xuống một đạo lôi kiếp, đánh tan con Chu Tước hỏa diễm trắng.

Chít!!

Chu Tước phát ra một tiếng kêu bi thảm, dường như đã tuyên bố thất bại từ sớm. "Thất bại rồi sao!?" Đệ tử xung quanh sơn cốc thần tình vô cùng sa sút, quay đầu không nỡ nhìn cảnh Chu Tước hồn phi phách tán. "Thế này là biến thành Chu Tước nướng rồi sao!?" Tần Phong nhìn quả trứng trắng khổng lồ trong sơn cốc, suy nghĩ một lát rồi búng tay bắn ra một luồng hỏa diễm màu vàng. "Cái đó là..." Nhóm cao tầng như Vũ Lăng thánh chủ sắc mặt đại biến, cảm nhận được một luồng năng lượng kinh tâm động phách từ bên trên.

Khác với hai loại thần hỏa mà Tần Phong dung hợp hai năm rưỡi trước, uy lực của ngọn lửa này không còn có thể dùng từ khủng bố để hình dung nữa, một khi bùng phát chắc chắn sẽ nộ diễm phần thiên, thiêu rụi cả Hoang Cổ. "Chẳng lẽ..." Vũ Lăng thánh chủ và những người khác mở to mắt kinh ngạc, trong đầu nảy ra một ý niệm khó tin.

Trừ phi Tần Phong đã dung hợp loại thần hỏa thứ ba, họ thật sự không nghĩ ra lai lịch của ngọn lửa này.

Chỉ riêng việc dung hợp hai loại thần hỏa đã là tiền cổ vô nhân rồi, hắn dung hợp ba loại thì nghịch thiên tới mức nào đây!? "Đáng tiếc..." Sau cơn chấn kinh là một hồi thở dài.

Cho dù Tần Phong có nghịch thiên thế nào, cũng không địch nổi mệnh số thiên đạo.

Chít!!

Chu Tước đột nhiên phát ra một tiếng kêu cao vút, khiến hư không một trận rung động kịch liệt.

Tuy rằng Tam Muội Thần Hỏa chuyên khắc yêu tộc, nhưng vì ngọn lửa dục hỏa trọng sinh của nó đến từ Tần Phong, nên cùng tông cùng nguồn với ngọn lửa màu vàng kia.

Ngay khoảnh khắc trứng Chu Tước tiếp xúc với ngọn lửa, chẳng những không bị thuộc tính Tam Muội Thần Hỏa khắc chế, mà ngược lại còn triệt để kích nổ năng lượng trong cơ thể, giống như được tiêm vào một luồng năng lượng hoàn toàn mới.

Chỉ thấy một luồng hỏa diễm màu vàng hóa thành Chu Tước, dang rộng đôi cánh bay vút lên trời đâm sầm vào lôi kiếp. "Lại sống lại rồi!!" Đệ tử xung quanh mừng rỡ reo hò, cổ vũ cho con Chu Tước vừa hồi máu sống lại.

Đồng thời, mọi người kinh hãi nhìn về phía Tần Phong, dù cho vị đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ này huy hoàng không còn, vẫn cứ là một truyền kỳ trong dòng sông lịch sử Hoang Cổ. "Đáng tiếc thật!" Tần Phong có chút hối hận vì lo chuyện bao đồng, suýt chút nữa là có thể ăn Chu Tước nướng rồi.

Hiện tại hắn chỉ có thể kỳ vọng con tiểu Chu Tước này hiểu quy tắc giang hồ, là đực thì phải có tinh thần làm trâu làm ngựa báo ân, là cái thì phải có tinh thần hóa hình sau đó lấy thân báo đáp.

Ầm ầm!!

Cả hai lại một lần nữa va chạm kịch liệt, tiếng nổ vang tận mây xanh.

Chỉ thấy lôi vân trên bầu trời bắt đầu tiêu tán, ánh mặt trời lại chiếu vào sơn cốc, quả trứng trắng khổng lồ kia phát ra tiếng rắc, nứt ra.

Dưới ánh mắt căng thẳng của các đệ tử, chỉ nghe một tiếng "phanh", một cái chân gà thò ra... "Con Chu Tước này không hiểu quy tắc giang hồ rồi!" Tần Phong lập tức không vui.

Người ta là main cứu yêu thú thì toàn biến thành mỹ nữ báo ân, sao đến chỗ hắn lại hoàn toàn không có ý định hóa hình thế này!?

Đây chẳng phải là bắt nạt người hiền lành sao!?

Chít!!

Chu Tước phát ra tiếng minh khiếu cao vút, dang cánh phá vỏ chui ra.

Chỉ thấy một con Chu Tước dục hỏa trọng sinh ra đời, lông vũ toàn thân càng thêm diễm lệ, còn cuộn trào một luồng hỏa diễm màu vàng, dường như có thể phần thiên diệt địa.

Vẫn cao ngạo như hai năm rưỡi trước, nhìn ai cũng chẳng thèm để vào mắt, chỉ khi thấy Tần Phong mới ra vẻ lấy lòng dùng cái đầu nhỏ cọ cọ. "May mà Tần Phong không còn sống được bao lâu!" Vũ Lăng thánh chủ cảm thấy tiếc nuối, nhưng trong lòng cũng có chút may mắn.

Với những gì bà biết về Tần Phong, nếu hắn không bị thương, chắc chắn sẽ tìm mọi cách dụ dỗ Chu Tước đi mất.

Nhưng may là hiện tại hắn trọng thương, không cần lo Chu Tước bị hắn bắt cóc nữa. "Chít!!" Chu Tước đột nhiên ngửa đầu kêu cao một tiếng, vỗ cánh cõng Tần Phong bay vút lên trời. "Các ngươi nhìn kìa, Chu Tước cư nhiên cho Tần Phong cưỡi!!" Các đệ tử xung quanh lập tức không bình tĩnh nổi.

Chu Tước của Vũ Lăng thánh địa nổi danh là tính cách cao ngạo, ngay cả Vũ Lăng thánh chủ muốn cưỡi cũng phải ký đủ loại điều ước không bình đẳng.

Vậy mà hôm nay nó lại chủ động cho Tần Phong cưỡi, thật khiến người ta không thể tin nổi. "Wow, nhanh quá!" Chu Tước cõng Tần Phong phi nước đại trên không trung, trong chớp mắt đã xuất hiện ở nơi cách xa vạn dặm.

Tuy rằng Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ bảy của hắn đã đủ nhanh, đạt tới tốc độ một độn vạn dặm, nhưng so với thần thú Chu Tước thì đúng là múa rìu qua mắt thợ. "Tọa kỵ tốt nha!" Tần Phong lập tức nảy ra ý đồ với Chu Tước, vốn hắn cũng muốn có một con tọa kỵ phong cách chính kinh một chút.

Chương 462

Ngay lúc này —— phía dưới truyền đến một trận đánh nhau kịch liệt, còn kèm theo tiếng thở dốc của nữ tử. "Hửm!?" Tần Phong tò mò cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy trên sườn núi có một môn phái, hai bên đại môn lần lượt viết: Thông thiên địa giao dung hòa hợp, Ngộ chúng sinh ly hợp bi hoan. "Cái này nhìn qua là thấy một danh môn chính phái rồi!" Tần Phong nghiêm túc nhìn vào tên môn phái, trên đó hách nhiên viết ba chữ lớn Hợp Hoan Tông... "Quả nhiên là một danh môn chính phái!" Tần Phong chẳng lạ lẫm gì với Hợp Hoan Tông.

Không chỉ từng nợ nhân tình ở bí cảnh Côn Luân, mà lúc quyết chiến đỉnh Tử Cấm bọn họ còn phái người tới trợ uy cho hắn.

Lúc này —— bên trong Hợp Hoan Tông, chiến đấu vẫn đang tiếp diễn.

Chỉ thấy một đám đầu trọc cầm đại đao xông vào Hợp Hoan Tông, bọn họ không giống hòa thượng ở Đại Quang Minh tự, trên người chẳng những xăm trổ đầy mình, còn đeo đầu lâu làm trang sức, trông chẳng khác gì đám ma đạo giết người không chớp mắt.

Ngược lại, các tỷ tỷ của Hợp Hoan Tông thì bị đối phương đánh cho liên tục bại thoái, nếu chẳng may lạc đơn bị vây, còn bị đám đầu trọc kéo đi đánh bài ma thuật. "Ma đạo bắt đầu hành động rồi sao!?" Tần Phong nhíu mày lẩm bẩm một tiếng.

Hắn nhớ Nguyệt Thần từng nói với hắn, kể từ sau khi Vạn Ma Chi Chủ chết, ma đạo đã tan rã.

Nhưng điều đó không có nghĩa là ma đạo diệt vong, mà là giống như ba ngàn đạo môn, tự lập môn hộ.

Giờ đây thiên hạ đại loạn, chính là lúc ma đạo hưng thịnh. "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Đám đầu trọc phát ra tiếng cười của nhân vật phản diện, mặt đầy vẻ dâm tà nói: "Tiêu Cửu Nương, Hợp Hoan Tông các ngươi cũng giỏi giả vờ thật đấy, đừng quên các ngươi cũng là một thành viên của ma đạo, ngoan ngoãn đầu hàng phát thệ hiệu trung chủ thượng, nếu không đừng trách chúng ta thải âm bổ dương, hút cạn các ngươi." "Chỉ bằng các ngươi cũng muốn thống nhất ma đạo!" Một nữ tử mặc cung trang lạnh lùng hừ một tiếng, thanh kiếm trong tay không chút lưu tình.

Nữ tử này chính là tông chủ Hợp Hoan Tông, Tiêu Cửu Nương, thiên sinh mị cốt, từ nhỏ đã tu luyện song tu đại pháp của Hợp Hoan Tông, là lô đỉnh tu luyện cực phẩm mà đàn ông khao khát nhất. "Tìm chết!!" Đám đầu trọc tức giận, điên cuồng tấn công Tiêu Cửu Nương. "Đinh đông, phát hiện hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại!!" "Hồng nhan tri kỷ!?" Tần Phong lập tức lên tinh thần, ánh mắt nhìn về phía vị Tiêu Cửu Nương kia.

Hiện tại số Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại mà hắn biết chỉ có hai người, một là thằng em ngu ngốc của hắn, hai là Chiến thần Diệp Thần.

Vậy rốt cuộc nàng là tình nhân của nhị đệ, hay là tình nhân của Diệp Thần!? "Chẳng lẽ nhị đệ ở gần đây!?" Tần Phong tò mò nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng nhị đệ đâu.

Ngược lại phát hiện vị trí của Hợp Hoan Tông chính là con đường tất yếu từ Âm Nguyệt hoàng triều đến Vũ Lăng thánh địa, nghĩa là Tiêu Cửu Nương này xác suất cao là tiểu tình nhân của Diệp Thần. "Thú vị đấy!" Khóe môi Tần Phong khẽ nhếch lên, lấy mặt nạ ra đeo vào.

Hắn tuyệt đối không phải muốn để Diệp Thần đổ vỏ, hắn chỉ muốn khiêu chiến nhược điểm của chính mình thôi. "Chít!" Chu Tước kêu lên đầy khó hiểu, không hiểu sao Tần Phong lại thay đổi hình dạng. "Ngoan ngoãn nghe lời nào!" Tần Phong lấy ngân thương ra, đồng thời cũng lấy ra mấy quả linh quả. "Chít!!" Chu Tước lập tức bị mua chuộc, biểu thị cái gì cũng không biết.

Phanh một tiếng!!

Tiêu Cửu Nương không địch lại đối phương, liên tục lùi lại mấy bước. "Ngoan ngoãn nhận mệnh đi!!" Mấy tên đầu trọc cười dâm tà, lao về phía Tiêu Cửu Nương. "Không xong!!" Sắc mặt Tiêu Cửu Nương bỗng biến đổi, muốn né tránh nhưng đã không kịp nữa rồi.

Ngay lúc Tiêu Cửu Nương cảm thấy tuyệt vọng, một giọng nói đầy chính nghĩa vang lên bên tai: "Buông cô gái đó ra..." Phanh một tiếng!!

Một thân ảnh cao lớn nặng nề đáp đất, tay cầm ngân thương như Chiến thần giáng thế. "Hảo, đẹp trai quá!" Khoảnh khắc Tiêu Cửu Nương nhìn thấy góc nghiêng của Diệp Thần, trái tim nhỏ bé không tự chủ được mà đập nhanh hơn một chút. "Mỹ nữ, nàng rất hợp khẩu vị của Diệp Thần ta!" Tần Phong vô cùng bá đạo ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tiêu Cửu Nương, sau đó dùng lực kéo sát người vào lòng, giống như đại tướng quân bá đạo và cô vợ nhỏ kiều diễm. "Thật, thật cường tráng quá!" Tiêu Cửu Nương cảm nhận được cánh tay cường tráng của Tần Phong, cảm thấy máu mũi sắp không khống chế nổi nữa rồi. "Nữ nhân, nàng chẳng biết gì về sức mạnh thực sự đâu!" Tần Phong cười tà mị nói: "Ta, Diệp Thần chính là Chiến thần Bắc Cương, trên nắm đấm có thể đứng người, trên cánh tay có thể chạy ngựa, người ác lời ít, chuyên trị kẻ xấu." "Chiến thần Bắc Cương!!" Toàn trường lập tức kinh hô lên, nhao nhao nhìn về phía Tần Phong đang ngụy trang.

Nói về đại tin tức nào để lại ấn tượng sâu sắc nhất Hoang Cổ gần đây, chắc chắn không ai khác ngoài việc Chiến thần Bắc Cương Diệp Thần trở về.

Không chỉ một mình diệt sạch Thánh địa trong lòng kiếm tu Hoang Cổ là Danh Kiếm sơn trang, mà ngay cả cao thủ thứ năm của Âm Nguyệt hoàng triều là Cửu Thiên cũng bị hắn chém giết. "Không sai, ta chính là Chiến thần Bắc Cương, Diệp Thần!" Tần Phong ôm eo nhỏ của Tiêu Cửu Nương mãnh liệt đột tiến, ngân thương trong tay như ngân xà liên tục đâm ra.

Vì lúc này hắn đã lĩnh ngộ Kiếm vực, dưới sự chuyển hóa của Vũ Khí Đại Sư, thương ý đã sớm đạt tới cấp chín, sử dụng ngân thương vô cùng thuận tay.

Thương xuất như long, tiên huyết phi tiên! "Thương ý cấp chín!!" Đồng tử đám đầu trọc co rụt lại, xác định người trước mắt chính là Diệp Thần.

Ngoài vị Chiến thần Bắc Cương dùng thương như thần kia ra, Hoang Cổ chẳng có mấy ai có thể lĩnh ngộ thương ý tới cấp chín. "Hảo, thật lợi hại!!" Tiêu Cửu Nương thở dốc liên tục, cảm nhận được sự dũng mãnh của Tần Phong.

Nàng cảm thấy Tần Phong không phải đang ôm nàng giết chóc trong đám đông, mà là ôm nàng khiêu vũ giữa mưa máu, vậy mà không có lấy một giọt máu nào bắn trúng người bọn họ.

Không mất quá lâu —— đám đầu trọc tấn công Hợp Hoan Tông đều bị Tần Phong giải quyết, một đám tiểu tỷ tỷ nhìn hắn như nhìn con mồi, có người còn không tự chủ được mà liếm môi hồng. "Diệp công tử, cảm ơn ngài!" Tiêu Cửu Nương đỏ mặt dựa vào lòng Tần Phong, cơ thể bắt đầu không tự chủ được mà vặn vẹo.

Nàng tuy là thiên sinh mị cốt, từ nhỏ tu luyện công pháp Hợp Hoan

Tông, nhưng chưa từng có hành động thân mật như vậy với nam tử. "Cảm ơn suông sao?

Ta hiểu rồi!" Tần Phong cười tà mị, cúi đầu hôn xuống.

Chương 463

"Ưm ưm..." Tiêu Cửu Nương dường như mở to mắt đặc hiệu, kinh ngạc đến nỗi não bộ trống rỗng.

Nàng không tài nào ngờ được, vị Chiến thần Bắc Cương này lại bá đạo như thế, vừa gặp mặt đã cưỡng ép ôm nàng không nói, lời chưa nói hết đã động thủ lên miệng rồi.

Đó là nụ hôn đầu của nàng đấy! "Oa, kích thích quá đi!" Các nữ đệ tử Hợp Hoan Tông xung quanh kêu ré lên liên tục.

Dù bọn họ đã quen với những cảnh tượng lớn, cũng không khỏi kích động. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 30 vạn phản phái điểm!!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ giúp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại kéo thù hận, nhận được 50 vạn phản phái điểm!!" "Không hổ là cấp Thần Thoại!" Tần Phong không nhịn được cảm thán một tiếng, nhẹ nhàng đã hốt được 80 vạn. "Ưm ưm..." Tiêu Cửu Nương từ trong cơn chấn kinh tỉnh lại, muốn giãy giụa đẩy Tần Phong ra.

Chỉ là Tần Phong không hề có ý định buông ra, cứ thế kéo dài hơn mười phút, mới ý do vị tẫn mà buông người ra. "Hù hù..." Tiêu Cửu Nương đẩy Tần Phong ra thở hồng hộc, suýt chút nữa đã trở thành vị tông chủ đầu tiên trong lịch sử Hợp Hoan Tông chết vì nghẹt thở. "Nữ nhân, ta rất hài lòng về nàng!" Tần Phong lại một lần nữa kéo Tiêu Cửu Nương vào lòng, vô cùng bá đạo nói: "Trời không còn sớm nữa, giờ chúng ta đi bái đường thành thân luôn đi, đừng để lỡ mất đêm động phòng tối nay." "Tên này có bị dở hơi không thế!" Tiêu Cửu Nương đương trường bị chấn kinh luôn rồi.

Làm gì có ai vừa mới gặp mặt đã ép đối phương thành thân chứ, ta còn chưa biết ngươi dài ngắn thế nào, ngươi cũng chưa biết ta nông sâu ra sao... "Thành thân?

Động phòng!?" Các nữ đệ tử Hợp Hoan Tông kinh ngạc đến ngây người, phát hiện vị Chiến thần Bắc Cương này thật đúng là trực tiếp.

Tuy rằng tông chủ của họ xinh đẹp động lòng người, chỗ cần tròn thì tròn, chỗ cần gầy thì gầy, thường xuyên khiến đàn ông không kìm chế nổi.

Nhưng người ta anh hùng cứu mỹ nhân ít ra cũng phải giả vờ một chút, đằng này hắn ngay cả giả vờ cũng lười, trực tiếp yêu cầu tông chủ nhà mình động phòng với hắn. "Xin hãy tha thứ cho sự vô lễ của ta!" Tần Phong lại bá đạo ôm lấy, thâm tình khoản khoản nói: "Thực sự là vì nàng quá mê người, khoảnh khắc nhìn thấy nàng, ta đã biết kiếp này ta không thể thiếu nàng, nàng nói ta bá đạo cũng được, nói ta có bệnh cũng xong, tóm lại nàng chỉ có thể thuộc về ta." "Ngài..." Khuôn mặt nhỏ của Tiêu Cửu Nương lập tức ửng hồng, trong lòng hô lên chịu không nổi rồi.

Anh hùng cứu mỹ nhân vốn đã làm nữ nhi xiêu lòng, lại thêm màn tỏ tình bá đạo thế này, khiến nàng thực sự không tìm được lý do từ chối.

Quan trọng nhất là, đối phương là Chiến thần Bắc Cương.

Sau sự kiện với đám đầu trọc kia, nàng hiểu ra muốn tồn tại trong loạn thế, chỉ có thể nương tựa vào cường giả.

Trước đây nàng muốn mượn nhân tình của Tần Phong để tạo quan hệ tốt, khi hắn quyết chiến đỉnh Tử Cấm còn phái cao thủ tông môn tới trợ trận.

Nhưng tính toán kỹ thế nào cũng không ngờ tới, Tần Phong lại cứ thế rút lui khỏi võ đài tranh bá.

Nhưng may mà vị Chiến thần Bắc Cương này lai lịch cũng không nhỏ, hiện tại còn thay thế Tần Phong trở thành đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, nàng nhất định phải nắm thật chắc mới được.

Có nữ đệ tử thấy được sự thẹn thùng của tông chủ, vội vàng tiến lên nói: "Chiến thần đại nhân, tông chủ nhà chúng ta vẫn còn là gái hoàng hoa, ngài trực tiếp như vậy ai mà chịu nổi, vả lại thành thân là chuyện đại sự cả đời, ngài cũng phải để chúng ta chuẩn bị một chút chứ!?" "Chuẩn bị!?" Tần Phong hoàn toàn không nể mặt nói: "Thực ra ta không phải kiểu đàn ông truyền thống đâu, lên thuyền trước mua vé sau ta cũng có thể chấp nhận được." "Khụ khụ..." Tiêu Cửu Nương suýt chút nữa bị nước bọt làm cho sặc chết, càng lúc càng thấy vị Chiến thần này chẳng phải người chính kinh gì.

Tuy rằng Hợp Hoan Tông bọn họ về phương diện kia khá cởi mở, nhưng tuyệt đối không đến mức lộ liễu thế này đâu nhé. "Cửu Nương nàng yên tâm!" Tần Phong lại thâm tình khoản khoản nói: "Ta, Diệp Thần là Chiến thần Bắc Cương đường đường chính chính, dù có đổi họ thành Tần, cũng không phải loại cầm thú nhấc quần lên là không nhận nợ đâu." "Cửu Nương tự nhiên tin tưởng Chiến thần, chỉ là chuyện liên quan đến thanh danh nữ nhi, hy vọng Chiến thần có thể hiểu cho!" Tiêu Cửu Nương đỏ bừng mặt cúi đầu, cơ thể cũng giãy giụa kháng cự.

Tuy nàng có ấn tượng đầu tiên về Diệp Thần khá tốt, nhưng thái độ của đối phương lại khiến nàng không tài nào thích nổi, luôn cảm thấy đối phương không tôn trọng nàng.

Đặc biệt là nàng xuất thân từ Hợp Hoan Tông, nhạy cảm hơn bất cứ ai.

Nàng có thể không quan tâm lời ra tiếng vào của người ngoài, nhưng lại đặc biệt để ý đến sự tôn trọng của người bạn đời tương lai. "Được rồi!" Tần Phong thấy đối phương thà chết không khuất phục, bèn buông người ra rồi bắt đầu lừa gạt: "Không giấu gì Cửu Nương, ta lần này rời khỏi yếu tắc Bắc Cương là để quyên góp quân phí." "Quân phí!?" Tiêu Cửu Nương và những người khác nhìn nhau, có chút không hiểu ý gì.

Tần Phong chắp tay nhìn hoàng hôn, đầy bi thương nói: "Thế nhân chỉ biết mười vạn nam nhi yếu tắc Bắc Cương của ta hùng mạnh thiên hạ, nhưng không biết yếu tắc Bắc Cương không có vật tư, không có hậu viện, để thủ hộ Hoang Cổ, không để bi kịch của tiền triều lặp lại, chúng ta chỉ có thể dùng mạng sống hết lần này đến lần khác đẩy lui sinh vật dị giới, giờ đây sắp không trụ nổi nữa rồi, chỉ có thể ra ngoài cầu viện." "Diệp công tử!" Các nữ đệ tử Hợp Hoan Tông ai nấy đều cảm động.

Như thấy được cảnh tượng các chiến sĩ Bắc Cương chống lại sinh vật dị giới đầy bi tráng.

Tần Phong lại một lần nữa nắm tay Tiêu Cửu Nương, thâm tình khoản khoản nói: "Cửu Nương, không phải Diệp Thần ta không tôn trọng nàng, ta sợ không đợi được đến ngày cưới nàng, nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, chúng ta lấy thiên địa làm chứng kết thành phu thê có được không!?" "Khụ khụ!!" Các nữ đệ tử Hợp Hoan Tông ho sặc sụa, suýt nữa sặc chết.

Cứ ngỡ vị Diệp Chiến thần này là anh hùng xả thân vì nghĩa, ai dè vòng vo tam quốc một hồi vẫn quay lại chuyện muốn lên thuyền trước bổ vé sau. "Diệp công tử, xin ngài hãy tôn trọng Cửu Nương!" Tiêu Cửu Nương cố nén xúc động muốn đánh người, hít sâu một hơi nói: "Dù Cửu Nương xuất thân ma đạo, nhưng cũng hiểu mười vạn tướng sĩ yếu tắc Bắc Cương không dễ dàng gì, nguyện đem bảo vật trong bảo khố ra dùng làm quân phí." "Đinh đông, chúc mừng ký chủ mạo danh Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, lừa gạt tiền tài của hồng nhan tri kỷ, nhận được 50 vạn phản phái điểm!" "Cái này..." Sắc mặt Tần Phong vô cùng đặc sắc.

Vốn định mượn danh Chiến thần để lừa tài, lừa sắc, lừa tình, ai ngờ cái quan trọng nhất là sắc lại không lừa được.

Đây không phải là bắt nạt phản phái, bắt nạt người hiền lành sao?! "Công tử, đừng từ chối!" Tiêu Cửu Nương thấy Tần Phong lộ vẻ khó xử, tưởng hắn không muốn nhận, liền vội vàng nói: "Nay ngài đã nguyện cưới Cửu Nương làm vợ, thì Cửu Nương và Hợp Hoan Tông chính là người của yếu tắc Bắc Cương." "Cửu Nương!!" Tần Phong như bị cảm động đến phát khóc, ôm chầm lấy Tiêu Cửu Nương vào lòng. "Diệp, Diệp công tử!" Gương mặt nhỏ nhắn của Tiêu Cửu Nương hiện lên một vệt hồng nhuận, cảm nhận được bàn tay của Tần Phong bắt đầu không thành thật.

Nhưng nghĩ tới đối phương đã đồng ý cưới mình, chỉ cần làm không quá đáng, nàng cũng mặc kệ những hành động nhỏ này. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ mạo danh Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, bắt nạt hồng nhan tri kỷ của hắn, nhận được 10 vạn phản phái điểm!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ mạo danh Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, bắt nạt hồng nhan tri kỷ của hắn, nhận được 10 vạn phản phái điểm!" Một chuỗi tiếng thông báo của hệ thống khiến Tần Phong càng thêm tứ vô kỵ đạn. ...

Tiền tuyến.

Trong trung quân đại trướng.

Lục Đạo Đế Quân sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, vừa nhận được tin Cửu Thiên đã vẫn lạc.

Còn có không ít thế lực bị Diệp Thần tẩy kiếp, có người muốn đuổi theo lý luận thì không ngoại lệ đều bị hắn thịt sạch.

Nhẫn nhịn cái gì chứ, có thể nhịn được sao!?

Thẩm có thể nhịn, trẫm không thể nhịn! "Diệp Thần!!" Trong mắt Lục Đạo Đế Quân đầy hàn ý, mối thù này coi như kết triệt để rồi.

Dẫu ông ta biết rõ chuyện này là do Danh Kiếm sơn trang sai trước, Diệp Thần báo thù diệt môn là hợp tình hợp lý, nhưng cả Hoang Cổ đều biết Danh Kiếm sơn trang là theo ông ta mà lăn lộn.

Nếu ông ta không giúp Danh Kiếm sơn trang báo thù, sau này ai còn dám theo ông ta nữa!?

Chương 464

Giống như lão Vương hàng xóm đột nhiên xông vào nhà bạn, tát con trai bạn một trận trước mặt bạn, là người cha sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Cho dù con trai mình có không ra gì, cũng chẳng đến lượt người ngoài tới động thủ.

Đồng thời, Lục Đạo Đế Quân không hiểu sao trong lòng lại thoáng thấy bất an.

Kể từ khi Đại Việt hoàng triều đơn phương tuyên bố toàn diện khai chiến, ông ta cứ cảm thấy có một bàn tay lớn đang thao túng mọi thứ sau màn.

Ông ta ngay từ đầu đã bị đối phương dắt mũi mà đi...

Trần tổ mưu đồ phản gián, ông ta mất đi hạ nhân của Thiên Nhai Hải Các và Chu Hân; ma tộc đại quân đột kích, bất đắc dĩ phải giao Hắc Kỳ Quân cho Diệp Long thống lĩnh; Chiến thần Diệp Thần đột nhiên trở về, khiến tâm phúc Cửu Thiên quay về xử lý, kết quả chẳng những đắc tội Chiến thần Bắc Cương, Danh Kiếm sơn trang còn triệt để lụi bại.

Còn có Tần gia vốn là chủ lực mạnh nhất của Đại Việt hoàng triều, vậy mà trên chiến trường liên tục thất bại; trái lại Quang Thiên thống lĩnh trăm vạn hoàng gia quân lại dũng mãnh vô địch trên chiến trường. "Chẳng lẽ là ảo giác của bản đế sao!?" Lục Đạo Đế Quân lập tức liên tưởng tới Tần Phong, cảm thấy hắn là kẻ đáng nghi nhất.

Nhưng cho dù Tần Phong có Nguyệt Thần và Lam Ma chống lưng, cũng không thể ở trong tối bày ra một bàn cờ lớn như vậy, tính kế cả toàn bộ Hoang Cổ vào trong đó được.

Có khả năng đó không!?

Rõ ràng là không thể nào... "Đúng là khinh người quá đáng!!" Sau khi Đế sư Vô Đạo nhận được tin Danh Kiếm Sơn Trang bị tiêu diệt, ông ta tức giận đùng đùng đi tới: "Chuyện này liên quan đến thể diện của Âm Nguyệt Hoàng Triều chúng ta, dù có phải khai chiến với pháo đài Bắc Cương cũng không tiếc." "Tán thành!" "Tán thành!" Nguyệt Thần và Lam Ma cũng gật đầu đồng ý, thể hiện thái độ không khoan nhượng đối với hành vi khiêu khích này.

Lục Đạo Đế Quân thấy mọi người đều nói vậy, trầm giọng ra lệnh: "Truyền chỉ xuống, nhắm vào Hạ Nhân, Chu Hân!

Bảo bọn họ bằng mọi giá phải chém chết Diệp Thần!!" "Đế quân!" Đế sư Vô Đạo mở lời: "Hiện tại đã chứng thực Diệp Thần là Chiến Thần thế hệ mới của Bắc Cương, có Chiến Thần Giáp hộ thể, chỉ dựa vào Hạ Nhân và Chu Hân thì e là rất khó chém giết được hắn." "Đế Tú đâu!?" Lục Đạo Đế Quân suy nghĩ một chút rồi nói: "Để Đế Tú đi cùng, có ba vị Chuẩn Đế đỉnh phong ở đó, lượng cho Diệp Thần kia cũng không lật nổi sóng gió gì lớn." "Đế Tú lần này có đi theo quân!" Đế sư Vô Đạo rất đau đầu nói: "Chỉ là không biết Tần Phong đã nói gì với hắn, mà giờ hắn hoàn toàn bị ma ám rồi.

Bất kể ngài tìm hắn bàn việc gì, hắn đều nghĩ là ngài đang đố kỵ hắn." Vừa dứt lời, Đế Tú đã bước vào, vẻ mặt đầy cảnh giác: "Ta vừa nghe thấy có người gọi tên mình, có phải các người đang đố kỵ tài hoa của ta, nên bàn bạc định hắt nước bẩn lên người ta không!?" "A cái này!!" Toàn trường sững sờ, phát hiện Đế Tú quả thực bệnh không hề nhẹ. ...

Ngoài Vô Song thành.

Tần Hạo đang giúp Tạ Thiên trị thương.

Theo việc sử dụng Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính, quanh thân lập tức hiện ra hư ảnh Thất Long Thất Tượng. "Khá lắm tiểu tử, lại ngộ ra thêm Nhất Long Nhất Tượng nữa!" Long Tượng Đại Đế trong lòng không khỏi kinh hãi, bị thiên phú khủng bố của Tần Hạo dọa sợ.

Lão cả đời cũng chỉ ngộ ra được thập tam long tượng chi lực, vậy mà Tần Hạo mười sáu tuổi đã ngộ ra được thất long tượng chi lực, chẳng bao lâu nữa sẽ hoàn toàn vượt qua lão.

Đồng thời, lão cũng không khỏi nhớ tới gã anh trai yêu nghiệt của Tần Hạo, không biết lúc này gã đã biến thái đến mức độ nào rồi. "Hát!!" Tần Hạo đột nhiên quát lớn một tiếng, một chưởng vỗ vào ngực Tạ Thiên. "Phụtt!!" Tạ Thiên hộc ra một ngụm máu tươi, cảm thấy lồng ngực quay cuồng dữ dội.

Nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng theo sự tràn vào của Long Tượng chi lực, Đại Thủ Ấn Kinh vốn hành hạ hắn bấy lâu đang bắt đầu dần bị đánh tan.

Tuy nhiên chiêu này dù sao cũng là do phương trượng Đại Quang Minh tự để lại, với tu vi hiện tại của Tần Hạo để hóa giải vẫn rất tốn sức, chỉ trong chốc lát đã mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc. "Chủ tử, ngài không sao chứ!?" Tạ Thiên chủ động từ bỏ trị liệu, cảm thấy tốt hơn trước rất nhiều.

Tuy không thể một lần hóa giải sạch sẽ Đại Thủ Ấn Kinh, nhưng chỉ cần có hy vọng là tin tốt đối với hắn rồi. "Ta không sao!" Tần Hạo thở hắt ra một hơi: "Hôm nay tới đây thôi, ngày mai tiếp tục." "Vâng!" Tạ Thiên gật đầu, trong lòng bắt đầu trầm tư.

Qua nhiều lần trị liệu, hắn cơ bản có thể xác định công pháp Tần Hạo sử dụng là Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính của Long Tượng Đại Đế.

Mà ở Hoang Cổ hiện tại, người biết công pháp này chỉ có vị nhị công tử phế vật bị đào cốt của Tần gia năm đó... "Không lẽ trùng hợp vậy sao!?" Tạ Thiên cảm thấy cả người không ổn.

Hai anh em nhà hắn đi một vòng lớn, cuối cùng vẫn rơi vào tay đám "lão lục" Tần gia này.

Không lâu sau, Tần Hạo trở về phủ thành chủ Vô Song thành, đụng mặt Giang Vô Song đang hớn hở. "Thiên Lý à!" Giang Vô Song cười híp mắt: "Nhạc phụ đang tìm con khắp nơi đây!" "Tìm con!?" Tần Hạo lập tức cảnh giác.

Từ lần trước bị lừa gạt gả vào Vô Song thành, cậu luôn đề phòng vị nhạc phụ rẻ tiền này, sợ lại mắc mưu. "Đúng thế!" Giang Vô Song lấy ra một cái hộp gấm, nghiêm mặt nói: "Hiện tại con đã là con rể của Giang gia ta, đã cần Huyết Sắc Thiên Cơ Môi này, nhạc phụ tự nhiên sẽ không keo kiệt." "Huyết Sắc Thiên Cơ Môi!!" Tần Hạo cảnh giác nhận lấy hộp gấm, mở ra xác nhận thì mắt lập tức sáng lên. "Tiểu tử, con vẫn còn non lắm!" Giang Vô Song nhìn dáng vẻ Tần Hạo thì biết cậu đã cắn câu.

Trong hộp đúng là Huyết Sắc Thiên Cơ Môi, nhưng đã bị ông ta thêm vào phiên bản cường hóa của "Lợn nái cũng phát điên", đồng dạng Giang Tuyết cũng chuẩn bị một phần kinh hỷ cho cô con gái bảo bối Giang Linh. "Tần Phong này quả là hiểu đàn ông!" Giang Vô Song không nhịn được chậc lưỡi hồi tưởng, khen ngợi sản phẩm không ngớt lời.

Thân chinh trải nghiệm, đánh giá năm sao! "Ắt xì!!" Tần Phong đột nhiên hắt hơi một cái, không biết là cô vợ nhỏ nhà ai đang nhớ mình.

Nhưng giờ không phải lúc nghĩ đến mấy cô vợ nhỏ khác, hắn đang lấy danh nghĩa Diệp Thần viết cho Tiêu Cửu Nương một bức hôn thư, còn lồng ghép Thương ý cửu cấp dưới hình thái Ngân Long Thôn Châu vào trong đó. "Diệp công tử, ngài không sao chứ!?" Trong mắt

Tiêu Cửu Nương ngoài sự quan tâm còn có tình ý nồng nàn không dứt.

Tuy nàng giữ đúng tam tòng tứ đức, không cho người đàn ông trước mắt vượt qua lăng giới cuối cùng, nhưng những thứ rẻ khác đều bị hắn chiếm hết rồi. "Ta không sao!" Tần Phong lắc đầu, lưu luyến nói: "Vốn muốn ở lại bên nàng lâu hơn, nhưng chuyện Bắc Cương thực sự quá gấp, ta cần phải tới thánh địa Vũ Lăng tranh đoạt.

Nàng yên tâm chuẩn bị, chậm thì năm ngày, muộn thì mười ngày ta nhất định sẽ về cưới nàng." "Công tử là người làm đại sự, Cửu Nương chờ ngài!" Tiêu Cửu Nương nhìn hắn với ánh mắt đầy tình ý, giao toàn bộ gia sản cho người mình yêu. "Cửu Nương, đợi ta!" Tần Phong trước khi đi không quên trao một nụ hôn sâu đậm, nhưng tay lại rất thành thật lấy đi nhẫn trữ vật, bên trong chính là bảo vật tích cóp nhiều năm của Hợp Hoan Tông.

Tuy không bằng Đại Quang Minh tự hay Danh Kiếm Sơn Trang, nhưng tuyệt đối cũng là một khối tài sản khổng lồ.

Lúc này, Diệp Thần đang ở gần Hợp Hoan Tông.

Chương 465

Vì cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân đã bị người ta nẫng mất nên hắn không dừng lại ở đó. "Chuyện gì thế này!?" Diệp Thần đang bay cấp tốc thì vô thức nhìn về hướng Hợp Hoan Tông, cứ cảm thấy có thứ gì đó vốn thuộc về mình đã bị cướp mất.

Nhưng nghĩ kỹ lại, đây là lần đầu hắn tới đây. "Mình đang nghĩ gì vậy!" Diệp Thần lắc đầu không nghĩ nữa.

Hiện tại cách thánh địa Vũ Lăng không còn xa, sắp được gặp lại cô gái tỏa sáng trong lòng mình rồi.

Đó là ánh sáng hắn thấy lúc tuyệt vọng, là động lực để hắn phấn đấu, và là niềm tin giúp hắn bao lần thoát chết trong gang tấc. "Vút!!" Một tiếng chim hót chói tai vang lên từ phía sau, không gian cũng truyền tới một trận chấn động kịch liệt. "Thứ gì vậy!?" Diệp Thần giật mình, vô thức quay đầu lại.

Giống như đang lái xe bình dân trên đường thì gặp Ferrari, nghe thấy tiếng động cơ gầm rú quay đầu lại thì đối phương đã vèo một cái lướt qua.

Khi hắn quay lại nhìn lần nữa thì chỉ còn thấy khói thải của đối phương. "Chu Tước!?" Diệp Thần nhíu mày có chút không chắc chắn, chỉ thấy rất giống.

Tuy nhiên khi đối phương lướt qua, hắn thấp thoáng thấy trên lưng nó có một người, một người trông rất giống hắn... "Là ảo giác sao!?" Diệp Thần không khỏi cau mày, nghi ngờ có phải mình nhìn lầm không.

Nhưng ngay sau đó hắn nhớ tới những kẻ truy sát mình, cứ khăng khăng nói hắn xông vào tông môn người ta, cướp kho báu, nhục mạ thê tử họ.

Ban đầu hắn chỉ nghĩ đám người đó vu khống mình, nhưng giờ thấy một người giống mình như đúc, lập tức có cảm giác bị người ta tính kế. "Chẳng lẽ có kẻ mạo danh mình!?" Sắc mặt Diệp Thần lạnh xuống, ánh mắt muốn đâm chết người không giấu nổi.

Vút một tiếng!

Diệp Thần hóa thành một luồng hồng quang, cấp tốc đuổi theo Chu Tước.

Lúc này, Tần Phong cưỡi Chu Tước chạy một mạch đã trở lại thánh địa Vũ Lăng, cũng tháo mặt nạ khôi phục thành Tần Lão Lục cứu khổ cứu nạn. "Vừa nãy là Diệp Thần đúng không!?" Tần Phong không nhịn được quay đầu nhìn lại, dường như đã thấy bóng dáng Diệp Thần.

Nhưng hắn không hề có chút lúng túng khi hàng giả gặp hàng thật, dù Diệp Thần có nghi ngờ hắn là giả thì thế nhân cũng chẳng ai tin đâu.

Một kiếm tu làm sao có thể biết Thương ý cửu cấp, lại còn luyện Ngân Long Thôn Châu của Chiến Thần Bắc Cương tới đại viên mãn!? "Công tử, ngài không sao thì tốt quá rồi!" Thái tử phi vẻ mặt lo lắng chạy tới, sợ Tần Phong ở ngoài gặp nguy hiểm.

Phải biết rằng hiện giờ nàng không còn là Thái tử phi của Đại Việt, cũng không có Hộ Long nhất tộc che chở, chỗ dựa duy nhất chính là người đàn ông trước mặt này. "Hắc hắc!" Hữu Dung không khỏi đảo mắt một cái, nhận thấy vị đại thư khuê các này cứ thích làm quá lên.

Đại ma vương này không đi trêu chọc người khác đã là tích đức hành thiện rồi, vậy mà nàng ta còn lo có người tới tìm đại ma vương gây rắc rối. "Ai nói ta không sao chứ!?" Tần Phong lộ ra nụ cười xấu xa, chuẩn bị leo xuống từ lưng Chu Tước.

Vừa nãy tuy hắn chiếm được nhiều tiện nghi của Tiêu Cửu Nương, nhưng đối phương thủy chung không cho hắn "về đích", giờ Thái tử phi chủ động dâng tận cửa, nhất định phải để nàng hồi tưởng lại những biến hóa của Tần Đại, Tần Mộc, Tần Hạnh, Tần Kiệt mới được. "Công tử!" Thái tử phi đỏ bừng mặt, nhìn một cái là biết ngay ý đồ xấu của Tần Phong.

Ầm ầm ầm!

Một trận tiếng nổ siêu thanh vang lên, cuốn lên một cơn cuồng phong cực mạnh. "Kẻ nào tới đây!?" Đệ tử thánh địa Vũ Lăng đồng loạt ngẩng đầu nhìn, thấy Diệp Thần như Chiến Thần giáng lâm. "Tần Phong!" Trong mắt Diệp Thần lóe lên vẻ bất ngờ, rõ ràng không ngờ người cưỡi Chu Tước lại là Tần Phong. "Sát khí thật mạnh!" Thánh chủ Vũ Lăng và đám cao tầng kinh hãi, cơ bản đã đoán ra thân phận đối phương.

Ngoài vị Chiến Thần Bắc Cương gần đây thay thế Tần Phong làm Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu ra, e là thế gian không còn cao thủ Chuẩn Đế cảnh nào trẻ tuổi như vậy nữa.

Chỉ là họ không ngờ đối phương lại xuất hiện ở thánh địa Vũ Lăng của mình. "Không biết Chiến Thần Bắc Cương tới thánh địa Vũ Lăng có chuyện gì!?" Đại trưởng lão nheo mắt lại.

Là một lão quái vật sống vạn năm, ông có thể cảm nhận rõ ràng Diệp Thần tới đây với ý đồ không tốt. "Tới tìm người, sẵn tiện cầu chứng một vài việc!" Ánh mắt Diệp Thần dán chặt vào Tần Phong, nhưng trong lòng bắt đầu nghi hoặc.

Theo lời những kẻ truy sát hắn, đối phương không chỉ lĩnh ngộ Thương ý cửu cấp mà còn dùng được Ngân Long Thôn Châu.

Nhưng ai cũng biết Tần Phong là kiếm tu!

Thiên phú kiếm đạo của hắn là khoáng cổ thước kim, không thể nào kiêm tu cả Thương ý lên cửu cấp được.

Cho nên giờ hắn cũng không chắc kẻ mạo danh mình có phải Tần Phong hay không.

Nhưng có một điểm hắn có thể xác nhận!

Nếu Tần Phong đúng là kẻ mạo danh hắn, vậy thì hắn chắc chắn không bị thương. "Tìm người?

Cầu chứng!?" Cao tầng Vũ Lăng nhìn nhau, không hiểu Diệp Thần có ý gì.

Vút một tiếng!!

Để chứng thực suy đoán, Diệp Thần dứt khoát vung tay lấy ngân thương ra, thân hình chưa động mà Thương ý đã bốc lên, Thương ý khủng bố dẫn động linh lực thiên địa hội tụ, đâm thẳng về phía Tần Phong. "A di đà phật!!" Tam Lộng đại sư cấp tốc chặn trước mặt Tần Phong, chắp tay bộc phát một luồng Phật quang.

Chương 466

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng khủng bố tràn ngập không gian, Bất Động Minh Vương chân thân lập tức hiện ra, va chạm kịch liệt với Thương ý của Diệp Thần.

Năng lượng bạo phát như cuồng phong quét sạch thánh địa Vũ Lăng. "Kẻ nào dám động đến chủ công, giết!" Ánh mắt Tề Tu Viễn lóe lên hàn quang, buông Lục Mạn Mạn ra rồi rút đại đao.

Ong!

Ong!

Tiếng đao ngân lảnh lót vang lên điên cuồng, đao khí vô tận tuôn ra từ thân đao, chém thẳng về phía Diệp Thần.

Thế trận phô thiên cái địa, vô cùng hoành tráng. "Đao Tuyệt!?" Diệp Thần cau mày, nhanh chóng múa thương đỡ đòn.

Ầm ầm ầm!!

Đao khí sắc lẹm mang theo khí thế không gì cản nổi va chạm mạnh với Thương khí của Diệp Thần, năng lượng nổ tung giữa hai người. "Đây chính là Chiến Thần Bắc Cương!!" Toàn trường kinh hô, bị chiến lực của Diệp Thần dọa sợ.

Phải biết đó là Đao Tuyệt Tề Tu Viễn, người đứng đầu dưới cấp Đại Đế, vậy mà Diệp Thần mới Chuẩn Đế sơ giai đã có thể đấu ngang ngửa, đúng là danh bất hư truyền. "Yêu tăng Tam Lộng, Đao Tuyệt Tề Tu Viễn!" Diệp Thần nhìn chằm chằm hai người trước mặt, não bộ nhanh chóng tính toán cách đánh bại họ. "Chiến Thần Bắc Cương có ý gì đây!?" Giọng điệu Thánh chủ Vũ Lăng vô cùng khó chịu, rõ ràng là nhìn không nổi nữa.

Ngay trước mặt cao tầng thánh địa mà tấn công đệ tử nòng cốt của họ, đây không còn là khiêu khích nữa mà là sỉ nhục trắng trợn. "Diệp Thần ta cả đời hành sự, cần gì phải giải thích với kẻ khác!" Giọng Diệp Thần vẫn kiêu ngạo như cũ, như thể hoàn toàn không để thánh địa Vũ Lăng vào mắt. "Hay, ta chính là thích cái vẻ kiêu ngạo bất tuân này của hắn!" Tần Phong lập tức phấn chấn, lấy bộ ba ăn dưa ra: Xe lăn, Thái tử phi và lê tươi mọng nước! "Nói vậy là ngươi cố tình tới gây chuyện!" Giọng Thánh chủ Vũ Lăng lạnh hẳn xuống, quanh thân tỏa ra hơi thở khủng bố hủy thiên diệt địa.

Ầm ầm ầm!!

Không gian rung chuyển kịch liệt, đại địa cũng chao đảo theo, như thể cả thiên địa đang run rẩy, uy áp Đại Đế quét sạch mọi nơi. "Phú bà, đây mới là phú bà mà thỏ ta cần!!" Tiểu Bạch lập tức kích động.

Nó thầm nghĩ kiểu gì cũng phải bán Tần Phong cho Thánh chủ Vũ Lăng, vừa tự do tài chính vừa ôm được đùi lớn.

Ầm ầm ầm!!

Diệp Thần đối mặt với Thánh chủ Vũ Lăng mà không hề nao núng, Chiến Thần Giáp tức thì bao phủ cơ thể, ngân thương trong tay tuôn ra Thương ý ngút trời, khiến không gian phát ra những tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Nhất thương xuất, song long hiện!

Chiêu này dựa trên Ngân Long Thôn Châu của Long Ngạo Thiên mà lĩnh ngộ ra thần cấp thương quyết đại viên mãn, cũng là thần kỹ riêng biệt giúp hắn trở thành Chiến Thần Bắc Cương. "Hài tử này có suy nghĩ đấy!" Tần Phong hoàn toàn không có ý ngăn cản, còn thầm cổ vũ Diệp Thần.

Chuẩn Đế sơ giai giết mấy tên đỉnh phong thì chẳng có sức ảnh hưởng gì, phải khiêu chiến lão bài Đại Đế như Thánh chủ Vũ Lăng thì mới khiến tiên nhân thượng giới chú ý đến hắn hơn một chút...

Hống!!

Diệp Thần cầm ngân thương quét mạnh, tiếng rồng ngâm vang thấu trời xanh.

Hai con kim long khổng lồ hiện ra, thân hình to lớn che cả bầu trời, quấn quýt lấy nhau lao thẳng về phía Thánh chủ Vũ Lăng với tốc độ cực nhanh. "Mạnh thật!" Tần Phong sững sờ, cảm nhận được sự cường đại của chiêu này.

Bất kể là uy lực, tốc độ hay phạm vi bao phủ, có thể nói là vượt xa Ngân Long Thôn Châu, là đại chiêu đại viên mãn của riêng Diệp Thần.

Để sau này có thể mạo danh Diệp Thần đi bắt nạt vợ người khác tốt hơn, hắn nhìn chằm chằm đại chiêu của Diệp Thần không bỏ sót một chi tiết nào. "Hừ!!" Thánh chủ Vũ Lăng hừ lạnh một tiếng, Hải Linh Ngọc Tiêu từ trong tay áo trượt ra.

Nàng không có ý định nương tay, hơi thở khủng bố quét qua, một cơn đại sóng thần từ hư không hiện ra.

Như thể trận đại hồng thủy ngày tận thế muốn nuốt chửng mọi thứ trên đời.

Ầm ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm dữ dội, tiếng nổ vang rền, năng lượng tản ra bao trùm phạm vi tương đương mấy trăm hòn đảo.

Nếu không có đại trưởng lão và những người khác kịp thời ra tay, thánh địa Vũ Lăng e là đã bị phá hủy trong nháy mắt. "Đây chính là uy thế của Đại Đế!!" Mọi người không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động hồi lâu không dứt.

Trước đây họ không hiểu tại sao phải hạn chế Đại Đế tham chiến, giờ họ đã hiểu Đại Đế khủng bố thế nào, nếu không hạn chế sức mạnh đó thì sinh linh Hoang Cổ sẽ gặp tai họa lớn. "Ai thắng rồi!?" Ánh mắt Tần Phong dán chặt vào hư không.

Nếu Diệp Thần thắng, hắn sẽ dùng bao tải trùm đầu Thánh chủ Vũ Lăng, còn nếu Thánh chủ thắng, hắn sẽ xông lên dẫm cho Diệp Thần mấy cái.

Lúc này, cả hai vẫn đứng đó.

Tuy nhiên Thánh chủ Vũ Lăng vẫn tiên khí phiêu phiêu, thân hình không chút hỗn loạn, ngược lại Diệp Thần thở hắt ra một hơi, vẻ mặt có chút chật vật.

Nhưng đám người bên dưới không ai cười nhạo Diệp Thần, mà lại tiếp tục hít khí lạnh.

Dưới Đại Đế đều là kiến hôi không phải là nói chơi, ngay cả Ngụy Đế trước mặt Đại Đế cũng không có sức phản kháng, vậy mà Diệp Thần với tu vi Chuẩn Đế sơ giai lại có thể cứng rắn chống đỡ một kích của Đại Đế.

Đừng nói là họ chưa từng nghe thấy, ngay cả trong lịch sử Hoang Cổ e là cũng không tìm ra người thứ hai.

Chương 467

Nhất là nhìn dáng vẻ Diệp Thần, rõ ràng vẫn còn sức chiến đấu! "Không hổ là Chiến Thần Bắc Cương!!" Đại trưởng lão và đám người cũng chấn động tâm can, lần đầu thấy một yêu nghiệt khủng bố như vậy.

Hèn chi trước giờ Chiến Thần Bắc Cương đều do cấp Đế đảm nhận, duy nhất Diệp Thần là Chuẩn Đế sơ giai, độ yêu nghiệt của hắn e là chỉ có Tần Phong mới áp chế nổi. "Haizz!!" Đại trưởng lão vừa nghĩ tới Tần Phong liền thở dài.

Thánh chủ của họ bỏ mặc mặt mũi dùng bao tải bắt Tần Phong về, tưởng rằng sẽ ép được hai thánh địa kia không ngóc đầu lên nổi.

Ai ngờ mới xuống núi chưa đầy một năm đã được người ta khênh về, chẳng biết còn cứu vãn được không. "Diệp Thần!" Giọng Thánh chủ Vũ Lăng bình thản: "Người khác sợ danh Chiến Thần Bắc Cương của ngươi, nhưng bản tôn không để pháo đài Bắc Cương vào mắt đâu.

Lần này bản tôn nể ngươi tu hành không dễ mà tha cho, nếu còn dám quấy rối thánh địa Vũ Lăng thì đừng trách bản tôn lấy lớn bắt nạt nhỏ!" "Ta đã nói rồi..." Diệp Thần hoàn toàn không có ý định xuống nước, chiến ý trong mắt càng nồng đậm: "Tới thánh địa Vũ Lăng một là tìm người, hai là cầu chứng một chuyện!" "Láo xược!" Cao tầng Vũ Lăng nổi trận lôi đình, nghe ý hắn là vẫn muốn gây chuyện tiếp. "Không hổ là nam chính sảng văn!" Tần Phong không nhịn được cảm thán một câu, biết Diệp Thần vẫn còn bài tẩy.

Theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, loại main Chiến Thần trở về thường dựa vào hai chiêu để hút fan: một là lấy thực lực tuyệt đối ép những người đàn ông quyền cao chức trọng để tạo sảng điểm, hai là ép những người phụ nữ xinh đẹp để tạo sảng điểm.

Giờ Diệp Thần vẫn dám ngông như vậy chứng tỏ bài tẩy của hắn vượt xa thánh địa Vũ Lăng. "Cầu chứng!?" Đệ tử Tây Chu tò mò nhìn Tần Phong, muốn biết hắn và Diệp Thần có ân oán gì. "Nhìn ta làm gì!" Tần Phong mặt đầy vô tội: "Ta có quen hắn đâu!" Thánh chủ Vũ Lăng nhớ tới mấy trò quái đản của Tần Phong, không nhịn được tò mò hỏi: "Diệp Thần, ngươi muốn cầu chứng chuyện gì!?" Diệp Thần dường như cũng cảm thấy Thánh chủ Vũ Lăng không dễ chọc, không còn cái khí thế "cần gì giải thích" như trước, lạnh lùng nói: "Gần đây có kẻ mạo danh Diệp mỗ ta ở ngoài giết người phóng hỏa, trêu ghẹo vợ người khác, ta nghi ngờ kẻ đó chính là Tần Phong!" "Đậu má, kích thích vậy sao!!" Đệ tử Tây Chu lập tức kinh hô, ánh mắt đổ dồn vào Tần Phong.

Về việc Tần Phong không làm người thì họ đã quá hiểu rõ, cũng nghe đồn hắn là đại kiêu hùng thích vợ người khác, nói Tần Phong giả mạo Diệp Thần cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng ai cũng biết Tần Phong giờ đã phế, nghe có vẻ hơi khiên cưỡng!? "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay: "Chuyện này bần tăng cũng có nghe qua, chỉ là bần tăng muốn hỏi Diệp thí chủ, kẻ mạo danh ngài dùng vũ khí gì?

Sử dụng chiêu thức nào!?" "Cái này..." Diệp Thần nhất thời nghẹn lời, cứng đầu nói: "Theo lời nhiều nhân chứng tại hiện trường, kẻ đó dùng ngân thương, Thương ý đạt tới cửu cấp, sử dụng tuyệt kỹ thành danh Ngân Long Thôn Châu của Chiến Thần đệ nhất Long Ngạo Thiên của Bắc Cương ta!" Vừa dứt lời, cả đám người ồ lên đầy giễu cợt. "Mẹ kiếp đùa gì thế, Thương ý cửu cấp, Ngân Long Thôn Châu!" "Ai mà chẳng biết Tần Phong dùng kiếm!" "Đúng vậy, cả Hoang Cổ ai chả biết Tần Phong là Đệ nhất Kiếm, cũng là Đệ nhất Tiện!" "Chuyện này chỉ cần có chút trí tuệ là không thể tin Tần Phong giả mạo Diệp Thần được!" "Ta thấy hắn đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, muốn đổ vấy cho Tần Phong!" "..." Không chỉ đệ tử Tây Chu châm biếm, mà ngay cả Thánh chủ Vũ Lăng và đám cao tầng cũng mặt mày khó coi, cảm thấy Diệp Thần đơn thuần là tới gây chuyện, ngay cả cái cớ cũng tìm một cách vụng về như vậy.

Thành tựu của Tần Phong trong Kiếm đạo đã là tiền cổ vô nhân rồi, làm sao có thể đồng thời đẩy Thương ý lên tới cửu cấp!?

Huống hồ hắn mới mười chín tuổi, lấy đâu ra nhiều thời gian để kiêm cố như vậy!? "Chủ công nhà mình lợi hại thật!" Tề Tu Viễn nhìn mọi người đồng loạt lắc đầu, trong lòng không khỏi cảm thán.

Hắn vốn tưởng mình đã đủ hiểu Tần Phong, ai dè vẫn đánh giá thấp độ yêu nghiệt và giới hạn của hắn.

Ngay cả khi mọi người biết được chân tướng vụ án, cũng chẳng ai nghi ngờ hắn là thủ phạm. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ vu oan hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn bị mọi người khinh bỉ, nhận được 30 vạn điểm phản diện!" "Thánh chủ tỷ tỷ, ngài phải làm chủ cho con!" Tần Phong lập tức biến thành thiếu niên trà xanh, mặt mày tái nhợt đầy ủy khuất: "Con một mỹ thiếu nam thân yếu tay mềm, đi ba bước thở một hơi, chạm nhẹ là vỡ thế này, làm sao có thể làm những chuyện đó..." "Yên tâm!" Thánh chủ Vũ Lăng hoàn toàn không tin Diệp Thần, nàng chỉ tin đôi mắt của chính mình.

Vết thương của Tần Phong là do nàng đích thân kiểm tra, Nguyên Đan vỡ vụn thành ra thế kia, trừ phi có vật nghịch thiên cứu trị, nếu không căn bản không có khả năng khôi phục, tự nhiên cũng không có chuyện Tần Phong giả mạo Diệp Thần.

Huống hồ đối phương dùng thương, quan trọng gì tới tên dùng kiếm như Tần Phong.

Diệp Thần vẫn không cam lòng, lạnh lùng nói: "Có phải Tần Phong giả mạo ta hay không, cứ thử là biết, nếu hắn giả mạo ta thì chắc chắn là đang giả vờ phế." "Mẹ kiếp, cho mặt mũi mà không lấy à!?" Đại trưởng lão và đám người nổi giận ngay tại chỗ, đã nhịn Diệp Thần lâu lắm rồi.

Tuy những chuyện hắn nói nghe rất giống phong cách của Tần Phong, nhưng ngay cả một bằng chứng thuyết phục cũng không có mà đòi thử, đùa chắc!?

Nếu cái cớ vụng về này mà cũng cho hắn thử, sau này thánh địa Vũ Lăng còn mặt mũi nào lăn lộn ở Hoang Cổ nữa!? "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khơi mào xung đột, khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại bị nhắm vào, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Diệp Thần giegie, rốt cuộc con đã đắc tội gì với ngài mà ngài lại vu khống con như vậy?!" Tần Phong nhìn 50 vạn điểm phản diện vừa cộng vào tài khoản, tiếp tục diễn vai trà xanh ủy khuất: "Bất kể có phải lỗi của con không, con xin được nói lời xin lỗi ngài, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của con, mọi người đừng vì con mà đánh nhau." "Mẹ nó, đây chẳng phải là bắt nạt người hiền lành sao!?" Đệ tử thánh địa Vũ Lăng nhìn không nổi nữa, cảm thấy Diệp Thần đúng là khinh người quá đáng.

Vô duyên vô cớ chạy tới địa bàn người ta động thủ không nói, còn đưa ra mấy bằng chứng nực cười để vu oan Tần Phong, rõ ràng là thấy Tần Phong phế rồi nên cố ý tới sỉ nhục người ta. "A di đà phật, trà ngon!" Tam Lộng đại sư dù tu Phật nhiều năm cũng phải nổi da gà.

Nếu không phải lão tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình gây án của Tần Phong, có khi lão cũng bị gã thiếu niên trà xanh này lừa mất rồi.

Lúc này, Diệp Thần siết chặt ngân thương, mắt nhìn chằm chằm

Tần Phong.

Hiển nhiên hôm nay bất kể là ai tới cũng không thể ngăn hắn tìm kiếm chân tướng.

Đối diện là Thánh chủ Vũ Lăng cùng đám cao tầng mặt mày âm trầm, liên quan tới uy nghiêm của thánh địa, họ tuyệt đối không thỏa hiệp. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiếp tục khích bác, khiến xung đột leo thang, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Ta cũng không muốn đâu, nhưng hệ thống cho nhiều quá!" Tần Phong một lần nữa nhập vai mỹ nam tử yếu ớt: "Đừng đánh nữa, các người đừng đánh nữa mà!" Ầm ầm ầm!!

Ngay khi hai bên sắp lao vào nhau lần nữa, không gian đằng xa đột nhiên rung chuyển.

Một hố đen khổng lồ nứt ra giữa hư không, linh khí thiên địa như trăm sông đổ về biển điên cuồng tràn vào hố đen, một tòa lầu các không trung cũng dần hiện ra. "Động Thiên Phúc Địa kết thúc rồi!" Tần Phong cùng mọi người nhìn theo, thấy một nhóm đệ tử xuất hiện giữa hư không.

Tuy họ đã trải qua ngàn năm tu tiên, tu vi đều bị kẹt ở Nguyên Đan cửu trọng, nhưng trong ánh mắt lại thấu lộ một vẻ thâm thúy, đó là minh chứng cho sự thăng hoa về tư tưởng.

Khác với thế tục truy cầu sức mạnh, những người lánh đời truy cầu sự thăng hoa về tư tưởng.

Một khi tư tưởng được thăng hoa thì tu vi đột phá sẽ là chuyện tự nhiên như nước chảy thành sông.

Ầm ầm ầm!!

Một trận chấn động kịch liệt truyền tới, sự xuất hiện của một nam tử đã áp chế luồng khí tức tại hiện trường.

Người này không ai khác chính là đồ đệ của Thiên Tú, Lâm Uyên - kẻ năm xưa bị Tần Phong trảm mất "tuệ căn".

Cũng nhờ bị Tần Phong trảm mất tuệ căn nên hắn không chỉ ở bên trong tâm không tạp niệm thăng hoa tư tưởng, mà còn được trải nghiệm cảm giác "sống không bằng chết" đầy khoái lạc, nhờ đó thành công đột phá Sinh Tử cảnh. "Tần Phong!!" Lâm Uyên không hề có chút cảm kích nào với Tần Phong, ngược lại chỉ muốn xông tới băm vằn hắn ra.

Ầm ầm ầm!!

Không gian lại rung chuyển dữ dội, một bóng hồng từ hư không dần hiện ra, không khí xung quanh cũng nhanh chóng hạ nhiệt, như thể một luồng hàn lưu đột nhiên ập tới.

Chương 468

Giây tiếp theo, hàn khí ngút trời.

Một nữ tử đình đình ngọc lập mặc tố bào màu bạc nhạt xuất hiện, vóc dáng thon thả dưới sự tôn vinh của mây mù như một đóa tuyết liên nở rộ trên núi thiên sơn, cô độc và lạnh lùng. "Là Vu Lan hạng 19 trên bảng Thiên Tư!?" Ánh mắt mọi người đều bị Vu Lan thu hút, vừa xuất hiện đã áp chế toàn trường. "Lan Lan!!" Diệp Thần lập tức kích động, như thể cả thế giới đều bừng sáng.

Hắn chờ đợi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng chờ được nàng, người là giấc mơ, là tín ngưỡng, là động lực để hắn tiến bước. "Không vui nha!" Tâm trạng Tần Phong lập tức không còn đẹp nữa.

Thấy Diệp Thần sắp đánh nhau với thánh địa Vũ Lăng tới nơi rồi, ai ngờ Vu Lan đột nhiên xuất hiện làm dịu bớt quan hệ.

Tuy nhiên vì nhiều năm không gặp, Vu Lan không nhận ra Diệp Thần.

Vu Lan nhìn quanh một lượt, ánh mắt nhanh chóng khóa chặt vào Tần Phong.

Khóe miệng nàng vô thức nở một nụ cười, như tia nắng giữa mùa đông giá rét, xua tan hàn khí, sưởi ấm cả thiên địa. "Đẹp quá!" Đám sinh vật giống đực nhất thời ngây người, muốn quỳ phục dưới chân nàng.

Dù nàng có cầm roi da quất họ, họ vẫn thấy đó là một loại hạnh phúc. "Làm sao có thể!!" Nụ cười trên mặt Diệp Thần dần biến mất, trong lòng gào thét như một con sóc đất.

Hắn đã tưởng tượng vô số lần cảnh hai người gặp lại, nhưng vạn lần không ngờ Vu Lan lại phớt lờ hắn để nhìn người đàn ông khác, lại còn nở nụ cười như gió xuân như vậy. "Người anh em, ngươi thua ta nhiều quá rồi!" Tần Phong khinh thường liếc Diệp Thần một cái, sau đó nhìn Vu Lan đang bay về phía mình. "Này, sao huynh lại thành ra thế này!?" Vu Lan thấy Tần Phong tuy trong lòng mừng rỡ, mở miệng là hỏi han quan tâm, nhưng vẫn giữ hình tượng băng sơn mỹ nhân xa cách, như thể hai người không quen thân lắm. "Lan bảo bảo, nàng có biết ba năm qua ta đã sống thế nào không!?" Tần Phong khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ của Vu Lan, đầy thâm tình nói: "Một lần thấy nàng, vạn vật đều không bằng, một nỗi tương tư, hai nơi nhàn sầu, thế gian vạn người, khó gặp lại ta, tình yêu giữa chúng ta, chỉ thiếu một cái hứa hẹn thôi!" "Huynh nói linh tinh gì vậy!" Vu Lan thẹn đỏ mặt, tim đập thình thịch chịu không nổi.

Nàng chỉ tới quan tâm Tần Phong một chút, muốn biết tại sao hắn lại ngồi xe lăn, ai ngờ cái đồ xấu xa này lại nói mấy câu sến súa giữa bàn dân thiên hạ như vậy.

Tuy miệng nói không thích, nhưng cơ thể nàng lại rất thành thật mà hưởng thụ.

Lúc này, Diệp Thần như một con dã thú giận dữ, sắp mất đi lý trí.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Tần Phong e là đã bị băm thành thịt vụn từ lâu rồi. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ trêu ghẹo thanh mai trúc mã ngay trước mặt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 30 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ trêu ghẹo Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử Thi trước đám đông, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đậu má, một phát song hưởng!" Tần Phong lập tức phấn chấn, tỏ vẻ rất thích cảm giác này...

Vút!!

Một tiếng xé gió gấp gáp vang lên, khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy Diệp Thần một lần nữa cầm ngân thương đâm tới, thề phải đâm thủng lớp ngụy trang của tên tiện nhân Tần Phong ngay tại chỗ, để Vu Lan biết Tần Phong là kẻ vô sỉ đến mức nào. "Láo xược!!" Hành động này của Diệp Thần đã hoàn toàn chọc giận Vũ Lăng Thánh Chủ, uy áp khủng bố như bài sơn đảo hải ập đến.

Cho dù Diệp Thần là Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, mặc Chiến Thần Giáp có thể chiến Đại Đế, nhưng đối mặt với chiêu này cũng buộc phải chuyển công thành thủ.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp đất trời, năng lượng khủng bố quét qua như một cơn bão. "Phụt!" Lồng ngực Diệp Thần quay cuồng dữ dội, không kìm được phun ra một ngụm máu tươi.

Thế nhưng hắn không hề lùi bước, cứng rắn chống đỡ đòn đánh này. "Đây là loại yêu nghiệt gì vậy!?" Đám đông vây quanh trợn tròn mắt kinh hô, như thể ban ngày ban mặt gặp ma.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin một Chuẩn Đế sơ giai có thể tiếp nhận toàn lực một kích của Đại Đế đỉnh phong mà cái giá phải trả không phải là mạng sống, chỉ là phun một ngụm máu tươi. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khích bác xung đột, khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại bị thương, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Không hổ là Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại!" Tần Phong thật sự yêu chết cái gã Diệp Thần này rồi, cứ tùy tiện là có thể vặt được mấy chục vạn điểm, đây là niềm vui mà Lâm Tam và nhị đệ vĩnh viễn không thể mang lại.

Còn về phần Phương Trường, ai nấy đều sớm quên sạch rồi! "Diệp Thần!?" Sau khi nhìn rõ đối phương, Vu Lan sững sờ tại chỗ.

Ban đầu thấy có kẻ tấn công Tần Phong nàng rất tức giận, ai ngờ quay đầu lại phát hiện đối phương cư nhiên là Diệp Thần, ký ức tuổi thơ của hai người cũng không tự chủ được mà hiện lên trong đầu.

Ngày đó nàng cùng nương thân ra ngoài tu hành, đã nhìn thấy Diệp Thần đang bị Danh Kiếm Sơn Trang tra tấn ép cung, ánh mắt thiếu niên đầy thù hận, tiếng hét không khuất phục đã thu hút sự chú ý của nàng.

Cuối cùng dưới sự nài nỉ của nàng, nương thân đã ra mặt cứu Diệp Thần, đưa hắn về Lam Ma Cung dưỡng thương.

Từ đó thiếu niên Diệp Thần bắt đầu điên cuồng tu luyện không quản ngày đêm, cũng khiến nàng đối với hắn có một loại cảm xúc khó tả, sau đó hai người cùng nhau tu luyện, cùng nhau vui đùa.

Chỉ là nương thân nàng không coi trọng gã nghèo Diệp Thần này, vô tình trục xuất hắn khỏi Lam Ma Cung.

Nàng nhớ ngày Diệp Thần rời đi đã từng nói với nàng, đợi hắn tu luyện đại thành, công thành danh toại sẽ quay về cưới nàng, để nàng trở thành tân nương hạnh phúc nhất thế gian. "Lan Lan, ta đã về rồi!" Diệp Thần thấy Vu Lan nhận ra mình, lập tức cảm thấy vết thương chẳng còn đau đớn gì nữa. "Diệp Thần, thật sự là huynh!" Vu Lan lộ vẻ kinh hỉ, không ngừng đánh giá Diệp Thần từ trên xuống dưới. "Đúng vậy, chính là ta!" Diệp Thần nén chặt kích động trong lòng nói: "Ta đã về rồi, về để thực hiện lời hứa năm xưa, khiến nàng trở thành tân nương hạnh phúc nhất thế gian." "Tân nương!?" Vu Lan theo bản năng nhìn sang Tần Phong, như thể sợ hắn hiểu lầm.

Lời vừa dứt, toàn trường sôi sục. "Vãi chưởng, người Diệp Thần chờ đợi cư nhiên là Vu Lan!!" "Thanh mai trúc mã, trai tài gái sắc, đúng là xứng đôi!" "Nhưng vấn đề là, Tần Phong phải làm sao!?" "Đúng thế, dáng vẻ lúc nãy của Vu Lan ngươi cũng thấy rồi đó, nàng rõ ràng là thích Tần Phong!" "......" Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, muốn xem hắn có biểu cảm gì. "Hóa ra là vậy!" Ánh mắt Tần Phong đột nhiên tối sầm lại: "Diệp Thần giegie, hóa ra huynh vì quan hệ giữa ta và Lan bảo bảo mới vu oan cho ta......" "Vu oan!?" Đầu nhỏ của Vu Lan đầy dấu hỏi chấm, không hiểu Tần Phong có ý gì.

Tần Phong tiếp tục dùng giọng điệu trà xanh nồng nặc: "Diệp Thần giegie, huynh vạn lần đừng nghĩ nhiều, ta và Lan bảo bảo không phải loại quan hệ như huynh nghĩ đâu, chúng ta chỉ là anh em tốt, loại anh em tốt mà ngủ chung một giường cũng không xảy ra chuyện gì ấy!" "Đừng nghĩ nhiều!?" Diệp Thần vốn không định nghĩ nhiều, nhưng nghe xong là bắt đầu suy diễn lung tung ngay lập tức.

Mới nãy còn "vừa thấy nàng, vạn vật đều không bằng", giờ lại nói là anh em tốt, thật sự coi hắn là người thành thật dễ lừa thế sao!?

Chương 469

"Hắn ghen rồi!?" Nhìn Tần Phong đang âm dương quái khí, Vu Lan đột nhiên thấy buồn cười. "Lan bảo bảo, vừa nãy là đùa với nàng thôi!" Tần Phong vớ lấy Hữu Dung đang lén lút ăn lê nhỏ, nghiêm túc nói: "Bây giờ ta chính thức giới thiệu với nàng, đây là vị hôn thê của ta, Hữu Dung cô nương của Dược Thần Cốc, ta sẽ khiến nàng ấy trở thành tân nương hạnh phúc nhất thế giới." "Hả!?" Hữu Dung còn đang ngậm miếng lê trong miệng, não bộ hiện ra bộ ba câu hỏi: Ta là ai?

Đây là đâu?

Ta phải làm gì?

Không phải nói tập này nàng chỉ là nhân vật nền, không có đất diễn sao, sao đột nhiên lại biến thành kịch bản 《Mở đầu: Phu quân đại ma vương cao lãnh từ trên trời rơi xuống》 rồi? "Có thể đừng ấu trĩ như vậy không!?" Vu Lan quá hiểu Tần Phong, căn bản không tin cái miệng thối của hắn.

Thế nhưng giây tiếp theo...... nàng thấy Tần Phong kéo Hữu Dung vào lòng, hôn mạnh một cái lên khuôn mặt nhỏ trắng trẻo của nàng ấy. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ công khai bắt nạt định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Huynh......" Hữu Dung ôm lấy khuôn mặt nhỏ đỏ bừng vì bị hôn, không ngờ đại ma vương này lại dám hôn nàng trước mặt bao nhiêu người. "Á đù!!" Mọi người xem mà ngơ ngác.

Không hiểu một trận quyết đấu nhiệt huyết sao bỗng chốc lại biến thành phim cẩu huyết tình tay năm. "Tần Phong, ta cho ngươi cơ hội tổ chức lại ngôn ngữ!" Sắc mặt Vu Lan lạnh hẳn xuống, một luồng hàn khí từ trong cơ thể tỏa ra.

Ba năm trước khi nàng lạnh nhạt với hắn, hắn một mực khẳng định nàng là vị hôn thê của mình, vậy mà giờ đây khi lòng nàng đã có hắn, hắn lại nói muốn cưới người phụ nữ khác.

Ý gì đây!?

Muốn chơi trò thủy loạn chung khí với nàng sao!?

Không biết Lam Ma Cung của bọn họ chỉ có góa phụ, không có ly dị à?! "Huyền Âm Chi Thể!!" Mọi người không khỏi kinh hô một tiếng, vội vàng lùi lại phía sau.

Tuy lúc này tu vi của Vu Lan bị kẹt ở Nguyên Đan cửu trọng, nhưng sau nghìn năm tu hành ở động thiên phúc địa, nàng đã khai phá Huyền Âm Chi Thể đến cực hạn.

Loại hàn khí này có thể gọi là độ không tuyệt đối, cho dù là Phiêu Miểu cảnh chạm vào cũng không chịu nổi. "Ta muốn cưới nàng ấy!" Tần Phong rất nghiêm túc gật đầu: "Nàng ấy là chân ái của ta, ta có thể trao tất cả của mình cho nàng ấy." "Tất cả của hắn đều cho mình!?" Mắt Hữu Dung sáng rực lên ngay lập tức, cơn giận trong lòng cũng tan biến một cách thần kỳ.

Nàng nhớ có lần Tiểu Bạch khoe khoang với nàng, lén cho nàng xem Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bên trong là một nơi đào nguyên linh khí dồi dào, nuôi dưỡng hàng trăm mẫu thiên tài địa bảo ngàn năm, vạn năm.

Là một tiểu y tiên hiểu y thuật, không có gì cám dỗ hơn thiên tài địa bảo, nàng thèm đến mức sắp chảy nước miếng rồi. "Tướng công!!" Hữu Dung vứt bỏ liêm sỉ, đổi cách xưng hô ngay tại chỗ.

Nghĩ đến hàng trăm mẫu thiên tài địa bảo, đừng nói là bán đứng bản thân, dù có bán luôn sư phụ nàng đi chăng nữa, thì do dự một giây cũng là sự thiếu tôn trọng với số thiên tài địa bảo đó.

Bây giờ ngôn từ thật nhạt nhẽo vô lực, chỉ có hành động mới chứng minh được chân tâm.

Nàng chỉ hận không thể ôm chầm lấy Tần Phong, hôn cho môi hắn sưng vù lên mới thôi...... "Hả!?" Tần Phong hơi ngẩn người, không ngờ Hữu Dung lại hiểu chuyện đến thế. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khích bác quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và thanh mai trúc mã, nhận được 30 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ vứt bỏ Thiên Tuyển Chi Nữ cấp sử thi, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ mua chuộc định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Làm một phát ăn ba!" Tần Phong trong lòng cuồng hỉ, dường như đã tìm thấy mật mã tăng điểm. "Ngươi......" Vu Lan sau nghìn năm, lại một lần nữa bị tức đến đau ngực. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Ngươi cái gì mà ngươi, Hữu Dung mới là chân ái của ta!" Tần Phong tiếp tục điên cuồng thử thách trên bờ vực bị góa vợ, cố gắng bòn rút thêm điểm phản diện từ Vu Lan. "Đúng thế, chúng ta là chân ái!" Hữu Dung đã học được cách trả lời nhanh, lộ ra nụ cười nịnh nọt.

Vì mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo, nàng hận không thể mọc thêm cái đuôi để ngoáy ngoáy sau lưng biểu thị tình yêu to lớn nhất dành cho đại ma vương, à không, dành cho tướng công nàng. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Ừm!" Tần Phong rất hài lòng với sự hiểu chuyện của Hữu Dung, nhưng rất không hài lòng với việc hệ thống nói hươu nói vượn.

Hắn chỉ là đang diễn kịch với Hữu Dung thôi, lừa nàng ấy lúc nào!? "Hức hức......" Thái Tử Phi đứng một bên ủy khuất cúi đầu, biết mình chỉ là một bình hoa di động xinh đẹp.

Lúc này, các đệ tử Tây Chu bắt đầu chỉ trỏ vào mấy người, tiếng bàn tán xôn xao vang lên. "Chuyện gì vậy?

Sao ta xem không hiểu gì hết!?" "Có gì mà không hiểu, đơn giản lắm!" "Đúng vậy, anh ta yêu cô ta, cô ta yêu anh ấy, anh ta không có được cô ta nên vu oan cho anh ấy; anh ấy yêu cô ta, cô ta cũng yêu anh ấy, nhưng anh ấy sắp chết rồi, anh ấy liền tìm cô này để chọc giận cô ta, anh ấy muốn giao cô ta cho anh ta." "Ta hiểu rồi, Diệp Thần thích Vu Lan, nhưng Vu Lan thích Tần Phong, nên Diệp Thần vu oan cho Tần Phong!" "Chính xác, nhưng Tần Phong sắp chết rồi, không nỡ thấy Vu Lan đau lòng, nên mới tìm Hữu Dung cố ý chọc giận Vu Lan, muốn giao Vu Lan cho Diệp Thần chăm sóc." "Bây giờ ta chỉ muốn biết, Tần Phong định giao Đại Việt Thái Tử Phi cho ai chăm sóc!?" "Tình yêu của hai người, nhưng năm người thì quá chật chội!" "Không ngờ Tần Phong không chỉ là đệ nhất tiện chủng Hoang Cổ, mà còn là đệ nhất tình chủng Hoang Cổ!" "......" Tiếng bàn tán lọt vào tai Vu Lan, khiến nàng lập tức khôi phục lý trí.

Cứ ngỡ Tần Phong bị thương ngồi xe lăn sẽ nhanh chóng bình phục, nhưng nghe lời đệ tử Tây Chu thì dường như hắn không còn sống được bao lâu nữa. "Tần Phong, vết thương của ngươi......" Vu Lan rất khẩn trương hỏi han, nàng cũng phát hiện khí tức của Tần Phong vô cùng yếu ớt. "Ta không sao!" Tần Phong đau đớn quay đầu đi, lại tiếp tục giọng trà xanh: "Nàng quan tâm ta như vậy sẽ khiến Diệp Thần giegie nghĩ nhiều đó, sau này chúng ta đừng nói chuyện với nhau nữa." "Ngươi có thể nói chuyện tử tế được không!?" Vu Lan lại một lần nữa tức đến đau ngực, có cảm giác muốn tát cho hắn một phát. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Cái cô này sao cứ dai như đỉa vậy!" Liên quan đến mấy chục mẫu thiên tài địa bảo, Hữu Dung lập tức bùng nổ hỏa lực, dù đối mặt với Vu Lan đang mang kịch bản đại nữ chủ cũng không hề nao núng, ngẩng đầu mắng: "Ngươi không hiểu tiếng người à?

Đã nói rồi, ta mới là chân ái, ngươi chỉ là đợt tập dượt trước khi tướng công ta gặp được chân ái thôi." "Khụ khụ......" Tần Phong suýt bị sặc nước bọt, không ngờ Hữu Dung còn biết diễn hơn cả hắn. "Tướng công huynh gắng gượng nhé, ta đưa huynh về trị liệu ngay!" Hữu Dung vội vàng đẩy Tần Phong đi, vèo một cái đã mất hút.

Lúc này, Diệp Thần không nói gì, chỉ cảm thấy tim đau thắt lại.

Cô gái trong lòng hắn cư nhiên vì Tần Phong mà tức giận, vì vết thương của Tần Phong mà lo lắng, từ đầu đến cuối chẳng thèm nhìn hắn lấy một lần. "Tần Phong!!" Vu Lan lại tức đến đau ngực.

Nàng nhìn qua nhìn lại giữa Tần Phong và Diệp Thần, cuối cùng vẫn chọn chạy theo hướng Tần Phong biến mất. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử đau lòng, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ xiêu lòng, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ xiêu lòng, nhận được một lần cơ hội quay thưởng!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ nẫng tay trên thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 500 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ nẫng tay trên thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được một lần cơ hội quay thưởng phiên bản tăng cường!" "Đây chính là niềm vui nhân đôi sao!?" Tần Phong thấy Vu Lan đuổi theo suốt chặng đường, cảm thấy mình sắp không nhịn được cười mà lộ tẩy mất. "Thỏ ta thấy lúc này mình hơi thừa thãi!" Tiểu Bạch nhìn qua nhìn lại mấy người, quả đoạn chọn cách chuồn lẹ.

Chương 470

"Lan Lan!" Nhìn Vu Lan không chút do dự đuổi theo Tần Phong, nắm đấm của Diệp Thần siết chặt kêu răng rắc. "Đi ngang qua đi ngang qua đừng bỏ lỡ nhé!" Tiểu Bạch nhân lúc không khí còn nóng, lấy ra mấy món đồng nát sắt vụn rao bán: "Di vật của luyện khí đại sư số một Hoang Cổ – Tần Phong đây, không bán cho người giàu, chỉ bán cho người có duyên." "Hả!?" Ánh mắt mọi người lập tức bị thu hút.

Họ không chỉ từng cảm nhận được sự mặt dày của Tần Phong, mà còn tận mắt trải qua một tháng lôi kiếp, đối với thiên phú luyện khí của Tần Phong tự nhiên là hiểu rõ. "Mấy thứ này là cái gì vậy!?" Có người tò mò tiến lên xem xét, toàn là đồng nát sắt vụn.

Đừng nói là dùng làm vũ khí chiến đấu, cảm giác chỉ cần dùng lực nhẹ một cái là vỡ vụn ngay. "Di vật của chủ ngân thỏ ta đấy!" Tiểu Bạch nghiêm túc nói: "Đừng nhìn mấy thứ này cũ nát, nhưng đó đều là chủ ngân thỏ ta cố ý làm vậy để tìm kiếm người có duyên." "Thật hay giả vậy!?" Có người bán tín bán nghi, nhấc một cái lò đồng cũ lên hỏi: "Cái này bao nhiêu linh thạch!?" Tiểu Bạch mở miệng: "200 vạn cực phẩm linh thạch!" "Đắt quá, không chơi nổi!" Đối phương vội vàng đặt cái lò xuống định bỏ đi, không muốn làm kẻ ngốc bị hố. "Đừng đi mà!" Tiểu Bạch vội gọi lại: "Thỏ ta hét giá trên trời, ngươi có thể trả giá dưới đất mà, nếu thực sự thích thì cứ đưa giá đi!" Đối phương thỏ thẻ: "Ta sợ ta đưa giá xong ngươi đánh ta!" Tiểu Bạch nãi thanh nãi khí nói: "Thỏ ta đáng yêu thế này, sao có thể đánh người được, cứ yên tâm mà đưa giá đi." "1 vạn cực phẩm linh thạch!" Đối phương dè dặt báo giá. "Được, chốt đơn, người tiếp theo!" Tiểu Bạch dứt khoát chốt giá, ngậm ngùi kiếm một vạn cực phẩm linh thạch. "Vãi, hớ rồi!" Sắc mặt đối phương lập tức đen thui, quên mất đây là con thỏ do Tần Phong nuôi lớn.

Đồng thời, cũng có người nhìn về phía linh sủng nhà mình.

Linh sủng của Tần Phong tí tuổi đầu đã biết ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình, còn linh sủng nhà mình ngoài ăn thì chỉ có ngủ, bị ăn đập một trận xong vẫn không phục, cứ khăng khăng bảo con thỏ này đang diễn trò.

Lúc này, Tần Phong đã gọi hệ thống ra, chuẩn bị sử dụng hai lần cơ hội quay thưởng......

Một tiếng vù vang lên!

Vòng quay lớn quen thuộc lại xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay động. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ nhận được thể chất thần cấp: Tiên Thiên Kiếm Thể!" Tiên Thiên Kiếm Thể: Thể chất thần cấp, người sở hữu thể chất này có thể giao tiếp với kiếm, là kiếm tu bẩm sinh, bất kể kiếm gì trong tay đều có thể đạt đến cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, cùng với Thiên Kiếm Chi Thể, Linh Kiếm Chi Thể được xưng là ba đại thần thể của kiếm đạo. "Thể chất đặc thù!" Mắt Tần Phong không khỏi sáng lên.

Từ sau khi nhận được Thượng Cổ Trùng Đồng và Thương Thiên Bá Thể, đã lâu lắm rồi hắn không quay được thể chất đặc thù.

Chỉ có điều khiến hắn không hiểu là tại sao lại là thứ liên quan đến kiếm. "Mặc kệ đi, xem hiệu quả trước đã!" Tần Phong nôn nóng gọi hệ thống, muốn thử hiệu quả của Tiên Thiên Kiếm Thể.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm reo khe khẽ truyền ra từ cơ thể Tần Phong, không quá lớn nhưng lại khiến mây gió trong thiên địa biến sắc.

Kiếm động cửu thiên, kinh động hoàn vũ! "Chuyện gì thế!?" Sắc mặt Vu Lan, Hữu Dung và những người khác biến đổi mạnh mẽ, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Lúc này, Diệp Thần vẫn chưa rời đi, cũng đi theo suốt chặng đường.

Vốn định tìm cơ hội lột trần bộ mặt giả dối của Tần Phong, ai ngờ hắn lại tự mình dẫn phát thiên địa dị tượng. "Lan Lan, hắn đang lừa nàng!!" Trong mắt Diệp Thần lóe lên tia sáng, cuối cùng cũng đợi được lúc Tần Phong lộ sơ hở. "Lừa ta!?" Vu Lan hơi nhíu mày, cũng cảm thấy Tần Phong không giống người bị thương.

Đồng thời, nàng cũng nhớ tới trận đấu sinh tử ba năm trước, Tần Phong cũng giả bộ bị thương để lừa lấy nụ hôn đầu của nàng. "Là Tần Phong!!" Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác cũng cảm ứng được kiếm ý ngút trời, đồng loạt nhìn về hướng Tần Phong rời đi. "Phụt!!" Tần Phong đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, dị tượng giữa đất trời lập tức tan biến.

Khác với những lần giả vờ trước, lúc này hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể có hai luồng năng lượng đang va chạm nhau, một luồng đến từ Thương Thiên Bá Thể, luồng kia là Tiên Thiên Kiếm Thể.

Cả hai như nước với lửa, không thể dung hòa, quấy rầy bên trong hắn thành một mớ hỗn độn. "Phen này diễn giả thành thật rồi!" Khóe miệng Tần Phong lộ ra nụ cười khổ, vội vàng hỏi hệ thống chuyện gì đang xảy ra.

Hệ thống trả lời: "Ký chủ đã sở hữu Thương Thiên Bá Thể, không thể tiếp tục tương thích với Tiên Thiên Kiếm Thể, đề nghị ký chủ đổi Thẻ Dung Hợp Thần Thể để dung hợp hai đại thần thể, giá chỉ cần 8000 vạn điểm phản diện!" "8000 vạn, sao ngươi không đi cướp luôn đi!" Tần Phong phun ra thêm một ngụm máu, trong đầu nảy ra ý định bán rẻ cái hệ thống này.

Cho dù hắn có giả mạo Diệp Thần bắt nạt Tiêu Cửu Nương, cộng thêm một loạt thao tác nãy giờ, cũng chỉ tích cóp được 67.646.650 điểm, căn bản không đào đâu ra 8000 vạn điểm phản diện. "Tần Phong, huynh sao rồi!?" Vu Lan lo lắng chạy tới, bắt đầu kiểm tra cơ thể cho hắn.

Cứ ngỡ Tần Phong lại giả vờ như trước, ai ngờ hắn thực sự bị trọng thương.

Không chỉ kinh mạch trong người đứt đoạn, mà Nguyên Đan trong đan điền cũng đầy vết nứt.

Càng có hai luồng năng lượng nước lửa bất dung, không ngừng tàn phá cơ thể hắn. "Sao huynh bị thương nặng như vậy!?" Vu Lan không kìm được kinh hô, cảm giác như đang nằm mơ.

Chàng thiếu niên anh hùng tung hoành chiến trường năm nào, hăng hái khí phách, một người chặn cửa vạn người không qua.

Giờ đây cư nhiên bị thương nặng thế này, chỉ có thể ngồi trên xe lăn mà tiến bước.

Đồng thời, nàng cũng cuối cùng hiểu ra, tại sao tên Tần Phong vốn hay chiếm tiện nghi của nàng, lần này lại tử tế đến vậy.

Hắn không muốn nàng bị liên lụy, muốn nàng quên hắn đi!

Nghĩ đến đây......

Vu Lan quay đầu nhìn Diệp Thần một cái, ánh mắt đầy sự thất vọng.

Tần Phong nghĩ đến việc để nàng sống hạnh phúc, còn Diệp Thần lại chỉ muốn vu oan cho Tần Phong để có được nàng.

Nàng cũng hiểu tại sao nương thân không thích Diệp Thần, ngược lại tích cực gả nàng cho Tần Phong.

Một kẻ nhìn thì chính trực, thực chất tâm địa giả dối!

Chương 471

Một kẻ nhìn thì không đáng tin, nhưng lúc nào cũng nghĩ cho nàng! "Lan Lan, ta không có......" Diệp Thần cuống cuồng muốn giải thích, nhưng Vu Lan căn bản không thèm nghe lời ngụy biện của hắn.

Điều này cũng khiến hắn rơi vào sự tự nghi ngờ, chẳng lẽ hắn thực sự đã oan uổng Tần Phong!? "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa được Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 30 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa dối Thiên Tuyển Chi Nữ cấp sử thi, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đây mà là lừa à!?" Khóe miệng Tần Phong nở nụ cười khổ, cũng không ngờ lại diễn giả thành thật.

Bây giờ năng lượng của hai đại thần thể không thể dung hòa, Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết không ngừng tu bổ thương tổn, thực lực của hắn ngay cả năm phần cũng không phát huy ra được. "Phải mau chóng gom đủ 8000 vạn điểm phản diện mới được!" Tần Phong thầm thở dài, gọi hệ thống tiếp tục quay thưởng.

Vòng quay lớn quen thuộc lại xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay động. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ nhận được thể chất thần cấp: Thiên Nhãn!" Thiên Nhãn: Thể chất thần cấp, con mắt thứ ba mọc ở giữa chân mày, có khả năng quan sát thiên địa, nhìn thấu mê chướng huyễn tượng, phân biệt bản chất sự vật, cũng có thể phóng ra thần quang tấn công đối thủ, còn có thể nhìn thấu lục đạo luân hồi, là khắc tinh của lục đạo luân hồi. "Lại là thể chất đặc thù!?" Tần Phong trong lòng run rẩy, sợ lại bị thương chồng thêm thương.

Nhưng may mà Thiên Nhãn có chỗ lắp đặt, không xung đột với các thể chất khác.

Chỉ thấy Thiên Sư Ấn ở giữa chân mày hắn nứt ra một khe nhỏ, tỏa ra một luồng khí tức huyền bí, nhưng rất nhanh khe hở đã biến mất. "Chuyện gì vậy!?" Hữu Dung thấy biểu cảm mọi người không đúng, tự mình tiến lên kiểm tra cho Tần Phong, nhưng kết quả khiến nàng có chút trở tay không kịp.

Là tiểu y tiên riêng của đại ma vương cao lãnh, nàng tự nhiên biết tên đại ma vương này chuyên gia giả vờ, dù có tự tàn cũng có thể hồi phục cực nhanh, khiến nàng phải viết bệnh án giả để lừa người khác.

Nhưng lần này Tần Phong thực sự bị trọng thương, dù có thần công của nàng cũng không thể chữa khỏi hoàn toàn. "Huynh không rũ bỏ được ta đâu!" Vu Lan đỏ mặt lầm bầm một câu, không quên giơ tay đấm nhẹ Tần Phong một cái.

Bất kể Tần Phong sau này có bình phục được hay không, nàng đều sẵn sàng cùng hắn đối mặt, muốn quăng hắn cho người khác á, nằm mơ đi! "Sao ngươi lại đánh tướng công ta!?" Hữu Dung lập tức căng thẳng, sợ Tần Phong bị đánh hỏng.

Phải biết rằng, Tần Phong hiện giờ vẫn chưa viết di chúc, nếu thực sự bị đánh chết, mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo chẳng phải tiêu tùng sao. "Công tử!!" Thái Tử Phi cũng lo lắng tiến lên, sợ Tần Phong xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. "Cái tên xấu xa này!" Vu Lan nhìn Tần Phong ôm trái ôm phải, trong lòng bỗng dưng bốc hỏa.

Nhưng nghĩ đến việc Tần Phong bị thương nặng như vậy, nàng chỉ có thể nén cơn giận xuống, đợi khi hắn lành bệnh sẽ tính sổ món nợ phong lưu này sau. "Mừng hụt một phen!" Ánh mắt Vũ Lăng Thánh Chủ dần tối lại, cảm xúc thất vọng tràn ngập.

Cứ ngỡ vết thương của Tần Phong là giả, ai ngờ hắn ngay cả ba giây cũng không trụ nổi.

Đồng thời, nàng cũng nhớ tới di nguyện của Tần Phong, đang cân nhắc xem có nên cho hắn gối đầu lên đùi mình ngủ một giấc hay không......

Thời gian thấm thoát trôi qua vài ngày.

Tần Phong thử sử dụng Tiên Thiên Kiếm Thể, nhưng lại bị phản phệ phun ra một ngụm máu. "Tướng công, huynh không sao chứ!?" Hữu Dung vội vàng hỏi han.

Chỉ là ánh mắt nàng nhìn Tần Phong rất lạ, giống như đám sinh viên y khoa nhìn thấy chuột bạch vậy.

Sau vài ngày nghiên cứu, nàng cuối cùng đã tìm ra bệnh của Tần Phong.

Cứ ngỡ là tẩu hỏa nhập ma do tu luyện, ai ngờ cư nhiên là vì hai loại thể chất đặc thù bài xích nhau dẫn đến trọng thương.

Dù y thuật siêu quần, kiến thức rộng rãi, nàng cũng chưa từng thấy ai sở hữu Thương Thiên Bá Thể mà còn có thể sở hữu một trong ba đại kiếm thể là Tiên Thiên Kiếm Thể.

Điều này lập tức kích hoạt bản tính cuồng dược của nàng, hận không thể mổ xẻ đại ma vương này ra xem xét ngay lập tức. "Hừ, chết cũng đáng!" Vu Lan tức giận hừ một tiếng, cảm thấy lồng ngực ẩn ẩn đau nhói.

Sau vài ngày nghe ngóng, nàng cuối cùng cũng nắm rõ đầu đuôi sự việc.

Nàng không ngờ Tần Phong lại xuất quan nhanh như vậy, còn chạy đến đế đô Đại Việt quyết chiến Tử Cấm Chi Điên với Lâm Tam.

Thế nhưng khi biết Tần Phong bị thương là vì Thái Tử Phi Đại Việt, nàng lại chẳng muốn thèm đếm xỉa đến tên xấu xa này nữa. "Khụ khụ!" Tần Phong lập tức ho sặc sụa, dáng vẻ như sắp không trụ được nữa.

Theo kinh nghiệm đọc truyện mười năm, bất kể loại nữ chủ nào cũng mang thuộc tính thánh mẫu, hoàn toàn có thể thông qua việc giả vờ đáng thương để chiếm lòng tin. "Này, huynh không sao chứ!?" Lòng Vu Lan không khỏi thắt lại, cuối cùng vẫn chọn tha thứ. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa được Thiên Tuyển Chi Nữ cấp sử thi, nhận được 5 vạn điểm phản diện!" "Chỉ có 5 vạn!?" Tần Phong rõ ràng không hài lòng, lại bắt đầu giọng trà xanh: "Đây là lần cuối cùng ta gọi nàng là Lan bảo bảo, chúng ta đừng liên lạc nữa, ta không muốn Diệp Thần giegie không vui." "Huynh có thể đừng nhắc đến hắn được không!" Sắc mặt Vu Lan lạnh xuống, liếc nhìn Diệp Thần ở cách đó không xa.

Sau vài ngày tìm hiểu, nàng cũng biết Diệp Thần đã oan uổng Tần Phong thế nào, đừng nói nàng không tin Tần Phong giả mạo Diệp Thần, ngay cả tìm đại một người ở Hoang Cổ ra cũng chẳng ai tin.

Một thiên tài kiếm tu sao có thể dùng thương được!! "Lan Lan, ta thực sự không có......" Diệp Thần vội vàng muốn tiến lên giải thích, nhưng Vu Lan căn bản không cho hắn cơ hội. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khích bác quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và thanh mai trúc mã, nhận được 30 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khích bác quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Nữ cấp sử thi và thanh mai trúc mã, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Lại là niềm vui nhân đôi!" Tần Phong vội lấy sự bi thương để che giấu niềm vui, tiếp tục giọng trà xanh: "Diệp Thần giegie không cố ý đâu, nàng đừng trách huynh ấy nữa, là ta khiến huynh ấy nghĩ nhiều thôi, sau này ta chỉ cần đứng từ xa nhìn nàng hạnh phúc là đủ rồi." "Ngươi câm miệng cho ta!" Diệp Thần phẫn nộ vô cùng, suýt chút nữa mất đi lý trí.

Từ khi gặp Tần Phong, có thể nói là việc nhà chẳng thuận.

Vốn định tiêu diệt Danh Kiếm Sơn Trang, nhưng vì lôi kiếp do

Tần Phong luyện khí chiêu đến mà buộc phải rút lui.

Rồi việc hắn mạo danh Diệp Thần giết người phóng hỏa, đẩy hắn vào tâm điểm của dư luận.

Bây giờ ai cũng nghĩ hắn đang oan uổng Tần Phong, nhưng ngày hôm đó hắn thực sự nhìn thấy người trên lưng Chu Tước giống hệt mình.

Điều khiến hắn phẫn nộ nhất là Tần Phong không ngừng khích bác mối quan hệ giữa hắn và Vu Lan, khiến hắn ngay cả cơ hội giải thích cũng không có. "Diệp Thần giegie, huynh thật đáng sợ!" Tần Phong mặt đầy ủy khuất, tiếp tục trà lý trà khí: "Không giống như ta, chỉ biết đau lòng cho tỷ tỷ!" "Diệp Thần, ta rất thất vọng về huynh!" Ánh mắt Vu Lan đầy sự thất vọng, dường như không còn nhận ra Diệp Thần nữa.

Chương 472

Lúc nhỏ nàng thấy Diệp Thần tu luyện ngày đêm, trong lòng vô cùng khâm phục sự cố chấp đó, cảm thấy nam nhi nên như thế.

Nhưng lớn lên nàng phát hiện con người sẽ thay đổi, Diệp Thần báo thù cho gia đình không sai, nhưng hắn cư nhiên tàn sát bao nhiêu người vô tội ở Danh Kiếm Sơn Trang.

Ngược lại, Tần Phong tuy nhìn như một tên khốn, nhưng chưa bao giờ lạm sát người vô tội.

Trên chiến trường hắn chưa từng giết một thường dân nào, bình thường giết cũng chỉ là những thế lực đối địch.

Thậm chí có những kẻ không biết điều chủ động khiêu khích, việc đầu tiên hắn nghĩ tới cũng không phải lấy mạng người ta, mà là thiến để răn đe.

Khi biết mình không còn sống được bao lâu, việc đầu tiên hắn nghĩ tới là một mình âm thầm chịu đựng, thà tìm Hữu Dung diễn kịch cũng không muốn liên lụy nàng.

So sánh hai người, cao thấp lập phân! "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư ở cách đó không xa chắp tay, tâm trạng có thể nói là khó tả.

Lão giết một người, phóng một ngọn lửa liền bị cả thế giới phỉ nhổ, ngược lại Tần Phong quậy phá khắp thiên hạ khiến gà chó không yên, bao nhiêu thường dân vì hắn mà lưu lạc, bao nhiêu tiểu thê tử vì hắn mà mất chồng, bao nhiêu cường giả vì hắn mà trứng nát người tan......

Vậy mà người đời không những không phỉ nhổ, ngược lại còn đồng tình với hắn!

Chẳng lẽ đẹp trai thực sự có thể muốn làm gì thì làm, khiến người ta đối xử khác biệt sao?! "Lan Lan ta......" Diệp Thần còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Vu Lan đầu cũng chẳng ngoảnh lại, đẩy Tần Phong rời đi. "Không!" Diệp Thần nhìn bóng lưng Vu Lan, cảm thấy lồng ngực đau nhói. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khích bác quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và thanh mai trúc mã, nhận được 30 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khích bác quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Nữ cấp sử thi và thanh mai trúc mã, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đợi đã, ta không đi!" Tần Phong trên xe lăn liều mạng vùng vẫy, muốn quay lại tiếp tục cày điểm phản diện.

Hắn hiện tại còn thiếu hơn 1000 vạn điểm phản diện, đi đâu tìm được cái dự án nào nói vài câu là có 50 vạn điểm vào túi thế này.

Chỉ là Vu Lan hoàn toàn phớt lờ lời cầu xin của hắn, trực tiếp đẩy hắn vào một rừng trúc. "Rừng trúc này không tệ, sau này ta sẽ ở đây bầu bạn chữa trị cho huynh!" Vu Lan rất hài lòng với rừng trúc này, xắn tay áo chuẩn bị dựng một ngôi nhà trúc nhỏ cho hai người ở.

Còn Hữu Dung và Thái Tử Phi, tốt nhất là nên để họ lang thang đầu đường xó chợ đi. "Sao bây giờ nàng lại học được thói ép mua ép bán thế này!?" Tần Phong đầy vẻ ủy khuất.

Vì không còn sức vùng vẫy, hắn chỉ đành âm thầm chịu đựng. "Đúng rồi!" Tần Phong đưa tay sờ vào giữa chân mày.

Do mấy ngày nay bận kiếm điểm phản diện, hắn vẫn chưa kịp kiểm tra hiệu quả của Thiên Nhãn.

Cùng với một đạo quang mang lóe lên, Thiên Sư Ấn bắt đầu chậm rãi nứt ra, một con mắt đầy uy nghiêm hiện ra giữa trán.

Khi Tần Phong nhắm hai mắt lại, Thiên Nhãn ở giữa chân mày bùng nổ một đạo kim quang.

Hắn dường như mở ra góc nhìn của thượng đế, nhìn xuống toàn bộ Vũ Lăng Thánh Địa.

Thậm chí còn có thể nhìn thấy cảnh vật cách xa vạn dặm, dù là một con kiến đang bò dưới đất cũng thấy rõ mồn một. "Đây chính là khả năng Quan Thiên Địa của Thiên Nhãn sao!?" Tần Phong như đứa trẻ có được đồ chơi mới, bắt đầu dùng Thiên Nhãn nhìn đông ngó tây.

Rất nhanh, Vũ Lăng Thánh Địa đã bị hắn soi sạch bách.

Không chỉ thấy Tề Tu Viễn và Lục Mạn Mạn đang hẹn hò trong rừng cây nhỏ, mà còn thấy Thất Miêu tiểu thư đang nô đùa dưới suối, thậm chí ngay cả lúc Vũ Lăng Thánh Chủ đi tắm suối nước nóng cũng thấy rõ mồn một...... "Đậu má, loạn đạo tâm của ta rồi!" Tần Phong lập tức trợn tròn mắt, không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào. "Hửm?!" Vũ Lăng Thánh Chủ khẽ nhíu mày, dường như phát giác ra có người đang nhìn trộm.

Chỉ có điều khi nhìn quanh một vòng lại không phát hiện ra kẻ nào khả nghi. "Chuyện gì thế này!?" Vũ Lăng Thánh Chủ cảm thấy thập phần nghi hoặc, không hiểu tại sao lại có cảm giác đó.

Tuy nhiên để đảm bảo vạn nhất, nàng mặc y phục vào rồi phiêu nhiên rời đi. "Tầm này thì chịu rồi, chơi thế ai chơi lại!" Tần Phong rất không vui thu hồi tầm mắt, bắt đầu thử nghiệm giới hạn bao phủ của Thiên Nhãn.

Rất nhanh —— tầm mắt của hắn đã nhìn thấy tiền tuyến cách đó mấy vạn dặm.

Dưới sự trợ công của đám nội ứng như Bạch Khởi, Quang Thiên giống như Chiến Thần tái thế, dẫn theo trăm vạn Hoàng gia quân thần cản sát thần, phật cản sát phật.

Tần gia thì vẫn như cũ liên tục bại trận, lão tổ tiễn đi hết vị này đến vị khác, tiền phúng điếu cứ ba ngày hai bữa lại phải thu một lần. "Lão tổ tông ơi!" Tần Gia Thập Tam Thái Bảo khóc đến tê tâm liệt phế, cứ như là cha ruột chết thật không bằng, khiến các đại thế gia cảm thấy tiền phúng viếng bỏ ra không hề uổng phí. "Thời đại thay đổi rồi!" Các đại thế gia đua nhau cảm thán.

Kể từ khi Bạch Bào Quân được trang bị pháp khí đại pháo, Tần Gia Quân từng khiến người ta nghe danh đã mất mật giờ đã trở thành quá khứ thức.

Trăm vạn tinh nhuệ đại quân tiêu hao gần sạch không nói, đến mười vị lão tổ cũng đi hết tám vị, chỉ còn lại hai vị Đế cấp cường giả khổ sở chống đỡ.

Có thể nói trận chiến này đã hao tận mấy vạn năm nội hàm của Tần gia, từ nay về sau Tần gia không còn cách nào một tay che trời ở phía đông Đại Việt nữa.

Dù sao hai vị Đế cấp có mạnh đến đâu, đối diện với địa bàn rộng lớn như vậy cũng lực bất tòng tâm. "Hố hố hố..." Tân đế Đại Việt nhìn đám đệ tử Tần gia thống khổ chảy nước mắt, mấy lần suýt không khống chế được mà bật cười thành tiếng.

Không ngờ Tần gia mà phụ hoàng hắn kỵ húy cả đời, cuối cùng lại suy bại trong tay hắn.

Điều này cũng khiến hắn thấy được hy vọng thu hồi đông bộ, đã đến lúc vươn vòi bạch tuộc qua đó rồi.

Tầm mắt chuyển dịch...

Tần Phong lại nhìn thấy Hợp Hoan Tông.

Chỉ thấy Tiêu Cửu Nương đã chuẩn bị xong xuôi địa điểm thành hôn, mặc đại hồng giá y đợi liên tiếp mấy ngày cũng không thấy Diệp Thần trở về.

Chương 473

"Diệp lang chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?!" Tiêu Cửu Nương vẻ mặt lo lắng nhìn ra cửa, sợ rằng chưa kịp bước vào cửa đã thành góa phụ.

Có đệ tử an ủi: "Tông chủ không cần lo lắng, Diệp Thần là Bắc Cương Chiến Thần lừng lẫy, thân mặc Chiến Thần Giáp, tay cầm Ngân Long Thương, dù là Đại Đế cũng có sức liều mạng, sẽ không sao đâu." "Nói thì nói thế..." Tiêu Cửu Nương vẫn đầy mặt lo âu, hận không thể đến Vũ Lăng Thánh Địa tìm Diệp Thần ngay lập tức. "Tông chủ, không xong rồi!" Một danh đệ tử vội vàng từ bên ngoài chạy vào nói: "Đệ tử vừa nghe người ta nói, Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần đại náo Vũ Lăng Thánh Địa, còn chọc giận Vũ Lăng Thánh Chủ đích thân ra tay." "Cái gì, Vũ Lăng Thánh Chủ đích thân ra tay!" Tiêu Cửu Nương lập tức kinh hô, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Phải biết rằng, Vũ Lăng Thánh Chủ không phải loại Ngụy Đế đột phá dựa vào Tiên Tinh, mà là một Đại Đế cường giả danh xứng với thực.

Đừng nói Diệp Thần là Chuẩn Đế sơ giai, dù có đột phá Chuẩn Đế đỉnh phong thì đối mặt với Vũ Lăng Thánh Chủ cũng chỉ là lấy trứng chọi đá. "Chuyện này hoàn toàn là thật!" Kẻ vừa tới tiếp tục nói: "Hiện tại chuyện này đã lan truyền khắp Hoang Cổ rồi, Chiến Thần Diệp Thần Chuẩn Đế sơ giai khiêu chiến Vũ Lăng Thánh Chủ, còn đỡ được hai chiêu của nàng mà không bại." "Chuẩn Đế sơ giai đỡ được hai chiêu của Đại Đế mà không bại!?" Toàn trường chúng nhân lập tức kinh hô, trong lòng thầm hô tuyệt đối không thể nào.

Từ xưa đến nay, dưới Đại Đế đều là kiến hôi, chưa từng nghe nói Chuẩn Đế khiêu chiến Đại Đế mà không chết, đỡ hai chiêu không bại lại càng chưa từng nghe qua. "Không được, ta phải đến Vũ Lăng Thánh Địa!" Tiêu Cửu Nương không còn tâm trí quan tâm Diệp Thần lợi hại thế nào, chỉ muốn đến Vũ Lăng Thánh Địa cứu người trong mộng ra ngoài. "Tông chủ..." Đệ tử vội vàng kêu lớn, biểu thị lời còn chưa nói hết.

Hiện tại không chỉ chuyện Diệp Thần đại chiến Vũ Lăng Thánh Chủ truyền ra, mà cả chuyện liên quan đến hắn với Vu Lan và Tần Phong cũng truyền tới rồi.

Chứng minh Diệp Thần căn bản không có ý định thành thân, hắn là một kẻ lừa đảo triệt để.

Chỉ là Tiêu Cửu Nương cứu phu tâm thiết, hóa thành một đạo hồng quang rồi biến mất. "Cái gì đến cũng sẽ đến thôi!" Khóe miệng Tần Phong không nhịn được khẽ nhếch lên, biết rằng một làn sóng điểm phản diện nữa đang trên đường tới rồi. ...

Vô Song Thành.

Trong lầu các của đại tiểu thư Giang Linh.

Giang Linh đang xếp bằng trên giường tu luyện, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiện lên một rệt ửng hồng. "Bản tiểu thư đây là trúng độc sao!?" Giang Linh bừng tỉnh khỏi tu luyện, vội vàng kiểm tra tình trạng cơ thể.

Nàng cũng kỹ càng nhớ lại... trước khi tu luyện nàng chỉ uống một viên đan dược do mẫu thân Giang Tuyết đưa cho là Cố Bản Bồi Nguyên đan, không hề ăn thứ gì bậy bạ khác. "Rốt cuộc là trúng độc từ khi nào!?" Giang Linh hoàn toàn không có giác ngộ hoài nghi mẹ ruột, ánh mắt bất giác nhìn về phía Tần Hạo ở cách đó không xa.

Chỉ thấy Tần Hạo đang xếp bằng ở góc phòng tu luyện, cái hộp gấm đựng Huyết Sắc Thiên Cơ Môi đặt bên cạnh, bên trong linh quả đã bị hắn ăn mất rồi.

Khác với cảm giác máu huyết sôi trào của Giang Linh, Tần Hạo lại chẳng có chút phản ứng nào.

Bởi vì từ nhỏ hắn đã phải nhẫn thụ những thống khổ mà người thường khó lòng tưởng tượng, lại ở trong động thiên phúc địa của Thái Bạch Tiên Sơn nhẫn nhịn ngàn năm cô độc, ý chí lực hiện tại tuyệt đối không phải người bình thường có thể so sánh.

Cộng thêm Chí Tôn Cốt và Diệt Thế Thần Lôi trong cơ thể, dù là bản tăng cường cũng khó lòng khiến hắn mất khống chế. "Hù!!" Tần Hạo thở ra một ngụm trọc khí, đã luyện hóa xong Huyết Sắc Thiên Cơ Môi.

Khác với Diệt Thế Thần Lôi lúc trước, sau khi dung hợp xong, Diệt Thần Thần Lôi giống như thanh đao đã mài sắc, mang theo phá hoại lực và công kích lực mạnh mẽ hơn.

Đúng lúc này —— giọng nói đầy vẻ giận dữ của Giang Linh vang lên: "Là ngươi hạ độc bản tiểu thư đúng không!?" "Hả!?" Tần Hạo nghi hoặc mở mắt nhìn sang.

Chỉ thấy Giang Linh đang thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ đỏ như quả táo chín vô cùng mê người.

Nhưng rất nhanh ánh mắt của Giang Linh đã dần thay đổi, như thể một thợ săn đang nhìn chằm chằm vào con mồi của mình.

Vụt một tiếng!!

Còn chưa đợi Tần Hạo hiểu rõ chuyện gì, Giang Linh đã hóa thành tàn ảnh lao tới tấn công. "Này, ngươi bị làm sao thế!?" Tần Hạo giật nảy mình, vội vàng nhảy lên né tránh.

Bình bịch!!

Trong phòng vang lên tiếng đánh nhau kịch liệt, khiến Giang Tuyết ở bên ngoài lập tức lên tinh thần. "Bắt đầu rồi!!" Chỉ thấy bà vội vàng vểnh tai lên, xác nhận xem có phải là cảnh tượng mình mong đợi hay không.

Lúc này —— hai người trong phòng đã lao vào đánh nhau.

Chỉ thấy Giang Linh nhấc đôi chân dài lên, ép Tần Hạo liên tục lùi bước. "Ngươi còn không dừng tay, ta sẽ không khách khí đâu!" Tần Hạo thấy Giang Linh từng bước ép sát, ngọn lửa trong lòng càng lúc càng không áp chế nổi.

Long Tượng Đại Đế nghe thấy động tĩnh, tò mò ló ra xem thử, rồi nghiêm túc nói: "Theo kinh nghiệm nhiều năm của lão phu, con bé này trúng độc rồi, hơn nữa dược hiệu còn rất mạnh, bằng tu vi của nó rất khó tự giải quyết." "Vậy phải làm sao đây!?" Tần Hạo không biết đối phó thế nào, vội vàng hỏi Long Tượng Đại Đế. "Đã đến lúc ngươi nên trưởng thành rồi!" Long Tượng Đại Đế thức thời mang theo tiểu đỉnh rời khỏi phòng, trước khi đi còn không quên ném lại một cuốn 'Yêu Tinh Đả Giá Đồ'... "Gia gia, đừng đi mà!" Tần Hạo vội vàng gọi lớn, hy vọng gia gia giúp đỡ.

Vụt một tiếng!!

Giang Linh không hề cho Tần Hạo cơ hội tìm viện binh, lần nữa nhấc chân dài ép tới.

Chỉ là lần này Tần Hạo không lùi mà chủ động xuất kích, lách ra sau tập kích ấn Giang Linh ngã xuống đất, đồng thời vội vàng lật xem cuốn 'Yêu Tinh Đả Giá Đồ' tìm cách hóa giải. "Cái này là..." Tần Hạo trợn tròn mắt đầy chấn kinh, cứ như thể vừa mở ra cánh cửa của một thế giới mới. "Ách, mau buông bản tiểu thư ra..." Mặt Giang Linh đỏ đến mức sắp rỉ ra máu, chút ý chí cuối cùng khiến nàng liều mạng giãy dụa. "Đừng ồn!" Tần Hạo bị tiếng rên rỉ mê người làm cho phiền lòng loạn ý, tiện tay lật ra một trang rồi dùng lên người Giang Linh.

Nhị Chỉ Thiền!

Yêu nước tin cậy, chính nghĩa hữu thiện!

Chương 474

Có thể hoán tỉnh chân thiện mỹ trong lòng Giang Linh, tống khứ mọi tà niệm ra ngoài. "Thành công rồi!!" Giang Tuyết mang theo nụ cười mãn nguyện rời đi, biết rằng chính nghĩa sẽ sớm chiến thắng tà ác.

Bà cũng bắt đầu dặn dò hạ nhân chuẩn bị linh dịch trăm năm để bồi bổ cho đại thành chủ đời tiếp theo của Vô Song Thành. "Rốt cuộc là đứa tiện nhân nào làm ra mấy thứ này thế!?" Tần Hạo nghiến răng nghiến lợi thở ra một hơi, trong lòng vô cùng khinh bỉ hạng vô sỉ này.

Lúc này —— Thiên Nhãn giữa mày của một gã vô sỉ nào đó đang từ từ khép lại.

Tuy rằng Thiên Nhãn quan sát thiên địa có thể dùng góc nhìn của Thượng đế bao quát thế gian, nhưng nhìn càng xa tiêu hao càng lớn, đừng nói là Tần Phong đang bị thương hiện tại, dù không bị thương cũng chẳng chống đỡ được bao lâu. "Hù!

Hù!" Tần Phong thở hổn hển, cảm giác như cơ thể đã bị vét sạch. "Tướng công, huynh không sao chứ!?" Hữu Dung rất quan tâm hỏi han, tay thì cầm một cây kim châm.

Qua mấy ngày nghiên cứu điều trị nàng phát hiện, muốn dung hợp hai đại đặc thù thể chất cơ bản là không thể.

Thế là nàng chuyển hướng tư duy, xem có thể áp chế Tiên Thiên Kiếm Thể để Tần Phong khôi phục như cũ hay không.

Chỉ là Tần Phong luôn rất không phối hợp với nàng, cứ như thể nàng muốn mưu sát thân phu để chia gia sản không bằng. "Ta không sao, ta muốn yên tĩnh một chút!" Tần Phong nhìn cây kim châm trong tay Hữu Dung, trong lòng bỗng thấy rợn rợn.

Không phải hắn không tin y thuật của Hữu Dung, mà thực sự là phương pháp của nàng vẫn đang ở mức cơ sở lý luận, mà Hệ thống đã cho hắn phương pháp chữa trị tận gốc rồi.

Hắn thực sự không cần thiết mạo hiểm làm chuột bạch cho Hữu Dung. "Không sao, vậy chúng ta thử chút đi!" Hữu Dung trực tiếp phớt lờ câu sau, định thử xem hiệu quả thế nào. "Đợi đã!" Thái tử phi bên cạnh xót xa vội vàng ngăn cản, sợ Hữu Dung thử một cái là hắn 'ngỏm' luôn. "Trị bệnh sao mà đợi được!" Hữu Dung không nhường nửa bước, chết sống đòi châm cho Tần Phong.

Nàng vất vả lắm mới đợi được đại ma vương lâm bệnh để có thể danh chính ngôn thuận châm cho hắn vài cái, bỏ lỡ lần này không biết phải đợi đến bao giờ.

Chỉ là Thái tử phi cũng không nhường bước, tuyệt không cho Hữu Dung cơ hội thử nghiệm. "Hửm!?" Tần Phong không buồn quan tâm đến hai nàng đang tranh luận không ngớt, đưa tay chạm vào Thiên Nhãn đã khép lại giữa mày.

Hắn phát hiện dù Thiên Nhãn đã đóng, vẫn có thể nhìn thấy toàn cảnh rừng trúc 360 độ không góc chết.

Hắn cũng thấy rõ Diệp Thần đang ở cách đó không xa, ánh mắt chằm chằm nhìn mình, như muốn tìm ra bằng chứng hắn đang ngụy trang. "Hắn phát hiện ra mình rồi!?" Diệp Thần cách đó không xa trong lòng giật nảy mình, phát hiện Tần Phong đang nhìn về phía này.

Nhưng không đúng!

Hắn đã đột phá Chuẩn Đế sơ giai rồi, nhìn lại Tần Phong mới chỉ Sinh Tử cảnh lục trọng, tu vi hai bên chênh lệch lớn như vậy, Tần Phong không có lý do gì phát hiện ra chỗ ẩn nấp của hắn. "Chẳng lẽ là trùng hợp!?" Trong lòng Diệp Thần không khỏi nảy sinh nghi hoặc, nghĩ đến những truyền thuyết về Tần Phong dọc đường đi.

Nào là tám tuổi phản bội Tần gia, mười lăm tuổi chính thức xuất đạo, mười sáu tuổi danh động Hoang Cổ, bế quan hai năm đột phá Sinh Tử cảnh, lại còn có thêm nhiều loại buff khiến thế nhân phải chấn kinh.

Tuy miệng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng hắn không thể không công nhận sự yêu nghiệt của Tần Phong vượt xa phạm vi hiểu biết của hắn.

Đừng nói lúc hắn mười tám tuổi, dù hiện tại đã đột phá Chuẩn Đế sơ giai, số lượng buff cũng chẳng bằng một góc lẻ của Tần Phong. "Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu!" Diệp Thần nhìn Tần Phong trầm tư.

Hắn có thể ở độ tuổi này trở thành Bắc Cương Chiến Thần, bản thân đã đầy rẫy những hiện tượng không thể giải thích.

Cho nên Tần Phong có cách qua mắt Vu Lan và mọi người, dường như cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Muốn biết Tần Phong có thực sự bị thương hay không, cách duy nhất là ép hắn ra tay.

Vụt một tiếng!

Diệp Thần thấy Tây Chu không có cao thủ ngăn cản, quả đoạn hóa thành một đạo bạch quang lao thẳng về phía Tần Phong.

Lúc này —— Tần Phong đã thu hết động tác của Diệp Thần vào mắt, cũng dự đoán được hắn định làm gì. "Ái chà!" Tần Phong như thể trà nghệ mỹ thiếu nam nhập thể.

Còn chưa đợi đối phương công kích đến trước mặt, hắn đã từ trên xe lăn ngã nhào xuống đất một cách yếu ớt. "Công tử!" "Tướng công!" Hữu Dung và Thái tử phi nghe thấy động tĩnh lập tức ngừng tranh cãi, khẩn trương tiến lên muốn đỡ Tần Phong dậy.

Vu Lan đang chặt trúc trong rừng cũng nghe thấy tiếng, vừa quay đầu lại đã thấy Diệp Thần khí thế hung hăng sát về phía Tần Phong, còn Tần Phong thì vô lực ngã gục. "Đậu má, lại mắc bẫy rồi!" Sắc mặt Diệp Thần lập tức tối sầm lại, không ngờ Tần Phong lại chơi chiêu này với mình. "Diệp Thần, ngươi dám!" Vu Lan lập tức đại nộ, hàn khí quanh thân cuộn trào. "Mẹ kiếp, liều luôn!" Diệp Thần nghiến răng phớt lờ Vu Lan, tốc độ không giảm tiếp tục lao về phía Tần Phong.

Chỉ cần hắn ép được Tần Phong ra tay, lời nói dối của hắn sẽ tự khắc bị phá vỡ, cũng có thể chứng minh mình trong sạch. "Không xong rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã đứng canh gác cách đó không xa, thấy Diệp Thần ra tay liền vội vàng tiến lên ngăn cản.

Chỉ là tu vi của họ không bằng Diệp Thần, lại cách Tần Phong một khoảng, căn bản không kịp cứu viện. "Trời cao một tiếng vang rền, thỏ ta tỏa sáng xuất hiện!" Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, Tiểu Bạch dùng không gian di động, tay cầm cà rốt chắn trước mặt Tần Phong.

Ong!

Ong!

Chương 475

Tiếng kiếm minh nhàn nhạt vang vọng thiên địa, vô số đạo kiếm khí cuộn trào trong rừng trúc.

Kiếm động cửu thiên, kinh động hoàn vũ!

Bùm một tiếng!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ, tạo ra một cơn bão năng lượng cực mạnh. "Phụt!" Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, bị dư chấn hất văng ra ngoài. "Lão đại!" Thiên Quân, Vạn Mã đại kinh thất sắc, vội vàng đỡ lấy Tần Phong.

Do hai đại thần thể trong cơ thể không ngừng xung đột, khiến Tần Phong căn bản không có năng lực chống đỡ dư ba. "Sao có thể như vậy!" Diệp Thần lập tức bị 'đứng hình'.

Một mặt hắn cảm thấy Tần Phong chính là kẻ mạo danh mình, nhưng đòn tấn công vừa rồi đã chứng minh hắn thực sự trọng thương. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư cuối cùng cũng chạy tới, cả người trông vô cùng âm trầm đáng sợ. "Diệp Thần!" Chỉ số nộ khí của Vu Lan trong nháy mắt đạt đỉnh, luồng hàn lưu khủng khiếp lập tức quét sạch thiên địa. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đổ oan cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại thành công, nhận được 30 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử thi và thanh mai trúc mã, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Lan Bảo Bảo, đừng mà!" Tần Phong vẫn không quên giọng điệu trà xanh: "Ta tin Diệp Thần giegie không phải cố ý đâu..." "Huynh còn nói giúp cho hắn!" Vu Lan lạnh lùng nói: "Vừa rồi ta đã tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn oan uổng hắn được sao!?" "Lan Lan, ta..." Diệp Thần mở miệng muốn giải thích, nhưng lại không nói được gì.

Cứ ngỡ có thể ép Tần Phong ra tay để rửa sạch nỗi oan, ai ngờ hắn lại thực sự trọng thương, hoàn toàn không có dấu vết diễn kịch.

Điều này cũng khiến hắn rơi vào tự hoài nghi, chẳng lẽ mình thực sự lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử!? "Tướng công (Công tử) huynh không sao chứ!?" Hữu Dung và Thái tử phi sốt sắng tiến lên kiểm tra thương thế của Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đổ oan hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, nhận được 30 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử thi và thanh mai trúc mã, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa dối người 'mệnh trung chú định' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "7019 vạn 6650 điểm rồi!" Tần Phong liếc nhìn số dư tài khoản, tiếp tục giọng trà xanh: "Lan Bảo Bảo, thực ra Diệp Thần giegie rất tốt, chỉ là hiểu lầm chúng ta thôi, muội đừng hung dữ với hắn như vậy." "Hiểu lầm!?" Vu Lan lạnh lùng đáp: "Ta với hắn không có hiểu lầm gì cả, giữa chúng ta cũng chẳng nảy sinh nổi hiểu lầm gì đâu.

Ta - Vu Lan - thích ở bên ai còn chưa tới lượt hắn quản." "Lan Lan..." Diệp Thần chỉ cảm thấy ngực đau nhói, cơ thể bắt đầu lảo đảo.

Hắn luôn coi Vu Lan là tín niệm, nhờ đó mà vô số lần bò về từ ranh giới sinh tử, vậy mà giờ đây Vu Lan lại nói giữa hai người không có bất kỳ quan hệ nào.

Lời này chẳng khác nào nhát dao đâm sâu vào tim hắn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, khiến hắn cảm nhận được nỗi đau vô cùng, nhận được 300 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến

Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử thi nói ra lời tuyệt tình, nhận được 200 vạn điểm phản diện!" "Một lần vào túi 500 vạn!" Tần Phong kích động đến mức suýt không kìm được mà muốn hét lớn 'Diệp Thần ta yêu ngươi'. "Thỏ ta cần nghỉ ngơi một chút!" Tiểu Bạch nhảy vào lòng Tần Phong rồi lăn ra ngủ thiếp đi.

Đừng nhìn nó vừa tiếp được một kích của Diệp Thần mà lầm, đối phương dù sao cũng là Chuẩn Đế sơ giai, nếu không phải mầm nhỏ trên đầu nó điên cuồng hấp thụ năng lượng thì giờ nó đã thành thỏ quay rồi.

Ầm ầm!!

Quanh thân Vu Lan bộc phát ra một luồng hàn khí lạnh thấu xương, cả rừng trúc trong nháy mắt biến thành thế giới băng tuyết. "Lan Lan, nàng thực sự muốn ra tay với ta!?" Diệp Thần biểu tình thống khổ, nỗi đau tăng thêm bội phần. "Hừ!!" Vu Lan lạnh hừ một tiếng, hóa thành một đạo hàn quang tấn công Diệp Thần. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khơi mào trận chiến giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại và thanh mai trúc mã, nhận được 30 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khơi mào trận chiến giữa Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử thi và thanh mai trúc mã, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đừng đánh nữa, mọi người đừng đánh nữa mà!" Tần Phong ở dưới hét lớn, nhưng lại lôi 'combo ăn dưa' ra.

Ngồi trên xe lăn, ôm Thái tử phi, ăn đào tiên mọng nước.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng, khiến đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa đua nhau nhìn sang.

Chỉ thấy một cơn bão cực hàn quét qua, như muốn đóng băng cả thế giới, ẩn ước thấy Vu Lan liên tục tấn công Diệp Thần.

Có điều Diệp Thần không hề đánh trả mà chỉ liên tục né tránh. "Mẹ kiếp, lại là Diệp Thần!!" Đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa lập tức phẫn nộ, thật sự là khinh người quá đáng.

Đúng lúc này —— một giọng nữ trong trẻo vang lên: "Diệp lang, thiếp tới giúp chàng!" Chỉ thấy Tiêu Cửu Nương từ Hợp Hoan Tông phong trần mệt mỏi chạy tới, thấy Diệp Thần bị Vu Lan truy sát, lập tức rút trường kiếm lao lên chi viện. "Ngươi là ai?

Tại sao gọi ta là Diệp lang!?" Diệp Thần đầy đầu chấm hỏi.

Dù hắn có lục lọi hết ký ức cũng không tìm thấy thông tin nào liên quan đến Tiêu Cửu Nương. "Diệp lang, chàng đang nói gì thế!?" Cơ thể Tiêu Cửu Nương bỗng cứng đờ, quay đầu lại giọng run rẩy: "Là thiếp đây, Cửu Nương, thê tử Tiêu Cửu Nương của chàng đây!" Lời vừa dứt, toàn trường xôn xao. "Tiêu Cửu Nương?

Nàng ta là tông chủ Hợp Hoan Tông!" "Đường đường Bắc Cương Chiến Thần, cư nhiên cưới ma đạo yêu nữ làm vợ!?" "Nói thế cũng không đúng, tiểu tỷ tỷ Hợp Hoan Tông vẫn có nhiều năng lượng tích cực lắm." "Nói chuẩn đấy, ta đã từng chứng kiến không ít năng lượng tích cực rồi!" "..." Tần Phong nghe tiếng bàn tán xung quanh, không nói gì mà chuyên tâm ăn đào.

Từ khoảnh khắc thấy Tiêu Cửu Nương xuất hiện, hắn biết tấm thẻ dung hợp thần thể 8000 vạn đã nằm chắc trong tay. "Phi, tra nam!" Vu Lan đầy mặt chê bai khinh bỉ, nhận ra Diệp Thần đúng là chẳng ra gì.

Đã thành thân rồi mà còn có mặt mũi chạy tới theo đuổi nàng, uổng công Tần Phong còn coi hắn là người tốt, đúng là cầm thú biết mặt không biết lòng. "Ngươi nói bậy gì đó!" Diệp Thần thấy Vu Lan hiểu lầm, sắc mặt lạnh lùng nói: "Diệp Thần ta chưa từng gặp ngươi, sao có thể đồng ý cưới ngươi!?" "Diệp lang, chàng có ý gì!?" Tiêu Cửu

Nương lảo đảo như sắp ngã, cảm thấy tấm chân tình đã đem cho chó gặm, giọng run rẩy chất vấn: "Năm ngày trước chàng ở Hợp Hoan Tông, trước mặt toàn bộ đệ tử đã hứa cưới thiếp, thiếp đã đem bảo vật tích góp nhiều năm của tông môn tặng chàng làm quân phí cho Bắc Cương yếu tắc, những chuyện này chẳng lẽ chàng đều quên sạch sao..." "Câm miệng!!" Diệp Thần hoàn toàn cuống lên, cắt ngang: "Ngươi là một ma đạo yêu nữ, sao xứng với Bắc Cương Chiến Thần như ta!?" Chỉ là lời Diệp Thần vừa dứt, Tiêu Cửu Nương đã phất tay lấy ra một vật.

Chính là hôn thư lúc trước Tần Phong mạo danh Diệp Thần viết cho nàng, bên trong còn lồng ghép Cửu cấp Thương ý và ý cảnh Ngân Long Thôn Châu.

Khi Tiêu Cửu Nương từ từ mở hôn thư ra, một luồng thương ý xung thiên quét qua thiên địa, còn có thể thấy hư ảnh Ngân Long Thôn Châu hiện lên trên hư không.

Đặc biệt ở phần ký tên, lù lù ba chữ Diệp Thần và Tiêu Cửu Nương.

Ầm một cái, toàn trường nổ tung. "Đậu má, hôn thư này nhìn qua là biết thật rồi!" "Cửu cấp thương ý, ý cảnh Ngân Long Thôn Châu, còn chưa đủ chứng minh sao!?" "Không hổ là Bắc Cương Chiến Thần, lừa tiền, lừa sắc, còn lừa cả tình cảm!" "Lừa thì thôi đi, lại còn phủi mông không nhận nợ!" "May mà Vu Lan tiểu thư không mắc bẫy, nếu không chẳng biết bị lừa thành dạng gì nữa." "Ai mà ngờ Bắc Cương Chiến Thần lẫy lừng lại là hạng vô sỉ như vậy!" "..." Xung quanh vang lên những tiếng khinh miệt, không ai coi trọng hạng đàn ông này. "Ta không có, ta không làm, đừng nói bậy!" Diệp Thần vội vàng phủ nhận: "Lan Lan, nàng phải tin ta, hôn thư này thực sự không phải ta viết!" "Không phải ngươi viết, chẳng lẽ là Tần Phong viết!?" Vu Lan mặt lạnh như băng chất vấn: "Ngươi thực sự coi thiên hạ đều là kẻ ngốc, mắt đều mù hết rồi sao..." "Đúng thế, đúng thế!" Tần Phong liên tục gật đầu tán đồng, biểu thị không được oan uổng người tốt.

Chương 476

Hắn - một mỹ thiếu nam thân kiều thể nhược, chạm nhẹ là vỡ, đi ba bước thở một lần, sao có thể đi làm chuyện giết người phóng hỏa, đổ oan hãm hại được. "Ta..." Diệp Thần cảm thấy có trăm cái miệng cũng không giải thích nổi.

Cửu cấp thương ý trên hôn thư quá rõ ràng, Ngân Long Thôn Châu lại là tuyệt học của Bắc Cương yếu tắc, đừng nói người khác không tin Tần Phong mạo danh hắn, đến chính hắn cũng hoài nghi có phải do mình làm lúc say không nữa.

Nhưng nếu không phải Tần Phong, thì còn ai vào đây!? "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đổ oan hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, khiến hắn bị thế nhân phỉ nhổ, rơi vào mê mang, nhận được 30 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử thi và thanh mai trúc mã, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" Ầm ầm!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên nơi chân trời, mây tầng cuộn trào như thủy triều.

Trong chốc lát, hư không trong phạm vi mấy nghìn dặm tràn ngập một luồng uy áp đáng sợ, chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Vũ Lăng Thánh Chủ, đại trưởng lão và những người khác cùng lúc giáng lâm, ai nấy đều nhìn Diệp Thần với vẻ mặt không thiện cảm.

Nguyên bản sau khi thấy Vu Lan và Diệp Thần quen biết, họ đã không định truy cứu sự vô lễ của hắn tại thánh địa, nhưng ai ngờ sự khoan dung hết lần này đến lần khác lại đổi lấy việc đối phương lấn tới.

Sĩ khả nhẫn, thục bất khả nhẫn! (Kẻ sĩ nhịn được, nhưng ta thì không!) "Tại sao lại thành ra thế này!?" Diệp Thần sắp phát điên rồi, không biết ai đứng sau hại mình.

Đặc biệt là Ngân Long Thôn Châu đã đạt tới cảnh giới Đại Viên Mãn, khiến hắn nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi.

Phải biết rằng, trên đời này người duy nhất luyện được chiêu này đến Đại Viên Mãn chỉ có đệ nhất đại chiến thần Bắc Cương - Long Ngạo Thiên.

Các chiến thần khác chỉ là đứng trên vai người khổng lồ, dựa vào đó lĩnh ngộ thương quyết của riêng mình.

Nhưng vấn đề là...

Long Ngạo Thiên đã phi thăng thượng giới từ lâu, căn bản không thể mạo danh hắn. "Hung thủ rốt cuộc là ai!?" Diệp Thần sắp phát cuồng.

Tưởng như đã tìm thấy chân tướng, nhưng lại chẳng có chứng cứ gì, thậm chí suy đoán còn chẳng có cơ sở, nói gì đến định tội Tần Phong. "Quả đào này không tồi!" Tần Phong vẻ mặt vô tội, ngồi ăn đào. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ thành công kéo thù hận cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Lại thêm một triệu nữa!" Trong lòng Tần Phong mừng thầm, vội mở hệ thống kiểm tra.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi hắn đã kiếm được hơn 800 vạn điểm, đã đạt tới 7719 vạn 6650 điểm, không còn cách con số 8000 vạn để mua thẻ dung hợp thần thể bao xa nữa.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Vũ Lăng Thánh Chủ không nói nhảm, tay cầm Hải Linh Ngọc Tiêu

- một trong thập đại thần khí Hoang Cổ - chỉ một cái, sóng dữ cuồn cuộn như nước sông Ngân Hà đổ xuống từ trên trời.

Nước sông sôi trào, sóng đục ngợp trời! "Mạnh quá!!" Diệp Thần cảm nhận được Vũ Lăng Thánh Chủ không hề nương tay, buộc phải tập trung 100% tinh thần đối phó.

Chiến Thần Giáp nhanh chóng bao phủ toàn thân, ngân thương trong tay bộc phát thương ý xung thiên, như muốn đâm thủng bầu trời.

Ầm ầm!!

Đồng thời, quanh thân Diệp Thần cũng cuộn trào những dị tượng khủng bố như thiên lôi địa hỏa, nhật nguyệt tinh thần, luồng hồng lưu hủy diệt điên cuồng khuếch tán ra tám phương. "Thánh chủ thực sự giận rồi!!" Sắc mặt đại trưởng lão và mọi người đại biến, thầm mặc niệm cho Diệp Thần ba phút.

Phải biết Vũ Lăng Thánh Chủ của bọn họ không phải loại bình hoa có nhan sắc tuyệt thế, mà là siêu cấp cường giả đứng trên đỉnh Hoang Cổ ngắm phong cảnh, là chiến lực cấp trần nhà của thế giới này.

Ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm, cơn bão năng lượng khủng khiếp quét qua, bao trùm cả Vũ Lăng Thánh Địa rộng lớn.

Lôi điện cuồng vũ, cuồng phong tứ ngược!! "Mạnh quá!!" Đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa đầy mặt khủng hoảng, bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Hư không bắt đầu sụp đổ điên cuồng, nước sông Ngân Hà xối xả trút xuống, nếu không có đám đại trưởng lão liên thủ chống đỡ, e rằng bọn họ sớm đã hóa thành tro bụi.

Đồng thời, ánh mắt họ nhìn Vũ Lăng Thánh Chủ cũng hiện lên vẻ cuồng nhiệt.

Chính nhờ có cường giả như Thánh chủ che chở, họ mới có thể tu luyện trong môi trường yên ổn, điều này khiến họ khao khát trưởng thành, trở thành người như nàng để bảo vệ hậu bối. "Ta rốt cuộc đã hiểu tại sao Mộc Tú luôn khẳng định chủ công là một tai họa rồi!" Tề Tu Viễn không nhịn được cảm thán.

Vũ Lăng Thánh Địa khi không có Tần Phong thì rất hài hòa, vậy mà hắn mới về mấy ngày đã gây ra động tĩnh lớn thế này, nếu để hắn ở lại thêm nữa, thật không dám tưởng tượng kết cục của thánh địa sẽ ra sao. "Phụt!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể liên tục lùi bước.

Dù có Chiến Thần Giáp hộ thể, nhưng tu vi dù sao cũng mới Chuẩn Đế sơ giai, đối mặt với Vũ Lăng Thánh Chủ thực sự là lực bất tòng tâm, chưa kể bên cạnh còn bao nhiêu trưởng lão khác. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ thành công kéo thù hận cho Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn trọng thương, nhận được 200 vạn điểm phản diện!" "Hôm nay đúng là mùa thu hoạch lớn!" Tần Phong lôi Tiểu Bạch đang ngủ ra khỏi lòng, vỗ mông nó mấy cái để ăn mừng. "Chẹp chẹp, thỏ ta ngủ ngon quá!" Tiểu Bạch không nhịn được chép miệng, thuần thục đổi tư thế ngủ tiếp. "Chuyện này chưa xong đâu!!" Diệp Thần thấy mình không phải đối thủ, quả đoạn thu thương chọn cách rút lui chiến thuật. "Diệp lang!!" Tiêu Cửu Nương vẫn không cam tâm, muốn đi cùng Diệp Thần.

Hiện tại nàng không chỉ giao toàn bộ tài sản của Hợp Hoan Tông cho Diệp Thần, mà ngay cả sự trong trắng của mình cũng đã bị hắn chiếm sạch tiện nghi rồi.

Nếu Diệp Thần thực sự bỏ nàng, nàng không biết sau này phải sống thế nào!

Dù nàng xuất thân ma đạo, tinh thông các loại công pháp của Hợp Hoan Tông, đã quen bị người đời chỉ trỏ, nhưng nếu có cơ hội, ai chẳng muốn tìm một người tâm đầu ý hợp, một đời một kiếp một đôi người. "Ngươi có bị hâm không thế!" Diệp Thần quay đầu lại, ánh mắt đầy phẫn nộ, không có chút thiện cảm nào với Tiêu Cửu Nương.

Chương 477

Chính vì sự xuất hiện vừa rồi của nàng mà hiểu lầm của Vu Lan dành cho hắn càng sâu sắc, khiến hắn rơi vào cảnh bách khẩu mạc biện. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại và hồng nhan tri kỷ, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Chỉ còn thiếu 50 vạn nữa thôi!" Tần Phong mở giao diện hệ thống, hiển thị 7959 vạn 6650 điểm. "Chàng nói thiếp có bệnh!?" Tiêu Cửu Nương như bị sét đánh, nở một nụ cười thảm hại.

Nàng cứ ngỡ mình đã gặp được chân ái, có người đàn ông không màng xuất thân của nàng, toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng, ai ngờ đối phương chỉ muốn lừa tài lừa sắc.

Uổng cho nàng là tông chủ Hợp Hoan Tông, cư nhiên lại tin vào cái miệng rách của đàn ông. "Cửu Nương đừng sợ, hôm nay Tần Phong ta sẽ đòi lại công đạo cho nàng!" Tần Phong như thể chính nghĩa sĩ phu nhập thể, muốn đứng sau lưng Tiêu Cửu Nương để 'chống lưng' cho nàng... "Tần Phong!!" Đệ tử Tây Chu nghi hoặc nhìn theo, không hiểu Tần Phong định làm gì.

Với bộ dạng thân yếu tay mềm, đụng là vỡ, đi ba bước thở dốc một hơi như hiện tại, ngay cả việc leo lên xe còn khó khăn, hắn định ra mặt cho Tiêu Cửu Nương kiểu gì? "Hắn chính là Tần Phong sao!?" Đây là lần đầu Tiêu Cửu Nương thấy Tần Phong, nhưng nàng lại nảy sinh thiện cảm cực lớn.

Không chỉ vì ba năm trước hắn đã cứu đệ tử Hợp Hoan tông ở Côn Luân bí cảnh, mà còn vì lần này dù đang trọng thương, hắn vẫn kiên quyết đứng ra vì nàng. "Tên này định làm gì đây!?" Diệp Thần không nhịn được quay đầu liếc nhìn.

Dựa vào tố dưỡng của một Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, hắn bỗng có dự cảm chẳng lành.

Ong!

Ong!

Đất trời đột nhiên tối sầm lại, tiếng kiếm reo vang vọng khắp không gian.

Tần Phong đứng dậy trên chiếc xe Tây Chu, gió lốc lập tức nổi lên cuồng bạo, thân hình lung lay sắp đổ nhưng vẫn nghênh phong đứng vững.

Thanh kiếm trong tay mọi người run rẩy không kiểm soát, như thể đang bái kiến vị đế vương trong giới kiếm đạo.

Đặc biệt là trong phạm vi trăm dặm, một luồng khí tức thần bí bao trùm, Tần Phong giống như thần linh của mảnh trời đất này, cao cao tại thượng, coi chúng sinh như kiến cỏ. "Đây là...

Kiếm Vực!!" Toàn bộ Vũ Lăng thánh địa lập tức bùng nổ, không ai dám tin vào mắt mình.

Mười chín tuổi đột phá Sinh Tử cảnh lục trọng đã đủ vô lý rồi, nhưng điều vô lý hơn là hắn còn lĩnh ngộ được cả Kiếm Vực. "Yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt!!" Vũ Lăng Thánh chủ cùng các trưởng lão cũng đứng hình tại chỗ.

Trong cuộc đời dài đằng đẵng của mình, họ đã thấy quá nhiều thiên tài, nhưng không một ai có thể so bì với Tần Phong, thậm chí lật lại lịch sử Hoang Cổ cũng chẳng tìm thấy người thứ hai. "Gào!!" Tần Phong đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm thét, như muốn giải tỏa sự kìm nén bấy lâu.

Đồng thời, hắn cũng không quên buff thêm cho bản thân: Thiên Sư Ấn, Phật Chi Ấn, Vô Địch Kiếm Tâm, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thượng

Thiện Nhược Thủy, Thần Kỹ Kiếm Hồn, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tử Khí Đông Lai, Đại Đế Chi Tư...

Cùng với từng cái buff được kích hoạt thành công, khí tức của Tần Phong không ngừng tăng mạnh. "Làm sao có thể!!" Diệp Thần trợn tròn mắt không thể tin nổi, hắn nghiêm túc nghi ngờ mình có đang nằm mơ hay không.

Hắn tự nhận mình đã đủ biến thái rồi, nhưng so với Tần Phong mới biết thế nào là biến thái thực sự.

Ngoài tu vi cao hơn ra, các phương diện khác của hắn hoàn toàn bị nghiền ép.

Đồng thời, lòng hắn cũng nảy sinh sự hoài nghi về bản thân.

Vô Địch Chiến Tâm tôi luyện bấy lâu ở Bắc Cương vào khoảnh khắc này đã xuất hiện một vết rạn. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, khiến Vô Địch Chiến Tâm của hắn xuất hiện vết nứt, nhận được 20 vạn phản phái điểm!!" "Mới có 20 vạn thôi à!?" Tần Phong rõ ràng không hài lòng, tiếp tục buff thêm một chút nữa. "Dừng lại, mau dừng lại!!" Vu Lan, Hữu Dung và mọi người sốt sắng hét lên.

Trên người Tần Phong đã chằng chịt vết nứt, máu tươi tuôn ra như không tốn tiền. "Thánh tử đại nhân, đừng mà!" Tiêu Cửu Nương cũng vội vàng tiến lên ngăn cản.

Cứ ngỡ đàn ông trên đời đều một phường như nhau, ai dè Tần Phong lại là ngoại lệ.

Vì đòi lại công bằng cho nàng, hắn thậm chí không tiếc cả mạng sống, độ hảo cảm trong lòng nàng liên tục +1. "Gào!!" Tiếng gầm của Tần Phong vẫn không ngừng lại, như muốn rực cháy tia sáng cuối cùng của sinh mệnh.

Sau khi xếp chồng hàng chục cái buff, khí tức của hắn cuối cùng cũng đạt đến đỉnh phong, năng lượng cuồn cuộn quanh thân tạo thành những gợn sóng, kiếm ý ngút trời làm mây gió đổi màu. "Quá đáng sợ!!" Vũ Lăng Thánh chủ và các trưởng lão chấn động khôn cùng, nội tâm không cách nào bình tĩnh.

Đừng nhìn Tần Phong lúc này chỉ có tu vi Sinh Tử cảnh lục trọng, nhưng chiến lực thể hiện ra không hề kém cạnh Chuẩn Đế là bao.

Nếu Tần Phong là đệ tử thế lực khác, họ nhất định sẽ cười trên nỗi đau của người khác; nếu là đệ tử địch đối, họ sẽ không ngần ngại nhổ cỏ tận gốc.

Nhưng đây là đệ tử nhà mình, vậy thì phải bằng mọi giá cứu sống hắn.

Bởi vì mức độ yêu nghiệt của hắn đã vượt xa nhận thức của thế gian, một khi để hắn trưởng thành, Hoang Cổ sẽ không còn Tam Đại Thánh Địa nữa, mà Vũ Lăng thánh địa sẽ là thánh địa duy nhất. "Vẫn chưa xong đâu!!" Tần Phong cắn răng chịu đau, hét lớn: "Kiếm tới!!" Hưu một tiếng!!

Vô Tận Kiếm Hạp bay đến bên cạnh Tần Phong từ từ mở ra, Thượng Thiên Bính Thần Kiếm cấp tốc lao ra, xoay quanh hắn đầy hùng vĩ.

Từng đạo kiếm ấn uẩn súc huyền ảo quấn quýt quanh người, trong chớp mắt hóa thành một kiếm trận hoành tráng bao phủ đất trời, hư không tràn ngập kiếm ý vô tận.

Oanh một tiếng!!

Tiếng nổ điếc tai vang dội, một vùng tinh không bao la xuất hiện theo đó. "Kiếm trận thật khủng khiếp!!" Mọi người kinh hãi, trong mắt hiện lên hình ảnh tinh không rực rỡ.

Chương 478

Thượng Thiên Bính Thần Kiếm bộc phát kiếm thế cực kỳ đáng sợ, trong tinh không mênh mông kia, một đạo kiếm ảnh lúc ẩn lúc hiện như xuyên không từ viễn cổ tới, mang theo hơi thở diệt sát cổ xưa thương tang.

Vạn trượng tinh thần, hóa thành một kiếm!!

Kiếm quang tinh tú ngút trời, lao thẳng về phía Diệp Thần.

Ầm ầm!!

Kiếm quang mang sức mạnh tinh thần chém xuống, tiếng nổ vang vọng hư không.

Nhưng khác với cảnh tượng hủy thiên diệt địa mà mọi người tưởng tượng, ngay khoảnh khắc kiếm quang rơi xuống, Kiếm Vực như bong bóng bị đâm thủng lập tức tan biến, Thượng Thiên Bính Thần Kiếm cũng loảng xoảng rơi xuống đất. "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt thêm mấy phần.

Cuối cùng hắn vẫn không gượng nổi để chém ra nhát kiếm mạnh nhất của mình.

Lúc này, cả Vũ Lăng thánh địa im phăng phắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tần Phong.

Nhát kiếm kinh hồng vừa rồi tuy không chém xuống thành công, nhưng nó đã khắc sâu vào tâm trí họ.

Nó khiến họ hiểu tại sao Tần Phong lại được gọi là yêu nghiệt khủng khiếp nhất lịch sử Hoang Cổ.

Nếu không phải vì trọng thương, Diệp Thần đừng nói đến chuyện thay thế danh hiệu đệ nhất thiên kiêu, e là ngay cả tư cách xách giày cho Tần Phong cũng không có.

Chỉ tiếc là cưỡng ép thi triển Kiếm Vực, e rằng mệnh chẳng còn bao lâu nữa! "Công tử!" "Đại ca!" "Tướng công!" "Tần Phong!" Mọi người luống cuống chạy lại, phát hiện Tần Phong hơi thở đã yếu như tơ hồng. "Tần công tử!!" Tiêu Cửu Nương cảm động đến phát khóc.

Người đàn ông đã có quan hệ xác thịt với nàng thì không thừa nhận, ngược lại Tần Phong là người ngoài lại vì nàng mà liều mạng. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử thi, nhận được 10 vạn phản phái điểm!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, nhận được 20 vạn phản phái điểm!" "Cuối cùng cũng đủ 8000 vạn rồi!" Khóe môi Tần Phong thoáng hiện nụ cười như trút được gánh nặng, ánh mắt nhanh chóng lướt qua xe Tây Chu một vòng, sau đó đầu nghiêng qua ngất lịm trong vòng ngực cực đại của Hữu Dung... "Tần Phong, ngươi tỉnh lại đi!" Mọi người biến sắc, vội vàng cấp cứu. "Tần Phong!!" Diệp Thần trầm mặc nhìn lại, hắn cũng bị nhát kiếm vừa rồi làm cho kinh diễm.

Tuy nhát kiếm đó nếu chém xuống cũng không đe dọa được hắn, nhưng nếu đưa hắn về tuổi mười chín, tuyệt đối không thể đánh ra đòn tấn công khủng khiếp như vậy.

Bất kể sau này Tần Phong có sống được hay không, sự chấn động vừa rồi sẽ vĩnh viễn không phai mờ.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ lại vang lên, hư không bị năng lượng khủng bố bao trùm.

Vũ Lăng Thánh chủ lại ra tay với Diệp Thần, nước Thiên Hà bao la đổ xuống từ trên trời, như thể không đánh chết hắn thì không thôi. "Đây là Nhược Thủy!!" Đồng tử Diệp Thần co rụt lại, sợ hãi vội vàng bỏ chạy.

Nhược Thủy không hề "nhược", nó cùng với Tam Muội Chân Hỏa, Diệt Thế Thần Lôi đều là chí bảo do trời đất nuôi dưỡng, có đặc tính lông hồng không nổi, lau sậy chìm đáy.

Một khi bị Nhược Thủy dính vào, dù có ba đầu sáu tay cũng đừng hòng thoát ra.

Vụt một tiếng!!

Diệp Thần dùng hết sức bình sinh, hóa thành một luồng bạch quang biến mất tại chỗ.

Dù không bị Nhược Thủy vây hãm, nhưng hắn chẳng thấy vui vẻ gì.

Lần trước ở Danh Kiếm sơn trang bị Tần Phong làm cho tháo chạy nhục nhã, lần này đến Vũ Lăng thánh địa cũng lại bị hắn làm cho tháo chạy.

Đối với Chiến thần Bắc Cương kiêu ngạo, điều này còn khó chịu hơn cả cái chết. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại tháo chạy nhục nhã, nhận được 30 vạn phản phái điểm!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại không thể nối lại tiền duyên với thanh mai trúc mã, nhận được một lần cơ hội rút thưởng tăng cường!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử thi không thể nối lại tiền duyên với thanh mai trúc mã, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!" Tần Phong đang hôn mê nghe thấy tiếng hệ thống thông báo, lập tức bật dậy từ trong lòng Hữu Dung. "Oa, đây đúng là kỳ tích y học!" Hữu Dung trợn tròn mắt, ngẩn người ra.

Vết thương nặng thế này đặt lên người khác chắc chết tám trăm lần rồi, vậy mà Tần Phong không những không chết, còn có thể tự mình tỉnh lại. "Đừng làm hại Diệp Thần giegie..." Tần Phong khó khăn thốt ra một câu, sau đó đau đớn quằn quại.

Hai luồng năng lượng trong cơ thể hắn không ai nhường ai, liên tục xâu xé thân thể.

Đây chắc chắn là lần bị thương nặng nhất từ khi hắn sinh ra, cái đau thấu xương tủy, chạm đến linh hồn. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, hoàn toàn tâm phục phục.

Hoạt Bồ Tát hắn thấy nhiều rồi, nhưng Hoạt Diêm Vương thì đây là lần đầu thấy.

Rõ ràng có thể giết Diệp Thần như giết lợn, nhưng hắn cứ phải nói mình là người tốt, không bao giờ giết kẻ vô tội, muốn ăn thịt thì cứ lên lạng một nhát thôi. "Đè hắn lại!!" Sắc mặt Hữu Dung đột nhiên nghiêm trọng, lấy kim châm ra bắt đầu trị liệu cho Tần Phong. "Rõ!!" Thiên Quân, Vạn Mã vội vàng đè tay chân Tần Phong lại, mặc cho Hữu Dung "làm gì thì làm" với đại ca nhà mình.

Các trưởng lão Vũ Lăng thánh địa cũng lũ lượt ra tay, không ngừng truyền linh lực bảo mệnh cho hắn. "Có cứu sống được không!?" Đệ tử Vũ Lăng thánh địa vây quanh xe Tây Chu, không ai dám thở mạnh, lo lắng nhìn vào.

Ông trời đã ban cho Tần Phong thiên phú kinh thế hãi tục, nhưng lại không cho hắn cơ hội trưởng thành.

Tuy nhiên họ cũng phải thừa nhận, dù Tần Phong có ngã xuống lúc này, vụt tắt như một ngôi sao băng, hắn vẫn để lại một dấu ấn đậm nét trong dòng sông lịch sử cho hậu thế sùng bái. "Phụt!!" Diệp Thần sau khi chạy thoát thì phun ra một ngụm máu, khí tức trong người vô cùng yếu ớt.

Nếu vừa rồi hắn không quyết đoán "chuyển chiến thuật", e là đã bị Nhược Thủy của Vũ Lăng Thánh chủ dìm chết rồi.

Nhưng lúc này hắn không thấy phẫn nộ, mà trong mắt hiện lên tia mờ mịt.

Chương 479

Cứ ngỡ lần này trở về sẽ được Lam Ma công nhận, cưới Vu Lan làm vợ, ai ngờ vì sự xuất hiện của Tần Phong, hắn không chỉ biến thành súc sinh giết người phóng hỏa, mà còn thành kẻ tra nam đùa giỡn tình cảm phụ nữ. "Rốt cuộc là kẻ nào mạo danh ta!?" Diệp Thần mờ mịt nhìn lại phía sau.

Từ Kiếm Vực mà Tần Phong thi triển lúc nãy, hắn chắc chắn là một kiếm tu, không thể nào diễn hóa thương ý đến cấp chín được, cộng thêm vết thương nặng như thế, nhìn thế nào cũng không giống hung thủ mạo danh.

Nghĩa là hắn thực sự đã oan uổng người tốt! "Bây giờ Lan Lan chắc chắn hận chết ta rồi!" Diệp Thần hối hận vì hành động xốc nổi, muốn quay lại giải thích nhưng lại sợ gây thêm hiểu lầm.

Suy nghĩ hồi lâu, Diệp Thần quyết định để cả hai bình tĩnh lại một thời gian, nhân lúc này hắn sẽ đi báo thù.

Hắn nhớ rõ năm đó chính là Diệp Long đã đuổi nhánh của hắn ra khỏi Diệp gia.

Thậm chí để có được sự ủng hộ của Danh Kiếm sơn trang, lão ta không tiếc tiết lộ thông tin về kho báu tiền triều. "Diệp Long, ta sẽ khiến lão nợ máu trả bằng máu!" Ánh mắt Diệp Thần lóe lên hàn quang, không còn mờ mịt như trước nữa.

Lúc này, Tần Phong đã bình phục đôi chút, nhưng khí tức vẫn rất yếu ớt. "Chậc!!" Đại trưởng lão thở dài lắc đầu.

Sau khi đám lão quái vật bọn họ chẩn đoán, Tần Phong lúc này mệnh như treo đầu sợi tóc, đừng nói Hữu Dung là truyền nhân Dược Thần Cốc, dù là Dược Thần năm xưa sống lại e cũng bó tay. "Số mệnh cả thôi!" Vũ Lăng Thánh chủ thần sắc u ám, trong lòng cảm thấy vô cùng tự trách.

Năm xưa chính nàng dùng bao tải bắt Tần Phong về, vậy mà cuối cùng nàng lại không bảo vệ tốt cho hắn, thậm chí khi hắn đang dưỡng thương ở thánh địa còn bị người ngoài bắt nạt.

Nghĩ đến đây, Vũ Lăng Thánh chủ không khỏi nảy sinh cảm giác áy náy, định đáp ứng tâm nguyện trước khi chết của Tần Phong. "Giải tán hết đi!" Đại trưởng lão lên tiếng đuổi đệ tử, ra hiệu Tần Phong cần yên tĩnh nghỉ ngơi. "Haiz!!" Đệ tử than ngắn thở dài rời đi, tiếc nuối cho một yêu nghiệt như Tần Phong lại sớm rụng rời. "Không ổn, ta sắp không trụ vững rồi!" Tần Phong gượng chút ý thức cuối cùng, gọi hệ thống đổi Thần Thể Dung Hợp Tạp. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 8000 vạn phản phái điểm, đổi được một tấm Thần Thể Dung Hợp Tạp!" "Cuối cùng cũng đổi được rồi!" Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, nóng lòng muốn sử dụng.

Nhưng ngay khi hắn định gọi hệ thống, Vũ Lăng Thánh chủ đột nhiên xách hắn bay đi. "Này, đại tỷ đừng đùa chứ!" Tần Phong lập tức giãy giụa, ý bảo mình vẫn còn cứu được mà. "Đừng cử động!" Giọng nói như mộng như thực của Vũ Lăng Thánh chủ vang lên, đưa Tần Phong đáp xuống một đỉnh núi.

Chưa kịp để Tần Phong hỏi nàng có ăn bánh dầu không, Vũ Lăng Thánh chủ đã chủ động ngồi xuống, đặt đầu Tần Phong lên đùi mình.

Cảm giác mềm mại đàn hồi và hương thơm xộc vào mũi khiến Tần Phong đứng hình.

Đặc biệt khi ngước lên thấy dung nhan tuyệt thế sau lớp mạng che mặt, hắn lập tức ném tấm thẻ dung hợp ra sau đầu. "Vũ Lăng tỷ tỷ, tỷ làm thật à!" Trong lòng Tần Phong hối hận vô cùng, biết thế hắn đã đưa ra yêu cầu quá đáng hơn rồi...

Vô Song thành.

Mặt trời vẫn mọc lên từ phía đông như mọi khi. "Thiếu niên à, phải tiết chế chứ!" Long Tượng Đại Đế co rụp trong góc, mặt mày ấm ức ôm cái đỉnh nhỏ.

Cứ ngỡ biết điều rời đi thì sẽ sớm được về, ai dè cái thằng nhóc xui xẻo này chẳng biết tôn lão ái ấu gì cả, cứ thế để lão ở ngoài suốt đêm. "A!" Một tiếng hét của nữ tử đột nhiên vang lên, phá tan sự tĩnh lặng của buổi sớm ở Vô Song thành. "Đợi đã, tối qua là nàng chủ động mà..." Tần Hạo cuống quýt giải thích, khẳng định mình là nạn nhân bị động. "Ngươi im miệng!" Giang Linh thẹn quá hóa giận, cầm bình hoa ném về phía Tần Hạo. "Rõ ràng là nàng chủ động!" Tần Hạo mặt đầy vẻ vô tội, vội vàng rút khỏi gác mái. "A!" Giang Linh tức điên người hét lớn, vớ được cái gì là ném cái đó.

Vốn định cưới một tên ở rể phế vật để đối phó phụ mẫu, chờ cơ hội trốn đi tìm thiếu niên anh hùng Tần Phong.

Ai ngờ hành hiệp trượng kiếm còn chưa bắt đầu, đã bị tên ở rể phế vật này chiếm hết tiện nghi rồi. "Hắt xì!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết vợ bé nhà ai lại nhớ hắn rồi. "Công tử, ngài tỉnh rồi!" Tiếng reo mừng của Thái tử phi vang bên tai, mở mắt ra không thấy Vũ Lăng Thánh chủ đâu.

Chỉ thấy mình đang ở trong một căn nhà trúc nhỏ, Vu Lan và Hữu Dung đang lo lắng vây quanh. "Lẽ nào là mơ sao!?" Tần Phong nghi hoặc.

Trong ký ức hắn đang gối đầu lên đùi Vũ Lăng Thánh chủ ngủ mà, sao tỉnh dậy lại thấy Vu Lan và bọn họ. "A!!" Chưa kịp để Tần Phong hiểu chuyện gì, một cơn đau thấu xương tủy, chạm đến linh hồn quét qua toàn thân.

Nó làm hắn sực nhớ ra Thần Thể Dung Hợp Tạp vẫn chưa sử dụng. "Tần Phong, ngươi sao thế!?" Vu Lan vội truyền linh lực, cố gắng xoa dịu cơn đau cho hắn.

Chỉ tiếc là hai đại thần thể xung khắc như nước với lửa, không thể dùng biện pháp thường để xóa bỏ cơn đau này. "Không... không sao!" Tần Phong không vội dùng thẻ dung hợp, mà gượng dậy mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra. "Ngươi chạy lung tung làm gì!" Vu Lan vội giữ Tần Phong lại, bảo hắn đang bị thương đừng đi bậy. "Ta không chạy lung tung, ta có chút cảm ngộ!" Tần Phong cắn răng chịu đau đứng dậy, mặc kệ sự ngăn cản, nhất quyết đòi vào trong.

Chương 480

Với tố chất chuyên nghiệp của một "lão lục", dù có trọng thương thì cũng không thể để lộ sơ hở trước mặt Vu Lan. "Hay là để ta vào cùng ngươi!" Hữu Dung vội đỡ Tần Phong, khẳng định mình là tiểu y tiên thân cận của đại ma vương, tuyệt đối không phải vì mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo kia. "Không cần!" Tần Phong chẳng có ý định cho phép, một mình tiến vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ sử dụng thẻ dung hợp. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ sử dụng Thần Thể Dung Hợp Tạp, Thương Thiên Bá Thể và Tiên Thiên Kiếm Thể bắt đầu dung hợp!!" Tần Phong còn chưa kịp phản ứng, một luồng năng lượng khủng khiếp đã tràn vào cơ thể.

Cảm giác đau đớn lan tỏa khắp tứ chi bách hài, khiến mặt mũi hắn nhăn nhó vặn vẹo.

Đau!

Một nỗi đau đánh thẳng vào sâu trong linh hồn, khiến Tần Phong suýt ngất xỉu tại chỗ. "Mẹ nó, dung hợp thần thể sao lại đau thế này!" Thân thể Tần Phong run rẩy kịch liệt, cơn đau dữ dội càn quét toàn thân.

Hệ thống lên tiếng giải đáp: "Muốn sở hữu cùng lúc hai đại thần thể, cơ thể trước đây của ký chủ chắc chắn không chịu nổi, nên cần phải nâng cấp cơ thể của ký chủ trước." "Mẹ kiếp!" Tần Phong không nhịn được chửi thề, chỉ đành cắn răng chịu đựng nỗi đau nâng cấp cơ thể.

Nhưng theo luồng năng lượng luân chuyển, xương cốt, huyết nhục, kinh mạch trong người hắn bắt đầu được nâng cấp cường hóa.

Một luồng kiếm ý kinh thiên động địa bộc phát quanh thân, khiến phong vân trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ biến đổi dữ dội. "Là chủ nhân!" Đám quỷ Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái nhìn qua, run rẩy trong luồng kiếm ý kinh hồn này. "Hắn rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào!" Tâm Nhan tiểu thư kinh hãi tột độ, nội tâm không thể bình tĩnh.

Nàng cứ ngỡ Tần Phong của ba năm trước đã là đỉnh cao của sự biến thái rồi, ai ngờ hắn vẫn có thể tiếp tục trưởng thành, còn biến thái hơn cả ba năm trước.

Lúc này, sắc mặt Tần Phong dần bình tĩnh lại, ngồi xếp bằng tiến vào trạng thái tu luyện.

Tâm tĩnh như nước, không chút gợn sóng!

Vô Tận Kiếm Hạp ở không xa từ từ mở ra, Thượng Thiên Bát Thần Kiếm cùng toàn bộ danh kiếm sưu tầm được từ Danh Kiếm sơn trang đồng loạt bay ra, xoay quanh Tần Phong phát ra những tiếng kiếm reo thanh thúy.

Khoảnh khắc này, Tần Phong như tiến vào thế giới của kiếm, có thể giao tiếp với chúng, hiểu được quá trình trưởng thành và vui buồn của chúng. "Ưm...

Thỏ ta thật an nhàn quá đi!" Tiểu Bạch trong lòng Tần Phong chép miệng một cái, trong mơ nó thấy thật nhiều thật nhiều kiếm.

Chúng nghe theo mệnh lệnh của nó, giúp nó thành tựu danh hiệu Tuyệt Thế Kiếm Thỏ!

Không biết qua bao lâu, Tần Phong bộc phát một luồng kiếm ý ngút trời, tạo thành một cơn sóng dữ cuồn cuộn quanh thân.

Kiếm khí bao quanh cũng kêu ong ong, như thể ức vạn tinh thần đang phong vương cho hắn.

Oanh một tiếng!

Trong người Tần Phong lại phát ra một tiếng động trầm đục, là tiếng gông xiềng bị phá vỡ, đánh dấu việc hắn chính thức đột phá Sinh Tử cảnh thất trọng. "Hù, dung hợp thành công rồi!" Tần Phong thở hắt ra một hơi, có thể cảm nhận rõ ràng nguồn năng lượng dồi dào trong cơ thể.

Đặc biệt là sau khi dung hợp Tiên Thiên Kiếm Thể, hắn có một cảm giác đặc biệt với kiếm, như thể đó không phải là một thanh kiếm mà là linh hồn của chính mình.

Những chỗ trước đây chưa hiểu về kiếm chiêu, giờ đây đều đã thông suốt. "Tiên Thiên Kiếm Thể!" Tần Phong nhắm mắt lại, lặng lẽ cảm nhận.

Rất nhanh, trong đầu hắn hiện lên Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Hà Kiếm Quyết, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Thiên Ngoại Phi Tiên và các chiêu thức khác, hắn vô thức bắt đầu diễn hóa chúng.

Với mỗi lần diễn hóa, uy lực lại không ngừng tăng lên, còn hiệu quả hơn cả hào quang ngộ tính vạn lần.

Chỉ tiếc là chỉ có thể diễn hóa kiếm chiêu! "Tội này không chịu uổng phí!" Khóe môi Tần Phong hơi nhếch lên, rất hài lòng với Tiên Thiên Kiếm Thể.

Lúc này, bên ngoài Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Vu Lan và Thái tử phi mặt đầy lo lắng, không biết Tần Phong bên trong thế nào rồi. "Đừng lo, hắn không chết được đâu!" Hữu Dung thản nhiên an ủi.

Dù Tần Phong bị hai đại thần thể hành hạ dở sống dở chết, nhưng có Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết giúp hắn giữ mạng, trừ khi chính hắn không muốn sống, nếu không căn bản không thể có nguy hiểm tính mạng. "Ngươi nói không sao là không sao chắc!" Vu Lan bực bội: "Nếu ngươi giỏi thế thì sao không chữa khỏi cho Tần Phong đi?!" "Ngươi dám nghi ngờ bản y tiên!?" Máu ăn thua của Hữu Dung lập tức trỗi dậy, tức tối nói: "Ta nói cho ngươi biết, bản y tiên là Dược Tiên Chi Thể trong truyền thuyết, có năng lực đặc thù, chỉ cần còn một hơi thở là có thể chữa khỏi hoàn toàn!" Thái tử phi cuống quýt: "Thế còn đợi gì nữa, mau vào cứu người đi!" "Chỉ là..." Mặt Hữu Dung đỏ bừng, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chỉ là quá trình trị liệu này cần hai người thành thật đối diện với nhau..." "A!" Tần Phong vừa từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ bước ra nghe thấy thế, không chút do dự ngã lăn ra đất kêu thảm thiết... "Tần Phong!!" Ba nàng thấy Tần Phong ra ngoài liền vội vàng chạy lại đỡ hắn dậy. "Ta khó chịu quá, ta sắp không xong rồi!" Tần Phong ngã vào lòng Hữu Dung, bộ dạng yếu ớt như sắp tắt thở. "Công tử, ngài phải gượng dậy chứ!" Thái tử phi lo lắng tột cùng, vội vàng quỳ xuống: "Hữu Dung cô nương, ta biết bắt cô cứu công tử là sự hy sinh quá lớn, nhưng lương y như từ mẫu, ta cầu xin cô hãy cứu công tử đi!" "Ta..." Sắc mặt Hữu Dung lập tức đấu tranh, trong lòng hối hận không để đâu cho hết.

Vì nhất thời hiếu thắng mà để lộ Dược Tiên Chi Thể, giờ bị Thái tử phi dùng đạo đức ép buộc, thực sự không biết có nên cứu tên đại ma vương này không. "Dược Tiên Chi Thể!?" Vu Lan lẩm bẩm, ký ức hiện lên những thông tin liên quan.

Nàng nhớ trong cổ tịch thu thập được ở Lam Ma cung có chép, Dược Tiên Chi Thể được coi là tổ sư của vạn dược, dù tất cả thiên tài địa bảo trên đời cộng lại cũng không bằng.

Ngay cả những chí bảo do trời đất nuôi dưỡng cũng không có tác dụng bằng.

Có thể nói Hữu Dung chính là một cây thiên tài địa bảo di động, dù là máu hay da thịt đều có thể làm thuốc chữa bệnh.

Đặc biệt là âm dương điều hòa thì càng kỳ diệu vô cùng.

Nghe nói từng có một vị cường giả cố gắng dung hợp hai đại quy tắc thiên đạo nhưng bị phản phệ trọng thương.

Khi sự sống sắp cạn kiệt, có một vị Dược Tiên Chi Thể đã chủ động âm dương điều hòa với hắn.

Cuối cùng người đó không những không chết mà còn dung hợp thành công hai đại quy tắc thiên đạo.

Chương 481

Tuy nhiên phương pháp này chỉ có tác dụng lần đầu tiên, một khi Dược Tiên Chi Thể mất đi thủ cung sa thì hiệu quả sẽ giảm mạnh, không còn khả năng nghịch thiên cải mệnh thần kỳ nữa. "Cứu hay không cứu đây!?" Vu Lan cũng đấu tranh dữ dội.

Là thiếu cung chủ Lam Ma cung, nàng không có cái tư tưởng đa thê như Thái tử phi.

Nhất là khi phải trơ mắt nhìn người mình yêu thành thật đối diện với người phụ nữ khác.

Nhưng nếu không cho Tần Phong và Hữu Dung làm thế, hắn lại gặp nguy hiểm tính mạng. "Hử!?" Hữu Dung đột nhiên ngẩn ra, nhìn vào Tần Phong trong lòng mình.

Là truyền nhân xuất sắc nhất của Dược Thần Cốc, nàng lập tức nhận ra sự thay đổi của hắn.

Hoàn toàn khác với cảm giác thoi thóp lúc nãy, hiện tượng xung khắc của hai đại thần thể đã biến mất, thay vào đó là sức sống mãnh liệt hơn. "Làm sao có thể!!" Hữu Dung trợn mắt không tin nổi, nhìn Tần Phong như nhìn quái vật.

Hắn cư nhiên chỉ dựa vào năng lực bản thân đã dung hợp hoàn mỹ hai đại thần thể.

Mức độ biến thái của tên đại ma vương này rốt cuộc có giới hạn không vậy!? "Bị phát hiện rồi!" Tần Phong thở dài bất lực, biết không giấu được dân chuyên nghiệp.

Hắn ra hiệu bằng mắt cho Hữu Dung, như muốn nói nếu nàng dám vạch trần hắn, hắn sẽ đem chuyện nàng là Dược Tiên Chi Thể nói cho tất cả mọi người biết. "Hức hức..." Trong lòng Hữu Dung ấm ức khôn cùng.

Từ khi quen tên đại ma vương này, không bị đe dọa thì cũng là đang trên đường đi bị đe dọa. "Sao thế!?" Vu Lan nhìn biểu cảm của hai người, cứ thấy có bí mật không thể nói ra. "Không có gì!" Hữu Dung cũng không muốn bị lộ chuyện mình là Dược Tiên Chi Thể, đành thỏa hiệp: "Hắn hiện tại không nguy hiểm tính mạng nữa, chỉ cần chăm sóc kỹ lưỡng là có thể bình phục." "Tốt quá rồi!" Vu Lan lập tức trút được gánh nặng, không cần phải đắn đo chuyện thành thật đối diện nữa. "Lấy gì giải sầu, chỉ có rút thưởng!" Tần Phong thất vọng thở dài, gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Loạt xoạt một tiếng!

Chiếc vòng quay quen thuộc hiện ra, bắt đầu từ từ quay. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ trúng được Thiên Cơ Tạp *1!" Thiên Cơ Tạp: Sau khi sử dụng có thể nhìn thấu thiên cơ một lần, từ đó tìm thấy một cuộc tạo hóa thiên địa (Chú ý: Tạo hóa thiên địa không phải lúc nào cũng có sẵn, cần sử dụng Thiên Cơ Tạp cẩn thận, tốt nhất nên lấy Thiên Tuyển Chi Tử làm gốc để nhìn thấu, mới có thể dễ dàng tìm thấy đại cơ duyên tạo hóa thiên địa.) "Lại có thể xem trước kịch bản rồi!" Tần Phong chẳng lạ lẫm gì với "diễn viên cũ" Thiên Cơ Tạp này, lập tức gọi hệ thống sử dụng lên người Diệp Thần.

Oanh một tiếng!

Tâm trí Tần Phong bắt đầu mơ hồ, có cảm giác như xuyên không gian.

Chỉ thấy Diệp Thần mình mặc Chiến Thần Giáp, tay cầm Ngân Long Thương đứng trên một bãi xác chết, trước mặt hắn là một nam tử đang quỳ đầy nhếch nhác, chính là đệ nhất thánh tử Âm Nguyệt hoàng triều - Diệp Long.

Cách đó không xa là nửa lá cờ quân của Hắc Kỳ Quân. "Diệp Long, xuống dưới mà tạ tội với hai mươi bảy mạng người Diệp gia ta đi!" Ánh mắt Diệp Thần lóe lên hàn quang, vung Ngân Long Thương chém về phía Diệp Long.

Phập một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Diệp Long kinh hãi muốn né tránh nhưng cuối cùng vẫn không giữ được đầu.

Sau khi Diệp Long chết, Diệp Thần duy trì truyền thống tốt đẹp của Thiên Tuyển Chi Tử là dọn dẹp chiến trường, và tìm thấy một mảnh bản đồ kho báu tiền triều trong nhẫn trữ vật của Diệp Long. "Mẹ kiếp, cũng được nữa hả!!" Tần Phong đứng hình luôn.

Hắn thu phục Diệp Long đến giờ mà không biết gã có bản đồ kho báu tiền triều, vậy mà Diệp Thần chỉ đi báo thù vớ vẩn cũng thu thập được mảnh ghép nhiệm vụ chính.

Mẹ nó!!

Đám Thiên Tuyển Chi Tử này bao giờ mới chịu nói lý lẽ một chút đây! "Tấm thẻ Thiên Cơ này dùng hơi lỗ rồi!" Tần Phong thấy xót xa vô cùng.

Nếu hắn biết sớm Diệp Long có bản đồ thì đã đòi lâu rồi, không đến mức lãng phí một tấm Thiên Cơ Tạp.

Nhưng cũng không hẳn là lỗ!

Ít ra cũng biết Diệp Thần kiêu ngạo đến mức nào, cư nhiên dám đối đầu cứng với Hắc Kỳ Quân, lấy đầu Diệp Long giữa vạn quân.

Nếu hắn không xem trước kịch bản, hàng triệu Hắc Kỳ Quân có khi cứ thế mà mất sạch. "Rút thưởng tiếp!" Tần Phong đã tính toán trong lòng, tiếp tục gọi hệ thống.

Loạt xoạt!

Vòng quay quen thuộc lại hiện ra và bắt đầu quay. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ trúng được kỹ năng đặc biệt cấp Thần - Thân Ngoại Hóa Thân!" Thân Ngoại Hóa Thân: Kỹ năng đặc biệt cấp Thần, ngoài bản thân ra có thể tạo thêm một chân thân hoàn toàn giống hệt, sở hữu toàn bộ năng lực của bản thể. "Thân Ngoại Hóa Thân, sở hữu toàn bộ năng lực bản thể!!" Mắt Tần Phong sáng rực lên, vô cùng hài lòng với kỹ năng này.

Có Thân Ngoại Hóa Thân, hắn có thể tiến thêm một bước tẩy trắng hiềm nghi của mình, khiến Diệp Thần có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. "Thánh tử đại nhân, ngài không sao thật tốt quá!" Tiêu Cửu Nương mặt mày ủ rũ bước vào, thấy Tần Phong tỉnh lại mới thở phào.

Dù sao Tần Phong và nàng mới gặp lần đầu mà hắn đã liều mạng vì nàng, nàng thực sự không nỡ bỏ đi ngay. "Cửu Nương, thật ngại quá!" Tần Phong lập tức nhập vai, đầy vẻ áy náy: "Bản công tử vốn muốn đòi lại công bằng cho nàng, nhưng kết quả lại chẳng giúp được gì." "Thánh tử đại nhân khách khí quá rồi!" Tiêu Cửu Nương cười gượng gạo: "Hợp Hoan tông chúng ta vốn bị thế gian coi thường, bị đàn ông lừa gạt tình cảm cũng là chuyện thường tình, chúng ta cũng quen rồi, chỉ thương cho số bảo vật tích góp bấy lâu nay cứ thế bị Diệp Thần lừa mất." "Thật quá đáng!" Tần Phong đầy vẻ căm phẫn: "Hắn cư nhiên lừa cả tiền mồ hôi nước mắt của các nàng, đúng là uổng danh Chiến thần Bắc Cương..." "Hu hu..." Tiêu Cửu Nương nghe xong, không nhịn được mà lã chã châm hàng lệ.

Với tư cách là tông chủ Hợp Hoan tông, nàng đương nhiên biết tông môn phát triển gian nan thế nào, vì những bảo bối kia mà đã đổ bao nhiêu máu và mồ hôi.

Giờ đây bảo vật tích lũy nhiều năm của tông môn đều bị Diệp Thần lừa đi mất, nàng thật sự không còn mặt mũi nào quay về đối mặt với đám tiểu muội muội nữa. "Cửu Nương đừng khóc!" Tần Phong lập tức biến hình thành soái ca ấm áp, nhẹ giọng nói: "Ta có thể giới thiệu cho cô một công việc, đầu tiên là khảo sát miệng, sau đó là thực hành, lương tháng ba ngàn cực phẩm linh thạch, sau thuế là ba vạn cực phẩm linh thạch, còn có đóng đủ bảo hiểm xã hội và bảo hiểm thai sản, thanh toán theo ngày, không có cạm bẫy gì đâu." "Hả!?" Vu Lan và Hữu Dung nghiêng đầu nhỏ, tổng thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Chương 482

"Phi!" Thái tử phi đỏ mặt khinh bỉ một tiếng, biểu thị chính mình thực sự không muốn hiểu cái trò đùa đen tối này.

Tần Phong liếc mắt nhìn, trong lòng không khỏi cảm khái: "Đúng là tiểu thư tỷ đã trải đời, so với mấy tiểu muội muội ngây thơ thì quả thực không cùng một đẳng cấp!" "Đa tạ Thánh tử đại nhân có lòng tốt!" Tiêu Cửu Nương mặt nhỏ đỏ ửng, lên tiếng khéo léo từ chối Tần Phong.

Với tư cách là tông chủ tinh thông đủ loại công pháp Hợp Hoan tông, nàng tự nhiên nghe ra Tần Phong đang nói về loại công việc gì.

Chỉ là nàng tuy xuất thân từ Hợp Hoan tông, nhưng lại là một cô gái ngoan truyền thống.

Bán nghệ không bán thân chính là ranh giới cuối cùng của nàng, tuyệt đối không vì tiền mà bán đứng chính mình. "Thật đáng tiếc!" Ánh mắt Tần Phong tràn đầy thất vọng, nhưng cũng không có ý định cưỡng cầu.

Dù sao lúc này hắn đang là Tần lão lục cứu khổ cứu nạn, chứ không phải Diệp Chiến Thần giết người phóng hỏa.

Nếu người ta đã không nguyện ý, vậy thì đổi cái thân phận khác tới cưỡng đoạt là được.

Tuy nhiên trước đó, hắn còn cần nghiên cứu một chút về Thân Ngoại Hóa Thân.

Ầm ầm ầm!

Theo một đạo sấm sét vang lên trong đầu Tần Phong, phương pháp sử dụng thần kỹ đặc thù của Quan Vũ - Thân Ngoại Hóa Thân bắt đầu được khắc sâu vào trong ký ức.

Thân Ngoại Hóa Thân nói đơn giản chính là phân thân thứ hai, phân liệt hồn phách bản thân để tạo ra một chính mình thứ hai, ngoài việc dùng để chiến đấu, còn có thể giúp bản thể hồi sinh sau khi tử vong thông qua hóa thân này.

Cũng bởi vì hóa thân có thể chia sẻ mọi thứ với bản thể, nên rất nhiều tu luyện giả khi luyện môn này đều sẽ chọn những nhục thân thượng đẳng làm vật chứa, đặc biệt là nhục thân của những thần thú mạnh mẽ. "Đi đâu săn một con thần thú bây giờ nhỉ!?" Tần Phong trong lòng không khỏi lẩm bẩm, ánh mắt chuyển hướng về phía thung lũng nơi Chu Tước đang ở.

Hiện tại thần thú gần hắn nhất chính là Chu Tước, lại thêm thuộc tính hỏa diễm đồng tông đồng nguyên với hắn, muốn chém giết nó để luyện hóa thành hóa thân thực sự không khó. "Mình đang nghĩ cái quái gì thế này, đó là chí cốt thân bằng đồng tông đồng nguyên của mình mà!" Tần Phong vội vàng lắc đầu, biểu thị mình là người có nguyên tắc.

Hơn nữa, Thân Ngoại Hóa Thân không chỉ kế thừa toàn bộ năng lực của hắn, mà còn giữ lại được năng lực của chính thần thú đó.

Mà chiêu cuối của Chu Tước là Thần Hỏa, Thần Hỏa lại vốn từ hắn mà ra, làm vậy hoàn toàn không tối ưu hóa được năng lực của hóa thân. "Phải tìm con thần thú nào thật mạnh mới được!" Tần Phong dứt khoát gọi Thanh Thiên tới, bảo gã huy động thuộc hạ đi tìm kiếm thần thú mạnh mẽ. "Rõ!" Thanh Thiên không chút do dự, nhận lệnh xong liền biến mất tại chỗ. "Thần thú!?" Tam Lộng và Tề Tu Viễn mặt đầy nghi hoặc, không hiểu Tần Phong lại muốn làm cái gì.

Nhưng dựa theo kinh nghiệm trước đây của họ, xác suất lớn là cái tên yêu nghiệt Huyết Nguyệt này lại chuẩn bị gây chuyện rồi, không khéo Hoang Cổ sẽ lại càng thêm hỗn loạn. "Không biết bên Diệp Long thế nào rồi!" Tần Phong nhắm mắt tập trung tinh thần, thông qua Tiên Nô pháp ấn liên lạc với Diệp Long.

Mặc dù trong Thiên Cơ Tạp, Diệp Long bị Diệp Thần giết chết, nhưng Ma Đồng của Diệp Long thực sự là một thứ tồn tại lỗi (bug), đối với hắn có tác dụng rất lớn.

Vẫn phải tìm cách bảo vệ gã, huống chi trong tay Diệp Long còn có một tấm tàng bảo đồ của tiền triều.

Cho dù là để Mộc Tú dễ dàng tính ra chỗ giấu bảo tàng, hay là để phá hoại cơ duyên của Diệp Thần, tấm tàng bảo đồ này đều phải nằm trong tay hắn.

Lúc này, Diệp Long đang dẫn dắt Hắc Kỳ quân nghênh ngang đi ngoài đường, vẻ mặt xuân phong đắc ý, rạng rỡ hẳn lên.

Kể từ khi Lục Đạo Đế Quân giao Hắc Kỳ quân cho gã thống lĩnh, gã đã liên lạc được với thủ lĩnh Ma tộc là Trần Trường Phong.

Cuối cùng hai người bàn bạc...

để gã làm đại anh hùng cứu nguy cho Âm Nguyệt hoàng triều, phụ trách đòi quân phí từ Lục Đạo Đế Quân.

Trần Trường Phong tiếp tục làm mũi nhọn của Đại Việt hoàng triều, đổ lỗi thất bại là do trang bị kém, tiếp tục phụ trách đòi quân phí từ tân đế Đại Việt.

Cộng thêm cả hai bên đều có người của mình nói giúp, cuộc sống của hai bên phải gọi là vô cùng sung sướng. "Cái gì?

Diệp Thần nhắm vào ta!?" Diệp Long sau khi nhận được tin nhắn của Tần Phong, cả người bỗng nhiên bắt đầu hoảng loạn.

Về kết cục bi thảm của Danh Kiếm sơn trang gã đã nghe nói rồi, chiến lực Chuẩn Đế sơ giai của Diệp Thần hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của thế nhân.

Cho dù gã hiện tại thống lĩnh trăm vạn Hắc Kỳ quân, e rằng cũng khó lòng ngăn cản đối phương lấy thủ cấp tướng quân giữa vạn quân.

Ngay khi Diệp Long đang suy nghĩ phải làm sao, Tần Phong lại gửi tin tới.

Bảo gã dù thế nào cũng phải giữ lấy tàng bảo đồ tiền triều, hắn sẽ sớm chạy tới để "giảng đạo lý" với Diệp Thần. "Chủ công sắp tới!" Diệp Long hơi sững sờ, bắt đầu mặc niệm cho Diệp Thần ba phút.

Mọi người đều biết, Tần Phong cầm kiếm không đáng sợ, đáng sợ nhất là Tần Phong muốn giảng đạo lý với ngươi.

Bản thân gã đã rất may mắn từng thấy Tần Phong giảng đạo lý, và từ đó đối phương không còn có "sau này" nữa.

Đồng thời, gã cũng vô cùng tò mò, làm sao Tần Phong biết gã có tàng bảo đồ tiền triều trên người.

Trong những năm làm Thánh tử Âm Nguyệt hoàng triều, gã đã lợi dụng thân phận mình, vất vả lắm mới tìm được một tấm tàng bảo đồ.

Cứ ngỡ việc này thần không biết quỷ không hay, ai ngờ Tần Phong ở cách xa vạn dặm mà cư nhiên biết rõ mồn một. "Ta thua không oan mà!" Diệp Long thở dài bất lực, lập tức nghĩ ngay đến tên thần toán Mộc Tú kia.

Ngay cả tàng bảo đồ trên người gã mà lão cũng tính ra được thì chịu rồi.

Không phải gã có ý giấu giếm tàng bảo đồ, mà là gã thực sự không biết Tần Phong cần thứ này.

Nếu sớm biết Tần Phong cần, gã đã không dẫn quân đi khắp nơi thu thập nhân thê rồi.

Thậm chí ngay cả mấy phòng thê thiếp của chính mình, gã cũng tống vào lớp huấn luyện nhân thê để tăng cường nghiệp vụ, cốt để Tần Phong có được trải nghiệm kiêu hùng tốt nhất.

Thời gian thấm thoát trôi qua, vài ngày sau.

Chương 483

Tần Phong vừa đợi tin tức về thần thú, vừa bận rộn thu thập điểm phản diện.

Kể từ khi tiêu tốn 80 triệu điểm phản diện mua thẻ dung hợp Thần Thể, hắn coi như trắng tay.

Ngay cả khi đột phá Sinh Tử cảnh thất trọng, hắn cũng không còn điểm để mua Căn Cơ Đan.

Nhưng may mắn thay bên cạnh hắn còn có Thiên Tuyển Chi Nữ Vu Lan, và Thiên Tuyển Chi Tử "định mệnh" Hữu Dung, bọn họ đều là những người rất yêu sạch sẽ, đêm nào cũng phải tắm rửa. "Con gái bây giờ thật là, chẳng biết tiết kiệm nước gì cả!" Tần Phong mở Thiên Nhãn ở giữa mày ra.

Hắn tuyệt đối không phải đang nhìn trộm, cũng không phải chiếm tiện nghi của họ.

Chủ yếu là quốc gia đề xướng tiết kiệm nước, hắn với tư cách là thanh niên tài tuấn năm tốt, có trách nhiệm và nghĩa vụ giám sát xem họ có tiết kiệm nước hay không...

Lúc này, Vu Lan đang tắm trong thùng gỗ, rất nghi hoặc nhìn quanh.

Mấy ngày nay không biết có chuyện gì, cứ hễ tắm rửa là nàng lại cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, nhưng nhìn quanh một vòng lại chẳng thấy ai. "Chẳng lẽ là Tần Phong!?" Vu Lan không nhịn được lẩm bẩm, quay đầu nhìn về hướng Tần Phong đang ở.

Chịu thôi!

Dù lúc này Tần Phong nhìn như bệnh sắp chết đến nơi, nhưng đức hạnh của hắn đã sớm thấm sâu vào lòng người, hễ có cảm giác kiểu này thì nghi phạm số một luôn là hắn. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp sử thi, nhận được 1 vạn điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp sử thi, nhận được 1 vạn điểm phản diện!] [...] Một chuỗi thông báo hệ thống vang lên, giúp điểm phản diện của Tần Phong không ngừng tăng cao.

Số điểm vốn đã cạn kiệt, sau vài ngày nỗ lực, cuối cùng đã tích lũy được 3.096.650 điểm, đủ để đổi một viên Căn Cơ Đan Sinh Tử cảnh. "Cuối cùng cũng đủ rồi!" Tần Phong không chút do dự gọi hệ thống, đổi một viên Căn Cơ Đan Sinh Tử cảnh.

Một ngụm đan dược nuốt xuống, căn cơ lập tức được củng cố.

Nhưng ngay khi Tần Phong định tiếp tục cày điểm, hắn lại thấy nước trong thùng gỗ bắn tung tóe, Vu Lan từ trong đó bay vọt ra, vung tay dùng y phục che đi thân thể trắng nõn.

Sau đó nàng hóa thành một đạo tàn ảnh, cấp tốc lao về phía Tần Phong. "Uầy, Lan bảo bảo thông minh lên rồi!" Tần Phong lập tức biến hình thành mỹ thiếu nam yếu ớt "chạm là vỡ", cũng không quên lay tỉnh Tiểu Bạch trong lòng. "U u..." Tiểu Bạch không thoải mái chút nào, mặt đầy vẻ cáu kỉnh vì bị đánh thức.

Chỉ là chưa kịp để nó mở miệng, đã nghe thấy Tần Phong dạy dỗ: "Tiểu Bạch, sao mày có thể làm chuyện như vậy, tuy mày còn là một đứa trẻ, nhưng mày cũng không thể nhìn trộm Lan bảo bảo tắm rửa chứ!" "Tắm rửa!?" Tiểu Bạch nghe mà ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ầm một tiếng!!

Vu Lan với mái tóc ướt sũng xuất hiện ở cửa phòng Tần Phong, đôi gò má trắng nõn hiện lên một vệt hồng rực, trên người còn bốc hơi nóng hầm hập.

Vốn dĩ nàng tưởng Tần Phong nhìn trộm mình tắm, ai ngờ Tần Phong vẫn là bộ dáng chạm là vỡ, ba bước một hơi thở, năm bước một lần nghỉ, khiến nàng không thể không tin vào lời nói dối của hắn. "Cả người lẫn thỏ đều không biết xấu hổ!" Gò má trắng nõn của Vu Lan càng đỏ hơn, nàng mắng khẽ một tiếng rồi xoay người nhanh chóng rời đi. "Liên quan gì đến ta đâu!?" Tần Phong liệt liệt khiển trách hành vi vu khống người tốt của Vu Lan, rồi thuận tay đan một cái mũ rơm đội lên đầu Tiểu Bạch. "Thỏ ta bị oan!" Tiểu Bạch tức giận phồng má, lẳng lặng lôi cuốn sổ nhỏ ra ghi chép.

Ngày... tháng... năm, Tần Phong vu khống thỏ ta nhìn trộm tiểu thư tỷ tắm rửa, gây tổn thương tâm hồn nhỏ bé của thỏ ta, cần bồi thường 300 củ cà rốt.

Đúng lúc này, không gian bên cạnh Tần Phong bỗng nhiên dao động, hình bóng Thanh Thiên hiện ra từ hư không. "Chủ nhân!" Thanh Thiên cung kính quỳ xuống báo cáo: "Sau nhiều ngày tra xét, chúng ta đã phát hiện một con thần thú vô chủ ở Bắc Hải, tu vi của nó là Chuẩn Đế cảnh, cũng không có Yêu tộc che chở, là một con thần thú độc cư." "Độc cư, Chuẩn Đế, vô chủ!!" Mắt Tần Phong không khỏi sáng lên, vội vàng truy vấn: "Đó là con thần thú gì!?" Thanh Thiên thành thật trả lời: "Báo cáo chủ nhân, là thần thú Côn Bằng!!" "Côn Bằng!!" Nụ cười trên mặt Tần Phong dần biến mất, cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao nó lại là thần thú độc cư rồi.

Bắc Minh có cá, tên nó là Côn; Côn lớn không biết bao nhiêu nghìn dặm!

Hóa mà thành chim, tên nó là Bằng; lưng Bằng lớn không biết bao nhiêu nghìn dặm!

Khi nó nổi giận bay lên, cánh nó như đám mây rủ xuống từ lưng trời.

Chưa nói đến thực lực thần thú của nó mạnh thế nào, chỉ riêng cái thân hình đó thôi, nhìn khắp cả Hoang Cổ cũng chẳng ai dám trêu vào. "A di đà phật!!" Tam Lộng đại sư chắp tay hiện thân: "Nếu bần tăng có vài món thần khí trong tay, đừng nói là Côn Bằng, ngay cả Kim Sí Đại Bàng cũng định có thể bắt sống." "Ách..." Tần Phong cảm giác như có trâu đang bay trên trời, trực tiếp chọn cách phớt lờ.

Tuy nhiên dùng Côn Bằng để luyện hóa Thân Ngoại Hóa Thân thực sự làm hắn rất động tâm, một khi luyện thành không chỉ tiềm lực vô hạn, mà thực lực cũng sẽ tăng vọt theo cấp số nhân. "Không thử thì sao biết được có được hay không!?" Tần Phong suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định đi Bắc Hải luyện hóa Côn Bằng.

Chuyến đi này không chỉ có yêu tăng Tam Lộng, Đao Tuyệt Tề Tu Viễn, còn có Chu Tước của Vũ Lăng thánh địa, cũng để có thể nhanh chóng tìm thấy Côn Bằng, hắn còn lôi cả Mộc Tú ra theo. "Đi!" Tần Phong và mọi người nhân lúc đêm tối, ngồi Thần Phong chu tiến về Bắc Hải. ...

Bắc Hải.

Khác với những nơi Tần Phong từng đi qua, nơi này là lãnh địa của dị tộc Giao Nhân.

Bọn họ không chỉ có thể dùng hai chân đi bộ như con người, mà còn có thể biến đôi chân thành đuôi cá để sinh sống dưới đại dương.

Đặc biệt là các Giao Nhân nữ càng cực kỳ mỹ diễm, y hệt như mỹ nhân ngư trong ký ức của Tần Phong.

Nhưng cũng chính vì Giao Nhân nữ mọc đúng gu thẩm mỹ của các "quý ông" nhân tộc, nên thường xuyên xảy ra các vụ nhân tộc đột nhập Bắc Hải bắt cóc Giao Nhân nữ.

Do đó, Giao Nhân tộc vô cùng thù ghét nhân tộc, hễ phát hiện có nhân tộc tiến vào Bắc Hải, bất kể thân phận gì đều giết sạch.

Lúc này, nhóm Tần Phong đã ngồi Thần Phong chu đến Bắc Hải, nhìn ra xa chỉ thấy sóng vỗ rì rào vô cùng hùng vĩ. "Đây chính là Bắc Hải!?" Tần Phong tò mò nhìn quanh quất, đây là lần đầu tiên hắn tới đây.

Chương 484

"Đúng vậy, đây chính là Bắc Hải!" Tề Tu Viễn sắc mặt ngưng trọng nói: "Nhiều năm trước ta từng tới đây, đám Giao Nhân đó không cần biết ngươi tới làm gì, hễ thấy nhân tộc là ra tay, lát nữa chúng ta phải cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để bị Giao Nhân phát hiện." "Hì hì, lại đây đuổi ta đi!" Lời vừa dứt, phía dưới truyền tới tiếng cười đùa rộn rã.

Chỉ thấy một đám tiểu thư tỷ để lộ đôi chân dài trắng muốt đang đuổi bắt nô đùa trên bãi cát. "Vãi chưởng, bãi cát này trắng thật đấy!" Tần Phong lập tức lên tinh thần, đã lâu lắm rồi hắn không thấy cảnh biển thế này.

Tề Tu Viễn ở bên cạnh nhắc nhở: "Chủ công, những nữ tử đó đều là Giao Nhân, ngài tuyệt đối đừng bị vẻ ngoài xinh đẹp của họ mê hoặc." "Nông cạn!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Loại đàn ông đã trải qua sự lắng đọng của thời gian và thăng trầm của năm tháng như ta, xinh đẹp tuyệt đối không phải là tiêu chuẩn duy nhất..." "Vâng!!" Mộc Tú an ủi gật đầu, phát hiện Tần Phong đã trưởng thành rồi.

Tần Phong lại nói tiếp: "Gợi cảm cũng quan trọng không kém!" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, tinh thần phấn chấn: "Chủ công nói đúng, sắc tức thị không, không tức thị sắc, bần tăng hễ thấy 'không' là tìm 'sắc'!" "Ách..." Khóe mắt Tề Tu Viễn không khỏi giật giật, phát hiện mình hoàn toàn không thể hòa nhập được với cái đám lão lục này.

Mộc Tú nhìn đại dương, bỗng nhiên cảm khái: "Biển ơi, ngươi toàn là nước!" Tần Phong nhìn bãi cát, tình không tự kìm được: "Bãi cát ơi, ngươi toàn là chân!" Tam Lộng nhìn mấy em gái, ý vị thâm trường: "Muội muội ơi, ngươi há mồm ra!" "Hử!?" Ba người quay đầu nhìn về phía Tề Tu Viễn, ra vẻ nếu không hợp bầy là sẽ xử đẹp ngươi ngay...

Tề Tu Viễn sợ bị diệt khẩu, đành cắn răng nói: "Đệ đệ à, ngươi đâm mạnh vào!" "Ừm, biết tiến bộ rồi đấy!" Tần Phong hài lòng gật đầu, cảm thấy rất an ủi. "Nghĩa là sao hả!?" Tiểu Bạch nghi hoặc nghiêng đầu nhỏ, biểu thị câu hỏi này hơi quá sức với nó. "Hu hu..." Tề Tu Viễn trong lòng thầm rơi lệ, biết mình không còn đường quay lại nữa rồi. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, lại bắt đầu điên cuồng ám thị: "Nếu bần tăng có vài món thần khí trong tay, nhất định có thể san bằng ổ của Giao Nhân tộc, đóng gói mang hết Giao Nhân nữ xinh đẹp về đây." "Tên trọc này bị ám ảnh cưỡng chế rồi!" Mộc Tú và những người khác triệt để cạn lời.

Kể từ khi mắc mưu bị lừa, Tam Lộng nói ba câu thì chắc chắn có một câu nhắc tới thần khí.

Cũng bởi vì mình từng chịu khổ, nên thấy ai lão cũng quảng cáo rằng Tần Phong biết luyện chế thần khí, hy vọng người khác cũng mắc mưu bị lừa giống lão.

Thuận tiện để bù đắp khoảng trống, bắt Tần Phong giúp lão luyện thần khí. "Không xong rồi, là nhân tộc!!" Trên bãi cát đột nhiên vang lên một tiếng kinh kêu, các Giao Nhân tiểu thư tỷ mặt đầy kinh hoàng nhìn về phía Thần Phong chu.

Sau đó vội vàng lao về phía sâu trong Bắc Hải, đôi bàn chân mượt mà trắng nõn cũng nhanh chóng biến hóa thành đuôi cá xinh đẹp. "Không thể để bọn họ về báo tin!" Trong mắt Tề Tu Viễn hiện lên một tia hàn quang, tay đã nắm lấy chuôi đao sẵn sàng tuốt vỏ. "Để họ đi đi!" Tần Phong giơ tay ngăn cản Tề Tu Viễn rút đao.

Lần này họ tới Bắc Hải là để luyện hóa Côn Bằng thành hóa thân, cho dù có Đao Tuyệt Tề Tu Viễn, yêu tăng Tam Lộng, Chu Tước liên thủ, cũng không có nắm chắc mười phần có thể luyện hóa được nó.

Nếu cuối cùng thực sự thất bại, vừa hay dùng Giao Nhân tộc để thu hút hỏa lực, tranh thủ thời gian chạy trốn cho họ, cũng có thể chơi trò mượn lực đả lực. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, trong lòng hô to quá chuyên nghiệp.

Lão tự hỏi tại sao ngày xưa khi làm một mình, lúc nào lão cũng bị người ta đuổi đánh khắp thế giới, hóa ra toàn là làm bừa, chưa bao giờ nghĩ tới sách lược mượn lực đả lực này. "Côn Bằng ở đâu!?" Tần Phong quay đầu hỏi. "Để lão phu xem..." Mộc Tú thấy đã tới lượt mình biểu diễn, vội vàng lấy ra Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Bàn.

Phải biết rằng, Bắc Hải không chỉ rộng lớn mà dưới mặt biển còn sâu không thấy đáy, nếu không có vị Hoang Cổ đệ nhất thần toán như lão chỉ đường, bọn họ chẳng khác nào mò kim đáy bể. "Tìm thấy rồi!" Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Bàn đột nhiên sáng rực, một luồng sáng chỉ về phía sâu trong Bắc Hải. "Chúng ta đi!" Tần Phong lập tức khởi động Thần Phong chu, cưỡi gió rẽ sóng tiến vào Bắc Hải.

Không lâu sau, mọi người theo chỉ dẫn của Mộc Tú đã tiến vào vùng biển sâu.

Ô ~~ Một tiếng kêu trầm đục như đến từ thời viễn cổ bỗng nhiên vang lên, khiến hư không rung chuyển dữ dội, Bắc Hải tức thì dâng lên một luồng sóng dữ ngất trời.

Nhìn từ xa... một bóng hình khổng lồ từ dưới Bắc Hải nhảy vọt lên, che cả bầu trời khiến con người cảm thấy vô cùng nhỏ bé. "Đây chính là Côn Bằng!!" Nhóm Tần Phong mặt đầy vẻ chấn kinh, giống như lũ kiến nhìn thấy khổng lồ vậy.

Cũng không trách Côn Bằng thích đi một mình, với cái thân hình che trời lấp đất này, chỉ có kẻ ngốc mới muốn đi trêu chọc nó.

Đặc biệt là thiên phú của Côn Bằng cũng vô cùng khủng khiếp, nghe nói nó vốn là bào thai của đại thánh nào đó nuôi dưỡng, hấp thu thanh khí của trời đất mà thành.

Đầu tiên hóa thành Côn ở dưới nước, có thể nuốt chửng nước Tây Hải!

Sau hóa thành Bằng ở trên không, có thể bay thẳng lên chín vạn dặm! "Mẹ thỏ ơi, đây thật sự là yêu thú sao!?" Tiểu Bạch há hốc mồm.

Nó nhìn lại mình, rồi nhìn đối phương, có chút không hiểu tại sao cùng là yêu thú mà nó nhỏ xíu thế này, còn Côn Bằng lại to lớn đến vậy.

Cho dù nó có bán Tần Phong đi lấy thiên tài địa bảo ăn mười kiếp, cũng chẳng đủ tư cách nhét kẽ răng cho con Côn Bằng này. "Ực!" Tam Lộng đại sư nuốt nước bọt, chắp tay hỏi: "A di đà phật, chúng ta thực sự phải chém giết con Côn Bằng này sao!?" "Tất nhiên!" Tần Phong thấy con Côn Bằng này không dễ chọc, lặng lẽ lùi lại phía sau để mọi người chắn phía trước. "Vậy thì chiến thôi!" Trong mắt Tề Tu Viễn thì tràn đầy chiến ý, trong người cũng bộc phát ra một luồng đao ý khủng khiếp.

Tuy ông bị Thần Tú gọi là kẻ thù truyền kiếp, nhưng Thần Tú từ mấy trăm năm trước đã đột phá Đại Đế, trở thành đại ca của Tạo Hóa tiên cảnh, còn ông từ đầu đến cuối vẫn chưa thể bước ra bước đó.

Trận chiến này ông chỉ muốn đột phá trong áp lực, đuổi theo bước chân của người đàn ông như thần thánh kia.

Ông!

Ông!

Tiếng đao kêu sắc lẹm vang lên điên cuồng giữa trời đất, áp chế cả tiếng kêu đinh tai nhức óc của Côn Bằng.

Chỉ thấy Tề Tu Viễn nhanh chóng rút ra thanh đại đao đeo sau lưng, đao khí vô tận tuôn ra từ thân đao, kèm theo một đạo đao quang kinh thiên cực tốc chém xuống.

Ầm ầm ầm!!

Che lấp cả đất trời, khí thế hào hùng.

Ô ~~ Một tiếng kêu vang chấn chín tầng mây.

Côn Bằng dường như cảm thấy uy nghiêm bị khiêu khích, nhấc cái đuôi cá khổng lồ lên như Thái Sơn đè xuống.

Chương 485

Kình khí vô song đổ ập xuống khiến mọi người không thể nhúc nhích, Bắc Hải cũng tức thì biến sắc, lôi vũ đan xen, sóng dữ cuồn cuộn gầm thét.

Ầm ầm ầm!!

Đuôi của Côn Bằng như một vạn quân cự chùy đập xuống mặt biển, sinh sinh tạo ra một cột sóng cao vạn mét, kình khí mạnh mẽ sinh ra hóa thành bão tố quét ngang trời đất.

Uy thế Côn Bằng, mênh mông vô tận. "Giữ vững!!" Tần Phong liều mạng điều khiển Thần Phong chu, không để nó bị sóng đánh lật.

Ngao!!

Chu Tước ngửa đầu minh khiếu một tiếng.

Nó vỗ cánh bay vọt lên không trung, há miệng phun ra hỏa diễm vô tận. "Bất Động Minh Vương Kim Thân!!" Tam Lộng đại sư chắp tay niệm Phật hiệu, khí tức khủng bố tức khắc bộc phát từ trong cơ thể.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng khủng bố tràn ngập giữa trời đất, huyễn hóa ra Bất Động Minh Vương Kim Thân cao vạn trượng.

Hống!

Tiếng gầm chấn động trời đất, có thể xé rách cả kim thạch.

Côn Bằng không ngờ đối phương còn dám khiêu khích uy nghiêm của mình, sức mạnh xé toạc trời đất trong người tức khắc bộc phát, trời đất trong nháy mắt tối sầm lại, từng điểm tinh quang đan xen lấp lánh, hóa thành một vùng tinh không chói mắt.

Ầm ầm ầm!!

Các đòn tấn công từ các phía va chạm dữ dội vào nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc cùng với sóng dữ cuộn trào khắp Bắc Hải.

Chỉ là đối mặt với ba bên liên thủ, Côn Bằng rõ ràng có chút vất vả, thân hình khổng lồ cư nhiên lùi lại theo sóng dữ, uy thế cũng yếu đi một chút so với trước đó. "Không hổ là Côn Bằng!!" Ánh mắt Tần Phong ngày càng rực cháy, hắn thực sự yêu chết con Côn Bằng này rồi.

Cùng là Chuẩn Đế đỉnh phong, nhưng Côn Bằng lại có thể lấy một địch ba.

Hai cường giả Chuẩn Đế đỉnh phong của nhân tộc có thêm năm lần chiến lực gia trì, cộng thêm một con Chu dước dung hợp ba loại thần hỏa liên thủ.

Phải nói rằng, Côn Bằng thực sự mạnh!

Nếu có thể luyện hóa nó thành Thân Ngoại Hóa Thân, rồi lại chia sẻ thêm một chút chỉ số (buff) của hắn, thật không dám tưởng tượng sẽ mạnh đến mức phi lý nào.

Thậm chí đối mặt với loại Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại như Diệp Thần, tỷ lệ thắng cũng có thể đạt tới 99,99999%, tăng mạnh xác suất sống sót của hắn.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang vọng trời đất: "Kẻ nào dám xông vào Bắc Hải của ta!?" "Đến nhanh thật đấy!" Tần Phong lặng lẽ lấy mặt nạ ra đeo lên, tự giới thiệu: "Ta chính là Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần, nếu không muốn Giao Nhân tộc máu chảy thành sông, thì ngoan ngoãn giao vợ và kho báu của các ngươi ra đây..." "Tìm chết!" Chỉ vài câu ngắn ngủi đã lập tức chọc giận đối phương.

Họ thực sự không biết ai đã cho vị Bắc Cương Chiến Thần này cái gan đó, cư nhiên dám nói những lời như vậy trên địa bàn của Giao Nhân tộc Bắc Hải.

Thực sự coi nơi này vẫn là pháo đài Bắc Cương của gã, coi Giao Nhân tộc Bắc Hải là đất nặn chắc?! "Đúng là những lời hổ báo cáo chồn mà!" Mộc Tú tại chỗ liền cạn lời.

Tần Phong trước đây dù sao còn chút liêm sỉ, đeo mặt nạ vào là triệt để không biết xấu hổ luôn.

Mỗi từ hắn nói ra lão đều biết, nhưng ghép lại với nhau thì lão hoàn toàn không nhận ra nữa. "Chủ công lại không làm người nữa rồi!" Tề Tu Viễn cảm thấy vô cùng đau đầu, biết rằng tiếp theo lại là một trận ác chiến.

Ầm ầm ầm!

Mặt biển Bắc Hải đột nhiên sôi sục, năm tên người cá cầm đinh ba xuất hiện, trang phục y hệt các hải linh thủy triều, tu vi đều đã đạt tới Chuẩn Đế đỉnh phong. "Năm Chuẩn Đế đỉnh phong!" Sắc mặt Tề Tu Viễn và mọi người không khỏi biến đổi, không ngờ đối phương lại kéo đến nhiều cao thủ như vậy.

Ô ~~ Một tiếng kêu, chấn động chín tầng mây.

Côn Bằng lần nữa nhấc cái đuôi khổng lồ lên, như Thái Sơn áp đỉnh vỗ về phía nhóm Tần Phong. "Xem ra không cần chúng ta ra tay rồi!" Năm vị Chuẩn Đế của Giao Nhân tộc lộ vẻ châm chọc, như thể đã thấy cảnh nhóm Tần Phong bị vỗ chết.

Họ với tư cách là những kẻ thống trị Bắc Hải còn không dám trêu chọc Côn Bằng, chỉ có thể chung sống hòa bình, vậy mà đám người này lại dám không biết tự lượng sức dẫn người đi vây công Côn Bằng.

Đúng là cầm đèn soi hố xí, tìm chết! "To lớn có cái lợi, cũng có cái hại của nó!" Tần Phong phớt lờ kình khí vô song đang đổ xuống, vung tay lấy ra ngân thương đâm về phía năm vị Chuẩn Đế Giao Nhân tộc.

Ngân Long Thôn Châu!

Một con rồng bạc khổng lồ từ sau lưng Tần Phong bay vọt lên, tiếng rồng ngâm đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất.

Ngao!

Ngân Long nhìn có vẻ to lớn, nhưng lại vô cùng nhanh nhẹn lao ra khỏi biển, sau đó há miệng rồng cực tốc lao xuống. "Ngân Long Thôn Châu của pháo đài Bắc Cương!" Sắc mặt năm vị Chuẩn Đế Giao Nhân tộc biến đổi mạnh mẽ, không ngờ Tần Phong lại nhắm vào họ. "Vô sỉ thật đấy!" Tầm mắt của Tề Tu Viễn và mọi người lập tức mở mang, vội vàng theo sát Tần Phong cùng nhau tấn công.

Đừng nhìn Côn Bằng mạnh đến phi lý, nhưng hình thể của nó nằm chình ình ở đó, bất kể tấn công thế nào cũng là sát thương diện rộng.

Còn trong phạm vi sát thương đó có kẻ địch hay không thì không phải việc nó có thể kiểm soát. "Mẹ kiếp!" Năm vị Chuẩn Đế cuối cùng cũng phản ứng lại, văng tục chửi bới Tần Phong không giảng võ đức.

Rõ ràng là hắn trêu chọc Côn Bằng, vậy mà lại ép buộc kéo họ xuống nước theo.

Bây giờ tránh chắc chắn là không tránh kịp rồi, cái đuôi cá che trời lấp đất đang vỗ tới, kình lực vô song ép họ không thể nhúc nhích, chỉ còn một con đường duy nhất là liều mạng chống đỡ.

Chương 486

Ầm ầm ầm!

Trời đất biến sắc, lôi vũ đan xen.

Cái đuôi cá lần nữa như vạn quân cự chùy đập xuống mặt biển, lại dựng lên một cột sóng cao vạn mét gầm thét, kình khí mạnh mẽ sinh ra hóa thành bão tố quét sạch thế gian.

Uy của Côn Bằng, mênh mông vô biên. "Phụt!" Năm vị Chuẩn Đế phun ra một ngụm máu tươi, khí huyết trong người đảo lộn dữ dội.

Họ không chỉ bị ép phải đỡ đòn tấn công không phân biệt của Côn Bằng, mà còn phải chống đỡ đòn tấn công của nhóm Tần Phong.

Hơn nữa, khác với những Chuẩn Đế đỉnh phong trong nhận thức của họ, chiến lực của Tề Tu Viễn và Tam Lộng đại sư mạnh đến mức vô lý.

Nhưng cũng vì đối phương tấn công họ, nên đã trực diện hứng chịu một kích của Côn Bằng, thương thế còn nặng hơn họ. "Phụt!" Tam Lộng, Tề Tu Viễn phun ra một ngụm máu, toàn thân đầy rẫy những vết máu chằng chịt. "Hại người hại mình!" Năm vị Chuẩn Đế cười lạnh, ngồi đợi vị Bắc Cương Chiến Thần này đi vào diệt vong.

Thu!

Chu Tước ngửa mặt hót vang một tiếng.

Chỉ thấy nó cõng Tần Phong bay vọt lên trời, thành công né được đòn tấn công vừa rồi của Côn Bằng. "Lũ ngốc!" Tần Phong chẳng thèm đoái hoài đến năm vị Chuẩn Đế, dứt khoát mở Thượng Cổ Trùng Đồng.

Mắt trái sinh cơ, mắt phải hủy diệt!

Chỉ thấy hắn từ từ nhắm mắt phải lại, mắt trái nhìn về phía Tam Lộng và Tề Tu Viễn, phóng ra một luồng sinh cơ lực lượng bàng bạc. "Làm sao có thể!" Năm vị Chuẩn Đế trợn tròn mắt kinh hô, cả người chết lặng.

Chỉ thấy những vết thương trên người Tam Lộng và Tề Tu Viễn đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, giống như một siêu cấp bảo mẫu vừa sử dụng thuật phục sinh vậy.

Ngao!

Ngay khi năm vị Chuẩn Đế Giao Nhân tộc định quay đầu xem chuyện gì đang xảy ra, một tiếng rồng ngâm lại vang dội trên bầu trời Bắc Hải.

Khác với lần trước Tần Phong dùng Ngân Long Thôn Châu tấn công họ, lần này Tần Phong vung ngân thương, con rồng bạc cực tốc lao về phía Côn Bằng. "Vãi cả chưởng, làm sao con người có thể vô sỉ đến mức độ này!" Năm vị Chuẩn Đế tức đến phát điên mà chửi bới, không ngờ Bắc Cương Chiến Thần cư nhiên lại là hạng tiểu nhân như thế này.

Nhảy qua nhảy lại giữa họ và Côn Bằng, ép Côn Bằng không ngừng phát động tấn công diện rộng.

Hống!

Tiếng gầm chấn thiên địa, có thể xé nát cả kim thạch.

Côn Bằng dường như đã hoàn toàn bị chọc giận, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm chói tai.

Năng lượng khủng bố cũng bộc phát từ trong người, khiến trời đất trong phút chốc tối sầm lại.

Ầm ầm ầm!

Nước biển bắt đầu sôi sục dữ dội, một đôi cánh che trời lấp đất lộ ra khỏi mặt biển, thân hình vốn đã to lớn của Côn Bằng lần nữa phình to ra.

Từ con Côn nuốt chửng Tây Hải, trong phút chốc tiến hóa thành con Bằng bay thẳng lên chín vạn dặm. "Đây chính là bản thể của Côn Bằng!" Nhóm Tần Phong đều trợn tròn mắt kinh hô, bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động sâu sắc.

Cứ ngỡ kích thước Côn Bằng vừa thấy đã đủ khủng khiếp rồi, ai ngờ cư nhiên chưa tới một phần mười bản thể của nó.

Ầm ầm ầm!

Linh lực của cả Bắc Hải bắt đầu sôi sục, điên cuồng hội tụ về phía Côn Bằng, một quả cầu năng lượng siêu lớn cũng đang ngưng tụ trong miệng nó. "Tên Bắc Cương Chiến Thần chết tiệt!" Năm vị Chuẩn Đế Giao Nhân tộc hoàn toàn phát điên, hận không thể băm vằm Diệp Thần thành vạn mảnh.

Một khi để đòn tấn công của Côn Bằng rơi xuống, dù họ có thể dựa vào tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong mà sống sót, thì thần dân Giao Nhân tộc dưới Bắc Hải đừng mong có ai tồn thọ.

Hiện tại cách duy nhất là chặn đứng đòn tấn công của Côn Bằng. "Không còn thời gian nữa, lên đi!" Sắc mặt năm vị Chuẩn Đế Giao Nhân tộc xấu xí vô cùng, chỉ có thể liên thủ phát động tấn công về phía Côn Bằng. "Cùng lên nào!" Tam Lộng và Tề Tu Viễn cũng không lôi thôi, lần lượt tung ra chiêu cuối tấn công Côn Bằng.

Thu!

Chu Tước cũng ngửa mặt hót vang, há miệng phun ra một luồng Thần Hỏa.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất, năng lượng phân tán hóa thành bão tố quét qua Bắc Hải, những cột sóng cao vạn mét hết lớp này đến lớp khác xô tới.

Nhưng điều khiến vạn người không ngờ tới là, Côn Bằng không hề bị ngắt chiêu như tưởng tượng, dựa vào thân hình khổng lồ ở trạng thái hoàn chỉnh, nó đã hứng trọn đòn liên thủ của mọi người.

Ô ô...

Côn Bằng lại ngửa mặt phát ra một tiếng kêu trầm đục như từ thời viễn cổ, quả cầu năng lượng trong miệng cũng đã ngưng tụ xong, giống như một mặt trời khổng lồ chói mắt.

Cả Bắc Hải sóng cuộn trào dâng, giống như ngày tận thế đã đến sớm. "Quả nhiên vẫn là quá khiên cưỡng!" Tần Phong rất thất vọng thở dài một tiếng, không ngờ Côn Bằng lại mạnh tới mức này. "Thỏ ta tình nguyện gọi nó là mạnh nhất!" Tiểu Bạch tán thành gật gật đầu nhỏ, giao Sơn Hà Xã Tắc Đồ vào tay Tần Phong... "Côn Bằng, chúng ta rõ ràng không oán không thù mà!" Năm vị Chuẩn Đế tộc Giao Nhân cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, trong lòng hận chết gã Bắc Cương Chiến Thần này.

Chương 487

Họ khác với gã Bắc Cương Chiến Thần đáng chết kia, họ cần bảo hộ tộc nhân trong Bắc Hải.

Một khi để Côn Bằng phóng quả cầu năng lượng đó xuống, đừng nói là tộc nhân trong Bắc Hải, ngay cả sinh vật có thể sống sót thôi cũng đã là may mắn lắm rồi.

Côn Bằng lúc này đang trong trạng thái bạo nộ, căn bản không quan tâm đối phương là ai.

Vốn dĩ hôm nay tâm trạng nó đang rất tốt, đang ăn hải sản, đang hát ca, ai ngờ giây tiếp theo lại bị người ta đánh.

Làm gì vậy hả!

Khinh thường thần thú độc cư có phải không!?

Hiện tại nó chỉ muốn hủy diệt tất cả, để cho thế gian biết thần thú độc cư không dễ chọc vào đâu.

Ầm ầm ầm!

Phong vân biến sắc, ánh sáng vạn trượng.

Chỉ thấy quả cầu năng lượng trong miệng Côn Bằng bắn ra với tốc độ cực nhanh, giống như thiên thạch đâm vào địa cầu mà nện xuống Bắc Hải. "Không ổn, lui, lui, lui!" Mộc Tú và mọi người thấy tình hình không ổn, dứt khoát nhanh chóng rút lui né tránh. "Đậu má!" Năm vị Chuẩn Đế tộc Giao Nhân tức tới mức chửi thề.

Vốn tưởng đám người này chọc giận Côn Bằng là chết chắc rồi, ai ngờ chúng lại chơi trò gắp lửa bỏ tay người, bắt tộc Giao Nhân họ phải gánh chịu tổn thất.

Tuy nhiên lúc này cũng không phải lúc tìm đối phương gây phiền phức, họ phải tìm cách ngăn quả cầu năng lượng này lại mới được. "Hải Thần giáng lâm!" Năm vị Chuẩn Đế Giao Nhân nhanh chóng tản ra, đồng loạt kết ra một đạo chỉ quyết.

Ầm ầm ầm!

Tiếng oanh minh điếc tai nhức óc vang dội khắp hư không, từ trong Bắc Hải cũng lao ra từng đạo cột sáng vàng kim.

Chỉ thấy cột sáng hóa thành từng đạo phù văn huyền bí, nhanh chóng tổ hợp thành một đại trận tỏa ra thần uy.

Quả cầu năng lượng nện mạnh lên đại trận, sóng dữ ngút trời quét sạch cả Bắc Hải.

Giữa trời đất, phong vân biến sắc!

Cuồng phong cuốn lấy sóng lớn, lớp sau đè lớp trước. "Công kích thật khủng khiếp!" Tần Phong cưỡi Chu Tước nhanh chóng lùi lại, đứng từ xa vẫn có thể cảm nhận được cơn bão cường kình. "Phụt!" Năm vị Chuẩn Đế tộc Giao Nhân phun ra một ngụm máu tươi, thành công chặn đứng đòn công kích của Côn Bằng. "Đến lượt ta ra tay rồi!" Tần Phong lập tức đón lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ từ tay Tiểu Bạch, hét lớn một tiếng: "Ra đi, chính là cô đấy, Long phu nhân!" "Long phu nhân!?" Mộc Tú và những người khác nghi hoặc nhìn nhau, không hiểu Tần Phong đã câu dẫn phu nhân nhà ai từ bao giờ.

Chỉ là đối phương lại chẳng thèm nể mặt Tần Phong, đợi nửa ngày cũng chẳng có động tĩnh gì. "Hết cách rồi, chỉ đành dùng chiêu đó thôi!" Tần Phong thở dài bất lực, chỉ đành hung dữ nói: "Tâm Nhan tiểu thư, cô chắc cũng không muốn nhìn thấy Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái bọn họ hồn phi phách tán chứ!?" "Vô sỉ!!" Giọng nói nghiến răng nghiến lợi của Tâm Nhan tiểu thư truyền ra từ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Đúng là đồ tiện cốt đầu, nói tử tế không nghe, cứ phải để ta dùng tuyệt chiêu!" Tần Phong vốn dĩ không muốn kiếm điểm phản diện, nhưng ngặt nỗi Tâm Nhan tiểu thư lại cứ muốn dâng tận tay. "Cái gì thế kia?!" Sắc mặt năm vị Chuẩn Đế Giao Nhân biến đổi mạnh, họ cũng cảm nhận được một luồng khí tức không tầm thường.

Ầm ầm ầm!!

Còn chưa đợi các phương kịp phản ứng, đòn công kích linh hồn khủng bố đã từ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ quét ra. "Đây là Hồn tu!!" Mộc Tú, Tam Lộng, Tề Tu Viễn trợn tròn mắt kinh hô, nhìn Tần Phong như nhìn quái vật.

Họ vốn tưởng mình là chỗ dựa lớn nhất của Tần Phong, ai ngờ hắn còn mang theo bên mình một cao thủ Hồn tu cấp Đế.

Đồng thời, trong lòng họ cũng không khỏi cảm thấy may mắn, khi đó may mà tự giác chấp nhận Tiên Nô Pháp Ấn, nếu không làm Tần Phong nổi giận, quỷ mới biết sẽ có kết cục gì. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ thừa dịp Thiên Tuyển Chi Tử không có nhà, bức bách người hắn yêu thỏa hiệp, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Phu nhân, cô lại thỏa hiệp rồi!" Khóe môi Tần Phong không nhịn được mà nhếch lên, hắn chính là thích cái loại khoái lạc "vợ người ta ta nuôi" này.

U u u...

Côn Bằng đột nhiên phát ra tiếng thảm thiết, giống như tiếng bi minh khi cá voi chết đi.

Chỉ thấy sức mạnh linh hồn khủng bố của Tâm Nhan tiểu thư tập kích Côn Bằng, khiến đối phương đau đớn từ hư không ngã mạnh xuống.

Thân thể khổng lồ như núi Thái Sơn rơi vào Bắc Hải, tạo ra những con sóng dữ dội ầm ầm.

Cho dù Côn Bằng có sở hữu thể hình che trời lấp đất, sức chiến đấu có thể một chọi nhiều người, nhưng trước mặt một Đế cấp Hồn tu như Tâm Nhan tiểu thư, nó vẫn cứ bị nắm thóp như thường. "Đế cấp Hồn tu!!" Năm vị Chuẩn Đế tộc Giao Nhân trợn mắt kinh hô, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Tuy rằng tộc Giao Nhân họ không mấy khi qua lại với bên ngoài, nhưng ít nhiều cũng biết một số thông tin về các vị Đại Đế.

Có thể nói phóng mắt khắp Hoang Cổ, chưa bao giờ nghe nói có vị Đế cấp Hồn tu nào.

Vị Hồn tu này từ đâu chui ra vậy!? "Chờ chút đã (Chotto Matte)!" Giọng nói của Tần Phong đột nhiên vang vọng trời đất, hắn ném một cái túi vải lên không trung.

Chỉ thấy túi vải lơ lửng giữa trời, mở to miệng điên cuồng thôn phệ, mục tiêu chính là Côn Bằng đang rơi xuống.

U u u...

Côn Bằng không còn khí thế như trước, cố gắng gượng dậy liều mạng vùng vẫy trong biển.

Ầm ầm ầm!!

Côn Bằng không ngừng quạt đuôi cá, mưu đồ thoát khỏi sức hút khủng bố của túi Thu Đậu Ma Đại.

Mỗi lần đuôi cá nâng lên hạ xuống vẫn như búa tạ vạn quân đập mạnh xuống mặt biển, dâng lên những cột sóng cao vạn mét.

Chương 488

"Còn muốn chạy!" Khóe miệng Tần Phong vẽ ra một nụ cười kiểu Long Vương, lại kết ra một đạo chỉ quyết điểm vào túi Thu Đậu Ma Đại.

Ầm ầm ầm!

Bắc Hải lại một lần nữa sôi sục dữ dội, sức hút khủng bố tăng cường.

Cho dù Côn Bằng có thực lực Chuẩn Đế đỉnh phong, là thần thú có thể hình lớn nhất Hoang Cổ, nhưng lúc này linh hồn đã bị trọng thương, cũng chỉ đành trố mắt nhìn mình bị hút vào trong.

Khác với tưởng tượng là sẽ không chứa nổi, túi Thu Đậu Ma Đại không chỉ hút Côn Bằng vào, mà thậm chí ngay cả một vết lồi cũng không có. "Không thể nào!" Mọi người có mặt tại đó đều trợn tròn mắt kinh hô, nghiêm trọng hoài nghi bản thân có đang nằm mơ hay không.

Đó là Côn Bằng ở trạng thái hoàn chỉnh đấy, vậy mà hắn chỉ dùng một cái túi vải là đã thu phục được. "Xong đời!" Tần Phong hớn hở nhận lấy túi Thu Đậu Ma Đại, quay đầu nhìn về phía năm vị Chuẩn Đế tộc Giao Nhân. "Không ổn!" Sắc mặt năm vị Chuẩn Đế Giao Nhân biến đổi mạnh, vội vàng gượng dậy một lần nữa khởi động đại trận.

Họ không chỉ không có ấn tượng tốt với gã Bắc Cương Chiến Thần này, mà còn tận mắt chứng kiến hắn vừa nãy đã thiếu tiết tháo như thế nào.

Nhưng cũng may họ còn có đại trận thủ hộ, dù đánh không lại gã Bắc Cương Chiến Thần này thì cũng có thể ngăn cản hắn làm loạn ở Bắc Hải. "Ồ!" Tần Phong hiếu kỳ nhìn đại trận.

Hắn không ngờ trận pháp này lại kiên cố đến vậy, sau khi hứng trọn một đòn của Côn Bằng mà vẫn có thể tiếp tục sử dụng. "Những người này thật là..." Trong lòng Tần Phong không ngừng phát ra tiếng khiển trách.

Biết rõ hắn là người không có sức đề kháng với đồ tốt, vậy mà cứ phải mang đồ xịn ra khoe mẽ trước mặt hắn, đây không phải là đang ép hắn phải đi "luyện khí" tại tộc Giao Nhân hay sao?! "Bắc Cương Chiến Thần!" Một vị Chuẩn Đế Giao Nhân lên tiếng: "Trận này là Hải Thần Đại Trận, đòn tấn công vừa rồi của Côn Bằng ngươi cũng thấy rồi đó, nếu không muốn tự chuốc nhục nhã thì mau chóng rời khỏi Bắc Hải đi." "Đây là đang coi thường Côn Bằng nhà ta sao!" Tần Phong đảo mắt nói: "Cẩn thận ta thả Côn Bằng ra cho nó đẻ thêm quả trứng nữa bây giờ..." "Bắt đầu đi!" Năm vị Chuẩn Đế Giao Nhân thấy Tần Phong định động thủ, dứt khoát hiện ra nguyên hình.

Khác với những nữ Giao Nhân trước đó, ngoài đôi chân biến thành đuôi cá, trên mặt họ còn xuất hiện thêm một số vảy, cơ thể cũng vạm vỡ hơn một vòng. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay, vẻ mặt đầy thất vọng nói: " hèn gì nữ nhân tộc Giao Nhân rất được hoan nghênh, còn nam nhân thì lại rất an toàn!" Đậu xanh!

Thằng cha trọc này có ý gì vậy!?

Mọi người giật nảy mình, theo bản năng lùi lại vài bước.

Ầm ầm ầm!

Trên không trung Bắc Hải đột nhiên sấm sét vang dội, đại trận lóe lên ánh vàng rực trời.

Chỉ thấy năm vị Chuẩn Đế Giao Nhân cưỡi sóng bay lên không trung, đi đến năm vị trí khác nhau của Hải Thần Đại Trận.

Theo nhịp họ đồng loạt kết ra chỉ quyết, Hải Thần Đại Trận lập tức tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Cũng chẳng đợi đám người Tần Phong kịp phản ứng, ánh sáng chói mắt đã thôn phệ họ.

Đến khi họ mở mắt ra lần nữa, cả đám đã bị đẩy ra khỏi phạm vi Bắc Hải.

Mà toàn bộ Bắc Hải cũng bị một mái vòm vàng kim bao phủ, cho dù là cường giả Đế cấp Hồn tu như Tâm Nhan tiểu thư cũng không thể phá vỡ được. "Chuyện gì thế này!?" Tần Phong hơi nhíu mày, không hiểu chuyện gì đã xảy ra. "Khụ khụ!" Mộc Tú lập tức ho khan một tiếng, biết đã đến lúc mình biểu diễn rồi. "Tên thầy bói thối!" Tam Lộng đại sư đảo mắt, niệm một câu a di đà phật. "Khụ khụ!" Mộc Tú lười để ý đến Tam Lộng, hắng giọng nói: "Tộc Giao Nhân sở dĩ có thể độc chiếm Bắc Hải, không phải vì họ mạnh thế nào, mà là vì họ tự xưng là hậu duệ của Hải Thần!" "Hải Thần!?" Tần Phong sững sờ nói: "Chẳng lẽ trận này là do Hải Thần từ thượng giới hạ phàm đích thân bố trí!?" "Sai rồi!" Mộc Tú lắc đầu, tỏ vẻ cao thâm nói: "Trận này có thể nói là do Hải Thần đích thân bố trí, nhưng lại không phải do Hải Thần hạ phàm bố trí." "Có thể nói tiếng người được không!" Tề Tu Viễn không nhịn được đảo mắt, thực sự chịu không nổi tên thầy bói này. "Được rồi!" Mộc Tú thấy sắp bị ăn đòn, vội vàng nói nhanh: "Sau khi Hải Thần phi thăng thượng giới, tộc Giao Nhân đã dùng phương thức huyết tế để liên lạc thành công với Hải Thần, cuối cùng dẫn được một luồng thần hồn của Hải Thần phụ thể vào một người thân cận, từ đó bố trí nên trận pháp này, giữ vững địa vị bá chủ Bắc Hải." "Thần hồn phụ thể!?" Tề Tu Viễn nhíu mày: "Nói vậy nếu chúng ta ép tộc Giao Nhân quá đáng, họ có thể thông qua huyết tế để triệu hoán Hải Thần thượng giới giáng lâm!?" "Nghĩ gì vậy!" Mộc Tú đảo mắt: "Năm đó để dẫn một luồng thần hồn của Hải Hoàng xuống, tộc Giao Nhân đã phải huyết tế tới hàng trăm tỷ sinh linh, sau đó Hải

Thần còn bị quy tắc thiên địa tấn công, suýt chút nữa là thần hình câu diệt rồi." "Hèn gì..." Tần Phong không cảm thấy bất ngờ về điều này.

Nếu thượng giới thực sự có thể tùy tiện xuống người, thì hai năm sau sẽ không chỉ có một vị Tiên nhân giáng lâm.

Long Ngạo Thiên cũng sẽ không đi lâu như vậy mà vẫn không thể quay về hồi sinh người hắn yêu. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, điên cuồng ám chỉ: "Đừng nói là họ không có cách nào khiến Hải Thần thượng giới giáng lâm, cho dù họ có Hải Thần giáng lâm thật, chỉ cần bần tăng có vài kiện Thần khí trong tay, nhất định có thể đánh cho họ thần hình câu diệt." "Ách..." Mộc Tú, Tề Tu Viễn khóe mắt giật giật, biết cái bệnh hoang tưởng của gã trọc này lại tái phát rồi. "Chúng ta cứ về trước đã!" Tần Phong dứt khoát chọn cách phớt lờ.

Nhìn thấy phía chân trời mặt trời sắp mọc, hắn lấy Thần Phong Chu ra để tranh thủ về Vũ Lăng Thánh Địa ăn sáng.

Lúc này —— Năm vị Chuẩn Đế Giao Nhân thấy Tần Phong rời đi, trong lòng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. "May mà đại trận mở kịp thời, nếu không lại là một trận ác chiến!" "Gã Bắc Cương Chiến Thần này ngông cuồng thì có ngông cuồng thật, nhưng quả thực là có vốn liếng để ngông cuồng!" "Đúng vậy, mấy vị Chuẩn Đế bên cạnh hắn đều không phải hạng xoàng!" "Nếu ta không nhìn lầm, người cầm đao là Đao Tuyệt nhân tộc Tề Tu Viễn, người được mệnh danh là đệ nhất nhân dưới cấp Đại Đế!" "Còn gã hòa thượng trọc kia, chắc hẳn là vị Hồng Y Yêu Tăng mới nổi gần đây, Tam Lộng pháp sư, một gã hòa thượng giết người không chớp mắt!" "Những kẻ đó cũng chưa là gì, thấy tên thầy bói kia không?

Hắn chắc hẳn là Mộc Tú trong 'Tây Tú', thần toán đệ nhất Hoang Cổ!" "Không hổ là truyền nhân của Long Ngạo Thiên trong truyền thuyết, vậy mà lại thu nạp được nhiều cao thủ như vậy!" "Nhưng ta nghe nói ba người này từng đi theo thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ Tần Phong mà, sao giờ lại đi theo Diệp Thần rồi!?" "Đó là vì Tần Phong đã phế rồi, chim khôn chọn cành mà đậu thôi!" "Các ngươi nói xem, kẻ thù của kẻ thù có thể trở thành bạn không!?" "Có thể, nghe nói Tần Phong là người cứu khổ cứu nạn." "Nhưng tiền đề là phải chữa khỏi cho Tần Phong, cũng chỉ có hắn mới có thể đối kháng được với Diệp Thần!" "........." Ngay khi tộc Giao Nhân đang thương thảo đối phó Diệp Thần, thì Diệp Thần đang tìm kiếm tung tích của Hắc Kỳ Quân. "Chạy đi đâu rồi!?" Diệp Thần hơi nhíu mày, tìm mấy ngày nay vẫn không thấy.

Do Tần Phong đã thông báo trước cho Diệp Long, nên Diệp Long đã sớm để Hắc Kỳ Quân xé lẻ ra, mưu đồ kéo dài thời gian chờ Tần Phong đến. "Mẹ kiếp!" Diệp Long hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn đường đường là Đại Thánh tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, chưa bao giờ chật vật như thế này.

Nhưng cũng may Tần Phong đã đưa cho hắn một kịch bản, dặn hắn khi gặp Diệp Thần thì nhất định phải diễn theo đó. "Chủ công, đúng là xấu xa quá mà!" Diệp Long nhìn kịch bản với vẻ mặt đầy đồng tình, trong lòng thầm mặc niệm cho Diệp Thần ba phút.

Đắc tội ai không đắc tội, cứ đi trêu chọc Tần Lão Lục!

Giờ thì hay rồi, người ta chẳng thèm đối đầu trực diện với ngươi, mà là thiết kế riêng cho ngươi một cái kịch bản.

Điều này cũng khiến hắn nhớ lại chính mình ngày xưa, cứ ngỡ đã kiểm soát được tất cả, thực chất lại sống cả đời trong các chiêu trò của Tần Lão Lục. "Hắt xì!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết cô vợ nhỏ nhà ai lại đang nhớ mình đây.

Chương 489

Lúc này —— họ đã thành công về tới Vũ Lăng Thánh Địa trước giờ ăn sáng, không gây ra bất kỳ sự nghi ngờ nào.

Việc đầu tiên sau khi về là kiểm tra Côn Bằng trong túi Thu Đậu Ma Đại.

Chỉ thấy Côn Bằng đang liều mạng vùng vẫy bên trong, muốn thoát khỏi túi Thu Đậu Ma Đại để chạy ra ngoài.

Nhưng đáng tiếc, Tần Phong ngay từ đầu đã chế tạo túi Thu Đậu Ma Đại này để ngăn cản các Thiên Tuyển Chi Tử bỏ chạy, nên mới dốc sức luyện chế như vậy.

Đừng nói là Côn Bằng không có hào quang nhân vật chính, cho dù là Diệp Thần có hào quang cấp thần thoại, một khi đã vào túi Thu Đậu Ma Đại thì cũng đừng hòng dựa vào năng lực bản thân mà thoát ra được.

Bởi vì bên trong là một không gian cực kỳ rộng lớn, còn bị chia cắt thành vô số không gian nhỏ.

Cho dù những không gian nhỏ này bị cưỡng ép phá vỡ, chúng cũng sẽ nhanh chóng khôi phục lại với tốc độ cực ngắn.

Giống như lọt vào một mê cung, không chỉ thay đổi bất cứ lúc nào mà còn nhanh chóng sửa chữa lại các bức tường. "Vẫn còn vùng vẫy à!" Tần Phong thấy Côn Bằng vẫn còn sức chiến đấu, dứt khoát mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thả hàng ngàn nữ quỷ vào trong.

Tuy rằng đòn tấn công linh hồn của họ không mạnh bằng Tâm Nhan tiểu thư, nhưng kiến đông vẫn cắn chết voi, huống hồ con voi này đã bị Tâm Nhan tiểu thư đánh trọng thương.

U u u...

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Côn Bằng liều mạng vùng vẫy, muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng các tỷ tỷ nữ quỷ cứ như những kẻ bám đuôi, không chỉ theo sát nó không rời, mà còn liên tục phát động các đòn tấn công linh hồn cực kỳ thiếu đạo đức... "Côn Bằng mạnh hơn ta tưởng, chắc là còn phải đợi một lúc nữa!" Tần Phong thầm tính toán trong lòng, trong thời gian ngắn vẫn chưa thể luyện hóa được Côn Bằng.

Nhưng lúc này hắn cũng không vội, chính xác là có thể lợi dụng khoảng thời gian này để nâng cao tu vi.

Chỉ thấy Tần Phong ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, khởi động Tử Khí Đông Lai vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, mặt trời vừa ló dạng lập tức bị hút ra một luồng Hồng Mông Tử Khí. "Cái gì thế kia!?" Tam Lộng đại sư không khỏi nhíu mày.

Tuy rằng lão không nhận ra Hồng Mông Tử Khí, nhưng lại có thể cảm nhận được sự huyền diệu ẩn chứa trong đó.

Cái gì mà cái gì!?

Đại Quang Minh Tự bị lừa đảo bắt đầu từ đây đấy!

Mộc Tú và Tề Tu Viễn không nhịn được thầm mỉa mai, hình ảnh Phật Tổ của Đại Quang Minh Tự vẫn còn rành rành trước mắt kìa.

Lúc này —— trong cơ thể Tần Phong đã tích tụ được mấy chục đạo Hồng Mông Tử Khí, theo việc giải phóng toàn bộ chúng ra, tinh khí thần của hắn lập tức tăng vọt một đoạn dài.

Linh lực trong cơ thể cũng bắt đầu sôi trào, va chạm vào những xiềng xích gông cùm trong cơ thể. "Chủ công đây là đang đột phá Sinh Tử Cảnh bát trọng!?" Đám người Tề Tu Viễn sững sờ, nhìn Tần

Phong như nhìn thấy quỷ.

Không phải vì Tần Phong đột phá nhanh làm họ sợ, mà là vì hôm nay Tần Phong lại chủ động tu luyện.

Phải biết rằng, Tần Phong là một đứa trẻ mắc chứng tăng động, đừng nói là bắt hắn bế quan mấy tháng, cho dù là bế quan mấy ngày thôi cũng đủ khiến hắn phát điên rồi.

Có thể đột phá đến Sinh Tử Cảnh thất trọng, hoàn toàn là do áp lực bên ngoài ép buộc.

Nếu không có những áp lực đó, họ tin rằng Tần Phong lúc này tuyệt đối không phải thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ gì cả, mà là một tên phá gia chi tử nổi tiếng gần xa.

Trên vai sẽ không phải là Tiểu Bạch, đi theo sau cũng không phải là họ, mà là dắt theo một con chó dữ và một đám ác nô.

Gặp Thái tử phi cũng không còn dùng chiêu trò lấy lòng người nữa, mà là cười lên hô hố rồi sai ác nô cướp người về nhà. "Chẳng lẽ là Diệp Thần đã khiến chủ công cảm thấy áp lực!?" Đám người Tề Tu Viễn nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghĩ tới Diệp Thần.

Đừng nói là gã Bắc Cương Chiến Thần này khiến thế hệ trẻ cảm thấy áp lực, ngay cả những người thuộc thế hệ cũ như họ, đối mặt với hắn cũng có thể cảm nhận được áp lực to lớn.

Không biết qua bao lâu —— năng lượng trong cơ thể Tần Phong bắt đầu tràn ra ngoài, chỉ nghe thấy một tiếng "bành", gông cùm trong cơ thể bị phá vỡ, khí tức quanh thân lập tức bùng nổ. "Sinh Tử Cảnh bát trọng!" Tần Phong thở ra một hơi dài, bình ổn lại những dao động khí tức đang sôi trào quanh thân.

U u u...

Một tiếng nấc vang lên.

Chỉ thấy Côn Bằng dưới những đòn tấn công liên tiếp của đám "fan cuồng", thân thể khổng lồ như ngọn núi đổ rầm xuống. "Có thể bắt đầu rồi!" Tần Phong nhìn Côn Bằng đã ngã xuống, biết rằng có thể bắt đầu luyện chế Thân Ngoài Hóa Thân.

Côn Bằng là thần thú có thể hình lớn nhất Hoang Cổ, ngoài khả năng nuốt chửng Tây Hải, bay thẳng lên chín tầng mây ra, dựa vào ưu thế thể hình to lớn, sức mạnh của nó cũng cực kỳ khủng bố.

Cộng thêm tu vi Chuẩn Đế cảnh đỉnh phong, luyện nó thành Thân Ngoài Hóa Thân sẽ mạnh hơn bản thân rất nhiều.

Lúc này —— Nguyên thần của Côn Bằng đã gần như khô kiệt, Tần Phong dứt khoát phóng Kiếm hồn ra.

Hóa thành một thanh lợi kiếm, nhắm chuẩn góc độ, đâm mạnh vào Nguyên thần của Côn Bằng.

U u u...

Chỉ nghe thấy Côn Bằng phát ra một tiếng không cam lòng nhỏ xíu, thần thức trong Nguyên thần lập tức bị xóa sạch. "Giờ thần thức của Côn Bằng đã bị xóa, có thể luyện hóa Thân Ngoài Hóa Thân rồi!" Nhìn Côn Bằng bất động trước mặt, Tần Phong lập tức cắn nát ngón tay, ép ra một giọt tinh huyết.

Trong giọt tinh huyết này không chỉ chứa một tia bản nguyên của hắn, mà còn chứa một phần ý thức.

Cho nên khi tinh huyết bị ép ra, cả người Tần Phong lập tức trở nên uể oải, mất tinh thần. "Đi!" Tần Phong gượng dậy búng giọt tinh huyết ra, điểm vào giữa trán Côn Bằng.

Theo một trận ánh sáng đỏ rực lóe lên, hắn lập tức cảm thấy có một loại cảm giác huyết mạch tương liên với Côn Bằng.

Chương 490

Con Côn Bằng vốn dĩ đã im hơi lặng tiếng cũng như được hồi sinh, một lần nữa mở mắt ra.

U u u...

Một tiếng kêu vang dội trời đất.

Chỉ thấy Côn Bằng ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, thân thể cũng bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại.

Cuối cùng, thân thể khổng lồ biến mất, thay vào đó là một người hóa hình, một người giống hệt Tần Phong.

Chỉ là ánh mắt của Tần Phong này có vẻ đờ đẫn, hoàn toàn không có lấy một tia linh động, giống như là một thân xác rối vậy. "Đây chính là Thân Ngoài Hóa Thân!?" Tần Phong vẻ mặt suy nhược vẫy tay một cái, lấy Thân Ngoài Hóa Thân ra khỏi túi Thu Đậu Ma Đại. "Cái này là..." Sắc mặt đám người Mộc Tú không khỏi thay đổi, có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của Côn Bằng.

Chỉ là điều họ không hiểu là, tại sao Côn Bằng lại biến thành hình dáng của Tần Phong!?

Lúc này —— Tần Phong không có ý định giải thích với họ, hắn đang thử điều khiển Thân Ngoài Hóa Thân.

Tuy rằng Thân Ngoài Hóa Thân này có thể cộng hưởng tất cả của hắn, nhưng nó khác với một người có tư duy độc lập.

Hắn có thể hoàn toàn làm chủ Thân Ngoài Hóa Thân này, giống như đang đăng nhập vào game vậy, bất kể hai bên cách nhau bao xa đều có thể lập tức đăng nhập, muốn điều khiển thế nào thì điều khiển thế đó.

Nếu bản thể tử vong, cũng có thể mượn Thân Ngoài Hóa Thân để sống lại.

Chỉ là đối với người tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết như hắn, chức năng này dường như hơi khó dùng đến.

Vẫn là câu nói đó, muốn giết hắn ít nhất cũng phải tập hợp đủ bảy tên Thiên Tuyển Chi Tử.

Cái tên họ Đường nào đó thì ngoại lệ! "Thử hiệu quả xem!" Tần Phong đăng nhập vào Thân Ngoài Hóa Thân.

Chỉ thấy Thân Ngoài Hóa Thân vốn có ánh mắt đờ đẫn, bỗng nhiên trong mắt hiện lên một tia tinh quang. "Không tệ!" Tần Phong hài lòng gật đầu.

Có thể cảm nhận rõ ràng sức phá hoại khủng bố của Chuẩn Đế đỉnh phong, dường như trên thế gian này không có gì là một đấm của hắn không giải quyết được.

Nếu có, thì thêm một đấm nữa! "Cái này là..." Đám người Mộc Tú đồng loạt trợn tròn mắt, kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Hắn vậy mà lại luyện Côn Bằng thành con rối, không chỉ giữ lại được thực lực Chuẩn Đế đỉnh phong của Côn Bằng, mà còn có thể tùy ý đăng nhập giữa hai cơ thể.

Khoảnh khắc này —— mọi người hoàn toàn không giữ được bình tĩnh nữa.

Vốn dĩ một Tần Phong đã quậy cho Hoang Cổ không yên ổn rồi, giờ có hai Tần Phong thì chẳng phải là sắp chọc thủng cả trời sao!? "Mạnh quá!" Tần Phong hưng phấn nắm chặt nắm đấm, giải phóng ra một luồng khí tức khủng bố. "Đây là...

Quyền ý cấp chín!" Mộc Tú, Tề Tu Viễn khóe mắt giật giật, cảm thấy dây thần kinh đã hoàn toàn tê liệt.

Vốn tưởng Tần Phong là một kỳ tài kiếm đạo, tuổi còn nhỏ đã lĩnh ngộ được Kiếm Vực trong truyền thuyết.

Sau đó mới biết, hắn còn kiêm tu cả Thương ý cấp chín.

Vốn tưởng đó đã là giới hạn của hắn, ai ngờ Quyền ý của hắn cũng đã lĩnh ngộ tới cấp chín. "Hắn còn bao nhiêu thứ chưa dạy cho thỏ nữa!?" Tiểu Bạch đã hoàn toàn đứng hình, cà rốt rơi mất cũng không nhận ra. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay hỏi: "Chủ công, bần tăng muốn thỉnh giáo một chút, làm sao ngài có thể vừa lĩnh ngộ Kiếm Vực, vừa lĩnh ngộ Thương ý và Quyền ý tới cấp chín vậy!?" "Cái này khó lắm sao!?" Tần Phong vẻ mặt vô tội nói: "Không phải cứ có tay là làm được à..." Có tay là làm được!?

Nghe xem, đây có phải tiếng người không hả trời?!

Mọi người suýt chút nữa là phun ra một ngụm máu cũ, thâm tâm trỗi dậy một sự thôi thúc muốn xông lên đánh người. "Ta nói thật mà!" Trên mặt Tần Phong viết đầy vẻ ủy khuất, lòng bàn tay hóa thành đao ngưng tụ ra Đao ý cấp chín.

Khoảnh khắc này —— kẻ dùng đao, kẻ không dùng đao thảy đều im lặng, càng không thể dùng ngôn ngữ nào để diễn tả tâm trạng lúc này.

Họ đã cố gắng đánh giá cao sự biến thái của Tần Phong hết mức có thể rồi, ai ngờ cuối cùng vẫn là đánh giá thấp một cách nghiêm trọng. "Ta cần yên tĩnh!" Tề Tu Viễn vác đại đao, lẳng lặng quay người rời đi.

Lão luyện đao cả đời, cũng chỉ miễn cưỡng đẩy Đao ý lên cấp chín, khoảng cách đến việc hình thành Lĩnh vực còn xa vời vợi.

Vậy mà giờ đây một gã Kiếm tu dùng kiếm lại đẩy Đao ý lên tới cấp chín.

Đậu má!

Hắn có nghĩ đến cảm thụ của một đao khách không hả!?

Không được!

Lão phải về bế quan!

Không đột phá Đại Đế, không lĩnh ngộ Lĩnh vực, lão tuyệt đối không ra gặp Lục Mạn Mạn. "A di đà phật, bần tăng cũng cần yên tĩnh!" Tam Lộng đại sư cũng lẳng lặng quay người rời đi, sợ rằng ở lại thêm nữa sẽ khiến Phật tâm không vững.

Lão cũng định giống như Tề Tu Viễn, mượn nhờ sức mạnh hương hỏa của Đại Quang Minh Tự, về bế quan xung kích cảnh giới Đại Đế. "Ta cũng cần yên tĩnh!" Mộc Tú cũng bị đả kích đến mức quay người rời đi, định bụng về tiếp tục suy diễn kho báu tiền triều.

Chỉ cần lão có thể suy diễn thành công kho báu tiền triều, nhất định có thể nhìn thấu thiên cơ đột phá vị trí Đại Đế.

Chương 491

"Sao đi hết cả rồi!?" Tần Phong cảm thấy vô cùng khó hiểu, tại sao nói thật mà chẳng ai thích hắn cả. "Hừm!" Tần Phong đột nhiên nhíu mày, nhận được tin tức từ Diệp Long gửi tới.

Sau nhiều ngày tìm kiếm, rốt cuộc hắn vẫn không thoát khỏi hào quang nhân vật chính của Diệp Thần.

Hiện tại hắn đã rơi vào tay Diệp Thần, tấm bản đồ kho báu tiền triều kia mắt thấy là không giữ được rồi. "Thiên Tuyển Chi Tử quả nhiên không nói lý lẽ!" Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia tinh quang, khí tức khủng bố từ trong cơ thể phun trào ra.

Hưu một cái!

Chỉ thấy Thân Ngoài Hóa Thân của Tần Phong hóa thành một luồng hồng quang bay thẳng lên trời.

Khác với chiêu Mị Ảnh Tiêu Dao quyển thứ bảy "Một bước vạn dặm" mà bản thể hắn tu luyện, Côn Bằng bẩm sinh đã sở hữu tốc độ khủng bố "bay một cái chín vạn dặm".

Cộng thêm thực lực Chuẩn Đế đỉnh phong, không cần bao lâu là có thể tới hiện trường.

Đặc biệt là trước khi đi, Thân Ngoài Hóa Thân còn đeo mặt nạ lên mặt biến thành dáng vẻ của Diệp Thần.

Lúc này —— Diệp Long mình đầy thương tích nằm dưới đất, Diệp Thần tay cầm ngân thương từng bước áp sát.

Khác với một trận ác chiến trong tưởng tượng của Diệp Thần, bên cạnh Diệp Long không có lấy một vệ sĩ Hắc Kỳ Quân nào.

Nhưng những điều đó không còn quan trọng nữa, hắn hiện tại chỉ muốn giết Diệp Long để báo thù cho hai mươi bảy mạng người nhà mình. "Diệp Long, năm đó ngươi bán đứng chúng ta, có từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay!" Ngân thương trong tay Diệp Thần chỉ thẳng, sự phẫn nộ trong mắt không còn cách nào che giấu.

Năm đó sau khi Diệp Long trở thành Đại Thánh tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, nếu hắn chỉ đuổi nhánh của Diệp Thần ra khỏi Diệp gia, thì hôm nay Diệp Thần nhất định sẽ tha cho hắn một mạng.

Nhưng hắn không những đuổi họ ra khỏi Diệp gia, mà còn vì muốn có được sự ủng hộ của Danh Kiếm Sơn Trang mà tiết lộ tin tức bản đồ kho báu cho đối phương, dẫn đến việc cả nhà hai mươi bảy người của Diệp Thần chết thảm. "Chưa từng, ta cũng không hề hối hận, thậm chí còn cảm thấy rất vui mừng!" Ánh mắt Diệp Long vô cùng kiên định, nhưng trong lòng thì hoảng hốt vô cùng.

Hiện tại mũi thương của Diệp Thần chỉ cách cổ họng hắn đúng 0.01 cm, nhưng sau một nén nhang nữa, chủ nhân của cây ngân thương đó sẽ vì hắn mà cảm động, bởi vì hắn đã quyết định diễn theo kịch bản rồi. "Cảm thấy vui mừng!?" Sát ý trong mắt Diệp Thần càng đậm, rõ ràng là rất không hài lòng với câu trả lời của Diệp Long.

Diệp Long vẻ mặt khinh bỉ vặn hỏi: "Chẳng lẽ ta đuổi một kẻ nhận giặc làm cha ra khỏi Diệp gia, không nên cảm thấy vui mừng sao!?" "Ngươi nói ai nhận giặc làm cha!?" Diệp Thần không còn kìm nén được sát ý trong lòng, ngân thương trong tay đâm thẳng vào ngực Diệp Long.

Phụt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Diệp Long đau đến mức suýt thì khóc thành tiếng, trong lòng thầm trách móc Diệp Thần không diễn đúng quy trình.

Có ai đời người ta chưa nói hết câu đã động thủ chưa, có tí quy tắc giang hồ nào không hả!?

Nhưng nghĩ đến kịch bản của đạo diễn Tần, chỉ đành gồng mình đóng vai hán tử cứng cỏi. "Phụt..." Diệp Long phun ra một ngụm máu, ra vẻ quật cường nói: "Chính là ngươi, Diệp Thần nhận giặc làm cha, ngươi là nỗi sỉ nhục của Diệp gia ta, càng là kẻ phản đồ của Diệp gia ta." Diệp Thần ánh mắt hung quang nói: "Đã chết đến nơi rồi còn dám nói bậy!" "Có tật giật mình rồi phải không!?" Diệp Long đầy vẻ giễu cợt nhổ ra ngụm máu, sau đó vẻ mặt nghiêm lại nói: "Ta nói cho ngươi biết, Diệp gia ta chính là hoàng tộc của tiền triều, mà kẻ thủ ác tiêu diệt tiền triều chính là Long Ngạo Thiên, ngươi bây giờ nhận truyền thừa của hắn, không phải nhận giặc làm cha thì là cái gì!?" "Diệp gia ta là hoàng tộc tiền triều!?" Diệp Thần đứng hình ngay tại chỗ, não bộ nhất thời không kịp xử lý thông tin này.

Với tư cách là Chiến Thần thế hệ mới của pháo đài Bắc Cương, hắn đương nhiên hiểu rõ quá khứ của Đệ nhất Chiến thần Long Ngạo Thiên.

Khi hắn biết chuyện Long Ngạo Thiên vì mỹ nhân mà nổi giận, trong lòng vô cùng kích động, cảm thấy bậc nam nhi đại trượng phu nên như vậy, cái triều đình hôn quân đó không đáng để mình trung thành.

Nhưng giờ lại nói cái triều đình phản diện đó là tổ tiên nhà mình, cả người lập tức suy sụp hoàn toàn.

Diệp Long phun máu, vẻ mặt khinh bỉ chất vấn: "Nếu không thì ngươi tưởng bản đồ kho báu của tiền triều từ đâu mà có!?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Diệp Thần cực lực biện minh: "Ngươi đừng tưởng ta không hiểu lịch sử, hoàng tộc của tiền triều căn bản không mang họ Diệp!" Diệp Long vẫn giữ vẻ mặt khinh bỉ: "Đồ đần, không đổi họ thì sống nổi sao?

Long Ngạo Thiên có tha cho chúng ta không!?" "Ta..." Diệp Thần há miệng, vậy mà không cách nào phản bác được. "Tên này hình như tin rồi!" Diệp Long thừa thắng xông lên, đem hết kỹ năng diễn xuất bậc thầy ra, vẻ mặt đầy phẫn nộ nói: "Ta bao nhiêu năm nay ở Âm Nguyệt Hoàng Triều không từ thủ đoạn, nhẫn nhục chịu đựng làm Đại Thánh tử, cho dù có phải hy sinh tộc nhân cũng không tiếc, chính là để từng bước từng bước leo lên đỉnh cao nhất, ta muốn làm Chân Long Thiên Tử, ta muốn lấy lại vinh quang vốn thuộc về Diệp gia." "Ngươi..." Diệp Thần trong lòng chấn động dữ dội, hồi lâu không thể bình tĩnh lại được.

Vốn tưởng mình gánh vác nợ máu diệt môn, ai ngờ Diệp Long gánh vác lại là sự phục hưng của cả gia tộc.

So với việc báo thù cho hai mươi bảy người của hắn, cái tầm nhìn của Diệp Long to lớn hơn nhiều.

Nhất thời —— hắn vậy mà không biết, có nên báo thù nữa hay không! "Động thủ đi!" Diệp Long giống như đã cam chịu, từ bỏ vùng vẫy nói: "Ngươi muốn báo thù cho người nhà không sai, ta muốn phục hưng gia tộc cũng không sai, sai là sai ở chỗ chúng ta gặp nhau không đúng thời điểm." "Ta..." Diệp Thần há miệng.

Hắn rất muốn nói sau này chúng ta có thể kề vai chiến đấu, nhưng lời đến môi rồi lại thế nào cũng không nói ra được.

Cái chết thảm của hai mươi bảy người nhà vẫn còn mồn một trước mắt, hắn làm sao có thể cùng kẻ hung thủ này xưng huynh gọi đệ!? "Chủ công, sao ngài vẫn chưa tới!?" Vẻ mặt Diệp Long vô cùng thản nhiên, nhưng trong lòng thì đang xoắn hết cả lên.

Hiện tại kịch bản đã diễn xong rồi, nếu Tần Phong còn không xuất hiện, sau này hắn không còn cơ hội tự tay đem vợ mình dâng cho Tần Phong nữa mất...

“Ai!” Diệp Thần trong lòng thở dài một tiếng, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Bất kể ngươi nói thật hay giả, hai mươi bảy mạng người Diệp gia ta chết vì ngươi là sự thật, mối thù này hôm nay ta nhất định phải báo!” Nói xong, trong mắt Diệp Thần lần nữa lóe lên một tia sát ý, quanh thân cũng tuôn ra một cỗ thương ý đâm thủng tầng mây.

“Đợi đã!” Diệp Long vì để kéo dài thời gian, không thể không thêm diễn để giữ mạng.

“Ngươi sợ chết rồi à!?” Diệp Thần nheo mắt lại, trong lòng dâng lên một tia khinh bỉ.

Uổng cho hắn vừa rồi còn cảm thấy Diệp Long là một nhân vật, không ngờ y vẫn là một tên phế vật sợ chết.

Tuy nhiên, sự nhu nhược này của Diệp Long trái lại khiến cảm giác tội lỗi trong lòng hắn giảm bớt một phần.

“Ta nhẫn nhục chịu đựng bao nhiêu năm nay, sớm đã coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, nhưng ta không cam lòng cứ thế này xuống gặp lão tổ tông.” Diệp Long phảng phất như bị Tần lão lục nhập thân, mở miệng là nhân nghĩa đạo đức nói: “Nếu ngươi còn một chút lương tri, thì nên lập tức rời khỏi cứ điểm Bắc Cương, ta có thể giao một triệu Hắc Kỳ Quân cho ngươi thống soái, còn có một tấm bản đồ kho báu trên người cũng có thể đưa cho ngươi.” “Ngươi...” Sắc mặt Diệp Thần biến đổi, trong lòng chấn động dữ dội.

So với đại cục quang phục gia tộc của Diệp Long, thù sâu huyết hải của hắn đơn giản là nực cười cực điểm.

Cảm giác tội lỗi không những không giảm bớt mà còn tăng thêm một phần.

Lúc này, Diệp Thần rơi vào xoáy nước mâu thuẫn, nội tâm bắt đầu dao động.

Theo đạo nghĩa mà nói, Long Ngạo Thiên là kẻ thù của hắn, hắn quả thực không thể có lỗi với tổ tông mà đi làm Chiến Thần Bắc Cương này.

Nhưng đó lại là sự công nhận mà hắn đã dốc hết toàn lực mới đạt được, đâu phải nói buông là buông được.

Chương 492

“Diệp Thần, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi!” Diệp Long lại đứng trên đỉnh cao đạo đức, mặt đầy giễu cợt nói: “Ngươi đúng là một kẻ tiểu nhân nhận giặc làm cha, ngươi không xứng làm đàn ông, càng không xứng làm con cháu Diệp gia ta.” “Ta không có, ta không phải, đừng có nói bậy!” Diệp Thần lập tức phủ nhận tam liên, biểu thị mình tuyệt đối không phải loại người đó.

Diệp Long từng bước ép sát: “Nếu không phải, ngươi hãy rời khỏi cứ điểm Bắc Cương, đến tiếp quản một triệu Hắc Kỳ Quân của ta, cầm lấy bản đồ tìm đến kho báu, hoàn thành di nguyện quang phục Đại Yến của tiên tổ.” “Quang phục Đại Yến!” Thân thể Diệp Thần chấn động, miệng lẩm bẩm.

Hắn biết Đại Yến chính là quốc hiệu của tiền triều, trước đây hắn vô cùng khinh thường cái triều đại hôn quân vô đạo này, nhưng giờ mới biết đó cư nhiên là gốc rễ của mình.

“Hứa với ta, rời khỏi cứ điểm Bắc Cương, quang phục Đại Yến!” Diệp Long gượng đứng dậy, miệng phun máu tươi, nắm chặt lấy Diệp Thần.

“Ta...” Diệp Thần ngây người tại chỗ, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Hắn có thể cảm nhận được chấp niệm của Diệp Long, cũng cảm nhận được sự không cam lòng của y.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng nảy sinh một tia hối hận, tại sao lại phải đến tìm Diệp Long báo thù.

Biết được chân tướng khiến hắn khó lòng quyết định, một bên là trọng trách quang phục Đại Yến, một bên là sự luyến tiếc với cứ điểm

Bắc Cương.

Nếu có thể làm lại, hắn thật sự không muốn đối mặt với câu hỏi lựa chọn này.

Ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc đột ngột vang lên, kèm theo một luồng thương ý ngút trời.

“Đó là...

Ngân Long Thôn Châu!” Diệp Thần mạnh mẽ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía xa một con ngân long bay vút lên trời, theo đó là một đóa mây nấm chói mắt nở rộ.

“Chủ nhân cuối cùng cũng đến rồi!” Diệp Long trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thông qua Tiên Nô Pháp Ấn đã cảm ứng được Tần Phong.

“Là người đó...” Trong lòng Diệp Thần kinh hãi, lập tức nghĩ đến hung thủ mạo danh mình.

Không chút do dự, Diệp Thần mạnh mẽ rút ngân thương, hóa thành một đạo bạch quang lao vút lên trời.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng nhẹ nhõm lạ thường, vì đã tìm được một cái cớ để không phải đưa ra lựa chọn.

Còn việc Diệp Long có sống sót được hay không, thì phải xem tạo hóa của y vậy.

Bịch một tiếng!

Diệp Long mặt tái nhợt ngã xuống đất, máu tươi trước ngực không ngừng tuôn ra.

Nếu không được cứu chữa kịp thời, không bao lâu nữa y sẽ đi lãnh cơm hộp.

“Ta thực sự sắp chết sao!?” Ngay khi tầm nhìn của Diệp Long bắt đầu mờ đi, y dường như thấy Tần Phong từ trên trời rơi xuống.

Chỉ thấy đôi mắt của thân ngoại hóa thân Tần Phong thay đổi, phục khắc hoàn hảo Thượng Cổ Trùng Đồng của bản thể, lực lượng sinh mệnh của mắt trái lập tức khóa chặt lấy Diệp Long đang thoi thóp.

Lúc này, tại Vũ Lăng Thánh Địa.

Bản thể Tần Phong đang ngồi trên xe lăn phơi nắng.

Do luyện hóa thân ngoại hóa thân mất đi một phần bản nguyên, hiện tại sắc mặt đặc biệt tái nhợt, bộ dáng như thể sắp thăng thiên đến nơi.

Nhưng cũng may Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết vô cùng thần kỳ, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là có thể khôi phục bản nguyên.

“Cứu được người rồi!” Tần Phong thông qua thị giác của thân ngoại hóa thân, thành công thấy Diệp Long được cứu.

Tuy nhiên thân ngoại hóa thân không dừng lại quá lâu, mà lấy bản đồ kho báu tiền triều rồi nhanh chóng rời đi.

Hiện tại điểm phản diện của hắn đã chạm đáy, khiến hắn không có chút cảm giác an toàn nào, phải nghĩ cách bào thêm điểm phản diện mới được.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 5 triệu điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được một lần rút thưởng!” “Cơ hội rút thưởng!?” Tần Phong khựng lại một chút, trong lòng không hiểu sao có chút thất vọng.

Nhớ lúc ở Danh Kiếm Sơn Trang nhận được một tấm bản đồ kho báu, hắn nhận được hẳn cơ hội rút thưởng bản tăng cường.

Vậy mà lần thứ hai này lại bị giảm giá, làm hắn thấy mình giống như mấy nàng hoa khôi trên sông Tần Hoài vậy, càng làm càng mất giá.

“Lão đại, ngài không sao chứ!?” Thiên Quân, Vạn Mã vội vàng nắm lấy cơ hội, lao lên quan tâm hỏi han.

Từ khi Tần Phong có Mộc Tú, Tam Lộng, Tề Tu Viễn bảo vệ, sự nghiệp nịnh hót của hai huynh đệ đã gặp khủng hoảng nghiêm trọng.

Lần này phải nhân lúc mấy cao thủ kia đang bế quan mà thể hiện thật tốt, tranh thủ trở thành tay sai tri kỷ nhất trong lòng Tần Phong.

“Ta không sao!” Tần Phong xua tay nói: “Tung hết đám thủy quân của các ngươi ra, tiếp theo bất kể Chiến Thần Bắc Cương Diệp Thần làm gì, các ngươi cũng phải rêu rao cho thiên hạ đều biết, nghe rõ chưa!?” “Ách...

Rõ!” Thiên Quân, Vạn Mã ánh mắt tràn đầy đồng tình, trong lòng mặc niệm cho Diệp Thần ba phút.

Hắn chọc ai không chọc, lại đi tranh giành phụ nữ với tên Tần lão lục hẹp hòi này.

Giờ thì hay rồi, không chỉ phải gánh cái nồi đen thui mà danh tiếng cũng thối hoắc.

Kẻ trước đó được hưởng đãi ngộ này là Lâm Tam, đến tận bây giờ vẫn không dám lộ mặt trước đám đông vì sợ bị nhận ra rồi bị đánh một trận.

“Đúng rồi!” Tần Phong suy nghĩ một chút rồi dặn dò thêm: “Khi thủy quân dìm hàng Diệp Thần gie gie, tốt nhất nên nói thủ đoạn tấn công của hắn rất quỷ dị, có cảm giác như thời gian tạm dừng ấy.

Không cần miêu tả quá lộ liễu, chỉ cần nhắc nhẹ một chút là được.” “Thời gian tạm dừng!?” Thiên Quân, Vạn Mã nghi hoặc nhìn nhau, không hiểu ý Tần Phong là gì.

Nhưng là một tay sai tiêu chuẩn, bọn hắn tự nhiên biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi.

Giao phó xong xuôi, Tần Phong gọi hệ thống rút thưởng.

Xoạt một tiếng!

Vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện trước mắt, bắt đầu chậm rãi quay tròn...

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ rút trúng BUFF cấp Thần: Dĩ Nhu Khắc Cương!” Dĩ Nhu Khắc Cương: BUFF cấp Thần, sau khi trang bị không chỉ tăng 10 lần chiến lực bản thân, mà còn giúp chiêu thức cương nhu song toàn, đạt đến hiệu quả Tiếp – Hóa – Phát.

“BUFF cấp Thần!!” Mắt Tần Phong không khỏi sáng lên, hiển nhiên rất hài lòng với buff này.

Chương 493

Dù sao hiện tại ngoài cái buff mới này, hắn cũng chỉ mới có Đại Đế Chi Tư, Vô Địch Kiếm Vực, Vô Địch Kiếm Tâm, Tam Muội Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thượng Thiện Nhược Thủy, Thần Kỹ Kiếm Hồn, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tử Khí Đông Lai, Thượng Giới Thần Văn, Thiên Sư Ấn, Phật Chi Ấn – tổng cộng mười sáu cái buff kỹ năng thôi mà.

Tính thêm Sát Ý Cảm Tri, Cửu Luân Công Đức Hoàn, Bất Khuất Ý Chí, Thương Thiên Bá Thể đệ nhị hình thái, thì cũng chỉ mới có hai mươi cái buff chứ mấy.

Cho dù tính luôn cả Bách Bệnh Bất Xâm, Thượng Cổ Trùng Đồng, Vô Tận Kiếm Hạp, Thiên Nhãn, Tiên Thiên Kiếm Thể vào, thì mới miễn cưỡng đạt tới hai mươi lăm cái.

Phải nói đời hắn thật là thất bại, đơn giản là hư độ mười chín năm thanh xuân.

Đối mặt với Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại mà tỷ lệ thắng còn chưa đạt tới 100%, chỉ mới miễn cưỡng được 99,99999%, căn bản không dám học theo mấy tên Thiên Tuyển Chi Tử nói câu: Năm đó ta hai tay đút túi, không biết đối thủ là gì.

Ầm ầm!

Trong não Tần Phong đột nhiên vang lên một đạo sấm sét, thấy một lão giả đang đánh Thái Cực Quyền, tiếp đó lại vang lên âm thanh Tiếp – Hóa – Phát.

Khác với Nhu chi lực mà Tần Phong lĩnh ngộ từ Thượng Thiện Nhược Thủy trước đó, cương nhu tịnh tế, thu phát tự nhiên mới có thể khiến kẻ địch phòng không kịp phòng.

“Cương nhu tịnh tế, chinh phục đỉnh cao!” Tần Phong liếc nhìn Thái Tử Phi cách đó không xa, chuẩn bị tìm cơ hội cùng nàng thử nghiệm hiệu quả thế nào.

“Tướng công, để thiếp kiểm tra thân thể cho chàng nhé!?” Hữu Dung mặt đầy nịnh nọt tiến lại gần.

Từ khi biết Tần Phong đã khỏi hẳn, lòng nàng cứ như bị mèo cào vậy.

Đặc biệt muốn biết tên đại ma vương này rốt cuộc dùng phương pháp gì để dung hợp hai đại thần thể.

“Không cần đâu!!” Tần Phong lập tức chuyển sang chế độ yếu ớt, so với kẻ đại náo Bắc Hải đêm qua quả thực là hai người khác nhau.

Như để chứng minh mình không sao, hắn còn gượng đứng dậy khỏi xe lăn, chỉ là mới đi được hai bước đã lảo đảo ngã vào lòng Vu Lan đang đi tới.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Tần Phong, chàng đừng miễn cưỡng mình nữa!” Vu Lan xót xa ôm lấy Tần Phong, hoàn toàn không nhận ra mình bị chiếm tiện nghi.

“Lan bảo bảo, ta chắc không xong rồi!” Tần Phong mặt tái mét, cực kỳ suy yếu nói: “Xin lỗi, sau này ta không thể cùng nàng chiến đấu được nữa.” “Hảo gia hỏa, quá vô sỉ rồi!” Hữu Dung ở bên cạnh nhìn mà muốn lòi mắt, thầm nghĩ chưa từng thấy ai mặt dày vô sỉ như vậy.

Nếu không phải nàng có nhược điểm rơi vào tay đại ma vương này, nàng – tiểu y tiên chính nghĩa tuyệt mỹ – chắc chắn sẽ lao lên vạch trần bộ mặt thật của tên tra nam đại ma vương này.

“Sẽ không đâu, thiếp sẽ không để chàng có chuyện gì!” Nước mắt Vu Lan chực trào, không thể chấp nhận việc Tần Phong cứ thế mà chết đi.

Nhớ năm đó Tần Phong một mình xông pha Vạn Ma Tháp, một kiếm trấn vạn ma, cô quân thâm nhập, một trận phong thần...

Chàng thiếu niên ý khí phong phát đó đã làm say đắm biết bao thiếu nữ khuê các.

Vậy mà giờ đây hắn chỉ có thể cô độc ngồi trên xe lăn lặng lẽ chờ chết, đối với một thiếu niên anh hùng mà nói, quả thực còn khó chịu hơn là giết chết hắn, cũng khiến giấc mộng của bao thiếu nữ hoài xuân tan nát.

“Lan bảo bảo, nàng đừng thế!” Tần Phong mặt tái nhợt ngã trong lòng Vu Lan, yếu ớt đưa tay vuốt ve gò má nàng, ánh mắt thâm tình: “Tần Phong ta biết mệnh trời rồi, chỉ là trước khi ta chết, liệu có thể hướng nàng đề xuất một yêu cầu quá đáng không!?” “Yêu cầu quá đáng!?” Mặt nhỏ của Vu Lan lập tức đỏ bừng, trái tim nhỏ bé cũng đập loạn nhịp.

Tuy nàng không biết yêu cầu của Tần Phong quá đáng đến mức nào, nhưng theo hiểu biết của nàng về tính cách của hắn, cảnh này khả năng cao là hắn định cầu hôn nàng.

“Yêu cầu quá đáng!?” Hữu Dung và Thái Tử Phi lập tức vểnh tai lên, muốn biết yêu cầu quá đáng của Tần Phong là gì, liệu mình có thể đáp ứng không.

“Thiếp nguyện ý gả cho chàng!” Vu Lan cúi đầu thẹn thùng, không đợi Tần Phong hỏi đã tranh trả lời trước.

“Gả cho ta!?” Tần Phong ngớ người ra một chút, thầm nghĩ mình đâu có ý đó.

Nhưng vì Vu Lan đã nhắc tới, vậy hắn cứ đưa ra điều kiện vậy.

Chỉ thấy Tần Phong mặt đầy suy yếu nói: “Nếu nàng thật sự muốn gả cho ta, yêu cầu của ta cũng không cao, sính lễ tám trăm triệu cực phẩm linh thạch, thêm tám món trang sức thần khí, bao lì xì xuống xe sáu mươi triệu cực phẩm linh thạch, phí đổi miệng tám mươi triệu cực phẩm linh thạch...

Những gì các bạn nhỏ nhà người ta có, ta cũng nhất định phải có.” “Ách...” Khóe mắt Vu Lan không nhịn được mà giật giật, trong lòng bỗng có sự thôi thúc muốn tặng hắn một cái bạt tai.

Đậu má!

Uổng công nàng còn tưởng Tần Phong lúc sắp chết lời nói sẽ tử tế, ai dè hắn vẫn là tên Hoang Cổ đệ nhất tiện nhân quen thuộc đó.

“Lời này cạn ngôn luôn, hắn thật sự là không cần mặt mũi nữa rồi!” Hữu Dung và Thái Tử Phi cũng câm nín, hôm nay đúng là được mở mang tầm mắt.

“Nàng có thái độ gì vậy!?” Tần Phong quay đầu đau xót nói: “Nàng thật sự nghĩ ta ham tiền của nàng sao?

Ta chỉ muốn thấy một thái độ từ nàng thôi, nàng thật khiến người ta tụt hứng quá, quá thất vọng về nàng rồi.” “Hù hù...” Vu Lan bị chọc tức đến mức đau ngực, hít sâu vài hơi để trấn tĩnh: “Chúng ta vẫn là nên bàn về cái yêu cầu quá đáng mà chàng nói đi!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ làm Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử Thi tức đến đau ngực, nhận được 1 vạn điểm phản diện!” “Được rồi!” Tần Phong mặt đầy thất vọng nói: “Thật ra điều ta muốn nói là lúc nàng đi tắm có thể mang ta theo không, ta không phải loại vô sỉ đó đâu, chỉ là sợ nàng tắm bị đuối nước thôi.” “Ta một Nguyên Đan cửu trọng mà bị đuối nước!?” Vu Lan lại một lần nữa bị chọc cho đau ngực, thực sự chịu không thấu tên vô sỉ này.

Dù hắn có sắp chết đi chăng nữa thì bản tính khó dời, vẫn là tên Hoang Cổ đệ nhất tiện nhân vô sỉ đó.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ làm Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử Thi tức đến đau ngực, nhận được 1 vạn điểm phản diện!” “Này, Lan bảo bảo đừng đi mà!” Tần Phong vội vàng muốn gọi Vu Lan lại để tiếp tục bào điểm, nhưng đối phương đầu cũng không ngoảnh lại mà đi mất.

Bất lực, Tần Phong chỉ có thể ngồi trên xe lăn ngẩn người, đăng nhập vào thân ngoại hóa thân của mình.

Lúc này, thân ngoại hóa thân nhờ tốc độ chín vạn dặm của Phù Dao Thủ đã thành công cắt đuôi Diệp Thần đang truy đuổi.

“Đến Bắc Hải dạo một chút vậy!” Sau khi đăng nhập vào thân ngoại hóa thân, trong mắt Tần Phong phát ra một đạo tinh quang.

Do đêm qua mải dùng bao tải chụp thuốc mê Côn Bằng nên tộc Giao Nhân ở Bắc Hải đã thoát được một kiếp.

Nhưng may mắn là hắn có một chiếc cần câu gia truyền 20cm, hy vọng có thể câu được một con cá mè hoa nặng 50-55kg từ Bắc Hải lên, nếu có thể quần nhau trong nước vài chục phút thì càng tốt...

Không bao lâu sau, thân ngoại hóa thân của Tần Phong đã một lần nữa đến Bắc Hải.

Giống như lúc rời đi, năm vị Chuẩn Đế của tộc Giao Nhân vẫn đang duy trì Hải Thần Đại Trận, toàn bộ Bắc Hải vẫn được bao phủ bởi một mái vòm khổng lồ.

“Hải Thần Đại Trận này quả thực rất mạnh!” Tần Phong quan sát kỹ lưỡng, vẫn thấy không có cách nào ra tay.

Dù hắn đã luyện hóa Côn Bằng thành thân ngoại hóa thân, sở hữu thực lực Chuẩn Đế đỉnh phong, cũng không có mấy phần nắm chắc có thể cưỡng ép phá tan Hải Thần Đại Trận.

Dù sao trận pháp này là do Hải Thần đã phi thăng Thượng Giới bố trí, đối với Hoang Cổ mà nói tuyệt đối là sự nghiền ép về đẳng cấp.

Nhưng cũng chính vì trận này do Hải Thần bố trí, muốn duy trì vận hành thì tiêu hao chắc chắn là con số thiên văn, không cần bao lâu nữa tộc Giao Nhân sẽ không trụ vững được mà phải đóng Hải Thần Đại Trận thôi.

“Cái mai rùa này đúng là thứ tốt để gánh sét!” Mắt Tần Phong sáng rực, tìm một nơi bắt đầu lặng lẽ chờ đợi.

Dự định đợi đối phương đóng Hải Thần Đại Trận xong sẽ lén lút lẻn vào Bắc Hải thỏa sức luyện chế vài kiện thần khí.

Tuy cơ thể này là thân ngoại hóa thân luyện chế từ Côn Bằng, nhưng lại kế thừa hoàn hảo mọi năng lực của bản thể, thậm chí cả không gian tùy thân của bản thể cũng có thể sử dụng mọi lúc mọi nơi.

Chương 494

Đặc biệt là thực lực Chuẩn Đế đỉnh phong giúp hắn luyện chế thần khí càng thêm dễ dàng.

Trước đây phải dùng Độ Nhật Như Niên mới luyện được vài kiện thần khí, giờ đây dù không dùng thì tối đa vài ngày cũng có thể luyện xong một kiện.

Có thể nói chỉ cần hắn muốn, hoàn toàn có thể đánh sập giá thần khí xuống mức giá bèo nhèo!

Đương nhiên tiền đề là phải chịu được lôi kiếp mới được.

Lúc này, Diệp Thần đang ráo riết tìm kiếm hung thủ mạo danh mình.

Chỉ là tốc độ của đối phương thực sự quá nhanh, dù hắn đã dùng hết sức bình sinh cũng không đuổi kịp.

“Người này rốt cuộc là ai!?” Diệp Thần cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Là Chiến Thần Bắc Cương thế hệ mới, tuổi còn trẻ đã đạt tới tu vi Chuẩn Đế sơ giai, khiến trong lòng hắn luôn có một sự ưu việt lạ kỳ, dám không khiêm tốn chút nào mà nói rằng: Năm đó ta hai tay đút túi, không biết đối thủ là gì.

Nhưng giờ đây rõ ràng hắn đã phát hiện ra đối phương mà lại bị đối phương chạy mất ngay dưới mí mắt, khiến sự tự tin của hắn bị giáng một đòn mạnh, bắt đầu rơi vào sự tự nghi hoặc sâu sắc: Rốt cuộc là hắn thực sự không có đối thủ, hay là hắn bấy lâu nay chỉ là ếch ngồi đáy giếng sống trong thế giới nhỏ bé của mình?

Đúng lúc này, có một nhóm người đi ngang qua đang bàn luận về

Diệp Thần.

“Các ngươi nghe nói chuyện về Diêm Vương Bắc Cương gần đây chưa!?” “Diêm Vương Bắc Cương?

Ngươi đang nói về Chiến Thần Bắc Cương đấy à!?” “Loại người đó cũng xứng gọi là Chiến Thần sao, đơn giản là Diêm Vương sống thì có!” “Tên Diêm Vương Bắc Cương này thừa dịp hai nước giao chiến, Đại Đế ra tiền tuyến, đã ở hậu phương điên cuồng gây án!” “Nghe nói hắn không chỉ cướp sạch kho báu của người ta, mà còn thích múa bút lên người vợ người ta nữa!” “Nghe nói tên Diệp Diêm Vương này còn là một tra nam, Tiêu Cửu Nương của Hợp Hoan Tông không chỉ bị lừa người, lừa tiền mà còn bị lừa cả tình cảm.” “Đó đã là gì, hắn thấy sự việc không giấu được nữa cư nhiên vu khống Tần Phong mạo danh hắn.” “Tần Phong?

Chẳng phải hắn đã phế rồi sao?

Sao mạo danh Diệp Thần được!?” “Không chỉ phế, người ta còn là kiếm tu, căn bản không dùng thương!” “Cho nên mới nói, tên Diệp Diêm Vương này đơn giản là coi chúng ta như lũ ngốc, còn là loại không thèm che giấu nữa chứ.” “...” Diệp Thần nghe tiếng nghị luận của đám người, tâm trạng có thể nói là không từ ngữ nào diễn tả nổi.

Vốn định lần này trở về tìm Danh Kiếm Sơn Trang báo thù, hướng toàn bộ Hoang Cổ phô diễn thực lực của cứ điểm Bắc Cương, kết quả Cửu Thiên đúng là bị hắn giết thật, nhưng chính hắn cũng bị đánh cho ôm đầu chạy thục mạng.

Muốn có được sự công nhận của Lam Ma để cưới Vu Lan về nhà, kết quả nữ thần trong lòng hắn lại thích Tần Phong.

Muốn tìm Diệp Long báo thù, kết quả lại biết mình nhận giặc làm cha.

Hiện tại danh tiếng lại bị tên hung thủ mạo danh kia làm cho thối hoắc, nếu không nhanh chóng tìm ra kẻ này thì không bao lâu nữa hắn sẽ trở thành kẻ thù chung của toàn bộ Hoang Cổ.

“Ngươi chính là Diệp Thần đúng không!?” Hai nam một nữ đột nhiên chặn đường Diệp Thần.

Bọn họ chính là Hạ Nhân, Chu Hân và Đế Tú, nhận mệnh lệnh của Lục Đạo Đế Quân đến để lấy mạng Diệp Thần.

“Các ngươi là ai!?” Diệp Thần đột nhiên cảnh giác, cảm thấy đối phương đến không có ý tốt.

“Phụng mệnh Lục Đạo Đế Quân, đặc biệt đến lấy đầu chó của ngươi!” Ba người không hề có ý định nói nhảm, lao lên vây công Diệp Thần.

Bọn họ đều biết Diệp Thần sở hữu Chiến Thần Giáp của cứ điểm Bắc Cương, một khi để hắn mặc bộ giáp đó vào thì bọn họ không còn cửa thắng, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

“Lục Đạo Đế Quân!?” Diệp Thần không khỏi cau mày, lập tức hiểu ra chuyện gì.

Chắc chắn là vì hắn giết chết Cửu Thiên của Danh Kiếm Sơn Trang khiến Âm Nguyệt Hoàng Triều mất đi một cao thủ.

Chỉ là phái ba tên Chuẩn Đế đỉnh phong đến giết hắn thì cũng quá xem thường Chiến Thần Bắc Cương này rồi.

Chỉ thấy Diệp Thần tay cầm ngân thương triển khai phản kích, thương ý ngút trời khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Ầm ầm!!

Đòn tấn công của đôi bên va chạm mạnh vào nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc kèm theo cơn bão năng lượng quét sạch xung quanh, khiến đám người xung quanh cũng phải dừng chân quan sát.

“Là Diệp Thần!!” Mọi người kinh hãi kêu lên, nhận ra Diệp Thần ngay lập tức.

Chỉ là khác với tưởng tượng của mọi người, Diệp Thần lấy một địch ba cư nhiên không hề rơi vào thế hạ phong.

“Làm sao có thể!!” Hạ Nhân, Chu Hân trong lòng không khỏi kinh hãi, bị chiến lực khủng bố của Diệp Thần làm cho khiếp sợ.

“Thú vị đấy!!” Trái ngược với sự kinh hãi của Hạ Nhân và Chu Hân, Đế Tú lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Hắn vốn là thiên tài tu luyện toàn năng khiến người ta phải đố kỵ, cho dù chiến lực của Diệp Thần có mạnh đến đâu, chỉ cần tìm ra sơ hở rồi tung đòn chuẩn xác, một bước là có thể ép đối phương phải buông vũ khí đầu hàng.

Ong!

Ong!

Diệp Thần lại cầm ngân thương lao tới, thương ý ngút trời bao trùm thiên địa.

Ngao!

Một con ngân long khổng lồ từ phía sau hắn bay vọt lên, tiếng rồng ngâm đinh tai nhức óc vang khắp thế gian.

“Ngân Long Thôn Châu của cứ điểm Bắc Cương!!” Ánh mắt Đế Tú hiện lên một tia khinh miệt, vẫy tay rút ra một ngọn trường thương múa may.

Ngao!

Cũng một con ngân long khổng lồ tương tự từ phía sau hắn bay vút lên, tiếng rồng ngâm đinh tai nhức óc cũng vang dội khắp thiên địa.

Là một người tu luyện toàn năng, võ học thiên hạ hắn không dám nói biết hết, nhưng tám chín phần thì không vấn đề gì.

Chiêu Ngân Long Thôn Châu này là hắn dựa vào vài dòng miêu tả trong sách mà tự mình mò mẫm ra đấy.

Ầm ầm!!

Hai con ngân long khổng lồ đâm sầm vào nhau, tiếng nổ vang dội làm thiên địa biến sắc.

“Hóa ra là ngươi!!” Thấy Đế Tú thi triển Ngân Long Thôn Châu, Diệp Thần không thể kìm nén cơn giận trong lòng được nữa.

“Không sai, chính là ta!!” Đế Tú mặt đầy kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Phảng phất như muốn chứng minh với thế gian rằng Đế Tú hắn đã trở lại, một Đế Tú khiến vạn người đố kỵ đã thực sự quay trở lại... (Lời tác giả: Hôm nay cập nhật hơi muộn, xin lỗi mọi người, chủ yếu là ta hình như bị dương tính rồi, từ tối qua đầu đã đau dữ dội, toàn thân không còn sức lực, mũi cũng không thông...) “Cuối cùng cũng để ta tìm thấy ngươi!” Cơn giận trong lòng Diệp Thần không thể che giấu được nữa, tay cầm ngân thương cấp tốc đâm về phía Đế Tú.

Chương 495

Một thương tung ra, song long xuất hiện!

Ngao!

Hai con kim long khổng lồ che lấp cả bầu trời hư không xuất hiện, tiếng rồng ngâm chấn động thiên địa, quấn quýt lấy nhau lao thẳng về phía Đế Tú với tốc độ cực nhanh.

“Không ổn!!” Sắc mặt Đế Tú biến đổi, cảm nhận được uy lực mạnh mẽ của chiêu này.

Không dám chậm trễ, hắn nhanh chóng vung trường thương trong tay, một lần nữa thi triển Ngân Long Thôn Châu.

Ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm dữ dội, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, năng lượng tán ra bao phủ phạm vi tương đương mấy trăm cái Hiroshima.

“Phụt!!” Đế Tú phun ra một ngụm máu tươi, khí huyết sôi sục.

Nhưng Diệp Thần không có ý định dừng lại ở đó, lại phẫn nộ cầm ngân thương lao thẳng về phía Đế Tú, hoàn toàn ngó lơ Hạ Nhân và Chu Hân ở bên cạnh.

“Chuyện gì thế này!?” Hạ Nhân và Chu Hân nghi hoặc nhìn nhau, không hiểu tại sao Diệp Thần lại chỉ nhắm vào Đế Tú mà đánh.

“Vãi chưởng, tên này bộ đố kỵ ta biết Ngân Long Thôn Châu hay sao!?” Đế Tú thấy đánh không lại đối phương, không chút do dự quay đầu bỏ chạy.

“Chạy đi đâu!!” Diệp Thần gặp lại kẻ thù thì mắt đỏ ngầu, trong lòng chỉ muốn giết chết Đế Tú cho bằng được.

"Không ổn!!" Hạ Nhân và Chu Hân biến sắc, cũng vội vàng đuổi theo chi viện.

Đồng thời bọn họ cũng vô cùng kinh hãi, một Chuẩn Đế sơ giai cư nhiên có thể lấy một địch ba, lại còn là ba vị Chuẩn Đế đỉnh phong, trình độ biến thái này quả thực chưa từng nghe thấy.

"Muốn giết Diệp Thần, khó đấy!" Hạ Nhân và Chu Hân không khỏi lo lắng.

Bọn họ vốn đã nằm trong danh sách đen của Lục Đạo Đế Quân, nếu lần này không hoàn thành nhiệm vụ mang đầu Diệp Thần về thì e rằng sau này không còn cơ hội trở mình nữa.

"Đúng rồi!" Hai vợ chồng không nhịn được nhìn nhau, nghĩ tới việc tìm Tần Phong giúp đỡ.

Tuy hiện tại Tần Phong trọng thương yếu ớt, nhưng bên cạnh hắn vẫn còn hai đại cao thủ Tam Lộng và Tề Tu Viễn, hoàn toàn có thể mượn đến giúp một tay.

Đương nhiên nếu Tần Phong có thể ban cho bọn họ Tiên Nô Pháp Ấn thì càng tốt, nghe nói sở dĩ Tam Lộng và Tề Tu Viễn mạnh như vậy hoàn toàn là nhờ vào sự gia trì năm lần chiến lực của ấn này. ...

Bắc Hải.

Tần Phong đã đợi liên tục ba ngày.

Ngay lúc hắn sắp mất kiên nhẫn thì Hải Thần Đại Trận cuối cùng cũng đóng lại.

"Ba ngày liên tục không thấy gì, chắc Chiến Thần Bắc Cương đó sẽ không quay lại đâu!" Năm vị Chuẩn Đế của tộc Giao Nhân thấy không có động tĩnh gì liền kết thủ ấn thu lại Hải Thần Đại Trận.

Dù sao Hải Thần Đại Trận mỗi giây trôi qua đều tiêu tốn một lượng lớn cực phẩm linh thạch, dù tộc Giao Nhân của bọn họ có giàu đến mấy cũng không chịu nổi nhiệt.

Hơn nữa đối phương rõ ràng nhắm vào Côn Bằng, thật sự không cần thiết phải tiêu hao mãi như thế này.

“Cuối cùng cũng đóng rồi!” Tần Phong lập tức tràn đầy sinh lực, theo chân đối phương lẻn vào Bắc Hải.

Do thân ngoại hóa thân được luyện chế từ Côn Bằng nên hắn dễ dàng lẻn sâu vào đáy Bắc Hải, nhìn thấy một Thủy Tinh Cung vàng son lộng lẫy.

Chỉ là lúc này Thủy Tinh Cung bị hư hại nghiêm trọng, còn có rất nhiều người cá bị thương đang rên rỉ, rõ ràng là do trận đại chiến với Côn Bằng trước đó gây ra.

“Tên Chiến Thần Bắc Cương đáng chết!!” Năm vị Chuẩn Đế tộc Giao Nhân mặt đầy phẫn nộ, hận không thể lột da Diệp Thần.

“Cơn giận này ta không nuốt trôi!!” Một vị Chuẩn Đế tộc Giao Nhân hậm hực nói.

“Chúng ta cũng không nuốt trôi!!” Những vị Chuẩn Đế khác cũng cùng một biểu cảm.

Là những kẻ thống trị Bắc Hải, bọn họ chưa bao giờ phải chịu nhục nhã như vậy.

Không chỉ ngang nhiên xông vào địa bàn tìm Côn Bằng ngay trước mặt bọn họ, mà còn hại bao nhiêu tộc nhân trọng thương, sau đó lại phủi mông bỏ đi, để lại một đống hỗn độn cho bọn họ dọn dẹp.

“Có thể tiết lộ tin tức cho Yêu tộc!” Một vị Chuẩn Đế tộc Giao Nhân đột nhiên lên tiếng: “Côn Bằng tuy là thần thú độc hành, nhưng dù sao cũng là thành viên của Yêu tộc.

Nếu để Yêu tộc biết Diệp Thần đã bắt Côn Bằng, chắc chắn bọn họ sẽ không bỏ qua cho hắn đâu.” “Có lý!!” Mấy vị Chuẩn Đế mắt sáng lên, cảm thấy phương pháp này hay.

Mọi người đều biết Yêu tộc là đại tộc lớn thứ hai ở Hoang Cổ sau Nhân tộc.

Bọn họ có thể không quan tâm đến sự sống chết của mấy con tiểu yêu, nhưng với thần thú cấp bậc Chuẩn Đế đỉnh phong thì lại là chuyện khác.

Bởi vì thần thú được gọi là thần thú là nhờ vào huyết mạch giúp bọn họ đột phá cấp Đế dễ dàng hơn.

Mà chiến lực cấp Đế dù ở bất kỳ chủng tộc nào cũng là một sự uy hiếp mang tính hòa bình, ngay cả Yêu tộc cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Đó cũng là lý do bọn họ dù là chủ nhân Bắc Hải nhưng vẫn để Côn Bằng sống độc hành ở đây.

Người ta có Yêu tộc chống lưng, thật không phải ai cũng dám chọc vào!

“Có lý!” Tần Phong cũng gật đầu tán thành, thầm nghĩ cứ tự nhiên đi, đừng nể mặt hắn.

Nếu tên Diệp Thần đó đã làm ra những chuyện thất đức như vậy thì nên bị trừng phạt thích đáng, nếu không sau này ai còn tin vào chính nghĩa nữa chứ!?

Đúng lúc này, một đàn mỹ nhân ngư bơi qua.

Ngoài những mỹ nhân ngư phiên bản phương Đông, còn có cả mấy nàng “đại dương mã” phương Tây tóc vàng mắt xanh, đồng thanh che ngực bằng hai cái vỏ sò nhỏ.

“Vãi, đại dương mã phương Tây luôn!!” Tần Phong lập tức lên tinh thần.

Đời trước điều hối tiếc duy nhất của hắn là không có điều kiện dắt đệ đệ đi ăn món Tây.

“Không được, không được, ta là chính nhân quân tử mà!!” Tần Phong nghĩ đến mục tiêu chuyến này là luyện chế thần khí, đành lưu luyến không rời mà quay người đi chỗ khác.

Lúc này, trên vùng bình nguyên băng giá ở cực nam Hoang Cổ.

Chương 496

Lâm Tam khoác áo lông điêu, đeo Vô Trần Kiếm trên lưng, đầu đội bão tuyết gian khổ tiến bước.

Từ sau ngày chia tay Tần Phong, hắn đã bắt đầu hành trình tìm kiếm Thất Thải Thánh Liên.

Cuối cùng qua nhiều lần dò hỏi mới biết được, chỉ có vùng bình nguyên cực nam không dấu chân người này mới có cơ hội nuôi dưỡng ra loại thiên địa chí bảo đó.

Bịch một tiếng!!

Lâm Tam sảy chân ngã xuống tuyết.

Hắn chỉ thấy tầm mắt bắt đầu mờ đi, muốn cứ thế mà ngủ thiếp đi.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại nghĩ đến Tần Phong.

Chàng thiếu niên thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ năm nào, vì cứu hắn mà hứng chịu một kích của Chuẩn Đế, từ đó chỉ có thể ngồi trên xe lăn chờ chết.

Những kẻ trước kia cung kính với hắn nay bắt đầu cười nhạo hắn là phế vật.

Đối với một Tần Phong kiêu ngạo cả đời, điều này chắc chắn còn đau đớn hơn cả cái chết.

“Không được, ta không thể gục ngã, Tần huynh vẫn đang đợi ta, ta là hy vọng cuối cùng của huynh ấy!” Ánh mắt Lâm Tam kiên định, một lần nữa bò dậy từ đống tuyết, dường như không khó khăn nào có thể ngăn cản bước chân của hắn.

“Hắt xì!!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết vợ bé nhà ai lại đang nhớ mình đây.

“Kệ đi, luyện thần khí trước đã!” Tần Phong dựa vào thực lực Chuẩn Đế đỉnh phong, thành công lẻn vào Thủy Tinh Cung.

Hắn tùy tiện tìm một căn phòng không người ở, từ không gian tùy thân lấy ra đồng tiền Độ Nhật Như Niên tung lên không trung, sau đó lấy Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh và một số dược liệu quý hiếm bắt đầu luyện chế thần khí.

Rất nhanh sau đó, bầu trời Bắc Hải mây đen kéo đến, sấm sét cuồn cuộn trong tầng mây...

“Chuyện gì xảy ra thế này?!” Năm vị Chuẩn Đế của Giao nhân tộc còn chưa kịp ngồi xuống tận hưởng thì đã bị tiếng lôi kiếp bên ngoài làm cho kinh hãi đứng bật dậy.

Ầm ầm!

Còn chưa đợi bọn họ đi kiểm tra xem có chuyện gì, lôi đình trên không trung đã hóa thành một con lôi long, mang theo ý chí hủy thiên diệt địa bổ xuống Bắc Hải.

Lôi kiếp khủng bố giống như dòng điện cao thế rơi vào trong nước, phảng phất muốn giúp lũ cá tôm giải quyết vấn đề mạng ẩn vậy.

Cho dù ở giữa ngăn cách bởi mấy vạn mét nước biển, lôi kiếp vẫn có thể định vị chính xác Thủy Tinh cung.

“Không ổn!!” Năm vị Chuẩn Đế Giao nhân tộc thấy lôi kiếp ập đến, không dám có chút do dự nào, vội vàng chống đỡ.

Ầm ầm!!

Luồng lôi kiếp cuồng bạo đã bị chặn lại thành công, nhưng năng lượng tán loạn vẫn tiếp tục càn quét.

Chỉ thấy Thủy Tinh cung vàng son lộng lẫy bị phá hủy thảm hại, một số mỹ nhân ngư phản ứng chậm bị váng đầu, vẻ mặt hoảng hốt, dáng vẻ sở sở khả liên khiến cho đám sinh vật giống đực lập tức tràn đầy sức mạnh bảo vệ.

“Kẻ nào dám đến Bắc Hải ta gây rối!” Năm vị Chuẩn Đế Giao nhân tộc lập tức giận dữ, tay cầm tam xoa kích lao thẳng lên mặt biển.

Thế nhưng bọn họ vừa mới ló đầu ra khỏi mặt biển thì đã ngây người, trên bầu trời mây đen dày đặc, điện chớp lôi đình, từng con lôi long khổng lồ đang gầm thét lao về phía bọn họ.

“Cái đệch, hình như đây là lôi kiếp mà!?” Năm vị Chuẩn Đế Giao nhân tộc vẻ mặt mờ mịt, trên đầu đầy dấu chấm hỏi.

Trong ký ức, bọn họ đâu có làm chuyện gì nghịch thiên, cũng chẳng có đứng trước mặt ai mà ra vẻ, sao lại vô duyên vô cớ bị sét đánh thế này!?

Ầm ầm!!

Vẫn không cho bọn họ thời gian suy nghĩ, đạo lôi kiếp thứ hai bắt đầu giáng xuống.

“Thảo, rốt cuộc là có chuyện gì thế này!!” Năm vị Chuẩn Đế Giao nhân tộc hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, đối mặt với lôi kiếp chỉ có thể vừa mắng chửi vừa mở ra Hải Thần đại trận.

Vốn tưởng rằng dựa vào sự kiên cố của Hải Thần đại trận có thể dễ dàng chống đỡ lôi kiếp, nhưng phong cách vẽ tiếp theo hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của bọn họ.

Mười phút sau —— “Đừng sợ, chút lôi kiếp hèn mọn này chỉ là chuyện nhỏ!” Nửa giờ sau —— “Không sao cả, lôi kiếp sắp kết thúc rồi!” Một giờ sau —— “Đừng hoảng loạn, đây là đại trận do chính Hải Thần bố trí, trên đời này chưa có lôi kiếp nào bổ ra được nó đâu!” Hai giờ sau —— “Ngọa tào, đánh lâu như vậy rồi, có giỏi thì đánh thêm một canh giờ nữa đi!” Bốn giờ sau —— “Thôi xong rồi, Hải Thần đại trận xuất hiện vết nứt rồi, đây rốt cuộc là lôi kiếp gì vậy?!” ……… Bất kể bên ngoài loạn thành dạng gì, Tần Phong vẫn đang đắm chìm trong việc luyện khí.

Ngoài việc nâng cấp Thủy Chiết Phiến của mình lên Thần cấp, hắn còn chọn ra một nghìn thanh danh kiếm chứa đựng kiếm ý mạnh mẽ từ Danh Kiếm sơn trang mượn về, toàn bộ thăng cấp chúng thành Thần kiếm.

Cộng thêm một nghìn thanh Thần kiếm trong Vô Tận Kiếm Hạp, hiện tại hắn đã sở hữu hai nghìn thanh Thần kiếm, phối hợp với Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận thì uy lực càng thêm cường đại.

Hắn còn luyện chế thêm một số Thần khí khác, trong đó bao gồm cả món “Nam Mô Gatling Bồ Tát” thiết kế riêng cho Tam Lộng đại sư.

Một nhịp ba nghìn sáu trăm vòng, sát thương của mỗi vòng tùy thuộc vào tu vi của người sử dụng, có thể chuyển hóa linh lực trong cơ thể thành đạn bắn ra.

Đương nhiên cũng có thể giống như pháp khí đại pháo, luyện chế riêng những loại đạn có uy lực mạnh mẽ.

Mỗi phát đạn có uy lực tương đương với 200 quả bom nguyên tử Quảng Đảo, ba nghìn sáu trăm vòng quay thì cho dù Đại Đế tới cũng phải quỳ xuống mà niệm A Di Đà Phật.

Chỉ là dược liệu tiêu hao thực sự quá kinh người, Tần Phong đã vét sạch toàn bộ gia sản cũng chỉ miễn cưỡng luyện chế ra được ba nghìn sáu trăm phát đạn.

“Bên ngoài hình như vẫn còn trụ được nhỉ!” Tần Phong mở Thiên Nhãn kiểm tra tình hình bên ngoài.

Chỉ thấy Hải Thần đại trận đã chằng chịt vết nứt, năm vị Chuẩn Đế Giao nhân tộc bị đánh tới mức liên tục thổ huyết.

Cả người gầy sọp đi mấy vòng, cứ như vừa mới ở lầu xanh bên sông Tần Hoài liên tục mấy tháng trời vậy.

“Cũng chẳng còn dược liệu gì nữa rồi!” Tần Phong nhìn không gian tùy thân rộng lớn mà phát sầu.

Khác với vẻ hào quang lấp lánh, rực rỡ trước kia, hiện tại nó ảm đạm không chút ánh sáng, chỉ còn sót lại vài mẩu dược liệu lẻ tẻ, đến chuột nhìn thấy cũng phải dọn nhà ngay trong đêm.

“Ơ!!” Tần Phong đột nhiên sáng mắt lên.

Từ trong mấy mẩu dược liệu lẻ tẻ còn sót lại, hắn phát hiện ra đồ tốt, một khối quặng đen xì trông rất không bắt mắt.

Thiên Khuyết Thạch!

Giống như trong một đám quái thú chính nghĩa đột nhiên lẫn vào một tên “lão lục” thiếu đạo đức vậy.

Nó không chỉ không thể dung hợp phản ứng với các loại dược liệu quý hiếm khác, mà còn thích phá hoại thuộc tính của chúng, vì thế bị giới luyện khí của cả Hoang Cổ ghét bỏ.

Chương 497

Tuy nhiên, theo ghi chép trong truyền thừa luyện khí thượng giới mà hắn có được, Thiên Khuyết Thạch chính là loại dược liệu quý hiếm đỉnh cấp thực sự, chỉ là cách mở ra của bọn họ không đúng mà thôi.

Nó không phải không thể dung hợp, mà là cần phải khắc lên Đại Đạo chi lực trước thì mới có thể bắt đầu luyện khí.

Tên gọi Thiên Khuyết, không phải là thiếu đạo đức, mà là "Thiên Đạo khuyết nhất", cần phải bổ sung hoàn chỉnh mới có thể luyện khí.

Đương nhiên cũng không thể trách giới luyện khí Hoang Cổ không biết, thật sự là muốn lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo ở hạ giới quá khó, tương đương với việc bắt học sinh tiểu học phải giải tích phân vậy.

"Được rồi, quyết định là ngươi!" Tần Phong dứt khoát kết thủ ấn, đánh một đạo Thời Gian Đại Đạo chi lực vào Thiên Khuyết Thạch, sau đó nhanh chóng ném vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh bắt đầu luyện chế.

Ầm ầm!!

Lôi kiếp vừa mới tan đi trên bầu trời lại lần nữa xuất hiện, những con lôi long vô tình lại lần nữa lao xuống.

"Phụt……" Năm vị Chuẩn Đế Giao nhân tộc phun ra một ngụm máu tươi, suýt chút nữa thì nghẹn họng mà đi đời nhà ma.

Bọn họ thực sự không hiểu nổi, Giao nhân tộc bọn họ rốt cuộc đã làm chuyện gì thiên nộ nhân oán mà phải chịu nhiều lôi kiếp đánh xuống như vậy.

Phanh một tiếng!!

Hải Thần đại trận cuối cùng không chịu nổi gánh nặng, hóa thành những điểm tinh quang rơi xuống biển.

“Không ổn!!” Năm vị Chuẩn Đế Giao nhân tộc nhìn thấy lôi kiếp lại lần nữa đột kích, chỉ có thể kéo theo cơ thể trọng thương mà chọn cách ngạnh kháng.

Lúc này —— Trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Một thanh Tú Xuân Đao phiên bản kéo dài từ từ thành hình, chính là thần đao được rèn đúc từ Thiên Khuyết Thạch.

Thanh đao này được thêm vào sức mạnh thời gian, khi đối địch có thể gia tốc thời gian trôi qua của kẻ địch, không phải kiểu trôi qua một hai năm, mà là trôi qua theo tỉ lệ đẳng cấp.

Từ thời thơ ấu đến thời thiếu niên, rồi thanh niên, trung niên, cho đến khi tuổi thọ thời kỳ lão niên tiêu hao hết mới thôi.

Có thể nói đánh càng lâu, thời gian của đối phương trôi qua càng nhanh.

Cho dù không thể tốc chiến tốc thắng thì cũng có thể khiến đối phương già chết tươi.

“Vậy gọi nó là Tuế Nguyệt Đao đi!” Tần Phong hài lòng gật đầu, cảm thấy mình đúng là một thiên tài.

Rất nhanh —— cùng với việc Tuế Nguyệt Đao thành hình, lôi kiếp trên bầu trời tan biến.

Năm vị Chuẩn Đế Giao nhân tộc đã gần như hôn mê, mắt thấy sắp sửa tập thể đi nhận cơm hộp đến nơi.

“Phải làm sao bây giờ!?” Nam nữ già trẻ Giao nhân tộc lập tức hoảng loạn, thực sự không dám tin vào những ngày tháng không có Chuẩn Đế bảo hộ.

“Đi tìm Tần thánh tử cứu khổ cứu nạn!!” “Đúng, Tần thánh tử lấy đức phục người!” “Tần thánh tử cứu người không phân chủng tộc, chỉ quan tâm kẻ yếu thế.” “Nhớ tìm mấy người phụ nữ xinh đẹp đã có chồng đi theo, dáng vẻ thấy mà thương đó sẽ dễ dàng làm lay động Tần thánh tử hơn.” Tần Phong đeo mặt nạ liên tục biến hóa, lẫn trong đám đông không ngừng kêu gào…… “Tần Phong!?” Nam nữ già trẻ Giao nhân tộc hơi ngẩn ra, không hề xa lạ với cái tên đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ một thời.

Chỉ là chuyện Tần Phong trọng thương là việc ai nấy đều biết, bọn họ thực sự không nghĩ ra lúc này Tần Phong còn có thể cứu giúp bọn họ bằng cách nào.

Tần Phong lại biến hóa hình dáng, tiếp tục gào to: “Truyền nhân của Dược Thần Cốc là Hữu Dung thầm mến Tần Phong đã lâu, hiện tại đang ở Vũ Lăng thánh địa giúp Tần Phong trị thương.” “Truyền nhân của Dược Thần Cốc!” Nam nữ già trẻ Giao nhân tộc mắt sáng lên, cảm thấy phương pháp này vô cùng khả thi.

“Ừm!” Năm tên Chuẩn Đế trọng thương cũng gật đầu, tán thành việc đi Vũ Lăng thánh địa tìm Tần Phong giúp đỡ.

Ầm một tiếng!!

Sau khi Tần Phong dẫn dắt đối phương tìm thấy mục tiêu cuộc đời, hắn lặng lẽ rút khỏi đám đông, biến hóa thành dáng vẻ của Diệp Thần, thực lực Chuẩn Đế đỉnh phong bộc phát ra không chút bảo lưu, khiến nước biển cuộn trào mãnh liệt.

Uy áp khủng bố giống như mười vạn ngọn đại sơn đè xuống, khiến toàn bộ Giao nhân tộc không kịp đề phòng đều phải phủ phục xuống đất.

“Ngô nãi Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần!” Tần Phong tay cầm ngân thương đứng trên đầu mọi người, trên người còn khoác một bộ chiến giáp màu vàng kim.

Là một Thiên Mệnh Đại Phản Phái chú trọng tiểu tiết, vừa rồi hắn đã chuyên môn chế tác một bộ Chiến Thần Giáp giống hệt bản chính, còn có cả cây Ngân Long Thương trong tay Diệp Thần nữa.

Bây giờ đừng nói là người ngoài tin Diệp Thần là Diệp Diêm Vương, ngay cả bản thân Diệp Thần nhìn thấy chắc cũng phải nghệch mặt ra!

Hai người không thể nói là giống, mà đơn giản là giống hệt như đúc!

“Diệp Thần, là Diệp Thần!!” Nam nữ già trẻ Giao nhân tộc mặt đầy kinh hoàng phủ phục trên đất, không ngờ Diệp Diêm Vương đi rồi lại quay trở lại.

“Diệp Thần!!” Năm vị Chuẩn Đế Giao nhân tộc phun ra một ngụm máu, suýt nữa thì đứt hơi đi chầu ông bà.

Bây giờ cho dù bọn họ có ngốc đến mấy cũng hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, lôi kiếp cuồng oanh loạn tạc vừa rồi chắc chắn là kiệt tác của Diệp Thần, nếu không hắn không thể nào xuất hiện ở Giao nhân tộc vào lúc này.

Chỉ tiếc là bọn họ hiểu ra quá muộn rồi…… Năm vị Chuẩn Đế của bọn họ đã trọng thương, Hải Thần đại trận cũng bị hủy trong lôi kiếp vừa rồi, hiện tại đừng nói là đuổi Diệp Thần đi, ngay cả sức mạnh để đối kháng với Diệp Thần cũng không có.

Chỉ có thể mặc cho vị Bắc Cương Chiến Thần này muốn làm gì thì làm!

Một tên Chuẩn Đế gượng dậy đứng lên, vì tình thế ép buộc nên chỉ có thể hạ thấp thái độ hỏi: “Diệp Chiến Thần đến Giao nhân tộc ta có việc gì!?” “Thu phí bảo hộ!” Tần Phong hùng hồn nói: “Bắc

Cương ta trấn thủ khe nứt dị giới bao nhiêu năm nay, đã vô điều kiện ngăn chặn biết bao nhiêu sinh vật dị giới tấn công cho các ngươi, hiện tại thu các ngươi chút phí bảo hộ là hợp tình hợp lý chứ!?" "Hợp lý cái tổ tiên nhà ngươi!" Năm vị Chuẩn Đế Giao nhân tộc tức đến mức lại phun thêm một ngụm máu, biểu thị chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô liêm sỉ đến mức này.

Loại lời này đi lừa mấy thế lực nhỏ mới thành lập thì còn được, nhưng Giao nhân tộc bọn họ là chủng tộc cổ xưa chưa từng bị đứt đoạn truyền thừa, đối với chuyện ở yếu tắc Bắc Cương thì còn rõ hơn ai hết.

Nhìn thì có vẻ tàn khốc vô cùng, nhưng thực chất là giàu đến chảy mỡ!

Xác của những sinh vật dị giới kia đều là bảo bối, không chỉ có thể dùng để thăng tiến tu vi mà còn có thể dùng để luyện chế pháp khí, nếu không yếu tắc Bắc Cương cũng không thể chỉ bằng sức một mình mà chống đỡ sinh vật dị giới nhiều năm như vậy.

Càng không thể chỉ dựa vào mười vạn đại quân mà khiến kiêu hùng thiên hạ phải kiêng dè.

"Phí bảo hộ quả thực chúng ta nên nộp!" Giao nhân tộc thấy tình thế ép người, chỉ có thể chọn cách bỏ tiền tiêu tai: "Chỉ là vừa rồi chống đỡ lôi kiếp tiêu hao quá lớn, chúng ta chỉ còn lại 500 vạn cực phẩm linh thạch thôi, nguyện ý giao hết cho Chiến Thần." "500 vạn!?" Ánh mắt Tần Phong lạnh lùng nói: "Ngươi coi Bắc Cương Chiến Thần ta là kẻ ăn mày chắc!?" "Không dám, không dám!" Giao nhân tộc lập tức giả nghèo giả khổ: "Bắc Hải chúng ta vốn không giàu có gì, lại thêm nhân tộc thường xuyên tới tộc ta cướp bóc, lấy ra năm trăm vạn cực phẩm linh thạch đã là cực hạn rồi." "Thật sao!?" Đôi mắt Tần Phong hơi nhe lại, biết đối phương đang nói dối.

Là một đại phản phái cẩn thận và chú trọng tiểu tiết, trước khi ra tay hắn đã dùng Thiên Nhãn quan sát cả Bắc Hải, kho báu có bao nhiêu bảo vật hắn còn rõ hơn cả chính bọn họ.

Hắn cũng đã xác nhận xung quanh không có ai quấy rầy, không tồn tại hiện tượng bị hớt tay trên mới ra tay.

“Đương nhiên!” Chuẩn Đế Giao nhân tộc gượng gạo trấn định nói: “Nếu Chiến Thần không tin, có thể tùy ý tìm kiếm, tìm được bảo vật nào đều thuộc về Chiến Thần tất.” “Đây là ngươi nói đấy nhé!” Khóe miệng Tần Phong nhếch lên một nụ cười, hóa thành một đạo kim quang biến mất tại chỗ.

Mấy vị Chuẩn Đế khác giật mình nói: “Hắn hình như đi về hướng kho báu rồi!” “Trùng hợp thôi!” Chuẩn Đế Giao nhân tộc tự an ủi mình: “Chúng ta đâu có đặt kho báu ở trong Thủy Tinh cung, Bắc Hải lớn như vậy, hắn biết đi đâu mà tìm, ta thấy hắn chỉ là làm bộ làm tịch thôi……” Ầm ầm!!

Lời còn chưa dứt, tiếng nổ đã vang lên.

Chỉ thấy Tần Phong đánh vỡ một vách đá dưới đáy biển, bên trong chính là kho báu lấp lánh ánh vàng của Giao nhân tộc, không gian tùy thân vừa mới trống rỗng của hắn lại lần nữa đầy ắp lên.

Chương 498

"Phụt!!" Năm vị Chuẩn Đế Giao nhân tộc tức nghẹn họng, phun máu tươi rồi ngất xỉu tại chỗ.

"Mau, mau đi tìm Tần Phong!!" Giao nhân tộc đối mặt với Diệp Diêm Vương thì dám giận mà không dám nói, chỉ có thể gào thét đi tìm Tần thánh tử cứu khổ cứu nạn.

Lúc này —— Tại Vũ Lăng thánh địa, bản thể Tần Phong.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ kéo thù hận cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại thành công, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Mới có 100 vạn!?" Tần Phong trong lòng thở dài ngán ngẩm, biết rằng không thể cứ tìm hồng mềm mà nắn mãi được.

Muốn thực hiện giấc mơ bạo phú trong thời gian ngắn, phải làm những việc người khác không dám làm, nghĩ những điều người khác không dám nghĩ, đã chơi thì phải chơi lớn.

"Đến ba đại thánh địa Hoang Cổ sao!?" Tần Phong gãi cằm suy nghĩ, cảm thấy phương án này khả thi.

Một khi hắn đại sát tứ phương ở ba đại thánh địa, đại danh của Diệp Thần chắc chắn sẽ vang dội khắp Hoang Cổ.

Đến lúc đó…… Hắn ôm bảo bối cười thầm, Diệp Thần thì bị đánh tới phát khóc!

Hắn thu lưu những cô em gái không nơi nương tựa, còn Diệp Thần thì một mình gánh chịu tiếng xấu muôn đời!

"Thực ra ta cũng không muốn thế này đâu!" Tần Phong thở dài bất đắc dĩ, biểu thị mình cũng là bị ép buộc.

Nguyên bản hắn chỉ cần mỗi ngày kiên trì điểm danh, lừa gạt tình cảm của Tiểu Tam Tam là có thể dễ dàng kiếm được lượng lớn điểm phản diện.

Nếu thực sự không được thì mời Nam Phong công chúa ăn kẹo ngậm đau họng miễn phí cũng có thể vặt được không ít điểm từ trên người Phương Trường.

Nhưng giờ thế đạo đổi thay rồi, Tiểu Tam Tam đã rời xa hắn, Phương Trường thì bặt vô âm tín, chỉ còn lại một mình Vu Lan ở bên cạnh, mỗi ngày cứ như đề phòng trộm cắp không cho hắn kiếm điểm phản diện.

Không còn cách nào khác!

Hắn chỉ có thể nhắm vào Diệp Thần thôi!

Còn về cái gọi là tình nghĩa huynh đệ gì đó, hắn dứt khoát chọn cách lờ đi!

Ầm ầm!!

Một tiếng nổ điếc tai vang vọng khắp Hoang Cổ, cả bầu trời tràn ngập những dải cực quang rực rỡ sắc màu.

“Chuyện gì xảy ra thế này!?” Cả Hoang Cổ đều ngẩng đầu nhìn lên.

Không hiểu những dải cực quang đó từ đâu ra, càng không hiểu tiếng nổ vừa rồi là như thế nào.

“Thời gian trôi nhanh thật đấy!” Tần Phong nhìn cực quang trên bầu trời lẩm bẩm một tiếng, hắn biết chỉ còn một năm nữa là tiên nhân giáng lâm, cũng có nghĩa là thời gian để hắn tung hoành ngang ngược không còn nhiều nữa…… Lúc này —— Diệp Thần hoàn toàn không biết mình lại lần nữa phải gánh tội thay, hắn đang dốc toàn lực truy đuổi Đế Tú.

“Tên này chắc chắn là đố kỵ với tài hoa của ta, cho nên mới cứ bám riết không buông như thế!!” Đế Tú quay đầu nhìn Diệp Thần đang đuổi sát nút, trong lòng càng thêm khẳng định đối phương đố kỵ mình.

Kể từ khi hắn dùng trường thương thi triển chiêu Ngân Long Thôn Châu, Diệp Thần đã không quản ngày đêm truy đuổi hắn suốt mấy ngày đêm rồi.

Nếu không phải hắn dựa vào thiên phú toàn năng khiến người ta phải ghen tị để ngăn cản, e là đã sớm bị tên mắc bệnh đau mắt đỏ này băm vằn rồi.

Ầm ầm!!

Diệp Thần cũng nghe thấy tiếng nổ vang vọng Hoang Cổ, bầu trời đầy cực quang rực rỡ khiến hắn giật mình.

Tuy hắn không hiểu dải cực quang đó đại diện cho điều gì, nhưng lại có một cảm giác nguy cơ chưa từng có dâng lên trong lòng, giống như sắp có chuyện đại sự gì đó xảy ra vậy.

Cùng lúc đó —— Tần Hạo đang tu luyện ở Vô Song thành, Lâm Tam đang tìm thuốc ở vùng băng nguyên cực nam cũng giống như Diệp Thần, cảm nhận được một mối nguy cơ chưa từng có.

Ngay cả Giang Hà đang đọc sách ở Chi Vị Thư Ốc, trong lòng cũng nảy sinh một tia hoảng loạn bất an.

“Chuyện gì thế này!?” Giang Hà đột nhiên ôm lấy ngực, thần sắc hoảng loạn: “Chẳng lẽ là Tần Phong đã phát hiện ra tung tích của mình!?” “Giang Hà, đệ bị bệnh sao?” Tam Thu ở bên cạnh thấy sắc mặt Giang Hà không ổn, vội vàng đưa tay sờ trán y.

“Cái gì?

Giang Hà bị bệnh sao!?” Các sư huynh vốn đang đứng ngoài xem cực quang nghe vậy, vội vàng đẩy Tam Thu ra rồi bắt đầu hỏi han Giang Hà ân cần, cứ như một lũ liếm cẩu nghe tin nữ thần trong lòng bị bệnh vậy.

“Đa tạ các vị sư huynh quan tâm, ta không sao!” Giang Hà gượng cười tạ ơn, nhưng cơ thể lại đang né tránh một cách kháng cự.

Vốn tưởng đến Chi Vị Thư Ốc là có thể yên tâm đọc sách thánh hiền, ai dè ở đây một nữ đệ tử cũng không có, dẫn đến việc đám sư huynh này nhìn y với ánh mắt ngày càng không đúng lắm.

“Bệnh thì cứ nói với sư huynh, tối nay sư huynh sẽ dọn qua phòng đệ để chăm sóc đệ!” “Cứ giao cho ta đi, tối nay ta sẽ dọn qua chăm sóc Giang Hà tiểu sư đệ!” “Đừng tranh giành nữa, sư huynh ta mới là người biết chăm sóc người khác nhất!” “………” Ngay lúc các sư huynh đang tranh cãi không thôi, một luồng khí tức đột nhiên lao thẳng lên mây xanh.

“Là Vu tiên sinh!!” Mọi người có mặt đều kinh hãi, đồng loạt quay đầu nhìn về phía một tiểu viện.

Chỉ thấy hương sách văn khí trong tiểu viện hóa thành những lời Đại Đạo lơ lửng trên không trung, cả thiên địa âm dương khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang đung đưa, vạn đạo hào quang, hương thơm nồng nàn, loan hót phượng múa, vạn đóa kim liên chiếu sáng chín tầng trời.

“Nhân tiền hiển thánh!!” Giang Hà trợn to mắt kinh hô, tim bắt đầu đập nhanh không kiểm soát.

Khác với võ tu có mục tiêu cuối cùng là thành tựu vị trí Đại Đế, văn tu đạt đến cảnh giới nhất định sẽ xuất hiện hiện tượng “nhân tiền hiển thánh”, cũng dự báo rằng có thể mượn thế thiên địa để tranh cao thấp với Đại Đế.

“Tốt quá rồi, tiên sinh nhân tiền hiển thánh rồi!” Toàn bộ đệ tử Chi Vị Thư Ốc đều vô cùng kích động.

Trong thời đại thiên hạ đại loạn như hiện nay, có một vị Đại Đế tọa trấn thì sẽ có thêm một phần bảo đảm an toàn, bọn họ có thể tiếp tục đọc sách thánh hiền, chăm sóc cho tiểu sư đệ Giang Hà của bọn họ rồi.

Bởi vì ai mà cưỡng lại được một tiểu sư đệ có khuôn mặt loli, dáng người nhỏ nhắn, cả người lại thơm tho chứ!?

Lúc này —— Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đã vét sạch kho báu của Giao nhân tộc, ngay cả đồ bồi táng đáng giá trong mộ tổ tiên bọn họ cũng đào đi mất.

Có thể nói là đi đến đâu, dân nghèo ở đó ba nghìn năm.

“Bắc Cương Chiến Thần, ngươi đúng là đồ súc sinh mà!!” Nam nữ già trẻ Giao nhân tộc quỳ trước mộ tổ tiên gào khóc thảm thiết, thề nhất định phải đi đào mộ tổ nhà Diệp Thần.

Đồng thời, bọn họ cũng phân phối một số người đưa năm vị Chuẩn Đế đi Vũ Lăng thánh địa, ngoài việc tìm Hữu Dung trị bệnh, còn muốn thỉnh Vũ Lăng thánh chủ đòi lại công đạo cho Giao nhân tộc.

Cũng vì cân nhắc đến việc chủng tộc khác nhau, bọn họ còn đặc biệt mang theo mấy nàng vợ người cá diễm lệ, muốn nhờ vị đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ Tần Phong giúp đỡ nói vài câu.

Mà lúc này tội khôi họa thủ Tần Phong hoàn toàn không biết những điều đó, thân ngoại hóa thân của hắn đã đi đến một trang viên.

Chỉ thấy một lão giả đang nhàn nhã nằm trên ghế dựa, vừa uống trà vừa ngâm nga tiểu khúc, cuộc sống đúng là có tư có vị.

Người này chính là Tần Lăng, giang hồ gọi là Lăng gia!

Chương 499

Là hộ đạo nhân mà Tần gia sắp xếp cho Tần Phong, chỉ là Tần Phong trưởng thành quá nhanh, cuối cùng y lại trở thành một shipper giao hàng.

“Kẻ nào!?” Lăng gia đột nhiên cảnh giác nhảy dựng lên, ánh mắt chằm chằm nhìn về phía trước.

“Là ta!” Tần Phong tháo mặt nạ trên mặt xuống, trực tiếp mở ra Thượng Cổ Trùng Đồng.

“Trùng Đồng?

Bái kiến thiếu chủ!!” Tần Lăng tiên là ngẩn ra, sau đó vội vàng quỳ xuống.

Đồng thời, trong lòng y cũng chấn động cực độ.

Dù sao y cũng là một cao thủ Chuẩn Đế sơ giai, vậy mà phải đợi đến khi Tần Phong tới sát bên cạnh mới phát giác được.

Nếu không phải Tần Phong chủ động lộ ra Thượng Cổ Trùng Đồng, y thực sự không dám tin thiếu chủ nhà mình đã cường đại đến mức độ này, điều này cũng gián tiếp nói lên rằng vị thiếu chủ này thực sự là một tên biến thái.

“Đứng lên đi!” Tần Phong mở miệng hỏi: “Tần gia hiện tại đang ẩn giấu bao nhiêu chiến lực!?” “Bẩm thiếu chủ!” Tần Lăng vội vàng hồi đáp: “Tám vị lão tổ của Tần gia và trăm vạn Tần gia quân đã tiến vào tiểu thế giới do thủy tổ khai tịch rồi.” “Quá chậm!” Tần Phong rất không hài lòng với tiến độ hiện tại, nhíu mày nói: “Tiên nhân thượng giới chỉ còn một năm nữa là giáng lâm rồi, phải chuyển dời toàn bộ Tần gia trước lúc đó.” “Những người khác thì dễ nói, chỉ có hai vị lão tổ cấp Đế……” Tần Lăng lộ vẻ khó xử.

Không phải bọn họ không muốn đẩy nhanh tốc độ chuyển dời, mà thực sự là không tìm được lý do rút lui hợp lý.

“Cái đó đơn giản thôi!” Tần Phong phất tay một cái, lấy ra một chiếc nhuyễn giáp.

Chỉ thấy chiếc nhuyễn giáp này trông rất bình thường, nhưng lại là một món Thần khí hàng thật giá thật, chỉ cần mặc nó vào là có thể hấp thụ mọi đòn tấn công của kẻ thù, tích lũy đến một mức năng lượng nhất định còn có thể chuyển hóa thành đòn tấn công của chính mình.

“Thần khí lợi hại quá!” Tần Lăng kích động đón lấy chiếc nhuyễn giáp, đây là lần đầu tiên y được chạm vào Thần khí.

“Ta còn có việc, đi trước đây!” Tần Phong dặn dò xong xuôi liền biến mất tại chỗ.

“Tốc độ nhanh thật!!” Một giọt mồ hôi lạnh lăn xuống từ trán Tần Lăng, y bị sự khủng bố của Tần Phong làm cho kinh sợ.

Dù sao y cũng có tu vi Chuẩn Đế sơ giai, vậy mà chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một tia tàn ảnh, nếu y không cảm ứng sai thì tu vi của vị thiếu chủ này đã đạt tới Chuẩn Đế đỉnh phong rồi.

“Chuẩn Đế đỉnh phong!!” Tần Lăng vừa kinh hãi vừa dâng lên niềm tự hào.

Ai nấy đều nói cái tên Bắc Cương Chiến Thần gì đó tuổi còn trẻ đã đạt tới Chuẩn Đế sơ giai là tiền cổ vô nhân, đó chẳng qua là vì thiếu chủ nhà y đang bố cục tương lai, ẩn giấu chính mình mà thôi.

Nếu chân tướng bị phơi bày ra ngoài, Chuẩn Đế đỉnh phong hai mươi tuổi chắc chắn sẽ chấn động cả Hoang Cổ!

Rất nhanh —— Thần khí nhuyễn giáp đã được gửi tới tiền tuyến, giao vào tay hai vị lão tổ của Tần gia.

Tiếng giết rung trời, máu chảy thành sông.

Cường giả cấp Đế của hai bên đã giao thủ mấy lần rồi, chỉ là do thực lực chênh lệch không lớn nên chẳng ai làm gì được ai.

“Đến lượt ngươi biểu diễn rồi đó!” Thủy tổ Tần gia huých huých Nhị tổ bên cạnh, ý bảo đến lượt ngươi đi kiếm tiền phúng viếng rồi kìa…… “Hiểu rồi!!” Nhị tổ Tần gia gật đầu, chuẩn bị cảm xúc, đột nhiên vẻ mặt đầy giận dữ hét lên: “Âm Nguyệt hoàng triều đáng chết dám diệt nhiều con cháu Tần gia ta như vậy, hôm nay ta liều mạng với các ngươi!!” “Cái gì!?” Cả hai bên đang giao chiến đều ngẩn ra, đồng loạt nhìn về phía Nhị tổ Tần gia.

Chỉ thấy Nhị tổ Tần gia đột nhiên lao ra khỏi trận doanh của Đại Việt hoàng triều, đầy phẫn nộ lao về phía quân đội Âm Nguyệt hoàng triều, giống như bậc cha mẹ mất đi lý trí muốn báo thù cho con cái vậy.

Ầm ầm!!!

Đế uy khủng bố lập tức càn quét thiên địa, giống như mười vạn ngọn đại sơn từ trên trời giáng xuống.

“Phụt!!” Quân đội Âm Nguyệt hoàng triều không kịp đề phòng bị trúng chiêu, ngã xuống từng mảng lớn, mồm miệng phun đầy máu.

“Quay lại, mau quay lại!!” Mấy vị Đại Đế của Đại Việt hoàng triều không hề vui mừng, ngược lại trong lòng còn chửi thầm Nhị tổ Tần gia là đồ ngu.

Hiện tại tình hình hai bên giống như đang chơi game vậy, vốn dĩ hai bên phối hợp nhịp nhàng thì chẳng ai làm gì được ai, chỉ có thể dựa vào tiểu binh để tìm cơ hội đẩy trụ.

Thế mà đột nhiên có kẻ phát điên rời khỏi đội hình, muốn băng trụ giết người, đây rõ ràng là hành vi dâng mạng mà!

“Cơ hội tốt!!” Đám người Lục Đạo Đế Quân mắt sáng lên, không ngờ lại có kẻ tới dâng mạng.

Không chút do dự…… Chỉ thấy Lục Đạo Đế Quân, Đế sư Vô Đạo, Nguyệt Thần và Lam Ma quả đoạn ra tay, nhanh chóng lao lên bao vây Nhị tổ Tần gia vào giữa.

“Ngọa tào!!” Tân đế Đại Việt tức đến mức văng tục, buộc phải nhanh chóng lao lên cứu viện.

Dù sao nếu Nhị tổ Tần gia mà có mệnh hệ gì thì sự cân bằng giữa hai bên sẽ lập tức bị phá vỡ, từ đó Lục Đạo Đế Quân có thể cưỡi đầu cưỡi cổ bọn họ mà làm mưa làm gió.

Chỉ là y đường đường là tân đế của Đại Việt mà lại bị Nhị tổ Tần gia điều động như thế này khiến y rất không thoải mái, về phải tìm Đông Phương ái phi để được an ủi mới được.

“Tiểu Phong, cháu đừng có lừa Nhị tổ nhé!” Đối mặt với sự vây công của bốn vị cường giả cấp Đế của Âm Nguyệt hoàng triều, trong lòng Nhị tổ Tần gia đã sớm hoảng hốt đến mức muốn điên rồi.

Dù sao y cũng chỉ là một kẻ ăn không ngồi rồi, lúc nhỏ dựa vào cha, lớn lên dựa vào hậu bối, dưỡng già dựa vào Tần Phong, đúng chuẩn một tên nhị thế tổ.

Bình thường đối mặt với một vị cường giả cấp Đế đã phải cẩn thận từng chút một, khi đánh hội đồng thì cũng chỉ miễn cưỡng cầm chân được Huyền Vũ của Nguyệt Thần và Bạch Hổ của Lam Ma.

Giờ bắt y một mình đối mặt với bốn vị cường giả cấp Đế vây công, nói không hoảng thì tuyệt đối là tự lừa mình dối người.

“Không ổn!!” Đám người Đại Việt hoàng triều biến sắc, trong lòng thầm hô sắp có chuyện đại sự xảy ra rồi.

Chỉ thấy đám người Lục Đạo Đế Quân đã bao vây chặt chẽ Nhị tổ Tần gia, cũng không cho bọn họ thời gian cứu viện, điên cuồng trút đòn tấn công lên người Nhị tổ Tần gia.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ điếc tai vang vọng thiên địa, năng lượng khủng bố như đám mây hình nấm càn quét khắp nơi, không gian xung quanh đã bị vặn vẹo tới mức biến dạng.

Cho dù Nhị tổ Tần gia có mặc chiếc Thần khí nhuyễn giáp mà Tần Phong đưa cho thì nhất thời cũng khó mà hấp thụ hết được nhiều đòn tấn công như vậy, rất nhiều đòn đã đánh thực thụ lên người y.

Dù sao ở đây cũng có tám vị cường giả cấp Đế, giả vờ bị thương thì không thể nào qua mắt được bọn họ, chỉ có bị thương thật thì mới có thể an toàn rút lui.

“A……” Nhị tổ Tần gia phát ra tiếng gào thét đau đớn, toàn thân nhanh chóng đẫm máu.

“Con ta!!” Thủy tổ Tần gia tung ra kỹ năng diễn xuất đạt giải Oscar, bi phẫn lao về phía đám mây hình nấm.

“Lão Tần, bình tĩnh!!” Thái thượng hoàng Đại Việt vội vàng giữ y lại.

Ý là thật sự không phải con mình chết nên y cũng muốn cho ngươi nếm trải nỗi đau mất con, thực tế là đòn tấn công của bốn vị Đại Đế kia một mình y không thể gánh nổi.

“Nhị tổ Tần gia e là xong đời rồi!” Lâm gia lão tổ không biết nên vui hay nên buồn.

Chương 500

Vui là Tần gia mất đi tám vị cường giả Chuẩn Đế đỉnh phong và trăm vạn Tần gia quân còn chưa đủ, giờ lại mất thêm một vị Ngụy Đế, Lâm gia bọn họ cuối cùng cũng vượt qua Tần gia.

Buồn là hiện tại là trận chiến đặt cược cả vận mệnh quốc gia, chết vào lúc này thực sự không đúng lúc chút nào, áp lực đột nhiên đè nặng lên vai Lâm gia bọn họ!

“Rút!!” Lục Đạo Đế Quân thấy đã hòm hòm liền quả đoạn dẫn người rút lui phòng ngự.

Lúc này —— Nhị tổ Tần gia mình đầy thương tích, khí tức vô cùng yếu ớt.

“Con ta!!” Thủy tổ Tần gia vẻ mặt bi thống tiến lên, dẫn người vội vàng quay về cứu chữa.

“Triệt!!” Tân đế Đại Việt thấy Thủy tổ Tần gia cũng rời đi, chỉ có thể không cam lòng hạ lệnh thu quân.

“Ván này ổn rồi!!” Lục Đạo Đế Quân trong lòng đại hỷ.

Hiện tại không nói đến việc Nhị tổ Tần gia có thể cứu sống được hay không, cho dù có cứu được thật thì không có mấy năm điều dưỡng cũng đừng hòng khôi phục, cán cân chiến thắng đã nghiêng về phía y rồi. ……… Trong quân doanh Tần gia.

Một đám đệ tử Tần gia đang chuẩn bị dẹp linh đường, đột nhiên thấy Thủy tổ đưa Nhị tổ trở về, ngay cả bước cứu chữa cũng bỏ qua luôn, trực tiếp ném thẳng vào trong quan tài.

“Dừng lại, dừng lại, có việc rồi!!” “Mau quay lại, mau quay lại, tiếp tục tấu nhạc!!” “Nhà người ta tổ chức tang lễ chỉ dùng một lần, nhà mình tổ chức một lần dùng tận chín lần, thu chín lần tiền phúng viếng, đúng là cảnh giới của lão tổ tông cao thật!" "Thông báo xuống dưới, lát nữa vào tiệc tiếp tục biến bi phẫn thành sức ăn, đồ nhà mình ăn thì không tiếc, để người khác ăn thì còn ra thể thống gì nữa." "………" Không cần bất kỳ buổi tổng duyệt nào, lập tức nhập vai ngay.

"Lão tổ tông ơi!!" Đệ tử Tần gia quỳ trước linh đường khóc lóc thảm thiết, nước mắt cứ như vỡ đê, bảo đến là đến ngay. ……… Tại Vũ Lăng thánh địa, trong rừng trúc nhỏ.

Hữu Dung đang phối thuốc trong nhà trúc, Vu Lan thì đẩy Tần Phong ra ngoài phơi nắng.

Chỉ là ánh mắt nàng thỉnh thoảng lại nhìn về phía Hữu Dung, luôn lo lắng nàng ấy sẽ mất thăng bằng trọng tâm mà dễ dàng ngã nhào về phía trước.

Còn về phần Thái tử phi đáng thương, đã bị Vu Lan bắt nạt thành một con bé đun bếp rồi!

"Đẹp không!?" Vu Lan đột nhiên mở miệng hỏi.

"Đẹp!" Tần Phong buột miệng trả lời, cảm thấy không đúng liền lập tức đổi giọng: "Nhưng không đẹp bằng Lan bảo bảo nhà ta!" "Nương thân nói đúng, đàn ông quả nhiên chẳng có thứ gì tốt cả!" Vu Lan lại lần nữa tức đến đau cả ngực.

Không hiểu nổi người đã bị thương thành thế này rồi mà sao vẫn còn tâm trí đi ngắm mấy cô em xinh đẹp.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Nhưng đàn ông có một thứ rất tốt mà!" Tần Phong rất nghiêm túc nói.

"Lưu manh!!" Khuôn mặt nhỏ của Vu Lan thoáng ửng hồng, trong lòng thầm kêu không chịu nổi nữa.

Kể từ khi quen biết Tần Phong, nàng đã hiểu thêm rất nhiều thứ không nên hiểu, hiện tại trong đầu toàn là những hình ảnh kỳ quái, thậm chí đến tối nằm mơ cũng nghĩ tới.

Ngay lúc này —— Xung quanh đột nhiên vang lên một trận ồn ào, rất nhiều đệ tử đã kéo đến rừng trúc nhỏ.

“Chuyện gì xảy ra thế này!?” Đám người Tần Phong hiếu kỳ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bên ngoài có rất nhiều người kéo đến, ngoài đệ tử Vũ Lăng thánh địa còn có tộc Giao nhân tới cầu y.

Đàn ông Giao nhân vẫn là kiểu tạo hình kinh điển cởi trần cầm tam xoa kích, phụ nữ Giao nhân cũng tương tự, mặc được bao nhiêu thì mặc bấy nhiêu, những chỗ nhạy cảm chỉ được che đậy bằng vỏ sò hờ hững.

“Rõ ràng là có thể không mặc, vậy mà vẫn giữ lễ tiết mặc thêm một chút!” Tần Phong cuối cùng cũng hiểu tại sao lại ồn ào như vậy.

Đừng nói là đám cổ nhân tư tưởng bảo thủ này, ngay cả một thanh niên có chí hướng như hắn, từng được hun đúc qua vô số phim ảnh hiện đại, đối mặt với mấy nàng Giao nhân che đậy hờ hững này cũng phải huýt sáo một cái, hú lên hai tiếng sói tru…… “Thật không biết xấu hổ mà!” Vu Lan nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ mặt đầy chê bai, thực sự chịu không nổi cách ăn mặc hở hang này.

“Ừm, nàng nói đúng lắm!” Tần Phong gật đầu tán đồng, dùng ánh mắt đầy vẻ “phê phán” để nhìn ngó.

“Chúng ta đi!” Vu Lan thực sự nhìn không nổi nữa, kéo Tần Phong định quay về căn nhà trúc.

Mẹ kiếp!

Hắn khó khăn lắm mới dụ được tộc Giao Nhân tới đây, sao có thể nói đi là đi luôn được?!

Tuyệt đối không phải vì muốn ngắm thêm vài mắt mấy mỹ nhân ngư mặc đồ thiếu vải kia đâu, chỉ là muốn để Lan bảo bảo nhìn rõ bộ mặt thật của tên tra nam Diệp Thần kia thôi.

Tần Phong lập tức biến thành một vị chính nhân quân tử chính trực: “Lan bảo bảo à, người ta từ nghìn dặm xa xôi đến bái phỏng, chúng ta mà bỏ đi như vậy thì không chỉ mất lịch sự, mà còn không phải đạo đãi khách.” “Hắc hắc...” Vu Lan quá hiểu cái tâm tư tiểu nhân của Tần Phong, nhưng nhất thời lại không tìm được lý do gì để phản bác.

“Tộc trưởng tộc Giao Nhân, Vũ, đặc biệt tới bái kiến Tần Phong thánh tử!” Một nam tử Giao Nhân vạm vỡ bước ra, học theo lễ nghi nhân tộc chắp tay hành lễ.

“Vũ tộc trưởng khách khí rồi!” Tần Phong lễ phép đáp lại, rồi bắt đầu giả vờ như không biết gì: “Chúng ta hình như chưa từng gặp mặt, không biết Vũ tộc trưởng tìm Tần mỗ có chuyện gì?” “Xin Tần Phong thánh tử hãy làm chủ cho tộc Giao Nhân chúng tôi!!” Vũ tộc trưởng không kìm nén được nữa, quỳ sụp xuống đất khóc lóc kể lể: “Cách đây không lâu, Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần đã sát phạt vào Bắc Hải, không chỉ phá hủy hộ tộc đại trận, đánh trọng thương năm vị Chuẩn Đế của tộc ta, mà còn cướp sạch kho báu, đào bới mộ tổ của 356 vị tiên tổ nhà chúng tôi.” “Xin Thánh tử đại nhân chủ trì công đạo cho tộc Giao Nhân!” Các tiểu giao thê cũng khóc hoa lê đái vũ, quỳ xuống cùng tộc trưởng của họ.

Lời vừa dứt, hiện trường một phen xôn xao.

“Quá đáng quá, đây hoàn toàn là hành vi của súc sinh!” “Đến Vũ Lăng thánh địa chúng ta không kiếm chác được gì, lại chạy đi bắt nạt

Bắc Hải, cái tên Bắc Cương Chiến Thần này đúng là đồ vô sỉ!” “Cướp kho báu thì thôi đi, đằng này còn đào mộ tổ người ta, bảo hắn là súc sinh còn là nhẹ đấy!” “Dù ta cùng là nhân tộc với Diệp Thần cũng không nhìn nổi nữa, phen này ta đứng về phía tộc Giao Nhân!” Các đệ tử Vũ Lăng thánh địa đi theo đều phẫn nộ vô cùng, hận không thể rút kiếm xuống núi chém chết Diệp Thần để duy trì chính nghĩa.

“Không ngờ Diệp Thần lại là loại người này!” Toàn thân Vu Lan tràn ngập sự thất vọng, chút kỳ vọng cuối cùng dành cho Diệp Thần cũng tan biến hoàn toàn.

Nghĩ lại khi xưa sao nàng lại mù quáng mà có chút hảo cảm với hắn ta cơ chứ.

So với hành vi ác liệt đào mộ tổ người ta của Diệp Thần, Tần Phong quả thực là một chính nhân quân tử “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ chia rẽ quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và thanh mai trúc mã, nhận được 30 vạn điểm phản phái!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp sử thi nảy sinh sự chán ghét với thanh mai trúc mã, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Lại là phát súng kép!” Tần Phong trong lòng vui sướng khôn xiết, số dư tài khoản đã lên tới 7.116.650 điểm.

Tuy hơn 7 triệu điểm đối với hắn không phải quá nhiều, nhưng đủ để mua hai viên Sinh Tử Cảnh Căn Cơ Đan, giúp hắn đột phá đến Sinh Tử Cảnh cửu trọng, sau đó trực tiếp xung kích lên tầng cao hơn là Phiêu Miểu Cảnh.

“Xin Thánh tử đại nhân làm chủ cho chúng tôi!” Vũ tộc trưởng thành khẩn quỳ trước mặt Tần Phong, ông ta biết dựa vào sức mình thì không thể làm gì được Diệp Thần.

“Các người tìm nhầm người rồi!” Tần Phong giả vờ thở dài: “Ta bây giờ không còn là Thánh tử của Âm Nguyệt hoàng triều, cũng chẳng phải thủ tịch đệ tử của Vũ Lăng thánh địa, chỉ là một phế nhân mỗi ngày chờ ngắm mặt trời mọc rồi lặn để chờ chết mà thôi.” Nghe vậy, toàn trường im phăng phắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tần Phong.

Ai mà ngờ được thiếu niên mặt mũi trắng bệch, thân thể yếu ớt, đụng một cái là vỡ, đi ba bước là thở dốc này lại là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ từng uy chấn thiên hạ, áp chế thế hệ trẻ hai năm trước.

So với việc anh hùng xế bóng, điều khiến người ta cảm thán hơn chính là “chưa ra quân đã thân chết trước”!

“Nhưng mà...” Vũ tộc trưởng vẫn không cam tâm, định nói thêm gì đó.

“Khụ khụ...” Tần Phong như sợ đối phương không tin, che miệng ho kịch liệt.

Chỉ thấy máu tươi như không cần tiền chảy ra từ khóe miệng, cùng với tiếng ho ngày càng dồn dập, sắc mặt hắn càng thêm tái mét, như thể có thể lìa đời bất cứ lúc nào.

Chương 501

“Tần Phong, huynh sao rồi?!” Vu Lan giật mình, vội vàng lấy khăn tay giúp Tần Phong lau máu.

“Cái gì mà cao lãnh, rõ ràng là đồ diễn sâu!” Hữu Dung trong lòng không ngừng gào thét, tỏ vẻ chưa từng thấy đại ma vương nào mặt dày như thế này.

Rõ ràng mạnh đến vô lý, nhưng cứ thích làm kẻ chơi lén (lão lục)!

Nhưng nghĩ đến điểm yếu của mình đang bị hắn nắm giữ, lại thêm mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo kia, nàng chỉ đành ngoan ngoãn phối hợp diễn kịch với đại ma vương.

“Số mệnh của vị Y Tiên này khổ quá mà!” Hữu Dung nước mắt tự giác chảy xuống, như thể có thần diễn nhập xác, lao lên phía trước: “Tướng công, huynh nhất định phải trụ vững nha, huynh đã hứa sẽ rước muội qua cửa mà...” “Đây là định bám lấy không buông luôn rồi hả?!” Vu Lan lại một lần nữa tức đến nổ ngực.

Nếu không phải tiểu Y Tiên của Dược Thần Cốc này thực sự có chút tài cán, nàng đã sớm biến cô ta thành nha hoàn đốt bếp giống như Thái tử phi rồi.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức nổ ngực, nhận được 1 vạn điểm phản phái!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ ăn giấm chua, nhận được 10 vạn điểm phản phái!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ ép buộc ‘định mệnh’ của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5 vạn điểm phản phái!” “Còn có thể chơi kiểu này sao?!” Tần Phong lén ngước đầu nhìn một cái, muốn thử chiêu “sủng thiếp diệt thê”.

À không đúng!

Lan bảo bảo bản thân đã là thiếp rồi!

Lúc này, Thái tử phi ở đằng xa vô cùng thản nhiên, không hề có ý định tranh sủng.

Bởi vì nàng biết Tần Phong là loại người nào, hắn là cơn gió không ai giữ được, không phải cứ tranh giành là được, trên đời cũng chẳng có người phụ nữ nào thay đổi được suy nghĩ của hắn.

Thay vì tranh đến sứt đầu mẻ trán, chi bằng cứ lặng lẽ tỏa sáng.

Bạn có nở rộ, Tần Phong ắt tự đến!

Hãy nghe gió hát, tĩnh lặng chờ hoa khai!

“Thánh tử đại nhân, thực sự không còn cách nào sao?!” Vũ tộc trưởng cũng không ngờ Tần Phong bị thương nặng đến thế, ngọn lửa hy vọng vừa nhóm lên trong mắt dần lụi tắt.

Tần Phong trước đây mạnh thế nào ông không biết, nhưng Tần Phong bây giờ đến việc tự đi lại còn khó khăn, thì làm sao có thể đòi lại công đạo cho tộc Giao Nhân trước Diệp Thần được.

“Hazzz...” Tần Phong yếu ớt thở dài một tiếng, tỏ ý thực sự lực bất tòng tâm.

Để các tiểu giao thê mặc hở bao nhiêu thì hở, vẫn chưa đủ để khảo nghiệm một cán bộ lão luyện đã kinh qua trăm trận như hắn, muốn nắm bắt cơ hội thì phải mở rộng tầm nhìn, phô diễn chút lợi ích ra mới được.

“Thì ra là vậy!” Vũ tộc trưởng không hiểu được thâm ý của Tần Phong, ánh mắt ảm đạm: “Vậy có thể phiền Hữu Dung cô nương của Dược Thần Cốc chữa trị vết thương cho năm vị Chuẩn Đế lão tổ nhà tôi được không?!” “Cái này thì không cần phiền đến Hữu Dung nhà ta đâu!” Tần Phong run rẩy mở không gian tùy thân, lấy ra năm viên cực phẩm Đại Hoàn Đan: “Đây là cực phẩm Đại Hoàn Đan do đích thân ta luyện chế trước đây, cho đến nay chưa từng có một lời chê bai nào, hiện tại giữ lại cũng chẳng để làm gì, tặng cho các người vậy...” Một tiếng xôn xao lại nổi lên.

Chỉ thấy đan dược Tần Phong lấy ra tỏa ra đan vận mạnh mẽ, kèm theo đó là hương đan nồng nàn lan tỏa trong không khí.

Chỉ cần hít nhẹ một hơi đã thấy tinh thần sảng khoái.

Đây tuyệt đối là hàng cao cấp được luyện chế từ thiên tài địa bảo quý hiếm, thứ mà tu luyện giả bình thường có nằm mơ cũng không mua nổi!

“Viên đan dược này...” Hữu Dung nhíu mũi ngửi ngửi, lập tức cảm thấy đau lòng khôn xiết.

Là truyền nhân của Dược Thần Cốc, ngoài việc chữa bệnh, nàng cũng phải tinh thông luyện đan.

Hiện tại cực phẩm Đại Hoàn Đan mà Tần Phong lấy ra, tuy nhìn vẻ ngoài thì có vẻ rất ra gì và này nọ, nhưng thực chất là đang lãng phí thiên tài địa bảo quý hiếm một cách trắng trợn.

Đúng vậy!

Chính là lãng phí!

Người ta luyện đan cần nắm vững sự cân bằng dược tính, độ lửa to nhỏ, nhiệt độ cao thấp, sự biến hóa của dược hiệu, mức độ dung hợp, còn Tần Phong thì trực tiếp nhảy cóc, sau khi tinh lọc thiên tài địa bảo là cưỡng ép nặn chúng lại với nhau.

Đừng nói là người bị thương, ngay cả người đang khỏe mạnh cũng chịu không nổi.

Nàng có thể khẳng định chắc chắn rằng, uống viên đan dược này vào, nếu không nổ xác mà chết thì cũng kinh mạch hỗn loạn, tẩu hỏa nhập ma mà chết, tuyệt đối không có khả năng thứ ba.

“Đan dược thỏ chủ ngân luyện là ngon nhất!” Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng rực, vội vàng lao đến dụi dụi vào người Tần Phong.

“Thật là hết cách với mi!” Tần Phong thở dài bất lực, lại móc ra một viên đưa cho Tiểu Bạch.

“Đợi đã...” Sắc mặt Hữu Dung biến đổi mạnh mẽ, định ngăn Tiểu Bạch lại.

Nhưng lời chưa kịp thốt ra, nàng đã thấy Tiểu Bạch há mồm nuốt chửng viên cực phẩm Đại Hoàn Đan.

“Ợ!!” Tiểu Bạch ngon lành nấc một cái, mầm đậu nhỏ trên đầu lóe lên một cái.

“Mẹ kiếp, thế này cũng được luôn sao?!” Hữu Dung chết lặng tại chỗ.

Tuy nàng đã tra cứu cổ tịch và biết Đại Đạo Manh Nha của Tiểu Bạch là Thôn Phệ Đại Đạo, nhưng nàng thực sự không ngờ ngay cả loại đan dược “uống vào là thăng thiên” này mà nó cũng hấp thu được.

Nàng cũng phần nào hiểu được tại sao Tần Phong lại tự tin bảo rằng chưa từng có một lời chê bai nào rồi!

“Đa tạ Thánh tử đại nhân ban đan!!” Trong lúc Hữu Dung còn đang ngẩn ngơ, Vũ tộc trưởng đã vội vàng nhận lấy đan dược.

Tuy trước khi đến đã nghe danh Tần Phong cứu khổ cứu nạn, nhưng không ngờ hắn còn lương thiện hơn cả lời đồn, vừa gặp mặt đã tặng năm viên cực phẩm Đại Hoàn Đan trân quý như vậy.

Giây phút này, ông tin rằng thế gian vẫn còn tình thương, nhân tộc không phải toàn người xấu! ...

Tại tiền tuyến.

Tin tức Tần gia Nhị tổ ngã xuống nhanh chóng lan truyền.

“Tốt lắm!!” Lục Đạo Đế Quân trong lòng mừng rỡ, lập tức hạ lệnh toàn quân xuất kích.

Trái ngược với niềm vui của Lục Đạo Đế Quân, Đại Việt tân đế lại đang không ngừng chửi rủa.

“Trên đời sao lại có con lợn ngu ngốc đến thế chứ!!” Đại Việt tân đế tức giận đi tới đi lui, tâm trạng có thể nói là u uất đến cực điểm.

Cứ ngỡ trận chiến này là một cuộc chiến chớp nhoáng, có thể nhanh chóng công phá Âm Nguyệt hoàng triều.

Ngờ đâu phía Ma tộc mãi không có tiến triển gì thì thôi, lại còn liên tục đòi quân phí.

Đặc biệt là Tần gia, đúng là hữu danh vô thực!

Chương 502

Cái gì mà đệ nhất thế gia Hoang Cổ, dù có đưa một con lợn lên chỉ huy cũng không để tổn thất hàng triệu đại quân trong vòng hai năm, càng không thể để chín vị lão tổ trong tộc liên tiếp ngã xuống như vậy.

Khiến hắn từ chỗ nắm giữ quân bài tẩy trong tay, giờ bị ép phải đánh xé lẻ ra!

“Bệ hạ bớt giận!” Phương Đông nương nương vội vàng tiến lên an ủi, tỏ ý mình sẽ không ép buộc hắn.

Đúng lúc này, một tiểu thái giám bước vào, rụt rè nói: “Bệ hạ, Quốc sư Khổ Trà đạo nhân đang cầu kiến bên ngoài, nói là mang tới cho bệ hạ một vị cao nhân, có thể trợ giúp bệ hạ thống nhất thiên hạ.” “Cao nhân do Quốc sư mang tới?!” Đại Việt tân đế sững sờ, ra lệnh cho tiểu thái giám mau chóng mời người vào.

Tuy vị Quốc sư này của Đại Việt hoàng triều không có nhiều bản lĩnh thông thiên, nhưng dù sao cũng là một Hoàng bào đạo nhân hiếm thấy của Đạo gia, có uy vọng lớn trong Ba Nghìn Đạo Môn, quen biết một vài vị cao nhân lánh đời cũng không có gì lạ.

“Bái kiến bệ hạ!” Khổ Trà đạo nhân sau khi vào thì quỳ xuống hành lễ, bên cạnh còn có một nam tử trẻ tuổi.

“Quốc sư, đây chính là cao nhân mà ông nói sao?!” Đại Việt tân đế sắc mặt không vui chút nào.

Hắn liếc mắt một cái là thấy nam tử trẻ tuổi này chỉ có tu vi Sinh Tử Cảnh, chẳng giúp ích gì được cho cục diện hiện tại, đừng nói chi đến chuyện giúp hắn thống nhất thiên hạ.

“Tâu bệ hạ!” Khổ Trà đạo nhân đầy tự tin: “Người này là đồ đệ của Phong Lâm tiên sinh, Nhị Nguyệt tiên sinh, là vị cao nhân thần đã mời về cho bệ hạ.” “Phong Lâm tiên sinh!!” Mắt Đại Việt tân đế lập tức sáng lên, vội vàng thay đổi thái độ thành niềm nở.

Về vị Phong Lâm tiên sinh này hắn có biết tới, cả Hoang Cổ không có việc gì mà ông ta không biết.

Nếu có, chỉ chứng minh bạn đưa chưa đủ tiền!

Bởi vì vị Phong Lâm tiên sinh này sở hữu một cơ quan tình báo rải khắp Hoang Cổ, có được ông ta cũng đồng nghĩa với việc có được mạng lưới tình báo mạnh nhất thiên hạ và một vị đại sư suy luận giỏi nhất Hoang Cổ.

“Nhị Nguyệt bái kiến bệ hạ!” Nhị Nguyệt tiên sinh cầm quạt lông hành lễ, ra dáng một người ôn văn nhã nhặn.

“Tiên sinh mau miễn lễ!” Đại Việt tân đế dùng lễ nghi đối đãi nhân tài, vội vàng đi xuống tự tay đỡ người dậy, sau đó hỏi dồn: “Hiện tại Âm Nguyệt hoàng triều toàn quân xuất kích, tiên sinh có cách gì đối phó không?!” “Lui địch chỉ là chuyện nhỏ!” Nhị Nguyệt tiên sinh tự tin phe phẩy quạt, sau đó nghiêm mặt nói: “Bệ hạ nên lo lắng về Tần gia mới đúng!” “Tần gia?!” Đại Việt tân đế sững sờ, không hiểu ý là gì.

“Hửm?!” Phương Đông nương nương trong lòng lập tức cảnh giác, nhìn về phía vị Nhị Nguyệt tiên sinh này.

Nhị Nguyệt tiên sinh nhắc nhở: “Đường đường là đệ nhất thế gia Hoang Cổ, liên tiếp ngã xuống chín vị lão tổ và toàn bộ quân đội tinh nhuệ, thậm chí ngay cả Tần Phong xuất thân từ Tần gia cũng tàn phế, bệ hạ không cảm thấy chuyện này có vấn đề sao?!” “Cái này...” Đại Việt tân đế nhíu mày, cũng cảm thấy có chút bất thường.

Nhưng Tần gia Nhị tổ đã “hiến đầu” ngay trước mặt hắn, loại đòn tấn công đó đừng nói là những Ngụy đế như họ, ngay cả Đại Đế tới cũng không chống đỡ nổi.

“Nói bậy bạ!” Phương Đông nương nương lập tức lên tiếng: “Việc chín vị lão tổ Tần gia ngã xuống là do mọi người tận mắt chứng kiến, chẳng lẽ ngươi coi mắt của mọi người đều mù hết sao?!” “Nương nương dạy bảo rất đúng!” Nhị Nguyệt tiên sinh không hề phản bác mà thành khẩn nhận lỗi.

Thực tế trước khi xuống núi, dựa vào những manh mối nắm giữ, ông đã suy luận ra... vị Phương Đông nương nương này chính là Bách Biến Ma Quân năm xưa, cộng thêm việc bà ta trung thành với Tần Phong không còn là bí mật, nghĩa là Tần Phong đã sớm vươn vòi bạch tuộc vào sâu trong Đại Việt hoàng triều.

Còn có vị Quang Thiên đang nổi đình nổi đám gần đây nữa!

Họ điều tra được hắn từng bí mật đến Âm Nguyệt hoàng triều, sau khi trở về thì bắt đầu một loạt sự lột xác, thậm chí còn ngộ được Tu La Đồ trong truyền thuyết.

Mà khoảng thời gian đó chính là lúc Tần Phong đấu giá “Lục Vị Đế Vương Hoàn”, nên họ có lý do để nghi ngờ Quang Thiên chính là vị khách bí ẩn thứ ba kia, và xác suất cao là cũng đã bị Tần Phong thu phục.

Vì vậy, người mới chân ướt chân ráo như ông, tốt nhất là không nên đắc tội với những nội gián này!

“Người này tuyệt đối là một đối thủ khó nhằn!” Tim Phương Đông nương nương đập thình thịch, biết rằng việc này phải sớm báo cho Tần Phong biết...

“Hả?!” Sắc mặt Đại Việt tân đế lập tức khó coi, cảm thấy Nhị Nguyệt tiên sinh đang đùa giỡn mình.

Bảo tìm cách lui địch, kết quả cứ khăng khăng đòi nói chuyện cẩn thận với Tần gia.

Nói thì cứ nói đi, nhưng giây tiếp theo, sau khi Đông Phương ái phi của hắn nói một câu là ông ta lại đổi giọng ngay.

Loại người này làm sao giúp hắn thống nhất thiên hạ được?!

"Bệ hạ bớt giận!" Khổ Trà đạo nhân biết vị tân đế này tính tình nóng nảy, hở chút là giết người, vội vàng nói đỡ: "Nhị Nguyệt tiên sinh quen thói tự do, không hiểu quy củ triều đình, thực ra ông ấy đã nghĩ ra cách lui địch rồi." "Ồ?

Là cách lui địch gì?!" Nghe thấy có cách lui địch, cơn giận trong lòng Đại Việt tân đế lập tức tiêu tan.

"Tâu bệ hạ!" Nhị Nguyệt tiên sinh khẽ lắc quạt, đầy tự tin: "Cục diện hiện nay hoàn toàn do cái chết của Tần gia Nhị tổ gây ra, chỉ cần chúng ta tìm cách mời được một vị cường giả cấp Đế điền vào chỗ trống, Âm Nguyệt hoàng triều tự nhiên sẽ không dám làm càn." "Cái này còn cần ngươi nói sao?!" Sắc mặt Đại Việt tân đế lại sa sầm, nghi ngờ tên này có phải đồ lừa đảo không.

Cường giả cấp Đế ở Hoang Cổ thực sự không chỉ có ở Đại Việt hoàng triều và Âm Nguyệt hoàng triều, nhưng muốn mời được họ ra tay thì độ khó cực kỳ, cực kỳ lớn.

Bởi vì người ta đang yên vị làm thổ hoàng đế ở nhà, chẳng dại gì mà đâm đầu vào ván cờ sinh tử cao cấp này với hắn, trừ khi hắn đưa ra được cái giá mà họ không thể từ chối.

Chỉ là cường giả cấp Đế vốn là lực lượng răn đe hòa bình của Hoang Cổ, sóng gió gì mà chưa từng thấy, bảo vật khiến họ động tâm thực sự không nhiều!

Vả lại, bảo vật mà ngay cả cường giả cấp Đế cũng phải động tâm thì hắn, cũng là một vị Đế cấp, làm sao nỡ đem tặng chứ?!

“Bệ hạ yên tâm!” Nhị Nguyệt tiên sinh đoán được ý nghĩ của Đại Việt tân đế, tự tin nói: “Thảo dân đã sớm chọn được nhân tuyển phù hợp cho bệ hạ, không tốn một xu nào cả!” “Không tốn tiền?!” Đại Việt tân đế lập tức phấn chấn, hỏi ngay: “Ngươi nói người này là ai?!” Nhị Nguyệt tiên sinh tự tin đáp: “Bắc Cương Chiến Thần, Diệp Thần!” “Diệp Thần!!” Đại Việt tân đế hơi sững sờ, rõ ràng không ngờ ông ta lại nhắc đến Diệp Thần.

Nếu nói về cái tên “hot” nhất Hoang Cổ gần đây, chắc chắn là “Bắc Cương Diêm Vương” Diệp Thần.

Hắn cũng thừa nhận rằng Diệp Thần khi mặc Chiến Thần Giáp quả thực có thể đấu với cường giả cấp Đế, thay thế vị trí của Tần gia Nhị tổ là quá đủ.

Chỉ là tên này không chỉ phóng hỏa cướp kho báu, còn luyện thư pháp trên người vợ người ta, lại còn đào mộ tổ để làm giàu, làm sao có chuyện hắn không tốn một xu mà tới giúp mình chứ?!

“Bệ hạ yên tâm, thảo dân có mười phần nắm chắc!” Nhị Nguyệt tiên sinh vẫn giữ vẻ tự tin ngút trời.

“Người này không chết, đại nghiệp của chủ thượng khó thành!” Trong lòng Phương Đông nương nương lập tức nảy sinh một tia sát ý, tuyệt đối không cho phép ai cản trở bá nghiệp của Tần Phong. ...

Tại Vũ Lăng thánh địa, trong rừng trúc nhỏ.

Tần Phong nhận được tin tức từ Phương Đông tiểu thư, biết rằng Nhị Nguyệt tiên sinh đã đầu quân cho Đại Việt hoàng triều.

“Sư thừa Phong Lâm tiên sinh?!” Tần Phong không khỏi lẩm bẩm, không lạ gì nhân vật này.

Kể từ khi hắn thu phục Diệp Long và có được vị trí “Thanh

Thiên”, hắn đã hoàn toàn tiếp quản mạng lưới tình báo ngầm do Diệp Long tạo ra, và đối thủ cạnh tranh lớn nhất chính là vị Phong Lâm tiên sinh này.

Người này không chỉ thần bí khó lường, mà còn mọi nơi chèn ép sự phát triển mạng lưới tình báo của hắn.

Do Phong Lâm tiên sinh đã kinh doanh tại Hoang Cổ nhiều năm, trong khi Thanh Thiên chỉ là một gã mới vào nghề, nên mạng lưới tình báo thường xuyên bị ông ta phá cho tơi tả.

Nhưng may mắn là Thanh Thiên nhận được truyền thừa của Hắc Sát Diêm La, mỗi lần bị phá xong đều có thể nhanh chóng gây dựng lại.

Chương 503

“Hu hu...” Một tiếng khóc đột nhiên vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Tần Phong.

Chỉ thấy Vũ tộc trưởng cùng những người khác quỳ xuống khóc lóc thảm thiết, trước mặt là năm vị Chuẩn Đế của tộc Giao Nhân.

Sau khi nhận được năm viên cực phẩm Đại Hoàn Đan từ Tần Phong, họ đã vội vàng cho năm vị Chuẩn Đế nhà mình uống, không ngờ cuối cùng vẫn chậm một bước.

“Thật đáng tiếc!!” Mọi người xung quanh cũng thi nhau thở dài, không một ai nghi ngờ là do vấn đề đan dược.

Bởi vì viên cực phẩm Đại Hoàn Đan kia nhìn qua là biết rất đáng giá, cộng thêm việc Tiểu Bạch ăn xong vẫn nhảy nhót tưng bừng, chắc chắn là do vết thương quá nặng không cứu vãn nổi mới dẫn đến việc năm vị Chuẩn Đế đồng loạt ngã xuống.

“Tạo nghiệp quá mà!” Hữu Dung đứng bên cạnh đau lòng khôn xiết.

Nàng chỉ vừa lơ là một chút, đại ma vương lại gánh thêm năm mạng người nữa rồi.

“Hết rồi, lần này hết thật rồi!!” Vũ tộc trưởng quỳ trên mặt đất khóc không thành tiếng, rõ ràng không thể chấp nhận được kết quả này.

Đại trận bị phá, kho báu bị cướp, mộ tổ bị đào, năm vị Chuẩn Đế lão tổ ngã xuống, chỉ trong một đêm đã mất sạch vốn liếng, từ nay tộc Giao Nhân suy bại là điều không thể tránh khỏi.

Thậm chí việc có giữ được Bắc Hải hay không, ông ta cũng không dám chắc.

“Vũ tộc trưởng đừng như vậy!” Tần Phong ra vẻ không nỡ, tiến lên an ủi: “Ông là tộc trưởng tộc Giao Nhân, nếu ông không thể phấn chấn lên, sau này ai sẽ bảo vệ các phụ nữ của tộc Giao Nhân đây?!” “Bảo vệ phụ nữ trong tộc!” Vũ tộc trưởng bừng tỉnh, trong lòng cũng nảy sinh sự hoảng loạn vô cớ.

Đám “quý ông” của nhân tộc đã sớm thèm thuồng mấy em gái tộc Giao Nhân rồi, một khi tin tức lan ra, chắc chắn họ sẽ nườm nượp xông vào Bắc Hải để bắt người.

Từ đó rơi vào cảnh làm nô làm tì!

“Chúng ta phải làm sao bây giờ?!” Các tiểu giao thê sợ hãi ôm lấy nhau, dáng vẻ tội nghiệp khiến người ta thương xót.

Chứng kiến cảnh này, hiện trường lại bùng nổ.

“Yên tâm, Vũ Lăng thánh địa chúng ta tuyệt đối không thấy chết mà không cứu!” “Đúng vậy, các muội muội tộc Giao Nhân, cứ để chúng ta bảo hộ!” “Ngươi bảo thu lưu là thu lưu sao, không phải tộc ta tất có lòng khác, không hiểu à?!” “Đám nữ Giao Nhân này không biết xấu hổ như vậy, Thánh chủ tuyệt đối không thu nhận họ đâu.” “Đám nam sinh các người có thể dành cái tâm tư bẩn thỉu đó vào việc tu luyện được không!” Ánh mắt hy vọng vừa nhen nhóm của các tiểu giao thê lại lập tức lịm tắt.

Họ cũng biết mình không cùng tộc với đối phương, xác suất được thu nhận là không cao.

Nhưng họ giờ đây sắp không còn nhà để về, thực sự khát khao có một người hảo tâm thu lưu, cho họ một mái ấm.

“Thánh tử đại nhân!!” Vũ tộc trưởng nhìn Tần Phong với ánh mắt cầu khẩn, hy vọng hắn có thể nghĩ cách.

“Được rồi!” Tần Phong ra vẻ miễn cưỡng đồng ý: “Dù sao ta cũng là kẻ sắp chết rồi, dù có bỏ cái mạng này cũng phải thuyết phục được Thánh chủ tỷ tỷ cho các người.” “Đa tạ Thánh tử đại nhân!” Tộc Giao Nhân cảm động đến rơi lệ đầy mặt.

Thề rằng kiếp sau có làm trâu làm ngựa cũng phải báo đáp đại ân đại đức của Tần Phong.

Rất nhanh, Tần Phong ngồi trên xe lăn, đi tới đỉnh chính của Vũ Lăng thánh địa.

Vừa bước vào cung điện nơi Vũ Lăng thánh chủ cư ngụ, hắn đã ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, đảo mắt nhìn quanh thì thấy Vũ Lăng thánh chủ đang nằm nghỉ trên sập.

Một bức tranh mỹ nhân nằm nghiêng tiêu chuẩn!

Bên gối của Vũ Lăng thánh chủ còn đặt một miếng ngọc bội trắng, trên đó khắc hai chữ ‘Âu Dương’.

“Thánh chủ tỷ tỷ họ Âu Dương sao?!” Tần Phong lẩm bẩm: “Nếu gọi đi một nửa chữ chắc còn hay hơn...” (Chơi chữ: Âu Dương bỏ một nửa chữ thành Âu/Dương - có thể là ám chỉ tên khác) “Ngươi ở đó lầm bầm cái gì đấy?!” Giọng nói lười biếng của Vũ Lăng thánh chủ vang lên, nàng cũng uể oải ngồi dậy.

Những ngày qua nàng cùng các vị trưởng lão lục tìm cổ tịch, hy vọng tìm được cách chữa trị vết thương cho Tần Phong.

Nhưng tình trạng trong cơ thể Tần Phong quá kỳ lạ, lục tìm hết kho tàng thư cũng không thấy bệnh lệ nào tương tự, đừng nói tới chuyện chữa trị.

Vừa mới về nằm nghỉ thì Tần Phong đã tới.

“Không có gì ạ!” Tần Phong rất yếu ớt nói: “Con vừa rồi chỉ bị nhan sắc thịnh thế của Thánh chủ tỷ tỷ làm cho mê mẩn thôi!” “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?!" Vũ Lăng thánh chủ căn bản không ăn chiêu này, chỉ là trong lòng tràn ngập sự áy náy với Tần Phong.

Đôi khi nàng tự hỏi, nếu lúc đó nàng không dùng bao tải bắt Tần Phong về, dựa vào ưu thế Thương Thiên Bá Thể trên chiến trường, tu vi của hắn có lẽ giờ đã cao hơn nhiều.

Nói không chừng sẽ không có một loạt tai nạn sau này, hắn vẫn sẽ là ngôi sao rực rỡ nhất Hoang Cổ!

"Xin Thánh chủ đại nhân làm chủ cho tộc Giao Nhân chúng tôi!" Vũ tộc trưởng vội vàng chạy vào quỳ xuống dập đầu, khóc lóc kể lại sự việc một lần nữa.

"Diệp Thần!!" Sắc mặt Vũ Lăng thánh chủ lập tức lạnh xuống, nàng chẳng có chút ấn tượng tốt đẹp nào về Diệp Thần.

Lúc đó nếu không phải vội vàng đi kiểm tra vết thương cho Tần Phong, nàng tuyệt đối sẽ không để Diệp Thần rời khỏi Vũ Lăng thánh địa một cách sống sót.

"Khụ khụ!!" Tần Phong đột nhiên ho yếu ớt: "Thánh chủ tỷ tỷ, họ thực sự rất đáng thương, người hãy đồng ý giúp họ đi?!" Tiểu Bạch cũng tỏ vẻ tội nghiệp: "Cầu xin người đó, đây là tâm nguyện cuối cùng của thỏ chủ ngân rồi!" Tâm nguyện cuối cùng sao?!

Thế lần trước là tâm nguyện gì?!

Vũ Lăng thánh chủ không nhịn được mà đảo mắt khinh bỉ, không nên tin cái bộ đôi một người một thỏ này chút nào.

Đặc biệt là nghĩ đến lần trước Tần Phong ngủ trên đùi nàng, mặt nàng không khỏi cảm thấy nóng bừng, đó cũng là lần đầu tiên nàng có hành động thân mật như vậy với một nam tử.

"Mình đang nghĩ cái gì vậy không biết!" Sự tu hành lâu năm giúp Vũ Lăng thánh chủ lập tức lấy lại bình tĩnh, thần sắc uy nghiêm: "Vì

Tần Phong đã cầu xin cho tộc Giao Nhân các người, bản tôn có thể đồng ý che chở cho tộc Giao Nhân, chỉ cần các người hiểu quy củ, sau này sẽ không ai dám đến Bắc Hải gây chuyện nữa." "Đa tạ Thánh chủ đại nhân!" Vũ tộc trưởng trong lòng rất mơ hồ, không biết lựa chọn này có đúng không.

Có Vũ Lăng thánh địa che chở, sau này thực sự không phải lo có người đến quấy nhiễu, nhưng sự bảo hộ này không hề miễn phí, cần tộc Giao Nhân hàng năm phải cống nạp mới duy trì được.

Nhưng nếu không tìm kiếm sự che chở, giờ lại đang lúc loạn lạc, ai biết được ngày mai và tai nạn cái nào đến trước.

"Thánh chủ tỷ tỷ!" Tần Phong lại yếu ớt cầu xin: "Kho báu của tộc Giao Nhân vừa bị tên ác tặc Diệp Thần cướp mất, họ lấy đâu ra bảo vật để cống nạp, hay là gia hạn cho họ vài năm được không ạ?!" "Thánh tử đại nhân!!" Vũ tộc trưởng thực sự không kìm nén được nữa, nước mắt cứ thế trào ra.

Người tốt!!

Một người quá tốt mà!

Hai bên mới gặp nhau lần đầu, vậy mà Tần Phong không chỉ cho họ cực phẩm Đại Hoàn Đan trân quý, còn lết cái thân thể trọng thương đi cầu xin Vũ Lăng thánh chủ, thậm chí còn chủ động lên tiếng giảm bớt gánh nặng cho họ.

Tần Thánh tử cứu khổ cứu nạn, đúng là lấy đức phục người!

"Hửm?!" Vũ Lăng thánh chủ không nhịn được mà đánh giá Tần Phong.

Tính cách Tần Phong thế nào, nàng đã tận mắt chứng kiến từ mấy năm trước.

Nếu không phải xác nhận Tần Phong không còn sống được bao lâu, phản ứng đầu tiên của nàng sẽ là hắn đang “mượn hoa dâng Phật”, đứng trên đỉnh cao đạo đức để tự kiếm nhân tình về cho mình.

Chương 504

“Khụ khụ...” Tần Phong như cảm nhận được ánh mắt nghi ngờ của Vũ Lăng thánh chủ, vội vàng ho yếu ớt hai tiếng để chứng minh mình sắp không xong rồi, chỉ muốn làm việc thiện trước khi chết.

“Được rồi!” Vũ Lăng thánh chủ không phát hiện ra điều gì lạ, liền nói: “Bản tôn nể mặt ngươi, có thể miễn phí che chở cho họ ba năm!” “Đa tạ Thánh chủ!!” Vũ tộc trưởng xúc động dập đầu liên tục, trong lòng khắc ghi ân tình của Tần Phong.

Dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ!

Lúc này, Vu Lan đang ở ngoài cung điện, tức đến nổ ngực.

Dựa trên những gì nàng biết về Tần Phong, việc hắn sốt sắng với tộc Giao Nhân như vậy chắc chắn là vì mấy em tiểu giao thê không biết xấu hổ kia.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức nổ ngực, nhận được 1 vạn điểm phản phái!” “Tần Phong, ngươi định xử lý mối quan hệ với Vu Lan như thế nào?!” Vũ Lăng thánh chủ đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nàng đã cảm ứng được Vu Lan ở bên ngoài, nàng cũng thực tâm yêu quý Vu Lan, muốn bồi dưỡng cô ấy thành người kế vị của mình, nhưng giờ đứa ngốc cũng nhìn ra được cô ấy đã nảy sinh tình cảm với Tần Phong.

Nếu là trước đây nàng sẽ ủng hộ cả hai tay, trai tài gái sắc, đúng là một đôi trời sinh.

Nhưng giờ Tần Phong trọng thương, mệnh chẳng còn bao lâu, nàng phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, không thể trơ mắt nhìn hai đại thiên tài đều bị hủy hoại.

“Hửm?!” Vu Lan ở bên ngoài lập tức vểnh tai lên, muốn biết Tần Phong coi nàng là gì.

“Đây chẳng phải là cho mình cơ hội sao?!” Tần Phong quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài, như thể nhìn thấy mối tình đầu, thong thả nói: “Chúng ta sẽ không có quan hệ gì cả, cô ấy sau này sẽ là vợ của người khác, là mẹ của những đứa trẻ khác, nhưng cô ấy mãi mãi là ánh mặt trời năm ấy của ta, rực rỡ và chói lọi, chỉ có thể ngắm nhìn mà không thể chạm tới.

Cô ấy sẽ không béo lên, không già đi, cô ấy sẽ mãi ở trong ký ức của ta, mặc váy trắng mỉm cười như hoa, tràn đầy vui sướng nhìn ta và gọi tên ta.” “Mười năm sinh tử xa vời, không cần nhớ, chẳng thể quên!” Vũ Lăng thánh chủ nhớ tới bài thơ Tần Phong từng viết, không nhịn được mà ngậm ngùi đọc lên.

Nàng có thể nghi ngờ nhân phẩm của Tần Phong, nhưng không thể nghi ngờ tình yêu của hắn.

“Đồ đại ngốc!!” Vu Lan ở bên ngoài lập tức tan biến cơn giận, nước mắt chực trào.

Cứ ngỡ Tần Phong lại nói mấy lời không đứng đắn, ai ngờ mình trong lòng hắn lại quan trọng đến thế, ngay cả lần đầu hai người gặp nhau nàng mặc áo gì hắn cũng nhớ rõ.

Nhưng nàng là thiếu cung chủ của Lam Ma Cung đường đường chính chính, tên này từ khi nào được quyền quyết định thay nàng vậy, dù có muốn làm mẹ thì cũng phải là kết quả sau khi nàng “cường bạo” Tần Phong chứ.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp sử thi, khiến nàng nảy sinh ý định cường bạo ký chủ, nhận được 30 vạn điểm phản phái!” “Khụ khụ!!” Tần Phong suýt thì bị sặc nước bọt, không biết Vu Lan học chiêu này từ ai. ...

Tại tiền tuyến, trong trướng trung quân.

Bạch Khởi đang báo cáo với Lục Đạo Đế Quân việc Nhị Nguyệt tiên sinh đầu quân cho Đại Việt hoàng triều, còn định lôi kéo cả Diệp Thần nhập cuộc.

Lục Đạo Đế Quân hỏi: “Tin này có đáng tin không?!” “Vô cùng đáng tin!” Bạch Khởi nghiêm mặt gật đầu, sẵn sàng dùng cái đầu mình để đảm bảo.

Đế sư Vô Đạo nhíu mày: “Diệp Thần có thù với chúng ta, lại là Bắc Cương Chiến Thần, một khi hắn đồng ý thì ưu thế của chúng ta sẽ mất sạch!” “Họ có thể tìm ngoại viện, chúng ta cũng có thể tìm!” Nguyệt Thần suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Cách đây không lâu, phía Chi Vị thư ốc xuất hiện dị tượng ‘nhân tiền hiển thánh’, tưởng là vị ‘Văn Tuyệt’ trong Hoang Cổ Song Tuyệt đã đột phá...” “Không được!!” Lam Ma như thể con mèo bị dẫm phải đuôi, vội vàng kêu lên: “Cái tên mọt sách yếu đuối đó làm sao mà được, chúng ta nên đi tìm Vô Song Thành, họ có tới hai vị Đế cấp!” “Hửm?!” Ba vị Đế quân rất nghi hoặc nhìn về phía Lam Ma, không hiểu tại sao bà ta lại phản ứng mạnh như vậy.

Nếu không nhớ nhầm thì Văn Tuyệt dường như họ Vu, mà con gái cưng của Lam Ma cũng họ Vu.

“Được rồi, ta thừa nhận!” Lam Ma thấy chuyện không giấu được nữa, đành thú nhận: “Năm đó ta ham mê nhan sắc của tên tiểu thư sinh kia nên đã cưỡng ép hắn.

Các người đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đó, một tháng sau ta đã để lại cho hắn toàn bộ 103 khối linh thạch còn lại trên người rồi...” "Vãi chưởng!

Còn có vụ linh hồn như thế này luôn!" Lục Đạo Đế Quân và đám người lập tức đen mặt, trong lòng càng là hiện lên một chữ "vãi" thật lớn.

Vốn dĩ cứ tưởng Lam Ma Cung chỉ có góa phụ chứ không có ly hôn, Lam Ma năm đó là gặp phải một kẻ bạc tình, ai dè người ta cư nhiên bỏ tiền ra đi chơi một ván "kèo cao cấp".

Không chỉ phía nữ chủ động, mà còn cầm tù tận một tháng trời!

Sau đó còn để lại mấy viên linh thạch, hiên ngang phủi mông bỏ đi! "Ngươi đúng là nữ trung hào kiệt nha!" Nguyệt Thần không nhịn được giơ ngón tay cái, tỏ ý ván này nàng tâm phục khẩu phục. "Hào kiệt cái khỉ gì!!" Đế sư Vô Đạo tức đến thổi râu trừng mắt nói: "Chút liêm sỉ cũng không có, sau này ra ngoài đừng nói lão phu từng dạy ngươi, lão phu không vác nổi cái mặt này đâu." "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!!" Bạch Khởi lúc này trong lòng hoảng hốt vô cùng.

Vốn dĩ chỉ định đến báo cáo quân tình, ai ngờ vô tình nghe được bí mật động trời thế này, vạn nhất Lam Ma sát nhân diệt khẩu thì sao!?

Lúc này —— Tần Phong đã đăng nhập vào thân ngoại hóa thân.

Nguyên bản là muốn đi Tạo Hóa Tiên Cảnh giết một trận ra trò, đột nhiên nghe nói về chuyện của Nhị Nguyệt tiên sinh, liền vội vàng tìm một sơn động ngồi xếp bằng bên trong. "Thiên Nhãn, mở!!" Trong cơ thể Tần Phong giải phóng ra một đạo khí tức khủng bố, Thiên Nhãn ở giữa mày cũng mạnh mẽ mở ra.

Quan thiên địa!!

Chỉ thấy Tần Phong như thể mở ra góc nhìn của thượng đế, giữa thiên địa không có gì có thể thoát khỏi mắt hắn.

Đặc biệt là tu vi của thân ngoại hóa thân đã đạt tới Chuẩn Đế đỉnh phong, mẹ nó không còn phải lo lắng việc kiểm tra "tiết kiệm nước" bị người khác phát hiện nữa.

Rất nhanh —— Tần Phong đã dùng Thiên Nhãn tìm thấy Diệp Thần.

Chỉ là điều khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn là, Diệp Thần cư nhiên đang đánh nhau với Đế Tú. "Diệp Thần cướp vợ Đế Tú rồi à!?" Tần Phong nhìn mà vẻ mặt mờ mịt, không chắc chắn nên chuẩn bị xem tiếp. "Thằng khốn này nhất định là đố kỵ ta!" Đế Tú mắt thấy Diệp Thần chiêu chiêu hạ sát thủ, biết mình không thể ngồi chờ chết, vội vàng lấy ra một trận bàn ném ra ngoài, sau đó nhanh chóng kết thủ ấn. "Trận pháp!!" Sắc mặt Diệp Thần đột biến, vội thu thương lùi lại.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn chậm một bước, trận bàn nhanh chóng triển khai trong không trung hóa thành đại trận, cảnh sắc xung quanh cũng tức khắc thay đổi. "Là huyễn trận!!" Diệp Thần hơi nhíu mày, ngân thương trong tay quét ngang.

Ngao!

Một con ngân long khổng lồ từ phía sau bay vọt lên, tiếng long ngâm điếc tai vang vọng thiên địa.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang rền trời đất, một đòn khủng bố trực tiếp đánh tan huyễn trận.

Nhưng ngay khi Diệp Thần chuẩn bị cầm thương tiếp tục truy kích, một nam tử trẻ tuổi cầm quạt lông vũ đã ngăn hắn lại, chính là Nhị Nguyệt tiên sinh đại diện cho Đại Việt hoàng triều.

Chương 505

"Chiến Thần bớt giận!" Nhị Nguyệt tiên sinh tay cầm quạt lông, khẽ cười nói: "Đế Tú không phải là hung thủ mà ngươi luôn truy tìm, kẻ mạo danh ngươi thực chất là người khác!" "Ngươi là ai!?" Diệp Thần lạnh lùng hỏi: "Tại sao ta phải tin ngươi!?" "Quên chưa tự giới thiệu!" Nhị Nguyệt tiên sinh vẫn điềm nhiên như cũ: "Tại hạ Nhị Nguyệt, sư thừa Phong Lâm tiên sinh, hiện đang đảm nhận chức vụ quân sư tại Đại Việt hoàng triều." "Phong Lâm tiên sinh!!" Trong lòng Diệp Thần lập tức tin bảy phần, hiển nhiên cũng đã nghe qua sự lợi hại của người này.

Ngoài việc sở hữu cơ quan tình báo mạnh nhất Hoang Cổ, ông ta còn có thể từ những manh mối thu thập được để tìm ra dấu vết, phục dựng lại chân tướng.

Nhị Nguyệt tiên sinh thấy Diệp Thần vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng, khẽ lắc quạt lông: "Ngay lúc Chiến Thần đang truy sát Đế Tú, bộ tộc Giao Nhân ở Bắc Hải cũng đã bị tấn công!" "Kẻ đó rốt cuộc là ai!?" Diệp Thần tức đến xanh mặt, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc. "Chúng ta nghi ngờ là Tần Phong!" Nhị Nguyệt tiên sinh nói thẳng vào vấn đề: "Ngày đó trên không trung Bắc Hải lôi kiếp không ngừng, không chỉ đánh nát Hải Thần đại trận, mà ngay cả năm vị Chuẩn Đế của tộc Giao Nhân cũng bị trọng thương.

Mà Hoang Cổ hiện nay, kẻ có thể gọi lôi kiếp tới liên tục, chỉ có một mình Tần Phong!" "Lôi Kiếp!!" Diệp Thần lập tức nhớ lại hồi ở Danh Kiếm sơn trang báo thù, bị Tần Phong luyện khí gọi lôi kiếp tới đánh cho một trận tơi bời, đúng là lịch sử đen tối.

Tuy nhiên, cả thế giới đều biết Tần Phong là kiếm tu, dường như có chút mâu thuẫn.

Nhị Nguyệt tiên sinh tiếp tục lên tiếng: "Tần Phong năm đó sau khi được phong là Đệ Tam Thánh Tử, Lục Đạo Đế Quân đã đích thân hạ lệnh để Đế Tú chịu trách nhiệm giáo dục hắn." Diệp Thần nheo mắt: "Cứ cho là Đế Tú truyền Ngân Long Thôn Châu cho Tần Phong, vậy thương ý cấp chín kia giải thích thế nào!?" "Không cần giải thích, bởi vì hắn là Tần Phong!" Nhị Nguyệt tiên sinh nghiêm túc nói: "Ba tuổi đột phá Khai Nguyên, tám tuổi đột phá Siêu Phàm, lĩnh ngộ Vô Địch Kiếm Tâm, mười lăm tuổi bằng sức một mình chấm dứt thời đại đại tranh, mười sáu tuổi vào Vạn Ma Tháp, một kiếm trấn vạn ma, mười bảy tuổi dẫn ngàn kỵ binh xuất chinh, giết địch hàng vạn, mười tám tuổi một người một kiếm một thỏ vào địch quốc, quyết chiến đỉnh Tử Cấm, đẩy kiếm ý lên tới Kiếm Vực." "Ngoài việc lĩnh ngộ Phật Chi Ấn của Phật gia, còn lĩnh ngộ Thiên Sư Ấn của Đạo gia, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thượng Thiện Nhược Thủy, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên cùng rất nhiều cảnh giới khác." "Trong cuộc đời truyền kỳ của hắn, thêm một cái thương ý cấp chín thì có gì lạ sao!?" Lúc này —— Diệp Thần hoàn toàn im lặng.

Hắn biết vị Nhị Nguyệt tiên sinh này nói còn có chút bảo thủ rồi, vì tại Vũ Lăng thánh địa hắn đã tận mắt thấy Tần Phong ở trạng thái hoàn chỉnh, còn khủng bố hơn những gì người này nói nhiều.

Thậm chí thế gian căn bản không có từ ngữ nào có thể hình dung được mức độ biến thái của Tần Phong!

Nếu tính theo thiên phú biến thái của Tần Phong, lĩnh ngộ thương ý cấp chín dường như đúng là chẳng có gì khó khăn!

Nhị Nguyệt tiên sinh tiếp tục nói: "Nếu ta đoán không lầm, Tần Phong đang giả vờ dùng thương, muốn lợi dụng ngươi để tạo ra mâu thuẫn, khơi mào đại loạn cho cả Hoang Cổ, đợi thời cơ chín muồi thì chính hắn sẽ nhảy ra hưởng lợi ngư ông." "Khốn nạn!!" Trong lòng Diệp Thần đã tin đến bảy tám phần, hận không thể lao ngay về Vũ Lăng thánh địa xé xác Tần Phong. "Ngươi không thể đi đối chất với Tần Phong!" Nhị Nguyệt tiên sinh lắc đầu: "Bởi vì ngươi căn bản không có bằng chứng để vạch trần hắn, đi cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi!" Diệp Thần nhíu mày hỏi: "Vậy ta nên làm gì!?" "Ngươi nên theo ta về Đại Việt hoàng triều!" Nhị Nguyệt tiên sinh cuối cùng cũng lộ ra mục đích, nói: "Chỉ cần pháo đài Bắc Cương liên minh với Đại Việt hoàng triều, ngươi đại sát tứ phương trên chiến trường, thì dù Tần Phong có giả mạo ngươi, thế gian cũng sẽ hoài nghi tại sao lại có hai vị Chiến Thần Bắc Cương." "Theo ngươi về!?" Diệp Thần nhíu mày không hiểu: "Ta có chút không hiểu, Đại Việt hoàng triều đã nát bét từ tận gốc rồi, người khác né còn không kịp, tại sao ngươi lại muốn đến Đại Việt làm quân sư!?" "Vì để thực hiện hoài bão trong lòng!!" Nhị Nguyệt tiên sinh tự tin nói: "Đánh trận thuận phong thì có gì thú vị, ta chính là muốn đánh trận nghịch phong, để thế nhân biết ta đã kéo dài hơi tàn cho Đại Việt như thế nào." "Dũng khí đáng khen!" Diệp Thần trêu chọc hỏi: "Nhưng ngươi không sợ chọc giận Tần Phong khiến hắn ra tay với ngươi sao?

Theo ta biết Tần Phong là kẻ rất hẹp hòi." "Tần Phong!?" Nhị Nguyệt tiên sinh cười khinh miệt: "Ta thừa nhận ván cờ này Tần Phong đi rất đẹp, nhưng hắn tối đa cũng chỉ ở tầng thứ năm, còn ta đang ở tầng thứ sáu..." "Lợi hại vậy sao!?" Diệp Thần hơi nhíu mày, bắt đầu nghiêm túc quan sát đối phương.

Tuy rằng hắn sở hữu thiên phú siêu cường, nhưng lại khinh thường việc chơi trò âm mưu quỷ kế.

Bởi vì hắn luôn tin rằng trước sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều vô dụng.

Nhưng hiện tại xuất hiện một tên yêu nghiệt như Tần Phong, về phương diện thực lực hắn hoàn toàn không chiếm ưu thế, nên đặc biệt cần một đồng đội giỏi mưu kế để giúp hắn vạch trần Tần Phong. "Đương nhiên!" Nhị Nguyệt tiên sinh tự tin nói: "Mỗi bước đi tiếp theo của Tần Phong đều nằm trong tính toán của ta, nếu ta đoán không lầm, Tần Phong sẽ sớm xuất hiện thôi." "Tần Phong ở gần đây sao!?" Diệp Thần lập tức nhìn quanh, tìm kiếm thân ảnh Tần Phong. "Chắc chắn là ở gần đây!" Nhị Nguyệt tiên sinh vẫn tự tin: "Trước khi đến tìm ngươi, ta không hề có ý định che giấu hành tung, chính là hy vọng những tay trong mà Tần Phong cài cắm sẽ truyền tin tức của ta về.

Với tính cách thích kiểm soát mọi thứ như Tần Phong, chắc chắn sẽ đích thân tới kiểm tra tình hình, một khi phát hiện ta là kẻ không thể kiểm soát, hắn sẽ không tiếc giá nào để giết ta." "Tên này có chuẩn bị mà đến nha!" Tần Phong cũng không ngờ đối phương lại lợi hại như vậy, cư nhiên nắm thấu cả tính cách của hắn.

Chỉ là đáng tiếc hắn ta đã đánh giá thấp cái "hack" của hắn, không biết hắn còn có Thiên Nhãn, dù cách xa vạn dặm cũng có thể nấp trong tầng khí quyển để nghe lén bọn họ nói chuyện.

Đồng thời, kẻ này cũng đã lọt vào danh sách phải giết của hắn.

Nếu đối phương không đi cùng Diệp Thần, hắn thật sự không ngại đấu một trận công bằng.

Nhưng bây giờ vị Nhị Nguyệt tiên sinh này lại đi cùng Diệp Thần, có hào quang nhân vật chính gia trì, thì tỷ lệ thắng 99.9999999% của hắn cũng chẳng khác gì đi nộp mạng.

Nếu chỉ có một mình hắn trong ván cờ này, hắn cũng không phải không thể chấp nhận thất bại.

Đáng tiếc hiện tại cả Tần gia đều đã nhập cuộc, cái giá của thất bại quá lớn, hắn căn bản không gánh nổi.

Thay vì đợi vấn đề xuất hiện, chi bằng trực tiếp giải quyết kẻ tạo ra vấn đề. "Hãy trân trọng thời gian còn sống đi!" Tần Phong cứ như vậy tĩnh lặng nhìn Nhị Nguyệt tiên sinh, ánh mắt muốn đâm chết một người không thể giấu giếm được nữa. "Kẻ nào?!" Diệp Thần đột nhiên cầm ngân thương cảnh giác, cảm ứng được có ánh mắt đang chú ý tới bọn họ. "Tần Phong tới rồi!!" Nhị Nguyệt tiên sinh lập tức căng thẳng.

Đừng nhìn hắn có thể nhìn thấu việc Tần Phong thao túng mọi thứ ở hậu trường, nhưng đối mặt với vị đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ này cũng sợ muốn chết.

Sở dĩ cố ý dẫn dụ Tần Phong tới, ngoài việc muốn chứng minh cho Diệp Thần thấy mình lợi hại, phần lớn là muốn xem Diệp Thần có thể chống chọi được với Tần Phong hay không.

Dù sao đây cũng là Hoang Cổ lấy kẻ mạnh làm tôn, âm mưu quỷ kế trước sức mạnh tuyệt đối chẳng có tác dụng gì.

Nếu không có ai có thể kiềm chế Tần Phong về mặt chiến lực, thì mưu kế có giỏi đến đâu cũng vô dụng với hắn.

Bởi vì Tần Phong vốn dĩ có tư cách để đạt tới sức mạnh tuyệt đối!

Chỉ là hai người quan sát xung quanh hồi lâu cũng không thấy bóng dáng Tần Phong, thậm chí một bóng ma cũng không thấy. "Đúng là 'đoán không lầm' nha!" Diệp Thần nhàn nhạt liếc mắt nhìn Nhị Nguyệt tiên sinh.

Ban đầu hắn còn cảm thấy phân tích của người này có lý, ai ngờ đợi nửa ngày cũng chẳng thấy bóng dáng Tần Phong đâu, khiến hắn bắt đầu nghi ngờ có phải mình lại đổ oan cho Tần Phong rồi không. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Nhị Nguyệt tiên sinh có chút cuống quýt: "Ta tuyệt đối không thể tính sai, Tần Phong chắc chắn sẽ tới, trừ khi hắn có thủ đoạn lợi hại nào khác nghe lén được cuộc đối thoại vừa rồi của chúng ta." "Ha ha!" Diệp Thần cười cười, không nói gì.

Hắn là Chiến Thần thế hệ mới của Bắc Cương, dù Tần Phong có tu vi Chuẩn Đế cảnh cũng không thể nấp ở gần đây nghe lén mà không bị phát hiện, trừ khi hắn sở hữu Thiên Nhãn truyền thuyết có thể quan sát thiên địa mà không cần ra khỏi cửa.

Nhưng điều đó có khả năng sao?!

Rõ ràng là không!!

Lúc này —— bản thể của Tần Phong đang ngồi trên xe lăn, Vu Lan lo lắng vô cùng đẩy từ phía sau.

Tuy rằng nàng biết mình có vị trí quan trọng trong lòng Tần Phong thì rất vui, nhưng khí tức của Tần Phong lại yếu đi từng ngày, mắt thấy sắp chống đỡ không nổi.

Hiện tại bày ra trước mặt nàng chỉ có hai con đường...

Một là cho Hữu Dung ăn thuốc "lợn nái phát cuồng", dùng Dược Tiên chi thể của nàng ấy để giúp Tần Phong chữa bệnh.

Hai là phó mặc cho ý trời, cuối cùng trơ mắt nhìn Tần Phong chết đi. "Làm sao bây giờ!?" Vu Lan cảm thấy vô cùng lo lắng, không biết nên chọn thế nào.

Ngay lúc này —— phía trước đột nhiên truyền đến một trận xôn xao.

Chỉ thấy một nhóm đệ tử Vũ Lăng thánh địa vây quanh một đệ tử của Thiên Tú là Lâm Uyên.

Hắn lúc này đang bưng một thanh phi kiếm, như một tên liếm cẩu đi tới trước mặt một thiếu nữ nhỏ nhắn: "Tiểu sư muội, nghe nói kiếm của muội hỏng rồi, đây là Ngọc Tú Kiếm mà sư phụ ban cho huynh, phẩm cấp đạt tới Thánh phẩm!" "Đa tạ sư huynh, muội thích lắm!" Tiểu sư muội kinh hỉ nhận lấy Ngọc Tú Kiếm, yêu thích không buông tay, lật tới lật lui xem đi xem lại.

Chương 506

"Tiểu sư muội nói cảm ơn ta!" Mặt Lâm Uyên tràn đầy vẻ hạnh phúc, giống như bị mũi tên của thần Cupid bắn trúng.

Xung quanh tiếng bàn tán xì xào vang lên, chỉ trỏ vào Lâm Uyên. "Ngay cả Ngọc Tú Kiếm cũng tặng, không hổ danh là Lâm Uyên sư huynh!" "Không phải chứ, một tiếng cảm ơn mà đã làm Lâm sư huynh kích động thành thế này?!" "Ngươi thì hiểu cái gì, những năm qua Lâm sư huynh tặng đan dược, tặng linh thạch, tiểu sư muội đều nhận hết nhưng ngay cả một chữ cảm ơn cũng không có." "Vãi thật?

Lâm sư huynh mưu cầu cái gì vậy!?" "........." Tần Phong ở bên cạnh nghe mà thầm nghĩ đúng là cao thủ.

Cứ tưởng liếm cẩu là sản vật của kiếp trước, không ngờ Hoang Cổ cư nhiên cũng có.

Lâm Uyên!

Uyên tổng!

Tên đúng như người! "Này!" Vu Lan đột nhiên tức giận hỏi: "Bản tiểu thư nghe nói, ngươi luyện chế cho Tử Diên một cái Nguyệt Luân cấp Thần!?" Còn chưa đợi Tần Phong kịp lên tiếng biện minh, mấy đạo khí tức khủng bố đã giáng lâm.

Bọn họ phụng mệnh Lam Ma tới Vũ Lăng thánh địa tìm thiếu cung chủ Vu Lan, bảo nàng tới Chi Vị Thư Ốc tìm phụ thân là Văn Tuyệt, hy vọng thông qua tình cảm cha con mời Văn Tuyệt xuống núi. "Cái gì?

Cha ta là Văn Tuyệt!!" Vu Lan nghe xong cả người sững sờ, nhất thời không phản ứng kịp. "Cung chủ đã nói như vậy thì không sai đâu!" Cao thủ Lam Ma Cung gật đầu: "Bà ấy bảo thiếu cung chủ mau chóng khởi hành, chiến cục tiền tuyến thay đổi chóng mặt, mời được Văn Tuyệt sớm chừng nào thì hy vọng chiến thắng của chúng ta lớn thêm một phần chừng đó." "Nhưng mà..." Vu Lan lộ vẻ lưỡng lự, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong.

So với người cha chưa từng gặp mặt kia, nàng càng muốn ở bên cạnh Tần Phong hơn.

Loạt xoạt một tiếng!

Tần Phong phẩy tay lấy từ không gian mang theo ra một bộ áo giáp nữ.

Toàn thân màu xanh trắng, lấp lánh ánh sáng trắng nhạt, phối với một thanh trường kiếm sáng loáng, phía sau bộ giáp còn có một chiếc choàng trắng, mặc vào trông như nữ tướng quân bước ra từ thế giới 2D. "Nàng không cần lo cho ta!" Tần Phong thâm tình nói: "Bộ giáp này tên là Bạch Hổ Giáp, là bộ giáp cấp Thần ta chế tạo riêng cho nàng, ngay cả khi ta không còn nữa, nó cũng sẽ ở bên cạnh nàng." "Áo giáp cấp Thần!!" Cao thủ Lam Ma Cung kinh hô một tiếng, vội vàng nói khẽ: "Thiếu cung chủ, thật sự có thể như vậy sao..." Thật ngại ngùng!

Vốn dĩ tưởng là con thỏ được trời chọn để làm việc, không ngờ lại là con thỏ mang mầm bệnh, một mình nó quét sạch cả nhà và cả công ty.

Không phải thỏ muốn làm "lão lục" đâu, thật sự là bọn họ thấy thỏ một ngày đã khỏi rồi, cứ khăng khăng bảo thỏ báo cáo láo quân tình, không cho nghỉ ngơi, còn bắt đi làm gấp.

Thật sự không thể trách thỏ, thỏ vô tội mà... "Tặng cho ta sao!?" Vu Lan ngây người tại chỗ, nhất thời không phản ứng kịp.

Nàng tuy biết thiên phú luyện khí của Tần Phong đứng thứ nhất trên bảng Thiên Tư, ban đầu sau khi kiểm tra xong đã có ý định bắt nạt Tần Phong để hắn luyện khí cho mình.

Nhưng khi xuất quan biết Tần Phong trọng thương, ý định đó cũng không còn nữa.

Dù biết Tần Phong lúc trọng thương đã luyện chế thần khí Nguyệt Luân cho Tử Diên, nàng cũng chỉ cằm ràm, không vui mà nhắc tới một câu.

Ai ngờ Tần Phong quay đầu lại tặng cho nàng một bất ngờ lớn thế này! "Vãi chưởng, chiến giáp cấp Thần!!" Các đệ tử xung quanh cũng bị thu hút, lần lượt kinh hô nhìn sang.

Tuy rằng Thánh phẩm trường kiếm Lâm Uyên tặng tiểu sư muội rất hiếm có, nhưng Thánh phẩm vẫn chỉ là Thánh phẩm, sao có thể so sánh với Thần khí.

Huống chi Tần Phong không chỉ tặng bộ chiến giáp cấp Thần, mà còn tặng cả thanh bội kiếm cấp Thần đi kèm. "Chiến giáp cấp Thần!!" Tiểu sư muội hâm mộ nhìn Bạch Hổ Giáp, lập tức cảm thấy thanh kiếm trong tay không còn thơm nữa. "Đa tạ Thánh tử đại nhân, ta thay thiếu cung chủ nhận lấy!" Cao thủ Lam Ma Cung vội vàng tiến lên nhận lấy, cứ như sợ Tần Phong sẽ đổi ý.

Dù sao cả Hoang Cổ cũng chỉ có mười đại thần khí, Tần Phong vừa ra tay đã là hai kiện, không ai có thể giữ vẻ rụt rè trước mặt chúng. "Ta mới không cần đồ của hắn, cứ để hắn tặng cho Tử Diên đi!" Miệng Vu Lan tuy nói không cần, nhưng cơ thể lại rất thành thật mà đưa tay ra.

Ngay khoảnh khắc tay nàng chạm vào Bạch Hổ Giáp, bộ giáp như thể Thánh y của Thánh đấu sĩ tách ra, từng linh kiện băng qua dải ngân hà vô tận bắn về phía nàng.

Theo một đạo kim quang chói mắt lóe lên, một nữ tướng quân anh tư sảng khoái xuất hiện.

Gào!!

Sau lưng Vu Lan còn hiện lên hư ảnh một con Bạch Hổ, ngửa mặt lên trời gầm thét thể hiện bản sắc của vương giả vạn thú. "Hào lợi hại!!" Đệ tử xung quanh sắc mặt biến đổi, cơ thể sợ hãi lùi lại một bước.

Bạch Hổ Giáp này không chỉ có khả năng phòng ngự siêu cường bảo vệ Vu Lan không bị thương, mà còn có thể giống như Chiến Thần Giáp tăng thêm một đại cảnh giới tu vi.

Quan trọng nhất là, Bạch Hổ Giáp được chế tạo từ Huyền Băng Tây Vực, rất phù hợp với Huyền Âm Chi Thể của Vu Lan, có thể kích phát tối đa hàn khí của thể chất này. "Được rồi!" Tần Phong không hề có ý định chiều chuộng ai, thuận thế chuẩn bị thu hồi lại. "Ngươi, ngươi định làm thật à!" Thấy Tần Phong chuẩn bị ra tay tháo Bạch Hổ Giáp, Vu Lan lập tức tức nổ ngực.

Nàng không hiểu Tần Phong thực sự không hiểu ý nàng, hay là cố ý thích trêu nàng tức nổ ngực.

Chẳng lẽ hắn không nghe ra nàng đang ghen sao, nói một câu dỗ dành là được rồi mà!? "Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm Thiên Tuyển Chi Nữ tức nổ ngực, nhận được 1 vạn Phản Phái Điểm!" "Đương nhiên rồi!" Tần Phong vẻ mặt vô tội nói: "Chính nàng nói không cần, bảo ta tặng cho Tử Diên mà!" "Ngươi..." Vu Lan tức đến nỗi suýt mất lý trí, chuẩn bị cởi Bạch Hổ Giáp trả lại cho Tần Phong. "Thiếu cung chủ, bình tĩnh, bình tĩnh!!" Cao thủ Lam Ma Cung thấy hình thế không ổn, vội khuyên ngăn: "Ngài xem Bạch Hổ Giáp mặc vừa vặn thế này thì biết Thánh tử đại nhân quan tâm ngài thế nào, bộ giáp này rõ ràng là chế tạo riêng cho ngài, đưa cho người phụ nữ khác họ cũng không mặc vừa đâu!" "Ân!?" Vu Lan thần tình hơi ngẩn ra, phát hiện đúng là rất vừa vặn. "Ngươi nói đúng trọng tâm rồi đấy!" Tần Phong lập tức bắt đầu kể khổ: "Để tặng cho Lan Bảo Bảo một bất ngờ, ta mỗi ngày đều canh chuẩn giờ đi nhìn trộm nàng tắm, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, có thể nói mỗi số liệu của nàng đều được ta tính toán hàng vạn lần trong đầu, Bạch Hổ Giáp chính là dựa trên những số liệu đó mà chế tạo ra." Tĩnh!

Toàn trường im lặng như tờ!

Mọi người mỗi chữ đều nghe hiểu, nhưng ghép lại thì không hiểu nổi.

Hắn rốt cuộc là muốn thể hiện tinh thần nghệ nhân của mình, hay muốn chứng minh mình là một kẻ vô sỉ!?

Chương 507

"Thỏ ta là trong sạch!" Tiểu Bạch vui sướng dựng tai lên, cuối cùng cũng đợi được ngày oan ức được rửa sạch rồi. "Ngươi..." Vu Lan lại một lần nữa bị chọc cho tức nổ ngực, sắp không nén nổi tiểu vũ trụ của mình nữa. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm Thiên Tuyển Chi Nữ tức nổ ngực, nhận được 1 vạn Phản Phái Điểm!" "Không đúng!!" Vu Lan đột nhiên phản ứng lại, cảm thấy Tần Phong chính là cố ý trọc giận nàng.

Chẳng qua là không muốn liên lụy nàng, đợi nàng đi tìm người cha chưa từng gặp mặt kia thì hắn sẽ trốn vào một góc yên tĩnh chờ chết.

Cho nên Tần Phong không có nhìn trộm nàng tắm, Tiểu Bạch vẫn là con thỏ khả nghi nhất! "Muốn đuổi bản tiểu thư đi, nằm mơ đi!" Trong lòng Vu Lan cảm thấy vô cùng đắc ý, như thể nhìn thấu bản tính nhỏ của Tần Phong.

Hắn càng muốn đuổi nàng đi, nàng càng không để hắn toại nguyện, sau này sẽ treo hắn bên thắt lưng, bất kể đi đâu cũng phải mang hắn theo. "Ánh mắt nàng là thế nào vậy!?" Tần Phong phát hiện ánh mắt Vu Lan nhìn hắn đã thay đổi, cứ như thể chú quái dị nhìn bé loli vậy. "Thiếu cung chủ, đẩy đi thôi!" Cao thủ Lam Ma Cung cũng kích động theo, tỏ ý họ có thể giúp đè chặt hai tay.

Tuy rằng Tần Phong hiện đang trọng thương, nhưng thiên phú bày ra đó rồi, thế hệ sau dù có kém cũng chẳng kém đi đâu được, có thể khiến Lam Ma Cung hưng thịnh thêm một đời. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ rung động, ý định 'cưỡng ép' ký chủ lại tăng cường, nhận được 30 vạn Phản Phái Điểm!" "Lan Bảo Bảo, nàng định làm thật à!" Tần Phong trong lòng vội vàng gọi hệ thống, đổi lấy một viên Căn Cơ Đan để trấn tĩnh. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu phí 300 vạn Phản Phái Điểm, đổi thành công một viên Sinh Tử Cảnh Căn Cơ Đan!" Một viên đan dược nuốt xuống, căn cơ lập tức được củng cố.

Tu vi Sinh Tử cảnh bát trọng vừa mới đột phá lập tức ổn định, có thể tùy lúc hấp thu linh khí để đột phá xiềng xích Sinh Tử cảnh cửu trọng.

Chỉ là Vu Lan không hề cho Tần Phong thời gian bế quan, trực tiếp kéo hắn đi tới Chi Vị Thư Ốc. ....

Trong Chi Vị Thư Ốc.

Giang Hà đang ngủ đột nhiên giật mình tỉnh giấc, trong lòng không hiểu sao lại hoảng hốt lạ thường. "Chuyện gì vậy!?" Giang Hà vội vàng đưa tay ôm lấy ngực, nhưng vẫn cảm thấy hoảng hốt vô cớ.

Trước đây cảm giác này hắn cũng từng có, mỗi lần đều là điềm báo gặp nguy hiểm, đặc biệt là trước khi gặp Tần Phong, hắn sẽ có cảm giác tâm hoảng ý loạn thế này. "Chẳng lẽ Tần Phong sắp tới rồi!?" Trong lòng Giang Hà lập tức hoảng hốt không thôi, muốn vội vàng rời khỏi Chi Vị Thư Ốc.

Nhưng hiện tại đâu đâu cũng đang đánh nhau, không có sự bảo hộ của Văn Tuyệt, hắn rời đi rồi thì biết đi đâu!? "Có lẽ là ảo giác thôi!" Giang Hà tự an ủi mình, đừng có trông gà hóa cuốc.

Loại vô sỉ chỉ biết nói lý lẽ xuyên tạc như Tần Phong, sao có thể tới Chi Vị Thư Ốc đọc sách thánh hiền được!?

Huống chi năm đó tại cuộc thi sinh tử của Âm Nguyệt hoàng triều, hắn đã tận mắt thấy Tần Phong mang theo những bài tiểu luận có màu sắc nhạy cảm, nhìn qua đã biết không phải loại người đọc sách nghiêm túc.

Ngay lúc này —— bên ngoài truyền đến một tiếng thông báo: "Thiếu cung chủ Lam Ma Cung, Vu Lan; Thánh tử Nguyệt Thần Cung, Tần Phong; đặc biệt tới Chi Vị Thư Ốc bái kiến Văn Tuyệt tiền bối!!" "Cái gì?

Tần Phong!!" Giang Hà sợ tới mức trực tiếp lăn từ trên giường xuống, bò lê bò càng đi thu dọn đồ đạc...

Trong lúc Giang Hà nghe danh mà chạy, tại thư phòng của Vu tiên sinh ở sát vách.

Một nhóm thư sinh đang nín thở, nhìn Vu tiên sinh đang viết chữ.

Khác với kiểu múa bút của bọn họ, mỗi khi Vu tiên sinh viết ra một chữ, trên trán lại rịn thêm mấy giọt mồ hôi, sắc mặt cũng mệt mỏi đi mấy phần.

Đây chính là Ngôn Thư, được coi là vũ khí của Văn tu!

Chính là đem sức mạnh của bản thân hòa vào văn tự khi viết, đợi đến khi chiến đấu, Ngôn Thư xuất ra có thể mượn thế thiên địa để diệt sát kẻ thù, viết được càng nhiều chữ thì uy lực càng mạnh.

Hiện tại Ngôn Thư lợi hại nhất Hoang Cổ chính là Thánh Nhân Trúc Giản trong truyền thuyết!

Chỉ tiếc Thánh Nhân Trúc Giản bị chia thành ba quyển Thiên Địa Nhân, một quyển đơn độc uy lực rất hạn chế, nếu ai có thể gom đủ ba quyển, tất có thể lay động trời đất.

Ong!

Ong!

Chữ Vu tiên sinh viết đột nhiên sáng rực lên, ẩn chứa một luồng thế thiên địa khủng bố.

Nhưng ngay khi mọi người đang nín thở chờ Vu tiên sinh hoàn thành nét bút cuối cùng, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng bái phỏng vang dội. "Thiếu cung chủ Lam Ma Cung, Vu Lan; Thánh tử Nguyệt Thần Cung, Tần Phong; đặc biệt tới Chi Vị Thư Ốc bái kiến Văn Tuyệt tiền bối!!" "Thiếu cung chủ Lam Ma Cung!!" Tay Vu tiên sinh khẽ run, một giọt mực theo đó rơi xuống.

Tách một tiếng!

Theo giọt mực rơi xuống và loang ra, quyển thư vốn đang kim quang lấp lánh như bị rút đi linh hồn, ngay lập tức trở nên u ám không còn ánh sáng, thế thiên địa khủng bố ẩn chứa bên trong cũng theo đó tán đi. "Mẹ nó, đứa nào sủa thế!?" Đám thư sinh xung quanh liền chửi thề, xắn tay áo lao ra ngoài.

Bọn họ đợi bấy lâu nay, mắt thấy Ngôn Thư của Vu tiên sinh sắp hoàn thành, vậy mà bị tiếng sủa bên ngoài làm hỏng hết.

Con kiến còn nhịn được chứ họ thì không!

Lúc này —— một bóng đen khổng lồ bao trùm lấy Chi Vị Thư Ốc.

Thiên Quân, Vạn Mã hai người khoác trên mình chiến giáp cấp Thần, uy phong lẫm liệt đứng trên Thần Phong Chu thông báo.

Vốn dĩ tưởng sau khi tự báo gia môn sẽ được đối phương nhiệt liệt chào đón, ai ngờ một đám thư sinh mặt mày đầy phẫn nộ lao ra, như thể vừa ăn phải pháo vậy. "Là các ngươi sủa đấy à!?" Một đám thư sinh phẫn nộ bay lên, đáp xuống Thần Phong Chu. "Không phải bảo người đọc sách rất có lễ mạo sao!?" Thiên Quân cảm thấy vô cùng nghi hoặc, không hiểu đã đắc tội bọn họ chỗ nào. "Lễ!!" Các thư sinh không nói nhảm với đối phương, mở miệng nhả ra một chữ Lễ.

Chỉ thấy hư không giữa thiên địa chấn động dữ dội, một chữ Lễ bằng vàng từ từ hình thành, và với tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía Thiên Quân, Vạn Mã.

Chương 508

"Vãi chưởng, nể mặt các ngươi quá rồi nhỉ!" Thiên Quân, Vạn Mã lập tức thấy không sướng.

Bọn họ đi theo đại ma vương Tần Phong, xưa nay chỉ có bọn họ bắt nạt người khác, từ bao giờ đến lượt người khác ra oai trước mặt bọn họ thế này.

Ầm ầm!!

Trong cơ thể hai người tức khắc bộc phát ra một luồng năng lượng khủng bố, trực tiếp đánh tan chữ Lễ đang lao tới thành từng mảnh vụn, sau đó cầm vũ khí hóa thành tàn ảnh biến mất tại chỗ.

Bốp một tiếng!!

Các thư sinh còn chưa kịp phản ứng đã bị đánh rơi khỏi Thần Phong Chu.

Thiên Quân, Vạn Mã như những vị thần đứng sừng sững trên hư không, từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng nói: "Cũng không nhìn lại mặt mình xem, các ngươi cũng xứng bước lên Thần Phong Chu của lão đại nhà ta sao." "Phóng tứ!!" Đám thư sinh bên dưới lập tức nổi giận, chuẩn bị lên dạy dỗ hai người. "Tất cả dừng tay!" Vu tiên sinh từ trong nhà bước ra, nhìn Thần Phong Chu rồi lên tiếng: "Sớm đã nghe nói Lục Đạo Đế Quân tặng Thần Phong Chu cho Tần Phong, hôm nay kiến thức đúng là như thế." "Tần Phong!!" Các thư sinh xung quanh giật mình.

Đối với vị cựu đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, bọn họ có thể nói là nghe danh như sấm bên tai.

Không chỉ vì Tần Phong dùng sức một mình trấn áp đám thiên kiêu

Hoang Cổ, mà còn vì bốn câu thơ hắn từng nói trên sông Tần Hoài. 'Vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì vãng thánh kế tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình!' Năm đó khi Tần Phong thốt ra những lời này, đã dấy lên sóng to gió lớn trong văn đàn Hoang Cổ.

Vu tiên sinh từng công khai tuyên bố đây là lời của thánh nhân, chỉ cần Tần Phong giữ mình theo bốn câu này, không quá trăm năm định sẽ phi thăng thành thánh. "Đám thư sinh này có phải bị ngáo không!?" Thiên Quân, Vạn Mã cảm thấy rất phiền muộn.

Bọn họ vừa nãy rõ ràng đã thông báo rồi, mà nhìn bộ dạng đám người này cứ như hoàn toàn không biết ai đang đến.

Thực ra cũng không trách đám thư sinh không nghe thấy, sự chú ý của họ vừa rồi đều đặt vào bức chữ của Vu tiên sinh, căn bản không nghe thấy Thiên Quân, Vạn Mã tự báo danh tính.

Lúc này —— Vu Lan khoác Bạch Hổ Giáp bước ra khỏi khoang thuyền, bên hông còn đeo một thanh thần kiếm, trông như một nữ tướng quân sắp xuất chinh.

Bên cạnh là Tần Phong sắc mặt trắng bệch, ngồi trên xe lăn.

Vốn dĩ Tần Phong dự định nhân lúc Lan Bảo Bảo đi tìm cha ruột sẽ mời Hữu Dung và Thái tử phi cùng đi đua xe ở núi Thu Danh.

Ai ngờ nha đầu này không biết dây thần kinh nào chập mạch, cứ bắt hắn - một kẻ đang trọng thương - phải đi xa thế này.

Cuối cùng Thái tử phi trở thành nha đầu bưng trà, Hữu Dung vẫn là tiểu y tiên thân cận. "Đây là Chi Vị Thư Ốc!?" Hữu Dung ló cái đầu nhỏ tò mò quan sát, từ xa đã cảm nhận được một luồng chính khí.

Khác với hạo nhiên chính khí hiệp nghĩa trên người Lâm Tam, đây là chính khí đỉnh thiên lập địa, phú quý không thể làm hư hỏng, nghèo hèn không thể làm thay đổi, uy vũ không thể khuất phục, là chính nghĩa đặc quyền của người đọc sách. "Chắc là không sai rồi!" Tâm trí Tần Phong bỗng nhiên bình lặng lại.

Khác với sự tẩy não của Phật tu, sự điên cuồng của Ma tu, Văn tu có thể khiến người ta tâm tĩnh lại, dù Thái Sơn có sụp đổ trước mắt vẫn có thể mặt không đổi sắc.

Văn nhân nhìn qua có vẻ yếu đuối, nhưng lại đầy ngạo cốt.

Tuy nhiên hắn lại không mấy lạc quan về Văn tu, cảm thấy bọn họ chỉ là một đám tội nghiệp mà thôi.

Cũng giống như đám văn nhân được triều đình nuôi dưỡng, nhìn qua là trả lương cho ngươi, thực chất là để ngươi tô hồng thái bình; Thiên Đạo nhìn qua là mượn thế thiên địa cho bọn họ, thực chất là mượn miệng bọn họ để duy trì sự vận hành của Thiên Đạo.

Từ ngày bọn họ chọn theo Văn tu, đã định sẵn là họ chỉ có thể phụ thuộc vào Thiên Đạo mà sống. "Ông ta là cha ta sao!?" Vu Lan nhìn Vu tiên sinh bên dưới, trong lòng bỗng dưng căng thẳng.

Từ nhỏ nàng đã sống với mẫu thân, chưa từng nghĩ cha ruột còn sống trên đời, càng chưa nghĩ tới cảnh nhận mặt cha, hiện tại mọi thứ đến quá đột ngột. "Lan Lan!!" Vu tiên sinh liếc mắt đã nhận ra Vu Lan, cũng nhớ lại lần đầu gặp Lam Ma.

Ngày đó.

Ông đi tìm kiếm sự thanh nhã, kết quả gặp phải Lam Ma.

Sự xuất hiện của bà khiến thiên địa lu mờ, khiến ông hiểu thế nào là nữ tử cúi đầu không thấy mũi chân chính là tuyệt sắc nhân gian, tim cũng theo đó đập loạn nhịp.

Nhưng điều ông vạn vạn không ngờ tới là, Lam Ma không nói hai lời đã bắt ông đi, không chỉ động tay động chân với ông mà còn cầm tù ông suốt một tháng.

Sau đó —— ông quần áo xộc xệch, yếu ớt nằm trên mặt đất, mặt đầy ấm ức nói: "Thực ra từ cái nhìn đầu tiên thấy nàng, ta đã thích nàng rồi, nàng hà tất phải làm vậy chứ!?" "Ta quen rồi!" Lam Ma ngày đó hai tay đút túi, móc ra 103 viên linh thạch ném cho ông.

Chẳng có ý định chịu trách nhiệm gì với ông cả, trực tiếp phủi mông đi thẳng...

“Chuyện gì thế này!?” Các thư sinh ở Tây Chu đầy mặt nghi hoặc, không hiểu Vu tiên sinh bị làm sao.

Kể từ khi Vu Lan bước ra khỏi khoang thuyền, ánh mắt của ông ấy đã không thể rời đi được nữa.

Chẳng lẽ ông ấy còn muốn trâu già gặm cỏ non!!

“Lan Lan, ta là cha đây!” Vu tiên sinh nhảy vọt lên thuyền của Tần Phong, lộ ra ánh mắt từ tường của một người cha già.

Năm đó ông đã nghi ngờ Lam Ma mang thai con mình, cũng biết Lam Ma trăm năm sau sinh hạ một bé gái, còn để họ Vu theo mình.

Nhưng một mặt ông không có dũng khí đến Lam Ma cung xác nhận, sợ mình lại bị Lam Ma bắt về giam cầm.

Nhưng giờ đây ông cuối cùng đã xác định được rồi!

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Vu Lan, ông đã có cảm giác huyết mạch tương liên, tuyệt đối chính là cây cải trắng mọng nước mà năm đó ông đã khổ cực gieo trồng suốt một tháng.

“Cha á!?” Các thư sinh Tây Chu lập tức trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy não bộ không kịp nhảy số.

Lam Ma cung chủ của Âm Nguyệt hoàng triều giết người không chớp mắt, hung danh hiển hách, vậy mà lại có một đoạn tình cảm với Văn Tuyệt – tấm gương của đám độc thư nhân thiên hạ, hơn nữa hai người còn có một đứa con gái.

“Vu...

Vu tiên sinh!!” Vu Lan há hốc miệng, mãi mà không thể thốt ra tiếng cha.

Dù sao từ nhỏ đến lớn nàng đã không có khái niệm về cha, giờ lớn thế này rồi bắt nàng gọi một người chưa từng gặp mặt là cha, thực sự không thể vượt qua được rào cản tâm lý đó.

Chương 509

“Ách...” Vu tiên sinh nụ cười cứng đờ, tự an ủi: “Không gấp, không gấp, phàm việc gì cũng cần có quá trình thích ứng.” “Ân!” Tần Phong gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Năm đó Nam Phong công chúa cũng sống chết không chịu, dáng vẻ mồm mép sắc sảo, chờ thích ứng rồi là bắt đầu khéo mồm khéo miệng, chơi trò kéo co cực hạn với hắn ngay.

Lúc này, Giang Hà sau khi thu dọn xong đồ đạc, liền chuẩn bị chuồn lẹ bằng cửa sau.

Theo kinh nghiệm tiếp xúc với Tần Phong mà phân tích, bất kể Tần Phong là phế thật hay phế giả, phàm là nơi có hắn hiện diện, chắc chắn sẽ xảy ra biến loạn.

Muốn không bị liên lụy thì phải chạy ngay lập tức!

“Giang Hà!?” Tam Thu nghi hoặc nhìn Giang Hà, không hiểu hắn định đi đâu.

Nhưng vì tò mò, nàng vẫn chọn đi theo, muốn kéo Giang Hà trở lại, không thể để hắn thất lễ trước mặt quý khách.

“Hửm!?” Tần Phong cũng chú ý đến hai người.

Đối với Tam Thu thì hắn không có cảm giác gì, nhưng khi nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn của Giang Hà, không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc, giống như gặp lại người bạn cũ nhiều năm không gặp.

“Bái kiến Vu tiên sinh!” Cao thủ Lam Ma cung thấy bầu không khí có chút gượng gạo, vội vàng lấy ra một bức thư nói: “Đây là thư của Cung chủ nhà ta bảo thuộc hạ mang đến cho tiên sinh, muốn mời tiên sinh tới tụ họp một chuyến.” “Việc này không vội!” Vu tiên sinh không nhận thư, tìm cách cười xòa cho qua chuyện.

Hiện tại cả Hoang Cổ đều biết Âm Nguyệt hoàng triều và Đại Việt hoàng triều đang đánh nhau đỏ mắt, ông vừa đột phá Nhân Tiền Hiển Thánh thì con gái đã tới mời ông đi tụ họp, có là kẻ ngốc cũng biết là vì chuyện gì.

“Nhưng mà...” Cao thủ Lam Ma cung còn muốn nói gì đó.

Nhưng Vu tiên sinh lại chỉ lo lấy lòng Vu Lan, hoàn toàn không có ý định để tâm đến họ.

“Ách...” Vu Lan có chút kháng cự với người cha đột nhiên xuất hiện này, cơ thể theo bản năng xích lại gần phía Tần Phong.

“Hửm!?” Vu tiên sinh trong lòng lập tức cảnh giác, nhìn Tần Phong như nhìn tên trộm.

Tuy nói danh tiếng Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu của Tần Phong vang dội khắp nơi, nhưng trong mắt ông thì vẫn không xứng với bảo bối nữ nhi của mình, huống chi hiện giờ hắn còn phế đến mức phải ngồi xe lăn mà đi.

“Ông nhìn cái gì!” Tần Phong cũng lập tức cảnh giác, cảm nhận được ánh mắt đối phương không đúng.

“Không có gì!” Vu tiên sinh híp mắt nói: “Chỉ là muốn nói cho ngươi biết, cái cây này là do ta trồng!!” Tần Phong chẳng hề nao núng, đáp trả ngay: “Ta cũng muốn nói cho ông biết, con đường này là do ta mở!” “Ngươi cư nhiên dám mở (khai phá) nó rồi!!” Vu tiên sinh lập tức ôm ngực, huyết áp tăng vọt.

Cây cải trắng đại thụ mà năm đó ông vất vả gieo trồng suốt một tháng, còn chưa kịp nâng niu trong tay thì đã bị thằng súc sinh Tần Phong này ủi mất rồi, hủy hoại mọi kỳ vọng của một người cha già.

“Họ đang nói cái gì thế?” Đầu Vu Lan đầy dấu chấm hỏi, tỏ vẻ nghe không hiểu cách giao lưu của hội người có văn hóa.

“Hừ, muốn đấu với ta sao!” Tần Phong khinh khỉnh bĩu môi.

Đại Uy Thiên Long xăm lên mình, một tay bóp nghẹt lão nhạc mẫu còn được, huống chi là lão nhạc phụ!!

Cùng lúc đó, Diệp Thần sau khi suy nghĩ kỹ càng đã đi theo Nhị Nguyệt tiên sinh đến Đại Việt.

Tuy Tần Phong không đến giết hắn như lời Nhị Nguyệt tiên sinh nói, nhưng muốn chứng minh sự trong sạch khi không có bằng chứng, thì lên chiến trường phô diễn sức mạnh chắc chắn là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ cần hắn có thể đại sát tứ phương trên chiến trường, thì thế nhân sẽ biết có hai Diệp Thần.

“Không thể nào!” Đầu óc Nhị Nguyệt tiên sinh như sắp bốc khói, cũng nghĩ không ra sai sót ở chỗ nào.

Theo tính cách của Tần Phong, sau khi biết sự tồn tại của hắn, chắc chắn sẽ thực hiện đánh giá rủi ro, một khi vượt ra ngoài tầm kiểm soát sẽ không ngần ngại giết chết hắn.

Nhưng hiện tại đã mấy ngày trôi qua, Tần Phong không có chút động tĩnh nào.

Rốt cuộc là Tần Phong đã nhìn thấu mưu kế của hắn, hay là từ đầu đến cuối vốn chẳng coi hắn ra gì!?

Phạch phạch!!

Một con bồ câu trắng bay đến với tốc độ cực nhanh, đậu trên vai Nhị Nguyệt tiên sinh.

Nhị Nguyệt tiên sinh thành thạo gỡ một bức thư từ chân bồ câu xuống, trên đó viết rõ hành tung gần đây của Tần Phong khi đến Chi

Vị Thư Ốc.

“Tần Phong và Lan Lan đến Chi Vị Thư Ốc!?” Diệp Thần xem xong thư liền sững sờ, không hiểu hai người đến đó làm gì.

“Chắc là đến mời Văn Tuyệt xuất sơn!” Nhị Nguyệt tiên sinh giải thích: “Theo điều tra của chúng ta, Lam Ma năm đó trúng tình độc, đã có một đoạn lộ thủy tình duyên với Văn Tuyệt, sau đó sinh hạ nữ nhi Vu Lan.” “Lan Lan là con gái của Văn Tuyệt!?” Diệp Thần lại sững sờ, cả người ngơ ngác.

“Đúng vậy!” Nhị Nguyệt tiên sinh tiếp tục: “Nay Văn Tuyệt đã Nhân Tiền Hiển Thánh, Âm Nguyệt hoàng triều vì muốn mở rộng chiến quả, ước chừng là muốn thông qua tình phụ tử để mời Văn Tuyệt xuất sơn.” “Vậy chẳng phải chúng ta vẫn không có ưu thế sao!?” Diệp Thần trong lòng nhanh chóng tính toán.

Cho dù hắn tạm thời liên minh với Đại Việt hoàng triều, cũng vẫn không mạnh bằng trận doanh của Âm Nguyệt hoàng triều.

“Yên tâm, chúng ta có thể ngăn cản Văn Tuyệt xuất sơn!” Nhị Nguyệt tiên sinh vẫn vẻ mặt tự tin, phe phẩy quạt lông vũ, dường như mọi thứ đều nằm trong dự liệu.

Ầm ầm!!

Bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng nổ điếc tai, uy áp khủng khiếp như mười vạn tòa đại sơn giáng xuống nhân gian.

“Cái gì!!” Đồng tử Nhị Nguyệt tiên sinh co rụt lại, thấy một Diệp Thần khác từ trên trời giáng xuống.

“Là ngươi!!” Sắc mặt Diệp Thần lập tức lạnh lùng, nộ khí đầy tràn.

Hắn vạn lần không ngờ tới, tên hàng giả này hiện giờ không thèm che giấu nữa, dám quang minh chính đại xuất hiện trước mặt hắn.

Nhị Nguyệt tiên sinh tốt bụng nhắc nhở: “Đối phương là Chuẩn Đế đỉnh phong!!” “Trận chiến này ta đã đợi rất lâu rồi!” Trong mắt Diệp Thần đầy ý chí chiến đấu, không hề sợ hãi nói: “Lát nữa ngươi tự chăm sóc mình cho tốt, ta mà giết lên là không để ý tới ngươi được đâu...” “Tần Phong!?” Nhị Nguyệt tiên sinh đột nhiên nhíu mày, nghi ngờ người trước mắt không phải Tần Phong.

Hắn vừa mới nhận được tin Tần Phong đến Chi Vị Thư Ốc, về lý thuyết căn bản không thể đột ngột xuất hiện ở đây, xác suất cao là thế thân mà Tần Phong tìm tới để tẩy trắng hiềm nghi cho mình.

Thương!

Một luồng thương ý khủng khiếp xông thẳng lên mây xanh.

Thân ngoại hóa thân của Tần Phong tay cầm Ngân Long Thương, toàn thân toát ra một luồng khí tức bá đạo vô hình, trong mắt càng hiện lên một tia sát ý sắc bén như mũi nhọn.

“Thương ý cấp chín!?” Nhị Nguyệt tiên sinh thần sắc khựng lại, bắt đầu tự an ủi mình.

Đây là thế thân Tần Phong tìm tới để tẩy trắng, lĩnh ngộ thương ý cấp chín là chuyện vô cùng hợp lý!

“Quả nhiên là ngươi!!” Diệp Thần không thể áp chế nộ hỏa trong lòng được nữa, Chiến Thần Giáp lập tức bao phủ toàn thân.

Chương 510

Cả người trừng mắt căm giận, giống như Super Saiyan thức tỉnh, chiến ý thuần túy hóa thành cơn bão năng lượng quét sạch thiên địa, tu vi đột phá thẳng một đại cảnh giới, đạt tới Đại Đế sơ giai.

“Hắc hắc...” Khóe miệng Tần Phong nhếch lên một nụ cười kiểu Long Vương, trên người cũng hiện ra một bộ Chiến Thần Giáp cùng mẫu.

Ầm ầm!!

Hư không xung quanh đột nhiên chấn động dữ dội, khí tức của Tần Phong trong nháy mắt tăng vọt một đại cảnh giới.

“Sao ngươi cũng có!?” Diệp Thần trợn mắt kinh hô, nghiêm trọng nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Nên biết rằng, Chiến Thần Giáp là do Long Ngạo Thiên năm đó luyện chế, là thần khí truyền thừa của Chiến Thần cửa ải Bắc Cương, chưa từng nghe nói còn có bộ nào cùng mẫu.

“À thì!!” Nhị Nguyệt tiên sinh vội vàng tự an ủi: “Tần Phong là hạng nhất bảng thiên tư Khí tu, phục chế một bộ Chiến Thần Giáp là chuyện vô cùng hợp lý!” Ầm ầm!!

Tiếng nổ điếc tai vang vọng thiên địa, khiến hư không bắt đầu chấn động kịch liệt.

Diệp Thần tiên phong ra tay, thực lực Đại Đế sơ giai bùng nổ toàn diện, tung ra một thương đăng phong tạo cực, hóa thành hai con kim long ngàn trượng, lao thẳng về phía Tần Phong.

Ngao!!

Một thương vung ra, song long xuất hiện!

“Đến hay lắm!!” Tần Phong nhanh chóng thêm cho mình một chút buff, trong cơ thể bùng phát một luồng năng lượng hủy thiên diệt địa.

Ầm ầm!!

Năng lượng khủng khiếp đi qua đâu, hư không chấn động đến đó, hóa thành những gợn sóng liên tục tán ra ngoài, hắn cũng không ngần ngại vung thương hướng về phía Diệp Thần.

Ngân Long Thôn Châu!!

Một con cự long màu bạc từ sau lưng Tần Phong bay vút lên, gào thét đâm sầm vào hai con cự long màu vàng.

Ầm ầm!!

Hai bên va chạm cực mạnh, hóa thành hai đoàn cầu năng lượng khủng khiếp, như hai mặt trời rực rỡ che lấp cả ánh nắng trên trời.

Tiếp theo đó, cơn bão năng lượng điên cuồng tàn phá đại địa, từng vết nứt dữ tợn xuất hiện khắp mặt đất xung quanh.

“Phụt!!” Nhị Nguyệt tiên sinh phun ra một ngụm máu tươi, run rẩy trong cơn bão năng lượng.

“Không thể nào!!” Diệp Thần không thể tin vào mắt mình.

Ngân Long Thôn Châu đại viên mãn!!

Nếu nói Ngân Long Thôn Châu của Tần Phong là do Đế Tú dạy, thì còn có thể miễn cưỡng giải thích, nhưng Ngân Long Thôn Châu đại viên mãn này, dù thiên phú của Tần Phong có nghịch thiên đến đâu cũng không thể học được mới đúng.

Đó là chiêu thức độc quyền của Long Ngạo Thiên!

“Ách, cái này...” Nhị Nguyệt tiên sinh nhanh chóng đốt cháy tế bào não, nhưng vẫn không tìm được lời giải thích hợp lý.

"Không quản nữa, bắt được hắn là biết đáp án ngay!" Chiến ý ngút trời của Diệp Thần quét sạch thiên địa, giống như mở ra chế độ tối thượng 42 độ.

Ầm ầm!!

Năng lượng hủy thiên diệt địa bùng phát từ trong cơ thể Diệp Thần, cả người tỏa ra kim quang chói mắt, như một vị Chiến Thần cái thế vô địch giáng trần.

"Hoang Cổ Thánh Thể!!" Sắc mặt Tần Phong lập tức ngưng trọng, hắn đã sớm nghi ngờ Diệp Thần có thể chất đặc biệt.

"Đợi đã!!" Nhị Nguyệt tiên sinh kinh hoàng kêu lên: "Ngươi đánh thế này, ta không kiên trì được bao lâu đâu!!" "Không kiên trì được thì chết cùng hắn luôn!!" Trong mắt Diệp Thần lóe lên một tia lạnh lẽo, tay cầm ngân thương lần nữa bùng phát thương ý ngút trời.

Ầm ầm!!

Diệp Thần hóa thành một đạo lưu tinh lao nhanh về phía Tần Phong, tạo ra một tiếng nổ siêu thanh điếc tai.

"Đến đây!!" Tần Phong nhanh chóng thêm cho mình buff lấy nhu khắc cương, Ngân Long Thương trong tay lần nữa vung về phía Diệp Thần.

Ầm ầm!!

Hai bên lại va chạm mạnh mẽ, bão năng lượng lại một lần nữa càn quét.

"Phụt!!" Nhị Nguyệt tiên sinh lại bị bão năng lượng chấn cho phun máu, trong lúc mơ màng dường như thấy bà nội đang đứng đầu cầu vẫy tay gọi mình.

Ầm ầm!!

Cuộc chiến kịch liệt vẫn tiếp tục, hai bên va chạm không ai nhường ai.

Chỉ là khác với màn đối đầu trực diện trước đó, dưới sự gia trì của buff lấy nhu khắc cương, Tần Phong đã thực hiện một mạch ba yếu quyết: Tiếp, Hóa, Phát.

Ngay khoảnh khắc tiếp nhận đòn tấn công của Diệp Thần, ngân thương trong tay hắn xoay nhanh hóa giải sức mạnh, sau đó không đợi Diệp Thần tiếp tục dùng lực, hắn dùng sức đập mạnh vào trường thương của đối phương.

Coong!!

Tiếng kim loại va chạm vang dội, ngân thương trong tay Diệp Thần bị chấn văng ra.

“Không thể nào!!” Diệp Thần trợn mắt không tin nổi, không hiểu sao thương lại tuột tay.

Bùm!

Bùm!

Tần Phong hoàn toàn không có ý định giải thích, trước tiên là một cú đạp thẳng chân trái, sau đó là cú đá tạt chân phải.

Tiếp đó thương thế không giảm, đâm nhanh vào ngực Diệp Thần, chỉ nghe một tiếng “phập”, một dòng máu tươi đỏ thẫm lập tức bắn ra.

“Sao có thể chứ!?” Diệp Thần nhìn ngọn thương đâm xuyên qua mình, ánh mắt vừa ngơ ngác, vừa kinh ngạc, vừa chấn động.

Hắn thực sự không dám tin, trong tình trạng mình đã dốc toàn lực, ngay cả Hoang Cổ Thánh Thể cũng đã dùng đến, mà vẫn bị người ta đâm trúng ngực một thương.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ đả thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 1 triệu điểm phản diện!” “Vẫn chưa xong đâu!” Tần Phong lúc này tự tin bùng nổ, cảm thấy có thể kiếm thêm được nữa.

Chương 511

Hắn đặt lời ở đây, dưới Đại Đế hắn vô địch, trên Đại Đế thì một đổi một, năm đó hắn hai tay đút túi, chẳng biết thế nào là đối thủ.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên giữa trời đất, uy áp bàng bạc hùng hồn đủ để khiến vạn trượng thiên địa triệt để chìm đắm, nghiền nát mọi sự tồn tại.

Hư không bắt đầu vặn vẹo, bị cưỡng ép xé toạc ra một hố đen, khí tức Đại Đế khủng bố theo đó quét sạch thiên địa, Tân đế Đại Việt và Thái thượng hoàng từ bên trong bước ra.

Giống như gặp phải tế bào bạch cầu không chơi đẹp, còn nốc thêm một viên An Cung Ngưu Hoàng Hoàn vậy.

“Đậu má!!” Tần Phong nhịn không được chửi thề một tiếng, lần nữa chứng minh Thiên Tuyển Chi Tử không giảng đạo lý.

Hắn đã nâng tỷ lệ thắng lên tới 99,999999% rồi, kết quả vẫn chẳng khác gì hoa tử, vừa mới đả thương người định tiễn hắn đi gặp bà nội, thì giây tiếp theo đã có hai trợ thủ cấp Đế tới cứu viện.

“Coi như ngươi giỏi!” Tần Phong không chút do dự quay người bỏ chạy.

Đối mặt với loại sinh vật không giảng đạo lý như Thiên Tuyển Chi Tử, thay vì đợi lát nữa bị một đám người đánh cho ôm đầu chạy thục mạng, thì chi bằng mình tự giác rời đi trước.

Chỉ là trước khi đi, hắn hóa thành một đạo tàn ảnh lao về phía Nhị Nguyệt tiên sinh.

Phập!!

Một thương nhập hồn, máu tươi tung tóe!

Nhị Nguyệt tiên sinh chỉ cảm thấy ngực đau nhói, xác định đã thấy bà nội vẫy tay với mình thật rồi...

“Kết thúc rồi sao!?” Nhị Nguyệt tiên sinh cúi đầu nhìn xuống ngực, ánh mắt có sợ hãi, cũng có kích động.

Ban đầu trong lòng hắn đã bắt đầu dao động, nghi ngờ liệu mình có đổ oan cho Tần Phong hay không.

Nhưng hiện giờ đối phương vội vàng giết người diệt khẩu, hoàn toàn lộ ra sự kiêng dè đối với hắn, cũng chứng minh suy đoán trước đó của hắn không sai.

Người này dù không phải Tần Phong, cũng chắc chắn có quan hệ không tầm thường với Tần Phong.

Chỉ tiếc là hắn đã đánh giá thấp trình độ biến thái của Tần Phong, trước thực lực tuyệt đối, âm mưu quỷ kế của hắn trông thật nực cười.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ chém giết quân sư của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 2 triệu điểm phản diện!”
“Quân sư!?” Tần Phong theo bản năng quay đầu lại nhìn, không ngờ còn có niềm vui ngoài ý muốn.

Tuy nhiên hắn cũng nảy sinh một nghi vấn.

Người này gia nhập Đại Việt hoàng triều là để tạo cơ hội theo đuôi Diệp Thần, giúp Diệp Thần thống nhất thiên hạ, hay là trong quá trình chung sống sau này bị khí chất vương bát của Diệp Thần làm cảm động, từ đó thề chết đi theo nhỉ!?

Ầm ầm!!

Tân đế Đại Việt và Thái thượng hoàng quả đoán ra tay, lao về phía

Tần Phong với tốc độ xé gió.

Chỉ là Tần Phong chẳng có ý định chiến đấu với bọn họ, như Côn Bằng cưỡi gió chín vạn dặm, nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Hiện tại hắn dựa vào thuộc tính thiên bẩm của Côn Bằng, cộng thêm Chiến Thần Giáp và một chút buff gia trì, dù đối mặt với hai vị Đại Đế cũng có sức chiến đấu.

Nhưng ngặt nỗi hiện giờ hắn đang cầm thương, căn bản không thể phát huy toàn bộ thực lực.

Thay vì chờ bị hào quang Thiên Tuyển Chi Tử ảnh hưởng, đánh đến chết đi sống lại cũng chẳng được lợi lộc gì, thì chi bằng giả mạo Diệp Thần đi dạo loanh quanh ở cửa ải Bắc Cương còn hơn.

“Tốc độ nhanh thật, người này là ai!?” Tân đế Đại Việt trong lòng không khỏi kinh hãi, cảm nhận được chiến lực khủng khiếp của Tần Phong.

Đừng nói là loại Ngụy Đế dựa vào long mạch để đột phá như ông ta, ngay cả bậc Đại Đế như ông nội ông ta cũng chưa chắc đã giữ chân được Tần Phong.

“Phụt!!” Nhị Nguyệt tiên sinh phun ra một ngụm máu, trong lòng bắt đầu thấy hối hận.

Sớm biết Tần Phong biến thái đến mức này, ông ta có chết cũng không đánh trận nghịch phong này, càng không lấy chính mình ra làm mồi nhử.

“Nhị Nguyệt tiên sinh!!” Diệp Thần không màng đến thương thế của bản thân, vội vàng lao tới kiểm tra.

Đáng tiếc đối phương chỉ có tu vi Sinh Tử cảnh, đối mặt với thân ngoại hóa thân Chuẩn Đế đỉnh phong của Tần Phong, căn bản không có bất kỳ huyền niệm nào, hiện giờ đang xếp hàng nhận cơm hộp rồi.

“Nhị Nguyệt tiên sinh, cầm cự đi!” Tân đế Đại Việt cũng vội vàng lên trước hỏi: “Hiện tại cục diện nghiêm trọng, chúng ta không thể không có ông, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây!?” “Phụt!!” Nhị Nguyệt tiên sinh mồm đầy máu, gồng hết hơi tàn nói: “Ta điều tra được Phương Trường đang ở Chi Vị Thư Ốc, hãy để Nam Phong công chúa đi, nàng ta có thể ly gián quan hệ giữa Tần Phong và Vu Lan, cũng có thể lợi dụng mệnh cách của Phương Trường để viết nên kịch bản...” Lời còn chưa dứt, đã trút hơi thở cuối cùng!

“Nhị Nguyệt tiên sinh!!” Diệp Thần vội vàng lay gọi.

Tuy thời gian hai người quen biết không lâu, nhưng không hiểu sao trong lòng hắn lại có một nỗi đau thương khó tả, giống như một người bạn nhỏ quan trọng đã rời bỏ hắn mà đi.

“Phương Trường đang ở Chi Vị Thư Ốc!!” Mắt Tân đế Đại Việt chợt sáng lên, thầm cảm ơn trời xanh đã phù hộ Đại Việt.

Nhị Nguyệt tiên sinh có kế mưu gì thì ông ta không lĩnh ngộ được, cũng không biết phải lợi dụng Phương Trường thế nào, nhưng ông ta biết trên người Phương Trường còn một cái ghế Đại Đế.

Chỉ cần hoàng tộc Đại Việt có được ghế Đại Đế này, thì không chỉ xoay chuyển được cục diện chiến trường hiện tại, mà còn có thể củng cố thêm danh vọng của hoàng tộc.

Một nhà ba Đế, uy chấn Hoang Cổ!

“Người này thực sự là Tần Phong sao!?” Tâm trạng Diệp Thần mãi không thể bình tĩnh, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Cứ ngỡ sau khi trở thành Chiến Thần Bắc Cương là có thể thiên hạ vô địch, nào ngờ thực tế lại tát cho hắn một cú nảy lửa, trước thân ngoại hóa thân của Tần Phong hắn chẳng là cái quái gì cả, tâm cảnh cũng nảy sinh một tia tự nghi ngờ bản thân. ...

Chi Vị Thư Ốc.

Từ khi các thư sinh biết Vu Lan là con gái của tiên sinh, họ đã phấn khích phát điên, trông sao trông trăng, cuối cùng cũng trông được một vị tiểu sư muội tới.

Chỉ có điều vị tiểu sư muội này chẳng thèm đoái hoài gì tới bọn họ, chỉ biết xoay quanh cái tên phế vật Tần Phong kia.

“Thằng ranh con này có gì tốt chứ!!” Vu tiên sinh tức đến râu tóc dựng ngược, hận không thể lao tới nện cho Tần Phong một gậy.

Vốn định cùng bảo bối nữ nhi tận hưởng niềm vui thiên luân, nhưng chính vì tên Tần Phong mặt dày này mà con gái ông đến giờ vẫn chưa gọi ông một tiếng cha.

“Bây giờ mình phải làm sao đây!?” Vu Lan trong phòng sốt ruột đi đi lại lại.

Giáo dưỡng từ nhỏ bảo nàng rằng, dù đời trước có ân oán gì, nàng cũng nên gọi Văn Tuyệt một tiếng cha.

Chương 512

Nhưng bảo nàng gọi một người chưa từng gặp mặt là cha, nàng thực sự không mở miệng nổi.

“Việc này có gì khó đâu!” Tần Phong ăn miếng lê nhỏ do Thái tử phi đút tận miệng, đề nghị: “Nếu nàng không quen gọi ông ấy là cha, có thể tập luyện gọi ta là ba ba trước cũng được.” “Ba ba!?” Đầu Vu Lan đầy dấu chấm hỏi, không hiểu đây là từ ngữ hổ báo gì.

“Ưm...” Thái tử phi mặt đỏ bừng ngay lập tức, hiển nhiên Tần Phong chẳng ít lần bắt nàng gọi là ba ba.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ làm tâm cảnh Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại dao động, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!!” “Lại được 500 nghìn, không hổ là cấp Thần Thoại!” Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch, hắn sắp yêu chết Diệp Thần mất thôi.

Bất kể dùng tư thế nào cũng đều khiến hắn cảm nhận được khoái lạc, loại khoái lạc mà Lâm Tam, nhị đệ, hay Phương Trường không thể mang lại được.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận náo động.

Một đội nhân mã từ trên trời từ từ đáp xuống, số lượng tùy tùng lên tới vài ngàn người, phô trương rất lớn, trên cờ thêu biểu tượng của hoàng tộc Đại Việt.

“Đại Việt hoàng triều, Nam Phong công chúa cầu kiến Văn Tuyệt tiền bối!” Giọng của Nam Phong công chúa vang vọng hư không.

Nàng được thị nữ dìu bước xuống từ một cỗ xe ngựa xa hoa, vẫn vẻ ung dung hoa quý, khí chất quý tộc bẩm sinh, vừa xuất hiện đã khiến các phụ nữ ở Tây Chu phải lu mờ.

“Công chúa đại giá quang lâm, có lỗi vì không nghênh đón từ xa!” Giọng nói điềm đạm của Vu tiên sinh truyền ra từ trong nhà, hoàn toàn không có ý định ra cửa đón tiếp.

Dù sao đối phương cũng chỉ là công chúa một nước, ở cái chốn Hoang Cổ coi trọng thực lực này, nàng chưa đủ tư cách để một bậc Văn Tuyệt sánh ngang Đại Đế như ông phải thân hành ra đón.

“Không dám!” Nam Phong công chúa không dám làm kiêu, cung kính hành lễ về phía phát ra giọng nói.

Đồng thời, nàng cũng nhanh chóng đảo mắt khắp Tây Chu.

Lần này nàng phụng mệnh Tân đế Đại Việt – tức ca ca nàng – tới Chi Vị Thư Ốc, ngoài việc tìm Phương Trường, còn có nhiệm vụ ly gián quan hệ giữa Tần Phong và Vu Lan, khiến bọn họ không thể mời Văn Tuyệt xuất sơn.

“Tần Phong gie gie (ca ca)!” Nam Phong công chúa nhìn thấy Tần Phong và Vu Lan, lập tức lộ vẻ mặt đầy ủy khuất: “Huynh không biết ba năm qua muội nhớ huynh đến nhường nào đâu, muội thấy mình cô đơn lắm luôn á.” Lời vừa dứt, sắc mặt Vu Lan lập tức lạnh ngắt, mài dao xoèn xoẹt chuẩn bị thịt đôi cẩu nam nữ này.

“Không đúng nha!” Tần Phong chẳng hề nhận ra nguy hiểm, mặt đầy nghi hoặc: “Ta nhớ thỏ nhà ta có cho cô củ cà rốt rồi mà!?” “Tần Phong gie gie!!” Nam Phong công chúa đỏ mặt, trong lòng thầm kêu không chịu nổi.

Tần Phong mặt đầy quan tâm: “Hay là để ta tặng cô thêm mấy cân hoài sơn (sơn dược) nhé, đặt trong bát là món ăn, cầm trong tay là tình ái...” “Oa, kích thích vậy sao!!” Các thư sinh Tây Chu thầm kinh hô trong lòng, không ngờ Tần Phong lại biết chơi như thế.

“Quan hệ này loạn quá đi!” Thái tử phi nhìn qua nhìn lại hai người, càng khẳng định hai người có gì đó với nhau.

Nhưng vấn đề là nàng trước đây là Thái tử phi của Đại Việt hoàng triều, là chị dâu của Nam Phong công chúa, giờ em chồng lại có tư tình với Tần Phong, vậy nàng và Nam Phong công chúa rốt cuộc là quan hệ gì đây!?

“Chịu hết nổi rồi!” Nam Phong công chúa bị nói đến đỏ mặt tía tai, lòng thầm gào thét không chịu nổi.

Cứ ngỡ có thể dễ dàng ly gián Tần Phong và Vu Lan, nào ngờ Tần Phong không phải đang lái xe, mà là bay thấp quá, khiến nàng thực sự không biết phải tiếp lời thế nào.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ trêu chọc bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 500 điểm phản diện!” “Chỉ có 500 điểm!?” Cảm giác thất vọng tràn trề, Tần Phong cảm thấy đau lòng thay cho Phương Trường.

Hắn đã đánh giá cao Phương Trường như vậy, nào ngờ gã còn trẻ mà đã chọn nằm thẳng, chẳng buồn nỗ lực phấn đấu vì tương lai nữa.

Chẳng bù cho hắn, luôn nhân lúc Thái tử phi không chú ý mà lén lút leo đỉnh chinh phục, kiên trì không bỏ cuộc!

“Khụ!

Khụ!” Hữu Dung ở bên cạnh chọc chọc Tần Phong, ra hiệu hắn đừng đắc ý quá trớn.

Chỉ thấy Vu Lan đứng phía sau đã hóa thân thành nữ hoàng băng giá, bàn tay nhỏ bé nắm chặt chuôi Bạch Hổ Kiếm, khi thanh kiếm từ từ rút khỏi bao, một luồng hàn quang cũng theo đó lóe lên.

Tuy nhiên Tần Phong chẳng hề hoảng hốt, hắn đã sớm nắm thóp được Vu Lan rồi.

“Khụ khụ...” Tần Phong đột nhiên mặt mũi tái nhợt ho khan liên tục, dáng vẻ như sắp lìa đời đến nơi.

“Tần Phong, huynh sao thế!?” Vu Lan lập tức mềm lòng, vội vàng tiến lên kiểm tra.

“Tần Phong bị thương nặng quá!” Sắc mặt Nam Phong công chúa cũng thay đổi, có thể cảm nhận rõ khí tức của Tần Phong vô cùng yếu ớt.

Nếu là năm năm trước khi mới quen Tần Phong, chắc chắn nàng sẽ vui mừng khôn xiết.

Nhưng sau bao lần bị hắn dùng lời ngon tiếng ngọt mê hoặc, trong lòng nàng lại hy vọng Tần Phong là phò mã của mình.

Đặc biệt là trong mấy năm xa cách, ý nghĩ đáng sợ này ngày càng mãnh liệt, khi Tân đế Đại Việt bảo nàng đến Chi Vị Thư Ốc, nàng đã đồng ý ngay không chút do dự.

“Còn chẳng phải tại mấy việc tốt mà Đại Việt các người làm sao!” Ánh mắt Vu Lan đột nhiên lóe lên hàn quang, tay rút ngay bội kiếm bên hông.

Một tiếng “keng” vang lên, bảo kiếm khỏi vỏ!

“Không xong rồi, bảo vệ công chúa!!” Đám hộ vệ Đại Việt biến sắc, vội vàng rút vũ khí **nghiêm chỉnh bày trận** chờ đợi.

“Ngươi muốn làm gì!?

Nam Phong công chúa giật mình, lên tiếng cảnh cáo: “Chi Vị Thư Ốc là thánh địa trong lòng độc thư nhân thiên hạ, ngươi dám rút kiếm ở đây, không sợ đối đầu với cả thiên hạ sao!?” “Ngươi còn chưa đủ tư cách đại diện cho độc thư nhân thiên hạ đâu!” Trong mắt Vu Lan hiện lên hàn quang sắc lạnh, cầm kiếm hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất tại chỗ.

“Không ổn!!” Nam Phong công chúa biến sắc, không ngờ Vu Lan thực sự dám ra tay.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Cuộc chiến kịch liệt bắt đầu, tiếng kim loại va chạm vang lên không ngớt.

Vu Lan khoác Bạch Hổ Giáp màu trắng bạc, tay cầm Bạch Hổ Kiếm, giống như tướng quân một mình xông pha giữa ngũ quốc liên quân.

Thân theo gió động, kiếm theo tâm động!

Đi đến đâu, không ai có thể địch nổi!

“Mạnh quá!!” Các thư sinh Tây Chu trợn tròn mắt kinh hô, không thể tin nổi vị tiểu sư muội này lại hung mãnh đến thế.

Rõ ràng chỉ có tu vi Nguyên Đan cửu trọng, nhưng đối mặt với Sinh Tử cảnh lại có thể một chiêu giải quyết, dù là Phiếu Miểu cảnh cũng không thể làm tổn thương nàng mảy may, ngược lại còn bị nàng bắt được cơ hội chém giết.

“Thiếu cung chủ thật lợi hại!” Cao thủ Lam Ma cung lập tức kích động, họ biết đó là công lao của hai món thần khí.

Chương 513

Có sự gia trì của Bạch Hổ Giáp và Bạch Hổ Kiếm, cộng thêm thần thú Bạch Hổ của Lam Ma cung, tương lai Lam Ma cung dưới sự dẫn dắt của Vu Lan chắc chắn sẽ tiến lên một tầm cao mới.

Đồng thời, mọi người cũng liếc nhìn Tần Phong đang ngồi trên xe lăn.

Tuy tiềm lực tương lai của Vu Lan là vô hạn, nhưng họ vẫn mong nàng gả cho Tần Phong hơn.

“Đánh nhau rồi!” Tần Phong vẫn giả bộ dáng vẻ suy yếu, nhưng trong lòng lại đang gào thét điên cuồng.

Giật tóc nó đi, xé quần áo nó đi, đừng có coi ta là người ngoài mà khách sáo!!

“Đứa nhỏ này giống hệt mẹ nó!” Vu tiên sinh trong nhà nở nụ cười khổ, nhận thấy Vu Lan lúc trẻ giống y hệt Lam Ma.

Chẳng bao giờ thèm suy xét đến nhân tình thế thái, hễ việc gì khiến mình không vui là ra tay ngay, còn cái gì mình thích là cướp về nhà chơi ngay.

“Văn Tuyệt tiền bối!!” Nam Phong công chúa thấy hình thế bất lợi, vội gọi: “Ông là văn đàn thánh nhân đương thế, mà lại dung túng con gái đối xử với khách nhân như vậy sao!?” “Ai!!” Vu tiên sinh không nhịn được thở dài một tiếng.

Không ngờ chuyện Vu Lan là con gái ông ngay cả Nam Phong công chúa cũng biết rồi, xem chừng chẳng bao lâu nữa cả Hoang Cổ sẽ biết chuyện Lam Ma đêm đó chỉ tốn có 103 linh thạch.

“Lan Lan, không được vô lễ!” Vu tiên sinh thấy không giấu được nữa, đứng dậy mở cửa bước ra.

“Thiếu cung chủ, đừng đánh nữa!” Cao thủ Lam Ma cung thấy Vu tiên sinh ra mặt, vội lên phía trước giữ Vu Lan lại.

Dù sao họ đến đây để mời Văn Tuyệt xuất sơn, không thể để lại ấn tượng xấu.

“Hừ!!” Vu Lan hậm hực hừ một tiếng, nhưng vẫn nể mặt người cha này mà dừng tay.

Vu tiên sinh vốn là người đọc sách nên rất chú trọng lễ nghĩa, ông cáo lỗi: “Tiểu nữ có chút nghịch ngợm, để công chúa phải chê cười rồi.” “Không dám!” Nam Phong công chúa đường hoàng đáp lễ, không dám thể hiện sự bất mãn trước mặt Văn Tuyệt.

Vu tiên sinh đi thẳng vào vấn đề: “Không biết Nam Phong công chúa vượt ngàn dặm xa xôi đến Chi Vị Thư Ốc là có chuyện gì?” “Thưa tiên sinh!” Nam Phong công chúa không vội vã đáp: “Nam Phong đến tìm một vị cố nhân, nghe nói huynh ấy đã bái tiên sinh làm thầy, hiện đang học tập tại Chi Vị Thư Ốc.” “Cố nhân!?” Các thư sinh Tây Chu nhìn nhau, chưa từng nghe ai có giao thiệp với hoàng tộc Đại Việt.

“Bái ta làm thầy!?” Vu tiên sinh cũng tò mò hỏi: “Không biết vị cố nhân này của công chúa tên họ là gì?” “Thưa tiên sinh!” Nam Phong công chúa thành thật đáp: “Vị cố nhân này của Nam Phong họ Phương tên Trường, không chỉ là thiên tử môn sinh của Đại Việt, mà còn là rường cột của Đại Việt hoàng triều ta.” Lời vừa dứt, toàn trường xôn xao.

“Phương Trường?

Nàng ta bảo cố nhân tên là Phương Trường!?” “Sư huynh, Phương Trường này có vấn đề gì sao!?” “Đệ là không hiểu thật hay giả vờ thế, mệnh cách của Phương Trường này chính là truyền thuyết ‘Lục vị đế vương chơi’ đấy!” “Nghe nói đã có năm cái ghế Đại Đế có chủ rồi, giờ chỉ còn lại cái ghế Đại Đế cuối cùng thôi.” “Không ngờ Phương Trường mất tích năm năm, lại đang ở Chi Vị Thư Ốc chúng ta!” “Anh em ơi, mau nhớ lại xem năm năm gần đây có ai gia nhập Chi Vị Thư Ốc không.” “Ta biết, chỉ có Tam Thu và Giang Hà!” “...” Vu tiên sinh nhíu mày, nghi ngờ Giang Hà chính là Phương Trường.

Nhưng bất kể có phải hay không, một khi tin tức này truyền ra, Giang Hà sẽ gặp nguy hiểm.

Không phải là tương lai còn dài (lai nhật phương trường), mà là dòng sông đang cạn kiệt (giang hà nhật hạ)... "Duyên phận a!" Tần Phong lập tức hưng phấn hẳn lên.

Không ngờ vừa mới nhắc tới Phương Trường, giây tiếp theo duyên phận đã khiến bọn họ tương ngộ.

Đồng thời, hắn cũng nhớ tới bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đã thấy trước đó.

Chẳng trách lại nhìn quen mắt như vậy, hóa ra là Phương Trường nhà hàng xóm mới lớn. "Công chúa có lẽ là ký thác nhầm rồi!" Vu tiên sinh mở miệng nói: "Ta chưa từng thu nhận đồ đệ nào tên là Phương Trường, càng chưa từng nghe qua ai trước đây là Thiên Tử môn sinh của Đại Việt hoàng triều." "Vãi chưởng, dũng cảm thế!" Tần Phong lập tức gửi tới ánh mắt khâm phục.

Hắn biết Vu tiên sinh là vì nể tình sư đồ nên mới muốn bảo vệ Phương Trường, chỉ là kẻ có ý nghĩ này trước đó, cỏ trên nấm mộ chắc đã cao vài mét rồi. "Không có!?" Nam Phong công chúa nhíu mày, hiển nhiên là không tin.

Phải biết rằng, Nhị Nguyệt tiên sinh trong tay nắm giữ mạng lưới tình báo mạnh nhất Hoang Cổ, ông ta đã nói Phương Trường ở Chi Vị

Thư Ốc thì nhất định là ở đây.

Chỉ là Nhị Nguyệt tiên sinh hiện tại đã chết, nàng thực sự không biết hóa danh của Phương Trường là gì.

Lúc này, đám thư sinh Tây Chu bắt đầu xôn xao.

Từ thần tình của Nam Phong công chúa có thể thấy, Phương Trường hiển nhiên không nằm trong số bọn họ.

Mà hiện tại đệ tử của Vu tiên sinh, ngoại trừ Tam Thu và Giang Hà không có mặt ra, những người khác đều tề tựu đông đủ, nghĩa là Phương Trường chắc chắn là một trong hai người kia.

Còn về việc Vu tiên sinh nói không có, bọn họ căn bản nghe không lọt tai.

Sự cám dỗ của một vị trí Đại Đế không phải là chuyện bớt đi bao nhiêu năm phấn đấu, mà đơn giản là một bước lên trời, một siêu cấp cơ duyên.

Còn ai là Phương Trường!?

Đây căn bản không phải là câu hỏi trắc nghiệm chọn một trong hai, vì vị trí Đại Đế, bọn họ muốn tất! "Phương Trường!!" Các thư sinh Tây Chu bất động thanh sắc liếc nhìn nhau.

Tuy bọn họ đều bái Vu tiên sinh làm thầy, là học sinh của Chi Vị Thư Ốc, nhưng trong đó cũng có không ít người xuất thân từ các đại gia tộc, liền phân phó gửi tin nhắn yêu cầu gia tộc phái người đến chi viện.

Chẳng mấy chốc, thông tin về Phương Trường lan truyền khắp Hoang Cổ, khiến cả giới tu hành lập tức sôi sục. "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng có tin tức của Phương Trường!" "Năm vị trí Đế vị đã có chủ, chỉ còn sót lại cái cuối cùng này thôi." "Thân phùng loạn thế, chỉ có thực lực mới là chỗ dựa, vị trí Đại Đế này ta muốn rồi." "Rốt cuộc là Nhất Nhật Tam Thu, hay là Giang Hà Nhật Hạ!?" "Đây là câu hỏi trắc nghiệm sao?

Lão tử lấy hết!!" "Đúng thế, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!" Theo tin tức nhanh chóng lan truyền, vô số cao thủ lũ lượt kéo đến Chi Vị Thư Ốc, trong đó bao gồm cả Tây Thông - người đã tìm kiếm Phương Trường suốt mấy năm qua. "Cuối cùng cũng tìm thấy tin tức của tiểu sư đệ rồi!" Tây Thông kích động đến mức suýt rơi lệ.

Kể từ khi chùa Đại Quang Minh bị ba tên yêu tăng làm cho sụp đổ, bọn họ đã mang theo kim thân của Phật Tổ Địch Già đi khắp nơi tìm kiếm Phương Trường, quá trình đó thật khó có thể diễn tả bằng lời.

Nhưng may mắn thay cuối cùng cũng dò hỏi được tin tức, bọn họ rốt cuộc có thể chấn hưng lại huy hoàng của chùa Đại Quang Minh. "Với thiên phú Phật học của tiểu sư đệ, nhất định có thể sử dụng được kim thân của Phật Tổ Địch Già!" Tây Thông dựa vào niềm tin đó, mang theo kim thân, lên đường tiến về Chi Vị Thư Ốc.

Trong lúc các đại thế lực đang hội tụ về phía học viện, bản thân Giang Hà lúc này chỉ muốn chạy thật xa khỏi đại ma vương Tần Phong. "Giang Hà, đệ định đi đâu!?" Tam Thu ở phía sau liều mạng đuổi theo, muốn đưa Giang Hà quay lại.

Chỉ là bất kể hắn nói gì, Giang Hà vẫn không hề lay chuyển, quyết tâm rời khỏi Chi Vị Thư Ốc.

Ong!

Ong!

Chương 514

Một tiếng kiếm minh trong trẻo đột ngột vang lên, khiến hư không rung động kịch liệt. "Không xong!!" Sắc mặt Giang Hà biến đổi mạnh mẽ, thân thể nhanh chóng né tránh.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện tám bóng người, mỗi người quanh thân đều tràn ngập kiếm ý mãnh liệt, chính là Nhất Kiếm của Danh Kiếm sơn trang và thất đại kiếm nô.

Kể từ khi Cửu Thiên bị Diệp Thần chém giết, Nhất Kiếm đã nếm trải đủ thói đời nóng lạnh.

Trước kia những thế lực lớn nhỏ luôn khúm núm trước mặt bọn họ, giờ đây đều lộ ra bộ mặt ghê tởm, chỉ hận không thể dẫm lên bọn họ mà mỉa mai một trận.

Đối với thiếu trang chủ Danh Kiếm sơn trang vốn luôn cao cao tại thượng từ nhỏ như hắn, loại sỉ nhục này còn khó chịu hơn cả cái chết, cho nên hắn muốn bằng mọi giá phải chấn hưng Danh Kiếm sơn trang, đem những kẻ coi thường mình một lần nữa dẫm nát dưới chân.

Không biết là ông trời thương xót hay linh hồn cha hắn phù hộ, sáu món đồ chơi của Đế vương lại xuất hiện vào lúc này, còn tình cờ để bọn họ bắt gặp.

Tuy hiện tại Phương Trường đã biến thành một tiểu loli xinh xắn, nhưng hắn vẫn nhận ra đối phương ngay từ cái nhìn đầu tiên. "Chẳng trách trốn nhiều năm như vậy mà không bị phát hiện!" Thất đại kiếm nô không nhịn được cảm thán.

Nếu không phải mấy năm trước tại Sinh Tử Đào Thải từng gặp qua Phương Trường, ai dám tin tiểu loli trước mắt này lại là Phương

Trường!?

Uỳnh uỳnh!!

Kiếm quang sắc bén chém xuống trước mặt Giang Hà, tiếng nổ điếc tai vang lên. "Là hắn!!" Giang Hà lập tức nhận ra Nhất Kiếm, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Tuy sau khi hấp thu năng lượng của lão ma đầu đã đột phá đến Phiếu Miểu cảnh, nhưng thất đại kiếm nô đều là cao thủ Quy Nhất cảnh, một đấu bảy rõ ràng là lực bất tòng tâm. "Không được để nó chạy!!" Nhất Kiếm dường như nhìn thấu Giang Hà muốn bỏ trốn, rút ma kiếm sau lưng lao lên.

Có điều Giang Hà hoàn toàn không có ý định liều mạng với bọn họ, xoay người dùng hết sức bình sinh biến mất nhanh chóng. "Chuyện gì thế này!?" Tam Thu đứng bên cạnh ngơ ngác, không hiểu tại sao nhóm người kia lại truy đuổi Giang Hà.

Tuy nhiên hắn cũng nhận ra Nhất Kiếm không phải hạng người tốt lành gì, Giang Hà rơi vào tay bọn họ tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp. "Giang Hà, đợi huynh!" Tam Thu thấy mình không phải đối thủ, dứt khoát quay người chạy về tìm cứu binh.

Tại Chi Vị Thư Ốc.

Vu tiên sinh dường như cũng dự cảm được sắp có một trận ác chiến, đang cầm bút viết Ngôn Thư, khí thế thiên địa theo đó lan tỏa ra. "Lợi hại quá!!" Vu Lan và mọi người không nhịn được che miệng kinh hô.

Nếu nói việc Tần Phong luyện khí dẫn đến lôi kiếp chỉ là một vết sẹo nhỏ, thì khí thế thiên địa mà cha nàng mượn lúc này phải là mười vết như thế. "Bình thường thôi!" Thiên Quân đầy mặt khinh bỉ nói: "Lão đại của chúng ta văn có thể cầm bút an thiên hạ, võ có thể xuống ngựa định càn khôn.

Nếu đi theo con đường Văn tu, e rằng đám độc thư nhân thiên hạ đều mất cơm ăn cả." "Đúng thế!" Vạn Mã liên tục gật đầu: "Tài khí trong thiên hạ tổng cộng có mười đấu, một mình lão đại nhà ta chiếm hết mười hai đấu, đám người đọc sách trong thiên hạ còn nợ hắn hai đấu nữa kìa." "Khẩu khí lớn thật đấy!" Các thư sinh tại trường đều là hạng người cao ngạo, nghe lời này lập tức cảm thấy khó chịu.

Tuy những câu thơ Hoành Cừ của Tần Phong danh động văn đàn, nhưng nói thiên hạ nợ hắn hai đấu tài hoa thì chẳng phải là quá vô lý sao?

Đúng là vô lý hết chỗ nói luôn rồi! "Khiêm tốn chút đi!!" Vu Lan nhìn không nổi nữa, thấp giọng nói bên tai Tần Phong: "Ở đây toàn bộ là Văn tu, chúng ta là Võ tu đi so với bọn họ, ngay cả cái tên của mình chắc gì đã viết ra hồn." "Đó là do nàng chưa gặp được cây bút tốt thôi!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Nếu nàng gặp được bút tốt, có thể đi mô phỏng, cứ thế mà mô phỏng cho tốt vào.

Dù không lâm mô thảo thể thì cũng có thể sao chép thêm vài lần, đợi đến khi nào viết hỏng cả bút, thư pháp tự nhiên sẽ đạt đến cảnh giới thiên thành..." "Ách..." Khóe mắt Vu Lan giật giật, không hiểu ai đã cho Tần Phong sự tự tin đó.

Cho dù hắn thực sự có thể viết thư pháp đến cảnh giới thiên thành, nhưng dù sao đây cũng không phải chuyên môn, lấy sở thích của mình đi so với nghề nghiệp của người ta, chẳng phải là quá cuồng vọng sao!? "Tần Phong gie gie thật là lợi hại quá đi!" Nam Phong công chúa lại bắt đầu khích bác, vẻ mặt sùng bái: "Huynh cư nhiên luyện thư pháp đến cảnh giới thiên thành, bản công chúa tối nay có rảnh, liệu huynh có thể qua dạy cho bản công chúa không!?" "Hửm!?" Ánh mắt Vu Lan lạnh lẽo hẳn đi, có cảm giác muốn xé xác con trà xanh này.

"Không phải ta không muốn dạy!" Tần Phong vẻ mặt rất khó xử: "Thực sự là Thảo thư và Cuồng thảo của ta nàng đã thấy qua rồi, những thứ khác ta thực sự không có gì để thể hiện cả!" "Bản công chúa thấy qua rồi!?" Nam Phong công chúa ban đầu hơi ngẩn ra, sau đó trong lòng gào thét không chịu nổi.

Không ngờ trong tình huống này, mình lại bị Tần Phong trêu chọc công khai như vậy, trong đầu không tự chủ được mà hiện lên cảnh tượng Tần Phong múa bút như rồng bay phượng múa. "Bắt đầu đánh trống lảng rồi!" Các thư sinh Tây Chu lộ nụ cười khinh miệt.

Bọn họ rõ ràng đang thảo luận văn tài, nhưng Tần Phong lại chuyển chủ đề sang thư pháp, rõ ràng là biểu hiện của sự chột dạ. "Nói bậy!" Thái tử phi không nỡ thấy Tần Phong bị nghi ngờ, lấy can đảm nói: "Độc thư nhân thiên hạ có nợ công tử nhà ta hai đấu tài hoa hay không ta không biết, nhưng tài hoa của công tử thực sự là thiên hạ đệ nhất." "Thiên hạ đệ nhất?

Ha ha..." Thư sinh Tây Chu không nhịn được nữa, lập tức cười thành tiếng.

Từ xưa đã nói văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, Tần Phong lấy đức hạnh gì mà dám xưng tài hoa thiên hạ đệ nhất!? "Đại ma vương thực sự mạnh như vậy sao!?" Hữu Dung nghi hoặc nhìn Tần Phong.

Nàng nhớ đã từng hỏi Thái tử phi tại sao lại từ bỏ vinh hoa phú quý để theo Tần Phong trốn khỏi hoàng triều.

Kết quả nhận được câu trả lời rằng Tần Phong không chỉ là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, mà còn là một tài tử văn chương phi phàm.

Lúc đó nàng nghe xong liền đứng hình, nghiêm túc hoài nghi Thái tử phi có hiểu sai thế nào là đội trời chân đạp đất hay không.

Cái hạng lão lục như Tần Phong sao có thể là nam tử hán chính trực!?

Còn về văn tài phi phàm, nàng dứt khoát lựa chọn bỏ qua!

Nhưng giờ nghĩ kỹ lại, Thái tử phi dù không có thiên phú tu luyện, nhưng dù sao cũng là đại gia khuê tú được gia tộc bồi dưỡng, khả năng thẩm định văn học chắc chắn là có. "Một lũ tú tài chua ngoa, cũng xứng châm chọc thỏ chủ nhân của ta!" Tiểu Bạch đầy mặt khinh bỉ nói: "Thỏ chủ nhân của ta tám tuổi vì Nguyệt Thần làm thơ, chín tuổi đi ba bước thành thơ, mười tuổi được Nguyệt Thần xưng là Thi Tiên, mười một tuổi mở miệng phun châu nhả ngọc liền tạo nên thịnh thế thiên hạ, mười hai tuổi nhíu mày một cái đã bổ khuyết cho loạn thế phân tranh, mười ba tuổi vì thi văn vô địch mà phong bút không làm thơ nữa, mười bốn tuổi bế quan một năm tiềm tâm tu luyện, mười lăm tuổi vừa xuất đạo đã là đỉnh cao, Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu không ai có thể lay chuyển, chỉ tiếc nhân gian quá chật hẹp, không chứa nổi thiên tài như vậy!" "Xuy, tiếp tục nổ đi!" Các thư sinh Tây Chu trợn trắng mắt, hiển nhiên là không tin.

Nếu nói Tần Phong là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, bọn họ không dám nghi ngờ nửa phần.

Nhưng nói hắn mở miệng tạo thịnh thế, nhíu mày định loạn thế thì đánh chết bọn họ cũng không tin. "Vãi cả chưởng, không so được, không so nổi!" Thiên Quân, Vạn Mã cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Cứ ngỡ mình đã nổ về Tần Phong kinh khủng lắm rồi, ai dè Tiểu Bạch còn nổ kinh hơn.

Chương 515

"Lũ tú tài chua ngoa này, ai rảnh mà nổ với các ngươi!" Tiểu Bạch lập tức khó chịu, bắt đầu dạy bọn họ cách làm người. "Thỏ chủ nhân của ta viết về tuyết lớn!" "Chắc là thiên tiên đang say khướt, vò nát mây trắng ném xuống trần!" "Thỏ chủ nhân của ta viết về mỹ nhân!" "Mây tưởng áo xiêm, hoa tưởng dung.

Gió xuân hiu hắt, sương đọng nồng!" "Thỏ chủ nhân của ta viết về gác cao!" "Chẳng dám nói to tiếng, sợ kinh động người trên trời!" "Thỏ chủ nhân của ta viết về thác nước!" "Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước, ngỡ dải Ngân Hà rụng khỏi mây!" "Thỏ chủ nhân của ta viết về cô độc!" "Nâng chén mời trăng sáng, cùng bóng thành ba người!" "Thỏ chủ nhân của ta viết về lý tưởng!" "Đại bàng một ngày cùng gió lên, chín vạn dặm cao vút tầng mây!" "Thỏ chủ nhân của ta viết về tâm thái!" "Đời người đắc ý hãy vui tràn, chớ để chén vàng đối bóng trăng!" "Thỏ chủ nhân của ta viết về chí hướng cao xa!" "Ý hào sảng dâng trào mạnh mẽ, muốn lên trời xanh hái cung trăng!" "Thỏ chủ nhân của ta viết về tương lai phía trước!" "Có lúc cưỡi gió vượt sóng lớn, treo buồm mây thẳng vượt biển khơi!" "Thỏ chủ nhân của ta viết về ưu quốc ưu dân!" "Ước gì nhà rộng nghìn vạn gian, che khắp hàn sĩ thiên hạ đều hân hoan, gió mưa chẳng động yên như núi!" "Thỏ chủ nhân của ta viết về đỉnh cao!" "Phải lên đến tận đỉnh cao nhất, thu cả núi non vào tầm mắt!" Có những câu thơ không cần nhiều, chỉ cần một câu thôi cũng đủ khiến người nghe sởn gai ốc, và những câu thơ Tiểu Bạch đọc lên chính là có loại ma lực đó.

Theo từng câu thơ mà Tiểu Bạch đọc ra, đám thư sinh Tây Chu lập tức im phăng phắc, miệng ai nấy đều há hốc thành hình chữ O.

Ngay cả Vu tiên sinh đang viết Ngôn Thư cũng không biết đã dừng bút từ bao giờ. "Không phải chứ!" Thiên Quân, Vạn Mã kinh hãi đến ngây người.

Cứ ngỡ mình đang nổ về văn tài của lão đại, ai ngờ thiên hạ độc thư nhân thực sự nợ hắn hai đấu thật. "Giỏi, lợi hại quá!!" Hữu Dung há miệng nhỏ, không tài nào khép lại được.

Ai có thể ngờ cái tên đại ma vương sát người không chớp mắt, vừa lươn lẹo vừa bỉ ổi này, cư nhiên lại có văn tài như thế.

Đúng thật là mở miệng phun châu nhả ngọc, nhíu mày định đoạt càn khôn. "Công tử giỏi quá!!" Thái tử phi kích động đến mức thân thể run rẩy, ánh mắt nhìn Tần Phong toàn là những ngôi sao lấp lánh. "Mẹ thực sự không gạt mình!" Vu Lan thẩn thờ nhìn Tần Phong, trái tim nhỏ bé đập loạn nhịp.

Trước đây nàng vô cùng chán ghét cuộc hôn nhân do mẹ sắp đặt, nhưng khi thực sự hiểu về Tần Phong, nàng mới phát hiện lựa chọn của mẹ chính xác đến nhường nào.

Tần Phong thực sự là kỳ nam tử có một không hai trên đời! "Thiếu cung chủ, triển đi chứ!!" Cao thủ Lam Ma cung sốt ruột đến mức xoay như chong chóng, hận không thể thay Vu Lan đẩy ngã Tần Phong ngay lập tức. "Khá cho một Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu!" Nam Phong công chúa đứng bên cạnh cũng nghe đến mức tim đập thình thịch.

Năm đó khi Phương Trường một mình vào kinh, cũng thể hiện thiên phú văn tài hơn người, mở miệng là có tuyệt cú thiên cổ, khiến bao tiểu thư, phu nhân ở đại đô Đại Việt mê mẩn tâm hồn.

Chỉ là những thi từ đó của hắn so với của Tần Phong thì thiếu đi một loại khí thế bàng bạc.

Giống như hai người sinh ra ở hai vương triều khác nhau, một người ở vương triều nhỏ bé an phận một góc, một người ở vương triều thịnh thế vạn quốc đến chầu.

Thơ của Phương Trường không xứng với đỉnh cao của Đại Việt hoàng triều, còn thơ của Tần Phong thì không vương triều nào có thể xứng đôi được.

So sánh như vậy, nàng càng nghiêng về phía Tần Phong hơn! "Được hoan nghênh thế cơ à!?" Tần Phong nhìn phản ứng của mọi người, quyết định sẽ xuất bản những thi từ này thành sách.

Hắn nhất định phải để toàn bộ Hoang Cổ ngập tràn Đường thi Tống từ của mình, dù sự tồn tại của hắn có mang lại tranh cãi, hắn cũng muốn để đám trẻ con đời sau cảm nhận được sự khủng bố khi bị cổ thi từ chi phối... "Thỏ chủ nhân của ta viết về biển cả toàn là nước!" Tiểu Bạch tiếp tục giọng sữa non nớt: "Há chẳng thấy nước sông Hoàng Hà từ trời cao chảy xuống, đổ ra biển lớn chẳng bao giờ quay lại!" "Quả thực là khí thế bàng bạc!" Thư sinh Tây Chu không dám hó hé thêm lời nào, hoàn toàn bị văn tài của Tần Phong chinh phục. "Lợi hại quá!!" Vu Lan và những người khác tim đập liên hồi, nhìn Tần Phong như có bộ lọc hào quang. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ rung động, nhận được 10 vạn điểm phản diện!] [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ câu dẫn định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5 vạn điểm phản diện!] [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ câu dẫn bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1000 điểm phản diện!] "Có đồng đội gánh team đúng là khác bọt!" Tần Phong mãn nguyện gật đầu, đưa cho Tiểu Bạch hai củ cà rốt. "Thỏ chủ nhân là tốt nhất!" Tiểu Bạch híp mắt cười tít, nhanh tay nhận lấy cà rốt. "Không hổ là con thỏ được lão đại nuôi từ nhỏ!" Thiên Quân, Vạn Mã ánh mắt đầy vẻ hâm mộ, thấy số của Tiểu Bạch đúng là quá tốt.

Không chỉ được Tần Phong nhận nuôi từ bé, còn được hắn đích thân dạy bảo mười hai năm, không chỉ học được Luận Ngữ và cổ thi từ, mà còn kế thừa cả kiếm pháp lẫn thói bỉ ổi của Tần Phong, cùng với bao nhiêu thần thông lợi hại.

Nếu đo lường theo tiêu chuẩn con người, Tiểu Bạch mười hai tuổi mới thực sự là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu!

Ong!

Ong!

Giữa trời đất đột nhiên linh khí cuộn trào, hội tụ về phía Vu tiên sinh. "Ngôn Thư thành rồi!" Toàn trường chấn kinh, ánh mắt đồng loạt hướng về Vu tiên sinh.

Chỉ thấy trước mặt ông một cuộn thẻ tre tỏa ra kim quang chói mắt từ từ bay lên, một luồng khí thế thiên địa luẩn quẩn không tan, những văn tự trên đó hóa thành kim quang chiếu rọi vào hư không. *Khi chưa thấy biển người, ta cũng độc hành trên thế gian này.

Se lạnh, xuân tỉnh, nắng gắt, mưa rào, hơi lạnh từ tây khởi, đại nhạn bay về nam, và sau đó, tuyết lớn, gió hàn.

Sao dời vật đổi, thế gian nóng lạnh!

Sau khi như thế... mới có thể bỗng nhiên quay đầu, nhìn thẳng về phía tây.* "Phù!!" Vu tiên sinh mệt mỏi thở ra một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phong.

Không biết là nhạc phụ muốn khảo nghiệm con rể, hay muốn đích thân lĩnh giáo văn tài khiến thiên hạ nợ hai đấu kia.

Ong!

Ong!

Chỉ thấy Tần Phong không hề khiếp sợ, búng ra một luồng kiếm khí viết lên tường: *Cuối cùng cũng có lúc gặp lại, nàng cũng chẳng còn độc hành trên thế gian.

Mầm xuân, sáo hạ, ly thu, nhung đông, tương tư bốn mùa, đợi nhạn quay về bắc, ta và nàng, tương ngộ, duyên khởi.

Ngôi sao ánh nguyệt, xuân thu diễm lệ!

Từ đó về sau... mới có thể bạc đầu hẹn ước, vĩnh viễn không chia lìa.* "Đối chỉnh quá!" Các thư sinh Tây Chu không ngớt lời kinh hô, ánh mắt nhìn Tần Phong hoàn toàn thay đổi.

Văn Tuyệt có địa vị không thể bàn cãi trên văn đàn, xưng là đệ nhất nhân cũng không quá.

Nhưng hôm nay Tần Phong không chỉ tung ra hàng loạt thi từ cực phẩm chiếm hết hào quang, mà còn có thể nhẹ nhàng ứng đối khảo nghiệm của Văn Tuyệt, đủ thấy văn tài của hắn thực sự phi thường.

Chương 516

"Khá cho một câu bạc đầu hẹn ước, vĩnh viễn không chia lìa!" Ánh mắt Vu tiên sinh nhìn Tần Phong đầy vẻ tán thưởng, nhưng cứ nghĩ đến việc con gái rượu thích Tần Phong là ông lại thấy khó chịu.

Ông thừa nhận văn tài của Tần Phong thực sự thiên cổ vô song, nhưng hắn viết nhiều thơ như vậy mà không có bài nào dẫn phát được thiên địa cộng minh.

Nghĩa là hắn chỉ giỏi nói mồm chứ không làm được.

Thử hỏi người cha nào dám gả con gái cho hạng người này!?

Thậm chí trong lòng ông cũng bắt đầu hoài nghi, liệu những thi từ này có phải Tần Phong chép từ đâu đó không, nếu không sao lại không gây được thiên địa cộng minh!? "Ông ấy nhìn mình cái kiểu gì thế kia!?" Tần Phong phát hiện ánh mắt Vu tiên sinh không ổn, cứ như đang đề phòng trộm vậy.

Uỳnh uỳnh!!

Phía xa đột nhiên vang lên tiếng nổ chấn thiên, làm đàn chim thú trong rừng kinh hãi bay loạn. "Là Tam Thu bọn họ sao!?" Một vài thư sinh thắt lòng.

Không đợi Vu tiên sinh ra lệnh, bọn họ đã dứt khoát chạy đi tìm Tam Thu.

Tuy trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng bọn họ phải đối mặt với thực tế: chỉ dựa vào thiên phú của bản thân, đừng nói là đạt đến vị trí Đại Đế, ngay cả đột phá Chuẩn Đế cảnh cũng khó như lên trời.

Nghĩa là cơ hội lần này là lần họ được tiếp cận vị trí Đại Đế gần nhất, dù thế nào cũng phải liều một phen.

Đương nhiên không phải ai cũng có ý nghĩ đó, một số thư sinh đơn thuần là vì tình nghĩa sư huynh đệ. "Chuyện gì đến cũng phải đến!" Vu tiên sinh bất lực thở dài, biết không thể đứng ngoài cuộc.

Tuy Phương Trường là một rắc rối lớn, nhưng dù sao cũng là học sinh của ông, sao ông có thể tọa thị mặc kệ, trơ mắt nhìn đám người này ức hiếp học sinh của mình? "Lan Lan, cái này có thể bảo vệ con!" Vu tiên sinh giao cuộn Ngôn Thư trên bàn cho Vu Lan, sau đó để lại một ánh mắt xin lỗi rồi rời đi.

Vốn định sau khi nhận con gái sẽ làm một người cha tốt, ai ngờ Chi Vị Thư Ốc vốn dĩ tách biệt với đời nay lại trở thành tâm điểm của bão tố. "Vu...

Cha, sớm quay về nhé!" Vu Lan nhìn cuộn Ngôn Thư trong tay, cuối cùng cũng gọi lên một tiếng cha. "Yên tâm, cha sẽ về nhanh thôi!" Thân hình Vu tiên sinh khựng lại, quay đầu nhìn lại, kích động đến mức nước mắt lưng tròng.

Con gái rượu cuối cùng cũng nhận ông, gọi ông là cha rồi!! "Kịch bản này không đúng lắm nha!" Tần Phong nhìn qua nhìn lại hai người, càng nhìn càng thấy có gì đó sai sai.

Theo kiến thức thông thường, một khi Thiên Tuyển Chi Tử hay Thiên Tuyển Chi Nữ nhận lại cha mẹ thất lạc nhiều năm, xác suất cao là để chuẩn bị cho màn hy sinh lấy nước mắt.

Huống chi, Vu tiên sinh còn thu nhận một "đồ đệ tốt" nữa chứ! "Mình có nên đi giúp không nhỉ!?" Sắc mặt Tần Phong chợt trở nên xoắn xuýt.

Theo thuộc tính khắc người thân của hào quang nhân vật chính, Vu tiên sinh đi chuyến này e là hung đa cát thiểu, vậy hắn nên để Lan bảo

bảo buổi tối gọi mình là cha, hay để nàng ban ngày cũng gọi mình là cha luôn đây!? "Tần Phong gie gie, huynh giỏi quá đi!" Nam Phong công chúa dường như không biết sợ, lại bắt đầu công khai khích bác.

Đồng thời, nàng cũng ra hiệu cho đám hộ vệ phía sau nhanh chóng đi tìm Phương Trường, còn bản thân thì ở lại cầm chân Tần Phong, tiện thể chia rẽ quan hệ giữa hắn và Vu Lan.

Tần Phong hoàn hồn, buột miệng hỏi: "Cô nói giỏi về phương diện nào!?" "Ghét ghê!" Nam Phong công chúa dường như liên tưởng đến điều gì đó, trên mặt thẹn thùng thoáng hiện rặng hồng. "Thiếu cung chủ, thế này mà cô cũng nhịn được sao!?" Cao thủ Lam Ma cung đầy mặt phẫn nộ, chỉ muốn lao lên xé xác con trà xanh kia. "Nhịn không nổi!" Vu Lan lạnh lùng bỏ lại một câu, đi tới trước mặt Nam Phong công chúa. "Ngươi định làm gì!?" Nam Phong công chúa lập tức cảnh giác, không quên đe dọa: "Đây là thánh địa trong lòng độc thư nhân thiên hạ, ngươi cũng không muốn người ta nói Văn Tuyệt có một đứa con gái vô giáo dục chứ!?" "Hắc hắc!!" Khóe miệng Vu Lan chợt nhếch lên.

Như thể đang tuyên bố chủ quyền của mình, nàng lập tức nâng mặt Tần Phong lên, trước mặt bàn dân thiên hạ mà bạo dạn hôn xuống. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ rung động, cưỡng hôn công khai, nhận được 50 vạn điểm phản diện!] "Ưm...

ưm!!" Tần Phong đứng hình tại chỗ vì bị hôn bất ngờ, không ngờ Vu Lan lại chơi thật... "Kích thích quá vậy!!" Thái tử phi há hốc mồm, bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Thiếu cung chủ Lam Ma cung đường đường chính chính cưỡng hôn phu quân người khác ngay giữa thanh thiên bạch nhật.

Rốt cuộc là nhân tính vặn vẹo, hay là đạo đức suy đồi!?

Đồng thời, trong lòng nàng cũng bắt đầu suy nghĩ.

Tần Phong không hề cưỡng lại, liệu nàng cũng có thể dùng chiêu này không? "Đại ma vương bị cưỡng hôn rồi!" Hữu Dung ngây người đứng đó, thực sự không muốn chấp nhận kịch bản này.

Cứ ngỡ là truyện về tiểu y tiên ngọt ngào và đại ma vương xấu xa trêu chọc nhau mỗi ngày, ai ngờ đột nhiên biến thành nữ chính thành nữ phụ, đại ma vương của mình lại là đồ dùng chung. "Ngươi... ngươi thật không biết xấu hổ!!" Nam Phong công chúa nhìn đến đỏ cả mặt, không ngờ Vu Lan lại bạo dạn như vậy.

Ở thời đại mà phụ nữ để lộ vai thôi cũng bị khiển trách thế này, nàng ta cư nhiên dám hôn Tần Phong trước mặt bao nhiêu người. "Cung chủ, thiếu cung chủ đúng là có tiền đồ quá!!" Cao thủ Lam Ma cung kích động đến mức suýt nhảy dựng lên, chỉ hận không thể đuổi hết đám người Tây Chu đi để thiếu cung chủ thừa thắng xông lên đẩy ngã hắn luôn. "Phù..." Vu Lan mặt đỏ bừng buông Tần Phong ra, hít sâu vài hơi không dám nhìn thẳng vào hắn.

Nàng cũng không biết mình bị làm sao, đầu óc nóng lên là dùng biện pháp mạnh ngay, sau khi xong xuôi mới thấy hối hận, hận không thể tìm cái lỗ nào mà chui xuống. "Quá bắt nạt người ta rồi!" Trong lòng Tần Phong cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Trước đây toàn là hắn chủ động trêu ghẹo các tỷ tỷ, giờ đây các tỷ tỷ lại chủ động lật ngược thế cờ trêu ghẹo lại hắn.

Chương 517

Nếu không phải lo lắng bị tiên nhân thượng giới để mắt tới, hắn mới không thèm giả vờ bị thương mà chịu đựng nỗi uất ức này. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ công lược Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử Thi, nhận được một cơ hội rút thưởng!] "Hửm!?" Tần Phong lập tức hết thấy ủy khuất, gọi hệ thống rút thưởng ngay.

Xoạt một tiếng!

Chiếc vòng quay lớn quen thuộc hiện ra, bắt đầu chậm rãi xoay chuyển. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ nhận được buff cấp Thần: Tri Hành Hợp Nhất!] *Tri Hành Hợp Nhất: Buff cấp Thần, không chỉ giúp tăng gấp mười lần chiến lực bản thân, mà còn giúp "biết" và "làm" hợp nhất.

Biết là khởi đầu của làm, làm là kết quả của biết.* "Tri Hành Hợp Nhất!?" Trong đầu Tần Phong như có tiếng sấm vang lên, cả người rơi vào trạng thái thần du.

Sự hiểu biết của hắn về Tri Hành Hợp Nhất lúc này chính là hợp nhất đạo lý và thực hành, nghĩa là trong lòng nghĩ gì thì thân thể sẽ làm nấy.

Không cần chờ chuẩn bị sẵn sàng mới làm, mà là nghĩ đến là làm ngay, trong quá trình làm mà học hỏi và hoàn thiện.

Chuyển sang võ học, chính là kiến chiêu tháo chiêu!

Hơn nữa, những bài thơ hắn đọc trước đây chỉ hiểu đơn giản ý nghĩa, không thể nhập vào ý cảnh.

Nhưng dưới sự gia trì của buff này, hắn có thể tức thời nhập vào ý cảnh của những bài thơ đó.

Từ đó dẫn phát thiên địa cộng minh, thơ có thể giết địch, từ có thể diệt quân! "Đây là... ngộ đạo?!" Vu Lan và mọi người chấn kinh, trong lòng thốt lên một tiếng vãi chưởng.

Người khác cả đời có một lần đốn ngộ đã là tổ tiên hiển linh rồi, vậy mà Tần Phong cứ cách dăm ba bữa lại đốn ngộ một lần, ngay cả khi hắn bị thương ngồi xe lăn cũng không ngăn cản nổi.

Đậu má!!

Mọi người đều lần đầu làm người, sao khoảng cách lại lớn như vậy chứ!? "Lão đại đúng là lão đại, chưa bao giờ làm người cả!" Thiên Quân, Vạn Mã không nhịn được cảm thán, dường như đã quá quen với việc này rồi.

Lúc này, trong khu rừng không xa.

Tam Thu toàn thân đầy vết thương nằm dưới đất, trước mặt là mấy vị tiểu thư cổ trang xinh đẹp.

Vốn dĩ hắn muốn quay về tìm cứu binh cứu Giang Hà, ai ngờ giữa đường lại gặp mấy cô nàng này, chẳng biết họ nhận ra hắn thế nào mà chưa nói câu nào đã lao vào tấn công.

Vì hắn mới nhập học không lâu, võ công còn kém nên chỉ vài phút là bị đánh gục. "Người này có vẻ không phải Phương Trường!?" Một tiểu thư bóp cằm Tam Thu, quan sát kỹ thì thấy không giống Phương Trường. "Đã không thể xác nhận, vậy thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!" Một tiểu thư khác bá đạo bước lên, lấy ra món đồ mua với giá cao: Mẫu Trư Dã Phong Cuồng bản 2.0. "Các người định làm gì!?" Tam Thu cảm thấy đối phương không phải người tốt, vội vàng vùng vẫy.

Chỉ tiếc hắn là một thư sinh trói gà không chặt, căn bản không phải đối thủ của đám tiểu thư này, dù vùng vẫy thế nào cũng không thoát được, chỉ có thể trơ mắt nhìn "Mẫu Trư Dã Phong Cuồng" bị nhét vào miệng. "Dừng tay, thả cậu bé đó ra!!" Một nhóm tráng sĩ bặm trợn đột ngột xuất hiện, nhìn thấy Tam Thu liền lộ vẻ mừng rỡ.

Tuy bọn họ cũng không biết Tam Thu có phải Phương Trường không, nhưng ít nhất cũng có một nửa cơ hội đạt được vị trí Đại Đế, vẫn rất đáng để đánh cược. "Muốn cướp người à, nằm mơ đi!" Đám tiểu thư không hề sợ hãi, xắn tay áo lên chiến luôn.

Uỳnh uỳnh!!

Hai bên lập tức lao vào ẩu đả, bắt đầu tranh đoạt Tam Thu. "Là Tam Thu!!" Các thư sinh của Chi Vị Thư Ốc cũng đã đến hiện trường, không nói hai lời liền gia nhập trận đại hỗn chiến.

Chỉ là điều khiến họ thấy kỳ lạ là tại sao chỉ thấy Tam Thu một mình, không thấy bóng dáng Giang Hà đâu, chẳng phải bọn họ cùng nhau bỏ trốn sao!? "Mau đi cứu Giang Hà!!" Tam Thu đau đớn quằn quại dưới đất, gượng dậy nói: "Thiếu trang chủ Nhất Kiếm của Danh Kiếm sơn trang mang theo thất đại kiếm nô đuổi theo Giang Hà rồi." "Tại sao đột nhiên lại loạn thành thế này!?" Vu tiên sinh sắc mặt ngưng trọng lơ lửng giữa không trung, cảm ứng được rất nhiều người đang kéo đến đây.

Không có gì bất ngờ thì lát nữa sẽ xảy ra một trận đại hỗn chiến.

Mà tất cả chuyện này chỉ vì Tam Thu bị nghi ngờ mà ra, ông thực sự không dám tưởng tượng khi thân phận thật của Giang Hà bị bại lộ, sẽ dẫn đến một cuộc tranh đấu kinh khủng thế nào. "Không được, ta phải nhanh chóng tìm được Giang Hà!" Vu tiên sinh vung tay áo cuốn lấy Tam Thu rời đi.

Trước khi đi còn không quên điểm nhẹ vào hư không, một luồng thế thiên địa khủng khiếp như Thái Sơn đè đỉnh từ trên trời giáng xuống. "Không xong, mau lui lại, lui mau!" Mọi người co rụt đồng tử, vội vã lùi lại né tránh.

Nhưng Vu tiên sinh là bậc nhân tiền hiển thánh, là một đại Văn Thánh có thể sánh ngang với Đại Đế, đòn tấn công của ông sao có thể dễ dàng né được.

Chỉ thấy một chữ "Trấn" khổng lồ từ trên trời rơi xuống, ép mọi người không thể động đậy mảy may, ngay cả các thư sinh của Chi Vị Thư Ốc cũng bị ép đứng hình. "Tiên sinh!!" Đám thư sinh gào lên, ý bảo ông đánh nhầm đồng đội rồi. "Lòng không chính thì việc làm tất tà; thân không chính sao có thể dạy người!" Vu tiên sinh không hề có ý định thả bọn họ ra, chỉ để lại một câu bắt bọn họ tự kiểm điểm, dường như đã nhìn thấu những tâm tư nhỏ nhen của đám học trò này.

Lúc này, tại quân doanh của Đại Việt.

Tân đế Đại Việt đang tổ chức tang lễ cho Nhị Nguyệt tiên sinh, cách đó không xa Thủy tổ Tần gia đang bận rộn dùng túi vải thu gom đồ đạc. "Ông ta thực sự chết con, chết cả nhà thật à!?" Đám người Tây Chu nhìn mà cạn lời, thực sự không hiểu nổi đám sinh vật nhà họ Tần này. "Lần này lỗ nặng rồi!" Thủy tổ Tần gia nhìn đống thức ăn không thể đóng gói mang về, trong lòng thấy khó chịu không thôi...

Lúc này, Tân đế Đại Việt đang nhìn chằm chằm vào Thủy tổ Tần gia – người đang bận rộn thu dọn chiến trường, trong lòng bất chợt nhớ lại lời của Nhị Nguyệt tiên sinh: Tần gia mới là mối đe dọa lớn nhất!

“Tần gia rốt cuộc là suy tàn thật, hay là đang ngụy trang đây!?” Tân đế cảm thấy phiền muộn vô cùng, giống hệt như lúc Tần Phong phản đào năm đó.

Dù phụ hoàng hắn có nghi ngờ Tần Phong là giả vờ phản bội, cũng không dám công khai vạch trần mưu kế của Tần gia, chỉ có thể cười hì hì mà diễn kịch cùng họ.

Chương 518

Bởi vì tình thế hiện tại đối với Hoàng triều Đại Việt vô cùng bất lợi, buộc phải dựa vào Thủy tổ Tần gia để duy trì cục diện, một khi hai bên trở mặt, tình hình sẽ càng thêm tồi tệ.

“Tần gia dường như đã thay đổi!” Thái thượng hoàng cũng nhìn về phía Thủy tổ Tần gia, cảm thấy vô cùng xa lạ.

Trước kia Tần gia tuy thích làm 'lão lục' (kẻ chơi lén), nhưng ông vẫn có thể dễ dàng dự đoán được hành động tiếp theo của họ, nếu không Hoàng tộc cũng không thể đè đầu cưỡi cổ Tần gia nhiều năm như vậy.

Thế nhưng hiện tại, những thao tác của Tần gia thực sự khiến người ta không tài nào hiểu nổi, thậm chí dù biết rõ họ đang diễn, cũng buộc phải diễn cùng.

Có thể nói họ không chỉ ẩn nấp trong bóng tối làm lão lục, mà còn chơi dương mưu đến mức xuất thần nhập hóa, giao quyền lựa chọn vào tay ngươi, với bộ dạng 'để xem ngươi có dám theo hay không'.

“Tạm thời không quản Tần gia nữa!” Tân đế lắc đầu, nhìn về phía Diệp Thần.

Dù Nhị Nguyệt tiên sinh trước khi chết đã giúp họ giành lấy Bắc Cương Chiến Thần, nhưng chuyện Diệp Thần thích Vu Lan đã thiên hạ đều biết, không ai biết được liệu Diệp Thần có vì mỹ nhân mà phản bội hay không.

“Dùng người không nghi, nghi người không dùng!” Thái thượng hoàng rõ ràng có tầm nhìn lớn hơn.

Ngoài việc Diệp Thần đã chém giết Cửu Thiên của Danh Kiếm sơn trang, kết thù tử với Âm Nguyệt hoàng triều ra, Diệp Thần còn đại diện cho yếu tắc Bắc Cương, nếu lật lọng sẽ bị thiên hạ chê cười.

“Gia gia dạy bảo rất đúng!” Tân đế vội vàng hành lễ, nhưng trong lòng lại không cho là vậy.

Là một đế vương muốn kiểm soát mọi thứ, thứ hắn không tin nhất chính là lòng người, chỉ khi nắm được điểm yếu của Diệp Thần, hắn mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Oanh long một tiếng!!

Một lão giả tóc trắng từ trên không trung hạ xuống, nhìn thấy thi thể của Nhị Nguyệt tiên sinh, ánh mắt tràn đầy bi phẫn.

“Phong Lâm tiên sinh!!” Tân đế mừng rỡ, kích động đến suýt nhảy dựng lên.

Tuy rằng mất đi một Nhị Nguyệt tiên sinh, nhưng vẫn còn sư phụ của hắn là Phong Lâm tiên sinh ở đây, ưu thế vẫn thuộc về phía họ.

“Là ai?

Là ai đã giết đồ nhi của lão phu!!” Phong Lâm tiên sinh đột nhiên kích động, ánh mắt giận dữ như muốn ăn thịt người.

Lão không ngờ đệ tử đắc ý nhất của mình vừa mới xuống núi hơn một tháng đã 'lãnh hộp cơm' (chết), để lão đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

“Phong Lâm tiên sinh xin nén bi thương!” Tân đế bước lên nói: “Lúc chúng ta chạy đến quả thực có thấy hung thủ, chỉ có điều đối phương ngụy trang thành hình dáng của Diệp Thần, nên chúng ta cũng không biết người này là ai.” “Chiến Thần giả!?” Sắc mặt Phong Lâm tiên sinh lập tức lạnh xuống.

Có lẽ người khác không biết là ai, nhưng mạng lưới tình báo của lão rải khắp Hoang Cổ, từ một vài manh mối không khó để suy đoán ra, chuyện này tuyệt đối có liên quan đến Tần Phong.

“Phong Lâm tiên sinh!” Diệp Thần bước tới đầy bá đạo, lạnh lùng hỏi: “Ông có biết kẻ mạo danh tôi hiện đang ở đâu không!?” “Ngươi biết thì đã sao!?” Phong Lâm tiên sinh liếc mắt nói: “Đợi khi ngươi đến nơi, đối phương đã chạy mất từ lâu, ngươi ngoài việc chứng minh mình đã có mặt tại hiện trường vụ án, thì căn bản không thể chứng minh được sự trong sạch của bản thân.” “Chuyện này...” Diệp Thần nhất thời im lặng.

Hiện tại hắn đúng là không có cách nào hay để chứng minh mình, chỉ có thể làm theo cách của Nhị Nguyệt tiên sinh, gây ra tiếng vang lớn trên chiến trường để mọi người biết có kẻ đang mạo danh Bắc Cương Chiến Thần.

Lúc này, kẻ cầm đầu Tần Phong vẫn đang trong trạng thái xuất thần.

Đi kèm với một tiếng động trầm đục vang lên trong cơ thể, xiềng xích thân thể bị phá vỡ, tu vi chính thức đột phá đến Sinh Tử cảnh tầng thứ chín.

“Lão đại lại đột phá rồi!!” Thiên Quân, Vạn Mã cảm thấy không thốt nên lời.

Kể từ khi theo Tần Phong làm lão đại, hắn luôn nhắc nhở họ rằng họ là những phế vật.

Họ vất vả lắm mới chạm tới ngưỡng cửa Sinh Tử cảnh, vậy mà hắn đã chỉ còn cách Phiếu Miểu cảnh một bước chân.

“Sinh Tử cảnh tầng chín?!” Vu Lan đầy vẻ nghi hoặc, cảm thấy có gì đó không đúng.

Hiện tại Tần Phong không chỉ có thể đốn ngộ, tu vi còn tăng vù vù, hoàn toàn không giống một người ngồi xe lăn sắp chết chút nào.

“Khụ khụ!!” Tần Phong như nhìn thấu Vu Lan đang nghĩ gì, vội vàng bịt miệng ho kịch liệt.

Đồng thời không quên tặng cho Hữu Dung một ánh mắt đe dọa, như muốn nói: 'Cô cũng không muốn chuyện mình khai bệnh án giả bị người ta biết chứ!?' “Hu hu...” Hữu Dung trong lòng ấm ức vô cùng nhưng đành phải thỏa hiệp, hừ một tiếng nói: “Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, thân thể hiện tại của anh không thích hợp để tu luyện, nếu anh cứ tiếp tục, có thể chết bất cứ lúc nào đó.” “Nghiêm trọng vậy sao!?” Vu Lan giật mình, nhìn Tần Phong đầy vẻ đau lòng.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!” “Tần Phong giegie!” Công chúa Nam Phong lại bắt đầu khích bác: “Anh từng nói muốn để Nam Phong làm nha đầu ấm giường mà, tối nay cứ để Nam Phong chăm sóc anh là được.” “Nha đầu ấm giường!?” Sắc mặt Vu Lan lập tức lạnh xuống, không ngờ Tần Phong lại biết hưởng thụ như vậy.

“Ý tưởng không tồi!” Tần Phong tỏ vẻ đắn đo: “Chỉ là cô rõ ràng bị hội chứng sợ vật thể lớn, để cô 'nắm giữ tương lai' mà lại không phối hợp, còn la hét ầm ĩ, thì chăm sóc tôi kiểu gì đây!?” Nắm giữ tương lai!?

Công chúa Nam Phong hơi ngẩn người, trong đầu hiện lên hình ảnh của 'tương lai'.

“Anh anh anh...” Mặt công chúa Nam Phong lập tức đỏ bừng, trong lòng càng cảm thấy không chịu nổi.

Không đợi Tần Phong nói tiếp, nàng vội vàng xách váy rời đi, sợ ở lại thêm chút nữa sẽ bị Tần Phong vạch trần những lịch sử đen tối về 'kỹ năng miệng lưỡi' kia.

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Những tiếng xé gió lớn đột ngột vang lên, khiến hư không rung động dữ dội.

Mấy nhóm người kéo đến Chi Vị Thư Ốc, nhìn quanh một lượt rồi tập trung ánh mắt vào nhóm Tần Phong.

“Họ không phải đệ tử của Chi Vị Thư Ốc!” “Người ngồi xe lăn hình như là Tần Phong, còn đứa con gái kia hình như là Vu Lan.” “Nghe nói Vu Lan là con gái Văn Tuyệt, bắt lấy nàng để ép Văn Tuyệt giao Phương Trường ra!” “Đến cả con gái của Lam Ma và Văn Tuyệt mà ngươi cũng dám động vào, muốn chết thì đừng kéo theo ta!” “Nghe nói công chúa Nam Phong và Phương Trường có quan hệ không bình thường, có thể bắt nàng để ép Phương Trường chủ động hiến hoa.” “...” Mấy nhóm người vừa nhìn về phía công chúa Nam Phong, vừa cảnh giác nhìn những người xung quanh.

“Tần Phong giegie!!” Vì đã phái hết hộ vệ đi, công chúa Nam Phong sợ hãi nấp sau lưng Tần Phong tìm kiếm sự bảo vệ.

“Tần Phong!!” Vu Lan lập tức nhắc nhở: “Người phụ nữ này là công chúa của Hoàng triều Đại Việt, là kẻ thù của Âm Nguyệt hoàng triều chúng ta, anh không được để bị ả mê hoặc.” “Yên tâm!” Tần Phong nghiêm túc nói: “Cá nhân tôi thấy cô ta trông cũng bình thường thôi, không bằng một phần vạn của em, chỉ có thằng em tôi mới khăng khăng bảo cô ta đẹp...” “Hừ!” Vu Lan mỉm cười gật đầu, rõ ràng rất hài lòng với câu trả lời của Tần Phong.

Chỉ là nàng có chút không hiểu, Tần Phong và em trai hắn không phải cứ gặp mặt là đánh nhau sao!?

Họ ngồi xuống tâm sự chuyện con gái từ khi nào vậy!?

“Hả!?” Các cao thủ Lam Ma Cung rất nghi hoặc, cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

“Công tử lại không đứng đắn rồi!” Thái Tử Phi thì đỏ mặt, biết rõ cái 'đệ' này không phải cái 'đệ' kia.

“Tần Phong giegie, anh thực sự nhẫn tâm vậy sao!?” Công chúa Nam Phong lộ vẻ đáng thương, một bộ dạng khiến người ta nhìn mà thấy tội nghiệp.

Dường như mỗi động tác, mỗi biểu cảm, thậm chí ánh mắt, đều ẩn chứa hàng vạn tâm kế.

Chương 519

Tần Phong như bị 'tra nam' nhập thân, lý thẳng khí hùng nói: “Công chúa Nam Phong, chúng ta chẳng qua chỉ là quen biết sơ sơ, vả lại cũng là cô quyến rũ tôi trước, tôi lấy tư cách gì mà phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của cô chứ!?” “Đúng!” Vu Lan lại gật đầu, rất hài lòng với thái độ cứng rắn của Tần Phong.

“Hả!?” Các cao thủ Lam Ma Cung nghi hoặc nhìn nhau, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

“Ra tay!” Mọi người thấy Tần Phong đã bày tỏ thái độ, không còn e dè gì nữa.

Phanh một tiếng!!

Đối phương đạp mạnh chân xuống đất, lao ra nhanh như báo săn.

Công chúa Nam Phong vốn nghĩ nấp sau lưng Tần Phong sẽ rất an toàn, ai ngờ Tần Phong ngồi trên xe lăn vẫn bất động, dù đối phương đã lao đến trước mặt cũng không thèm nhúc nhích.

“Bản công chúa xem anh giả vờ được đến bao giờ!” Công chúa Nam Phong vẫn nấp sau lưng Tần Phong, hoàn toàn không có ý định né tránh.

Vừa nãy không chỉ Vu Lan nghi ngờ Tần Phong, mà nàng cũng thấy bộ dạng của hắn không giống kẻ sắp chết, hiện tại vừa khéo mượn tay bọn người này để thử xem Tần Phong là thương thật hay giả vờ.

Bạch một tiếng!!

Ngay khi công chúa Nam Phong đang đợi Tần Phong lộ đuôi cáo, Tiểu Bạch đột nhiên giơ cái tay nhỏ lên búng tay một cái.

“Cái gì!!” Sắc mặt công chúa Nam Phong biến đổi mạnh mẽ, trong lòng hoảng loạn không rõ lý do.

Chỉ thấy một người một thỏ trong nháy mắt biến mất tại chỗ, một chiêu 'Không gian di động' xuất hiện ở phía xa, cũng có nghĩa là tấm khiên chắn của nàng đã không còn nữa.

Lúc này, đối phương không hề có ý định dừng lại, đang lao thẳng về phía công chúa Nam Phong với tốc độ cực nhanh.

“Không xong!!” Đồng tử công chúa Nam Phong co rụt lại, thân thể theo bản năng ngả ra sau.

Hưu một tiếng!!

Ngay khi nàng ngả người xuống, một đạo kiếm quang lướt sát qua ngực nàng.

“Lợi hại!” Tần Phong không khỏi cảm thán: “Màn hình phẳng (Flat chest) quả nhiên là thần kỹ, cư dân mạng không lừa ta!” Nhưng đối phương không dừng lại, đợt tấn công thứ hai lại ập đến phía công chúa Nam Phong.

“Đừng có coi thường người khác!!” Adrenaline của công chúa Nam Phong tăng vọt, đại não cũng bắt đầu hoạt động điên cuồng.

Dường như khu vực não bộ đã được khai thác đến cực hạn, tinh thần tập trung chưa từng có, tốc độ tấn công của đối phương trong mắt nàng bị làm chậm lại, thân thể liều mạng vặn vẹo né tránh.

Oanh long long!!

Những đòn tấn công dày đặc liên tục trút xuống, công chúa Nam Phong vừa né tránh vừa lùi lại tạo khoảng cách, cuối cùng thành công né được đợt tấn công thứ hai.

“Hô... hô!!” Công chúa Nam Phong thở hổn hển, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Dù nàng đã né được, nhưng do tinh thần tập trung cao độ, không chỉ tiêu hao linh lực khổng lồ mà còn gây gánh nặng cực lớn cho thân thể.

Phanh một tiếng!!

Đối phương lại đạp mạnh xuống đất, không cho công chúa Nam Phong chút thời gian nghỉ ngơi nào.

“Phải làm sao đây!?” Công chúa Nam Phong lo lắng như lửa đốt, đã không còn khả năng né tránh thêm, chỉ có thể hét lớn: “Tần Phong, trong tay bản công chúa có một tấm bản đồ kho báu của tiền triều!” “Bản đồ kho báu tiền triều!!” Ánh mắt Tần Phong không khỏi sáng lên, không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Nhưng cũng đúng thôi!

Hiện tại Diệp Thần đang cấu kết với Hoàng triều Đại Việt, việc lấy được một tấm bản đồ kho báu cũng là điều hợp tình hợp lý.

“Hiểu rồi!” Thiên Quân, Vạn Mã lập tức hiểu ý, nhanh chóng lao lên chắn trước mặt công chúa Nam Phong.

“Hoành Tảo Thiên Quân!!” “Vạn Mã Bôn Đằng!!” Hai người đối mặt với hàng chục kẻ địch mà không hề nao núng, dứt khoát tung ra tuyệt chiêu của mình.

Oanh long long!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh mẽ, cơn bão năng lượng lập tức hất tung Chi Vị Thư Ốc.

Khác với đối phương bị chấn động lùi lại liên tục, Thiên Quân, Vạn Mã đứng vững tại chỗ không nhúc nhích, bộ giáp đen trên người tỏa ra cảm giác vô cùng chắc chắn.

Vũ khí trong tay cũng lấp lánh ánh quang, như thể được cường hóa lên mức +12.

“Thần giáp!!” Đối phương trợn tròn mắt kinh hãi, trong lòng thầm mắng một tiếng chửi thề khổng lồ.

Mẹ kiếp!!

Gia cảnh kiểu gì thế này!?

Hai tên đàn em đi theo mà không chỉ mặc thần giáp, còn cầm thần binh, đơn giản là giàu đến mức vô nhân tính phải không!?

“Tần Phong!!” Vu Lan tức đến nỗi đau ngực.

Cứ tưởng Tần Phong sẽ không bị sắc đẹp mê hoặc, ai ngờ hắn lại 'sa ngã' nhanh như vậy.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, nhận được 1 vạn Phản Phái Điểm!” Tần Phong không để ý đến Vu Lan, mắt nhìn chằm chằm công chúa Nam Phong.

Nếu cô ta không đưa ra được bản đồ kho báu tiền triều, thì đừng trách hắn không biết thương hoa tiếc ngọc.

“Cho anh này!” Công chúa Nam Phong thấy Tần Phong không phải đang đùa, đành đau lòng ném bản đồ kho báu cho hắn.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500 vạn Phản Phái Điểm!” “Hết rồi!?” Tần Phong đợi hồi lâu, cảm thấy thất vọng vô cùng.

Lấy được tấm đầu tiên là 500 vạn cộng với lượt rút thưởng phiên bản tăng cường, tấm thứ hai là 500 vạn và lượt rút thưởng thông thường, giờ tấm thứ ba lại chỉ còn 500 vạn điểm.

Giống hệt mấy cô hoa khôi bên sông Tần Hoài, càng làm càng mất giá!

Nhưng may mà 500 vạn điểm cũng không ít, giúp điểm của hắn lại một lần nữa vượt qua mốc ngàn vạn, đạt tới 13.878.150 điểm.

“Bỏ đi!” Tần Phong biết có đắn đo cũng vô dụng, gọi hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 300 vạn Phản Phái Điểm, đổi thành công một viên Sinh Tử cảnh Căn Cơ Đan!” “Củng cố xong Sinh Tử cảnh tầng chín rồi!” Tần Phong uống đan dược củng cố tu vi, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Phiếu Miểu cảnh.

Chương 520

“Tần Phong, ngươi thực sự muốn đối đầu với chúng ta sao!?” Mấy nhóm người đối diện tức giận chất vấn, nhưng vẫn giữ khoảng cách không dám ra tay.

Dù Tần Phong hiện tại sắp chết, vị trí Thánh tử cũng bị Lục Đạo Đế Quân phế bỏ, nhưng có câu: con rết trăm chân chết rồi vẫn chưa cứng hẳn.

“Các ngươi tính là cái thứ gì, mà cũng xứng làm đối thủ của ta!?” Tần Phong bày ra bộ dạng đút hai tay vào túi, không biết đối thủ là cái gì.

“Khinh người quá đáng!!” Nhóm người đối diện giận dữ tột độ, hận không thể chém chết Tần Phong.

Chỉ là khi nhìn thấy đám cao thủ Lam Ma Cung và Thiên Quân, Vạn Mã mặc thần giáp, họ dứt khoát hạ thấp giới hạn cuối cùng của mình xuống một chút.

“Chúng ta cứ chờ xem!!” Mấy nhóm người để lại một câu đe dọa rồi rời đi, căn bản không cho Tần Phong cơ hội trở mặt...

“Thế mà đã đi rồi!?” Thiên Quân, Vạn Mã lập tức cảm thấy không vui.

Vốn dĩ họ còn muốn diện trang bị thần thánh để phô diễn thần uy, kết quả người ta chẳng thèm đánh theo bài bản, đến cả cơ hội để họ 'cởi quần' (ý nói phô diễn sức mạnh thực sự) cũng không cho.

Oanh long long!!

Những tiếng nổ chấn động từ xa vọng lại, mặt đất cũng rung nhẹ.

“Hả!?” Tần Phong tò mò quay đầu nhìn về phía xa.

Do hiện tại sở hữu Tiên Thiên Kiếm Thể nên hắn đặc biệt nhạy cảm với kiếm ý, có thể cảm nhận rõ ràng tám luồng kiếm khí cực mạnh ở phương xa, trong đó có một luồng kiếm ý toát ra tà khí quỷ dị.

Nếu hắn không đoán sai, chính là Nhất Kiếm và Thất Đại Kiếm Nô!

“Ma kiếm!?” Sắc mặt Tần Phong không khỏi nghiêm trọng, hắn cảm nhận được Ma kiếm càng thêm tà tính.

Dù Nhất Kiếm có Thiên Kiếm Chi Thể, có thể khống chế mọi kiếm khí trong thiên hạ, e rằng cũng khó lòng chống lại luồng tà khí này, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành kiếm nô của Ma kiếm.

Mà một khi hắn trở thành kiếm nô, chúng sinh thiên hạ sẽ gặp họa!

“Ta không vào địa ngục thì ai vào!” Tần Phong thở dài một tiếng.

Thay vì trơ mắt nhìn chúng sinh chịu kiếp, chi bằng phong ấn Ma kiếm vào trong Vô Tận Kiếm Hạp của mình, dùng Tiên Thiên Kiếm Thể của bản thân để cảm hóa Ma kiếm.

Lúc này, Nhất Kiếm đang cùng Thất Đại Kiếm Nô vây đánh Giang Hà, hoàn toàn không biết mình cũng đã bị người khác nhắm vào.

“Phải làm sao đây!?” Trong lòng Giang Hà lập tức hoảng loạn.

Hiện tại anh đã bị Nhất Kiếm và Thất Đại Kiếm Nô bao vây, muốn dựa vào tu vi Phiếu Miểu cảnh của mình để xông ra là chuyện không tưởng.

“Cuối cùng cũng tìm thấy ngươi!” Nhất Kiếm nhìn Giang Hà bị vây, tâm trạng có thể nói là khó tả.

Năm đó nếu hắn tin vào cái miệng rách của Tần Phong, đưa Phương Trường đi cùng sáu vị đế vương, thì Danh Kiếm sơn trang của họ có lẽ đã có thêm năm vị Đại Đế.

Đừng nói gì đến chuyện Bắc Cương Chiến Thần trở về báo thù, ngay cả việc ép Lục Đạo Đế Quân thoái vị cũng được!

Tiếc là lúc đó hắn còn trẻ người non dạ, để tuột mất một cơ duyên trời cho, đến khi nhận ra thì vị trí Đại Đế chỉ còn lại một cái.

“Thiếu chủ!” Thất Đại Kiếm Nô không nhịn được khuyên ngăn: “Ngài có Ma kiếm trong tay, sau này chắc chắn có thể vực dậy Danh Kiếm sơn trang, hà tất phải bám lấy 'lai nhật phương trường' (ngày sau còn dài - nhưng Nhất Kiếm hiểu nhầm thành tên Phương Trường) làm gì!?” “Ta không đợi được nữa!!” Trên mặt Nhất Kiếm thoáng hiện vẻ điên cuồng.

Kể từ khi phụ thân Cửu Thiên qua đời, hắn đã chịu đủ mọi sự ghẻ lạnh của thế gian, việc vực dậy Danh Kiếm sơn trang đã trở thành nỗi ám ảnh của hắn.

Đừng nói là 'lai nhật phương trường', dù có bảo hắn đi 'cắt gốc rễ phiền não' (thiến), hắn cũng sẽ không chút do dự.

Hắn không phải muốn chứng minh mình tài giỏi, hắn chỉ muốn cho người ta biết, những thứ hắn đã mất, nhất định hắn sẽ lấy lại được!

“Không, đừng, ngươi đừng qua đây nha!!” Giang Hà mặt đầy kinh hãi lùi bước, giống như một cô bé gặp phải lão già dê.

Hiện tại không chỉ cơ duyên của anh bị Tần Phong phá hoại hết lần này đến lần khác, dẫn đến sức chiến đấu giảm sút mạnh, mà anh còn đánh mất sự tự tin sau những đòn đả kích, không còn dũng khí để tranh đoạt với người khác.

Giống như một sinh viên vừa tốt nghiệp tràn đầy tự tin, nghĩ rằng vừa ra khỏi cổng trường là có thể nhận lương tháng hơn trăm vạn, làm CEO, cưới tiểu thư nhà giàu.

Nhưng hiện thực lại không ngừng chứng minh anh là một phế vật, cuối cùng mất sạch niềm tin, trốn trong nhà không dám gặp ai.

“Khặc khặc khặc khặc, hôm nay ngươi khó thoát kiếp này!” Nhất Kiếm không nhịn được phát ra tiếng cười đặc trưng của nhân vật phản diện, như thể đã thấy vị trí Đại Đế đang vẫy gọi mình.

Ngay lúc đó, hào quang nhân vật chính của Giang Hà kích hoạt, bốn bóng người từ trên trời hạ xuống.

“Kẻ nào đến!?” Sắc mặt Thất Đại Kiếm Nô biến đổi, vội vàng rút kiếm.

“A Di Đà Phật!” Bốn vị hòa thượng chắn trước mặt Giang Hà, tự giới thiệu: “Đại Quang Minh tự – Viên Thông, Hối Thông, Trung Thông, Thân Thông!!” “Bốn vị 'Thông' của Đại Quang Minh tự!?” Nhóm Nhất Kiếm cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Hiện tại tin tức Đại Quang Minh tự bị hủy trong tay yêu tăng Tam Lộng đã truyền ra, cứ ngỡ chùa không còn ai sống sót, không ngờ bốn vị này lại thành công sống sót.

“Là họ...” Thần tình Giang Hà hơi ngẩn ra.

Tuy đây là lần đầu anh gặp bốn người họ, nhưng cũng nghe Vân Đề nhắc qua về bốn người này, có thể coi là quan hệ sư huynh đệ.

“A Di Đà Phật!” Trung Thông bước tới một bước, chắp tay nói: “Thí chủ, người này là đệ tử Khổ Đa của Đại Quang Minh tự chúng tôi, không biết có thể nể mặt chúng tôi một lần không!?” “Đám lừa trọc các ngươi chưa có cái mặt lớn đến thế đâu!” Nhất Kiếm hoàn toàn không nể mặt, vang lên một tiếng keng, hắn rút Ma kiếm sau lưng ra.

U u!!

Kiếm khí khủng khiếp lao thẳng lên tầng mây, hơi thở tà ác theo đó lan tỏa.

Thất Đại Kiếm Nô cũng lần lượt rút kiếm, kiếm ý sắc bén bắt đầu hoành hành.

“A Di Đà Phật!” Trung Thông bất lực niệm phật hiệu, biết chuyện này không thể giải quyết êm đẹp.

“Ma kiếm, chém!!” Toàn thân Nhất Kiếm cuồn cuộn ma khí, giơ Ma kiếm nhanh chóng chém xuống.

“Đỉnh Thượng Hóa Phật!!” “Đại Thủ Ấn Kinh!!” “Bất Động Minh Vương Chân Thân!” Bốn người dứt khoát tung ra ba đại tuyệt học của Đại Quang Minh tự, quanh thân bùng phát những luồng phật quang chói mắt, năng lượng khủng khiếp cũng từ trong cơ thể điên cuồng tuôn ra.

Oanh long long!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh mẽ, dấy lên một cơn bão năng lượng hủy thiên diệt địa.

“Phụt!!” Bốn vị hòa thượng đồng loạt phun ra một ngụm máu, rõ ràng là có chút không trụ vững.

Chương 521

Tuy danh tiếng của bốn vị 'Thông' ở Hoang Cổ rất vang dội, bất kỳ ai cũng không kém Thất Đại Kiếm Nô, nhưng đối phương dù sao cũng là bảy người, bốn người họ chống đỡ rất vất vả.

“Bốn vị sư huynh!!” Giang Hà lo lắng, muốn lao lên cứu người.

“Mau đi đi!!” Trung Thông hét lớn với Giang Hà: “Đệ là hy vọng duy nhất của Đại Quang Minh tự chúng ta, mau chạy đi, chúng ta sẽ giúp đệ chặn lại!!” “Mang theo trấn tự chi bảo của Đại Quang Minh tự chúng ta mau chạy đi!!” Hối Thông vội vàng lấy ra một chiếc hộp nhỏ ném cho Giang Hà, không đợi anh mở ra xem bên trong là gì, đã vung tay hất văng anh ra ngoài.

“Sư huynh!!” Giang Hà hét lên đau đớn giữa không trung, một lần nữa cảm nhận được sự thống khổ.

Anh không hiểu sao số mình lại khổ như vậy, chỉ cần là người tốt với anh, cuối cùng đều vì cứu anh mà mất mạng.

“Chạy đâu cho thoát!!” Nhất Kiếm lập tức sốt ruột.

Thấy 'vịt' đã sắp đến miệng, làm sao có thể để nó chạy thoát như vậy.

“Muốn tìm tiểu sư đệ, phải bước qua xác chúng ta trước!” Bốn người vội vàng tiến lên ngăn cản, với bộ dạng liều chết.

“Thiếu chủ, đi mau!!” Thất Đại Kiếm Nô cũng vội vàng ra sức ngăn cản, chỉ để Nhất Kiếm có thể ăn được 'con vịt' kia.

Oanh long long!!

Hai bên lại lao vào giao chiến, những tiếng nổ chấn động không dứt.

“Phải làm sao đây!?” Giang Hà nhìn đám mây hình nấm bốc lên ở phía xa mà lo lắng, muốn quay lại cứu bốn vị sư huynh, nhưng lại sợ mình tự chui đầu vào lưới.

“Đúng rồi, trấn tự chi bảo của Đại Quang Minh tự!” Giang Hà nhớ đến báu vật vừa nhận được, vội vàng mở chiếc hộp nhỏ ra.

Ngay khoảnh khắc chiếc hộp được mở, một luồng kim quang chói mắt chiếu ra từ kẽ hở.

“Các sư huynh có cứu rồi!!” Giang Hà lập tức kích động.

Chỉ nhìn màn ra mắt này thôi là anh biết, trấn tự chi bảo tuyệt đối không đơn giản...

Chiếc hộp mở ra, kim quang lấp lánh!

Giống như 'Tiểu Đương Gia' thêm bột huỳnh quang vào món ăn vậy, khoảnh khắc nắp hộp được nhấc lên, ánh kim quang chói mắt khiến người ta khó lòng mở mắt ra được.

“Đây là bảo vật gì vậy!?” Giang Hà chỉ nhìn tạo hình lúc xuất hiện đã biết bảo vật này tuyệt đối hiếm thấy trên đời.

Tuy nhiên, khi anh cố gắng mở mắt ra, cả người đứng hình tại chỗ, nghiêm túc nghi ngờ liệu có phải mình đã mở sai cách không.

Chỉ thấy Kim thân Địch Già Phật Tổ (Ultraman Tiga) đang nằm trong hộp, đối diện với anh và giơ một ngón tay thối đầy vẻ khinh bỉ.

Là một người xuyên không từ ngôi sao đỏ (Trái Đất), dù anh không biết Địch Già là vật gì, nhưng thủ thế quốc tế thông dụng thì anh vẫn nhận ra, nhìn kiểu gì cũng không giống một vật của Phật môn.

Khiến anh không khỏi nghi ngờ, liệu có phải có tên khốn nào đó cố tình nhục mạ họ hay không!?

Oanh long long!!

Phía xa lại bốc lên một đám mây hình nấm, mặt đất cũng theo đó rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy bốn vị sư huynh không địch lại Thất Đại Kiếm Nô, chỉ sau vài hiệp đã bị đánh bay, Nhất Kiếm cũng thừa cơ cầm Ma kiếm lao về phía Giang Hà.

“Tiểu sư đệ mau chạy đi!!” Trung Thông hét lên xé lòng: “Mang theo Kim thân Địch Già Phật Tổ mau chạy đi, đệ phải tin vào ánh sáng, chỉ có tin vào ánh sáng mới có thể khởi động Kim thân Địch Già Phật Tổ...” Phụt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Không đợi Trung Thông nói hết lời, Thất Đại Kiếm Nô đã hóa thành kiếm quang lướt qua, kiếm ý sắc bén cuộn trào trong hư không, máu tươi phun ra như suối.

“Sư huynh!!” Giang Hà ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét bi thương, 'quy tắc tế thiên' cũng được kích hoạt ngay lập tức.

Oanh long long!!

Luồng khí tức khủng khiếp phóng ra từ cơ thể Giang Hà, khiến hư không bắt đầu rung động dữ dội.

Dường như để chứng minh rằng bốn vị sư huynh còn sống đã ảnh hưởng đến sức mạnh của anh, tu vi Phiếu Miểu cảnh bộc phát ra khí tức có thể sánh ngang với Quy Nhất cảnh, linh khí xung quanh cũng điên cuồng tràn vào cơ thể anh.

“Đừng giãy dụa nữa, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!” Ánh mắt Nhất Kiếm hiện lên một tia lạnh lùng, cầm Ma kiếm lao đến trước mặt Giang Hà trong nháy mắt.

“Cùng gió tranh một trận, cùng trời tranh một mệnh!!” Giang Hà dường như tìm lại khí thế năm xưa, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén, mười chữ thốt ra từ miệng hóa thành những văn tự vàng bao quanh cơ thể.

Oanh long long!!

Theo tiếng nói của Giang Hà, thiên địa lập tức nảy sinh cộng minh.

Giang Hà hóa thân thành người đại diện của Thiên đạo tại nhân gian, toàn thân tỏa ra uy nghiêm vô tận, thế trận thiên địa như Thái Sơn áp đỉnh đè nặng lên Nhất Kiếm.

“Văn tu!!” Nhất Kiếm cảm nhận được sự khủng khiếp của thế trận thiên địa, giơ Ma kiếm trong tay lên chém mạnh xuống.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm dữ dội, cơn bão năng lượng hủy diệt bắt đầu càn quét mặt đất một cách không thương tiếc, những vết nứt đáng sợ lan rộng.

“Phụt!!” Nhất Kiếm phun ra một ngụm máu, bay ngược ra sau mấy trăm mét.

“Thiếu chủ, ngài sao rồi!?” Thất Đại Kiếm Nô giật mình, vội vàng tiến lên đỡ người.

“Ta không sao!” Nhất Kiếm lau vết máu khóe miệng, mặt mày dữ tợn nói: “Sớm nghe nói Văn tu 'thi khả sát địch, từ khả diệt quân' (thơ có thể giết địch, từ có thể diệt quân), hôm nay thấy quả nhiên lợi hại, nhưng Ma kiếm của ta cũng không phải dạng vừa.” Vừa dứt lời, Ma kiếm liền tỏa ra một luồng tà khí, khiến chiến lực của Nhất Kiếm tăng vọt.

“Ngươi đã bao giờ cảm nhận được sự thống khổ chưa!?” Mặt Nhất Kiếm dữ tợn đến đáng sợ, dường như sắp mất đi lý trí.

“Thống khổ của ta còn nhiều hơn ngươi!” Giang Hà nhớ lại những nỗi đau trong quá khứ, thế trận thiên địa không còn cách nào kiểm soát được nữa.

Oanh long long!!

Hai bên lại va chạm kịch liệt, Nhất Kiếm giống như bị 'chó điên' nhập thể, bất kể thế trận thiên địa kiên cố đến đâu vẫn liên tục tấn công, dường như không phá được cánh cửa đó thì thề không bỏ cuộc.

Lúc này, những người xung quanh nghe thấy động tĩnh cũng lần lượt kéo đến.

“Kẻ nào đang đánh nhau?

Động tĩnh lớn quá!” “Hơi thở thật tà ác, rốt cuộc là tà vật gì xuất thế rồi!?” “Thế trận thiên địa thật mạnh, là vị Văn tu nào đang chiến đấu vậy!?” “Thi có thể giết địch, từ có thể diệt quân, người này tuyệt đối không phải Văn tu tầm thường!” “...” Động tĩnh của cuộc chiến quá lớn, Vu tiên sinh từ xa đã cảm ứng được.

Chương 522

“Là Giang Hà!” Vu tiên sinh lập tức đoán ra là Giang Hà.

Dù Giang Hà và Tam Thu nhập học chưa lâu, nhưng ông có thể thấy cả hai đều rất có thiên phú văn học, đặc biệt là Giang Hà thường sáng tác ra những vần thơ có thể lưu truyền thiên cổ.

Chỉ là anh cũng giống như Tần Phong, không thể dẫn đến thiên địa cộng minh.

Nhưng giờ chứng minh ông đã lo xa, Giang Hà đã chính thức trở thành Văn tu, thơ có thể giết địch, từ có thể diệt quân, văn chương định thiên hạ.

“Tốt, tốt, tốt!!” Vu tiên sinh lộ ra nụ cười an lòng, thấy vui mừng vì mình đã có người kế thừa.

Đồng thời, ông cũng nghĩ đến kẻ nợ thiên hạ hai đấu tài hoa là Tần Phong, không biết hắn có thể dẫn đến thiên địa cộng minh như Giang Hà hay không.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Vu tiên sinh lập tức lắc đầu phủ định, cảm thấy mình nghĩ quá nhiều.

Với kinh nghiệm sống của ông, Tần Phong tuyệt đối không phải hạng người đứng đắn, dù hắn có văn tài viết ra những câu thơ đó, cũng không thể nhập vào ý cảnh để dẫn đến thiên địa cộng minh.

Thậm chí ông còn dám tuyên bố công khai, hạng đê tiện như Tần Phong mà cũng có thể dẫn đến thiên địa cộng minh thì ông sẽ quỳ xuống gọi hắn một tiếng 'cha' trước mặt mọi người!

“Ta phải mau chóng đi cứu Giang Hà!” Vu tiên sinh sợ người kế thừa gặp chuyện, vội vàng xách theo Tam Thu tiếp tục lên đường.

Chỉ là ông không chú ý tới, mặt Tam Thu đỏ bừng, trong cơ thể có một ngọn tà hỏa đang cháy điên cuồng, khiến cậu bắt đầu dần mất đi lý trí.

Lúc này, Tần Phong đang ngồi Thần Phong Chu lao tới.

Công chúa Nam Phong cũng dày mặt đi theo, còn thản nhiên bóp chân cho Tần Phong, lấy danh nghĩa là báo đáp ơn cứu mạng.

Dù Vu Lan tức đến nỗi đau ngực muốn rút kiếm, cô ta vẫn trơ tráo không mảy may lay động.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, nhận được 1 vạn Phản Phái Điểm!” Tần Phong nhìn điểm phản diện tăng liên tục, không hề có ý định ngăn cản công chúa Nam Phong.

“Tần Phong giegie, vị hôn thê của anh hung dữ quá đi!” Công chúa Nam Phong thấy Tần Phong không từ chối, lại bắt đầu khích bác: “Không giống như bản công chúa, chỉ biết đau lòng cho giegie thôi!” “Cô im miệng cho tôi!” Vu Lan tức phát điên, suýt nữa nổ tung tại chỗ.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, nhận được 1 vạn Phản Phái Điểm!” Tần Phong vội vàng trấn an: “Lan bảo bảo, tuy công chúa Nam Phong thường xuyên có 'nỗi khổ khó nói' (ngậm vật lớn), nhưng em bảo người ta im miệng thì thật là bất lịch sự quá.” “Anh anh anh!!” Mặt công chúa Nam Phong lại đỏ bừng, lại nhớ đến hình ảnh 'khó nói' kia.

“Tâm anh cũng lớn thật đấy!” Vu Lan lập tức quay sang công kích Tần Phong, giận dỗi nói: “Bất kể loại phụ nữ nào anh cũng không từ chối phải không!?” “Sao em có thể vu khống người tốt như vậy!?” Tần Phong kêu oan, vẻ mặt đầy đau khổ nói: “Đúng là im miệng là nhân gian kinh hồng, mở miệng là 'Áo Mật Khắc Nhung' (Omicron), em có biết những lời này gây tổn thương lớn thế nào cho anh không!?” “Đúng thế!” Tiểu Bạch liên tục gật đầu.

Ý bảo Tần Phong đối với vị hôn thê tiểu thư chẳng có mấy hứng thú, chỉ có mấy cô vợ trẻ xinh đẹp mới là 'không bao giờ từ chối' thôi... "Ngươi là người tốt!?" Vu Lan nhịn không được lườm một cái, không biết ai đã cho Tần Phong cái sự tự tin đó.

Tuy nói Tần Phong không có những ác tập của đám công tử bột là cậy thế hiếp người, cá thịt bách tính, nhưng những việc hắn làm cũng tuyệt đối không có nửa điểm quan hệ với hai chữ 'người tốt'. "Lan bảo bảo, nàng làm ta đau lòng quá!" Tần Phong cảm thấy vô cùng đau đớn, chỉ thấy một mảnh chân tình đã đem cho chó ăn. "Hảo gia hỏa, hắn vậy mà còn thấy ủy khuất nữa chứ!" Hữu Dung đứng bên cạnh cũng không thốt nên lời.

Với tư cách là tiểu y tiên thân cận của đại ma vương, nàng quá rõ năng lực gây họa cho thương sinh của Tần Phong, nói hắn không phải người tốt đã là một từ mang nghĩa khen ngợi rồi.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang dội chấn động điếc tai vang triệt thiên địa, một cơn bão năng lượng khủng bố quét tới, khiến Thần Phong Chu bắt đầu rung lắc dữ dội. "Chiến đấu thật kịch liệt!" Cao thủ Lam Ma Cung thấy tình thế không ổn, vội vàng ra tay ngăn cản dư chấn năng lượng.

Từ xa nhìn lại, có thể thấy Giang Hà và Nhất Kiếm đang giao chiến kịch liệt trong trung tâm cơn bão.

Theo thanh ma kiếm trong tay Nhất Kiếm càng lúc càng tà ác, Giang Hà cũng dần dần không địch lại, rơi vào thế hạ phong. "Là Phương Trường!!" Nam Phong công chúa thấy mối tình đầu rơi vào thế yếu, lòng không khỏi lo lắng.

Lúc này, động tĩnh đánh nhau của hai người quá lớn, đã thu hút rất nhiều cao thủ đến vây xem. "Đây chính là Ma kiếm của Danh Kiếm sơn trang sao?

Thật sự quá mạnh!!" "Chứ còn gì nữa, vậy mà có thể ngạnh kháng Thiên Địa Chi Thế của Văn tu!" "Vị Văn tu kia cũng rất lợi hại, tuổi còn nhỏ mà đã có thể dùng thơ từ sát nhân diệt quân." "Ai bảo nữ tử không bằng nam, nữ tử này nếu không vẫn lạc, định sẵn sẽ là tài nữ sánh ngang với Văn Tuyệt." "Mắt mũi kiểu gì thế, hắn rõ ràng là đàn ông!" "Láo lếu, nhà ngươi có ông đàn ông nào trên người tự mang mùi thơm, vóc dáng lại nhỏ nhắn như vậy không!?" "Chờ đã, đừng cãi nữa, các người không thấy hắn rất quen mắt sao!?" Dưới sự nhắc nhở của những người có tâm, những người khác cũng cảm thấy vô cùng quen mắt. "Hãy cảm thụ thống khổ của ta đi!!" Cuộc chiến của Nhất Kiếm và Giang Hà vẫn tiếp tục, gã với khuôn mặt dữ tợn giơ ma kiếm lên chém xuống thật mạnh.

Bùm một tiếng!!

Trên ma kiếm bốc lên một luồng ánh sáng tím, như ngọn lửa nhảy múa điên cuồng, nhiệt độ xung quanh cũng tức khắc hạ xuống điểm đóng băng, tà khí ngút trời làm mây gió đổi màu, đất trời u ám. "Đúng là một thanh ma kiếm tốt!!" Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia hỏa nhiệt, hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự cường đại của ma kiếm.

Đặc biệt là sau khi hắn sở hữu Tiên Thiên Kiếm Thể, nhận thức về sự mạnh mẽ của ma kiếm càng thêm trực quan, nó mạnh hơn Trường Không Thần Kiếm của hắn không biết bao nhiêu lần, hoàn toàn không giống kiếm của nhân gian.

Ong!

Ong!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng, kèm theo một đạo kiếm quang cấp tốc trảm về phía Giang Hà, những gợn sóng vô hình khuếch tán trong hư không. "Dư hận nơi này khó tiêu tan, chung quy vô tình đúc bi ca!" Giang Hà thấy đối phương tung chiêu cuối, vội vàng điều động Thiên Địa Chi Thế một lần nữa.

Ầm ầm ầm!!

Thiên Địa Chi Thế điên cuồng ngưng tụ, khiến hư không bắt đầu rung động kịch liệt. "Vô tình đúc bi ca!?" Tim Nam Phong công chúa chợt nhói đau, nàng mới biết mình đã làm Phương Trường tổn thương sâu sắc đến mức nào. "Sao ta cứ cảm thấy hắn đang cà khịa mình nhỉ!?" Tần Phong nhìn Phương Trường đầy vẻ phẫn nộ, cảm thấy đối phương thật sự quá hẹp hòi.

Chuyện nhỏ từ bao nhiêu năm trước còn giữ trong lòng, sống chẳng phóng khoáng chút nào, hắn nên học cách buông bỏ mới đúng.

Dư hận nơi này khó tiêu tan, chi bằng hát nhảy rap và đánh bóng rổ đi!

Ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên lại va chạm mạnh mẽ vào nhau, cơn bão năng lượng hủy thiên diệt địa quét qua toàn bộ khu vực.

Chương 523

"Phụt!!" Cả hai đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể cùng bay ngược ra một khoảng xa. "Động thủ!!" Thất đại kiếm nô thấy người vây xem ngày càng đông, mà Nhất Kiếm trong thời gian ngắn lại không hạ được Giang Hà, liền dứt khoát ra tay để tránh đêm dài lắm mộng. "Đến đây!!" Giang Hà như tìm lại được cảm giác sử thi năm nào, đối mặt với thất đại kiếm nô mà không hề có ý định lùi bước.

Ầm ầm ầm!!

Thất đại kiếm nô hóa thành bảy luồng kiếm quang lao đến, va chạm mạnh mẽ với Thiên Địa Chi Thế.

Chỉ tiếc là cảm giác không thể thay cơm ăn, Giang Hà lại bị hiện thực tát cho một bạt tai, hiện tại hắn không còn chiến lực cấp sử thi, muốn vượt cấp khiêu chiến bảy người cùng lúc là chuyện không thể nào. "Phụt!!" Giang Hà phun ra một ngụm máu, người lại bay ngược ra ngoài.

Cũng chính lúc này, hắn nhìn thấy Thần Phong Chu của Tần Phong, và nhìn thấy gương mặt mà đời này hắn không muốn nhìn thấy nhất, cùng với người phụ nữ đã làm hắn tổn thương sâu đậm nhất. "Họ ở bên nhau rồi sao!?" Giang Hà chỉ cảm thấy ngực đau nhói, lại phun thêm một ngụm máu già năm 82.

Tuy rằng hắn đã sớm cắt đứt liên hệ với quá khứ, cũng quyết định đoạn tuyệt quan hệ với Nam Phong công chúa, nhưng nhìn thấy cảnh hai người ở bên nhau, trong lòng vẫn không tránh khỏi một trận khó chịu. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cảm nhận được sự đau đớn của tình yêu, nhận được 2000 phản phái điểm!" "Phương huynh, ngươi đừng hiểu lầm!" Tần Phong sợ Phương Trường hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Ta và Nam Phong công chúa là trong sạch, chỉ là trên đường tình cờ gặp nhau thôi, tuyệt đối không làm chuyện gì có lỗi với ngươi." "Tình cờ!?" Giang Hà căn bản không tin cái miệng thối của Tần Phong.

Hắn chỉ tin rằng mình đang ở điểm A đánh một chấp bảy, còn Nam Phong công chúa thì không giữ nổi cái điểm B của mình. "Ngươi..." Nam Phong công chúa suýt chút nữa tức chết, nghi ngờ Tần Phong là cố ý.

Lúc này, Nhất Kiếm cũng nhìn thấy Tần Phong, cố nén nộ hỏa trong lòng, lớn tiếng chất vấn: "Tần huynh, lô thần kiếm của ta đâu?!" "Kiếm huynh, thật ngại quá!" Tần Phong đầy vẻ hối lỗi nói: "Ngày đó ta thương thế trầm trọng nên rời đi vội vàng, hiện tại không mang thần kiếm bên người, đợi lúc về ta sẽ phái người mang tới cho ngươi ngay, yên tâm, ta là người trọng chữ tín nhất!" "Không mang theo bên người!?" Nộ hỏa của Nhất Kiếm bốc lên ngùn ngụt, gã cũng không tin lời của Tần Phong.

Tu luyện giả ai chẳng có túi trữ vật, mấy thanh kiếm mang trên người có tốn diện tích đâu, rõ ràng là muốn tay không bắt giặc, quỵt lô thần kiếm của gã. "Vạn Mã, chuyện này ngươi thấy sao!?" Thiên Quân thấp giọng hỏi.

Vạn Mã hỏi ngược lại: "Muốn lão đại trả thần kiếm, chuyện đó có khả năng sao!?" "Không có khả năng!" Thiên Quân lắc đầu: "Ta thấy cho dù lão đại có thống nhất Hoang Cổ, Nhất Kiếm cũng đừng hòng lấy lại lô thần kiếm đó." "Ừm!" Vạn Mã tán đồng gật đầu, cảm thấy phân tích rất chuẩn xác.

Với tính cách có vào không có ra của Tần Phong, cứ dây dưa mãi, e là kéo dài đến tận lúc hắn phi thăng thượng giới mất!

Tần Phong lại lên tiếng: "Kiếm huynh, để biểu thị sự á ái nái, ta có thể tặng không cho ngươi một bình 'Lợn nái cũng phát cuồng', đây là bản nâng cấp đời thứ ba, hiện tại trên thị trường chưa có bán đâu." Nói đoạn, Tần Phong phẩy tay lấy từ không gian tùy thân ra một bình 'Lợn nái cũng phát cuồng 3.0'.

Đây là thứ hắn nghiên cứu từ ghi chép của Độc Vương trong lúc rảnh rỗi giả bệnh, đừng nói là hạng Phiêu Miểu cảnh như Giang Hà, dù có là Quy Nhất cảnh thì cũng phải biến thành Điêu Thuyền dưới tay lợn nái thôi. "Lợn nái cũng phát cuồng đời thứ ba!!" Giang Hà lập tức cảm thấy tim đập chân run, nỗi sợ bị chi phối lại trào dâng trong lòng.

Hắn chẳng màng đến chuyện báo thù cho sư huynh nữa, dứt khoát quay người bỏ chạy, sợ chậm một bước là lại phải trải nghiệm cảm giác 'một đóa hoa một thế giới'... "Chặn hắn lại!!" Nhất Kiếm không thèm quan tâm đến lô thần kiếm nữa, lao nhanh tới chặn đường Giang Hà.

Ầm ầm ầm!!

Thất đại kiếm nô hóa thành bảy luồng kiếm quang, tốc độ nhanh đến mức tạo ra những tiếng nổ đanh tai. "Kiếm huynh!!" Tần Phong tự phụ là người giữ chữ tín nhất Hoang Cổ, vội vàng ném bình 'Lợn nái cũng phát cuồng 3.0' cho Nhất Kiếm. "Hử!?" Nhất Kiếm nhíu mày tiếp lấy, do dự một chút rồi vẫn thu lại.

Dù sao nhìn thái độ của đối phương, dù có trải qua bao nhiêu 'ngày dài phía trước, năm tháng khổ đau', cũng tuyệt đối không đồng ý để Giang Hà thoát thân.

Thay vì tốn thời gian, chi bằng hạ dược dùng mạnh! "Tội nghiệp đứa nhỏ!" Thiên Quân, Vạn Mã lộ ra ánh mắt đồng cảm, bắt đầu mặc niệm cho Giang Hà.

Nhớ năm đó, Phương Trường không chỉ là hy vọng của Đại Việt hoàng triều, mà còn được người đời ca tụng là Ma Đế tương lai, ngay cả Lục Đạo Đế Quân ra tay cũng không giữ nổi hắn, danh tiếng lẫy lừng một thời.

Thế nhưng ai mà ngờ hắn gặp phải Tần Phong, chỉ trong vòng 5 năm ngắn ngủi đã ngã xuống khỏi thần đàn.

Dù có chọn cách nằm yên trốn đi, vẫn không thể thoát khỏi ma trảo của Tần Phong, chỉ có cách thỏa mãn sở thích sưu tầm của Tần Phong mới mong có được tự do thực sự.

Ầm ầm!!

Đối mặt với tám đối thủ cùng cấp độ chiến lực, Giang Hà nhanh chóng bị vây khốn, rơi vào khổ chiến, tiếng nổ vang rền liên tục vang lên.

Nhất Kiếm không cho Giang Hà thời gian phản ứng, tìm sơ hở tung ra 'Lợn nái cũng phát cuồng 3.0'. "Không xong!!" Giang Hà vội bịt mũi tháo lui.

Nhưng hắn đã đánh giá thấp bản 3.0 này, chỉ cần chạm vào da là có tác dụng, dù hắn không còn 'tuệ căn', trong người vẫn bùng lên một ngọn tà hỏa, giống như cơn lốc xoáy nói đến là đến. "Khặc khặc khặc khặc!!" Nhất Kiếm không nhịn được phát ra nụ cười đặc trưng của phản diện, cảm giác ngôi vị Đại Đế sắp thuộc về tay mình. "Haiz!!" Tần Phong thở dài một tiếng, bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

Cứ ngỡ Nhất Kiếm sẽ là người cuối cùng hưởng 'Đại Đế chi vị', ai dè gã lại phát ra tiếng cười 'khặc khặc' vào lúc quan trọng này.

Theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, chỉ cần phản diện cười kiểu đó trước mặt nhân vật chính, thì xác suất cao là giấc mộng sẽ tan tành, tức là người cuối cùng đó vẫn còn là ẩn số.

Đúng lúc này, hào quang nhân vật chính của Giang Hà lại khởi động, một giọng nói vang dội vang triệt thiên địa: "Ba ngàn sợi tóc ba ngàn sầu, một mặt nhân duyên nửa đời hưu!!" Ầm ầm!!

Lời vừa dứt, thiên địa cộng hưởng.

Chỉ thấy trên bầu trời mây cuộn sóng trào, như thể tận thế giáng xuống, kèm theo một đạo Thiên Địa Chi Thế khủng bố, mạnh hơn Giang Hà lúc trước gấp trăm ngàn lần. "Là Văn Tuyệt!" Mọi người lập tức kinh hô.

Một bóng người đứng lơ lửng trong hư không như Thánh nhân giáng thế, tài khí quấn thân, thơ có thể giết địch, từ có thể diệt quân, văn có thể bình thiên hạ.

Khẩu tru bút phạt, lấy một địch quốc, một lời có thể phán thiên tử vô đạo.

Bành một tiếng!!

Nhất Kiếm và thất đại kiếm nô bị đánh bay ra ngoài, không có lấy một tia khả năng phản kháng.

Chương 524

"Tiên sinh!!" Giang Hà không chịu nổi nữa, nước mắt không tự chủ rơi xuống.

Nếu không phải Vu tiên sinh kịp thời đến nơi, hắn e là sau khi trải qua 'ngày dài phía trước' và 'năm tháng khổ đau', sẽ lại có thêm một 'bóng ma tâm lý' suốt đời không quên. "Đứa nhỏ, không sao rồi!" Vu tiên sinh lên tiếng an ủi.

Bất kể Giang Hà trước đây có trải đời thế nào, ông chỉ biết hiện tại hắn là học trò của mình, nếu ngay cả học trò cũng không bảo vệ được, ông còn mặt mũi nào đi dạy người.

Ầm ầm ầm!!!

Ngay khi Vu tiên sinh định đưa Giang Hà về nhà, một tiếng nổ điếc tai đột nhiên vang lên, uy áp bàng bạc hùng hồn làm trời đất chìm đắm, như muốn nghiền nát mọi sinh vật tồn tại trên đời. "Là uy áp của Đại Đế!!" Đồng tử mọi người co rụt lại, bị ép tới mức phải quỳ rạp xuống đất.

Ầm ầm!!

Trong hư không sấm sét cuồng loạn, những phù văn vàng kim cổ xưa hiện ra.

Theo đó bộc phát một đạo ánh sáng chói mắt, như thể thời không viễn cổ bị ai đó dùng lực xé rách, một lão giả tóc trắng bước ra, phía sau là bốn tráng hán. "Họ là ai!?" Mọi người kinh hoàng, nhận ra đối phương quá mạnh.

Không chỉ lão giả tóc trắng dẫn đầu có thực lực cấp Đế, mà bốn tráng hán phía sau cũng đều là tu vi Chuẩn Đế, nhìn khắp Hoang Cổ, chiến lực cỡ này tuyệt đối là bá chủ một phương. "Chẳng lẽ là Phong Lâm tiên sinh!?" Có người đột nhiên kinh hô, nghĩ đến Phong Lâm Cư.

Người sáng lập Phong Lâm Cư chính là Phong Lâm tiên sinh, ngoài việc xây dựng mạng lưới tình báo lớn nhất Hoang Cổ, ông ta còn là hoàng đế không ngai của giới hắc đạo, sở hữu tu vi cấp Đế.

Chỉ là ông ta hành sự cực kỳ thấp điệu, chưa bao giờ lộ diện.

Nhưng thế gian đều biết ông ta có bốn thuộc hạ gọi là Tứ Đại Kim Cương, không chỉ mỗi người đều là Chuẩn Đế cảnh, mà còn là những kẻ sát nhân không gớm tay. "Ông ta chính là Phong Lâm tiên sinh!?" Tần Phong nheo mắt lại, không hề lạ lẫm với người này.

Trong lúc hắn để Thanh Thiên xây dựng mạng lưới tình báo, người này đã nhiều lần phá hoại tâm huyết của hắn, thậm chí còn để đồ đệ Nhị Nguyệt tiên sinh đi hiệu trung với Đại Việt hoàng triều, mưu đồ phá vỡ ván cờ hắn đã dày công sắp đặt nhiều năm.

Hắn sẽ không phán xét đối phương đúng hay sai, chỉ là lập trường hai bên khác nhau.

Vì chủ mà chiến, không phải ngươi chết thì là ta sống!

Tuy nhiên nếu có thể giải quyết đối phương tại đây, Thanh Thiên có thể dễ dàng tiếp quản địa bàn của lão, không còn phải lo lắng có kẻ phá đám cục diện của mình nữa. "Kẻ đến không thiện nha!" Vu tiên sinh nheo mắt nói: "Không biết Phong Lâm tiên sinh đến đây có việc gì?

Chẳng lẽ cũng là vì học trò của tại hạ sao!?" "Ngôi vị Đại Đế không ai chê nhiều cả!" Phong Lâm tiên sinh liếc nhìn Giang Hà, rồi lại liếc nhìn Tần Phong trên Thần Phong Chu.

Vốn dĩ lão đến đây là để giết Tần Phong báo thù cho đồ đệ Nhị Nguyệt, nhưng đã gặp được cơ duyên 'Đại Đế chi vị' này thì đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Tóm lại một câu, lão muốn hết! "Vậy thì chiến thôi!" Vu tiên sinh không hề dây dưa, ném Tam Thu cho Giang Hà chăm sóc.

Hành động này vốn không có gì sai, nhưng hiện tại một kẻ trúng 'Lợn nái cũng phát cuồng 2.0', một kẻ trúng bản 3.0, trong cơn mơ màng lại nhìn đối phương thành tiểu tiên nữ trong mộng. "Đến đây!!" Phong Lâm tiên sinh không chút sợ hãi.

Lão bay vút lên trời cùng Vu tiên sinh ra ngoài thiên ngoại đại chiến, trước khi đi còn không quên dặn dò Tứ Đại Kim Cương bắt lấy Giang Hà và làm thịt Tần Phong. "Cha!!" Tim Vu Lan vọt lên tận cổ họng.

Tuy người cha đột ngột xuất hiện của nàng hiển thánh trước mặt mọi người, đối mặt Đại Đế cũng không hề nao núng, nhưng ông dù sao cũng mới đột phá không lâu, còn Phong Lâm tiên sinh lại là cường giả cấp Đế lâu đời. "Lan bảo bảo sắp bắt đầu khắc cha mình rồi sao!?" Tần Phong trong lòng bắt đầu rối rắm, suy nghĩ lát nữa có nên ra tay hay không.

Ra tay thì hắn sẽ có thêm một ông bố, không ra tay thì sẽ có thêm một người gọi hắn là bố...

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang rền vang triệt thiên địa, hư không bắt đầu lúc sáng lúc tối liên tục.

Vu tiên sinh và Phong Lâm tiên sinh đã đánh nhau ngoài thiên ngoại hư không, cơn bão năng lượng khủng bố quét qua khiến mọi người không kịp phòng bị bị hất văng ra ngoài.

Giang Hà và Tam Thu cũng lăn vào một bụi cỏ, sau đó truyền ra những âm thanh sột soạt. "Chết tiệt!!" Nhất Kiếm đầy vẻ phẫn nộ xuất hiện, nhìn dáo dác tìm kiếm Giang Hà.

Rõ ràng vịt nấu chín đã đưa đến tận miệng, kết quả lại bị người ta cướp mất một cách khó hiểu, bảo sao gã cam tâm cho được. "Không xong rồi!!" Nam Phong công chúa đầy vẻ lo lắng.

Nàng lần này phụng mệnh đi tìm Phương Trường về, thế mà trong chớp mắt người đã biến mất.

Điều đáng sợ nhất là, Phương Trường lúc này không chỉ trúng 'Lợn nái cũng phát cuồng 3.0', bên cạnh còn có một tiểu thư sinh trói gà không chặt, nếu thật sự làm ra chuyện gì nông nổi, chẳng phải họ tốn công vô ích sao. "Ở đằng kia!!" Tứ Đại Kim Cương luôn chú ý đến Giang Hà.

Nhưng khi bọn họ phát hiện Giang Hà và Tam Thu sắp 'vượt rào' bước cuối cùng, cũng không màng đến chuyện tìm Tần Phong báo thù nữa, vội vàng lao về phía bụi cỏ bên dưới. "Ngôi vị Đại Đế là của bản thiếu gia!" Nhất Kiếm tức đỏ cả mắt, bất chấp tất cả lao lên phía trước.

Để hoàn thành di nguyện chấn hưng Danh Kiếm sơn trang của người cha đã khuất, gã nhất định phải giành được ngôi vị Đại Đế cuối cùng.

Bành một tiếng!!

Trên ma kiếm bùng lên một luồng sáng tím yêu dị hơn, như ngọn lửa nhảy múa điên cuồng, nhiệt độ xung quanh lập tức hạ xuống điểm đóng băng, tà khí ngút trời làm mây gió biến sắc.

Ong!

Ong!

Chương 525

Thất đại kiếm nô cũng hóa thành bảy đạo kiếm quang đi theo sát Nhất Kiếm, tiếng kiếm minh vang dội như tiếng nổ siêu thanh, những gợn sóng vô hình liên tục khuếch tán trong hư không. "Oa, có kịch hay để xem rồi!" Tần Phong lập tức lên tinh thần, lôi bộ ba món ăn dưa ra.

Ngồi xe lăn, ôm Thái tử phi, ăn dưa hấu nhỏ vị sữa! "Hừ!!" Vu Lan căn bản không nhịn nổi, lại bị chọc cho tức nổ ngực. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức nổ ngực, nhận được 1 vạn phản phái điểm!" "Lan bảo bảo, nàng muốn thì cứ nói, nàng không nói sao ta biết nàng muốn chứ!?" Tần Phong thấy Vu Lan tức giận, vội vàng buông Thái tử phi ra, đưa tay định nắm lấy bàn tay nhỏ của Lan bảo bảo, kết quả lại bị Vu Lan đang giận hờn hất ra. "Phụ nữ đúng là thích nói một đằng làm một nẻo!" Tần Phong trong lòng thở dài bất lực.

Chỉ đành ôm Thái tử phi vào lòng lần nữa, há miệng tiếp tục ăn dưa hấu nhỏ vị sữa.

Ầm ầm!!

Tứ Đại Kim Cương và Thất đại kiếm nô vì tranh đoạt Phương Trường mà giao chiến kịch liệt giữa không trung, cơn bão năng lượng khủng bố quét sạch trời đất.

Chỉ tiếc là Thất đại kiếm nô chỉ là Quy Nhất cảnh đỉnh phong, dù bảy đấu bốn chiếm ưu thế về số lượng, nhưng đối mặt với bốn vị Chuẩn Đế thì vẫn thấy lực bất tòng tâm. "Mau, mau đi cứu Phương Trường!!" Thấy nguy hiểm đang áp sát Phương Trường, Nam Phong công chúa sốt ruột hét lớn.

Những hộ vệ ẩn nấp trong đám đông đột ngột xông ra, hóa thành những tàn ảnh lao nhanh về phía bụi cỏ nơi Giang Hà đang ở.

Lời vừa dứt, hiện trường bùng nổ. "Nàng ta vừa nói gì?

Phương Trường!?" "Chẳng lẽ là vị 'Đại Đế chi vị' thứ sáu, Phương Trường!?" "Hèn gì ta thấy tiểu thư sinh đó quen mắt, hóa ra hắn chính là Phương Trường!" "Ta đã bảo một tiểu thư sinh sao lại thu hút cả Văn Tuyệt và Phong Lâm tiên sinh đến, nếu là Phương Trường thì không lạ nữa!" "Hóa ra bọn họ đang tranh đoạt ngôi vị Đại Đế, thảo nào đánh nhau kịch liệt thế!" Ban đầu mọi người chỉ thấy Giang Hà quen mắt, giờ đây ai nấy đều đỏ mắt ghen tị.

Dẫu sao con đường thành tựu Đại Đế có rất nhiều, nhưng kiểu 'nằm mát ăn bát vàng' như Giang Hà thì hiếm thấy, huống hồ đây đã là ngôi vị Đại Đế cuối cùng rồi.

Bỏ lỡ chuyến này là hết cơ hội!

Ngay lập tức, đám đông xung quanh lũ lượt gia nhập vào cuộc hỗn chiến, bắt đầu tranh đoạt Phương Trường trong bụi cỏ. "Tội nghiệp Phương Trường!" Tần Phong liếc nhìn Nam Phong công chúa đang gào thét kích động, thầm mặc niệm cho Phương Trường hai phút rưỡi.

Nếu nàng ta không hét lên một tiếng này, Phương Trường có lẽ chịu đựng một chút là xong chuyện!

Nhưng giờ nàng ta hét xong, Phương Trường chắc sau này đi vệ sinh cũng không cần dùng sức nữa rồi!

Thực tế chứng minh, bên cạnh nhân vật chính luôn có một người phụ nữ kéo chân, không giúp được gì mà chỉ toàn gây thêm rắc rối.

Ầm ầm!!

Trên bầu trời lại truyền đến tiếng nổ điếc tai, năng lượng khủng bố chấn động làm trời đất rung chuyển dữ dội.

Khi mọi người ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy rõ Vu tiên sinh đang rơi vào thế yếu.

Đồng thời ở phía dưới, Tứ Đại Kim Cương cũng đang đại sát tứ phương, dù là hộ vệ của Nam Phong công chúa hay Thất đại kiếm nô đều không phải đối thủ của họ.

Có thể nói Phong Lâm tiên sinh đã kiểm soát toàn cục, không có gì bất ngờ thì lão chính là người chiến thắng cuối cùng. "Không xong rồi!!" Vu Lan thấy cha mình không địch lại.

Nàng cũng chẳng màng đến chuyện bị Tần Phong làm cho tức nổ ngực nữa, vội vàng lấy quyển Ngôn Thư kia ra, lập tức kim quang tứ xạ, Thiên Địa Chi Thế quét ngang trời đất. "Ngôn Thư!!" Tứ Đại Kim Cương biến sắc, thầm hô hỏng bét.

Ngôn Thư đối với Văn tu mà nói chẳng khác nào võ tu có được thần khí, một khi Văn Tuyệt có được Ngôn Thư, nói không chừng thực sự có khả năng lật ngược thế cờ.

Vút một tiếng!!

Tứ Đại Kim Cương vội vàng phân ra một người, lao về phía Vu Lan với tốc độ cực nhanh, căn bản không cho nàng cơ hội đưa Ngôn Thư vào tay Văn Tuyệt. "Thiếu cung chủ, mau đi đi!!" Các cao thủ Lam Ma Cung sắc mặt nghiêm trọng, lần lượt rút vũ khí lao lên ngăn cản. "Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Ánh mắt đối phương lộ rõ vẻ khinh miệt, hoàn toàn không để các cao thủ Lam Ma Cung vào mắt.

Ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh mẽ, năng lượng tán loạn điên cuồng tuôn ra trong hư không. "Phụt!!" Cao thủ Lam Ma Cung phun máu, không ngoài dự đoán bị đánh bay.

Chỉ là đối phương không có ý định dừng lại, vung tay lấy ra một con dao găm truy đuổi gắt gao, đúng kiểu 'thừa thắng xông lên'. "Tướng công!!" Hữu Dung lập tức nhìn Tần Phong với vẻ đáng thương.

Hiện tại Tề Tu Viễn và Tam Lộng đại sư đều đang bế quan, muốn tìm người cứu viện lúc này là không thực tế, chỉ có đại ma vương đích thân ra tay mới mong phá được cục diện.

Nàng không muốn chưa kịp thừa kế mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo đã phải làm tiểu y tiên chết oan uổng đâu. "Ta liều mạng với ngươi!!" Ánh mắt Vu Lan hiện lên vẻ quyết tuyệt, rút kiếm bên hông chuẩn bị tử chiến một phen. "Liều mạng với chúng ta, các ngươi có thực lực đó sao!?" Đối phương vẫn giữ vẻ khinh miệt, căn bản không coi đám người Tần Phong ra gì.

Đừng nói là một Tần Phong hiện tại tàn phế chỉ biết ngồi xe lăn, dù là Tần Phong thời kỳ toàn thịnh bọn họ cũng chẳng sợ. "Ngươi đã thấy dáng vẻ toàn thịnh của ta chưa!?" Tần Phong hơi nhướng mắt nhìn đối phương, như một con sư tử sắp thức tỉnh... "Hử!?" Hữu Dung lập tức phấn chấn, biết đại ma vương sắp ra tay rồi. "Toàn thịnh!?" Đám đông xung quanh sững sờ một chút, sau đó đồng loạt lườm một cái.

Nhìn bộ dạng Tần Phong hiện tại leo lên giường còn khó khăn, họ thật không biết ai đã cho hắn cái tự tin đó.

Tuy nhiên, trái ngược với sự xem thường của mọi người, Tứ Đại Kim Cương lại thấy tim đập thình thịch.

Chương 526

Theo suy đoán của Phong Lâm tiên sinh, hung thủ mạo danh Diệp Thần có liên quan đến Tần Phong, có lẽ chính là Tần Phong, cũng có thể là thủ hạ của hắn.

Nhưng dù là bản thân Tần Phong hay thủ hạ, kẻ đó cũng là một tồn tại cực kỳ khủng bố.

Dưới Đại Đế dám xưng vô địch, trên Đại Đế có thể đổi mạng một-một! "Chẳng lẽ Tần Phong thực sự là đang giả vờ!?" Tứ Đại Kim Cương lập tức cảnh giác, liếc mắt chú ý động tĩnh xung quanh. "Không được!!" Vu Lan lập tức lên tiếng ngăn cản: "Ngươi quên lần trước ngươi dốc toàn lực ra tay, nếu không cứu kịp thời thì ngươi đã mất mạng rồi sao." "Ai bảo ta định ra tay chứ!" Tần Phong lườm một cái, ra ý nàng nghĩ quá nhiều rồi.

Chát một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong đột ngột giơ bàn tay lớn, vỗ mạnh một cái vào mông Vu Lan. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 vạn phản phái điểm!" "Đi đi, Lan bảo bảo!!" Tần Phong đột nhiên nghiêm mặt, ra hiệu cho Vu Lan mau xông lên. "Tần Phong!!" Cơ thể Vu Lan run rẩy kịch liệt, lại một lần nữa bị chọc cho tức nổ ngực.

Nàng không hiểu nổi mình còn kỳ vọng gì ở cái tên đê tiện này, vậy mà lại nghĩ hắn có giác ngộ xả thân nghĩa hiệp.

Tuy nhiên Tứ Đại Kim Cương thực sự đã bị Tần Phong hù dọa, giúp nàng có cơ hội thừa cơ mang Ngôn Thư lên cho cha mình. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức nổ ngực, nhận được 1 vạn phản phái điểm!" "Sao ngày nào cũng tức nổ ngực thế nhỉ!?" Tần Phong tự phụ mình là một người ấm áp, quyết định tối nay sẽ đi giúp Vu Lan xoa bóp một chút.

Vút một tiếng!!

Bạch Hổ Giáp trên người Vu Lan đột nhiên phát sáng, trong cơ thể bùng phát một luồng hàn khí thấu xương, hóa thành một đạo bạch quang lao vút lên trời. "Không xong, mắc mưu rồi!!" Sắc mặt Tứ Đại Kim Cương đại biến, vội vàng phân ra hai người đi ngăn cản. "Các ngươi dám!!" Các cao thủ Lam Ma Cung sốt sắng, điên cuồng lao lên chi viện cho Vu Lan.

Chỉ tiếc hiện tại Chuẩn Đế là chiến lực mạnh nhất toàn trường, dù họ có liều mạng cũng không ngăn nổi đối phương, cuối cùng vẫn bị đánh bay một cách vô tình. "Hỏng rồi!!" Vu Lan thấy đối phương đang áp sát nhanh chóng, chỉ biết dốc hết sức bình sinh mà lao đi. "Muốn chết ta thành toàn cho ngươi!!" Trong mắt đối phương lóe lên hàn quang, con dao găm trong tay cũng sáng rực lên.

Có lẽ người khác sẽ e dè Lam Ma và Văn Tuyệt đứng sau lưng Vu Lan, nhưng họ thì không, ngoài sự tự tin do Phong Lâm tiên sinh mang lại, thì Giang Hà cũng đã là vật trong túi của họ rồi. "Vẫn không được sao!?" Vu Lan nắm chặt Bạch Hổ Kiếm, đã chuẩn bị sẵn tâm lý tử chiến. "Haiz!!" Tần Phong thở dài bất lực nói: "Xem ra các ngươi thực sự muốn thấy dáng vẻ toàn thịnh của ta rồi!" "Ngươi nghĩ chúng ta còn mắc lừa nữa sao!?" Ánh mắt Tứ Đại Kim Cương tràn đầy phẫn nộ.

Với tư cách là những kẻ duy trì trật tự thế giới ngầm, họ chưa bao giờ bị ai đùa giỡn như vậy, đợi họ giải quyết xong Vu Lan, sẽ cho Tần Phong biết thế nào là lễ độ. "Haiz!!" Tần Phong lại thở dài: "Vốn muốn dùng thân phận người bình thường để sống chung với các ngươi, nhưng đổi lại chỉ là sự xa lánh, thôi được rồi, ta không giả vờ nữa, ta than bài đây, thực ra ta là một Văn tu, tài khí bàng thân, hướng thánh mà đi!" "Văn tu!?" Toàn trường lập tức lườm một cái.

Không ngờ đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ một thời, giờ đây chỉ còn lại cái miệng, thấy không hù được đối phương lại bắt đầu giở trò lừa bịp.

Loại người như hắn mà là Văn tu, thì thiên hạ chắc không còn người đọc sách nào nữa mất!? "Sao có cảm giác quen thuộc thế nhỉ!?" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn nhau, trực giác mách bảo lão đại sắp bắt đầu màn làm màu đỉnh cao rồi.

Có lẽ người khác sẽ nghĩ Tần Phong nói nhăng nói cuội, nhưng họ biết thiên phú của Tần Phong là không có giới hạn.

Ngoại trừ luyện đan ra, các nghề nghiệp khác hắn đều 'biết một chút'.

Lúc này, Tần Phong không buồn tranh cãi, chỉ lặng lẽ kích hoạt trạng thái 'Tri Hành Hợp Nhất'.

Trong sát na, khí trường của Tần Phong thay đổi, dù sắc mặt vẫn tái nhợt nhưng lại cho người ta cảm giác thâm bất khả trắc, quanh thân tỏa ra tài khí nồng đậm. "Hắc vân áp thành thành dục tồi, giáp quang hướng nhật kim lân khai..." Giọng Tần Phong không lớn nhưng vang vọng đất trời, át đi cả tiếng đánh nhau của mọi người, chỉ có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng rên rỉ đầy mê hoặc từ bụi cỏ truyền lại.

Ầm ầm!!

Không đợi mọi người kịp lắng nghe kỹ, đất trời đã xảy ra cộng hưởng.

Chỉ thấy trên không trung mây đen bao phủ, Thiên Địa Chi Thế cuồn cuộn như lời Tần Phong vừa đọc: mây đen đè thành muốn sụp đổ, ánh giáp phản chiếu vảy vàng rực. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Toàn trường lập tức không giữ nổi bình tĩnh, nghi ngờ mình đang nằm mơ chưa tỉnh.

Ai cũng biết Tần Phong là một Kiếm tu đã lĩnh ngộ Kiếm vực, hắn lấy đâu ra thời gian đi tu luyện văn học, mà lại còn vừa mở miệng đã dẫn động thiên địa cộng hưởng. "Chúng ta đã bảo rồi, lão đại chưa bao giờ làm những việc của người thường mà!!" Thiên Quân, Vạn Mã ngây người tại chỗ, trong lòng phát ra tiếng gào thét của con sóc đất.

Từ khi họ nhận Tần Phong làm lão đại, chẳng những hắn không dạy họ cách chải tóc ngôi giữa, mà còn luôn nhắc nhở họ rằng họ là phế vật. "Bài này uy lực cũng thường thôi!" Tần Phong nhìn thiên địa cộng hưởng vừa dẫn động, ánh mắt chợt bùng lên sát khí, giọng trầm xuống: "Đợi đến thu sang ngày mồng tám tháng chín, hoa ta nở rồi bách hoa phải lụi tàn.

Hương thơm ngút trời thấu tận Trường An, khắp thành đều mặc giáp vàng rực rỡ." "Sát!!" Trong trời đất đột nhiên vang lên tiếng giết chóc, khiến tim mọi người đập thình thịch.

Một đoàn chiến sĩ mặc giáp vàng từ hư không hiện ra, tỏa ra sát khí ngút trời quét sạch mọi thứ, khiến nhiệt độ không gian tức khắc hạ xuống điểm đóng băng. "Đây là Tài Khí Hóa Hình!!" Mọi người trợn tròn mắt, thầm hô gặp quỷ rồi.

Giống như võ kỹ của võ tu, thơ từ dùng để tấn công của Văn tu cũng chia đẳng cấp.

Có người chỉ có thể đơn giản dẫn động thiên địa cộng hưởng, có người có thể khiến thơ từ hóa thành hình dáng hiện ra, cũng có người có thể hiển thánh trước mặt người đời.

Đẳng cấp khác nhau nghĩa là sát thương cũng khác nhau!

Hiện tại bài thơ này của Tần Phong tuyệt đối sánh ngang với võ kỹ cấp Thánh, lại còn là loại chiến tranh thi (thơ chiến trận) đáng sợ nhất của Văn tu.

Bài thơ đầy rẫy sát khí, mở miệng là giết người, giết sạch sành sanh! "Hắn còn bao nhiêu thứ chưa dạy mình nữa chứ!?" Tiểu Bạch ngây người ngồi trên vai Tần Phong, đây cũng là lần đầu tiên nó thấy Tần Phong dùng thơ giết người. "Sao lại là tài khí hóa hình!?" Tứ Đại Kim Cương trong lòng bỗng thấy nhẹ nhõm, không nhịn được mỉa mai: "Thật là đáng tiếc, nếu thơ của ngươi đạt đến cảnh giới hiển thánh, thì dù bốn anh em ta tu vi Chuẩn Đế chắc cũng không địch lại.

Chương 527

Nhưng chỉ là hóa hình..." "Hóa ra là vậy!" Tần Phong ôm Thái tử phi, sau khi 'trèo đèo lội suối' xong, lập tức tìm được cảm giác chuẩn bị ngâm thêm một bài thơ nữa... "Công tử!!" Thái tử phi thẹn thùng đến mức mặt đỏ bừng, vội vàng ấn lấy bàn tay trái đang làm loạn của Tần Phong.

Nàng không hiểu nổi sau khi Tần Phong tiến vào trạng thái văn tu, tại sao chẳng có chút dáng vẻ chính nhân quân tử nào, ngược lại còn lưu manh hơn cả lúc trước. "Đừng hiểu lầm, ta chỉ đang tìm cảm hứng thôi!" Tần Phong mặt đầy chính khí ăn miếng dưa gang thơm nức, sau đó tự tin nhìn về phía Tây Đại Kim Cương, giống như năm đó ta dũng mãnh leo lên đỉnh cao, chẳng biết đối thủ là cái gì. "Hắn không định thực sự có thể nhân tiền hiển thánh đấy chứ!?" Toàn trường chúng nhân không khỏi kinh hãi, không hiểu Tần Phong lấy đâu ra tự tin như vậy.

Phải biết rằng, văn tu khác với tu tiên, trước tiên cần phải khắc chế thất tình lục dục, một khi con người lạc lối trong dục vọng, tâm cảnh sẽ thay đổi dẫn đến công cốc.

Ngươi có thể làm quan trong triều lừa gạt hoàng đế mười năm tám năm, nhưng tuyệt đối không thể mông hỗn quá quan trước mặt Thiên đạo.

Muốn nhân tiền hiển thánh thành công, nhất định phải có đức hạnh tương ứng mới được.

Tuy rằng danh tiếng của Tần Phong dưới sự truyền bá của thủy quân thì không bới ra lỗi lầm gì, nhưng so với việc trở thành cột mốc đức hạnh của Hoang Cổ thì rõ ràng vẫn chưa đủ tư cách. "Say thắp đèn lên ngắm kiếm, mộng về kèn rúc liên doanh..." Tần Phong vừa mới mở miệng, thiên địa lập tức cộng minh. "Tám trăm dặm nướng thịt dưới trướng, năm mươi dây đàn vang tiếng ngoại biên, sa trường thu điểm binh..." "Sát!!" Hoàng kim giáp do thiên địa ngưng tụ ra vang lên tiếng sát phạt chấn động, khí thế so với ban đầu lại bùng nổ thêm một đoạn lớn. "Ngựa như Đích Lư phóng nhanh, cung tựa sấm vang dây động.

Xong xuôi việc quân vương thiên hạ, đổi lấy danh tiếng trước sau.

Đáng tiếc tóc bạc trắng!" Lời vừa dứt, khắp trời kim quang.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Tần Phong xuất hiện từng đóa mây vàng, theo đó là thiên địa chi uy khủng bố hơn giáng lâm, khiến Tây Đại Kim Cương cảm nhận được một mối nguy cơ tiềm ẩn. "Mau giết hắn!!" Tây Đại Kim Cương lập tức cuống lên.

Tuy Tần Phong liên tiếp ba bài thơ đều chưa đạt tới mức độ nhân tiền hiển thánh, nhưng một bài sau lại mạnh hơn bài trước, không ai dám cược xem bài tiếp theo hắn có thể hiển thánh hay không.

Hưu một tiếng!!

Tây Đại Kim Cương hóa thành tàn ảnh hành động, một người tiếp tục truy kích Vu Lan, một người sát tới phía Tần Phong, một người đi ngăn cản Giang Hà và Tam Thu vượt qua cửa ải cuối cùng, người còn lại thì đối phó với Nhất Kiếm. "Vãi chưởng, bài Phá Trận Tử mà cũng không được!?" Tần Phong cảm thấy vô cùng bất ngờ, phát hiện mình hơi xem thường Hoang Cổ rồi.

Tuy nói thi từ hắn đọc là tinh hoa năm ngàn năm, nhưng thời gian Hoang Cổ tồn tại rõ ràng dài hơn, động một tí là mấy lão quái vật sống vạn năm. "Đã chất lượng không thắng được, vậy thì dùng số lượng vậy!" Tần Phong lại ôm Thái tử phi "leo lên đỉnh cao" tìm cảm hứng, sau đó hít sâu một hơi mở miệng nói: "Quốc phá sơn hà tại, thành xuân thảo mộc thâm..." "Xuân sắc mãn viên quan bất trụ, nhất chi hồng hạnh xuất tường lai..." "Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hề, ngô tương thượng hạ nhi cầu tác..." "Trường phong phá lãng hội hữu thì, trực quải vân phàm tế thương hải..." "Thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam, băng sinh vu thủy nhi hàn vu thủy..." "Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại..." "Ân!?" Hữu Dung nghi hoặc nghiêng đầu nhỏ, tổng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Lúc này, Tần Phong đã hoàn toàn hóa thân thành "đại phún tử", theo từng bài thi từ hắn đọc ra, thiên thế càng lúc càng mạnh mẽ, sát khí của hoàng kim giáp cũng không ngừng tăng cường.

Giống như được buff thêm từng tầng từng tầng, chúng lao lên giao chiến với đối phương. "Đậu má, thế này mà cũng được à!!" Toàn trường lập tức không còn bình tĩnh nổi, kinh hô lên như thấy quỷ.

Kiếm tu không ai bằng đã đành, văn tu cư nhiên cũng không ai vượt qua được, thiên phú của Tần Phong rốt cuộc có giới hạn hay không vậy!? "Sát!!" Tiếng giết chóc vang trời, sát khí nhanh chóng lan tỏa.

Hoàng kim giáp lao lên giao chiến với Tây Đại Kim Cương, đánh cho đối phương phải dốc toàn lực đối phó. "Tần Phong, bọn ta thừa nhận ngươi rất mạnh!" Tây Đại Kim Cương không quên thói xấu nói nhiều, gào lớn: "Nhưng vẫn câu nói đó, kẻ không thể nhân tiền hiển thánh như ngươi, căn bản không phải đối thủ của bọn ta." Lời vừa dứt, vả mặt tới ngay!

Chỉ thấy giữa trời đất ngũ hành chi quang dao động, vạn đóa kim liên nở rộ, hư ảnh của từng vị đại lão văn đàn hư không xuất hiện, còn có một ngôi sao hiện ra trên đỉnh đầu Tần Phong, tỏa ra ánh sáng chói mắt. "Là Văn Khúc Tinh!!" Chúng nhân không tài nào bình tĩnh được nữa, nhìn Văn Khúc Tinh mà kinh hô.

Cũng giống như Đại Đế chi tư trong võ tu, người có thể dẫn ra Văn Khúc Tinh đều sở hữu Văn Thánh chi tư, là thánh nhân tương lai được Thiên đạo công nhận.

Mà dưới sự gia trì của Văn Khúc Tinh, Tần Phong cũng thành công nhân tiền hiển thánh! "Công tử, giỏi quá!!" Thái tử phi kích động đến mức cơ thể run rẩy, đối với nam nhân này nàng gần như không thể tự dứt ra được nữa. "Đại ma vương huynh chơi thật à!" Hữu Dung há hốc mồm, không sao khép lại được.

Nàng nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi, một kẻ "lão lục" vô sỉ như Tần Phong, hà đức hà năng mà được Thiên đạo công nhận, hạ xuống Văn Khúc Tinh trong truyền thuyết cho hắn.

Oanh long long!!

Thiên thế khủng bố quét ngang trời đất, trực tiếp đánh bay Tây Đại Kim Cương ra ngoài. "Phụt!!" Tây Đại Kim Cương phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể mất khống chế bay ngược ra. "Tê tê!!" Toàn trường hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy vẻ kính sợ.

Cứ ngỡ vị đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ này đã phế rồi, ai ngờ hắn cư nhiên còn có thể lấy thơ giết người, ngay cả Tây Đại Kim Cương chuẩn Đế cảnh cũng không phải đối thủ. "Hô hô..." Tần Phong đột nhiên thở dốc dồn dập, cảm thấy cơ thể trong nháy mắt như bị rút cạn.

Văn tu có thể hóa thân thành đại phún tử lấy thi từ giết người, nhưng lại tiêu hao tinh thần lực khổng lồ, với tu vi Sinh Tử cảnh cửu trọng của hắn, nhân tiền hiển thánh thực sự quá miễn cưỡng, một phát đã rút sạch tinh thần lực của hắn. "Công tử, huynh sao rồi!?" Thái tử phi sốt ruột như lửa đốt, sợ Tần Phong không trụ vững được. "Tiếc quá!" Chúng nhân nhìn dáng vẻ suy yếu của Tần Phong, trong lòng cũng không khỏi cảm thán.

Tuy rằng thiên phú của Tần Phong vô song, nhưng nhìn bộ dạng hiện tại, cho dù có Đại Đế chi tư, Văn Thánh chi tư, e rằng cũng không trụ nổi đến ngày đó.

Đúng lúc này, giữa trời đất đột nhiên vang lên một tiếng động giải tỏa, giống như đang tuyên bố với thế gian rằng một cậu bé đã trưởng thành. "Sao lại nhanh như vậy!?" Sắc mặt chúng nhân lập tức khó coi vô cùng, đồng loạt nhìn về phía lùm cỏ.

Vừa rồi bọn họ mải xem Tần Phong trang bức, nhất thời quên mất việc chính sự, cũng để cho Tam Thu thừa cơ vượt qua cửa ải cuối cùng. "Đáng chết, đáng chết!!" Nhất Kiếm mặt mày dữ tợn, phát ra tiếng gầm vô năng.

Chương 528

Vịt nấu chín đến miệng rồi mà cuối cùng lại bị kẻ khác cướp mất.

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Chúng nhân hoàn toàn không có giác ngộ rằng sáu cái đế vị đều đã có chủ, tiếp tục lao lên tranh đoạt Giang Hà, như thể vẫn còn kỳ tích xuất hiện vị Đại Đế thứ bảy. "Các ngươi đừng hòng!!" Nhất Kiếm đã hoàn toàn ma chướng, lao lên nắm lấy Giang Hà rồi chạy. "Tiểu tiên nữ, đừng đi!!" Dược hiệu của Tam Thu vẫn chưa hết, mê man đưa tay ra bắt... "Truy!!" Một đám người thấy Nhất Kiếm đưa Giang Hà đi, không chút do dự đuổi theo.

So với những kẻ mang mộng tưởng Đại Đế đó, có người lại đặt mục tiêu lên thân Tam Thu.

Đã sự thật không thể thay đổi, chi bằng đổi tư duy khác.

Bất kể là bắt Tam Thu về liên hôn hay kết giao, đối với bọn họ đều có lợi vô hại.

Hưu một tiếng!!

Ngay khi chúng nhân chuẩn bị ra tay, Thiên Quân, Vạn Mã cấp tốc lao đến.

Không cần Tần Phong mở miệng hạ lệnh, bọn họ đã tâm lĩnh thần hội, để thỏa mãn sở thích sưu tầm của Tần Phong, mục tiêu hiển nhiên chính là Tam Thu đang mê man. "Hoành Tảo Thiên Quân!!" "Vạn Mã Bôn Đằng!!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người nhảy xuống, dứt khoát tung ra đại chiêu của mình.

Oanh long long!!

Tiếng vang điếc tai nhức óc, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, từng đạo vết nứt cũng theo đó lan rộng. "Không ổn, lui, lui mau!" Chúng nhân không dám liều mạng với hai người, dứt khoát chọn lùi lại né tránh.

Lúc này, Tây Đại Kim Cương chật vật bò dậy từ dưới đất, nộ khí trong lòng đã đạt mức tối đa.

Ban đầu bọn họ đã khống chế được cục diện, nhưng đột nhiên lòi đâu ra một Tần Phong, không chỉ làm lỡ việc tranh đoạt đế vị của họ, còn tạo thời gian cho Vu Lan, giờ đã sớm bay mất dạng.

Bành một tiếng!!

Chưa kịp để Tây Đại Kim Cương ra tay, thiên thế lại lần nữa ập đến.

Đúng như lời bọn họ nói, chỉ có nhân tiền hiển thánh mới đánh bại được bốn anh em họ, đến cơ hội phản kháng cũng không có, lại lần nữa phun máu văng ra. "Tần Phong!!" Tây Đại Kim Cương phun máu gào thét, run rẩy bò dậy.

Tuy nhân tiền hiển thánh của Tần Phong đánh bại được họ, nhưng vẫn chưa thể giết được họ.

Hơn nữa họ có thể cảm nhận rõ ràng lực tấn công của Tần Phong đã yếu đi, nghĩa là hắn không trụ được lâu nữa. "Các ngươi sủa cái gì đấy!" Tiểu Bạch dùng không gian di động xuất hiện sau lưng bốn người, giơ Đạo Đức Chuyên trong tay lên đập mạnh xuống.

Bành một tiếng!!

Bốn người không kịp phản ứng đã thấy đầu đau điếng, giây tiếp theo rơi vào trạng thái choáng váng.

Đến khi họ thoát ra được thì vừa vặn thấy Tiểu Bạch đang nhanh thoăn thoắt lột trang bị của mình. "Đệt!!" Tiểu vũ trụ phẫn nộ của bốn người không nén nổi nữa, định bắt lấy Tiểu Bạch tối nay làm món đầu thỏ cay.

Bành một tiếng!!

Tiểu Bạch lại dùng không gian di động biến mất, vẫn không cho đối phương thời gian phản ứng, lại bồi thêm một gạch cho cả bốn đứa ngất ngư. "Đã bảo đừng sủa bậy rồi, thật vãi chưởng mất đạo đức!" Tiểu Bạch nhổ một bãi nước bọt, tiếp tục thành thục lột đồ.

Rất nhanh, Tiểu Bạch đã lột sạch trang bị, Tây Đại Kim Cương cũng đều bị nó gõ cho sưng đầu. "A..." Bốn người giờ vết thương chồng chất, ôm đầu rên rỉ dưới đất. "Chuẩn Đế gì chứ?

Một lũ nghèo kiết xác!" Do đi theo Tần Phong nên tầm mắt đã quá cao, ngay cả đồ sưu tập của chuẩn Đế cũng chẳng lọt vào mắt Tiểu Bạch, mặt đầy khinh bỉ tặng mỗi người một cái vả rồi dùng không gian di động trở lại vai Tần Phong. "Kiêu ngạo thật đấy!" Hữu Dung và Thái tử phi nhìn mà trợn mắt há mồm, không ngờ con thỏ dễ thương này lại bạo lực đến thế. "Ta không quen con thỏ này!" Tần Phong vội vàng phủ nhận quan hệ, quay đầu nhìn về phía Phương Trường.

Chỉ thấy Nhất Kiếm dưới sự trợ giúp của thất đại kiếm nô đã đưa Phương Trường sát ra khỏi vòng vây, Thiên Quân, Vạn Mã dựa vào lợi thế thần giáp đại sát tứ phương.

Cộng thêm sự hỗ trợ của cao thủ Lam Ma Cung, Tam Thu coi như đã nằm gọn trong tay hắn. "Sao lại thế này!!" Nam Phong công chúa ngây người tại chỗ, không thể tin được Phương Trường ca ca của nàng lại bị bắt nạt tiếp. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ hạ dược Thiên Tuyển Chi Tử, khiến bóng ma tâm lý của hắn lại nặng thêm, nhận được 5 vạn điểm phản diện!" "Sao lại vu oan cho người tốt thế hả!?" Tần Phong lập tức kêu oan trong lòng, càng cảm thấy cái hệ thống này chẳng đàng hoàng tí nào.

Rõ ràng là tên phản diện Nhất Kiếm kia hạ dược Phương Trường, sao cái xú uế gì cũng đổ lên đầu người tốt như hắn vậy!? "Đinh đông, kiểm tra thấy khí vận của Thiên Tuyển Chi Tử không đủ, đẳng cấp rơi xuống cấp thấp!" "Đinh đông, kiểm tra thấy ký chủ đã vắt kiệt Thiên Tuyển Chi Tử xuống cấp thấp nhất, nhận được một lần cơ hội rút thưởng đặc biệt!" "Cơ hội rút thưởng đặc biệt!!" Mắt Tần Phong sáng rực lên, vội gọi hệ thống rút thưởng.

Hoa lạt một tiếng!!

Vòng quay đại diện quen thuộc hiện ra, bắt đầu chậm rãi quay tròn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ trúng được mệnh cách đặc biệt: Lục Vị Đế Vương Ngoạn!!" "Lục, lục, lục..." Biểu cảm của Tần Phong lập tức ngưng đọng, ngay cả nói cũng không lưu loát nổi.

Nhìn Phương Trường bị một đám đàn ông tranh giành, trong hoảng hốt hắn như nhìn thấy chính mình trong tương lai, não hải cũng hiện lên kinh nghiệm của Phương Trường trước đây, làm hắn cảm thấy lạnh cả người.

Chương 529

Ni mã!!

Chẳng phải bảo có chín vòng công đức vòng thân, ra ngoài lăn lộn không cần trả giá sao!?

Tại sao bây giờ từ "Lai Nhật Phương Trường" (ngày tháng còn dài) lại biến thành "Đỉnh Phong Tác Án" (phạm tội lúc cao điểm) rồi!? "Di!?" Tiểu Bạch đột nhiên nghiêng đầu nhỏ, nghi hoặc nhìn Tần Phong.

Không hiểu sao nó phát hiện Tần Phong dường như đã thay đổi, trở nên đáng giá hơn, dù có đem bán thêm mấy lần cũng không ảnh hưởng chất lượng, thậm chí còn có cảm giác càng bán càng được giá.

Lúc này, Thiên Quân, Vạn Mã đã sát ra khỏi vòng vây, đưa Tam Thu đến trước mặt Tần Phong.

Tuy những người khác đầy vẻ không cam tâm, nhưng e ngại cao thủ Lam Ma Cung có mặt, cộng với năng lực nhân tiền hiển thánh của Tần Phong, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn mà không dám tiến lên. "Tiểu tiên nữ, tiểu tiên nữ, nàng đừng đi mà!" Dược hiệu của Tam Thu vẫn chưa hết, vẫn đang mê sảng kêu gào.

Chát!

Chát!

Chát!

Thiên Quân tiến lên vả cho mấy phát, khiến ý thức của Tam Thu thành công khôi phục.

Chỉ là việc đầu tiên hắn làm sau khi tỉnh lại vẫn là tìm kiếm tiểu tiên nữ của mình. "Tiểu tiên nữ đâu!?" Ánh mắt Tam Thu dừng lại trên người Hữu Dung, Thái tử phi, Nam Phong công chúa vài giây rồi lập tức ảm đạm xuống, hiển nhiên không phải vị tiểu tiên nữ trong mộng của hắn. "A cái này!" Khóe mắt Tần Phong không khỏi giật giật, suy nghĩ xem có nên nói cho hắn sự thật hay không. "Là mộng sao!?" Tam Thu như mắc bệnh tương tư, nhìn trời thầm thì: "Vén mây nhẹ, phất sương trắng.

Gió thổi rèm che, còn nhớ khi ấy sâu trong trăm hoa, y nhân phương phi như cũ.

Trăng vào chén, sao trang điểm chiều tà.

Trong lòng sầu đến tận cùng, phồn hoa trong mộng cớ làm sao!?" "Ách..." Thiên Quân, Vạn Mã đứng hình tại chỗ, thực sự không biết nói gì cho phải.

Rõ ràng nhìn không có vấn đề gì, nhưng hễ đổi giới tính một cái, bình luận lập tức lên hàng vạn ngay. "Thiếu niên, đừng chấp nhất như vậy!" Tần Phong thực sự nhìn không nổi nữa, mở lời khuyên: "Vén mây xanh, phất sương trắng, giai nhân mời tựa lan can..." "Ân!?" Hữu Dung, Thái tử phi lập tức dùng ánh mắt mong chờ nhìn Tần Phong, không biết đại ma vương này lại sắp ngâm ra bài thơ như thế nào.

Tần Phong tiếp tục nói: "Nắm dây cương, vung roi ngựa..." "Ân?!" Thần tình Hữu Dung, Thái tử phi đột nhiên sững lại, tổng cảm thấy họa phong có chút không đúng lắm... "Hòa thượng đầu trọc nhập không môn!" Tần Phong càng nói càng hăng, bắt đầu đạp ga kịch liệt. "Ân?!" Tim Nam Phong công chúa thót lên một cái, trong đầu hiện lên một số hình ảnh khó hiểu. "Phụt!" Thái tử phi không nhịn được, phun tại chỗ.

Không ngờ Tần Phong vừa rồi còn đầy bụng thi luân, chớp mắt đã biến thành một tên lưu manh chuyên nghiệp. "Ý gì vậy!?" Hữu Dung nghi hoặc nghiêng đầu, dáng vẻ như chưa từng thấy sự đời. "Thật là làm nhục văn chương!!" Tam Thu thẹn quá hóa giận, phất tay áo định bỏ đi.

Tần Phong thấy đối phương không mắc mồi, đành mở miệng: "Tam Thu đồng học, ngươi cũng không muốn sau này không gặp lại tiểu tiên nữ của mình chứ!?" "Ngươi có ý gì!?" Thân thể Tam Thu run rẩy, vội vàng quay người nhìn Tần Phong. "Chẳng có ý gì cả!" Tần Phong mặt đầy vô tội nói: "Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, vừa rồi ngươi không phải nằm mơ, tiểu tiên nữ thực sự có người như vậy, ta với nàng ta là bằng hữu cũ quen biết nhiều năm rồi." "Nàng ấy ở đâu!?" Tam Thu như được tiêm máu gà, lập tức hưng phấn hẳn lên.

Tần Phong giống như gã chú già quái đản lừa gạt loli, lộ ra nụ cười của một tên tri thức bại hoại: "Chỉ cần sau này ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta, ta có thể đảm bảo ngươi sẽ gặp lại tiểu tiên nữ của mình." "Đừng nghe hắn..." Nam Phong công chúa lập tức cuống lên.

Giờ Phương Trường đã bị Nhất Kiếm cướp mất, nếu còn mất nốt cả Tam Thu, nàng về biết ăn nói thế nào đây!? "Ân!" Tần Phong quay đầu nhìn Nam Phong công chúa, ánh mắt muốn giết người không giấu nổi. "Ô ô!!" Nam Phong công chúa sợ đến mức vội bịt miệng, nỗi sợ hãi bị chi phối lại trào dâng.

Đồng thời, trong lòng cũng hoảng loạn vô cớ.

Từ những gì vị Thái tử ca ca kia làm kể từ khi kế vị, một khi không hoàn thành nhiệm vụ trở về chắc chắn sẽ mất mạng, tuyệt đối không bao dung như phụ hoàng nàng.

Cho dù không hoàn thành nhiệm vụ, phụ hoàng vẫn bảo vệ nàng một đời phú quý! "Được!!" Tam Thu lúc này não yêu đương trỗi dậy, chẳng thèm suy nghĩ mà đồng ý luôn. "Tốt lắm!" Tần Phong rất hài lòng với câu trả lời của Tam Thu, cười như gió xuân nói: "Ngươi đưa đầu lại đây trước, ta tặng ngươi một cái buff, sau đó đưa ngươi đi tìm tiểu tiên nữ." "Buff!?" Đầu Tam Thu đầy dấu hỏi, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa tới.

Chát một tiếng!!

Tần Phong bấm ra Tiên Nô Pháp Ấn, thành công đóng lên trán hắn.

Điều này cũng đánh dấu hắn đã hoàn thành bộ sưu tập Lục Vị Đế Vương Ngoạn: Kim sắc truyền thuyết Bạch Nhật, Lam sắc yêu cơ Đông Phương, Thanh diện tu la Quang Thiên, Hắc sát diêm la Thanh Thiên, Hồng sắc yêu tăng Tam Lộng, và vị Bạch diện thư sinh Tam Thu này. "Sao có thể thế này!!" Tam Thu trừng lớn mắt đầy khó tin, có thể cảm nhận rõ rệt sự thay đổi của bản thân.

Không chỉ chiến lực bùng nổ gấp năm lần, mà cảm tri đối với sát ý cũng nhạy bén hơn, đặc biệt là cơ thể bỗng chốc nhẹ nhõm, như thể thoát khỏi xiềng xích của vận mệnh. "Cái này là..." Nam Phong công chúa cau mày.

Nhớ lại năm đó tại cuộc thi sinh tử đào thải của Âm Nguyệt hoàng triều, Tần Phong chính là dùng ấn này thu phục Thiên Quân, Vạn Mã.

Nhưng điều nàng không ngờ tới là Tần Phong đến giờ vẫn chưa dùng hết, cũng khiến nàng nảy sinh ý đồ xấu, nếu có thể moi ra bí mật của Tiên Nô Pháp Ấn, về chắc chắn sẽ lập công chuộc tội. "Tần Phong giegie, huynh giỏi quá đi!" Ánh mắt Nam Phong công chúa đầy vẻ sùng bái, bắt đầu nũng nịu: "Có thể cho Nam Phong một cái được không!?" "Ai mà nhịn nổi hả!?" Cao thủ Lam Ma Cung tức không chịu được, xắn tay áo định đánh người.

Thiếu cung chủ nhà họ hiền lành lễ độ không muốn chấp nhặt với Nam Phong công chúa này, ai ngờ ả cư nhiên còn lấn tới, nhân lúc Thiếu cung chủ không có nhà mà đến đào góc tường. "Ngươi?

Chương 530

Không được!" Tần Phong liếc mắt cái đã thấu tâm tư của Nam Phong công chúa, lắc đầu nói: "Nhưng nếu ngươi đưa mặt lại đây, ta có thể miễn phí đắp cho ngươi một cái mặt nạ." "Ô ô..." Mặt Nam Phong công chúa lập tức đỏ bừng như đầu tàu hỏa, trong lòng càng điên cuồng gào thét, hy vọng lần hiểu ngay sau này là về phương diện tu luyện. "Công tử, xấu xa quá nha!" Thái tử phi cũng đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu nhỏ.

Oanh long long!!

Tiếng vang điếc tai vang vọng trời đất, tần suất chớp giật trên bầu trời tăng nhanh.

Vì Vu Lan đưa Ngôn Thư đột nhiên gia nhập chiến cục, khiến Phong Lâm tiên sinh nảy sinh cảm giác nguy cơ nghiêm trọng, phát động tấn công mãnh liệt hơn, mưu đồ ngăn cản Vu Lan giao Ngôn Thư cho Vu tiên sinh. "Tiên sinh!!" Tam Thu không khỏi kinh hãi, cuối cùng cũng nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Không chỉ có Vu tiên sinh đang đại chiến với người khác trên hư không, mà còn có một đám người đang nhìn hắn hổ báo.

Đặc biệt là cách đó không xa còn có một nhóm đang đánh nhau, trong đó có một người chính là Nhất Kiếm đã bắt Giang Hà đi, cùng với thất đại kiếm nô của Danh Kiếm sơn trang. "Cha!!" Vu Lan nắm chuẩn cơ hội, ném Ngôn Thư ra. "Ngươi đừng hòng!!" Phong Lâm tiên sinh lập tức cuống quýt, mặc kệ tất cả lao về phía Vu Lan.

Cảnh tượng Văn Khúc Tinh hạ phàm dẫn đến nhân tiền hiển thánh vừa rồi hắn cũng đã thấy, nó đã hoàn toàn đảo ngược cục diện mà hắn đang nắm giữ.

Giờ chỉ có đánh bại Vu tiên sinh mới có thể lấy lại quyền chủ động, nên dù thế nào cũng không được để Vu tiên sinh lấy được Ngôn Thư. "Không ổn!!" Thấy đối phương cư nhiên không giảng võ đức, lấy lớn hiếp nhỏ, Vu tiên sinh lập tức hoảng hốt, không chút do dự lao lên chắn trước mặt Vu Lan. "Cha!!" Vu Lan chấn động, cảm nhận được tình phụ tử như núi. "Thành công rồi!!" Phong Lâm tiên sinh mừng thầm, không ngờ mình đã đánh cược đúng.

Nhưng ngay khi hắn tưởng sắp đắc thủ, giọng của Tam Thu đột nhiên vang vọng thiên địa, như thể đã thông suốt nhâm đốc nhị mạch, vừa mở miệng đã dẫn tới thiên địa cộng minh. "Năm đó, gặp một người, phó một cuộc hoa sự, mong một lần tương phùng!" "Cái gì!!" Phong Lâm tiên sinh sắp phát điên rồi, không hiểu từ đâu lại lòi ra một tên văn tu nữa.

Oanh long long!!

Thiên thế như Thái Sơn áp đỉnh ập đến, trực tiếp đánh bay Phong Lâm tiên sinh, Vu tiên sinh cũng vội vàng nắm bắt cơ hội này, đón lấy Ngôn Thư mà Vu Lan ném qua. "Rút!!" Phong Lâm tiên sinh biết đánh tiếp cũng vô nghĩa, chỉ có thể nghiến răng hạ lệnh rút quân.

Đồng thời, hắn cũng cuối cùng đã hiểu tại sao Nhị Nguyệt lại bại nhanh như thế.

Những biến số không xác định trên người Tần Phong thực sự quá nhiều, ngay cả biết mình biết người cũng không làm nổi thì nói gì đến đánh bại hắn. "Rõ!!" Tây Đại Kim Cương ôm cái đầu sưng húp, chật vật đi theo Phong Lâm tiên sinh.

Lúc này, Tần Phong nheo mắt nhìn theo hướng Phong Lâm tiên sinh rời đi, trong lòng đang tính toán làm sao để giết chết đối phương.

Không chỉ vì đối phương hoài nghi hắn, mà còn vì mạng lưới tình báo hắn nắm giữ.

Kể từ sau khi chia tay Tần Hạo ở đế đô Đại Việt ba năm trước, hắn không còn tin tức gì của nhị đệ nữa.

Nhớ lần trước mất liên lạc với nhị đệ là lúc Delta đang hoành hành.

Cho nên dù thế nào hắn cũng phải giết Phong Lâm tiên sinh, đoạt lấy mạng lưới tình báo mạnh nhất Hoang Cổ này... "Hắt xì!!" Tần Hạo đang ở Vô Song thành hắt hơi một cái, không biết là ai đang nhắc đến mình lúc này. "Khá lắm!!" Long Tượng Đại Đế bên cạnh vuốt râu, rất hài lòng với tiến độ tu luyện của Tần Hạo.

Sau hơn ba năm tiềm tâm tu luyện, Tần Hạo không chỉ nâng cao tu vi lên Phiêu Miểu cảnh nhất trọng, mà còn luyện Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính đến mức mười long tượng chi lực, càng là đem Lục Đạo Luân Hồi thôi diễn đến cảnh giới tiểu thành.

Phóng mắt khắp Hoang Cổ cũng được coi là cao thủ hàng đầu, trong lứa thanh niên càng dám xưng vô địch, là tồn tại chưa từng thất bại.

Chỉ có điều Tần Hạo ba năm nay một lòng tu luyện, chưa từng tranh đấu với ai làm mất thời gian, cho dù bị người ta chỉ thẳng mặt mắng chửi cũng chẳng thèm nhúc nhích.

Giờ đây không chỉ Giang Linh thất vọng tột cùng về hắn, mà ngay cả vợ chồng Giang Vô Song, Giang Tuyết cũng thấy vô cùng thất vọng, thậm chí bắt đầu hối hận vì để con gái cưới hắn.

Đúng lúc này, một giọng nói phẫn nộ từ ngoài phủ thành chủ truyền vào: "Giang Thiên Lý, ta biết ngươi ở nhà, ngươi có bản lĩnh giết đệ đệ ta, thì có bản lĩnh mở cửa đi chứ, đừng có trốn bên trong không dám lên tiếng..." "Lại bắt đầu rồi!" Long Tượng Đại Đế bất lực thở dài, đã hoàn toàn tê liệt với cảnh tượng này.

Kể từ khi Tần Hạo ra tay giết Kim Yến Long, ca ca hắn là Kim Thường Thư đã tìm đến tận cửa.

Chỉ vì không đưa ra được chứng cứ, cộng thêm Tần Hạo là con rể của thành chủ, nên chuyện này mãi không có kết luận.

Thế là Kim Thường Thư bắt đầu đứng trước cửa chửi rủa!

Ban đầu Giang Vô Song và Giang Tuyết còn ra ngoài quát mắng một tiếng, nhưng tên Kim Thường Thư này lại là kẻ cứng đầu, bị đuổi đi hôm sau lại quay lại chửi, một lần chửi kéo dài khoảng hai năm rưỡi.

Nếu là người bình thường bị chửi như thế, e rằng đã sớm ra ngoài liều mạng với đối phương rồi.

Nhưng Tần Hạo đã ở trong động thiên phúc địa của Thái Bạch tiên sơn cả ngàn năm, tâm cảnh đâu dễ bị mấy lời nhục mạ cấp độ này làm lay chuyển.

Ngươi cứ chửi đi!

Tốt nhất là lôi cả thằng anh ngu ngốc của ta vào nữa! "Cái tên phế vật này!!" Giang Linh tức đến mức dậm chân, nghi ngờ Tần Hạo có phải đàn ông không.

Bị người ta chặn cửa chửi hai năm rưỡi mà nhịn được đã đành, lần trước nàng trúng thuốc "Lợn nái cũng phát điên", hắn cư nhiên có thể nhịn từ đầu đến cuối, làm nàng bắt đầu tự nghi ngờ nhan sắc của chính mình. "Tất cả là tại ông!!" Giang Tuyết cũng tức không chịu nổi, một cước đạp Giang Vô Song xuống giường.

Lúc đầu khen Tần Hạo này nức nở trên trời có dưới đất không, ai dè cư nhiên là một tên hèn nhát, đứa con gái bảo bối duy nhất cứ thế mà chôn vùi vào đây. "Không đúng lý nào chứ!" Giang Vô Song mặt đầy oan ức, cũng không biết sai ở đâu.

Lần đầu gặp Tần Hạo, không những dám bắt cóc con gái bảo bối của ông, còn dám tống tiền ông, thậm chí khi biết ông và Giang Tuyết là Đế cấp tu vi cũng chẳng hề nao núng.

Hoàn toàn là dáng vẻ thiên hạ đệ nhất, ta đệ nhị, sao cưới xong lại hèn thế này!?

Chương 531

Đúng lúc này, giọng của Kim Thường Thư lại vang lên: "Giang Thiên Lý, ngươi ngay cả tên Tần Phong sắp chết kia cũng không bằng, người ta gắng gượng một hơi dám đối đầu một kiếm với Bắc Cương Chiến Thần, còn ngươi chỉ là một con rùa rụt đầu..." Tần Phong!?

Sắp chết!?

Thân thể Tần Hạo không kìm được run rẩy một cái, chỉ cảm thấy lồng ngực đột nhiên thắt lại.

Vì vẫn luôn không muốn tin những gì Tần Phong làm là vì mình, nên ba năm nay hắn chưa từng chủ động nghe ngóng bất cứ tin tức gì về Tần Phong và Tần gia.

Giờ nghe lại tin về Tần Phong, cư nhiên nói huynh ấy sắp chết!? "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Tần Hạo dần dần mất đi lý trí, sức mạnh trong cơ thể bắt đầu mất kiểm soát.

Oanh long long!!

Toàn bộ hư không bắt đầu rung chuyển kịch liệt, hơi thở hủy thiên diệt địa quét ngang trời đất. "Chuyện gì thế này!?" Cả Vô Song thành đều bị luồng hơi thở này bao trùm, mọi người đều chạy ra xem, ngay cả Giang Tuyết và Giang Vô Song cũng bị kinh động.

Đừng nhìn luồng hơi thở này chỉ là Phiêu Miểu cảnh, nhưng độ nồng hậu thì chưa từng thấy.

Đừng nói là Vô Song thành của họ, cho dù nhìn khắp Hoang Cổ, lật lại cả lịch sử lâu dài, e rằng cũng không tìm được người thứ hai.

Oanh long một tiếng!!

Chỉ thấy quanh thân Tần Hạo được bao phủ bởi năng lượng khủng bố, cả người hóa thân thành xe tăng hạng nặng càn quét, không hề có ý định đi cửa chính, trực tiếp đâm thủng tường xuất hiện trước mặt Kim Thường Thư. "Giang Thiên Lý, rốt cuộc ngươi cũng ra rồi..." Kim Thường Thư gặp lại kẻ thù thì đỏ mắt, hoàn toàn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Hưu một tiếng!!

Chưa đợi Kim Thường Thư nói hết câu, Tần Hạo đã biến mất và xuất hiện ngay trước mặt đối phương. "Cái gì!!" Đồng tử Kim Thường Thư co rụt lại, không kịp phản ứng đã thấy Tần Hạo hiện ra trước mắt, cả người hắn giống như con ngỗng bị bóp cổ, không có chút sức phản kháng nào. "Ngươi vừa nói Tần Phong sắp chết!?" Tần Hạo bóp cổ đối phương, mặt đầy lệ khí gầm lên: "Là ai thương huynh ấy?

Không muốn chết thì nói cho ta..." "Là, là Ngô Vương của Đại Việt!" Kim Thường Thư dường như bị khí thế của Tần Hạo trấn áp, hoàn toàn không còn dáng vẻ kiêu ngạo vừa nãy, giọng run rẩy: "Ba năm trước Tần Phong một người một kiếm vào đế đô Đại Việt quyết chiến với Lâm Tam trên đỉnh Tử Cấm, lúc rời đi tân đế Đại Việt hạ lệnh truy sát, Tần Phong vì cứu Lâm Tam đã hứng trọn một kích của Ngô Vương, Hữu Dung cô nương của Dược Thần Cốc chẩn đoán xong nói là mệnh huyền một sợi tóc, có thể mất mạng bất cứ lúc nào..." "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" "Cái quái vật đó sao có thể chết được!?" "Ta còn chưa tận tay đánh bại huynh ấy, sao huynh ấy có thể chết được!!" Tần Hạo như một con sư tử phẫn nộ, quanh thân lập tức bị lôi điện khủng bố bao phủ. "Diệt Thế Thần Lôi!!" Giang Tuyết và Giang Vô Song chạy đến hiện trường, liếc mắt cái đã nhận ra Diệt Thế Thần Lôi, cũng hiểu tại sao ban đầu Tần Hạo lại cần Huyết Sắc Thiên Cơ Môi. "Hắn thật sự là tên phế vật chuế tế đó sao!?" Giang Linh trừng lớn mắt đầy kinh ngạc, không thể tin được người trước mặt là phu quân hèn nhát của mình. "Thả Thiếu chủ nhà ta ra!!" Mấy tên hộ vệ thấy Kim Thường Thư sắp bị bóp chết, lần lượt rút đại đao lao lên cứu viện. "Ba năm chi kỳ đã đến, nhẫn không thể nhẫn, không cần phải nhẫn nữa!!" Ánh mắt Tần Hạo tràn đầy lệ khí, lôi đình quanh thân lập tức nhảy múa.

Ta là chủ của vạn lôi, chấp chưởng chư thiên lôi đình!

Lôi nổi phong vân tụ, lôi đình vạn vật sinh, Diệt Thế Thần Lôi, khởi!!

Oanh long long!!

Bầu trời biến sắc, lôi đình vô tận cuộn trào.

Mấy kẻ lao tới cứu viện không kịp phản ứng đã trực tiếp bị lôi đình đánh thành tro bụi. "Tiểu tử, ngươi dám!!" Một trung niên chuẩn Đế cảnh mặt đầy phẫn nộ lao tới, nơi hắn đi qua, hư không rung chuyển dữ dội, tiếng nổ âm thanh sinh ra khiến người ta đau đớn phải bịt tai.

Ngao!!

Hống!!

Tần Hạo thấy chuẩn Đế mà không hề hoảng loạn, trực tiếp tung ra Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính.

Chỉ thấy sau lưng hắn hiện lên hư ảnh mười long mười tượng, ngửa mặt lên trời gầm thét, như muốn khiến cả trời đất phải thần phục dưới chân mình. "Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính!!" Sắc mặt Giang Tuyết và Giang Vô Song hoàn toàn thay đổi, trong lòng đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Cứ ngỡ Tần Hạo chỉ là người tu luyện bình thường, chiêu dụ hắn làm rể là để hắn phải nương tựa họ.

Nhưng thực lực Tần Hạo đang thể hiện căn bản không giống người tu luyện bình thường, mà càng lúc càng giống vị nhị công tử phế vật trong truyền thuyết của Tần gia..." "Cái gì thế này!?" Người đàn ông trung niên kinh hãi nhìn Thập Long Thập Tượng, quanh thân bộc phát ra một luồng ngân quang.

Oanh long long!!

Sức mạnh Chuẩn Đế Cảnh toàn diện bùng nổ, giống như nước lũ cuộn trào trong hư không. "Họ làm thật kìa!" Giang Vô Song cũng không màng Tần Hạo là ai nữa, vội vàng tiến lên định tách hai bên ra.

Thế nhưng Giang Tuyết ở bên cạnh lại ngăn ông ta lại, chẳng hề có ý định can ngăn, ngược lại còn đầy hứng thú chờ xem hai bên đánh một trận.

Bởi lẽ người đàn ông trung niên này không phải ai khác, chính là gia chủ Kim gia, cũng là một viên đại tướng của Vô Song thành bọn họ.

Có điều những việc làm của gã trong mấy năm gần đây khiến hai vợ chồng họ rất khó chịu.

Không chỉ nói Tần Hạo giết Kim Yến Long, mà còn thả mặc cho Kim Thường Thư đến phủ thành chủ chửi bới, có lẽ ngươi đang đứng trên đỉnh cao đạo đức, nhưng lại hoàn toàn không nể mặt vợ chồng họ.

Ngay cả ai là chủ, ai là tớ cũng không phân biệt được!

Đừng nói là Tần Hạo giết Kim Yến Long mà không có chứng cứ, dù có đưa ra được chứng cứ, chủ tử giết con trai ngươi, ngươi cũng phải vỗ tay khen hay, vợ chồng họ không nói không có nghĩa là ngươi có thể làm càn.

Sẵn tiện, cũng để xem thực lực thật sự của tên con rể phế vật này đến đâu!

Lúc này, Tần Hạo đã kích hoạt trạng thái bạo tẩu, hoàn toàn không thể chấp nhận được tin Tần Phong sắp chết.

Hắn đã nỗ lực bấy lâu, chịu bao nhiêu khổ cực, chính là để đánh bại thằng anh trai ngu ngốc của mình.

Thế mà giờ đây y lại sắp chết, vậy những nỗ lực của hắn bấy lâu nay tính là gì đây!?

Bước ra một bước, thiên địa biến sắc!

Chương 532

Hống!

Ngao!

Hư ảnh Thập Long Thập Tượng gào thét trong hư không, năng lượng khủng khiếp như núi lửa phun trào không thể kìm nén, năm ngón tay siết chặt thành nắm đấm, Long Tượng chi lực ngưng tụ trên quyền đầu, lại có thêm lôi quang không ngừng nhảy nhót. "Thiên địa tịnh sinh, vạn vật quy nhất!" Trong mắt Tần Hạo lóe lên một tia hung quang, tung ra một quyền Đại Đạo Dung Lô. "Trời ạ, Cửu Cấp Quyền Ý!!" Giang Linh hé mở đôi môi anh đào, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, nàng vạn lần cũng không dám tin phu quân phế vật của mình lại có một mặt như thế này, e rằng ngay cả thần tượng Tần Phong của nàng cũng kém xa.

Oanh long long!!

Một quyền tung ra, thiên băng địa liệt.

Tiếng nổ đì đùng đinh tai nhức óc vang vọng khắp đất trời, năng lượng như cơn bão quét qua, đá vụn rơi lả tả, bụi trần mịt mù, mặt đất cũng nứt ra những vết sâu hoắm rợn người.

Đạp!

Đạp!

Đạp!

Gia chủ Kim gia cảm thấy như vừa va phải một ngọn núi lớn, cơ thể mất kiểm soát lùi lại mấy bước. "Sao có thể như vậy!!" Mọi người có mặt đều lộ vẻ chấn kinh, gần như không tin vào mắt mình.

Phiêu Miểu Cảnh mà lại đánh lui được Chuẩn Đế Cảnh!!

Cho dù gia chủ Kim gia đại ý không dùng toàn lực, thì cũng không đến mức bị một tên Phiêu Miểu Cảnh đánh lui chứ!? "Chưa xong đâu!!" Tần Hạo rõ ràng vẫn chưa xả hết giận, trước ngực lại lóe lên một đạo kim quang.

Oanh long long!!

Lôi đình vô tận bao phủ bầu trời, uy áp bàng bạc đè nặng xuống, quanh thân lưu chuyển thần quang vô tận, giống như một vị Chí Tôn thần linh trường tồn từ cổ đại.

Thượng Thương Kiếp Quang!!

Chỉ thấy những phù văn thần bí quanh người Tần Hạo ngưng tụ lại, hóa thành luồng năng lượng hủy thiên diệt địa nện thẳng vào gia chủ Kim gia, tiếng nổ vang dội kèm theo cơn bão năng lượng khủng khiếp quét sạch thiên địa. "Đậu má!!" Gia chủ Kim gia văng tục một tiếng, trong lòng cực kỳ phát điên.

Gã chỉ muốn cứu con trai Kim Thường Thư từ tay Tần Hạo, ai ngờ thằng nhóc này lại dội bom gã túi bụi, chẳng có chút đức tính truyền thống tôn lão ái ấu nào cả. "Hắn thật sự là phu quân của mình sao!?" Giang Linh nhìn Tần Hạo dũng mãnh vô song, trái tim nhỏ bé bỗng đập loạn nhịp.

Lúc này, nhìn thấy Tần Hạo đang điên cuồng oanh tạc, cả Vô Song thành hoàn toàn sôi sục. "Cái gì thế này?

Hắn thật sự là con rể phế vật của nhà họ Giang sao!?" "Đây hình như là Chí Tôn Cốt trong truyền thuyết phải không!?" "Nghe đồn đại công tử Tần gia đã móc Chí Tôn Cốt của em trai mình, lẽ nào hắn chính là Tần Phong!?" "Thông tin của ngươi lạc hậu quá rồi, ba năm trước song Tần lần đầu giao thủ, Tần Hạo đã đích thân lấy lại Chí

Tôn Cốt." "Đúng thế, tương truyền nhị công tử phế vật của Tần gia là truyền nhân của Long Tượng Đại Đế, thứ hắn vừa dùng chính là Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kình!" "Vãi chưởng, phòng thiên phòng địa, cuối cùng vẫn không phòng được đám 'lão lục' nhà họ Tần, phen này Vô Song thành phải đổi họ rồi!" "Không đâu, giờ Tần gia đã sa sút, mười vị lão tổ thì chín vị đã vẫn lạc, trăm vạn quân Tần gia cũng toàn quân bị diệt." "..." Cơ thể Tần Hạo run bắn lên, cảm thấy đầu óc ong ong.

Nếu không phải ở động thiên phúc địa của Thái Bạch Tiên Sơn tu hành tâm cảnh ngàn năm, tin tức này đủ để khiến hắn đạo tâm thất thủ, tẩu hỏa nhập ma. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Tần Hạo gào thét trong đau đớn khó lòng chấp nhận.

Hắn chỉ là trẻ con dỗi nhà đi ba năm, không những thằng anh ngu ngốc vốn như ngọn núi cao không thể vượt qua, đè ép đến mức hắn không thở nổi sắp chết, mà ngay cả Tần gia hào xưng Hoang Cổ đệ nhất thế gia cũng sụp đổ nhanh như vậy.

Ai có thể nói cho hắn biết, tại sao lại thành ra thế này!?

Trái ngược với việc Tần Hạo đang đau buồn gào thét, Giang Tuyết và Giang Vô Song lại vui mừng khôn xiết.

Cứ ngỡ là mất cả chì lẫn chài, ai ngờ lại là liễu ám hoa minh.

Giờ đây Tần gia chỉ còn một vị lão tổ khổ sở chống đỡ, trong khi Vô Song thành họ vẫn có hai vị Đế cấp tọa trấn.

Cho nên Tần Hạo chỉ có thể ngoan ngoãn làm rể ở rể, chỉ là từ "rể phế vật" biến thành "rể hiền" mà thôi! "Phu quân, ông đúng là có mắt nhìn!" Giang Tuyết cười híp mắt như trăng rằm, đang tính toán xem nên đòi Tần gia bao nhiêu của hồi môn.

Dù sao Tần gia giờ đã hoàn toàn bại lụi, giữ đống bảo vật đó chưa chắc đã thủ nổi, chi bằng đem về làm đầy kho báu của Vô Song thành bọn họ. "Đương nhiên rồi!!" Giang Vô Song lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, có cảm giác nở mày nở mặt. "Hửm!?" Tần Phong nghi hoặc nhìn quanh, hình như nghe thấy có ai đó đang tính toán bàn tính thì phải. "Tần Phong giegie!" Nam Phong công chúa vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục thả thính: "Lát nữa về, Nam Phong sẽ đích thân xuống bếp, chúc mừng Tần Phong giegie Văn Khúc Tinh hạ phàm, hiển thánh trước mặt mọi người có được không!?" "Được chứ!" Tần Phong sướng rân đáp ứng: "Nhớ chuẩn bị cho ta món cần tây xào dâu tây nhé!" "Hả!?" Nam Phong công chúa đứng hình tại chỗ.

Là công chúa của hoàng triều lớn nhất Hoang Cổ, từ nhỏ sống trong nhung lụa, không dám nói là ăn hết mỹ thực thiên hạ nhưng tuyệt đối là một chuyên gia ẩm thực, vậy mà chưa từng nghe qua món cần tây xào dâu tây bao giờ.

Đúng lúc này, Vu Lan và Vu tiên sinh từ hư không đáp xuống.

Ban đầu nàng còn định cảm ơn Tần Phong đã ra tay cứu cha mình, ai ngờ vừa về đã thấy hắn đang liếc mắt đưa tình với Nam Phong công chúa, lập tức tức đến mức đau cả ngực. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, nhận được 1 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ra tay ngăn chặn Thiên Tuyển Chi Nữ dùng cha ruột tế trời, khiến nàng không thể đột phá Sinh Tử Cảnh trong phẫn nộ, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Thế này mà cũng được á!?" Mắt Tần Phong sáng rực lên, cảm giác như một tên 'lão lộc' vừa mở khóa được tư thế mới...

Lúc này, Vu tiên sinh có chút thất thần nhìn Tần Phong.

Ông vạn lần không ngờ mình cũng có ngày nhìn lầm người, Tần Phong không chỉ nhận được thiên đạo công nhận khiến Văn Khúc Tinh hạ phàm, mà còn thành công hiển thánh trước mặt bao người.

Chỉ cần hắn kiên nhẫn đọc sách trăm năm, tăng cường nội hàm văn học của mình, là có thể tùy ý hiển thánh, trở thành Văn Thánh đương đại. "Ta nhớ hình như mình từng nói lời đe dọa gì đó thì phải?" Vu tiên sinh nghĩ mãi không ra, chắc cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, không cần lãng phí tế bào não làm gì. "Hửm!?" Tần Phong nghi hoặc nhìn Vu tiên sinh, cứ cảm thấy ông ta có chút chột dạ. "Giang Hà đâu rồi!?" Tam Thu đột nhiên hốt hoảng hét lớn.

Chương 533

Vừa rồi thấy Vu tiên sinh gặp nguy hiểm, cậu ta đã ra tay ngăn cản Phong Lâm tiên sinh trước, ai ngờ lúc quay lại cứu Giang Hà mới phát hiện Nhất Kiếm đã đưa người đi mất. "Yên tâm đi, hắn không chết đâu!" Tần Phong mặt tỉnh bơ, chẳng mảy may lo lắng Nhất Kiếm sẽ giết Phương Trường.

Dựa trên kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, dù hào quang của Phương Trường có rớt xuống cấp thấp thì cũng chẳng nguy hiểm đến tính mạng, cùng lắm là đi vệ sinh không cần dùng sức thôi. "Không được, tôi phải đi cứu huynh ấy!" Tam Thu quật cường, nhanh chóng đuổi theo.

Vì cậu ta không kịp thời ra tay khiến Giang Hà gặp nguy hiểm, nên dù thế nào cậu ta cũng phải đưa Giang Hà trở về. "Đi đi!" Tần Phong không có ý định ngăn cản.

Dù sao Tam Thu cũng vừa nghịch thiên cải mệnh xong, giờ nên ra ngoài bôn ba nhiều hơn mới mong sớm tìm được cơ duyên thành tựu vị trí Đại Đế. "Ơ, ông không đi giúp à!?" Tần Phong nghi hoặc nhìn Vu tiên sinh.

Thấy ông ta không những không ngăn cản mà còn chẳng có ý định đi giúp, cứ như cái bóng đèn đứng lì ra đó, cản trở hắn trêu ghẹo con gái nhà người ta. "Không cần ta ra tay!" Vu tiên sinh chắp tay sau lưng, thản nhiên nói: "Nhìn mức độ Tam Thu mượn thế thiên địa vừa rồi, cậu ta hiện tại đã đạt tới Chuẩn Đế Cảnh, đối phó với Nhất Kiếm và Thất Đại Kiếm Nô là quá đủ, căn bản không cần ta phải nhúng tay." Nói xong, Vu tiên sinh còn không quên liếc nhìn Tần Phong một cái.

Như thể muốn nói ơn cứu mạng là một chuyện, nhưng tuyệt đối không đồng ý gả con gái rượu cho hắn, phải canh phòng cẩn mật, tránh để Tần Phong thừa cơ ủi mất cây cải bắp nhà mình. "Chuẩn Đế!?" Thiên Quân kinh hô: "Đùa gì thế, một giây trước cậu ta còn trói gà không chặt, giây sau sao có thể đột phá Chuẩn Đế!?" "Đúng thế!" Vạn Mã không phục nói: "Đại ca chúng ta phải dùng bao nhiêu thiên cổ tuyệt cú mới dẫn tới Văn Khúc Tinh hiển thánh, cậu ta chỉ đọc một bài thơ nát mà đột phá Chuẩn Đế được sao!?" "Văn tu và võ tu khác nhau, quan trọng ở sự tích lũy thường ngày!" Vu tiên sinh kiên nhẫn giải thích: "Tam Thu khổ luyện đọc sách thánh hiền bao nhiêu năm, một sớm khai khiếu đột phá Chuẩn Đế là chuyện bình thường, nhìn lại Tần Phong tuy văn tài kinh diễm tuyệt luân, nhưng trên người lại chẳng có chút văn khí nào, chứng tỏ bình thường hắn chẳng thèm đọc sách gì cả." "Ai bảo thỏ chủ ngân nhà ta không đọc sách!" Tiểu Bạch lập tức nhảy ra hộ chủ, hung dữ nói: "Ông không biết thì đừng có nói bừa, thỏ ta thường xuyên thấy chủ ngân nửa đêm không ngủ, lén lút một mình nghiên cứu đi nghiên cứu lại mấy quyển như 《Xuân Thu》, 《Kim Bình Mai》, 《Ngọc Bồ Đoàn》..." "Khụ khụ!!" Tần Phong vội vàng ho khan hai tiếng, ra hiệu cho Tiểu Bạch đừng nói nữa. "Mình có lý mình sợ gì!!" Tiểu Bạch hùng hồn nói: "Nếu ông ta vẫn không tin, thì cứ lấy sách ra cho ông ta xem." "Hửm!?" Mọi người nghi hoặc nhìn Tần Phong.

Trong ký ức của bọn họ, Tần Phong là kẻ có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, bảo hắn thường xuyên thức khuya đọc sách sao nghe chẳng đáng tin chút nào vậy!?

Tần Phong nghiêm trang nói: "Sách đọc vài quyển là đủ rồi, nhân sinh mới là cuốn sách đáng đọc nhất." Vu tiên sinh lườm một cái: "Cậu năm nay mới 21 tuổi, cậu có nhân sinh gì chứ!?" "Nhân sinh của ta có chín giai đoạn!" Tần Phong nhìn ráng chiều xa xăm, thong dong nói: "Giai đoạn thứ nhất: Gió xuân đắc ý vó ngựa dồn, một ngày xem hết hoa Trường An!" "Giai đoạn thứ hai: Có người đẹp thay, gặp chẳng quên, một ngày chẳng thấy, nhớ phát điên!" "Giai đoạn thứ ba: Sao có thể khom lưng quỳ gối thờ quyền quý, khiến ta chẳng được nở nụ cười!" "Giai đoạn thứ tư: Người xưa chẳng biết đi đâu tá, hoa đào vẫn cười gió xuân xưa!" "Giai đoạn thứ năm: Việc đời không như ý thường đến tám chín phần, kẻ có thể tâm sự chẳng được hai ba người!" "Giai đoạn thứ sáu: Ngoảnh lại nhìn nơi hiu quạnh ấy, chẳng có mưa gió cũng chẳng có tình!" "Giai đoạn thứ bảy: Chớ nghe tiếng gậy khua rừng thẳm, sao không ngâm nga thong thả bước!" "Giai đoạn thứ tám: Thế sự như một giấc chiêm bao, nhân sinh mấy độ thu lạnh!" "Giai đoạn thứ chín: Xưa nay bao nhiêu việc, đều tan trong cuộc chuyện trò cười cợt!" Sắc mặt Vu tiên sinh dần trở nên nghiêm túc, phát hiện thiếu niên trước mắt này quả thực không phải người tầm thường.

Có những người sống cả đời cũng chẳng hiểu ra lẽ đời, vậy mà hắn mới 21 tuổi đã sống thấu triệt như vậy.

Thật không dám tưởng tượng nếu hắn không bị trọng thương, sau này sẽ đạt đến thành tựu cỡ nào. "Đại ca, chúng em ngộ rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã lập tức quỳ xuống trước mặt Tần Phong, cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của nhân sinh, điều này cũng giúp ích cực lớn cho việc tu luyện sau này của bọn họ. "Công tử lợi hại quá!!" Thái tử phi mắt hiện hình trái tim, nhìn Tần Phong như có bộ lọc thần tiên. "Đại ma vương vẫn là đại ma vương!" Hữu Dung không nhịn được lườm một cái.

Nếu không có câu cuối cùng "đều tan trong cuộc chuyện trò cười cợt", nàng suýt nữa đã tin đại ma vương này sắp chết thật rồi. "May mà hắn bị trọng thương!" Trong lòng Nam Phong công chúa vô cùng xoắn xuýt.

Nàng đã bị văn tài của Tần Phong khuất phục, nhưng vì nợ nước thù nhà mà phải đối đầu với hắn, nếu hoàng huynh của nàng có thể gả nàng đến Âm Nguyệt hoàng triều hòa thân thì tốt biết mấy. "Có người đẹp thay, gặp chẳng quên, một ngày chẳng thấy, nhớ phát điên!?" Vu Lan không hứng thú với mấy cái cảm ngộ nhân sinh, chỉ muốn biết người mà Tần Phong nói có phải mình không. "Lan Bảo Bảo!!" Tần Phong như thấu hiểu tâm tư nhỏ nhặt của Vu Lan, lập tức biến thành một kẻ chung tình chân chất. "Tần Phong!" Vu Lan cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Tần Phong, tim lập tức đập loạn như hươu chạy. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dụ dỗ Ánh Trăng Sáng của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 100 Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dụ dỗ Định Mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dụ dỗ Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Tên khốn này, dám trêu ghẹo con gái rượu của ta ngay trước mặt ta!" Vu tiên sinh tức đến sắp bốc khói.

Ông thừa nhận tài hoa của Tần Phong đúng là cử thế vô song, nhưng nhân phẩm thì thực sự không dám khen ngợi, tuyệt đối không thể để con gái gả cho loại người này. "Lan Lan!!" Vu tiên sinh khổ tâm khuyên bảo: "Cha sớm đã phái người dò hỏi về Tần Phong rồi, hắn là kẻ ngũ độc câu toàn, ăn chơi trác táng, lười biếng ham ăn, nham hiểm xảo trá, lừa lọc trộm cắp đủ cả!" "Ngũ độc câu toàn cái gì chứ!" Tần Phong rất không vui nói: "Đây rõ ràng là những phẩm chất cần có của một người thành đạt, ông nhìn lại cả dòng sông lịch sử mà xem, có người thành đạt nào mà không sở hữu những phẩm chất này..." "Ta..." Vu tiên sinh tức giận định phản bác, nhưng lời đến cửa miệng lại chẳng thốt nên lời.

Từ xưa đến nay, kẻ làm nên đại sự hình như đúng là giống như Tần Phong nói, sau khi thành công vì bảo vệ vương triều của gia tộc mình, lại đặc biệt thích chơi bài 'thỏ chết chó săn'. "Không đúng!" Vu tiên sinh đột nhiên nghiêm túc nói: "Những gì cậu nói toàn là ngụy biện, chính nghĩa là chính nghĩa, dù số lượng có ít ỏi thì cậu cũng không thể phủ định sự tồn tại của nó.

Kẻ đọc sách chúng ta phải kiên trì bản tâm, lòng ôm chính nghĩa, dù đao kề cổ cũng nhất định phải bảo vệ quy tắc đạo đức trong lòng, dùng sách làm khiên, dùng bút làm giáo, chiến đấu vì chính nghĩa, hy sinh vì chân lý." "Ta thừa nhận lời ông nói có chút đạo lý!" Tần Phong mặt đầy vẻ khinh bỉ: "Nhưng ông không thể phủ nhận, bài học duy nhất mà nhân loại học được từ lịch sử chính là chẳng học được bài học gì cả.

Từ việc ăn mừng chiến thắng ban đầu, đến việc phân chia lợi ích không đều dẫn đến 'uống rượu độc giải khát', rồi đến việc không giải quyết được vấn đề thì đi giải quyết người nêu ra vấn đề, cuối cùng chiến tranh bùng nổ lật đổ tất cả làm lại từ đầu.

Cứ thế tuần hoàn lặp đi lặp lại, vĩnh viễn không dừng lại, tuyệt đối không vì ai mà dừng bước, càng không vì ai mà thay đổi." "Thật sự không có cách nào thay đổi sao!?" Thuộc tính thánh mẫu của Thiên Tuyển Chi Nữ trong Vu Lan lập tức được kích hoạt, trong lòng bắt đầu lập chí cứu vớt vạn dân khỏi cảnh lầm than.

Nàng nhất định phải làm những việc người khác không làm được, cũng không dám làm! "Cái này..." Vu tiên sinh lập tức im lặng.

Ông đã qua cái tuổi ngây thơ như Vu Lan, đã nếm trải quá nhiều sự hiểm ác của xã hội, dù giờ đây học vấn đầy mình cũng chẳng thể phản bác lại lời Tần Phong.

Bởi vì lịch sử đã chứng minh hết lần này đến lần khác, con người thực sự không biết rút kinh nghiệm, dù trong khoảng thời gian đó có bậc tài hoa xuất chúng ra đời thì cũng chỉ làm thay đổi quỹ đạo đôi chút, rồi nhanh chóng quay lại vòng tuần hoàn.

Khoan đã!

Không đúng!

Ông chỉ muốn con gái rượu nhận rõ bộ mặt thật của Tần Phong, vậy mà tên nhóc con này lại đứng trên đỉnh cao đạo đức, nói đen thành trắng, còn ném cho ông một nan đề lịch sử.

Để ông ở đây lãng phí tế bào não suy nghĩ vấn đề, còn mình thì ở bên cạnh dụ dỗ cây cải bắp nhà ông. "Lan Bảo Bảo!" Tần Phong dựa trên kinh nghiệm mười năm đọc truyện, lập tức nhìn thấu Vu Lan định khởi động hào quang cứu thế, vội vàng ra vẻ thâm tình nói: "Giữa phù thế muôn vàn, ta chỉ yêu ba thứ: mặt trời, mặt trăng và nàng.

Mặt trời là buổi sớm, mặt trăng là buổi chiều, còn nàng là sớm sớm chiều chiều..." "Ưm...!!" Mặt Vu Lan lập tức đỏ bừng, thẹn thùng cúi gằm mặt xuống.

Nàng vừa mới nghĩ đến việc làm sao để cứu vớt bách tính khổ cực, ai ngờ Tần Phong lại nói những lời sến súa như vậy ngay trước mặt cha nàng.

Trái tim nhỏ bé lập tức đập loạn xạ, hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trêu ghẹo Thiên Tuyển Chi Nữ, cắt đứt giấc mơ lập chí viễn đại của nàng, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Lan Lan!!" Vu tiên sinh lại bắt đầu khổ tâm khuyên bảo: "Cha là vì tốt cho con thôi, nhìn bộ dạng sắp chết đến nơi của hắn kìa, con thích hắn chẳng phải là nhảy vào hố lửa sao!?" "Cha nói đúng, ta đúng là một phế nhân!" Tần Phong lập tức mặt đầy đau khổ nói: "Giữa phù thế muôn vàn, có ba thứ không thể có: trăng trong nước, hoa trong gương, và nàng trong mộng.

Trăng có thể cầu, hoa có thể được, còn nàng... cầu mà không được." "Ai là cha cậu chứ!" Vu tiên sinh tức đến trợn mắt xì khói, tuyên bố mình chết cũng không đồng ý hôn sự này. "Cha, cha có thể đừng nói nữa được không!" Vu Lan lập tức lườm cha mình một cái, vội vàng đau lòng tiến lên an ủi.

Chương 534

Hơn nữa họ vẫn chưa đến bước đường cùng, vẫn có thể đè tay Hữu Dung lại, dùng Dược Tiên chi thể của nàng ấy để chữa thương cho Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Hửm!?" Tim Hữu Dung bất giác nảy lên một cái, có cảm giác như đang bị ai đó nhắm vào. "Ta..." Vu tiên sinh hoàn toàn phát điên, sống đến từng này tuổi đầu chưa bao giờ uất ức như vậy.

Giảng đạo lý không lại Tần Phong, so văn tài không lại Tần Phong, chỉ có thể giương mắt nhìn con gái rượu từng bước lún sâu vào.

Nếu không phải bản thân là người có học, thế nào ông cũng phải xông lên tát cho Tần Phong một cái! "Khụ khụ!!" Tần Phong đột nhiên yếu ớt ho khan, người cũng thuận thế ngã vào lòng Vu Lan, còn không quên dành cho Vu tiên sinh một ánh mắt, như thể muốn nói con gái ông thực sự rất tuyệt. "Tên nhóc con này!!" Vu tiên sinh thấy cải bắp sắp bị ủi, tức giận nói bừa: "Lan Lan, nó còn nhỏ quá, hai đứa không hợp đâu." Nói rồi định vươn tay kéo Vu Lan về. "Ta nhỏ chỗ nào chứ!" Tần Phong rất không vui nói: "Ta năm nay thực tế 21, mụ 22, hoẳng 23, lông 24, tức 25, sắp 26, muốn 27, tương lai 28, coi như 29, đang chạy tới 30 rồi!" "Phụ thân!!" Vu Lan hất tay Vu tiên sinh ra, thốt lên lời thoại kinh điển của nữ chính: "Chuyện của con không cần cha lo, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì, con cũng sẽ không hối hận." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ly gián quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Nữ và cha nàng, nhận được 5 vạn Phản Phái Điểm!" "Thế này cũng được á!?" Tần Phong vội vàng nắm lấy tay nhỏ của Vu Lan, cũng thốt lên lời thoại kinh điển của tra nam: "Lan Lan, nàng yên tâm, Tần

Phong ta thề với trời, đời này chỉ yêu mình nàng." Oanh long long!!

Lời vừa dứt, sấm sét vang dội.

Ngay khi Tần Phong giật mình tưởng sắp bị sét đánh, trên bầu trời đột nhiên mây vần vũ, một luồng không gian loạn lưu hình thành trong hư không, giống như một hố đen bắt đầu thôn phệ linh khí giữa trời đất. "Chuyện gì thế này!?" Cả Hoang Cổ lập tức hỗn loạn, không hiểu dị tượng này đại diện cho điều gì. "Ba năm rồi, cuối cùng cũng đến rồi!" Tần Phong nhìn bầu trời, lẩm bẩm một mình.

Cảnh tượng này hắn đã thấy khi sử dụng Thiên Cơ Tạp, sau khi hấp thụ đủ linh khí thiên địa, sẽ có thể thông suốt lối đi giữa Thượng giới và Hạ giới, thời gian ước chừng khoảng một tháng.

Nói cách khác, một tháng sau tiên nhân sẽ giáng lâm! "Tiên nhân giáng lâm, người đầu tiên họ tìm chắc là Diệp Thần nhỉ!?" Tần Phong rất tự tin về điều này.

Từ khi Diệp Thần hợp tác với Đại Việt hoàng triều, hắn đã thể hiện phong thái của Bắc Cương Chiến Thần trên chiến trường, đánh cho Âm Nguyệt hoàng triều liên tục bại thoái.

Hơn nữa nhờ sự giúp đỡ của đội quân thủy quân của hắn mà danh chấn Hoang Cổ, cái tên Bắc Cương Chiến Thần không ai là không biết! ...

Chiến trường tiền tuyến.

Xác phơi khắp đồng, nắng chiều đỏ như máu.

Diệp Thần mặc Chiến Thần Giáp, tay cầm Ngân Long Thương, như một vị Chiến Thần vô địch trên chiến trường, bất kể Âm Nguyệt hoàng triều phái lộ đại quân nào cũng không thể ngăn cản hắn đại sát tứ phương. "Lui quân!!" Bạch Khởi cũng bị Diệp Thần làm cho khiếp sợ.

Dù ông tung hoành chiến trường bao nhiêu năm cũng chưa từng thấy ai dũng mãnh như vậy, để giảm thiểu thương vong xuống mức thấp nhất, chỉ đành bất lực ra lệnh rút quân. "Còn ai nữa không!!" Diệp Thần đứng trên núi thây biển máu gào thét, bộ dạng ta đây thiên hạ vô địch... "Quá kiêu ngạo rồi!" Lục Đạo Đế Quân tức đến tím mặt, muốn xông lên dạy cho Diệp Thần một bài học. "Đế quân không nên!" Đế sư Vô Đạo lên tiếng ngăn cản: "Diệp Thần là Chuẩn Đế sơ giai, nếu ngài lên giao thủ với hắn, cái danh lấy lớn hiếp nhỏ sẽ không tránh khỏi, huống hồ Diệp Thần tuy là Chuẩn Đế sơ giai nhưng lại có thể chiến đấu với Đại Đế, nếu đánh lâu không thắng nhất định sẽ làm tổn hại sĩ khí Âm Nguyệt hoàng triều ta." "Tán thành!" Nguyệt Thần và Lam Ma gật đầu đồng ý, cảm thấy đế sư nói có lý. "Vậy cứ nhìn hắn đại sát tứ phương sao!?" Lục Đạo Đế Quân đã nhịn hết nổi, ánh mắt muốn giết người không thể giấu giếm.

Không chỉ vừa về đã diệt Danh Kiếm sơn trang, giết chết Cửu Thiên, khiến ông mất đi một viên đại tướng.

Mà còn làm loạn ở Âm Nguyệt hoàng triều, sau đó lại chạy đi giúp Đại Việt hoàng triều đối phó ông.

Thật không thể nhịn được nữa! "Hiện tại ưu thế không nằm ở phía ta!" Đế sư Vô Đạo bất lực nói: "Tuy chúng ta đã giết chết nhị tổ Tần gia, nhưng Đại Việt hoàng triều lại lập tức tìm được Bắc Cương Chiến Thần, còn có vị Phong Lâm tiên sinh thần long kiến thủ bất kiến vĩ kia cũng có quan hệ mờ ám với Đại Việt hoàng triều, ai cũng không biết ông ta có gia nhập chiến cuộc hay không.

Lão phu kiến nghị án binh bất động, toàn lực lôi kéo Văn Tuyệt." "Án binh bất động, lôi kéo Văn Tuyệt!?" Mọi người cảm thấy rất hợp lý, đồng loạt nhìn về phía Lam Ma. "Nhìn tôi cũng vô ích thôi!" Lam Ma vẻ mặt vô tội: "Tôi đã bảo Lan Lan đi tìm ông ấy rồi, nhưng ông ấy cứ lảng tránh, tôi thấy ông ấy căn bản không muốn ra chiến trường, tôi cũng chịu thôi!" Lục Đạo Đế Quân như tổng tài bá đạo nhập thân: "Bản đế không cần cô thấy, bản đế chỉ cần bản đế thấy, tóm lại phải mời được Văn Tuyệt bằng mọi giá, bản đế không cần biết cô dùng cách gì." "Đây chẳng phải là làm khó người ta sao!?" Lam Ma rất đau đầu: "Giờ ngay cả con gái ruột đích thân mời mà ông ấy còn không nể mặt, quan hệ giữa tôi với ông ấy chỉ giới hạn trong 103 viên linh thạch, làm sao nể mặt tôi được, chẳng lẽ bảo tôi bỏ ra thêm 103 viên linh thạch nữa để mua ông ấy về một tháng sao!?" "Ra ngoài đừng có nói là lão phu dạy cô nhé!" Đế sư Vô Đạo tức đến trợn mắt, danh tiết bao năm đều hủy trong tay Lam Ma. "Còn Tần Phong thì sao!?" Lục Đạo Đế Quân suy nghĩ một chút rồi nói: "Thằng nhóc đó đen cũng nói thành trắng được, bảo nó đi khuyên Văn Tuyệt, chỉ cần khuyên được Văn Tuyệt ra tiền tuyến, bản đế có thể bỏ qua chuyện cũ, nó vẫn là Đệ Tam Thánh Tử của Âm Nguyệt hoàng triều ta." "E là muộn rồi!" Lam Ma thầm thở dài: "Theo tin tức cao thủ Lam Ma cung truyền về, Văn Khúc Tinh hạ phàm lúc trước chính là do Tần Phong dẫn tới, vì bảo vệ Lan Lan nhà tôi mà còn cưỡng ép hiển thánh trước mặt mọi người, giờ thương thế nặng thêm e là không sống được bao lâu nữa." "Văn Khúc Tinh do Tần Phong dẫn tới!!" Lục Đạo Đế Quân và những người khác trợn tròn mắt kinh hô, trong lòng thầm mắng Tần Phong đúng là biến thái.

Thiên phú Kiếm tu không ai bằng đã đành, vậy mà còn kiêm tu cả Văn tu, thậm chí còn dẫn tới Văn Khúc Tinh trong truyền thuyết.

Ngay cả những cường giả đã đứng trên đỉnh cao Hoang Cổ như họ, khi sống cùng thời đại với kẻ biến thái này cũng cảm thấy áp lực nặng nề, có cảm giác mình sinh ra chỉ để làm nền. "Vụ này lỗ nặng rồi!" Trong lòng Nguyệt Thần vô cùng khó chịu.

Vốn định tìm cho Tử Diên một tên chồng nuôi từ bé để dẫn dắt Nguyệt Thần Cung lớn mạnh, ai ngờ nói mất là mất, tâm huyết mười mấy năm đổ sông đổ biển. "Lo xong chuyện thiên hạ cho quân vương, để lại tiếng thơm cho đời sau!" Lục Đạo Đế Quân không kìm được cảm thán, không ngờ câu thơ này lại do Tần Phong viết.

Trước đây ông cứ có ảo giác Tần Phong muốn ép ông tạo phản, nhưng giờ xem ra lòng trung thành của Tần Phong trời đất chứng giám, là ông đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

Tiếc là nhân gian quá chật hẹp, không dung nổi bậc thiên tài này!

Nếu Tần Phong có thể vượt qua cửa ải này, ông nhất định sẽ bồi dưỡng hắn thành tâm phúc.

Lúc này, tân đế Đại Việt thấy Diệp Thần đại sát tứ phương, vui mừng định thưởng cho mình một chút cùng Đông Phương nương nương. "Bệ hạ~~" Đông Phương nương nương nũng nịu gọi, vẻ mặt như đang sợ hãi lắm. "Ái phi!" Tân đế Đại Việt thực sự yêu chết tiểu yêu tinh này, hoàn toàn không nhận ra mình đã bị người ta nắm thóp.

Có thái giám vào báo: "Bệ hạ, Phong Lâm tiên sinh đến!" "Lão già này sớm không đến muộn không đến, cứ nhắm lúc này mà đến!" Tân đế Đại Việt lập tức khó chịu, nhưng vẫn phải ra gặp.

Bởi vì một khi có được sự ủng hộ của Phong Lâm tiên sinh, không chỉ có được mạng lưới tình báo khắp Hoang Cổ mà còn có thêm một vị cao thủ Đế cấp tọa trấn.

Rất nhanh, Phong Lâm tiên sinh dẫn theo Tứ Đại Kim Cương đi vào.

Đối phương cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp biểu thị muốn kết minh với Đại Việt hoàng triều. "Trẫm có được tiên sinh, như cá gặp nước vậy!" Tân đế Đại Việt không giấu nổi niềm vui trong lòng, khoảng cách đến cái bánh vẽ vĩ đại lại gần thêm một bước.

Chương 535

"Bệ hạ chớ vội!" Phong Lâm tiên sinh đột nhiên nói: "Trước khi kết minh, cần mời bệ hạ thanh trừng nội gián trong nội bộ Đại Việt trước đã." "Hỏng rồi!!" Trong lòng Đông Phương nương nương bỗng hoảng loạn, vội vàng liên lạc với Tần Phong qua Tiên Nô pháp ấn.

Và câu trả lời Tần Phong dành cho nàng là, tiên nhân Thượng giới sắp giáng lâm, nhân cơ hội này đi lánh nạn đi. "Tiên sinh nói nội gián là ai!?" Sắc mặt tân đế Đại Việt lạnh lùng: "Bất kể là thân phận gì, chỉ cần dám phản bội trẫm, trẫm nhất định sẽ băm vằm hắn ra thành trăm mảnh." "Bệ hạ quả là có phách lực!" Phong Lâm tiên sinh hài lòng gật đầu: "Theo điều tra và phân tích của chúng tôi, Ôn hầu Quang Thiên, Đông Phương nương nương, cũng như Trần Tổ dưới trướng bệ hạ đều có khả năng là nội gián do Tần Phong phái đến." "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Tân đế Đại Việt xua tay liên tục, căn bản không tin Phong Lâm tiên sinh.

Bảo Trần Tổ là nội gián thì còn có lý, dù sao trước đây hắn cũng là Đệ Nhị Thánh Tử của Âm Nguyệt hoàng triều, đến Đại Việt cũng chưa lập được công trạng gì lớn.

Nhưng Quang Thiên thì khác, không chỉ là nghĩa tử của ông ta đang đại sát tứ phương trên chiến trường, mà còn là mũi kiếm sắc bén của ông ta để đánh phá Tần gia, nhìn thế nào cũng không giống nội gián của Âm Nguyệt hoàng triều.

Còn Đông Phương nương nương, ngày nào ông ta cũng 'tìm hiểu sâu sắc', càng không thể nào là nội gián được. "Bệ hạ, cứ xem thì biết!" Phong Lâm tiên sinh thấy tân đế Đại Việt không tin, vung tay đưa ra tư liệu liên quan của mấy người đó.

Và khi tân đế Đại Việt lật xem tư liệu, sắc mặt dần đen lại, nội dung bên trong gần như làm mới lại tam quan của ông ta. "Bệ hạ, ông ta vu khống thần thiếp!" Đông Phương nương nương lập tức khóc lóc, dáng vẻ khiến người ta nhìn mà thương xót. "Lôi xuống cho trẫm!" Tân đế Đại Việt phẫn nộ đến mất lý trí, giờ chỉ muốn yên tĩnh một mình.

Lúc này, thân ngoại hóa thân của Tần Phong đã đến yếu tắc Bắc Cương.

Có điều hắn không vội giết vào, cũng không có ý định mạo danh Diệp Thần tiếp quản yếu tắc Bắc Cương.

Mà là phái ra rất nhiều thủy quân đi rêu rao khắp nơi rằng: Diệp Thần là hậu duệ hoàng tộc tiền triều, có thù không đội trời chung với Long Ngạo Thiên.

Tin tức vừa ra, Bắc Cương xôn xao.

Không ai ngờ đại ca của mình lại là hậu duệ của kẻ thù, khiến bọn họ nhất thời không biết phải đối mặt với Diệp Thần như thế nào. "Diệp Thần, kịch bản này ta có thể chơi ngươi cả đời!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên nụ cười kiểu Long Vương, chẳng mảy may lo lắng có ai xé rách miệng mình...

Pháo đài Bắc Cương nằm ở bình nguyên phía bắc của Hoang Cổ.

Nhìn từ xa, nơi này chi chít vết thương, đứng cô độc giữa đất trời bình nguyên.

Phía trước pháo đài là một vết nứt khổng lồ, có thể cảm nhận rõ ràng khí tức âm tà tỏa ra từ bên trong, đó là nguồn gốc của những sinh vật dị giới.

Khác với yêu thú bản địa của Hoang Cổ, lũ sinh vật dị giới này ngoài diện mạo xấu xí thì chẳng có chút trí tuệ nào, chỉ biết giết chóc và phá hoại theo bản năng.

Tuy nhiên, trong cơ thể chúng có một loại ma tinh ngưng tụ năng lượng cực kỳ thuần khiết, hiệu quả tương đương với linh thạch cực phẩm.

Đây cũng là một trong những lý do giúp pháo đài Bắc Cương có thể kiên trì trụ vững suốt nhiều năm qua.\n\n"Là Chiến Thần đại nhân!!" Những binh sĩ canh cổng đột nhiên reo hò kinh hãi.

Chỉ thấy Diệp Thần mặc Chiến Thần Giáp, tay cầm Ngân Long Thương cấp tốc lao tới.

Có điều, khác với những tiếng hoan hô trước kia, ánh mắt mọi người nhìn Diệp Thần lúc này vô cùng phức tạp.

Dù họ không muốn tin Diệp Thần là hậu duệ hoàng tộc tiền triều, nhưng không có lửa làm sao có khói, huống hồ Diệp Thần vì tấm bản đồ kho báu tiền triều mà gia đình tan nát.

Mọi chuyện nghe qua đều cực kỳ hợp lý, khiến họ buộc lòng phải tin.\n\nHiện tại chỉ xem Diệp Thần chọn thế nào, là báo thù cho tiên tổ, hay lấy đức báo oán, hoặc từ đây xem nhau như người dưng qua đường.\n\n"Đây chính là mười vạn đại quân của pháo đài Bắc Cương sao!?" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đáp xuống tường thành.

Một luồng khí tức hoang lương cổ xưa ập vào mặt, kèm theo đó là mùi máu tanh thoang thoảng.

Đặc biệt là sát khí khủng bố tỏa ra từ những chiến sĩ này, ngay cả Bạch Bào Quân hay Tần Gia Quân cũng thua xa, đây là kết quả của việc quanh năm chém giết trong máu và lửa.\n\n"Bái kiến Chiến Thần đại nhân!" Mấy tên thủ lĩnh chiến sĩ nhận được tin, vội vàng đến trước mặt Tần Phong hành lễ.\n\n*Bốp!!*\n\nChẳng buồn chào hỏi, Tần Phong tung một thương hất văng đối phương. \n\n"Phụt!!" Mấy người phun ra một ngụm máu tươi, không thể tin nổi nói: "Chiến Thần đại nhân, ngài có ý gì!?"\n\n"Hừ!!" Tần Phong lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta, Diệp Thần, mang trong mình huyết mạch hoàng tộc Đại Yến, đương nhiên phải lấy việc quang phục Đại Yến làm trọng trách, tuyệt không nhận giặc làm cha.

Hôm nay Diệp Thần ta cắt áo đoạn nghĩa, ân đoạn nghĩa tuyệt với pháo đài Bắc Cương."\n\n"Cái gì!!" Toàn trường thốt lên kinh hãi, không ngờ Diệp Thần thật sự là dư nghiệt tiền triều.

Đồng thời, lòng họ cũng trở nên hoảng loạn, chuyện họ không muốn thấy nhất cuối cùng cũng xảy ra.

Diệp Thần sở dĩ có thể dùng cảnh giới Chuẩn Đế để trở thành Chiến Thần Bắc Cương là vì mấy năm trước sinh vật dị giới xâm lược quy mô lớn, khiến Chiến Thần đời trước và nhiều cao tầng hy sinh, cuối cùng là Diệp Thần xoay chuyển tình thế đẩy lùi chúng.

Hiện tại Bắc Cương còn chưa khôi phục nguyên khí, nếu mất đi vị Chiến Thần này, một khi sinh vật dị giới đột kích thì to chuyện.\n\nĐúng lúc này, ba lão giả tóc trắng vẻ mặt nghiêm túc bước tới.

Họ là ba vị trưởng lão Chuẩn Đế duy nhất còn lại của pháo đài, cũng là những bá nhạc đã bất chấp dư luận đưa Diệp Thần lên vị trí này năm đó.\n\n"Diệp Thần!" Đại trưởng lão khổ miệng khuyên nhủ: "Chuyện đó đã qua lâu rồi, hiện tại pháo đài Bắc Cương cần ngươi, cả Hoang Cổ cũng cần ngươi, chẳng lẽ ngươi không thể vì thiên hạ thương sinh mà buông bỏ ân oán cá nhân sao!?"\n\n"Lão già, đừng có dùng đạo đức bắt cóc ta!" Tần Phong phản bác ngay lập tức: "Pháo đài Bắc Cương các người là nơi ít có tư cách nói chuyện đạo đức nhất.

Năm đó Long Ngạo Thiên sao không vì thiên hạ thương sinh mà suy nghĩ, sao hắn không buông bỏ ân oán cá nhân đi!?"\n\nĐại trưởng lão nghẹn họng, Nhị trưởng lão tiếp tục khuyên: "Diệp Thần, oan oan tương báo bao giờ mới dứt!"\n\n"Được thôi!" Tần Phong tiếp tục cà khịa: "Bây giờ ta giết hết các người, rồi bảo con cái các người đừng tìm ta báo thù.

Còn vợ con và con gái các người thì ta sẽ 'miễn cưỡng' giúp các người chăm sóc nhé."\n\n"Thái...

Thái vô sỉ!" Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão tức đến run rẩy cả người, không hiểu sao Diệp Thần đột nhiên lại biến thành hạng người thế này.\n\n"Muốn đi cũng được!" Tam trưởng lão lên tiếng: "Nhưng Chiến Thần Giáp và Ngân Long Thương là vật truyền thừa của pháo đài, ngươi không được mang đi.

Cả võ học ngươi đang dùng cũng đến từ đây, cũng không được mang đi..."\n\nLời chưa dứt, *Chát* một tiếng!!

Tần Phong đã áp sát Tam trưởng lão, giơ tay tặng một cái tát trời giáng, đánh bay lão ta ra ngoài.\n\n"Mẹ nó!" Tần Phong chửi đổng: "Lão tử ở cái nơi rách nát này bao nhiêu năm, chưa đòi phí tổn thất thanh xuân là may rồi, ngươi còn dám đòi phế tu vi của lão tử?"\n\n"Tiểu súc sinh dừng tay!!" Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão lập tức nổi giận, xông lên định giáo huấn Tần Phong.

Chỉ là thân ngoại hóa thân của Tần Phong vốn là Côn Bằng hóa thành, lại thêm một đống buff tăng cường, đừng nói là ba Chuẩn Đế, dù có thêm ba mươi tên nữa hắn cũng chẳng coi ra gì.\n\n"A!!" Hai tiếng thảm thiết vang lên, hai vị trưởng lão cũng bay thẳng ra ngoài.\n\n"Chỉ bằng các ngươi mà đòi liều với ta?" Tần Phong khinh bỉ nhổ nước bọt, bóng dáng lao thẳng vào pháo đài.

Nhân lúc các tướng sĩ Tây Chu còn chưa kịp phản ứng, hắn dùng Thiên Nhãn tìm đến kho báu.\n\n*Ầm đùng!!*\n\nThương xuất như long, phá tan cửa kho.

Bên trong chất đầy các loại dược liệu quý hiếm tách ra từ xác sinh vật dị giới, một trong những nguyên liệu luyện khí yêu thích nhất của các luyện khí sư Hoang Cổ.\n\n"Mau ngăn hắn lại!!" Ba vị trưởng lão sốt ruột như lửa đốt, một lần nữa xông về phía Diệp Thần.

Bây giờ Diệp Thần rõ ràng là muốn cắt đứt gốc rễ của pháo đài, không trả Chiến Thần Giáp và Ngân Long Thương thì thôi, lại còn định vét sạch kho báu.

Tiếc là vẫn câu nói cũ: Chỉ cần ta hơi ra tay một chút đã là cực hạn của cái bậc rank này rồi, năm đó ta đút túi quần, không biết đối thủ là cái gì.\n\n*Ầm ầm!!*\n\nTiếng nổ đinh tai nhức óc vang rền trời đất, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Tần Phong cầm Ngân Long Thương đánh từ bắc thành đến nam thành mà mắt không thèm chớp cái nào, rồi dưới ánh mắt phẫn nộ của mọi người, hắn nghênh ngang rời đi.

Tuy nhiên hắn không đi hẳn mà biến thành Mộc Tú rồi quay lại.\n \n"Cái tiểu súc sinh này!!" Ba vị trưởng lão tức đến run người, không ngờ Diệp Thần lại là hạng người như vậy.

Đúng lúc này, một hồi chuông vang lên kèm theo tiếng rao: "Đi ngang qua đừng bỏ lỡ, Hoang Cổ đệ nhất thần toán thông âm dương, hiểu bát quái, có thể tính trời, có thể tính đất, có thể tính xem Chiến Thần thế hệ mới đang ở nơi nào..."\n\n...

Tại băng nguyên cực Nam.

Lâm Tam vẫn gian nan tiến bước trong bão tuyết.

Ngay khi tầm mắt bắt đầu mờ mịt, cảm thấy đã đến giới hạn, một luồng hương thơm xộc vào mũi khiến tinh thần hắn phấn chấn, cả người lập tức tràn đầy sức sống.

Chương 536

Tiếp đó, hắn thấy giữa trời tuyết mịt mù, một đóa sen tỏa ánh sáng thất thải đang đung đưa theo gió.\n\n"Tìm thấy rồi, Thất Thải Thánh Liên!!" Lâm Tam xúc động rơi nước mắt, biết rằng Tần huynh của mình đã có cứu rồi.\n\n"Hắt xì!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết vợ bé nhà ai đang nhớ mình nữa.\n\n"Tần Phong giegie!" Công chúa Nam Phong vẫn chưa từ bỏ ý định, thẹn thùng để lộ đôi chân dài.\n\n"Chỉ thế thôi à!?" Tần Phong rất thất vọng nói: "Độ hở có thể lớn hơn chút không, để người khác nhìn thấy còn tưởng ta là người lịch sự..."\n\n"Anh anh anh!!" Công chúa Nam Phong đỏ bừng mặt, lòng thầm kêu không chịu nổi.

Mỗi lần nàng hạ quyết tâm quyến rũ Tần Phong thì hắn luôn có thể phản khách vi chủ, quay lại trêu ghẹo nàng giữa thanh thiên bạch nhật, khiến nàng hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống.

Nhưng nghĩ đến hình phạt nếu trở về, nàng chỉ đành nén lại sự thẹn thùng.\n\n"Có gì mà ngại chứ, hắn đều khiến bản công chúa 'có miệng khó trả lời' rồi!" Nam Phong hít sâu một hơi, bắt đầu nũng nịu: "Tần Phong giegie, từ sau lần chia tay mấy năm trước, Nam Phong phát hiện mình đã trưởng thành hơn, cũng có mùi vị đàn bà hơn rồi." Nói xong nàng còn ưỡn ngực, ôm lấy cánh tay Tần Phong lắc lắc.\n\n"Cô gọi cái này là mùi vị đàn bà!?" Tần Phong nghiêm túc nói: "Đối với đàn ông mà nói, tuổi tác lớn một chút, béo một chút, có chút nếp nhăn cũng không quan trọng.

Quan trọng là cô phải đẹp, dáng chuẩn, gợi cảm biết chiều chuộng, và cái tối tối tối quan trọng nhất là: cô phải là vợ của người ta."\n\n"Vợ người ta!?" Hữu Dung hơi ngẩn người, ánh mắt nhìn về phía Thái tử phi.

Cứ tưởng lúc đầu Tần Phong nảy sinh ý đồ xấu là vì thấy sắc nảy lòng tham, ai ngờ hắn chính là nhắm vào 'vợ người ta' mà tới.\n\n"Ô ô..." Thái tử phi thẹn thùng cúi đầu, chẳng dám nhìn thẳng. \n\n"Đại ca đúng là đại ca!" Thiên Quân, Vạn Mã ánh mắt đầy sùng bái, không ngờ Tần Phong vẫn không quên sơ tâm.\n\n"Hô hô!!" Vu Lan cố gắng hít thở sâu để duy trì mạng sống, lại một lần nữa bị Tần Phong làm cho tức nổ phổi.

Vì một 'vợ người ta' mà khiến mình tàn phế thế này, thật chẳng biết nên dùng từ 'ngu' để hình dung hắn, hay dùng câu 'chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu' đây.\n\n"Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên tuyển chi nữ tức nổ phổi, nhận được 1 vạn điểm phản diện!"\n\n"Chân muỗi tuy nhỏ nhưng cũng là thịt!" Tần Phong thầm đắc ý.

Nếu Vu Lan ngày nào cũng tức nổ phổi vài lần thì tích tiểu thành đại cũng là một khoản thu nhập không nhỏ.\n\n"Đi, về nhà!" Vu Lan hậm hực đẩy xe lăn, đưa Tần Phong về Chi Vị Thư Ốc. \n\n"Đứa con gái này hết cứu thật rồi!" Vu tiên sinh nhìn Vu Lan rời đi, lòng đau như cắt.

Lão không biết Tần Phong đã cho nàng uống bùa mê thuốc lú gì, dù biết Tần Phong bên ngoài đào hoa cả một 'ao cá' nhưng vẫn không có ý định rời bỏ hắn.

Điều này khiến lão phải cân nhắc xem có nên ra tiền tuyến tìm Lam Ma, tìm cơ hội luyện lại một cái 'acc nhỏ' khác hay không.\n\n...

Trong quân doanh Đại Việt.

Từ khi Tân Đế Đại Việt nhận được tình báo từ Phong Lâm tiên sinh, lão ta hoàn toàn rơi vào trạng thái cuồng bạo, không chỉ hạ lệnh bắt giữ Đông Phương nương nương mà cả Quang Thiên và Trần Tổ cũng bị tóm.

Tuy nhiên Tân Đế dù là bạo quân nhưng không phải không có não.

Lão không thể chỉ vì một cái tình báo của Phong Lâm tiên sinh mà giết chết đại tướng tâm phúc và ái phi, chỉ sai người giam họ lại canh giữ nghiêm ngặt, chờ tìm được bằng chứng rồi tính tiếp.\n\n"Ôn hầu!" Tên cai ngục khúm núm mở cửa lao, bày rượu thịt trước mặt Quang Thiên.

Đừng thấy Quang Thiên lại trở thành tù nhân, nhưng khác với lần trước, hắn đã dùng bảo vật vơ vét được từ chỗ Hoàng đế Đại Việt để lôi kéo các thủ lĩnh trong quân và các đại thế gia.

Dù hiện tại ở trong lao nhưng hắn vẫn nắm thực quyền, chỉ cần rung mình một cái là cai ngục phải hầu hạ cơm bưng nước rót ngay.

Nếu không phải Tần Phong nói Thượng giới sắp có tiên nhân hạ phàm, bảo họ gần đây phải khiêm tốn một chút thì hắn đã sớm cầm Phương Thiên Họa Kích đi đâm nghĩa phụ rồi.\n\n"Nghĩa phụ, nhi thần oan uổng quá!!" Quang Thiên hướng ra cửa la oan, sau đó bắt đầu đánh chén no say.\n\n"Ôn hầu, có việc gì ngài cứ gọi tiểu nhân!" Cai ngục cười nịnh hót rút lui, lại mang cho Trần Tổ một bàn rượu thịt.\n\n"Năm đó ta bại không phải là không có lý do!" Trần Tổ nhìn bàn rượu thịt, lòng đầy cảm thán.

Cứ tưởng thân phận bại lộ là xong đời, ai ngờ nội bộ quân địch toàn là người mình.

Không chỉ được hầu hạ ăn uống tốt, ngay cả muốn ra ngoài phơi nắng cũng chẳng vấn đề gì.\n\n"Nương nương, đây là phấn son ngài cần!" Cai ngục nịnh nọt mở cửa lao, quỳ xuống dâng phấn son lên.\n\n"Bệ hạ, thần thiếp oan uổng quá!" Đông Phương nương nương làm vẻ sống dở chết dở, vừa nghe thấy phấn son là lập tức nín bặt.\n\nLúc này, Tân Đế Đại Việt không hề hay biết chuyện trong lao, vẫn đang gào thét phẫn nộ.

Còn kẻ cầm đầu Phong Lâm tiên sinh thì tìm đến Diệp Thần, mang cho hắn tình báo mới nhất về pháo đài Bắc Cương.\n\n"Tên khốn kiếp đáng chết!!" Diệp Thần tức đến mặt xanh mét, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Hắn vốn định tạo danh tiếng để thế gian biết có người giả mạo mình, ai ngờ tên khốn đó lại chạy đi trộm nhà.

Không chỉ đánh thương bao nhiêu tướng sĩ, còn cướp sạch kho báu Bắc Cương.\n\n"Lão phu khuyên ngươi nên nhanh chóng quay về một chuyến!" Phong Lâm tiên sinh nói: "Hiện tại Tần Phong đã luyện chế thành công Chiến Thần Giáp và Ngân Long Thương, dù tướng sĩ Bắc Cương có nghi ngờ thì món nợ này vẫn sẽ tính lên đầu ngươi.

Nếu lão phu đoán không lầm, bước tiếp theo Tần Phong sẽ nhân cơ hội thay thế ngươi, trở thành Chiến Thần Bắc Cương mới."\n \n"Tần Phong!?" Diệp Thần nhíu mày: "Tiên sinh tại sao lại khẳng định kẻ giả mạo ta là Tần Phong!?"\n\n"Vì lão phu không tin trên đời có nhiều trùng hợp đến thế!" Phong Lâm tiên sinh nghiêm túc nói: "Từ khi kẻ giả mạo ngươi xuất hiện, nhiều đặc điểm trên người hắn y hệt Tần Phong.

Hơn nữa Tần Phong không chỉ thiên phú vô song mà tính cách còn cực kỳ cẩn thận, không ai biết trạng thái toàn thịnh của hắn mạnh đến mức nào."\n\n"Toàn thịnh của Tần Phong!?" Diệp Thần cau mày.

Dù lòng cũng thấy phân tích của Phong Lâm tiên sinh có lý, nhưng hắn vẫn không thể tin được một người tu luyện Sinh Tử cảnh khi ở trạng thái toàn thịnh lại có thể mạnh đến mức nào.

Hơn nữa lần trước giao thủ, đối phương rõ ràng là Chuẩn Đế đỉnh phong, nhìn thế nào cũng không giống Tần Phong a!\n\n...

Tại Chi Vị Thư Ốc.

Vu Lan không rời Tần Phong nửa bước.

Bất cứ người phụ nữ nào dám lại gần hắn, nhiệt độ xung quanh lập tức hạ xuống cực thấp, kèm theo đó là cái nhìn 'tử thần' của Vu Lan, ngay cả lúc tu luyện nàng cũng không rời đi.

Chỉ có điều Tần Phong vốn là 'hòn đá ngáng chân' trên con đường thành công của Vu Lan, đương nhiên sẽ không để nàng dễ dàng đột phá Sinh Tử cảnh.

Không phải giả vờ ho vài cái thì cũng khóc lóc đòi sống đòi chết bảo mình là phế nhân, rồi nhân cơ hội nhào vào lòng Vu Lan, Hữu Dung, Thái tử phi để tìm an ủi.\n\n"Đinh đông, chúc mừng ký chủ ngăn cản Thiên tuyển chi nữ tu luyện, nhận được 2 vạn điểm phản diện!"\n\n"Đinh đông, chúc mừng ký chủ ngăn cản Thiên tuyển chi nữ tu luyện, nhận được 2 vạn điểm phản diện!"\n\nTần Phong thầm sướng rơn.

Sau khi làm Lan bảo bảo tức nổ phổi, hắn lại tìm được cách thứ hai để cày điểm dài hạn.\n\n"Tần Phong, ngươi đủ rồi đó!" Vu Lan như một lớp trưởng gương mẫu hồi cấp ba, bên cạnh là một thằng bạn cùng bàn nghịch ngợm mỗi ngày đều ngăn cản nàng học tập tiến bộ.\n\n"Lan bảo bảo à!" Tần Phong hùng hồn lý sự: "Mọi thành công đều không thể thiếu sự nỗ lực của hậu thiên, cho nên hôm nay và ngày mai chúng ta chi bằng đi làm chuyện gì đó có ý nghĩa đi..."\n\n"Trời ạ!!" Vu Lan nhức đầu day day thái dương, không hiểu Tần Phong đào đâu ra lắm lý lẽ cùn thế.

Đồng thời lòng nàng cũng bắt đầu sốt ruột.

Là thiếu cung chủ của Lam Ma Cung, nàng từ nhỏ đã kiêu ngạo, là 'con nhà người ta'.

Nhưng giờ đây người của Tây Chu lần lượt đột phá Sinh Tử cảnh, nhóm đầu tiên thậm chí đã phá tới Phiêu Miểu cảnh.

Còn nàng từ sau khi ra khỏi động thiên phúc địa thì bị bao nhiêu chuyện quấn thân, mãi vẫn chưa có thời gian đột phá.

Cảm giác bị tụt lại phía sau khiến nàng vô cùng khó chịu!\n\n"Mặc kệ, cứ đột phá Sinh Tử cảnh trước đã!" Vu Lan không quên lời hứa 'dắt Tần Phong theo bên hông', dứt khoát đẩy Tần Phong vào phòng mình, còn dặn dò mọi người không được làm phiền.\n\n"Ái chà, nàng định làm gì!" Tần Phong nghĩ đến hình tượng mỹ thiếu nam của mình, lập tức vùng vẫy trên xe lăn.

Hy vọng bộ dạng 'thân yếu dễ đẩy ngã' này có thể kích phát mặt 'nhân diện thú tâm' khác của Lan bảo bảo.\n\n"Thiếu cung chủ giỏi quá!!" Các cao thủ Lam Ma Cung xúc động rơi lệ, vội vàng báo cáo với Lam Ma: Ngày... tháng... năm..., thiếu cung chủ nhà ta thật tiền đồ, ban ngày ban mặt đã kéo Tần Phong vào phòng, cô nam quả nữ chung một phòng không biết định làm trò gì.\n\n"Cảnh tượng quen thuộc quá!" Vu tiên sinh nhìn cánh cửa đóng chặt, lại nhớ tới 103 viên linh thạch kia.\n\n"Bây giờ phải làm sao đây!?" Công chúa Nam Phong cuống quýt.

Lần này phụng chỉ ra ngoài không bảo vệ được Phương Trường, không lôi kéo được Tam Thu, giờ ngay cả cơ hội dụ dỗ Tần Phong cũng mất luôn.\n\n"Hay lắm, đúng là một chút cũng không coi Bản y tiên ra gì mà!" Hữu Dung thực sự chịu không nổi, xắn tay áo định đạp cửa cứu người.

Là tiểu y tiên tuyệt mỹ của Dược Thần Cốc, sao nàng có thể nhận cái kịch bản 'Nữ chính biến nữ phụ, Ma vương là hàng xài rồi' này chứ.

Phải là kịch bản 'Mới đầu đè bẹp tiểu ma nữ, cứu rỗi lần đầu tiên của đại ma vương' mới đúng.\n\n"Hử!?" Cao thủ Lam Ma Cung nheo mắt nhìn Hữu Dung với vẻ mặt 'đứa nào không sợ chết thì cứ xông lên'.\n\n"Bản y tiên đùa với các người thôi!" Hữu Dung lập tức 'tém' lại, quay đầu chạy biến.\n\n"Ô ô..." Thái tử phi câm nín luôn.

Sau đó nàng lo lắng nhìn vào phòng, sợ Tần Phong bị 'chơi hỏng' mất.\n\nTrong phòng, Vu Lan không chỉ dùng dây thừng trói Tần Phong lại mà còn bịt miệng hắn.

Sau khi hài lòng ngắm nhìn 'tác phẩm' của mình, nàng mới nhảy lên giường bắt đầu tu luyện.\n\n"Chỉ thế thôi à!?" Tần Phong cảm thấy cả người không ổn chút nào.

Hắn viết sẵn kịch bản rồi, ai ngờ nàng lại đi tu luyện.\n\n"Coi như nàng giỏi!!" Tần Phong tức đến nghiến răng nghiến lợi, chán quá cũng chỉ đành bắt đầu tu luyện.

Việc tu luyện bây giờ của hắn khác với bình thường, muốn đột phá Phiêu Miểu cảnh cần phải khai tịch ra linh thức, hiệu quả tương tự như linh hồn xuất khiếu.

Dù bản thể bị thương cũng có thể đoạt xá người khác để trọng sinh.

Tuy nhiên cơ thể đoạt xá mãi mãi không thể dung hợp hoàn toàn với linh thức, nên trừ khi vạn bất đắc dĩ, không ai chọn bỏ nhục thân để đoạt xá.\n\n...

Chương 537

Pháo đài Bắc Cương.

Thân ngoại hóa thân của Tần Phong biến thành hình dáng Mộc Tú.

Sau khi trưng ra thân phận đệ nhất thần toán Hoang Cổ, hắn lập tức trở thành thượng khách của pháo đài.\n\n"Thần toán!" Đại trưởng lão dùng đạo đức bắt ép: "Một khi sinh vật dị giới đột kích, thiên hạ thương sinh sẽ gặp họa, xin ngài vì thiên hạ thương sinh mà nói cho chúng ta biết ai thích hợp làm Chiến Thần Bắc Cương mới."\n\n"Chuyện này..." Tần Phong làm vẻ mặt khó xử.

Từ khi hắn đến đây, họ chỉ tiếp đãi ăn uống tốt chứ chẳng có ý định 'hối lộ' gì cả, khiến hắn thật sự khó mở lời.\n\nNhị trưởng lão bắt đầu kể khổ: "Thần toán, chúng ta biết xem quẻ cần tiền đặt quẻ, nhưng ngài cũng thấy đấy, kho báu bị Diệp Thần cướp rồi, cầu ngài vì thiên hạ thương sinh mà xem miễn phí cho một quẻ đi!"\n\n"Các người tưởng ta cần tiền sao!?" Tần Phong hóa thân thành thầy bói, bắt đầu bốc phét: "Ta chỉ là đại diện của thần linh ở nhân gian, mỗi lần xem quẻ thực chất là giao tiếp với thần linh.

Tiền các người đưa là để hiếu kính thần linh, càng nhiều thì thần linh càng hài lòng, mới tiết lộ nhiều thiên cơ hơn."\n\n"Lại có cả cách nói này nữa sao!?" Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão bị dắt mũi đến ngơ ngác.\n\n"Được, tiền đặt quẻ chúng ta đưa!" Tam trưởng lão nghiến răng dậm chân, lôi 'quỹ đen' của mình ra.\n\n"Thế mới đúng chứ!" Tần Phong nở nụ cười nghề nghiệp, thu tiền rồi nói: "Người này đến từ Âm Nguyệt Hoàng Triều..." Nói xong, hắn xoa xoa ngón tay, ý bảo phải thêm tiền.\n\n"Chỉ một câu thôi à!?" Tam trưởng lão kinh ngạc, chưa thấy ai kiếm tiền kiểu này bao giờ.\n\nTần Phong nghiêm túc: "Thiên cơ bất khả lộ, các người không nghe qua sao?

Các người đang mua thiên cơ chứ không phải mua gà công nghiệp ngoài chợ."\n\n"Được rồi!" Nhị trưởng lão đau lòng móc thêm quỹ đen.\n\n"Thần linh đã cảm nhận được thành ý của các người!" Tần Phong hớn hở thu tiền, nói tiếp: "Người này mang mệnh cách Bạch Hổ, chủ về giết chóc!"\n\n"Mệnh cách Bạch Hổ, chủ sát lục!!" Ba vị trưởng lão thấy mệnh cách này quá tuyệt, hoàn toàn xứng đôi với pháo đài Bắc Cương.

Tiếp đó, vẫn bài cũ, lại xoa tay, lại đòi thêm tiền!\n\n"Vẫn đòi nữa!?" Ba lão suýt phun máu, không ngờ xem quẻ lại đắt thế.

Nhưng đã đâm lao phải theo lao, Đại trưởng lão đành đau đớn nộp quỹ đen cuối cùng.

Thế là toàn bộ quỹ đen của ba vị trưởng lão đều vào túi Tần Phong.\n\n"Thần đã cảm nhận được thành ý cực lớn của các người.

Người này chính là thiếu cung chủ của Lam Ma Cung, Vu Lan!!" Tần Phong đắc ý thu tiền, hoàn toàn không có ý định tự mình làm Chiến Thần.

Thay vì để mình bị Diệp Thần thù ghét, chi bằng đẩy Lan bảo bảo ra đỡ đạn.

Từ đó nàng cũng chẳng có thời gian canh chừng hắn, giúp hắn tự do đi tìm các 'tỷ tỷ' khác.

Tóm lại, một người lãnh đạo thành công là không bao giờ tự chuốc rắc rối, phải biết chuyển dời mâu thuẫn để người khác đổ vỏ cho mình.\n\n"Là nữ nhân sao!!" Ba vị trưởng lão sầm mặt lại, cảm giác như bị lừa.\n\n"Là nữ thì đã sao, đây là mệnh trời đã định!" Tần Phong lại chém gió: "Chiến Thần Giáp và Ngân Long Thương bị Diệp Thần lấy mất, mà Tần Phong lại vừa hay luyện cho Vu Lan bộ Bạch

Hổ Giáp và Bạch Hổ Kiếm.

Đừng quên Vu Lan đứng hạng 19 trên Thiên Tư Bảng."\n \n"Chuyện này..." Ba vị trưởng lão không nói được gì.

Chiếu theo điều kiện của Vu Lan thì đúng là có tư cách, nhưng Chiến Thần Bắc Cương từ trước tới nay đều là nam, chưa có tiền lệ nữ nhân đảm nhận.\n\nTần Phong hỏi ngược lại: "Thế các người có quy định nào cấm nữ nhân làm Chiến Thần không!?"\n\n"Chuyện này..." Ba vị trưởng lão lại câm nín, rõ ràng là không có quy định đó.

Hơn nữa sau lời gợi ý của Tần Phong, lòng họ cũng không tự chủ được mà nghiêng về đáp án này.\n\n"Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián quan hệ giữa Thiên tuyển chi tử cấp Thần thoại và thanh mai trúc mã, nhận được 50 vạn điểm phản diện!"\n\n"Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián quan hệ giữa Thiên tuyển chi nữ cấp Sử thi và thanh mai trúc mã, nhận được 30 vạn điểm phản diện!"\n\n"Đinh đông, chúc mừng ký chủ trộm sạch căn cứ địa của Thiên tuyển chi tử cấp Thần thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!"\n\n"Đinh đông, chúc mừng ký chủ nhận được một lần rút thưởng!"\n\n"Hử!?" Tần Phong đột nhiên nhíu mày nhìn về phía xa, hắn cảm nhận được khí tức của Diệp Thần...\n\n"Đến nhanh thật đấy!" Tần Phong thầm ngạc nhiên nhưng không quá kinh hãi.

Vì Thiên tuyển chi tử vốn là những sinh vật không có lý lẽ, chẳng ai biết họ sẽ đưa ra quyết định gì để vô tình phá hỏng kế hoạch của bạn.

Nhưng may mà mặt nạ hắn luyện chế không chỉ đổi dung mạo mà còn đổi cả khí tức, dù chính chủ Diệp Thần có mặt cũng không thể giải trừ hiềm nghi.\n\n"Hiện tại chưa thể để họ gặp nhau!" Tần Phong hiểu rõ khả năng 'thông não chi thuật' của Thiên tuyển chi tử, một khi để y gặp ba đại trưởng lão lúc này, không chừng họ lại quỳ xuống trung thành như cũ mất.\n\n*Vút* một tiếng!

Tần Phong hóa thành luồng hồng quang biến mất.

Ba vị trưởng lão đối diện chẳng thèm ngẩng đầu lên, tiếp tục bàn bạc chuyện Vu Lan làm Chiến Thần.

Dù sao chuyện pháo đài sinh tử tồn vong quan trọng hơn, một tên thầy bói đi đâu chẳng đáng để họ bận tâm.\n\nLúc này, Diệp Thần mặt mũi âm trầm đang dốc toàn lực đi đường.

Pháo đài Bắc Cương là căn cơ của y, dù thế nào cũng không thể để rơi vào tay kẻ khác, ai dám thò tay vào y sẽ cho kẻ đó không có chỗ chôn.\n\n*Ầm ầm!!*\n\nHư không đột ngột rung chuyển, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện. \n\n"Là ngươi!!" Diệp Thần nhìn thấy một kẻ y hệt mình, lập tức giận đến mất sạch lý trí. \n\n*Keng!*\n\nMột luồng thương ý khủng bố xông thẳng lên mây xanh.

Tần Phong không hề có ý định trả lời Diệp Thần, toàn thân tỏa ra khí tức bá đạo vô hình, Ngân Long Thương trong tay lóe lên sát ý như mũi kim.\n\n"Quả nhiên là ngươi!!" Diệp Thần không thể nén giận được nữa, Chiến Thần Giáp lập tức bao phủ toàn thân.

Y trừng mắt giận dữ, chiến ý thuần túy hóa thành cơn bão năng lượng quét sạch đất trời.

Có điều, khác với cảnh giới Chuẩn Đế sơ giai trước đó, lúc này y đã đột phá lên Chuẩn Đế trung giai.

Dưới sự gia trì của Chiến Thần Giáp, y đạt tới sức mạnh tương đương Đại Đế trung giai.\n\n"Thế mà đã đột phá trung giai rồi à!?" Tần Phong cạn lời, lại một lần nữa chứng kiến sự vô lý của Thiên tuyển chi tử.\n\n*Ầm ầm!!*\n\nTiếng nổ vang trời, hư không rung lắc dữ dội.

Do lần trước đã chứng kiến chiến lực khủng bố của Tần Phong, Diệp Thần chẳng thèm nói đạo đức võ thuật gì nữa, bộc phát toàn diện thực lực Đại Đế trung giai.

Một thương hóa thành hai con kim long dài nghìn trượng, lao thẳng về phía Tần Phong.\n\n*Gào!!* Một thương tung ra, song long hiện thế!\n\n"Đến đây!!" Tần Phong cũng chẳng ngán ai, nhanh chóng buff thêm cho mình một chút, cơ thể bùng nổ khí tức hủy thiên diệt địa. \n\nNgân Long Thôn Châu!!

Tần Phong múa thương hóa thành một con ngân long khổng lồ vút lên, há miệng đỏ lòm gầm thét va chạm với hai con kim long.\n\n*Ầm đùng!!*\n\nĐòn tấn công của hai bên va chạm mạnh mẽ, hóa thành bão năng lượng tàn phá đất trời. \n\n"Vẫn chưa xong đâu!" Diệp Thần lại bị áp chế như lần trước, không cam lòng hét lớn một tiếng.

Một luồng năng lượng hủy diệt từ trong cơ thể y bùng nổ, cả người tỏa ra ánh kim quang chói mắt như một Chiến Thần vô địch giáng trần. \n\nHoang Cổ Thánh Thể!!

Giống như Thương Thiên Bá Thể của Tần Phong, đây là thể chất sinh ra để chiến đấu, có thể tiến hóa lên giai đoạn tiếp theo sau nhiều trận chiến.\n\n*Ầm ầm!!*\n\nCơ thể Diệp Thần bộc phát năng lượng càng thêm khủng bố, máu tươi chảy ra khóe miệng cũng biến thành màu vàng kim.\n\n"Hoang Cổ Thánh Thể đệ nhị hình thái!!" Tần Phong hoàn toàn câm nín.

Định đánh cho Diệp Thần một trận để kiếm điểm phản diện như lần trước, ai ngờ lần này y mạnh hơn nhiều thế, không bật trạng thái toàn thịnh thì hơi khó ép được y.\n\nDiệp Thần phẫn nộ quát: "Ngươi rốt cuộc là ai!?"\n\nTần Phong mặt đầy chân thành: "Ta là Hồ Đồ Đồ, nhà ở tòa nhà số 2, căn hộ 1001, hoa viên Phiên Đậu!"\n\n"Khốn khiếp!!" Diệp Thần cảm thấy mình bị đùa giỡn, tung ra chiêu Song Long Hiện tự sáng tạo.

Hai con cự long nghìn trượng hiện ra giữa không trung, ngửa mặt lên trời gầm vang.\n\n"Tiếp, Hóa, Phát!!" Tần Phong dùng lại bài cũ, lấy nhu khắc cương.

Bất kể đòn tấn công của Diệp Thần mạnh đến đâu, chiêu này vẫn như một cái buff vô giải, nhẹ nhàng hóa giải mọi thứ.\n\n"Ngươi rốt cuộc là ai!?" Diệp Thần nghiến răng hỏi lại: "Có phải Tần Phong phái ngươi đến không!?"\n\n"Nếu ngươi đã thành tâm muốn biết, thì ta cũng đại phát từ bi mà nói cho ngươi nghe!" Tần Phong vẫn giữ vẻ chân thành: "Ta chính là Thái Tiểu Hắc, mặt đẹp hơn Từ Công, bụng chứa càn khôn, nhà ở thôn Hà Đầu, phố Chân Gà, ngõ 66 Hẻm Bóng Rổ Nuôi Gà!"\n\n"Tên khốn!!" Chỉ số nộ khí của Diệp Thần tăng vọt. \n\n"Có chuyện gì thế!?" Ba vị trưởng lão nghe thấy động tĩnh, đồng loạt nhìn về phía xa.

Dù cách rất xa nhưng họ vẫn cảm nhận được thương ý cấp 9 và chiêu Song Long Hiện của Diệp Thần.\n\n"Diệp Thần vẫn chưa đi!?" Đại trưởng lão sầm mặt, hận không thể băm vằn Diệp Thần.\n\n*Ầm ầm!!*\n\nMột tiếng nổ chấn thiên động địa vang lên khiến cả Hoang Cổ rung chuyển.

Lôi đình vô tận bao phủ bầu trời, một luồng uy áp bàng bạc như muốn bao trùm vạn vật, khiến nhiều sinh linh không chịu nổi mà phải quỳ rạp xuống đất.\n\n"Có chuyện gì vậy!?" Các cao thủ khắp Hoang Cổ ngẩng đầu nhìn lên, mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Lỗ đen xuất hiện một tháng trước nay đột ngột vỡ tan, một nam tử trung niên dáng người hiên ngang bước ra từ vết nứt.

Đôi mắt người đó như chứa cả tinh hà, uy áp thiên địa tỏa ra chính là từ người này.\n\n"Đây chính là tiên nhân Thượng giới!!" Thủy tổ Tần gia run rẩy, chưa bao giờ cảm thấy mình nhỏ bé như thế.

Cứ như đối phương chỉ cần nhẹ tay một cái là có thể bóp chết lão như kiến.\n\n"Tiên nhân cuối cùng cũng hạ phàm rồi!" Tần Phong liếc nhìn Diệp Thần cũng đang bàng hoàng, sau đó cười xấu xa hét lớn: "Diệp Thần, ta nguyện xưng ngươi là thiên kiêu mạnh nhất lịch sử Hoang Cổ, Hoang Cổ Thánh Thể đệ nhị hình thái đúng là danh bất hư truyền!!"\n\nTiếng hét vang dội cả đất trời.

Không dám nói cả Hoang Cổ đều nghe thấy, nhưng vị tiên nhân kia chắc chắn nghe rõ mồn một.\n\n"Cái quái gì thế!?" Diệp Thần bị tiếng hét đột ngột làm cho ngơ ngác, nghi ngờ não Tần Phong bị lừa đá rồi. \n\n"Ta chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi, cố lên nhé!" Tần Phong làm động tác cổ vũ, rồi vắt chân lên cổ chạy còn nhanh hơn thỏ... "Chạy đi đâu!!" Diệp Thần mặc dù trong đầu đầy dấu chấm hỏi, không hiểu Tần Phong đang làm cái quái gì, nhưng thấy đối phương vắt chân lên cổ mà chạy, hắn cũng không kịp suy nghĩ nhiều, nhanh chóng đuổi theo.

Lần này dù thế nào cũng phải bắt được tên này, chứng minh cho thế nhân thấy mình vô tội!

Chỉ là hắn còn chưa kịp đuổi theo Tần Phong, đã cảm nhận được một luồng uy áp khủng bố ập đến, thân thể phảng phất bị định trụ giữa hư không. "Ngươi chính là thiên kiêu mạnh nhất Hoang Cổ từ trước đến nay!?" Một đạo âm thanh phảng phất đến từ cõi vô thượng đột nhiên nổ vang bên tai Diệp Thần.

Chỉ thấy vị tiên nhân thượng giới kia sau khi nghe thấy tiếng của Tần Phong, một cái chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Diệp Thần, chu thân là cảnh tượng cẩm tú sơn hà luân chuyển không ngừng, uy áp khủng bố khiến người ta không dâng lên nổi một tia sức mạnh phản kháng.

Chương 538

"Ngươi, ngươi là người phương nào!?" Đồng tử Diệp Thần không khỏi co rụt lại, trên trán rịn ra từng tia mồ hôi.

Từ khi sinh ra tới nay, bất kể đối mặt với cường địch thế nào, hắn cũng chưa từng dao động trái tim vô địch.

Thế nhưng hiện tại đối mặt với người này, lại có cảm giác nghẹt thở, phảng phất căn bản không có sức phản kháng, giết hắn cũng đơn giản như bóp chết một con kiến vậy. "Ghi nhớ, là ta đang hỏi ngươi!" Tiên nhân thượng giới ném một ánh mắt sắc lẹm, phóng xuất ra uy áp càng thêm khủng bố. "Phụt!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân vỡ vụn. "Đây chính là cảm giác khống chế sinh tử của kẻ khác sao!?" Trong ánh mắt tiên nhân thượng giới hiện lên một tia phấn khích, lập tức yêu thích cái cảm giác cao cao tại thượng này.

Đừng nhìn hắn là tiên nhân từ thượng giới xuống, thực tế ở thượng giới hắn cũng chỉ là một tên nô bộc hèn mọn.

Từ sau khi Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn xuất thế ba năm trước, các đại lão thượng giới đều lâm vào điên cuồng, tìm mọi cách hạ giới tìm kiếm.

Cuối cùng chủ tử của hắn mất ba năm thời gian, cưỡng ép khai thông đường hầm giữa hai giới.

Chỉ tiếc đường hầm này vô cùng không ổn định, không thể thừa thụ sức mạnh quá mức mạnh mẽ, còn có quy tắc Thiên Đạo khủng bố ngăn cản, gạt bỏ tất cả những kẻ mưu toan vượt qua.

Cuối cùng phái đi vạn danh nô bộc hạ giới, chỉ có một mình hắn may mắn sống sót. "Khốn khiếp!!" Thanh nộ khí của Diệp Thần nháy mắt đầy cây.

Xưa nay đều là hắn dạy người khác làm người, khi nào đến lượt kẻ khác dạy hắn làm việc, thương ý ngút trời từ trong cơ thể bộc phát ra, cưỡng ép thoát khỏi uy áp của tiên nhân thượng giới. "Hử!?" Tiên nhân thượng giới không khỏi nhíu mày, ánh mắt bắt đầu nghiêm túc đánh giá Diệp Thần.

Kể từ khi Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn xuất thế, các đại lão thượng giới đã muốn thông qua thuật thôi diễn Ngũ Hành để tính toán xem người sở hữu là ai.

Nhưng trên người kẻ này phảng phất bị một tầng sương mù bao phủ, chỉ có thể miễn cưỡng thôi diễn ra kẻ này chưa đầy trăm tuổi, cuối cùng khóa mục tiêu vào đám thiên kiêu của Hoang Cổ.

Mà cái tên Diệp Thần này không chỉ tuổi còn trẻ đã đột phá Chuẩn Đế trung giai, còn sở hữu Hoang Cổ Thánh Thể, thương ý cấp chín, chiến lực vượt xa cùng cảnh giới quá nhiều.

Đừng nói là ở nơi hoang lương linh khí thiếu hụt như hạ giới, ngay cả ở thượng giới, thiên phú này cũng đủ để chấn kinh thế nhân, vô cùng phù hợp với đặc tính của người sở hữu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn.

Ngao!!

Một đạo long ngâm vang vọng thiên địa, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Diệp Thần sau khi thoát khỏi uy áp không hề có ý định chạy trốn, ngược lại múa ngân thương phát động tấn công, hai con cự long ngàn trượng gầm thét lao về phía tiên nhân thượng giới. "Vãi chưởng, Thiên Tuyển Chi Tử đều cứng như vậy sao!?" Tần Phong vì cẩn thận nên không rời đi ngay mà lén quay trở lại.

Hắn vốn nghĩ nếu Diệp Thần giegie không gặp nguy hiểm, mình sẽ tạo ra chút nguy hiểm tính mạng cho hắn.

Nhưng không biết ai cho Diệp Thần cái sự tự tin mù quáng đó, lại dám chủ động ra tay với tiên nhân thượng giới. "Đây là..." Sắc mặt tiên nhân thượng giới chợt biến đổi, cứng rắn nén ý định ra tay xuống.

Mặc dù chiêu thức Song Long Hiện của Diệp Thần là tự sáng tạo, nhưng hắn liếc mắt một cái đã nhận ra nó được diễn hóa từ Ngân Long Thôn Châu, chính là tuyệt kỹ thành danh của Ngạo Thiên Tiên Đế thượng giới.

Mà Ngạo Thiên Tiên Đế không chỉ là Tiên Đế trẻ tuổi nhất thượng giới, dựa vào ngân thương trong tay đánh bại các lộ cao thủ, mà còn nổi danh là kẻ thù dai vô cùng.

Nếu Diệp Thần thật sự có quan hệ gì với Long Ngạo Thiên, hắn có mười cái mạng cũng không đủ đền.

Oanh long long!!

Chỉ thấy tiên nhân thượng giới tùy ý chỉ một ngón tay, hai con cự long nháy mắt nổ tung, ngoại trừ nhấc lên một trận cuồng phong thì không gây ra được một tí tẹo sát thương nào. "Sao có thể!!" Đồng tử Diệp Thần co rụt lại, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Song Long Hiện là chiêu thức mạnh nhất của hắn, đừng nói là Chuẩn Đế, ngay cả Đại Đế cũng không thể đón đỡ dễ dàng như vậy.

Tiên nhân thượng giới mở miệng hỏi: "Ngươi là truyền nhân của Long Ngạo Thiên!?" "Đúng thế!" Diệp Thần lập tức cứng giọng: "Lão tử đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, chính là Chiến Thần Bắc Cương, truyền nhân của Long Ngạo Thiên, Diệp Thần!" "Quả nhiên là thật!" Sắc mặt tiên nhân thượng giới biến đổi, không dám ra tay với Diệp Thần nữa. "Đậu má, thế này cũng được luôn!!" Ngôn ngữ mẹ đẻ của Tần Phong nháy mắt biến thành câm nín.

Hắn tốn bao công sức gây chuyện, chẳng qua là muốn Diệp Thần giegie gánh tội thay.

Ai ngờ Thiên Tuyển Chi Tử lại không nói đạo lý như vậy, cưỡng ép kéo tiên nhân vào phe mình luôn.

Nếu không phải hắn đủ cẩn thận quay lại nhìn một cái, e là chết thế nào cũng không biết. "Hắn nói dối!" Tần Phong không có thói quen ngồi chờ chết, lập tức biến thân thành tiểu binh pháo đài Bắc Cương nhảy ra chỉ trích: "Hắn không còn là Chiến Thần của pháo đài Bắc Cương chúng ta nữa, hắn là hậu duệ kẻ thù của tướng quân Ngạo Thiên, không chỉ cướp đi Chiến Thần Giáp và Ngân Long Thương tướng quân để lại, còn vét sạch kho báu của pháo đài Bắc Cương..." Lời còn chưa dứt, ba vị trưởng lão vừa lúc dẫn theo một đám chiến sĩ tới chi viện, ánh mắt nhìn Diệp Thần hận không thể ăn tươi nuốt sống. "Diệp Thần, ngươi còn dám quay lại!!" "Diệp Thần, ngươi không xứng làm Chiến Thần Bắc Cương!" "Diệp Thần, ngươi không xứng làm truyền nhân của tướng quân Ngạo Thiên!" "Diệp Thần, giao ra Chiến Thần Giáp và Ngân Long Thương, ngươi không xứng!" "..." Những tướng sĩ vốn tôn sùng Diệp Thần, nay ánh mắt nhìn hắn đầy phẫn nộ. "Ta không có, ta không làm, đừng nói bậy!" Diệp Thần thấy tình hình không ổn, vội vàng muốn mở miệng giải thích.

Chỉ là Tần Phong căn bản không cho hắn cơ hội dùng võ mồm, giơ tay hô lớn: "Diệp Thần khi sư diệt tổ, vong ân phụ nghĩa, đoạn tuyệt căn cơ pháo đài Bắc Cương ta, loại bại hoại này ai nấy đều có quyền tiêu diệt, đánh đổ phản đồ Diệp Thần, bảo vệ pháo đài Bắc Cương!!" "Đánh đổ phản đồ Diệp Thần, bảo vệ pháo đài Bắc Cương!!" Các tướng sĩ Tây Chu vốn đang phẫn nộ, cũng hùa theo hét lớn. "Hóa ra là một tên phản đồ!" Tiên nhân thượng giới không còn cố kỵ gì nữa, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc lạnh. "Vãi chưởng!!" Diệp Thần chửi thề một tiếng, trong lòng phát điên rồi.

Hắn không hiểu nổi ngọn lửa sắp tắt sao tự nhiên lại bị bùng lên lần nữa, cũng không dám do dự, vội vàng xoay người bỏ chạy. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ kéo thù hận cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn cảm nhận được nguy cơ sinh mệnh, nhận được 2 triệu điểm phản diện!" "Lại kiếm được 2 triệu, mình đúng là một tiểu cơ linh quỷ!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, gọi hệ thống chuẩn bị rút thưởng...

Vù một tiếng!

Vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi chuyển động. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ rút trúng chúc phúc cấp Thần: Thiên Sứ Thủ Hộ!" Thiên Sứ Thủ Hộ: Chúc phúc cấp Thần, bất kể ký chủ tử vong ở tư thế nào, đều có thể hồi sinh đầy máu (Ghi chú: Thời gian duy trì một tháng). "Vãi chưởng!!" Tần Phong không nhịn được chửi thề, bị thuộc tính của Thiên Sứ Thủ Hộ làm cho kinh ngạc.

Mặc dù hắn tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, giết hắn cần tập hợp đủ bảy Thiên Tuyển Chi Tử, nhưng so với cái Thiên Sứ Thủ Hộ này thì yếu xìu.

Chương 539

Tử vong xong hồi sinh đầy máu thì thôi đi, hiệu quả lại còn kéo dài tận một tháng.

Nghĩa là trong một tháng này hắn có thể tùy tiện tìm chết, chết một lần hay chết mười vạn lần đều có thể sống lại nguyên trạng.

Hưu!

Tiên nhân thượng giới hóa thành một đạo tàn ảnh lao ra, tay phải nhanh như chớp chộp về phía Diệp Thần, nơi đi qua hiện lên một đạo gợn sóng không gian vô hình.

Ngao!!

Ngay khi tiên nhân thượng giới sắp chộp được Diệp Thần, ngân thương trong tay hắn đột nhiên chấn động, một đạo long ngâm vang vọng thiên địa.

Chỉ thấy một tia thương ý ngút trời từ mũi thương bắn ra, khí tức lăng lệ như muốn đâm thủng thương khung, tỏa ra cảm giác khiến người ta kinh hồn bạt vía. "Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Tiên nhân thượng giới không áp chế tu vi nữa, khí tức khủng bố từ trong cơ thể nháy mắt bộc phát, khiến thiên địa phong vân biến sắc, chấn động kịch liệt.

Oanh long long!!

Thương ý định đâm thủng bầu trời nháy mắt vỡ vụn, hư không chằng chịt vết nứt, phảng phất có thể tan vỡ bất cứ lúc nào. "Phụt!!" Diệp Thần phun máu tươi, khí tức nháy mắt rơi xuống điểm đóng băng. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn trọng thương, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Ồ!!" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, lại gân cổ hét lớn: "Đánh đổ phản đồ Diệp Thần, bảo vệ pháo đài Bắc Cương!!" "Đánh đổ phản đồ Diệp Thần, bảo vệ pháo đài Bắc Cương!!" Các tướng sĩ Tây Chu không hiểu mô tê gì cũng hùa theo hét lớn. "Người này là ai vậy!?" Ba vị trưởng lão ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu tên này từ đâu chui ra.

Không chỉ lên sàn trước bọn họ, còn cướp luôn cả lời thoại, không biết còn tưởng hắn mới là nhân vật chính cơ đấy.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của ba vị trưởng lão.

Chỉ thấy tiên nhân thượng giới giơ tay vỗ một chưởng về phía Diệp Thần, phảng phật Ngũ Chỉ Sơn của Như Lai từ trên trời rơi xuống, nện thẳng về phía hắn.

Cho dù Diệp Thần là Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đối mặt với chưởng này cũng cảm thấy bất lực như Tôn Ngộ Không. "Ta còn chưa thể ngã xuống ở đây!!" Trong mắt Diệp Thần hiện lên một tia không cam lòng, trong cơ thể theo đó dâng trào một luồng sức mạnh huyền bí.

Không chỉ khiến cơ bắp toàn thân phình to, trong mắt cũng vằn tia máu, huyết khí trong người phảng phật bùng cháy, chu thân hiện lên một đạo quang mang đỏ rực như máu.

Oanh long long!!

Bàn tay khổng lồ của tiên nhân thượng giới rơi xuống, phảng phật như bom nguyên tử nổ tung, bão năng lượng ngút trời quét qua, bất kể thứ gì cũng đều bị phá hủy sạch sẽ. "Vãi chưởng, tiên nhân thượng giới khủng bố như vậy!!" Tần Phong sợ bại lộ thực lực bản thân, thừa cơ lẻn mất tích.

Vút một cái!!

Ngay khoảnh khắc cự chưởng rơi xuống, Diệp Thần hóa thành một đạo hồng quang biến mất không thấy tăm hơi, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể bắt kịp, ngay cả tiên nhân thượng giới cũng chỉ miễn cưỡng nhìn thấy tàn ảnh. "Hóa huyết thuấn di!" Tiên nhân thượng giới kinh hãi, không ngờ Diệp Thần lại dùng chiêu này.

Khi gặp nguy hiểm, có thể thông qua việc đốt cháy máu của bản thân để kích phát tiềm năng, từ đó đạt được tốc độ nhanh gấp trăm ngàn lần.

Có điều chiêu này tuy giữ được mạng, nhưng di chứng cũng cực lớn.

Không chỉ thấu chi tiềm lực bản thân, sau đó cơ thể còn bị tổn thất nghiêm trọng, điều dưỡng không tốt sẽ để lại tàn tật suốt đời. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn trọng thương, nhận được 5 triệu điểm phản diện!" "5 triệu!?" Tần Phong giật nảy mình.

Vừa nãy Diệp Thần bị đánh trọng thương mới có 1 triệu, giờ một hơi cho 5 triệu, chẳng phải là tính mạng ngàn cân treo sợi bún sao, khiến hắn không khỏi đau lòng cho Diệp Thần giegie.

Lúc này, tiên nhân thượng giới cũng không biết Diệp Thần đã chạy đi đâu, chỉ đành quay đầu nhìn về phía ba vị trưởng lão của pháo đài Bắc Cương.

Để có thể nhanh chóng tìm thấy Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, hắn quyết định thu phục mười vạn đại quân của pháo đài này. "Nguyện nghe thượng tiên điều phái!!" Ba vị trưởng lão cũng đoán ra thân phận đối phương, vội vàng biết thời biết thế quỳ xuống biểu lòng trung thành. "Tốt!" Tiên nhân thượng giới rất hài lòng với thái độ của ba người, sau đó bắt đầu hạ lệnh: "Các ngươi lập tức đi tìm những thiên tài nổi danh gần xa và phế vật nổi danh gần xa, còn cả mấy đứa bị từ hôn, cha mẹ song vong, hay hô 'đừng khinh thiếu niên nghèo', thích thối lui sau lưng mọi người cũng không được bỏ sót..." "Hả!?" Ba vị trưởng lão đờ người tại chỗ, không hiểu đối phương có ý gì. "Hả cái gì mà hả, ta còn chưa nói xong!" Tiên nhân thượng giới tiếp tục: "Bốn họ Tiêu, Lâm, Diệp, Thạch toàn bộ diệt tộc, cho dù là con giun cũng phải chẻ làm đôi cho ta, trứng gà cũng không được tha, đều phải lắc cho tan lòng đỏ hết, đúng rồi, đừng có lãng phí tinh lực vào mấy đứa họ Đường..." ...

Trong Chi Vị Thư Ốc, bản thể Tần Phong khí tức nội liễm, đan điền tinh quang lấp lánh.

Vô số tinh thần lấp lánh trong đan điền, như chúng tinh phủng nguyệt vây quanh nguyên đan.

Rắc một tiếng!

Đi kèm với tiếng vỏ trứng nứt vỡ, trên nguyên đan chằng chịt vết nứt, một tiểu Tần Phong phiên bản mini bay ra, như một linh hồn không có thực thể.

Đây chính là linh thức mà Tần Phong tu luyện ra, báo hiệu hắn chính thức đột phá đến Phiếu Miểu cảnh. "Đây chính là Phiếu Miểu cảnh!" Tần Phong mở mắt, ánh mắt trong trẻo, cả người có một cảm giác thư thái chưa từng có.

Đồng thời, trong lòng bắt đầu gọi hệ thống, hỏi thăm đan dược củng cố căn cơ Phiếu Miểu cảnh cần bao nhiêu điểm phản diện.

Hệ thống trả lời: "Căn cơ đan Phiếu Miểu cảnh, mỗi viên cần 4 triệu điểm phản diện!!" "4 triệu!?" Tần Phong đau lòng nhìn số dư tài khoản, chỉ còn lại 21,820,250 điểm phản diện.

Nghĩa là hiện tại hắn chỉ có thể đổi được năm viên căn cơ đan, muốn đột phá nhanh chỉ có thể cắn rứt lương tâm tiếp tục bắt nạt Thiên Tuyển Chi Tử.

Nhưng may mà lương tâm hắn không có nhiều! "Đổi một viên căn cơ đan!" Tần Phong nén đau, chọn đổi một viên.

Sau khi một viên đan dược xuống bụng, căn cơ lập tức được củng cố!

Tần Phong củng cố xong căn cơ Phiếu Miểu cảnh tầng thứ nhất, ánh mắt nhìn về phía Vu Lan đang ngồi xếp bằng tu luyện trên giường.

Chỉ thấy quanh người nàng hàn khí bao quanh, vẫn đang nỗ lực đột phá Sinh Tử cảnh.

Chương 540

"Haiz, cho cô cơ hội mà cô không biết dùng nha!" Tần Phong thở dài bất lực.

Nàng rõ ràng có thể dễ dàng thành tựu vị trí Đại Đế, ai ngờ lại không nắm bắt lấy cơ hội này.

Ngay lúc này, một nhóm người tiến đến Chi Vị Thư Ốc, bao vây thư ốc kín mít... "Người phương nào!?" Các thư sinh vội vàng cảnh giác, cảm thấy đối phương đến không thiện.

Hống!!

Một tiếng hổ gầm vang dội, chấn cho mọi người liên tục lùi bước.

Một con thần thú Bạch Hổ từ hư không đáp xuống mặt đất, trên lưng ngồi nghiêng một mỹ nhân tuyệt thế, gương mặt thanh thuần mang lại cảm giác 'gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn'. "Là Cung chủ!" Các cao thủ Lam Ma Cung mừng rỡ, vội vàng tiến lên hành lễ. "Sao lại là mụ ta!!" Ánh mắt Vu tiên sinh tràn đầy kinh hoàng, thân thể sợ đến mức run lên bần bật.

Đừng nhìn mỹ nhân tuyệt thế này có gương mặt thanh thuần, nhưng phía sau chơi đùa điên cuồng đến mức nào không ai bằng, chính là Lam Ma năm đó bắt nạt ông suốt chín tháng, để lại bóng ma trong tâm hồn non nớt của ông.

Do Âm Nguyệt Hoàng Triều ở chiến trường tiền tuyến trì trệ không thể xoay chuyển tình thế, nên Lục Đạo Đế Quân chỉ đành mạo hiểm phái Lam Ma đích thân đến mời Văn Tuyệt xuống núi. "Hình như càng già càng mặn mà nha!" Lam Ma không nhịn được đánh giá Vu tiên sinh, phát hiện trên người ông toát ra vẻ nho nhã, khiến bà không khỏi rung động, phảng phất quay về thời thiếu nữ mới biết yêu.

"Ánh mắt này..." Vu tiên sinh tim đập thình thịch, ông quá quen thuộc với ánh mắt này rồi.

Lam Ma năm xưa vẫn còn đây, xin tha cho ta một trăm linh ba khối linh thạch! ...

Vô Song Thành.

Đêm tối mê người, đèn hoa rực rỡ.

Vì Tần Hạo đột nhiên nổi giận đại chiến một trận với Chuẩn Đế nhà họ Kim.

Vốn tưởng là một trận chiến không chút hồi hộp, nhưng kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người, con rể phế vật nhà họ Giang lúc bắt đầu đã dùng tu vi Phiếu Miểu cảnh tầng một đánh tơi tả Chuẩn Đế họ Kim.

Mặc dù Giang Vô Song vì để Vô Song Thành không bị phá hủy đã kịp thời ra tay ngăn cản, nhưng sự mạnh mẽ của con rể phế vật vẫn khiến nội tâm họ lâu ngày không thể bình tĩnh.

Tự hỏi lòng mình, họ ở Phiếu Miểu cảnh căn bản không dám ra tay với Chuẩn Đế!

Cho dù có giao thủ thật, cũng không thể giống như Tần Hạo đánh tơi tả đối phương, mà là ba giây sau Chuẩn Đế nhà họ Kim sẽ quỳ xuống cầu xin họ đừng chết. "Không được, ta phải đi tìm hắn!!" Tần Hạo sau nhiều ngày trăn trở, cuối cùng quyết định không trốn tránh nữa.

Cho dù ca ca ngu xuẩn của hắn năm đó đào cốt có nỗi khổ tâm gì, hắn cũng phải đích thân đi hỏi cho rõ ràng, còn phải về chấn hưng Tần gia, khiến Tần gia huy hoàng trở lại. "Thật sự muốn đi!?" Giang Vô Song đột nhiên xuất hiện, nhìn ra quyết định của Tần Hạo. "Đúng vậy!" Ánh mắt Tần Hạo kiên định: "Ba năm trước ta chọn trốn tránh, hiện tại ta sẽ không trốn tránh nữa.

Đại Mộc tỷ tỷ còn ở nhà đợi ta, ta nhất định sẽ tìm được phương pháp tu phục linh hồn!" "Đại Mộc tỷ!?" Giang Linh nấp một bên nghe trộm, trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu vô cớ. "Được rồi!" Giang Vô Song không ngăn cản.

Ông có thể thấy Tần Hạo là chân long bay lượn chín tầng trời, Vô Song Thành của họ quá nhỏ, không chứa nổi hắn, điều duy nhất có thể làm là buông tay để hắn tung cánh. "Lão già này đang làm cái gì vậy!?" Giang Linh nấp một bên sốt ruột.

Cô khó khăn lắm mới thấy Tần Hạo thuận mắt một chút, thế mà ông bố ruột lại thả người đi mất, chẳng có ý định cho họ tiếp tục bồi dưỡng tình cảm gì cả.

Đây có thật là bố đẻ không vậy!? "Đa tạ!" Tần Hạo trong lòng cũng thấy bất ngờ, không ngờ Giang Vô Song lại dễ nói chuyện như vậy.

Nghĩ đến Tần Phong sắp không xong rồi, hắn không nói hai lời, chắp tay tạ ơn rồi xoay người rời đi. "Đúng rồi!" Giang Vô Song đột nhiên nói: "Nói đến phương pháp tu phục linh hồn, có lẽ ta có thể giúp một tay!" "Phương pháp gì!?" Tần Hạo khựng bước hỏi dồn.

Năm đó Đại Mộc tỷ vì cứu hắn dẫn đến linh hồn vỡ vụn hôn mê, chuyện này có thể nói là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng hắn, bất kể trả giá lớn thế nào hắn cũng phải cứu tỷ ấy về.

Giang Vô Song nhớ lại: "Năm đó Thiên Địa Song Châu xuất thế, khiến các phương thế lực tranh đoạt.

Cuối cùng Địa Châu có thể tu phục mọi thương tổn linh hồn của phi sinh linh rơi vào tay Vũ Lăng Thánh Chủ, còn Thiên Châu có thể tu phục mọi thương tổn linh hồn của sinh linh lại rơi vào tay một trong tứ đại mỹ nhân Hoang Cổ, Tửu Tiên của Thiên Hương Cốc." "Tửu Tiên của Thiên Hương Cốc!!" Tần Hạo hơi nhíu mày, cảm thấy chuyện này vô cùng gai góc.

Nếu hắn đứng ở góc độ của Tần Phong thì có lẽ không khó, nhưng khổ nỗi hiện tại hắn là người của Đại Việt Hoàng Triều, lại là kẻ thù không đội trời chung đang khai chiến với Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Muốn cầu Tửu Tiên giúp đỡ, khó hơn lên trời! "Đi tìm ca ca ngu xuẩn của ta trước đã!" Tần Hạo lại chắp tay cảm tạ lần nữa, sau đó bay vút lên trời. "Cha, sao cha lại thả hắn đi!!" Giang Linh phồng má tức giận bước ra từ bóng tối. "Con không thả hắn đi, hắn liền không đi được sao!?" Giang Vô Song bỗng cảm thán: "Vị phu quân này của con không tầm thường đâu, tuổi còn nhỏ không chỉ thiên phú vô song, còn thu phục được hai vị Chuẩn Đế đỉnh phong.

Họ mà thực tâm muốn đưa người đi, thực sự không ai cản nổi." "Thu phục hai vị Chuẩn Đế đỉnh phong!!" Đồng tử Giang Linh co rụt lại.

Chỉ thấy vầng trăng treo cao giữa hư không, không chỉ soi rọi bóng dáng Tần Hạo, bên cạnh còn có hai đạo thân ảnh, chính là hai anh em Tạ Thiên, Tạ Địa. "Linh nhi!" Giang Vô Song nuông chiều xoa đầu con gái rượu, thâm trầm nói: "Con gái mạnh mẽ một chút không sai, nhưng không thể vì thể diện mà mạnh mẽ quá mức, có những người một khi bỏ lỡ là cả đời, con biết không!?" "Con thèm vào mà thích hắn, chỉ là mất đi một cái bao cát thì hơi tiếc thôi!" Giang Linh phảng phất bị nói trúng tim đen, đỏ mặt vội vàng chạy về phòng. "Cái đứa trẻ này giống hệt mẹ nó, chết rồi cái miệng vẫn còn cứng!" Giang Vô Song thở dài bất lực: "Rõ ràng rất hài lòng mà cứ phải bảo không có cảm giác, vợ chồng bao nhiêu năm, bà có hài lòng hay không tôi chỉ cần nhìn biểu cảm là biết ngay, có gì mà phải cứng miệng cơ chứ!" Lúc này, mười vạn đại quân của pháo đài Bắc Cương đã bắt đầu hành

động.

Chỉ cần là thiên kiêu có chút danh tiếng ở Hoang Cổ đều bị tìm đến cửa không sót một ai, lại nhờ có tiên nhân thượng giới chống lưng nên có thể nói là quét ngang tất cả.

Bất kể là thế lực mới nổi hay thế gia đại tộc tồn tại vạn năm, trước mặt tiên nhân đều như lũ kiến cỏ, không có lấy một tia sức kháng cự.

Nơi đi qua máu chảy thành sông, tiếng oán than dậy đất.

Chương 541

Động tĩnh lớn như vậy tự nhiên không thể giấu giếm, khiến các thế lực lớn ở Hoang Cổ kinh hãi vạn phần.

Có người chọn giao ra thiên kiêu nhà mình để giữ mạng, cũng có người chọn liều chết với tiên nhân thượng giới đến cùng, lại có người chọn thừa cơ ôm chân tiên nhân.

Lúc này, tiên nhân thượng giới đang lật xem tài liệu thu thập được, ánh mắt nhanh chóng bị tài liệu về Diệp Thần thu hút.

Trên đó ngoài việc giới thiệu chi tiết những việc Diệp Thần làm như thúi hoắc không biết xấu hổ, cướp kho báu nhà người ta, luyện thư pháp trên người vợ người ta ra, còn có việc những người từng giao thủ với Diệp Thần đều có cảm giác bị mất ký ức, không hiểu Diệp Thần đã đánh trọng thương họ như thế nào. "Là mất ký ức, hay là thời gian tạm dừng!?" Hơi thở của tiên nhân thượng giới lập tức dồn dập, có cảm giác sắp tìm ra chân tướng phá án đến nơi rồi.

Rất nhanh, tin tức truy bắt Diệp Thần vang vọng khắp Hoang Cổ.

Mà Diệp Thần vĩnh viễn cũng sẽ không biết, để hắn có thể gánh cái nồi đen này, Tần Phong đã thuê bao nhiêu thủy quân phía sau. "Dù ngươi là Thiên Tuyển Chi Tử, cũng đấu không lại tư bản đâu!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên nụ cười của Long Vương, chẳng mảy may lo lắng việc bị người ta xé xác... "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ vu khống Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến đẳng cấp nguy hiểm của hắn lần nữa tăng lên, nhận được 3 triệu điểm phản diện!" "Lại bỏ túi 3 triệu!!" Mắt Tần Phong sáng rực, yêu chết Diệp Thần giegie mất thôi.

Lúc này, trong phòng Vu tiên sinh, Lam Ma dồn ông vào góc tường.

Ban đầu Lam Ma muốn mời Vu tiên sinh ra tiền tuyến, ai ngờ Vu tiên sinh một mực dùng đủ mọi lý do từ chối.

Đùa chắc!!

Ông ở Chi Vị Thư Ốc dạy học không sướng sao, có khùng mới chạy ra chiến trường đánh đấm.

Mà Lam Ma cũng không hổ là nữ trung hào kiệt, sau khi mãi không nhận được câu trả lời mong muốn, bà bá đạo xông vào phòng dồn người vào góc tường, định giở trò cũ ăn tươi nuốt sống ông. "Lam cung chủ, xin tự trọng!!" Vu tiên sinh trong lòng kêu gào chịu không nổi, vội nhìn sang chỗ khác.

Lam Ma lập tức ai oán: "Năm đó lúc hôn người ta thì gọi người ta là tiểu điềm điềm, giờ có mới nới cũ rồi liền gọi người ta là Lam cung chủ." "Ta không có người mới!" Vu tiên sinh vội giải thích: "Đây là thư viện đọc sách thánh hiền, bên ngoài không chỉ có học sinh của ta, Lan Lan cũng đang tu luyện ở vách ngăn bên cạnh kìa." "Hóa ra là vậy!" Lam Ma cười gian xảo: "Tiên sinh, ông cũng không muốn học sinh của mình lát nữa nghe thấy những âm thanh không nên nghe, ảnh hưởng đến hình tượng vĩ đại trong lòng học sinh và con gái chứ!?" "Bà, bà đừng quá đáng!" Vu tiên sinh không chỉ giọng run rẩy, mà chân cũng run rẩy theo.

Lại nhớ về năm đó hai tay bị trói, không biết đâu là ngày đêm, giờ là năm nào nữa! "Ông cũng có thể quá đáng mà!" Lam Ma cực kỳ quyến rũ áp sát tới, ham muốn trong mắt phảng phất sắp tràn ra ngoài.

Trời ạ!!

Cả đời ông tích đức hành thiện, quang minh lỗi lạc, sao cứ mãi không thoát khỏi lòng bàn tay mụ ma nữ này vậy!?

Vu tiên sinh muốn khóc mà không có nước mắt, cầu nguyện có người hảo tâm đến cứu mình. "Có đi với ta không!?" Môi đỏ của Lam Ma áp sát tai Vu tiên sinh, giọng nói đầy khiêu khích: "Hai tháng, ta có thể cho ông 103 viên linh thạch!" Vãi chưởng!! 2 tháng mà chỉ có 103 viên linh thạch!?

Vu tiên sinh lập tức kích động, thực sự chịu không nổi loại sỉ nhục này.

Vốn tưởng nhiều năm không gặp, Lam Ma sẽ có chút liêm sỉ, ai ngờ bà ta không chỉ không có liêm sỉ, mà còn không có lương tâm, lại muốn tăng số lượng mà không tăng giá.

Phanh một tiếng!

Vách bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng động trầm đục, kèm theo một luồng hàn khí tản ra.

Chỉ thấy quanh người Vu Lan là hàn khí khủng bố bao quanh, khí tức mạnh hơn trước khi đột phá gấp mấy chục lần, báo hiệu nàng đã thành công đột phá đến Sinh Tử cảnh tầng một. "Không phải chứ!!" Tần Phong trong lòng lập tức thấy mất cân bằng.

Nghĩ lại khi xưa để lĩnh ngộ sinh tử đại kiếp, hắn đã chết không biết bao nhiêu lần trong Luân Hồi Đại Trận, lại tốn hơn một năm trời mới miễn cưỡng đột phá.

Thế mà đám Thiên Tuyển Chi Tử, Thiên Tuyển Chi Nữ này căn bản không giảng đạo lý.

Đánh nhau một trận vu vơ là cảm ngộ được sinh tử đại kiếp, sau đó dùng tư thế nào cũng có thể nhẹ nhàng đột phá Sinh Tử cảnh. "Cuối cùng cũng đột phá rồi!" Vu Lan vui vẻ mở mắt, phảng phất như có sức mạnh dùng không hết.

Tần Phong ở bên cạnh chua chát nói: "Đột phá Sinh Tử cảnh có gì mà vui, cô có biết cô vừa cách vị trí Đại Đế gần như thế nào không!?" "Vị trí Đại Đế!?" Vu Lan ngẩn người, sau đó đùa giỡn: "Chẳng lẽ anh là vị đế vương thứ hai sau Phương Trưởng sao!?" "Ta không có, ta không làm, đừng nói bậy!" Tần Phong sợ tái mặt, vội vàng phủ nhận ba lần. "Anh kích động thế làm gì!?" Vu Lan che miệng cười khúc khích, nhưng thần sắc bỗng chốc sững lại.

Nếu nàng nhớ không lầm, trước khi tu luyện nàng có trói Tần Phong lại, còn bịt miệng hắn nữa, nhưng sao giờ cái gì cũng không còn!? "Ánh mắt này không đúng!" Tần Phong lập tức ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, vội bịt miệng ho sù sụ. "Khụ khụ..." "Anh thật sự bị thương!?" Vu Lan híp mắt bước đến trước mặt Tần Phong, nàng nghi ngờ hắn không phải ngày một ngày hai rồi.

Với cái kiểu thân yếu tay mềm, đụng là vỡ, đi ba bước thở dốc của Tần Phong trước kia, leo lên giường còn mệt thì lấy đâu ra sức tự mình thoát khỏi dây trói!? "Lan bảo bảo, ta e là không xong rồi!" Mặt Tần Phong trắng bệch không còn một tia máu, bộ dạng như sắp lâm chung. "Thật không!?" Vu Lan híp mắt rõ ràng không tin, ghé sát mặt Tần Phong quan sát kỹ.

Mặc dù Tần Phong che giấu khí tức rất tốt, nhưng nàng vẫn nhận ra một tia bất thường, rõ ràng khác hẳn với khí tức trước đó, phảng phất đã ngưng tụ linh thức đột phá đến Phiếu Miểu cảnh.

Không đúng nha!

Chẳng phải đều bảo phụ nữ lúc yêu não toàn nước sao!?

Tại sao Lan bảo bảo nhà hắn lại như Sherlock Holmes nhập thế này!?

Tần Phong cảm thấy trong lòng hoảng hốt vô cùng, trong đầu hiện lên hàng loạt dòng chữ: cứu ta, cứu ta, cứu ta...

Hết cách rồi!

Chỉ đành tung ra tuyệt chiêu sát thủ!

Chỉ thấy Vu Lan vừa mới cúi người ghé sát mặt Tần Phong, còn chưa kịp tìm ra bằng chứng thép, đã bị Tần Phong bất ngờ hôn lên làn môi đỏ mọng. "Ưm ưm..." Vu Lan trợn tròn mắt kêu ưm ưm.

Chương 542

Bộ não vốn có thể sánh ngang Sherlock Holmes nay nháy mắt trống rỗng sau nụ hôn này. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 100 ngàn điểm phản diện!" "Oa, giới trẻ bây giờ thoáng thật nha!" Lam Ma vốn nghe thấy động tĩnh bên cạnh định vào chúc mừng Vu Lan, ai ngờ vừa mở cửa ra đã thấy cảnh tượng kích thích này. "Tên khốn này, ta phải giết hắn!!" Vu tiên sinh lập tức phát điên.

Đề phòng đủ đường cũng không phòng nổi Tần Phong ủi mất cây cải trắng nhà mình. "Thiếu cung chủ càng ngày càng có tiền đồ nha!" Cao thủ Lam Ma Cung lộ ra nụ cười vui mừng.

Từ tư thế nữ cao nam thấp của hai người mà nhìn, rõ ràng là Thiếu cung chủ nhà họ chủ động, mà chuyện này họ cũng không phải thấy lần đầu. "Ưm ưm..." Vu Lan nghe thấy tiếng động, vội vàng đẩy Tần Phong ra.

Đến khi quay đầu lại thấy cả cha lẫn mẹ đều có mặt, nàng hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống, lại lần nữa bị Tần Phong chọc cho đau ngực, véo hắn một cái thật đau. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, nhận được 10 ngàn điểm phản diện!" "Mẹ, nàng đánh con!" Tần Phong vẻ mặt đầy ủy khuất, nhờ Lam Ma làm chủ cho mình. "Anh, anh..." Vu Lan vừa thẹn vừa giận, hận không thể đánh Tần Phong một trận.

Phanh một tiếng!

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động, bụi đất bay mù mịt. "Người nào!?" Mọi người giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Thấy trong lớp bụi mù bước ra một thiếu niên, ánh mắt chằm

chằm nhìn chòng chọc vào Tần Phong.

Chính là thiếu niên chí tôn nhà họ Tần, Tần Hạo! "Tần Phong!!" Tần Hạo gằn giọng chất vấn: "Ta muốn biết chân tướng việc anh đào cốt của ta năm đó, cùng với chân tướng việc anh phản bội Tần gia!" "Chân tướng!?" Tần Phong không nhịn được đảo mắt một cái, ý bảo chân tướng chính là bản thân chú em đấy.

Chỉ cần vầng hào quang của nhị đệ không mang thuộc tính 'khắc người thân', anh đây cũng không đến mức năm tám tuổi đã bị dọa cho bỏ chạy...

Chân tướng!?

Toàn trường mọi người thần tình đầu tiên là sững sờ, sau đó đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Kể từ khi Tần Phong năm đó phản bội khỏi Tần gia, đã có người hoài nghi đây là khổ nhục kế của Tần gia.

Chỉ là khi đó Chí Tôn Cốt của Tần Hạo thực sự bị móc, khiến người ta thật sự không tìm được chứng cứ thuyết phục nào.

Cho đến trận quyết chiến giữa Tần Phong và Lâm Tam trên đỉnh Tử Cấm ba năm trước, người ta mới kinh ngạc phát hiện, hóa ra Chí Tôn Cốt có thể phá rồi sau đó mới lập, khiến mọi người càng thêm kiên định rằng Tần gia đang sử dụng khổ nhục kế.

Bất quá Tần gia lúc này đã không còn như xưa!

Không chỉ thiếu niên Chí Tôn Tần Hạo vương giả quy lai, Tần Phong cũng trở thành Đệ Tam Thánh Tử của Âm Nguyệt hoàng triều, có thể nói hai đại thiên kiêu năm đó nay đã trưởng thành.

Cuối cùng Tần gia không có ý định đứng ra giải thích, Đại Việt hoàng tộc cũng không dám chủ động vạch trần, chân tướng cứ như vậy mập mờ kéo dài đến tận bây giờ. "Chẳng lẽ Tần gia thực sự đang dùng khổ nhục kế!?" Lam Ma nhìn qua nhìn lại hai anh em, trong lòng mong đợi đó là sự thật hơn bất cứ ai.

Nếu năm đó Tần gia thực sự dùng khổ nhục kế, cũng có nghĩa là Tần Phong vẫn là đích trưởng tử của Tần gia, dù hiện tại Tần gia có sa sút thì cũng là tồn tại mà Lam Ma cung bọn họ không thể với tới.

Hơn nữa hiện tại Âm Nguyệt hoàng triều và Đại Việt hoàng triều đang khai chiến toàn diện, một khi để Tần gia phản chiến thì có thể lập tức nghịch chuyển cục diện.

Khoan đã!

Hoạt động ăn tiệc của chín vị lão tổ Tần gia, bọn họ hình như đã tốn không ít sức lực, vạn nhất Tần Phong thực sự chơi khổ nhục kế, vậy món nợ này tính thế nào đây!? "Thiếu chủ..." Vạn Mã có chút lo lắng tiến lên, hỏi xem có cần đuổi Tần Hạo đi không.

Dù sao Tần gia hiện tại vẫn chưa hoàn toàn ẩn mình, một khi kế hoạch bị bại lộ thì không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra. "Không cần!" Tần Phong ngoài miệng tuy nói không cần, nhưng trong lòng lại vô cùng đau đầu.

Không phải sợ chân tướng bại lộ sẽ xảy ra chuyện gì, mà là Tần Hạo nhảy ra vào lúc này, chẳng phải giống như đại cô nương cởi truồng chạy lông nhông trước mặt tiên nhân thượng giới sao!? "Sao anh không nói lời nào!!" Tần Hạo càng nói càng kích động: "Tại sao anh lại phản bội Tần gia, anh có biết mẫu thân đã đau lòng thế nào không?

Anh có biết phụ thân đã buồn bã ra sao không?

Anh có biết những năm qua em đã sống thế nào không!?" "Tiểu Hạo, em lớn rồi!" Tần Phong đột nhiên diễn sâu, nhìn Tần Hạo với ánh mắt nuông chiều.

Nếu Tần Hạo đã nhất quyết đòi một chân tướng, vậy hắn sẽ cho cậu ta biết chân tướng.

Dù sao cậu ta cũng có hào quang nhân vật chính, muốn chết cũng không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa số người Tần gia đang ẩn nấp hiện tại đã đủ nhiều rồi, nếu toàn bộ đều trốn đi thì không tránh khỏi bị người khác nghi ngờ, chi bằng để họ lại cho Tần Hạo bảo vệ.

Con người chỉ khi có áp lực mới có thể học cách trưởng thành! "Anh..." Cơ thể Tần Hạo không tự chủ được mà chấn động.

Chỉ một câu nói ngắn ngủi này đã khiến cậu ta có chút không kịp trở tay. "Chuyện gì vậy!?" Toàn trường mọi người trong lòng không khỏi kinh hãi, cảm thấy Tần Phong đã biến tướng thừa nhận rồi. "Không, em không tin!!" Tần Hạo lại kích động gầm lên: "Anh trai em từ nhỏ đã thương em như vậy, dù có nỗi khổ riêng cũng không thể đối xử với em như thế, có chuyện gì chúng ta có thể cùng nhau đối mặt, dù Tần gia thực sự triệt để sa sút, chúng ta cũng có thể đông sơn tái khởi, tại sao lại tàn nhẫn tự tay móc Chí Tôn Cốt của em!?" "Thiếu niên bất thức sầu tư vị, ái thượng tầng lâu.

Ái thượng tầng lâu, vi phú tân từ cường thuyết sầu!" Tần Phong thong thả thở dài một tiếng, phảng phất như nhìn thấy chính mình ngày xưa.

Khoảnh khắc hắn cầm tờ giấy báo nhập học đại học, vốn tưởng rằng có thể hào hùng vạn trượng nói rằng nơi này không còn là ngôi làng nhỏ giam hãm mình nữa, mà là non sông tươi đẹp của tổ quốc.

Nhưng kết quả hắn lại phát hiện, bước vào Làng Lãng Sơn, lại sống thành một tiểu yêu quái.

Là báu vật trong mắt cha mẹ ông bà, là nhân tài trăm năm có một, nhưng lại là cái giẻ lau trong mắt người khác, đã thế còn phải cảm ơn người ta đã cho mình cơ hội làm giẻ lau.

Muốn đông sơn tái khởi, nói thì dễ hơn làm!

Chương 543

À không đúng!

Người ta là Thiên Tuyển Chi Tử, không cùng một đẳng cấp với mình! "Thơ hay!" Vu tiên sinh nhấm nháp kỹ lưỡng, định vỗ tay khen ngợi.

Nhưng vừa nghĩ đến cuộc chiến bảo vệ bắp cải không giữ được, lập tức âm dương quái khí bồi thêm một câu "Cũng thường thôi", kết quả nhận ngay một cái lườm của Lam Ma, chỉ đành ngượng ngùng đứng tại chỗ đếm kiến. "Em không tin..." Tần Hạo nắm chặt nắm đấm, hoài nghi Tần Phong dùng thơ để mỉa mai mình.

Ầm một tiếng!!

Không đợi Tần Phong tiếp tục diễn cảnh huynh đệ tình thâm, hư không đột nhiên nổ tung.

Chỉ thấy trong hư không xuất hiện một đạo thân ảnh, quanh thân cảnh tượng gấm vóc giang sơn luân chuyển không ngừng, kèm theo đó là một luồng uy áp khủng bố ngập trời.

Chính là tiên nhân từ thượng giới!

Tuy y nghi ngờ Diệp Thần chính là người mình cần tìm, nhưng cũng không thả lỏng việc sàng lọc các thiên kiêu khác, trong đó Tần Hạo thuở nhỏ bị móc xương rất phù hợp với điều kiện y đang truy bắt.

Vì thận trọng nên đặc biệt tới xem thử!

Kết quả không xem thì thôi, vừa xem lập tức không thể bình tĩnh được nữa.

Thiên sinh Chí Tôn, Quyền ý cấp chín, mười tám tuổi đã đột phá đến Phiếu Miểu cảnh, dù là ở thượng giới cũng là thiên kiêu hiếm thấy. "Người này là ai!?" Lam Ma, Vu tiên sinh hai người sắc mặt đại biến, vội vàng che chắn Vu Lan và Tần Phong ở phía sau. "Không hổ là thiên sinh Chí Tôn!!" Ánh mắt tiên nhân thượng giới đột nhiên sắc lẹm.

Với nguyên tắc giết nhầm còn hơn bỏ sót, y giơ tay định bắt Tần Hạo. "Không xong rồi!!" Đồng tử Tần Hạo co rụt lại, có cảm giác nghẹt thở.

Giống như con người đi bắt kiến vậy, dù con kiến đó có mạnh đến đâu cũng không thể lay chuyển được bàn tay to lớn kia. "Cử động, mau cử động đi!" Tinh thần Tần Hạo tập trung chưa từng có, ép buộc cơ thể mình phải nhanh chóng di chuyển.

Bành một tiếng!!

Tần Hạo dùng hết vốn liếng cả đời, cuối cùng cũng miễn cưỡng né được.

Tuy nhiên trán cậu ta đã đẫm mồ hôi, thở hổn hển để xoa dịu nỗi sợ hãi trong lòng, sau lưng cũng sớm đã ướt đẫm.

Đáng tiếc kiến vẫn chỉ là kiến, bàn tay khổng lồ của đối phương lại một lần nữa ập tới. "Xong rồi!!" Đồng tử Tần Hạo co rụt, đã không còn sức để né tránh.

Ong!

Ong!

Thiên địa đột nhiên tối sầm lại, tiếng kiếm minh vô tận vang dội khắp không gian.

Chỉ thấy Tần Phong không biết từ lúc nào đã đứng dậy khỏi xe lăn Tây Luân, không chút do dự chắn trước mặt Tần Hạo, cuồng phong giữa trời đất rít gào cũng không thể thổi ngã bóng hình cao lớn đang bảo vệ em trai kia.

Kiếm khí giữa thiên địa cũng cảm ứng được Kiếm ý của Tần Phong, bắt đầu run rẩy điên cuồng, tham bái vị đế vương trong kiếm.

Đặc biệt là phạm vi ngàn dặm xung quanh bị một luồng khí tức huyền bí bao trùm, Tần Phong giống như thần linh của vùng trời này, cao cao tại thượng, coi chúng sinh như kiến cỏ. "Anh..." Tim Tần Hạo không khỏi run lên, phảng phất như quay về lúc nhỏ.

Bất kể cậu ta làm sai chuyện gì, Tần Phong luôn xuất hiện đầu tiên, xin lỗi mẫu thân thay cậu ta, cũng sẽ chắn trước mặt bảo vệ cậu ta.

Lúc đó cậu ta vô tư lự, thực sự không biết vị sầu là gì.

Phảng phất bất kể gặp phải chuyện đại sự gì, anh trai đều có thể chống đỡ một bầu trời cho cậu ta. "Anh đã nói rồi, sẽ bảo vệ em cả đời!" Tần Phong quay đầu lại nở một nụ cười như gió xuân.

Không biết là đang chuẩn bị tư liệu diễn sâu để sau này nhị đệ bị đánh đến gần chết thì mở hack hồi ức, hay là để lót đường cho nhị đệ sập hố tiếp theo... "Anh..." Tần Hạo ngơ ngẩn đứng tại chỗ, tâm trạng có thể nói là vô cùng phức tạp.

Cậu ta muốn người anh luôn bảo vệ mình lúc nhỏ quay lại, nhưng lại không thể đối mặt với người anh đã mang lại đau khổ cho mình này.

Ầm một tiếng!!

Kiếm khí vô tận va chạm với bàn tay khổng lồ, cơn bão năng lượng khủng bố tức thì quét sạch thiên địa, hất văng cả thư ốc Chi Vị vừa mới dựng xong. "Kiếm Vực!!" Tiên nhân thượng giới trong lòng không khỏi kinh hãi, ánh mắt cũng rơi vào người Tần Phong.

Vốn tưởng rằng người anh trai móc Chí Tôn Cốt của em trai này không phải là người y tìm, ai ngờ đối phương tuổi còn nhỏ không chỉ đột phá đến Phiếu Miểu cảnh, mà còn lĩnh ngộ được Kiếm Vực lợi hại như vậy.

Đừng nói là ở hạ giới linh khí cằn cỗi này, ngay cả thượng giới cũng chẳng có mấy ai có thể lĩnh ngộ Kiếm Vực ở độ tuổi này. "Giỏi, giỏi lắm!" Vu tiên sinh nhìn mà nội tâm không thể bình tĩnh nổi.

Gạt bỏ cái hành vi vô liêm sỉ của Tần Phong ra, thiên phú của hắn tuyệt đối là tồn tại tiền cổ vô nhân, không chỉ có thể dẫn động Văn Khúc Tinh, mà còn là một kiếm tu lĩnh ngộ Kiếm Vực. "Yêu nghiệt!!" Lam Ma không nhịn được cảm thán một tiếng, nhìn con gái cưng mà đầy lòng xót xa.

Nếu Tần Phong có thể sống lay lắt qua ngày thì Vu Lan cũng sẽ không quá đau lòng, nhưng một khi Tần Phong chết, khi còn trẻ mà gặp được người kinh diễm như vậy, sau này còn ai có thể bước vào trái tim nàng nữa. "Tần Phong, mau quay lại!!" Vu Lan sốt sắng hét lên.

Tuy nàng hoài nghi Tần Phong không phải ngày một ngày hai, nhưng tuyệt đối không có ý định để hắn dùng mạng sống để chứng minh. "Lần này tôi không phải vì để thắng, mà là vì tôi có người nhất định phải bảo vệ!" Ánh mắt Tần Phong sắc lạnh bước tới một bước, phảng phất như muốn thể hiện thời kỳ toàn thịnh của mình cho thế gian thấy.

Chương 544

"Người anh trai muốn thủ hộ!?" Cơ thể Tần Hạo lại run lên, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót khó tả.

Cậu ta luôn nhấn mạnh những năm qua mình đã sống thế nào, nhưng chưa từng nghĩ anh trai những năm qua đã sống ra sao.

Tuổi thơ của hắn không có cha mẹ ở bên, phải một mình gian nan cầu sinh ở bên ngoài, còn phải chịu đựng sự khinh miệt của thế gian.

Hắn để lại con đường thoải mái cho cậu ta, còn chính mình lại bước lên con đường đầy gai góc. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!] "50 vạn!!" Sau khi nếm được vị ngọt, Tần Phong lại hiên ngang lẫm liệt nói: "Bất kể ông là ai, tôi cũng sẽ không để ông làm hại em trai tôi!" Cộp!

Cộp!

Cộp!

Mỗi bước Tần Phong bước ra, khí tức lại mạnh thêm một phần, trên người lại có thêm một cái buff.

Thiên Sư Ấn, Phật Chi Ấn, Vô Địch Kiếm Tâm, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thượng Thiện Nhược Thủy, Thần Kỹ Kiếm Hồn, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tử Khí Đông Lai... "Đây là loại quái vật gì vậy!?" Tiên nhân thượng giới không thể tin nổi trừng lớn mắt, nghiêm túc hoài nghi có phải mình đang nằm mơ chưa tỉnh không.

Mẹ kiếp!!

Tuổi này lĩnh ngộ Kiếm Vực đã đủ vô lý rồi, hắn thế mà còn lĩnh ngộ được nhiều buff như vậy, đúng là vô lý đến mức mẹ của vô lý mở cửa cho vô lý, vô lý về đến nhà luôn rồi!! "Kiếm tới!!" Tần Phong giống như một tiểu yêu quái ở Làng Lãng Sơn bị đè nén bấy lâu, gầm thét muốn tỏa ra tia sáng cuối cùng trong sinh mệnh.

Cùng với mấy chục cái buff được chồng lên, khí tức của hắn cuối cùng cũng đạt đến đỉnh phong, năng lượng trào ra quanh thân tạo thành từng đạo gợn sóng, kiếm ý ngút trời càng khiến thiên địa biến sắc.

Một tiếng uỵch nặng nề!!

Vô Tận Kiếm Hạp rơi mạnh xuống bên cạnh Tần Phong chậm rãi mở ra, hơn hai ngàn thanh thần kiếm nhanh chóng bay ra, vây quanh thân hình vô cùng hùng vĩ.

Lại có những đạo kiếm ấn u sầu huyền ảo xoay quanh Tần Phong, trong khoảnh khắc hóa thành một tòa kiếm trận hùng vĩ bao trùm thiên địa, toàn bộ hư không đều tràn ngập kiếm ý vô tận.

Bành một tiếng!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang dội, một dải tinh không mênh mông cũng theo đó xuất hiện. "Kiếm trận thật khủng bố!!" Toàn trường mọi người chấn kinh, trong mắt hiện lên tinh không rực rỡ.

Chỉ thấy hơn hai ngàn thanh thần kiếm bộc phát ra kiếm thế cực kỳ đáng sợ, trong dải tinh không mênh mông kia, một đạo kiếm ảnh thoắt ẩn thoắt hiện phảng phất như băng qua viễn cổ mà đến, lan tỏa hơi thở diệt sát cổ xưa thương tang.

Mạn thiên tinh thần, hóa thành một kiếm!!

Ánh kiếm tinh thần ngút trời, nhanh chóng chém về phía tiên nhân. "Đây là thực lực của anh trai sao!?" Tần Hạo gần như ngây người hoàn toàn, nội tâm càng lâu không thể bình tĩnh.

Vốn tưởng rằng năm đó đoạt lấy Đạo quả, lấy lại Chí Tôn Cốt là dựa vào thực lực, ai ngờ là anh trai cậu ta đã thả quá nhiều, quá nhiều nước. "Tha thứ cho anh, thằng em ngu ngốc của anh!" Tần Phong lại quay đầu nở nụ cười như gió xuân, sau đó ánh mắt kiên định hóa thành một đạo kiếm quang lao vút lên trời.

Giống như một chiếc máy bay tiêm kích mua vé một chiều, nếu tầm bắn của tên lửa không đủ, thì lấy hành trình của tôi làm tầm bắn.

Địch tới phạm, ta xông pha!

Xung kích một chiều không có đường về, nếu đi không trở lại, thì cứ đi không trở lại! "Anh..." Tần Hạo không kìm nén được nữa.

Nước mắt lập tức trào ra, cậu ta gào thét thảm thiết ở phía sau, trong não toàn là hình ảnh vui đùa cùng Tần Phong lúc nhỏ. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!!] Ầm ầm ầm!!

Theo ánh kiếm do tinh thần hóa thành chém mạnh xuống, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng hư không. "Ngươi rất khá..." Tiên nhân thượng giới vỗ ra một chưởng, không quên nói: "Ta nguyện gọi ngươi là thiên kiêu mạnh nhất chư thiên vạn giới!!" Ầm ầm ầm!!

Một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, va chạm với đạo kiếm quang của Tần Phong, tiếng nổ kinh thiên động địa lập tức vang khắp không gian, giống như hàng vạn quả bom nguyên tử ném xuống Hiroshima.

Gió bão cuồng bạo quét sạch thiên địa, một khung cảnh tận thế hiện ra. "Tần Phong!!" Tim Vu Lan lập tức vọt lên tận cổ họng.

Chỉ thấy Tần Phong như con thuyền nhỏ trong sóng dữ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị sóng lớn lật nhào. "Phụt!!" Tần Phong hộc máu cũng không lùi, gào thét khản cả giọng: "Vẫn chưa xong đâu, nhất thân chuyển chiến tam thiên lý, nhất kiếm tằng đương bách vạn sư!!"

Ong!

Ong!

Văn Khúc Tinh trên bầu trời lấp lánh ánh sáng chói mắt, thế trận giữa trời đất cũng nhanh chóng ngưng tụ thành một thanh cự kiếm ngàn trượng. "Đây rốt cuộc là loại yêu quái gì!?" Trong mắt tiên nhân thượng giới tràn đầy vẻ chấn hạm.

Vốn tưởng Tần Phong là một kiếm tu lợi hại, ai ngờ hắn thế mà còn là một văn tu dẫn động được Văn Khúc Tinh, thật sự không thể tưởng tượng nổi loại yêu nghiệt này trưởng thành sẽ khủng bố đến mức nào.

Nhưng rất tiếc, hai người không cùng một đẳng cấp.

Dù thiên phú của Tần Phong có biến thái đến đâu, chỉ cần chưa chuyển hóa thành chiến lực thì cũng chỉ là con kiến để y nhào nặn.

Ầm một tiếng!!

Kiếm khí ngợp trời bị một chưởng đánh nát, Tần Phong cũng bị đánh bay ra ngoài một cách vô tình. "Phụt..." Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, xương cốt toàn thân vỡ vụn. "Anh!!" Tần Hạo không thể khống chế được nữa, lao lên đỡ lấy Tần Phong. "Đi, mau đi đi!" Tần Phong không ngừng hộc máu, run rẩy lấy ra một viên kim đan nói: "Đây là Vô Địch Đại Hoàn Đan anh tốn vô số tâm huyết luyện chế, giữ lấy nó, sau này dùng để báo thù cho anh..." "Anh..." Tần Hạo vốn đang khóc bỗng sững sờ, nhìn viên Vô Địch Đại Hoàn Đan mà có cảm giác kháng cự khó hiểu.

Chương 545

Cậu ta cảm thấy nếu không lấy viên đan này, tỉ lệ báo thù cho anh trai có lẽ còn cao hơn một chút. "Tần Phong!!" Vu Lan trong lòng hoảng loạn, vội vàng lao lên kiểm tra. "Phụt!!" Tần Phong không khống chế được liên tục hộc máu, khí tức cũng giảm xuống mức đóng băng với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Vừa rồi tiên nhân thượng giới không chỉ đánh nát xương cốt toàn thân hắn, mà ngay cả linh thức hắn vừa ngưng tụ ra cũng bị trọng thương, ngọn lửa sinh mệnh đã như đèn treo trước gió, có thể tắt bất cứ lúc nào. "Đại ca, anh đừng nhát bọn em chứ!" Thiên Quân, Vạn Mã lập tức hoảng sợ.

Thông qua Tiên Nô Pháp Ấn trên người mình, họ có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của Tần Phong vô cùng yếu ớt, hoàn toàn khác với kiểu giả vờ bị thương trước đây. "Công tử, ngài không thể có chuyện gì được!" Thái tử phi lập tức hoảng loạn đến mất hồn mất vía, không dám tưởng tượng những ngày không có Tần Phong. "Đại ma vương, anh đừng dọa tôi!" Hữu Dung sau khi kiểm tra cũng hoảng loạn, phát hiện thương thế của Tần Phong quá nghiêm trọng.

Đừng nói nàng hiện tại chỉ là truyền nhân Dược Thần Cốc, dù là đệ nhất Dược Thần năm đó e rằng cũng vô phương cứu chữa, chín mươi chín phần trăm sinh cơ toàn thân đã bị chém đứt, hoàn toàn chỉ còn một hơi thở gượng ép. "Tần Phong đồ lừa đảo này!!" Vu Lan khóc nức nở, phảng phất như đang trút bỏ cảm xúc mà gào thét: "Anh dậy đi, mau dậy đi, không phải anh nói muốn cưới tôi làm thiếp sao?

Anh dậy đi chứ!" [Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 30 vạn điểm phản diện!] "Xin lỗi, anh có lẽ phải thất hứa rồi!" Tần Phong giơ tay gạt đi nước mắt nơi khóe mắt Vu Lan, không quên tiếp tục diễn: "Nhân sinh như nghịch lữ, ngã diệc thị hành nhân!" "Tôi không muốn!!" Vu Lan khóc đến đau đớn muốn chết, lắc đầu không cho Tần Phong rời đi. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 30 vạn điểm phản diện!] "Người này rốt cuộc là loại quái vật gì!?" Lam Ma và Vu tiên sinh không rảnh để xem thương thế của Tần Phong, đang đầy mặt chấn hạm ngẩng đầu nhìn về phía tiên nhân thượng giới.

Chỉ thấy kiếm chiêu khủng bố mà Tần Phong dùng hết vốn liếng cả đời ngưng tụ ra, vậy mà chỉ để lại trên tay đối phương một vết cắt mờ nhạt, nếu không nhanh chóng băng bó thì chắc nó lành luôn quá. "Kẻ ở hạ giới vậy mà làm ta bị thương!" Tiên nhân thượng giới tuy trong lòng chấn động, nhưng phần nhiều là thẹn quá hóa giận.

Y ở thượng giới tuy là một tên đầy tớ hèn mọn, nhưng ở hạ giới y chính là thần linh tối cao, vậy mà giờ lại bị một lũ kiến cỏ làm bị thương.

Truyền ra ngoài thì y còn mặt mũi gì nữa!?

Đúng lúc này —— Giọng sữa bi phẫn của Tiểu Bạch đột nhiên vang lên từ phía sau: "Dám giết chủ ngân của thỏ, thỏ liều mạng với ông!!" "Cái gì!!" Sắc mặt tiên nhân thượng giới hơi biến đổi, cảm ứng được một trận dao động không gian truyền đến từ phía sau.

Ong!

Ong!

Thiên địa đột nhiên tối sầm lại, tiếng kiếm minh vô tận lại một lần nữa vang dội.

Chỉ thấy Tiểu Bạch sau khi cảm ứng được sinh mệnh của Tần

Phong sắp tiêu tan, lập tức mở ra chế độ báo thù hung bạo, hóa thân thành tuyệt thế Kiếm Thỏ, giơ cao Đạo Đức Chuyên (Gạch Đạo Đức) lướt đến phía sau tiên nhân.

Tu vi Phiếu Miểu cảnh nhị trọng bùng nổ toàn diện, cũng tự thêm cho mình hàng tá buff của Tần Phong.

Hơn hai ngàn thanh thần kiếm vốn bị đánh bay cũng phảng phất như nhận được triệu hoán, cảnh tượng hùng vĩ nhanh chóng bay lên trời, một lần nữa đâm về phía tiên nhân thượng giới.

Bành một tiếng!!

Tiểu Bạch tức giận giơ Gạch Đạo Đức, đập mạnh vào sau gáy đối phương.

Tuy nhiên khác với tưởng tượng, Gạch Đạo Đức dừng lại cách đối phương một cm, dù Tiểu Bạch có dùng lực thế nào cũng không thể đập xuống. "Đây là..." Trong mắt tiên nhân thượng giới hiện lên một tia kinh ngạc, liếc mắt một cái đã nhìn thấu huyết mạch của Tiểu Bạch không đơn giản.

Thái Âm Tiên Thỏ!

Một loại thần thú từng uy chấn thượng giới nhưng đã tuyệt chủng, không ngờ hạ giới vẫn còn một con.

Đáng tiếc dù là dị chủng yêu thú, huyết mạch vẫn có chút không thuần khiết. "Khoan đã, cái đó là..." Hơi thở tiên nhân thượng giới đột nhiên dồn dập, nhìn chằm chằm vào mầm đậu nhỏ trên đầu Tiểu Bạch.

Đại Đạo Manh Nha!!

Tuy không khiến người ta điên cuồng như Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, nhưng cũng là chí bảo mà các đại lão thượng giới tranh giành.

Ong!

Ong!

Hơn hai ngàn thanh thần kiếm lại một lần nữa tập kích, tiếng kiếm minh sắc lẹm vang thấu trời xanh.

Chỉ là cũng giống như đòn tấn công của Tiểu Bạch, tất cả đều dừng lại trước mặt tiên nhân thượng giới, giống như bị một bức tường khí vô hình chặn lại, không thể tiến thêm nửa phân. "Chút tài mọn, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Tiên nhân thượng giới lộ ra nụ cười khinh miệt, giơ tay một cái đã tóm được Tiểu Bạch.

Vốn dĩ y định bóp cổ Tiểu Bạch, nhưng đáng tiếc nó không có cổ, chỉ đành túm như túm một bình gas mini. "Phụt!!" Tiểu Bạch phun ra một ngụm máu tươi, có thể nói là hoàn toàn không có sức phản kháng.

Loảng xoảng một tiếng!

Theo việc Tiểu Bạch bị đối phương tóm gọn, hơn hai ngàn thanh thần kiếm lại một lần nữa mất khống chế, rơi rụng từ trên không trung như mưa. "Nguy hiểm!!" Lam Ma, Vu tiên sinh sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, nhanh chóng xông lên muốn cứu Tiểu Bạch.

Chỉ có điều hai bên hoàn toàn không cùng đẳng cấp, dù bọn họ là cường giả cấp Đế của Hoang Cổ, đối với người ta vẫn chỉ là kiến cỏ.

Một ánh mắt, trực tiếp đánh văng. "Phụt!!" Lam Ma, Vu tiên sinh hộc máu ngã xuống đất, một cảm giác bất lực lập tức dâng lên trong lòng. "Thả, thả thỏ ra!!" Tiểu Bạch đạp đôi chân ngắn cũn, bắt đầu liều mạng vùng vẫy.

Chỉ tiếc sức lực của nó thực sự không bõ dính răng, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương giơ tay định vặt lấy mầm đậu nhỏ của mình. "Tiểu Bạch..." Tần Phong cảm ứng được Tiểu Bạch gặp nguy hiểm, gắng gượng hơi tàn cuối cùng định cứu thỏ.

Đúng lúc này —— Giữa thiên địa vang lên một giọng nói tràn đầy chính khí: "Nhất điểm hạo nhiên khí, thiên lý khoái tai phong!!" "Giọng nói này là..." Thần tình Tần Phong không khỏi sững sờ, biết là tiểu Tam Tam nhà mình đến rồi.

Chương 546

Chỉ là cậu ta đến vào lúc này có chút không đúng lúc, thứ hắn cần bây giờ không phải là cứu giá, mà là nhanh chóng thoát game (chết giả).

Hưu một tiếng!!

Chỉ thấy Lâm Tam hóa thành một đạo kiếm quang lao tới, Hạo Nhiên Chính Khí điên cuồng phóng ra từ trong cơ thể, Vô Trần Kiếm trong tay như cầu vồng kinh thiên chiếu sáng vòm trời.

Kiếm thế mênh mông vô tế khiến cả đất trời như trầm luân, từng vầng nhật nguyệt tinh thần không ngừng luân chuyển giữa không trung.

Sau khi sở hữu Đại Mộng Xuân Thu, Hạo Nhiên Chính Khí của cậu ta đã đạt đến cảnh giới khủng bố. "Lại một đứa nữa!?" Tiên nhân thượng giới cảm thấy không ổn chút nào.

Y không hiểu tại sao một hạ giới linh khí cạn kiệt lại có thể sở hữu nhiều thiên kiêu biến thái đến vậy. "Cơ hội tốt!!" Tần Phong thừa dịp đối phương đang ngẩn người, quả đoạn sử dụng Cách Không Thủ Vật, cứu Tiểu Bạch về từ trong tay đối phương. "Khụ khụ..." Tần Phong lập tức ho khụ khụ càng thêm suy nhược, máu tươi phun ra từ miệng như không mất tiền mua vậy. "Mau cho Tần huynh uống đi!" Lâm Tam thấy thương thế của Tần Phong trở nặng, vội vàng lấy Thất Thải Thánh Liên ném ra.

Chỉ thấy một đạo kim quang xé rách hư không bay về phía Tần Phong, một mùi hương thanh mát cũng khiến tinh thần mọi người phấn chấn hẳn lên. "Đậu má, cậu ta thực sự tìm được rồi!" Tần Phong nhìn thấy sắp đánh mất một đống lớn điểm phản diện, chỉ đành cưỡng ép cho mình một màn kết thúc rực rỡ... "Thất Thải Thánh Liên!!" Mọi người toàn trường mắt sáng lên, biết Tần Phong có cứu rồi.

Là chí bảo do thiên địa thai nghén, Thất Thải Thánh Liên có công hiệu cải tử hồi sinh, chỉ cần còn một hơi thở là có thể khiến người ta hồi máu đầy thanh.

Lúc này —— Tiên nhân thượng giới còn đang thẹn quá hóa giận vì Tiểu Bạch bị cứu mất, nhưng vừa thấy Thất Thải Thánh Liên lập tức phấn khích hẳn lên.

Tuy nói Thất Thải Thánh Liên là chí bảo thiên địa ở hạ giới, nhưng đặt ở thượng giới cũng là món bảo bối hiếm thấy. "Không ổn!!" Tần Hạo thấy tiên nhân thượng giới định ra tay, bất chấp nguy hiểm của bản thân nhanh chóng xông lên.

Chuyện liên quan đến mạng sống của anh trai, dù có liều mạng này cậu ta cũng sẽ không để Thất Thải Thánh Liên rơi vào tay người khác. "Tranh với ta, ngươi có thực lực đó sao!?" Tiên nhân thượng giới căn bản không coi Tần Hạo ra gì, lao về phía Thất Thải Thánh Liên với tốc độ cực nhanh.

Keng!!

Lâm Tam lấy thân hóa thành một đạo kiếm quang lao tới, tiếng xé gió sắc lẹm vang dội khắp đất trời như thủy triều.

Tiếng kiếm như sấm, kinh thiên động địa! "Lũ kiến cỏ này thật là phiền phức!" Vẻ mặt tiên nhân thượng giới hiện lên một tia bực bội, vung tay mạnh mẽ về phía Lâm Tam đang hóa thành kiếm quang.

Ầm ầm ầm!!

Đạo kiếm quang kình thiên có thể xuyên thủng vòm trời lập tức vỡ vụn, sức mạnh kinh hoàng khiến thiên địa run rẩy điên cuồng.

Chỉ là khác với tưởng tượng, Hạo Nhiên Kiếm Khí của Lâm Tam bị phá, nhưng người lại không lùi bước nào, trên đầu còn xuất hiện một tòa tiểu tháp bảy tầng ngũ sắc rực rỡ. "Đây chẳng lẽ là Phần Thiên Tháp trong truyền thuyết!?" Khoảnh khắc nhìn thấy tòa tiểu tháp bảy tầng, tiên nhân thượng giới hoàn toàn không thể bình tĩnh được nữa.

Y có vắt óc cũng không hiểu nổi, Phần Thiên Tháp uy chấn chư thiên vạn giới tại sao lại xuất hiện ở hạ giới này.

Đồng thời, trong lòng y cũng hưng phấn một cách kỳ lạ.

Vốn tưởng lần xuống hạ giới này chỉ khi hoàn thành nhiệm vụ mới có phần thưởng hữu ích.

Ai ngờ ở hạ giới không chỉ gặp được Đại Đạo Manh Nha, còn gặp được Thất Thải Thánh Liên, ngay cả Vô Tận Kiếm Hạp và hơn hai ngàn thanh thần kiếm của Tần Phong cũng tạm coi là lọt mắt xanh.

Nhưng điều y không ngờ nhất là lại gặp được Phần Thiên Tháp uy chấn chư thiên vạn giới. "Tây Môn, Mở!!" Lâm Tam trừng mắt tức giận, phát ra một tiếng gầm phẫn nộ.

Nhất phương trấn áp!

Nhị thủy diêu phân!

Tam cực thùy quang!

Tây đại giai không!

Chỉ thấy Lâm Tam một hơi mở ra tầng bảo tháp thứ tư, sát na gian, phong vân biến sắc, một luồng năng lượng khổng lồ quét qua chân trời, phảng phất xuyên qua hư không bắn thẳng về phía tiên nhân thượng giới. "Không ổn!!" Tiên nhân thượng giới không dám đại ý trước Phần Thiên Tháp, vội vàng vỗ ra một chưởng để chống đỡ đòn tấn công của Lâm Tam.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm, ánh sáng chói lọi.

Giống như hai ngôi sao hằng tinh va chạm mạnh vào nhau, bùng nổ cơn bão năng lượng đáng sợ, ngay cả nhật nguyệt tinh thần trong hư không cũng phảng phất như cùng run rẩy theo. "Mạnh quá!!" Lam Ma, Vu tiên sinh vội vàng bò dậy, mở ra hộ thuẫn bảo vệ mọi người. "Phụt!!" Lâm Tam phun ra một ngụm máu tươi, bị đánh bay ngay tại chỗ.

Đối mặt với tồn tại như hack của tiên nhân thượng giới, dù cậu ta sở hữu Phần Thiên Tháp uy chấn chư thiên vạn giới cũng vô dụng.

Nhưng may mắn là đã thành công ngăn cản đối phương, để Tần Hạo lấy được Thất Thải Thánh Liên. "Đáng chết!!" Tiên nhân thượng giới tức đến mức suýt thì đến ngày đèn đỏ.

Y không ngờ đường đường là tiên nhân thượng giới như mình, lại bị kẻ ở hạ giới trêu đùa như vậy, cũng không kịp bổ đao Lâm Tam, nhanh chóng đuổi theo Tần Hạo. "Anh, em lấy được rồi..." Tần Hạo đầy mặt vui mừng cầm Thất Thải Thánh Liên chạy đến trước mặt Tần Phong, chỉ là phản ứng của Vu Lan và mọi người lại khiến nụ cười của cậu ta cứng đờ trong chốc lát. "Công tử!!" Thái tử phi phủ phục trên người Tần Phong vốn đã lạnh ngắt, gào khóc thảm thiết: "Công tử, sao ngài nỡ lòng bỏ thiếp lại một mình, ngài bảo thiếp sau này phải sống thế nào đây!" "Thỏ thành trẻ mồ côi rồi!!" Tiểu Bạch ngơ ngác đứng tại chỗ, không muốn chấp nhận hiện thực này.

Chương 547

Từ khi nó có ký ức đã nương tựa vào Tần Phong, hai bên chưa từng rời xa nhau một ngày, những hình ảnh trước đây cũng không ngừng hiện lên trước mắt.

Tần Phong dạy nó Luận Ngữ, Tần Phong dạy nó kiếm pháp, Tần Phong dạy nó kiếm tiền, Tần Phong dạy nó đi ăn tiệc, Tần Phong dạy nó thổi kèn đám ma, Tần Phong dạy nó cách ti tiện nhất... "Tần Phong, đồ lừa đảo nhà anh!!" Cảm xúc của Vu Lan không thể kìm nén thêm được nữa, bùng nổ như nước lũ, nước mắt chảy dài trên má, nắm đấm nhỏ cũng không ngừng đấm vào ngực Tần Phong, hy vọng có thể đấm tỉnh đồ lừa đảo này. "Tướng công!!" Hữu Dung cũng khóc nức nở, muốn nghe đại ma vương tiếp tục đe dọa mình. "Tần huynh, rốt cuộc tôi vẫn đến muộn rồi!" Lâm Tam lại phun ra một ngụm máu tươi, không thể trụ vững thêm được nữa mà ngã xuống.

Tần huynh, người luôn xuất hiện kịp thời mỗi khi cậu có nguy hiểm, không còn nữa!

Tần huynh, người có thể cùng cậu tranh tài cao thấp trên kiếm đạo, không còn nữa!

Tần huynh, người sẽ ủng hộ cậu dù cả thế giới có quay lưng lại, không còn nữa!

Cậu hận chính mình tại sao không thể nhanh hơn một chút, nếu cậu có thể nhanh hơn một chút thì Tần huynh đã không chết. "Anh trai chết rồi!!" Thất Thải Thánh Liên trên tay Tần Hạo rơi xuống, linh hồn phảng phất bị rút cạn trong nháy mắt.

Cảm giác tuyệt vọng đó trôi từ cổ họng xuống tận dạ dày, giống như một con dao cứa vào vết thương, triệt để đánh tan tia hy vọng mỏng manh cuối cùng của cậu ta. "Thằng lỏi con, dám tranh Thất Thải Thánh Liên của ta!!" Tiên nhân thượng giới chửi bới nhanh chóng lao tới, hoàn toàn không nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề. "Anh..." Tần Hạo đẫm nước mắt ngửa mặt lên trời gào thét đau đớn, giống như một Siêu Saiyan mở ra chế độ cuồng bạo.

Ngao!!

Hống!!

Mười một hư ảnh Long Tượng xuất hiện trong hư không, ngửa mặt phát ra tiếng thú hống đinh tai nhức óc. "Mười một Long Tượng chi lực!!" Lam Ma và Vu tiên sinh lập tức kinh hô, đơn giản là không thể tin nổi vào mắt mình.

Năm đó Long Tượng Đại Đế ở thời kỳ đỉnh cao cũng chỉ lĩnh ngộ được mười ba Long Tượng chi lực, vậy mà Tần Hạo mới mười tám tuổi đã lĩnh ngộ được mười một Long Tượng chi lực. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm "định mệnh của đời mình" của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 50 vạn điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử Thi, nhận được 50 vạn điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!] "Quả nhiên mình còn sống là ảnh hưởng đến sự phát huy của thằng nhóc này mà!" Tần Phong tuy thân xác đã "chết", nhưng ý thức vẫn còn, có thể thấy rõ mọi chuyện xảy ra bên ngoài, cũng có thể thấy toàn bộ quá trình nhị đệ mở ra hào quang tế trời.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng khí tức khủng bố bộc phát ra từ trong cơ thể Tần Hạo, toàn bộ thiên địa cũng lập tức tối sầm lại, từng đạo phù văn thần bí nhanh chóng ngưng tụ trong hư không, hơi thở hoang lương và đổ nát theo đó quét sạch đất trời. "Đây là...

Lục Đạo Luân Hồi!?" Mí mắt tiên nhân thượng giới không tự chủ được mà giật liên hồi, trong lòng phát ra tiếng kêu gào thảm thiết như chuột chũi.

Ở thượng giới mà xuất hiện một Diệp Thần đã là tin động trời rồi, vậy mà ở hạ giới này không chỉ xuất hiện một Diệp Thần, còn xuất hiện một Tần Phong biến thái hơn Diệp Thần, giờ lại lòi ra thêm Lâm Tam và Tần Hạo cũng biến thái không kém.

Mẹ kiếp!!

Giờ hạ giới cạnh tranh khốc liệt thế này rồi sao...

“Không hổ là em trai của Tần Phong!” Lam Ma không kìm được nuốt nước miếng, bị sự khủng bố của Tần Hạo làm cho chấn động.

Đồng thời, bà cũng rốt cuộc minh bạch, năm đó đại tộc hoàng gia Đại Việt vì sao phải tập kết các đại thế gia để diệt trừ Tần gia.

Có cặp anh em khủng bố như thế này hiện diện, ai mà ngủ cho ngon giấc được!?

“Đám kiến hôi này thật sự rất phiền phức!” Tâm thái vị tiên nhân thượng giới kia rõ ràng đã trở nên nóng nảy, giơ tay vỗ về phía Tần Hạo một chưởng.

Ầm ầm!!

Một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, uy thế khủng bố khiến thiên địa chấn động.

“Đừng có mà coi thường người khác!!” Tần Hạo phát ra một tiếng gào thét bất khuất, trong cơ thể cũng bộc phát ra một luồng kim quang chói mắt.

Ầm ầm!!

Bàn tay từ trên trời giáng xuống hung hăng vỗ xuống, đại địa tức khắc sụp đổ, từng đạo vết nứt dữ tợn lập tức lan tỏa ra xung quanh, cuốn lên bụi bặm mù mịt.

Tuy nhiên, theo định luật ‘có khói nhưng không có thương tích’ của nhân vật chính, Tần Hạo không bị đối phương vỗ chết.

Chỉ thấy khi bụi bặm bị gió thổi tan, phía sau Tần Hạo xuất hiện sáu cánh cửa đen kịt cao ngàn trượng, trên đó không chỉ vẽ các loại yêu ma quỷ quái nanh ác, mà còn khắc đầy những phù văn bí ẩn dày đặc.

Chúng lần lượt đại diện cho Nhân đạo, Thiên đạo, Ma đạo, Địa ngục đạo, Quỷ đạo, Súc sinh đạo, và chính chúng đã thành công ngăn cản cú vỗ tay từ trên trời xuống kia.

Long Tượng Đại Đế không nhịn được cảm khái: “Không hổ là Lục Đạo Luân Hồi trong Ba Ngàn Đại Đạo, đúng là công thủ toàn diện!” Rắc một tiếng!!

Một trong những cánh cửa nứt ra một khe hở, phảng phất như cánh cửa liên thông với địa ngục được mở ra, khí tức lụi bại và hoang lương lập tức quét sạch thiên địa.

“Quả nhiên là Lục Đạo Luân Hồi!!” Vị tiên nhân thượng giới lộ vẻ ngưng trọng trên mặt.

Tuy hắn đến từ thượng giới, sở hữu sức mạnh ‘giáng đòn kích duy’, nhưng Đại Đạo Lục Đạo Luân Hồi vẫn khiến hắn có chút kỵ đạo.

Bởi vì hắn tu hành mấy vạn năm, khó khăn lắm mới thoát ly phàm thai phi thăng thành tiên, một khi bị đánh vào Lục Đạo Luân Hồi thì đồng nghĩa với việc phải làm lại từ đầu.

Đương nhiên, chuyện này còn phải xem Tần Hạo có cho hắn cơ hội đầu thai hay không, nếu không cho thì chỉ có thể lưu lạc thành chất dinh dưỡng cho Lục Đạo Luân Hồi thôi.

Nhưng may mắn là Tần Hạo chỉ dựa vào Chí Tôn Cốt để lĩnh ngộ ra Lục Đạo Luân Hồi, chưa nhận được Ấn Ký Luân Hồi Đại Đạo trong truyền thuyết, nên vẫn chưa thể chưởng khống được Lục Đạo Luân Hồi chân chính.

Long Tượng Đại Đế gấp gáp nói: “Tiểu Hạo, với tu vi hiện tại của con chưa đủ để mở ra Lục Đạo Luân Hồi đâu, mau đóng nó lại đi, chậm một chút là con sẽ bị hút khô thành xác héo đấy.” “Con không quan tâm, con phải báo thù cho ca ca!!” Tần Hạo dường như đã hoàn toàn mất đi lý trí, trợn tròn mắt giận dữ gầm lên: “Lục Đạo Luân Hồi, mở ra cho ta!!” Ầm ầm!!

Thiên địa biến sắc, hư không chớp giật sấm sét đùng đoàng.

Vô số linh khí hội tụ về phía sáu cánh cửa, tiếng rắc rắc lại vang lên lần nữa, khí tức hoang lương và lụi bại khiến hư không chấn động dữ dội.

“Thằng bé này sao lại không nghe lời người già nói thế nhỉ!?” Long Tượng Đại Đế lo sốt vó, nhưng lại chẳng có cách nào với Tần Hạo, chỉ đành bất lực mượn sức mạnh của chính mình truyền cho hắn.

Nhưng giây sau đó, ông đã hối hận!

Chương 548

Đừng nói ông chỉ là một Đại Đế ở dạng linh hồn, cho dù là Đại Đế ở thời kỳ đỉnh cao cũng không có tư cách ngự trị Ba Ngàn Đại Đạo, huống chi đây còn là Luân Hồi Đại Đạo đứng đầu.

Chỉ trong thoáng chốc, sức mạnh đã bị hút cạn sạch.

“Nhóc con, ngươi còn non lắm!” Tiên nhân thượng giới không ngồi chờ chết, lập tức xông lên chuẩn bị cắt ngang quá trình thi pháp.

“Không xong rồi!” Sắc mặt Tần Hạo biến đổi mạnh mẽ, muốn phóng thích Lục Đạo Luân Hồi.

Đáng tiếc là tiên nhân thượng giới đã nhìn chằm chằm hắn từ lâu, thực lực hai bên lại chênh lệch một trời một vực, căn bản không có chút sức phản kháng nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương ập đến.

“Ngươi đừng hòng!!” Thiên Quân, Vạn Mã hai người ánh mắt kiên định, không sợ chết lao đến thần tốc.

Dù biết rõ mình không phải đối thủ, họ cũng muốn tỏa sáng vào khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, hoàn thành di nguyện bảo vệ em trai của Tần Phong trước khi chết.

“Lại thêm hai con kiến hôi nữa!!” Tâm trạng tiên nhân thượng giới đã phiền não đến cực điểm.

Tuy đám người này không một ai là đối thủ của hắn, nhưng cứ xuất hiện hết người này đến người khác thực sự rất bực mình.

Ầm một tiếng, sét đánh giữa trời quang!!

Chỉ thấy năng lượng khủng bố từ trong cơ thể tiên nhân bộc phát ra, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh, nơi nó đi qua hư không chấn động nổi lên những gợn sóng.

“Phụt!!” Thiên Quân, Vạn Mã là những người đầu tiên hứng chịu, phun ra một ngụm máu tươi rồi bị đánh bay đi.

Những người khác cũng chẳng khá khẩm gì, hộ thuẫn năng lượng của Lam Ma và Vu tiên sinh bị đánh nát tại chỗ, cả hai cùng ngã xuống đất thổ huyết, Vu Lan, Hữu Dung và Thái tử phi cũng bị hất văng ra.

Chỉ có Tiểu Bạch dốc hết toàn lực, thành công bảo vệ được thi thể của Tần Phong.

“Chủ ngân, thỏ đưa người về nhà!” Tiểu Bạch mặt đầy nước mắt bò dậy từ mặt đất, dùng thân hình nhỏ bé của mình vác Tần Phong lên.

“Đến lượt ngươi rồi!” Tiên nhân thượng giới xác nhận không còn con kiến nào quấy rầy, lại một lần nữa sát tới phía Tần Hạo.

“Nguy hiểm!!” Long Tượng Đại Đế thấy Tần Hạo gặp nguy, điên cuồng đốt cháy linh hồn để ngăn cản đòn này.

Bành một tiếng!!

Tần Hạo đến cả sức phản kháng cũng không có, liền bị đối phương đấm bay đi.

“Phụt!!” Tần Hạo phun ra một ngụm máu tươi, Lục Đạo Luân Hồi phía sau lập tức vỡ vụn, người cũng ngã trọng thương xuống đất, thoi thóp như ngọn nến trước gió.

Nếu không phải Long Tượng Đại Đế dốc toàn lực ngăn cản, đòn vừa rồi đủ để hắn đi chầu ông bà.

“Tiểu Hạo, gia gia không... không xong rồi...” Long Tượng Đại Đế lời còn chưa dứt đã chìm vào giấc ngủ sâu.

“Gia gia...” Trong lòng Tần Hạo dâng lên nỗi hoảng loạn vô danh, sợ hãi Long Tượng Đại Đế cứ thế mà ra đi.

Hắn bắt đầu thống hận bản thân vì sao không có sức mạnh cường đại, để rồi trong một ngày vừa mất đi ca ca, vừa mất đi người ông đã chỉ dạy mình.

“Kết thúc rồi!” Tiên nhân thượng giới không chút lòng thương xót, chuẩn bị tung ra đòn kết liễu Tần Hạo.

“Ca, xin lỗi người...” Tầm nhìn của Tần Hạo bắt đầu mờ mịt, phảng phất như sinh mệnh sắp đi đến hồi kết.

Đúng lúc này —— Cây liễu nghiêng trước cổng Tần gia đột nhiên tỏa ra một đạo kim quang.

Như cây già gặp mùa xuân, nó mọc ra một cành non xanh mướt, nhưng lại giải phóng ra một luồng khí tức cổ xưa thương tang.

Ngay khi tiên nhân thượng giới chuẩn bị hạ sát thủ với Tần Hạo, cành non kia phảng phất như xuyên không mà đến, xuất hiện trước mặt hắn.

“Cái gì thế này!?” Đồng tử tiên nhân thượng giới co rụt lại, cảm nhận được một luồng nguy cơ sinh tử ập đến.

Chát một tiếng!!

Tiên nhân thượng giới còn chưa kịp phản ứng đã bị cành liễu hung hăng quất bay đi, sau đó cành liễu cuốn lấy Tần Hạo, tiện tay mang theo cả Thiên Quân, Vạn Mã cùng rời đi.

“Mau chạy thôi!” Lam Ma và Vu tiên sinh không kịp quan tâm cành liễu đó là thứ gì, cuốn lấy Vu Lan, Hữu Dung, Thái tử phi cùng những người khác bỏ chạy thục mạng.

“Tần Phong!!” Vu Lan đau đớn hét lớn.

Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Bạch dùng thân hình nhỏ bé, khó khăn vác thi thể Tần Phong rời đi.

Trước khi đi, con thỏ vẫn không quên lời dạy của Tần Phong, không chỉ thu lại Vô Tận Kiếm Hạp mà còn nhét luôn Thất Thải Thánh Liên vào túi.

“Tần huynh, không có ngươi, con đường kiếm đạo này sẽ cô độc biết bao!” Lâm Tam lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt, sau đó ánh mắt kiên định quay người rời đi, thề phải ngộ ra một kiếm mạnh nhất để chém chết tiên nhân thượng giới, tế điện cho Tần huynh của mình.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ giả chết lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến đối phương bị đánh trọng thương, nhận được 1 triệu điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ giả chết lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến đối phương bị đánh trọng thương, nhận được 3 triệu điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được Thất Thải Thánh Liên, được 2 triệu điểm phản diện!” “Vụ này ta đúng là hốt bạc rồi!” Tần Phong đã kích hoạt Thiên Sứ Thủ Hộ, chuẩn bị tiến vào chế độ ‘tác tử’...

“Vừa rồi là kẻ nào!?” Tiên nhân thượng giới vẫn còn sợ hãi, máu tươi không ngừng chảy ra khóe miệng.

Cứ ngỡ mình xuống hạ giới có thể làm mưa làm gió, ai ngờ còn ẩn giấu một tồn tại khủng bố như vậy, chỉ một cành cây đã đánh hắn trọng thương.

Đáng hận nhất là hắn hiện tại đã trút bỏ phàm thai đúc thành tiên thể, với linh lực mỏng manh của hạ giới, muốn tu phục tiên thể ít nhất phải bế quan khổ tu hai năm rưỡi mới xong.

“Khụ khụ...” Tiên nhân thượng giới lại khụ ra một ngụm máu tươi, biết mình phải nhanh chóng bế quan.

Nhưng cũng may hắn đã thu phục được pháo đài Bắc Cương, có thể thả bọn họ ra tiếp tục lùng bắt những thiên kiêu phù hợp điều kiện.

Đặc biệt là Diệp Thần phải được quan tâm trọng điểm, còn có Phần Thiên Tháp của Lâm Tam, Đại Đạo Manh Nha của Tiểu Bạch, Chí Tôn Cốt của Tần Hạo và Thất Thải Thánh Liên nữa.

Hắn quyết tâm phải đoạt được bằng hết!

“Kết thúc rồi sao!?” Công chúa Nam Phong đứng trên sườn núi xa xa, thu hết mọi chuyện vừa xảy ra vào tầm mắt.

Khoảnh khắc tiên nhân xuất hiện, nàng đã nhận ra nguy hiểm nên chẳng thèm suy nghĩ mà bỏ chạy ngay, kết quả chứng minh quyết định của nàng là chính xác.

Nhưng điều nàng không ngờ tới là Tần Phong lại cứ thế mà chết, khiến nàng nhất thời có chút khó chấp nhận.

Chẳng biết là thật sự nảy sinh tình cảm với Tần Phong, hay là tiếc nuối cho sự rụng rơi của một đại thiên kiêu, dù sao thì cũng không còn tâm trạng ‘giết Tần Phong cho hả dạ’ như lúc đầu nữa.

Chương 549

“Hắn chung quy cũng là cơn gió ta không thể giữ lại!” Nam Phong nhìn thêm một cái rồi quay người lên xe của mình.

Tuy lần này phụng chỉ ra ngoài không mang được Phương Trường về, cũng không lấy được vị trí Đại Đế, càng không moi được bí mật gì từ Tần Phong, nhưng nàng đã biết được khổ nhục kế của Tần gia, chắc có thể dùng để lấy công chuộc tội.

Lúc này —— Tề Tu Viễn cùng những người khác chợt thấy ngực đau nhói, lập tức cảm ứng được Tần Phong đã vẫn lạc.

“Kẻ nào dám giết chủ công!?” Tề Tu Viễn nghĩ đến việc Tần Phong bị giết, cảm xúc phẫn nộ khiến đao khí quanh thân sôi sục.

“Chủ công chết rồi, vậy thần khí của bần tăng chẳng phải cũng mất tiêu rồi sao!?” Cơn giận của Tam Lộng đại sư lập tức đầy thanh nộ khí, quanh thân tỏa ra một luồng phật quang chói mắt.

“Hay thật, cái này mà cũng có người tin!” Mộc Tú căn bản không tin tên yêu nghiệt Hồng Nguyệt đó lại chết như vậy, gã cúi đầu tiếp tục suy tính vị trí bảo tàng của tiền triều.

Sau một thời gian dài suy tính, khoảng cách tới thành công chỉ còn một bước ngắn ngủi.

Nghĩa là, gã sắp đột phá Đại Đế rồi!

“Mang Phương Thiên Họa Kích của ta đến đây!!” Quang Thiên nổi trận lôi đình trong ngục giam, muốn đi đâm chết nghĩa phụ của mình.

Nếu không phải lão nhốt gã vào đây, sao gã có thể lỡ mất thời gian cứu viện chủ công.

“Chủ công chết rồi, tôi sống còn ý nghĩa gì nữa chứ!” Đông

Phương nương nương nằm bò trên giường khóc lóc thảm thiết, muốn đi theo Tần Phong luôn, dù sinh thời không thể ở bên nhau thì chết cũng phải chung huyệt.

“Ách...” Khóe mắt Trần tổ không khỏi giật giật.

Ông phát hiện ra những người bên cạnh Tần Phong chẳng có lấy một ai bình thường cả.

“Tần Phong chết rồi!!” Diệp Long lập tức vùng dậy.

Từ khi bị Tiên Nô Pháp Ấn của Tần Phong khống chế, hắn đã hoàn toàn mất đi tự do.

Giờ Tần Phong chết, thời đại thuộc về hắn cuối cùng cũng đã tới.

Nhưng ngay khi mọi người đang thương cảm hoặc vui mừng, cái cảm giác quen thuộc ấy lại quay trở lại... ....

Tần gia.

Thạch Trung Ngọc tiếp nhận lại chức tộc trưởng Tần gia.

Kể từ khi tin tức chín vị lão tổ và một triệu quân Tần gia vẫn lạc truyền đi, bất kể là các thế lực lớn nhỏ trên địa bàn Tần gia hay các thế lực lân cận đều bắt đầu rục rịch.

Họ muốn tranh thủ lúc Tần gia đang tự lo không xong để chiếm địa bàn, chia chác lợi ích.

“Đau đầu thật đấy!” Thạch Trung Ngọc đau đầu xoa xoa thái dương.

Nếu theo tính cách trước đây, ông đã sớm hạ lệnh tiêu diệt đám giặc này rồi.

Nhưng từ khi sinh được hai thằng con trai, ông buộc phải thu lại tính nóng như kem của mình, phàm là nhà nào có con gái xinh đẹp đều không dám đụng vào, nhìn ai cũng thấy giống thông gia, chỉ sợ thằng út không nên hồn sau này phải ế vợ.

Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là, nhân thủ hiện tại của ông thực sự không đủ!

Ầm một tiếng!!

Bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, hư không cũng bắt đầu chấn động kịch liệt.

“Có chuyện gì vậy!?” Mọi người nghe thấy động tĩnh lập tức tuốt đao xông ra, đã chuẩn bị sẵn sàng liều mạng.

Chỉ là khác với tưởng tượng của họ về việc có kẻ đột nhập, họ thấy Tần Hạo nhếch nhác ngã trên đất, bên cạnh còn có Thiên Quân, Vạn Mã.

Nếu không có thần giáp hộ thể, hai người kia đã sớm ‘lĩnh cơm hộp’ rồi.

Nhưng dù có thần giáp, hơi thở của họ cũng yếu như tơ hồng, chẳng biết có cứu lại được không.

Còn Tần Hạo, không biết là được cây liễu cứu chữa hay do tiên nhân thượng giới không đủ tầm, thương thế không đến mức chí mạng, hắn khó khăn bò dậy từ dưới đất.

“Thằng ranh con, cuối cùng mày cũng chịu vác mặt về rồi!” Thạch Trung Ngọc cũng chẳng thèm cho Tần Hạo cơ hội mở miệng, bước lên hỏi với vẻ tràn đầy hy vọng: “Năm hết tết đến, trong nhà gà vịt cá thịt, nhân sâm hải sản đều chuẩn bị xong rồi, mày đi ngoài ba năm kiếm được bao nhiêu bạc rồi?

Có tìm được cô vợ xinh đẹp nào không!?” “Ách, không có ạ!” Tần Hạo vốn đang chìm đắm trong đau buồn mất anh trai, bị câu hỏi bất ngờ của ông già làm cho trở tay không kịp, theo bản năng thốt ra lời thật lòng.

“Giải tán hết đi!” Thạch Trung Ngọc thất vọng xua tay, tỏ ý coi như không có thằng con này.

“Bên ngoài có chuyện gì ồn ào thế?” Vân Tịch Nguyệt nghe thấy động tĩnh cũng vội vàng chạy tới.

“Tiếng chó sủa trong sân thôi!” Thạch Trung Ngọc chẳng buồn quay đầu, dắt vợ vào nhà.

“Để em xem thử!” Vân Tịch Nguyệt nghía đầu ra thấy Tần Hạo một mình, gật đầu đóng cửa nói: “Đúng thật là vậy!” “Cha, mẹ!” Tần Hạo không kìm nén được nữa, đau đớn nói: “Ca ca người... vẫn lạc rồi!” “Phong nhi...” Thạch Trung Ngọc và Vân Tịch Nguyệt cơ thể không khỏi chấn động, liền vội vàng an ủi bản thân rằng mọi thứ đều nằm trong kế hoạch.

Tần Hạo quỳ xuống đất khóc nức nở: “Đều tại con, ca ca vì cứu con nên mới chết dưới tay tiên nhân thượng giới!!” “Tiên nhân thượng giới!!” Vân Tịch Nguyệt chỉ thấy đầu óc choáng váng, không còn trụ vững được nữa mà ngất xỉu tại chỗ.

“Phu nhân!” Thạch Trung Ngọc vội vàng ôm lấy bà, gồng mình không để bản thân ngã xuống. ....

Hoàng triều Đại Việt.

Công chúa Nam Phong sau khi trở về đã báo cáo về khổ nhục kế của Tần gia.

“Tần gia quả nhiên có tâm phản nghịch!” Thái thượng hoàng Đại Việt sắc mặt vô cùng âm trầm.

Tuy lão đã sớm biết Tần gia có tâm phản loạn, nhưng thật sự không ngờ bọn họ lại điên cuồng đến mức đặt cược toàn bộ vào một đứa trẻ tám tuổi.

Đáng tiếc Tần gia tính toán đủ đường, cuối cùng vẫn không thắng nổi thiên mệnh.

Không chỉ liên tục thất bại trên chiến trường, tổn thất triệu quân tinh nhuệ, mất đi chín vị lão tổ, mà hiện tại đến cả nhân vật mấu chốt là Tần Phong cũng chết dưới tay tiên nhân.

Đúng là trời giúp hoàng tộc Đại Việt ta!

Chương 550

“Hoàng gia gia!” Tân đế Đại Việt mặt đầy lo lắng: “Hiện tại vị tiên nhân thượng giới này đang hùng hổ, nếu hắn ra tay với hoàng triều chúng ta thì phải làm sao bây giờ!?” “Ách...” Thái thượng hoàng Đại Việt nhất thời tâm trạng khó tả, không biết trả lời thằng cháu ngoan thế nào.

Tin tốt là: Hoàng tộc Đại Việt mấy ngàn năm nay chẳng xuất hiện thiên kiêu nào lợi hại cả!

Tin xấu là: Hoàng tộc Đại Việt mấy ngàn năm nay chẳng xuất hiện thiên kiêu nào lợi hại cả! ....

“Ách...” Tân đế Đại Việt nhất thời á khẩu, cảm thấy mình lo bò trắng răng rồi.

Thái thượng hoàng Đại Việt đổi giọng: “Tuy Tần gia tính toán đủ đường không địch lại thiên số, nhưng tâm phản đã có thì không thể giữ lại, chúng ta phải thừa cơ đánh chó xuống nước, nếu không hậu họa khôn lường.” “Nhưng...” Tân đế Đại Việt lộ vẻ do dự.

Hiện tại bọn họ đang khai chiến toàn diện với hoàng triều Âm Nguyệt, thật sự không tiện trở mặt với Tần gia lúc này, dù sao Tần gia vẫn còn một vị thủy tổ cấp Đế trấn giữ.

“Đi mời Phong Lâm tiên sinh!” Thái thượng hoàng Đại Việt hạ lệnh mời Phong Lâm tiên sinh tới, muốn xem vị tiên sinh này có cao kiến gì.

“Hoàng gia gia, tôn nhi cảm thấy Phong Lâm tiên sinh này không cùng một lòng với chúng ta đâu!” Tân đế cau mày: “Cách đây không lâu hắn nói Quang Thiên và những người khác là gián điệp do Tần Phong phái tới, nhưng ngay sau đó tôn nhi lại phát hiện hắn tư hạ qua lại rất thân thiết với Diệp Thần, mà Hoang Cổ gần đây đang rộ lên tin đồn Diệp Thần là hoàng tộc tiền triều, muốn khôi phục Đại Yến.” “Lại còn có chuyện đó sao!?” Thái thượng hoàng Đại Việt sắc mặt lạnh lẽo: “Ngươi nghi ngờ tất cả chuyện này đều là do Diệp Thần bày cục, để Phong Lâm tiên sinh đưa tin giả cho chúng ta, chặt đứt cánh tay trái cánh tay phải của ngươi, hòng thừa cơ đoạt quyền khôi phục Đại Yến!?” “Chính xác!” Tân đế Đại Việt phảng phất như ‘đại thông minh’ nhập thể, phân tích: “Tôn nhi đã suy nghĩ rất lâu, Tần gia có thể đi tới bước đường hôm nay, nhóm Quang Thiên đã đóng góp rất lớn, sao có thể là gián điệp do Tần Phong phái tới được, trừ phi Tần Phong từ mấy năm trước đã biết tiên nhân thượng giới sẽ giáng lâm, muốn thông qua Quang Thiên để che giấu Tần gia.” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Thái thượng hoàng cười xua tay, căn bản không tin Tần Phong có năng lực đó.

Cho dù dưới tay Tần Phong có thần toán số một Hoang Cổ là Mộc Tú, có thể tính ra tiên nhân sẽ giáng lâm sau mấy năm, thì cũng không thể có năng lực che giấu cả Tần gia.

Đây không chỉ là chuyện phái vài tên gián điệp đến Đại Việt là xong, mà còn cần phải chưởng khống mấy đại quân bài chủ lực của hoàng triều Âm Nguyệt nữa.

Có thể nói thẳng ra là chỉ khi chưởng khống được toàn bộ chiến trường, bắt mọi người cùng diễn kịch với mình thì mới có thể che giấu Tần gia ngay trước mắt thiên hạ như thế.

Còn bảo là Lục Đạo Đế Quân cho phép thì càng không thể, làm gì có vị đế vương nào lại hy sinh đại quân của mình để giúp Tần gia ẩn mình.

Chuyện này không phải đầu bị lừa đá thì cũng là bị tước sạch quyền lực rồi.

Thử hỏi...

Tần Phong có năng lực thu phục đám người Bạch Khởi, tước quyền Lục Đạo Đế Quân đã nắm quyền nhiều năm, khiến Lục Đạo Đế Quân đến cả năng lực tạo phản cũng không có sao!?

“Vạn nhất...” Tân đế đột nhiên lo lắng.

Dù sao cái thằng Tần Phong này chẳng bao giờ làm chuyện gì bình thường, chuyện càng không tưởng thì nó lại càng hay làm.

“Cái đó...” Công chúa Nam Phong rụt rè xen vào: “Hiện tại Tần gia đã suy bại, Tần Phong chết đã là sự thật, cho dù đám Quang Thiên là gián điệp Tần Phong phái tới thì cũng chẳng còn đe dọa được gì cho chúng ta nữa, ngược lại còn có thể bị chúng ta sử dụng.” “Đúng vậy!” Tân đế Đại Việt như được thức tỉnh, lập tức phấn chấn hẳn lên.

Nghĩ đến việc dùng nghĩa tử Quang Thiên thuận tay biết bao, dùng Đông Phương nương nương mượt mà thế nào.

Cùng lúc đó —— Tin tức về cuộc đại chiến giữa đám người Tần Phong với tiên nhân thượng giới cũng được truyền đi, giống như ném mấy vạn quả bom nguyên tử xuống Hiroshima, khiến cả Hoang Cổ lập tức sôi sục.

“Thật hay đùa vậy?

Tần Phong thực sự chết rồi sao!?” “Một kiếm ngưng tụ tất cả sở học của Tần Phong mà chỉ để lại một vết sẹo trên tay tiên nhân thôi sao, đùa à!?” “Vết sẹo đó Tần Phong lưu lại được là vinh hạnh của tên tiên nhân kia đấy!” “Chứ còn gì nữa, chỉ cần cho Tần Phong trăm năm thời gian, thì cũng chẳng đến lượt tiên nhân thượng giới huênh hoang ở Hoang Cổ này.” “Nghe nói Tần Phong vì cứu em trai Tần Hạo nên mới chết, chuyện này là sao!?” “Theo lời đệ tử sống sót ở Vị Thư Ốc nói, Tần gia năm đó diễn khổ nhục kế, Tần Phong căn bản không phản bội Tần gia.” “Đùa gì thế, Tần Phong năm đó mới có tám tuổi thôi mà!” “Đột nhiên thấy thương Tần Phong quá, tám tuổi đã phải gánh vác áp lực không nên có!” “Đáng tiếc Tần Phong sự nghiệp chưa thành đã vì cứu em trai mà ngã xuống, đây sẽ là nỗi tiếc nuối trong lòng biết bao thế hệ sau.” “Chung quy là nhân gian quá chật hẹp, không dung nổi thiên tài như vậy!” “.........” Ngay khi mọi người đang cảm thấy tiếc nuối cho Tần Phong, lệnh truy nã của tiên nhân thượng giới được ban bố.

Phàm là ai dám che giấu Diệp Thần, Lâm Tam, Tiểu Bạch, Tần Hạo, hễ bị phát hiện là diệt tộc, còn người tố giác sẽ được tiên nhân chỉ điểm phi thăng.

Tin tức vừa ra, Hoang Cổ sục sôi.

Giống như một bầy yêu quái nhỏ muốn bước ra khỏi núi Lang Lãng, hoàn toàn không nhận ra bên ngoài còn có hồ Thư Giản.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ giả chết lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến đối phương bị truy sát gặp nguy hiểm tính mạng, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ giả chết lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến đối phương bị truy sát gặp nguy hiểm tính mạng, nhận được 1 triệu điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến đối phương bị truy sát gặp nguy hiểm tính mạng, nhận được 1 triệu điểm phản diện!” “Lại thêm 2,5 triệu nữa!” Tần Phong lúc này đã hoàn toàn hồi máu phục sinh.

Vốn nghe tiếng hệ thống tâm trạng đang rất tốt, nhưng bên tai lại truyền đến tiếng khóc tang của Tiểu Bạch.

Lúc này —— Tiểu Bạch đang cõng thi thể Tần Phong quay trở lại đỉnh Thúy Trúc.

Khác với nơi lớn lên từ nhỏ là Nguyệt Thần Cung, đây mới thực sự là nhà của nó và Tần Phong.

Nó tự tay đào một cái hố lớn rồi chôn Tần Phong xuống, sau đó mặc tang phục nằm bò bên mộ gào khóc thảm thiết.

“Chủ ngân, sao người có thể bỏ thỏ mà đi như thế!” “Chủ ngân, hồn về đi thôi!!” “Chủ ngân, thỏ đến tiễn người đoạn đường cuối, gà vàng gáy vang, trời đã sáng rồi...” Bành một tiếng!!

Ngôi mộ của Tần Phong đột nhiên nổ tung, một bóng người từ bên trong nhảy vọt ra.

“Mẹ thỏ ơi, xác biến rồi...” Tiểu Bạch ngẩng đầu ngơ ngác nhìn vài giây, sau đó xù lông hét toáng lên.

Nó dùng chân nhỏ chạy thục mạng, rồi chúi đầu vào đất, để lại cái mông nhỏ bên ngoài run cầm cập.

“Ngươi mới xác biến ấy!” Tần Phong cạn lời đảo mắt, nắm lấy cái đuôi ngắn của Tiểu Bạch, nhổ nó lên như nhổ củ cải.

“Đây là người hay ma vậy!?” Tiểu Bạch nhìn Tần Phong đang nhảy nhót tưng bừng, trái tim nhỏ sợ đến mức đập thình thịch, lại không nhịn được mở miệng hỏi: “Cây già dây leo quạ chiều!” “Ơ, mật mã tiếp đầu!” Tần Phong lập tức nghiêm túc đáp: “Ta đang nửa đêm Ngũ Sát!” “Khớp rồi!” Tiểu Bạch lập tức phấn chấn hẳn lên, lại hỏi tiếp: “Một đi hai ba dặm!” Tần Phong mặt đầy tự tin đối lại: “Cẩn thận ta đấm ngươi!” “Ba Sơn Sở Thủy nơi thê lương!” “Mixue băng thành ngọt ngào!” “Gió xuân lại xanh bờ Giang Nam!” “Buôn bán lỗ vốn ta chẳng làm!” “Lão ký phục lịch, chí tại thiên lý!” “Quét sạch cơn đói, lấy lại chính mình!” “Nam nhi đương tự cường!” “Đối kính dán hoa vàng!” “Oa oa...” Tiểu Bạch sau khi xác nhận xong thân phận Tần Phong, ấm ức nhảy vào lòng hắn khóc rống lên.

Nó vẫn không quên lời dạy của Tần Phong, lôi cuốn sổ nhỏ của mình ra.

Ngày... tháng... năm...: Chủ nhân của thỏ giả chết lừa gạt tình cảm của thỏ, bắt thỏ phải cõng về nhà, cần bồi thường phí tổn thất tinh thần, phí lộ phí, phí y tế, phí ăn tiệc, phí tang lễ trọn gói, phí khấu hao đồ cũ, tổng cộng 600 củ cà rốt...

“Ách, con thỏ này còn dùng được không vậy!?” Tần Phong vẻ mặt không nói nên lời nhìn cuốn sổ nhỏ.

Những thứ như phí tổn thất tinh thần, lộ phí, y tế, ăn tiệc hay tang lễ thì hắn còn hiểu được, nhưng cái ‘phí khấu hao đồ cũ’ là cái quỷ gì chứ!?

Còn nữa, hắn nợ con thỏ này nhiều cà rốt thế từ bao giờ, cộng dồn lại tận 1468 củ.

Đúng lúc này —— Xung quanh vang lên tiếng bước chân dồn dập, cùng với tiếng nói đầy kích động của một đám người truyền đến.

“Ngươi chắc chắn không nhìn nhầm chứ, thật sự là con thỏ Tần Phong nuôi à!?” “Không sai được đâu, tôi nhìn thấy rõ rành rành, chính là con thỏ Tần Phong nuôi không sai vào đâu được.” “Lát nữa tất cả tỉnh táo vào, con thỏ đó biết thần thông không gian đấy.” “Sợ cái gì, con thỏ quay lại chắc chắn là để an táng Tần Phong, nếu nó dám chạy, chúng ta sẽ quật mộ Tần Phong lên.” “Ngươi không cần mạng nữa à, dám quật cả mộ Tần Phong, Nguyệt Thần Cung ở ngay gần đây đấy.” “Đứa nhát thì chết đói, đứa liều thì ăn nhiều, bắt được con thỏ là vinh hoa phú quý, phi thăng thành tiên không còn là mơ nữa.” “.........” Ngay khi mọi người đang tranh nhau tưởng tượng về tương lai, họ đã thành công tìm được mảnh đất phong thủy mà Tiểu Bạch chọn cho Tần Phong.

Chỉ là chưa đợi họ ra tay, nụ cười trên mặt đã lập tức đóng băng.

Chỉ thấy Tiểu Bạch đang ngồi trên vai một nam tử trẻ tuổi gặm cà rốt, mà nam tử trẻ tuổi kia không phải nói là giống Tần Phong, mà căn bản chính là cùng một khuôn đúc ra.

“Giả đấy, hắn tuyệt đối là giả thôi!” Một tên ‘đại thông minh’ nhảy ra nói: “Tần Phong căn bản không thể sống sót dưới tay tiên nhân thượng giới được, nhất định là huyễn thuật do con thỏ kia tạo ra.” “Có lý!!” Mọi người liên tục gật đầu, cảm thấy rất hợp tình hợp lý.

Lúc đó Tần Phong không chỉ bị tiên nhân đánh chết, bên cạnh còn có hai cường giả cấp Đế là Lam Ma và Vu tiên sinh, căn bản không thể nào qua mắt họ để giả chết thoát thân được.

Chương 551

“Ra tay thôi!!” Có người không kiềm chế được nữa, tuốt vũ khí xông lên.

“Đã thấy kẻ nạp mạng, chưa thấy ai tích cực thế này!” Ánh mắt Tần Phong hiện lên một tia hàn quang, sát tâm bị kìm nén bấy lâu lập tức bùng phát, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng giảm xuống, phảng phất như ngửi thấy mùi máu tanh.

“Sát khí khủng bố quá!!” Mồ hôi lạnh trên trán mọi người ứa ra, cuối cùng cũng nhận ra có điều bất ổn.

Sát khí khủng bố thế này tuyệt đối không phải huyễn thuật gì cả, chỉ có giết hàng ngàn hàng vạn người mới có thể hình thành được.

Hưu một tiếng!!

Tần Phong dùng lực đạp mạnh xuống đất, thân hình như tên lửa bắn vọt ra, Trường Không Thần Kiếm trong Vô Tận Kiếm Hạp cũng nhanh chóng bay ra, phảng phất như cảm ứng được tiếng gọi của hắn.

Trường kiếm thông linh, kiếm quang bức người.

Khoảnh khắc Trường Không Thần Kiếm rơi vào tay Tần Phong, một luồng kiếm khí sắc bén khuấy động hư không phát ra những tiếng kiếm reo, hóa thành cơn gió kiếm thổi rát cả mặt.

“Không xong rồi, đúng là Tần Phong!!” Ánh mắt mọi người hiện lên vẻ kinh hoàng, lập tức nhận ra chiêu kiếm thành danh của Tần Phong.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!!

Theo một tiếng kiếm ngân trong trẻo vang vọng thiên địa, kiếm khí khủng bố cũng tràn ngập không gian.

Kiếm khí từng trận, bụi đất tung bay!

Chỉ thấy Tần Phong hóa thành một đạo kiếm quang lướt qua, khi xuất hiện trở lại đã ở phía sau bọn họ, thiếu niên lang phong độ ung dung đứng chắp tay, một giọt máu tươi từ từ trượt khỏi lưỡi kiếm Trường Không.

Tí tách!!

Khi tiếng máu rơi xuống đất vang lên, họ cảm thấy một cơn đau kịch liệt.

Cúi đầu nhìn thấy lồng ngực đột nhiên nứt toác, máu tươi tuôn ra như suối, trong cơ thể bất kể là Nguyên Đan hay linh thức đều bị kiếm khí chém đứt, người cũng đổ rầm xuống đất không kiểm soát được.

“Đối với Thương Thiên Bá Thể mà nói, chiến đấu mới là phương pháp tu luyện nhanh nhất!” Tần Phong nhắm mắt tĩnh lặng đứng tại chỗ, máu tươi hóa thành huyết khí bị hắn hấp thụ vào trong cơ thể.

Bành một tiếng!!

Một tiếng trầm đục từ trong người Tần Phong truyền ra, đó là tiếng xiềng xích tu vi bị phá vỡ, quanh thân dâng lên một luồng kình phong, khí tức cũng theo đó tăng vọt một đoạn lớn.

“Phiếu Miểu Cảnh nhị trọng!” Tần Phong hít sâu một hơi khí đục, gọi hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, khi Thiên Tuyển Chi Tử đại chiến với tiên nhân mà kết thúc bằng thất bại thảm hại, cũng đồng nghĩa với việc các Thiên Tuyển Chi Tử sắp bắt đầu ‘bật hack’ không màng liêm sỉ.

Nếu hắn muốn cuối cùng hái được quả ngọt chiến thắng, thì cũng phải 'bật hack' đột phá không màng liêm sỉ tương tự.

Nên biết, chỉ có ma pháp mới đánh bại được ma pháp!

"Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 4 triệu điểm phản diện, đổi lấy một viên Phiếu Miểu Cảnh Căn Cơ Đan!" Một viên đan dược nuốt xuống, căn cơ lập tức được củng cố.

Đúng lúc này —— Một luồng khí tức huyền ảo đột nhiên quét sạch thiên địa, kèm theo đó là một trận đế uy khủng bố giáng xuống.

"Khí tức này là...

Mộc Tú!" Trong lòng Tần Phong không khỏi vui mừng, biết Mộc Tú đã đột phá Đại Đế, cũng báo hiệu rằng bảo tàng tiền triều đã được tính toán ra rồi.

Lúc này —— Trong đại doanh trung quân của Đại Việt, Phong Lâm tiên sinh được mời tới.

Hắn cũng nhận được tin Tần Phong chết cũng như khổ nhục kế của Tần gia, điều duy nhất khiến hắn tiếc nuối là không thể tự tay báo thù cho đồ đệ mình.

"Tiên sinh!" Thái thượng hoàng Đại Việt lên tiếng trước: "Chuyện Tần gia ông cũng biết rồi đấy, có cách nào để diệt trừ hậu họa Tần gia mà không ảnh hưởng đến đại cục không!?" "Mượn đao giết người!" Phong Lâm tiên sinh mặt đầy tự tin: "Hiện tại tiền tuyến không thể thiếu thủy tổ Tần gia, nhưng việc Tần gia tổn thất thảm trọng cao thủ là sự thật, hậu phương phòng thủ chắc chắn trống rỗng, khối tài sản tích lũy nhiều năm chắc chắn sẽ khiến nhiều người đỏ mắt." "Ý tiên sinh là..." Thái thượng hoàng Đại Việt lập tức hiểu ý: "Tìm mấy tên liều mạng sống bằng nghề đâm thuê chém mướn, mượn danh nghĩa cướp bóc để tiêu hao nốt sức mạnh còn lại của Tần gia, như vậy không cần lo lắng lão già họ Tần lật bàn hay đứng rình rập trước cửa nhà mình nữa.” “Chính xác!” Phong Lâm tiên sinh tiếp lời: “Hơn nữa Tần gia hiện tại chỉ còn vài mống, nếu bị diệt sạch thì Tần gia thụt lùi đâu chỉ vạn năm, liệu còn có thể đe dọa được hoàng tộc các người nữa không!?” “Có lý!” Thái thượng hoàng gật đầu tán đồng, cho rằng căn bản không còn đe dọa gì nữa.

“Phong Lâm tiên sinh!” Tân đế Đại Việt không nhịn được hỏi: “Lúc trước Nhị Nguyệt tiên sinh còn sống có nói qua, Tần gia không đơn giản như vẻ bề ngoài, dặn trẫm nhất định phải cẩn thận với Tần gia, ông thấy thế nào!?” “Thời thế mỗi lúc mỗi khác!” Phong Lâm tiên sinh có chút bùi ngùi: “Lúc đó chưa ai biết tiên nhân sẽ giáng lâm, cũng chẳng ai nghĩ Tần Phong sẽ chết dưới tay tiên nhân, nên có lý do nghi ngờ Tần gia có âm mưu, nhưng giờ Tần Phong chết rồi, rất nhiều vấn đề cũng không còn quan trọng nữa.” “Có thật vậy không!?” Tân đế nheo mắt lại, luôn cảm thấy có kẻ muốn hại mình.

Giống như một khi trong lòng đã nảy sinh nghi ngờ với ai đó, thì tội danh đã coi như được thành lập vậy.

Lúc này —— Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đã tới Tần gia.

Vốn định chào hỏi cha mẹ một tiếng, ai dè lại đúng lúc đang...

ăn tiệc đám tang.

“Ai chết thế này!?” Tần Phong giữ đúng tôn chỉ ăn tiệc không đưa tiền phúng, sau bữa còn phải cầm mấy bao thuốc, rồi lấy túi nilon đóng gói mang về của tổ tiên để lại, hắn thản nhiên ngồi vào bàn trẻ con, hỏi một đứa nhóc bên cạnh... "Tần Phong, Tần đại thiếu gia!" Đứa nhóc tì trả lời với vẻ mặt ngây thơ, cũng tò mò ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phong.

Nó không hiểu tại sao đại nhân lại mò đến bàn trẻ con của bọn chúng, đã vậy món nào lên cũng tranh không lại hắn.

Vừa bưng lên một cái móng giò lớn, hắn đã nhanh tay ôm lấy gặm lấy gặm để, chỉ để lại cho bọn chúng chút nước dùng để thòm thèm. "Hả?

Tần Phong!?" Tần Phong đứng hình tại chỗ, động tác gặm móng giò cũng dừng lại.

Hắn vốn tưởng là vị lão tổ nào của Tần gia lại giả chết thành công, còn đang thầm mừng vì mình rốt cuộc cũng đuổi kịp một bữa tiệc, ai ngờ đi ăn cỗ lại ăn đúng vào cái đầu của chính mình. "Mẹ ơi, có ma!!" Đứa nhóc nhìn kỹ Tần Phong, đột nhiên gào khóc thảm thiết.

Tuy Tần Hạo không mang thi thể Tần Phong về, nhưng trên linh đường có treo bức họa của hắn, lúc nãy chúng vào dập đầu đã nhìn thấy rất rõ ràng. "Oa, ma kìa!!" Những đứa trẻ khác cũng khóc thét lên, như chim muông tan tác chạy đi tìm mẹ. "Ách..." Tần Phong đứng hình mất năm giây.

Để không làm các bé hoảng sợ, hắn chỉ đành lấy mặt nạ ra đeo vào. "Có chuyện gì vậy!?" Những người đang làm lễ nghe thấy động tĩnh, vội vàng chạy tới trấn an đám nhỏ.

Họ cũng tò mò nhìn về phía bàn trẻ con, nhưng không phát hiện kẻ khả nghi nào, chỉ thấy những chiếc đĩa trên bàn sạch bóng như vừa được ai đó đóng gói mang đi.

Lúc này, Tần Phong đã lẻn vào nội thành Tần gia.

Chương 552

Khắp nơi treo đầy vải trắng đen, tiếng kèn sầu, tiếng khóc thét vang lên liên hồi.

Vốn dĩ hắn định xông ra làm loạn một trận, hắn đã chết đâu mà ăn với chả cỗ, nhưng khi thấy một đám người đang xếp hàng đi tiền phúng điếu, hắn lập tức đổi ý. "Tần huynh, vi huynh đến muộn rồi!!" Tần Phong lập tức khóc đến xé lòng xé dạ, lao thẳng về phía linh đường phía trước. "Người này là ai vậy!?" Đệ tử Tần gia ngơ ngác ngẩng đầu, cảm giác như gặp phải đối thủ cạnh tranh khóc thuê.

Tần Phong phục xuống mộ di vật, gào khóc: "Tần huynh, huynh văn có thể múa bút định thiên hạ, võ có thể lên ngựa bình càn khôn.

Vì lý tưởng cao cả trong lòng mà nhẫn nhục chịu đựng nhiều năm, vi huynh kính phục huynh!

Nhưng tại sao trời xanh lại đố kỵ anh tài, khiến huynh phải ra đi khi tuổi đời còn quá trẻ...

Hu hu..." "Hức hức..." Đệ tử Tần gia lập tức đỏ hoe mắt.

Vốn dĩ họ còn chút oán hận chuyện Tần Phong phản bội gia tộc, trong lòng vẫn thường mắng nhiếc hắn.

Nhưng sau khi sự tích của Tần Phong được phơi bày, họ chỉ còn lại sự khâm phục.

Đứa trẻ tám tuổi nhà người ta còn nép vào lòng cha mẹ hưởng thụ tuổi thơ, Tần Phong tám tuổi đã gánh vác kỳ vọng của gia tộc, chịu đựng sự phỉ nhổ của thế gian, gian nan cầu sinh nơi địch quốc.

Tuy cuối cùng kế hoạch thất bại, nhưng không thể phủ nhận Tần Phong đã đổi lấy mười ba năm hòa bình cho Tần gia, không ai có thể phủ nhận cống hiến của hắn.

Tần Phong lại bi lương kêu lên: "Hư phụ lăng vân vạn trượng tài, nhất sinh khâm bão vị tằng khai.

Trời đố anh tài mà..." Lời này vừa thốt ra, toàn trường nức nở.

Họ như thấy được vị thiếu niên khí thế bừng bừng xông pha trận mạc, như thấy được vị tiểu tiên nhục học rộng tài cao dẫn động Văn Khúc tinh hạ phàm, lại như thấy được vị thiếu lang Tần gia hăng hái đăng đỉnh Thiên Tư bảng năm nào. "Hu hu..." Nước mắt Vân Tịch Nguyệt lại không ngừng rơi xuống, nhào vào lòng Thạch Trung Ngọc khóc không thành tiếng.

Bà vốn tưởng kế hoạch của Tần gia rất thuận lợi, mình sắp được gặp lại con trai yêu quý, nào ngờ tin tức chờ được lại là Tần Phong đã vẫn lạc. "Ca!!" Tần Hạo quỳ trước mộ di vật của Tần Phong, khóc đến xé lòng không thở nổi.

Hắn đã biết được chân tướng năm đó từ miệng cha mẹ.

Nếu không phải ca ca năm đó quyết đoán đưa ra quyết định, Tần gia e rằng đã diệt vong từ mười ba năm trước rồi.

So với huyết hải thâm thù gánh vác cho gia tộc, nỗi đau bị đào xương của hắn thực sự không đáng nhắc tới!

Nhưng hắn biết quá muộn rồi, sẽ không còn người ca ca luôn xuất hiện bảo vệ hắn ngay khi hắn gặp nguy hiểm nữa. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 1 triệu điểm Phản Phái!" "Tạm ổn rồi!" Tần Phong thấy không khí đã được đẩy lên cao trào, liền đứng dậy tiến tới ban tiếp nhận tiền phúng điếu.

Chỉ là khi hắn móc tiền ra, mọi người xung quanh lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Những viên cực phẩm linh thạch trắng muốt chất thành ngọn núi nhỏ, ước chừng phải đến hàng chục triệu viên. "Tiểu hữu, ngươi quen biết khuyển tử sao!?" Thạch Trung Ngọc đang đau buồn cũng giật mình, vội vàng tiến lên chắp tay hỏi. "Quen chứ!" Tần Phong mặt đầy bi thống nói: "Tần huynh là người tài hoa nhất, thiên phú nhất, và cũng là người nghĩa khí nhất mà ta từng gặp.

Dù là làm người hay làm việc đều khiến kẻ khác khâm phục.

Ta thực sự không thể cầm hai trăm đồng ra để lừa phỉnh huynh ấy, hy vọng số linh thạch này có thể an ủi hương hồn huynh ấy trên cao." "Ách..." Những người xung quanh mặt đen lại, cứ cảm thấy như bị ai đó cà khịa.

Cái gì mà cầm hai trăm đồng ra để lừa ma!?

Họ chỉ là đến ăn cỗ rồi phúng điếu chút ít, đâu đến mức phải làm cho tán gia bại sản chứ!?

Tần Phong thấy không ai dám lên tiếng, lập tức hung hăng quát: "Tần huynh của ta sống là nhân kiệt, chết cũng là quỷ hùng.

Nếu để ta biết kẻ nào dám lừa phỉnh huynh ấy, ta nhất định sẽ cầm hai con dao phay, mắt không thèm chớp mà chém từ cổng trước đến cổng sau nhà hắn!" Nói xong... tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong toàn diện bộc phát, khiến hư không chấn động dữ dội, dọa cho những kẻ đến viếng sợ đến mức tim đập chân run, lục đục tiến lên nộp thêm tiền phúng điếu. "Cảm giác này quen thuộc quá vậy!" Thạch Trung Ngọc vẻ mặt đầy nghi hoặc, cảm giác như gặp được người nhà mình. "Hừ!" Tần Phong hài lòng gật đầu, sau đó lên tiếng: "Tần gia chủ, Tần phu nhân, có thể nói chuyện riêng một chút không?" "Được!" Thạch Trung Ngọc nhìn sâu vào Tần Phong một cái, dẫn hắn vào thư phòng của mình.

Ngay khi cửa thư phòng vừa đóng lại, Tần Phong đã nóng lòng tháo mặt nạ ra, lộ ra bộ mặt thật. "Phong nhi!!" Vân Tịch Nguyệt che miệng kinh hô, không dám tin con trai mình vẫn còn sống sờ sờ. "Cha, mẹ, hài nhi về rồi!" Tần Phong lập tức biến thành em bé ngoan trong mắt cha mẹ, rất đúng lễ số mà quỳ xuống dập đầu với hai vị lão nhân. "Phong nhi, con không sao thì tốt quá rồi!" Vân Tịch Nguyệt không kìm nén được nữa, rưng rưng nước mắt ôm chặt lấy con trai. "Tốt, tốt, tốt, con ta có tư chất Đại Đế!" Thạch Trung Ngọc cũng kích động không thể kiềm chế, hô vang khẩu hiệu đã đè nén trong lòng nhiều năm.

Cứ ngỡ con trai thiên tài đã vẫn lạc, niềm tự hào của ông cũng đi đời nhà ma, ai ngờ hắn lại có thể qua mặt được tiên nhân thượng giới, tu vi còn đột phá đến Chuẩn Đế cảnh đỉnh phong. *Đậu má!!

Ta với ông không thù không oán, sao ông cứ muốn hại ta vậy hả!? * "Cha bất nhân thì đừng trách con bất nghĩa!" Tần Phong nghe mà tim gan run rẩy, lòng dạ độc ác đáp lại: "Nhị đệ của con thiên hạ vô địch!" "Đừng nhắc tới nhị đệ của con nữa!" Thạch Trung Ngọc mặt đầy vẻ ghét bỏ: "Đi ra ngoài ba năm, chẳng gây dựng được sự nghiệp gì, cũng không kiếm nổi một đồng, càng không tìm được vợ." "Ồ!" Mắt Tần Phong chợt sáng lên, dường như thấy được điểm Phản Phái đang vẫy gọi.

Hắn vội vàng đổi từ hệ thống một chiếc thắt lưng Thất Thất Lang và một chai cồn i-ốt lớn tặng cho cha mẹ, để khi nào họ thấy nhị đệ ngứa mắt thì có sẵn vũ khí thuận tay.

Dùng thắt lưng quất, dùng i-ốt sát trùng, vừa đánh vừa tiêu độc!

Đây chính là lòng hiếu thảo của hắn với cha mẹ, cũng là sự quan tâm sâu sắc dành cho nhị đệ... "Vẫn là Phong nhi tâm lý nhất!" Thạch Trung Ngọc tươi cười nhận lấy món quà, dường như chỉ cần là con trai cả tặng thì ông đều thích.

Còn Vân Tịch Nguyệt thì kéo Tần Phong sang một bên, nghĩ đến những khổ cực con trai phải chịu bên ngoài những năm qua, ánh mắt không giấu nổi vẻ xót xa. "Đều tại cha mẹ không có bản sự, để con ở ngoài chịu bao nhiêu khổ cực!" Vân Tịch Nguyệt lại đỏ hoe mắt nói: "Cũng may có Tử Diên cô nương thay mẹ chăm sóc con." "Hử!?" Tần Phong khựng lại một chút, không ngờ lão nương đã gặp Tử Diên rồi.

Chương 553

"Đúng rồi!" Vân Tịch Nguyệt lại tràn đầy mong chờ hỏi: "Tử Diên cô nương hiền thục lễ phép, vừa nhìn đã biết là tiểu thư khuê các.

Nói đi, con với con bé tiến triển đến bước nào rồi, khi nào mới cho mẹ bế cháu đích tôn đây!?" "Chuyện này..." Tần Phong tiếp tục đóng vai bé ngoan, gãi đầu ngượng nghịu: "Hài nhi tính cách hướng nội, vụng chèo khéo chống, vẫn chưa có tiến triển thực chất gì với Tử Diên." *Tính cách hướng nội?

Vụng chèo khéo chống!?* Thạch Trung Ngọc đứng hình tại chỗ, nghi ngờ không biết tai mình có vấn đề không.

Nếu ông nhớ không lầm thì cái kẻ bá đạo ép người ta nộp thêm tiền phúng điếu vừa xảy ra cách đây vài phút chính là nó mà.

Lúc đó Tần Phong mạnh mẽ hống hách, mồm mép tép nhảy, da mặt dày hơn tường thành, có tí nào giống "hướng nội" với "vụng về" đâu chứ!? "Phong nhi, con thật thà quá rồi!" Vân Tịch Nguyệt chẳng hề nhận ra điều gì bất thường, trong mắt vẫn tràn đầy sự cưng chiều, dường như con trai bà vốn dĩ phải là một chính nhân quân tử như vậy. "Mẫu thân dạy bảo rất đúng!" Tần Phong vẻ mặt khiêm tốn, không hề để lộ bản tính thực sự.

Nghĩ lại đời Tần Phong hắn, sự nghiệp chưa thành đã lo lừa đệ đệ.

Từng bán đứng Phương Trường, từng cướp vợ người ta!

Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy đi nào! *Oong!

Oong!* Một tiếng đao minh rung chuyển trời đất đột nhiên vang lên, ngay sau đó là tiếng phạn âm vang vọng khắp không gian, kèm theo hai luồng đế uy khủng bố bao trùm Hoang Cổ. "Là Tam Lộng và Tề Tu Viễn!" Tần Phong thầm mừng rỡ, biết hai người họ cũng đã đột phá cấp Đế rồi. "Đao Tuyệt và Hồng Y Yêu Tăng!?" Thạch Trung Ngọc và Vân Tịch Nguyệt nhìn nhau, tâm thần không cách nào bình tĩnh nổi.

Tuy đã nhiều năm không gặp Tần Phong, nhưng họ vẫn luôn theo sát tin tức về hắn, tự nhiên biết Đao Tuyệt và Hồng Y Yêu Tăng đã đầu quân cho con mình.

Cộng thêm Mộc Tú vừa đột phá cách đây không lâu, bên cạnh Tần Phong đã có ba vị cường giả cấp Đế hộ vệ, mà lại không phải loại Ngụy Đế đột phá dựa vào Tiên Tinh, mà là những Đại Đế thực sự đột phá bản thân.

Lúc này, Tần Hạo đi tới ngoài thư phòng, phía sau còn có hai người đi theo, chính là hai anh em Tạ Thiên, Tạ Địa.

Sau khi rời khỏi Vô Song thành, hắn không đưa hai người tới Chi Vị Thư Ốc mà sai họ tới Thiên Hương cốc tìm Tửu Tiên mượn Thiên Châu, kết quả không ngoài dự đoán là bị đuổi ra ngoài.

Bây giờ hai anh em quay lại báo cáo, hắn liền vội vàng dẫn họ tới gặp cha mẹ, muốn dùng thực lực để chứng minh mình ở ngoài mấy năm qua lợi hại thế nào. "Nhị đệ tới rồi!" Tần Phong cảm nhận được Tần Hạo ngoài cửa, dứt khoát đẩy cửa sổ chuẩn bị rời đi. "Phong nhi!" Vân Tịch Nguyệt thấy động tác leo cửa sổ thuần thục của Tần Phong thì đầy xót xa, vội vàng giữ hắn lại: "Đệ đệ con giờ đã trưởng thành rồi, chúng ta cũng đã nói cho nó biết chuyện năm đó, con không cần phải cố ý tránh mặt nó." *Thế sao được!

Con còn chưa kiếm đủ nước mắt của nhị đệ mà, sao có thể để lộ thân phận trước mặt nó lúc này được!?* "Hài nhi chính là biết nhị đệ đã lớn, nên lúc này mới không thể gặp mặt!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Chỉ có áp lực mới giúp nó nhanh chóng trưởng thành, trở thành cột trụ của Tần gia, thành một bậc nam nhi đội trời đạp đất." "Con vẫn định lừa nó à!?" Vân Tịch Nguyệt cũng phải cạn lời.

Cả cái nhà họ Tần này đã diễn kịch lừa Tần Hạo từ lúc nó mới năm tuổi, giờ vất vả lắm mới biết được chân tướng, ai dè thằng anh nó lại từ vạn dặm xa xôi mang đến kịch bản phần hai. "Được!" Thạch Trung Ngọc thì giơ cả hai tay ủng hộ, cảm thấy con trai cả nói cái gì cũng đúng. "Cha, mẹ, hài nhi vào đây!" Tiếng của Tần Hạo vang lên, hắn đẩy cửa bước vào thư phòng.

Chỉ thấy cửa sổ thư phòng đang mở toang, vị "bạn của ca ca" lúc nãy đã biến mất tăm hơi.

Còn cha mẹ hắn thì đang nhìn hắn với vẻ mặt cực kỳ khó chịu, như thể hắn vừa phá hỏng chuyện tốt gì của họ vậy. "Tình hình có vẻ không ổn lắm!" Tần Hạo vội nói: "Cha, hài nhi ở ngoài có quen được hai người bạn, đều là tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong, biết Tần gia gặp khó khăn nên đặc biệt tới giúp đỡ." "Bái kiến Tần gia chủ, Tần phu nhân!" Tạ Thiên, Tạ Địa đứng sau lưng Tần Hạo ôm quyền, đúng chuẩn phong thái đàn em chuyên nghiệp của nhân vật chính. "Chỉ có thế thôi!?" Sắc mặt Thạch Trung Ngọc tối sầm lại, lẳng lặng rút chiếc thắt lưng Thất Thất Lang ra.

Cứ tưởng thằng út có chuyện đại sự gì cần bẩm báo, ai dè xông vào chỉ vì hai tên Chuẩn Đế đỉnh phong, so với ba vị Đại Đế của con trai cả thì chẳng khác gì cái rắm.

Không chỉ làm gián đoạn thời gian ông đoàn tụ với Tần Phong, còn làm ông mất hứng hô thêm vài câu "Con ta có tư chất Đại Đế". ...

Danh Kiếm sơn trang.

Nhất Kiếm đưa Giang Hà trốn về.

Nhưng đập vào mắt lại là một mảnh đổ nát hoang tàn, không còn vẻ huy hoàng ngày nào. "Phụ thân!!" Nhất Kiếm nhìn đống đổ nát, nước mắt không ngừng rơi.

Từ nay về sau sẽ không còn ai ở nhà chờ hắn, không còn ai quan tâm hắn, càng không có ai tự hào nói với người khác rằng "Con ta có tư chất Đại Đế". "Diệp Thần, ta muốn ngươi phải chết không toàn thây!!" Nhất Kiếm phẫn nộ gào thét.

Dù phải trả bất cứ giá nào, dù phải bán linh hồn cho ác quỷ, hắn cũng phải giết Diệp Thần để báo thù cho cha. "Thiếu chủ!" Thất đại kiếm nô nhanh chóng đuổi theo, lên tiếng khuyên nhủ: "Sáu cái Đế vị đã có chủ cả rồi, ngài hà tất phải tự lừa mình dối người, để lại vết đen này cho chính mình chứ!?" "Ta không tin!!" Nhất Kiếm căn bản không muốn chấp nhận hiện thực.

Hắn vẫn luôn tin rằng ngoài ba cách thức "Lai nhật phương trường", "Khứ nhật khổ đa", "Giang hà nhật hạ", vẫn còn cách thứ tư để mở ra. "Thiếu chủ, thực sự không còn nữa đâu!" Thất đại kiếm nô khổ tâm khuyên bảo: "Mệnh cách này trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng của Hoang Cổ không phải lần đầu xuất hiện, chưa từng nghe nói có người thứ bảy thành công cả." "Thật sự không có sao!?" Nhất Kiếm nhìn Giang Hà đang run rẩy, trong lòng cảm thấy cực kỳ không cam tâm.

Năm đó Tần Phong nói cho hắn biết về sáu cái Đế vương mệnh cách, rõ ràng vẫn còn năm vị trí Đại Đế, nhưng khi hắn muốn thì lại chẳng có cái nào thuộc về mình.

Hắn hận!

Hận chính mình năm đó tại sao không tin lời Tần Phong, để lỡ mất cơ hội thành tựu vị trí Đại Đế. "Đúng rồi!" Nhất Kiếm đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Hiện tại vì tiên nhân thượng giới giáng lâm đã làm đảo lộn toàn bộ cục diện Hoang Cổ.

Nếu hắn đầu quân cho tiên nhân thượng giới và được trọng dụng, chẳng phải sẽ dễ dàng đạt đến đỉnh cao nhân sinh sao?

Còn về Giang Hà, cứ đem đi tặng làm vật tế phẩm là được!

Lúc này, tại Thúy Trúc phong.

Chương 554

Tần Phong đã gửi tin nhắn cho nhóm ba người Mộc Tú, bảo họ tới để cùng đi đào kho báu của tiền triều.

Vì chờ đợi quá buồn chán, hắn liền mở Thiên Nhãn ra ngắm cảnh, rất nhanh đã nhìn thấy Thiên Hương cốc, thấy một nữ tử đang mặc quần áo tắm suối nước nóng. "Thế này chẳng phải dạy hư trẻ con sao?

Nhà ai tắm rửa lại mặc quần áo chứ!?" Tần Phong cảm thấy vô cùng bất mãn, lên tiếng chỉ trích mạnh mẽ... "Hử!?" Nữ tử trong suối nước nóng dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình, ngước đôi mắt say lờ đờ nhìn về phía xa, ngón tay thon dài như mầm hành vẫn còn móc một vò rượu.

Khi sương mù xung quanh suối nước nóng bị xua tan, dung nhan tuyệt mỹ cũng lộ ra.

Chân dài eo thon, dáng người thướt tha, đôi môi đỏ mọng như mật, gò bồng đảo kiêu hãnh, quả thực là cực kỳ gợi cảm.

Cộng thêm làn da trắng nõn trưởng thành, khuôn mặt ửng hồng vì say rượu, toát lên vẻ phong tình vạn chủng.

Nữ tử này chính là một trong tứ đại mỹ nhân của Hoang Cổ, Tửu Tiên của Thiên Hương cốc! "Lẽ nào là ảo giác!?" Tửu Tiên mắt nhắm mắt mở nhìn quanh, không thấy có kẻ nào khả nghi. *Ngao!!* Một tiếng rồng ngâm vang vọng thung lũng, mặt suối nước nóng gợn lên từng đạo sóng lăn tăn.

Chỉ thấy trong thung lũng nguồn nước ổn định, khí hậu ôn hòa, cỏ cây tươi tốt, những đóa hoa màu hồng tỏa ra hương thơm thanh khiết, một con hồ điệp đang dập dìu trên hoa, thỉnh thoảng còn có một con cự long xuyên thoi trong sơn cốc. "Đó là Thanh Long!!" Ánh mắt Tần Phong khẽ biến đổi.

Cứ ngỡ Thiên Hương cốc là thiên đường của đám chim chóc, ai ngờ môi trường ưu mỹ như vậy lại ẩn chứa hung hiểm.

Khác với hắc long mà hắn săn sát trong cuộc thi sinh tử năm xưa, Thanh Long sở hữu huyết mạch thần thú, không chỉ là hoàng tộc trong Long tộc, mà còn là một trong những thủ lĩnh của Yêu tộc.

Gạt bỏ địa vị của nó trong Yêu tộc sang một bên, chỉ riêng thực lực bản thân thôi cũng đủ để hủy thiên diệt địa rồi. "Tại sao Thanh Long lại ở đây!?" Tần Phong cảm thấy vô cùng thắc mắc.

Khác với Bạch Hổ của Lam Ma, Huyền Vũ của Nguyệt Thần, Chu Tước của Vũ Lăng thánh chủ vốn là những yêu thú độc hành, Thanh Long là loài yêu thú sống theo bầy đàn, thường không dễ dàng rời bỏ tộc nhân để sống một mình bên ngoài.

Trừ khi trong Thiên Hương cốc có bảo vật gì khiến nó không thể rời đi, nếu không rất khó giải thích tại sao nó lại ở đó một mình. "Bảo vật!!" Mắt Tần Phong lập tức sáng rực, chuẩn bị nhìn kỹ hơn một chút.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, sau đó cửa căn nhà trúc nhỏ bị đẩy ra.

Chỉ thấy Tử Diên với thần sắc tiều tụy bước vào, khóe mắt vẫn còn vương lệ.

Hiển nhiên sau khi nghe tin Tần Phong vẫn lạc, nàng đã đau buồn một thời gian dài.

Lần này tới Thúy Trúc phong chẳng qua là để nhìn vật nhớ người.

Chỉ là nàng vừa mở cửa nhà trúc ra, cả người lập tức đứng hình tại chỗ, bốn mắt nhìn nhau với Tần Phong, thế giới dường như tĩnh lặng lại. "Kinh hỉ không, bất ngờ không!" Tần Phong thấy bầu không khí đột nhiên lạnh tanh, chủ động lên tiếng chào hỏi.

Tuy nhiên, khác với kiểu gặp lại sướt mướt của Quỳnh Dao mà hắn tưởng tượng, kiểu nam nữ ôm chầm lấy nhau gặm nhấm đối phương, Tử Diên như một siêu Saiyan đang tích tụ năng lượng, cuối cùng thổi bùng tiểu vũ trụ bộc phát triệt để. "Họ Tần kia, ngươi lại dám lừa gạt bản nữ thần!!" Tử Diên thực sự nổi giận rồi, vung tay lấy ra thần khí Nguyệt Luân.

Từ nhỏ chiếm tiện nghi của nàng, nàng nhịn!

Đi biền biệt cả năm không thấy mặt người, nàng cũng nhịn!

Ở ngoài làm hải vương tán tỉnh em gái, nàng cũng không phải không thể nhịn!

Nhưng cái kiểu lừa gạt thế gian, giấu giếm cả nàng, để nàng phải một mình đau lòng khổ sở thế này, nàng kiên quyết không nhịn được! *Oong!

Oong!* Nguyệt Luân nhanh chóng biến lớn và xoay tròn, tỏa ra ánh sáng tím, tạo ra một luồng đao ý mãnh liệt, như một chiếc máy cắt xé toạc hư không.

Đặc biệt là tu vi của Tử Diên, sau khi tiếp nhận xong truyền thừa của Nguyệt Thần, đã thành công đột phá đến Quy Nhất cảnh nhất trọng, có thể phát huy cực lớn uy lực của thần khí Nguyệt Luân. "Đây chính là tiểu thư khuê các hiền thục lễ phép trong miệng lão mẫu thân sao!?" Tần Phong thấy Tử Diên định làm thật, vội vàng khuyên nàng phải giữ bình tĩnh. "Bản nữ thần không bình tĩnh được!!" Tử Diên tức đến nghiến răng nghiến lợi, điều khiển Nguyệt Luân lao về phía Tần Phong.

Chỉ là Tần Phong cứ như lợn chết không sợ nước sôi, dù Nguyệt

Luân đã chém sát tới mặt hắn cũng không thèm tránh né, khiến Tử Diên tức giận vừa đấm vừa đá hắn, trút bỏ hết nỗi uất ức trong lòng. "Được rồi, không khóc nữa!" Tần Phong thuận thế ôm nàng vào lòng, định dùng tình yêu để cảm hóa cơn giận của nàng.

Lúc này, nhóm ba người Mộc Tú, Tam Lộng, Tề Tu Viễn đã tới Thúy Trúc phong.

Chỉ là chưa kịp lên núi hội hợp với Tần Phong, họ đã bị một đám nữ tử ăn mặc mát mẻ chặn đường, nhìn cách ăn mặc là biết không phải người tốt lành gì. "Hình như là người của Ma đạo!" Tề Tu Viễn khẽ nhíu mày.

Kể từ khi Tần Phong bằng sức một mình làm loạn trật tự Hoang Cổ, Ma đạo bắt đầu thừa cơ trỗi dậy, trong đó Vạn Ma tông mới thành lập vô cùng lớn mạnh, đã lần lượt thôn tính rất nhiều tông môn Ma đạo ở Hoang Cổ. "Chúng ta là đệ tử Vạn Ma tông!" Một ả ma giáo yêu nữ hảo tâm nhắc nhở: "Phụng mệnh chủ thượng tới bắt con thỏ của Tần Phong, biết điều thì mau chóng rời đi, nếu không đừng trách chúng ta hạ thủ vô tình." "Nữ tử Ma đạo sao?

Bần tăng thích!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay trước ngực, mặt đầy thành ý hỏi: "Các vị nữ thí chủ, có nguyện ý trợ giúp bần tăng tu hành không!?" "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt sao!" Đám yêu nữ ma giáo hoàn toàn không nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, thấy bọn người Tam Lộng không định rời đi, sắc mặt lập tức lạnh xuống, vung trường kiếm trong tay đâm tới. "A di đà phật!!" Tam Lộng đại sư chắp tay niệm Phật hiệu, phía sau hiện ra một vầng mặt trời vàng rực. *Oong!

Oong!* Một tiếng chuông ngân vang dội, khiến hư không gợn lên từng đạo gợn sóng.

Đặc biệt là cả người Tam Lộng đại sư tỏa ra Phật quang lấp lánh, như thể Phật tổ truyền thuyết giáng lâm nhân gian, trên người tỏa ra một luồng khí tức uy nghiêm trang trọng. "Không ổn, rút lui!!" Đồng tử đám yêu nữ ma giáo co rụt lại, cuối cùng cũng nhận ra vấn đề.

Chương 555

Tuy họ không thể cảm nhận được tu vi Đại Đế của Tam Lộng, nhưng thực lực phô diễn ra cũng đủ để đè họ xuống đất mà ma sát. "A di đà phật!!" Tam Lộng lại niệm Phật hiệu, đột nhiên trở nên điên cuồng: "Khặc khặc khặc khặc, yêu nữ chạy đâu cho thoát, mau mau tới trợ bần tăng tu hành nào!!" *Oanh long!!* Mặt trời vàng rực đột nhiên tung ra một chưởng, một bàn tay vàng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, giáng mạnh vào đám yêu nữ đang định bỏ chạy. "Phụt!!" Đám yêu nữ phun ra một ngụm máu tươi, đồng loạt ngã gục trên đất. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư ngay lập tức khôi phục hình tượng đắc đạo cao tăng, chắp tay nói: "Các vị nữ thí chủ đừng sợ, bần tăng là người tốt, các vị trợ giúp bần tăng tu hành, bần tăng sẽ dùng sở học cả đời giúp các vị thoát ly khổ hải." "Thoát ly khổ hải!?" Đám yêu nữ ma đạo thấp thỏm hỏi: "Không biết đại sư có tài cán gì mà có thể giúp chúng ta thoát ly khổ hải!?" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, thần thái trang nghiêm: "Bần tăng giỏi về lắng nghe, muốn nếm trải hết sự nóng lạnh của nhân gian, hy vọng các vị có thể chủ động mở lời, phô bày khía cạnh khổ cực nhất cho bần tăng xem, hành động này có thể giúp các vị sớm đăng cực lạc." "Phụt!!" Mộc Tú và Tề Tu Viễn tại chỗ phun nước miếng.

Họ vô thức lùi lại giữ khoảng cách với Tam Lộng, lộ ra vẻ mặt "ta không quen hắn". "Đại sư quả nhiên Phật pháp cao thâm!" Yêu nữ ma đạo lộ ra biểu cảm đầy ẩn ý, muốn tìm Tam Lộng đại sư trải nghiệm xem có thể siêu độ bọn họ sớm đăng cực lạc hay không...

Lúc này, Tần Phong ở trên núi nhờ vào cái mồm dẻo kẹo của mình đã dỗ dành được tính khí nóng nảy của Tử Diên. "Bản nữ thần năm đó đúng là mù mắt mới chọn ngươi!" Tử Diên sau đó cảm thấy vô cùng hối hận.

Rõ ràng định cho Tần Phong biết tay, để hắn biết nàng không dễ bắt nạt, nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi những lời đường mật của hắn.

Đặc biệt là tiếng "Bảo" kia, khiến nàng lập tức đầu hàng và chọn tha thứ. "Bởi vì ta không giống những người đàn ông khác!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Kẻ khác đều tham đồ mỹ sắc của nàng, còn ta là chân tâm tham đồ mỹ sắc của nàng!" "Ưm..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Diên đỏ bừng vì bị trêu chọc, thẹn thùng cúi đầu. "Hắc hắc!!" Tần Phong khóe môi khẽ nhếch.

Hắn vẫn giữ quan điểm đó, vì hai người là thanh mai trúc mã chơi với nhau từ nhỏ, hắn đã sớm nắm thấu cái cô nàng ngốc nghếch ngọt ngào này rồi. "Khi nào ngươi mới đưa ta về nhà hả!?" Tử Diên ngượng ngùng cúi đầu, bàn tay nhỏ bé không biết để đâu cứ vò vò vạt áo.

Hiện tại chuyện Tần gia dùng khổ nhục kế đã truyền đi khắp nơi, cũng đồng nghĩa với việc Tần Phong vẫn là đại thiếu gia của Tần gia.

Mà nàng, với tư cách là ứng cử viên con dâu số một được Tần phu nhân công nhận, tự nhiên cần sớm về ra mắt cha mẹ chồng, định ngày lành tháng tốt rước vào cửa, khai chi tán diệp cho Tần gia. *Bảo à, nàng định làm thật đấy à!* Tần Phong lập tức thấy đau đầu.

Theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, khi Thiên Tuyển Chi Tử có được tình yêu, đa phần nghĩa là đại kết cục sắp tới.

Nhưng khi Thiên Mệnh Đại Phản Phái động tình, cũng có nghĩa là hắn sắp đến ngày hết vai.

Thế nên không phải hắn muốn làm loại tra nam không chủ động, không từ chối, không chịu trách nhiệm, mà thực sự là không muốn để

Tử Diên phải thủ tiết vì mình, suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt. "Đinh đoong, hệ thống chưa từng thấy tên phản diện nào nói chuyện tra nam mà thanh thoát thoát tục như vậy, nhận thưởng: không gian tùy thân mở rộng gấp đôi!" *Vu khống, rõ ràng là vu khống!* Tần Phong lập tức phản đối trong lòng, cho rằng hệ thống đang bôi nhọ danh dự của mình. "Ngươi rốt cuộc là có ý gì hả!?" Tử Diên đợi mãi không thấy câu trả lời thỏa đáng, tức tối nhìn Tần Phong, suy nghĩ xem có nên nấu gạo thành cơm trước, rồi một mình vác cái bụng bầu về Tần gia hay không. *Ánh mắt này không ổn rồi nha!* Tần Phong thầm giật mình, cảm giác Tử Diên đang định dùng chiêu mạnh.

Đúng lúc này, linh khí giữa trời đất đột nhiên dao động mãnh liệt, còn vang lên một giọng nói u sầu: "Tửu trung nguyệt, vọng vân thương, hàn dạ độc chước, tương tư lệ lưỡng hành..." "Là Tam Thu sao!?" Tần Phong tò mò nhìn về hướng Danh Kiếm sơn trang, biết đây là bài thơ Tam Thu đang thổ lộ tương tư với Giang Hà. *Oong!

Oong!* Một tiếng kiếm minh kinh thiên kèm theo ma khí ngất trời xông thẳng lên chín tầng mây, uy thế khủng bố khiến hư không chấn động kịch liệt, cũng làm cho Vô Tận Kiếm Hạp bên cạnh Tần Phong rung chuyển theo.

Dường như những thanh kiếm bên trong muốn lao ra so cao thấp với Ma kiếm. "Im lặng!" Tần Phong đặt tay lên Vô Tận Kiếm Hạp, những thanh thần kiếm bên trong lập tức im bặt. "Người này rốt cuộc là ai!?" Tử Diên nhìn thiên địa chi thế giáng lâm, vô cùng kinh ngạc: "Chỉ bằng mấy câu thơ tương tư ngắn ngủi mà có thể dẫn động thiên địa chi thế khủng bố như vậy." "Thế này mà cũng gọi là thơ à!?" Tần Phong vừa chê bai vừa không quên tán gái, một tay ôm lấy vòng eo thon của Tử Diên, ánh mắt đầy thâm tình: "Hồng đậu sinh nam quốc, xuân lai phát kỷ chi.

Nguyện quân đa thải hiệt, thử vật tối tương tư!" Sau khi đọc xong bài thơ tương tư, hắn còn móc ra mấy hạt đậu đỏ. "Đây không phải đậu đỏ bình thường, đây là đậu đỏ trong thơ của ta, là nỗi tương tư ta viết cho nàng!" Bầu không khí trước mắt Tần Phong đã được đẩy lên đỉnh điểm, hắn không vội vàng mà tự bồi thêm cho mình cái buff Tri Hành Hợp Nhất.

Với cái buff này, ý thơ tương tư lập tức nhận được sự công nhận của thiên địa, những cơn mưa vàng từ trên không trung rơi xuống Thúy Trúc phong.

Ngoài vẻ đẹp lãng mạn, nó còn ẩn chứa sự chúc phúc của trời đất.

Khiến Tần Phong vừa đột phá tới Phiêu Miểu nhị trọng cảm nhận được một luồng năng lượng dồi dào tràn vào cơ thể. *Bùm!* Cùng với một tiếng động trầm đục vang lên, xiềng xích trong cơ thể lại một lần nữa bị phá vỡ, thành công đột phá đến Phiêu Miểu cảnh tam trọng. "Thiên địa cộng minh!" Tử Diên không giấu nổi sự chấn kinh trong lòng.

Tuy nàng đã nghe nói Tần Phong có thể dẫn dụ Văn Khúc tinh, nhưng không ngờ hắn lại viết thơ cho mình, còn được thiên địa công nhận.

Điều đó có nghĩa là người Tần Phong yêu nhất chính là nàng, tình yêu của họ không chỉ được Vân Tịch Nguyệt công nhận mà còn được trời đất chúc phúc. *Tương tư còn có công hiệu này sao!* Tần Phong thầm vui mừng, vội gọi hệ thống đổi Căn Cơ đan. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 4 triệu điểm Phản Phái, đổi thành công một viên Phiêu Miểu cảnh Căn Cơ đan!" Ngay khi Tần Phong chuẩn bị nuốt Căn Cơ đan để tiếp tục đột phá, Tử Diên lại kích động nhào tới đè hắn xuống đất.

Không chỉ cướp mất nụ hôn đầu trong ngày của Tần Phong, mà còn muốn "gây án" tại chỗ, định cướp luôn cả hạt đậu đỏ lẫn cái đền thờ trinh tiết của Tần Phong đi.

Lúc này, Lâm Tam đang ngồi xếp bằng trước thác nước, bên cạnh là thần khí Vô Trần Kiếm.

Trước mặt hắn là vách đá dựng đứng, thác nước đổ xuống tung bọt trắng xóa như hàng vạn viên ngọc, tiếng gầm vang như sấm, nhưng hắn vẫn ngồi bất động như không hề hay biết.

Kể từ khi Tần Phong vẫn lạc, hắn đã một mình tới đây.

Lần trước tới là đi cùng Tần Phong, cũng tại đây hắn đã ngộ ra Đại Mộng Xuân Thu, nhưng ai ngờ lần này trở lại cảnh vật còn đó mà người đã mất. "Đại Mộng Xuân Thu hay lắm, một giấc mộng ngàn năm!" Từ trong cơ thể Lâm Tam bay ra Phần Thiên Tháp tỏa ánh vàng rực rỡ, bên trong vang lên tiếng một nam tử sảng khoái. "Tháp gia, ngài tỉnh rồi sao!?" Lâm Tam kinh hỉ đứng dậy, cung kính hành lễ: "Vãn bối có một thỉnh cầu quá đáng, xin Tháp gia truyền cho ta chí cường nhất kiếm để báo thù cho Tần huynh." "Ngươi đúng là chẳng khách khí chút nào!" Tháp gia cười sảng khoái: "Nhưng lão phu chỉ là khí linh của Phần Thiên Tháp, không hiểu gì về chí cường nhất kiếm đâu." "Vậy sao..." Ánh mắt Lâm Tam tràn đầy thất vọng, như thể vừa đánh mất linh hồn.

Tháp gia nói tiếp: "Tuy lão phu không hiểu chí cường nhất kiếm là gì, nhưng trước đây từng nghe chủ nhân nói qua, ngài ấy có thể uy chấn chư thiên vạn giới tuyệt đối không phải nhờ lĩnh ngộ ra Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, mà là vì thanh kiếm trong tay mình." "Vì thanh kiếm trong tay mình!?" Lâm Tam nhíu mày, nhìn về phía Vô Trần Kiếm.

Tháp gia lại lên tiếng nhắc nhở: "Ngươi có biết sau khi học được Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, tại sao ngươi vẫn không bằng Nhất Kiếm Khai Thiên Môn của Tần Phong không?

Nhưng khi ngươi thôi diễn ra Hạo Nhiên Nhất Kiếm, lại có thể ép Tần Phong không dám dùng kiếm chiêu đối quyết, chỉ có thể dùng kiếm trận không?" "Ta hiểu rồi!" Lâm Tam đột nhiên nhẹ nhõm: "Chỉ cần ta kiên trì con đường của chính mình, nhất định sẽ lĩnh ngộ ra chí cường nhất kiếm!" "Trẻ nhỏ dễ dạy!" Tháp gia rất hài lòng, mình không chọn lầm người.

Chương 556

Lâm Tam đột nhiên tò mò hỏi: "Tháp gia, ngài nói chủ nhân ngài năm đó uy chấn chư thiên, nhưng tại sao cuối cùng lại rơi vào kết cục vẫn lạc, ngay cả ngài cũng rơi xuống Côn Luân bí cảnh!?" "Còn chẳng phải tại Tà Đế sao!" Tháp gia lập tức nghiến răng nghiến lợi: "Năm đó để ngăn chặn Tà Đế tiêu diệt chư thiên, Phần Thiên Tiên Đế đã liều mạng đồng quy vu tận với hắn, còn bảo vật truyền thừa của Tà Đế là Tà Đế Xá Lợi cùng rơi xuống Hoang Cổ với lão phu." "Tà Đế Xá Lợi!!" Lâm Tam lập tức vỡ lẽ: "Chẳng trách ba năm trước Lâm Tâm Nhi và Tần Hạo chiến đấu ở Đế đô lại thăng tiến nhanh như vậy, hóa ra là có được truyền thừa của Tà Đế." "Bọn chúng mà cũng xứng có được truyền thừa Tà Đế sao!?" Giọng Tháp gia đầy khinh miệt: "Tà Đế là chí tôn duy nhất của Ma giới, từng lấy sức một mình áp chế ba vị Tiên Đế, là tồn tại vô địch.

Nhìn khắp Hoang Cổ, không, nhìn khắp chư thiên, e rằng chỉ có Tần Phong mới có tư cách được Tà Đế công nhận.

Chỉ tiếc Tần Phong đã vẫn lạc, từ đó Hoang Cổ thêm một nỗi tiếc nuối, Ma giới bớt đi một vị chí tôn làm ác khắp nơi..." "Tần huynh!" Ánh mắt Lâm Tam lập tức mờ mịt hẳn đi, lại nhớ về những hình ảnh khi ở bên Tần Phong.

Bản thân vốn tưởng rằng đời này có được một tri kỷ là đủ rồi, ai ngờ biến cố lại đến đột ngột như vậy.

Từ nay về sau, trên con đường kiếm đạo chỉ còn mình ta độc hành, không còn bóng dáng người cùng ta so kiếm nữa. "Đều tại ta..." Lâm Tam lại bắt đầu tự trách mình, thống hận bản thân tại sao lúc đó không thể đến sớm hơn. "Lâm tiểu tử!" Tháp gia lên tiếng an ủi:

"Không cần phải tự trách mình, đường đi dù có trập trùng trắc trở, nhưng nó đã dạy cho ngươi cách kiên cường.

Quá khứ tuy có tiếc nuối, nhưng lại giúp ngươi trưởng thành.

Như nguyện ý lòng chỉ là ngoài ý muốn, sự đời không như mong đợi mới là trạng thái bình thường của nhân sinh." "Ta không tin mệnh, ta tin nhân định thắng thiên!" Ánh mắt Lâm Tam đột nhiên trở nên sắc lẹm, toàn thân bộc phát ra một đạo kiếm ý ngút trời.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng giữa núi rừng, khiến thác nước khổng lồ trước mặt đột ngột ngưng trệ trong giây lát. "Kiếm ý này..." Trong lòng Tháp gia không khỏi kinh hãi.

Tuy rằng vừa rồi chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng lão nhận ra kiếm ý này rất không tầm thường, phảng phất có thể trảm đoạn vạn cổ, chém đứt cả quá khứ và tương lai. "Đinh đông, kiểm tra thấy Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi được tăng cường khí vận, tiến giai thành Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Tiểu Tam Tam nhà ta tiến giai rồi sao!?" Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên, tình yêu dành cho Lâm Tam trong phút chốc bùng nổ.

Cho dù lúc này hắn đang bị Tử Diên đè xuống, nàng cũng chỉ có thể chiếm được thân xác hắn, chứ không cách nào chiếm được trái tim hắn.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Bên ngoài tiểu trúc xá đột nhiên truyền đến một trận đánh nhau, cũng làm kinh động đến Tử Diên đang chuẩn bị "gây án".

Chỉ thấy trên Thúy Trúc phong không chỉ có yêu nữ của Thiên Ma tông đến, mà còn có các thế lực khác cũng nhắm vào Tiểu Bạch mà lao tới, đang xảy ra giao tranh kịch liệt với nó ở bên ngoài.

Ong!

Ong!

Một đạo đao minh kinh thiên đột nhiên vang thấu thiên địa, đao khí khủng khiếp hóa thành cuồng phong quét sạch mọi thứ. "Phụt!!" Đám người Tây Chu phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể mất kiểm soát bay ngược ra ngoài.

Đến khi bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tề Tu Viễn cõng đại đao từ trên không trung từ từ hạ xuống, toàn thân cuồn cuộn uy áp cấp Đế, khiến người ta cảm thấy nhỏ bé như loài kiến. "Lũ cặn bã các ngươi, cũng xứng đặt chân vào Thúy Trúc phong!" Trong mắt Tề Tu Viễn bắn ra một tia hàn quang, đao ý ngút trời khiến thiên địa biến sắc. "Là Đao Tuyệt, Tề Tu Viễn!!" Đám người Tây Chu lộ vẻ kinh khủng, trong lòng hối hận không để đâu cho hết.

Bọn họ chỉ nghe tin Tần Phong đã hy sinh, tưởng rằng có thể tùy ý xông vào Thúy Trúc phong bắt nạt Tiểu Bạch, nhưng lại quên mất năm đó Tần Phong phong quang vô hạn thế nào.

Ngay cả khi không may tử thủ dưới tay tiên nhân thượng giới, thì uy nghiêm của hắn cũng không phải ai cũng có thể khiêu khích. "Muốn đấu với thỏ ta, các ngươi có thực lực đó không?!" Tiểu Bạch thấy có người chống lưng, lập tức đắc ý vênh váo. "Lão Tề đợi đã!!" Ngay khi Tề Tu Viễn chuẩn bị tiễn đám người kia lên đường, Mộc Tú vội vàng chạy ra hét lớn.

Lão không phải đến khuyên Tề Tu Viễn nương tay, mà là khó khăn lắm mới đột phá lên Đại Đế, muốn lớn tiếng thông báo cho cả thế giới biết...

Dưới Đại Đế, ta là vô địch! "Ách..." Lần cuối cùng Tề Tu Viễn thấy cạn lời là lần cuối cùng.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông vạn lần cũng không dám tin một Đại Đế lại muốn tìm cảm giác tồn tại trên người mấy con tôm tép, để phát tiết nỗi ủy khuất bị đè nén bao năm qua.

Không thèm để ý đến Mộc Tú, ông đi thẳng vào tìm Tần Phong.

Chỉ có điều, vừa mở cửa tiểu trúc xá ra, ông liền hối hận, biết chắc tiền thưởng cuối năm nay hơn phân nửa là bay màu rồi.

Chỉ thấy Tử Diên thần sắc hoảng loạn, không kịp chỉnh đốn quần áo và đầu tóc rối bời, vội vàng chạy khỏi phòng.

Nhưng vừa đi được mấy bước, nàng lại đỏ mặt chạy ngược vào, nhặt mấy viên hồng đậu dưới đất lên, sau đó nhanh như thỏ mà biến mất. "Tam Lộng đại sư đâu!?" Tần Phong thong thả bò dậy từ dưới đất, lặng lẽ lấy cuốn sổ nhỏ của mình ra ghi chép. "Xong rồi!!" Tề Tu Viễn cảm thấy tim đau nhói, biết tiền thưởng cuối năm tan thành mây khói.

Cứ tưởng đi theo Tần Phong sẽ được ăn ngon mặc đẹp, ai ngờ làm công bao năm chưa thấy tiền đâu, ngay cả tiền thưởng định mua quà nhỏ cho vợ cũng bị khấu trừ.

Ông không biết tết này về nhà phải ăn nói với vợ thế nào đây! "Bần tăng ở đây!" Tam Lộng đại sư vội vã chạy đến, chắp tay ra vẻ nghiêm chỉnh: "Bần tăng vừa phát hiện mấy tên yêu nữ Thiên Ma tông, đã thử qua nông sâu của bọn chúng, thấy rằng bọn chúng tạm thời không gây ra đe dọa gì cho bá nghiệp của chủ công." "Thiên Ma tông!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, không hề lạ lẫm với môn phái này.

Lần trước hắn cưỡi Chu Tước đi dạo, tình cờ gặp Thiên Ma tông đang tấn công Hợp Hoan tông, muốn sát nhập Hợp Hoan tông để lớn mạnh Ma đạo.

Nếu theo kịch bản thông thường, Thiên Ma tông tám phần chính là phản diện trong mệnh số của Diệp Thần.

Nghĩa là chỉ cần hắn theo dõi Thiên Ma tông, xác suất tìm thấy Diệp Thần đang bị thương là rất lớn. "Ánh mắt này..." Tam Lộng và Tề Tu Viễn nhìn nhau, biết Tần Phong lại chuẩn bị hố người rồi.

Rất nhanh, Tần Phong đã thông báo cho Thanh Thiên, bảo hắn luôn để mắt đến Thiên Ma tông.

Chương 557

Chỉ cần phát hiện tung tích Diệp Thần, lập tức đi báo công với tiên nhân thượng giới để nhận thưởng, tiện thể miêu tả chi tiết việc Diệp Thần sử dụng ngưng đọng thời gian như thế nào.

Còn có Tiêu Cửu Nương cũng phải chú ý!

Là hồng nhan tri kỷ của Diệp Thần, hai người rất có khả năng tình cờ gặp nhau, từ đó diễn ra một màn kịch bản cẩu huyết.

Ở một diễn biến khác...

Tam Thu dựa vào thực lực Chuẩn Đế, thành công đánh bại Nhất Kiếm và những người khác.

Chỉ có điều Giang Hà nhân lúc hỗn loạn đã chạy mất, không hề có ý định gặp mặt Tam Thu.

Tam Thu rất khó hiểu: "Tại sao Giang Hà thấy ta là chạy chứ!?" "Ách, vấn đề này phạm vi hơi rộng!" Tần Phong cũng không biết giải thích thế nào, chỉ có thể dắt Tam Thu đi tầm bảo.

Theo Mộc Tú suy toán, kho báu tiền triều nằm trong hẻm núi Long Môn, là một nơi hiểm yếu nằm ngoài biên ải Thăng Long, ngay cả Chuẩn Đế vào đó cũng là cửu tử nhất sinh.

Sau vài ngày lên đường...

Nhóm Tần Phong đã đến hẻm núi Long Môn.

Phía trước là một bãi đá hoang vu, trên mặt đất có một vết nứt khổng lồ không thấy điểm dừng.

Sâu không thấy đáy, một mảnh đen kịt.

Cả nhóm đứng trước vết nứt, phảng phất như bị một con cự long trong vực sâu nhìn chằm chằm, muốn nuốt chửng lấy họ.

Ngay lúc đó, một giọng nữ hào sảng vang lên: "Mấy vị là đến tìm bảo vật phải không!?" "Sao ngươi biết chúng ta đến tìm bảo vật!?" Tần Phong nghe tiếng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một đám đàn ông cưỡi ngựa lao tới, dẫn đầu là một nữ tử đeo khăn che mặt chống bụi.

Nữ tử cười nói: "Hẻm núi Long Môn cách biệt Thăng Long, tài nguyên khan hiếm, nếu không phải nghe đồn nơi này có bảo tàng, ai lại thèm đến cái nơi chim không thèm ị này!?" "Vậy các ngươi thì sao!?" Tần Phong tò mò hỏi: "Cũng đến tìm bảo vật à!?" "Không, chúng ta là người địa phương!" Nữ tử trả lời: "Tự cho thuê làm hộ vệ cho những người tìm bảo vật, có thể tăng tỷ lệ sống sót cho các ngươi." "Muốn làm hộ vệ của ta, phải có quyết tâm sau này tất thành đại khí!" Tần Phong đánh giá đối phương một lượt, nghiêm túc nói: "Còn phải có dũng khí chiến đấu với ác tặc trong 9 phút, cho dù bị ác tặc túm tóc, đánh sưng mông, vẫn có thể dùng hết sức lực toàn thân để vật lộn, cắn chặt lấy ngón giữa và ngón áp út của ác tặc..." Đậu má!

Trong cái đám này còn có ai bình thường không hả!?

Một Tần Phong muốn "nhật hậu tất thành đại khí", một Tiểu Bạch cáo mượn oai hùm, một Tam Lộng trọc thích chọc gậy bánh xe, một Tam Thu suốt ngày mơ tưởng đàn ông.

Mộc Tú và Tề Tu Viễn muốn khóc mà không có nước mắt, nhận ra mình thật sự không còn đường quay lại nữa rồi.

Trước kia họ chính trực biết bao, căn bản không hòa nhập được với cái hội này.

Nhưng giờ thì sao, bất kể họ nói gì thì mình cũng hiểu ngay trong một nốt nhạc, giống như năm tháng đã mài mòn góc cạnh của họ, từ đủ hạng người biến thành kẻ đầy sắc dục.

Nữ tử dường như hiểu ra ý đồ xấu xa, thần sắc không vui nói: "Vị công tử này, ta thấy cần phải nhắc nhở ngươi, hẻm núi Long Môn bên trong vô cùng hung hiểm, nếu không có người địa phương như chúng ta bảo vệ, các ngươi vào đó sẽ rất nguy hiểm đấy, ngươi cũng không muốn vì mấy viên linh thạch mà mất mạng chứ!?" "Thế sao!?" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên một nụ cười kiểu Long Vương, hóa thành một tàn ảnh biến mất tại chỗ. "Nhanh quá!!" Nữ tử và đám đàn ông cưỡi ngựa biến sắc, theo bản năng rút loan đao bên hông ra.

Chỉ có điều Tần Phong không hề có ý định đánh nhau với họ, dựa vào tốc độ siêu nhanh Nhất Độn Vạn Lý lao đến trước mặt nữ tử, trực tiếp giật phăng khăn che mặt của nàng xuống.

Khác với vẻ dị vực ngọt ngào của tiểu công chúa tộc Yến Vân gặp ở Côn Luân bí cảnh năm nào, nữ tử này là người Thăng Long chính tông.

Ngũ quan tinh tế, vóc dáng mảnh mai.

Quan trọng nhất là khí chất, trong vẻ thanh tú toát lên nét quyến rũ, trong quyến rũ lại không mất đi sự đoan trang, không chỉ có phong thái của một người phụ nữ trưởng thành, mà mỗi cử chỉ hành động đều toát lên vẻ cao quý điển nhã của quý tộc. "Gỗn làm!!" Đám đàn ông Tây Chu lập tức đại nộ, thúc ngựa xông lên định vây đánh Tần Phong. "Dừng tay!!" Nữ tử vội vàng ngăn cản mọi người.

Tuy hẻm núi Long Môn nghèo nàn, ít giao thiệp với bên ngoài, nhưng nàng vẫn phân biệt được ai mạnh ai yếu.

Từ thân thủ vừa rồi của Tần Phong không khó để nhận ra, đối phương tuyệt đối không phải hạng người đơn giản.

Những thổ dân ở nơi nghèo nàn như họ căn bản không đấu lại được với những thế gia đại tộc đến từ Thăng Long.

Vừa dứt lời, đám đàn ông cưỡi ngựa vội vàng dừng lại.

Dù trên mặt viết đầy hai chữ phẫn nộ, cũng không dám làm trái mệnh lệnh của nữ tử. "Oa, không ngờ ở nơi nghèo nàn này lại có mỹ nhân như thế!" Mắt Tần Phong sáng lên, nhưng trong lòng lại cảnh giác.

Dựa vào kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, kho báu tiền triều lẽ ra phải thuộc về Diệp Thần mới đúng, và nhân vật chính đi tìm bảo vật rồi thu phục mỹ nữ là kịch bản chuẩn mực.

Nhưng hiện tại hệ thống không có bất kỳ thông báo nào, nghĩa là nữ tử này không có quan hệ gì với Diệp Thần.

Vậy thì vấn đề nằm ở đâu...

Một nhân vật chính theo mô-típ Chiến Thần trở về như Diệp Thần, sau khi có thanh mai trúc mã và hồng nhan tri kỷ, liệu có bỏ qua một đại mỹ nhân kiều diễm như vậy không!? "Nữ tử này không đơn giản nha!" Tần Phong lập tức dán nhãn nguy hiểm cho đối phương, vì sự cẩn trọng nên quyết định giữ khoảng cách, tuyệt đối không phải vì đối phương không phải là vợ người ta. "Tiểu nữ, Nguyệt Hi!" Nguyệt Hi trước tiên tự giới thiệu, sau đó lại hỏi: "Không biết vị công tử này xưng hô thế nào?

Có muốn thuê chúng ta bảo vệ vào hẻm núi Long Môn tìm bảo vật không!?" "Tại hạ Phương Trường!" Tần Phong nói dối mà mặt không đỏ tim không đập: "Không phải đến tìm bảo vật, là đến để đi vệ sinh, nên không cần các vị bảo vệ đâu." "Thô tục!!" Nguyệt Hi lộ vẻ khinh bỉ, biểu thị căn bản không tin lời lẽ thối tha của Tần Phong.

Chỉ nhìn cách ăn mặc của nhóm Tần Phong là biết họ đến từ vùng đất Thăng Long trù phú, lặn lội đường xá xa xôi đến hẻm núi Long

Môn chỉ để đi vệ sinh?

Lời này nói ra ai mà tin được!?

Nhưng Tần Phong không có ý định giải thích với Nguyệt Hi, trực tiếp dắt Mộc Tú, Tam Lộng, Tam Thu và Tề Tu Viễn đi vào hẻm núi Long Môn.

Tề Tu Viễn không nhịn được hỏi: "Chủ công, có người địa phương dẫn đường đúng là có thể giảm bớt rủi ro, tại sao ngài lại từ chối họ!?" "Nguyệt Hi đó không đơn giản!" Tần Phong chỉ nhàn nhạt nói một câu, không giải thích thêm. "Chủ công, ngài cũng nhận ra rồi sao!?" Mộc Tú lập tức cười rạng rỡ.

Cứ tưởng đột phá Đại Đế là có thể thăng chức tăng lương, ai ngờ Tần Phong còn biết bấm quẻ giỏi hơn lão, làm lão chẳng dám mở miệng đòi tiền thưởng cuối năm nữa. "Hử!?" Tần Phong lập tức chú ý, quên mất bên cạnh còn có một lão thầy bói.

Tuy hắn nhìn ra Nguyệt Hi không đơn giản, nhưng thân phận thực sự của nàng thì hắn chưa rõ.

Chương 558

Tuy nhiên, để tiếp tục làm một ông chủ đen tối bóc lột nhân viên, hắn phải giữ vẻ mặt vân đạm phong khinh này, dùng hành động để cảnh cáo nhân viên rằng họ có thể bị thay thế bất cứ lúc nào.

Nếu không muốn mất việc, thì phải dốc sức mà làm!

Tam Lộng tò mò hỏi: "Lão thần côn, ngươi tính ra được gì rồi!?" "Hù!!" Mộc Tú hít sâu một hơi: "Từ tướng mạo của nữ tử này mà xem, nàng chính là cành vàng lá ngọc, mà quý khí còn mạnh hơn cả Nam Phong công chúa của hoàng tộc Đại Việt, cộng thêm diện mạo người Thăng Long của nàng, ta dám khẳng định nàng chính là hoàng tộc tiền triều thực sự." "Hoàng tộc tiền triều!?" Tần Phong không khỏi nhíu mày.

Dựa vào kinh nghiệm mười năm đọc truyện, loại công chúa tiền triều này lẽ ra phải là người mà nhân vật chính yêu nhất mới đúng, tại sao hệ thống lại không báo gì!?

Rốt cuộc là Nguyệt Hi đã xảy ra chuyện gì, hay là hắn đã thay đổi mệnh số của Diệp Thần!? "Chẳng phải chỉ là hoàng tộc tiền triều thôi sao!" Tam Lộng đại sư lại bắt đầu điên cuồng ám chỉ: "Bần tăng hiện tại đã đột phá cấp Đế, nếu trong tay có thêm vài món thần khí, đừng nói là một tàn dư tiền triều, dù là Đại Việt hoàng triều bần tăng cũng có thể đánh cho bọn họ thành tàn dư luôn." Tần Phong chịu không nổi nữa, cuối cùng cũng lên tiếng: "Chỉ có kẻ yếu mới quan tâm vũ khí tốt hay xấu!" "Bần tăng chính là kẻ yếu!" Tam Lộng đại sư lập tức nhìn Tần Phong chằm chằm đầy vẻ đáng thương, bộ dạng như thể "ngươi không trả thần khí cho ta là ta khóc cho ngươi xem". "Ai!" Tần Phong bất lực thở dài, vung tay lấy ra một khẩu Nam Vô Gatling.

Lúc này, tại doanh trại tiền tuyến của Âm Nguyệt hoàng triều.

Vu Lan dựa vào hai món thần khí Tần Phong tặng, quét ngang chiến trường, cũng chỉ có việc không ngừng sát lục trên chiến trường mới giúp nàng tạm thời quên đi nỗi đau mất Tần Phong. "Lan Lan, con không thể cứ chém giết mãi như vậy được!" Vu tiên sinh đến trướng quân của Vu Lan, đau lòng khuyên nàng hãy quên đi quá khứ. "Lan Lan, cha con nói đúng đó!" Lam Ma cũng vô cùng lo lắng, sợ con gái cứ thế này sẽ tẩu hỏa nhập ma. "Hai người phiền quá!" Vu Lan không buồn để ý đến vợ chồng họ.

Như một thiếu nữ nổi loạn, nàng đứng dậy rời khỏi trướng, mặc kệ cha mẹ khổ tâm khuyên can, nhất quyết muốn tìm một thiếu niên phóng túng làm bạn trai. "Thôi xong, đứa trẻ này coi như hỏng rồi!" Lam Ma bất lực thở dài, sau đó quay sang nhìn Vu tiên sinh, lấy ra 103 viên linh thạch, khóe miệng lộ ra nụ cười của một "lão tài xế" chuẩn bị lái xe. "Bà... bà định làm gì!?" Khoảnh khắc nhìn thấy 103 viên linh thạch, Vu tiên sinh cảm thấy hai chân bắt đầu mềm nhũn.

Trong lòng thầm hối hận, tại sao lại đi theo Lam Ma chạy đến tiền tuyến này, đúng là dâng cừu vào miệng hổ mà...

Hẻm núi Long Môn.

Khí tức âm u khiến thần sắc mọi người ngưng trọng, duy chỉ có Tam Lộng là cười tươi như hoa cúc.

Trải qua hai năm rưỡi điên cuồng ám chỉ, cuối cùng lão cũng xin được một món thần khí từ tay Tần Phong.

Không chỉ có một không hai, mà uy lực còn vô cùng bạo liệt.

Ngay cả Đao Tuyệt như Tề Tu Viễn e rằng cũng không chịu nổi một băng đạn. "Lão Tề, bần tăng thật sự ngưỡng mộ ngươi nha!" Tam Lộng đại sư thở ngắn than dài: "Cõng đao đi khắp nam bắc chẳng thấy mệt chút nào, không giống bần tăng phải cõng vị Nam Vô Bồ Tát này, phảng phất như cõng một tòa đại sơn vậy, cái lưng già của bần tăng a!" Tề Tu Viễn không thèm lên tiếng, cũng chẳng buồn để ý đến lão trọc này.

Đúng như Tần Phong đã nói, chỉ có kẻ yếu mới quan tâm vũ khí tốt xấu.

Ông đường đường là Đao Tuyệt, một trong Hoang Cổ Song Tuyệt, căn bản không cần một thanh đao để chứng minh bản thân.

Dĩ nhiên nếu Tần Phong lương tâm trỗi dậy, ông cũng sẽ không từ chối!

Chỉ là ông vừa phá hỏng chuyện tốt của ông chủ và tiểu thư ký, trong thời gian ngắn e là không nhận được thần khí chuyên dụng rồi. "Đúng là một người đàn ông vô vị!" Tam Lộng đại sư thấy Tề Tu Viễn không thèm đếm xỉa đến mình, lại chạy sang bên cạnh Tam Thu: "Tiểu thư sinh, hình như ngươi cũng chưa có thần khí phải không!?" "Ta không cần thần khí, ta chỉ cần tiểu tiên nữ của ta thôi!" Tam Thu mặt đầy si mê: "Chủ công hứa với ta rồi, chỉ cần ta giúp ngài ấy lấy được kho báu tiền triều, ngài ấy sẽ cho ta biết tung tích của tiểu tiên nữ." "Ách..." Tam Lộng đại sư nghe xong, ngượng ngùng không biết tiếp lời thế nào.

Tuy rằng Tần Phong để lão đợi hai năm rưỡi mới giao hàng là rất thất đức, nhưng nể tình đều là đồng đạo trung nhân với Tam Thu, lão chân thành hy vọng Tần Phong có thể quán triệt phong cách này đến cùng.

Đừng để Tam Thu biết sự thật tàn khốc, để trái tim hắn vẫn luôn tràn đầy ảo tưởng về tiểu tiên nữ!

Lúc này, ở phía sau nhóm Tần Phong không xa, Nguyệt Hi và những người địa phương vẫn đang bám theo.

Đúng như Mộc Tú đã diễn toán, họ chính là hậu duệ hoàng tộc của Đại Yến tiền triều.

Năm xưa, sau khi Đại Yến diệt vong vì Long Ngạo Thiên nổi giận vì hồng nhan, một cuộc thảm sát đẫm máu nhắm vào hoàng tộc Đại Yến bắt đầu.

Cuối cùng chỉ có tổ tiên của họ thoát nạn, theo chỉ dẫn tìm đến hẻm núi Long Môn để tìm kiếm kho báu hoàng tộc.

Chỉ tiếc là không có bản đồ, không thể xác định vị trí kho báu.

Cuối cùng chỉ có thể tung tin tức về kho báu ra ngoài, một mặt ngụy trang thành hộ vệ dẫn đường để kiếm tiền, mặt khác rà soát từng tấc đất của hẻm núi Long Môn, cũng là để đợi người hội đủ bản đồ kho báu xuất hiện. "Công chúa, bọn họ sắp vào Hắc Phong Khẩu rồi!" Một gã đàn ông cưỡi ngựa lộ vẻ ngưng trọng.

Theo kinh nghiệm sống nhiều năm ở đây, nơi nguy hiểm nhất hẻm núi Long Môn chính là Hắc Phong Khẩu, nơi đó quanh năm có luồng gió tà thổi qua.

Bất kể là người hay yêu, chỉ cần bị gió thổi trúng sẽ bị tà khí xâm nhập.

Nhẹ thì tà khí vào người, thần trí mê muội!

Nặng thì kèn thổi một tiếng, uổng công mẹ nuôi! "Đám người này lại dám vào Hắc Phong Khẩu!" Nguyệt Hi cũng giật mình, trấn tĩnh lại hỏi: "Đã tra ra lai lịch của tên Phương Trường này chưa!?" Có người báo cáo: "Bẩm công chúa, theo những người đi xa về nói, ở Đại Việt hoàng triều có một kẻ tên Phương Trường, không chỉ là học trò của thiên tử, mà còn là tâm phúc của Đại Việt tiên đế." "Học trò thiên tử?

Tâm phúc của tiên đế!?" Nguyệt Hi khẽ nhíu mày lẩm bẩm: "Nghĩa là kẻ này đứng sau là Đại Việt hoàng triều, mà với thế lực khủng khiếp của Đại Việt, rất có thể họ đã thu thập đủ bản đồ kho báu." Đối phương tiếp tục nói: "Còn nói mệnh cách của tên Phương Trường này rất đặc thù, gọi là gì mà 'Sáu vị đế vương chơi', chỉ cần 'lai nhật phương trường' (ngày sau còn dài) là có thể sinh ra sáu vị Đại Đế." "Sáu vị đế vương chơi!?" Nguyệt Hi nghe mà ngơ ngác, không ngờ còn có loại mệnh cách này.

Tuy nhiên không có lửa làm sao có khói, ngộ nhỡ là thật, chẳng phải Đại Yến của họ sẽ sớm được khôi phục sao!?

Lại có người nói: "Công chúa, theo những người mới về, gần đây có một kẻ tên Diệp Thần tự xưng là hậu duệ hoàng tộc Đại Yến, là Chiến Thần của cứ điểm Bắc Cương." "Chiến Thần của cứ điểm Bắc Cương!!" Sắc mặt Nguyệt Hi lập tức lạnh xuống.

Việc liệu có còn hậu duệ hoàng tộc Đại Yến khác còn sống hay không thì nàng không biết, nhưng chỉ riêng thân phận Chiến Thần Bắc Cương của Diệp Thần đã khiến nàng không đội trời chung với hắn rồi.

Lúc này, tại một ngôi làng nhỏ yên bình.

Toàn thân Diệp Thần quấn băng gạc, sắc mặt trắng bệch không chút huyết sắc.

Tuy hắn sử dụng Hóa Huyết Thuấn Di thoát chết khỏi tay tiên nhân thượng giới, nhưng cơ thể bị thương rất nặng, đã đến mức ngàn cân treo sợi tóc.

May mà mạng hắn chưa tận, được một cô bé trong làng nhặt về.

Chương 559

"Chuyện gì thế này!?" Diệp Thần đột nhiên ôm ngực, cảm thấy một trận phiền muộn.

Cảm giác như có một cơ duyên vốn thuộc về mình đang bị một kẻ khốn kiếp nhắm tới, muốn lợi dụng lúc hắn trọng thương không thể cử động để cướp đi cơ duyên đó. "Diệp đại ca, huynh lại đau sao!?" Một cô bé e lệ vội vàng tiến tới hỏi han Diệp Thần chỗ nào không khỏe. "Tiểu Nhu, ta không sao!" Tâm trạng phiền muộn của Diệp Thần lập tức tan biến, để lộ một nụ cười ôn nhu.

Phảng phất như đối phương có thể chữa lành mọi vết thương cho hắn, cũng khiến hắn một lần nữa tin vào cái gọi là ái tình.

Ngay lúc đó, một trận hỗn loạn, tiếng khóc than vang trời phá tan sự tĩnh lặng của ngôi làng nhỏ.

Chỉ thấy một nhóm đệ tử Thiên Ma tông xông vào làng, thấy nam nhân là giết, thấy nữ nhân là cướp, còn trẻ nhỏ thì bị bắt về để đào tạo thành đệ tử ma giáo, như thể cố tình đến để phá hỏng bầu không khí tình cảm của Diệp Thần vậy. "Diệp đại ca, mau chạy đi!" Tiểu Nhu mặt đầy kinh hãi, đỡ Diệp Thần chuẩn bị rời đi. "Ây da, cái ngôi làng hẻo lánh này mà cũng có muội tử mọng nước thế kia!" Đệ tử Thiên Ma tông cười dâm đãng lao về phía Tiểu Nhu, hoàn toàn không nhận ra mình đã đi vào con đường chết. "A..." Tiểu Nhu sợ hãi nhắm mắt lại, phát ra tiếng hét chói tai.

Ong!

Ong!

Một tiếng thương minh đột nhiên vang lên, lấn át mọi tiếng ồn ào.

Chỉ thấy Diệp Thần trong phút chốc biến thân thành Chiến Thần Bắc Cương, thương xuất như long đâm thẳng vào đối phương.

Theo những tia hàn quang liên tiếp điểm ra, từng tên đệ tử Thiên Ma tông ngã xuống trong vũng máu. "Có cao thủ, mau rút!!" Những kẻ khác thấy không địch nổi Diệp Thần, dứt khoát rút khỏi làng. "Phụt!!" Sau khi xác nhận đối phương đã đi, Diệp Thần không gượng dậy nổi nữa, phun ra một ngụm máu rồi ngất đi. "Diệp đại ca!!" Tiểu Nhu lo lắng xông tới, thấy thương thế của Diệp Thần lại nặng thêm.

Ngay khi mọi người vây quanh lo lắng cho Diệp Thần, trên một cái cây lớn ngoài làng đột nhiên xuất hiện một bóng người, chính là Thanh Thiên mà Tần Phong phái đến theo dõi Thiên Ma tông.

Kết quả đúng như Tần Phong dự liệu, dựa theo manh mối này, bọn họ đã thành công phát hiện nơi ẩn náu của Diệp Thần. "Nghe nói ngay cả lão trọc Tam Lộng cũng có thần khí rồi!?" Thanh Thiên trầm tư nhìn Tiểu Nhu đang lo lắng bên cạnh Diệp Thần.

Hắn nhớ lại Mộc Tú từng nói, Tần Phong ngoài tư chất kiêu hùng, còn có ba sở thích lớn: yêu Lâm Tam, thích vợ người ta, và đánh em trai...

Cứ điểm Bắc Cương.

Nhất Kiếm dẫn theo Thất Đại Kiếm Nô, căng thẳng quỳ trước một tòa lầu các.

Nơi đây không chỉ có hàng ngàn chiến sĩ Bắc Cương trấn giữ, toàn bộ lầu các còn bị một luồng cương khí khủng khiếp bao trùm, bên trong chính là tiên nhân thượng giới đang trị thương. "Hóa ra là Thiên Kiếm Chi Thể!" Trong giọng nói của tiên nhân thượng giới mang theo một tia kinh ngạc, chưa cần mở cửa đã nhìn thấu thể chất của Nhất Kiếm.

Khác với Hoang Cổ Thánh Thể sinh ra để chiến đấu của Diệp Thần, Thiên Kiếm Chi Thể là một trong ba đại thần thể của kiếm đạo, không chỉ có thể chưởng khống vạn kiếm trong thiên hạ, mà còn có thể hóa thân thành Thiên Kiếm.

Thiên Kiếm xuất, phá cửu thiên!

Đây là đánh giá của thượng giới dành cho Thiên Kiếm Chi Thể, cũng là sự khẳng định cho sức mạnh của nó.

Có thể nói ở thượng giới, ai sở hữu Thiên Kiếm Chi Thể coi như đã đặt một chân vào hàng ngũ cường giả.

Điều duy nhất cần cân nhắc là làm sao để sống sót đến lúc kích hoạt được Thiên Kiếm Chi Thể, trước khi chuyển hóa thiên phú thành thực lực, thì thiên phú có mạnh đến đâu cũng vô dụng.

Ví dụ như yêu nghiệt Tần Phong!

Thiên phú đúng là không ai bằng, nhưng cuối cùng vẫn chết dưới tay một nhân vật nhỏ bé như hắn. "Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ nào thế này!?" Tiên nhân thượng giới sắp phát điên rồi.

Tuy rằng ở thượng giới những thiên kiêu có thể chất đặc thù cũng rất nhiều, nhưng đây là hạ giới linh khí khan hiếm cơ mà.

Không chỉ nuôi dưỡng ra một Diệp Thần với Hoang Cổ Thánh Thể, Tần Hạo với Chí Tôn Cốt, Nhất Kiếm với Thiên Kiếm Chi Thể, mà còn có một con Thái Âm Tiên Thỏ, cùng một siêu cấp yêu nghiệt chưa từng nghe tới như Tần Phong.

Hơn nữa không chỉ sinh ra những thiên kiêu đặc thù này, mà còn sở hữu những đại cơ duyên, đại tạo hóa như Phạn Thiên Tháp, Đại Đạo Manh Nha mà ngay cả các đại lão thượng giới cũng không thể bình tĩnh nổi.

Ngay lúc đó, ba vị trưởng lão vội vã chạy đến báo cáo: "Thượng tiên, có người báo lại đã phát hiện tung tích Diệp Thần, hơn nữa hắn còn tận mắt thấy Diệp Thần định thân mọi người trên không trung, ngay cả lá rụng cũng ngừng lại, duy chỉ có hắn là không bị ảnh hưởng." "Quả nhiên là ở trên người Diệp Thần!" Hơi thở của tiên nhân thượng giới lập tức dồn dập, lão biết đó chắc chắn là Ấn Ký Thời Gian Đại Đạo.

Nếu nói Chí Tôn Cốt của Tần Hạo nắm giữ Lục Đạo Luân Hồi là cuộc khởi nghĩa nông dân, thì Tiểu Bạch sở hữu Đại Đạo Manh Nha chính là một phương chư hầu, còn Ấn Ký Thời Gian Đại Đạo chính là vị hoàng đế nhỏ vừa lên ngôi.

Khởi nghĩa nông dân cần bắt đầu từ con số không, trải qua nhiều năm chiến đấu trong biển máu mới thành công.

Nghĩa là Tần Hạo cần không ngừng lĩnh ngộ và lớn mạnh mới có thể hoàn toàn làm chủ Lục Đạo Luân Hồi.

Một phương chư hầu nghĩa là đã có một phần thực quyền, Tiểu Bạch nhờ Đại Đạo Manh Nha có thể ngự trị Thôn Phệ Đại Đạo, nhưng gặp người sở hữu Ấn Ký Đại Đạo là phải quỳ ngay.

Còn vị hoàng đế nhỏ sinh ra đã có khả năng ban thánh chỉ, điều duy nhất cần lo lắng là truyền quốc ngọc tỷ có bị ai cướp mất hay không. "Diệp Thần!!" Nhất Kiếm vừa nghe thấy tên Diệp Thần, sự thù hận trong lòng không thể che giấu nổi. "Thú vị!" Tiên nhân thượng giới nhận thấy sự thay đổi của Nhất Kiếm, lập tức nảy ra ý định.

Vì đã xác nhận Ấn Ký Thời Gian Đại Đạo nằm trên người Diệp Thần, lão không cần phân tán tinh lực đi tìm những thiên kiêu dưới trăm tuổi khác nữa.

Hơn nữa lão cũng rất coi trọng Nhất Kiếm, muốn kết giao và làm một nhà đầu tư thiên sứ một lần. "Ngươi tên Nhất Kiếm đúng không!?" Giọng nói của tiên nhân thượng giới vang lên trầm hùng:

"Đã có thù với Diệp Thần, bản thượng tiên sẽ cho ngươi một cơ hội, từ hôm nay ngươi chính là người đại diện của bản thượng tiên tại Hoang Cổ, hãy đi bắt Diệp Thần về đây cho ta." "Đa tạ thượng tiên!!" Nhất Kiếm sững người vì không dám tin, sau đó hoàn hồn vội vàng dập đầu tạ ơn.

Hắn không ngờ tiên nhân thượng giới lại coi trọng mình đến thế, vừa mới đến đầu quân đã cho làm người đại diện. "Thiếu chủ thật có tiền đồ!" Thất Đại Kiếm Nô lệ rơi đầy mặt: "Trang chủ, ngài có thể ngậm cười nơi chín suối rồi!" ...

Chương 560

Có tiên nhân thượng giới chống lưng, Nhất Kiếm không muốn đợi thêm một khắc nào, lập tức đi tìm Diệp Thần báo thù. "Đến rồi!" Thanh Thiên đang tu luyện bỗng mở bừng mắt, nhìn về phía ngôi làng nhỏ nơi Diệp Thần đang ở.

Chỉ thấy Nhất Kiếm dẫn theo Thất Đại Kiếm Nô cùng hàng ngàn chiến sĩ Bắc Cương hùng hổ xông vào làng, lục soát từng nhà bắt Tiểu Nhu và dân làng ra ngoài, duy chỉ không tìm thấy Diệp Thần. "Diệp Thần, nếu ngươi còn không ra, đừng trách ta đại khai sát giới!" Nhất Kiếm đã hoàn toàn bị thù hận che mờ mắt, rút ma kiếm trong tay đâm thẳng vào một người. "A..." Đối phương thét lên thảm thiết, máu tươi và tinh hoa sinh mệnh trong người đều bị ma kiếm vô tình hấp thụ, cơ thể nhanh chóng khô héo. "Hu hu..." Dân làng sợ hãi khóc lóc, co cụm vào nhau run rẩy. "Vẫn không chịu ra sao!" Trong mắt Nhất Kiếm lóe lên những tia hung quang, vung kiếm đâm về phía Tiểu Nhu trong đám đông. "A..." Tiểu Nhu lại nhắm mắt hét lên chói tai.

Ong!

Ong!

Tiếng thương minh trong trẻo lại vang lên, một đạo ngân thương từ trong túp lều tranh phóng ra.

Keng một tiếng!

Chỉ thấy Nhất Kiếm vung ma kiếm trong tay, hất văng ngân thương đang bay tới.

Ngay sau đó Diệp Thần mặt mày tái nhợt từ trong lều xông ra, đón lấy ngân thương bị hất văng, một lần nữa đâm về phía Nhất Kiếm. "Cuối cùng cũng chịu ra rồi!" Sát ý trong mắt Nhất Kiếm càng thịnh, cầm ma kiếm lao vào Diệp Thần.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Hai bên giao chiến kịch liệt, va chạm tạo ra những tia lửa mạnh mẽ.

Nhưng Diệp Thần lúc này không chỉ bị tiên nhân thượng giới đánh trọng thương, mà còn bị hao tổn nguyên khí do sử dụng Hóa Huyết Thuấn Di, chỉ kiên trì được vài giây đã không chịu nổi, bị Nhất Kiếm đá văng xuống đất. "Phụt!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu, dáng vẻ không thể thảm hại hơn.

Thất Đại Kiếm Nô xúc động lệ rơi đầy mặt: "Trang chủ, thiếu chủ đã đánh bại Diệp Thần báo thù cho ngài rồi, ngài có thể ngậm cười nơi chín suối!" "Diệp Thần, ngươi cũng có ngày hôm nay..." Nhất Kiếm thấy Diệp Thần như con chó gầy nằm bẹp dí dưới đất không nhúc nhích.

Lập tức bật chế độ phản diện chết vì nói nhiều, dùng tư thế của kẻ thắng cuộc mà giáo huấn Diệp Thần không ngừng. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn trọng thương ngàn cân treo sợi tóc, nhận được 2 triệu điểm phản diện!" "Đinh đông, phát hiện việc hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại liên tục nhiều lần, khiến khí vận của hắn không đủ, rớt xuống cấp Sử Thi!" Tần Phong đang tầm bảo ở hẻm núi Long Môn nghe thấy thông báo của hệ thống thì sững người, suy nghĩ một lát liền biết chắc là Diệp Thần bị hạ cấp rồi. "Sao mà vô dụng thế không biết!?" Trên mặt Tần Phong viết đầy hai chữ thất vọng, tình yêu dành cho Diệp Thần gie gie đang dần dần tan biến.

Tề Tu Viễn tiến lên nhắc nhở: "Chủ công, phía sau có người đi theo chúng ta, chắc là hậu duệ hoàng tộc Đại Yến tên Nguyệt Hi đó." "Lại còn muốn làm bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau sao!?" Tần Phong liếc nhìn phía sau một cái, không hề để Nguyệt Hi vào mắt.

Có hai vị Đại Đế hệ chiến đấu là Tề Tu Viễn và Tam Lộng đại sư, đủ để hắn tung hoành khắp Hoang Cổ rồi.

Huống chi còn có Mộc Tú, kẻ "dưới Đại Đế ta vô địch, trên Đại Đế thì dùng lý lẽ", thần toán số một Hoang Cổ ở đây.

Nếu giảng lý lẽ mà không nghe, thì còn có "đại phun tử" Tam Thu.

Trừ phi Nguyệt Hi này học theo Nam Phong công chúa, dùng ba tấc lưỡi không xương tiêu diệt mấy ức tinh binh của hắn, nếu không đừng hòng kiếm được chút lợi lộc nào từ người hắn...

Vù một tiếng!!

Một trận âm phong lạnh lẽo thấu xương ập tới, khiến lông tơ toàn thân mọi người dựng đứng, bên trong còn lẫn lộn một mùi hôi thối và tanh máu nồng nặc khiến người ta muốn nôn mửa. "Xác định là ở đây sao!?" Tần Phong cau mày nhìn về phía trước, cảm thấy khó chịu không tên.

Chỉ thấy trước mặt chính là Hắc Phong Khẩu, nơi nguy hiểm nhất của hẻm núi Long Môn.

Bên trong tối đen như mực, thi thoảng có mấy cụm quỷ hỏa yêu dị bay lên.

Thông qua ánh sáng yếu ớt, có thể thấy xương trắng rải rác khắp nơi, không chỉ có xương người mà còn có cả xương thú, đơn giản là một bãi tha ma lộ thiên! "Chính là chỗ này, không sai đâu!" Mộc Tú lên tiếng đáp: "Dựa theo kết quả thôi diễn, bảo tàng tiền triều nằm ở đây.

Chỉ cần đi xuyên qua Hắc Phong Khẩu là có thể thấy hồ Vũ Điệp

Cốc, ở đó có một dòng suối trong chính là lối vào dẫn tới bảo tàng." "Vậy thì đi thôi!" Tần Phong cậy mình có Thiên Sứ Thủ Hộ bên thân, chết không nổi, liền nghênh ngang bước vào Hắc Phong Khẩu. "Chủ công!!" Sắc mặt Tề Tu Viễn và những người khác đại biến, vội vàng xông lên muốn bảo vệ Tần Phong.

Nghe đồn tà phong ở Hắc Phong Khẩu là do oán khí địa ngục hóa thành, không chỉ có lực sát thương siêu cường mà còn sinh ra tà khí xâm nhập cơ thể, khiến người ta rơi vào điên cuồng mà chết.

Ngay cả tu luyện giả Chuẩn Đế cảnh cũng phải cẩn thận đối đãi, huống chi Tần Phong mới vừa đột phá Phiếu Miểu cảnh tam trọng.

Tuy nhiên Tần Phong không hề yếu ớt như họ tưởng tượng.

Khi các loại buff được thêm vào hoàn tất, hắn dựa vào tu vi Phiếu Miểu tam trọng gian nan tiến bước.

Chỉ là quanh thân hắn xuất hiện thêm một luồng hắc khí lạnh lẽo, đôi mắt bắt đầu hiện lên tia máu, trên người bị những phong nhận sắc lẹm rạch ra từng đạo huyết ngân. "Chủ công!!" Tề Tu Viễn lo lắng đầy mặt, muốn ra tay hộ vệ Tần Phong. "Không cần!!" Tần Phong không thèm suy nghĩ, trực tiếp từ chối.

Nếu là trước kia gặp phải loại nơi cực đoan này, hắn nhất định sẽ để Tề Tu Viễn và mọi người đứng chắn phía trước.

Hắn vốn chẳng dám học theo kiểu nhân vật chính, gào thét một tiếng "đánh cược một phen" rồi lao vào như thằng ngốc để tu luyện, cuối cùng kiểu gì cũng nhận được buff tăng cường với xác suất một trăm phần trăm.

Nhưng bây giờ hắn cậy mình có Thiên Sứ Thủ Hộ, trong vòng một tháng có thể vô hạn hồi máu hồi sinh, hoàn toàn có thể mượn môi trường ác liệt này để học nhân vật chính làm một chuyến tu luyện "nói đi là đi". "Quả nhiên không ai có thể tùy tùy tiện tiện mà thành công!" Đám người Mộc Tú xúc động nhìn Tần Phong, trong lòng hồi lâu không thể bình tĩnh.

Chương 561

Cứ ngỡ Tần Phong không chủ động tu luyện là do lười biếng, ai ngờ sau lưng sự phong quang của người ta là nỗ lực không ai hay biết, là dũng khí dám đem mạng ra liều mạng. "Ái chà, mẹ thỏ ơi!!" Tiểu Bạch ấm ức rúc vào lòng Tần Phong, không biết hôm nay dây thần kinh nào của Tần Phong bị chập mạch.

Trước đây Nguyệt Thần cầm roi da ép nó tu luyện nó còn chẳng thèm, chỉ biết nhảy múa ca hát, vậy mà hôm nay hắn lại đưa nó đến nơi nguy hiểm thế này để tu hành.

Rốt cuộc là do kế hoạch định đem Tần Phong bán cho phú bà của nó bị lộ, hay là Tần Phong thèm ăn đầu thỏ cay rồi!?

Lúc này, ở cách đó không xa, đám người Nguyệt Hi đầy mặt chấn kinh.

Người khác gặp tà phong Hắc Phong Khẩu tránh còn không kịp, vậy mà Tần Phong lại chọn tu luyện trong môi trường cực đoan này, cứ như thể không biết sợ chết là gì. "Người này nếu không chết, tương lai tất là bá chủ một phương!" Nguyệt Hi nhìn theo bóng lưng Tần Phong, bắt đầu trầm tư.

Là hậu duệ của hoàng tộc Đại Yến, từ ngày sinh ra nàng đã bị tiêm nhiễm tư tưởng phục quốc và báo thù.

Để đạt được hai mục tiêu này, nàng có thể không tiếc hy sinh tất cả, dù là bản thân hay hạnh phúc nửa đời sau.

Hiện tại Tần Phong không chỉ có thiên phú và nghị lực siêu cường, mà còn có thể giúp nàng thành tựu vị trí Đại Đế, thậm chí có hy vọng giúp nàng tìm thấy bảo tàng tiên tổ để phục quốc.

Một người đàn ông phù hợp điều kiện như vậy, nàng thực sự không tìm được lý do để từ chối. "Đi!!" Nguyệt Hi như hạ quyết tâm, dẫn theo mọi người tiến vào Hắc Phong Khẩu.

Khác với nhóm Tần Phong chọn cách xông thẳng, họ sau vạn năm tìm tòi đã nắm giữ được một số phương pháp đối phó với tà phong.

Lúc này, Tần Phong đang ở trong Hắc Phong Khẩu, mỗi bước chân đều để lại dấu ấn.

Trên người hắn không chỉ bị phong nhận rạch vô số vết thương, gân xanh trên trán cũng nổi lên cuồn cuộn, trong lòng phiền muộn muốn hủy diệt tất cả, chỉ có thể dựa vào chút lý trí còn sót lại để kiên trì.

Hiệu quả là Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết vận chuyển đến cực hạn, không cần bao lâu nữa là có thể đột phá Phiếu Miểu tứ trọng. "Thật sự không sao chứ!?" Tề Tu Viễn lo lắng ra mặt, phát hiện hơi thở sự sống của Tần Phong ngày càng yếu, như thể giây sau sẽ ngã xuống vậy. "Thì có chuyện gì được chứ!" Mộc Tú thản nhiên phất tay.

Ông ta thà tin ngày mai là tận thế còn hơn tin một tên tai họa chưa đầy hai mươi tuổi này lại chết sớm như vậy.

Bịch một tiếng!!

Tần Phong cuối cùng không kiên trì nổi, ngã gục xuống đất. "Hỏng bét!!" Tim đám người Tề Tu Viễn thắt lại, phát hiện trên người Tần Phong không còn sinh cơ, cảm giác bị cắt đứt liên lạc với hắn lại xuất hiện.

Ngay khi mấy người đang hoảng hốt chuẩn bị cứu chữa, giọng sữa của Tiểu Bạch đột nhiên vang lên: "Hồi sinh đi, chủ ngân thỏ của ta!!" "Haizz!!" Mấy người cùng thở dài, nghĩ rằng Tiểu Bạch bị kích động quá mức.

Bây giờ Tần Phong đã dứt sạch sinh cơ, đâu phải cứ nói một câu là hồi sinh được.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Tần Phong như người không sao lại bò dậy, không chỉ thương tích trên người lành lặn mà tà khí xâm nhập trong cơ thể cũng biến mất sạch sẽ. "Làm sao có thể!!" Đám người Mộc Tú trợn tròn mắt, như thể thấy ma giữa ban ngày.

Tiểu Bạch bày ra vẻ mặt cụ non nói: "Đừng bảo thỏ ta không chiếu cố người nhà, chỉ cần mỗi năm các ngươi nộp cho thỏ ta 1 triệu cực phẩm linh thạch, gặp phải bất trắc thỏ ta cũng sẽ giúp các ngươi hồi sinh." "Mỗi năm 1 triệu cực phẩm linh thạch!?" Tam Lộng và Tề Tu Viễn lập tức động tâm.

Dù sao theo một vị chủ công không đáng tin cậy thế này, ai biết ngày mai hay tai nạn cái nào đến trước, bỏ ra 1 triệu mỗi năm mua bảo hiểm quả thực không đắt. "Không đúng!" Mộc Tú không tin con thỏ do một tay Tần Phong nuôi lớn lại có lương tâm như vậy, tổng cảm thấy con thỏ này đang muốn lừa tiền người mình.

Phành một tiếng!!

Trong người Tần Phong truyền ra một tiếng động trầm đục, là âm thanh gông xiềng trong cơ thể bị phá vỡ, linh lực cũng không khống chế được mà bùng nổ ra ngoài. "Phiếu Miểu tứ trọng!!" Khóe mắt Mộc Tú và mọi người giật giật, phát hiện Tần Phong lại bắt đầu làm chuyện không giống người thường. "Á..." Một tiếng hét thảm của nữ tử phá vỡ suy nghĩ của mọi người.

Chỉ thấy nhóm Nguyệt Hi đang đau đớn giãy giụa trong tà phong, có người bị tà khí xâm nhập ôm đầu gào thét, có người bị phong nhận chém trọng thương. "Cầu xin ngươi, cứu lấy tộc nhân của ta!!" Nguyệt Hi hốt hoảng lao đến trước mặt Tần Phong, quỳ xuống van nài hắn ra tay cứu người. "Nàng ta cũng biết mình dựa vào cái gì để thu hút người khác đấy!" Tần Phong đứng trên cao nhìn xuống, đúng là nhìn thấu hết cảnh đẹp.

Đặc biệt là quần áo trên người Nguyệt Hi bị phong nhận rạch rách, lộ ra làn da trắng nõn bên trong, càng thêm vài phần quyến rũ ẩn hiện. "Cầu xin ngươi..." Nguyệt Hi như nhận ra ánh mắt của Tần Phong, đỏ mặt vội vàng che chắn lại.

Có thể nói đôi bên là một người "ngươi hiểu ý ta nên giả vờ dè dặt", một người "ta hiểu ý đồ không tốt của ngươi", tiếp theo chính là lúc thử thách kỹ năng diễn xuất của cả hai... "Quá thiếu thành ý!" Tần Phong thấy "phúc lợi" bị che mất, lập tức cảm thấy không vui.

Cứ ngỡ Nguyệt Hi này hiểu quy tắc giang hồ, ai ngờ chỉ cho xem sơ qua hai cái, nội dung tiếp theo lại bắt phải trả phí. "Thế này còn chưa đủ thành ý!?" Nguyệt Hi thầm mắng trong lòng.

Nàng hận không thể trong mỗi động tác đều giấu tám trăm cái tâm cơ, để người đàn ông tên Phương Trường này hoàn toàn quỳ gối dưới váy mình.

Vậy mà đối phương lại bảo nàng thiếu thành ý, chẳng lẽ thực sự muốn nàng mặc "bộ đồ mới của hoàng đế" chắc?

Nhưng nghĩ đến lợi ích thu được khi dụ hoặc đối phương, nàng chỉ đành đè nén sự thẹn thùng mà tiếp tục bày ra chút "phúc lợi", khiến sắc mặt Tần Phong lập tức chuyển từ âm sang dương, nở nụ cười tươi rói.

Vù vù!!

Một luồng tà phong lạnh lẽo hơn gào thét kéo đến, ngưng tụ thành vô số phong nhận sắc bén, như muốn xé nát mọi sinh vật trong Hắc Phong Khẩu thành mảnh vụn. "Nguy hiểm, mau trốn đi!!" Gương mặt

Nguyệt Hi hiện lên vẻ hoảng hốt, vội vàng nấp sau một tảng đá lớn.

Khác với nhóm Nguyệt Hi phải tìm vật che chắn, Mộc Tú, Tam Lộng chỉ đơn giản thô bạo ngưng tụ cương khí, căn bản không để tâm đến đợt tà phong này.

Còn Tần Phong thì dứt khoát ngồi xếp bằng xuống đất, không quên gọi hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan.

Chương 562

"Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu hao 4 triệu điểm phản diện, đổi thành công một viên Phiếu Miểu cảnh Căn Cơ Đan!" Sau khi Tần Phong nuốt viên đan dược, tu vi Phiếu Miểu tứ trọng vừa đột phá lập tức được củng cố, những phong nhận dày đặc cũng bao vây lấy hắn lần nữa.

Keng!

Keng!

Keng!

Những tiếng va chạm kim loại lanh lảnh vang lên, bị cương khí trước thân Tần Phong chặn lại.

Nhưng lúc này hắn rốt cuộc cũng chỉ có tu vi Phiếu Miểu tứ trọng, lại không có hào quang nhân vật chính bảo hộ, đối mặt với nơi cực đoan do thiên địa nuôi dưỡng này, căn bản không có chút sức kháng cự nào.

Phanh một tiếng!!

Chỉ sau vài chục giây, cương khí trước thân bị đánh nát.

Tần Phong mặc kệ những vết rạch máu trên người, vẫn liều mạng vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết để tu luyện.

Tuy nhiên, dù hắn vận chuyển công pháp đến cực hạn cũng không thể ngăn cản sinh mệnh lực trong cơ thể trôi mất.

Không phải vì công pháp không tốt, mà là kể từ khi đột phá Phiếu Miểu cảnh, hắn chưa có thời gian lĩnh ngộ tầng thứ tám, "động cơ" đã có chút không theo kịp. "Các ngươi mau cứu người đi!" Nguyệt Hi thấy tình hình không ổn, vội vàng bảo đám người Mộc Tú ra tay.

Nhưng Mộc Tú và mọi người chẳng thèm đếm xỉa, họ chỉ chấp hành mệnh lệnh do Tần Phong ban xuống.

Bịch một tiếng!!

Tần Phong lại ngã xuống không ngoài dự đoán, dấu hiệu sinh tồn một lần nữa biến mất. "Chết thật rồi sao!?" Nguyệt Hi ngẩn người tại chỗ, đại não trống rỗng.

Cứ ngỡ Tần Phong là một nhân vật tầm cỡ, không ngờ lại là phế vật, hoàn toàn không khớp với hình tượng bá chủ trong lòng nàng. "Cảnh tượng quen thuộc quá!" Đám người Mộc Tú bắt đầu phân vân xem có nên giả vờ khóc vài tiếng cho đúng quy trình không.

Rất nhanh, tà phong đã ngừng lại.

Đám hán tử sáo mã dù có tìm nơi che chắn nhưng vẫn thương vong thảm trọng, nhiều người bị phong nhận cắt xẻ, máu tươi văng khắp nơi, khiến nơi này lại thêm vài bộ xương trắng. "Sao lại thế này!?" Nguyệt Hi ngây người, trong lòng bắt đầu hối hận.

Cứ ngỡ đi theo dụ hoặc Tần Phong có thể một mũi tên trúng ba đích, ai dè mất cả chì lẫn chài, mục tiêu dụ hoặc đã chết, ngay cả thuộc hạ của nàng cũng có vài người đi chầu ông bà.

Ngay khi Nguyệt Hi đang hối hận, giọng sữa của Tiểu Bạch lại vang lên: "Hồi sinh đi, chủ~ ngân~ thỏ~ của~ ta!" Tiểu Bạch sớm đã quen tay hay việc, giả làm thần côn không chút áp lực.

Dứt lời, tim Tần Phong đập lại, hắn hồi sinh đầy máu bò dậy.

Tuy nhiên hiệu quả không tốt như trước, không chạm tới được gông xiềng của Phiếu Miểu ngũ trọng, còn cần khổ tu thêm một thời gian dài nữa mới đột phá được. "Hắn, hắn, hắn..." Nguyệt Hi trợn mắt không tin nổi, cảm thấy thế giới quan sụp đổ hoàn toàn.

Một người đã mất hết hơi thở sự sống mà lại được một con thỏ hồi sinh.

Là do họ cách biệt với thế giới quá lâu, hay là nàng đang nằm mơ chưa tỉnh!? "Chủ công, thừa lúc gió lặng, mau đi thôi!" Mộc Tú cầm Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Bàn dò đường, nhanh chóng xác định được vị trí hồ Vũ Điệp Cốc. ...

Trong một ngôi làng nhỏ.

Nhất Kiếm dẫm lên đầu Diệp Thần, cười vô cùng ngạo mạn.

Nhớ năm xưa, Diệp Thần còn là Bắc Cương Chiến Thần cao cao tại thượng, thiên phú khiến cả Hoang Cổ chấn kinh.

Ngay cả khi hắn ra tay diệt Danh Kiếm Sơn Trang, Lục Đạo Đế Quân cũng phải chọn cách nhẫn nhịn.

Vậy mà giờ đây, vị Chiến Thần ấy lại như con chó chết nằm im bất động trên đất, bị hắn dẫm dưới chân không chút thương tiếc. "Diệp Chiến Thần, nghe nói ngươi tự xưng thiên hạ vô địch, sao giờ lại nằm đây như chó chết vậy!?" Nhất Kiếm đắc chí, đá bay Diệp Thần đi. "Phụt..." Diệp Thần phun ra một ngụm máu, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Thất Đại Kiếm Nô nhìn mà tim đập chân run, vội nhắc nhở: "Thiếu chủ, thượng tiên muốn Diệp Thần còn sống, ngươi đừng lỡ tay giết hắn, nếu không chúng ta không biết ăn nói thế nào với thượng tiên đâu!" "Yên tâm, bản thiếu chủ biết chừng mực!" Ánh mắt Nhất Kiếm đầy hận thù.

Nếu không phải tiên nhân thượng giới hạ lệnh bắt sống Diệp Thần, hắn tuyệt đối không chỉ nhục mạ thế này, mà sớm đã lấy đầu hắn để tế vong linh phụ thân rồi. "Diệp đại ca!!" Tiểu Nhu nước mắt chảy dài trên má, biết Diệp Thần vì cứu mình mới bị lộ tung tích. "Tiểu Nhu..." Diệp Thần liều mạng muốn đứng lên, nhưng vết thương quá nặng.

Cùng lúc đó, cảm giác bất lực vì không bảo vệ được người mình yêu dâng lên trong lòng, khiến hắn khao khát sức mạnh hơn bao giờ hết, dù có phải giao dịch với ác quỷ cũng không từ. "Diệp Thần, hình như ngươi rất thích con bé này nhỉ!" Nhất Kiếm như tìm thấy cách hành hạ Diệp Thần mới, nhếch môi nở nụ cười tà mị. "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Tim Tiểu Nhu thắt lại, sợ hãi lùi liên tục. "Không có gì!" Nhất Kiếm cười biến thái: "Diệp đại ca của ngươi diệt Danh Kiếm Sơn Trang của ta, giết cha ta, cướp đi mọi thứ tốt đẹp nhất đời ta.

Hôm nay bản thiếu chủ sẽ cho Diệp đại ca của ngươi tận mắt chứng kiến người hắn yêu bị bản thiếu chủ hành hạ như thế nào." "Nhất Kiếm, ngươi dám..." Diệp Thần gầm nhẹ, điên cuồng giãy giụa muốn đứng dậy.

Bịch một tiếng!!

Chưa kịp đứng lên, Nhất Kiếm đã dẫm đầu hắn xuống bùn. "Ngươi dám diệt Danh Kiếm Sơn Trang, bản thiếu chủ liền dám hành hạ người ngươi yêu!" Nhất Kiếm hưởng thụ khoái cảm báo thù, ngửa đầu cười điên cuồng: "Ta Nhất Kiếm không bao giờ bạc đãi anh em, cũng không bao giờ lãng phí một hạt lương thực nào, mọi người cứ việc xếp hàng đi..." "Dừng tay, thả nàng ra..." Diệp Thần gào thét xé lòng, liều chết giãy giụa. "Khặc khặc khặc..." Nhất Kiếm nhìn Diệp Thần đau đớn, phát ra nụ cười đặc trưng của phản diện.

Chương 563

"Đừng, đừng qua đây!!" Tiểu Nhu chỉ là một cô gái bình thường, chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ.

Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhất Kiếm bước tới, cùng đám đàn ông xung quanh lộ ra nụ cười tà ác, khiến cô kinh hoàng tột độ, không dám tưởng tượng số phận tiếp theo.

Lúc này, trên sườn núi nhỏ cách đó không xa.

Thanh Thiên cung kính đứng sau thân ngoại hóa thân của Tần Phong.

Sau khi nhận được tin Thanh Thiên phát hiện tung tích Diệp Thần, Tần Phong đã cử thân ngoại hóa thân đến xử lý.

Mọi chuyện diễn ra đúng kế hoạch, Diệp Thần không chỉ gánh tội thay mà còn không có sức phản kháng.

Điều duy nhất khiến hắn bất ngờ là Nhất Kiếm lại đầu quân cho tiên nhân thượng giới. "Tên Nhất Kiếm này đúng là không coi anh em là người ngoài nhỉ!" Thấy Nhất Kiếm rủ rê mọi người "xếp hàng", Tần Phong cũng hơi muốn xuống tham gia cho vui.

Nhưng dựa trên kinh nghiệm mười năm đọc truyện, cô gái tên Tiểu Nhu này không phải ai cũng chạm vào được, rất dễ kích hoạt "ngoại treo" cho Diệp Thần.

Một đại phản diện cẩn thận như hắn không thể để dục vọng làm mờ mắt. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiết lộ vị trí của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến tôn nghiêm của hắn bị nhục mạ nghiêm trọng, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiết lộ vị trí của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến Ý

Nan Bình trong lòng hắn gặp nguy hiểm sinh tử, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Ý Nan Bình?

Nghĩa là Tiểu Nhu này chắc chắn phải chết!?" Tần Phong nhìn Tiểu Nhu trầm tư.

Theo kinh nghiệm đọc truyện của hắn, đám tác giả vì muốn giữ niềm vui cho mình, để lại nỗi đau cho độc giả, thường hay "khai đao" với những nhân vật nữ xinh đẹp dịu dàng.

Tuy hiệu quả rất tốt, khiến độc giả mỗi khi nhớ lại đều tức đến nghiến răng, nhưng không thể phủ nhận nhân vật chính sẽ nhờ những cái chết này mà nhận được buff trưởng thành thần tốc. "Ta đột nhiên có một ý tưởng táo bạo!" Tần Phong nở nụ cười kiểu Long Vương, sau đó ra hiệu cho Thanh Thiên. "Rõ!" Thanh Thiên lập tức hiểu ý, hóa thành tàn ảnh xông lên. "Khặc khặc khặc..." Nhất Kiếm cười đắc thắng, định ra tay với Tiểu Nhu trước mặt Diệp Thần. "Thả tôi ra..." Tiểu Nhu kinh hoàng liều mạng giãy giụa, nước mắt không ngừng rơi. "Nhất Kiếm, ta nhất định phải giết ngươi!!" Diệp Thần gào khóc thảm thiết, hận bản thân không có sức mạnh. "Thật là quá đáng!!" Một số chiến sĩ ở pháo đài Bắc Cương đầy vẻ phẫn nộ, không chịu nổi hành vi vô sỉ của Nhất Kiếm.

Đặc biệt Diệp Thần từng là thần tượng của họ, dù có tin đồn hắn là dư nghiệt tiền triều, đức tin trong lòng họ vẫn không hề lay chuyển.

Ngay khi các fan cuồng của Diệp Thần định ra tay, Thanh Thiên mặc áo đen bịt mặt xuất hiện trước Nhất Kiếm, không nói hai lời đã đánh lui hắn. "Kẻ nào!?" Ánh mắt Nhất Kiếm lóe lên hung quang, rút ma kiếm ra. "Phụng mệnh Phong Lâm tiên sinh, đặc biệt đến cứu Diệp Chiến Thần!" Tần Phong cũng bịt mặt áo đen, đứng chắn trước Tiểu Nhu.

Vì vị Phong Lâm tiên sinh kia thích lo chuyện bao đồng, lại hay phá hoại mạng lưới tình báo của hắn, nên hắn không ngại tặng cho ông ta một "gói quà tang lễ", chuẩn bị tiếp quản địa bàn của ông ta luôn. "Hoạn nạn mới thấy chân tình!" Diệp Thần cảm động đến rơi lệ, thề sau này nhất định sẽ báo đáp đối phương. "Tìm chết!!" Nhất Kiếm thẹn quá hóa giận, cầm ma kiếm lao vào Tần Phong.

Nhưng Tần Phong chỉ đến để đổ thêm dầu vào lửa, không định đánh trực diện, hắn vác Tiểu Nhu lên chạy nhanh về phía sau, không hề có ý định cứu Diệp Thần. "Ra tay!!" Đám fan cuồng của Diệp Thần thấy có người cầm đầu, liền xông lên cứu người.

Trong phút chốc, khung cảnh trở nên hỗn loạn.

Tần Phong vác Tiểu Nhu chạy thẳng không quay đầu lại, đám fan cuồng thì hộ tống Diệp Thần vừa đánh vừa lui. "Tiểu Nhu!!" Diệp Thần dù rất muốn ở bên Tiểu Nhu nhưng biết tình hình không cho phép.

Chỉ đành theo đám thuộc hạ rời đi, đợi vết thương lành sẽ đến Phong Lâm cư cảm tạ. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cứu được Ý Nan Bình trong lòng Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, làm gián đoạn quá trình cảm ngộ nhân sinh của hắn, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ bắt cóc Ý Nan Bình trong lòng Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ bắt cóc Ý Nan Bình trong lòng Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Lại là một vụ mùa bội thu!" Bản thể Tần Phong nhận được tin tức, mắt sáng rực lên.

Chỉ thấy phía trước đột nhiên xuất hiện một luồng sáng.

Khác với những quỷ hỏa âm u trong Hắc Phong Khẩu, sau luồng sáng là một thế ngoại đào nguyên chim hót hoa nở. "Là hồ Vũ Điệp Cốc!" Nhóm Nguyệt Hi đi sau hô lên đầy kinh ngạc, không ngờ Tần

Phong lại tìm thấy nơi này.

Đừng thấy họ sống ở hẻm núi Long Môn đời đời kiếp kiếp, nhưng vị trí của hồ Vũ Điệp Cốc vốn bất định, muốn vào chỉ có thể dựa vào vận may.

Hú!!

Một tiếng thú gầm từ trong thung lũng truyền ra, khiến không gian chấn động dữ dội.

Chỉ thấy một con giao long đỏ rực đột nhiên xuất hiện, thừa lúc một hán tử sáo mã không chú ý liền há to mồm máu, nuốt chửng người đó vào bụng. "Đó là...

Huyết Giao!!" Sắc mặt Nguyệt Hi biến đổi, vội rút loan đao bên hông.

Hú!!

Huyết Giao rõ ràng chưa no, lại há miệng lần nữa.

Chỉ là lần này nó chọn nhầm mục tiêu, lao thẳng về phía Tần Phong.

U u!

Kiếm ý cường đại bùng nổ trên người Tần Phong, vô số kiếm khí quanh thân hội tụ lại như nước sông cuồn cuộn đổ về.

Đại Hà Kiếm Quyết!!

Sóng kiếm ngập trời đập thẳng vào Huyết Giao.

Chương 564

Hú!!

Huyết Giao đau đớn gào lên, lớp vảy cứng bị kiếm khí đánh vỡ, buộc nó phải lùi lại giữ mạng. "Lợi hại quá!!" Nhóm Nguyệt Hi đầy vẻ chấn kinh.

Nếu họ không nhìn lầm, Huyết Giao này đã đạt tới Quy Nhất cảnh bát trọng, vậy mà lại bị một tên Phiếu Miểu tứ trọng như Tần Phong đánh lui.

Là do Tần Phong quá mạnh, hay do hẻm núi Long Môn này quá cằn cỗi? "Ả này nhìn chẳng giống người tốt lành gì!" Tần Phong nhịn không được quay lại nhìn, không ngờ Nguyệt Hi lại bám theo.

Chẳng biết là ảo giác hay do lý do gì khác, trước đây gặp gái xinh toàn là hắn chủ động, nhưng từ khi rút trúng cái danh hiệu "Lục Vị Đế Vương", các cô gái bên cạnh cứ lần lượt chủ động tìm đến.

Không chỉ Lan Bảo Bảo cưỡng hôn hắn, ngay cả Tử Diên cũng học theo, giờ đến Nguyệt Hi này nhìn hắn bằng ánh mắt cũng rất không bình thường. "Hy vọng nàng ta chỉ là một cô gái có tính cách cởi mở, chứ không phải là một cô gái 'tính' cởi mở!" Tần Phong lo lắng sâu sắc, tự nhận mình không thích bị động...

Hú!!

Huyết Giao không rời đi mà thẹn quá hóa giận gầm rống.

Với ưu thế tiên thiên của yêu thú cùng một phần huyết mạch rồng, Tần Phong lẽ ra phải là thức ăn của nó mới đúng.

Vậy mà không những không ăn được, nó còn suýt bị hắn phản sát.

Chẳng biết là để gỡ gạc thể diện hay không chấp nhận thất bại, Huyết Giao lại há mồm lao về phía đám hán tử sáo mã.

Lúc này, đám hán tử còn đang chìm trong đau khổ vì mất đồng đội, thấy Huyết Giao lao tới, sự hung hãn ăn sâu vào xương tủy lập tức bộc phát. "Giết!!" Mọi người phẫn nộ rút đao liều mạng.

Hú!!

Huyết Giao thấy đối phương còn muốn giãy giụa, lập tức phun ra một luồng sương đen.

Sương đen khuếch tán bao vây lấy họ, chỉ cần chạm tay vào là da thịt bắt đầu tan chảy như gặp axit cực mạnh. "Á..." Những tiếng thảm thiết vang lên, họ hoàn toàn không phải đối thủ của Huyết Giao.

Ngay cả Tề Tu Viễn và Tam Lộng đại sư vừa đột phá Đại Đế cũng phải cẩn thận với loại độc này, vì chẳng ai dại gì lấy thân mình ra thử độc cả. "Chủ công, nhìn kìa!!" Sắc mặt Tề Tu Viễn trở nên nghiêm trọng, chỉ về phía hồ Vũ Điệp Cốc cách đó không xa.

Tuy nhìn từ xa là đào nguyên, nhưng bên trong thực chất đầy rẫy độc trùng, độc xà, mọi loại độc vật có tên tuổi ở bên ngoài đều có mặt ở đây. "Tụ tập nhiều độc vật thế này, lẽ nào con Huyết Giao này là Cổ Vương!?" Tam Lộng đại sư nhìn chằm chằm Huyết Giao, tay đã siết chặt gậy Nam Mô Bồ Tát.

Khác với yêu thú thường, các loài độc vật khi tụ lại một chỗ sẽ tranh đấu, cắn nuốt lẫn nhau cho đến khi sinh ra một con Cổ Vương áp đảo quần hùng, tức là con độc nhất.

Thung lũng này tụ tập nhiều độc vật như vậy, không thể tưởng tượng nổi Cổ Vương sinh ra sẽ độc đến mức nào.

Đúng lúc này, một tiếng "u u" vang lên từ trong thung lũng, khiến Huyết Giao sợ đến mức khựng lại, bỏ mặc bữa ăn ngon lành mà lếch thếch chạy thẳng về thung lũng. "Các ngươi sao rồi!?" Nguyệt Hi thấy

Huyết Giao rời đi, vội chạy lên kiểm tra.

Tình hình của đám hán tử rất tệ, ít nhiều đều dính phải độc dịch của Huyết Giao.

Tốc độ ăn mòn cực nhanh, không bao lâu nữa họ sẽ biến thành vũng máu. "Á..." Những hán tử nằm dưới đất lăn lộn đau đớn, phát ra tiếng kêu thê thảm. "Là Cổ Vương sao!?" Nhóm Mộc Tú cảnh giác, không rảnh để tâm đến Nguyệt Hi.

Từ dáng vẻ hoảng hốt của Huyết Giao, có thể thấy nó không phải đại ca của nơi này.

Điều đó khiến họ vô cùng tò mò, không biết loại độc vật gì mà chỉ cần một tiếng động đã khiến Huyết Giao sợ mất mật. "Sợ cái quái gì, ta đây bách độc bất xâm!" Tần Phong thong thả cắn đầu ngón tay, búng vài giọt máu lên người bốn thuộc hạ.

Khoan hãy nói hắn có thể chất bách độc bất xâm, dù có dùng Thiên Sứ Thủ Hộ cứ ba bước chết một lần thì hắn cũng tìm ra dòng suối kia được. "Đúng nhỉ!" Nhóm Mộc Tú ngẩn người, thầm mắng tên biến thái này.

Thiên phú bản thân đã khiến người ta ghen tị phát điên, lại còn có Thương Thiên Bá Thể, Bách Độc Bất Xâm và đủ loại thể chất khác, khiến họ nghi ngờ Tần Phong có phải con riêng của ông trời không. "Cầu xin ngươi, cứu họ đi!" Nguyệt Hi nghe thấy Tần Phong bách độc bất xâm, vội vàng cầu xin.

Dù không có mệnh nữ chính nhưng nàng lại mắc bệnh nữ chính, cứ tưởng chỉ cần giả vờ đáng thương là đàn ông thiên hạ sẽ ngoan ngoãn làm liếm cẩu cho mình. "Yêu cầu này của cô hơi quá đáng đấy!" Tần Phong vẫn đứng trên cao nhìn xuống cảnh đẹp trước mắt.

Đồng thì, hắn phát hiện tà phong ở đây hơi thiếu đứng đắn, lại rạch thêm mấy đường trên áo Nguyệt Hi, từ góc độ này nhìn xuống đúng là thấy cả một bầu trời "năng lượng tích cực". "Cầu xin ngươi..." Nguyệt Hi dùng đến tám trăm cái tâm cơ, mắt lệ nhạt nhòa, sở sở khả liên. "Thực ra cứu họ rất đơn giản, cô chỉ cần chú ý hai điểm..." Tần Phong như chính nhân quân tử nhập thân, mắt không rời khỏi chỗ "năng lượng tích cực" kia. "Hai điểm nào!?" Nguyệt Hi đợi mãi không thấy vế sau, khi nhìn theo ánh mắt của Tần Phong xuống dưới, nàng lập tức hiểu ra cần chú ý "hai điểm" nào. "Đồ đăng đồ tử!!" Nguyệt Hi đỏ mặt mắng nhẹ, vội ôm ngực lùi lại. "Công chúa, không cần cầu xin hắn!!" Đám hán tử sáo mã cũng là quân tử, nghiến răng định tự chặt tay chân để giữ mạng. "Đừng!!" Nguyệt Hi vội ngăn cản.

Nhưng khi thấy tộc nhân đau đớn như vậy, nàng như hạ quyết tâm lớn, nói nhanh với Tần Phong: "Ta biết các ngươi đến tìm bảo tàng tiền triều, nhưng ta nói cho các ngươi hay, chỉ có huyết mạch hoàng tộc tiền triều mới mở được bảo tàng!" "Lại còn có kiểu thiết lập này nữa!?" Tần Phong ngẩn người.

Theo kinh nghiệm đọc truyện của hắn, đám tác giả để câu chương đúng là chuyện gì cũng bịa ra được.

Chương 565

Còn gọi đó là... kiếm tiền mà, không có gì là xấu hổ cả! "Chủ công!" Mộc Tú nói nhỏ: "Ta chỉ có thể tính ra vị trí cụ thể, nhưng với cơ quan trong bảo tàng thì chịu chết." Nguyệt Hi như nàng công chúa cao quý, ngẩng cao đầu: "Ta là huyết mạch cuối cùng của hoàng tộc Đại Yến, nếu các ngươi không cứu họ, đừng hòng ta mở cửa bảo tàng cho các ngươi." "Có chút trí tuệ, nhưng không nhiều!" Tần Phong ném cho nàng một ánh mắt quan tâm kẻ thiểu năng.

Gặp nguy hiểm đem bài tẩy ra là không sai, nhưng nàng không nhìn xem hiện tại cục diện do ai nắm giữ sao?

Đây chẳng phải là ép hắn phải dùng biện pháp mạnh, hủy hoại thiết lập nhân vật quân tử chính trực của hắn sao?! "Chủ công, ta thấy có thể đồng ý!" Mộc Tú lại thì thầm: "Đại Yến thời đỉnh cao mạnh hơn Đại Việt Hoàng Triều hiện tại nhiều, không ai biết cơ quan cạm bẫy trong bảo tàng lợi hại thế nào, đem theo vị công chúa tiền triều này không có hại gì, lúc cần thiết còn có thể dùng làm bia đỡ đạn." "Câu này nghe quen thế nhỉ!?" Tần Phong hơi sững sờ, cố nhớ lại.

Nếu hắn không lầm, đây là lời thoại kinh điển của đám đàn em phản diện.

Mỗi khi phản diện cướp được bản đồ kho báu từ tay nhân vật chính, bên cạnh luôn có một tên "đại thông minh" gợi ý dùng người thân của nhân vật chính làm con tin, cam đoan họ không làm nên trò trống gì.

Kết quả là nhân vật chính trang bức cứu người thành công, lật ngược thế cờ.

Nhưng mà Nguyệt Hi này hình như chẳng có quan hệ gì với Diệp

Thần cả!? "Lẽ nào Diệp Thần thực sự vẫn còn cơ hội lật kèo!?" Đối mặt với sinh vật không theo lẽ thường như Thiên Tuyển Chi Tử, Tần Phong phải tập trung mười hai phần tinh thần mới được.

Chỉ thấy hắn lôi ra mấy trăm cân thuốc "Lợn Nái Cũng Phát Cuồng", trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, hắn ném hết vào Hắc Phong Khẩu, để tà phong cuốn đi khắp nơi... "Đậu má!!" Mộc Tú và những người khác nhìn mà mí mắt giật thình thịch, không biết Tần Phong lại chập mạch dây thần kinh nào.

Người khác hành tẩu giang hồ mang theo độc dược là cùng, đằng này hắn hành tẩu giang hồ cư nhiên mang theo mị dược.

Mà cũng chẳng phải một hai bình liều lượng nhỏ, mà là hễ không hợp ý một cái là ném ra cả mấy trăm cân. "Ta hiểu rồi!" Tam Thu bừng tỉnh đại ngộ: "Chủ công đây là đang đoạn tuyệt đường lui của Nguyệt Hi cô nương, hoặc là giúp chủ công mở ra cánh cửa bảo tàng, hoặc là mở ra cửa bảo tàng rồi để chủ công vào làm thịt nàng ta!" "Hả!?" Mộc Tú và những người khác kinh ngạc nhìn về phía Tam Thu, phát hiện tiểu thư sinh này thật chẳng đơn giản chút nào. "Ta không có, ta không làm, đừng nói bậy!" Tần Phong vội vàng phủ nhận tam liên, bảo Tam Thu đừng có oan uổng người tốt.

Hắn chỉ là đề phòng vạn nhất để tặng Diệp Thần một bất ngờ thôi, tuyệt đối không có ý nghĩ ép buộc Nguyệt Hi mở cửa đại môn.

Tuy nhiên, dù Tần Phong có phủ nhận thế nào, mọi người cũng không tin cái miệng thối của hắn.

Ngay cả Nguyệt Hi nhìn hắn với ánh mắt cũng trở nên vô cùng cảnh giác, sợ giây sau Tần Phong sẽ biến thân thành "Cầm Thú Phong".

Điều này khiến Tần Phong cảm thấy vô cùng ủy khuất, chỉ có thể gọi Hệ thống rút thưởng để an ủi chính mình.

Một tiếng "xoạt" vang lên!!

Vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay tròn. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ trúng kỹ năng cấp Thần, Tam Sơn Phù Lục!" Tam Sơn Phù Lục: Kỹ năng cấp Thần, được hợp thành từ phù lục của Chính Nhất, Thượng Thanh, Linh Bảo, có nhiều năng lực như trừ tà, bắt ma, trấn trạch, hộ thân...

Âm thanh hệ thống vừa dứt, Tần Phong rơi vào trạng thái hỗn độn.

Trong đầu tràn ngập lượng lớn thông tin liên quan đến phù lục Đạo môn, phạm vi rộng lớn khiến Tần Phong phải chép miệng kinh ngạc.

Nào là thông u, khu thần, đam sơn, cấm thủy, tá phong, bố vụ, kỳ tình, đảo vũ, tọa hỏa, nhập thủy, yểm nhật, ngự phong... gần như bao hàm mọi phương diện. "Lợi hại vãi chưởng!" Tần Phong với tư tưởng tri thức thay đổi vận mệnh, gọi hệ thống trực tiếp nâng cấp lên cảnh giới Đại Viên Mãn. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu phí 1 triệu điểm Phản Phái, đổi thành công thẻ khế hợp cấp Thần Đại Viên Mãn!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ sử dụng thẻ khế hợp cấp Thần Đại Viên Mãn, Tam Sơn Phù Lục đạt tới cảnh giới Đại Viên Mãn!" Khác với phù lục truyền thống vẽ bằng chu sa và giấy vàng, phù lục ở cảnh giới Đại Viên Mãn có thể dùng ý niệm tức thời thành phù, thậm chí uy lực còn mạnh hơn phù giấy rất nhiều. "Cái này là..." Sắc mặt Mộc Tú và những người khác không khỏi biến đổi.

Chỉ thấy quanh thân Tần Phong bùng phát một đạo tử quang, sau đó hóa thành từng đạo phù lục màu tím, còn ẩn chứa một luồng khí tức Tiên thiên Đạo gia chí cương chí dương.

Nói cách khác, Tần Phong lại đốn ngộ rồi, lĩnh ngộ ra phù lục Đạo gia hoàn toàn mới. "Cái gì đã khiến hắn đốn ngộ!?" Tam Lộng đại sư tò mò nhìn quanh.

Cho dù là tà phong ở Hắc Phong Khẩu, hay là độc vật ở Hồ Vũ Điệp Cốc, dường như đều không liên quan gì đến phù lục Đạo môn.

Chẳng lẽ lúc Tần Phong mạo danh Diệp Thần, thứ hắn luyện tập trên thân vợ người ta không phải thư pháp, mà là những đạo phù lục thâm sâu này!?

Nếu không thật sự khó giải thích tại sao Tần Phong đột nhiên lại đốn ngộ.

Trong quân doanh Đại Việt, Phong Lâm tiên sinh nhìn thông báo tình báo trong tay mà rơi vào tiến thoái lưỡng nan.

Trên đó ghi tin Nhất Kiếm dắt theo thất đại kiếm nô đầu quân cho Tiên nhân thượng giới, và được trọng dụng để truy bắt Diệp Thần.

Mặc dù ông ta cũng giống đồ đệ mình, rất coi trọng "cổ phiếu tiềm năng" Diệp Thần, cảm thấy trên người Diệp Thần có vương giả chi khí, tương lai nhất định có thể quân lâm thiên hạ.

Nhưng Tiên nhân thượng giới không phải chuyện đùa!

Đừng nói ông ta chỉ là một Ngụy Đế đột phá nhờ tiên tinh, ngay cả Đại Đế tự đột phá như lão tổ Tần gia cũng không chịu nổi một cái tát của Tiên nhân thượng giới. "May quá, Tiên nhân thượng giới bế quan rồi!" Sau khi do dự hồi lâu, Phong Lâm tiên sinh quyết định âm thầm cứu Diệp Thần ra.

Bảo ông ta đối phó Tiên nhân thượng giới thì không có gan và thực lực đó, nhưng bảo ông ta đối phó Nhất Kiếm và đám gia nô kia thì dễ như trở bàn tay. "Tiên sinh, đại sự bất hảo!" Tây Đại Kim Cương mặt đầy hoảng hốt, lăn lê bò lết chạy vào. "Đã nói bao nhiêu lần rồi!" Phong Lâm tiên sinh thần tình không vui, nâng chén trà nhấp một ngụm rồi nói: "Làm đại sự phải có thái độ 'Thái sơn sập trước mặt mà sắc mặt không đổi', ra ngoài làm lại đi." Mẹ nó chớ...

Tây Đại Kim Cương suýt nữa không nhịn được mà tiến lên tát cho ông ta hai cái cho tỉnh táo.

Nhưng ngại uy nghiêm của Phong Lâm tiên sinh, chỉ có thể ngoan ngoãn ra ngoài làm lại từ đầu. "Ừm!" Phong Lâm tiên sinh rất hài lòng với quy trình này, thong thả hỏi: "Có chuyện gì!?" Tây Đại Kim Cương vội vàng báo cáo: "Vừa nhận được tin, Nhất Kiếm bắt được Diệp Thần, đang chuẩn bị sỉ nhục hắn thì có người đột nhiên ra tay, còn treo danh hiệu Phong Lâm Cư của chúng ta để cứu người..." "Phụt!!" Phong Lâm tiên sinh phun một ngụm nước trà ra ngoài, cả người lập tức không giữ được bình tĩnh nữa.

Tây Đại Kim Cương không quên bồi thêm một nhát: "Nhưng người này không cứu Diệp Thần đi, mà là cứu đi một nữ tử, nghe nói là người trong lòng của Diệp Thần." "Phụt!!" Phong Lâm tiên sinh lại phun thêm một ngụm trà, cả người nhất thời hoảng hốt tột độ.

Chương 566

Đắc tội Tiên nhân thượng giới đã đành, giờ còn đắc tội luôn cả cổ phiếu tiềm năng Diệp Thần, đây không phải là dồn ông ta vào đường chết sao!? "Mẹ kiếp, kẻ thiên sát nào làm ra cái chuyện thất đức này hả!!" Phong Lâm tiên sinh không còn cái thái độ sắc mặt không đổi nữa, há miệng chửi rủa như mụ đàn bà chanh chua, hận không thể băm vằm kẻ gắp lửa bỏ tay người kia ra thành muôn mảnh. "Hắt xì!!" Tần Phong hắt hơi một cái, từ trong trạng thái đốn ngộ hồi phục tinh thần.

Ý niệm vừa động, phù lục hình thành!

Theo mấy đạo tử phù nhanh chóng bay về phía những gã đàn ông cưỡi ngựa, sắc mặt họ lập tức lộ vẻ kinh hoàng, không hiểu Tần Phong muốn làm gì, bản năng đứng dậy muốn né tránh.

Chỉ tiếc là họ trúng độc quá sâu, căn bản không có khả năng né tránh phù lục. "Ngươi làm gì vậy!?" Nguyệt Hi lập tức hoảng sợ, muốn tiến lên ngăn cản.

Nhưng giây tiếp theo, nàng sững sờ.

Vốn tưởng tộc nhân sẽ gặp họa dưới tay Tần Phong, kết quả sự đau đớn trên mặt họ biến mất, sau đó đứng bật dậy như chưa từng có chuyện gì. "Phù lục Đạo gia này quả nhiên bác đại tinh thâm!" Trong mắt Tần Phong cũng lóe lên một tia kinh ngạc, hắn cũng không ngờ Tam Sơn Phù Lục giải độc hiệu quả tốt như vậy. "Xin lỗi, xin lỗi!" Nguyệt Hi vội vàng đỏ mặt xin lỗi, biểu thị vừa rồi đã oan uổng Tần Phong. "Ta không phải loại người nhỏ mọn!" Tần Phong mặt đầy chính khí, như một chính nhân quân tử.

Quay đầu cái là hắn lấy đám đàn ông kia ra làm thí nghiệm, lén lút đánh lên người họ nào là Giảm Vận Phù, Thôi Mệnh Phù, Chiêu Tài Phù, Đào Hoa Phù, Lệ Chi Phù, Thụ Chi Phù, Du Bính Phù... "Dễ nói chuyện vậy sao!?" Nguyệt Hi tưởng Tần Phong đã bị mị lực của mình chinh phục, thừa thắng xông lên: "Phương công tử, ta biết ngươi là tâm phúc của Hoàng đế Đại Việt, tương lai quyền cao chức trọng, nhưng thần mãi mãi là thần, không thể thành hoàng.

Nếu ngươi nguyện ý giúp ta quang phục Đại Yến, từ nay về sau ngươi làm hoàng, ta làm hậu thì thấy thế nào!?" Đậu má!!

Cái bánh vẽ này to quá!!

Tần Phong đứng hình tại chỗ, biểu thị kẻ chuyên vẽ bánh như mình bao năm qua cũng phải tự thẹn không bằng.

Hắn chỉ tin rằng có những chức vị là do mình làm ra, và có những chức vị là do người khác... làm ra.

Mối quan hệ nhân tế cao cấp thường áp dụng phương thức giao lưu nguyên thủy nhất... "Phương công tử thấy thế nào!?" Nguyệt Hi kiêu ngạo ưỡn ngực ngẩng đầu, như một nàng công chúa cao quý.

Đối với nhan sắc của mình nàng thập phần tự tin, không tin trên đời có nam nhân nào tâm tĩnh như nước trước mình, huống chi không có nàng thì không mở được cửa bảo tàng. "Ách..." Tần Phong câm nín luôn.

Ban đầu hắn còn nghi ngờ hệ thống có nhầm không, một muội tử xinh đẹp thế này mà Diệp Thần lại nỡ bỏ rơi, giờ hắn đã hiểu, đúng là loại con gái ảo tưởng sức mạnh. "Chủ công!!" Tề Tu Viễn đột nhiên kinh hô một tiếng, khiến Tần Phong nhìn về phía Hồ Vũ Điệp Cốc.

Chỉ thấy Hồ Vũ Điệp Cốc vốn như đào nguyên thế ngoại bắt đầu vặn vẹo, giống như làn khói sắp biến mất.

Mộc Tú vội vàng nói: "Hồ Vũ Điệp Cốc này xuất hiện thời gian rất ngắn, mau vào đi, nếu không đợi lần sau nó xuất hiện phải chờ ít nhất hai năm rưỡi nữa." "Đi!!" Tần Phong không dám chậm trễ, túm lấy Nguyệt Hi đi vào. "Rốt cuộc ngươi có ý gì!?" Trước khi nhận được câu trả lời khẳng định, Nguyệt Hi rất kháng cự việc tiếp xúc thân mật với nam nhân.

Chỉ tiếc người nàng gặp là Tần Phong, bàn tay lớn của hắn như cái kìm sắt, nắm chặt cánh tay nàng, dù có dùng sức thế nào cũng không thoát ra được. "Truy!!" Những gã đàn ông cưỡi ngựa không chút do dự, nhanh chóng xông vào Hồ Vũ Điệp Cốc.

Rất nhanh, Hồ Vũ Điệp Cốc biến mất tại chỗ, mọi người cũng đều bay vào trong.

Khi mọi người mở mắt ra lần nữa, phát hiện mình không còn ở hẻm núi Long Môn, mà xuất hiện trong một không gian độc lập do đại năng khai thác ra. "A..." Nguyệt Hi đột nhiên hét toáng lên, như con gấu treo trên người Tần Phong.

Chỉ thấy xung quanh vô số độc vật tụ tập, tiếng xào xạc vang lên như thể một đại quân đế quốc đang tập kết, chỉ chờ mệnh lệnh hạ đạt là sẽ quyết chiến sinh tử với họ.

Mặc dù nàng từng nghe người sống sót kể lại rằng Hồ Vũ Điệp Cốc đầy rẫy độc vật, nhưng không ngờ lại nhiều đến thế, hèn gì mỗi lần tộc nhân phát hiện ra Hồ Vũ Điệp Cốc là đều bặt vô âm tín. "Hửm!!" Tiểu Bạch lập tức phấn chấn hẳn lên, như thể nhìn thấy mật mã làm giàu. "Sao lại nhiều thế này!!" Sắc mặt Tề Tu Viễn ngưng trọng nhìn xung quanh, dày đặc khắp nơi đều là vật kịch độc.

Nếu không phải máu của Tần Phong có hiệu quả bách độc bất xâm, e rằng lão đã không chút do dự đưa Tần Phong rời đi, bởi vì trong số đó có vài con độc vật độc tính quá mạnh, có thể khiến Chuẩn Đế quay đầu, Đại Đế phải đi đường vòng. "Không phải sợ!!" Tiểu

Bạch nhảy lên đầu Tề Tu Viễn, biến thành thỏ tiếp thị: "Bảo hiểm Thỏ Thủ Hộ tìm hiểu chút không?

Dám tranh người với Diêm Vương, mỗi năm một triệu cực phẩm linh thạch mua sự an tâm, mua sự yên lòng, mua cho Diêm Vương phải đau lòng, thỏ ta cam kết tuyệt đối không có đánh giá tệ!" "Cái này..." Tề Tu Viễn lập tức động lòng.

Lão khác với đám chó độc thân không ai thèm như Mộc Tú, Tam Lộng, ở nhà lão còn có nương tử xinh đẹp đang đợi lão về.

Không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà chết ở ngoài này, tạo cơ hội cho Tần Phong chăm sóc vợ mình được. "A..." Một gã đàn ông cưỡi ngựa hét thảm, bị một con nhện độc cắn một cái.

Toàn thân gã trong nháy mắt biến thành màu đen, ngay cả cơ hội cứu chữa cũng không có, điều này cũng khiến Tề Tu Viễn hạ quyết tâm móc ra một triệu cực phẩm linh thạch.

Còn Tần Phong thì thong thả lấy sổ tay ra, ghi chép lại vừa rồi đối phương bị đánh loại phù lục gì. "Hửm!?" Mộc Tú nhìn qua nhìn lại một người một thỏ này, tổng cảm thấy bọn họ có gen thất đức tổ truyền. "U u..." Ngay khi mọi người chuẩn bị giết ra khỏi vòng vây, tiếng "u u" khiến Huyết Giao phải lăn lê bò lết lại vang lên một lần nữa.

Đám độc vật xung quanh cũng lập tức sôi sục, như thể nhận được quân lệnh, bắt đầu điên cuồng lao về phía đám người Tần Phong. "Đùa hơi quá rồi đấy!" Tần Phong nhìn mà mí mắt giật giật, hội chứng sợ lỗ bộc phát luôn.

Cho dù hắn sở hữu thể chất bách độc bất xâm, cũng không muốn bị nhiều độc vật cắn như vậy.

Chương 567

Đặc biệt là cái cảnh chúng bò trên người, nghĩ thôi đã thấy nổi da gà. "A..." Nguyệt Hi sợ tới mức la hét liên hồi.

Cũng chẳng màng chuyện nam nữ thụ thụ bất thân nữa, ôm chặt lấy Tần Phong không buông tay, hận không thể hòa tan vào trong cơ thể Tần Phong mới chịu thôi. "Nguyệt Hi cô nương!" Tần Phong không bỏ qua bất kỳ cơ hội thừa nước đục thả câu nào, ôm eo nhỏ của đối phương cười nói: "Nếu nàng thích ta thì cứ nói thẳng, không cần tìm cớ chiếm tiện nghi của ta đâu." "Ai thích ngươi chứ, ai chiếm tiện nghi của ngươi." Khuôn mặt nhỏ của Nguyệt Hi lập tức đỏ ửng, cuối cùng cũng nhận ra tư thế mập mờ của hai người.

Nhưng nhìn thấy đám độc vật dày đặc bò tới, nàng không những không buông Tần Phong ra, ngược lại còn ôm chặt hơn, sợ mình bị rơi xuống. "Không thích ta mà còn chiếm tiện nghi của ta!" Tần Phong rất không hài lòng với câu trả lời này, buông tay định đẩy Nguyệt Hi ra một cách vô tình. "Đợi đã!!" Nguyệt Hi sợ tới mức mặt trắng bệch, vội vàng kêu lên: "Ta thích ngươi, nhìn một cái là thích ngươi, nhìn một cái là thích ngươi..." Tần Phong thần tình trêu chọc: "Chúng ta mới vừa quen biết, sao nàng có thể vừa nhìn đã thích ta, hay là 'vừa cầm đã thích ta'?!" "Đồ đăng đồ tử!!" Mặt Nguyệt Hi đỏ tới mức sắp rỉ máu luôn rồi.

Nhưng để không bị Tần Phong vứt xuống, nàng chỉ có thể cắn răng chịu đựng xấu hổ mà gật đầu, thừa nhận vừa nhìn đã thích. "Bành!" một tiếng!

Tần Phong ý niệm vừa động, sử xuất Khu Tà Phù Lục. "Chí chí!!" Đám độc vật phát ra tiếng kêu kinh hãi, như gặp phải khắc tinh mà vội vàng lui lại.

Theo Tần Phong bước ra bước đầu tiên, đám độc vật sợ hãi lùi lại một bước, hoàn toàn khác hẳn với cảnh tượng người khác gặp phải độc vật. "Chủ công rốt cuộc đã lĩnh ngộ bao nhiêu phù lục Đạo gia vậy!?" Mộc Tú và những người khác trong lòng kinh hãi, phát hiện Tần Phong lại bắt đầu không làm người rồi. "U u..." Tiếng "u u" lại vang lên, độc vật xung quanh cũng như nhận được lệnh rút lui, nhanh chóng rút đi như thủy triều. "Còn muốn chạy!!" Tần Phong với nguyên tắc 'nhạn bay qua phải vặt lông, thú đi qua phải lột da', dứt khoát lấy bao tải thu đậu quăng lên không trung.

Chỉ thấy bao tải há miệng lớn, hút sạch đám độc vật vào trong.

Không chỉ sau này gặp cường địch có thể thả độc vật ra đối địch, mà còn có thể tìm Thiên Tuyển Chi Tử để cho bọn họ trải nghiệm cảm giác "phê tận mây xanh". "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Vừa rồi chủ công sử dụng phù lục Đạo gia khiến bần tăng cảm ngộ sâu sắc, muốn thay đạo bào để tu đạo, không biết chủ công có thể luyện chế cho bần tăng một kiện thần khí Đạo gia được không!?" Giỏi thật!

Cạo đầu, mặc đạo bào, ăn cơm cả hai nhà!

Hay là ta lấy thêm quyển Thánh Kinh cho ngươi đi tin Chúa luôn nhé!?

Tần Phong trợn trắng mắt, trực tiếp chọn ngó lơ. "Đồ đăng đồ tử!" Nguyệt Hi thấy độc vật bị thu sạch, vội vàng buông Tần Phong ra.

Mặc dù sự ưu tú của Tần Phong khiến nàng khá rung động, nhưng nàng không phải loại thiếu nữ mơ mộng yêu đương mù quáng, chỉ cần Tần Phong không còn giá trị, nàng sẽ không ngần ngại đá hắn đi.

Nam nhân thông qua đổ máu để tranh đoạt thiên hạ, nữ nhân thông qua đổ mồ hôi để đoạt được thiên hạ! "Ta lại thích những kẻ kiêu ngạo bất tuân như vậy!" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, chuẩn bị trải nghiệm khoái lạc của Vương tổng. "U u..." Tiếng "u u" tràn đầy phẫn nộ, như thể đang cảnh cáo Tần Phong mau thả đám độc vật đó ra, nếu không hắn có trăm cái mạng cũng không đủ cho nó giết... "Là Cổ Vương sao!?" Tề Tu Viễn lập tức cảnh giác, ánh mắt nhanh chóng tìm kiếm xung quanh. "Oanh!

Oanh!" Tiếng đao reo sắc lẹm đột nhiên vang vọng khắp Hồ Vũ Điệp Cốc, khiến hư không bắt đầu chấn động dữ dội.

Chỉ thấy ánh mắt Tề Tu Viễn đột ngột khóa chặt vào một cái cây đại thụ phía trước, mạnh mẽ rút thanh đại đao sau lưng ra, đao khí vô tận tuôn trào, chém thẳng về phía cái cây đó.

Thiên binh vạn mã, thanh thế hạo đại!! "Ầm ầm!!" Đao khí lăng lệ giáng xuống, chia đôi Hồ Vũ Điệp Cốc.

Nhưng khác với cảnh tượng đánh giết Cổ Vương trong tưởng tượng của mọi người, trong đám bụi mù vang lên tiếng "đinh đinh đang đang" giòn giã.

Tiếp đó, một tiểu loli mặc trang phục Miêu Cương, hoàn hảo không chút tổn hại xuất hiện trong tầm mắt mọi người. "Vu nữ Miêu Cương!!" Mộc Tú kiến thức rộng rãi, nhận ra lai lịch của đối phương ngay lập tức, cũng hiểu tại sao nơi này lại có nhiều độc vật như vậy.

Vu nữ Miêu Cương luyện cổ, chế cổ, lấy cổ làm bạn, có thể sai khiến mọi độc vật trong thiên hạ.

Mấy năm trước, Độc Vương bị Tề Tu Viễn giết ở đế đô Đại Việt nghe nói cũng xuất thân từ mạch Miêu Cương này.

Chỉ tiếc lúc này Miêu Cương đã lụi bại, thuật dưỡng cổ lợi hại nhất đã sớm thất truyền trong chiến hỏa.

Nếu không với thiên phú của Độc Vương, đáng lẽ lão ta có thể tiến xa hơn. "Ả không phải người!" Tề Tu Viễn không dám buông lỏng cảnh giác, ánh mắt dán chặt vào tiểu loli Miêu Cương.

Chỉ thấy ả không có thực thể, hai chân rời đất, lơ lửng trên không trung, chắc là bị hoàng tộc tiền triều dùng bí pháp giam cầm ở đây để canh giữ bảo tàng. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ phát hiện linh sủng nhân hình của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ kích hoạt nhiệm vụ Sử Thi..." "Một, đánh bại linh sủng nhân hình, thưởng một bộ Thương quyết cấp Thần!" "Hai, chém giết linh sủng nhân hình, thưởng một lần rút thưởng!" "Ba, thu phục linh sủng, thưởng một bộ thần công vận động chuyên dụng cho Lục Vị Đế Vương chơi!" "Cái này còn cần chọn sao!?" Trong mắt Tần Phong đầy vẻ đồng cảm.

Hắn tuyệt đối không phải vì bộ thần công vận động chuyên dụng kia, chỉ là thương hại muội muội Miêu Cương này bị người ta dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết chết, còn giam cầm linh hồn ở đây chịu đựng cô độc hàng vạn năm.

Cho nên hắn dự định đánh bại trước, sau đó thu phục, cuối cùng mới chém giết!

Hệ thống nhắc nhở: "Nhiệm vụ này là câu hỏi chọn một, xin ký chủ thu lại cái bộ mặt vô sỉ của mình đi!" "Ngươi mới vô sỉ ấy!" Tần Phong lập tức không vui, bảo hệ thống không biết nói chuyện thì câm mồm. "Y nha..." Vu nữ Miêu Cương thấy Tần Phong không nghe lời, còn chủ động tấn công mình, liền không vui mà kêu lên, lấy ra một nhạc cụ cổ bằng đất nung đặt lên môi thổi. "Ào ào!!" Một dòng suối trong xanh gần đó gợn sóng, nổi lên một con cóc vàng to bằng bàn tay. "Kim Thiềm!!" Sắc mặt Mộc Tú và những người khác biến đổi, biết đây chính là Cổ Vương.

Có lẽ sức chiến đấu của nó không phải mạnh nhất, nhưng độc tính tuyệt đối là lớn nhất, muốn giết nó không khó, khó là làm sao phòng tránh được độc khí nó phun ra. "Hưu!" một tiếng!!

Chương 568

Không đợi mọi người phản ứng, Tần Phong đã lao thẳng ra ngoài. "Cổ cổ..." Kim Thiềm phát ra tiếng kêu như bò rống, cũng nhanh chóng lao lên bảo vệ tiểu loli, quanh thân còn phun ra một luồng khí đen.

Nơi nào nó đi qua, vạn vật đều khô héo!

Chỉ là Tần Phong không hề để độc khí vào mắt, tốc độ không hề giảm mà lao về phía tiểu loli. "Y nha..." Tiểu loli lại kêu lên một tiếng, đầu nhỏ nghiêng nghiêng đầy dấu chấm hỏi.

Chỉ thấy Tần Phong không những không giống những người khác chạm vào là chết, mà còn có thể hành tiến với tốc độ không giảm trong làn độc khí của Kim Thiềm. "Độc lợi hại thật!!" Sắc mặt Tần Phong đột nhiên ngưng trọng, thân mình trải nghiệm sự khủng bố của Cổ Vương.

Nhờ thể chất bách độc bất xâm, độc khí của Kim Thiềm quả thực không thể lấy mạng hắn, nhưng lại có thể gây ra sát thương rút máu liên tục.

Nếu hắn lùi ra khỏi phạm vi độc khí ngay bây giờ, nhờ thể chất bách độc bất xâm, hắn sẽ sớm bài trừ được độc tố.

Nhưng nếu tiếp tục ở lại đây, tối đa hai phút rưỡi hắn sẽ hẹo vì mất máu. "Haiz, lại phải chết rồi!" Tần Phong không hề có ý định rút lui, tăng tốc lao về phía vu nữ tiểu loli. "Bành!" một tiếng!

Tần Phong ý niệm vừa động, Hàng Quỷ Phù ngưng tụ. "Y nha..." Tiểu loli làm sao đã thấy loại "ông chú quái dị" không mặc đạo bào như Tần Phong, lập tức hoảng loạn kêu lên, liều mạng né tránh không để bị Hàng Quỷ Phù đánh trúng.

Hai phút rưỡi sau, "phịch" một tiếng!!

Tần Phong trước mắt tối sầm, ngã nhào xuống đất, dấu hiệu sinh mệnh cũng theo đó tan biến. "Hô hô!!" Tiểu loli vỗ vỗ cái ngực phẳng lì, thở phào một hơi dài. "Có việc để làm rồi!" Tiểu Bạch ra vẻ thần côn, giơ hai tay lên giọng sữa nói: "Hồi sinh đi, thỏ ~ chủ ~ ngân của ta!!" "Hả!?" Ngay khi tiểu loli còn đang ngơ ngác, Tần Phong đột nhiên hồi sinh tại chỗ, tóm gọn lấy tiểu loli, dán mạnh Hàng Quỷ Phù lên trán ả. "Y nha, y nha..." Tiểu loli phát hiện thân thể không thể cử động, kêu lên đe dọa Tần Phong thả mình ra. "Còn dám đe dọa ta!" Tần Phong thấy tiểu loli không nghe lời, lập tức xuất hồn, túm lấy ả đánh mạnh vào mông. "Cổ cổ..." Kim Thiềm thấy chủ nhân gặp nguy hiểm, lập tức gầm rú lao về phía Tần Phong. "Ngươi sủa cái gì đấy!?" Tiểu Bạch lướt nhanh tới trước mặt Kim Thiềm, một cái tát trời giáng khiến Kim Thiềm bay vút đi, cũng không cho đối phương cơ hội phun độc, lấy viên Gạch Đạo Đức ra đập mạnh lên đầu nó. "U u..." Kim Thiềm lập tức phát ra tiếng rên rỉ, rơi vào trạng thái choáng váng. "Tàn bạo quá!" Tề Tu Viễn thật sự không nỡ nhìn.

Ngay cả cường giả cấp Đế như lão cũng phải cẩn thận đối đãi với tổ hợp Vu nữ Miêu Cương và Kim Thiềm này, cư nhiên bị một người một thỏ này đánh cho không dám ho he một tiếng. "Xong rồi, xong rồi!!" Mộc Tú nhìn mà tim đập chân run, biết Tần Phong chuốc họa lớn rồi.

Phải biết rằng, đây là nữ tử Miêu Cương, còn là một vu nữ biết thuật dưỡng cổ, họ coi trọng trinh tiết vô cùng.

Hễ có nam nhân chạm vào họ, kết cục chỉ có hai loại.

Một là giết nam nhân đó, hai là để nam nhân đó cưới họ.

Nếu giết không được mà cũng không cưới, thì đã chạm đến tôn nghiêm của nữ tử Miêu Cương, họ sẽ dùng phần đời còn lại để giết sạch tất cả nữ nhân bên cạnh nam nhân đó. "Y nha, y nha..." Tiểu loli rưng rưng lệ kêu lên, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy vẻ cầu xin.

Biểu thị sau này không dám nữa, Tần Phong nói gì nghe nấy. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ thành công thu phục linh sủng nhân hình, hoàn thành nhiệm vụ Sử Thi, nhận được thần công vận động chuyên dụng cho Lục Vị Đế Vương chơi!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ nhận được công pháp vận động cấp Thần: Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú!" Âm thanh hệ thống vừa dứt, Tần Phong rơi vào một vùng hỗn độn.

Trong đầu lập tức giải khóa 108 loại kiến thức "đánh nhau trong nhà", 72 môn thủ pháp độc môn, 28 lộ thuần dương côn quyết... "Oa, kích thích vậy sao!" Tầm mắt của Tần Phong lập tức được mở mang, liên tục lộ ra biểu cảm "hóa ra còn có thể làm thế này".

Với nguyên tắc sống đến già học đến già, hắn vội vàng gọi hệ thống nâng cấp lên cảnh giới Đại Viên Mãn. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu phí 1 triệu điểm Phản Phái, đổi thành công thẻ khế hợp cấp Thần Đại Viên Mãn!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ sử dụng thẻ khế hợp cấp Thần Đại Viên Mãn, Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú đạt tới cảnh giới Đại Viên Mãn!" Âm thanh hệ thống vừa dứt, linh hồn đang xuất khiếu của Tần Phong bị cưỡng ép kéo về, dưới chân cũng hiện ra một đồ hình Thái Cực khổng lồ, bắt đầu chậm rãi xoay chuyển.

Linh khí trong thiên địa cũng như bị kéo dẫn, theo sự vận hành của Thái Cực đồ mà tràn vào cơ thể Tần Phong. "Cái gì thế này!?" Mộc Tú và những người khác trong lòng kinh hãi.

Ở Hắc Phong Khẩu ngộ ra phù lục Đạo gia đã đành, giờ đánh bại vu nữ Miêu Cương cư nhiên lại đốn ngộ nữa.

Mẹ nó!!

Mọi người đều là lần đầu làm người như nhau, không oán không thù, tại sao hắn cứ phải nhắc nhở mình là phế vật mọi lúc mọi nơi thế nhỉ!? "Bành!" một tiếng!!

Theo một tiếng động trầm đục vang lên trong cơ thể Tần Phong, gông xiềng lại bị phá vỡ, chính thức đột phá lên Phiêu Miểu Cảnh ngũ trọng, khí tức lại tăng vọt một đoạn lớn. "Không phải chứ!!" Mộc Tú và những người khác triệt để phát điên, trong lòng thét gào như con sóc đất.

Mẹ kiếp!!

Vừa mới ở Hắc Phong Khẩu đột phá lên Phiêu Miểu tứ trọng, quay đầu cái đã lên ngũ trọng, rốt cuộc là Tần Phong không phải người, hay là căn cơ đối với hắn chỉ là đồ trang trí!? "Thiên phú thật khủng khiếp!!" Nguyệt Hi và những người khác nuốt nước miếng, cũng hoàn toàn không thể giữ bình tĩnh.

Cứ ngỡ hẻm núi Long Môn tài nguyên khan hiếm, khó mà xuất hiện cường giả ra hồn, vậy mà Tần Phong lại có thể phớt lờ môi trường cằn cỗi này, muốn đột phá là đột phá.

Chẳng lẽ đây chính là truyền thuyết về việc cường giả không bao giờ phàn nàn về hoàn cảnh!?

Chương 569

"Mới Phiêu Miểu ngũ trọng thôi sao!" Tần Phong không nhịn được thở dài một tiếng, rất không hài lòng với tốc độ tu luyện.

Từ lúc giao thủ với Tiên nhân thượng giới đã qua hơn nửa tháng rồi, ngoài việc chết ba lần ra, hắn cũng chỉ đột phá có bốn cấp nhỏ.

Có lẽ trong mắt người khác hắn là quái vật, nhưng so với đám Thiên Tuyển Chi Tử không nói lý lẽ kia, tỷ lệ thắng của hắn vẫn chỉ có 99.9999%, chẳng khác gì đi vào chỗ chết cả. "Mới Phiêu Miểu ngũ trọng!?" Mộc Tú nghe mà khóe mắt giật giật, có hứng thú muốn tiến lên tát cho hắn một cái.

Lúc này, để tương lai có thể thuận lợi cướp đoạt thành quả chiến thắng, Tần Phong chỉ có thể gọi hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu phí 4 triệu điểm Phản Phái, đổi thành công một viên Phiêu Miểu Cảnh Căn Cơ Đan!" Sau khi Tần Phong nuốt viên đan dược vào, căn cơ lập tức được củng cố, có thể yên tâm mạnh dạn thử đột phá Phiêu Miểu Cảnh lục trọng. "Bành!" một tiếng!

Tần Phong đưa mắt nhìn quanh Hồ Vũ Điệp Cốc một vòng, đấm mạnh một quyền vào một tảng đá lớn, kèm theo một tiếng va chạm mạnh, tảng đá cũng nứt toác ra.

Ngay sau đó, trên người tiểu loli sáng lên một đạo kim quang, từng đạo phù văn hiện ra giữa không trung rồi tan biến. "Chủ công!!" Sắc mặt Mộc Tú biến đổi, muốn ngăn cản cũng không kịp nữa.

Tảng đá Tần Phong vừa đánh nát không phải tảng đá bình thường, mà là Trấn Hồn Thạch giam giữ linh hồn của vu nữ Miêu Cương.

Giờ Trấn Hồn Thạch đã vỡ, đồng nghĩa với việc vu nữ Miêu

Cương có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào. "Không sao đâu!" Tần Phong có hệ thống nhắc nhở nên không lo lắng chút nào, cũng nhân tiện kiếm chút điểm thiện cảm trước mặt tiểu loli. "Y nha, y nha!!" Tiểu loli đưa tay nắm lấy vạt áo Tần Phong, ngoài việc cảm kích Tần Phong trả tự do cho mình, còn ủy khuất chỉ tay vào Tiểu Bạch, đòi Tần Phong đòi lại công đạo.

Chỉ thấy phía xa, Tiểu Bạch vẫn đang dùng "đức" phục thiềm, đập đầu Kim Thiềm thành một cái hố lớn mà vẫn chưa chịu dừng tay, ngay cả Mộc Tú và những người khác tiến lên khuyên cũng vô dụng.

Như thể đang dạy quy tắc cho Kim Thiềm, để nó biết ai mới là đại ca trong nhà này. "Thỏ ta nể mặt chủ ngân một lần nhé!" Tiểu Bạch thấy ánh mắt Tần Phong nhìn qua, mới miễn cưỡng thu hồi viên Gạch Đạo Đức. "U u..." Kim Thiềm nhìn Tiểu Bạch với ánh mắt đầy kinh hoàng, vội vàng nhảy vào cái túi bên hông tiểu loli, trốn bên trong run rẩy, phát ra tiếng rên rỉ đầy ủy khuất. "Tàn bạo quá!!" Mộc Tú và những người khác nhìn mà mí mắt giật giật, phát hiện Tiểu Bạch đã đắc đạo chân truyền từ Tần Phong.

Có thể cười nói kể chuyện với ngươi, cũng có thể lật mặt dạy ngươi cách làm người, mặt manh thú tâm chính là danh hiệu dành riêng cho nó. "Y nha!!" Tiểu loli kêu lên vui vẻ, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Tần Phong.

Chỉ là khác với vẻ đòi đánh đòi giết lúc trước, giờ ánh mắt nhìn Tần Phong tràn đầy thẹn thùng, bàn tay nhỏ vẫn nắm chặt vạt áo hắn không buông. "Giỏi thật, chơi nghệ thuật hành vi à!?" Tần Phong nhìn khuôn mặt trắng trẻo tràn đầy cảm giác tội lỗi kia, trong lòng không nhịn được thốt lên một tiếng chửi thề khổng lồ.

Lúc này, Diệp Thần đang trên đường chạy trốn.

Vì thân ngoại hóa thân của Tần Phong đột nhiên ra tay cứu Tiểu

Nhu đi, mấy tên fan cuồng cũng thừa dịp loạn lạc cứu hắn ra ngoài.

Nhưng làm như vậy cũng triệt để chọc giận Nhất Kiếm, lão đang dẫn theo đại đội nhân mã truy đuổi gắt gao. "Cảm giác này là sao!?" Diệp Thần đột nhiên ôm ngực mình, lại cảm giác như vừa mất đi thứ gì đó. "Chiến Thần đại nhân!" Một tên fan cuồng vội vàng hỏi: "Nhất Kiếm lại dẫn người đuổi kịp rồi, chúng ta giờ đi đâu đây!?" "Đi đâu!?" Diệp Thần đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, cũng không biết đi nơi nào.

Hắn hiện đang trọng thương, cần tìm một nơi chữa trị.

Nhưng ba vị trưởng lão của cứ điểm Bắc Cương đã đầu hàng Tiên nhân thượng giới, các thế lực lớn của Hoang Cổ cũng đều sợ hãi Tiên nhân, căn bản không thể thu lưu họ.

Trời đất bao la, nơi nào mới là chỗ dung thân!? "Phải rồi, Diệp Long!!" Diệp Thần đột nhiên lóe lên một tia linh quang, nghĩ đến người cùng tộc Diệp Long.

Lúc đầu Diệp Long đã nói hắn là hy vọng cuối cùng của Diệp gia, bảo hắn chọn giữa cứ điểm Bắc Cương và Diệp gia.

Sau đó truyền ra tin hắn là hoàng tộc tiền triều, chắc chắn là kết quả do Diệp Long đứng sau thúc đẩy, chẳng qua là muốn ép hắn quay về kế thừa triệu quân Hắc Kỳ.

Thay vì chống chọi ở đây, không bằng đi đầu quân cho Diệp Long, nhờ vào triệu quân Hắc Kỳ của lão để đông sơn tái khởi. "Không được!" Diệp Thần nhanh chóng phủ định.

Diệp Long là một kiêu hùng bất chấp thủ đoạn để đạt mục đích, giờ Tiên nhân thượng giới giáng lâm, thời thế đã khác, ai biết được Diệp Long có bán đứng hắn để lấy lòng Tiên nhân không.

Chưa đến đường cùng thì vẫn không nên tìm Diệp Long.

Có tên fan cuồng lên tiếng: "Chiến Thần đại nhân, hay là chúng ta đi tìm Phong Lâm tiên sinh!?" "Cũng chỉ có thể như vậy thôi!" Trong mắt Diệp Thần hiện lên một tia mong đợi, biết rằng sắp gặp lại Tiểu Nhu của hắn rồi.

Lúc này, Tiểu Nhu đang đi theo sau thân ngoại hóa thân của Tần Phong, không ngừng van xin hắn quay lại cứu Diệp đại ca của nàng. "Lúc đó huynh chẳng phải nói là cứu Diệp đại ca sao?

Tại sao chỉ cứu một mình muội, chúng ta quay lại cứu Diệp đại ca có được không!?" Tiểu Nhu mặt đầy vẻ cầu khẩn. "Ôi, xem muội muội nói kìa!" Tần Phong ra vẻ phóng khoáng nói: "Đúng là lỗi của ca ca rồi..." "Không, không, không!" Tiểu Nhu vội vàng xua tay nói: "Tôi không phải ý đó, tôi rất cảm kích anh đã cứu tôi." "Nói như vậy!" Tần Phong tiếp tục dùng giọng điệu đầy vẻ 'trà xanh' nói: "Chẳng phải làm ta trở nên hẹp hòi rồi sao, quả nhiên là không bằng Diệp Thần gie gie của cô rồi." "Tôi thật sự không có ý đó!" Tiểu Nhu nào đã từng thấy loại người nói chuyện kiểu 'trà xanh' như thế này bao giờ, gấp đến mức hốc mắt đỏ hoe, sắp khóc đến nơi rồi. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm khóc 'ý nan bình' của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Làm nàng ta khóc thôi mà cũng được 20 vạn!?" Tần Phong phảng phất như một lão LSP vừa mở khóa được tư thế mới, lại tiếp tục dùng giọng điệu trà xanh: "Xem kìa, ta chẳng qua chỉ nói thêm vài câu, muội muội đã như thế này rồi, thôi vậy, thôi vậy, là ta lắm miệng." "Oa oa..." Tiểu Nhu bắt đầu uất ức thút thít khóc nhỏ, không hiểu mình đã đắc tội Tần Phong ở chỗ nào. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm khóc 'ý nan bình' của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" Tần Phong không những không an ủi, ngược lại còn tiếp tục bồi thêm: "Muội muội cũng nên tự trọng một chút, dù có khóc ra hai hàng nước mắt thì cũng không cứu nổi Diệp đại ca của cô đâu..." ......

Trong Hồ Vũ Điệp Cốc.

Tiểu loli vẫn túm chặt góc áo bản thể của Tần Phong không buông, một bộ dạng ngốc manh kiểu 'ba năm máu lời, tử hình không lỗ', quyết tâm thực hiện nghệ thuật hành vi đến cùng. "Sau này cứ gọi ta là ba ba đi!" Tần Phong nhìn tiểu loli siêu cấp đáng yêu trước mắt, muốn trải nghiệm cảm giác làm cha một chút.

Cũng bởi vì nàng chỉ biết kêu 'y nha y nha', nên hắn đặt tên cho nàng là Tiểu Y Nha. "Ba...

Chương 570

ba!?" Tiểu Y Nha ngây thơ cắn ngón tay, nghiêng đầu nhỏ, không hiểu từ này đại diện cho ý nghĩa gì.

Tuy nhiên thấy Tần Phong lộ ra nụ cười hài lòng, nàng lập tức vui vẻ gọi ba ba, còn kéo Tần Phong nhảy vào một dòng suối trong vắt, muốn chia sẻ bảo vật mà mình canh giữ với hắn.

Bõm một tiếng!!

Tần Phong nhảy vào suối trong xong, phảng phất như đến một thế giới khác, một cung điện kim bích huy hoàng hiện ra trước mắt, thỉnh thoảng còn lóe lên hào quang của bảo vật. "Cuối cùng cũng tìm được rồi!!" Mộc Tú và những người khác cũng lần lượt nhảy xuống, tất cả đều lộ ra biểu cảm kinh hỉ.

Sau khi vượt qua hẻm núi Long Môn, xông qua Hắc Phong Khẩu, tiến vào Hồ Vũ Điệp Cốc và nhảy vào suối trong, cuối cùng họ cũng tìm thấy bảo tàng của tiền triều. "Tiên tổ phù hộ, ta tìm thấy rồi!" Nguyệt Hi cũng kích động không thể che giấu.

Giờ đây có bảo tàng tiên tổ, bọn họ có thể chiêu binh mãi mã, thừa dịp loạn lạc mà quang phục Đại Yến.

Tuy nhiên cung điện lại bị một mái vòm trong suốt bao phủ, mọi người tìm một vòng cũng không thấy lối vào. "Vậy thì dùng võ lực phá mở đi!!" Tề Tu Viễn hăm hở rút đại đao ra, muốn thử xem chiến lực cấp Đế khủng bố đến mức nào.

U u!

U u!

Tiếng đao rít sắc lẹm vang lên điên cuồng giữa trời đất, khiến dòng nước bắt đầu cuộn xoáy dữ dội, thực lực cấp Đế vào lúc này cũng được phóng thích không chút giữ kín. "Đại Đế!!" Nguyệt Hi và những người khác trợn tròn mắt kinh hô, căn bản không dám tin vào mắt mình.

Vốn tưởng rằng Tề Tu Viễn là vệ sĩ của Tần Phong, tối đa cũng chỉ là tu vi Chuẩn Đế cảnh.

Nào ngờ lão ta cư nhiên không phải Chuẩn Đế, cũng không phải Ngụy Đế, mà là một vị Đại Đế chân chính đột phá bản thân. "Tên Phương Trường này rốt cuộc là hạng người gì!?" Nguyệt Hi đầy mặt chấn kinh nhìn về phía Tần Phong, trong lòng càng không thể bình tĩnh nổi.

Bản thân thiên phú biến thái đã đành, cư nhiên còn có thể để Đại Đế làm vệ sĩ, nhìn khắp Hoang Cổ tuyệt đối không tìm thấy người thứ hai, điều này cũng khiến nàng càng thêm kiên định ý nghĩ phải 'đè' bằng được Tần Phong. "Hừ!!" Tề Tu Viễn dồn lực chém ra một luồng đao khí vô tận, lao thẳng về phía lôi kích trên không trung.

Che trời lấp đất, thanh thế hạo đại.

Ầm ầm!!

Nước xung quanh bị đao khí cưỡng ép rẽ sang hai bên, luồng đao khí vô tận nện trọng trọng lên mái vòm, tiếng nổ vang điếc tai vang lên theo sau, kèm theo luồng năng lượng khổng lồ quét qua như cuồng phong. "Cường giả cấp Đế khủng bố như vậy sao!" Tần Phong không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh, có chút kinh ngạc trước nhát đao này của Tề Tu Viễn.

Tuy nhiên sau một đao này, xung quanh tuy bừa bãi một mảnh, nhưng mái vòm bảo vệ cung điện vẫn nguyên vẹn không chút hư tổn. "Vô dụng thôi!" Nguyệt Hi nhìn mái vòm vẫn còn nguyên vẹn, thở phào một cái nói: "Mái vòm bảo vệ cung điện kết nối với địa mạch hư không, chỉ cần địa mạch hư không còn tồn tại ngày nào, thì dù là Đại Đế cũng không thể phá mở." "Địa mạch hư không!?" Tề Tu Viễn khẽ nhíu mày nói: "Nếu đã như thế, vậy ta sẽ trảm đứt địa mạch hư không trước!" "Dừng tay!!" Nguyệt Hi vội vàng gọi dừng lại: "Địa mạch hư không kết nối với mái vòm, cũng có nghĩa là kết nối với cung điện, một khi bị ông trảm đứt, cũng đồng nghĩa với việc không gian nơi này sụp đổ, đến lúc đó không chỉ bảo tàng trong cung điện, mà ngay cả chúng ta cũng sẽ bị không gian xé thành mảnh vụn." "Không gian sụp đổ!?" Mí mắt Tần Phong không khỏi giật nảy một cái.

Nhớ lại trải nghiệm đi tìm bảo tàng cùng Lâm Tam lúc tám tuổi, cảnh tượng không gian sụp đổ khi đó vẫn còn mới mẻ, cho dù hiện tại hắn có thực lực Phiêu Miểu cảnh, cũng không có mấy phần nắm chắc sống sót trong loạn lưu không gian. "Nhưng mọi người cũng không cần lo lắng!" Nguyệt Hi phảng phất như nắm giữ toàn cục, mở miệng nhắc nhở: "Ta đã nói với mọi người từ trước rồi, chỉ có huyết mạch hoàng tộc Đại Yến mới có thể mở ra cánh cửa bảo tàng." "Ừm!!" Ánh mắt mọi người có mặt tại hiện trường lần lượt nhìn về phía Nguyệt Hi. "Tuy nhiên..." Nguyệt Hi đổi giọng, khẽ cười nói: "Chàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, là tiếp tục làm thần tử của Đại Việt, hay là giúp ta quang phục Đại Yến, từ đó chàng làm Hoàng, ta làm Hậu!?" Nói xong...

Nguyệt Hi đi đến trước mặt Tần Phong, thân thể còn không ngừng nép vào người hắn. "Ép quá chặt rồi đấy!" Tần Phong theo bản năng muốn né tránh, nhưng Nguyệt Hi lại từng bước ép sát.

Phảng phất như hôm nay không ép ra được một câu trả lời, nàng sẽ 'ép' đến cùng, chờ đến khi Tần Phong cho nàng một đáp án vừa ý mới thôi. "Y nha!!" Tiểu Y Nha vốn đang được Tần Phong dắt tay với vẻ mặt đầy vui vẻ, nhưng khi thấy Nguyệt Hi từng bước ép sát, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng.

Phảng phất như một tiểu loli bệnh kiều, đối với sinh mệnh tràn đầy sự khinh miệt. "Hử!?" Tâm thần Nguyệt Hi đột nhiên chấn động, cảm nhận được một luồng sát ý khủng bố.

Không dám có chút chậm trễ, thân thể theo bản năng lùi lại phía sau.

Vút một tiếng!!

Tiểu Y Nha vung tay Tần Phong ra rồi lao vọt tới, một cú đấm nện thẳng vào bụng Nguyệt Hi. "Phụt!!" Nguyệt Hi đau đớn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể va mạnh vào mái vòm. "Dừng tay!!" Đám hán tử tùy tùng kinh hãi, vội vàng xông lên cứu người.

Chỉ là Tiểu Y Nha căn bản không có ý định dừng tay, lại lao đến trước mặt Nguyệt Hi, từ trên cao nhìn xuống đối phương, lộ ra nụ cười tàn nhẫn của loli bệnh kiều.

Bành một tiếng!!

Lại thêm một cú đấm nện vào mặt Nguyệt Hi, máu tươi thuận theo trán nàng chảy xuống, cũng có vài giọt bắn lên mái vòm. "Đây là... loli bệnh kiều sao!?" Tần Phong nhìn mà mí mắt giật giật, cảm thấy mình sắp gặp rắc rối lớn rồi.

Ầm ầm!!

Do máu tươi của Nguyệt Hi bắn lên mái vòm, mặt đất đột nhiên rung chuyển kịch liệt.

Chỉ thấy mái vòm cung điện từ từ mở ra, kèm theo một giọng nói trầm đục từ thời viễn cổ truyền lại: "Người đến là ai!?" Tần Phong thuận miệng đáp: "Chúng ta là những thanh niên có chí hướng, chuẩn bị thả bay lý tưởng vào đêm giao thừa trên phố..." "Ai, Đại Yến ta cuối cùng vẫn vong rồi!" Câu trả lời của Tần Phong khiến đối phương thở dài u u một tiếng, biết rằng người mở ra bảo tàng không phải hậu duệ Đại Yến.

Cũng phảng phất như đã chấp nhận số phận, sau đó tiêu tán giữa trời đất. "Là lão tổ của Đại Yến sao!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, cảm nhận được sự khủng bố của Đại Yến.

Ngay cả khi đã trôi qua mấy vạn năm, vẫn có thể để lại một luồng tàn hồn không tan.

Chương 571

Nếu năm đó Long Ngạo Thiên không phải có thiên mệnh gia thân, dẫn dụ sinh vật dị giới xâm chiếm, e rằng căn bản không thể lay chuyển được nền móng của Đại Yến. "A..." Tiếng kêu thảm thiết cắt đứt dòng suy nghĩ của Tần Phong.

Chỉ thấy đám hán tử tùy tùng xông đến trước mặt Tiểu Y Nha, không ngoài dự kiến đều bị đánh bay đi, căn bản không có chút sức chống trả nào. "Linh hồn chi lực thật mạnh!!" Mộc Tú và những người khác không khỏi kinh hô.

Phát hiện Tiểu Y Nha tuy không phải hồn tu, nhưng trải qua mấy vạn năm tích lũy, linh hồn chi lực đã sớm đạt đến cảnh giới khủng bố, có thể hóa hư thành thực để tấn công người khác.

Nếu không phải Tần Phong có thể chất bách độc bất xâm, cộng thêm phù lục của Đạo gia chuyên trị quỷ quái tình cờ khắc chế đối phương, e rằng thật sự không thể dễ dàng khống chế được nàng. "Y nha..." Tiểu Y Nha lộ ra nụ cười tàn nhẫn, phảng phất như đang nói với Nguyệt Hi: 'Đến lượt ngươi rồi'. "Không, đừng mà..." Nguyệt Hi đầy mặt kinh hãi nhìn Tiểu Y Nha, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Chỉ thấy Tiểu Y Nha vung tay lấy ra một con dao găm, không chút do dự rạch một đường lên gương mặt tuyệt mỹ của nàng, máu tươi theo đó bắn ra. "A..." Nguyệt Hi lau vết máu trên mặt, điên cuồng gào thét.

Thứ phụ nữ quan tâm nhất chính là dung nhan của mình, huống chi là một gương mặt tuyệt mỹ như nàng, rạch nát gương mặt này còn tàn nhẫn hơn cả giết nàng. "Y nha..." Tiểu Y Nha vẫn lộ ra nụ cười tàn nhẫn đầy bệnh hoạn, cũng không có ý định dừng tay, phảng phất như muốn mượn điều này để cảnh cáo tất cả những nữ nhân nào dám tiếp cận Tần Phong. "Tàn bạo quá!" Tề Tu Viễn và những người khác nhìn mà mí mắt giật giật.

Tuy bọn họ đã nghe nói về sự khủng bố của nữ tử Miêu Cương từ lâu, nhưng tận mắt chứng kiến lại là một cảm xúc khác hẳn. "Quả nhiên là loli bệnh kiều!" Tần Phong nhìn mà mí mắt giật thót, trong lòng cũng dường như hiểu ra.

Dựa trên kinh nghiệm mười năm đọc truyện của mình, kẻ có thể so bì nhan sắc với nữ chính nhưng lại không có quan hệ gì với nam chính, dường như chỉ có thể là nữ phụ độc ác trong truyền thuyết.

Mà hành động hủy hoại dung nhan Nguyệt Hi của tiểu loli bệnh kiều này, chắc chắn sẽ kích hoạt sự thức tỉnh của nữ phụ độc ác, từ đó mở ra một chương phục thù dài mấy triệu chữ.

Bành một tiếng!!

Nguyệt Hi đột nhiên ném ra một tấm phù lục xua đuổi quỷ, dọa Tiểu Y Nha vội vàng nhảy ra né tránh. "Phương Trường, ta với ngươi chưa xong đâu!!" Nguyệt Hi đầu tóc bù xù, gương mặt đầy máu trông vô cùng khủng bố, cũng không màng đến bảo tàng gì nữa, vội vàng nhân cơ hội bỏ chạy thoát thân, ánh mắt trước khi đi nhìn Tần Phong đầy rẫy hận ý không thể hóa giải. "Đậu má!!" Tần Phong không nhịn được thốt ra một câu chửi thề, trong lòng lập tức cảm thấy hối hận.

Sớm biết sẽ gặp loại nữ phụ độc ác như Nguyệt Hi, hắn đã không dùng cái 'acc phụ' Phương Trường này rồi, nên dùng 'acc chính' Diệp Thần mới đúng. "Y nha!!" Tiểu Y Nha đằng đằng sát khí chuẩn bị đuổi theo, nhưng lại bị Tần Phong tóm lấy.

Thay vì lãng phí thời gian vào một nữ phụ, chẳng bằng khẩn trương thu dọn bảo tàng tiền triều, tránh để đám Thiên Tuyển Chi Tử kia lại đến gây chuyện phi lý. "Chúng ta đi thôi!" Tần Phong dắt tay Tiểu Y Nha đang hậm hực, sải bước tiến vào đại môn cung điện.

Vừa bước vào cung môn đã thấy một pho tượng bạch ngọc, bên trên điêu khắc một danh nữ tử mặc phượng bào, không chỉ giống Nguyệt Hi đến tám phần, mà còn có 'tâm hồn' đồ sộ không kém gì Hữu Dung. "Nữ nhân này chắc hẳn là mạt đại hoàng hậu của Đại Yến!" Mộc Tú mở miệng nói: "Sau khi mạt đại hoàng đế của Đại Yến băng hà, nàng ngoại trừ tiếp quản đại quyền, còn bí mật di dời kho báu, chính là kho báu tiền triều hiện tại." "Vị hoàng hậu này đúng là phong vận vẫn còn!" Linh hồn kiêu hùng của Tần Phong bùng cháy hừng hực, có chút tiếc nuối nói: "'Tâm hồn' tương đương phong phú, khiến người ta phải cung kính, đáng tiếc sinh không gặp thời, nếu không định sẽ bắt ngươi phải 'giáp đạo hoan nghênh'." "Hử!?" Tề Tu Viễn thần tình hơi ngẩn ra, luôn cảm thấy có gì đó sai sai. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Với kinh nghiệm tu Phật nhiều năm của bần tăng, nữ nhân này đại quyền tại tay, 'con đường' đi càng lúc càng rộng, chủ công đã đánh giá nàng quá cao rồi." "Hử!?" Ánh mắt Tần Phong nhìn xuống phía dưới, phát hiện 'con đường' quả thực vô cùng rộng.

Chân trái dang ra, chân phải cũng chẳng khép lại được! "Đại sư đúng là đại sư!" Tần Phong mặt đầy khâm phục nói: "Một lời đánh thức người trong mộng, quả thực đại bộ phận người chỉ có thể đứng nhìn, một bộ phận nhỏ mới có thể tiến vào." "Hử!?" Tề Tu Viễn nghi hoặc nhìn tới nhìn lui hai người, càng ngày càng cảm thấy có gì đó không ổn. "Y nha!!" Tiểu Y Nha đột nhiên đầy mặt kinh hãi, rúc vào lòng Tần Phong run rẩy bần bật.

Mộc Tú liếc mắt nhìn, đau lòng nói: "Xem ra năm đó người giết chết Tiểu Y Nha, đem linh hồn nàng giam cầm tại nơi này, chính là vị mạt đại hoàng hậu này rồi." Ầm ầm!!

Một luồng uy áp khủng bố đột nhiên như Thái Sơn áp đỉnh ập đến, kèm theo tiếng xích sắt va chạm đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy phía trước đột nhiên xuất hiện một nam tử đầu tóc bù xù, tứ chi bị bốn sợi xích vàng lớn khóa chặt, phát ra luồng dao động linh hồn siêu cường, là một hồn tu cấp Đế đỉnh phong. "Hống!!" Nam tử như kẻ điên gào thét dữ dội, linh hồn chi lực khủng bố từ trong cơ thể phát tán ra xung quanh. "Không ổn!!" Đối mặt với hồn tu cấp Đế đỉnh phong, mọi người quả đoán lùi ra khỏi cung điện.

Mộc Tú vẫn còn sợ hãi nói: "Người này là ai?

Hình như hắn điên rồi!?" "Giam ngươi mấy vạn năm thì ngươi cũng điên thôi!" Tần Phong không cảm thấy chút bất ngờ nào.

Tuy người này cùng Tiểu Y Nha đều bị giam cầm linh hồn, nhưng Tiểu Y Nha còn nhỏ, chưa từng thấy sự phồn hoa của nhân gian, còn nam tử kia thì khác, đã từng thấy qua sự phồn hoa đó.

Một người chưa từng thấy ánh sáng có thể chịu đựng bóng tối, một người đã thấy ánh sáng thì không thể chịu đựng được bóng tối. "Các ngươi chạy cái gì, có giỏi thì đơn đả độc đấu đi!" Nam tử hướng về phía mọi người, gương mặt dữ tợn gào thét: "Ta phải giết các ngươi, ta phải giết các ngươi, ta phải băm vằn các ngươi ra, ta phải uống máu các ngươi, ăn thịt các ngươi..." Nghe vậy —— Tần Phong, Mộc Tú, Tam Lộng đại sư động tác đều tăm tắp, âm thầm lùi lại phía sau hai bước, tỏ ý mình không có bản lĩnh đơn đấu với hồn tu cấp Đế đỉnh phong. "Hử!?" Tam Thu cũng âm thầm lùi lại một bước, thành công học được cách 'đồng lưu hợp ô'.

Không phải ông ta không muốn lên giúp đỡ, mà thực tế là thực lực không cho phép, cực hạn 'dĩ văn nhập đạo' của ông hiện tại là Chuẩn Đế, đối mặt với loại hồn tu cấp Đế đỉnh phong này chắc chắn là chết.

Tề Tu Viễn suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già, kịch liệt kháng nghị hành vi bán đứng đồng đội này. "Yên tâm, chúng ta đều sẽ ở phía sau chúc phúc cho ông!" Tần Phong lập tức ánh mắt kiên định nói: "Chúc ông năm nay không làm mà hưởng, tọa hưởng kỳ thành, vô công thụ lộc, đột nhiên bạo phú, một bước lên tiên..." "Ân, thỏ chủ ngân của ta nói đúng!" Tiểu Bạch ngồi trên vai Tần Phong liên tục gật đầu, tỏ ý thỏ ta vô cùng tán thành lời chúc phúc này. "Ta tin ngươi cái con khỉ!" Khóe mắt Tề Tu Viễn không khỏi giật giật, căn bản không tin cái mồm thối của Tần Phong.

Nhưng may mắn là ông ta đã tiêu một triệu cực phẩm linh thạch mua bảo hiểm 'linh sai bình' của Tiểu Bạch, nên cũng không cần lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ầm một tiếng!!

Một luồng dao động linh hồn quỷ dị bằng không xuất hiện, hóa thành một chiếc búa khổng lồ mang theo ngọn lửa vàng. "Ta phải giết các ngươi!!" Nam tử điên loạn gương mặt dữ tợn nắm lấy chiếc búa lửa, một luồng uy áp khủng bố lập tức lan tỏa khắp cung điện.

Chương 572

Keng một tiếng!!

Tề Tu Viễn cũng nhanh chóng rút đại đao sau lưng ra, đao khí vô tận cũng nhanh chóng lan tỏa.

Ầm ầm!!

Hai người không có quá nhiều lời thừa thãi, nhanh chóng giao chiến với nhau, những tiếng va chạm như sấm rền liên tục vang lên.

Tuy đối phương là hồn tu cấp Đế đỉnh phong, tấn công linh hồn rất lưu manh, nhưng Tề Tu Viễn lại sở hữu một nửa ý chí bất khuất của Tần Phong.

Cho dù không thể hoàn toàn miễn nhiễm với tấn công linh hồn, cũng có thể ngạnh kháng được đòn tấn công của đối phương. "Oa, kịch liệt quá!" Mắt Tần Phong lập tức sáng rực lên, theo bản năng muốn lấy bộ ba ăn dưa ra.

Đáng tiếc lúc này chỉ còn Tây Luân Sa ở bên cạnh, Thái Tử Phi và Tiểu Hương Lê đều không có ở đây, khiến hắn nhất thời vô cùng nhớ nhung. "Chết đi!!" Nam tử điên loạn thấy tấn công mãi không hạ được, điên cuồng vung búa đập về phía Tề Tu Viễn.

Bành một tiếng!!

Một luồng đại lực khó có thể hình dung ập đến, khiến Tề Tu Viễn không nhịn được lùi lại hai bước, sóng không gian vô hình cũng khuếch tán trong cung điện, mặt đất cũng theo đó mà rung chuyển. "Hống!!" Nam tử điên loạn gương mặt dữ tợn nộ hống một tiếng, khí thế khủng bố một lần nữa tăng vọt, chiếc búa vàng trong tay bùng cháy ngọn lửa càng thêm khủng bố. "Thật khủng bố!!" Sắc mặt Mộc

Tú và những người khác không khỏi biến đổi, một lần nữa đồng loạt lùi lại vài bước.

Từ đòn tấn công vừa rồi không khó để nhận ra, đối phương không chỉ là hồn tu cấp Đế đỉnh phong, mà còn có thể hóa hư thành thực, dùng lực đối địch.

Ầm ầm!!

Nam tử điên loạn phảng phất như được cộng dồn buff, chiếc búa trong tay liên tục đập về phía Tề Tu Viễn, tiếng búa dồn dập nối thành một dải, đánh cho Tề Tu Viễn phải liên tục lùi bước. "Đừng có coi thường người khác!!" Tề Tu Viễn lập tức nổi giận.

Với tư cách là Đao Tuyệt - một trong Hoang Cổ Song Tuyệt, từ bao giờ ông ta lại bị người ta đánh cho ra cái dạng này, tiếng đao ngân vang dội lập tức vang vọng cung điện, linh khí trời đất cũng bắt đầu điên cuồng hội tụ về phía ông.

U u!

U u!

Đại đao trong tay lóe lên khí tức sắc bén, chém ra luồng đao khí vô tận phá vỡ hư không.

Đồng thời, chiếc búa lửa đối diện cũng một lần nữa ập tới, va chạm mạnh mẽ với đao khí của Tề Tu Viễn, một bộ dạng 'đường hẹp gặp nhau kẻ dũng cảm thắng'.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ điếc tai vang vọng cung điện, lực xung kích mạnh mẽ nhanh chóng tán ra xung quanh, khiến dòng nước xung quanh không ngừng cuộn trào, đáy sông cũng nứt ra những cái khe dữ tợn. "Phụt!!" Tề Tu Viễn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mất kiểm soát lùi lại hai bước, đại đao trong tay cũng chằng chịt vết nứt sau cú va chạm vừa rồi.

Còn đối phương tuy dựa vào cấp Đế đỉnh phong mà áp đảo ông một bậc, nhưng chiếc búa vàng trong tay cũng ảm đạm đi vài phần, có thể thấy nhát đao vừa rồi cũng gây ra cho hắn thương tổn không nhỏ. "Khốn khiếp!!" Nam tử điên loạn triệt để rơi vào trạng thái điên ma, một lần nữa giơ búa vàng đập về phía Tề Tu Viễn.

Bành một tiếng!!

Tề Tu Viễn theo bản năng giơ đao chống đỡ, thanh đao chằng chịt vết nứt lập tức vỡ vụn. "Không ổn rồi!!" Tiểu Bạch lập tức lo lắng, cầu nguyện Tề Tu Viễn có thể gặp dữ hóa lành, nghìn vạn lần đừng xảy ra chuyện mà cắt đứt con đường tài lộc của nó.

Vút một tiếng!!

Ngay khi Tề Tu Viễn không còn cách nào né tránh, tưởng rằng sắp tiêu đời, một luồng gió xé gió gấp gáp từ phía sau truyền đến.

Khi Tề Tu Viễn đưa tay dùng sức chộp lấy, một thanh Tú Xuân Đao toát ra hàn quang xuất hiện trong tay, bên trên còn khắc hai chữ cổ triện 'Tuế Nguyệt'.

Bành một tiếng!!

Tề Tu Viễn theo bản năng giơ đao ngăn cản, khí tức quỷ dị từ trên Tuế Nguyệt Đao lan tỏa ra, những nơi nó đi qua, thời gian phảng phất như chậm lại. "Chuyện gì thế này!?" Tâm thần Tề Tu Viễn chấn động mạnh, không hiểu tại sao lại như vậy.

Tiếng của Tần Phong vang lên: "Tuế Nguyệt Đao, đã được dung nhập sức mạnh của Đại Đạo Thời Gian, có thể tước đoạt thời gian của đối phương trong chiến đấu, cũng có thể khiến thời gian tạm dừng trong chốc lát, từ đó tung đòn nhất kích tất sát." "Sức mạnh của Đại Đạo Thời Gian!!" Mộc Tú, Tam Lộng đại sư lập tức kinh hô, trợn tròn mắt đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Đậu má!!

Hóa ra kẻ gây ra họa lớn dẫn dụ tiên nhân thượng giới xuống đây, cư nhiên lại là cái tên 'Huyết Nguyệt yêu nghiệt' Tần Phong này. "Nhìn ta làm gì?

Ta lại đẹp trai lên rồi sao!?" Tần Phong theo bản năng sờ sờ mặt mình, nghi ngờ nhan sắc của mình đã đạt đến mức 'nam nữ thông sát' rồi. "Ách..." Mộc Tú, Tam Lộng đại sư cả hai đầy đầu vạch đen, thật muốn thay mặt nhân dân Hoang Cổ cảm ơn hắn một tiếng.

Bành!

Bành!

Bành!

Có sự gia trì của thần khí, Tề Tu Viễn như có thần giúp, đánh với đối phương không phân cao thấp. "Thời gian hơi lâu rồi đấy!" Tần Phong thấy hai bên trong thời gian ngắn không thể phân thắng bại, bèn búng ra một luồng Nam Minh Ly Hỏa về phía nam tử điên loạn. "Vô sỉ!!" Nam tử điên loạn gương mặt dữ tợn né tránh, gào thét với Tần Phong: "Đánh lén bên ngoài thì có bản lĩnh gì, có giỏi thì vào đây đi, xem lão tử không băm vằn ngươi ra..." "Ngươi tưởng ta không dám vào sao!" Tần Phong không hề sợ hãi, nhảy vào cung điện rồi lại nhảy ra nói: "Ta vào rồi này, ta lại ra rồi, ta lại vào, ta lại ra rồi, đánh ta đi, đồ ngốc..." "Hống!!" Hành vi vô sỉ của Tần Phong triệt để khiến đối phương rơi vào điên cuồng, không tiếc lấy sinh mệnh của mình làm cái giá, phóng ra một luồng tấn công linh hồn hủy thiên diệt địa.

Ầm ầm!!

Toàn bộ cung điện lập tức nổi cuồng phong, hóa thành đại quân vong linh giết về phía mọi người.

Chương 573

Bành một tiếng!

Tề Tu Viễn ở gần nên chịu trận đầu tiên, đầu óc phảng phất như bị búa tạ nện trúng.

Mộc Tú, Tam Thu, Tam Lộng đại sư cũng đều như vậy, dựa vào ý chí bất khuất cũng không thể hoàn toàn ngăn cản, tất cả đều phải chịu đựng những đòn tấn công linh hồn mức độ khác nhau.

Duy chỉ có Tần Phong và Tiểu Bạch là không hề hấn gì! "Sao ngươi lại không sao được?!" Nam tử điên loạn phảng phất như lập tức tỉnh táo, không thể tin được mà trợn tròn mắt, như thể ban ngày thấy quỷ vậy. "Ngươi cứ xuống dưới mà hỏi Diêm Vương đi!" Tần Phong không có ý định giải thích, giơ tay búng một cái.

Bành một tiếng!!

Theo tiếng búng tay vang lên trong cung điện, Nam Minh Ly Hỏa lập tức bao vây lấy đối phương. "A..." Nam tử điên loạn phát ra tiếng kêu thảm thiết, khí tức điên cuồng tụt dốc. "Cuối cùng cũng có thể mở ra bảo tàng rồi!" Nụ cười nơi khóe miệng Tần Phong không thể che giấu, giơ tay đẩy cánh cửa cung điện phía sau ra.

Chỉ là khác hẳn với tưởng tượng kim quang lấp lánh của hắn, toàn bộ đại điện trống trơn không có thứ gì.

Khiến nụ cười trên mặt hắn lập tức đông cứng, giống như Tết nhất đang vui vẻ nhận bao lì xì thì đột nhiên có kẻ mặt dày chạy đến hỏi: 'Bài tập về nhà của ngươi đã làm xong chưa'... "Chẳng lẽ bảo tàng đã sớm bị người ta khuân sạch rồi sao!?" Tề Tu Viễn, Tam Lộng đại sư trong mắt đầy vẻ thất lạc, trong lòng nhất thời có chút không thể chấp nhận kết quả này. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!"

Ánh mắt Mộc Tú vô cùng kiên định, tin rằng bảo tàng vẫn ở nơi này.

Bởi vì bảo tàng tiền triều ẩn chứa quá nhiều nhân quả, nếu thật sự bị người ta khuân đi, cũng đồng nghĩa với việc nhân quả đã bị di dời, không thể nào mất đến hai năm rưỡi mới tính ra được vị trí cụ thể.

Cho nên chân tướng chỉ có một, bảo tàng vẫn nằm trong cung điện này. "Bảo tàng có ở đây hay không, hắn ta chắc hẳn là người rõ nhất!" Ánh mắt Tần Phong nhìn về phía nam tử điên loạn, vung tay thu hồi Nam Minh Ly Hỏa.

Chỉ thấy nam tử điên loạn sắc mặt tái nhợt, khí tức cũng yếu đến cực hạn, hồn thể lúc ẩn lúc hiện, phảng phất như có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

Bành một tiếng!!

Sợi xích vàng giam cầm nam tử điên loạn đột nhiên căng thẳng, hắn gương mặt dữ tợn nhe răng trợn mắt gào thét với Tần Phong, phảng phất như triệt để rơi vào điên loạn. "Ta phải giết ngươi, ta phải giết ngươi..." Nếu nam tử này không bị xích sắt khóa chặt tứ chi, e rằng đã sớm xông lên băm vằn Tần Phong rồi.

Tần Phong thản nhiên liếc nhìn một cái hỏi: "Ngươi là ai?

Bảo tàng ở đâu!?" "Ta phải giết ngươi..." Đối phương căn bản không có ý định trả lời, vẫn hướng về phía Tần Phong mà điên cuồng gào thét.

Tần Phong thong thả nói: "Nếu ngươi cho ta biết bảo tàng ở đâu, ta có thể giúp ngươi chặt đứt xích sắt, trả tự do cho ngươi." "Tự do!?" Nam tử điên loạn đột nhiên cười lớn, nhìn Tần Phong như nhìn một kẻ ngốc.

Mộc Tú tiến lên nhắc nhở: "Chủ công, sợi xích giam cầm hắn là Tỏa Hồn Liên trong truyền thuyết, ngoài việc có thể giam cầm linh hồn, còn có thể khiến linh hồn tồn tại vĩnh viễn, một khi ngài chặt đứt sợi xích, cũng đồng nghĩa với việc hắn sẽ hồn phi phách tán." "Tàn nhẫn như vậy sao!?" Tần Phong nhìn Tỏa Hồn Liên, lại lên tiếng: "Thế này đi, ngươi cho ta biết bảo tàng ở đâu, ta giúp ngươi diệt sạch hậu duệ hoàng tộc Đại Yến thì sao!?" "Tại sao ta phải diệt hậu duệ Đại Yến!?" Nam tử điên loạn phảng phất như khôi phục bình thường, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh bỉ. "Ngươi không hận Đại Yến sao!?" Tần Phong cảm thấy có chút bất ngờ.

Theo lý thuyết hắn bị rút ra linh hồn, giam cầm trong Tỏa Hồn Liên, chịu đựng mấy vạn năm cô độc, còn bị ép đến phát điên, chắc hẳn phải rất hận hậu duệ hoàng tộc Đại Yến mới đúng.

Nhưng tại sao thái độ đối với Đại Yến lại bình thản như vậy!? "Ta vốn là tự nguyện, tại sao phải hận!?" Nam tử điên loạn nhìn về phía pho tượng ngọc kia, một bộ dạng liếm cẩu si mê nói: "Thái hậu, thần đã hoàn thành lời hứa dùng cả đời để canh giữ bảo tàng triều ta, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi." "Ách..." Tần Phong lập tức cảm thấy câm nín, cũng nhận ra là tầm nhìn của mình còn hạn hẹp.

Cứ ngỡ đối phương bị ép buộc, ai ngờ người ta lại là chủ động đi 'liếm', chỉ có điều liếm đến cuối cùng lại chẳng còn gì. "Chủ công, hiện tại phải làm sao đây!?" Mộc Tú cũng vô cùng cạn lời, không biết phải tính thế nào.

Từ dáng vẻ của đối phương không khó nhận ra hắn quả thực biết bảo tàng ở đâu.

Chỉ là hành động sống chết vẫn muốn tiếp tục làm liếm cẩu của hắn, nhất thời thật sự không có cách nào đối phó. "Cũng không biết 'thông não chi thuật' có tác dụng không!?" Tần Phong nhớ tới chiêu thuyết giáo mà các nhân vật chính hay dùng để thu phục NPC, lập tức thần tình nghiêm túc, đứng trên đỉnh cao đạo đức nói: "Tiền bối, vãn bối lấy bảo tàng không phải vì tư dục của bản thân, mà là vì lê dân thương sinh trong thiên hạ." "Hử!?" Mộc Tú và những người khác lập tức nhìn về phía Tần Phong, biết hắn lại sắp bắt đầu diễn kịch rồi. "Vì lê dân thương sinh trong thiên hạ sao!?" Tam Thu vẫn chưa thấy qua sự vô sỉ của Tần Phong, lập tức bị lời thề của hắn thu hút.

Tần Phong khẳng khái nói: "Thiên hạ ngày nay chùa chiền hương hỏa không dứt, lầu xanh dâm uế ngập trời, thiên pháp không thông nhân đạo, lại tự cho mình có thể ban ơn cho chúng sinh, quả thực là nực cười nhất thiên hạ..." "Thiên hạ là thiên hạ của người thiên hạ, không phải là thiên hạ của một người, nếu ánh sáng bị màu xám bao phủ, ta nguyện ý làm mặt trời, dù có phấn thân toái cốt, cũng phải đòi lại một công đạo cho thương sinh thiên hạ!" "Hay cho câu 'Thiên hạ là thiên hạ của người thiên hạ'!" Tam Thu bị nói đến mức nhiệt huyết sôi trào, ánh mắt nhìn Tần Phong đã thay đổi hẳn.

Vốn tưởng Tần Phong là một kẻ vô sỉ, không ngờ tầm nhìn của hắn lại rộng lớn như vậy.

Nghĩ đến bản thân là người đọc sách, không lo nghĩ cho thương sinh thiên hạ, lại vì một tiểu tiên nữ mà sống đi chết lại, quả thực hận không thể tìm cái lỗ nào mà chui xuống.

Chỉ là so với sự kích động của Tam Thu, Mộc Tú và những người khác lại điềm tĩnh hơn nhiều.

Với tư cách là nhân viên cũ của tập đoàn Tần Phong, họ tự nhiên biết đến câu châm ngôn kinh điển của Tiểu Bạch: Đánh gió thì đánh mồm, đánh gái thì đánh đùi!

Nếu câu nói này không phải thốt ra từ miệng Tần Phong, bọn họ nói không chừng còn thật sự quỳ xuống mà bái phục. "Vì thương sinh thiên hạ sao!?" Gã 'liếm cẩu' vạn năm nhìn sâu vào Tần Phong một cái, u u nói: "Ngươi tuy không phải hậu duệ hoàng tộc Đại Yến, nhưng mấy vạn năm qua chỉ có một mình ngươi tới được nơi này, chứng tỏ ngươi quả thực là thiên mệnh sở quy..." "Nếu ông trời đã không cho Đại Yến quang phục, vậy bảo tàng này thuộc về ngươi!" Gã 'liếm cẩu' vạn năm từ bỏ sự giãy giụa, giơ tay búng một cái.

Tách một tiếng!!

Tiếng búng tay giòn tan vang vọng trong cung điện, theo đó bùng phát một luồng kim quang chói mắt.

Chỉ thấy hư không xung quanh nứt ra mấy chục vết rách lớn, một lượng lớn tiên tinh, cực phẩm linh thạch, thiên tài địa bảo, thần binh lợi khí từ trong vết nứt tuôn ra. "Thế này mà cũng được nữa sao!" Tần Phong trong lòng đã không còn hơi sức đâu mà chửi thề nữa.

Biết rõ hắn tính cách nội hướng, không giỏi ăn nói, vậy mà cứ bắt hắn học chiêu 'thông não' của nhân vật chính để thúc đẩy cốt truyện, nhận được bảo tàng tiền triều. "Chủ công, ngài mau nhìn xem!!" Mộc Tú đột nhiên kinh hô, kéo Tần Phong nhìn về phía trước.

Chỉ thấy phía trước đại điện xuất hiện một chiếc ngai vàng bằng vàng, còn có một chiếc ấn lớn vuông vức đặt trên án vua. "Truyền Quốc Ngọc Tỷ!!" Tần Phong khi nhìn thấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ, ngay cả quốc hiệu hắn cũng đã nghĩ xong luôn rồi.

Chương 574

Nghe nói chiếc Truyền Quốc Ngọc Tỷ này do Thủy Hoàng trong truyền thuyết đích thân luyện chế vào thời thượng cổ, là biểu tượng của vương triều chính thống Hoang Cổ.

Nhưng kể từ sau khi tiền triều Đại Yến diệt vong, Truyền Quốc Ngọc Tỷ cũng theo đó mà mất tích.

Mà lý do Đại Việt Hoàng Triều và Âm Nguyệt Hoàng Triều đấu với nhau bao nhiêu năm không phân thắng bại, phần lớn là do họ không có khối Truyền Quốc Ngọc Tỷ này, người đời đều không công nhận địa vị chính thống của họ.

Không ngờ Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong truyền thuyết, hôm nay cư nhiên lại rơi vào tay hắn! "Ba ba, bế!" Tiểu Y Nha dang hai cánh tay nhỏ bé, muốn được hôn hôn bế bế lên cao.

Chỉ có điều lúc này trong mắt Tần Phong đã không còn chứa nổi thứ gì khác, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Truyền Quốc Ngọc Tỷ rồi từng bước tiến lại gần.

Khi hắn cầm Truyền Quốc Ngọc Tỷ lên, nhìn thấy tám chữ lớn 'Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương'. "Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương!!" Ánh mắt Tần Phong lập tức thay đổi, tim cũng đập nhanh hơn.

Hắn tin rằng trên thế gian này không có người đàn ông nào có thể cưỡng lại được sự cám dỗ của tám chữ này.

Bởi vì ngoài việc đại diện cho quyền lực tối cao, chúng còn có thể dịch thành: Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tòng thử quân vương bất tảo triều... (Đêm xuân ngắn ngủi mặt trời lên cao, từ đó quân vương chẳng thiết thiết triều sớm...) “Ngao!!” Truyền quốc ngọc tỷ đột nhiên tỏa sáng, phát ra từng trận long ngâm trầm hùng.

Chín đạo hư ảnh kim long từ trong ngọc tỷ bay ra, nhanh chóng lao vào cơ thể Tần Phong, khiến linh lực trong người hắn nháy mắt sôi sùng sục.

Đoàng một tiếng!!

Toàn thân Tần Phong trào dâng một luồng đế vương chi uy bễ nghễ thiên hạ, khí tức tức khắc tăng vọt gần gấp mười lần, uy thế mạnh đến mức dường như khiến cả trời đất cũng phải run rẩy.

Những dải ánh sáng vàng óng ánh quấn quýt quanh thân, khiến người ta không kìm lòng được mà muốn quỳ xuống thần phục.

“Thiên mệnh gia thân!!” Tần Phong nhìn truyền quốc ngọc tỷ trong tay, biết mình lại có thêm một cái buff cực xịn.

Chỉ cần cầm truyền quốc ngọc tỷ trong tay, hắn có thể nhận được buff thiên mệnh gia thân.

Không chỉ sở hữu đế vương chi uy bễ nghễ thiên hạ, mà còn tăng thêm gần mười lần chiến lực bản thân.

Mộc Tú mừng rỡ vội vàng quỳ xuống: “Chúc mừng chúa công, thiên mệnh sở quy, nhất thống Hoang Cổ, thiên thu vĩnh cố!” “Chúc mừng chúa công, thiên mệnh sở quy, nhất thống Hoang Cổ, thiên thu vĩnh cố!” Tề Tu Viễn cũng vội vàng quỳ xuống, lòng cũng kích động không thôi.

Là một trong những thế hệ nhân viên kỳ cựu đầu tiên của tập đoàn Tần Phong, ủng hộ Tần Phong đăng cơ xưng đế chính là bảo vệ lợi ích của chính họ.

Trước đây lão làm đao khách lang thang thì không có quyền chọn, bây giờ lão phải dốc toàn lực ủng hộ Tần Phong đăng cơ, thay ngô hoàng khai cương thác thổ, quét sạch mọi kẻ thù xâm lược, kiếm cái chức danh thế gia mà làm.

“Chúc mừng chúa công, thiên mệnh sở quy, nhất thống Hoang Cổ, thiên thu vĩnh cố!” Tam Thu và Tam Lộng đại sư cũng quỳ xuống, ánh mắt nhìn Tần Phong lấp lánh sự kích động.

Họ từ lâu đã buộc chặt thành một thực thể lợi ích chung với Tần Phong, Tần Phong càng mạnh, tập đoàn càng mạnh, quyền lực họ nhận được cũng càng lớn.

“Y nha!!” Tiểu Y Nha ngây ngô nghiêng cái đầu nhỏ, không hiểu mọi người đang làm gì.

Nhưng thấy mọi người đều quỳ, nó cũng quỳ theo bên cạnh Tần Phong, ánh mắt thiên chân vô tà nhìn chằm chằm vào truyền quốc ngọc tỷ, đang nghĩ xem có thể dùng thứ này để đập hạt dẻ ăn không.

“Thỏ chủ ngân nhà ta sắp xưng đế rồi!!” Tiểu Bạch biết Tần Phong lại lên giá, mắt lập tức sáng rực lên tia sáng tham tiền.

“Xưng đế sao!?” Tần Phong chẳng hề có ý định từ chối, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chuẩn bài Long Vương, tay cầm truyền quốc ngọc tỷ, đặt mông ngồi phịch lên long ỷ màu vàng.

Ầm ầm!!

Linh khí xung quanh bắt đầu sôi trào, điên cuồng ùa vào cơ thể Tần Phong.

Kèm theo một tiếng động trầm đục phát ra từ trong người, gông xiềng bản thân lần nữa bị phá vỡ, chính thức đột phá đến Phiếu Miểu cảnh lục trọng.

“Ách...” Mộc Tú và mọi người khóe mắt giật liên hồi, trong lòng không khỏi gào thét như chuột chũi.

Mẹ kiếp!!

Hắn lại đột phá nữa rồi!!

Ông trời cũng không biết đường mà quản sao, người tu luyện đứng đắn ai lại đột phá như thế này!?

Tần Phong lúc này không rảnh để ý đến nhóm Mộc Tú, phát hiện long ỷ có hiệu quả gia tốc tu luyện, liền gọi hệ thống đổi ngay một viên Căn Cơ Đan, dự định thừa thắng xông lên đột phá Quy Nhất cảnh.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đổi thành công một viên Phiếu Miểu cảnh Căn Cơ Đan!” Một viên đan dược nuốt xuống, căn cơ lập tức được củng cố.

“Lại tốn mất 400 vạn điểm phản diện rồi!” Tần Phong nhìn số dư còn lại 16.830.250 điểm, trong lòng bỗng thấy hoảng hốt.

Biết mình không thể ngồi ăn núi lở mãi được, phải để thân ngoại hóa thân ra ngoài gây chuyện kiếm tiền thôi.

Lúc này —— Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đi tới một khu rừng rậm vắng vẻ không bóng người.

Tiểu Nhu dù lòng dạ thấp thỏm, cảm thấy Tần Phong không phải người tốt gì, nhưng cô gái chưa từng rời khỏi thôn nhỏ như nàng chỉ có thể nhút nhát đi theo sau lưng hắn.

Chỉ là Tần Phong chẳng biết thương hoa tiếc ngọc chút nào, dù nàng có đi không nổi nữa, hắn cũng không có ý định dừng lại nghỉ ngơi.

Để không bị bỏ lại, nàng chỉ có thể nghiến răng kiên trì.

Còn vì sao không nói với Tần Phong, thật sự là vì không chịu nổi cái điệu bộ “trà xanh” của hắn.

“Chúng ta đang đi đâu vậy!?” Tiểu Nhu nhìn rừng núi hoang vu, lòng không khỏi lo lắng, nhịn không được khẽ hỏi một câu.

“Nàng cuối cùng cũng chịu nói chuyện với ta rồi!” Tần Phong lập mã trưng ra vẻ mặt tủi thân: “Ta trong lòng tự hiểu mình không thú vị bằng Diệp đại ca của nàng, cuối cùng vẫn là một mình ca ca này gánh vác tất cả thôi.” “Ta chỉ hỏi ngươi đi đâu thôi mà?

Ngươi lôi Diệp đại ca vào làm gì!?” Tiểu Nhu bị cái điệu bộ này làm cho nghẹn họng suốt dọc đường, cảm thấy vô cùng kiệt sức.

“Người có tâm thì không cần dạy, người vô tâm thì dạy không được!” Tần Phong thong dong nói: “Ca ca một lòng vì người khác nghĩ cho, nhưng nỗi oan ức trong lòng này có ai hiểu được đâu!?” “Ta...” Tiểu Nhu há miệng, cuối cùng chọn cách im lặng.

“Chắc là ở đây rồi!” Tần Phong thấy Tiểu Nhu không nói nữa, đối diện với hư không đánh ra một đạo chỉ quyết.

Ầm ầm!!

Hư không đột nhiên chấn động, nứt ra một cái khe lớn.

Chương 575

“Kẻ nào!?” Từ trong khe nứt hư không truyền đến một tiếng quát lạnh, mười ba bóng người nhanh chóng lao ra.

Sau khi nhìn rõ người tới, đối phương không khỏi kinh hãi, vội vàng quỳ xuống ôm quyền: “Tần gia Thập Tam Thái Bảo, cung nghênh thiếu chủ trở về!!” “Các vị thúc thúc xin đứng lên!” Tần Phong lúc nào cũng không quên mua chuộc lòng người, vội vàng đích thân tiến lên đỡ mọi người dậy.

“Đa tạ thiếu chủ!” Thập Tam Thái Bảo trong lòng thấy ấm áp hẳn lên, phát hiện Tần Phong vẫn là thiếu niên năm xưa, chẳng hề thay đổi chút nào.

“Các lão tổ có nhà không!?” Tần Phong lên tiếng hỏi: “Ta có việc quan trọng cần tìm mấy vị lão tổ.” “Các lão tổ đang dốc sức bế quan xung kích Đế cấp!” Tần Nam, người đứng đầu Thập Tam Thái Bảo lên tiếng: “Tuy nhiên trước khi bế quan có dặn dò, nếu thiếu chủ trở về thì có thể thông báo cho họ ngay lập tức.” “Được, giúp ta mời các lão tổ xuất quan!” Tần Phong cũng không rề rà, kéo Tần Nam đi vào trong.

Nơi này chính là tiểu không gian do Thủy tổ Tần gia khai tịch ra, những người Tần gia “giả chết” năm xưa đều đã chuyển tới đây.

“Vị cô nương này là ai vậy!?” Những người còn lại tiễn Tần Phong và Tần Nam đi xa, sau đó ánh mắt rơi trên người Tiểu Nhu.

Vì Tần Phong đi gấp không dặn dò nên họ cũng không biết Tiểu Nhu là ai.

Tần Tô vẻ mặt hiền từ nói: “Cô bé đừng sợ, ta là lão đại của Thập Tam Thái Bảo Tần gia, Tần Tô!” “Thật là mặt dày không biết xấu hổ!” Có người lập tức lộ vẻ khinh bỉ: “Lão đại Thập Tam Thái Bảo Tần gia từ khi nào đến lượt ngươi làm vậy!?” “Đúng thế!” Tần Túc, người quanh năm xếp hạng bét, hiếm khi cứng rắn một lần: “Lão tử năm nay cống hiến cho gia tộc đột phá 4000 vạn cực phẩm linh thạch đấy!” “Ta...” Tần Vân xếp hạng áp chót bên cạnh rất căng thẳng, nhanh trí nói: “Ta năm nay đột phá 4010 vạn cực phẩm linh thạch!” “Khá khen cho các ngươi, bộ không cần mặt mũi nữa hả!?” Những người khác đều ngẩn ngơ.

Họ trước giờ toàn dùng số tròn để báo cáo, đây là lần đầu nghe thấy có số lẻ đấy.

“Tất cả im miệng!!” Tần Tô quát một tiếng, sau đó tiếp tục hiền từ hỏi: “Cô bé à, thiếu chủ có thể đưa cháu đến đây, chứng tỏ quan hệ giữa cháu và thiếu chủ không tầm thường, hai đứa ở bên ngoài đã tư định chung thân rồi phải không!?” “Không phải, không có...” Tiểu Nhu cuống quýt giải thích: “Cháu với hắn không có quan hệ gì cả, người cháu thích là Diệp đại ca cơ!” “Diệp đại ca!?” Nhóm Tần Tô tiên là ngẩn ra một chút, sau đó lộ ra biểu cảm thấu hiểu.

Họ đã sớm nghe nói Tần Phong thích “vợ người ta”, nếu lần này mang về một đại khuê nữ còn nguyên vẹn, họ mới thấy không bình thường đấy...

Trong không gian Tần gia.

Một triệu quân Tần gia đang huấn luyện, sát khí ngập tràn khắp không gian.

“Đây chính là Tần gia quân sao!?” Tần Phong dù là trưởng tử Tần gia nhưng cũng là lần đầu thấy Tần gia quân.

Bởi vì họ luôn trấn giữ ở tuyến đông của Tần gia để ngăn chặn yêu tộc xâm lược, còn hắn trước tám tuổi chỉ sống trong thành trì Tần gia.

Từ nhỏ đã được bảo vệ rất tốt, chính là họ đã gánh vác thay hắn.

Tần Nam muốn nói lại thôi: “Thiếu chủ, ta nghe nói sau khi Tần gia quân rút khỏi tuyến đông, yêu tộc bắt đầu liên tục xâm phạm, rất nhiều bách tính đã bị tấn công.” “Tầm nhìn phải lớn lên, đừng để ý đến sự mất mát của một tòa thành hay một toán quân!” Tần Phong rất nghiêm túc nói: “Tần gia chúng ta làm nhiều việc như vậy không phải để yên ổn một góc, mà là vì cả Hoang Cổ này là một bàn cờ.” “Cả Hoang Cổ sao!!” Tần Nam không khỏi kinh hãi.

Cứ ngỡ Tần gia làm bấy nhiêu chuyện chỉ để thay thế hoàng tộc Đại Việt, thôn tính Âm Nguyệt hoàng triều nhất thống Thăng Long.

Nhưng giờ xem ra tầm nhìn của lão đúng là nhỏ hẹp thật, vị thiếu chủ nhà họ muốn chính là thiên hạ.

Lúc này —— Một triệu quân Tần gia cũng nhìn thấy Tần Phong.

Chỉ là khác với đệ tử Tần gia ở bên ngoài, họ trốn ở đây nên không biết tin tức Tần Phong bị lộ, cũng không biết chân tướng việc Tần Phong phản bội năm xưa.

“Là Tần Phong!!” Một triệu quân Tần gia tuyệt đối trung thành với Tần gia, làm sao chịu nổi loại phản đồ như Tần Phong, sát khí khủng khiếp lập tức ngưng tụ, tấn công về phía Tần Phong với thế không thể cản phá.

“Hỗn đồ!!” Tần Nam quát lớn, muốn ra tay ngăn cản.

“Không cần, sẵn tiện hoạt động gân cốt chút luôn!” Tần Phong mỉm cười ngăn Tần Nam lại, tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong bộc phát không chút giữ lại.

Ầm ầm!!

Chỉ thấy sau lưng Tần Phong huyễn hóa ra một hư ảnh Côn Bằng che trời lấp đất, cứng rắn chặn đứng luồng sát khí ngưng tụ của triệu quân Tần gia.

“Chuẩn Đế đỉnh phong!!” Một triệu quân Tần gia trợn tròn mắt không dám tin, không thể tin được lại có vị Chuẩn Đế đỉnh phong mới hai mươi tuổi.

Tuy nhiên là đội quân có tố chất chuyên nghiệp cực cao, họ chỉ chấn kinh ngắn ngủi rồi khôi phục lại, bất kể Tần Phong tu vi gì, trong mắt họ chỉ có một chữ: Chiến!!

Hai chữ: Tử chiến!!

Ầm ầm!!

Sát khí càng thêm khủng khiếp ngưng tụ, khiến hư không vặn vẹo đến biến dạng.

Cứ ngỡ khí thế này có thể áp chế Tần Phong, ai ngờ hắn lại không hề nao núng, bắt đầu thêm buff cho mình.

Đạo Pháp Tự Nhiên, Thượng Thiện Nhược Thủy, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên...

Theo từng cái buff được thêm vào, khí thế của Tần Phong ngày càng mạnh.

Dù lấy một chọi triệu người cũng chẳng hề yếu thế, thậm chí còn mơ hồ áp chế được bọn họ.

“Đây rốt cuộc là loại quái vật gì vậy!??” Tần Nam đứng bên cạnh nhìn mà đờ đẫn.

Người ta cả đời khó lòng lĩnh ngộ được một cái buff, hắn vậy mà có hơn 20 cái, cứng rắn phá vỡ quy luật “dưới Đại Đế đều là kiến hôi”.

Mà đây mới chỉ là Tần Phong hai mươi mốt tuổi, lão thật sự không thể tưởng tượng nổi tương lai Tần Phong sẽ đạt đến thành tựu cỡ nào.

“Liều mạng với hắn...” Một triệu quân Tần gia ý chí chiến đấu vẫn kiên cường, thề chết cũng phải bảo vệ tôn nghiêm của Tần gia.

“Tất cả dừng tay!!” Mấy đạo uy áp khủng khiếp giáng xuống, cưỡng ép tách hai bên ra.

“Thằng nhóc thối này, vừa về đã gây chuyện!” Chín vị lão tổ Tần gia hay tin lần lượt xuất quan.

Dù miệng trách mắng Tần Phong nhưng giọng điệu lại đầy vẻ cưng chiều.

Dù sao thì một Chuẩn Đế đỉnh phong hai mươi mốt tuổi phá vỡ quy luật dưới Đại Đế đều là kiến hôi, nhà ai mà chẳng cưng như cưng trứng cơ chứ!?

“Lão tổ tông, Phong nhi về rồi đây!!” Tần Phong lập tức lao tới quỳ xuống, nước mắt lưng tròng nói: “Thập tổ, Phong nhi phiêu bạt bên ngoài 13 năm, lễ tết không được ở bên cạnh người, đây là cái đầu Phong nhi lạy mừng năm mới lúc chín tuổi, người nhận lấy cho...” Coong một tiếng!!

Tần Phong lấy ra một cái chậu sắt, dập đầu một cái rõ kêu.

Sau đó đưa tay ra nhìn Thập tổ chằm chằm, đợi Thập tổ tự giác móc hồng bao.

Không khí đột nhiên yên tĩnh...

Toàn trường mọi người đều trợn mắt há mồm, bị thao tác ảo diệu của Tần Phong làm cho đứng hình.

Cũng khiến chín vị lão tổ bắt đầu nghi ngờ nghiêm trọng, năm đó Tần Phong lập kế hoạch rốt cuộc là vì tương lai Tần gia, hay là vì hồng bao năm mới không bị đôi phụ mẫu không đáng tin của hắn lừa mất đây!?

Lúc nhỏ hắn không có khả năng bảo vệ hồng bao, chỉ có thể bị đôi phụ mẫu kia lấy danh nghĩa “giữ hộ” mà lừa đi.

Chương 576

Giờ hắn đã trưởng thành, ẩn nhẫn bên ngoài mười ba năm, chính là vì ngày vương giả quy lai này, một lần đòi lại tất cả hồng bao thuộc về mình.

“Bát tổ, đây là cái đầu Phong nhi lạy mừng năm mới tuổi hai mươi mốt...” Tần Phong chẳng quan tâm mọi người đang sốc, lần lượt lạy từng lão tổ mười ba cái.

Tổng cộng lạy 117 cái, đại diện cho 117 phong bao lì xì.

Cộng thêm lạm phát tiền tệ những năm gần đây và những đóng góp hắn làm cho Tần gia, tin chắc hồng bao của chín vị lão tổ chắc chắn không hề nhỏ.

“Đàn ông kiếm tiền kiểu này đúng là đẹp trai thật!” Tần Nam không nhịn được giơ ngón tay cái, nhìn cái là biết ngay thuần chủng nhà họ Tần.

Lúc này —— Nội tâm chín vị lão tổ Tần gia đang sụp đổ.

Họ không ngờ mình làm “lão lục” cả đời, cuối cùng lại bị thằng cháu “lão lục” này nhắm vào.

Nhưng biết sao được, đây là hậu bối họ kỳ vọng nhất, lại chịu khổ bên ngoài bao nhiêu năm, khiến họ trào dâng niềm hối lỗi khôn nguôi, đành phải mỗi người lấy ra mười ba món bảo bối làm hồng bao.

“Đa tạ các vị lão tổ!!” Tần Phong hớn hở thu vào 117 món bảo bối, sau đó lại dập đầu thật mạnh tạ ơn lão tổ.

“Được rồi, được rồi!” Nhị tổ thật sự nhìn không nổi nữa, nhấc tay vẫy mạnh một cái.

Cảnh vật xung quanh lập tức thay đổi, Tần Phong, Tần Nam cùng tám vị lão tổ khác đã xuất hiện trong một đại điện.

“Nói đi, có chuyện gì mà gấp rút gọi chúng ta ra như vậy!?” Nhị tổ Tần gia nhân lúc ông già không có nhà, trực tiếp ngồi lên vị trí đầu bảng chủ trì đại cục.

Tần Phong đang đắm chìm trong niềm vui nhận hồng bao, nghe vậy liền vào trạng thái ngay lập tức, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Con muốn dẫn Tần gia quân ra ngoài chinh chiến thiên hạ!” “Chinh chiến thiên hạ sao!?” Một câu nói khiến chín vị lão tổ đều ngẩn ra.

Hiện tại tiên nhân thượng giới giáng lâm, cục diện Hoang Cổ không rõ ràng, họ khó khăn lắm mới che giấu được thực lực thật sự của Tần gia, nếu lúc này ra ngoài chinh chiến chẳng phải sẽ lộ hết sao!?

“Các vị lão tổ yên tâm...” Tần Phong thong thả nói: “Con không đánh danh nghĩa Tần gia đi chinh chiến, mà là mượn danh nghĩa tiên nhân thượng giới.” “Ngươi có biết mình đang nói gì không!?” Nhị tổ không ngồi yên được nữa, quát lớn: “Tiên nhân thượng giới mạnh thế nào ngươi còn lạ gì, mượn danh nghĩa hắn chẳng khác nào nhảy múa trên lưỡi dao, chỉ cần sơ suất một chút là vạn kiếp bất phục, chôn vùi cơ nghiệp vạn năm của Tần gia, tuổi trẻ ngông cuồng cũng phải có mức độ thôi...” Không đợi Nhị tổ mắng xong...

Tần Phong từ trong không gian tùy thân dùng chung, chậm rãi lấy ra Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

“Đây là...” Nhìn thấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ, sắc mặt chín vị lão tổ lập tức biến đổi.

Tần Phong cầm ngọc tỷ đi tới trước mặt Nhị tổ, gằn từng chữ: “Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương!” “Truyền Quốc Ngọc Tỷ sao?!” Nhị tổ không dám tin đón lấy ngọc tỷ, vuốt ve một hồi lâu mới nói: “Việc này phải tìm người tuyệt đối tin cậy, không được để lộ bất kỳ thông tin nào, để Tần Nam đi giúp ngươi chọn người, nhớ kỹ, quân tử ngồi mà luận đạo, thiếu niên đứng dậy mà hành động, người trẻ tuổi thì nên dũng cảm ra ngoài xông pha một chuyến...” “Ách...” Toàn trường mọi người đều cạn lời.

Phút trước còn nói tuổi trẻ ngông cuồng phải có mức độ, phút sau đã bảo người trẻ phải ra ngoài xông pha, tiết tháo ở Tần gia quả nhiên là vật hiếm có khó tìm.

“Vẫn là Nhị tổ nhìn xa trông rộng!” Tần Phong nở nụ cười hài lòng, dắt Tần Nam chuẩn bị đi chọn người.

“Đi đi!” Nhị tổ lúc này chẳng thèm để ý đến Tần Phong, cứ mân mê truyền quốc ngọc tỷ không rời tay.

“Đúng rồi!” Tần Phong vừa quay người đi được hai bước đột nhiên quay đầu lại, giật phắt lấy truyền quốc ngọc tỷ trong tay Nhị tổ.

Giỡn hoài!

Truyền quốc ngọc tỷ là để cho họ xem thôi, chứ không phải hiếu kính đâu!

“Thằng nhãi ranh này dám cướp truyền quốc ngọc tỷ của ta...” Nhị tổ nhìn bảo vật bị giật mất, uất ức đến mức nước mắt chực trào.

Làm nhị thế tổ nửa đời người, nhỏ dựa vào cha, lớn dựa vào cháu, khó khăn lắm mới gặp được món bảo bối mình thích, kết quả Tần Phong thằng nhãi này lại không cho lão chơi.

Nếu không phải vì đại cục, lão chắc chắn sẽ chạy đi mách lẻo với cha già rồi.

“Ông nội, ông cũng chiều nó quá rồi!” Tây Tổ đứng bên cạnh chua chát nói: “Năm nay nó mới hai mươi mốt tuổi mà đã giao Tần gia quân vào tay nó, liệu có hơi thảo suất quá không!?” “Thảo suất cái rắm!” Nhị tổ như tìm được chỗ trút giận, phá miệng mắng: “Ngươi mà hai mươi mốt tuổi đột phá được Chuẩn Đế đỉnh phong, coi quy luật dưới Đại Đế là kiến hôi như không, lại còn mang về được Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong truyền thuyết, ta bảo cha ngươi mỗi sáng dậy lạy ngươi nửa tiếng cũng được, gia phả họ Tần chúng ta cũng phải xé đi viết lại từ chỗ ngươi luôn...” “Ách...” Tây Tổ tức khắc bị mắng cho nghẹn lời, biết mình không còn là bảo bối nhỏ trong lòng ông nội nữa rồi.

Dù lão giờ đã sống gần vạn năm, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới Chuẩn Đế đỉnh phong, đừng nói đến chuyện coi thường quy luật Đại Đế, ngay cả Truyền Quốc Ngọc Tỷ còn chưa kịp sờ một cái cho ấm tay nữa.

“Cha, nó chỉ là một đứa trẻ thôi mà!!” Tam Tổ nhìn không nổi nữa, đứng ra bênh vực con trai.

Ngũ Tổ thấy cục diện sắp loạn, vội đánh trống lảng: “Thái gia gia, người giao Tần gia quân cho Phong nhi không có vấn đề gì, tương lai sớm muộn cũng giao cho nó thôi, nhưng thằng nhóc này còn mặt dày hơn chúng ta nhiều, người nói xem việc đầu tiên sau khi nó có binh quyền, liệu có phải là dẫn quân đi cướp kho báu Tần gia chúng ta trước không!?” “Cái này... chắc không đâu nhỉ!?” Nhị tổ nói mà lòng chẳng tự tin chút nào.

Dù sao cảnh tượng Tần Phong đòi hồng bao ban nãy vẫn còn sờ sờ ra đó, ngay cả người nhà mà nó cũng hố không nương tay, giờ có binh có hỏa lực trong tay, ai mà cản nổi nó đây.

Lúc này —— Tại Tần gia ở phía đông Đại Việt.

Kể từ khi tin tức chín vị lão tổ cùng triệu đại quân tử trận truyền ra, không chỉ khiến các thế lực lớn ở đông Đại Việt khai chiến vì lợi ích, mà còn thu hút rất nhiều kẻ liều mạng đến tấn công Tần gia.

Cuối cùng Tần gia vì thiếu nhân lực, không thể trấn giữ địa bàn rộng lớn như vậy, đành phải từ bỏ tất cả, triệu hồi toàn bộ đệ tử đang ở bên ngoài về tử thủ đại bản doanh.

Còn Tần Hạo với tư cách là thiếu chủ duy nhất hiện tại của Tần gia, luôn là người tiên phong xung kích ở tuyến đầu, thề phải sống ra dáng anh trai mình, thay anh bảo vệ thật tốt cái nhà này.

Vân Tịch Nguyệt nhìn bóng hình trên tường thành, lo lắng nói: “Những ngày qua Tần gia bị tấn công ngày càng thường xuyên, đều là những kẻ liều mạng, cứ đà này em sợ Tiểu Hạo chịu không nổi lâu đâu, hay là chúng ta cầu viện lão tổ đi!?” “Không được, đây là để rèn luyện ý chí cho Tiểu Hạo!” Thạch Trung Ngọc không chút do dự từ chối: “Tâm không chết thì đạo không sinh, dục không diệt thì đạo không tồn, tâm không khổ thì trí tuệ không mở, thân không khổ thì phúc lộc không dày.

Con người không trải qua sóng to gió lớn, không nếm trải tình đời bạc bẽo, không nhìn thấu sự xám xịt u ám của nhân tính, thì không thể tự lập tự cường được.” “Nhưng mà...” Vân Tịch Nguyệt rất xót xa: “Tiểu Hạo năm nay mới mười tám tuổi, gánh nặng này liệu có quá lớn không!?” “Lớn sao!?” Thạch Trung Ngọc nghiêm túc nói: “So với anh trai nó phải nhẫn nhục phụ trọng bao nhiêu năm nay, so với các bậc tiền bối đổ máu hy sinh thời khai sáng Tần gia, chút khổ cực này của nó tính là cái thá gì!” Coong coong coong!!

Một tràng tiếng chuông gấp gáp vang lên, là tiếng cảnh báo ngoại địch đột kích.

“Mẹ kiếp, lại tới nữa!!” Đệ tử Tần gia chửi bới leo lên tường thành, thấy một đám kẻ liều mạng hung tợn.

Sau khi bị Tần Hạo dẫn người đánh lui vài lần, chúng đã hiểu thế nào là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, chỉ dựa vào cá nhân thì không thể phá được Tần gia.

Vì vậy chúng đã tập hợp hàng vạn kẻ vong mạng, định một hơi công phá Tần gia.

“Đông người vậy sao!?” Sắc mặt đệ tử Tần gia biến đổi mạnh, rõ ràng có chút ngoài dự kiến.

“Tất cả im lặng cho ta!!” Tần Hạo băng qua đám đông đi tới trước mặt mọi người, không chút sợ hãi nói: “Sau lưng là người thân của chúng ta, chúng ta không còn đường lui.

Thành công dù không nắm chắc, nhưng quyết tâm thành nhân thì có.

Nam nhi Tần gia sống là nhân kiệt, chết cũng là quỷ hùng, sá gì một trận chiến!!” “Tử chiến, tử chiến!!” Đệ tử Tần gia nhìn bóng lưng Tần Hạo, như tìm được chỗ dựa tinh thần, lập tức kiên định niềm tin đồng thanh hô lớn.

Phía bên kia, không gian Tần gia.

Tần Phong với sự giúp đỡ của Tần Nam đã tuyển chọn được mười vạn quân mã.

Tuy nhiên vì Tần Phong mượn danh nghĩa tiên nhân thượng giới xuất chinh, nên quân Tần gia phải cởi bỏ trang bị hiện có.

Chương 577

“Không sao, lần trước ta có ghé qua cứ điểm Bắc Cương một vòng, họ tặng ta không ít giáp trụ và dược liệu!” Tần Phong nói xong phẩy tay một cái, lấy đồ ra.

Chỉ thấy trên quảng trường chất đầy dược liệu dị giới, còn có cả giáp trụ thành phẩm chuyên dụng của binh sĩ cứ điểm Bắc Cương, ít nhất cũng đủ trang bị cho mười vạn đại quân.

“Nhiều vậy sao?

Tặng á!?” Thập Tam Thái Bảo ngẩn người, cứ thấy có gì đó sai sai.

Phải biết rằng, mười vạn đại quân Bắc Cương sở dĩ cường hãn như vậy có liên quan rất lớn đến bộ giáp họ mặc, đều được chế tạo từ dược liệu dị giới, mạnh hơn giáp của quân Tần gia một bậc.

Nhưng dược liệu dị giới cực khó kiếm, cũng hạn chế sự phát triển của Bắc Cương, bao năm qua vẫn chỉ giữ quy mô mười vạn quân.

Giờ Tần Phong ra tay một cái là mười vạn bộ, còn lấy ra nhiều dược liệu dị giới như vậy.

Nhìn kiểu gì cũng không giống được tặng, mà giống như hắn vừa đi vét sạch kho báu của cứ điểm Bắc Cương hơn.

“Đừng để ý mấy chi tiết nhỏ đó!!” Tần Phong xua tay nói: “Giờ chúng ta cần lập lộ trình xuất chinh, Nam hạ, Bắc phạt, Đông chinh hay là Tây tiến!?” “Ta phụ trách Nam hạ!” “Ta phụ trách Bắc phạt!” “Ta phụ trách Đông chinh!” “Ta phụ trách Tây tiến!” Thập Tam Thái Bảo lập tức nội đấu, nhìn ai cũng thấy như rác rưởi.

Đúng lúc này —— Có người vào báo: “Báo cáo thiếu chủ, thám tử báo về, đại bản doanh Tần gia đang bị hàng vạn người tấn công, các bộ lạc thảo nguyên phía Tây bắt đầu rục rịch, các đảo nhỏ ngoài khơi phía Đông càng nhân cơ hội xâm phạm, địa bàn cũ do tướng quân Tần Nam phụ trách đã hoàn toàn thất thủ, còn bị chúng cắm cờ chiến lên nữa.” “Mẹ nó chứ!!” Thập Tam Thái Bảo lập tức thống nhất chiến tuyến, gầm lên: “Nam hạ, Bắc phạt gì cũng không quan trọng nữa, Đông khuếch, nhất định phải Đông khuếch ngay lập tức...” “Đông đảo phía đông, thảo nguyên phía tây sao!” Tần Phong nheo mắt nói: “Ta cứ ngỡ đám này sẽ quan sát thêm chút nữa, không ngờ chúng lại nôn nóng nhảy ra sớm như vậy.” “Thiếu chủ!!” Thập Tam Thái Bảo nhìn Tần Phong đầy mong chờ, chỉ đợi lệnh một cái là xuất quân.

“Được, Đông khuếch!!” Tần Phong dứt khoát thuận theo dân ý, tập hợp mười vạn đại quân.

Về các đảo nhỏ phía đông hắn cũng có nghe qua, nằm ở vùng biên giới giáp ranh giữa Tần gia và yêu tộc.

Địa bàn không lớn, tài nguyên cũng chẳng có gì, nhưng trên bốn hòn đảo nhỏ đó trồng đầy hoa anh đào, lại có một ngọn núi tuyết cảnh sắc khá đẹp, có thể dùng làm hậu hoa viên cho Tần gia.

Dù sự tồn tại của nó mang lại tranh cãi, hắn cũng nhất định phải để Tần gia có hậu hoa viên của riêng mình!

Rất nhanh —— Mười vạn quân Tần gia được Thập Tam Thái Bảo tuyển chọn kỹ lưỡng đã tập hợp, ánh mắt nhìn Tần Phong từ chê bai ban đầu đã biến thành cuồng nhiệt.

Không chỉ vì sự tôn trọng dành cho kẻ mạnh, mà họ còn được biết chân tướng vụ phản bội năm xưa!

Họ có thể cảm nhận được nỗi đau của Tần Phong khi tự tay móc Chí Tôn Cốt của em trai, càng hiểu rõ một đứa trẻ tám tuổi đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, gánh vác bao nhiêu áp lực khi ở bên ngoài vì

Tần gia.

“Chư vị, dưỡng binh thiên nhật, dụng binh nhất thời!” Tần Phong nâng một bát rượu, hào khí ngút trời: “Uống cạn bát rượu quê hương này, theo ta Đông khuếch, mã đạp anh hoa, quang tông diệu tổ; Tây tiến, phong lang cư tư, thưởng thức phong vị dị quốc...” “Thề chết theo thiếu chủ!!” Mười vạn đại quân đồng loạt nâng bát, uống cạn cùng Tần Phong.

“Lần này Hoang Cổ sắp đại loạn rồi!” Chín vị lão tổ Tần gia nhìn cảnh tượng trước mắt, không hẹn mà cùng thở dài một tiếng.

Họ không hề quên vầng trăng máu năm Tần Phong ra đời, cũng không quên chiến tích khủng khiếp của hắn trên chiến trường năm xưa.

Khi đó Tần Phong chỉ dẫn theo vài nghìn Bạch Bào Quân đã có thể tung hoành thiên hạ như vào chỗ không người.

Giờ đây không chỉ tu vi đạt tới Chuẩn Đế đỉnh phong, phá vỡ quy luật dưới Đại Đế đều là kiến hôi, mà còn thống lĩnh mười vạn hổ lang chi sư của Tần gia.

Họ thật sự không dám tưởng tượng lần xuất chinh này Tần Phong sẽ gây ra chấn động lớn cỡ nào.

Việc duy nhất họ có thể làm là tranh thủ thời gian hấp thu tiên tinh, sớm ngày đột phá Đế cấp, để khi Tần Phong gây chuyện còn kịp chạy đến dọn bãi cho hắn.

“Hắn định đi cứu Diệp đại ca sao!?” Tiểu Nhu nhút nhát trốn trong gác mái không dám ra ngoài, chỉ dám cẩn thận thò cái đầu nhỏ ra quan sát.

Từ khi bị Tần Phong đưa tới đây, nàng được sắp xếp ở trong tòa gác mái này.

Dù có người hầu hạ riêng, lại có nhiều món ngon chưa từng thấy, với một cô gái lớn lên ở sơn thôn như nàng thì đúng là thiên đường, nhưng môi trường xa lạ vẫn khiến nàng vô cùng bất an.

"Đại Tần nhị lang, theo ta Đông khuếch!!" Tần Phong uống xong liền đập nát bát rượu, hào hứng cầm thương xuất chinh.

"Đông khuếch, Đông khuếch!!" Mười vạn quân Tần gia cũng đập bát, chỉnh trang sẵn sàng đồng thanh hô lớn.

"Đẹp trai quá!" Tiểu Nhu nhìn thiếu niên Tần Phong cưỡi ngựa oai phong, trái tim nhỏ bé không tự chủ được mà đập loạn nhịp.

Dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng Tần Phong khi thống lĩnh mười vạn đại quân quả thực cuốn hút hơn nhiều so với một Diệp Thần đang bị người ta giẫm dưới chân.

Nếu nàng chưa từng bước ra khỏi sơn thôn, thì Diệp Thần là duy nhất.

Nhưng khi đã bước ra ngoài, nàng mới hiểu thế giới này rộng lớn biết bao.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử ý nan bình mà nảy sinh tâm động, nhận được 20 vạn điểm phản diện!!" "Khẩu vị giống Lan bảo bảo sao!?" Tần Phong vô thức quay đầu nhìn về phía gác mái, thầm nghĩ không biết Tiêu Cửu Nương có thích kiểu này không.

"Hắn nhìn mình kìa..." Tiểu Nhu sợ hãi vội rụt đầu lại, ôm ngực thở dốc, tim đập thình thịch không thôi.

"Mặc kệ nàng ta có thích hay không, mang người theo chắc chắn là không sai!" Tần Phong quyết định lần xuất chinh này mang theo Tiểu Nhu để có thể bào điểm phản diện mọi lúc mọi nơi.

Nếu dám không phối hợp, cho một gậy luôn! ....

Trong cung điện chứa bảo tàng Đại Yến.

Nhóm Tần Phong đã bị bảo vật vùi lấp, tiên tinh, cực phẩm linh thạch, quặng hiếm, thiên tài địa bảo, thần binh lợi khí nhiều đến không thể tưởng tượng nổi.

Dù Tần Phong dốc sức thu vào không gian tùy thân, bảo vật vẫn như chẳng hề vơi đi, điều này cũng cho thấy Đại Yến hoàng triều năm xưa mạnh mẽ đến mức nào.

Dù Long Ngạo Thiên có hào quang nhân vật chính lật đổ Đại Yến, nhưng nhân quả chi lực tích tụ trong kho báu hắn cũng không chịu nổi, cho đến lúc phi thăng cũng không lấy được bảo tàng Đại Yến.

“Kho báu mà Long Ngạo Thiên không lấy được, mấy vạn năm sau lại thuộc về Diệp Thần...” Tần Phong nhếch môi cười: “Tiếc là Diệp Thần cũng không giữ nổi, cuối cùng đều làm lợi cho Tần Phong ta cả.” “Thỏ ta phát tài rồi, phát tài rồi!!” Tiểu Bạch vui sướng bơi lội trong biển tài bảo, nhét đầy ních vào không gian trữ vật của mình.

Choang một tiếng!!

Một tiếng kim loại rơi xuống đất vang lên khiến mọi người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một sợi xích sắt vàng ròng rơi xuống đất, cơ thể gã si tình kia càng trở nên hư ảo, mắt thấy sắp biến mất khỏi thế gian.

Tần Phong tiến tới hỏi: “Ngươi còn tâm nguyện gì không!?” “Có!” Gã si tình cũng không khách sáo, mặt đầy si mê nói: “Năm đó Thái hậu triệu ta vào kiến diện, nàng cười với ta, chỉ cười với mình ta.

Khoảnh khắc đó ta thấy thế giới của mình bừng sáng vì nàng.

Nhưng mấy vạn năm trôi qua, ta sắp không nhớ nổi nụ cười của nàng nữa rồi, ta muốn trước khi chết được nhìn thấy nụ cười của nàng một lần nữa.” “Không phải chứ đại ca, chúng ta làm việc gì nó dương gian một chút được không!?” Tần Phong cạn lời toàn tập: “Thái hậu Đại Yến chết từ mấy vạn năm trước rồi, dù ta có đào mộ bà ấy lên, ngươi không thấy một bộ xương khô mà cười thì đáng sợ lắm sao!?” “Ngươi nói bậy, Thái hậu chưa chết!!” Gã si tình lại phát điên lên, không cho phép ai nói xấu nữ thần của mình.

“Ngươi nói gì cũng đúng hết!” Tần Phong đảo mắt trắng dã, thật sự chịu không nổi con “liếm cẩu” này nữa.

Chương 578

Ý niệm khẽ động, một lá bùa hiện ra.

Ức Mộng Phù!

Có thể đánh thức ký ức sâu trong não bộ và trình chiếu hình ảnh ra ngoài.

Bùm một tiếng!!

Theo Ức Mộng Phù được Tần Phong đánh ra, gã si tình đang hung bạo bỗng im bặt.

Một bức tranh hiện ra giữa đại điện, là một mỹ nhân cổ trang dáng vẻ thướt tha đang vui đùa, liên tục nhìn về phía ống kính nói “đến bắt em đi, đến bắt em đi nè”.

Ngay sau đó mỹ nhân nhảy vào suối nước nóng, miệng ngậm một cánh hoa, lộ ra đôi chân dài trắng muốt, toàn thân ướt đẫm cực kỳ khêu gợi.

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư lập tức chắp tay: “Là một đắc đạo cao tăng, bần tăng cho rằng nàng ta không nên dạy hư trẻ nhỏ, phải lập ra quan niệm sống đúng đắn cho các cháu, có ai tắm mà không cởi đồ không chứ!?” Tần Phong gật đầu: “Nhị đệ của ta cũng thấy rất có lý!” “Lão tử cũng thấy vậy!” Mộc Tú mắt không rời màn hình, gật đầu tán thành nhiệt liệt.

“Ta cũng thế!” Tề Tu Viễn không chịu nổi áp lực, đành chọn cách “đồng lưu hợp ô” luôn cho rồi... "Thái hậu!" Kẻ si tình kia si mê nhìn đạo thân ảnh nọ, khóe miệng vẽ nên một nụ cười đúng chuẩn một tên si hán.

Tần Phong nhìn hình ảnh Thái hậu trong màn hình, vẫn không quên sơ tâm nói: "Phải nói thật, Thái hậu vẫn còn phong vận lắm nha!" Lúc này, Tam Thu ở bên cạnh im hơi lặng tiếng, cầm bút bắt đầu ghi chép lịch sử.

Năm mẻ tháng mỏ: Ngô hoàng thiên mệnh sở quy, đoạt được Truyền Quốc Ngọc Tỷ, vì bị tấm chân tình của đối phương làm cảm động, không tiếc tiêu hao thần lực để thỏa mãn nguyện vọng được nhìn thấy Thái hậu tiền triều trước khi lâm chung của hắn.

Tam Lộng yêu tăng mở miệng toàn lời ô uế, còn Mộc, Tề hai người lập tức phụ họa, đều không phải hạng chính nghĩa sĩ dám nói thẳng can gián.

Duy chỉ có Ngô hoàng lòng mang chính nghĩa, tọa hoài bất loạn.

Không chỉ khách quan đánh giá Đại Yến Thái hậu phong vận vẫn còn, mà còn vô cùng đau lòng vì nhị đệ Tần Hạo không học không nghề. "Cái này..." Tam Lộng đại sư vô ý liếc qua một cái, trong lòng lập tức hiện lên một chữ 'Đậu má' thật lớn.

Hắn làm sao cũng không ngờ tới, cái tên tiểu thư sinh nhìn có vẻ thật thà chất phác này, cư nhiên lại là kẻ mặt dày nhất trong mấy người bọn họ, có thể nhắm mắt nói ra những lời vô sỉ đến mức này. "Hậu bối, đa tạ ngươi!" Kẻ si tình kia ngày càng trở nên hư ảo, quay đầu nói: "Ta còn một thỉnh cầu nữa, ngươi có thể vào tới đây chứng minh ngươi quen biết hậu duệ của Đại Yến hoàng tộc, ta hy vọng ngươi nể tình ta đã giao bảo tàng cho ngươi mà đừng làm khó vị hậu duệ đó." "Được, Phương Trường ta đáp ứng ngươi!" Tần Phong thần tình nghiêm túc, không một chút do dự. "Ách..." Đám người Mộc Tú đứng hình ngay tại chỗ, đúng là đã đánh giá quá cao tiết tháo của Tần Phong rồi.

Đồng thời, họ cũng nhìn về phía Tam Thu, muốn xem hắn ghi chép sự vô sỉ của Tần Phong thế nào.

Chỉ thấy Tam Thu vẫn trầm mặc không nói, lần nữa cầm bút ghi lại lịch sử: Đối phương tham lam vô độ, không chỉ muốn dùng đạo đức giả để bắt chẹt Ngô hoàng hết lần này đến lần khác, còn muốn an bài dư nghiệt tiền triều bên cạnh Ngô hoàng hòng mưu đồ khôi phục Đại Yến.

May mắn Ngô hoàng cơ trí, nhẹ nhàng hóa giải âm mưu của đối phương, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết. "Ách..." Khóe mắt đám người Mộc Tú giật giật, trong lòng gào thét như thú hoang.

Lúc này họ cuối cùng đã hiểu thế nào là vật họp theo loài, người phân theo nhóm, bên cạnh Tần Phong căn bản không thể xuất hiện người chính nghĩa, ngay cả cái tên vẻ ngoài trung lương như Tam Thu cũng không thể tin nổi.

Ngay lúc này, một đạo thân ảnh chật vật xông vào cung điện, nhìn kỹ chính là Nguyệt Hi.

Ban đầu nàng định dẫn mấy tên hán tử lực lưỡng còn lại chạy ra ngoài, dùng quãng đời còn lại điên cuồng trả thù tên Phương Trường đã hủy hoại dung nhan tuyệt thế của mình.

Nhưng nàng đã quên, Tần Phong tại Hắc Phong Khẩu đã rải mấy trăm cân 'Lợn nái cũng điên cuồng'.

Bọn họ vừa chạy đến Hắc Phong Khẩu, mấy gã hán tử kia liền trúng chiêu, nếu không phải nàng thấy tình hình bất ổn chạy trước, e rằng đã phải trải nghiệm cảm giác bị 'chinh phục' rồi. "Oa dát dát..." Mấy gã hán tử như thú dữ đang động dục, đuổi sát Nguyệt Hi muốn 'vận động mạnh'.

Nguyệt Hi không còn màng đến kiêu ngạo, xông đến bên cạnh Tần Phong cầu xin: "Chúng ta đều là người cùng một nơi, là đồng hương, ngươi chắc chắn sẽ không thấy chết mà không cứu..." "Đồng hương đương nhiên phải giúp rồi!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Mau há mồm ra, có việc gấp!!" "Hả!?" Nguyệt Hi ngẩn người, không hiểu Tần Phong có ý gì. "Giống, quá giống!" Kẻ si tình bên cạnh nhìn chằm chằm Nguyệt Hi, liếc mắt một cái liền nhận ra nàng là hậu duệ Đại Yến.

Tuy mặt nàng bị Tiểu Y Nha rạch mấy nhát, cả người chật vật không chịu nổi, nhưng vẫn khó che giấu được quý khí trên người, độ tương đồng với Đại Yến Thái hậu cực cao. 'Bành' một tiếng!!

Kẻ si tình dứt khoát ra tay, đánh chết mấy tên hán tử đang đuổi theo.

Ngay khi Nguyệt Hi thở phào định cảm ơn, hồn thể của hắn lại hóa thành những đốm tinh quang, không đợi nàng phản ứng đã trực tiếp hòa vào cơ thể nàng. "A..." Nguyệt Hi lập tức đau đớn ngã xuống đất, phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Kẻ si tình kia đã đem tia năng lượng cuối cùng trong hồn thể cùng với sở học cả đời truyền hết cho nàng.

Dù nàng không phải hậu duệ do hắn và Thái hậu sinh ra, hắn vẫn không oán không hối, thề phải vì người mình yêu mà đốt cháy chút giá trị cuối cùng. "Cảnh giới này, chúng ta không theo kịp!" Đám người Mộc Tú cảm thán, gửi tới ánh mắt kính trọng. "A..." Nguyệt Hi đau đớn giãy giụa trên mặt đất, cảm thấy cơ thể sắp nổ tung.

Tuy nhiên theo khí tức không ngừng tăng cường, vết sẹo dữ tợn trên khuôn mặt tuyệt mỹ do Tiểu Y Nha rạch ra cũng bắt đầu dần lành lại. "Y nha!!" Tiểu Y Nha lập tức cảm thấy không vui, nắm chặt nắm đấm định xông lên đập Nguyệt Hi. "Đợi đã!!" Tần Phong vội vàng ôm lấy Tiểu Y Nha.

Hắn tuyệt đối không phải vì dung nhan tuyệt thế của Nguyệt Hi đã khôi phục mà ra tay ngăn cản để sau này 'hành sự'.

Mà là với tư cách một nho gia quân tử chính trực, hắn đã hứa với kẻ si tình là không làm khó Nguyệt Hi, tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Hơn nữa Nguyệt Hi là nữ phụ độc ác, khí vận bản thân tuyệt đối không yếu.

Huống chi nàng hiện tại có được truyền thừa và sức mạnh của một Hồn tu đỉnh phong cấp Đế, nếu thu phục được chắc chắn sẽ là một trợ thủ đắc lực. "A..." Nguyệt Hi vẫn thét chói tai vì đau đớn.

Tần Phong tiến lên nhẹ giọng nói: "Ta có một ấn ký, không chỉ giúp ngươi giảm bớt thống khổ, mà còn giúp ngươi tu phục dung nhan đã tổn hại." "Cầu xin ngươi..." Nguyệt Hi rất có giác ngộ của nữ phụ độc ác, vội vàng nắm lấy tay Tần Phong cầu khẩn: "Chỉ cần ngươi cứu ta, từ nay về sau ta là người của ngươi, ngươi bảo ta đi hướng đông ta tuyệt không đi hướng tây, ngươi muốn làm gì thì làm, ta tuyệt đối không phản kháng..." "Biết điều vậy sao?!" Tần Phong trong lòng thấy ngoài ý muốn, không ngờ đối phương còn biết giành trả lời trước.

Nhưng nghĩ lại nàng ta là nữ phụ độc ác, hắn lập tức hiểu ra.

Chương 579

Miệng đàn bà, vũ khí lừa người!

Hôm nay có thể yêu ngươi sống chết, ngày mai liền có thể đá ngươi một cái thật đau.

Chỉ tiếc là nàng đã tính sai, trước mặt Tiên Nô Pháp Ấn, con người chỉ có một cơ hội lựa chọn duy nhất, một khi đã đồng ý thì vĩnh viễn không có cơ hội hối hận. 'Bạch' một tiếng!!

Tần Phong bấm ra Tiên Nô Pháp Ấn, đánh vào mi tâm Nguyệt Hi. "Cái này là..." Nguyệt Hi lập tức kinh ngạc đến ngây người, quên luôn cả đau đớn.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, nàng vạn lần không dám tin một pháp ấn nhỏ bé lại có thể tăng gấp năm lần chiến lực, còn có thể cảm tri sát khí, tiêu trừ nhân quả.

Nhưng khi nàng ngẩng đầu nhìn mọi người, phát hiện đám Mộc Tú không hề có ánh mắt hâm mộ, ngược lại là ánh mắt đầy đồng cảm.

Ngay lúc nàng đang nghi hoặc không hiểu, suy nghĩ xem có nên nhân cơ hội giết Tần Phong hay không, một cơn đau còn dữ dội hơn cả truyền thừa của kẻ si tình ập đến toàn thân.

Loại đau đớn chạm thấu tận linh hồn đó khiến nàng phát ra tiếng thét cao vút hơn cả lúc nãy. "Y nha!!" Tiểu Y Nha lập tức vui vẻ vỗ tay, còn hôn 'chụt' một cái lên mặt Tần Phong. "Hả!!" Thân thể Tần Phong cứng đờ tại chỗ, cảm thấy ngày tháng sau này ngày càng có hy vọng rồi... "Ta biết lỗi rồi, cứu ta..." Nguyệt Hi cảm giác cơ thể sắp hỏng bét, cố nhịn đau nắm chặt Tần Phong cầu xin. "Ta không cứu được ngươi đâu!" Tần Phong ôm Tiểu Y Nha vô tình rời đi, bỏ lại một câu: "Chỉ có chính ngươi học được cách 'nắm giữ tương lai', mới có thể được giải thoát về thể xác lẫn linh hồn." "Nắm giữ tương lai!?" Nguyệt Hi không hiểu lắm, ôm đầu gào khóc: "Nể tình đồng hương, ta ngoan ngoãn há mồm không được sao?

Cầu xin ngươi..." Chỉ là bất luận nàng kêu gào thế nào, Tần Phong cũng không có ý định quay đầu.

Ngay cả đám Mộc Tú cũng quay người rời đi, tiếp tục khuân vác bảo tàng Đại Yến.

Không lâu sau, bảo tàng Đại Yến bị Tần Phong quét sạch sành sanh.

Nếu không phải không gian tùy thân đã được mở rộng nhiều lần, căn bản không thể chứa nổi đống bảo vật của một hoàng triều thế này. "Đây toàn là rác rưởi gì vậy!?" Nhìn những thần khí sưu tầm trong kho báu Đại Yến, vẻ chê bai trên mặt Tần Phong không thèm che giấu.

Dùng dược liệu hiếm nhất thế gian mà rèn ra loại binh khí rác rưởi nhất. "Ách..." Tề Tu Viễn cạn lời tại chỗ.

Hắn thừa nhận trình độ luyện khí của Tần Phong cao, tuyệt đối là tồn tại trước nay chưa từng có ở Hoang Cổ, nhưng dùng truyền thừa luyện khí thượng giới để coi thường đạo thống luyện khí hạ giới thì có ổn không vậy!?

Đây không phải là lấy sở trường của mình đi so với sở đoản của người khác sao!? "Đây mới là chủ công chứ!" Mộc Tú thì bình tĩnh hơn nhiều.

Bất luận Tần Phong có làm ra chuyện mặt dày thế nào, hắn cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào.

Bởi vì giới hạn dưới của Tần Phong vốn dĩ rất linh hoạt.

Thay vì kiểm điểm bản thân, chẳng thà đổ lỗi cho người khác.

"Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt đại cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, thu được 3 triệu điểm phản diện!!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt đại cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, thu được một lần rút thưởng!!" "Lại thêm một lần rút thưởng!" Tần Phong thầm cảm khái, khí vận của Diệp Thần gie gie đúng là mạnh thật.

Chỉ một phó bản bảo tàng tiền triều mà đã giúp hắn thu hoạch được ba lần rút thưởng và hàng chục triệu điểm phản diện, đúng là niềm vui mà các Thiên Tuyển Chi Tử khác không thể mang lại.

Để không phụ lòng Diệp Thần gie gie, hắn lập tức gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng. 'Rào' một tiếng!!

Vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay động. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ thu được Buff thần cấp: Hải Nạp Bách Xuyên!!" Hải Nạp Bách Xuyên: Buff thần cấp, không chỉ tăng gấp mười chiến lực bản thân, còn có thể dung nạp mọi loại năng lượng trong thế gian vào cơ thể mình, như đại dương mênh mông dung nạp trăm ngàn dòng sông.

Tiếng hệ thống vừa dứt, Tần Phong liền rơi vào trạng thái hỗn độn.

Linh khí giữa trời đất bắt đầu hội tụ về phía hắn, khí tràng của cả người cũng thay đổi trong nháy mắt, như thể có thể bao dung tất cả mọi thứ trên đời. "Hắn, hắn lại đốn ngộ rồi!?" Đám Mộc Tú nhìn mà ngây người, trong lòng gào thét không thôi.

Mẹ nó!!

Mọi người rõ ràng đều là lần đầu làm người, cũng là cùng nhau tổ đội đi tìm bảo vật.

Nhưng tại sao bọn họ chỉ thấy nguy hiểm và bảo tàng, còn Tần

Phong lại có thể đốn ngộ hết lần này đến lần khác chứ!? "Hải Nạp Bách Xuyên!?" Tam Thu vẫn im lặng, lấy bút tiếp tục ghi chép.

Năm mẻ tháng mỏ: Ngô hoàng dùng tình yêu và chính nghĩa cảm hóa công chúa tiền triều, lòng dạ hải nạp bách xuyên khiến người ta khâm phục, từ đó đạt đến cảnh giới Hải Nạp Bách Xuyên trong truyền thuyết. "Tình yêu và chính nghĩa!?" Tam Lộng đại sư lén liếc nhìn ghi chép, lại nhìn Nguyệt Hi đang gào khóc thảm thiết.

Mẹ nó!!

Hắn cư nhiên gọi cái này là tình yêu và chính nghĩa!?

Một tên biến thái như lão nhìn vào còn thấy biến thái, lương tâm của hắn không thấy cắn rứt sao!?

Lúc này, tại thành trì Tần gia.

Xác phơi khắp nơi, ánh chiều tà như máu.

Tần Hạo toàn thân đầy máu, run rẩy đứng trên tường thành.

Hắn không còn nhớ mình đã đẩy lùi bao nhiêu đợt tấn công, cũng chẳng nhớ đã giết bao nhiêu người, chỉ biết kẻ nào dám phạm Tần gia, giết không tha! "Mẹ kiếp, tiểu tử này là quái vật phương nào vậy!?" Đám liều mạng dưới tường thành tức giận điên cuồng, nhìn Tần Hạo với ánh mắt đầy sợ hãi.

Chương 580

Vốn định nhân lúc Tần gia nguyên khí đại thương, Thủy tổ ở tiền tuyến không về kịp mà công phá Tần gia kiếm món hời.

Ai ngờ lại bị tên Tần Hạo mới ở Phiếu Miểu cảnh tam trọng chặn đường, sự dũng mãnh của hắn còn kích hoạt quyết tâm không sợ chết của đệ tử Tần gia.

Đặc biệt là mỗi khi có đệ tử Tần gia bị giết, bất luận Tần Hạo suy yếu thế nào cũng có thể bộc phát sức mạnh kinh người càn quét tứ phương. "Ca ca, đệ thực sự không chịu nổi nữa rồi!" Tầm nhìn của Tần Hạo bắt đầu mờ đi, cảm giác thực sự không trụ vững nữa. "Hắn không xong rồi!!" Đám liều mạng dưới thành mừng rỡ, một lần nữa phát động tấn công.

Ngay lúc đó, bên tai Tần Hạo đột nhiên như nghe thấy giọng nói trầm ấm của Tần Phong: "Chẳng qua chỉ là lũ cắm cọc bán rơm thôi, thằng em ngu ngốc của ta, đệ còn kém ta xa lắm..." "Hả!?" Tần Hạo giật mình tỉnh táo, bắt đầu nhìn quanh tứ phía.

Cảm giác vừa rồi quá đỗi chân thực, khiến hắn thấy ca ca như luôn ở đây, nhưng đám liều mạng đã lại giết tới, buộc hắn phải lần nữa nghênh chiến. "Chết đi!!" Mấy tên liều mạng với khuôn mặt điên cuồng lao tới, như thể đã thấy cảnh đầu Tần Hạo lìa khỏi cổ. "Luôn có những sinh linh vô tri, dám đối diện với uy quang của lôi đình!!" Tần Hạo sau khi nghe thấy lời Tần Phong, như được tiêm máu gà một lần nữa bùng nổ, diệt thế thần lôi khủng bố giải phóng từ trong cơ thể, cả người uy nghiêm như Lôi Thần giáng thế. 'Oanh long long!!' Lôi đình vô tận phủ kín chân trời, tiếng sấm rền vang không dứt. "Giọng nói vừa rồi..." Ánh mắt Thạch Trung Ngọc nhìn về phía xa, thấy một nhóm người đang nhanh chóng biến mất.

Vốn dĩ thấy Tần Hạo sắp không trụ nổi, ông định lên thay thế hắn, ai ngờ hảo nhi tử Tần Phong đúng lúc dẫn quân đi ngang qua, chỉ vài câu nói đã khiến Tần Hạo hăng máu trở lại. "Cái thằng nhóc con này, dám lừa gạt tình cảm của cha nó!" Thạch Trung Ngọc tức đến trợn mắt, cảm thấy Tần Hạo nhất định là cố ý.

Rõ ràng còn sức chiến đấu mà lại giả bộ suy yếu lừa ông ra tay, nếu không phải hảo nhi tử Tần Phong hiểu rõ hắn, mình e là đã mắc mưu rồi.

Lần sau Tần Hạo ít nhất phải bị chém hai đao, ông mới chọn tin tưởng mà ra tay cứu người.

Trong cung điện bảo tàng Đại Yến.

Theo thời gian trôi qua, linh khí hội tụ trong cơ thể Tần Phong đã đạt đến cực hạn, kèm theo một tiếng vang trầm đục, gông cùm trong cơ thể một lần nữa bị phá vỡ. 'Bành' một tiếng!!

Khí tức trong cơ thể Tần Phong không thể kìm nén thêm, bộc phát ra dao động khủng bố. "Phiếu Miểu cảnh thất trọng rồi!" Tần Phong mở mắt thở ra một hơi đục, không quên gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu hao 4 triệu điểm phản diện, đổi thành công một viên Phiếu Miểu cảnh Căn Cơ Đan!" Một viên đan dược nuốt xuống, căn cơ lại một lần nữa được củng cố! "Lại đột phá rồi!?" Mộc Tú đã hoàn toàn tê liệt, tiến lên hỏi: "Chủ công, bảo tàng tiền triều đã bị chúng ta dọn sạch, tiếp theo làm gì đây!?" "Diệp Thần gie gie dạo này hình như không gặp nguy hiểm gì nhỉ!?" Tần Phong trầm tư một lát rồi mới nói: "Chúng ta nên đem bản đồ kho báu trả lại cho Diệp Thần gie gie, sẵn tiện tung tin hắn đã chiếm được bảo tàng tiền triều ra ngoài..." "Ách..." Đám người Mộc Tú giật khóe mắt, biết Tần Phong lại chuẩn bị 'làm người' rồi.

Đồng thời, họ cũng nhớ tới Phương Trường hào hùng năm nào.

Nghe nói năm đó Phương Trường chỉ vì đỡ một kiếm của Tần Phong mà từ đó bị tên Tần Phong nhỏ mọn này để mắt tới, cuối cùng chỉ có thể cô độc hát ca trong đêm tối...

Niên thiếu cứ ngỡ hái được sao trời, gặp Phong rồi lực kiệt hoa tàn! "Phải bố trí nơi này thật tốt mới được!" Tần Phong không biết mọi người đang nghĩ gì, vung tay lấy ra một đống bình bình lọ lọ.

Nào là Kiều Nhu Đan, Lưỡng Tâm Miên, Đào Hoa Vụ, Vạn Lý Thể Hương Tán, Tuyết Thượng Nhất Chi Tùng, Ám Nhiên Tiêu Hồn Hương, còn có phiên bản nâng cấp 'Lợn nái cũng điên cuồng 4.0' mới nghiên cứu ra. "Nhiều vậy sao?

Sẽ hỏng mất!" Mộc Tú lập tức căng thẳng, trong lòng thầm mặc niệm cho Diệp Thần hai phút rưỡi.

Hy vọng vị Bắc Cương Chiến Thần này có thể kịp thời nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, biết mình sai ở đâu, nếu không kết cục chắc chắn còn thê thảm hơn cả Phương Trường.

Lúc này, Nguyệt Hi đã hiểu thế nào là 'nắm giữ tương lai', đang khép nép đứng một bên. "Y nha!!" Tiểu Y Nha như một con mèo hộ đồ ăn, nhe răng hổ trừng trừng nhìn Nguyệt Hi.

Dường như chỉ cần Nguyệt Hi dám lại gần Tần Phong một bước, nó sẽ gọi Huyết Giao và Cổ Vương Kim Thiềm ra thịt đối phương ngay. "Ngươi, ngươi đừng có loạn tới..." Nguyệt Hi không còn vẻ cao quý như trước, nhìn Tiểu Y Nha với ánh mắt đầy kinh hãi.

Bất kể là độc tính khủng bố của Huyết Giao và Cổ Vương, hay thủ đoạn hung hãn của Tiểu Y Nha, nàng đều đã nếm trải rồi, không dám đắc tội vị bệnh kiều tiểu la lỵ này. "Có một con bệnh kiều la lỵ cũng nhức đầu thật!" Tần Phong thầm hối hận vì đã thu phục con linh sủng hình người này, chỉ đành bất đắc dĩ đổi một cây kẹo mút từ hệ thống.

Giống như cà rốt của Tiểu Bạch, đều là thức ăn linh sủng của hệ thống, sử dụng lâu dài có thể tăng các loại thuộc tính, mỗi cây tốn 10 điểm phản diện. "Y nha!!" Nhìn cây kẹo mút Tần Phong đưa tới, Tiểu Y Nha tỏ vẻ rất kháng cự.

Nhưng sau khi bị Tần Phong cưỡng ép nhét vào miệng, mắt nó lập tức sáng rực lên, sau đó dần biến thành hình trăng khuyết, ngoan ngoãn đứng một bên liếm kẹo. "Cái gì vậy!?" Nguyệt Hi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không ngờ Tần Phong có thể khiến con bệnh kiều la lỵ đó im lặng. "Đây là kẹo mút, không hợp với ngươi đâu!" Tần Phong tùy tiện nói: "Nhưng nể tình đều là đồng hương, ta có cây kẹo mút hằng ôn, không đường, khi nào rảnh mời ngươi ăn." "Ta thèm vào!" Nguyệt Hi vẫn cứng miệng không chịu thua, nhưng trong lòng lại thấy hơi hổ thẹn.

Nàng nhận ra Tần Phong dường như không phải kẻ vô sỉ như nàng nghĩ, trước đó bắt nàng há mồm cũng không phải muốn lợi dụng ức hiếp, mà đơn thuần là muốn cho nàng nếm thử hương vị quê hương. "Lại khôi phục vẻ kiêu ngạo khó bảo rồi sao!?" Tần Phong không nhịn được quan sát Nguyệt Hi, càng nhìn càng thấy nàng đúng chất nữ phụ độc ác.

Chỉ cần cho chút ánh nắng là nàng lập tức rạng rỡ ngay!

Lúc này, Diệp Thần dẫn theo một đám fan cuồng, cải trang đến một thị trấn nhỏ.

Vì Phong Lâm tiên sinh có ý kết giao với Diệp Thần, nên khi ở tiền tuyến đã từng cho hắn phương thức liên lạc, chỉ cần đến thị trấn này là có thể tìm được ông.

Có fan cuồng lo lắng nói: "Chiến thần đại nhân, cái tên 'Nhất

Kiếm' kia hình như lại đuổi tới rồi!" "Không cần sợ hắn!" Diệp Thần dường như đã khôi phục sự tự tin: "Nơi này là địa bàn của Phong Lâm tiên sinh, nếu tiên sinh đã dám công khai cứu chúng ta, chứng tỏ ông ấy có cách đối phó với tiên nhân thượng giới." "Có lý!" Đám fan cuồng gật đầu liên lịa, hô vang Phong Lâm tiên sinh ngưu bức.

Trong thời đại tiên nhân thượng giới giáng lâm, các thế lực lớn không thông đồng thì cũng đóng cửa không ra, chỉ duy nhất Phong Lâm tiên sinh dám công khai đối đầu.

Lúc này, bên ngoài thị trấn cũng xuất hiện một đạo thân ảnh, chính là đệ nhị vị Đế vương Thanh Thiên.

Từ sau khi Diệp Thần được fan cuồng cứu ra, hắn liền theo lệnh Tần Phong bám sát Diệp Thần, không ngờ cuối cùng lại tìm được đại bản doanh của Phong Lâm Cư.

Chương 581

"Phong Lâm lão già kia, ngươi không ngờ mình sẽ có ngày hôm nay chứ!?" Thanh Thiên nhớ lại việc Phong Lâm Cư vì độc chiếm tình báo Hoang Cổ mà phá hủy mạng lưới tình báo hắn dày công xây dựng liền nghiến răng nghiến lợi.

Lần này tìm được đại bản doanh, nhất định phải bắt họ trả giá đắt.

Chuyển cảnh, Diệp Thần theo phương pháp đã tìm được Phong Lâm tiên sinh.

Chỉ là khác với hình ảnh tay cầm quạt lông vũ, tự tin nắm chắc mọi việc trong tưởng tượng, ông ta lúc này như một con thỏ sợ hãi, chỉ một chút gió thổi cỏ lay cũng đủ khiến ông nhảy dựng lên.

Diệp Thần khó hiểu hỏi: "Tiên sinh, ông sao vậy!?" "Diệp Thần, ngươi mau đi đi!" Phong Lâm tiên sinh nhìn hắn như nhìn thấy ôn thần, vừa mở miệng đã muốn đuổi Diệp Thần đi ngay.

Từ khi biết có người lấy danh nghĩa của mình cứu Diệp Thần, ông đã biết mình gặp rắc rối lớn rồi, buộc phải vội vàng rời khỏi tiền tuyến, trốn ở nhà làm rùa rụt cổ. "Hóa ra là Diệp Thần ta tự đa tình rồi!" Diệp Thần tự giễu một tiếng, biết đối phương có ý gì.

Nhưng sự kiêu ngạo ăn sâu vào xương tủy của một chiến thần tuyệt đối không cho phép hắn hạ mình cầu xin, lập tức chuẩn bị dẫn đám fan cuồng rời đi. "Đa tạ Diệp Thần tiểu huynh đệ đã thấu hiểu!" Phong Lâm tiên sinh trong lòng thấy hổ thẹn.

Chính ông đã cho Diệp Thần phương thức liên lạc, bảo hắn có khó khăn cứ đến tìm mình, vậy mà giờ người ta đến tìm sự che chở, ông lại đuổi người ta đi.

Việc này đúng là không phải trượng phu sở vi! "Tiên sinh yên tâm!" Diệp Thần vẫn kiêu ngạo nói: "Diệp Thần ta làm việc ta chịu, tuyệt không liên lụy đến người vô tội, mong tiên sinh trả lại Tiểu Nhu cho tại hạ, để tránh liên lụy đến tiên sinh." "Diệp Thần tiểu huynh đệ!" Phong Lâm tiên sinh mặt đầy oan ức, vội vàng giải thích: "Người cứu ngươi lúc đó không phải do lão phu phái đi, lão phu cũng chưa từng cứu Tiểu Nhu nào cả, có kẻ đang hãm hại lão phu!" "Có người giả mạo tiên sinh!?" Diệp Thần lập tức cau mày, nhanh chóng suy ngẫm thực hư.

Đúng lúc này, giọng nói vang dội của Thanh Thiên truyền vào từ bên ngoài thị trấn: "Phong Lâm tiên sinh, chúc mừng ông đã thành công giữ chân Diệp Thần, thượng tiên bảo ta nói với ông, cô nàng Tiểu Nhu mà ông dâng lên rất mướt, chỉ cần ông bắt nốt Diệp Thần, sẽ không truy cứu tội lỗi trước đây của ông nữa." "Ngươi bán đứng ta!!" Cơn giận của Diệp Thần lập tức đạt đỉnh, sát ý trong mắt không thể che giấu. "Ta không có, ta không làm, hắn nói bậy!!" Phong Lâm tiên sinh cuống quýt phủ nhận liên hồi: "Vu khống, rõ ràng là vu khống, ta thật sự không biết Tiểu Nhu là ai, cũng không phái người đi cứu ngươi..." 'Ong!

Ong!' Không đợi Phong Lâm tiên sinh nói hết lời, thương ý ngút trời đã xông thẳng lên chín tầng mây.

Sau nhiều ngày dưỡng thương, vết thương của Diệp Thần tuy chưa lành hẳn nhưng cũng đã khôi phục được một nửa, Chiến Thần Giáp nhanh chóng bao phủ toàn thân, Ngân Long Thương trong tay lóe lên những tia hàn quang. "Giết!!" Đám fan cuồng cũng bùng nổ, theo Diệp Thần giết ra vòng vây. "Chỉ có thể đi tìm Diệp Long thôi!!" Diệp Thần biết mình đã không còn đường lui, chỉ còn cách đến chỗ Diệp Long đánh cược một phen... "Đậu má!!" Phong Lâm tiên sinh không nhịn được chửi thề một tiếng, biết mình có nhảy xuống sông Hoàng

Hà cũng rửa không sạch.

Không chỉ bị giả mạo cứu người khiến tiên nhân thượng giới để mắt tới, mà còn bị ly gián quan hệ với Diệp Thần, khiến ông lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. 'Phập' một tiếng!!

Thương xuất như long, máu tươi bắn tung tóe!

Diệp Thần và đám fan cuồng chọn ra tay trước chiếm ưu thế, chém chết mười mấy thành viên Phong Lâm Cư. "Diệp Thần, ngươi dám!!" Phong Lâm tiên sinh thấy Diệp Thần không phân biệt trắng đen đã đại sát tứ phương, trong lòng nổi trận lôi đình, khí tức khủng bố của cấp Đế tức khắc bộc phát từ trong cơ thể. "Phụt!!" Đám fan cuồng khó lòng chống đỡ đòn tấn công cấp Đế, lần lượt thổ huyết bị đánh lui vô tình. "Lão già khốn khiếp, ta phải thịt ngươi!!" Mặt Diệp Thần dữ tợn đáng sợ, dường như đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Không chỉ bán đứng hắn, mà vì muốn sống còn đem Tiểu Nhu tặng cho tiên nhân thượng giới.

Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảnh tên tiên nhân kia nhìn thấy một cô gái yếu đuối nhu mì như Tiểu Nhu sẽ cười khoái trá dâm dật thế nào.

Bất chấp sự tuyệt vọng và tiếng khóc vô vọng của Tiểu Nhu mà vùi hoa dập liễu.

Còn Tiểu Nhu chỉ có thể vừa khóc gọi Diệp đại ca, vừa như đóa hoa mỏng manh chịu đựng sự tàn phá của cuồng phong bão vũ. 'Oanh long long!!' Nghĩ đến đây, Diệp Thần không thể kiềm chế thêm.

Như được kích hoạt sức mạnh tiềm ẩn, hắn bùng nổ năng lượng khủng bố, cả người như Chiến Thần giáng thế khiến trời đất biến sắc, ngân thương trong tay bộc phát thương ý ngút trời. "Hoang Cổ Thánh Thể hình thái thứ hai!!" Sắc mặt Phong Lâm tiên sinh bắt đầu do dự, nhanh chóng cân nhắc có nên lật mặt hoàn toàn hay không.

Hiện tại Diệp Thần đã đinh ninh là ông bán đứng hắn, nếu hôm nay thật sự để Diệp Thần thoát đi, chẳng khác nào thả hổ về rừng, sau này ông đừng mong có ngày nào yên ổn.

Chi bằng nhân cơ hội này bắt giữ Diệp Thần, đích thân đến gặp tiên nhân thượng giới để chứng minh trong sạch. "Hống!!" Diệp Thần ngửa mặt gào lên một tiếng thịnh nộ, thương ý ngút trời hóa thành hai con kim long khổng lồ.

Một thương xuất, song long hiện!!

Chỉ thấy hai con kim long che trời lấp đất hư không xuất hiện, dường như cảm ứng được cơn giận của Diệp Thần mà phát ra tiếng rồng ngâm chấn động, quấn quýt lao thẳng về phía Phong Lâm tiên sinh với tốc độ cực nhanh. "Tại sao lại ép lão phu..." Phong Lâm tiên sinh như đã hạ quyết tâm, giơ tay tung ra một chưởng đầy lực. 'Oanh long long!!' Đòn tấn công của hai bên va chạm dữ dội vào nhau, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, năng lượng tản ra có thể bao phủ cả mấy trăm cái quảng trường. "Chủ thượng nói đúng, tên Diệp Thần này đúng là không biết nói lý lẽ!" Thanh Thiên đã sớm nấp sang một bên, trong lòng cũng bị sự cường hãn của Diệp Thần làm cho khiếp sợ.

Nếu là người khác bị thương nặng như vậy, không chết cũng tàn, vậy mà hắn không chỉ gượng dậy được mà còn khôi phục nhanh đến thế. "Diệp Thần, chạy đâu cho thoát!!" Nhất Kiếm nghe thấy tiếng đánh nhau, dẫn người nhanh chóng ập tới.

Tuy sự khôi phục của Diệp Thần khiến hắn kinh ngạc, nhưng may là ở Hoang Cổ có không ít Chuẩn Đế đã đầu quân cho tiên nhân thượng giới, việc bắt giữ Diệp Thần vẫn không có quá nhiều áp lực. "Nhất Kiếm!!" Lý trí của Diệp Thần tức khắc quay lại.

Tuy trong lòng cực kỳ không cam tâm, nhưng hắn cũng biết mình đang ở thế yếu, chỉ có giữ vững thực lực tìm đến Diệp Long mới có cơ hội đông sơn tái khởi. 'Hưu' một tiếng!!

Diệp Thần không dám trì hoãn giây nào, cuốn lấy đám fan cuồng của mình nhanh chóng rút lui. "Không thể để hắn chạy thoát!" Phong Lâm tiên sinh biết hai bên đã hoàn toàn rách mặt, quả đoạn chọn cách nhổ cỏ tận gốc, cũng hóa thành một đạo tàn ảnh nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng điều ông không ngờ tới là ngay sau khi ông đi, Thanh Thiên đã dẫn một toán người xông vào thị trấn.

Chương 582

Không chỉ tìm được vị trí cụ thể các cứ điểm của Phong Lâm Cư khắp Hoang Cổ, mà còn tìm thấy một lượng lớn thông tin ghi chép.

Có lịch sử trưởng thành của các cao thủ, lịch sử phát gia của các thế lực lớn, và cả những mặt khuất không ai biết của các đại nhân vật. "Tuyệt quá!" Thanh Thiên nhìn đống tài liệu trước mặt như vơ được vàng: "Có đống tài liệu này, chủ thượng không cần phải đi từng nhà tìm vợ người ta nữa, cứ nhắm thẳng mục tiêu mà định vị, vừa tiết kiệm thời gian vừa đỡ tốn sức!" "Hắt xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, một bông tuyết rơi xuống đầu mũi.

Sau khi bố trí lại bảo tàng tiền triều một phen, họ liền lên Thần Phong Chu rời khỏi hẻm núi Long Môn, ai ngờ vừa ra ngoài đã thấy tuyết rơi trắng trời. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ để mặc tay sai ức hiếp Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, thu được 500 nghìn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ để mặc tay sai ly gián đoàn đội Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến họ nảy sinh khủng hoảng niềm tin, thu được 300 nghìn điểm phản diện!" "Diệp Thần gie gie lại bị bắt nạt rồi sao!?" Tần Phong rất đỗi bất đắc dĩ đi tới đầu thuyền, nhìn tuyết rơi lả tả trên bầu trời, bất giác nhớ tới lời hứa với Thái tử phi, không kìm được khẽ ngâm: "Tha triêu nhược thị đồng lâm tuyết, thử sinh dã toán cộng bạch đầu!" (Ngày sau nếu cùng dầm trong tuyết, đời này cũng xem như đã cùng bạc đầu).

Tam Thu một tay ghi chép, một tay hỏi: "Chủ công, bài thơ này là viết cho người thầm thương sao!?" "Người thầm thương!?" Tần Phong thần sắc hơi ngẩn ra, nhìn về phương xa xa xăm: "Không quay lại được nữa rồi, năm đó gặp một người, rất thích, nhưng ta vô năng, không giữ được nàng, rất hối tiếc, đến nay vẫn nhớ." "Không giữ được nàng..." Tay cầm bút của Tam Thu khựng lại, như chạm đúng nỗi lòng: "Ta ngẩng đầu chín mươi chín lần, nhìn thấu dải ngân hà, ý niệm tuyệt vọng, cũng khó lòng quên được nụ cười khuynh thành của nàng năm ấy." "Cái đó..." Tần Phong theo bản năng nhích ra xa vài bước để giữ khoảng cách, lên tiếng: "Lần này về ta sẽ bế quan một thời gian, ngươi có thể đi tìm tiểu tiên nữ của ngươi." "Không cần, có duyên tự sẽ gặp lại!" Tam Thu nghiêm túc từ chối.

Với tư cách là một sử quan chứng kiến sự trưởng thành của một vị đế vương vĩ đại, hắn tuyệt đối không vì tình ái mà lơ là chức trách. "Đây chính là cách giao lưu của người có văn hóa sao!?" Mộc Tú đứng cách đó không xa thở dài: "Ta cảm giác mình căn bản không chen vào được lời nào, chỉ biết nói năm nào tháng nào đó đã đi dạo một chuyến ở sông Thập Lý Hoài Hà." "A di đà phật, thí chủ tình thương thấp thật đấy!" Tam Lộng đại sư chắp tay trước ngực, thể hiện chỉ số EQ cao: "Bần tăng thường một mình xuyên qua những ánh đèn lồng đỏ, quanh quẩn trong những con hẻm nhỏ u ám ẩm ướt, tìm kiếm cô nương bán đậu nành năm ấy.

Người ta nói bần tăng ham rẻ, nhưng họ đâu biết rằng, đó là sự dịu dàng duy nhất của bần tăng lúc tuyệt vọng nhất." Mộc Tú không nhịn được cảm thán: "Quả nhiên tên trọc nào không nói lời đạo lý thì không phải là lừa trọc tốt, tại hạ bái phục, bái phục!" "Ta cũng không quay lại được nữa rồi!!" Tề Tu Viễn đứng bên cạnh lệ chảy ròng ròng.

Nếu hắn thật sự có tội, xin hãy để Thiên Đạo trừng phạt hắn, chứ đừng ném hắn vào giữa đám lão già dê (LSP) này, để họ mài mòn góc cạnh của hắn, biến hắn từ một người bình thường thành một kẻ 'biến thái' như vậy.

Lúc này, Nguyệt Hi đứng một bên đầy vẻ không tự nhiên.

Từ sau khi bị Tần Phong đóng Tiên Nô Pháp Ấn, hắn liền đặc biệt luyện chế cái gọi là 'hắc ti' (tất đen), bắt nàng giữa mùa đông giá rét phải mặc nó lộ cả đùi ra ngoài.

Khi nàng phản kháng kịch liệt thì nhận được câu trả lời là: Sữa tươi phải giữ ấm, giăm bông phải giữ lạnh! "Mỗi ngày ngắm chân một chút, mọi việc thuận buồm xuôi gió!" Tần Phong liếc nhìn đôi chân đi tất đen của Nguyệt Hi, lại là một ngày tràn đầy năng lượng.

Nguyệt Hi bị nhìn đến mức bồn chồn, lên tiếng khuyên: "Chúng ta là đồng hương, ngươi có thể đừng như vậy không..." "Đồng hương gặp đồng hương, mở mồm bắn hai phát!" Tần Phong chẳng có chút ý định thu liễm nào, ngược lại càng thêm tứ vô kỵ đạn. "Lưu manh..." Nguyệt Hi dường như hiểu ý, khuôn mặt nhỏ bị trêu ghẹo đỏ bừng.

Dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng nàng lại không thể không công nhận rằng, mình thực sự giống như con ngựa bị Tần Phong chinh phục vậy.

Bây giờ phương pháp duy nhất để chứng minh giá trị của bản thân chính là xem chủ nhân cưỡi nàng bao nhiêu lần. "Ân!?" Kiều khu của Nguyệt Hi đột nhiên run lên, có cảm giác như bị ai đó nhìn chằm chằm.

Chỉ thấy Tiểu Y Nha đang ở bên cạnh mặt không cảm xúc nhai kẹo que, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nàng, dường như không phải đang nhìn một con người, mà là nhìn một cái xác chết. "Là hắn trêu chọc ta..." Nguyệt Hi bị dọa đến mức mặt nhỏ cắt không còn giọt máu, vội vàng lùi lại giữ khoảng cách với Tần Phong.

Bởi vì cô nàng bệnh kiều loli này bị Tần Phong khắc chế gắt gao, nên nàng không bao giờ đi tìm Tần Phong gây phiền phức.

Dù biết rõ Tần Phong có đời sống riêng tư không đứng đắn, nàng cũng chỉ dám chọn Nguyệt Hi là quả hồng mềm mà bóp thôi. "Rắc!"

một tiếng!!

Tiểu Y Nha dùng sức cắn một cái, kẹo que lập tức nát vụn.

Nhưng ngay khi Tiểu Y Nha chuẩn bị động thủ, Tần Phong bất đắc dĩ tiến lên bế nàng lên, ngăn chặn một vụ hung sát án bạo lực đẫm máu. "Có con nhỏ bệnh kiều loli này ở đây, dạo này ta cũng đừng hòng mà phi ngựa bôn đằng gì nữa!" Tần Phong thầm thở dài một tiếng, ra lệnh cho hệ thống bật Vạn Bội Ngộ Tính Quang Hoàn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ bật Vạn Bội Ngộ Tính Quang Hoàn, 12 tiếng tiêu tốn 10 vạn điểm phản diện!" "Đã đến lúc nâng cấp động cơ rồi!" Tần Phong bế Tiểu Y Nha tiến vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Bắt đầu bế quan thôi diễn Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết tầng thứ chín, cùng với Thượng Cổ Trùng Đồng, Thương Thiên Bá Thể hình thái thứ ba, Đại Hà Kiếm Quyết, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật và các loại kiếm quyết khác.

Lúc này —— Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đã dẫn theo mười vạn đại quân tới đông tuyến của Tần gia.

Nguyên bản mọi người còn mang bộ dáng đấu chí sục sôi, chuẩn bị đánh tung cả trời xanh.

Nhưng rất nhanh, thần tình của mọi người bắt đầu trở nên nghiêm trọng, lọt vào tầm mắt là cảnh tượng máu chảy thành sông, xác chất đầy đồng, thảm không nỡ nhìn.

Nhà cửa đều bị thiêu hủy, những người còn sống sót giống như những xác không hồn, trong mắt hoàn toàn mất đi ánh sáng. "Đám súc sinh này, cư nhiên dám ra tay với bình dân!!" Tần Nam nhìn thảm trạng trên địa bàn của mình, ngọn lửa giận trong lòng lập tức bùng lên đến cực hạn. "Đây là nơi nào vậy!?" Tiểu Nhu làm sao đã từng thấy qua cảnh tu la địa ngục thế này, mùi máu tanh nồng nặc khiến nàng khó chịu, vội vàng chạy tới ven đường nôn thốc nôn tháo. "Một hạt cát của thời đại, rơi xuống đầu mỗi cá nhân, đều là một ngọn núi lớn a!" Tần Phong thất thần nhìn hết thảy trước mắt, nhất thời cũng không biết mình làm đúng hay sai.

Nếu hắn không để Tần gia ẩn giấu thực lực, có lẽ Đông Hải Tây Đảo đã không dám xâm lược, như vậy những người này sẽ không phải chết, càng không phát sinh thảm kịch khiến người ta phẫn nộ thế này. "Thiếu chủ, đây không phải lỗi của ngài!" Tần Tô vội vàng lên tiếng: "Đông Hải Tây Đảo từ lâu đã chuẩn bị cho việc xâm lược Thăng Long, nếu không phải ngài nhẫn nhục phụ trọng, hai mươi năm trước chúng ta đã khai chiến với Đại Việt hoàng triều, Đông Hải Tây Đảo chắc chắn sẽ thừa cơ xâm lược, chính ngài đã trì hoãn thảm kịch này suốt hai mươi năm." "Đúng, trẫm không sai!" Tần Phong lập tức tán đồng: "Trẫm nãi thiên mệnh sở quy, vĩnh viễn không bao giờ sai, có sai là lũ tiện dân kia, bản thân không nỗ lực còn oán trời trách người, trẫm nhất định phải tìm vài tên sử quan cương trực công minh tới để hoàn nguyên chân tướng lịch sử." "Ngô hoàng thánh minh!!" Tần gia Thập Tam Thái Bảo đồng loạt quỳ xuống, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy vẻ cuồng nhiệt.

Họ biết Tần Phong sau nhiều năm ẩn nhẫn đã bắt đầu bộc lộ tư thái kiêu hùng, Tần gia nhất định sẽ dưới sự dẫn dắt của hắn mà bước lên đỉnh phong.

Đây là vinh quang thuộc về riêng Tần gia bọn họ! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tâm kiêu hùng bắt đầu bùng cháy, kích hoạt nhiệm vụ Đại Phản Phái cấp Thần Thoại: Trở thành đại hôn quân thống nhất Hoang Cổ, khen thưởng Rương Thần Thoại *1." "Hôn quân!?" Tần Phong suýt chút nữa sặc nước miếng mà chết.

Hắn vì ước mơ mà nỗ lực hơn hai mươi năm, mắt thấy sắp hoàn thành ước mơ rồi, kết quả hệ thống lại bảo hắn đi làm một tên đại hôn quân hoang dâm vô đạo.

Đậu má!!

Sao trong lòng lại có chút mừng thầm thế này nhỉ!? "Ân!?" Tiểu Nhu đang nôn đến hoa mắt chóng mặt nghe thấy tiếng động, tò mò ngẩng đầu nhìn Tần Phong.

Nàng không hiểu Tần Phong vừa nói cái gì mà khiến đám tướng sĩ này kích động quỳ bái như vậy.

Đúng lúc này —— có trinh sát tới báo: "Bẩm báo thiếu chủ, cách đây mười dặm tại bờ biển phát hiện quân doanh của Đông Hải Tây Đảo, ước tính có khoảng hơn 5 vạn người, chắc là quân tiên phong của chúng." "Cuối cùng cũng tìm thấy lũ súc sinh này rồi, đi!!" Tần Phong không một chút do dự, dẫn theo mười vạn đại quân hạo hạo đãng đãng lên đường, hắn còn học theo Lan Lăng Vương đeo lên một chiếc mặt nạ quỷ kinh dị. "Chờ tôi với..." Tiểu Nhu vừa nghe Tần Phong đi giết súc sinh, lập tức không còn cảm giác muốn nôn nữa. "Các ngươi là người của pháo đài Bắc Cương!?" Binh lính gác cổng nhìn thấy trang phục của nhóm Tần Phong, lập tức cười mặt nghênh đón: "Người mình, người mình cả, Thiên hoàng của chúng ta đã đầu quân cho tiên nhân thượng giới rồi..." Tần Phong đưa tay ngắt lời: "Thượng tiên của chúng ta bị mất hai thùng quýt đường, yêu cầu vào quân doanh các ngươi khám xét." "Quýt đường!?" Tên lính gác lập tức nghệt mặt ra, cố gắng lục lọi ký ức.

Không biết là do hắn thiếu hiểu biết hay là tiên nhân thượng giới quá cao siêu mà hắn chưa từng nghe qua có loại thiên tài địa bảo nào tên là quýt đường cả.

Chương 583

"Đã các ngươi không phối hợp, vậy đừng trách ta không khách khí!" Tần Phong biết mười vạn đại quân sớm đã nộ khí đầy thanh, quả đoạn hạ lệnh tấn công, bản thân cầm ngân thương dẫn đầu xông vào quân doanh địch. "Sát!!" Mười vạn đại quân nhận lệnh, điên cuồng trút bỏ cơn giận trong lòng.

Theo sát Tần Phong với thế không thể cản phá, xông thẳng vào đại doanh quân địch, thề dùng sinh mạng lũ súc sinh này để tế điện những bách tính vô tội đã khuất. "Đánh hay lắm..." Tiểu Nhu thấy từng tên súc sinh ngã xuống, ở bên cạnh phấn khích vỗ tay reo hò.

Nhưng khi ánh mắt nàng rơi trên người Tần Phong, ánh mắt ấy dường như mọc rễ không thể rời đi được.

Bạch bào ngân thương, đại sát tứ phương!

Thương ra như rồng, không ai địch nổi!

Tuy lúc này Tần Phong đeo mặt nạ quỷ trông rất đáng sợ, nhưng cứ nghĩ tới khuôn mặt đẹp trai dưới lớp mặt nạ đó, trái tim nhỏ của nàng lại đập loạn nhịp như hươu chạy. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Ý Nan Bình của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi tim đập gia tốc, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "A, phụ nữ, cô quả nhiên thích kiểu này!" Khóe miệng Tần Phong lộ ra một nụ cười kín đáo, dứt khoát xé toang áo thượng y lộ ra cơ ngực to lớn khoa trương. "Ư ư..." Tiểu Nhu lập tức đỏ mặt tim đập nhanh, bị hình ảnh trước mắt kích thích mạnh. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Ý Nan Bình của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi tim đập gia tốc, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Chuyện gì thế này!?" Diệp Thần đang trên đường chạy trốn đột nhiên ôm lấy ngực, không hiểu sao tim mình lại đau nhói như vậy. "Tiên nhân thượng giới, Phong Lâm tiên sinh, các người cứ chờ đó cho ta!!" Diệp Thần cứ nghĩ tới Tiểu Nhu là lửa giận bốc lên ngùn ngụt, tăng tốc đi tìm Diệp Long để đông sơn tái khởi... "Lại vào túi 10 vạn!" Khóe miệng Tần Phong không tự chủ được mà nhếch lên, cảm ơn Diệp Thần gie gie đã gửi tới chút Ý Nan Bình. "Bát đạt (Baka), người mình, chúng ta là người mình..." Mấy tên tiểu bát đạt Tây Chu cuống cuồng gào thét, nói rằng mình đã đầu quân cho tiên nhân.

Nhưng đáp lại chúng vẫn là những ngọn trường mâu vô tình, biến phẫn nộ thành động lực phục thù, tiễn đám tiểu bát đạt này xuống gặp Diêm Vương thụ thẩm.

Ong!

Ong!

Một tiếng đao minh đột nhiên vang dội thiên địa, cưỡng ép đè nén tiếng chém giết xuống.

Chỉ thấy một gã đại bát đạt cầm võ sĩ đao từ trong quân doanh bước ra, nhìn quân doanh chìm trong khói lửa, nộ khí trong lòng lập tức đạt mức tối đa.

Tuy nhiên thấy đối phương mặc chiến giáp của pháo đài Bắc Cương, hắn chỉ có thể cưỡng ép nén giận. "Các hạ là ai!?" Đại bát đạt nói giọng lơ lớ: "Thiên hoàng Tiểu Hòa tộc chúng ta đã đầu quân cho tiên nhân, các ngươi vô cớ tấn công chúng ta, nếu không cho một lý do hợp lý, chúng ta nhất định sẽ tới chỗ tiên nhân tố cáo các ngươi..." "Lão tử là bố mày, Lan Lăng Vương!!" Tần Phong tùy tiện bịa ra một cái tên, cũng chẳng đợi đối phương nói hết câu, thương ý ngút trời bộc phát từ ngân thương, hóa thành một con ngân long khổng lồ lao nhanh về phía đối phương.

Hắn thiên sinh đã có quốc thù gia hận với đàn ông Tiểu Hòa tộc, đối với phụ nữ Tiểu Hòa tộc lại càng hận thấu xương tủy. "Chuẩn Đế đỉnh phong!!" Sắc mặt đại bát đạt lập tức ngưng trọng, vội vàng giơ võ sĩ đao chống trả.

Tuy việc Tần Phong là Chuẩn Đế đỉnh phong khiến hắn bất ngờ, nhưng hắn không hề sợ, vì hắn cũng là Chuẩn Đế đỉnh phong.

Oanh long long!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh mẽ, cơn bão năng lượng khủng bố nhanh chóng quét qua thiên địa, một sức mạnh như Thái Sơn áp đỉnh đè xuống người đại bát đạt. "Phụt!!" Đại bát đạt phun máu tươi lùi liên tiếp mấy bước mới dừng lại, trong ánh mắt tràn đầy sự chấn kinh.

Cho dù Tần Phong là tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong thì cũng không thể có sức mạnh lớn như vậy mới đúng, cứ như là mấy con yêu thú khổng lồ vậy.

Đồng thời, hắn cũng lục lọi ký ức trong đầu, chưa từng nghe nói Hoang Cổ có cao thủ nào tên Lan Lăng Vương cả!?

Oanh long long!!

Tần Phong không cho đối phương cơ hội thở dốc, một lần nữa hóa thành tàn ảnh tấn công tới, tốc độ nhanh đến mức phát ra tiếng nổ siêu thanh. "Không xong!!" Đại bát đạt sắc mặt ngưng trọng không dám đỡ cứng, chỉ có thể liều mạng né tránh tìm cơ hội.

Nhưng hắn lại một lần nữa đánh giá thấp Tần Phong, thân ngoại hóa thân luyện chế từ Côn Bằng không chỉ sức mạnh lớn, mà tốc độ cũng có thể phù dao trực thượng cửu vạn lý, muốn né tránh đúng là nằm mơ giữa ban ngày. "Rắc" một tiếng!!

Tần Phong trong chớp mắt đã tới trước mặt đối phương, thương ra như rồng đâm thẳng vào tuệ căn của hắn. "A..." Đại bát đạt đau đớn gào thét vì mất đi "người anh em", cố nén kịch thống nhanh chóng tháo chạy. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đoạn nhân tuệ căn, nhận được 1000 điểm phản diện!!" "Chính là cảm giác này!" Tần Phong dường như tìm lại được thanh xuân đã mất, ánh mắt nhìn về phía đám tiểu bát đạt Tây Chu dần trở nên biến thái. "Ánh mắt gì thế này!?" Đám tiểu bát đạt Tây Chu lập tức dựng tóc gáy, cảm giác như bị ma đầu đáng sợ nào đó nhắm vào, không dám nhìn thẳng Tần Phong, thân thể run rẩy lùi lại mấy bước. "Bát đạt!!" Đại bát đạt nén đau đớn nơi hạ thân, nhanh chóng suy nghĩ cách phá cục.

Tuy trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng hắn buộc phải công nhận rằng, cùng là Chuẩn Đế đỉnh phong, Tần Phong giết hắn như giết gà.

Năm vạn đại quân dưới trướng dù là số lượng hay chiến đấu lực cũng đều không phải đối thủ của người ta. "Tốt, giết sạch lũ súc sinh này đi!!" Tiểu Nhu ở bên cạnh phấn khích vỗ tay reo hò, còn không kìm được mà đánh mấy đường quyền hào hứng.

Nếu không phải nàng không có tu vi, nàng thực sự muốn tự tay làm thịt lũ súc sinh này. "Sao lại có một người phụ nữ ở đây!?" Ánh mắt đại bát đạt lập tức bị Tiểu Nhu thu hút.

Dựa trên kinh nghiệm chinh chiến nhiều năm của mình, người phụ nữ có thể tự do đi theo quân đội chắc chắn là "bình chữa cháy" cá nhân của thống soái quân đội này. "Đánh cược một lần!!" Đại bát đạt thấy Tần Phong lại giết tới, chỉ có thể dồn hết vốn liếng lao về phía Tiểu Nhu.

Bây giờ bại cục của hắn đã định, chỉ có đánh cược vào mức độ trân trọng của Tần Phong đối với "bình chữa cháy" này thì mới mong có một tia hy vọng sống. "A..." Tiểu Nhu thấy đối phương lao về phía mình, lập tức hoảng loạn hét lên.

Phụt một tiếng!!

Đao quang kiếm ảnh, máu bắn tung tóe.

Chương 584

Tiểu Nhu không những không cảm thấy đau đớn, ngược lại còn cảm thấy một sự ấm áp, mở mắt ra phát hiện mình đang được Tần Phong ôm trong lòng, khuôn mặt nhỏ dán chặt vào cơ ngực to lớn của hắn.

Còn tên đại bát đạt lao tới chỗ nàng đã bị Tần Phong một thương đâm xuyên tim. "Cùng là Chuẩn Đế đỉnh phong, tại sao khoảng cách lại lớn như vậy!?" Đại bát đạt không thể tin nổi nhìn vào ngực mình, mang theo sự không cam lòng ngã rầm xuống đất.

Lúc này —— năm vạn tiểu bát đạt cũng đã bị giải quyết xong, hoàn toàn là một cuộc đồ sát đơn phương.

Tần Phong một tay ôm gái, giẫm lên đầu tên đại bát đạt đã chết, lạnh lùng nói: "Tây Đảo cỏn con cũng dám sát hại tử dân thiên triều ta, hôm nay trẫm sẽ cho các ngươi biết thế nào là vương giả chi sư, thế nào là điếu dân phạt tội, thế nào là phạm ta Đại Tần giả, tuy viễn tất tru..." "Phạm ta Đại Tần giả, tuy viễn tất tru!!" Mười vạn quân Tần gia lập tức sĩ khí dâng cao, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy sự cuồng nhiệt. "Ư ư..." Tiểu Nhu giống như một chú thỏ nhỏ bị kinh sợ, ở trong lòng Tần Phong không dám động đậy.

Nhưng khi thấy tư thế ám muội của mình và Tần Phong, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ đến mức sắp rỉ máu, bên tai nghe thấy lời tuyên ngôn bá khí của Tần Phong, trái tim nhỏ lại càng đập loạn xạ. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của Ý Nan Bình Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến nàng đỏ mặt tim đập nhanh, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ dẫn binh đồ sát năm vạn đại quân, nhận được 500 vạn điểm phản diện!"

Tần Phong một tay ôm gái, trường thương chỉ thẳng ra đại dương, hào khí ngút trời nói: "Dũng giả chinh phục sóng dữ, nhược giả tùy ba trục lưu, vương giả chi sư Đại Tần ta không sợ phong ba, các ngươi có dám theo trẫm vượt biển đánh một trận?!" "Dũng, dũng, dũng..." Mười vạn quân Tần gia khí thế đạt đến đỉnh điểm, sát khí khủng bố khiến hư không chấn động. "Vượt biển, đông tiến!!" Theo lệnh của Tần Phong, mười vạn đại quân đằng không vượt biển.

Chuyển cảnh —— Diệp Long vẫn như cũ.

Không phải dẫn triệu quân Hắc Kỳ đi hét hò vài câu ở phía đối diện, thì cũng là diễn kịch đánh nhau với triệu đại quân Ma tộc, hoặc là vươn tay đòi quân phí từ Lục Đạo Đế Quân.

Một cuộc sống hưu trí của người già, bình lặng không gợn chút sóng lòng. "Sao ta có cảm giác mình bị đày ra biên cương thế nhỉ!?" Diệp Long cảm thấy nôn nóng không rõ lý do.

Nhìn đám Mộc Tú, Tề Tu Viễn, Tam Lộng hòa thượng đi theo Tần Phong, lần lượt có được thần khí thuộc về mình, còn lão lại chỉ có thể ở đây lãng phí thanh xuân.

Cũng để có thể sớm rời khỏi đây để thăng tiến, lão không lúc nào là không mong chờ Tần Phong tới thị sát công việc, để lão có thể dâng tặng hai mươi tám cô vợ xinh đẹp cho Ngô chủ. "Tướng quân!!" Một binh sĩ tới báo: "Bên ngoài có người tên Diệp Thần cầu kiến, nói là huynh đệ đồng tộc của ngài." "Diệp Thần!?" Diệp Long lập tức tỉnh táo lại, trong lòng bắt đầu gào thét điên cuồng.

Đạo diễn Tần, tôi muốn thêm cảnh...

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Chim hót hoa thơm, một mảnh tường hòa.

Tần Phong ngồi xếp bằng giữa non xanh nước biếc để thôi diễn tu luyện, quanh thân bao quanh bởi những đạo phù văn màu vàng.

Còn Tiểu Bạch thì an nhàn nằm trên đùi Tần Phong ngủ khò khò, mầm đậu nhỏ trên đầu thỉnh thoảng lại lóe sáng.

Còn về cô nàng bệnh kiều loli Tiểu Y Nha thì đang tức giận trừng mắt nhìn đám tiểu nữ quỷ kia.

Cứ tưởng ca ca chỉ bắt cá hai tay, mình muốn lật thế nào thì lật, ai ngờ ca ca bắt cả nghìn con thuyền, lật mãi không hết.

Điều đáng ghét nhất là... bạn rõ ràng sắp nổ phổi vì tức rồi, đối phương lại cứ tưởng bạn đang làm nũng!! "Chủ nhân bắt cóc đâu ra đứa nhỏ đáng yêu thế này, muốn làm ta tan chảy mất thôi!" "Rõ ràng là hồn thể, nhưng lại không phải hồn tu!" "Mau bảo chủ nhân luyện cho nàng một cái thân thể khôi lỗi đi, ta muốn ôm nàng quá." "Không cần đâu, hồn thể của nàng đã hóa hư vi thực rồi, má nhỏ véo thích lắm, cứ như thịt thật vậy!" "Thật sao, hồn thể này mạnh quá, sắp đuổi kịp Tâm Nhan tiểu thư rồi." "Thật hả, mau cho ta véo với!" "Ta nữa, ta nữa..." "Đừng vội, từng người một..." "..." Tiểu Y Nha bị một đám tiểu nữ quỷ bao vây, khuôn mặt nhỏ núng nính bị véo tới véo lui như nhào bột.

Vốn dĩ theo thuộc tính bệnh kiều loli, nàng nên giết sạch đám tiểu nữ quỷ này mới đúng.

Nhưng khi động thủ mới phát hiện, mình chẳng có cách nào với bọn họ cả.

Đầu tiên nàng chỉ là hồn thể có thể hóa hư vi thực, không phải hồn tu trong truyền thuyết, tự nhiên không có thủ đoạn tấn công của hồn tu, nên không thể đánh vào hồn thể của bọn họ.

Thứ hai là thân thể của họ là khôi lỗi do Tần Phong luyện chế, độc của nàng đương nhiên cũng chẳng có tác dụng gì với họ.

Thế là đòn tấn công của đại bệnh kiều loli trong mắt đám tiểu nữ quỷ này lại trở thành "quyền hào hứng".

Nàng càng vùng vẫy dữ dội, bọn họ lại càng phấn khích. "Đát mị, đát mị, đát mị yêu... (Dừng lại)" Tiểu Y Nha dùng vốn từ vựng ít ỏi mà Tần Phong dạy, ra sức vùng vẫy trong tay đám tiểu nữ quỷ. "Vu nữ Miêu Cương!" Tâm Nhan tiểu thư nghe tiếng nhìn xuống dưới núi, một ánh mắt liền nhận ra thân phận của Tiểu Y Nha.

Nhưng điều khiến nàng tò mò là Tần Phong bắt cóc đâu ra vu nữ Miêu Cương, lại còn là vu nữ Miêu Cương ở trạng thái hồn thể nữa.

Ong!

Ong!

Linh khí giữa thiên địa bắt đầu chấn động, như cơn bão tràn vào cơ thể Tần Phong, những đạo phù văn bao quanh hắn bạo phát ra kim quang chói mắt. "Cái tên yêu nghiệt này lại mạnh lên rồi!!" Sự chấn kinh trong lòng Tâm Nhan tiểu thư không thể che giấu, thực sự không dám tin con người có thể vô lý đến mức này.

Cho dù là Long Ngạo Thiên được ca ngợi là tiền cổ vô nhân, e rằng cũng không bằng một phần trăm của Tần Phong.

Không chỉ có gần ba mươi cái buff gia trì, còn lĩnh ngộ được bao nhiêu chiêu thức cấp thần, cùng với hai môn kiếm quyết siêu thần cấp... "Ngạo Thiên!!" Tâm Nhan tiểu thư nhớ tới Long Ngạo Thiên, ánh mắt không khỏi u ám xuống.

Cứ ngỡ tình yêu của nàng và Long Ngạo Thiên là ca ngợi thấu trời xanh, ai ngờ Long Ngạo Thiên không chỉ có tình mới, mà còn có cả con rồi, uổng công nàng một mình ngốc nghếch ở huyết sắc thương hải khổ chờ hắn quay về. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chia rẽ quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử và người yêu, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Tiểu thư, người lại nghĩ tới tên phụ tình đó sao!?" Trân Trân ở bên cạnh an ủi: "Tên phụ tình đó lừa người thảm như vậy, người việc gì phải vì hắn mà đau lòng nữa!?" "Đúng vậy..." Liên Liên gật đầu phụ họa: "Nam nhi tốt trong thiên hạ thiếu gì, tiểu thư việc gì phải treo mình trên một cái cây đó chứ!?" "Nói đến đàn ông tốt, chủ nhân tuyệt đối xếp thứ nhất!" Ái Ái cũng vội vàng nói: "Không chỉ biết kiếm tiền, thiên phú còn không ai bì kịp, quan trọng nhất là chủ nhân thích tiểu thư, mỗi lần nhìn tiểu thư ánh mắt đều tràn ngập sự ôn nhu vô hạn." "Ôn nhu!?" Tâm Nhan tiểu thư không nhịn được mà trợn trắng mắt, ý bảo bản tiểu thư tin các người mới lạ.

Mỗi lần Tần Phong nhìn nàng, cứ như muốn nuốt sống nàng vậy, thực sự chẳng thấy tí ôn nhu vô hạn nào ở đâu cả.

Chẳng biết bọn họ nhận được lợi lộc gì từ Tần Phong mà cư nhiên có thể mặt dày nói ra những lời như vậy.

Oanh long một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong phát ra một tiếng trầm đục, là tiếng xiềng xích cơ thể bị phá vỡ, kèm theo năng lượng đáng sợ phun ra từ cơ thể, tạo thành cơn bão nhanh chóng lan ra xung quanh. "Phiếu Miểu cảnh bát trọng!!" Tần Phong bừng tỉnh, đôi mắt lóe lên một tia kim quang.

Chương 585

Lần bế quan này không chỉ tu vi đột phá lên Phiếu Miểu cảnh bát trọng, mà còn thôi diễn Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đến tầng thứ chín, ngưng tụ ra một giọt tinh huyết trong đan điền.

Chỉ cần giọt tinh huyết này không tan, hắn có thể nhờ nó mà trọng sinh.

Ngoài ra Thượng Cổ Trùng Đồng, Thương Thiên Bá Thể, Tiên Thiên Kiếm Thể cũng có những cảm ngộ sâu sắc hơn.

Đặc biệt là Đại Hà Kiếm Quyết, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật và các kiếm quyết thần cấp khác đã chạm tới ngưỡng cửa siêu thần cấp.

Chỉ cần có thể tĩnh tâm bế quan trăm năm, chắc chắn có thể tiến giai lên siêu thần cấp. "Bế quan trăm năm?!" Tần Phong vội vàng lắc đầu, cái này thì chịu chết. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ bật Vạn Bội Ngộ Tính Quang Hoàn hai mươi ngày, tiêu tốn 400 vạn điểm phản diện!" "Hai mươi ngày có thể làm được bao nhiêu việc có ý nghĩa rồi!" Tần Phong thầm thở dài một tiếng, gọi hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 400 vạn điểm phản diện, đổi thành công một viên Phiếu Miểu cảnh Căn Cơ Đan!" Ngay khi Tần Phong nuốt viên đan dược, hắn nhận được yêu cầu thêm cảnh từ Diệp Long, dù là chấp nhận quy tắc ngầm lão cũng cam lòng. "Diệp Thần đi tìm Diệp Long sao!?" Tần Phong ngẩn người vài giây mới phản ứng lại được.

Hắn đã nghĩ tới rất nhiều cách tự cứu của Diệp Thần gie gie, nhưng thật sự không ngờ hắn lại chọn cách tự chui đầu vào lưới.

Rốt cuộc là hào quang của Diệp Thần gie gie hết linh rồi, hay là chuyên môn chạy tới dụ hoặc tên phản diện là hắn đây!? "Để đề phòng vạn nhất, mình phải tránh xa một chút!" Tần Phong lập tức trở nên cẩn thận.

Sau khi bảo Diệp Long tạm thời trấn an Diệp Thần, hắn điều khiển Thần Phong Chu đi tới Ma tộc bên cạnh.

Một thời gian ngắn sau —— Tần Phong dẫn theo một nhóm người tới địa bàn Ma tộc.

Ma tộc hiện tại đã khác xa mấy năm trước, không chỉ mở rộng quân đội lên tới triệu người, còn nhận được sự hỗ trợ quân sự của Đại Việt hoàng triều, thực lực có thể nói là thăng tiến vượt bậc. "Chủ nhân tới rồi!!" Tiểu mị ma Phong Tình cảm ứng được Tần Phong, không chờ nổi mà chạy ra đón tiếp.

Từ xa đã thấy Tần Phong đứng ở đầu thuyền Thần Phong Chu, phía sau còn theo sau Nguyệt Hi - một đại mỹ nhân chân dài đi tất đen, điều này khiến nàng bắt đầu phiền não.

Vốn dĩ ước mơ của nàng chỉ là một vợ một chồng, nhưng Tần Phong lại cứ ép nàng phải một chồng nhiều vợ.

Có điều các cô gái Tần Phong tìm được chất lượng đều cao quá, khiến nàng hưng phấn một cách lạ lùng, liếm liếm bờ môi đỏ mọng, ánh mắt mê ly có thể kéo thành sợi, tất cả đều tỏa ra tín hiệu bách hợp hoa nở. "Ánh mắt của mị ma này..." Nguyệt Hi bị nhìn đến mức cả người không tự nhiên, theo bản năng che đi đôi chân dài tất đen. "Ư ư..." Phong Tình lập tức buồn bã kêu lên: "Tỷ tỷ đề phòng đám đàn ông thì cũng thôi đi, sao đến con gái cũng đề phòng vậy chứ..." "Không đúng lắm nha!" Tần Phong liếc mắt một cái là nhận ra Phong Tình đang nghĩ gì, trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy rắc rối.

Bảo nàng ngoại tình thì hình như không đúng!

Mà bảo nàng không ngoại tình, thì từ góc độ tinh thần mà nói, hình như cũng sai sai!

Thôi kệ đi!

Một người tác thành còn hơn mấy người rắc rối.

Nàng có ngực, ta có đệ!!

Hảo huynh đệ, cả đời một cái giường!! "Chủ nhân, Phong Tình nhớ ngài quá!" Phong Tình cuối cùng cũng nhớ ra mình đến đây làm gì, vội vàng lao tới ôm lấy cánh tay Tần Phong làm nũng đón chào.

Cũng may Tần Phong đã để Tiểu Y Nha ở lại trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra sự kiện bệnh kiều loli bạo tẩu.

Đúng lúc này —— một đám binh lính Ma tộc bao vây lấy Thần Phong Chu, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy sự thù địch. "Ân!?" Tần Phong tò mò đánh giá đối phương.

Khác với những tên Ma tộc mặc da thú, thân hình lực lưỡng trước đây, bọn họ khoác trên mình bộ giáp đen mới tinh, cặp sừng bò đen trên đầu cũng bóng loáng hơn trước, đứng đó tỏa ra áp lực cực mạnh. "Nhân tộc to gan, dám tự tiện xông vào đại doanh Ma tộc ta!!" Tên nam tử Ma tộc cầm đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Phong, chính xác hơn là nhìn chằm chằm vào Phong Tình đang ôm cánh tay Tần Phong.

Bởi vì sau khi Tần Phong đánh nô ấn lên thủ lĩnh Ma tộc Trần Trường Phong xong thì chưa từng tới Ma tộc, nên đại quân Ma tộc không hề biết hắn là đại boss đứng sau. "Ô Lỗ, lui xuống!!" Phong Tình quát lớn: "Đây là chủ nhân của ta, khách quý của Hồng Hạnh công chúa!!" "Cô nói dối, con người này sao có thể là chủ nhân của cô được, cô đến 'mị ma văn' cũng không có!!" Ô Lỗ đột nhiên kích động, hoàn toàn không tin lời Phong Tình.

Là một mị ma hiếm thấy của Ma tộc, Phong Tình là nữ thần trong lòng tất cả đàn ông, mỗi ngày số người vì Phong Tình mà đánh nhau không đếm xuể.

Bây giờ đột nhiên bảo bọn họ rằng Phong Tình có chủ nhân, lại còn là một con người, sao họ có thể chấp nhận nổi!? "Mị ma văn!?" Tần Phong rất thắc mắc, không hiểu là cái gì.

Phong Tình đỏ bừng mặt, kiễng chân thì thầm vào tai hắn: "Khi mị ma và nam tử âm dương kết hợp, trên người sẽ tự động hiện lên mị ma văn, đại diện cho việc mị ma này đã có chủ nhân." Tần Phong ngẩn người: "Nói vậy là tại ta rồi!?" "Chủ nhân!!" Trong mắt Phong Tình tràn đầy vẻ cầu khẩn, mong chờ Tần Phong mau chóng "phi ngựa dâng roi".

Nàng đã bị Tần Phong thu phục bốn năm năm rồi, vậy mà vẫn chưa được đánh dấu mị ma văn, thực sự là nỗi sỉ nhục của mị ma. "Được rồi, ta sẽ cố gắng sớm nhất!" Tần Phong định từ chối.

Nhưng nghĩ lại đây là truyền thống của Ma tộc người ta, mình từ chối hình như không tốt lắm, thôi thì nhập gia tùy tục, tranh thủ sớm ngày giúp Phong Tình đánh dấu mị ma văn. "Chủ nhân, ngài thật tốt!!" Ánh mắt Phong Tình lập tức trở nên mê ly, ngửi mùi hương trên người Tần Phong một cách say đắm.

Chỉ là hành động của nàng lại khiến đám Ô Lỗ hoàn toàn nổi giận, họ không thể chấp nhận việc Phong Tình nhận một con người làm chủ nhân.

Oanh long long!!

Đám Ô Lỗ đồng loạt bộc phát, cùng lao vào tấn công Tần Phong. "Đừng có tranh với ta!!" Mộc Tú thấy đối phương đến một tên Chuẩn Đế cũng không có, lập tức xắn tay áo lao lên, cứ như sợ chậm chân là bị người khác cướp mất miếng mồi ngon vậy. "Ách..." Tề Tu Viễn, Tam Lộng đại sư trợn trắng mắt, thực sự chịu không nổi tên thần côn

Mộc Tú này.

Họ đều là cường giả cấp Đế, đi bắt nạt đám kiến hôi này không thấy mất giá sao!? "Bùm" một tiếng!!

Chương 586

Mộc Tú đại triển thần uy, một quyền đánh lui đám Ô Lỗ. "Phụt!!" Đám Ô Lỗ phun máu tươi, rõ ràng không phải đối thủ của cấp Đế như Mộc Tú. "Tất cả dừng tay!!" Trần Trường Phong cảm ứng được Tần Phong tới, vội vàng kết thúc bế quan, đích thân ra cửa nghênh đón. "Tộc trưởng!!" Đám Ô Lỗ vui mừng khôn xiết, cứ ngỡ đã thấy cứu tinh.

Chỉ là ngoài dự liệu của bọn họ, Trần Trường Phong lướt qua họ, đáp xuống Thần Phong Chu của Tần Phong. "Bái kiến chúa công!!" Trần Trường Phong quỳ rạp xuống trước mặt Tần Phong. "Chúa công!?" Đám Ô Lỗ đứng hình tại chỗ, đầu não hoàn toàn trống rỗng.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin tộc trưởng Ma tộc lại quỳ xuống gọi một con người là chúa công!? "Đều là người mình cả, không cần khách sáo!" Tần Phong không bao giờ quên việc thu phục lòng người, vội vàng tiến lên đỡ lão dậy.

Thấy cảnh này —— Tam Thu lẳng lặng lấy bút ra, bắt đầu ghi chép lịch sử.

Năm mẻ tháng nọ: Ma tộc và Nhân tộc giao chiến hơn năm năm, hai bên đánh nhau thấu trời xanh, máu chảy thành sông, khiến bách tính lầm than.

Ngô hoàng không nỡ nhìn bách tính khổ cực, một mình tới trước đại doanh Ma tộc, lấy đức phục người cảm hóa đám ác ma giết người không ghê tay này, đồng thời đề ra đại nguyện vĩ đại 'thiên hạ một nhà'.

Khiến tộc trưởng Ma tộc Trần Trường Phong tâm phục khẩu phục, đặc biệt đem mị ma duy nhất trong tộc hiến cho Ngô hoàng, từ đó kết thúc tranh chấp đời đời của hai tộc Nhân Ma. "Ách..." Khóe mắt Tam Lộng đại sư không kìm được mà giật giật, trong lòng hiện lên một chữ 'vãi chưởng' cực lớn.

Đồng thời, lão cũng dường như hiểu ra một chút, tại sao khi lật xem sử sách mỗi trang đều thấy bốn chữ lớn 'nhân nghĩa đạo đức' rồi. "Đa tạ chúa công!" Trần Trường Phong không thèm để ý tới sự chấn kinh của đám Ô Lỗ, trước mặt Tần Phong cung kính không còn một chút uy nghiêm nào của tộc trưởng. "Chuẩn Đế đỉnh phong!" Tần Phong đánh giá Trần Trường Phong, nhưng trong lòng không mấy bất ngờ.

Tuy Trần Trường Phong bị nhốt trong Vạn Ma Tháp không thể đột phá Chuẩn Đế, nhưng căn cơ của người ta lại cực kỳ vững chắc, một khi thoát khốn tự nhiên sẽ thăng tiến vèo vèo.

Huống hồ người ta còn có Huyết Trì và Hàng Ma Xử - hai món thần khí tổ truyền. "Chúa công!!" Trần Trường Phong không bao giờ quên việc gả con gái, tiến lên hỏi: "Thuộc hạ biết ngài lần này tới chắc chắn là nhớ tiểu nữ Hồng Hạnh rồi, thuộc hạ sẽ sai người đưa nàng đi tắm rửa ngay, lát nữa đóng gói gửi tới chỗ ở của chúa công." "Khụ khụ..." Tần Phong lập tức bị sặc, vội vàng xua tay: "Đừng hiểu lầm, ta lần này không phải vì Hồng Hạnh mà tới, là vì Diệp Thần mà tới." "Diệp Thần!?" Trần Trường Phong hơi ngẩn người, tự nhiên đã nghe qua danh tiếng Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần.

Cũng biết Diệp Thần hiện đang ở trong quân Hắc Kỳ của Diệp Long bên cạnh, chỉ là không biết Diệp Thần này đắc tội Tần Phong thế nào mà cư nhiên khiến Tần Phong phải đích thân chạy tới một chuyến. "Tam Thu!" Tần Phong lấy ra một tấm bản đồ kho báu nói: "Diệp Thần chưa từng thấy ngươi, ngươi hãy đem tấm bản đồ này tới tặng cho Diệp Long bên cạnh." "Rõ!" Tam Thu không nói gì thêm, cầm lấy bản đồ rồi đi ngay.

Mộc Tú thắc mắc: "Chúa công, ngài chẳng phải đã có được ba tấm bản đồ sao, tại sao chỉ trả lại một tấm!?" "Hai tấm kia đương nhiên giữ lại để bán lấy tiền chứ!" Tần Phong lý lẽ hùng hồn: "Phải biết Diệp Thần là Bắc Cương Chiến Thần, trên người chắc chắn có không ít bảo bối giá trị, vụ làm ăn thua lỗ là ta không có làm đâu." "Ách..." Đám Mộc Tú khóe mắt giật giật, nhận ra rằng bàn về việc không làm người thì vẫn phải nhìn Tần Phong.

Dùng bản đồ kho báu thật để đổi lấy bảo bối thật trên người Diệp Thần, rồi lại bắt hắn cầm bản đồ thật đi tìm kho báu giả.

Bất cứ ai có chút tiết tháo đều không thể làm ra cái chuyện này được...

Trong đại doanh Ma tộc.

Trần Trường Phong cung kính nghênh đón nhóm người Tần Phong vào trong, kết quả là khiến đám binh sĩ Ma tộc nghiến răng nghiến lợi.

Tuy rằng Ma tộc bọn họ đã chấp nhận viện trợ quân sự từ Đại Việt hoàng triều, cũng đã cùng Hắc Kỳ quân của Diệp Long đánh nhau mấy năm, nhưng thù hận với Nhân tộc chưa bao giờ giảm bớt.

Thế nên khi thấy tộc trưởng nhà mình lại khúm núm ti tiện với Tần Phong như vậy, một bộ phận binh sĩ Ma tộc lập tức không chịu nổi, hận không thể xông lên băm vằn Tần Phong ra.

Một bộ phận khác thì trợn tròn mắt, nhìn Tần Phong như thể giữa ban ngày gặp ma.

Họ vốn là những người được giải cứu từ Vạn Ma Tháp, đối với Tần Phong không thể nào quen thuộc hơn, lại còn nghe tin Tần Phong đã chết dưới tay tiên nhân thượng giới. "Đừng sợ!" Tần Phong mở miệng là nói dối: "Ta không phải Tần Phong, ta là em trai song sinh kém Tần Phong ba tuổi, Tần Hạo!" "Hóa ra là anh em song sinh!" Mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lập tức ngớ người tại chỗ.

Cứ thấy có gì đó sai sai!! ……… Đại doanh Hắc Kỳ quân kế bên.

Tam Thu mang tấm bản đồ kho báu đến tay Diệp Long, cũng thông qua Tiên Nô Pháp Ấn nhận được kịch bản từ Tần đạo.

Xem xong, Diệp Long thầm mặc niệm cho Diệp Thần hai phút rưỡi.

Hắn không mua thì mất cơ duyên!

Hắn mà mua thì ăn cú lừa! "Diệp Thần ơi là Diệp Thần, ngươi chọc ai không chọc, cứ thích chọc vào chủ công nhà ta!" Diệp Long thầm mặc niệm thêm hai phút rưỡi nữa, cầm bản đồ Tam Thu đưa tới bắt đầu diễn sâu.

Lúc này, Diệp Thần và đám fan cuồng của hắn đang được sắp xếp trong một tiểu viện.

Chỉ là Diệp Long từ đầu đến cuối không lộ diện, khiến đám fan cuồng vô cùng bất mãn. "Chiến Thần đại nhân, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây!" "Đúng vậy, Diệp Long này liệu có tin được không?

Hắn chính là hung thủ giết hại cả nhà ngài đấy!" "Hơn nữa Hắc Kỳ quân là một trong bốn quân bài chủ lực của Âm Nguyệt hoàng triều, với trạng thái hiện tại, một khi đánh nhau chúng ta chắc chắn chịu thiệt." "Từ khi chúng ta tới đây, Diệp Long ngay cả mặt cũng không lộ, ta nghi ngờ hắn cũng giống lão tặc Phong Lâm, đi báo tin rồi." "Ta thấy khả năng báo tin là rất cao, Chiến Thần đại nhân, đi mau thôi!" Diệp Thần nghe đám fan cuồng khuyên bảo, cũng lâm vào trầm tư.

Dù Diệp Long ban đầu khăng khăng nói là vì quang phục Đại Yến, nhưng vẫn không che giấu được bản chất một kiêu hùng ích kỷ, bất chấp thủ đoạn.

Bản thân hiện tại đường cùng đến tìm hắn, thực sự không biết là phúc hay họa.

Đúng lúc này, bóng dáng Diệp Long xuất hiện trong tiểu viện.

Hắn diễn đúng theo kịch bản Tần đạo vừa phát: ánh mắt lộ ra một phần mờ mịt, hai phần xoắn xuýt, ba phần dã tâm và bốn phần kỳ vọng. "Kẻ nào!?" Đám fan cuồng biến sắc, nhanh chóng rút vũ khí vây quanh Diệp Long. "Dừng tay!!" Diệp Thần vội vàng tiến lên ngăn cản.

Đặc biệt là khi thấy ánh mắt phức tạp của Diệp Long, tâm hắn không hiểu sao lại bình tĩnh lại.

Chương 587

Hắn và Diệp Long vốn là sinh tử thù địch, lần trước suýt chút nữa hắn đã giết Diệp Long, đối mặt với một kẻ thù đến nương nhờ như hắn, tâm tình phức tạp là điều dễ hiểu.

Dù sao vẫn tốt hơn lão tặc Phong Lâm bề ngoài quan tâm nhưng sau lưng lại đi báo tin. "Aizz!" Diệp Long thở dài theo kịch bản: "Thôi, thôi đi, năm xưa ta diệt cả nhà ngươi là nhân, hôm nay ta liều chết bảo vệ ngươi là quả, nhân quả này ta trả lại cho ngươi." "Diệp Long……" Người Diệp Thần run lên, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót.

Hắn không ngờ Bắc Cương Chiến Thần từng phong quang vô hạn, sau khi bị tất cả mọi người hắt hủi, cư nhiên lại là kẻ thù cũ thu lưu mình. "Nhưng mà……" Diệp Long xoay chuyển lời nói: "Ngươi trọc vào là tiên nhân thượng giới, cho dù ta có dốc hết gia tài tính mạng, cũng chưa chắc giữ được ngươi." "Xì!!" Đám fan cuồng của Diệp Thần đầy mặt khinh bỉ, biết ngay Diệp Long này chẳng phải hạng tốt lành gì.

Diệp Long không thèm chấp đám chó sủa bậy, tự nói tiếp: "Hiện giờ ngươi chỉ còn một con đường để đi." "Ngươi có ý gì!?" Đám fan cuồng giận dữ quát: "Ngươi muốn bán đứng Chiến Thần đại nhân của chúng ta sao!?" Diệp Long vẫn phớt lờ, cẩn thận lấy tấm bản đồ kho báu ra. "Đây là……" Sắc mặt Diệp Thần thay đổi, lập tức hiểu ra con đường sống mà Diệp Long nói là gì.

Là một hoàng triều từng hưng thịnh hơn cả Đại Việt và Âm Nguyệt, trong kho báu Đại Yến chắc chắn ẩn chứa nhiều bí mật không ai biết, biết đâu trong đó có cách đánh bại tiên nhân thượng giới. "Hứa với ta!" Diệp Long nghiêm túc nói: "Nếu có một ngày hai chúng ta rơi vào cảnh thập tử nhất sinh, ngươi nhất định đừng quay đầu lại, ngươi là hy vọng cuối cùng của Đại Yến, phải sống tiếp thật tốt, thay ta hoàn thành di nguyện của tiên tổ." "Ngươi……" Diệp Thần lại rúng động, trong lòng cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Cứ ngỡ Diệp Long sẽ nói lời hoa mỹ để đuổi mình đi, ai ngờ người ta lại móc nối tâm can với mình như vậy, đúng là hắn đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Đồng thời, hắn cũng nhận ra Diệp Long dù bất chấp thủ đoạn nhưng thực sự không có tư tâm, tất cả đều vì di nguyện quang phục Đại Yến.

Thậm chí hy sinh tính mạng cũng không từ!

Khoảnh khắc này, tâm hồn thánh mẫu của Diệp Thần đã được kích hoạt.

Tuy Diệp Long giết cả nhà hắn, nhưng đúng là có nỗi khổ bất đắc dĩ, đều vì hoàn thành di nguyện tiên tổ, nên hắn chọn cách tha thứ.

Diệp Long thấy đối phương cắn câu, tiếp tục nói: "Ta đã điều tra được hai tấm bản đồ khác sẽ được đấu giá sau ba ngày nữa, ngươi chuẩn bị đi, lúc đó chúng ta cùng đi." "Được!" Diệp Thần đồng ý ngay không cần suy nghĩ, đối với hai tấm bản đồ kia là chí tại tất đắc.

Vì hắn biết Diệp Long nói đúng, muốn chiến thắng tiên nhân thượng giới, chỉ có cách mở ra kho báu tiền triều tìm kiếm tia sinh cơ kia. "Màn biểu diễn này, mình chắc được điểm mười chứ nhỉ!?" Diệp Long rất hài lòng với kỹ năng diễn xuất của mình, vội vàng gửi tin tốt cho Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm chân thành nhất của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Cắn câu rồi sao!?" Khóe môi Tần Phong hơi nhếch lên khi nhận được tin từ Diệp Long.

Phong Tình ôm lấy cánh tay Tần Phong, không quên nhắc nhở: "Chủ nhân, mấy chuyện đó cứ giao cho họ làm là được, chúng ta đi xăm hình Mị Ma trước đi!?" Giao cho người khác?

Tần Phong nghĩ bụng, lập tức phủ định.

Làm lãnh đạo thì cái gì cũng phải biết nắm bắt mới đúng, một trung tâm, hai điểm cơ bản.

Chỉ tiếc là lần nào hắn cũng nắm rất chuẩn, mà có người lại chê hắn nắm chuẩn quá. "Tên nhân loại chết tiệt này!!" Thấy Tần Phong và Phong Tình liếc mắt đưa tình, đám binh sĩ Ma tộc xung quanh nghiến răng, hận không thể lao vào xé xác hắn.

Chỉ tiếc trong ánh mắt mê ly của Phong Tình toàn là hình bóng Tần Phong, nàng chỉ muốn hóa thân thành kỹ sư cao cấp, khai phá công trình phần mềm phần cứng cho hắn…… "Ta lại cứ thích nhìn các ngươi ngứa mắt ta mà không làm gì được ta đấy!" Tần Phong phớt lờ những ánh mắt phẫn nộ, kéo Phong Tình vào lùm cây nhỏ bên cạnh một cách cực kỳ thiếu đòn. "Lùm cây nhỏ?

Kích thích vậy sao!!" Mặt Phong Tình ửng hồng, trái tim nhỏ bé đập loạn xạ.

Dù đã chuẩn bị tâm lý để Tần Phong "cưỡi ngựa cầm roi", nhưng nàng không ngờ hắn lại dắt nàng chui vào lùm cây nhanh thế.

Nhưng là một Mị Ma đã có chủ, nàng không bao giờ từ chối nhiệm vụ của chủ nhân. "Hử!?" Nguyệt Hi đấu tranh tư tưởng một chút, rồi cũng nhanh chân đi theo.

Tuy sau khi bị Tần Phong đóng Tiên Nô Pháp Ấn, nàng biết Tần Phong không phải là mệnh cách "Lục vị đế vương" (vua sáu mùi) chơi mệnh như Phương Trường, nhưng trong lòng vẫn ôm tia hy vọng. "Ba ngày ba đêm tới, cứ ở đây đi!" Tần Phong thấy xung quanh không có người, chọn một vị trí khá ổn.

Khác với kiểu chơi qua chơi lại của Phương Trường, hắn có bộ công pháp thần cấp "Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú".

Không chỉ mình hắn tu luyện, mà còn có thể truyền cho phái nữ cùng tu luyện.

Mà hiệu quả hai người tu luyện đương nhiên tốt hơn một người.

Tiểu Mị Ma Phong Tình là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm sau này, đương nhiên cần cùng hắn tu luyện công pháp này, thời gian truyền công ước chừng mất ba ngày ba đêm. "Ba ngày ba đêm!?" Phong Tình nhìn lùm cây, trong lòng gào thét không chịu nổi. "Đúng thế, ba ngày ba đêm!" Tần Phong gật đầu, nhìn Nguyệt Hi nói: "Ngươi có muốn cùng làm luôn không!?" "Phi, đồ lưu manh!!" Nguyệt Hi nghe vậy, đỏ mặt mắng khẽ một tiếng.

Dù biết ngay từ cái nhìn đầu tiên là tên này không biết xấu hổ, nhưng không ngờ lại mặt dày đến mức giữa thanh thiên bạch nhật mời nàng cùng "làm". "Không làm thì thôi, sao lại mắng người ta?!" Tần Phong không bao giờ cưỡng ép ai, lại dặn dò: "Vậy ngươi đứng bên cạnh canh chừng, đừng để ai làm phiền chúng ta!" Trời ạ!!

Cứu mạng!!

Mặt Phong Tình đỏ gay, lòng thầm gào thét.

Không chỉ dắt vào lùm cây, còn đòi ba ngày ba đêm, lại còn bắt Nguyệt Hi đứng xem, có cần phải chồng nhiều tầng buff kích thích thế không!? "Đồ lưu manh!!" Nguyệt Hi cũng không chịu nổi, đỏ mặt định bỏ chạy.

Nhưng chưa kịp quay người, nàng đã thấy Tần Phong kéo Phong Tình ngồi xếp bằng đối diện, sau đó quanh thân hiện ra một đồ hình Âm Dương Thái Cực đang chuyển động. "Đây là làm gì!?" Phong Tình ngẩn ra, thấy kịch bản hình như sai sai.

Nhưng chưa kịp hiểu, Tần Phong đã kết thủ quyết điểm vào giữa mày nàng.

Những phương pháp tu luyện của Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, cùng với 108 kiến thức phòng trung, 72 thủ pháp độc quyền, 28 lộ Thuần Dương Côn Pháp ùa vào não nàng. "Hắn bảo tu luyện ba ngày ba đêm là thế này sao!?" Nguyệt Hi ngượng chín người tại chỗ, xấu hổ đến mức muốn dùng ngón chân đào luôn cái hố chui xuống.

Cứ tưởng Tần Phong là tên lưu manh vô sỉ, hóa ra là nàng lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, người ta chỉ đơn thuần muốn truyền công pháp thôi mà.

Oanh long long!!

Chương 588

Khi Tần Phong và Phong Tình đối chưởng, Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú bắt đầu vận hành.

Linh hồn hai người thử dung hợp vào nhau, linh khí trong trời đất hội tụ về phía họ, Âm Dương Thái Cực nhanh chóng mở rộng. "Công pháp gì vậy!?" Nguyệt Hi đứng bên cạnh kinh ngạc, chưa từng thấy động tĩnh nào lớn như thế.

Đồng thời, nàng bắt đầu hối hận, nếu nãy không nghĩ lung tung thì có lẽ nàng cũng được tu luyện thần công lợi hại này rồi. ……… Trong một tiểu viện.

Lý Cực đang nỗ lực gõ bàn tính.

Từ khi theo Tần Phong, không chỉ nhận được một cái Tiên Nô Pháp Ấn, hắn còn tiếp quản toàn bộ việc làm ăn của Tần Phong.

Bao gồm buôn bán quân hỏa như đan dược, luyện khí, phù lục, còn có trăm tòa thành trì và mười linh khoáng mà Lục Đạo đế quân ban cho Tần Phong, nói hắn là quản gia riêng của Tần Phong cũng không quá.

Vút một cái!!

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt Lý Cực, chính là Thanh Thiên - một trong những thuộc hạ của Tần Phong. "Thanh Thiên đại nhân, sao ngài lại tới đây!?" Lý Cực vội dừng gõ bàn tính, nhìn Thanh Thiên với ánh mắt đầy hâm mộ.

Là quản gia riêng, hắn biết Thanh Thiên sở hữu truyền thừa của Hắc Sát Diêm La, nắm giữ mạng lưới tình báo khổng lồ.

Nếu năm xưa hắn đầu quân sớm hơn, biết đâu cũng thành một trong số đó.

Thanh Thiên mở lời: "Mạng lưới tình báo bao phủ Hoang Cổ của Phong Lâm đã bị ta nhổ tận gốc, tiếp theo ta cần ngươi cung cấp tài lực để xây dựng mạng lưới tình báo cho chủ công." "Yên tâm!" Lý Cực gật đầu lia lịa: "Tiền bạc tôi sẽ dốc sức hỗ trợ, tuyệt đối không làm lỡ việc lớn của chủ công." "Tốt!" Thanh Thiên gật đầu, lấy ra hai tấm bản đồ kho báu: "Chủ công lệnh cho ngươi trong vòng ba ngày phải tổ chức một buổi đấu giá, vật phẩm đinh chính là hai tấm bản đồ tiền triều này, tốt nhất là làm cho thiên hạ đều biết." "Tôi hiểu rồi!" Lý Cực nghe là nhiệm vụ Tần Phong giao, lập tức trịnh trọng cất kỹ bản đồ. ……… Thời gian trôi qua, ba ngày đã hết.

Tần Phong và Phong Tình trong lùm cây được bao phủ bởi đồ hình Thái Cực khổng lồ.

Khác với việc Tần Phong một mình tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, hiệu suất tu luyện đôi của Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú quá nhanh.

Không chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã đột phá đến Phiếu Miểu cảnh cửu trọng, mà còn khiến linh lực trong cơ thể trở nên ngưng thực hơn, phát huy uy lực mạnh mẽ hơn. "Phiếu Miểu cảnh cửu trọng!" Tần Phong cảm nhận năng lượng dạt dào trong người, thầm gọi hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 400 vạn Phản Phái Điểm, đổi thành công một viên Phiếu Miểu cảnh Căn Cơ Đan!" Thấy Phong Tình đã hoàn toàn làm chủ công pháp, Tần Phong thu công, nuốt viên đan dược xuống, củng cố ngay nền móng vừa đột phá. "Kết thúc rồi sao!?" Nguyệt Hi đứng bên cạnh đầy vẻ hâm mộ.

Chỉ ba ngày, Tần Phong lên Phiếu Miểu cửu trọng, Phong Tình cũng từ Sinh Tử cửu trọng vọt lên Phiếu Miểu nhất trọng.

Quan trọng nhất là, nhờ sự giúp đỡ của Tần Phong, chiến lực vốn thuộc hạng hai của Phong Tình đã nhảy vọt vào hàng ngũ hạng nhất. "Chủ nhân!!" Phong Tình ánh mắt mê đắm lao tới ôm chầm lấy Tần Phong, liếm môi như muốn nuốt chửng hắn.

Chỉ mới đối chưởng tu luyện đơn giản mà đã thăng tiến thế này, nếu mà tu luyện kiểu "thực chiến" như trong công pháp thì chẳng phải sẽ vào hàng ngũ thiên kiêu siêu cấp sao. "Phong Tình, bình tĩnh chút!!" Tần Phong vội khuyên: "Lát nữa ta còn có buổi đấu giá phải tham gia, ưm……" "Chủ nhân!!" Phong Tình không đợi hắn nói hết, đã cưỡng hôn Tần Phong, khiến lùm cây nhỏ lập tức tràn ngập không khí màu hồng phấn. "Ở đây còn có người mà!!" Nguyệt Hi đứng cạnh nhìn mà đỏ mặt tim đập nhanh, thầm nghĩ đây là nội dung không mất tiền cũng xem được sao…… Hồi lâu sau mới tách ra.

Phong Tình không chỉ ngồi trên người Tần Phong mà còn dùng ánh mắt đầy dục vọng liếm nhẹ làn môi, thưởng thức dư vị của Tần Phong.

Là một Mị Ma có chủ, nàng không chỉ để chủ nhân trong lòng mà còn muốn để chủ nhân ở trên thân mình.

Bùm một tiếng!!

Ngay lúc Nguyệt Hi đang trợn mắt nhìn không sót chi tiết nào, một nữ tử Ma tộc dáng người thanh mảnh, mặt lạnh như sương từ trên trời rơi xuống.

Chính là Hồng Hạnh, con gái rượu của tộc trưởng Ma tộc Trần Trường Phong!

Vốn nàng chẳng muốn gặp tên lưu manh Tần Phong này, nhưng cha nàng ép chết không thôi, đành bất đắc dĩ đồng ý đến gặp một lần.

Ngờ đâu vừa vào lùm cây đã thấy Tần Phong định "đánh" tiểu Mị

Ma nhà mình. "Công chúa!!" Phong Tình ngơ ngác nhìn đối phương, thầm nghĩ làm sao để giấu chuyện này đi. "Tần Phong, ngươi lại quyến rũ tiểu Mị Ma nhà ta!!" Hồng Hạnh tức đến mức muốn nghiến nát răng hàm.

Nàng thừa nhận mình có chút hảo cảm với Tần Phong, nhưng không có nghĩa là hắn được chiếm đoạt tiểu Mị Ma của nàng. "Cái gì mà lại quyến rũ!?" Tần Phong cảm thấy oan ức, rõ ràng mình mới là người bị hại mà. "Hử!?" Nhìn thấy Tần Phong, Hồng Hạnh chợt sững người.

Không hiểu sao gặp lại hắn lần này, cảm giác lại khác hẳn.

Nếu trước đây chỉ là thiện cảm, thì giờ đây tim nàng đập thình thịch, cứ như thể định mệnh sắp đặt nàng phải gả cho kiểu người tự đắc như thế này. "Ánh mắt này……" Tần Phong thấy mắt Hồng Hạnh không ổn, tim hơi run lên.

Hắn phát hiện từ khi có cái mệnh cách "Lục Vị Đế Vương", các em gái nhìn hắn càng ngày càng trắng trợn.

Như thể chỉ số quyến rũ đột ngột tăng kịch trần, dù gái nhà lành hay gái kiêu kỳ đều muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Khiến hắn từ một đại phản diện chủ động biến thành một kẻ yếu đuối bị động. "Tại sao mình lại có cảm giác này!?" Hồng Hạnh từng bước áp sát Tần Phong, bắt đầu quan sát kỹ đối phương.

Nàng không hiểu vì sao mình lại có cảm xúc kỳ lạ với Tần Phong, nhưng khi ngửi thấy mùi hương đặc trưng trên người hắn, hormone trong cơ thể lập tức tăng vọt.

Khiến nàng trước mặt Tần Phong lộ ra dáng vẻ thiếu nữ e thẹn, cảm thấy lời cha mẹ dặn dò chuyện hôn sự cũng không phải là không thể. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Chu Sa Chí của Thiên

Tuyển Chi Tử rung động, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đi đêm lắm có ngày gặp ma, không lẽ báo ứng đến thật sao!?" Tần Phong theo bản năng lùi lại, giữ khoảng cách với Hồng Hạnh.

Hắn không quên Phong Tình và Hồng Hạnh chính là thư ký nhỏ và Chu Sa Chí định mệnh của Phương Trường.

Chương 589

Giờ đây Phương Trường đã mất ngôi vị đại đế, chỉ có cách làm thêm vài vụ "đỉnh phong tác án" nữa mới lấy lại được những gì thuộc về họ. "Mình bị làm sao thế này!?" Hồng Hạnh đỏ mặt sực tỉnh, không hiểu sao mình lại có ý nghĩ thích đàn ông.

Sợ hãi, nàng vội kéo Phong Tình chạy mất dép, sợ lát nữa không kìm lòng được lại cùng Phong Tình đè ngửa Tần Phong ra. "Công chúa, tôi tự nguyện mà!" Phong Tình bị kéo đi chỉ biết nhìn Tần Phong cầu cứu.

Muốn Tần Phong đến cứu nàng để về tiếp tục vụ án, gỡ bỏ cái danh hiệu nhục nhã của Mị Ma.

Chỉ tiếc là một đại phản diện chỉ trọng lợi ích, sau khi thấy Phong Tình và Hồng Hạnh không còn giá trị gì để vắt kiệt, Tần Phong dứt khoát đi tìm Diệp Thần giegie của hắn. ……… Đêm buông xuống.

Trong đế đô Âm Nguyệt hoàng triều.

Lý Cực sau khi nhận lệnh từ Tần Phong đã không chậm trễ phát ra thư mời.

Nghe tin có hai tấm bản đồ kho báu tiền triều, các thế lực lớn không thể ngồi yên.

Từ khi Đại Yến diệt vong, Truyền Quốc Ngọc Tỷ mất tích.

Tuy không có manh mối rõ ràng nói ngọc tỷ nằm trong kho báu, nhưng khả năng đó rất lớn, và không ai cưỡng lại được sự cám dỗ của thiên hạ.

Ngay lập tức, Hoang Cổ sôi sục, các thế lực đổ xô về đế đô Âm Nguyệt.

Đặc biệt là Âm Nguyệt và Đại Việt đều quyết tâm đoạt bản đồ để danh chính ngôn thuận.

Thậm chí Lục Đạo đế quân còn cử người đến, ám chỉ Lý Cực nộp bản đồ cho quốc gia.

Nhưng nghe tin Lục Đạo đế quân chỉ định thưởng 500 linh thạch và một cái bằng khen, Lý Cực không thèm hỏi ý Tần Phong mà từ chối thẳng thừng. "Diệp Thần đến chưa!?" Tần Phong ngồi trong phòng bao do Lý Cực sắp xếp, từ trên cao nhìn xuống toàn cảnh sàn đấu giá. "Chủ công, Diệp Thần đã đến rồi!" Lý Cực nở nụ cười nịnh bợ chuyên nghiệp, chỉ tay về phía vị trí của Diệp Thần.

Thấy Diệp Thần và Diệp Long đang ở sảnh dưới, đeo mặt nạ che giấu dung mạo và khí tức. "Hử!?" Diệp Thần đột nhiên cau mày, nhìn quanh quất.

Từ khi vào buổi đấu giá này, không hiểu sao hắn cảm thấy không thoải mái, như thể bị thứ gì đó nhắm vào, bước vào một âm mưu vậy. "Đúng là nhân vật chính, nhạy cảm thật!" Tần Phong biết không thể để lộ thêm, bảo Lý Cực mau xuống chủ trì. "Rõ!" Lý Cực nhận lệnh, lật đật chạy xuống.

Khi hắn xuất hiện trên đài đấu giá, đại sảnh đang xôn xao bỗng im bặt.

Ánh mắt mọi người dồn vào Lý Cực, như muốn nói: "Không lôi bản đồ ra là lão tử thịt ngươi".

Lý Cực thuận nước đẩy thuyền: "Nếu các vị đã không đợi được, vậy tại hạ phá lệ, đấu giá hai tấm bản đồ tiền triều trước." "Ừm!" Toàn trường hài lòng gật đầu, cho hắn cái ánh mắt "coi như tiểu tử ngươi biết điều". "Tốt lắm!" Lý Cực đưa ra tấm bản đồ thứ nhất: "Tấm bản đồ này không có giá khởi điểm, các vị có thể tự do ra giá, dù là linh thạch hay đổi vật lấy vật, chúng tôi đều chấp nhận." Lời vừa dứt, toàn trường bùng nổ. "100 linh thạch!" "500 linh thạch!" "1000 linh thạch!" "100 cực phẩm linh thạch!" "2 vạn cực phẩm linh thạch!" Các thế lực liên tục hét giá, con số tăng không ngừng.

Sau đợt thăm dò đầu tiên, các đại lão bắt đầu ra tay.

Mỗi lần tăng giá đều là vài triệu cực phẩm linh thạch, có người còn đưa ra những bảo vật khiến Hoang Cổ điên cuồng để trao đổi. "Một trong mười thần binh Hoang Cổ, Lưu Ly Tiên Y!" "Một trong mười thần binh Hoang Cổ, Càn Khôn Đao!" "Chí bảo thiên địa, Tam Thiên Nhược Thủy!" "Thiên tài địa bảo, Huyết Sắc Thiên Cơ Môi!" Diệp Thần đứng bên cạnh sốt ruột, không ngờ việc hét giá lại điên cuồng đến thế. "Diệp Thần, xin lỗi!" Diệp Long theo kịch bản, vẻ mặt tự trách đau khổ: "Đều tại ta vô dụng, không thể giúp ngươi đấu giá bản đồ, cũng không giúp ngươi giành được tia sinh cơ." "Ngài đã giúp tôi quá nhiều rồi!" Diệp Thần hoàn toàn không nhận ra mình đang bị bán, đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cuối cùng giơ tay: "Tôi ra giá……" "Tôi ra giá một quyển Thánh Nhân Thẻ Tre!!" Lời Diệp Thần vừa dứt, hắn liền lấy ra một quyển thẻ tre.

Đi kèm với một luồng sáng dịu nhẹ chiếu sáng đại sảnh, đám đông đang ồn ào bỗng im lặng, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào quyển thẻ tre trong tay Diệp Thần.

Tuy những bảo vật người khác mang ra đổi cũng chấn động Hoang Cổ, nhưng nếu được chọn, họ vẫn sẽ chọn Thánh Nhân Thẻ Tre đầu tiên.

Bởi vì đây là vật do ba vị thánh nhân cùng hợp sức viết ra, không chỉ là thần khí ngôn thư mạnh nhất trong mắt các văn tu, mà còn là thiên thư mạnh nhất lịch sử Hoang Cổ.

Trong đó chứa đựng chân lý đại đạo của ba vị thánh nhân, mỗi lần lĩnh ngộ tương đương với việc có thêm một tầng buff chiến đấu.

Nghe nói từng có người từ một quyển thẻ tre mà lĩnh ngộ được hai tầng buff.

Mà Thánh Nhân Thẻ Tre chia làm ba quyển Thiên, Địa, Nhân, nếu ai thu thập đủ ba quyển, chẳng phải tương đương với sáu tầng buff, lại còn có thể làm bảo vật gia truyền cho con cháu sao. "Cư nhiên là Thánh Nhân Thẻ Tre!!" Tần Phong cũng phải bật dậy kinh ngạc, không ngờ quyển cuối cùng lại nằm trong tay Diệp Thần. "Oáp, thỏ ta ngủ ngon quá!!" Tiểu Bạch từ trong lòng Tần Phong thò cái đầu nhỏ ra, dụi mắt nói: "Hình như thỏ ta vừa nghe thấy Thánh Nhân Thẻ Tre, có phải chiếc chiếu ngủ thứ ba của ta đã được tìm thấy rồi không!?" "Ách……" Mộc Tú, Tam Lộng, Tề Tu Viễn câm nín tại chỗ, nhận ra Tần Phong thực sự quá chiều chuộng con thỏ này rồi.

Thánh Nhân Thẻ Tre có thể gây ra đại chiến, hắn lại mang đi cho thỏ làm chiếu ngủ.

Lại còn không chỉ một cái, mà là nhân đôi niềm vui!

Diệp Thần nói: "Giá trị của Thánh Nhân Thẻ Tre tin rằng mọi người đều rõ, cho nên cái tôi muốn đổi không phải một tấm bản đồ, mà là cả hai tấm." Toàn trường lại xôn xao. "Kẻ này là ai?

Định khiêu khích Lý Cực sao!?" "Nghe nói Lý Cực theo Tần Phong, giờ Tần Phong đã khuất, chắc không ai coi hắn ra gì nữa." "Có vẻ ngươi không hiểu về Tần Phong rồi, không biết thế lực của đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ lúc còn sống lớn đến mức nào đâu." "Đúng thế, Tần Phong chết rồi nhưng việc làm ăn của hắn với Nguyệt Thần và Lam Ma vẫn còn đó." "Không có Tần Phong, sau lưng Lý Cực vẫn còn Nguyệt Thần và Lam Ma, nếu không ngươi nghĩ vì sao hắn dám từ chối Lục Đạo đế quân!?" Đối diện với những lời chỉ trỏ, Diệp Thần không hề nao núng.

Hắn dám ra giá này vì Thánh Nhân Thẻ Tre xứng đáng, và hắn tin không ai ở đây trả giá cao hơn được.

Dù mang ra đổi có hơi đau lòng, nhưng so với kho báu tiền triều thì không là gì. "Đổi hai tấm bản đồ!?" Lý Cực cau mày, không dám tự quyết định.

Diệp Thần tự tin: "Tôi tin ở đây không ai ra giá cao hơn tôi đâu, một quyển Thánh Nhân Thẻ Tre đổi lấy hai tấm bản đồ không biết thật giả, các ông chỉ có lời chứ không lỗ!" "Đúng là nhân vật chính, thuật miệng lưỡi lợi hại thật!" Tần Phong từ trên cao nhìn xuống, thấy mọi người bắt đầu tính toán thiệt hơn khi nghe câu "không biết thật giả".

Dù sao kho báu tiền triều cũng chỉ là lời Lý Cực nói, họ chưa thấy bản đồ thật bao giờ.

Chương 590

Dù bản đồ là thật thì nó cũng không hoàn chỉnh, chưa chắc tìm thấy kho báu, có đáng để họ dốc hết gia tài không!?

Mộc Tú khuyên: "Chủ công, thấy tốt thì thu tay thôi!" "Không, ta thấy còn vắt thêm được chút dầu nữa!" Tần Phong cố ý hạ thấp giọng: "Thánh Nhân Thẻ Tre ta cũng có một quyển, cũng muốn dùng nó đổi hai tấm bản đồ." "Cái gì, còn có nữa sao!?" Mọi người giật mình, vội quay đầu nhìn về phía phòng VIP.

Thấy Mộc Tú đeo mặt nạ vén rèm bước ra, tay bưng quyển Thánh Nhân Thẻ Tre lấy từ ổ của Tiểu Bạch, ánh sáng dịu nhẹ tỏa ra y hệt quyển trong tay Diệp Thần. "Trời ạ, đúng là Thánh Nhân Thẻ Tre!!" Cả hội trường kích động, không thể tin vào mắt mình.

Quyển thẻ tre chia làm Thiên, Địa, Nhân, hôm nay họ lại có phúc kiến kiến hai quyển cùng lúc. "Sao có thể chứ!?" Tim Diệp Thần trĩu xuống, rõ ràng không lường trước tình huống này. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ gây rắc rối cho Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Đù, thế này cũng được luôn!" Mắt Tần Phong sáng lên, không ngờ còn có niềm vui ngoài ý muốn.

Lúc này, thấy Tần Phong đưa Thánh Nhân Thẻ Tre ra giá, Lý Cực lập tức hiểu ý: "Theo quy định của buổi đấu giá chúng tôi, khi hội viên và người không phải hội viên ra giá bằng nhau, hội viên sẽ thắng!" "Đù, lại còn có cái quy định này nữa à!?" Mọi người ngớ người.

Nghe qua thì có vẻ hợp lý, nhưng sao họ chưa bao giờ nghe thấy thế nhỉ?!

Lý Cực không thèm giải thích, nhìn Diệp Thần hỏi: "Vị tiên sinh không phải hội viên này, ngài có muốn tiếp tục tăng giá không?

Nếu không, hai tấm bản đồ sẽ thuộc về vị hội viên của chúng tôi." "Chết tiệt!!" Diệp Thần nhìn về phía phòng VIP với ánh mắt độc ác, hận không thể xông vào băm vằn người bên trong. "Không được!!" Diệp Long vội truyền âm trấn an: "Kẻ có thân phận hội viên, lại lấy ra được Thánh Nhân Thẻ Tre chắc chắn không đơn giản, ngươi mà làm loạn rất dễ lộ danh tính." "Yên tâm, tôi nhịn được!" Diệp Thần nén giận, lấy ra một bình ngọc: "Đây là một viên Cửu Phẩm Tạo Long Đan do đích thân tôi luyện chế, uống vào có thể tăng tiềm lực, tăng tỷ lệ đột phá cấp Đế." "Cửu Phẩm Tạo Long Đan!!" Cả hội trường kinh hô, rõ ràng đều nghe danh loại đan dược này.

Nghe nói đan này không chỉ cần săn giết Long tộc lấy Long Nguyên, mà còn cần Thần cấp Luyện Đan Sư mới luyện được, nghĩa là kẻ này là một Thần cấp Luyện Đan Sư. "Đan dược Diệp Thần luyện!?" Tần Phong lập tức đặt nghi vấn: "Cái này có ăn được không đấy!?" Đậu má!!

Câu hỏi gì hổ báo vậy!?

Hắn mà cũng có mặt mũi đi nghi ngờ đan dược người ta có ăn được không sao!?

Mộc Tú và mọi người đứng hình, trong lòng thầm thốt lên một tiếng "vãi chưởng". "Chắc chắn là không ăn được rồi!" Tiểu Bạch lấy một viên Đại Hoàn Đan ra nhai, tỏ ý chỉ tin dùng hàng Tần Phong bào chế. "Ách……" Mộc Tú và mọi người đảo mắt khinh bỉ, không muốn chấp chấp một người một thỏ này. "Cửu Phẩm Tạo Long Đan!!" Lý Cực trên đài phấn khích hét lớn: "Vị hội viên tiên sinh của chúng tôi ơi, đối phương đã tăng giá thêm một viên Cửu Phẩm Tạo Long Đan, ngài có theo tiếp không!?" Tần Phong thấy vẫn còn ép thêm được nữa, lại hạ giọng nói: "Ngươi có Cửu Phẩm Tạo Long Đan, ta có Cửu

Chuyển Kim Đan, hiệu quả cũng tương đương thôi." "Trời đất ơi!!" Mọi người lại càng kích động, cảm thấy kịch hay càng ngày càng hấp dẫn. "Cửu Chuyển Kim Đan!?" Diệp Thần nhíu mày hỏi: "Sao tôi chưa bao giờ nghe tên!?" "Chưa nghe không có nghĩa là không có!" Tần Phong tỏ vẻ hào phóng: "Nếu không tin, ngươi có thể ăn thử!" "Lợi hại!" Mộc Tú và mọi người chợt hiểu ra, đây chính là dương mưu đương đại.

Buông Kim Đan xuống, ngươi không thể đánh bại ta!

Ăn Kim Đan vào, ngươi không có quyền phán xét ta...... "Thử á!?" Diệp Thần nhíu mày nhìn về phía phòng bao VIP.

Chỉ thấy Tam Thu đeo mặt nạ từ bên trong bước ra, trong tay còn cầm một cái hộp gỗ tinh mỹ, lúc mở ra kim quang tỏa ra bốn phía, đan hương ngào ngạt.

Trên một viên đan dược màu vàng kim, có chín đạo phù văn lưu chuyển. "Đây chính là Cửu Chuyển Kim Đan do chủ công luyện chế?!" Mộc Tú và những người khác trên mặt hiện lên một vẻ chấn kinh, nhận ra kỹ thuật làm giả của Tần Phong ngày càng cao thâm.

Tuy rằng trước kia Tần Phong luyện chế Đại Hoàn Đan, từ bề mặt nhìn không ra thật giả gì, nhưng nếu gặp phải chuyên gia hiểu nghề như Hữu Dung, vẫn có thể nhìn ra vài sơ hở.

Nhưng lần này Tần Phong luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, đừng nói là người ngoài ngành, cho dù là chuyên gia, trong tình huống không nếm thử, e rằng cũng khó lòng phân biệt được thật giả. "Có thể đem ghét bẩn trên người luyện chế đến mức lấy giả loạn thật thế này, phải nói chủ công đúng là thần nhân!!" Lý Cực trên đài lúc này lo muốn vãi linh hồn, sợ Tần Phong bắt mình nếm thử, vội vàng nói: "Vị tiên sinh phi hội viên này, hội viên tiên sinh của chúng tôi đã nói rồi, nếu ngài có nghi ngờ đối với đan dược này, có thể tự mình nếm thử một chút."

"Tự mình nếm thử!?" Diệp Thần nhíu mày nhìn viên Cửu Chuyển Kim Đan kia.

Tuy rằng hắn nhìn từ xa cũng không thấy có vấn đề gì, nhưng không hiểu sao trong lòng luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Đặc biệt là khi hắn muốn tự mình đi nếm thử, trong lòng càng lo lắng vãi chưởng, giống như gặp phải đại kiếp sinh tử gì đó. "Tại sao lại như vậy!?" Diệp Thần cúi đầu chìm vào trầm tư, ánh mắt cũng nhanh chóng quét qua xung quanh.

Từ khi hắn bước vào sàn đấu giá này, liền cảm thấy toàn thân không thoải mái, trong lòng cũng nảy sinh thôi thúc mãnh liệt muốn rời khỏi nơi này. "Xem ra đến cực hạn rồi!" Tần Phong từ trên cao nhìn xuống Diệp Thần, biết hào quang nhân vật chính sắp khởi động.

Theo kinh nghiệm mười năm làm mọt sách của hắn, nếu hắn tiếp tục tăng giá, Diệp Thần sẽ từ bỏ, chọn cách ra tay cướp đoạt, kết quả phát hiện người có cùng ý tưởng không chỉ có một mình hắn, từ đó trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi. "Không cần đâu!" Diệp Thần sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, quả đoạn từ chối đề nghị tự mình nếm thử. "Hắn từ chối rồi!!" Mộc Tú và những người khác không thể che giấu được sự thất vọng trong lòng.

Vốn dĩ còn trông cậy vào việc Diệp Thần nếm xong viên đan dược đó, để Tần Phong biết mình rốt cuộc đang luyện chế cái thứ gì.

Ai dè Diệp Thần lại từ chối, khiến bọn họ sau này không thể không cẩn thận, tránh để bị Tần Phong cho ăn "viên hoàn làm từ ghét bẩn". "Vậy buổi đấu giá tiếp tục!" Lý Cực thu lại tâm trạng, mở miệng nói: "Hiện tại hai bên lại một lần nữa hòa nhau, vị tiên sinh phi hội viên này, nếu không tăng giá nữa, hai tấm bản đồ kho báu này sẽ thuộc về hội viên tiên sinh của chúng tôi." "Đáng chết!!" Ánh mắt Diệp Thần độc ác nhìn về phía phòng bao của Tần Phong, hận không thể trực tiếp bại lộ thân phận xông vào gây án ngay tại chỗ. "Bình tĩnh một chút!!" Diệp Long tiếp tục trấn an: "Việc nhỏ không nhẫn sẽ loạn mưu lớn, chúng ta phải lấy đại cục làm trọng!" "Hô hô!!" Diệp Thần hít sâu mấy hơi để bình phục tâm trạng, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta gia thêm một viên Long Nguyên cấp Chuẩn Đế cảnh!" "Long Nguyên cấp Chuẩn Đế cảnh!!" Toàn trường chúng nhân lại hít vào một ngụm khí lạnh, bắt đầu suy nghĩ người này rốt cuộc là ai.

Có thể lấy ra thẻ tre Thánh nhân có thể nói là nhờ vận khí, nhưng có thể luyện chế Cửu Phẩm Tạo Long Đan và lấy ra Long Nguyên, chứng minh người này ít nhất đã chém giết qua hai con cự long cấp Chuẩn Đế cảnh.

Phải biết rằng, Long tộc không chỉ thực lực cường hoành, mà còn là sinh vật sống theo bầy đàn, cho dù cường giả cấp Đế cũng không nguyện ý trêu chọc bọn họ.

Thế mà người này lại chém giết ít nhất hai con cự long cấp Chuẩn Đế, nhìn thế nào cũng không giống kẻ vô danh tiểu tốt. "Long Nguyên!?" Tần Phong suy nghĩ một chút, không ra giá nữa.

Khác với Long Châu nhận được khi chém giết Hắc Long ở trận đào thải sinh tử lúc trước, Long Nguyên coi như là phiên bản nâng cấp của Long Châu.

Có nó, hắn có thể tiếp tục tăng cường long uy của Đại Uy Thiên Long, có cơ hội rất lớn đẩy nó từ cấp Thần lên đến cấp Siêu Thần.

Lúc này —— Lý Cực thấy Tần Phong không tiếp tục ra giá, biết thời gian thu lưới đã tới, mở miệng nói: "Còn ai tăng giá không, nếu không có, hai tấm bản đồ về kho báu tiền triều của Quan Vũ sẽ thuộc về vị tiên sinh này..." Đám người trong đại điện nhìn nhau, không ai mở miệng ra giá nữa. "Hô hô!!" Diệp Thần không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm, biết kèo này mình chắc ăn rồi. "Nếu đã không ai ra giá..."

Lý Cực thấy không còn ai, liền gõ búa: "Vậy hai tấm bản đồ kho báu tiền triều này thuộc về vị tiên sinh phi hội viên này, hãy chúc mừng hắn..." Bép!

Chương 591

Bép!

Bép!

Toàn trường vỗ tay mang tính tượng trưng, ánh mắt nhìn về phía Diệp Thần rất không bình thường. "Đợi chút, e là sắp có một trận ác chiến đây!" Diệp Thần liếc nhìn xung quanh, cũng cảm nhận được hơi thở sơn vũ dục lai phong mãn lâu.

Lúc này —— Tại Thúy Trúc phong cách đó không xa.

Nam Phong công chúa dẫn theo một nhóm người tìm thấy một ngôi mộ, trên đó viết nguệch ngoạc: "Mộ của Tần Phong, chủ ngân của thỏ ta". "Công chúa, chúng ta tới đây làm gì!?" Đám hộ vệ rất khó hiểu.

Sau khi Lý Cực phát thư mời chuẩn bị đấu giá bản đồ kho báu, Tân đế Đại Việt liền ra lệnh cho Nam Phong công chúa dẫn bọn họ mạo hiểm tiềm nhập vào Âm Nguyệt hoàng triều để tranh đoạt.

Nhưng vị Nam Phong công chúa này không đi dự đấu giá, ngược lại dẫn bọn họ đến trước mộ Tần Phong. "Đến để xác nhận một việc!" Ánh mắt Nam Phong công chúa nhìn chằm chằm vào mộ Tần Phong, trực giác bảo nàng ngôi mộ này tuyệt đối là trống không.

Bởi vì khi nghe nói Lý Cực muốn đấu giá bản đồ kho báu, nàng liền có cảm giác quen thuộc, trong đầu cũng không nhịn được hiện lên hình ảnh lần trước tham gia đấu giá bị Tần Phong bắt được rồi tra tấn bức cung.

Hộ vệ tò mò hỏi: "Công chúa muốn xác nhận việc gì!?" "Xác nhận xem Tần Phong có thật sự đã chết hay không!" Trong mắt Nam Phong công chúa hiện lên một tia tinh quang, hạ lệnh cho người đào mộ Tần Phong lên.

Nàng không quên lần trước tại Chi Vị thư ốc, Tần Phong đã tống tiền nàng một tấm bản đồ kho báu tiền triều như thế nào.

Hiện tại Lý Cực một lần lấy ra hai tấm để đấu giá, khiến nàng không khỏi nghi ngờ bên trong có âm mưu gì đó. "Công chúa nghi ngờ Tần Phong chưa chết!?" Đám hộ vệ rối rít kinh hãi, trong lòng thầm kêu không thể nào.

Đó là tiên nhân từ thượng giới xuống tay, cho dù thiên phú của Tần Phong có nghịch thiên thế nào, cũng không thể giả chết trước mặt tiên nhân được chứ!? "Trước đây bản công chúa cũng tưởng rằng tiên nhân thượng giới là không thể chiến thắng!" Nam Phong công chúa chậm rãi nói: "Nhưng việc Diệp Thần trốn thoát khỏi tay hắn đã chứng minh tiên nhân thượng giới không phải là vô địch tuyệt đối, cho nên khả năng Tần Phong giả chết không phải là không có." "Chuyện này..." Đám hộ vệ nghĩ lại cũng thấy có lý.

Ngay cả Diệp Thần còn có thể giữ mạng trong tay tiên nhân thượng giới, thì với tư cách là thiên kiêu mạnh nhất lịch sử Hoang Cổ, Tần Phong có chút thủ đoạn bảo mạng cũng là hợp tình hợp lý.

Có hộ vệ ngập ngừng: "Nhưng thưa công chúa, đào mộ người ta là thất đức lắm ạ!" Nam Phong công chúa thần tình nghiêm túc: "Không quản được nhiều như vậy nữa, đào lên cho bản công chúa!" Một tiếng ầm vang!!

Mộ của Tần Phong bị mấy tên hộ vệ phá ra, lộ ra một cỗ quan tài đen kịt. "Tần Phong, ngươi thật sự đã chết rồi sao!?" Nam Phong công chúa với tâm trạng thấp thỏm tiến lên.

Vừa sợ xác nhận Tần Phong đã chết thật thì sau này có nỗi khổ không ai thấu, lại vừa lo Tần Phong giả chết để sau này mình còn khổ hơn...

Ong!

Ong!

Ngay khi Nam Phong công chúa chuẩn bị mở hắc quan, tiếng đao kêu vang trời lở đất vang vọng khắp núi rừng. "Kẻ nào!?" Nam Phong công chúa giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Chỉ thấy một bóng hồng lấy minh nguyệt làm bối cảnh phù phiếm trên hư không, mặc một bộ tử y bay phấp phới trong gió, quanh thân có thần khí Nguyệt Luân bao quanh, đem vẻ nhu hòa cùng cương nghị kết hợp một cách hoàn hảo. "Nữ thần của Nguyệt Thần cung!!" Sắc mặt đám hộ vệ đại biến, trong lòng thầm kêu thôi xong đời rồi.

Ai cũng biết Thúy Trúc phong cách Nguyệt Thần cung không xa, hiện tại bị Tử Diên phát hiện tung tích, tiếp theo chắc chắn sẽ có một trận ác chiến. "Cái đồ xấu xa này, lại bắt mình đi chùi đít cho hắn!" Tử Diên tức giận đứng trên hư không, đối với chuyện này nàng đã quá quen rồi.

Sau khi Tần Phong dẫn Mộc Tú và những người khác đi tìm kho báu tiền triều, tin tức Tiểu Bạch chôn Tần Phong ở Thúy Trúc phong đã truyền ra ngoài.

Cũng không biết là vì những thần khí và Trùng Đồng trên người Tần Phong, hay là do Tần Phong ở bên ngoài làm chuyện gì thiên nộ nhân oán, mà cứ cách ba bữa lại có người chạy đến đào mộ hắn. "Mặc kệ nàng ta là nữ thần gì, hôm nay cái quan tài này bản công chúa nhất định phải mở!" Nam Phong công chúa không hề có ý lùi bước, giơ tay đánh mạnh về phía hắc quan của Tần Phong.

Một tiếng rầm, hắc quan mở ra!

Chỉ thấy bên trong trống không, căn bản không có thi thể của Tần

Phong. "Cái gì!!" Đồng tử Nam Phong công chúa co rụt lại, cảm thấy đầu óc ong ong.

Nàng không biết Tần Phong giả chết xong sẽ chạy đi đâu, nhưng với tính cách của hắn chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn trốn đi.

Cộng thêm khổ nhục kế năm đó của Tần gia, cùng với sự lụn bại đột ngột của Tần gia, nhìn thế nào thì Tần gia dường như cũng đang âm thầm mưu tính một âm mưu kinh thiên động địa nào đó.

Giây phút này —— Nam Phong công chúa chỉ thấy chân tay lạnh toát, hơi thở cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Nàng dường như nhìn thấy cảnh cờ chiến của Đại Việt hoàng triều bị chặt đứt, Tần Phong dẫn binh xông vào Tử Cấm Thành, ngọn lửa hừng hực lan rộng khắp đế đô, một đám nữ nhân gào thét kêu cứu trong cảnh nước mất nhà tan.

Còn Tần Phong thì cười cuồng loạn trong ngọn lửa, từng bước tiến lại gần nàng đang co rúm trong góc tường. "Xem ra không thể giữ ngươi lại được rồi!" Trong mắt Tử Diên hiện lên một tia hàn quang, thân hình nháy mắt biến mất trong đêm tối. "Công chúa cẩn thận!!" Đám hộ vệ thấy Nam Phong công chúa gặp nguy hiểm, vội vàng rút đao xông lên ngăn cản Tử Diên.

Có điều sau khi Tử Diên nhận được truyền thừa của Nguyệt Thần, tu vi đã đột phá đến Quy Nhất cảnh, cộng thêm thần khí Nguyệt Luân, cho dù là Chuẩn Đế cũng có sức liều mạng.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Chỉ thấy Nguyệt Luân giống như u linh trong bóng tối, theo thân hình Tử Diên nhanh chóng chuyển động, tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên không dứt, kèm theo máu tươi bắn tung tóe trong đêm. "A!!" Vũ khí trong tay đám hộ vệ lần lượt gãy đoạn, từng tiếng kêu thảm thiết vang vọng trời đêm. "Sao có thể như vậy được!!" Nhìn từng tên hộ vệ ngã xuống trong vũng máu, Nam Phong công chúa sợ hãi quay người bỏ chạy.

Chương 592

Ầm ầm!!

Ngay khi Nam Phong công chúa chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất trở về Đại Việt hoàng triều, đem tin tức Tần Phong giả chết báo cho hoàng huynh và gia gia.

Phía trước đột nhiên truyền đến một trận oanh minh chấn nhĩ, kèm theo một đạo năng lượng khủng khiếp quét qua thiên địa. "Không xong!!" Sắc mặt đám hộ vệ đại biến, phát hiện là cường giả Chuẩn Đế đang chiến đấu.

Tuy rằng bọn họ là người của Tân đế Đại Việt phái tới bảo vệ Nam Phong công chúa, nhưng tu vi cao nhất cũng chỉ là Quy Nhất cảnh, căn bản không thể hộ tống nàng băng qua khu vực giao chiến của Chuẩn Đế. "Đi tìm Ma tộc!!" Nam Phong công chúa quả đoạn đưa ra quyết định.

Hiện tại Ma tộc và Đại Việt hoàng triều là đồng minh, lại nhận của bọn họ nhiều quân phí như vậy, nàng là công chúa Đại Việt đến tìm sự che chở chắc chắn không vấn đề gì.

Tóm lại, nàng tuyệt đối không để mình rơi vào tay Tần Phong một lần nữa, bị tra tấn bức cung đến mức nỗi khổ không ai thấu. "Còn muốn chạy!!" Ánh mắt Tử Diên lóe lên hàn quang, nhanh chóng đuổi theo.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Tần Phong đứng trên một sườn núi nhỏ, nhìn cuộc chiến kịch liệt phía trước.

Sau khi Diệp Thần đổi được bản đồ kho báu, vừa mới rời khỏi đế đô Âm Nguyệt hoàng triều không lâu, liền lập tức có một đám người không nhịn được mà nhảy ra, xông vào đánh Diệp Thần túi bụi. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ thiết cục hố Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn phản phái điểm!" "Cái gì gọi là hố, ta rõ ràng là đang giúp hắn trưởng thành!" Tần Phong lập tức cảm thấy không vui, nghĩ thầm hệ thống lại đang vu khống người tốt.

Phải biết rằng, thứ có thể thuyết phục một người vĩnh viễn không phải đạo lý, mà là thực tế phũ phàng, thứ có thể điểm tỉnh một người cũng chưa bao giờ là giáo điều, mà là ma nạn.

Thứ không phải do hắn tự mình ngộ ra, có cho hắn hắn cũng không giữ được.

Cho nên hắn tạo ra nguy hiểm cho Diệp Thần gie gie, hoàn toàn là vì dụng tâm lương khổ, tuyệt đối không có tư tâm.

Ngay lúc này —— Trên hư không đột nhiên xuất hiện một nữ tử tuổi trung niên nhưng vẫn còn mặn mà, uy áp khủng khiếp như Thái Sơn đè nặng lên Diệp Thần. "Hắc Quả Phụ!!" Mộc Tú đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cảm thán: "Không ngờ ngay cả mụ già này cũng tới, xem ra sức hấp dẫn của kho báu tiền triều lớn thật đấy!" Tần Phong tò mò hỏi: "Hắc Quả Phụ là ai!?" "Một trong Tam Quái!" Tề Tu Viễn lên tiếng giải thích: "Nếu nói Tiếu Bách Hợp chuyên ra tay với những cô nương xinh đẹp chưa chồng, thì Hắc Quả Phụ chuyên môn ra tay với những nam tử đẹp trai còn trinh, nghe nói bà ta không chỉ chơi đùa thân thể đàn ông, mà sau đó còn thích thiến luôn người ta!" "Thật tàn bạo!" Tần Phong phát hiện điều kiện của mình hoàn toàn phù hợp, âm thầm lùi lại phía sau, để đám thuộc hạ che chắn phía trước. "Chuẩn Đế đỉnh phong!!" Diệp Thần cảm thấy thân thể nặng nề, nhanh chóng suy nghĩ phải làm sao.

Tuy rằng với thực lực Chuẩn Đế trung giai hiện tại, chiến thắng Chuẩn Đế đỉnh phong không có gì khó khăn.

Nhưng như vậy đồng nghĩa với việc thân phận của hắn sẽ bị bại lộ, mọi người cũng sẽ biết bản đồ kho báu đã rơi vào tay hắn. "Tiểu ca ca, đừng căng thẳng!" Hắc Quả Phụ liếm môi đỏ, cười tủm tỉm nói: "So với hai tấm bản đồ kho báu không biết thật giả kia, tỷ tỷ càng muốn có được người như ngươi hơn." "Ta không có hứng thú với mụ già như bà!" Diệp Thần nhìn thấy người đến cướp bản đồ ngày càng nhiều, chỉ đành bất đắc dĩ lựa chọn lộ diện, mặc Chiến Thần Giáp, cầm Ngân Long Thương chuẩn bị đánh nhanh thắng nhanh. "Ngươi là Diệp Thần!!" Những người xung quanh lập tức kinh hô, nhận ra ngay thần trang của Bắc Cương Chiến Thần.

Có điều Diệp Thần không có thời gian lãng phí với bọn họ, Ngân Long Thương trong tay trực tiếp bộc phát thương ý ngập trời, chiêu Ngân Long Thôn Châu hóa thành cự long màu bạc lao thẳng về phía đám người.

Ầm ầm!!

Tiếng oanh minh chấn động thiên địa một lần nữa vang lên, trời đêm nở rộ một đóa mây nấm, giống như năm đó "cậu bé mập" hát bài Ngày Lành ở Hiroshima vậy. "Đi!!" Diệp Thần không dám dừng lại, kéo Diệp Long nhanh chóng rời đi. "Hóa ra hắn chính là Bắc Cương Chiến Thần, hèn chi dương khí lại sung túc như thế!" Hắc Quả Phụ nhìn thấy Diệp Thần ra tay liền thấy hưng phấn, liếm môi đỏ nhanh chóng đuổi theo, như một thợ săn lão luyện đuổi theo con mồi đã nhắm trúng. "Vãi, đúng là trò lão ưng bắt gà con!" Tần Phong nhìn thấy liền biết có trò hay để xem, vội vàng dẫn mọi người đuổi theo... "Truy!!" Các phương thế lực thấy Diệp Thần chạy mất, cũng đồng loạt đuổi theo.

Nếu lúc đầu bọn họ vì tranh đoạt bản đồ kho báu, thì sau khi Diệp Thần lộ diện, bọn họ lại nhắm vào chính hắn.

Chỉ cần bắt sống được Diệp Thần, là có thể được tiên nhân thượng giới chỉ điểm, nhìn khắp Hoang Cổ chắc cũng chẳng ai cưỡng lại được sự cám dỗ này.

Tuy nhiên, thế gian luôn không thiếu những kẻ tỉnh táo, vội vàng kéo người nhà mình chọn đường về nhà. "Ngươi kéo ta làm gì?

Diệp Thần sắp chạy thoát rồi!" "Từ đòn vừa rồi của Diệp Thần có thể thấy, thương thế của hắn đã hồi phục được bảy tám phần rồi." "Dù hắn hồi phục hoàn toàn thì sao?

Lão tử vẫn xử đẹp hắn!" "Đồ đần, ngươi thực sự nghĩ một kẻ có thể trốn thoát khỏi tay tiên nhân thượng giới là hạng xoàng sao!?" "Đúng vậy, đừng quên Diệp Thần còn là một Luyện đan sư cấp Thần, cộng thêm Chiến Thần Giáp, Ngân Long Thương trong tay, khắp Hoang Cổ hắn có thể xưng là thiên hạ vô địch." "Không có thực lực cấp Đế, đi là nộp mạng đấy!" "Con đường tu luyện vốn dĩ đầy rẫy nguy cơ, nếu cứ nhìn trước ngó sau thì làm sao đắc đạo phi thăng được." "........." Rất nhiều người trẻ tuổi vẫn không nghe khuyên bảo, chọn cách tiếp tục đuổi theo Diệp Thần.

Trong nhất thời —— vô số người tu luyện xé toạc bầu trời đêm, coi Diệp Thần là cơ hội đổi đời duy nhất của bọn họ. "Đáng chết!!" Nhìn vô số bóng người đuổi theo phía sau, Diệp Thần biết mình gặp rắc rối lớn rồi.

Một khi dừng lại giao thủ với bọn họ, sẽ rơi vào khổ chiến. "Nhớ kỹ những lời ta đã nói với ngươi!!" Diệp Long đột nhiên cưỡng ép thoát khỏi bàn tay của Diệp Thần, theo đúng kịch bản cấp đạo diễn, hướng về Diệp Thần lộ ra một nụ cười an lòng, sau đó ánh mắt quyết tuyệt quay người rút bội đao độc chiến quần hùng thiên hạ. "Diệp Long!!" Diệp Thần theo bản năng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong lòng đau nhói không hiểu sao, bên tai cũng vang lên những lời Diệp Long từng nói với hắn.

Nếu có một ngày hai chúng ta rơi vào cục diện tất tử, ngươi nhất định đừng quay đầu lại.

Ngươi là hy vọng cuối cùng của Đại Yến, ngươi phải sống tiếp cho tốt, thay ta hoàn thành tâm nguyện của tổ tiên.

Hắn đã nói như vậy, và cũng đã làm như vậy!

Giây phút này —— hắn không còn hận nổi Diệp Long nữa, chỉ trách số phận trêu ngươi khiến bọn họ trở thành kẻ thù. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm chân thành nhất của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 20 vạn phản phái điểm!" "Có 20 vạn thôi à!?" Tần Phong rất thất vọng về Diệp Thần gie gie, bắt đầu nhớ nhung Tiểu Tam Tam nhà mình rồi.

Cùng là tạo ra nguy hiểm để chịu áp lực, Tiểu Tam Tam nhà hắn đã thành công thăng cấp thành Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, ngược lại Diệp Thần gie gie lại tụt xuống cấp Sử Thi.

Điều này nói lên cái gì!?

Nói lên rằng bản thân hắn không nỗ lực, Thần tới cũng gánh không nổi hắn! "A..." Một tiếng kêu thảm thiết chói tai đột nhiên vang vọng trời đêm, kèm theo một luồng khí tức tà ác quét qua thiên địa.

Chỉ thấy từ đôi mắt Diệp Long bắn ra hai đạo quang tuyến màu huyết sắc, chính là Tử Vong Quang Tuyến của Ma Đồng, một loại kỹ năng có thể sánh ngang với hủy diệt hữu nhãn của Trùng Đồng Tần Phong.

Chương 593

"Không xong, là Ma Đồng!!" Những người đuổi theo phía sau giật mình kinh hãi.

Có thể cảm nhận rõ ràng khí tức khủng khiếp trong Tử Vong Quang Tuyến, dường như ngưng tụ nỗi kinh hoàng của thời gian, phàm là kẻ chạm vào đều tan thành mây khói. "Đi mau!!" Diệp Long đôi mắt chảy máu gầm lên thật lớn, bảo Diệp Thần tranh thủ lúc này rời đi ngay lập tức.

Hắn không phải là kẻ chơi lén dưới trướng Tần Phong, tu vi đều là tự mình từng bước đạt được, hiện tại cũng mới chỉ là Sinh Tử cảnh cửu trọng.

Nếu Diệp Thần còn không đi, hắn chắc chắn sẽ bị Ma Đồng vắt kiệt. "Nhất định phải sống sót!!" Diệp Thần đã chứng kiến quá nhiều cuộc ly biệt ở Bắc Cương yếu tắc, biết hiện tại không phải lúc do dự.

Tuy rằng trong lòng vô cùng đau đớn, nhưng hắn vẫn chọn không phụ lòng tốt của Diệp Long, mắt đẫm lệ quay người nhanh chóng biến mất trong đêm. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm chân thành nhất của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 20 vạn phản phái điểm!" "Xem ra Diệp Long không cầm cự được bao lâu nữa rồi!" Tần Phong nhìn Diệp Long sắp kiệt sức, giơ tay vỗ vỗ mông Tiểu Bạch. "Ta thỏ hiểu rồi!" Tiểu Bạch lập tức lắc lắc cái mông nhỏ, mở ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Chỉ thấy bên trong nhanh chóng bay ra hàng ngàn con rối thiếu nữ xinh đẹp như thật, thần thái sống động, làn da mịn màng, ánh mắt càng thêm tinh anh. "Cuối cùng cũng có thể ra ngoài hoạt động tự do rồi!" Hàng ngàn thiếu nữ nhìn đám người tu luyện phía trước, giống như những mỹ nhân điên loạn, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Không đợi Tần Phong hạ lệnh, vô số tiếng xé gió vang lên. "Cái gì thế kia!?" Những người xung quanh nghe tiếng nhìn lại, thấy một đám thiếu nữ.

Chỉ thấy bọn họ không chỉ xinh đẹp tuyệt trần, còn mặc cổ trang phong cách hiện đại, những chỗ có thể thu hút người nhìn tuyệt đối không che chắn, đôi chân dài trắng nõn cứ thế lộ ra ngoài. "Đậu má, đây là nữ tử của môn phái nào vậy!!" Đám người xung quanh tuy buông lời khiển trách, nhưng mắt thì không hề có ý rời đi.

Chỉ là khác với cảnh tượng diễm lệ trong tưởng tượng của bọn họ, các thiếu nữ lao đến trước mặt, đầu tiên là tung chân dài, sau đó là một nhát cắt cổ, động tác gọn gàng linh hoạt, làm một mạch xong luôn. "Tần đạo đúng là hiểu đàn ông!" Nhìn đám quân tử không kịp đề phòng bị giết, Diệp Long không nhịn được nuốt nước miếng. "Bọn họ là con rối!!" Có người kinh hãi hét lớn một tiếng, đơn giản là không thể tin nổi vào mắt mình.

Khác với những con rối trong ký ức của bọn họ, những con rối này thực sự quá chân thực.

Không chỉ có biểu cảm biến hóa như người thật, các khớp xương cũng vô cùng linh hoạt, dù là động tác khó đến mức nào cũng có thể dễ dàng thực hiện. "Chúng ta không phải là con rối!!" Một thiếu nữ nhếch môi, một cuộc tấn công linh hồn khủng khiếp được giải phóng. "A..." Đối phương ôm đầu kêu thảm thiết, vì mất kiểm soát mà từ trên không trung rơi thẳng xuống đất. "Ực!!" Mộc Tú và những người khác cũng nuốt nước miếng, phát hiện bài tẩy của Tần Phong quá nhiều.

Không chỉ có bốn đạo vương bài quân của Âm Nguyệt hoàng triều, mà còn tùy thân mang theo một đội vệ binh nữ quỷ, không chỉ có thể tấn công vật lý, mà còn có thể tấn công linh hồn.

Đặc biệt là mặc đồ như thế này để chiến đấu, người đàn ông nào có thể giữ được sự tập trung!? "Tốt, tốt lắm, thật sự rất tốt!" Tần Phong hài lòng gật đầu, ánh mắt rơi vào đôi tất đen của Nguyệt Hi. "Nể tình đồng hương, ta có thể không mặc cái này được không!?" Nguyệt Hi bị nhìn đến mức toàn thân không thoải mái, theo bản năng muốn che đôi tất đen đi. "Đừng che, đây là năng lượng tích cực đấy!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Thật ra là ta từ nhỏ đã sợ bóng tối, cô mặc tất đen có thể giúp ta khắc phục nỗi sợ hãi." "Ngươi lừa ta như vậy có thú vị không hả!?" Nguyệt Hi tức đến mức đầy đầu hắc tuyến, căn bản không tin cái miệng thối của Tần Phong.

Tần Phong tiếp tục nghiêm túc: "Bỏ từ 'lừa' đi, ta có thể cho cô một câu trả lời khẳng định!" "Vô sỉ!!" Nguyệt Hi bị trêu chọc đến mức mặt nhỏ đỏ bừng, trong lòng thầm kêu sắp chịu không nổi nữa rồi.

Ngay lúc này —— một tiếng "y nha" non nớt vang lên, khiến Nguyệt Hi toàn thân dựng tóc gáy.

Chỉ thấy loli bệnh kiều Tiểu Y Nha đã thành công trốn thoát khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, vừa ra tới nơi đã thấy Nguyệt Hi đang tán tỉnh Tần Phong... "Đừng hiểu lầm, ta với hắn không thân đâu!" Nguyệt Hi sợ đến mức mặt nhỏ trắng bệch, cơ thể cũng theo bản năng lùi về phía sau. "Y nha!!" Tiểu Y Nha vẫn nhìn Nguyệt Hi như nhìn người chết, bước đôi chân ngắn từng bước một tiến lại gần, mỗi bước đi khí thế quanh thân lại tăng lên một phần. "Chủ nhân!!" Nguyệt Hi đã sợ đến mức mếu máo, cầu xin Tần Phong thu hồi cái đồ bệnh kiều này lại. "Ai!!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lấy ra một viên kẹo mút. "Ba ba!!" Tiểu Y Nha lập tức biến thành một cô bé dễ thương ngọt ngào, chảy nước miếng nhìn chằm chằm vào viên kẹo. "Không hổ là chủ công!" Mộc Tú đầy mặt ngưỡng mộ nói: "Bất kể phụ nữ ở độ tuổi nào cũng có thể giải quyết được, nếu năm đó ta có bản lĩnh này, đâu đến mức độc thân tới giờ chứ!?" "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay niệm Phật hiệu, biểu thị mình thực sự chẳng hâm mộ tí nào.

Lúc này —— những người tu luyện đang vây công Diệp Long phía không xa, khi đối mặt với cuộc tấn công của đội quân thiếu nữ chân dài trắng nõn do Tần Phong tung ra, có thể nói là bại trận toàn tập, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp bầu trời đêm.

Chỉ có vài tên Chuẩn Đế đột phá vòng vây thành công, tiếp tục đuổi theo Diệp Thần, trong đó bao gồm cả Hắc Quả Phụ thích chơi trò lão ưng bắt gà con. "Đi rồi sao!?" Tần Phong bế Tiểu Y Nha lên, không chọn cách đuổi theo Diệp Thần.

Bởi vì lần này hắn tổ chức đấu giá, ngoài việc thèm khát bảo vật trên người Diệp Thần, hố hắn đi tìm kho báu tiền triều, còn là để Diệp Long và Diệp Thần hình thành một sợi dây ràng buộc.

Một khi hai người đã hình thành cái gọi là ràng buộc, cũng có nghĩa là dù Diệp Thần có đi bao xa, hắn cũng có thể như thả diều, dùng sợi dây đó nắm chắc hắn trong lòng bàn tay. "Chủ công!!" Mộc Tú mở miệng hỏi: "Hiện tại Diệp Thần đã có được bản đồ kho báu, chắc chắn sẽ đến hẻm núi Long Môn tìm bảo tàng, chúng ta có cần tung tin tức ra ngoài không!?" "Có thể!" Tần Phong gật đầu: "Hiện tại Thanh Thiên đã phá hủy tất cả phân bộ của Phong Lâm Cư, nắm giữ mạng lưới tình báo hoàn thiện nhất Hoang Cổ, bảo hắn luôn theo dõi động tĩnh của Diệp Thần, cung cấp vị trí chính xác của Diệp Thần cho các thế lực." "Đã hiểu!" Mộc Tú gật đầu, lại nói: "Nghe nói vị Phong Lâm tiên sinh kia không cam tâm mạng lưới tình báo bị hủy, đang tìm cách cướp lại từ tay Thanh Thiên, hiện tại Thanh Thiên vẫn chưa đột phá cấp Đế, e rằng sẽ có chút áp lực đấy!" "Cũng đúng!" Tần Phong suy nghĩ một chút rồi nói: "Đao Tuyệt tiền bối, vậy phiền ngài đi hỗ trợ Thanh Thiên một chút!" "Ta biết rồi!" Tề Tu Viễn gật đầu ra hiệu đã hiểu, hóa thành một đạo đao quang vọt lên trời cao. "Chủ công, tiếp theo chúng ta về hẻm núi Long Môn sao!?" Sự phấn khích trên mặt Tam Lộng đại sư không thể che giấu, nôn nóng muốn đuổi theo xem là lão ưng bắt gà con, hay là Diệp Thần sa vào hố phân không thể tự thoát ra được. "Không đâu!" Tần Phong nghĩ đến cảnh tượng đó quá "đẹp", liền xua tay từ chối quan sát.

Lúc này —— Tam Thu vốn im lặng đứng một bên, lại lôi bút ra bắt đầu ghi chép lịch sử.

Năm X tháng Y: Mộc Tú dùng tội danh không đâu hãm hại Diệp Thần, Ngô hoàng nghĩa bạc vân thiên, thay Mộc Tú gánh chịu tiếng xấu muôn đời này, tuyên bố ra bên ngoài đây là ý của mình...

Chương 594

"Cái gì thế này!" Tam Lộng đại sư đứng một bên nhìn mà ngây người, trong lòng thầm kêu một tiếng đậu má thật to.

Mẹ nó!!

Kịch bản từ đầu đến cuối đều do Tần đạo một tay viết ra, hắn vậy mà còn có thể mở mắt nói dối thế này.

Đúng là quá mức vô lý rồi! "Hử!?" Tam Thu thản nhiên liếc nhìn Tam Lộng một cái, tiếp tục múa bút viết sử.

Pháp sư Tam Lộng: Xuất thân từ chùa Đại Quang Minh, từ nhỏ đã đọc làu kinh điển Phật môn, lấy việc cứu dân độ thế làm nhiệm vụ của mình, được Phật môn tôn là Phật sống tại thế.

Vì không nỡ nhìn chúng sinh chịu khổ, chủ động xuống núi trợ giúp Ngô hoàng thành tựu bá nghiệp thiên cổ.

Sát sinh là để hộ sinh, chém nghiệp chứ không phải chém người...

Mộc Tú cũng tò mò ghé đầu lại nói: "Tiểu thư sinh này lại đang viết bậy cái gì vậy!?" "Nói bậy cái gì hả!" Tam Lộng đại sư một chân đá văng Mộc Tú, mắng chửi xối xả: "Sử quan vung bút viết sử, ngươi nếu còn dám nói nhăng nói cuội, cẩn thận bần tăng siêu độ vật lý ngươi đấy." "Hu hu..." Mộc Tú ấm ức ôm mông kêu lên, không hiểu con lừa trọc này phát điên cái gì.

Ngay lúc này —— đại quản gia riêng của Tần Phong, Lý Cực vội vã chạy tới.

Nói là Tửu Tiên của Thiên Hương Cốc vừa mới đến sàn đấu giá, dùng Thiên Châu có thể tu phục linh hồn của mọi sinh linh, cưỡng ép trao đổi viên Cửu Phẩm Tạo Long Đan kia của Diệp Thần. "Cửu

Phẩm Tạo Long Đan đổi Thiên Châu cũng không lỗ!" Tần Phong hơi nhíu mày: "Tuy rằng viên Cửu Phẩm Tạo Long Đan đó của Diệp Thần không bằng Cửu Chuyển Kim Đan của ta, nhưng với sự tích lũy bao nhiêu năm của Tửu Tiên, đột phá cấp Đế chắc không thành vấn đề." Đậu má!!

Đây lại là lời hổ báo gì thế này!?

Mấy người vốn đang tâm cơ đấu đá lập tức chấn kinh, không biết ai cho Tần Phong sự tự tin đó, cư nhiên dám nói Cửu Phẩm Tạo Long Đan không bằng viên "ghét bẩn" của hắn. "Ta thỏ chủ ngân nói đúng!" Tiểu Bạch chảy nước miếng lấy ra viên Cửu Chuyển Kim Đan đó, một ngụm nuốt xuống chỉ thấy toàn thân thư sướng, cái mầm nhỏ trên đầu càng nhấp nháy liên tục không ngừng. "Thế này mà cũng được á!" Mộc Tú và những người khác nhìn mà ngây người, cuối cùng cũng biết tại sao không có đánh giá tệ rồi. "Nghe nói linh hồn của Đại Mộc tỷ bị trọng thương!" Tần Phong suy nghĩ một chút, mới nói: "Mộc Tú tiền bối, lao phiền ngài cầm theo Thiên Châu chạy một chuyến về Tần gia, giao nó cho phụ thân của ta." "Rõ!" Mộc Tú gật đầu ra hiệu đã hiểu, nhận lấy Thiên Châu từ tay Lý Cực.

Một viên trân châu to bằng ngón tay cái, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, bên trong ẩn chứa một luồng năng lượng thần bí.

Lúc này —— Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đã dẫn theo đại quân, vượt qua Đông Hải cưỡng ép đổ bộ lên Tây Đảo.

Đối mặt với mười vạn đại quân đột ngột xuất hiện, tộc Tiểu Hòa vội vàng tập hợp mười lăm vạn đại quân còn sót lại, tạo thành trạng thái đối trì với mười vạn quân Tần gia. "Cái gì mà mười lăm vạn?

Có chắc là không nhìn nhầm không!?" Tần Phong nghe xong liền ngẩn người tại chỗ.

Ở Âm Nguyệt hoàng triều, hắn toàn đánh những trận quy mô triệu người, hàng chục triệu người.

Hiện tại cái tộc Tiểu Hòa này cộng cả năm vạn quân bị hắn tiêu diệt trước đó, cũng mới chỉ có hai mươi vạn quân, còn không đạt tới tiêu chuẩn nhận đơn tối thiểu ba mươi vạn của Bạch Khởi.

Tần Nam mở miệng trả lời: "Không sai, chúng tôi đã phái người xác nhận đi xác nhận lại rồi, tư binh của tất cả vương công quý tộc tộc Tiểu Hòa cộng lại, thực sự chỉ có mười lăm vạn đại quân đối diện." Tần Tô tiếp lời: "Nhưng nhìn bộ dạng của bọn chúng có vẻ khá tự tin, dường như căn bản không để mười vạn đại quân của chúng ta vào mắt." "Tát cá tích tích!!" Một giọng nam tử đột nhiên vang vọng thiên địa, khiến mười lăm vạn tên lùn phấn khích hẳn lên. "Vì Thiên Hoàng, sát!!" Mười lăm vạn tên lùn như bật chế độ điên cuồng, rút võ sĩ đao bên hông lao về phía mười vạn quân Tần gia. "Thiếu chủ!!" Đám người Tần Nam không nhịn được nữa, lần lượt thỉnh chiến muốn làm tiên phong. "Toàn người quen cả, vội cái gì!" Tần Phong lẳng lặng lấy từ không gian tùy thân ra khẩu pháo pháp khí, nạp vào một quả pháo đạn có khắc chữ "Cô nương họ Khâu"... "Người chín!?" Thập Tam Thái Bảo đầy mặt nghi hoặc, không hiểu Tần Phong có ý gì.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của bọn họ đã bị khẩu pháp khí đại pháo thu hút.

Tuy rằng sớm đã nghe nói Tần Phong luyện chế ra một kiện đại sát khí, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên được quan sát pháp khí đại pháo ở khoảng cách gần như thế.

Oanh long long!!

Tần Phong không chút do dự khởi động pháp khí đại pháo, tiếng pháo nổ chấn nhĩ dục lung vang triệt thiên địa.

Kèm theo một trận chấn động kịch liệt của hư không, Khâu Tiểu

Thư từ họng pháo tối đen bắn ra, lao thẳng về phía mười lăm vạn tên 'Bát Dát' (Baka) đang xông tới trước mặt. "Phòng ngự!!" Tiếng của Tần Phong vang vọng toàn quân, chúng nhân không chút do dự kết thành phòng ngự đại trận.

Oanh long long!!

Không đợi mọi người kịp phản ứng, một đám mây hình nấm khổng lồ từ dưới đất mọc lên.

Sức phá hoại khủng khiếp như thần phạt giáng lâm, vô tình xé rách đại địa, hư không vặn vẹo đến biến dạng, phong ba năng lượng quét sạch thiên địa. "Cứu mạng với!!" Tiểu Nhu gắt gao ôm lấy đùi Tần Phong, đề phòng bản thân bị phong ba năng lượng thổi bay. "Uy lực thật khủng khiếp!" Thập Tam Thái Bảo nhìn đến trợn mắt hốc mồm, toàn bộ đều bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Không chỉ phạm vi phá hoại có thể so với mấy trăm cái Hiroshima, uy lực còn kinh người đến phát sợ, dưới Sinh Tử cảnh e rằng không ai có thể sống sót.

Rất nhanh, thiên địa khôi phục bình tĩnh, bụi trần dần dần tản đi.

Mười lăm vạn tên 'Bát Dát' vừa rồi còn điên cuồng xung kích, giờ cơ bản đều thành 'người chín' nằm la liệt trong đống đổ nát.

Thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi thịt khét lẹt, chỉ còn không đến một vạn người là có thể miễn cưỡng đứng vững. "Ực, đây chính là 'người chín' mà thiếu chủ nói!?" Thập Tam Thái Bảo của Tần gia nuốt nước miếng, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì Tần Phong là người Tần gia mình.

Nếu không để bọn họ gặp nhau trên chiến trường, người biến thành 'người chín' sẽ chính là bọn họ, mà còn là loại chín thấu tỏa ra mùi thịt nữa chứ. "Trời ạ!!" Tiểu Nhu há hốc mồm không ngậm lại được, bị cảnh tượng trước mắt triệt để làm cho kinh hãi. "Haiz, đúng là sách đến lúc dùng mới thấy ít!" Tần Phong đầy mặt thất vọng nói: "Dạo này mải mê thăng cấp hai thanh thần kiếm, thế mà quên mất thăng cấp cho pháp khí đại pháo, một pháo xuống dưới mới mang đi được chừng này người." "Ách..." Thập Tam Thái Bảo của Tần gia khóe mắt giật giật, trong lòng hiện ra một chữ 'vãi' thật lớn.

Người ta tổng cộng mới có mười lăm vạn đại quân, hắn một pháo xuống dưới không chỉ xử lý mười ba vạn, mà còn khiến không biết bao nhiêu người xung quanh bị vạ lây.

Thế mà hắn cư nhiên còn chê ít!!

Chương 595

"Bát dát!!" Một đạo nhân ảnh đột nhiên từ trên trời giáng xuống, âm thanh phẫn nộ vang vọng thiên địa. "Là Thiên Hoàng của tộc Tiểu Hòa!!" Thập Tam Thái Bảo của Tần gia lập tức đề phòng, mười vạn Tần gia quân cũng kết thành đại trận.

Oanh long long!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên bùng phát từ trên người Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa, năng lượng hùng hồn bàng bạc dường như muốn làm thiên địa triệt để trầm luân, nghiền ép hết thảy tồn tại trên thế gian. "Ngụy Đế!!" Thập Tam Thái Bảo Tần gia khẽ cau mày, đã biết tại sao đối phương dám xâm lấn Tần gia.

Hóa ra từ lúc nào không hay, Thiên Hoàng của tộc Tiểu Hòa đã đột phá đến Ngụy Đế! "Tất cả đi chết hết cho bản hoàng!!" Trên mặt Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa viết đầy hai chữ phẫn nộ, thực lực Ngụy Đế không chút bảo lưu mà phóng thích ra ngoài.

Tuy rằng hắn không hiểu vì sao binh sĩ của cứ điểm Bắc Cương lại xâm lược tộc Tiểu Hòa của mình, nhưng một khi đã hoàn toàn trở mặt, hắn cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Oanh long long!!

Tần Phong đeo quỷ diện cụ, tay cầm Ngân Long Thương, khí thế cường đại trên người nháy mắt bùng phát, phía sau phù hiện ra một hư ảnh Côn Bằng khổng lồ dài vạn trượng gào thét cửu thiên. "Một con kiến hôi Chuẩn Đế đỉnh phong mà còn dám phản kháng!!" Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa căn bản không để Tần Phong vào mắt, rút ra một thanh thánh cấp võ sĩ đao bên hông chém tới.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm mạnh mẽ giữa hư không, lực xung kích cường đại không chỉ khiến hư không chấn động, mà còn khiến cả hai bên đều lùi lại một đoạn. "Làm sao có thể!!" Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa không thể tin được mà trừng lớn mắt, không dám tin một Chuẩn Đế đỉnh phong lại có thể đỡ được một kích của mình. "Ngụy Đế khủng khiếp như vậy sao!" Tần Phong vẩy vẩy bàn tay hơi tê dại, rốt cuộc đã hiểu tại sao người ta nói dưới Đế cấp đều là kiến hôi, ngay cả Ngụy Đế cũng không phải là Chuẩn Đế bình thường có thể khiêu chiến.

Oanh long long!!

Khí thế quanh thân Tần Phong lại tăng mạnh, tự thêm cho mình một chút xíu buff.

Đặc biệt là sau khi buff mới 'Hải Nạp Bách Xuyên' được thêm vào, linh khí giữa thiên địa nháy mắt bạo động, huyết khí của mười mấy vạn tên 'Bát Dát' đã chết cũng bắt đầu ngưng tụ.

Khoảnh khắc này, hắn cảm thấy mình giống như đại dương mênh mông, đối với 'Thủy' cũng có nhận thức rõ ràng hơn.

Nước rất sâu gọi là Uyên!

Nước rất nông gọi là Than!

Nước chảy rất gấp gọi là Thoan!

Nước chảy rất chậm gọi là Trệ!

Sóng lớn gọi là Đào!

Sóng nhỏ gọi là Lan!

Nơi nước hội tụ gọi là Trạch!

Mặt nước hơi dao động gọi là Đãng!

Nước giữa hai núi gọi là Giản! (Chữ liên quan đến nước nhiều như thế, gọi là thằng tác giả khốn nạn!) Oanh long long!!

Hết thảy năng lượng giữa thiên địa như dòng nước hội tụ, nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể Tần Phong, khiến khí thế bùng phát của hắn hoàn toàn áp đảo Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa. "Hống!!" Tần Phong không nhịn được ngửa mặt lên trời rống một tiếng, hoàn thành tiến hóa thể hoàn chỉnh. "Đây chính là thể hoàn chỉnh của thiếu chủ!!" Mười vạn Tần gia quân vừa chấn kinh, vừa cảm thấy vô cùng vui mừng.

Có vị thiếu chủ văn võ song toàn này, thiên hạ chắc chắn là của Tần gia bọn họ. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa đứng một bên nhìn đến ngây người, nghiêm trọng hoài nghi mình đang nằm mơ chưa tỉnh.

Nhìn khắp dòng sông lịch sử của Hoang Cổ, làm sao có thể có yêu quái nào lĩnh ngộ được nhiều buff như vậy, lại còn có thể dung hợp linh khí, huyết khí cùng các loại năng lượng vào làm một!?

Oanh long long!!

Quanh thân Tần Phong khởi động kình khí vô song, tay cầm ngân thương đâm về phía Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa.

Ngân Long Thôn Châu!!

Tần Phong hóa thành một con ngân sắc cự long bay vọt lên không trung, tiếng long ngâm chấn nhĩ dục lung khiến hư không chấn động kịch liệt. "Bát dát!!" Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa đầy mặt phẫn nộ, hóa thành đao quang ngất trời nghênh đón.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm mạnh mẽ giữa hư không, tạo ra phong ba năng lượng hủy thiên diệt địa. "Sát!!" Binh đối binh, tướng đối tướng.

Mười vạn Tần gia quân bùng phát sát ý ngút trời, xông lên điên cuồng thu hoạch những tên 'Bát Dát' còn sót lại. "Bát dát!!" Thiên

Hoàng tộc Tiểu Hòa bắt đầu vô năng cuồng nộ.

Trước mặt Tần Phong ở thể hoàn chỉnh, hắn cư nhiên bị áp chế hoàn toàn, căn bản không có sức hoàn thủ, khiến hắn cũng dần dần mất đi lý trí.

Phốc xích một tiếng!!

Chỉ thấy Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa rạch nát cánh tay, tiên huyết tỏa ra một luồng hơi thở tà ác, cả thiên địa cũng bắt đầu ảm đạm xuống. "Hôm nay, lão tử muốn trảm Đế chứng đạo!" Tần Phong phát hiện đối phương muốn thi triển đại chiêu, quanh thân lập tức bắt đầu vô phong tự động.

Ngao!!!

Chương 596

Giữa thiên địa đột nhiên dấy lên một luồng cuồng phong, còn kèm theo một tiếng thú minh đến từ viễn cổ.

Chỉ thấy Tần Phong quả đoán huyễn hóa ra chân thân Côn Bằng, thiên phú thân pháp triển khai đến cực hạn, phong lưu vô tận hội tụ dưới đôi cánh, giống như điện quang chuyển du mạn lý trong nháy mắt.

Đại bằng một ngày cưỡi gió lên, chín vạn dặm cao vút tận mây! "Hả!?" Đầu nhỏ của Tiểu Nhu đầy dấu chấm hỏi, không hiểu đại ca ca sao lại biến thành cá rồi... "Đây là công pháp biến thân sao!?" Thập Tam Thái Bảo Tần gia ngây người tại chỗ, càng ngày càng không nhìn thấu vị thiếu chủ này.

Lúc này, ánh sáng của cả chiến trường bị che khuất.

Tất cả mọi người cũng đều trợn mắt há mồm ngẩng đầu lên, nhìn thân thể bàng đại của Côn Bằng giữa hư không, trên đầu cũng hiện ra rất nhiều dấu chấm hỏi. "Cái gì!?" Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa sắp phát điên rồi, đã hoàn toàn không phân biệt được mộng cảnh và hiện thực.

Một Chuẩn Đế đỉnh phong có thể ngạnh kháng một kích của Ngụy Đế thì cũng thôi đi, lại còn có gần ba mươi cái buff gia trì, càng có thể dung hợp các loại năng lượng vào bản thân mà không nổ xác.

Vô lý nhất là, hắn cư nhiên có thể biến thành Côn Bằng!

Ô~~ một tiếng Côn khiếu chấn động cửu tiêu.

Tần Phong sau khi hóa hình vỗ đôi cánh che trời, bắt đầu không giảng võ đức mà chiếm lấy tiên cơ.

Đuôi cá như vạn quân cự chùy đập mạnh xuống, kình khí vô song cuồn cuộn đổ xuống khiến chúng nhân bên dưới không thể động đậy, khí kình cường đại sinh ra cũng hóa thành phong ba quét sạch thiên địa. "Không ổn!!" Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa không kịp suy nghĩ Tần Phong là quái vật gì, tiên huyết chảy ra từ cánh tay bị võ sĩ đao hấp thu.

Sát na gian, một luồng hơi thở tà ác từ trên võ sĩ đao tuôn ra, cũng nhanh chóng chém ra một đao kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ, tiếng nổ chấn nhĩ dục lung kèm theo phong ba năng lượng quét sạch Đông Hải Tây Đảo. "Chuẩn Đế chính là Chuẩn Đế, ngươi không thể nào đánh bại bản hoàng đâu!!" Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa phun một ngụm tiên huyết lên võ sĩ đao, bùng phát ra một luồng hơi thở càng thêm tà ác. "Vãi chưởng, mấy thằng lùn này cũng ngoan cường phết nhỉ!" Tần Phong hóa thân Côn Bằng cảm nhận được áp lực, quả đoán mở miệng: "Biển đến tận cùng trời làm bến, núi leo tuyệt đỉnh ta là đỉnh, như mặt trời đông sơn có thể tái khởi, đại bằng triển cánh hận trời thấp!!" Tiếng vang hồng lượng vang triệt thiên địa, lập tức dẫn khởi thiên địa cộng minh.

Chỉ thấy ngũ hành chi quang giữa thiên địa dao động, vạn đóa kim liên nở rộ, hư ảnh của từng vị đại lão văn đàn bằng không xuất hiện, trên đầu Côn Bằng che trời tỏa sáng một ngôi sao rực rỡ. "Là Văn Khúc Tinh!!" Mười vạn Tần gia quân kích động suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ vạn lần không dám tin Tần Phong có thể mạnh đến mức vô lý như vậy. "Yêu nghiệt à!!" Thập Tam Thái Bảo nhìn đến ngây người, trong lòng càng không thể bình tĩnh nổi.

Có lẽ người khác nhìn vào sẽ thấy Tần Phong đối chiến Ngụy Đế chắc chắn đã dùng toàn lực.

Nhưng bọn họ là người Tần gia, đều biết Tần Phong chủ tu là Kiếm đạo.

Nghĩa là ép Ngụy Đế đến mức này, hắn vẫn còn bảo lưu thực lực!

Oanh long long!!

Thiên địa chi thế khủng khiếp quét sạch thiên địa, trực tiếp đánh bay Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa. "Phốc!!" Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể mất khống chế bay ngược ra ngoài. "Ngụy Đế, cũng chỉ thế mà thôi!" Tần Phong nhanh chóng khôi phục hình người, tay cầm ngân thương đi về phía đối phương. "Bát dát!!" Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa miệng đầy máu tươi bạo nộ, giải phóng tà linh trong võ sĩ đao. "Oa dát dát!!" Một trận hắc khí từ trong võ sĩ đao bay ra, hóa thành đầu quỷ phát ra tiếng cười rợn người, còn há cái mồm to như chậu máu định thôn phệ Tần Phong. "Thiếu chủ!!" Thập Tam Thái Bảo thầm kêu không ổn, định xông lên ngăn cản đầu quỷ.

Phải biết rằng, tà linh này là vật chí âm của thiên hạ, trừ phi tu vi hai bên chênh lệch cực lớn, nếu không rất khó dùng công kích vật lý để siêu độ chúng. "Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Tần Phong đối mặt với tà linh không chút hoảng hốt, bình tĩnh đưa tay vẽ một cái giữa hư không.

Tam Sơn Phù Lục!!

Linh khí xung quanh chuyển động theo đầu ngón tay Tần Phong, nháy mắt ngưng tụ thành một tấm tử sắc linh phù, chính là Diệt Linh Phù chuyên dùng để tiêu diệt tà linh. "U u..." Tà linh lập tức phát ra tiếng kêu thét kinh khủng.

Không có chút cơ hội né tránh nào, tại chỗ bị Tần Phong siêu độ luôn. "Phù lục của Đạo gia!?" Thập Tam Thái Bảo bên cạnh nhìn đến ngây người, thật sự rất muốn hét lớn một câu hỏi xem còn cái gì thiếu chủ nhà mình không biết không!? "Đây rốt cuộc là yêu quái phương nào!?" Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa đã bị Tần Phong dọa vỡ mật, đầy mặt kinh hoàng muốn xoay người bỏ chạy.

Bành một tiếng!!

Tần Phong dùng tốc biến đánh ngã đối phương, ngân thương trong tay càng chỉ thẳng vào mũi hắn. "Cầu xin ngươi tha cho ta, ta nguyện thần phục ngươi!" Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa đầy mặt kinh hoàng quỳ xuống.

Đừng nói là quỳ xuống thần phục Tần Phong, chỉ cần có thể giữ mạng, bắt hắn nhận Tần Phong làm cha ruột cũng được. "Ngươi còn chưa đủ tư cách!" Ngay khoảnh khắc lời Tần Phong vừa dứt, hắn ra tay nhanh như điện chớp.

Một luồng hàn khí thấu xương nháy mắt lan tỏa bát phương, khiến nhiệt độ của cả thiên địa đều hạ thấp xuống rất nhiều.

Tí tách!!

Một giọt máu rơi xuống, phát ra tiếng động thanh thúy.

Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa cúi đầu nhìn lồng ngực mình, đã bị ngân thương của Tần Phong xuyên thủng.

Chương 597

Năng lượng khủng khiếp cũng tan ra trong cơ thể, nháy mắt thôn phệ nguyên thần của hắn, đến cơ hội chạy trốn cũng không cho. "Đẹp trai quá!!" Tiểu Nhu nhìn đến đỏ mặt tim đập, nhất thời nhìn đến si mê. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến tâm đập của Ý Nan Bình cấp sử thi tăng tốc, đạt được 10 vạn Phản Phái Điểm!!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ mở ra chế độ Phản Phái Đồ Lục, đạt được 5500 vạn Phản Phái Điểm!" "Nhiều thế á!?" Tần Phong nghi ngờ mình nghe nhầm, vội vàng mở hệ thống ra xem.

Chỉ thấy số dư hiển thị là 74,131,430 điểm, quả thực nháy mắt đã nhận được 5500 vạn Phản Phái Điểm. "Một cái đầu 100 điểm, mười lăm vạn tên Baka đáng lẽ là 1500 vạn mới đúng chứ!?" Tần Phong nhìn bãi đổ nát có thể so với trăm cái Hiroshima, không hiểu vì sao hệ thống lại cho mình nhiều phần thưởng như vậy.

Thôi kệ!

Nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, làm người quan trọng nhất là phải vui vẻ! "Hôm nay là một ngày đẹp trời..." Tần Phong hớn hở hát ca, túi tiền lại căng phồng khiến hắn vô cùng vui sướng.

Lúc này, trên thành trì của Tần gia.

Ánh hoàng hôn đỏ như máu, xác chết đầy đồng.

Tần Hạo toàn thân đầy máu đứng run rẩy trên tường thành, hắn đã không nhớ mình đánh lui bao nhiêu đợt tấn công, chỉ biết di nguyện của ca ca là bảo vệ tốt Tần gia. "Lão đại quá lợi hại!" Bách Vạn, Đại Quân hai người cũng đầy mặt chật vật, nhưng nhìn về phía Tần Hạo ánh mắt vẫn cuồng nhiệt như cũ. "Lợi hại cái thá gì!" Thiên Quân, Vạn Mã sau khi bị Oai Bột Tử Thụ mang về Tần gia thì ở lại dưỡng thương, hơn nữa còn thành công lĩnh ngộ đại khủng bố giữa lằn ranh sinh tử, đột phá đến Sinh Tử cảnh.

Lần này Tần gia bị tấn công, bọn họ chủ động lên giúp Tần Hạo chống đỡ. "Các ngươi nói cái gì!!" Bách Vạn, Đại Quân lập tức không chịu, tuyệt đối không cho phép ai nói xấu Tần Hạo. "Vốn dĩ là thế mà!" Thiên Quân không chút thỏa hiệp nói: "Trận chiến tiền tuyến năm đó, lão đại nhà ta suất lĩnh hơn nghìn kỵ binh thâm nhập vào phúc địa quân địch, chém giết hàng vạn kẻ thù gấp nhiều lần mình, kiếm quét bát hoang, uy áp Hoang Cổ." "Đúng thế!" Vạn Mã thân là người Tần gia cũng không bênh vực Tần Hạo, hào khí ngất trời nói: "Thế nào là chân anh hùng?

Chỉ có thiếu chủ Tần Phong nhà ta, sáng tối khổ luyện, bất kể nóng lạnh, cả người là mật, hào sảng phóng khoáng." Toàn trường tức khắc im phăng phắc.

Tuy rằng bọn họ rất không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, so với Tần Phong thì Tần Hạo đúng là không có gì đáng kể. "Phong nhi!!" Thạch Trung Ngọc thần tình thẫn thờ nhìn về hướng Đông Hải Tây Đảo, rất muốn thống khoái hét to vài tiếng: Con ta Tần Phong có Đại Đế chi tư... "Chẳng phải là ra trận giết địch sao!?" Bách Vạn, Đại Quân không phục nói: "Lão đại nhà chúng ta nếu ra chiến trường, cũng có thể làm được như vậy!" "Các ngươi đã thấy chiến trường thực sự bao giờ chưa!?" Thiên Quân đầy mặt khinh bỉ nói: "Mà dám bảo chiến trường cũng thường thôi!?" "Đúng vậy!" Vạn Mã tiếp lời: "Với tu vi của các ngươi, đừng nói là suất lĩnh nghìn kỵ binh thâm nhập phúc địa quân địch, ở chiến trường chỉ có nước làm bia đỡ đạn thôi." "Hai người các ngươi quá xem thường chủ tử nhà ta rồi!" Tạ Thiên đầy vẻ chật vật đi tới, lên tiếng bảo vệ: "Đừng quên anh em ta đều là Chuẩn Đế đỉnh phong, có thể thề chết đi theo chủ tử đến chiến trường tiền tuyến, sao lại không thể tái hiện chiến tích của Tần Phong!?" "Đúng vậy!" Bách Vạn, Đại Quân lập tức có chỗ dựa, ý bảo Tần Hạo có hai vị Chuẩn Đế hộ vệ.

Tạ Địa cũng chật vật đi tới, nghi hoặc hỏi: "Anh, Tần Phong năm đó bên cạnh chỉ có Mộc Tú và Tề Tu Viễn là hai Chuẩn Đế, chúng ta truy sát Mộc Tú mấy năm đều không giết được người ta, giờ anh bảo chúng ta có thể tái hiện chiến tích của Tần Phong, em cứ thấy anh đang lừa em thế nào ấy!?" "Không nói chuyện không ai bảo chú câm đâu!" Tạ Thiên xấu hổ cười cười, bảo Tạ Địa mau ngậm miệng lại. "Vốn dĩ là lý lẽ này mà!" Tạ Địa đầy mặt chân thành nói: "Cấu hình Chuẩn Đế của Tần Phong năm đó là Hoang Cổ Đệ Nhất Thần Toán và người đệ nhất dưới cấp Đại Đế, nhìn lại chúng ta đi lấy Thiên Châu ở Thiên Hương Cốc mà kết quả bị một mình Tửu Tiên cũng là Chuẩn Đế đỉnh phong đánh cho chạy về, cấu hình hai bên hoàn toàn không cùng đẳng cấp!" "Ta nhịn chú lâu lắm rồi đấy!" Tạ Thiên rốt cuộc nhịn không nổi nữa, bắt đầu tẩn Tạ Địa trước mặt mọi người. "Đã bảo đừng chơi với đứa ngốc rồi mà nó không nghe nhỉ!?" Vân Tịch Nguyệt đầy vẻ lo lắng nhìn Tần Hạo.

Vốn dĩ trông đã không được thông minh cho lắm, lại còn chơi với hai thằng ngốc Tạ Thiên, Tạ Địa này, sau này ai còn dám gả con gái cho hắn chứ!?

Đúng lúc này, Mộc Tú phụng mệnh mang theo Thiên Châu tới thành trì Tần gia. "Là Mộc Tú tiền bối!!" Thiên Quân, Vạn Mã không rảnh xem mấy thằng ngốc đánh nhau nữa, vội vàng lên mở cổng thành nghênh tiếp Mộc Tú.

Vốn dĩ bọn họ đi theo Tần Phong sống kiếp 'lão lục', chỉ hốt bạc mà không cần động thủ.

Nhưng từ khi đến Tần gia theo Tần Hạo, hở ra một tí là nhiệt huyết xông lên đánh đấm.

Làm cho bọn họ nếu không phải đang đánh nhau thì cũng là đang trên đường đi đánh nhau, ngày nào cũng treo đầu trên thắt lưng.

Giờ Mộc Tú đột nhiên tới, bọn họ nhất định phải nắm lấy cơ hội để trở về bên cạnh Tần Phong. "Hắn là Hoang Cổ Đệ Nhất Thần Toán sao!?" Đệ tử Tần gia lập tức sôi sục, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Mộc Tú. "Đi mòn gót sắt tìm không thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công!" Anh em Tạ Thiên, Tạ Địa lập tức dừng tay, vẫn chưa quên di nguyện của Tiên Hoàng Đại Việt. "Tần gia chủ!" Mộc Tú vẫn chưa nhận ra hiệu ứng 'Phong Tất Tồi Chi' lại bắt đầu phát tác, đi đến trước mặt Thạch Trung Ngọc, lấy ra Thiên Châu rồi nhập vai trong một giây: "Viên Thiên Châu này là do chủ công sinh thời đã tốn bao công sức mới tìm được, trước khi đi dặn tôi nhất định phải giao tận tay cho Tần gia chủ." "Thiên Châu!!" Tạ Thiên, Tạ Địa lập tức kinh hô, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía viên ngọc.

Viên Thiên Châu mà bọn họ dùng đủ mọi cách không lấy được, cuối cùng cư nhiên lại rơi vào tay Tần Phong đã chết, nhưng điều này vẫn không làm bọn họ quên đi di nguyện của Tiên Hoàng. "Ca ca!!" Tần Hạo thẹn thùng cúi đầu, sớm đã bị đả kích đến mức mình mẩy đầy thương tích rồi.

Cứ ngỡ mình khổ tu bao nhiêu năm đã vượt qua ca ca, nhưng ai dè bất kể phương diện nào, ca ca đều có thể ổn định áp đảo hắn một bậc.

So với ca ca Tần Phong, hắn thực sự chẳng là cái tháp gì. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ làm dao động tín niệm vô địch của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, đạt được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Hả!?" Tần Phong hơi ngẩn người, không hiểu là ai bị đả kích nữa. "Thôi kệ!" Tần Phong không lãng phí nơ-ron não bộ nữa, đưa mọi người ẩn cư tại Thúy Trúc Phong.

Định bụng giúp Tử Diên tiểu bảo bối đạt thành vị trí Đại Đế, ai ngờ nha đầu kia không biết chạy đi đâu mất rồi, chỉ đành vừa tu luyện vừa đợi nàng về. "Thỏ ta đã trở lại!" Tiểu Bạch vui vẻ nhảy nhót tung tăng trên Thúy Trúc Phong.

Cứ ngỡ lũ thú nhỏ trên đỉnh núi đã bị Hồng Hạnh và Phong Tình ăn sạch rồi, nhưng nhờ có hiệu ứng Linh Phong gia trì, lại có một bầy thú nhỏ khác chạy tới định cư.

Không ngoài dự kiến, lại bị Tiểu Bạch lôi từ trong hang ra tát cho mấy cái để chúng biết quy tắc trên Thúy Trúc Phong. "Y nha!" Tiểu Y Nha rất hâm mộ Tiểu Bạch, cũng muốn lên chơi cùng.

Nhưng vừa nghĩ tới Nguyệt Hi cũng ở trên đỉnh núi, lập tức đưa tay đòi Tần Phong bế để tuyên bố chủ quyền, cứ như sợ bị Nguyệt Hi nẫng tay trên mất vậy. "Ngày tháng thế này càng lúc càng có hy vọng rồi!" Tần Phong nghĩ tới điều 236 của luật hình sự.

Chỉ đành bất lực lấy ra một cây kẹo mút, bế con bé vào trong nhà trúc đặt lên giường.

Sau đó lấy ra Long Nguyên thu hoạch được từ trên người Diệp Thần, chuẩn bị hấp thu năng lượng trong đó để đột phá Quy Nhất cảnh. "Hử!?" Tiểu Bạch thấy Tần Phong lấy Long Nguyên ra tu luyện, cũng lấy ba quyển thẻ tre Thánh nhân ra trải bên cạnh hắn.

Kèm theo tiếng của ba lão già vang lên bên tai, nó như một học sinh dốt nháy mắt chìm vào giấc mộng, trải nghiệm hiệu quả thôi miên gấp ba lần.

Chương 598

"Y nha!!" Tiểu Y Nha ngoan ngoãn ngồi bên giường.

Một bên vui vẻ liếm kẹo mút, một bên đung đưa đôi chân ngắn hộ pháp cho Tần Phong.

Chuyển cảnh —— Đông Hải Tây Đảo.

Tần Phong sau khi chém giết Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa và mười lăm vạn đại quân, liền đưa mười vạn Tần gia quân bắt đầu vơ vét tiền tài. "Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa này quá tàn nhẫn, ngay cả người của mình cũng không tha!" Tần Phong đi dọc đường đều thấy đổ nát hoang tàn.

Vô số người Tiểu Hòa đang tìm người thân trong đống đổ nát, ven đường còn bày la liệt thi thể vừa đào được. "Ách..." Thập Tam Thái Bảo Tần gia nhất thời không nói nên lời, thực sự rất muốn nói với Tần Phong một câu.

Hay là có một khả năng thế này, một pháo lúc trước của ngài phạm vi bao phủ quá lớn, cộng thêm việc ngài biến thành Côn Bằng đánh nhau với Thiên Hoàng, nên mới làm vạ lây đến lũ cá trong ao này!? "Thiếu chủ!" Tần Nam rất hiểu chuyện, đánh trống lảng: "Phía trước chính là hoàng cung của tộc Tiểu Hòa, nghe nói bên trong cất giấu không ít bảo vật." "Thế à!?" Tần Phong ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Thấy trước mặt xuất hiện một kiến trúc bằng gỗ, sau vài đợt tẩy lễ của phong ba năng lượng trước đó, giờ chỉ có thể lờ mờ nhận ra đó là một kiến trúc gỗ.

Ngoài một đám hạ nhân đang dọn dẹp, còn có một đám phụ nữ mặc Kimono. "Bái kiến chủ nhân mới!!" Thấy Tần Phong dẫn theo mười vạn quân Tần gia rầm rộ kéo đến, những người phụ nữ mặc Kimono sợ đến tái mét cả mặt.

Vội vàng run rẩy tiến lên, sợ hãi quỳ gối trước mặt Tần Phong, cung nghênh chủ nhân mới của tộc Tiểu Hòa bọn họ.

Cũng để có thể giữ mạng, họ còn cố hết sức phô diễn những đường cong nóng bỏng trước mặt Tần Phong. "Đây là điều 301 của luật hình sự rồi!" Tần Phong nhìn đám vợ trẻ mặc Kimono đang quỳ bên dưới, thầm nghĩ không trả tiền thì có được coi là lánh nạn khẩn cấp hay không... "Thiếu chủ!" Tần Nam hiểu rõ sở thích của Tần Phong, vội vàng xun xoe: "Đống này chắc toàn là vợ của Thiên Hoàng tộc Tiểu Hòa, có thể coi là chiến lợi phẩm mang về." "Chiến lợi phẩm!?" Tiểu Nhu cảm thấy nghẹn lòng, phát hiện mình đã đánh giá Tần Phong quá cao.

Cứ ngỡ hắn là một đạo quân chính nghĩa đại diện cho quần chúng lao động khổ cực, không ngờ cũng chẳng khác gì những đội quân chỉ biết đập phá cướp bóc kia. "Không được, không được!" Tần Phong nháy mắt biến thành quân tử chính trực, nghiêm khắc từ chối: "Họ đều là những người tội nghiệp bị ép gả cho Thiên Hoàng, trẫm hành sự theo đạo chính đại quang minh, sao nỡ lòng nào lại làm hại những cô nhi quả phụ này nữa?!" "Hả!?" Thập Tam Thái Bảo Tần gia đều ngẩn cả người, nghiêm trọng hoài nghi mình nghe nhầm.

Vị thiếu chủ vốn thích vợ người khác, hôm nay cư nhiên biến thành chính nhân quân tử, rốt cuộc là Tần Phong lương tâm trỗi dậy, hay là lương tâm của bọn họ bị chó tha mất rồi!? "Cho người con cá, không bằng dạy người cách câu!" Tần Phong đột nhiên tỏ vẻ ưu quốc ưu dân: "Trẫm quyết định bỏ tiền thành lập một Tập đoàn Bạch Kim Hãn, cho bọn họ vào đó làm việc để tự lực cánh sinh đi!" "Cái tên này nghe không đúng lắm nhỉ!?" Thập Tam Thái Bảo Tần gia thần tình hơi ngẩn ra.

Tuy rằng bọn họ không biết Tập đoàn Bạch Kim Hãn này làm cái gì, nhưng với sự hiểu biết của bọn họ về tính cách của Tần Phong, tập đoàn này chắc chắn là một nơi vô cùng 'chính quy'. "Hắn thực sự tốt bụng quá!" Tiểu Nhu si ngốc nhìn Tần Phong, tim nhỏ đập loạn xạ.

Hóa ra lo lắng của nàng là dư thừa, Tần Phong vẫn là một người chính trực, thuần túy, tín ngưỡng kiên định.

Trong phút chốc, nàng dường như nhìn thấy dưới sự dẫn dắt của Tần Phong, Hoang Cổ sẽ thống nhất như thế nào, bá tánh sẽ an cư lạc nghiệp ra sao, xã hội sẽ hòa hợp ổn định thế nào.

Đó sẽ là một thịnh thế chưa từng có trong lịch sử! "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa dối Ý Nan Bình của Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Mình lừa nàng khi nào!?" Tần Phong đầy đầu dấu chấm hỏi, không hiểu chuyện gì xảy ra. "Thiếu chủ!" Tần Nam lên tiếng: "Hiện tại chuyện ở Đông Hải Tây Đảo đã giải quyết xong, nhưng thảo nguyên phía Tây lại bắt đầu rục rịch, nghe nói các bộ lạc thảo nguyên đang liên lạc với Tần Phồn, ước chừng đang chuẩn bị cho một cuộc nam hạ quy mô lớn." "Thiếu chủ!" Tần Tô vội vàng bổ sung: "Thảo nguyên phía Tây không giống tộc Tiểu Hòa, bọn họ đều có tọa kỵ, mà chúng ta lần này để che giấu thân phận nên không mang theo tọa kỵ chuyên dụng của quân Tần gia, chiến lực có thể nói là giảm đi rất nhiều." "Đây đúng là một chút rắc rối!" Tần Phong nhất thời lộ vẻ khó xử, biết Tần Tô nói đúng.

Tuy rằng hắn hiện đang ở trong thế giới huyền huyễn, nhưng khi chiến lực của mọi người cùng thăng tiến, bộ binh vẫn khó có thể chống đỡ được đà tấn công của kỵ binh chủ lực.

Tần Nam rất khó chịu nói: "Nếu không phải lần này không mang được tọa kỵ ra ngoài, nhất định phải cho các bộ lạc thảo nguyên biết thế nào là dòng thác thép." "Haiz..." Tần Phong bất lực thở dài, biết Tần Nam nói đúng.

Bởi vì triệu quân Tần gia là một đội trọng giáp kỵ binh, mỗi người đều được trang bị một loại yêu thú thể hình to lớn, cao bằng tòa nhà ba tầng, toàn thân bọc giáp sắt gọi là Thiết Bối Thương Hùng, còn được người đời gọi là dòng thác thép.

Tuy rằng chiến đấu lực của triệu trọng giáp kỵ binh rất mạnh mẽ, nhưng quân phí cần thiết mỗi năm cũng là một con số thiên văn.

Một nửa số tiền mà Thập Tam Thái Bảo vất vả kiếm được mỗi năm dùng vào quân phí cho triệu quân Tần gia, nửa còn lại sẽ được phân phối dựa theo độ tuổi.

Khác với các gia tộc khác là thế hệ già nắm giữ tài nguyên, Tần gia ưu tiên bồi dưỡng thế hệ trẻ.

Tuổi càng lớn thì tài nguyên được chia càng ít, không muốn tu vi đình trệ thì chỉ có nước xông ra ngoài liều mạng.

Từ đó tạo thành việc người Tần gia càng già càng keo kiệt, đặc biệt mong chờ nhà ai có người mất để đi ăn cỗ rồi gói mang về. "Thiếu chủ!" Tần Thường lên tiếng đề nghị: "Có rất nhiều bộ lạc thảo nguyên chuyên nuôi dưỡng tọa kỵ, chúng ta hoàn toàn có thể bất ngờ cướp một ít về, tuy không bằng Thiết Bối Thương Hùng, nhưng vẫn tốt hơn là không có gì!" "Nếu nói về nuôi dưỡng tọa kỵ, thì phải kể đến tộc Yến Vân!" Tần Tích vội vàng bổ sung: "Xích Đồng Thiên Lang họ nuôi dưỡng vô cùng lợi hại, hơn nữa tôi nhận được tin tức là vừa vặn có mười vạn con." "Hồ đồ!!" Tần Nam lập tức mắng: "Tộc Yến Vân không chỉ có Thập Bát Kỵ thủ hộ, mà còn là bộ tộc lớn hàng đầu thảo nguyên, mười vạn bộ binh chúng ta đi thì khác gì nộp mạng!?" "À thì..." Chúng nhân một trận trầm mặc, tỏ vẻ hết cách rồi.

Tần Phong bất lực thở dài: "Nếu mọi người đều không có cách nào, vậy ta chỉ đành hy sinh sắc tướng, đổi lấy mười vạn con Xích Đồng Thiên Lang này cho mọi người vậy." "Hy sinh sắc tướng!?" Thập Tam Thái Bảo Tần gia tại chỗ ngây người, phát hiện trình độ của mình vẫn còn quá thấp.

Lúc này, tại bộ lạc tộc Yến Vân trên thảo nguyên.

Điềm Điềm vẫn chưa biết tin Tần Phong đã hy sinh, đang rón rén bước ra khỏi lều của mình.

Từ sau lần gặp Tần Phong ở Côn Luân Bí Cảnh mấy năm trước, nàng luôn muốn đến Âm Nguyệt Hoàng Triều tìm hắn, thực hiện quy tắc mà tổ tông đại mạc truyền lại.

Nhưng anh trai nàng lần nào cũng phá hỏng nhân duyên của nàng, xách cổ nàng lôi về. "Hôm nay là lần bỏ trốn thứ 846, chắc chắn sẽ thành công!" Điềm Điềm nhìn quanh không thấy ai, vội vàng nhảy lên lưng một con cự lang.

Nhưng ngay khi nàng chuẩn bị ra lệnh cho cự lang chạy đi, cổ áo lại bị người ta túm lấy, người cũng bị xách lên như gà con. "Tên anh trai đáng chết, anh thả em ra!!" Điềm Điềm sắp tức nổ phổi rồi.

Không cần quay đầu lại cũng biết, đó là anh trai nàng - Mạc Đao, thiếu tộc trưởng tộc Yến Vân, đệ nhất đao của thế hệ trẻ Hoang Cổ. "Điềm Điềm..." Mạc Đao trợn trắng mắt nói: "Anh thật không hiểu nổi em, cái tên Tần Phong đó có gì tốt đâu, bao nhiêu năm qua rồi mà vẫn làm em lưu luyến không quên." Điềm Điềm khí thế bừng bừng hỏi vặn lại: "Vậy anh nói xem, Tần Phong ca ca rốt cuộc có chỗ nào không tốt nào!?" "Cái này còn cần anh nói sao!?" Mạc Đao rất đau đầu: "Tự em cũng thấy đấy, bên cạnh hắn có bao nhiêu phụ nữ rồi!?" Điềm Điềm lý lẽ hùng hồn: "Đó là vì Tần Phong ca ca có mị lực phi phàm!" "Phốc!!" Mạc Đao cảm thấy như lồng ngực bị đâm một nhát, hít sâu một hơi nói: "Hắn còn mập mờ với đám phụ nữ đó, rõ ràng là bắt cá nhiều tay." Điềm Điềm vẫn lý lẽ hùng hồn: "Đó là vì Tần Phong ca ca tâm địa thiện lương, không nỡ từ chối người khác." "Phốc!" Lồng ngực Mạc Đao lại bị đâm thêm nhát nữa, bắt đầu tức giận quát: "Hắn còn mồi chài nữ thần của Nguyệt Thần Cung là Tử Diên, thiếu cung chủ của Lam Ma Cung là Vu Lan, định ăn cơm mềm." Điềm Điềm tiếp tục lý lẽ hùng hồn: "Thế ít nhất chứng minh Tần Phong ca ca không phải là người gia trưởng!" "Phốc!!" Lồng ngực Mạc Đao lại bị đâm thêm nhát nữa, nói năng lộn xộn: "Hắn, hắn còn nói tục chửi bậy!!" Điềm Điềm coi đó là lẽ hiển nhiên: "Đàn ông nào mà chả nói tục, anh không nói chắc!?" "Vãi chưởng!!" Mạc Đao không nhịn được nữa mà chửi thề một câu, thật muốn ném cô em gái này ra sau núi đào rau dại cho xong.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng vô cùng đắng chát, giờ Điềm Điềm mê luyến Tần Phong như vậy, nếu để nàng biết Tần Phong đã hy sinh thì phải làm sao bây giờ...

Tại pháo đài Bắc Cương, Nhất Kiếm cùng bảy đại kiếm nô đang quỳ trước cung điện, vẻ mặt đầy lo lắng và căng thẳng.

Kể từ khi Diệp Thần được đám fan cuồng cứu đi, hắn đã điên cuồng dẫn người đi truy bắt, nhưng cuối cùng vẫn không thể bắt được người về.

Mà hậu quả của việc không mang được Diệp Thần trở về, đương nhiên là phải hứng chịu sự tàn phá như cuồng phong bão táp.

Chương 599

"Nhất Kiếm, ngươi có biết tội không!?" Giọng nói đầy giận dữ của thượng giới tiên nhân từ trong cung điện truyền ra.

Hắn vốn định tặng cho Nhất Kiếm một công lao thiên đại để có thể trở về thượng giới làm một thiên sứ đầu tư.

Ai ngờ Diệp Thần đã là cá nằm trên thớt, mặc cho Nhất Kiếm tùy ý nhào nặn, vậy mà cuối cùng hắn lại để người ta chạy mất, dẫn theo bao nhiêu thuộc hạ cũng không bắt nổi. "Thượng tiên, việc này thật sự không thể hoàn toàn trách con!" Nhất Kiếm vội vàng đẩy trách nhiệm: "Là tên Phong Lâm tiên sinh kia đã cứu Diệp Thần, vả lại đám thuộc hạ đó cùng Diệp Thần đều xuất thân từ pháo đài Bắc Cương, dù không phản biến theo hắn thì cũng sẽ nể tình xưa mà làm việc kiểu cưỡi ngựa xem hoa thôi!" "Láo xược!!" Đại trưởng lão pháo đài Bắc Cương lập tức phản bác: "Rõ ràng là do bản thân ngươi vô năng, liên quan gì đến pháo đài Bắc Cương của ta!?" "Đúng thế!" Nhị trưởng lão bồi thêm: "Lão phu nghe nói sau khi ngươi bắt được Diệp Thần, việc đầu tiên nghĩ đến không phải là về phục mệnh, mà là muốn sỉ nhục người yêu của hắn ngay trước mặt hắn, chính vì vậy mới dẫn đến thất bại lần này." "Thượng tiên minh giám!" Tam trưởng lão nghiêm túc tổng kết: "Pháo đài Bắc Cương chúng ta với tàn dư tiền triều thề không đội trời chung!" "Nói láo!" Nhất Kiếm và bảy đại kiếm nô nổi giận, xắn tay áo muốn liều mạng. "Đủ rồi!!" Tiếng quát của thượng giới tiên nhân vang lên, khiến mọi người lập tức im bặt.

Đúng lúc này, có binh sĩ vào báo: "Khởi bẩm thượng tiên, đã có tin tức của Diệp Thần.

Hiện tại hắn đã thu thập đủ bản đồ kho báu tiền triều, đang tiến về hẻm núi Long Môn.

Mà hẻm núi Long Môn từ cổ chí kim đã có truyền thuyết về bảo tàng của Quan Vũ." "Thượng tiên!!" Nhất Kiếm biết đây là cơ hội lấy công chuộc tội, vội nói: "Xin hãy cho con một cơ hội nữa, lần này con nhất định sẽ bắt được Diệp Thần trở về." "Bây giờ e là đã muộn rồi!" Giọng thượng giới tiên nhân trầm xuống: "Đã qua nhiều ngày như vậy, dù Diệp Thần chỉ khôi phục được ba phần thực lực, cũng tuyệt đối không phải kẻ ngươi có thể đối phó." "Con không tin!!" Nhất Kiếm không dám lên tiếng phản bác, nhưng nét mặt lại lộ rõ vẻ không phục.

Hắn là thiếu trang chủ của Danh Kiếm sơn trang đường đường chính chính, không chỉ sở hữu Thiên Kiếm Chi Thể trong truyền thuyết mà còn có Ma Kiếm trong tay, sao có thể không bằng một Diệp Thần chỉ có ba phần thực lực!? "Thượng tiên anh minh!" Đại trưởng lão vội vàng nịnh nọt: "Thiên phú của Diệp Thần xưa nay hiếm có, cộng thêm Chiến Thần Giáp và Ngân Long Thương, có thể tranh cao thấp với Đại Đế, khôi phục ba phần thực lực quả thực không ai cản nổi." Nhị trưởng lão bổ sung: "Hơn nữa Diệp Thần còn là Thần cấp luyện đan sư, hiện tại khôi phục có lẽ không chỉ ba phần." Tam trưởng lão tiếp tục: "Lúc này muốn bắt được Diệp Thần, e rằng ít nhất phải huy động hai vị cường giả cấp Đế mới được." "Chỉ là một tên luyện đan sư, có gì mà phải tung hô!" Giọng thượng giới tiên nhân đầy vẻ khinh miệt.

Chỉ thấy đại môn cung điện đột nhiên rầm một tiếng mở ra, mười một viên đan dược từ trong bay vút ra, lần lượt rơi vào miệng ba vị trưởng lão, bảy đại kiếm nô và Nhất Kiếm.

Ầm ầm!!

Ăn vào đan dược, cơ thể mười một người chấn động mạnh, trong người đột nhiên bùng phát một luồng năng lượng khủng khiếp, khiến hư không xung quanh rung chuyển dữ dội, bầu trời nổi gió lớn, dị tượng liên tục xuất hiện. "Đây là đột phá Ngụy Đế rồi!!" Binh sĩ xung quanh đồng loạt kinh hô.

Ba vị trưởng lão giải phóng uy áp cấp Đế khủng bố, bảy đại kiếm nô cũng thành công đột phá từ Quy Nhất cảnh lên Chuẩn Đế cảnh.

Còn Nhất Kiếm, tu vi không chỉ thăng tiến như ngồi tên lửa lên đến Chuẩn Đế sơ giai, mà Thiên Kiếm Chi Thể cũng như được thức tỉnh.

Quanh thân hắn bùng phát một luồng kiếm ý ngút trời, khiến kiếm khí trong thiên hạ phát ra những tiếng kêu vang, như thể đang chúc mừng một vị vương giả trong kiếm ra đời. "Vậy là đột phá đến cấp Đế rồi!?" Ba vị trưởng lão mặt đầy kinh ngạc, không dám tin đó là sự thật. "Ba người các ngươi!" Thượng giới tiên nhân không quên cảnh cáo: "Lần này nếu dám có hành động mờ ám với Diệp Thần, bản tiên có thể giúp các ngươi đột phá cấp Đế thì cũng có thể tiêu diệt các ngươi." "Không dám!!" Ba vị trưởng lão sợ tới mức mồ hôi đầm đìa, vội quỳ phục trước cung điện biểu thị lòng trung thành.

Cấp Đế mà vô số người phấn đấu cả đời không thể chạm tới, người ta chỉ dùng một viên đan dược là giải quyết xong, bọn họ làm sao dám có ý phản kháng. "Nhất Kiếm!!" Giọng thượng giới tiên nhân lạnh lùng: "Hiện tại ba vị cấp Đế, bảy vị Chuẩn Đế đều quy về cho ngươi thống lĩnh, nếu lần này ngươi còn không bắt được Diệp Thần, đừng trách bản tiên không nể tình!" "Thượng tiên yên tâm!" Nhất Kiếm bị niềm vui bất ngờ làm cho choáng váng, tự tin tràn đầy lập quân lệnh trạng: "Nhất Kiếm lần này nếu không bắt được Diệp Thần, nguyện dâng đầu lên tạ tội." "Còn có tên Phong Lâm tiên sinh đã cứu Diệp Thần nữa!" Thượng giới tiên nhân thản nhiên nói thêm: "Nếu hắn đã muốn tìm cái chết, vậy thì tiễn hắn lên đường luôn đi!" Rất nhanh, lệnh truy nã Phong Lâm tiên sinh được ban xuống, khiến các thế lực lớn ở Hoang Cổ một phen chấn động. "Vị Phong Lâm tiên sinh này thật đúng là liều mạng, dám công khai đối đầu với thượng giới tiên nhân!" "Bây giờ Phong Lâm Cư đã bị một kẻ bí ẩn tiêu diệt, Phong Lâm tiên sinh muốn trốn cũng không còn chỗ trốn rồi." "Nghe nói kẻ bí ẩn đó tên là Thanh Thiên, là một trong Lục Vị Đế Vương Ngoạn, nhận được truyền thừa của Hắc Sát Diêm La." "Hắc Sát Diêm La từng là vương giả thế giới ngầm của Hoang Cổ, đánh bại được Phong Lâm Cư cũng không có gì lạ!" "Đó chỉ là chuyện nhỏ, nghe nói gần đây lại xuất hiện một Lan Lăng Vương, mang theo mười vạn quân càn quét tộc Tiểu Hòa ở Đông Hải, không chỉ diệt Thiên Hoàng của chúng mà còn đồ sát gần năm mươi vạn người." "Còn có Âm Nguyệt hoàng triều và Đại Việt hoàng triều, gần đây cũng bùng nổ mấy trận đại chiến, thương vong lên đến hàng chục triệu người." "Rốt cuộc Hoang Cổ hiện nay bị làm sao vậy, từ cổ chí kim dường như chưa bao giờ loạn thế này." "Chẳng biết lần này ai sẽ đứng ra kết thúc sự phân tranh loạn lạc này đây." Trong lúc chiến tranh trên đại địa Hoang Cổ ngày càng thường xuyên, mọi người đều bắt đầu lo âu, không biết ngày mai và cái chết cái nào sẽ đến trước.

Lúc này, Tề Tu Viễn đang nhận mệnh phối hợp với Thanh Thiên, đề phòng Phong Lâm tiên sinh chó cùng rứt dậu mà phản công. "Tề tiên sinh!" Thanh Thiên cầm một bản tình báo đến tìm Tề Tu Viễn, chính là vị trí hiện tại của Phong Lâm tiên sinh.

Kể từ khi hắn dẫn người tiêu diệt Phong Lâm Cư và nhận được sự hỗ trợ tài chính từ Lý Cực, chỉ cần Hoang Cổ có chút động tĩnh gì là hắn đều có thể biết ngay lập tức.

Cho dù Phong Lâm tiên sinh có đột phá đến cấp Đế thì cũng dễ dàng tìm ra vị trí của lão.

Tề Tu Viễn nhận lấy tình báo, thong dong nói: "Chủ công đi bộ ngươi ngồi xe, chủ công mời rượu ngươi không uống, chủ công gắp thức ăn ngươi xoay bàn, chủ công tán gái ngươi đi rêu rao...

Trời gây nghiệp chướng còn có thể sống, tự mình gây nghiệp thì không thể sống a..." Tại Tần gia, sau khi trải qua một cuộc sát lục đẫm máu, cuối cùng cũng đón nhận một khoảng thời gian yên bình ngắn ngủi.

Tần Hạo với tư cách là nhân vật chính của sự kiện lần này, đã dùng sự kiên nghị và tinh thần bất khuất của mình giành được thiện cảm của mọi người trong Tần gia, thu hoạch được một đám fan cuồng trung thành.

Đặc biệt là Thiên Châu mà Mộc Tú mang lại khiến mọi người vô cùng hưng phấn.

Mặc dù Tần Mộc Tuyết ở Tần gia không phải đại tiểu thư gì, nhưng nhờ tấm lòng bao dung, hay giúp đỡ mọi người, kính già yêu trẻ và tính cách hay cười nên rất được lòng người.

Giờ đây nàng có thể tỉnh lại, họ đương nhiên cảm thấy vui mừng! "Đây chính là Thiên Châu!?" Bên ngoài phòng Tần Mộc Tuyết vây kín đệ tử Tần gia, mọi người nín thở nhìn tộc trưởng Thạch Trung Ngọc.

Chỉ thấy vợ chồng Thạch Trung Ngọc và Vân Tịch Nguyệt vẻ mặt nghiêm túc đỡ Tần Mộc Tuyết dậy, bắt đầu thôi động Thiên Châu giúp nàng tu phục linh hồn bị tổn thương. "Mộc Tú tiền bối!" Thiên Quân, Vạn Mã thấy phía tây không có việc gì, vội kéo Mộc Tú sang một bên, muốn hỏi xem bao giờ Tần Phong mới triệu bọn họ trở về.

Theo gã sếp Tần Hạo này ngày nào cũng làm việc 007 thật sự là quá khổ, vẫn là theo Tần Phong làm 996 thoải mái hơn. "Đừng hỏi, hỏi cũng không biết đâu!" Mộc Tú ngắt lời hai người, tỏ ý lão cũng không nhìn thấu được Tần Phong.

Ngay khi hai người định cầu xin Mộc Tú thăm dò ý tứ của Tần Phong, Tần Hạo đột nhiên đi tới, chắp tay hành lễ: "Mộc Tú tiền bối, ngài có thể cho ta biết ca ca ta rốt cuộc là người như thế nào không!?" "Ca ca ngươi!?" Mộc Tú nhìn thấy ánh mắt khẩn thiết của Tần Hạo, im lặng hồi lâu mới đáp: "Ca ca ngươi là kẻ giỏi đánh đấm nhất trong đám văn tu, tài hoa nhất trong đám võ tu, đứng đầu trong giới kiếm tu, và tồn tại như bậc tổ sư gia trong giới đạo tu." "Văn, võ, kiếm, đạo tứ tu!?" Tần Hạo không khỏi chấn động trong lòng, một lần nữa bị đả kích đến thương tích đầy mình.

Vốn tưởng rằng mình chuyên tinh võ đạo là có thể phân cao thấp với ca ca, ai ngờ người ta tu hành cả bốn đường mà vẫn áp đảo hắn một bậc.

Giống như một ngọn núi cao không thể vượt qua, dù hắn cố gắng thế nào cũng không thể leo qua nổi. "Ca ca ngươi còn là một trang nam tử hán chân chính, dám nổ súng giữa thanh thiên bạch nhật, dám cưỡi gió đạp sóng giữa nghịch cảnh." Mộc Tú học theo Tần Phong nhập diễn ngay lập tức, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hắn từng nói lãng mạn của đàn ông nên là phong lang cư tư, yến nhiên lặc thạch, dũng quán tam quân, tiên đăng đoạt kỳ, quốc sĩ vô song, thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương." "Đó chính là ca ca sao!?" Tần Hạo nghe xong sững sờ tại chỗ.

Vốn tưởng rằng chỉ cần đánh bại ca ca là có được cả thế giới, ai ngờ so với đại cục của ca ca, chút mưu cầu của hắn giản đơn đến nực cười. "Lãng mạn của đàn ông!?" Thiên Quân, Vạn Mã ngẩn người, trong lòng gào thét Mộc Tú đang nói nhảm.

Sự lãng mạn của đại ca bọn họ rõ ràng là làm một tên lão lục, bắt nạt Lâm Tam, gài bẫy nhị đệ, tương lai còn dài, mưu triều soán vị, xây Đồng Tước Đài, thu nạp vợ người, từ đó quân vương không màng triều chính sớm. "Mộc Tú tiền bối!" Tần Hạo đột nhiên nghiêm túc nói: "Ngài là thần toán số một Hoang Cổ, có biết ta phải làm sao mới có thể đánh bại thượng giới tiên nhân để báo thù cho ca ca không!?" "Cái này..." Mộc Tú bấm ngón tay tính toán rồi nói: "Mạc sầu thiên lý lộ, tự hữu đáo lai phong!" (Đừng lo đường ngàn dặm, tự có gió đưa tới) "Ý là gì vậy!?" Tần Hạo đầy vẻ nghi hoặc, không hiểu phải giải mã thế nào. "Thiên cơ bất khả lộ!!" Mộc Tú học bộ dạng cao nhân phương ngoại, chắp tay sau lưng rời đi, để lại cho mọi người một bóng lưng cực kỳ ra vẻ.

Chỉ là vừa rẽ ra khỏi tiểu viện, lão đã bị một cái bao tải chụp xuống đầu. "Cho mày thích ra vẻ này!!" Tạ Thiên, Tạ Địa đã nhịn Mộc Tú rất lâu rồi, nhắm vào cái bao tải mà đấm đá túi bụi.

Có vẻ như biết Mộc Tú hiện tại đã đột phá cấp Đế, hai anh em bọn họ không còn cách nào hoàn thành di nguyện của tiên hoàng, nên sau khi tẩn cho một trận tơi bời thì vắt chân lên cổ mà chạy. "Ai?!" Mộc Tú mặt mũi bầm dập giật cái bao tải ra, gào lên: "Lão tử nhất định phải lập đàn làm phép, trù chết chúng mày!!" Đúng lúc này, một tiếng reo hò vui sướng vang lên: "Đại Mộc tỷ tỷ tỉnh rồi!!" "Đại Mộc tỷ tỉnh rồi!?" Tần Hạo nhanh chóng xuyên qua đám đông, chen vào phòng Tần Mộc Tuyết.

Chương 600

Chỉ thấy Thạch Trung Ngọc và Vân Tịch Nguyệt đã thu công, Tần Mộc Tuyết tuy sắc mặt còn hơi nhợt nhạt nhưng quả thực đã tỉnh lại. "Ta bị làm sao vậy!?" Tần Mộc Tuyết ngơ ngác nhìn xung quanh, không hiểu sao lại có nhiều người vây quanh mình như vậy. "Tỉnh lại là tốt rồi!" Vân Tịch Nguyệt vén lọn tóc mai trên trán nàng ra sau tai, vui mừng nói: "Con đã hôn mê gần năm năm rồi, là Phong nhi tìm Thiên Châu về mới cứu sống được con đó." "Hôn mê năm năm!?" Tần Mộc Tuyết thốt lên kinh ngạc, sau đó vội hỏi: "Vân di, người nói là Tần Phong đã cứu con?

Vậy nghĩa là huynh ấy không hề phản bội Tần gia!?" "Ừ!" Vân Tịch Nguyệt gật đầu, đưa ra câu trả lời khẳng định. "Không có thì tốt..." Tần Mộc Tuyết đột nhiên thẹn thùng cúi đầu, nhìn một cái là biết ngay thiếu nữ đang xuân tâm phơi phới. "Đại Mộc tỷ tỷ!!" Tần Hạo không biết tại sao đột nhiên cảm thấy rất buồn.

Năm đó ta tám tuổi, nàng mười tám, ta như một tên ngốc, nàng là một đóa hoa.

Sau này ta mười tám, nàng hai mươi tám, ta vẫn là một tên ngốc, nàng lại muốn cùng ca ca ta thành một nhà. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ phá hỏng cơ hội ra vẻ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại trước mặt mọi người, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Ai đang ra vẻ vậy!?" Tần Phong đang tu luyện cảm thấy hơi mờ mịt, không hiểu chuyện gì lại xảy ra. "Kệ đi, tu luyện trước đã!" Tần Phong lúc này đang ở thời khắc mấu chốt, không có thời gian lãng phí tế bào não.

Khác với việc khai mở linh thức ở Phiếu Miểu cảnh, Quy Nhất cảnh cần cửu cửu quy nhất, dung hội quán thông, hiểu đơn giản là hội tụ năng lượng toàn thân vào một điểm để giải phóng ra ngoài.

Giống như người bình thường có thể đẩy vật nặng vài trăm cân, nhưng nếu tập trung sức mạnh vào một điểm thì có thể đẩy được cả chục tấn, việc này cần linh thức mạnh mẽ để kiểm soát bản thân hoàn toàn mới làm được.

Ầm ầm!!

Năng lượng trong tứ chi bách hài của Tần Phong hội tụ tại đan điền, kèm theo một tiếng nổ vang dội từ trong cơ thể truyền ra, hơi thở khủng bố lập tức quét sạch căn nhà trúc nhỏ. "Y nha!!" Tiểu Y Nha lập tức cảnh giác nhìn xung quanh, biết Tần Phong đã đến thời khắc quan trọng. "Vậy là đột phá Quy Nhất cảnh rồi!?" Tam Lộng đại sư lẳng lặng quay người rời đi, thực sự không muốn chịu thêm đả kích này nữa.

Chẳng mấy chốc, màn đêm buông xuống.

Khí tức quanh thân Tần Phong dần bình ổn lại, cả người sâu không lường được như đại dương mênh mông. "Hô hô!!" Tần Phong thở ra một ngụm trọc khí, thành công đột phá Quy Nhất cảnh.

Ầm ầm!!

Bầu trời đêm đen kịt đột nhiên rung chuyển, dị tượng thiên địa bắt đầu xuất hiện. "Là hướng thung lũng Thiên Hương!" Tần Phong nhớ tới Tửu Tiên đã đổi Cửu Phẩm Tạo Long Đan cho mình, vội vàng mở Thiên Nhãn ở giữa mày nhìn về phía thung lũng Thiên Hương.

Chỉ thấy Tửu Tiên y phục ướt đẫm đang khoanh chân ngồi trong suối nước nóng, đôi môi đỏ gợi cảm, thân hình mảnh mai, ánh mắt mê hoặc lòng người, hoàn toàn nắm giữ bí kíp câu view của phong cách ướt át quyến rũ. "Tần Phong ta dùng tên thật để quan sát!" Tần Phong nhất thời cũng không phân biệt nổi đâu là nghệ thuật, đâu là dung tục, đâu là gợi cảm hay phản cảm, chỉ biết là mặt trăng đang rất sáng, nếu không nhìn kỹ thì thật là phí hoài phong cảnh... "Hử!?" Đôi lông mày của Tửu Tiên hơi nhíu lại, có cảm giác như bị tên lão lục nào đó nhìn chằm chằm.

Ào ào!!

Dòng nước trong suối nước nóng đột nhiên sôi trào, năng lượng trong cơ thể Tửu Tiên cũng trở nên hỗn loạn. "Không xong!!" Tửu Tiên sợ tới mức vội vàng ổn định tâm thần, không dám suy nghĩ lung tung nữa, dốc toàn lực đột phá.

Gào!!

Thanh Long trong thung lũng Thiên Hương ngửa mặt lên trời gầm dài, dường như cũng cảm ứng được có kẻ đang nhìn lén, nó từ dưới đất bay vọt lên như rồng bay chín tầng mây.

Cơ thể nó cũng nhanh chóng phình to bao phủ cả thung lũng Thiên Hương, ánh mắt lóe lên kim quang nhìn quanh quất, tìm kiếm tên lão lục đang trốn trong bóng tối nhìn trộm kia. "Thanh Long, ta khuyên ngươi đừng có lo chuyện bao đồng!" Tần Phong thấy nguồn năng lượng tích cực bị che mất, lập tức cảm thấy không vui.

Chỉ thấy Thiên Nhãn giữa mày hắn đột nhiên lóe lên một đạo kim quang, bên trong thai nghén một luồng năng lượng khủng bố hủy thiên diệt địa, khiến trời đất nổi sấm chớp đùng đoàng, như cảnh tượng mạt thế khi thần phạt giáng xuống.

Vút một tiếng!!

Một đạo kim quang từ giữa mày Tần Phong bắn ra, xé rách hư không với tốc độ cực nhanh.

Thiên Đạo Chi Quang!

Chiêu thức tấn công duy nhất đi kèm với Thiên Nhãn, một đòn chứa đựng sức mạnh của Thiên Đạo. "Gào!!" Thanh Long cũng cảm ứng được hơi thở nguy hiểm đang đến gần, vội vàng há miệng phun ra một luồng long tức để chống đỡ.

Ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm dữ dội vào nhau, tiếng nổ điếc tai cùng với bão năng lượng quét sạch trời đất, ánh lửa ngút trời sinh ra còn thắp sáng cả bầu trời đêm. "Gào!!" Thanh Long phát ra một tiếng kêu thảm thiết, trên người bị Thiên Nhãn bắn thủng một lỗ máu.

Tuy máu tươi hóa thành mưa máu rơi xuống từ bầu trời, nhưng lại không gây ra vết thương chí mạng nào, đồng thời cũng khiến nguồn năng lượng tích cực bị che khuất một lần nữa lộ ra. "Lợi hại thật!!" Đây cũng là lần đầu tiên Tần Phong sử dụng Thiên Nhãn một cách chính quy, lập tức bị uy lực của nó làm cho giật mình.

Cần biết rằng, con Thanh Long mà Tửu Tiên nuôi cũng giống như Huyền Vũ và Bạch Hổ của Nguyệt Thần và Lam Ma, không chỉ sở hữu huyết mạch thần thú cường đại mà còn có thực lực đỉnh phong Chuẩn Đế.

Mà hắn chỉ là một tên nhóc vừa đột phá Quy Nhất cảnh, vậy mà dưới sự gia trì của Thiên Nhãn lại có thể làm bị thương thần thú Thanh Long.

Phải nói rằng uy lực của Thiên Nhãn thực sự mạnh! "Sát thương của Thiên Nhãn tuy cao nhưng vẫn không bằng Trùng Đồng, nhưng nó lại bù đắp được khuyết điểm của Trùng Đồng!" Tần Phong vừa dùng Thiên Nhãn ngắm nghía vừa đưa ra đánh giá khách quan về hai đại đồng thuật.

Thượng Cổ Trùng Đồng của hắn tuy có các chức năng như làm chậm tốc độ, phân giải động tác, thấu thị bản nguyên, phạm vi bao phủ của Âm Dương Nhị Khí Thần Quang lớn, mắt trái sinh cơ, mắt phải hủy diệt.

Nhưng khoảng cách tấn công lại rất hạn chế, chỉ trong tầm mắt bình thường.

Còn Thiên Nhãn thì giống như mở góc nhìn thượng đế, nơi nào mắt nhìn thấy thì nơi đó đều nằm trong phạm vi tấn công, còn có khả năng nhìn thấu mọi mê chướng ảo ảnh, phân biệt rõ bản nguyên sự vật.

Chương 601

"Nhưng tiêu hao thế này thì..." Khóe môi Tần Phong lộ ra một nụ cười khổ.

Sở dĩ hắn không sử dụng hai đại đồng thuật trong chiến đấu, ngoài việc chưa bị kẻ địch dồn vào đường cùng, còn là vì sự tiêu hao của chúng quá khủng khiếp.

Vốn dĩ nhờ Thương Thiên Bá Thể có thể hồi phục vô hạn, nhưng dùng hai đại đồng thuật xong là thanh năng lượng cạn sạch ngay lập tức, cần tới mấy chục giây mới hồi phục lại được.

Ầm ầm!!

Ngũ Hành Thần Quang đột nhiên chiếu sáng thung lũng Thiên Hương, những đóa sen vàng cũng nở rộ giữa bầu trời đêm. "Tửu Tiên đột phá cấp Đế rồi!" Tần Phong biết cảnh đẹp sắp kết thúc, chỉ đành luyến tiếc nhắm Thiên Nhãn lại, tiện thể hỏi hệ thống xem Đan Căn Cơ Quy Nhất cảnh cần bao nhiêu điểm phản diện.

Hệ thống trả lời: "Giá đổi Đan Căn Cơ Quy Nhất cảnh là 500 vạn điểm phản diện!" "Lại tăng giá rồi!?" Tần Phong lúc này như một tên tư bản đen tối bất lực, biết giá niêm yết của hệ thống không thể thương lượng, chỉ đành ngoan ngoãn chọn thanh toán mua hàng. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 500 vạn điểm phản diện, mua một viên Đan Căn Cơ Quy Nhất cảnh!" Một viên đan dược trôi xuống bụng, căn cơ lập tức được củng cố.

Chỉ là Tần Phong không hề có ý định dừng lại, tiếp tục gọi hệ thống đổi quyển thứ tám của Mị Ảnh Tiêu Dao, đồng thời bật hào quang Vạn Bội Ngộ Tính để tiếp tục tu luyện.

Bởi vì hắn có một dự cảm mãnh liệt, ngày đám nhân vật chính phản công không còn xa nữa. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ bật hào quang Vạn Bội Ngộ Tính, mỗi 12 giờ tiêu tốn 10 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 1000 vạn điểm phản diện, đổi thành công quyển thứ tám của Mị Ảnh Tiêu Dao, một lần độn mười vạn dặm!" Ầm một tiếng!!

Trong đầu Tần Phong vang lên một tiếng sấm rền, cả người như rơi vào một vùng hỗn độn, nhìn thấy hình ảnh đại bàng tung cánh, thân hình như tia chớp, một lần độn đi mười vạn dặm.

Không lâu sau, tin tức về việc Tửu Tiên đột phá cấp Đế truyền khắp Hoang Cổ, người vui mừng nhất không ai khác chính là Lục Đạo Đế Quân của Âm Nguyệt hoàng triều. "Tốt, tốt lắm, trận chiến này ưu thế thuộc về ta!" Lục Đạo Đế Quân cười rạng rỡ, chưa bao giờ vui vẻ như thế.

Hiện tại Lam Ma đã dùng 103 viên linh thạch thuyết phục được Văn Tuyệt, cộng thêm Tửu Tiên vừa đột phá cấp Đế, cùng với Đế sư Vô Đạo và Nguyệt Thần, phía bọn họ đã có sáu vị cường giả cấp Đế.

Nhìn lại Đại Việt hoàng triều, Diệp Thần đi rồi, Phong Lâm tiên sinh đi rồi, Nhị tổ Tần gia đã hy sinh, chỉ còn lại Lão tổ Tần gia, Lão tổ Lâm gia, tân đế Đại Việt và Thái thượng hoàng là bốn vị cấp Đế. "Chúc mừng Đế quân, đại hỷ cho Đế quân!!" Bạch Khởi, Thành Xuân, Mộc Thâm, Bạch Nhật và những người khác lần lượt gửi lời chúc mừng, nhưng trong lòng lại vô cùng đồng cảm với Lục Đạo Đế Quân.

Nhìn qua thì Lục Đạo Đế Quân đang chiếm ưu thế tuyệt đối, Âm Nguyệt hoàng triều sắp thống nhất Hoang Cổ đến nơi, nhưng ai ngờ hắn chỉ đang làm công cho Tần Phong mà thôi. "Ha ha..." Lục Đạo Đế Quân như bị Tào Tháo nhập thân, ngửa đầu cười đắc ý.

Sát vách, Thái thượng hoàng Đại Việt vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Tửu Tiên vậy mà lại đột phá cấp Đế, lần này phiền phức rồi!"

"Hoàng gia gia!!" Tân đế Đại Việt cũng cảm nhận rõ rủi ro, vội vàng hỏi: "Chúng ta có nên đi mời mấy vị cấp Đế về không?

Ví dụ như hai vị cấp Đế ở Vô Song thành!?" "Mời chắc cũng không có tác dụng gì!" Thái thượng hoàng nở nụ cười khổ nói: "Con quên Diệp Thần và Phong Lâm tiên sinh cũng là do chúng ta mời về sao, nhưng kết quả chẳng phải họ vẫn rời đi vì đủ loại lý do đó thôi!?" "Hoàng gia gia ý là sao!?" Tân đế Đại Việt ngơ ngác không hiểu ý Thái thượng hoàng. "Con quên chuyện Lâm Tam chém long mạch Đại Việt mấy năm trước rồi sao!?" Thái thượng hoàng mặt đầy vẻ mệt mỏi: "Từ xưa đã có câu long mạch mạnh thì quốc gia mạnh, long mạch yếu thì quốc gia yếu.

Hiện nay Đại Việt hoàng triều chúng ta không chỉ nhân tài ít ỏi mà còn không giữ chân được nhân tài, e là có liên quan mật thiết đến việc long mạch bị chém." "Vậy bây giờ phải làm sao!?" Tân đế Đại Việt vội hỏi: "Hoàng gia gia, người có biết cách nào để tăng cường long mạch không?" "Có, Truyền Quốc Ngọc Tỷ!" Thái thượng hoàng đột nhiên nghiêm túc nói: "Chỉ cần có được Truyền Quốc Ngọc Tỷ, sẽ được thiên mệnh quy tụ, ngưng tụ lòng dân thiên hạ, từ đó tăng cường long mạch của Đại Việt hoàng triều chúng ta." "Truyền Quốc Ngọc Tỷ!?" Tân đế Đại Việt cau mày: "Tôn nhi đã phái Nam Phong đi đoạt bản đồ kho báu tiền triều rồi, tính thời gian thì buổi đấu giá chắc đã kết thúc từ lâu mới phải..." Giữa rừng biển mênh mông, công chúa Nam Phong cùng mấy tên hộ vệ đang hoảng loạn tháo chạy.

Kể từ khi nàng phát hiện ra mộ của Tần Phong là mộ trống, Tử Diên đã bắt đầu cuộc đại truy sát vạn dặm nhắm vào nàng.

Đám hộ vệ bên cạnh nàng không những không phải đối thủ của Tử Diên mà còn bị nàng giết sạch chỉ còn vài người.

Thủ đoạn của nàng được chân truyền từ Nguyệt Thần, giết người không thèm chớp mắt.

Oong!

Oong!

Tiếng đao ngân thanh thúy quen thuộc vang lên trong rừng, khiến công chúa Nam Phong cùng những người khác lập tức dựng tóc gáy.

Chỉ thấy Tử Diên di chuyển linh động, phiêu dật giữa rừng biển, thần khí Nguyệt Luân như một đứa trẻ nghịch ngợm xoay quanh thân nàng, đi đến đâu cây cối dây leo đều bị chém đứt đến đó. "Không xong, nàng ta lại tới rồi!" Công chúa Nam Phong mặt đầy sợ hãi quay đầu lại, một lần nữa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia. "Các ngươi chạy không thoát đâu!" Sau khi khóa mục tiêu, tốc độ của Tử Diên lại tăng thêm một bậc. "Công chúa, nhìn kìa!!" Hộ vệ của công chúa Nam Phong đột nhiên kêu lên vui sướng, cửa ra của khu rừng rậm phía trước chính là quân doanh Ma tộc.

Oong!

Oong!

Không đợi công chúa Nam Phong kịp ăn mừng, tiếng đao ngân thanh thúy của Nguyệt Luân đã vang lên bên tai, hóa thành một đạo tử quang xuất hiện trước mặt nàng. "Xong đời rồi!!" Công chúa Nam Phong sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, cảm giác như thấy tổ tiên đang vẫy gọi mình. "Công chúa nguy hiểm!!" Một tên hộ vệ nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đẩy công chúa Nam Phong ra.

Phụt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!! "Không ổn!!" Công chúa Nam Phong lúc này chẳng còn màng đến hình tượng gì nữa, dùng hết sức bình sinh chạy thục mạng về phía quân doanh Ma tộc. "Bảo vệ công chúa!!" Những hộ vệ còn lại cũng đều là hạng trung thành, lần lượt ở lại ngăn cản Nguyệt Luân của Tử Diên, sẵn sàng hy sinh tính mạng để tranh thủ thời gian cho công chúa Nam Phong. "Muốn chết sao, ta thành toàn cho các ngươi!" Đôi mắt đẹp của Tử Diên lóe lên một tia hàn quang, lao vào đám đông bắt đầu giết chóc điên cuồng.

Khác với hình ảnh tiểu thư khuê các khi ở bên Tần Phong, Tử Diên lúc này chính là một tiểu ma nữ giết người không gớm tay.

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Theo từng tia máu bắn ra không trung, đám hộ vệ lần lượt ngã xuống.

Cuối cùng, ngay trước khi tên hộ vệ cuối cùng ngã xuống, công chúa Nam Phong đã thành công lao ra khỏi rừng rậm, đến trước quân doanh Ma tộc. "Bản công chúa cuối cùng cũng an toàn rồi!" Công chúa Nam Phong đầy vẻ vui mừng sau khi thoát chết, quay đầu lại không quên dành cho Tử Diên một ánh mắt khiêu khích. "Kẻ nào!?" Binh sĩ Ma tộc lập tức cảnh giác, cầm trường thương vây quanh công chúa Nam Phong.

Chương 602

"Bản cung chính là công chúa Nam Phong của Đại Việt!" Công chúa Nam Phong lại biến về thành nàng công chúa cao quý, ưỡn ngực ngẩng đầu nói: "Bảo tộc trưởng các ngươi, Trần Trường Phong ra kiến bản cung!" "Ái chà!!" Phong Tình uốn éo bước ra, đầy vẻ trêu chọc nói: "Hóa ra ngươi chính là vị công chúa Nam Phong mà chủ nhân thường nhắc tới, kẻ chỉ giỏi khua môi múa mép đó sao!?" "Chủ nhân?

Khua môi múa mép!?" Tim công chúa Nam Phong không khỏi đập thình thịch, chẳng biết vì sao lại có một dự cảm không lành. "Khẩu vị của chủ nhân vẫn kén chọn như xưa!" Phong Tình ngắm nhìn đại mỹ nhân trước mắt, không nhịn được mà liếm môi, phát hiện ra quả thực có thể mãi mãi tin tưởng vào con mắt của Tần Phong.

Vút một tiếng!!

Không để công chúa Nam Phong kịp phản ứng, Phong Tình đột nhiên lao đến trước mặt nàng, không chỉ vùi đầu vào đôi gò bồng đảo quyến rũ mà hai tay còn rất không đứng đắn mà bóp mạnh vào bờ mông cong. "A..." Công chúa Nam Phong như bị điện giật, toàn thân dựng đứng cả lông tơ. "Oa, nảy thật đấy!!" Phong Tình đầy vẻ phấn khích hét lên, biểu cảm say mê như thể đã vượt qua cả giới tính. "Tiểu mị ma, giao người ra đây!" Bóng dáng phiêu dật của Tử Diên từ trên trời rơi xuống, thần khí Nguyệt Luân cũng xoay quanh thân. "Không giao có được không!?" Phong Tình lập tức biến thành bộ dạng tội nghiệp, van nài nhìn Tử Diên.

Năm đó khi nàng và Hồng Hạnh làm con tin ở đỉnh Thúy Trúc đã từng gặp Tử Diên, đương nhiên biết nàng là vị nương nương chính cung thanh mai trúc mã của Tần Phong.

Bây giờ nếu giao công chúa Nam Phong cho nàng, sau này ao cá của chủ nhân chẳng phải sẽ thiếu mất một con cá sao, nàng sau này chẳng phải sẽ thiếu mất một người em gái sao!? "Không giao thì đừng trách bản nữ thần không khách khí!" Ánh mắt Tử Diên lóe lên một tia hàn quang thấu xương, tuyệt đối không cho phép kẻ nào đe dọa đến Tần Phong được sống sót. "Chờ đã!!" Phong Tình thấy nương nương chính cung nổi giận, vội vàng kêu lên: "Chủ nhân nhà ta là Tần Phong, cả tộc Ma nhân đều đã quy hàng chủ nhân rồi, chúng ta là người mình cả." "Tần Phong!?" Tử Diên chết lặng tại chỗ, biểu thị mình cần được yên tĩnh một chút.

Trái ngược với việc Tử Diên cần yên tĩnh, công chúa Nam Phong lại tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nàng không thể ngờ mình lại tự chui đầu vào lưới, dường như đã nhìn thấy viễn cảnh bi thảm sau này có nỗi khổ mà không nói nên lời.

Lúc này, tại tiểu trúc ốc ở đỉnh Thúy Trúc.

Quanh thân Tần Phong quấn quýt hư ảnh kim long, không ngừng phát ra những tiếng rồng ngâm.

Sau khi sử dụng Long Nguyên của Chuẩn Đế để tu luyện, long uy của Đại Uy Thiên Long ngày càng mạnh mẽ, chỉ cần ra tay khí thế thôi cũng đủ trấn áp kẻ thù. "Long Nguyên quả nhiên là thứ tốt!" Quanh thân Tần Phong lại hiện lên rất nhiều phù văn thần bí, đại diện cho số lượng công pháp Thần cấp đại viên mãn mà hắn đã nắm giữ.

Dưới sự gia trì của hào quang Vạn Bội Ngộ Tính của hệ thống, những phù văn thần bí này dần tỏa ra ánh sáng rực rỡ hơn, báo hiệu chúng sắp được nâng cấp lên Siêu Thần cấp. "Hử!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, nhận được tin tức từ Phong Tình.

Muốn hắn quay về xử lý xích mích trong nhà, tiện thể ở lại một đêm giúp nàng xăm hình mị ma lên người. "Thế này thì còn cho người ta tu luyện nữa không!?" Tần Phong nhất thời cảm thấy không nói nên lời, vội vàng nhớ lại Boruto để hạ hỏa.

Rầm một tiếng!!

Một tiếng va chạm mạnh vang lên, kèm theo một luồng sóng năng lượng.

Chỉ thấy Tam Lộng đại sư đang chặn đường lên núi, trước mặt là một nhóm nữ tử thích tiết kiệm vải vóc.

Cách ăn mặc y hệt đám nữ tử Vạn Ma Tông đến tìm Tiểu Bạch sau khi Tần Phong hy sinh giả lần trước. "A di đà phật!!" Tam Lộng đại sư chắp tay, chân thành khuyên nhủ: "Các vị nữ thí chủ, bần tăng khuyên các vị không nên ăn mặc thế này ra đường thì hơn, dễ bị kẻ biến thái theo dõi lắm, bần tăng mấy hôm trước vừa theo đuôi mất dấu một cô xong." "Ngươi là ai!?" Đệ tử nữ Vạn Ma Tông cảnh giác, cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Các vị nữ thí chủ không cần sợ hãi, bần tăng là người tốt, lần trước cũng có mấy vị nữ thí chủ Vạn Ma Tông đến đây, cuối cùng đều bị bần tăng dùng phật pháp cảm hóa hết rồi." "Hóa ra người là do ngươi giết!!" Đệ tử nữ Vạn Ma Tông lập tức giận dữ nhìn Tam Lộng.

Lần trước sư tỷ của bọn họ theo lệnh tông chủ đi tìm Tiểu Bạch, nhưng bao nhiêu ngày qua không thấy tin tức gì.

Lần này bọn họ đến ngoài việc tìm sư tỷ mất tích, còn định đào xương cốt của Tần Phong về để luyện chế thành khôi lỗi. "Sai rồi, là cảm hóa!!" Tam Lộng đại sư nghiêm túc đính chính, sau đó chỉ tay xuống mấy căn nhà tranh dưới chân núi.

Chỉ thấy mấy người phụ nữ nông thôn đang cười nói vui vẻ nấu cơm, mấy làn khói xanh cũng bốc ra từ ống khói, một khung cảnh nhân gian ấm áp tươi đẹp. "Là sư tỷ!!" Đệ tử nữ Vạn Ma Tông giật mình, không dám tin vào mắt mình.

Những nữ ma đầu Vạn Ma Tông giết người không ghê tay năm nào, giờ đây lại buông vũ khí, mặc quần áo chỉnh tề đang làm vợ hiền mẹ đảm. "Thơm quá!" Tam Lộng đại sư hít hà mùi cơm dưới núi, lên tiếng: "Bần tăng tặng họ Thập Tam Hương, nhưng không thơm bằng Thập Tam Hương của họ..." — Tên hòa thượng hoa hòe vô sỉ! — Đệ tử nữ của Vạn Ma tông lập tức hiểu ngay ý đồ, khinh bỉ phun một tiếng rõ to. — A di đà Phật! — Tam Lộng đại sư chắp hai tay trước ngực, nghiêm túc biện minh: — Các vị nữ thí chủ, bần tăng không phải hạng hòa thượng thối tha vô sỉ, chỉ là không nỡ nhìn cảnh nữ tử vì chiến hỏa mà không nơi nương tựa, muốn cho họ một mái ấm nồng ấm mà thôi. — Đồ lừa trọc vô sỉ, đừng hòng mê hoặc chúng ta!! — Đệ tử Vạn Ma tông ánh mắt hung quang, rút trường kiếm đâm thẳng về phía Tam Lộng đại sư. — Keng!! — Tam Lộng đại sư không chút hoảng loạn, nâng tay nhẹ nhàng búng một cái vào trường kiếm.

Một luồng sức mạnh cường đại lập tức truyền qua thân kiếm, đánh thẳng vào cánh tay đối phương. — Cái gì!! — Nữ tử trợn tròn mắt không tin nổi, chỉ cảm thấy cánh tay như vừa đâm vào Thái Sơn, lực xung kích mạnh mẽ khiến trường kiếm rời tay, cánh tay cũng nứt toác ra một vết máu. — Sao có thể như vậy!! — Đám đệ tử Vạn Ma tông lập tức kinh hô, không hiểu từ đâu ra một cao thủ lợi hại đến mức này.

Đúng lúc này, những người phụ nữ nông dân dưới chân núi nghe thấy động tĩnh cũng bay người lên Thúy Trúc phong.

Nhưng khi thấy kẻ địch, họ đều sững lại, rõ ràng không ngờ đó lại là các sư muội của mình.

Chương 603

— Dừng tay!! — Những phụ nữ này hoàn hồn gọi dừng lại, ngăn cản các sư muội. — Sư tỷ, các tỷ... — Đám nữ tử Vạn Ma tông ngẩn ngơ, cảm thấy não bộ không đủ dùng.

Cứ ngỡ các sư tỷ bị tên lừa trọc Tam Lộng mê hoặc, ai ngờ họ lại là tự nguyện, không làm đệ tử Vạn Ma tông oai phong lẫm liệt, lại chạy tới đây làm nông phụ. — Hắc hắc... — Đám nông phụ cười khổ, không biết trả lời sao.

Có lẽ người khác không biết thân phận của yêu tăng Tam Lộng, nhưng họ đã tự thân trải nghiệm rồi.

Đừng nói đám tiểu sư muội không hiểu chuyện này, dù tông chủ Vạn Ma tông có đến cũng chẳng phải đối thủ của Tam Lộng.

Thử hỏi, một vị cường giả cấp Đế cầm khẩu 'Nam Vô Bồ Tát' hỏi ngươi có muốn cải tà quy chính không, ngươi dám nói chữ 'Không' thử xem!?

Dù Tam Lộng đại sư đã theo Tần Phong đi hẻm núi Long Môn tìm bảo vật, họ cũng chẳng dám rời đi nửa bước, sợ chọc giận tên trọc này sẽ bị hắn truy sát khắp thế giới.

Chỉ có thể lẳng lặng ở dưới chân núi, mở cửa đợi hòa thượng đến 'hóa duyên'! — Ngươi là Hồng Y Yêu Tăng!? — Đệ tử Vạn Ma tông cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó, mặt đầy kinh hãi lùi lại mấy bước.

Tuy Hoang Cổ có nhiều hòa thượng tu vi mạnh mẽ, nhưng kẻ luôn treo chữ 'vô sỉ' trên cửa miệng thì không ai khác ngoài Hồng Y Yêu Tăng Tam Lộng. — A di đà Phật! — Tam Lộng đại sư chắp tay: — Các vị nữ thí chủ đừng sợ, bần tăng là người tốt! — Chạy mau!! — Đệ tử Vạn Ma tông thầm nghĩ 'tin ngươi có mà đổ thóc giống ra mà ăn', lập tức như thỏ đế bỏ chạy thục mạng.

Chỉ tiếc không phải tu luyện giả nào cũng tên là Tần Phong, có thể phá vỡ quy luật 'dưới Đại Đế đều là kiến hôi'.

Vừa quay người, một luồng sát khí khủng bố đã khóa chặt họ, nhiệt độ xung quanh hạ xuống điểm đóng băng. — Bần tăng nghi ngờ các ngươi giấu vật phẩm nguy hiểm, cần phải thoát y kiểm tra! — Tam Lộng đại sư thấy không diễn được nữa, dứt khoát nhấc khẩu 'Nam Vô Bồ Tát' sau lưng lên.

Là đệ tử Phật môn, hắn có thể không sát sinh, nhưng tuyệt đối không cho phép ai tiết lộ hành tung của Tần Phong, dù họ chẳng biết Tần Phong đang tu luyện trên núi cũng phải 'kiểm tra'. — Ngươi... — Đám đệ tử Vạn Ma tông vừa thẹn vừa giận, nhất thời không biết làm sao.

Không cởi, hắn nổ súng!

Cởi ra, hắn vẫn nổ súng!

Lúc này, trong tiểu trúc ốc, quanh thân Tần Phong hào quang rực rỡ.

Đan điền của hắn như một bức họa tinh không vũ trụ huyền ảo, ngoài một viên Nguyên Đan được hỏa diễm bao bọc, còn có một giọt bảo thạch huyết sắc trong suốt long lanh.

Đó là Trọng Sinh Tinh Huyết được ngưng tụ sau khi tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đến tầng thứ chín.

Chỉ cần giọt tinh huyết này không diệt, hắn có thể trọng sinh trở về.

Tần Phong hiện giờ như một chiếc máy hút bụi công suất lớn, điên cuồng hấp thụ linh khí nồng đậm trên Thúy Trúc phong, ép chặt trong đan điền.

Giọt Trọng Sinh Tinh Huyết thứ hai bắt đầu hình thành.

Điều này cũng báo hiệu hắn sắp diễn hóa ra tầng thứ mười của công pháp! — Oanh!! — Một tiếng nổ vang rền từ đan điền Tần Phong, giọt tinh huyết thứ hai ngưng tụ như chúng tinh phủng nguyệt, khí tức quanh thân cũng tăng vọt một đoạn lớn. — Lại đột phá rồi!? — Tam Thu đang hộ pháp bên ngoài tiểu trúc ốc, lẳng lặng lấy sổ tay ghi chép lịch sử. 'Năm mươi tháng nọ: Ngô hoàng bế quan một tháng, không chỉ diễn hóa ra thần cấp công pháp mạnh hơn, mà còn liên tục đột phá Quy Nhất cảnh nhất trọng, nhị trọng.

Thiên phú hãn hữu cổ kim chưa từng thấy.

Chỉ tiếc sử sách quá mỏng, không chứa nổi cuộc đời phong hoa tuyệt đại của Ngô hoàng'. — Tuổi trẻ tươi đẹp thế này lại lãng phí vào việc bế quan! — Tần Phong cử động cơ thể cứng ngắc, gọi hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan. — Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 5 triệu điểm phản phái, đổi thành công một viên Quy Nhất cảnh Căn Cơ Đan! — Sau khi nuốt đan dược, tu vi Quy Nhất cảnh nhị trọng của hắn lập tức được củng cố. — Y nha!! — Tiểu Y Nha thấy Tần Phong kết thúc tu luyện, vui vẻ đưa tay nhỏ cầu bế. — Mang theo đứa trẻ bên cạnh, làm việc gì cũng không tiện! — Tần Phong bế Tiểu Y Nha lên, đang cân nhắc xem cần bao nhiêu cây kẹo mút mới lừa được con bé vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Chương 604

Đúng lúc này, Tam Lộng đại sư đi vào: — Chủ công, bần tăng vừa bắt được vài nữ yêu Vạn Ma tông.

Tra khảo mới biết đám ma đạo muốn quật mộ, lấy thi thể của chủ công để luyện thành khôi lỗi. — Đúng là chết rồi cũng không để ta yên thân mà! — Tần Phong đảo mắt trắng dã: — Vậy thì đào mộ của ta lên, sai thủy quân tung tin rằng Diệp Thần bất mãn vì ta cướp mất Vu Lan, nên đào xác ta ra để hả giận. — Hả!? — Tam Lộng đại sư nghe mà mắt tròn mắt dẹt, trong lòng hiện lên một chữ 'vãi chưởng' cực lớn.

Diệp Thần không có nguy hiểm, Tần Phong tự tạo nguy hiểm cho hắn!

Khi Diệp Thần có nguy hiểm, Tần Phong nhất định sẽ bồi thêm vài nhát! — Đinh đông, chúc mừng ký chủ vu hãm Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 10 vạn điểm phản phái! — 'Ngày thứ 103 nhớ Tiểu Tam Tam!!' — Cảm xúc thất vọng chiếm lấy toàn thân Tần Phong.

Theo cách nói của kẻ có EQ thấp là 'Diệp Thần giegie rớt cấp rồi', còn EQ cao là 'Diệp Thần giegie vẫn còn rất nhiều không gian để tiến bộ'.

Lúc này, Mộc Tú sau khi hoàn thành nhiệm vụ Tần Phong giao phó đã từ chối lời mời của Thạch Trung Ngọc mà rời đi.

Nhưng khi lão định tìm nơi vắng vẻ để lập đàn nguyền rủa tên khốn Tần Phong, lão lại tình cờ gặp được 'tình yêu' của Tần Phong dưới một thác nước trong rừng.

Lâm Tam đang chắp tay đứng dưới thác nước, kèm theo một luồng kiếm ý tận trời bộc phát, như muốn chém đứt quá khứ và tương lai, khiến cả đất trời tĩnh lặng trong giây lát. — Đây là kiếm gì!? — Mộc Tú sững sờ, nhận thấy thiên phú kiếm đạo của Lâm Tam quá khủng khiếp.

Nếu cho hắn thời gian diễn hóa tiếp, chắc chắn có thể chém đứt Thời Gian Đại Đạo của Tần Phong. — Mộc Tú tiền bối! — Lâm Tam tỉnh lại từ trạng thái đốn ngộ, thấy Mộc Tú liền vội vàng hành lễ. — Không cần đa lễ! — Mộc Tú gật đầu, hỏi: — Kiếm này tên là gì!? — Nhất Kiếm Đoạn Vạn Cổ! — Lâm Tam nghiêm túc: — Ta sẽ dùng kiếm chiêu mạnh nhất thế gian này để chém giết tiên nhân thượng giới, báo thù cho Tần huynh! — Ờ thì...!! — Mộc Tú đột nhiên thấy cạn lời.

Hóa ra cái từ 'phong thái lâm hạ' không nhất thiết phải dùng cho phụ nữ...

Tại Tần gia, Tần Hạo đang ngồi dưới gốc cây cổ thụ vẹo cổ tu luyện.

Dù hắn đã dẫn dắt gia tộc đẩy lùi kẻ địch, nhưng hắn biết sự bình yên chỉ là tạm thời, phải tranh thủ từng giây để mạnh hơn. — Đại thụ, làm sao mới có thể hóa rườm rà thành đơn giản, Đại Đạo Chí Giản!? — Tần Hạo ngơ ngác mở mắt.

Từ khi Long Tượng Đại Đế chìm vào giấc ngủ sâu, hắn chỉ có thể tự mình cảm ngộ Đại Đạo Dung Lô.

Nhưng dù thiên phú có mạnh đến đâu, hắn cũng chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi, trải đời chưa đủ, tốc độ diễn hóa tự nhiên sẽ chậm lại. — Chát!! — Cây cổ thụ vẹo cổ vươn ra một cành cây, quất bay Tần Hạo đi. — Sao lại đánh ta!? — Tần Hạo xoa mông lia lịa, cảm thấy đau rát. — Chát!! — Cành cây lại quất tới, một lần nữa đánh bay hắn. — Đừng đánh nữa, ta hiểu rồi!! — Tần Hạo ôm mông cầu xin: — Ý ngài là, cái gọi là hóa rườm rà thành đơn giản, chính là một kích đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn!? — Chát!! — Chờ đợi Tần Hạo không phải lời khen mà là một roi nữa quất bay người. — Đau, đau quá... — Tần Hạo đau đến ứa nước mắt, không ngừng xoa mông.

Đúng lúc này, một giọng nói không phân biệt nam nữ vang lên trong đầu hắn: — Nhất khí sinh vạn pháp, Hỗn Nguyên phá càn khôn! — Oanh!! — Đất trời đột ngột rung chuyển dữ dội, lực lượng địa mạch nhanh chóng hội tụ về phía cây cổ thụ vẹo cổ.

Trên thân cây vốn khô héo hiện lên từng đường gân mạch giống như kinh lạc của con người, lực địa mạch lan tỏa từ thân cây lên các cành nhỏ.

Cây vẹo cổ vốn chỉ có vài chiếc lá, bỗng chốc như được hồi sinh, lá mọc đầy cành.

Có lẽ trong mắt người khác chỉ là 'lão thụ phùng xuân', nhưng trong mắt Tần Hạo, đó là 'một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật'...

Chương 605

— Nhất khí sinh vạn pháp! — Tần Hạo nhất thời quên sạch đau đớn, ngây người nhìn cây cổ thụ trước mặt.

Dù hắn tu luyện là 'Thiên Địa Tịnh Sinh, Vạn Vật Quy Nhất', hoàn toàn trái ngược với 'Nhất Khí Sinh Vạn Pháp', nhưng chính sự đối lập này khiến hắn biết được điểm đích cuối cùng là ở đâu!

Hỗn độn lúc vũ trụ sơ khai! — Cái cây vẹo cổ này rốt cuộc là thần thánh phương nào!? — Thạch Trung Ngọc ở đằng xa nhíu mày.

Từ khi Tần gia bắt đầu đâm rễ ở đây, cái cây này đã tồn tại rồi.

Vậy mà Tần gia phát triển đến nay, không một ai nhận ra sự thần kỳ của nó.

Lúc này, tại doanh trại quân Đại Việt ở tiền tuyến, Tân Đế mặt mũi sa sầm.

Từ khi Tửu Tiên đột phá cấp Đế, Âm Nguyệt hoàng triều bắt đầu phản công toàn diện, chỉ trong vài ngày họ đã mất đi một vùng lãnh thổ rộng lớn.

Điều khiến họ phẫn nộ nhất là Thủy tổ Tần gia lại nộp đơn từ chức với lý do Tần gia bị tấn công, lão phải về bảo vệ đám hậu bối. — Khốn kiếp!! — Tân Đế tức đến mức sắp bốc hỏa, hận không thể băm vằn Phong Lâm tiên sinh.

Nghe lời hắn tìm đám liều mạng đi cướp bóc Tần gia, không những không tiêu diệt được mối đe dọa mà còn khiến Thủy tổ Tần gia tìm được cớ để rút lui.

Hắn càng tin chắc Phong Lâm tiên sinh và Diệp Thần là cùng một giuộc, chỉ muốn lừa hắn để khôi phục Đại Yến. — Đại Việt sắp xong rồi! — Lão tổ Lâm gia lặng lẽ quan sát, biết con thuyền này sắp chìm.

Nhưng đế quốc diệt vong thì liên quan gì đến Thiên Tâm thành của lão, lão hoàn toàn có thể bắt chước các thế gia khác, thay tên đổi họ chạy tới trước mặt Lục Đạo Đế Quân mà tung hô vạn tuế. — Báo!! — Một binh sĩ nhếch nhác chạy vào: — Bệ hạ, không xong rồi, đại quân Âm Nguyệt hoàng triều đã đánh tới, đặc biệt là Thiếu cung chủ Lam Ma cung - Vu Lan, dẫn đầu xông pha không ai cản nổi. — Đáng chết!! — Tân Đế gào thét: — Truyền lệnh cho các thế gia phái Chuẩn Đế ra trận, bằng mọi giá phải giết chết Vu Lan.

Dù trận này có bại, trẫm cũng không để Âm Nguyệt hoàng triều yên ổn. — Thật sự bại rồi sao!? — Thái Thượng Hoàng suy sụp, không thể chấp nhận được sự thật này. — Nghĩa phụ, nhi thần có cách! — Quang Thiên cầm Phương Thiên Họa Kích, hớt hải chạy lên: — Chúng ta có thể tìm tiên nhân thượng giới.

Nếu nghĩa phụ không hạ mình được, nhi thần nguyện thay nghĩa phụ bái tiên nhân làm nghĩa phụ mới. — Vãi, quá vô sỉ! — Đám đại thần phía dưới không giấu nổi vẻ khinh bỉ, không thèm đứng cùng hàng với loại 'gia nô ba họ' này.

Nhưng sự khinh bỉ của họ lại khiến hai vị hoàng đế sáng mắt lên.

Lúc này, trên chiến trường tiền tuyến, Vu Lan đã sát phạt đến mức điên cuồng.

Nàng mặc Bạch Hổ Giáp, tay cầm Bạch Hổ Kiếm, cưỡi thần thú Bạch Hổ.

Kiếm ý ngút trời như cầu vồng bắn tới, gây ra những chấn động mãnh liệt trong không khí, tiếng la hét vang lên không ngớt. — Oanh long long!! — Một tiếng nổ sắc lẹm vang lên trên chiến trường, kình phong khủng bố cuốn theo cát máu ập đến. — Không xong!! — Thân hình Vu Lan run lên, nâng Bạch Hổ Kiếm vội vàng chống đỡ. —

Bùm!! — Huyết khí sôi trào, cát bụi mịt mù.

Vu Lan bị đánh rơi khỏi lưng Bạch Hổ, ngã mạnh xuống đất. — Thiếu cung chủ!! — Các cao thủ Lam Ma cung biến sắc, định xông lên cứu người.

Nhưng đối phương là một Chuẩn Đế cảnh, không cho họ thời gian phản ứng, hóa thành tàn ảnh tiếp tục lao về phía Vu Lan, quyết tâm giết chết trong một đòn. — Hống!! — Thần thú Bạch Hổ thấy Vu Lan gặp nguy hiểm, gầm lên lao vào vị Chuẩn Đế kia.

Nhưng điều không ai ngờ tới là đối phương không chỉ phái một Chuẩn Đế, mà có thêm ba vị Chuẩn Đế nữa lao nhanh về phía nàng. — Các ngươi dám!! — Lam Ma và Văn Tuyệt nổi giận lôi đình, uy áp khủng bố quét sạch chiến trường.

Nhưng chưa kịp để họ ra tay, một luồng hàn khí từ trong người Vu Lan bộc phát ra, nhiệt độ cả chiến trường hạ xuống mức đóng băng.

Chương 606

— Chuyện gì thế này!? — Mọi người kinh hãi quay đầu nhìn lại. — Hát... — Vu Lan không kìm chế được ngửa mặt lên trời hét lớn, hàn khí kinh hoàng giải phóng ra từ cơ thể.

Cả chiến trường lập tức bị tuyết trắng bao phủ, như rơi vào một thế giới băng giá.

Vu Lan đứng trên băng tuyết như một đóa tuyết liên cao ngạo, hàn khí xung quanh khiến không ai dám lại gần.

Còn ba vị Chuẩn Đế kia đã biến thành ba bức tượng băng sống động!

Vu tiên sinh lo lắng: — Lan Lan bị làm sao vậy!? — Có lẽ năng lượng trong người con bé đã thức tỉnh! — Lam Ma sắc mặt ngưng trọng: — Từ khi sinh ra, trong người Lan Lan đã có một luồng năng lượng khủng bố, ta sợ con bé không chịu nổi nên đã phong ấn lại, không ngờ hôm nay lại phá phong. — Đinh đông, kiểm tra thấy khí vận của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp sử thi tăng cường, tiến hóa thành Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại! — 'Lan bảo bảo cũng tiến hóa rồi!!' — Tần Phong vui mừng xong lại bắt đầu phân vân.

Trước đây hắn không có lựa chọn, chỉ có thể làm 'anh trai tốt'.

Nhưng giờ hắn vừa muốn đè Tiểu Tam Tam xuống, lại vừa muốn 'thèm thuồng' thân thể của Lan bảo bảo... — Nhưng mà... — Sắc mặt Tần Phong bỗng nghiêm trọng.

Từ việc các Thiên Tuyển Chi Tử và Thiên Tuyển Chi Nữ liên tục đột phá gần đây, có thể thấy thời gian để tiên nhân thượng giới xuống đây không còn nhiều.

Đồng thời cũng có nghĩa là hắn phải luôn sẵn sàng để cướp đoạt thành quả chiến thắng. — Bùm!! — Bên ngoài vang lên một tiếng động năng lượng kèm theo vài tiếng thét thảm.

Tuy hắn đã sai thủy quân rêu rao rằng Diệp Thần đào mộ hắn để hả giận, nhưng mỗi ngày vẫn có không ít kẻ đến quật mộ, đa phần là người của ma đạo.

Kết quả của đám trộm mộ này đều được Tam Lộng đại sư xử lý công bằng: Nữ thì 'thoát y' giải quyết!

Nam thì 'thoát xác' giải quyết! — Đại sư đúng là đại sư, khi người khác còn đang nghĩ cách gỡ bỏ nút thắt lòng, đại sư đã có thể gỡ bỏ quần áo của họ bất cứ lúc nào!! — Tần Phong cảm thán, suy nghĩ xem tiếp theo nên đi đâu.

Tuy hiện tại không ai biết hắn ở Thúy Trúc phong, nhưng suốt ngày bị quấy rầy thế này thật không thích hợp để ẩn cư. — Đi tìm Lan bảo bảo!? — Tần Phong nghĩ tới đây liền lắc đầu phủ nhận.

Hiện tại trong lòng nàng hắn đã 'về với đất mẹ', đột nhiên xuất hiện sẽ ảnh hưởng đến tốc độ 'hack' của nàng. — Đi tìm Phong Tình và Hồng Hạnh!? — Tần Phong lại lắc đầu.

Hắn tuyệt đối không phải loại đàn ông chỉ biết chơi xong rồi bỏ, thực sự là vì triệu quân ma tộc đông người lắm miệng, dễ hỏng việc. — Chỉ có thể đi thảo nguyên thôi! — Nghĩ đến khó khăn của Tần gia, Tần Phong quyết định đi thảo nguyên để hy sinh 'chút nhan sắc'. — Chụt chụt, cà rốt, chủ nhân thỏ là tốt nhất... — Tiểu Bạch đang nằm trên ba quyển thẻ tre thánh nhân nói mớ, bong bóng mũi phập phồng khiến Tiểu Y Nha ngứa tay muốn chọc thủng, mầm đậu nhỏ trên đầu con bé càng thêm lấp lánh. — Bụp!! — Tần Phong vô tình chọc thủng bong bóng mũi của nó, sau đó nhét cả Tiểu Bạch đang ngủ say cùng ba quyển thẻ tre vào lòng.

Rồi dắt tay Tiểu Y Nha ra ngoài, lấy Thần Phong Chu ra.

Không lâu sau khi đám người Tần Phong rời đi, Tử Diên cuối cùng cũng phong trần mệt mỏi trở về. — Họ Tần kia, ngươi lại chạy đi đâu rồi!? — Tử Diên nhìn căn nhà trúc trống rỗng, tức đến mức muốn nghiến nát răng hàm.

Nàng nhận ra mình đã quá nuông chiều Tần Phong, đóng vai thục nữ khuê các trước mặt hắn là một sai lầm.

Đáng lẽ phải nghe lời đại di, làm một nữ lưu manh có khí chất, tham tài háo sắc, nông cạn mà vui vẻ, để sự đoan trang cho người ngoài, còn sự 'không đoan trang' thì dùng hết lên người Tần Phong.

Trong từng lần ngắm bình minh và hoàng hôn, phải khiến hắn tâm phục khẩu phục (và cả thân phục) mới thôi!!

Lúc này, thân ngoại hóa thân của Tần Phong đã rời đảo Tây Đông Hải, dẫn theo mười vạn quân Tần gia đi vòng qua thảo nguyên.

Trên đường đi đâu đâu cũng là cảnh tiêu điều do binh hỏa, ruộng vườn hoang phế, mang lại cảm giác xám xịt đáng sợ.

Những thành trì phồn hoa ngày trước giờ chỉ còn là đống tro tàn, rơi vào trạng thái chết chóc.

Xương cốt chất đầy đường, biến thành những vùng đất hung hiểm, chỉ có vài con dã thú xuất hiện, hoàn toàn không giống cảnh tượng nhân gian. — Vãi chưởng, đứa nào làm chuyện này!?

Chương 607

— Tần Phong nhìn đống đổ nát mà nghiến răng.

Bọn hắn khó khăn lắm mới rời khỏi địa bàn Tần gia, vừa định mượn danh tiên nhân thượng giới để kiếm bữa no nê, ai ngờ chưa kịp ra tay đã bị kẻ khác nẫng tay trên.

Tần Nam thấp giọng: — Hiện tại cả Hoang Cổ đều loạn thành một đoàn, không chỉ Âm Nguyệt và Đại Việt đánh nhau, mà các thế lực lớn cũng tranh đấu lẫn nhau. — Tại sao mọi người phải đánh nhau?

Sống hòa bình không tốt sao!? — Tiểu Nhu nước mắt không ngừng rơi, cơ thể nhỏ nhắn run rẩy.

Tại sao ư!?

Tất nhiên là vì lợi ích!

Tần Phong liếc nhìn Tiểu Nhu, biết tâm tính thánh mẫu của nàng lại trỗi dậy.

Trong trò chơi quyền lực, không bao giờ có chuyện ai đúng ai sai, chỉ có lợi ích mới là chân lý vĩnh hằng, bách tính chỉ là những quân cờ trong tay kẻ nắm quyền mà thôi.

Nhưng là một Thiên Mệnh Đại Phản Phái hiểu rõ quy tắc trò chơi, hắn tất nhiên không lãng phí lời nói với đám người lý tưởng hóa này. — Hu hu, ta đến muộn rồi! — Tần Phong lập tức học theo Lưu hoàng thúc mà khóc nức nở.

Nếu không phải Tiểu Bạch đang ngủ trong lòng bản thể, hắn thế nào cũng phải ngã lăn ra đất để tăng thêm phần kịch tính.

Tần Nam vội khuyên: — Thiếu chủ, đây không phải lỗi của ngài!

— Đều là lỗi của ta, là ta không bảo vệ được họ! — Tần Phong biến hình thành kẻ mít ướt trong giây lát: — Ông trời ơi sao ngài lại đối xử với họ như vậy, họ đã làm sai điều gì chứ, nếu có nhân quả, xin hãy đổ hết lên thân ta, bách tính thiên hạ có tội tình gì... — Thiếu chủ nhân từ!! — Tần gia Thập Tam Thái Bảo đồng loạt quỳ xuống, cùng nhau khóc thút thít. — Tần ca ca... — Nước mắt Tiểu Nhu chảy dài, cảm nhận được lòng nhân ái của Tần Phong. — Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt được sự cảm động của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 10 vạn điểm phản phái! — 'Hu hu...' — Tần Phong nghe thấy có phần thưởng, lập tức khóc càng hăng. — Thiếu chủ! — Tần Nam vội nhắc nhở: — Bây giờ không phải lúc đau thương, chúng ta ra ngoài là có nhiệm vụ. — Nhiệm vụ!? — Tần Phong lập tức nhớ tới chính sự, lau nước mắt nói lớn: — Nhân gian quần ma chư thần trỗi dậy, trẫm tuy không có ý tranh bá, nhưng thấu hiểu nỗi khổ của chúng sinh, chỉ nguyện quét sạch phương Tây, bảo vệ một góc phù thế này.

Gia quân, có nguyện trợ ta!? — Nguyện nghe thiếu chủ sai phái!! — Thập Tam Thái Bảo quỳ lạy biểu thị trung thành.

Họ biết khẩu hiệu đã xác định xong, tiếp theo là cứ việc...

đi cướp thôi. — Vì thiên hạ chúng sinh!! — Mười vạn quân Tần gia cũng không làm thất vọng, đồng loạt quỳ xuống hô vang khẩu hiệu. — Tần ca ca... — Tiểu Nhu xúc động nhìn Tần Phong, biết thiên hạ chúng sinh có cứu rồi. — Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt được sự cảm động của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 10 vạn điểm phản phái! — Xuất phát!! — Ngân thương trong tay Tần Phong chỉ về phía trước, ra hiệu theo hắn đi 'cướp' nhà tiếp theo.

Lúc này, Diệp Thần dẫn theo một nhóm fan cuồng trung thành đã đến trước hẻm núi Long Môn.

Hắn xem đi xem lại mấy tấm bản đồ, xác định mình không tìm nhầm chỗ. — Chính là chỗ này!! — Diệp Thần mừng rỡ: — Chỉ cần vào hẻm núi Long Môn, đi qua Hắc Phong Khẩu, vào Thung lũng Hồ Vũ Điệp, tìm được con suối trong đó, chúng ta sẽ tìm thấy kho báu tiền triều. — Tuyệt quá!! — Đám fan cuồng kích động không thôi.

Họ đã từ bỏ tất cả để đi theo Diệp Thần, chịu bao nhiêu khổ cực, giờ cuối cùng cũng đến lúc hái quả ngọt. — Oanh long long!! — Từng luồng uy áp khủng bố ập đến, khiến hư không rung chuyển dữ dội. — Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ tìm thấy cưng rồi! — Tiếng cười đầy quyến rũ của Hắc Quả Phụ vang lên.

Chương 608

Khi mụ hiện thân thấy bóng dáng hiên ngang của Diệp Thần, mụ lại một lần nữa cảm thấy một luồng 'ẩm ướt' ập tới. — Không xong, là bọn chúng đuổi tới!! — Diệp Thần không dám chần chừ, vội dẫn người tiến vào Hắc Phong Khẩu. — Tiểu đệ đệ, dù cưng có chạy thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay tỷ tỷ đâu! — Hắc Quả Phụ cười tủm tỉm liếm môi đỏ, như diều hâu bắt gà con mà đuổi theo...

Vút!

Vút!

Vút!

Vô số bóng người xé gió lao tới.

Khi thấy Diệp Thần và Hắc Quả Phụ lần lượt vào Hắc Phong Khẩu, họ đều dừng lại bên ngoài. — Kho báu tiền triều giấu ở đây sao!? — Theo truyền thuyết địa phương, nơi này quả thực có bảo tàng! — Đây là Hắc Phong Khẩu, người dân nói rất nguy hiểm! — Vì bảo tàng, có nguy hiểm đến mấy cũng phải liều một phen! — ... — Mọi người ai nấy đều muốn liều mạng, nhưng tuyệt nhiên không ai dám là người đầu tiên xông vào.

Họ muốn kho báu là thật, nhưng cũng biết phải có mạng mới tiêu được tiền.

Trước khi xác định bên trong có an toàn hay không, tốt nhất cứ để kẻ khác đi thử nước trước.

Lúc này, phía sau đám đông lại có thêm một nhóm người đi tới.

Chính là thành chủ Thiên Tâm thành - Lâm Hào cùng với Thiên Tâm Thập Thất Tử.

Từ khi lão tổ Lâm gia đoán định khí vận Đại Việt đã tận, họ bắt đầu thu nạp quân đội bảo toàn thực lực, đồng thời cũng đến tranh đoạt kho báu để lo cho phát triển sau này.

Thủ lĩnh Thập Thất Tử là Hà Phi hỏi: — Thành chủ, chúng ta có nên vào Hắc Phong Khẩu không!? — Vào ư!? — Lâm Hào không trả lời ngay mà hỏi ngược lại: — Có thấy người của Tần gia không!? — Tần gia!? — Thiên Tâm Thập Thất Tử nhìn nhau, nghi ngờ Lâm Hào bị lừa đá vào đầu.

Giờ cả Hoang Cổ đều biết chín vị lão tổ Tần gia đã ngã xuống, lãnh địa thì chiến hỏa liên miên, chỉ còn một vị Thủy tổ chống đỡ khổ sở.

Tần gia giờ tự lo còn chẳng xong, lấy đâu ra năng lực mà phái người tranh đoạt bảo tàng. — Các ngươi thật sự nghĩ đám 'lão lục' Tần gia đó ngu đến mức đi nộp mạng sao!? — Lâm Hào nghiêm túc: — Ta và lão tổ luôn nghi ngờ Tần gia đã sớm biết Đại Việt sẽ bại, nên sớm đã bí mật di dời thực lực. — Không thể nào!! — Hà Phi không tin: — Khoan nói Tần gia có thể qua mắt thiên hạ hay không, cứ cho là họ làm được đi, thì làm sao họ biết khí vận Đại Việt sắp tận!? — Mộc Tú! — Lâm Hào nhấn mạnh: — Thần toán đệ nhất Hoang Cổ, Mộc Tú! — Mộc Tú!! — Thiên Tâm Thập Thất Tử kinh hãi, nhanh chóng xâu chuỗi sự việc.

Nếu chuyện Tần Phong phản bội năm xưa là giả, vậy việc Mộc Tú giúp Tần gia là hoàn toàn hợp lý. — Nghĩa là, Nam ca chưa chết!! — Tiểu Mã, Tiểu Vu, Tiểu Trừ xúc động đến phát khóc, hoàn toàn không có ý định che giấu. — Ách... — Mọi người xung quanh đầy vạch đen trên đầu.

Giờ không phân biệt nổi họ là Thiên Tâm Thập Thất Tử hay là Thập Tam Thái Bảo của Tần gia nữa.

Lâm Hào không thèm để ý ba tên kia, nhìn quanh nghiêm trọng: — Với sự hiểu biết của ta về Tần gia, họ nhất định không bỏ qua kho báu này.

Là thật sự suy bại hay là 'ám độ trần thương', chúng ta sẽ sớm biết thôi.

Hà Phi hỏi: — Thành chủ, nếu Tần gia thật sự giấu nghề sâu như vậy thì sao!? — Phù!! — Lâm Hào thở dài, thần sắc sa sút: — Nếu Tần gia thật sự thâm sâu như thế, thì thiên hạ này sớm muộn cũng về tay họ.

Thiên Tâm thành chúng ta nếu không muốn bị dòng lũ thời đại nhấn chìm, chỉ còn cách cúi đầu xưng thần với Tần gia mà thôi. — Tuyệt vời!! — Tiểu Mã, Tiểu Vu, Tiểu Trừ suýt nữa nhảy dựng lên vì sung sướng, cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại đi theo Nam ca rồi.

Chương 609

— Tuyệt cái đầu nhà ngươi ấy!! — Lâm Hào không nhịn nổi nữa, rút đại đao định 'xử' mấy tên này. — Thành chủ, bình tĩnh!! — Hà Phi hú vía vội ôm chặt lấy Lâm Hào.

Lúc này, cuối cùng cũng có người không cưỡng nổi cám dỗ, tiến vào Hắc Phong Khẩu tìm Diệp Thần.

Còn Diệp Thần dựa vào tu vi Chuẩn Đế trung giai, cứng rắn chống chọi với những luồng gió tà ác tấn công. — Tìm thấy Diệp Thần rồi!! — Vì bên trong gió lớn khó đi, Diệp Thần nhanh chóng bị phát hiện. — Đuổi tới nhanh vậy sao! — Diệp Thần nhíu mày quay đầu lại.

Đám tu luyện giả không nói nhiều, bắt đầu tung ra các chiêu thức mạnh nhất. — Xem đây, Siêu Cấp Bội Hóa! — Xem đây, Thánh Thương Tẩy Lễ! — Xem đây, Súc Lực Nhất Kích! — Xem đây, Năng Lượng Khuynh Tiết! — Xem đây, Hoàn Mỹ Tạ Mạc! — ... — Diệp Thần cũng không phải hạng ngồi chờ chết, cầm Ngân Long Thương giao chiến kịch liệt. — Oanh long long!! — Những tiếng va chạm chấn động liên miên, mặt đất không ngừng rung chuyển.

Nhưng rất nhanh họ cảm thấy trong người có một luồng nhiệt lạ lùng.

Hơn nữa càng vận động, luồng nhiệt đó càng mạnh, ánh mắt nhìn nhau cũng dần trở nên khác lạ. — Không xong, có độc!! — Diệp Thần nhận ra điều gì đó, lấy giải độc đan chia cho đám thuộc hạ.

Chỉ là sau khi uống xong, cảm giác nóng rực vẫn không tan biến, ngược lại sau khi Hắc Quả Phụ xuất hiện, nó lập tức bùng phát. — Tiểu đệ đệ, cưng không chạy thoát được đâu! — Mặt Hắc Quả Phụ ửng hồng, lồng ngực phập phồng quyến rũ. — Mỹ nhân, có mỹ nhân!! — Đám người xung quanh lập tức lộ bộ mặt dê xồm, chảy nước miếng lao về phía mụ. — Bùm!! — Chỉ tiếc Hắc Quả Phụ không thích loại 'thịt già' này, thực lực Chuẩn Đế đỉnh phong bùng nổ, mụ lao thẳng về phía 'trai tân' Diệp Thần. — Không được!! — Diệp Thần vừa phải kìm chế bản thân, vừa phải chống đỡ đòn tấn công.

Hai người như hai chiếc máy bay chiến đấu giao tranh ác liệt giữa hư không.

Nhưng vì Diệp Thần phải dốc sức áp chế bản thân nên không thể dùng toàn lực.

Ngược lại Hắc Quả Phụ được buff 'dục vọng chi phối' gia trì, bộc phát chiến lực siêu cường, thành công đè Diệp Thần xuống mà 'đánh'. — Tiểu đệ đệ, cưng chạy không thoát đâu! — Hắc Quả Phụ liếm môi, như thợ săn đã bắt được con mồi.

Mụ tu luyện công pháp hấp thụ nguyên dương, gặp người có nguyên dương càng sung mãn thì càng không thể khống chế bản thân, mà Diệp Thần chắc chắn là người đàn ông có nguyên dương dồi dào nhất mụ từng thấy. — Buông ta ra!! — Diệp Thần muốn phản kháng, nhưng cơ thể lại rất thành thật.

Rất nhanh sau đó, 'trận chiến' chính thức bắt đầu.

Sóng P và sóng S nối tiếp nhau xuất hiện, lúc thì rung nhẹ lên xuống, lúc thì lắc nhẹ trái phải.

Khi biên độ ngày càng lớn, cảm giác rung động cũng ngày càng mãnh liệt.

Tiếp đó cả hai cộng hưởng lại, tạo thành những luồng chấn động đầy uy lực.

Mỗi lần chấn động đều đánh đúng vào chỗ yếu mềm nhất.

Dù là phi công lái máy bay chiến đấu dày dạn kinh nghiệm nhất cũng không thể đoán định đòn tấn công tiếp theo sẽ lao vào đâu, biên độ mạnh thế nào... chỉ có thể thụ động chờ đợi khoảnh khắc 'rơi máy bay'. — Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 50 vạn điểm phản phái! — Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn vĩnh viễn mất đi một phần nguyên dương, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!!

Chương 610

— 'Diệp Thần giegie không còn trong trắng nữa rồi!' — Tần Phong lộ ra vẻ mặt cực kỳ bi thương, nhưng trong lòng thì đang gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng. — Rào rào! — Vòng quay lớn quen thuộc lại xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay tròn. — Đinh đông, chúc mừng ký chủ quay trúng... "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ bốc trúng buff cấp Thần: Sát Ý Ba Động!!" Sát Ý Ba Động: Buff cấp Thần, không chỉ có thể tăng gấp mười lần chiến lực bản thân, còn có thể ngưng tụ sát khí trên người để chấn nhiếp kẻ địch, khiến chúng sinh lòng khiếp sợ, không thể phát huy toàn bộ thực lực. "Cái này chẳng phải là ức hiếp người thành thật sao!?" Trong lòng Tần Phong lập tức cảm thấy không vui.

Là một thanh niên ngũ hảo của thời đại mới, trên người hắn làm gì có chút sát khí nào cơ chứ!?

Ngay lúc đó, một đạo sấm sét kèm theo giọng nói trầm hùng vang lên trong đầu Tần Phong: "Giết một người là tội, giết vạn người là hùng, giết triệu người là hùng trung hùng!!" Ầm ầm!!

Giọng nói vừa dứt, Tần Phong rơi vào trạng thái hỗn độn.

Quanh thân hắn tuôn ra một luồng hàn khí khủng khiếp, cái lạnh này không phải là cái lạnh băng giá của trời đông, mà là luồng gió âm lãnh hình thành từ sát khí ngút trời, thấu tận tâm can, khiến người ta run rẩy sợ hãi. "Chuyện gì thế này!?" Nguyệt Hi không kìm được run rẩy cả người, vội quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy quanh thân Tần Phong bị một luồng hắc khí bao quanh, ngưng tụ thành những dao động sát khí khiến người ta kinh hãi, phảng phất như một Tu La đồ sát thế gian giáng trần, khiến người ta không sinh nổi một tia phản kháng. "Chủ công lại đốn ngộ rồi!!" Trong lòng Tam Lộng đại sư gào thét điên cuồng, nỗi khổ này không nên để một mình lão chịu đựng. "Y nha!!" Tiểu Y Nha ánh mắt đầy vẻ sợ hãi, bị Sát Ý Ba Động dọa sợ khiếp vía.

Nó cũng chẳng thèm quan tâm đến đám nữ lưu manh trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ nữa, tự giác chui tọt vào trong tranh từ chỗ Tiểu Bạch.

Ầm ầm!!

Hắc khí quanh thân Tần Phong lan tỏa ra, khiến cả đất trời trong phút chốc tối sầm lại, phạm vi vạn dặm đều nằm trong tầm ảnh hưởng của Sát Ý Ba Động. "Chủ công rốt cuộc đã giết bao nhiêu người vậy!?" Tam Lộng đại sư cảm thấy kinh tâm động phách, cơ thể bắt đầu run cầm cập.

Ngay cả kẻ bị gọi là giết người như ngoé như lão, dưới luồng sát ý này cũng thấy tim đập chân run, ít nhất phải giết hàng chục vạn người mới có thể ngưng tụ ra sát khí khủng bố thế này.

Bên cạnh, Tam Thu im lặng không nói, lấy bút ra bắt đầu ghi chép lịch sử.

Năm tháng nào đó: Ngô hoàng trên đường tới thảo nguyên đốn ngộ, nghĩ tới việc hàng ngàn năm qua các bộ lạc thảo nguyên nhiều lần bội ước, phái binh xuống phía nam cướp bóc, không nhịn được nộ khí xung thiên, sát khí ngút trời.

Thề phải triệt để giải quyết nguy cơ thảo nguyên, khiến người thảo nguyên buông đồ đao, học cách ca hát nhảy múa. "Ách..." Tam Lộng đại sư liếc mắt nhìn, trong lòng thầm hô giỏi cho nhà ngươi.

Những bi kịch lớn nhỏ đang xảy ra ở Hoang Cổ hiện nay, Tần Phong đều có trách nhiệm không thể chối bỏ.

Nhưng qua ngòi bút của Tam Thu, hắn lại trở thành một vị minh quân cứu khổ cứu nạn.

Bụp một tiếng!!

Theo sát khí ngưng thực chuyển hóa thành năng lượng, trong cơ thể Tần Phong vang lên một tiếng trầm đục, đó là âm thanh gông xiềng trong cơ thể bị phá vỡ. "Quy Nhất cảnh tam trọng?

Đột phá rồi!!" Tần Phong sững sờ, không hiểu sát khí nặng nề trên người từ đâu mà ra.

Đúng rồi!!

Chắc chắn là do thân ngoại hóa thân ở bên ngoài thề thốt lung tung, cái gì mà 'nếu có nhân quả, cứ đổ hết lên thân ta' dẫn đến đây mà. "Haizz, rốt cuộc vẫn là một mình ta gánh vác tất cả!" Tần Phong thở dài bất lực, gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu hao 5 triệu điểm phản diện, đổi thành công một viên Quy Nhất cảnh Căn Cơ Đan!" Một viên đan dược xuống bụng, căn cơ lập tức củng cố! "Ợ~~" Tần Phong không nhịn được nấc cụt một cái, thu lại Sát Ý Ba Động.

Hiện tại hắn chỉ có Dị Nhu Khắc Cương, Đại Đế Chi Tư, Vô Địch Kiếm Vực, Vô Địch Kiếm Tâm, Tam Muội Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thượng Thiện Nhược Thủy, Thần Kỹ Kiếm Hồn, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tử Khí Đông Lai, Thượng Giới Thần Văn, Thiên Sư Ấn, Phật Chi Ấn, Tri Hành Hợp Nhất, Hải Nạp Bách Xuyên, Sát Ý Ba Động - tổng cộng 19 cái buff.

Cộng thêm Thiên Mệnh gia thân của Truyền Quốc Ngọc Tỷ và Vô Tận Kiếm Hộp mới miễn cưỡng phá mức 21 cái.

Cho dù tính cả Sát Ý Cảm Tri, Cửu Luân Công Đức Hoàn, Bất Khuất Ý Chí, Thương Thiên Bá Thể, Bách Độc Bất Xâm, Vô Địch

Trùng Đồng, Thiên Nhãn, Tiên Thiên Kiếm Thể cùng các thể chất đặc thù khác, cũng chỉ mới có 29 cái. "Ta năm nay thực tế 21, tính tuổi mụ là 22, nói khống lên là 23, áng chừng 24, sấp sỉ 25, sắp 26, tới nơi 27, gần 28, coi như 29, người sắp chạm ngưỡng 30 như ta mà cư nhiên đến 30 cái buff cũng không gom đủ!" Tần Phong không nhịn được thở dài thườn thượt, cảm thấy nhân sinh của mình thật thất bại. "Đây là lời mà con người nên nói sao?!" Nguyệt Hi đầy đầu vạch đen, khóe mắt giật giật, có ý định cởi tất đen ra nhét vào miệng Tần Phong cho rồi. "U u, thỏ ta ngủ ngon quá!!" Tiểu Bạch vươn vai lười biếng chui ra từ lòng Tần Phong, trên đầu cái mầm nhỏ ẩn hiện hơi thở của Sát Ý Ba Động. "Quả nhiên chủ nhân thế nào thì thỏ thế nấy!" Nguyệt Hi đứng bên cạnh bị đả kích sâu sắc.

Cứ ngỡ sau khi nhận được truyền thừa của nam nhân liếm cẩu kia, nàng có thể chứng minh giá trị của mình.

Ai dè bên cạnh Tần Phong toàn là nhân tài, ngay cả một con thỏ nàng cũng đánh không lại.

Cách duy nhất để chứng minh giá trị bây giờ, chắc chỉ còn là số lần bị Tần Phong cưỡi mà thôi.

Ầm ầm!!

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm, mây đen chưa tan đã trút xuống cơn mưa xối xả.

Thần Phong Chu lúc này đã xuyên qua biên cảnh, đến phía trên thảo nguyên phương Tây, một đám điểu thú trông như gà thấy mưa lớn rơi xuống liền nhanh chóng tìm chỗ trú. "Chúng ta rốt cuộc đã vào thảo nguyên rồi!" Tam Lộng đại sư đứng ở đầu thuyền nhìn thảo nguyên, không nhịn được cao hứng ngâm thơ: "Mưa này, to thật nha!

Cỏ này, xanh thật nha!

Cảnh này, đẹp thật nha!

Chương 611

Đầu này, trọc thật nha!" "Thơ này, phèn thật nha!" Tam Thu nhìn Tam Lộng như nhìn kẻ ngốc, cảm thấy lão đang sỉ nhục giới văn tu bọn họ. "Phù!!" Tần Phong thở ra một hơi, cũng ngẫu hứng làm một bài thơ: "Gà đi trong mưa gió!

Ngươi từ phương xa tới!

Quá lạnh muốn đi mau!

Mỹ cảnh giữ chân người!" "Thơ hay!!" Tam Thu nghiền ngẫm kỹ, liên tục gật đầu khen ngợi. "Cái đậu má thế này cũng được luôn!?" Tam Lộng đại sư tại chỗ tự kỷ luôn, cảm thấy không thể chơi đùa vui vẻ được nữa. "Thỏ ta cũng thấy là thơ hay!" Tiểu Bạch tán đồng gật đầu, lấy ra một viên Cửu Chuyển Kim Đan. "Đây là..." Tim Tam Lộng đại sư run lên, phảng phất thấy cụ cố đang vẫy tay chào mình. "Ngươi muốn ăn không!?" Tiểu Bạch thấy ánh mắt Tam Lộng đại sư nhìn qua, lịch sự đưa viên đan tới, ý nói Tần Phong luyện cho nó rất nhiều, mọi người là người nhà không sao đâu.

Mật ngọt của ngươi, thạch tín của ta!!

Tam Lộng đại sư sợ tới mức lắc đầu lia lịa, tỏ ý mình không hưởng nổi phúc phận này. "Thật đáng tiếc!" Tiểu Bạch ngoạm một cái nuốt chửng viên đan, mặt lộ vẻ say mê. "A di đà phật!" Tâm trạng Tam Lộng đại sư vô cùng nặng nề, chắp tay niệm Phật hiệu.

Lão không ngờ có ngày một hồng y yêu tăng biến thái như mình lại cảm thấy áp lực nghề nghiệp.

Không có chút tuyệt chiêu lấy lòng nào, trong đoàn đội của Tần Phong thật sự khó mà lăn lộn nổi! "Phía trước chính là bộ lạc Yến Vân rồi!" Tần Phong đứng đầu thuyền nhìn về phía trước, thấy từng cụm lều mông cổ. "Chủ công!" Tam Lộng đại sư hỏi: "Ngài và tiểu công chúa Yến Vân kia chỉ có duyên gặp mặt một lần, nay đã qua năm sáu năm, ngài thực sự có nắm chắc sẽ tán đổ nàng ta không!?" Tần Phong mặt đầy tự tin đáp: "Chân thành chưa chắc đã đổi lấy chân thành, nhưng dùng sức, nhất định sẽ có tiếng kêu..." "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay: "Xem ra là bần tăng đa nghi rồi!" "Phi, hạ lưu!!" Nguyệt Hi đứng bên cạnh khinh bỉ một tiếng, không ngờ Tần Phong lại muốn dùng cường. "Sao lại là hạ lưu!?" Tần Phong mặt đầy thắc mắc: "Hạp cốc Long Môn và thảo nguyên các người chẳng phải đều sùng bái kẻ mạnh sao?

Ta dùng sức đánh cho người nhà đàng gái đau, đánh cho kêu lên, để họ gả con gái cho ta thì có vấn đề gì à!?" "Ngài là ý này!?" Nguyệt Hi sững người, cứ thấy có gì đó sai sai.

Nhưng khi thấy ánh mắt chân thành của Tần Phong, nàng lại phải thừa nhận là mình nghĩ lệch lạc. "Kẻ có nội tâm dơ bẩn, nhìn gì cũng thấy hạ lưu!" Tần Phong thở dài, cúi đầu nhìn xuống đôi tất đen của Nguyệt Hi. "Ngươi..." Nguyệt Hi tức đến nổ đom đóm mắt.

Biết mình lại mắc mưu tên lưu manh này, nàng vội dùng váy dài che đôi chân thon lại.

Ngay lúc đó, từ xa có một thiếu nữ cưỡi cự lang phóng tới.

Khác với vẻ đẹp phong tình dị vực kiểu Douyin của Nguyệt Hi, đối phương mặc áo lông thú trắng dày, đội mũ lông trắng.

Một bên như mỹ nữ Lâu Lan, một bên như mỹ nữ Mông Cổ. "Tần Phong ca ca!!" Một giọng nói nũng nịu vang lên, mang theo niềm vui sướng không giấu nổi. "Hử!?" Tần Phong tò mò ngẩng đầu nhìn.

Thiếu nữ cưỡi lang nhanh chóng tiến lại gần, hàng mi dài, khuôn mặt trắng nõn, đôi môi đỏ mọng như mật, toàn thân tràn đầy sức sống thanh xuân.

Chính là mục tiêu lần này của hắn, tiểu công chúa tộc Yến Vân, Điềm Điềm!

Khác với vẻ yếu đuối lúc mới gặp ở Côn Luân bí cảnh năm xưa, tiểu nha đầu này rõ ràng đã dậy thì thành công, không chỉ khí chất thay đổi nghiêng trời lệch đất, mà 'sân bay' ngày xưa cũng đã bắt đầu có quy mô rồi. "Tần Phong ca ca!!" Điềm Điềm không giấu nổi niềm vui, vẫy tay loạn xạ chào Tần Phong.

Nàng không ngờ lần bỏ trốn thứ 852 này, vừa ra khỏi cửa đã gặp ngay Tần Phong ca ca mà nàng hằng mong nhớ.

Quả nhiên là do lòng người, không phải không muốn, mà là thiên định lương duyên!! "Con bé này sao lại hưng phấn thế nhỉ!?" Tần Phong đứng hình luôn, thầm trách đối phương không diễn theo kịch bản.

Hắn còn chưa kịp trổ tài tán tỉnh, đối phương đã chủ động nhào vào lòng rồi, làm hắn chẳng có chút cảm giác thành tựu nào, sau này làm sao mở lớp dạy cua gái được nữa!?

Nhưng nghĩ đến mười vạn con Xích Đồng Thiên Lang, hắn đành phải phối hợp diễn diễn một chút. "Điềm Điềm!!" Trong mắt Tần Phong cũng lộ vẻ vui mừng, vội điều khiển Thần Phong Chu từ từ hạ xuống. "Tần Phong ca ca, huynh chuyên môn tới thăm muội sao!?" Điềm Điềm vui vẻ nhảy xuống khỏi cự lang, đỏ mặt đứng trước Tần Phong đầy thẹn thùng, ánh mắt mong chờ không giấu nổi.

Tần Phong thâm tình nói: "Từ sau khi gặp ở Côn Luân bí cảnh, rồi chia tay ở học viện Thiên Hồng, ta thường xuyên mơ thấy muội trong giấc nồng." "Lời lừa gạt thế này mà cũng có người tin!?" Nguyệt Hi đứng bên cạnh trợn trắng mắt, chờ xem tên tra nam Tần Phong này lật xe. "Tần Phong ca ca, muội biết ngay chúng ta chính là tình yêu mà!" Điềm Điềm hoàn toàn không có chút rụt rè của nữ tử Thăng Long, trước mặt bao người ôm chầm lấy Tần Phong hôn một cái. "Cô ta gọi đây là tình yêu!?" Nguyệt Hi nhìn mà ngây người, trong lòng thốt lên một tiếng 'vãi chưởng' cực lớn.

Đùa à!?

Cư nhiên có nữ nhân tin vào cái mồm thối của Tần Phong!?

Ong!

Ong!

Tiếng đao minh vô tận đột nhiên vang lên, hóa thành cuồng phong quét qua thảo nguyên Tây Chu.

Chỉ thấy Mạc Đao đuổi theo Điềm Điềm tới nơi, thấy em gái sà vào lòng Tần Phong, gã không do dự rút thanh đao bản rộng sau lưng ra chém tới. "Cẩn thận!!" Tần Phong cảm nhận được sát ý của đối phương ngay lúc gã ra tay, bản thân lùi lại một bước, đồng thời không quên đẩy Điềm Điềm ra.

Hưu một tiếng!!

Chương 612

Mạc Đao thấy một đao ép lui được Tần Phong, nhanh chóng lao lên chắn trước mặt Điềm Điềm. "Ca, huynh làm gì thế!?" Điềm Điềm tức giận phồng má, trách ông anh lại phá hỏng nhân duyên của mình. "Ngươi là hạng người nào!?" Mạc Đao không thèm trả lời Điềm Điềm, ánh mắt cảnh giác chằm chằm nhìn Tần Phong.

Giờ đây trừ con em gái ngốc nghếch chẳng biết gì của gã ra, cả Hoang Cổ đều biết Tần Phong đã tử trận dưới tay tiên nhân thượng giới, sao có thể sống sờ sờ xuất hiện ở đây!?

Điềm Điềm cuống quýt: "Ca, huynh ấy là Tần Phong ca ca mà!" "Mạc Đao, đã lâu không gặp!" Tần Phong cười chào hỏi: "Chúng ta sắp thành người một nhà rồi, không cần vừa gặp đã đòi chém đòi giết chứ!?" "Người một nhà!?" Điềm Điềm lập mã thò đầu ra sau lưng Mạc Đao, mặt đỏ bừng vì kích động: "Tần Phong ca ca, lần này huynh tới cầu hôn sao!?" "Cầu cái đầu ngươi ấy!!" Không đợi Tần Phong lên tiếng, thuộc tính cuồng em gái của Mạc Đao đã bộc phát.

Ầm ầm!!

Đao ý thuần túy bùng nổ, khiến hư không chấn động dữ dội. "Đao ý thật thuần túy!" Mặt Tần Phong thoáng hiện vẻ ngạc nhiên.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy một đao ý thuần túy như vậy, ngoại trừ Tề Tu Viễn ra.

Bụp một tiếng!!

Mạc Đao đạp mạnh xuống đất, lao đi như viên đạn. "Thường thôi!" Tần Phong chẳng thèm để Mạc Đao vào mắt, lách người nhẹ nhàng né tránh đòn tấn công.

Tuy năm xưa thực lực hai người ở Côn Luân bí cảnh ngang ngửa nhau, nhưng con đường của họ không phải là hai đường thẳng song song, mà là hai đường cắt nhau, chỉ trùng hợp ở một điểm, sau đó Tần Phong đã bỏ xa gã rồi. "Sao có thể chứ!!" Mạc Đao trừng mắt không tin nổi.

Vô Cực Đao Pháp gã sáng tạo ra là đao quyết cấp Thánh, khí thế bàng bạc, không có đao quang kiếm ảnh, cũng chẳng có tiếng gió.

Xuất đao toàn lực có thể khiến đối phương đầu lìa khỏi cổ trước khi kịp thấy đao ra khỏi vỏ.

Vậy mà giờ đây ngay cả một sợi lông của đối phương gã cũng không chém trúng. "Không có gì là không thể, chúng ta vốn dĩ không cùng một đẳng cấp!" Tần Phong đối mặt với nhân vật chính thì khép nép, nhưng đối mặt với nhân vật phụ thì ra đòn sấm sét, kiếm ý khủng bố bùng phát từ cơ thể, trực tiếp đánh nát đao ý của Mạc Đao. "Ngươi, ngươi là Tần Phong!!" Mạc Đao kinh hãi kêu lên, rõ ràng đã nhận ra kiếm ý của Tần Phong.

Nhưng gã nghĩ nát óc cũng không hiểu, Tần Phong làm sao thoát chết dưới tay tiên nhân thượng giới được!? "Ca, huynh có bệnh không hả!?" Điềm Điềm không hiểu anh mình nói nhăng cuội gì, tung tăng định chạy lại chỗ Tần Phong. "Không được qua đó!" Mạc Đao tóm gáy Điềm Điềm kéo lại, cảnh giác nói: "Tần Phong, ngươi không đi tìm nữ thần Nguyệt Thần Cung, thiếu cung chủ Lam Ma Cung của ngươi, tới thảo nguyên tìm em gái ta làm gì!?" "Chúng ta chia tay trong hòa bình rồi!" Tần Phong nói dối không chớp mắt: "Họ sinh ra ở Âm Nguyệt Hoàng Triều phồn hoa, còn ta sinh ra ở Tần gia hẻo lánh, họ lấy gì lo cho tương lai của ta chứ!?" "Hả!?" Mạc Đao sững người.

Cảm giác có gì đó sai sai, cần phải ngẫm lại cho kỹ. "Ngươi không cần lo ta có người phụ nữ khác!" Tần Phong như nhìn thấu nỗi lo của đối phương, nghiêm túc nói: "Chỉ cần nòng súng còn nằm trong tay em gái ngươi, lãng phí chút đạn dược thì có xá gì, huống hồ người trúng đạn lại là kẻ thù của nàng..." "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay: "Chủ công quả không hổ là người có văn hóa, bần tăng học mãi không hết!" Tam Thu bên cạnh im lặng, lấy bút ghi chép thực tế.

Năm tháng nào đó: Ngô hoàng không nỡ nhìn chúng sinh thiên hạ chịu khổ, quyết định từ bỏ thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, cưới tiểu công chúa Yến Vân để hòa bình thu phục thảo nguyên.

Họ chỉ mất đi một vị công chúa, còn Ngô hoàng mất đi chính là tình yêu! "Vãi chưởng!!" Tam Lộng đại sư suýt thì gục ngã, trong lòng thầm bái phục.

Dù biết tên thư sinh mặt trắng này không có giới hạn, nhưng không ngờ có thể thấp đến mức này. "Súng?

Đạn dược!?" Mạc Đao thì hoàn toàn ngơ ngác, không hiểu cái mô tê gì.

Tiểu Bạch gặm một miếng cà rốt, giải thích: "Chủ nhân thỏ ta nói, đó là một loại bảo bối có thể giải quyết vĩnh viễn mâu thuẫn giữa thảo nguyên và Thăng Long, khiến người thảo nguyên ca hát nhảy múa suốt ngày." "Còn có loại bảo bối đó sao!?" Mạc Đao lập tức động tâm, muốn tự mình trải nghiệm thử. "Ca!!" Điềm Điềm bên cạnh sốt ruột muốn chết.

Bảo anh mình đừng có đánh trống lảng, quay lại vấn đề cầu hôn của Tần Phong đi. "Nữ tử đại mạc chúng ta không bao giờ gả ra ngoài!" Mạc Đao với bản tính cuồng em gái lập tức từ chối, xách gáy Điềm Điềm định rời đi. "Nói láo, đại mạc chúng ta làm gì có quy định đó!!" Điềm Điềm tức giận vùng vẫy, bảo anh mình đừng có làm lỡ duyên trời định của nàng. "Bây giờ có rồi!" Mạc Đao không hề có ý thỏa hiệp.

Dù gã thừa nhận Tần Phong trông cũng ra dáng con người, văn hay chữ tốt, thiên phú cổ kim chưa từng thấy, thỏa mãn mọi ảo tưởng của phụ nữ về nửa kia.

Nhưng gã cũng thừa biết Tần Phong là tên phong lưu đa tình, đời này tuyệt đối không vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng.

Thay vì sau này nhìn Điềm Điềm cô độc trong cung cấm, gầy mòn từng ngày, chi bằng để nàng ở lại thảo nguyên làm tiểu công chúa vui vẻ. "Chủ công!" Tam Lộng đại sư lên tiếng: "Người ta hình như không đồng ý hôn sự này nha!?" "Vẫn câu nói đó, chân thành chưa chắc đổi được chân thành, dùng sức chắc chắn có hồi âm!" Thân hình Tần Phong biến mất tại chỗ, tiến lên chặn đường Mạc Đao. "Tần Phong, ngươi muốn làm gì!?" Sắc mặt Mạc Đao lạnh xuống, năng lượng quanh thân bắt đầu dao động. "Tần Phong ca ca!!" Điềm Điềm lập tức phấn khích reo lên: "Theo quy tắc đại mạc chúng ta, mỹ nhân phối anh hùng, cướp dâu là hợp pháp!" "Hả!?" Nguyệt Hi đứng bên cạnh nhìn mà ngẩn người, không hiểu Điềm Điềm này là người phe nào nữa. "Mạc Đao, ngươi đánh không lại ta đâu!" Tần Phong thản nhiên nói, căn bản không để Mạc Đao vào mắt.

Đừng nói tới 29 cái buff hắn tự lĩnh ngộ, chỉ riêng tu vi Quy Nhất cảnh tam trọng của hắn hiện nay đã là vô địch trong thế hệ trẻ Hoang Cổ rồi.

Trừ thằng em trai và Lâm Tam - hai cái máy hack kia ra!

Mạc Đao lạnh lùng nói: "Ta đánh không lại ngươi, nhưng ngươi cũng đừng quên, đây là địa bàn của tộc Yến Vân!" Ầm ầm!!

Lời vừa dứt, mặt đất rung chuyển.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một bóng đen lớn, là một toán kỵ binh cưỡi cự lang.

Cự lang thân hình như tê giác, khóe miệng có răng nanh sắc lẹm ánh lên ánh kim loại, lông trắng trên người cứng như thép nguội. "Đây chính là Xích Đồng Thiên Lang của ta!!" Tần Phong không nhịn được quay đầu nhìn, lập tức thích mê chúng.

Chương 613

Tần gia quân trang bị Thiết Bối Thương Hùng, Bạch Bào Quân trang bị Ám Nguyệt Bạch Hổ là trọng kỵ binh, còn trang bị Xích Đồng Thiên Lang sẽ là khinh kỵ binh.

Không chỉ là chiến thuật truyền thống của bộ lạc thảo nguyên, mà còn rất phù hợp với mười vạn Tần gia quân hiện tại.

Đi mây về gió, như cuồng phong đột kích!

Lúc này, kỵ binh Yến Vân đã lao tới, dẫn đầu là một người râu quai nón.

Ông ta mặc bào dài rộng, tóc bồng bềnh, bụng phệ, hông dắt thanh loan đao bạc, ánh mắt sắc lẹm như chim ưng. "Phụ thân!!" Mạc Đao vội xách Điềm Điềm chạy tới trước mặt người râu quai nón. "Phụ thân?!" Tần Phong đánh giá đối phương, đoán đây chính là tộc trưởng Yến Vân.

Tam Lộng đại sư tiến lên nói nhỏ: "Chủ công, theo tin tức từ Thanh Thiên của Phong Lâm Cư, tộc trưởng Yến Vân là cường giả Đế cấp đỉnh phong, dưới trướng có Yến Vân Thập Bát Kỵ và hai mươi vạn thiết kỵ cưỡi Xích Đồng Thiên Lang, mười vạn con còn lại cũng có thể ra trận bất cứ lúc nào." "Hai mươi vạn kỵ binh, ba mươi vạn tọa kỵ!?" Tần Phong giật mình.

Hắn cứ tưởng bộ lạc thảo nguyên nghèo lắm, ai dè người ta giàu nứt đố đổ vách. "Ngươi là Tần Phong?!" Tộc trưởng Yến Vân nghe tin Tần Phong chưa chết, lập tức trừng mắt đánh giá hắn. "Không sai, ta chính là Tần Phong!" Tần Phong mặt đầy kiêu ngạo: "Tộc trưởng, ta nghe nói ông không có con trai, nếu không chê thì ta cưới con gái rượu của ông để dưỡng lão cho ông nhé!?" "Ngươi bảo ai không có con trai hả!!" Mạc Đao tức đến văng tục, hận không thể chém chết Tần Phong. "Vãi chưởng, đây là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ sao!?" Kỵ binh Tây Chu nhìn mà đờ đẫn, tam quan hoàn toàn sụp đổ.

Cứ tưởng đệ nhất thiên kiêu là nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, ai dè vừa gặp đã đòi nhận bố nuôi, nhận nhạc phụ. "Tần Phong ca ca!!" Điềm Điềm kích động không thôi, liên tục cấu tay bố mình bắt ông đồng ý. "Quả không hổ là đích tôn trưởng tử Tần gia, đúng là mặt dày vô đối!" Tộc trưởng Yến Vân rõ ràng biết đức hạnh nhà họ Tần thế nào, ông nuông chiều nhìn Điềm Điềm nói: "Nha đầu này quậy phá không phải ngày một ngày hai, nếu nó thực sự muốn gả, ta làm cha cũng không cản nổi." "Con gả, con gả..." Điềm Điềm gật đầu lia lịa như sợ bố mình đổi ý. "Cha..." Mạc Đao quýnh quáng, không nỡ để em gái vào hang hổ. "Lão gia tử, ông đúng là người sảng khoái!" Tần Phong phớt lờ Mạc Đao, cười híp mắt bàn chuyện làm ăn: "Thế này đi, nể tình ông sảng khoái như vậy, của hồi môn của Điềm Điềm cứ lấy mười vạn con Xích Đồng Thiên Lang, ba bộ thần công, ba mươi xe thiên tài địa bảo, năm mươi thuyền khoáng thạch hiếm, cộng thêm ba mươi triệu cực phẩm linh thạch là được." Lời vừa dứt, toàn trường lặng ngắt như tờ!

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía tộc trưởng Yến Vân, áp lực như đè nặng lên vai ông. "Không vấn đề!" Tộc trưởng Yến Vân sảng khoái đáp ứng: "Điềm Điềm là con gái duy nhất của ta, là báu vật thảo nguyên, phải có bấy nhiêu hồi môn mới xứng với thân phận của nó." Tần Phong hài lòng gật đầu: "Ta cần thái độ này của ông!" Tộc trưởng Yến Vân lại hỏi: "Vậy Tần gia các ngươi chuẩn bị sính lễ gì!?" "Thời đại nào rồi còn sính lễ, đó là hủ tục!!" Tần Phong lý thẳng khí hùng, kịch liệt lên án đối phương.

Hồi môn là thái độ!

Sính lễ là hủ tục!

Tiền nát rượu chè là phong kiến!

Ngay cả những thứ này cũng không hiểu mà đòi làm tộc trưởng một phương sao!? "Phụt!!" Mọi người tại chỗ phun sạch nước trong miệng, mới hiểu ra tên nhóc này muốn ăn không.

Mạc Đao lạnh lùng nói: "Cầu hôn thì cho hẳn hoi, muốn ước nguyện thì lên chùa!" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, thầm nghĩ nếu Tần Phong mà lên chùa ước nguyện thật, lão chắc phải khiêng tượng Phật chạy trốn xuyên đêm mất... "Ai ước nguyện cơ?

Cha mẹ ta nuôi ta lớn thế này dễ dàng lắm sao!?" Tần Phong tiếp tục lý luận: "Ta là một chàng trai tân, tuổi còn trẻ đã phải cưới em gái ngươi, gánh vác trọng trách kiếm tiền nuôi gia đình, vất vả gieo giống, còn cô ta ngoài việc sinh con, chăm con, làm việc nhà và đối tốt với ta ra thì chẳng có chút áp lực nào, ta đòi hồi môn chẳng qua là để đảm bảo cuộc sống sau hôn nhân, sao lại thành chuyện thiên lý bất dung được chứ!?" "Ách..." Mọi người cạn lời, nhận ra mạch não người nhà họ Tần đúng là kỳ quặc.

Đối với nửa kia thì dùng tiêu chuẩn thánh nhân!

Đối với bản thân thì dùng tiêu chuẩn tiểu nhân! "Cha ơi!!" Điềm Điềm chẳng thèm xót ông bố già, cứ lắc tay đòi ông đồng ý Tần Phong. "Phụt!!" Tộc trưởng Yến Vân suýt phun ra ngụm máu già.

Phát hiện cái 'áo bông nhỏ' này không chỉ không ấm lòng, mà còn hở ra là hướng về người ngoài. "Tần Phong, ngươi đi nơi khác mà ước nguyện đi!" Mạc Đao lạnh lùng buông một câu, xách gáy Điềm Điềm định rời đi. "Anh thối kia, thả em ra!!" Điềm Điềm tức giận khua tay múa chân như con cua nhỏ. "Tần Phong tiểu hữu, lần trước ở Côn Luân bí cảnh ngươi đã cứu con trai và con gái ta, thảo nguyên chúng ta luôn hiếu khách, mời!" Tộc trưởng Yến Vân tuyệt nhiên không nhắc lại chuyện hôn sự của con gái rượu, chỉ nhiệt tình mời

Tần Phong về bộ lạc ngồi chơi, ông cũng rất tò mò làm sao hắn sống sót được dưới tay tiên nhân. "Được thôi!" Tần Phong mỉm cười nhận lời, đang sầu không có chỗ luyện thần khí đây.

Lúc này, tại hẻm núi Long Môn, đoạn Hắc Phong Khẩu.

Bên trong chiến đấu kịch liệt, tựa như pháo phòng không Berlin đêm đó khai hỏa toàn bộ, thắp sáng cả bầu trời thành phố, máy bay địch không chỉ cạn giọt dầu cuối cùng mà ngay cả ốc vít cũng tan thành mây khói. "Hắc Phong Khẩu này đáng sợ hơn lời đồn nhiều!" Lâm Hào sắc mặt ngưng trọng đứng ngoài cửa động.

Kể từ khi đám người kia vào truy đuổi Diệp Thần, bên trong liên tục vang lên tiếng thảm thiết của cả nam lẫn nữ, nghe thôi cũng biết nguy hiểm thế nào. "Thành chủ!" Hà Phi cũng lo lắng: "Họ rốt cuộc gặp phải thứ gì mà la hét thảm thiết vậy!?" "Chắc chắn là sự dày vò sống không bằng chết!" Tiểu Mã đầy vẻ kinh hãi: "Đừng quên đây là nơi cất giấu kho báu tiền triều, cơ quan cạm bẫy trùng trùng, muốn lấy bảo vật đâu có dễ." "Ừm!" Mọi người tán đồng, thấy Tiểu Mã phân tích có lý. "Giá mà Nam ca ở đây thì tốt!" Tiểu Mã, Tiểu Vu, Tiểu Trừ mong chờ nhìn về phía lối vào hẻm núi, hy vọng bóng dáng quen thuộc kia sẽ bước ra từ ánh sáng. "Mẹ kiếp lại tới nữa!" Hà Phi tức đến nghiến răng, đành đánh trống lảng: "Thành chủ, Diệp Thần vào đó năm ngày năm đêm rồi, chúng ta có nên vào xem không!?" "Không được!" Lâm Hào nhìn quanh, nghiêm túc nói: "Đám 'lão lục' Tần gia vẫn chưa xuất hiện, nếu không muốn làm bọ ngựa, chúng ta phải kiên nhẫn hơn cả chim sẻ mới được." "Cái này..." Hà Phi định nói lại thôi.

Hắn định bảo Tần gia đã lụi bại rồi, không cần thần thánh hóa họ như thế.

Nhưng nghĩ Lâm Hào là ông chủ Thiên Tâm Thành, hắn phận làm công ăn lương đành nuốt lời vào trong.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, uy áp bàng bạc đủ để khiến vạn trượng đất trời trầm luân giáng xuống, nghiền nát mọi thứ trong hẻm núi Long Môn. "Là Tần gia sao!?" Lâm Hào và Thiên Tâm Thập Thất Tử kinh hãi, vội rút vũ khí cảnh giới.

Chỉ thấy từ hư không đáp xuống gần ngàn bóng người, chính là Nhất Kiếm và thất đại kiếm nô, cùng ba vị trưởng lão và các chiến sĩ pháo đài Bắc Cương.

Nhất là khi thấy tu vi của họ, mọi người lập tức sôi sục.

Chương 614

"Đây là đội hình pháo đài Bắc Cương?

Quá vô lý rồi!" "Ba vị cường giả Đế cấp, tám vị Chuẩn Đế cảnh, mẹ ơi!!" "Ngàn chiến sĩ đi cùng cũng toàn là Quy Nhất cảnh, quá mạnh!!" "Đội hình mạnh thế này thì tranh đoạt kho báu kiểu gì nữa!?" "..." Đám người Tây Chu thấy Nhất Kiếm, lập tức nảy sinh ý định rút lui.

Cho dù họ có gọi thêm bạn bè giải quyết được Nhất Kiếm để cướp bảo vật, cũng tuyệt đối không đấu lại được tiên nhân thượng giới sau lưng họ. "Chính là cảm giác này!" Nhất Kiếm rất hài lòng với biểu cảm của mọi người, phảng phất như trở lại thời còn làm thiếu trang chủ.

Bất kể hạng người nào nhìn thấy gã, trong mắt cũng đầy vẻ kính sợ!

Thất đại kiếm nô báo cáo: "Thiếu chủ, chúng ta đã dò hỏi rõ ràng, Diệp Thần đã vào Hắc Phong Khẩu." "Bản thiếu biết rồi!" Nhất Kiếm liếc ba vị trưởng lão, không quên nhắc nhở: "Ba vị trưởng lão, bản thiếu biết các vị có quan hệ tốt với Diệp Thần, nhưng tốt nhất đừng quên lời cảnh báo của thượng tiên, tí nữa nhớ dùng sức một chút, rõ chưa!?" "Hừ!!" Ba vị trưởng lão hừ lạnh đầy khó chịu, chướng mắt nhất là cái vẻ kiêu ngạo của Nhất Kiếm.

Đồng thời họ cũng không hiểu nổi, một thiếu gia thất thế sao lại lọt vào mắt xanh của tiên nhân thượng giới, không chỉ giúp tám người họ đột phá Chuẩn Đế, mà còn để gã chỉ huy ba cao thủ Đế cấp như họ. "Chúng ta đi!" Nhất Kiếm dựa vào đội hình hùng hậu, trực tiếp bước vào Hắc Phong Khẩu.

Lúc này, bên trong Hắc Phong Khẩu.

Diệp Thần lờ mờ tỉnh dậy, chỉ thấy toàn thân mỏi nhừ không chút sức lực. "Tiểu đệ đệ, ngươi tỉnh rồi!?" Hắc Quả Phụ liếm đôi môi đỏ mọng gợi cảm, như đang dư vị hương vị của tiểu Diệp Thần. "Là ngươi..." Diệp Thần giật mình tỉnh hẳn, cuối cùng cũng nhớ ra chuyện gì đã xảy ra.

Không chỉ thấy nguyên dương trong cơ thể thất thoát nghiêm trọng khiến thực lực tổn thương đại bộ phận, mà trong đầu còn hiện lên vô số hình ảnh cần phải che mờ. "Tiểu đệ đệ, ngươi đúng là một món đại bổ nha!" Hắc Quả Phụ lộ vẻ say mê chưa thỏa mãn, rồi nuối tiếc nói: "Nhưng thật tiếc, tỷ tỷ là người có nguyên tắc, không bao giờ ăn lại đồ cũ." "Ngươi muốn làm gì!?" Diệp Thần cảm nhận được nguy hiểm, vội định đứng dậy chạy trốn.

Chỉ tiếc Hắc Quả Phụ không chỉ hút sạch nguyên dương mà còn dày vò hắn suốt năm ngày năm đêm, vừa đứng dậy đã bủn rủn chân tay ngã xuống. "Đừng căng thẳng, chỉ là theo quy tắc lấy đi một thứ để làm kỷ niệm thôi!" Khóe môi Hắc Quả Phụ hơi nhếch lên, lấy ra một cây kéo. "Ngươi đừng qua đây..." Diệp Thần gượng dậy chạy trốn, lần đầu tiên trong lòng cảm thấy hoảng loạn tột độ.

Chỉ là hắn vừa chạy được một đoạn, đã thấy Nhất Kiếm dẫn người đi tới, từng người mắt đỏ ngầu, hơi thở dồn dập, rõ ràng cũng đã trúng chiêu. "Rốt cuộc là kẻ nào giở trò quỷ!?" Diệp Thần hoàn toàn phát điên.

Trước có cọp sau có sói, cảm giác quen thuộc lại ùa về. "Hắt xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết vợ bé nhà ai lại đang nhớ mình đây... "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thiết cục hố hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hệ số nguy hiểm của đối phương gia tăng, đạt được 100 vạn điểm phản phái!" "Hử!?" Tần

Phong không khỏi ngẩn người.

Hiện tại Diệp Thần giegie của hắn đều đã rơi xuống cấp Sử Thi rồi, vậy mà một lần vẫn có thể vắt ra được 100 vạn điểm phản phái, có thể thấy đúng là y đã gặp phải phiền phức lớn. "Gió sóng càng lớn, cá bán càng đắt!" Tần Phong vẫn tràn đầy lòng tin đối với Diệp Thần giegie.

Hắn tin rằng y nhất định có thể chiến thắng sóng gió, đạt được đại cơ duyên để quay trở lại cấp Thần Thoại. "Tần Phong ca ca, huynh không sao chứ!?" Điềm Điềm thấy Tần Phong hắt hơi một cái, vội vàng lo lắng ngồi xuống bên cạnh hắn. "Chỉ là một cái hắt hơi thôi mà, có cần phải kinh hãi thế không!?" Tộc nhân Yến Vân tộc lúc này đang tổ chức tiệc lửa trại để chào đón vị Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu này, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này, cảm giác còn khó chịu hơn cả ăn phải ruồi.

Tiểu công chúa tôn quý nhất thảo nguyên của bọn họ, cư nhiên lại giống như một con liếm cẩu, quỵ lụy Tần Phong.

Điềm Điềm lại một lần nữa thốt ra lời kinh người: "Tần Phong ca ca, tối nay muội sẽ chuyển tới lều của huynh để chăm sóc huynh!" "Phụt!!" Tộc trưởng Yến Vân tộc phun ra một ngụm rượu.

Không biết Tần Phong đã cho Điềm Điềm uống bùa mê thuốc lú gì mà có thể khiến con gái cưng của lão tình nguyện dâng hiến như vậy. "Chăm sóc ta!?" Trong lòng Tần Phong lập tức cảnh giác, hắn chẳng bao giờ tin cái miệng nhỏ của phụ nữ.

Cô nàng này chắc chắn là thèm thuồng thân xác hắn, muốn gạo nấu thành cơm, dùng đứa bé để ép hắn thỏa hiệp, để rồi không cần tốn một xu tiền sính lễ nào mà vẫn gả được cho hắn.

Điềm Điềm cúi đầu thẹn thùng nói: "Yên tâm đi, muội bảo đảm sẽ không làm gì khác đâu!" "Không cần đâu!" Tần Phong vội vàng lắc đầu từ chối, biểu thị rằng sính lễ nhất định phải cao giá.

Nếu sính lễ giá cao bị tẩy chay, thì đàn ông bị ruồng bỏ sẽ ngày càng nhiều.

Bởi vì những người chồng lấy được mà không tốn bao nhiêu sính lễ sẽ không được trân trọng, họ sẽ có thái độ bất cần, muốn bỏ là bỏ, cuối cùng người chịu thiệt thòi chỉ có thể là cánh đàn ông bọn hắn thôi. "Điềm Điềm, đừng nói nữa!" Mạc Đao thực sự nhìn không nổi nữa.

Không để Điềm Điềm có cơ hội tiếp tục mở miệng, hắn tiến lên nắm lấy gáy cô nàng, mặc kệ Điềm Điềm vùng vẫy gào thét, trực tiếp xách người rời khỏi bên cạnh Tần Phong. "Lão ca thối, huynh buông muội ra!!" Điềm Điềm tức giận khoa tay múa chân, thật muốn đá văng hòn đá cản đường duyên phận này. "Thỏ ta cảm giác sắp phát tài rồi!" Tiểu Bạch dường như nhìn thấy cơ hội bán đứng Tần Phong, liền tung tăng chạy đi tìm Điềm Điềm để bàn một vụ làm ăn lớn. "Ha ha, để Tần Phong tiểu huynh đệ chê cười rồi, đứa nhỏ này từ nhỏ đã bị ta nuông chiều hư!" Tộc trưởng Yến Vân tộc cười lớn để giải tỏa sự ngượng ngùng, sau đó hô to với mọi người: "Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy múa, đừng để chậm trễ quý khách của bổn tộc." "Mọi người tiếp tục nào!" Một đám nam thanh nữ tú thảo nguyên lập tức nhập cuộc, tiếp tục ca hát nhảy múa quanh đống lửa.

Tuy nhiên cũng có một số thanh niên không tham gia, ngược lại dùng ánh mắt thù hằn chằm chằm nhìn Tần Phong, như thể Tần Phong đã cướp mất vợ của bọn họ vậy. "Tộc trưởng!" Có chàng trai trẻ ngồi không yên nữa, tiến lên đấm tay vào ngực hành lễ: "Nghe danh Tần Phong là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, ta không phục, liệu có thể thách đấu với quý khách của ngài không!?" "Lùi xuống, đừng có làm mất mặt nữa!" Mạc Đao lạnh mặt quát mắng: "Tu vi của người ta đã đột phá đến Quy Nhất cảnh tam trọng rồi, đến ta còn không đỡ nổi một chiêu, ngươi có tư cách gì mà thách đấu!?" "Quy Nhất cảnh tam trọng!!" Toàn trường lập tức xôn xao, ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Tần Phong.

Lúc này, trên mặt tộc trưởng Yến Vân tộc tuy không có biến hóa gì, nhưng trong lòng sớm đã thốt lên một tiếng "vãi chưởng" thật lớn.

Theo lão biết, trong thế hệ trẻ ở Hoang Cổ, đa số thiên kiêu vẫn còn quanh quẩn ở Nguyên Đan cảnh, những thiên kiêu đỉnh cấp nhất cũng mới chỉ miễn cưỡng đột phá đến Sinh Tử cảnh.

Vậy mà Tần Phong không chỉ vượt qua Phiêu Miểu cảnh, còn đột phá đến Quy Nhất cảnh tam trọng, bỏ xa người khác đến mức không thấy cả khói xe.

Mà nếu lão không nhớ lầm, Tần Phong năm nay còn chưa đầy 22 tuổi. "Có thể múa rìu qua mắt tiên nhân thượng giới, quả nhiên là có chút bản lĩnh." Tộc trưởng Yến Vân tộc liếc nhìn Tần Phong, bắt đầu rơi vào trầm tư.

Lão thừa nhận thiên phú vô song của Tần Phong khiến lão rung động, lão hoàn toàn có thể nhân lúc Tần gia sa sút mà bắt hắn về làm Phò mã Kim Đao, tiện thể hoàn thành tâm nguyện của con gái cưng.

Nhưng Tần Phong dù sao cũng đã đắc tội tiên nhân thượng giới, không ai biết một khi bị lộ thì hậu quả sẽ ra sao. "Tần Phong tiểu huynh đệ!" Tộc trưởng Yến Vân tộc suy nghĩ một chút, cười ha hả nói: "Bản tộc trưởng nghĩ rồi, nếu ngươi thật lòng muốn cưới Điềm Điềm, không cần lễ vật cũng không sao, chỉ cần ngươi đồng ý làm Phò mã Kim Đao của Yến Vân tộc ta là được." "Phò mã Kim Đao!?" Tần Phong thần sắc ngẩn ngơ hỏi: "Chức quan này có quyền lực lớn thế nào ạ!?" "Chẳng có quyền lực gì đâu!" Nguyệt Hi ở bên cạnh nói nhỏ: "Phò mã Kim Đao nghe thì hay, thực chất chính là bảo huynh đi ở rể, chui chạn đấy!" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay trước ngực, bừng tỉnh nói: "Thì ra ở rể là ý này, bần tăng cứ tưởng đó là một loại tư thế nào chứ!" "Hử!?" Tam Thu vốn luôn im lặng nãy giờ, lập tức trợn tròn mắt nhìn lão trọc.

Chương 615

Cùng lúc đó, tại Hắc Phong Khẩu.

Nhóm người Nhất Kiếm cũng đã phát hiện ra Diệp Thần.

Ngay khi bọn họ muốn bắt giữ Diệp Thần, Hắc Quả Phụ cũng lần theo dấu vết tìm tới.

Sự xuất hiện của ả khiến tim bọn họ đập nhanh liên hồi, giống như người lính xa nhà mười năm vừa về thấy được Điêu Thuyền vậy. "Lại thêm một tiểu đệ đệ nữa này!" Hắc Quả Phụ không nhịn được liếm đôi môi đỏ mọng quyến rũ, ả phát hiện nguyên dương của Nhất Kiếm cũng vô cùng mạnh mẽ. "Chuyện gì thế này!?" Nhất Kiếm và những người khác cuối cùng cũng nhận ra điều bất thường, cưỡng ép bản thân không được kích động.

Nhiệm vụ hiện tại của bọn họ là bắt Diệp Thần mang về, tuyệt đối không thể lãng phí thời gian trên người Hắc Quả Phụ, nếu không để Diệp Thần chạy thoát thì hậu quả sẽ khôn lường. "Cơ hội tốt!!" Diệp Thần thấy hai bên như củi khô bốc lửa, liền nhắm chuẩn cơ hội nhanh chóng đào tẩu.

Nhưng Nhất Kiếm căn bản không cho y cơ hội, dẫn người nhanh chóng xông lên chặn lại.

Ba vị trưởng lão, bảy đại Kiếm Nô, cùng hàng trăm chiến sĩ Quy Nhất cảnh bao vây chặt chẽ. "Tránh ra!!" Diệp Thần cảm thấy mình sắp không áp chế nổi nữa, rút Ngân Long Thương ra đâm mạnh về phía Nhất Kiếm.

Chỉ là nhóm người Nhất Kiếm giờ đã không còn như xưa, cộng thêm ưu thế về số lượng, Diệp Thần nhanh chóng rơi vào thế hạ phong, đôi chân càng run rẩy mềm nhũn. "Diệp Thần, ngươi xong đời rồi!!" Nhất Kiếm điên cuồng vung Ma Kiếm, chém mạnh xuống Diệp Thần. "Không xong!!" Sắc mặt Diệp Thần biến đổi, vội vàng giơ Ngân Long Thương lên đỡ.

Một tiếng "Bành" vang lên, Diệp Thần bị đánh rơi xuống đất, bảy đại Kiếm Nô cũng nhanh chóng tiến lên khống chế y. "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Nhất Kiếm không nhịn được phát ra nụ cười đặc trưng của phản diện, ánh mắt nhìn Diệp Thần dần trở nên biến thái. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thiết cục hố hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến y bị một đám người vây công, đạt được 50 vạn điểm phản phái!" "Diệp Thần?

Bị một đám người vây công!?" Tần Phong thoáng ngẩn người, nghi ngờ không biết bọn họ có lén lút tổ chức đại hội ngân bát sau lưng mình không... "Hy vọng là ta nghĩ nhiều rồi!" Tần Phong bắt đầu cầu nguyện cho Diệp Thần giegie trong lòng.

Cho dù y có thực sự gặp nguy hiểm, cũng đừng đụng phải đám người Nhất Kiếm kia.

Khác với một đại phản diện có lương tâm như hắn, loại phản diện vô sỉ như Nhất Kiếm lại rất thích trò xếp hàng. "Tần Phong tiểu hữu!" Tộc trưởng Yến Vân tộc thấy Tần Phong thất thần, lại một lần nữa lên tiếng hỏi: "Ngươi có nguyện ý làm Phò mã Kim Đao của Yến Vân tộc ta không!?" "Cá nhân ta thì thấy không vấn đề gì!" Tần Phong sực tỉnh, do dự nói: "Chỉ là có chút lo lắng sau này các người sẽ chán ghét ta, rồi vô tình đuổi ta ra khỏi Yến Vân tộc." "Không thể nào!" Thấy Tần Phong đồng ý, tộc trưởng Yến Vân tộc mừng rỡ vội vàng nói: "Ta nguyện nhân danh Trường Sinh Thiên thề rằng, chỉ cần ngươi đồng ý làm Phò mã Kim Đao của Yến Vân tộc ta, chúng ta chính là người một nhà, tuyệt đối sẽ không ghét bỏ ngươi, càng không xua đuổi ngươi..." "Cha, không cần nói gì nữa, con sẽ dưỡng lão cho người!!" Tần Phong rất sảng khoái đổi cách xưng hô, nâng chén rượu lên uống cạn. "Tốt!!" Tộc trưởng Yến Vân tộc đại hỷ, cũng uống cạn chén rượu.

Tuy rằng Tần Phong đắc tội tiên nhân thượng giới, Tần gia cũng đã triệt để sa sút, nhưng thiên phú của hắn sờ sờ ra đó, hoàn toàn có thể dùng để bồi dưỡng thế hệ sau.

Thậm chí chỉ cần thiên phú của ngoại tôn lão bằng một phần mười của Tần Phong thôi, cũng đủ để đưa Yến Vân tộc lên một tầm cao mới rồi.

Giây phút này, ánh mắt tộc trưởng nhìn Tần Phong còn thân thiết hơn cả nhìn con trai ruột, lão dự định khi thành thân sẽ tặng thêm cho Điềm Điềm một vạn nha đầu thông phòng.

Mạc Đao ở bên cạnh sốt ruột: "Cha, cha thật sự định gả muội muội cho hắn sao!?" "Đương nhiên rồi!" Niềm vui trong lòng tộc trưởng không hề che giấu: "Không chỉ vì Tần Phong đủ ưu tú, mà còn vì muội muội con thích hắn, Điềm Điềm vui vẻ là quan trọng nhất." "Cha nói đều đúng!" Tần Phong ở bên cạnh liên tục gật đầu, biểu thị bản thân có thể luyện chế thần khí bất cứ lúc nào. ...

Tần gia.

Tần gia Thủy tổ đã rút khỏi tiền tuyến trở về, vừa về tới nơi đã thấy Tần Hạo đang đốn ngộ dưới gốc cây cổ thụ cổ cong, quanh thân bao phủ hơi thở Đại Đạo, khiến hư không không ngừng rung động. "Không hổ là Thiên Sinh Chí Tôn nha!" Trên mặt Thủy tổ Tần gia khó giấu vẻ hưng phấn, biết rằng mộ tổ tiên Tần gia thực sự bốc khói xanh rồi.

Một gia tộc chỉ cần xuất hiện một người như Tần Hạo đã đủ vô địch, vậy mà Tần gia bọn họ không chỉ có Tần Hạo, còn có một Tần Phong.

Không chỉ sở hữu thiên phú siêu phàm xưa nay chưa từng thấy, còn kế thừa huyết mạch thuần khiết nhất của Tần gia.

Cho dù thân mang vô địch, cũng phải viết chữ "hèn" lên mặt. "Thiên địa tịnh sinh, vạn vật quy nhất, Đại Đạo Dung Lô!!" Đôi mắt đen kịt như mực của Tần Hạo đột nhiên mở ra, thấp thoáng có một sự sắc sảo xé toạc tầng mây, không chỉ có các đạo phù văn bao quanh, trên đỉnh đầu còn huyễn hóa ra một chiếc đỉnh vàng lớn.

Oong!

Oong!

Chiếc đỉnh vàng phát ra tiếng chuông ngân, khiến hư không xung quanh chấn động, chỉ thấy linh khí thiên địa trong vòng vạn dặm bắt đầu sôi trào, như gặp phải máy hút bụi mà bị hút vào trong đỉnh vàng, khiến khí tức của Tần Hạo bắt đầu tăng vọt không ngừng. "Đứa nhỏ này đã ngộ ra loại đại đạo gì thế!?" Trong mắt Thủy tổ Tần gia lóe lên một tia kinh ngạc.

Lão nhận ra linh khí bị Tần Hạo hút vào đỉnh vàng đã được nén lại vô hạn thành một loại năng lượng thần bí.

Không chỉ khiến Tần Hạo mạnh hơn, còn có thể củng cố căn cơ, rút ngắn đáng kể thời gian ổn định tu vi. "Lão tổ tông!!" Thạch Trung Ngọc và những người khác nghe thấy động tĩnh liền chạy ra xem, thấy Thủy tổ Tần gia thì vội vàng tiến lên hành đại lễ. "Đứng lên đi!" Thủy tổ không rảnh để tâm đến bọn họ, căng thẳng chằm chằm nhìn Tần Hạo vì sợ xảy ra chuyện gì.

Uỳnh uỳnh!!

Chỉ thấy gốc cây cổ thụ cổ cong phía sau Tần Hạo tỏa ra một đạo kim quang, ngay sau đó kim quang đột nhiên nổ tung, hóa thành những hạt mưa vàng rơi xuống từ không trung, cuối cùng rơi trên người Tần

Hạo và được hấp thụ.

Mà gốc cây vốn vừa mới mọc lá non, lại một lần nữa biến thành dáng vẻ khô héo trước kia. "Đa tạ Thượng Tiên đã hộ đạo cho tử tôn Tần gia ta!!" Thủy tổ Tần gia vội vàng dẫn dắt đệ tử cung kính quỳ xuống hành lễ với cái cây.

Có lẽ người khác không biết lai lịch của nó, nhưng lão với tư cách Thủy tổ thì biết rõ.

Nhớ năm đó lão vẫn còn là một tu sĩ bình thường ở Hoang Cổ, đột nhiên một đêm nọ thấy một ngôi sao băng từ trời rơi xuống.

Vốn định đi nhặt mảnh thiên thạch về luyện vũ khí, ai ngờ tìm mãi chẳng thấy gì.

Chương 616

Cuối cùng dưới gốc cây này, lão tìm thấy một chiếc chuông đồng nát.

Cũng chính nhờ chiếc chuông đó mà lão nghịch tập thành công, trở thành Thủy tổ và sáng lập ra Tần gia tại đây.

Giờ nghĩ lại ngôi sao băng năm đó lão thấy, chắc chính là gốc cây này, nó đến từ thượng giới, chiếc chuông nát kia đa phần là vũ khí của nó.

Gốc cây cổ thụ cổ cong chẳng thèm đáp lại, dường như trong cả Tần gia chỉ có mỗi Tần Hạo là lọt được vào mắt nó, những người khác đều là rác rưởi. "Ách..." Thủy tổ ngượng ngùng quỳ tại chỗ, nhất thời không biết có nên đứng lên hay không.

Nhưng người Tần gia bọn lão vốn dĩ nhỏ mọn, với cái cây thì không có cách nào, nhưng Tần Hạo là hậu duệ của lão, với thân phận lão tổ tông, lão chẳng phải muốn giày vò thế nào thì giày vò sao. "Hù hù!!" Tần Hạo hít một hơi thật sâu, năng lượng quanh thân bắt đầu dần bình phục.

Lần này nhờ sự giúp đỡ của gốc cây cổ thụ, y đã biết được năng lượng ban sơ của vạn vật chính là Hỗn Độn.

Tuy hiện tại y chưa thể chuyển hóa năng lượng thành Hỗn Độn nguyên thủy, nhưng đã bắt đầu bước đi trên con đường đó, ít nhất nó cũng mạnh hơn linh khí thiên địa rất nhiều. "Khụ khụ..." Thủy tổ Tần gia lập tức nhập vai, giả vờ ho khụ khụ để thu hút sự chú ý của Tần Hạo. "Lão tổ tông, người sao vậy!?" Tần Hạo giật nảy mình, vội vàng tiến lên đỡ lão dậy. "Đứa nhỏ à, lão tổ tông e là không xong rồi!" Thủy tổ không nhịn được thở dài một tiếng, ánh mắt mang theo năm phần tự trách, ba phần từ ái, hai phần mệt mỏi. "Sẽ không đâu, lão tổ tông người sẽ không sao đâu!" Tần Hạo nhất thời hoảng loạn, vội vàng hiếu thảo lấy ra viên cực phẩm Đại Hoàn Đan mà Tần Phong cho, lo lắng nói: "Đây là cực phẩm Đại Hoàn Đan do chính tay ca ca luyện chế, nhất định có thể chữa khỏi cho người." "Vô dụng thôi!" Thủy tổ đầy mặt cưng chiều nói: "Lão tổ tông đã thủ hộ Tần gia mấy vạn năm rồi, thọ nguyên sắp cạn, dựa vào đan dược căn bản không thể tục mệnh, chỉ có bế quan xung kích cái gọi là Chung Cực trong truyền thuyết mới có thể tăng thêm tuổi thọ." "Chung Cực!!" Tần Hạo không khỏi ngẩn ngơ, tự nhiên y đã từng nghe nói về cảnh giới Chung Cực trên cả Đại Đế. "Đây chính là thứ mà người ngoài đồn đại, Thượng Cổ Thần Khí của Tần gia ta!" Thủy tổ lấy ra một chiếc chuông nát nhỏ xíu, như đang trối trăng hậu sự: "Từ hôm nay trở đi, Tần gia giao lại cho con, con phải dẫn dắt Tần gia sống tiếp!" "Lão tổ tông, con sẽ làm được!" Tần Hạo nhìn chiếc chuông nát trong tay, ánh mắt kiên định gật đầu đồng ý. "Lão tổ tông..." Thạch Trung Ngọc và những người khác thấy không khí đã chín muồi, liền xông lên diễn kịch cùng Tần Hạo...

Bắc Cương yếu tắc.

Đại Việt quốc sư Khổ Trà đạo nhân vội vã tìm đến, tay bưng quốc thư do chính tay tân đế Đại Việt viết, cung kính quỳ bên ngoài cung điện. "Ngô hoàng khẩn cầu Thượng Tiên ra tay!!" Khổ Trà đạo nhân vẻ mặt vô cùng sốt ruột, biết thời gian không còn nhiều.

Hiện tại Thủy tổ Tần gia và lão tổ Lâm gia đã lần lượt rời đi, đối mặt với Âm Nguyệt Hoàng Triều sở hữu tận sáu vị cường giả cấp Đế, chỉ dựa vào tân đế Đại Việt và Thái thượng hoàng căn bản không chống đỡ được bao lâu.

Chiến báo thất thủ từ khắp nơi không ngừng truyền về, các đại thế gia cũng lần lượt đầu hàng.

Đúng là một lũ chỉ có thể hưởng vinh hoa, không thể cùng chịu hoạn nạn. "Bản tiên không hứng thú với việc tranh bá hạ giới!" Giọng nói của tiên nhân thượng giới từ trong cung điện truyền ra.

Hiện tại ngoài dấu ấn Thời Gian Đại Đạo trên người Diệp Thần, mầm mống Đại Đạo của Tiểu Bạch, Phần Thiên Tháp của Lâm Tam và đóa Thất Thái Thánh Liên kia ra, không có việc gì quan trọng bằng việc khôi phục thương thế. "Thượng Tiên..." Khổ Trà đạo nhân vội vàng nói: "Ngô hoàng nói rồi, chỉ cần ngài nguyện ý ra tay giúp đỡ Đại Việt ta, có thể đáp ứng bất kỳ điều kiện nào của ngài, thậm chí xây miếu đúc kim thân cho ngài cũng được." "Xây miếu đúc kim thân!?" Tiên nhân thượng giới lập tức động tâm.

Bởi vì ở thượng giới, thu thập lực lượng tín ngưỡng cũng là một phương pháp tu luyện, ví dụ như đám người Đạo gia và Phật giáo, chính là nhờ thu thập tín ngưỡng lực mà đứng trên đỉnh cao Tiên giới.

Nếu để lão xây miếu đúc kim thân ở thượng giới, e rằng trong phút chốc sẽ dẫn đến họa sát thân.

Nhưng hiện tại lão đã tới hạ giới, đám người kia không quản tới được đây.

Lúc này, trong biên cảnh Đại Việt Hoàng Triều.

Đại quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều đang tiến đánh như chẻ tre, mắt thấy sắp đánh tới đế đô của Đại Việt. "Đáng chết, khốn kiếp!!" Tân đế Đại Việt tức đến mức đầu bốc khói xanh.

Hiện tại không chỉ Thủy tổ Tần gia chạy mất, lão tổ Lâm gia cũng đã lặn mất tăm, các đại thế gia cũng lần lượt phản bội theo Âm Nguyệt Hoàng Triều, quay mũi giáo lại đánh bọn họ. "Bệ hạ, chúng ta mau đi thôi!" Có đại thần lo lắng nói: "Chỉ cần bệ hạ và Thái thượng hoàng còn đó, chúng ta có thể rút về phía Tây Nam, giữ lấy nửa giang sơn Đại Việt, tương lai vẫn có cơ hội đánh trở lại." "Rút về Tây

Nam!?" Thái thượng hoàng vẻ mặt vô cùng chán nản.

Không thể chấp nhận được giang sơn mình vất vả gầy dựng lại bị thất thủ như vậy, cũng không thể chấp nhận việc mình như một con chó mất nhà phải kẹp đuôi bỏ chạy.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Tiếng nổ vang rền điếc tai vang vọng, dường như cả đất trời đều đang rung chuyển.

Chỉ thấy các lộ đại quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều đã áp sát thành, Lục Đạo Đế Quân và các cường giả cấp Đế khác cũng lần lượt lộ diện. "Bệ hạ, không đi nữa là không kịp đâu!" Các đại thần mặt đầy vẻ kinh hoàng, khuyên tân đế Đại Việt mau chóng rời đi. "Quốc sư vẫn chưa về sao!?" Tân đế nắm chặt nắm đấm, không cam tâm muốn cố gắng thêm chút nữa.

Lục Đạo Đế Quân truyền âm nói vọng lại: "Hoàng đế Đại Việt, hiện tại ngươi đã không còn đường thoát, mau mau mở cổng thành đầu hàng, đừng làm những nỗ lực kháng cự vô ích nữa." "Thực sự kết thúc rồi sao!?" Ngay khi tân đế định buông xuôi số phận, một tiếng nổ kinh thiên động địa đột ngột vang lên giữa đất trời, uy áp bàng bạc hùng hồn đủ để khiến vạn trượng thiên địa triệt để sụp đổ. "Phụt!!" Nhóm người Lục Đạo Đế Quân không kịp đề phòng, bị uy áp chấn cho phun máu. "Đây là uy áp của Thượng Tiên?

Quốc sư thành công rồi!!" Tân đế Đại Việt lập tức phấn khích, biết rằng Đại Việt bọn họ đã tục mệnh thành công. "Lui, mau lui!!" Lục Đạo Đế Quân bất chấp thương thế gào lớn.

Tuy lão không hiểu tại sao tiên nhân thượng giới lại ra tay với bọn họ, nhưng lão biết đánh cứng chắc chắn không có kết cục tốt, kế sách hiện giờ là rút lui bảo toàn thực lực. "Phản công, phản công!!" Thái thượng hoàng lập tức hăng hái, vội vàng hạ lệnh cho các tướng truy kích. "Tuân chỉ!" Quang Thiên hỏa tốc lĩnh mệnh, nhưng thực chất là để yểm hộ đối phương rút lui. "Có Thượng Tiên làm chỗ dựa, trẫm nhất định sẽ thống nhất Hoang Cổ!" Tân đế Đại Việt đột nhiên cười lớn sảng khoái, chuẩn bị tới hậu cung tìm Phương nương nương để tự thưởng cho mình, giải tỏa tâm trạng căng thẳng bấy lâu. "Tần gia, Lâm gia, các ngươi không ngờ tới phải không!" Trong mắt Thái thượng hoàng lóe lên một tia hàn quang, đã đến lúc tính sổ với các đại thế gia rồi. "Hoàng gia gia!" Tân đế đột nhiên hỏi: "Hiện tại có Thượng Tiên ủng hộ, đối phó Lâm gia, Tần gia dễ như trở bàn tay, nhưng tôn nhi nghe nói Mộc Tú mấy ngày trước đã đi tìm Tần gia, người nói xem bọn họ có phải lại đang mưu tính chuyện gì không!?" "Thà tin là có, còn hơn tin là không!" Thái thượng hoàng suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Mộc Tú dù sao cũng là Hoang Cổ đệ nhất thần toán, đến nay chưa từng tính sai, để có thể hốt trọn ổ Tần gia, tốt nhất là nên giải quyết Mộc Tú trước." Tân đế lộ vẻ khó xử: "Hiện tại Mộc Tú đã đột phá cấp Đế, Tạ Thiên, Tạ Địa lại đầu quân cho Tần gia, chúng ta nên tìm ai đây!?" "Đi tìm Sát Thủ Nhân Hoàn!" Thái thượng hoàng nghiêm nghị nói: "Hắn là một sát thủ cấp Đế không có cảm xúc, chỉ nhận tiền không nhận người, chỉ cần tiền đủ, cả cha mẹ đẻ hắn cũng có thể giết." "Sát Thủ Nhân Hoàn!!" Trong lòng tân đế cảm thấy vô cùng hối hận.

Sớm biết có loại sát thủ nhận tiền không nhận người thế này, lúc đầu hắn đã chẳng tự mình ra tay, trực tiếp bỏ tiền ra rồi làm đám tang linh đình cho phụ hoàng hắn có phải tốt không.

Chương 617

Lúc này, Mộc Tú vẫn đang ở cùng Lâm Tam.

Chỉ thấy Lâm Tam lấy Phần Thiên Tháp ra đi vào bên trong tu luyện, mỗi lần trở ra thực lực đều tăng vọt, tốc độ thăng tiến tu vi nhanh đến mức khiến người ta phát khiếp. "Chẳng trách chủ công thường nói, Lâm Tam này là kẻ không nói lý lẽ!" Khóe mắt Mộc Tú không ngừng giật giật.

Tuy tốc độ tu luyện của Lâm Tam không biến thái như Tần Phong, nhưng cứ đà này, không cần đến hai năm chắc chắn có hy vọng đột phá Chuẩn Đế cảnh. "Ực!!" Mộc Tú đột nhiên cảm thấy bất an, dường như bị thứ gì đó nhắm vào. "Chuyện gì thế này!?" Mộc Tú cảm thấy hoang mang một cách khó hiểu, định khởi hành lên thảo nguyên tìm Tần Phong, cũng chỉ có ở bên cạnh Tần Phong, lão mới có thể "nói lý lẽ" với những cường giả trên cấp Đại Đế.

Lúc này, tiệc lửa trại trên thảo nguyên đã đi vào giai đoạn cao trào, dường như mắt rùa đã đối được mắt đậu, các cô gái trẻ lần lượt tiến lên dùng một dải vải trắng trói lấy dũng sĩ trong lòng mình.

Mà Tần Phong vì đã đồng ý làm Phò mã Kim Đao, nên không ai dám tiến lên dùng vải trắng trói hắn cả. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư một mình ngồi bên cạnh uống rượu giải sầu.

Bảo rằng Tần Phong không ai dám trói thì còn hiểu được, dù sao đó cũng là cướp đàn ông với tiểu công chúa, nhưng một vị đắc đạo cao tăng như lão mà không ai thèm trói, thì thật là khó hiểu quá đi mà.

Nhưng may mà lão giỏi tự điều tiết, tâm trạng sa sút thì dẫn đệ đệ ra ngoài đi dạo một ngày. "Khá lắm, tối nay chắc chắn là một đêm không ngủ đây!" Tần Phong nhìn từng đôi nam nữ trẻ tuổi nồng nàn bên đống lửa, chợt nhớ tới những cặp tình nhân trên phố ngày Valentine kiếp trước. "Nửa đêm canh ba nghe 'bạch bạch', tự cổ đêm tình gái thành bà!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn trời đêm lẩm bẩm một câu, dường như đã nhìn thấy khung cảnh nửa đêm về sáng.

Để những người trẻ tuổi này biết thế nào là lòng người hiểm ác, hắn quyết định tối nay sẽ luyện chế thần khí để giúp vui cho bọn họ...

Rất nhanh, tộc trưởng Yến Vân tộc tuyên bố tiệc lửa trại kết thúc tốt đẹp, các chàng trai lập tức không nhịn được mà kéo các cô gái về lều.

Ting một tiếng!

Tần Phong dưới sự dẫn dắt của người hầu đến một căn lều Mông Cổ xa hoa, rút đồng tiền "Độ Nhật Như Niên" tung lên không trung, dòng chảy thời gian trong vòng bán kính 500 mét lập tức thay đổi. "Hử!?" Nguyệt Hi thoáng ngẩn ngơ, tò mò nhìn chằm chằm đồng tiền.

Chỉ thấy đồng tiền Tần Phong tung ra lơ lửng giữa không trung, đồng thời rơi xuống với tốc độ cực kỳ chậm chạp, quá trình này ước chừng kéo dài một năm.

Nói cách khác, khi đồng tiền chạm đất thì hiệu ứng thời gian chậm mới biến mất.

Đương nhiên giữa chừng cũng có thể lấy đồng tiền đi để giải trừ hiệu ứng. "Luyện chế cái gì đây!?" Tần Phong gãi cằm suy nghĩ xem nên luyện loại thần khí nào. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Nếu bần tăng có thêm xâu chuỗi hạt, thêm cái tích trượng, thêm cái bát vu nữa, đừng nói là chủ công muốn thống nhất Hoang Cổ, dù có muốn thống nhất chư thiên vạn giới cũng không thành vấn đề." "Ách..." Tần Phong không nhịn được đảo mắt một vòng, trực tiếp chọn ngó lơ đối phương.

Tuy rằng Mộc Tú, Tề Tu Viễn và những người khác đều đã có thần khí chuyên dụng, nhưng nói về thần khí có uy lực mạnh nhất mà hắn luyện chế, phải kể đến Nam Vô Bồ Tát của Tam Lộng đại sư.

Một nhịp ba nghìn sáu trăm phát đạn tầm phào, mỗi phát đều tương đương với toàn lực đánh một đòn của cường giả cấp Đế, đừng nói là Đại Đế cùng cấp không trụ được, ngay cả tiên nhân thượng giới cũng chưa chắc dám đỡ liên tục ba nghìn sáu trăm phát.

Choang một tiếng!

Tần Phong phất tay về phía khoảng đất trống phía trước, Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh rơi mạnh xuống đất, ngay sau đó nhanh chóng kết thủ ấn, ba loại thần hỏa nhanh chóng dung hợp đi vào trong đỉnh. "Quái vật gì thế này!!" Đồng tử Nguyệt Hi co rụt lại.

Dù nàng đã nhiều lần chứng kiến bộ dạng "không làm người" của Tần Phong, nhưng vẫn không thể tin được hắn có thể dung hợp Tam Muội Chân Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa và Lục Đinh Thần Hỏa lại với nhau.

Lúc này, Tần Phong không rảnh để tâm đến Nguyệt Hi, đã rơi vào trạng thái nhập tâm.

Không chỉ ném từng loại dược liệu quý giá vào đỉnh, còn liên tục tung ra các đạo thủ ấn, một cây bút lông và một cuộn thẻ tre nhanh chóng hình thành.

Trên cây bút thấp thoáng thấy hai chữ Xuân Thu!

Trên thẻ tre thấp thoáng thấy hai chữ Thiên Mục! "Xuân Thu Bút, Thiên Mục Thư!?" Tam Thu vốn im lặng nãy giờ liếc nhìn một cái, lặng lẽ lấy sổ tay ra ghi chép chính sử.

Năm nào tháng nào đó: Ngô hoàng và tộc trưởng Yến Vân tộc cắt máu ăn thề, từ đó hai bên buông bỏ đao binh, chung sống hòa bình, nhưng đối phương lại bội tín nghĩa, ngay đêm đó dẫn binh vây sát ngô hoàng.

Ngay lúc ngô hoàng lâm vào đường cùng, bầu trời đột nhiên giáng xuống vô số đạo lôi đình.

Thiên mệnh sở quy, trời cao phù hộ! "Vãi chưởng!!" Tam Lộng đại sư không nhịn được thốt ra một câu chửi thề, trong lòng lập tức thấy mất cân bằng.

Năm đó lão đã đưa cho Tần Phong rất nhiều dược liệu, cuối cùng còn đem cả bản thân mình tặng kèm, bám theo Tần Phong mấy năm mới miễn cưỡng kiếm được món Nam Vô Bồ Tát.

Vậy mà cái tên thư sinh không biết xấu hổ này mới theo Tần Phong có mấy tháng, không chỉ được ưu tiên có suất thần khí, mà Tần Phong còn định luyện một lúc hai món cho hắn.

Thế này có công bằng không!?

Rất không công bằng!!

Trong khi đó, tại lều của Điềm Điềm.

Điềm Điềm đang bàn chuyện làm ăn lớn với Tiểu Bạch.

Chỉ cần Điềm Điềm sẵn sàng trả cho Tiểu Bạch mười triệu cực phẩm linh thạch, cộng thêm ba nghìn gốc thiên tài địa bảo vạn năm tuổi, nó sẽ quay về lấy viên gạch Đạo Đức đập ngất Tần Phong, lột sạch quần áo rồi giao hàng tận cửa. "Đắt thế!!" Điềm Điềm không nhịn được kinh hô, bị cái giá của Tiểu Bạch làm cho hết hồn.

Ban đầu thấy Tiểu Bạch chạy tới bán đứng chủ nhân, nàng chỉ tưởng là trò đùa nên mới nói chuyện cùng, ai dè vẻ mặt nó vô cùng nghiêm túc, là thật sự muốn bán Tần Phong đi. "Thế này là rẻ lắm rồi!" Tiểu Bạch ra vẻ lão luyện nói giọng sữa: "Theo kinh nghiệm nhiều năm của thỏ ta, trên người chủ nhân thỏ vẫn còn ẩn giấu một bí mật lớn, tuy thỏ ta không biết là gì, nhưng thỏ ta mập mờ cảm nhận được, người mua chủ nhân có thể đạt được một phần thiên đại cơ duyên đấy." "Thiên đại cơ duyên!?" Điềm Điềm không nhịn được cười: "Ngươi không định nói với ta là Tần Phong ca ca giống như tên Phương Trường gì đó, sở hữu mệnh cách của sáu vị đế vương đấy chứ!?" "Đừng có nghi ngờ tính chuyên nghiệp của thỏ ta!" Tiểu Bạch hầm hố nói: "Tiền trao cháo múc, già trẻ không lừa, hôm nay đặt hàng còn tặng thêm một lọ thuốc 'Lợn nái cũng phát điên' phiên bản 4.0." "Cái này cũng không phải không thể..." Điềm Điềm nghĩ tới nam thần đang ở nhà mình, cuối cùng vẫn không giữ nổi giới hạn đạo đức.

Để đề phòng đêm dài lắm mộng, nàng quyết định "lên xe trước rồi bổ sung vé sau".

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Chương 618

Tiếng sấm chấn động vang lên, bầu trời đêm đen kịt ngay lập tức giăng đầy sấm sét. "Chuyện gì thế này!?" Những nam nhân Yến Vân tộc đang "phi ngựa chạy đua" trong lều giật nảy mình, cảm nhận được một luồng nguy hiểm đang nhanh chóng áp sát.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Lôi đình trên trời đêm hóa thành một con Lôi Long, chứa đựng ý chí hủy diệt lao nhanh xuống. "Không xong!!" Sắc mặt tộc trưởng Yến Vân tộc biến đổi, rút loan đao bay lên trời chống đỡ lôi kiếp.

Hai bên va chạm mạnh mẽ, Lôi Long cũng tan tành ngay lập tức.

Chỉ là lôi kiếp của thần khí không chỉ có một đạo, không để tộc trưởng kịp nghỉ ngơi, con thứ hai, thứ ba...

Lôi Long theo sát phía sau, tiếng sấm liên miên khiến hư không rung rẩy không thôi. "Địch tập, địch tập!!" Yến Vân tộc lập tức loạn thành một đoàn.

Đám thanh niên vừa gào thét kinh hoàng vừa ở trần chạy thục mạng ra khỏi lều.

Lúc này, nhóm người Quang Thiên cũng thông qua Tiên Nô Pháp Ấn mà biết được từ Tam Lộng đại sư rằng Tần Phong lại khai lô luyện chế thần khí. "Cái gì?

Chủ công luyện cho Tam Thu tận hai món thần khí!?" Diệp Long lập tức hét lên đầy ghen tị: "Cái tên thư sinh mặt trắng đó là người gia nhập muộn nhất, dựa vào đâu mà được hai món, ta còn vì chủ công mà cưới những hai mươi tám phòng tiểu thiếp, quyền ưu tiên phải thuộc về ta mới đúng!" "Nói bậy, quyền ưu tiên phải là của lão phu!"

Bạch Khởi phá miệng mắng: "Ngươi có biết lão phu vì phối hợp diễn kịch rút lui cùng Tần gia mà rụng mất bao nhiêu sợi tóc không!?" "Lão tướng quân, tranh công không được tranh kiểu đó đâu!" Vạn Lý Lãng mỉa mai: "Phối hợp Tần gia rút lui đâu chỉ có Bạch Bào quân của ông, còn có Trấn Ma quân của ta, Hổ Bí quân của Mộc Thâm, Đại Tuyết Long Kỵ của Thành Xuân, Hoàng Gia quân của Quang Thiên đều tham gia cả." "Vốn dĩ ta không muốn nói đâu, nhưng lại sợ các vị không biết đến ta!" Thanh Thiên cũng nhảy vào góp vui: "Không có ta cung cấp tình báo cho các người, các người có thể phối hợp ăn ý thế sao!?" "Không phải ta khoe khoang!" Lý Cực cười khinh miệt: "Nếu không phải ta dùng tiền mở đường, liên tục gửi đan dược và trang bị ra tiền tuyến, các người e là đã thương vong quá nửa từ lâu rồi." "Luận về công lao, các vị ở đây đều là rác rưởi!" Đông Phương tiểu thư nũng nịu nói: "Bản cung không chỉ xâm nhập vào nội bộ kẻ thù, còn 'ngủ phục' được cả tân đế Đại Việt, hậu cung giai lệ ba nghìn, bệ hạ chỉ sủng ái mỗi mình ta thôi." "Tất cả đừng cãi nhau nữa, chuyện này phải trách tên trọc Tam Lộng kia!" Quang Thiên đầy vẻ phẫn uất: "Ở bên cạnh chủ công mà lại để tên mặt trắng kia nẫng mất suất thần khí, ngươi sợ cái gì chứ, sao ngươi không dám đánh với chủ công một trận đi..." "Đậu má!!

Còn chẳng dám đánh một trận với chúa công!

Sao ngươi lại không dám đánh với hắn một trận chứ!?" Tam Lộng đại sư vừa mắng chửi vừa rút khỏi nhóm chat, ánh mắt nhìn sang gã thư sinh mặt trắng bên cạnh.

Chỉ thấy Tam Thu đã trang bị xong Xuân Thu Bút và Thiên Mục Thư, tỏa ra vầng hào quang năm màu rực rỡ, bên trong còn ẩn chứa một luồng Thiên Đạo chi lực.

Khác với thần khí họ dùng... thơ từ viết ra từ Xuân Thu Bút sẽ được tăng phúc uy lực cực lớn, còn Thiên Mục Thư là thần khí ngôn thư của Văn tu, có thể viết đại đạo của bản thân vào đó, khi mở quyển thư ra có thể hủy thiên diệt địa. "Đây không phải là bắt nạt người thành thật sao!?" Trong mắt Tam Lộng đại sư tràn đầy oán niệm, giống như một oán phụ bị chồng lạnh nhạt.

Lúc đầu nói rõ là sẽ luyện chế cho gã mấy món thần khí để nâng tầm đẳng cấp (bức cách), kết quả sau khi gã đi theo người đàn ông này, hắn cư nhiên lại nói lời không giữ lời. "Đều là tại thằng mặt trắng này!" Tam Lộng đại sư nghiến răng nghiến lợi nhìn Tam Thu, cảm thấy tất cả chuyện này đều do gã gây ra.

Lúc này, Tam Thu đứng bên cạnh im lặng không nói gì, lấy bút ra tiếp tục lẳng lặng ghi chép lại.

Năm tháng ngày nọ: Tộc trưởng Yến Vân tộc bội tín khí nghĩa, đêm tập kích ngô hoàng, Tam Lộng thần tăng xả thân tương trợ, mặc kệ sinh tử huyết chiến với các lộ cao thủ Yến Vân tộc, tranh thủ thời gian cho ngô hoàng. "Chuyện bất lợi cho sự đoàn kết, bần tăng không thể làm nha!" Vẻ mặt Tam Lộng đại sư lập tức nghiêm túc hẳn lên, giác ngộ tư tưởng ngay tức khắc được nâng cao.

Tâm tư muốn đánh người ban nãy cũng tan thành mây khói, cảm thấy bản thân còn cần tăng cường học tập, không thể vì mấy món thần khí mà làm ra chuyện bất lợi cho sự đoàn kết. "Ách..." Nguyệt Hi đứng bên cạnh liền không nói nên lời.

Nàng phát hiện bên cạnh Tần Phong, chẳng có lấy một ai là người bình thường.

Lúc này, Tần Phong vẫn đang chìm đắm trong việc luyện khí.

Sau khi luyện chế xong Xuân Thu Bút và Thiên Mục Thư, hắn lại ném thêm rất nhiều dược liệu hiếm có vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, hình dáng của các loại đao thương kiếm kích cũng theo đó mà hình thành. "Cái đó là..." Nguyệt Hi đột nhiên chú ý, ánh mắt nhìn chằm chầm vào trong đỉnh.

Chỉ thấy giữa những đao thương kiếm kích đó, có một sợi roi da đen nhỏ nhắn tinh xảo, phía trên còn thấp thoáng thấy hai chữ Nguyệt Hi. "Đó là cho mình sao!?" Trái tim nhỏ của Nguyệt Hi không kìm được mà đập nhanh hơn.

Nàng cứ ngỡ Tần Phong chỉ ép nàng mặc tất đen (black silk), không ngờ hắn lại luyện chế cho nàng một kiện thần khí chuyên thuộc, khiến độ thiện cảm của nàng đối với Tần Phong lập tức tăng vọt.

Ầm ầm!!

Tiếng sấm chấn động bên ngoài vang lên không ngớt, cả bộ lạc Yến Vân tộc đã loạn thành một đoàn.

Tuy nhiên, sau một hồi hoảng loạn ngắn ngủi, Mạc Đao đã dẫn theo Yến Vân Thập Bát Kỵ khống chế cục diện, vừa tổ chức hai mươi vạn thiết kỵ tập trung, vừa phái người đi an ủi mấy tỷ tỷ đang hoảng sợ. "Thiếu tộc trưởng, chúng ta không phát hiện kẻ địch!" Yến Vân Thập Bát Kỵ lượn một vòng quanh doanh trại, căn bản không tìm thấy kẻ tập kích nào. "Không có kẻ địch!?" Mạc Đao ngây người tại chỗ, trên đầu hiện ra một dấu hỏi chấm to đùng. "Không phải địch tập, chẳng lẽ là lôi kiếp!?" Tộc trưởng Yến Vân tộc sau khi chống đỡ vài đạo lôi kiếp cũng phát hiện ra điểm bất thường, càng nhìn càng thấy giống lôi kiếp trong truyền thuyết.

Chỉ khi thần khí, thần đan ra đời, Thiên Đạo mới giáng xuống chín đạo lôi kiếp. "Không phải địch tập là tốt rồi!" Tộc trưởng Yến Vân tộc phát hiện là lôi kiếp, trong lòng cư nhiên lại thở phào nhẹ nhõm.

Tuy trong mắt thế gian lôi kiếp là sự tồn tại khủng khiếp, nhưng đối với cường giả Đế cấp đỉnh phong như lão thì chẳng thấm thía gì.

Đừng nói chín đạo, chín mươi đạo lão cũng chịu được.

Chỉ là rất nhanh sau đó tộc trưởng Yến Vân tộc cảm thấy có gì đó sai sai, sau chín đạo lôi kiếp cư nhiên còn có đạo thứ mười, vốn tưởng trụ qua mười tám đạo là xong, kết quả lại có đạo thứ mười chín... "Đệch mợ, rốt cuộc là thằng khốn nào!?" Tộc trưởng Yến Vân tộc tức giận mắng to, trong lòng tức tới mức suýt thì tắt thở.

Lão vốn là tay chơi số một thảo nguyên, mang gen thiếu đức tổ truyền, cả ngày không làm việc đàng hoàng, trộm gà bắt chó, nhìn lén nhà vệ sinh nữ, hết tiền là dẫn binh đi biên cảnh dạo một vòng.

Lúc nào mà phải chịu uất ức thế này chứ!?

Ở ngay nhà mình mà phải giúp người khác đỡ lôi!

Chuyện này mà truyền ra ngoài, lão còn mặt mũi nào lăn lộn trên thảo nguyên nữa!?

Ầm ầm!!

Chương 619

Giữa lúc tộc trưởng đang chửi bới, mây đen trên không trung lại càng dày đặc hơn, lôi kiếp cứ thế giáng xuống hết đợt này đến đợt khác như vô tận.

Tại Đại Việt hoàng triều.

Quốc sư Khổ Trà đạo nhân đã trở về, còn mang theo sáu viên Lục Mai Tiên Long Đan.

Đây là đan dược do Tiên nhân Thượng giới luyện chế, uống vào có thể giúp cường giả Chuẩn Đế đỉnh phong đột phá 100% lên Ngụy Đế, nghĩa là Đại Việt sẽ có thêm sáu vị cường giả Đế cấp. "Sáu vị cường giả Đế cấp!!" Tân đế Đại Việt kích động tới mức đầu như muốn bốc hỏa.

Nếu Đại Việt cùng lúc có thêm sáu vị Ngụy Đế, cộng thêm hắn và Thái thượng hoàng là tám vị Đế cấp cùng triều, dư sức chà đạp Âm Nguyệt hoàng triều dưới chân. "Chúc mừng bệ hạ, đại hỉ bệ hạ!" Các đại thần cũng kích động không thôi, dường như đã thấy cảnh Đại Việt quét ngang Hoang Cổ.

Đặc biệt là sau khi các đại thế gia phản bội sang Âm Nguyệt, Đại Việt sẽ đón một đợt thay máu lớn, những vị trí trống sẽ do họ bổ sung.

Đồng thời, mọi người cũng thèm thuồng nhìn sáu viên Tiên Long Đan, hy vọng mình sẽ được chia một viên. "Ha ha..." Tân đế Đại Việt cười lớn cất Tiên Long Đan vào túi, hoàn toàn không có ý định chia cho các đại thần.

Sau khi nếm trải sự đe dọa của thế gia đối với hoàng quyền, hắn cực kỳ căm ghét bọn họ.

Bây giờ khó khăn lắm mới tống khứ được đám ôn thần đó, hắn nhất định không tìm thêm một đám thế gia khác về làm tổ tông nữa, vừa vặn dùng sáu viên đan dược này để tăng cường tập quyền trung ương. "Cái này..." Nụ cười trên mặt Khổ Trà đạo nhân đông cứng lại.

Vốn tưởng mình lập công lớn giúp Đại Việt tục mệnh, mang đan dược về sẽ được ban thưởng một viên.

Ai ngờ vị tân đế này không những không cho đan, mà đến công lao của lão cũng chẳng thèm nhắc tới. "Hoàng tộc Đại Việt đúng là bạc tình quả nghĩa!" Các đại thần đều cúi đầu không nói, chỉ dám thầm bất bình thay cho Khổ Trà đạo nhân.

Lúc này, tại thiên điện bên cạnh.

Trước mặt Thái thượng hoàng là một nam tử.

Người này thần tình vô cùng lãnh đạm, bộ dạng như kẻ vô cảm, bên hông dắt một con dao găm đen kịt, chính là sát thủ Nhậm Hoàn. "Người này ngươi có giết được không!?" Thái thượng hoàng đi thẳng vào vấn đề, cho người mở họa tượng của Mộc Tú ra.

Nhậm Hoàn vô cảm nói: "Ta nhận tiền chứ không nhận người, chỉ cần đưa tiền, ta sẽ giúp ngươi giết người.

Nhớ kỹ, thiếu một xu ta cũng không tha cho ngươi đâu." "Trẫm là người giữ chữ tín nhất!" Thái thượng hoàng cười nhẹ: "Chỉ cần ngươi giết được kẻ này, trẫm sẽ trả cho ngươi 100 viên Tiên tinh." "Tiên tinh!?" Nhậm Hoàn vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc: "Đã tìm đến ta thì làm hay không cũng phải đưa, đưa hết đây, ta sẽ đi giải quyết hắn ngay..." Tại Âm Nguyệt hoàng triều.

Kể từ khi Tiên nhân Thượng giới ra tay, quân tâm đã hoàn toàn loạn lạc.

Trước đây họ có cường giả Đế cấp làm vũ khí răn đe, cùng lắm thì dùng chiêu "Thiên địa đồng thọ" liều mạng.

Nhưng giờ Tiên nhân lại chọn Đại Việt, đối với họ chẳng khác nào đòn đả kích hủy diệt, muốn liều mạng cũng không có tư cách. "Đáng chết!!" Lục Đạo đế quân sắc mặt âm trầm đáng sợ, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Năm đó vì để Âm Nguyệt hoàng triều sống sót, hắn phải cúi đầu xưng thần với Đại Việt, nhẫn nhục chịu đựng để đổi lấy thời gian cải cách.

Nay mắt thấy sắp diệt được Đại Việt thì Tiên nhân lại nhúng tay, khiến hắn không thể gột rửa nỗi nhục nhã tích tụ bao năm. "Lần này phiền phức rồi!" Nguyệt Thần, Lam Ma, Tửu Tiên cũng đều lộ vẻ mặt ngưng trọng.

Khi Tiên nhân mới xuống, họ quả thực đã hoảng sợ.

Nhưng khi biết đối phương chỉ vì cái gọi là Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, mọi người cũng bớt căng thẳng, kiểu nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng không ngờ đối phương lại không nói võ đức như vậy. "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ đây!?" Mọi người tại hiện trường hỗn loạn một đoàn.

Đặc biệt là các thế gia mới từ Đại Việt chạy sang, trong lòng hoảng hốt vô cùng, hối hận đến xanh ruột.

Cứ tưởng con thuyền Đại Việt sắp chìm nên vội tìm đường lui, ai dè người ta quay đầu lại nhận Tiên nhân làm cha nuôi, để đối phương ngồi lên đầu lên cổ, bàn cờ thế cục lập tức sống lại. "Đừng ồn ào nữa!" Lục Đạo đế quân với tư cách là lãnh đạo tập đoàn Âm Nguyệt, phải đứng ra vẽ bánh (hứa hẹn) dưới áp lực lớn. "Hửm!?" Mọi người đồng loạt nhìn về phía Lục Đạo, hiện trường náo nhiệt lập tức im bặt.

"Chúng ta vẫn chưa hoàn toàn bại, trong tuyệt vọng vẫn có một tia sinh cơ!" Lục Đạo đế quân nghiêm túc nói: "Theo tin tức bản đế nghe ngóng được, vị Tiên nhân đó đã bị thương.

Từ việc chúng ta có mạng trở về có thể thấy, vết thương của hắn không hề nhẹ." "Có lý!" Mọi người gật đầu tán thành.

Nhưng họ thắc mắc là chuyện này thì liên quan gì?

Dường như không ảnh hưởng đến việc Tiên nhân giết họ, cùng lắm từ bóp chết kiến chuyển thành giết gà, vẫn là không có sức phản kháng.

Lục Đạo đế quân tiếp tục: "Dù bản đế không biết Tiên nhân đạt thành thỏa thuận gì với Đại Việt, nhưng chỉ cần biết hắn không thể tùy ý ra tay, chúng ta có thể tiên hạ thủ vi cường diệt Đại Việt, trở thành lựa chọn duy nhất của Tiên nhân tại Hoang Cổ." "Lựa chọn duy nhất!?" Mắt mọi người sáng rực lên như tìm thấy điểm đột phá.

Đúng vậy!

Dù sao họ cũng không còn đường lui, chi bằng liều mạng một phen.

Diệt đối thủ, thay thế đối thủ!

Nhưng giữa lúc mọi người đang mài đao xoèn xoẹt để tìm sinh cơ, một trinh sát đầy người nhếch nhác chạy vào báo tin về việc Tiên nhân ban sáu viên Tiên Long Đan. "Sáu vị Ngụy Đế!!" Lục Đạo đế quân ngồi bệt xuống ghế, dường như già đi mấy tuổi trong tích tắc.

Hắn thực sự không thể chấp nhận được, kế hoạch đông chinh hùng tâm tráng chí của mình cuối cùng lại biến thành cuộc chiến bảo vệ đế đô! "Đế quân!!" Bạch Khởi vì để giữ lại gia sản cho Tần Phong, vội vàng lên tiếng: "Năm đó khi Thánh tử Tần Phong còn ở đây, từng cùng thần bàn luận binh pháp, trong đó có 16 chữ thần luôn coi là kinh điển." "Tần Phong!?" Cả trường im lặng, mọi người có chút thất thần.

Hóa ra trong vô thức, vị thiếu niên phong hoa tuyệt đại đó đã rời xa họ một năm rồi.

Chương 620

Lục Đạo đế quân yếu ớt hỏi: "16 chữ nào!?" Bạch Khởi dõng dạc nói: "Địch tiến ta lui, địch dừng ta quấy, địch mệt ta đánh, địch lui ta truy.

Đây chính là tinh túy của chiến tranh du kích, chỉ cần chúng ta hòa nhập vào nhân dân, có thể chu toàn với Đại Việt đến cùng." "Mưu kế thật cao thâm!!" Mọi người ngẫm nghĩ kỹ, trong lòng thầm hô Tần Phong thật trâu bò.

Hoặc là ngươi tìm ta trong đám đông rồi bị ta hạ từng đứa một, hoặc là ngươi giết sạch dân chúng để dân phẫn lật đổ ngươi, mà không lật được cũng khiến ngươi mang tiếng xấu muôn đời. "Tốt!" Lục Đạo đế quân quả đoạn hạ lệnh, hóa chỉnh vi linh (chia nhỏ lực lượng) để đánh du kích.

Rất nhanh sau đó, Âm Nguyệt hoàng triều bắt đầu hành động, các đại quân đoàn lần lượt chuyển vào hoạt động bí mật. "Chỉ là một tên người hầu thôi mà, có cần phải huy động quân đội lớn như vậy không?!" Vu Lan lạnh lùng cưỡi Bạch Hổ bay thẳng lên trời, dường như không hề để Tiên nhân vào mắt. "Lan Lan, nó làm sao vậy!?" Vu tiên sinh đầy vẻ lo lắng.

Ông phát hiện kể từ khi Vu Lan giải khai phong ấn trong người, không chỉ chiến lực bùng nổ mà tính cách cũng như biến thành người khác. "Đứa nhỏ này rốt cuộc là phế hay chưa phế vậy!?" Lam Ma lo lắng nhìn theo bóng lưng Vu Lan, rồi không nhịn được liếc nhìn Vu tiên sinh một cái.

Lúc này, cùng với mặt trời mọc từ phương Đông, một ngày mới tại đại thảo nguyên bắt đầu, chỉ có khu vực bộ lạc Yến Vân vẫn bị mây đen bao phủ.

Ầm ầm!!

Lôi đình trên không trung không ngừng cuộn trào, lôi kiếp chẳng có dấu hiệu rút đi. "Đậu xanh rau muống, có xong hay không đây!!" Tộc trưởng Yến Vân tộc tức tới mức mắng to, bộ dạng nhếch nhác không tả nổi.

Cứ tưởng trụ chín đạo là xong, ai dè nó đánh lão cả đêm, đến chính lão cũng chẳng nhớ mình đã đỡ bao nhiêu đạo lôi rồi. "Lão già này cũng khá đấy, đỡ được gần trăm đạo lôi kiếp!" Tam Lộng đại sư quay đầu liếc nhìn một cái.

Chỉ thấy Tần Phong ngoài sợi roi da nhỏ của Nguyệt Hi ra, còn luyện chế thêm chín kiện thần binh.

Lần lượt là bốn cây thần thương tứ đại thần thú cho Thành Xuân, Mộc Thâm, Bạch Khởi, Vạn Lý Lãng; hai cây thần đao chí dương chí âm cho Diệp Long, Thanh Thiên; cùng với Xạ Nhật Thần Cung cho Bạch Nhật và bàn tính vàng cho Lý Cực.

Trong đó, Xạ Nhật Thần Cung của Bạch Nhật được đặc biệt luyện thêm ba mũi thần tiễn: Thiên Hỏa, Thương Nguyệt, Phá Thổ!

Thiên Hỏa thiêu rụi phương Tây, Thương Nguyệt uy lực vô cùng, Phá Thổ bí ẩn khó lường.

Còn bàn tính vàng của Lý Cực thực chất là một trận bàn, gạt quân tính là trận pháp tự thành.

Ầm ầm!!

Một con lôi long mang theo uy thế khủng bố lao xuống, va chạm mạnh mẽ với tộc trưởng Yến Vân tộc. "Phụt!!" Tộc trưởng Yến Vân tộc cuối cùng cũng không trụ nổi, phun ra một ngụm máu già. "A..." Đám đông bên dưới thấy tộc trưởng không trụ nổi, lập tức la hét hỗn loạn.

Tiểu Bạch lúc này đang được Điềm Điềm ôm trong lòng, chưa kịp lách ra khỏi đám đông hỗn loạn thì một người mất thăng bằng ngã xuống, áp lực đè nặng lên người Tiểu Bạch. "Ái chà, thỏ ta không chịu nổi sức nặng này nha!" Tiểu Bạch bị Điềm Điềm đè tới mức suýt lồi mắt, phải chịu đựng cái áp lực không nên có ở lứa tuổi này. "Điềm Điềm!!" Mạc Đao thấy em gái ngã xuống, vội vàng lao tới đỡ dậy. "Muội không sao, Tần Phong ca ca đâu!?" Điềm Điềm mặc kệ bụi đất trên người, lo lắng hỏi tung tích Tần Phong.

Từ khi lôi kiếp bắt đầu đêm qua, nàng đã không thấy bóng dáng Tần Phong, không biết hắn hiện giờ ra sao. "Tần Phong!!" Mạc Đao cuối cùng cũng phản ứng lại, Tần Phong là một đại sư luyện khí... "Hóa ra là trò quỷ của Tần Phong!!" Mọi người Tây Chu cũng lần lượt hiểu ra, thanh nộ khí lập tức đầy nấc.

Hiện giờ việc Tần Phong biết luyện thần khí đã là bí mật công khai ở Hoang Cổ, nhưng nói đến ai có thể liên tục luyện thần khí như vậy, nhìn lại dòng sông lịch sử chỉ có Tần Phong - người nhận truyền thừa từ Thượng giới. "Nhanh vậy đã bị phát hiện rồi sao!?" Tần Phong nghe tiếng động bên ngoài, biết thời gian không còn nhiều.

Việc luyện thêm một thần khí mới là không khả thi, hắn dứt khoát phất tay ném chiếc Thần Phong Chu phiên bản mini vào đỉnh để nâng cấp. "Mọi người đừng nói bừa!" Điềm Điềm chắn trước lều, bảo vệ: "Tần Phong ca ca sẽ không làm chuyện đó, rõ ràng là các người làm chuyện thất đức, thường xuyên đi biên cảnh cướp bóc nên mới bị báo ứng." "Phụt!!" Mạc Đao phun ra một ngụm máu, tức tới mức suýt chết đứng. "Có phải do Tần Phong làm hay không, bảo hắn ra đây là biết ngay!" Tộc nhân Tây Chu đầy mặt giận dữ, vây quanh lều của Tần Phong. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư vác Nam Vô Bồ Tát đi ra, hành lễ nói: "Chúa công nhà ta đang tu luyện, nếu các vị thí chủ nhất quyết muốn gây sự, vậy đừng trách bần tăng không khách khí." "Đây là Yến Vân tộc, không phải Âm Nguyệt hoàng triều!" Yến Vân Thập Bát Kỵ giận dữ: "Tần Phong nếu còn muốn làm Kim Đao phò mã của Yến Vân tộc ta, thì biết điều tự mình ra đây kiểm tra, nếu không đừng trách chúng ta động thủ." "Các hạ muốn xông vào sao!?" Mắt Tam Lộng đại sư hơi híp lại, uy áp Đế cấp lập tức phóng ra.

Ầm ầm!!

Luồng uy áp hùng hồn chấn động thiên địa, đủ để khiến vạn vật phải quỳ phục. "Đế uy!!" Cả trường đột ngột cảm thấy thân thể nặng trĩu, đồng loạt quỵ xuống đất. "Đại đế!!" Yến Vân Thập Bát Kỵ lộ vẻ sợ hãi, không còn thái độ kiêu ngạo như trước.

Khác với những Ngụy Đế đột phá bằng Tiên tinh, Tam Lộng đại sư là Đại đế đột phá bằng thực lực bản thân, không chỉ tương lai tiến xa hơn mà chiến lực cũng mạnh hơn Ngụy Đế gấp nhiều lần. "Đại sư đây là nổi nóng rồi sao!?" Mạc Đao run rẩy đứng dậy, ánh mắt bất khuất: "Nếu chuyện này thực sự không liên quan đến Tần Phong, hà tất phải ngăn cản chúng ta vào tìm câu trả lời!?" "A di đà phật!" Tam Lộng thu lại uy áp, chắp tay: "Xuất gia nhân không nói dối!" "Không nói dối!?" Mạc Đao nhíu mày hỏi: "Đại sư đang bảo đảm cho Tần Phong, rằng lôi kiếp này không phải do hắn làm!?" "A di đà phật, thí chủ có lẽ hiểu lầm rồi!" Tam Lộng đại sư chắp tay, nghiêm túc nói: "Bần tăng nói xuất gia nhân không nói dối là ý nói, bần tăng bảo cái gì là cái đó, bảo ngươi chết vào canh ba, ngươi phải chết vào canh ba!" "Đậu mé!" Mí mắt mọi người Tây Chu giật giật, vội lùi lại hai bước không dám xông vào nữa.

Ầm ầm!!

Tiếng sấm chấn động lại vang lên, một con lôi long gào thét lao xuống. "Không ổn!!" Yến Vân Thập Bát Kỵ biến sắc.

Lúc này chẳng còn tâm trí tìm sự thật, vội vàng mở hộ thuẫn bảo vệ tộc nhân. "Mẹ nó!!" Tộc trưởng Yến Vân tộc nhếch nhác chửi thề, đành phải lết thân xác trọng thương ra chống đỡ lần nữa.

Ầm ầm!!

Lôi kiếp vô tình dội xuống, khiến hư không Tây Chu rung chuyển không ngừng.

Chương 621

"Phụt!!" Tộc trưởng và Thập Bát Kỵ đồng loạt thổ huyết, ngã từ hư không xuống đất. "Cha!!" Mạc Đao, Điềm Điềm biến sắc, vội lao lên cứu người. "Mau đi đi!!" Tộc trưởng gào lên đau đớn, bảo con trai con gái dẫn tộc nhân chạy mau. "Cha!!" Mạc Đao, Điềm Điềm không chịu nghe, vẻ mặt quật cường chắn trước mặt cha mình, tạo nên một cảnh tượng cảm động: "Lúc nhỏ cha che mưa chắn gió cho con, con lớn rồi nguyện vì cha chống đỡ một bầu trời." "Hồ đồ quá!!" Tộc trưởng tuy miệng mắng mỏ nhưng mắt đã sớm rưng rưng lệ. "Các người đang diễn kịch gia đình phải đi cùng nhau cho trọn bộ đấy à!?" Giữa lúc mọi người đang cảm động rơi nước mắt, giọng nói không đúng lúc của Tần Phong đột ngột vang lên.

Hắn đưa tay huơ huơ trước mặt ba người, ra hiệu lôi kiếp của đại ca nạp thẻ (tộc trưởng) đã xong rồi. "Tần Phong!!" Mạc Đao lập tức xông lên túm cổ áo Tần Phong, giận dữ gào lên: "Nói, từ đêm qua đến giờ có phải ngươi đang luyện chế thần khí không!?" "Đúng vậy nha!" Tần Phong vẻ mặt chân thành, đường hoàng thừa nhận. "Đậu má, đúng là hắn thật kìa!!" Tộc nhân Tây Chu lập tức nổi giận, bắt đầu lên án Tần Phong. "Hả!?" Mạc Đao bị đứng hình, không ngờ Tần Phong lại thừa nhận sảng khoái thế, định thần lại liền gầm lên: "Ai cho phép ngươi luyện thần khí ở đây, ai đồng ý cho ngươi luyện thần khí ở đây hả?" "Cha nha!" Tần Phong dùng ánh mắt ngu ngơ nhưng thanh thuần của sinh viên đại học, giả bộ vô tội: "Đêm qua ông ấy bảo ta cứ coi nơi này như nhà mình, ta luyện thần khí ở nhà mình thì có vấn đề gì không!?" Lời này có vấn đề gì không!?

Hình như chẳng có vấn đề gì!

Luyện thần khí không ở nhà thì ở đâu!?

Mọi người Tây Chu nhìn nhau, tổng cảm thấy có gì đó sai sai. "Đậu má, đúng là chém gió thành thần!!" Tộc trưởng Yến Vân tộc đầy đầu vạch đen, cảm giác như bị câm nín luôn rồi. "Ta biết mà..." Tần Phong không quên diễn sâu, nhào vào lòng Điềm Điềm, khóc lóc: "Các người đều lừa ta, căn bản không coi ta là người nhà." "Các người quá đáng lắm!!" Điềm Điềm tức giận lườm mọi người một cái, kéo Tần Phong vào lều an ủi. "Chúng ta quá đáng!?" Mạc Đao và mọi người nghẹn họng.

Rõ ràng Tần ca ca của nàng dùng lôi kiếp đánh họ cả đêm, giờ chỉ nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu là lập tức biến từ bị cáo thành nguyên cáo.

Còn vương pháp không?!

Còn luật pháp không?! "Haizz!!" Tộc trưởng Yến Vân tộc thở dài lắc đầu, quay lưng đi về phía vương trướng của mình. "Cha, chuyện này cha không quản sao!?" Mạc Đao vội lên đòi lão cha làm chủ, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như thế. "Con bảo cha quản thế nào!?" Tộc trưởng bất lực: "Bảo Tần Phong tiểu tử kia quá đáng quá, một đêm luyện cả chục kiện thần khí à?

Đây là khen nó hay là phê bình nó hả!?" "Cái này..." Mạc Đao nhất thời cứng họng, không cam tâm: "Nhưng cũng phải có hình phạt chứ?

Nếu không sao ăn nói với tộc nhân!?" "Hình phạt!?" Tộc trưởng cười khổ: "Có yêu tăng Tam Lộng ở đó, hắn muốn đi thì ai cũng không cản nổi, chọc hắn giận rồi hắn cho thêm vài đạo lôi nữa thì bộ xương già của cha tan nát mất." "Tần Phong!!" Mạc Đao lập tức tự bế.

Dù hắn có ngứa mắt Tần Phong đến đâu cũng chẳng làm gì được.

Lúc này, trong lều.

Nguyệt Hi mắt sáng rực nhìn thần khí vừa ra lò, đưa tay định lấy sợi roi da thuộc về mình. "Nàng làm gì thế!?" Tần Phong đột nhiên xuất hiện phía sau, vẻ mặt chính khí lẫm liệt: "Sợi roi da này không phải để nàng dùng, mà là để... dùng lên người nàng nha..." Dùng cho nàng?!

Nguyệt Hi ngẩn người hồi lâu mới phản ứng lại, trong đầu bất giác hiện ra những hình ảnh liên quan.

Trong một căn phòng tối lờ mờ, hai tay nàng bị treo lên trói lại, còn Tần Phong thì đứng bên cạnh với ánh mắt tà ác, không ngừng quét qua đôi tất đen của nàng, cuối cùng nhếch miệng cười, vung tay rút ra một sợi roi da... "Đồ dâm tặc!!" Nguyệt Hi đỏ mặt mắng khẽ một tiếng, cầm lấy roi da chạy biến. "Đã bảo là để dùng cho nàng rồi, sao nàng lại lấy đi chứ!?" Tần Phong lập tức cảm thấy không vui, định tìm lúc rảnh rỗi dạy nàng cách sử dụng chính xác. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, tỏ vẻ tâm phục khẩu phục.

Vốn tưởng trình độ hoa hòe hoa sói của mình đã vô đối, không ngờ còn chẳng bằng một phần trăm của Tần Phong.

Lúc này, Điềm Điềm nháy mắt với Tiểu Bạch, nó lập tức nhảy lên vai Tần Phong.

Giữa lúc nó đang tràn đầy mong đợi Tần Phong bị đánh ngất để "giao hàng tận nơi", Mạc Đao lạnh mặt từ ngoài bước vào, mắt nhìn chằm chằm Tần Phong như sợ em gái mình chịu thiệt. "Anh, anh vào đây làm gì!?" Điềm Điềm nhức đầu xoa xoa thái dương, thực tâm không muốn thấy vật cản trên đường tình duyên. "Đến xem thần khí, không thể để chúng ta chịu lôi cả đêm không công chứ!?" Mạc Đao nói năng hùng hồn, mắt nhìn vào từng món thần khí.

Bốn cây trường thương hình dáng khác nhau, hai thanh bảo đao lấp lánh lưu quang, một cây Xạ Nhật Thần Cung, một bàn tính vàng, và một con thuyền nhỏ mini. "Chúng tôi cũng đến chiêm ngưỡng thần khí!" Yến Vân Thập Bát Kỵ cũng bước vào, bên ngoài còn rất nhiều tộc nhân vây kín.

Dù sao mấy vạn năm mới ra được mười đại thần khí, giờ Tần Phong một đêm luyện cả chục món, độ chấn kinh không khác gì bị ném một triệu quả bom nấm xuống một quốc đảo nhỏ. "Đừng chen lấn, để tôi xem nào!" "Trời ạ, nhìn xem vũ khí này phát sáng kìa!" "Có những thần khí này, chúng ta lúc nào cũng có thể đi biên cảnh cướp bóc rồi!" "Mẹ nó, có thể có chí hướng chút không, thế này phải nhất thống thảo nguyên chứ!" "Hai đứa bay cút đi cho khuất mắt, đây là thần khí, thần khí hiếm có biết không!?" "Đúng vậy, thật là vô văn hóa, có những thần khí này, chúng ta có thể đánh cho Tiên nhân Thượng giới phải quỳ xuống gọi cha." "..." Những người bên ngoài rướn cổ nhìn vào, không có lệnh không dám bước vào lều. "Tức chết mất!" Điềm Điềm giậm chân bực bội.

Giờ có bao nhiêu người nhìn thế này, làm sao nàng "gạo nấu thành cơm" với Tần Phong được. "Phò mã, những thần khí này..." Một thành viên Thập Bát Kỵ hơi thở dồn dập, thực sự không chịu nổi sự cám dỗ của thần khí. "Tất nhiên là chuẩn bị cho chúng ta rồi!" Một gã lanh lợi lập tức lên tiếng: "Phò mã đã coi đây là nhà mình, không luyện cho chúng ta thì luyện cho ai!?" "Có lý!" Mạc Đao không kìm được gật đầu lia lịa, tay đưa ra gạt gạt thử bàn tính vàng.

Cứ tưởng mình chẳng làm gì được Tần Phong, ai dè lại có thể đứng trên đỉnh cao đạo đức để phản công một ván. "Dám gảy bàn tính trước mặt ta à!" Tần Phong thấy đám người này còn quá non, lập tức nghiêm trang nói: "Vốn dĩ thái độ vừa rồi của các người làm ta rất không vui, nhưng nể mặt Điềm Điềm, ta quyết định tha thứ cho các người một lần.

Ngoại trừ Thần Phong Chu ra, chín món thần binh còn lại tặng cho các người đấy." "Tặng thật à!?" Lời vừa dứt, cả trường bùng nổ.

Mạc Đao và Thập Bát Kỵ đều ngơ ngác tại chỗ, không dám tin vào tai mình.

Chương 622

Cứ tưởng Tần Phong sẽ nổi trận lôi đình tìm mọi lý do từ chối, từ đó lộ ra bộ mặt tiểu nhân, ai dè chín món thần binh nói tặng là tặng, lông mày cũng chẳng nhíu lấy một cái. "Vì Điềm Điềm, ta có thể hy sinh tất cả!" Tần Phong thâm tình bước tới, ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Điềm Điềm.

Trong lòng thì bắt đầu gọi Bạch Khởi, Thành Xuân, Mộc Thâm, Vạn Lý Lãng, bảo họ hóa chỉnh vi linh rồi dẫn binh đến thảo nguyên, cướp lại chín món thần khí từ tay Yến Vân Thập Bát Kỵ.

Thứ hắn tặng không phải thần khí, mà là nhân tình thế thái!

Yến Vân tộc có thần khí, vui vẻ!

Bạch Khởi có chiến lợi phẩm, vui vẻ!

Công chúa nhỏ Điềm Điềm được trải nghiệm tình yêu, vui vẻ!

Còn hắn, không chỉ xây dựng được hình tượng chính diện, mà còn thu hoạch được nhân tình cực lớn của Yến Vân tộc.

Niềm vui nhân đôi! "Thỏ ta... không vui!!" Tiểu Bạch hậm hực cất gạch đạo đức đi, biết thương vụ này tám phần là hỏng ăn rồi. "Tần ca ca!!" Nước mắt Điềm Điềm cảm động chực trào, không ngờ mình lại quan trọng với Tần Phong đến vậy.

Lúc này, tại chỗ phân thân.

Tần Phong dẫn theo mười vạn Tần gia quân, lấy danh nghĩa duy trì chính nghĩa đi khắp nơi thu phí quân sự.

Ai chủ động phối hợp là lương dân, sau khi thu giữ sẽ giải phóng nô lệ, phát ruộng đất.

Ai không phối hợp là kẻ thù giai cấp, quét sạch cả nhà. "Mình quả nhiên không nhìn lầm huynh ấy!" Tiểu Nhu nhìn đám nô lệ reo hò, biết Tần Phong luôn đứng về phía nhân dân.

Ực một tiếng!!

Mặt Tiểu Nhu đỏ bừng, bụng bắt đầu đình công.

Vì nàng mới tiếp xúc với tu luyện nên không thể nhịn ăn lâu như Tần Phong. "Lại đói rồi à!?" Tần Phong nghe thấy tiếng, quay đầu nhìn Tiểu Nhu.

Trước ánh mắt e thẹn lảng tránh của nàng, hắn móc ra một cái bánh bao ngô, định đổi lấy hai cái bánh bao trắng của nàng ăn. "Cảm ơn!" Tiểu Nhu đỏ mặt nhận bánh ngô, hoàn toàn không có ý định cho Tần Phong ăn bánh bao trắng. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ nhận được thiện cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi (Ý Nan Bình), nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Chỉ có 10 vạn!?" Tần Phong thở dài bất lực, lại là một ngày nhớ Tiểu Tam Tam. "Tần đại ca, huynh có tin vào tình yêu không!?" Tiểu Nhu đột nhiên đỏ mặt ngập ngừng, đôi mắt to sáng ngời đầy mong đợi. "Tình yêu!?" Tần Phong hơi ngẩn người, nghi ngờ Tiểu Nhu định tỏ tình.

Nhưng không đúng nha!

Nàng đã thấy bản thể Côn Bằng của mình rồi, người bình thường ai lại thực sự yêu một con Côn chứ!?

Tiểu Nhu lại đỏ mặt hỏi: "Tần đại ca, huynh đã từng trải qua mối tình chí tử không phai nào chưa!?" "Tình yêu chí tử không phai sao!?" Tần Phong đột nhiên chìm vào hồi ức: "Năm xưa khi còn đi học, để cho cô ấy một viên kẹo, ta đã chia kẹo cho cả lớp.

Sau đó cô ấy đút cho ta một miếng bánh quy, ta ăn xong thì đỏ cả mặt, rồi cô ấy cười ha hả bảo là bánh nhặt dưới đất đấy.

Ta nói không sao, vì là cô ấy đút mà.

Ánh nắng chiếu vào lớp học, ta thấy mặt cô ấy cũng đỏ bừng lên." Tiểu Nhu giọng chua loét: "Thế là đỏ mặt rồi!?" "Tất nhiên!" Tần Phong rất tự hào: "Cú tát đó của ta nặng lắm mà!" "Hả!?" Tiểu Nhu ngây người: "Huynh gọi đó là tình yêu chí tử không phai!?" "Chứ còn gì nữa!" Tần Phong hùng hồn: "Sau đó chúng ta ở bên nhau luôn, cô ấy cứ hở ra là đòi ta đánh cô ấy, đuổi cũng không đi, cô bảo đó chẳng phải tình yêu chí tử không phai là gì..." — Á!?

Tiểu Nhu nghe mà mắt chữ O mồm chữ A, phát hiện lượng thông tin trong lời nói này có hơi lớn.

Nàng cũng không định tiếp tục tranh luận với Tần Phong xem thế nào là tình yêu chí tử bất du nữa, mà lẳng lặng quay người đi sang một bên tiếp tục gặm bánh ngô của mình. — Sao lại bỏ đi rồi!? — Tần Phong ngẩn người, có cảm giác như gặp phải mấy em sinh viên đại học.

Vì chưa bao giờ nếm trải sự đời tàn khốc nên nhìn vấn đề lúc nào cũng chỉ nhìn bề ngoài, sở hữu một đôi mắt vừa ngu ngốc vừa trong veo.

Phàm là chuyện gì cũng không thể chỉ nhìn bề ngoài, phải học cách tìm hiểu sâu mới được. — Thiếu chủ, mọi chuyện đã sắp xếp xong xuôi! — Thập Tam Thái Bảo xử lý xong việc đi tới, tâm trạng khó chịu viết rõ mười mươi trên mặt.

Họ không hiểu vì sao Tần Phong lại thả đám nô bộc đó đi, còn đem một phần linh thạch cướp được chia cho bọn họ.

Theo cách đối đãi chiến bại trước đây của họ, đáng lẽ phải bắt đám đó đi làm bia đỡ đạn mới đúng.

Phải biết rằng mỗi người trong Tần Gia Quân đều được bồi dưỡng bằng cái giá cực lớn, chỉ cần có thể giảm bớt thương vong, đừng nói là mấy cái mạng nô lệ, dù có chết hàng vạn tu luyện giả đi chăng nữa cũng xứng đáng. — Đừng có xem thường những người này... — Tần Phong dường như nhìn thấu tâm tư của đám đông, khẽ nói: — Tần gia chúng ta có ngồi vững thiên hạ được hay không, còn cần sự ủng hộ của họ đấy. — Họ sao!? — Thập Tam Thái Bảo đầy đầu dấu hỏi, không hiểu ý hắn là gì.

Hiện nay Tần gia trong sự mưu tính của Tần Phong có thể nói đã hoàn toàn nắm giữ mọi thứ, chỉ chờ mấy vị lão tổ hấp thu Tiên Tinh đột phá Ngụy Đế là có thể đứng ra trước đài quét ngang Hoang Cổ.

Liên quan gì đến đám nô bộc rách nát này chứ!?

Tần Phong thần sắc đột nhiên nghiêm túc: — Chỉ dựa vào võ lực là không ngồi vững giang sơn được đâu.

Chương 623

Đám thế gia đại tộc kia cũng sẽ không để chúng ta ngồi yên, dù không dám làm gì ngoài sáng thì sau lưng cũng sẽ làm trò mèo để ghê tởm chúng ta. — Ân!? — Thập Tam Thái Bảo ngẩn ra, tổng cảm thấy Tần Phong đang nói xéo mình.

Nhớ năm đó bất kể hoàng tộc Đại Việt hạ đạt mệnh lệnh gì, chỉ cần tổn hại đến lợi ích của Tần gia, bọn họ nhất định sẽ đứng sau làm trò cho đến khi hoàng tộc Đại Việt phải thỏa hiệp mới thôi.

Tần Nam không giải thích được: — Tần gia chúng ta sau này ngồi vững thiên hạ hay không, liên quan gì đến mấy tên nô bộc này? — Kẻ có được lòng dân sẽ có được thiên hạ! — Tần Phong tặng cho Tần Nam một ánh mắt để hắn tự mà lĩnh hội.

So với việc phải hợp tác với đám thế gia tham lam vô độ kia, hắn thà rằng trực tiếp lật bàn làm lại từ đầu. — Thiếu chủ, ta ngộ rồi! — Thập Tam Thái Bảo như bừng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc cũng hiểu tại sao một đứa trẻ tám tuổi lại dám tự trục xuất mình, rồi làm sao có thể đơn độc sinh tồn tại Âm Nguyệt hoàng triều. — Dân như nước, có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền a! — Tần Phong cố ý đi tới bên cạnh Tiểu Nhu, bắt đầu bày ra vẻ mặt ưu quốc ưu dân.

So với hình tượng gian trá lúc nãy, hoàn toàn là hai bộ mặt khác hẳn. — Được lòng dân sẽ có được thiên hạ!? — Tiểu Nhu đang gặm bánh ngô, nghe thấy lời này của Tần Phong lập tức tim đập loạn nhịp.

Nàng hoàn toàn không có sức chống cự trước kiểu đàn ông có tấm lòng bao la vì thiên hạ chúng sinh như thế này. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ làm trái tim Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi thổn thức, tim đập nhanh hơn, nhận được 10 vạn phản phái điểm!" Giây phút này, hình tượng Tần Phong trong lòng Tiểu Nhu trở nên cao lớn vô hạn, còn bóng dáng Diệp Thần giegie bắt đầu mờ nhạt dần. ...

Tại Hắc Phong Khẩu.

Hắc Quả Phụ cười lớn, liếm liếm môi đỏ.

Vốn tưởng lần này đến Long Môn hẻm núi lấy được nguyên khí của Diệp Thần đã là một hồi cơ duyên lớn rồi, không ngờ Nhất Kiếm tiểu đệ đệ cùng ba vị trưởng lão cộng lại cũng không hề thua kém chút nào. — Ngươi, ngươi, ngươi... — Ba vị trưởng lão tức đến đỏ mặt tía tai, không thể chấp nhận được sự thật vừa xảy ra.

Đặc biệt là sau khi bị hút đi một phần nguyên khí, cảnh giới Ngụy Đế mà họ vừa mới đột phá bắt đầu lung lay, có thể tụt lại Chuẩn Đế đỉnh phong bất cứ lúc nào. — Hắc hắc, lần này ta hời to rồi! — Hắc Quả Phụ che miệng cười duyên, thực sự khó giấu nổi niềm vui trong lòng.

Sau một trận chiến kịch liệt, nàng phát hiện mình cư nhiên lờ mờ chạm tới được khế cơ đột phá Đại Đế.

Chỉ cần ra ngoài bế quan một thời gian, chắc chắn có thể đột phá tự ngã, thành tựu vị trí Đại Đế. — Ngươi...

đồ vô liêm sỉ!! — Đám người vô cùng phẫn nộ nhìn về phía Tây Chu, tất cả đều là huynh đệ cùng hội cùng thuyền. — Ta rốt cuộc đang làm cái quái gì thế này!? — Diệp Thần chỉ cảm thấy não bộ trống rỗng, không thể chấp nhận nổi sự thật này một lần nữa. — Tiện nhân, chết đi cho ta!! — Nhất Kiếm mặt đầy giận dữ rút Ma Kiếm, lao lên thề phải chém giết Hắc Quả Phụ. — Nhất Kiếm tiểu đệ đệ, không ngờ ngươi vẫn còn sung sức thế! — Hắc Quả Phụ chẳng hề thèm để Nhất Kiếm vào mắt, thành thục lôi ra một cây kéo. *Hưu!

Một tiếng!* Ánh kéo lóe lên, gốc rễ trí tuệ lìa cành. — A... — Nhất

Kiếm phát ra một tiếng kêu thảm thiết, một lần nữa trải nghiệm nỗi đau sinh ly tử biệt kia. — Thiếu chủ!! — Thất Đại Kiếm Nô cũng giận dữ đầy mình, lần lượt rút kiếm vây công Hắc Quả Phụ. — Đến đây đi! — Hắc Quả Phụ khóe miệng khẽ nhếch, không quên quy củ của mình.

Trong lúc Hắc Quả Phụ đang bận thực thi nguyên tắc của mình, thì Diệp Thần giegie lại chọn cách ôm quần áo bỏ chạy trốn tránh thực tại, khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt tinh khôi. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn để lại bóng ma tâm lý cả đời không thể chữa khỏi, nhận được 100 vạn phản phái điểm!" — Diệp Thần giegie lại bị bắt nạt rồi sao!? — Tần Phong khẽ giật mình.

Nhìn lượng phản phái điểm khổng lồ 100 vạn này, Diệp Thần giegie chắc chắn bị hành hạ thê thảm lắm. — Tại sao luôn có đám điêu dân muốn hại Diệp Thần giegie của ta vậy!?

Chương 624

— Khóe mắt Tần Phong thoáng hiện hai giọt nước mắt cá sấu, trong lòng không ngừng cổ vũ Diệp Thần giegie vượt qua khó khăn, đứng dậy để quay lại hàng ngũ cấp Thần Thoại. — Tần ca ca, nhanh lên, nhanh tới đuổi theo muội đi... — Tiếng cười điệu đà cắt đứt màn kịch "mèo khóc chuột" của Tần Phong.

Chỉ thấy hai người đang cưỡi Xích Đồng Thiên Lang, trên thảo nguyên thỏa sức phi nước đại.

Điềm Điềm một mình cưỡi một con, liên tục quay đầu giục Tần Phong đuổi theo. — Ta chẳng thèm đuổi nữa, đuổi kịp muội cũng có cho ta hắc hắc hắc đâu! — Tần Phong nhịn không được lườm một cái, liếc nhìn Mạc Đao bên cạnh.

Mặc dù hắn đã đưa chín kiện Thần khí cho Yến Vân tộc khiến toàn tộc sôi sục, nhưng tên Mạc Đao này vẫn cứ nhìn chằm chằm hắn không rời, cứ như sợ em gái bị hắn lừa đi đào rau dại không bằng. — Ân!? — Tần Phong đột nhiên nhíu mày dừng lại, là tín hiệu cầu cứu từ Mộc Tú. — Tần ca ca, huynh giận sao!? — Điềm Điềm cứ ngỡ anh trai mình làm Tần Phong không vui, đỏ mặt ghé sát tai hắn nói nhỏ: — Tối nay, đợi mọi người ngủ hết, muội lén qua lều của huynh tìm huynh có được không? — Mộc Tú, ngươi đáng chết thật đấy!! — Tần Phong nhìn Điềm Điềm thẹn thùng, lòng lập tức rối bời.

Là nên đi cứu người, hay là nên ở lại "vận động"?

Là gánh team hay là phá trụ?

Là mây mưa hay là tử thủ cao địa đây... — Nghĩ nhiều làm gì! — Tần Phong nhảy lên con Xích Đồng Thiên Lang của Điềm Điềm, quyết định dắt nàng theo đi cứu Mộc Tú, sẵn tiện trải nghiệm cảm giác "lang chấn" đặc hữu của đại mạc. — Tần ca ca! — Điềm Điềm đỏ bừng mặt, cảm nhận được lồng ngực rắn chắc của Tần Phong từ phía sau. — Ta biết ngay tên này chẳng có ý tốt gì mà!! — Mạc Đao tức đến xanh mặt, vội vã thúc sói đuổi theo.

Dù chín kiện Thần khí của Tần Phong là ân tình trời biển với Yến Vân tộc, hắn cũng sẵn sàng dùng tính mạng báo đáp, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn để tên này tán tỉnh em gái mình. — Chúng ta đi!! — Tần Phong vỗ mạnh vào mông sói, hướng thẳng về phía bộ lạc Yến Vân phi tới.

Lần này hắn không chỉ đưa Điềm Điềm đi, mà còn định dắt theo Mạc Đao và Yến Vân Thập Bát Kỵ, sau đó tìm cơ hội đổ tội làm mất Thần khí lên đầu Mạc Đao.

Nếu không trả nổi Thần khí, thì lấy Điềm Điềm ra gán nợ!

Lúc này, tại đại lều của tộc trưởng.

Yến Vân Thập Bát Kỵ đang nhìn chằm chằm vào chín kiện Thần khí trước mặt tộc trưởng.

Theo ý của Tần Phong, chín kiện Thần khí này tặng cho bọn họ, nhưng lại không nói rõ tặng cho ai.

Mà chín món thì không đủ cho mười tám người chia, nên đành phải tìm tộc trưởng nhờ phân giải. — Cái thằng nhóc thối này... — Tộc trưởng nhìn chín kiện Thần khí, vừa mừng vừa giận.

Mừng vì Tần Phong coi nơi này như nhà mình, Thần khí nói tặng là tặng.

Giận là vì lão gả con gái rượu cho hắn, thế mà hắn lại đem Thần khí tặng cho người khác, chẳng biết hiếu kính lão trượng nhân này gì cả. — Tộc trưởng! — Yến Vân Thập Bát Kỵ thấy mắt tộc trưởng sáng lên như đèn pha, khẽ nhắc nhở: — Kim Đao phò mã nói rồi, chín kiện Thần khí này tặng cho mười tám huynh đệ chúng ta. — Các ngươi có ý gì vậy!? — Tộc trưởng như để che đậy điều gì đó, giọng lập tức cao vút: — Tần Phong là con rể ở rể của bổn tộc trưởng, một đêm có thể luyện chế chín kiện Thần khí, bổn tộc trưởng thèm khát mấy món này của các ngươi chắc!? — Tộc trưởng nói đúng! — Yến Vân Thập Bát Kỵ liên tục gật đầu.

Nhưng tay thì nhanh thoăn thoắt gom Thần khí lại, ôm khư khư vào lòng như phòng trộm. — Bổn tộc trưởng không thèm! — Tộc trưởng nếu không phải vì duy trì uy nghiêm, chắc chắn đã chui vào chăn khóc một trận rồi.

Lão cũng muốn có Thần khí chứ bộ!! — Cha nói đúng đấy, ông ấy không thèm mấy món Thần khí đó đâu! — Tần Phong xuất hiện như một vị cứu tinh, nắm tay nhỏ của Điềm Điềm bước vào. — Hiền tế!! — Tộc trưởng lập tức đổi giọng nghênh đón, lão chỉ muốn một món Thần khí thuộc về riêng mình thôi.

Chương 625

— Cha, mượn bước nói chuyện! — Tần Phong buông tay Điềm Điềm, kéo tộc trưởng sang một bên bắt đầu rót mật: — Con có một người bạn gặp nguy hiểm, muốn mượn Yến Vân Thập Bát Kỵ của người đi cứu. — Đương nhiên không vấn đề gì! — Tộc trưởng quyết đoán đồng ý: — Con là Kim Đao phò mã của Yến Vân tộc, đụng đến bạn của con là không nể mặt Yến Vân tộc ta rồi, nhất định phải đem Thập Bát Kỵ đi dạy cho bọn chúng một bài học. — Con biết cha sẽ đồng ý mà! — Tần Phong lập tức lấn tới: — Con còn một người bạn nữa, muốn mượn mười vạn con Xích Đồng Thiên Lang đi cướp bóc một chút. — Mười vạn con!? — Tộc trưởng nghe xong giật nảy mình.

Đừng nhìn bọn họ thường xuyên đi biên cảnh cướp bóc, nhưng đều là quy mô nhỏ, mười vạn kỵ binh đã có thể đánh một trận chiến tranh quy mô lớn rồi. — Cha à, người hiểu mà! — Tần Phong nhìn quanh, hạ thấp giọng: — Người không có tiền tài bất ngờ thì không giàu, ngựa không ăn cỏ đêm thì không béo.

Không có dược liệu quý hiếm luyện chế Thần khí, con cũng chịu chết thôi, có bột mới gột nên hồ chứ! — Con nói thế thì cha hiểu rồi! — Tộc trưởng nở nụ cười thấu hiểu, gật đầu đồng ý.

Dù sao cho mượn mười vạn con, lão vẫn còn hai mươi vạn trong tay, mà Thần khí thì vô giá, không phải ai cũng có được. — Rốt cuộc ai mới là con đẻ đây!? — Mạc Đao bước vào thấy hai người cười cùng một kiểu, còn Điềm Điềm thì mắt chỉ nhìn Tần Phong, trong lòng bỗng thấy mình hơi thừa thãi.

Rất nhanh, Tần Phong đã thu mười vạn con Xích Đồng Thiên Lang vào túi Càn Khôn, thông qua không gian tùy thân giao cho thân ngoại hóa thân, sau đó dẫn theo Yến Vân Thập Bát Kỵ và Mạc Đao đi cứu Mộc Tú. — Con rể cũng là nửa con trai, con ta có tư chất Đại Đế!! — Tộc trưởng nhìn Tần Phong đầy mình Thần khí, biết Thần khí của mình chắc suất rồi. — Đi thôi, nhanh lên!! — Trong lòng Tần Phong lo sốt vó, vội vàng lấy Thần Phong Chu ra để tẩu thoát.

Thần Phong Chu sau khi nâng cấp trông tinh xảo hơn nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn, lại còn lắp thêm pháo pháp khí phiên bản 3.0 ở đầu thuyền.

Khác với trước đây, giờ Thần Phong Chu đã có khả năng tấn công. — Ân!? — Mọi người nghi hoặc nhìn nhau, không hiểu Tần Phong đang cuống cuồng cái gì.

Lúc này, Mộc Tú đang hớt hải chạy trốn.

Hắn không định tìm Lâm Tam giúp đỡ, chỉ muốn mau chóng quay lại bên cạnh Tần Phong, biến thành kẻ vô địch dưới tầm Đại Đế. — Là sát thủ Nhậm Hoàn!? — Mộc Tú bấm quẻ một lát đã tính ra thông tin đối phương.

Tuy nhiên thuật truy tung của đối phương quá lợi hại, dù hắn che giấu vết tích thế nào, kẻ đó vẫn đuổi kịp với tốc độ cực nhanh. — Đến thành Tây Vực!! — Mộc Tú nghiến răng, quay người tiến vào đại mạc.

Tương tự như Yến Vân tộc, thành Tây Vực cũng là một thế lực lớn trên thảo nguyên, hiện giờ hắn không kịp hội quân với Tần Phong, chỉ có thể đến nơi gần nhất là thành Tây Vực lánh nạn.

Lúc này, tại cứ điểm Bắc Cương, bên trong Tiên Nhân Cung Điện.

Có binh sĩ vào báo cáo: — Khởi bẩm thượng tiên, gần đây chúng ta phát hiện có một cánh quân khoảng mười vạn người mạo danh chúng ta, còn treo cờ hiệu của người đi khắp nơi giết chóc cướp bóc. — Là kẻ nào!? — Giọng nói phẫn nộ của thượng giới tiên nhân vang lên. — Tạm thời vẫn chưa tra ra... — Binh sĩ run rẩy nói: — Nhưng bọn chúng đều mặc chiến giáp của cứ điểm Bắc Cương, mà hai năm trước Diệp Thần đã từng cướp sạch kho vũ khí của chúng ta, lấy đi khoảng mười vạn bộ chiến giáp. — Lại là Diệp Thần!! — Cơn giận của thượng giới tiên nhân không thể kìm nén được nữa, uy áp khủng bố lập tức quét sạch trời đất. ...

Thành Tây Vực.

Tần Phong sau khi nhận được tin đã dẫn người tới.

Chỉ thấy trên đường phố đâu đâu cũng là những vũ cơ Tây Vực yêu diều gợi cảm, eo như rắn nước, phô diễn hết mức có thể trong phạm vi đạo đức cho phép.

Tần Phong nhịn không được cảm thán: — Không phải ta không chịu nổi cám dỗ, mà thực sự là trong quần chúng có quá nhiều kẻ xấu! — A di đà phật, chủ công nói rất đúng! — Tam Lộng đại sư gật đầu tán thành, suýt chút nữa quên luôn nhiệm vụ chính. — Các ngươi nhìn kìa, là hòa thượng!?

Chương 626

— Một đám vũ cơ Tây Vực thấy Tần Phong và mọi người, lập tức cười nói vây quanh sờ đầu trọc của Tam Lộng. — A di đà phật! — Tam Lộng đại sư không giận cũng không cáu, chắp tay nói: — Các vị nữ thí chủ đừng khoe dáng vóc khắp nơi như vậy, nên dành thời gian học tập các tư thế truyền thống đi.

Nào, bần tăng ra một đề địa lý kiểm tra các vị, địa chỉ nhà các vị là ở đâu vậy! — Hòa thượng này thú vị thật! — Đám vũ cơ che miệng cười rộ, những đôi gò bồng đảo trắng ngần cứ thế nhấp nhô. — Đoan trang, ưu nhã mà phong tao! — Tần Phong lại cảm thán thêm một câu.

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao tổ tông năm xưa lại kiên quyết đánh chiếm Tây Vực đến thế... — Cuối cùng cũng lộ đuôi cáo rồi nhé! — Mạc Đao không nhịn được cười, quay sang nhìn Điềm Điềm bên cạnh.

Hắn mong em gái mình nhìn rõ bản chất tra nam của Tần Phong để tặng cho hắn một cái tát cháy má.

Nhưng mắt Điềm Điềm như tự đeo kính lọc, chẳng thấy Tần Phong tra chỗ nào, trái lại còn đang hạnh phúc ôm lấy cánh tay hắn. — Điềm Điềm... — Mạc Đao cảm thấy cả người không ổn chút nào, lên tiếng nhắc nhở: — Hắn đã lộ liễu như vậy rồi, muội vẫn nhịn được sao!? — Anh, anh phiền quá đi! — Điềm Điềm có chút không kiên nhẫn: — Tần ca ca không phải kiếm tu bình thường, huynh ấy còn là Văn tu có thể dẫn tới Văn Khúc Tinh.

Là một phong lưu tài tử nổi danh từ nhỏ, bên cạnh có vài chục mỹ nữ bầu bạn thì có làm sao?

Anh đừng làm phiền Tần ca ca tìm cảm hứng nữa được không! —

Hắn gọi cái đó là tìm cảm hứng sao!? — Nguyệt Hi bên cạnh nghe mà trợn mắt há mồm.

Nàng vốn tưởng Điềm Điềm này chỉ là não yêu đương nhẹ, không ngờ là giai đoạn cuối rồi, không chỉ chủ động dâng tận miệng mà còn tìm lý do hộ Tần Phong nữa. — Ta phiền sao!? — Mạc Đao đứng hình tại chỗ, trong lòng gào thét như một con sóc đất.

Đúng lúc này, đám đông trên phố đột nhiên xôn xao, một đội kỵ binh mặc chiến giáp tiến tới.

Khác với Xích Đồng Thiên Lang của Yến Vân tộc, tọa kỵ của họ là một loại yêu thú hắc báo thân hình như bò, tứ chi vạm vỡ, răng nanh sắc bén, nhìn qua đã biết không dễ chọc. — Là Hắc Báo Quân của thành Tây Vực! — Sắc mặt Yến Vân Thập Bát Kỵ lập tức nghiêm trọng, nhanh chóng tiến lên hộ vệ Tần Phong ở giữa, sẵn sàng triệu hồi tọa kỵ bất cứ lúc nào.

Dù Yến Vân tộc và thành Tây Vực đều là bộ lạc thảo nguyên, nhưng đôi bên thường xuyên nổ ra chiến tranh tranh giành tài nguyên.

Vì thế giờ đây hai bên đều đề phòng nhau, không biết đối phương mang thiện ý hay ác ý. — Mạc Đao, ngươi còn dám đến thành Tây Vực của ta!! — Thủ lĩnh là một thanh niên ăn mặc kiểu Tây Vực, nhìn Mạc Đao với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống. — A Lỗ!! — Mạc Đao khựng lại, thầm nghĩ thôi xong rồi.

Người này tên A Lỗ, là con trai của Tây Vực Vương.

Vài năm trước hai người từng giao đấu, từ đó kết lương duyên...

à không, kết thù.

Tần Phong đầy vẻ hóng hớt hỏi: — Anh của muội làm gì người ta rồi?

Sao hắn lại có vẻ mặt đó? — Anh trai muội từng ngủ với vợ hắn!

— Điềm Điềm tự hào nói: — Vài năm trước Yến Vân tộc và thành Tây Vực khai chiến, anh muội dẫn Thập Bát Kỵ tập kích doanh trại bọn họ, kết quả A Lỗ sợ quá bỏ cả vợ chạy lấy người, cuối cùng cha hắn là Tây Vực Vương phải tốn một triệu linh thạch cực phẩm mới chuộc người về được. — Không ngờ đại cữu ca cũng có sở thích này! — Tần Phong nhìn Mạc Đao, đột nhiên cảm thấy như gặp được tri kỷ. — Khốn kiếp!! — A Lỗ bị vạch trần vết thương cũ, lập tức nổi trận lôi đình. *Keng!* Loan đao ra khỏi vỏ, hàn quang lấp loáng.

A Lỗ nhảy từ trên lưng yêu thú xuống, hội tụ toàn bộ năng lượng vào loan đao, chém thẳng về phía Mạc Đao như muốn chẻ đôi quả núi. — A... — Đám vũ cơ xung quanh lập tức hét lên, chạy tán loạn như thỏ đế. — A Lỗ, chúng ta không đến đây để gây chiến...

Chương 627

— Mạc Đao trấn an Thập Bát Kỵ đừng ra tay, bản thân cũng không thèm rút đao, chỉ dùng thân pháp né tránh. — Chết đi cho ta!! — A Lỗ như mất trí, đao nào đao nấy hung hiểm truy sát Mạc Đao. *Hưu!

Một tiếng xé gió cực sắc vang lên trên phố.* Bóng đen của Tần Phong như quỷ mị xuất hiện trước mặt Mạc Đao, chỉ dùng hai ngón tay đã nhẹ nhàng kẹp chặt loan đao của A Lỗ. — Ngươi là ai!? — A Lỗ kinh hãi, cảm nhận được sự cường đại của đối thủ. — Không ổn!! — Mạc Đao thấy Tần Phong ra tay là biết hắn muốn gây chuyện, vội kêu lên: — Đừng làm bậy, đây không phải địa bàn của Yến Vân tộc chúng ta... — Yên tâm, ta là người có văn hóa! — Tần Phong nở nụ cười vô hại: — Ta chỉ muốn nói cho hắn biết, Tử viết: Bất học lễ, vô dĩ lập! (Không học lễ nghĩa, không thể đứng vững).

Mạc Đao ngẩn ra: — Ý là sao? — Đến lượt thỏ ta lên sàn! — Tiểu Bạch vội đặt củ cà rốt xuống, hóa thân thành thỏ phiên dịch: — Ý là không học lễ nghĩa để tôn trọng ta, ta sẽ đánh cho ngươi không đứng dậy nổi!

Lời vừa dứt, *Rắc!

Một tiếng!* Loan đao bị hai ngón tay Tần Phong bẻ gãy làm đôi, sát ý khủng bố quanh thân hắn cũng bùng phát. — Vãi chưởng, hắn mà bảo là người có văn hóa sao!? — Mạc Đao tức đến mức chửi thầm trong lòng, chẳng bao giờ tin cái miệng của Tần Phong nữa. — Không xong rồi!! — Đám Hắc Báo Quân đại kinh, thúc báo lao về phía Tần Phong.

Nhưng chưa kịp chạm tới, Tần Phong đã biến mất như một bóng ma, khi xuất hiện lại đã ở trên đầu bọn họ. *Oành oành oành!* Chưởng kình như sấm, từ trên trời giáng xuống.

Khí kình khủng bố từ lòng bàn tay Tần Phong hình thành, một chưởng vỗ xuống, mặt đất lập tức nứt toác ra những vết rách dữ tợn. — Phụt!! — Đám Hắc Báo Quân phun máu, lập tức mất khả năng chiến đấu. — Kẻ này là ai!? — Hiện trường xôn xao, mọi người nhìn Tần Phong đầy vẻ không thể tin nổi.

Trong lòng người dân địa phương, Hắc Báo Quân là bất bại, vậy mà giờ đây bị một chưởng của Tần Phong đánh bại, thực sự chấn động thế giới quan của họ. — Tần ca ca, giỏi quá! — Điềm Điềm phấn khích đỏ bừng mặt, giống như fan cuồng gặp idol.

Chỉ cần Tần Phong tùy ý ra tay đã là đỉnh cao mà đám người này cả đời không với tới được. — Đừng làm loạn nữa! — Mạc Đao vội tiến lên ngăn Tần Phong lại, gấp gáp nói: — Ngươi mà còn đánh tiếp là không thu xếp nổi đâu, đến lúc đó đừng nói cứu bạn, ngay cả chúng ta cũng phải vắt chân lên cổ mà chạy đấy.

Lời vừa dứt, thế giới bỗng im bặt.

Một người đàn ông lơ lửng trên hư không, uy áp tỏa ra khiến người ta ngộp thở. — Tây Vực Vương!! — Mọi người kinh hãi, vội vã quỳ xuống hành lễ. — Mạc Đao, Yến Vân tộc các ngươi muốn khai chiến sao!? — Tây Vực Vương nhìn chằm chằm Mạc Đao từ trên cao, toát ra uy nghiêm của một vị Đế cấp cường giả.

Mạc Đao vội giữ chặt Tần Phong, giải thích: — Kính thưa Tây Vực Vương, chúng tôi đến đây không có ác ý, chỉ là có người bạn bị truy sát chạy đến thành Tây Vực, là A Lỗ ra tay trước. — Bạn gặp hiểm sao!? — Tây Vực Vương hơi nhíu mày, suy nghĩ cách xử lý.

Nếu là trước đây, lão nhất định sẽ hạ lệnh bắt người, dùng Mạc Đao để tống tiền tộc trưởng Yến Vân tộc.

Nhưng hiện tại các bộ lạc thảo nguyên đang liên kết để thừa dịp Thăng Long đại loạn mà tấn công, bắt Mạc Đao lúc này chẳng khác nào phá hoại tình đoàn kết nội bộ. — Được rồi! — Tây Vực Vương thu lại uy áp, đặt đại cục lên đầu: — Lần này đúng là lỗi của A Lỗ, bản vương sẽ thiết tiệc và vũ nữ tại vương phủ để bồi tội với các vị. — Lại là một ngày lễ nhạc băng hoại! — Tần Phong vốn định gây sự tiếp đành tiếc nuối thu tay, phải thừa nhận sức chịu đựng của Tây Vực Vương cũng khá thật... — Cha!!

Chương 628

— A Lỗ mặt đầy vẻ không phục, ý bảo mình còn đánh được. — Ân!? — Tây Vực Vương lườm một cái, A Lỗ sợ xanh mặt im bặt.

Dù thảo nguyên có không ít tài nguyên, nhưng so với vùng Thăng Long trù phú thì vẫn kém xa.

Thay vì đánh nhau với Yến Vân tộc, thà rằng xâm lược Thăng Long, cướp tài nguyên, cướp nhân khẩu, cướp cả những mỹ nữ da trắng thịt mềm của họ. — Tiệc rượu!? — Mạc Đao nhíu mày nhìn Tần Phong, để hắn tự quyết định.

Dù sao bọn họ đến đây cứu Mộc Tú, đi dự tiệc sẽ mất thời gian, ngộ nhỡ cứu người biến thành đi nhặt xác cho Mộc Tú thì khổ. — Đi, nhất định phải đi! — Tần Phong nghĩa chính ngôn từ: — Người ta đã có lòng bồi tội, chúng ta mà từ chối thì hóa ra mình hẹp hòi quá sao? — A di đà phật! — Tam Lộng đại sư gật đầu lia lịa, tán thành ý kiến của Tần Phong. — Hẹp hòi sao!? — Mạc Đao và Thập Bát Kỵ đầy đầu hắc tuyến, chẳng buồn vạch trần tâm tư của hắn.

Là sợ mình hẹp hòi, hay là nhắm vào cái "tâm hồn" to tròn của người ta, trong lòng không tự biết chắc!? — Tốt, mời! — Tây Vực Vương cười hào sảng, ánh mắt thoáng nghi hoặc lướt qua Tần Phong.

Dù lão không biết Tần Phong là ai, nhưng nhìn cú ra tay vừa rồi cũng thấy đối phương thâm bất khả trắc.

Còn cả Tam Lộng đại sư bên cạnh Tần Phong nữa, lão cảm nhận được khí tức của Đế cấp cường giả. "Một hòa thượng mặc áo đỏ, lại còn là Đế cấp, chẳng lẽ là Hồng Y Yêu Tăng!?" — Tây Vực Vương dẫn bọn họ về phủ, lòng thầm suy tính.

Nếu lão nhớ không lầm, Hồng Y Yêu Tăng đã nhận Tần Phong làm chủ, nhưng từ sau khi Tần Phong ngã xuống một năm trước, hắn cùng với Đao Tuyệt và Thần Toán cũng bặt vô âm tín.

Lúc này, Tần Phong chẳng quan tâm Tây Vực Vương nghĩ gì, hắn đang dắt tay Điềm Điềm ngắm nghía xung quanh.

Ngoài những vũ cơ Tây Vực xinh đẹp, còn có các sạp bán nho khô, dưa hấu và đặc sản, đặc biệt là việc mua bán yêu thú tọa kỵ cực kỳ sôi động.

Tần Phong đột nhiên nói: — Thành Tây Vực này nhìn qua là biết thương mại rất phát triển. — Sao huynh biết!? — Tam Lộng đại sư nhìn quanh, chẳng thấy chỗ nào phát triển cả.

Dù Tây Vực Vương và tộc trưởng Yến Vân tộc đều là Đế cấp đỉnh phong, nhưng không có nghĩa là dân ở đây giàu, hay thương mại phát triển.

Vì thủ lĩnh giàu không có nghĩa là dân giàu! — Nhìn đám vũ nữ Tây Vực kia kìa! — Tần Phong nghiêm túc: — Đến một nơi, muốn biết thương mại có tốt không, có đáng đầu tư không, cứ đến mấy chỗ ăn chơi, nhìn chất lượng các em gái là biết ngay. — Tiểu huynh đệ này rất hiểu về kinh doanh đấy! — Tây Vực Vương nhìn hắn đầy tán thưởng: — Thành Tây Vực là con đường huyết mạch nối Thăng Long và thảo nguyên.

Mỗi khi hoàng triều Đại Việt phong tỏa biên giới, thành Tây Vực phải thắt lưng buộc bụng, những mỹ nữ ở nơi ăn chơi cũng lần lượt ra đi.

Nhưng khi biên giới mở cửa, con buôn khắp nơi đổ về, nơi này lập tức thành hang vàng, các tụ điểm ăn chơi mọc lên như nấm sau mưa. — A di đà phật! — Tam Lộng đại sư tâm phục khẩu phục, đúng là sống đến già học đến già. — Chuyện nhỏ ấy mà... — Tần Phong khiêm tốn xua tay.

Hắn chỉ là một người giỏi quan sát thôi, ví dụ như ngày lễ tình nhân, đôi bên sẽ ngầm hiểu mà mang theo căn cước công dân; sau ngày đó, các trang web người lớn sẽ cập nhật thêm mấy chục trang mới. — Tần ca ca giỏi quá! — Mắt Điềm Điềm hiện lên hình trái tim hồng phấn, trong mắt nàng Tần Phong lúc nào cũng tỏa hào quang. — Điềm Điềm, trọng điểm của muội sai rồi! — Mạc Đao tức muốn nổ phổi.

Phụ nữ bình thường phải nghe ra là Tần Phong hay đi mấy chỗ lầu xanh chứ, sao con em ngốc này chỉ lo sùng bái hắn vậy!? — Hóa ra tiểu huynh đệ họ Tần! — Tây Vực Vương liếc nhìn Tam Lộng đại sư, hờ hững nói: — Hiện giờ hai đại hoàng triều ở Thăng Long đang đánh nhau loạn lạc, không rảnh phong tỏa thảo nguyên chúng ta nữa.

Tần tiểu huynh đệ hiểu kinh doanh như vậy, có muốn đến thành Tây Vực phát triển không?

Tần Phong khiêm tốn: — Ta đương nhiên muốn rồi, chỉ sợ các người không hoan nghênh thôi! — Ân!? — Mạc Đao và Thập Bát Kỵ ngẩn ra, cảm thấy câu này nghe quen quen.

Chương 629

— Không đời nào!! — Tây Vực Vương cười lớn: — Ta lấy danh nghĩa Trường Sinh Thiên thề, ai đến thành Tây Vực cũng là bạn của chúng ta, với bạn bè luôn có rượu ngon thịt béo đãi đằng. — Ân!? — Mạc Đao và Thập Bát Kỵ lại ngẩn ra lần nữa, cảm giác quen thuộc này là sao nhỉ? — Tốt! — Thấy đối phương nhiệt tình như vậy, Tần Phong chỉ đành làm theo tổ tiên, "đánh chiếm" Tây Vực vậy.

Hắn thề là mình không thèm thuồng gì thân thể mấy em vũ cơ đâu, chỉ là thực sự thích ăn nho khô ở đây thôi, những nơi khác không có hương vị này.

Lúc này, Mộc Tú đã chạy đến thành Tây Vực. — Tránh ra, tránh ra hết cho ta... — Mộc Tú hớt hải đẩy đám đông ra.

Hắn chẳng còn tâm trí đâu mà nhìn đám vũ nữ yêu kiều, chỉ muốn mau mau về bên cạnh Tần Phong.

Cách đó không xa là bóng dáng của Nhậm Hoàn, ánh mắt gã đã khóa chặt Mộc Tú, đang lao tới với tốc độ cực nhanh. — Từ nay về sau ta không bao giờ đi lẻ nữa! — Mộc Tú thông qua Tiên Nô Pháp Ấn định vị được Tần Phong, dốc hết sức bình sinh lao về phía vương phủ Tây Vực. — Ngươi chạy không thoát đâu! — Tốc độ của Nhậm Hoàn lại tăng thêm một bậc. — Truy sát lão tử mấy tháng trời, ngươi biến thái đến mức nào vậy?

Nếu thực sự thích kiểu này, lão tử tính quẻ cho ngươi tìm Phương Trường nhé... — Mộc Tú thấy sắp đến gần Tần Phong, từ vẻ nhút nhát lập tức chuyển sang thái độ hổ báo.

Trong vương phủ Tây Vực, tiệc rượu đã bắt đầu, vũ cơ đã vào vị trí.

Dù trang phục vẫn mấp mé ranh giới đạo đức, nhưng độ quyến rũ thì hơn hẳn bên ngoài mấy bậc. — Này! — Mạc Đao nhịn không được nhắc nhở: — Ngươi rốt cuộc đến đây cứu người hay đến xem mấy điệu nhảy dung tục này hả!? — Dung tục sao!? — Tần Phong không vui: — Đến sông Tần Hoài gặp mấy em thế này, trả cả trăm đồng người ta cũng chẳng nhảy cho mà xem.

Giờ vất vả lắm mới được xem miễn phí, ngươi lại bảo dung tục, tục hay không ta còn không biết chắc?! — A di đà phật! — Tam Lộng đại sư chắp tay: — Công việc không phân biệt cao thấp sang hèn, chỉ là công việc của họ là quyến rũ bần tăng, họ có lỗi gì đâu cơ chứ? — Á á!! — Mạc Đao đầy vẻ khinh bỉ, không muốn cùng hội cùng thuyền với hai tên này nữa.

Đúng lúc này, vũ nữ nhảy chính ở vị trí trung tâm xuất hiện.

Không chỉ có gương mặt kiều diễm như hoa như ngọc, mà điệu nhảy còn nhẹ nhàng uyển chuyển, mang lại một bữa tiệc thị giác tuyệt đỉnh. — Là nàng ấy... — Ánh mắt Mạc Đao dán chặt vào đối phương, còn say sưa hơn cả Tần Phong và Tam Lộng cộng lại... "Hử!?" Tần Phong hiếu kỳ nhìn hai người.

Hắn phát hiện không chỉ Mạc Đao nhìn đến ngây người, mà đối phương cũng nhìn lại đầy tình ý, còn gã A Lỗ đối diện thì mặt mũi xanh lè vì tức giận, nhìn qua là biết ngay một đôi cẩu nam nữ chính hiệu. "Nàng ta chính là vợ của A Lỗ, Nhã Nhược!" Điềm Điềm chia sẻ chuyện bát quái, thấp giọng nói: "Năm đó nếu không phải Tây Vực Vương đến nhanh, tám phần nàng ta đã thành chị dâu của muội rồi." "Không phải chứ!?" Tần Phong đánh giá Nhã Nhược, không nhịn được hỏi: "Kiểu vừa gợi cảm vừa thuần khiết, quyến rũ mà không mất đi vẻ ưu nhã, giống như một cực phẩm nhân thê bị gãy cánh thế này, anh trai muội thế mà lại nỡ buông tay sao!?" Điềm Điềm tiếp tục nói nhỏ: "Theo quy định của đại mạc chúng muội, chỉ cần đối phương giao tiền chuộc là có thể mang tù binh về, mà anh trai muội với tư cách là Thiếu tộc trưởng Yến Vân tộc, không thể vì một người phụ nữ mà từ bỏ lợi ích của toàn tộc." "Anh trai muội đúng là cầm thú mà!!" Tần Phong lúc nào cũng không quên tán gái, thâm tình nói: "Nếu là ta, giữa giang sơn và mỹ nhân, ta sẽ không chút do dự mà chọn muội, một lời hứa một đời tình, ninh phụ thiên hạ bất phụ khanh!" "Tần ca ca!!" Điềm Điềm bị tán tỉnh đến mức không chịu nổi, cũng tán thành anh trai mình đúng là đồ cầm thú. "Hừ hừ!!" Nguyệt Hi không nhịn được đảo mắt khinh bỉ, biểu thị không tin cái miệng thối của Tần Phong.

Còn cái gì mà một lời hứa một đời tình, ninh phụ thiên hạ bất phụ khanh, với cái tính cách vô sỉ của hắn, rõ ràng là có ngày hắn đắc thế sẽ trở thành một tên hôn quân "không để lại xử nữ tại nhân gian".

Ở bên cạnh, Tam Thu tiếp tục giữ im lặng, cầm bút ghi chép lại lịch sử một cách "trung thực".

Mỗ năm mỗ tháng: Cuộc phản loạn bội tín nghĩa của Yến Vân tộc bị bình định, đáng lẽ phải bị giết sạch diệt tộc, nhưng Ngô hoàng lòng dạ bao la thiên hạ, đã chọn tha thứ cho bọn họ, còn ban xuống chín kiện thần khí để phô trương hoàng uy hạo đãng.

Từ đó Yến Vân tộc bị lòng dạ của Ngô hoàng chinh phục, Thiếu tộc trưởng Yến Vân tộc là Mạc Đao quỳ trước mặt Ngô hoàng thống khổ sám hối, cũng hôn lên giày của Ngô hoàng, phát thệ vĩnh sinh vĩnh thế hiệu trung.

Em gái hắn là Điềm Điềm cũng như nguyện đính hôn với Ngô hoàng!

Chỉ là nữ tử này tính cách quá mức đơn thuần, không có tư chất mẫu nghi thiên hạ, hy vọng đừng làm hư Ngô hoàng, đem thịnh thế Đại Tần này một lần nữa rơi vào chiến hỏa. "Đậu má!!" Tam Lộng đại sư hôm nay cũng không niệm Phật nữa, trong miệng thốt ra một câu chửi thề cực lớn.

Tuy hắn biết thịnh thế cần mỹ nhân tô điểm, loạn thế cần mỹ nhân gánh tội, nhưng không cần thiết phải sớm như vậy đã bắt đầu chuẩn bị cho việc Tần Phong làm hôn quân chứ!?

Đặc biệt là quốc đô còn chưa xây xong, mà Tần sử đã ra đời trước rồi.

Làm vậy thật sự ổn sao!? "Hử!?" Tam Thu đạm mạc liếc nhìn Tam Lộng một cái, tiếp tục cầm bút ghi chép chính sử.

Mỗ năm mỗ tháng: Tam Lộng đại sư không màng thương thế bản thân, đi theo Ngô hoàng cuồng bôn vạn dặm đến cứu viện Mộc Tú, phát sinh một trận huyết chiến ba ngày ba đêm với kẻ địch.

Chương 630

Cuối cùng Tam Lộng đại sư trọng thương bị Tây Vực thành bắt giữ, trong lúc đó Tây Vực Vương đối với hắn dùng cực hình tra tấn, sử dụng mỹ nhân kế... nhưng vẫn không thể cậy được miệng Tam Lộng đại sư.

Sau đó Ngô hoàng cứu hắn ra, xưng tụng hắn là Thiên hạ đệ nhất chân Phật! "A di đà Phật!" Tam Lộng đại sư thu lại ánh mắt chửi thề, ánh mắt lập tức bị Nhã Nhược thu hút.

Chỉ thấy cơ thể đối phương cực kỳ dẻo dai, hai tay chống đất, hoàn thành một động tác xoạc chân lộn ngược độ khó cực cao. "Lợi hại thật!" Tần Phong không nhịn được cảm thán: "Có một loại người tuy trình độ văn hóa không cao, nhưng hễ mở miệng là khiến người ta thấy rất thoải mái!" "A di đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay trước ngực, biểu thị mình lại ngộ ra rồi. "Ừm!" Mạc Đao tán đồng gật đầu, biểu thị mình đã thân hành trải nghiệm qua.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, từ xa đã có thể thấy bóng dáng của Mộc Tú. "Kẻ nào!?" Hộ vệ trong phủ Tây Vực Vương phát hiện ra Mộc Tú, lập tức cầm vũ khí xông lên.

Bành một tiếng!!

Tu vi Đế cấp của Mộc Tú trong nháy mắt phóng ra, đánh bay đám hộ vệ tại chỗ. "Đây là khí tức Đế cấp!?" Tây Vực Vương mạnh mẽ đứng dậy, cảm thấy não bộ hơi mụ mị.

Lão vừa nãy tuyệt đối không cảm ứng sai, Mộc Tú đúng là sở hữu tu vi Đế cấp, còn là loại Đại Đế đột phá tự thân.

Nhưng sát thương của hắn có phải quá yếu rồi không!?

Cùng lắm chỉ mạnh hơn Chuẩn Đế đỉnh phong một chút xíu, đến Ngụy Đế cũng có thể đánh hắn khóc lóc chạy về tìm mẹ. "A di đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, cuối cùng cũng nhớ ra mình đến đây làm gì. "Sao lại có Đại Đế yếu như vậy!?" Tây Vực Vương cau mày, đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Ngoài Võ tu, Văn tu, Hồn tu ra, còn một phương pháp khác là tham phá thiên cơ.

Tuy hạng người này có thể nhìn thấu tất cả, nhưng giá trị võ lực lại đặc biệt thấp, nghe nói là một loại tự bảo vệ và cân bằng của Thiên đạo.

Mà hiện nay Hoang Cổ có thể tu luyện Diễn toán chi đạo đến cảnh giới Đại Đế, chỉ có vị một trong Hoang Cổ Tây Tú, Hoang Cổ đệ nhất thần toán Mộc Tú. "Chủ công, cứu mạng với!!" Mộc Tú giống như một đứa trẻ lạc đường tìm thấy nhà, khoảnh khắc nhìn thấy Tần Phong, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Quỷ mới biết mấy tháng qua hắn ở bên ngoài đã chịu khổ bao nhiêu, hạng mèo mả gà đồng nào cũng có thể chạy đến bắt nạt hắn, hoàn toàn không cho hắn cơ hội giảng đạo lý. "Chủ công!?" Đồng tử Tây Vực Vương co rụt lại, quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

Nếu nói họ Tần và yêu tăng áo đỏ là trùng hợp, thì việc Hoang Cổ đệ nhất thần toán gọi hắn là chủ công, hoàn toàn phù hợp với điều kiện của Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu. "Làm sao có thể!!" Tây Vực Vương trợn to mắt, như thể giữa ban ngày gặp quỷ.

Hiện tại cả Hoang Cổ đều biết Tần Phong đã chết dưới tay tiên nhân thượng giới, sao có thể còn sống sờ sờ xuất hiện ở Tây Vực thành của lão!?

Ầm ầm ầm!!

Thân ảnh sát thủ Nhậm Hoàn xuất hiện giữa hư không, uy áp bàng bạc hùng hồn phóng ra từ trong cơ thể, bao trùm hoàn toàn Tây Vực thành, phát ra những tiếng nổ vang trời. "Cường giả Đế cấp đỉnh phong!!" Mạc Đao và Thập Bát Kỵ hoàn toàn phát điên, hận không thể tát cho Tần Phong một cái.

Đậu má!!

Ngươi có thể bớt hố người chút được không!

Đây đâu phải là cục diện cứu viện cao cấp, rõ ràng là cục diện sinh tử không biết lượng sức mà! "Hắn chính là sát thủ Nhậm Hoàn!?" Tần Phong không khỏi sững sờ.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy một sát thủ kiêu ngạo như vậy, dám ngang nhiên truy sát Mộc Tú giữa ban ngày. "Đúng vậy, hắn chính là Nhậm Hoàn, một trong Tam Quái!" Mộc Tú thở hổn hển nói: "Khác với Tiếu Bách Hợp thích thiếu nữ chưa chồng, Hắc Quả Phụ thích trai trẻ chưa vợ, hắn là kẻ chỉ nhận tiền chứ không nhận người, chỉ cần ngươi thuê hắn, làm hay không đều phải đưa tiền, có khi cố chủ đưa tiền xong, hắn không giết mục tiêu mà lại giết luôn cả cố chủ." Tần Phong không hiểu hỏi: "Tại sao!?" Nguyệt Hi tranh trả lời: "Bởi vì tiền đã đến tay rồi, giải quyết vấn đề từ ngọn nguồn luôn." "Ách..." Tần Phong cạn lời nửa ngày mới nói: "Chẳng có chút tinh thần khế ước nào cả, còn vô sỉ hơn cả ta!" "A di đà Phật, đến lượt bần tăng đăng tràng rồi!" Tam Lộng đại sư mặt đầy phấn khích lấy ra Nam Vô Bồ Tát.

Từ khi Tần Phong giao thần khí này vào tay, hắn vẫn chưa tìm được đối thủ nào để sử dụng.

Hôm nay hắn nhất định phải bắn một trận cho đã đời... "Thần khí!!" Tây Vực Vương và những người khác lập tức kinh hô.

Cứ ngỡ Tam Lộng đại sư đeo một thanh thiết côn bình thường, ai ngờ khi cầm trên tay lại bộc phát ra thần quang độc hữu của thần khí.

Đặc biệt là khí tức tỏa ra từ nó khiến linh hồn bọn họ không ngừng run rẩy, có cảm giác không muốn sống những ngày kiêu dũng thiện chiến nữa, chỉ muốn sống cuộc đời múa hát hát ca thôi. "Đại sư, giúp tôi đập hắn!!" Mộc Tú kích động gào lên, mang theo cảm xúc cá nhân mãnh liệt.

Lúc này, Tần Phong nhíu mày cảm thấy chuyện không ổn, nắm lấy tay nhỏ của Điềm Điềm, âm thầm kéo mọi người chắn trước mặt mình. "Tên nhãi ranh, tiếp thụ sự siêu độ của Phật ta đi!" Tam Lộng đại sư hưng phấn đến trạng thái điên cuồng, giơ Nam Vô Bồ Tát nhắm thẳng vào Nhậm Hoàn. "Không ổn!!" Nhậm Hoàn cũng cảm nhận được khí tức nguy hiểm của Nam Vô Bồ Tát, quả đoạn hóa thành tàn ảnh giành tiên cơ tấn công Tam Lộng đại sư.

Ầm ầm ầm!!

Hư không bắt đầu không ngừng rung chuyển, uy thế vô tận bao trùm Tây Vực thành, bách tính trong thành như phải chịu áp lực khổng lồ, bị ép phục xuống đất không thể động đậy. "Ngươi càng mạnh, bần tăng càng hưng phấn!!" Tam Lộng đại sư đã rơi vào trạng thái điên cuồng, không chút do dự nhắm vào Nhậm Hoàn mà bắn.

Đát!

Đát!

Đát!

Chương 631

Đát!

Tiếng súng thanh thúy vang lên, từng luồng hỏa xà cấp tốc bắn ra.

Ngay khi mọi người tưởng đây là một loại ám khí cao cấp, hỏa xà và sát thủ Nhậm Hoàn va chạm mạnh mẽ vào nhau.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng giữa trời đất, cả bầu trời trong nháy mắt bị ngọn lửa bao phủ.

Và khi từng luồng hỏa xà không ngừng nở rộ trên không trung, phạm vi bao phủ của ngọn lửa không chỉ mở rộng nhanh chóng, mà nhiệt độ cũng tăng lên điên cuồng.

Giống như hình thành một lĩnh vực hỏa diễm, mà Tam Lộng đại sư chính là chúa tể của lĩnh vực này. "Đây chính là Nam Vô Bồ Tát sao!?" Mộc Tú và Tam Thu bị dọa cho nhảy dựng.

Có lẽ người khác không biết thông tin chi tiết về Nam Vô Bồ Tát, nhưng bọn họ là đồng bọn đều đã nghe Tam Lộng đại sư kể qua.

Ngoài việc có thể hấp thu linh lực trong cơ thể chuyển hóa thành linh lực tử đạn bắn ra, Tần Phong còn đặc biệt luyện chế cho Tam Lộng đại sư một tổ 3600 viên đạn Urani nghèo (bần do đạn).

Đó là chiêu cuối nén hòm của hắn!

Hiện tại chỉ riêng uy lực của linh lực tử đạn đã mạnh như vậy, bọn họ thực sự không dám tưởng tượng, loại đạn Urani nghèo được Tam Lộng đại sư coi là bảo bối nén hòm, uy lực sẽ còn mạnh đến mức nào.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc liên tục vang lên, cả trời đất như bị ngọn lửa bao vây.

Nhiệt độ thiêu đốt theo lỗ chân lông cưỡng ép chui vào, cảm giác bỏng rát đau đớn tột cùng lan tỏa khắp tứ chi bách hài, khiến khuôn mặt người ta méo xệch đi.

Còn kèm theo cơn bão năng lượng khủng bố quét sạch trời đất, như thể ngày tận thế đã đến sớm. "Á, mau chạy đi!!" Tây Vực thành lập tức loạn thành một đoàn, mọi người ôm đầu không ngừng la hét. "Đáng chết!!" Tây Vực Vương suýt chút nữa thì tức chết.

Nếu không muốn giương mắt nhìn Tây Vực thành bị hủy, lão chỉ có thể nhanh chóng ra tay ngăn cản hai bên, mỗi một giây trì hoãn đều tổn thất một lượng lớn tiền tài. "Nguy hiểm!!" Mạc Đao thấy Nhã Nhược gặp nguy hiểm, lập tức kéo nàng vào lòng bảo vệ. "Mạc Đao!!" A Lỗ tức đến mức đầu bốc khói xanh, nắm chặt nắm đấm xông lên định đánh. "Dừng tay, các ngươi đừng đánh nữa!" Tây Vực Vương tạm thời không quan tâm đầu con trai mình xanh thế nào, vội vàng xông lên ngăn cản Tam Lộng đại sư tiếp tục nổ súng. "Bần tăng còn chưa bắn đã ghiền, ngươi còn nói nhảm bần tăng bắn luôn cả ngươi!" Tam Lộng đại sư không nể mặt mũi chút nào, lập tức chĩa họng súng vào Tây Vực Vương. "Ngươi dám!!" Tây Vực Vương sắp phát điên rồi.

Lão là một trong những bá chủ trên thảo nguyên, chưa bao giờ có ai dám không nể mặt lão.

Tam Lộng đại sư vẻ mặt nghiêm túc nói: "Phật dạy, người xuất gia không nói dối!" "Người xuất gia không nói dối!?" Sắc mặt Thập Bát Kỵ không khỏi biến đổi.

Nếu bọn họ không nhớ nhầm, thì câu nói này của Tam Lộng đại sư có nghĩa là: bảo ngươi chết canh ba, tuyệt đối không để ngươi sống đến canh năm.

Đát!

Đát!

Đát!

Đát!

Tiếng hỏa lực dày đặc lại vang lên, vô số hỏa xà cấp tốc bắn về phía Tây Vực Vương. "Đậu má..." Tây Vực Vương văng tục ngay tại chỗ, vội vàng mở chế độ phòng ngự để chống đỡ.

Ầm ầm ầm!!

Luồng hỏa quang ngút trời bốc lên, mặt đất rung chuyển điên cuồng, phủ Tây Vực Vương vốn dĩ lộng lẫy xa hoa, trong nháy mắt biến mất trong biển lửa. "Thiếu tộc trưởng, đi mau!!" Thập Bát Kỵ thấy sắp chống đỡ không nổi, vội vàng xông lên kéo Mạc Đao rời đi.

Chỉ là ánh mắt Mạc Đao nhìn chằm chằm Nhã Nhược, trong mắt đầy vẻ do dự có nên đưa người đi hay không.

Tuy trong lòng hắn rất thích Nhã Nhược, nhưng với tư cách là Thiếu tộc trưởng Yến Vân tộc, hắn cần phải cân nhắc vì lợi ích của tộc nhân.

Mang Nhã Nhược đi không nghi ngờ gì là khiêu khích Tây Vực thành, dễ dàng dẫn đến cuộc khai chiến toàn diện giữa hai bên. "Đại cữu ca, người vợ này huynh không giữ được đâu!" Tần Phong chộp lấy bàn tay nhỏ của Nhã Nhược, một tay ôm Điềm Điềm biến mất trong biển lửa. "Khốn khiếp, chặn bọn chúng lại cho ta!!" A Lỗ tức đến tím mặt, không chút do dự đuổi theo. "Rõ!!" Hắc Báo quân trong Tây Vực thành nghe lệnh của A Lỗ, lập tức cưỡi Hắc Báo yêu thú truy đuổi Tần Phong.

Tuy nhiên Mị Ảnh Tiêu Dao thân pháp của Tần Phong đã học đến quyển thứ tám, cho dù không dùng Thần Phong Chu cũng có thể nhất độn vạn dặm, giấc mơ trở thành người đàn ông nhanh nhất Hoang Cổ đang ngày càng gần. "Khặc khặc khặc, bần tăng quả nhiên là tồn tại vô địch..." Tam Lộng đại sư không nhịn được cười lớn.

Không ngờ dưới sự gia trì của Nam Vô Bồ Tát, một Đế cấp sơ giai như hắn lại có thể áp chế hỏa lực của hai vị Đế cấp đỉnh phong, đánh cho bọn họ không có sức hoàn thủ. "Khốn khiếp!!" Tây Vực Vương hoàn toàn bạo nộ, năng lượng khủng bố phóng ra từ cơ thể. "Ngốc lư, ngươi đã thành công chọc giận ta rồi!" Ngọn lửa trên bầu trời bắt đầu tiêu tán, lộ ra dáng vẻ chật vật của Nhậm Hoàn, khuôn mặt hắn dữ tợn nhìn Tam Lộng đại sư, hận không thể cắn chết hắn. "Hai đánh một thì hơi quá sức rồi!" Tam Lộng đại sư không hề hoảng loạn: "Nhưng may mà Mộc Tú tuy phế, nhưng cũng được tính là một Đế cấp, còn có tiểu thư sinh cũng có thể giúp bần tăng chống đỡ một lát." "Chủ công!!" Mộc Tú và Tam Thu cả hai không thèm quay đầu lại, đuổi theo hướng Tần Phong rời đi. "Đậu má, không có nghĩa khí như vậy sao!?" Tam Lộng đại sư lập tức cảm thấy không ổn, bắt đầu nhớ cái gã võ phu Tề Tu Viễn rồi.

Bất kể bình thường hắn có lập dị thế nào, nhưng ít nhất khi có chuyện là hắn xông pha thật sự!

Chương 632

Hưu một tiếng!!

Tam Lộng đại sư thu hồi Nam Vô Bồ Tát, quả đoạn chọn chiến thuật di tản. "Chủ công đúng là yêu nghiệt Huyết Nguyệt, đi đến đâu loạn đến đó!" Mộc Tú không nhịn được ngoái đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Tây Vực Vương giận đến mất khôn đuổi theo Tam Lộng đại sư, A Lỗ thì dẫn một đám Hắc Báo quân đuổi theo Tần Phong, phòng ngự của toàn bộ Tây Vực thành trong nháy mắt hạ xuống mấy bậc.

Lúc này, Bạch Khởi và những người khác cũng dẫn đại quân tiến sát Tây Vực thành... "Nơi này chính là Tây Vực thành!?" Ống kính chuyển đến Bạch Khởi.

Hắn thần tình lãnh khốc ngồi trên Ám Nguyệt Bạch Hổ, nhìn Tây Vực thành phía trước, bên cạnh là Vạn Lý Lãng, Thành Xuân, Mộc Thâm, Bạch Nhật, Diệp Long, Thanh Thiên, Lý Cực và những người khác.

Phía sau họ là đại quân đông nghịt.

Thanh Thiên lên tiếng: "Theo báo cáo từ thám tử của ta, Tây Vực Vương đã bị tên trọc Tam Lộng dẫn đi rồi, Tiểu vương gia A Lỗ cũng dẫn Hắc Báo quân đi truy sát Chủ công." "Truy sát Chủ công!?" Bạch Nhật vốn trầm mặc đột nhiên lên tiếng: "Các ngươi phụ trách tấn công Tây Vực thành, ta dẫn một đội Bạch Bào quân đi chi viện Chủ công." "Không cần!" Thanh Thiên tiếp tục nói: "Người bị Chủ công bắt đi không chỉ có tiểu công chúa Yến Vân tộc, mà còn có vương phi của Tiểu vương gia Tây Vực thành, vả lại với thực lực của Chủ công, Hoang Cổ chưa có ai giữ chân được hắn đâu." "Vương phi của

Tiểu vương gia!?" Mọi người lập tức lộ ra biểu tình ý vị thâm trường, hiển nhiên đều biết ba sở thích lớn của Tần Phong.

Bạch Khởi lại hỏi: "Yến Vân Thập Bát Kỵ và Mạc Đao đang ở đâu!?" Xoạt một tiếng!!

Mọi người đồng loạt nhìn Thanh Thiên, chỉ chờ tình báo chính xác là khai hỏa.

Thanh Thiên nói: "Thập Bát Kỵ và Mạc Đao chưa kịp rút lui, hiện đang ở trong Tây Vực thành..." "Vậy còn chờ gì nữa, gióng trống trận, phất quân kỳ, toàn quân xuất kích!" Diệp Long không chờ Thanh Thiên nói hết lời, đã dẫn đầu phát động xung kích.

Vì Hắc Kỳ quân của họ mấy năm nay chỉ đóng kịch với Ma tộc, nên sự khát máu bạo lực trong cơ thể bị đè nén bấy lâu, hôm nay giải trừ phong ấn, thề sẽ huyết tẩy thiên hạ. "Sát!!" Hắc Kỳ quân như mãnh sư xuất chuồng, bộc phát ra tiếng giết chóc vang trời. "Không ổn, địch tập, địch tập!!" Thủ vệ Tây Vực thành thấy Hắc Kỳ quân đông như kiến cỏ, lập tức kinh hô chạy đi gõ chuông cảnh giới.

Chỉ là Hắc Kỳ quân bị đè nén quá lâu, giống như những tên bạo đồ mười năm chưa thấy đàn bà, như thủy triều đỏ mắt xông vào Tây Vực thành phồn hoa. "A..." Tiếng giết chóc vang vọng như sấm rền, trong thành trì rộng lớn đao quang kiếm ảnh, từng tia máu không ngừng nở rộ, theo sau đó là tiếng thảm thiết liên miên bất tuyệt.

Trong chốc lát, máu tươi nồng nặc nhuộm đỏ đường phố, Hắc Kỳ quân không hề có chút lòng thương hại, ngay cả những người già không tấc sắt, cũng như trẻ nhỏ đều không tha, mạng người lúc này thật mỏng manh. "Bạch lão tướng quân..." Vạn Lý Lãng biến sắc nói: "Diệp Long này sát tính quá nặng, chẳng khác nào đồ thành, phải nhanh chóng ngăn hắn lại, không thể để hắn giết tiếp được." "Không cần!!" Bạch Khởi diện sắc đạm nhiên nói: "Nếu thế nhân không trải qua tuyệt vọng, làm sao Chủ công có thể đắc được lòng dân, thống nhất Hoang Cổ đây?" "Với thực lực của Chủ công, căn bản không cần làm vậy!" Vạn Lý Lãng phẫn nộ nói: "Bản tướng quân cũng không tin Chủ công sẽ đồng ý cho Diệp Long đồ thành!!" "Ngươi còn quá trẻ!" Bạch Khởi đạm mạc nhìn hắn nói: "Có những việc không cần Chủ công nói, chúng ta phải chủ động học cách gánh tội thay, cho dù đồ thành sẽ khiến bản thân mang tiếng xấu vạn năm, cũng không được để danh tiếng của Chủ công bị tổn hại." "Ngươi..." Vạn Lý Lãng sắc mặt đại biến, như thể nghĩ thông suốt điều gì đó.

Người ta đều nói Bạch Khởi giết người như ngoé, dưới ba mươi vạn mạng không tiếp đơn, nhưng không ai nghĩ xem phía sau là ai ép hắn. "Tiểu tử, bài học cuộc đời này ngươi còn phải học nhiều!" Bạch Khởi không để ý đến Vạn Lý Lãng nữa, cưỡi Ám Nguyệt Bạch Hổ dẫn lĩnh Bạch Bào quân, hạo hạo đãng đãng sát vào Tây Vực thành. "Cuộc đời!?" Vạn Lý Lãng nhìn chiến hỏa mịt mù phía trước, nội tâm không thể bình tĩnh.

Hắn không giống Bạch Khởi - lão tướng trấn thủ biên cương lâu năm, Trấn Ma quân của hắn là trấn thủ Vạn Ma tháp, chức trách là ngăn cản Ma tộc ra ngoài hại dân.

Nhưng cuộc chiến hiện tại khiến hắn hiểu ra, trên đời làm gì có chính nghĩa và tà ác, tất cả chẳng qua đều vì lợi ích mà chiến!

Khi đạo đức truyền thống đứng đối lập với lợi ích, thì tiêu chuẩn đạo đức mới sẽ xuất hiện.

Lúc này, trong Tây Vực thành, Yến Vân Thập Bát Kỵ và Mạc Đao đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy tiếng giết chóc chấn thiên. "Là Hắc Kỳ quân của Âm Nguyệt hoàng triều sao?!" Mạc Đao nhìn thấy quân kỳ thì sững sờ tại chỗ, nghi ngờ mắt mình có vấn đề.

Thảo nguyên của họ giáp ranh với biên giới Đại Việt hoàng triều, sao đột nhiên lại xuất hiện đại quân Âm Nguyệt hoàng triều!? "Không ổn!!" Thập Bát Kỵ sắc mặt kịch biến: "Không chỉ có Hắc Kỳ quân, còn có Bạch Bào quân, Trấn Ma quân, Hổ Bí quân, Đại Tuyết Long Kỵ, Âm Nguyệt hoàng triều định xâm lược toàn diện thảo nguyên sao!?" "Không ổn, chạy mau!!" Mạc Đao không rảnh để nghĩ đối phương muốn làm gì, hắn chỉ biết nếu không chạy sẽ không kịp.

Chỉ là chưa đợi bọn họ rời đi, đã bị Bạch Khởi, Bạch Nhật, Vạn Lý Lãng và những người khác bao vây đoàn đoàn.

Từng người như lang đói phụ thể, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm bọn họ.

Lúc này, Tam Lộng đại sư đang điên cuồng chạy trốn trên thảo nguyên, phía sau là hai tên Đế cấp đang giận dữ truy sát. "A di đà Phật, Phật tổ phù hộ!" Tam Lộng đại sư quay đầu thấy hai người đang áp sát, đành phải lấy tràng hạt ra "nước đến chân mới nhảy". "Tây Vực Vương!!" Sát thủ Nhậm Hoàn lạnh giọng nói: "Ngươi và ta liên thủ thịt tên trọc này, sau đó bằng bản sự tranh đoạt thần khí thế nào!?" "Được!" Tây Vực Vương nghĩ cũng không thèm nghĩ liền đồng ý.

Tuy Tam Lộng đại sư làm lão mất mặt chưa đến mức phải chết, nhưng kiện thần khí kia đủ để khiến hắn bị phán tử hình.

Một Đế cấp sơ giai có thể dựa vào thần khí áp chế hai Đế cấp đỉnh phong, nếu một Đế cấp đỉnh phong như lão có được thần khí, chẳng phải sẽ vô địch thiên hạ sao. "Ngốc lư, ngươi chạy không thoát đâu!" Nhậm Hoàn đột nhiên tăng tốc trong hư không, chặn đứng Tam Lộng đại sư. "A di đà Phật, đừng ép bần tăng!" Tam Lộng đại sư thấy trước sau không còn đường, cân nhắc có nên dùng đạn Urani nghèo không.

Khác với tử đạn linh lực, đạn Urani nghèo dùng một viên mất một viên, Tần Phong tổng cộng mới luyện chế cho hắn 3600 viên đạn

Urani nghèo "Đại từ đại bi". "Ta mụ nội nó cứ ép ngươi đấy, ngươi làm gì được!" Nhậm Hoàn không giấu giếm cơn giận, không thể chịu nổi việc bị bắn liên tục như vậy.

Đúng lúc này, từ phía xa trên thảo nguyên bốc lên một luồng khói đen, chính là lang yên cầu cứu của Tây Vực thành, hơn nữa còn là mức độ cao nhất, báo hiệu Tây Vực thành đang bị đồ thành. "Không ổn!!" Tây Vực Vương không màng thần khí nữa, vội vàng quay người lao về hướng Tây Vực thành. "Đậu má!!" Nhậm Hoàn không nhịn được văng tục, lên án gay gắt hành động bán đứng đồng đội của Tây Vực Vương. "A di đà Phật!" Tam Lộng đại sư lấy Nam Vô Bồ Tát ra, lại cứng giọng: "Thí chủ này, bần tăng chưa nghe rõ câu ngươi vừa nói, ngươi nói lại lần nữa xem!?" "Đừng hiểu lầm!!" Nhậm Hoàn sợ hãi lùi lại, lắp bắp: "Ta nói vừa rồi là mụ nội ta ép ngươi, không liên quan đến ta, ngươi tin không!?" "Hóa ra là mụ nội ngươi ép!" Tam Lộng đại sư vẻ mặt đầy tin tưởng: "Bần tăng đã bảo mà, nhìn thí chủ không giống hạng người đó, đều tại mụ nội ngươi hết, bà ấy ép thì ngươi phải nói sớm với bần tăng chứ, ngươi không nói sao bần tăng biết là bà ấy ép..." "Hả!?" Nhậm Hoàn sững sờ, cảm thấy có gì đó sai sai.

Nhưng sau khi nếm mùi uy lực của Nam Vô Bồ Tát, hắn cũng không dám thể hiện trước mặt Tam Lộng đại sư, bắt đầu nghĩ cách làm sao để thịt gã.

Tuy uy lực của súng khiến hắn kiêng kỵ, nhưng Tam Lộng đại sư chỉ là Đế cấp sơ giai, chỉ cần xuất kỳ bất ý thì không phải là không có cơ hội. "Tên nhãi ranh, ngươi định đánh lén bần tăng hả!?" Tam Lộng đại sư như nhìn thấu tâm tư Nhậm Hoàn, nhếch môi bắn luôn.

Đát!

Đát!

Đát!

Chương 633

Tiếng hỏa lực dày đặc vang vọng thảo nguyên. "Không ổn!!" Nhậm Hoàn biến sắc, vội mở linh thuẫn chống đỡ.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang trời, đám mây nấm bốc lên, kèm theo ngọn lửa thiêu đốt như cuồng phong quét qua... "Nhãi ranh, muốn đấu với bọn ta, ngươi có thực lực đó không!?" Tam Lộng đại sư lại rơi vào trạng thái điên cuồng, cầm súng từng bước áp sát Nhậm Hoàn.

Áp chế hỏa lực tuyệt đối!

Căn bản không có cơ hội phản kháng!

Tuy linh lực tử đạn tiêu hao linh lực cực nhanh, nhưng hắn tự tin trong trận tay đôi sẽ đánh bại Nhậm Hoàn.

Còn giết chết thì không thực tế, vì đối phương là đỉnh cấp chiến lực Hoang Cổ, thủ đoạn bảo mệnh chắc chắn có, muốn chạy thì ai cũng không cản được.

Lúc này, Tần Phong đang dẫn hai nữ cuồng bôn, đột nhiên thấy da gà dựng đứng.

Có sát khí!!

Chỉ thấy Nhã Nhược ánh mắt đột nhiên trở nên băng lãnh, không biết từ đâu rút ra một con dao găm, nhanh như cắt đâm về phía ngực Tần Phong. "Tần ca ca, nguy hiểm!!" Điềm Điềm thấy vậy thất thanh kinh hô, bất chấp nguy hiểm lao lên đỡ đòn.

Nhưng Tần Phong nhờ sát ý cảm tri đã phát hiện sát khí của Nhã Nhược từ lâu, ngay lúc nàng ra tay, hắn đã hất nàng ra, ôm Điềm Điềm lùi lại thật nhanh. "Tỷ tỷ, đúng là thâm tàng bất lộ nha!" Tần

Phong miệng thì cười hi hi nhưng lòng đã bắt đầu cảnh giác.

Cứ ngỡ là một vũ nữ dị vực phong tình, hóa ra lại là một kẻ chuyên nghiệp cực kỳ. "Làm sao có thể phản ứng nhanh như vậy!?" Nhã Nhược ngạc nhiên khi Tần Phong né được, nhưng vẫn giữ bình tĩnh: "Không hổ là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, quả nhiên lợi hại!" "Ồ, ngươi biết ta!?" Tần Phong thích thú nhìn Nhã Nhược, cũng không có ý định giấu giếm thân phận nữa.

Hiện tại nhị đệ, Lâm Tam, Vu Lan đều đã thăng cấp lên Thần Thoại cấp, thời gian của tiên nhân thượng giới không còn nhiều, tin hắn giả chết có lộ ra cũng chẳng ảnh hưởng đại cục. "Không biết!" Nhã Nhược lạnh lùng nói: "Nhưng nghe người ta nói Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu là kẻ bỉ ổi vô sỉ, âm hiểm hạ lưu, thích đoạn tuệ căn người khác, chân đạp nhiều thuyền." "Hử!?" Điềm Điềm ngẩn ngơ, nghi ngờ kẻ đó chính là anh trai mình.

Vì đại ca Mạc Đao không chỉ là vật cản đường tình duyên của nàng, mà còn là fan cuồng chống đối Tần ca ca nữa!

Tần Phong nghiêm túc nói: "Về những lời đồn đại bên ngoài về ta, ta xin đính chính một chút, đó không phải là lời đồn đâu." "Không phải lời đồn!!" Nhã Nhược lập tức cảnh giác, không chút do dự quay đầu chạy. "Chạy chậm là bị đánh mông đó nha!" Tần Phong hóa thành tàn ảnh đuổi theo, như mèo vờn chuột vung tay tát một cái.

Bốp!!

Nhã Nhược khựng lại, cặp mông đào căng mọng dập dềnh sóng nước. "Ngươi..." Nhã Nhược vừa thẹn vừa giận, nhưng không làm gì được hắn.

Đừng nói là vũ nữ như nàng, đến cả Mạc Đao, A Lỗ cũng chẳng đánh lại Tần Phong.

Đòn vừa rồi là cơ hội duy nhất, đáng tiếc nàng đã đánh giá thấp sự khủng bố của hắn. "Nói, ngươi là ai!?" Tần Phong như một tên tra nam lật mặt nhanh như lật bánh tráng, bóp lấy cái cằm tinh tế của Nhã Nhược. "Ta là vương phi của Tiểu vương gia Tây Vực thành, vừa rồi ngươi nắm tay ta không buông, ta sợ quá mới đâm ngươi..." Nhã Nhược lộ ra vẻ sợ hãi, nước mắt chực trào. "Nghe có vẻ hợp lý!" Tiểu Bạch ngồi trên vai Tần Phong, vừa gặm cà rốt vừa nói: "Nhưng ngươi quá không hiểu thỏ chủ nhân của ta rồi, là một lão lục cực kỳ cẩn thận, một khi không phân biệt được thật giả, hắn đều chọn cách hủy diệt hết." "Hủy diệt!?" Nhã Nhược cảm thấy bàn tay ở cổ bắt đầu dùng lực, hoảng loạn kêu lên: "Ngươi không thể giết ta, giết ta rồi ngươi không ăn nói được với Mạc Đao đâu..." "Mạc Đao!?" Tần Phong khinh khỉnh bĩu môi, chẳng coi gã ra gì.

Hắn vui thì gọi một tiếng đại ca, không vui thì đánh cho gọi cha.

Đại ca ở đó thì gọi đại tẩu, đại ca không ở đó thì gọi là 'bé cưng'! "Ta, ta nói..." Nhã Nhược thấy hắn không đùa, khó khăn nói: "Ta là mật thám của hoàng tộc Đại Việt, phụ trách thâm nhập thảo nguyên để gây mâu thuẫn giữa các bộ tộc." "Hoàng tộc Đại Việt!?" Tần Phong buông tay, hơi bất ngờ: "Đúng là trăm chân chi trùng, chết mà không cứng, dù đã gió tựa bão lay mà vẫn có thể khuấy đảo phong vân nha!" "Khụ khụ!!" Nhã Nhược ngã xuống đất ho sặc sụa.

Nghĩ đến việc rơi vào tay Tần lão ma, lòng nàng dâng lên nỗi sợ hãi tột cùng, không dám tưởng tượng cuộc sống thảm hại sau này.

Đúng lúc này, một tiếng kiếm ngân du dương vang vọng trời đất, kèm theo một ý chí kiếm đạo chí cường.

Vạn kiếm tề minh, tiếng kiếm ngân vang không dứt!

Toàn bộ trường kiếm trong Hoang Cổ đều run rẩy, như bị một lực vô hình kéo đi, nếu không phải các kiếm tu dùng thực lực trấn áp thì e là đã thoát vỏ bay mất. "Kiếm thế của ai vậy!?" Kiếm tu toàn Hoang Cổ đều nhìn về phía đông, cảm nhận được thanh kiếm này như đang đứng trên vạn vật chúng sinh. "Lâm huynh!" Tần Phong cũng ngẩng đầu nhìn về phía đông, thẫn thờ lẩm bẩm: "Dù cách trở chân trời góc bể, ta vẫn cảm nhận được cái lạnh trên Vô Trần kiếm của huynh.

Từ lần biệt ly vội vã khi tiên nhân hạ giới, ta thường thấy Lâm huynh trong mộng, luôn mong chờ ngày nào đó có thể cùng huynh sảng khoái so kiếm một trận." Màn hình chuyển cảnh —— "Tần huynh!" Lâm Tam mở mắt nhìn về phía tây, lẩm bẩm: "Chí cường nhất kiếm của ta, Nhất Kiếm Đoạn Vạn Cổ đã thành.

Đợi ta lĩnh ngộ mười hai trọng Đại Mộng Xuân Thu sẽ đi chém tiên nhân thượng giới báo thù cho huynh, chỉ tiếc là kiếm này huynh không được thấy nữa." Lại chuyển cảnh —— "Lâm Tam!?" Tiểu Bạch ngơ ngác nhìn Tần Phong, rồi nhìn về phía đông, cảm thấy lúc này đáng lẽ phải có nhạc nền nổi lên mới đúng...

Tại thành Tây Vực, bọn người Bạch Khởi dựa vào thực lực bản thân và ưu thế quân số, đã thành công cướp được thần khí từ tay Thập Bát Kỵ và Mạc Đao Thủ. "Rút!!" Sau khi đắc thủ, Bạch Khởi quả đoạn hạ lệnh triệt quân.

Lần này không chỉ đoạt được chín kiện thần khí, mà còn thành công đánh chiếm cao địa của thành Tây Vực, nếu không phải lo lắng Tây Vực Vương đột ngột trở về, bọn hắn nhất định sẽ đập nát luôn cả thủy tinh thành. "Nhưng mà số vật tư này..." Diệp Long nhìn mà lòng đau như cắt.

Là con đường huyết mạch giữa thảo nguyên và Thăng Long, sự phú quý của thành Tây Vực đơn giản là vượt xa tưởng tượng của bọn hắn, nếu có thể thỏa thích vơ vét, tuyệt đối có thể bớt phấn đấu mấy trăm năm. "Không kịp nữa rồi, mau đi thôi!" Vạn Lý Lãng cũng biết đây là đang nhảy đầm trên đầu Diêm Vương, quả đoạn hạ lệnh dẫn theo Trấn Ma quân nhanh chóng rút lui. "Đi, đi chia chác thôi!" Diệp Long tuy không cam tâm nhưng cũng biết thời gian không chờ đợi ai.

Chỉ thấy Hắc Kỳ quân, Bạch Bào quân, Trấn Ma quân, Hổ Bí quân, Đại Tuyết Long Kỵ lần lượt rút đi.

Từ lúc đánh vào thành Tây Vực đồ sát đến khi rút lui chỉ duy trì chưa đầy ba mươi phút, nhưng tổn thất gây ra thì có ba mươi năm cũng đừng hòng khôi phục.

Chương 634

Ầm ầm!!

Không lâu sau khi chúng nhân rời đi, một luồng uy áp khủng bố giáng lâm.

Chỉ thấy Tây Vực Vương trôi lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống ngọn lửa hừng hực phía dưới, nghe tiếng kêu gào khóc lóc khắp thành, nộ khí trong lòng tức khắc đạt tới giới hạn. "Là ai?

Là ai làm!?" Tiếng gầm thét của Tây Vực Vương vang dội thiên địa, thề phải băm vằm kẻ xâm nhập thành vạn mảnh. "Hắt xì!" Tần Phong nhịn không được hắt xì một cái, không biết tiểu tức phụ nhà ai lại nhớ hắn rồi. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ dung túng thủ hạ thiêu sát cướp bóc, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Ta dung túng hồi nào!?" Tần Phong lập tức không vui, liệt liệt khiển trách hệ thống vu oan cho người tốt.

Ngay lúc này, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, từ xa đã thấy A Lỗ dẫn quân truy sát tới. "Giết hắn cho ta!!" Đầu A Lỗ như bốc lên lục quang (ánh sáng xanh của kẻ bị cắm sừng), gầm thét như thể đã hoàn toàn mất hết lý trí.

Hắn không hề có ý định dừng lại, dẫn theo hàng ngàn Hắc Báo quân cấp tốc lao về phía Tần Phong. "Tiểu Vương gia!!" Nhã Nhược như thấy được cứu tinh, bất chấp tất cả lao về phía đó. "Sao anh trai muội lại thích loại người này chứ?!" Điềm Điềm ở bên cạnh tức giận phồng má, thật sự là cạn lời với gu thẩm mỹ của anh trai mình. "Biết sao được!" Tần Phong nhún vai nói: "Tục ngữ nói rất hay, có người mở miệng khiến người ta rất thoải mái, có người mở miệng khiến người ta rất thoải mái, ước chừng anh trai muội thích nàng ta lúc mở miệng rất thoải mái chăng!" "Ân!?" Điềm Điềm càng nghe càng mơ hồ, không hiểu ý là gì. "Ngươi lên, hay là để thỏ ta lên!?" Tiểu Bạch ngồi trên vai Tần Phong, bình tĩnh ôm cà rốt gặm.

Tuy đối phương là Hắc Báo quân lừng lẫy thảo nguyên, quân số lên đến hàng ngàn, nhưng trong mắt Tần Phong thì chẳng khác gì dùng súng phòng không bắn muỗi, dùng máy bay tiêm kích bắn bóng bay. "Đã lâu rồi không hoạt động!" Tần Phong chẳng hề hoảng hốt, vặn vẹo cổ một cái, phất tay lấy ra Thủy Chiết Phiến từ không gian tùy thân.

Ngay lúc này, từ xa trong hư không lại xuất hiện ba đạo thân ảnh, chính là Mộc Tú, Tam Thu và Nguyệt Hi đang truy đuổi tới.

Đặc biệt là Nguyệt Hi khi nhìn thấy Tần Phong, tức đến mức suýt chút nữa biến thành quả cầu da.

Vừa rồi lúc đại sư Tam Lộng oanh tạc hỏa lực, tên nam nhân này cư nhiên thà mang vợ người khác đi chứ chưa từng nghĩ đến việc mang theo một hoàng hoa đại khuê nữ như nàng đi cùng.

Nếu không phải nàng thấy Tần Phong chạy rồi mà quả đoạn chọn đi theo, e là đã táng thân biển lửa mấy lần rồi. "Chủ công, cho xin cơ hội!!" Mộc Tú thấy đối phương đến một tên Chuẩn Đế cũng không có, từ xa đã bắt đầu gào thét liều mạng. "Ách..." Tần Phong cạn lời tại chỗ, cũng không có ý định ra tay tiếp.

Chỉ thấy Mộc Tú sau khi nhận được sự khẳng định của Tần Phong, lập tức bật chế độ săn bắt, hóa thành một đạo tàn ảnh lao vào Hắc Báo quân, lấy tu vi cấp Đế đại sát tứ phương.

Nguyệt Hi thì lấy ra roi da nhỏ, dùng lực quất vào Nhã Nhược đang bỏ chạy.

Chát một tiếng!

Á một tiếng!

Nhã Nhược đau đớn thét lên một tiếng thảm thiết, tấm lưng trắng ngần bị quất ra một vệt đỏ.

Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm: "Ta sao cứ cảm thấy một roi này, ít nhiều gì cũng có mang theo ân oán cá nhân nhỉ!?" Ầm một tiếng!!

Giữa hư không đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, là hai đạo thân ảnh đang đuổi nhau chí mạng.

Chỉ thấy đại sư Tam Lộng vác Nam Vô Bồ Tát bỏ chạy thục mạng, sát thủ Nhậm Hoàn thì toàn thân chật vật, ánh mắt phun lửa truy đuổi phía sau.

Tuy vừa rồi đại sư Tam Lộng đã thành công áp chế đối phương, nhưng đồng thời cũng rõ ràng đánh giá quá cao chính mình, dù có thay súng thì vẫn không thể trải nghiệm khoái lạc lâu dài.

Cuối cùng bị đối phương chớp thời cơ, vai trò của hai bên lập tức đảo ngược. "Hoàn ca, bần tăng nói vừa rồi là bần tăng giả vờ ngầu, ngươi tin không!?" Đại sư Tam Lộng thật sự là một chút tiết tháo cũng không có, thanh minh rằng vừa rồi mình nói hơi to tiếng một chút. "Ta đậu má nhà ngươi!" Nhậm Hoàn tức giận văng tục, nộ khí trong lòng đã đầy cây.

Vốn tưởng rằng nhiệm vụ trị giá 100 viên Tiên Tinh lần này rất đơn giản, ai ngờ tiểu tử Mộc Tú này không giảng võ đức, bày cục phục kích hắn, khiến hắn chật vật như vậy. "Chủ công!!" Đại sư Tam Lộng thấy Tần Phong như thấy cứu tinh, vội vàng dùng ánh mắt hỏi xem có thể sử dụng Đạn Bần Do Đại Từ Đại Bi không. "Đợi đã!!" Tần Phong vẫn hơi tiếc của, muốn thương lượng thử nên hỏi: "Nhậm tiền bối, ta biết ngài chỉ nhận tiền không nhận người, bất kể đối phương bỏ ra bao nhiêu tiền mời ngài ra tay, ta đều có thể trả nguyên giá cho ngài." "Chỉ bằng tiểu tử ngươi mà đòi trả nguyên giá!?" Nhậm Hoàn đầy mặt khinh bỉ nói: "Lão phu nói cho ngươi biết đừng có sợ, lần này cố chủ đã bỏ ra khoản tiền khổng lồ 100 viên Tiên Tinh đấy." Lời vừa dứt, toàn trường lặng ngắt như tờ!

Đặc biệt là Mộc Tú, cả người lập tức không ổn, trong lòng gào thét như chuột chũi.

Mẹ kiếp!!

Chỉ vì 100 viên Tiên Tinh mà truy sát hắn suốt mấy tháng trời!

Đây là coi thường Thần toán đệ nhất Hoang Cổ hắn đến mức nào, coi thường mức độ tạo nghiệp của yêu nghiệt Huyết Nguyệt đến mức nào chứ!! "Sao?

Sợ rồi chứ gì!" Nhậm Hoàn thấy mọi người không nói lời nào, tưởng là đều bị chấn động. "Đúng là bị dọa sợ thật!" Tần Phong gật gật đầu, nửa ngày mới hoàn hồn nói: "Thế này đi, ta bỏ ra 100 viên Tiên Tinh coi như xong chuyện này, cộng thêm một viên xem như bồi thường, được không!?" "Ngươi cũng có Tiên Tinh!?" Nhậm Hoàn không khỏi ngẩn ngơ, không ngờ Tần Phong lại giàu có như vậy.

Tần Phong lại tiếp tục nói: "Ta còn có thể thêm một viên nữa, 102 viên, ngài giúp ta xử đẹp tên cố chủ kia thì sao!?" "Không được!" Nhậm Hoàn quả đoạn từ chối: "Tài phú không thể lay chuyển tâm trí, tước lộc không thể thay đổi chí hướng, sinh tử không thể làm biến đổi hành vi, ta là một sát thủ có nguyên tắc." Tần Phong ướm hỏi: "Ta thêm tiền, 103 viên!" "Được, thành giao!!" Nhậm Hoàn chẳng thèm nghĩ ngợi gì mà đồng ý luôn.

Hắn chỉ cần do dự một giây thôi là đã không tôn trọng Tiên Tinh rồi. "Chắc chắn là cách mở ra của ta không đúng rồi!" Mộc Tú nhìn mà ngây người như phỗng.

Tên sát thủ truy sát hắn mấy tháng trời cư nhiên lại bị Tần Phong giải quyết nhẹ nhàng như vậy.

Tần Phong chán nản thở dài: "Cứ tưởng gặp được chuyện gì thú vị, ai ngờ chẳng có chút độ khó nào, lại sắp bắt đầu nhàm chán rồi." "A di đà phật!" Đại sư Tam Lộng lập tức tiến tới nói: "Nếu chủ công thấy nhàm chán, ngài có thể giúp bần tăng luyện chế một kiện thần khí, sau đó ngài lại nghĩ đủ cách để bần tăng trả lại cho ngài, như vậy ngài sẽ không thấy nhàm chán nữa..." Khá khen cho lão!!

Bàn tính vàng không nên đưa cho Lý Cực, mà phải đưa cho đại sư Tam Lộng mới đúng!

Chương 635

Tần Phong lười đáp lời đại sư Tam Lộng, ánh mắt rơi vào sát thủ Nhậm Hoàn.

Tuy người này từ khi xuất hiện đến nay chưa có chiến tích gì quá rực rỡ, nhưng từ việc hắn truy sát Thần toán đệ nhất Hoang Cổ mấy tháng trời, lại có thể đánh ngang ngửa với đại sư Tam Lộng đang cầm Nam Vô Bồ Tát thì có thể thấy, thực lực người này tuyệt đối khủng bố!

Cần biết rằng, Mộc Tú không chỉ là Thần toán đệ nhất Hoang Cổ, mà còn được chia sẻ một nửa Cửu Luân Công Đức Hoàn của hắn, nghĩa là chỉ cần đối phương không phải nhân vật chính, hắn có thể tùy lúc xem kịch bản cuộc đời của người ta.

Nhưng ngay cả trong tình huống xem kịch bản tùy ý như vậy, hắn vẫn bị Nhậm Hoàn truy sát suốt mấy tháng.

Còn đại sư Tam Lộng không chỉ có hỏa lực của Nam Vô Bồ Tát áp chế, còn có Đại Đế Quang Hoàn gia tăng gấp năm lần chiến lực, nhưng vẫn chỉ có thể miễn cưỡng đánh hòa với hắn. "Ngươi thật sự định cho hắn Tiên Tinh à!?" Nguyệt Hi sau khi dạy dỗ xong Nhã Nhược, tiến lên khẽ nhắc nhở: "Mộc Tú tiền bối bọn họ đã nói rồi, tiết tháo của gã này không đảm bảo đâu, cầm tiền xử luôn cố chủ, giải quyết vấn đề từ gốc rễ là chuyện thường cơm bữa của gã đấy." "Ta chính là thích loại người như vậy!" Tần Phong nhếch môi cười.

Chỉ cần có Tiên Nô Pháp Ấn do hệ thống sản xuất, hắn không lo thuộc hạ sẽ nuôi không thuần.

Điều duy nhất cần cân nhắc là làm sao để lừa đối phương vào tròng.

Mà loại người chỉ nhận tiền không nhận người này rõ ràng là dễ khống chế nhất. "Hắn thích loại người như vậy!?" Nguyệt Hi như thể nghĩ đến điều gì đó, âm thầm giữ khoảng cách với Tần Phong. "Ân!?" Tần Phong liếc mắt nhìn Nguyệt Hi, có cảm giác hơi xa cách.

Chẳng lẽ là tình cảm nhạt phai rồi!?

Có nên sắp xếp vài tiết mục để bồi dưỡng tình cảm hai bên không nhỉ.

Ví dụ như...

Thứ hai, ta làm chồng!

Thứ ba, ta làm cha!

Thứ tư, ta làm anh!

Thứ năm, nàng làm em gái!

Thứ sáu, nàng làm con gái!

Thứ bảy, chúng ta làm thanh mai trúc mã!

Chủ nhật, nghỉ ngơi một ngày! "Này, tiểu tử kia!" Nhậm Hoàn lạnh lùng nói: "Ngươi đã thuê ta làm việc thì nên hiểu quy tắc của ta, làm hay không đều phải trả tiền, đưa Tiên Tinh cho ta, ta lập tức đi giúp ngươi xử lý gã đó." "Tiền bạc đương nhiên không vấn đề!" Tần Phong phất tay lấy ra 103 viên Tiên Tinh, tiếp tục nói: "Từ giờ trở đi, ta chính là cố chủ của ngài, theo quy tắc giang hồ, trước khi mục tiêu bị giết, ngài đều phải nghe lệnh ta." "Ngươi có ý gì!?" Ánh mắt Nhậm Hoàn cảnh giác nói: "Lão phu nói cho ngươi biết, 103 viên Tiên Tinh chỉ đủ giết một người, nếu ngươi muốn giết thêm thì phải thêm tiền!" "Quy tắc ta hiểu!" Tần Phong trực tiếp ném 103 viên Tiên Tinh qua để lấy lòng, sau đó nói: "Tiền bối cũng thấy rồi đó, chúng ta đã chọc giận Tây Vực Vương, lát nữa nếu Tây Vực Vương truy tới, muốn mời tiền bối ra mặt trấn giữ, nếu thật sự phải động thủ, sau đó vãn bối có thể thêm riêng 10 viên Tiên Tinh." "Tiểu tử ngươi cũng khá hiểu chuyện đấy!" Nhậm Hoàn tung hứng những viên Tiên Tinh trong tay, ấn tượng đầu tiên về Tần Phong rất tốt, lập tức mở miệng: "Vẫn là câu nói đó, lão phu chỉ nhận tiền không nhận người, chỉ cần tiền của ngươi đưa đủ, đừng nói lát nữa nghe ngươi sắp xếp, bắt lão phu gọi ngươi là chủ nhân cũng không vấn đề gì." "Đứa trẻ đáng thương!" Đại sư Tam Lộng đột nhiên thấy xót xa, như thấy được chính mình ngày xưa.

Nhớ năm đó lão chỉ là một tiểu hòa thượng đơn thuần, muốn sở hữu thần khí của riêng mình, kết quả dược liệu làm thần khí bị lừa mất không nói, người cũng bị lừa gạt vào theo luôn. "Được, vậy quyết định như thế nhé!" Khóe miệng Tần Phong lộ ra một nụ cười, bắt đầu lừa gạt: "Không giấu gì tiền bối, vãn bối là đệ tử Đạo môn, từ nhỏ theo sư phụ học tập phù lục Đạo môn, có một loại ấn có thể tạm thời tăng gấp năm lần chiến lực Đại Đế, không biết tiền bối có muốn thử một chút không!?" Nói xong, Tần Phong đưa ngón tay vẽ bùa trong hư không để tăng thêm độ tin cậy cho lời nói vừa rồi. "Còn có loại thần ấn kỳ diệu như vậy sao!?" Nhậm Hoàn bị những đạo bùa chú Tần Phong vẽ ra làm cho kinh ngạc, toàn là phù lục Đạo môn cảnh giới Đại Viên Mãn, cũng khiến trong lòng hắn nảy sinh sự tò mò với Ngũ Bội Chiến Ấn. "Đương nhiên, ngài thử là biết ngay!" Tần Phong bấm ra Tiên Nô Pháp Ấn, đánh vào giữa mày Nhậm Hoàn.

Vì Nhậm Hoàn không nảy sinh ý thức phản kháng nên Tiên Nô Pháp Ấn được đánh lên vô cùng thuận lợi. "Cái đó là..." Trong mắt Nguyệt Hi hiện lên một vẻ kinh hoàng, lập tức nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị chi phối lúc đầu. "A di đà phật!" Đại sư Tam Lộng chắp hai tay lại, mặc niệm cho hắn hai phút rưỡi. "Thật sự mạnh lên rồi!" Nhậm Hoàn không thể tin nổi nhìn đôi bàn tay mình, nhận ra trong cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Sau khi kinh ngạc, ánh mắt hắn thay đổi.

Là một sát thủ năm sao chuyên nghiệp, nhận tiền xong rồi xử luôn cố chủ là thao tác thường thấy của hắn, thay vì phải chạy xa xôi đến Đại Việt Hoàng Triều giết người, chẳng thà giải quyết Tần Phong ngay tại chỗ cho xong.

Trước đó không ra tay là vì kiêng kỵ đại sư Tam Lộng, giờ có năm lần chiến lực thì còn sợ cái đếch gì nữa! "A..." Nhậm Hoàn đột nhiên ôm đầu thét lên thảm thiết, đó là một loại thống khổ chạm đến tận sâu trong linh hồn.

Khóe miệng Tần Phong nhếch lên, thốt ra một câu đầy vẻ trịch thượng: "Quê hương ta có câu nói cổ, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ta tin rằng các hạ sẽ không làm ta thất vọng đâu." "Lịch sử luôn tương đồng một cách kinh người!" Mộc Tú giải quyết xong Hắc Báo quân đi tới, biết rằng lại một nạn nhân nữa đã ra đời, nguyên nhân vẫn là bị vẻ ngoài chính trực của Tần Phong mê hoặc, tin vào cái miệng rách của hắn.

Lúc này, tại một nơi nào đó trên thảo nguyên, bọn người Bạch Khởi đang ngồi chia chác chiến lợi phẩm.

Dương Cực Thần Đao thuộc về Diệp Long, Âm Cực Thần Đao thuộc về Thanh Thiên, Bạch Hổ Thương thuộc về Bạch Khởi, Triều Phượng Thương thuộc về Vạn Lý Lãng, Huyền Vũ Thương thuộc về Mộc Thâm, Bàn Long Thương thuộc về Thành Xuân, Bàn Tính Vàng thuộc về Lý Cực.

Còn Xạ Nhật Thần Cung và ba mũi thần tiễn thuộc về Bạch Nhật! "Chẳng phải nói là chín kiện thần khí sao, sao mới có tám kiện!?" Diệp Long lập tức nhìn quanh quất, xem có ai lấy dư không.

Bạch Nhật vô biểu tình nói: "Ba mũi thần tiễn là thần khí do chủ công đặc biệt luyện chế cho Xạ Nhật Thần Cung, sau khi dung hợp có thể hóa thành thần thương, nghĩa là ta được chia hai kiện thần khí." "Dựa vào cái gì chứ?!" Diệp Long lập tức thấy bất bình.

Hắn vì Tần đạo mà cưới những 28 phòng tiểu thiếp, còn tham gia hai cảnh diễn quan trọng, nhìn lại tên Bạch Nhật mờ nhạt này, từ đầu đến cuối chẳng có mấy cảnh diễn, dựa vào cái gì mà hắn được nhận hai kiện thần khí!?

Mộc Thâm khẽ cười nói: "Bởi vì chủ công là người hoài niệm người cũ!" "Hoài niệm người cũ!?" Toàn trường chúng nhân không khỏi ngẩn ngơ, cứ thấy có gì đó sai sai. "Được rồi!" Bạch Khởi với tư cách là lão tướng quân, đứng ra nói: "Nếu thần khí của mọi người đã tới tay, vậy chúng ta giải tán thôi, dạo này đều chăm chỉ tu luyện, không có gì bất ngờ thì lần triệu hoán tới của chủ công chính là lúc chúng ta thống nhất Hoang Cổ." "Các vị, đường còn dài, hẹn ngày tái ngộ!" Mọi người chắp tay chào nhau, sau đó mỗi người một ngả.

Lúc này, Tần Phong không để ý đến Nhậm Hoàn đang thét gào thảm thiết, mà bước thẳng tới trước mặt Nhã Nhược.

Chỉ thấy nàng khắp người đầy vết thương, đáng thương tội nghiệp nằm trên bãi cỏ, còn bị Nguyệt Hi dùng roi da nhỏ trói chặt ba tầng trong ba tầng ngoài. "Nguyệt Hi, đây chính là ngươi không đúng rồi!" Tần Phong nghĩa chính ngôn từ nói: "Chúng ta làm việc từ trước tới nay không liên lụy gia quyến, nãi nãi là vô tội, ngươi không thể trói buộc nàng..." "Đồ dâm tặc!!" Nguyệt Hi đỏ mặt mắng khẽ một tiếng, hiểu ngay Tần lão bản đang nghĩ gì.

Chỉ thấy nàng nhấc tay nhỏ vẫy một cái, sợi roi da đang trói Nhã Nhược lập tức quay về tay nàng.

Không chỉ sự trói buộc trên người được hóa giải, mà ngay cả "nãi nãi" bị liên lụy cũng được giải phóng, còn vui sướng nảy lên hai cái. "Ta phải làm sao bây giờ!?" Nhã Nhược chẳng những không vì được thả mà vui mừng, trái lại càng thêm hoảng loạn.

Một cường giả đỉnh phong cấp Đế đứng đầu kim tự tháp Hoang Cổ cư nhiên lại vô tri vô giác mắc bẫy của Tần Phong, vậy một vũ cơ Tây Vực như nàng chẳng phải càng dễ dàng bị khống chế sao!?

Chương 636

Hơn nữa đám đồng bọn bên cạnh Tần Phong, nhìn qua đã biết chẳng có ai là người tốt! "Chủ công, tên này xử lý thế nào!?" Mộc Tú sau khi đại triển thần uy, đã thành công bắt sống A Lỗ. "Mau thả ta ra!!" A Lỗ gân xanh nổi đầy mình, gào thét dữ tợn: "Ta là tiểu vương gia của thành Tây Vực, các ngươi nếu dám động vào ta, hãy đợi cơn thịnh nộ của phụ vương ta đi!" Tần Phong quay đầu nhìn qua nói: "Phải nói rằng, ngươi đã thành công thu hút sự chú ý của ta!" "Đứa trẻ đáng thương!" Mộc Tú và đại sư Tam Lộng lập tức lộ ra ánh mắt đồng cảm, trong lòng cũng không khỏi mặc niệm cho A Lỗ hai phút rưỡi.

Cần biết rằng, Tần Phong không chỉ không có chút tiết tháo nào, mà giới hạn đạo đức cũng vô cùng linh hoạt.

Lại còn mang theo bên mình nào là Kiều Nhu Đan, Lưỡng Tâm Miên, Đào Hoa Vụ, Vạn Lý Thể Hương Tán, Tuyết Thượng Nhất Chi Tùng, Ảm Nhiên Tiêu Hồn Tán, cùng với bản 4.0 của Mẫu Trư Dã Phong Cuồng.

Tóm lại một câu... muốn giữ mạng trong tay Tần Phong không phải chuyện khó, nhưng cần có dũng khí cực lớn để sống tiếp.

Ầm ầm!!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, từ xa là một đám người đen kịt.

Chỉ thấy Tây Vực Vương mặt mày âm trầm dẫn binh tới, Mạc Đao và Thập Bát Kỵ cũng toàn thân chật vật bị trói lại.

Bọn hắn cảm thấy hôm nay mình thật sự đen đủi thấu trời, vừa bị bọn người Bạch Khởi vây công cướp mất thần khí, quay đầu lại gặp ngay Tây Vực Vương trở về.

Sau khi biết là Âm Nguyệt Hoàng Triều đã tập kích thành Tây Vực, gã càng không nể tình mà bắt bọn họ lại. "Anh!!" Điềm Điềm biến sắc, lo lắng hét lớn: "Tây Vực Vương, ngài có ý gì?

Muốn khơi mào chiến hỏa giữa tộc Yến Vân và thành Tây Vực sao!?" "Là các ngươi khơi mào chiến hỏa trước!" Tây Vực Vương ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Tần Phong, như nhìn thấu tất cả mà nói: "Ngươi chính là đệ tam Thánh tử Tần Phong của Âm Nguyệt Hoàng Triều đúng không?

Ngươi đến thành Tây Vực căn bản không phải để cứu người, mà là dùng kế điệu hổ ly sơn dẫn dụ bản vương đi, để tứ đại quân đoàn của Âm Nguyệt Hoàng Triều xâm nhập thành Tây Vực đúng không!?" "Ân!?" Bọn người Mạc Đao cuối cùng cũng phản ứng lại được tại sao Tây Vực Vương lại bắt bọn hắn. "Ta là Tần Phong không sai, nhưng ngài đừng có vu oan cho người tốt!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Ta không làm Thánh tử nhiều năm rồi, cái gì mà kế điệu hổ ly sơn, cái gì mà tứ đại quân đoàn Âm Nguyệt Hoàng Triều xâm nhập đều không liên quan đến ta hết, ngài mà còn vu oan người tốt, cẩn thận ta kiện ngài tội phỉ báng đấy!" "Đúng vậy, đúng vậy!" Tiểu Bạch gật gật cái đầu nhỏ, giọng sữa lanh lảnh: "Chúng ta cái gì cũng bố cát đảo (không biết gì hết), chúng ta là người vô tội, chúng ta là lương dân chính hiệu!" "Lương dân!?" Nguyệt Hi quay đầu nhìn Nhậm Hoàn một cái.

Chỉ thấy hắn đã ngừng kêu la thảm thiết, dường như đã lĩnh ngộ được hàm ý kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, đang nằm trên bãi cỏ rơi một giọt nước mắt hối hận.

Tam Thu ở bên cạnh im lặng không nói gì, lấy bút ra bắt đầu ghi chép chính sử.

Năm mẻ tháng nọ: Sát thủ đệ nhất Hoang Cổ Nhậm Hoàn bại dưới tay Ngô hoàng, cũng bị đại nghĩa của Ngô hoàng cảm hóa, để lại một giọt nước mắt hối hận, quyết định buông bỏ đồ đao bái Ngô hoàng làm chủ. "Gã gọi cái này là cảm hóa!?" Nguyệt Hi nhịn không được liếc mắt một cái, lập tức bắt đầu cà khịa. "Ân!?" Tam Thu liếc Nguyệt Hi một cái, lại bắt đầu ghi chép.

Nguyệt Hi: Tiền triều công chúa, đệ nhất mỹ nhân Hoang Cổ, vốn dĩ lấy việc quang phục Đại Yến làm tâm nguyện cả đời, sau gặp gỡ Ngô hoàng phong hoa tuyệt đại, bị đại nghĩa trong lòng Ngài chinh phục.

Cũng thâm tri Đại Yến nhân thất đức mà mất thiên hạ, quang phục Đại Yến không phải là ý dân, bèn chuyển sang phò tá Ngô hoàng kiến lập Đại Tần. "Đệ nhất mỹ nhân Hoang Cổ!?" Nguyệt Hi hài lòng thu hồi ánh mắt, vô cùng tán đồng với chính sử do Tam Thu viết.

Tam Thu chưa dừng bút, lại lẳng lặng thêm vào một câu.

Phong hoa tuyệt đại của Ngô hoàng không chỉ làm kinh diễm cả thời đại, mà còn khiến đệ nhất mỹ nhân Hoang Cổ Nguyệt Hi vừa gặp đã trao thân gửi phận, từng nhiều lần bày tỏ tình ái với Ngô hoàng, thậm chí vứt bỏ cả sự dè dặt của nữ nhi gia để dùng cường với Ngô hoàng. "Ngươi nghĩ bản vương sẽ tin sao!?" Ánh mắt Tây Vực Vương sắc lẹm như thấu tận lòng người, căn bản không tin cái miệng rách của Tần Phong. "Ngài thật là người không giảng đạo lý!" Tần Phong liệt liệt khiển trách: "Nếu có người cưỡi Xích Đồng Thiên Lang tập kích các ngài, chẳng lẽ các ngài cũng muốn bảo là do tộc Yến Vân làm sao!?" "Ân!?" Mạc Đao nghe thấy lời Tần Phong thì trong lòng không khỏi kinh hãi, nghĩ đến mười vạn con Xích Đồng Thiên Lang đã bị Tần Phong mượn đi.

Mẹ kiếp!!

Cái tên đê tiện này không phải định chơi chiêu cũ, quay lại tập kích thành Tây Vực lần nữa đấy chứ!?

Lúc này, phía ngoài thành Tây Vực tan hoang.

Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đang dẫn mười vạn đại quân xuất hiện.

Tuy trải qua một phen tẩy kiếp vừa rồi của bọn người Bạch Khởi, thành Tây Vực đã đầy rẫy vết thương, nhưng do thời gian quá ngắn nên bọn hắn vẫn chưa vơ vét hết bảo vật.

Giờ Tây Vực Vương lại rời thành lần nữa, nếu hắn không tới "thăm hỏi" một chút, sau này làm sao dám nói với người khác là mình từng đến thảo nguyên!? "Thiếu chủ!" Tần Nam cưỡi Xích Đồng Thiên Lang, lên tiếng: "Đã phái trinh sát đi dò la rồi, Tây Vực Vương đã mang theo toàn bộ Hắc Báo quân đi, chỉ để lại chưa đầy một vạn Hắc Báo quân thủ thành." "Tốc chiến tốc thắng!" Tần Phong lập tức hạ lệnh: "Trận này là để huynh đệ các ngươi thích nghi với Xích Đồng Thiên Lang, phát huy ưu thế tốc độ cực nhanh của khinh kỵ, phải lĩnh hội được tinh túy đi về như gió, đột kích như cuồng phong biết chưa!?" "Rõ!!" Thập Tam Thái Bảo lĩnh mệnh, dẫn binh phát động tấn công. "Địch tập, địch tập..." Quân thủ thành Tây Vực đầy mặt kinh hoàng hét lớn, trong lòng thầm mắng đối phương không giảng võ đức.

Mẹ kiếp!!

Làm gì có ai một ngày tới hai lần chứ, vụng trộm cũng không thường xuyên đến thế đâu!

Cảnh tượng chuyển đổi — ống kính quay lại bản thể của Tần Phong.

Chỉ thấy Tây Vực Vương lười lãng phí lời với Tần Phong, cậy mình có con tin trong tay yêu cầu Tần Phong bồi thường. "Ngài có con tin trong tay, chẳng lẽ ta lại không có sao!?" Tần Phong túm ngay A Lỗ tới, không chút do dự bẻ gãy một cánh tay của hắn. "A..." A Lỗ thét lên một tiếng thảm thiết, cánh tay lập tức rũ xuống. "Tiểu tử, ngươi định so độ tàn nhẫn với bản vương sao!" Sắc mặt Tây Vực Vương trầm xuống, lão ghét nhất là có người so kè với mình.

Rắc một tiếng!!

Một cánh tay của Mạc Đao cũng bị bẻ gãy, chỉ là hắn nghiến răng chịu đựng không thèm rên một tiếng. "Anh!!" Điềm Điềm lập tức xót xa.

Tuy Mạc Đao là hòn đá cản đường tình duyên của nàng, là fan cuồng chống đối Tần ca ca số một, nhưng dù sao đi nữa cũng là anh trai ruột thịt của nàng. "Anh không sao, vẫn trụ được!" Mạc Đao đau đến mức mồ hôi đầm đìa nói: "Tần Phong, ta không cầu ngươi cứu ta, chỉ cần ngươi đảm bảo em gái ta và Nhã Nhược an toàn trở về tộc Yến Vân là được." "Đại cữu ca yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ Điềm Điềm!" Tần Phong trước mặt bao nhiêu người không tiện nói thẳng, chỉ có thể điên cuồng ám chỉ: "Chỉ là trời thì xanh, chân thì trắng, miệng thì đen, thảo nguyên thì lục..." "Ân?!" Mạc Đao ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Nhã Nhược.

Trời xanh, chân trắng, thảo nguyên xanh thì hắn đều hiểu, nhưng miệng của ai màu đen vậy!? "Ngươi..." Nhã Nhược cảm thấy vừa thẹn vừa giận, biết Tần Phong đang dùng lời lẽ ám muội châm chọc mình.

Chương 637

"Sao ngươi lại nổi giận vậy?!" Tần Phong vẻ mặt chân thành nói: "Quy tắc trong nghề của các ngươi ta đều hiểu, có chứng chỉ hành nghề thì gọi là biên chế hoàng gia, không có chứng chỉ thì gọi là Thiên Thượng Nhân Gian, ngươi có chứng chỉ thì nên vui mừng mới đúng chứ!" "Ngươi..." Nhã Nhược lại hiểu ngay lập tức, lại bị châm chọc rồi. "Các ngươi..." A Lỗ đầy mặt thống khổ gian nan ngẩng đầu, nghi ngờ giữa hai người này có bí mật gì không thể cho ai biết.

Lúc này, ánh mắt Tây Vực Vương không khỏi co rụt lại, nhận ra Nhậm Hoàn ở phía sau Tần Phong.

Lão không hiểu sau khi mình rời đi đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu Nhậm Hoàn thật sự bị Tần Phong mua chuộc thì nghĩa là lão không thể dùng vũ lực để cứu người nữa.

Bởi vì lão có thể đối phó với một Nhậm Hoàn, nhưng tuyệt đối không thể đồng thời đối phó với cả Tam Lộng và Nhậm Hoàn.

Còn về Mộc Tú, có thể trực tiếp bỏ qua! "Không còn cách nào khác, chỉ có thể xem ai liều mạng hơn thôi!" Tây Vực Vương hạ quyết tâm, mặt mày âm trầm nói: "Tần Phong, nếu ngươi còn không thả con trai bản vương, thì đừng trách bản vương phế bỏ Mạc Đao." "Ta không tin!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Có giỏi thì ngài phế thử một cái xem!" "Ngọa tào!!" Mạc Đao lập tức thấy không ổn, nghi ngờ Tần Phong là cố ý.

Bịch một tiếng!!

Tây Vực Vương chứng minh không ai có thể uy hiếp được mình, trực tiếp đấm một quyền vào đan điền của Mạc Đao.

Lực va chạm cực lớn khiến Mạc Đao đau đớn đến vặn vẹo mặt mày, Nguyên Đan trong đan điền tức khắc vỡ vụn, linh lực tích trữ bên trong cũng tiêu tán với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "Thiếu tộc trưởng!!" Thập Bát Kỵ ánh mắt phẫn nộ như lửa, gào thét vật lộn. "Anh!!" Điềm Điềm cũng không kìm nén được mà hét lớn, bất chấp nguy hiểm muốn xông lên cứu Mạc Đao. "Gặp phải kẻ ác thật rồi!" Tần Phong một tay giữ chặt Điềm Điềm đang mất khống chế, sau đó cũng đấm một quyền vào đan điền của A Lỗ. "A..." A Lỗ phát ra một tiếng kêu thê thảm, lực va chạm cực lớn khiến hắn suýt chút nữa ngất xỉu.

Nguyên Đan trong đan điền cũng bị Tần Phong đấm vỡ, linh lực tích trữ bên trong cũng giống như Mạc Đao, tiêu tán với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "A thế này!" Điềm Điềm lập tức ngừng khóc.

Lúc đầu nàng còn đang giận Tần Phong kích động kẻ bắt cóc, khiến anh trai nàng bị phế tu vi, nhưng sau khi nhìn thấy kết cục của đối phương, đột nhiên nàng lại không thấy giận đến thế nữa. "Ngươi cư nhiên dám..." Tây Vực Vương tức đến toàn thân run rẩy, không ngờ Tần Phong lại thật sự dám làm theo.

Lúc này, toàn trường lặng ngắt không một tiếng động, mọi người đều nghệt mặt ra.

Ngươi bẻ một cánh tay con ta, ta bẻ lại một cánh tay đại cữu ca ngươi!

Ngươi phế đan điền đại cữu ca ta, ta phế luôn đan điền con trai ngươi!

Ai biết thì tưởng họ đang trao đổi con tin, ai không biết còn tưởng họ có thù sâu nặng với con tin nữa chứ! "Phụ... vương... cứu con..." A Lỗ nằm dưới đất thoi thóp chảy nước miếng, như thấy thái nãi nãi đang đứng ở đầu cầu vẫy gọi mình. "To tiếng chút đi, phụ vương ngươi không nghe thấy đâu!" Khóe miệng Tần Phong vẽ nên nụ cười tà mị, bước tới dẫm một chân lên lưng A Lỗ, sau đó túm lấy cánh tay còn lại vặn mạnh một cái.

Chỉ nghe rắc một tiếng, hai cánh tay đều phế sạch. "A..." A Lỗ phát ra tiếng kêu rên thảm thiết, sau đó đầu ngoẹo sang một bên ngất lịm đi. "Thái tàn bạo!" Nguyệt Hi thân hình kiều diễm nhịn không được run rẩy, mơ hồ liên tưởng đến sợi roi da nhỏ Tần Phong tặng nàng. "Khốn khiếp!!" Tây Vực Vương tuy tức đến mặt mày dữ tợn nhưng cũng phải thừa nhận mình đã thua.

Tần Phong có thể trơ mắt nhìn Mạc Đao bị hành hạ đến chết, nhưng lão không thể nhìn con trai mình bị hành hạ chết ngay trước mắt. "Đừng có kích động, ta có thể chữa trị cho hắn!" Tần Phong lại lộ ra nụ cười hiền lành vô hại, đưa hai tay ra chuẩn bị vặn nốt cổ của A Lỗ. "Dừng tay!!" Tây Vực Vương hoàn toàn sụp đổ, lớn tiếng nói: "Ngươi thả A Lỗ và Nhã Nhược ra, bản vương sẽ thả Mạc Đao và một tên Yến Vân Thập Bát Ky." "Chỉ đổi hai người thôi sao!?" Tiểu Bạch đầy mặt khinh bỉ nói: "Ngươi có thể chủ động tìm thỏ chủ ngân ta đàm phán, thỏ chủ ngân ta rất vui, nhưng cái giọng điệu vừa rồi của ngươi nói chuyện, thỏ chủ ngân ta rất không thích!" Nói xong, Tiểu Bạch phóng ra một đạo kiếm khí, điểm thẳng vào "tuệ căn" của A Lỗ. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ, linh sủng đã thiến sạch tuệ căn của đối phương, nhận được 1000 điểm phản diện!" "A..." A Lỗ lập tức tỉnh lại từ cơn hôn mê, phát ra một tiếng kêu rên thảm liệt. "Ngươi..." Tây Vực Vương sắp phát điên luôn rồi.

Không ngờ bản thân Tần Phong không có tiết tháo đã đành, con thỏ hắn nuôi cư nhiên cũng không có tiết tháo y hệt. "Không sao, không sao, vẫn còn có thể cứu vãn một chút!" Tần Phong vội vàng trấn an Tây Vực Vương, phất tay lấy ra một đống chai lọ, bên trên có ghi Kiều Nhu Đan, Vạn Lý Thể Hương Tán các loại dược liệu tuyệt bản.

Thấy cảnh này, toàn trường xôn xao. "Ngọa tào, toàn là hàng tuyệt bản cả kìa!" "Chứ còn gì nữa, từ sau khi Độc Vương băng hà, Hoang Cổ làm gì còn những món bảo bối này nữa!" "Nếu A Lỗ ăn những thứ thuốc này vào, không chỉ cơ thể được chữa lành, mà linh hồn cũng được thăng hoa luôn ấy chứ!" "Đan điền phế rồi vẫn có thể nối dõi tông đường, nhưng ăn mấy thứ này vào thì chỉ có thể 'nối dõi tông đường' kiểu khác thôi!" "Nếu thật sự là như vậy, mặt mũi của Tây Vực Vương coi như mất sạch rồi!" "..." Mọi người nhìn Tần Phong, cảm thấy sợ hãi một cách kỳ lạ.

Gặp phải kẻ địch mạnh không đáng sợ, đáng sợ nhất là gặp phải một tên đê tiện, lại còn là một tên đê tiện không giảng võ đức, không có tiết tháo mà thiên phú lại cực cao! "Xuất hiện rồi, cuối cùng vẫn là xuất hiện rồi!" Mộc Tú và đại sư Tam Lộng nhìn mà da đầu tê dại, âm thầm giữ khoảng cách với Tần Phong. "Ngươi..." Tây Vực Vương tức đến toàn thân run rẩy.

Lão tự nhận mình cũng là hạng lưu manh có tiếng mười dặm tám hương trên thảo nguyên, nhưng so với đám lão lục vô sỉ nhà họ Tần này thì vẫn còn kém xa lắm.

Hai bên chênh lệch hẳn một cảnh giới về độ vô liêm sỉ luôn! "Phụ vương, cứu con..." A Lỗ thống khổ lăn lộn không ngừng trên đất, chỉ muốn nhanh chóng rời xa con quỷ Tần Phong này. "Ngươi sủa cái gì đấy!" Tiểu Bạch lại móc ra Đạo Đức Chuyên (Gạch Đạo Đức), đập một phát vào đầu A Lỗ. "Ngọa tào!!" Mọi người nhìn mà mí mắt giật giật.

Nhận ra con thỏ nhỏ trông dễ thương này đơn giản là cùng một giuộc với Tần Phong, rõ ràng là chính nó vừa thiến tuệ căn của người ta, quay đầu lại đã chê người ta ồn ào.

Mẹ kiếp!!

Cảm tình bao nhiêu lời lẽ đều để cho một con thỏ nhà ngươi nói hết rồi!

Chương 638

"Ngô vương, ngài nhìn kìa..." Có người đột nhiên nhắc nhở Tây Vực Vương nhìn ra phía sau.

Chỉ thấy từ hướng thành Tây Vực đằng xa lại một lần nữa bốc lên khói lửa, báo hiệu lại có người phát động tấn công vào thành. "Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng!!" Tây Vực Vương tức đến suýt chút nữa thăng thiên.

Cũng chẳng còn tâm hơi đâu mà đòi tộc Yến Vân bồi thường nữa, vội vàng dùng Mạc Đao và Thập Bát Kỵ đổi lấy A Lỗ và Nhã Nhược, sau đó dẫn theo Hắc Báo quân rầm rộ quay về chi viện.

Khi Tần Phong tiến lên trao đổi con tin, hắn ghé tai Nhã Nhược nói nhỏ: "Vương phi, nàng cũng không muốn thân phận gián điệp Đại Việt của mình bị tiểu vương gia biết đâu nhỉ..." "Ngươi... ngươi muốn làm gì!?" Nhã Nhược không khỏi hoảng loạn trong lòng, nàng biết Tần Phong không phải đang nói đùa với mình.

Đến cả đại cữu ca của hắn bị bắt làm con tin, tu vi bị phế, hắn cũng không hề thỏa hiệp với Tây Vực Vương, thì sao có thể để tâm đến sự sống chết của một gian tế như nàng.

Hơn nữa, Thăng Long và thảo nguyên tranh đấu không ngừng từ xưa, một khi thân phận bị bại lộ, kết cục tuyệt đối sẽ rất thảm khốc. "Chủ ngân thỏ nhà ta đương nhiên là muốn làm chuyện đó rồi!" Tiểu Bạch nở nụ cười gian xảo của thỏ: "Ngươi nếu không muốn bí mật nhỏ của mình bị chủ ngân nhà ta công bố ra ngoài, thì phải học được thói quen tốt là để cửa mở buổi đêm đấy." "Ân!!" Tần Phong hài lòng gật đầu đồng tình, lấy ra một củ cà rốt đưa cho Tiểu Bạch. "Chủ ngân thỏ là tốt nhất!" Tiểu Bạch vui vẻ cọ cọ vào Tần Phong, sau đó nhanh nhẹn nhận lấy củ cà rốt. "Ngươi..." Trong lòng Nhã Nhược vừa thẹn vừa giận, nhưng lại không làm gì được Tần Phong.

Hiện tại nếu nàng không tận dụng cơ hội trao đổi con tin để trở về thành Tây Vực, sau này sẽ rất khó tìm được cơ hội thoát thân tốt như vậy.

Nhưng cái đuôi nhỏ của nàng lại bị tên tặc già Tần Phong nắm giữ, trở về thành Tây Vực chắc chắn sẽ luôn bị hắn uy hiếp.

Nàng thực sự là quá khó khăn mà!

Lúc này, hai bên mang theo con tin đến giữa sân.

Tây Vực Vương nhìn Tam Lộng đại sư và Nhậm Hoàn đứng bên cạnh Tần Phong như tả hữu hộ pháp, chỉ có thể nén giận trong lòng giao Mạc Đao và Yến Vân Thập Bát Kỵ ra.

Mặc dù Nguyên Đan của A Lỗ bị Tần Phong chấn nát, nhưng may mắn là thời gian bị phá vỡ không quá một ngày.

Chỉ cần theo bí pháp của Mật Tông thảo nguyên, cộng thêm sự hỗ trợ của một cường giả Đế cấp đỉnh phong như lão, thì có xác suất rất lớn ngưng tụ lại Nguyên Đan. "Thả bọn họ qua đi!" Tần Phong ra hiệu cho Tam Lộng đại sư, bảo lão dùng A Lỗ và Nhã Nhược để trao đổi con tin. "Thiếu tộc trưởng, chúng ta đi thôi!" Yến Vân Thập Bát Kỵ xót xa đỡ lấy Mạc Đao, từng bước đi về phía bọn người Tần Phong. "Ca!" Điềm Điềm đầy mặt lo lắng chạy lên trước, đỡ lấy Mạc Đao đang có sắc mặt trắng bệch.

Vì thành Tây Vực lúc này đang bị các thế lực không rõ xâm nhập, cộng thêm có Tam Lộng đại sư và sát thủ Nhậm Hoàn áp trận, nên Tây Vực Vương không hề có hành vi não tàn nào, quá trình trao đổi con tin diễn ra vô cùng thuận lợi. "Tộc trưởng Yến Vân tộc thật đúng là tìm được một gã con rể tốt!" Tây Vực Vương cảm thấy vô cùng không cam lòng, lên tiếng châm chọc ly gián: "Không chỉ tuổi trẻ tài cao ép được bản vương phải thỏa hiệp, mà còn vì tương lai của chính mình mà quét sạch chướng ngại." "Ngươi..." Sắc mặt Yến Vân Thập Bát Kỵ xanh mét.

Dù trong lòng họ vô cùng không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói Tần Phong làm việc không được đạo đức cho lắm.

Biết rõ Mạc Đao là thiếu tộc trưởng, có tầm quan trọng đối với Yến Vân tộc, nhưng hắn vẫn quyết đấu tàn nhẫn với Tây Vực Vương, khiến người ta không thể không hoài nghi động cơ của hắn.

Đặc biệt là việc Âm Nguyệt hoàng triều cướp đi chín kiện thần khí, càng khiến họ nghi ngờ Tần Phong đứng sau giở trò.

Điềm Điềm thấy Tần Phong bị hiểu lầm, lập tức bất bình nói: "Ông có gì mà đắc ý, con trai ông chẳng phải cũng phế rồi sao, Tần ca ca đây là đổi một lấy một ở mức cực hạn, ván này chúng ta không lỗ chút nào!" "Còn cực hạn đổi một lấy một!?" Tây Vực Vương cười nhạo: "Hôm nay bản vương sẽ phổ cập kiến thức cho cô nương, Mật Tông thảo nguyên chúng ta có một môn bí pháp tu phục Nguyên Đan, chỉ cần Nguyên Đan bị nát không quá một ngày, lại có cường giả Đế cấp đỉnh phong hỗ trợ là có thể tu phục được." "Nguyên Đan có thể tu phục sao!!" Ánh mắt vốn dĩ xám xịt của A Lỗ bỗng chốc bùng lên hy vọng sống. "Bí pháp tu phục Nguyên Đan!?" Sắc mặt Điềm Điềm không khỏi biến đổi, vội vàng quay đầu nhìn Thập Bát Kỵ.

Hiện tại điều kiện cường giả Đế cấp đỉnh phong là Nhậm Hoàn đã thỏa mãn, cái duy nhất thiếu chính là bí pháp tu phục Nguyên Đan của Mật Tông thảo nguyên gì đó. "À thì!!" Thập Bát Kỵ ngượng ngùng đứng tại chỗ, tỏ ý bình thường mình ít đọc sách. "Haha, ván này bản vương thắng chắc rồi!!" Tây Vực Vương không nhịn được cười lớn: "Nơi này cách thành Tây Vực gần như vậy, bản vương có đủ thời gian để trở về tu phục Nguyên Đan cho A Lỗ, còn Yến Vân tộc các người cách nơi này xa xôi, căn bản không thể nào quay về trong vòng một ngày được..." "Đáng chết!!" Gân xanh trên cổ Yến Vân Thập Bát Kỵ nổi lên, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Họ không chỉ muốn đập tên Tây Vực Vương kiêu ngạo kia, mà càng muốn đập tên tội đồ Tần Phong này hơn. "Có lẽ đây chính là mệnh chăng!" Ánh mắt Mạc Đao hoàn toàn tối sầm lại.

Mặc dù hắn cũng nghi ngờ là do Tần Phong giở trò, nhưng hiện tại hắn đã là một phế nhân, dù biết chân tướng cũng chẳng thay đổi được gì. "Tránh ra, ta sắp bắt đầu trang bức rồi!" Tần Phong phớt lờ ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Thập Bát Kỵ, nở nụ cười chuẩn thương hiệu Long Vương: "Thế nhân chỉ biết nhị đệ của ta thiên hạ vô địch, là Thiên Sinh Chí Tôn, mà lại quên mất Tần Phong ta nhờ cái gì mà thành danh!" "Thượng Cổ Trùng Đồng!!" Mọi người có mặt đều không khỏi kinh hãi.

Chỉ thấy đôi mắt của Tần Phong xảy ra biến hóa, thấp thoáng có thể thấy vô số tinh tú lấp lánh bên trong, cảnh tượng cẩm tú sơn hà luân chuyển không ngừng, dường như cả thiên địa đều in bóng trong đôi mắt hắn.

Đặc biệt là trong mắt trái của hắn, cuồn cuộn một sức sống mãnh liệt đến kinh người. "Bần tăng không nhìn nhầm chứ!?" Tam Lộng đại sư trừng lớn mắt: "Trong Trùng Đồng của chủ công là một phương thế giới sao?!" "Từ xưa Trùng Đồng khai thiên địa, từ nay nhân gian không bại tích!" Mộc Tú kinh hãi thì thào: "Ta cứ ngỡ đây chỉ là truyền thuyết, không ngờ chủ công thật sự đã diễn hóa Trùng Đồng đến mức độ này, mặc dù hiện tại vẫn chưa hoàn thiện, nhưng e rằng khoảng cách đến mức vô địch nhân gian không còn xa nữa." Tam Thu đứng bên cạnh vẫn giữ im lặng, vội vàng cầm bút ghi chép lại.

Là một sử quan cương trực, không thiên vị, lão căn bản không cần dùng quá nhiều lời lẽ để tô điểm cho quân vương, chỉ cần ghi chép đúng sự thật là đủ. "Ba phần thật, bảy phần giả!" Tam Lộng đại sư thầm cảm thán trong lòng, nhận ra hôm nay lại được mở mang kiến thức.

Lúc này, mắt trái của Tần Phong đã khóa chặt Mạc Đao, một luồng sinh khí bạt ngàn phun trào, rót vào trong cơ thể Mạc Đao. "Ưm..." Mạc Đao không nhịn được phát ra một tiếng rên nhẹ, Nguyên Đan bị nát bắt đầu phục hồi với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, linh khí xung quanh cũng bắt đầu dao động điên cuồng. "Thiếu tộc trưởng khôi phục rồi!!" Yến Vân Thập Bát Kỵ đại hỉ, hô vang phò mã gia vạn tuế. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Cả người Tây Vực Vương lập tức không ổn, thật sự không muốn chấp nhận sự thật này.

Tần Phong tốt bụng nhắc nhở: "Tây Vực Vương, ông có phải quên mất rồi không, nhà ông bị đốt rồi đấy!" "Mẹ kiếp!!" Tây Vực Vương sực tỉnh, buột miệng chửi thề.

Lão không dám nói nhảm với Tần Phong nữa, vội vàng mang binh mã trở về cứu viện. "Nhã Nhược!!" Mạc Đao nhìn theo Nhã Nhược đang rời đi.

Mặc dù trên mặt không có biến hóa gì, nhưng trong lòng đã sớm cuộn trào sóng gió. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay trước ngực, nhìn cảnh này không nhịn được nói: "Ánh mắt lén nhìn thời niên thiếu vừa cẩn trọng lại vừa nóng bỏng, khi gặp lại nhau, tuy tỏ ra bình thản nhưng trong lòng cũng đầy rẫy xao động!" "Đại sư đang nhớ tới mối tình đầu sao!?" Tần Phong cũng không nhịn được cảm thán: "Chẳng bù cho ta, ánh mắt lén nhìn thời niên thiếu vừa cẩn trọng lại vừa nóng bỏng, lúc lớn lên lén nhìn dưới gầm giường thì vừa kinh hãi lại vừa kích thích..." "Hả!?" Tam Lộng đại sư ngẩn người tại chỗ, phát hiện Tần Phong vẫn là người biết chơi hơn. "Đừng nhìn nữa!" Tần Phong tiến lên đặt tay lên vai Mạc Đao, thong dong nói: "Hồ Vũ Điệp của nàng ta đã chinh chiến sa trường nhiều lần rồi, còn bảo kiếm của ngươi thì chưa từng thấy máu, ngươi với nàng ta không cùng một con đường đâu." "Cút đi!" Mạc Đao lạnh lùng hất tay Tần Phong ra, quay đầu nhìn Điềm Điềm ở bên cạnh, muốn nàng nhìn rõ bộ mặt thật của Tần Phong.

Chương 639

"Ngươi làm vậy là không có đạo đức rồi!" Tần Phong kịch liệt khiển trách Mạc Đao lấy oán báo ân.

Hắn không chỉ tốn bao nhiêu công sức cứu y ra, còn dùng Thượng Cổ Trùng Đồng chữa trị Nguyên Đan cho y, vậy mà y lại lấy oán báo ân, ly gián quan hệ giữa hắn và muội muội y.

Loại người này thật sự là quá thất đức! "Có vấn đề gì sao!?" Điềm Điềm như bị fan cuồng nhập thân, lý thẳng khí hùng nói: "Tần ca ca không quên được mối tình đầu thời niên thiếu, chứng tỏ huynh ấy là người chung tình, trốn dưới gầm giường nhà người ta, chứng tỏ Tần ca ca lương thiện, không nỡ lòng phá hoại hạnh phúc gia đình người ta." "Phụt!!" Mọi người xung quanh suýt chút nữa bị sặc nước miếng.

Kẻ ngốc thì họ không phải chưa từng thấy, nhưng loại kẻ ngốc đột biến gen như thế này thì đúng là chưa thấy bao giờ, bất kể Tần ca ca của nàng làm chuyện gì, trong mắt Điềm Điềm luôn tự động có bộ lọc. "Điềm Điềm!" Tần Phong thâm tình tiến lên, không quên dùng chiêu PUA: "Nếu ta không đạp thêm vài con thuyền, sao có thể biết được nàng đẹp thế nào, tốt ra sao, gặp được nàng ta mới phát hiện, nàng là người đẹp nhất thế giới này..." "Tần ca ca!!" Điềm Điềm cũng đầy mắt thâm tình ngẩng đầu, trái tim nhỏ bé càng đập loạn xạ như nai con chạy loạn. "Điềm Điềm, ta có một bí mật muốn nói với nàng!" Tần Phong vén lọn tóc trước trán Điềm Điềm ra sau tai, trìu mến nói: "Thực ra ta là một người đàn ông có tâm lý cực kỳ tự ti, ở bên cạnh một tiểu công chúa như nàng, ta lại càng thấy tự ti hơn, cảm thấy mình không xứng với nàng, chỉ khi trêu ghẹo những người không bằng nàng, ta mới tìm lại được một chút xíu tự tin." "Tự ti!?" Nhóm người Mộc Tú nghe mà đờ người ra, trong lòng hiện lên một chữ "Vãi" cực lớn.

Từ Âm Nguyệt hoàng triều -> Côn Luân bí cảnh -> Vạn Ma Tháp -> Biên cảnh -> Vũ Lăng thánh địa -> Đại Việt đế đô -> Đại Quang Minh tự -> Bắc Hải -> Chi Vị thư ốc -> Bắc Cương yếu tắc -> Long Môn hạp cốc -> Đông Hải Tây Đảo -> thảo nguyên mênh mông, tất cả đều loạn lạc vì hắn.

Sao hắn có thể mặt dày nói mình tự ti chứ!? "Tần ca ca, muội sẽ không gây áp lực cho huynh đâu!" Điềm Điềm vội vàng nói: "Sau này huynh có trêu ghẹo những cô gái khác, muội có nhìn thấy cũng sẽ không giận, muội sẽ ngoan ngoãn ở nhà đợi huynh về." "Điềm Điềm!" Tần Phong tiếp tục PUA: "Nàng chính là thiên sứ trong bóng tối, mang lại ánh sáng cho ta!" "Tần ca ca!" Điềm Điềm bị tán tỉnh đến đỏ mặt, kiễng chân lên nhanh chóng hôn một cái. "Hết cứu rồi!" Mạc Đao như bị rút hết sức lực, ngơ ngác ngồi bệt xuống thảm cỏ.

Hắn không hiểu Tần Phong rốt cuộc đã cho muội muội hắn uống bùa mê thuốc lú gì, không chỉ tin cả những lời lừa gạt quỷ quái đó, mà cư nhiên còn có thể nhẫn nhịn việc Tần Phong có những người phụ nữ khác bên ngoài. "Từ xưa tra nam luôn được lòng người mà!" Nguyệt Hi không nhịn được cảm thán một tiếng.

Không hiểu Tần Phong có gì tốt, cư nhiên có thể khiến tiểu công chúa Yến Vân tộc quỳ liếm như vậy, cứ như thể ngủ với Tần Phong là có thể thành tựu vị trí Đại Đế vậy. "Thỏ ta thấy vẫn còn hy vọng!" Tiểu Bạch lập tức lên tinh thần, biến ngay thành con thỏ gian thương buôn bán nhân khẩu. "Chúng ta phải về thôi!" Mạc Đao lạnh mặt đi tới sau lưng Điềm Điềm, một lần nữa túm lấy gáy vận mệnh của nàng. "Lão ca thối tha, huynh buông muội ra!!" Điềm Điềm tức giận múa tay múa chân, tỏ ý mình vẫn chưa hôn đủ.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Từ xa đột nhiên truyền đến tiếng nổ đinh tai nhức óc, kèm theo đó là một trận chấn động mạnh mẽ của mặt đất. "Là hướng thành Tây Vực!!" Bọn người Mộc Tú lập tức quay đầu nhìn về hướng thành Tây Vực, biết chắc là thân ngoại hóa thân của Tần Phong đã đánh nhau với Tây Vực Vương rồi.

Khác với đám người Bạch Khởi sợ Tây Vực Vương quay lại, thân ngoại hóa thân của Tần Phong, dù là đối mặt với Đế cấp đỉnh phong cũng có sức chiến đấu. "Đã đến lúc phải rời đi rồi!" Tần Phong nhìn về phía xa lẩm bẩm một tiếng.

Hắn lần này tới thảo nguyên là để dùng mỹ nam kế mượn mười vạn đầu Xích Đồng Thiên Lang, hiện giờ nhiệm vụ đã hoàn thành viên mãn, đã đến lúc phủi mông đi về tiếp tục tu luyện rồi.

Dù sao đối mặt với lũ Thiên Tuyển Chi Tử không nói đạo lý kia, hắn phải tận dụng mọi thời gian để nâng cao bản thân. "Chủ công!!" Nhậm Hoàn tràn đầy mong đợi mở lời: "Chỉ cần ngài cho thêm ba viên, không, hai viên Tiên Tinh nữa, ta sẽ đi giúp ngài thịt tên Tây Vực Vương kia thì sao!?" Vãi chưởng!

Đây là coi thường hắn đến mức nào chứ!?

Tần Phong vung tay lấy ra 40 viên Tiên Tinh, ra dáng lãnh đạo nói: "Để giảm bớt áp lực cuộc sống cho mọi người, ta quyết định hỗ trợ mỗi người 40 viên Tiên Tinh." "Mỗi người hỗ trợ 40 viên Tiên Tinh!!" Nhậm Hoàn đứng hình tại chỗ, bị sự hào phóng của Tần Phong dọa sợ. "Mới có 40 viên!!" Bọn người Mộc Tú mặc dù trong lòng điên cuồng phun tào, nhưng trên mặt lại tỏ ra cực kỳ vui vẻ.

Tiêu không hết!

Căn bản tiêu không hết!

Ba đời ba kiếp cũng tiêu không hết!!

Lúc này, tại Đại Việt hoàng triều.

Sáu đạo đế uy xông thẳng lên mây xanh, khiến thiên địa biến sắc. "Thành công rồi!!" Tân đế Đại Việt cười rạng rỡ: "Tiên Long Đan mà thượng tiên ban xuống quả nhiên lợi hại, sáu viên đan dược đã thành công giúp sáu vị Chuẩn Đế đỉnh phong của hoàng tộc ta đột phá đến Đế cấp." "Chúc mừng nghĩa phụ, hạ hỷ nghĩa phụ!" Quang Thiên dẫn đầu nịnh hót: "Ngài chính là người được thiên mệnh lựa chọn, cho dù long mạch bị Lâm Tam chém đứt một đoạn, vẫn có thượng tiên giáng lâm giúp nghĩa phụ thống nhất Hoang Cổ." "Haha, tốt!!" Tân đế Đại Việt bị nịnh đến mức tâm hoa nộ phóng, sau đó hỏi: "Đúng rồi, vừa rồi thám tử ở bên thảo nguyên truyền về một bản tình báo khẩn cấp, nói là ở thành Tây Vực xuất hiện một thanh niên rất giống Tần Phong, còn nhận được sự tiếp đón nồng hậu của Tây Vực Vương, ngươi thấy chuyện này thế nào!?" "Tin đồn, tuyệt đối là tin đồn!" Quang Thiên bắt đầu lừa gạt: "Nghĩa phụ đã thấy thủ đoạn của thượng tiên rồi, một viên đan dược tạo nên một vị Đế cấp, ngài nghĩ Tần Phong có khả năng sống sót từ tay thượng tiên không!?" "Ân, trẫm cũng nghĩ vậy!" Tân đế Đại Việt không để tâm đến chuyện này nữa, lại mở miệng hỏi: "Đúng rồi, ngươi trước đây từng nói có thể chế ra đại pháo pháp khí của Tần Phong, hiện tại tiến triển thế nào rồi!?" "Cái này..." Quang Thiên không ngờ tân đế Đại Việt lại đột nhiên nhớ tới chuyện này, hắn đã sớm chuyển tiền vào tài khoản riêng của Tần Phong rồi. "Ngươi không phải vẫn chưa làm xong đấy chứ!?" Tân đế Đại Việt lộ vẻ không vui: "Lúc trước ngươi đã miệng mồm khẳng định với trẫm là không vấn đề gì, vì thế trẫm còn cho ngươi rất nhiều đặc quyền và tiền bạc." "Nghĩa phụ bớt giận!!" Quang Thiên vội vàng quỳ xuống lừa gạt: "Thực ra nhi thần đã sớm lấy được bản vẽ đại pháo pháp khí rồi, chỉ là chiến tranh đánh lâu như vậy, tiêu hao thực sự quá lớn, đã không còn dư tiền để chế tạo đại pháo pháp khí nữa." "Cái gì gọi là không còn dư tiền bạc!?" Tân đế Đại Việt lập tức không vui nói: "Hiện tại Đại Việt ta có tám vị Đế cấp tọa trấn, đã mạnh mẽ chưa từng thấy, không thể để người ngoài bắt nạt nữa..." "Ý của nghĩa phụ là..." Quang Thiên cẩn thận ngẩng đầu, dường như đang thăm dò tân đế Đại Việt.

Là không thể để người ngoài bắt nạt!?

Hay là không thể để người ngoài bắt nạt!? "Trẫm nói còn chưa đủ rõ sao!?" Tân đế Đại Việt liếc xéo một cái, để Quang Thiên tự đi mà lĩnh hội. "Nhi thần hiểu rồi!" Quang Thiên lập mã hiểu ý lui xuống, biết là muốn hắn đi đổ vỏ.

Nhưng ai bảo người ta là thống trị giả của Đại Việt, dù mình có chịu uất ức bên ngoài, về nhà đánh con cũng là hợp tình hợp pháp.

Hắn chỉ cần đem tiền bạc vơ vét được, âm thầm chuyển vào tài khoản riêng của Tần Phong là xong. "Đánh trận lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể hưởng thụ một chút rồi!" Tân đế Đại Việt vừa nghĩ đến hưởng thụ, liền chuẩn bị đi hậu cung tự thưởng cho mình. "Thái thượng hoàng giá đáo..." Bên ngoài truyền đến tiếng của tiểu thái giám, Thái thượng hoàng khôi phục uy nghiêm ngày thường đi vào. "Tôn nhi thỉnh an hoàng gia gia!!" Tân đế Đại Việt trong lòng mắng thầm đen đủi, lại phải lên thỉnh an Thái thượng hoàng. "Đứng lên đi!" Thái thượng hoàng tự nhiên ngồi xuống long ý, mở lời: "Tình báo khẩn cấp từ thảo nguyên gửi về chắc con đã xem rồi, đối với thiếu niên rất giống Tần Phong kia, con thấy chuyện này thế nào!?" "Tôn nhi thấy chuyện bé xé ra to rồi!" Tân đế Đại Việt thao thao bất tuyệt: "Trên đời này người giống người nhiều vô kể, chẳng lẽ mỗi người giống Tần Phong chúng ta đều phải huy động lực lượng hay sao?

Hơn nữa Tần Phong chết dưới tay tiên nhân thượng giới, chuyện này có rất nhiều người chứng kiến, tôn nhi không tin hắn có thể giả chết thoát thân từ tay tiên nhân thượng giới." "Lời thì nói vậy không sai, nhưng trong lòng trẫm luôn cảm thấy bất an!" Sắc mặt Thái thượng hoàng đột nhiên nghiêm trọng nói: "Vạn nhất Tần Phong thực sự còn sống, vậy thì sẽ giống như lời của Nhị Nguyệt tiên sinh và Phong Lâm tiên sinh năm đó, Tần gia sẽ thay thế hoàng tộc Đại Việt ta." "Hoàng gia gia, ngài nghĩ nhiều rồi!" Tân đế Đại Việt không cho là đúng nói: "Nếu Nhị Nguyệt tiên sinh và Phong Lâm tiên sinh thực sự thần thông như vậy, bọn họ đã không thể nào một người chết yểu, một người như chó mất nhà, hơn nữa cái dáng vẻ thoi thóp của Tần gia, tôn nhi thực sự không thấy bọn họ làm sao có thể thay thế chúng ta." "Nhưng mà..." Thái thượng hoàng vẫn đầy mặt sầu lo.

Lão đã đối đầu với Tần gia cả đời, luôn không thể tin được bọn họ lại bại như vậy, cảm thấy Nam Phong tung tích không rõ, Nhậm Hoàn đi không trở lại, tám phần là có liên quan đến Tần gia.

Tân đế Đại Việt bắt đầu mất kiên nhẫn: "Nếu hoàng gia gia thực sự lo lắng cho Tần gia, tôn nhi sẽ sai đại quân đi diệt Tần gia ngay lập tức, mặc dù Thủy tổ Tần gia là đệ nhất cao thủ Đại Việt, nhưng cũng không chống lại được bầy sói vây công, chúng ta cứ phái sáu vị Ngụy Đế mới đột phá cùng đi là được." "Như vậy cũng tốt!" Thái thượng hoàng tán đồng gật đầu, quyết định giải quyết vấn đề từ gốc rễ. "Như vậy cũng tốt!" Tân đế Đại Việt cũng phụ họa theo với nụ cười tươi rói, cuối cùng có thể đi hậu cung tìm Phương nương nương của hắn rồi. ...

Chương 640

Tại thành Tây Vực.

Tường đổ vách nát, một mảnh hỗn độn.

Tây Vực Vương sắc mặt ngưng trọng nhìn người đàn ông đối diện, đeo mặt nạ quỷ không nhìn rõ mặt thật, nhưng lại có thể lấy tu vi Chuẩn Đế cảnh đỉnh phong đấu với lão hàng trăm hiệp mà không bại. "Đùa gì vậy, Chuẩn Đế đỉnh phong chiến Đế cấp đỉnh phong!!" "Không phải nói dưới Đại Đế đều là kiến hôi sao?

Tại sao người này có thể chiến đấu lâu như vậy với Tây Vực Vương!?" "Thật sự là quá khủng khiếp, người này rốt cuộc là ai!?" "Nếu ta không đoán sai, hắn chắc hẳn là Lan Lăng Vương đang gây chấn động Hoang Cổ gần đây." "Lan Lăng Vương?

Lan Lăng Vương là ai!?" "Không biết, hắn từ khi xuất hiện đã đeo mặt nạ quỷ, không ai biết hắn là ai." "Ta nghe nói, một năm trước hắn dẫn binh diệt Đông Hải Tây Đảo, giết mấy chục vạn người tộc Tiểu Hòa." "Tin tức của ngươi lỗi thời rồi, gần đây không ít thế gia đại tộc đều bị hắn cướp, ai không phối hợp là bị tịch thu tài sản diệt tộc ngay." Tiểu Nhu nghe thấy tiếng nghị luận xung quanh, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ bừng vì phấn khích.

Trong khi những người khác vẫn đang thảo luận Tần Phong là ai, nàng không chỉ biết thân phận thực sự của Tần Phong, mà còn biết Tần Phong là một thiếu niên áo gấm cưỡi ngựa xem hoa.

Sự chênh lệch thông tin mạnh mẽ này khiến nàng nảy sinh cảm giác ưu việt ngay lập tức! "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ trêu ghẹo 'ý nan bình' của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Ta trêu ghẹo Tiểu Nhu lúc nào chứ!?" Tần Phong theo bản năng liếc nhìn Tiểu Nhu một cái.

Chỉ thấy nụ cười trong trẻo của nàng ẩn chứa một chút ngốc nghếch, càng nhìn càng giống những sinh viên đại học chưa từng trải sự đời, dù có bị bán đi chắc vẫn sẽ chủ động đi đếm tiền giúp người ta. "Đỡ bản vương một đao!!" Giọng nói của Tây Vực Vương vang dội như sấm rền, loan đao trong tay bộc phát ra hàn quang chói mắt, một luồng đao ý ngút trời khiến hư không rung chuyển dữ dội. "Một mình ông cứ từ từ mà chơi đi!" Tần Phong cũng không có ý định phân thắng bại, thấy Tần Nam và những người khác đã thu dọn xong xuôi, lập tức hóa thành tàn ảnh ôm lấy Tiểu Nhu rồi rời đi.

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Trong thành Tây Vực kình khí bắn ra tứ phía, tiếng gió rít vang trời, mười vạn Tần gia quân cưỡi Xích Đồng Thiên Lang bay vọt lên trời, đuổi theo Tần Phong nhanh chóng rời đi. "Đáng chết!!" Sắc mặt Tây Vực Vương xanh mét.

Lão rất muốn dẫn Hắc Báo quân đuổi theo chém chết Tần Phong, nhưng nghĩ đến việc Nguyên Đan của A Lỗ cần phải tu phục, chỉ có thể nén cơn giận thu loan đao lại. ...

Tại Hắc Phong Khẩu.

Diệp Thần đang ngồi xếp bằng tu luyện trong một hang động, bên ngoài thỉnh thoảng lại truyền đến những tiếng rên rỉ mê hồn. "Rốt cuộc là con tiện nhân nào hạ mị dược!?" Gân xanh trên trán Diệp Thần nổi lên, trong mắt vằn đầy tia máu.

Mặc dù hắn đang dốc sức kiềm chế bản thân, nhưng dược hiệu vẫn vô cùng mạnh mẽ, cộng thêm những tiếng rên rỉ bên ngoài, khiến hắn phải chịu đựng một nỗi đau khó có thể tưởng tượng. "Không được, ta không thể bỏ cuộc!" Diệp Thần vừa nghĩ đến kỳ vọng của Diệp Long dành cho mình, lập tức cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực.

Uỳnh một tiếng!!

Diệp Thần đột nhiên phá vỡ gông xiềng trong cơ thể, xung quanh lập tức tuôn trào những gợn sóng khí tức khủng khiếp, tu vi cũng thành công đột phá đến Chuẩn Đế cao giai. "Chuẩn Đế cao giai!!" Diệp Thần đầy mặt kinh hỉ nhìn đôi bàn tay, biết rằng cơ hội của mình cuối cùng đã đến.

Theo bản đồ kho báu hiển thị, Hồ Vũ Điệp Cốc ẩn giấu trong hư không, mỗi hai năm rưỡi mới mở ra một lần, chỉ có Đại Đế lĩnh ngộ được sức mạnh không gian mới có thể tự do ra vào.

Nhưng may mà công pháp hắn tu luyện đủ biến thái, chỉ cần đột phá Chuẩn Đế cao giai cũng có thể miễn cưỡng sử dụng sức mạnh không gian.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Mặt đất đột nhiên chấn động, hang động bắt đầu sụp đổ. "Không ổn!!" Sắc mặt Diệp Thần biến đổi, vội vàng xông ra ngoài.

Chỉ là vừa xông ra khỏi hang động, hắn đã nhìn thấy nhóm người Nhất Kiếm.

Khác với những thanh niên bị dục vọng xuyên thủng ý thức kia, tuệ căn của bọn họ đã bị Hắc Quả Phụ cắt đứt.

Mặc dù vẫn có một ngọn lửa bùng cháy trong cơ thể, nhưng ít nhất không cần phải chịu sự chi phối của dục vọng nữa. "Chuẩn Đế cao giai!!" Ba vị trưởng lão không khỏi kinh hãi, không ngờ Diệp Thần đột phá nhanh như vậy.

Nếu bọn họ không thể nhanh chóng bắt lấy Diệp Thần, thì sau này muốn bắt lại càng khó khăn hơn. "Ra tay!!" Nhất Kiếm dứt khoát rút ma kiếm, điên cuồng lao về phía Diệp Thần. "Đồ ngu!" Diệp Thần căn bản khinh thường giao thủ với Nhất Kiếm, cưỡng ép xé rách hư không chui vào trong, trước khi đi còn không quên nói: "Đợi đến ngày ta trở lại Hoang Cổ, lũ nghịch thần các ngươi đều phải chết, á, đừng mà..." "Vết nứt không gian!!" Nhất Kiếm và những người khác không khỏi kinh hãi.

Cuối cùng họ cũng biết tại sao mọi người đi loanh quanh ở Hắc Phong Khẩu lâu như vậy mà vẫn không tìm thấy cái gọi là kho báu tiền triều, hóa ra nó được ẩn giấu trong vết nứt không gian.

Nhưng còn chưa kịp vui mừng vì tìm thấy kho báu, tiếng kêu kinh hãi của Diệp Thần đã khiến tim họ thót lại. "Đã xảy ra chuyện gì vậy!?" Ba vị trưởng lão lập tức nhìn nhau, dứt khoát ra tay xé rách hư không.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Hư không đột nhiên rung chuyển dữ dội, Hồ Vũ Điệp Cốc đang ẩn giấu theo đó hiện ra.

Chỉ thấy trong sơn cốc chim hót hoa thơm, Diệp Thần bị một luồng sương mù màu hồng bao phủ, cơ thể cũng bắt đầu teo nhỏ với tốc độ chóng mặt, từ một mãnh nam mét tám biến thành một tiểu loli mét rưỡi.

Làn da trắng nõn nà, như thể vừa được bật chế độ làm đẹp.

Bộ quần áo bó sát ban đầu cũng trở nên rộng thùng thình, để lộ ra những mảng da thịt trắng như tuyết. "Sao có thể như vậy được!?" Vẻ kinh hoàng hiện lên trên mặt Diệp Thần, hắn vội vàng lấy đan giải độc ném vào miệng.

Chỉ là liên tục nuốt mấy viên, vóc dáng vẫn không hề khôi phục.

Lúc này, ba vị trưởng lão liên thủ xé rách hư không, tiếng động quá lớn thu hút sự chú ý của mọi người.

Chương 641

Chỉ thấy những người tu luyện đến Hắc Phong Khẩu tìm bảo vật đồng loạt ngẩng đầu, kết quả nhìn thấy tiểu loli Diệp Thần, còn để lộ mảng lớn da thịt đầy quyến rũ. "A hú..." Những người tu luyện như bị quái thúc thúc nhập thân, hú hét lao về phía Hồ Vũ Điệp Cốc, muốn vào đó bắt bướm. "Rốt cuộc là con tiện nhân nào!!" Diệp Thần đã hoàn toàn sụp đổ, không thể chấp nhận được sự thật mình biến thành loli. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi sụp đổ nội tâm, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Chỉ có 50 vạn?

Không có rút thưởng sao!?" Cảm giác thất vọng xâm chiếm toàn thân Tần Phong.

Biết là nội tâm của Diệp Thần gie gie đã sụp đổ, nhưng chưa sụp đổ hoàn toàn, tin rằng hắn nhất định có thể dựa vào ý chí kiên cường để trở lại làm Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại. "Chủ công, chúng ta giờ đi đâu đây!?" Mộc Tú rất nghi hoặc hỏi.

Chỉ thấy Tần Phong không đi cùng Mạc Đao và những người khác về Yến Vân tộc, trái lại quay người tiến về hướng thành Tây Vực.

Tần Phong tiện miệng nói: "Chúng ta đi thành Tây Vực!" "Thành Tây Vực!?" Tam Lộng đại sư sững sờ, ướm lời hỏi: "Chủ công, ngài quay lại là vì vị vương phi Nhã Nhược kia sao!?" "Nói bậy, ta không phải loại người đó!" Tần Phong đầy mặt chính khí nói: "Ta sở dĩ quay lại hoàn toàn là để luyện chế thần khí cho mọi người, ta là một vị chủ công có chí tiến thủ, tuyệt đối không phải loại tặc Tần đi dòm ngó vợ nhỏ nhà người ta đâu." "Ách..." Nhóm người Mộc Tú lập tức im lặng, cảm thấy chuyện này thật sự không thể nói tiếp được nữa. "Tần

Phong, ngươi lại muốn làm gì!?" Mạc Đao thấy Tần Phong đi hướng ngược lại, liền biết hắn chắc chắn lại đang âm mưu chuyện xấu xa gì đó rồi. "Ta có thể làm gì chứ!?" Tần Phong nhanh chóng chiếm lấy điểm cao đạo đức, chỉ tay năm ngón: "Ngươi làm mất chín kiện thần khí rồi, ta sợ ngươi về bị lão cha tộc trưởng lột da, nên mới phải quay lại tìm Tây Vực Vương đổ vỏ để luyện chế vài kiện thần khí đây." "Thần khí của chúng ta tại sao lại mất, trong lòng ngươi không rõ sao!?" Sắc mặt Mạc Đao lập tức đen thui.

Hắn không tin lũ người của Âm Nguyệt hoàng triều từ xa xôi chạy đến thảo nguyên chỉ để phóng hỏa ở thành Tây Vực. "Hừ!!" Thập Bát Kỵ cũng không có sắc mặt tốt.

Nếu không muốn cho thì ngay từ đầu đừng cho, giờ để họ trải nghiệm qua sự lớn mạnh của thần khí rồi, sau này làm sao nhìn trúng vũ khí thông thường được nữa. "Ngươi đừng có ngậm máu phun người, cẩn thận ta kiện ngươi tội vu khống đấy!" Tần Phong không để đối phương kịp lên tiếng, lại hỏi: "Giờ ta chỉ hỏi ngươi một câu thôi, ngươi có đi thành Tây Vực với ta không!?" "Cái này..." Mạc Đao lập tức lưỡng lự.

Mặc dù bên cạnh Tần Phong có Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư là những cường giả Đế cấp, nhưng Tây Vực Vương người ta có thể tung hoành thảo nguyên nhiều năm như vậy cũng không phải dựa vào đơn đả độc đấu.

Chỉ cần Tây Vực Vương vung tay hô một tiếng, sẽ có hàng trăm bộ lạc chiến đấu vì lão.

Thập Bát Kỵ tiến lên nhỏ giọng nhắc nhở: "Thiếu tộc trưởng, Tây Vực Vương vốn nổi tiếng là kẻ hiếu thắng, hôm nay phò mã gia làm lão mất mặt trước bao nhiêu người như vậy, với tính cách của lão chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu, mà tộc trưởng vừa mới vượt qua lôi kiếp, thương thế vẫn chưa lành hẳn." "Làm luôn!!" Mạc Đao tức đến nghiến răng nghiến lợi, thành công bị Tần Phong ép lên lương sơn.

Nếu họ không muốn bị Tây Vực Vương đánh trả báo thù, vậy thì chỉ có thể chọn cách tiên hạ thủ vi cường. "Vậy mới đúng chứ!" Tần Phong cười hì hì tiến lên khoác vai bá cổ, vừa đi vừa nói: "Lát nữa chúng ta đi tìm Nhã Nhược, ngươi phụ trách đứng ngoài trông cửa, ta phụ trách ở bên trong luyện chế thần khí, ngươi đừng có dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta thực sự chỉ thuần túy đi luyện chế thần khí thôi, bảo đảm không làm gì khác đâu..." ...

Trong thành Tây Vực.

Tường đổ vách nát, khắp nơi hoang tàn. "Tên khốn kiếp đáng chết!!" A Lỗ đầy mặt phẫn nộ, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Mặc dù những căn phòng bị đổ có thể xây lại, nhưng lòng người đã mất sẽ rất khó tụ lại, trong thời gian ngắn căn bản không thể khôi phục lại sự phồn vinh như trước. "Thành Tây Vực là huyết mạch giao thông giữa thảo nguyên và Thăng Long, chắc chắn có thể phồn vinh trở lại!" Tây Vực Vương tuy miệng nói rất thoải mái, nhưng trong lòng lại vô cùng bất an.

Vừa rồi lão sở dĩ để Tần Phong và mười vạn Tần gia quân rời đi, ngoài việc cần tranh thủ thời gian tu phục Nguyên Đan cho A Lỗ, còn vì họ mặc chiến giáp của Bắc Cương yếu tắc.

Nếu chỉ dùng Xích Đồng Thiên Lang làm tọa kỵ, lão thật sự không sợ đối phương!

Cùng lắm là đánh nhau với Yến Vân tộc một trận là xong, trước đây hai bên cũng đâu phải chưa từng đánh nhau.

Nhưng hiện tại cả Hoang Cổ đều biết vị tiên nhân thượng giới kia đang ở Bắc Cương yếu tắc.

Vạn nhất tên Lan Lăng Vương này là người của hắn, thì dù có cho lão mười lá gan lão cũng không dám truy đuổi. "Kệ đi!" Tây Vực Vương không nghĩ đến những chuyện phiền lòng này nữa, mở lời: "A Lỗ, con đi chuẩn bị đi, phụ vương lát nữa sẽ đi tu phục Nguyên Đan cho con, muộn quá là không kịp đâu." "Đa tạ phụ vương!" A Lỗ xúc động đến rơi nước mắt, cảm thấy đứa trẻ có cha như là có báu vật vậy.

Rất nhanh, màn đêm buông xuống.

Đêm trăng thanh gió mát, là lúc trêu ghẹo vợ người ta.

Tần Phong và những người khác lặng lẽ lẻn vào thành Tây Vực, tìm đến nơi ở của đám người Tây Vực Vương, vừa mới vào đã nghe thấy tiếng phụ nữ bị đánh. "Hình như là Nhã Nhược!?" Bọn người Tần Phong nghe tiếng đi tới.

Chỉ thấy A Lỗ đang đánh Nhã Nhược trong phòng, thần sắc dường như đã rơi vào điên cuồng. "Con tiện nhân này, có phải ngươi đang cười nhạo ta đã phế rồi không!?" A Lỗ đang dùng roi da nhỏ quất Nhã Nhược, thần sắc hung tợn nói: "Ta nói cho ngươi biết, dù tuệ căn của ta từ nay không thể khôi phục, ngươi cũng chỉ có thể theo ta mà thủ tiết, ngươi với Mạc Đao là si tâm vọng tưởng..." "Tiểu vương gia, thiếp không có!" Nhã Nhược khóc lóc thảm thiết, cầu xin A Lỗ đừng đánh nữa. "Khốn kiếp!!" Gân xanh trên nắm đấm của Mạc Đao nổi lên cuồn cuộn, dường như sắp không áp chế nổi cơn giận nữa rồi. "Đây mới là cách sử dụng thần khí đúng đắn của ta sao!?" Nguyệt Hi nhìn roi da nhỏ trong tay, trái tim nhỏ bé đập thình thịch liên hồi...

“Ô ô…” Thân thể Nguyệt Hi khẽ rùng mình.

Nàng thực sự không thể tưởng tượng được cảnh tượng khi sự tao nhã chỉ còn là tạm thời, còn tiếng thét và nỗi đau trở thành chuyện thường nhật.

“Đúng là tàn bạo quá mà!” Tần Phong đứng bên cạnh cảm thán: “Hồi xưa ta không hiểu, giờ ta mới hiểu rõ rồi.

Có tiền thì người ta được tự do làm tới bến, còn không có tiền thì chỉ có nước tạm dừng rồi phóng to ra mà xem thôi.” “Ngươi câm miệng!” Mặc Đao tức đến nghiến răng nghiến lợi, không cho phép ai nói xấu nữ thần của mình.

“Anh mắng Tần ca ca làm gì!?” Điềm Điềm như một con hổ con nhe răng trợn mắt, không cho phép ai nói xấu nam thần của mình.

“Đừng ai kích động cả!” Tần Phong vội vàng an ủi hai anh em, rồi lại nói với giọng đầy tâm trạng: “Mặc Đao, đã bảo ngươi với nàng ấy không phải người cùng một thế giới rồi, chỉ có ta mới hiểu nàng, biết nàng muốn học ý nghĩa của ‘pour, rock, swallow’.” “Hả!?” Tam Lộng đại sư ngẩn người, cảm thấy lời này vô cùng thâm sâu.

“Thiếu tộc trưởng, nhịn xuống!!” Thập Bát Kỵ vội vàng giữ chặt Mặc Đao, sợ hắn tức giận nổi giận vì mỹ nhân.

“Buông ta ra, ta giờ đang rất nóng giận!” Mặc Đao dường như mất đi lý trí, bắt đầu gào thét khàn khàn.

Đúng lúc này – một thị nữ run rẩy bước vào phòng, hành lễ khom người nói: “Tiểu vương gia, Tây Vực Vương sai nô tỳ đến mời ngài qua đó, nói rằng mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi rồi.” “Biết rồi!” A Lỗ thở hổn hển ném chiếc roi da nhỏ xuống, trước khi đi không quên nghiến răng nói: “Lần này phụ vương không chỉ sửa chữa nguyên đan cho ta, mà còn cả Huệ Căn nữa, mau đi tắm rửa sạch sẽ rồi đợi ta trên giường.” “Vâng, Tiểu vương gia!!” Nhã Nhược tủi thân rơi lệ, cảm thấy số phận mình quá đắng cay.

Không chỉ nhỏ tuổi đã trở thành cô nhi, nàng còn rơi vào trại huấn luyện của Đại Việt, vì muốn sống sót chỉ có thể liều mạng học tập, biến mình thành một nữ điệp viên xinh đẹp hàng đầu.

Lớn lên lại càng như một món hàng, không ngừng bị đổi chác giữa các nam nhân.

Chương 642

Chỉ là những nam nhân đó đều giống như A Lỗ, chưa bao giờ coi nàng là một con người.

Không đánh thì cũng là đánh!

Duy chỉ có Mặc Đao của Yến Vân tộc xem nàng là một con người, cho nàng sự tôn trọng và ấm áp mà nàng mong muốn.

“Kiểm tra số thỏ!!” Chân trước A Lỗ vừa theo thị nữ rời khỏi phòng, giọng nói nũng nịu nhưng hung dữ của Tiểu Bạch đã vang lên.

Chỉ thấy Tiểu Bạch bước đi với dáng vẻ ngông nghênh, nhảy từ cửa sổ đang mở vào, phát hiện Nhã Nhược quả thực đã để cửa sau, lúc này mới lộ ra nụ cười mãn ý.

“Đây là con thỏ của Tần Phong…” Lòng Nhã Nhược không khỏi hoảng hốt.

Mặc dù nàng biết Tần Phong không phải người tốt lành gì, bắt được cái đuôi nhỏ của nàng thì chắc chắn sẽ bức bách nàng, nhưng nàng vạn vạn không ngờ hắn lại đến ngay tối hôm đó.

“Hú!” Một trận gió thổi vào phòng, ngọn nến theo đó lay động, ngay sau đó là tiếng cười nhẹ nhàng của Tần Phong vang lên: “Tỷ tỷ đúng là giống như món đồ sứ vừa ra lò, nung ra vừa tinh xảo lại vừa xinh đẹp a!” “A di đà Phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay cảm khái, người có văn hóa nói chuyện quả nhiên khác biệt.

“Tần Phong!!” Lòng Nhã Nhược không khỏi kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Tần Phong không biết từ lúc nào đã vào phòng, đang cười tủm tỉm nhìn nàng, dắt tay nhỏ của Điềm Điềm, phía sau còn đứng mười mấy tên đại hán.

“Nhiều người thế này!?” Trong mắt Nhã Nhược đầy vẻ hoảng sợ, thân thể cũng bắt đầu run rẩy. ....

Hồ Vũ Điệp Cốc.

Một đám chuột lạ muốn tiến vào sơn cốc bắt Hồ Vũ Điệp, kết quả đều phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy trong sơn cốc không chỉ khắp nơi đều là độc dược kỳ quái, mà còn có vô số độc vật dày đặc, nhìn mà người ta nổi cả chứng sợ lỗ.

“Kho báu tiền triều này sao mà biến thái thế!?” Nhất Kiếm và những người khác nhìn đến mí mắt giật giật, trong lòng bắt đầu có ý định rút lui.

Họ thà quay về chết dưới tay Thượng Giới Tiên Nhân, cũng không muốn biến thành một tiểu la lỵ mềm yếu.

“Vì sao ta lại luôn có cảm giác quen thuộc thế nhỉ!?” Nhất Kiếm cau mày lẩm bẩm.

Nếu nói mị dược ở Hắc Phong Khẩu khiến hắn nghĩ đến Tần Phong, thì việc Diệp Thần biến thành la lỵ ở Hồ Vũ Điệp Cốc lại càng khiến hắn nghĩ đến Tần Phong.

Vì lần cuối cùng hắn gặp Phương Trường, nàng ta cũng là một tiểu la lỵ mềm yếu.

Bảy Đại Kiếm Nô vội vàng nhắc nhở: “Thiếu chủ, không truy nữa thì không kịp rồi!” “Cứ để Bắc Cương Quân đi tiên phong!” Nhất Kiếm phớt lờ sắc mặt xanh mét của ba vị trưởng lão, ra lệnh cho hàng ngàn chiến sĩ tiến vào Hồ Vũ Điệp Cốc mở đường.

Lúc này – Diệp Thần đang tìm kiếm suối nước trong.

Mỗi bước đi đều kinh hồn bạt vía, sợ lại chạm phải cái bẫy biến thái nào đó.

Thế nhưng may mắn là dựa vào hào quang nhân vật chính, hắn đã thành công tránh được đám chuột lạ và cạm bẫy, đồng thời qua nghiên cứu lặp đi lặp lại đã phát hiện, với tài năng Luyện Đan Sư cấp Thần của mình, hắn hoàn toàn có khả năng khôi phục như ban đầu.

Chỉ là quá trình có thể sẽ khá đau đớn, cần phải chịu đựng nỗi đau giãn cơ thể.

“Đây là…” Diệp Thần đi đến trước trấn hồn thạch vỡ nát, cũng chính là nơi giam giữ Tiểu Y Nha.

Không hiểu vì sao, khi hắn nhìn thấy những mảnh đá vỡ đầy đất, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ bi thương khó tả, cứ như thể mất đi một người bạn đồng hành quan trọng.

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy vết cắt trên mảnh đá vỡ, lập tức có cảm giác trời đất quay cuồng.

Mới!

Quá mới!

Hoàn toàn không giống một kho báu chưa được mở suốt mấy vạn năm, ngược lại cứ như là mới bị đập vỡ trong vòng hai năm gần đây vậy.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Diệp Thần đột nhiên kích động, hoàn toàn không dám nghĩ sâu hơn.

Hắn còn mang theo hy vọng của Diệp Long khôi phục Đại Yến, trải qua bao nhiêu khổ nạn mới đến được đây, nếu kho báu thực sự đã bị người khác giành trước, thì việc đó còn khó chịu hơn cả giết hắn.

“Phù!” một tiếng!!

Diệp Thần ôm lấy tia hy vọng cuối cùng, không chút do dự nhảy vào suối nước trong.

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy tòa cung điện kia, chỉ cảm thấy một luồng khí huyết xông thẳng lên đỉnh đầu.

Chỉ thấy trong cung điện trống rỗng, hai bên cánh cửa lớn lần lượt viết: “Phong Phong tìm bảo, Lan Lan hoa!” “Lan Lan mượn giáp, Phong Phong sảng!” Ngang: “Thần Thần thằng khốn!” “Phụt!!” Tâm lý của Diệp Thần trong nháy mắt sụp đổ, phun ra một ngụm máu tươi 82 năm.

Đau!!

Đau quá rồi!!

Không chỉ muốn giết người, mà còn muốn tru diệt cả tâm trí nữa!

“Tần Phong!!” Diệp Thần mặt mũi hung tợn ôm chặt ngực, biết kho báu đã bị Tần Phong cướp mất trước.

Còn những cái bẫy bên ngoài khiến mọi người sống dở chết dở, cũng chắc chắn là do tên tiện nhân Tần Phong này bày ra, tất cả đều là bẫy dành riêng cho hắn.

“Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ đã làm cho tâm lý của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi hoàn toàn sụp đổ, nhận được 1 triệu điểm Phản Phái!” “Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ đã làm cho tâm lý của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi hoàn toàn sụp đổ, nhận được một cơ hội rút thưởng!” “Thế này mà đã sụp đổ rồi sao!?” Tần Phong rơi hai giọt nước mắt cá sấu, không biết Diệp Thần giegie của hắn làm sao nữa.

Là đại ca bên cạnh của Vu Lan, nếu không có kho báu tiền triều do hắn “cày” được, thì Phong Phong và Lan Lan sau này không biết sẽ sống hạnh phúc bên nhau thế nào.

Cảm ơn đại ca bên cạnh, cảm ơn Diệp Thần giegie!

“Hy vọng hắn có thể tìm được hạnh phúc!” Tần Phong thành tâm chúc phúc Diệp Thần giegie, trong lòng thì đang hô hoán Hệ Thống chuẩn bị rút thưởng.

“Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ rút được...” “Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ rút được một tấm Thiên Cơ Tạp!” “Thiên Cơ Tạp?

Lão diễn viên rồi!” Mắt Tần Phong không khỏi sáng lên, bắt đầu suy nghĩ nên xem kịch bản của ai.

Nhị đệ?

Không được!

Chương 643

Đó chính là bạn thân, anh em ruột thịt của hắn mà!

Lâm Tam?

Không được!

Tuyệt đối không phải vì mỗi lần cơ duyên của hắn đều dựa vào ngộ tính, hắn – một học tra – có xem cũng không hiểu, chỉ là vì hắn là anh em ruột thịt khác cha khác mẹ của mình mà thôi.

Vu Lan?

Không được!

Đó là Lan Bảo Bảo của hắn, tương lai còn phải gọi hắn là ba ba nữa!

Phương Trường?

Không được!

Nàng đã giúp mình đủ nhiều rồi, làm người phải có lương tâm chứ!

Đường Xuyên?

Không được! 50 điểm Phản Phái của bảy năm trước, đến giờ hắn còn chưa tiêu hết!

"Xem đi xem lại, chỉ có thể là Diệp Thần giegie thôi!" Tần Phong trong lòng hô hoán Hệ Thống, sử dụng Thiên Cơ Tạp lên Diệp Thần.

"Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ đã sử dụng Thiên Cơ Tạp lên Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi!" "Ầm" một tiếng!

Trong đầu Tần Phong đột nhiên vang lên một tiếng sấm sét kinh hoàng, ngay sau đó trời đất quay cuồng, hắn nhìn thấy kịch bản.

Chỉ thấy Diệp Thần tiểu la lỵ một mình một súng đại sát tứ phương, không chỉ đánh bại Nhất Kiếm và Bảy Đại Kiếm Nô, mà còn dựa vào "tấm chắn miệng" thành công lật đổ ba vị trưởng lão đột phá Ngụy Đế.

Còn Lâm Hào, người vẫn luôn ẩn mình bên ngoài Hắc Phong Khẩu, thấy Diệp Thần thần uy như vậy, quyết định trở thành nhà đầu tư thiên sứ của hắn.

Không chỉ mang theo binh lực còn sót lại của Thiên Tâm Chi Thành đến đầu hàng, mà còn chủ động dâng lên Xá Lợi Tà Đế của Lâm gia bọn họ, giúp Diệp Thần thành công trở lại cấp Thiên Tuyển Chi Tử Thần Thoại.

Còn thông qua một số đoạn phim lẻ tẻ nhìn thấy, Đại Việt Hoàng tộc đã phái sáu vị Ngụy Đế vây công Tần gia.

Biến cố đột ngột khiến Tần gia không kịp phản ứng, chỉ có thể do Tần gia Thủy Tổ một mình độc chiến sáu Đại Ngụy Đế.

Thế nhưng vẫn không thể cản được bước chân tấn công của bọn họ, cuối cùng khi Tần gia tử thương vô số đệ tử, cha mẹ nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, tiểu vũ trụ của nhị đệ Tần Hạo đã bùng nổ.

Với Đại Đạo Chi Lực Vạn Vật Quy Nhất, đã mở ra Cánh Cửa Lục Đạo Luân Hồi, cũng thành công dẫn dắt Thượng Giới Tiên Nhân hàng lâm, còn Lâm Tam, Vu Lan, Diệp Thần ba vị Thần Thoại thì nhanh chóng theo sau.

Tám Đại Thần Thoại vs Thượng Giới Tiên Nhân!

Mặc dù hắn không nhìn thấy kết quả cuối cùng của cuộc đối đầu, nhưng dựa vào kinh nghiệm của một "mọt sách" mười năm, sức mạnh của nhân vật chính cấp Thần Thoại ở tám vị trí đó chắc chắn

hắn không thể nắm giữ được.

“Nửa năm, đại quyết chiến là nửa năm sau!” Ánh mắt đờ đẫn của Tần Phong dần dần khôi phục thần sắc, biết thời gian còn lại cho Thượng Giới Tiên Nhân không còn nhiều.

“Nửa năm sau đại quyết chiến!?” Sắc mặt Mộc Tú hơi đổi, dường như nghĩ tới điều gì đó.

Chỉ thấy nàng lấy ra Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn, kèm theo một đạo kim quang tràn ngập căn phòng, từng đạo phù văn màu vàng cũng theo đó lơ lửng trong hư không.

Tam Lộng đại sư tò mò hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy!?” “Âm dương biến hóa diệu vô cùng, thiên hạ tận trong lòng bàn tay!!” Mộc Tú không để ý đến Tam Lộng, thần sắc nghiêm túc bấm một đạo chỉ quyết.

“Bành!

Bành!

Bành!” Từng đạo phù văn màu vàng vỡ vụn, kim quang bắt đầu ảm đạm.

“Đây là…” Sắc mặt Mộc Tú không khỏi biến đổi, biết Tần Phong lại muốn gây chuyện rồi.

Thiên cơ vốn dĩ còn rõ ràng, đột nhiên trở nên hỗn độn, điều này cũng báo hiệu rằng đại quyết chiến nửa năm sau, sẽ vì biến số Tần Phong mà xảy ra thay đổi.

“Ta phải tranh thủ thời gian thôi!” Tần Phong sau khi biết đại quyết chiến là nửa năm sau, cũng không còn tâm trí trêu ghẹo nhân thê nữa, phất tay lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, phóng thích ba Đại Thần Hỏa dung hợp.

“Tên biến thái này!!” Mặc Đao và Thập Bát Kỵ trên mặt đầy vẻ kinh hãi, cuối cùng cũng hiểu vì sao Tần Phong luyện khí lại biến thái đến vậy.

Đậu má!!

Người khác có thể dung hợp một loại thần hỏa đã là tổ tông phù hộ rồi, hắn lại dám dung hợp ba Đại Thần Hỏa trong truyền thuyết!

“Đinh” một tiếng!

Tần Phong lại lấy ra Đồng Tiền Độ Nhật Như Niên, tung lên không trung mở ra kết giới thời gian.

“Mai khai tam độ!” Mộc Tú đầy vẻ đồng tình lẩm bẩm: “Đây là đã nhắm trúng một con dê béo, muốn vặt lông cho tới chết đây mà!” Lúc này – trong kho báu tiền triều.

Ngay khi khí huyết của Diệp Thần xông thẳng lên não, mặt đất đột nhiên bắt đầu rung chuyển.

Chỉ thấy cung điện vốn hoa lệ đường hoàng trong nháy mắt sụp đổ, chỉ còn lại pho tượng khổng lồ của Tiền Triều Thái Hậu không đổ xuống.

Thế nhưng trên ngực pho tượng lại viết mấy chữ lớn: “Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần đến đây một chuyến, đạt được Truyền Quốc Ngọc Tỷ và kho báu tiền triều.” “Tần Phong!!” Diệp Thần không thể khống chế được bản thân nữa, gầm lên giận dữ.

Vốn tưởng mình là nhân vật chính thiên mệnh sở quy, ai ngờ bảo vật tiền triều đã bị Tần Phong cướp mất trước.

Hơn nữa Tần Phong dường như đã sớm tính toán được hắn sẽ đến, không chỉ bố trí cạm bẫy hãm hại hắn, còn để lại chữ viết vũ nhục nhân cách hắn, bây giờ lại còn muốn đổ họa cho hắn.

“Diệp Thần, giao ra kho báu và Truyền Quốc Ngọc Tỷ!!” Nhất Kiếm và những người khác đuổi theo Diệp Thần mà đến, vừa vào đã nhìn thấy lời nhắn trên pho tượng.

Khỏi phải nói, tiểu tử này đúng là cuồng thật!

Người khác có được Truyền Quốc Ngọc Tỷ thì lén lút giấu giếm, sợ người khác biết mà đến cướp; nhưng Diệp Thần có được Truyền Quốc Ngọc Tỷ thì lại sợ người khác không đến cướp.

“Giao ông nội nhà ngươi!!” Diệp Thần lúc này đang vô cùng nóng giận, không nói hai lời liền rút súng đào ra mà chiến.

Chương 644

“Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ đã vu oan Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hệ số nguy hiểm của hắn tăng lên, nhận được 1 triệu điểm Phản Phái!” Tần Phong đang ở trong trạng thái luyện khí trầm tĩnh, không nghe thấy tiếng nhắc nhở của Hệ Thống.

Chỉ thấy hắn ném một thanh danh kiếm mượn từ Danh Kiếm Sơn Trang vào trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh của mình, rồi thêm vào một số dược liệu quý hiếm để nâng cấp thành thần kiếm.

Mặc dù phẩm cấp của những thanh kiếm này không cao, nhưng đều đã dung nhập kiếm ý của chủ nhân cũ.

Không chỉ có thể tăng cường kiếm thế của Vô Tận Kiếm Hạp, mà còn có thể tăng cường uy lực của Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận.

Tam Lộng đại sư vẻ mặt u oán nói: “Chúa công vì sao lại phải luyện kiếm!?

Bát vu, Tích trượng, Cà sa, Phật châu cái nào mà chẳng đẹp hơn kiếm!?” Mộc Tú lườm một cái nói: “Ông đừng lải nhải nữa, Chúa công sẽ không giúp ông luyện chế đâu!” “A di đà Phật!” Tam Lộng đại sư thần sắc nghiêm túc nói: “Bần tăng tin rằng niệm niệm không quên, ắt có hồi đáp.” “Oanh long long!!” Tiếng sấm vang trời lấp tai nổi lên, bầu trời đêm tối đen trong nháy mắt tràn ngập lôi điện.

“Xảy ra chuyện gì!?” Trong lòng bá tánh Tây Vực Thành đang kinh hồn chưa định không khỏi giật mình, không hiểu sao lại cảm nhận được một cỗ nguy hiểm đang nhanh chóng áp sát.

“Không hay rồi, là lôi kiếp!!” Sắc mặt cao thủ trong thành đột nhiên biến đổi, vội vàng bay vút lên trời để chống đỡ lôi kiếp.

“Oanh long long!!” Lôi đình trên bầu trời đêm hóa thành một con Lôi Long, ẩn chứa ý chí hủy diệt nhanh chóng lao xuống, va chạm mạnh mẽ với cao thủ trong Tây Vực Thành.

“Phụt!!” Không ít cao thủ thổ huyết, ngay cả một hiệp cũng không chống đỡ nổi.

“Một cảnh tượng quen thuộc quá!” Mặc Đao và Thập Bát Kỵ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, nhớ lại nỗi sợ hãi bị lôi kiếp chi phối đêm đó.

Còn Tần Phong bên cạnh vẫn đang trong trạng thái luyện khí trầm tĩnh, lại lấy ra mấy chục thanh danh kiếm mượn được và một đống dược liệu quý hiếm, ném vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh tiếp tục nâng cấp.

“Nhiều thế này ư?

Sẽ chết người mất!” Trong mắt Nhã Nhược hiện lên một tia kinh hãi, không thể tưởng tượng cảnh tượng mấy trăm đạo lôi kiếp giáng xuống...

Lúc này – trong một căn phòng không xa.

A Lỗ đang ngâm mình trong một cái dược trì đen kịt, còn Tây Vực Vương thì ở bên cạnh giúp hắn sửa chữa nguyên đan.

Chỉ là vừa mới bắt đầu, bên ngoài đã điện chớp sấm rền.

“Đây là... lôi kiếp!?” Tây Vực Vương không khỏi nhíu mày, cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm.

“Phụ vương, sao lại có lôi kiếp!?” A Lỗ thần sắc có chút hoảng loạn nói: “Chẳng lẽ sửa chữa nguyên đan là hành động nghịch thiên, nên trời mới giáng lôi kiếp trừng phạt hài nhi!?” “Chưa từng nghe nói sửa chữa nguyên đan sẽ giáng lôi kiếp a!?” Tây Vực Vương cũng đầy dấu hỏi, vội vàng an ủi con trai: “Không cần lo lắng, cho dù là lôi kiếp cũng chỉ có chín đạo, với thực lực Đế cấp đỉnh phong của phụ vương thì chống đỡ nhẹ nhàng thôi, bây giờ chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian, hoàn toàn kịp giúp con sửa chữa nguyên đan và Huệ Căn.” “Thế thì tốt quá!” A Lỗ không khỏi thở phào một hơi, lại nghĩ đến tức phụ Nhã Nhược của hắn.

Mặc dù Nhã Nhược từng bị Mặc Đao cướp về và tạm thời sở hữu, nhưng thân thể nàng vẫn là muốn mạng của hắn, cho dù nguyên đan không thể khôi phục, hắn cũng phải giữ lấy mạng của “nhị đệ” mình.

“Phụ vương đi một lát rồi về!” Tây Vực Vương cũng cảm ứng được bên ngoài mọi người không địch lại, không thể không bỏ lại con trai ra ngoài thay Tần Phong gánh lôi.

“Cứu mạng a...” “Ai đó cứu ta với...” Ngay khi tiếng kêu tuyệt vọng trong Tây Vực Thành vang lên không ngừng, Tây Vực Vương đã xuất hiện với tư thái của chúa cứu thế, va chạm mạnh mẽ với lôi kiếp đang giáng xuống.

“Oanh long long!!” Tiếng nổ vang trời lấp tai chấn động bầu trời đêm, lôi kiếp hóa thành từng đốm tinh quang rơi rụng xuống đất.

Chỉ là còn chưa đợi mọi người hoan hô vì Tây Vực Vương, mây đen trên bầu trời đêm lại càng dày hơn, lôi kiếp dường như vô cùng vô tận, từng đợt nối tiếp từng đợt không ngừng giáng xuống.

“Lôi kiếp này không đúng rồi!?” Tây Vực Vương rất nhanh đã bị sét đánh đến ngớ người, không hiểu đâu ra nhiều lôi kiếp đến vậy.

“A di đà Phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay nói: “Chúa công đúng là giết người phóng hỏa, trộm tài sản hãm hại, vu oan người khác...

Phàm là chuyện nào liên quan đến con người một chút, hắn đều không làm a!” “Ừm!!” Mộc Tú đồng tình gật đầu, biểu thị Tam Lộng đại sư nói đúng.

Tam Thu trầm mặc không nói bên cạnh, lấy bút ra bắt đầu ghi chép.

Ngày tháng năm đó: Hoàng thượng của ta dự cảm Tây Vực Vương muốn khơi mào chiến hỏa lần nữa, quyết định mượn thế thiên địa đêm tập Tây Vực Thành.

Đúng là liệu việc trước khi mưa, mưu tính sâu xa, trí tuệ nắm trong tay, một bước ba tính toán, mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu hành, chết trên thuyền viết: Đại trượng phu vô địch.

"A da!!" Tam Lộng đại sư nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Ông ta cuối cùng cũng biết vì sao Tam Thu vừa đến đã có hai kiện thần khí, còn ông ta đưa cho Tần Phong nhiều dược liệu như vậy, lải nhải mấy năm mới miễn cưỡng có được một kiện.

"Hồi đó chúng ta cũng bị sét đánh như vậy à!?" Mặc Đao và Thập Bát Kỵ nhìn Tây Vực Vương, dường như thấy được chính mình mấy tháng trước.

Đêm đó, Tần Phong trốn trong lều luyện chế thần khí, hại bọn họ trần truồng chạy ra ngoài gánh lôi, sau đó còn giả vờ tốt bụng nói sẽ tặng thần khí cho bọn họ, thực chất là đang âm thầm tính kế bọn họ.

"Cái tên Thăng Long Nhân này đúng là quá xảo quyệt!!" Mặc Đao lùi lại một bước càng nghĩ càng tức, nhịn một lát càng nghĩ càng thiệt, hận không thể xông lên đấm cho Tần Phong một quyền.

"Hả!?" Điềm Điềm liếc nhìn với ánh mắt đầy cảnh giác, dường như đang cảnh cáo lão ca của mình hãy an phận một chút.

"Tức chết ta rồi!!" Mặc Đao tức đến suýt nữa chém Tần Phong, không hiểu muội muội mình nhìn trúng hắn điểm nào.

“Làm sao đây, làm sao đây...” So với vẻ mặt điềm nhiên của những người khác, Nhã Nhược lại sốt ruột đi đi lại lại.

Bây giờ động tĩnh mà Tần Phong gây ra thực sự quá lớn, không cần bao lâu nữa sẽ bị người ta phát hiện, nếu để người ta thấy Tần Phong từ phòng nàng đi ra, nàng có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

“Hả!?” Tam Lộng, Nhậm Hoàn sắc mặt đột nhiên nghiêm túc, nghe thấy tiếng bước chân dồn dập bên ngoài truyền đến, ý nghĩa là đối phương đã bắt đầu nghi ngờ, đang tìm kiếm Tần Phong – kẻ gây họa này.

“Thời gian gấp, nhiệm vụ nặng!” Tần Phong dường như cũng cảm thấy, đẩy nhanh tốc độ luyện chế.

Bởi vì cường hóa thần khí cũng giống như “cưỡi ngựa với vợ người khác”, một khi bị quấy rầy thì dễ bị “hậu kế vô lực”, đến lúc đó không những kiếm vỡ, mà dược liệu cũng mất hết.

Lúc này – Tề Tu Viễn đến trước một căn nhà tranh.

Dựa theo sự điều tra không ngừng của Thanh Thiên suốt hơn một năm nay, đã thành công tìm được nơi ẩn náu của Phong Lâm Tiên Sinh, còn chưa bước vào nhà tranh đã nhìn thấy bốn Đại Kim Cương.

“Đao Tuyệt, Tề Tu Viễn!!” Sắc mặt bốn Đại Kim Cương đột nhiên biến đổi, vội vàng rút vũ khí ra đề phòng.

“Chuẩn Đế!?” Tề Tu Viễn chỉ liếc mắt nhìn một cách hờ hững, căn bản không thèm để đối phương vào mắt.

“Tất cả lui xuống!” Phong Lâm Tiên Sinh chậm rãi bước ra từ nhà tranh, không còn vẻ ý khí phong phát năm nào, trên mặt thêm vài phần tiều tụy, hiển nhiên những ngày tháng trốn đông trốn tây cũng không hề dễ chịu.

“Ra chiêu đi!” Tề Tu Viễn không nói lời thừa thãi, chậm rãi rút Tuế Nguyệt Đao ra.

Kể từ khi Tần Phong phái hắn đi hỗ trợ Thanh Thiên, hắn đã truy đuổi Phong Lâm Tiên Sinh gần một năm rồi, nhất định phải nhanh chóng giải quyết lão già này, để còn về Vũ Lăng Thánh Địa bồi bà xã Lục Mạn Mạn của hắn.

Chương 645

“Thật sự muốn tận diệt ư!?” Phong Lâm Tiên Sinh mặt đầy không cam lòng nói: “Bây giờ Phong Lâm Cư đã bị các ngươi khống chế rồi, các ngươi không thể tha cho lão phu một con đường sống sao, lão phu có thể dùng sinh mệnh thề rằng, từ nay về sau sẽ không còn can dự vào chuyện Hoang Cổ nữa, chỉ cầu được tiềm tâm tu luyện trong căn nhà tranh này.” “Chúa công nói rồi, ngươi biết quá nhiều!” Trong hai mắt Tề Tu Viễn hàn quang lóe lên, tay cầm Tuế Nguyệt Đao nhanh chóng xông về phía đối phương.

“Chúa công?

Tần Phong!?” Đồng tử Phong Lâm Tiên Sinh đột nhiên co rút lại, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Hai năm trước Tần Phong đã chết dưới tay Thượng Giới Tiên Nhân rồi, bây giờ sao có thể phái Đao Tuyệt Tề Tu Viễn đến giết hắn!?

Giả chết!!

Phong Lâm Tiên Sinh dường như nghĩ tới điều gì, nhưng đáng tiếc là biết đã quá muộn rồi.

Chỉ thấy Tuế Nguyệt Đao trong tay Tề Tu Viễn bộc phát ra một cỗ năng lượng ba động quỷ dị, thời gian xung quanh dường như bị làm chậm lại gấp mấy lần, trơ mắt nhìn Tề Tu Viễn áp sát nhưng hoàn toàn không có cách nào.

“Đại Đạo Thời Gian!!” Phong Lâm Tiên Sinh trừng lớn mắt, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Hóa ra Thượng Giới Tiên Nhân muốn tìm người là Tần Phong, hắn từ đầu đã biết Thượng Giới Tiên Nhân sẽ đến, thế là đổ họa cho Diệp Thần để thu hút Thượng Giới Tiên Nhân, còn mình thì giả chết trốn ở phía sau mưu đoạt thiên hạ.

Khoảnh khắc này – hắn không còn sợ hãi khi lâm tử, ngược lại bắt đầu tự giễu bản thân.

Hóa ra kẻ hề lại chính là hắn!

Uổng cho hắn còn tự mãn cho rằng mình đứng ở tầng thứ sáu nhìn thế giới, ai ngờ Tần Phong đã sớm đứng ở tầng khí quyển rồi.

"Phụt!!" Đao quang chợt lóe, máu tươi bắn tung tóe.

Tề Tu Viễn không chỉ có thần khí gia trì, đao còn nhanh và chuẩn, một nhát chém nát Nguyên Thần của Phong Lâm Tiên Sinh.

"Không hổ là người được Thần Tú coi là kẻ địch cả đời!" Phong Lâm Tiên Sinh khó khăn nói ra câu cuối cùng, thân thể sau đó nặng nề đổ về phía sau.

Không phải cường giả Đế cấp như hắn là bùn nặn, mà là Tề Tu Viễn có quá nhiều gia trì, thủ đoạn lại càng khiến người ta không thể nào đề phòng.

"Tiên Sinh!!" Bốn Đại Kim Cương bi phẫn xông lên, "phù" một tiếng quỳ xuống trước mặt Tề Tu Viễn nói: "Ngươi đã giết Tiên Sinh của chúng ta, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Tiên Sinh của chúng ta, lên đao sơn xuống hỏa hải, nguyện nghe theo Tề Tiên Sinh điều khiển..." "Hả!?" Tề Tu Viễn ngay tại chỗ ngây người, không ngờ đối phương lại thức thời đến vậy.

"Cầu Tề Tiên Sinh thu lưu!!" Bốn Đại Kim Cương dập đầu như giã tỏi, mỗi cái dập đầu đều "bành bành" vang vọng.

Không phải bọn họ thích quỳ gối nịnh bợ cường giả, mà là hiện thực ép buộc bọn họ không thể không làm theo lòng mình.

Gặp người khác đánh không lại còn có thể chạy đi ẩn cư, nhưng Thanh Thiên đã hoàn toàn tiếp quản mạng lưới tình báo, ngay cả Phong Lâm Tiên Sinh cũng không thể thoát khỏi sự truy đuổi của bọn họ, điều đó có nghĩa là cả Hoang Cổ sẽ không có nơi dung thân cho bọn họ.

Bây giờ không chủ động quỳ xuống, tương lai ngay cả cơ hội quỳ cũng không còn!

“Chuyện này ngươi thấy thế nào!?” Tề Tu Viễn cau mày hỏi.

“Hả!?” Thần sắc bốn Đại Kim Cương không khỏi ngẩn người, không biết Tề Tu Viễn đang nói chuyện với ai.

“Thu nhận bọn họ đi!” Hư không bên cạnh Tề Tu Viễn nổi lên gợn sóng, thân ảnh Thanh Thiên theo đó hiện ra, trong tay cầm Âm Cực Đao do Tần Phong luyện chế, trên đó toát ra một cỗ hàn quang âm u lạnh lẽo.

“Ngươi là...

Hắc Sát Diêm La!?” Đồng tử bốn Đại Kim Cương đột nhiên co rút lại, trong lòng thầm may mắn mình đã không bỏ chạy.

Bởi vì Hắc Sát Diêm La cũng giống như Phong Lâm Tiên Sinh, đều từng đảm nhiệm người thống trị thế giới ngầm Hoang Cổ.

Nhưng điểm khác biệt là, Âm Nguyệt Hoàng Triều và Đại Việt Hoàng Triều thường xuyên tranh đấu, không có thời gian quan tâm đến Phong Lâm Tiên Sinh, từ đó khiến hắn có cơ hội lớn mạnh.

Còn Hắc Sát Diêm La thì khác, nàng sống trong thời kỳ Đại Yến Hoàng Triều thịnh vượng nhất.

Bằng sức một mình đã tạo ra trật tự của thế giới ngầm, ngay cả Đại Yến Hoàng Triều cũng không thể nhúng tay vào thế giới ngầm.

So sánh đơn giản, cao thấp lập tức phân rõ!

Bây giờ từ trạng thái mà Thanh Thiên thể hiện ra không khó để nhận thấy, nàng không chỉ nhận được truyền thừa của Hắc Sát Diêm La, mà còn có tư chất "thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam".

"Không hổ là người bên cạnh Phong Lâm Tiên Sinh, vậy mà lại nhận ra ta!" Thanh Thiên đi đến trước mặt bốn người, cảm thấy vui mừng vì bọn họ thức thời.

Bây giờ tuy nàng đã khống chế mạng lưới tình báo của Phong Lâm Cư, nhưng dù sao thời gian cũng quá ngắn, nếu có bốn người quen thuộc nghiệp vụ này ở đây, thì hiệu suất công việc của nàng sẽ tăng lên rất nhiều.

Có thể kịp thời dâng lên cho Tần Phong tư liệu về các "kiều mỹ thê" ở Hoang Cổ.

Tề Tu Viễn cau mày nói: "Ngươi thật sự định thu nhận bọn họ?

Bọn họ biết không ít bí mật đấy!" "Vậy phải xem bọn họ có biết điều không!" Trong mắt Thanh Thiên đột nhiên lóe lên một tia hàn quang, Âm Cực Đao trong tay cũng bùng phát ra một đoàn quỷ hỏa màu tím.

"Lửa xua đi bóng tối, mang đến ánh sáng!

Ánh sáng chiếu ra bóng tối, lại quay về rồi!" Bốn Đại Kim Cương sợ hãi vội vàng đứng nghiêm, lớn tiếng niệm khẩu hiệu của Hắc Sát Diêm La, biểu thị rằng bất kể ai giành được thiên hạ, bóng tối vĩnh viễn sẽ không biến mất.

"Cũng khá biết điều đấy!" Khóe miệng Thanh Thiên lộ ra nụ cười mãn ý, quỷ hỏa trên đao cũng theo đó tiêu tán.

Vừa rồi nàng đã nhận được tin tức của Tần Phong, biết Diệp Thần rất nhanh sẽ ra khỏi Long Môn Hạp Cốc, bảo nàng nghĩ cách đi ngăn cản một chút.

Vốn dĩ nàng định tự mình đi ngăn cản, dù sao thì người khác cũng không thể ngăn được tên biến thái như Diệp Thần.

Thế nhưng bây giờ có bốn Đại Kim Cương đầu hàng, vừa hay mượn đầu của Phong Lâm Tiên Sinh, đi châm ngòi Thượng Giới Tiên Nhân và Diệp Thần đánh nhau một trận, tiện thể thử xem bọn họ có thật lòng đầu hàng hay không.

“Ngươi muốn thu thì cứ thu đi, dù sao nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành!” Tề Tu Viễn tra Tuế Nguyệt Đao vào vỏ, nôn nóng hướng về Vũ Lăng Thánh Địa mà đi, trước khi đi còn không quên lấy đi trữ vật giới chỉ của Phong Lâm Tiên Sinh.

“Ngọa tào, tốt cho ngươi mày rậm mắt to!” Thanh Thiên không nhịn được thốt lên một câu tục tĩu, không ngờ Tề Tu Viễn cũng học thói xấu rồi. ....

Dược Thần Cốc.

Kể từ khi Tần Phong vẫn lạc dưới tay Thượng Giới Tiên Nhân, Hữu Dung đã cáo biệt Vu Lan và những người khác, dẫn theo Thái Tử Phi vô gia cư đến Dược Thần Cốc.

Chỉ là Tần Phong văn võ song toàn thực sự quá đỗi kinh diễm, khiến Thái Tử Phi làm sao cũng không thể buông bỏ, không thể bắt đầu cuộc sống mới.

“Thiên thu thủy, trúc mã đạo, một lần gặp ngươi, vạn vật chẳng sánh kịp, gió nam năm nay thổi, công tử về không về!?” Thái Tử Phi mặc một thân tố y trắng, u sầu nhìn về phía cửa vào Dược Thần Cốc.

Chương 646

Mặc dù nàng tận mắt chứng kiến Tần Phong vẫn lạc dưới tay Thượng Giới Tiên Nhân, nhưng trong lòng lại biết bao hy vọng bóng hình quen thuộc kia có thể xuất hiện lần nữa, dù chỉ là nhìn từ xa một cái cũng được.

“Thế gian ba ngàn bệnh tật, duy có tương tư không thể chữa!” Hữu Dung u dài thở dài một tiếng, đối với bệnh của Thái Tử Phi thì bó tay.

“Ai!!” Đương Đại Dược Thần bên cạnh cũng thở dài một tiếng, biểu thị đối với bệnh của đồ đệ nghịch đồ này cũng bó tay.

“Sư phụ, người nói Tần Phong thật sự vẫn lạc rồi sao!?” Hữu Dung chống tay lên thái dương, uể oải hỏi.

Dù Tần Phong vẫn lạc đã gần hai năm rồi, nàng cũng không thể tin rằng tên đại ma vương ti tiện vô sỉ kia sẽ vẫn lạc.

Dù sao mình là tức phụ của hắn, còn chưa kế thừa mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo mà.

Dược Thần thực sự không chịu nổi nữa, gầm lên: “Ngươi mà không đi khám bệnh kiếm tiền nữa, vi sư có thể đánh cho ngươi vẫn lạc tin không!?” “Tuổi đã cao rồi, không nên nổi giận!” Hữu Dung bị dọa cho giật mình, vội vàng đi khám bệnh kiếm tiền.

Trong số những bệnh nhân đến khám bệnh, có mấy người thỉnh thoảng lại nhìn về phía Thái Tử Phi đầy vẻ u sầu, nhân lúc không ai chú ý đã lấy ra một con chim bồ câu đưa thư rồi thả bay đi. ....

Tây Vực Thành.

Trên bầu trời đêm điện chớp sấm rền, lôi điện không ngừng giáng xuống.

“Hô hô...” Tây Vực Vương lúc này đã chật vật không chịu nổi, đang thở hổn hển từng hơi.

Hắn thực sự không hiểu nổi, lôi kiếp nào mà có thể liên tục đánh hơn một trăm đạo, hơn nữa mây đen trên bầu trời, một chút cũng không có ý định tan đi.

Đúng lúc này – trên đường chân trời thảo nguyên sáng lên một đạo quang, báo hiệu một ngày mới sắp đến.

“Không hay rồi!!” Tây Vực Vương lập tức cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, bắt đầu rối rắm không biết nên làm thế nào cho phải.

Giúp A Lỗ sửa chữa nguyên đan, sự nghiệp nhiều năm sẽ hủy trong chốc lát!

Thế nhưng nếu tiếp tục gánh lôi kiếp, A Lỗ sẽ trở thành phế nhân!

“Lôi kiếp tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ mà sinh ra, không phải có người đang luyện đan, thì cũng là có người đang luyện khí!!” Tây Vực Vương bắt đầu gầm lên giận dữ: “Hắc Báo Quân nghe lệnh, lập tức điều tra toàn bộ Tây Vực Thành cho bản vương, ai dám cản trở điều tra, giết không tha!” “Vâng!!” Hắc Báo Quân trong Tây Vực Thành lĩnh mệnh, bắt đầu bạo lực điều tra kẻ gây họa.

“Chuẩn bị chiến đấu!” Mặc Đao và những người khác thần sắc nghiêm túc, chậm rãi rút loan đao ra.

“A di đà Phật, vì sao lại phải bức người xuất gia đây!?” Tam Lộng đại sư bất đắc dĩ thở dài một tiếng, hướng Nam Mô Bồ Tát ra thẳng cửa lớn.

“Chuyện này nên thêm tiền!” Nhậm Hoàn liếc nhìn Tần Phong đang luyện khí, suy nghĩ xem bao nhiêu cái đầu người có thể đổi lấy một thanh thần khí.

“Ta là người không tham chiến!!” Mộc Tú tự giác lùi lại, che chắn mọi người phía trước.

“Đạp!

Đạp!

Đạp!” Tiếng bước chân dồn dập vang lên, càng lúc càng gần bọn họ.

“Không có Chuẩn Đế, tốc chiến tốc thắng!” Tam Thu nhắm mắt cảm ứng một chút, lấy ra Xuân Thu Bút và Thiên Mục Thư.

“Không có Chuẩn Đế!?” Mộc Tú lập tức dựng tai lên, vượt qua mọi người đến hàng đầu.

“Xong rồi, xong rồi!!” Nhã Nhược sốt ruột đi đi lại lại trong phòng, không biết phải làm sao cho phải.

Bây giờ trong phòng nàng có hơn hai mươi người đàn ông, trong đó một người còn là tình nhân cũ của nàng, cho dù nàng có “hai cái miệng” cũng không thể giải thích rõ ràng được...

Ngay lúc này, đỉnh Tử Tiêu Âm Dương đột nhiên bùng phát thần quang chói mắt, kèm theo một luồng kiếm khí ngút trời xông thẳng lên mây xanh. "Tìm thấy rồi!!" Quân Hắc Báo đang lục soát bị kinh động, nhanh chóng lao về phía phòng của Nhã Nhược. "Là nàng!?" Tây Vực vương đang chịu sấm sét cũng sững sờ.

Trong ký ức của lão, Nhã Nhược chỉ là một bình hoa di động, căn bản không thể tạo ra động tĩnh lớn thế này.

Nhưng lúc này lão cũng chẳng kịp suy nghĩ nhiều, phải nhanh chóng giải quyết vấn đề từ gốc rễ, nếu không sẽ thật sự không kịp giúp A Lỗ tu phục Nguyên Đan.

Oành một tiếng!!

Đỉnh Tử Tiêu Âm Dương trước mặt Tần Phong mạnh mẽ mở ra, từng thanh thần kiếm từ bên trong bay ra, mỗi thanh đều lấp lánh kiếm quang nhiếp nhân tâm phách. "Chúa công lại không làm người nữa rồi!" Đám người Tam Lộng đại sư nhìn mà kinh hồn bạt vía.

Nếu bọn họ không nhớ nhầm, trong Vô Tận Kiếm Hạp của Tần Phong có tới hơn vạn thanh phi kiếm, trong đó kiếm đạt cấp bậc Thần cấp đã hơn hai nghìn thanh.

Nếu phối hợp với gần ba mươi cái buff của Tần Phong, lại có Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận gia trì, bọn họ thật sự không thể tưởng tượng nổi khi Tần Phong ở trạng thái toàn thịnh sẽ đáng sợ đến mức nào.

Lộp bộp!

Lộp bộp!

Tiếng bước chân dồn dập ngày càng gần, từ tám hướng đang nhanh chóng áp sát. "Chúa công, bọn chúng đang tới gần!!" Tam Lộng đại sư vội vàng quay đầu nhắc nhở, bảo Tần Phong đừng luyện thần khí nữa. "Hô..." Tần Phong mở mắt thở ra một ngụm trọc khí, thấy Nhã Nhược đang tiến lại gần mình. "Cầu xin ngươi, đưa ta đi cùng được không!?" Nhã Nhược biết thành Tây Vực đã không còn chỗ dung thân cho nàng, chỉ có thể ai cầu Tần Phong cho một con đường sống. "A Nhã, nàng nói thật đấy à!?" Tần Phong ngẩn ra, lập tức tỏ vẻ khó xử: "Thật ra mọi người đều là người trưởng thành cả rồi, ra ngoài chơi chẳng qua là để tìm chút kích thích, nàng làm thế này khiến ta khó xử quá!?" "Khó xử!?" Mạc Đao mạnh mẽ quay đầu nhìn hai người, không hiểu sao cứ muốn xông lên lật bàn. "Ai tìm kích thích với ngươi chứ!?" Nhã Nhược tức giận nói: "Ta không phải hạng đàn bà đó!" "Câu này Thỏ ta không thích nghe đâu nha!" Tiểu Bạch mở miệng đốp chát: "Ngươi không thể bắt chủ ngân nhà ta làm trái lương tâm mà nói ngươi là gái nhà lành được đúng không!?" "Ngươi..." Nhã Nhược bị tức đến nửa ngày không nói nên lời, không hiểu sao một con thỏ xinh xắn lại mọc ra cái mồm độc địa như vậy. "Ừm!!" Tần Phong đồng tình gật đầu.

Bảo hắn tin Nhã Nhược là gái nhà lành, thà tin đội tuyển bóng đá quốc gia đá vào World Cup còn hơn.

Đúng lúc này, rầm một tiếng!!

Chương 647

Cửa phòng Nhã Nhược bị đá văng ra, quân Hắc Báo nhìn thấy cảnh tượng bên trong thì đứng hình tại chỗ.

Trong căn phòng nhỏ xíu này sao lại có nhiều gã vạm vỡ như thế? "Vãi chưởng, quá mất lịch sự!" Tần Phong lập tức chửi thề: "Ngay cả câu 'mở cửa tặng ấm áp' cũng không biết nói!" "Đã đến lúc cho các ngươi biết thế nào là uy thế Đại Đế!" Mộc Tú như thể có đại tông sư nhập thể, lao ra khỏi phòng với tư thế không gì cản nổi, càng dựa vào tu vi Đế cấp đánh cho đối phương không có sức đánh trả.

Oành oành oành!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên trong thành, luồng năng lượng từ vụ va chạm tản ra như bão tố, khiến thành Tây Vực vốn đã đổ nát nay càng thêm lung lay trong gió bão. "Là các ngươi!!" Tây Vực vương nhìn rõ đối phương xong, nháy mắt rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Lão còn chưa tính sổ vụ Tần Phong phế Nguyên Đan của A Lỗ, thế mà hắn không những không biết ơn, còn chạy về báo hại lão phải gánh lôi kiếp cả đêm. "Tiện nhân!!" A Lỗ cũng đỏ mắt đi ra.

Gã vốn tưởng Nhã Nhược bị uy hiếp gì đó, nhưng khi thấy Mạc Đao trong đám người, gã không tin nổi ánh sáng chiếu lên mặt sáng nay là mặt trời, mà là lưỡi đao đâm sau lưng mình. "A Lỗ huynh, huynh đừng hiểu lầm!" Tần Phong nghiêm túc biện minh: "Chúng ta chỉ đơn thuần tới sửa xe thôi.

Cái xe số tự động này của huynh khá tốt, đèn pha lớn, thân xe trắng, còi vang giòn giã, vô lăng mềm mại, nhất là ghế da, khi hạ xuống thoải mái cực kỳ, khuyết điểm duy nhất là nội thất hơi đen, hao xăng hơi nhiều." "Hả!?" Tam Lộng đại sư ngẩn người.

Tuy không hiểu ý nghĩa là gì, nhưng gã cảm nhận được đoạn hội thoại này không hề đơn giản. "Giết sạch bọn chúng cho ta!!" A Lỗ gào thét điên cuồng, thề phải dùng máu của bọn Tần Phong để rửa sạch sỉ nhục.

Oành oành oành!!

Cả thành Tây Vực lập tức chấn động, mười mấy vạn quân Hắc Báo cuồn cuộn kéo đến.

Trên không trung, Tây Vực vương thấy lôi kiếp bắt đầu tan đi, cũng mang theo đầy bụng phẫn nộ lao xuống phía đám người Tần Phong. "Chúa công!" Mộc Tú và mọi người cùng nhìn về phía Tần Phong, như đang hỏi nên chiến hay rút. "Nam thì phong hầu, nữ thì phong phi!" Tần Phong phất tay lấy ra Vô Tận Kiếm Hạp, đã lâu rồi hắn chưa được đánh một trận sảng khoái. "Đậu má!!" Mạc Đao nhịn không được chửi thề, nhận ra mình đã leo lên thuyền tặc.

Rõ ràng nói là đến tìm Tây Vực vương gánh lôi, lộ tẩy là rút ngay, thế mà giờ hắn lại định chơi giáp lá cà ngay trên địa bàn của người ta.

Mẹ kiếp!!

Tần Phong hỏa này quả nhiên là cái hố, dính vào là không có chuyện gì tốt! "A di đà phật, đại thương của bần tăng đã sớm khát khao khó nhịn rồi!" Tam Lộng đại sư giây trước còn như đại sư phổ độ chúng sinh, khi mở mắt ra lần nữa đã chuyển sang trạng thái điên loạn, đối diện với Tây Vực vương đang lao xuống mà bóp cò.

Tạch!

Tạch!

Tạch!

Tạch!

Tiếng súng quen thuộc vang lên, phun ra một luồng lửa lam. "Lại là thần khí khạc lửa lam!" Tây Vực vương đã nếm mùi lợi hại của Nam Vô Bồ Tát, dứt khoát né tránh chứ không dám đối đầu trực diện.

Chỉ là vừa tránh được loạt đạn của Tam Lộng, lông tơ toàn thân lão đột nhiên dựng đứng lên. "Hỏng bét, tập kích!!" Tây Vực vương kinh hãi, liếc mắt nhìn ra sau.

Chỉ thấy Nhậm Hoàn đã thừa cơ lẻn ra sau lưng lão, đoản đao trong tay lóe lên hàn quang, đâm thẳng vào tim lão với góc độ cực kỳ chuẩn xác. "Không ổn!!" Đồng tử Tây Vực vương co rút, dốc toàn lực điều khiển cơ thể né tránh.

Phập!!

Đoản đao đâm vào da thịt, máu tươi bắn tung tóe. "Hộc... hộc..." Tây Vực vương thở gấp vì vừa thoát chết, trên vai đã xuất hiện một lỗ máu.

Tuy lão vừa né được đòn chí mạng của Nhậm Hoàn, nhưng cùng lúc đối mặt với hai cường giả Đế cấp, áp lực quá lớn, đánh tiếp chắc chắn lão sẽ chịu thiệt. "Ngươi thua rồi, ta lại kiếm thêm được 103 viên tiên tinh!" Nhậm Hoàn đột nhiên nở nụ cười quỷ dị, thò lưỡi liếm vết máu trên đoản đao. "Cái gì!?" Sắc mặt Tây Vực vương đại biến, một cảm giác nguy cơ chưa từng có ập đến.

Sau khi Nhậm Hoàn liếm máu trên đao, quanh thân gã lập tức hiện ra một vòng tròn huyết sắc, bên trên đầy những phù văn đỏ rực quỷ dị. "Đây là Huyết Chú!!" Đám người Mộc Tú kinh hãi, thầm quyết định sau này phải tránh xa Nhậm Hoàn một chút.

Huyết Chú thực chất là một loại thuật nguyền rủa, chỉ cần có được máu của đối phương là có thể nguyền rủa cách không gây thương tích.

Đặc biệt là với một cường giả đỉnh phong Đế cấp như Nhậm Hoàn, sát thương nguyền rủa chắc chắn là cực kỳ khủng bố. "Lão nói 103 viên tiên tinh!?" Tần Phong thất vọng lắc đầu, cảm thấy tư tưởng của Nhậm Hoàn rất nguy hiểm.

Ông chủ đã cho lão cơ hội thể hiện mình, vậy mà lão chỉ nghĩ đến chuyện kiếm tiền từ ông chủ, hoàn toàn không cân nhắc xem năm sau ông chủ có thể tự tay lái Ferrari, cưới vợ bé xinh đẹp được hay không... "Thành!!" Nhậm Hoàn đột nhiên gầm lớn, sau đó bắt quyết.

Bùm một tiếng!!

Vòng tròn huyết sắc nổ tung, những đốm huyết quang hóa thành một hình nhân thế mạng bằng rơm. "Hỏng rồi, Huyết Chú đã thành!!" Gương mặt Tây Vực vương hiện lên vẻ kinh hoàng, lão điên cuồng lao về phía Nhậm Hoàn hòng cướp lại hình nhân rơm kia.

Chương 648

"Muộn rồi!" Nhậm Hoàn nở nụ cười tàn nhẫn, đâm mạnh đoản đao vào ngực hình nhân rơm.

Khi đoản đao cắm ngập vào ngực hình nhân, thân hình Tây Vực vương lập tức khựng lại, lão cảm thấy lồng ngực truyền đến một cơn đau thấu xương. "Phụt!!" Tây Vực vương méo mặt ôm ngực, không kìm được phun ra một ngụm máu. "Đây là Huyết Chú sao?!" Mí mắt đám người Mộc Tú giật giật, bị Huyết Chú của Nhậm Hoàn dọa sợ.

Chỉ cần lấy được máu là có thể trọng thương đối phương từ xa, thật sự là phòng không nổi, cuối cùng họ cũng hiểu vì sao Nhậm Hoàn được gọi là sát thủ đệ nhất Hoang Cổ. "Mau đi cứu phụ vương ta!!" A Lỗ ở phía dưới cuống cuồng, ra lệnh cho quân Hắc Báo mau đi cứu người.

Gã giờ không dám mong tu phục Nguyên Đan nữa, chỉ mong ông già bình an vô sự để bảo lãnh cho gã cả đời phú quý, chứ lão mà tẻo ở đây thì gã vừa mất Nguyên Đan lại vừa mất luôn chỗ dựa. "Sát!!" Mười mấy vạn quân Hắc Báo che kín bầu trời, sát khí ngưng tụ làm biến đổi cả thiên địa. "Ta không thèm chấp bọn họ!" Mộc Tú dứt khoát chọn cách an toàn, lại lôi Tam Lộng đại sư ra chắn trước mặt.

Rầm một tiếng!!

Vô Tận Kiếm Hạp trong tay Tần Phong rơi nặng nề xuống đất, bộc phát ra luồng sát khí còn khủng bố hơn, dù đối phương có mười mấy vạn người thì hắn cũng chẳng hề lép vế. "Ma đầu này đã giết bao nhiêu người rồi vậy!?" Nhã Nhược không thể tin nổi trừng lớn mắt, run rẩy dưới sát khí của Tần Phong.

Mà mười mấy vạn quân Hắc Báo đối diện cũng chẳng khá hơn là bao, dưới sự bao trùm của sát ý từ Tần Phong, chiến ý trong lòng bọn chúng nháy mắt tan biến không ít.

Cạch một tiếng!!

Vô Tận Kiếm Hạp chậm rãi mở ra, như một con sư tử hùng dũng tỉnh giấc.

Vút!

Vút!

Vút!

Hàng vạn thanh phi kiếm hóa thành sao băng xé toạc hư không, kiếm khí sắc lẹm bao trùm cả thành Tây Vực.

Đồng thời, linh khí trên thảo nguyên cũng cuồn cuộn hội tụ vào Vô Tận Kiếm Hạp, lấy đó làm trung tâm xuất hiện một pháp trận khổng lồ bao phủ toàn thành.

Ong!

Ong!

Ong!

Từng luồng gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan tỏa từ Vô Tận Kiếm Hạp, kèm theo tiếng kiếm reo trong trẻo chói tai vang vọng đất trời, càng có thêm những điểm tinh quang chiếu rọi thương khung. "Đây là kiếm trận!?" Mọi người có mặt đều kinh hô ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

Ong!

Ong!

Màn sao trên trời rung động dữ dội, kiếm khí khủng bố như bão tố khuếch tán ra xung quanh, bất cứ ai ở trong trận này đều sẽ trở thành mục tiêu tấn công của Tần Phong. "Bày quân trận!!" Mười mấy vạn quân Hắc Báo cảm nhận được hơi thở nguy hiểm, vội vàng thay đổi vị trí bày trận để chống đỡ.

Gầm!!

Một tiếng thú rống kinh thiên động địa vang lên, vô số linh lực hội tụ thành một con hắc báo khổng lồ.

Oành oành oành!!

Màn sao trên trời va chạm mạnh mẽ với hắc báo, cơn lốc năng lượng khủng bố lập tức quét qua thiên địa. "Chống đỡ đi!!" Quân Hắc Báo lộ vẻ đau đớn, linh lực trong cơ thể bị rút đi điên cuồng.

Mà Tần Phong ở đối diện cũng chẳng dễ dàng gì, dù hắn có hàng vạn thanh phi kiếm, trong đó có hơn hai nghìn thanh thần kiếm, nhưng vẫn không thể nào chỉ với vài cái buff mà độc chiến được mười mấy vạn đại quân. "Hết cách rồi, đành thêm hai cái nữa vậy!" Trên đầu Tần Phong hiện ra ba đóa kim hoa, quanh thân bao quanh bởi ngũ hành chi khí. "Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên!!" Nhã Nhược đứng bên cạnh trợn tròn mắt, như thể ban ngày thấy ma.

Hai mươi hai tuổi đột phá Quy Nhất cảnh tam trọng thì thôi đi, một mình độc chiến mười mấy vạn đại quân cũng có thể hiểu được vì hắn là đệ nhất thiên kiêu Hoang Cổ, nhưng đây vẫn chưa phải là toàn bộ thực lực của hắn thì quá đáng quá rồi.

Mẹ kiếp!!

Ai cũng là lần đầu làm người, sao khoảng cách lại lớn như vậy!? "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư nhịn không được cảm thán: "Thiên phú của chúa công quả thực khủng bố, ngay cả Tam Hoa Tụ Đỉnh của Đạo gia cũng lĩnh ngộ được, chẳng bù cho bần tăng chỉ biết chị em hoa, mẹ con hoa và có tiền hoa!" "Không hổ là ngươi, con lừa trọc áo đỏ thích dùng mũi hít đậu!" Mộc Tú như một lão già ngơ ngác, thấy mình căn bản không thể hòa nhập nổi vào cái hội này.

Oành oành oành!!

Sau khi hai cái buff của Tần Phong gia trì xong, màn sao trên trời lập tức chiếm thế thượng phong, trực tiếp xé nát con hắc báo ngưng tụ ra, khiến hư không rung chuyển dữ dội. "Sao có thể chứ!!" Quân Hắc Báo trợn mắt, bị chấn động đến mức đồng loạt lùi lại.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ vạn lần không dám tin Tần Phong một mình lại áp chế được mười mấy vạn đại quân. "Chỉ thủ độc chiến tam thiên đế, song chưởng hoành thôi thập tam châu, vấn thương sinh thục vi địch thủ!?" Tần Phong với vẻ mặt uy nghiêm rút ra Trường Không thần kiếm, dưới ánh mặt trời buổi sớm, thanh kiếm lấp lánh những luồng hàn quang.

Loạt soạt!

Mười mấy vạn quân Hắc Báo đồng loạt lùi lại một bước, bị uy thế trên người Tần Phong làm cho khiếp sợ. "Đẹp trai quá đi!!" Điềm Điềm lúc này không chỉ mắt hiện hình trái tim, mà mặt nhỏ còn đỏ bừng như CPU sắp quá tải, có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào. "Thật sự rất mạnh!!" Trái tim nhỏ của Nguyệt Hi cũng đập loạn nhịp không tự chủ được.

Chương 649

Tuy trong lòng nàng rất không muốn thừa nhận, nhưng lúc này Tần Phong quả thực đẹp trai ngút ngàn, một người một kiếm đẩy lui mười mấy vạn đại quân.

Ngoài hắn ra, thiên hạ này ai xứng mặc áo trắng!?

Tần Phong chĩa thẳng Trường Không thần kiếm về phía đối diện, ánh mắt sắc lẹm nói: "Mau đầu hàng đi, các ngươi đã bị ta bao vây rồi!" "Bao vây!?" Mọi người đều ngẩn ngơ, không hiểu ai bao vây ai.

Vút một tiếng!!

Tần Phong thấy đối phương vẫn ngoan cố, cầm kiếm lao thẳng vào đại quân.

Kiếm quang lóe lên, máu tươi đổ xuống.

Cảnh tượng đẫm máu, cần phải che mờ.

Phanh!!

Khi Thương Thiên Bá Thể của Tần Phong hấp thụ càng nhiều huyết khí, trong cơ thể hắn vang lên một tiếng trầm đục, đại diện cho việc gông xiềng cơ thể bị phá vỡ, chính thức đột phá Quy Nhất cảnh tứ trọng.

Chỉ là Tần Phong không hề có ý định dừng lại, tuân thủ nguyên tắc có hack mà không dùng thì phí, hắn lập tức gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan tiếp. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tiêu hao 500 vạn điểm phản diện, đổi thành công một viên Quy Nhất cảnh Căn Cơ Đan!" Một viên đan dược nuốt vào bụng, căn cơ lập mã được củng cố.

Tần Phong tiếp tục giết chóc loạn xạ, Tiểu Bạch phụ trách thu hoạch. "Mau đi đốt khói lửa, mời các bộ lạc khác đến giúp đỡ!!" A Lỗ đã sớm bị Tần Phong dọa cho mất mật, cố dùng tiếng hét lớn để che đậy sự sợ hãi trong lòng.

Cùng lúc này —— Tại pháo đài Bắc Cương.

Tây Đại Kim Cương mang theo đầu của Phong Lâm tiên sinh, run rẩy quỳ bên ngoài cung điện nơi tiên nhân cư ngụ. "Tốt!" Tiên nhân thượng giới giọng điệu hờ hững, không quá quan tâm đến chuyện này. "Thượng tiên, chúng tiểu nhân còn có tình báo quan trọng!" Tây Đại Kim Cương nơm nớp lo sợ nói: "Diệp Thần đã tìm được bảo tàng Đại Yến và ra khỏi hẻm núi Long Môn, còn ba vị trưởng lão của pháo đài Bắc Cương cũng đã quay lại đầu quân cho Diệp Thần một lần nữa." Uỳnh một tiếng!!

Cung điện nháy mắt sụp đổ, tiên nhân thượng giới xuất quan sớm...

Trên thảo nguyên mênh mông, thân ngoại hóa thân của Tần Phong thống lĩnh mười vạn quân Tần gia, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, bằng ưu thế tốc độ của kỵ binh Xích Đồng Thiên Lang, đã đánh tan năm bộ lạc thảo nguyên với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai. "Tần đại ca!" Tiểu Nhu càng nhìn càng thắc mắc: "Không phải huynh nói muốn cứu giúp dân chúng nghèo khổ sao, tại sao giờ lại đem quân đi cướp bóc bộ lạc của họ?!" "Ách..." Thập Tam Thái Bảo dừng động tác cướp bóc, có chút căng thẳng nhìn Tần Phong.

Không biết vị đại thiếu gia này của Tần gia liệu có vì một người phụ nữ mà cắt đứt đường tài lộc của họ không!? "Để ngăn bọn họ làm lớn làm mạnh!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Hiện nay Hoang Cổ loạn lạc thế này đều là do bọn quyền quý có tiền sinh ra dã tâm, để ngăn chặn dân chúng khỏi chiến loạn, ta quyết định cướp hết tiền bạc của bọn họ." "Vâng, vâng, vâng!" Thập Tam Thái Bảo gật đầu lia lịa, tỏ ý Tần Phong nói gì cũng đúng. "Nhưng mà..." Tiểu Nhu lại thắc mắc: "Nhưng tại sao các huynh ngay cả dân thường cũng cướp?!" "Chúng ta không phải cướp, chúng ta là đang duy trì hòa bình Hoang Cổ!" Tần Phong mặt đầy chính khí: "Nếu chúng ta không cướp của dân thường, bọn họ sẽ lại bị đám quyền quý để mắt tới, từ đó tiếp tục bị vơ vét để lớn mạnh bản thân, làm thiên hạ lại rơi vào chiến loạn." "Hả!?" Thập Tam Thái Bảo ngẩn người, cứ cảm thấy Tần Phong đang nói khéo bọn họ.

Dù hoàng tộc Đại Việt có chèn ép gắt gao đến đâu, Tần gia bọn họ luôn có thể dựa vào việc bóc lột dân chúng trong lãnh địa để trỗi dậy, tiếp tục đối đầu với hoàng tộc, khiến thiên hạ không ngày nào yên. "Thật sự là như vậy sao!?" Ánh mắt trong trẻo của Tiểu Nhu lộ ra vẻ ngây ngô, bị Tần Phong dụ dỗ đến ngơ ngác. "Tất nhiên, nàng có thể vĩnh viễn tin tưởng ta!" Tần Phong để chứng minh mình đại diện cho chính nghĩa, liền nhắc nhở: "Nàng thấy đấy, chúng ta chỉ cướp tiền tài của dân thường nhưng không bao giờ giết hại người vô tội, sau đó còn đem trâu bò và đất đai chia cho bọn họ!" Đây mà gọi là chia sao!?

Đây rõ ràng là để năm sau có cái mà gặt tiếp!

Thập Tam Thái Bảo thầm mỉa mai trong lòng, nhận ra thiếu chủ nhà mình ngày càng mặt dày.

Đánh gãy chân người ta, đưa cho một đôi nạng, còn bắt người ta phải cảm ơn mình. "Hóa ra là thế!!" Tiểu Nhu mơ hồ gật đầu, vẫn cảm thấy có gì đó sai sai. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Diệp Thần gie gie, ngươi có làm được không vậy!?" Tần Phong thấy Diệp Thần mãi không thăng cấp, tình yêu của hắn bắt đầu dần chuyển dời. "Thiếu chủ!" Tần Nam tiến lên hỏi: "Tiếp theo chúng ta đi 'duy trì hòa bình' ở bộ lạc nào ạ?" "Tiếp theo ta phải về Tần gia một chuyến!" Sắc mặt Tần Phong đột nhiên nghiêm trọng: "Ta vừa nhận được tình báo mới nhất, hoàng tộc Đại Việt sẽ phái sáu đại Ngụy Đế dẫn quân tấn công Tần gia, muốn tiêu diệt Tần gia ta trong một trận." "Sáu đại Ngụy Đế!!" Thập Tam Thái Bảo lập tức kinh hô: "Thiếu chủ, người không thể về một mình, chúng ta phải cùng về..." "Không được!" Tần Phong ngắt lời, thần tình nghiêm túc chưa từng có: "Trận này không chỉ có cấp Đế tham gia, ngay cả tiên nhân thượng giới cũng sẽ tới, là trận chiến quan trọng quyết định tương lai của Tần gia, một khi chiến bại, các ngươi chính là huyết mạch kế thừa cuối cùng của Tần gia!" "Nhưng mà..." Thập Tam Thái Bảo định nói thêm gì đó nhưng bị ánh mắt sắc lẹm của Tần Phong dọa lui.

Tần Phong quay đầu nhìn về nơi xa, lẩm bẩm: "Trận này ta nhất định phải 'cẩu' đến cuối cùng để hớt tay trên thành quả thắng lợi!" ...

Tại từ đường Tần gia.

Thạch Trung Ngọc sắc mặt ngưng trọng ngồi ở vị trí phía trên, bên dưới là một đám đệ tử Tần gia đang hoảng loạn.

Bọn họ đã biết tin hoàng tộc Đại Việt phái sáu đại Ngụy Đế tới đột kích, điều này tạo thành nỗi sợ hãi chưa từng có trong lòng họ. "Phải làm sao đây?

Đây không phải là mấy kẻ liều mạng bình thường, mà là sáu đại Ngụy Đế đấy!" "Đừng nói là Tần gia ta hiện giờ nguyên khí đại thương, dù có ở thời kỳ toàn thịnh cũng không cản nổi đâu!" "Thủy tổ tuy là đệ nhất cao thủ Đại Việt nhưng tuổi thọ sắp cạn, chưa chắc đã chống đỡ được sáu đại Ngụy Đế!?" "Hay là... hay là chúng ta đầu hàng đi, làm dân thường cho xong!?" Lời vừa thốt ra, toàn trường im phăng phắc.

Trước đây họ dám đấu với hoàng tộc là vì uy hiếp cấp Đế của hai bên tương đương, giấc mơ không quá xa vời.

Nhưng giờ người ta có tới tám vị Đế cấp, nhìn lại mình chỉ còn mỗi Thủy tổ.

Sao còn dám bàn chuyện giấc mơ nữa!? "Tộc trưởng!" Có người phá vỡ im lặng, đợi Thạch Trung Ngọc quyết định. "Trận này..." Thạch Trung Ngọc cũng rất phân vân, không biết có nên lộ thực lực không.

Giờ hoàng tộc đã móc nối với tiên nhân thượng giới, lộ thực lực sớm chỉ tổ làm bia đỡ đạn, nhưng không lộ thì Tần gia tiêu đời ngay lập tức. "Trận này chỉ có tử chiến, sao có thể nói lời đầu hàng!" Tần Hạo ánh mắt kiên định bước vào, dõng dạc nói: "Dù thế gian có bảo đây là đường chết, nam nhi Tần gia ta cũng phải lấy thân phá cục!" "Tử chiến!?" Thạch Trung Ngọc cảm thấy không ổn chút nào, bắt đầu nhớ đứa con trai ngoan Tần Phong của mình.

Không những chưa từng ngửa tay xin gia đình cái gì, còn thỉnh thoảng thêm gạch thêm ngói cho sự nghiệp gia tộc, trái lại đứa con út này ngoài tử chiến ra thì chỉ biết tử chiến, chẳng kế thừa chút truyền thống ưu tú nào của Tần gia cả.

Đánh nhau là phải chết người đấy, không dùng trí tuệ chút được sao!!

Lúc này —— Tại hẻm núi Long Môn.

Diệp Thần tay cầm ngân long trường thương, đại chiến với kẻ địch phương tây đang kéo đến.

Chương 650

"Diệp Thần, giao bảo tàng tiền triều ra đây!" Những người tu luyện đến tìm bảo vật nghe tin Diệp Thần đã lấy được, lập tức vây công gã.

Diệp Thần giận dữ: "Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, bảo tàng tiền triều bị Tần Phong lấy mất, tất cả chúng ta đều bị hắn dắt mũi rồi." "Mẹ kiếp, coi bọn ta là lũ ngốc à!?" Có người hừ lạnh: "Chuyện ngươi và Tần Phong tranh đoạt Vu Lan cả thiên hạ đều biết, vì thế ngươi còn không tiếc quật mộ Tần Phong để trút giận, giờ lại đổ vấy cho một người đã chết, loại đàn ông gì vậy, ta chưa từng thấy ai mặt dày vô sỉ như thế." "Ai quật mộ hắn chứ!!" Diệp Thần hoàn toàn phát điên, biết chắc lại là Tần Phong vu khống gã.

Từ khi gặp cái tên đê tiện đó, gã từ vị thế Chiến Thần Bắc Cương vạn người kính ngưỡng nay rơi vào cảnh không nhà để về, bị người đời đuổi đánh như chuột qua đường. "Diệp Thần, ngươi chạy không thoát đâu!" Nhất Kiếm cầm ma kiếm gia nhập chiến cuộc, Thất Đại Kiếm Nô cũng không chịu kém cạnh. "Chúng ta phải làm sao đây!?" Ba vị trưởng lão vẻ mặt do dự, thật sự không nỡ xuống tay với Diệp Thần.

Không phải vì Diệp Thần giờ trông như một tiểu loli, mà qua thời gian dài tìm hiểu, họ bắt đầu nghi ngờ có tới hai Diệp Thần.

Kẻ tập kích pháo đài Bắc Cương năm xưa rất có thể là người giả mạo.

Nếu kẻ đó là giả mạo, thì Diệp Thần vẫn là Chiến Thần của họ!

Oành oành oành!!

Chưa đợi Diệp Thần dùng khiên chủy, uy áp tiên nhân khủng bố đã giáng xuống. "Không ổn!!" Diệp Thần đã nếm trải sự đáng sợ của tiên nhân, không chút do dự dùng Hóa Huyết Thuấn Di. "Còn muốn chạy!" Giọng nói lạnh lẽo của tiên nhân thượng giới vang vọng, ngay sau đó một bàn tay vàng khổng lồ từ trên trời giáng xuống. "Tần Phong, ta đờ mờ cả nhà ngươi!!" Diệp Thần nhìn chưởng pháp từ trên trời rơi xuống, hét lên một câu chửi thề đầy cảm xúc cá nhân...

Oành oành oành!!

Chưởng pháp rơi xuống làm đại địa rung chuyển dữ dội, để lại một dấu bàn tay khổng lồ dài vạn mét, sâu trăm mét trên mặt đất. "Phụt!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu, như Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi Ngũ Chỉ. "Đây là uy thế của tiên nhân sao!?" Mọi người có mặt kinh hãi đến mức mật đắng cũng muốn vỡ, mồ hôi ướt đẫm cả người.

Tiên nhân thượng giới từ hư không chậm rãi hạ xuống, quanh thân cảnh sắc cẩm tú sơn hà luân chuyển không ngừng, uy áp khủng bố khiến người ta không sinh nổi ý định phản kháng. "Đột phá nhanh như vậy sao?!" Tiên nhân thượng giới hơi nhíu mày, thầm mừng vì mình xuất quan sớm.

Nhớ lại hai năm trước khi gặp Diệp Thần, gã mới chỉ là Chuẩn Đế trung giai, vậy mà chỉ trong hai năm đã lên đến Chuẩn Đế cao giai.

Đừng nói là vùng đất linh khí nghèo nàn này, ngay cả ở thượng giới cũng không có tốc độ tu luyện nhanh như thế.

Bảo sao trong hai năm lão bế quan dưỡng thương, đám Nhất Kiếm không tài nào bắt được gã. "Bái kiến thượng tiên!!" Nhất Kiếm và những người khác vội vàng quỳ lạy, trong lòng thầm kêu khổ.

Việc ông chủ giao mãi không hoàn thành, cuối cùng còn để ông chủ phải thân hành ra tay, có thể dự đoán được cơn thịnh nộ lôi đình sắp tới. "Nhất Kiếm, chuyện này không liên quan đến ngươi!" Tiên nhân không trách Nhất Kiếm, ánh mắt rơi vào ba vị trưởng lão, chậm rãi nói: "Vừa rồi khi Nhất Kiếm giao thủ với Diệp Thần, các ngươi thế mà lại do dự.

Vốn dĩ có người nói các ngươi phản biến ta còn không tin, giờ tận mắt chứng kiến không tin không được." "Đậu xanh, cũng được luôn à!?" Nhất Kiếm và Thất Đại Kiếm Nô ngẩn ra, không ngờ hạnh phúc đến bất ngờ như thế. "Thượng tiên hiểu lầm rồi..." Ba vị trưởng lão sợ hãi quỳ xuống dập đầu cầu xin minh xét. "Thượng tiên anh minh, đều là lỗi của bọn họ!" Nhất Kiếm tranh thủ phủi sạch quan hệ, không quên bồi thêm vài câu. "Ngươi..." Ba vị trưởng lão tức đến suýt thổ huyết, biết Nhất Kiếm muốn họ đổ vỏ.

Oành!!

Tiếng nổ vang lên, Diệp Thần từ dưới đất lao vọt lên trời. "Mẹ kiếp, lão tử liều với ngươi!" Diệp Thần mồm đầy máu gầm lên, trút sạch nỗi phẫn nộ tích tụ bấy lâu.

Ngao!!

Ngân thương trong tay gã rung chuyển, phát ra tiếng rồng ngâm vang tận trời xanh.

Thương ý ngút trời từ mũi thương bắn ra, khí thế sắc bén như muốn đâm thủng trời cao, bộc phát một nguồn năng lượng khiến người ta kinh hãi. "Thế mà vẫn chưa chết?!" Tiên nhân thượng giới thu hồi ánh mắt khỏi ba vị trưởng lão, khí thế khủng bố bùng phát khiến phong vân biến sắc.

Uỳnh một tiếng!!

Giống như lần đầu gặp mặt hai năm trước, thương ý định đâm thủng trời cao nháy mắt vỡ vụn, hư không đầy vết rạn nứt như sắp vỡ tan. "Phụt!!" Diệp Thần lại phun ra một ngụm máu, khí tức rơi xuống điểm đóng băng. "Kết thúc rồi!" Tiên nhân thượng giới đáp xuống cạnh Diệp Thần, xách gã lên như xách một con gà con. "Kết thúc rồi sao!?" Diệp Thần máu chảy không ngừng, tầm nhìn bắt đầu mờ đi, thấp thoáng thấy hai mươi bảy người nhà họ Diệp đang đứng trên cầu mỉm cười vẫy tay với mình.

Phập một tiếng!!

Tiên nhân thượng giới đưa tay xuyên thủng ngực Diệp Thần, máu tươi phun ra như suối. "Tàn bạo quá!" Mọi người sợ đến mức mí mắt giật liên hồi, thầm mặc niệm cho Diệp Thần hai phút rưỡi.

Dù là Tần Phong hai năm trước hay Diệp Thần hôm nay đều là những thiên kiêu hiếm có trong lịch sử Hoang Cổ, tiếc là họ sinh không hợp thời, gặp đúng lúc tiên nhân thượng giới giáng lâm. "Hazzz!!" Lâm Hào nấp trong bóng tối thở dài.

Vốn thấy Diệp Thần thiên phú tốt, tu vi cao lại có bảo tàng, định tặng Tà Đế Xá Lợi làm một cú đầu tư thiên thần.

Ai ngờ gã tèo nhanh thế, bị tiên nhân thịt luôn rồi! "Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn cuối cùng cũng về tay ta..." Tiên nhân thượng giới vừa nở nụ cười đắc ý thì giây sau nụ cười đã cứng đờ.

Tại sao lại không có!?

Chương 651

Chẳng phải nói Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ở trên người Diệp Thần sao!? "Ta vẫn chưa thể gục ngã ở đây!!" Ánh mắt Diệp Thần tràn đầy khao khát sống.

Gã như thấy được kỳ vọng của Diệp Long, thấy được Tiểu Nhu đang khóc, thấy được nữ thần Vu Lan trong lòng...

Gã còn quá nhiều việc chưa làm, tuyệt đối không thể gục ngã.

Oành oành oành!!

Diệp Thần như mở ra giác quan thứ bảy, ngân long thương đâm thẳng vào tiên nhân thượng giới, mũi thương hội tụ năng lượng khủng bố khiến hư không gợn sóng.

Lúc này tiên nhân thượng giới đang thất thần vì không tìm thấy Đại Đạo Chi Ấn, cộng thêm khoảng cách quá gần, căn bản không kịp phòng thủ.

Phập một tiếng!!

Ngân long thương đâm xuyên cánh tay tiên nhân, đau đến mức lão theo bản năng rụt tay lại. "Nam nhi Bắc Cương không phải là chó!!" Ba vị trưởng lão kiên định nhìn nhau.

Thay vì ở lại làm bia đỡ đạn cho Nhất Kiếm, thà sát cánh chiến đấu cùng Diệp Thần.

Oành!!

Ba vị trưởng lão phối hợp ăn ý bộc phát linh lực, nhân lúc sơ hở mang theo Diệp Thần chạy trốn thật xa. "Khốn kiếp!!" Tiên nhân thượng giới hoàn toàn nổi giận, uy áp khủng bố quét sạch thiên địa.

Cứ ngỡ bắt được Diệp Thần là xong nhiệm vụ, ai ngờ lại bị dắt mũi suốt hai năm trời.

Lão giờ chẳng thiết gì Diệp Thần nữa, chỉ muốn tìm ra Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn cho nhanh.

Dù có phải đồ sát cả Hoang Cổ lão cũng không tiếc!! "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ dẫn tiên nhân thượng giới giáng lâm khiến thiên hạ đại loạn, nhận được 500 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi khiến gã tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ làm đứt đoạn con đường trưởng thành của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được một lần rút thưởng!" "600 vạn điểm cộng một lần rút thưởng!?" Mắt Tần Phong sáng rực lên, tình yêu dành cho Diệp Thần gie gie lại bùng cháy trở lại.

Lúc này Tần Phong đã giết đến đỏ mắt, những người khác cũng lần lượt ra tay.

Yến Vân Thập Bát Kỵ triệu hoán tọa kỵ, Mạc Đao thể hiện sức mạnh của đệ nhất đao thế hệ trẻ, Tam Lộng đại sư cầm Nam Vô Bồ Tát quét ngang một mảnh. "Tần Phong, đờ mờ ngươi!!" Mạc Đao càng nghĩ càng giận.

Hắn đường đường là thiếu tộc trưởng Yến Vân tộc, đệ nhất đao thế hệ trẻ, thế mà từ khi gặp tên đê tiện này liền biến thành trò hề bị dắt mũi hết lần này đến lần khác. "Giận thế làm gì!?" Tần Phong không hề giận, trái lại còn hào phóng: "Nể tình ngươi gả em gái cho ta, ta đành nén đau thương tặng Nhã Nhược cho ngươi vậy." "Thật hả!?" Mắt Mạc Đao sáng lên, thấy kèo này cũng được phết. "Không hổ là chúa công, lấy vợ người khác làm quà tặng!" Mộc Tú đứng bên cạnh cảm thán: "Đúng là rút ví người khác, hào phóng bản thân mà..."

"A di đà phật, vẫn là chúa công biết chơi thật!" Tam Lộng đại sư đột nhiên nghiêm túc nói: "Nếu bần tăng không tính sai, chúa công không chỉ dùng vợ người khác để ra vẻ hào phóng, mà còn định sau này rảnh rỗi sẽ ghé tộc Yến Vân làm khách nữa." "Hử!?" Mộc Tú lập tức cảnh giác trong lòng, nghi ngờ Tam Lộng đại sư không lo làm việc chính, định cướp bát cơm của "Hoang Cổ đệ nhất thần toán" như mình. "Ta..." Trên mặt Nhã Nhược viết đầy sự ủy khuất, chẳng ai thèm hỏi xem nàng có đồng ý hay không.

Lúc này, Tần Phong không rảnh để tâm Nhã Nhược có ủy khuất hay không, trong lòng thúc giục hệ thống bắt đầu rút thưởng. *Rào rào!* Vòng quay quen thuộc lại xuất hiện, bắt đầu chậm rãi chuyển động. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng Buff thần cấp chuyên thuộc của Nho gia: Thiên Nhân Cảm Ứng!" Thiên Nhân Cảm Ứng: Buff thần cấp chuyên thuộc Nho gia.

Thiên đạo và nhân đạo thông nhau; trời có nhật nguyệt, người có âm dương; trời có ngũ hành, người có ngũ tạng.

Với thiên địa hợp thể, với đạo đức tề sinh.

Tiến vào trạng thái này không chỉ tăng gấp mười lần chiến lực bản thân, mà còn có thể mượn thiên uy của thiên đạo để áp chế chúng sinh. "Lại thêm một cái Buff nữa!" Mắt Tần Phong sáng lên, cuối cùng cũng tập hợp đủ ba mươi cái Buff. *Oanh long!!* Trong não Tần Phong vang lên một tiếng sấm kinh thiên, bên tai cũng truyền đến một đạo âm thanh vang dội. "Người sinh ra, đầu tròn tượng trưng cho trời, chân vuông tượng trưng cho đất, tóc là tinh tú, mắt là nhật nguyệt, lông mày là Bắc Đẩu, tai là xã tắc, miệng là giang hà, răng là ngọc thạch...

Ngũ tạng ứng với ngũ hành..." Giây phút này, Tần Phong cảm giác trong cơ thể mình như bao hàm cả thiên địa vạn vật. *Oanh long

long!!* Trên bầu trời đột nhiên kim quang rực rỡ, vạn đóa kim liên liên tục nở rộ. "Là Thiên Nhân Cảm Ứng!!" Tam Thu hiểu biết rộng lập tức kinh hô, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy vẻ sùng bái.

Kể từ khi Tần Phong được Thiên đạo công nhận hạ xuống Văn Khúc Tinh, hắn lại ngộ ra được Thiên Nhân Cảm Ứng trong truyền thuyết.

Đây là Buff thần cấp mà biết bao văn tu cầu còn không được, khoảng cách tới vị trí Thánh nhân lại gần thêm một bước. "Cái tên tiện nhân này!!" Nhìn Tần Phong đang đốn ngộ, Mạc Đao tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Giây trước còn nói nói cười cười, giây sau đã đốn ngộ để đả kích hắn.

Đã thế còn tán tỉnh em gái hắn, lừa gạt tình cảm của hắn, lại còn mập mờ không rõ với nữ thần của hắn.

Đây không phải là thuần túy bắt nạt người hiền lành sao!? "Tần ca ca, giỏi quá!!" Điềm Điềm phấn khích đến đỏ cả mặt, vội vàng chạy đến bên cạnh Tần Phong hộ pháp. "Đúng là biến thái!" Nguyệt Hi vung roi đánh bay một tên địch, có chút thẫn thờ nhìn Tần Phong.

Tuy rằng tiết tháo của Tần Phong chẳng có giới hạn cuối cùng, nhưng thiên phú của hắn cũng chẳng có giới hạn trên, cứ cách vài ngày lại đốn ngộ một lần, mỗi lần chiến lực đều có bước nhảy vọt về chất. "Mẹ kiếp, đây là hoàn toàn không coi thành Tây Vực ta ra gì mà!" Nhìn Tần Phong đốn ngộ ngay trong lúc chiến đấu, A Lỗ tức giận gào thét: "Bắn người phải bắn ngựa trước, bắt giặc phải bắt vua trước, tập trung hỏa lực tiêu diệt Tần Phong cho ta!" "Sát!!" Quân Hắc Báo nhận lệnh, lập tức xông về phía Tần Phong. "Hôm nay, bần tăng phải bắn cho sướng tay mới được!" Tam Lộng đại sư trong giây lát chuyển sang chế độ điên cuồng, nhấc "Nam Vô Bồ Tát" lên xả đạn vào đám đông. *Đát!

Đát!

Chương 652

Đát!* Tiếng súng thanh thúy vang lên liên hồi, theo sau đó là những tiếng thảm thiết kêu gào. "Vũ khí thật khủng khiếp!!" Mạc Đao và Thập bát kỵ không khỏi giật mình, nghiêm trọng hoài nghi mục đích Tần Phong luyện chế ra "Nam Vô Bồ Tát".

Hắn rốt cuộc là vì phát phúc lợi cho cấp dưới, hay là muốn khiến người thảo nguyên sau này đều trở nên "giỏi ca múa" (dưới làn đạn)? *Oanh long long!!* Không trung đột nhiên vang lên tiếng nổ điếc tai, cơn lốc năng lượng khủng bố càn quét trời đất.

Chỉ thấy trên hư không, Tây Vực Vương sắc mặt trắng bệch đang giao chiến với Nhậm Hoàn, trông trắng trẻo chẳng kém gì mấy tiểu thư trong video ngắn. "Lão phu xem ngươi còn trụ được bao lâu!" Khóe miệng Nhậm Hoàn lộ ra nụ cười tàn nhẫn, rút ra mấy cây ngân châm đâm vào các đại huyệt của hình nhân thế mạng. "A..." Tây Vực Vương lập tức phát ra tiếng thét thê lương, toàn thân không ngừng run rẩy.

Do cả ông ta và Nhậm Hoàn đều là tu vi Đế cấp đỉnh phong, nên Huyết Chú không thể cách không lấy mạng ngay được, nhưng loại đau đớn đó lại chân thực truyền thẳng lên người ông ta.

Tuy nhiên Huyết Chú quỷ dị nhưng không phải không có cách giải.

Ngoài việc cướp lại hình nhân, thì chỉ còn cách đấu tiêu hao.

Muốn dùng hình nhân gây thương tích từ xa, người thi thuật phải tiêu hao lượng lớn linh lực, vả lại hình nhân cũng có giới hạn chịu đựng, một khi đạt tới giới hạn sẽ vỡ nát. "Trường Sinh Thiên, hãy bảo vệ thành Tây Vực của ta!!" A Lỗ nóng lòng như lửa đốt, nhìn về phía khói lửa báo hiệu đã thắp lên.

Nếu viện quân của các bộ lạc khác không đến kịp, không chỉ quân Hắc Báo tổn thất nặng nề, mà ngay cả phụ vương hắn cũng có nguy cơ ngã xuống. *Oanh long long!!* Trường Sinh Thiên dường như nghe thấy lời cầu nguyện của A Lỗ, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, xung quanh thành Tây Vực xuất hiện một đám người đen kịt.

Mạc Đao biến sắc: "Hỏng rồi, là viện binh của các bộ lạc khác đã tới!" "Đến đi!" Tam Lộng đại sư đột nhiên điên cuồng: "Bần tăng vẫn chưa bắn đã tay đâu, đến bao nhiêu bần tăng bắn bấy nhiêu!" "Đi thôi!" Tần Phong tỉnh lại từ đốn ngộ, không chọn tiếp tục chiến đấu.

Bởi vì hiện tại tiên nhân thượng giới đã xuất quan, gây ra động tĩnh quá lớn tất yếu sẽ trở thành mục tiêu hàng đầu.

Hơn nữa hoàng tộc Đại Việt đang tấn công Tần gia, hắn cũng cần khẩn cấp quay về thủ một đợt cao địa. "Rút!!" Mạc Đao hiếm khi nghe được một câu nói "giống người" từ miệng Tần Phong, dứt khoát kéo Nhã Nhược và Điềm Điềm bỏ chạy thục mạng, không quên gọi Yến Vân thập bát kỵ nhanh chóng đi theo. "Đúng là chẳng khách sáo chút nào!" Tần Phong một mặt khiển trách Mạc Đao để mình bọc hậu, một mặt vung tay lấy Thần Phong Chu ra. "Tần Phong, ta chưa xong với ngươi đâu!!" A Lỗ thấy Nhã Nhược bị bắt đi, phát ra tiếng gào thét xé lòng.

Bây giờ không chỉ thời gian tu phục Nguyên Đan bị trì hoãn, mà Tần Phong còn đem vợ hắn tặng cho Mạc Đao, đối với đàn ông thảo nguyên mà nói, đây đơn giản là nỗi sỉ nhục cực đại. "Đợi ta với!!" Nguyệt Hi thấy Thần Phong Chu sắp khởi hành, sốt ruột nhảy vọt lên.

Chẳng biết vô tình hay cố ý mà nàng đâm sầm vào lòng Tần Phong trên thuyền. "Hử!?" Tần Phong nhìn Nguyệt Hi trong lòng, phát hiện động tác của nàng rất có thâm ý, không chỉ thừa cơ nhào vào lòng hắn mà còn không có ý định che giấu đôi chân mang tất đen của mình.

Đây là đã nhận thức được vấn đề của bản thân rồi sao? "Ngươi đừng có nhìn ta chằm chằm như vậy!" Nguyệt Hi đỏ mặt, giả vờ kiêu kỳ nói: "Ta mới không thích kẻ hiếu chiến như ngươi đâu, đi đến đâu là quấy đục thiên hạ đến đó mới chịu yên." "Ta đâu phải kẻ hiếu chiến gì, đều là kẻ đáng thương bị cuộc đời ép buộc mà thôi!" Tần Phong nhìn về phía đại thảo nguyên xa xăm, thong dong nói: "Nếu có thể, ai mà chẳng muốn sống cuộc đời điền viên, có một ngôi nhà diện tích vừa phải, ở giữa là hành lang cho nhị đệ đi dạo, hai bên là ban công, mái nhà lợp cỏ tranh kiểu phục cổ, bên trong có suối nước nóng, mỗi ngày đều sống cuộc sống như trên thiên đường hạ giới..." "Thật hay giả vậy!?" Nguyệt Hi giờ đã không còn là cô gái ngây thơ nữa, căn bản chẳng tin cái miệng rẻ tiền của Tần Phong.

Vì chỉ cần là việc liên quan đến "con người", Tần Phong tuyệt đối không làm.

Ngay cả khi thành Tây Vực không chủ động chọc hắn, hắn cũng ngứa tay xông lên khiêu khích một phen, chỉ vì nhan sắc vợ người ta đúng gu thẩm mỹ của hắn. "Không tin thì thôi!" Tần Phong lười đáp lời Nguyệt Hi, quay đầu nhìn Điềm Điềm đang ở đằng xa.

Hắn không định cùng Mạc Đao quay về tộc Yến Vân, cũng không định đưa Điềm Điềm về Tần gia.

Tuyệt đối không phải vì đã có được mười vạn con Xích Đồng Thiên Lang xong là "nhấc quần không nhận người", mà thực sự là chuyến đi này rất hung hiểm, hắn không thể bảo đảm an toàn cho nàng, ở lại tộc Yến Vân vẫn tốt hơn. *Oanh long long!!* Từng đợt uy áp Chuẩn Đế giáng xuống, là cao thủ của các bộ lạc thảo nguyên khác đã tới. "Phen này phiền phức rồi!" Sắc mặt Mạc Đao đột nhiên ngưng trọng.

Tuy A Lỗ thắp khói báo hiệu cầu cứu các bộ lạc khác là đúng đắn, nhưng cũng làm tổn hại nghiêm trọng uy tín của Tây Vực Vương.

Với tính cách sĩ diện của ông ta, chắc chắn sẽ tìm cách gỡ gạc lại danh dự.

Mà Tần Phong hiện tại là Kim Đao phò mã của tộc Yến Vân, nên món nợ tấn công thành Tây Vực này tương lai chắc chắn sẽ tính lên đầu tộc Yến Vân bọn họ. "Đánh thì đánh, sợ gì lão ta!" Mắt của Yến Vân thập bát kỵ đã đỏ ngầu, cả người phấn khích tột độ.

Vừa rồi ở thành Tây Vực có bọn Tam Lộng đại sư áp trận, giết chóc quá sướng tay, thuộc tính khát máu của bọn họ đã được kích hoạt, hận không thể xông ra làm thêm vài hiệp vào ra bảy lượt nữa. "Sợ thì không sợ..." Mạc Đao thở dài bất lực: "Chỉ là vốn định nhân lúc Thăng Long đại loạn sẽ liên hợp thực hiện kế hoạch xâm lược, e là giờ không còn phần sau nữa rồi." "Xâm lược Thăng Long!?" Nhã Nhược như chợt nhớ ra điều gì, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Với tư cách là Vương phi của Tiểu vương gia thành Tây Vực, nàng tự nhiên biết các bộ lạc thảo nguyên định liên minh xâm lược Thăng Long.

Nàng cũng nhận được mệnh lệnh của hoàng triều Đại Việt, bằng mọi giá phải ly gián quan hệ giữa các bộ lạc.

Nhưng nếu nói hoàng triều Đại Việt bảo nàng khơi mào tranh đấu là để tranh thủ thời gian cho họ, thì việc Tần Phong khơi mào cuộc chiến giữa hai đại bộ lạc thảo nguyên là vì cái gì!?

Đừng có nói Tần Phong làm vậy chỉ vì thích vợ đẹp nhà người ta.

Nhìn cách hắn không chút do dự đem nàng tặng cho Mạc Đao là thấy, Tần Phong tuyệt đối không phải loại công tử bột bị tinh trùng lên não.

Hắn làm vậy chắc chắn có bí mật không thể cho ai biết!! "Có nên báo cáo không đây!?" Sắc mặt Nhã Nhược bắt đầu phân vân.

Không biết nên tiếp tục làm gián điệp cho Đại Việt, hay là sống vui vẻ bên người mình yêu. "Tần ca ca!!" Điềm Điềm đột nhiên lo lắng kêu lớn.

Nàng quay đầu lại thấy Tần Phong không những không đuổi theo bọn họ, mà còn ngồi trên Thần Phong Chu đi về hướng ngược lại. "Đừng quản hắn, chúng ta mau đi thôi!!" Mạc Đao thấy viện binh sắp giết tới, vội vàng kéo Điềm Điềm rời đi.

Chương 653

Nhưng Điềm Điềm căn bản không hợp tác, vung tay gạt Mạc Đao ra, bất chấp tất cả đuổi theo Tần Phong, dáng vẻ như muốn vì tình yêu mà hy sinh. "Điềm Điềm!!" Mạc Đao tức đến phát điên.

Không hiểu Tần Phong đã cho Điềm Điềm uống bùa mê thuốc lú gì mà có thể khiến em gái hắn bất chấp tất cả như vậy. "Chúa công đã an toàn rút lui, chúng ta cũng đi thôi!" Tam Lộng đại sư đeo Nam Vô Bồ Tát lên lưng, xách Mộc Tú lên không trung, thuận tay lôi luôn cả cô nàng đang định hy sinh vì tình yêu kia về. "Tây Vực Vương, ngươi chắc cũng không muốn bị ta nguyền rủa cho đến chết đâu nhỉ!" Nhậm Hoàn cười lắc lắc hình nhân trong tay, sau đó thong dong đi theo Tam Lộng đại sư. "Khốn khiếp!!" Tây Vực Vương tức đến nổi đầy gân xanh.

Nhưng vì hình nhân Huyết Chú đang nằm trong tay Nhậm Hoàn, chỉ có thể trố mắt nhìn bọn họ thản nhiên rời đi. "Tần ca ca!!" Tam Lộng đại sư đưa Điềm Điềm đuổi kịp Thần Phong Chu.

Vừa lên thuyền, Điềm Điềm đã rưng rưng nước mắt nhào vào lòng Tần Phong, ôm chặt lấy hắn không buông, như thể sợ hắn lại chạy mất. "Cái này cũng quá chấp niệm rồi đi!?" Tần Phong nhìn Điềm Điềm đang khóc trong lòng, nghiêm trọng hoài nghi nàng là người trọng sinh.

Biết hắn mang mệnh cách "Lục vị đế vương chơi mạng", nên mới cố chấp muốn chiếm lấy vị trí Đại Đế đầu tiên. "Thôi bỏ đi!" Tần Phong không còn phân vân vấn đề an toàn nữa.

Quyết định sau này sẽ trọng điểm bồi dưỡng Điềm Điềm, truyền thụ "Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú" cho nàng. ...

Hoàng triều Đại Việt.

Tân đế Đại Việt đang ở hậu cung, đòi hỏi phần thưởng từ Đông Phương nương nương. "Ái phi, trẫm sắp tăng tốc đây!" Tân đế Đại Việt lộ ra nụ cười dê xồm, nhào tới đè Đông Phương nương nương xuống. "Bệ hạ!!" Một tiểu thái giám xuất hiện không đúng lúc, trên tay cầm một bản tấu chương khẩn cấp. "Tấu chương, tấu chương, lại là cái tấu chương chết tiệt!!" Tân đế Đại Việt giận dữ kéo quần lên.

Từ khi kế vị đến nay, mỗi ngày đều có tấu chương xử lý không hết, ngay cả thời gian hưởng lạc ở hậu cung cũng ít đến thảm hại. "Bệ hạ bớt giận!" Đông Phương nương nương thuận thế đứng dậy an ủi: "Tấu chương này có thể đưa tới tận hậu cung, chắc chắn là việc lớn, bệ hạ nên lấy quốc sự làm trọng!" "Việc lớn cái quái gì!!" Tân đế Đại Việt đầy oán niệm nói: "Nay trẫm được tiên nhân thượng giới che chở, có tám vị cường giả Đế cấp tọa trấn, Hoang Cổ này có thể có việc gì lớn chứ, toàn là mấy thứ vụn vặt rác rưởi." "Bệ hạ thật vất vả quá!" Đông Phương nương nương đột nhiên u oán: "Chỉ tiếc thần thiếp là phận nữ nhi, không hiểu việc nước, không thể chia sẻ lo âu với bệ hạ." "Ai nói ái phi không thể chia sẻ lo âu với trẫm nào!" Tân đế Đại Việt đột nhiên cười hắc hắc, muốn Đông Phương nương nương phải "lao tâm khổ tứ" cả đêm. "Bệ hạ, ngài thật xấu xa!" Đông Phương nương nương nhìn ánh mắt là hiểu ngay, nũng nịu không thôi. "Ha ha..." Tân đế Đại Việt đắc ý cười lớn, thuận tay nhận lấy tấu chương xem qua.

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười trên mặt hắn tắt ngóm.

Chỉ thấy trong tấu chương ghi lại thông tin về Thái tử phi đang ở Dược Thần Cốc, điều này lại khiến hắn nhớ tới đoạn lịch sử đen tối và đầy tự giác kia. "Cuối cùng cũng tìm thấy con tiện nhân ngươi rồi!" Tân đế Đại Việt tức đến mức đầu bốc hỏa (xanh).

Kể từ khi Thái tử phi bị Tần Phong bắt đi, hắn đã trở thành trò cười cho các thế lực ở Hoang Cổ.

Giờ Tần Phong đã chết, Âm Nguyệt hoàng triều sụp đổ, xem ai còn dám đứng ra bảo vệ con tiện nhân đó nữa.

Hắn nhất định phải cho nàng ta biết, phản bội hắn sẽ có kết cục thế nào. "Đây chính là người vợ mà tên ngu ngốc đó tặng cho chúa công sao!?" Đông Phương nương nương lập tức thông qua Tiên Nô Pháp Ấn, gửi thông tin về Thái tử phi cho Tần Phong.

Lúc này, trong khoang thuyền Thần Phong Chu.

Tần Phong đang cùng Điềm Điềm đối chưởng, cùng nhau tu luyện "Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú".

Linh khí thiên địa bắt đầu hội tụ về phía hai người, đồ hình Âm Dương Thái Cực bao bọc lấy họ. "Tần ca ca truyền cho mình công pháp gì mà lạ vậy!!" Mặt Điềm Điềm đỏ bừng đến phát nóng, trong lòng thầm kêu không chịu nổi.

Ngoài 108 điểm kiến thức về "đấu trong ổ", còn có 72 môn thủ pháp độc quyền, 28 lộ Thuần Dương Côn Quyết, từng chiêu từng thức đều không ngừng biến hóa trong não nàng... "Lại là môn thần công này!" Nguyệt Hi đứng một bên, ánh mắt đầy vẻ hâm mộ.

Nàng phát hiện môn thần công mà Tần Phong truyền cho Điềm Điềm và Phong Tình không chỉ tăng mạnh tốc độ tu luyện của cả hai bên, mà còn cải thiện đáng kể tư chất của bên nữ.

Khiến Điềm Điềm từ một người tu luyện có tư chất bình thường, vụt sáng trở thành thiên tài tu luyện có thể sánh ngang với các thiên kiêu.

Tu vi cũng chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi đã từ Nguyên Đan thất trọng đột phá lên Nguyên Đan cửu trọng, mà không hề xuất hiện

hiện tượng nền tảng không vững. "Tu vi vẫn còn thấp quá!" Tần Phong trong lòng hơi thất vọng.

Tuy hắn lấy nền tảng Quy Nhất Cảnh tứ trọng của mình, phối hợp với sự thần kỳ của Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú giúp Điềm Điềm liên tiếp phá hai cấp nhỏ trong vài ngày.

Nhưng sự chênh lệch tu vi quá lớn giữa hai bên khiến hắn chẳng được hưởng lợi bao nhiêu, cũng chỉ từ Quy Nhất Cảnh tứ trọng đột phá lên ngũ trọng. *Phanh!* Một tiếng động trầm đục vang lên trong cơ thể Tần Phong, là xiềng xích cơ thể lại một lần nữa bị phá vỡ.

Quanh thân bùng phát những dao động năng lượng cuồng bạo, các loại phù văn Đại Viên Mãn cũng theo đó hiện lên. "Đúng là biến thái!" Nguyệt Hi dù đã thấy nhiều lần nhưng lần nào chứng kiến cũng thấy kinh hãi.

Nếu nói thiên phú của cả Hoang Cổ cộng lại là mười đấu, thì một mình Tần Phong ít nhất cũng chiếm mười hai đấu.

Thiên hạ còn nợ hắn hai đấu mới đủ để hình dung sự biến thái của hắn. "Mới có Quy Nhất Cảnh ngũ trọng!" Tần Phong khẽ thất vọng mở mắt, gọi hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu phí 5 triệu điểm phản diện, đổi thành công một viên Quy Nhất Cảnh Căn Cơ Đan!" "Hử!?" Tần Phong đang định nuốt viên đan dược thì chân mày hơi nhướng lên.

Thông qua Tiên Nô Pháp Ấn, hắn nhận được tin tức từ Đông Phương tiểu thư, biết được Tân đế Đại Việt đã phái người tới Dược Thần Cốc.

Chương 654

"Kết thúc rồi sao!?" Điềm Điềm vẫn còn chưa thỏa mãn mở mắt ra.

Ánh mắt nhìn Tần Phong ngoài vẻ thẹn thùng còn có một tia xâm lược từ tận xương tủy của người thảo nguyên.

Nếu nàng chưa từng nếm qua sự kỳ diệu của Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, có lẽ nàng sẽ học theo người Thăng Long mà giữ lễ tiết với Tần ca ca.

Nhưng sau khi nếm qua vị ngọt rồi, giờ trong đầu nàng toàn là ý nghĩ muốn tu luyện "thật chiến".

Chỉ tiếc lúc này Tần Phong chẳng có tâm trí đâu mà thật với chả chiến, hắn đứng dậy điều khiển Thần Phong Chu tiến về phía Dược Thần Cốc, trong lòng chỉ muốn giải cứu "tiểu hương lê" tươi non mọng nước của mình. "Tên này đang muốn vớt vát lại hình tượng của mình sao?" Nguyệt Hi không khỏi ngẩn ngơ.

Theo kinh nghiệm trước đây, tiếp theo đáng lẽ phải là nội dung trả phí mới đúng chứ.

Giờ nàng đã chuẩn bị sẵn ghế ngồi hóng rồi, Tần Phong lại đột nhiên đóng vai chính nhân quân tử. ...

Vô Song Thành.

Kể từ khi Tần Phong mười lăm tuổi xuất đạo làm loạn Hoang Cổ, nơi này là một trong số ít những nơi chưa bị chiến hỏa tàn phá.

Nhiều nhất cũng chỉ bị Tần Hạo quậy một chút, nhưng hôm nay mọi người lại bắt đầu căng thẳng.

Bởi vì tiên nhân thượng giới đang đại sát tứ phương, đã có rất nhiều thế lực bị diệt môn, giờ đang tiến về phía Vô Song Thành. "Phải làm sao đây?

Tiên nhân thượng giới thì ai mà cản nổi!?" "Hoàng triều Đại Việt được tiên nhân che chở, chúng ta đầu quân cho họ có lẽ còn có một tia sống sót!" "Nhanh đi đầu quân cho Đại Việt đi, nếu không sẽ không kịp đâu." Các đại gia tộc trong Vô Song Thành tụ họp lại, gương mặt đầy vẻ kinh hoàng và bất an.

Thứ họ có thể nghĩ tới lúc này chính là hoàng triều Đại Việt đang ở đỉnh cao phong độ, ngay cả hoàng triều Âm Nguyệt cũng bị họ đánh cho không còn sức phản kháng.

Nghe nói hiện tại một nửa lãnh thổ Âm Nguyệt đã bị chiếm đóng, bốn đại quân đoàn chủ lực buộc phải xé lẻ để đánh du kích.

Tuy hiệu quả rất đáng kể, khiến quân Đại Việt tổn thất nặng nề, nhưng ai cũng hiểu rằng, chỉ cần tiên nhân thượng giới còn đó, hoàng triều Âm Nguyệt sẽ vĩnh viễn không có cơ hội xoay mình, dù có tập hợp đủ tám vị Đế cấp cũng vô dụng. "Đừng cãi nhau nữa!" Giang Vô Song cố trấn tĩnh: "Bản thành chủ tập hợp mọi người lại là để bàn cách giải quyết, không phải để các ngươi đứng đây tranh cãi." "Đầu quân cho Đại Việt!" Toàn trường đồng thanh.

Đối mặt với đòn giáng cấp độ của tiên nhân, dựa vào hai vị Đế cấp để uy hiếp là vô dụng, chi bằng sớm biết thời thế, đánh không lại thì gia nhập. "Các ngươi thật sự định đầu quân cho Đại Việt sao!?" Giang Tuyết nãy giờ im lặng đột nhiên lên tiếng, ánh mắt thản nhiên quét qua mọi người. "Phu nhân, trận chiến này căn bản không có hy vọng, chúng ta chắc chắn bại!" Có người vội vàng nói: "Hơn nữa tôi nghe nói hoàng tộc Đại Việt rất ưu ái người quy hàng, ngay cả các thế gia từng phản bội họ cũng được tha thứ hết rồi." "Tôi cũng nghe vậy!" Mọi người liên tục gật đầu tán thành. "Đừng có ngốc nữa!"

Giọng Giang Tuyết bình thản: "Hoàng tộc Đại Việt nếu thực sự có lòng dạ rộng lượng như vậy, thì sáu viên đan dược tiên nhân ban cho đã không để người nhà mình dùng hết sạch rồi." "Ý phu nhân là..." Giang Vô Song lập tức nhíu mày: "Hoàng tộc Đại Việt tha thứ cho các thế gia là muốn bọn họ đi liều mạng với hoàng triều Âm Nguyệt, từ đó bảo toàn quân bài tẩy của chính mình sao?" "Vậy chúng ta quy thuận chẳng phải là làm bia đỡ đạn sao!?" Sắc mặt mọi người thay đổi, tâm thái cũng chuyển biến ngay lập tức. "E rằng không chỉ làm bia đỡ đạn đâu!" Giang Tuyết bình tĩnh phân tích: "Hiện tại quốc khố Đại Việt đã cạn kiệt, một khi Vô Song Thành chúng ta quy hàng, tất yếu sẽ bắt chúng ta nộp ra toàn bộ tích lũy nhiều năm trong bảo khố." "Mẹ kiếp!!" Mọi người lập tức chửi thề, dập tắt ngay ý định quy hàng.

Họ chọn quy hàng là để sống tốt hơn, chứ không phải để làm chó bán mạng cho kẻ khác, đã thế còn bị bóc lột sạch túi tiền.

Giang Vô Song nhíu mày hỏi: "Nếu Đại Việt không thể đi, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao!?" Toàn trường im bặt, đồng loạt nhìn về phía Giang Tuyết.

Tuy Giang Vô Song là thành chủ, nhưng ai cũng hiểu lão ta chỉ là con rể ở rể, thực quyền vẫn nằm trong tay Giang Tuyết.

Giang Tuyết không trả lời thẳng mà khẽ kể: "Hai năm trước, tiên nhân thượng giới giáng lâm với tư thế vô địch, chém giết các lộ thiên kiêu khiến các Đế cấp cũng phải hoàng sợ.

Nhưng ngay khi hắn định giết nhị công tử Tần gia là Tần Hạo, một cành cây đã xuất hiện đánh hắn trọng thương, từ đó tiên nhân phải bế quan chữa thương hơn hai năm." "Ý phu nhân là..." Có người lập tức ướm hỏi: "Vị cứu tinh của Hoang Cổ lần này là tên con rể phế vật của Vô Song Thành ta...

à không, là vị cô gia anh minh thần võ của chúng ta sao!?" "Cái tên nhóc thối tha đó là cứu tinh sao!?" Giang Linh đang nấp ngoài cửa nghe lén, trái tim đập thình thịch, sau đó rón rén lén lút rời khỏi Vô Song Thành.

Cảnh chuyển sang Thần Phong Chu. "Tần ca ca, chậm một chút, chậm một chút, nhanh quá rồi..." Tần Phong vì muốn nhanh chóng tới Dược Thần Cốc giải cứu "tiểu điền qua" của mình mà đã đẩy công suất Thần Phong Chu lên tối đa, tốc độ nhanh đến mức Điềm Điềm không ngừng la hét... "Rốt cuộc là ai đã chạm vào sợi dây thần kinh phẫn nộ của chúa công vậy!?" Tam Lộng đại sư bám chặt lấy mạn thuyền để không bị hất văng ra ngoài.

Vì Thần Phong Chu vốn đã là thần khí đào mệnh đệ nhất Hoang Cổ, nay lại được Tần Phong nâng cấp, chạy hết tốc lực thì đừng nói là Nguyên Đan cửu trọng như Điềm Điềm không chịu nổi, ngay cả hạng Đại Đế như lão cũng thấy hơi quá tải. *Oanh long long!!* Thần Phong Chu như một chiếc chiến đấu cơ, phát ra những tiếng nổ siêu thanh điếc tai.

Mọi người trên thuyền ai nấy đều chật vật bám víu lấy mạn thuyền.

Đặc biệt là Tiểu Bạch, nó túm lấy góc áo Tần Phong, bị gió thổi bay lơ lửng, minh họa sinh động cho cảnh tượng "thỏ bay phía trước, hồn đuổi phía sau". "Vẫn còn quá chậm!" Tần Phong nhíu mày, rất không hài lòng với tốc độ hiện tại.

Tuy sau khi nhận tin từ Đông Phương tiểu thư hắn đã không ngừng nghỉ lao tới Dược Thần Cốc, nhưng xét về khoảng cách, người của Tân đế Đại Việt chắc chắn sẽ tới trước. "Hết cách rồi, chỉ có thể dùng bước nhảy không gian thôi!" Tần Phong chậm rãi nhắm mắt, bắt đầu câu thông với khí linh của Thần Phong Chu.

Kể từ khi Lục Đạo Đế Quân tặng chiếc thuyền này cho hắn, hắn đã nhiều lần thử khiến khí linh nhận chủ.

Nhưng ngặt nỗi hắn mắc bệnh của nhân vật chính nhưng lại không có mệnh của nhân vật chính, mấy năm qua vẫn không thể khiến khí linh phục tùng.

Trừ khi gặp nguy hiểm tính mạng, nếu không khí linh của Thần Phong Chu căn bản chẳng thèm đếm xỉa đến hắn. "Có đó không?

Tiểu Chu Chu có đó không!?" Tần Phong bắt đầu gọi khí linh, thần thức tiến vào một vùng tinh hà.

Tinh hà như một màn đêm được thắp sáng bởi vô số vì sao, trên dòng sông có một con thuyền nhỏ đang trôi, trên thuyền là một nữ tử mặc hồng y, dáng người thướt tha đang chèo lái. "Tiểu Chu Chu!?" Mắt Tần Phong sáng lên, thử gọi một tiếng.

Tuy những năm qua hắn luyện chế không ít thần khí, trong Vô Tận Kiếm Hạp còn giấu hơn hai ngàn thanh thần kiếm, nhưng chưa bao giờ thấy một khí linh nào chủ động hiện thân thế này.

Cứ làm như hắn là tên biến thái chuyên khai phá các kiểu chơi với khí linh không bằng. "Hắn vẫn vào được đây!" Nữ tử hồng y thở dài bất lực, chính là khí linh Tiểu Chu Chu mà Tần Phong gọi.

Chương 655

Dù đã dự liệu sẽ có ngày này, nhưng không ngờ nó lại đến sớm thế.

Thực ra, nếu chỉ xét về thiên phú luyện khí đứng đầu bảng của Tần Phong, trên đời này không có khí linh thần khí nào từ chối hắn cả.

Nhưng khổ nỗi nhân phẩm của hắn thì thật chẳng dám khen, đó là lý do nàng luôn trốn tránh.

Nhưng khi tu vi của Tần Phong không ngừng thăng tiến, nàng có muốn trốn cũng không được.

Cuối cùng khi Tần Phong đột phá Quy Nhất Cảnh ngũ trọng, hắn đã có thể tự do tiến vào thế giới linh thức của nàng, từ nay nàng sẽ không còn bí mật nào trước mặt người đàn ông này nữa. "Nàng thực sự là khí linh của Thần Phong Chu sao!?" Tần Phong đáp xuống thuyền, nhìn Tiểu Chu Chu từ trên xuống dưới.

Hắn tuyệt đối không nhìn bằng ánh mắt của tên biến thái, mà là ánh mắt của một nhà luyện khí chuyên nghiệp đang chiêm ngưỡng khí linh.

Chỉ có nghiên cứu thấu đáo khí linh thì tương lai mới luyện được thần khí mạnh hơn. "Ta biết ngay mà!!" Tiểu Chu Chu dường như đã quá rõ bản tính của Tần Phong, chẳng thèm để tâm ánh mắt hắn có ý gì, đưa ngón tay ngọc chỉ nhẹ lên trán hắn.

Giây phút này, Tiểu Chu Chu chính thức nhận Tần Phong làm chủ, tâm thần cả hai liên kết với nhau.

Dường như cũng biết câu châm ngôn "đánh gió tiên đánh miệng, đánh gái tiên đánh chân" của Tiểu Bạch, không đợi Tần Phong kịp mở miệng, nàng phất tay áo hồng một cái, tống khứ ý thức của Tần Phong ra ngoài. "Thật là chẳng có lễ phép chút nào!" Ý thức Tần Phong trở về thực tại, hắn lắc đầu rồi lập tức kích hoạt bước nhảy không gian tiến thẳng tới Dược Thần Cốc. ...

Trong một hang động.

Diệp Thần sắc mặt trắng bệch ngồi xếp bằng trên đất, vận chuyển thần công để chữa thương. "Đây đúng là kỳ tích y học mà!" Ba vị trưởng lão đứng bên cạnh vô cùng chấn kinh.

Ban đầu họ ra tay cứu Diệp Thần là để tiếp tục bám gót, nhưng cứu về rồi mới thấy chẳng còn gì để cứu, ngay cả đội kèn trống đám ma cũng đã thuê sẵn rồi.

Thế mà hắn lại sống sót một cách kỳ diệu, một lần nữa thoát chết từ tay tiên nhân thượng giới. "Hô hô!!" Diệp Thần thở hắt ra một hơi dài, thu công mở mắt.

Khác hẳn với ánh mắt tự tin ngày xưa, lúc này trong mắt hắn chỉ có ngọn lửa giận ngút trời. "Diệp Thần, ta biết ngươi rất phẫn nộ!" Đại trưởng lão vội an ủi: "Nhưng tiên nhân thượng giới khủng bố thế nào ngươi đã nếm trải rồi, giờ mà đi là nộp mạng, chúng ta cần kiên nhẫn đợi cơ hội." "Đại trưởng lão, ông hiểu lầm rồi!" Mắt Diệp Thần phun lửa, nghiến răng nghiến lợi: "Sự phẫn nộ của ta không đến từ tiên nhân thượng giới, mà đến từ cái tên tiện nhân Tần Phong kia!!" "Tần Phong!?" Nhị trưởng lão khuyên nhủ: "Lão phu biết ngươi bại dưới tay hắn trong chuyện tình cảm, nhưng nam tử hán đại trượng phu lo gì không có vợ, vả lại chẳng phải ngươi đã đào mộ hắn để hả giận rồi sao?!" "Ta không có đào mộ hắn để hả giận!!" Diệp Thần hoàn toàn sụp đổ, mặt mày vặn vẹo gào thét: "Là tên tiện nhân Tần Phong đó một tay hãm hại ta!

Hắn không chỉ cướp mất Lan Lan, mà còn mạo danh Bắc Cương

Chiến Thần làm điều ác khắp nơi, càng quá đáng hơn là hắn đã vét sạch kho báu tiền triều, đặt bẫy rồi đổ tội lên đầu ta!" "Không phải chứ!?" Ba vị trưởng lão sững sờ, thấy lượng thông tin này hơi bị lớn.

Chuyện Tần Phong cướp Vu Lan hay mạo danh Chiến Thần thì họ còn hình dung được, nhưng chuyện hắn vét kho báu rồi đổ tội cho Diệp Thần thì hơi khó hiểu.

Sao hắn biết kho báu ở đâu, và sao biết Diệp Thần sẽ tới đó!? - Mộc Tú!!

Hoang Cổ đệ nhất thần toán, Mộc Tú!

Ba vị trưởng lão đột nhiên nhớ ra Mộc Tú là người của Tần Phong, cuối cùng cũng thấy được sự đáng sợ của đệ nhất thần toán.

Đồng thời, họ cũng nhớ lại kết quả bói toán của Mộc Tú năm xưa: Người duy nhất có thể giúp Diệp Thần trở thành Bắc Cương Chiến Thần chỉ có thiếu cung chủ Lam Ma Cung, Vu Lan!! ...

Dược Thần Cốc.

Thái tử phi vẫn đăm đăm nhìn ra ngoài cốc, chờ đợi bóng hình quen thuộc đó.

Hữu Dung thì đang tâm hồn treo ngược cành cây giúp người ta khám bệnh, mỗi lần châm cứu là đâm cho bệnh nhân nhe răng trợn mắt, khiến Dược Thần đứng bên cạnh tức đến thổi râu trừng mắt. *Hưu!

Hưu!

Hưu!* Tiếng gió rít vang lên, hàng chục bóng đen từ trên trời rơi xuống.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, chúng đã lao thẳng về phía Thái tử phi. "Các ngươi là ai!?" Thái tử phi cảm nhận được đối phương không có thiện chí, vội vung kiếm phản kích.

Nhưng bình hoa thì vẫn là bình hoa, nàng bị đánh lui liên tục.

Nếu không phải Tân đế Đại Việt ra lệnh bắt sống, e là nàng không trụ nổi một chiêu. "Chịu trói đi!" Một tên bịt mặt mất kiên nhẫn, lao lên định bắt sống nàng. "Cẩn thận!!" Hữu Dung kinh hô, muốn cứu nhưng không kịp nữa. "A..." Thái tử phi cuống cuồng mất phương hướng, sợ hãi nhắm mắt đâm loạn xạ.

Nhưng giây tiếp theo, kiếm của nàng đã bị thứ gì đó kẹp lại, bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc: "Vì nàng đã đâm ta một kiếm, nên phải để ta đâm nàng cả đời..." “Âm thanh này...” Thái tử phi vội vàng mở mắt, lòng không khỏi giật thót.

Chỉ thấy người vừa công kích nàng đã ngã xuống đất, thay vào đó là một bóng lưng quen thuộc chắn trước người nàng.

Không chỉ dùng hai ngón tay kẹp chặt trường kiếm nàng đâm ra, trên vai hắn còn có một con thỏ trắng lớn không có cổ.

Đồng thời, cái bóng khổng lồ từ phía sau bao trùm lấy nàng, ngẩng đầu nhìn thấy Thần Phong Chu trong ký ức, trên đó có Mộc Tú tiền bối và Tam Lộng đại sư quen thuộc.

“Ta đang mơ sao!?” Hữu Dung đang chạy tới cũng ngây ngốc đứng tại chỗ, đôi môi hé mở khó mà tin nổi.

Hiện giờ Thái tử phi chỉ thấy bóng lưng Tần Phong, nhưng từ góc độ của Hữu Dung lại vừa hay nhìn thấy chính diện Tần Phong.

Không sai!!

Chính là tướng công của nàng!

Chương 656

Một kẻ thích mặc bạch y đi khắp nơi ra vẻ, khóe miệng vĩnh viễn mang theo nụ cười tự tin, tam quan đi theo ngũ quan, trong nhà có mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo, một đại ma vương.

“Công tử, thật sự là huynh sao!?” Thái tử phi đôi môi khẽ run, không dám bước tới, sợ đây là một giấc mộng bị sự đường đột của mình làm gián đoạn.

“Đương nhiên rồi!” Tần Phong buông kiếm của Thái tử phi, từ từ quay đầu lại.

Hắn còn trong ánh mắt căng thẳng của Thái tử phi, đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng đặt lên ngực, để nàng cảm nhận được trái tim đang đập mạnh mẽ của mình.

“Cái tên đại bịp bợm này!!” Hữu Dung bất mãn lẩm bẩm một tiếng.

Nàng vốn tưởng mình cầm kịch bản đại nữ chủ kiểu “Mở đầu Ma Vương tướng công chết, tiểu Y tiên quật khởi mạnh mẽ cả đời”, ai ngờ lại là kịch bản tam lưu “Tiểu Y tiên thủ tiết cả đời, chỉ vì Ma Vương tướng công giả chết phong lưu” này chứ.

“Thật là quá đáng mà!!” Dược Thần tức giận đùng đùng đi tới, không quên khoe thân phận: “Lão phu là Dược Thần, đây là Dược Thần Cốc, các ngươi lại dám ra tay trên địa bàn của lão phu, có coi lão phu ra gì không chứ...?” “Lão già kia, cút ngay!” Tên hắc y nhân không có chút ý thức tôn già kính trẻ nào, một cước đá bay Dược Thần ra ngoài.

“Vãi chưởng, thật đúng là dũng cảm vãi!” Những người đến khám bệnh xem đến mức mí mắt giật giật, trong lòng mặc niệm cho tên hắc y nhân hai phút rưỡi.

Đừng thấy Dược Thần và Mộc Tú không có bao nhiêu sức chiến đấu, nhưng y thuật của người ta lại ở đó, mỗi năm có rất nhiều tu luyện giả tẩu hỏa nhập ma đến cầu y, trong đó không thiếu những cao thủ đỉnh cấp uy chấn Hoang Cổ.

Hơn nữa cũng không có cao thủ nào dám đảm bảo cả đời mình không có chút bệnh vặt nào.

Bởi vậy, bất kể là ai cũng phải nể mặt Dược Thần, dám động vào Dược Thần không khác gì chọc vào tổ ong vò vẽ.

"Sư phụ!!" Hữu Dung kinh hãi, vội vàng tiến lên.

"Nhanh tay lên, đừng để lỡ thời gian!" Các tên hắc y nhân khác vẫn không ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, cũng không nhận ra người vừa ra tay là Tần Phong, chỉ coi hắn là một thanh niên anh hùng cứu mỹ nhân không biết sống chết.

"Được lắm, bọn chúng chẳng coi ta ra gì cả!" Mộc Tú lập tức xắn tay áo lên, chuẩn bị cho bọn chúng biết thế nào là uy của Đại Đế. *Vút* một tiếng!

Chưa đợi Mộc Tú nhảy xuống từ Thần Phong Chu ra tay, Tần Phong đã khẽ phẩy chiếc quạt xếp hình nước trong tay.

Chỉ thấy từng giọt nước trong suốt như pha lê đổ ra như mưa bão, hóa thành từng thanh kiếm nước sắc bén bắn về phía đám hắc y nhân đang xông tới, trong đó còn ẩn chứa một cỗ kiếm thế không thể ngăn cản.

"Không hay, nguy hiểm!" Các tên hắc y nhân cảm nhận được kiếm khí sắc bén ẩn chứa trong kiếm nước, không dám do dự chút nào, vội vàng dừng lại chống đỡ. *Đinh!

Đinh!

Đinh!* Kiếm nước va chạm dữ dội với các hắc y nhân, phát ra tiếng kim loại va chạm không ngừng.

“Cái gì!?” Sắc mặt các hắc y nhân không khỏi biến đổi, thân thể không kiểm soát được mà lùi lại một bước.

Cần biết rằng, bọn chúng đều là thị vệ thân cận của Đại Việt Tân Đế, tu vi đều ở khoảng Cảnh giới Quy Nhất Bát Cửu Trọng.

Thế mà hiện giờ nhiều người như vậy cùng lúc ra tay, lại bị một thanh niên Cảnh giới Quy Nhất Ngũ Trọng tùy tiện một kích đã đánh lui toàn bộ.

“Người này là ai!?” Sắc mặt các hắc y nhân trở nên ngưng trọng, biết mình đã gặp phải cao thủ.

“Cái này chơi được!” Tần Phong phát hiện mình có thể áp chế đối phương toàn diện, khóe miệng lộ ra nụ cười của chuyên gia chọc ghẹo. *Vút* một tiếng!

Không chút nào cho Mộc Tú cơ hội cướp người đầu, Tần Phong hóa thành một đạo hồng quang biến mất tại chỗ.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạn nhân tuệ căn, nhận được 1000 điểm Phản Phái!” “...” Chỉ thấy Tần Phong dựa vào tốc độ nhanh, tự do xuyên qua giữa đám người, tiếng kiếm khí sắc bén xé gió, xen lẫn tiếng la thảm thiết của “trứng vỡ” không ngừng vang lên.

“Bạch y, thỏ con, kiếm khí, Thần Phong Chu, mỹ nữ bầu bạn, còn thích đoạn nhân tuệ căn!” Những người đến khám bệnh dường như nghĩ đến điều gì đó, kêu lên đầy kinh hãi: “Tần Phong, Tần Phong, hắn tuyệt đối là Tần Phong, Tam Thánh Tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều...” “Đây chính là cái danh tiếng xấu của Đại Ma Vương vang xa sao!?” Hữu Dung đứng một bên cũng nhìn ngây người.

Không ngờ Tần Phong đã “vẫn lạc” hai năm rồi, mà vẫn có thể đánh thức nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong lòng mọi người.

“Ta còn chưa dùng hết sức, các ngươi đã ngã rồi sao!?” Tần Phong vẫn còn chưa thỏa mãn thu lại quạt xếp nước, trên đất toàn là đám hắc y nhân “phe Võ Đang” đang kêu la thảm thiết.

“Thế này là hết rồi ư!?” Mộc Tú trong mắt đầy vẻ oán hận, không thể chấp nhận sự thật này.

“Giờ thì tin chưa!?” Tần Phong không để ý ánh mắt oán hận của Mộc Tú, quay người lần nữa đi đến bên cạnh Thái tử phi.

“Hừ!” Thái tử phi hoàn hồn hừ một tiếng, xác nhận Tần Phong quả thật không chết.

“Giận rồi sao!?” Tần Phong kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Thái tử phi, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Trước khi đến, ta đã về Tranh Thúy Trúc Phong, phát hiện mấy cây táo già không biết thế nào, năm nay lại kết mấy quả táo nhỏ.

Ta ăn thử một quả, hơi chát, nhưng vừa nghĩ đến nàng, lại thấy ngọt ngào vài phần!” “Hừ!” Thái tử phi dỗi hờn quay đầu đi, ý là ban ngày dỗ không được.

“Bảo bối, nàng quay lại nhìn ta xem, ta không tin ánh mắt nàng trống rỗng đâu!” Tần Phong không đợi Thái tử phi phản ứng, tiếp tục thâm tình nói: “Những ngày này, thủy trung đạo nguyệt, nhất biệt phương phỉ, cô phương nhân hải, thê lương hồn linh, uống tương tư, trải tương tư, tâm tư ai thấu, đêm nay, đêm nay đợi đêm nay, chỉ nguyện giai nhân mãi tương tư.” Không được rồi!

Miệng nàng đột nhiên đau quá, cái kiểu đau khi bị mắc câu!

Thái tử phi vừa nghe Tần Phong gọi “bảo bối”, lập tức liền sa vào, quay đầu lại nhìn hắn tình tứ nói: “Sớm mai sớm mai đợi sớm mai, chỉ nguyện cùng quân ý tiêu dao!” “Này, nàng không sao đấy chứ!?” Hữu

Dung tiến lên hậm hực nói: “Hắn lừa chúng ta thảm như vậy, nàng chỉ vì vài câu nói mà tha thứ cho hắn sao!?” “Ta cũng không muốn tha thứ cho hắn, nhưng mà hắn gọi ta là bảo bối mà!” Thái tử phi đã hoàn toàn sa vào lưới tình, ánh mắt nhìn Tần Phong tự động thêm filter.

“Thỏ ta thấy chỗ này nên có nhạc nền!” Tiểu Bạch nhìn qua nhìn lại hai người, dùng giọng sữa non hát: “Trời xanh sắc đợi mưa, mà ta đang đợi ngươi, khói bếp lượn lờ bay lên, cách sông vạn dặm...” “Bài hát này hợp sao!?” Tần Phong hơi ngớ người.

“Nghe lần đầu là xử nam, nghe lần nữa vẫn là xử nam, bài hát không đổi, anh cũng không đổi...” “Nữ nhân này hết thuốc chữa rồi!” Hữu Dung hoàn toàn cạn lời.

Không ngờ nàng ta không chỉ tin vào cái mồm thối của Tần Phong, mà còn tin vào những lời đường mật của hắn.

Chẳng lẽ nàng ta không thấy trên Thần Phong Chu còn đứng hai nữ tử xa lạ sao!?

“Hử!?” Tần Phong dường như nhìn ra Hữu Dung có lời muốn nói, lập tức ném một ánh mắt qua.

Dường như đang cảnh cáo nàng: “Ngươi cũng không muốn chuyện khai bệnh án giả bị sư phụ Dược Thần của ngươi biết chứ!?” “Đại trượng phu co được giãn được, tiểu nữ tử mở được khép được!” Hữu Dung vội vàng ngậm miệng, chọn cách nuốt xuống cục tức này.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ uy hiếp Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại định mệnh, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!” “Vẫn là mùi hương vợ của thằng Lâm Tam thơm nhất!” Tần Phong không kìm được cảm thán một tiếng, ánh mắt lại lần nữa rơi trên người Hữu Dung.

Thật đúng là “chi cành mảnh khảnh, nho lại kết ra dưa hấu”!

Dù đã hơn hai năm không gặp Hữu Dung, gặp lại vẫn cảm thấy vô cùng vui vẻ, cũng khiến hắn hiểu vì sao đàn ông đều thích nghe “đại đạo lý”.

Lúc này, ánh mắt những người đến khám bệnh ở Tây Châu đều đổ dồn vào Tần Phong.

Chương 657

“Hắn thật sự là Tần Phong của Âm Nguyệt Hoàng Triều sao!?” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, Tần Phong đã chết dưới tay tiên nhân thượng giới hai năm trước rồi!” “Thật ra tiên nhân thượng giới cũng không phải vô địch, các ngươi quên vì sao tiên nhân thượng giới lại bị thương sao!?” “Nghe nói là do một cây cổ thụ cổ quái trong Tần gia ra tay, nhị công tử Tần gia chính là truyền nhân của cây cổ thụ đó.” “Còn có Diệp Thần, hắn có thể thoát khỏi tay tiên nhân thượng giới, điều này đã nói lên rất nhiều vấn đề rồi.” “Nghe nói Diệp Thần không phải lần đầu trốn thoát, đã thành công trốn thoát hai lần rồi!” “Nếu vậy thì, Tần Phong, thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, năm đó không chết cũng là hợp tình hợp lý!?” “Nhưng không đúng, năm đó Tần Phong không phải vì cứu Lâm Tam mà mệnh không còn lâu ư, còn là do tiểu thư Hữu Dung tự mình chứng minh cơ mà.” “Cái này ngươi không hiểu rồi, năm đó Lâm Tam vì cứu Tần Phong, đã đi khắp các núi lớn sông nhỏ ở Hoang Cổ, cuối cùng tìm được Thất Thải Thánh Liên ở Cực Nam Băng Nguyên.” “...” Trái tim Hữu Dung vốn treo đến cổ họng đột nhiên buông xuống, chuyện khai giấy chứng nhận giả suýt chút nữa đã bị bại lộ trước mặt sư phụ.

“Thất Thải Thánh Liên!?” Tần Phong đột nhiên ngớ người, nhớ lại linh dược Lâm Tam đã tìm cho hắn.

Vì năm đó hắn đã “vẫn lạc”, hiện trường lại vô cùng hỗn loạn, nên Thất Thải Thánh Liên cũng không rơi vào tay hắn.

“Thỏ ta không thấy, thỏ ta không biết!” Tiểu Bạch ngồi trên vai Tần Phong, vẻ mặt ngây thơ ăn cà rốt.

“Chẳng lẽ vẫn còn trong tay thằng Lâm Tam sao!?” Tần Phong không kìm được lẩm bẩm.

Năm đó hắn giả chết nằm kiếm được một đống điểm Phản Phái, trong đó bao gồm 200 vạn điểm Phản Phái từ Thất Thải Thánh Liên.

Vốn dĩ hắn cho rằng Thất Thải Thánh Liên thuộc nhiệm vụ phụ tuyến của Thiên Tuyển Chi Tử, không thuộc cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử, nên không thể nhận được cơ hội rút thưởng.

Giờ nghĩ kỹ lại, khả năng rất lớn là thằng Lâm Tam đã nhặt lại rồi.

“Thỏ ta thấy chủ nhân nói đúng!” Tiểu Bạch liên tục gật đầu nói: “Thất Thải Thánh Liên ở trong tay Lâm Tam, nhất định là bị hắn nhặt về rồi.” “Hử!?” Tần Phong không khỏi liếc nhìn Tiểu Bạch.

Là con thỏ được hắn nuôi từ nhỏ đến lớn, hắn quá hiểu rõ Tiểu Bạch, vừa nhìn là biết nó đang che giấu điều gì, khả năng lớn là cây Thất Thải Thánh Liên đó đã rơi vào tay nó.

“Nuôi đã đủ béo rồi!” Tần Phong trong lòng nhẩm tính ngày tháng.

Kể từ lần cuối hắn dùng “Cách Không Thủ Vật” lấy bảo vật từ không gian riêng của Tiểu Bạch, đã mấy năm trôi qua rồi, chắc con thỏ tham tiền này lại cất giấu không ít bảo bối tốt.

“Ưm!?” Toàn thân Tiểu Bạch lông tơ dựng ngược, giống như bị thứ gì đó dơ bẩn nhắm tới.

Lúc này, Thần Phong Chu từ trên không trung từ từ hạ xuống.

Nguyệt Hi nhảy xuống từ thuyền, ánh mắt dò xét Thái tử phi.

Tuy nàng rất tự tin vào nhan sắc của mình, nhưng khi nhìn thấy Thái tử phi vẫn bị kinh diễm, cũng cuối cùng hiểu vì sao Tần Phong lại cuồng tốc phi tới, thậm chí không tiếc sử dụng “Bước Nhảy Không Gian”.

“Tra nam!” Nguyệt Hi đầy vẻ ghét bỏ lẩm bẩm một tiếng, phát hiện bên cạnh Tần Phong có quá nhiều mỹ nhân bầu bạn.

Không chỉ có tiểu công chúa Ma tộc và tiểu mị ma, còn có tiểu công chúa Yến Vân tộc, giờ lại xuất hiện thêm Thái tử phi và truyền nhân Dược Thần Cốc.

Nghe nói còn có nữ thần Nguyệt Thần Cung, thiếu cung chủ Lam Ma Cung...

Thực sự không hiểu những nữ nhân này thích cái tên tra nam này ở điểm gì, cứ như ngủ với hắn là có thể đoạt được vị trí Đại Đế vậy, rõ ràng biết hắn là tra nam, vẫn cứ tới tấp chủ động “dâng tận cửa”.

“Tần ca ca!” Điềm Điềm tiến lên một tay ôm lấy Tần Phong, ánh mắt nhìn về phía Thái tử phi đầy địch ý.

Tuy nàng không bận tâm Tần Phong “đi nhiều thuyền”, nhưng nhan sắc của Thái tử phi lại khiến nàng cảm thấy nguy cơ. *Bốp* một tiếng!

Một tiếng roi quật vang dội vang lên, tiếp theo là một tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy Dược Thần không biết từ đâu tìm ra một cây roi mây có gai nhọn, quất tới tấp vào năm tên hắc y nhân đang nằm trên đất.

“A...” Các tên hắc y nhân bị quất roi kêu la thảm thiết liên tục, hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo bất tuân trước đó.

“Nima!” Dược Thần vừa quất vừa chửi đổng: “Tuy lão phu bề ngoài văn nhã, nhưng lão phu cũng *đếch* trẻ trung đâu!

Dám *đếch* đến đây phá quán, các ngươi *đếch* ra ngoài mà hỏi thăm xem, đây *đếch* phải chỗ nào!” “Đây thật *đếch* phải Dược Thần sao!?” Các bệnh nhân Tây Châu kinh hãi há hốc mồm.

Thực sự không ngờ Dược Thần vốn ngày thường từ bi hiền lành, cứu người chữa bệnh, lại có một mặt nóng nảy đến như vậy.

“Sư phụ, bớt giận đi!” Hữu Dung thực sự không chịu nổi ánh mắt của Tây Châu, vội vàng tiến lên muốn kéo Dược Thần lại.

Nhưng lúc này Dược Thần đã hóa thân thành “tiểu pháo xịt” Hoang Cổ, không chỉ đánh không nể mặt mũi, còn lấy ra một bình đan dược cưỡng chế đổ vào miệng tên hắc y nhân.

“A...” Tên hắc y nhân lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, bụng hắn phồng lên như quả bóng.

“Tử Mẫu Đan!” Có người không kìm được kinh hô, thốt ra tên của viên đan này.

Vì tu vi càng cao thì khả năng mang thai càng thấp, thế nên Dược Thần đã đặc biệt phát minh Tử Mẫu Đan cho những cao thủ muốn có con, sau khi uống vào có thể tăng cường đáng kể tỷ lệ thụ thai.

Nhưng ai ngờ, thứ này còn có thể cho đàn ông ăn!

Hơn nữa, một bình uống xuống không chỉ bỏ qua cả quá trình, mà còn lập tức thấy hiệu quả, quả đúng là thần y “diệu thủ hồi xuân” mà!

“Hử!?” Ánh mắt Tần Phong lập tức bị tên hắc y nhân hấp dẫn, đối với mấy thứ đồ chơi hại người này hoàn toàn không có sức chống cự.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay nói: “Không hổ là thần y có lòng cha mẹ, chỉ cứu người không giết người, nhiều nhất là cho họ một chút trừng phạt nhỏ.” “Trừng phạt nhỏ!?” Mộc Tú ngay tại chỗ cạn lời.

Trước không nói đứa bé này có sinh ra được không, cho dù thật sự sinh ra được, thì người đàn ông này về sau e rằng cũng chẳng có mặt mũi nào gặp người ta nữa.

Dù sao không phải ai cũng có thể như Tần Phong, dán một bên mặt không biết xấu hổ lên một bên mặt dày.

Một bên không biết xấu hổ, một bên mặt dày... *Ầm ầm ầm!* Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang vọng giữa trời đất, uy áp Đế cấp hùng hồn bao la khiến trời đất chìm xuống không hề có dấu hiệu báo trước.

“Ai thế!?” Trong lòng mọi người không khỏi giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Chỉ thấy một đội quân hùng hậu kéo đến, chín con Giao Long thân hình như núi kéo theo một cọng Long Liễn, trên đó ngồi chính là Đại Việt Tân Đế.

Phía sau không chỉ có một đám thị vệ đeo đao theo sau, hai bên trái phải còn đứng Ngô Vương và Ngụy Vương.

Do ban đầu bọn họ muốn tranh giành hoàng vị với Đại Việt Tân Đế, nên sáu viên Tiên Long Đan do tiên nhân ban xuống không có phần của bọn họ, hiện giờ vẫn là tu vi Cảnh giới Chuẩn Đế.

“Cái tên tiện nhân kia đâu!?” Đại Việt Tân Đế thần sắc uy nghiêm, ánh mắt bắt đầu quét xuống phía dưới.

Kết quả nhìn thấy những người do mình phái đến đều nằm la liệt trên đất, không chỉ tuệ căn bị người ta chặt đứt, bụng còn bị người ta làm cho to ra, từng người một nằm trên đất kêu la thảm thiết, làm mất hết mặt mũi của Đại Việt Hoàng Triều.

“Là hắn!!” Khuôn mặt Thái tử phi bắt đầu run rẩy, vô thức chui vào lòng Tần Phong.

“Tức chết ta rồi!” Điềm Điềm tức giận phồng má.

Chương 658

Nàng không ngờ “tiểu tam” hiện tại lại trắng trợn như vậy, dám chui vào lòng Tần ca ca của nàng ngay trước mặt nàng.

“Hắn là...

Tần Phong!!” Đại Việt Tân Đế đột nhiên trợn to mắt, như thể ban ngày ban mặt gặp quỷ.

“Tần Phong!!” Ngô Vương, Ngụy Vương cũng thất thanh kinh hô, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình.

Một người đã “vẫn lạc” hai năm trước, làm sao có thể xuất hiện ở đây!?

“Thái tử gia, ngươi là đến khám bệnh sao!?” Tần Phong không hề có chút ý thức “làm lão vương” nào, còn mỉm cười chào hỏi đối phương: “Nghe nói ngươi không chỉ thích tự mình cắm sừng mình rồi tặng vợ cho người khác, còn là một đứa con đại hiếu, vì thượng vị mà ngay cả cha ruột cũng giết rồi...” “Hử!?” Thần sắc toàn trường mọi người ngớ người, phát hiện lượng thông tin hơi lớn.

“Câm miệng!” Đại Việt Tân Đế giận đến tím mặt ngắt lời: “Người đâu, giết tên nói bậy nói bạ này cho trẫm!” “Hắn sốt ruột rồi!” Ngô Vương, Ngụy Vương liếc nhìn Đại Việt Tân Đế, biết Tần Phong chắc chắn đã chạm vào điểm yếu của hắn rồi.

Chỉ tiếc bọn họ vẫn là Chuẩn Đế, mà đứa cháu này không chỉ ngồi vững hoàng vị, sáu vị Ngụy Đế mới đột phá cũng đều là người của hắn, muốn sống chỉ có thể thể hiện lòng trung thành và giả vờ không hiểu gì. *Vút* một tiếng!

Ngô Vương và Ngụy Vương để thể hiện lòng trung thành, chỉ có thể cấp tốc lao về phía Tần Phong.

"Chuẩn Đế sao!?" Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư hiển nhiên không coi ra gì, quay đầu nhìn sang Mộc Tú bên cạnh.

"Ta là Đại Đế, không chấp nhặt với bọn chúng!" Mộc Tú vẫn chọn cách phát huy ổn định, âm thầm bảo vệ mọi người trước mặt.

Nhậm Hoàn để Mộc Tú ra tay, đột nhiên tiết lộ: "Chủ nhân đã thuê lão phu truy sát ngươi, thực ra chính là hoàng tộc Đại Việt." Mộc Tú chính khí lẫm liệt nói: "Là Đại Đế, nên lấy đức phục người!" "Lấy đức phục người, cái này thỏ ta quen lắm!" Tiểu Bạch cũng chạy lại hóng hớt, "chuyên nghiệp" đưa đạo đức cho Mộc Tú.

"Ái da!" Mộc Tú thấy đường bị chặn liên tục, chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía Tần Phong. *Ong!

Ong!* Giữa trời đất bỗng chốc tối sầm lại, tiếng kiếm minh vô tận vang vọng khắp trời đất.

Chỉ thấy Tần Phong không làm khó Mộc Tú, hắn bước tới một bước, mái tóc dài tung bay trong gió, kiêu ngạo như đóa sen tuyết trên vách núi cheo leo đón gió mà lay động, mang theo một cỗ sức mạnh lay động lòng người.

"Làm màu!" Ngô Vương lạnh lùng hừ một tiếng, tự tin một cách khó hiểu nói: "Bản vương có thể đánh tàn ngươi một lần, thì cũng có thể đánh tàn ngươi hai lần!!" "Vậy ra, ngươi dũng cảm lắm nhỉ!" Tần Phong không biểu cảm vung tay, Trường Không Thần Kiếm xuất hiện trong tay hắn.

Thu kiếm, rút kiếm!

Kiếm quang kinh diễm đứng giữa thế gian đột nhiên hiện ra, lướt như hồng, nhẹ như rồng bơi, hoa lệ mà không phù phiếm, nhẹ nhàng lại không mất vẻ tú lệ.

Thiên Ngoại Phi Tiên!

Một kiếm tuyệt đại phong hoa khiến vô số kiếm khách phải cúi đầu, cả thế giới cũng trong khoảnh khắc này trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại một kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên rơi vào phàm gian, xua tan vạn dặm phù vân.

“Đại Ma Vương lại mạnh lên rồi!” Hữu Dung không kìm được che miệng kinh hô, lại bị Thiên Ngoại Phi Tiên của Tần Phong làm cho kinh diễm.

“Kiếm chiêu thật đáng sợ!” Trong lòng toàn trường mọi người chợt kinh hãi.

Chỉ thấy Tần Phong trong bộ bạch y như trích tiên hạ phàm, kiếm ảnh đẹp mê hồn càng khiến người ta say đắm, nhưng lại toát ra một cỗ khí tức nguy hiểm mãnh liệt.

“Hắn lại đột phá đến Cảnh giới Quy Nhất Ngũ Trọng rồi!!” Ngô Vương lập tức không giữ được bình tĩnh, nói rằng “đừng có lừa ta vì ta ít đọc sách”.

Mấy năm trước khi hắn giao chiến với Tần Phong rõ ràng hắn mới Cảnh giới Sinh Tử Thất Trọng, thế mà chỉ mấy năm không gặp đã đột phá đến Cảnh giới Quy Nhất Ngũ Trọng, dù có ăn “kim cà rốt” cũng không thể trưởng thành kiểu này. *Ầm ầm ầm!* Thiên Ngoại Phi Tiên của Tần Phong chém xuống, tiếng nổ vang vọng khiến hư không chấn động, bão kiếm khí cuồng bạo quét ngang trời đất trong chớp mắt.

“Vãi chưởng!!” Ngô Vương và Ngụy Vương không kìm được văng tục, đành phải vận khởi linh lực chống đỡ kiếm này. *Ầm ầm ầm!* Kiếm thế như hồng, như vỡ đê tràn xuống, trời đất chấn động, tiếng kiếm minh vang vọng đến điếc tai nhức óc, khiến toàn trường mọi người không thể không bịt tai, nhưng lại không chớp mắt nhìn chằm chằm vào hư không.

Chỉ thấy Tần Phong một kiếm phá tan phòng ngự của Ngô Vương và Ngụy Vương, cũng không cho hai người bất kỳ thời gian phản ứng nào, kiếm khí như rồng xuyên thủng lồng ngực hai người, máu tươi như suối phun trào trong hư không.

“A...” Ngô Vương và Ngụy Vương phát ra tiếng kêu thảm thiết, từ hư không nặng nề rơi xuống đất.

“Đây chính là thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ!!” Toàn trường mọi người không kìm được nuốt nước bọt, nội tâm càng lâu càng không thể bình tĩnh.

Với tu vi Cảnh giới Quy Nhất Ngũ Trọng, một kiếm chém giết hai cường giả Cảnh giới Chuẩn Đế, đừng nói trước đây chưa từng nghe nói, ngay cả khi chính mắt họ chứng kiến vẫn không dám tin.

Đồng thời, bọn họ cuối cùng cũng hiểu vì sao lại có người nói những lời như “Tần Phong bất tử, đại tranh khó khai”.

Cùng với yêu nghiệt trấn áp vạn cổ như thế này ở cùng một thời đại, các thiên kiêu khác căn bản không có cơ hội thể hiện, cũng chẳng có khái niệm “thời đại tranh hùng” nữa.

Đây là thời đại chuyên thuộc về Tần Phong, là sân khấu của riêng hắn!

“Hai tên phế vật!!” Đại Việt Tân Đế tức đến mức nhảy dựng lên như sấm, khí tức cấp Đế khủng bố bùng nổ trong chớp mắt.

Không cho Tần Phong cơ hội tiếp tục ra vẻ, hắn mang theo đế uy khủng bố lao về phía Tần Phong, nơi đi qua hư không kịch liệt chấn động, càng khiến thiên địa phong vân biến sắc.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư nhìn về phía Nhậm Hoàn, ám chỉ đã đến lúc hắn ra tay.

“Chuyện này...” Nhậm Hoàn âm thầm nhìn Tần Phong, ám chỉ hắn nên tăng giá.

Cứ theo giá đã nói trước, một cái đầu 103 viên Tiên Tinh.

“Ta bắt đầu nhớ lão Tề rồi!” Tần Phong ngay tại chỗ cạn lời.

Ngày trước khi Tề Tu Viễn còn ở đó, bất kể lúc nào cũng xông lên là làm, nhưng đám “nhân viên” hiện tại này, hoàn toàn không có ý thức của người làm công, tăng ca lại còn đòi tiền tăng ca.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay, bắt đầu ám chỉ điên cuồng: “Sát thương từ lực Nam Mô Bồ Tát của bần tăng quá lớn, e rằng sẽ làm bị thương chủ công, nếu có một cây tích trượng làm vũ khí, sẽ có thể đảm bảo an toàn cho chủ công rất nhiều.” “Đại sư, ngài sai rồi!” Tần Phong nghiêm túc nói: “Đàn ông có hai khẩu ‘súng’ là đủ dùng rồi, một khẩu để đánh kẻ địch, một khẩu để đánh cô nương...” “A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay, biểu thị Tần Phong là người “biết súng”.

“Xí, đồ háo sắc!” Nguyệt Hi đỏ mặt khẽ khinh bỉ một tiếng, phát hiện mình vậy mà lại “hiểu ngay”.

“Hử!?” Mộc Tú chậm hiểu sắc mặt ngớ người, phát hiện mình căn bản không thể hòa nhập được.

“Vì sao lại là ‘súng’ chứ!?” Tiểu Bạch ôm một củ cà rốt, nghiêng cái đầu nhỏ lẩm bẩm: “Chủ nhân thỏ ta không phải có hai thanh kiếm sao?

Một thanh là kiếm, thanh còn lại cũng là ‘tiện’?” *Gầm!* Tiếng long ngâm cao vút vang vọng hư không, chấn động màng nhĩ toàn trường mọi người đau nhức.

Chỉ thấy Đại Việt Tân Đế mang theo thế đế uy cấp tốc lao tới, ngưng tụ ra một cỗ khí thế coi thường thiên hạ, phía sau còn hiện lên một con kim long năm móng màu vàng.

Chương 659

“Đây chính là Long Uy đế vương được long mạch gia trì sao!?” Tần Phong đối mặt với Đại Việt Tân Đế mạnh mẽ lao tới không hề hoảng sợ, bộ bạch y của hắn bay phần phật trong gió lốc, mặc cho Long Uy đế vương của hắn áp xuống vẫn vững như bàn thạch.

“Ai!” Nhậm Hoàn và Tam Lộng đại sư bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nhìn ra “lão bản hắc tâm” này thà chết cũng không chịu tăng tiền. *Ầm ầm ầm!* Nhậm Hoàn và Tam Lộng đại sư đồng loạt bùng nổ, hai đạo đế uy khủng bố xông thẳng lên trời.

“Hai vị Đại Đế!!” Đồng tử Đại Việt Tân Đế chợt co rút mạnh, trong lòng thầm kêu “phen này chết chắc rồi”.

Tuy hắn sau khi đăng cơ được long mạch phù hộ mà đột phá đến cấp Đế, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một Ngụy Đế, đừng nói đối mặt với hai Đại Đế tự mình đột phá, ngay cả đơn đấu cũng phải thét lên một câu “thần thiếp làm không được”.

Nhưng ngay khi Đại Việt Tân Đế chuẩn bị xé rách không gian để chiến lược dịch chuyển, Tần Phong đã bước tới một bước, chắn trước mặt Nhậm Hoàn và Tam Lộng đại sư.

“Chủ công!!” Nhậm Hoàn và Tam Lộng đại sư thần sắc ngớ người, không hiểu Tần Phong lại muốn làm gì.

“Khối đá mài dao này không tệ!” Tần Phong thản nhiên đáp một câu, sau đó thêm vào cho mình “Sát Ý Ba Động”.

“Tìm chết!!” Đại Việt Tân Đế cảm thấy lại bị xúc phạm, giá trị nộ khí lập tức đạt đến mức tối đa.

Đừng nói hắn là thiên tử tôn quý nhất Đại Việt Hoàng Triều, ngay cả một tu luyện giả bình thường cũng không nhịn được.

“Vãi chưởng!!” Mọi người ở Tây Châu lập tức kích động mà văng tục.

Không ngờ đến Dược Thần Cốc khám bệnh, không chỉ chứng kiến Tần Phong vương giả trở về, một kiếm chém giết hai Chuẩn Đế, lại còn định dùng tu vi Cảnh giới Quy Nhất Ngũ Trọng khiêu chiến cường giả cấp Đế. *Ầm ầm ầm!* Sát khí ngút trời như bài sơn đảo hải bùng phát từ trong cơ thể Tần Phong, không chỉ khiến nhiệt độ Tây Châu đột ngột hạ xuống điểm đóng băng, mà còn khiến trong lòng mọi người dấy lên nỗi kinh hoàng vô tận.

Dường như trời đất đều biến thành màu đỏ máu, nhuốm một bầu không khí âm u vô tận.

“Hai năm nay Đại Ma Vương đã giết bao nhiêu người vậy!?” Thân thể mềm mại của Hữu Dung đột nhiên run rẩy dữ dội, bị sát khí Tần Phong tỏa ra làm cho sợ hãi.

“Sát khí này...” Đại Việt Tân Đế tim gan chợt giật mình, không hiểu sao bắt đầu cảm thấy lạnh sống lưng. *Ầm ầm ầm!* Không gian Tây Châu đột nhiên như thể ngưng đọng lại, kiếm khí vô tận cuồn cuộn giữa trời đất, khiến người ta như lạc vào một thế giới kiếm, có thể giam cầm người tại chỗ không thể nhúc nhích.

“Đây là Kiếm Vực!!” Tây Châu lại vang lên một trận kinh hô, ném ánh mắt đồng tình về phía Đại Việt Tân Đế.

Không chỉ có áp lực tâm lý do Nhậm Hoàn và Tam Lộng đại sư đứng một bên mang lại, còn có sự áp chế kép từ Sát Ý Ba Động và Kiếm Vực của Tần Phong.

“Chỉ bằng những thủ đoạn này mà cũng muốn đánh bại trẫm, đơn giản là si tâm vọng tưởng!” Đại Việt Tân Đế căn bản không coi Tần

Phong ra gì, cũng căn bản không tin Cảnh giới Quy Nhất có thể làm tổn thương cấp Đế. *Ầm ầm ầm!* Chỉ thấy Đại Việt Tân Đế thoát khỏi cấm cố, giơ tay dùng lực bổ về phía Tần Phong.

Một bàn tay khổng lồ xuất hiện giữa không trung, nơi đi qua mang theo từng gợn sóng, khiến Kiếm Vực do Tần Phong ngưng tụ bắt đầu chấn động dữ dội.

“Ta có một kiếm, có thể khai thiên môn!” Tần Phong không hề có ý lùi bước, vội vàng thêm một chút “buff” cho mình.

Trường Không Thần Kiếm trong tay hắn càng lấp lánh từng đợt hàn quang, mang theo sát ý ngút trời tàn sát trời đất, như một đạo lưu quang cấp tốc xé rách hư không.

Kiếm minh như sấm, kinh thiên động địa!

Một kiếm có thể khai thiên môn, một kiếm có thể diệt thần ma!

“Kiếm hay!!” Toàn trường mọi người lại lần nữa trợn to mắt kinh hô, không ngờ Tần Phong ngoài Thiên Ngoại Phi Tiên ra, lại còn lĩnh ngộ được chiêu kiếm quyết khủng bố đến vậy.

“Vô dụng thôi, dưới Đại Đế đều là kiến hôi!” Đại Việt Tân Đế liếc nhìn Nhậm Hoàn và Tam Lộng đại sư, phát hiện bọn họ không có ý định ra tay, lập tức chuẩn bị sẵn sàng chém giết Tần Phong rồi bỏ trốn. *Ầm ầm ầm!* Hai cỗ khí thế cực kỳ khủng bố va chạm dữ dội giữa hư không, bão năng lượng khủng bố như thủy triều quét ngang trời đất, toàn bộ Dược Thần Cốc đều bị vô tình bao phủ và phá hủy.

“Cái tên Đại Ma Vương này sao đi đến đâu là ở đó không được yên ổn vậy!” Hữu Dung trốn trong một góc Dược Thần Cốc run rẩy cầm cập, cố gắng vùi cái đầu nhỏ vào “đỉnh núi” của mình.

“Làm sao có thể!!” Mọi người Tây Châu thi nhau kinh hô, hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Vốn dĩ cho rằng Tần Phong chỉ là dũng khí đáng khen, căn bản không thể đỡ nổi một kích của Đại Việt Tân Đế, nhưng ai ngờ khí tức của hắn lại không ngừng tăng cường, như cuồng phong bạo vũ thế không thể cản phá. *Phanh* một tiếng!

Kiếm quang rực rỡ mang theo sát khí xuyên thủng bàn tay khổng lồ, cả trời đất cũng trong khoảnh khắc này trở nên tĩnh lặng.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Đại Việt Tân Đế lập tức kinh hô, không thể tin được mình lại bị Cảnh giới Quy Nhất phá chiêu.

Rất nhanh, trời đất khôi phục yên tĩnh, mọi người cũng lại lần nữa ngây người.

Chỉ thấy Tần Phong giữa hư không mái tóc bạc phơ bay trong gió, quanh thân không chỉ có kiếm khí vờn quanh, còn có Ngũ Hành chi khí, trên đỉnh đầu là Tam Hoa và Tử Khí, giữa ấn đường là Thiên Sư Ấn... lại còn được thế của thiên địa phù hộ.

“Rốt cuộc đây là quái vật gì vậy!?” Đại Việt Tân Đế trợn to mắt khó tin, nghiêm trọng nghi ngờ mình vẫn còn đang mơ chưa tỉnh.

Người khác cả đời chưa chắc đã lĩnh ngộ được một cái “buff”, Tần Phong mới 22 tuổi đã lĩnh ngộ gần ba mươi cái, đừng nói là Quy Nhất Ngũ Trọng phá chiêu của hắn, cho dù đánh mấy trăm hiệp cũng thừa sức.

“Hô hô!” Tần Phong hít sâu một hơi, đã có nhận thức rõ ràng về sức chiến đấu của bản thân.

Cho dù sử dụng Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận và hai nghìn thanh thần kiếm, hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh “ngũ ngũ khai” với Đại Việt Tân Đế, nhưng nếu tính thêm thuộc tính “lão lục” thì... hắn có thể đánh mười tên!

“Nima, chơi cái quái gì nữa đây!” Đại Việt Tân Đế dứt khoát xé rách hư không, chửi đổng rồi ba chân bốn cẳng chạy.

Hiện giờ Tần Phong bản thân đã có thể “ngũ ngũ khai” với hắn, huống hồ bên cạnh còn có Nhậm Hoàn và Tam Lộng đại sư hai Đại Đế trấn giữ, chỉ cần hắn do dự một giây thôi, là bất kính với mạng chó của mình rồi.

“Công tử lợi hại quá!” Thái tử phi nhìn Đại Việt Tân Đế chật vật bỏ chạy, biết rằng sau này mình chỉ thuộc về một mình Tần Phong mà thôi.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng không hiểu sao kích động lên, mong chờ Tần Phong có thể sớm hoàn thành sự tiến hóa cuối cùng của “Tần Tất”.

Tần Phong không đi chặn Đại Việt Tân Đế, chỉ lẩm bẩm một tiếng: “Gió nổi rồi, Đại Việt nên diệt vong rồi...” "Lại chạy rồi!!" Cả trường ai nấy há hốc mồm kinh ngạc.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin Đại Việt Thiên Tử đã đột phá Ngụy Đế nhờ Long Mạch, lại bị một tiểu bối Quy Nhất Cảnh ngũ trọng như Tần Phong dọa chạy mất.

Mặc dù có hiệu quả chấn nhiếp từ hai vị Đại Đế bên cạnh, nhưng không thể phủ nhận Tần Phong thực sự mạnh đến mức thái quá.

Chương 660

Đặc biệt là dưới sự gia trì của hơn ba mươi loại buff chiến đấu, y đã trực tiếp phá vỡ định luật 'dưới Đại Đế đều là sâu kiến'. "Tiểu tử này còn ngông cuồng hơn lão phu lúc trẻ nhiều!" Dược Thần không nhịn được cảm thán: "Quy Nhất Cảnh ngũ trọng đã dám đánh Ngụy Đế, nếu có tu vi Chuẩn Đế Cảnh, hắn vãi chưởng còn dám đi đánh Tiên nhân Thượng giới nữa chứ!" "Tần ca ca, đẹp trai quá đi!" Mắt Điềm Điềm không ngừng bắn ra trái tim màu hồng, cả thế giới lúc này chỉ còn lại một mình Tần ca ca của nàng. "Đúng là rất đẹp trai!!" Má Nguyệt Hi ửng hồng, trái tim nhỏ cũng đập loạn xạ một cách không tự chủ.

Mặc dù trong lòng nàng vô cùng không muốn thừa nhận, nhưng Tần Phong khi kích hoạt Thương Thiên Bá Thể hình thái thứ hai, với mái tóc trắng bồng bềnh và đôi mắt song đồng đỏ rực, hoàn toàn phù hợp với gu thẩm mỹ của nàng.

Lúc này —— Hữu Dung bò ra từ phế tích Dược Thần Cốc, tâm trạng phức tạp nhìn về phía Dược Thần Cốc đã bị hủy hoại.

Cứ như một nhân viên văn phòng 996 mỗi ngày, đột nhiên thấy có người đập phá công ty, không thể không dùng vẻ mặt tức giận để che giấu sự vui sướng trong lòng mình. "Khinh người quá đáng, quả thực là khinh người quá đáng mà!" Hữu Dung phẫn nộ trách mắng: "Dược Thần Cốc chúng ta cứu người giúp đời bao nhiêu năm nay, chưa từng bị người khác ức hiếp đến mức này.

Hôm nay nếu Tần Phong không cho bản y tiên một lời giải thích, bản y tiên sẽ hạ lệnh truy sát Dược Thần đối với hắn." "Cẩn thận lời nói, cẩn thận lời nói!!" Dược Thần giật nảy mình, vội vàng bảo Hữu

Dung ngậm miệng.

Khác với đám côn đồ chỉ biết đánh người lúc nãy, đám lưu manh Tần Phong này là loại vô pháp vô thiên, không xem vương pháp ra gì, ngay cả Đại Việt Tân Đế cũng dám đánh, y tuyệt đối không dám chọc vào đám lưu manh này. "Sư phụ, chúng ta có lý, sợ gì chứ!" Hữu Dung nói hùng hồn đầy khí thế: "Người cứ trực tiếp lên nói với hắn là muốn bồi thường, nếu hắn dám không đưa, chúng ta sẽ dùng quan hệ của Dược Thần Cốc khiến hắn 'để tiếng xấu muôn đời'." Còn 'để tiếng xấu muôn đời'!?

Với cái danh tiếng "thối nát cả phố phường" của Tần Phong, còn có chỗ nào để xuống nữa không chứ!?

Dược Thần trong lòng không nhịn được mà chửi thầm, nghi ngờ đồ nhi này có phải có ý đồ phản nghịch, muốn sớm đưa y xuống gặp các đời sư tổ Dược Thần Cốc hay không. "Hử!?" Tần Phong trên không trung đột nhiên nghi hoặc nhìn ra ngoài sơn cốc, chỉ thấy cách Dược Thần Cốc không xa có một dãy núi liên miên bất tuyệt, ẩn ẩn có thể cảm ứng được bên trong có yêu khí. "Đến lượt ta ra sân rồi!!" Mộc Tú hớn hở tiến lên, mở miệng giải thích: "Chúa công, đó là Thục Đạo Sơn, cũng là thánh địa trong lòng Tam Thiên Đạo Môn, trên đó có rất nhiều đạo thống truyền thừa của Đạo Môn." "Thục Đạo Sơn!?" Tần Phong đột nhiên ngẩn ra, phát hiện có gì đó rất không đúng.

Là thánh địa trong lòng Tam Thiên Đạo Môn, vậy mà trên đó lại tồn tại yêu khí, là do đám đạo gia kia không còn vác nổi kiếm nữa, hay là yêu tộc đã hoàn toàn phách lối rồi!? "Đi, đi xem sao!!" Tần Phong bị sự tò mò kích thích, hóa thành kiếm quang bay vút đi. "Công tử, đợi ta với!!" "Tần ca ca, đợi em với!!" Điềm Điềm và Thái Tử Phi cùng những người khác trong lòng sốt ruột, vội vàng đuổi theo về phía Thục Đạo Sơn. "Cái tên tai họa này cuối cùng cũng đi rồi!" Dược Thần thở phào một hơi thật sâu, chỉ sợ Tần Phong cứ ở lì không chịu đi. "Sư phụ, người yên tâm!" Hữu Dung liếc nhìn Tần Phong đang rời đi, vỗ ngực cam đoan: "Là truyền nhân của Dược Thần Cốc, đồ nhi nhất định sẽ đi đòi lại tổn thất cho người.

Nếu không đòi được tổn thất, đồ nhi sẽ một ngày không về gặp sư phụ, cũng không có mặt mũi về gặp sư phụ." Nói xong.

Nàng cũng không cho Dược Thần thời gian phản ứng, lập tức cất bước đuổi theo Tần Phong. "Đồ nhi tốt, không đúng rồi!" Dược Thần vừa định cảm động, đã phát hiện ra điều không ổn.

Y cứ cảm thấy con bé này muốn đòi tổn thất là giả, mượn cớ để không phải đi làm mới là thật. "Lão phu tức chết mất thôi!!" Dược Thần phản ứng lại, tức đến thổi râu trừng mắt.

Y vất vả lắm mới bồi dưỡng Hữu Dung lên, chính là để mình có thể trốn việc, nhưng con bé này một chút cũng không biết tôn lão ái ấu, suốt ngày chỉ nghĩ cách kiếm cớ trốn ra ngoài chơi bời.

Đi làm ư!?

Đi làm sao quan trọng bằng mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo!

Hữu Dung một chút ý thức của người đi làm cũng không có, trong đầu toàn nghĩ cách làm sao để 'một đêm bạo phú'. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt vận mệnh Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!" "Ta có dùng kẹo mút lừa gạt nàng đâu chứ!?" Tần Phong trên mặt đầy vẻ nghi hoặc, không hiểu mình đã lừa gạt Hữu Dung kiểu gì.

Lúc này —— trên một đỉnh núi.

Lâm Tam đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trước vách đá, mái tóc dài phiêu dật theo gió như muốn theo gió mà bay đi, biến mất giữa biển mây và núi non trùng điệp.

Bên cạnh hắn, chính là Phần Thiên Tháp. "Đúng là thiên phú yêu nghiệt a!" Tháp gia, khí linh Phần Thiên Tháp, đột nhiên cảm thán: "Nhanh như vậy đã lĩnh ngộ ra Đại Mộng Xuân Thu mười hai trọng của riêng mình trên cơ sở Đại Mộng Xuân Thu, còn khủng bố hơn cả Phần Thiên Tiên Đế từng uy chấn Thượng giới năm xưa." "Hử!?" Lâm Tam đột nhiên nhíu mày mở mắt, lên tiếng hỏi: "Tháp gia, người có cảm ứng được kiếm ý của Tần huynh không!?" "Kiếm ý của Tần Phong!?" Tháp gia ngẩn ra nói: "Tiểu tử ngươi gần đây có phải áp lực quá lớn đến mức tẩu hỏa nhập ma rồi không?

Tần Phong chẳng phải đã vẫn lạc hai năm trước rồi sao!?" "Chẳng lẽ là ảo giác của ta!?" Lâm Tam khó nén sự thất vọng trong lòng nói: "Thế nhưng ta gần đây luôn ẩn ẩn cảm ứng được kiếm ý của Tần huynh, cứ như hắn vẫn còn sống vậy." "Đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân!" Tháp gia khuyên nhủ: "Tiên nhân Thượng giới kia đặt ở Hoang Cổ thì quả thật vô địch, nhưng đặt ở Thượng giới thì chỉ là tồn tại nhỏ bé như sâu kiến.

Ngươi là truyền nhân của Phần Thiên Tiên Đế, Hoang Cổ chỉ là nơi ngươi sinh ra, Thượng giới mới là vũ đài thuộc về ngươi, ngươi nhất định sẽ uy chấn Chư Thiên Vạn Giới." "Uy chấn Chư Thiên Vạn Giới!?" Lâm Tam đứng dậy, nhìn phong cảnh đỉnh mây lẩm bẩm: "Một mình đứng trên đỉnh mây quả thật có thể nhìn thấy phong cảnh khác biệt, nhưng đỉnh mây mà không có Tần huynh bị ta áp dưới thân để đăng đỉnh, không những không có chút cảm giác thành tựu nào, còn khiến ta cảm thấy sự cô độc chưa từng có." "Kẻ mạnh nhất định là cô độc!" Tháp gia cũng không biết phải khuyên thế nào, chỉ đành để hắn tự mình từ từ thích nghi. "Hắt xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết là cô vợ nhỏ nhà ai đang nhớ hắn. "Chúa công, chúng ta đến Thục Đạo Sơn làm gì!?" Tam Lộng đại sư cảnh giác nhìn tứ phía.

Là một đệ tử Phật Môn, lại còn là yêu tăng bị người người hô đánh, đến thánh địa Đạo Môn Thục Đạo Sơn, kiểu gì cũng có cảm giác tự chui đầu vào lưới.

Không đợi Tần Phong mở miệng nói chuyện, đột nhiên một luồng sương mù bốc lên.

Mơ hồ có thể thấy một bóng dáng yểu điệu, giọng nói ngọt ngào quyến rũ lòng người cất lên: "Công tử xin dừng bước, không biết có thể ghé qua hàn xá một lát không?" "Vóc dáng này không tệ chút nào!" Tần Phong đánh giá đối phương, đưa ra một nhận xét khách quan.

Nguyệt Hi vẻ mặt ghét bỏ nói: "Vóc dáng đẹp thì có ích gì, có nhìn thấy mặt đâu!" "Bắt ngươi xem à!?" Tần Phong liếc Nguyệt Hi một cái, để nàng tự mình từ từ 'cảm thụ'... "Hay lắm!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại, niệm một tiếng A Di Đà Phật.

Chỉ có thể nói Chúa công đúng là Chúa công, mỗi câu nói tưởng chừng bình thường, nhưng đều ẩn chứa thâm ý vô cùng. "Xì, tên háo sắc!!" Nguyệt Hi đỏ bừng mặt khẽ mắng một tiếng, phát hiện mình lại 'hiểu ngay và luôn' thêm một lần nữa. "Chuyện gì vậy!?" Mộc Tú vẫn vẻ mặt mờ mịt, phát hiện mình mãi mãi là người ngoài cuộc. "Công tử, xin mời vào!" Giọng nói ngọt ngào quyến rũ lòng người lại vang lên, màn sương mù xung quanh cũng bắt đầu tan biến.

Theo đó, một căn nhà tranh xuất hiện trước mắt, bên trong là một nữ tử thân hình yểu điệu.

Cánh tay ngọc mềm mại như ngó sen tuyết, đôi chân ngọc thon dài tròn trịa tuyệt đẹp, kết hợp với làn da mịn màng mềm mại nõn nà, không chỗ nào không khiến người ta muốn nhìn thêm vài lần.

Chiếc mũi nhỏ tinh xảo thanh tú, vành tai ngọc hơi ửng hồng, đôi môi kiều diễm căng mọng như sắp nhỏ nước, đôi mắt đẹp long lanh quyến rũ, mang đến một cảm giác dục vọng sắp tràn ra ngoài. "Oa!!" Mắt Tần Phong sáng rực lên nói: "Sơn sâu nuôi chim lạ, nhà tranh sinh giai nhân, không ngờ ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, lại có thể gặp được một mỹ nhân xinh đẹp đến vậy." "Công tử quá khen rồi!" Đối phương đột nhiên vẻ mặt e thẹn nói: "Nô gia Ngọc Tuyết, có một thỉnh cầu bất kính, không biết công tử có thể đáp ứng không!?" Tần Phong đầy hứng thú nói: "Không biết là thỉnh cầu bất kính gì?" Ngọc Tuyết đôi mắt đẹp lúng liếng quyến rũ nói: "Nô gia gần đây trong túi hơi túng thiếu, muốn mượn công tử một ít linh thạch, không cần nhiều, mấy ngàn viên Cực Phẩm Linh Thạch là đủ rồi." "Đúng là dám 'hét giá' như sư tử mở miệng!" Nguyệt Hi lạnh lùng nói: "Túi ngươi túng thiếu thì liên quan gì đến chúng ta, vừa gặp mặt dựa vào đâu mà mượn linh thạch của ngươi!?" "Oa oa..." Ngọc Tuyết đột nhiên rơi lệ, vẻ mặt đáng thương nói: "Nô gia là kẻ khổ mệnh, ông trời ban cho nô gia một khuôn mặt tuyệt mỹ, nhưng lại không ban cho nô gia thiên phú tu luyện, đến nỗi bị ác bá để mắt, không thể không dẫn theo muội muội trốn vào thâm sơn này.

Chương 661

Hiện giờ muội muội của nô gia đã đến thời điểm tu luyện mấu chốt, rất cần linh thạch để đột phá..." "Công tử!" Thái Tử Phi thân là 'bình hoa di động', có thể nói là cảm động sâu sắc.

Ngay lập tức ai cầu kéo tay Tần Phong, hy vọng hắn có thể giúp đỡ cặp tỷ muội đáng thương này. "Kịch bản của ngươi hơi kém cỏi đấy!" Tần Phong không để ý đến Thái Tử Phi, mở miệng trêu chọc: "Ta nghe qua còn nhiều chuyện ly kỳ hơn của ngươi nhiều, nào là vì tiền mà khốn đốn, cha đánh bạc mẹ bệnh em đi học, mới làm chưa quen, anh chị em đều dựa vào ta, kinh doanh thất bại cần trả nợ, chồng cũ bạo hành lại còn nghiện cờ bạc, một mình nuôi con không có thu nhập, bất đắc dĩ bước lên con đường không lối thoát..." "Hử!!" Ngọc Tuyết lập tức ngây người tại chỗ, không ngờ Tần Phong lại nói trôi chảy như vậy. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại, không nhịn được cảm thán: "Chúa công, quả nhiên đã 'duyệt tận nhân gian xuân sắc' rồi a!!" "Công tử, đây là không tin nô gia sao!?" Ngọc Tuyết đột nhiên uất ức rơi lệ, giọng nói ngọt ngào khiến người ta thở dốc.

Nếu là những nam nhân khác nhìn thấy cảnh này, e rằng đã sớm bị kích thích dục vọng bảo vệ mà ngoan ngoãn móc tiền ra rồi.

Nhưng đối với Tần Phong sở hữu Vô Địch Kiếm Tâm thì lại không chút lay động nào, còn Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư thì càng không hề bị ảnh hưởng.

Bọn họ đều là những người đột phá bản thân để thành tựu Đại Đế chi vị, cho dù là mị thuật đỉnh cấp cũng không thể lay động tâm trí của họ. "Cái gì!!" Ngọc Tuyết thấy mị thuật của mình vô hiệu đối với Tần

Phong và những người khác, lập tức biết mình đã gặp cao thủ, thân ảnh và căn nhà tranh trong chớp mắt hóa thành hư vô biến mất, màn sương mù trước đó tan đi cũng lại xuất hiện. "Huyễn thuật và mị thuật lợi hại thật, ả ta là yêu tộc!?" Nguyệt Hi và những người khác khẽ nhướng mày, cuối cùng cũng cảm ứng được yêu khí.

Nếu không phải họ và đối phương đều là nữ, thì thật sự không có nhiều phần trăm tự tin chống lại mị thuật của đối phương, đương nhiên trừ cái tiểu mị ma phong tình kia ra. "Không sai, là yêu tộc!" Nhậm Hoàn không khỏi nhíu mày nói: "Nhưng Tam Thiên Đạo Môn là nơi bắt yêu, bắt quỷ, bắt cương thi, sao thánh địa Thục Đạo Sơn của họ lại có yêu quái như vậy!?" "Vào xem thì biết thôi!" Tần Phong không định học Conan phá án, nhấc chân liền bước vào màn sương mù. "Hô hô!!" Một trận gió nhẹ thổi qua, sương mù càng thêm đặc quánh.

Vốn dĩ còn có thể mơ hồ thấy bóng người, giờ đưa tay ra cũng không nhìn thấy năm ngón tay. "Nơi đây bị người bày ra mê trận!" Mộc Tú nhìn xung quanh, búng tay tính toán: "Nếu chúng ta cứ đi lung tung, e rằng sẽ bị nhốt chết bên trong suốt đời." "Thằng cha thầy bói này nói chuyện cứ thích phóng đại!" Tam Lộng đại sư vẻ mặt ghét bỏ, không quên điên cuồng ám chỉ: "Ngươi không biết Chúa công là Đại Sư Luyện Khí đệ nhất Hoang Cổ sao, tùy tay luyện chế một Thần khí Bát Vu, là có thể hút sạch màn sương mù mênh mông này, làm gì có chuyện bị nhốt chết bên trong cả đời chứ!?" Hay lắm!

Cái bàn tính này đã sắp đập vào mặt rồi!

Mộc Tú trong lòng không nhịn được điên cuồng chửi thầm, phát hiện cái tên lừa đảo ngốc nghếch này thật sự không cần thể diện chút nào. "Thật ra không cần Thần khí!" Nhậm Hoàn mở miệng 'nội cuốn' nói: "Chỉ cần Chúa công thêm 103 viên Tiên Tinh, lão phu trong chớp mắt có thể phá giải mê trận này, tuyệt đối sẽ không để Chúa công bị nhốt trong đó cả đời." "Mộc Tú tiền bối, chuyện này người thấy sao!?" Tần Phong quay đầu nhìn về phía Mộc Tú, hỏi đối phương có thể phá trận được không. "Rất đơn giản!" Mộc Tú lấy ra Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn, kết xuất chỉ quyết nghiêm túc nói: "Nhất số Khảm lai nhị số Khôn, tam Chấn tây Tốn thị trung phân, ngũ số Trung Cung lục Càn thị, thất Đoái bát Cấn cửu Ly môn..." "Đậu má!!" Tam Lộng đại sư lập tức chửi thề thành tiếng, kịch liệt khiển trách Nhậm Hoàn không có đạo đức.

Trước đây khi Lão Tề còn ở đây, mọi người đều rất hòa thuận.

Y phụ trách trốn việc, Lão Tề phụ trách tăng ca, Mộc Tú phụ trách các vấn đề kỹ thuật khó nhằn.

Thế nhưng từ khi Nhậm Hoàn đến, y không những không thể trốn việc được nữa, mà còn phá hoại thị trường 'nội cuốn', khiến Tần Phong trải nghiệm niềm vui của một 'tư bản hắc tâm'.

Đây là chuyện con người có thể làm ra sao!? "Cửu Cung, Bát Quái, khai!!" Theo chỉ quyết cuối cùng của Mộc Tú hoàn thành, sương mù cũng theo đó mà tan đi, lộ ra một con đường nhỏ giữa núi, cuối con đường nhỏ là một đạo quán cũ nát. "Bạch Vân Quan!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn tấm biển, dẫn đầu đi về phía Bạch Vân Quan.

Lúc này —— trong Bạch Vân Quan.

Một yêu nữ khác đang viết gì đó, ngẩng đầu liền thấy Ngọc Tuyết đang vội vã. "Sao ngươi lại về nhanh vậy!?" Yêu nữ nghi hoặc hỏi: "Không phải nói lại có khách hàng đến sao!?" "Lần này gặp cao thủ rồi!" Ngọc Tuyết vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói vội vàng: "Mị thuật của ta đối với đám người này một chút phản ứng cũng không có, hiện giờ dùng mê trận nhốt bọn họ rồi, nếu không nhanh chóng thu dọn đồ đạc mà chạy trốn, bị bắt chắc chắn sẽ bị lột da rút gân." Lời vừa dứt —— Tần Phong và những người khác đã bước vào Bạch Vân Quan, nhìn thấy hai yêu nữ đang thu dọn đồ đạc.

Một người là lolita đáng yêu tóc hồng có tai mèo, một người là ngự tỷ gợi cảm tóc trắng có đuôi hồ ly, cũng chính là Ngọc Tuyết mà mọi người vừa gặp.

Tuy nhiên, cô mèo tai hồng theo phong cách đáng yêu lại cao một mét tám.

Còn Ngọc Tuyết, cô hồ ly đuôi trắng theo phong cách gợi cảm, lại chỉ cao một mét rưỡi. "Một lolita mét tám, một ngự tỷ mét rưỡi!?" Tần Phong lập tức ngây người tại chỗ, nhất thời có chút không kịp phản ứng... "Là bọn họ, chạy mau!!" Ngọc Tuyết như gặp quỷ giữa ban ngày, vẻ mặt kinh hãi kêu lớn.

Rõ ràng là không ngờ Tần Phong lại phá trận nhanh đến vậy, vội vàng vứt gói đồ xuống, kéo cô mèo tai đang ngẩn người bên cạnh mà chạy. "Tuy rằng 'độ lệch' rất lớn, nhưng đều là yêu tinh cả!" Tần Phong hoàn hồn sau liền dứt khoát xé toạc áo trên, lộ ra hình xăm Đại Uy Thiên Long và một thân cơ bắp rắn chắc. "Kích thích quá!!" Hữu Dung, Điềm Điềm, Nguyệt Hi, Thái Tử Phi cùng bốn cô gái khác trong lòng không nhịn được mà kêu lên.

Mặc dù do e thẹn của con gái, bản năng đỏ mặt cúi đầu tránh né, nhưng lại thỉnh thoảng bản năng ngẩng đầu lén nhìn một cái. "Gầm!!" Một tiếng rồng ngâm vang vọng trong đạo quán, ánh sáng vàng chói lóa mắt mọi người.

Chỉ thấy Tần Phong cực kỳ ngầu lòi kết xuất một chỉ quyết, linh lực giữa thiên địa nhanh chóng hội tụ, hình xăm rồng trên người hắn như sống lại, hóa thành một con kim sắc cự long ngửa mặt lên trời gầm thét. "Lớn quá!!" Mộc Tú và những người khác trợn mắt há mồm ngẩng đầu nhìn lên trời, như lũ sâu kiến trên mặt đất ngước nhìn nhân loại vậy.

Đồng thời, bọn họ cũng lập tức liên tưởng đến Long Nguyên cấp Chuẩn Đế Cảnh của Diệp Thần, chắc chắn là đã bị Tần Phong triệt để luyện hóa rồi, mới có thể thôi diễn Đại Uy Thiên Long đến trình độ này. "Mới Quy Nhất Cảnh ngũ trọng!?" Ngọc Tuyết và hai yêu nữ ngẩn người nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy được hai chữ 'đậu má'.

Phải biết, bọn họ không phải là yêu thú đã cạn kiệt tiềm lực, từ bỏ vạn năm đạo hạnh để hóa hình, mà là vô tình ăn phải Hi hữu Hóa Hình Tiên Thảo.

Không những có thể tự do chuyển đổi giữa hình người và hình yêu thú như những yêu thú hóa hình kia, mà còn không hề bị ảnh hưởng bởi tác dụng phụ do hóa hình mang lại.

Hiện tại tu vi của bọn họ đều là Quy Nhất Cảnh cửu trọng, hai người liên thủ không có lý do gì lại không đánh lại được một nhân loại Quy Nhất Cảnh ngũ trọng! "Oanh long long!!" Hai đạo yêu khí khủng bố, từ trên người hai cô gái bộc phát.

Một người phía sau hiện ra Cửu Vĩ Yêu Hồ thân hình nhỏ bé, một người phía sau hiện ra cự hình miêu mễ lông phấn hồng. "Cửu Vĩ Tiên Hồ và Ngân Nguyệt Ngự Miêu!" Mộc Tú thần tình không khỏi ngẩn ra, buột miệng nói ra lai lịch của hai yêu quái. "Nghe nói Cửu Vĩ Tiên Hồ không chỉ thiên sinh mị cốt, mà còn có cửu điều mạng, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền!" Tam Lộng đại sư quay đầu nhìn về phía cự hình miêu mễ bên cạnh, nghi hoặc hỏi: "Ngân Nguyệt Ngự Miêu là chủng loại gì, vì sao bần tăng chưa từng nghe nói qua!?" "Ngự Miêu, Ngự Miêu, đương nhiên là hoàng gia chuyên dụng!" Mộc Tú đáp: "Tương truyền loài mèo này không chỉ sinh ra cùng với trăng, mà còn bẩm sinh thông linh, không những có thể dự cảm quốc vận hưng suy, nuôi dưỡng bên mình còn có thể gia tốc tu luyện, cho nên một khi bị hoàng tộc biết đến chắc chắn sẽ bị bắt về nuôi dưỡng, vì thế cũng được người ta gọi là Ngự Miêu." "Thì ra là vậy!" Tam Lộng đại sư gật đầu, chắp hai tay lại nói: "A Di Đà Phật, xem ra Chúa công lại sắp không đi nổi nữa rồi!?" "Không đến nỗi vậy chứ!?" Mộc Tú nhìn Hữu Dung và bốn cô gái khác, khó hiểu nói: "Trong nhà đã có nhiều người như vậy rồi, không đến nỗi lại bị hai tiểu yêu trên Thục Đạo Sơn mê hoặc chứ!?" Nhậm Hoàn giọng nói bình thản: "Người ở trong nhà thì không tìm được cảm giác ở bên ngoài, cũng không nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, càng không cảm nhận được vẻ hoang dã bên ngoài, không hưởng thụ được sự kích thích bên ngoài!" "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại nói: "Thục Đạo khó, khó hơn lên trời xanh a!" "Kẹt kẹt kẹt kẹt, yêu tinh chạy đi đâu, ta muốn các ngươi trợ ta tu hành!!" Tần Phong không nhịn được phát ra tiếng cười đặc trưng của phản diện, nhảy vọt lên vung mạnh một chưởng về phía hai yêu nữ. "Gầm!!" Kim sắc cự long phía sau gầm thét lao ra trong hư không, long uy vô tận như Ngân Hà Cửu Thiên trút xuống, mênh mông cuồn cuộn, khiến người ta có cảm giác nhỏ bé như sâu kiến. "Oanh long long!!" Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, phong bạo năng lượng sinh ra nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Chương 662

"Phụt!!" Ngọc Tuyết và hai yêu quái phun ra một ngụm máu tươi, không thể khống chế mà liên tục lùi lại. "Sao có thể chứ!?" Ngọc Tuyết khó tin ôm ngực, không hiểu là mình đã sai ở chỗ nào.

Hai yêu thú Quy Nhất Cảnh cửu trọng bọn họ liên thủ, vậy mà lại không đánh lại được một nhân loại Quy Nhất Cảnh ngũ trọng!? "Chạy mau!!" Trong mắt Ngọc Tuyết ánh lên một tia kinh hãi, kéo Ngự Miêu lớn vội vàng quay người bỏ chạy.

Chỉ là nàng vừa mới quay người, Tần Phong đã lóe lên nhanh chóng tiến tới, một tay túm lấy chiếc đuôi hồ ly trắng muốt lông xù. "Trước đây ta từng thấy không ít đuôi 'treo' và 'gắn thêm', loại đuôi thật như ngươi đây là lần đầu ta thấy đấy!" Tần Phong như một đứa trẻ tò mò, nắm chặt đuôi Ngọc Tuyết không buông tay. "Ngươi mau buông tay!!" Mặt Ngọc Tuyết đỏ bừng như sắp nhỏ máu, thân thể cũng bắt đầu run rẩy một cách khó hiểu. "Tình huống gì vậy!?" Tần Phong thần tình hơi ngẩn ra, không hiểu đối phương bị làm sao.

Chẳng lẽ cũng giống như tiểu Y Nha của Miêu Cương, đuôi có ý nghĩa đặc biệt gì đó đối với Cửu Vĩ Tiên Hồ bọn họ!? "Chúng ta từ trước đến nay chưa từng hại người, cầu xin ngươi, tha cho chúng ta đi!" Đại Ngự Miêu bên cạnh vẻ mặt ai cầu, hy vọng Tần Phong có thể tha cho họ một con đường sống. "À cái này!!" Tần Phong nhìn cô lolita mét tám đang làm nũng, đột nhiên cảm thấy phong cách này có chút không đúng. "Hoa Linh, đừng cầu xin đám nhân loại này!" Ngọc Tuyết như đang cố nhịn cái gì đó, mặt nhỏ đỏ bừng nói: "Bọn họ chỉ nhìn chủng tộc, không phân biệt thiện ác, hôm nay chúng ta rơi vào tay các ngươi coi như xui xẻo, muốn giết muốn lóc cứ tùy tiện." "Hay lắm!" Tần Phong lườm một cái nói: "Vừa gặp mặt đã muốn lừa linh thạch của ta, bây giờ lại còn trách ta không phân biệt thiện ác, con hồ ly nhỏ nhà ngươi đúng là giỏi 'đạo đức bắt cóc' đấy..." "Nói nhảm với bọn chúng làm gì!" Nguyệt Hi ánh mắt lạnh lùng nói: "Yêu chính là yêu, dù hóa thành hình người thì vẫn là yêu.

Thiện hay ác không quá quan trọng, không phải tộc loại của ta, ắt có dị tâm." "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Ngọc Tuyết và Hoa Linh vẻ mặt kinh hãi, ôm nhau run cầm cập.

Mặc dù bọn họ sở hữu tu vi Quy Nhất Cảnh cửu trọng, ở yêu tộc cũng được xem là thiên kiêu có số má, nhưng đối mặt với Tần Phong và đám người này thì lại hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào.

Lúc này —— Hữu Dung bên cạnh nghe được cái tên Hoa Linh rõ ràng ngẩn ra, sau đó ánh mắt liền rơi vào gói đồ bị hai người làm rơi.

Chỉ thấy trong gói đồ rơi ra vài quyển sách, nhặt lên thì phát hiện là bản thảo của các sách như 《Cao Lãnh Ma Chủ Đích Thanh Thuần Tiểu Y Tiên》, 《Chính Đạo Chí Tôn Hòa Ma Giáo Giáo Chủ Đồng Thời Ái Thượng Ngã》 vân vân, chữ ký phía dưới chính là Hoa Linh. "Ta cuối cùng cũng tìm thấy ngươi rồi!!" Hữu Dung giống như fan hâm mộ gặp được 'cẩu tác giả'.

Không có tiếng hét phấn khích của fan não tàn khi gặp thần tượng, chỉ có oán khí tích tụ lâu ngày vì bị 'thúc giục ra chương'. "Hử!?" Cả trường ai nấy lông tơ dựng đứng, ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Hữu Dung.

Chỉ thấy Hữu Dung mang theo oán khí tích tụ lâu ngày từng bước đi về phía Hoa Linh, trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, nàng ném giấy và bút xuống, sau đó lại mượn chiếc roi da nhỏ từ tay Nguyệt Hi... "Đáng sợ quá!!" Nguyệt Hi bị dáng vẻ của Hữu Dung dọa sợ, ngoan ngoãn đưa chiếc roi da nhỏ qua. "Bốp một tiếng!!" Hữu Dung ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hoa Linh, vung chiếc roi da nhỏ trong tay, phát ra một tiếng quất roi giòn giã, cũng khiến mọi người xung quanh trong lòng không hiểu sao mà run sợ. "Ngươi là ai?

Chúng ta quen nhau sao!?" Hoa Linh vẻ mặt kinh hãi cố gắng nhớ lại, không hiểu mình đã đắc tội Hữu Dung ở chỗ nào.

Phong cách của Hữu Dung đột nhiên thay đổi, vẻ mặt âm trầm cười nói: "Ngươi không cần biết ta là ai, chỉ cần ta biết những cuốn sách kia là do ngươi viết là được rồi!" "Sách!?" Hoa Linh như nghĩ đến điều gì, quay đầu nhìn về phía những cuốn sách trong gói đồ.

Khác với con hồ ly dâm đãng Ngọc Tuyết chuyên đi dụ dỗ mượn tiền bên ngoài, nàng thích viết loại tiểu thuyết ngôn tình này để bổ sung gia dụng, coi như là một tác giả có chút danh tiếng trong mười dặm tám thôn gần đó. "Bốp một tiếng!!" Hữu Dung lại quất một roi vào không khí, từng bước tiến về phía Hoa Linh. "Đừng đánh ta, ta lập tức cập nhật..." Hoa Linh lập tức ý thức được vấn đề nằm ở đâu, nhanh chóng nhặt giấy và bút chạy về viết chữ. "Thì ra là 'cẩu tác giả'!!" Tần Phong vốn còn đang nghi hoặc, vừa nghe Hoa Linh là 'cẩu tác giả', lập tức không còn chút lòng đồng tình nào.

Mấy cái 'cẩu tác giả' này rõ ràng còn thở được, thế mà ngày nào cũng chỉ cập nhật một hai chương, con lừa của đội sản xuất cũng không dám lười như bọn họ.

Đặc biệt là một số 'cẩu tác giả' thấy thành tích tốt muốn 'chậm mà chắc', không những mỗi ngày ổn định cập nhật hai chương, mà số lượng chữ cũng bắt đầu 'không phải người' nữa rồi.

Đáng ghét hơn nữa, còn chèn quảng cáo.

Danh nghĩa là: 'Kiếm tiền mà, có gì mà ngại!' "Cái quái gì thế này cũng được à!?" Ngọc Tuyết đứng bên cạnh nhìn mà đơ cả người.

Trước đây nàng luôn châm chọc Hoa Linh toàn viết tiểu thuyết rác rưởi, nhưng không ngờ bây giờ lại dựa vào thứ này để giữ mạng. "Nói đi!" Tần Phong không để ý đến Hữu Dung và Hoa Linh, mở miệng hỏi: "Hai ngươi là yêu tộc sao lại ở Thục Đạo Sơn, không sợ đám đạo sĩ kia 'siêu độ vật lý' các ngươi sao!?" "Có gì mà phải sợ!" Ngọc Tuyết nói hùng hồn đầy khí thế: "Hiện tại thiên hạ đã đại loạn rồi, đám đạo sĩ kia đã sớm xuống núi đi cứu thế rồi, cả Thục Đạo Sơn ngay cả một bóng quỷ cũng không tìm thấy." "Đều xuống núi rồi!?" Tần Phong thần tình không khỏi ngẩn ra, rõ ràng không ngờ lại là câu trả lời này.

Nhưng giây tiếp theo —— Tần Phong liền không vui, phát hiện Ngọc Tuyết lại lừa hắn.

Chỉ thấy trong Bạch Vân Quan có một cây tử vi cổ thụ cao lớn, phía dưới đang ngồi xếp bằng một lão đạo sĩ áo tím, tóc bạc da trẻ, hình tượng đắc đạo cao nhân phiêu diêu muốn thành tiên. "Ngươi dù muốn lừa người, có thể bịa ra một lời nói dối ra dáng một chút không!" Tần Phong giơ tay chỉ vào lão đạo sĩ áo tím, hậm hực nói: "Một lão đạo sĩ to lớn như vậy đang ngồi xếp bằng dưới gốc cây, ngươi thật sự coi mắt ta bị mù, hay là thấy ta dễ ức hiếp vậy!?" "Lão đạo sĩ?

Đâu có lão đạo sĩ nào!?" Không chỉ Ngọc Tuyết nghi hoặc nhìn về phía dưới cây tử vi, ngay cả Mộc Tú và những người khác cũng nghi hoặc nhìn xuống dưới cây tử vi, tất cả đều không nhìn thấy lão đạo sĩ mà Tần Phong nói. "Một người lớn như vậy, các ngươi đều không thấy sao!?" Tần Phong phẫn nộ đi đến dưới gốc cây, chỉ vào lão đạo sĩ áo tím đang ngồi xếp bằng. "Tần ca ca, huynh sẽ không phải nhìn thấy 'đồ bẩn' rồi chứ!?" Điềm Điềm vẻ mặt lo lắng tiến lên, vội vàng kéo Tần Phong lại.

Rõ ràng không chỉ Điềm Điềm không thấy, mà cả người và yêu có mặt ở đó đều không thấy. "'Đồ bẩn'!?" Tần Phong thần tình hơi ngẩn ra, thấy mọi người không giống đang đùa giỡn. "Hô hô..." Một tiếng hít thở đột nhiên vang lên, khiến toàn trường mọi người tâm thần chấn động.

Họ có thể nghe rõ tiếng hít thở truyền đến từ dưới gốc cây tử vi, nhưng chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy người, dưới gốc cây tử vi vẫn trống không như cũ, chẳng có gì cả. "Tiểu gia hỏa, lão phu thần du Thái Hư đã mấy ngàn năm, ngươi là người đầu tiên nhìn thấy bản thể của lão phu!" Giọng nói hùng hồn vang lên bên tai mọi người, khiến toàn trường lập tức trợn tròn mắt.

Chỉ thấy dưới gốc cây tử vi quả thật có một lão đạo sĩ áo tím, ẩn hiện như hòa làm một với thiên địa, cho dù mắt lúc này có thể nhìn thấy y, vẫn không thể cảm ứng được sự tồn tại của y. "Thần du Thái Hư!?" Mộc Tú và những người khác nghe xong mà tim đập thình thịch, vội vàng cung kính hành đại lễ với lão đạo sĩ áo tím.

Trong Đạo gia, mặc áo bào tím đã là biểu tượng của sự khủng bố, Thần Du Thái Hư lại càng là cảnh giới không dám tưởng tượng, hơn nữa một lần du ngoạn đã là ngàn năm, thật sự không thể tưởng tượng đó là cảnh giới như thế nào. "Thiên tư tuyệt thế a!" Lão đạo sĩ áo tím nhìn Tần Phong một cái, không khỏi kinh hô: "Chẳng trách tuổi còn nhỏ đã có thể nhìn thấy bản thể của lão phu, hóa ra là đã lĩnh ngộ được Thiên Sư Ấn, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thượng Thiện Nhược Thủy, Hải Nạp Bách Xuyên, Dĩ Nhu Khắc Cương, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên và nhiều cảnh giới tâm thần khác của Đạo gia ta." "Vãn bối Tần Phong, đã làm phiền tiền bối tu hành rồi!" Tần Phong vừa nhìn đã biết đối phương là một lão quái vật ẩn thế, vội vàng cung kính hành lễ, giả vờ làm một đứa bé ngoan, để chuẩn bị nền tảng tốt cho 'lễ gặp mặt' sau này.

Chương 663

"Ngươi chính là Tần Phong?

Vậy thì không trách được!" Lão đạo sĩ áo tím chợt hiểu ra nói: "Sư tổ Nhàn Vân Tử của ngươi hai năm nay, thường xuyên than phiền với lão phu rằng trời ghen tài năng, nói ngươi yêu nghiệt thế này thế nọ, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền." "Sư tổ Nhàn Vân Tử!?" Tần Phong nhanh chóng lục lọi ký ức, cuối cùng tìm thấy ở nơi sâu nhất.

Nhớ lại hồi nhỏ ở Tần gia, mẫu thân Vân Tịch Nguyệt từng nhắc đến hắn, rằng nàng là cựu Thánh Nữ của Thái Bạch Tiên Sơn, sư phụ đạo hiệu Nhàn Vân Tử.

Do không thích tranh đấu với người khác, nên không ai biết thực lực của nàng.

Tương truyền còn mạnh hơn cả Thủy tổ Tần gia bọn họ, là đệ nhất cao thủ chân chính của Hoang Cổ. "Bạn của sư tổ, vậy thì là trưởng bối rồi!" Đôi mắt 'khuyển nhãn' 24K hợp kim titan của Tần Phong lập tức sáng rực, quả quyết nắm bắt cơ hội quỳ xuống hành đại lễ bái lạy.

Lúc này —— trong hoàng cung Đại Việt. "Tên Tần Phong đáng chết, tại sao ngươi không chết, tại sao không chết!!" "Tần Phong, ngươi lại khiến trẫm trở thành trò cười, trẫm nhất định phải xé xác ngươi thành vạn đoạn!!" Đại Việt Tân Đế chật vật chạy về, đang tức giận đập phá đồ đạc để trút giận. "Chúng ta sẽ không có chuyện gì chứ!?" Trần Tổ bên ngoài cung điện vẻ mặt đầy lo lắng.

Hiện giờ Đại Việt Tân Đế phát hiện Tần Phong vẫn còn sống, tương đương với việc nói cho y biết tất cả những điều này đều là giả.

Dự đoán của Nhị Nguyệt tiên sinh năm đó rất có khả năng là chính xác, cũng có nghĩa là bọn họ có khả năng lại bị tống vào ngục.

Hơn nữa không giống lần trước nhân tài điêu linh, Đại Việt Tân Đế còn phân vân có nên chém hay không.

Lúc này Đại Việt Hoàng Triều có tám vị cường giả cấp Đế tọa trấn, với tính cách thà giết lầm chứ không bỏ sót một ai của Đại Việt Tân Đế, chắc chắn sẽ chém đầu bọn họ. "Không cần sợ hãi!" Quang Thiên bình tĩnh như một 'lão dầu điều' nói: "Lát nữa nếu tên ngu ngốc này phản ứng lại, chúng ta cứ quỳ xuống trước mặt hắn thể hiện lòng trung thành, ngươi cũng nhân cơ hội nhận hắn làm cha đỡ đầu biết không!?" "Nhận cha đỡ đầu!?" Mặt Trần Tổ lập tức đen lại, tỏ vẻ mình là người sĩ diện. "Đây chính là lý do vì sao ngươi đến đây lâu như vậy, vẫn chỉ là một người rảnh rỗi, không thể giành được binh quyền!" Quang Thiên kiên nhẫn dạy bảo: "Nam nhi dưới gối có vàng không sai, nhưng ngươi không quỳ xuống thì làm sao biến nó thành tiền?

Xuất thân bần hàn không phải sỉ nhục, có thể co có thể duỗi mới là trượng phu..." "Có lý!" Trần Tổ đứng sững tại chỗ, nhất thời không nói nên lời.

Đồng thời, y cũng nghĩ thông vì sao ở Âm Nguyệt Hoàng Triều không thể thắng Tần Phong, đến Đại Việt Hoàng Triều cũng không qua nổi Quang Thiên, thì ra là y chưa biến tiết tháo thành tiền. "Có cái thí lý!" Đông Phương Nương Nương vặn vẹo eo nhỏ bước tới, đối với lời của Quang Thiên tỏ vẻ không đồng tình.

Từ khi họ đến đây, vận mệnh đã phát sinh thay đổi long trời lở đất.

Cũng có nghĩa là chỉ cần họ một ngày chưa đột phá Đại Đế, thì vĩnh viễn sẽ không tồn tại nguy hiểm đến tính mạng. "Là ngươi cái gì cũng không hiểu thì đúng hơn!" Quang Thiên lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Sau này chủ công đắc được thiên hạ, cái nói đến là nhân tình thế thái, cho dù Đại Đế đến cũng phải học cách kính rượu, y ngay cả quỳ cũng không muốn quỳ, loại người này bồi dưỡng có giá trị gì chứ!?" "Có lý!" Trần Tổ tỉ mỉ suy nghĩ, chuẩn bị về nhà học kính rượu trước.

Ngay lúc Quang Thiên và Đông Phương Nương Nương tranh luận không ngừng, muốn phân định thắng bại, thì trong cung điện đột nhiên yên tĩnh lại, dường như tân đế Đại Việt đã bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ về nhân sinh. "Đến lượt chúng ta biểu diễn rồi!" Quang Thiên và Đông Phương Nương Nương nhanh chóng ăn ý nhìn nhau, làm cho quần áo và tóc của đối phương trở nên xộc xệch, sau đó lập tức nhập vai, mặt đầy vẻ lo lắng xông vào trong cung điện. "Bệ hạ, ngài không sao chứ?

Hù chết thần thiếp rồi!" "Là thần vô dụng, để Bệ hạ phải chịu nhục lớn như vậy, thần đáng muôn lần chết!" "Bệ hạ, ngài đừng hù thần thiếp, thần thiếp không có Bệ hạ thì biết sống sao đây!" "..." Trần Tổ mắt trợn tròn mồm há hốc nhìn hai người, hoàn toàn kinh ngạc trước diễn xuất của họ.

Đây gọi là gì chứ!?

Trung thần và hiền phi a!

Bên cạnh có những trung thần và hiền phi như vậy, lo gì Đại Việt Hoàng Triều không thể huy hoàng!?

Lúc này – Thục Đạo Sơn, Bạch Vân Quan.

Mộc Tú và những người khác cũng mắt trợn tròn mồm há hốc, kinh ngạc trước những thao tác khó đỡ của Tần Phong.

Hắn tuyệt đối là người hiểu nhân tình thế thái, chỉ cần cho hắn một chút cơ hội, hắn sẽ lập tức bám lấy mà leo lên.

Bất kể thái độ của đối phương thế nào, hắn cứ uống cạn trước, tỏ vẻ lời đều ở trong rượu rồi. "Hắc hắc..." Tử Bào Lão Đạo đột nhiên cười khẽ nói: "Không hổ là huyết mạch Tần gia, quả nhiên là một mạch tương thừa, lát nữa ngươi có phải muốn lão đạo đây tặng ngươi một món quà gặp mặt không!?" "Tiền bối là tiền bối tốt hiểu quy tắc!" Tần Phong không hề có chút ngượng ngùng vì bị vạch trần, mặt dày mày dạn chờ đối phương móc quà ra. "Đáng tiếc lão đạo đã sớm nhìn thấu hồng trần, thân không có gì đáng giá!" Tử Bào Lão Đạo cười nói: "Nếu ngươi thật sự muốn, lão đạo có thể truyền cho ngươi vài thủ đạo thuật lợi hại, kết hợp với những đạo gia tâm cảnh mà ngươi lĩnh ngộ, không quá mười năm tất sẽ trở thành người đứng đầu Tam Thiên Đạo Môn." "Đạo thuật!?" Tần Phong lắc đầu nói: "Ta có một môn thần cấp Tam Sơn Phù Lục đã Đại Viên Mãn đủ dùng rồi, bắt quỷ ta có Nam Minh Ly Hỏa, bắt yêu có Tam Muội Thần Hỏa." "Ngọa tào!" Tử Bào Lão Đạo không nhịn được chửi thề, suýt nữa thì nghe ra nội tâm khó chịu.

Mặc dù khi ông thần du thái hư đến Thái Bạch Tiên Sơn, đã nghe từ Nhàn Vân Tử rất nhiều tin tức về sự biến thái của Tần Phong, nhưng khi tận mắt chứng kiến vẫn bị hù dọa. "Tam Muội Thần Hỏa!?" Ngọc Tuyết bên cạnh trong lòng không khỏi run rẩy, nhìn Tần Phong ánh mắt đầy kinh hãi.

Với những vật âm tà gặp Nam Minh Ly Hỏa thì cũng không kém, họ yêu tộc gặp Tam Muội Thần Hỏa cũng là đậu phụ gặp nước muối, một vật khắc một vật.

Trừ phi dùng Chân Thủy, Càn Khôn Ngọc Lộ, Tây Hải Chi Thủy, nếu không một khi dính vào thì chắc chắn phải chết. "Tiền bối..." Tần Phong vẫn không từ bỏ, tiếp tục hỏi: "Tam Thiên Đạo Môn các người, chẳng lẽ không có trấn phái bảo vật gì sao!?" "Đương nhiên có rồi!" Tử Bào Lão Đạo không giấu giếm, cười ha ha nói: "Tam Xích Đào

Mộc Kiếm, Ngũ Phiến Trảm Yêu Tiền, Bạch Cốt Già Thiên Tán, Kim Mãng Tị Hỏa Bào, là bốn bảo vật trấn phái của Đạo Môn chúng ta, mỗi đạo sĩ đều sở hữu, thời gian dùng Nguyên Thần ôn dưỡng càng lâu uy lực càng lớn, người khác lấy cũng không có tác dụng gì." "Các người thật đúng là nghèo có thể!" Tần Phong tại chỗ câm nín, bắt đầu hoài niệm Đại Quang Minh Tự.

Ít ra nhà người ta thật sự giàu có, chuột đến cũng không chảy nước mắt mà đi, cũng sẽ không ép hai tiểu yêu một đứa ra đường múa cột, một đứa ở nhà làm tác giả chó. "Hài tử!" Tử Bào Lão Đạo không biết là đã nhìn thấu Tần Phong, hay là không muốn chuyển đề tài, đột nhiên mở miệng nói: "Đại Đạo tự nhiên sinh, bắt nguồn từ tự nhiên, trở về với tự nhiên, Đạo, vô thủy vô chung." "Đạo sinh tự nhiên!?" Mộc Tú và những người khác thần sắc không khỏi cảnh giác, biết lão đạo đã nhìn ra Tần Phong là kẻ đứng sau màn.

Muốn khuyên Tần Phong dừng tay, trở về với tự nhiên, đừng can thiệp vào chuyện thế tục! "E rằng sẽ làm tiền bối thất vọng rồi!" Tần Phong thần sắc thản nhiên nói: "Mười năm mài giũa một kiếm, một kiếm cuối cùng thành thiên hạ loạn, kẻ trị thiên hạ là ta, kẻ loạn thiên hạ cũng là ta, pháp môn mà ta mưu cầu, chỉ sợ thiên hạ không loạn, thiên hạ có lợi thì trị, vô nghĩa thì loạn!" "Có lợi thì trị, vô nghĩa thì loạn, chỉ sợ thiên hạ không loạn!?" Hữu Dung nhìn mà tim đập thình thịch, phát hiện đại ma vương vĩnh viễn bá đạo như vậy, hoặc là các ngươi để ta ăn thỏa thích, hoặc là ta tự tay lật đổ bàn tiệc làm lại từ đầu. "Không dám vì thiên hạ mà đi đầu!" Tử Bào Lão Đạo thong thả nói: "Thái bình thịnh thế, thuận theo tự nhiên, thiên hạ đại loạn, đương nhiên phải dẹp loạn phản chính, đạo khí trường tồn, thanh tĩnh vô vi, hài tử, ngươi đang đi một con đường hoàn toàn khác biệt." "Con đường tiền bối đi là vô vi mà trị, con đường vãn bối đi là loạn thế chi học." Tần Phong vẫn bình tĩnh tự nhiên nói: "Trong hồng trần ngộ đạo, trong thế tục tu tâm, không loạn trong tâm, không mê hoặc bởi tình, nhìn thấu thế thái thê lương, giữ tâm thanh tịnh." "Hay cho một câu Đạo gia loạn thế chi học!" Tử Bào Lão Đạo lộ ra vẻ tán thưởng, không ngờ ngộ tính của Tần Phong cao đến thế.

Oanh long một tiếng!!

Chỉ thấy Tử Bào Lão Đạo giơ tay vung lên.

Không chỉ cứng rắn rút Thiên Đạo Pháp Tắc ra, mà còn kèm theo linh lực thiên địa khổng lồ cuồn cuộn kéo đến. "Ngọa tào!" Mộc Tú và những người khác lập tức chửi thề, bị thủ đoạn của Tử Bào Lão Đạo hù dọa.

Vốn tưởng đột phá Đại Đế đã là đứng trên đỉnh phong của Hoang Cổ, ai ngờ đám lão già Đạo gia này lại khiêm tốn đến mức không tưởng, không những có thể thần du thái hư ngàn năm, mà còn có thể cứng rắn rút Thiên Đạo Pháp Tắc ra.

Đừng nói là nhìn thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe, e rằng cách phi thăng Thượng Giới đã không còn xa nữa!

Chương 664

Sau này ai còn dám nói với họ Tam Thiên Đạo Môn tự lập môn hộ không ai quản, họ nhất định sẽ cho người đó một cái tát bốp tai, rõ ràng là người ta tuân theo vô vi mà trị, lười quản mà thôi. "Không thể nào!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh hai yêu nữ đứng một bên nhìn mà mắt trợn tròn mồm há hốc, không thể tưởng tượng nổi mình lại chung sống dưới một mái nhà với loại lão quái vật này. "Quà gặp mặt đáng lẽ ra phải tặng thì vẫn phải tặng!" Tử Bào Lão Đạo như thể lấy đồ trong túi, mở miệng nói: "Dưới Thiên Đạo Pháp Tắc này hãy cảm ngộ thật tốt, lĩnh ngộ được bao nhiêu thì xem bản lĩnh của chính ngươi." "Ta muốn quà gặp mặt, ngươi lại bảo ta tu luyện!?" Tần Phong tại chỗ câm nín.

Hắn khó khăn lắm mới bắt được Ngọc Tuyết và Hoa Linh hai con yêu tinh, còn chưa kịp nghiên cứu làm sao để hái hoa ghẹo nguyệt, đã bị ép khởi động chế độ tu luyện...

Tần gia.

Tần Gia Thủy Tổ sắc mặt ngưng trọng đứng trên thành đầu, đối diện là quân đội đến từ Đại Việt Hoàng tộc.

Kể từ khi họ đến đây, không chọn khai chiến ngay lập tức.

Mà là quang minh chính đại phóng thích sáu đạo khí tức Đế cấp, rõ ràng cho đệ tử Tần gia biết, lần này họ đã điều động sáu vị Ngụy Đế.

Và loại áp lực tâm lý cực lớn này, khiến Tần gia xuất hiện không ít xáo động.

Nếu cứ kéo dài như vậy, không những có thể làm tiêu hao ý chí chiến đấu của đệ tử Tần gia, nói không chừng còn có thể công phá phòng tuyến tâm lý của đệ tử Tần gia. "Lão tổ tông, cứ thế này không được a!" Thạch Trung Ngọc cũng sắc mặt ngưng trọng nói: "Đại Việt Hoàng tộc một lần điều động sáu vị Ngụy Đế, chúng ta nhất định phải nhanh chóng thông báo Nhị Tổ và các vị khác quay về mới được." "Không được!" Tần Gia Thủy Tổ lắc đầu trầm giọng nói: "Họ đang toàn lực hấp thu Tiên Tinh đột phá Đế cấp, đã gần đến thời khắc mấu chốt rồi, lúc này quấy rầy họ, không những vô dụng đối với cục diện chiến đấu, mà còn sẽ bại lộ kế hoạch của Tần gia ta." "Ai!" Thạch Trung Ngọc bất lực thở dài một tiếng, biết Thủy Tổ nói đều đúng.

Hiện tại Tam Tổ đến Thập Tổ đều đang toàn lực hấp thu Tiên Tinh xung kích Đế cấp, có đến cũng không thể chống lại sáu vị Ngụy Đế, mà còn sẽ bại lộ kế hoạch ẩn giấu của Tần gia họ.

Đồng thời, y cũng nghĩ đến người con cả tài giỏi của mình là Tần Phong.

Khác với tiểu nhi tử Tần Hạo dẫn hai Chuẩn Đế về mà tự mãn, bên cạnh người con cả tài giỏi của y lại tụ tập đông đảo cường giả Đế cấp. "Cũng không biết lão phu có thể chống đỡ nổi không?!" Tần Gia Thủy Tổ trong lòng thực sự không có nhiều tự tin.

Nếu y hiện tại vẫn ở trạng thái đỉnh phong, đừng nói đối phương là sáu Ngụy Đế mới đột phá, cho dù có gấp đôi đi nữa, y cũng sẽ không để vào mắt.

Bởi vì y là Đại Đế đỉnh phong đột phá bản thân, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với loại Ngụy Đế này.

Nhưng cường giả luôn có ngày xế chiều, cường giả lợi hại đến đâu cũng không thể địch lại hai chữ thời gian. "Nếu có thể cho Tần gia ta thêm hai năm rưỡi thì tốt biết mấy!" Tần Gia Thủy Tổ ánh mắt đầy bất cam.

Chỉ cần cho Tần gia y thêm hai năm rưỡi thời gian, Tần gia họ sẽ có mười vị cường giả Đế cấp, dù Đại Việt Hoàng tộc có tám vị Đế cấp đi nữa, ưu thế vẫn thuộc về Tần gia họ.

Nhưng đáng tiếc đối phương tuy án binh bất động đánh tâm lý chiến, nhưng tuyệt đối sẽ không cho họ hai năm rưỡi thời gian lâu như vậy.

Lúc này – Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đã quay về.

Chỉ là thấy Đại Việt Hoàng tộc còn chưa bắt đầu tấn công, liền bắt đầu tu luyện gần Tần gia, chuẩn bị cho việc tranh đoạt thành quả thắng lợi sắp tới. "Đây là Thiên Đạo Pháp Tắc!?" Thân thể Tần Phong không khỏi chấn động, cảm nhận được sự lĩnh ngộ truyền đến từ bản thể.

Khác với bản thể dùng những cảm ngộ này để suy diễn chiêu thức và Trùng Đồng, hắn vừa hay có thể dùng những cảm ngộ này để đột phá bản thân, thành tựu vị trí Đại Đế. "Làm sao để đột phá bản thân!?" Ánh mắt Tần Phong lộ ra một tia mê mang.

Là thân ngoại hóa thân của Tần Phong, tuy hắn cùng một thể với Tần Phong, nhưng hắn lại sở hữu thân thể của Côn Bằng, vậy hắn rốt cuộc là đột phá bản thân của bản thể, hay là đột phá bản thân của Côn Bằng.

Là mười năm mài giũa một kiếm, một kiếm cuối cùng thành thiên hạ loạn!?

Hay là đại bàng một ngày cùng gió bay lên, nâng cánh bay thẳng chín tầng trời!? "Ừm!?" Bản thể Tần Phong sau một hồi suy tư, quả quyết lựa chọn đột phá bản thân của Côn Bằng.

Hắn năm xưa tốn công sức lớn như vậy đi Bắc Hải bắt Côn Bằng, chính là thèm thân tử của người ta, cho nên nhất định phải khai thác thân tử của nó đến cực hạn mới được. "Tốc độ này quá chậm!" Tần Phong cũng nhìn ra thân ngoại hóa thân không thể đột phá Đế cấp trong thời gian ngắn, quả quyết hô hoán Hệ thống kích hoạt Vạn Bội Ngộ Tính Quang Hoàn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ kích hoạt Vạn Bội Ngộ Tính Quang Hoàn, mỗi ngày cần tiêu hao 20 vạn điểm phản phái, bản thể và thân ngoại hóa thân có thể đồng thời sử dụng." "Hệ thống chó cuối cùng cũng có lương tâm!" Tần Phong trong lòng không khỏi cảm thán một tiếng, bắt đầu tranh thủ thời gian tu luyện.

Oanh long long!!

Năng lượng khủng bố quanh Tần Phong tuôn trào, từng đạo Đại Viên Mãn Chi Ấn phù hiện.

Thiên Đạo Pháp Tắc bị Tử Bào Lão Đạo cưỡng ép rút ra, cũng bắt đầu không ngừng dung nhập vào Đại Viên Mãn Chi Ấn, báo hiệu Tần Phong đang suy diễn những võ kỹ này. "Thằng nhóc này, thật đúng là yêu nghiệt a!" Tử Bào Lão Đạo cũng bị cảnh tượng này chấn động, ánh mắt dán chặt vào hai Đại Viên Mãn Chi Ấn.

Khác với những Đại Viên Mãn Chi Ấn đại diện cho công pháp thần cấp, chúng ẩn chứa kiếm khí cực kỳ khủng bố, chính là hai môn kiếm quyết siêu việt thần cấp là Nhất Kiếm Khai Thiên Môn và Thiên Ngoại Phi Tiên.

Ở Hoang Cổ, người có thể sáng tạo ra công pháp thần cấp đã là phượng mao lân giác rồi, mà một thanh niên hai mươi ba tuổi như hắn lại sáng tạo ra hai môn kiếm quyết siêu việt thần cấp. "Hắn thật sự là người sao!?" Ngọc Tuyết và Hoa Linh nhìn mà mắt trợn tròn mồm há hốc, thực sự không thể tin Tần Phong là một người.

Trong mắt nhân tộc, sở dĩ họ là đại danh từ của sự tà ác, là vì yêu tộc có thể dựa vào ưu thế tiên thiên, ở cùng cấp bậc tu vi nghiền ép nhân tộc, sức mạnh trời sinh khiến họ cảm thấy sợ hãi.

Cho nên nhân tộc tìm mọi cách, tìm kiếm điểm yếu của yêu tộc, để rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Nhưng bây giờ trong mắt họ, Tần Phong mới là hóa thân của tà ác.

Không chỉ phá vỡ định luật vô địch cùng cấp của yêu tộc, mà còn có thể vượt cấp khiêu chiến đánh mười người, khiến họ cảm nhận sâu sắc cái gọi là sợ hãi. "Vì các ngươi đã thành tâm thành ý đặt câu hỏi, ta thỏ liền đại phát từ bi nói cho các ngươi biết!" Tiểu Bạch nhảy lên cái đầu nhỏ của Ngọc Tuyết, giọng non nớt nói: "Chủ nhân của ta thỏ đương nhiên là người rồi, thâm tình là đại danh từ của hắn, chuyên nhất là thiên phú trời sinh của hắn, đẹp trai là lời đánh giá của người khác về hắn..." "Phụt!" Nguyệt Hi suýt nữa thì phun ra một ngụm máu cũ tám mươi hai năm, không biết Tiểu Bạch làm sao mà có thể nói ra loại lời này mà không biết xấu hổ. "Con thỏ này!?" Ngọc Tuyết và Hoa Linh đột nhiên trợn to mắt, có chút không dám tin nhìn Tiểu Bạch.

Vừa nãy vì Tần Phong mà không chú ý đến Tiểu Bạch, bây giờ mới phát hiện nó lại là Thái Âm Tiên Thỏ.

Là thiên kiêu đến từ yêu tộc, họ tự nhiên biết về chuyện Thái Âm Tiên Thỏ, cũng biết yêu tộc duy nhất có huyết mạch Thái Âm Tiên Thỏ truyền thừa là Bạch Đế.

Tuy nhiên huyết mạch Thái Âm Tiên Thỏ trong cơ thể Bạch Đế rất mỏng manh, nhưng chính dựa vào một tia huyết mạch truyền thừa mỏng manh này, vài năm trước đã thành công đột phá đến cảnh giới Đại Đế.

Nghe nói còn là vị Bạch Đế này giữa chừng chạy đi sinh con, nếu không với thiên phú của nàng sớm đã có thể đột phá đến cảnh giới Đại Đế rồi.

Chương 665

"Huyết mạch thật mạnh, gần như thuần chủng!" Hoa Linh ghé sát mặt Tiểu Bạch ngửi ngửi, xác nhận độ thuần khiết huyết mạch của nó rất cao.

Phải biết, Bạch Đế dựa vào một tia huyết mạch mỏng manh đã có thể thành tựu cảnh giới Đại Đế, vậy Tiểu Bạch loại Thái Âm Tiên Thỏ gần như thuần chủng này tương lai có thể đạt đến cảnh giới nào!? "Gần như thuần chủng!" Ngọc Tuyết sợ đến mức không dám động đậy lung tung nữa, sợ làm kinh động Tiểu Bạch trên đầu.

Đùa à!

Đây chính là cường giả yêu tộc tương lai, ngồi trên đầu nàng là vinh hạnh của nàng. "Ừm!?" Tiểu Bạch nghi hoặc nghiêng cái đầu nhỏ, không hiểu họ đang nói gì. "Mặc kệ họ nói gì nữa!" Tiểu Bạch không còn bận tâm, già dặn hỏi: "Hai người các ngươi, có hứng thú gia nhập tổ chức của chúng ta không!?" "Tổ chức!?" Ngọc Tuyết và Hoa Linh nhìn Mộc Tú và những người khác, không nhịn được hỏi: "Tổ chức này của các ngươi làm gì, có đặc sắc gì không!?" "Chúng ta là đội ngũ chuyên nghiệp!" Tiểu Bạch trầm tư hồi lâu, mới nói: "Về đặc sắc thì, chủ nhân của ta thỏ đặc biệt 'sắc'..." "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp tay, tỏ vẻ Tiểu Bạch nói đều đúng.

Đội ngũ của họ quả thật rất chuyên nghiệp, Tần Phong cũng quả thật rất đặc sắc, nữ thành viên gia nhập sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng không dám đảm bảo có gây ra án mạng hay không. "Đặc sắc?

Hay là đội ngũ chuyên nghiệp?!" Trái tim đang căng thẳng của Ngọc Tuyết lập tức thắt lại, cảm thấy đây căn bản không phải là một đội ngũ đứng đắn. "Có thể không gia nhập không!?" Hoa Linh run rẩy hỏi.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm làm tác giả chó của nàng, một khi đã chọn gia nhập, thì khi trăng lên đầu, Tần Phong chắc chắn sẽ mời họ đi thảo luận họa kỹ.

Lão lang hùng hổ lực thấu tuyên chỉ mới, vẽ ra một bức đào hoa chớm nở diễm lệ.

Khi bức tranh được điểm nhãn, vận mệnh của họ cũng sẽ từ đó thay đổi. "Tại sao không gia nhập chứ!?" Tiểu Bạch rất nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ là chê 'cái đó' của chủ nhân ta thỏ 23 tuổi quá nhỏ!?" "Ngươi nói hắn 23!?" Ngọc Tuyết và Hoa Linh hai yêu lập tức kinh hô lên, nội tâm càng là cuộn trào sóng gió không thể bình tĩnh.

Đừng thấy họ hóa thành hình người chưa được mấy năm, nhưng đều đã tu hành hơn ngàn năm.

Thế mà bây giờ hai yêu liên thủ, lại không đánh lại một nhân tộc 23 tuổi, thậm chí tu vi còn sắp đuổi kịp họ, có một cảm giác vô lực rằng mình sống như chó vậy. "Ít chơi với con thỏ không đứng đắn này đi, mau đi cập nhật truyện!" Hữu Dung phát hiện Hoa Linh không cập nhật, liền lôi nàng trở lại bằng một cây roi da nhỏ.

Còn giao cho nàng nhiệm vụ hôm nay cập nhật 200 chương, dám thiếu một chương thì đánh một roi, dám ăn bớt ăn xén thì thêm một roi, dám câu chữ thì tiếp tục thưởng một roi. "Cứu mạng!" Hoa Linh phát ra một tiếng kêu cứu tuyệt vọng, thề kiếp sau sẽ không làm tác giả chó nữa.

Rầm một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong truyền ra một tiếng trầm đục, là xiềng xích thân thể lại một lần nữa bị phá vỡ, kèm theo một luồng năng lượng ấm áp chảy vào trăm hài, khí tức quanh người lập tức tăng vọt một đoạn lớn. "Thằng nhóc này ngộ tính quả là biến thái a!" Tử Bào Lão Đạo hít mấy hơi thật sâu, suýt nữa thì không giữ vững đạo tâm mà chửi bậy.

Người khác bế quan tu luyện hoặc là chuyên tâm đột phá tu vi, hoặc là đi cảm ngộ thiên địa pháp tắc, xem có thể ngộ ra buff gia tăng chiến đấu nào không, hoặc là chuyên tâm hoàn thiện thần công để truyền lại hậu thế.

Nhưng Tần Phong trong lúc cảm ngộ thiên địa pháp tắc, còn không quên hoàn thiện nhiều thần công của mình, càng là tranh thủ đột phá đến Quy Nhất Cảnh Lục Trọng. "Thật sự không dám tưởng tượng..." Mộc Tú không khỏi cảm khái nói: "Chủ công thiên phú khủng bố như vậy, lại chỉ xếp hạng 38 trên bảng Thiên Tư." "Quả thật không đúng!" Tam Lộng Đại Sư cũng rất nghi hoặc.

Đối với việc Tần Phong đứng thứ nhất trên bảng khí tu họ không hề nghi ngờ, nhưng thiên phú tu luyện khủng bố như vậy mà chỉ xếp hạng ba mươi tám thì rất không khoa học.

Phải biết, Vu Lan xếp hạng mười chín trên bảng Thiên Tư, nhưng thiên phú lộ ra lại kém xa Tần Phong.

Bên cạnh Tam Thu im lặng không nói, lẳng lặng cầm bút ghi chép chính sử.

Bản Kỷ Ngô Hoàng: Ngô Hoàng sinh ra trong một thời đại thiên tư lớn hơn trời, trong thời đại này thiên tư quyết định tất cả.

Thế gia môn phiệt vì nâng cao thiên phú của con em, không tiếc dùng bí pháp thai nghén trăm năm, các môn các phái vì thiên tư kỳ tài mà đại chiến, thậm chí không tiếc binh đao cận chiến.

Mà thiên phú Ngô Hoàng không được coi là tuyệt đỉnh, xếp hạng

38 trên bảng Thiên Tư, căn bản không lọt vào mắt những tiền bối cao nhân kia, nhưng Ngô Hoàng chưa bao giờ tin vào số mệnh, chỉ tin mệnh ta do ta không do trời.

Sớm tối khổ luyện, bất kể nóng lạnh, đánh bại quần hùng, duy ta độc tôn! "Sớm tối khổ luyện, bất kể nóng lạnh!?" Tam Lộng Đại Sư liếc mắt, bắt đầu hồi tưởng.

Tần Phong trong ký ức của hắn rõ ràng có thái độ ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới đối với việc tu luyện, rảnh rỗi không có việc gì còn đi thanh lâu nghe hát, gặp mỹ nữ lại nghĩ đến chuyện hái hoa ghẹo nguyệt, hoàn toàn không liên quan gì đến cần cù khổ luyện.

Việc duy nhất có thể khiến hắn có động lực để làm, chính là âm mưu đoạt vợ xinh đẹp của người khác. "Lão phu muốn xem thử, giới hạn thiên phú của ngươi ở đâu!" Tử Bào Lão Đạo nhìn Tần Phong vẫn chưa có ý định kết thúc, lập tức hứng thú, không những lại cứng rắn rút thêm một phần Thiên Đạo Pháp Tắc nữa cho Tần Phong lĩnh ngộ, mà còn điểm một chỉ quyết vào giữa trán Tần Phong.

Oanh long một tiếng!!

Quanh Tần Phong lập tức tuôn trào một luồng năng lượng, hóa thành các chữ Lâm, Binh, Đấu, Giả, Giai, Trận, Liệt, Tiền, Hành vờn quanh. "Ông nội, ta thỏ muốn nuôi ông dưỡng già!" Tiểu Bạch bán manh đi đến trước mặt Tử Bào Lão Đạo, học Tần Phong phịch một tiếng quỳ xuống. "Ách..." Hữu Dung và những người khác lập tức đen cả mặt.

Đúng là chủ nhân thế nào thì có con thỏ như vậy. "Thái Âm Tiên Thỏ!" Tử Bào Lão Đạo ánh mắt rơi vào chồi đậu nhỏ trên đỉnh đầu Tiểu Bạch, liếc mắt đã nhận ra Đại Đạo Manh Nha, cũng nhìn ra Tiểu Bạch sở hữu vài buff độc quyền của Đạo gia. "Lão đạo sĩ, ngươi muốn làm gì!?" Ngọc Tuyết và Hoa Linh lập tức căng thẳng, nhanh chóng tiến lên ôm Tiểu Bạch về.

Mặc dù đây là lần đầu tiên họ gặp Tiểu Bạch, nhưng Thái Âm Tiên Thỏ quá quan trọng đối với yêu tộc, họ dù có liều mạng cũng phải bảo vệ Tiểu Bạch thật tốt. "Không cần căng thẳng, tâm cảnh của lão phu đã sớm siêu thoát tự nhiên!" Tử Bào Lão Đạo thần sắc thản nhiên nói: "Nếu còn để ý đến phân biệt người yêu, thì từ khoảnh khắc các ngươi đặt chân lên Thục Đạo Sơn, các ngươi đã bị thân bất do kỷ rồi." "Cái này..." Ngọc Tuyết và Hoa Linh nhìn nhau, cũng không hiểu sao lại thả lỏng.

Đối phương là Tử Bào Thiên Sư lợi hại nhất Tam Thiên Đạo Môn, Quỷ Đế đến cũng phải cúi đầu, Yêu Đế đến cũng phải cày hai mẫu đất.

Họ dù có muốn bảo vệ Tiểu Bạch, cũng là lực bất tòng tâm. "Tiểu gia hỏa không những cơ duyên thâm hậu có được Đại Đạo Manh Nha, mà còn có thể ngộ ra tâm thần cảnh giới của Đạo gia ta!" Tử Bào Lão Đạo hứng thú phất tay một cái, Tiểu Bạch lập tức bay đến trước mặt ông. "Ông ta nhận ra Đại Đạo Manh Nha ư?!" Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư lập tức cảnh giác, như thể chỉ cần đối phương lộ ra một tia tham niệm, họ sẽ lập tức ra tay thỉnh giáo sự lợi hại của Tử Bào Thiên Sư.

Chương 666

Nhưng tâm cảnh của đối phương đã sớm siêu thoát tự nhiên, không để ý đến những vật ngoài thân này, cho dù là bảo vật như Đại Đạo Manh Nha, cũng không khuấy động một chút sóng gió nào. "Chẳng lẽ đây là ý trời sao!?" Tử Bào Lão Đạo nhìn Tiểu Bạch, rồi lại nhìn Tần Phong đang tu luyện.

Hiện tại ông sắp phi thăng, đệ tử Quan Trung cũng đã xuống núi hết rồi, vốn dĩ thấy Tần Phong thiên phú nghịch thiên, muốn truyền Thiên Sư Ấn cho hắn, nhưng đáng tiếc hắn đã tự mình lĩnh ngộ ra rồi.

Và ngay lúc này, Tiểu Bạch xuất hiện!

Không những có cơ duyên lớn, mà còn lĩnh ngộ được vài buff Đạo gia, rất phù hợp với vị trí kế thừa Thiên Sư. "Thôi đi, vạn vật thế gian đều trong Đại Đạo, hà tất phải bận tâm là người, hay là yêu chứ!?" Tử Bào Lão Đạo đột nhiên cười một cách tự tại, Thiên Sư Ấn giữa trán phù hiện ra. "Cái mẹ nó cũng có thể!" Mộc Tú và những người khác nhìn mà mắt trợn tròn mồm há hốc, không ngờ Tiểu Bạch lại có mệnh tốt như vậy.

Không chỉ có Đại Đạo Manh Nha Tần Phong cấp, mà còn trở thành Thiên Sư đời mới của Đạo Môn. "Yêu tộc chúng ta có Thiên Sư rồi!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh lập tức kích động, suy nghĩ xem Tiểu Bạch thích màu gì, họ muốn dụ dỗ Tiểu Bạch về yêu tộc...

Oanh long long!!

Trên không Bạch Vân Quan đột nhiên điện xẹt sấm vang, một đạo kim quang từ trong quan xông thẳng lên trời.

Chỉ thấy Tử Bào Lão Đạo kết một chỉ quyết điểm vào giữa trán Tiểu Bạch, từng đạo lưu quang bắt đầu hội tụ về giữa trán Tiểu

Bạch, hơn nữa kèm theo lượng lớn Đạo Môn truyền thừa dũng nhập vào trong đầu Tiểu Bạch. "Oa oa, đầu ta thỏ sắp nứt ra rồi!" Tiểu Bạch trên mặt đầy vẻ thống khổ, chỉ cảm thấy cái đầu nhỏ sắp nổ tung. "Thiên Sư Ấn, thành!" Tử Bào Lão Đạo đột nhiên quát lớn một tiếng, nhanh chóng biến hóa chỉ quyết điểm về phía Tiểu Bạch.

Oanh long long!!

Linh lực thiên địa bắt đầu bạo động, điên cuồng hội tụ về giữa trán Tiểu Bạch, một mai Thiên Sư Ấn vàng óng cũng theo đó thành hình.

Còn Thiên Sư Ấn của Tử Bào Lão Đạo, đang dần dần ảm đạm đi, cuối cùng triệt để tiêu tán giữa trán.

Vốn tưởng mất Thiên Sư Ấn sẽ ảnh hưởng đến Tử Bào Lão Đạo, nhưng điều khiến mọi người có mặt không ngờ tới là, khí tức của ông lại trở nên thâm bất khả trắc hơn trước.

Cứ như thể Thiên Sư Ấn không phải là buff tăng cường chiến đấu, mà ngược lại giống như một phong ấn, giam cầm ông trong Hoang Cổ phương thiên địa này. "Oa oa, ta thỏ không chịu nổi nữa!" Tiểu Bạch chỉ cảm thấy cái đầu nhỏ trướng đau lợi hại, mê man chui vào lòng Tần Phong. "Chuyện nhân gian đã xong, lão phu đi đây!" Tử Bào Lão Đạo cười lớn một tiếng, hóa thành tử quang xông thẳng lên trời.

Oanh long long!!

Bầu trời bao phủ từng tầng mây đen, tiếng sấm sét vang vọng khắp Hoang Cổ.

Lôi kiếp này khủng bố hơn nhiều so với lôi kiếp Tần Phong luyện chế thần khí, vô tận lôi đình lượn lờ trên bầu trời, hóa thành lôi long diệt thế bơi lượn giữa thiên tế, uy áp hùng vĩ khiến cả thiên địa đều run rẩy. "Có người muốn phi thăng rồi!" Tất cả cao thủ Hoang Cổ đều cảm ứng được lôi kiếp, nhao nhao ngẩng đầu nhìn về hướng Thục Đạo Sơn. ...

Thái Bạch Tiên Sơn.

Nhàn Vân Tử đang khoanh chân ngồi trên đỉnh núi mở mắt, cũng cảm ứng được lôi kiếp đến từ Thục Đạo Sơn. "Lão tử, không ngờ ngươi vẫn đi trước ta một bước!" Nhàn Vân Tử lúc này tâm trạng rất phức tạp.

Vừa lo huynh đệ không chống nổi lôi kiếp thân chết đạo tiêu, lại vừa lo huynh đệ có thể chống nổi lôi kiếp phi thăng Thượng Giới.

Oanh long long!!

Trên bầu trời đạo lôi kiếp đầu tiên giáng xuống, bị Tử Bào Lão Đạo một kích đánh tan.

Hành động của ông cũng như thể khiến lôi kiếp hoàn toàn nổi giận, đạo lôi kiếp khủng bố hơn đạo đầu tiên lại lần nữa giáng xuống, trong khoảnh khắc, sơn hà thất sắc, nhật nguyệt vô quang.

Tử Bào Lão Đạo vẫn mặt không biểu cảm, tốc độ không giảm tiếp tục một mạch xông lên trời.

Oanh long long!!

Hai bên lại lần nữa va chạm mạnh mẽ, tiếng nổ vang vọng trời đất kèm theo cơn bão quét qua thiên địa, lôi quang tản mát cũng bao phủ cả Thục Đạo Sơn.

Mà thân thể Tử Bào Lão Đạo hơi khựng lại một chút, vẫn không giảm tốc độ mà từ dưới lên trên.

Cho dù lúc này mây đen cuồn cuộn đã lấp đầy bầu trời nhỏ bé, ông vẫn như một con cá bơi ngược thác nước, dám đối mặt với uy quang của lôi đình.

Oanh long long!

Giữa mây đen kịch liệt cuộn trào, đạo lôi kiếp thứ ba giáng xuống. "Ha ha, đến đây!" Tử Bào Lão Đạo đột nhiên cười điên cuồng, rút ra một cây đào mộc kiếm nghênh không chém tới. "Cuối cùng cũng đến rồi!" Mộc Tú và những người khác lập tức tinh thần chấn động, cuối cùng cũng chờ được Tử Bào Lão Đạo cứng rắn chống lại lôi kiếp.

Oanh long long!!

Kiếm quang và lôi quang va chạm mạnh mẽ, năng lượng cuồng bạo cực độ bắt đầu quét qua thiên địa. "Phụt!" Thân hình Tử Bào Lão Đạo chật vật, ngũ tạng lục phủ chịu chấn động cực lớn, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, nhưng ánh mắt ông vẫn bình tĩnh như không, tiếp tục nghịch thiên mà lên đối diện uy quang lôi đình. "Đạo thứ tư rồi!" Trái tim Mộc Tú và những người khác thắt lại, không biết đối phương có thể phi thăng thuận lợi không.

Đồng thời, họ cũng đang cân nhắc bản thân có thể chống đỡ được bao nhiêu đạo lôi kiếp, câu trả lời là một hai đạo không vấn đề, nhưng đối mặt với đạo thứ ba thì tuyệt đối phải quỳ xuống gọi ba ba.

Điều đó cũng khiến họ hiểu ra, Đại Đế không phải là điểm cuối, con đường phải đi sau này còn rất dài.

Oanh long long!!

Mây đen trên bầu trời vẫn cuồn cuộn, đạo lôi kiếp thứ tư lại lần nữa giáng xuống.

Chương 667

Không có kỹ xảo phi thăng gì, chính là cứng đối cứng mà chống đỡ.

Nhưng theo lôi kiếp không ngừng giáng xuống, thân hình Tử Bào Lão Đạo càng thêm chật vật, ngũ tạng lục phủ thậm chí đã nứt toác, máu tươi trong miệng cũng không ngừng trào ra. "Đây chính là lôi kiếp phi thăng ư!?" Mộc Tú và những người khác mặt đầy vẻ kinh hãi, tim đập chân run không ngừng.

Mặc dù lôi kiếp không nhắm vào họ, nhưng cảm giác áp bức mạnh mẽ kia lại là thật sự, uy thế Thiên Đạo không cho phép khiêu khích, coi thường tất cả sinh linh thế gian, khiến cả thiên địa đều run rẩy.

Lúc này – Tiên nhân Thượng Giới đang huyết tẩy Hoang Cổ.

Phàm là gia đình có phế vật và thiên kiêu danh tiếng gần xa, bị hủy hôn, cha mẹ song vong đều không tha, chỉ có họ Tống mới có thể thoát một kiếp. "Đạo cuối cùng rồi, đáng tiếc kết thúc rồi!" Tiên nhân Thượng Giới mặt không biểu cảm ngẩng đầu, nhìn về hướng Thục Đạo Sơn.

Mặc dù hắn không biết ai đang độ lôi kiếp phi thăng, nhưng dựa theo kinh nghiệm độ lôi kiếp của hắn năm đó mà xem, đối phương rõ ràng đã khí kiệt lực tận, tuyệt đối không thể vượt qua đạo lôi kiếp cuối cùng.

Oanh long long!!

Mây đen trên bầu trời cuồn cuộn như sông lớn, chuẩn bị nuốt chửng Tử Bào Lão Đạo đang giãy giụa trong tuyệt vọng. "Phụt!" Tử Bào Lão Đạo phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân đã máu thịt lẫn lộn.

Cho dù lúc này ông đã bơi ngược dòng lên đến trước lôi kiếp, chỉ còn một bước nữa là có thể phá vỡ lôi kiếp phi thăng Thượng Giới, nhưng trong cơ thể lại không thể vắt ra một chút sức lực nào nữa. "Kết thúc rồi sao!?" Tầm nhìn của Tử Bào Lão Đạo bắt đầu mờ đi, trong lòng ngược lại bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Tu đạo mấy vạn năm, ông không chỉ nhìn thấu hồng trần, còn nhìn thấu danh lợi, lại càng nhìn thấu sinh tử.

Ngay lúc này – Tần Phong đang khoanh chân tu luyện đột nhiên mở mắt, Trùng Đồng thượng cổ cũng theo đó được kích hoạt, khi ngẩng đầu nhìn Tử Bào Lão Đạo, mắt trái tuôn ra sức mạnh sinh mệnh hùng vĩ.

Mặc dù với tu vi Quy Nhất Cảnh Lục Trọng của hắn, không thể khiến Tử Bào Lão Đạo hồi phục đầy máu, nhưng tuyệt đối có thể khiến ông bước ra bước cuối cùng. "Món ân tình này mắc nợ lớn rồi!" Tử Bào Lão Đạo phát hiện vết thương đã hồi phục một chút, quay đầu nhìn Tần Phong, sau đó cũng không khách khí mà xông thẳng vào trong mây đen. "Chủ công đúng là chủ công!" Mộc Tú không nhịn được cảm khái nói: "Hạ giới còn chưa phá hoại xong, đã bắt đầu chuẩn bị phá hoại Thượng Giới rồi." Oanh long long!!

Bầu trời điện xẹt sấm vang, như thể thần phạt giáng lâm. "Thành công rồi sao!?" Mọi người nín thở ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy sau điện xẹt sấm vang, một đạo kim quang rực rỡ trên bầu trời, một cánh cửa lớn theo đó từ từ mở ra, hút Tử Bào Lão Đạo vào trong. "Thiên Môn mở rồi, Thiên Môn mở rồi!" Cả Hoang Cổ lập tức sôi sục, không ngờ thật sự có người phi thăng thành công.

Dựa theo ghi chép trong lịch sử Hoang Cổ, lần gần nhất có người phi thăng thành công đã cách đây vạn năm, trong khoảng thời gian đó cũng không phải không có người thử, nhưng cuối cùng đều không ngoại lệ thân chết đạo tiêu trong lôi kiếp. "Lão tử, ngươi thật đáng chết a!" Nhàn Vân Tử thần tình ưu thương nhìn Thiên Môn.

So với sự thất bại không đáng nhắc đến của mình, sự thành công của huynh đệ lại khiến hắn hận đến muốn chết...

Trên Thục Đạo Sơn, Bạch Vân Quan.

Mọi người nhìn cánh cổng trời đang tan biến trên không trung, trong lòng vẫn khó lòng bình tĩnh.

Lôi kiếp phi thăng vừa rồi không chỉ mang đến cho họ sự chấn động chưa từng có, mà còn để lại trong lòng họ một bóng ma tâm lý khó phai mờ, khiến họ cảm thấy mình như một con kiến bé nhỏ trước thiên uy.

“Vị tiền bối này thực sự đã phi thăng rồi sao!?” Mộc Tú ngẩng đầu nhìn trời lẩm bẩm, vẫn không thể tin vào cảnh tượng phi thăng mà mình tận mắt chứng kiến.

“Nói chuyện vô ích làm gì, tự mình cố gắng tu luyện mà phi thăng đi!” Nhậm Hoàn đi đến một bên khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu cảm ngộ lôi kiếp phi thăng vừa rồi.

Y muốn từ thế thiên địa ấy mà lĩnh ngộ ra điều gì đó cho riêng mình, để đặt nền móng cho việc độ lôi kiếp phi thăng sau này.

“A di đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay, cũng đi đến một bên cảm ngộ.

Những người khác cũng học theo, lũ lượt khoanh chân ngồi xuống cảm ngộ lôi kiếp vừa rồi.

“Vãi chưởng, lại phải tu luyện à?!” Tần Phong thấy mọi người lũ lượt bắt đầu cảm ngộ, đành phải hô hoán Hệ thống để đổi Căn Cơ Đan.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã tiêu tốn 5 triệu điểm phản diện, thành công đổi một viên Quy Nhất Cảnh Căn Cơ Đan!” Một viên đan dược nuốt xuống, căn cơ lập tức được củng cố.

Khi Tần Phong nhắm mắt bắt đầu cảm ngộ, thế thiên địa đáng sợ vừa rồi lại một lần nữa hiện ra, cũng khiến hắn liên tưởng đến Ngũ Lôi Chính Pháp trong Tam Sơn Phù Lục.

“Thiên hạ đại sự, do ta khống chế!

Với chân khí của ta, hợp tạo hóa thiên hạ!

Lôi công, trợ ta!!” Tần Phong trong lòng mặc niệm chú Ngũ Lôi Chính Pháp, ngón tay cũng theo đó bấm ra một đạo chỉ quyết.

Ầm ầm ầm!!

Trên không trung đột nhiên điện xẹt sấm vang, mây đen lại một lần nữa cuồn cuộn nổi lên.

“Chuyện gì vậy!?” Mọi người trên toàn trường đều bị kinh tỉnh, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy trước người Tần Phong xuất hiện mấy tấm phù lục màu tím, hồ quang điện chớp lóe, uy áp tứ phương, lôi điện trên không trung cũng dường như đã nghe được hiệu lệnh, chỉ chờ Tần Phong ném phù lục quét sạch tà vật giữa trời đất.

“Lôi Pháp Đạo Môn!!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh hai cô yêu mặt đầy kinh hãi, ôm nhau run rẩy không ngừng.

Trong Tam Thiên Đạo Môn, Lôi Pháp là Đạo thuật chi tôn, cũng là một trong những thủ đoạn khắc chế yêu tộc của họ, ngoài Tam Muội Thần Hỏa.

“Chủ công lại không làm người nữa rồi!” Mộc Tú và những người khác đã quen, nhắm mắt tiếp tục cảm ngộ.

“A di đà Phật!!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay niệm một tiếng Phật hiệu, sau đó ánh mắt quét qua Bạch Vân Quan trống rỗng.

Hiện tại không chỉ đạo sĩ trên Thục Đạo Sơn đã xuống núi hết, ngay cả lão đạo bào tím cũng đã bay đi, để lại đạo quán trống rỗng cho yêu tinh ở thực sự quá đáng tiếc, không bằng cải tạo thành Phật tự để kiếm một khoản lớn. ……… Rừng sâu mênh mông.

Một tiếng gầm thét đau khổ, khiến một đàn chim thú kinh hoàng bay tán loạn.

Chương 668

Chỉ thấy Diệp Thần đang méo mó khuôn mặt kêu la thảm thiết, bên cạnh còn có ba vị trưởng lão lo lắng.

Từ khi vết thương của Diệp Thần hồi phục, y đã vội vàng khai lò luyện đan, muốn khôi phục lại thành Bắc Cương Chiến Thần uy vũ hùng tráng.

“Viên đan dược này có ổn không đây!?” Đại Trưởng Lão mặt đầy lo lắng.

Bọn họ hiện tại đã phản bội tiên nhân Thượng giới, đánh cược một phen đặt hết hy vọng vào Diệp Thần, nếu y thực sự có chuyện gì, bọn họ sẽ không bao giờ có cơ hội lật mình nữa.

“Chắc là không sao đâu!” Nhị Trưởng Lão vừa tự an ủi, vừa chăm chú nhìn chằm chằm Diệp Thần.

Chỉ thấy Diệp Thần sau khi dùng viên đan dược do chính tay mình luyện chế, thân thể nhỏ nhắn dường như đang được “kéo dài” như một hot girl dùng filter làm đẹp, muốn kéo dài bao nhiêu thì kéo dài bấy nhiêu.

Tuy nhiên, sự kéo dài này đi kèm với nỗi đau đớn kịch liệt, khiến người ta có cảm giác như đang trải qua Thập Đại Khổ Hình của nhà Thanh.

“Không vấn đề gì đâu, Chiến Thần là Thần cấp Luyện Đan Sư mà!” Tam Trưởng Lão rất tin tưởng Diệp Thần, quay đầu hỏi: “Chúng ta bây giờ nên tính toán làm sao để đánh bại tiên nhân Thượng giới, giành lại Bắc Cương Yếu Tắc.” “Thủ đoạn của tiên nhân chúng ta đều đã thấy qua, há là phàm nhân như chúng ta có thể lay chuyển được!?” Đại Trưởng Lão bất lực thở dài một tiếng, cũng không biết phải làm sao cho tốt.

“Tiên nhân không phải là vô địch!” Nhị Trưởng Lão trầm mặc một lúc, mới nói: “Lão phu nghe nói Lâm gia ở Thiên Tâm Chi Thành, có một trấn tộc chi bảo tên là Tà Đế Xá Lợi, ngay cả lão tổ Lâm gia đột phá cấp Đế cũng không thể điều khiển được.” “Tà Đế Xá Lợi!?” Đại Trưởng Lão cau mày nói: “Cái này lão phu cũng nghe qua, nhưng vẫn chưa được chứng thực.” “Bây giờ chúng ta đã không còn đường lui nữa!” Tam Trưởng Lão lên tiếng nhắc nhở: “Chỉ cần có một tia khả năng, chúng ta đều phải thử một lần.” Ngay khi Diệp Thần đang chịu đựng nỗi đau kéo giãn cơ thể, ba vị trưởng lão đang bàn bạc về Tà Đế Xá Lợi, không xa đó có một chú chim nhỏ từ cành cây vỗ cánh bay lên.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Chú chim nhỏ đậu vào tay Tây Đại Kim Cương, sau đó kêu chíp chíp mấy tiếng.

“Tin tức của Diệp Thần đã điều tra được rồi sao!?” Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai Tây Đại Kim Cương, ngay sau đó bóng dáng Thanh Thiên từ hư không hiện ra.

Từ khi Diệp Thần bị ba vị trưởng lão của Bắc Cương Yếu Tắc cứu đi, y đã hoàn toàn mất dấu tung tích của Diệp Thần.

Nhưng may mắn thay, y không còn là y của ngày xưa, mạng lưới tình báo đã phủ khắp toàn bộ Hoang Cổ, trừ phi người vừa phi thăng kia là Diệp Thần, nếu không dù y có trốn ở đâu cũng có thể tìm ra.

“Bái kiến Hắc Sát Diêm La!!” Tây Đại Kim Cương thân thể chấn động, vội vàng quỳ xuống, động tác chỉnh tề đồng nhất, thần sắc nghiêm túc hô lên đầy trung nhị: “Lửa xua đi bóng tối, mang đến quang minh, ánh sáng chiếu ra bóng hình, chúng ta đã trở lại rồi!!” “Ừm, không tồi!” Thanh Thiên hài lòng gật đầu, coi như đã công nhận Tây Đại Kim Cương.

“Hồi bẩm Hắc Sát Diêm La!” Tây Đại Kim Cương vội vàng đáp:

"Chúng ta đã tìm thấy tung tích của Diệp Thần, y đã ăn đan dược muốn khôi phục thân thể, ba vị trưởng lão của Bắc Cương Yếu Tắc muốn mượn Tà Đế Xá Lợi của Lâm gia ở Thiên Tâm Chi Thành, trợ Diệp Thần đánh bại tiên nhân Thượng giới." "Tà Đế Xá Lợi!!" Thanh Thiên không khỏi nhíu mày.

Sau khi Tần Phong dùng Thiên Cơ Khạc tra xét cơ duyên của Diệp Thần, liền bảo y chú ý đến Tà Đế Xá Lợi của Lâm gia ở Thiên Tâm Chi Thành, không ngờ Diệp Thần bọn họ cũng đã nhắm vào Tà Đế Xá Lợi.

"Chuyện này phải nhanh chóng bẩm báo Chủ công!" Thanh Thiên lập tức thông qua Tiên Nô Pháp Ấn, truyền tin tức này cho Tần Phong.

Đồng thời còn truyền kèm một phần tình báo về Tiêu Cửu Nương ở Quán Vũ, hiện tại cách vị trí của Diệp Thần không xa, hơn nữa hình như còn gặp phải nguy hiểm gì đó.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến y thân tâm chịu đựng nỗi đau đớn cực lớn không thể tưởng tượng, thu được 20 vạn điểm phản diện!" "Vãi chưởng!!" Tần Phong không nhịn được chửi thề một tiếng, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói lý lẽ gì cả.

Đã bị tiên nhân Thượng giới phá hỏng cục diện rồi, lại còn bị kéo về tuyến chính một cách cứng rắn.

Không được!!

Để Diệp Thần chịu đựng áp lực lớn hơn, rèn luyện ý chí kiên cường bất khuất của y, hắn nhất định phải giành trước một bước đoạt lấy Tà Đế Xá Lợi của Lâm gia.

"Chụt chụt, chụt chụt, thỏ của ta ngủ ngon lành quá!" Tiểu Bạch từ trong lòng Tần Phong lăn một vòng, chụt chụt cái miệng nhỏ tiếp tục ngủ say.

“Thỏ này cái đẳng cấp gì mà lại giống ta thế này!” Tần Phong một tay túm Tiểu Bạch từ trong lòng ra, phát hiện giữa trán nó cũng có thêm một ấn Thiên Sư Ấn.

Đúng lúc này —— Một vài tiếng chửi rủa vang lên, “Đậu má, lão tử về nhà còn phải mua vé, súc sinh, bíp, bíp, bíp, bíp……” “Ai đang đánh điện tín thế kia!?” Tần Phong tò mò ngẩng đầu nhìn lên, sau đó cả người hắn ngây ra.

Chỉ thấy Bạch Vân Quan vốn thờ Tam Thanh, nay đã biến thành một ngôi miếu thờ Địa Già Phật Tổ, Tam Lộng Đại Sư thì đang ngồi ở ngoài cổng bán vé, một đám đạo sĩ đang xả một tràng chửi rủa vào hắn.

“Vãi chưởng ngươi, bíp, bíp, bíp, bíp……” Các đạo sĩ không thể che giấu sự phẫn nộ trong lòng, từng người một đều hóa thân thành máy đánh điện tín.

Bọn họ chỉ là xuống núi cứu người, thấy sư tổ phi thăng tưởng rằng trở về bái kiến tân Thiên Sư, nhưng ai ngờ không chỉ phải mua vé mới có thể về nhà, mà Tam Thanh mà họ thờ cúng cũng đã bị thay bằng Phật Tổ.

Đậu má!!

Có thể nhẫn nhịn, nhưng không thể nhẫn nhịn được nữa!

Thẩm có thể nhẫn, ta không thể nhẫn!

“A di đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay, lý lẽ hùng hồn nói: “Các vị thí chủ, đây là Đại Quang Minh Tự, không phải Bạch Vân Quan của các vị, nếu còn dám bíp bíp, đừng trách bần tăng không khách khí.” “Ta chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ đến thế!!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh đều ngây người, trong lòng càng thầm kêu ối giời ơi.

Vốn dĩ chỉ nghi ngờ đội ngũ của Tần Phong không làm chuyện của người, không ngờ bọn họ thực sự không làm chuyện của người, không chỉ trộm nhà người ta, mà còn cải tạo đạo quán của người ta thành tự miếu.

“Mẹ kiếp!!” Các đạo sĩ hoàn toàn nổi giận, nhất định phải dạy đối phương cách làm người.

Ong!

Ong!

Từng tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, kiếm khí sắc bén càng xông thẳng lên trời cao.

Chỉ thấy những thanh trường kiếm đeo sau lưng các đạo sĩ đều lũ lượt xuất vỏ, lao thẳng về phía Tam Lộng Đại Sư với tốc độ cực nhanh.

“A di đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư căn bản không để những đạo sĩ này vào mắt, vẻ mặt đầy kiêu căng như “sư tổ bay lên trời, khỉ làm vua trên núi” vậy.

Phanh một tiếng!!

Uy áp cấp Đế đáng sợ bùng phát như núi lửa, đánh bay toàn bộ những thanh trường kiếm đang bay tới.

“Đại Đế!!” Các đạo sĩ đều kinh hô lên, không ngờ tên hòa thượng ngốc này lại lợi hại đến thế.

“A di đà Phật!!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Bọn ngươi cái đám lão đạo sĩ mũi trâu này, sau này trên Thục Đạo Sơn, gặp bần tăng phải cúi đầu làm người biết không?!” “Khi người quá đáng!!” Các đạo sĩ tức giận đến tột độ.

Dù họ đã tu đạo tu tâm nhiều năm, cũng bị chọc giận đến nỗi một Phật xuất thế, hai Phật thăng thiên, dù hôm nay thân tử đạo tiêu, cũng nhất định phải liều mạng với tên hòa thượng ngốc này.

“Ngươi có nghe qua pháp quyết này chưa, Cửu Thiên Huyền Sát, hóa thành Thần Lôi, Hoàng Hoàng Thiên Uy, nghe lệnh ta, Lôi đến!!” Các đạo sĩ nhanh chóng biến hóa trận hình, mặt đầy phẫn nộ bấm ra Lôi Quyết.

Ầm ầm ầm!!

Mây đen giăng kín trời, tiếng sấm vang lên chói tai.

“Lôi Pháp!!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh mắt đầy kinh hãi, bản năng dựa sát vào Tần Phong.

Tuy rằng các nàng biết Tần Phong không phải người tốt, nhưng biết hắn là người đặc biệt, so với việc mất mạng nhỏ, bị chiếm chút tiện nghi thật sự không đáng là gì.

“A di đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư quăng Nam Mô Bồ Tát phía sau ra, thần sắc nghiêm túc phản hỏi: “Ngươi có nghe qua pháp quyết này chưa, thay đạn, kéo chốt, lên nòng, tâm như chỉ thủy, ba điểm một đường!” “Hòa thượng ngốc lại muốn gây nghiệp rồi!” Mộc Tú không nhịn được thở dài một tiếng.

Chương 669

Y phát hiện bên cạnh Tần Phong ngoài mình ra là người bình thường, những người khác ít nhiều đều có vấn đề về thần kinh.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Tam Lộng Đại Sư quả quyết bóp cò, va chạm mạnh với Lôi Pháp Đạo Môn, tiếng nổ vang trời lập tức vang lên, khiến mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

“Phụt!!” Các đạo sĩ thổ huyết liên tục lùi lại, căn bản không phải đối thủ của Tam Lộng Đại Sư.

Xét cho cùng, không phải ai cũng có thể là Tần Phong, có hơn ba mươi cái gia chiến buff quanh người, có thể phá vỡ định luật “Đại Đế Chi Hạ Giai Lâu Nghĩ”.

“Vì các ngươi nhất tâm muốn chết, bần tăng đành phải thành toàn cho các ngươi thôi!” Ánh mắt Tam Lộng Đại Sư lóe lên một tia hàn quang.

Là Hồng Y Yêu Tăng mà cả Hoang Cổ đều biết, thiện tâm của hắn cần phải xem giá trị nhan sắc của các cô gái, hiện tại tâm trạng cực kỳ khó chịu, liền giơ Nam Mô Bồ Tát nhắm thẳng vào các đạo sĩ.

“Đến đây đi!!” Các đạo sĩ cũng vô cùng cứng cỏi.

Dù trong lòng có nỗi sợ hãi về cái chết, thân thể cũng không hề có ý muốn lùi bước.

Đúng lúc này —— Một giọng nói vang vọng truyền đến từ hư không, “Chư thiên khí đãng đãng, đạo ta ngày hưng long, Lôi nổi, phù thành, tru tà!!” Ầm ầm ầm!!

Cả trời đất lập tức tối sầm lại, sấm sét như giao long nổi giận trong tầng mây cuồn cuộn, không hề biết gì gọi là “liên hương tích ngọc”, bầu trời nhỏ bé cũng bị những đám mây đen khổng lồ lấp đầy.

“Lôi Pháp Đại Viên Mãn Cảnh!!” Các đạo sĩ trong lòng đột nhiên kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ thấy Tần Phong thần sắc nghiêm túc tay bấm Lôi Quyết, linh lực giữa trời đất hội tụ thành phù lục màu tím, quanh thân là ngũ hành chi khí bao quanh, đỉnh đầu là Tam Hoa Tụ Đỉnh, giữa trán là Thiên Sư Ấn truyền đời của Đạo gia.

“Thiên Sư, là tân Thiên Sư!!” Các đạo sĩ lập tức kích động, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy cuồng nhiệt.

Vốn dĩ họ còn lo lắng tân Thiên Sư có thể gánh vác đại kỳ của Đạo Môn hay không, không ngờ đối phương ở tuổi nhỏ không chỉ sáng tạo ra Lôi Pháp uy lực cường đại, mà còn lĩnh ngộ thêm các buff Đạo gia như Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Đạo Pháp Tự Nhiên.

“Khoan đã, Chủ công đây là muốn làm gì!?” Tam Lộng Đại Sư lập tức ngây người tại chỗ, luôn cảm thấy Tần Phong muốn làm một người tốt.

Ầm ầm ầm!!

Từng đạo lôi điện từ trên trời giáng xuống, mục tiêu rõ ràng chính là Tam Lộng Đại Sư.

“Ối giời ơi!” Mộc Tú không nhịn được lẩm bẩm: “Chủ công đây là muốn công khai cướp vị Thiên Sư của Tiểu Bạch, đánh tên hòa thượng ngốc Tam Lộng làm phản diện, để lập nhân thiết tân Thiên Sư cho mình à!” “Bây giờ tên hòa thượng ngốc này là phản diện!?” Nhậm Hoàn đã sớm không ưa Tam Lộng Đại Sư, lập tức nhảy ra quát lớn: “Hòa thượng ngốc tặc, chỉ bằng ngươi cũng dám hoành hành trên

Thục Đạo Sơn, hôm nay lão phu nhất định phải thay trời hành đạo." "Vãi chưởng!!" Tam Lộng Đại Sư đã theo Tần Phong nhiều năm như vậy, làm sao còn không hiểu hắn muốn làm gì.

Chỉ là Tần Phong muốn hắn gánh nồi, Nhậm Hoàn cũng muốn chen vào góp vui, vậy thì đánh thôi!

Ầm ầm ầm!!

Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư hai người xông thẳng lên trời, liên tục va chạm vào nhau trong hư không, chốc lát đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

"Bái kiến tân Thiên Sư!!" Các đạo sĩ thấy Tam Lộng Đại Sư bị đánh chạy, vội vàng tiến lên cảm tạ ơn cứu mạng của Tần Phong.

"Đồng là Đạo Môn, không cần đa lễ!" Tần Phong mặt đầy chính khí từ hư không từ từ hạ xuống, hoàn toàn khác với hình tượng gian trá muốn nhận lễ ra mắt trước đó.

"Đây là đồng lõa có tổ chức!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh nhìn mà trợn mắt há mồm, càng cảm thấy tổ chức của Tần Phong không chính đáng chút nào.

"Có yêu khí!!" Các đạo sĩ đột nhiên nhíu mày, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Ngọc Tuyết và Hoa Linh.

"Đừng căng thẳng, người nhà, người nhà……" Ngọc Tuyết và Hoa Linh sợ đến dựng cả lông gáy, vội vàng trốn ra sau lưng Tần Phong tìm kiếm sự bảo vệ.

Tần Phong liếc nhìn ra sau lưng nói: "Họ là nữ thư ký của ta!" "Nữ thư ký!?" Các đạo sĩ ngây người, không hiểu "thư ký" là gì.

Thư ký bí mật!? …… "Đúng, đúng, đúng!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh liên tục gật đầu lia lịa, biểu thị mình chính là nữ thư ký của Tần Phong.

“Thiên Sư, yêu vẫn là yêu!” Các đạo sĩ thần sắc vô cùng nghiêm túc nói: “Bất kể ngài coi họ là gì, cũng không thể thay đổi sự thật rằng họ là yêu, đừng để bị vẻ ngoài xinh đẹp của họ mê hoặc.” “Không giấu gì mà nói……” Tần Phong một cách nghiêm túc nói: “Ta sở dĩ tìm hai yêu tinh làm thư ký, chính là để họ trợ giúp ta tu hành.” “Đúng, tu hành!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh tiếp tục gật đầu lia lịa, biểu thị mình có thể trợ giúp Tần Phong tu hành.

“Tu hành!?” Các đạo sĩ không khỏi ngây người, không hiểu yêu nữ sẽ tu hành như thế nào.

“Chủ công sẽ chủ động tu hành!?” Mộc Tú trong lòng không nhịn được mà phun tào, không tiện vạch trần tâm tư của Tần Phong.

Cái gì mà để yêu nữ trợ giúp hắn tu hành!?

Hắn rõ ràng là thèm thân thể của hai yêu nữ đó mà!!

“Trợ giúp Tần ca ca tu hành!?” Má hồng hào trắng nõn của Điềm Điềm không hiểu sao lại ửng đỏ, nàng nghĩ đến Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú mà Tần Phong truyền cho nàng, những kiến thức oa lý đấu trong đó quả thực có thể trợ giúp nàng tu hành.

Tần Phong thấy đối phương còn muốn nói gì đó, quả quyết chuyển chủ đề phẫn nộ nói: “Cái tên hòa thượng ngốc đáng chết này, không chỉ đến Thục Đạo Sơn của ta gây rối, mà còn lăng mạ Tam Thanh của Đạo Môn ta như thế.” “Tên hòa thượng ngốc đáng chết!!” Ánh mắt các đạo sĩ lập tức lóe lên một tia phẫn nộ, không còn bận tâm việc Tần Phong dùng yêu nữ để tu hành nữa.

“Ối giời ơi!” Hữu Dung liếc mắt một cái lẩm bẩm: “Đại Ma Vương vẫn là Đại Ma Vương, bán đứng người nhà cũng chẳng hề mềm lòng!” “Thiên Sư!!” Một đạo sĩ phẫn nộ ôm quyền nói: “Hiện nay thiên hạ đại loạn, tân Hoàng Đế Đại Việt hôn dung vô đạo, tiên nhân Thượng giới tùy ý đồ sát sinh linh, Ma Tộc đại quân thừa cơ xâm lấn, Âm Nguyệt Hoàng Triều hoàn toàn trở thành chiến trường, các bộ tộc thảo nguyên hưởng ứng hiệu lệnh của Yến Vân Tộc và Tây Vực Vương khai chiến, còn có tên Lan Lăng Vương với mười vạn thiết kỵ, một đường đốt giết cướp bóc, vô ác bất tác…… Kính xin Thiên Sư xuất sơn, dẫn dắt đệ tử Tam Thiên Đạo Môn cứu vớt thiên hạ thương sinh, trả lại cho thế nhân một Lãng Lãng Càn Khôn.” “Kính xin Thiên Sư xuất sơn……” Các đạo sĩ khác cũng lũ lượt ôm quyền, đồng thanh hô: “Dẫn dắt Tam Thiên Đạo Môn, trả lại thiên hạ thương sinh một Lãng Lãng Càn Khôn!!” “Ối giời ơi!” Mộc Tú trong lòng thầm kêu ối giời ơi, phát hiện bọn họ đúng là biết cầu xin người khác.

Những sự kiện trên không thể nói là hoàn toàn không liên quan đến Tần Phong, chỉ có thể nói tất cả đều do Tần Phong một tay bày mưu tính kế.

Hoang Cổ loạn hay không loạn, Tần đạo nói là được.

Lúc này —— Thái Tử Phi bê một chiếc ghế đến cho Tần Phong ngồi xuống.

Chỉ thấy Tần Phong một phát ngồi xuống, tay trái ôm Điềm Điềm, tay phải ôm Thái Tử Phi, một ánh mắt khiến Hữu Dung ngoan ngoãn đi xoa bóp vai, một ánh mắt khiến Ngọc Tuyết và Hoa Linh đi xoa bóp chân, Nguyệt Hi thì đứng một bên rót trà bưng nước.

“Ta thấy các ngươi nói có lý!” Tần Phong nhấp một ngụm trà, đồng tình gật đầu nói: “Hiện nay Hoang Cổ đang trong lúc nguy nan, chúng ta Đạo Môn nên lấy việc hàng yêu trừ ma, phò chính đạo làm nhiệm vụ của mình.” “Thiên Sư, ngài đây……” Các đạo sĩ mặt mũi cổ quái nhìn Tần Phong, luôn cảm thấy cảnh tượng này vô cùng không đúng chút nào.

“Đã nói là ta đang tu luyện mà!” Tần Phong một cách nghiêm túc nói bừa: “Cái gọi là xuất thế nhưng không rời thế, nhập trần mà không nhiễm trần, lấy tâm xuất thế hành pháp nhập thế, lấy tâm vô vi làm việc hữu vi, lợi ích thiên hạ chúng sinh, hành thiên hạ đại đạo, ta bây giờ vừa nhập thế hồng trần, bên cạnh có mấy mỹ nhân bầu bạn chẳng phải hợp tình hợp lý sao!?” “À cái này!!” Các đạo sĩ nhìn nhau, tất cả đều nghẹn lời không nói được gì.

Tuy rằng họ luôn cảm thấy Tần Phong đang cố tình cãi chày cãi cối, nhưng dáng vẻ hắn xuất thủ vừa rồi ai cũng đã thấy.

Không chỉ sáng tạo ra Ngũ Lôi Thần Phù Đại Viên Mãn Cảnh uy lực mạnh mẽ, mà còn có Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Đạo Pháp Tự Nhiên và các buff Đạo gia khác.

Sự lý giải của hắn về Đạo gia rõ ràng là trên cả bọn họ, họ phải làm thế nào để phản bác Tần Phong đây!?” “Được rồi!” Tần Phong không cho đối phương cơ hội nói chuyện, đứng dậy nghiêm túc nói: “Các ngươi hãy đi liên hệ với các đệ tử Đạo Môn khác, bản Thiên Sư quyết định tự mình xuất sơn phò chính nghĩa, dù thân tử đạo tiêu cũng phải chém giết tiên nhân Thượng giới, vì thiên hạ chúng sinh trừ đi căn nguyên động loạn này.” “Thiên Sư đại nghĩa!!” Các đạo sĩ thần sắc nghiêm túc hành lễ, cảm nhận được tinh thần đại vô úy của Tần Phong.

“Tần ca ca……” Điềm Điềm mặt đầy lo lắng nắm chặt tay Tần Phong, sợ Tần Phong đấu với tiên nhân sẽ xảy ra bất trắc gì.

“Yên tâm, ta không sao đâu!” Tần Phong cười an ủi một tiếng, phất tay lấy ra Thần Phong Chu.

Hiện tại hắn không có thời gian để lằng nhằng với đám đạo sĩ này, phải nhanh chóng đến Lâm gia lấy được Tà Đế Xá Lợi.

Chương 670

Hơn nữa, trước đó thông qua Thiên Cơ Khạc tra xét cơ duyên của Diệp Thần, hắn cũng đã biết Lâm gia giấu Tà Đế Xá Lợi ở đâu.

“Thanh Thiên truyền tin còn nói, Tiêu Cửu Nương gặp phải nguy hiểm!” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Dựa theo kinh nghiệm của một lão mọt sách mười năm của hắn, bất kể nhân vật chính ở đâu, cách hồng nhan tri kỷ bao xa, luôn có thể kịp thời đến cứu, chỉ có rất ít tác giả chó má thích viết tình tiết tặng nữ.

“Chuyến này vừa vặn có thể đi ngang qua Hợp Hoan Tông!” Tần Phong dẫn một đoàn người lên Thần Phong Chu, suy nghĩ làm thế nào để tăng độ khó cho Diệp Thần.

“Chúng ta cũng đi cùng!!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh thấy có nhiều đạo sĩ như vậy, quả quyết lựa chọn lên Thần Phong Chu.

Chỉ là ánh mắt của các nàng lại thỉnh thoảng liếc nhìn về phía ngực Tần Phong, suy nghĩ làm thế nào để dùng ma pháp gì đó để cướp thỏ về Yêu Tộc lĩnh thưởng.

“Bọn họ có hiểu quy tắc không?

Mà dám lên thuyền của ta!?” Tần Phong liếc nhìn hai yêu Ngọc Tuyết và Hoa Linh, quyết định tối nay dành thời gian dạy cho bọn họ một bài học.

Lên thuyền không màng người trên bờ, xuống thuyền không nhắc chuyện trên thuyền!

Người cũ không cần biết hiện trạng, người mới không cần hỏi quá khứ!

Huýt một tiếng!!

Tần Phong dùng tâm thần liên hệ với Thần Phong Chu, Thần Phong Chu lập tức nhanh chóng bay đi.

"Khoan đã, nhanh quá……" Hữu Dung dưới chân loạng choạng, liền đâm thẳng vào lòng Tần Phong.

Trừ Điềm Điềm và Nguyệt Hi đã có kinh nghiệm, sớm đã ôm chặt lấy Tần Phong, Ngọc Tuyết và Hoa Linh cũng liên tục hét chói tai, bảo Tần Phong đừng nhanh như vậy, các nàng thật sự sắp không chịu nổi rồi.

Lúc này —— Các đạo sĩ trong Bạch Vân Quan cũng bắt đầu nghị luận.

"Vừa rồi đó là một trong thập đại Thần Khí của Hoang Cổ, Thần Phong Chu sao!?" "Lúc đầu vẫn không chắc chắn, nhưng tốc độ này tuyệt đối không sai, nhất định là Thần Khí Thần Phong Chu!" "Nhưng Thần Phong Chu không phải ở trong tay Tần Phong sao?

Kể từ khi Tần Phong vẫn lạc thì không rõ tung tích nữa rồi!?" "Nhắc đến Tần Phong, các ngươi có thấy vị tân Thiên Sư của chúng ta rất giống Thiên Kiêu số một Hoang Cổ Tần Phong không!?" "Không thể nào?

Tần Phong đã vẫn lạc hai năm rồi, Thiên Sư làm sao có thể là Tần Phong!?" "………." Các đạo sĩ nhìn Tần Phong bay đi xa, càng nhìn càng thấy Thiên Sư giống Tần Phong.

"Là Thần Phong Chu của Chủ công!" Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư đang kịch chiến ngoài dã ngoại, nghe thấy tiếng nổ vang trời lập tức ngẩng đầu nhìn lên, sau khi xác nhận là Thần Phong Chu của Tần Phong liền ngầm hiểu dừng tay, hóa thành hai đạo lưu tinh nhanh chóng đuổi theo.

Lúc này —— Tần Phong đang chăm chú đánh giá Ngọc Tuyết và Hoa Linh.

Hắn suy nghĩ xem nên để Loli mét tám mặc tất đen, hay là Ngự tỷ mét rưỡi mặc tất trắng…… “Ngươi, ngươi muốn làm gì!?” Hoa Linh bị nhìn chằm chằm đến toàn thân không tự nhiên, vội vàng trốn ra sau lưng Ngọc Tuyết.

Chỉ là Loli mét tám căn bản không thể giấu được, huống chi còn trốn sau lưng Ngự tỷ mét rưỡi.

“Thiên Sư, đừng chấp nhặt với trẻ con!” Ngọc Tuyết sau khi chứng kiến thủ đoạn của Tần Phong, cũng như đội ngũ chuyên nghiệp của hắn, làm gì còn dám có ý định phản kháng, chỉ có thể nén cười mà nói “kẻ thức thời là trang tuấn kiệt”.

“Ta vẫn thích vẻ kiệt ngạo bất tuần của ngươi hơn!” Tần Phong lộ ra vẻ thất vọng, không ngờ Ngọc Tuyết lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

“Thiên Sư nói đùa rồi!” Ngọc Tuyết cắn môi, ánh mắt say đắm làm nũng nói: “Nô gia là tiểu yêu bé nhỏ như con kiến, làm sao dám kiệt ngạo bất tuần trước mặt ngài, rõ ràng là thân hình cao lớn vĩ đại của ngài, khiến tim bé nhỏ của nô gia đập thình thịch.” Vừa nói.

Nàng còn chủ động tiến lên ôm lấy cánh tay Tần Phong, hữu ý vô ý để lộ bầu ngực ra, một cảnh tượng như ôm đàn tỳ bà nửa che mặt, cái đuôi lớn lông xù phía sau còn thỉnh thoảng liếm nhẹ Tần Phong.

“Ối giời ơi!!” Tần Phong cúi đầu nhìn một cái, trong lòng thầm kêu ối giời ơi.

So với việc che che giấu giấu, thà cứ cởi mở tấm lòng, làm một yêu nữ rõ ràng minh bạch, lại thêm cái kiểu hất đầu, cắn môi, cùng với ánh mắt biết “lái xe”…… Mẹ ơi!!

Con hồ ly tinh này thật đáng sợ, nàng biết đàn ông muốn gì mà!!

“Tướng công!!” Hữu Dung cũng yếu ớt ôm lấy cánh tay Tần Phong, muốn lấy lại mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo thuộc về mình.

“Hắn quả nhiên là một tên tra nam!!” Ánh mắt Nguyệt Hi đầy vẻ ghét bỏ, nghiêm trọng nghi ngờ mấy người phụ nữ này có bị bỏ bùa mê thuốc lú hay không.

Rõ ràng biết Tần Phong là một tên tra nam, chân đạp nhiều thuyền, vậy mà họ vẫn ùn ùn lao vào dâng hiến, cũng không biết là không có đàn ông thì không sống được, hay là ngủ với Tần Phong thì có thể đạt được vị Đại Đế.

“Ô ô……” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không chịu nổi vẻ yếu ớt của Hữu Dung.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ dụ dỗ định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 30 vạn điểm phản diện!” “30 vạn điểm phản diện!” Tần Phong lập tức tỉnh táo lại, cảm thấy Hữu Dung yếu ớt là đáng yêu nhất.

“Ách xì!!” Lâm Tam không nhịn được hắt hơi một cái, luôn cảm thấy trong lòng trống rỗng.

“Tần huynh!!” Lâm Tam thần sắc u sầu ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy một vầng trăng sáng treo cao, dường như lại thấy Tần Phong tay cầm Trường Không Thần Kiếm, thi triển Thiên Ngoại Phi Tiên vậy.

“Lại nữa rồi!” Tháp Gia vô cùng cạn lời nói: “Ngươi bây giờ đã sáng tạo ra Thập Nhị Trọng Đại Mộng Xuân Thu, mỗi lần nhập mộng đều tương đương với một lần luân hồi, mỗi lần luân hồi tâm cảnh lại mạnh hơn một phần, đã lâu như vậy rồi, vì sao vẫn chưa buông bỏ được Tần Phong!?” “Ngươi không hiểu!” Lâm Tam thần sắc buồn rầu nói: “Nhớ năm xưa cả Hoang Cổ đều đang truy sát ta……” “Giết ta đi!!” Tháp Gia sắp sụp đổ rồi, hối hận vì đã nhắc đến Tần Phong.

Bởi vì câu chuyện về Lâm Tam và Tần Phong, nó đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi.

Nào là Tần huynh nghĩa vô phản cố tin tưởng ta, không rời không bỏ cùng ta kề vai chiến đấu, sau đó vì cứu ta mà bị giam cầm trong Đại Quang Minh Tự, càng vì ta mà đỡ lấy một đòn trí mạng của Chuẩn Đế, từ Thiên Kiêu số một luân lạc thành phế nhân…… Nói xong.

Lâm Tam tâm trạng thoải mái, lên tiếng hỏi: “Tháp Gia, bây giờ ta dùng Thập Nhị Trọng Đại Mộng Xuân Thu kết hợp Nhất Kiếm Đoạn Vạn Cổ, liệu có thể đánh bại tiên nhân Thượng giới không!?” “Không thể!” Tháp Gia đáp rất dứt khoát: “Tuy rằng với sự giúp đỡ của Phần Thiên Tháp, tu vi của ngươi tiến bộ thần tốc, đột phá đến Quy Nhất Cảnh cửu trọng, nhưng đối phương là tiên nhân Thượng giới, dù là tiên nhân cấp thấp nhất, cũng không phải Quy Nhất Cảnh cửu trọng có thể đối phó được.” Lâm Tam thần sắc nghiêm túc nói: “Vậy ta phải đột phá đến cảnh giới nào, mới có thể chiến thắng tiên nhân Thượng giới!?” “Đại Đế, chỉ có đột phá đến cảnh giới Đại Đế, ngươi mới có khả năng chiến thắng tiên nhân!” Tháp Gia chuyển đề tài nói: “Đương nhiên nếu ngươi có thể tìm thấy ba người cũng giống như ngươi, có cơ duyên lớn ngất trời, chỉ cần cảnh giới Chuẩn Đế là có thể đi khiêu chiến tiên nhân Thượng giới rồi.” “Ba người cũng giống như ta, có cơ duyên lớn ngất trời!?” Lâm Tam không khỏi nhíu mày, người đầu tiên y nghĩ đến chính là Tần Hạo.

Ban đầu khi Tần Phong vẫn lạc, Tần Hạo nộ khai Lục Đạo Luân Hồi một tia cơ duyên, để lại cho y sự chấn động cực lớn, không biết hai năm rưỡi trôi qua y đã trở nên mạnh mẽ đến mức nào.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Dưới Cây Cổ Quẹo của Tần gia.

Ngực Tần Hạo lóe lên từng trận kim quang, quanh thân dũng động một cỗ khí thế duy ngã độc tôn.

“Đây chính là Thiên Sinh Chí Tôn!?” Các đệ tử Tần gia ở một bên đều kinh hô, bị tốc độ tu luyện của Tần Hạo dọa sợ.

Nhớ lúc đó khi Tần Hạo mang tin tức Tần Phong vẫn lạc về, tu vi mới vừa đột phá Phiêu Miểu Cảnh, nhưng với sự giúp đỡ của Cây Cổ Quẹo, chỉ trong hai năm rưỡi đã đột phá đến Quy Nhất Cảnh cửu trọng.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ vạn vạn lần cũng không dám tin.

Hống!!

Ngao!!

Trong cơ thể Tần Hạo lại truyền đến từng tiếng thú gầm chấn động, mười ba con kim long và mười ba con bạch tượng hư ảnh cũng theo đó xuất hiện.

“Thập Tam Long Tượng Chi Lực!!” Các đệ tử Tần gia lại một lần nữa kinh hô, trong lòng thầm kêu ối giời ơi, Tần Hạo làm người đi mà.

Chương 671

Năm xưa Long Tượng Đại Đế dùng hết cả đời mới lĩnh ngộ Thập Tam Long Tượng Chi Lực, nhưng bây giờ Tần Hạo mười chín tuổi đã lĩnh ngộ Thập Tam Long Tượng Chi Lực.

Hoàn toàn không cân nhắc cảm nhận của người khác mà!

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên giữa trời đất, sáu đạo đế uy đủ sức khiến thiên địa chìm đắm ập đến, là sáu vị Ngụy Đế ngoài thành đã xuất thủ.

“Huynh ca yên tâm, ta sẽ thay huynh bảo vệ Tần gia!” Đôi mắt Tần Hạo bỗng nhiên mở bừng, bùng lên vẻ kiên định rực rỡ.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Tần Phong sau khi đón Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư, liền quả quyết hô hoán Thần Phong Chu sử dụng dịch chuyển không gian.

Chỉ thấy cảnh sắc Tây Châu không ngừng biến hóa, dường như đã tiến vào hành lang thời không, đợi đến khi mọi người trước mắt lại một lần nữa sáng lên, đã có thể nhìn thấy từ xa một đám nam tử, vây kín Hợp Hoan Tông như nêm cối.

Khác với cảnh tượng chiến đấu trong tưởng tượng, mọi người đều mang theo lễ vật đến.

Chỉ là họ đẹp đến nỗi thanh thoát thoát tục, có ý hoàn toàn không màng sống chết của người khác.

“Trời ạ, trên đời lại có cái đẹp không màng sống chết của người khác như vậy!” Tần Phong bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người, tim nhỏ đập thình thịch như nai con không ngừng.

“Những người đàn ông kia hình như là đến cầu hôn!?” Hữu Dung và những người khác đều không khỏi ngây người, cảm thấy đầu óóc mình có chút không xoay chuyển kịp.

Phải biết rằng, nữ tử của Hợp Hoan Tông lại bị thế nhân khinh bỉ, vậy mà bây giờ lại có nhiều đàn ông xếp hàng mang lễ vật đến cầu hôn như vậy, quả thực nằm ngoài phạm vi nhận thức của họ.

“Đi xem thử không phải biết sao!” Tần Phong lười đoán vì sao, chuẩn bị tiến lên hỏi thăm một chút.

“Thiên Sư!” Ngọc Tuyết đột nhiên lên tiếng nói: “Chúng ta có thể ngụy trang một chút trước không, nô gia sợ dáng vẻ này sẽ mang đến phiền phức cho Thiên Sư.” Nguyệt Hi liếc nhìn hai yêu, âm dương quái khí nói: “Yêu vẫn là yêu, dù có ngụy trang thế nào cũng không thể che giấu được đuôi và tai của các ngươi!” “Ngươi……” Hoa Linh tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nàng là một tác giả chó má mười năm, làm gì đã chịu qua loại tức giận này, quyết định sẽ viết Nguyệt Hi vào tiểu thuyết của mình, coi nàng là nữ phụ độc ác để viết.

“Ngụy trang?!” Tần Phong cảm thấy vô cùng không vui, biểu thị mình muốn chính là thú nương…… “Công tử!” Thái tử phi yểu điệu bước tới, muốn ngụy trang một chút.

Là một bình hoa tinh xảo, nàng chưa bao giờ từ chối bất kỳ nhiệm vụ nào Tần Phong giao.

Nhưng từ nhỏ nàng đã được giáo dục theo kiểu khuê nữ đại gia, không được phép một mình ra ngoài lộ mặt, càng không được phép vào những nơi như Hợp Hoan Tông.

“Đúng lý!” Hữu Dung cũng liên tục gật đầu bên cạnh, biểu thị mình cũng cần ngụy trang.

Là truyền nhân duy nhất của Dược Thần Cốc, nếu bị phát hiện đến những nơi như Hợp Hoan Tông, tuyệt đối sẽ ảnh hưởng đến hình tượng tiểu y tiên thanh thuần ngọc nữ của nàng.

"Ừm, ừm, ừm!" Điềm Điềm cũng liên tục gật cái đầu nhỏ, biểu thị không thể để họ hạ mình.

"Được thôi!" Tần Phong gật đầu, lười quản loại chuyện này.

"Nơi đây có đại cơ duyên!" Mộc Tú thần sắc nghiêm túc nhìn Hợp Hoan Tông, tay cầm Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn.

Vì tò mò tại sao lại có nhiều người đến Hợp Hoan Tông cầu hôn như vậy, y bèn lấy Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn ra diễn toán.

Ai ngờ cơ duyên nơi đây lớn đến kinh người, người đạt được sẽ như rồng về biển, chim vào rừng.

"Đại cơ duyên!!" Mắt Tần Phong không khỏi sáng lên.

Vốn dĩ hắn chỉ nghĩ đến Hợp Hoan Tông để tăng thêm độ khó, tránh cho Diệp Thần giegie đắm chìm trong việc ra vẻ không thể tự thoát ra, ai ngờ còn có một niềm vui bất ngờ.

Lúc này – Hữu Dung và những người khác đã đến cabin.

Khi các cô gái đang suy nghĩ cách ngụy trang, Thái tử phi đã lấy quần áo của Tần Phong ra.

"Phải mặc quần áo của đại ma vương sao!?" Hữu Dung lập tức căng thẳng, trái tim nhỏ bé cũng không chịu thua kém mà đập nhanh hơn.

"Nữ giả nam trang là tiện nhất!" Thái tử phi mỉm cười đưa quần áo cho các cô gái, còn ân cần giúp họ chỉnh sửa chi tiết.

"Sao toàn là màu trắng vậy!?" Nguyệt Hi nhíu mày tìm kiếm trong tủ quần áo nửa ngày, kết quả phát hiện tất cả đều là quần áo màu trắng.

“Ta cũng từng hỏi công tử câu hỏi tương tự…” Thái tử phi vừa khó nhọc giúp Hữu Dung bó ngực, vừa trả lời: “Hắn nói cuộc sống đã giết chết chàng trai thích mặc áo sơ mi trắng, cũng giết chết cô gái trong lòng hắn mãi mãi mặc váy hoa nhí.” “Cô gái váy hoa nhí!?” Mấy cô gái đều ngẩn người, cả cabin lập tức yên lặng.

Cứ tưởng Tần Phong mặc đồ trắng là để ra vẻ, không ngờ hắn lại không quên được bạch nguyệt quang trong lòng.

“Lần đầu ta gặp đại ma vương mặc gì nhỉ!?” Hữu Dung bắt đầu cố gắng hồi tưởng.

Lúc gặp Tần Phong ở Côn Luân Bí Cảnh, nàng hình như, chắc là, có thể, đại khái là mặc một chiếc váy hoa nhí.

“Váy hoa nhí!?” Điềm Điềm liếc nhìn bộ đồ vừa thay ra, trên đó quả thật có vài họa tiết hoa nhí.

Phá án rồi!

Bạch nguyệt quang của Tần ca ca chính là ta!

“Cái tên tra nam đó lại có bạch nguyệt quang sao!?” Nguyệt Hi trong lòng cảm thấy vô cùng bất ngờ, không ngờ Tần Phong cũng có bạch nguyệt quang.

Đồng thời, nàng cũng vô cùng tò mò, với cá tính cường thế như Tần Phong, rốt cuộc là loại phụ nữ nào mà hắn không có được.

Phải biết, Tần Phong không những là tên tra nam đạp nhiều thuyền, mà còn là một kiêu hùng thích vợ người.

Cho dù lúc đó điều kiện không cho phép, sau này hắn tuyệt đối cũng sẽ mang binh đi cướp về.

Dù sao châm ngôn sống của hắn là, của ta, của ta, đều là của ta!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn người định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, đạt được 30 vạn điểm phản phái!” “Ta câu dẫn khi nào vậy!?” Tần Phong khẽ ngẩn người, quay đầu nhìn về phía cửa cabin.

Chỉ thấy trong cabin bước ra mấy thiếu niên áo trắng, tuy có dung nhan tuấn mỹ, nhưng lại không có khí khái nam tử, nhìn qua liền biết là Thái tử phi và những người khác nữ giả nam trang.

Đặc biệt là Hữu Dung, ngực lớn phô trương.

“Ha ha, tốt lắm!” Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm: “Trước đây mặc nữ trang tên là Hữu Dung, giờ mặc nam trang chẳng lẽ phải đổi tên thành Hiên Nhiên sao!” “Cái tên đại ma vương này nhìn ta làm gì!?” Trái tim Hữu Dung lập tức nhảy lên cổ họng, nghi ngờ Tần Phong lại muốn dùng bệnh án giả uy hiếp nàng.

Rất nhanh – Tần Phong thu Thần Phong Chu lại, cả nhóm người đến Hợp Hoan Tông.

Chỉ thấy cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, nhìn khắp nơi toàn là những nam tử tuấn tú thanh tân thoát tục, hoàn toàn không màng sống chết người khác, khiến người ta tim đập loạn xạ.

Chương 672

“Cửu Nương, Trần gia ta đã chuẩn bị tám cỗ kiệu lớn, thật lòng muốn cưới nàng!” “Cửu Nương, Vương gia ta đã mang sính lễ đến rồi, chúng ta tối nay có thể động phòng!” “Cửu Nương, Lý gia ta không để ý xuất thân của nàng, ta sẽ đối xử tốt với nàng!” “…” Tần Phong nhìn cảnh tượng sắp mất kiểm soát, trong lòng vô cùng tò mò vì sao bọn họ lại như vậy.

Phải biết, Hoang Cổ giống như cổ đại ở thế giới trước, chế độ đẳng cấp vô cùng nghiêm khắc.

Một nữ tử có xuất thân như Tiêu Cửu Nương, cho dù giữ mình trong sạch, thoát bùn mà không nhiễm, cũng tuyệt đối không thể có nhiều người nguyện ý dùng tám cỗ kiệu lớn rước nàng vào cửa như vậy.

“Chào các vị thân sĩ, tại hạ là thân sĩ mới đến!” Tần Phong rất tự nhiên bước tới, chắp tay chào hỏi đám cầm thú.

“Ngươi là ai!?” Tây Châu chúng nhân nhíu mày suy nghĩ kỹ, tất cả đều chưa từng thấy nhân vật Tần Phong này.

Tần Phong phát huy bình thường, nghiêm túc nói: “Tại hạ là tông chủ Thiết Côn Tông, Dương Cự!” “Thì ra là Dương tông chủ, thất kính thất kính!” Mọi người căn bản chưa từng nghe qua Thiết Côn Tông nào, theo quy tắc giang hồ chắp tay tỏ vẻ thất kính.

“Dương tông chủ, cũng nghe nói rồi sao!?” Đối phương chào hỏi theo quy tắc giang hồ xong, lập tức trở nên cảnh giác.

Dù sao so với vẻ đẹp “không màng sống chết người khác” của bọn họ, khuôn mặt tuấn tú của Tần Phong đối với họ quả thực là một sự đả kích giảm chiều, lập tức trở thành kẻ địch số một của mọi người.

“Nghe nói cái gì!?” Tần Phong lập tức giả vờ làm sinh viên đại học, ánh mắt trong veo thấu phát sự ngu ngốc.

“Dương tông chủ, người làm vậy thì vô vị rồi!” Đối phương khinh miệt cười nói: “Đàn ông đến đây ai cũng hiểu, đều là vì muốn cưới Tiêu Cửu Nương về ngủ với nàng ta, ngươi giả vờ cho ai xem hả!?” “Các ngươi đừng có vu oan người tốt, ta là hậu duệ danh môn, chính nhân quân tử!” Tần Phong vội vàng thanh minh: “Ta đến đây tuyệt đối không phải vì cưới Tiêu Cửu Nương về ngủ với nàng ta, ta chỉ đơn thuần đến để ‘thí xa’ thôi.” “Thí xa!?” Tây Châu chúng nhân khẽ ngẩn người, không hiểu đến Hợp Hoan Tông thì ‘thí’ xe gì.

Có người nhíu mày hỏi: “Ngươi thật sự không phải vì Tiên Thiên Đạo Thể mà đến sao!?” “Tiên Thiên Đạo Thể!!” Tần Phong trong lòng không khỏi kinh hãi, biết cơ duyên Mộc Tú nói là gì rồi.

Tiên Thiên Đạo Thể còn được gọi là Thể Chất Hoàn Mỹ, là thể chất đặc biệt định sẵn sẽ thành thánh, không những cường độ kinh mạch, mà mọi chỉ số cơ thể đều cao hơn người thường rất nhiều, gần như đạt đến cảnh giới hoàn mỹ.

Hơn nữa, kết hợp với Tiên Thiên Đạo Thể, có thể mượn Tiên Thiên Chi Khí của nàng để tu luyện, cũng là đạo lữ hoàn mỹ trong mắt tu luyện giả, tục gọi là đỉnh lô tiên thiên hoàn mỹ nhất.

“Tiểu tử, ngươi thật sự đến ‘thí xa’ sao!?” Có người vẫn cảm thấy không yên tâm, ánh mắt chằm chằm nhìn Tần Phong.

“Ta thật sự đến ‘thí xa’!” Tần Phong ánh mắt đầy chân thành nói: “Muốn đánh giá một chiếc xe tốt hay không, trước tiên phải nhấn ga mạnh rồi phanh gấp, sau đó tăng tốc giữa đường, lắc trái phải vô lăng, rồi lại phanh gấp tăng tốc điên cuồng…” “Hả!?” Mọi người đều ngẩn người, biểu thị không nghe hiểu.

Cái gì ga, cái gì phanh, bọn họ còn chưa từng nghe qua.

“A di đà phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp tay.

Tuy rằng y cũng không hiểu Tần Phong đang nói gì, nhưng là một lão tài xế có thể “dùng mũi đỉnh đậu”, y có thể rõ ràng lý giải tư tưởng cốt lõi mà Tần Phong biểu đạt.

“Tiểu tử, bất kể ngươi đến làm gì…” Có người ánh mắt lạnh lẽo, cảnh cáo: “Ta khuyên ngươi tốt nhất hãy mau rời khỏi Hợp Hoan Tông, nếu không chúng ta không dám bảo đảm an toàn của ngươi sắp tới.” Những người khác cũng có thái độ tương tự.

Chỉ cần có Tần Phong cái tiểu bạch kiểm này ở đây, bọn họ đừng hòng có được Tiên Thiên Đạo Thể. *Bốp!* Mộc Tú biết cơ hội của mình đã đến, không cần Tần Phong mở miệng, y lập tức tiến lên một bước, giơ tay cho đối phương một cái tát trời giáng.

“Mẹ kiếp!!” Mộc Tú như chó cậy quyền chủ, chỉ vào đối phương quát: “Ngươi thân phận gì, chủ công nhà ta địa vị gì, dám mở miệng uy hiếp chủ công nhà ta!?” “Ách…” Ngọc Tuyết và Hoa Linh bị dọa đến mức tim đập thình thịch, cuối cùng cũng hiểu thế nào là đội ngũ chuyên nghiệp của Tần Phong.

“Khạc!” Người bị đánh nhổ ra một chiếc răng, sau đó lạnh lùng nhìn Mộc Tú.

“Sao?

Vẫn không phục sao!!” Mộc Tú xác nhận tu vi đối phương chưa đột phá Chuẩn Đế, lập tức nắm chặt nắm đấm kiêu ngạo nói: “Loại hàng như ngươi, ta một quyền một tên, đến bao nhiêu đánh bấy nhiêu.” “Ngươi rất giỏi đánh sao?!” Người bị đánh lạnh mặt trào phúng: “Ngươi giỏi đánh có ích lợi gì chứ?

Ra ngoài lăn lộn phải có thế lực, phải có bối cảnh…” “Nói nhảm thật nhiều, không biết phản phái chết vì nói nhiều sao!?” Tần Phong lười nói nhảm với đối phương, xông lên lập tức hóa thân chuyên gia “sách đản”. *Rầm!* Tuệ căn đứt lìa!!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạn nhân tuệ căn, đạt được 1000 điểm phản phái!” “A…” Đối phương phát ra tiếng thét thảm thiết.

Cũng không biết là vì vui mừng sau này không có phiền não, hay là vì sau này có thể ăn lương vua mà vui.

“Ai!” Mộc Tú bất đắc dĩ thở dài một tiếng, phát hiện mình vẫn không hợp với đám này. *Ầm ầm ầm!* Từng đạo khí tức đột nhiên bùng nổ, khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy Tây Châu chúng nhân đều lạnh mặt vây lại, đừng xem nhan sắc của bọn họ “không màng sống chết người khác”, nhưng tu vi thấp nhất cũng là Quy Nhất Cảnh Bát Cửu Trọng, trong đó có mấy người bùng phát ra khí tức Chuẩn Đế Cảnh.

“Chuẩn Đế, cũng được!” Tần Phong trong lòng đơn giản tính toán.

Với tu vi Quy Nhất Cảnh Lục Trọng hiện tại của hắn, không thể nói hoàn toàn nghiền ép Chuẩn Đế Cảnh, nhưng muốn kiếm 1000 điểm phản phái từ mỗi người bọn họ, vẫn không có vấn đề gì lớn.

“Chuẩn Đế?

Cũng được!?” Đối phương giận không thể át, cảm giác mình bị vũ nhục.

Một tiểu quỷ Quy Nhất Cảnh Lục Trọng nhỏ bé, dám nói mạnh mồm Chuẩn Đế cũng được, hôm nay không cho hắn chút giáo huấn, hắn sẽ không biết vì sao hoa lại đỏ tươi như vậy.

“Đại ma vương quả nhiên đi đến đâu, hỗn loạn đến đó!” Hữu Dung sợ hãi vội vàng tìm một bụi cỏ gần đó để trốn, thuần thục vùi đầu vào “đỉnh núi” của mình.

“Ta không chấp bọn chúng!” Mộc Tú cũng nhận thấy chuyện này không đơn giản, quả quyết chọn ổn định, lặng lẽ che chắn cho mọi người.

Lúc này – bên trong Hợp Hoan Tông.

Tiêu Cửu Nương mặt mày tiều tụy, gần như không trụ nổi nữa.

Kể từ lần chia tay Tần Phong ở Vũ Lăng Thánh Địa, nàng đã một mình trở về Hợp Hoan Tông tiếp tục tu hành, kết quả lại bất ngờ thức tỉnh Tiên Thiên Đạo Thể.

Vốn dĩ chuyện này là đại hỉ, nhưng do nhiều năm tích lũy bị tên tra nam Diệp Thần lừa gạt, dẫn đến nội bộ Hợp Hoan Tông nhân tâm bất ổn.

Cuối cùng lại có đệ tử phản bội Hợp Hoan Tông, bán tin tức về Tiên Thiên Đạo Thể của nàng.

Tin tức vừa ra – lập tức có người vây công Hợp Hoan Tông, muốn bắt nàng về làm đỉnh lô.

Nàng vì cầu tự vệ chỉ có thể phát tán tin tức ra ngoài, biểu thị sẽ rộng rãi chiêu mộ hào kiệt thiên hạ chọn một người làm đạo lữ.

Tuy nhiên do xuất thân của Hợp Hoan Tông không tốt, cho dù đã thức tỉnh Tiên Thiên Đạo Thể, danh môn đại hộ cũng sẽ không dùng tám cỗ kiệu lớn cưới nàng vào cửa, những người đến đều là những nam tử “không màng sống chết người khác”.

Mặc dù nàng đã kéo dài thời gian hết lần này đến lần khác, nhưng cũng biết mình không thể kéo dài quá lâu.

Một khi đối phương mất kiên nhẫn, sẽ dùng vũ lực ép buộc nàng thỏa hiệp.

“Chẳng lẽ số phận ta thật sự khổ như vậy sao!?” Tiêu Cửu

Nương lệ rơi lã chã, lại nhớ đến người đàn ông phụ bạc kia.

Chương 673

Uổng cho nàng còn là tông chủ Hợp Hoan Tông, sao lại tin vào cái miệng phá hoại của Diệp Thần, không những tiền bạc bị hắn lừa gạt, mà ngay cả sự nghiệp cũng bị hắn hủy hoại.

Đồng thời, nàng cũng nhớ đến Tần Phong.

Vị Tần công tử ôn văn nhĩ nhã kia, chưa bao giờ nhìn người bằng ánh mắt có màu, nếu hắn bây giờ vẫn còn sống, nàng đâu đến nỗi bị người ta ép buộc đến mức này. *Ầm ầm ầm!* Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nổ vang vọng màng nhĩ, còn kèm theo từng tiếng thét thảm thiết.

"Bọn họ ra tay rồi sao!?" Tiêu Cửu Nương trong lòng không khỏi kinh hãi, vội vàng lau khô nước mắt chạy ra xem xét.

Chỉ thấy bên ngoài Hợp Hoan Tông xuất hiện một thiếu niên áo trắng, thân hình phiêu dật xuyên qua đao quang kiếm ảnh, chiếc quạt xếp trong tay làm dấy lên từng gợn sóng, mỗi lần vung ra đều có thể khiến đàn ông thét chói tai.

"Hắn vẫn còn sống!!" Tiêu Cửu Nương lập tức che mắt kinh hô, căn bản không dám tin vào mắt mình.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạn nhân tuệ căn, đạt được 1000 điểm phản phái!" "…" Từng đạo tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai Tần Phong, khiến hắn dần dần lấy lại cảm giác "sách đản" năm xưa.

"Tiểu tử, ngươi dám!!" Tây Châu chúng nhân vừa giận vừa sốt ruột, không ngờ Tần Phong lại lợi hại đến thế.

Rõ ràng chỉ có tu vi Quy Nhất Cảnh Lục Trọng, nhưng lại đánh cho Chuẩn Đế không có sức phản kháng, ngay cả tuệ căn mà mình nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn cũng không bảo vệ được.

“Chỉ có mấy con tép riu này thôi sao!?” Tần Phong như một u linh, thần xuất quỷ một trong đám đông.

Hắn vốn dĩ tưởng trong đám người này sẽ có một nhân vật lợi hại, ai ngờ đều là một đám ô hợp, khiến hắn có chút không tiện đoạt cơ duyên của Diệp Thần giegie.

Cũng khiến hắn nhớ đến Nam Phong công chúa, bắt nạt nàng không hề có gánh nặng tâm lý.

Lúc này – trong đại doanh Ma tộc.

Kể từ khi Lục Đạo Đế Quân đồng ý toàn diện chuyển xuống lòng đất, bọn họ đã kết thúc cục diện đối đầu kéo dài mấy năm với Diệp Long.

Cũng bởi vì bọn họ và Đại Việt Hoàng Triều vẫn là quan hệ minh hữu, nên bọn họ đã mượn danh nghĩa Đại Việt Hoàng Triều đi khắp nơi đốt giết cướp bóc, gặp phải quân đội Đại Việt trang bị tinh nhuệ cũng sẽ mượn dùng.

“Các ngươi mau thả bản công chúa ra, nếu Hoàng huynh biết các ngươi đối xử với bản công chúa như vậy, hắn nhất định sẽ đồ sát ma tộc các ngươi…” Nam Phong công chúa mặt đỏ bừng gào thét.

Kể từ khi nàng rơi vào tay Tiểu Mị Ma Phong Tình, không những mất đi tự do cuộc đời, mà còn thường xuyên tìm cách đối đầu với nàng ta, có thể nói một chút tôn nghiêm của công chúa Đại Việt cũng không còn.

“Ai u, còn dám uy hiếp ta!” Phong Tình liếm đôi môi đỏ mọng quyến rũ, ánh mắt bắt đầu dần nhanh hơn.

Sau nhiều ngày tiếp xúc, nàng phát hiện Tần Phong nói một chút không sai, Nam Phong công chúa quả nhiên là linh nha lỵ xỉ, xảo thiệt như hoàng… “Ngươi, ngươi muốn làm gì!?” Nam Phong công chúa vừa thẹn vừa giận, biết Phong Tình lại muốn bắt nạt mình.

“Biết mà còn hỏi!” Phong Tình liếm đôi môi đỏ mọng quyến rũ, từng bước ép sát Nam Phong công chúa. (Tiết kiệm dung lượng, lược bỏ vạn chữ!) “Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiểu mị ma khi dễ bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử cấp hạ, đạt được 100 điểm phản phái!” “Phong Tình lại bắt nạt người rồi sao!?” Tần Phong bất đắc dĩ lắc đầu, gần như mỗi ngày đều có thể nhận được thông báo này.

“Mau chạy!!” Tâm lý của Tây Châu chúng nhân triệt để sụp đổ, mặt đầy kinh hãi chạy tứ tán khắp nơi, ngay cả sính lễ mang đến cũng không cần nữa, chỉ muốn nhanh chóng tránh xa Tần Phong, cái yêu nghiệt này.

“Đa tạ công tử cứu mạng ân!” Tiêu Cửu Nương vội vàng tiến lên hành lễ, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy cảm kích.

Nếu hôm nay không phải Tần Phong ra mặt đuổi những người đó đi, cuộc đời sau này của nàng có thể tưởng tượng được, sẽ hoàn toàn trở thành đỉnh lô dùng để tu luyện cho những người đàn ông kia.

“Cửu Nương không cần đại lễ như vậy!” Tần Phong vội vàng tiến lên đỡ người dậy, hữu ý vô ý nhắc nhở: “Hơn nữa theo quy tắc giang hồ, ân cứu mạng đâu phải tạ như vậy chứ!?” “Hả!?” Tiêu Cửu Nương trong lòng không khỏi căng thẳng, cảm giác Tần Phong cũng không phải là chính nhân quân tử gì.

Chẳng lẽ hắn cũng là vì Tiên Thiên Đạo Thể mà đến sao!?

Tuy nhiên so với những kẻ cầu hôn “không màng sống chết người khác” kia, Tần Phong bất kể là nhan sắc, hay gia thế bối cảnh đều khiến nữ tử thế gian không thể từ chối.

Chỉ là Tần gia thật sự sẽ đồng ý, để người có xuất thân như nàng vào cửa sao!?

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ cứu hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn mất đi một cơ hội ra vẻ, đạt được 10 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, thêm một phần ‘lục ý’ cho hắn, đạt được 20 vạn điểm phản phái!” “Chênh lệch lớn quá!” Tần Phong trong lòng không khỏi cảm khái.

Bình thường không phát hiện ra cái tốt của Diệp Thần giegie, luôn tùy tiện nổi nóng với hắn, nhưng so sánh với bạch nguyệt quang của Diệp Thần giegie mới biết, Diệp Thần giegie trong lòng hắn sớm đã không thể thay thế.

Đồng thời, hắn cũng không quên thông qua Tiên Nô Pháp Ấn liên hệ Phong Tình, bảo nàng ta nhất định phải đối xử tốt với Nam Phong công chúa.

Tuy rằng nàng thích ba hoa chích chòe, miệng lưỡi lanh lợi, nhưng nàng lại là một cô gái hiếu thuận, lúc trước đã chăm sóc đệ đệ hắn rất tốt.

Lúc này – chiến trường Tần gia đã nổi lửa, cảnh tượng vô cùng thảm liệt.

Đại quân của Đại Việt Hoàng Tộc thành từng tốp tấn công thành trì Tần gia, mỗi phút đều có đệ tử Tần gia bỏ mạng, máu tươi nhuộm đỏ cả thành trì. *Rầm!* Tần gia Thủy Tổ trên hư không tay cầm chiếc chuông vỡ, một mình độc chiến sáu Ngụy Đế của Đại Việt Hoàng Tộc.

“Lão già này mạnh thật!!” Sáu Ngụy Đế của Đại Việt càng đánh càng kinh hãi, cuối cùng cũng hiểu được hàm lượng vàng của đệ nhất cao thủ Đại Việt.

Đã nửa bước vào quan tài rồi, vậy mà còn có thể một địch sáu.

Bọn họ thực sự không dám tưởng tượng Tần gia Thủy Tổ đỉnh phong mạnh đến mức nào, cũng khó trách Thái Thượng Hoàng có thể một tay nhẫn nhịn Tần gia lớn mạnh.

“Mấy đứa tiểu tử ranh con, cũng dám tấn công Tần gia ta!!” Tần gia Thủy Tổ ánh mắt lạnh lẽo thấu xương đầy sát ý vô tận, chiếc chuông vỡ trong tay lóe ra một đạo hào quang chói mắt, thần uy khủng bố càng khiến thiên địa phong vân biến sắc.

Đừng xem Tần gia Thủy Tổ vẫn cường thế, nhưng trong lòng sớm đã hoảng loạn vô cùng rồi.

Y bây giờ hoàn toàn là “ngoài mạnh trong yếu”, chỉ có thể dựa vào chiếc chuông vỡ nhỏ để chấn nhiếp đối phương, thân thể già nua căn bản không thể đánh bại sáu Ngụy Đế.

“Đánh tiêu hao với hắn!!” Sáu vị Ngụy Đế nhanh chóng trao đổi ánh mắt, cũng nhận ra Tần gia Thủy Tổ không trụ được bao lâu.

Chỉ thấy bọn họ quả quyết tách ra, không đối đầu trực diện với Tần gia Thủy Tổ, quay đầu đi tiêu diệt đệ tử Tần gia.

“Khốn nạn!!” Tần gia Thủy Tổ mắt nứt ra, nhanh chóng xông lên ngăn cản.

Chỉ đáng tiếc đối phương có sáu người, sau khi ra tay căn bản không dừng lại, khiến y nhất thời căn bản không thể bao quát hết.

“A…” Đệ tử Tần gia không ngừng phát ra tiếng thét thảm thiết.

Đối mặt với sự đánh lén của Ngụy Đế căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể trở thành kinh nghiệm trị cho Tần Hạo tế thiên.

“Khốn nạn!!” Tần Hạo mặt đầy máu tươi như sát thần, lôi điện khủng bố bùng nổ từ trong cơ thể. *Ầm!

Chương 674

Ầm!

Ầm!* Tiếng sấm vang vọng màng nhĩ không ngừng, lôi đình khủng bố tràn ngập thiên địa.

Phảng phất thần phạt viễn cổ, thiên khiển hồng hoang, toát ra một cỗ đại khủng bố và đại uy áp, chấn động linh hồn của mỗi người có mặt không ngừng run rẩy.

"Tất cả lôi đình trên thế gian đều vì ta dùng!" Giọng nói phẫn nộ của Tần Hạo vang vọng thiên địa, lôi đình vô tận điên cuồng dũng nhập vào cơ thể, phảng phất muốn hóa thân thành lôi đình chấn nhiếp nhất, để phá tan bóng đêm nặng nề.

"Diệt Thế Thần Lôi!!" Sáu Ngụy Đế nhìn mà mí mắt giật giật, bị khí thế mà hắn phóng ra chấn nhiếp.

Đó là một loại uy thế như Thái Sơn áp đỉnh, cũng là Thái Sơn áp đỉnh thật sự, dưới sức ép của lôi đình vô tận, tất cả mọi thứ trên thế gian đều sẽ vỡ thành nát bươm.

"Thằng em ngu ngốc của ta, vẫn ổn định phát huy như mọi khi!" Tần Phong nhìn thấy không cần mình ra tay, tiếp tục nhắm mắt lại để đột phá bản thân. *Ngao!* Một tiếng thú rống như đến từ viễn cổ vang vọng trong đầu Tần Phong, phảng phất như thấy Côn Bằng khổng lồ tự do bay lượn trên đại hải.

Đợi đến khi gió cuốn mây nổi, một bước bay vọt chín vạn dặm!… Hợp Hoan Tông.

Tiêu Cửu Nương đang cùng Tần Phong và những người khác, thưởng thức hậu viện u tĩnh của nhà mình.

"Cửu Nương, hậu viện của nàng, thật sự u tĩnh a!" Tần Phong trong lòng không khỏi cảm khái.

Tuy rằng lần trước giả mạo Diệp Thần giegie đã xem qua, nhưng lần thứ hai xem vẫn khiến người ta tâm tình vui vẻ, thật sự không thể tin Hợp Hoan Tông lại có hậu viện u tĩnh như vậy.

"Công tử quá khen!" Tiêu Cửu Nương rất khiêm tốn nói: "Hợp Hoan Tông chúng ta là nơi tục khí, thực sự khó mà sánh được với đại nhã chi đường." "Nhã tục cùng thưởng, Cửu Nương đừng tự ti!" Tần Phong liếc nhìn Tiêu Cửu Nương, mở miệng ám chỉ: "Thực ra nhã và tục không quan trọng đến thế, đừng để vũ đả lê hoa thâm bế môn, quên đi tuổi xuân, lỡ làng tuổi xuân!" "Hả!?" Tam Lộng Đại Sư vừa nghe đến đây, lập tức cảm thấy tinh thần tỉnh táo.

"Không cần trực tiếp thế này chứ!" Tiêu Cửu Nương trong lòng thốt lên không chịu nổi, mặt ửng hồng nói: "Công tử đừng lấy Cửu Nương ra trêu đùa, thưởng tâm duyệt sự cộng thùy luận, hoa hạ tiêu hồn, nguyệt hạ tiêu hồn!?" "Người hữu tâm không cần dạy, người vô tâm dạy không hiểu!" Tần Phong nhìn ao sen phía trước, nghiêm túc nói: "Thuyền xanh xe nhẹ quen đường, lọt sâu vào chốn hoa sen, tranh độ tranh độ, cá nhỏ giật mình kêu!" "A di đà phật!!" Tam Lộng Đại Sư chắp tay, biểu thị người có văn hóa chính là không giống.

"Hả!?" Mộc Tú hoàn toàn là vẻ mặt mờ mịt, phát hiện mình vẫn không hợp với đám này.

"Ô ô…" Tiêu Cửu Nương mặt đỏ đến mức sắp nhỏ máu, lắp bắp nói: "Thuyền xanh xe nhẹ quen đường, lại vào sâu trong chốn hoa sen, lại độ lại độ, cá nhỏ hóa rồng quấn cây!" Nói xong.

Không đợi mọi người phản ứng, nàng đỏ mặt chạy đi.

"Nàng ấy bị sao vậy!?" Đầu nhỏ của Điềm Điềm đầy dấu hỏi, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Không có gì!” Tần Phong nhìn bóng lưng Tiêu Cửu Nương rời đi, không khỏi cảm khái: “Không hổ là tông chủ Hợp Hoan Tông, đường cũ xe quen, lặp đi lặp lại…” “Đại ma vương đang đối ám hiệu sao!?” Hữu Dung vẻ mặt mờ mịt đứng bên cạnh, cũng không hiểu lắm Tần Phong đang nói gì.

Tuy nhiên theo kinh nghiệm nhiều năm của nàng, đại ma vương khẳng định lại muốn làm chuyện xấu rồi.

“Tần ca ca, thật tài hoa quá!” Trong đôi mắt Điềm Điềm bốc lên những trái tim nhỏ màu hồng, chỉ cảm thấy Tần Phong ngâm thơ thật đẹp trai.

“Ta không muốn làm nữ sinh ‘miểu đổng’ nữa!!” Nguyệt Hi bề ngoài không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng trong lòng đã gào thét.

Kể từ khi nàng rơi vào tay Tần Phong, những kiến thức kỳ kỳ quái quái mà nàng hiểu được ngày càng nhiều, không còn là công chúa tiền triều đơn thuần dựa vào cướp bóc để kiếm sống ở Long Môn Hiệp Cốc năm xưa nữa.

“Hả!?” Tần Phong không khỏi nhíu mày, nhìn thấy thị giác chia sẻ từ phân thân bên ngoài.

Không chỉ có cảnh Tần gia Thủy Tổ độc chiến sáu Ngụy Đế Hoàng Tộc, mà còn có nhị đệ Tần Hạo trong cơn phẫn nộ đã châm lửa tế thiên pháp tắc.

Đặc biệt là nhị đệ đột phá Quy Nhất Cảnh Cửu Trọng, càng khiến hắn suýt chút nữa nhịn không được muốn chửi mẹ.

Nima!!

Hắn hai năm rưỡi nay một lần động phòng cũng chưa đi, có thời gian rảnh là tranh thủ bật hack đột phá, nhưng cứ như vậy cũng chỉ đột phá Quy Nhất Cảnh Lục Trọng.

“Ngọa tào!!” Tần Phong chửi bới thoát khỏi thị giác chia sẻ, một lần nữa chứng kiến sự vô lý của Thiên Tuyển Chi Tử.

“Phải tăng tốc độ mới được!” Tần Phong quay đầu nhìn về phía Hữu Dung và những người khác.

Hiện tại nhờ đặc tính của Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, hắn muốn liên tục đột phá cũng không phải là chuyện khó, điều duy nhất cần cân nhắc là độc hưởng, hay là cùng hưởng. *Rống!* Một tiếng thú rống vang vọng màng nhĩ vang lên, còn kèm theo một cỗ khí tức âm lãnh ập đến, bao trùm cả Hợp Hoan Tông.

“Chuyện gì vậy!?” Tiêu Cửu Nương trong lòng kinh hãi, vội vàng chạy ra xem xét chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ thấy trên không Hợp Hoan Tông xuất hiện một đội ngũ, toàn bộ là cờ đen đầu lâu, trên lưng yêu thú không rõ danh tính là một nam tử vẽ mắt khói, khắp người còn tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ âm lãnh.

“Lại đến một tên lợi hại nữa!” Tần Phong lộ ra một tia bừng tỉnh.

Hắn vốn tưởng cơ duyên lần này của Diệp Thần giegie không có độ khó gì, không ngờ phản phái cuối cùng của quan ải này còn chưa xuất hiện.

“Là Tông chủ Vạn Ma Tông!” Đệ tử nữ Hợp Hoan Tông mặt mày kinh khủng, thân thể cũng không khống chế được mà run rẩy.

Phải biết, vị Tông chủ Vạn Ma Tông này từ khi xuất đạo đến nay, đã cường thế thống nhất Ma đạo Hoang Cổ, còn mượn thiên hạ đại loạn tu luyện ma công, hiện tại thực lực có thể nói là thâm bất khả trắc rồi.

“A di đà phật!” Tam Lộng Đại Sư dang hai tay: “Các vị nữ thí chủ đừng sợ, bần tăng đã đột phá đến cấp Đế, mau đến vòng tay bần tăng đi, bần tăng sẽ bảo vệ các vị." "Khụ khụ!!" Mộc Tú nghiêm túc ho khan một tiếng, nhắc nhở: "Thực ra ta cũng đã đột phá đến cấp Đế, hơn nữa là cao thủ Đại Đế cấp tự đột phá." "Đại sư, cứu chúng ta…" Đệ tử nữ Hợp Hoan Tông nhìn đi nhìn lại hai người, quả quyết lựa chọn chạy vào lòng Tam Lộng Đại Sư.

Bọn họ là đệ tử nữ của Hợp Hoan Tông, đàn ông có được hay không liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

"Ta ni mã…" Mộc Tú tại chỗ liền không giữ được bình tĩnh, cảm giác mình bị vũ nhục.

"Hắn chính là Tông chủ Vạn Ma Tông!" Tần Phong tò mò đánh giá đối phương.

Mặc dù hai người bọn họ là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng trước đó đã vài lần chạm trán với Vạn Ma Tông, cũng có thể nói hai bên bọn họ coi như là người quen cũ rồi.

"Ngươi chính là Tiêu Cửu Nương của Hợp Hoan Tông sao!?" Tông chủ Vạn Ma Tông phớt lờ Tần Phong và những người khác, nhìn về phía Tiêu Cửu Nương giọng nói lạnh lẽo: "Bản tông chủ không thích nói nhảm, làm đỉnh lô của bản tông chủ, bản tông chủ có thể tha cho những người khác một con đường sống, nếu không đừng trách bản tông chủ diệt Hợp Hoan Tông của ngươi, bắt ngươi về làm đỉnh lô." "Công tử!" Tiêu Cửu Nương hiện tại cậy có Tần Phong đứng sau chống lưng cho mình, căn bản không đặt Tông chủ Vạn Ma Tông vào mắt, lập tức đáng thương hề hề nhìn Tần Phong, đôi mắt mị hoặc tràn đầy ủy khuất vô tận.

"Cái yêu tinh này!!" Tần Phong trái tim nhỏ bé không chịu thua kém mà đập mạnh một cái, phát hiện Tiêu Cửu Nương thật sự quá hiểu đàn ông.

Hắn ám chỉ đối phương nên buông bỏ, nàng trả lời mình không có người cùng thưởng hoa ngắm trăng.

Hắn nói mình “khinh xa thục lộ”, nàng trả lời mình có thể “hóa đằng triền thụ”.

Nhưng ngay khi hai bên đang trao đổi phương án tương lai, nàng lại giả vờ lương gia phụ nữ bỏ chạy, cảm giác như gần như xa khiến đàn ông tâm dương khó chịu.

“Ngươi chính là đạo lữ mà Tiêu Cửu Nương tìm sao!?” Tông chủ Vạn Ma Tông cuối cùng cũng chú ý đến Tần Phong, không hề che giấu sát ý lạnh lẽo trong mắt.

“Sống không tốt sao!?” Tần Phong cho đối phương một ánh mắt đồng tình, trong lòng cũng mặc niệm cho hắn hai phút rưỡi.

Chương 675

Nếu nói Tông chủ Vạn Ma Tông là kiêu hùng được thời thế tạo ra, vậy thì Tần Phong chính là siêu cấp kiêu hùng tự tay tạo ra thời thế, hai bên có thể nói hoàn toàn không ở cùng một tầng thứ.

Một kẻ dựa vào thiên hạ đại loạn mà thừa thế quật khởi, một kẻ không có loạn thế thì tự tạo loạn thế.

“Đạo lữ!?” Tần Phong quay đầu nhìn Tiêu Cửu Nương, mở miệng hỏi: “Cửu Nương, nàng định chơi thật, hay chỉ thèm thân thể ta!?” “Công tử, hà tất minh tri cố vấn!” Tiêu Cửu Nương trong lòng thốt lên không chịu nổi.

Trong tình huống đại đình quảng chúng như vậy nàng biết trả lời thế nào, chỉ đành đỏ mặt cúi cái đầu nhỏ không dám ngẩng lên.

“Ta là một người đàn ông truyền thống!” Tần Phong vẫn không chịu buông tha, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đối với phu nhân của mình thì mặc càng nhiều càng tốt, đối với phu nhân của người khác thì mặc càng ít càng tốt, cách trả lời mơ hồ của nàng khiến ta rất khó xử, nàng có biết không?!” “Khó xử!?” Nguyệt Hi tức giận phồng má, thật muốn lập tức xông lên lật bàn.

Cảm tình để nàng mặc tất đen, lộ đùi, là vì xem nàng như vợ người khác, nhưng nàng rõ ràng là một hoàng hoa đại khuê nữ không phải sao.

“Chết thì chết thôi!” Tiêu Cửu Nương cũng không quản gì đến “xã tử” nữa, đỏ mặt khẽ nói: “Chỉ cần công tử không chê, Cửu Nương nguyện cùng công tử kết làm đạo lữ, không rời không bỏ, vĩnh kết đồng tâm.” “Kết làm đạo lữ!?” Hữu Dung lập tức không vui.

Cảm thấy nhất định là con hồ ly dâm đãng Tiêu Cửu Nương này, để ý đến mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo của tướng công nàng.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ công lược hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn ‘lục ý áng nhiên’, đạt được 100 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ công lược hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn ‘lục ý áng nhiên’, đạt được một cơ hội rút thưởng!” “Không tệ, không tệ!” Tần Phong mỉm cười gật đầu, rất hài lòng với câu trả lời của Tiêu Cửu Nương.

“Tên khốn đáng chết!!” Tông chủ Vạn Ma Tông tức đến mức mặt mày xám ngoét.

Hắn là Tông chủ Vạn Ma Tông sát nhân không chớp mắt, vậy mà Tần Phong không những phớt lờ sự tồn tại của hắn, còn cùng Tiêu Cửu Nương trước mặt hắn mà đùa giỡn.

Lúc này – Tần Phong vẫn phớt lờ Tông chủ Vạn Ma Tông, trong lòng hô hoán hệ thống bắt đầu rút thưởng. *Xoạch!* Chiếc bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay chuyển.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng…” "Chúc mừng túc chủ rút trúng, Hậu Thiên Pháp Tướng Thần Thông, Ba Đầu Sáu Tay!" Ba Đầu Sáu Tay: Pháp tướng thần thông được tu luyện thành Hậu Thiên, có thể biến hóa ra ba cái đầu, sáu cánh tay, một người đồng thời thi triển ba môn thần công. "Hậu Thiên Pháp Tướng!?" Ánh mắt Tần Phong lóe lên một tia thất vọng.

Dựa trên kinh nghiệm mười năm "lão thư trùng" của hắn, Hậu Thiên có nghĩa là nó không phải độc nhất, người khác cũng có thể thông qua tu luyện mà trở thành Ba Đầu Sáu Tay. "Giết hắn cho bản tông chủ!!" Tông chủ Thiên Ma tông thấy Tần Phong vẫn phớt lờ mình, không thể nào kiềm chế được lửa giận trong lòng nữa, dứt khoát hạ lệnh tiêu diệt Tần Phong và đám người của hắn. "Tông chủ cứ yên tâm, thằng nhóc này sẽ chết thảm lắm!" Mấy đệ tử Vạn Ma tông khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn, rút vũ khí của mình ra và lao nhanh về phía Tần Phong cùng những người khác. "Chúa công đừng sợ, ta đến đây!" Mộc Tú khí phách lẫm liệt hét lớn một tiếng, không chút do dự bước lên một bước. "Đúng là có kẻ không sợ chết, dám đối đầu với Vạn Ma tông chúng ta!" Đệ tử Vạn Ma tông không hề ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, như những luồng sao băng xé gió bay tới trước mặt Mộc Tú. "Nguy hiểm!!" Nữ đệ tử Hợp Hoan tông không kìm được kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy đám đệ tử Vạn Ma tông đã xông đến trước mặt Mộc Tú, nhưng y vẫn điềm nhiên như Thái Sơn sập trước mặt mà mặt không đổi sắc. "Bất quá chỉ là chó cậy gần nhà, cũng dám sủa càn trước mặt ta!" Ánh mắt Mộc Tú đầy vẻ khinh thường không hề che giấu, mang theo chút Đế uy hữu hạn bay vút lên trời.

Một tiếng "Bụp!!" vang lên!!

Mấy đệ tử Vạn Ma tông vừa mới lên sân khấu được ba giây, thậm chí nụ cười trên mặt còn chưa kịp thu lại, đã bị Mộc Tú một chưởng tiễn đi lĩnh hộp cơm. "Đại Đế chi hạ giai lâu nghĩ!" Mộc Tú ngẩng cao đầu đứng giữa hư không, để mọi người chứng kiến khoảnh khắc huy hoàng của y. "Đại Đế!!" Thành viên của cả hai bên địch và ta đều kinh hô, không thể tin được trên đời lại có Đế cấp yếu như vậy.

Đại Đế khác ra tay thì phong vân biến sắc, hoặc khiến đại địa chìm xuống, nhưng Mộc Tú ra tay lại chỉ có thể giết mấy tên tép riu. "Không phải Đại Đế dĩ vũ nhập đạo!" Tông chủ Vạn Ma tông trong lòng không khỏi thở phào một hơi.

Vừa nãy thấy Mộc Tú phóng thích Đế uy thì quả thực đã giật mình, còn tưởng là lão quái vật xuất thế nào đó, không ngờ sát thương của y lại chỉ có 0.5. "Dám giết người của bản tông chủ, tìm chết!!"

Tông chủ Vạn Ma tông cảm thấy giận không thể át, hướng Mộc Tú thể hiện Đế uy chân chính của mình. "Ầm ầm!!" Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang vọng giữa trời đất, còn kèm theo Đế cấp uy áp khiến vạn trượng thiên địa chìm xuống. "Đế cấp sơ giai!!" Ánh mắt Tần Phong lóe lên vẻ ngoài ý muốn, không ngờ đối phương lại đột phá đến Đế cấp. "Đế cấp cao thủ!!" Mộc Tú mí mắt không khỏi giật giật, vội vàng nói: "Tuy ta đã giết người của ngươi, nhưng ngươi xem, bọn họ ra đi với nụ cười trên môi mà, đây là hỉ tang, chúng ta nên vui vẻ mới phải." "Chết đi cho bản tông chủ!!" Tông chủ Vạn Ma tông không thể nhịn được nữa, gầm lên một tiếng giận dữ, quanh thân lập tức bốc lên một đoàn quỷ hỏa màu tím.

Hắn cũng biết Đại Đế không dễ chọc, dù là Mộc Tú với 0.5 sát thương, cũng không phải đám đệ tử dưới trướng hắn có thể đối phó, hắn phải đích thân ra tay mới được. "Ta không chấp nhặt với ngươi!" Mộc Tú vội vàng kết thúc khoảnh khắc huy hoàng, im lặng bảo vệ mọi người ra phía trước. "Keng!!!" Ngay khi Tam Lộng đại sư chuẩn bị thể hiện bản thân, một tiếng kiếm minh sắc bén vang vọng trời đất.

Chỉ thấy Tần Phong tay cầm Trường Không Thần Kiếm, khí tràng lập tức thay đổi, như một thanh lợi kiếm sắc bén lộ hết phong mang, khí thế lăng lệ thẳng vút mây xanh. "Kiếm khí thật khủng khiếp!!" Đồng tử của mọi người tại trường không khỏi co rút lại, bị kiếm khí của Tần Phong bức lui liên tục. "Quy Nhất cảnh Lục trọng đối chiến Đế cấp sơ giai!?" Lòng Tiêu Cửu Nương khẽ giật mình, hoảng hốt kêu lên: "Công tử, chàng nhất định phải cẩn thận, Cửu Nương còn chờ chàng trở về cưới Cửu Nương về nhà đấy." "Về nhà!?" Nguyệt Hi khinh bỉ liếc mắt một cái, cảm thấy Tiêu Cửu Nương chắc là não bị úng nước rồi.

Nàng ta cứ nghĩ là gả cho tình yêu, nào ngờ theo Tần Phong là cuộc sống khổ bức! "Quy Nhất cảnh Lục trọng, cũng dám khiêu chiến tông chủ chúng ta!?" Đệ tử Vạn Ma tông dường như đã biết kết quả, thi nhau bật cười khinh bỉ, căn bản không tin có ai đó có thể phá vỡ định luật "Đại Đế chi hạ giai lâu nghĩ". "U Minh Quỷ Hỏa Trảm!!" Giọng nói lạnh băng của Tông chủ Vạn Ma tông vang vọng trời đất.

Chỉ thấy trường đao trong tay hắn bùng phát đao khí ngút trời, dung hợp với quỷ hỏa quanh thân tạo thành một đạo đao quang màu tím.

Một đao chém ra, trời long đất lở!

Phong đao lăng lệ khiến y phục Tần Phong bay phần phật, đao quang tím khổng lồ cũng không ngừng phóng đại trong mắt hắn, ngay khi mọi người tưởng rằng Tần Phong đã sợ ngây người, hắn tay cầm Trường Không Thần Kiếm bay vút lên, khoác lên mình bộ bạch y như trích tiên hạ phàm. "Ong!

Ong!" Kiếm khí lăng lệ chấn động tràn ngập trời đất, nặng nề như núi lớn đè nặng lên trái tim mọi người. "Kiếm Vực!!" Tông chủ Vạn Ma tông trong lòng không khỏi kinh hãi, vội vàng thu lại tâm khinh thường, tăng cường hỏa lực. "Ầm ầm!!" Đao kiếm va chạm kịch liệt vào nhau, bùng phát tiếng nổ rung trời.

Chương 676

Chỉ thấy đao quang màu tím khổng lồ lập tức bị đánh tan, hóa thành từng đoàn quỷ hỏa màu tím như mưa sao băng rơi xuống, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ tráng lệ. "Phụt!!" Tần Phong không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lùi lại mấy nghìn mét mới dừng lại.

Còn về Tông chủ Vạn Ma tông thì không thổ huyết, chỉ cảm thấy khí huyết trong ngực cuộn trào, thân hình lùi lại mấy chục mét. "Không phải chứ!!" Cả trường ngây người tại chỗ, ai nấy đều không thể tin được nhìn về phía Tần Phong.

Nhìn thì có vẻ Tần Phong thua, nhưng thực chất lại là thắng lớn!

Khác với Tân Đế Đại Việt giả mạo lần trước, Tông chủ Vạn Ma tông là một Đại Đế thật sự, nhưng Tần Phong vẫn có thể dựa vào tu vi Quy Nhất cảnh để đánh lui hắn.

Điều này nói lên cái gì!?

Nói lên Tần Phong đã hoàn toàn không phải người nữa rồi! "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại nói: "Kể từ khi bần tăng đi theo chúa công, người lúc nào cũng nhắc nhở bần tăng là phế vật, lần tới gặp chuyện bần tăng nhất định phải ra tay, tuyệt đối không thể cho người cơ hội nhắc nhở mình là phế vật nữa." "Ta cũng vậy!!" Mộc Tú cũng liên tục gật đầu, kiên quyết không cho Tần Phong cơ hội. "Tăng tiền?

Hay ra tay!?" Nhậm Hoàn rơi vào sự rối rắm, không biết nên lựa chọn thế nào. "Thằng nhóc, ngươi đã thành công chọc giận bản tông chủ rồi!" Tông chủ Vạn Ma tông như một ác quỷ gầm thét, khí tức khủng bố như thủy triều bùng phát từ trong cơ thể hắn. "Vừa hay lấy ngươi ra thử Ba Đầu Sáu Tay!" Hai mắt Tần Phong chợt mở lớn, khí tức quanh thân nhanh chóng tăng vọt. "Ầm ầm!!" Phong vân biến sắc, điện chớp sấm rền.

Chỉ thấy Tần Phong đứng giữa lôi điện hư không, kèm theo kim quang lấp lánh, hai cái đầu và bốn cánh tay mọc ra, càng bùng phát ra thần uy khủng bố như thiên thần hạ phàm. "Thỏ ta ngủ thật an nhàn!" Tiểu Bạch từ trong lòng Tần Phong thò đầu nhỏ ra, kết quả nhìn thấy Tần Phong Ba Đầu Sáu Tay. "Tần Phong Ba Đầu Sáu Tay!?" Tiểu Bạch thần tình không khỏi ngây người, sờ sờ cái đầu nhỏ của mình, sau đó thở dài một hơi nói: "May mà thỏ ta không có biến dị, vẫn là một đầu hai tay..." "Chuyện này là sao!?" Hữu Dung và những người khác lập tức kinh hô, không thể tin được con người lại có thể có Ba Đầu Sáu Tay. "Đây chẳng lẽ là Pháp Tướng Thần Thông trong truyền thuyết!?" Mộc Tú cũng khó tin mà kinh hô: "Nghe nói chỉ có người lĩnh ngộ Thiên Đạo Pháp Tắc đến cảnh giới hoàn mỹ, mới có khả năng lĩnh ngộ ra Pháp Tướng Thần Thông, mà mỗi một Pháp Tướng đều sở hữu năng lực hủy thiên diệt địa." "Khủng khiếp quá!!" Tam Lộng đại sư đứng bên cạnh kinh hãi đến mức Phật cũng không niệm nữa, thật sự không thể tin được con người lại có thể biến thái đến trình độ này.

Thỉnh thoảng lĩnh ngộ một cái buff cũng coi như thôi, cứ cách ba bữa năm bữa lĩnh ngộ một môn thần cấp công pháp cũng không tính là gì, nhưng đến cả Pháp Tướng Thần Thông trong truyền thuyết cũng có thể lĩnh ngộ thì quá đáng rồi.

Hắn thật sự không định cho bọn họ cơ hội lật mình, nhất định phải mọi lúc mọi nơi nhắc nhở bọn họ là phế vật sao?! "Ta chỉ là muốn thêm tiền thôi, ta có lỗi gì chứ!?" Nhậm Hoàn sắp ủy khuất đến phát khóc rồi.

Vốn tưởng theo Tần Phong, một đại lão không thiếu tiền, có thể phát tài lớn, ai ngờ cái tên tư bản máu lạnh này thà tự mình ra tay còn hơn cho hắn cơ hội.

Khiến hắn đến đây lâu như vậy, đến một viên linh thạch cũng chưa kiếm được. "Đây chính là Hoang Cổ Đệ Nhất Thiên Kiêu sao!?" Nữ đệ tử Hợp Hoan tông mắt lấp lánh trái tim, hận không thể xông lên "đè" Tần Phong ra.

Không chỉ sở hữu thiên phú vô song, còn có gia thế bối cảnh đáng ngưỡng mộ, lại còn có một khuôn mặt đẹp trai khiến phụ nữ phải thét chói tai, đơn giản là "chồng quốc dân" trong lòng phụ nữ Hoang Cổ. "Hắn chính là người đàn ông sau này của ta!?" Tiêu Cửu Nương ngơ ngác nhìn Tần Phong, trong lòng bỗng dâng lên một tia tự ti.

Tuy mỗi khi nàng gặp nguy hiểm, Tần Phong luôn kịp thời xuất hiện để ra mặt bảo vệ nàng.

Nhưng nàng dù sao cũng là một nữ tử thấp hèn xuất thân từ Hợp Hoan tông, lại bị tên tra nam Diệp Thần lừa tiền lừa sắc, hà đức hà năng, xứng đáng với một khiêm khiêm quân tử gia thế hiển hách như Tần Phong sao!? "Leng keng, chúc mừng túc chủ câu dẫn hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến y lại thêm một phần 'lục ý', nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Mới mười vạn à!?" Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng bất mãn, sau đó tự mình thêm vào Ba Động Sát Ý. "Ầm ầm!!" Sát khí ngút trời như bài sơn đảo hải bùng phát từ trong cơ thể Tần Phong, không chỉ khiến nhiệt độ bốn phía đột ngột giảm xuống điểm đóng băng, mà còn khiến trong lòng mọi người dâng lên nỗi sợ hãi vô tận.

Dường như trời đất đều biến thành màu đỏ máu, nhuộm một bầu không khí u ám vô cùng. "Sát khí thật khủng khiếp!!" Trong lòng Tông chủ Thiên Ma tông bỗng nhiên bắt đầu run rẩy, sắc mặt ngưng trọng nói: "Bản thân ta vốn tưởng mình là một ma đầu giết người không chớp mắt, nhưng so với các hạ, ngươi mới càng giống một ma đầu giết người không chớp mắt hơn." "Tâm ta, hành ta sáng như gương, sở tác sở vi đều là chính nghĩa, tà ma ngoại đạo, dám bôi nhọ ta, loạn đạo tâm ta, đáng giết!!" Tần Phong mặt đầy chính khí, lại thêm một chút buff. "Ầm ầm!!" Chỉ thấy mỗi khi thêm một buff xong, khí thế Tần Phong lại bạo trướng một phần, trên đỉnh đầu là ba đóa kim quang, quanh thân có ngũ hành chi khí bao quanh, sát khí ngút trời càng khiến người ta run sợ... "Rốt cuộc đây là quái vật gì!?" Tông chủ Thiên Ma tông khó tin trợn tròn mắt, trong lòng lại sinh ra một tia sợ hãi đối với Tần Phong.

Cần biết, Tần Phong chẳng qua chỉ có tu vi Quy Nhất cảnh Lục trọng, còn hắn lại là một Đại Đế đã đột phá bản thân, tự xưng Đại Đế chi hạ giai lâu nghĩ. "Ba Đầu Sáu Tay chống trời đất, Na Tra phẫn nộ diệt đế vương!" Giọng nói vang dội của Tần Phong vang vọng trời đất, bắt đầu phát động công kích về phía Tông chủ Vạn Ma tông.

Chỉ thấy một đầu hai tay kết xuất phù lục Ngũ Lôi Chính Pháp của Đạo gia, lôi đình khắp trời như thần phạt giáng lâm; một đầu hai tay kết xuất Đại Uy Thiên Long Pháp Ấn của Phật gia, cự long vàng ngẩng đầu gầm thét.

Còn một đầu hai tay khác thì lấy ra Vô Tận Kiếm Hạp, thi triển Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận. "Ong!

Ong!" Tiếng kiếm minh chói tai vang vọng giữa trời đất, mấy nghìn thanh thần kiếm từ Vô Tận Kiếm Hạp như sao băng gào thét bay ra, bao trùm cả thiên địa.

Tiếng "Keng keng" vang vọng, kiếm khí như thủy triều!

Rực rỡ chói mắt, kiếm ý ngút trời! "Vãi chưởng, Phật, Đạo, Kiếm tam tu!!" Cả trường mọi người thi nhau buột miệng chửi thề, nghiêm trọng nghi ngờ mình vẫn chưa tỉnh khỏi mơ.

Chỉ thấy Tần Phong Ba Đầu Sáu Tay đứng giữa hư không đầy lôi đình, cả người như thần kiếm đã phong ấn bấy lâu nay vừa xuất vỏ, triển lộ phong mang kinh thiên, phía sau còn có cự long vàng phóng ra long uy vô tận. "Ầm ầm!!" Hơn hai nghìn thanh thần kiếm bùng phát ra một cỗ kiếm thế cực kỳ đáng sợ, những kiếm ấn huyền ảo không ngừng bay ra, hóa thành tinh không mênh mông bao trùm đại địa.

Một đạo kiếm ảnh ẩn hiện dường như từ viễn cổ xuyên không mà đến, tràn ngập một cỗ khí tức diệt sát cổ xưa tang thương.

Vạn thiên tinh thần, hóa thành một kiếm!! "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Tông chủ Vạn Ma tông cố gắng áp chế sự chấn kinh trong lòng, vung trường đao gào lớn: "Dù ngươi thiên phú có mạnh đến mấy, cũng chỉ là Quy Nhất cảnh Lục trọng, hãy xem U Minh Quỷ Hỏa Trảm của ta đây!!" Một đao chém ra, trời long đất lở!

Chỉ thấy quỷ hỏa màu tím hóa thành đao quang, kéo dài mấy nghìn mét, dường như muốn chém trời làm đôi, cắt cho thiên khung một đường rẽ ngôi thật đẹp. "Ầm ầm!!" Tiếng nổ trầm đục từ hư không vang lên, khiến mặt đất rung chuyển dữ dội.

Chương 677

Ánh sáng từ va chạm che lấp ánh mặt trời, khiến cả bầu trời bỗng sáng bừng lên mấy phần, năng lượng tản mát càng hóa thành phong bạo càn quét trời đất. "Phụt!!" Tần Phong và Tông chủ Vạn Ma tông đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng mất kiểm soát lùi lại mấy trăm mét mới dừng. "Tao TM nhìn thấy cái gì vậy!!" Cả trường mọi người trợn tròn mắt kinh hô, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Quy Nhất cảnh Lục trọng vậy mà lại hòa với Đế cấp sơ giai, hoàn toàn lật đổ thế giới quan "Đại Đế chi hạ giai lâu nghĩ" của bọn họ. "Thằng nhóc, ngươi kiệt sức rồi đúng không!" Tông chủ Vạn Ma tông lộ ra nụ cười tàn nhẫn nói: "Tuy ngươi thiên phú vô song, có thể dùng tu vi Quy Nhất cảnh Lục trọng mà đối đầu Đế cấp sơ giai, nhưng nếu so về sức bền..." Lời còn chưa dứt, cả trường đã tĩnh lặng.

Chỉ thấy Tần Phong như người không có việc gì lại lần nữa phát động công kích, chiêu thức quen thuộc, công thức quen thuộc, hoàn toàn không nhìn ra dấu hiệu kiệt sức nào, thậm chí còn hung mãnh dị thường hơn trước. "Ta bíp, bíp, bíp..." Tông chủ Vạn Ma tông lập tức hóa thân thành máy điện báo, vừa chửi bới vừa nhanh chóng lùi về phía sau.

Đáng tiếc ba môn đại chiêu của Tần Phong đã khóa chặt hắn, căn bản không cho hắn bất kỳ cơ hội đào thoát nào. "Mẹ kiếp!!" Tông chủ Vạn Ma tông thấy không thể tránh được, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng lấy ra một quyển trục màu tím mở ra, một đạo lôi điện khủng bố hóa thành lôi long gầm thét xông ra, va chạm mạnh mẽ với ba môn đại chiêu của Tần Phong. "Ầm ầm!!" Tiếng nổ rung trời lại vang lên lần nữa, phong bạo năng lượng cũng lại càn quét thiên địa.

Lúc này —— gần Hợp Hoan tông xuất hiện một bóng người, chính là một trong Tam Quái, Hắc Quả Phụ. "Nguyên dương thật mạnh mẽ a!" Hắc Quả Phụ ánh mắt chăm chú nhìn Tần Phong, chỉ cảm thấy một trận ướt át dâng lên trong lòng... "Thằng nhóc, ngươi chết chắc rồi!" Tông chủ Vạn Ma tông không biết tự tin từ đâu ra, lộ ra nụ cười tàn nhẫn nói: "Đợi ngươi chết, bản tông chủ sẽ giết sạch tất cả đàn ông, cướp đi nữ nhân của ngươi mang về Vạn Ma tông để mọi người cùng hưởng." "Tông chủ vạn tuế!!" Đệ tử Vạn Ma tông hưng phấn gào thét, đại đao trong tay đã sớm khát máu không chịu nổi. "Cướp đi nữ nhân của Tần Phong!?" Hữu Dung tâm tình lập tức căng thẳng, nghĩ đến Tần Phong là tướng công của nàng. "Dựa vào cái gì mà giết đàn ông, còn phụ nữ thì mang về cùng hưởng!?" Tam Lộng đại sư rất không vui mà kháng nghị: "Những gì phụ nữ làm được thì đàn ông chúng ta cũng làm được, những gì phụ nữ không làm được thì đàn ông chúng ta còn làm tốt hơn, đây chẳng phải là kỳ thị trắng trợn đàn ông chúng ta sao!?" "Hử!?" Mộc Tú và Nhậm Hoàn trong lòng giật mình, im lặng lùi lại giữ khoảng cách. "Đồ cầm thú!" Tam Thu ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ, không muốn đồng lõa với loại người như Tam Lộng. "Ầm ầm!!" Tiếng nổ rung trời không ngừng vang lên, hư không càng không ngừng rung động.

Chỉ thấy quyển trục mà Tông chủ Vạn Ma tông mở ra hóa thành lôi đình vô tận, không chỉ thành công chặn đứng ba môn thần công của Tần Phong, mà còn ẩn ẩn có xu thế áp đảo hơn. "Thằng nhóc, đừng giãy giụa nữa!" Tông chủ Vạn Ma tông tiếp tục cười lớn tàn nhẫn nói: "Đây không phải lôi điện bình thường, mà là Cửu Thiên Thần Lôi do trời đất thai nghén!" "Cửu Thiên Thần Lôi!!" Tần Phong không khỏi nhíu mày, cảm nhận được một loại khí tức quen thuộc.

Giống như ba đại thần hỏa mà hắn luyện hóa, đều là chí bảo do trời đất thai nghén mà ra.

Điểm khác biệt duy nhất là, ba đại thần hỏa đã bị hắn hoàn toàn luyện hóa dung hợp, còn Tông chủ Vạn Ma tông lại không luyện hóa Cửu Thiên Thần Lôi, chỉ phong ấn nó trong quyển trục.

Cứ như một con ngựa hoang chưa được thuần phục, sở hữu dã tính và sự nổi loạn cuồng bạo.

Nhưng rất đáng tiếc, đây không phải Cửu Thiên Thần Lôi hoàn chỉnh, chỉ là một phần nhỏ năng lượng trong đó, chưa đủ để tạo thành uy hiếp gì đối với hắn. "Dám chơi lôi trước mặt Thiên Sư Thỏ, ai cho ngươi tự tin đó!" Tiểu Bạch nhảy lên đầu Tần Phong, nghiêm túc nói với giọng non nớt: "Đại sự thiên hạ, do thỏ ta khống chế, lấy chân khí của ta, hợp tạo hóa trời đất, chế thiên khí, hành thiên đạo, Lôi Công, trợ ta!!" Lời vừa dứt...

Thiên Sư Ấn trên mi tâm Tiểu Bạch bùng phát ánh sáng rực rỡ, cũng nhanh chóng kết xuất một đạo Ngũ Lôi Chính Pháp chính tông của Đạo gia. "Ầm ầm!!" Tiếng sấm rung trời vang vọng từ bầu trời, sóng gợn mắt thường có thể thấy được cuộn trào giữa trời đất, giữa mây còn có vô số lôi đình cuộn trào.

Dường như muốn phá biển mà ra, tiêu diệt tà ác thế gian. "Ách, Thiên Sư!!" Tông chủ Vạn Ma tông dường như bị vịt lớn bóp cổ, sự áp chế từ sâu trong huyết mạch lập tức được kích hoạt.

Tuy nói đạo cao một thước ma cao một trượng, nhưng với Tam Thiên Đạo Môn dường như lại vô dụng.

Nhớ năm đó Vạn Ma Chi Chủ không tin điều tà này, không chỉ quật khởi mạnh mẽ thống nhất Ma đạo Hoang Cổ, mà còn khiến chiến hỏa lan tràn khắp Hoang Cổ, muốn khai thác ra thánh địa thứ tư của Hoang Cổ.

Kết quả thành công thu hút sự chú ý của Tam Thiên Đạo Môn, mấy vị Tử Bào Thiên Sư dẫn theo đệ tử hạ sơn cứu thế, không chỉ đánh cho Vạn Ma Chi Chủ thân tử đạo tiêu, mà còn đánh cho Ma đạo bọn họ mấy nghìn năm không dám ló mặt.

Trận chiến đó...

đã khiến thế nhân chứng kiến thế nào là Đạo Môn, thế nào là uy phong của Tử Bào Thiên Sư Đạo gia.

Tuy sau đó hoàng quyền cảm nhận được uy hiếp đến từ Đạo Môn, liều mạng đàn áp sự phát triển của Tam Thiên Đạo Môn, nhưng uy phong Thiên Sư lại khắc sâu trong lòng mỗi đệ tử Ma đạo. "Ầm ầm!!" Chỉ thấy Ngũ Lôi Chính Pháp của Tiểu Bạch hóa thành thiên lôi, câu dẫn Cửu Thiên Thần Lôi của đối phương giao hòa vào nhau, sau đó như cự long gầm thét, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà bổ về phía đối phương. "Tán!!" Tông chủ Vạn Ma tông lập tức hét lớn một tiếng, thực lực Đại Đế sơ giai bùng nổ toàn diện.

Tuy Tiểu Bạch với truyền thừa Thiên Sư có thể câu dẫn lôi từ trời, nhưng tu vi của nó lại chỉ có Quy Nhất cảnh Cửu trọng, vẫn không thể tạo thành uy hiếp trí mạng gì đối với hắn. "Con thỏ này cũng vượt qua mình rồi!?" Tần Phong lập tức không bình tĩnh nổi.

Tu vi của hắn bị nhị đệ vượt qua thì cũng thôi đi, dù sao người ta là Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhưng con thỏ chỉ ăn xong rồi ngủ này cũng có thể vượt qua hắn, thì hắn có chút không chấp nhận được rồi. "Ầm ầm!!" Tiếng nổ rung trời lại lần nữa vang vọng khắp thiên địa, năng lượng khủng bố như bão táp tản ra bốn phía.

So với hình ảnh Tông chủ Vạn Ma tông chật vật thở hổn hển, Tần Phong lại chẳng có chuyện gì, khí tức vẫn ổn định như vậy, dường như người vừa chiến đấu không phải là hắn. "Thương Thiên Bá Thể!?" Tông chủ Vạn Ma tông dường như nghĩ đến điều gì đó, dò hỏi: "Ngươi là Tam Thánh Tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, Tần Phong!?" "Tần Phong?

Hắn không phải đã vẫn lạc hai năm rưỡi trước sao!?" Đệ tử Vạn Ma tông lập tức sôi trào, tất cả đều khó tin nhìn Tần Phong.

Tuy hắn không tin có người nào có thể thoát chết khỏi tay tiên nhân Thượng giới, nhưng dáng vẻ Tần Phong vĩnh viễn không mệt mỏi, quả thực giống Thương Thiên Bá Thể trong truyền thuyết, bên cạnh cũng có một con thỏ không có cổ. "Bất ngờ không, sốc không!" Tần Phong không có ý định che giấu, thẳng thắn thừa nhận. "Kia là..." Tông chủ Vạn Ma tông vừa nghe Tần Phong thừa nhận, lập tức thu lại tâm khinh thị.

Nhưng ngay khi hắn nghiêm túc đánh giá Tần Phong, hắn chú ý thấy mi tâm của hắn cũng có một Thiên Sư Ấn. "Đậu má!!" Hắn tự hỏi sao lại khó đánh đến vậy, hóa ra đối phương có hai vị Thiên Sư! "Núi không chuyển, nước chuyển, chúng ta sau này còn gặp lại!" Tông chủ Vạn Ma tông cũng rất dứt khoát, không chút do dự hóa thành hắc quang rời đi.

Chương 678

Bây giờ Tần Phong không thể giết hắn, nhưng hắn cũng không thể giết chết Tần Phong.

Quan trọng nhất là Tần Phong xuất thân từ Tần gia, một gia tộc "lão lục", ai mà biết hắn đã sắp xếp bao nhiêu "quân cờ ẩn" phía sau. "Ấy, đừng đi mà!!" Tần Phong ở phía sau vội vàng hét lớn.

Hắn còn định tăng độ khó cho "thằng em" Diệp Thần nữa, nếu để Tông chủ Vạn Ma tông chạy mất, chẳng phải hắn phải đích thân ra tay sao!? "Tiểu đệ đệ nếu chưa đánh đủ, tỷ tỷ có thể cùng đệ tiếp tục đánh!?" Hắc Quả Phụ đột nhiên nhảy ra, liếm liếm môi đỏ nói: "Nhưng địa điểm không phải ở đây, mà là trong khuê phòng của tỷ tỷ thì sao." "Là ngươi!!" Tần Phong vừa nhìn đã nhận ra Hắc Quả Phụ, biết "thằng em" Diệp Thần chính là thảm hại dưới độc thủ của ả, mất đi một nửa nguyên dương quý giá, từ đó mà có không gian tiến bộ lớn hơn. "Ngươi tiện nhân này còn dám quay lại!" Chưa đợi Tần Phong mở miệng trêu ghẹo Hắc Quả Phụ, Tiêu Cửu Nương đã mặt đầy giận dữ xông lên. "Tiểu sư muội, muội thật khiến sư tỷ đau lòng mà!" Hắc Quả Phụ mặt đầy ủy khuất nói: "Sư tỷ nghe nói muội gặp đại phiền phức, đặc biệt không quản vạn dặm xa xôi mà chạy về đây, sao muội lại có thể đối xử với ta như vậy, ta chính là sư tỷ của muội mà!" Nói xong.

Ả còn không quên liếc mắt nhìn Tần Phong bên cạnh, đối với nguyên dương của hắn không có chút sức kháng cự nào. "Sư tỷ, sư muội!?" Cả trường mọi người thần tình không khỏi ngây người, không ngờ Hắc Quả Phụ lại xuất thân từ Hợp Hoan tông. "Ta không có sư tỷ như ngươi!" Tiêu Cửu Nương khó che giấu sự phẫn nộ trong lòng nói: "Kể từ khoảnh khắc ngươi giết sư phụ, cướp đoạt Cực Lạc

Bảo Giám, ngươi đã không còn là sư tỷ của ta, cũng không còn là đệ tử của Hợp Hoan tông ta nữa." "Cực Lạc Bảo Giám!?" Tất cả "thân sĩ" trong trường lập tức tỉnh táo, vừa nghe đã biết đó là bản thần công "chính hãng"... "Chuyện này cũng không thể trách ta được chứ!" Hắc Quả Phụ mặt đầy vô tội nói: "Thần công mạnh nhất của Hợp Hoan tông chúng ta rõ ràng là Cực Lạc Bảo Giám, nhưng lão già đó không chỉ tự mình không tu luyện, còn không cho chúng ta tu luyện, ta đây là đang giúp sư tổ bổn phái thanh lý môn hộ." "Ngươi, ngươi đây là cường từ đoạt lý!" Tiêu Cửu Nương bị tức đến ngực phập phồng, rút trường kiếm trong tay ra phẫn nộ nói: "Ta với tư cách là tông chủ Hợp Hoan tông, hôm nay sẽ vì sư phụ mà thanh lý môn hộ." "Chỉ dựa vào ngươi mà cũng muốn thanh lý môn hộ!?" Hắc Quả Phụ không nhịn được bật cười, Đế uy khủng bố lập tức bùng phát từ trong cơ thể.

Ở Long Môn Hạp Cốc, ả không chỉ "ngủ" với Diệp Thần, mà còn có một kiếm, ba vị trưởng lão, cùng với bảy đại kiếm nô và mấy nghìn người khác cũng đều bị "ngủ" rồi.

Cuối cùng, nhờ nguyên dương của bọn họ, ả một mạch đột phá đến cảnh giới Đại Đế. "Đại Đế!!" Đệ tử Hợp Hoan tông lập tức kinh hô, ánh mắt nhìn về phía Hắc Quả Phụ đầy vẻ hâm mộ.

Trong thế giới cường giả vi tôn như Hoang Cổ, bất kể trước đó ngươi đã làm chuyện khi sư diệt tổ gì, chỉ cần ngươi đột phá Đại Đế thì thế nhân sẽ ngầm hiểu mà im miệng, cả thế giới cũng sẽ chỉ còn lại những lời tán mỹ. "Thấy chưa!?" Hắc Quả Phụ không nhịn được ngẩng đầu cười nói: "Đây mới là dáng vẻ mà Hợp Hoan tông ta nên có, Cực Lạc Bảo Giám mới là công pháp mà đệ tử Hợp Hoan tông ta nên tu luyện." "Bái kiến tông chủ!!" Đệ tử Hợp Hoan tông nhìn nhau, dứt khoát quỳ xuống trước mặt Hắc Quả Phụ.

Kể từ khi Tiêu Cửu Nương tin vào cái miệng thối của Diệp Thần, dẫn đến việc tích lũy nhiều năm của Hợp Hoan tông bị lừa hết, thì uy tín tông chủ của nàng đã giảm sút nghiêm trọng.

Hiện tại Hắc Quả Phụ không chỉ đột phá Đại Đế, còn sở hữu Cực Lạc Bảo Giám, bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội ôm đùi này. "Ha ha ha..." Hắc Quả Phụ không nhịn được cười lớn: "Sư muội, muội thấy chưa, ta trở về Hợp Hoan tông là do lòng người hướng về, lý niệm của muội và lão già đó căn bản không phù hợp với sự phát triển của Hợp Hoan tông chúng ta." "Các ngươi..." Tiêu Cửu Nương trong lòng đột nhiên cảm thấy một trận ủy khuất, không ngờ mình lại bị đoạt quyền như vậy. "Cửu Nương đừng khóc, nàng còn có ta!" Tần Phong tức thì hóa thân thành "soái ca ấm áp", tiến lên ôm Tiêu Cửu Nương vào lòng. "Tần công tử!" Tiêu Cửu Nương không kìm được nữa, nước mắt không ngừng tuôn rơi. "Leng keng, chúc mừng túc chủ chiếm tiện nghi hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Leng keng, chúc mừng túc chủ chiếm trước một bước, an ủi hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến độ hảo cảm của nàng tăng lên, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại có 30 vạn điểm vào túi!" Tần Phong cúi đầu nhìn mỹ nhân trong lòng, phát hiện "vợ" vẫn là của nhà người ta tốt hơn. "Vị tiểu đệ đệ Tần Phong này..." Hắc Quả Phụ ánh mắt ướt át nhìn Tần Phong, liếm liếm môi đỏ nói: "Đệ vẫn chưa trả lời câu hỏi của tỷ tỷ đó, có muốn cùng tỷ tỷ đến khuê phòng đánh một trận không!?" "Haizz, vốn tưởng tỷ tỷ là vương giả, không ngờ tỷ tỷ lại là đồng đoàn!" Tần Phong hơi thất vọng thở dài nói: "Tại sao lại phải đến khuê phòng?

Trung tâm thương mại, bệnh viện, phòng thay đồ, tỷ tỷ không làm được sao?

Ban công, trường học, hồ bơi, tỷ tỷ không biết sao?

Công ty, nhà bếp, tiệm mát xa, tỷ tỷ không hiểu sao?

Ngoài trời, trong xe, đường ống nước, tỷ tỷ không rõ sao?!" "A Di Đà Phật!!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại, trong lòng vô cùng chấn động.

Muốn nói ai chơi "hoa" nhất!?

Vẫn phải là đám "văn nhân" này!! "Tiểu đệ đệ hiểu biết cũng nhiều thật đó!" Hắc Quả Phụ nghe mà nửa hiểu nửa không, không nhịn được cười duyên nói: "Tuy tỷ tỷ có vài từ không hiểu, nhưng tỷ tỷ tuyệt đối không phải cái gì đồng đoàn, "thủ ác ngọc phong" có muốn thử không?

Định lý Pythagoras đệ có biết không? "Thấp ý đại phát" đệ đã thấy bao giờ chưa? "Tuyết bạch nhục lâm" đã trải nghiệm qua chưa..." "Hảo gia hỏa!!" Hải vương đỉnh cấp đấu Hải hậu đỉnh cấp!!

Cả trường mọi người xem mà mắt trợn há hốc mồm, trong lòng càng không ngừng thốt lên "Hảo gia hỏa!". "Vãi chưởng!" Tần Phong không nhịn được rùng mình một cái, không ngờ đối phương hỏa lực lại mạnh đến vậy. "Tần công tử!" Tiêu Cửu Nương thấy vậy, vội vàng nói: "Chàng đừng bị yêu nữ này mê hoặc, Cực Lạc Bảo Giám của ả là tà công Thải Dương Bổ Âm, đã hoàn toàn đi chệch khỏi tông chỉ sáng tạo ban đầu của Hợp Hoan tông ta rồi." "Đi chệch khỏi tông chỉ sáng tạo ban đầu!?" Tần Phong lập tức hứng thú, muốn trải nghiệm tông chỉ của Hợp Hoan tông. "Tiểu đệ đệ, đệ vẫn chưa trả lời tỷ tỷ đó!?" Hắc Quả Phụ tiếp tục ở một bên dụ hoặc, còn nháy mắt đưa tình với Tần Phong.

Ả càng học theo mấy cô "tiểu thư Douyin" nắm giữ lưu lượng, khoe ra một mảng lớn trắng nõn về phía Tần Phong, người chưa tốn một xu. "Tỷ tỷ, đúng là thâm tàng bất lộ a!" Tần Phong ánh mắt lập tức bị đối phương hấp dẫn, sau đó nghiêm chỉnh nói: "Nhưng nếu tỷ tỷ muốn triển lộ bản thân để có được chút hư vinh, chi bằng toàn tâm toàn ý dấn thân vào 'hẻm nhỏ', trở thành người có ích cho Hoang Cổ, để nhiều người hơn được trải nghiệm, chẳng phải tốt hơn sao!?" "Lạc lạc..." Hắc Quả Phụ che miệng cười nói: "Tiểu đệ đệ, đệ thật thú vị, tỷ tỷ bây giờ càng lúc càng muốn có được đệ rồi." "E rằng phải khiến tỷ tỷ thất vọng rồi, ta tuy thích 'nhân thê', nhưng lại không phá hoại 'gia đình'!" Tần Phong thấy Hắc Quả Phụ sắp bùng nổ, vội vàng nói: "Tỷ tỷ đừng giận, tuy ta là người đàn ông mà tỷ không thể có được, nhưng tỷ đừng buồn, không có được ta thì đâu chỉ có một mình tỷ đâu!?" "Vãi chưởng!

Vô tình!

Thật tàn nhẫn!" Mộc Tú và những người khác hoàn toàn phục sát đất, quả nhiên "đánh người phải đánh miệng" là không sai. "Ngươi đây là kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt!" Hắc Quả Phụ giận tím mặt gầm lớn, tu vi Đại Đế cảnh bùng nổ toàn diện. "Ầm ầm!!" Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang vọng giữa trời đất, uy áp hùng hồn mênh mông đủ sức khiến thiên địa hoàn toàn chìm xuống. "Đến lượt bần tăng ra trận rồi!" Tam Lộng đại sư kiên quyết không cho Tần Phong cơ hội chứng minh bọn họ là phế vật, Đế uy càng khủng bố hơn bùng phát từ trong cơ thể, trực tiếp áp chế mạnh mẽ Đế uy của Hắc Quả Phụ xuống. "Đại Đế sơ giai!!" Hắc Quả Phụ lập tức tỉnh táo lại, nhớ đến Tần Phong đến từ gia tộc "lão lục". "Ầm ầm!!" Lại một đạo Đại Đế chi uy càng khủng bố hơn bùng phát, cưỡng ép áp chế cả Đế uy của hai người xuống. "Đại Đế đỉnh phong!!" Đồng tử Hắc Quả Phụ chợt co rút, nhìn về phía Nhậm Hoàn đang bùng nổ. "Đậu má!" Vốn tưởng vừa nãy Tông chủ Vạn Ma tông bỏ chạy là kẻ nhát gan, kết quả "tiểu sửu" lại chính là mình, Tần Phong cái tên "lão lục" này vậy mà lại bố trí nhiều "quân cờ ẩn" như vậy trong bóng tối. "Hai vị tiền bối quay lại đi, chúng ta đi thôi!" Tần Phong không có ý định tiếp tục đánh, dẫn các nữ nhân lên Thần Phong

Chu tiêu sái rời đi.

Vừa nãy Tông chủ Vạn Ma tông đã bị hắn đánh chạy rồi, bây giờ Hắc Quả Phụ khó khăn lắm mới "bổ vị" thành công, tăng thêm độ khó cho "thằng em" Diệp Thần, hắn mới không ngốc đến mức lại đánh chạy người ta.

Chương 679

"Có tiến bộ!" Điềm Điềm và những người khác đều cười đến không khép được miệng, vô cùng hài lòng với biểu hiện của Tần Phong.

Vốn tưởng Tần Phong sẽ bị Hắc Quả Phụ mê hoặc, ai ngờ hắn không những không bị dụ hoặc, mà còn mắng đối phương một trận tơi bời. "Cười vui đến vậy sao!?" Tần Phong ánh mắt lướt qua các nữ nhân.

Hắn nghĩ, các nàng lên thuyền đều cười đến không khép được miệng, xuống thuyền cũng nên không khép được miệng mới phải... "Đi vậy thôi sao!?" Tam Lộng đại sư lập tức cảm thấy không ổn.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, à không...

đã chuẩn bị tinh thần chiến tử sa trường vì Tần Phong, kiếp này không oán không hối rồi, vậy mà giờ Tần Phong lại nói không đánh nữa, đây không phải là cố tình trêu ngươi hắn sao!?

Nhưng mà boss đã ra lệnh rồi, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo thôi. "Tức chết ta rồi!!" Hắc Quả Phụ cảm thấy vô cùng không cam lòng.

Từ khi nếm được những lợi ích mà nguyên dương mang lại, nàng đã hoàn toàn mê mẩn cái cảm giác "lão âm ăn gà con".

Giờ khó khăn lắm mới gặp được Tần Phong, người có nguyên dương còn dồi dào hơn cả Diệp Thần, vậy mà lại chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn cưỡi thuyền rời đi, bản thân thì chẳng có cách nào cả. "Quên chưa nói với các cô..." Tần Phong đột nhiên quay đầu nói: "Diệp Thần, kẻ đã lừa tiền của các cô ở Hợp Hoan Tông, không lâu nữa sẽ đi ngang qua đây, đến lúc đó oan có đầu nợ có chủ, đừng tìm Cửu Nương nhà ta nữa." "Diệp Thần!!" Các nữ đệ tử Hợp Hoan Tông vừa nghe Diệp Thần, lửa giận trong lòng lập tức bốc lên.

Từ khi Tiêu Cửu Nương bị Diệp Thần lừa tiền lừa sắc, họ đã phải sống những ngày tháng khốn khổ, ăn uống tằn tiện, quần áo giản dị.

Quần áo mua hàng chợ, trang sức mua đồ giảm giá.

Quan trọng nhất là thiếu Linh Thạch, Thượng phẩm Linh Thạch cả tông không đến trăm viên, Cực phẩm Linh Thạch thì một viên cũng không có.

Tu luyện phải dùng Hạ phẩm Linh Thạch, mà linh lực bên trong gần như đã cạn kiệt, cứ thế này, hai người cũng không chia nổi một viên Hạ phẩm Linh Thạch. "Diệp Thần!?" Thần thái của Hắc Quả Phụ khẽ đờ đẫn, vô thức liếm liếm đôi môi đỏ mọng gợi cảm.

Nếu nói người đàn ông khó quên nhất đời này của nàng, chắc chắn không ai khác ngoài Diệp Thần, không chỉ sở hữu nguyên dương cường đại giúp nàng đột phá Đại Đế, mà hắn còn là "gà con" duy nhất trốn thoát khỏi tay nàng.

Giờ nghe nói Diệp Thần sắp đi ngang qua đây, nàng bỗng dưng cảm thấy một cỗ "ướt át" dâng trào.

Lúc này —— trên Thần Phong Chu.

Tiêu Cửu Nương nghe thấy tên Diệp Thần, trên mặt lập tức hiện lên vẻ ưu sầu.

Nàng vốn tưởng mình đã gặp được tình yêu đích thực, ai ngờ đối phương chỉ là một tên tra nam lừa tiền lừa sắc.

Không chỉ làm tổn thương trái tim nàng, mà còn hủy hoại sự nghiệp của nàng. "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ đã thành công khuấy động mối quan hệ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi và hồng nhan tri kỷ của hắn, nhận được 20 vạn Điểm Phản Phái!" "Trân trọng sinh mệnh, tránh xa tra nam!" Tần Phong lập tức hóa thân thành nam thần ấm áp, vứt Tiểu Bạch xuống, tiến lên đưa bờ vai cho Tiêu Cửu Nương. "Trân trọng sinh mệnh, tránh xa tra nam!?" Nguyệt Hi với vẻ mặt chán ghét ôm Tiểu Bạch lên, ánh mắt lướt qua Điềm Điềm, Hữu Dung, Hoa Linh, Ngọc Tuyết, không hiểu Tần Phong làm sao có thể lương tâm không cắn rứt mà nói ra lời này. "Tần công tử!" Tiêu Cửu Nương lệ rơi lã chã nhào vào lòng Tần Phong, cuối cùng cũng hiểu ra người đàn ông như thế nào mới đáng để gửi gắm cả đời. "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ vung cuốc giỏi, đào góc tường Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi thành công, nhận được 30 vạn Điểm Phản Phái!" "Lại vào túi 50 vạn!" Tần Phong vui vẻ kéo Điềm Điềm, Tiêu Cửu Nương, Thái Tử Phi đi vào khoang thuyền, nhất định phải thưởng cho các nàng một cơ hội tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú. "Thỏ ta rất không vui!!" Tiểu Bạch tức điên người, lôi ra một cuốn sổ nhỏ.

Một năm nọ, một tháng nọ: Tần Phong bận rộn "vận động" với các tiểu thư, đuổi Thỏ ta từ ghế sofa da thật xuống, cần bồi thường Thỏ ta 100 củ cà rốt. "Đại ma vương cứ thế ban ngày ban mặt dắt người vào trong sao!?" Hữu Dung đỏ mặt như nghĩ đến điều gì đó, cũng nhanh chóng đi theo vào khoang thuyền.

Nàng ấy không phải là để Hoa Linh tìm cảm hứng viết ra 《Tiểu Y Tiên Xinh Đẹp Không Biết Xấu Hổ, Cắm Ngược Đại Ma Vương Đa Tình》 đâu, mà là lo lắng cho mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo của mình gặp chuyện bất trắc thôi. "Cái lũ nhân loại này chơi hoa quá nha!" Hoa Linh ở một bên suy nghĩ.

Là một "cẩu" tác giả sủng fan thực lực, nàng nên viết một bản 《Đại Ma Vương Tra Nam Yêu Tiểu Y Tiên Phấn Nộn, Nữ Phụ Là Ác Độc Công Chúa Tiền Triều》. "A..." Đúng lúc Hoa Linh đang mải mê nghĩ kịch bản, Tần Phong một tay tóm nàng kéo vào trong.

Phải biết rằng, Ngân Nguyệt Ngự Miêu không chỉ có thể dự đoán vận mệnh hưng suy của quốc gia, mà nuôi bên người còn có thể tăng tốc độ tu luyện.

Giờ đến cả con thỏ Tiểu Bạch kia còn vượt qua nàng rồi, nàng nhất định phải nghĩ mọi cách để đuổi kịp tu vi. "Ặc..." Ngọc Tuyết đứng ngượng nghịu tại chỗ, cuối cùng cũng tự giác đi vào khoang thuyền. "Nhiều vậy sao?

Chủ công sẽ không hỏng đâu nhỉ!?" Ánh mắt Mộc Tú đầy vẻ hâm mộ.

Giá như hồi còn trẻ hắn không tự ti, giờ thê thiếp của hắn chắc chắn phải nhiều hơn Tần Phong. "Ai mà biết được!" Nhậm không hề có chút biểu cảm hâm mộ nào, ngồi khoanh chân ở mũi thuyền bắt đầu tu luyện, đối với hắn mà nói, tình yêu đều là giả dối, chỉ có tiền tài mới là chân lý vĩnh hằng không thay đổi. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại nói: "Nghe nói luyện chế Phật Môn Thần Khí có thể tích đại công đức, chỉ cần Chủ công luyện chế nhiều Phật Môn Thần Khí, tự nhiên sẽ có Phật Tổ phù hộ ngài ấy không bị hỏng." "Cái này mà ngươi cũng có thể lôi kéo vào được sao!?" Mộc Tú tại chỗ cạn lời, coi như đã phục tên hòa thượng ngốc này rồi. ...Tần Gia.

Lôi đình cuồng bạo bao trùm cả bầu trời, tiếng sấm rung trời khiến người ta nhức tai.

Chỉ thấy Tần Hạo sau khi nhận được một đợt kinh nghiệm giá trị "tế trời", đã thành công hóa thân thành lôi đình vô tận, dùng khí thế không thể ngăn cản giao chiến với một Ngụy Đế. "Hay, hay thật!!" Toàn trường mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Không dám tin Tần Hạo tu vi Quy Nhất Cảnh cửu trọng, lại có thể giao chiến với Ngụy Đế lâu như vậy, phá vỡ định luật "dưới Đại Đế đều là sâu kiến". "Giết!" Đệ tử Tần Gia như được cổ vũ, càng liều chết xông lên tiêu diệt kẻ địch. "Đây chính là Thiếu Niên Chí Tôn của Tần Gia!?" Sáu vị Ngụy Đế sắc mặt ngưng trọng, trong lòng càng dâng lên một trận sợ hãi.

May mà Tiên Nhân Thượng Giới đột nhiên giáng lâm giết Tần Phong, phá vỡ khổ nhục kế Tần Gia đã bố cục nhiều năm, nếu không hoàng tộc bọn họ thật sự gặp nguy hiểm rồi.

Chương 680

"Dùng lôi đình phá nát hắc ám!!" Tần Hạo phẫn nộ ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, lôi đình vô tận lập tức bùng nổ.

Nhìn khắp nơi —— cả trời đất đều tràn ngập lôi điện, như thể đã bước vào một thế giới lôi điện, Tần Hạo càng mang theo lôi đình vô tận xông về phía đối phương.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm dữ dội vào nhau, như thể cả trời đất đều rung chuyển, lôi quang diệt thế bay tán loạn, khiến hư không chấn động kịch liệt. "Phụt!!" Tần Hạo phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể ngã vật xuống đất không đứng dậy nổi.

Còn Ngụy Đế giao thủ với hắn ngoại trừ chật vật ra, những mặt khác có thể nói là lông tóc không suy suyển. "Đáng tiếc, quá đáng tiếc!" Ngụy Đế không nhịn được cười lớn nói: "Ngươi tuy sở hữu thiên phú phá vỡ định luật 'dưới Đại Đế đều là sâu kiến', nhưng ngươi lại chỉ có tu vi Quy Nhất Cảnh, nếu như ngươi có thể đột phá đến Chuẩn Đế Cảnh, vừa rồi một kích kia chắc chắn sẽ tạo thành thương tổn chí mạng cho ta." "Lời thoại quen thuộc quá nha!" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đang quan sát cục diện mở mắt ra, nghiêm trọng hoài nghi đối phương là nội gián Tần Gia phái đến Đại Việt Hoàng tộc, thấy Tần Hạo sắp không trụ nổi, liền vội vàng tặng cho một pha trợ công mạnh mẽ. "Ca..." Tần Hạo máu đã rớt xuống mười phần trăm, tự động bật chế độ nhớ anh trai.

Từ nhỏ hắn đã rất bất mãn, rõ ràng là song sinh sao lại chênh lệch ba tuổi, dẫn đến hắn mọi mặt đều không bằng ca ca.

Giờ thì tốt rồi, chỉ cần hắn kiên trì thêm vài tháng nữa là đến hai mươi tuổi, là có thể đuổi kịp người ca ca vì bảo vệ hắn mà sinh mệnh vĩnh viễn dừng lại ở tuổi hai mươi kia rồi... "Giết..." Bên tai Tần Hạo vang lên từng tiếng hô giết chóc, hắn quay đầu nhìn thấy từng đệ tử Tần Gia dũng mãnh giết địch.

Dù không địch lại ngã xuống vũng máu, trước khi chết cũng không quên hô lớn quyết chiến không hàng. "Không, ta không thể gục ngã, ta là hy vọng của Tần Gia!" "Ý chí của ca ca do ta gánh vác, Tần Gia cũng sẽ do ta bảo hộ!!" Tần Hạo run rẩy đứng dậy, trong ánh mắt lộ ra vẻ quật cường bất khuất, không chỉ nhiệt huyết trong cơ thể hắn được thắp lên, mà phong ấn thứ hai của hào quang nhân vật chính cũng được giải trừ. "Cái gì?

Lại còn có thể đứng dậy!" Trong ánh mắt đối phương hiện lên vẻ kinh ngạc, hiển nhiên vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. "Trời đất cùng ta tồn tại, vạn vật cùng ta làm một!!" Tần Hạo như tiểu vũ trụ bùng nổ, ngửa đầu phát ra một tiếng gầm thét.

Oanh long long!!

Tiếng nổ long trời lở đất chợt vang lên giữa trời đất, trên đỉnh đầu Tần Hạo cũng ngưng tụ ra một kim đỉnh khổng lồ, năng lượng hùng hồn bàng bạc như muốn nhấn chìm cả trời đất.

Đồng thời, linh khí giữa trời đất cũng hoàn toàn sôi trào, điên cuồng hội tụ về kim đỉnh trên đỉnh đầu Tần Hạo, sau đó bùng phát ra một đạo kim quang chói mắt. "Đậu má!!" Sáu vị Ngụy Đế không nhịn được chửi thề tục tĩu, trong lòng càng phát ra tiếng gào thét như chuột thổ.

Vãi chưởng!!

Tu luyện giả bình thường ai lại đột phá trong chiến đấu chứ!?

Lại còn nhà ai mà chưa đến hai mươi tuổi đã đột phá đến Chuẩn

Đế Cảnh!? "Nhị công tử đột phá rồi!!" Đệ tử Tần Gia phấn khích hò reo lớn tiếng, sĩ khí cũng cao vút như được tiêm máu gà.

Vừa nãy Tần Hạo bằng tu vi Quy Nhất Cảnh cửu trọng, đã có thể phá vỡ định luật "dưới Đại Đế đều là sâu kiến" mà chiến đấu với Ngụy Đế, giờ nếu đột phá Chuẩn Đế chẳng phải có thể chém giết Ngụy Đế.

Như vậy áp lực bên Thủy Tổ sẽ giảm đi rất nhiều, từ đó thực hiện cơ hội lật ngược tình thế. "Không hay rồi, mau giết hắn!!" Sáu vị Ngụy Đế cũng đều lần lượt phản ứng lại, nhanh chóng xông về phía Tần Hạo đang đột phá mà giết.

Một khi để Tần Hạo thành công đột phá đến Chuẩn Đế Cảnh, tức là bọn họ ít nhất cần hai Ngụy Đế mới có thể trấn áp hắn, còn bốn Ngụy Đế còn lại, thì không thể trấn áp Thủy Tổ Tần Gia đang cầm Thượng Cổ Thần Khí. "Có lão phu ở đây, các ngươi đừng hòng!!" Thủy Tổ Tần Gia thấy cơ hội lật ngược tình thế, quả quyết xông lên tranh thủ thời gian cho Tần Hạo.

Nhưng đối phương cũng biết tình hình nguy cấp, vội vàng tách ra một người đi giải quyết Tần Hạo, còn năm người khác thì bắt đầu toàn lực kéo chân Thủy Tổ Tần Gia. "Bảo vệ Nhị công tử!!" Đệ tử Tần Gia cũng đều lần lượt xông lên phía trước, bảo vệ hy vọng duy nhất của Tần Gia bọn họ. "Sâu kiến, tất cả đi chết đi!!" Tên Ngụy Đế xông về phía Tần Hạo nổi giận, nhanh chóng điên cuồng tàn sát đệ tử Tần Gia. "Đừng hòng làm tổn thương con ta!!" Thân hình Thạch Trung Ngọc như đạn pháo bắn ra, trường kiếm trong tay càng lóe lên từng trận hàn quang.

Ong!

Ong!

Kiếm khí sắc bén quét ngang, nơi nào đi qua cũng vang lên tiếng nổ không ngừng. "Hạo Nhi con chuyên tâm đột phá, những chuyện còn lại giao cho nương và cha!" Vân Tịch Nguyệt dáng người nhẹ nhàng bay lên hỗ trợ, tay phải thon dài nắm chặt một thanh trường kiếm tú khí, vung về phía trước, kiếm khí nhu hòa tuôn ra.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh trong trẻo lập tức vang vọng khắp trời đất, còn kèm theo vô số bông tuyết bay lả tả.

Trong chớp mắt —— hai đạo kiếm khí một cương một nhu nhanh chóng dung hợp vào nhau, giữa trời đất cũng chỉ còn lại một vệt bạch quang cực kỳ chói mắt. "Kiếm này không tầm thường!!" Tên Ngụy Đế đối diện không khỏi nhíu mày, cảm nhận được sát cơ ẩn chứa bên trong.

Tuy Thạch Trung Ngọc và Vân Tịch Nguyệt đều có tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong, đối với Ngụy Đế vẫn chỉ là hai con sâu kiến, nhưng bọn họ lại có tiềm chất đột phá tự thân xung kích vị trí Đại Đế.

Vì vậy hai đạo kiếm khí dung hợp, uy lực tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm dữ dội vào nhau, bùng phát ra tiếng nổ long trời lở đất.

Trên hư không, máu tươi nở rộ như hoa sen!

Dưới vô số ánh mắt dõi theo, ngực tên Ngụy Đế đối diện rách toạc một vết máu, bản thân hắn cũng bị đẩy lùi mấy chục mét mới dừng lại. "Phụt!!" Thạch Trung Ngọc và Vân Tịch Nguyệt thì phun ra một ngụm máu tươi, từ hư không rơi mạnh xuống đất, thành công cung cấp kinh nghiệm giá trị cho Tần Hạo giải khai phong ấn hào quang thứ ba. "Cha, nương!!" Tần Hạo hai mắt đỏ hoe gầm lên một tiếng giận dữ, thành công giải trừ phong ấn thứ ba.

Chương 681

Oanh long long!!

Trong khoảnh khắc cả bầu trời bị mây đen bao phủ, lôi đình vô tận điên cuồng gào thét.

Tiếng sấm chấn động trời, gió mây cuộn ngược!

Cả trời đất bị lôi đình bao trùm, phát ra uy năng lôi đình khủng bố, như thể ngày tận thế đã đến sớm. "Thiên Tuyển Chi Tử quả nhiên không nói đạo lý mà!" Tần Phong không nhịn được cảm thán một tiếng, quay đầu nhìn về phía cha mẹ hắn đang ở.

Vì hắn hiện tại cũng đã đến thời khắc quan trọng đột phá Đại Đế, chỉ có thể mở ra Thượng Cổ Trùng Đồng ở mắt trái giúp họ trị liệu. "Đây là..." Cặp vợ chồng đang ở trạng thái tàn huyết lập tức trợn tròn mắt, cảm nhận một cỗ sinh mệnh chi lực to lớn dũng mãnh tràn vào cơ thể, đang giúp họ chữa trị thân thể bị trọng thương. "Là Phong Nhi sao?!" Vân Tịch Nguyệt lập tức kích động, bắt đầu nhìn quanh khắp nơi tìm Tần Phong.

Tuy Tần Phong từ nhỏ đã không ở bên cạnh nàng, nhưng nàng vẫn luôn theo dõi mọi tin tức của Tần Phong, tự nhiên biết rõ Thượng Cổ Trùng Đồng của hắn có năng lượng gì. "Nương, là hài nhi!" Tần Phong truyền âm cho hai người, "Hài nhi đã đến thời khắc quan trọng đột phá Đại Đế, thứ cho hài nhi không thể đến hành lễ với nương và cha." "Đột phá Đại Đế!!" Thạch Trung Ngọc lập tức kích động nói: "Con ta quả nhiên có Đại Đế Chi Tư!!" Vãi chưởng!!

Tần Phong nghe thấy câu này, suýt nữa đạo tâm không ổn định nổi.

Lúc này —— trong khoang thuyền của Thần Phong Chu.

Bản thể của Tần Phong đang cùng Tiêu Cửu Nương tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, bên cạnh là Đại Hoa Linh cao một mét tám, toàn thân lóe lên ánh huỳnh quang nhàn nhạt. "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ làm hư hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 1 vạn Điểm Phản Phái!" "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ làm hư hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 1 vạn Điểm Phản Phái!" "..." Cứ thế, khi Tần Phong truyền một trăm lẻ tám loại tri thức điểm cho Tiêu Cửu Nương, tiếng nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên. "Bọn họ còn bao lâu nữa vậy!?" Hoa Linh chống cằm ngồi ở một bên, như một bóng đèn cỡ lớn.

Một tiếng "Phanh!" vang lên!

Một tiếng trầm đục từ trong cơ thể Tần Phong truyền ra, là âm thanh tu vi chất cốc bị phá vỡ, hắn đã thành công đột phá đến Quy Nhất Cảnh thất trọng. "Đột phá rồi!!" Hoa Linh lập tức phấn chấn tinh thần, biết đã đến lúc tan làm. "Tiếp tục!" Tần Phong sau khi biết nhị đệ đột phá Chuẩn Đế, cũng không có ý định dừng lại, hắn lập tức kêu hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan để tiếp tục. "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ đã tiêu tốn 500 vạn Điểm Phản Phái, thành công đổi một viên Quy Nhất Cảnh Căn Cơ Đan!" Một viên đan dược xuống bụng, căn cơ lập tức được củng cố. "Cái gì?

Ngươi còn muốn!?" Mặt Tiêu Cửu Nương đỏ bừng như sắp nhỏ máu.

Nàng vốn nghĩ mình xuất thân Hợp Hoan Tông thì cảnh tượng lớn cỡ nào cũng có thể trụ vững, ai ngờ chiêu thức của Tần Phong lại khiến nàng kêu không ngừng... "Sao vậy?

Nàng không muốn sao!?" Tần Phong không có ý làm khó Tiêu Cửu Nương, hắn quay đầu nhìn những người khác trong khoang thuyền.

Tuy tiếp tục với Tiêu Cửu Nương có thêm Điểm Phản Phái, nhưng "giegie" Diệp Thần của nàng lại là cấp Sử Thi, còn "tiểu Tam Tam" của Hữu Dung lại là Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại.

Lại còn Thái Tử Phi, tuy không có điểm cộng thêm, nhưng thắng ở chỗ người ta ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhiệm vụ giao xuống từ trước đến nay chưa từng từ chối. "Ta... ta đồng ý!!" Tiêu Cửu Nương cúi đầu đỏ mặt, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu. "Hắn muốn là nàng cho ngay à!?" Nguyệt Hi ở một bên đảo mắt.

Nàng vốn tưởng Tiêu Cửu Nương này là nữ cường nhân độc lập của thời đại mới, ai ngờ nàng ta lại chủ động bơi vào ao cá của Tần Phong, cứ như thể không có Tần Phong thì không thể tu luyện đến Đại Đế vậy. "Ngươi biết gì chứ..." Tiêu Cửu Nương lườm một cái đầy phong tình vạn chủng, không có ý giải thích với Nguyệt Hi.

Hiện tại nàng đã không còn là Tông chủ Hợp Hoan Tông nữa, đã trở thành một cô gia quả nhân đúng nghĩa, thêm vào đó sự dụ hoặc của Tiên Thiên Đạo Thể lại lớn như vậy, chỉ có ôm chặt đùi Tần Phong mới được.

Đừng nói Tần Phong muốn nàng tiếp tục tu luyện, cho dù có yêu cầu quá đáng hơn nữa, nàng cũng sẽ không từ chối. "Ơ?

Thật sự muốn tiếp tục sao!?" Nụ cười trên mặt Hoa Linh lập tức cứng lại, cảm thấy Tần Phong đã chạm đến giới hạn của nàng.

Tuy Ngân Nguyệt Ngự Miêu bọn họ có thể hấp thu linh khí thiên địa, chuyển hóa thành Nguyệt Chi Tinh Hoa giúp người xung quanh tăng tốc tu luyện, nhưng quá trình chuyển hóa lại tiêu hao tinh thần lực cực kỳ lớn.

Ngay cả con lừa của đội sản xuất cũng không thể dùng như vậy chứ!

Nhưng khi nàng nhìn thấy Thiên Sư Ấn lóe sáng trên ấn đường của Tần Phong, lập tức hạ thấp giới hạn của mình xuống một chút, cảm thấy mạng mèo của mình vẫn quan trọng hơn.

Một tiếng "Phanh!" vang lên!!

Toàn thân Hoa Linh lại một lần nữa lóe lên ánh huỳnh quang nhàn nhạt, Nguyệt Chi Tinh Hoa theo đó tràn ngập khắp khoang thuyền.

Hữu Dung và những người khác thấy vậy, vội vàng khoanh chân ngồi xuống tu luyện.

Khác với cách tu luyện bình thường của họ, sau khi được Nguyệt Chi Tinh Hoa do Hoa Linh phóng ra bao phủ, cơ thể lập tức trở nên dị thường hoạt bát, tốc độ hấp thu linh khí cũng nhanh hơn trước mấy lần. "Chả trách được gọi là Ngự Miêu!" Tần Phong liếc nhìn Hoa Linh, tiếp tục cùng Cửu Nương tu luyện.

Còn Ngọc Tuyết ở một bên thì nhìn Tiểu Bạch bên cạnh Tần Phong, chỉ thấy nó đang nằm ngủ say sưa trên ba tấm thẻ trúc Thánh Nhân, mầm đậu nhỏ trên đỉnh đầu còn nhấp nháy. "Làm sao để 'cuỗm' nó về Yêu Tộc đây!?" Ngọc Tuyết vừa suy nghĩ làm sao để ra tay, vừa nghĩ xem nên dùng bao tải màu gì.

Lúc này —— Diệp Thần sau khi chịu đựng xong nỗi đau giãn gân cốt, đã thành công khôi phục trở thành Bắc Cương Chiến Thần.

Hắn cũng nghe theo ý kiến của ba vị trưởng lão, đi đến Thiên Tâm Chi Thành mượn Tà Đế Xá Lợi một lần, thề phải đánh bại Tiên Nhân Thượng Giới giành lại Bắc Cương Yếu Tắc. "Ừm!?" Diệp Thần đang trên đường đi, đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Chỉ thấy hắn tâm trạng trống rỗng nhìn về phía trước, không hiểu sao lại cảm thấy mình hình như lại mất đi thứ gì đó, cứ như thể một bảo bối quan trọng vốn thuộc về hắn, đã bị một tên tiện nhân dùng thủ đoạn không chính đáng cướp đi.

Chương 682

"Phía trước có gì!?" Diệp Thần nhíu mày nhìn về phía trước, thấy những dãy núi liên miên. "Bẩm Chiến Thần..." Đại trưởng lão nhìn quanh một lượt, có kinh nghiệm nói: "Phía trước chính là Hợp Hoan Tông." "Hợp Hoan Tông!?" Diệp Thần cẩn thận nhìn kỹ dãy núi.

Chỉ thấy giữa quần sơn quả nhiên có một môn phái, hai bên đại môn lần lượt viết: "Thông thiên địa giao dung hòa hợp, ngộ chúng sinh ly hợp bi hoan", trên biển hiệu thì là ba chữ "Hợp Hoan Tông". "Chiến Thần..." Nhị trưởng lão cũng mở lời nói: "Nghe nói Tông chủ Hợp Hoan Tông Tiêu Cửu Nương đã thức tỉnh Tiên Thiên Đạo Thể, hiện tại có rất nhiều người đều muốn cưới nàng về làm Đỉnh Lô." "Tiêu Cửu Nương!?" Diệp Thần khẽ nhíu mày, suy nghĩ quay về mấy năm trước.

Khi đó hắn vừa mới từ Bắc Cương Yếu Tắc đi ra, vốn định báo thù xong sẽ đi Vũ Lăng Thánh Địa tìm Vu Lan, kết quả không những bị tên tiện nhân Tần Phong kia hãm hại, mà còn gặp phải Tiêu Cửu Nương tìm chồng ngàn dặm.

Giờ nghĩ lại, chắc chắn lại là Tần Phong giả mạo hắn, lừa tiền lừa sắc Tiêu Cửu Nương rồi đổ họa cho hắn. "Tiên Thiên Đạo Thể!!" Tam trưởng lão mắt sáng rực nói: "Chiến Thần, Tiên Thiên Đạo Thể là Đỉnh Lô cấp cao nhất, nếu cưới Tiêu Cửu Nương này về, chiến thắng Tiên Nhân Thượng Giới lại có thêm một phần nắm chắc." "Hồ đồ!" Đại trưởng lão nghiêm khắc quát mắng: "Chiến Thần Bắc Cương Yếu Tắc của ta dù có sa sút đến mấy, cũng không đến nỗi cưới một nữ tử Hợp Hoan Tông làm vợ, trung hiếu tiết nghĩa ở đâu?

Nhân luân cương thường ở đâu?!" "Đại ca, ta sai rồi!" Tam trưởng lão sợ hãi co rụt cổ, ngay cả thở mạnh cũng không dám. "Đại trưởng lão xin đừng tức giận!" Diệp Thần vội vàng khuyên nhủ: "Người ta muốn cưới là Lan Lan, không có ý định cưới Tiêu Cửu Nương, chỉ là muốn đến Hợp Hoan Tông thăm hỏi một chút, nói cho nàng sự thật Tần Phong giả mạo ta, tránh để nàng tiếp tục hiểu lầm ta và Bắc Cương Yếu Tắc." "Cũng được!" Sắc mặt Đại trưởng lão lập tức dịu đi.

Đối với việc Diệp Thần cưới Vu Lan thì tỏ vẻ tán đồng, bất kể là thân phận Thiếu Cung Chủ Lam Ma Cung của Vu Lan, hay là lời phê của Mộc Tú dành cho Vu Lan đều là lựa chọn tốt nhất.

Lúc này —— trong Hợp Hoan Tông.

Hắc Quả Phụ đang lười biếng ngồi trên vị trí Tông chủ, nhìn "tiểu tiên nhục" mà đệ tử tìm về cho nàng.

Từng người một yếu ớt vô lực cứ như gà con, hoàn toàn không có khí phách đàn ông như Tần Phong và Diệp Thần. "Ai!" Hắc Quả Phụ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thật sự không thể nuốt trôi những "gà con" yếu ớt này. "Bẩm Tông chủ!!" Có nữ đệ tử đi đến nói: "Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần quả nhiên đã đến, đang cùng ba vị trưởng lão Bắc Cương Yếu Tắc đi về phía Hợp Hoan Tông chúng ta." "Diệp Thần đến rồi!!" Mắt Hắc Quả Phụ lập tức sáng rực, cũng cảm thấy một cỗ "ướt át" ập đến.

Nhưng rất nhanh nàng đã bình tĩnh lại...

Lần trước sở dĩ nàng có thể "lão âm bắt gà con" thành công, là nhờ cỗ gió quái lạ trong Hắc Phong Khẩu đã giúp nàng rất nhiều, nếu không nàng thật sự chưa chắc đã hạ gục được Diệp Thần.

Hiện tại bên cạnh Diệp Thần lại có thêm ba Ngụy Đế, nàng muốn lần nữa "ăn gà" thành công, độ khó sẽ không phải là nhỏ. "Cỗ gió kia hình như có mị dược!" Hắc Quả Phụ như có điều suy nghĩ.

Là đệ tử xuất thân từ Hợp Hoan Tông, nàng đối với mị dược đương nhiên là vô cùng quen thuộc. ...Thần Phong Chu, trong khoang thuyền.

Quanh thân Tần Phong vờn quanh từng đạo phù văn Đại Viên Mãn, linh lực trong cơ thể cũng tăng lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Một tiếng "Phanh!" vang lên!!

Kèm theo một tiếng trầm đục từ trong cơ thể Tần Phong, chất cốc lại một lần nữa bị phá vỡ, tu vi cũng đột phá đến Quy Nhất Cảnh bát trọng, khoảng cách đuổi kịp nhị đệ lại tiến thêm một bước. "Lại đột phá rồi!!" Các cô gái trong khoang thuyền đều lần lượt mở mắt, bị tốc độ tu luyện của Tần Phong làm cho giật mình. "Vẫn còn quá chậm!" Tần Phong nhíu mày mở mắt.

Hắn rất không hài lòng với tốc độ tu luyện hiện tại, chỉ đành kêu hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan. "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ đã tiêu tốn 500 vạn Điểm Phản Phái, thành công đổi một viên Căn Cơ Đan!" "Cái này mà còn chậm á!?" Hữu Dung và những người khác khóe mắt giật giật, không hiểu sao lại có cảm giác muốn đánh người.

Đúng lúc này —— tin tức khẩn cấp từ Thanh Thiên truyền đến.

Tiên Nhân Thượng Giới sát nhập Tạo Hóa Tiên Tông, Tông chủ Thần Tú vì bảo vệ đệ tử mà vẫn lạc. "Sư phụ của nhân vật chính quả nhiên là một nghề nguy hiểm mà!" Tần Phong không nhịn được cảm thán một tiếng, biết "tiểu Tam Tam" sắp bùng nổ rồi...

Tạo Hóa Tiên Cảnh.

Tạo Hóa Tiên Cảnh vốn như chốn đào nguyên ngoại giới đã biến mất, thay vào đó là tàn viên đoạn bích và thi thể nằm la liệt khắp nơi, trong đó có cả Thần Tú, một trong Hoang Cổ Tây Tú. "Nhanh lên!"

Mấy vị trưởng lão mình đầy máu tươi gào lớn, dùng hết sức lực ném mấy đệ tử ra ngoài. "Tông chủ, trưởng lão!!" Mấy đệ tử sớm đã khóc thành người đầy nước mắt.

Họ hận tu vi của mình sao mà yếu kém, chỉ có thể trơ mắt nhìn mà bất lực.

Một tiếng "Phanh!" vang lên!!

Tiên Nhân Thượng Giới giơ tay ấn xuống, mấy vị trưởng lão lập tức nổ tung.

Máu tươi bắn tung tóe, cảnh tượng đẫm máu. "Tại sao vẫn chưa có!?" Tiên Nhân Thượng Giới mắt đỏ ngầu, gào thét như một kẻ mất đi lý trí.

Phải biết rằng, chủ nhân của hắn ở Thượng Giới để ngăn bọn họ nuốt riêng Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, khi họ hạ giới đã đánh lên người họ một loại chú ấn.

Nếu trong vòng năm năm không trở về Thượng Giới để giải trừ chú ấn trên người, sẽ bị chú ấn tra tấn đến sống không bằng chết, cho đến khi nguyên thần câu diệt mới thôi.

Ban đầu hắn cứ nghĩ Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ở trên người Diệp Thần, nên cũng không quá sốt ruột, nghĩ rằng dù có bế quan khôi phục hai năm rưỡi cũng vẫn kịp.

Nhưng ai ngờ trên người Diệp Thần lại không có, hắn còn lãng phí hai năm rưỡi thời gian.

Giờ phút này, hắn sốt ruột rồi!

Dù biết Tạo Hóa Tiên Cảnh ở Thượng Giới có đạo thống truyền thừa, cũng không thể ngăn cản hắn tiến vào Tạo Hóa Tiên Cảnh mà đại khai sát giới. "Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn rốt cuộc ở trên người ai!?" Tiên Nhân Thượng Giới điên cuồng giật tóc, cả người đã hoàn toàn phát điên.

Hắn không hiểu rốt cuộc mình đã sai ở chỗ nào, đã giết nhiều Hoang Cổ Thiên Kiêu đến vậy, nhưng tại sao vẫn không tìm thấy Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn trong truyền thuyết, thậm chí một chút manh mối cũng không tìm thấy. "Thượng Tiên!" Có binh sĩ Bắc Cương hỏi: "Những đệ tử Tạo Hóa Tiên Cảnh bỏ trốn kia, chúng ta có cần truy sát bọn họ không!?" "Không cần!" Tiên Nhân Thượng Giới khôi phục vẻ mặt bình thường nói: "Tạo Hóa Tiên Cảnh ở Thượng Giới dù sao cũng có đạo thống truyền thừa, giết một tông chủ phế vật của bọn họ không tính là chuyện lớn gì, nhưng nếu thật sự diệt chủng bọn họ thì sẽ rước phải đại họa." "Tông chủ phế vật!?" Binh sĩ Bắc Cương lập tức chấn kinh nói: "Đó là Thần Tú, một trong Hoang Cổ Tây Tú, từng gõ năm tiếng Tạo Hóa Tiên Chung, dẫn tới chúc phúc của Thượng Giới, là tồn tại vô địch mà!" "Quả nhiên là một tên phế vật!" Tiên Nhân Thượng Giới vẻ mặt chán ghét nói: "Ở Thượng Giới, gõ năm tiếng chỉ xứng làm tạp dịch, giết cũng sẽ không có ai thay hắn kêu oan báo thù." "Ặc..." Binh sĩ Bắc Cương ngập ngừng nói: "Nhưng ta từng nghe nói Thần Tú có một đồ đệ tên Lâm Tam, mấy năm trước đã gõ Tạo Hóa Tiên Chung chín tiếng, không những dẫn tới chúc phúc của Thượng Giới, mà còn được ban xuống thần văn." "Chín tiếng!?" Tiên Nhân Thượng Giới bị dọa suýt chút nữa thất thố, vội vàng cố gắng giữ bình tĩnh để duy trì hình tượng.

Vãi chưởng!!

Chương 683

Đừng nói là hạ giới vang chín tiếng, ngay cả Thượng Giới cũng rất hiếm thấy.

Trong đó tuyệt đại đa số không phải là chỉ có thể vang chín tiếng, mà là Tạo Hóa Tiên Chung vốn dĩ chỉ có thể vang chín tiếng, gõ thêm nữa nó sẽ tự động kích hoạt chế độ tự bảo vệ để tránh bị hỏng. "Không hoảng, chỉ cần tìm thấy Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, chủ nhân sẽ bảo vệ ta!" Tiên Nhân Thượng Giới tự an ủi một tiếng, sau đó mở lời nói: "Tiếp theo chúng ta tấn công Thái Bạch Tiên Sơn, nếu Nhàn Vân Tử kia không phối hợp, thì cũng giống như Tạo Hóa Tiên Cảnh, trực tiếp tiêu diệt." "Vâng!" Binh sĩ Bắc Cương lĩnh mệnh, lại ngập ngừng nói: "Thượng Tiên, ta nghe nói Nhàn Vân Tử có một đồ tôn tên Tần Hạo, mấy năm trước đã leo lên đỉnh Đăng Tiên Đài." Vãi chưởng!!

Leo lên đỉnh Đăng Tiên Đài!?

Cái này cũng giống như Tạo Hóa Chung của Tạo Hóa Tiên Cảnh, không phải là chỉ có thể đến tầng chín mươi chín, mà là nó vốn dĩ chỉ có chín mươi chín tầng. "Cái hạ giới này có cần phải vô lý đến mức này không!?" Tiên Nhân Thượng Giới trong lòng chửi thề loạn xạ, cố gắng giữ bình tĩnh nói: "Ngươi vừa nghe nhầm rồi, bản Thượng Tiên nói là tiếp theo sẽ tấn công Vũ Lăng Thánh Địa, nếu Vũ Lăng Thánh Chủ kia không phối hợp, thì cũng giống như Tạo Hóa Tiên Cảnh, trực tiếp tiêu diệt." "Vâng!" Binh sĩ Bắc Cương tiếp tục lĩnh mệnh, lại mở lời nhắc nhở: "Thượng Tiên, ta nghe nói Vũ Lăng Thánh Chủ đã thu nhận hai đồ đệ, một người tên Vu Lan, xếp thứ mười chín trên Thiên Tư Bảng..." "Đậu má!!" Tiên Nhân Thượng Giới không đợi đối phương nói xong, trong lòng đã không nhịn được mà chửi thề tục tĩu.

Vãi chưởng!!

Xếp thứ mười chín trên Thiên Tư Bảng!!

Cái này còn có hàm kim lượng cao hơn nhiều so với Tạo Hóa Chung và Đăng Tiên Đài, là bảng xếp hạng của tất cả thiên kiêu Chư Thiên Vạn Giới, ý nghĩa là Vu Lan này có thể đứng trên đỉnh Thượng Giới mà ngắm cảnh.

Không chọc nổi!!

Không chọc nổi!!

Binh sĩ Bắc Cương lại nói: "Còn có một người tên Tần Phong, xếp thứ 38 trên Thiên Tư Bảng, xếp thứ 1 trên Khí Tu Thiên Tư Bảng, nghe nói khi đó còn hiển thánh trước mặt mọi người, tiên nhân khắp trời ban xuống chúc phúc." "Tần Phong!!" Tiên Nhân Thượng Giới không còn chịu đựng nổi nữa mà thét chói tai, như thể nhìn thấy bà nội đang đứng ở đầu cầu vẫy tay với hắn.

Hắn vốn tưởng yêu nghiệt hạ giới như Tần Phong giết rồi thì thôi, ai ngờ hắn lại từng được "quan phương" chứng nhận, ở Thượng Giới đã có hồ sơ.

Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất!!

Hắn hiện tại hoàn toàn có thể tưởng tượng được, đám đại lão khí tu ở Thượng Giới sẽ tức giận đến mức nào, đòi chế tạo siêu cấp Thần Khí đả thông hai giới, chỉ để xuống đây xẻ thịt hắn thành ngàn mảnh.

Không lâu sau —— các thế lực lớn đều nhận được tin tức Thần Tú vẫn lạc, đặc biệt là hai đại thánh địa khác càng thêm căng thẳng vô cùng.

Bọn họ vốn nghĩ rằng nhà mình ở Thượng Giới có đạo thống truyền thừa, vị Tiên Nhân Thượng Giới này làm việc ít nhiều cũng sẽ thu liễm một chút, sẽ không để chiến hỏa lan đến ba đại thánh địa của họ.

Ai ngờ, cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi! "Tiền bối tính toán thế nào!?" Vũ Lăng Thánh Chủ đứng trên đỉnh núi, nhìn về phía Thái Bạch Tiên Sơn. "Lão phu đã nhìn thấu một tia thiên cơ, Tần Gia có thể giải kiếp này!" Nhàn Vân Tử nhắm mắt khoanh chân ngồi trên Thái Bạch Tiên Sơn, bắt đầu thần du thái hư giao lưu với Vũ Lăng Thánh Chủ. "Tần Gia?

Tần Hạo!?" Vũ Lăng Thánh Chủ khẽ nhíu mày, nghĩ đến Tần Phong từng kinh diễm thiên hạ.

Nếu Tần Phong năm đó không bị thương, không vẫn lạc dưới tay Tiên Nhân Thượng Giới, hắn tuyệt đối tin Tần Gia có thể giải kiếp này.

Nhưng hiện tại Tần Phong đã vẫn lạc, Tần Hạo thật sự có thực lực đó sao!?

Lúc này —— Tần Phong kết thúc tu luyện, bước ra khoang thuyền xem xét.

Chỉ thấy phía xa xuất hiện một vùng biển lớn, chính là Bắc Hải nơi Giao Nhân Tộc cư trú.

Hắn thông qua Thiên Cơ Tạp nhìn thấy, Lâm Gia sau khi thoát ly Đại Việt Hoàng tộc, không chọn quay về tiếp tục làm pháo hôi, mà mang theo số người còn lại trốn vào Bắc Hải. "Chủ công, chúng ta đến Bắc Hải làm gì!?" Mộc Tú ở một bên tò mò hỏi: "Nếu ngài muốn ăn cá, thông báo Lão Tề là được rồi, hà tất phải tự mình chạy một chuyến chứ!?" "Cá có gì ngon mà ăn..." Tam Lộng đại sư quát mắng một tiếng, sau đó nịnh nọt nói: "Nhìn dáng vẻ Chủ công là biết ngay, chắc chắn lần trước ở Bắc Hải luyện chế Thần Khí chưa đã tay, lần này là đặc biệt quay lại để luyện cho sướng thôi!" "Ngươi mà còn nhắc Thần Khí, cẩn thận ta tuyên bố rút khỏi giới Luyện Khí đấy!"

Tần Phong đã nhịn hết nổi rồi.

Hoàn toàn không thèm nghĩ đến việc giới Luyện Khí mất đi hắn Tần Phong, cũng như khu 3D mất đi Đế Pháp, giới giải trí mất đi nữ sinh viên đại học...

“Ách……” Tam Lộng đại sư giật mình vội vàng ngậm miệng, trong lòng thì thề sống chết cũng không tin.

Y thà tin Hắc Quả Phụ của Hợp Hoan Tông là trinh khiết liệt nữ, chứ không tin cái miệng phò phẹt có thể lừa được cả người lẫn quỷ của Tần Phong.

“Sướng!!” Mộc Tú thấy lão lừa bị mắng thì kích động suýt chút nữa nhảy dựng lên.

“Ở đâu có Ngọa Long, ở đó có Phượng Sồ a!” Nhìn Mộc Tú đang hả hê, Tần Phong cảm thấy đau đầu vô cùng.

Hắn cũng không biết lúc trước đầu óc mình bị cái quái gì, sao lại ban Tiên Nô Pháp Ấn cho Mộc Tú và Tam Lộng, cũng không biết giờ có kịp thu hồi không.

“Hóa ra kẻ chủ mưu là hắn!” Nhậm Hoàn đứng sau Tần Phong, chỉ cảm thấy người này sâu không lường được.

Mấy năm trước, lôi kiếp bất ngờ giáng xuống bầu trời Bắc Hải đã lan truyền khắp Hoang Cổ, có người nói là Diệp Thần luyện đan dẫn đến lôi kiếp, cũng có người nói là báo ứng của Giao Nhân tộc… Mặc dù cũng có người đoán là Tần Phong luyện khí dẫn đến lôi kiếp, nhưng vì lúc đó Tần Phong bị phế chỉ có thể ngồi xe lăn, lại có Hữu Dung của Dược Thần Cốc đứng ra làm chứng, nên cuối cùng nghi ngờ về Tần Phong cũng bị loại bỏ.

Bây giờ nghe ý của Tam Lộng đại sư, Tần Phong năm đó căn bản không hề bị thương, mà là cùng Hữu Dung làm giả chứng cứ, lừa gạt tất cả các thế lực lớn ở Hoang Cổ.

"Xem ra bọn họ sớm đã biết tiên nhân thượng giới sắp đến rồi!" Nhậm Hoàn liếc nhìn Mộc Tú đang hả hê, phát hiện Hoang Cổ đệ nhất thần toán quả nhiên lợi hại.

Sau này mình nói chuyện với y phải nhỏ tiếng một chút, cũng không thể gọi người ta là thần côn nữa, phải gọi là đại sư mới được, kẻo gặp đại kiếp sinh tử mà đại sư không nhắc nhở mình.

Lúc này—— Trên một hòn đảo nhỏ giữa Bắc Hải, những người của Thiên Tâm Chi Thành đang ẩn náu.

Không phải họ không biết Đại Việt Hoàng Triều đã quật khởi trở lại, mà là đã quá quen với sự bạc tình bạc nghĩa của hoàng tộc Đại Việt, biết rằng trở về chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.

"Ai, Lâm gia ta nên đi đâu về đâu đây!?" Lâm Hào chắp tay đứng bên bờ biển, cảm thấy tâm mệt mỏi vô cùng.

Ban đầu muốn đến Long Môn Hạp Cốc tranh đoạt bảo tàng của triều đại trước, kết quả không đợi được đám lão lục Tần gia, ngược lại suýt chút nữa chết ngoài tay tiên nhân thượng giới.

"Ngươi đang nghĩ gì vậy!?" Một giọng nói già nua truyền đến từ phía sau Lâm Hào, chính là vị lão tổ Đại Đế tu vi của Lâm gia.

Lâm Tâm Nhi thì cẩn thận đỡ y bên cạnh.

Khác với tiểu thư kiêu căng hống hách trước kia, Lâm Tâm Nhi hiện tại rõ ràng đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Kể từ khi nàng ta thất bại dưới tay Tần Hạo ở Đế Đô, không chỉ danh vọng của Lâm gia ngày càng xuống dốc, mà nàng ta còn trở thành trò cười của cả Hoang Cổ.

Ai cũng nói nàng ta là đồ ngu ngốc có mắt không biết vàng ngọc!

Không chỉ bỏ qua thiếu niên Chí Tôn, mà còn cố tình đi hủy hôn.

Lại còn trúng kế của hoàng tộc Đại Việt, châm ngòi cuộc tranh đấu giữa Tần gia và Thiên Tâm Chi Thành, từ đó làm suy yếu đáng kể ảnh hưởng và thực lực của Thiên Tâm Chi Thành.

Chương 684

Những vùng đất trước đây nhượng lại cho Âm Nguyệt Hoàng Triều, bị thu hồi hoàn toàn không có ý trả lại.

Lâm gia hiện tại không chỉ thực lực đại tổn, ngay cả căn cơ Thiên Tâm Chi Thành cũng mất, đành phải ẩn náu trên một hòn đảo nhỏ ở Bắc Hải.

“Năm đó nếu mình không hủy hôn thì tốt biết mấy!” Mỗi khi Lâm Tâm Nhi nghĩ đến chuyện này, trong lòng lại dâng lên một trận hối hận.

Nếu năm đó nàng ta không cố chấp chạy đến Tần gia hủy hôn, Lâm gia và Tần gia sẽ là minh hữu, có thể liên thủ áp chế hoàng quyền.

Thêm vào kế khổ nhục của Tần gia, lại có thêm Âm Nguyệt Hoàng Triều là ngoại viện hùng mạnh, chỉ cần hoàng tộc Đại Việt dám giở trò, trong phút chốc có thể diệt sạch bọn họ.

“Lão tổ tông!” Lâm Hào quay người hành lễ nói: “Cháu đang nghĩ, Lâm gia chúng ta nên đầu tư vào ai!?” “Đây là một nan đề a!” Lão tổ Lâm gia ngồi trên tảng đá, gõ gõ chân nói: “Bây giờ Lâm gia chúng ta chỉ còn lại Tà Đế Xá Lợi là một con bài duy nhất, nếu đầu tư thất bại thì đồng nghĩa với việc không có cơ hội xoay mình nữa, cháu bây giờ trong lòng có mấy ứng cử viên nào!?” “Bẩm lão tổ tông……” Lâm Hào không dám giấu giếm nói: “Trong lòng cháu có bốn ứng cử viên: thiếu cung chủ của Lam Ma Cung, Vu Lan, đứng thứ mười chín trên Thiên Tư Bảng, thiên phú vô hạn; chiến thần của Bắc Cương Yếu Tắc, Diệp Thần, không chỉ tuổi trẻ đã đột phá đến cảnh giới Chuẩn Đế trung giai, mà còn có thể thoát khỏi tay tiên nhân thượng giới, có thể thấy thiên phú của y kinh khủng đến mức nào; người thứ ba là Tần Hạo, thiếu niên Chí Tôn, truyền nhân của Long Tượng Đại Đế, yêu nghiệt tuyệt thế đã leo lên Đăng Tiên Đài……" "Tần Hạo!!" Lòng Lâm Tâm Nhi không khỏi thắt lại.

Trong đầu nàng ta không chỉ hiện lên hình ảnh Tần Hạo hô "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây", mà còn hiện lên hình ảnh Tần Hạo đánh bại nàng ta ở Đế Đô.

Lão tổ Lâm gia không vội vàng bình luận, mở miệng hỏi: "Vậy người thứ tư là ai!?" "Lâm Tam!" Lâm Hào liếc nhìn Lâm Tâm Nhi, cố nén **ý muốn** rút côn bổng ra nói: "Y xuất thân từ Thiên Tâm Chi Thành của chúng ta, sau này bái Thần Tú làm sư phụ, không chỉ gõ vang chín tiếng Tạo Hóa Tiên Chung, mà còn sở hữu đại cơ duyên." "Lâm Tam!?" Lão tổ Lâm gia quay đầu nhìn Lâm Tâm Nhi phía sau, hiển nhiên cũng đã nghe nói về những chuyện hồ đồ mà nàng ta đã làm.

Nếu không phải Lâm gia con cháu thưa thớt, y nhất định đã học cha nàng ta rút côn bổng ra đánh chết nàng ta, không chỉ chạy đi hủy hôn với thiếu niên Chí Tôn, mà còn đuổi thiên tài kiếm đạo ra khỏi nhà.

"Con sai rồi!" Thấy ánh mắt muốn ăn thịt người của cha và lão tổ, Lâm Tâm Nhi ngoan ngoãn quỳ xuống biểu thị mình đã sai.

Nhưng việc nàng ta quỳ xuống cầu xin tha thứ không hề khơi dậy tình phụ tử của Lâm Hào.

Vừa nghĩ đến Thiên Tâm Chi Thành vì nàng ta mà bại, hai đại thiên kiêu tuyệt thế vì nàng ta mà tổn thất, lão tổ tông tuổi đã cao vì nàng ta mà phải sống ẩn dật trên đảo, bản thân đường đường là thành chủ Thiên Tâm Chi Thành vì nàng ta mà danh tiếng thối nát không thể nối dây duyên, chỉ có thể đến lầu xanh nghe nhạc thì y liền tức giận không thôi...

“Bốp!” Một tiếng vang lên, Lâm Hào thuần thục rút ra một cây gậy lớn, hung hăng đánh vào cái áo bông nhỏ rò rỉ này.

“A……” Lâm Tâm Nhi phát ra tiếng kêu thảm thiết, vang vọng trên bầu trời Bắc Hải mãi không tan.

Lúc này—— Tần Phong điều khiển Thần Phong Chu tiến vào Bắc Hải, theo trí nhớ mà hướng đến hòn đảo.

“Tranh đoạt Tà Đế Xá Lợi chắc không thành vấn đề!” Tần Phong nhìn hai vị Đại Đế bên cạnh mình, áp chế vị lão tổ Đại Đế của Lâm gia, cùng với đại quân còn lại của Thiên Tâm Chi Thành thì không thành vấn đề lớn.

Trong khoang thuyền.

Ngọc Tuyết thấy Tần Phong ra ngoài hóng gió, liền dứt khoát lấy ra một cái túi vải trắng, nhân lúc những người khác đang tu luyện, một phát tròng cái túi lên đầu Tiểu Bạch.

“Thở phì phò, thở phì phò……” Tiểu Bạch hoàn toàn không hề nhận ra mình bị tròng túi vải, vẫn thở phì phò tiếp tục ngủ say trong túi.

“Xong rồi, đi nhanh!” Ngọc Tuyết lập tức mày nở mắt rạng, vẫy gọi Hoa Linh nhanh chóng rời đi.

“Đi!” Hoa Linh lập tức bò dậy từ mặt đất, không muốn ở lại bên cạnh Tần Phong dù chỉ một khắc.

Đơn giản hắn là một tên tư bản máu lạnh vô nhân tính, hận không thể bắt nàng ta làm việc hai mươi tư giờ một ngày, vắt kiệt từng chút sức lao động của nàng ta.

“Rầm!” Một tiếng vang lên, Ngọc Tuyết vừa đi đến cửa khoang thuyền thì đã đụng phải Tần Phong đang quay về.

“Ngươi, ngươi về rồi!?” Ngọc Tuyết bị dọa đến suýt khóc.

Đừng nhìn nàng ta có khuôn mặt của ngự tỷ, nhưng chiều cao thực tế chỉ có một mét rưỡi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Tần Phong nhấc lên…… “Không về nữa, thỏ nhà ta đã bị bắt cóc rồi!” Tần Phong nhìn dáng vẻ chột dạ của Ngọc Tuyết, ánh mắt quét một vòng liền phát hiện Tiểu Bạch không còn ở đó.

“Chúng ta không phải yêu phiến tử!” Hoa Linh nhanh nhẹn đặt Tiểu Bạch trở lại, cố gắng giả vờ đáng thương để qua mặt.

“Chỉ vậy thôi à!?” Tần Phong không khỏi đảo mắt trắng dã, căn bản không ăn cái kiểu đó của bọn họ.

Năm đó những nữ yêu tinh mà hắn gặp còn lợi hại hơn nhiều, có thể thông qua màn hình bắt cóc con của hắn, sao có thể bị mấy tiểu yêu cỏn con này qua mặt được.

“Thiên sư, có thể tha thứ cho chúng ta không!?” Ngọc Tuyết thấy không thể qua mặt được, đành chuyển sang phong thái ngự tỷ cầu xin tha thứ.

“Không bằng ta ban thưởng cho các ngươi thế nào!?” Tần Phong khóe miệng cong lên nụ cười kiểu Long Vương, từng bước từng bước dồn Ngọc Tuyết vào góc khoang thuyền.

Hắn giơ tay phải chống lên tường, chân phải thì cong lại vòng ra phía sau chân trái, y hệt một tên lưu manh đường phố đang 'bức tường' tiểu thư.

“Thưởng gì!?” Ngọc Tuyết thần sắc không khỏi ngẩn ra, luôn cảm thấy Tần Phong không có ý tốt.

Nhưng vì khoảng cách giữa hai người quá gần, nàng ta có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở nóng hổi từ Tần Phong, khiến trái tim nhỏ đập loạn như nai con, hoàn toàn không thể tập trung suy nghĩ Tần Phong muốn làm gì.

“Ta có một ấn……” Tần Phong thì thầm bên tai nàng ta: “Không chỉ có thể giúp yêu quái tăng gấp năm lần chiến lực, mà còn có nhân quả không dính thân, cảm nhận sát ý cùng nhiều loại năng lực kỳ lạ khác.” “Năm lần chiến lực!!” Ngọc Tuyết bị hơi nóng của Tần Phong làm cho toàn thân mềm nhũn, vừa nghe đến năm lần chiến lực liền lập tức bật dậy.

Trong thế giới huyền huyễn cường giả vi tôn như Hoang Cổ, không ai có thể từ chối sức hấp dẫn của năm lần chiến lực.

Đặc biệt là trong loạn thế như hiện tại, sức hấp dẫn của năm lần chiến lực càng lớn, sẽ giúp họ tăng đáng kể khả năng sống sót đến vòng chung kết.

“Ngươi sẽ có lòng tốt như vậy sao!?” Hoa Linh vẻ mặt cảnh giác nói: “Ta nghĩ cái ấn có thể tăng gấp năm lần chiến lực này, không phải dễ dàng có được đâu nhỉ!?” “Đương nhiên!” Tần Phong hào phóng thừa nhận: “Muốn có được ấn của ta, thì phải học cách nắm bắt cơ hội, nắm giữ tương lai, thổi vang kèn chiến thắng.” “Ý gì!?” Ngọc Tuyết và Hoa Linh nhìn nhau, biểu thị mình không hiểu.

“Ý là ấn này chỉ có tác dụng với yêu quái có tiềm lực!” Nguyệt Hi mở mắt, tỉnh lại từ trạng thái tu luyện.

Thấy Tần Phong đang lừa gạt hai yêu nữ, lập tức bật chế độ trợ công, nhất định phải để người khác cũng trải nghiệm nhân gian hiểm ác mà nàng ta từng cảm nhận.

“Có tác dụng với yêu quái có tiềm lực!!” Mắt Ngọc Tuyết và Hoa Linh lập tức sáng lên.

Mặc dù Cửu Vĩ Tiên Hồ và Ngân Nguyệt Ngự Miêu không mạnh bằng Long tộc, nhưng truyền thừa huyết mạch của họ tuyệt đối không yếu, thấp nhất cũng là tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong cảnh.

“Các ngươi đừng quá vui mừng!” Nguyệt Hi lại bắt đầu kích động hai yêu: “Thần ấn của chủ nhân có số lượng hạn chế, tuyệt đối sẽ không nhận các ngươi làm linh sủng, để các ngươi giống như Tiểu Bạch tùy ý ăn thiên tài địa bảo trong mấy trăm mẫu linh điền……” “Thần ấn?

Thiên tài địa bảo!!” Mắt Ngọc Tuyết và Hoa Linh sáng rực, không hề nghi ngờ gì.

Bởi vì Tiểu Bạch tuy tu vi Quy Nhất Cảnh cửu trọng giống bọn họ, nhưng bọn họ vừa nhìn đã có thể nhận ra Tiểu Bạch vẫn đang ở giai đoạn ấu niên của yêu thú.

Nếu không có lượng lớn thiên tài địa bảo cho ăn, không thể nào đột phá đến Quy Nhất Cảnh cửu trọng ở giai đoạn ấu niên.

“Hả!?” Hữu Dung cố gắng tỉnh lại từ trạng thái tu luyện, hình như nghe thấy có người nói đến mấy trăm mẫu linh điền của mình.

“Một ngày là yêu, cả đời đều là yêu!” Nguyệt Hi lại bật chế độ độc miệng kích động: “Ta có thể thề bằng liệt tổ liệt tông của Đại Yến Hoàng Triều ta, chủ nhân nhà ta tuyệt đối sẽ không nhận hai yêu nghiệt làm phó……” “Cầu Thiên sư thu lưu!!” Dục vọng thắng thua của Ngọc Tuyết và Hoa Linh bị kích hoạt, không chút do dự quỳ xuống trước mặt Tần Phong.

“Cái dục vọng thắng thua đáng chết này!” Tần Phong rất thích loại yêu nữ không quá thông minh này, dứt khoát ban Tiên Nô Pháp Ấn cho họ để thỏa mãn nguyện vọng.

“Lợi hại quá!!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh lập tức kích động nhảy dựng lên, phát hiện ấn này quả nhiên như Tần Phong đã nói.

“Hắc hắc……” Khóe miệng Nguyệt Hi nhếch lên cười khẽ.

Chương 685

Nàng ta thật sự không ngờ cảm giác kiểu mình từng dầm mưa, quay đầu lại xé ô của người khác lại sảng khoái đến vậy.

“Ngươi cười gì?

Ngươi thua rồi!” Hoa Linh vẻ mặt kiêu ngạo đi đến trước mặt Nguyệt Hi, muốn nàng ta nhìn rõ Tiên Nô Pháp Ấn trên mi tâm của mình.

“Thua thì thua!” Nguyệt Hi thờ ơ cười nói: “Dù sao Đại Yến Hoàng Triều của ta cũng đã diệt mấy vạn năm rồi, mồ mả của liệt tổ liệt tông cũng bị Long Ngạo Thiên đào xới sạch sẽ, ta mỗi năm đi đốt vàng mã cũng không tìm được chỗ nào.” “Ngươi, các ngươi……” Sắc mặt Ngọc Tuyết không khỏi biến đổi.

Đột nhiên nhớ lại lời Tiểu Bạch đã nói với họ, rằng bọn họ là một đội chuyên nghiệp, từ trước đến nay chưa bao giờ đơn đả độc đấu.

“Thôi chết rồi!” Hoa Linh cũng cuối cùng đã phản ứng lại, tuyệt vọng ngã bệt xuống đất.

Dường như đã nhìn thấy Tần Phong tên tư bản máu lạnh này, sẽ tiến hành vòng này đến vòng khác bóc lột nàng ta một cách vô tình.

“Ầm ầm ầm!” Đúng lúc Tần Phong đang nghĩ đến việc trải nghiệm “sáp hoa lộng ngọc” thì bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng nổ long trời lở đất.

Thần Phong Chu cũng như gặp bão tố, bắt đầu rung lắc dữ dội, thậm chí còn đánh thức Điềm Điềm và Thái Tử Phi đang tu luyện.

“Chuyện gì thế!?” Tần Phong cau mày, nhanh chóng đi ra ngoài xem xét.

“Thở phì phò, thở phì phò, thỏ ta thích ăn cà rốt nhất……” Bất kể Thần Phong Chu rung lắc đến mức nào, Tiểu Bạch vẫn thở phì phò ngủ say.

Lúc này—— Trên bầu trời Bắc Hải mây đen giăng kín, điện chớp sấm rền.

Gió lốc cuốn theo những con sóng khổng lồ cao ngàn mét, phát ra tiếng gầm rít kinh thiên động địa, trong đó còn ẩn chứa một luồng uy áp đáng sợ hủy diệt trời đất.

“Chuyện gì thế này!?” Tần Phong vừa bước ra khỏi khoang thuyền, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

“Không biết, đột nhiên biến thành như vậy!” Nhậm Hoàn và Tam Lộng đại sư vội vàng dùng Thiên Cân Trụy, cố gắng trấn áp Thần Phong Chu đang rung lắc dữ dội.

“Âm dương thuận nghịch diệu nan cùng, nhị chí hoàn hương nhất cửu cung, nhược năng liễu đạt âm dương lý, thiên địa đô tại nhất chưởng trung……” Mộc Tú thần sắc nghiêm túc lấy ra Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn, ba mươi sáu Thiên Can, bảy mươi hai Địa Chi lập tức hóa thành quầng sáng vàng kim không ngừng khuếch đại.

Rất nhanh—— Trước mắt mọi người hiện ra một bức tranh, là một quả cầu thủy tinh lóe lên ánh sáng tím.

“Tà Đế Xá Lợi!!” Tần Phong vừa nhìn đã nhận ra, đó là Tà Đế Xá Lợi của Lâm gia.

“Đây chính là Tà Đế Xá Lợi sao!?” Nhậm Hoàn và Tam Lộng đại sư vội vàng nhìn sang.

Mặc dù bọn họ sớm đã nghe nói Lâm gia dựa vào Tà Đế Xá Lợi mà quật khởi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tà Đế Xá Lợi trông như thế nào.

Sắc mặt Mộc Tú ngưng trọng nói: “Tà Đế Xá Lợi này đột nhiên bộc phát, hình như đang hô hoán chủ nhân mới của nó.” “Vậy có nghĩa đây là cơ duyên của chủ công!?” Tam Lộng đại sư vội vàng khom người nói: “Cả Hoang Cổ chỉ có Lâm Tam và Tần Hạo có chút tư cách, những người khác căn bản không có tư cách tranh đoạt Tà Đế Xá Lợi với chủ công.” “Ta không dám so với bọn họ!” Tần Phong vội vàng xua tay, vẫn còn có chút tự biết mình.

Nhân vật chính ba năm không ra khỏi nhà tìm cơ duyên, Thiên Đạo cha ba sẽ chủ động dâng cơ duyên đến tận cửa, hắn mà ba năm không đi tìm cơ duyên, chắc chắn sẽ bị nhân vật chính coi là phản phái mà đánh chết...

Trên hòn đảo nhỏ Bắc Hải.

Lão tổ Lâm gia tốn chín trâu hai hổ sức lực, cuối cùng cũng trấn áp được Tà Đế Xá Lợi, điện chớp sấm rền trên bầu trời Bắc Hải cũng bắt đầu dần dần tiêu tán.

“Lão tổ tông……” Lâm Hào vội vàng tiến lên đỡ y, rất là nghi hoặc nói: “Kể từ khi Côn Luân Bí Cảnh đóng cửa bảy tám năm trước, Tà Đế Xá Lợi liền thường xuyên bạo động, động tĩnh lần nào cũng lớn hơn lần trước, rốt cuộc nó muốn làm gì!?” Lão tổ Lâm gia vẻ mặt mệt mỏi nói: “Nó cảm ứng được nguy cơ, muốn tìm một vị chủ nhân bảo vệ nó!” “Chủ nhân!?” Lâm Hào vẻ mặt khó hiểu nói: “Tà Đế Xá Lợi là trấn tộc chi bảo của Lâm gia ta, chủ nhân không phải là lão tổ tông người sao!?” “Hài tử……” Lão tổ Lâm gia ngồi xuống từ từ nói: “Ngươi quá coi thường Tà Đế Xá Lợi rồi, cũng quá đề cao lão tổ tông rồi.

Với thiên phú tu luyện của lão tổ tông, ngay cả tư cách làm phó nhân của Tà Đế cũng không có.” “Phó nhân!?” Lâm Hào lập tức kinh hô, cảm thấy đầu óc có chút ong ong.

Đường đường là lão tổ tông của Lâm gia, một tay xây dựng Thiên Tâm Chi Thành, cường giả siêu cấp thời kỳ đỉnh phong có thể cùng Tần gia so tài, bây giờ lại nói ngay cả tư cách làm phó nhân cho người khác cũng không đủ.

Chuyện này nói ra ai sẽ tin!?

“Ngươi vẫn còn quá trẻ!” Lão tổ Lâm gia liếc nhìn Lâm Hào, tiếp tục nói: “Tà Đế Xá Lợi là vật truyền thừa của Tà Đế thượng giới, mỗi đời Tà Đế đều là những cường giả kinh thế tuyệt diễm, uy chấn chư thiên vạn giới, phó nhân bên cạnh họ tự nhiên cũng không phải phàm nhân.” “Cháu cần tĩnh tâm!” Lâm Hào hít sâu mấy hơi để định thần, sau đó lại hỏi: “Vì Tà Đế Xá Lợi có lai lịch lớn như vậy, vậy tại sao nó lại xuất hiện ở Hoang Cổ chứ!?” “Câu hỏi này hay!” Lão tổ Lâm gia quay đầu nhìn Tà Đế Xá Lợi, từ từ mở miệng nói: “Năm đó Tà Đế đại chiến với Phần Thiên Tiên Đế, kết quả hai bên **đồng quy vu tận**, nhưng Tà Đế Xá Lợi và Phần Thiên Tháp mà họ sử dụng lại bất ngờ rơi xuống Hoang Cổ.” “Cháu hiểu rồi!” Lâm Hào chợt hiểu ra: “Hiện tại Phần Thiên Tháp đã tìm được truyền nhân của Phần Thiên Tiên Đế, nhưng Tà Đế Xá Lợi vẫn chưa tìm được truyền nhân của Tà Đế, một khi để Phần Thiên Tháp bồi dưỡng được người, Tà Đế Xá Lợi sẽ gặp nguy hiểm, cho nên nó mới thường xuyên bạo động.” “Không tệ!” Lão tổ Lâm gia gật đầu nói: “Nếu lão tổ tông không đoán sai, truyền nhân của Phần Thiên Tiên Đế hẳn là Lâm Tam.” “Lâm Tam!!” Đồng tử Lâm Hào không khỏi co rụt lại.

Kể từ khi Côn Luân Bí Cảnh đóng cửa, Lâm Tam đã có thêm một cái tháp nhỏ, thời gian và vũ khí đều khớp, tu vi hình như cũng từ đó mà bật hack.

“Ai!” Lão tổ Lâm gia thở dài một tiếng nói: “Ban đầu trong bốn cái tên mà ngươi đưa, Lâm Tam là người thích hợp nhất để đầu tư, tin rằng chỉ cần chúng ta mở lời, y chắc chắn sẽ quay về giúp chúng ta vượt qua kiếp nạn, nhưng đáng tiếc y lại là truyền nhân của Phần Thiên Tiên Đế, hai bên đã định sẵn là nước lửa không dung.” “Diệp Thần thì sao!?” Lâm Hào cẩn thận hỏi.

Chính y cũng không biết chuyện gì xảy ra, ấn tượng đầu tiên về Diệp Thần vô cùng tốt, vừa nhìn thấy y đã có dự cảm, y là người Lâm gia đáng để đầu tư nhất.

“Không được!” Lão tổ Lâm gia dứt khoát lắc đầu nói: “Người này thiêu giết cướp bóc, vô ác bất tác, chúng ta mà đầu tư cho y, e rằng không chừng còn phải tự mình đưa thân vào, hơn nữa Tần Hạo cũng không được!” “Lão tổ tông nói đúng!” Lâm Hào đồng tình gật đầu nói: “Cháu cũng không tin Tần gia có người đàng hoàng, đầu tư vào Tần Hạo không những không biết ơn, còn có khả năng cảm thấy Lâm gia chúng ta nợ họ, không chừng còn có thể quay lại đòi lãi.” “Lâm thúc thúc, lời này ta không thích nghe rồi!” Giọng Tần Phong từ bên ngoài truyền đến, tiếp tục nói: “Tần gia chúng ta xưa nay dân phong thuần phác, nhị đệ Tần Hạo của ta tuy không kinh diễm thời gian như ta, nhưng cũng ôn nhu tuế nguyệt, không tin thì ngươi có thể giao Tà Đế Xá Lợi cho ta, xem ta có như các ngươi nói mà thu lãi không.” “Cái gì!!” Lòng Lâm Hào và lão tổ Lâm gia không khỏi giật mình, vội vàng phi thân xông ra khỏi phòng xem là ai.

Chỉ thấy Thần Phong Chu xuất hiện trên không trung của hòn đảo nhỏ, Tần Phong một thân bạch y đứng trên mũi thuyền, phía sau là hai vị Đại Đế, cùng mấy nữ tử đang tò mò thò đầu ra nhìn.

“Tần Phong!!” Lâm Tâm Nhi lập tức trừng lớn mắt kinh hô, như thể ban ngày ban mặt gặp quỷ vậy.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Lâm Hào khó mà tin được liên tục lắc đầu, nghiêm trọng nghi ngờ người trước mắt là giả.

Năm đó Nam Phong công chúa tận mắt thấy Tần Phong chết dưới tay tiên nhân thượng giới, sao có thể hai năm rưỡi sau lại sống nhăn răng xuất hiện trước mặt y.

“Lần này phiền phức rồi!” Sắc mặt lão tổ Lâm gia lập tức trở nên ngưng trọng, không ngờ Tần gia lại ẩn giấu sâu đến vậy.

Ban đầu y nghĩ Tần gia đã hoàn toàn suy tàn, dù cho thủy tổ Tần gia có thể chống đỡ qua nguy cơ diệt tộc lần này, một mình Tần Hạo cũng khó mà chống đỡ Tần gia.

Nhưng ai ngờ tất cả những điều này chỉ là bề ngoài, là để tranh thủ thời gian cho hai huynh đệ trưởng thành.

Ngay cả khi sau này Tần gia không có thủy tổ Tần gia, chỉ cần có hai huynh đệ bọn họ ở đó, vẫn có thể Đông Sơn tái khởi, thậm chí còn huy hoàng hơn trước.

“Thiếu chủ, là thiếu chủ!!” Tiểu Mã, Tiểu Vu, Tiểu Trừ căn bản không né tránh người khác, kích động vẫy tay chào Tần Phong.

“Cứng rồi, nắm đấm của ta cứng rồi!” Hà Phi tức giận đến gân xanh nổi lên, nắm đấm còn siết đến kêu răng rắc.

“Tiểu gia hỏa, nơi nào đến thì về nơi đó đi!” Lão tổ Lâm gia thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm túc, tấm lưng còng cũng lập tức thẳng dậy.

Không phải y không muốn thức thời, mà là Tần gia bọn họ cũng giống như hoàng tộc Đại Việt, đều không phải thứ tốt đẹp gì.

Thà ngồi chờ chết, chi bằng liều một phen!

“Sao nói, tiền bối là muốn tiếp tục phỉ báng Tần gia ta sao!?” Tần Phong hai mắt hơi nheo lại, vẫy tay lấy ra Vô Tận Kiếm Hạp.

“Rầm!” Một tiếng vang lên, Vô Tận Kiếm Hạp nặng nề đập xuống boong thuyền, bộc phát ra một luồng kiếm thế xung thiên, khiến hư không nổi lên từng gợn sóng, nước biển bốn phía càng cuộn trào dữ dội.

“Sát!!” Trên đảo đột nhiên sát khí xung thiên, mấy chục vạn đại quân theo đó xuất hiện.

Mặc dù hiện tại Thiên Tâm Chi Thành đã không còn, nhưng Lâm Hào vẫn giữ lại mấy chục vạn đại quân, sát khí ngưng tụ ra cùng kiếm thế quấn lấy nhau chiến đấu.

Chương 686

"Người trẻ tuổi đừng quá khí thịnh!" Lão tổ Lâm gia hừ lạnh một tiếng nói: "Dù cho Tần Phong ngươi không chết dưới tay tiên nhân thượng giới, nhưng chỉ bằng mấy người các ngươi, cũng đừng hòng mang Tà Đế Xá Lợi của Lâm gia ta đi." "Ầm ầm ầm!" Lời lão tổ Lâm gia vừa dứt, quanh người y liền dũng động ra một luồng đế uy khiến trời đất chìm xuống, còn kèm theo một tiếng nổ kinh thiên động địa.

"A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư bước lên một bước đến trước mặt Tần Phong, nhẹ nhàng đỡ lấy luồng đế uy hùng dũng bành trướng.

"Đại Đế!!" Sắc mặt Lâm Hào hơi biến đổi nói: "Dù cho ngươi có Đại Đế thì sao, đừng nói chúng ta có mấy chục vạn người, cho dù có mấy chục vạn con heo, cũng đủ để chúng ta mang Tà Đế Xá Lợi trốn đi rồi." "Hắc hắc……" Tần Phong không khỏi cười nói: "Ta không biết nên khen ngươi, hay nên biểu dương ngươi biết chọn địa điểm, chẳng lẽ ngươi không biết Bắc Hải là địa bàn của ta, Giao Nhân tộc đều là người của ta!?" Lời vừa dứt—— Mặt biển bốn phía nổi lên gợn sóng, từng tiểu giao cơ theo đó xuất hiện…… "Đúng là Tần Phong Thánh Tử!!" Các tiểu giao cơ nhìn thấy Tần Phong trên thuyền, nhao nhao phát ra tiếng kêu kinh hỉ.

Vừa rồi bọn họ nhận được tin của Tần Phong dưới đáy biển, đang tức giận không biết ai giả mạo Tần Phong Thánh Tử, định ra ngoài đánh cho mẹ hắn cũng không nhận ra hắn.

Không ngờ ra xem, đúng là đại ân nhân của Giao Nhân tộc bọn họ.

"Tốt quá rồi!!" Vũ tộc trưởng cũng nổi lên mặt biển, kích động suýt chút nữa kêu "gâu gâu" hai tiếng.

Hiện tại tin tức Tạo Hóa Tiên Cảnh bị diệt đã lan truyền, Giao Nhân tộc bọn họ tự nhiên cũng nhận được tin.

Đang lo lắng Vũ Lăng Thánh Địa sau này có thể tiếp tục che chở bọn họ hay không, thì Tần Phong vị thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ này liền xuất hiện, với tính cách cứu khổ cứu nạn của hắn, chắc chắn sẽ không bỏ mặc Giao Nhân tộc bọn họ.

“Sao có thể!?” Sắc mặt Lâm Hào lập tức biến đổi, phát hiện tiểu giao cơ ngày càng nhiều.

Mặc dù Thiên Tâm Chi Thành bọn họ vẫn giữ lại mấy chục vạn đại quân, nhưng so với một chủng tộc hiển nhiên không đủ để nhìn, huống chi lại còn ở trên địa bàn của người ta.

“Cũng không biết ngươi nghĩ cái gì, lại đi so người với ta!” Tần Phong liếc nhìn Lâm Hào một ánh mắt ghét bỏ, không quên vẫy tay tương tác với các tiểu giao cơ của hắn.

“Thánh Tử đại nhân……” Các tiểu giao cơ kích động liên tục la hét chói tai, như thể fan não tàn gặp được idol nhà mình vậy.

“Giao Nhân tộc cũng là người của hắn sao!?” Ánh mắt Nguyệt Hi đầy vẻ bất ngờ.

Ban đầu nàng ta đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, không ngờ Tần Phong lại gọi đến nhiều tiểu giao cơ như vậy để trợ trận.

“Thật sự là người của chủ công!” Mộc Tú không khỏi cảm thán một tiếng.

Y vẫn nhớ rõ Tần Phong đến Bắc Hải đánh côn côn, còn luyện chế thần khí khiến bố của người ta khóc cha gọi mẹ.

“Ừm, ừm, ừm!” Hữu Dung cũng khẳng định gật đầu nhỏ.

Nàng ta cũng nhớ rõ Tần Phong đã dùng năm viên Đại Hoàn Đan, đưa năm vị Chuẩn Đế của Giao Nhân tộc lên tây thiên nhanh đến mức không kịp để lại lời bình xấu.

“Tần ca ca, thái lợi hại rồi!” Điềm Điềm vẻ mặt sùng bái nói: “Bây giờ bất kể là chiến lực cấp cao, hay số lượng người, chúng ta đều có thể áp chế đối phương toàn diện.” “Đó là đương nhiên rồi……” Tiểu Bạch nhảy lên đầu nhỏ của Điềm Điềm, giọng trẻ con nói: “Chủ nhân thỏ của ta đã nói, không đánh trận không nắm chắc, cho dù có 99.9999% thắng suất cũng chẳng khác nào tìm chết.” “Không hổ là đại ma vương, vẫn ổn định như mọi khi!” Hữu Dung ngay lập tức cạn lời, không biết Tần Phong đang sợ cái gì.

Không chỉ có gần ba mươi cái buff gia tăng, còn dung hợp Thương Thiên Bá Thể và Tiên Thiên Kiếm Thể, càng có Thượng Cổ Trùng Đồng, cùng một bộ kiếm thuật vô địch.

Tùy tiện lấy một cái ra, đều đủ để gây chấn động.

Kết hợp lại với nhau chính là biểu tượng của vô địch, nhưng hắn lại cứ muốn viết chữ “nhát” lên mặt.

“Bắt giặc phải bắt vua!!” Lão tổ Lâm gia còn muốn giãy giụa một chút, liền nhảy vọt lên lao về phía Tần Phong.

“Vù vù!” Chỉ thấy kình phong khủng bố quét ngang trời đất, thổi cho vạt áo của Tần Phong bắt đầu phần phật.

Nhưng Tần Phong lại không hề có ý tránh né, vẫn đứng thẳng tắp trên mũi Thần Phong Chu, như thể căn bản không hề đặt đối phương vào mắt.

“Đẹp trai quá!” Lâm Tâm Nhi nhất thời lại nhìn ngây người.

Đừng nói là thế hệ trẻ của Hoang Cổ, ngay cả những cao thủ đã thành danh bao lâu nay, đối mặt với lão tổ tông Lâm gia bọn họ cũng không dám bình tĩnh thong dong như vậy.

“Đỉnh Thượng Hóa Phật!!” Tam Lộng đại sư không cho Tần Phong cơ hội nhắc nhở mình là phế vật, liền bay vọt lên trời ngưng tụ ra một tôn Phật pháp kim thân Thiên Thủ Như Lai.

“Ầm ầm ầm!” Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, năng lượng khủng bố sản sinh ra như bão táp quét ngang trời đất, nhấc lên những con sóng khổng lồ cao mấy ngàn mét.

“Đây chính là chiến đấu giữa cấp Đế sao!?” Tất cả mọi người có mặt đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, cảm thấy mình trước luồng sức mạnh này chỉ là lũ kiến hôi.

“Hai vị tiền bối, ở đây giao cho các ngươi rồi!” Tần Phong từ Vô Tận Kiếm Hạp lấy ra Trường Không Thần Kiếm, phi thân nhảy vọt từ trên Thần Phong Chu xuống.

“Yên tâm!” Mộc Tú vỗ ngực cam đoan nói: “Có ta và Tiểu Hoàn Hoàn ở đây, tuyệt đối sẽ không để lão lừa Tam Lộng phải chịu thiệt.” “Ta……” Nhậm Hoàn há miệng.

Cuối cùng nhìn thấy đối phương là đệ nhất thần toán Hoang Cổ, không dám hóa thân thành máy điện báo, cứng rắn nuốt những lời tục tĩu đã đến miệng trở lại.

Lúc này—— Lâm Hào trong lòng vừa tức vừa vội.

Là thành chủ Thiên Tâm Chi Thành, gia chủ Tần gia, ngay cả Thạch Trung Ngọc gặp y cũng phải nhường ba phần lễ.

Nhưng hôm nay Tần Phong tiểu bối này, không chỉ dẫn người đến phá rối địa bàn của y, còn công khai đến cướp Tà Đế Xá Lợi.

Nếu thật sự bị hắn cướp đi, sau này còn mặt mũi nào mà lăn lộn ở Hoang Cổ nữa!?

“Ngăn hắn lại cho ta!!” Lâm Hào rút ra trường đao trong tay, dẫn đầu xông về phía Tần Phong.

“Sát!!” Mấy chục vạn đại quân trên đảo nhận được quân lệnh của Lâm Hào, lập tức tiến vào trạng thái vây giết Tần Phong.

“Bảo vệ Thánh Tử đại nhân!!” Vũ tộc trưởng Giao Nhân tộc hô một tiếng, vô số tiểu giao cơ lập tức vây công hòn đảo.

“Thành chủ, cẩn thận a!!” Tiểu Mã, Tiểu Vu, Tiểu Trừ kinh hãi, vội vàng xông lên đuổi theo Lâm Hào.

Đối với việc Lâm Hào có bị thương hay không, bọn họ cũng không quá bận tâm, vạn nhất làm Tần Phong bị thương một sợi tóc, sau này bọn họ còn mặt mũi nào đi gặp Nam ca nữa chứ!?

“Keng!” Một tiếng vang lên!

Chỉ thấy Tần Phong nhanh chóng rút ra Trường Không Thần Kiếm, tiếng kiếm minh trong trẻo khiến người ta giật mình.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!!

Bóng dáng Tần Phong như tia chớp biến mất tại chỗ, chỉ để lại một luồng kiếm quang chói mắt tựa như hư không xẹt qua, với một tốc độ cực kỳ kinh khủng xuyên phá hư không.

“Nhanh quá!!” Sắc mặt các binh sĩ không khỏi biến đổi, một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng.

“Xoẹt!” Kiếm quang lóe lên, đầu người rơi xuống.

Tần Phong hóa thành kiếm quang cấp tốc xuyên hành giữa mấy chục vạn đại quân, nơi nào y đi qua đều vang lên tiếng kêu gào thảm thiết của chuột cống.

“Tần ca ca lợi hại quá!” Điềm Điềm hai mắt không ngừng bắn ra những trái tim nhỏ màu hồng, bị tư thế chiến đấu của Tần Phong mê mẩn không thôi.

Chương 687

"Công tử!!" Thái Tử Phi thì cố gắng hết sức kiềm chế bản thân, duy trì hình tượng đại gia khuê tú của mình.

"Cái này……" Ngọc Tuyết và Hoa Linh nhìn nhau, phát hiện gia nhập hình như cũng không tệ.

"Chết tiệt!!" Lâm Hào muốn tiến lên ngăn cản Tần Phong, nhưng lại ngay cả vạt áo của người ta cũng không chạm tới được.

Đừng nhìn Tần Phong hiện tại chỉ có tu vi Quy Nhất Cảnh bát trọng, nhưng tốc độ của hắn đã đạt đến một độn mười vạn dặm.

Ngay cả Đại Đế cũng không thể địch nổi, tuyệt đối xứng đáng là người đàn ông nhanh nhất Hoang Cổ.

"Rầm!" Một tiếng vang lên!

Tần Phong một kiếm chém bay cánh cửa, Tà Đế Xá Lợi cũng theo đó xuất hiện.

"Tìm được rồi!" Khóe miệng Tần Phong lộ ra nụ cười kiểu Long Vương, thu kiếm chuẩn bị tiến lên cầm lấy Tà Đế Xá Lợi.

Không biết là cảm ứng được thiên phú yêu nghiệt của Tần Phong, hay là sự tán thành đối với nụ cười Long Vương của Tần Phong, Tà Đế Xá Lợi đột nhiên bộc phát ra một luồng tử quang xung thiên.

"Ầm ầm ầm!" Chỉ thấy tử quang xung thiên nổ tung trên bầu trời, năng lượng vô tận quét ngang toàn bộ Bắc Hải, sóng thần khổng lồ điên cuồng vỗ vào hòn đảo nhỏ, như thể muốn nuốt chửng cả hòn đảo.

"Không hay rồi!!" Phần Thiên Tháp lập tức cảm ứng được sự biến hóa của Tà Đế Xá Lợi, biết rằng Tà Đế đời mới sắp xuất thế, đại kiếp của chư thiên vạn giới lại sắp đến, chỉ có Lâm Tam mới có thể ngăn cản...

“Rốt cuộc là ai!?” Tháp gia từ trong Phần Thiên Tháp bay ra, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía Bắc Hải.

Phải biết rằng, các Tà Đế đời trước đều là những tồn tại vô địch uy chấn chư thiên vạn giới, cũng vì thế mà hình thành nên tính cách kiêu ngạo không bao giờ nhìn thẳng mặt người khác của họ.

Đối với truyền nhân, bọn họ còn có quy tắc chọn lựa gần như biến thái.

Cả Hoang Cổ này, trừ Tần Phong đã ngã xuống hai năm rưỡi trước, Tháp gia thật sự không thể nghĩ ra còn có ai có thể được Xá Lợi Tà Đế chọn trúng.

“Tiểu tử Lâm, chuyện này ngươi thấy thế nào!?” Tháp gia quay đầu hỏi Lâm Tam, kết quả bên cạnh trống rỗng.

Chỉ thấy Lâm Tam đang mang tâm trạng nặng nề, từng bước một đi vào Tạo Hóa Tiên Cảnh đã biến thành phế tích.

“Không thể nào, tất cả đều là ảo giác!” Lâm Tam nhìn tàn viên đổ nát trước mắt, trong miệng không ngừng muốn tự lừa dối mình.

Nhưng khi hắn nhìn thấy thi thể Thần Tú trong đống phế tích, cảm xúc kìm nén bấy lâu nay rốt cuộc không thể kiềm chế được nữa.

“Sư phụ, đồ nhi về muộn rồi!!” Lâm Tam “phịch” một tiếng quỳ xuống trước mặt Thần Tú, đầy tự trách **nằm rạp** dưới đất khóc lớn.

Nhớ năm xưa, vì có được truyền thừa Trường Không Thần Kiếm mà hắn tâm cao khí ngạo, căn bản không thèm để mắt đến quần hùng thiên hạ.

Sau này ra ngoài lịch luyện thì gặp được Thần Tú.

Không chỉ dạy hắn cách tu luyện, còn dạy hắn đạo lý làm người, càng giúp hắn lĩnh ngộ được Hạo Nhiên Chính Khí.

Có thể nói Thần Tú là người dẫn đường trên con đường tu luyện của hắn, cũng là người thứ hai tin tưởng hắn ngoài Tần huynh, cho dù bị người khác vu oan đoạt Tiên Tinh, cũng vẫn chọn tin tưởng hắn.

Thần Tú còn đưa hắn về Tạo Hóa Tiên Cảnh, gạt bỏ mọi ý kiến trái chiều mà thu hắn làm môn hạ.

Thậm chí còn tặng Vô Trần Kiếm, một trong Thập Đại Thần Binh, cho hắn.

Nói là cho hắn cuộc đời thứ hai cũng không quá lời.

Hắn vốn định bụng sau khi báo thù cho Tần huynh xong sẽ mạnh mẽ quay về, dùng thực lực chứng minh cho các vị trưởng lão thấy nhãn quang của sư phụ là đúng.

Ai ngờ lần chia ly trước, tái kiến lại chính là vĩnh biệt.

“Hài tử, con về rồi!” Giọng nói quen thuộc của Thần Tú vang lên bên tai Lâm Tam.

“Sư phụ…” Lâm Tam lập tức ngừng khóc, vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy trên thi thể Thần Tú lóe lên từng điểm tinh quang, hội tụ lại xuất hiện một hư ảnh Thần Tú, lộ ra nụ cười hiền hậu quen thuộc trong ký ức hắn.

“Sư phụ!!” Lâm Tam lập tức kích động tiến lên, muốn đưa tay chạm vào Thần Tú.

Chỉ tiếc là tay hắn xuyên qua thân thể Thần Tú, căn bản không thể chạm vào như trước kia.

“Vi sư cố chống đỡ một tia linh hồn không tiêu tan, chỉ để được nhìn con lần cuối.” Thần Tú hiền hòa cười nói: “Đời này vi sư kiêu ngạo nhất không phải là kinh diễm một thời đại, mà là thu con làm đồ đệ này.

Bây giờ tâm nguyện vi sư đã thành, có thể yên tâm đi rồi.

Ghi nhớ, đừng đi tìm tiên nhân Thượng Giới báo thù, phải sống thật tốt…” Lời chưa nói xong —— Hư ảnh Thần Tú càng trở nên trong suốt, hóa thành từng điểm tinh quang tiêu tán.

“Sư phụ, người đừng đi, đồ nhi còn rất nhiều thứ muốn học ở người!” Lâm Tam hoảng hốt muốn tiến lên cứu chữa Thần Tú, nhưng bất kể dùng phương pháp nào cũng không thể cứu vãn.

Chuyện vô lực nhất trong đời người… chẳng qua là ngươi dùng cả đời sở học dạy ta thành cường giả, mà ta thành cường giả lại không thể dùng cả đời sở học cứu ngươi.

“Hài tử!” Thần Tú tiêu sái cười nói: “Đừng vì mất đi mà khóc, hãy vì từng sở hữu mà cười!” “Đừng…” Lâm Tam nước mắt giàn giụa vẫn muốn ngăn cản, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn Thần Tú tiêu tán.

“Bùm” một tiếng!!

Một thân ảnh nặng nề rơi xuống bên cạnh thi thể Thần Tú, chính là Tề Tu Viễn nghe tin dữ mà **vội vã** đến.

“Ngươi cứ thế mà đi sao!?” Tề Tu Viễn nhìn tinh quang tiêu tán, trong lòng mãi không thể bình tĩnh.

Kẻ địch cả đời của hắn, cũng là tri kỷ cả đời!

Hắn vốn định bụng tu luyện thêm một thời gian nữa để khiêu chiến Thần Tú, cho Thần Tú biết cảm giác bị người khác áp chế là thế nào, ai ngờ đây lại trở thành sự nuối tiếc cả đời của hắn.

“Sư phụ!!” Lâm Tam ngửa mặt lên trời phát ra tiếng bi minh, khoảnh khắc đó đã thắp sáng vầng hào quang tế thiên.

“Ầm ầm ầm!!” Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất, thiên uy vô tận dường như muốn nhấn chìm cả thiên địa.

“Đột phá Chuẩn Đế rồi!” Vẻ mặt Tề Tu Viễn không khỏi biến đổi, cả người lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Mịa nó!!

Động tĩnh đột phá Chuẩn Đế còn mãnh liệt hơn cả khi hắn đột phá Đại Đế!

Chương 688

Hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao Tần Phong lại dặn dò họ, có thể động đến Lâm Tam nhưng tuyệt đối không được động đến tri kỷ và người thân bên cạnh Lâm Tam.

“Ai!” Tháp gia bất lực thở dài một tiếng, phất tay cuốn lấy từng điểm tinh quang.

Mặc dù tia linh hồn yếu ớt của Thần Tú không thể giúp ông ta sống lại, nhưng giữ lại cũng coi như để Lâm Tam có động lực phấn đấu tiến lên.

Lúc này —— Trên hòn đảo nhỏ Bắc Hải.

Điện chớp sấm rền, sóng dữ cuộn trào.

Tần Phong bị một đoàn ánh sáng tím bao phủ, dường như là để kiểm nghiệm thiên phú của hắn, hóa thành năng lượng khủng bố tràn vào khắp tứ chi bách hài của hắn.

“A…” Tần Phong không kìm được phát ra một tiếng kêu thảm, chỉ cảm thấy toàn thân dường như bị xé rách, hắn vội vàng ngồi khoanh chân vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết.

“Tần ca ca!” “Thánh tử đại nhân!” Mọi người lập tức trở nên căng thẳng, sợ Tần Phong xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Cơ hội tốt!!” Lâm Hạo quả quyết nắm lấy cơ hội, nhanh chóng lao về phía Tần Phong.

“Ai!” Nhậm Hoàn bất lực thở dài một hơi, biết lại phải làm công vô ích rồi.

“Ầm ầm ầm!!” Tiếng nổ kinh thiên động địa lập tức vang vọng khắp trời đất, đế uy nhấn chìm thiên địa cũng bao phủ hòn đảo nhỏ trong chốc lát.

“Đỉnh phong cấp Đế cảnh!!” Đồng tử Lâm Hạo không khỏi co rút, thân thể lập tức cứng đờ tại chỗ.

Hắn vốn tưởng rằng có lão tổ tông và mấy chục vạn đại quân thì ưu thế nằm về phía họ, ai ngờ Tần Phong không chỉ có ngoại viện từ Giao Nhân tộc, mà còn có hai Đại Đế hộ giá.

“Ai, thắng làm vua, thua làm giặc!” Lâm Gia Lão Tổ bất lực thở dài nói: “Trận chiến này chúng ta thua rồi, Xá Lợi Tà Đế thuộc về Tần gia, chư vị, xin nhường đường đi!” “Lão già, ngươi có tư cách đàm phán điều kiện với chúng ta sao!?” Mộc Tú thấy đại cục đã định, vội vàng giải phóng chút đế uy hữu hạn của mình.

“Bùm” một tiếng!!

Xung quanh nổi lên từng gợn sóng, sau đó thì không có sau đó nữa.

“Ông ta cũng là Đại Đế!?” Thần tình của mọi người ở Thiên Tâm Chi Thành không khỏi ngẩn ra, nghiêm trọng hoài nghi mình có phải đã xuất hiện ảo giác rồi không.

“Tư cách mà ngươi nói là chỉ cái gì!?” Lâm Gia Lão Tổ thần tình đạm nhiên nói: “Bây giờ các ngươi tuy chiếm trọn thiên thời địa lợi nhân hòa, nhưng lại không thể ngăn cản lão phu tự bạo.

Lão phu đã sống đủ lâu rồi, không ngại trước khi chết kéo theo tiểu tử Tần gia cùng đi.” “Tự bạo!!” Lông mày Mộc Tú và những người khác không khỏi nhíu lại, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong đang tu luyện.

Một vị Đại Đế tự bạo không phải chuyện đùa, chưa nói đến việc bọn họ có thể đưa Tần Phong tránh thoát hay không, nhưng chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của Tần Phong.

Tam Thu trầm mặc không nói bên cạnh, cầm bút bắt đầu ghi chép chính sử.

Năm X tháng Y: Hoàng thượng của chúng ta tình cờ có được Xá Lợi Tà Đế, cũng dẫn đến sự tranh giành của Giao Nhân tộc và Thiên Tâm Chi Thành.

Trong quá trình giao tranh, Hoàng thượng của chúng ta luôn lưu thủ, Giao Nhân tộc bị mị lực nhân cách cao thượng của Hoàng thượng chinh phục.

Thiên Tâm Chi Thành không biết ơn, còn vọng tưởng dùng việc tự bạo uy hiếp bỏ đi.

Chỉ có thể nói bọn họ tầm nhìn hạn hẹp!

Nên biết, Hoàng thượng của chúng ta không chỉ có lòng dạ rộng lớn, mà còn không bao giờ ép buộc người khác, dù thuộc hạ gặp ngoài ý muốn thân vong, cũng sẽ chủ động gánh vác trách nhiệm chăm sóc vợ trẻ của họ… “Lộ ra móng vuốt rồi chứ!” Mộc Tú không kìm được liếc nhìn một cái, lập tức kích động.

Mặc dù cái tên Tam Thu bạch diện thư sinh này bình thường ẩn giấu rất tốt, nhưng hắn vẫn nhìn ra Tam Thu đang ám chỉ Tần Phong thèm muốn cô vợ nhỏ Lục Mạn Mạn của Tề Tu Viễn.

“Ừm!!” Tam Thu hờ hững liếc nhìn, cũng không có ý định đặc tả gì.

Cũng không biết hắn là một sử quan thật sự cương trực không a dua, hay là từ đầu đến cuối không hề để một Đại Đế như hắn vào mắt.

“Lão tổ tông…” Lâm Hạo và những người khác lập tức căng thẳng.

Chưa nói đến việc Lâm Gia Lão Tổ tự bạo có thể kéo theo Tần Phong hay không, nhưng chắc chắn có thể kéo theo rất nhiều người trong số họ cùng đi, không chừng cả nhà sẽ phải chỉnh tề lên đường.

“Ai!!” Lâm Gia Lão Tổ bất lực thở dài một tiếng, ngữ khí dịu lại nói: “Lão phu bây giờ không còn hùng tâm tranh bá thiên hạ, cũng không có hứng thú với việc Tần gia ẩn giấu sâu đến mức nào.

Chỉ hy vọng Tần Phong nhìn mặt Xá Lợi Tà Đế, sau này đừng làm khó con cháu Lâm gia ta.” “Làm sao bây giờ!?” Mộc Tú và những người khác nhìn nhau, không ai dám thay Tần Phong quyết định.

“Được, ta Thỏ Đại Chủ Ngân đồng ý!” Tiểu Bạch không chút do dự mà đồng ý, giọng nói non nớt càng mang theo chút sức mạnh hủy diệt.

Là con thỏ được Tần Phong nuôi từ nhỏ, không chỉ dạy nó 《Luận Ngữ》, còn bảo nó thường xuyên đọc 《Tôn Tử Binh Pháp》, tự nhiên nó biết ý nghĩa của việc binh phải có chỗ thiếu sót.

Hơn nữa, với sự hiểu biết của nó về Tần Phong, nếu sau này thật sự muốn làm khó Lâm gia, thì có rất nhiều cách, không cần thiết phải dồn đối phương vào đường cùng.

“Rút!” Tam Lộng Đại Sư phất tay, dẫn đầu nhường ra một con đường.

Đừng thấy Tiểu Bạch là một con thỏ mặt người dạ thú, bình thường cũng bị coi là một linh vật, nhưng bọn họ đều đã từng chứng kiến sự khủng bố của con thỏ này.

Không chỉ là lương thực dự trữ cuối cùng của Tần Phong, mà còn là át chủ bài cuối cùng của Tần Phong.

Hơn nữa, là con thỏ được Tần Phong nuôi từ nhỏ, nó cũng là kẻ hiểu Tần Phong nhất, nghe lời nó chắc chắn không sai, cho dù sai cũng không liên quan đến bọn họ.

“Rút!” Vũ Tộc Trưởng thấy Đại Đế đều rút lui, tự nhiên sẽ không tiếp tục chiến đấu nữa.

“Trận này Thiên Tâm Chi Thành chúng ta thua không oan!” Lâm Gia Lão Tổ rất không nỡ quay đầu nhìn lại một cái, biết rằng với thiên phú của Tần Phong, chắc chắn sẽ được Xá Lợi Tà Đế công nhận, cũng có nghĩa là Tần gia sẽ tiến xa hơn một tầng nữa.

Nếu năm đó Tần gia cố ý hiến đầu người, là để di chuyển trăm vạn Tần gia và mấy vị lão tổ.

Vậy thì không lâu nữa, Tần gia sẽ quân lâm thiên hạ.

“Một bước sai, vạn bước sai a!” Lâm Hạo trong lòng đột nhiên cảm thấy một trận bi thương.

Nếu hắn sớm biết Thiên Tâm Chi Thành sẽ luân lạc đến mức này, năm đó đi đến Tần gia cầu hôn lẽ ra nên chọn Tần Phong.

Đồng thời, hắn cũng không kìm được quay đầu nhìn về phía Tần Phong, chỉ cảm thấy thần tình đột nhiên có chút hoảng hốt.

Nhớ năm xưa lần đầu gặp Tần Phong, hắn chẳng qua chỉ là một tiểu thí hài.

Nhưng chớp mắt một cái, hắn đã trưởng thành thành thiên kiêu số một Hoang Cổ, bên cạnh còn có hai Đại Đế tùy tùng, ép Thiên Tâm Chi Thành bọn họ không thể không giao ra Xá Lợi Tà Đế để giữ mạng.

“Sống chết nên như Tần Phong vậy!” Lâm Hạo không kìm được cảm khái, sau đó lại nhìn về phía Lâm Tâm Nhi.

Chương 689

Nếu không phải do chiếc áo bông nhỏ này của cô ta rò rỉ, hắn làm sao đến nỗi luân lạc đến tình cảnh ngày hôm nay.

“Cha, con gái sai rồi!” Lâm Tâm Nhi không đợi Lâm Hạo lôi gậy ra, thành thạo giành nói trước, cố gắng đánh thức chút tình phụ tử còn sót lại.

“Thành chủ, đừng tức giận!” Tiểu Mã vội vàng tiến lên an ủi: “Trước kia chúng ta có thể làm chó cho Đại Việt Hoàng tộc, bây giờ chúng ta cũng có thể làm chó cho Tần gia.

Nếu ngài không tiện mặt mũi, ta có thể giúp ngài liên hệ Nam ca.” “Ừ, ừ, ừ!” Tiểu Vu và Tiểu Trừ liên tục gật đầu, đầy mong đợi nhìn Lâm Hạo.

Chỉ cần Lâm Hạo bằng lòng quỳ trước mặt Tần Phong sủa hai tiếng chó, thì bọn họ có thể đường đường chính chính theo Nam ca, không cần phải sống cuộc sống lén lút nữa.

“Cút!!” Lâm Hạo tức đến mức suýt rút đao ra chém ba tên không đáng tin cậy này.

Nhưng vừa nghĩ đến việc ba tên này trừ khi đối mặt với Tần gia thì không đáng tin, còn gặp các thế lực khác đều rất anh dũng, hắn chỉ đành cố gắng nuốt cục tức này xuống.

“Thành chủ!” Tiểu Mã vẫn không từ bỏ, tiếp tục khuyên nhủ: “Thời này làm chó cho ai mà chẳng là làm chó, hà tất vì chút tự tôn đáng thương kia, để cả nhà già trẻ theo ngài chịu khổ chứ!?” “Đúng vậy!” Tiểu Vu và Tiểu Trừ cũng vội vàng khuyên: “Thành chủ, lần trước ở Long Môn Hạp Cốc ngài cũng nói rồi, nếu không muốn Thiên Tâm Chi Thành bị dòng chảy thời đại nhấn chìm, thì chỉ có thể cúi đầu xưng thần với Tần gia…” “Hừ!!” Lâm Hạo hừ lạnh một tiếng, không trả lời mà bỏ đi.

Mặc dù hắn đã nói ra những lời như cúi đầu xưng thần với Tần gia, nhưng nghĩ đến việc mình trước kia ngang hàng với Thạch Trung Ngọc, sau này lại phải quỳ trước mặt Thạch Trung Ngọc còn khó chịu hơn bị giết.

Huống hồ bên cạnh Tần Phong tập trung nhiều cao thủ cấp Đế như vậy, cho dù hắn đầu quân cho Tần gia, sau này Tần gia có được thiên hạ, cũng không chia được bao nhiêu bánh ngọt, nói không chừng còn sẽ trở thành pháo hôi cho Tần gia thống nhất thiên hạ.

“Ô ô…” Tiểu Mã, Tiểu Vu, Tiểu Trừ lập tức không vui mà ô ô, biết con đường đi theo Nam ca vẫn còn gian nan và xa vời.

“Ta thật sự sắp không nhịn nổi nữa rồi!” Hà Phi bên cạnh cực lực kiềm chế bản thân, không hiểu Tần Nam đã rót thuốc mê gì vào bọn họ.

“Phù phù!!” Lâm Tâm Nhi thở phào nhẹ nhõm, biết mình đã thoát được một kiếp.

Rất nhanh —— Lâm Hạo liền dẫn theo mấy chục vạn đại quân hùng hổ rời đi, suy nghĩ một chút quyết định đi đến Ma tộc ở phía tây tiếp tục ẩn náu, không tin Tần Phong còn có thể vươn tay đến địa bàn của Ma tộc.

“Bùm” một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong truyền ra một tiếng trầm đục, tiếng vỡ hạt quen thuộc lại vang lên, xung quanh lập tức tuôn ra một cỗ năng lượng bành trướng.

“Quy Nhất Cảnh cửu trọng!” Đôi mắt đen như mực của Tần Phong đột nhiên mở ra, lóe lên một tia tinh quang như thực chất.

Khác với linh khí thiên địa hấp thu khi tu luyện trước đây, năng lượng trong Xá Lợi Tà Đế vô cùng khủng bố, một khi không cẩn thận có thể khiến người ta tẩu hỏa nhập ma, nhưng lại có thể toàn diện nâng cao thực lực của bản thân.

Nếu hấp thu linh khí thiên địa để tu luyện, lực chiến đấu là 1 điểm.

Vậy thì hấp thu Xá Lợi Tà Đế để tu luyện, lực chiến đấu sẽ là 3 điểm.

“Ông!

Ông!” Xá Lợi Tà Đế dường như thấy Tần Phong đã thông qua khảo nghiệm, lóe lên một đạo tử quang bay vào tay Tần Phong.

“Đinh đoong, chúc mừng Túc Chủ thành công cướp đoạt cơ duyên thăng cấp của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 5 triệu điểm phản phái!” “Đinh đoong, chúc mừng Túc Chủ thành công cướp đoạt cơ duyên thăng cấp của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!” “Cảm ơn Diệp Thần ca ca!” Khóe miệng Tần Phong lại lần nữa cong lên nụ cười của Long Vương, trong lòng cũng đang hô hoán hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan.

“Đinh đoong, chúc mừng Túc Chủ tiêu phí 5 triệu điểm phản phái, thành công đổi một viên Căn Cơ Đan Quy Nhất Cảnh!” Tần Phong một hơi nuốt Căn Cơ Đan, lại bắt đầu hô hoán hệ thống rút thưởng.

“Xoạch!” Bàn quay lớn quen thuộc lại xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

“Đinh đoong, chúc mừng Túc Chủ rút trúng Buff cấp Thần, Thiên Quan Chúc Phúc…” “Thiên Quan Chúc Phúc!?” Thần tình Tần Phong không khỏi ngẩn ra, thông tin buff hiện lên trước mắt.

Thiên Quan Chúc Phúc: Buff cấp Thần của Đạo gia, Thiên Quan Đạo gia đại diện cho Tử Vi Đại Đế, người lĩnh ngộ buff này không chỉ có thể tăng cường gấp mười lần chiến lực của bản thân, mà còn có thể lấy Đạo nhập Đế chúc phúc nhân gian trăm việc không kiêng kỵ. (Ghi chú: Chúc phúc đệ tử Đạo gia có thể tăng gấp mười lần chiến lực) “Buff dạng hào quang!!” Mắt Tần Phong lập tức sáng rực, rất hài lòng với Thiên Quan Chúc Phúc.

Không chỉ có thể tăng chiến lực cho mình, còn có thể tăng chiến lực cho người khác, khiến hắn trải nghiệm được niềm vui của việc làm người hỗ trợ.

Ngay lúc này —— Một tiếng sấm kinh động kèm theo âm thanh trầm hùng, vang lên trong đầu Tần Phong, “Thiên Quan Chúc Phúc, trăm việc không kiêng kỵ!!” “Ầm ầm ầm!!” Âm thanh trầm hùng vừa dứt, Tần Phong đã rơi vào hỗn độn.

Xung quanh hắn cũng tuôn ra một đạo kim quang, như gió xuân lướt qua đại địa, khiến tâm trạng của mọi người Tây Chu bỗng nhiên sảng khoái, tẩy rửa mọi năng lượng tiêu cực trong tâm hồn.

“Chủ công lại đốn ngộ rồi!!” Tam Lộng Đại Sư cả người lập tức “eoom” một tiếng.

Hắn vốn tưởng rằng mình chủ động ra tay thì không cần lo lắng Tần Phong nhắc nhở mình là phế vật.

Ai ngờ hắn tùy tiện đánh mấy con quái nhỏ lại đốn ngộ nữa rồi, hình như nhất định phải luôn nhắc nhở mình là phế vật vậy.

“Đây chẳng lẽ chính là Thiên Quan Chúc Phúc trong truyền thuyết Đạo gia!?” Nhậm Hoàn cảm nhận sự biến hóa của cơ thể, nghĩ đến Thiên Quan Chúc Phúc của Đạo gia.

Buff này đừng nói là ở Đạo gia, ngay cả khi đặt trong toàn bộ giới tu luyện, cũng là một tồn tại cực kỳ bùng nổ, mấy trăm vạn năm qua chưa từng nghe nói có buff nào có thể sánh kịp.

“Sư phụ, đồ nhi bất hiếu!” Hữu Dung không rời mắt nhìn Tần Phong, trong lòng thì bất lực thở dài một tiếng.

Hiện tại Đại Ma Vương không chỉ dùng văn nhập thánh, viết ra 《Luận Ngữ》 để định ra quy tắc cho Đạo, còn cướp mất vị trí Thiên Sư của Tiểu Bạch, khiến Tam Thiên Đạo Môn trở thành tay sai của hắn.

Nàng đừng nói là giúp sư phụ đòi lại bồi thường, không khéo còn phải tự mình đền bù vào, sau này sư phụ chỉ có thể tự mình chăm sóc bản thân rồi.

“Bỏ qua thuộc tính tra nam không nói, hắn thật sự khiến phụ nữ rung động!” Nguyệt Hi nhìn Tần Phong trong trạng thái Thiên Quan Chúc Phúc, trái tim nhỏ bắt đầu đập loạn như nai con.

“Tần ca ca, thật đẹp trai!!” Điềm Điềm quanh năm mắt lấp lánh trái tim, bị mê hoặc không thôi.

“Cố gắng, cố gắng!” Thái Tử Phi đang liều mạng kiềm chế bản thân, giữ vững hình tượng tiểu thư khuê các của mình.

“Người trên đường như ngọc, công tử thế vô song!” Tiêu Cửu Nương vốn tưởng rằng đây chỉ là hình tượng của người xưa, cho đến khi Tần Phong xuất hiện mới hiểu rõ ý nghĩa của nó, mỗi lần nhìn là lại lún sâu thêm một phần, càng nhìn càng cảm thấy mình không thể giữ vững được.

“Cái cảm giác nhận đồng này chết tiệt!!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh hai yêu tuy trong lòng rất không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận niềm vui khi gia nhập đội ngũ chuyên nghiệp.

Không chỉ mỗi ngày có Tần Phong đại soái ca dưỡng mắt, còn có đả thủ cấp Đại Đế tùy thời chờ lệnh, càng không cần lo lắng bị Tam Thiên Đạo Môn bắt đi lột da rút gân.

“Quật khởi rồi, ta quật khởi rồi!” Mộc Tú kích động đến mức suýt phát điên.

Bởi vì thuật diễn toán của hắn có nguồn gốc từ truyền thừa Đạo gia, cho nên trong buff Thiên Quan Chúc Phúc đã trực tiếp tăng gấp mười lần chiến lực, khiến hắn từ 0.1 biến thành 1.

Hắn bây giờ không còn là dưới Đại Đế ta vô địch nữa, trên Đại Đế hắn cũng có thể đổi mạng một chọi một.

“Quật khởi!?” Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư liếc nhìn một cái, vẫn không hề để Mộc Tú vào mắt.

Dù Mộc Tú được chúc phúc có sức mạnh ngang ngửa với bọn họ, nhưng lại không có chút kinh nghiệm chiến đấu nào, giết hắn căn bản không cần chiêu thứ hai, vẫn chỉ có thể bắt nạt một số lính tôm tướng cua.

“Đinh đoong, chúc mừng Túc Chủ câu dẫn hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến độ hảo cảm tăng lên, nhận được 10 vạn điểm phản phái!” “Đinh đoong, chúc mừng Túc Chủ câu dẫn định mệnh thiên tử của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến độ hảo cảm tăng lên, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Ta câu dẫn lúc nào vậy!?” Tần Phong nghi hoặc mở mắt, thu lại buff Thiên Quan Chúc Phúc.

Chương 690

“Ặc…” Nụ cười trên mặt Mộc Tú lập tức đông cứng, trong chốc lát đã rớt xuống còn 0.1 Đại Đế. ……… Trong Hợp Hoan Tông.

Diệp Thần dẫn theo ba vị trưởng lão đến bái phỏng.

Hắn vốn tưởng rằng phải tốn một phen lời lẽ mới có thể vào được, ai ngờ đối phương đặc biệt thông tình đạt lý, trực tiếp dẫn họ đi gặp tông chủ Hợp Hoan Tông.

“Ặc…” Diệp Thần đột nhiên ôm lấy ngực, cảm giác khó chịu lại xuất hiện.

Vẫn là cái gì đó định mệnh, bị một tên tiện nhân nào đó cướp đi, bản thân hắn cũng vì mất đi thứ này mà trong lòng bắt đầu hoảng loạn không rõ nguyên nhân.

“Chiến Thần, ngài không sao chứ!?” Ba vị trưởng lão vội vàng hỏi.

Cũng không biết là ảo giác, hay sao mà vừa rồi có một khoảnh khắc, bọn họ cảm thấy Diệp Thần hình như đã thay đổi, không còn cái khí phách của Chiến Thần như trước nữa.

Mang đến cho người ta một cảm giác không tự tin, bắt đầu sợ hãi.

“Ta không sao!” Diệp Thần hít sâu một hơi, bắt đầu bình phục tâm trạng.

Chỉ là cái cảm giác hoảng loạn kia vẫn không hoàn toàn tiêu tan, dường như là tâm ma vậy ám ảnh trong lòng hắn không rời.

“Ba vị, xin mời!” Nữ đệ tử Hợp Hoan Tông dẫn người vào đại điện, còn chu đáo bưng trà nước cho họ.

“Người ta đều nói Hợp Hoan Tông là tà phái, hôm nay nhìn thấy có chút danh bất phù thực a!” Diệp Thần đi dọc đường phát hiện, Hợp Hoan Tông không hề có khí ô uế, ngược lại khắp nơi đều toát lên khí chất thanh u điển nhã, còn tốt hơn cảnh quan của rất nhiều môn phái chính phái.

“E rằng có liên quan đến Tiêu Cửu Nương…” Đại trưởng lão gật đầu nói: “Nghe nói nàng là người xuất bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, một lòng muốn đưa Hợp Hoan Tông vào chính đạo.” “Tên Tần Phong chết tiệt!” Diệp Thần vừa nghĩ đến Tần Phong giả mạo hắn, lừa tiền lừa sắc là lại tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Cái gì mà xuất bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, đừng bị cô ta lừa, trà này đã bị bỏ thuốc!” Nhị trưởng lão cầm chén trà lên ngửi ngửi, tức giận ném chén trà xuống đất.

“Chát” một tiếng!!

Chén trà rơi xuống đất vỡ tan, mảnh sứ cũng theo đó văng ra.

“Bỏ thuốc!!” Diệp Thần và những người khác sắc mặt biến đổi, vội vàng đứng dậy đề phòng.

Chỉ thấy đệ tử Hợp Hoan Tông dường như đã nhận được tín hiệu ném chén, nhanh chóng từ khắp nơi xông ra, bao vây ba người họ lại.

“Lạc lạc…” Hắc Quả Phụ cười tủm tỉm đi ra, nói: “Không hổ là trưởng lão của yếu tắc Bắc Cương, ta chỉ thêm vào một chút đặc sản của Hợp Hoan Tông, các ngươi vậy mà đều ngửi ra được.” “Là ngươi!!” Diệp Thần và ba vị trưởng lão sắc mặt lập tức đen lại, ánh mắt muốn đâm chết người căn bản không giấu được.

Năm xưa ở Hắc Phong Khẩu nếu không phải là cái Hắc Quả Phụ này, bọn họ căn bản sẽ không trở thành huynh đệ chiến hào.

“Ai ui, các ngươi còn muốn đánh ta sao!?” Hắc Quả Phụ liếc mắt đưa tình, vẻ mặt sợ hãi.

Cũng không biết là giả vờ đứng đắn nhưng lộ bản tính, hay là thật sự biến thái đã buông thả bản thân.

"Chát" một tiếng!!

Đệ tử Hợp Hoan Tông không hề do dự, quả quyết lấy từng bình thuốc bột ném xuống đất, hoàn toàn không cân nhắc có làm bị thương người của mình hay không.

Một vẻ muốn đổi tên Hợp Hoan Tông thành Tinh Tuyệt Cổ Thành vậy… "Không hay rồi!!" Diệp Thần sắc mặt biến đổi, vội vàng bịt miệng mũi.

"Đi!!" Ba vị trưởng lão không dám nán lại đây, bịt miệng mũi nhanh chóng xông ra ngoài.

"Vô ích thôi!" Hắc Quả Phụ che miệng cười duyên nói: "Đây là Ngũ Sắc Đào Hoa Tán bí chế của Hợp Hoan Tông ta, là thuốc độc của ngươi, nhưng lại là mật đường của ta.

Người ngoài chạm vào da thịt sẽ trúng độc, còn đối với chúng ta tu luyện Cực Lạc Bảo Giám thì lại có thể tăng tốc tu luyện." "Ặc…" Các nữ đệ tử Hợp Hoan Tông đều phát ra tiếng quyến rũ, chỉ cảm thấy linh lực trong cơ thể đột nhiên sôi trào.

"Cái gì!!" Diệp Thần và những người khác sắc mặt kịch biến, vội vàng làm sạch thuốc bột trên người.

Chỉ là Ngũ Sắc Đào Hoa Tán của Hợp Hoan Tông còn lợi hại hơn họ tưởng tượng, chỉ mấy hơi thở đã cảm thấy trong cơ thể có một đoàn lửa đang cháy, cũng khiến họ bắt đầu dần mất đi lý trí.

"Đừng giãy giụa nữa!" Hắc Quả Phụ liếm liếm đôi môi đỏ mọng nói: "Trúng Ngũ Sắc Đào Hoa Tán cần Âm Dương điều hòa, nếu không sẽ dục hỏa đốt thân, thất khiếu chảy máu, đau đớn đến chết."

Lời vừa dứt —— Các nữ đệ tử Hợp Hoan Tông liền tâm lĩnh thần hội, ai nấy cười duyên lộ ra đôi chân dài trắng nõn có thể đạp xe ba bánh, thậm chí có người còn cởi áo trên lộ ra tấm lưng có thể kéo hỏa quán.

"Ti tiện!!" Diệp Thần đầy vẻ phẫn nộ muốn rời đi.

Hắn biết ở lại không phải là để ban thưởng cho mình, mà là để bước vào Tinh Tuyệt Cổ Thành nguy hiểm.

"Ầm ầm ầm!!" Chỉ thấy xung quanh Diệp Thần lóe lên một đạo kim quang, Chiến Thần Giáp cũng lập tức bao phủ lấy hắn, uy áp khủng bố nhất thời càn quét cả Hợp Hoan Tông.

"Muốn chạy!" Hắc Quả Phụ nhanh chóng bay lên chặn lại, cố gắng kéo dài thời gian để Ngũ Sắc Đào Hoa Tán phát tác.

Mặc dù Diệp Thần mặc Chiến Thần Giáp, tay cầm Ngân Long Thương có thể chiến đấu với Đại Đế đỉnh phong, nhưng sau khi bị Tần Phong hãm hại mấy lần, đã không còn cái khí phách Long Vương như trước nữa.

Thêm vào lúc này đang trúng Ngũ Sắc Đào Hoa Tán, căn bản không thể phát huy toàn bộ thực lực.

"Hắc hắc, mỹ nhân!!" Ba vị trưởng lão không có hào quang bảo hộ của Diệp Thần, đối mặt với từng nữ đệ tử Hợp Hoan Tông thiên kiều bách mị, chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn sa lầy.

Lập tức tất cả đều lộ ra bộ dạng của Trư Bát Giới, tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành.

"Trưởng lão…" Diệp Thần cảm thấy sốt ruột như lửa đốt.

Không chỉ phải áp chế Ngũ Sắc Đào Hoa Tán trong cơ thể, còn phải tìm cách đưa ba vị trưởng lão cùng rời đi.

"Bùm" một tiếng!!

Ngay khi Diệp Thần mất thần đang suy nghĩ, Hắc Quả Phụ đã nhanh chóng đánh gục hắn xuống đất.

"Ngươi muốn làm gì!?" Diệp Thần vừa định bò dậy chiến đấu tiếp, Hắc Quả Phụ đã trực tiếp ngồi lên người hắn.

"Ta muốn kết hợp thể duyên với ngươi!" Hắc Quả Phụ nhìn Diệp Thần từ trên cao xuống, dường như thợ săn lão luyện đã tìm thấy con mồi mình hằng mong ước, không kìm được liếm liếm đôi môi đỏ mọng gợi cảm.

"Đừng, ngươi đừng qua đây…" Diệp Thần lại nhớ đến nỗi sợ hãi bị "lão ưng" chi phối, liều mạng giãy giụa muốn giành lại tự do.

"Đinh đoong, chúc mừng Túc Chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn để lại bóng ma tâm lý khó phai mờ, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Diệp Thần ca ca thật kiên cường a!" Thần tình Tần Phong không khỏi ngẩn ra.

Hắn vốn tưởng rằng Diệp Thần ca ca trải qua nhiều ma nạn như vậy, không gian tiến bộ sẽ lớn hơn một chút, ai ngờ hắn vẫn kiên cường ở vị trí cấp sử thi mà không rớt xuống.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy Diệp Thần ca ca ít nhiều có chút không biết tốt xấu.

Chương 691

Mặc dù hắn đã mang đi hồng nhan tri kỷ Tiêu Cửu Nương, nhưng lại để lại cho hắn một Hắc Quả Phụ kinh nghiệm phong phú.

Bỏ qua sự thật không nói, người ta quả thực là đại mỹ nhân.

Cho dù người ta thích uống rượu, hút thuốc, chơi tiêu, cũng không thể chứng minh người ta là cô gái hư hỏng được.

Hắn cứ luôn nhìn người bằng ánh mắt có màu, động một chút là xuất hiện bóng ma tâm lý, nói nhỏ thì là không tôn trọng Hắc Quả Phụ, nói lớn thì là kỳ thị nữ giới.

“Thánh tử đại nhân…” Vũ Tộc Trưởng hấp tấp chạy lên bờ, chuẩn bị mời Tần Phong đến Giao Nhân tộc chơi.

Phải biết rằng, bây giờ không chỉ khắp Hoang Cổ đang đánh nhau, mà còn có tiên nhân Thượng Giới đang khắp nơi đồ sát.

Còn Giao Nhân tộc bọn họ không chỉ hộ tộc đại trận đã mất, năm vị lão tổ Chuẩn Đế cũng đã chết sạch, trong loạn thế này thì chẳng khác gì một đứa trẻ không có sức phản kháng, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị người khác giết chết.

Hiện tại Tần Phong không chỉ sống lại, bên cạnh còn mang theo nhiều cường giả cấp Đế như vậy, đối với Giao Nhân tộc bọn họ mà nói thì đây giản đơn chính là một cái đùi vàng tự đưa tới cửa.

Nhất định phải để các tiểu giao thê ôm lấy cái đùi vàng của hắn.

“Loảng xoảng!!” Các tiểu giao thê dường như biết nhiệm vụ của mình, ai nấy đều cởi đuôi cá lên bờ từ biển, mặc đồ vẫn như trước đây, mặc được bao nhiêu thì mặc bấy nhiêu, dùng vỏ sò nhỏ che tảo đỏ.

“A da…” Nhìn ánh mắt mong đợi của các tiểu giao thê, Tần Phong trong lòng thật sự không đành lòng từ chối.

“Thánh tử đại nhân…” Vũ Tộc Trưởng thấy Tần Phong động lòng, vội vàng thừa thắng xông lên nói: “Ban ngày ngắm chân, thuận buồm lại xuôi gió, buổi tối ăn cá, cuộc sống vui vẻ vô biên a!” “Hô hô, đa tạ tộc trưởng hảo ý!” Tần Phong hít sâu một hơi.

Mặc dù trong lòng hắn cũng đặc biệt muốn ở lại thêm vài ngày, nhưng vừa nghĩ đến đứa em ngu ngốc sắp không xong rồi, thì không thể không uyển chuyển từ chối lời mời của Vũ Tộc Trưởng.

“Thánh tử đại nhân!!” Các tiểu giao thê lập tức vây lại, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt đau buồn.

Hàm ý không chỉ sẵn lòng cho Tần Phong không tốn một xu mà xem hết 97%, mà còn sẵn lòng cho Tần Phong không tốn một xu mà xem hết 100%.

Chỉ là hành động này rõ ràng khiến Tiêu Cửu Nương và những người khác cảm thấy không thoải mái, cũng không nhìn xem mình ở đẳng cấp nào, lại dám thích cùng một người với các nàng.

“May mà tiểu la lỵ Miêu Cương không có ở đây, nếu không bọn họ một người cũng đừng hòng sống sót!” Nguyệt Hi vừa nghĩ đến Tiểu Y Nha, liền không kìm được rùng mình.

“Được rồi, đều tản ra!” Vũ Tộc Trưởng thấy sắc mặt Tiêu Cửu Nương và những người khác không đúng, biết những nữ nhân có thể đi theo Tần Phong đều không dễ chọc, vội vàng tiến lên giải tán các tiểu giao thê.

“Ngươi cũng không cần lo lắng, bây giờ Bắc Hải rất an toàn!” Tần Phong biết Vũ Tộc Trưởng đang lo lắng điều gì, sảng khoái cho ông ta một sự đảm bảo an toàn.

“Đa tạ Thánh tử đại nhân!” Vũ Tộc Trưởng kích động liên tục cảm ơn, tuyệt đối tin tưởng Tần Thánh Tử cứu khổ cứu nạn.

Rất nhanh —— Mọi người lên Thần Phong Chu, hướng về phía Tần gia mà đi.

Tần Phong thì ngồi khoanh chân trong khoang thuyền, lấy Xá Lợi Tà Đế ra bắt đầu nghiên cứu.

Bên trong không chỉ có thần công và chiêu thức tu luyện của các Tà Đế đời trước, mà còn lưu trữ tinh nguyên của các Tà Đế đời trước, hấp thu sau đó có thể chuyển hóa linh lực trong cơ thể thành Tà Đế Chi Lực, tăng lên mấy chục, thậm chí hàng trăm lần chiến lực của bản thân.

“Lợi hại thật!” Mắt Tần Phong không khỏi sáng rực, nóng lòng bắt đầu hấp thu.

“Ừm!?” Tiểu Bạch thấy Tần Phong bắt đầu tu luyện, thành thạo nhảy lên đùi hắn, ngáp một cái rồi bắt đầu ngủ khò khò, mầm đậu nhỏ trên đầu cũng lập lòe lên.

Oanh long long!!

Tà Đế Xá Lợi trong tay Tần Phong bùng phát ra một đạo tử sắc quang mang, năng lượng bành trướng như thủy triều tuôn vào tứ chi bách hài, từng đạo ấn ký Đại Viên Mãn tùy theo đó bao quanh thân thể.

“Đây chính là Tà Đế Chi Lực sao!?” Tần Phong chỉ cảm thấy thân thể mình trong nháy mắt bị lấp đầy, ngay sau đó một cơn kịch thống lan khắp tứ chi bách hài, đau đến mức mặt mày hắn vặn vẹo cả lại.

Đau!

Quá đau rồi!

Đó là nỗi đau không chạm đến da thịt, nhưng lại tổn thương đến linh hồn.

“Thiên hạ quả nhiên không có bữa trưa miễn phí, muốn người trước hiển quý, thì nhất định phải người sau chịu tội!” Tần Phong đau đến mức suýt chút nữa ngất đi, không thể không dốc toàn lực vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, thăng cấp linh lực trong cơ thể thành Tà Đế Chi Lực.

“Công tử không sao chứ!?” Thái Tử Phi tim đập thót lên cổ họng, có thể thấy Tần Phong đang đau đớn đến mức nào.

“Tần ca ca của ta lợi hại nhất!” Điềm Điềm kiêu ngạo ngẩng đầu nhỏ lên, tin rằng Tần Phong là người tuyệt vời nhất Hoang Cổ.

“Hắn không thể có chuyện được!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh bắt đầu cầu nguyện cho Tần Phong, muốn tiếp tục trải nghiệm niềm vui của một đội ngũ chuyên nghiệp.

“Mấy người có chuyện, hắn cũng không sao!” Nguyệt Hi trong lòng không nhịn được mà thầm tát nước bọt.

Người ta đều nói tai họa sống ngàn năm, loại siêu cấp tai họa như Tần Phong, có thể khiến thiên hạ đại loạn, thì làm sao có thể hai mươi mấy tuổi đã chết được.

Hơn nữa sự thật cũng đã chứng minh rồi, ngay cả tiên nhân Thượng Giới cũng không giết được hắn!

“Hắn đây là đang luyện tà công sao!?” Hữu Dung ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Tà Đế Xá Lợi.

Khác với khí tức do chính đạo tu luyện giả tu luyện ra, Tà Đế Xá Lợi tản mát ra một cỗ tà khí khủng bố, tuy mạnh nhưng lại dễ dàng đưa người ta vào ma đạo.

“Chẳng lẽ đây chính là số mệnh của bản y tiên sao!?” Hữu Dung bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Vốn dĩ cho rằng hai người là 《Đại Ma Vương Ngốc Nghếch và Tiểu Y Tiên Tuyệt Mỹ Hằng Ngày》, nhưng bây giờ xem ra rõ ràng là 《Bạch Nguyệt Quang Tiểu Y Tiên, Dùng Yêu Cảm Hóa Đại Ma Vương Lạnh Lùng》.

“Tà đế xứng ma nữ!” Khác với nỗi lo lắng của Hữu Dung, Tiêu Cửu Nương lại vô cùng hưng phấn.

Nếu Tần Phong thật sự sa vào ma đạo, vậy thì ranh giới ngăn cách giữa bọn họ cũng sẽ biến mất, sau này không còn tồn tại phân chia chính tà gì nữa, mọi người đều là người trong ma đạo.

“Công tử vì ta mà sa vào ma đạo!?” Tiêu Cửu Nương cũng bắt đầu suy nghĩ lung tung, càng nghĩ càng thấy nàng và Tần Phong là chân ái.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi tim đập nhanh, đạt được 10 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại suy nghĩ lung tung, đạt được 20 vạn điểm phản phái!” Tần Phong bây giờ một khắc cũng không dám thả lỏng, liều mạng vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết.

Bất quá, theo năng lượng lưu chuyển trong tứ chi bách hài, hắn không chỉ linh lực thăng cấp thành Tà Đế Chi Lực, mà xương cốt, huyết nhục, kinh mạch trong cơ thể cũng đều được cường hóa một lần.

“Tà Đế Xá Lợi còn khủng bố hơn ta tưởng tượng nhiều!” Tần Phong cảm nhận được Tà Đế Xá Lợi ẩn chứa năng lượng vô tận, quả quyết bắt đầu thử ngưng tụ Nguyên Đan trong Đan Điền thành Nguyên Thần.

Một khi thành công ngưng tụ ra Nguyên Thần, thì có nghĩa là đột phá đến Chuẩn Đế Cảnh.

Không chỉ có thể sở hữu thần thức để mở ra thị giác Thượng Đế, mà còn có thể Nguyên Thần xuất khiếu bỏ chạy khi gặp nguy hiểm, cũng không cần lo lắng bị nhị đệ vượt qua nữa.

Chương 692

“Bặc xì, bặc xì!” So với Tần Phong đang thống khổ như chịu cực hình, Tiểu Bạch lại đang ngáy khò khò ngủ say, nụ đậu nhỏ trên đầu cũng nổi lên một vệt tử quang.

“Con thỏ này lại ngủ rồi!?” Nguyệt Hi lập tức cảm thấy cạn lời, luôn cảm thấy Tiểu Bạch trên con đường dự trữ lương thực ngày càng đi xa. ……… Tần gia.

Theo Tần Hạo thành công đột phá đến Chuẩn Đế Cảnh, áp lực trong nháy mắt đổ dồn về phía Đại Việt Hoàng Tộc.

Để áp chế Tần Hạo không thể không điều động hai vị Ngụy Đế, sáu vị Ngụy Đế còn lại thì dốc toàn lực kiềm chế Tần gia thủy tổ, ý đồ kéo dài cho đến khi ông ta kiệt sức.

“Hống!!” Tần gia thủy tổ đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ.

Đế uy vô tận từ trong cơ thể cuồn cuộn tuôn ra, tiểu phá chuông trong tay ông ta càng nhanh chóng biến lớn.

“Không tốt!!” Sáu vị Ngụy Đế sắc mặt biến đổi, vội vàng liên thủ phòng ngự.

Quang đang!!

Tiểu phá chuông lóe lên kim quang lan khắp bốn phương, cùng với từng đạo tiếng chuông trấn áp càn khôn.

“Phụt!!” Phòng ngự của sáu vị Ngụy Đế trong nháy mắt bị phá vỡ, càng là thổ huyết liên tục lùi về sau.

Tuy rằng Tần gia thủy tổ đã già rồi, nhưng danh xưng đệ nhất cao thủ Đại Việt tuyệt đối không phải hư danh, không có trên năm vị Ngụy Đế căn bản không thể áp chế được ông ta.

“Giết!!” Đệ tử Tần gia lập tức sĩ khí đại tăng, giơ đao chém xuống không chớp mắt.

“Hô hô!!” Tần gia thủy tổ thở hổn hển, trên trán nổi lên từng giọt mồ hôi.

Tuy rằng ông ta rất không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, ông ta thật sự đã già rồi, sau trận chiến này sẽ không còn sức để tiếp tục bảo vệ Tần gia nữa.

“May mà, Tần gia ta có người kế tục!” Tần gia thủy tổ không có ý định nhìn Tần Hạo, quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

Vừa rồi Tần Phong dùng Thượng Cổ Trùng Đồng chữa trị cho cha mẹ ông ta đã thấy, cũng có thể cảm nhận được Tần Phong đang dốc toàn lực đột phá Đại Đế, cho dù trận chiến này ông ta có chiến tử, cũng có thể mỉm cười nơi cửu tuyền rồi.

“Lão già này không được rồi!” Sáu tên Ngụy Đế biết cơ hội đã đến, quả quyết dốc toàn lực tấn công Tần gia thủy tổ.

Chỉ cần bọn họ có thể giết Tần gia thủy tổ, Tần gia sẽ triệt để không có cơ hội xoay mình nữa, cho dù Tần Hạo cái thiếu niên chí tôn này có mở hack lợi hại đến mấy cũng vô dụng.

“Đến đây!!” Tần gia thủy tổ trừng lớn mắt giận dữ gầm lên một tiếng, tựa như muốn đốt cháy chính mình để dẫn đường cho Tần gia.

Oanh long long!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng trời đất, đế uy khủng bố khiến trời đất chìm xuống, cả hư không bắt đầu chấn động kịch liệt, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ vậy.

“Lão tổ tông!!” Thạch Trung Ngọc sắc mặt không khỏi biến đổi, biết thủy tổ sắp liều mạng rồi.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, đám mây hình nấm khổng lồ trong nháy mắt bốc thẳng lên, vô số vết nứt lan rộng trên mặt đất, bão tố siêu cường cũng trong nháy mắt quét ngang trời đất.

“Phụt!!” Sáu vị Ngụy Đế lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết, chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn dữ dội.

Tần gia thủy tổ đối diện cũng không tốt hơn là bao, chỉ mang theo niềm tin phải liều chết mở ra một con đường sống cho hậu thế tử tôn, cường chống không để mình ngã xuống.

“Lão phu còn chưa thể ngã xuống!!” Tần gia thủy tổ cảm thấy tầm mắt ngày càng mờ đi, cắn mạnh đầu lưỡi buộc mình tỉnh táo.

Nhất định phải vì hậu thế tử tôn của Tần gia, thanh trừ đi sáu vị Ngụy Đế trước mắt này.

Ngay tại lúc này —— Một giọng nói già nua đột nhiên vang lên, “Lão đầu Tần, cho dù ngươi có thể thắng trẫm cả đời thì sao, chỉ cần trẫm thắng lần cuối cùng này vẫn là người thắng cuộc.” “Cái gì!!” Đồng tử đệ tử Tần gia đột nhiên co rút mạnh.

Chỉ thấy Đại Việt Tân Đế và Thái Thượng Hoàng đột nhiên giáng lâm chiến trường, xuất hiện phía sau Tần gia thủy tổ vung chưởng vỗ mạnh một cái.

“Phụt!!” Tần gia thủy tổ phun ra một ngụm tiên huyết, không thể chống đỡ nổi nữa từ trên cao rơi xuống.

“Lão tổ tông!!” Thạch Trung Ngọc trợn mắt giận dữ gào lên, phi tốc xông lên muốn đỡ lấy.

“Lão đầu Tần, đi chết đi!” Thái Thượng Hoàng không cho chút cơ hội thở dốc nào, nhanh chóng lao xuống chuẩn bị một kích tất sát…… Oanh!

Oanh!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng trời đất, Thái Thượng Hoàng như sao băng nhanh chóng lao xuống, với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được kéo gần khoảng cách với Tần gia thủy tổ.

"Lão tổ tông!!" Thạch Trung Ngọc mắt đỏ như lửa gào lên, tăng tốc độ đến cực hạn.

Cuối cùng tranh tiên Đại Việt Thái Thượng Hoàng một bước, đỡ lấy Tần gia thủy tổ đang rơi xuống, trường kiếm trong tay cũng nhanh chóng vạch ra một đường cong tuyệt đẹp.

"Đã muốn chết, trẫm thành toàn ngươi!" Thái Thượng Hoàng trong mắt lóe lên một tia hàn quang, vung tay xuất hiện một thanh đại đao bằng vàng ròng.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đao kiếm lướt qua nhau trong hư không, khoảnh khắc va chạm lửa bắn tung tóe, chỉ trong một hơi thở, hai bên đã giao thủ mười mấy chiêu, nhanh đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Đặc biệt là mỗi lần hai bên va chạm, đều sẽ nhấc lên một trận khí lãng ngập trời, hóa thành khí tức hủy diệt bao trùm tất cả mọi người trên sàn đấu.

"Phụt!!" Thạch Trung Ngọc đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, chỉ cảm thấy khí huyết trong lồng ngực cuồn cuộn dữ dội.

Đừng nói hắn bây giờ còn phải bảo vệ Tần gia thủy tổ, cho dù là đơn đấu một chọi một, hắn cũng không thể phá vỡ định luật dưới Đại Đế đều là kiến hôi.

“Đi chết đi!!” Thái Thượng Hoàng tuy rằng đại đao trong tay lóe lên hàn quang, nhưng vẻ tán thưởng trong ánh mắt lại không hề che giấu.

Với tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong mà chiến đấu dây dưa lâu như vậy với Đại Đế đỉnh phong, không thể không nói thiên phú của Thạch Trung Ngọc quả thực khủng bố, giả dụ cho thời gian nhất định sẽ đột phá tự thân thành tựu Đại Đế chi vị.

Bất quá rất đáng tiếc, thiên tài như vậy không phải là người của hoàng tộc bọn họ!

“Phu quân!!” Vân Tịch Nguyệt trong lòng đại kinh, phi tốc xông lên chi viện.

Chương 693

“Cha!!” Tần Hạo lúc này cảm thấy lòng nóng như lửa đốt.

Muốn xông lên cứu cha ruột và lão tổ tông của mình, nhưng lại bị hai tên Ngụy Đế đối phương quấn chặt lấy.

“Cẩn thận!!” Tần gia thủy tổ thấy Thạch Trung Ngọc sắp ngã xuống, cường chống hơi tàn cuối cùng bảo vệ hắn phía sau.

Phụt một tiếng!

Kim đao nhập thể, tiên huyết văng tung tóe!

“Phụt!” Tiên huyết trong miệng Tần gia thủy tổ không ngừng phun ra, trong đầu hiện lên hình ảnh thời trẻ tuổi khí phách hăng hái.

Không chỉ trong loạn thế dựa vào một mình sức mình sáng tạo Tần gia, còn dẫn dắt Tần gia trở thành thế gia đệ nhất Hoang Cổ, càng là bảo vệ hậu thế tử tôn của Tần gia vạn năm.

Nghĩ đến đây —— Tần gia thủy tổ lộ ra một nụ cười, vô cùng hài lòng với cuộc đời mình.

“Hồng nhan đã già, anh hùng tuổi xế chiều!” Tần Phong phảng phất đọc hiểu được Tần gia thủy tổ, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ bi thương.

“Lão tổ tông!!” Đệ tử Tần gia mắt đỏ như lửa.

Phát điên xông về phía Tần gia thủy tổ, trên đường càng là thần cản giết thần Phật cản giết Phật, tựa như lão tổ tông còn sống ảnh hưởng đến phát huy của bọn họ vậy.

“Hống!!” Tần Hạo phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, tựa như lần nữa giải khai một đạo phong ấn.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng trời đất, hư không bắt đầu chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Tần Hạo phẫn nộ nắm chặt hai nắm đấm, mười ba đạo Long Tượng hư ảnh hiện ra phía sau, như phát điên giao chiến với hai tên Ngụy Đế, mỗi lần va chạm đều sẽ nhấc lên khí lãng ngập trời.

“Mười ba Long Tượng!!” Thái Thượng Hoàng đồng tử không khỏi co rút, trong lòng cũng dâng lên một trận chua xót.

Ông ta không hiểu vì sao Tần gia lại có thể nhân tài xuất chúng, mà hoàng tộc bọn họ lại đời sau không bằng đời trước.

“A…” Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng trời đất, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trên sàn đấu.

Chỉ thấy Tần Hạo trong trạng thái phẫn nộ, khiến Ngụy Đế cũng không thể chống đỡ, một quyền đã đánh bay đối phương ra xa mấy trăm mét, hắn cũng nhân cơ hội nhanh chóng lao đến trước mặt Tần gia thủy tổ.

Vội vàng lấy ra Đại Hoàn Đan mà Tần Phong năm đó trước khi “chết” tự tay đưa cho hắn.

“Lão tổ tông, đây là Đại Hoàn Đan ca ca đưa cho con trước khi “ngã xuống”!” Tần Hạo nhìn lão tổ tông hấp hối, vội vàng cạy miệng ông ta đưa Đại Hoàn Đan vào.

Bang một tiếng!!

Thái Thượng Hoàng không cho chút cơ hội hồi máu nào, lần nữa xông lên một cước đá bay Tần Hạo, còn cướp lấy viên Đại Hoàn Đan kia.

“Trả Đại Hoàn Đan của ca ca cho ta!!” Tần Hạo lập tức mắt đỏ rực, mang theo đầy bụng lửa giận xông lên.

“Đại Hoàn Đan của ca ca ngươi!?” Thái Thượng Hoàng nhìn Đại Hoàn Đan trong tay, tiện tay nhét nó vào trong lòng mình.

Mặc dù hoàng tộc và Tần gia là quan hệ đối địch, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến sự tán thưởng của ông ta đối với Tần Phong, cũng đã sớm nghe nói Tần Phong ngoài là một Luyện Khí Đại Sư, còn là một Luyện Đan Đại Sư.

“Hôm nay Tần gia tất vong!!” Đại Việt Tân Đế trong mắt lóe lên một tia phấn khích, dẫn theo sáu Đại Ngụy Đế cũng nhanh chóng vây công lên.

Mặc dù Tần Phong còn sống khiến hắn cảm thấy đứng ngồi không yên, nhưng chỉ cần diệt Tần gia thống nhất toàn bộ Hoang Cổ, thì cho dù Tần Phong thiên phú vô song cũng không thể lay chuyển căn cơ của Đại Việt bọn họ.

“Đại Việt Hoàng Triều, xuân trì yên vận!” Tần Phong không nhịn được chửi thề một tiếng.

Đã không thèm quan tâm đến việc đột phá Đại Đế nữa, chỉ có thể xuất quan sớm để cứu người.

Keng thương!!

Tiếng đao reo trong trẻo đột nhiên vang vọng trời đất, bùng phát ra sát lục chi khí vô tận.

Chỉ thấy Tề Tu Viễn tay cầm Tuế Nguyệt Đao đột nhiên xuất hiện, đao khí vô tận che trời lấp đất, khí thế hùng vĩ bức lui tám vị cường giả cấp Đế của Đại Việt.

“Đao Tuyệt Tề Tu Viễn!!” Đại Việt Tân Đế sắc mặt không khỏi biến đổi.

Biết Tề Tu Viễn đã bái Tần Phong làm chủ công, cũng có nghĩa là Tần Phong rất nhanh sẽ đến nơi.

Ông!

Ông!

Một đạo kiếm quang xé rách hư không mà đến, chính là Lâm Tam đã đột phá Chuẩn Đế Cảnh.

Sau khi an táng thi thể Thần Tú, hắn liền theo lời mời của Tề Tu Viễn đến chi viện Tần gia.

Ngoài việc Đại Việt Hoàng Tộc là chó săn của tiên nhân Thượng Giới, còn có Tần huynh của hắn xuất thân từ Tần gia.

“Tiểu Tam Tam, bố yêu chết ngươi rồi!” Tần Phong thấy Tiểu Tam Tam xuất hiện liền biết cục diện này ổn rồi, vội vàng gạt bỏ mọi thứ bên ngoài dốc toàn lực đột phá Đại Đế, chuẩn bị cho trận đại chiến cấp cao với tiên nhân Thượng Giới sắp tới.

“Kiếm khí thật mạnh!!” Sáu Đại Ngụy Đế sắc mặt không khỏi biến đổi, trong lòng bắt đầu hoảng loạn không rõ nguyên nhân.

Tuy rằng Lâm Tam còn chưa rút kiếm trong tay ra, nhưng kiếm khí khủng bố tản mát quanh thân hắn, vừa nhìn đã biết là loại yêu nghiệt phá vỡ định luật dưới Đại Đế đều là kiến hôi, giống như Tần Hạo.

“Đừng hoảng!” Đại Việt Tân Đế vội vàng an ủi nói: “Tám Đại Đế cấp đối đầu với ba người bọn họ, ưu thế vẫn ở phía trẫm!” “Không sai!” Thái Thượng Hoàng đồng tình gật đầu nói: “Trừ phi lão đầu Tần còn có thể tái chiến, nếu không Tần gia hôm nay đừng hòng sống sót.” “Trả Đại Hoàn Đan cho ta!!” Tần Hạo thấy Tần gia thủy tổ sắp không xong rồi, lần nữa phẫn nộ xông lên đoạt lấy Đại Hoàn Đan.

“Muốn Đại Hoàn Đan sao?!” Thái Thượng Hoàng cười lấy Đại Hoàn Đan ném cho Ngụy Đế bị Tần Hạo đánh bị thương, để hắn ta trước mặt Tần Hạo ăn vào, cốt để Tần gia cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng.

“Không được!!” Tần Hạo gấp giọng kêu lên, liều hết sức muốn ngăn cản.

“Viên đan dược đó là…” Tề Tu Viễn thần sắc không khỏi sững sờ, luôn cảm thấy hình như đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.

“Đa tạ Thái Thượng Hoàng ban đan!” Ngụy Đế cũng không hề nghi ngờ, một ngụm liền nuốt Đại Hoàn Đan xuống.

Nhưng giây tiếp theo… hắn ta chỉ cảm thấy trong cơ thể có vô số đoàn năng lượng, bọn chúng không chỉ thuộc tính khác nhau, mà còn có rất nhiều tương trùng, tương khắc, như cường đạo cuồn cuộn tràn vào tứ chi bách hài, điên cuồng phá hủy thân thể hắn ta.

“A!!” Ngụy Đế đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Chương 694

Chưa kịp cho một đánh giá tệ nào, liền từ hư không rơi xuống không biết sống chết ra sao… “Ừm!?” Tần Hạo lập tức đứng sững tại chỗ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Thì ra là Hoàn Rụng Rời Mắt Trợn do chủ công luyện chế!” Tề Tu Viễn không nhịn được hụt hơi, cuối cùng cũng biết vì sao lại quen thuộc đến vậy.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng không khỏi căng thẳng.

Vốn dĩ cho rằng Tần Phong luyện chế đan dược sẽ giống như tu luyện, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, ai ngờ hắn lại thật sự dụng tâm nghiên cứu, đã mạnh đến mức ngay cả Ngụy Đế cũng có thể tiện tay tiễn đi rồi.

“Chủ công luôn dồn nỗ lực vào những chỗ kỳ quái!” Tề Tu Viễn vội vàng trong lòng tự dặn mình.

Sau này tuyệt đối không được tò mò tràn lan, đi thử đan dược Tần Phong luyện chế.

“Viên đan này có độc?!” Các Ngụy Đế khác **đều** kinh hô, nghi ngờ Thái Thượng Hoàng đã bị lừa gạt.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Thái Thượng Hoàng liên tục lắc đầu phủ nhận.

Từ vẻ mặt ngây thơ không biết gì của Tần Hạo, có thể thấy hắn ta thật sự không biết chuyện, hơn nữa Tần Phong cũng không có lý do gì, lại đưa cho đệ đệ một viên độc đan để hại lão tổ tông nhà mình.

“Vậy thì chân tướng chỉ có một, Tần Phong đã sớm tính toán đến bước này!” Đại Việt Tân Đế đột nhiên kinh hồn bạt vía, cảm thấy

Tần Phong thực sự quá đáng sợ.

Không chỉ lúc tám tuổi đã dùng khổ nhục kế, đào Chí Tôn Cốt của đệ đệ, chạy đến địch quốc trà trộn thành Thánh Tử, càng là có thể giả chết thoát thân khỏi tay tiên nhân Thượng Giới.

Bây giờ cho dù người còn chưa đến, cũng có thể chém giết bọn họ một tên Ngụy Đế.

“Không phải Tần Phong, là Mộc Tú!” Thái Thượng Hoàng sắc mặt vô cùng ngưng trọng nói: “Hắn ta còn lợi hại hơn trẫm tưởng tượng, đơn giản là tính toán không sai một chút nào, kẻ nào có được người này thì có thể có được thiên hạ a!” “Được Mộc Tú được thiên hạ!!” Đại Việt Tân Đế trong mắt lóe lên một tia sát ý.

Vì sau này mình có thể ngồi vững ngôi hoàng đế, nhất định phải không tiếc bất cứ giá nào giết chết Mộc Tú.

“Thì ra là thế!” Tần Hạo không hề nghi ngờ gì, chỉ cảm thấy vành mắt đỏ hoe muốn khóc.

Cho dù ca ca đã không còn nữa, vẫn còn để lại hậu thủ bảo vệ Tần gia, không chút động tĩnh nào đã tiêu diệt đối phương một tên Ngụy Đế, giúp bọn họ giảm nhẹ gánh nặng rất nhiều.

Đồng thời, hắn cũng nhớ đến lời phê ngữ năm đó Mộc Tú đưa cho hắn, đừng lo nghìn dặm đường xa, tự có gió đến nơi!

“Tần huynh!!” Lâm Tam đột nhiên có chút thất thần.

Không biết vì sao kể từ khi hắn đến Tần gia, hình như đã cảm nhận được khí tức của Tần huynh, luôn cảm thấy hắn vẫn còn sống, vẫn ở gần đây vậy.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 30 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 30 vạn điểm phản phái!” Thân ngoại hóa thân của Tần Phong không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài, hắn đã gạt bỏ mọi cảm giác bên ngoài, đang bật vạn lần quang hoàn dốc toàn lực đột phá Đại Đế.

“Lão tổ tông!!” Thạch Trung Ngọc đột nhiên phát ra tiếng khóc bi thương.

Chỉ thấy Tần gia thủy tổ khí tức đã giảm xuống điểm đóng băng, cả người cũng tựa như trong nháy mắt già đi mấy trăm tuổi, tiên huyết trong miệng càng như không cần tiền mà phun ra.

“Khốn nạn!!” Tần Hạo mắt biến thành màu tinh hồng, cơ bắp toàn thân cũng bắt đầu bành trướng.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng trời đất, hư không càng trở nên vặn vẹo dị thường.

Chỉ thấy Tần Hạo như giải trừ phong ấn lao về phía kẻ địch, tốc độ nhanh đến mức mắt thường căn bản không thể bắt kịp, mỗi một chiêu mỗi một thức đều bao hàm sự phẫn nộ và thù hận trong lòng hắn.

“Thật mạnh!!” Lâm Tam trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Theo lời Tháp Gia nói thì tiến bộ của hắn trong hai năm rưỡi này, cho dù đặt ở Thượng Giới cũng là vô cùng kinh khủng, không ngờ Hoang Cổ lại còn có người kinh khủng giống hắn.

“Mau giết hắn!!” Đại Việt Tân Đế lòng nóng như lửa đốt, chỉ huy mọi người vây đánh Tần Hạo.

Hắn nhất định phải diệt Tần gia trước khi Tần Phong đến, nếu không đợi Tần Phong đến bọn họ sẽ đừng hòng diệt Tần gia, không chừng còn có khả năng bị Tần gia lật kèo ngược gió.

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Tiếng xé gió gấp gáp vang lên, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy năm vị Ngụy Đế còn lại nhanh chóng theo sau Đại Việt Tân Đế, với thế trận ba người đối một người bắt đầu vây công Tần Hạo và Lâm Tam.

Còn về Tề Tu Viễn, vị Đại Đế tự mình đột phá này, thì do Đại Việt Thái Thượng Hoàng đích thân ra tay đối phó.

Oanh long long!!

Hai bên kịch liệt giao chiến vào nhau, tiếng nổ cuồng bạo không ngớt bên tai. ……… Trong khoang thuyền của Thần Phong Chu.

Tần Phong nhắm mắt ngưng thần, lông mày nhíu chặt bất động.

Mặc dù các đời Tà Đế đã tích trữ tinh nguyên trong Tà Đế Xá Lợi, nhưng bên trong ít nhiều cũng mang theo tà tính của các đời Tà Đế.

Theo Tần Phong thăng cấp linh lực trong cơ thể thành Tà Đế Xá Lợi, tà tính của các đời Tà Đế cũng đang cố gắng ảnh hưởng đến tâm thần của hắn.

Bất quá may mắn thay, tuy tà tính của các đời Tà Đế mạnh, nhưng Tần Phong lại sở hữu hơn ba mươi cái buff, trong đó Vô Địch Kiếm Tâm, Bất Khuất Ý Chí, Đạo Pháp Tự Nhiên...

đều có thể giữ vững bản tâm của mình.

Lạc một tiếng!!

Nguyên Đan trong Đan Điền của Tần Phong đột nhiên nứt ra, một đạo kim sắc quang mang từ trong đó bay ra lao thẳng lên trán, sau khi ý thức chìm vào trong đó, kim sắc quang mang ngày càng nồng đậm, hình thành một vật chất giống như quả cầu ánh sáng.

Và theo thời gian trôi đi, kim sắc quang cầu ngày càng rực rỡ, bề mặt còn dần dần hiện lên một số phù văn thần bí.

Oanh long một tiếng!!

Tần Phong chỉ cảm thấy trong đầu một trận sấm sét nổ vang, Nguyên Thần kim sắc chói mắt tùy theo đó xuất hiện trong đầu hắn.

Đồng thời, khả năng cảm nhận và động sát lực của hắn tăng lên đáng kể, cũng sở hữu khả năng dự đoán và phán đoán chính xác, sức mạnh càng được tăng cường chưa từng có, cả người như bước vào một thế giới mới.

Chương 695

“Chủ công đột phá Chuẩn Đế rồi!!” Mộc Tú và những người khác bên ngoài khoang thuyền trong lòng không khỏi kinh ngạc, chỉ thấy năng lượng khủng bố cuồn cuộn quanh Thần Phong Chu, càng khiến thiên địa phong vân biến sắc, còn lớn hơn cả động tĩnh khi bọn họ đột phá Đại Đế.

“Đây chính là Chuẩn Đế Sơ Giai sao!?” Tần Phong hưng phấn nắm chặt nắm đấm, chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Nếu phối hợp với hơn ba mươi cái buff mà hắn sở hữu, hắn có thể không chút khách khí mà nói, dưới tiên nhân ta vô địch, trên tiên nhân một đổi một.

“Hô hô, Chuẩn Đế không phải là điểm cuối của ta!” Tần Phong hít sâu mấy hơi bình phục tâm tình, bắt đầu gọi Hệ Thống đổi Căn Cơ Đan.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu phí 1000 vạn điểm phản phái, thành công đổi một viên Căn Cơ Đan Chuẩn Đế Cảnh!” “Khái khái!!” Tần Phong ho kịch liệt, suýt chút nữa bị nước bọt sặc chết.

Một viên Căn Cơ Đan Quy Nhất Cảnh 500 vạn điểm phản phái đã đủ phi lý rồi, bây giờ Căn Cơ Đan Chuẩn Đế Cảnh lại trực tiếp tăng gấp đôi, đạt tới 1000 vạn điểm phản phái.

Tài khoản của hắn bây giờ tổng cộng mới 4653 vạn 1530 điểm, cũng chỉ đủ mua bốn viên mà thôi.

Không đúng!

Bây giờ chỉ còn lại 3653 vạn 1530 điểm thôi!

“Thật quá đen!” Tần Phong nhịn đau nuốt Căn Cơ Đan xuống, đặt trong miệng từ từ thưởng thức.

Ngay tại lúc này —— Tề Tu Viễn gửi đến một tin tức.

Nói bọn họ sắp không chống đỡ nổi nữa, Tần gia thủy tổ cũng sắp không xong rồi.

“Lão tổ tông, người nhất định phải chống đỡ được!” Tần Phong phẫn nộ gọi Tiểu Chu Chu toàn tốc chạy đến Tần gia, tuyệt đối không cho phép Hoang Cổ tồn tại nhiều thế lực bá đạo như vậy… “A…” Hữu Dung, Thái Tử Phi và những người khác lập tức phát ra tiếng kêu chói tai, dưới tác dụng lực gia tốc dồn dập đổ vào lòng Tần Phong.

Bất quá Tần Phong lúc này cũng không có tâm tư để ý đến các cô gái, mà là gọi Hệ Thống đổi Mị Ảnh Tiêu Dao Quyển thứ chín, nhất định phải chuẩn bị vạn toàn cho trận đại quyết chiến với tiên nhân sắp tới.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu phí 2000 vạn điểm phản phái, thành công đổi Mị Ảnh Tiêu Dao Quyển thứ chín!” “Lại tốn 2000 vạn điểm phản phái!” Tần Phong lập tức cảm thấy vô cùng đau xót, nghĩ cách làm thế nào để tăng thêm độ khó cho Diệp Thần giegie.

Oanh long long!!

Trong đầu Tần Phong như một đạo kinh lôi nổ vang, cả người cũng như bước vào một mảnh hỗn độn.

Chỉ thấy một thân ảnh vút lên, dưới chân đạp một đám phù vân, tốc độ đã sớm vượt qua phạm vi hiểu biết của con người.

Không chỉ có thể nhanh chóng xé rách hư không như tia sét, mà còn có thể như chim yến linh hoạt không ngừng thay đổi phương hướng, trong chớp mắt đã bay xa mười vạn tám nghìn dặm.

“Tốc độ lại một lần nữa tăng nhanh!” Tần Phong vô cùng hài lòng với Mị Ảnh Tiêu Dao Quyển thứ chín.

Mặc dù hắn rất tự tin vào việc mình giành chiến thắng, nhưng vạn nhất nếu phát hiện ra bất ngờ gì, còn có thể bỏ chạy làm lại từ đầu.

“Hình như vẫn còn thiếu một chút…” Tần Phong trong lòng vẫn cảm thấy không an toàn.

Nhân lúc vạn lần quang hoàn của thân ngoại hóa thân còn đang bật, quả quyết khoanh chân ngồi xuống lĩnh ngộ Đệ Thập Nhất Trọng Thiên, gia tăng tỷ lệ tái sinh của mình sau khi bất hạnh tử vong.

“Không nên như vậy chứ!” Hữu Dung, Thái Tử Phi và những người khác không khỏi sững sờ.

Trước đây bọn họ chỉ cần đi ngang qua Tần Phong là đã chuẩn bị bị hắn trêu ghẹo rồi, nhưng hôm nay chính mình chủ động đưa đến tận cửa, hắn lại giả vờ làm chính nhân quân tử mà tu luyện. ……… Tần gia.

Lâm Tam thần sắc ngưng trọng nhìn ba vị Ngụy Đế trước mắt, hai mắt bùng phát ra một đạo thần quang uy nghiêm, kiếm thế ngưng tụ quanh thân hắn tựa như một vị thần linh ngàn năm giáng lâm nhân gian.

Ông!

Ông!

Vô Trần Kiếm trong tay lóe lên kiếm quang chói mắt, tầng mây trên bầu trời cũng theo đó cuồn cuộn kịch liệt.

“Một điểm hào nhiên khí, ngàn dặm khoái tai phong!” Lâm Tam đột nhiên hét lớn một tiếng, khí thế trên người theo đó bạo trướng.

Một kiếm vung ra… kiếm khí vô tận khiến cả trời đất đều chấn động, hình thành một đạo kiếm quang chói mắt vút lên trời xanh thề phá tan hư không.

“Cái gì!!” Ba vị Ngụy Đế sắc mặt đột nhiên biến đổi, cảm nhận được sự khủng bố của kiếm này.

Không dám có chút do dự nào, ba người nhanh chóng liên thủ phản kích.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng trời đất, cả mặt đất đều đang chấn động kịch liệt.

Tuy rằng một kiếm này của Lâm Tam ẩn chứa thần uy tuyệt đối, có lực phá hoại kinh người, nhưng với tu vi Chuẩn Đế Sơ Giai đối chiến với ba Đại Ngụy Đế vẫn bị chặn lại.

“Cái *** này là Chuẩn Đế Sơ Giai sao!?” Ba Đại Ngụy Đế trong lòng không nhịn được chửi bới.

Vốn dĩ cho rằng là trận chiến ba chọi một không chút hồi hộp, ai ngờ Lâm Tam một mình vây công ba người bọn họ, hơn nữa nhìn Lâm Tam dáng vẻ rõ ràng còn chưa dùng hết sức.

Hống!!

Tần Hạo bên cạnh hai mắt toát ra một loại thâm thúy vô tận, tựa như trong mắt bao hàm vạn vật của cả vũ trụ, mười ba đạo Long Tượng hư ảnh phía sau gào thét, uy nghi như thần linh không dám mạo phạm.

“Thiên địa làm lò, ta làm đầu!” Tần Hạo đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó vung quyền điên cuồng xuất chiêu.

Chỉ thấy hai nắm đấm của hắn như mang theo lực lượng thiên địa, mang theo sức mạnh và uy nghiêm vô tận, mỗi một quyền đều như cự long hoặc đàn voi đang lao tới, nhấc lên những cơn bão lớn và sóng thần ngập trời, khiến cả trời đất đều chấn động.

“Không tốt!!” Đại Việt Tân Đế cảm nhận được khí tức nguy hiểm, vội vàng cùng hai Đại Ngụy Đế khác liên thủ phản kích.

Oanh long long!!

Hai bên nhanh chóng giao chiến vào nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc liên miên không dứt.

Chỉ thấy Tần Hạo mỗi lần ra tay đều chấn động thiên địa, Long Tượng chi uy khiến đối phương trong lòng sinh ra ý sợ hãi.

“Ta đang mơ sao!?” Đệ tử Tần gia phía dưới đều nhìn ngây người, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Hai Chuẩn Đế Cảnh Sơ Giai vậy mà lại cứng rắn kiềm chế sáu Đại Ngụy Đế của đối phương, ngược lại Đao Tuyệt Tề Tu Viễn, vị Đại Đế tự mình đột phá kia, lại bị Đại Việt Thái Thượng Hoàng đánh cho ôm đầu chuột chạy.

“Đậu má!!” Tề Tu Viễn chửi thề một tiếng, tâm trạng bị đánh càng thêm phiền não.

Chương 696

Tuy rằng Tuế Nguyệt Đao mà Tần Phong luyện chế rất mạnh, lực lượng thời gian vừa xuất ra là có thể dễ dàng chém đứt đầu chó của đối phương, nhưng đối phương lại căn bản không cho hắn cơ hội sử dụng.

“Tề Tu Viễn, ngươi không phải đối thủ của trẫm!” Kim đao trong tay Thái Thượng Hoàng lóe lên hàn quang.

Hắn là một vị quốc vương khai quốc đã đánh hạ giang sơn, tâm trí kiên định và kinh nghiệm chiến đấu vượt xa các hoàng tộc khác, thân hình như tia chớp lao về phía Tề Tu Viễn.

“Hươu chết về tay ai, còn chưa chắc đâu!” Tề Tu Viễn bắt đầu bình phục tâm tình, tìm kiếm cơ hội sử dụng lực lượng thời gian.

Bang!

Bang!

Bang!

Mỗi lần hai bên vung đao va chạm, đều ẩn chứa uy lực và sát thương cực cao, giữa những lần giao tranh, càng phát ra những tiếng va chạm khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Lúc này —— Các thế lực lớn ở Hoang Cổ đều đã bị trận chiến này thu hút, bắt đầu dồn dập kéo đến địa điểm của Tần gia.

“Vốn dĩ cho rằng trận chiến này không chút hồi hộp, không ngờ Tần gia lại cứng rắn chống đỡ được!” “Nghe nói Đại Việt Tân Đế và Thái Thượng Hoàng cũng đã đến rồi, tám vị cấp Đế vẫn không diệt được Tần gia.” “Nói vậy thì nói vậy, nhưng Tần gia vẫn đang ở thế yếu, thất bại là chuyện sớm muộn.” “Có phải không, phía sau Đại

Việt Hoàng Tộc là tiên nhân Thượng Giới, Tần gia phía sau lại không có cao nhân nào cả!" "Ta thấy chưa chắc, chẳng lẽ các ngươi quên cây cổ thụ nghiêng của Tần gia sao!?" "Ta nghe người ta nói Đại công tử Tần gia không hề chết, có người đã nhìn thấy hắn ở thành Tây Vực của thảo nguyên." "Ta cũng nghe người ta nói Tần Phong không chết, mấy hôm trước còn xuất hiện ở Dược Thần Cốc." "Không đúng chứ?

Rõ ràng ta nhìn thấy Tần Phong ở Bắc Hải, bên cạnh còn dẫn theo một đám cô gái xinh đẹp." "…" Theo ngày càng nhiều người nhìn thấy Tần Phong, tin tức cũng truyền đến tai Vu Lan.

"Hắn không chết!?" Vu Lan chỉ cảm thấy lồng ngực có lửa giận đang bùng cháy, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nắm chặt thành quyền.

"Thiếu cung chủ, đây là tin tốt mà!" Cao thủ Lam Ma Cung vội vàng cúi người nói: "Có thể giả chết thoát thân khỏi tay tiên nhân Thượng Giới, chứng tỏ Tần Phong còn ưu tú hơn tưởng tượng, thật là đáng giá a!" "Đáng giá cái quỷ gì!!" Vu Lan tức đến nỗi đau.

Phẫn nộ gào thét dùng sức đập bàn, đá ghế, điên cuồng phát tiết cảm xúc trong lòng mình, cũng quyết định đi Tần gia "thủ chu đãi thỏ" (đứng gốc cây đợi thỏ).

"Ách…" Cao thủ Lam Ma Cung sợ đến mức không dám lên tiếng, chỉ có thể trong lòng cầu nguyện Tần Phong tự cầu đa phúc.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại đau bụng, đạt được 5 vạn điểm phản phái!" "5 vạn điểm phản phái!?" Tần Phong thần sắc sững sờ mở mắt.

Tuy rằng hắn biết Lan Bảo Bảo sau khi tiến giai thì càng có giá trị hơn, nhưng thật không ngờ chọc tức đau bụng một lần lại tăng lên 5 vạn điểm phản phái, khiến hắn đều nóng lòng muốn đi tìm Lan Bảo Bảo rồi.

Ngay tại lúc này —— Tần Phong phảng phất gặp phải dải giảm tốc Audi, vội vàng gọi Tiểu Chu Chu dừng lại.

“Đinh đông, kiểm tra thấy oan gia hoan hỉ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ở gần đây…” “Ái u!” Hữu Dung, Thái Tử Phi và những người khác lại mất thăng bằng, dưới tác dụng của quán tính khi phanh gấp mà đè lên Tiểu Bạch.

“Thỏ ta, không chịu nổi sức nặng này a!” Tiểu Bạch suýt chút nữa bị các cô gái đè cho lồi cả mắt ra, chịu đựng áp lực mà cái tuổi này không nên chịu.

“Oan gia vui vẻ!?” Tần Phong không thèm để ý đến mấy cô gái ngã rạp, đang tự hỏi vợ nhỏ nhà ai lại đi lạc rồi.

Lâm Tam ư?!

Hay là nhị đệ đây?!

Một tiếng “Phanh”!!

Trong đan điền Tần Phong truyền đến một tiếng trầm đục, hai giọt tinh huyết trọng sinh ban đầu phân liệt thành bốn giọt, biểu thị Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết mà hắn tu luyện đã thành công đột phá đến cảnh giới Thập Nhất Trọng Thiên.

“Công tử, chàng tu luyện xong rồi sao!” Tiêu Cửu Nương thẹn thùng đi đến bên cạnh Tần Phong, muốn cùng hắn thảo luận tư thế đấu trong chậu.

Đáng tiếc, Diệp Thần gie gie của nàng đã rớt xuống cấp Sử Thi rồi, làm sao có sức hấp dẫn bằng Oan Gia vui vẻ cấp Thần Thoại của người ta chứ.

“Ừm!” Tần Phong qua loa đáp một tiếng, rồi nhanh chóng vọt ra khỏi khoang thuyền.

“Công tử!!” Tiêu Cửu Nương vội vàng muốn đuổi theo, nhưng Tần Phong đã biến mất không dấu vết.

“Ái u!” Nguyệt Hi không nhịn được mở lời châm chọc: “Ta theo chủ nhân đi nam xông bắc cũng đã mấy năm rồi, gặp không ít người chủ động dâng đến tận cửa, nhưng loại trắng trợn thế này thì đúng là chưa từng thấy bao giờ.” “Ngươi nói ai trắng trợn hả!!?” Tiêu Cửu Nương tức đến phồng cả má, muốn tranh luận cho ra nhẽ với Nguyệt Hi.

“Đương nhiên là nói ngươi rồi!” Nguyệt Hi vẫn giữ vững phong độ: “Điềm Điềm là tiểu công chúa của Yến Vân Tộc, cô nương Hữu Dung là truyền nhân Dược Thần Cốc, người ta chủ động dâng đến tận cửa thì gọi là gả ngược, còn loại như ngươi của Hợp Hoan Tông bị cướp về thì không gọi trắng trợn thì gọi là gì?!” “Gả ngược?

Sao nghe còn không bằng trắng trợn vậy!?” Hai cô gái Điềm Điềm và Hữu Dung ngây người, nghiêm trọng nghi ngờ Nguyệt Hi đang ẩn ý châm biếm họ.

“Hả!?” Ngọc Tuyết và Hoa Linh lập tức phấn chấn tinh thần, thích thú ngồi một bên xem kịch.

“Mọi người đều là người một nhà, cần gì phải tranh cãi chứ!?” Thái Tử Phi vội vàng đứng ra giảng hòa, nói rằng mọi người sau này đều là chị em cả đời.

“Ai là người một nhà với cô ta!” Tiêu Cửu Nương lờ đi Thái Tử Phi, hừ lạnh một tiếng đầy tức giận: “Không biết cô nương Nguyệt Hi đây, cô lại tính là cái gì!?” “Nữ phó chứ sao!” Nguyệt Hi hùng hồn đáp: “Ta cùng Ngọc Tuyết, Hoa Linh, cộng thêm Phong Tình của Ma tộc, vừa hay là Tứ đại nữ phó Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt, lại còn đến từ các chủng tộc khác nhau, thỏa mãn sở thích sưu tầm và gu đặc biệt của chủ nhân.” “Hả!?” Hai cô gái Ngọc Tuyết và Hoa Linh đang xem kịch ngẩn người, không hiểu sao lại kéo đến cả bọn họ.

Chẳng phải nói là gia nhập đội ngũ chuyên nghiệp sao, sao bây giờ lại thành nữ phó rồi chứ!?

“Ách...” Tiêu Cửu Nương trong chốc lát đã không nói nên lời, bị chiêu “chân thành tất sát” này đánh bại hoàn toàn.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ nuôi dưỡng ác độc nữ phụ, ức hiếp hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 10 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ nuôi dưỡng ác độc nữ phụ, ức hiếp định mệnh hồng nhan của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Hả!?” Tần Phong lập tức quay đầu nhìn về phía khoang thuyền, không ngờ ác độc nữ phụ đã thức tỉnh rồi.

Nhưng cũng phải... một người là ác độc nữ phụ của Chiến Thần!

Một người là hồng nhan tri kỷ của Chiến Thần!

Hai người trời sinh đã mang thuộc tính tương khắc, gặp mặt mà không đánh nhau thì mới không bình thường.

Còn về Hữu Dung, vị định mệnh hồng nhan này thì đúng là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

Ngay lúc này —— một thiếu nữ phía trước đã thu hút sự chú ý của Tần Phong.

Nàng mặc một bộ váy dài màu hồng phấn tươi tắn, vạt váy nhẹ nhàng bay lượn, uyển chuyển như một đóa tiên hoa đang nở rộ.

Mái tóc đen nhánh theo gió phiêu dật, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, trong mắt ánh lên vẻ tinh nghịch và lanh lợi, chính là Giang Linh Nhi đã trốn ra khỏi Vô Song Thành.

Nàng tò mò quay đầu nhìn thấy Thần Phong Chu, mắt sáng rỡ chủ động nhảy lên thuyền.

“Nàng ta chính là Oan Gia vui vẻ ư!?” Tần Phong nghi hoặc nhìn đối phương, nghi ngờ nàng chính là đệ tức của mình.

Bởi vì loại tiểu nữ sinh thích náo loạn, không chịu lớn này, với cái thằng em ngu ngốc đại não phát triển không hoàn toàn, tiểu não hoàn toàn không phát triển của hắn thì đúng là một cặp trời sinh.

“Đại thúc!” Giang Linh Nhi như một người mắc chứng sợ xã hội, mỉm cười chào hỏi: “Mấy chú đi đâu vậy, cháu muốn đến Tần gia của Đại Việt Hoàng Triều, có thể cho cháu đi nhờ một đoạn không!?” “Đại thúc!?” Sắc mặt Tần Phong lập tức đen lại, cảm thấy con bé này nên đi hiến mắt đi thì hơn.

Chương 697

Nhưng từ lời nàng nói thì cơ bản có thể xác định, nàng chính là Oan Gia vui vẻ của nhị đệ, là đệ tức chưa qua cửa của mình rồi.

“Đại thúc, chú trông quen quá à!?” Giang Linh Nhi hiếu kỳ ghé sát vào mặt Tần Phong, cứ cảm thấy mình đã gặp ở đâu đó rồi.

“Lại gọi ta đại thúc!” Tần Phong trong lòng tức điên, lập tức mở miệng nói: “Trùng hợp quá, chúng ta cũng muốn đến Tần gia, nghe nói nhị công tử Tần gia sắp thành thân rồi, ngươi cũng đến chúc mừng à!?” “Thành thân!!” Giang Linh Nhi như mèo bị dẫm phải đuôi, lập tức nghiến răng nghiến lợi nhảy dựng lên.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ châm ngòi quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Oan Gia vui vẻ, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Đúng vậy!” Tần Phong lập tức nở nụ cười vui vẻ: “Nghe nói cô dâu không chỉ gia thế tốt, mà còn là một đại tiểu thư hiểu lễ nghĩa, lại còn nhất kiến chung tình với nhị công tử Tần gia nữa.” “Nhất kiến chung tình!!” Giang Linh Nhi tức đến nắm chặt nắm đấm nhỏ màu hồng, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cái tên phụ bạc đáng chết này, bản tiểu thư nhất định phải xé xác ngươi thành vạn mảnh!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ châm ngòi quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Oan Gia vui vẻ, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Ừm!!” Tần Phong không ngờ vớt vát từ đệ tức lại dễ dàng như vậy, vội vàng tăng thêm hỏa lực nói: “Ta còn nghe nói nhị công tử Tần gia khác với đại công tử, hắn lấy việc lừa gạt tình cảm các cô gái nhỏ làm vinh dự, những cô gái nhỏ bị hắn lừa gạt không có một trăm thì cũng tám mươi rồi.” “Đại công tử chuyên nhất!?” Mộc Tú và những người khác lập tức câm nín.

Bọn họ thực sự không biết, Tần Phong làm sao có thể nói ra lời này mà không đỏ mặt được chứ!?

“Tức chết bản tiểu thư rồi!!” Giang Linh Nhi tức đến giậm chân múa tay, nắm đấm nhỏ màu hồng nghiến răng ken két.

Uổng công nàng ở Vô Song Thành còn lo lắng cho tên oan gia này, không quản vạn dặm xa xôi trốn ra ngoài để đến Tần gia tìm hắn, không ngờ mình chỉ là một con cá trong cái ao cá của hắn.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ châm ngòi quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Oan Gia vui vẻ, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Tiểu muội muội ngồi vững vào, thúc thúc phải tăng tốc rồi!” Tần Phong nở nụ cười mãn nguyện, gọi Tiểu Chu Chu tăng tốc bay về Tần gia.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Thần Phong Chu phát ra tiếng nổ siêu âm, hóa thành một đạo tàn ảnh cấp tốc bay đi.

“A...” Giang Linh Nhi nắm chặt lan can thuyền hét lớn, thực sự không chịu nổi tốc độ này.

Chẳng mấy chốc —— Thần Phong Chu dừng lại, đã đến Tần gia rồi.

Từ xa đã có thể thấy Lâm Tam và Tần Hạo như thiên thần giáng trần, chỉ bằng hai người đã chặn đứng sáu đại cao thủ Ngụy Đế của đối phương.

“Sau mười lăm năm, ta Tần Phong lại quay về rồi!” Tần Phong có chút thất thần nhìn thành trì Tần gia, sau đó lại nhìn về phía Tần Hạo, vui mừng nói: “Nhị đệ không chỉ lớn nhanh, mà còn cứng cỏi hơn rồi, oai phong lẫm lẫm, ngẩng cao đầu ưỡn ngực...” “Ố...” Giang Linh Nhi cảm thấy khó chịu trong lồng ngực, không nhịn được muốn nôn ra.

“Này, ngươi không sao chứ!?” Tần Phong giật mình thon thót.

Theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, càng những lúc như thế này càng dễ gây ra hiểu lầm.

Người biết thì cho là Giang Linh Nhi say thuyền trên thuyền của hắn, người không biết còn tưởng hắn đã làm gì nàng trên thuyền.

Để không dẫn đến kịch bản cẩu huyết nào, Tần Phong vội vàng điều khiển Thần Phong Chu hạ xuống.

Hiện tại Lâm Tam và nhị đệ vẫn chưa hoàn toàn bùng nổ Hồng Hoang Chi Lực, dẫn dụ Thượng Giới Tiên Nhân đến, không thích hợp lúc này ra mặt cướp đoạt thành quả thắng lợi.

“Chú lừa bản tiểu thư!?” Giang Linh Nhi nhìn thấy Tần Hạo đang chiến đấu, lập tức biết mình đã bị lừa.

“Ta đây từ nhỏ đã thành thật, chưa từng lừa ai, bây giờ ngươi không thấy không có nghĩa là nó không xảy ra!” Tần Phong trong nháy mắt biến thành một sinh viên đại học đang ngồi trên ghế nhà trường.

Trong ánh mắt toát ra vẻ trong trẻo và ngây ngô, chủ yếu là chiêu “chân thành tất sát”.

“Chẳng lẽ tên phụ bạc này thật sự lấy vợ khác rồi!?” Giang Linh Nhi thấy Tần Phong không giống nói dối, trong lòng lại bắt đầu nảy sinh nghi hoặc.

Mặc dù nàng và Tần Hạo đã bái đường thành thân rồi, nhưng thái độ của nàng đối với Tần Hạo quả thật không mấy thân thiện, bây giờ người ta về nhà lấy vợ khác dường như cũng không phải là không thể.

“Phải làm sao đây!?” Giang Linh Nhi trong lòng lập tức hoảng loạn.

Bây giờ tất cả mọi người đều biết đại tiểu thư Vô Song Thành đã thành thân rồi, cho dù nàng và Tần Hạo chưa làm gì, trong mắt người khác vẫn là “đồ second-hand”, huống chi nàng cũng đã có chút hảo cảm với Tần Hạo.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ châm ngòi quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Oan Gia vui vẻ, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Ngược chồng một thời sướng, truy chồng hỏa táng tràng!” Tần Phong dựa vào kinh nghiệm mười năm đọc truyện của mình, liếc mắt một cái đã nhận ra chuyện gì đang xảy ra giữa hai người.

Chỉ cần dựa vào cái mô-típ này, hắn có thể câu đến đại kết cục!

Một tiếng “Oanh long”!!

Tiếng nổ vang vọng chấn động, Tề Tu Viễn bị đánh bay ra ngoài.

Vốn tưởng có thể nắm được sơ hở của Thái Thượng Hoàng, thi triển nhất kích tất sát của Tuế Nguyệt Đao, nhưng sự lão luyện của đối phương vượt xa tưởng tượng của hắn, đánh nửa ngày cũng không tìm thấy sơ hở.

“Tốt quá rồi!!” Tân Đế Đại Việt và những người khác trong lòng vui mừng, biết rằng ván này bọn họ đã chắc thắng rồi.

Chỉ cần Thái Thượng Hoàng đánh bại Tề Tu Viễn, vậy thì cán cân cân bằng giữa hai bên sẽ bị phá vỡ, cán cân thắng lợi đã bắt đầu nghiêng về phía bọn họ rồi.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại nói: “Lão Tề này thế mà lại phế như vậy, thần khí giao cho hắn đúng là một sự lãng phí, nếu bần tăng ra tay nhất định có thể đánh cho hắn quỷ khóc sói gào.” “Ngươi không khoác lác sẽ chết à!?” Mộc Tú nghe mà đầy vạch đen trên trán.

Mặc dù Tần Phong mang đến năm lần gia tăng, cùng với thần khí luyện chế đã khiến thực lực của bọn họ tăng vọt.

Nhưng dù sao bọn họ cũng chỉ có tu vi Đại Đế sơ giai, giữa họ và Thái Thượng Hoàng Đại Việt còn cách ba đẳng cấp trung giai, cao giai, đỉnh phong.

Huống chi Đại Việt Hoàng đế còn là người đã chém giết xông ra từ loạn thế lần trước, có thể nói là nhân vật chính của thời đại đó, há có ai cũng có thể vượt cấp khiêu chiến được!?

"A Di Đà Phật, bần tăng không phải đang khoác lác!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại, liếc nhìn Tần Phong ra hiệu ám chỉ.

"Hả!?" Tần Phong thờ ơ liếc nhìn một cái, ra vẻ đừng ép hắn phải "thối quyển" (rút lui khỏi cuộc cạnh tranh).

Giới luyện khí hiện tại không thể thiếu hắn Tần Phong, giống như khu 3D không thể thiếu Đế Pháp, giới giải trí không thể thiếu nữ sinh viên đại học, Tiểu Hắc Tử không thể thiếu gie gie vậy.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang vọng đột nhiên vang lên, linh lực thiên địa bắt đầu sôi trào.

Chỉ thấy giữa thiên địa dường như có một luồng lực lượng vô hình đang gia trì cho Tần Hạo, quanh thân hắn tản mát ra một luồng khí thế cực kỳ mạnh mẽ, giống như chúa tể của cả vũ trụ.

"Mạnh quá!!" Giang Linh Nhi lập tức che miệng kinh hô, không dám tin đây là chàng rể nhỏ bé của nàng.

"Thần thông thứ hai của Chí Tôn Cốt sao!?" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, cảm nhận được khí tức của Chí Tôn Cốt.

Vốn dĩ Tần Hạo cũng không muốn sử dụng Lục Đạo Luân Hồi, dù sao Long Tượng Đại Đế đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, nhưng thấy Tề Tu Viễn sắp không chống đỡ nổi nữa, hắn biết nếu không dùng nữa thì sẽ không còn cơ hội.

“Lục đạo chúng sinh, quy về tay ta!” Tần Hạo gầm lên một tiếng giận dữ, vươn tay chỉ thẳng lên trời.

Oanh long long!!

Cả thiên địa trong khoảnh khắc biến thành một mớ hỗn độn, sáu cánh cửa lớn tượng trưng cho Lục Đạo Luân Hồi tùy theo đó xuất hiện, khiến Lục Đạo chúng sinh cảm thấy mình thật bé nhỏ.

Mà Tần Hạo chính là chúa tể của phiến thiên địa này, vô số thần quang từ trên người hắn tuôn ra, phảng phất thiên địa bị hắn chưởng quản, vạn vật đều do hắn thao túng.

Chương 698

"Nguy hiểm!!" Tân Đế Đại Việt kinh hãi kêu lớn, cảm nhận được nguy cơ chưa từng có.

Nhưng ngay khi bọn họ vừa chuẩn bị phản kích, cánh cửa lớn đại diện cho Nhân Đạo bắn ra một luồng ánh sáng mạnh mẽ, kéo theo từng trận bão tố và dao động năng lượng dữ dội.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm dữ dội, dao động năng lượng như gợn sóng lan rộng, ánh sáng chói lọi không chỉ chiếu sáng cả bầu trời, mà còn khiến mặt đất rung chuyển kịch liệt.

"Phụt!!" Tân Đế Đại Việt và những người khác phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không kiểm soát được liên tục lùi về sau.

"Thành công rồi!" Tần Hạo khó nén sự hưng phấn trong lòng.

Sau hai năm rưỡi tu hành, cuối cùng hắn cũng đã có thể bước đầu nắm giữ thần thông Lục Đạo Luân Hồi, không còn như hai năm rưỡi trước, muốn mạnh mẽ mở một khe hở là cần tiêu hao một vị lão gia gia nữa.

"Tê tê!!" Toàn trường mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, bị chiến lực của Tần Hạo làm cho kinh hãi.

Chuẩn Đế sơ giai thế mà lại chính diện đánh trọng thương ba Ngụy Đế, hơn nữa nhìn bộ dạng hắn rõ ràng còn chưa dùng hết toàn lực.

"Mạnh quá!!" Lâm Tam khó nén sự phấn khích trong lòng.

Mặc dù Tần Hạo không biến thái như ca ca Tần Phong của hắn, nhưng lại có thể làm "hàng thay thế" cho Tần huynh, cũng một lần nữa khơi dậy chiến ý muốn áp đảo hắn.

“Có trẫm ở đây, các ngươi đừng hòng lật ngược thế cờ!” Trong mắt Thái Thượng Hoàng toát ra sát ý lạnh lẽo, uy áp Đại Đế đỉnh phong trong nháy mắt bùng nổ.

Chỉ là còn chưa đợi hắn uy hiếp Tần Hạo và những người khác, giữa thiên địa lại xuất hiện thêm bốn đạo uy áp.

Lần lượt là Giang Tuyết và Giang Vô Song của Vô Song Thành, cùng với Vũ Lăng Thánh Chủ của Vũ Lăng Thánh Địa, Nhàn Vân Tử của Thái Bạch Tiên Sơn, cưỡng ép đè uy áp của Thái Thượng Hoàng Đại Việt xuống.

“Các ngươi muốn đối đầu với trẫm, muốn đối đầu với Thượng Tiên sao!?” Sắc mặt Thái Thượng Hoàng xanh mét vì tức giận.

Vốn tưởng có tiên nhân làm chỗ dựa, không ai dám đến chi viện Tần gia, không ngờ thật sự có kẻ không sợ chết.

“Là các ngươi không cho chúng ta đường lui!” Vũ Lăng Thánh Chủ mặt đẹp mang sát khí rút ra Hải Linh Ngọc Tiêu, quanh thân còn có một đoàn Nhược Thủy không ngừng cuồn cuộn.

Hiện tại Thượng Giới Tiên Nhân đã hoàn toàn “sát phong” (phong sát, phong tỏa/cấm vận) rồi, ngay cả ba đại thánh địa Tạo Hóa Tiên Cảnh cũng bị diệt, thay vì ngồi ở nhà chờ chết, không bằng liều mình một phen.

“Ở đâu có áp bức, ở đó có phản kháng!” Nhàn Vân Tử cũng không ngờ, cuối cùng vẫn đi đến bước này.

“Sắp bắt đầu rồi ư!?” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Hắn biết theo sự xuất hiện liên tiếp của các nhân vật lớn, Tần Hạo đã sử dụng thần thông Lục Đạo Luân Hồi, trận đại quyết chiến đã chờ đợi hai năm rưỡi sắp bắt đầu rồi...

Nghe vậy —— toàn trường triệt để sôi trào.

Không ai ngờ vào thời điểm này, lại có bốn vị cường giả cấp Đế đến chi viện, khiến Tần gia vốn đang ở thế yếu, trong nháy mắt có cơ hội lật ngược thế cờ.

“Vô dụng thôi, Đại Việt Hoàng Triều có Thượng Giới Tiên Nhân chống lưng, cho dù có bao nhiêu Đại Đế đến cũng vô dụng.” “Đừng nói là bốn Đại Đế, cho dù tất cả Đại Đế của cả Hoang Cổ đều đến cũng vô dụng.” “Không nhất định đâu, đừng quên cái cây cổ quái của Tần gia.” “Nếu cái cây cổ quái kia thật sự lợi hại như vậy, Thượng Giới Tiên Nhân đã chết từ hai năm rưỡi trước rồi.” “Bây giờ chẳng qua là giãy giụa trong tuyệt vọng, căn bản không thể thay đổi kết cục.” “Kết cục của bọn họ cũng là kết cục của chúng ta, mọi người đều không thoát khỏi chữ 'chết'.” “Chỉ cần Thượng Giới Tiên Nhân không tìm được Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ chết trong tay Thượng Giới Tiên Nhân.” “Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn đang ở trên người Diệp Thần, hắn sao lại ích kỷ như vậy, định kéo cả Hoang Cổ chôn cùng sao!?” “Diệp Thần của Xuân Trì Yên Vận!!” “...” Toàn trường mọi người càng nói càng phẫn nộ, hận không thể lôi Diệp Thần ra xé xác thành vạn mảnh.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ phá hoại danh tiếng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 100 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ dẫn dụ Thượng Giới Tiên Nhân đến, dẫn đến sinh linh đồ thán, nhận được 3000 vạn điểm phản phái!” “31 triệu!!” Tần Phong lập tức phấn chấn, không ngờ bất ngờ lại đến đột ngột như vậy.

Vừa rồi hắn còn đang lo sau khi chỉ còn hơn 17 triệu điểm thì phải sống sao, không ngờ quay đầu hệ thống đã gửi cho hắn 31 triệu điểm phản phái.

Khiến túi tiền của hắn trong nháy mắt đã phình to!

Không chỉ dám hào phóng mua bánh bao có nhân thêm trứng, mà còn dám hào phóng gọi một bát đậu hũ não mặn.

Lúc này —— Hoàng tộc Đại Việt trong lòng có chút hoảng sợ.

Nếu đối phương thật sự bất chấp Thượng Giới Tiên Nhân mà chọn "cá chết lưới rách", thì hôm nay bọn họ ít nhất cũng phải bỏ lại vài mạng người mới có thể rời đi.

"Giang thành chủ, Giang phu nhân!" Tân Đế Đại Việt cố gắng giữ bình tĩnh, sắc mặt âm trầm nói: "Trẫm nhớ đã cho Vô Song Thành các ngươi cơ hội đầu hàng, các ngươi đừng phụ tấm lòng khổ tâm của trẫm, dẫn theo bách tính Vô Song Thành đi vào diệt vong." "Ai!" Giang Vô Song than thở: "Thực ra bản thành chủ cũng không muốn xen vào ân oán giữa các ngươi, nhưng ai bảo con gái bảo bối không biết tranh giành của nhà ta lại thích nhị tiểu tử Tần gia chứ, hai người còn bái thiên địa, động phòng, bây giờ hắn là rể ở rể của Vô Song Thành ta." "Rể ở rể!!" Toàn trường mọi người lập tức kinh hô, không ngờ Tần gia lại ẩn giấu sâu như vậy.

"Ai thích hắn chứ!?" Giang Linh Nhi tức đến giậm chân múa tay.

Rõ ràng là cha mẹ cưỡng ép nàng thành thân, sao lại thành ra nàng thích Tần Hạo rồi chứ!?

"Rể ở rể!!" Tần Phong trong lòng thốt lên "hảo gia hỏa".

Vốn tưởng chỉ có mình hắn đang "buff chồng chất", ai ngờ nhị đệ cũng đang "buff chồng chất", một người buff chiến lực, một người buff hào quang.

"Ách..." Tần Hạo cảm nhận được ánh mắt của bốn phía, rất chột dạ nhìn về phía cha ruột.

Vốn tưởng chuyện làm nhục gia môn như thế này sẽ bị mắng một trận tơi bời, ai ngờ lại thấy cha ruột nhìn mình với ánh mắt vui mừng, cùng với ánh mắt khẳng định của Tần gia Thủy Tổ.

Lúc này —— Nhàn Vân Tử chậm rãi hạ xuống từ không trung, đi đến trước mặt Thạch Trung Ngọc và Vân Tịch Nguyệt.

“Bái kiến sư phụ!!” Vân Tịch Nguyệt kích động vội vàng tiến lên, hành đại lễ quỳ bái trước Nhàn Vân Tử.

Nàng biết chỉ cần vị sư phụ này của mình ra tay, vậy thì Tần gia hôm nay sẽ bình an vô sự.

“Không cần đa lễ!” Nhàn Vân Tử phất tay đỡ nàng dậy, ánh mắt nhìn về phía Tần gia Thủy Tổ.

Mặc dù sinh mệnh chi lực đã tiêu hao đến cực hạn, nhưng lại dựa vào ý chí lực siêu cường mà gồng gánh một hơi thở cuối cùng, dường như còn có nguyện vọng gì đó chưa hoàn thành.

“Ngươi yên tâm đi!” Nhàn Vân Tử tiến lên khép mắt Tần gia Thủy Tổ lại, rất thương cảm nói: “Hôm nay lão đạo hạ sơn, nhất định sẽ giúp ngươi bảo vệ con cháu Tần gia, ngươi có thể yên tâm mà đi rồi.” Đi đại gia ngươi ấy!

Tần gia Thủy Tổ đột nhiên mở mắt, trong lòng tức đến mức chửi rủa ầm ĩ.

Sở dĩ ông ấy cố gắng giữ một hơi thở không tan, là đang chờ đời thứ mười hai đột phá Đại Đế, cũng chỉ khi tận mắt thấy Tần Phong đột phá, ông ấy mới có thể yên tâm nhắm mắt.

“Vẫn còn nguyện vọng chưa xong ư!?” Nhàn Vân Tử ngẩn người, nhìn Tần Hạo rồi chợt hiểu ra: “Ngươi yên tâm, Tần Hạo là đệ tử của Thái Bạch Tiên Sơn ta, lão đạo sẽ giúp hắn chuyển tài sản của Vô Song Thành sang tên Tần gia ngươi.” Nói xong —— lại khép mắt Tần gia Thủy Tổ lại, kết quả giây tiếp theo ông ấy lại lần nữa mở ra.

“Hả?

Vẫn còn nguyện vọng ư!?” Nhàn Vân Tử nghĩ nghĩ, rồi mới nói: “Ngươi yên tâm, lão đạo sẽ không như ngươi mà dẫn theo cả nhà già trẻ đến ăn chực đâu, lão đạo còn có thể miễn phí làm pháp sự cho ngươi, giúp Tần gia ngươi tiết kiệm một khoản chi tiêu.” “Ách...” Vân Tịch Nguyệt ngượng ngùng đứng tại chỗ, không biết nên nói gì cho phải.

Ngược lại Thạch Trung Ngọc bên cạnh không thấy xấu hổ, mà còn lấy làm vinh dự, thậm chí nghe được hai chữ “miễn phí” suýt chút nữa đã rơi lệ đầy mặt.

Lúc này —— Tần Phong cũng phát hiện Thủy Tổ sắp không chống đỡ nổi nữa, cách rất xa đã khởi động Trùng Đồng khóa chặt mục tiêu.

Chương 699

Mắt trái cũng theo đó tuôn ra sinh mệnh chi lực hùng hậu, dưới sự gia trì của Chuẩn Đế sơ cấp và Tà Đế Chi Lực, so với trước đây thì đúng là khác biệt một trời một vực.

Nhưng khác với việc cha mẹ trọng thương trước đây, Thủy Tổ là tuổi thọ sắp cạn.

Ngay cả Thượng Cổ Trùng Đồng của hắn có năng lực nghịch thiên, cũng không thể dùng tu vi Chuẩn Đế sơ giai để thêm tuổi thọ cho ông, chỉ có thể miễn cưỡng chữa lành vết thương.

“Sao lại thế này!?” Nhàn Vân Tử đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Ngay khi ông ta định lần nữa giúp Tần gia Thủy Tổ nhắm mắt, lại phát hiện vết thương của đối phương vậy mà đang lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Thằng nhóc thối này Trùng Đồng của nó không có hạn chế sao!?” Tần gia Thủy Tổ trong lòng cũng không khỏi giật mình.

Vốn tưởng việc trị liệu của Trùng Đồng cần thời gian hồi chiêu rất lâu, ai ngờ Tần Phong nhanh như vậy lại có thể sử dụng được nữa, mức độ biến thái quả thực khiến người ta phải rùng mình.

“Cái gì!!” Sắc mặt Thái Thượng Hoàng đột nhiên biến đổi, trong lòng thốt lên “độc tử rồi” (chết chắc rồi).

Vốn dĩ bảy đánh ba đã rất khó khăn, bây giờ không chỉ lại đến thêm bốn người, ngay cả Tần gia Thủy Tổ cũng bị kéo dậy lần nữa, là không chừa cho bọn họ một con đường sống nào cả!

“Luồng sinh mệnh chi lực này...” Thân thể Lâm Tam không khỏi run lên, vội vàng quay đầu nhìn về phía xa.

Tình cảnh này, khiến hắn nghĩ đến Thượng Cổ Trùng Đồng của Tần huynh, cũng khiến trong lòng hắn một lần nữa nhen nhóm một tia hy vọng.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Giang Linh Nhi đang ngơ ngác nhìn Tần Phong, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Cả Hoang Cổ đều biết đại công tử Tần gia sở hữu Thượng Cổ Trùng Đồng, cũng biết đại công tử Tần gia đã chết trong tay Thượng Giới Tiên Nhân hai năm rưỡi trước.

“Đến rồi!” Tần Phong không thèm để ý đến Giang Linh Nhi, ngẩng đầu nghiêm trọng nhìn về phía hư không.

Oanh long long!!

Bầu trời đột nhiên biến đổi, tiếng sấm kinh thiên động địa muốn nhấn chìm tất cả.

Uy áp tiên nhân khủng bố tràn ngập thiên địa, thân thể tất cả mọi người không tự chủ được mà run rẩy...

“Thượng Giới Tiên Nhân!!” Toàn trường lập tức trở nên náo động, cảm xúc kinh hoàng cũng bắt đầu lan tràn.

Trong suốt hai năm rưỡi qua, Thượng Giới Tiên Nhân luôn là đám mây đen bao phủ trên đỉnh đầu thế nhân, không ai biết khi nào thì bọn họ sẽ bị đoạt mạng.

“Thượng Giới Tiên Nhân!!” Lâm Tam và những người khác đều bị buộc thu hồi tầm mắt, như đối mặt với đại địch mà nhìn về phía Thượng Giới Tiên Nhân.

Oanh long long!!

Trong hư không truyền đến một trận chấn động kịch liệt, kèm theo một tia sét cuồng bạo xuyên thủng tầng mây, trong nháy mắt xé rách hư không.

Sau đó, Thượng Giới Tiên Nhân với đôi mắt toát ra sự lạnh lẽo vô tận và cảm giác áp bức bước ra từ đó, uy áp tiên nhân mạnh mẽ khiến toàn trường mọi người không tự chủ được mà đồng loạt lùi lại mấy bước.

“Thượng Tiên!!” Hoàng tộc Đại Việt và những người khác kích động suýt khóc, hận không thể quỳ xuống gọi “ba ba” để kể lể những ấm ức trong lòng.

“Là các ngươi...” Thượng Giới Tiên Nhân lờ đi đám người Hoàng tộc Đại Việt, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Tần Hạo và Lâm Tam.

Phát hiện bọn họ không hổ là người được những lão quái vật Thượng Giới chọn trúng, chỉ trong vỏn vẹn hai năm rưỡi đã đột phá đến Chuẩn Đế sơ giai.

Đừng nói là ở hạ giới, cho dù là ở thượng giới, cũng là sự tồn tại cực kỳ bùng nổ.

Khoảnh khắc này... hắn thừa nhận mình đã ghen tị, nói không ghen tị thì là giả dối.

Rõ ràng mọi người đều là lần đầu làm người, nhưng tại sao lại có sự chênh lệch lớn đến vậy chứ!?

Hắn cũng từng là một thiếu niên nhiệt huyết hô hào “mệnh ta do ta không do trời”, tu hành mấy vạn năm cuối cùng cũng phi thăng Thượng Giới, kết quả lại trở thành người hầu của cường giả Thượng Giới, sinh tử chỉ trong một ý niệm của người ta.

Ngược lại Tần Hạo và Lâm Tam không chỉ sinh ra đã mang Chí Tôn Cốt, là Chí Tôn trời sinh, lại còn có cơ duyên mạnh mẽ, nhận được Phần Thiên Tháp nhận chủ.

Hơn nữa còn chưa phi thăng Thượng Giới, đã được lão quái vật chọn làm người kế nhiệm.

Điều này công bằng sao!?

Điều này rõ ràng là không công bằng!!

“Hôm nay ta nhất định phải báo thù cho sư phụ!!” Lâm Tam nhìn thấy Thượng Giới Tiên Nhân trong nháy mắt, liền nhớ đến dáng vẻ thảm thiết khi Thần Tú chết.

Chỉ cảm thấy trong lòng trong khoảnh khắc bị sự cừu hận mãnh liệt lấp đầy, đầy bụng lửa giận và đau khổ từ trên người tuôn trào ra, hoàn toàn quên mất lời dặn dò của Thần Tú trước khi chết là đừng báo thù.

Một tiếng “Keng” trong trẻo!!

Vô Trần Kiếm phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy, kiếm thế vô tận mạnh mẽ xông thẳng lên trời.

Trong nháy mắt, cả thế giới dường như bị xé nát, kiếm ý sắc bén lan tỏa khắp thiên địa, khiến chúng sinh thiên hạ cảm thấy run rẩy không ngớt.

“Tên này tuyệt đối không thể giữ lại!!” Sát ý trong mắt Thượng Giới Tiên Nhân không thể che giấu.

Hiện tại cho dù hắn tìm được Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn trở về Thượng Giới, với thiên phú tu luyện khủng bố của Lâm Tam, không lâu sau cũng có thể vượt qua hắn.

Ngay cả chủ nhân của hắn có niệm tình công lao mà chọn bảo vệ hắn, cũng không có lý lẽ nào ngày nào cũng phải phòng trộm.

Đã như vậy... không bằng “một không làm, hai không ngừng”, giết Lâm Tam, cướp tiên tháp, tranh một đường sinh cơ.

Oanh long long!!

Trong hư không đột nhiên truyền đến một trận tiếng nổ vang vọng chấn động, ánh sáng chói mắt chiếu sáng cả thiên địa.

Chỉ thấy Thượng Giới Tiên Nhân từ trên trời giáng xuống, bàn tay hóa thành màu vàng kim cấp tốc phóng lớn.

Nơi nó đi qua, hư không như thể bị nén lại, sản sinh một luồng áp lực mạnh mẽ, phảng phất cửu trọng thiên rơi xuống cố gắng đè nát cả thế giới.

“Đây chính là uy áp của tiên nhân sao!?” Toàn trường mọi người đều lộ vẻ kinh hoàng.

Chương 700

Giống như một đám kiến hôi không thể phản kháng, chỉ có thể run rẩy chờ đợi chưởng pháp từ trên trời giáng xuống.

“Thần uy huy hoàng, chém đứt vạn cổ!” Lâm Tam không hề sợ hãi, cầm kiếm nhất phi trùng thiên.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Vô Trần Kiếm trong tay Lâm Tam xé rách hư không, phong mang vô tận tỏa ra phảng phất có thể chém đứt thời không, càn khôn, vĩnh hằng, khiến người ta không thể chống đỡ.

Một kiếm đoạn vạn cổ!!

Cứ như thể bất kỳ công kích nào trên thế gian, trước mũi kiếm này đều trở nên bạc nhược vô lực!

“Ngọa tào, dũng mãnh vậy sao!!” Nhàn Vân Tử và các Đại Đế khác ở một bên đều nhìn ngây người, không ngờ Chuẩn Đế sơ giai lại dám đối đầu trực diện với Thượng Giới Tiên Nhân.

“Kiếm hay!!” Tần Phong mắt sáng rỡ, không nhịn được khen ngợi.

“Hắn thật sự là Tần Phong sao!?” Giang Linh Nhi nhìn mà tim đập thình thịch loạn xạ, như “fan cuồng” gặp được thần tượng của mình.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã thành công câu dẫn Oan Gia vui vẻ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Ta câu dẫn khi nào chứ!?” Tần Phong trong lòng không khỏi giật mình, kịch liệt khiển trách hệ thống nói bậy nói bạ.

Cho dù giới hạn của hắn bình thường rất linh hoạt, cũng tuyệt đối không thể ra tay với bạn gái của bạn thân, anh em ruột thịt.

“Ta cuối cùng cũng đợi được ngày này rồi!” Tần Hạo thấy không khí đã nóng đến mức này, cũng toàn lực khai hỏa sử dụng Lục Đạo Luân Hồi để báo thù cho ca ca.

Oanh long long!!

Một luồng uy năng khủng bố vượt lên trên chúng sinh bao trùm thiên địa, thời không như thể sụp đổ, trong tinh không rộng lớn lộ ra cánh cửa Lục Đạo Luân Hồi rực rỡ.

“Ngọa tào, bây giờ mấy tiểu bối này đều dũng mãnh vậy sao!?” Nhàn Vân Tử và các Đại Đế khác triệt để câm nín.

Không biết nên nói mấy tiểu bối này là thiên phú dị bẩm, hay là kẻ vô tri không sợ hãi, nhiệt huyết xông thẳng lên trời, thế mà lại dám dùng tu vi Chuẩn Đế sơ giai để đối đầu trực diện với Thượng Giới Tiên Nhân.

“Lục đạo chúng sinh, quy về tay ta!!” Tần Hạo không nhịn được gầm lên một tiếng lớn, ánh sáng ngũ sắc rực rỡ chiếu rọi thiên địa.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm dữ dội vào nhau, tiếng nổ vang trời động đất vang vọng khắp thiên địa, năng lượng do va chạm tạo ra cũng như bão tố càn quét thiên địa.

“Mọi người cùng lên!!” Nhàn Vân Tử và các Đại Đế khác thần sắc nghiêm túc, lần lượt hóa thành hồng quang bay thẳng lên trời.

Thay vì ngồi ở nhà chờ chết, không bằng oanh oanh liệt liệt liều chết một trận.

“Một đứa là giết, một đám cũng là giết!!” Mắt Thượng Giới Tiên Nhân trong nháy mắt đỏ bừng.

Hắn biết mình vô tình giết chết Tần Phong, người đứng đầu bảng thiên tư khí tu, sau khi trở về chắc chắn lành ít dữ nhiều, đã như vậy, không bằng cướp đoạt cơ duyên của bọn họ để tranh một đường sinh cơ.

Dù sao hắn bây giờ là “chân trần”, cũng không sợ những kẻ “đi giày” kia!

Oanh long long!!

Hai bên không ngừng va chạm trong hư không, phảng phất cả thiên địa đều đang chiến đấu.

Đáng tiếc hiện tại vẫn chưa tập hợp đủ Tứ Đại Thiên Mệnh, phàm nhân dù có đông đến mấy vẫn không thể lay chuyển uy áp của tiên nhân, chỉ trong chốc lát mọi người đã không chống đỡ nổi chưởng pháp từ trên trời giáng xuống.

“Thượng Giới Tiên Nhân khủng bố đến thế!” Tam Lộng Đại Sư không còn vẻ khoác lác khoa trương như trước, thay vào đó là trong lòng bắt đầu hoảng sợ.

“Ta không chấp vặt với hắn!” Mộc Tú vẫn giữ vững phong độ, lặng lẽ che chắn cho mọi người.

“Hộ!!” Nhậm Hoàn thần sắc nghiêm túc kết ra một đạo chỉ quyết, ngưng tụ hộ thuẫn để kháng cơn bão năng lượng sản sinh.

“Đây chính là uy áp của tiên nhân sao!?” Thái Tử Phi và những người khác thò đầu nhỏ ra nhìn ngó, run rẩy dưới uy áp khủng bố của tiên nhân.

“Ta đây không phải sợ, mà là trận tiên phàm đối quyết thế này, không có Đại Ma Vương, ta kiên quyết không xem!” Hữu Dung sợ hãi trốn trong góc khoang thuyền, vùi đầu vào “núi đôi” của mình mà run rẩy.

“Phải làm sao, phải làm sao...” Giang Linh Nhi cảm thấy lòng nóng như lửa đốt.

Bây giờ không chỉ cha mẹ nàng tham gia, ngay cả tên phụ bạc kia cũng tham gia rồi, nếu có bất kỳ chuyện bất ngờ nào xảy ra, sau này nàng biết sống thế nào đây!?

“Không sao cả, ta sẽ ra tay!” Tần Phong chấp tay bước lên một bước, vạt áo bị cuồng phong thổi bay phần phật...

“Hả!?” Giang Linh Nhi khẽ ngẩn người, xuất thần nhìn bóng lưng Tần Phong.

Chỉ thấy Tần Phong vận bạch y đứng trong cuồng phong, toàn thân toát ra một cỗ kiếm ý sắc bén, tựa như một thanh bảo kiếm tuyệt thế sắp xuất vỏ.

“Không sai, Chủ ngân của thỏ ta sẽ ra tay!” Tiểu Bạch nhảy lên vai Tần Phong, còn lấy ra cây kèn sona nhỏ yêu thích.

Cái này không phải để chuẩn bị hậu sự cho Tiên nhân Thượng giới, mà là để tấu nhạc nền khi Tần Phong đăng tràng.

“Đẹp trai quá, quá đẹp trai!!” Giang Linh Nhi xem mà trái tim đập thình thịch, cuối cùng cũng nhớ lại năm xưa thần tượng mạnh đến mức nào.

Chỉ bằng một người một kiếm… đã áp chế cả thế hệ trẻ Hoang Cổ không dám ngẩng đầu!

Ngay cả sau hai năm rưỡi vẫn lạc, chỉ cần nhắc đến hai chữ Tần Phong, các Thiên kiêu khác cũng sẽ cảm thấy lòng run sợ, đũng quần lạnh toát, còn vô thức liếc nhìn Tây Chu.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn được oan gia hoan hỉ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Đã nói rồi, đó là bạn thân bằng hữu, huynh đệ thủ túc của ta mà!” Tần Phong không chỉ điên cuồng phun trào trong lòng, còn kịch liệt khiển trách Hệ thống nói bậy bạ.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang vọng trời đất, chấn động đến mức như thể cả thế giới đang rung chuyển kịch liệt.

Chỉ thấy chưởng pháp của Tiên nhân Thượng giới từ trên trời giáng xuống, tựa như Titan Siberia Cự Long tay không bóp nát tiểu hành tinh, đánh mạnh Lâm Tam và những người khác xuống mặt đất, cuốn lên một trận bụi đất và phong bạo.

“Này, ngươi còn chờ gì nữa!?” Giang Linh Nhi thấy Tần Phong chỉ đứng tạo dáng mà không ra tay, vội vàng thúc giục: “Bọn họ sắp không chống đỡ nổi rồi, nếu ngươi không ra tay nữa, lát nữa sẽ không kịp đâu.” “Yên tâm, có khói là không sao, bọn họ còn chưa dễ chết như vậy đâu!” Tần Phong tùy tiện nói qua loa một câu, đang chờ Lan bảo bảo đến.

Dù sao hắn là đến để cướp đoạt thành quả thắng lợi, không phải để chơi một trận tử chiến một đổi một với Tiên nhân, cho nên vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, tuyệt đối không thể học nhân vật chính đầu óc nóng lên mà lao vào.

Hắn đâu có hào quang nhân vật chính bảo hộ!

Lúc này, dư chấn chiến đấu cũng truyền khắp Hoang Cổ, mọi người đều cảm ứng được tiên nhân chi uy.

Chương 701

“Ai đang chiến đấu với Tiên nhân Thượng giới vậy!?” “Dường như là phía đông Đại Việt, là địa bàn của Tần gia!” “Ta cảm ứng được khí tức của Vũ Lăng Thánh Chủ, còn có hai vị Đại Đế của Vô Song Thành…” “Là Nhàn Vân Tử, Thái Bạch Tiên Sơn đã ra tay!” “Thanh kiếm này có thể chém đứt vạn cổ, là ai!?” “Từ sau khi Tần Phong vẫn lạc, ngoại trừ Lâm Tam thì không còn ai khác nữa!” “Móa, nhiều cao thủ như vậy vây công Tiên nhân Thượng giới, đây là tính toán tử chiến một phen sao!?” “Mặc kệ là ai đánh Tiên nhân Thượng giới, Sở gia ta nhất định sẽ ra mặt giúp đỡ!” “Trận chiến này liên quan đến tương lai của Hoang Cổ, Lý gia ta nguyện tử chiến!” “Khi ta Hoang Cổ không có tiên, nào biết kiến cũng có thể lay cây!” “…” Cũng không biết là do cả Hoang Cổ bị áp chế quá lâu, hay là Tạo Hóa Tiên Cảnh đã cho họ thấy tương lai, các cao thủ từ khắp nơi đồng loạt đến chi viện.

“Tam Thiên Đạo Môn tập kết hoàn tất, chuyến này đi giúp Thiên Sư đồ tiên cứu vớt chúng sinh, dù chết cũng không hối tiếc!!” Trên Thục Đạo Sơn, vô số đệ tử Đạo môn vẻ mặt nghiêm túc, đạp phi kiếm ào ào lao về phía Tần gia.

Chuyển cảnh —— Bụi đất và phong bạo bắt đầu tan đi, mặt đất hoang tàn phủ đầy vết nứt.

“Quá tốt rồi!!” Mọi người trong Hoàng tộc Đại Việt mừng như điên, cuối cùng cũng giải quyết được mối họa lớn là Tần gia.

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười biến mất.

Chỉ thấy Lâm Tam thở hổn hển từng ngụm lớn, trên đỉnh đầu là kết giới do Phần Thiên Tháp phóng ra, cứng rắn đỡ lấy chưởng pháp từ trên trời giáng xuống của Tiên nhân Thượng giới cho mọi người.

Còn có Tần gia thủy tổ cũng dùng cái chuông nhỏ rách nát, thành công bảo vệ được đệ tử Tần gia.

Mà trên đỉnh đầu Tần Hạo là một cái đỉnh khổng lồ màu vàng, chính là cái đỉnh nhỏ rách nát mà Tần Phong năm xưa đã bỏ ra 888 linh thạch mua, cũng chính là nơi Đại Đế Long Tượng cư trú.

"Lỗ rồi, lỗ rồi!" Tần Phong trong lòng vô cùng hối hận.

Sớm biết cái đỉnh nhỏ rách nát này lợi hại như vậy, ngay từ đầu đã không nên với cái giá hai con số 8 mà để thằng em góp vốn.

"Thật sự không sao!!" Giang Linh Nhi nhìn mà mắt tròn xoe mồm há hốc, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Vốn dĩ cho rằng thần tượng của mình nhát gan không dám lên, không ngờ hắn lại nhìn thấu tất cả chỉ bằng một cái liếc mắt, cũng gián tiếp chứng tỏ võ học tạo nghệ của hắn đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn được oan gia hoan hỉ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!" "Ái chà!" Tần Phong hoàn toàn cạn lời, cảm thấy Hệ thống nhất định là hỏng rồi.

"Thế mà lại đỡ được!" Ánh mắt Tiên nhân Thượng giới tràn đầy kinh hãi, sát ý trong lòng càng ngày càng mạnh mẽ.

Hắn và Lâm Tam có thù giết sư, với Tần Hạo có thù giết huynh, hôm nay nếu không thể giết chết bọn họ, ngày sau mình nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

"Vút" một tiếng!

Chỉ thấy Tiên nhân Thượng giới không nói hai lời, cấp tốc lao về phía Tần Hạo.

“Cẩn thận!!” Nhàn Vân Tử sắc mặt chợt biến, vội vàng xông lên muốn ngăn cản.

Đáng tiếc y ở Hoang Cổ có lẽ là số một, nhưng trước mặt Tiên nhân Thượng giới lại chẳng là gì cả, đối phương cũng không có ý định để ý đến y, bỏ qua y mà lao thẳng về phía Tần Hạo.

“Ca, đệ e rằng không thể báo thù cho ca được rồi!” Tần Hạo trong mắt hiện lên một tia tuyệt vọng.

Bởi vì hắn vừa rồi cứng rắn chống đỡ một chiêu của đối phương tiêu hao quá lớn, hiện tại linh lực trong cơ thể không đủ để hắn né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiên nhân Thượng giới không ngừng áp sát.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm kêu sắc nhọn đột nhiên vang vọng điên cuồng khắp trời đất, vô tận đao khí hóa thành đao quang ngút trời chém về phía Tiên nhân Thượng giới.

“Cái gì!!” Toàn trường mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt lộ ra một tia chấn động.

Chỉ thấy Tề Tu Viễn đứng chắn trước mặt Tần Hạo, vô tận đao khí từ Tuế Nguyệt Đao tuôn ra, còn cuồn cuộn một cỗ năng lượng ba động quỷ dị khó lường.

Ngay cả cường giả như Tiên nhân Thượng giới, tốc độ cũng lập tức chậm lại.

“Sức mạnh thời gian!!” Tiên nhân Thượng giới đột nhiên mừng như điên, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Tốn thời gian lâu như vậy, thế mà lại tìm được ở đây!

Đồng thời, hắn cũng phát hiện sức mạnh thời gian quả nhiên khủng bố, nếu không phải dựa vào tu vi cường đại, nhất định sẽ bị sức mạnh thời gian trong Tuế Nguyệt Đao trói buộc, từ đó mặc người xâu xé.

Ầm ầm ầm!

Đao khí sắc bén mang theo khí thế một đi không trở lại chém xuống, mặt đất như bị đao quang chém đôi, theo đó bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Tích tắc!

Tuy Tiên nhân Thượng giới dựa vào tu vi cường đại mà tránh được, nhưng một đao bất ngờ của Tề Tu Viễn vẫn làm hắn bị thương, một giọt tiên huyết từ cánh tay nhỏ giọt xuống.

“Một đao chém trọng thương tiên nhân!!” Toàn trường mọi người xem mà mắt tròn xoe mồm há hốc, nghiêm túc nghi ngờ mình nằm mơ còn chưa tỉnh.

“Hỗn đản!!” Tiên nhân Thượng giới lập tức nổi trận lôi đình, không thể chấp nhận mình bị một lũ kiến hôi làm bị thương.

“Lão Tề hình như không gia hạn bảo hiểm!” Tiểu Bạch vội vàng vẫy vẫy móng vuốt nhỏ tính toán.

Lần trước Tề Tu Viễn chỉ mua một năm bảo hiểm phục sinh, bây giờ bảo hiểm đã quá hạn mà không gia hạn, cho nên nó không cần phải chịu trách nhiệm gì cả, vẫn là một con thỏ có tín dự tốt… “May mà chạy nhanh!!” Đại Việt Thái Thượng Hoàng chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, trong lòng may mắn vì mình đã dốc toàn lực áp chế Tề Tu Viễn.

Nếu vừa rồi y có một chút lơ là, để Tề Tu Viễn nắm lấy cơ hội sử dụng sức mạnh thời gian của Tuế Nguyệt Đao, vậy thì hậu quả tuyệt đối không dám tưởng tượng.

“Quả nhiên vẫn là đại nhi tử của ta đáng tin cậy!” Thạch Trung Ngọc không kìm được cảm khái một tiếng, sau đó liếc nhìn góc tường thành.

Chỉ thấy hai huynh đệ Tạ Thiên, Tạ Địa do Tần Hạo chiêu mộ đã thương tích đầy mình, trăm vạn đại quân càng thoi thóp hơi tàn, không một ai có thể lọt vào vòng chung kết.

Ngược lại, Thiên Quân, Vạn Mã của Tần Phong, dựa vào thần giáp, thần binh đã thành công xông vào vòng chung kết, còn có Tề Tu Viễn càng đánh những ván đấu cao cấp.

“Tề tiền bối, giỏi lắm!!” Thiên Quân, Vạn Mã hai người hò reo cổ vũ từ xa, dọn đường trước cho Tần Phong đăng tràng.

“Móa!!” Mộc Tú không kìm được thốt lên lời thô tục, lại bị Tề Tu Viễn làm kinh ngạc.

Tề Tu Viễn trước khi dùng Tuế Nguyệt Đao, bị Đại Việt Thái Thượng Hoàng áp chế toàn diện!

Tề Tu Viễn sau khi dùng Tuế Nguyệt Đao, một đao chém xuống liền làm Tiên nhân Thượng giới bị thương!

Đương nhiên… nếu Tần Hạo không phải đệ đệ của Tần Phong, cộng thêm gặp phải nguy hiểm sinh tử.

Chỉ cần Tề Tu Viễn cầm Tuế Nguyệt Đao ẩn mình thêm một lúc nữa, nói không chừng còn thật sự có thể trảm tiên thành công.

Nhưng có một điểm không thể không thừa nhận, Tần Phong xuất phẩm, tất là tinh phẩm, mỗi một kiện thần khí đều là tác phẩm tâm huyết, có thể khiến thực lực của người sử dụng tăng trưởng theo cấp số nhân.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp tay, nói Nam Mô Bồ Tát.

Chương 702

Chỉ cần Tần Phong gật đầu đồng ý cho hắn sử dụng ba ngàn sáu trăm quả bần do đạn, hắn đảm bảo có thể cho Tiên nhân Thượng giới uống một vò, đưa hắn đi đầu thai cũng không phải là không thể.

“Nói nhảm vô dụng, muốn thần khí thì phải tự mình giành lấy!” Khác với các loại suy đoán của Mộc Tú và Tam Lộng Đại Sư, Nhậm Hoàn thông minh đã bắt đầu hành động, thân thể như mũi tên rời dây cung lao ra, mục tiêu rõ ràng chính là giọt tiên huyết của Tiên nhân Thượng giới rơi xuống.

“Nhậm Hoàn!!” Thái Thượng Hoàng sắc mặt chợt biến.

Vốn tưởng Nhậm Hoàn truy sát Mộc Tú đã lành ít dữ nhiều, không ngờ hắn lại đột nhiên xuất hiện ở đây, xem ra còn là nhằm vào Tiên nhân Thượng giới.

“Hắn chính là sát thủ Nhậm Hoàn!!” Đại Việt Tân Đế lập tức kinh hô lên.

Nhận ra người này chính là cường giả cấp Đế xuất hiện bên cạnh Tần Phong lúc ở Dược Thần Cốc lần trước, cũng có nghĩa là Nhậm Hoàn không phải lành ít dữ nhiều, mà là đã đầu quân cho Tần Phong.

“Nhanh ngăn Nhậm Hoàn lại!!” Thái Thượng Hoàng lập tức kinh kêu: “Nếu để hắn có được tiên huyết của thượng tiên, là có thể thi triển huyết chú để nguyền rủa thượng tiên!!” “Ra tay!!” Mấy vị Ngụy Đế của Hoàng tộc Đại Việt trong lòng kinh hãi, quả quyết xông lên muốn ngăn cản Nhậm Hoàn.

“Tần gia hôm nay tất phải diệt!!” Đại Việt Tân Đế trong lòng cảm thấy nguy cơ, cũng cấp tốc xông lên ngăn cản Nhậm Hoàn.

Vốn tưởng Tần gia tổn thất chín vị lão tổ và trăm vạn đại quân đã không đáng kể, ai ngờ Tần Phong lại chiêu mộ nhiều cường giả cấp Đại Đế như vậy ở bên ngoài.

Tuy chiến lực của Mộc Tú chỉ có 0.1, nhưng đệ nhất thần toán thiên hạ tuyệt đối không phải hư danh.

Còn có Tam Lộng, Nhậm Hoàn, Tề Tu Viễn đều là những Đại Đế tự mình đột phá, lại thân mang tuyệt kỹ, hàm lượng vàng cao hơn nhiều so với mấy vị Ngụy Đế của Hoàng tộc Đại Việt bọn họ.

Đáng tiếc Nhậm Hoàn và Tề Tu Viễn khác nhau, tu vi của hắn đã đạt tới đỉnh phong Đại Đế.

Đừng nói mấy vị Ngụy Đế sơ giai muốn ngăn cản hắn, ngay cả Thái Thượng Hoàng cũng không ngăn được, hắn bỏ qua mấy người, thành công đón được giọt tiên huyết của Tiên nhân Thượng giới rơi xuống.

“Chúa công!!” Mộc Tú vội vàng nhìn về phía Tần Phong.

Dù Nhậm Hoàn đã thành công có được tiên huyết của Tiên nhân Thượng giới, nhưng muốn nguyền rủa cho đối phương chết thật sự là quá khó, hắn không muốn trải qua những ngày mất Lão Tề nữa.

“Đại sư, ra tay đi!” Tần Phong quay đầu đưa cho Tam Lộng Đại Sư một ánh mắt, ý bảo hắn có thể sử dụng ba ngàn sáu trăm quả bần do đạn.

“Bần tăng đã chờ khoảnh khắc này, đã chờ rất lâu rồi!” Tam Lộng Đại Sư sau khi được Tần Phong ủy quyền, cả người lập tức rơi vào trạng thái điên cuồng, ôm Nam Mô Bồ Tát một đường bay vút lên trời.

Ầm ầm ầm!

Tiên nhân Thượng giới lúc này sắc mặt vô cùng dữ tợn, trong cơ thể bùng phát một cỗ năng lượng khủng bố, rít gào như lốc xoáy tuôn ra, như muốn xé rách trời đất.

“Chạy!!” Tề Tu Viễn lập tức hét lớn một tiếng, một tay ném Tần Hạo ra ngoài.

Ngay cả đao khí bùng phát ra, trước mặt Tiên nhân Thượng giới đang nổi giận cũng như lũ kiến hôi, y vẫn phải vung đao tiến lên, không hề có ý định lùi bước.

“Ngươi…” Tần Hạo trong lòng không khỏi run lên, không nghĩ Tề Tu Viễn lại xả thân cứu mạng.

Cũng khiến hắn không khỏi bắt đầu suy nghĩ, ca ca rốt cuộc có mị lực gì!?

Không chỉ có thể khiến cường giả Đại Đế một lòng một dạ đi theo, còn có thể sau khi hắn vẫn lạc vẫn trung thành cảnh cảnh, nhìn thấy thân nhân của hắn gặp nguy hiểm mà không chút do dự xả thân cứu giúp.

Nghĩ đến đây, Tần Hạo trong lòng liền cảm thấy một trận xấu hổ.

Uổng cho hắn từ nhỏ đến lớn một mực kêu gào muốn vượt qua ca ca, nhưng cuối cùng lại phát hiện mình chẳng là gì cả, cũng khiến hắn không khỏi nghĩ nếu năm xưa người chết là mình, phải chăng nguy cơ của Tần gia đã sớm được giải trừ rồi.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Hả!?” Tần Phong không khỏi ngẩn người, ý bảo mình chẳng làm gì cả.

“Tất cả đều chết cho ta!!” Tiên nhân Thượng giới sắc mặt dữ tợn gầm thét, tiên nhân chi uy không chút bảo lưu bùng phát.

“Thành công rồi!!” Nhậm Hoàn khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, trong tay theo đó cũng có thêm một người rơm.

“Mau ngăn hắn lại…” Thái Thượng Hoàng vội vàng gào thét nhưng không có cách nào, trơ mắt nhìn Nhậm Hoàn đâm chủy thủ vào cơ thể người rơm.

“Phụt!!” Tiên nhân Thượng giới phun ra một ngụm tiên huyết, bị Nhậm Hoàn cưỡng ép đánh gãy thi pháp.

Bất quá theo đó người rơm trong tay Nhậm Hoàn cũng hóa thành tro tàn, người hắn cũng như bị phản phệ, bảy lỗ đều chảy ra tiên huyết, nhìn thập phần dọa người.

“A…” Nhậm Hoàn phát ra một tiếng kêu thê thảm, cả người cũng nhanh chóng rơi xuống từ không trung.

“Ngã Phật từ bi, người thường tránh ra!” Một tiếng Phật âm vang vọng đột nhiên từ xa truyền đến.

Chỉ thấy Tam Lộng Đại Sư quanh thân lóe sáng Phật quang chói mắt, tay cầm Nam Mô Bồ Tát nhắm thẳng vào Tiên nhân Thượng giới, trên vai thì đeo một chuỗi bần do đạn tỏa ra khí tức tử vong.

“Móa, đây là bần do đạn!!” Tề Tu Viễn nhìn mà sắc mặt đại biến, lập tức thốt lên lời thô tục.

Y còn nhớ rõ ràng Tần Phong từng nói, Tuế Nguyệt Đao thích hợp solo, Nam Mô Bồ Tát thích hợp hỏa lực bao trùm.

Đặc biệt là Nam Mô Bồ Tát sử dụng bần do đạn, ngay cả thần tiên đến cũng không thoát khỏi hỏa lực bao trùm.

“Mau đi!!” Tề Tu Viễn nhớ đến bạo lực mỹ học của Tần Phong, vội vàng túm lấy Nhậm Hoàn đang rơi xuống, trước khi đi cũng không quên nhắc nhở mọi người rời đi.

“Đi!!” Nhàn Vân Tử và những người khác cũng rất nghe lời khuyên, dẫn Thạch Trung Ngọc và những người khác nhanh chóng rút lui.

"Gia quân, hãy nghe tiếng rồng gầm!!" Tam Lộng Đại Sư vẻ mặt điên cuồng bắt đầu xạ kích, từng quả bần do đạn bắn ra với lửa xanh… Đát!

Đát!

Đát!

Nam Mô Bồ Tát phun ra từng lưỡi lửa, bần do đạn như gió lốc xé toạc hư không.

"Đây là cái gì!?" Tiên nhân Thượng giới ôm ngực ngẩng đầu, nhìn thấy bần do đạn dày đặc bắn tới.

Tuy mỗi quả bần do đạn chỉ có sát thương cấp Đại Đế, không tạo thành uy hiếp gì đối với hắn, nhưng một lần đến nhiều như vậy, rõ ràng là sẽ hỏng bét.

Bất quá do vừa rồi huyết chú của Nhậm Hoàn đã phát huy tác dụng, bây giờ muốn tránh là không kịp nữa rồi, chỉ có thể chọn cứng rắn chống đỡ đợt này.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ chấn động đến điếc tai vang lên liên hồi, nấm mồ trời ngút trời càng nở rộ từng đóa một, như muốn bao phủ cả trời đất.

Khiến lòng người vô cùng khủng bố và bất an, có cảm giác như đến địa ngục không còn nơi nào để trốn.

Chương 703

“May mà chạy nhanh!!” Tề Tu Viễn sợ đến trái tim đập thình thịch, suýt chút nữa đã bị hỏa lực bao trùm của Tam Lộng Đại Sư.

“Lần này thần khí của ta chắc chắn có được rồi chứ!?” Nhậm Hoàn nghĩ mình lần này không ra tay mà đòi 103 tiên tinh, Tần Phong dù nói thế nào cũng nên ban thưởng cho hắn một kiện thần khí.

“Đây chính là thần khí mà Tần Phong luyện chế sao!?” Vũ Lăng Thánh Chủ ánh mắt khẽ mở to, lần nữa bị thiên phú của Tần Phong làm kinh ngạc.

Vừa rồi Tuế Nguyệt Đao của Tề Tu Viễn làm bị thương Tiên nhân Thượng giới đã đủ kinh ngạc rồi, không ngờ ngay sau đó Nam Mô Bồ Tát của Tam Lộng Đại Sư lại cứng rắn áp chế hỏa lực Tiên nhân Thượng giới.

“Ai, đáng tiếc Hoang Cổ không dung nạp được thiên tài như vậy!” Vũ Lăng Thánh Chủ bất đắc dĩ lại thở dài một tiếng, vô cùng tiếc nuối về sự vẫn lạc của Tần Phong.

Tuy gần đây các nơi ở Hoang Cổ đều có tin tức về Tần Phong, nhưng trong mắt y đó chẳng qua chỉ là một số kẻ giả mạo Tần Phong mà thôi.

Đối với phán đoán của mình, y xưa nay rất tự tin!

Thậm chí y dám thề với trời, nếu Tần Phong thật sự còn sống, sẽ dâng đôi đùi dài của mình cho hắn làm gối!

“Đây chính là tiếng rồng gầm!?” Toàn trường mọi người đều bị chấn động, thật sự cảm nhận được tiếng rồng gầm gào thét.

Đặc biệt là khoảnh khắc tiếng rồng gầm vang lên, tất cả mọi người đều cảm thấy thoát khỏi xiềng xích trên người, nội tâm dũng mãnh tuôn ra một cỗ sức mạnh cường đại.

Như thể có thể vượt qua mọi giới hạn, khiến lòng người sôi trào, không sợ chết mà dũng cảm tiến lên.

“Có được Phong nhi như vậy thật là may mắn của Tần gia ta!” Tần gia thủy tổ trong lòng không nói nên lời vui sướng.

Ngay cả lúc này cần dốc toàn lực bảo vệ tử đệ Tần gia, cũng không hề cảm thấy mệt, cứ như thể đã trở về thời thanh xuân mười tám tuổi vậy.

“Chúa công xuất phẩm, tất là tinh phẩm!” Mộc Tú cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngốc, trong lòng không quên thêm một câu trừ Đức Phật Tổ ra.

“Đây chính là bần do đạn!?” Tiểu Bạch chớp chớp đôi mắt to màu xanh lam, nũng nịu nói: “Nếu đánh trúng thỏ ta, phàm là hừ một tiếng đều tính là thỏ ta thua.” “Con thỏ đáng yêu quá!” Giang Linh Nhi ánh mắt lập tức bị Tiểu Bạch hấp dẫn, vô cớ muốn dùng túi vải bắt Tiểu Bạch về nhà nuôi.

“Kiệt kiệt kiệt kiệt, Chúa công nói đúng, nghệ thuật chính là bạo tạc!!” Tam Lộng Đại Sư điên cuồng cười lớn, ý bảo chưa bao giờ bắn đã như vậy.

Chỉ là còn chưa kịp để hắn đẹp trai quá ba giây, Nam Mô Bồ Tát bắn ra lửa xanh đã ngừng lại.

Cũng không biết là hắn không có mệnh của nhân vật chính, không thể tự tay kết liễu Tiên nhân Thượng giới, hay là không kìm được phát ra tiếng cười độc quyền của phản diện, ba ngàn sáu trăm quả bần do đạn trong nháy mắt đã bắn hết.

“Ách…” Nụ cười trên mặt Tam Lộng Đại Sư lập tức biến mất, ngẩng đầu nhìn về phía nấm mồ trời bắt đầu tan đi.

Chỉ thấy khắp nơi trong tầm mắt đều là hư không méo mó, mặt đất càng hoang tàn một mảnh, phủ đầy những vết nứt xấu xí.

Và Tiên nhân Thượng giới tuy đã thành công chống đỡ được ba ngàn sáu trăm quả bần do đạn, nhưng đã không còn vẻ tiên khí phiêu phiêu như ban đầu, thay vào đó là một kẻ ăn mày mặc đồ rách rưới, trên người còn có rất nhiều vết máu.

“Móa, thế mà không chết!!” Toàn trường mọi người lập tức kinh hô, trong lòng cũng lần nữa cảm thấy kinh hãi.

Lúc này, thân thể Tiên nhân Thượng giới như muốn nổ tung, trong mắt bùng lên một ngọn lửa giận không thể kiềm chế, tựa như một đạo thiên lôi xuyên thủng trời đất, muốn khiến cả Hoang Cổ đều phải rung chuyển vì hắn.

“Bản tiên nhất định phải giết chết ngươi!!” Tiên nhân Thượng giới không thể khống chế được nữa, phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ.

Chỉ thấy hắn vung tay lấy ra một thanh tiên kiếm lóe lên hàn quang, tiếng kiếm ngân vang trong trời đất, khiến lòng người không khỏi rùng mình.

Như muốn hóa đầy bụng tức giận thành sức mạnh vô tận và bạo ngược.

“Có gì thì nói chuyện đàng hoàng, đừng kích động như vậy!” Tam Lộng Đại Sư cười gượng nói: “Bần tăng nói vừa rồi đều là hiểu lầm, ngươi sẽ tin không!?” “Bản tiên sẽ cho ngươi thể nghiệm nỗi đau thật sự!” Tiên nhân Thượng giới phát ra tiếng gầm thét xé phổi xé ruột, biểu cảm trên mặt càng trở nên méo mó.

Chỉ thấy sức mạnh phẫn nộ bùng phát tức thì từ cơ thể, hóa thành cỗ năng lượng khủng bố có thể nhấn chìm trời đất, cũng khiến hư không bắt đầu rung chuyển kịch liệt, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Hả!?” Tần Phong lập tức nhíu mày, vung tay lấy ra Vô Tận Kiếm Hạp.

“Chúa công, Tiên nhân Thượng giới quá mạnh rồi, chúng ta vẫn nên tạm lánh mũi nhọn thôi!” Mộc Tú vội vàng khuyên nhủ bên cạnh, ý bảo bây giờ không thích hợp ra tay.

“Có lý!” Nhìn Tiên uy khủng bố mà Tiên nhân Thượng giới phóng ra, Tần Phong cảm thấy vẫn nên ổn định thêm một chút, đợi có trăm phần trăm nắm chắc rồi hãy đi cướp đoạt thành quả thắng lợi.

“A!?” Giang Linh Nhi đứng một bên hoàn toàn ngây ngốc tại chỗ, không dám tin lời này lại phát ra từ miệng thần tượng.

Đột nhiên, gió lạnh gào thét, băng tuyết bay lượn.

Tuyết trắng bay lượn, băng lạnh ngưng kết!

Chỉ thấy Vu Lan thân khoác Bạch Hổ Chiến Giáp, tay cầm Bạch Hổ Kiếm, cưỡi thần thú Bạch Hổ mà đến, nơi nàng đi qua băng tuyết dày đặc bắt đầu bao phủ mặt đất.

“Lan bảo bảo đến rồi!!” Tần Phong lập tức phấn chấn, biết cơ hội đăng tràng cuối cùng cũng đến.

“Đây là… Băng Chi Đại Đạo!!” Đồng tử Tiên nhân Thượng giới không khỏi co rút, trong lòng càng bắt đầu điên cuồng mắng mỏ.

Ni mã!!

Có thể vận dụng Băng Chi Đại Đạo đến cảnh giới này, nhất định là chuyển thế thân của một vị đại năng nào đó ở Thượng giới.

Lúc này, cả thế giới như bị hàn lạnh và băng sương bao trùm, mặt đất một màu bạc trắng, khí tức lạnh lẽo lan tỏa trong không khí, khiến người ta cảm thấy máu huyết như bị đóng băng.

“Đây là Lan bảo bảo của ta sao!?” Tần Phong nhìn mà ngây người.

Năm xưa để ngăn Lan bảo bảo phát triển ổi, hắn thậm chí không tiếc hy sinh sắc đẹp của mình.

Ai ngờ chỉ hai năm rưỡi không có hắn ở bên cạnh trông chừng, nàng lại như ngồi tên lửa đột phá đến chuẩn Đế sơ giai, càng nắm giữ Băng Chi Đại Đạo siêu cường.

“Hừ!!” Giang Linh Nhi không kìm được hừ một tiếng, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy vẻ ghét bỏ.

“Hả!?” Tần Phong cảm nhận được ánh mắt của Giang Linh Nhi, quay đầu hỏi Mộc Tú: “Ngươi vừa nói gì!?” “Ta vừa nói gì!?” Mộc Tú ngẩn người, thốt ra: “Chúa công, Tiên nhân Thượng giới quá mạnh rồi, chúng ta vẫn nên tạm lánh mũi nhọn thôi!” “Ta lánh mũi nhọn của hắn sao!?” Tần Phong lập tức biến thành nam nhi nhiệt huyết, giọng nói vang dội nói: “Phải là hắn lánh mũi nhọn của ta mới đúng, đưa kiếm…” “Ách…” Mộc Tú lập tức cạn lời.

Tuy hắn không hiểu nguyên nhân gì khiến Tần Phong đột nhiên thay đổi chủ ý, nhưng cái nồi này khẳng định là do hắn gánh không chạy thoát rồi.

Lúc này, Tam Thu đang trầm mặc không nói một lời bên cạnh, ngẩng đầu liếc nhìn Mộc Tú một cái rồi bắt đầu viết.

Năm nào tháng nào đó: Tiên nhân Thượng giới vì một bảo vật nào đó trên người Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần mà giáng lâm nhân gian, vì đoạt lấy bảo vật trên người Diệp Thần, không tiếc ý tứ đồ sát sinh linh nhân gian bức hắn lộ diện.

Nhưng Diệp Thần vì không muốn mất đi bảo vật đã có được, lại bất chấp sống chết của thiên hạ chúng sinh, trốn trong Hợp Hoan

Tông cùng một đám Ma nữ tiêu dao khoái hoạt.

Trong lúc nguy nan này, Ngô Hoàng đứng ra.

Chương 704

Đao Tuyệt Tề Tu Viễn một đao chém trọng thương Tiên nhân Thượng giới, Sát Thủ Nhậm Hoàn sử dụng huyết chú công kích đối phương, Tam Lộng Đại Sư dùng Nam Mô Bồ Tát do Ngô Hoàng luyện chế đã thành công áp chế hỏa lực Tiên nhân Thượng giới.

Nại hà Đại Sư lực bền không đủ, cuối cùng không thể giết chết Tiên nhân Thượng giới.

Thần Côn Mộc Tú đại kinh, kiến nghị Ngô Hoàng tạm lánh mũi nhọn.

Nhưng Ngô Hoàng bá khí đáp lại, phải là hắn lánh mũi nhọn của ta mới đúng, nếu màn đêm cuối cùng buông xuống, ta nhất định sẽ đứng trước vạn vạn người, vung đao về phía vực sâu, máu nhuộm trời cao.

“Móa, đây không phải là khi dễ người trung thực sao!?” Mộc Tú liếc nhìn, lập tức thốt lên lời thô tục.

Tại sao ngay cả con lừa ngốc Tam Lộng lùn tịt cũng là hình tượng chính diện, mà hắn đường đường là đệ nhất thần toán Hoang Cổ lại thành ra một thần côn nhát gan!?

“Đẹp trai, đẹp trai quá!” Giang Linh Nhi lần nữa bị trúng tim đen, trở thành fan hâm mộ nhỏ của Tần Phong.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn được oan gia hoan hỉ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Nhị đệ, chuyện này thật sự không trách ta!” Tần Phong lập tức cạn lời, không biết có thể giải thích rõ ràng được không.

Lúc này, Tiên nhân Thượng giới như lâm đại địch, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Không biết các hạ là vị đại năng nào chuyển thế ở Thượng giới?

Bản tiên và ngươi hẳn là không có ân oán gì chứ!?" "Đại năng chuyển thế ở Thượng giới!!" Toàn trường mọi người lập tức trừng to mắt, không dám tin nhìn về phía Vu Lan.

Bọn họ làm sao cũng không ngờ Thiếu cung chủ Lam Ma Cung, lại là chuyển thế thân của đại năng Thượng giới, nhìn bộ dạng của Tiên nhân Thượng giới là biết lai lịch tuyệt đối không đơn giản.

"Thượng tiên…" Đại Việt Tân Đế không đợi Vu Lan tự giới thiệu, liến thoắng tiến lên tranh lời đáp: "Nữ tử này tên là Vu Lan, là Thiếu cung chủ của Lam Ma Cung, nghe nói Tần Phong muốn cưới nàng làm tiểu thiếp, hai người cũng một mực mập mờ không rõ." "Nàng chính là Vu Lan?

Lại còn là tiểu thiếp của Tần Phong!?" Khóe mắt Tiên nhân Thượng giới khẽ giật giật, trong lòng phát ra tiếng gào thét thảm thiết.

Ni mã!!

Hắn chẳng qua chỉ là xuống hạ giới ra vẻ, vận mệnh sao lại trêu đùa hắn như vậy!?

Cả Hoang Cổ chỉ có bốn Thiên kiêu lên bảng xếp hạng, một người bị hắn vô tình giết chết, một người có thù giết sư với hắn, một người có thù giết huynh với hắn, người cuối cùng cũng có thù giết chồng với hắn.

"Tiểu thiếp!?" Vu Lan lập tức tức đến nổ phổi.

Đừng nói nàng hiện tại đã giác tỉnh một bộ phận ký ức kiếp trước, ngay cả là Thiếu cung chủ Lam Ma Cung cũng đoạn không có quy củ làm thiếp cho người khác, phải là nàng không tốn một xu nào mà ngủ được Tần Phong mới đúng.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc giận Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại tức đến nổ phổi, nhận được 5 vạn điểm phản phái!” “Ánh mắt Lan bảo bảo không đúng lắm a!” Tần Phong trái tim đập thình thịch, tổng cảm thấy Lan bảo bảo muốn gây án táo tợn.

“Tiểu thiếp của Phong nhi!?” Vân Tịch Nguyệt đôi mắt đẹp lập tức sáng lên, phát hiện đại nhi tử càng ngày càng tốt.

Không chỉ tìm được nữ thần Nguyệt Thần Cung làm vợ, còn tìm được Thiếu cung chủ Lam Ma Cung làm tiểu thiếp, mạnh hơn nhiều so với tiểu nhi tử làm con rể của người khác.

“Vẫn là câu nói đó, một người cũng là giết, một đám cũng là giết!” Tiên nhân Thượng giới vừa nghĩ đến thù hận song phương không thể hóa giải, liền triệt để buông xuôi, giơ tiên kiếm lên bùng phát một cỗ khí thế kinh người.

“Móa, không nói hai lời liền khai đả!” Đại Việt Tân Đế không kìm được thốt lên lời thô tục, ánh mắt nhìn về phía Tiên nhân Thượng giới tràn đầy sùng bái.

Rõ ràng biết bốn người Tần Phong đã đăng ký tên ở Thượng giới, thế mà còn dám không chút do dự ra tay sát hại.

Có thể thấy thượng tiên ở Thượng giới tuyệt đối là một đại nhân vật ngưu bức oanh oanh, hắn nhất định phải ôm chặt đùi, lát nữa cầu xin hắn lại đi giết Tần Phong một lần nữa, vì hoàng tộc bọn hắn giải quyết mối lo về sau.

“Vút” một tiếng!

Chỉ thấy Tiên nhân Thượng giới tay cầm tiên kiếm hóa thành tia chớp cấp tốc bay đi, động tác nhanh đến mức phát ra một tiếng xé gió chói tai, tiên uy khủng bố cũng theo đó bao trùm trời đất, khiến người ta ngay cả hít thở cũng trở nên vô cùng khó khăn.

“Ra tay!!” Lâm Tam và Tần Hạo hai người nhìn nhau.

Vừa rồi Tề Tu Viễn, Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư đã quấn lấy Tiên nhân Thượng giới, giành được thời gian khôi phục cho bọn họ, bây giờ đã khôi phục được bảy tám phần có thể tiếp tục chiến đấu.

Ầm ầm ầm!

Kiếm quang ngút trời và Lục Đạo Luân Hồi lại lần nữa xuất hiện, khí thế khủng bố bùng phát ra khiến trời đất chấn động.

Vu Lan thì chậm rãi giơ Bạch Hổ Kiếm trong tay lên, hàn ý khủng bố từ thân kiếm phóng ra, khiến nhiệt độ trời đất lại lần nữa giảm xuống.

Như thể đến thế giới băng tuyết, khiến người ta trải nghiệm cái gì gọi là độ không tuyệt đối.

“Tất cả đều chết đi cho ta!!” Tiên nhân Thượng giới ánh mắt sắc bén gầm thét một tiếng, giơ tiên kiếm trong tay lên mạnh mẽ chém xuống.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang đầy thần văn thẳng xuyên mây xanh, dường như đã được gia trì bởi một loại sức mạnh nào đó, áp lực khủng bố khó có thể tưởng tượng lập tức quét sạch trời đất.

Ầm ầm ầm!

Đất đai rung chuyển, núi non nứt toác.

Tiên kiếm trong tay Tiên nhân Thượng giới như quyền trượng của Thượng Đế, vô tình xé nát hư không và mặt đất, như muốn hủy diệt hoàn toàn cả Hoang Cổ.

“Lục Đạo chúng sinh, quy về ta!!” “Thần Uy rực rỡ, Kiếm Đoạn Vạn Cổ!!” “Băng Tuyết Huyền Minh, Đạo Tàng Càn Khôn, Thiên Địa Vô Cực!” Ba đại Thiên Mệnh liên thủ, dốc toàn lực phóng ra đại chiêu.

Ầm ầm ầm!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ, áp lực vô hình bao trùm cả trời đất, ngay sau đó tiếng nổ chấn động đến điếc tai vang lên, bốn loại năng lượng không ngừng đan xen vào nhau, như sóng thần khuếch tán ra bốn phương tám hướng, như muốn nuốt chửng toàn bộ nền văn minh Hoang Cổ.

“Phụt!!” Ba đại Thiên Mệnh phun ra một ngụm tiên huyết, chỉ cảm thấy cơ thể cuồn cuộn mãnh liệt.

Tuy bọn họ là Thiên Sinh Chí Tôn, Tiên Đế truyền nhân, đại năng chuyển thế sở hữu vô hạn khả năng, nhưng lúc này đối mặt với Tiên nhân Thượng giới vẫn cảm thấy vô cùng chật vật.

“Đáng tiếc, quá đáng tiếc…” Tiên nhân Thượng giới không kìm được cười lớn: “Bản tiên lúc này đã sắp đạt tới cực hạn rồi, nếu các ngươi có thể thêm một người nữa thì chắc chắn sẽ thành công, đáng tiếc bây giờ các ngươi không có cơ hội nữa.” Nói xong, chỉ thấy Tiên nhân Thượng giới không cho ba người cơ hội lật ngược tình thế, bắt đầu tăng cường công kích một đòn đánh bay ba đại Thiên Mệnh.

“Phụt!!” Ba đại Thiên Mệnh lại phun ra một ngụm tiên huyết, mất thăng bằng nhanh chóng rơi xuống từ không trung.

“Vẫn thất bại sao!?” Toàn trường mọi người sắc mặt tái nhợt, cảm thấy thế giới mất đi màu sắc.

“Kiệt kiệt kiệt kiệt, còn ai nữa!?” Tiên nhân Thượng giới thấy ba đại Thiên Mệnh bị mình đánh bại, không kìm được phát ra tiếng cười độc quyền của phản diện.

Ngay lúc này, một tiếng nói vang dội khắp trời đất: “Đợi đến khi gió cuốn mây dậy, một lần vút bay chín vạn dặm, vị trí Đại Đế sẽ là của ta…” "Cái quái gì thế này?!" Cả trường mọi người giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Chỉ thấy giữa thiên địa có vô tận đạo vận lưu chuyển, từng luồng kim quang huyền diệu chiếu rọi thiên địa, theo đó là từng đóa kim liên nở rộ, lấp lánh chìm nổi trong tiên khí. "Cái này là..." Thạch Trung Ngọc lập tức kích động, biết chắc chắn là Hạo nhi đã thành công.

Chương 705

"Dù cho giờ phút này có ngã xuống, lão phu cũng có thể mỉm cười nơi cửu tuyền!" Tần gia thủy tổ khóe miệng lộ ra nụ cười an ủi, ánh mắt nhìn Thượng giới Tiên nhân thoáng hiện vẻ quyết tuyệt.

Nếu chốc lát nữa sự tình thật sự đến mức không thể kiểm soát, y dù có liều cái mạng già này cũng phải tranh thủ một đường sinh cơ cho con cháu Tần gia. "Là ai đang đột phá Đại Đế!?" Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác triệt để không còn giữ được bình tĩnh.

Phải biết, Thiên Địa Dị Tượng khi đột phá Đại Đế tượng trưng cho trình độ cảm ngộ Thiên Địa Đại Đạo của người đó.

Thiên Địa Dị Tượng ở mức độ như thế này quả thực là chưa từng nghe thấy bao giờ.

Nó cũng đại biểu cho sự cảm ngộ Thiên Địa Đại Đạo của người này đã vượt xa bọn họ, ít nhất cũng phải lĩnh ngộ mười mấy cái buff mới đạt được hiệu quả này. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Thái Thượng Hoàng và những người khác khó tin trừng to mắt, không thể tin được có người đột phá Đại Đế lại có động tĩnh lớn đến vậy. "Cái quái gì thế này!?" Thượng giới Tiên nhân cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Y cứ tưởng rằng truyền nhân của Phấn Thiên Tiên Đế là Lâm Tam, Chí Tôn thiên sinh Tần Hạo, chuyển thế của Đại năng Thượng giới Vu Lan, Thiên Kiếm Chi Thể Nhất Kiếm, Hoang Cổ Thánh Thể Diệp Thần, và cả yêu nghiệt biến thái đến mức đáng sợ như Tần Phong đã là cực hạn rồi.

Không ngờ giờ lại xuất hiện thêm một người nữa!!

Roar!!

Trong những đóa kim liên nở rộ bùng phát một đạo kim quang xuyên thẳng trời cao, còn kèm theo một tiếng gầm dài khiến thiên địa chấn động, toàn bộ Hoang Cổ dường như bị âm thanh này chấn kinh, tất cả sinh linh giữa thiên địa đều vì thế mà thất thanh.

Ầm ầm ầm!!

Linh khí cuộn trào, phong vân biến sắc.

Một hư ảnh Côn Bằng che trời lấp đất xuất hiện giữa hư không, thể tích khổng lồ khiến người ta kinh hồn bạt vía, đôi cánh hai bên như liệt hỏa lấp lánh kim quang.

Vẫy cánh tạo ra một trận cuồng phong mãnh liệt, sau đó bay thẳng lên trời cao chín vạn dặm. "Thần thú Côn Bằng!!" Cả trường mọi người liên tục kinh hô, không ngờ lại là Côn Bằng của Yêu tộc.

Chỉ là khi Thiên Địa Dị Tượng và hư ảnh Côn Bằng tiêu tán, một thân ảnh màu trắng liền xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Xung quanh người không chỉ cuộn trào Đế uy khiến hư không chấn động, mà còn ẩn ẩn có thể cảm nhận được một luồng tàng kiếm chi thế, phảng phất một thanh bảo kiếm tuyệt thế vừa xuất vỏ có thể chém trời diệt đất. "Ca!!" "Tần huynh!!" Lâm Tam và Tần Hạo lập tức kinh hô, không thể tin vào mắt mình.

Năm đó bọn họ tận mắt thấy Tần Phong ngã xuống dưới tay Thượng giới Tiên nhân, sao có thể sau hai năm rưỡi lại sống lại, hơn nữa còn đột phá đến cảnh giới Đại Đế. "Là ngươi?

Ngươi không chết!!" Thượng giới Tiên nhân khó tin kinh hô, sau đó lại lắc đầu nói: "Không đúng, Tần Phong đã chết rồi, ngươi không phải Tần Phong, ngươi là Thân Ngoại Hóa Thân của hắn..." "Thân Ngoại Hóa Thân!!" Vu Lan có chút thở không nổi, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Uổng cho nàng không quản vạn dặm xa xôi chạy đến Tần gia "ôm cây đợi thỏ", kết quả lại chỉ đợi được Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong.

Mặc dù nàng chỉ khôi phục một chút ký ức tiền thế, nhưng nàng biết Thân Ngoại Hóa Thân là một môn thần thông mà Đại năng Thượng giới tu luyện, có thể luyện hóa thân thể Thần thú thành một phân thân.

Ưu điểm là sau khi bản thể tử vong, Thân Ngoại Hóa Thân có thể tiếp tục tồn tại.

Nhưng phân thân thì vẫn là phân thân, vĩnh viễn không thể là bản thể! "Thì ra là phân thân!" Vũ Lăng Thánh Chủ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng vỗ vỗ ngực mình.

May mà đây là một phân thân của Tần Phong, nếu bản thể đến, chẳng phải phải dâng cả đôi chân dài cho hắn làm gối sao.

Nhưng giây tiếp theo — trong lòng y lại cảm thấy khó chịu, biết bao mong xuất hiện là bản thể của Tần Phong. "Tần huynh!" Ánh mắt vừa mới bừng sáng của Lâm Tam, trong nháy mắt lại ảm đạm đi.

Y biết bao mong mọi chuyện chỉ là trò đùa của Tần huynh với y, nhưng hiện thực vẫn tàn khốc như vậy, Tần huynh của y sẽ không bao giờ trở lại nữa. "Ca ca!!" Nước mắt Tần Hạo lại tuôn rơi không ngừng.

Y không ngờ Tần Phong dù có ngã xuống, cũng phải tự đốt cháy chính mình để chiếu sáng Tần gia.

Y cũng cuối cùng hiểu được vì sao Tần Phong dám cho y Đại Hoàn Đan.

Nếu thật sự xảy ra bất kỳ sự cố ngoài ý muốn nào không thể kiểm soát, Thân Ngoại Hóa Thân của hắn nhất định sẽ xuất hiện để ngăn cản y. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Cái quái gì thế này cũng được à!?" Tần Phong cả người đột nhiên ngây người ra, không hiểu mình đã lừa dối kiểu gì. "Không hổ là Chủ ngân thỏ của ta, vẫn luôn ổn định!" Tiểu Bạch không kìm được cảm thán một tiếng, nhận ra còn rất nhiều điều phải học.

Y cứ tưởng Tần Phong nói tránh mũi nhọn là để xông ra chiến đấu, ai ngờ Thượng giới Tiên nhân đã bị thương thảm hại như cái thứ hùng bức kia rồi, hắn lại vẫn chọn làm ổn một chút, để Thân Ngoại Hóa Thân ra trước thăm dò. "Sao lại có hai Tần Phong!?" Giang Linh Nhi đứng một bên đã nhìn đến ngơ ngác, nhìn đi nhìn lại vẫn ngốc nghếch không phân biệt được. "Dù ngươi đột phá Đại Đế thì sao, bản tiên đã giết ngươi một lần, thì có thể giết ngươi lần thứ hai!" Thượng giới Tiên nhân dùng vẻ điên cuồng để che giấu nỗi sợ hãi trong lòng.

Y biết Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong nhất định sẽ báo thù cho bản thể, cũng rõ ràng biết một yêu nghiệt sở hữu mấy chục cái buff như Tần Phong, sau khi đột phá Đại Đế thì có ý nghĩa gì.

Nếu không muốn chết trong tay hắn, tốt nhất vẫn là ra tay trước chiếm ưu thế!

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ long trời lở đất vang vọng khắp thiên địa, vô tận tiên uy phảng phất muốn khiến thiên địa chìm xuống, còn kèm theo một đạo kiếm ý xuyên thẳng mây trời. "Vẫn mạnh như vậy sao!?" Tần Phong vô thức nhíu mày.

Hắn phát hiện Thượng giới Tiên nhân cứ như bị biến thành tinh thể không gian bảy chiều, phong bế mình kín kẽ không chút sơ hở, hoàn toàn không tìm được điểm đột phá để phát động công kích.

Rầm một tiếng!!

Thượng giới Tiên nhân nhanh chóng lao ra như tên bắn, tiên kiếm trong tay càng lóe lên một đạo hàn quang chói mắt, nơi nó đi qua khiến hư không kịch liệt chấn động. "Ta không tin không phá được ngươi!!" Tần Phong không hoảng không loạn lấy ra Trường Không Thần Kiếm, sau đó tự mình thêm một chút buff.

Chương 706

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh trong trẻo đột nhiên vang vọng khắp thiên địa, khí tràng của Tần Phong cũng theo đó thay đổi, phảng phất một thanh bảo kiếm tuyệt thế vừa xuất vỏ, khiến trường kiếm giữa thiên địa bắt đầu cộng hưởng, Một Kiếm Khai Thiên Môn!!

Chỉ thấy Tần Phong cầm Trường Không Thần Kiếm cấp tốc bay đi, kiếm quang chói mắt phảng phất có thể phá vỡ cực hạn, một kiếm chém mở Thiên Môn trong truyền thuyết, phá hủy tất cả kẻ địch cản đường phía trước.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên công kích va chạm mạnh mẽ vào nhau, phong bão năng lượng khủng khiếp theo đó quét ngang thiên địa. "Phụt!!" Thượng giới Tiên nhân phun ra một ngụm tiên huyết.

Sau mấy lượt xa luân chiến, thanh máu của y đã sớm chạm đáy, căn bản không đỡ nổi một kiếm Khai Thiên Môn của Tần Phong.

Nhưng y tuyệt nhiên không có ý đầu hàng, vội vàng lấy ra một viên tiên đan nuốt xuống để Hồi Máu Đầy Đủ. "Vãi chưởng!!" Tần Phong không kìm được chửi thề: "Được thì được, không được thì không được, giữa chừng ăn thuốc là ý gì..." Ầm ầm ầm!!

Sau khi Thượng giới Tiên nhân Hồi Máu Đầy Đủ, trị số nộ khí đã đạt đến cực hạn.

Tiên nhân chi uy không thể diễn tả bằng lời khiến cả trường mọi người kinh hồn táng đởm, cảm thấy mình cứ như con kiến hôi mặc

Thượng giới Tiên nhân tùy ý giẫm đạp.

Đặc biệt là khi y giơ tiên kiếm trong tay lên...

Hư không Tây Châu bắt đầu kịch liệt rung chuyển, vô tận tiên uy bao trùm thiên địa, khiến mọi người hiểu được trước mặt Tiên nhân, sức mạnh của nhân loại thật sự nhỏ bé đến nhường nào. "Đây chính là Thượng giới Tiên nhân!?" Thái Thượng Hoàng và những người khác không khỏi nhìn nhau, lòng kính sợ đối với Tiên nhân bắt đầu tan biến.

Bởi vì khi nhân loại có thể làm tổn thương thần, thì thần cũng mất đi hào quang của mình!

Hiện tại Thượng giới Tiên nhân không chỉ bị Tần Hạo và những người khác xa luân chiến đánh đến tàn huyết, còn bị Tần Phong ép buộc phải ăn tiên đan hồi máu, xem ra cũng chẳng có gì khác biệt so với bọn họ.

Lúc này — so với tâm tư quỷ dị của Thái Thượng Hoàng và những người khác, Tần Hạo và những người khác thì sắc mặt ngưng trọng.

Bọn họ vất vả lắm mới trải qua mấy lượt xa luân chiến, đánh Thượng giới Tiên nhân đến trạng thái tàn huyết, ai ngờ một viên tiên đan nuốt vào lại lần nữa trở về đỉnh phong.

Hơn nữa, sở dĩ bọn họ vừa rồi có thể đánh Thượng giới Tiên nhân đến tàn huyết, hoàn toàn là do đối phương đã đánh giá thấp chiến lực của bọn họ, cộng thêm hiệu quả bất ngờ.

Hiện tại Thượng giới Tiên nhân đã bị đánh tỉnh, tuyệt đối sẽ khó đối phó hơn lúc nãy rất nhiều. "Giờ thì phiền phức lớn rồi!" Sắc mặt Tần Phong cũng trở nên ngưng trọng, phát hiện Tiên nhân đáng sợ hơn hắn tưởng tượng.

Ngay cả khi Thân Ngoại Hóa Thân của hắn đã đột phá đến Đại Đế Sơ Giai, sở hữu hơn ba mươi cái buff, cùng với mấy ngàn thanh thần kiếm và thể chất đặc thù gia trì chiến lực, nhiều nhất cũng chỉ có 90% tỷ lệ thắng.

Đậu má!!

Sao ba đại Thiên Mệnh đánh thì mọi chuyện thuận lợi, đến lượt hắn ra sân thì lại gặp ngay Hồi Máu Đầy Đủ.

Rõ ràng đây là sự nhắm vào trắng trợn mà! "Bản tiên đã trở lại đỉnh phong, ngày chết của các ngươi đã đến!!" Thượng giới Tiên nhân sắc mặt dữ tợn gầm lên một tiếng.

Trong cơ thể y cũng theo đó bùng phát một luồng năng lượng khủng khiếp, tạo ra một trận phong bão ngút trời giữa thiên địa, hơn nữa cùng với trị số nộ khí không ngừng tăng cao, hư không càng lúc càng bất ổn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. "Ngươi sủa cái gì vậy!?" Tần Phong thân hình chợt lóe, xuất hiện trước mặt Thượng giới Tiên nhân, giơ tay lên tát cho y một cái bốp vào mặt để cắt đứt thi pháp.

Bốp một tiếng!!

Tiếng bạt tai trong trẻo vang lên, khiến cả thế giới lập tức tĩnh lặng.

Chỉ thấy cả trường mọi người đều ngơ ngác nhìn Tần Phong, nghiêm trọng nghi ngờ mình có phải đang mơ mà chưa tỉnh hay không.

Y cứ tưởng Tần Phong một kiếm đánh bại Thượng giới Tiên nhân tàn huyết đã là cực hạn rồi, ai ngờ dù Thượng giới Tiên nhân Hồi Máu Đầy Đủ, Tần Phong vẫn có thể xông lên cho y một cái bốp vào mặt. "Tốc độ thật nhanh!!" Nhàn Vân Tử và những người khác không khỏi kinh ngạc trong lòng.

Ngay cả khi bọn họ đã đột phá đến Đại Đế Đỉnh Phong, là chiến lực cấp bậc Hoang Cổ Thiên Hoa Bản, cũng không thể nhìn thấy động tác của Tần Phong, thậm chí ngay cả một chút tàn ảnh cũng không bắt được. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Thượng giới Tiên nhân bị đánh đến ngớ người.

Y là Tiên nhân từ Thượng giới hạ phàm, sao có thể bị một tên cấp Đế phàm nhân đánh, giữa hai người đáng lẽ phải có một lằn ranh không thể vượt qua, một lằn ranh "dưới Tiên nhân đều là kiến hôi" mới phải.

Đặc biệt là Tần Phong đánh y giữa chúng, trong nháy mắt đã khiến y trở về nguyên hình.

Bất kể y nhận được sự cung phụng như thế nào ở hạ giới, ở Thượng giới y vẫn là một tên nô bộc thấp kém nhất.

Chỉ thấy ánh mắt của những người xung quanh nhìn y, không còn sự kính sợ và khủng bố như trước nữa, thay vào đó là sự hiếu kỳ và nghi hoặc.

Nếu y lại bị Tần Phong tát thêm một cái bốp vào mặt giữa chốn đông người, e rằng sẽ lập tức biến thành cảnh "tôi lên tôi cũng làm được". "Hỗn đản!!" Thượng giới Tiên nhân cứ như bị vạch trần nỗi xấu hổ giữa chúng, tức giận đùng đùng cầm tiên kiếm công về phía Tần Phong.

Ầm ầm ầm!!

Hư không chấn động, kiếm khí xông thẳng trời cao. "Ai cho ngươi cái tự tin đó, dám so kiếm với ta!!" Tần Phong nhanh chóng từ không gian tùy thân chia sẻ, lấy ra Vô Tận Kiếm Hạp từ bản thể.

Ong!

Ong!

Từng thanh trường kiếm từ Vô Tận Kiếm Hạp bay ra, như một dải ngân hà lướt qua bầu trời, còn kèm theo một luồng tinh thần chi lực cuộn trào giữa thiên địa.

Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận!!

Chỉ thấy hàng ngàn thanh thần kiếm giữa hư không tạo thành một kiếm trận khổng lồ, vạn vật hóa thành tinh vân và kiếm mang tung hoành giao cắt trong đó, lại như bão tố gào thét ập đến, ngưng tụ thành một đạo kiếm quang cuồng bạo và mang tính hủy diệt.

Chương 707

Đồng thời — Tần Phong cũng hóa thành kiếm quang xông thẳng trời cao, vô tận kiếm ý quét ngang toàn bộ thiên địa. "Đây chính là kiếm của Tần huynh!!" Lâm Tam tâm thần đại chấn.

Cứ như một độc giả đại gia nào đó gặp phải tác giả chó thích cắt chương, không đọc thì cả ngày khó chịu, đọc rồi thì khó chịu cả ngày.

Không có Tần Phong thì muốn cùng Tần Phong kích kiếm, nhìn thấy Tần Phong thì lại bị đả kích sâu sắc. "Chẳng trách ta lại động phàm tâm..." Ánh mắt Vu Lan đột nhiên lóe lên một tia sáng, bắt đầu lẩm bẩm: "Người này tuổi còn nhỏ lại có thể lĩnh ngộ Kiếm Vực và nhiều cảnh giới như vậy, quả thực là thiên tài kinh thế tuyệt diễm, trước nay chưa từng có!" "Đây là thực lực của ca ca sao!?" Tần Hạo ngây ngốc nhìn hư không đầy sao, cảm thấy tâm hồn non nớt của mình cần được an ủi. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đả kích tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đả kích tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đả kích tự tin của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!" "Không tệ, lại vào sổ sáu mươi vạn!" Tần Phong trong lòng hí hửng, tiếp tục hóa thành kiếm quang bay đi.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, phong bão năng lượng ngút trời quét ngang thiên địa, toàn bộ hư không cũng bắt đầu kịch liệt rung chuyển, thậm chí vặn vẹo biến dạng. "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm tiên huyết, thân hình không khống chế được lùi về phía sau.

Mặc dù Thân Ngoại Hóa Thân của hắn đột phá Đại Đế Sơ Giai, có hơn ba mươi cái buff gia tăng chiến đấu, nhưng dù sao vẫn là thân thể phàm nhân, giao chiến cứng đối cứng với thân thể Tiên nhân rõ ràng là chịu thiệt. "Đây là yêu nghiệt gì!!" Thượng giới Tiên nhân không phun ra tiên huyết, nhưng cũng chẳng khá hơn Tần Phong là bao.

Y tuy có thể dựa vào thân thể Tiên nhân mà chịu đựng công kích của Tần Phong, nhưng công kích của Tần Phong lại đáng sợ hơn y tưởng tượng rất nhiều, chỉ cảm thấy lồng ngực cuộn trào dữ dội, khiến người ta thật sự không thể tin trên đời lại có loại quái vật như thế này.

Ngay lúc này — giữa hư không truyền đến từng đợt tiếng gió vỡ vụn dồn dập, chỉ thấy mấy vạn đệ tử Đạo môn hùng hổ kéo đến. "Tam Thiên Đạo môn đệ tử, xin đến giúp Thiên Sư trảm tiên!!" Tam Thiên Đạo môn đệ tử hành lễ với Tần Phong, sau đó cùng nhau bấm pháp quyết Đạo gia, đồng thanh nói: "Thiên viên địa phương, luật lệnh cửu chương, bút vàng của ta, vạn quỷ phục tàng, bút thứ hai, kiếm Tổ Sư, mời động Thiên Thần, điều động Thiên Binh, bút thứ ba, Hung Thần Sát, quỷ nào dám thấy, sát nào dám đương..." Ầm ầm ầm!!

Thiên địa phong vân biến sắc, vô số phù văn cuộn trào. "Ách..." Tần Phong ngượng nghịu đứng tại chỗ, ra hiệu rằng mình chỉ biết Tam Sơn Phù Lục.

Nhưng bầu không khí đã được đẩy lên đến mức này rồi, nếu hắn không thể hiện một chút thì có hơi không hợp lý. "Đạo bào đã thay, không phục thì cứ làm!" Tần Phong lập tức ra vẻ bấm chỉ quyết, thần tình nghiêm túc nói: "Tả Linh Hữu Hỏa, Lôi Công trợ ta..." Ầm ầm ầm!!

Xung quanh Tần Phong đột nhiên điện chớp sấm rền, linh lực giữa thiên địa cũng nhanh chóng tụ tập trước người hắn, theo đó ngưng tụ ra từng đạo phù lục màu tím.

Chính là Ngũ Lôi Phù chính tông của Đạo gia trong Tam Sơn Phù Lục! "Nguyện trợ Thiên Sư trảm tiên!!" Tam Thiên Đạo môn đệ tử nhanh chóng thay đổi vị trí, vây kín Thượng giới Tiên nhân. "Ngươi có phải cướp lời thoại của thỏ ta rồi không!?" Tiểu Bạch đang ăn cà rốt, đột nhiên nghi hoặc nhìn Tần Phong.

Rõ ràng nó mới là Thiên Sư đời mới của Thục Đạo Sơn, nhưng vì sao những đạo sĩ này lại gọi Tần Phong là Thiên Sư!? "Cục diện phải lớn!" Tần Phong không thừa nhận cũng không phủ nhận, mà là vẽ bánh: "Mục tiêu của chúng ta là toàn bộ Hoang Cổ, sao có thể bị một chức Thiên Sư nho nhỏ giam hãm?

Sau này đợi ta phi thăng, ngôi Hoàng vị sẽ nhường cho ngươi ngồi." "Thỏ ta có Hoàng vị để kế thừa sao!?" Tiểu Bạch nghe xong mắt sáng rực lên tại chỗ, hận không thể vì Tần Phong mà đi chinh chiến phương Tây. "Ách..." Nguyệt Hi đứng một bên rất cạn lời, suy nghĩ có nên nhắc nhở Tiểu Bạch một chút không.

Người trong cuộc thì mê!

Đừng quên câu "đánh phong tiên đánh miệng, đánh muội tiên bài chân" là tổng kết từ tuổi thơ bi thảm của nàng đó. "Lão tử, đây chính là Thiên Sư đời mới mà ngươi chọn sao!?" Nhàn Vân Tử tức đến râu ria dựng ngược, trừng mắt.

Y vạn vạn lần không ngờ, lão đạo sĩ mũi trâu kia trước khi phi thăng lại dám chạy đến đào góc tường của y.

Mặc dù y và Tần Phong chưa từng gặp mặt, nhưng quan hệ đã rõ ràng, Vân Tịch Nguyệt là đệ tử của y, Tần Phong tự nhiên là đồ tôn của y, cũng là đệ tử của Thái Bạch Tiên Sơn của y.

Giờ lại làm Thiên Sư, tính là sao đây!? "Hay, hay quá!!" Tần Hạo ngây ngốc ngẩng đầu nhìn hư không, cảm thấy thân ảnh đó quả thực cao không thể với tới.

Không chỉ dùng sức một mình đối kháng Thượng giới Tiên nhân ở trạng thái Hồi Máu Đầy Đủ, còn có thể hiệu lệnh Tam Thiên Đạo môn đệ tử, nói hắn là Thiên Sư trẻ tuổi nhất lịch sử Đạo gia cũng không quá lời.

Ầm ầm ầm!!

Giữa không trung bị tầng mây đen kịt bao phủ, từng đạo tiếng sấm gào thét kéo đến, ngay sau đó điện chớp như lộ ra chân gà không ngừng hoành hành trên không trung một cách vô tình. "Ngũ Lôi Chính Pháp của Đạo gia!!" Ánh mắt của toàn trường mọi người đều có chút kinh hoảng.

Mặc dù Ngũ Lôi Chính Pháp của Đạo gia thì bọn họ đều biết, nhưng mấy vạn người cùng lúc thi triển thì lại chưa từng thấy bao giờ, phảng phất Thần Sấm giáng lâm nhân gian, muốn lan tỏa khủng bố và hủy diệt đến mọi ngóc ngách của Hoang Cổ. "Mấy trò mèo vặt, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Ánh mắt Thượng giới Tiên nhân tràn ngập vẻ khinh miệt.

Mặc dù sấm sét mà Tam Thiên Đạo môn đệ tử triệu đến rất mạnh, so với lôi kiếp khi y phi thăng năm đó cũng không kém là bao.

Nhưng rất đáng tiếc... y đã không còn là y của năm đó nữa rồi!

Hiện tại y đã phi thăng thành công, đúc thành thân thể Tiên nhân, lẽ nào lại sợ chút lôi điện nhỏ bé này!? "Trò mèo vặt!?" Tần Phong không kìm được trợn trắng mắt, ngay sau đó liền kích hoạt Thiên Quan Chúc Phúc.

Ầm ầm ầm!!

Không chỉ khí tức của mấy vạn đệ tử Đạo gia toàn trường trong nháy mắt bạo tăng gấp mười, mà lôi điện giữa không trung cũng trong nháy mắt được gia cường gấp mười, phảng phất đã đến thế giới lôi đình, toàn bộ thiên địa đều là lôi điện vô tận. "Thiên Quan Chúc Phúc!!" Toàn trường mọi người lập tức kinh hô, trong lòng còn thầm gọi Tần Phong là yêu nghiệt.

Người khác có thể lĩnh ngộ được một cái buff đã là tổ tiên phù hộ rồi, vậy mà hắn mới hai mươi ba tuổi đã lĩnh ngộ hai ba mươi cái buff, thậm chí ngay cả Thiên Quan Chúc Phúc trong truyền thuyết cũng lĩnh ngộ được. "Oa ha ha..." Tần gia thủy tổ tự nhận đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng vẫn không nhịn được bật cười thành tiếng.

Không phải y muốn cố ý khoe khoang trước mặt người khác, mà là thực lực căn bản không cho phép y khiêm tốn.

Chương 708

Tần gia bọn họ thật sự đã xuất hiện một yêu nghiệt tuyệt thế có thể độc đoán vạn cổ.

Đúng rồi!

Quà tặng cũng không tệ, một Chí Tôn thiên sinh! "Tức chết trẫm rồi!" Đại Việt Thái Thượng Hoàng tức đến xanh mặt, hận không thể đánh chết mấy tên phế vật bên cạnh mình.

Năm đó y có thể quật khởi từ loạn thế, còn đè đầu Tần gia thủy tổ một bậc để giành thiên hạ, nhưng đám con cháu phế vật này lại đời sau không bằng đời trước, ngay cả một Đại Đế có thể tự mình đột phá cũng không có.

Hiện tại y cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Thượng giới Tiên nhân, chỉ cần có thể chém giết Tần Phong, thiên hạ vẫn là của hoàng tộc bọn họ. "Vãi chưởng..." Thượng giới Tiên nhân tại chỗ liền chửi thề một tiếng, trong lòng càng phát ra tiếng gào thét như chuột thổ bát.

Đậu má!!

Y cứ tưởng rằng dựa vào ưu thế của thân thể Tiên nhân có thể áp Tần Phong một đầu, ai ngờ hắn lại còn có thể mượn lực của nhiều đệ tử Đạo môn như vậy, thi triển Ngũ Lôi Chính Pháp kinh khủng đến thế.

Dù y có thể chống đỡ đợt lôi pháp này, thanh máu e rằng cũng sẽ chạm đáy, không còn lực để chống đỡ Lâm Tam và những người khác nữa. "Ngươi không cho bản tiên đường sống, thì ai cũng đừng hòng sống!!" Sắc mặt Thượng giới Tiên nhân hiện lên vẻ điên cuồng, lấy ra một viên tiên đan nuốt thẳng xuống.

Ầm ầm ầm!!

Khí tức khủng khiếp trong nháy mắt bùng phát từ trong cơ thể y, mạnh hơn trước mười mấy lần không chỉ, toàn bộ hư không bắt đầu kịch liệt rung chuyển, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ. "Vãi chưởng, lại ăn thuốc!!" Tần Phong trong lòng đã bắt đầu chửi mẹ rồi.

Sao ba đại Thiên Mệnh có thể dễ dàng đánh đến tàn huyết, đến chỗ hắn thì lại trong nháy mắt biến thành chế độ địa ngục!? "Ca, đệ đến giúp ca!!" Tần Hạo sau khi khôi phục một chút nguyên khí, vội vàng bay người muốn tiến lên giúp đỡ. "Muốn giành người đầu sao!?" Tần Phong lập tức cảnh giác, vội vàng quát: "Ta là ca ca của ngươi, trưởng tử của Tần gia, có ta ở đây, còn chưa đến lượt ngươi lên..." "Nhưng mà..." Tần Hạo vẻ mặt quật cường, muốn mở mồm tranh luận. "Thế này là ép ta dùng đại chiêu à!" Tần Phong thấy cứng không được, đành phải nói lời cảm động: "Ta không hy vọng ngươi giống ta, cô độc bước đi trên con đường trở nên mạnh mẽ này, dù thân thể mỏi mệt cũng chỉ có thể đón gió mà tiến, bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, không còn thiếu niên..." "Ca!!" Mắt Tần Hạo lập tức long lanh nước mắt.

Không chỉ cảm nhận được tình yêu của ca ca dành cho y, mà còn cảm nhận được sự không dễ dàng của ca ca trên con đường đi tới. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!!" "Lại vào sổ 20 vạn điểm phản phái!" Tần Phong lại nhìn về phía Vu Lan, đầy thâm tình nói: "Mấy ngày trước ta có một giấc mơ, mơ thấy ta cưới nàng về nhà, mời tân khách phương Tây, trong tiệc ta nắm tay nàng, rượu rót ngàn chén, khi tỉnh lại thì vành mắt đỏ hoe..." "Ngươi..." Vu Lan cố giữ bình tĩnh.

Nhưng sợi dây trong lòng nàng lại bị chạm đến, mãi mãi không thể bình tĩnh lại.

Dù sao đi nữa, nàng thật sự đã yêu! "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!" "Lại vào sổ hai mươi vạn!" Tần Phong tâm tình vui sướng khôn tả, phảng phất như tác giả chó lại tăng thêm một chương vậy.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị đi lừa dối tình cảm của Tiểu Tam Tam thêm lần nữa, Thượng giới Tiên nhân lại không cho hắn cơ hội, nhanh chóng lao đến như một viên đạn vừa ra khỏi nòng. "Tần Phong!!" Thượng giới Tiên nhân vẻ mặt điên cuồng nói: "Dù ngươi yêu nghiệt đến mức nào, bản tiên vẫn có thể áp chế ngươi một đầu!!" "Chỉ bằng ngươi cũng muốn áp ta một đầu!?" Ngũ Lôi Phù Lục quanh Tần Phong bùng phát từng đạo lôi đình khủng bố, giọng nói hắn vang dội mạnh mẽ: "Ta từng được phụ thân cao cử qua đầu, đến đâu cũng không cúi đầu trước ai..." "Có các ngươi những thiên kiêu làm đệm lưng, bản tiên cũng không uổng công đến nhân gian một chuyến!!" Thượng giới Tiên nhân mặt mày vặn vẹo điên cuồng cười lớn, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa lao về phía Tần Phong.

Mặc dù viên tiên đan y vừa nuốt xuống có thể kích phát mấy chục lần chiến lực, nhưng lại có tác dụng phụ cực kỳ mạnh.

Dù có thể giết chết Tần Phong và những người khác, y e rằng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Thay vì tương lai chết trong tay bọn họ, chi bằng kéo bọn họ cùng làm đệm lưng! "Đạo còn thì ta còn, ta còn thì Đạo còn!!" Tam Thiên Đạo môn đệ tử thần tình vô cùng nghiêm túc, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng xả thân hóa Đạo. "Chư thiên khí đãng đãng, Đạo ta nhật hưng long!!" Tần Phong đứng trước Tam Thiên Đạo môn đệ tử, mượn Thiên uy mà họ mời đến, giọng nói vang vọng mây xanh nói: "Thiên Sư mới của Đạo gia suất Tam Thiên Đạo môn đệ tử, mời Thượng giới Tiên nhân phó tử!!" Ầm ầm ầm!!

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, mây đen ùn ùn kéo xuống, phảng phất thượng thiên đã đồng ý lời thỉnh cầu của Tần Phong.

Điện chớp dày đặc như mạng lưới nhanh chóng giáng xuống, và nhanh chóng dũng nhập vào Thiên Lôi Phù của Tần Phong.

Trong chốc lát — lôi quang xuyên thẳng trời cao, chấn động đến mức tai muốn điếc.

Chỉ thấy Thiên Lôi Phù hóa thành Lôi Long gào thét lao về phía Thượng giới Tiên nhân, nơi nó đi qua vạn vật đều hóa thành tro tàn, hư không càng kịch liệt rung chuyển, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ. "Tất cả cho bản tiên đi chết đi!!" Ánh mắt Thượng giới Tiên nhân tràn ngập vẻ điên cuồng, phảng phất đã hợp nhất với tiên kiếm trong tay.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh chói tai vang vọng khắp thiên địa, theo đó hóa thành một đạo kiếm quang chống trời.

Càng bùng phát ra một luồng kiếm thế vô địch quét ngang thiên địa, với thái độ không sợ chết mà va chạm mạnh mẽ với Lôi Long gào thét.

Ầm ầm ầm!!

Công thế của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, phát ra tiếng nổ long trời lở đất, năng lượng cường đại càng khiến hư không vặn vẹo, phảng phất muốn kéo thế giới trở lại Hỗn Độn. "Khủng khiếp quá!!" Ánh mắt của toàn trường mọi người tràn ngập vẻ kinh khủng, có một loại cảm giác bị tử vong bao phủ. "Phụt!!" Tần Phong đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết.

Chỉ thấy Thượng giới Tiên nhân hoàn mỹ dung hợp với tiên kiếm, với thế như chẻ tre xuyên thủng Lôi Long, kiếm thế khủng khiếp đánh thẳng vào ngực hắn, lực xung kích mạnh mẽ khiến ngực hắn trong nháy mắt lõm xuống. "Phụt!!" Thượng giới Tiên nhân cũng chẳng khá hơn là bao, trong miệng cũng không ngừng phun ra tiên huyết.

Mặc dù Tam Thiên Đạo môn trong mắt y chỉ là một đám kiến hôi, nhưng Thiên thế mà bọn họ mượn đến lại thật sự mạnh, cộng thêm Tần Phong cái tên Thiên Sư yêu nghiệt này làm chủ đạo, thân thể Tiên nhân cũng không thể chịu đựng được. "Cho bản tiên phá!!" Ánh mắt Thượng giới Tiên nhân hiện lên một tia ngoan độc, thề chết cũng phải kéo Tần Phong và những người khác chôn cùng.

Ầm ầm ầm!!

Đại trận Ngũ Lôi Trận Pháp của Đạo gia trong nháy mắt bị phá, tiếng nổ long trời lở đất lại lần nữa vang lên, phong bão năng lượng vô tận càng điên cuồng càn quét thiên địa. "Phụt!!" Tần Phong và Tam Thiên Đạo môn đệ tử đều thổ tiên huyết, cuối cùng vẫn không thể chém giết Thượng giới Tiên nhân.

Chương 709

"Kiệt kiệt kiệt kiệt, lần này thì ổn rồi!!" Thái Thượng Hoàng không kìm được phát ra tiếng cười đặc trưng của phản phái, trái tim treo đến cổ họng cũng trong nháy mắt buông xuống.

Hiện tại bất kể là Nhàn Vân Tử, Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác, hay là Tần Hạo, Lâm Tam, Vu Lan, hoặc là Tần Phong và Tam Thiên Đạo môn đều thân chịu trọng thương.

Nói cách khác không còn ai có thể ngăn cản Thượng giới Tiên nhân nữa, Đại Việt Hoàng Triều của bọn họ vẫn sẽ xuân thu đỉnh thịnh. "Kết thúc rồi sao!?" Toàn trường mọi người đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, biết bao mong hắn có thể một lần nữa đứng dậy.

Nhưng rất đáng tiếc, hắn đã không còn lực để chiến đấu nữa!

Mặc dù Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong cũng tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, sở hữu năng lực tự lành siêu cường, nhưng rất đáng tiếc bản thể chỉ lĩnh ngộ đến Thập Nhất Trọng Thiên, hiệu quả đối với Thân Ngoại Hóa Thân đã đột phá Đại Đế sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Lần này không có hai tiếng rưỡi, đừng hòng Hồi Máu Đầy Đủ trở lại! "Đến lượt Chủ ngân thỏ của ta ra sân rồi!" Tiểu Bạch lập tức tinh thần, lấy ra cây kèn sona yêu quý của nó. "Cái này không thích hợp ra sân, đợi ta đánh rồi hẵng thổi!" Tần Phong vội vàng ngăn Tiểu Bạch thổi kèn sona, quay đầu hỏi: "Các ngươi đều biết chơi nhạc khí gì vậy!?" "Hả!?" Giang Linh Nhi thần sắc không khỏi ngẩn ra.

Nàng cứ tưởng Tần Phong đang nói chuyện với nàng, nhưng quay đầu lại mới phát hiện không biết từ lúc nào, phía sau đã có thêm mấy vị tiểu thư tỷ xinh đẹp, đủ mọi phong cách, loại hình. "Bẩm công tử!"

Thái tử phi lạc lạc đại phương hành một lễ nói: "Thiếp thân từ nhỏ đã học cổ cầm, tỳ bà!" Điềm Điềm không cam chịu yếu thế, giơ tay nói: "Tần ca ca, muội biết kéo hồ cầm!" "Nhạc khí!?" Hữu Dung nghĩ nghĩ, rồi mới nói: "Ta biết ngũ huyền cầm, dùng để chữa bệnh." "Ta đang học nhạc cụ gõ!" Nguyệt Hi vung vẩy cây roi da nhỏ trong tay, vẻ mặt như thể "lão nương đây là một loại pháo hoa không giống ai". "Ách..." Hoa Linh không đổi sắc mặt lùi hai bước, động động tai mèo nói: "Ta thích chuông linh, không biết chơi nhạc khí gì cả." "Nếu nói nhạc khí biết chơi..." Ngọc Tuyết cử chỉ ưu nhã, lấy ra một cây ngọc tiêu nói: "Tổ truyền của Cửu Vĩ Tiên Hồ chúng ta là kỹ nghệ thổi ngọc tiêu, cây ngọc tiêu này đã truyền qua mười ba đời, đến ta đây đã là đời thứ mười bốn rồi." "Người thổi ngọc tiêu thì ở lại, những người khác giải tán đi!" Tần Phong vừa nghe là kỹ nghệ tổ truyền, không chút do dự chọn Ngọc Tuyết.

Lúc này — khóe mắt Thượng giới Tiên nhân bắt đầu chảy máu, tác dụng phụ của tiên đan đã bắt đầu hiển hiện.

Y cũng dự cảm được thời gian của mình không còn nhiều, cầm tiên kiếm nhanh chóng lao xuống, giết về phía Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong. "Tần huynh!!" Lâm Tam không màng vết thương của bản thân, nhanh chóng cầm kiếm xông lên cứu viện.

Lần trước vì y đến chậm một bước mà dẫn đến bản thể của Tần Phong ngã xuống, vì thế đã rơi vào sự tự trách sâu sắc.

Lần này dù có liều mạng cũng phải cứu người xuống. "Ca!!" Tần Hạo cũng điên cuồng lao lên, tuyệt đối không lùi lại sau lưng ca ca. "Nô bộc nhỏ bé, cũng dám càn rỡ!" Ánh mắt Vu Lan lóe lên một tia hàn quang, cũng không chút do dự lao lên. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!" "Muốn chết thì bản tiên sẽ thành toàn các ngươi!!" Thượng giới Tiên nhân vẻ mặt điên cuồng vung một chưởng, lại lần nữa thi triển chưởng pháp từ trên trời giáng xuống.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên lại lần nữa va chạm mạnh mẽ vào nhau, tiếng nổ chấn động tai cũng theo đó vang vọng khắp thiên địa. "Phụt!!" Ba đại Thiên Mệnh thổ tiên huyết, tại chỗ liền bị đánh bay ra ngoài.

Bọn họ vốn dĩ không phải đối thủ của Thượng giới Tiên nhân, lại bị đánh trọng thương.

Giờ lại tăng cường độ khó lên mấy chục lần, có thể nói là hoàn toàn không có chút sức phản kháng nào. "Lần này thật sự xong rồi!" Sắc mặt toàn trường mọi người tràn ngập vẻ kinh khủng, cảm xúc hoảng loạn cũng lan rộng trong đám đông.

Hiện tại những người có thể chiến đấu đều đã thân chịu trọng thương, trừ phi có thể xuất hiện thêm một Tần Phong nữa để xoay chuyển cục diện, nếu không căn bản không thể ngăn cản Thượng giới Tiên nhân đại khai sát giới...

Lúc này —— Chưởng pháp của Tiên nhân Thượng giới giáng từ trên trời xuống ầm ầm, lực xung kích mạnh mẽ khiến mặt đất nhanh chóng sụt lún, cũng làm cho Tần Phong, Lâm Tam, Vu Lan, Tần Hạo phía dưới không thể nhúc nhích.

“Vẫn chưa bùng nổ ư!?” Tần Phong thấy Lâm Tam và những người khác không bùng nổ, trong lòng bỗng có dự cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ bọn họ đang đợi hắn hi sinh sao!?

“Ta nhất định phải chống đỡ!” Gân xanh trên trán Lâm Tam nổi lên, liều mạng muốn đứng dậy.

“Thật hết cách với ngươi!” Tần Phong trong lòng thở dài bất đắc dĩ, không thể không 'kích thích' tiểu Tam Tam một chút.

“A...” Tần Phong lập tức nằm sấp xuống đất kêu thảm thiết, ra vẻ 'ta sắp không được rồi'.

“Ca ca!!” Tần Hạo lập tức lo lắng kêu to, muốn tiến lên nhưng không thể nhúc nhích.

“Tần huynh!!” Nhìn vẻ mặt thống khổ của Tần Phong, nắm đấm của Lâm Tam lập tức cứng lại.

Phanh một tiếng!!

Ngay lúc mọi người cảm thấy tuyệt vọng, một đạo thần quang đột nhiên chiếu rọi thiên địa.

Chỉ thấy Lâm Tam bằng vào ý chí lực mạnh mẽ một lần nữa đứng dậy, Phần Thiên Tháp cũng theo đó bùng phát thần quang rực rỡ như tinh thần.

“Ngũ Môn, Khai!!” Lâm Tam mắt trợn tròn vì giận, phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Nhất Phương Trấn Áp!

Nhị Thủy Dao Phân!

Tam Cực Thùy Quang!

Tứ Đại Giai Không!

Ngũ Diệu Cảnh Giới!

Lâm Tam một hơi mở ra năm tầng Phần Thiên Tháp, trong khoảnh khắc, phong vân biến sắc, một luồng năng lượng thô tráng vọt thẳng lên trời, dường như vượt qua vạn cổ mà đến, bắn về phía chưởng pháp giáng từ trên trời xuống.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, tiếng nổ chấn tai vang vọng khắp thiên địa.

Chỉ thấy chưởng pháp giáng từ trên trời xuống lập tức bị đánh tan, hóa thành những đốm tinh quang tiêu tán giữa thiên địa, cũng khiến Tần Hạo và những người khác lập tức khôi phục tự do.

Đáng tiếc, Ngũ Môn Phần Thiên Tháp mà Lâm Tam cưỡng ép mở ra cũng không tạo thành bất kỳ tổn thương thực chất nào cho Tiên nhân Thượng giới.

“Khụ khụ...” Lâm Tam đột nhiên ho kịch liệt, hiển nhiên là đã tiêu hao nghiêm trọng quá mức.

Chương 710

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến y thương càng thêm thương, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Lâm huynh, ngươi không sao chứ!” Tần Phong một tay đẩy thằng nhị đệ song sinh của mình ra, chạy lên đỡ Lâm Tam, người anh em khác cha khác mẹ.

“Không có tác dụng đâu!” Tiên nhân Thượng giới đứng giữa hư không, vẻ mặt dữ tợn nói: “Bản tiên lúc này là tồn tại vô địch, bất kể các ngươi còn có lá bài tẩy gì cũng vô ích, hôm nay nhất định sẽ chết trong tay bản tiên...” “Ngươi đừng hòng!!” Nhàn Vân Tử và những người khác gắng gượng đứng dậy, bộ dạng như chuẩn bị xả thân tuẫn đạo.

“Chư Thiên Khí Đãng Đãng, Ngô Đạo Nhật Hưng Long!!” Ba nghìn đệ tử Đạo Môn cũng đỡ nhau đứng dậy, hô vang khẩu hiệu Đạo gia thề sẽ chiến đấu đến người cuối cùng.

“Đến lượt ta ra sân rồi!” Tần Phong quay đầu nhìn Ngọc Tuyết, nhắc nàng đừng quên thổi ngọc tiêu.

“Chủ nhân cứ yên tâm, ta sẽ thổi thật hết lòng!” Ngọc Tuyết liên tục gật gật đầu nhỏ, biểu thị mình nhất định sẽ thổi hay.

Vừa nãy Tần Phong đã hứa với nàng rồi, lát nữa chỉ cần mình thổi hay, y sẽ đích thân luyện chế cho nàng một kiện Ngọc Tiêu Thần Khí.

Đó chính là Thần Khí trong truyền thuyết, lát nữa nhất định phải dốc sức mà thổi mới được.

“Công tử!!” Thái Tử Phi không vui bĩu môi nhỏ.

Từ khi bên cạnh Tần Phong có nhiều mỹ nữ, y đã không còn gọi 'combo dưa ba món' nữa, những quả lê thơm nhỏ tươi non mọng nước cũng bắt đầu ế ẩm rồi.

“Ơ!?” Ngay lúc Tần Phong chuẩn bị ra sân, một bóng người xuất hiện phía sau Tiên nhân.

Chính là Thủy Tổ của Tần gia bọn họ!!

Từ khi bị Tần Phong dùng Thượng Cổ Trùng Đồng kéo về, y vẫn luôn “cẩu” (ẩn mình) không ra tay, vì muốn biến thành lão lục vào thời khắc then chốt.

“Thiệt là bá đạo!!” Mộc Tú trong lòng thầm kêu “thiệt là bá đạo”, cuối cùng cũng biết vì sao Tần Phong lại “lục” đến thế.

“A dà!!” Giang Linh Nhi ở một bên cũng ngẩn người ra.

Cũng cuối cùng hiểu được vì sao mẹ nàng sau khi biết Tần Hạo đến từ Tần gia, lại lo lắng mất ngủ suốt đêm.

“Khụ khụ!!” Tần Phong ho khan một tiếng, sau đó nghiêm mặt nói: “Mài đao tức là giấu khí cụ trong người, ra chiêu tức là thời cơ đã đến, kim lân há là vật trong ao, một khi gặp phong vân liền hóa rồng, đây chính là tổ huấn của Tần gia ta!” “Hả!?” Tiểu Bạch nghi hoặc nghiêng cái đầu nhỏ.

Nó nhớ lúc nhỏ Tần Phong từng nói với nó tổ huấn của Tần gia, hình như hoàn toàn không giống với những gì hắn nói hôm nay a!

Keng một tiếng!!

Chỉ thấy Thủy Tổ Tần gia như một con báo gấm đang rình rập, giơ cao cái chuông nhỏ rách nát giáng mạnh xuống đầu Tiên nhân Thượng giới.

“Vãi chưởng!!” Biến cố đột nhiên xảy ra, khiến cả trường vang lên tiếng chửi thề.

Tam Lộng Đại Sư càng kêu “thiệt là bá đạo”, phát hiện Tần Phong làm lão lục thật sự không thể trách hắn, hoàn cảnh đối với sự trưởng thành của một đứa trẻ, ảnh hưởng thật sự quá lớn rồi.

“Phụt!!” Tiên nhân Thượng giới phun ra một ngụm tiên huyết, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

“Cái lão lục này!!” Thái Thượng Hoàng tức đến mức mặt mày tái mét, không ngờ lại quên thuộc tính “lão lục” của Tần gia.

“Các ngươi mau đi mau...” Thủy Tổ Tần gia gầm lên một tiếng với Tần Phong, dùng hết sức lực điên cuồng tấn công Tiên nhân Thượng giới, thề chết cũng phải tranh thủ thời gian cho Tần Phong và những người khác chạy trốn.

“Lão Tổ Tông!!” Tần Hạo hoàn toàn dựa vào (bàng phụ trụ), tiểu vũ trụ trong người đang rục rịch.

Oanh long long!!

Tiên nhân Thượng giới bùng phát một luồng năng lượng, cưỡng ép đẩy Thủy Tổ Tần gia ra.

“Vô dụng thôi!” Tiên nhân Thượng giới vẻ mặt dữ tợn nói: “Lũ kiến hôi thì mãi là kiến hôi, vĩnh viễn đừng hòng lay chuyển uy thế của Tiên nhân.

Nếu ngươi muốn chết, bản tiên sẽ thành toàn cho ngươi...” “Lão Tổ Tông!!” Đệ tử Tần gia đại kinh thất sắc, muốn cứu người nhưng đã không kịp.

Ngay lúc này — Một trận tiếng ngọc tiêu du dương vang lên.

Cùng với một giọng nói xuất trần vang vọng khắp thiên địa: “Ta theo thanh phong phù vân đi, sương tan lúc nhớ quay về, ta nhất định sẽ chém giết tận diệt kẻ ác, như xuân phong thổi bụi, mây tan sương tạnh...” “Người nào!!” Toàn trường mọi người trong lòng kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy Tần Phong một thân bạch y từ chân trời mà đến, trong hư không còn có cánh hoa bay lả tả, mang đến cho người ta một khí chất siêu phàm thoát tục, dường như là trích tiên không thuộc về nhân gian.

"Ách..." Tề Tu Viễn lúng túng đá chân loạn xạ, không nhịn được châm chọc nói: "Vì sao ta cảm thấy mỗi động tác của chủ công đều được thiết kế tỉ mỉ, giấu tám trăm cái tâm nhãn vậy." "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại nói: "Bỏ cái cảm giác đó đi!" "Ánh sáng chính nghĩa nhất định sẽ chiến thắng tà ác!!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người kích động vẫy cờ reo hò.

Cuối cùng cũng có thể quay về bên cạnh Tần Phong sống cuộc sống 996 (làm 9h sáng đến 9h tối, 6 ngày/tuần), không cần phải theo Tần Hạo sống cuộc sống 007 (làm 0h đến 0h, 7 ngày/tuần) nữa.

"Tần huynh!!" Lâm Tam kích động đến mức nước mắt lưng tròng, không ngờ Tần Phong lại còn sống.

"Ca ca còn sống!!" Tần Hạo cũng kích động không thôi, nhưng luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

"Hắn còn sống!!" Vu Lan thì tức đến nỗi nén lại, biết mình lại bị lừa.

"Hắn còn sống, hắn còn sống..." So với niềm vui mừng của Lâm Tam và những người khác, Tiên nhân Thượng giới thì lại ấm ức muốn khóc một trận lớn.

Y vì đã giết Tần Phong, để ngăn Lâm Tam, Tần Hạo, Vu Lan báo thù mới hạ sát thủ.

Nhưng ai mà ngờ tên này không những không chết, mà lại không xuất hiện sớm, không xuất hiện muộn, cứ phải đợi y ăn tiên đan tất tử rồi mới ra...

Lúc này — Tần Phong một thân bạch y, tay cầm quạt xếp bằng lụa, từ giữa trời hoa bay lả tả mà đến.

Cũng sống động giải thích cho mọi người cách thức đúng đắn của một “công tử thế vô song, mạch thượng nhân như ngọc”.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Đinh đoong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Đinh đoong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Vừa mới ra sân đã có 60 vạn!” Tần Phong trong lòng lập tức đắc ý, hệt như một tác giả cẩu lại “thủy” thêm một chương vậy.

“Thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam a!” Thủy Tổ Tần gia không nhịn được cảm khái một tiếng, ánh mắt nhìn Tần Phong tràn đầy mừng rỡ.

Vốn dĩ y đã chuẩn bị sẵn sàng hi sinh vì Tần gia rồi, ai ngờ Tần Phong còn 'lục' hơn cả y, cứ đợi đến khi mọi người hoàn toàn tuyệt vọng rồi mới xuất hiện cứu vãn tình thế.

“Oa ha ha...” Thạch Trung Ngọc lại không thể kiềm chế được, không nhịn được cười lớn nói: “Bản thể đã đạt đến Chuẩn Đế sơ giai, con trai ta Tần Phong có Đại Đế Chi Tư!!” “Ơ!?” Tần Phong trong lòng đột nhiên giật mình, muốn 'cẩu' thêm một lúc nữa.

“Tần Phong, bản tiên muốn ngươi không được chết tử tế!!” Tiên nhân Thượng giới vẻ mặt dữ tợn, hoàn toàn mất đi lý trí.

Hiện tại đường lui của y đã bị Tần Phong chặn đứng, không còn đường nào để đi, cho dù có chết cũng phải kéo Tần Phong tên này làm đệm lưng mới được.

“Dám nguyền rủa lão phu đoạn tử tuyệt tôn!!” Ánh mắt Thủy Tổ Tần gia đột nhiên trở nên hung ác, dùng toàn lực nhanh chóng xông về phía Tiên nhân Thượng giới.

Phanh một tiếng, gà bay trứng vỡ!!

Chương 711

Ngay lúc Tiên nhân Thượng giới nhìn Tần Phong bằng ánh mắt phẫn nộ, Thủy Tổ Tần gia quả quyết nhân lúc y không chú ý, một cước đá đứt 'tuệ căn' của y.

“A...” Tiên nhân Thượng giới lập tức kêu thảm thiết, co quắp thân thể trong hư không.

“Xì xì!!” Tất cả nam đồng bào trong trường hít một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy bên dưới đột nhiên lạnh buốt.

Cũng hoàn toàn giải đáp được nỗi thắc mắc lâu nay của Mộc Tú và những người khác, thành công phá án, biết được hành vi thích “đoạn căn” của Tần Phong cũng có nguồn gốc từ tổ truyền.

“Cái lão lục vô sỉ này!!” Thái Thượng Hoàng tức đến mức nổi điên ngay tại chỗ, xông lên ngăn cản Thủy Tổ Tần gia.

Hiện tại Tiên nhân Thượng giới đã thương càng thêm thương, nếu lại để Tần Phong “trảm tiên” thành công, vậy thì danh vọng của Tần gia chắc chắn sẽ đạt đến độ cao chưa từng có.

Cho dù Tần gia hiện tại nhân sự giảm sút nghiêm trọng, cũng sẽ có vô số cường giả đến truy tùy.

Ngay cả khi không thể thừa thế quật khởi thống nhất Hoang Cổ, cũng chắc chắn sẽ lật đổ Đại Việt Hoàng Triều, quân lâm thiên hạ.

Vì thù hận giữa hai bên đã đặt trên bàn rõ ràng, tuyệt đối không thể sống chung hòa bình, chỉ có chiến đấu, cho đến khi một bên hoàn toàn diệt vong mới thôi.

“Ra tay!!” Đại Việt Tân Đế cũng biết tầm quan trọng của trận chiến này, dẫn theo năm vị Ngụy Đế xông lên vây công Thủy Tổ Tần gia.

“Khi Tần gia ta không có ai sao!!” Tần Phong nhanh chóng “buff” cho mình một chút, quạt xếp bằng lụa trong tay cũng mở ra quạt mạnh một cái.

Xào xạc!!

Vô số giọt nước như mưa bão trút xuống từ quạt, hóa thành những mũi kiếm nước sắc bén bắn về phía sáu vị Ngụy Đế của Đại Việt.

“Không ổn!!” Đại Việt Tân Đế cảm nhận được sự lợi hại của kiếm nước, vội vàng giơ tay ngưng tụ linh thuẫn trước người.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Tiếng giáp bị phá vỡ vang lên liên tục, linh thuẫn trước người cũng theo đó đầy vết nứt.

“Thật khủng khiếp!!” Toàn trường mọi người hít một ngụm khí lạnh, bị sự biến thái của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Vốn dĩ tưởng rằng Tần Hạo, Lâm Tam ở Chuẩn Đế sơ giai đại chiến ba vị Ngụy Đế đã đủ “ngầu” rồi, ai ngờ Tần Phong ở Chuẩn Đế sơ giai lại đại chiến sáu vị Ngụy Đế.

Hơn nữa hắn còn chưa rút kiếm, chỉ bằng một cái quạt, đã áp chế được sáu vị Ngụy Đế đối phương!

“Hay, hay quá sức!” Tần Hạo ở một bên cũng nhìn ngây người.

Y rõ ràng cùng Tần Phong đều là Chuẩn Đế sơ giai, nhưng vì sao chiến lực hai bên lại chênh lệch lớn đến vậy chứ!?

Ba vị Ngụy Đế mà trong mắt y cần phải dốc hết sức mới đối phó được, thì trước mặt Tần Phong, cho dù có nhân đôi lên cũng không đáng để hắn liếc mắt một cái.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Tiên nhân Thượng giới vẻ mặt dữ tợn đến biến dạng, quanh người tuôn trào một luồng năng lượng hủy thiên diệt địa, dường như muốn cả Hoang Cổ chôn cùng huynh đệ y.

“Kiếm tới!!” Tần Phong quát lớn một tiếng, hai ngón tay hợp lại chỉ lên trời.

Ong!

Ong!

Mấy nghìn thanh thần kiếm tản mát trên chiến trường dường như nhận được mệnh lệnh, hóa thành từng đạo kiếm quang vọt lên trời, tất cả đều vây quanh Tần Phong, vô cùng hùng vĩ.

“Vô dụng thôi!!” Tiên nhân Thượng giới vẻ mặt dữ tợn nói: “Phân thân cảnh Đại Đế của ngươi còn không thể đánh bại bản tiên, bản thể Chuẩn Đế sơ giai thì càng là nói mộng hão huyền.” “Nói nhảm!” Tần Phong một tay kéo Lâm Tam lại, hừ lạnh một tiếng nói: “Ta và Lâm huynh liên thủ, có thể chiến ba trăm tiên nhân trên trời!” “Có thể chiến ba trăm tiên nhân trên trời!?” Lâm Tam tại chỗ ngây người, trong lòng vội vàng phủ nhận ba lần: Ta không phải!

Ta không có!

Hắn nói bậy!

Y hiện tại rất cần tìm chỗ dưỡng thương, đã không còn sức chiến đấu nữa rồi!

Tần Phong sống chết không buông Lâm Tam đi, vẻ mặt chính khí nói: “Đại thế nghiêng đổ đã định, Tần gia Tần Phong không tự lượng sức, nguyện vãn thiên khuynh, mượn kiếm thiên hạ, chém địch trên trời...” Khoảnh khắc này — Giọng nói của Tần Phong truyền khắp cả Hoang Cổ, khiến tất cả tu luyện giả đồng loạt nhìn về phía Tần gia.

“Cái gì?

Tần Phong còn sống!!” Nguyệt Thần lập tức tỉnh táo lại.

Vốn dĩ tưởng rằng Tần Phong đã vẫn lạc hai năm rưỡi trước, vì thế nàng còn đau lòng một thời gian dài, cho rằng kế hoạch mưu triều soán vị của mình cứ thế mà thất bại.

Ai ngờ hắn không những không chết, còn chạy đi chém Tiên nhân Thượng giới.

Đặc biệt là sau khi nghe giọng nói của Tần Phong, nàng thậm chí còn nghĩ sẵn khẩu hiệu tạo phản trong tương lai rồi.

“Tần Phong còn sống!?” Lam Ma đầu tiên là ngẩn người, sau đó cảm thấy vui mừng điên cuồng.

Cuối cùng cũng có thể gả con gái bảo bối đi rồi, không cần lo lắng bị phát hiện việc đã tiêu 103 viên linh thạch nữa.

“Cung chủ, chúng ta hiểu rồi!” Cao thủ Lam Ma Cung im lặng lui xuống, đi đến Tần gia nhắc nhở Vu Lan đã đến lúc gả chồng.

“Thiếu chủ, thanh kiếm này chúng ta có mượn hay không!?” Bảy Đại Kiếm Nô Danh Kiếm Sơn Trang nhìn thanh trường kiếm trong tay, tất cả đều phát ra tiếng kiếm minh ong ong, dường như muốn thoát khỏi sự khống chế của bọn họ, bay đi trợ giúp Tần Phong chém giết Tiên nhân Thượng giới.

“Mượn cái mẹ gì!” Nhất Kiếm lập tức áp chế ma kiếm phía sau, vẻ mặt tái mét nói: “Tần Phong cái tên tiện nhân đó, còn nợ bản thiếu chủ một lò thần kiếm chưa trả xong, hơn nữa với tính cách của tên tiện nhân đó, thanh kiếm này e là một khi đã mượn sẽ không bao giờ trả.” Không giống việc Nhất Kiếm và những người khác không mượn, quần hùng thiên hạ thì đồng loạt hưởng ứng.

“Tần công tử, đại nghĩa!!” “Thanh kiếm này mượn, nguyện Tần công tử bảo vệ Hoang Cổ của chúng ta!” “Mượn kiếm, trợ Tần công tử trảm tiên!” “Chưa từng gặp mặt, đã nghe danh, xuất kiếm!!” “...” Vô số thanh kiếm thoát ly khỏi tay chủ nhân, nhanh chóng bay về phía Tần gia.

“Trời ơi!!” Mọi người tại chỗ xem mà mắt trợn tròn há hốc mồm.

Chỉ thấy vô số thanh kiếm xé rách hư không mà đến, dày đặc vây quanh Tần Phong, cảnh tượng hùng vĩ khiến trái tim người ta khó mà chịu đựng nổi.

“Công tử, vô địch!!” Dưới sự dẫn dắt của Thiên Quân, Vạn Mã, đệ tử Tần gia điên cuồng hô hào vì Tần Phong.

Ngay lúc này — Tiểu Bạch thổi lên chiếc kèn sona yêu quý của nó, khiến da gà của mọi người lập tức nổi lên, cũng báo hiệu trận quyết chiến cuối cùng sắp bắt đầu...

Chương 712

“Sao có thể!?” Tiên nhân Thượng giới kinh hô khó tin, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Chỉ thấy hàng vạn phi kiếm từ bốn phương tám hướng bay tới, ngay cả những kỳ tài kiếm đạo ở Thượng giới cũng tuyệt đối không thể hiệu lệnh kiếm của cả Hoang Cổ, càng không thể cùng lúc khống chế nhiều kiếm đến vậy.

“Cháy rồi!!” Toàn trường mọi người kích động run rẩy khắp người.

Nhìn hàng vạn phi kiếm bay đến trợ giúp, kết hợp với tiếng kèn sona bùng nổ của Tiểu Bạch, không chỉ khiến người ta nổi da gà, mà máu trong người cũng hoàn toàn sôi sục.

“Đẹp, đẹp trai quá!” Vu Lan ngẩng đầu lẩm bẩm một tiếng, nhất thời nhìn đến ngây người.

Bất quá vừa nghĩ đến Tần Phong đã lừa nàng hai năm rưỡi, nàng liền hận không thể cắn chết tên nam tử này.

“Công tử!!” Thái Tử Phi liều mạng tự nhắc nhở mình là đại gia khuê tú, nhưng vẫn không nhịn được muốn hô hào vì Tần Phong.

“Đại Ma Vương cố lên!!” Hữu Dung cũng kích động đến mức má đỏ bừng, biết rằng tiếp theo sẽ là cao trào.

Ong!

Ong!

Một đạo kiếm quang ngập trời từ trên người Tần Phong bùng phát ra, còn kèm theo một tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng khắp thiên địa, càng như vị đế vương trong kiếm đứng giữa vạn kiếm.

“Tiên Thiên Kiếm Thể!!” Tiên nhân Thượng giới kinh hô một tiếng, cả người lập tức ngây người.

Kiếm thế bùng phát ra từ trên người Tần Phong, tuyệt đối là Tiên Thiên Kiếm Thể, một trong ba đại thần thể kiếm đạo.

Thế nhưng mái tóc dài màu trắng của hắn lại chứng minh, hắn là Thương Thiên Bá Thể trong truyền thuyết, một người làm sao có thể cùng lúc sở hữu hai loại thể chất đặc thù!?

“Tiên Thiên Kiếm Thể!!” Toàn trường mọi người cũng lập tức sôi sục, thật sự không thể chấp nhận được hiện thực này.

Không chỉ sở hữu Thương Thiên Bá Thể và Thượng Cổ Trùng Đồng, lại còn sở hữu Tiên Thiên Kiếm Thể, cho dù là ông trời đuổi theo đút cơm, cũng không cần phải trắng trợn đến mức này chứ!?

“Oa ha ha...” Thạch Trung Ngọc thật sự không thể khống chế bản thân, không nhịn được cười lớn nói: “Tất cả hãy mở to mắt chó của các ngươi mà xem, con trai ta Tần Phong có Đại Đế Chi Tư hay không?!” “Vãi chưởng!!” Tần Phong nghe vậy mà trong lòng chấn động, suýt chút nữa bị cưỡng ép gián đoạn thi pháp.

“Tần huynh, ngươi biến thái như vậy, sau này ai còn dám chơi với ngươi nữa!?” Lâm Tam vốn muốn tiến lên hỏi Tần Phong, vì sao vừa nãy lại vô cớ đá y một cước.

Thế nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng y lại mãi không thể bình tĩnh, dường như muốn tìm Tần Phong “kích kiếm” (đấu kiếm), còn cần phải nỗ lực hơn nữa.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Lâm huynh, trợ ta!!” Trên trán Tần Phong bắt đầu đổ mồ hôi.

Tuy hắn sở hữu Tiên Thiên Kiếm Thể, cũng như được gia trì nhiều “buff” đến vậy, nhưng muốn khống chế kiếm của cả Hoang Cổ, thật sự là quá hao phí tinh thần lực, nhất định phải tìm một người giúp hắn gánh vác áp lực mới được.

Chỉ thấy Tần Phong quả quyết mở ra Thượng Cổ Trùng Đồng, sinh mệnh chi lực từ mắt trái nhanh chóng bao phủ Lâm Tam.

“Tốt!!” Lâm Tam đáp lời cũng vô cùng dứt khoát, sau khi “full máu” (mãn huyết) bùng phát ra kiếm ý ngập trời.

Oanh long long!!

Tiếng kiếm như sấm, kinh thiên động địa!

Chỉ thấy Tần Phong và Lâm Tam hai người hóa thành hai đạo kiếm quang đỏ xanh, hàng vạn phi kiếm được mượn cũng phát ra tiếng kiếm minh chấn tai.

Sau đó theo hai người như giao long bay vút lên trời, dường như muốn xuyên thủng bầu trời, kiếm thế khủng bố phóng thích ra khiến thiên địa điên cuồng rung chuyển.

“Thật khủng khiếp!!” Toàn trường mọi người trợn mắt kinh hô, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Chỉ thấy hai đạo kiếm quang đỏ xanh mang theo hàng vạn trường kiếm, hùng hồn xé rách hư không, như giao long nhập biển lao về phía Tiên nhân Thượng giới.

Ong!

Ong!

Đặc biệt là tiếng kiếm minh chấn tai vang vọng khắp trời đất, từng đợt gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường như bão táp nhanh chóng khuếch tán, kiếm khí khủng bố càng quét cả Hoang Cổ.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Tiên nhân Thượng giới trợn mắt khó tin, dường như giữa ban ngày nhìn thấy ma quỷ vậy.

Cảnh tượng có thanh thế hùng vĩ như vậy, đừng nói là ở Hạ giới linh khí cằn cỗi, ngay cả đặt ở Thượng giới cũng là một sự tồn tại bùng nổ.

“Đây chính là Nhất Kiếm Đoạn Vạn Cổ của Lâm huynh sao!?” Khi Tần Phong dung nhập kiếm ý của mình vào Lâm Tam, trong lòng bị chiêu Nhất Kiếm Đoạn Vạn Cổ này làm cho kinh ngạc.

Thanh kiếm này chỉ có thể coi là một hình thức sơ khai!

Nhưng chính kiếm quyết sơ khai này của Lâm Tam, lại còn mạnh hơn Nhất Kiếm Khai Thiên Môn và Thiên Ngoại Phi Tiên của hắn.

Nếu không phải Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận có hơn hai nghìn thanh thần kiếm gia trì, e rằng ngay cả tư cách xách giày cho Nhất Kiếm Đoạn Vạn Cổ của Lâm Tam cũng không đủ.

“Tần huynh thật đúng là yêu nghiệt!!” Lâm Tam sau khi dung hợp với Tần Phong, cũng bị thiên phú của hắn làm cho kinh ngạc.

Người khác cả đời đều lĩnh ngộ một loại Đạo, nhưng Đạo của hắn lại đa nguyên hóa, kiếm, văn, phật, đạo, thậm chí đạt đến trình độ không ai bì kịp.

“Đừng có mà khinh thường người khác!!” Trên mặt Tiên nhân Thượng giới hiện lên một nét điên cuồng, y đã bị dồn vào đường cùng, uy thế Tiên nhân lập tức bùng phát ra, khiến cả thiên địa đều vì thế mà rung chuyển.

“Song Kiếm Hợp Bích, Trảm Tiên!!” Tần Phong và Lâm Tam vô cùng ăn ý, liên thủ phóng thích kiếm ý mạnh nhất.

Oanh long long!!

Hàng vạn trường kiếm mang theo kiếm ý ngập trời, va chạm mạnh mẽ với Tiên nhân Thượng giới, từng đợt gợn sóng khủng bố từ giữa thiên địa lay động hiện ra, cùng với tiếng nổ vang vọng chấn tai khắp thiên địa.

“Phụt!!” Tiên nhân Thượng giới phun ra một ngụm tiên huyết, chỉ cảm thấy ngực truyền đến cơn đau dữ dội.

Chỉ thấy kiếm quang đỏ xanh do Tần Phong và Lâm Tam hóa thành, lấy tư thái không thể ngăn cản xuyên phá mọi chướng ngại, hung hăng đâm xuyên ngực y.

Bất quá cho dù thân thể chịu đựng nỗi đau không thể tưởng tượng nổi, y vẫn không có ý lùi bước, thề chết cũng phải kéo Tần Phong tên này làm đệm lưng.

“Vẫn chưa chết!?” Tần Phong lớn tiếng nói: “Ta tự hoành đao hướng thiên tiếu, khứ lưu can đảm lưỡng Côn Luân!” Oanh long long!!

Chỉ thấy Văn Khúc Tinh trên bầu trời theo đó giáng xuống, thiên địa chi thế như cuồng phong áp chế Tiên nhân Thượng giới.

“Thơ hay!” Lâm Tam đầy vẻ khâm phục nói: “Đại trượng phu đứng giữa thiên địa, nên nuôi dưỡng khí chất hào sảng, làm việc quang minh lỗi lạc, Tần huynh, chính là chân anh hùng!” “Phụt!!” Tiên nhân Thượng giới lại một lần nữa phun ra tiên huyết, khí tức cũng theo đó suy yếu xuống.

Chương 713

“Không ổn!!” Thái Thượng Hoàng và những người khác đại kinh thất sắc, nhanh chóng xông lên muốn cứu người.

Đáng tiếc Tiên nhân Thượng giới sau nhiều vòng “luân chiến”, đã thương càng thêm thương, cộng thêm tác dụng phụ của viên tiên đan kia bắt đầu phát tác, cuối cùng vẫn gục ngã dưới cái miệng của Tần Phong.

“Bản tiên không cam lòng...” Tiên nhân Thượng giới di ngôn còn chưa nói xong, đã mang theo oán niệm với Tần Phong mà ra đi.

Phanh một tiếng!!

Tần Phong sau khi lợi dụng xong Lâm Tam, một cước đá y từ trên không trung xuống.

“Ơ!?” Lâm Tam cả người lập tức ngây ra, không hiểu vì sao Tần Phong lại đá y.

“Thắng rồi!!” Toàn trường lập tức bùng nổ tiếng hoan hô.

Chỉ thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều bị Tần Phong trên hư không hấp dẫn, ánh mắt nhìn Tần Phong càng tràn đầy cuồng nhiệt, không ai thèm để ý đến Lâm Tam, Vu Lan và Tần Hạo ba đại Thiên Mệnh nữa...

“Thế là thắng rồi sao!?” Nhàn Vân Tử thất thần nhìn Tần Phong.

Nếu không phải thi thể Tiên nhân Thượng giới đang từ hư không tự do rơi xuống, y thật sự không dám tin, Tần Phong lại thật sự mượn kiếm thiên hạ “trảm tiên” thành công.

“Ta hình như quên mất chuyện gì rồi!?” Vũ Lăng Thánh Chủ đột nhiên lẩm bẩm nói: “Thôi rồi, nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra, chắc cũng không phải chuyện gì quan trọng.” “Lần này tiêu đời rồi!” Giang Tuyết, Giang Vô Song tuyệt vọng nhìn nhau.

Tuy trong lòng bọn họ không hy vọng Tần gia xảy ra chuyện, nhưng lại càng không hy vọng Tần gia lần nữa quật khởi.

Vì một khi Tần gia lần nữa quật khởi, tổ nghiệp của Vô Song Thành bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Thế nhưng hiện tại Tần Phong đã lấy danh nghĩa đại nghĩa chém giết Tiên nhân Thượng giới, điều đó có nghĩa Tần gia một lần nữa quật khởi đã không thể ngăn cản được nữa rồi.

“Không phụ chúng vọng, Tiên nhân đã chết!!” Giọng nói sang sảng của Tần Phong lần nữa vang vọng khắp Hoang Cổ, lấy tư thái của kẻ chiến thắng mà tuyên bố tin tức với thế nhân.

Còn về những thanh kiếm thiên hạ mà hắn mượn, ngoài những cái bị vỡ nát khi tấn công Tiên nhân Thượng giới, những cái khác đều bị hắn cưỡng ép nhét vào Vô Tận Kiếm Hạp, bao gồm cả thanh tiên kiếm mà Tiên nhân Thượng giới sử dụng.

Và những thanh kiếm có thể sống sót sau đại chiến với Tiên nhân Thượng giới, tuyệt đối không phải phàm phẩm bình thường, chỉ cần thêm một chút dược liệu rèn đúc một chút là thành Thần Kiếm.

Vì vậy nhiệm vụ hàng đầu hiện tại của hắn, chính là nhanh chóng thống nhất Hoang Cổ, làm một hôn quân đi sưu vét “dân chi dân cao”.

Gì!?

Trả!?

Hắn bằng bản lĩnh mượn, vì sao phải trả!?

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ cướp đoạt thành quả chiến thắng của bốn vị Thiên Mệnh, khiến uy vọng của họ giảm mạnh, nhận được 800 vạn điểm phản phái!” “Đinh đoong, chúc mừng túc chủ cướp đoạt thành quả chiến thắng của bốn vị Thiên Mệnh cấp Thần Thoại, nhận được một cơ hội rút thưởng!” “Rút thưởng!!” Mắt Tần Phong lập tức sáng rực, vội vàng kêu hệ thống rút thưởng.

Hoa lạp một tiếng!

Chiếc bàn xoay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi chuyển động.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ rút trúng “buff” thần cấp của Tung Hoành Gia, Hợp Tung Liên Hoành!!” Hợp Tung Liên Hoành: “Buff” thần cấp của Tung Hoành Gia, hợp các nước yếu cùng tấn công một nước mạnh, hoặc phục vụ một nước mạnh để tấn công các nước yếu.

Người sở hữu không chỉ bản thân có thể nhận được mười lần gia tăng chiến lực, mà khi dẫn binh cũng có thể tăng gấp mười lần chiến lực cho toàn bộ quân đội.

“Lại là “buff” hình vòng sáng!!” Tần Phong lập tức tỉnh táo lại, vô cùng hài lòng với Hợp Tung Liên Hoành.

Giống như Thiên Quan Chúc Phúc vậy, không chỉ có thể tăng chiến lực cho bản thân, mà còn có thể tăng chiến lực cho người khác, để hắn sau này có thể yên tâm trốn ở phía sau làm “support” (nãi ba).

Ngay lúc này — Một tiếng kinh lôi kèm theo giọng nói trầm hùng, vang vọng trong não hải của Tần Phong: “Tung Hoành Bãi Hạp, Hợp Tung Liên Hoành!” Oanh long long!!

Giọng nói trầm hùng vừa dứt, Tần Phong liền chìm vào hỗn độn.

Chỉ thấy hai con rồng đen trắng từ trong cơ thể hắn gào thét lao ra, hai bên dường như là một thể, lại dường như đang tranh đấu lẫn nhau, binh phạt chi khí cũng theo đó vọt thẳng lên mây.

“Đốn ngộ!!” Toàn trường mọi người lập tức trợn tròn mắt kinh hô một tiếng, trong lòng càng phát ra tiếng gào thét “ngu ngốc”.

Này má!!

Thiên phú của tên này rốt cuộc có giới hạn hay không vậy!?

Vốn dĩ tưởng hơn ba mươi cái “buff” là giới hạn của hắn, nhưng nhìn cái thế này rõ ràng là mới bắt đầu a!!

Mọi người đều lần đầu làm người, vì sao chênh lệch lại lớn đến vậy chứ!?

“Oa ha ha...” Thạch Trung Ngọc lại cất tiếng cười lớn nói: “Con trai ta Tần Phong, có Đại Đế Chi Tư mạnh nhất!!” “Vãi chưởng!!” Tần Phong nghe vậy mà trong lòng chấn động, suýt chút nữa bị cưỡng ép gián đoạn thi pháp.

“Tần huynh, ngươi biến thái như vậy, sau này ai còn dám chơi với ngươi nữa!?” Lâm Tam vốn muốn tiến lên hỏi Tần Phong, vì sao vừa nãy lại vô cớ đá y một cước.

Thế nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng y lại mãi không thể bình tĩnh, dường như muốn tìm Tần Phong “kích kiếm” (đấu kiếm), còn cần phải nỗ lực hơn nữa.

“Tên này thật đúng là kinh diễm vạn cổ a!!” Sắc mặt Tháp Gia trong Phần Thiên Tháp vô cùng ngưng trọng.

Y làm sao cũng không ngờ Tần Phong lại còn sống, cũng nhớ lại chuyện Xá Lợi Tà Đế nhận chủ không lâu trước đây.

Nếu Xá Lợi Tà Đế thật sự rơi vào tay Tần Phong, y thật sự không dám tưởng tượng chư thiên vạn giới sẽ trải qua kiếp nạn như thế nào.

“Chỉ mong là ta nghĩ nhiều rồi...” Tháp Gia lẩm bẩm tự nói một tiếng.

Tuy y cảm thấy với thiên phú của Tần Phong, chắc chắn có thể nhận được sự công nhận của Xá Lợi Tà Đế.

Nhưng từ dáng vẻ Tần Phong ra tay vừa nãy không khó để thấy, hắn không có tính cách ngông cuồng của các đời Tà Đế, có lẽ là người khác giành được Xá Lợi Tà Đế cũng nên.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” Tần Phong đang cảm ngộ Hợp Tung Liên Hoành không hề có chút phản ứng nào, ngược lại là Đại Việt Tân Đế ở một bên trong lòng hoàn toàn hoảng sợ.

Hiện tại bọn họ đã mất đi sự che chở của Tiên nhân Thượng giới, Âm Nguyệt Hoàng Triều chắc chắn sẽ phản công, lại còn triệt để xé rách mặt với Tần gia, hai bên đã định phải phân thắng bại.

Đặc biệt là hiện tại Tần gia không chỉ có Tần Hạo Thiên Sinh Chí Tôn, còn có Tần Phong yêu nghiệt tuyệt thế uy áp vạn cổ này.

Chỉ bằng một mình lực lượng đã có thể uy áp sáu vị Ngụy Đế của bọn họ, càng đừng nói hắn còn có một Phân Thân cấp Đế.

“Tuyệt cảnh mới có thể gặp đường sống!” Thái Thượng Hoàng như một kẻ đánh bạc đã mất hết lý trí, hóa thành tàn ảnh xông về phía Tần Phong đang đốn ngộ.

Chương 714

Hiện tại tất cả vấn đề đều bắt nguồn từ Tần Phong, hắn chết rồi, hoàng tộc không nhất định có thể đứng dậy lần nữa, nhưng hắn không chết, hoàng tộc vĩnh viễn sẽ không có cơ hội lật mình.

“Lão thất phu, ngươi dám!!” Thủy Tổ Tần gia mắt nứt toác gầm lớn, không chút do dự xông lên ngăn cản.

Cần biết, Tần Phong không chỉ là cháu đời thứ mười hai của y, mà còn là hy vọng của cả Tần gia bọn họ, ai dám động vào Tần Phong, không nghi ngờ gì chính là cắt đứt căn cơ của Tần gia bọn họ.

“Bắt nạt tiểu bối, uổng làm đế vương!” Nhàn Vân Tử hừ lạnh một tiếng, cũng nhanh chóng xông lên.

Trước tiên không nói đến sự thật Tần Phong là đồ tôn của y, cứ nói mẹ hắn Vân Tịch Nguyệt là đồ đệ của mình, làm sư tổ há có lý nào không ra tay.

“Lão già, chuyện của Vũ Lăng Thánh Địa chúng ta, không đến lượt Thái Bạch Tiên Sơn các ngươi nhúng tay!” Vũ Lăng Thánh Chủ liếc mắt đã nhìn thấu Nhàn Vân Tử muốn làm gì, không chút nể mặt y, nhanh chóng xông lên ngăn cản Thái Thượng Hoàng.

“Lão, lão già!?” Nhàn Vân Tử tức đến mức thổi râu trừng mắt.

Lúc có nguy hiểm thì gọi y là lão tiền bối!

Lúc không nguy hiểm thì gọi y là lão già!

Nếu không phải nể tình bối phận mình cao hơn y, sống lâu hơn y, chắc chắn đã thay sư phụ y dạy dỗ y một trận đàng hoàng.

Lúc này — Thái Thượng Hoàng thấy ba vị cao thủ xông đến, trong lòng không hề cảm thấy chút hoảng loạn nào.

Chỉ thấy y đột nhiên hư trương một chiêu, biết rằng muốn cưỡng sát Tần Phong là không thực tế, quả quyết từ bỏ tiếp tục công kích, một tay vồ lấy thi thể Tiên nhân Thượng giới đang tự do rơi xuống rồi chạy.

Tuy Tiên nhân Thượng giới đã vẫn lạc, nhưng nhẫn trữ vật của y vẫn còn đó.

Nếu có thể tìm thấy một vài bảo vật từ bên trong, bọn họ vẫn còn cơ hội lật ngược tình thế.

“Đi!!” Đại Việt Tân Đế và những người khác nhìn nhau, quả quyết lựa chọn “chuyển đổi chiến thuật”.

“Còn muốn giãy dụa!?” Tần Phong sau khi đốn ngộ kết thúc, mở mắt ra, không hề đặt Hoàng tộc Đại Việt vào mắt.

Chỉ thấy hắn quay đầu nhìn về phía thằng em ngu ngốc của mình, dự định đêm nay thức trắng viết ra kịch bản cho màn thứ ba...

Lúc này – trong một sơn động nào đó thuộc Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Lục Đạo Đế Quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều sau khi nghe tin Tần Phong không chết mà còn chém giết tiên nhân thượng giới, liền hăm hở gọi Đế Sư Vô Đạo đến thương thảo chuyện phản công. "Tốt quá rồi, thật sự tốt quá rồi!" Lục Đạo Đế Quân kích động nắm chặt quyền, đã chờ đợi giây phút này rất lâu rồi.

Tuy y đã chấp nhận kế hoạch Bạch Khởi từ minh chuyển ám, hóa chỉnh vi linh.

Nhưng tiên nhân thượng giới vẫn luôn là ngọn núi đè nặng trong lòng y, khiến y không nhìn thấy chút hy vọng nào vào tương lai, chỉ có thể sống ẩn dật trong sơn động tăm tối này.

Nhưng điều y vạn vạn không ngờ tới là Tần Phong không chỉ không chết, mà còn mượn kiếm thiên hạ, chém tiên nhân trên trời, giúp y quét sạch ngọn núi đè nặng trong lòng.

Giờ đây y cuối cùng cũng có thể từ ám chuyển minh, triệu tập đại quân đang rải rác để thu phục lại những vùng đất đã mất. "Tiên nhân thượng giới cứ thế mà chết sao!?" Đế Sư Vô Đạo chỉ cảm thấy thần sắc hơi hoảng hốt, vẫn không thể tin tiên nhân thượng giới đã chết như vậy. "Truyền lệnh của bản Đế Quân!" Lục Đạo Đế Quân nghiêm nghị nói: "Bảo Bạch Bào Quân, Hắc Kỳ Quân, Hổ Bí Quân, Trấn Ma Quân, Đại Tuyết Long Kỵ giương cao cờ hiệu, nhanh chóng thu phục lại những vùng đất đã mất." "Rõ!" Lính truyền lệnh cũng kích động, đã chờ đợi khoảnh khắc này quá lâu rồi. "Đế…" Đế Sư Vô Đạo đột nhiên mở miệng, muốn nhắc nhở Lục Đạo Đế Quân.

Tuy hiện tại Đại Việt Hoàng Triều còn chưa diệt vong, nhưng bọn họ đáng lẽ nên đề phòng Tần gia trước.

Bởi vì kế “đào cốt khổ nhục” của Tần gia đã truyền ra, chứng tỏ Tần Phong không hề phản bội Tần gia.

Giờ đây, Tần gia lại có thêm thời gian trưởng thành, cùng với đệ đệ Tần Hạo đang như mặt trời mới mọc rực rỡ.

Thêm vào đó, Tần Phong vừa đứng trên cao điểm đạo đức, mượn kiếm thiên hạ, chém tiên nhân trên trời, sau chuyện này danh vọng của Tần gia chắc chắn sẽ được đẩy lên một tầm cao mới.

Với tính cách “lão lục” vô sỉ của Tần gia, bọn họ chắc chắn sẽ thừa cơ tranh giành thiên hạ.

Ngược lại, Đại Việt Hoàng Triều trong thời gian được tiên nhân thượng giới che chở, không những cưỡng đoạt bóc lột, mà còn tàn sát vô tội, khiến dân chúng lầm than, sớm đã mất đi dân tâm, ngày diệt vong đã không còn xa.

Tuy nhiên, Đế Sư Vô Đạo mở miệng rồi lại thôi, cuối cùng vẫn không nói ra những lời này.

Đúng như y đã nói, sự quật khởi của Tần gia đã không thể ngăn cản!

Đại Việt Hoàng Triều không thể ngăn được bọn họ, Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng tương tự không ngăn được bọn họ, chi bằng thức thời làm tuấn kiệt, để lại cho mình một đường lui.

Tần gia.

Sau đại chiến, cảnh vật một mảnh hoang tàn.

Đệ tử Tam Thiên Đạo Môn dìu nhau đi nghỉ ngơi, còn đệ tử Tần gia thì bắt đầu dọn dẹp chiến trường. "Thắng thảm như bại vậy!" Thạch Trung Ngọc nhìn thi thể khắp nơi, trong lòng vô cùng nặng nề.

Mặc dù cuối cùng họ đã thành công chém giết tiên nhân thượng giới, cũng đánh đuổi ngụy đế của Đại Việt Hoàng Tộc, nhưng tỷ lệ tử vong của Tần gia lần này lại đạt đến 60% kinh người. "Sáu mươi phần trăm!!" Tần Phong nghe vậy cũng không bình tĩnh được, muốn gọi thằng em ngu ngốc của mình đến đánh một trận.

Phải biết rằng, Tần gia họ không giống Thiên Tâm Chi Thành chiêu mộ người ngoài làm công, Tần gia đều là do Thủy Tổ một tay khai chi tán diệp mà thành.

Trải qua mấy vạn năm phồn diễn, đệ tử Tần gia cũng chỉ có mấy trăm triệu!

Hắn vốn tưởng rằng dù không di chuyển đệ tử Tần gia đi, nhiều nhất cũng chỉ giảm biên chế hai mươi phần trăm, chết mấy chục triệu người đã là không ít rồi.

Nhưng hắn vạn vạn không ngờ tới, hào quang của nhị đệ lại kinh khủng đến vậy. "Chuyện này không trách con, đừng quá đau lòng!"

Tần gia Thủy Tổ an ủi: "Tuy Tần gia chúng ta lần này tổn thất nghiêm trọng, nhưng những người còn lại đều là đệ tử tinh nhuệ, chỉ cần huấn luyện một chút là có thể tuyển chọn ra trăm vạn người lập thành Tần gia quân mới." "Bọn họ đều là tri kỷ thân bằng, huynh đệ thủ túc của ta a!" Khóe mắt Tần Phong lập tức chảy xuống một giọt nước mắt, cuối cùng cũng hiểu thế nào là "nhất tướng công thành vạn cốt khô". "Đại Công Tước Tử!!" Đệ tử Tần gia lập tức bị cảm nhiễm, cũng không hiểu sao mà khóc theo.

So với Nhị công tử Tần Hạo đơn thuần lương thiện, Đại Công Tước Tử Tần Phong không những trọng tình trọng nghĩa, còn vì gia tộc mà nhẫn nhục chịu đựng hơn mười năm bên ngoài, càng là người lật ngược càn khôn cứu gia tộc khỏi nguy hiểm.

Bọn họ nói những lời này tuyệt đối không phải là muốn phản bội Nhị công tử Tần Hạo, mà là Tần gia có quy củ, đích tôn trưởng tử mới là người thừa kế Tần gia.

Chương 715

Mặc dù bọn họ cũng rất xem thường loại truyền thống phong kiến này, nhưng chỉ cần Thủy Tổ còn sống một ngày, bọn họ vẫn phải tuân thủ quy củ, cũng là sự tôn trọng đối với Thủy Tổ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ diễn kịch lôi kéo lòng người, khiến uy tín của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại giảm mạnh, đạt được 50 vạn điểm phản phái!" "Ừm!?" Tần Phong lau khóe mắt, biểu thị mình không phải đang diễn kịch. "Phong nhi, nhanh để nương xem con nào!" Vân Tịch Nguyệt cuối cùng cũng tìm được cơ hội, đau lòng ôm Tần Phong vào lòng.

Vốn tưởng lần trước cuối cùng cũng gặp được bảo bối nhi tử, ai ngờ lại là thứ thân ngoại hóa thân gì đó, hôm nay gặp được bản thể, lại lần nữa kích hoạt mẫu tính tràn đầy của nàng. "Nương!!" Tần Phong cũng nước mắt giàn giụa, lập tức hoài niệm lại thuở nhỏ.

Phảng phất như lại nhìn thấy cảnh nương thân giận dỗi cầm chổi lông gà, đánh cho nhị đệ Tần Hạo nhảy nhót khắp nơi. "Ừm!?" Tần Hạo bỗng nhiên rùng mình, có cảm giác như bị thứ bẩn thỉu nào đó nhìn chằm chằm. "Đừng đau lòng nữa!" Vân Tịch Nguyệt đau lòng giúp Tần Phong lau nước mắt, an ủi đồng thời không quên thúc giục cưới hỏi: "Lần này Tần gia thương vong thảm trọng, con là đích tôn trưởng tử của Tần gia nên phải gương mẫu, nương sẽ bảo phụ thân con đi Nguyệt Thần Cung và Lam Ma Cung hỏi cưới." "Nương…" Tần Phong lập tức giả vờ làm bé ngoan, thẹn thùng nói: "Người biết tính cách hài nhi hướng nội, không giỏi ăn nói, với Tử Diên và Vu Lan còn chưa tìm hiểu sâu." "Tính cách hướng nội, không giỏi ăn nói!?" Tam Lộng Đại Sư cùng những người khác đứng bên cạnh nghe mà mắt tròn mắt dẹt, không biết Tần Phong làm sao có thể mặt dày mày dạn nói ra lời này.

Ngay lúc này – Thần Phong Chu từ trên không trung chậm rãi hạ xuống.

Tiếp đó, Hữu Dung, Điềm Điềm, Nguyệt Hi, Ngọc Tuyết, Hoa Linh, Thái Tử Phi, Tiêu Cửu Nương bảy nữ tử từ trên thuyền bước xuống, những mỹ nữ với phong cách khác nhau lập tức thu hút sự chú ý của toàn trường.

Không cần giới thiệu nhiều, vừa nhìn là biết có quan hệ không hề tầm thường với Tần Phong. "Chà chà!!" Mọi người trong trường nhìn mà mắt tròn mắt dẹt.

Nghiêm trọng nghi ngờ lời Tần Phong nói tính cách hướng nội, là không dám giữa đường thân mật với gái lạ. "Hừ!!" Vu Lan đứng một bên tức đến nỗi nại đông.

Không chỉ có Hữu Dung tiểu y tiên thân cận kia, còn có Thái Tử Phi con nhỏ chuyên châm ngòi, lại thêm một nữ tử ăn mặc kiểu thảo nguyên, thậm chí còn quá đáng hơn là có hai Yêu tộc. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại nại đông, đạt được 5 vạn điểm phản phái!" "Ăn giấm rồi!?" Tần Phong liếc Vu Lan, phát hiện nàng đang tức giận. "Tần huynh!" Lâm Tam đột nhiên xuất hiện cảm thán: "Huynh không chỉ thiên phú vô song, mà đào hoa duyên cũng vô song, không như đệ đến nay vẫn cô thân một mình." "Lâm huynh, huynh vẫn còn độc thân!?" Tần Phong chợt biến thành một nam sinh viên trong sáng ngu ngốc, với vẻ mặt ngây thơ hỏi: "Huynh lớn tuổi như vậy còn độc thân, nhất định tích góp được rất nhiều tiền đúng không!?" Phốc!!

Lâm Tam dường như cảm thấy đau đớn như bị ba mũi phi đao đâm vào tim, không hiểu vì sao Tần Phong chỉ một câu nói ngắn ngủi lại muốn làm tổn thương hắn đến ba lần… "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 30 vạn điểm phản phái!" "30 vạn!?" Tần Phong lập tức hưng phấn hẳn lên, giống như một tên LSP đã mở khóa tư thế mới vậy.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn trêu chọc một chút Tiểu Tam Tam, ai ngờ độc thân cẩu lại đáng giá như vậy, một câu nói đã kiếm được cho hắn 30 vạn điểm phản phái. "Tần huynh!!" Lâm Tam vẻ mặt u oán.

Vốn tưởng mình "tương tâm chiếu minh nguyệt" (lấy lòng thành soi sáng người khác), ai ngờ lại là "minh nguyệt chiếu câu cừ" (trăng sáng rọi vào cống rãnh), không những vô duyên vô cớ đạp hắn một cước, còn dùng một câu nói tổn thương hắn ba lần. "Lâm huynh, ta biết giấc mơ của huynh là trượng kiếm tẩu thiên nhai!" Tần Phong mở miệng an ủi: "Không giống ta sinh ra ở Tần gia, không những phải kế thừa gia nghiệp phú khả địch quốc, còn phải tuân theo sự sắp xếp của mẫu thân, bị ép phải ‘chăn nuôi’ mấy cô nương xinh đẹp để khai chi tán diệp, công pháp vừa nhìn là hiểu, cảm ngộ nói đến là đến, linh hồn thú vị không chỗ an đặt, dung mạo anh tuấn một mình buồn bã, còn trẻ tuổi mà đã mất hết mọi phiền não." Phốc!!

Lâm Tam dường như lại nghe thấy tiếng tim bị đâm, chỉ cảm thấy ngực lại truyền đến một trận đau nhói. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 30 vạn điểm phản phái!" "Lại 30 vạn!" Tần Phong trong lòng lập tức cảm thấy sung sướng, còn vui hơn cả tên cẩu tác giả đã ‘thủy’ một chương.

Ngay lúc này – trong khoang thuyền của Thần Phong Chu.

Giang Linh Nhi thỉnh thoảng lại thò đầu nhỏ ra ngóng, muốn xem cha mẹ ruột của mình đã đi chưa.

Phải biết rằng, lần này nàng ra ngoài là trốn nhà đi, nếu bị cha mẹ ruột nhìn thấy, bị nam nữ hỗn hợp song đả còn là nhẹ, không chừng có thể bị lột một lớp da tại chỗ.

Nhưng đáng tiếc, những hành động nhỏ này của nàng khó thoát khỏi ánh mắt của cường giả cấp Đế.

Chỉ thấy Giang Vô Song phi thân đáp xuống Thần Phong Chu, một tay liền lôi Giang Linh Nhi từ trong khoang thuyền ra. "A…" Giang Linh Nhi hoảng sợ kêu lên, sau đó rơi xuống trước mặt mọi người. "Còn một người nữa!!" Toàn trường mọi người lập tức kinh hô.

Vốn dĩ tưởng bảy người đã là giới hạn của Tần Phong rồi, một tuần không lặp lại, ai ngờ trong khoang thuyền lại còn ẩn giấu một tiểu la lỵ. "Không hay rồi!!" Tần Phong trong lòng giật thót, vội vàng quay đầu nhìn về phía nhị đệ.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm "lão thư trùng" của hắn, "tình nghĩa tam thiên, bất địch hung bô nhị lưỡng" (tình nghĩa ba ngàn, không bằng hai lạng ngực), biết bao huynh đệ tình thâm, vì hiểu lầm do một nữ nhân mà cuối cùng đi đến tan vỡ.

Không được!

Hắn phải biện bạch, à không, giải thích rõ ràng với nhị đệ mới được! "Giang Linh Nhi!!" Tần Hạo vẻ mặt đơ ra tại chỗ, không ngờ Giang Linh Nhi lại ở trên thuyền của ca ca mình. "Nhị đệ, mọi chuyện không phải như đệ nghĩ đâu!" Tần Phong tiến lên biện hộ: "Ta là trên đường quay về, gặp được Linh Nhi, thấy tiện đường nên cho nàng đi nhờ một đoạn." "Linh Nhi!?" Giang Tuyết và Giang Vô Song không kìm được nhìn nhau, cảm thấy Tần Phong gọi cũng thân mật quá rồi.

Thực ra cũng không trách vợ chồng họ nghĩ lung tung, quả thật là trước khi Giang Linh Nhi thành thân với Tần Hạo, một mực làm ầm ĩ đòi đi tìm thần tượng Tần Phong. "Mối quan hệ này cảm giác sao mà loạn thế!?" Vân Tịch Nguyệt qua lại nhìn mấy lần, không ai có ý muốn giải thích.

Thôi vậy!

Dù sao cũng là con dâu của nàng!

Nàng phải nhanh chóng đi giành cửa hàng trang sức của Vương Quả Phụ, mua thêm mấy món gia truyền mới được, tuyệt đối không thể thiên vị, chỉ cho Tử Diên đồ gia truyền mà không cho các con dâu khác.

Ngay lúc này – một nhóm tu luyện giả hốt hoảng kéo đến Tần gia, tất cả đều là thủ lĩnh của các thế lực lớn trên địa bàn Tần gia.

Kể từ hai năm rưỡi trước, khi Tần gia liên tục thất bại ở chiến trường tiền tuyến, dẫn đến chín vị lão tổ và trăm vạn Tần gia quân tử trận, bọn họ liền nảy sinh ý nghĩ "đại trượng phu há có thể chịu mãi dưới trướng người khác".

Vốn tưởng rằng lần này Đại Việt Hoàng Tộc phái binh, có thể giáng cho Tần gia đòn chí mạng cuối cùng.

Vì vậy bọn họ đều đã chuẩn bị sẵn hạ lễ, muốn đến ôm đùi Đại Việt Hoàng Tộc.

Nhưng điều tất cả bọn họ không ngờ tới là Tần gia không những chặn đứng được công kích của Đại Việt Hoàng Tộc, mà còn mượn kiếm thiên hạ chém tiên nhân thượng giới, khiến bọn họ không thể không đến Tần gia cúi đầu nhận tội. "Đại Công Tước Tử, chúng tôi có tội!!" Mọi người phớt lờ Thạch Trung Ngọc gia chủ, sợ hãi quỳ hết xuống trước mặt Tần Phong.

Không phải bọn họ không coi Thạch Trung Ngọc gia chủ ra gì, mà là họ biết rõ hiện tại Tần gia là do ai nói gì thì nấy.

Chương 716

Chuẩn Đế sơ giai có thể chiến lục đại Ngụy Đế, lại còn có thứ Thân Ngoại Hóa Thân cấp Đại Đế.

Đừng nói là Thạch Trung Ngọc gia chủ Tần gia, ngay cả Tần gia Thủy Tổ cũng không phải đối thủ của Tần Phong, việc viết lại gia phả cũng không có vấn đề gì. "Các ngươi còn biết có tội sao!" Tần Hạo tức đến nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt quyền muốn giết người.

Khi Đại Việt Hoàng Tộc phái binh tấn công Tần gia lúc trước, y đã nhân danh Tần gia kêu gọi bọn họ đến "cần vương cứu giá", nhưng bọn họ lại chọn phớt lờ, hại Tần gia tử vong suất đạt đến 60%. "Nhị đệ không được vô lễ!" Tần Phong không hề có nhiệt huyết của thiếu niên, mắng khẽ nhị đệ một tiếng rồi học theo Lưu Hoàng Thúc tự mình tiến lên đỡ mọi người dậy, "giả dối" mà rưng rưng nước mắt nói: "Chuyện này không thể trách hoàn toàn các vị, là Tần gia ta đã làm các vị thất vọng, không có năng lực bảo hộ tốt cho các vị." "Ừm!?" Mọi người đều ngây người tại chỗ, có cảm giác như đang mơ chưa tỉnh.

Trước khi đến, bọn họ đã chuẩn bị tinh thần hy sinh bản thân, bảo toàn gia đình, nhưng điều bọn họ vạn vạn không ngờ tới là Tần Phong không chỉ chủ động biện hộ cho bọn họ, mà còn chọn tha thứ cho bọn họ. "Tần huynh, quả là người nhân nghĩa!" Lâm Tam không kìm được cảm thán một tiếng, phát hiện mình kém Tần Phong quá nhiều. "Công tử, nhân nghĩa!" Thái Tử Phi và những người khác ánh mắt lấp lánh, bị mê hoặc đến không thôi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, đạt được 10 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn mệnh trung chú định của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 20 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 20 vạn điểm phản phái!" "Ai lừa gạt!?" Tần Phong trong lòng phát ra tiếng trách mắng kịch liệt, biểu thị mình tuyệt đối không phải là kẻ giả dối. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay.

Y dám thề với Phật Tổ, Tần Phong tuyệt đối không phải nhân nghĩa, mà là vì muốn thống nhất Hoang Cổ thu mua lòng người, đợi khi y ngồi lên thiên hạ chắc chắn sẽ "thu hậu toán trướng" (tính sổ sau). "Đại Công Tước Tử, nhân nghĩa vô song!!" Mọi người không nghĩ xa đến vậy, chỉ cảm thấy Tần Phong nhân nghĩa đáng để bán mạng. "Được rồi!" Tần Phong vội vàng an ủi: "Hiện tại tiên nhân thượng giới đã chết, Đại Việt Hoàng Tộc đã bại tẩu, các vị có thể trở về an tâm phát triển rồi, tóm lại ta ra sức, mọi người đều có cơm ăn." "Đa tạ Đại Công Tước Tử!" Mọi người cũng biết "đầu đào báo lý" (biết ơn đáp đền), lại quỳ xuống nghiêm nghị nói: "Hiện nay thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, chúng tôi khẩn cầu Đại Công Tước Tử tự lập làm hoàng, đăng cơ xưng đế, cứu giúp trăm họ thiên hạ này đi!" "Tự lập làm hoàng, đăng cơ xưng đế!?" Tần Phong tuy trong lòng rất muốn đồng ý, nhưng nghĩ đến truyền thống tốt đẹp "tam thỉnh tam từ" của người xưa, liền vội vàng xua tay nói: "Tần gia ta dân phong thuần phác, gia phong thuần chính, trung quân ái quốc, làm sao có thể tự lập làm hoàng, chuyện này đừng nhắc đến nữa…" Vãi chưởng!!

Đây là những lời trắng trợn gì thế này!?

Hắn có nghe chính mình đang nói cái gì không vậy!?

Nhàn Vân Tử và những người khác lập tức kinh ngạc quay đầu lại, bị lời nói kinh thế hãi tục của Tần Phong làm cho choáng váng.

Bọn họ thực sự muốn biết là ai đã cho Tần Phong dũng khí, để hắn dám mặt dày mày dạn nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy. "Đại Ma Vương không hổ là Đại Ma Vương!!" Hữu Dung kinh ngạc đến mức môi anh đào khẽ hé.

Cảm giác vừa hợp tình hợp lý, lại vừa ngoài sức tưởng tượng. "Trời này đúng là trời, mây này đúng là mây, đất này đúng là đất a!" Thạch Trung Ngọc và những người khác cũng nghe đến đỏ mặt, vội vàng nói lảng sang chuyện khác.

Chỉ có Tần Phong mặt không đỏ, tim không đập, một vẻ đại nghĩa lẫm liệt, hoàn toàn không biết xấu hổ là gì. "Ca ca nói hay lắm!" Tần Hạo kích động vỗ tay liên tục, cảm thấy Tần gia vốn dĩ phải như vậy. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 20 vạn điểm phản phái!" "Vẫn là âu đậu đậu ngu ngốc của ta đáng yêu nhất!" Tần Phong thất vọng liếc Lâm Tam, phát hiện tình cảm giữa hai người đã nhạt phai.

Trước kia hắn làm gì, Tiểu Tam Tam cũng sẽ vô điều kiện tin tưởng hắn, nhưng hôm nay hắn lại dám nghi ngờ gia thế trong sạch của hắn. "Đại Công Tước Tử!!" Mọi người vội vàng tiến lên, vẫn muốn tiếp tục khuyên.

Bọn họ biết rõ, sau khi chém tiên, danh vọng của Tần Phong sẽ đạt đến độ cao chưa từng có, toàn bộ Hoang Cổ không ai có thể địch lại.

Thêm vào đó là nội tình tích lũy hàng vạn năm của Tần gia, tuyệt đối có tư bản để tự lập tranh giành thiên hạ.

Chỉ là Tần Phong không hề có ý đáp lại bọn họ, đầu cũng không quay lại mà đi vào thành trì của Tần gia, trước khi đi còn đặc biệt trao cho Thiên Quân và Vạn Mã một ánh mắt. "Về thôi!" Mọi người thở dài một hơi, hơi thất vọng rời đi.

Mặc dù không khuyên được Tần Phong tự lập làm hoàng, không kiếm được công lao "tòng long", nhưng nghĩ đến tiểu mệnh có thể bảo toàn, vẫn là không uổng chuyến này. "Ta thật sự không cam tâm!" Thiên Quân tâm lĩnh thần hội (hiểu ý) hòa vào đám đông, lẩm bẩm: "Đại Công Tước Tử Tần gia không chỉ là nhân trung long phượng, còn nhân nghĩa vô song, vì sao hắn lại không đồng ý ra mặt tự lập làm hoàng!?" "Đúng vậy…" Vạn Mã phối hợp diễn ‘song hoàng’ nói: "Nghe nói Đại Công Tước Tử Tần gia trọng tình trọng nghĩa, chưa từng bạc đãi người của mình, huynh xem Mộc Tú, Tề Tu Viễn, Tam Lộng Đại Sư đều có thần khí." "Thần khí!!" Thân thể mọi người không khỏi khựng lại, lập tức bị lời nói của hai người hấp dẫn.

Bởi vì bọn họ cách Tần gia rất gần, cho nên trước đó khi đại chiến tiên nhân thượng giới cũng ít nhiều nhìn thấy, tự nhiên cũng thấy được sự lợi hại của Tuế Nguyệt Đao của Tề Tu Viễn và Nam Mô Bồ Tát của Tam Lộng Đại Sư.

Thiên Quân tiếp tục nói: "Nhìn khắp các cường giả thiên hạ, Đại Việt Tân Đế hoang dâm vô đạo, Lục Đạo Đế Quân nói bỏ cuộc kháng cự là bỏ cuộc kháng cự, hoàn toàn không màng sống chết của bách tính, còn tên Bắc Cương Chiến Thần vô sỉ kia, cướp vợ con người khác, khắc chữ trên người, đơn giản là vô sỉ cực độ, tất cả đều không phải là minh quân để chọn lựa a!" "Tần công tử cứu khổ cứu nạn, Diệp Chiến Thần làm nhục vợ con người!" Vạn Mã vẻ mặt phẫn nộ nói: "Vì bách tính thiên hạ, chúng ta tuyệt đối không thể từ bỏ như vậy, phải khuyên Đại Công Tước Tử tự lập làm hoàng, điều này không chỉ là để giao phó cho bách tính thiên hạ, mà còn là để suy nghĩ cho tiền đồ của chúng ta." "Không sai!" Mọi người nghe xong liên tục gật đầu, quyết định rủ thêm nhiều người cùng khuyên.

Hợp Hoan Tông.

Diệp Thần và ba vị trưởng lão bị giam giữ trong địa lao.

Sau khi vào đây, không những Diệp Thần có thêm quầng thâm mắt, người cũng gầy đi mấy vòng, sắp thành da bọc xương rồi.

Đặc biệt là tu vi của ba vị trưởng lão, từ Ngụy Đế sơ giai đã rớt xuống Chuẩn Đế đỉnh phong. "Chúng ta phải tìm cách trốn thoát!" Diệp Thần gắng gượng đứng dậy.

Mặc dù cơ thể đã bị đám ma nữ kia hút cạn, nhưng ánh mắt y vẫn ánh lên sự kiên định, không hề có ý định cúi đầu trước số phận. "Vô dụng thôi!" Ba vị trưởng lão cười khổ, sớm đã từ bỏ phản kháng.

Không phải bọn họ không muốn đi theo Diệp Thần trốn thoát, mà là Hắc Quả Phụ mỗi ngày đều dẫn đệ tử nữ đến hành hạ bọn họ hơn mười canh giờ, chỉ để lại một hai canh giờ để nghỉ ngơi.

Cường độ công việc cao như vậy, khiến bọn họ không còn chút sức lực nào. "Ta nhất định sẽ thoát ra!" Ánh mắt Diệp Thần tràn đầy cừu hận, nắm tay cũng siết đến kêu răng rắc.

Y đã từ chỗ Hắc Quả Phụ biết được, lần này lại là Tần Phong đã tính kế y, thông báo trước hành tung của y cho Hắc Quả Phụ, nên mới có cục diện bọn họ mắc kẹt sâu trong Hợp Hoan Tông. "Mộc Tú, nhất định là Mộc Tú!" Sắc mặt Diệp Thần đột nhiên trở nên dữ tợn, biết chắc chắn là Mộc Tú đã tính toán ra.

Điều này cũng khiến y nhớ đến những cảm giác không hay trước đó, nhất định là Mộc Tú đã giúp Tần Phong cướp mất cơ duyên của y.

Vinh quang chém tiên đó đáng lẽ phải thuộc về y mới đúng, là Mộc Tú đã đánh cắp cuộc đời huy hoàng đáng lẽ thuộc về y, y nhất định phải tự tay giết Mộc Tú để giải mối hận trong lòng.

Rầm một tiếng!!

Cửa phòng giam Hợp Hoan Tông bị đạp tung, Hắc Quả Phụ dẫn theo một đám đệ tử nữ bước vào, khi nhìn thấy Diệp Thần thì đều vô thức liếm môi đỏ mọng. "Không, các ngươi đừng lại đây!!" Diệp

Thần đột nhiên lộ ra vẻ kinh hãi, tiếng thét thảm thiết cũng vang vọng khắp phòng giam.

Chương 717

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến y 'nhất tích đô bất thặng' (không còn một giọt nào), đạt được 200 vạn điểm phản phái!" "Không còn một giọt nào!?" Tần Phong trong mắt ánh lên một tia đồng tình, trong lòng cũng mặc niệm ba phút cho Diệp Thần ca ca.

Đồng thời, hắn cũng hy vọng sau lần này Diệp Thần ca ca có thể có không gian tiến bộ lớn hơn, chứ không phải như bây giờ cứ 'nằm yên' ở cấp Sử Thi mãi.

Lúc này – trăng đã lên đỉnh cây.

Vân Tịch Nguyệt kéo Hữu Dung và những người khác trò chuyện trong lương đình, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía vòng ba của các nàng, muốn so sánh xem ai trong số họ dễ sinh nở nhất. "Hừ!!" Vu Lan càng nhìn càng tức giận, bị chọc tức đến mức nại đông. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại nại đông, đạt được 5 vạn điểm phản phái!" "Lan bảo bảo lại 'đông' rồi sao!?" Tần Phong không động thanh sắc tiến đến bên Vu Lan, đầy thâm tình nói: "Ta phát hiện không phải trăng đang động, mà là trái tim ta đang động, chỉ vì sự xuất hiện của nàng." "Hừ!!" Vu Lan lạnh lùng hừ một tiếng, biểu thị không ăn cái kiểu đó.

Cho dù Tần Phong chủ động đưa tay ra nắm, nàng vẫn vô tình hất ra. "Ai, cư dân mạng nói không sai, lươn dưới sông, heo ăn tết, vợ đang giận là ba thứ khó tìm nhất trên đời!" Tần Phong trong lòng thở dài bất lực, vì muốn có thêm điểm phản phái, chỉ có thể nhìn đối phương với vẻ mặt thâm tình nói: "Dẫu ta duyệt người có bao nhiêu, cũng không còn ai giống như nàng!" "Đây chính là huynh nói không còn ai giống như ta sao!?" Vu Lan nhìn về phía các nữ tử trong lương đình, lại lần nữa bị chọc tức đến nại đông. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại nại đông, đạt được 5 vạn điểm phản phái!" "Lại vào sổ năm vạn!" Tần Phong trong lòng sung sướng, vẻ mặt vô tội nói: "Chuyện này không thể trách ta a, nếu không phải nàng chưa đủ hoàn mỹ, ta làm sao lại phạm sai lầm chứ!?" "Cái gì?

Lỗi của ta!!" Vu Lan khó tin trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy tam quan (ba quan niệm) của mình lập tức bị phá vỡ… "Không thì sao!?" Tần Phong hiển nhiên nói: "Yêu một chàng trai thì phải bao dung tất cả của hắn, bọn họ không chỉ phải kiếm tiền nuôi gia đình, còn phải vì sinh con mà ngày đêm vất vả, nàng hà tất phải câu nệ con cái là do ai sinh ra chứ?

Nhất thiết phải là con mình sinh ra mới có thể nuôi dưỡng tốt sao?!" "Ngươi…" Vu Lan tức đến nỗi nại đông, quả thật không đỡ nổi chiêu này. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại nại đông, đạt được 5 vạn điểm phản phái!" "Lại vào sổ năm vạn!" Tần Phong vui vẻ như tên cẩu tác giả đã ‘thủy’ tự số, nhân cơ hội một tay kéo Lan bảo bảo lại, ôm eo nhỏ thâm tình nói: "Mặc dù nàng không đủ hoàn mỹ, nhưng ta sẽ không ghét bỏ nàng đâu." "Ngươi không ghét bỏ ta!?" Vu Lan lại lần nữa bị chọc tức đến nại đông, hận không thể chém chết tên tra nam này. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại nại đông, đạt được 5 vạn điểm phản phái!" "Nàng đừng có cứng miệng nữa!" Tần Phong vẻ mặt tự tin khó hiểu nói: "Ta dám đánh cược với thần linh, rằng nàng đã động lòng với ta rồi." "Ta cứng miệng?

Ta khinh!" Vu Lan hậm hực phì một tiếng nói: "Ai mà thích cái loại tham tài hảo sắc như ngươi chứ…" Lời còn chưa dứt – Điềm Điềm trong lương đình lập tức không vui đứng dậy, cắt ngang: "Tham tài chứng tỏ Tần ca ca có chí tiến thủ, hảo sắc chứng tỏ Tần ca ca thẩm mỹ bình thường." "Cái quái gì đây cũng được!!?" Hữu Dung và những người khác đều kinh ngạc.

Nhất thời không phân biệt được là do mình lòng dạ hẹp hòi, hay là Điềm Điềm đang chia sẻ Tần Phong với bọn họ, ngay cả Thái Tử Phi vốn dĩ không tranh không giành, cũng chọn cúi đầu bái phục. "Không hổ là nàng!" Nguyệt Hi đã từng thấy thao tác của Điềm Điềm ở thảo nguyên, cảm thấy nàng sớm muộn gì cũng bị Tần Phong lừa đi đào rau dại. "Nàng xem, ta đã nói rồi mà!" Tần Phong lập tức "thuận nước đẩy thuyền": "Không phải ta phạm lỗi, là nàng không đủ hoàn mỹ!" "Hừ!" Vu Lan khó chịu lạnh hừ một tiếng, bị tức đến nại đông quay người về phòng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại nại đông, đạt được 5 vạn điểm phản phái!" "Ai!" Tần Phong bất lực thở dài.

Phát hiện sinh vật giống nữ nhân này thực sự khó hiểu, rõ ràng là mình đã phạm lỗi, cũng đã giúp các nàng tìm ra lỗi ở đâu rồi, nhưng các nàng cứ cứng miệng không chịu nhận lỗi. "Tính cách hướng nội, không giỏi ăn nói!?" Vân Tịch Nguyệt nghe mà ngớ người.

Phát hiện đại nhi tử nhà mình ở bên ngoài hình như chơi bời khá phóng túng, chứ không phải hiền lành ngoan ngoãn như nàng thấy. "Ừm!?" Tần Phong cảm nhận được ánh mắt của mẫu thân, lập tức biến thành bé ngoan hiền lành hiểu chuyện.

Na phạ lúc này "loạn hoa tiệm dục mê nhân nhãn" (hoa tươi chen chúc làm mắt người mê mẩn), hắn cũng sẽ không nói "cần thao tài năng mạc vấn đề" (chăm chỉ luyện tập mới không có vấn đề), à không, là "thiển thảo tài năng một mã đề" (cỏ cạn thì không có chỗ cho ngựa phi). "Mẫu thân!" Tần Phong chợt biến thành quân tử Nho gia chính kinh, hành lễ nói: "Hôm nay Lâm huynh đến Tần gia ta làm khách, hài tử xin cáo từ trước đi tiếp chuyện, tránh để người khác nói

Tần gia ta không hiểu lễ nghĩa." "Đi tìm Lâm Tam!?" Vân Tịch Nguyệt ngớ người ngẩng đầu nhìn mặt trăng, không kìm được nói: "Bây giờ đêm đã khuya, e rằng Lâm tiểu hữu đã ngủ rồi, hay là ngày mai hãy đi vậy!" "Mẫu thân vô ngại!" Tần Phong cung kính đáp: "Lâm huynh cũng chưa ngủ!" Nói xong.

Tần Phong cung kính hành lễ rồi lui xuống.

Hắn vẫn nhớ Lâm Tam tu luyện Đại Mộng Xuân Thu, chỉ cần cho hắn một cái gối là lập tức có thể ngủ, hắn vừa mới "bắt nạt" Lan bảo bảo xong, tự nhiên phải đi "vũ lộ quân triêm" (ban mưa móc đều khắp) với người khác. "Đây thật sự là Đại Ma Vương sao!?" Hữu Dung lập tức tinh thần tỉnh táo.

Không ngờ Đại Ma Vương ở ngoài cuồng đến vô biên, về nhà lại biến thành bé ngoan hiểu chuyện, có phải cũng có nghĩa là cơ hội "hữu oán báo oán, hữu cừu báo thù" (có oán báo oán, có thù báo thù) đã đến rồi không.

Đại Việt Tử Cấm Thành.

Đại Việt Tân Đế, Thái Thượng Hoàng, cùng năm vị Ngụy Đế còn lại hợp sức, cuối cùng cũng mở được trữ vật giới chỉ của tiên nhân thượng giới.

Bên trong không chỉ có tu luyện tâm đắc và công pháp của tiên nhân thượng giới, mà còn có một bình Tiên Long Đan giúp Chuẩn Đế đột phá Ngụy Đế, tổng cộng mười viên, cùng một số tạp vật lặt vặt khác. "Thật sự là trời giúp Đại Việt ta!!" Đại Việt Tân Đế nhìn thấy Tiên Long Đan có tới mười viên, vui sướng đến nỗi hận không thể đi hậu cung tự thưởng cho mình.

Vốn dĩ y còn đang đau lòng vì tổn thất một Ngụy Đế, ai ngờ giờ lại sắp có thêm mười vị Ngụy Đế.

Thêm vào đó là tu luyện tâm đắc và công pháp của tiên nhân thượng giới, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên một tầng nữa, e rằng so với Đại Đế tự đột phá cũng không kém là bao. "Vì sao không có đan phương!?" Không giống Đại Việt Tân Đế chỉ nghĩ đến việc tự thưởng, Thái Thượng Hoàng lại đứng một bên vẻ mặt ưu sầu.

Bởi vì y đã tận mắt chứng kiến chiến lực của Tần Phong biến thái đến mức nào, cho dù mười mấy vị Ngụy Đế cùng lên, e rằng cũng không thể đánh bại Thân Ngoại Hóa Thân kia của Tần Phong. "Ách…" Nụ cười trên mặt Đại Việt Tân Đế lập tức biến mất.

Sau khi bị Thái Thượng Hoàng nhắc nhở, y mới nhớ ra thời đại đã thay đổi.

Trước đây tuy nói không coi Ngụy Đế là Đại Đế, nhưng cũng coi như là lực uy hiếp hòa bình.

Nhưng kể từ khi tiên nhân thượng giới giáng lâm, vượt cấp khiêu chiến Ngụy Đế đã trở thành tiêu chuẩn để đánh giá thiên kiêu, dường như chỉ cần là thiên kiêu có danh có tiếng thì đều có thể khiêu chiến Ngụy Đế thành công. "Chẳng lẽ thật sự là trời muốn diệt Đại Việt ta!?" Thái Thượng Hoàng trong lòng cảm thấy không cam tâm, tiện tay từ trong tạp vật lật ra một vật.

Chỉ thấy vật này là một quyển trục, mở ra bên trên rõ ràng viết "Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận", chỉ cần thu thập long mạch thiên hạ làm trận nhãn, là có thể khiến người ta có được thần lực vô thượng. "Ha ha…" Đại Việt Tân Đế nhìn lướt qua, lập tức cười lớn. "Bệ hạ vì sao lại cười!?" Năm vị Ngụy Đế ngẩn ra, tò mò hỏi. "Trẫm cười tên tiểu nhi Tần Phong kia, vọng tưởng đấu với trời!!" Đại Việt Tân Đế chỉ vào trận đồ, vẻ mặt đắc ý nói: "Hiện tại Đại Việt chúng ta vốn đã có bảy vị cấp Đế, thêm vào mười vị nữa là mười bảy vị cấp Đế, hoàn toàn có thể dùng võ lực cưỡng chế thống nhất Hoang Cổ, thu thập long mạch thiên hạ để bày ra trận Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận này." "Ách…" Năm vị Ngụy Đế tại chỗ cạn lời, mở miệng nhắc nhở: "Bệ hạ, trước không nói trận Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận này có giết chết được Tần Phong hay không, cứ nói Tần gia có cho chúng ta thời gian này không!?" "Yên tâm!" Đại Việt Tân Đế tự tin khó hiểu nói: "Tuy chiến lực cao cấp của Tần gia rất mạnh, nhưng bọn họ muốn tranh giành thiên hạ còn cần phải tổ chức đại quân, khoảng thời gian này đủ để chúng ta thống nhất Hoang Cổ rồi." "Ừm!" Thái Thượng Hoàng đồng tình gật đầu, cảm thấy lời hoàng tôn nói không phải không có lý.

Năm đó thực lực của Tần gia Thủy Tổ mạnh hơn y, nhưng thiên hạ cuối cùng lại thuộc về hoàng tộc bọn họ, nguyên nhân chủ yếu là vì lúc đó y nắm giữ quân đội.

Đại Đế không có sự ủng hộ của quân đội, chỉ có thể gọi là cường giả!

Đại Đế có sự ủng hộ của quân đội, đó mới gọi là đế quốc!

Vì vậy Tần gia muốn tranh giành thiên hạ, chỉ dựa vào mấy cường giả là không được, còn cần phải tổ chức quân đội của riêng mình, để bọn họ trấn thủ phương Tây mới được. "Vâng!" Năm vị Ngụy Đế hành lễ lĩnh mệnh.

Chương 718

Mặc dù không biết uy lực của Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận ra sao, nhưng bọn họ dường như chỉ còn con đường này để đi mà thôi.

Lúc này – Quang Thiên đang trực ban bên ngoài cung điện, đang lau chùi Phương Thiên Họa Kích.

Hắn đã biết Tần Phong từ chối tự lập làm hoàng một lần, chỉ cần từ chối thêm hai lần nữa, hắn lại có thể lần nữa trải nghiệm niềm vui "thống nghĩa phụ" (giết cha nuôi) rồi… Trong sương phòng Tần gia.

Vì đại chiến với tiên nhân Thượng giới ban ngày, các gia tộc ít nhiều đều bị thương, nên sau đó không vội vàng trở về mà ở lại Tần gia. "Pháp tắc thiên địa dường như đã lỏng lẻo!" Vũ Lăng Thánh Chủ đang khoanh chân ngồi trên giường, mở đôi mắt đẹp khẽ lẩm bẩm.

Trước kia, Hoang Cổ mấy ngàn năm chưa chắc đã xuất hiện được một Đại Đế tự mình đột phá, cơ bản đều là nhờ các tiểu bối mang Tiên Tinh từ Côn Luân Bí Cảnh ra hấp thu để đột phá thành Ngụy Đế.

Nhưng từ khi tiên nhân Thượng giới cưỡng ép giáng lâm, sau khi lão tử Thục Đạo Sơn phi thăng, pháp tắc thiên địa dường như đã lỏng lẻo như cô gái đêm tân hôn, chỉ sau một đêm đã nới lỏng ra.

Tuy nhiên, sự lỏng lẻo này chỉ là tạm thời, theo sự tử vong của tiên nhân Thượng giới, pháp tắc thiên địa cũng đang tự phục hồi. "Cũng không biết Vũ Lăng Thánh Địa ta có ai có thể nắm bắt được cơ duyên này không!" Vũ Lăng Thánh Chủ lập tức nghĩ đến Thiên Tú.

Là một trong Tây Tú của Hoang Cổ, thiên phú của nàng tuyệt đối không thể nghi ngờ, hiện tại ngay cả Mộc Tú ở cuối bảng cũng đã đột phá Đại Đế, Thiên Tú, người đứng thứ hai từ dưới lên, không có lý do gì lại không đột phá được.

Hơn nữa, nếu nàng không nhớ nhầm, mấy năm trước Thiên Tú đã bị Tần Phong làm trọng thương bằng Lực Hủy Diệt của Trùng Đồng.

Bất kể dùng thủ đoạn gì cũng không thể hồi phục, chỉ có đột phá Đại Đế mới có thể tái tạo nhục thân, tin rằng nàng cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Điều duy nhất khiến nàng đau đầu là Tần Phong là một người cực kỳ hẹp hòi.

Ai cũng không biết sau khi Thiên Tú hồi phục, Tần Phong có chuyên môn chạy đến làm nàng đứt gãy lần nữa hay không. "Chắc là không!" Vũ Lăng Thánh Chủ suy nghĩ một chút, lúc này mới lẩm bẩm nói: "Năm đó Tần Phong vẫn còn là một đứa trẻ, bây giờ hắn đã trưởng thành, hẳn là sẽ không đê tiện như hồi nhỏ nữa..." Lời còn chưa dứt, Rầm một tiếng!

Chỉ thấy cửa phòng Lâm Tam bên cạnh bị đá văng, giọng nói quen thuộc lập tức truyền đến: "Lâm huynh quả nhiên chưa ngủ, ta thấy đêm nay trăng sáng, thích hợp đi khiêu chiến mấy tên 'mềm'…" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm phiền Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử tu luyện, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "20 vạn?

Hời hơn cả Lam Bảo Bảo!" Tần Phong cảm thấy sung sướng, tựa như nhặt được kim nguyên bảo. "Thôi đi, ta muốn ngủ!" Lâm Tam mơ mơ màng màng ngã đầu xuống ngủ, quanh thân trong nháy mắt ngưng tụ ra một đạo bạch quang.

Hay lắm!

Người nằm nhà, võ nghệ vẫn tăng à!

Tần Phong càng nhìn càng tức giận, dựa vào đâu mà hắn, một kẻ bật hack, lại phải nói lý lẽ, còn bọn khai hào quang thì không cần nói lý lẽ?

Hắn lập tức tiến lên đánh thức Lâm Tam lần nữa. "Tần huynh, ngươi còn có chuyện gì nữa!?" Lâm Tam mơ mơ màng màng mở mắt, không biết Tần Phong khuya như vậy còn muốn làm gì.

Bởi vì hắn tu luyện Đại Mộng Xuân Thu vốn là để ngủ, cộng thêm ban ngày đại chiến với tiên nhân Thượng giới rất mệt, nên hiện tại hắn đặc biệt muốn ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng Tần Phong cậy vào Thương Thiên Bá Thể vĩnh viễn không mệt mỏi, hết lần này đến lần khác gọi hắn tỉnh giấc từ trong giấc mộng.

Lúc thì tìm hắn đi khiêu chiến mấy tên 'mềm', lúc thì tìm hắn đi khoe sở trường, lúc thì tìm hắn đi giúp đỡ người khác...

Lặp đi lặp lại, cho đến tận trời sáng! "Tần huynh, rốt cuộc ngươi muốn làm gì!?" Lâm Tam đã sắp sụp đổ, nghi ngờ Tần Phong có phải ăn dầu mỡ gì không. "Đàn ông đến chết vẫn là thiếu niên!" Vũ Lăng Thánh Chủ bên cạnh triệt để cạn lời, phát hiện mình vẫn đánh giá quá cao tiết tháo của Tần Phong. "Gần đủ rồi!" Tần Phong liếc nhìn Lâm Tam sắp bùng nổ, đành phải đi tìm thằng em ngu ngốc của mình.

Chỉ thấy Tần Phong không hề có ý định gọi Tần Hạo dậy, mà đi đến tiểu viện nơi cha mẹ hắn ở.

Không chỉ tự tay làm bữa sáng cho cha mẹ, còn chủ động dọn dẹp sân vườn, thậm chí sau khi cha mẹ thức dậy còn hành đại lễ thỉnh an, chủ yếu là xây dựng hình tượng hiếu tử. "Phong nhi, không cần phải thế!" Thạch Trung Ngọc, Vân Tịch Nguyệt đều ngây người, không ngờ đứa con trai lớn lại trịnh trọng như vậy. "Đây là điều hài nhi nên làm!" Tần Phong hành lễ xong, nghiêm túc nói: "Con hiếu thuận cha mẹ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hơn nữa, kế hoạch một ngày nằm ở buổi sáng, muốn thành công chỉ có thể nghiêm khắc yêu cầu bản thân." "Con mỗi ngày đều dậy sớm như vậy sao!?" Vân Tịch Nguyệt nhất thời đau lòng muốn chết.

Nghĩ đến đứa con trai lớn vì gia tộc mà chịu nhiều khổ sở bên ngoài, trở về không những không oán trách, còn hiểu chuyện hiếu thuận như vậy, làm cha mẹ trong lòng cảm thấy áy náy. "Bẩm mẫu thân, hài nhi đã quen rồi!" Tần Phong cung kính trả lời: "Mỗi ngày dậy sớm tu luyện ba canh giờ, sau đó luyện kiếm năm canh giờ, tiếp theo đọc sách ba canh giờ, giữ lại một canh giờ để đả tọa là đủ." "Ừm, Thỏ Chủ Nhân của ta nói đúng!" Tiểu Bạch liên tục gật đầu chứng minh.

Ban đầu Tần Phong ở Nguyệt Thần Cung, mỗi ngày đều là người dậy sớm nhất.

Trước hết dùng ba canh giờ bắt nạt từng vị tiểu thư, sau đó dùng năm canh giờ xem tiểu thư khiêu vũ, tiếp theo lại đọc ba canh giờ Xuân Thu, cuối cùng giữ lại một canh giờ để về ngủ. "Cái này..." Thạch Trung Ngọc và Vân Tịch Nguyệt ngay tại chỗ đau lòng muốn chết.

Thế nhân đều thấy đứa con trai lớn của họ thần uy vô địch, nhưng lại không ai biết mồ hôi hắn đã đổ ra sau lưng, mười hai canh giờ một ngày đều dùng để tu luyện. "Đáng tiếc sự nỗ lực của hài nhi vẫn chưa đủ!" Tần Phong đột nhiên dũng khí hừng hực nói: "Nhị đệ kém hài nhi ba tuổi, bây giờ đã đột phá đến Chuẩn Đế sơ giai, có thể thấy hắn tu luyện còn khắc khổ hơn ta, ta làm ca ca nhất định không thể lạc hậu, phải nỗ lực hơn nữa mới được." "Hạo nhi!!" Biểu cảm trên mặt Thạch Trung Ngọc và Vân Tịch Nguyệt dần dần biến mất.

Mặc dù sự khắc khổ của đứa con trai nhỏ Tần Hạo họ đều thấy rõ, nhưng so với Tần Phong nghiêm khắc thì không đáng là gì.

Hơn nữa, thằng nhóc này từ khi sinh ra đến giờ, đừng nói là chủ động giúp họ dọn dẹp sân vườn, ngay cả buổi sáng đến thỉnh an cũng chưa từng có, càng đừng nói tự tay làm một bữa sáng cho họ. "Phụ thân, mẫu thân!" Tần Phong lại hành một lễ nói: "Hài nhi phải đi tu luyện rồi, xin cáo lui trước!" "Được, đừng quá vất vả!" Hai vợ chồng lập tức nở nụ cười, tiễn đứa con trai lớn rời khỏi tiểu viện.

Không chỉ khắc khổ tu luyện, tuổi còn trẻ đã trở thành thiên kiêu số một Hoang Cổ, lại còn hiếu thuận hiểu chuyện, bân bân hữu lễ, hơn nữa còn một lần mang về tám nàng dâu.

Họ có thể sinh ra đứa con hiểu chuyện như vậy, thật là phúc khí tu được từ tám đời!

Nhưng sau khi Tần Phong rời đi, nụ cười của hai vợ chồng lập tức biến mất.

Chỉ thấy Thạch Trung Ngọc lấy ra Thất Thất Lang và Điển Phục do con trai lớn lần trước tặng, Vân Tịch Nguyệt thì cầm lấy cây chổi lông gà đã nhiều năm không dùng.

Sau đó hai vợ chồng cùng nhau xông vào tiểu viện của Tần Hạo, một cước đá văng cánh cửa, nhìn thấy Tần Hạo vẫn còn đang ngủ, cơn giận bùng lên ngùn ngụt. "Tần Hạo!!" Tần Hạo đang ngủ say sợ hãi rơi từ trên giường xuống, đau đớn cũng khiến hắn lập tức tỉnh giấc.

Chương 719

Hắn không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ cha mẹ gọi tên đầy đủ của mình!

Cũng không đợi Tần Hạo hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, màn song đấu hỗn hợp nam nữ bắt đầu, Tần gia sau mười lăm năm lại một lần nữa gà bay chó sủa. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử thành công, thu được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Chỉ 10 vạn!?" Tần Phong ánh mắt đầy thất vọng, cảm thấy vẫn là tiểu Tam Tam thơm hơn. "Đại ca, vẫn không thay đổi chút nào!" Thiên Quân, Vạn Mã không nhịn được cảm khái: "Bình sinh không tu thiện quả, chỉ thích gây sự..." Ngay lúc này — Một nữ tử da trắng nõn, uyển chuyển như quả trứng bóc vỏ đi tới, mái tóc xanh buông xuống vai, thân hình cực kỳ tốt, không hề thua kém Hữu Dung, cũng là một giai nhân xinh đẹp đến mức cúi đầu không thấy mũi chân. "Đại Mộc Tỷ!" Tần Phong chỉ nhìn thân hình đã biết người đến là ai, lập tức nở một nụ cười hòa nhã. "Tần Phong đệ đệ, lão tổ tông mời đệ qua đó!" Tần Mộc Tuyết có chút thất thần nhìn Tần Phong.

Thật sự không thể tin được đứa bé con năm đó, vậy mà lại trở thành cường giả tuyệt thế một kiếm chém tiên nhân.

Đặc biệt là nghĩ đến việc Tần Phong đã lệnh cho Mộc Tú ngàn dặm xa xôi đưa Thiên Châu đến cứu nàng, điều đó khiến nàng cảm thấy một trận khó xử, không biết hắn muốn đòi ân cứu mạng này như thế nào.

Nếu hắn đưa ra yêu cầu quá đáng, mình hình như chỉ có thể đồng ý! "Đa tạ Đại Mộc Tỷ!" Tần Phong vẫn là bân bân hữu lễ, hoạt bát như một quân tử nho nhã chính đáng.

Mà Tần Phong càng như vậy, các đệ tử Tần gia lại càng thích đem hắn ra so sánh với Tần Hạo, cùng là một mẹ sinh ra, tại sao chênh lệch lại lớn đến như vậy!

Một người khiêm khiêm công tử, cứu gia tộc khỏi nguy nan!

Một người hữu dũng vô mưu, chỉ biết hô hào đánh đấm!

Và khi những lời này truyền vào tai vợ chồng Thạch Trung Ngọc, Vân Tịch Nguyệt, họ càng nhìn càng thấy mình đã sinh ra cái thứ gì, cũng khiến Tần Hạo cảm thấy mình dường như ngay cả hô hấp cũng sai.

Vì vậy mỗi lần hô hấp đều phải cẩn thận từng li từng tí, sợ lại bị họ lôi ra song đấu hỗn hợp nam nữ.

Rất nhanh – Tần Phong đi đến Tần gia tổ từ.

Chỉ thấy từng ngọn đèn dầu chiếu sáng cung điện rộng lớn, bên trong còn bày la liệt những linh vị, trong đó có hơn một nửa là linh vị mới, đều là các đệ tử Tần gia đã trận vong trong trận chiến này.

Nếu không có sự chiến đấu đẫm máu của họ, sẽ không có Tần gia ngày hôm nay.

Mà Tần gia thủy tổ đang tự tay thắp đèn trường minh cho các linh vị mới, thấy Tần Phong đến cũng không hề có ý định dừng lại. "Thủy tổ!" Tần Phong trịnh trọng tiến lên hành lễ, sau đó không nói gì cũng giúp thắp đèn.

Hắn biết nếu nói ai trong Tần gia đau lòng nhất, không nghi ngờ gì chính là lão nhân trước mặt hắn.

Mặc dù ông bằng một mình sinh ra hàng trăm triệu con cháu, nhưng là lão tổ tông tự nhiên hy vọng mỗi đứa trẻ đều khỏe mạnh vui vẻ, chứ không phải như bây giờ người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh. "Nghe nói ngươi đã từ chối xưng đế!?" Tần gia thủy tổ đột nhiên mở miệng nói: "Thật ra với uy danh chém giết tiên nhân Thượng giới của ngươi, cộng thêm nội tình nhiều năm của Tần gia ta, xưng đế cũng không có gì là to tát cả." "Thủy tổ nói đúng!" Tần Phong tiến lên đỡ Tần gia thủy tổ ngồi xuống, cười nói: "Tần gia chúng ta quả thực có thực lực xưng đế, nhưng Phong nhi có được một tin tức nên quyết định đợi thêm một chút." "Tin tức gì!?" Tần gia thủy tổ ngồi xuống, hứng thú hỏi.

Ông biết Tần Phong còn 'thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam' hơn cả mình, còn biết tính toán hơn, là một con cáo già không lợi không dậy sớm, có thể khiến hắn trì hoãn việc xưng đế ắt hẳn là có sự cám dỗ lợi ích lớn hơn.

Tần Phong hành lễ ngồi xuống, mở miệng nói: "Thám tử của Phong nhi sắp xếp ở Đại Việt Hoàng tộc báo về, Đại Việt Hoàng tộc đã lấy được mười viên Tiên Long Đan từ tiên nhân Thượng giới..." "Vậy còn chờ gì nữa?

Mau động thủ cướp đi chứ!" Tần gia thủy tổ lập tức xắn tay áo.

Về Tiên Long Đan, ông tự nhiên từng nghe nói qua, cũng biết nó có thể giúp Chuẩn Đế đột phá đến Ngụy Đế, mười viên tức là có thêm mười Ngụy Đế.

Nếu Đại Việt Hoàng tộc thật sự có thêm mười Ngụy Đế, Tần gia họ sẽ phải thêm bao nhiêu tòa mộ mới nữa đây!? "Ách..." Tần Phong bị dọa nhảy dựng, vội vàng an ủi: "Thủy tổ đừng kích động, mười viên Tiên Long Đan mà thôi, không đến mức..." "Thỏ Chủ Nhân của ta nói đúng!" Tiểu Bạch lấy ra một viên Cửu Chuyển Kim Đan nuốt xuống, giọng non nớt nói: "Mười viên tiên đan mà thôi, Thỏ Chủ Nhân của ta tùy tay cũng có thể luyện chế ra, phẩm chất tuyệt đối là đỉnh của chóp, Thỏ ta chấm mười sao hảo bình!" "Mười sao hảo bình!?" Tần gia thủy tổ thần sắc hơi ngẩn ra, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy một trận sợ hãi.

Lúc đó ông cách viên đại hoàn đan kia chỉ có 0.01 centimet, nếu không phải Thái Thượng Hoàng Đại Việt ra tay tranh đoạt, hiện tại linh vị của ông e rằng đã nằm ở giữa rồi.

Mặc dù mọi người đều nói Mộc Tú trâu bò, nhưng ông luôn cảm thấy có gì đó không đúng. "Khiêm tốn, khiêm tốn!" Tần Phong rất khiêm tốn nói: "So với luyện chế thần khí, luyện chế đan dược mới là sở trường của ta, trong tình huống không có truyền thừa Thượng giới, chỉ dựa vào tự mình mò mẫm, cũng có thể trong vài năm ngắn ngủi luyện chế ra thần đan." "Chúng ta vẫn nên quay lại chủ đề chính đi!" Tần gia thủy tổ không biết vì sao tim đập mạnh, vội vàng chuyển đề tài về chính sự. "Được rồi!" Tần Phong tiếp tục nói: "Ngoài mười viên Tiên Long Đan, Đại Việt Hoàng tộc còn tìm được một bản đồ của Đại Trận Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà, cần thu thập long mạch thiên hạ làm trận nhãn, để có được thần lực vô thượng." "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!?" Tần gia thủy tổ càng thêm nghi hoặc, không hiểu Tần Phong muốn làm gì.

Rõ ràng biết mười viên Tiên Long Đan sẽ tạo ra mười Ngụy Đế mà không sốt ruột, biết uy lực của Đại Trận Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà mà lại vẫn không sốt ruột. "Bẩm Thủy tổ, Phong nhi muốn giúp người phi thăng!!" Tần Phong đột nhiên nghiêm túc nói: "Đại trận này không chỉ cần long mạch thiên hạ làm trận nhãn, còn cần rất nhiều dược liệu quý hiếm, nếu Tần gia chúng ta lúc này ra tay, chỉ có thể có được một bản trận đồ vô dụng, thay vì vậy, không bằng để Hoàng tộc đi bố trí, họ vì muốn ngăn cản Tần gia chúng ta quật khởi, nhất định sẽ không từ thủ đoạn thu thập dược liệu quý hiếm, đến lúc đó dân chúng thiên hạ oán hận sôi trào, Tần gia chúng ta không chỉ có thể giương cao ngọn cờ chính nghĩa khởi binh, còn có thể có được Đại Trận Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà đã thành phẩm." Lời nói vừa dứt, một khoảng lặng bao trùm.

Tần gia thủy tổ triệt để ngây ngốc tại chỗ, phát hiện đại nghĩa đã bị Tần Phong chơi hiểu thấu đáo.

Hắn không chỉ muốn lợi ích, còn muốn danh tiếng tốt.

Lại còn muốn đứng trên đỉnh cao đạo đức chỉ trỏ, nói với thế nhân rằng không phải Tần gia ta muốn thiên hạ, mà là thiên hạ không thể thiếu Tần gia ta. "Hô hô!!" Tần gia thủy tổ thở ra một hơi, bình ổn tâm tình nói: "Kế hoạch này của ngươi không tệ, nhưng độ khó cũng không nhỏ, chỉ cần có một mắt xích sai sót, ưu thế lập tức biến thành liệt thế." "Thủy tổ cứ yên tâm!" Tần Phong vẻ mặt tự tin nói: "Bên cạnh tân đế Đại Việt không chỉ có Quang Thiên là người của ta, vị Đông Phương nương nương kia, Trần Tổ cũng là người của ta, còn có vị Địa Hạ Vương Giả Hắc Sát Diêm La cũng là người của ta, hắn không chỉ nắm giữ mạng lưới tình báo mạnh nhất Hoang Cổ, còn cài cắm hàng vạn nằm vùng vào Đại Việt Hoàng tộc, có thể nói không hề khách khí, tình báo của tân đế Đại Việt là do nằm vùng cung cấp, ý kiến là do nằm vùng đề xuất, kế hoạch tác chiến là do nằm vùng định ra, hội nghị là do nằm vùng ghi chép, mệnh lệnh còn là do nằm vùng phát ra..." Tần gia thủy tổ càng nghe miệng càng há to, gần như không thể dùng lời nói để hình dung tâm tình lúc này.

Ông vốn cho rằng Tần Phong, vị Thánh tử thứ ba của Âm Nguyệt Hoàng Triều này, chỉ là ăn nên làm ra ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, ai ngờ hắn đã sớm vươn xúc tu vào Đại Việt Hoàng tộc.

Chẳng trách Tần gia họ lần trước di chuyển thuận lợi như vậy, hóa ra không phải Tần gia họ trâu bò đến mức nào, mà là khắp nơi đều là người của mình... "Không sai!" Tiểu Bạch ngẩng cái đầu nhỏ, vẻ mặt kiêu căng nói: "Ở Hoang Cổ, chỉ cần Tần gia chúng ta nhìn trúng thứ gì, sớm muộn gì cũng phải là của Tần gia chúng ta." "A giá!!" Tần gia thủy tổ cảm thấy một lời khó nói hết.

Vốn cho rằng mình đưa Tần gia lên ngôi vị thế gia số một đã đủ kiêu căng rồi, kết quả lại phát hiện mình lại còn không bằng một con thỏ kiêu căng.

Đúng là sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bãi cát mà! "Ừm!" Tần Phong gật đầu đồng tình, lại tiếp tục nói: "Vì vậy chúng ta hiện tại căn bản không cần phải lo lắng về việc thống nhất Hoang Cổ, mà là cần phải nghĩ về chuyện sau khi thống nhất Hoang Cổ." "Sau khi thống nhất Hoang Cổ!?" Tần gia thủy tổ thần sắc lại ngẩn ra, không hiểu Tần Phong lại muốn làm gì. "Không sai, chính là sau khi thống nhất Hoang Cổ!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc, trải bài nói: "Hiện tại Bách Vạn Trấn Ma Quân, Bách Vạn Hổ Bí Quân, Bách Vạn Hắc Kỳ Quân, Bách Vạn Bạch Bào Quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều, các thống soái đều là người của ta..." "Đều là người của ngươi!!" Tần gia thủy tổ miệng há to, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Vốn cho rằng Tần Phong ở Đại Việt Hoàng tộc khắp nơi cài cắm nằm vùng đã là đỉnh cao rồi, ai ngờ hắn lại còn treo quyền của Lục Đại Đế Quân Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Ông có thể thề với trời!

Ban đầu sở dĩ đồng ý Tần Phong đi Âm Nguyệt Hoàng Triều, chỉ là đơn thuần muốn để lại một con đường lui cho Tần gia, tuyệt đối không có hạ lệnh cho hắn làm lão đại của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Tần Phong tiếp tục trải bài nói: "Còn có Ma tộc, Giao Nhân tộc, Yến Vân tộc, Tam Thiên Đạo Môn, Dược Thần Cốc, Đông Hải Tây Đảo, Nguyệt Thần Cung, Lam Ma Cung đều do ta quyết định, cộng thêm Bách Vạn Đại Quân của Tần gia chúng ta, có thể nói thống nhất Hoang Cổ dễ như trở bàn tay..." Tôi ni mã...

Chương 720

Tần gia thủy tổ lập tức biến thành biểu cảm gói ghém kinh ngốc, trong lòng càng hiện lên một tiếng 'đậu má' to đùng.

Ông chỉ là muốn Tần Phong ra ngoài chấp hành kế khổ nhục, kết quả hắn lại ở ngoài điên cuồng chiêu binh mãi mã, nếu không phải lần này tiên nhân Thượng giới đột kích, e rằng bây giờ Yêu tộc cũng là người của hắn rồi phải không!? "Vì vậy..." Tần Phong tiếp tục nói: "Tần gia chúng ta thống nhất Hoang Cổ đã thành định cục, căn bản không có gì phải bàn, nên bàn về chuyện sau khi thống nhất Hoang Cổ." "Sau khi thống nhất có gì không đúng sao!?" Tần gia thủy tổ vội vàng uống một ngụm trà để trấn kinh, lượng thông tin vừa rồi thật sự quá lớn. "Có quá nhiều chỗ không đúng!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Sở dĩ các vương triều lịch đại tranh đấu không ngừng, đều là do các thế gia lớn đều có ý đồ riêng, Tam Đại Thánh Địa độc lập ngoài hoàng quyền, danh môn chính phái chiếm núi xưng vương, Ma tộc, Yêu tộc, Giao Nhân tộc và các vạn tộc lâm lập, thống nhất hình thức vô nghi là thỏa hiệp, chỉ có thống nhất tư tưởng mới là thống nhất thực sự, cũng mới có thể khiến Đại Tần ta thiên thu vạn đại truyền thừa." "Phụt!!" Tần gia thủy tổ phun ngụm trà ra ngay lập tức, bị ngôn luận kinh thế hãi tục của Tần Phong làm cho giật mình.

Hắn ta lại muốn thống nhất tư tưởng!!

Phải biết các vương triều lịch sử Hoang Cổ, không có một vương triều nào không phải thống nhất hình thức, căn bản không có cái gọi là thống nhất tư tưởng.

Không phải là không muốn, mà là không dám!

Bởi vì các gia các phái đều có truyền thừa tư tưởng của riêng mình, động đến truyền thừa tư tưởng của người ta không nghi ngờ gì là đang đào mồ tổ nhà người ta.

Hỏi khắp thiên hạ các tu luyện giả, ai có thể nhẫn nhịn vị đế vương như vậy!? "Lợi nhận trong tay, chế tài tám phương!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Vì vậy sau khi thống nhất ta không có ý định thực hành nhân chính, ta muốn ngựa đạp giang hồ, thu tất cả điển tịch võ học của các môn các phái về Đại Tần, phá hủy miếu đường tổ từ của họ, cắt đứt truyền thừa tư tưởng của họ, dùng vũ lực cường thế trấn áp họ." "Không thể, không thể..." Tần gia thủy tổ vội vàng lên tiếng ngăn cản: "Cho dù ngươi có năng lực trấn áp Hoang Cổ, nhưng ngươi có thể trấn áp Hoang Cổ bao nhiêu năm?

Với thiên phú của ngươi sớm muộn gì cũng phải phi thăng Thượng giới, và đợi ngươi đi rồi bọn họ nhất định sẽ ra tay với Tần gia ta, không chỉ bị thế nhân lật đổ khỏi hoàng vị, mà tộc nhân cũng sẽ bị đồ sát tận diệt." "Thủy tổ cứ yên tâm!" Tần Phong thấy màn dọn đường đã gần đủ, lập tức hóa thân tổng đạo diễn nói: "Khi ta đã dọn sạch mọi chướng ngại, thì đến lượt nhị đệ, vị nam nhi tươi sáng này lên sân khấu." "Tần Hạo!?" Tần gia thủy tổ thần sắc không khỏi ngẩn ra, nghĩ đến những chiêu trò Tần Hạo đã từng trải qua hai lần trước. "Không sai, chính là nhị đệ!" Tần Phong bắt đầu thuật lại kịch bản thứ ba: "Trong thời gian ta làm bạo quân, còn sẽ làm một hôn quân, thu thập bảo vật thiên hạ luyện chế cửu đỉnh bảo hộ Đại Tần ta thiên thu vạn đại, đến lúc đó dân chúng chắc chắn sẽ lầm than, chỉ cần nhị đệ mang binh khởi nghĩa lật đổ sự thống trị của bạo quân ta, thì có thể khiến thiên hạ quy tâm, mà lúc này chướng ngại đã bị ta dọn dẹp, thiên hạ cũng đang cần nghỉ ngơi dưỡng sức, hắn chỉ cần thái độ mạnh mẽ một chút, là có thể thông qua việc thực hành nhân chính đổi lấy sự thống nhất về tư tưởng của mọi người." "Ta..." Tần gia thủy tổ đã kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Ông không biết nên nói Tần Hạo may mắn có một người ca ca tốt, chuyện tốt gì cũng nghĩ đến hắn, hay nên nói Tần Hạo kiếp này đi con đường nhiều nhất, là con đường do ca ca hắn đã trải sẵn chiêu trò.

Từ chiêu trò đào cốt khổ nhục hồi nhỏ, đến kế báo thù cho ca ca vừa mới kết thúc, rồi đến việc tương lai khởi nghĩa làm nhân quân, đều bị vị thân ca này sắp xếp rõ ràng. "Hừm!?" Tiểu Bạch lập tức không vui, củ cà rốt trong tay cũng không còn thơm nữa.

Trước đó rõ ràng đã nói sẽ truyền hoàng vị cho nó, bây giờ sao lại định truyền cho đệ đệ rồi!??

Lúc này – Tần Phong không phát hiện Tiểu Bạch đang xụ mặt, đang tính toán lợi ích mà mình có được.

Chỉ cần hắn làm hôn quân không chỉ có thể hưởng lạc xuân tiêu khổ đoản, mà còn hoàn thành nhiệm vụ Thần Thoại cấp Đại Hôn Quân do hệ thống giao cho.

Điều quan trọng nhất là... hắn gây họa xong ở hạ giới có thể vỗ mông bay lên, nhị đệ thì phải ở lại hạ giới giúp hắn dọn dẹp bãi chiến trường, từ nay về sau trên trời dưới đất, cũng không cần lo lắng ngày nào đó bị hào quang của nhị đệ chiếu trúng làm vật tế nữa.

Hắn chọc không nổi, thì trốn không được sao?! "Hô hô!" Tần gia thủy tổ hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình nói: "Hài tử, con làm như vậy cố nhiên có thể khiến Tần gia tiếp tục ngồi thiên hạ, nhưng chính con thì sẽ để lại tiếng xấu muôn đời, thành toàn cho đệ đệ con danh tiếng lưu danh sử sách, làm như vậy thật sự đáng giá sao!?" "Vì Tần gia, ta có thể trả giá tất cả!" Tần Phong đại nghĩa lẫm nhiên nói: "Hơn nữa ta cũng tin rằng ta làm không sai, sự đại thống nhất về tư tưởng là đúng, người đời sau vạn năm sau cũng tất sẽ minh oan cho ta." "Hài tử tốt!" Tần gia thủy tổ cảm giác mình sắp dựa dẫm vào hắn rồi.

Từ nhỏ vì gia tộc mà gian nan cầu sinh bên ngoài, lớn lên vì gia tộc mà chiến đấu với tiên nhân, lại còn vì tương lai gia tộc mà không tiếc để lại tiếng xấu muôn đời, có được hậu duệ như vậy thật là phúc khí mà Tần gia họ tu được vạn kiếp. "Không có chuyện gì khác, Phong nhi xin cáo lui trước!" Tần Phong cung kính hành lễ, dẫn theo Tiểu Bạch rời khỏi tổ từ. "Hừ!!" Tiểu Bạch tức giận cuộn hai tay ôm ngực.

Vẻ mặt không có cà rốt thiên căn, không dỗ được thì cứ thế mà tức giận. "Hừm!?" Tần Phong không hề có ý định dỗ dành, ngược lại tiếp tục vẽ bánh: "Đệ ta ngu ngốc, thỏ được miễn đi..." "Thỏ được miễn đi!?" Tiểu Bạch lập tức rối rắm, suy nghĩ có nên ăn cái bánh vẽ này không.

Vạn nhất lần này là thật thì sao!?

Đó chính là hoàng vị chí cao vô thượng a!!

Ngay lúc này – Tiếng gà bay chó sủa vang lên.

Cũng không biết Tần Hạo lại làm sai điều gì, bị Vân Tịch Nguyệt cầm chổi lông gà đuổi đánh. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Đúng là một bức tranh thời gian tĩnh lặng mà!" Tần Phong không nhịn được cảm khái một tiếng, biết bao hy vọng thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này.

Nhưng rất đáng tiếc hào quang của nhị đệ ngày càng mạnh, khiến hắn không hề có cảm giác an toàn, để tự vệ chỉ có thể nghĩ đủ mọi cách để rời xa hắn. "Nương, sao người cứ ép con tu luyện vậy!" Tần Hạo bị đánh đến mức ôm đầu chạy trốn, trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Trước kia hắn nỗ lực tu luyện là vì muốn tìm ca ca quyết đấu, sau đó là tiên nhân Thượng giới như thanh kiếm Damocles treo lơ lửng trên đầu Tần gia.

Bây giờ ca ca không phản bội gia tộc, tiên nhân Thượng giới cũng đã vẫn lạc rồi.

Hắn đã nỗ lực tu luyện nhiều năm như vậy, không thể nào được tận hưởng một chút sao!? "Hôm nay ta nhất định phải đánh chết thằng nhóc thối tha không biết tiến thủ này!" Vân Tịch Nguyệt vừa nghĩ đến lịch trình của đứa con trai lớn, lại nhìn cái thứ mặt trời lên cao ba sào còn chưa chịu dậy này, nhất thời tức không chịu nổi. "Ai!!" Tần gia thủy tổ thở dài lắc đầu.

Vốn dĩ trong lòng ông còn cảm thấy để Tần Hạo cứ mãi đi theo chiêu trò thì không tốt, nhưng nhìn dáng vẻ cà lơ phất phơ của hắn, ông lập tức cảm thấy Tần Phong làm hoàn toàn không sai.

Nhất định phải để thằng nhóc này cảm nhận được áp lực, nếu không phải lãng phí thiên phú của hắn sao. "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Tần Phong đột nhiên khóe miệng nhếch lên nở nụ cười âm hiểm, không nhịn được phát ra tiếng cười độc quyền của phản phái.

Hắn không giả vờ nữa, hắn trải bài rồi!

Ngươi tưởng đánh bại tiên nhân Thượng giới thì thiên hạ thái bình sao, ai ngờ ca ca ngươi ta mới là phản phái lớn nhất Hoang Cổ.

Thằng em ngu ngốc của ta!

Hãy oán hận ta, căm ghét ta, rồi sống một cách xấu xí đi! "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Tiểu Bạch cũng học theo Tần Phong cười lên.

Theo kinh nghiệm của nó, mỗi khi Tần Phong phát ra tiếng cười như vậy với ai đó, thì có nghĩa là người đó sắp gặp vận đen lớn rồi, vì vậy tương lai kế thừa hoàng vị vẫn là Tần Tiểu Bạch nó.

Ngay lúc một người một thỏ đang cười lớn, Thiên Quân, Vạn Mã đi tới. "Đại ca!" Thiên Quân vẻ mặt vui mừng nói: "Bên ngoài có rất nhiều người đến tặng lễ, muốn gặp đại ca, lễ vật ta đã xem rồi, đều là trân bảo hiếm thấy." "Lễ vật!?" Tần Phong đối với hai từ này không hề có chút kháng cự nào, lập tức nói: "Được rồi, nhận lễ vật, người thì ta không gặp!" "Đại ca, điều này không tốt lắm!" Vạn Mã rất khó xử nói: "Ai lại nhận lễ gặp mặt mà lại không gặp người ta chứ!?" "Có gì mà không tốt!" Tiểu Bạch giọng non nớt nói: "Người ta tặng lễ là nể mặt Thỏ Chủ Nhân của ta, Thỏ Chủ Nhân của ta nhận lễ là cho người ta mặt mũi, liên quan chó gì đến việc có gặp hay không!?" "Ừm!" Tần Phong đồng tình gật đầu, muốn thưởng cho Tiểu Bạch một củ cà rốt.

Chương 721

"A giá!!" Thiên Quân, Vạn Mã ngay tại chỗ kinh ngốc.

Bọn họ vốn cho rằng khổ luyện nhiều năm nịnh nọt, có thể đuổi kịp con thỏ không biết xấu hổ này, nhưng không ngờ nó lại tiến bộ lớn hơn, thậm chí bọn họ còn khó hiểu cảm thấy nó nói có lý.

Lúc này – Bách Vạn, Đại Quân không xa thì ghen tị không thôi.

Bây giờ Thiên Quân, Vạn Mã không những mỗi người có hai kiện thần khí, còn sống cuộc sống 996, có người muốn gặp Tần Phong thì còn có thể ỷ thế chó mà kiếm thêm chút tiền.

Ngược lại bọn họ không có thần khí thì thôi, lại còn phải sống cuộc sống 007, điều quan trọng là Tần Hạo bắt đầu không cầu tiến rồi.

Xa xa Tạ Thiên, Tạ Địa cũng ghen tị nhìn Mộc Tú, Tề Tu Viễn, Tam Lộng Đại Sư.

Trước đây mọi người đều là Chuẩn Đế cảnh đỉnh phong, nhưng bọn họ theo Tần Phong chưa được mấy năm đã đột phá đến Đại Đế, còn bọn họ theo Tần Hạo thì vẫn là Chuẩn Đế đỉnh phong. "Ô ô..." Một trận tiếng nức nở vang lên.

Chỉ thấy một đám nữ tử đang khóc thút thít, đều là những nàng dâu nhỏ của các đệ tử Tần gia đã chiến tử, mà Tam Lộng Đại Sư cậy mình hiểu Phật pháp, đang giúp các góa phụ siêu độ vong phu. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay nói: "Các vị nữ thí chủ, bần tăng không thể siêu độ vong phu của các vị, e rằng là do họ lúc sinh thời không tu thiện quả, dẫn đến không thể nhập luân hồi." "Đại sư, vậy phải làm sao đây!?" Các góa phụ nhỏ đại kinh thất sắc, cầu đại sư nhất định phải nghĩ cách. "Thôi được, ai bảo ta Phật từ bi, bần tăng thích cổ đạo nhiệt trường!" Tam Lộng Đại Sư vẻ mặt từ bi nói: "Phật pháp thông thường không thể siêu độ họ, nhưng Phật pháp của ta bác đại tinh thâm, bần tăng thấy các vị hữu duyên với Phật, đêm nay canh ba hãy đến sương phòng của bần tăng, bần tăng sẽ dốc nửa đời tinh hoa tích góp, vì các vị siêu độ vong phu đã chết." "Đa tạ Đại sư!!" Các góa phụ nhỏ liên tục gật đầu, biểu thị nhất định sẽ đến đúng giờ. "Đồ ngốc, ta phát hiện ngươi sau khi giao thủ với tiên nhân có chút 'bay' quá rồi!" Tề Tu Viễn không thể nhìn nổi nữa, lên tiếng nhắc nhở: "Đây là bản gia của chủ công, họ là những góa phụ của các đệ tử Tần gia đã chết, nếu để chủ công biết thì đừng nói 3600 quả đạn nổ không giúp ngươi bổ sung, thậm chí ngay cả thần khí sau này cũng có khả năng không có phần của ngươi, không khéo còn phải bóc lột ngươi một lớp da." "A Di Đà Phật, tội lỗi, tội lỗi!" Tam Lộng Đại Sư bị dọa nhảy dựng, ảo não tự trách: "Từng có lúc, bần tăng cũng là một tiểu hòa thượng tích cực hướng thiện, thành tâm tín Phật, sao có thể nói ra những lời mặt dày vô sỉ như vậy với các góa phụ nhỏ, nhất định là bị ảnh hưởng bởi chủ công, là bị hắn đầu độc rồi." "Không hổ danh là Đại sư chỉ mũi mà nói!" Mộc Tú không nhịn được giơ ngón cái lên, vẻ mặt khâm phục nói: "Ta phát hiện ta không chỉ tài ăn nói không bằng ngươi, mà cả công phu trên miệng cũng không bằng ngươi nữa!" "Đại sư, đừng nghe bọn họ, nếu nói thì ngươi cứ nói nhiều vào!" Nhậm Hoàn ở một bên không ngừng khuyến khích.

Chỉ cần Tam Lộng Đại Sư nói xấu Tần Phong nhiều hơn, với tính cách hẹp hòi của Tần Phong, hắn có thể bớt đi một đối thủ cạnh tranh, nói không chừng kiện thần khí tiếp theo sẽ đến lượt hắn.

Ngay lúc này – Lâm Tam ngáp liên tục, mang đôi mắt gấu trúc đi tới.

Vốn tưởng rằng không có Tần Phong quấy rầy có thể ngủ một giấc ngon lành, ai ngờ trời còn chưa sáng đệ đệ hắn đã bắt đầu gà bay chó sủa, làm hắn căn bản không thể tiếp tục ngủ. "Đây không phải Lâm Tam sao!?" Tam Lộng Đại Sư lập tức vẻ mặt bát quái thì thầm: "Nghe nói tối qua chủ công không ở lại phòng của Hữu Dung và các cô nương khác, mà lại ở sương phòng của Lâm Tam, đến tận sáng nay mới rời đi." "Không phải chứ!?" Nhậm Hoàn và Mộc Tú lập tức xúm lại, kích động bàn tán chuyện bát quái của lão bản. "Không thể nào!" Tề Tu Viễn không cần nghĩ, lập tức phủ định: "Đừng nói Lâm Tam hắn không phải nữ, cho dù hắn là nữ, chưa thành hôn, chủ công cũng sẽ không có hứng thú với hắn đâu." "Hừm!?" Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư lập tức kinh ngạc ngẩng đầu, không ngờ loại lời này lại có thể từ miệng lão Tề nói ra...

Thử xem sao—— Tần Phong nhìn thấy Lâm Tam thức dậy, ánh mắt liền sáng bừng lên.

“Tần huynh!” Lâm Tam bất giác cứng đờ người, theo bản năng muốn quay đầu bỏ đi.

Mặc dù y biết khi y gặp nguy hiểm, Tần Phong sẽ âm thầm chống lưng cho y, nhưng đồng thời khi y không gặp nguy hiểm, Tần Phong lại chính là mối nguy lớn nhất.

“Lâm huynh, đừng đi mà!” Tần Phong mặt dày bước tới, một tay kéo y lại nói: “Ta ngâm một bài thơ, anh em giao lưu giao lưu.” “Không cần, ta không có văn tài gì!” Lâm Tam vội vàng từ chối, chỉ muốn tránh xa Tần Phong.

“Chơi chơi thôi mà, đừng từ chối vậy chứ!” Tần Phong cứ như tổng Vương gặp tiểu thư quán bar, cười tủm tỉm sống chết không buông tay, nói: “Một đèn một bóng một nhà tranh, một trận gió lạnh một sợi buồn, một tiếng thở dài một chén rượu, một người gối chiếc một giường sầu.” “Bài thơ này…” Lâm Tam ngây người, cứ cảm thấy Tần Phong đang ám chỉ mình.

“Viết tặng cho độc thân cẩu đó!” Tiểu Bạch giọng điệu non nớt ngâm nga: “Hai con chim vàng hót véo von, ngươi vẫn chưa có bạn gái, thỏ đực thỏ cái kề bên nhau, ngươi vẫn chưa có bạn gái, một dòng nước xuân chảy về đông… ngươi~chính~là~một~con~độc~thân~cẩu!” Khi hát đến câu cuối cùng, Tiểu Bạch cố ý đổi thành giọng cao chót vót.

Chỉ thấy ánh mắt mọi người ở Tây Chu đồng loạt nhìn sang, tất cả đều biết Lâm Tam là một con độc thân cẩu chính hiệu.

“Ặc…” Lâm Tam lập tức không ổn rồi, nhận ra cái mác độc thân này khó mà gỡ bỏ được.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm tổn thương tâm hồn non nớt của độc thân cẩu cấp thần thoại, nhận được 30 vạn Phản Phái Điểm!” “30 vạn đã vào tài khoản!” Tần Phong trong lòng sung sướng khôn xiết, cứ như tác giả cẩu lại thủy được một chương.

Trong lúc Tần Phong đang vui vẻ, Lâm Tam đã nhân cơ hội chuồn mất, định tìm một nơi yên tĩnh để ngủ một giấc, sợ ở lại Tần Phong lại bày trò quỷ quái gì đó.

Lúc này—— Trong Tần Gia là một cảnh tượng yên bình, nhưng Hoang Cổ lại hỗn loạn tột độ.

Lục Đạo Đế Quân sau khi Tiên nhân Thượng giới chết đã mang theo Nguyệt Thần, Lam Ma, Đế Sư, Tửu Tiên, Văn Tuyệt cường thế tái xuất, càng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai quét sạch binh lính Đại Việt trong lãnh thổ Âm Nguyệt Hoàng Triều.

“Vãi chưởng, sáu cường giả cấp Đế đồng thời ra tay!” “Bây giờ Tiên nhân Thượng giới đã chết, các ngươi nói cuối cùng ai sẽ thắng!?” “Hoàng tộc Đại Việt có tám cấp Đế, chết một người vẫn còn bảy người, ta cá Hoàng tộc Đại Việt thắng!” “Hoàng tộc Đại Việt có bảy cấp Đế là thật, nhưng có sáu người là ngụy Đế, chưa chắc đã là đối thủ của Âm Nguyệt Hoàng Triều!” “Bất kể ai thắng ai thua, cũng không thể nhanh chóng kết thúc loạn thế này!” “Rốt cuộc còn phải đánh bao nhiêu năm nữa?

Bây giờ Hoang Cổ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng!” “Ta bây giờ không muốn quản mấy chuyện này, ta chỉ muốn biết Tần Phong khi nào thì trả kiếm cho ta!?” “Hồi đó ta nóng đầu quá liền cho mượn kiếm, bây giờ còn không biết làm sao để sống sót trong loạn thế này nữa!” “…” Ngay khi mọi người đang kinh ngạc thốt lên rằng Âm Nguyệt Hoàng Triều muốn quay lại, trong lãnh thổ Đại Việt đột nhiên truyền ra mười luồng uy áp cấp Đế khủng bố.

Nhất thời—— Cả Hoang Cổ sôi trào.

Hoàng triều Đại Việt vốn đã có bảy cường giả cấp Đế, bây giờ lại xuất hiện thêm mười luồng uy áp cấp Đế khủng bố, tức là Hoàng triều Đại Việt có mười bảy cao thủ cấp Đế.

“Mười bảy cấp Đế!” Lục Đạo Đế Quân lập tức không ổn rồi, trong lòng càng phát ra tiếng gào thét của chuột thổ phỉ.

Đậu má!

Khi nào cấp Đế lại rẻ mạt đến vậy!?

Bây giờ đừng nói là Âm Nguyệt Hoàng Triều của bọn họ, ngay cả Tần Phong vừa trảm tiên thành công, thế lực đang lên như diều gặp gió, e rằng cũng không dám cứng đối cứng với Hoàng tộc Đại Việt.

“Đế Quân!” Bạch Khởi đứng ra nói: “Với thực lực hiện có của chúng ta, căn bản không thể chống lại mười bảy cấp Đế của Đại Việt, cứng đối cứng chỉ tăng thêm thương vong, hay là tạm thời tránh mũi nhọn thì hơn!” “Đáng lẽ phải là bọn chúng tránh mũi nhọn của bản Đế mới phải!” Lục Đạo Đế Quân hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không có ý tránh mũi nhọn.

Mặc dù cao thủ cấp Đế của Hoàng triều Đại Việt lên tới mười bảy người, nhưng lại khác với kiểu tấn công giáng chiều của Tiên nhân Thượng giới, hoàn toàn có thể đánh bại từng người, lấy ít thắng nhiều, từ đó lật ngược tình thế.

“Aizz!” Bạch Khởi và những người khác không ngờ Lục Đạo Đế Quân không nghe lời khuyên, chỉ có thể thông qua Tiên nô pháp ấn gửi tin tức cho Tần Phong.

Lúc này—— Tần Phong đang khắp nơi tìm kiếm Lâm Tam.

Kết quả còn chưa đợi hắn tìm được người, đã nhận được tin tức Bạch Khởi gửi tới.

“Cái gì?

Lục Đạo Đế Quân muốn điều binh!?” Tần Phong rất không thoải mái nói: “Hắn muốn làm gì?

Hắn đây là muốn tạo phản sao!?” “Cái gì!?” Thiên Quân và Vạn Mã phía sau ngớ người, tại chỗ bị Tần Phong làm cho không hiểu gì.

Hắn vừa nói gì!?

Lục Đạo Đế Quân muốn tạo phản!?

Đây là lời lẽ hổ lang gì vậy!

Tiểu Bạch khuôn mặt nghiêm túc nói: “Không nhìn ra, cái tên Lục Đạo Đế Quân mày rậm mắt to kia, lại là một loạn thần tặc tử!” “A!?” Thiên Quân, Vạn Mã lại một lần nữa kinh ngạc.

Phát hiện một người một thỏ này đúng là quá bay rồi, lại còn lười cả che giấu.

Chương 722

Ngay lúc này—— Trong sân phía trước truyền đến một trận tiếng sáo ngọc tiêu, chính là sân mà Vân Tịch Nguyệt đã sắp xếp cho mấy cô vợ ở.

Chỉ thấy Ngọc Tuyết đang thổi ngọc tiêu tổ truyền trong sân, Tiêu Cửu Nương thì nương theo tiếng sáo mà múa.

Còn dưới gốc cây lớn trong sân, Vu Lan ung dung nằm trên một chiếc ghế dài, trong tay vuốt ve Tiểu roi da thần khí của Nguyệt Hi.

Về phần Nguyệt Hi thì mặt đầy sợ sệt giúp Vu Lan xoa vai, Hoa Linh và Điềm Điềm thì xoa đôi chân dài, Hữu Dung ở bên cạnh bóc vỏ nho, ngay cả Giang Linh cũng ở một bên quạt.

Đáng thương nhất phải kể đến Thái tử phi, lại một lần nữa trở thành nha đầu nhóm lửa, chẻ củi đun nước nấu trà cho Vu Lan uống.

“Công tử!” “Chủ nhân!” “Tần ca ca!” “Đại ma vương!” “…” Nhìn thấy Tần Phong ở ngoài sân, các cô gái như gặp được cứu tinh.

Bởi vì Vu Lan ở chỗ Tần Phong chịu ấm ức, lại không có cách nào với Tần Phong, thế là liền trút giận hết lên người bọn họ.

Vốn dĩ bọn họ có phản kháng Vu Lan, nhưng kết quả lại là ngay cả liên thủ cũng không phải đối thủ của ả.

Hào quang nữ chủ cấp thần thoại tuyệt đối không phải trò đùa, cuối cùng bọn họ đều trở thành tiểu nha hoàn hầu hạ Vu Lan.

“Bản tiểu thư oan ức quá!” Giang Linh trong lòng ủy khuất muốn chết, nhưng chiếc quạt trong tay lại không dám ngừng.

Rõ ràng nàng gả cho em trai Tần Hạo, kết quả lại bị chị dâu đánh cho một trận vì tội làm tiểu tam, sau đó còn không cho cơ hội giải thích, dám mở miệng là ăn ngay một roi.

“Ngươi đúng là biết hưởng thụ!” Tần Phong thấy cảnh này cũng cạn lời.

Hắn nhiều nhất cũng chỉ đồng thời hưởng thụ sáu cô gái phục vụ, nhưng Lan bảo bảo lại được hưởng thụ tám cô gái cùng lúc.

Đáng tiếc là nàng có đầy đủ bản lĩnh của một công tử ăn chơi trác táng, nhưng mình lại là một đại mỹ nhân!

“Chẳng phải đều nhờ phúc của ngươi sao!” Vu Lan âm dương quái khí nói: “Nếu không phải Tần đại công tước tử nhà ngươi ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, tiểu nữ tử đâu thể có tám tiểu nha hoàn xinh đẹp thế này chứ!?” “Đâu có, đâu có…” Tần Phong không những không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn lấy đó làm vinh dự, dán sát vào Vu Lan cười nửa miệng nói: “Chúng ta vốn nên giúp đỡ lẫn nhau mới phải, bây giờ ngươi nhờ phúc của ta, không biết ta có thể nhờ phúc của ngươi… không?” “Ta đâu có phúc cho ngươi nhờ!” Vu Lan thấy Tần Phong đột nhiên áp sát.

Mặc dù trong ánh mắt hiện lên một tia thẹn thùng của con gái, tiểu tâm can cũng như nai con nhảy loạn xạ, nhưng lại không có ý muốn né tránh giữ khoảng cách.

Ngược lại còn lớn tiếng ưỡn ngực, để Tần Phong xem sự thay đổi của nàng trong hai năm rưỡi qua.

“Ai nói ngươi không có phúc?

Miệng đàn bà, quỷ gạt người!” Tần Phong ánh mắt chậm rãi nhìn xuống, biểu thị mình đâu phải là người mù.

Chỉ thấy Vu Lan hôm nay không mặc áo giáp, mà thay vào đó là trang phục của một tiểu thư khuê các.

Khoác trên mình chiếc y phục gấm vóc lộng lẫy, lụa đỏ đầy những bông hoa gấm thêu, nhưng vẫn không che giấu được khí chất phóng khoáng và ngạo mạn toát ra từ nàng, trong ánh mắt thẹn thùng cũng thỉnh thoảng hiện lên vẻ tự tin, quả cảm, độc lập.

Vừa có vẻ dịu dàng thanh thoát như tiên nữ, lại vừa có sự cương nghị quả cảm của một nữ tướng quân.

“Gạt người?

Nhờ phúc?

Thoát phục!?” Vu Lan nhìn theo ánh mắt của Tần Phong, lập tức tức đến ngực run rẩy.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại tức đến ngực run rẩy, nhận được 5 vạn Phản Phái Điểm!” “Lại run rẩy!?” Tần Phong ánh mắt tò mò đặt trên núi tuyết, phát hiện độ cao đã hơn hai năm rưỡi trước một chút.

“Lưu manh!” Vu Lan bị nhìn đến toàn thân không tự nhiên, vừa thẹn vừa giận đứng dậy về phòng.

“Ai!” Tần Phong bất lực thở dài: “Nàng biết mình đang làm gì, ta cũng biết nàng đang làm gì, nàng cũng biết ta biết nàng đang làm gì, nhưng chỉ cần ta nói ra, nàng lại mắng ta lưu manh.” “Ừm!?” Vu Lan tai động, nghe thấy tất cả, quay đầu trừng mắt nhìn Tần Phong một cái thật hung ác.

“Thiên Tuyển Chi Nữ quả nhiên không nhỏ tính khí!” Tần Phong lại bất lực thở dài: “Cũng chỉ có người đàn ông vừa đẹp trai vừa có chút bĩ soái, vừa khiêm tốn lại nội liễm xa hoa như ta mới dễ gần như vậy.” “Cuối cùng cũng đi rồi!” Hữu Dung và những người khác thấy Vu Lan vào phòng sau đó, mới dám thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Không trách bọn họ lại có vẻ mặt như vậy, thật sự là khí chất của đại nữ chủ cấp thần thoại quá mạnh, áp chế khiến bọn họ căn bản không dám nảy sinh một chút ý nghĩ phản kháng nào, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy Vu Lan thật ngầu.

“Chủ nhân, Tiểu roi da yêu quý của ta!” Nguyệt Hi vì khí chất mạnh mẽ của Vu Lan, căn bản không dám bước lên đòi lại Tiểu roi da.

Chỉ có thể đáng thương nhìn về phía Tần Phong, hy vọng hắn có thể vào khuyên Vu Lan lấy lại Tiểu roi da, cũng chỉ có hắn mới có thể áp chế được Vu Lan.

“Không có cửa đâu!” Tần Phong lại nhún vai, đáp lại ánh mắt bất lực của nàng.

Mặc dù hắn cũng muốn nhờ phúc của Lan bảo bảo, biến thành Siêu cấp Mario đi đánh tiền tuyến.

Nhưng tiếc là ý thức trong cơ thể Lan bảo bảo đã thức tỉnh, hắn thực sự không dám đánh cược cưỡng ép đánh tiền tuyến sẽ có hậu quả gì, phương pháp an toàn nhất vẫn là đợi Lan bảo bảo tự mình không nhịn được.

“Chủ nhân!” Ngọc Tuyết cũng chạy nhỏ lên, ôm lấy cánh tay Tần Phong.

Muốn nhắc nhở Tần Phong chuyện đã hứa với nàng, là sẽ giúp nàng luyện chế một kiện thần khí ngọc tiêu.

“Muốn thần khí, thì phải xem biểu hiện của các ngươi!” Tần Phong lập tức hiện ra bản thân công tử ăn chơi trác táng, cười gian tà nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ trắng nõn của Ngọc Tuyết, muốn trải nghiệm niềm vui gấp tám lần của Lan bảo bảo vừa rồi.

“Cái này…” Thiên Quân, Vạn Mã hai người tự giác rút lui khỏi tiểu viện, biết tiếp theo rất có thể là nội dung trả phí, khi đi còn không quên kéo Tam Thu đang ghi chép chính sử bên cạnh đi cùng.

“Tần công tử!” Tiêu Cửu Nương thẹn thùng tiến lên, ôm lấy cánh tay còn lại.

Nàng không giống con hồ ly tinh Ngọc Tuyết kia, tuyệt đối không phải vì thần khí mà Tần Phong luyện chế, mà là đơn thuần muốn báo đáp ân cứu mạng của Tần Phong.

Người xưa nói hay lắm, ân nhỏ giọt nước, phải lấy suối phun báo đáp!

“Công tử nói gì thì là thế đó!” Thái tử phi thẹn thùng cúi thấp đầu nhỏ, âm thầm chuẩn bị lê hương nhỏ nước mọng nước cho Tần Phong ăn.

“Thần khí!?” Hoa Linh đôi mắt đẹp sáng rực lên, đối với điều này có thể nói là hoàn toàn không có sức kháng cự.

“Ừm!?” Tần Phong nhìn các cô gái hai bên, không nhịn được muốn ngâm một bài thơ: “Cần gì sắc xanh biếc đỏ thắm, tựa như hoa trong loài đứng đầu!” “Bài thơ này…” Nguyệt Hi trên mặt hiện lên một mảng đỏ ửng, cũng không biết đã lý giải ra ý gì.

“Làm sao đây, làm sao đây…” Hữu Dung ở bên cạnh đứng ngồi không yên.

Rốt cuộc là 《Khởi đầu: Tiểu y tiên thánh khiết luân lạc thành hậu cung của đại ma vương》, hay là 《Con đường quật khởi của hậu cung tiểu bác sĩ thánh khiết, chỉ vì cảm hóa đại ma vương buông đao đồ sát》.

“Thần khí!?” Giang Linh ở bên cạnh rối rắm, suy nghĩ có nên ở lại không.

Thần khí đó!

Lại còn là thần khí do chính tay Tần Phong luyện chế!

Chương 723

Bất kể là Tuế Nguyệt Đao của Tề Tu Viễn, hay Nam Mô Bồ Tát của Tam Lộng đại sư, hoặc là Vô Tận Kiếm Hạp của Tần Phong, đều đã được chứng minh trong trận đại chiến với Tiên nhân Thượng giới.

Thiên phú luyện khí của Tần Phong, quả thực là vô song đương thế!

Nàng ở lại chỉ để quạt, chắc không thể nâng lên đến độ cao đạo đức đâu nhỉ!?

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ quyến rũ oan gia hoan hỉ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Ừm!?” Tần Phong thần sắc bất giác ngớ người, vội vàng xua đuổi: “Ngươi sao còn chưa đi?

Nhanh đi đi, đừng để lát nữa người ta nhìn thấy lại khó giải thích rõ ràng.” “Đừng mà!” Giang Linh lập tức vội vàng nói: “Cho một cơ hội đi, ta rất giỏi giang mà!” “Ta cho ngươi cơ hội, ai cho ta cơ hội đây!” Tần Phong một chút tình cảm cũng không giảng.

Hắn không muốn vì một người phụ nữ mà kích phát tiềm lực của nhị đệ, khiến hắn ta đả thông nhâm đốc nhị mạch chạy đi độc đoán vạn cổ, nhất định phải để hắn ta đi theo kịch bản Tần Đạo đã viết sẵn.

“Đồ keo kiệt!” Giang Linh tức giận phồng má, quay người định đi tìm Tần Hạo chơi.

“Chờ chút!” Tần Phong đột nhiên gọi Giang Linh lại.

Hắn vừa rồi quên mất thằng em ngu ngốc có Thần Lôi diệt thế, có thuộc tính kháng sét cực mạnh, hơn nữa hắn ta hiện tại là tu vi Chuẩn

Đế sơ giai.

Bất kể nhìn từ góc độ nào, hắn ta đều có thể chịu được thần khí lôi kiếp!

Thay vì làm lợi cho những người ngoài kia, chi bằng để nhị đệ của hắn ta đi chịu đựng!

Nếu chịu đựng tốt thì là ca ca giúp nhị đệ tu hành, truyền ra ngoài là một giai thoại huynh hữu đệ cung.

Nếu chịu đựng không tốt thì nhị đệ tự thân đi tìm nguyên nhân, truyền ra ngoài là vương giả không kéo được đồng đoàn.

“Ngươi đồng ý rồi!” Giang Linh đôi mắt đẹp sáng lên vội vàng quay lại, cầm quạt lên giúp Tần Phong quạt gió.

Ngay lúc này—— Tần Hạo đang làm Tần Gia gà bay chó sủa, vừa hay đáp xuống nóc nhà tiểu viện này, cũng vừa hay nhìn thấy Giang Linh đang nịnh nọt giúp Tần Phong quạt gió.

Mặc dù hắn ta ban đầu bị ép làm con rể ở Vô Song Thành, trong mấy năm sống cùng Giang Linh, hai người cũng thường xuyên cãi vã, ghét nhau ra mặt.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, trong lòng không biết vì sao lại cảm thấy rất đau đớn.

Đồng thời, bên tai hắn ta cũng vang lên lời Giang Linh đã nói trước đây, thần tượng của mình là Tần Phong, mình muốn gả cũng nên gả cho thiếu niên anh hùng như Tần Phong… “Nhị đệ!” Tần Phong trong lòng lập tức thổ phỉ rồi, không ngờ lại gặp phải kịch bản cẩu huyết như vậy.

“Làm phiền rồi!” Tần Hạo ánh mắt ảm đạm đi, cố làm ra vẻ tiêu sái quay người rời đi.

Tần Phong vội vàng gọi: “Nhị đệ, ngươi nghe ta ngụy biện, không, giải thích đã…” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ chia rẽ quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và oan gia hoan hỉ, nhận được 100 vạn Phản Phái Điểm!” “Đó là chí hữu thân bằng, thủ túc huynh đệ của ta mà!” Tần Phong trong lòng cực kỳ phản đối điều này, muốn đuổi theo giải thích rõ ràng với nhị đệ.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ chia rẽ quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và oan gia hoan hỉ, nhận được một lần rút thưởng!” “Khốn kiếp, coi ta là loại người gì vậy!” Tần Phong vừa nghe thấy hệ thống nhắc nhở rút thưởng, liền biết nhị đệ sẽ không nghe hắn giải thích.

Thay vì để huynh đệ sau này phát sinh hiểu lầm, chi bằng đánh cho thằng em ngu ngốc một trận trước, để hắn ta suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc mình sai ở đâu.

Chính mình cũng tiện thể đi rút thưởng, không, là rút một điếu thuốc để bình tĩnh lại.

“Ca, ta muốn Tĩnh Tĩnh…” Tần Hạo như thanh niên thất tình suy sụp, chỉ muốn tìm một nơi nào đó một mình liếm vết thương.

Phanh một tiếng!!

Nhưng không giống với cảnh tượng Tần Hạo tưởng tượng, Tần Phong một cú móc trái liền đánh bay người ra ngoài.

Chỉ thấy Tần Hạo tại chỗ bị đánh cho ngơ ngác, người trên không không những hoàn thành mấy vòng xoay 360 độ độ khó cao, mà còn như viên đạn liên tục xuyên thủng mấy tòa tiểu viện.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ ẩu đả Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại một quyền, nhận được 50 Phản Phái Điểm!” “Chính là cảm giác này…” Tần Phong vẻ mặt hớn hở nhìn nắm đấm to như bao cát, tìm lại được cảm giác đánh nhị đệ trong bụng mẹ.

“Ngươi vì sao đánh ta!?” Tần Hạo từ đống đổ nát bò ra, như một con sư tử bị kích nộ.

Vốn tưởng rằng người ca ca ngu ngốc này đuổi theo là để xin lỗi, nhưng ai ngờ vừa lên đã không nói hai lời liền cho hắn ta một quyền, làm như thể hắn ta đã làm sai chuyện gì vậy.

“Đánh ngươi thì đánh ngươi, còn cần lý do gì nữa!?” Tần Phong lập tức biến đến trước mặt nhị đệ, siết chặt nắm đấm to như bao cát liền đánh.

“Đại Đạo Dung Lô!” Tần Hạo triệt để nổi giận rồi, siết chặt nắm đấm chuẩn bị phản kích.

Ầm ầm ầm!!

Tây Chu truyền đến từng trận tiếng nổ ầm ầm vang dội đến nhức tai, linh khí thiên địa ở tám phương phía tây như con sông lớn đang chảy xiết, điên cuồng tuôn vào trong cơ thể Tần Hạo, khiến khí tức của hắn ta trong nháy mắt bạo trướng hơn mười mấy lần.

Grào!!

Hú!!

Mười ba ảo ảnh Long Tượng hiện lên phía sau, khiến hư không bắt đầu chấn động kịch liệt.

“Chuyện gì thế!?” Đệ tử Tần Gia nghe thấy động tĩnh ào ào chạy tới, không hiểu vì sao huynh đệ bọn họ lại đánh nhau.

Phanh một tiếng!!

Tần Hạo như viên đạn cao tốc xuất nòng, tạo ra âm bạo siêu mạnh lao về phía Tần Phong.

Chỉ thấy nắm đấm nhắm thẳng vào mặt Tần Phong, năng lượng khủng bố như hồng thủy cuốn quét thiên địa, càng khiến hư không chấn động kịch liệt, tạo ra âm bạo chói tai.

Cứ như một quyền chứa đựng công phu nghìn năm, muốn đánh xuyên cả Hoang Cổ vậy!

“Quá chậm!” Tần Phong đứng trong hư không không hề động đậy, chỉ đơn giản vặn người nhẹ nhàng né tránh.

“Tốc độ của hắn vì sao lại nhanh đến vậy!?” Tần Hạo nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị tốc độ của Tần Phong chi phối lúc trước, bất kể hắn ta ra quyền nhanh đến đâu, cũng không thể chạm vào vạt áo của Tần Phong.

Xuy một tiếng!!

Bóng dáng Tần Phong trong nháy mắt biến mất tại chỗ, tốc độ nhanh đến mức không thể dùng mắt thường bắt kịp.

“Nhanh, quá nhanh rồi!!” Đệ tử Tần Gia đồng loạt kinh hô, không ai nhìn thấy Tần Phong biến mất như thế nào.

Phanh một tiếng!!

Tần Phong vòng ra phía sau thành công, một quyền đánh bay nhị đệ.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ quyền đả Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 Phản Phái Điểm!!” Phanh!

Chương 724

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Chỉ thấy Tần Phong hoàn toàn không có ý định dừng lại, nhanh như chớp điên cuồng ra đòn với Tần Hạo.

Không!

Là giáo dục bằng tình yêu!

Bổ sung cho hắn ta một tuổi thơ trọn vẹn!

“Đây tuyệt đối là anh ruột!” Đệ tử Tần Gia xem đến tâm kinh thịt nhảy, không dám tin Tần Phong ra tay nặng đến vậy.

Mỗi một quyền đều không dám nói có thể đánh chết Đại Đế, nhưng tuyệt đối có thể san bằng một ngọn núi, mỗi một giây đều là mấy trăm, mấy nghìn quyền đánh vào người Tần Hạo, không phải anh ruột tuyệt đối không thể ra tay nặng đến mức này.

“Đây là chuyện gì thế!?” Vân Tịch Nguyệt nghe thấy động tĩnh sau đó tiến lên, kết quả trong nháy mắt liền không hiểu gì.

Vốn tưởng rằng thằng con trai nhỏ nghịch ngợm lại gây chuyện rồi, ai ngờ người ra tay lại là thằng con trai lớn thành thục ổn trọng, chắc chắn là thằng con trai nhỏ lại làm chuyện trời đất nổi giận chọc giận ca ca nó rồi.

Phanh một tiếng!!

Tốc độ của Tần Hạo trong nháy mắt bùng nổ, cưỡng chế thoát khỏi liên chiêu của Tần Phong.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ thành công mệnh trung Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại 2 vạn 4 nghìn quyền, nhận được 120 vạn Phản Phái Điểm!” “Đánh đệ đệ một lần thì sướng, đánh đệ đệ một tay thì sướng!” Tần Phong trong lòng sung sướng khôn xiết, chuẩn bị tiếp tục đánh đệ đệ.

“Đừng đánh, đừng đánh nữa!” Thạch Trung Ngọc nhìn thấy hai con trai đánh nhau, vội vàng xông lên muốn can ngăn.

Nhưng lúc này Tần Hạo đã đánh đến đỏ mắt rồi, Tần Phong cũng khó khăn lắm mới tìm được cơ hội đánh nhị đệ, hai bên căn bản không có ý định dừng tay, phớt lờ cha mình tiếp tục đánh nhau.

“Mau đi thỉnh lão tổ tông!” Vân Tịch Nguyệt cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, cầu nguyện cả hai đều không bị thương.

Lúc này—— Trong từ đường của Tần Gia.

Tần Gia Thủy Tổ đang khoanh chân ngồi giữa tu luyện, nghe thấy động tĩnh bên ngoài cũng không hề bận tâm.

Kể từ khi Tần Phong nói với ông rằng cả Hoang Cổ đều là người nhà của mình, tâm tư của ông liền hoàn toàn buông xuống, cho dù trời có sập xuống cũng không cần hoảng loạn.

“Lão tổ tông, Gia chủ bảo ta đến thỉnh…” Tần Mộc Tuyết vội vàng chạy vào, muốn thỉnh lão tổ tông mau chóng đi can ngăn.

“Nóng nảy!” Tần Gia Thủy Tổ giơ tay ngắt lời nói: “Người trẻ tuổi gặp chuyện đừng hoảng, con đường con phải đi sau này còn rất dài, phải học cách Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà sắc mặt không đổi.” “Vâng!” Tần Mộc Tuyết không nhịn được quay đầu nhìn một cái, cảm giác một lát nữa cũng chưa thể can được bên này.

“Là Hoàng tộc Đại Việt lại đến tấn công Tần Gia sao!?” Tần Gia Thủy Tổ ngay cả đầu cũng không quay lại, cứ như cao nhân tâm như nước lặng.

“Bẩm Thủy Tổ, là người nhà Tần Gia chúng ta tự đánh nhau!” Tần Mộc Tuyết bị khí chất của Thủy Tổ ảnh hưởng, trái tim đang căng thẳng cũng theo đó mà bình tĩnh lại.

Nghĩ đi nghĩ lại thì Tần Gia bọn họ ngay cả Hoàng tộc Đại Việt và Tiên nhân Thượng giới còn vượt qua được, Tần Phong và Tần Hạo huynh đệ đánh nhau thì có thể coi là chuyện lớn gì!?

“Bọn nhóc đánh nhau!?” Tần Gia Thủy Tổ cạn lời nói: “Thạch Trung Ngọc cái Gia chủ đó làm ăn kiểu gì vậy, chuyện bọn nhóc đánh nhau thế này mà còn phải đến tìm lão phu, hắn ta không biết bảo người đi cưỡng ép tách hai đứa ra sao!?” “Quan trọng là không tách ra được ạ!” Tần Mộc Tuyết bất lực nói: “Tần Phong và Tần Hạo tuy đều là Chuẩn Đế sơ giai, nhưng chiến lực lại có thể sánh ngang Đại Đế, cả Tần Gia e rằng chỉ có lão tổ tông người mới có thể tách hai người ra.” “Ngươi đi nói với Thạch Trung Ngọc, cứ nói lão phu đi ra ngoài rồi!” Tần Gia Thủy Tổ nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài tránh mũi nhọn trước.

Đùa à!

Tần Phong và Tần Hạo yêu nghiệt như vậy mà đánh nhau, ông một Đại Đế đỉnh phong thì có thể làm được gì!?

Vạn nhất ông lên can bị đánh một quyền, cái bộ xương già này chẳng phải sẽ tan tành tại chỗ sao, thà cứ coi như không nhìn thấy gì, Tần Gia có hủy thì ông cũng tiện thể chầu trời luôn.

“Lão tổ tông, người đừng đi mà!” Tần Mộc Tuyết tại chỗ ngơ ngác, vội vàng kêu lên: “Người đi rồi, con phải nói với Gia chủ thế nào đây!?” “Ngươi cứ nói lão phu đi dạo Tần Hoài Hà rồi!” Tần Gia Thủy Tổ không quay đầu lại, một mạch chạy biến mất dạng… “Tần Hoài Hà!?” Tần Mộc Tuyết nghi hoặc nghiêng đầu nhỏ, nhớ hình như đã từng nghe ở đâu đó.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ ầm ầm vang dội vang lên, mặt đất cũng theo đó mà chấn động.

Chỉ thấy huynh đệ hai người như hai con husky phá nhà tràn đầy sức lực, nơi nào đi qua cũng có từng mảng phòng ốc đổ nát, ảo ảnh Long Tượng cũng không ngừng gào thét trong hư không.

“Nhị công tử mạnh quá, Thập Tam Long Tượng thật cường đại!” “Đương nhiên cường đại rồi, Long Tượng Đại Đế từng uy chấn Hoang Cổ năm xưa, cũng bất quá chỉ lĩnh ngộ lực lượng Thập Tam Long Tượng!” “Thập Tam Long Tượng phối hợp Cửu Cấp Quyền Ý, cảm giác mỗi một quyền đều có thể khai thiên!” “Nhị công tử còn có Chí Tôn Cốt thần thông chưa dùng, đúng là mạnh đến mức phi lý!” “Mạnh nhất của Nhị công tử là Quy Nhất Đại Đạo, đó cũng là mấu chốt giúp hắn ta dùng tu vi Chuẩn Đế sơ giai, lực chiến ba ngụy Đế!” “…” Đệ tử Tần Gia ở Tây Chu liên tục kinh hô, có thể tận mắt cảm nhận được sự cường đại của Tần Hạo.

“Hống!!” Ánh mắt Tần Hạo tràn đầy chiến ý khiến người ta kinh hồn bạt vía, như thể **á** nhân sử dụng buff toàn bằng tiếng gầm.

Chỉ thấy tiếng gầm thấp rung chuyển cả thiên địa run rẩy không ngừng, cơ bắp toàn thân như chứa đựng sức mạnh vô tận, mặt đất dưới chân càng nứt ra từng khe hở gớm ghiếc.

Phanh một tiếng!!

Tần Hạo dưới chân đột nhiên dùng sức giẫm mạnh, cả người như viên đạn bay ra.

Khí lãng khủng bố cũng theo đó mà cuốn quét phương tây, nơi nào đi qua mặt đất đều nứt toác, ngay cả hư không cũng như muốn bị xé rách vậy.

So với trận đại chiến với Tiên nhân Thượng giới mấy ngày trước, thực lực lại có sự tăng phúc rõ ràng.

“Thiên Tuyển Chi Tử quả nhiên không giảng đạo lý!” Tần Phong cũng lười đi giảng đạo lý với Thiên Tuyển Chi Tử, quanh thân đồng dạng bùng phát ra Cửu Cấp Quyền Ý khủng bố.

Mặc dù hắn không tu luyện qua quyền pháp lợi hại nào, nhưng nhờ có đại sư vũ khí cấp thần gia trì, nhẹ nhàng sở hữu Cửu Cấp Quyền Ý.

Thêm một chút buff, liền biến thành Siêu Nhân Một Quyền.

“Cửu Cấp Quyền Ý!!” Đệ tử Tần Gia đồng loạt kinh hô, đúng là không dám tin vào mắt mình.

Bọn họ vốn tưởng rằng Tần Hạo dù không yêu nghiệt như Tần Phong, cũng có thể ép Tần Phong phải rút kiếm ra, nhưng ai ngờ nắm đấm của hắn cũng có thể cứng lên.

Đồng thời, bọn họ cũng cảm thấy bi ai cho Tần Hạo.

Nếu không phải cùng thời đại với Tần Phong, Tần Hạo bất kể ở thời đại nào, hắn ta cũng là tồn tại vô địch trấn áp Hoang Cổ.

Đáng tiếc thời đại này lại xuất hiện một Tần Phong!

Đừng nói Tần Hạo, ngay cả tất cả thiên kiêu của cả Hoang Cổ cộng lại, trước mặt hắn cũng ảm đạm thất sắc, hoàn toàn là đom đóm tranh sáng với trăng rằm, hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Ầm ầm ầm!!

Chương 725

Nắm đấm của hai huynh đệ va chạm mạnh vào nhau, tiếng nổ ầm ầm như sấm sét nổ tung trong hư không, năng lượng khủng bố khuếch tán ra ngoài xé rách hư không, khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

“Phụt!!” Tần Hạo phun ra một ngụm máu tươi, người tại chỗ liền bay ra ngoài.

Mặc dù hắn ta từ nhỏ khổ luyện quyền pháp, lại có lực lượng Thập Tam Long Tượng, Quy Nhất Đại Đạo và Cửu Cấp Quyền Ý gia trì, nhưng vẫn không thể chống lại một quyền bình thường được thêm một chút buff của Tần Phong.

“Tần Hạo!!” Giang Linh tại chỗ liền vội vàng, bất chấp nguy hiểm xông lên.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đánh bị thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 200 vạn Phản Phái Điểm!” “Ai!” Tần Phong nhìn Giang Linh chạy tới, chỉ có thể tiếc nuối thu quyền.

Mặc dù đánh đệ đệ quả thực rất sướng, cũng có thể nhận được lượng lớn Phản Phái Điểm, nhưng cũng cần chú ý đến hình tượng của mình, tuyệt đối không thể để lại ấn tượng xấu về một thiếu niên quỷ hỏa trong lòng cha mẹ.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Tần Hạo khó tin hất Giang Linh ra, lớn tiếng chất vấn: “Ngươi lĩnh ngộ không phải kiếm ý sao?

Vì sao ngươi còn có Cửu Cấp Quyền Ý!?” Lúc này—— Tâm lý Tần Hạo có chút sụp đổ.

Hắn ta có thể chấp nhận mình không đánh lại Tần Phong, cũng có thể chấp nhận sự thật Tần Phong mạnh hơn mình, nhưng không thể chấp nhận Tần Phong cũng lĩnh ngộ Cửu Cấp Quyền Ý giống mình.

Cứ như một tay đua xe chuyên nghiệp khổ luyện nhiều năm, lại bị một thợ sửa ô tô vượt mặt vậy.

Đúng là còn khó chịu hơn cả giết hắn ta!

“Bởi vì ta bật hack rồi!” Tần Phong liếc nhìn thằng em ngu ngốc, chấp tay thâm sâu khó lường nói: “Nhìn người yếu điểm, thiên hạ không một ai có thể giao du, nhìn người mạnh điểm, thế gian tất cả đều là thầy của ta, ta một đường đi tới không có kẻ địch, toàn là bằng hữu và lão sư!” “Toàn là bằng hữu và lão sư!?” Tiểu Bạch cúi đầu nhìn thấy Tần Phong không sờ lương tâm mà nói chuyện, lúc này mới yên tâm tiếp tục ăn củ cà rốt trong tay.

“Ta không quản, chúng ta đánh tiếp!” Tần Hạo vì muốn chứng minh cho mình, siết chặt nắm đấm chuẩn bị tái chiến một trận.

“Đủ rồi!!” Thạch Trung Ngọc cố nén cơn giận bước tới, quát mắng: “Các ngươi là chí hữu thân bằng, thủ túc huynh đệ, có chuyện gì mà cần phải ra tay đánh nhau!?” “Là ca ca hắn…” Tần Hạo tại chỗ liền vội vàng, muốn tố cáo Tần Phong một tội.

“Phụ thân dạy dỗ phải, là hài nhi mạo hiểm rồi!” Tần Phong mở miệng ngắt lời.

Cũng không có ý định tranh cãi với ai, chủ động hành lễ nhận hết mọi lỗi lầm.

Không có so sánh, thì không có tổn thương!

Chỉ thấy hành động của Tần Phong khiến mọi người liên tục gật đầu, cảm thấy chuyện này Tần Hạo mới là tội đồ đầu sỏ, là hắn ta chủ động đi trêu chọc Tần Phong nên mới bị đánh.

“Rốt cuộc là chuyện gì!?” Vân Tịch Nguyệt tiến lên hỏi, không muốn hai huynh đệ phản mục.

“Không dám giấu mẫu thân!” Tần Phong giành nói trước, kẻ ác tố cáo trước: “Hôm nay đệ muội Giang Linh đến tìm hài nhi, muốn hài nhi giúp nhị đệ luyện chế một kiện thần khí, kết quả nhị đệ đi vào không nói lời nào liền bỏ đi, hài nhi nghi hoặc liền đuổi theo, kết quả nghe thấy nhị đệ nói muốn đi tìm Tĩnh Tĩnh gì đó, nghĩ đến cảnh đệ muội vì nhị đệ cầu thần khí mà thấp hèn hạ mình như vậy, hài nhi nhất thời không nhịn được liền đánh hắn ta một trận.” “Ừm!?” Tần Hạo tại chỗ bị đánh cho ngớ người.

Cảm giác Tần Phong như đang trần thuật sự thật, lại cảm thấy hắn ta đang nói bừa đổ oan cho mình, hắn ta khi nào nói muốn đi tìm Tĩnh Tĩnh rồi, rõ ràng là nói hắn ta muốn yên tĩnh.

“Tĩnh Tĩnh!?” Giang Linh lập tức hất tay Tần Hạo ra, như một quả mìn nhỏ sắp nổ tung.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đổ oan Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ chia rẽ Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và oan gia hoan hỉ, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Lại vào tài khoản 100 vạn!” Tần Phong trong lòng sung sướng khôn xiết, lại chủ động nhận lỗi nói: “Là lỗi của hài nhi, không nên động thủ đánh đệ đệ, khiến phụ thân, mẫu thân lo lắng.” “Ngươi không sai, hắn ta chính là thiếu đòn!” Vân Tịch Nguyệt tức đến không thể chịu nổi.

Vợ vì sự nghiệp của hắn ta mà thấp giọng hạ mình đi cầu xin người, nhưng hắn ta lại đầy đầu nghĩ đến việc ra ngoài tìm hồ ly tinh gì đó.

Đừng nói phụ nữ trên đời xem thường loại đàn ông này, ngay cả bà thân làm mẹ còn hận không thể bóp chết cái tên hỗn trướng này.

"Không phải…" Tần Hạo vội vàng giải thích: "Ta nói là muốn yên tĩnh…" "Ngươi còn dám nghĩ!?" Giang Linh bị chọc tức đến mức tại chỗ xù lông, một tay túm lấy tai Tần Hạo.

"Ta…" Tần Hạo mở miệng muốn giải thích.

Nhưng nghĩ đến việc mình đã hiểu lầm vợ và ca ca, khiến hắn ta nhất thời không biết nói thế nào, cuối cùng chỉ có thể gật đầu thừa nhận mình muốn yên tĩnh.

Thôi vậy!

Thôi vậy!

Ta khóc một lát là ổn thôi mà… "Đúng là ngu xuẩn…" Tiểu Bạch khinh thường nhìn Tần Hạo một cái, phát hiện Tần Phong quả thật không lừa nó.

Với chỉ số IQ đáng thương của Tần Hạo, sau này e rằng phải tạm biệt ngôi vị hoàng đế rồi, Tần Tiểu Bạch nó phải cố gắng hết sức mới được.

"Ô ô…" Lúc này trong lòng Tần Hạo đừng nói là ủy khuất đến mức nào.

Đừng nói y không thật sự đang nghĩ cái gì tĩnh tĩnh (yên tĩnh), cho dù y có thật sự muốn tĩnh tĩnh thì sao chứ!?

Dựa vào đâu mà ca ca y dẫn về Vu Lan, Hữu Dung, Điềm Điềm, Nguyệt Hi, Hoa Linh, Ngọc Tuyết, Thái Tử Phi, Tiêu Cửu Nương tám cô gái thì được khen ngợi, còn y chỉ muốn tìm một sự yên tĩnh thôi mà phải bị nhắm vào chứ!?

"Keng, chúc mừng túc chủ vu hãm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến y chủ động nhận tội thay, nhận được 1 triệu điểm Phản Phái!" "Lại vào túi 1 triệu!" Tần Phong vui vẻ như thể thằng tác giả chó má lại 'thủy' (viết dông dài) thêm một chương vậy, trong lòng liền hô hoán hệ thống thưởng cho mình một lượt rút thăm.

Xoẹt một tiếng!

Vòng quay may mắn quen thuộc xuất hiện, từ từ chuyển động.

“Keng, chúc mừng túc chủ rút trúng Cổ Cầm Kỹ cấp Thần: Nhất Khúc Can Trường Đoạn!” “Cầm kỹ?!” Tần Phong hơi ngẩn người, không ngờ lại rút trúng cầm kỹ.

Nếu hắn không nhớ nhầm thì Hữu Dung ngoài y thuật ra, tu luyện chính là Ngũ Huyền Cầm, nói là dùng để chữa bệnh, không có lực sát thương mấy.

Ngay lúc này — Một tiếng sấm kinh thiên kèm theo giọng nói hùng hậu, vang lên trong đầu Tần Phong: “Nhất khúc can trường đoạn, chân trời góc bể biết tìm tri âm nơi đâu!” Ầm ầm ầm!

Giọng nói hùng hậu vừa dứt, Tần Phong liền rơi vào trạng thái hỗn độn.

Tiếng cầm như triều dâng, lúc lên lúc xuống!

Âm thanh phát ra từ dây đàn tựa như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, phảng phất những thanh đao kiếm sắc bén vô hình đoạt mạng người.

Mà theo sự biến hóa của năm cung điệu Cung, Thương, Giác, Chủy, Vũ, tiếng cầm lại như gió xuân thổi qua, khiến người ta cảm nhận được hy vọng, kích hoạt tiềm lực bản thân.

Đồng thời, Cung, Thương, Giác, Chủy, Vũ cũng tương ứng với Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, và ngũ đại tạng khí trong cơ thể con người, có thể điều tiết khí huyết, ngăn ngừa tẩu hỏa nhập ma khi luyện công.

“Miệng phụ nữ, lời quỷ quái!” Tần Phong liếc nhìn Hữu Dung đang ở không xa.

Cứ ngỡ nàng là một tiểu y tiên không biết võ công, ai ngờ cầm kỹ lại kinh khủng đến vậy.

Ngoài việc chữa bệnh, nó còn có thể giết người vô hình, hơn nữa còn có thể buff dũng khí cho đồng đội, cũng chỉ có như vậy mới phù hợp với hình tượng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại mệnh định.

“Đại Ma Vương nhìn ta làm gì vậy!?” Trái tim nhỏ của Hữu Dung đập thình thịch.

Chương 726

Hiện tại nàng đang ở trên địa bàn của Đại Ma Vương, nếu hắn thật sự làm gì nàng, một tiểu y tiên yếu ớt không biết võ công như nàng, chẳng phải kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay sao.

“Rốt cuộc ai mới là con mồi đây!?” Tần Phong trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn bực.

Từ khi hắn rút ra mệnh cách Lục Vị Đế Vương, những cô gái bên cạnh hắn cứ người này hơn người kia bưu hãn, nhìn ai cũng như muốn ‘đỉnh phong tác án’ (phạm tội ở đỉnh cao), thèm khát thân thể và ngôi vị Đại Đế của hắn.

“Thôi kệ!” Tần Phong tuân theo nguyên tắc ‘chống cự vô dụng chi bằng hưởng thụ’, bắt đầu hô hoán hệ thống làm Đại Viên Mãn ‘Nhất Khúc Can Trường Đoạn’.

“Keng, chúc mừng túc chủ tiêu phí 1 triệu điểm Phản Phái, thành công đổi được Thẻ Khế Hợp Đại Viên Mãn!” “Keng, chúc mừng túc chủ sử dụng Thẻ Khế Hợp Đại Viên Mãn, ‘Nhất Khúc Can Trường Đoạn’ đạt tới cảnh giới Đại Viên Mãn!” Ầm ầm ầm!

Trong đầu Tần Phong như có sấm sét nổ vang, cả người lập tức rơi vào trạng thái không linh, Tây Chu cũng hiện lên một phù ấn Đại Viên Mãn.

“Đột ngộ rồi, Đại Công Tước Tử đột ngộ rồi!” Các đệ tử Tần gia vội vàng bịt miệng, sợ làm quấy rầy Tần Phong đột ngộ.

“Lại đột ngộ nữa rồi!” Tam Lộng Đại Sư hôm nay cũng chẳng niệm Phật hiệu nữa, vẻ mặt đờ đẫn nói: “Chẳng trách Mộc Tú lại nói, ba sở thích lớn của Chủ công, là yêu Lâm Tam, thích phụ nữ đã có chồng, và đánh đệ đệ.” “Đúng vậy!” Tề Tu Viễn thì vẻ mặt hâm mộ nói: “Nếu ta đánh đệ đệ ta cũng có thể đột ngộ, ta đảm bảo một ngày chỉ đánh hắn mười hai canh giờ, tuyệt đối không đánh nhiều hơn.” “Hả!?” Mộc Tú ngẩn người, không ngờ Lão Tề lại là loại người này.

“Tần huynh, giới hạn của huynh rốt cuộc ở đâu!?” Lâm Tam ngẩn ngơ nhìn Tần Phong.

Chỉ cảm thấy hắn như một ngọn núi cao, bất kể y dùng bao nhiêu sức lực, cũng không thể leo lên đỉnh chinh phục được.

“Công tử lợi hại quá!!” Thái Tử Phi và những người khác mắt đẹp sáng rỡ, hoàn toàn không có chút kháng cự nào với Tần Phong.

“Chuyện gì vậy!?” Hữu Dung đột nhiên ôm ngực.

Khác với sự vui mừng của Thái Tử Phi và những người khác, nàng bỗng cảm thấy hoảng hốt, cứ như thể bí mật nhỏ nào đó của mình đã bị tên khốn nào đó phát hiện rồi.

“Đột ngộ rồi, lại còn là công pháp cấp Thần!” Cao thủ Lam Ma Cung cuối cùng cũng đến Tần gia, vừa gặp Vu Lan đã thấy Tần Phong đột ngộ, lập tức nóng lòng nói: “Thiếu Cung Chủ, có thể gả rồi!” “Hừ!” Vu Lan tức giận hừ một tiếng, tổ vẻ vẫn còn đau.

“Keng, chúc mừng túc chủ chọc giận Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại đến nỗi đau đớn, nhận được 5 vạn điểm Phản Phái!” “Lại đau nữa rồi!?” Tần Phong mơ màng mở mắt, ấn ký Đại Viên Mãn cũng theo đó tiêu tán.

“Oa ha ha…” Thạch Trung Ngọc thấy Tần Phong kết thúc đột ngộ, không thể kiềm chế được sự kích động trong lòng, ngửa mặt lên trời cười lớn: “Con trai ta Tần Phong có Đại Đế Chi Tư mạnh nhất!” “Ách…” Tần Phong sợ đến suýt hồn bay phách lạc, vội vàng lái sang chuyện khác nói: “Phụ thân, hài nhi chuẩn bị khai lò luyện chế vài món Thần Khí…” “Thần Khí!!” Nhậm Hoàn lập tức đứng thẳng lên, vội vàng chạy đến trước mặt Tần Phong ‘đánh dấu sự tồn tại’.

Mặc dù hắn đã gia nhập ‘đội ngũ chuyên nghiệp’ của Tần Phong một thời gian dài, nhưng vẫn không thể hòa nhập được, nguyên nhân đương nhiên là cả đội chỉ có mình hắn không có Thần Khí.

Dù có cố gắng hòa nhập, cũng trông rất lạc lõng!

“A di đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư nghe thấy Thần Khí cũng xúm lại gần, điên cuồng ám chỉ: “Bần tăng luôn ghi nhớ lời Chủ công đã nói, đàn ông phải có hai cây thương, hòa thượng phải có cà sa, bát vu, tích trượng, Phật châu!” “Khá lắm, mình không lấy có phải hơi lạc loài không nhỉ!?” Tề Tu Viễn ở một bên rất xoắn xuýt, suy nghĩ có nên cũng tham gia vào không.

Lúc này – các đệ tử Tần gia ở Tây Chu không còn chú ý Tần Hạo nữa, tất cả đều bị Thần Khí mà Tần Phong vừa nói hấp dẫn.

Ai nấy đều biết, thiên phú của Tần Phong không chỉ thể hiện ở tu luyện, mà còn là đệ nhất trên bảng Thiên Tư Khí Tu, một mình y đã hạ giá Thần Khí ở Hoang Cổ.

Nay nghe Tần Phong nói muốn khai lò luyện chế Thần Khí, các đệ tử Tần gia lập tức xôn xao.

Cả Hoang Cổ không ai có thể chống lại sức hấp dẫn của Thần Khí, và bọn họ đương nhiên cũng không ngoại lệ, đặc biệt là Thần Khí do chính tay Tần Phong luyện chế, càng khiến họ rơi vào điên cuồng.

“Đại Công Tước Tử, ta là con thứ của chú ba của ông nội thứ hai của huynh, theo vai vế chúng ta là anh em họ!” “Anh em họ cách mấy đời mà cũng dám đến tranh à, theo vai vế Đại Công Tước Tử là đại bá!” “Đại bá thì là gì, Đại Công Tước Tử còn là ông nội của ta nữa!” “Nếu ngươi nói như vậy, vậy ta cũng phải gọi ngươi là ông nội rồi…” “…” Tần Phong không thèm để ý Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư cùng những người khác, cũng chẳng để tâm đến ánh mắt nóng bỏng của các đệ tử Tần gia, mà quay đầu nhìn sang nhị đệ đang ủy khuất một bên.

“Hả!?” Tần Hạo bỗng rùng mình một cái, cảm giác như bị thứ gì đó dơ bẩn nhìn chằm chằm… “Luyện chế vài món Thần Khí!?” Thạch Trung Ngọc tại chỗ kinh ngây, bắt được thông tin quan trọng trong lời nói của Tần Phong.

Người khác luyện chế Thần Khí đều phải cân nhắc tỉ lệ thành công là bao nhiêu, nhưng con trai ông ta vừa mở miệng đã là luyện chế vài món Thần Khí, cứ như trẻ con tè và nghịch đất sét đơn giản vậy.

“Phụ thân, thực ra luyện chế Thần Khí cũng không đơn giản như vậy!” Tần Phong dường như nhìn thấu Thạch Trung Ngọc đang nghĩ gì, nhân cơ hội nói: “Khi Thần Khí luyện thành, còn cần phải trải qua chín đạo Lôi Kiếp mới có thể thành hình.” “Đại Công Tước Tử, ta có thể giúp đỡ chống Lôi Kiếp!” Kẻ ngu ngốc vẫn đang ủy khuất một bên, còn người thông minh thì giơ tay hô lớn.

“Không được!” Tần Phong lắc đầu, bắt đầu ám chỉ: “Theo kinh nghiệm của ta, uy lực của chín đạo Lôi Kiếp này vô cùng khủng bố, ngay cả Đại Đế cũng không chống đỡ được bao lâu, tốt nhất vẫn là tìm một người có thể chất kháng Lôi.” “Thể chất kháng Lôi!?” Các đệ tử Tần gia hơi ngẩn người, không hiểu ‘thể chất kháng Lôi’ là gì.

“Cái gọi là thể chất kháng Lôi…” Tiểu Bạch non nớt nói: “Chính là chỉ những tu luyện giả có nhục thân cường đại, lực phòng ngự siêu cường, nếu có thể luyện hóa Tiên Thiên Thần Thai Lôi thì càng tốt.” “Tiên Thiên Thần Thai Lôi!?” Các đệ tử Tần gia lại ngẩn người, đồng loạt nhìn về phía Tần Hạo đang ủy khuất.

Ai nấy đều biết, Tần Hạo không chỉ thiên phú bản thân lợi hại, cơ duyên cũng đặc biệt cường đại, ở Côn Luân Bí Cảnh đã thành công luyện hóa Thần Lôi Diệt Thế trong truyền thuyết.

“Không được, không được!” Tần Phong tập trung vào việc xây dựng hình tượng người anh tốt, lắc đầu nói: “Vừa nãy phụ thân đã nói chúng ta là chí hữu thân bằng, huynh đệ ruột thịt, ta làm sao có thể để nhị đệ giúp ta luyện chế Thần Khí được!?” “Có gì mà không được!?” Thạch Trung Ngọc dù sao cũng là cha ruột, tình phụ tử như núi, liền ‘tiếp lời’ nói: “Đệ đệ con ngày nào cũng rảnh rỗi, thà rằng để nó giúp con luyện chế Thần Khí còn hơn là để nó chọc giận nương con phải đuổi khắp viện.” “Cha, sao cha có thể vu khống người khác trắng trợn như vậy!?” Tần Hạo kêu oan lớn tiếng.

Trong lòng cũng phát ra tiếng chất vấn từ linh hồn, muốn biết mình có phải con ruột không.

“Nhị đệ, sao lại nói chuyện với phụ thân như vậy!” Tần Phong biết cơ hội là dành cho người có chuẩn bị, lập tức nghiêm mặt mắng: “Phụ tử tranh luận, lỗi là ở con, chứ không phải cha, thiên hạ này không có cha nào sai trái cả!” “Ta…” Tần Hạo há hốc mồm, không biết phản bác thế nào.

“Keng, chúc mừng túc chủ huấn xích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!” “Lại vào túi 20 vạn!” Tần Phong dùng vẻ mặt nghiêm túc che giấu sự vui mừng trong lòng nói: “Ngươi tưởng phụ thân đang nhằm vào ngươi sao?

Không phải, phụ thân là muốn ‘vọng tử thành long’ (mong con thành tài), ông ấy hơn bất kỳ ai khác đều hy vọng ngươi tiến bộ!” “Ừm!” Thạch Trung Ngọc tán đồng gật đầu, cảm thấy vẫn là đại nhi (con trai lớn) tâm lý hơn.

“Phụ thân, con biết mình sai rồi!” Tần Hạo bị ép phải xin lỗi, rồi lại nói: “Con thật sự không được, ca ca vừa nói ngay cả Đại Đế cũng không chống đỡ được bao lâu, con một Kẻ Chuẩn Đế sơ giai thì làm sao chống đỡ được!?” “Keng, chúc mừng túc chủ bức bách Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại cúi đầu thỏa hiệp, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!” “Đàn ông không thể nói không được!” Tần Phong vì muốn có được ‘máy cày điểm lôi kiếp’, liền mở miệng lừa gạt: “Theo kinh nghiệm luyện chế vài nghìn món Thần Khí của ta mà xem, Lôi Kiếp tuy có lực phá hoại kinh người, nhưng cũng có thể dùng để tôi luyện nhục thể.” “Thực ra…” Tần Hạo vẫn muốn giãy giụa một chút, nặn ra nụ cười nói: “Thực ra con không hứng thú lắm với việc dùng sấm sét tôi luyện thân thể, chi bằng ca ca huynh dạy con luyện kiếm đi!” Muốn học kiếm à!?

Đáng tiếc ca ca ngươi không phải mở quán kiếm đâu!

Không phải xem ngươi muốn học gì, mà là xem ca ca ngươi gần đây thiếu gì.

Đôi mắt Tần Phong nghiêm túc nói: “Người trẻ không nên ‘hảo cao vụ viễn’ (viển vông, chỉ biết những thứ xa vời), phải ‘cước đạp thực địa’ (chân đạp đất thực) mà tu luyện, phải biết tinh lực của con người là có hạn, tạp mà không tinh thì không phải chính đạo, kiên trì bền bỉ mới có thể chờ hoa nở.” “A!?” Cả trường mọi người tại chỗ đều bị Tần Phong ‘phá phòng’ (thay đổi trạng thái cảm xúc vì lời nói của người khác), trong lòng càng phát ra tiếng gào thét ‘đậu má’.

Kiểu nói này từ miệng người khác thốt ra thì cảm thấy vô cùng bình thường, nhưng nếu từ miệng Tần Phong mà ra, thì có cảm giác như gặp phải lừa đảo viễn thông vậy.

“Thế nhưng…” Tần Hạo nhịn không được ‘phàn nàn’: “Thế nhưng huynh lại học rất tạp, kiếm đạo, võ đạo, văn đạo, ma đạo, Phật đạo, Đạo gia đều có liên quan.” “Không sai, ta quả thật đều có liên quan!” Tần Phong trước tiên sảng khoái thừa nhận, rồi lại vẻ mặt chân thành lừa gạt nói: “Cho nên ngươi tuyệt đối đừng học ta, hãy xem ta như một tấm gương phản diện của Tần gia mà nhìn.” “Ách…” Các đệ tử Tần gia khóe mắt giật giật, tỏ ý cũng muốn làm ‘tấm gương phản diện’.

“Thật hay giả đây!?” Não bộ Tần Hạo rõ ràng phát triển không hoàn chỉnh, vậy mà lại bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

“Yên tâm, chuyện nguy hiểm ta sẽ không để ngươi đi làm đâu!” Tần Phong thấy Tần Hạo vẫn còn do dự, chỉ đành đứng ở ‘cao điểm đạo đức’ nói: “Chuyện này liên quan đến phúc lợi của mọi người, ngươi không có vấn đề gì chứ!?” “Hả!?” Các đệ tử Tần gia lập tức đứng thẳng lên, ánh mắt đồng loạt quét về phía Tần Hạo.

“Ách, được rồi!” Tần Hạo bị mọi người nhìn chằm chằm đến mức toàn thân không thoải mái, cuối cùng vẫn cúi đầu trước thế lực tà ác.

“Đồ ngu!” Tiểu Bạch nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, cảm thấy ngôi vị hoàng đế của mình đã ổn rồi.

“Hả!?” Tai Tần Hạo đột nhiên động đậy, quay đầu nhìn Tiểu Bạch hỏi: “Ngươi vừa nói gì!?” “Thỏ ta nói mê hoặc vạn nghìn thiếu nữ lại đẹp trai bức người!” Tiểu Bạch trong nháy mắt biến thành một cục cưng đáng yêu, với đôi mắt ngu ngốc mà trong veo của sinh viên đại học.

“Dễ thương quá!” Tần Mộc Tuyết và các nữ đệ tử khác mắt sáng rực hình trái tim, không có chút sức chống cự nào với vật đáng yêu này.

Cũng bắt đầu suy nghĩ, tối nay dùng bao tải màu gì, để bắt Tiểu Bạch về làm gấu bông.

Rất nhanh – cả Tần gia liền bận rộn.

Không chỉ chuẩn bị cho Tần Phong luyện chế Thần Khí, mà còn chuẩn bị cho Tần Hạo dùng sấm sét tôi luyện thân thể.

Chương 727

“Luyện cái gì đây nhỉ!?” Tần Phong mở kết giới ‘Độ Nhật Như Niên’ (trôi chậm), ánh mắt nhìn về phía ngực Ngọc Tuyết.

Chỉ thấy ở đường xẻ tà của cổ áo cổ trang của Ngọc Tuyết, lộ ra một đoạn ngọc tiêu được chế tác tinh xảo.

Khác với vũ khí do luyện khí sư truyền thống luyện chế, ngọc tiêu này cùng với báu vật Đạo gia như Tam Thước Đào Mộc Kiếm, Ngũ Phiến Trảm Yêu Tiền, Bạch Cốt Già Thiên Tán, Kim Mãng Tị Hỏa Bào, đều cần dùng nguyên thần của bản thân để ôn dưỡng.

Thời gian ôn dưỡng càng lâu, uy lực càng lớn.

“Chủ nhân!” Ngọc Tuyết lập tức tiến lên làm nũng nói: “Chiếc ngọc tiêu này đã truyền qua 13 đời, đến đời ta là đời thứ 14, đã đạt đến cấp bậc Thánh Khí rồi, người có thể giúp người ta thăng cấp thành Thần Khí không!?” “Thăng cấp Thần Khí thì quá đáng tiếc!” Tần Phong lắc đầu nói: “Ta quả thật có năng lực thăng cấp nó thành Thần Khí, nhưng đồng thời nó cũng sẽ mất đi linh tính mà 13 đời trước đã tích lũy, từ đó về sau không thể dùng nguyên thần để ôn dưỡng thăng cấp nữa, chỉ có thể thông qua thủ đoạn luyện khí để thăng cấp.

Ta vẫn là nên giúp nàng luyện chế lại một cây ngọc tiêu chuyên thuộc về đời thứ 14 của nàng đi!” “Thật sao!!” Đuôi cáo của Ngọc Tuyết kích động vẫy loạn, hận không thể lập tức hôn Tần Phong một cái.

“Đương nhiên là thật!” Tần Phong tuân theo nguyên tắc ‘không bao giờ chịu thiệt’, lại mở miệng nói: “Lát nữa sau khi luyện chế ra cái đời 14, nàng có thể cho ta mượn cái đời 13 này chơi vài ngày không…” “Đương nhiên không thành vấn đề rồi!” Ngọc Tuyết không hề nghĩ ngợi, lập tức đồng ý.

Mặc dù ngọc tiêu trong tay là vật gia truyền, nhưng nàng càng coi trọng lực sát thương của vũ khí.

“Vậy thì tốt!” Tần Phong sau khi có được câu trả lời vừa ý, phất tay lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Rầm một tiếng!

Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh nặng nề đáp xuống đất, thần uy ẩn chứa trong đó cũng theo đó mà lan tỏa.

“Cái đỉnh này cũng là Thần Khí!!” Các đệ tử đứng xem nhao nhao kinh hô, vẻ mặt như chưa từng thấy qua đời.

“Con trai ta Tần Phong toàn thân đều là Thần Khí a!” Thạch Trung Ngọc ánh mắt rơi vào đồng tiền ‘Độ Nhật Như Niên’.

Khi Tần Phong ném đồng tiền lên không trung, Tây Chu liền hình thành một kết giới thời gian, tốc độ trôi chảy thời gian bên trong và bên ngoài rõ ràng không giống nhau, có cùng hiệu quả với ba Đại Thánh Địa Động Thiên Phúc Địa.

Xoẹt một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong lại kết chỉ quyết triệu hoán ra Tam Đại Thần Hỏa, ngay sau đó nhanh chóng dung hợp rồi bay vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh bùng cháy.

“Tam Muội Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa…” Đồng tử của các đệ tử đứng xem bỗng co rụt lại, lần nữa nhịn không được thất thanh kinh hô.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin Tần Phong sở hữu Tam Đại Thần Hỏa, lại còn dung hợp chúng lại với nhau, hoàn thành tráng cử mà tiền nhân muốn làm nhưng không thể.

Đồng thời, bọn họ cũng cuối cùng đã hiểu, vì sao Tần Phong được xưng là Đại Sư Luyện Khí đệ nhất Hoang Cổ, có thể một mình hạ giá Thần Khí.

“Ca ca, huynh sao lại biến thái như vậy!?” Tần Hạo nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, trong lòng sớm đã dấy lên sóng lớn ngất trời.

Cứ ngỡ mình khổ tu nỗ lực bao nhiêu năm nay, dù không thể vượt qua ngọn núi lớn Tần Phong này, thì cũng phải đến được lưng chừng núi.

Nhưng ai ngờ y vẫn còn đang loanh quanh dưới chân núi, căn bản không thể vượt qua ngọn núi Tần Phong.

Tuy nhiên, cảnh tượng Tần Phong dung hợp Tam Đại Thần Hỏa chấn động kia, cũng đã mang lại cho y một gợi mở, liệu có thể dung hợp hai loại Thần Lôi lại với nhau không!?” “Tần huynh, ta phải làm sao mới có thể đuổi kịp huynh đây!?” Lâm Tam cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Cứ ngỡ Tần Phong đại chiến Tiên nhân Thượng giới là liều mạng, nhưng bây giờ xem ra hắn vẫn còn quá bảo thủ, ngay cả tám phần thực lực e là cũng chưa dùng tới.

“Trên đời sao lại có loại yêu nghiệt này!?” Nhàn Vân Tử, Vũ Lăng Thánh Chủ, Giang Tuyết, Giang Vô Song đều chưa rời đi, cũng nhao nhao bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, đơn giản là đã lật đổ thế giới quan của họ.

“Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất!” Ánh mắt Vu Lan lóe lên một đạo thần quang, nhìn về phía Tần Phong với vẻ suy tư.

“Thiếu Cung Chủ, Thiên Tư Bảng đệ nhất, có thể gả rồi!” Cao thủ

Lam Ma Cung không quên ‘sơ tâm’, luôn nhắc nhở Vu Lan rằng đã đến lúc gả chồng.

“Thiên Tư Bảng đệ nhất thì giỏi lắm sao!?” Thần quang trong mắt Vu Lan tiêu tán, nàng hậm hực nói: “Ta đây tuy là Thiếu Cung Chủ đứng thứ mười chín Thiên Tư Bảng, nhưng điều đó không ngăn cản ta lên vị trí đệ nhất Thiên Tư Bảng!” Bốp!

Bốp!

Bốp!

Cao thủ Lam Ma Cung lập tức kích động vỗ tay, hận không thể chạy ngay về Lam Ma Cung mà hét lớn: “Cung chủ, Thiếu Cung Chủ nhà chúng ta ‘có triển vọng’ rồi!” “Mọi người chú ý, ta sắp bắt đầu luyện khí đây!” Tần Phong trước mặt các đệ tử đồng tộc không hề che giấu, rộng rãi phô bày thủ pháp luyện khí.

Chỉ thấy hắn phất tay ném từng kiện dược liệu quý giá vào đỉnh, sau đó nhanh chóng kết từng đạo chỉ quyết đánh vào đỉnh, ngay sau đó xuất hiện năm khối quang đoàn.

Bên trong lần lượt là ngọc tiêu, linh đang, đoản kiếm, Miêu Miêu Chùy và Ngũ Huyền Cầm!

“Nhanh quá!” Các đệ tử Tần gia đứng xem lập tức nghiêm túc hẳn lên, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào chỉ quyết mà Tần Phong kết ra.

Chỉ là tốc độ chỉ quyết của Tần Phong thật sự quá nhanh, một giây ngàn ấn, cho dù mắt có thể học được, tay của bọn họ cũng căn bản không học nổi.

“Linh Đang!!” Mắt đẹp của Hoa Linh lập tức sáng bừng, ánh mắt bị Linh Đang màu vàng trong đỉnh hấp dẫn, cũng đánh thức bản năng tiềm tàng của Ngân Nguyệt Ngự Miêu trong nàng, đặc biệt muốn chiếm hữu chiếc Linh Đang này.

“Ngọc tiêu!” Ngọc Tuyết kích động đến suýt nữa nhảy dựng lên, muốn cho Tần Phong mượn cái đời 13 chơi vài ngày.

“Ngũ Huyền Cầm!?” Mặt cười của Hữu Dung ửng lên một vệt hồng, trái tim nhỏ càng đập thình thịch.

Nàng cũng chỉ nói với Tần Phong vài lần rằng mình biết đánh Ngũ Huyền Cầm, ai ngờ hắn lại vì mình mà luyện chế một cây cầm cấp Thần Khí, trên thân cầm còn ẩn hiện năm chữ lớn ‘Nhất Khúc Can Trường Đoạn’.

Điều này nói lên điều gì!?

Điều này nói lên Tần Phong nhớ nàng đến ‘can trường thốn đoạn’ (ruột gan đứt từng khúc), ám chỉ mình là người yêu duy nhất của hắn!!

“Cây chủy thủ kia chắc là của lão phu rồi!?” Ánh mắt Nhậm Hoàn bị cây chủy thủ toàn thân đỏ như máu hấp dẫn, trên thân chủy thủ còn ẩn hiện ba chữ cổ triện ‘Ngư Trường Kiếm’, thân kiếm lóe lên hàn quang, phảng phất có thể đâm xuyên mọi chướng ngại, thẳng đến hoa tâm.

“A di đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại nói: “Tuy rằng người xuất gia không dùng búa, nhưng chỉ cần là Thần Khí do đích thân Chủ công luyện chế, bần tăng đều thích.” “Ách…” Mộc Tú, Tề Tu Viễn cả hai tại chỗ đều cạn lời, phát hiện tên lừa ngốc vẫn tự luyến như mọi khi.

Ầm ầm ầm!

Cả bầu trời đột nhiên tối sầm lại, tiếng sấm rung trời theo đó vang vọng khắp thiên địa.

“Nhiều vậy!?” Tần Hạo ngẩng đầu sắc mặt đại biến, cảm giác mình nhất định sẽ ‘hỏng’ mất.

Chỉ thấy từng đạo từng đạo sấm sét giăng kín chân trời, như những móng vuốt gà vô tình xé rách hư không, mỗi đạo đều ẩn chứa một cỗ khí thế hủy thiên diệt địa.

“Đây chính là Lôi Kiếp?!” Trong mắt các đệ tử Tần gia đầy vẻ kinh khủng, có một cảm giác bị tử vong bao trùm.

Ầm ầm ầm!

Ngay khi Tần Hạo đang lo lắng mình có bị ‘hỏng’ hay không, Lôi Kiếp hóa thành lôi long mang theo thế hủy diệt vô tận giáng xuống, phảng phất như vô tận, đợt này nối tiếp đợt khác không ngừng giáng xuống.

Chương 728

“Ca ca sẽ không lừa ta!” Tần Hạo nghĩ đến việc ca ca nói về dùng sấm sét tôi luyện thân thể, không hề có bất kỳ sự bảo hộ nào mà lao thẳng lên.

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy Tần Hạo như một quả pháo đạn va chạm với Lôi Kiếp, tiếng nổ vang vọng trời đất, năng lượng cường đại khiến hư không vặn vẹo, bão năng lượng cũng bắt đầu quét ngang.

“Nhị công tử sao rồi!?” Tim các đệ tử Tần gia thắt lại.

Chỉ thấy đạo Lôi Kiếp đầu tiên hóa thành những đốm sáng lôi điện tiêu tán, Tần Hạo hơi chật vật đứng giữa hư không, nhìn từ xa thì cũng không có gì đáng ngại lớn.

“Keng, chúc mừng túc chủ lừa gạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại khiến y bị thương, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!” “Một đạo Lôi Kiếp 20 vạn!?” Mắt Tần Phong lập tức sáng rỡ, trong đầu cũng nhanh chóng tính toán.

Một đạo Lôi Kiếp 20 vạn, chín đạo là 180 vạn, năm món Thần Khí cũng là 900 vạn, nhất định phải luyện chế thêm một trăm tám mươi món Thần Khí nữa mới đủ vui.

“Không được, đó là chí hữu thân bằng, huynh đệ ruột thịt của ta a!” Tần Phong cảm thấy lương tâm thật sự không chịu nổi, quay đầu hỏi: “Thủ pháp và chỉ quyết luyện chế Thần Khí của ta vừa nãy, các ngươi đều học ‘phế’ (hỏng) rồi sao!?” “Cái này…” Các đệ tử đứng xem liền cảm thấy lúng túng, như học sinh kém bị giáo viên bất ngờ hỏi bài vậy.

“Ai, ta diễn lại một lần nữa!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Không phải hắn không có lương tâm dùng Lôi Kiếp đánh nhị đệ, mà thật sự là các đệ tử Tần gia không hiểu… “Đa tạ Đại Công Tước Tử!” Các đệ tử đứng xem ở Tây Chu lập tức kích động, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong đừng nói là sùng bái đến mức nào.

Cứ ngỡ Tần Phong tuổi còn trẻ sẽ kiêu ngạo vô cùng, nhìn ai cũng là rác rưởi, ai ngờ hắn lại bình dị gần gũi đến vậy, hoàn toàn không có cái thói xấu kiêu căng của người trẻ.

“Ừm, không tệ!” Các trưởng bối Tần gia thấy cảnh này, cũng liên tục gật đầu.

Không chỉ rất ủng hộ Tần Phong làm gia chủ đời tiếp theo của Tần gia, mà còn tin rằng Tần Phong sẽ có thể đưa Tần gia lên một tầm cao mới.

“Keng, chúc mừng túc chủ thu mua nhân tâm thành công, làm suy yếu ảnh hưởng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!” “Lại là một ngày bội thu!” Tần Phong cố nén sự vui mừng trong lòng, mở tài khoản hệ thống ra kiểm tra.

Từ khi hắn tập hợp Tam Đại Thiên Mệnh, cùng với cái gì mà ‘mệnh trung chú định’, ‘hồng nhan tri kỷ’, ‘hoan hỉ oan gia’ về Tần gia, điểm Phản Phái tiêu dùng đơn giản là quá sướng, hiện tại đã đạt đến 73.081.530 điểm.

Ầm ầm ầm!

Sấm sét trên bầu trời lúc này ẩn chứa sức mạnh lôi đình vô tận, từng đạo từng đạo lôi điện như không cần tiền mà giáng xuống thân Tần Hạo.

“A…” Mặt Tần Hạo đau đến méo mó cả lại, chỉ cảm thấy thân thể đau đớn như bị lửa thiêu.

Nhưng y lại cắn chặt răng, chịu đựng nỗi đau này, phảng phất chỉ có chịu đựng được nỗi đau niết bàn, mới có thể khiến mình có được vẻ đẹp tái sinh.

“Tần Hạo!!” Tim Giang Linh đập thình thịch, sợ Tần Hạo sẽ xảy ra chuyện gì.

“Giới trẻ bây giờ a!” Vợ chồng Giang Tuyết, Giang Vô Song trong lòng thầm ‘phàn nàn’ một tiếng, thật sự không hiểu giới trẻ bây giờ muốn làm gì.

Khi ở bên nhau thì ‘chó cắn chó’ nhìn không thuận mắt, chia tay rồi lại nhớ đến mức không chịu nổi, không tiếc bỏ nhà đi tìm đối phương, nhưng đợi đến khi gặp được lại bắt đầu nói chuyện ‘âm dương quái khí’, thấy đối phương gặp nguy hiểm thì lại lo lắng không thôi.

Tuy nhiên so với sự lo lắng của Giang Linh, những người khác lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Bởi vì lúc này Tần gia đang trú ngụ rất nhiều Đại Đế, ngoại trừ Vũ Lăng Thánh Chủ ra, những người khác đều có quan hệ với Tần Hạo, không thể trơ mắt nhìn y bị Lôi Kiếp đánh chết.

Rất nhanh – Tần Hạo liền mẫn cảm bắt được sự biến hóa của cơ thể, mỗi khi Lôi Kiếp giáng xuống thân, liền có một chút sức mạnh lôi đình lưu lại trong cơ thể.

Tuy rằng sẽ mang lại cho y nỗi đau đớn khó mà tưởng tượng được, nhưng quả thật đúng như Tần Phong nói có thể dùng sấm sét tôi luyện thân thể.

“Cảm giác này thật tuyệt vời!!” Sự vui mừng trên mặt Tần Hạo không thể che giấu.

Cứ ngỡ nhiều Lôi Kiếp như vậy sẽ khiến mình ‘hỏng’ mất, ai ngờ y dần dần thích cảm giác này.

Ngay cả mỗi lần va chạm mang lại nỗi đau kịch liệt, cũng như nghiện mà muốn tiếp tục.

Đồng thời, âm thanh hệ thống cũng dừng lại.

“M* kiếp, cái này cũng được nữa sao!?” Tần Phong ngẩng đầu nhịn không được chửi thề một tiếng.

Biết rằng cái ‘máy cày điểm Lôi Kiếp’ của nhị đệ hắn đã ‘hỏng’ rồi, cũng lần nữa nhìn thấy sự ‘bất giảng đạo lý’ của Thiên Tuyển Chi Tử.

“Nhị công tử thành công rồi!!” Các đệ tử Tần gia cũng phát hiện ra sự biến hóa của Tần Hạo, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong càng trở nên cuồng nhiệt hơn.

Không chỉ có nhân cách ‘bân bân hữu lễ’ (lịch sự, nho nhã), lại không có sự kiêu căng của người trẻ, hơn nữa còn không quản khó nhọc dùng Lôi Kiếp để trợ Tần Hạo tu hành.

“Đây là điều ta nên làm!” Tần Phong trong lòng khổ sở, nhưng chính là không nói ra.

Ngay cả khi ‘máy cày điểm Lôi Kiếp’ của nhị đệ đã ‘hỏng’, cũng phải nở nụ cười như gió xuân ấm áp đáp lại mọi người, chủ yếu là xây dựng hình tượng ‘huynh hữu đệ cung’ (anh em hòa thuận).

“Ca, thêm chút nữa đi!!” Tần Hạo sau khi nếm được vị ngọt, chủ động bảo Tần Phong luyện thêm Thần Khí.

“Luyện Thần Khí không cần tiền sao!” Tần Phong nói đổi mặt là đổi mặt, tuyên bố việc luyện khí hôm nay đến đây là kết thúc.

Đùng một tiếng!

Chỉ thấy Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh đột nhiên mở ra, năm món Thần Khí phát ra thần quang bay thẳng lên trời.

Ngọc tiêu mang đến một loại khí tức thoát trần, Linh Đang mang đến một cảm giác nhiếp nhân tâm phách, Cổ Cầm thì như cảnh ngàn quân vạn mã đang xông pha.

Lại còn Ngư Trường Kiếm tản ra một cỗ sát khí, khiến người ta phảng phất nhìn thấy một biển máu núi thây.

Đặc biệt là cây Miêu Miêu Chùy kia, nhìn qua nhỏ nhắn một tay có thể cầm.

Nhưng khi đáp xuống đất lại như Thái Sơn sụp đổ, khiến cả đại địa kịch liệt rung chuyển, từng đạo từng đạo vết nứt dữ tợn theo đó mà lan tràn.

“Thần uy thật mạnh!!” Mọi người Tây Chu nhao nhao kinh hô, bị dị tượng thiên địa chấn động.

Đinh đang một tiếng!

Chỉ thấy Hoa Linh nóng lòng tiến lên, đưa tay nhỏ chạm vào Linh Đang, theo đó phát ra một tiếng linh vang dễ chịu, cũng khiến toàn trường mọi người tâm thần thắt lại, hơi có cảm giác choáng váng đầu óc.

“Lợi hại thật!!” Toàn trường mọi người lập tức kinh hô.

Chỉ là tiếng linh vang khẽ chạm vào đã có thể khiến người ta choáng váng, nếu trong chiến đấu mà toàn lực gõ vang, lúc bất ngờ bị choáng váng chẳng phải sẽ mặc người ta ‘làm thịt’ sao!?

“Đa tạ Chủ nhân!” Hoa Linh vẻ mặt ‘ta chạm vào là của ta’, vội vàng đeo Linh Đang lên cổ trắng nõn.

Chương 729

“Ta còn chưa dạy, nàng đã biết dùng rồi sao!?” Tần Phong thần sắc không khỏi ngẩn ra, suy nghĩ khi nào thì đi ‘lay’ Linh Đang (teasing).

“Cây ngọc tiêu này…” Ánh mắt Vũ Lăng Thánh Chủ rơi trên ngọc tiêu, cảm thấy cây ngọc tiêu này đặc biệt hợp với nàng.

Tuy Hải Linh Ngọc Tiêu của nàng cũng là Thần Khí, nhưng lại dùng thủ pháp phàm gian rèn đúc, còn Tần Phong thì có được truyền thừa luyện khí Thượng giới, ngọc tiêu luyện chế ra mạnh hơn Hải Linh Ngọc Tiêu nhiều.

Đặc biệt là cây ngọc tiêu này toàn thân trắng như tuyết mộc mạc, không có những điêu khắc hoa văn cầu kỳ, vô cùng phù hợp với thẩm mỹ của nàng.

Trên đó còn có một câu thơ Tần Phong khắc lên: ‘Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, ngọc nhân hà xứ giáo xuy tiêu!’ “Đây là do Chủ nhân vì ta mà luyện chế!” Ngọc Tuyết cũng phát hiện ra ánh mắt của Vũ Lăng Thánh Chủ, vội vàng cảnh giác tiến lên ôm ngọc tiêu vào lòng.

“Ừm, không tệ!” Tần Phong gật đầu thừa nhận, sau đó nghiêm mặt nói: “Bài thơ này cũng là ta đặc biệt viết cho nàng, đừng quên cho ta mượn cái đời 13 của nàng chơi vài ngày đấy.” “Ừm, ừm, ừm!” Ngọc Tuyết vui vẻ gật đầu lia lịa, tỏ ý Tần Phong muốn mượn cái gì cũng được.

“Cây Ngư Trường Kiếm này…” Nhậm Hoàn cố nén sự kích động trong lòng tiến lên, đưa tay khẽ chạm vào Ngư Trường Kiếm.

Phụt một tiếng!

Chỉ thấy trên tay bị một vết cắt, máu tươi lập tức bị Ngư Trường Kiếm hấp thụ, vết thương không những không thể lành lại, mà còn có một luồng khí đen chui vào cơ thể, khiến người ta cảm thấy toàn thân tê dại.

“Đây là lời nguyền!” Trong lòng Nhậm Hoàn không khỏi kinh hãi, vội vàng bức khí đen ra khỏi cơ thể.

Nhưng điều này cũng khiến hắn càng thêm yêu thích Ngư Trường Kiếm, không chỉ có thuộc tính ‘khát máu’, vết thương không thể lành lại, lại còn có thuộc tính công kích ‘lời nguyền’.

Kết hợp với ‘huyết chú’ của hắn, dễ dàng miểu sát đối thủ cùng cấp.

“A di đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay, tự tin đầy mình tiến lên lấy Miêu Miêu Chùy.

Chỉ là còn chưa đợi hắn đi đến bên cạnh Miêu Miêu Chùy, Tần Phong đã nhanh chân hơn một bước lấy Miêu Miêu Chùy lên.

“Cây búa này đưa cho nhị đệ đi!” Tần Phong thử thử cây búa, quyết định cho Tần Hạo sử dụng.

“Cái gì?

Cho Tần Hạo!?” Ánh mắt Tam Lộng Đại Sư lập tức trở nên u oán, phát hiện mình rốt cuộc vẫn là ‘trông nhầm người’.

Lúc này – Hữu Dung trong lòng đang rơi vào sự rối rắm.

Nếu lát nữa Đại Ma Vương cầm cổ cầm tặng nàng, nàng nên ‘căng trì’ (giữ kẽ, giữ giá) của thục nữ rồi mới nhận, hay là che mặt xấu hổ bỏ chạy, đợi tối đến thì chừa cửa cho Đại Ma Vương… “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ câu dẫn Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại của Mệnh Trung Chú Định, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Câu dẫn!?” Tần Phong hiếu kỳ liếc nhìn Hữu Dung, phát hiện ánh mắt nàng đang nhìn về phía cây cổ cầm.

Ý gì vậy!?

Nàng sẽ không cho rằng cây cổ cầm này là luyện chế cho nàng đấy chứ!?

“Dám cả gan muốn không làm mà hưởng!” Tần Phong bước tới thu cổ cầm vào không gian tùy thân, kiên quyết không cho Hữu Dung một chút cơ hội nào để “ăn chùa”.

Cũng bởi vì cầm kỹ mà hắn rút ra từ hệ thống tên là “Nhất Khúc Can Tràng Đoạn, Thiên Nhai Hà Xứ Mịch Tri Âm” (Một khúc lòng đau như cắt, chân trời góc biển biết tìm tri âm nơi đâu), thế nên hắn thuận tay đặt tên cho cây cổ cầm này là Tri Âm!

“Đã thu Thần Khí cổ cầm rồi sao!?” Nụ cười nơi khóe môi Hữu Dung vẫn không thể che giấu, chỉ cho rằng Tần Phong thấy ngại ngùng khi giữa chốn đông người.

Nàng vốn tưởng Đại Ma Vương tìm nàng làm vợ là để chọc tức Vu Lan, ai ngờ hắn lại yêu nàng đến mức lòng đau như cắt, còn muốn âm thầm tặng nàng một bất ngờ lãng mạn.

Thôi được rồi!

Đàn ông trời sinh sĩ diện!

Nàng cứ giả vờ như không biết gì cả, yên lặng chờ đợi hắn tối nay cho mình một bất ngờ!

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ câu dẫn Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại của Mệnh Trung Chú Định, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Ta lại 'câu dẫn' lúc nào vậy!?” Ánh mắt Tần Phong đầy vẻ nghi hoặc, không hiểu vì sao Hữu Dung lại bật cười.

Lúc này, Tần Hạo từ không trung từ từ hạ xuống.

Khác với những người khác bị năm kiện Thần Khí hấp dẫn, trong mắt hắn tràn đầy sự khát khao bị đánh.

“Ách…” Tần Phong bị nhìn đến toàn thân không được tự nhiên, liền đưa cây búa hình mèo qua, nói: “Đây là Lôi Thần Chi Chùy ta đặc biệt luyện chế cho đệ, dùng mấy vạn cân Thất Thải Tinh Vẫn rèn luyện mà thành, còn thêm vào Lôi Đình Thiên Tinh.

Không chỉ giúp người dùng khống chế lôi điện, mà còn có thể bộc phát sức mạnh hủy thiên diệt địa.” “Lôi Đình Thiên Tinh!!” “Mấy vạn cân Thất Thải Tinh Vẫn!!” Toàn trường mọi người nghe xong đều hít sâu một hơi khí lạnh.

Ngay cả những đại lão như Nhàn Vân Tử, Vũ Lăng Thánh Chủ, cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc tương tự, bị sự “vô nhân đạo” của Tần Phong làm cho choáng váng.

Người khác khi có được Thất Thải Tinh Vẫn, đều dùng từng chút một, sợ dùng nhiều hơn một chút sẽ đau lòng.

Nhưng Tần Phong lại thuận tay dùng mấy vạn cân để luyện chế Thần Khí cho em trai, còn Lôi Đình Thiên Tinh thì cả Hoang Cổ e rằng cũng không tìm ra được ba khối.

Có thể nói không ngoa rằng, với trình độ luyện khí của Tần Phong, hắn có thể dùng những vật liệu này luyện chế ra đến mấy ngàn kiện Thần Khí, nhưng giờ hắn lại chỉ để luyện cho em trai một cây búa hình mèo.

Hắn thật sự… tôi muốn khóc thét... không biết giờ đầu thai còn kịp không, không cầu kiếp sau gia thế hiển hách, thiên phú vô song, chỉ cầu có một ca ca tên Tần Phong.

“Ân!?” Tiểu Bạch chăm chú nhìn chằm chằm cây búa hình mèo, lập tức cảm thấy ‘gạch đạo đức’ chẳng còn thơm tho gì.

“Ca, huynh là cố ý hay vô tình vậy!?” Tần Hạo không cảm thấy chút vui mừng nào, ngược lại rất khó xử nói: “Đệ luyện quyền pháp, huynh luyện cho đệ cái búa làm gì!?” Vớ vẩn!

Đương nhiên là cố ý rồi!

Chính vì biết quyền ý của đệ đạt đến cấp chín, nên ta mới luyện chế cho đệ một cây búa lợi hại hơn.

Nếu không thì làm sao đệ có thể hạ quyết tâm làm lại từ đầu!?

Chỉ cần nhị đệ chọn làm lại từ đầu, khoảng thời gian thanh xuân tươi đẹp sẽ bị lãng phí đi rồi, hắn chủ yếu là muốn kéo người xuống nước, làm hỏng con nhà người ta.

“Ta đương nhiên biết đệ luyện quyền pháp rồi, cũng biết quyền pháp của đệ rất có thiên phú!” Tần Phong trước tiên khẳng định cao độ, sau đó vẻ mặt đầy tình cảm nói: “Nhưng giang hồ hiểm ác, ca cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh đệ, sau này đệ phải luyện tập chùy pháp nhiều vào, coi quyền pháp làm át chủ bài bảo mệnh biết không!?” “Thật cảm động quá!” Toàn trường mọi người không kìm được rơi lệ, cũng muốn có một người ca ca tốt như vậy.

Khi nhìn thấy trong mắt em trai lộ ra sự ngu ngốc trong veo, liền không tiếc bỏ ra trọng kim luyện chế Lôi Thần Chi Chùy, mục đích chính là để cho em trai có một át chủ bài bảo mệnh ẩn giấu.

“Ca!!” Tần Hạo cảm động đến nước mắt chảy dài, vươn tay tiếp nhận Lôi Thần Chi Chùy.

Lách tách!!

Chỉ thấy lôi quang trên Lôi Thần Chi Chùy lóe sáng, nhanh chóng hòa quyện cùng Diệt Thế Thần Lôi, cũng khiến khí tức mà Tần Hạo tỏa ra bạo trướng trong chớp mắt.

Chương 730

"Hừ!!" Tiểu Bạch tức giận cuộn tròn hai tay ôm ngực, cảm thấy Tần Phong không còn yêu mình nữa.

"Ân!?" Tần Phong liếc mắt nhìn một cái, thuần thục "vẽ bánh" nói: "Ngô đệ ngu xuẩn, thỏ đương miễn chi!!" "Ân!?" Tiểu Bạch không khỏi sững sờ.

Nó suy nghĩ xem có phải Tần Phong đang ám chỉ rằng, sở dĩ hắn luyện Lôi Thần Chi Chùy thành phiên bản Q-style (cute) là để sau này nó có thể dùng Lôi Thần Chi Chùy làm nền tảng.

Vì vậy nó nên lén lút luyện một bộ liên chiêu chùy pháp, sau đó dùng Lôi Thần Chi Chùy làm kinh ngạc tất cả mọi người.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên hào quang vạn trượng, Đế Uy khủng bố tùy theo quét ngang thiên địa.

"Có người Chứng Đạo đột phá Đại Đế rồi!" Toàn bộ Hoang Cổ đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hào quang đến từ Vũ Lăng Thánh Địa.

Và dựa theo sự hiểu biết của bọn họ về Vũ Lăng Thánh Địa, hiện tại trong Vũ Lăng Thánh Địa không thiếu cường giả Chuẩn Đế đỉnh phong, nhưng tiềm lực của rất nhiều người đã cạn kiệt, người có thể xung kích vị trí Đại Đế chỉ có Thiên Tú một mình.

"Không sai, đây là khí tức của Thiên Tú!" Mỹ mâu của Vũ Lăng Thánh Chủ lập tức sáng rỡ, không ngờ Thiên Tú lại thật sự đột phá.

Hiện tại Tạo Hóa Tiên Cảnh đã hoàn toàn sa sút, thế hệ trẻ Thái Bạch Tiên Sơn chỉ có một mình Tần Hạo có thể chống đỡ cục diện, ngược lại Vũ Lăng Thánh Địa của bọn họ không những có Vu Lan, mà còn có yêu nghiệt Tần Phong.

Cũng đã định trước ba Đại Thánh Địa sau này, sẽ lấy Vũ Lăng Thánh Địa của bọn họ làm chủ!

“Thiên Tú đột phá rồi!” Tần Phong khẽ híp đôi mắt lại.

Hắn nhớ rõ cảnh tượng Thiên Tú muốn giết hắn lúc trước, đó cũng là thời điểm hắn gần nhất với việc kích hoạt thẻ trải nghiệm của ‘lão quái lông đỏ’, may mắn hắn cấp trung sinh trí, đưa cho Đế Tú sáu ‘cái bao lớn’ mới xoay chuyển được cục diện.

Mặc dù hắn đã dùng Trùng Đồng đánh lén cắt đứt tuệ căn của Thiên Tú, sau đó cũng nể tình đồng môn mà không đuổi cùng giết tận.

Nhưng do tu vi của hắn lúc đó còn thấp, nên sát thương của Trùng Đồng cũng không phát huy hoàn toàn.

Lần này Thiên Tú đột phá đến Đại Đế, tuệ căn e rằng sẽ mọc lại từ đầu.

“Tần Phong, ngươi đừng có làm bậy nhé!” Vũ Lăng Thánh Chủ nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt Tần Phong, liền biết hắn muốn quay về Vũ Lăng Thánh Địa chia rẽ Thiên Tú và huynh đệ đoàn viên.

“Thánh Chủ tỷ tỷ yên tâm, ta là người đọc sách mà!” Tần Phong cười tủm tỉm nói: “Tử viết: Tam nhân hành, tất hữu ngã sư yên; trạch kỳ thiện giả nhi tòng chi, kỳ bất thiện giả nhi cải chi!” “Tam nhân hành, tất hữu ngã sư yên!?” Vũ Lăng Thánh Chủ nhấm nháp kỹ càng, lập tức thả lỏng tâm.

Nàng phát hiện mấy năm không gặp Tần Phong quả thực đã trưởng thành không ít, không còn cái khí thế ngông cuồng của thiếu niên nữa, đã bắt đầu chủ động học hỏi từ những người xung quanh.

“Tam nhân hành?

Câu này ta thỏ biết!” Tiểu Bạch vừa ăn cà rốt, vừa bắt đầu hồi tưởng Luận Ngữ.

Nếu nó không nhớ nhầm thì ý của tiên sinh là ba người cùng đi, chỉ cần có một mình ta thì chiến lực sẽ tương đương với một sư phụ.

Với người lương thiện với ta, ta sẽ cho hắn một cơ hội theo ta!

Với người không lương thiện với ta, ta sẽ giúp hắn cải tạo cấu trúc sinh lý… Ầm ầm ầm!!

Một tiếng sấm sét đinh tai nhức óc đột nhiên nổ vang.

Chỉ thấy Tần Hạo giơ cao Lôi Thần Chi Chùy trong tay, bộc phát ra lôi điện khủng bố xông thẳng lên mây xanh, khiến những đám mây đen vốn đã tan đi lại lần nữa tụ tập, từng tia lôi điện tựa như chân gà cũng theo đó giăng kín trời.

“Hắn đã khống chế được Lôi Thần Chi Chùy rồi!!” Tần Phong lập tức không ổn rồi, cảm thấy nhị đệ lại sắp không nói đạo lý nữa rồi.

Kỳ thực dựa theo kinh nghiệm của ‘lão thư trùng’ mười năm của hắn, hắn cũng biết Lôi Thần Chi Chùy không thể khống chế được nhị đệ, nhiều nhất là khiến hắn đi thêm một đoạn đường vòng mà thôi.

Mà hắn cũng không cần nhiều, năm năm là đủ rồi.

Bởi vì hắn dự định lợi dụng khoảng thời gian này để thống nhất Hoang Cổ, sau đó vì nhị đệ mà chế tạo kịch bản giai đoạn thứ ba riêng biệt, nói trắng ra Lôi Thần Chi Chùy cũng chỉ là vật dùng tạm thời.

Nhưng điều khiến hắn vạn vạn không ngờ tới là, nhị đệ vừa cầm cây búa lên đã có thể khống chế được nó.

Hiện tại xem ra đừng nói đi đường vòng năm năm, có thể đi thêm hai năm rưỡi đã là không tệ rồi.

Có lẽ đối với người khác mà nói, đi đường vòng hai năm rưỡi rất có thể sẽ bình thường cả đời.

Nhưng đối với Thiên Tuyển Chi Tử không nói đạo lý mà nói, thì cứ xem thành bại đi, đời người hào sảng, chẳng qua là làm lại từ đầu thôi, 'ông nội' của các ngươi mãi mãi là 'ông nội' của các ngươi.

"Ta cảm thấy ta bây giờ cần yên tĩnh một chút!" Tần Phong hiện tại có thể nói là lời nói khó thành, suy nghĩ có nên đưa nhị đệ đến Tần Hoài Hà hay không.

Mỹ sắc, tựa hổ lang!

Có thể làm tan rã ý chí của con người… Chuyển cảnh —— "Điên rồi, triệt để điên rồi!" Lục Đạo Đế Quân lúc này cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Hắn vốn muốn chia cắt mười bảy cường giả cấp Đế của Đại Việt Hoàng Triều rồi đánh từng người một, nhưng không ngờ lần này bọn họ căn bản không lấy việc chiếm lãnh thổ làm mục đích.

Chỉ thấy mười bảy cường giả cấp Đế của Đại Việt đồng loạt xuất kích, quét ngang Hoang Cổ với thế như chẻ tre.

Để nhanh chóng hoàn thành Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận, càng đem đao đồ hướng về các thế lực lớn của Hoang Cổ, phàm là những tu tiên gia tộc có chút tích lũy đều không buông tha.

"Hoàng tộc thất đức, cướp đoạt tổ nghiệp của ta!" "Đại Việt Hoàng tộc, đào mộ tổ tiên của ta, ta và các ngươi không đội trời chung!" "Từ xưa đến nay, Hoàng tộc đều cùng thế gia chia sẻ thiên hạ, bọn họ làm sao dám động đao với ta chứ!?" "Không có sự ủng hộ của thế gia chúng ta, Đại Việt tất vong!!" "…" Mặc dù hành động này khiến dân oán sôi sục, nhưng Đại Việt Hoàng Triều vẫn hành động theo ý mình.

Bởi vì bọn họ đều biết dao của Tần gia đã kề vào cổ bọn họ rồi, thay vì chờ Tần gia chủ động vung đao với bọn họ, chi bằng cuối cùng liều một phen.

Vạn nhất cược thắng thì sao!

“Quả thật điên rồi!” Bạch Khởi sắc mặt ngưng trọng nhìn sa bàn khổng lồ, suy nghĩ làm thế nào để bảo toàn quân đội của Ngô Hoàng.

“Đế Quân!” Đế Sư Vô Đạo mở miệng nói: “Căn cứ tin tức nội bộ báo lại, Đại Việt Hoàng tộc từ thi thể Tiên Nhân Thượng Giới đã tìm được trận đồ Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận, hiện tại điên cuồng như vậy chính là để thu thập dược liệu bố trí trận này.” “Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận!?” Lục Đạo Đế Quân nhíu mày nói: “Ý của lão sư là, chúng ta nên ngăn cản Đại Việt Hoàng tộc hoàn thành trận này sao!?” “Ân!?” Tim Bạch Khởi và những người khác lập tức thắt lại.

Bọn họ đều đã nhận được mệnh lệnh của Tần Phong, muốn Tần gia Thủy Tổ mượn Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận để phi thăng.

Nếu Lục Đạo Đế Quân thật sự hạ lệnh ngăn cản Đại Việt Hoàng tộc, thì để không ảnh hưởng đến kế hoạch phi thăng của Tần gia Thủy Tổ, và cũng để đảm bảo đại quân không bị tổn thương, bọn họ đành phải phế Lục Đạo Đế Quân trước.

“Đúng vậy!” Đế Sư Vô Đạo gật đầu nói: “Kẻ địch càng điên cuồng, càng nói rõ tầm quan trọng của việc ngăn chặn, chúng ta nên bất chấp tất cả cái giá phải trả để ngăn cản Đại Việt Hoàng tộc.” “Lão sư nói cũng không phải không có lý…” Sắc mặt Lục Đạo Đế Quân lập tức ngưng trọng, tuyệt đối không cho phép ‘đánh đòn giáng cấp’ xuất hiện lần nữa.

“Không thể!” Diệp Long như bị tiểu Hắc Tử phụ thể, nhảy ra ngắt lời nói: “Hiện tại Tần gia đang lúc thế như chẻ tre, nếu chúng ta cùng Đại Việt Hoàng Triều tử chiến, chỉ sẽ làm nền không công cho Tần gia.” “Tần gia!?” Lục Đạo Đế Quân lập tức nhíu mày, đã từng nghe nói có người đề nghị Tần Phong tự lập xưng Đế.

Mặc dù Tần Phong cuối cùng đã công khai từ chối, nhưng hắn luôn cảm thấy Tần gia đang ôm mưu đồ xấu xa.

Bởi vì bọn họ có thể để một đứa trẻ tám tuổi đóng ‘khổ nhục kế’, sống trong Âm Nguyệt Hoàng Triều mười mấy năm, thì còn có chuyện gì mà bọn họ không làm được chứ!?

Chương 731

Tuy nhiên may mắn là hắn không giống Đại Việt Hoàng tộc, chạy đi cùng Tần gia gây gổ đến mức triệt để xé rách mặt.

Tần Phong trên danh nghĩa vẫn là người của Âm Nguyệt Hoàng Triều bọn họ!

“Truyền lệnh!” Lục Đạo Đế Quân đột nhiên có chủ ý, thần sắc nghiêm túc nói: “Hiện nay nội ưu ngoại hoạn, quốc phá tồn vong, Tam Thánh Tử Tần Phong có khả năng nâng đỡ Đại Hạ đang nghiêng đổ, vực dậy sóng lớn sắp ngả, Bổn Đế lệnh hắn nhanh chóng dẫn binh đến cần vương bảo giá!” “Vâng!!” Binh lính truyền lệnh sau khi nhận lệnh, nhanh chóng tiến về Tần gia.

Nhưng Đế Sư Vô Đạo ở một bên, lại là một vẻ lo lắng không yên.

Đạo ý chỉ này có vấn đề sao!?

Không có vấn đề!

Bề ngoài là bảo Tần Phong đến cần vương bảo giá, thực chất là mượn danh nghĩa đại nghĩa để ép Tần gia tham chiến.

Nhưng vấn đề là hắn qua khoảng thời gian quan sát này, phát hiện các tướng quân của mấy đại quân đoàn đều đã đổi sang dùng Thần Khí.

Mặc dù bọn họ lấy cớ rất hay, không phải là thu hoạch được trong chiến tranh du kích, thì cũng là cơ duyên nhặt được bên đường… Nhưng có thể cùng lúc lấy ra nhiều Thần Khí như vậy, cả Hoang Cổ chỉ có một mình Tần Phong.

Vì vậy Bạch Khởi và những người khác rất có khả năng đều đã bị Tần Phong thu mua, lần này gọi Tần Phong đến, rốt cuộc là cần vương bảo giá, hay là ‘Hoàng bào gia thân’ thì khó nói rồi.

“Hy vọng là lão phu nghĩ nhiều rồi!” Đế Sư Vô Đạo không nhịn được liếc nhìn Tây Chu.

Sở dĩ hắn không nhắc nhở Lục Đạo Đế Quân, tuyệt đối không phải vì Tần gia hiện tại thế lực đang lớn mạnh.

Gì mà Nguyệt Thần Cung, Lam Ma Cung, Vô Song Thành, Vũ Lăng Thánh Địa, Thái Bạch Tiên Sơn đều đang ủng hộ bọn họ, thật sự là hắn chỉ có 99.9999% chắc chắn có thể xác định Tần Phong đã khống chế toàn quân.

Không có một trăm phần trăm chắc chắn, báo lên chỉ sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của Đế Quân!

“Đế Tú đâu rồi!?” Lục Đạo Đế Quân đột nhiên nghĩ đến điều gì, ánh mắt nhanh chóng quét một vòng.

Lần trước hắn phái Đế Tú cùng Hạ Nhân, Chu Hân đi chém giết Diệp Thần, kết quả Diệp Thần không giết được, ngược lại bị người ta truy sát suốt đường, làm mất hết mặt mũi của Âm Nguyệt Hoàng Triều bọn họ.

Bây giờ Thiên Tú đều đã đột phá Đại Đế rồi, vậy mà hắn vẫn chưa đột phá!

“Đế Quân, ta ở đây rồi!?” Đế Tú bò dậy từ góc tường, một vẻ vừa mới ngủ dậy.

“Ngươi có thể có chút ý chí tiến thủ không!?” Lục Đạo Đế Quân nghĩ đến Âm Nguyệt Hoàng Triều đã đến lúc tồn vong, không thể kìm nén được nữa mà gầm lên: “Hiện tại ngay cả Thiên Tú đều đã đột phá Đại Đế rồi, trong Tây Tú chỉ còn lại một mình ngươi chưa đột phá thôi!!” “Bọn họ đó là ghen tị với ta!” Đế Tú lý lẽ đầy đủ nói: “Biết là ở cảnh giới Chuẩn Đế không đánh lại ta, nên mới gấp gáp đi đột phá

Đại Đế, Đế Quân, người sẽ không giống bọn họ nông cạn, lấy tu vi luận thành bại chứ!?” Đậu má!

Đây là cái loại đậu má gì vậy!

Đế Sư Vô Đạo và những người khác hoàn toàn cạn lời, không biết năm đó Tần Phong đã làm gì với Đế Tú, mấy năm trôi qua bệnh tình không hề có dấu hiệu thuyên giảm… Tần gia.

Tần Phong đã phân phối xong năm kiện Thần Khí.

Ngọc Tuyết, Hoa Linh, Nhậm Hoàn đều lộ ra nụ cười vui vẻ, chỉ có Tam Lộng Đại Sư dùng ánh mắt u oán nhìn Tần Phong, như thể bị người yêu bỏ rơi vậy.

Nhưng Tần Phong thuận tay chọn phớt lờ, quay người trở về tiểu viện của mình.

“Công tử, đợi ta!” “Tần ca ca, đợi ta!” “Đại Ma Vương, đợi ta!” “…” Hữu Dung và những người khác đã bị Vu Lan đánh cho có bóng ma tâm lý, thấy Tần Phong muốn đi liền lũ lượt theo sau.

Thề là đêm nay dù có ngủ chung với tên lão biến thái Tần Phong này cũng tuyệt đối không trở về tiểu viện bà bà đã sắp xếp để ở chung với Vu Lan.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ câu dẫn Hồng Nhan Tri Kỷ cấp Sử Thi của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ câu dẫn Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại của Mệnh Trung Chú Định, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Bọn họ muốn làm gì!?” Tần Phong trong lòng lập tức cảnh giác, nghi ngờ bọn họ muốn nhân cơ hội mưu đoạt ngôi vị Đại Đế.

“Không hổ là Đại Công Tước Tử!” Các đệ tử nam của Tần gia ghen tị không thôi.

Không những tám cô gái mà hắn mang về, mỗi người đều là tuyệt sắc nhân gian, hơn nữa còn đến từ các chủng tộc khác nhau, có thể trải nghiệm các phong tình địa phương khác nhau.

“Tại sao không luyện chế thêm một kiện nữa!?” Giang Linh không vui bĩu môi nhỏ.

Vốn tưởng Tần Phong sẽ nể tình thân phận đệ tức, mà luyện chế thêm một kiện Thần Khí tặng cho nàng, ai ngờ hắn nói một kiện là một kiện, không có ý muốn đưa cả Linh Đang và Cổ Cầm cho nàng.

Đồng thời, cái đầu nhỏ của nàng cũng đang suy nghĩ, có nên đuổi theo giúp Tần Phong tiếp tục quạt gió hay không.

Dù sao thỏa hiệp một lần thì có thể thỏa hiệp hai lần.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ câu dẫn Hoan Hỷ Oan Gia cấp Thần Thoại của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Đậu má, lại nữa rồi!!” Tần Phong trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Để không kích hoạt quang hoàn của nhị đệ, chỉ có thể tăng nhanh bước chân vội vã rời đi.

“Linh Nhi, nàng xem!!” Tần Hạo như Iron Man.

Không những không có ý an ủi, còn chạy tới khoe Lôi Thần Chi Chùy.

“Hô hô…” Giang Linh hít sâu mấy hơi, bình phục tâm tình rồi nói: “Tần Hạo, ta nghiêm túc nghi ngờ huynh và Tần Phong có phải là anh em song sinh không vậy, hắn một lúc có thể dỗ tám cô gái, còn huynh thì ngay cả một cô cũng không dỗ nổi!” “Ta và hắn không giống nhau!” Tần Hạo không hề ‘get’ được trọng điểm, ngược lại vẻ mặt chính sắc nói: “Ta nhớ ca ta lúc nhỏ từng nói, hắn muốn lập chí làm một tên tra nam, không chủ động, không cự tuyệt, không chịu trách nhiệm, chỉ chơi mà không cưới.” “Huynh có vẻ rất tự hào nhỉ!?” Giang Linh tức giận nghiến răng nghiến lợi nói: “Chẳng lẽ ta còn phải khen ngợi huynh, rằng cưới về rồi cũng không chơi sao?!” “Ân!?” Tần Hạo thần tình không khỏi sững sờ, không hiểu Giang Linh có ý gì.

“Ai!” Giang Tuyết, Giang Vô Song vợ chồng thở dài một tiếng.

Với cách sống kiểu này của Tần Hạo, thì đến bao giờ bọn họ mới có thể ôm cháu ngoại đây!?

“Ai!!” Thạch Trung Ngọc, Vân Tịch Nguyệt vợ chồng cũng thở dài một tiếng.

Với tính cách không biết dỗ ngọt con gái của Tần Hạo, thì đến bao giờ bọn họ mới có thể thu tài sản của Vô Song Thành về tay mình đây!?

Lúc này, Nhậm Hoàn đang vui vẻ chơi đùa với Thần Khí Ngư Tràng Kiếm, khiến Tạ Thiên và Tạ Địa ở gần đó ghen tị không thôi.

Hai huynh đệ bọn họ giống như Nhậm Hoàn, đều tu luyện đạo ám sát, và cây Ngư Tràng Kiếm đó quả thực là quá hợp, cũng không có thích khách nào có thể cưỡng lại sự cám dỗ của Ngư Tràng Kiếm.

“Ca, bọn ta muốn Ngư Tràng Kiếm!” Tạ Địa lúc này trong lòng đau khổ biết bao.

Kể từ khi nhìn thấy Tần Phong đưa Ngư Tràng Kiếm cho Nhậm Hoàn, hắn như thể thấy cô bé loli mình yêu dấu, bị gả cho một ông chú béo ú hôi hám với hàm răng vàng chóe vậy.

Ngươi muốn à!?

Ta còn muốn nữa là!

Tạ Thiên không nhịn được lườm một cái nói: “Ngươi vẫn nên từ bỏ ý nghĩ đó đi, Nhậm Hoàn không những là một trong Hoang Cổ Tam

Quái, còn là sát thủ số một Hoang Cổ.” “Ta không phục!” Tạ Địa đầy mặt oán niệm nói: “Tại sao Thiên Quân, Vạn Mã mỗi người đều có hai kiện Thần Khí, mà hai huynh đệ chúng ta lại không có một kiện Thần Khí nào!?” “Muốn biết à!?” Tạ Thiên im lặng quay người, dẫn Tạ Địa đi ra ngoài.

“Ân!?” Bách Vạn, Đại Quân cũng rất hiếu kỳ, nhanh chóng đuổi theo hai huynh đệ.

Chương 732

Chỉ thấy bên ngoài Tần gia sớm đã đông nghịt người, mỗi người đều mang lễ vật đến cầu kiến Tần Phong.

Kể từ khi Tần Phong thành công chém giết Tiên Nhân Thượng Giới, danh tiếng của Tần gia đã đạt đến độ cao chưa từng có, mỗi ngày đều có rất nhiều thủ lĩnh thế lực đến bái kiến.

Bởi vì bọn họ đều biết Tần gia quật khởi thế không thể cản, tương lai nhất định sẽ là thế lực lớn nhất nhì Hoang Cổ.

Quan trọng hơn, cặp song sinh chênh lệch ba năm này của Tần gia quá trẻ, nhìn khắp Hoang Cổ cũng không tìm ra được Chuẩn Đế hơn hai mươi tuổi.

Bọn họ muốn trong tương lai tiếp tục có quyền có thế, thì nhất định phải sớm bắt lấy ‘đùi vàng’ này.

Ngay cả khi Tần Phong chỉ nhận lễ vật mà không gặp người, cũng vẫn không thể ngăn cản được sự nhiệt tình của bọn họ, thề chết cũng phải bám lấy ‘đùi vàng’ Tần Phong này.

“Đã nghe nói chưa?

Đại Công Tước Tử đã luyện chế năm kiện Thần Khí!” “Nghe rồi, ngay cả hai cô tiểu nữ bộc bên cạnh cũng có Thần Khí!” “Đại Công Tước Tử, đúng là vô nhân đạo!” “Cho nên phải theo thì theo Đại Công Tước Tử, hắn sẽ không bạc đãi chúng ta đâu.” “Không sai, đây là khảo nghiệm của Đại Công Tước Tử đối với chúng ta, lễ vật cứ gửi ngàn ngày, bảo vệ vạn vạn năm!” “Trước cổng Tần gia ta quỳ dài không dậy, với Đại Việt Hoàng tộc ta chẳng thèm để ý, cốt yếu là lòng thành thì linh nghiệm!” “…” Nhìn đám người như được tiêm máu gà, Thiên Quân, Vạn Mã im lặng rút lui khỏi đám đông.

“Còn có thể như vậy sao!?” Bách Vạn, Đại Quân nhìn đến mắt tròn xoe mồm chữ O, cảm thấy thế giới quan của mình lập tức sụp đổ.

Bọn họ vốn tưởng Tần Phong là nhờ vào mị lực nhân cách, khiến đám người này ở lại hò hét ‘666’ (cổ vũ).

Ai ngờ bên trong lại trà trộn hai ‘người mồi’, thỉnh thoảng lại tiêm chút ‘máu gà’, ‘vẽ bánh’, khiến bọn họ tự giác móc tiền trong túi ra hiếu kính Tần Phong.

Cũng khiến bọn họ được chứng kiến, cái gọi là đội ngũ chuyên nghiệp!

“À này!!” Tạ Địa cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Vốn tưởng Thiên Quân, Vạn Mã là dựa vào nịnh hót mà lên vị, ai ngờ đội ngũ của Tần Phong từ trước đến nay không nuôi người nhàn rỗi, không có chút đặc điểm nào thì thật sự không thể gia nhập.

“Ai!” Tạ Thiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, trong mắt tràn đầy sự mê mang về tương lai.

Vốn dĩ hắn đi theo Tần Hạo ngoài việc báo đáp ân cứu mạng, càng nhiều hơn là Tần Hạo có tư chất độc bá vạn cổ, đầu tư vào cường giả như vậy tương lai nhất định có thể một bước lên mây.

Nhưng ai ngờ ca ca của hắn lại càng biến thái hơn, chỉ cần Tần Phong còn ở Tần gia một ngày, Tần Hạo sẽ vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được, cũng dự báo rằng bọn họ sẽ vĩnh viễn thấp hơn người một bậc.

Lúc này, trong tiểu viện của Tần Phong, tiếng nói cười ríu rít một mảnh.

Mặc dù hắn cũng muốn trải nghiệm ‘tám lần khoái lạc’ của Lan

Bảo Bảo, nhưng thật không may bên cạnh lại là tiểu viện của cha mẹ, dễ dàng khiến ‘thiết lập nhân vật hiếu tử’ mà mình vất vả xây dựng sụp đổ.

“Phải ra ngoài đi dạo thôi!” Tần Phong định đi Vũ Lăng Thánh Địa dạo một vòng, sợ ở nhà lâu quá sẽ lộ bản tính… “Ai u, tiểu viện của Đại Công Tước Tử Tần thật náo nhiệt!” Vu Lan không những lại khoác lên bộ Bạch Hổ Giáp anh tư hiên ngang, còn dẫn theo cao thủ Lam Ma Cung đến tiểu viện của Tần Phong.

“Công tử!” “Chủ nhân!” “Tần công tử!” “Tần ca ca!” “Đại Ma Vương!” Điềm Điềm, Hữu Dung, Nguyệt Hi, Hoa Linh, Ngọc Tuyết, Thái Tử Phi, Tiêu Cửu Nương bị dọa đến hoa dung thất sắc, lại nhớ đến nỗi sợ hãi bị Vu Lan chi phối, liền lũ lượt trốn ra sau lưng Tần Phong cầu được che chở.

“Chẳng phải đều nhờ phúc của cô sao!” Tần Phong trong mắt tràn đầy sự “cảm kích”.

Nếu không phải Vu Lan đánh cho bọn họ có bóng ma tâm lý, làm sao có thể lũ lượt chạy đến tiểu viện của ta, lấp đầy tất cả các phòng trống sao.

“Phi!” Vu Lan mặt đỏ bừng khẽ mắng một tiếng, lại nhớ đến chuyện Tần Phong nói ‘thoát phục’.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ trêu ghẹo Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!” “Nhiều hơn gấp bội!” Tần Phong khóe môi cong lên nụ cười của Long Vương, suy nghĩ xem Lan Bảo Bảo có tính là tự chui đầu vào lưới không.

“Thánh Tử đại nhân!” Cao thủ Lam Ma Cung nhìn hai người cười ý nhị, sau đó nói: “Vừa rồi Cung Chủ truyền tin tức đến, Lục Đạo Đế Quân đã phái người đến mời ngài đến cần vương hộ giá.” Lời vừa dứt, bên ngoài liền truyền đến một giọng nói vang dội: “Diệp Thần ti tiện vô sỉ, ỷ thế khi người, khắp nơi giết chóc cướp bóc, làm nhục vợ con người khác, còn khắc chữ lên người; Lục Đạo Đế Quân từ bỏ chống cự, cửa thành đại khai, để địch quân trường khu trực nhập, khiến lê dân khổ không nói xiết, trở thành nô lệ vong quốc; Đại Việt Tân Đế tác oai tác phúc, coi trời bằng vung, vì tư dục cá nhân mà vô cớ gây chiến hỏa, dung túng thuộc hạ giết chóc cướp bóc, khiến bách tính hai nước lưu ly thất sở, đất đai ngàn dặm đỏ máu; Duy có Đại Công Tước Tử Tần gia nhân hậu, vì đại nghĩa trong lòng mà chém Tiên Nhân Thượng Giới.

Chúng ta, tất cả chúng sinh dưới thiên hạ, khẩn cầu Đại Công Tước Tử tự lập làm Hoàng Đế, vì thế gian dẹp loạn chỉnh đốn, cứu bách tính Hoang Cổ khỏi nước sôi lửa bỏng…” “À này!!” Tần Phong trong lòng rất rối rắm, cảm thấy chuyện này cực kỳ khó giải quyết.

Đế Quân gặp nạn, địch quân xâm phạm, hắn chém tiên quật khởi, nắm giữ toàn bộ tinh nhuệ của đế quốc, Đế Quân bảo hắn nhanh chóng trở về hộ giá, nhưng bách tính thiên hạ lại muốn hắn Hoàng bào gia thân.

Nếu là ngươi, ngươi sẽ chọn thế nào!?

“Tần Phong, ngươi sẽ không thật sự muốn tự lập làm Hoàng Đế chứ!?” Vu Lan nhìn thấy Tần Phong rối rắm, vội vàng mở miệng khuyên nhủ: “Tần gia các ngươi là thần tử của Đại Việt Hoàng Triều, còn ngươi thì lại là Thánh Tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều, nếu tự lập tức là mưu triều soán vị, cho dù có thể ngăn chặn miệng lưỡi thiên hạ, thì bút của sử quan cũng sẽ không bỏ qua ngươi đâu.” “Ân!?” Tam Thu ngẩng đầu liếc nhìn Vu Lan, cảm thấy đối phương có chút không tôn trọng nàng.

“Ta là Tam Thánh Tử, làm sao có thể tự lập chứ?!” Ánh mắt Tần Phong lóe lên vẻ chân thành.

Tuyệt đối không phải vì long bào của hắn còn chưa làm xong, mà là Tần gia bọn họ chủ yếu là trung quân ái quốc.

“Cũng đúng!” Vu Lan đồng tình gật đầu nói: “Thánh Tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều chúng ta vốn dĩ tương đương với Hoàng Tử, chờ sau này Lục Đạo Đế Quân đánh bại Đại Việt Hoàng Triều thống nhất Hoang Cổ, với thiên phú của ngươi chắc chắn sẽ được lập làm Trữ Quân.” Trữ Quân!?

Tần Phong trong lòng hừ lạnh, căn bản không thèm ‘ăn’ cái bánh vẽ lớn đó.

Trước tiên chưa nói hắn và Lục Đạo Đế Quân không có quan hệ huyết thống, biến số tương lai thực sự quá nhiều, cho dù có quan hệ huyết thống, thì trong lịch sử những Thái Tử bị giết còn ít sao!?

Hơn nữa hắn hiện tại có binh lại có quyền, việc gì phải đi làm con trai cho người khác!?

“Không đúng…” Vu Lan đột nhiên phản ứng lại, nghi ngờ Tần Phong đang lừa nàng.

Với tính cách chỉ sợ thiên hạ không loạn của hắn, cho dù có đồng ý đi cần vương hộ giá, cũng nhất định sẽ nhân cơ hội đòi Lục Đạo Đế Quân một món, nhưng hôm nay hắn lại phản thường không đòi gì cả.

Chuyện này bình thường sao!?

Rõ ràng là không bình thường!!

“Thiếu Cung Chủ, mặc kệ hắn đúng hay không!” Cao thủ Lam Ma Cung đột nhiên nhắc nhở khẽ: “Chỉ cần gạo đã nấu thành cơm, mặc kệ hắn làm thế nào thì ngươi cũng sẽ không thiệt, bây giờ cơ hội tranh giành vị trí đệ nhất trên Thiên Tư Bảng đang ở ngay trước mắt, mấy cô nhóc đó chúng ta sẽ giúp ngươi xử lý, nếu hắn không hợp tác, chúng ta còn có thể giúp giữ chặt hai tay hắn.” “Tranh giành vị trí đệ nhất trên Thiên Tư Bảng!?” Tần Phong tai khẽ động, khó tin nhìn về phía Vu Lan.

Mặc dù hắn biết sau khi có được mệnh cách của sáu vị Đế Vương, Mị Lực Trị của hắn liền tăng vọt, nhưng thật sự không ngờ lại có thể khiến Vu Lan điên cuồng đến mức này.

Thanh thiên bạch nhật, quang minh chính đại, vậy mà lại dám mưu toan ‘lên’ Thiên Tư Bảng đệ nhất!

“Nói gì vậy!?” Mặt Vu Lan lập tức đỏ bừng, giận đến dậm chân nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

“Thiếu Cung Chủ, ngươi ngại ngùng gì chứ!?” Cao thủ Lam Ma Cung vừa đuổi theo, vừa gọi: “Ngươi phải học theo Cung Chủ, đã không làm thì thôi, đã làm thì làm tới bến, xong việc còn ném xuống 103 viên linh thạch rồi tiêu sái rời đi…” “Hay lắm!” Tần Phong trong lòng không nhịn được thốt lên.

Không ngờ Vu tiên sinh đạo mạo nghiêm nghị cũng có loại lịch sử đen tối này, lần sau đến nhà bà ta mà dám không cho hắn dừng Quỷ Hỏa, hắn sẽ lập tức bóc phốt những lịch sử đen tối này của bà ta.

Rất nhanh, màn đêm buông xuống.

Tần Hạo đang ôm Lôi Thần Chi Chùy ngủ, bỗng nhiên ngồi bật dậy, ánh mắt nhìn về phía cái tiểu đỉnh nát trên bàn, chỉ thấy một linh hồn thể bán trong suốt phiêu ra, chính là Long Tượng Đại Đế đã ngủ say hai năm rưỡi.

“Không tồi, không tồi!” Long Tượng Đại Đế rất vui mừng nói: “Không những đột phá đến cảnh giới Chuẩn Đế, còn lĩnh ngộ được Thập Tam Long Tượng Chi Lực, thành tựu võ đạo tương lai của ngươi tuyệt đối vô tiền khoáng hậu.” “Gia gia, người tỉnh rồi!!” Tần Hạo kích động nhảy lên, sau đó tự giễu cười nói: “Gia gia quá coi trọng cháu rồi, cái gì mà vô tiền khoáng hậu, trước mặt ca ca thì cháu chẳng là gì cả.” “Ca của ngươi!?” Long Tượng Đại Đế thần tình hơi sững sờ, không biết Tần Phong lại biến thái đến mức nào rồi.

“Ai!” Tần Hạo như thể tự tin bị đả kích, thở dài nói: “Ca ta nói hắn tự mình là ‘tài liệu phản diện’, nhưng hắn lại đem Vũ, Kiếm, Phật, Ma, Đạo, Văn, Khí dung hợp làm một thể, tùy tiện một đạo cũng có thể vô địch cùng cấp.” “Thật mẹ nó hối hận!” Long Tượng Đại Đế trong lòng không nhịn được mắng một tiếng.

Chương 733

Nếu sớm biết vừa ra đã bị ‘phàm nhĩ tái’ (khoe mẽ), thì hắn đã không tỉnh lại rồi, còn không bằng hai năm rưỡi trước chết đi đầu thai cho rồi.

“Gia gia, người nói cháu có phải là rất vô dụng không!?” Tần Hạo bắt đầu rơi vào tự nghi ngờ, cảm thấy mình hình như đặc biệt vô dụng.

Từ nhỏ lập chí muốn đánh bại ca ca, kết quả là căn bản không đánh lại, muốn báo thù cho ca ca, kết quả lại khiến Long Tượng Đại Đế chìm vào giấc ngủ sâu, muốn bảo vệ gia tộc, kết quả lại là ca ca ‘lực vãn cuồng lan’ (xoay chuyển cục diện nguy kịch)… “Người đừng có vặn sừng trâu, đổi cách nghĩ thử xem!” Long Tượng Đại Đế khai đạo nói: “Tu luyện cũng giống như theo đuổi con gái, có người chuyên tu một đạo, có người tu nhiều đạo cùng lúc, ngươi tu một đạo chứng minh ngươi chuyên nhất, ca của ngươi thấy đạo nào là đi đạo đó, rõ ràng là một tên tra nam, ngươi tại sao phải so sánh với một tên tra nam chứ?

Chẳng lẽ ngươi không nên khinh thường hắn sao!?” “Ân!?” Tần Hạo bị dụ dỗ đến ngẩn cả người, trong lòng cư nhiên vô duyên vô cớ cảm thấy có lý.

“A khưu!!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết là cô vợ nhỏ nhà ai đang nhớ hắn.

Cạch một tiếng!!

Chỉ thấy một dáng người uyển chuyển, rón rén mở cửa phòng.

“Đây là!?” Tần Phong mở mắt nhìn đi, suy nghĩ người này sẽ là ai.

Nhưng bất kể đối phương là ai, con gái chủ động mở cửa nhất định phải được cộng điểm, con gái không có râu thì phải được cộng điểm tối đa… Xoẹt một tiếng!!

Tần Phong không có thói quen bị động, chủ động nhảy bật khỏi giường.

Chỉ thấy hắn nhanh đến mức đối phương không kịp phản ứng, một tay tóm lấy bàn tay mềm mại của đối phương, rồi ấn nàng ta xuống chiếc giường lớn.

Mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, hắn nhìn rõ người đến là Vu Lan. "Lan bảo bảo!?" Tần Phong không khỏi ngây người.

Không hiểu nàng nửa đêm không ngủ, chạy đến phòng hắn làm gì!?

Chẳng lẽ thật sự muốn lên bảng Thiên Tư đứng đầu!? "Hừ!" Vu Lan đột nhiên hừ một tiếng.

Lợi dụng Tần Phong lơ đễnh không đề phòng, nàng ta nhanh nhẹn lật người một cái, biến khách thành chủ, đè Tần Phong xuống dưới, còn mình thì với tư thái người chiến thắng cưỡi trên người hắn. "Ta không thích bị động!" Tần Phong lập tức thổi lên kèn hiệu phản kháng, chuẩn bị giành lại quyền chủ động. "Suỵt suỵt!!" Vu Lan đột nhiên giơ tay lên, bịt miệng Tần Phong lại. "Ô ô..." Tần Phong lập tức trợn tròn mắt, tượng trưng kêu lên hai tiếng. "Đừng ồn ào nữa..." Vu Lan hung hăng trừng mắt một cái, cúi người ghé sát tai hắn thì thầm: "Ta phát hiện có một cao thủ vừa nãy tiềm nhập vào tiểu viện của ngươi." "Cao bao nhiêu!?" Tần Phong không nghe rõ Lan bảo bảo đang nói gì.

Chỉ biết mấy năm nay nàng không chỉ lớn hơn, còn học được cách tối đến "mang bóng" đâm người. "Chắc là một Đại Đế!" Vu Lan thần sắc vô cùng nghiêm túc, biểu thị mình không đùa. "Đại Đế!" Tần

Phong lập tức tỉnh táo lại.

Cần biết rằng, tiểu viện của hắn chính là khu vực trọng yếu của Tần gia.

Bên ngoài không chỉ có đệ tử tinh nhuệ Tần gia ngày đêm tuần tra, phía Tây Chu còn có Tề Tu Viễn, Tam Lộng Đại Sư, Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác cư trú.

Nhưng đối phương vẫn có thể lặng lẽ mò đến đây, có thể thấy đối phương tuyệt đối không phải Đại Đế bình thường.

Khoan đã!!

Những người khác đều không phát hiện, Lan bảo bảo làm sao phát hiện được!?

Tần Phong như chợt phát hiện điểm mấu chốt, ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm Lan bảo bảo. "Ngươi làm gì mà nhìn ta như vậy!?" Vu Lan bị nhìn đến có chút chột dạ.

Nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình nửa đêm muốn lên bảng Thiên Tư đứng đầu, trên đường vô tình thấy một bóng đen tiềm nhập vào tiểu viện của Tần Phong. "Vì em xinh đẹp a!" Tần Phong lúc nào cũng không quên trêu chọc Lan bảo bảo, ánh mắt trong trẻo chân thành nói: "Từ giây phút đầu tiên ta gặp em, ta đã biết em là vỏ kiếm duy nhất của ta." "Vỏ kiếm!?" Vu Lan đầu tiên ngẩn người, sau đó cúi đầu nhìn xuống.

Nàng phát hiện tư thế nam dưới nữ trên của hai người cực kỳ ái muội, cũng có thể rõ ràng cảm nhận được "kiếm" của Tần Phong đang muốn "quy sao". "Lưu manh!!" Vu Lan đỏ mặt khẽ mắng một tiếng, nhanh chóng nhảy khỏi người Tần Phong.

Lúc này —— Hữu Dung đang nằm trên giường trằn trọc không yên.

Nàng đã mở cửa cho Đại Ma Vương rồi, nhưng đợi đến nửa đêm vẫn không thấy người. "Không thể nào a!?" Hữu Dung trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Theo như nàng hiểu về Đại Ma Vương, cho dù mình không mở cửa, hắn cũng sẽ tìm cách phá cửa mà vào, sao có thể lâu như vậy mà không có chút động tĩnh nào!? "Hả!?" Hữu Dung khịt khịt mũi nhỏ, ngửi thấy mùi mê hương.

Mặc dù loại mê hương này không màu không mùi, ngay cả Chuẩn Đế cũng có thể dễ dàng mê hoặc, nhưng đối với tiểu y tiên của Dược Thần Cốc, thật sự là quá trẻ con rồi. "Đại Ma Vương chơi hoa thế!?" Hữu Dung tâm lập tức nhảy lên tận cổ họng, cả người càng thêm căng thẳng vô cùng.

Vốn tưởng Tần Phong tối nay sẽ mang thần khí cổ cầm đến tỏ tình với nàng, ai ngờ lại dùng mê hương, vậy nên bây giờ nàng nên nhắm mắt âm thầm chịu đựng, hay là "lấy gậy ông đập lưng ông" đây.

Nhảy dậy cười "hắc hắc" với Đại Ma Vương, "ngươi cũng không muốn chuyện hạ mê dược bị người khác biết đâu nhỉ!?" Cạch một tiếng!

Cánh cửa phòng chưa đóng chặt bị đẩy ra, một tiếng bước chân sau đó vang lên. "Không đúng!" Hữu Dung khẽ nhíu mày, nghe ra tiếng bước chân rất nhẹ.

Vút!

Vút!

Vút!

Hữu Dung đột nhiên nhảy khỏi giường, không nói hai lời liền vung ra mấy cây ngân châm.

Chương 734

Người đời chỉ biết y thuật của Dược Thần Cốc bọn họ vô song thiên hạ, nhưng không biết ám khí của Dược Thần Cốc cũng lợi hại không kém, nếu không thì chỉ dựa vào nhân tình cũng không thể truyền thừa lâu như vậy ở Hoang Cổ. "Rèn sắt còn cần bản thân cứng!" Chỉ là tu vi của đối phương rõ ràng trên Hữu Dung, một cú lùi lại nhẹ nhàng tránh thoát công kích của ngân châm.

Cũng mượn ánh trăng ngoài cửa sổ có thể nhìn rõ đối phương, một thân cổ trang bạch y, trong tay cầm một cây quạt xếp, trông có vẻ là một vị công tử phong lưu như ngọc.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, giữa lông mày đối phương có tú khí của con gái, làn da trắng nõn mịn màng, tất cả đều chứng minh đối phương là một nữ nhân. "Thật đúng là xui xẻo, lại đụng phải truyền nhân của Dược Thần Cốc!" Đối phương bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nhếch khóe môi đỏ mọng nói: "Quả nhiên như lời đồn, có thể không tin nhân phẩm của Đại Công Tước tử Tần gia, nhưng tuyệt đối không thể không nghi ngờ nhãn quang của Đại Công Tước tử Tần gia, bên cạnh hắn thật sự đều là tuyệt thế giai nhân." "Ngươi là Tiếu Bách Hợp trong Tam Quái!?" Hữu Dung nhíu mày đánh giá đối phương, cảnh giác không dám lơ là chút nào.

Mặc dù nàng chưa từng gặp Tiếu Bách Hợp, nhưng cũng từng nghe nói người này thích mặc nam trang giả làm công tử phong lưu, thường xuyên nửa đêm tiềm nhập khuê phòng nữ sinh làm chuyện "hái hoa trộm ngọc". "Không sai, người giang hồ quả thật gọi ta là Tiếu Bách Hợp!" Tiếu Bách Hợp sảng khoái thừa nhận, càng thêm tiêu sái mở quạt nói: "Không biết tiểu y tiên của Dược Thần Cốc, có nguyện cùng tại hạ thưởng nguyệt uống rượu không!?" "Xin lỗi, ta đối với nữ nhân không có hứng thú!" Hữu Dung đánh giá đối phương, rất là tiếc nuối nói: "Thật đáng tiếc khuôn mặt này, sao lại mọc trên người một nữ nhân, cũng khó trách Tửu Tiên của Âm Nguyệt Hoàng Triều cứ mãi không quên." "Ngươi không phải người đầu tiên nói câu này, cũng sẽ không phải người cuối cùng..." Tiểu Bách Hợp khóe miệng lộ ra một nụ cười tự tin.

Nàng không tin trên đời này có nữ tử nào có thể chống đỡ được, một trăm lẻ tám bộ động tác và hai mươi tám loại thủ pháp của nàng.

Xoẹt một tiếng!!

Chỉ thấy Tiểu Bách Hợp hóa thành một tàn ảnh, nhanh chóng lao về phía Hữu Dung. "Không hay rồi!!" Hữu Dung sắc mặt không khỏi biến đổi, thân thể nhanh chóng muốn né tránh.

Chỉ tiếc tu vi đối phương đã đột phá Đại Đế cảnh, nàng như một con gà con không chút sức phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương nhanh chóng tiếp cận mình.

Ong!

Ong!

Ngay lúc Tiểu Bách Hợp sắp lao đến Hữu Dung, một tiếng kiếm minh đột nhiên truyền đến từ phía sau. "Đại Ma Vương!!" Hữu Dung kinh hỉ mở mắt, thấy Tần Phong tay cầm Trường Không Thần Kiếm đâm tới. "Kiếm khí thật mạnh!!" Tiểu Bách Hợp trong lòng không khỏi kinh hãi, vội vàng quay đầu chống đỡ kiếm của Tần Phong.

Ầm một tiếng!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, năng lượng cũng theo đó mà tản ra trong phòng. "Tần gia lúc này quả nhiên không dễ chọc a!" Tiểu Bách Hợp bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nàng vốn tưởng mình có thể thần không biết quỷ không hay tiềm nhập Tần gia, trêu chọc những nàng dâu chưa qua cửa của Tần Phong, ai ngờ lại nhanh như vậy đã bị người ta phát hiện rồi.

Nàng bây giờ phải nhanh chóng rời đi, nếu không lát nữa sẽ không đi được nữa. "Ai ui, đầu ta chóng mặt quá!" Hữu Dung lập tức biến thành tiểu y tiên không biết võ công, ôm trán thuận thế ngã vào lòng Tần Phong... "Đừng vậy, ta là kẻ háo sắc đó!" Tần Phong không chỉ miệng nói vậy, thân thể cũng vô cùng thành thật.

Chỉ thấy hắn thuận thế ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hữu Dung, cũng tựa bờ vai rộng rãi vững chắc của mình cho nàng.

Bất quá tư thế ái muội như vậy của hai người, cũng khiến Vu Lan ở ngoài phòng lần nữa tức đến nổ đom đóm mắt. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại tức đến nổ đom đóm mắt, thu được 5 vạn điểm Phản Phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ chiếm tiện nghi của định mệnh cấp Thần Thoại, thu được 20 vạn điểm Phản Phái!" "Ta chiếm tiện nghi của nàng ta?

Rõ ràng là nàng ta 'mang bóng đâm người' được không!" Tần Phong không nhịn được đảo mắt mấy vòng, mạnh mẽ khiển trách hệ thống oan uổng người tốt. "Nàng, nàng ta dùng mê dược..." Hữu Dung một bộ vẻ đẹp yếu ớt kiều diễm như ngọc, lập tức kích thích dục vọng bảo vệ của đàn ông, thấy Vu Lan ngoài phòng càng sợ hãi vội vàng vùi đầu nhỏ vào lòng Tần Phong. "Hả!?" Tần Phong nhìn Hữu Dung trong lòng, luôn cảm thấy có gì đó không đúng. "Hắn ta chính là Tần Phong!?" Tiếu Bách Hợp nhíu mày đánh giá nam tử trước mắt, cơ bản có thể xác định hắn chính là Đại Công Tước tử Tần gia.

Vì toàn bộ Hoang Cổ có thể dùng tu vi Chuẩn Đế sơ giai phóng thích kiếm khí như vậy, trừ Lâm Tam ra, cũng chỉ có Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu Tần Phong rồi.

Mà đây là tiểu viện Tần Phong cư trú, người đến là ai tự nhiên không cần nói cũng biết. "Biết rồi mà còn dám đến Tần gia!" Tần Phong trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

Xưa nay đều là hắn để ý những nàng dâu nhà người khác, hôm nay lại có người dám đả động ý đồ đến nàng dâu của hắn, lại còn trắng trợn đến "đào góc tường".

Rốt cuộc là đối phương "ngông cuồng" rồi, hay là hắn Tần Phong không còn vung đao được nữa!? "Là tiểu viện của Đại Công Tước tử!!" Đệ tử tuần tra đêm của Tần gia nghe thấy động tĩnh, nhao nhao chạy về phía tiểu viện của Tần Phong, toàn bộ Tần gia cũng theo đó mà đèn đuốc sáng trưng. "Kẻ nào đi trêu chọc Chúa Công!?" Tề Tu Viễn và những người khác lập tức đực mặt ra.

Đừng nói đến chiến tích Tần Phong chém giết tiên nhân thượng giới, chỉ riêng tu vi Chuẩn Đế sơ giai của hắn, chỉ cần có chút trí tuệ cũng không thể đến trêu chọc hắn, còn dám chạy đến Tần gia để trêu chọc hắn. "Không hổ là hồng nguyệt yêu nghiệt, đi đến đâu làm loạn đến đó!" Mộc Tú không nhịn được ngáp một cái, dường như đã sớm quen nên tiếp tục ngủ. "Tần gia cũng không phải long đàm hổ huyệt gì, ta Tiếu Bách Hợp muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!" Tiếu Bách Hợp vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, đối mặt với đệ tử Tần gia từ khắp tám phương đổ về vẫn điềm nhiên như không.

Chỉ thấy nàng khóe miệng lộ ra một nụ cười, thân thể nhanh chóng bay ngược ra khỏi phòng Hữu Dung. "Muốn chạy!!" Vu Lan đang bị cặp "cẩu nam nữ" trong phòng tức đến nổ đom đóm mắt, lập tức rút Bạch Hổ Kiếm đâm về phía Tiếu Bách Hợp. "Những nữ nhân của Đại Công Tước tử Tần gia này quả nhiên đều là nhân gian tuyệt sắc!" Tiếu Bách Hợp không nhịn được liếm liếm môi đỏ mọng, lấy ra một cây sáo bắt đầu thổi.

U u ~~ Tiếng sáo du dương uyển chuyển vang lên trong đêm tối tĩnh mịch, còn kèm theo một luồng lực lượng thần bí, khiến đệ tử Tần gia từ Tây Chu cảm thấy bất an trong lòng.

Chỉ thấy thân thể mọi người bắt đầu run rẩy, dường như bị tiếng sáo khống chế, theo tiếng sáo càng lúc càng cao vút, từng người đều sắc mặt vặn vẹo ngã xuống đất không thể động đậy. "Nhạc giả!!" Vu Lan khẽ nhíu mày, nhanh chóng phong bế thính giác.

Hệ thống tu luyện của Chư Thiên Vạn Giới có rất nhiều loại, có người lấy võ nhập đạo, có người lấy kiếm nhập đạo, cũng có người lấy đan nhập đạo...

Mà người này chính là lấy nhạc nhập đạo, có thể dùng âm thanh giết người. "Một khúc ruột gan đứt, chân trời góc bể tìm tri âm ở đâu!" Tần Phong từ tính vang lên trong đêm không.

Chương 735

Chỉ thấy hắn lật tay lấy ra Chỉ Nhân Cầm, đầu ngón tay mạnh mẽ dùng sức búng vào dây đàn.

Ong!!

Tiếng đàn chói tai lập tức vang lên, trực tiếp phá vỡ tiếng sáo của Tiếu Bách Hợp. "Thật lợi hại!!" Hữu Dung tựa đầu vào vai Tần Phong, tinh nghịch mở một mắt nhìn về phía cổ cầm.

Chỉ thấy thân đàn lưu chuyển thần quang nhàn nhạt, chất cảm mạnh mẽ khiến người ta không nhịn được muốn đưa tay sờ vào, năm dây đàn tinh oánh trong suốt, đơn giản chính là cây cổ cầm trong mộng của nàng. "Sao có thể!?" Tiếu Bách Hợp trong mắt đẹp lóe lên một tia bất ngờ, không ngờ cầm kỹ của Tần Phong lại lợi hại như vậy, cùng với sáo của nàng đều là lấy nhạc nhập đạo. "Lên!!" Đệ tử Tần gia nhao nhao từ dưới đất bò dậy, nhanh chóng đuổi theo Tiếu Bách Hợp trên hư không. "Đại Công Tước tử Tần gia ta nhớ kỹ ngươi rồi, chúng ta hậu hội hữu kỳ!" Tiếu Bách Hợp không nỡ nhìn tiểu viện của Tần Phong một cái, chỉ thấy Thái Tử Phi và những người khác nghe thấy động tĩnh đều nhao nhao đi ra, quả thật như lời đồn đều là nhân gian tuyệt sắc, nhìn đến mức nàng ta gọi là tâm ngứa khó nhịn.

Bất quá nàng cũng biết Tần gia không dễ chọc, hóa thành một đạo bạch quang nhanh chóng rời đi. "Tử viết: Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ, làm gì mà vội vàng đi thế!?" Tần Phong từ tính vang vọng bầu trời đêm.

Chỉ thấy hắn lấy Hữu Dung làm "đệm đàn", hai tay bắt đầu khẽ gảy dây đàn. "Ô ô..." Hữu Dung phát ra tiếng kêu ủy khuất, cảm thấy mình thật sự quá khó khăn rồi.

Nàng muốn Tần ở trên, không phải Cầm ở trên, a ui!

Ầm ầm long long!!

Thế thiên địa dường như bị điều động, điên cuồng hội tụ về Tần gia, khiến trời đất phong vân biến sắc, tiếng nổ ầm ầm vang vọng không ngừng. "Cái gì!!" Đồng tử Tiểu Bách Hợp không khỏi co rút, cuối cùng cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Dưới sự gia trì của đủ loại buff của Tần Phong, tiếng đàn và thiên địa cộng hưởng, bao trùm toàn bộ Tần gia, cũng phong tỏa mọi đường thoát của nàng. "Cái này..." Vũ Lăng Thánh Chủ trong mắt đẹp lấp lánh, toát ra một tia khó tin.

Ai có thể ngờ Tần Phong không chỉ tinh thông kiếm đạo, võ đạo, văn đạo, ma đạo... lại ngay cả âm luật cũng tinh thông, ngay cả sáo ngọc của nàng e rằng cũng không thể áp chế được. "Sớm biết đã TM chết quách cho rồi!" Long Tượng Đại Đế nghe thấy động tĩnh đi ra xem xét, tại chỗ liền bị Đại Công Tước tử Tần gia "chỉnh tự bế".

Dù sao đi nữa năm đó hắn cũng là một nhân vật lớn của Hoang Cổ, nhưng mấy vạn năm sau lại bị thời đại đào thải, dường như thiên kiêu nào cũng có thể chà đạp lòng tự tin của hắn. "Ca ca thật là tra nam!" Tần Hạo không ngừng an ủi chính mình, cảm thấy mình hình như lại "ổn" rồi.

Ông!

Ông!

Tần Phong lấy ra tốc độ tay của hai kiếp độc thân, điên cuồng gảy năm dây đàn của Chỉ Nhân Cầm.

Búng ngón gảy đàn, khí phá vạn quân!

Như mộng như ảo, khuấy động càn khôn!

Chỉ thấy thế thiên địa hóa thành ngàn quân vạn mã, với khí thế không thể cản nổi lao về phía Tiếu Bách Hợp, nơi đi qua còn khiến thiên địa chấn động, phóng thích ra uy năng hủy thiên diệt địa.

Lúc này —— Trong một cái ổ chó cạnh giường phòng ngủ của Tần Phong, Tiểu Bạch bị tiếng ồn làm phiền đến mức ôm chặt hai tai thỏ. "Tối khuya ồn ào cái gì mà ồn ào, có chút công đức nào không hả!?" Tiểu Bạch vẻ mặt cáu kỉnh.

Nó chuẩn bị ngày mai đi tìm một bà phú bà, bán quách cái Chủ nhân không có công đức tâm này đi! "Lão đại, cũng quá mãnh liệt rồi!" Thiên Quân, Vạn Mã cũng bị đánh thức, đi ra nhìn cảnh tượng trước mắt kinh ngạc nói: "Lên không có chút "khúc dạo đầu" nào, trực tiếp "xả chiêu lớn", cái này TM ai mà đỡ nổi chứ!?" "Ta còn không tin!" Tiếu Bách Hợp dường như con vịt đã nấu chín, chỉ còn cái miệng cứng rắn nói: "Ta là một Đại Đế, còn không làm gì được ngươi..." U u ~~ Chỉ thấy Tiếu Bách Hợp vội vàng đặt sáo lên môi đỏ mọng bắt đầu thổi, từng đợt sóng âm liên tiếp khuếch tán ra, hóa thành dây leo trói chặt ngàn quân vạn mã do tiếng đàn của Tần Phong hóa thành. "Ai ui, còn chịu đựng được nữa kìa!" Tần Phong mí mắt khẽ nâng lên một chút, sau đó lại thêm một chút buff.

Ông!

Ông!

Tiếng đàn cao vút kịch liệt, như vạn mã bôn đằng.

Thế thiên địa cũng trong khoảnh khắc bùng cháy, ngàn quân vạn mã càng bùng phát khí thế nuốt chửng sơn hà, giãy thoát trói buộc điên cuồng lao về phía Tiếu Bách Hợp.

Chỉ là Tiếu Bách Hợp cũng không phải dạng vừa, tu vi Đại Đế không dám có chút giữ lại.

Trong nhất thời —— Tiếng đàn và tiếng sáo vang vọng bầu trời đêm, khiến mọi người nhao nhao bịt tai lại. "Không hay rồi!!" Vu Lan sắc mặt biến đổi, vội vàng ổn định tâm thần. "Lấy nhạc nhập đạo, khủng bố đến vậy!!" Tề Tu Viễn, Tam Lộng Đại Sư sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Không giống với công kích vật lý của bọn họ, công kích sóng âm hoàn toàn là công kích ma pháp, không chỉ có thể xuất hiện từ hư không hóa thành thực thể, còn có thể khuấy động tâm hồn khơi dậy cảm xúc tiêu cực của con người.

Ngay cả khi bọn họ đã đột phá đến Đại Đế, vẫn cảm thấy tâm hồn bị khuấy động.

Bất quá Nhàn Vân Tử, Vũ Lăng Thánh Chủ thì không hề bị ảnh hưởng.

Vì tâm cảnh của bọn họ đã sớm đạt đến hóa cảnh, rất khó bị ảnh hưởng từ bên ngoài mà dao động. "A..." Các đệ tử Tần gia ôm tai kêu lớn, thực sự không chịu nổi loại công kích sóng âm này. "Tiếng nhạc, giết người vô hình!" Nhàn Vân Tử khẽ nhíu mày, phất trần trong tay theo đó vung lên.

Chỉ thấy một đạo kim quang nhanh chóng tản ra, bao phủ các đệ tử Tần gia lại, khiến bọn họ không đến nỗi chết trong loại công kích sóng âm vô hình này. "Đa tạ tiền bối!" Đệ tử Tần gia sống sót sau tai nạn, vội vàng tiến lên hành lễ cảm tạ.

Chương 736

"Đây chính là thiên kiêu mạnh nhất từ trước đến nay của Hoang Cổ!?" Tiếu Bách Hợp trong mắt lóe lên một tia kinh hoàng, cuối cùng cũng ý thức được mình đến Tần gia ngu xuẩn đến mức nào rồi.

Nàng vốn tưởng cho dù đến Tần gia "trộm ngọc hái hoa" bị phát hiện, cũng có thể dựa vào tu vi Đại Đế của mình toàn thân rút lui.

Ai ngờ mức độ yêu nghiệt của Tần Phong, hoàn toàn vượt xa thế giới quan mà nàng đã hình thành từ nhỏ, cái định luật "dưới Đại Đế đều là kiến hôi", trước mặt hắn ta chỉ là một cái rắm.

Mối quan hệ giữa sói và cừu, trực tiếp đảo ngược hai cực!

U u ~~ Ngay lúc tiếng đàn và tiếng sáo đấu đến khó phân thắng bại, một tiếng kèn Tỏa Na khiến người ta nổi da gà vang lên.

Chỉ thấy Tiểu Bạch bị hai người này ồn ào đến mức thực sự không ngủ được, tức giận từ ổ chó nhảy ra, lấy ra cây Tỏa Na nhỏ yêu thích bắt đầu thổi.

Không cần công pháp hoa lệ gì gia trì, chỉ riêng âm thanh vang lên đã suýt chút nữa tiễn người ta đi gặp Diêm Vương, cũng mạnh mẽ áp chế tiếng đàn và tiếng sáo xuống. "Hả!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, hai tay ấn vào dây đàn làm ngưng tiếng.

Không phải Tỏa Na của Tiểu Bạch phá vỡ "Một khúc ruột gan đứt" của hắn, mà là tiếng Tỏa Na suýt chút nữa tiễn hắn đi gặp Diêm Vương, cứ như hai đại nghệ sĩ piano đang đấu đàn, đột nhiên đội ngũ tang lễ chuyên nghiệp đi ngang qua giữa chừng.

Ý cảnh hoàn toàn bị phá hỏng rồi! "Hô hô..." Tiếu Bách Hợp cũng dừng lại, lồng ngực phập phồng rất dữ dội.

Mặc dù nàng sở hữu tu vi Đại Đế, nhưng đối mặt với yêu nghiệt như Tần Phong, lại không thể không dốc toàn bộ sức lực, khiến linh lực trong cơ thể nàng tiêu hao cực lớn. "Là Tiểu Bạch!!" Tần Mộc Tuyết và các nữ đệ tử khác nhao nhao kinh hô, mắt đầy hình trái tim nhìn Tiểu Bạch trên nóc nhà. "Một Đại Đế mà cần đánh lâu đến vậy sao!?" Tiểu Bạch rõ ràng mang theo cơn giận buổi sáng, véo ra một đạo chỉ quyết nói: "Thiên Địa Huyền Tông, Vạn Khí Bản Căn.

Quảng Tu Ức Kiếp, Chứng Ngô Thần Thông..." Ầm ầm long long!!

Chỉ thấy Thiên Sư Ấn ở giữa trán Tiểu Bạch đột nhiên sáng lên, quanh thân cũng ngưng tụ ra một đạo quầng sáng vàng chói mắt.

Kim Quang Chú!!

Ta truyền cho Tiểu Bạch chính tông Đạo gia thần công, trải qua nhiều ngày tu luyện cuối cùng cũng luyện thành rồi.

Rầm một tiếng!!

Tiểu Bạch chân mạnh mẽ dùng sức đạp một cái lên nóc nhà, như một đạo sao băng trắng lao về phía Tiếu Bách Hợp. "Thiên, Thiên Sư!?" Tiếu Bách Hợp cả người lập tức đực mặt ra, không hiểu con thỏ từ đâu ra Thiên Sư Ấn.

Bất quá điều khiến nàng càng không ngờ tới là, Tiểu Bạch không chỉ sở hữu Thiên Sư Ấn, còn được Tần Phong gia trì thêm đủ loại buff, trên đỉnh đầu còn hiện ra ba quyển thẻ tre Thánh Nhân. "Thiên, Địa, Nhân ba quyển thẻ tre Thánh Nhân!!" Toàn trường lập tức vang lên một tràng kinh hô.

Ai cũng không ngờ thẻ tre Thánh Nhân trong truyền thuyết lại được một con thỏ tập hợp đủ, hơn nữa con thỏ này lại còn có thể dùng thẻ tre Thánh Nhân làm vũ khí.

Ầm ầm long long!!

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng thiên địa, nơi Tiểu Bạch đi qua hư không chấn động kịch liệt. "Không hay rồi!!" Tiếu Bách Hợp trong lòng không khỏi kinh hãi.

Vì trước đó giao đấu với Tần Phong tiêu hao thực sự quá lớn, nên nàng không có nhiều nắm chắc để tránh thoát công kích của Tiểu Bạch, chỉ có thể trơ mắt nhìn "tiểu đông tây" này thừa lúc người gặp nguy. "Vãi chưởng, cướp mạng!!" Tần Phong không nhịn được chửi thề một tiếng, không biết ai đã làm hư con thỏ nhà hắn.

Rầm một tiếng!!

Chỉ thấy Tiểu Bạch một cú "đỉnh đầu chùy" trúng bụng Tiếu Bách Hợp, ba thẻ tre Thánh Nhân cũng bùng phát ra khí tức Thánh Nhân khủng bố. "Thẻ tre Thánh Nhân!?" Lâm Tam cũng bị đánh thức đi ra xem xét, nhìn thấy thẻ tre Thánh Nhân trong lòng giật mình.

Không hiểu vì sao, nhìn thấy Tiểu Bạch lấy ra thẻ tre Thánh Nhân vào khoảnh khắc đó, hắn lại cảm thấy món bảo vật này vốn nên thuộc về mình. "Sao lại như vậy!?" Lâm Tam bị suy nghĩ của mình dọa giật mình, vội vàng đè xuống dục vọng trong lòng.

Đại trượng phu đứng giữa trời đất, nên nuôi dưỡng khí phách hào sảng, làm chuyện quang minh lỗi lạc, sao có thể động lòng tà niệm với bảo vật của người khác!?

Rầm một tiếng!!

Chỉ thấy Tiểu Bạch một đòn trọng quyền đánh Tiếu Bách Hợp rơi mạnh xuống đất, thần tình chật vật hoàn toàn không còn vẻ kiệt ngạo bất tuần trước đó. "Thỏ ta đánh chính là Đại Đế!" Tiểu Bạch bước đi lững thững, chuẩn bị về ổ chó của mình tiếp tục ngủ. "Oa, Tiểu Bạch thắng rồi!!" Tần Mộc Tuyết kích động ôm lấy Tiểu Bạch, xem như thú cưng cưng chiều hôn một cái.

Tiếp đó các nữ đệ tử Tần gia khác cũng nhao nhao tiến lên, người này hôn xong đến người kia hôn, ai cũng muốn hít hà một ngụm "đại bảo bối" này. "Thỏ ta ghét nhất mấy nữ nhân không có ý thức ranh giới!" Tiểu Bạch liều mạng giãy giụa muốn chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn bị vô tình túm trở lại. "Buông con thỏ đó ra, có bản lĩnh thì xông vào ta này!!" Các nam đệ tử ghen tỵ đến mức hận không thể bây giờ chết đi đầu thai thành thỏ.

Lúc này —— Tần Phong đứng dậy đi ra khỏi tiểu viện, muốn xem đối phương chết chưa. "Đại Ma Vương đi rồi!?" Hữu Dung mở mắt nhìn một cái.

Sau khi xác nhận Tần Phong đã đi, ánh mắt nàng rơi xuống Chỉ Nhân Cầm, biết chắc là Đại Ma Vương không tiện nói ra, cố ý để lại đàn ở đây tặng cho nàng. "Khụ khụ..." Tiểu Bách Hợp ho khan kịch liệt mấy tiếng, chật vật từ dưới đất bò dậy. "Tiểu tử này ngực to quá nhỉ!?" Tần Phong nhíu mày đánh giá đối phương, cảm giác đối phương hình như không phải là đàn ông... "Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, quả nhiên danh bất hư truyền..." Tiểu Bách Hợp khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ, chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn dữ dội.

Nàng vốn tưởng Tần Phong chém giết tiên nhân thượng giới, là vì mượn kiếm của thiên hạ, với tu vi Đại Đế cảnh của mình một lòng muốn đi, cho dù Tần Phong cũng không cản được.

Ai ngờ người ta ngay cả kiếm cũng không rút, chỉ riêng tiếng đàn đã đoạn tuyệt mọi đường thoát của nàng.

Chương 737

Còn có con thỏ Tiểu Bạch kia, đừng nhìn nó không cao lớn, đánh người thì cực kỳ mãnh liệt, không chỉ sở hữu truyền thừa Đạo gia Thiên Sư, còn được ba đại Thánh Nhân công nhận. "Oa ha ha..." Tiếng cười sảng khoái của Thạch Trung Ngọc vang vọng bầu trời đêm, "Chuẩn Đế sơ giai đánh Đại Đế không chút sức phản kháng, con trai ta Tần Phong quả nhiên sở hữu tư chất Đại Đế mạnh nhất!!" "Khụ khụ..." Tần Phong lập tức ho khan, suýt chút nữa bị nước bọt sặc chết.

Hắn không hiểu vị tiện nghi lão cha này có thù oán gì với mình, tại sao cứ phải lặp đi lặp lại câu thoại này với hắn, không thể nói với nhị đệ của hắn một câu sao!? "Chuẩn Đế sơ giai trở tay đánh bại Đại Đế!!" Cao thủ Lam Ma Cung hít một ngụm khí lạnh, ngay sau đó không quên sứ mệnh nói: "Thiếu Cung Chủ, thật sự có thể gả!!" "Tần Phong!!" Vu Lan đôi mắt đẹp không ngừng lấp lánh, nhìn Tần Phong lẩm bẩm một tiếng.

Nàng vốn tưởng mình đã hiểu rõ toàn diện yêu nghiệt này rồi, ai ngờ hắn lại còn tinh thông âm luật, "Một khúc ruột gan đứt" càng dẫn động thế thiên địa.

Đừng nói là trong dòng chảy lịch sử Hoang Cổ không có loại yêu nghiệt này, ngay cả ký ức thượng giới nàng đã thức tỉnh cũng không có loại yêu nghiệt này, xưng hắn là thiên kiêu đệ nhất Chư Thiên Vạn Giới cũng không quá đáng.

Lúc này —— Tần Phong mang theo lòng hiếu kỳ tự mình tiến lên kiểm tra, kết quả phát hiện đối phương ngực to cực kỳ khoa trương. "Ngươi..." Tiểu Bách Hợp chỉ cảm thấy ngực đau nhói, vừa thẹn vừa giận nhanh chóng lùi lại.

Bất quá do hiện tại thân mang trọng thương, chân yếu ớt không sức lực, một cú loạng choạng ngã nhào xuống đất. "Đúng là nữ nhân thật!!" Tần Phong thần tình không khỏi ngẩn người, đầu óc có chút không quay kịp.

Một nữ nhân nửa đêm không ngủ, nữ giả nam trang chạy đến nhà hắn "trộm ngọc hái hoa", là hắn không bình thường, hay là nữ nhân này không bình thường a!? "Cảm giác tay không tệ chứ!?" Vu Lan cười tủm tỉm xuất hiện sau lưng Tần Phong, nhìn rõ mồn một màn "kiểm chứng thân phận" vừa nãy. "Ừ!" Tần Phong theo bản năng gật đầu, sau đó ý thức được hỏng bét rồi, vội vàng nghĩa chính ngôn từ nói: "Cảm giác tay quả thật không tệ, nhưng đáng tiếc nàng ta là sát thủ do Đại Việt Hoàng Tộc phái đến, ta và nàng ta có mối hận diệt quốc không đội trời chung." "Lão đại!" Thiên Quân thấy Tần Phong gặp nguy hiểm, vội vàng tiến lên nghĩa chính ngôn từ nói: "Nữ nhân này hôm nay dám đến Tần gia ta gây rối, ngày mai liền dám suất binh đến công kích, ta kiến nghị giam giữ nàng ta nghiêm hình bức cung." "Không sai!" Vạn Mã cũng phụ họa nói: "Chỉ riêng tu vi Đại Đế cảnh của nàng ta, khẳng định biết không ít bí mật của Đại Việt Hoàng Tộc, nhất định phải nghiêm hình bức cung cạy miệng nàng ta ra." "Là vậy sao!?" Vu Lan bị lừa đến ngơ ngẩn, luôn cảm thấy có gì đó không đúng. "Khá lắm, đây là đồng bọn cùng gây án a!" Bách Vạn, Đại Quân ở một bên đều nhìn ngây người, trong lòng càng gọi "khá lắm".

Vốn dĩ bọn họ đối với Thiên Quân, Vạn Mã mỗi người sở hữu hai kiện thần khí còn có chút không thoải mái trong lòng, nhưng bây giờ nhìn thấy thao tác của hai người thì thật sự phục rồi.

Có loại nhân viên biết nhìn mặt mà làm việc như vậy, ông chủ nào mà không thích chứ!? "Đại Việt Hoàng Tộc!?" Tiếu Bách Hợp cả người lập tức đực mặt ra, không hiểu từ khi nào mình đã trở thành sát thủ của Đại Việt Hoàng Tộc. "Chúa Công!" Mộc Tú vội vàng tiến lên thấp giọng nói: "Nếu ta không lầm thì, nữ nhân này hẳn là Tiếu Bách Hợp trong Tam Quái, cũng là người mà Tửu Tiên Thiên Hương Cốc cứ mãi không quên." "Nàng ta chính là Tiếu Bách Hợp!?" Tần Phong lập tức lộ ra vẻ chợt hiểu ra.

Cuối cùng cũng biết vì sao một nữ nhân, nửa đêm chạy đến nhà hắn "trộm ngọc hái hoa", nếu thật sự giam giữ nàng ta nghiêm hình bức cung chẳng phải là đang tưởng thưởng cho nàng ta sao!?

Lúc này —— Trong địa lao Hợp Hoan Tông.

Từ khi Diệp Thần và những người khác trở thành đỉnh lô của yêu nữ Hợp Hoan Tông, nguyên khí trong cơ thể liền bị không ngừng rút ra, thân thể cũng ngày càng suy yếu.

Nhưng Diệp Thần lại dựa vào thuộc tính quang hoàn siêu mạnh của bản thân, thành công sáng tạo ra một môn công pháp đi ngược lại với lẽ thường.

Có thể ngược lại rút ra âm khí từ trên người yêu nữ Hợp Hoan Tông, để điều hòa dương khí trong cơ thể mình, lần này không những không phải nguy cơ, mà còn nhờ họa được phúc có thể tiến thêm một tầng. "Hắc Quả Phụ, ngươi chết chắc rồi!" Diệp Thần trong mắt lóe lên một tia hàn quang, nắm đấm càng siết chặt kêu răng rắc.

Chỉ cần hắn có thể hấp thu xong Hắc Quả Phụ, liền có thể một lần đột phá Chuẩn Đế cao giai, Chuẩn Đế đỉnh phong để xung kích cảnh giới Đại Đế. "Ai ui, Bắc Cương Chiến Thần lại vẫn chưa gục ngã!" Hắc Quả Phụ vẫn chưa ý thức được nguy hiểm đang đến gần, cười tủm tỉm bước vào lao phòng bắt đầu công việc thường ngày.

Chỉ thấy ba vị trưởng lão không những gầy trơ xương, hơn nữa đã hơi thoi thóp, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể "lãnh cơm hộp", vì thế nàng liền đặt ánh mắt lên Diệp Thần còn có thể động đậy. "Ba vị trưởng lão, các ngươi nhất định phải trụ vững a!" Diệp Thần trong lòng cổ vũ ba vị trưởng lão, còn mình thì bắt đầu vật lộn với Hắc Quả Phụ, cũng âm thầm vận chuyển thần công mới sáng tạo ra. "Sao có thể!!" Hắc Quả Phụ đột nhiên lộ vẻ mặt kinh hỉ.

Không ngờ Bắc Cương Chiến Thần dù đã trải qua trăm trận chiến, phong thái vẫn không hề giảm sút như năm xưa.

Chỉ là rất nhanh nàng liền phát hiện Diệp Thần đang đi ngược lại với lẽ thường, bắt đầu điên cuồng rút lấy năng lượng trong cơ thể nàng, cả người như quả bóng xì hơi căn bản không thể ngăn cản. "Buông ta ra..." Hắc Quả Phụ lập tức hoảng sợ, muốn giãy thoát đứng dậy.

Chỉ tiếc nàng phát hiện quá muộn, Diệp Thần lúc này đã hồi phục rất nhiều, tay nắm chặt khiến nàng không thể giãy thoát, ngay cả muốn bay lên thoát khỏi Diệp Thần, hắn cũng có thể dùng chiêu "không trung phi nhân" chế phục nàng. "Yêu nữ, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Diệp Thần trong mắt lóe lên một tia hàn quang hung ác, thề phải tự tay chém giết Hắc Quả Phụ rửa sạch nỗi nhục của mình. "Không, không..." Hắc Quả Phụ trong mắt tràn đầy kinh hoàng, trong lòng càng hối hận vô cùng.

Vì thấy Diệp Thần lớn lên tuấn tú, nàng liền thay đổi nguyên tắc không "ăn gà xào lại" của mình, ai ngờ cuối cùng lại dẫn đến toàn bộ tu vi của mình trở thành dưỡng liệu cho Diệp Thần.

Ầm ầm long long!!

Không biết qua bao lâu, tiếng nổ ầm ầm vang vọng.

Chỉ thấy Diệp Thần trong lao phòng quanh thân phóng thích ra một luồng khí tức cường đại, thân thể gầy gò cũng đang khôi phục với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Còn Hắc Quả Phụ thì thoi thóp ngã xuống đất, dường như đã mất đi tinh hoa mà bắt đầu dần dần già đi. "Chưa đủ, vẫn chưa đủ!!" Diệp Thần sắc mặt dữ tợn siết chặt nắm đấm.

Hắn biết với tu vi hiện tại của mình căn bản không thể đánh bại Tần Phong, chỉ có đột phá đến cảnh giới Đại Đế mới có thể chiến một trận với hắn, bây giờ hắn phải nhanh chóng tìm một nơi an toàn để luyện hóa cỗ năng lượng này. "Cũng không biết Diệp Long sống chết thế nào!?" Trong đầu Diệp Thần không rõ vì sao lại hiện lên cảnh tượng Diệp Long chặn hậu cho hắn lúc trước...

Tần gia.

“Công tử, ngài không sao chứ!?” Thái tử phi thấy địch nhân bị Tần Phong đánh bại, lập tức lo lắng chạy tới kiểm tra, bất chấp ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Vu Lan, nàng ta cũng không hề có ý lui bước.

“Cái nha đầu thích châm lửa này phản trời rồi!” Vu Lan bị chọc tức đến nỗi ngực đau, cảm thấy uy tín bị khiêu chiến.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại đến nỗi ngực đau, nhận được 5 vạn điểm phản phái!” “Cái này vãi chưởng cũng được sao!?” Mắt Tần Phong không khỏi sáng bừng, vội vàng kéo tay nhỏ của Thái tử phi, vẻ mặt thâm tình nói: “Bảo bối, ta không sao, ta vẫn còn nhớ lời thề năm xưa với nàng.

Nếu triều đại gặp tuyết đông, đời này cũng coi như cùng bạc đầu!

Chúng ta còn chưa thấy tuyết, ta lại sao nỡ bỏ nàng mà đi được chứ!?” “Công tử!!” Thái tử phi xúc động đến rơi lệ, dựa vào lòng Tần Phong.

Nàng cũng không muốn bị Vu Lan đánh, nhưng Tần Phong lại gọi nàng là bảo bối!

Chương 738

Tình cảnh này — thực sự không thể khống chế chính mình, chỉ muốn cùng Tần Phong hòa làm một thể.

“Cùng tuyết đông!?” Vu Lan bị tức đến nỗi lại ngực đau, nắm tay nhỏ cũng theo đó cứng lại.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại đến nỗi ngực đau, nhận được 5 vạn điểm phản phái!” “Lại vào túi năm vạn điểm!” Tần Phong trong lòng sung sướng, phảng phất như thằng tác giả chó má lại thủy một chương.

“Hừ!!” Giang Linh trừng mắt nhìn Tần Hạo.

Thiên phú không bằng ca ca Tần Phong của nàng thì thôi đi, dỗ con gái cũng không bằng ca ca Tần Phong, sau khi cưới về còn chẳng làm gì ra hồn, thật không biết hai huynh đệ chênh lệch sao lại lớn đến vậy.

“Ta…” Tần Hạo không kìm được cười khổ, không biết mình lại làm sai ở đâu.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ kích động mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và oan gia, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Còn có bất ngờ à?!” Tần Phong tò mò liếc mắt một cái.

Quả nhiên như hắn nghĩ, dựa vào thiết lập này có thể hao đến đại kết cục.

Lúc này – Tiếu Bách Hợp nhanh chóng liếc qua Tây Chu, muốn xem có thể tìm được đường trốn thoát hay không.

Nàng không muốn trở thành tù nhân dưới trướng Tần Phong, càng không muốn ngã xuống ở đây, nàng còn trẻ như vậy, có quá nhiều tiểu thư tỷ chưa kịp họa họa rồi.

“Ngươi nghĩ ngươi còn có thể chạy thoát sao!?” Thanh âm lãnh đạm của Tần Phong vang lên, vừa nhìn đã thấy Tiếu Bách Hợp muốn chạy.

“Cái gì!!” Mắt Tiếu Bách Hợp trợn tròn, cảm giác phía sau có gì đó.

Chỉ thấy Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong đột nhiên xuất hiện sau lưng Tiếu Bách Hợp, lực Côn Bằng khủng bố tuôn ra từ trong cơ thể, hai ngón tay hợp lại điểm mạnh vào lưng nàng.

“Ách…” Tiếu Bách Hợp không kìm được phát ra một tiếng rên khẽ.

Chỉ cảm thấy sau lưng đột nhiên bị người ta đâm một cái, linh lực trong cơ thể cũng theo đó giảm đi một phần.

Không cho nàng bất kỳ thời gian phản ứng nào, hết lần này đến lần khác va chạm liên tục, mỗi lần đều khiến linh lực trong cơ thể nàng yếu đi, cho đến cuối cùng hoàn toàn biến mất.

“Chuyện ở đây đã xong, ngươi đi đi!” Tần Phong đưa mắt ra hiệu cho Thân Ngoại Hóa Thân, sau đó Thân Ngoại Hóa Thân hóa thành một đạo lam quang phóng thẳng lên trời.

Hiện tại nguy cơ của Tần gia đã được giải trừ, thương thế của hắn cũng đã hoàn toàn hồi phục, có thể quay về thảo nguyên tìm kiếm Thập Tam Thái Bảo, tiện thể giúp Diệp Thần giegie chăm sóc ý nan bình của hắn.

“Ngươi đã phong bế toàn thân kinh mạch của ta!?” Trong mắt Tiếu Bách Hợp đầy vẻ kinh hãi, vội vàng vận công muốn phá vỡ phong ấn.

Lúc này nàng giống như một vị đế vương cao cao tại thượng, tự tin dẫn năm mươi vạn đại quân thân chinh, cuối cùng toàn quân phúc diệt bị bắt, không hề có một chút cảm giác an toàn nào.

Khoảng cách khổng lồ trước và sau khiến nàng bị nỗi sợ hãi bao vây!

“Đừng giãy giụa nữa!” Tần Phong bình thản nói: “Tuy nó là Thân Ngoại Hóa Thân của ta, nhưng đúng là Côn Bằng thành đế, chỉ dựa vào ngươi sao có thể phá giải được!?” “Ta không tin!!” Tiếu Bách Hợp tức giận nắm chặt nắm đấm, không tin tà tiếp tục vận công.

Chỉ là bất kể nàng cố gắng thế nào, phong ấn vẫn không hề lay chuyển, giống như một người bình thường muốn di chuyển núi Thái Sơn vậy, căn bản không phải sức người có thể hoàn thành.

“Người đâu, đưa nàng ta xuống!” Tần Phong không có thời gian hao phí với đối phương, chuẩn bị trở về tiếp tục trêu chọc Lan bảo bảo.

“Chờ đã, ta có thể thần phục ngươi!” Trong mắt Tiếu Bách Hợp đầy vẻ hoảng sợ, không thể không cúi đầu trước thế lực ác độc.

Tuy nàng thấy những tiểu thư tỷ thơm tho là không đi nổi nữa, nhưng nàng cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết Tần Phong không giết nàng chắc chắn có nguyên nhân.

“Công tử, ngài sẽ không thật sự định thu nàng ta chứ!?” Tim Thái tử phi lập tức treo lên tận cổ họng.

Về danh tiếng của Tiếu Bách Hợp nàng tự nhiên đã từng nghe qua, cũng biết nàng ta thích nhất những tiểu thư tỷ xinh đẹp thơm tho, nếu Tần Phong thật sự giữ người này lại, bọn họ chẳng phải đều khó thoát kiếp nạn sao.

“Ta đối với nàng ta không có hứng thú!” Tần Phong chê bai bĩu môi, biểu thị Tiếu Bách Hợp còn không đủ tư cách.

Tuy nàng có thể lấy nhạc nhập đạo đột phá đến Đại Đế, nhưng so với Tề Tu Viễn và những người khác thì tiềm lực rõ ràng không đủ, còn không đủ tư cách để hắn đánh lên Tiên Nô Pháp Ấn.

Sở dĩ giữ lại tiểu mệnh của nàng ta, không phải vì nàng ta là một nữ nhân.

Mà là toàn bộ Âm Nguyệt Hoàng Triều, chỉ có Tửu Tiên còn chưa bị hắn khống chế.

Phải biết rằng, Tửu Tiên là một trong Tây Đại Mỹ Nhân của Hoang Cổ, dù tu vi có kém Nguyệt Thần và Lam Ma một chút, nhưng dựa vào dung mạo mang lại ảnh hưởng vẫn vô cùng lớn.

Muốn thuận lợi tiếp quản Âm Nguyệt Hoàng Triều, phương pháp tốt nhất không nghi ngờ gì chính là nhận được sự ủng hộ của Tửu Tiên.

“Hô hô!!” Điềm Điềm và những người khác bất giác thở phào nhẹ nhõm, sợ rằng Tần Phong sẽ rước một ‘bách hợp’ về nhà.

“Đi!!” Đệ tử Tần gia tiến lên, áp giải Tiếu Bách Hợp xuống.

Tuy Tiếu Bách Hợp trong lòng cảm thấy không cam, nhưng dưới mái hiên nhà người ta cũng không thể không cúi đầu.

“Được rồi, mọi người giải tán đi!” Vân Tịch Nguyệt bước ra giải tán mọi người, không cho phép ai làm chậm trễ việc nàng bế cháu nội.

“Gia chủ!” Đệ tử Tần gia áp giải Tiếu Bách Hợp đến trước Thạch Trung Ngọc, mở miệng hỏi: “Cần giam nàng ta ở đâu!?” “Hả!?” Thạch Trung Ngọc nhìn đệ tử Tần gia, không kìm được cười lớn nói: “Ngươi làm sao biết nhi tử Tần Phong của ta, có Đại Đế Chi Tư mạnh nhất!?” “Ách giá!!” Đệ tử Tần gia lúng túng đứng tại chỗ, không biết có nên hỏi lại một lần nữa hay không.

Lúc này – Tần Phong quay về phòng Hữu Dung, muốn lấy lại Chích Nhân Cầm của mình.

Chỉ là chỗ để cầm trống không, Chích Nhân Cầm của hắn cứ thế không cánh mà bay.

“Ôi cha, đầu ta đau quá!” Hữu Dung thấy Tần Phong đi vào, vội vàng ôm trán than vãn.

“Cha nội!!” Tần Phong có cảm giác trí thông minh bị vũ nhục, mở miệng nói: “Ngươi tự mình giao cầm ra, hay là ta tự mình lục soát!?” “Cầm gì cơ!?” Hữu Dung chọn cách chết không nhận, ôm trán nói: “Chỗ ta không có cầm, chỉ có một tiểu y tiên bị trúng mê dược.” “Vậy sao!?” Tần Phong tiến lên cười mị hoặc nói: “Có muốn ta gọi Lan bảo bảo qua không!?” “Tướng công, có gì nói chuyện tử tế!” Hữu Dung lập tức khỏi bệnh hoàn toàn, cầu xin nói: “Đại trượng phu muốn thế nào cũng được, ngàn vạn lần đừng gọi nữ ma đầu kia…” “Muốn thế nào cũng được!?” Tần Phong không hề lay chuyển.

Dù sao tiểu thư tỷ xinh đẹp mất rồi còn có thể tìm lại, thần khí Chích Nhân Cầm mất rồi thì chỉ có thể mượn dược liệu luyện chế lại thôi.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ uy hiếp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại có mệnh trung chú định, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Cái này vãi chưởng cũng được sao!?” Tần Phong lộ ra biểu tình giống hệt lúc nãy, trong lòng bắt đầu không vội lấy lại Chích Nhân Cầm nữa.

Dù sao Chích Nhân Cầm mất rồi, vẫn có thể giả mạo Diệp Thần giegie đi mượn dược liệu của người ta luyện chế lại, nhưng nếu lương tâm mà mất rồi, thì có thể kiếm được nhiều hơn nữa.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!?” Hữu Dung lập tức lộ ra biểu tình sợ hãi.

Cái đầu nhỏ thì đang suy nghĩ nhanh chóng, lát nữa đại ma vương vồ tới, nàng nên tượng trưng giãy giụa một chút, rồi lộ ra biểu tình tuyệt vọng, hay là la lớn cầu cứu, kích phát thú tính nguyên thủy của hắn.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại có mệnh trung chú định, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Ta như vậy là câu dẫn!?” Tần Phong cả người lập tức ngây ra.

Nhất thời lại không phân biệt được ai là con mồi, ai là thợ săn, cũng nhớ lại lời cư dân mạng kiếp trước thường nói, con trai ra ngoài nhất định phải học cách bảo vệ chính mình.

Chương 739

Nhưng vấn đề là, hắn hiện tại đang ở trong nhà mình mà!!

“Hình như ta đến không đúng lúc rồi!?” Thanh âm của Vu Lan truyền đến từ ngoài cửa, bị lời của Tần Phong vừa nãy chọc tức đến ngực đau.

Vốn định kéo Tần Phong về lên Thiên Tư Bảng đệ nhất, ai ngờ hắn lại lấy mình ra uy hiếp người khác, còn Hữu Dung tiểu y tiên này lại dùng từ nữ ma đầu để hình dung nàng ta.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại đến nỗi ngực đau, nhận được 5 vạn điểm phản phái!” “Không, ngươi đến đúng lúc lắm!” Tần Phong vội vàng kéo Vu Lan vào nhà, chuẩn bị màn đóng cửa thả Lan bảo bảo.

Rầm một tiếng, cửa phòng đóng lại!

Thái tử phi và những người khác đứng ngoài cửa nhìn nhau, trong lòng rất rối rắm không biết có nên đi vào cùng hay không.

“Tần công tử là của ta!” Tiêu Cửu Nương không vui bĩu môi, muốn đi vào nhưng lại sợ bị Vu Lan đánh.

“Ngươi có thể nào đừng vô liêm sỉ nữa không!?” Nguyệt Hi hóa thân thành nữ phụ độc ác, bắt đầu nói móc: “Chủ nhân khi nào thì thành của ngươi, Tử Diên mới là thanh mai trúc mã của chủ nhân, là đại thiếu phu nhân Tần gia tương lai, Vu Lan, Điềm Điềm, Hữu Dung, cộng thêm Hồng Hạnh công chúa Ma tộc dựa vào gia thế bối cảnh có thể làm thiếp, loại yêu nữ Ma giáo như ngươi, vừa không có bối cảnh, vừa không có xuất thân, ngay cả tư cách vào cửa cũng không có, nhiều nhất chỉ là ngoại thất.” “Ngươi...” Tiêu Cửu Nương bị tức đến nỗi ngực phập phồng.

Phát hiện mỗi lần Nguyệt Hi mở miệng nói chuyện, đều có thể chọc nàng ta tức chết, rõ ràng biết nàng ta để tâm đến xuất thân của mình, lại cứ cố ý nhắc đi nhắc lại, cứ như thể trời sinh có thù với nàng ta vậy.

“Ta mới không phải thiếp!” Điềm Điềm rất không vui nói: “Tần ca ca đã hứa với ta, sẽ cưới ta làm chính thê.” “Chính thê!?” Nguyệt Hi không kìm được liếc trắng mắt, cảm thấy Điềm Điềm xứng đáng đi đào rau dại.

Nàng ta tin lời ai không tốt, lại cứ cố tin vào cái miệng thối của Tần Phong.

Đồng thời, nàng cũng không hiểu Tần Phong có gì tốt, mà có thể khiến những nữ nhân này vì hắn mà điên cuồng như vậy, cứ như thể ngủ với hắn có thể tại chỗ đột phá Đại Đế vậy.

“Cái này…” Ngọc Tuyết và Hoa Linh hai yêu quái nhìn nhau, phát hiện thế giới loài người thực sự quá phức tạp.

Thôi vậy!

Vẫn là ngoan ngoãn làm tốt tiểu nữ bộc, cùng Tiểu Mị Ma chưa gặp mặt và công chúa sa cơ của tiền triều, hợp thành nhóm nữ đoàn Tây Nhân Phong Hoa Tuyết Nguyệt ra mắt để hầu hạ Tần lão bản.

Chỉ cần hầu hạ tốt Tần lão bản, thần khí và công pháp tự nhiên sẽ không thiếu!

“A, đông, đông, đông…” Tiếng kêu cầu xin của Hữu Dung truyền ra từ trong nhà.

Rõ ràng dưới sự cố ý kích bác của Tần Phong, Vu Lan đã trút giận lên người nàng ta.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ nuôi dưỡng ác độc nữ phụ, khi dễ hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 10 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi dễ Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại có mệnh trung chú định, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại đến nỗi ngực đau, nhận được 5 vạn điểm phản phái!” “Không tệ, không tệ!” Tần Phong vui vẻ như một người phụ nữ nắm giữ mật mã lưu lượng, hận không thể hai mươi bốn giờ một ngày quay các video ngắn khoe chân.

Lúc này – Lâm Tam nghe thấy tiếng kêu quay đầu nhìn cánh cửa đóng chặt, không hiểu sao trong lòng có chút ưu sầu, đối với Hữu Dung cũng có một loại cảm giác khó nói nên lời.

Bất quá vừa nghĩ đến bản thân hai bàn tay trắng, hắn chỉ có thể thở dài một tiếng rồi cố làm ra vẻ tiêu sái rời đi.

Một đời thanh bần sao dám nhập phồn hoa, hai tay trắng sao dám gặp giai nhân!?” “Ta nên về Tạo Hóa Tiên Cảnh rồi!” Lâm Tam nhìn mặt trăng lẩm bẩm một tiếng.

Hiện tại tiên nhân thượng giới đã chết, cũng đã báo thù cho sư phụ rồi, đã đến lúc quay về trùng kiến Tạo Hóa Tiên Cảnh, tuyệt đối không thể để tâm huyết của sư phụ cứ thế mất đi.

“Tần huynh, chuyện này xong rồi, giang hồ tái kiến!” Lâm Tam cuối cùng quay đầu nhìn lại một lần, hóa thành một đạo kiếm quang phóng thẳng lên trời.

Hắn tin rằng khi lần sau gặp mặt, bản thân nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, đánh bại Tần Phong rồi đè hắn dưới thân.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại có mệnh trung chú định, nhận được 500 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại có mệnh trung chú định, nhận được một lần rút thưởng!” “Ừm!?” Tần Phong không kìm được run rẩy cả người.

Phảng phất như cảm ứng được điều gì, vội vàng mở cửa phòng nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy Lâm Tam hóa thành một đạo kiếm quang xé toạc màn đêm, nhanh chóng bay về phía Tạo Hóa Tiên Cảnh đã bị diệt.

“Lâm huynh, ngươi muốn đi đâu vậy!?” Tần Phong hướng về màn đêm lớn tiếng gọi, muốn gọi tiểu Tam Tam quay trở lại.

Kể từ khi hắn tập hợp ba đại thiên mệnh, tốc độ cày điểm phản phái rõ ràng nhanh hơn không ít, sao có thể nỡ cứ thế buông tay để Lâm Tam rời đi.

“Tần huynh, tương lai còn dài, hậu hội hữu kỳ!!” Thanh âm của Lâm Tam vang vọng màn đêm, sau đó biến mất trong màn đêm mênh mông.

“Lâm huynh, cứ thế đi rồi sao!?” Tần Phong cảm thấy vô cùng thất vọng, không còn tâm trạng tiếp tục trêu chọc Lan bảo bảo nữa.

Chỉ thấy hắn như mất hồn, lặng lẽ đi về phía tẩm phòng của mình, ngay cả Thái tử phi chủ động mở miệng nói giúp hắn mát xa cũng từ chối.

Không có cách nào!

Lúc này tâm trạng của hắn giống như một gia đình nuôi ba con heo béo, sắp đến Tết chuẩn bị xuất chuồng bán tiền ăn Tết to, kết quả bất ngờ lại mất một con.

Ai mà ăn uống gì nổi, ngủ ngon được chứ!?” “Tần ca ca, hắn không sao chứ!?” Điềm Điềm lo lắng nhìn theo Tần Phong, đây là lần đầu tiên thấy Tần Phong có biểu tình như vậy.

“Công tử lúc này cần an ủi!” Trong mắt Thái tử phi đầy vẻ xót xa, chuẩn bị hiến dâng bản thân an ủi Tần Phong.

“Lâm huynh!!” Tần Phong lúc này tâm trạng vô cùng sa sút, chỉ có thể rút một cái để an ủi bản thân.

Hoa lạp một tiếng!!

Bàn quay quen thuộc lại xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay chuyển.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng…” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng Thánh Đạo Chi Kiếm, Nhân Hoàng Kiếm!!” Nhân Hoàng Kiếm: Cổ kiếm màu vàng kim, gánh vác khí vận nhân tộc, bên trong ẩn chứa vô tận sức mạnh đủ để hủy thiên diệt địa, là thần kiếm chém yêu trừ ma.

Thân kiếm một mặt khắc mặt trời, mặt trăng, tinh tú, một mặt khắc núi sông, cỏ cây.

Chuôi kiếm một mặt viết thuật canh tác tuần dưỡng, một mặt viết sách thống nhất Tây Hải.

Cầm kiếm này trong tay, có thể cùng thiên địa đồng tôn, đạt Nhân Hoàng chính quả.

“Lần này lại rút ra một thanh kiếm thực thể!?” Tần Phong không khỏi ngây người.

Vốn tưởng rằng những thứ liên quan đến kiếm đã rút hết rồi, ai ngờ hôm nay lại rút ra một thanh kiếm thực thể.

Bất quá thuộc tính của Nhân Hoàng Kiếm quả thực là bùng nổ, người nào có được kiếm này có thể cùng thiên địa đồng tôn, đạt Nhân Hoàng chính quả.

Phải biết rằng, các đế vương từ trước đến nay đều tự xưng Thiên Tử, chưa từng có ai dám ngang hàng với trời, ngay cả trên truyền quốc ngọc tỷ cũng là “Thụ Mệnh Vu Thiên”, chứ không phải “Thiên Địa Đồng Tôn”.

Keng vang!!

Tiếng kiếm minh thanh thúy đột nhiên vang lên, hư không cũng theo đó chấn động.

Chương 740

Ánh sáng rực rỡ, long tượng bay lên!

Một thanh trường kiếm rộng lớn lóe kim quang đột nhiên xuất hiện, lưỡi kiếm sắc bén lóe lên ánh sáng chói mắt, giống như một vầng thái dương mọc lên trước mắt Tần Phong.

Không khí Tây Chu cũng trở nên nặng nề, phảng phất không thể chịu đựng được cỗ lực lượng này.

"Hảo kiếm!!" Hô hấp của Tần Phong lập tức trở nên dồn dập, phảng phất như thằng cha cuồng sắc gặp được một mỹ nữ tuyệt thế.

Khi hắn nắm lấy chuôi kiếm, chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng thần bí tuôn vào cơ thể, toàn bộ khí tràng của hắn cũng theo đó thay đổi, như một vị Nhân Hoàng thượng cổ duy ngã độc tôn.

Ầm ầm ầm!!

Thiên địa trong nháy mắt biến sắc, tiếng sấm cũng vang vọng khắp thiên địa.

Chỉ thấy toàn bộ thiên địa âm dương cực khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang rực rỡ, vạn đóa kim liên càng chiếu sáng cửu thiên, phảng phất thiên địa đều đang quỳ lạy Tần Phong chứng nhận vị Nhân Hoàng chính thống.

"Lại sao nữa rồi!?" Đệ tử Tần gia vừa mới giải tán trong lòng kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn về phía tiểu viện của Tần Phong.

Chỉ thấy một đạo kim quang phóng thẳng lên trời, như thái dương chiếu sáng màn đêm.

Một cỗ khí tức coi thường hết thảy sinh linh thế gian, ẩn chứa ý chí cùng thiên địa đồng tôn quét ngang thiên địa, phảng phất huyết mạch áp chế đã thức tỉnh, khiến người ta không kìm được quỳ rạp xuống đất.

“Nhân Hoàng!!” Vu Lan lập tức trợn tròn mắt kinh hô, không dám tin Hoang Cổ có thể đản sinh tồn tại như vậy.

Phải biết rằng, đây là hạ giới, là hạ giới bị Thiên Đạo áp chế, nhưng Tần Phong lại có thể dưới sự phong tỏa của Thiên Đạo, bằng đại nghị lực mà thành tựu vị Nhân Hoàng.

Tuy nàng đã nhiều lần đánh giá cao mức độ biến thái của Tần Phong, nhưng bây giờ xem ra rõ ràng vẫn còn đánh giá thấp nghiêm trọng.

Tên này, tuyệt đối là yêu nghiệt đệ nhất của chư thiên vạn giới!

“Chà chà, lại kinh thiên động địa nữa rồi!” Thạch Trung Ngọc bị con trai mình làm cho tim đập thình thịch, sau đó liếc nhìn đệ tử Tần gia cũng đang chấn kinh bên cạnh, ngửa mặt lên trời cười lớn: “Oa ha ha ha, ngươi làm sao biết nhi tử Tần Phong của ta có Đại Đế Chi Tư mạnh nhất!?” “Ách…” Đệ tử Tần gia khóe mắt giật giật, cả người trong nháy mắt đã không ổn rồi.

Trước đó vị gia chủ này ít nhất còn là ngươi hỏi ông ta, ông ta mới hô Tần Phong có Đại Đế Chi Tư, bây giờ lại không thèm hỏi, trực tiếp bắt đầu hô rồi.

Lúc này – Những người đang chờ đợi để bám đùi ở ngoài Tần gia, cũng đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

“Cỗ khí tức này là gì?

Sao lại tôn quý hơn cả Đế Vương Chi Khí!!” “Gia nhân môn, dị tượng trời giáng, đại công tử nhất định là Thiên Mệnh sở quy!” “Người kết thúc loạn thế, nhất định là đại công tử Tần gia, chúng ta khẩn cầu đại công tử xưng đế xưng hoàng!” “Đại công tử, cứu giúp chúng sinh thiên hạ, kết thúc loạn thế này đi!” “……” Mọi người nhao nhao quỳ xuống cao hô, cầu Tần Phong cho họ một hồi đáp.

“Thiên hạ quy tâm, đại sự Tần gia ta có thể thành!” Tần Hạo kích động nắm chặt nắm đấm, chỉ cảm thấy nhiệt huyết trong người sôi trào.

Hận không thể bây giờ cầm Lôi Thần Chi Chùy, theo Tần Phong đi đổ máu sa trường, vì Tần gia bọn họ đánh hạ một vùng cương thổ rộng lớn.

“Chà chà, cái này còn không che giấu sao!?” Tạ Thiên không kìm được liếc nhìn Tần Hạo.

Phát hiện trọng lượng 100 cân của hắn, ít nhất cũng có 110 cân phản cốt.

Bất kể thế nào Tần gia bọn họ cũng là thần tử của Đại Việt Hoàng Triều, cho dù Đại Việt hoàng tộc thất đức, có người đến khuyên họ tự lập làm hoàng đế, hắn cũng không nên nói ra chứ!

Trừ phi hắn trời sinh đã có phản cốt, trong lòng căn bản không có quân thần chi lễ!

“Sáo lộ, toàn bộ đều là sáo lộ!” Bách Vạn Đại Quân kể từ khi xem qua màn biểu diễn của Thiên Quân, Vạn Mã, thì không còn tin bất cứ điều gì gọi là dân tâm sở hướng nữa, tất cả đều là chiêu trò để tạo phản một cách quang minh chính đại.

“Cũng nên lần thứ hai đáp ứng thoái nhượng rồi!” Tần Phong thấy bầu không khí đã được đẩy đến mức này rồi, thanh âm hùng hồn nói: “Ta đã nói Tần gia sẽ không tự lập xưng đế, các ngươi vẫn là từ đâu đến thì về đó đi!!” “Cái gì!?” Tất cả mọi người đều bị đánh cho trở tay không kịp, không ngờ Tần Phong lại một lần nữa từ chối.

“Nếu đại công tử không đáp ứng, chúng tôi sẽ quỳ chết ngoài thành Tần gia này!!” Thiên Quân, Vạn Mã lại trà trộn vào đám đông, vẻ mặt vô cùng bi tráng quỳ xuống, dáng vẻ của một trung thần dám chết vì can gián.

“Nếu đại công tử không đáp ứng, chúng tôi sẽ quỳ chết ngoài thành Tần gia này!!” Mọi người thấy có người dẫn đầu, cũng nhao nhao quỳ xuống.

“Các ngươi đừng ép ta có được không!?” Tần Phong tuy miệng nói không muốn, nhưng trong lòng lại hơn ai hết muốn xưng đế.

Hắn muốn sớm ngày trải nghiệm cuộc sống xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, từ nay quân vương không tảo triều, nhưng làm sao bọn họ lại không chuẩn bị một bộ long bào, làm sao hắn đăng cơ xưng đế được chứ!?

Lại lấy danh nghĩa gì, để phong thưởng công thần đây!?” “Tiểu Tam Tam đi rồi, ở nhà cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa!” Tần Phong ngẩng đầu nhìn mặt trời ở đường chân trời, vẫy tay lấy ra Thần Phong Chu chuẩn bị đi Vũ Lăng Thánh Địa.

Rất nhanh – đoàn người đã lên Thần Phong Chu, hướng về Vũ Lăng Thánh Địa mà đi.

Vốn Tần Phong chỉ muốn dẫn theo mấy con cá trong ao cá cùng đi, ai ngờ Vũ Lăng Thánh Chủ cũng lên thuyền, dọa Hữu Dung và những người khác không dám thở mạnh, ngay cả Vu Lan cũng ngoan ngoãn lại.

“Ca, chờ đệ!!” Tần Hạo cũng nhanh chóng nhảy lên Thần Phong Chu.

Kể từ khi nếm được vị ngọt từ Lôi Kiếp, hắn liền đặc biệt khát vọng Tần Phong lại phích lịch hắn một trận nữa.

“Ách…” Khóe mắt Tần Phong lập tức giật giật, cả người không nói nên lời.

Và khi thấy Tần Hạo nhảy lên Thần Phong Chu, Giang Linh cũng không chút do dự nhảy lên, cũng may Thần Phong Chu sau khi luyện chế lần hai đủ lớn, nếu không thật sự không chắc chứa được nhiều người như vậy.

Lúc này – Vũ Lăng Thánh Địa.

Thiên Tú kể từ khi đột phá Đại Đế chi cảnh, liền liên lạc lại với nhị đệ đã mất liên lạc nhiều năm, cả người không nói nên lời có bao nhiêu thần thanh khí sảng.

“Lão thiên gia đối đãi ta không tệ mà!!” Thiên Tú mỗi khi nghĩ đến lại không kìm được ngửa mặt lên trời cười lớn.

Vốn nàng đã từ bỏ lựa chọn nằm yên rồi, ai ngờ lão thiên gia đột nhiên mở ra một tuyến sinh cơ, khiến nàng nắm bắt cơ hội thành công đột phá đến Đại Đế chi cảnh.

Hiện tại Thần Tú đã chết, Đế Tú chưa đột phá, nàng chính là cường tú số một trong Tây Tú!

Còn về Mộc Tú, chiến lực 0.1 thì khỏi nhắc tới cũng được… Trên Thần Phong Chu.

Thân Tần Phong phát ra Nhân Hoàng Chi Khí không giận mà uy, khiến mọi người trong lòng sinh sợ hãi không dám đến gần phạm vi ba mét quanh hắn.

“Không sai, đây chính là Nhân Hoàng Chi Khí!” Vu Lan bề ngoài vô cùng trấn định, nhưng trong lòng sớm đã sóng to gió lớn.

Nàng nghĩ nát óc cũng không hiểu, Tần Phong làm cách nào đã phá vỡ pháp tắc nhân gian, đột phá phong tỏa Thiên Đạo trở thành Nhân Hoàng cùng thiên địa đồng tôn.

“Thiếu cung chủ, Thiên Tư Bảng đệ nhất có thể lên được rồi!!” Cao thủ Lam Ma Cung vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Tuy bọn họ không biết Tần Phong tối qua lại lĩnh ngộ cái gì, nhưng chỉ nhìn vào khí tràng không giận mà uy này, cũng biết cảnh giới của Tần Phong lại đạt đến một độ cao hoàn toàn mới.

Chương 741

Điều quan trọng nhất là… Tần Phong hiện tại còn chưa hoàn toàn chuyển hóa thiên phú thành thực lực, tìm 103 viên linh thạch là có thể trải nghiệm một lần lên Thiên Tư Bảng đệ nhất.

Nếu đợi hắn hoàn toàn chuyển hóa thiên phú thành thực lực, muốn lên Thiên Tư Bảng đệ nhất nhất định là con số thiên văn!

“Ừm!?” Tim Tần Phong bất giác đập mạnh, có cảm giác bị nữ lưu manh nhìn chằm chằm.

Bất quá rất nhanh hắn đã bị Vũ Lăng Thánh Chủ hấp dẫn, lười biếng ngồi ở đầu thuyền, vẫn đi chân trần nhỏ bé, tinh nghịch đá những đám mây trắng trong hư không.

“Không thấy núi xanh không thấy nước, chỉ thấy đầu thuyền đôi chân trắng!” Tần Phong không kìm được cảm thán một tiếng.

Dù hắn tự xưng là tiên phong cấp độ trong trận phong lưu, cũng không thể không nói một câu, mỹ nữ Hoang Cổ thiên thiên vạn, nào biết chân Thánh Chủ say lòng người.

“Ừm!?” Vũ Lăng Thánh Chủ hình như cảm ứng được ánh mắt của Tần Phong, quay đầu hỏi: “Ngươi lần này về Vũ Lăng Thánh Địa, thật sự là vì tránh né những người khuyên ngươi tự lập!?” “Đương nhiên!” Tần Phong lập tức biến thành chính nhân quân tử nói: “Thánh chủ tỷ tỷ nếu không tin, có thể nhìn vào mắt ta, bên trong có phải đang lóe lên hai chữ ‘thành thật’ không.” Nói rồi, Tần Phong chủ động lại gần, để Vũ Lăng Thánh Chủ nhìn cho rõ.

“Thành thật!?” Vũ Lăng Thánh Chủ phối hợp nhìn kỹ một cái, sau đó nghiêm mặt nói: “Thành thật ta không nhìn thấy, vô sỉ thì ta thấy rồi!” “Tỷ tỷ thật biết nói đùa!” Tần Phong tuân theo nguyên tắc chỉ cần mình không lúng túng, thì người khác sẽ lúng túng, thuận thế ngồi xuống bên cạnh Vũ Lăng Thánh Chủ.

“Ta mới không nói đùa!” Vũ Lăng Thánh Chủ trong lòng tức đến nỗi nghiến răng nghiến lợi.

Ban đầu nàng ta lại tin vào cái miệng thối của Tần Phong, thỏa mãn “nguyện vọng trước khi chết” của hắn, khiến bây giờ nàng ta chỉ cần nhắm mắt lại, là hình ảnh Tần Phong gặm đùi nàng ta.

“Tỷ tỷ…” Tần Phong thấy Vũ Lăng Thánh Chủ không dễ nắm bắt, chỉ đành đi theo lộ tuyến idol kiểu ưu sầu nói: “Hiện tại chúng sinh thiên hạ khổ không tả xiết, người nói trẫm có nên xưng đế không!?” “Hả?!” Vũ Lăng Thánh Chủ tỉ mỉ ngẫm nghĩ, trong lòng thầm hô ‘cha nội’.

Vốn tưởng Tần Phong thật sự là một con cừu lạc lối, ai ngờ giây tiếp theo lại nói ra lời trong lòng.

Cảm giác hắn không giống như lỡ lời, rõ ràng đã diễn tập trong lòng vô số lần, e rằng ngay cả quốc hiệu tương lai cũng đã nghĩ xong rồi.

Bất quá trong lòng nàng vẫn rất bội phục Tần Phong… Hiện tại Tần gia rõ ràng đã chiếm giữ ưu thế tuyệt đối, nhưng hắn lại vẫn có thể tiếp tục nhẫn nhịn, nếu là những thanh niên hai mươi tuổi khác, đối mặt với sự cám dỗ của hoàng vị e rằng đã sớm sốt ruột xưng đế rồi.

“Khái khái…” Tiểu Bạch không kìm được ho khan một tiếng, nhắc nhở Tần Phong đã lộ tẩy.

“Trời này thật trời, đất này thật đất, mây này thật mây a!” Mộc Tú và những người khác không nghe thấy gì cả, nhìn xung quanh bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Ngươi muốn xưng thì xưng!” Vũ Lăng Thánh Chủ thật sự không thể nhìn nổi nữa, đứng dậy bay lên đỉnh Thần Phong Chu.

“Ai!!” Tần Phong bất lực thở dài một tiếng.

Vốn muốn học theo nhân vật chính ra vẻ trước mỹ nữ, ai ngờ hắn từ nhỏ đã thành thật, mãi mãi không học được bộ mặt giả dối của nhân vật chính.

“Công tử!” Thái tử phi dịu dàng hiền huệ tiến lên, dâng cho Tần Phong một chén trà xanh.

“Hừ!!” Vu Lan không kìm được hừ một tiếng, mơ hồ cảm thấy ngực lại hơi đau.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại đến nỗi ngực đau, nhận được 5 vạn điểm phản phái!” “Cái này cũng đau sao!?” Tần Phong nhận lấy trà xanh, nhìn Thái tử phi thâm tình nói: “Nụ cười của nàng như ánh trăng, rực rỡ như hoa xuân, kiều diễm như trăng thu!” “Công tử!” Thái tử phi lập tức thẹn thùng cúi đầu, sợ bị Vu Lan mách lẻo, liền vội vàng nói: “Nô tì đâu dám so với Thiếu cung chủ, nàng ấy mới là rực rỡ như hoa xuân, kiều diễm như trăng thu.” “Nàng ta đâu thể so với nàng!?” Tần Phong thâm tình sâu sắc, không kìm được ngâm thơ: “Giữa chúng nhân yên nhiên nhìn thoáng qua, nhân gian nhan sắc như bụi trần!” “Công tử, ngài mau đừng nói nữa!” Thái tử phi sắp khóc đến nơi rồi.

Tuy được Tần Phong thiên ái rất vui, nhưng rõ ràng Vu Lan còn đáng sợ hơn một chút.

“Cái nha đầu thích châm lửa này!!” Vu Lan lại bị tức đến nỗi ngực đau, nắm tay nhỏ cũng theo đó cứng lại.

“Oa, có trò hay xem rồi!” Mắt Tần Hạo lập tức sáng lên, cảm thấy ca ca mình đang chơi với lửa.

“Tức chết bản tiểu thư rồi!!” Giang Linh nhìn Tần Phong tài hoa hơn người lại biết dỗ dành, rồi nhìn tướng công mình vừa không biết dỗ người, lại không biết ngâm thơ, lập tức cảm thấy tức không chỗ nào xả.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại đến nỗi ngực đau, nhận được 5 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ kích động mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và oan gia, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Ừm!?” Tần Phong lập tức chú ý.

Không ngờ mỗi lần hắn tán gái, nhị đệ không chỉ bị vạch trần một lần, mà Lan bảo bảo còn ngực đau một lần.

“A di đà phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại nói: “Người đọc sách nói chuyện khác thật, không như bần tăng chỉ biết nói ‘ngọa tào’!” “Ừm!!” Mộc Tú và những người khác đồng tình gật đầu, biểu thị bọn họ cũng chỉ biết nói ‘ngọa tào’.

Tam Thu thì né sang một bên, biểu thị không cùng loại với bọn họ, sau đó cũng nhìn về phía chân trời phảng phất nghĩ đến tiểu tiên nữ, u u nói: “Nghi là tiên nữ hạ phàm trần, hồi mâu cười một tiếng thắng tinh hoa!” “Ừm!?” Mộc Tú và những người khác cả người bất giác cứng lại, chủ động né ra để giữ khoảng cách an toàn.

Khác với Tần Phong yêu nhiều cô có thể giấu được ánh mắt, ánh mắt Tam Thu yêu một người là không thể giấu được, hắn vẫn còn lưu luyến vị tiểu tiên nữ kia.

Lúc này – Thần Phong Chu xuyên qua tầng mây, tầm nhìn lập tức mở rộng.

Chỉ thấy Vũ Lăng Thánh Địa hiện ra như tiên cảnh nhân gian, những dãy núi liên miên được mây mù bao phủ, từng đệ tử đạp phi kiếm xuyên qua giữa các ngọn núi, từng hàng tiên hạc tự do bay lượn trên không trung.

Trong đó điều đáng chú ý nhất là, từng dải lụa đỏ dùng để kết hôn.

Toàn bộ các căn nhà lớn nhỏ của Vũ Lăng Thánh Địa, đều treo dải lụa đỏ, cửa sổ và cửa ra vào cũng dán song hỉ đỏ.

“Cung nghênh Thánh Chủ hồi sơn!!” Đệ tử gác cổng vội vàng đạp phi kiếm tiến lên, đối với Vũ Lăng Thánh Chủ trên đỉnh thuyền hành lễ.

“Chuyện này là sao!?” Vũ Lăng Thánh Chủ nhíu mày hỏi: “Ai muốn thành thân?

Lại còn làm động tĩnh lớn như vậy!?” “Bẩm Thánh Chủ!!” Đệ tử gác cổng không dám giấu giếm, vội vàng đáp: “Là Thiên Tú sư thúc muốn đại hôn, tiện thể chúc mừng bản thân đột phá đến Đại Đế chi cảnh…” “Chẳng phải quá khéo sao!?” Tần Phong lập tức lên tinh thần, chuẩn bị đi dự đại hôn của Thiên Tú.

Nếu như y không may xảy ra chuyện gì, hắn sẽ miễn cưỡng giúp y chăm sóc tân hôn tức phụ vậy. "Cái gì?

Đại hôn của Thiên Tú!!" Vũ Lăng Thánh Chủ mỹ mâu dâng lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ người đại hôn lại là Thiên Tú.

Bởi vì Thiên Tú cũng giống Tần Phong, là một tên công tử phong lưu vô liêm sỉ.

Ngày xưa những cô gái bị y hãm hại không dưới một trăm thì cũng phải tám chục, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến y dù thiên phú rất mạnh, nhưng vẫn mãi không thể đột phá Đại Đế.

Nàng vốn tưởng rằng sau khi Thiên Tú đột phá Đại Đế và hồi phục, sẽ tiếp tục cuộc sống công tử phong lưu như trước.

Ai ngờ y lại lựa chọn đại hôn!! "Vâng, chỉ là…" Các đệ tử thủ môn nhìn nhau, tất cả đều có vẻ muốn nói lại thôi. "Chỉ là cái gì!?" Vũ Lăng Thánh Chủ liễu mi lập tức nhíu chặt, không biết Thiên Tú lại bày ra trò quỷ gì. "Chỉ là…" Đệ tử thủ môn nghĩ một lát, rồi mới nói: "Sư thúc Thiên Tú muốn cưới người, là một tiểu sư muội đồng bối với chúng ta…" "Hỗn xược!!" Vũ Lăng Thánh Chủ tức giận đến mức sắc mặt xanh mét: "Thỏ còn không ăn cỏ gần hang, tên hỗn xược này không những ăn cỏ gần hang, còn phạm lỗi 'vị lão bất tôn', ra tay với vãn bối." "Đúng vậy!" Tiểu Bạch đồng tình gật gật đầu.

Mặc dù trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ có mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo, nhưng nó chưa từng ăn, chỉ muốn bằng thực lực bán Tần Phong đi để đổi lấy thiên tài địa bảo mà ăn. "Cái này tính là chuyện gì!?" Tần Phong trưng ra vẻ mặt thiếu hứng thú.

Chương 742

Đối với hắn, người sinh ra trong thời đại lễ băng nhạc hoại, đừng nói sư thúc cưới sư điệt, cho dù sư phụ cưới đồ đệ cũng chẳng phải tin tức gì mới mẻ.

Trừ phi hai thầy trò cùng yêu một tiểu sư muội, nếu không thì căn bản chẳng ai đầu tư quay một bộ phim cẩu huyết cả. "Hơn nữa…" Đệ tử thủ môn lại muốn nói lại thôi: "Vị tiểu sư muội này, có mối quan hệ mập mờ với sư đệ Lâm Uyên." "Lâm Uyên?

Uyên Tổng!?" Tần Phong thần sắc không khỏi ngẩn ra, trong đầu hiện lên một cảnh tượng.

Mấy năm trước khi hắn giả bệnh đến Vũ Lăng Thánh Địa tĩnh dưỡng, đã từng thấy một thiếu niên tặng cây kiếm yêu thích của mình cho tiểu sư muội, mà thiếu niên đó tên là Lâm Uyên, chính là đệ tử thân truyền duy nhất của Thiên Tú. "Ngọa tào, đúng là Uyên Tổng thật a!!" Tần Phong không nhịn được chửi thề một tiếng, không ngờ lời nói của mình lại thành sự thật. "Hỗn xược!!" Vũ Lăng Thánh Chủ suýt nữa thì tức điên, hóa thành một đạo bạch quang phóng lên trời.

Nàng đâu phải đến từ cái thời đại lễ băng nhạc hoại gì, thân là một người Hoang Cổ thuần túy, tuyệt đối không thể chấp nhận hành vi vô sỉ như Thiên Tú. "Có kịch hay để xem rồi!" Mắt Tần Phong không khỏi sáng lên, vội vàng chuẩn bị bộ ba ăn dưa.

Chỉ thấy hắn lấy ra chiếc xe lăn, một tay kéo Thái Tử Phi qua, yêu cầu ăn nho nhỏ vị sữa. "Công tử!!" Thái Tử Phi lúc này chỉ cảm thấy như ngồi trên đống lửa, sợ Vu Lan sẽ tới chém mình một kiếm. "Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng!" Tần Phong phớt lờ ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Vu Lan, không quên ghé tai trêu chọc: "Nho nhỏ của nàng không cho ta ăn, chẳng lẽ còn muốn 'tự thực kỳ quả' sao!?" "Công tử, ngài đừng nói nữa!" Thái Tử Phi sốt ruột đến mức sắp khóc, cảm giác như mình sắp không thấy mặt trời ngày mai rồi. "Không, không, không, nói được thì nói thêm đi!" Hữu Dung và những người khác dựa theo nguyên tắc thà khổ tỷ muội chứ không khổ chính mình, để Thái Tử Phi một mình thu hút hỏa lực của Vu Lan. "Tên họ Tần kia!!" Vu Lan tức giận đến tái mặt, hận không thể chém chết đôi cẩu nam nữ này. "Đây thật sự là huynh đệ ruột sao!?" Giang Linh liếc nhìn Tần Hạo đang xem kịch.

Mặc dù ca ca nàng không phải loại cầm thú tốt đẹp gì, chưa thành thân đã ra ngoài làm loạn, nhưng Tần Phong lại còn tệ hơn cả cầm thú, cưới vợ là y ra tay không chùn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại tức giận đến tái mặt, nhận được 5 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và hoan hỉ oan gia, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "25 vạn vào tài khoản!" Tần Phong thấy Lam bảo bảo sắp rút kiếm chém người, đành luyến tiếc buông Thái Tử Phi ra. "Phù phù…" Thái Tử Phi thở phào nhẹ nhõm.

Lần đầu tiên cảm thấy tình yêu lại sâu đậm đến thế, khiến nàng suýt chút nữa ngạt thở mà chết.

Sưu!!

Một tiếng chim kêu cao vút vang lên, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Chu Tước cảm ứng được Tần Phong đến, từ sơn cốc nơi nó cư trú một phi trùng thiên, vỗ đôi cánh khổng lồ rực rỡ, toàn thân còn được bao bọc bởi một đoàn kim sắc hỏa diễm. "Thần thú Chu Tước!!" Sắc mặt Tần Hạo và những người khác biến đổi, bản năng nhanh chóng lùi về sau.

Bọn họ có thể cảm nhận được kim sắc hỏa diễm quanh Chu Tước tuyệt đối không phải phàm hỏa, phảng phất có thể đốt trời diệt đất, chỉ cần khẽ chạm vào là có thể bị tiễn đi ngay lập tức.

Nhưng Tần Phong lại không có ý lùi lại, cũng không hề bị ảnh hưởng bởi hỏa diễm của Chu Tước.

Chỉ thấy Chu Tước vẫn cao ngạo như trước, chưa từng nhìn thẳng ai, chỉ khi đáp xuống bên cạnh Tần Phong, mới nịnh nọt dùng cái đầu nhỏ dụi dụi. "Tiểu gia hỏa, lại lớn hơn rồi!" Tần Phong vui vẻ xoa xoa cái đầu nhỏ của Chu Tước, lâu ngày không gặp quả thật rất nhớ con tọa kỵ chính thức này.

Ngay lúc đó —— Các đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa cũng nhìn thấy Thần Phong Châu, lập tức vang lên từng tiếng kêu hoảng sợ, hiệu ứng thị giác của cảnh quỷ tử tiến thôn (quỷ tử vào thôn) ngay lập tức kéo căng. "Là Thần Phong Châu, tên nam nhân đó quay lại rồi!!" "Tạo nghiệt a, quả nhiên là Tần Phong, vị Hoạt Diêm Vương này quay lại rồi!!" "Nghe nói y chém tiên thành công rồi, nghĩa là bệnh của y đã khỏi sao!?" "Quay lại đúng lúc, y phải trả kiếm cho ta rồi!" "Vị sư đệ này nói gì mà 'hổ lang chi từ' vậy!?" "Nghe sư huynh khuyên một câu, ai có tức phụ thì mau giấu kỹ, tuyệt đối đừng dắt ra ngoài khoe ân ái!" "Con trai ra ngoài phải cẩn thận, gặp Tần Phong thì mau hộ lấy tuệ căn rồi chạy đi, tuyệt đối đừng quay đầu lại!!" "Có điều kiện thì mau ra ngoài tránh phong đầu đi, đừng có người ở nhà, lôi kiếp trên trời giáng xuống a!!" "........." Thấy thuyền như thấy người, như thấy ôn thần.

Vũ Lăng Thánh Địa lập tức loạn thành một đoàn, những nghiệt ngã Tần Phong đã gây ra vẫn còn rõ mồn một. "Không hổ là Đại Ma Vương!" Hữu Dung trong lòng vô cùng bội phục.

Vốn tưởng rằng sau khi Đại Ma Vương chém giết tiên nhân thượng giới, danh tiếng sẽ tốt hơn một chút, đáng tiếc băng đóng ba thước không phải một ngày lạnh, nước chảy đá mòn không phải công phu một ngày! "Vì ca ca của ta sao!?" Tần Hạo đứng bên cạnh đã xem đến ngây người, đầu óc không kịp quay vòng.

Rõ ràng khi còn ở Tần Gia, ca ca y là đại anh hùng được lòng dân, sao đến Vũ Lăng Thánh Địa lại khiến người ta đàm hổ sắc biến, thần tăng quỷ yếm (thần ghét quỷ chán) vậy!? "Ta phải về trước giấu tức phụ đã!" Tề Tu Viễn liếc nhìn Tần Phong, nhân lúc y không chú ý lẻn về nhà. "Di!!" Tần Phong không phát hiện lão Tề lẻn đi, ánh mắt bị một bóng người hấp dẫn.

Chỉ thấy người này khác với những đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa đang chạy trốn khác, y đi ngược dòng người, trong tay cầm một hồ rượu, bước đi lảo đảo, phảng phất như không hợp với thế giới này.

Y không phải ai khác, chính là Lâm Uyên, Uyên Tổng! "Thất tình, họ Lâm!" Tần Phong gãi cằm trầm tư.

Dựa vào kinh nghiệm mười năm lão thư trùng của hắn, Uyên Tổng đã đủ điều kiện để kích hoạt vai chính, chỉ là không biết vị vai chính này ngoài thiên phú ra, sau khi đủ điều kiện hậu thiên liệu có thể kích hoạt hào quang vai chính hay không. "Phụt" một tiếng!!

Lâm Uyên loạng choạng, ngã vật xuống đất.

Rượu trong tay cũng vỡ tan, kéo theo trái tim y cũng tan nát. "Tiểu sư muội, không có muội ta phải sống thế nào a!" Lâm Uyên cuối cùng vẫn không kìm được, bò rạp trên đất khóc lóc thê lương.

Y đã quen mỗi ngày bất kể mưa gió đều đưa cơm sáng cho tiểu sư muội, cũng quen khi tìm được thiên tài địa bảo là lập tức đưa cho tiểu sư muội đầu tiên, càng quen mỗi tháng nhận được linh thạch là giao cho tiểu sư muội bảo quản… Đến giờ y vẫn còn nhớ mấy năm trước, khi tặng cây Ngọc Tú Kiếm cho tiểu sư muội, nàng đã nói với y một tiếng "cảm ơn".

Cuộc đời y vào khoảnh khắc đó phảng phất như được thắp sáng, cả người đắm chìm trong biển hạnh phúc.

Hô một tiếng!!

Một trận thanh phong thổi qua, Tần Phong nhẹ nhàng hạ xuống. "Tần Phong!?" Lâm Uyên ngẩng đầu nhìn một cái.

Nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên hai người gặp mặt, Tần Phong đã chặt đứt tuệ căn của y.

Chương 743

Mặc dù cuối cùng dùng thiên tài địa bảo để chuộc về huynh đệ đã mất liên lạc, nhưng trong lòng cũng đã sản sinh ra nỗi sợ hãi bị Tần Phong chi phối, thế nhưng giờ phút này trái tim y lại vô cùng bình tĩnh, đã hiểu thế nào là "ai mạc đại vu tâm tử" (nỗi đau lớn nhất là lòng đã chết). "Phản ứng này có hơi bất kính với ta đó nha!" Tần Phong không khỏi lẩm bẩm, cân nhắc có nên giúp Uyên Tổng hồi ức lại một chút hay không. "Ngươi cứ giết ta đi!" Lâm Uyên vẻ mặt bi thống nói: "Tối qua ta dầm mưa cả đêm, tâm trạng xuống dốc 300 lần, mí mắt giật 900 cái, thế nhưng tiểu sư muội từ đầu đến cuối vẫn không xuất hiện, cũng không nói cho ta biết rốt cuộc đã làm sai điều gì!" "Uyên Tổng, xin thụ tại hạ một bái!" Tần Phong nội tâm đại thụ chấn hám, lập tức khom lưng hành lễ với Uyên Tổng.

Cho dù là liếm chó nhìn thấy nữ thần đã quỳ liếm nhiều năm này, cũng nhất định sẽ ý thức được mình đã thăng cấp thành Uyên Tổng, thế nhưng vị Uyên Tổng này lại vẫn đang tự kiểm thảo bản thân.

Giám định hoàn tất!

Không phải Uyên Tổng bình thường, chính là Uyên Tổng bản Uyên không sai rồi! "Uyên Tổng!?" Lâm Uyên không hiểu ý nghĩa, chỉ muốn tìm người thổ lộ: "Ta theo đuổi tiểu sư muội mười năm, nàng luôn nói ta là người tốt, ta cũng một lòng chờ nàng đồng ý làm đạo lữ của ta, thế nhưng cuối cùng nàng lại trở thành sư nương của ta, vì sao, ai có thể nói cho ta biết vì sao!?" "A di đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư liền biến thành cao tăng đắc đạo, bước lên giải đáp: "Bởi vì tất cả mọi thứ của thí chủ đều là do sư phụ thí chủ ban cho, thay vì ngày ngày diễn kịch đòi quà với thí chủ, không bằng trực tiếp bỏ qua thương gia trung gian để kiếm được nhiều hơn." "Đại sư ta ngộ rồi!"

Tần Phong tỉ mỉ thưởng thức, lập tức giơ ngón cái. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Lâm Uyên đột nhiên bạo táo nói: "Tiểu sư muội của ta tâm tư đơn thuần, ngươi đừng có vu hãm nàng!" "A di đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư thần tình đạm nhiên, hai tay chắp lại nói: "Sư muội của thí chủ có phải thường xuyên than phiền với thí chủ rằng linh thạch không đủ dùng, đột phá cần thiên tài địa bảo, phi kiếm trong tay chất lượng quá kém, và những lời đại loại như thế không!?" "Đại sư, xin thụ ta một bái!" Lâm Uyên nội tâm đại thụ chấn hám, lập tức quỳ xuống trước mặt Tam Lộng Đại Sư.

Đúng như Tam Lộng Đại Sư đã nói, tiểu sư muội thường xuyên nói với y những lời như vậy, mà y ghét nhất là thấy sư muội không vui, mỗi lần đều cố gắng hết sức để thỏa mãn yêu cầu của sư muội. "Thật là hay ho!" Tần Phong vẻ mặt kinh ngạc nói: "Vốn tưởng rằng trí giả bất nhập ái hà, oán chủng trọng đạo phúc triệt là câu chuyện đùa, không ngờ là ta nông cạn rồi." "Oán chủng trọng đạo phúc triệt!?" Nguyệt Hi theo bản năng liếc nhìn Điềm Điềm, luôn cảm thấy câu này đặc biệt thích hợp với nàng.

Cho dù bị Tần Phong lừa đến hậu sơn đào khoai lang dại, nàng vẫn một mực tin tưởng vào cái miệng phá hoại của Tần Phong. "A giá!!" Hoa Linh nội tâm đại thụ chấn hám, không biết đây là "hổ lang chi từ" gì (lời nói như hổ sói, ý chỉ lời lẽ quá dữ dội, táo bạo hoặc không đứng đắn). "Linh cảm không phải đã đến rồi sao!!" Hoa Linh kích động đến mức suýt chút nữa rơi lệ.

Quỷ mới biết nàng những ngày này bị Hữu Dung thúc giục viết thảm đến mức nào, không thể không lấy cớ "cốt truyện cần xây dựng đầy đủ" để cẩn thận lấp chữ hoàn thành chỉ tiêu nhiệm vụ mỗi ngày. "A di đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư hai tay chắp lại nói: "Phật nói, vô duyên!" "Ngã Phật từ bi!!" Lâm Uyên trong lòng hoảng sợ, vội vàng nói: "Đại sư, ta muốn cầu duyên!!" Cầu duyên!?

Tam Lộng Đại Sư lập tức lên tinh thần, vội vàng lấy ra tuyệt chiêu gia truyền của mình.

Chỉ thấy sau lưng y Phật quang vạn trượng, hai tay chắp lại nói: "A di đà Phật, Phật nói, hữu linh tắc thành!!" "Hữu linh tắc thành!?" Lâm Uyên tỉ mỉ thưởng thức, vội vàng lấy ra hai viên linh thạch dâng lên. "A di đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư liếc nhìn hai viên linh thạch, vẻ mặt trang trọng nói: "Phật nói, lòng thí chủ chưa thành!" "Không hổ là đại sư!!" Mộc Tú xem đến ngây người.

Cuối cùng cũng hiểu vì sao Đại Quang Minh Tự lại giàu có như vậy, hóa ra chủ yếu là nhờ chiêu "tâm thành tắc linh". "Không cứu được rồi!" Tần Phong bất đắc dĩ lắc đầu.

Vốn dĩ thấy kịch bản không tệ muốn đầu tư, ai ngờ đây không phải Uyên Tổng bình thường, trừ phi có thể chuyển thế trọng sinh về quá khứ, nếu không thì thần tiên cũng không cứu vãn được.

Ô ô… Ngay lúc này, tiếng kèn Sona vang lên.

Chỉ thấy trên đỉnh núi không xa, truyền đến tiếng kèn Sona hân hoan, còn kèm theo một tràng pháo tiên. "Chúa công!" Mộc Tú vội vàng bước lên khẽ khuyên: "Hiện nay tiên nhân thượng giới đã chết mấy vị, Thiên Tú cũng trở thành tân tấn Đại Đế của Vũ Lăng Thánh Địa, hôm nay y đại hôn chắc chắn những nhân vật có máu mặt ở Hoang Cổ đều đến, nếu lúc này chúng ta tịch thu 'công cụ gây án' của y, tất sẽ làm tổn hại hình tượng Chúa công đã xây dựng bao năm, không có lợi cho việc đăng cơ xưng đế sau này." "Có lý!" Tần Phong vẻ mặt chính sắc nói: "Vậy chúng ta cứ đi ăn tiệc trước, ăn xong tiệc rồi tính!" "Ăn tiệc!?" Tần Hạo lập tức phấn chấn hẳn lên, phảng phất như huyết mạch Tần Gia đã được thức tỉnh. "Chúa công!" Mộc Tú yếu ớt hỏi: "Dù sao người ta cũng đại hôn, chúng ta nhiều người cùng đi ăn như vậy, có nên chuẩn bị chút hạ lễ không ạ!?" "Hạ lễ!?" Tần

Phong suy tư một hồi, rồi mới nói: "Cứ tặng một quả táo, một cái bát, một cái ô, rồi một viên đá lửa, chúc bọn họ 'tảo sinh quý tử', 'nhất sinh hữu thực', 'che gió tránh mưa', 'hồng hồng hỏa hỏa'." "Là ý này sao!?" Mộc Tú thần tình không khỏi ngẩn ra, cảm thấy chỗ nào đó không đúng… Lúc này —— Vũ Lăng Thánh Chủ đang chất vấn các vị trưởng lão, vì sao lại đồng ý đại hôn của Thiên Tú.

Chẳng lẽ không biết việc làm này có ảnh hưởng tệ hại đến mức nào, đạo đức bại hoại đến mức nào sao!? "Thánh Chủ!" Đại Trưởng Lão vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Việc này tuy làm không thỏa đáng, nhưng cũng là sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, chúng ta không còn cách nào khác mới đồng ý." "Suy nghĩ kỹ lưỡng!?" Vũ Lăng Thánh Chủ phấn diện đái sát nói: "Sư phụ cướp đạo lữ của đồ đệ cũng gọi là suy nghĩ kỹ lưỡng, các ngươi có biết việc này nếu truyền ra ngoài, thiên hạ sẽ nhìn Vũ Lăng Thánh Địa chúng ta như thế nào không!?" "Thánh Chủ, xin bớt giận!" Nhị Trưởng Lão cứng đầu nói: "Thiên Tú là loại đức hạnh gì ngài lại không biết, y là kẻ đã 'nấu cơm sống thành cơm chín' (việc đã rồi) rồi mới thông báo cho chúng ta, đám lão già này, là y muốn đại hôn." "Hỗn xược!!" Vũ Lăng Thánh Chủ bạo nộ nói: "Thiên Tú này càng ngày càng vô pháp vô thiên, dám ép buộc nữ đệ tử làm chuyện như vậy!" "Thánh Chủ…" Tam Trưởng Lão vẻ mặt xấu hổ nói: "Theo điều tra của chúng ta, việc này quả thật không phải do Thiên Tú ép buộc, mà là do vị nữ đệ tử kia tự nguyện." "Xú văn, xú văn kinh thiên!!" Vũ Lăng Thánh Chủ sắc mặt tái mét nói: "Vũ Lăng Thánh Địa chúng ta vốn là nơi phương ngoại cầu đạo, vậy mà lại xuất hiện nữ đệ tử không biết liêm sỉ như thế." "Thánh Chủ, minh giám!" Đại Trưởng Lão cảm thấy lửa gần đủ, vội vàng bày ra vẻ mặt đau khổ nói: "Chúng ta chính là xét đến việc Thiên Tú vừa đột phá Đại Đế, lại xảy ra vụ xú văn này, cho nên mới bất đắc dĩ phải đồng ý đại hôn." "Không sai!" Nhị Trưởng Lão cũng vội vàng phụ họa: "Hiện tại Hoang Cổ loạn thành một đoàn, Thiên Tú lại vừa vặn đột phá Đại Đế, tổ chức đại hôn không những có thể che giấu xú văn, còn có thể nhân cơ hội uy hiếp quần hùng, để bọn họ biết Vũ Lăng Thánh Địa chúng ta không dễ chọc." Tam Trưởng Lão cũng vội vàng nói: "Quan trọng nhất là, Thiên Tú hài tử này có thiên phú, nhưng tâm tính bất định, lần này chủ động đề xuất thành thân, có thể giúp y tâm tính thành thục, có thể nói là 'nhất tiễn tam điêu'." "Đúng, nhất tiễn tam điêu!" Các trưởng lão khác cũng nhao nhao gật đầu phụ họa, cảm thấy đồng ý đại hôn của Thiên Tú là đúng đắn. "Các ngươi quả thật đã suy nghĩ kỹ lưỡng rồi!" Vũ Lăng Thánh Chủ nghe xong cũng không thể bắt bẻ được, sau đó đau đầu xoa xoa mi tâm nói: "Đáng tiếc lần này cùng bản tôn trở về còn có Tần Phong!!" Tần Phong quay lại rồi!!

Vỏn vẹn mấy chữ ngắn ngủi, khiến sắc mặt mọi người đại biến.

Thậm chí có vài trưởng lão chân mềm nhũn, cả người lập tức ngã vật xuống đất.

Không còn cách nào!!

Trận lôi kiếp liên tục một tháng năm đó đến nay vẫn còn rõ mồn một, để lại cho bọn họ bóng ma tâm lý khó có thể xóa nhòa.

Huống chi Tần Phong hiện tại đã có thể chém tiên, sức phá hoại tuyệt đối không thể nói ngày xưa.

Một khi đã quyết tâm gây phá hoại, ai có thể áp chế được hắn!?

Chẳng lẽ lại để Vũ Lăng Thánh Chủ dùng mỹ sắc để áp chế Tần Phong sao!?

Lúc này —— Trên đỉnh núi tổ chức đại hôn của Thiên Tú.

Rất nhiều nhân vật có máu mặt ở Hoang Cổ đã đến.

Bọn họ không chỉ đến chúc mừng đại hôn của Thiên Tú, mà còn muốn cầu Vũ Lăng Thánh Địa che chở.

Hiện tại Đại Việt Hoàng Tộc cậy vào việc có mười bảy vị cấp Đế, một đường **càn quét**, đốt giết cướp bóc, biết bao thế gia đại tộc thảm **chịu** diệt môn, kho báu gia tộc và tổ phần bị cướp sạch.

Ngay cả Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng chỉ dám đánh những trận chặn kích quy mô nhỏ, căn bản không dám chính diện đối đầu với Đại Việt Hoàng Tộc. "Vũ Lăng Thánh Địa, thật sự có thể che chở chúng ta sao!?" "Vũ Lăng Thánh Địa và Thái Bạch Tiên Sơn đều có đạo thống truyền thừa ở thượng giới, tin rằng Đại Việt Hoàng Tộc sẽ không dám làm loạn!" "Tạo Hóa Tiên Cảnh ở thượng giới chẳng phải cũng có đạo thống truyền thừa sao, nhưng cuối cùng vẫn bị tiên nhân thượng giới diệt đó thôi!?" "Không giống, tiên nhân thượng giới giết Đại Đế dễ như bóp chết kiến, nhưng Đại Việt Hoàng Tộc dù có nhiều cấp Đế đến mấy, cũng khó giết chết Vũ Lăng Thánh Chủ và Nhàn Vân Tử." "Ta hiểu rồi, chỉ cần Đại Việt Hoàng Tộc một kích không trúng, sẽ phải chịu sự trả thù điên cuồng của Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác!" "Đây chính là uy hiếp của Đại Đế, chỉ cần không có ngoại lai vũ lực phá vỡ cân bằng, vậy thì Đại Việt Hoàng Tộc dù có điên cuồng đến mấy, cũng nhất định sẽ phải kiêng dè." "Như vậy mà nói, loạn thế này một sớm một chiều vẫn chưa kết thúc được!" "Nghe nói gần đây Hoang Cổ có một lời đồn, nói rằng chỉ có Đại Công Tước tử Tần Phong nhân nghĩa vô song của Tần Gia, mới có thể kết thúc loạn thế phân tranh này!" "Ta cũng nghe nói rồi, hiện tại rất nhiều thế lực đều quỳ ngoài thành Tần Gia, thỉnh cầu Đại Công Tước tử Tần Gia đăng cơ xưng đế, cứu vớt thiên hạ thương sinh." "Đáng tiếc vị Đại Công Tước tử Tần Gia này đã từ chối hai lần, và không muốn mang ô danh loạn thần tặc tử." "Trước đây cảm thấy Tần Gia gian xảo xảo quyệt, để hài tử 'đào cốt diễn khổ nhục kế', nhưng giờ nhìn lại bọn họ chỉ là cầu tự vệ, là Đại Việt Hoàng Tộc không có dung nhân chi lượng!" "Có thể từ chối hai lần hoàng vị, phẩm hạnh như thế thiên cổ hiếm thấy a!" "Đại Việt Hoàng Tộc cướp tổ nghiệp của người khác, đào mộ tổ của người ta, giản dị mà nói là vô sỉ đến cực điểm!" "........." Các nhân vật lớn khi nhắc đến Đại Việt Hoàng Tộc đều hận đến nghiến răng nghiến lợi, cảm thấy Hoang Cổ sở dĩ loạn thành bộ dạng này, Đại Việt Hoàng Tộc tuyệt đối phải chịu trách nhiệm chính.

Còn Tần Gia thì có thể có lỗi gì, người ta chẳng qua chỉ là cầu tự vệ!

Ngay lúc mọi người đang phẫn nộ thì, Thần Phong Châu từ không trung từ từ hạ xuống. "Kia là…" Toàn trường mọi người thần tình không khỏi ngẩn ra, đồng loạt nhìn về phía thiếu niên áo trắng trên đầu thuyền.

Không chỉ có vẻ tiêu sái của "mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song", mà còn có khí phách bá đạo "duy ngã độc tôn".

Ngay cả trên thuyền đều là những tuyệt thế mỹ nhân xinh đẹp, cũng không thể áp chế được khí tràng cường đại mà thiếu niên này tỏa ra. "Các vị xin mời vào…" Thiên Tú đang ở cổng đón khách lập tức á khẩu.

Vốn dĩ khuôn mặt đang cười như một đóa cúc hoa, bỗng chốc cứng đờ, trong đầu cũng vô cớ hiện lên cảnh tượng năm đó bị Tần Phong tập kích. "Thiên Tú tiền bối, chúc mừng a!" Tần Phong cười tủm tỉm nhảy xuống thuyền, dâng lên hạ lễ đã chuẩn bị.

Một quả táo đỏ, một cái bát đỏ, một cái ô đỏ, một viên đá lửa!

Chương 744

"Tần Phong, ngươi cố tình đến gây rối phải không!?" Sắc mặt Thiên Tú lập tức lạnh xuống, chỉ số nộ khí trong lòng bắt đầu tăng vọt.

Hôm nay là ngày đại hỉ của y, thế nhưng Tần Phong lại lấy những thứ keo kiệt này làm hạ lễ, giản dị mà nói là đang tát vào mặt Đại Đế Thiên Tú y.

Cần biết, hiện tại trong Hoang Cổ Tây Tú, y chính là "một cành hoa duy nhất"! "Ai nói ta đến gây rối!?" Tần Phong lớn tiếng kêu oan: "Táo đại biểu cho 'tảo sinh quý tử' (sớm sinh quý tử), bát đại biểu cho 'nhất sinh hữu thực' (cả đời có ăn), ô đại biểu cho 'che gió tránh mưa', đá lửa thì đại biểu cho 'hồng hồng hỏa hỏa' (phát đạt)." "Tặng lễ có trình độ!" Mọi người nhao nhao giơ ngón cái, khen Tần Phong là người có tâm. "Thật hay giả đây!?" Thiên Tú ánh mắt quét qua hạ lễ, luôn cảm thấy đó là "táo vãn tán hỏa" (tối sớm tan nát).

Thế nhưng Tần Phong hiện tại thế lực đang mạnh, bên cạnh còn có nhiều Đại Đế cường giả đi theo, y cũng không dám công khai trở mặt với Tần Phong, chỉ đành cố nén lửa giận nhận lấy hạ lễ. "Ha ha, là ta hiểu lầm rồi!" Thiên Tú lập tức đổi sắc mặt, nâng chén rượu lên cười lớn: "Ta xin tự phạt ba chén!" "Uống luôn rồi sao!?" Trong mắt Tần Phong dâng lên một tia kinh ngạc.

Ngay cả trẻ con cũng biết uống rượu không thể lái xe, muốn lái xe chỉ có thể thuê tài xế… Ngay khi Thiên Tú uống cạn ba chén rượu, chuẩn bị chờ mọi người vỗ tay hò reo thì, y lại bị người ta đẩy ra như một tảng đá cản đường.

Chỉ thấy rất nhiều nhân vật có máu mặt, bước lên cúi lạy Tần

Phong một đại lễ. "Tần Đại Công Tước tử, có còn nhớ Quỷ Cốc Nhất Phái chúng ta không, Côn Luân Bí Cảnh đa tạ công tử đã ra tay tương cứu!" "Âm Dương Gia ta cũng chịu đại ân của công tử ở Côn Luân Bí Cảnh, khắc khắc không dám quên!" "Ba năm trước nghe tin công tử gặp nạn, Thiên Long Tự ta bi thống khôn nguôi, chỉ có thể mỗi ngày tụng kinh niệm Phật vì công tử." "Không ngờ ba năm sau, có thể tái kiến phong thái của Đại Công Tước tử!" "........." Những người đến đều là các thế lực năm đó gặp nạn ở Côn Luân Bí Cảnh, cũng chính là một phần trong tám phần nhân tình mà Tần Phong đang nắm giữ.

Chỉ là trong số họ có bao nhiêu người thật lòng, thì người thấy nhân từ thấy nhân từ, người thấy trí tuệ thấy trí tuệ.

Dù sao "khổ nhục kế" của Tần Gia đã được công bố ra ngoài từ lâu, nếu bọn họ thật sự ghi nhớ đại ân năm đó, không thể nào khi Tần Gia bị vây khốn lại thờ ơ vô động.

Vì thế, e rằng bọn họ ngay cả cái cớ cũng đã tìm sẵn rồi… Ân tình là nợ Tần Phong, liên quan gì đến Tần Gia!?

Không những có thể "đóng vai kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trinh tiết" để chối bỏ phần ân tình này, lại còn có thể lập cho mình một cái bài vị trinh tiết! "Nhớ, nhớ, đều nhớ!" Tần Phong lộ ra nụ cười hư ngụy, không hề có ý truy cứu.

Bởi vì hắn biết giữa các thế lực lớn giao tiếp không phải bằng tình cảm, mà là lợi ích, bọn họ muốn thiết lập liên kết lợi ích với hắn, thì nhất định phải nhặt lại phần ân tình này để làm cầu nối.

Mà Tần Gia muốn có được thiên hạ, thì nhất định phải được sự ủng hộ của những người này trước. "Đây chính là Tần Đại Công Tước tử, Tần Phong!?" "Quả nhiên một biểu nhân tài, ánh mắt như điện, quý không thể nói a!" Những nhân vật lớn khác nhao nhao gật đầu, cảm thấy lời đồn quả nhiên không sai, chỉ riêng khí chất "duy ngã độc tôn" của Tần Phong, tuyệt đối là lựa chọn số một cho ngôi vị đế vương Hoang Cổ.

Huống chi Tần Gia có nội tình thâm hậu, hai huynh đệ thiên phú kinh người, quả thật có tư bản để bình định loạn thế.

Quan trọng nhất là… Nhị tổ đến Thập tổ của Tần Gia, cùng với trăm vạn Tần Gia quân đều đã vẫn lạc, chiến lực cấp cao cần rất nhiều năm mới có thể khôi phục, trong thời gian ngắn không thể tạo ra tác dụng chấn nhiếp đối với bọn họ.

Điều đó cũng có nghĩa là, không gian thao tác của bọn họ đã lớn hơn rồi! "Đáng để đầu tư!" Các nhân vật lớn nhìn nhau, tất cả đều ngầm hiểu ý. "Hôm nay là đại hôn của ta!!" Thiên Tú đứng bên cạnh tức đến chết đi sống lại, cảm thấy Tần Phong chính là đến gây rối.

Hạ lễ keo kiệt không nói, lại còn luôn cướp mất phong đầu của y, người không biết còn tưởng hôm nay là đại hôn của Tần Phong. "Ca, chính sự quan trọng!" Tần Hạo không nhịn được kéo kéo Tần Phong, nhắc nhở hắn bây giờ là lúc ăn tiệc.

Còn việc Tần Phong có thể cứu vớt thiên hạ thương sinh, hay là ôn thần bị người người sợ hãi, hoặc là nhân nghĩa vô song đều không liên quan đến y, chỉ có ăn tiệc mới là chính sự. "Đúng, chính sự quan trọng!" Tần Phong gật đầu biểu thị đã hiểu, ôm quyền cáo từ mọi người.

Sau đó một đoàn người hùng hổ tiến vào nơi yến tiệc, trên đường đi Tần Phong còn không quên dạy Tần Hạo cách ăn tiệc đúng đắn.

Bàn nào có người uống rượu thì không được đến, ảnh hưởng đến tốc độ ăn tiệc của bọn họ.

Bàn nào có trẻ con thì có thể đến, ăn ít, dễ giành. ……… Mộc Tú và những người khác xác nhận ánh mắt, quả thật là giống của Tần

Gia không sai. "Đáng xấu hổ a!" Vu Lan và những người khác đau đầu xoa xoa mi tâm, giữ khoảng cách biểu thị không quen biết hai huynh đệ này. "Vậy chúng ta đi bàn trẻ con!" Tần Hạo không hề để ý ánh mắt của những người khác, bắt đầu nhìn quanh tìm xem trẻ con ngồi ở bàn nào. "Sai, chúng ta phải đến bàn nhân thê!" Tần Phong lại giáo dục: "Không thể chỉ nghĩ đến ăn no, còn phải hiểu thế nào là 'tú sắc khả xan' (vẻ đẹp như món ăn), đôi khi chân ái chính là xuất hiện như vậy một cách bất ngờ biết không!?" "Ca, huynh đừng thế!" Tần Hạo suýt chút nữa phun ra, vội vàng khuyên: "Người ta đều đã thành thân rồi, huynh đừng có phạm lỗi lầm mang tính nguyên tắc chứ!" "Thành thân rồi mới tốt chứ!" Tần Phong khoác vai giáo huấn: "Nếu chưa thành thân, ngươi muốn theo đuổi người ta sẽ có rất nhiều đối thủ, nhưng nếu đã thành thân rồi, ngươi muốn theo đuổi người ta chỉ có một đối thủ." "Đây chính là lý do Chúa công thích nhân thê sao!?" Mộc Tú lập tức kinh ngạc đứng sững tại chỗ, thật sự không tìm được lý do phản bác. "Ngưu bức!!" Nội tâm Nhậm Hoàn đại thụ chấn hám.

Vốn tưởng rằng bỏ đi liêm sỉ là có thể nhanh chóng hòa nhập vào đội ngũ, ai ngờ nàng chỉ mới là cấp nhập môn, hoàn toàn chưa hòa nhập vào cốt lõi của đội ngũ. "Ta không muốn quen biết hắn!" Vu Lan và những người khác triệt để cạn lời, không hiểu sao mình lại thích tên khốn nạn này.

Nhưng ngươi lại không thể không thừa nhận, những gì hắn nói quả thật có lý! "Ân!?" Tần Hạo cả người đơ ra tại chỗ, cảm giác cánh cửa thế giới mới đã được mở ra. "Tần Hạo sẽ không bị làm hư chứ!?" Giang Linh trong lòng đột nhiên lo lắng, sợ Tần Hạo bị Tần Phong làm hư. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Ngươi tên lông mày rậm mắt to này!" Tần Phong liếc nhị đệ một cái, không ngờ y lại là loại người này.

Ngay lúc đó —— Từng tiếng cười trong trẻo như chuông bạc truyền đến, "Tiểu sư đệ, tiểu sư đệ, mau mau lại đây ngồi!" "Ân!?" Tần Phong hiếu kỳ quay đầu nhìn.

Chỉ thấy trên một cái bàn có bảy tiểu thư tỷ xinh đẹp đang vẫy tay với hắn, chính là bảy nữ đệ tử dưới trướng Vũ Lăng Thánh Chủ, Tây Thì, Ngọc Tiêu, Kim Ti, Cái Tuyết, Tầm Mai, Mặc Ngọc, Thiền Nô.

Giang hồ xưng là, Vũ Lăng Thất Miêu! "Là bọn họ!!" Vu Lan liễu mi khẽ nhíu lại, trong lòng cũng cảnh giác.

Mặc dù nàng và Thất Miêu tính là sư tỷ muội, nhưng thiên hạ nào có con mèo nào không trộm cá, nhìn ánh mắt bọn họ nhìn Tần Phong thì biết, nhất định là thèm thân thể Tần Phong.

Huống chi, Tần Phong cũng chẳng phải chim tốt lành gì! "Chẳng phải quá khéo sao!?" Tần Phong mắt không khỏi sáng lên, dắt nhị đệ đi tìm Thất Miêu. "Hắn thật sự dám đi!!" Vu Lan tức giận tái mặt, nắm tay cũng cứng lại. "Hắn đi, ngươi cũng đi sao!?" Giang Linh cũng tức đến không chịu được, muốn hét lên "Lão tử thục đạo sơn" (ý chí muốn bỏ cuộc).

Chương 745

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại tức giận tái mặt, nhận được 5 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và hoan hỉ oan gia, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại vào tài khoản 25 vạn!" Tần Phong trong lòng cảm thấy mỹ mãn, phảng phất như "cẩu tác giả" lại viết dông dài thêm một chương. "Tiểu sư đệ, ngươi đã khỏi bệnh rồi sao!?" Thất Miêu thấy Tần Phong cường tráng thì mỹ mâu phóng quang.

Năm đó nếu không phải Tần Phong bị thương nặng sắp chết, bọn họ e rằng đã sớm đẩy hắn xuống rồi, chỉ có nam tử kỳ lạ như hắn mới có thể khiến bọn họ chủ động như vậy. "Đa tạ các vị sư tỷ quan tâm, ta đã hoàn toàn khỏi rồi!" Tần Phong cảm nhận được ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của các vị tỷ tỷ, vội vàng giới thiệu: "Nhị đệ của ta Tần Hạo, thiên hạ vô địch, còn vài ngày nữa là đến hai mươi tuổi rồi, bây giờ mười chín tuổi non lắm." "Y chính là Tần Hạo?

Mười chín tuổi!!" Thất Miêu mỹ mâu chơi đùa nhìn qua, muốn biết Tần Hạo rốt cuộc non đến mức nào.

Không còn cách nào!!

Nam yêu vú, nữ ăn trai tơ (cật đồng)… "Ách…" Tần Hạo bị nhìn chằm chằm đến mức trong lòng hoảng hốt, cảm giác như gặp phải một đám nữ lưu manh.

Đặc biệt là khi Tần Phong nói "nhị đệ của ta thiên hạ vô địch", không hiểu sao trong lòng hắn lại càng hoảng sợ không thôi, có cảm giác như một chân đã bước vào quỷ môn quan. "Lạc lạc, hắn thật đáng yêu a!" Thất Miêu nhìn thấy biểu cảm hoảng loạn của Tần Hạo, lập tức che miệng cười khúc khích.

Vốn dĩ nàng cho rằng thiếu niên chí tôn của Tần gia sẽ giống như ca ca của hắn, là một tay chơi lão luyện, ai ngờ hắn lại thực sự non choẹt, loại người nhìn thấy con gái là mặt có thể đỏ ửng.

Khoảnh khắc này – bọn họ đột nhiên cảm thấy Tần Phong không còn thơm nữa, vẫn là tiểu đệ đệ đơn thuần đáng yêu hơn. "Đáng yêu là danh từ độc quyền của ta thỏ!" Tiểu Bạch tức giận ôm ngực cuộn tròn bàn tay nhỏ bé.

Hắn là hạng gì, ta thỏ là thân phận gì, cũng dám tranh hoàng vị với ta thỏ, còn dám so đáng yêu!? "Ân!?" Tần Hạo cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Hắn phát hiện không hiểu sao con thỏ này lại có vẻ tràn đầy địch ý với hắn.

Trong ký ức thì hắn và Tiểu Bạch chẳng có xích mích gì, ngược lại con thỏ này từng cho hắn một bạt tai lớn, cưỡng ép cắt đứt buff "toàn dựa vào gào thét" của hắn. "Bảy vị sư tỷ, không ngại nhập tiệc chứ!?" Tần Phong cũng mặc kệ Thất Miêu có đồng ý hay không, liền dẫn nhị đệ chen thẳng vào.

Hắn cũng không quên chuyện chính cần làm khi đến đây, thuần thục cầm lấy một cái đùi gà nướng và bắt đầu chén.

Còn Tần Hạo thấy thân ca đã động thủ, cũng không thể kiềm chế được huyết mạch trong cơ thể, vội vàng cầm một con heo sữa quay, biểu diễn cho mọi người thấy thế nào là "ba miếng một con heo". "Ta không quen bọn họ!" Vu Lan và Giang Linh đang tức giận lập tức hết hứng, vội vàng tìm một bàn ngồi xuống, còn che mặt mình lại, sợ bị người ta nhận ra là đang yêu đương với hai huynh đệ Tần gia. "A giá!!" Mộc Tú và những người khác đều nhìn đến ngây người.

Trước đây chỉ nghe nói người Tần gia thích ăn cỗ, nhưng không ngờ bọn họ lại ăn chuyên nghiệp đến thế. "Hắc hắc…" Thất Miêu cảm nhận được ánh mắt của Tây Chu, chỉ có thể cười gượng, không quên nhắc nhở: "Tiểu sư đệ, nghi thức đại hôn của người ta còn chưa bắt đầu mà, sao đệ lại ăn trước rồi!?" "Hắn cưới vợ của hắn, ta ăn cỗ của ta, điều này có mâu thuẫn gì đâu!" Tần Phong nói đầy lý lẽ, ôm cái đùi gà lại cắn thêm một miếng. "Đúng vậy, chúng ta đã tặng hạ lễ rồi mà!" Tiểu Bạch cũng gia nhập đại quân ăn cỗ, bưng một đĩa lạc rang lên và chén. "Hắc hắc…" Thất Miêu cười gượng, có chút cảm giác muốn độn thổ. "Tần Phong, ngươi cố ý gây sự phải không!?" Thiên Tú nghe tin nhanh chóng chạy tới, suýt chút nữa đã tức đến thổ huyết ba thăng.

Hôm nay là ngày đại hỷ của hắn, những người đến cũng đều là đại nhân vật có tiếng tăm ở Hoang Cổ, nhưng tên khốn Tần Phong này không chỉ tặng hạ lễ keo kiệt, lại còn hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn của hắn. "Gây sự?

Không có a!" Tần Phong ánh mắt đầy vẻ vô tội, sau đó mặt đầy chân thành nói: "Nhị đệ của ta đã ăn hết heo sữa quay rồi, ngươi có thể lên thêm hai con heo sữa quay nữa không, một con ăn tại chỗ, một con đóng gói!" "Khái khái…" Toàn trường mọi người suýt chút nữa bị nước bọt sặc chết.

Vốn dĩ cho rằng Tần Phong ít nhiều cũng sẽ kiềm chế một chút, ai ngờ hắn lại căn bản không coi Thiên Tú ra gì, hoàn toàn biến nơi này thành một nhà hàng buffet. "Tần Phong, ngươi, ta…" Thiên Tú tức đến mức khí huyết xông thẳng lên thiên linh cái, nắm đấm còn siết lại kêu "lạc lạc" (lắc rắc).

Không ra tay không phải vì tính hắn tốt, có thể kiềm chế được bản thân, mà là hắn sợ sau khi ra tay sẽ không có cơ hội hối hận.

Năm đó Tần Phong ở nhập đạo cảnh đã có thể làm hắn bị thương, bây giờ hắn đã đột phá đến chuẩn đế sơ giai, ngay cả tiên nhân thượng giới cũng chết trong tay hắn, bên cạnh còn có một thiếu niên chí tôn.

Hắn làm người tuy cuồng vọng, nhưng không có nghĩa là hắn không có não!

Tần Phong lúc này tuyệt đối không phải chuẩn đế sơ giai bình thường, không cẩn thận thì hôm nay bọn họ ăn cỗ cưới của hắn, ngày mai đã có thể ăn cỗ tang của hắn rồi. "Là ta đãi chậm rồi!!" Thiên Tú cân nhắc lợi hại xong, lập tức nhượng bộ nói: "Mau đi, mang hai con heo sữa quay mới cho Tần đại công tước, hắn là vị khách tôn quý nhất của bản đế, có yêu cầu gì cũng đều phải đáp ứng." "A?

Vâng!" Thị nữ của Tây Chu đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng cung kính đáp lời. "Không phải chứ?!" Toàn trường mọi người đều cảm thấy bất ngờ, không thể tin được Thiên Tú lại chịu thua như vậy.

Phải biết rằng, trong số Tây Tú Hoang Cổ, Thiên Tú là người cuồng vọng nhất, ỷ vào Vũ Lăng Thánh Địa làm chỗ dựa, phàm là ai dám đắc tội hắn, tất định sẽ chết mới thôi.

Nhưng hiện tại một kẻ cuồng vọng như vậy, cho dù đã đột phá đến Đại Đế chi cảnh, bị người ta cố ý gây sự trong ngày đại hôn, đối mặt với Tần Phong cũng không thể không chọn nhượng bộ.

Điều này cũng gián tiếp chứng minh, Tần Phong quả thật không thể chọc vào! "Hanh!!" Thiên Tú cảm thấy bây giờ hỏa khí rất lớn, quay người hậm hực đi về động phòng. "Đi rồi sao!?" Tần Phong nhìn Thiên Tú rời đi, ánh mắt đầy vẻ bất ngờ.

Vốn dĩ cho rằng Thiên Tú sẽ không nhịn được mà ra tay, mình có thể nhân cơ hội đó cắt đứt huệ căn của hắn.

Ai ngờ hắn lại cứng rắn nhịn xuống, khiến hắn không thể đứng trên cao điểm đạo đức mà chỉ trích, chỉ có thể đến động phòng của hắn mà gõ cửa làm loạn thôi.

Lúc này – Tam Lộng Đại Sư dẫn Lâm Uyên đến bên ngoài phòng tân nương.

Vốn dĩ số tiền hương dầu mà Lâm Uyên dâng không thể khiến Phật Tổ cảm nhận được thành ý của hắn.

Nhưng vô tình hỏi ra hắn chính là Lâm gia đại thiếu gia, Phật Tổ đột nhiên cảm thấy hắn có duyên với Phật, quyết định đích thân ra tay vì hắn mà cầu duyên. "Thật không ngờ, hắn lại đến từ Lâm gia!" Tam Lộng Đại Sư liếc nhìn Lâm Uyên, biết mình sắp phát tài rồi.

Lâm gia này không phải Lâm gia của Thiên Tâm Chi Thành, mà là Lâm gia của thế gia tu tiên Hoang Cổ.

Chương 746

Bọn họ không thuộc về Đại Việt Hoàng Triều, cũng không thuộc về Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Giống như Vô Song Thành, độc lập bên ngoài, nổi tiếng khắp Hoang Cổ với thuật luyện đan, trong gia tộc còn có một Thần Cấp Luyện Đan Sư tọa trấn.

Tuy danh tiếng không vang bằng Tần gia – thế gia đệ nhất Hoang Cổ, nhưng ở Hoang Cổ cũng là một thế gia quy mô lớn có thể xếp vào top mười.

Nếu Uyên Tổng này sớm bộc lộ thuộc tính "mạnh đến mấy đời", tiểu sư muội e rằng đã sớm đầu tư vào lòng hắn rồi, căn bản sẽ không gả cho sư phụ hắn mà trở thành sư nương của hắn. "Đại sư, ta và tiểu sư muội thực sự còn duyên sao!?" Lâm Uyên không hề nhận ra gia sản của mình đang bị nhòm ngó, trong đầu chỉ nghĩ đến việc có thể tiếp tục đưa bữa sáng cho tiểu sư muội hay không. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại nói: "Bần tăng đã tiêu hao một lượng lớn công đức, vì thí chủ cầu được một đường duyên, bây giờ bần tăng sẽ đi vào thuyết phục nàng, tin rằng nàng nhất định sẽ trở về vòng tay của thí chủ." "Đa tạ Đại sư!!" Lâm Uyên nghe xong mừng rỡ như điên, cuối cùng cũng có thể ở bên tiểu sư muội rồi.

Tuy nhiên, khi hắn nghĩ đến sư phụ Thiên Tú, tâm tình vui vẻ lập tức vơi đi không ít, không biết có nên tiếp tục nối lại tiền duyên với tiểu sư muội hay không… "RẦM" một tiếng!!

Đúng lúc Lâm Uyên đang băn khoăn thì Tam Lộng Đại Sư một cước đạp văng cửa phòng.

Chỉ thấy tân nương của Thiên Tú đang được vài thị nữ giúp mặc hỉ phục màu đỏ, trên người chỉ có một chiếc yếm đỏ che thân, phần lớn da thịt trắng nõn lộ ra ngoài.

Cảnh tượng đột ngột này… khiến Lâm Uyên lập tức trợn tròn mắt, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nhỏ nào. "Mới gặp đã kích thích vậy sao!?" Tam Lộng Đại Sư vừa nhìn tân nương, vừa xua tay từ chối nói: "Bần tăng là cao tăng đắc đạo, đừng cho bần tăng xem cái này!" "A…" Tân nương và những người khác cuối cùng cũng phản ứng lại, mặt đầy kinh hãi mà kêu toáng lên.

Bọn họ làm sao ngờ được, lại có người vào lúc này đột nhiên xông vào, vội vàng luống cuống lấy quần áo khoác lên người tân nương, che lại xuân quang đang lộ ra ngoài. "Ngươi với Phật ta vô duyên!" Tam Lộng Đại Sư lập tức không vui, cảm thấy vị tân nương này không tôn trọng Phật ta. "Lâm Uyên, ngươi có còn nữa không hả!!" Tân nương nhìn Lâm Uyên đứng ngoài cửa với vẻ mặt si hán, vừa thẹn vừa giận nói: "Ta đã nói với ngươi rất rõ ràng rồi, ta chưa bao giờ thích ngươi, hơn nữa ngươi cũng không thể cho ta cuộc sống mà ta muốn." "Tiểu sư muội, ta có thể cố gắng mà!" Lâm Uyên thấy đối phương tức giận, theo bản năng liền hoảng hốt. "Đây chính là cái mà chủ công nói là 'liếm cẩu' sao!?" Tam Lộng Đại Sư không nhịn được lẩm bẩm: "Cái dáng vẻ hèn mọn này, làm bần tăng cũng muốn nuôi một con rồi!" "Cố gắng!?" Tân nương dường như nghe thấy chuyện cười lớn nhất thiên hạ, cười đến mức hai vai run rẩy nói: "Đừng đùa nữa, với thiên phú của ngươi đừng nói cố gắng có thành công hay không, cho dù thành công cũng không biết phải đợi đến bao giờ." "Tiểu sư muội, thiên phú của ta không tệ đâu!" Lâm Uyên vội vàng nói: "Ta bây giờ đã đột phá đến Sinh Tử cảnh rồi, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa là có thể đột phá Phiêu Miểu, sau đó là Quy Nhất cảnh, Chuẩn Đế cảnh…" "Đủ rồi!" Tân nương không kiên nhẫn cắt ngang: "Ta không muốn cùng ngươi ở trong động phủ rách nát tu hành, điều ta muốn là trở thành đế hậu, tu hành trên linh phong." "Phu nhân nói đúng!" Các thị nữ liên tục gật đầu, nhìn tân nương đầy vẻ ngưỡng mộ.

Bỏ qua nhân phẩm của nàng, nàng quả thật đã thực hiện được sự vượt cấp giai tầng.

Tuổi còn trẻ đã trở thành đế hậu, không chỉ có thể tu hành trên linh phong linh khí dồi dào, còn có đủ loại đặc quyền mà đế hậu mang lại, tu vi sau này chắc chắn sẽ tiến xa vạn dặm. "Bốp" một tiếng!!

Một tiếng bạt tai giòn vang.

Tam Lộng Đại Sư thấy Uyên Tổng nửa ngày không chịu cho một cái bạt tai, cuối cùng vẫn không nhịn được đích thân tiến lên cho đối phương một cái bạt tai lớn. "A giá!!" Lâm Uyên lại một lần nữa bị cảnh tượng đột ngột làm cho ngớ người, không ngờ Tam Lộng Đại Sư lại đột nhiên ra tay đánh người. "Ngươi tên ngốc lư này, dám đánh ta sao!?" Tân nương khó tin che bên má.

Sau đó phản ứng lại như phát điên, vồ lấy Tam Lộng Đại Sư vừa cào vừa cấu, hoàn toàn không quan tâm mình có bị lộ hàng hay không.

Bây giờ nàng không còn là tiểu sư muội của Vũ Lăng Thánh Địa nữa, mà là đế hậu sắp thành của Thiên Tú, tâm lý bành trướng khiến nàng làm sao có thể chịu đựng được việc bị người ta tát một cái bạt tai lớn trong ngày đại hôn!? "A Di Đà Phật!!" Tam Lộng Đại Sư không hề hoảng sợ, thần sắc nghiêm nghị nói: "Quả nhiên không ngoài dự liệu của bần tăng, vị nữ thí chủ này đã bị tâm ma khống chế!" "Tâm ma!!" Lâm Uyên và những người khác đều kinh hãi thất sắc.

Ai cũng biết, người tu luyện sợ nhất gặp tâm ma, một khi không thể loại bỏ tâm ma thì rất dễ nhập ma. "Nhập ma cái mẹ nhà ngươi!!" Tân nương tức đến mức phổi muốn nổ tung, không nhịn được mà phun ra một câu tục tĩu.

Tên ngốc lư này không chỉ vô duyên vô cớ đạp cửa phòng nàng, khiến nàng bị lộ hàng trước mặt Lâm Uyên, lại còn vô duyên vô cớ tát nàng một cái, bây giờ lại còn vô duyên vô cớ vu oan nàng có tâm ma.

Có thể nhịn cái khác, nhưng cái này thì không!

Không thể nhịn, ta không thể nhịn! "Đại sư, bây giờ phải làm sao!?" Lâm Uyên nghĩ đến sự thay đổi trước và sau của tiểu sư muội, trong lòng lại vô cớ tin tưởng vài phần. "Yên tâm!" Tam Lộng Đại Sư lập tức biến thành một cao tăng đắc đạo nói: "Bần tăng quyết định tiêu hao số năm công đức tích lũy để giúp nàng khu tán tâm ma, xin mời các vị ra ngoài, đừng làm phiền bần tăng khu ma." "Phiền Đại sư rồi!" Lâm Uyên không hề cảm thấy có gì không ổn.

Không chỉ túm các thị nữ ra ngoài, còn đích thân đóng cửa cho Đại sư. "Chẳng trách chủ công lại gọi hắn là Uyên Tổng!" Tam Lộng Đại Sư không nhịn được cảm khái một tiếng, sau đó lộ ra vẻ mặt thật sự cười gian: "Kiệt, kiệt, kiệt, kiệt, tiểu mỹ nhân, ta muốn ngươi giúp ta tu hành!!" "Ngươi đừng qua đây, ta sẽ kêu lên…" Tân nương cuối cùng cũng tỉnh táo lại, thân thể không ngừng lùi về phía sau. "Kêu đi, ngươi kêu đi!" Tam Lộng Đại Sư từng bước ép sát, còn cười gian "kiệt kiệt" nói: "Hôm nay ngươi cho dù có kêu khản cả cổ, cũng sẽ không có ai đến cứu ngươi đâu." "Ngươi, ngươi đừng qua đây!!" Tân nương mặt đầy kinh hãi, thực sự rất muốn kêu to.

Nhưng lúc này y phục lộn xộn, khiến nàng lại không dám kêu lên, sợ lát nữa có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không thể giải thích rõ ràng. "RẦM" một tiếng!!

Đúng lúc Tam Lộng Đại Sư sắp đắc thủ, cửa phòng lại một lần nữa bị người ta đạp văng.

Chỉ thấy Thiên Tú mặt mũi dữ tợn đứng ngoài cửa, bị cảnh tượng trước mắt kích thích khiến hỏa khí càng lớn hơn.

Nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng Tam Lộng Đại Sư lúc này đã bị băm vằm thành vạn mảnh rồi. "Tình huống gì vậy!?" Tam Lộng Đại Sư móng vuốt dừng giữa không trung, đại não nhất thời không kịp phản ứng.

Với sự hiểu biết của hắn về Tần Phong, Thiên Tú lúc này lẽ ra phải đang ôm nhị đệ khóc lóc thảm thiết mới đúng, sao lại chạy đến tìm tân nương sớm hơn!? "Thiên Tú đại nhân!!" Tân nương như gặp được cứu tinh, khóc lóc nhào vào lòng Thiên Tú. "Sư phụ, người không thể vào!" Lâm Uyên không biết là cố ý, hay là hết thuốc chữa rồi, vội vàng tiến lên nói: "Tiểu sư muội bị tâm ma khống chế, Đại sư đang giúp nàng khu trừ tâm ma!" "Cái đ** này là khu trừ tâm ma!?" Thiên Tú không phải là Uyên Tổng gì cả.

Nhìn hai người y phục xốc xếch, lập tức não bộ bổ sung ra mấy phiên bản.

Cảnh tượng chuyển sang – Tề Tu Viễn nắm tay nhỏ của Lục Mạn Mạn, đi trên con đường nhỏ trò chuyện về nỗi khổ tương tư. "ẦM ẦM ẦM!!" Một tiếng nổ chói tai vang lên, khiến mặt đất rung chuyển dữ dội. "Chuyện gì vậy!?" Lục Mạn Mạn giật mình, vội vàng nhìn về phía: "Là linh phong của Thiên Tú!" "Là Thiên Tú và tên ngốc lư kia đang giao thủ!!" Tề Tu Viễn cảm ứng được khí tức của hai người, lập tức đoán ra chuyện gì đang xảy ra. "Ngốc lư?

Hồng Y Yêu Tăng!?" Lục Mạn Mạn nghi hoặc nói: "Hôm nay là ngày đại hôn của Thiên Tú, những người đến đều là đại nhân vật có tiếng tăm, Tam Lộng Đại Sư bất kể lý do gì mà động thủ, đều là đang đánh vào mặt Vũ Lăng Thánh Địa, hắn không sợ Vũ Lăng Thánh Chủ phẫn nộ sao!?" "Ngốc lư và Thiên Tú không giống nhau!" Tề Tu Viễn thản nhiên nói: "Hiện tại Thiên Tú chính là góa phụ ngủ!" "Góa phụ ngủ?

Chương 747

Ý gì!?" Lục Mạn Mạn nghi hoặc nghiêng cái đầu nhỏ, không hiểu Tề Tu Viễn đang nói gì.

Tề Tu Viễn cảm khái một tiếng nói: "Góa phụ ngủ, phía trên không có ai a…" "ẦM ẦM ẦM!!" Tiếng nổ long trời lở đất lại một lần nữa vang vọng khắp thiên địa, uy áp Đế cấp khủng bố quét ngang toàn bộ Vũ Lăng Thánh Địa. "Chuyện gì vậy!?" Mọi người trong lòng kinh hãi, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Thiên Tú và Tam Lộng Đại Sư đang kịch liệt giao chiến trên hư không, mỗi lần va chạm đều sẽ sản sinh ra một cỗ phong bạo năng lượng cường đại. "Thật là chưa thấy sự đời, không phải chỉ là Đại Đế đánh nhau sao!?" Huynh đệ Tần Phong, Tần Hạo ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục chuyên tâm ăn cỗ của bọn họ. "Bọn họ lại còn có thể ăn tiếp sao!?" Thất Miêu nhìn đến mắt trợn tròn há hốc mồm, cuối cùng cũng hiểu thế nào là chuyên nghiệp. "Ta không quen hắn!" Vu Lan vội vàng chuyển ánh mắt sang nơi khác, trong lòng cũng không ngừng tự nhủ, sau này tuyệt đối không đi ăn cỗ cùng Tần Phong nữa. "Không hổ là Đại Ma Vương, vĩnh viễn không đi theo con đường bình thường!" Hữu Dung cũng vội vàng nhìn sang nơi khác, sợ bị người ta nhìn ra nàng và Đại Ma Vương có quen biết. "Tên ngốc lư chết tiệt, cút đi chết cho bản đế!!" Thiên Tú phát ra tiếng gào thét gần như điên loạn, năng lượng khủng bố cũng từ trong cơ thể tuôn trào ra. "ẦM ẦM ẦM!!" Năng lượng xoay tròn như một cơn lốc, vô tình xé rách thiên địa. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư không hề nao núng, hai tay chắp lại toàn thân lấp lánh kim quang.

Chỉ thấy linh lực giữa thiên địa điên cuồng hội tụ về phía hắn, hóa thành một pho tượng Phật khổng lồ, rực rỡ chói mắt như vàng ròng dưới ánh nắng. "Đỉnh Thượng Hóa Phật của Đại Quang Minh Tự!!" Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi kinh hô liên tục.

Là một trong ba tuyệt học lớn của Đại Quang Minh Tự, có thể luyện thành đã là cực kỳ khó khăn, nhưng Tam Lộng Đại Sư lại đẩy nó lên một độ cao hoàn toàn mới. "Sư phụ, Đại sư, hai người đừng đánh nữa!" Lâm Uyên vội vàng kêu to, biểu thị tất cả đều là hiểu lầm. "ẦM ẦM ẦM!!" Hai bên không hề để ý đến Lâm Uyên, công kích hung hăng va chạm vào nhau.

Mặt đất Tây Chu lập tức bắt đầu sụp đổ, năng lượng tán loạn trong hư không càng hóa thành từng gợn sóng không ngừng khuếch tán, cũng hất tung bàn ăn cỗ lên, một bàn đầy thức ăn cũng đổ vương vãi khắp nơi. "Ngọa tào!!" Tần Phong ngay tại chỗ bùng nổ một câu tục tĩu, biểu thị mình bây giờ không vui. "Cỗ của ta!" Tần Hạo suýt chút nữa đã bật khóc.

Không chỉ vì chưa ăn no, mà quan trọng hơn là còn chưa kịp đóng gói. "Quá đáng lắm rồi!!" Tần Phong mặt đầy phẫn nộ nói: "Hôm nay hắn dám hất bàn của ta, ngày mai hắn sẽ dám đi diệt vạn thiên tử đệ Tần gia của ta, có thể nhịn cái khác, nhưng cái này thì không thể nhịn!" "Không sai!!" Tiểu Bạch sữa bò sữa bò nói: "Hôm nay hắn dám hất bàn của ta thỏ, ngày mai hắn sẽ dám ăn lẩu đầu thỏ, có thể nhịn cái khác, ta thỏ không thể nhịn!" "Ân!?" Tần Hạo ngay tại chỗ ngớ người, không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến vậy. "Cuối cùng vẫn lộ ra sơ hở rồi!" Mộc Tú nhìn Thiên Tú bằng ánh mắt đồng tình, trong lòng cũng thương tiếc cho hắn hai phút rưỡi.

Rõ ràng biết Tần Phong là đến gây sự, vậy mà lại còn cho hắn cái cớ để ra tay!

Lúc này – mọi người Tây Chu nghe thấy động tĩnh, cũng nhao nhao nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy hai mắt Tần Phong phát ra một đạo kim quang, Thượng Cổ Trùng Đồng tùy theo đó mở ra, ẩn ước có thể thấy vô số tinh thần lấp lánh bên trong, cảnh tượng núi sông tươi đẹp luân chuyển không ngừng, dường như toàn bộ thiên địa đều phản chiếu trong hai mắt hắn.

Mắt trái dũng động sinh cơ cực hạn, mắt phải thì dũng động hủy diệt cực hạn. "Trong Thượng Cổ Trùng Đồng lại thai nghén ra một phương thế giới!!" Các đại nhân vật của Tây Chu lập tức kinh hô, trong đầu cũng vô cớ nghĩ đến một câu nói. "Từ cổ Trùng Đồng khai thiên địa, từ nay nhân gian không bại tích!" "Đây chính là Trùng Đồng của ca ca!?" Tần Hạo trong lòng không khỏi kinh hãi, có thể cảm nhận được sự khủng bố của Trùng Đồng.

Đặc biệt là khối Chí Tôn Cốt đầu tiên năm đó bị Tần Phong đào đi khỏi cơ thể hắn, vì đã được Tần Phong ôn dưỡng trong cơ thể mấy năm, nên khi Trùng Đồng mở ra lập tức run rẩy, dường như gặp phải thứ gì đó cực kỳ khủng bố. "Chủ công, vẫn như mọi khi không phải người a!" Mộc Tú lại một lần nữa nhìn thấy vẫn còn kinh hãi nói: "Mới qua bao lâu, thế giới trong Trùng Đồng đã ngày càng hoàn thiện, cảm giác chỉ cần chủ công có thể nhẫn nại bế quan hai năm rưỡi, Trùng Đồng khai thiên địa sẽ không còn là truyền thuyết." "Bế quan hai năm rưỡi!?" Nhậm Hoàn liếc nhìn Mộc Tú, cảm thấy nàng nghĩ quá nhiều rồi.

Tuy rằng nàng gia nhập đội ngũ chuyên nghiệp thời gian không dài, nhưng cũng có thể nhìn ra Tần Phong là một đứa trẻ tăng động, có thể chủ động bế quan hai ngày rưỡi đã được coi là kỳ tích rồi.

Hai năm rưỡi!?

Trừ phi lại có vài tiên nhân thượng giới, còn không biết sống chết mà đi tấn công Tần gia! "Đại công tước, không đến mức, không đến mức…" Mọi người Tây Chu phản ứng lại, nhao nhao tiến lên khuyên nhủ Tần Phong.

Đậu má!!

Chỉ là vô tình làm đổ bàn của hắn, hắn lại dám nổi giận mở Thượng Cổ Trùng Đồng bắn người ta. "Tránh ra, hôm nay nếu không cho hắn một bài học, hắn sẽ không biết ta Tần Phong có mấy con mắt!!" Tần Phong một chút cũng không nghe lời khuyên, mắt phải nhanh chóng khóa chặt Thiên Tú.

Chỉ thấy lực hủy diệt hùng vĩ từ mắt phải bắn ra, nơi ánh mắt đi qua vạn vật đều diệt, hư không càng không ngừng chấn động. "Cái gì!!" Sắc mặt Thiên Tú bỗng nhiên biến đổi, cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng.

Chính là cảm giác năm đó Tần Phong dùng lực hủy diệt bắn hắn, một luồng lạnh lẽo từ huệ căn quét khắp toàn thân, dường như lại một lần nữa nghe thấy nhị đệ nói lời tạm biệt với hắn. "Trùng Đồng của chủ công!!" Tam Lộng Đại Sư bị dọa đến liên tục lùi về phía sau, không dám dùng dũng khí để chạm vào Thượng Cổ Trùng Đồng.

Bởi vì theo sự lĩnh ngộ của Tần Phong về Thượng Cổ Trùng Đồng càng sâu, lực hủy diệt được thai nghén trong mắt phải càng nồng đậm.

Đừng nói đến Đại Đế sơ giai như hắn, cho dù là Đại Đế đỉnh phong đụng phải cũng khó lòng chống đỡ.

Vận may tốt thì tạo thành tổn thương vĩnh viễn, vận may không tốt thì trực tiếp tan thành tro bụi. "Động, mau động a!!" Thiên Tú trong lòng đã sớm bị nỗi sợ hãi thay thế, liều mạng xoay chuyển thân thể muốn né tránh.

Lần trước vì Tần Phong mới ở nhập đạo cảnh tu vi, nên hắn mới có thể hồi phục khi đột phá Đại Đế, bây giờ nếu lại bị hắn bắn trúng, e rằng nhị đệ sẽ vĩnh viễn mất liên lạc với hắn rồi.

Chỉ tiếc là Trùng Đồng của Tần Phong phòng không thể phòng, trừ phi có thể dự đoán, nếu không sẽ rất khó né tránh. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạn nhân huệ căn, thu được 1000 điểm phản phái!!" "Không…" Thiên Tú chỉ cảm thấy một trận đau nhói từ hạ thân truyền đến, phát ra tiếng kêu bi thương của kẻ mất đi huynh đệ. "Ngọa tào!!" Toàn trường mọi người trong nháy mắt đều không ổn rồi, càng không nhịn được mà phun ra một câu tục tĩu.

Đậu má!!

Chương 748

Lão thiên gia ban cho Tần Phong một đôi mắt vô địch, nhưng hắn lại dùng đôi mắt này để làm phẫu thuật triệt sản cho người khác.

Thật là người với người tức chết người a!

Đồng thời, mọi người cũng nhìn Thiên Tú bằng ánh mắt đồng tình, hôn sự là buổi sáng kết thúc, huynh đệ là buổi chiều mất đi, sau này nàng dâu chắc là khổ rồi. "ẦM ẦM ẦM!!" Hư không đột nhiên rung chuyển kịch liệt, vài đạo Đại Đế uy áp tùy theo đó hạ xuống.

Chỉ thấy Vũ Lăng Thánh Chủ và vài vị trưởng lão nghe thấy động tĩnh vội vàng chạy đến, kết quả vẫn chậm một bước, Thiên Tú lại một lần nữa mất liên lạc với huynh đệ rồi. "Ai làm!?" Vũ Lăng Thánh Chủ tức giận chất vấn lớn tiếng.

Tần Phong dường như một đứa trẻ ngoan dũng cảm nhận lỗi, mặt đầy chính khí giơ tay nói: "Thánh Chủ tỷ tỷ ta làm…" "Không hổ là Tần ca ca, nhận lỗi mà cũng kiêu ngạo như vậy!" Điềm Điềm đôi mắt đẹp tỏa ra những trái tim màu hồng phấn, cảm thấy Tần Phong một chút cũng không làm sai.

Năm đó khi ra khỏi Côn Luân bí cảnh, nàng đã tận mắt chứng kiến Thiên Tú ám sát Tần Phong như thế nào, mỗi lần ra tay đều là hạ sát thủ, căn bản không có ý định chừa đường sống.

Nếu Tần Phong thực lực yếu hơn một chút, thì không thể sống đến bây giờ.

Ngày nay Tần Phong có được thực lực tuyệt đối, chỉ là một lần nữa tịch thu "công cụ gây án" của hắn, không lấy mạng hắn, đủ để chứng minh Tần ca ca của nàng nhân từ đến mức nào.

Hữu Dung không nhịn được lẩm bẩm: "Ta hình như đã hiểu một chút, cái câu 'sáng nghe đạo, tối có thể chết' mà Đại Ma Vương thường nói là có ý gì rồi, đây rõ ràng là buổi sáng nghe ngóng được đường đến nhà ngươi, buổi tối liền đánh cho ngươi sống không bằng chết a!" "Người có văn hóa nói chuyện quả nhiên khác biệt!" Tim nhỏ của Nguyệt Hi đập thình thịch.

Không phải vì rung động sau khi bị Tần Phong thu hút, mà là sợ làm sai chuyện gì đó bị Tần Phong "xử lý" từ sáng đến tối. "Nhân loại đáng sợ quá!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh sợ hãi ôm nhau, hiển nhiên cũng bị thủ đoạn của Tần Phong dọa sợ.

Vu Lan rất đau đầu nói: "Hắn vẫn như mọi khi là kẻ bụng dạ hẹp hòi!" "Thiếu cung chủ, người đàn ông bụng dạ hẹp hòi có thể gả!" Cao thủ Lam Ma Cung lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, luôn ghi nhớ sứ mệnh mà Lam Ma năm đó giao cho bọn họ. "Khốn kiếp, lại là tên tiểu tử này!!" Các vị trưởng lão lập tức cảm thấy đau đầu.

Mặc dù bọn họ đã chuẩn bị tâm lý Tần Phong sẽ gây sự, nhưng không ngờ hắn lại ra tay nhanh đến vậy, vừa đến Vũ Lăng Thánh Địa đã phế Thiên Tú rồi. "Miệng đàn ông, quỷ lừa người!!" Vũ Lăng Thánh Chủ vừa nghĩ đến lời cam đoan của Tần Phong, nắm đấm nhỏ lập tức cứng lại.

Nói là đến Vũ Lăng Thánh Địa để lánh bão, kết quả vừa đến đã phế Thiên Tú, lại còn ra tay trong ngày đại hôn của Thiên Tú, hoàn toàn không cân nhắc ảnh hưởng của sự việc này tồi tệ đến mức nào.

Lúc này – các đại nhân vật có tiếng tăm cũng đã hồi thần, bắt đầu thì thầm bàn tán. "Vị Tần gia đại công tước này, không giống với lời đồn a!" "Đúng vậy, chỉ vì làm gián đoạn hắn ăn cỗ, mà trong ngày đại hôn đã cắt đứt 'căn' của người ta rồi!" "Không hiểu thì đừng bình luận lung tung, các ngươi có biết năm đó Đại công tước suýt chết trong tay

Thiên Tú không!?" "Nghe nói năm đó Thiên Tú để bắt Lâm Tam bức hỏi tung tích Tiên Tinh, mấy lần ra tay muốn trí Đại công tước vào chỗ chết." "Nếu không phải Đại công tước thực lực vượt xa đồng bối, e rằng nấm mồ đã cao mấy mét rồi." "Nhìn như vậy, Đại công tước quả thực là tấm lòng Bồ Tát a!" "Sai rồi, Đại công tước nhân nghĩa vô song, hắn đang gánh tội thay Hồng Y Yêu Tăng!" "Có lý, bất kể Hồng Y Yêu Tăng có lý do gì, động thủ là đang đánh vào mặt Vũ Lăng Thánh Địa." "Ngươi nói như vậy, hình như cũng đúng!" "Đáng tiếc Thiên Tú là góa phụ ngủ, phía trên không có ai, muốn đòi lại công đạo quá khó." "Cho nên làm người phải làm nhân thê (vợ người ta), phía trên có người dễ làm việc!" "Sai rồi, làm người phải làm biểu tử, phía trên không chỉ một người!" "…" Nghe tiếng nghị luận của Tây Chu, sắc mặt tầng lớp cao của Vũ Lăng Thánh Địa lập tức đen lại, biết rằng nếu sự việc này không xử lý tốt, nhất định sẽ trở thành trò cười của cả Hoang Cổ. "Không sao, không sao!" Đại trưởng lão vội vàng nhảy ra làm hòa nói: "Tần Phong hắn đã biết sai rồi, chỉ cần hắn dùng Thượng Cổ Trùng Đồng của mắt trái là có thể trị liệu được." "Mắt trái trị liệu!?" Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, trong ánh mắt đều tràn đầy kỳ vọng.

Mặc dù Tần Phong không coi Thượng Cổ Trùng Đồng ra gì, nhưng lực hủy diệt của mắt phải vừa rồi quả thực khủng bố như vậy, khiến bọn họ rất muốn được chứng kiến sức mạnh sinh mệnh của mắt trái trong truyền thuyết. "Trị liệu e rằng không được!" Tần Phong một bộ dạng ta dám nhận lỗi, nhưng kiên quyết không sửa đổi, vì điều này hắn còn cố ý mở mắt nói dối rằng: "Mắt trái của ta đã bị thương trong trận chiến với tiên nhân thượng giới, bây giờ đã mù rồi!" "Ngọa tào!!" Toàn trường nhất thời vang lên một tiếng "ngọa tào" lớn, thật chưa từng thấy lý do nào vô lý đến thế.

Đơn giản là mẹ của sự vô lý mở cửa cho sự vô lý, vô lý đến tận nhà rồi!! "Ta thỏ chứng minh!" Tiểu Bạch mặt đầy vẻ non nớt chân thành nói: "Mắt trái của chủ ngân ta thỏ quả thực đã mù rồi, bây giờ các ngươi nhìn thấy chỉ là một thần khí trông giống con mắt thôi." "Ách…" Toàn trường mọi người nhất thời đầy vạch đen, một bộ dạng "ngươi nhìn xem ta có tin không" . "Tên khốn kiếp này!!" Vũ Lăng Thánh Chủ tức đến nghiến răng nghiến lợi, hối hận vì đã dùng ma túi để kéo tai họa này về.

Lúc này – tiểu sư muội y phục xốc xếch chạy đến, hiển nhiên là mặc vội vàng trong lúc hoảng loạn.

Khi nàng nhìn thấy Thiên Tú đau khổ mất đi "huynh đệ", lập tức cảm thấy đại não một trận choáng váng.

Vốn dĩ cho rằng phí hết tâm tư leo lên giường Thiên Tú, là có thể có được đặc quyền đế hậu mà người khác ngưỡng mộ, ai ngờ cuối cùng lại trở thành một linh vật thủ tiết. "Tiểu sư muội!!" Lâm Uyên nhìn tiểu sư muội chao đảo muốn ngã, vội vàng mắt nhanh tay lẹ đỡ lấy nàng. "Cút đi!!" Tiểu sư muội như mất đi lý trí, phẫn nộ gào thét: "Ta đã nói với ngươi rất rõ ràng rồi, ta không thích ngươi, không thích ngươi, nhưng vì sao ngươi vẫn cứ khổ sở quấn quýt, ngươi đây là cố ý muốn hủy hoại ta phải không!?" Trong mắt tiểu sư muội, Lâm Uyên chính là cố ý.

Rõ ràng biết hôm nay nàng và Thiên Tú đại hôn, lại còn dẫn một tên ngốc lư đến gây rối, cuối cùng dẫn đến việc Thiên Tú mất đi "huynh đệ", khiến nàng sau này chỉ có thể nhìn mà không thể dùng.

Rõ ràng là trả thù nàng, coi nàng như kẻ thù của Uyên Tổng! "Tiểu sư muội, ta không có!" Lâm Uyên vội vàng giải thích: "Đó là sư phụ của ta, ta làm sao có thể…" "Sư phụ!?" Toàn trường mọi người lập tức hóng hớt, ánh mắt lóe lên ngọn lửa bát quái nồng đậm.

Vốn dĩ cho rằng chỉ là ân oán cá nhân giữa Tần Phong và Thiên

Tú, không ngờ quả dưa này lại còn có phần tiếp theo, dường như còn là một quả dưa siêu cấp bùng nổ hơn. "Im miệng!!" Đại trưởng lão phẫn nộ cắt ngang.

Biết rằng sự việc này tuyệt đối không thể lộ ra ngoài nữa, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng thánh thần của Vũ Lăng Thánh Địa. "Các vị đều là hiểu lầm…" Nhị trưởng lão cũng không tìm được lý do bào chữa nào tốt, chỉ có thể tiến lên chắp tay bắt đầu nói dông dài.

Lúc thì nói người này đang nói bậy bạ!

Lúc thì lại nói người này luyện công thần trí không rõ ràng… "Là bịa đặt!!" Tần Phong đột nhiên nói một câu, mặt đầy chính khí nói: "Hắn ta đang bịa đặt, người này vì không được Vũ Lăng Thánh Địa chọn, nên đi khắp nơi bịa đặt phá hoại danh tiếng của Vũ Lăng Thánh Địa chúng ta." "Bịa đặt!?" Tầng lớp cao của Vũ Lăng Thánh Địa thần tình sững sờ, cảm thấy lý do bào chữa này đơn giản là vô giải đáng chê trách. "Đừng nói bậy bạ!" Vũ Lăng Thánh Chủ tức giận tiến lên nói nhỏ: "Lâm Uyên là truyền nhân hệ trực của thế gia tu tiên Lâm Gia, nếu ngươi dùng lý do này, chẳng phải là ép Lâm Gia lật mặt với chúng ta sao, Lâm Gia bọn họ có một vị Thần Cấp Luyện Đan Sư tọa trấn đó." "Thần Cấp Luyện Đan Sư thì ghê gớm lắm sao!?" Tần Phong ánh mắt đầy vẻ khinh thường nói: "Ta không chỉ là Thần Cấp Luyện Khí Sư, còn là một Thần Cấp Luyện Đan Sư, lại còn là Thần Cấp Luyện Đan Sư duy nhất từ trước đến nay chưa từng có đánh giá xấu…" "Không có đánh giá xấu sao!?" Vũ Lăng Thánh Chủ khẽ nhíu đôi lông mày rậm, nhớ tới tên Ngụy Đế của Đại Việt Hoàng Triều.

Mặc dù Tần gia nhất trí cho rằng đó là kế sách của Tần Phong, là kết quả đã được Mộc Tú tính toán từ mấy năm trước, nhưng y vẫn luôn cảm thấy hình như không đơn giản như vậy. "Là Độc Đan Sư thần cấp mà!" Mộc Tú và những người khác thầm thì trong lòng, thật sự muốn nói sự thật cho Tần Phong.

Nhưng vừa nghĩ tới sự vô liêm sỉ không có giới hạn của Tần Phong, sợ hắn biết chân tướng rồi nổi giận cho bọn họ 'mặc áo nhỏ', cuối cùng vẫn quyết định giả vờ như không biết gì. "Không sai, đan dược của chủ ngân thỏ nhà ta không có đánh giá xấu đâu!!" Tiểu Bạch liên tục gật gật cái đầu nhỏ để chứng minh, không quên lấy ra một viên Cửu Chuyển Kim Đan ăn vào.

Chỉ thấy sau khi đan dược được Tiểu Bạch nuốt xuống, cái mầm đậu nhỏ trên đầu nó hơi sáng lên một chút, cũng có thể cảm nhận rõ ràng khí tức quanh thân nó hơi tăng lên một điểm. "Đan dược lợi hại quá!!" Toàn trường mọi người lập tức không giữ được bình tĩnh.

Bọn họ không biết cái gì gọi là Đại Đạo Manh Nha, chỉ biết Tiểu Bạch ăn đan dược xong lập tức được thăng cấp, hơn nữa còn không có chút tác dụng phụ nào.

Có thể thấy kỹ thuật luyện đan của Tần Phong quả thực lợi hại, khiến bọn họ vô cùng động lòng muốn mua mấy viên. "Cái mầm đậu đó..." Tần Hạo nghi hoặc nhìn về phía Đại Đạo Manh Nha, không hiểu vì sao lại có một loại cảm giác thân thiết khó tả.

Chương 749

Lúc này – Mấy vị trưởng lão của Vũ Lăng Thánh Địa đang không ngừng trao đổi ánh mắt. "Thiên Tú dù sao cũng là Đại Đế của Vũ Lăng Thánh Địa ta, phải đòi lại công bằng cho y!" "Đòi lại kiểu gì?

Đuổi Tần Phong ra khỏi Vũ Lăng Thánh Địa à!?" "Đùa gì vậy, đệ nhất Thiên Kiêu Hoang Cổ, đó chính là biển hiệu vàng của Vũ Lăng Thánh Địa ta đấy." "Hiện tại Tần gia có tiềm lực tranh bá thiên hạ, tuyệt đối không thể đắc tội." "Thật ra Thiên Tú bị đứt gân cốt cũng tốt, sau này có thể chuyên tâm tu luyện." "Tuy nói vậy, nhưng vụ tai tiếng lần này ảnh hưởng quá lớn, rốt cuộc vẫn cần một người ra mặt 'gánh nồi' (chịu tội thay)." "Xem ra, chỉ có thể đắc tội Lâm gia, để Lâm Uyên gánh cái nồi này thôi!" Mấy vị trưởng lão trao đổi ánh mắt xong, nhất trí quyết định để Lâm Uyên gánh tội. "Đều là cái tên Tần Phong khốn nạn này!!" Vũ Lăng Thánh Chủ tức đến mức nắm chặt tay lại, nhưng lại không thể không thỏa hiệp với hiện thực. "Đại trưởng lão, ngài phải làm chủ cho ta..." Lâm Uyên nghe Tần Phong vu oan cho mình, tức giận mở miệng yêu cầu trừng phạt Tần Phong. "Câm miệng!" Đại trưởng lão thấy Vũ Lăng Thánh Chủ không có phản ứng, lập tức quát: "Chẳng lẽ Vũ Lăng Thánh Địa ta còn oan uổng ngươi không thành?

Tự giác mau chóng rời đi, nếu không đừng trách Vũ Lăng Thánh Địa ta truy cứu trách nhiệm gây tin đồn của ngươi." "Hả!?" Lâm Uyên lập tức ngây người tại chỗ, đầu óc không kịp xoay chuyển.

Không hiểu sao mình từ nguyên cáo lại biến thành bị cáo!? "Cút!" Đại trưởng lão vung tay, cuốn lên một trận cuồng phong.

Không đợi Lâm Uyên kêu oan, người đã bị cuồng phong cuốn đi, cũng chứng minh được cánh tay không thể vặn lại đùi, công bằng là để ràng buộc kẻ yếu, chứ không phải để ràng buộc kẻ đặt ra luật lệ. "Thế này là xong rồi sao!?" Mọi người Tây Châu không nhịn được nhìn nhau.

Vốn tưởng sẽ được hóng một drama lớn, kết quả lại kết thúc một cách khó hiểu. "Thật ra không cần tốn công sức lừa chúng ta làm gì, dù sao chúng ta cũng không làm gì được các người!" Trong đó có vài người tinh ý, liếc mắt một cái đã nhìn ra chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng đối mặt với Vũ Lăng Thánh Địa cái quái vật khổng lồ này, ai lại dám không biết sống chết mà nói một chữ 'không' chứ!? "Tần Phong, ngươi có biết tội không!?" Vũ Lăng Thánh Chủ vừa nghĩ tới Tần Phong cái kẻ đầu têu này, liền tức đến nghiến răng nghiến lợi, quyết định dù thế nào cũng phải trừng phạt hắn một phen, nếu không ai biết lần sau hắn lại gây ra họa gì. "Tần ca ca đã nhận sai rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa!?" Điềm Điềm lập tức nhảy ra bảo vệ Tần Phong, cho dù đối mặt với Vũ Lăng Thánh Chủ cũng không hề sợ hãi, hầm hầm nói: "Cái tên Thiên Tú gì đó chẳng qua chỉ mất có một hai tấc, Tần ca ca nhà ta lại mất cả một bàn thức ăn, còn chưa ăn no, bây giờ vẫn đang đói bụng đây này." "Cái loại lời nói mất nhân tính này, ả ta vậy mà cũng nói ra được!?" Nguyệt Hi đứng một bên nghe mà trợn mắt há hốc mồm, nghiêm trọng nghi ngờ Điềm Điềm là ăn rau dại mà lớn lên. "Ừm, ừm, ừm!" Tần Phong tủi thân gật gật đầu, bày tỏ mình quả thực chưa ăn no. "Ối giời ơi, hắn còn tủi thân nữa cơ à!?" Vũ Lăng Thánh Chủ suýt chút nữa là 'vỡ trận', muốn xông lên cho Tần Phong một cái tát.

Lúc này – Trên Đại Thảo Nguyên.

Sau một trận bị Tần Phong giày vò lung tung, chuyện liên minh xuống phía nam cướp bóc hoàn toàn tan vỡ.

Tây Vực Thành và Yến Vân tộc triệu tập các bộ lạc khai chiến, còn Tần Nam thì dẫn mười vạn Tần gia quân đi khắp nơi 'đánh gió thu', dựa vào tốc độ thần xuất quỷ một của Xích Đồng Thiên Lang. "Mau dọn dẹp chiến trường!!" Tần Nam dặn dò mọi người không được dừng lại quá lâu. "Chúng ta thật sự là quân chính nghĩa sao!?" Tiểu Nhu nhìn những người dân mất đi nhà cửa khóc lóc, lập tức cảm thấy tinh thần hoảng hốt.

Từ khi thân ngoại hóa thân của Tần Phong trở về Tần gia cứu vãn tình thế, nàng đã đi theo Tần Nam và bọn họ lang thang trên thảo nguyên, nhìn thấy quá nhiều bộ lạc bị móng sắt vô tình hủy diệt.

Điều đó cũng khiến nàng không khỏi bắt đầu nghi ngờ, lời Tần Phong nói có phải là đúng hay không!?

Xoẹt một tiếng!!

Một tiếng xé gió gấp gáp vang lên, khiến hư không hơi chấn động. "Ai!?" Tần Nam và những người khác toàn thân lông tơ dựng đứng.

Có thể cảm nhận rõ ràng người đến thực lực cường đại, bản năng cầm vũ khí tấn công tới, sợ chậm một giây sẽ mất mạng ngay tại chỗ. "Là ta!" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong xuất hiện, dễ dàng đón đỡ công kích của mọi người. "Đại công tước, xin thứ tội!!" Tần Nam và những người khác không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vàng quỳ xuống xin lỗi Tần Phong. "Vô ngại!" Tần Phong tùy tay vung lên, đỡ mọi người đứng dậy. "Đại công tước, ngài đột phá Đại Đế rồi!?" Tần Nam và những người khác trong lòng kinh hãi, phát hiện khí tràng của Tần Phong đã thay đổi.

Mang theo một cỗ bá khí không giận mà uy, còn thỉnh thoảng tản mát ra một tia Đế uy. "Đã đột phá!" Tần Phong gật đầu thừa nhận: "Lần này đến tìm các ngươi, chính là để đưa các ngươi trở về, Tần gia chúng ta sắp thống nhất Hoang Cổ rồi." "Tuyệt vời quá!!" Tần

Nam và những người khác lập tức kích động, đã chờ ngày này rất lâu rồi. "Hả!?" Tần Phong quay đầu nhìn về phía Tiểu Nhu.

Phát hiện sự thanh khiết và ngây thơ trong ánh mắt nàng dường như đã biến mất, thay vào đó là sự mơ hồ và bất lực của một sinh viên đại học sau khi nhìn thấy sự hiểm ác của xã hội.

Cảnh tượng chuyển đổi – Lâm Uyên bị các đệ tử gác cổng chặn lại bên ngoài Vũ Lăng Thánh Địa. "Các ngươi thả ta ra!!" Lâm Uyên vừa giãy giụa vừa lớn tiếng kêu: "Ta là đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa, Lâm Uyên, là đệ tử của Thiên Tú, một trong Tây Tú Hoang Cổ, ta muốn đi tìm tiểu sư muội, ta muốn gặp tiểu sư muội..." "Cái này..." Các đệ tử gác cổng lộ vẻ khó xử.

Mặc dù bọn họ đều nhận ra Lâm Uyên, cũng biết y là đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa, nhưng mệnh lệnh từ phía trên lại không thể không nghe. "Uyên tổng!" Tần Phong bước ra khỏi cổng, mở miệng nói: "Người mà ngươi không thể buông bỏ trong lòng, người ta đã 'đút vào' rồi, ngươi việc gì phải cố chấp như vậy chứ..." "Ngươi đừng hòng hủy hoại thanh bạch của tiểu sư muội ta!!" Lâm Uyên ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, trong lòng càng hận Tần Phong thấu xương.

Không những làm hại sư phụ của y, còn hủy hoại thanh bạch của sư muội y, lại còn lấy tội danh không có thật để tước đoạt thân phận đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa của y.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Tần Phong lúc này đã bị băm vằm thành vạn mảnh. "Đúng là thuần thuần Đại Uyên Tổng mà!" Tần Phong tại chỗ cạn lời, không biết nên nói gì cho phải.

Vốn dĩ còn muốn ra ngoài tranh thủ một chút, xem đối phương có thể tỉnh ngộ không, kích hoạt hào quang nhân vật chính của Đại Uyên Tổng ở giai đoạn đầu, hiểu được rằng phụ nữ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm, là hòn đá cản đường trên con đường thành công.

Nhưng ai ngờ, đối phương căn bản không nghe khuyên! "Ngoan ngoãn chút đi!!" Các đệ tử gác cổng vội vàng chặn Lâm Uyên lại, không cho phép y bước vào Vũ Lăng Thánh Địa nữa. "Các ngươi thả ta ra!!" Lâm Uyên giận dữ gầm lên: "Ta là đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa, ta đã đổ máu vì tông môn, ta đã lập công cho tông môn, các ngươi không thể đối xử với ta như vậy..." "Hả!?" Tần Phong lập tức tỉnh táo lại, phát hiện có chút 'mùi vị bên trong' rồi.

Ngay lúc đó – Trong cổng lại bước ra mấy cô tiên nữ nhỏ, nhìn thấy Lâm Uyên lập tức giận dữ chỉ trích. "Lâm Uyên, đều là tên khốn nạn ngươi hại thảm tiểu sư muội!" "Đại náo hôn lễ của tiểu sư muội, ngươi khiến nàng sau này làm sao mà gặp người khác!?" "Chẳng qua chỉ là tặng tiểu sư muội bữa sáng và linh thạch, ngươi sẽ không thật sự nghĩ tiểu sư muội là của ngươi chứ!?" "Tiểu sư muội nhận quà của ngươi là cho ngươi cơ hội, nhưng nàng cũng có quyền theo đuổi tình yêu hiểu không?!" "Tiểu sư muội là con gái, ngươi thật độc ác!" "Tiểu sư muội lần này bị ngươi hại thảm rồi, đến mức bị 'Ngọc Ngọc Chứng' luôn rồi!" "Bỏ qua mọi chuyện thế tục không nói, ngươi không có một chút sai nào sao!?" Tần Phong đứng một bên nghe mà trợn mắt há hốc mồm, dường như thấy Titan Siberia tay không bóp nát tiểu hành tinh, cho dù hắn thêm 30 mấy cái buff, toàn lực khai hỏa cũng không đỡ nổi cú đấm này.

Chương 750

Hắn thân là đàn ông, trời sinh đã có tội rồi! "Ta..." Lâm Uyên mặt đầy đau khổ, thừa nhận mình có tội. "Uyên tổng!" Tần Phong không thể nhìn tiếp được nữa, tiến lên kéo người sang một bên, khoác vai nói lừa: "Bây giờ ngươi cũng đã thấy rồi, không phải ta muốn làm người xấu oan uổng ngươi, mà thực sự là cục diện không thể khống chế được, ta sợ ngươi ở lại sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mới bảo ngươi đi ra ngoài tránh sóng gió trước." "Đa tạ!" Lâm Uyên cuối cùng cũng hiểu được dụng tâm lương khổ của Tần Phong, cảm động đến vành mắt rưng rưng, nhưng sau đó lại đau khổ quay đầu nói: "Nhưng sư muội nàng..." "Thiếu hiệp, giang hồ rộng lớn, không nàng không được sao!?" Tần Phong cũng là lần đầu thấy kẻ ngây thơ đến vậy, thực sự không biết nên nói gì. "Đúng vậy!" Lâm Uyên gật đầu thật mạnh, dường như hồi ức: "Ngươi chưa từng thấy, gió xuân có đẹp cũng không bằng một nụ cười của nàng." "Ta nghĩ ta từng thấy rồi, còn không phân biệt được đó là chấp niệm, hay là thích!" Tần Phong cũng dường như nhìn thấy bóng dáng trong ký ức, không nhịn được lẩm bẩm: "Người ta rốt cuộc sẽ bị những thứ không thể có được khi còn trẻ làm khổ cả đời, đến tuổi già phù quang thoáng hiện tức khắc tỉnh ngộ, rồi lại vì một việc, một vật mà giải tỏa sự bối rối cả đời." "Hả!?" Lâm Uyên không khỏi ngẩn người nói: "Ngươi cũng từng yêu!?" "Từng yêu, duy nàng khiến tim ta rung động!" Tần Phong nhìn mây mù giữa núi, thong thả nói: "Đáng tiếc, khi hoa nở người đã khác, cuối cùng không tự mình, tuổi trẻ rong chơi, người ta không thể đồng thời sở hữu tuổi trẻ và cảm ngộ về tuổi trẻ a!" "Cuối cùng không tự mình, tuổi trẻ rong chơi!?" Lâm Uyên tỉ mỉ suy ngẫm, biết Tần Phong có chuyện xưa.

Lúc này – Vũ Lăng Thánh Chủ đi chân trần, lơ lửng trên hư không.

Vì là ý tưởng quái dị do Tần Phong nghĩ ra, nên y liền để Tần Phong xử lý, do không yên tâm nên tự mình đi theo, không ngờ lại nhìn thấy một mặt không người nào biết của Tần Phong. "Người ta rốt cuộc sẽ bị những thứ không thể có được khi còn trẻ làm khổ cả đời..." Vũ Lăng Thánh Chủ không nhịn được lẩm bẩm, rất khó tin lời này lại từ miệng một thiếu niên nói ra.

Bất quá thiên phú của Tần Phong là chuyện ai cũng thấy rõ, thêm vào văn tài phi phàm 'mười hai đấu' của hắn, nói ra lời này cũng không phải là không thể.

Đồng thời, trong lòng y cũng vô cùng tò mò, rốt cuộc là nữ tử kỳ lạ như thế nào lại có thể khiến Tần Phong luyến tiếc không quên. "Thằng nhóc này đúng là được ông trời đuổi theo đút cơm mà!" Vũ Lăng Thánh Chủ tuy miệng không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận mình đã ghen tị.

Năm xưa y dựa vào thiên phú siêu cường mà quật khởi mạnh mẽ, bao nhiêu tiền bối cao nhân đều bại dưới tay y, lúc đó y không hiểu tâm tình của những người đó, bây giờ y cuối cùng cũng thể hội được rồi.

Nỗ lực trước mặt thiên phú, quả thực là không đáng một đòn! "Thần côn, ngươi nói chủ công lại đang mưu tính gì!?" Tam Lộng Đại Sư xuất hiện ở gần đó, căn bản không tin miệng lưỡi của Tần Phong.

Trong mắt y, từng lời nói hành động của Tần Phong đều có mục đích, không cẩn thận một chút là sẽ bị mắc lừa, bất kể là Phương Trường và Diệp Thần, hay Lâm Tam và Tần Hạo, bị bán rồi vẫn còn giúp hắn đếm tiền. "Có biết nói chuyện không hả!?" Mộc Tú nghiêm mặt nói: "Chủ công không những là người làm đại sự, còn là người quang minh lỗi lạc, hắn chỉ là muốn thống nhất Hoang Cổ, cho mấy cô vợ nhỏ một mái ấm áp thôi." "Ừm, thần côn nói đúng!" Nhậm Hoàn vuốt Ngư Trường Kiếm, tán đồng gật đầu. "Hả!?" Tam Lộng Đại Sư khẽ giật mình, đột nhiên phát hiện mình không hợp nhóm rồi.

Lúc này – Mấy cô tiên nữ nhỏ vẫn đang 'tút tút tát tát', khiến trong lòng Lâm Uyên càng thêm khó chịu. "Uyên tổng, ngươi vẫn nên ra ngoài đi một chút đi!" Tần Phong mở miệng khuyên nhủ: "Người trẻ tuổi đừng dừng lại vô nghĩa, chủ yếu là 'đã từng đến, và đem lửa lòng pha trà mới, làm thơ uống rượu tuổi thanh xuân'." "Làm thơ uống rượu tuổi thanh xuân!!" Lâm Uyên thân thể không khỏi run lên, không hiểu sao muốn xách kiếm đi giang hồ.

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười ngọt ngào của tiểu sư muội lại hiện lên trong đầu y, khiến y không tự chủ được quay đầu nhìn về phía Vũ Lăng Thánh Địa một lần nữa. "Vãi chưởng!!" Tần Phong vẫn là lần đầu tiên thấy cái Uyên tổng ngây thơ đến vậy, hít sâu một hơi 'tục mệnh' nói: "Có thực lực mới có thể đưa nàng đi ngắm trời xanh vạn dặm, không có thực lực thì chỉ có thể đưa nàng đi mua gạo đặc biệt giảm giá thôi." "Đa tạ Tần sư huynh chỉ điểm!" Lâm Uyên dường như đã được khai sáng, ôm quyền xoay người không dừng lại nữa.

Y cũng nghĩ tới lời Tần Phong vừa nói 'đút vào', rõ ràng là đang nhắc nhở y rằng sư phụ Thiên Tú của y bây giờ 'không đút vào được', y có thể an tâm rời đi.

Lúc này – Mấy cô tiên nữ nhỏ thấy Lâm Uyên đi rồi, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hại tiểu sư muội thảm như vậy, ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, quả thực là quá dễ dãi cho y rồi.

Bất quá nghĩ tới là Tần Phong đã đuổi Lâm Uyên đi, lập tức thay đổi ánh mắt sùng bái vây lại. "Thánh Tử đại nhân, lợi hại quá!" Mấy cô tiên nữ nhỏ mặt đầy sùng bái, dùng giọng mũi nói: "Chúng ta mắng lâu như vậy mà cũng không đuổi được Lâm Uyên, ngài ra tay vài câu đã giải quyết xong rồi!" "Chuyện nhỏ!" Tần Phong như vừa dùng dầu gội đầu, tự tin hất đầu nói: "Lâm Uyên chẳng qua chỉ là thiếu gia Lâm gia, trong nhà có một Thần cấp Luyện Đan Sư tọa trấn, sao dám đối đầu với Đại công tước Tần gia ta chứ..." Thiếu gia Lâm gia!?

Thần cấp Luyện Đan Sư tọa trấn!?

Sắc mặt mấy cô tiên nữ nhỏ lập tức cứng đờ, cả người tại chỗ đã không ổn rồi.

Tuy nói Lâm gia không thể so với đệ nhất thế gia Tần gia của Hoang Cổ, nhưng đối với các nàng mà nói, đó cũng là một tồn tại cao không thể với tới.

Hơn nữa trong lòng các nàng cũng hiểu rõ, chỉ riêng nhan sắc và gia thế của những tuyệt thế mỹ nữ bên cạnh Tần Phong, khả năng hắn nhìn trúng các nàng là vô hạn gần bằng không.

Ngược lại Lâm Uyên, mới là lựa chọn hàng đầu của các nàng! "Bây giờ đuổi theo còn kịp không!?" Mấy cô tiên nữ nhỏ vội vàng quay đầu nhìn, chỉ thấy Lâm Uyên đã biến mất không dấu vết. "Hắc hắc!!" Tần Phong mang theo nụ cười của Long Vương xoay người rời đi, tựa như một kiếm khách ẩn mình công danh.

Rất nhanh – Tin tức đã truyền vào tai tiểu sư muội, đơn giản còn khó chịu hơn cả giết nàng.

Rõ ràng điều kiện gia đình tốt như vậy, vì sao lúc đầu không nói thật!?

Nếu nàng sớm bộc lộ thuộc tính cường đại của mình, nàng sao lại chọn bò lên giường sư phụ chứ!? "Đáng chết!!" Tiểu sư muội hoàn toàn sụp đổ, giận điên người đập phá đồ đạc khắp nơi.

Nàng cũng tiếp tục phát huy tinh thần 'thà trách người khác còn hơn trách mình', trong lòng điên cuồng trách móc Lâm Uyên. "Ồn ào cái gì!!" Thiên Tú mặt mày âm trầm tiến lên, giơ tay liền tát một cái thật mạnh.

Chát một tiếng!!

Tiểu sư muội không kịp phòng bị, liền bị đánh bay ra ngoài.

Mà suy nghĩ của Thiên Tú lúc này, cũng giống hệt suy nghĩ của tiểu sư muội.

Thà trách người khác còn hơn trách mình!

Đều là vì mối quan hệ không rõ ràng giữa người phụ nữ này và Lâm Uyên, mới khiến y trong ngày đại hôn đau đớn mất đi huynh đệ, còn vì Tần Phong quyền thế lớn mà không thể không nuốt xuống cục tức này. "Người đàn bà đáng chết!!" Thiên Tú càng nghĩ càng tức.

Y cảm thấy bất hạnh của mình đều do người phụ nữ này gây ra, liền tìm một cây gậy lớn bắt đầu điên cuồng 'output' (đánh đập). "Đừng mà, ta sai rồi..." Tiểu sư muội mặt đầy kinh hãi nhận lỗi.

Năm xưa đôi tay vung quyền vô địch đến mấy, thì lúc này đôi tay ôm đầu thảm hại bấy nhiêu.

Lúc này – Khách mời của đại hôn Thiên Tú đều không tự mình trở về nhà.

Bọn họ vốn dĩ là đến Vũ Lăng Thánh Địa tìm kiếm sự che chở, bây giờ khó khăn lắm mới thấy được tai tiếng của Vũ Lăng Thánh Địa, tự nhiên là không đạt mục đích thề không bỏ qua. "Đều là cái thằng khốn nạn đó gây họa!!" Đại trưởng lão tức đến nghiến răng nghiến lợi, có cả ý muốn bóp chết Tần Phong.

Chương 751

Hoặc là ở bên ngoài giả chết không trở về, hễ trở về là lại náo loạn khiến trên dưới toàn tông gà bay chó sủa, lại còn điều động tất cả cao tầng, tất cả đều xoay quanh một mình hắn. "Thế này thì đến đâu..." Nhị trưởng lão thở dài bất lực: "Ta cảm giác Tần Phong sẽ không dừng lại đâu, rất nhanh sẽ lại gây ra đại sự khiến người ta đau đầu!" "Đại sự!?" Đại trưởng lão nhíu mày nói: "Ngươi có ý gì?

Chẳng lẽ Tần Phong còn muốn giết Thiên Tú không thành!?" "Đòi mạng thì chưa đến mức!" Nhị trưởng lão xua tay nói: "Nếu Tần Phong thật sự muốn mạng Thiên Tú, sớm đã lệnh Tề Tu Viễn tiễn Thiên Tú về tây rồi, không thể nào chỉ đơn giản là đoạn đi Tuệ Căn." "Vậy đại sự là chỉ cái gì!?" Các trưởng lão khác như những 'bé ngoan tò mò', ào ào vây lại.

Nhị trưởng lão nghiêm mặt nói: "Tuy nói Tần Phong mượn Huyền Trác làm cái cớ, đoạn đi Tuệ Căn của Thiên Tú, nhưng người sáng suốt đều biết, hắn là vì báo thù Thiên Tú đã giết hắn mấy năm trước, điều này chứng tỏ Tần Phong là người có thù tất báo..." "Ừm!" Các vị trưởng lão tán đồng gật đầu.

Cũng cảm thấy Tần Phong đặc biệt nhỏ mọn, không có chút phong thái 'mỉm cười bỏ qua ân oán' nào.

Nhị trưởng lão tiếp lời nói: "Mà Đại Việt Hoàng Triều đã đấu với Tần gia nhiều năm như vậy, thậm chí còn xé toạc mặt cử bảy tên Ngụy Đế vây công Tần gia, dẫn đến Tần gia thương vong thảm trọng, với tính cách có thù tất báo của Tần Phong, ta dám đoán Tần gia tất sẽ phản!" "Ừm!!" Các trưởng lão lại gật đầu tán đồng, cảm thấy Nhị trưởng lão phân tích rất đúng.

Đại trưởng lão nhíu mày nói: "Với uy vọng hiện tại của Tần gia, và thiên phú yêu nghiệt của hai huynh đệ Tần gia, một khi đã chọn phản, thì đại thế thống nhất Hoang Cổ sẽ không thể ngăn cản, Đại Việt Hoàng Triều không được, Âm Nguyệt Hoàng Triều cũng không được." "Chính vì đại thế không thể ngăn cản, cho nên mới là đại sự đau đầu chứ!" Nhị trưởng lão bất lực lắc đầu nói. "Đây rõ ràng là chuyện tốt, sao lại nói là đau đầu!?" Tam trưởng lão vẻ mặt phấn khởi nói: "Tần Phong là đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa ta, nếu hắn thống nhất Hoang Cổ, Vũ Lăng Thánh Địa chúng ta lập tức trở thành Quốc Giáo, từ nay về sau sẽ không có Ba Đại Thánh Địa, chỉ có Vũ Lăng Thánh Địa chúng ta độc đại!" "Ngươi nghĩ đơn giản quá rồi!" Nhị trưởng lão bắt đầu 'tạt nước lạnh' nói: "Chúng ta đều biết Tần Phong là tính cách gì, nếu hắn thống nhất Hoang Cổ, các ngươi nghĩ hắn thật sự sẽ thành thật tạo phúc cho bách tính sao!?" "Cái này..." Các vị trưởng lão lập tức bị hỏi khó, ai cũng không dám đảm bảo. "Chuyện này quả thực đau đầu!" Đại trưởng lão cuối cùng cũng 'get được điểm', vẻ mặt ngưng trọng nói: "Nếu Tần Phong làm một Hôn Quân thì còn tốt, thiên hạ chúng sinh còn có đường sống, nhưng nếu hắn chọn làm một Minh Quân, thiên hạ chúng sinh sẽ nghênh đón một trận hạo kiếp." "Hả!?" Các vị trưởng lão lập tức ngớ người, tốt bụng nhắc nhở: "Đại trưởng lão, ngài nói ngược rồi!" "Không ngược!" Nhị trưởng lão tiếp lời nói: "Tần Phong không những có thù tất báo, còn giảo hoạt giả dối, hư ngụy tàn nhẫn, tâm khí cũng đặc biệt cao, một khi hắn chọn làm một Minh Quân, tất sẽ làm ra một số kỳ tích tiền cổ chưa từng có, mà trong lịch sử mỗi khi những kỳ tích này xuất hiện, nhất định sẽ đi kèm với chiến tranh, huyết tinh, phản kháng, trấn áp, cho đến khi đạt được thỏa hiệp." "Cái này..." Các vị trưởng lão trong lòng kinh hãi.

Sau khi trải qua phân tích của hai vị trưởng lão, cuối cùng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Đại trưởng lão nhìn lên trời, lẩm bẩm: "Hy vọng Tần Phong sau này làm một Hôn Quân 'xuân tiêu khổ đoản, nhật cao khởi' thì còn được, ngàn vạn lần đừng để hắn làm một Minh Quân có lý tưởng!" "Ách xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, cảm giác có người đang nói xấu hắn.

Hô một tiếng, một trận gió mạnh thổi tới!

Chỉ thấy nhị đệ cầm Miêu Miêu Chùy, nhảy nhót lên xuống trong rừng, mà theo thời gian trôi đi, hắn càng lúc càng thuần thục với cái chùy. "Ối giời ơi, thằng này chẳng nói lý lẽ gì cả!" Tần Phong cả người lập tức không ổn rồi, suy nghĩ phải làm sao để tăng độ khó cho nhị đệ.

Ngay lúc đó – Một trận tiếng nói cười ồn ào vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa có một đám nữ đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa đang lén nhìn, tất cả đều như si mê nhìn chằm chằm Tần Phong, còn Tần Hạo đang luyện chùy bên cạnh thì bị các nàng cố ý bỏ qua. "Đây chính là Tần Phong sư đệ, đẹp trai quá!" "Không những đẹp trai, còn rất lợi hại, ngay cả Đại Đế cũng không phải đối thủ của hắn!" "Hắn nhìn ta kìa, hắn nhìn ta kìa, kích động quá, kích động quá!" "Đồ không biết xấu hổ, hắn nhìn ngươi chắc?

Rõ ràng là nhìn ta mà!" Tần Phong nghe vậy quay đầu nhìn, lập tức gây ra một trận kinh hô.

Mặc dù các sư tỷ tạo hình cổ phong rất hợp gu thẩm mỹ của hắn, nhưng hắn vẫn không thể quên được thư viện, áo khoác nhỏ, và tạp dề của mấy em gái Nhật Bản. "Đồ nghèo!" Tiểu Bạch liếc mắt một cái đã nhận ra mấy cô nữ đệ tử này không có tiền, sau đó quay đầu nhìn về phía Vũ Lăng Thánh Chủ bên bờ suối nhỏ... "Hả!?" Tần Phong cũng quay đầu nhìn về phía Vũ Lăng Thánh Chủ.

Chỉ thấy y ngồi trên một khúc cây khô đổ bên bờ suối, đôi chân trần trắng nõn khẽ khuấy động dòng nước trong vắt, sau đó cứ thế đung đưa qua lại, như thể đang khuấy động trái tim người ta. "Thỏ ta thấy nàng ta cố ý đấy!" Tiểu Bạch lập tức biến thành thỏ Sherlock Holmes, cảm thấy giao dịch này cần phải tăng giá.

Ầm một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Hạo một chùy nặng nề đập xuống đất, lập tức bụi đất bay mù mịt, vết nứt sắc nhọn cũng theo đó lan ra. "Hay lắm!!" Giang Linh đứng một bên kích động đến mặt đỏ bừng, không nhịn được vỗ tay reo hò không ngừng. "Mạnh quá!!" Các nữ đệ tử Tây Châu nhao nhao nhìn qua, bị sức phá hoại của Tần Hạo dọa cho giật mình. "Chùy Ý!!" Vũ Lăng Thánh Chủ nghe vậy nhìn qua, trong lòng không thể bình tĩnh được.

Không sai!

Là Chùy Ý!

Kể từ khi Tần Hạo có được Lôi Thần Chi Chùy, chỉ trong mấy tháng đã lĩnh ngộ được Chùy Ý. "Ca!" Tần Hạo nắm chặt Lôi Thần Chi Chùy, khó nén vẻ hưng phấn nói: "Bây giờ đệ không những có thể điều khiển Lôi Thần Chi Chùy, còn lĩnh ngộ được Chùy Ý nữa." Ối giời ơi!

Mày mà cứ thế này không nói lý lẽ, vậy tao chỉ có thể ra tay thôi!

Tần Phong không nói nhiều lời vô nghĩa, một tay hút Lôi Thần Chi Chùy về phía mình, quanh thân cũng theo đó bùng phát ra một cỗ khí tức nặng nề đáng sợ, cả người dường như hòa làm một với cái chùy.

Vũ Khí Đại Sư, Cửu Cấp Chùy Ý! "Tần Phong sư đệ lợi hại quá!!" Các nữ đệ tử Tây Châu không thể khống chế được nữa, ai nấy mặt đỏ bừng la hét chói tai. "Biến thái thật!" Trái tim nhiều năm không gợn sóng của Vũ Lăng Thánh Chủ, lại một lần nữa dấy lên một trận sóng lớn ngập trời.

Vốn tưởng Tần Phong tu luyện kiếm, tuổi còn trẻ đã lĩnh ngộ Kiếm Vực, đã đủ phi lý rồi, ai ngờ hắn còn lĩnh ngộ được Cửu Cấp Quyền Ý và Cửu Cấp Chùy Ý.

Vãi chưởng!!

Hắn không thể làm một con người bình thường được sao!? "Cửu, Cửu Cấp Chùy Ý!!" Nụ cười trên mặt Tần Hạo lập tức cứng đờ, trong lòng cũng hiện lên một tiếng 'vãi chưởng' to đùng.

Nói rằng tinh lực của con người có hạn, tạp mà không tinh không phải chính đạo, nhưng hắn ngược lại đã lĩnh ngộ được Kiếm Vực, tiện thể còn lĩnh ngộ cả Quyền Ý, Chùy Ý đều đạt Cửu Cấp.

Vãi chưởng!!

Còn có thể chơi vui vẻ được nữa không!? "Vãi chưởng!!" Long Tượng Đại Đế trong Tiểu Phá Đỉnh cũng không nhịn được chửi thề một tiếng.

Sớm biết bây giờ phải chịu cú sốc này, năm đó thà hồn phi phách tán còn hơn. "Đinh đoong, chúc mừng chủ ký chủ đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Kiếm điểm số, vẫn là thằng em ngu ngốc của mình là tốt nhất!" Tần Phong trong lòng sướng run, sau đó lập tức biến thành đại ca ca tri kỷ, nói với giọng điệu ý nhị: "Đường xa vạn dặm còn phải tìm kiếm, con đường dài đằng đẵng, tiền đồ xa xăm, chỉ có không ngừng nỗ lực, không ngừng tìm tòi, không ngừng theo đuổi lý tưởng và mục tiêu của mình, ngàn vạn lần đừng vì một chút thành tựu mà kiêu ngạo tự mãn." "Ca, đệ biết rồi!" Tần Hạo gật đầu thật mạnh, chuẩn bị tiếp tục đi luyện tập chùy pháp. "Hôm nay đến đây thôi, bây giờ là thời gian vui vẻ!" Tần Phong vẫy tay với mấy tiểu sư tỷ Tây Châu, định kéo nhị đệ cùng tổ chức một bữa tiệc lớn, chủ yếu là 'kéo người xuống nước, lầm người con cháu'. "Tiểu sư đệ đang gọi ta!!" Các tiểu sư tỷ thấy Tần Phong vẫy tay, kích động ào ào chạy tới. "Ca!" Tần Hạo rất không hiểu nói: "Ca vừa nói 'đường xa vạn dặm còn phải tìm kiếm', phải không ngừng nỗ lực, không ngừng tìm tòi, sao bây giờ lại đi tìm mấy sư tỷ này chơi rồi!?" "Ca làm vậy là vì tốt cho em đấy!" Tần Phong vì muốn 'dẫn dắt' nhị đệ đi sai đường, lập tức nghiêm mặt nói: "Sắc dục là cửa ải đầu tiên của thiếu niên, cửa ải này mà không qua được, dù có tài hoa cao đến mấy, học vấn tốt đến mấy, cũng không có nửa điểm tác dụng." "Thế à!" Tần Hạo trong lòng tuy cảm thấy không đúng, nhưng vẫn tin ca ca sẽ không lừa mình.

Chương 752

Đặc biệt là khi nhìn thấy các tiểu tỷ tỷ đang chạy tới, lập tức hiện nguyên hình, như thể đang lướt TikTok thấy mấy tiểu tỷ tỷ chân dài, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên. "Tần Hạo, chúng ta về thôi!!" Giang Linh gọi hai tiếng không thấy phản ứng, tức giận chống nạnh nói: "Ông đây nấu mì gói!!!" "Hả!?" Tần Hạo trong lòng không hiểu sao hoảng sợ, sợ hãi vội vàng thu hồi ánh mắt. "Cái đ*ch m* mày cũng được à!?" Tần Phong tại chỗ không vui rồi.

Mắt thấy sắp 'dẫn dắt' thằng em ngu ngốc của mình đi sai đường rồi, ai ngờ Giang Linh một tiếng gầm đã kéo người về lại. "Ta bị làm sao thế này!?" Tần Hạo sờ trái tim đang đập của mình, không hiểu vì sao lại hoảng sợ vì Giang Linh. "Đây chính là tình yêu!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Trò chơi tình yêu giữa ngươi và bà chị giàu có!" "Trò chơi tình yêu!?" Tần Hạo không hề có kinh nghiệm, căng thẳng hỏi: "Vậy bây giờ đệ nên làm gì!?" "Yên tâm, chuyện này Tần gia ta chuyên nghiệp!" Tần Phong kéo người sang một bên, bắt đầu truyền thụ bí quyết độc môn của Tần gia: "Loại trò chơi này lúc bắt đầu ngươi nhất định phải nắm vững, nàng tiến một bước, ngươi phải lùi một bước, nàng lùi một bước, ngươi phải câu nàng về lại, nhớ kỹ, không được vội vàng, cũng không được trì hoãn quá lâu, thấy gần đủ rồi thì phải lôi bản tính dã man trong xương cốt đàn ông ra, tay phải nhanh, sức phải mạnh, động tác phải chuẩn, khí thế phải hùng mạnh, khiến nàng không thở nổi, lúc này nàng cần một con dã thú, chỉ mong ngươi xé nát nàng ra thôi." "Hả!?" Tần Hạo khẽ giật mình, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Tần Phong tiếp tục nói: "Bất quá trò chơi dù sao cũng là trò chơi, kết thúc rồi nhất định phải học cách rút lui, đừng để mình bị sa lầy vào, lúc này ngươi nhất định phải quay đầu bỏ đi, tuyệt đối không được do dự một giây nào, phải để nàng cảm giác ngươi lần này đi sẽ không bao giờ quay lại." "Vì sao!?" Tần Hạo như 'bé ngoan tò mò', mắt chớp chớp nhìn Tần Phong. "Vẫn chưa hiểu!?" Tần Phong thấy nhị đệ thật sự không hiểu, chỉ có thể tiếp tục nói: "Như vậy nàng mới dùng tiền đập ngươi, chỉ vì muốn ngươi ở lại bên cạnh nàng, ngươi chỉ cần 'đến thì không từ chối', Tần gia ta là có thể không tốn một binh một tốt nào mà thôn tính Vô Song Thành." "Đây là tình yêu!?" Tần Hạo tại chỗ ngớ người, nghi ngờ có phải mình nghe nhầm rồi không.

Lúc này – Vu Lan và những người khác đang ở không xa, tất cả đều nhìn thấy cảnh vừa rồi.

Cao thủ Lam Ma Cung kích động thúc giục cưới hỏi: "Thiếu cung chủ, Cửu Cấp Chùy Ý, có thể lấy được đó!!" "Ta muốn lấy, nhưng người ta có bằng lòng cưới không!?" Vu Lan mỹ mâu thất thần nhìn về phía Tần Phong, trong miệng không nhịn được lẩm bẩm.

Vốn tưởng mình là Đại Năng Thượng Giới chuyển thế phối với Tần Phong coi như 'hạ giá', ai ngờ thiên phú của Tần Phong khiến nàng không thể 'cao phàn' (với tới), có cảm giác không xứng với hắn.

Thôi vậy!

Vẫn là theo quy củ của Lam Ma Cung bọn họ, bỏ ra 103 viên linh thạch để trải nghiệm một lần vậy! "Nghĩ vậy, lập tức nhẹ nhõm hơn nhiều!" Vu Lan thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Tần Phong đã thay đổi. "Đinh đoong, chúc mừng chủ ký chủ 'chọc ghẹo' Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại động lòng, sản sinh ý nghĩ cưỡng bức chủ ký chủ, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Cưỡng bức!?" Tần Phong trong lòng không khỏi kinh hãi, không ngờ Lam Bảo Bảo (Vu Lan) lại chơi thật...

Lúc này —— mười bảy vị cường giả cấp Đế của Đại Việt Hoàng

Triều đã càn quét đến Đế đô Âm Nguyệt Hoàng Triều. "Nhất định phải nhanh chóng công phá Đế đô Âm Nguyệt Hoàng Triều!" Đại Việt Thái Thượng Hoàng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy một tia bất an. "Cường công!?" Đại Việt Tân Đế nhíu mày nói: "Hoàng gia gia, nếu cường công tất sẽ tạo thành thương vong, tôn nhi kiến nghị vây mà không công, chia binh đi công phá các thế lực khác để thu thập dược liệu cần cho đại trận." "Hồ đồ, không thể chia binh!!" Đại Việt Thái Thượng Hoàng thái độ kiên quyết nói: "Lần trước chính là vì đối với Tần gia mà chọn vây mà không công, cho nên mới để Tần gia lật bàn, hiện tại chúng ta nhất định phải một hơi diệt Âm Nguyệt Hoàng Triều." "Thế nhưng..." Đại Việt Tân Đế còn muốn kiên trì một chút.

Đừng thấy bọn họ hiện tại có 17 vị cấp Đế trấn giữ, nhưng trong đó lại có 16 người là ngụy Đế vừa mới đột phá, ngược lại Nguyệt Thần, Lam Ma, Đế Sư, Lục Đạo Đế Quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều đều là Đại Đế lão làng.

Cho dù Văn Tuyệt và Tửu Tiên vừa đột phá, cũng là Đại Đế tự mình đột phá, chiến lực mạnh hơn ngụy Đế không chỉ một bậc.

Dù cuối cùng có thể thắng, cũng nhất định là thảm thắng! "Không có thế nhưng!" Đại Việt Thái Thượng Hoàng ra tay ngắt lời nói: "Chỉ có nhanh chóng công phá Âm Nguyệt Hoàng Triều, chúng ta mới có thể với tốc độ nhanh nhất hoàn thành Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận, cũng chỉ có hoàn thành Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận, hoàng tộc Đại Việt chúng ta mới có hy vọng." "Được rồi!" Đại Việt Tân Đế không còn kiên trì, biết không thể do dự nữa.

U u ~~ tiếng kèn hiệu vang lên, báo hiệu bắt đầu tấn công. "Đánh trống, tử chiến!!" Lục Đạo Đế Quân đứng trên tường thành, không chút ý lui bước.

Hiện tại bọn họ đã lùi không còn đường lùi, chỉ có tử chiến đến cùng mới có một tia sinh cơ.

Cổ đông!

Cổ đông!

Tiếng trống rung trời vang lên, khiến vẻ mặt mọi người vô cùng nghiêm túc. "Ta sớm đã biết sẽ như vậy!" Văn Tuyệt thở dài một tiếng bất đắc dĩ.

Kỳ thực lúc Vu Lan đến thư phòng tìm y, y đã nhìn ra chuyện này không thể xen vào, đáng tiếc anh hùng khó qua ải mỹ nhân, y cứ thế bị Lam Ma thuyết phục rồi. "Chủ công khi nào thì đến a!?" Bạch Khởi và những người khác nhìn nhau, cảm giác sắp không thể giả vờ được nữa rồi. "Sát!!" Hai bên bùng phát tiếng sát lục ngút trời, bắt đầu điên cuồng lao về phía đối phương.

Oanh long long!!

Từng đợt công kích như mưa điểm rơi xuống, tiếng oanh minh rung trời không ngừng vang lên, khiến toàn bộ mặt đất đều chấn động kịch liệt, ngay sau đó liền vang lên tiếng đao kiếm va chạm, tiếng kêu thảm thiết của người bị thương, tiếng người ngã xuống...

Oanh long long!!

Đại Đế hai bên cũng nhanh chóng giao chiến với nhau, mỗi lần va chạm đều khiến hư không chấn động, năng lượng tản mát cũng hóa thành phong bạo càn quét trời đất.

Đúng vào lúc này —— một bóng người đột nhiên xuất hiện giữa hai bên, chính là Diệp Thần từ Hợp Hoan Tông vội vàng đến, phía sau còn theo ba vị trưởng lão gầy như que củi.

Mặc dù cuối cùng bọn họ bảo toàn được mạng sống, nhưng tu vi Ngụy Đế thì vẫn chưa khôi phục. "Dừng tay, đừng đánh nữa, các ngươi đừng đánh nữa!!" Diệp Thần nhìn hai bên đang giao chiến kịch liệt, vội vàng hô lớn hy vọng bọn họ có thể dừng tay.

Chỉ có điều hai bên căn bản không để hắn vào mắt, vẫn kịch liệt giao chiến với nhau, một bộ dáng không phải ngươi sống thì là ta chết.

Ba vị trưởng lão mở miệng khuyên nhủ: "Chiến Thần, nơi đây quá nguy hiểm, chúng ta vẫn nên đi thôi!" "Không được, ta không thể đi!" Chiến Thần Giáp trên người Diệp Thần hiện ra, y lại vung tay lấy ra Ngân Long Thương.

Oanh long long!!

Năng lượng khủng bố bùng nổ trong nháy mắt, còn kèm theo một đạo thương ý ngút trời, uy áp cũng như phong bạo càn quét toàn bộ chiến trường, cũng cưỡng ép tách hai bên cấp Đế đang trấn giữ ra. "Diệp Thần, ngươi muốn làm gì!?" Cao tầng hai bên lập tức đề phòng, có thể cảm nhận được sự khủng bố của Diệp Thần.

Mặc dù tu vi đối phương chỉ là Chuẩn Đế đỉnh phong, nhưng dưới sự gia trì của Chiến Thần Giáp lại đạt đến Đại Đế đỉnh phong, thêm vào thiên phú khủng bố của bản thân, bất kể chọn bên nào cũng có thể thay đổi cục diện chiến trường. "Ta không phải đến giúp các ngươi, ta là đến khuyên hai bên các ngươi giảng hòa!" Diệp Thần vội vàng nói.

Từ khi hắn phát hiện Tần Phong đang hố hắn, liền kết hợp tiền căn hậu quả mà suy nghĩ mấy bận, cảm thấy hai đại đế quốc sở dĩ náo loạn đến mức này, tám phần là không thoát khỏi liên quan đến Tần Phong.

Mà hắn muốn tìm Tần Phong báo thù, thì nhất định phải thúc đẩy hai đại đế quốc hòa giải.

Để mượn sức mạnh của cả hai bên, đưa cái thằng khốn Tần Phong này xuống địa ngục. "Khuyên chúng ta giảng hòa!?" Hai bên nhịn không được cười khẩy một tiếng, phảng phất như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

Chương 753

Hai bên bọn họ đã đánh nhau năm sáu năm rồi, làm sao có thể giảng hòa với đối phương, chẳng lẽ là lão thiên gia phái đến một tên ngốc để làm hoạt náo viên khuấy động không khí chăng!? "Ta không đùa với các ngươi!" Diệp Thần vẻ mặt nghiêm túc nói: "Các ngươi nếu còn đánh tiếp, chỉ sẽ hai vỏ sò tranh nhau, ngư ông được lợi, uổng công làm áo cưới cho người khác, chỉ có giảng hòa hai bên mới có thể sống sót." "Làm áo cưới cho người khác!?" Đại Việt Tân Đế nhíu mày nói: "Lời ngươi nói là ý gì!?" "Chẳng lẽ chúng ta đã bại lộ rồi!?" Bạch Khởi và những người khác lập tức đối chiếu lời nói, vội vàng tiến lên nói: "Đế Quân, cẩn thận có trá, đừng quên, năm đó Diệp Thần vì Đại Việt Hoàng Triều mà chiến đấu, trên chiến trường đã giết rất nhiều chiến sĩ của chúng ta." "Có lý!!" Lục Đạo Đế Quân trong mắt lóe lên một tia hàn quang, cũng nhớ lại chuyện năm đó Diệp Thần giúp Đại Việt. "Lục Đạo Đế Quân, liệu có thể nghe ta nói hết lời không!" Diệp Thần thấy Lục Đạo Đế Quân sắp ra tay, vội vàng mở miệng nói: "Muốn biết có người nào đang giở trò sau lưng hay không rất đơn giản, chỉ cần hai bên các ngươi đối chứng tình báo là được rồi." "Đối chứng tình báo!?" Hai bên vẻ mặt hơi ngẩn ra, có chút không phản ứng kịp. "Không sai, chính là đối chứng tình báo!" Diệp Thần vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mọi người mở lòng đem tình báo trong chiến tranh ra, chỉ cần đơn giản đối chiếu, như vậy tất cả mọi chuyện sẽ đều rõ ràng rành mạch." "Công khai tình báo!?" Đại Việt Tân Đế, Lục Đạo Đế Quân, hai vị lão đại cau mày, trong đầu đang nhanh chóng suy nghĩ có nên đối chứng tình báo hay không.

Diệp Thần thừa thắng xông lên nói: "Hiện tại các ngươi đã đến thời điểm quyết chiến rồi, tình báo trước đây cũng không còn tác dụng với các ngươi nữa, mọi người không bằng phí vài ngày thời gian để đối chứng một chút, vạn nhất bị người khác lợi dụng làm súng, chẳng phải chết không nhắm mắt sao!?" "Cái này..." Đại Việt Tân Đế, Lục Đạo Đế Quân hiển nhiên đã động lòng.

Một người thì không muốn làm kẻ chịu thiệt lớn, một người thì muốn kéo dài thời gian.

Hơn nữa, từ khi chiến tranh hai bên bắt đầu, trong lòng bọn họ đã ẩn ẩn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cụ thể là chỗ nào không đúng thì lại không nói ra được.

Dù sao nhân cơ hội này, hãy đối chứng rõ ràng một chút! "Lần này thì phiền rồi!" Bạch Khởi và những người khác mí mắt giật giật, trong lòng cũng lập tức sốt ruột.

Không ai rõ ràng hơn bọn họ, chiến tranh này là do đâu mà ra, nếu thật sự theo lời Diệp Thần mà đối chứng tình báo, thì chân tướng của Tần Phong có lẽ sẽ lộ ra rồi.

Rõ ràng hai bên đều dùng đao và kiếm, kết quả lại phát hiện toàn mánh khóe...

Vũ Lăng Thánh Địa.

Tần Phong đang dẫn nhị đệ của mình, trải nghiệm niềm vui làm hôn quân.

Chỉ thấy những thiên chi kiêu nữ cao cao tại thượng trong mắt người ngoài của Vũ Lăng Thánh Địa, đang năm ba tụm lại nhảy múa trước mặt hắn, không phải bị ép nhảy, mà là nóng lòng muốn nhảy.

Không còn cách nào khác!

Hai huynh đệ nhà Tần gia thật sự quá mạnh!

Đại công tước tử là thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, nhị công tử là

Chí Tôn bẩm sinh.

Có thân phận, có địa vị, có thiên phú, tuyệt đối là lựa chọn bạn đời tốt nhất trong lòng tất cả phụ nữ Hoang Cổ.

Dù thế nào cũng phải thử một lần, vạn nhất thành công thì sao!? "Đối chứng tình báo!?" Tần Phong bỗng nhiên đứng bật dậy, nhận được tin tức Bạch Khởi gửi đến.

Không thể không nói chiêu này thật sự khá độc, khiến hắn có cảm giác sắp lộ ra chân tướng.

Nhưng nghĩ kỹ lại, hiện tại hai bên đều là người của hắn, hơn nữa hắn mỗi lần đều đeo mặt nạ giả trang thành Diệp Thần, sử dụng cũng là Ngân Long Thôn Châu cùng Cửu Cấp Thương Ý.

Cho dù thân ngoại hóa thân có bị bại lộ, bọn họ cũng không có chứng cứ để chứng minh.

Cho nên kết luận là... chỉ riêng hai gia tộc đối chứng tình báo căn bản không có tác dụng, trừ phi kéo tất cả các thế lực của Hoang Cổ đến cùng nhau đối chứng, nếu không căn bản không thể nhìn thấy chân tướng của hắn lộ ra. "Dù ngươi có dương mưu vô địch, cũng không địch lại một ta vững chắc!" Tần Phong lập tức an tâm, tự khen ngợi sự ổn định của mình.

Ván cờ này của hắn không phải thắng ở mưu kế cao siêu đến đâu, mà là thắng ở sự vững vàng trên con đường đã đi, cho dù là tỷ lệ thắng 99.999% cũng không khác gì tìm chết. "Ca, sao vậy!?" Tần Hạo thấy Tần Phong đứng dậy, tưởng rằng xảy ra chuyện gì lớn. "Không sao, tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy múa!" Tần Phong nghĩ thông suốt rồi, lại ngồi xuống.

Hắn cũng thông qua Tiên Nô Pháp Ấn truyền tin tức cho Bạch Khởi và những người khác, bảo bọn họ chuẩn bị một chuỗi chứng cứ hoàn mỹ cho Diệp Thần gie gie (anh trai).

Hắn không phải muốn oan uổng Diệp Thần gie gie!

Hắn là muốn dùng phương án của Diệp Thần gie gie, để tăng thêm độ khó cho nhân sinh của mình, chỉ có chịu được khổ trong khổ, mới có thể trở thành người đứng trên vạn người. "Ừ!?" Các tiểu thư muội muội không hiểu ra sao, tiếp tục vui vẻ nhảy múa.

Không biết động tác nhảy có chuyên nghiệp hay không, nhưng ánh mắt "ông chủ nhanh nhìn tôi đi" thì rất chuyên nghiệp. "Mấy người phụ nữ không biết xấu hổ!!" Vu Lan dẫn theo cao thủ Lam Ma Cung đi tới, nhìn thấy mấy tiểu thư muội muội này thì tức đến nghiến răng. "Ách..." Các tiểu thư muội muội há hốc miệng, nhưng đều không dám cãi lại.

Chưa nói đến tu vi Chuẩn Đế sơ giai của Vu Lan, chỉ riêng thân phận Thiếu Cung Chủ Lam Ma Cung, cũng như đệ tử thân truyền của Vũ Lăng Thánh Chủ, đã là sự tồn tại mà bọn họ không dám với tới. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại giận đến nghiến răng, nhận được 5 vạn điểm phản phái!" "Lan bảo bảo!" Tần Phong cố ý làm ra vẻ nghiêm túc nói: "Lời nói thiện ý kết thiện duyên, lời nói ác ý hại người tháng sáu rét căm, không thích xem thì có thể rời đi, người ta ép cô xem à?!" "Chính là vậy!" Các tiểu thư muội muội thấy có Tần Phong chống lưng, càng thêm ra sức uốn mông lắc eo. "Ngươi..." Vu Lan cảm thấy uy nghiêm bị khiêu khích, tức đến mức nắm đấm nhỏ cứng lại ngay tại chỗ.

Nhịn một lúc tử cung u xơ, lùi một bước vú phát triển! "Đều không cần tu luyện sao!?" Vũ Lăng Thánh Chủ lạnh mặt từ trên không hạ xuống, khí trường Đại Đế cường đại trong nháy mắt bao trùm toàn trường. "Thánh Chủ!!" Các tiểu thư muội muội sợ đến tái mét mặt.

Phảng phất như học sinh trốn học gặp hiệu trưởng, liền nhanh chóng chạy trốn khỏi hiện trường như chim thú tan tác. "Tần Phong, ngươi có biết mình đang làm gì không!?" Vũ Lăng Thánh Chủ không đuổi theo, mặt đỏ bừng sát khí trừng Tần Phong.

Từ khi tên tiểu tử thối này đến Vũ Lăng Thánh Địa, không phải làm chuyện xấu thì cũng là làm hỏng đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa, đơn giản chính là tài liệu giáo khoa phản diện lớn nhất từ khi Vũ Lăng Thánh Địa thành lập đến nay. "Ta có lỗi sao!?" Tần Phong vẻ mặt ngẩn ra, sau đó hối hận tự kiểm điểm nói: "Chủ yếu là ta đã lơ là học tập, tự coi mình là cao tầng, hoàn toàn quên mất mình chỉ là một đệ tử, cứ ngỡ có thể làm gì thì làm như cao tầng vậy." "Ngươi..." Vũ Lăng Thánh Chủ tức đến mức không nói nên lời.

Phát hiện rằng nếu ngươi nói hắn một câu, hắn có thể cãi lại ngươi mười câu, không phải đứng trên cao điểm đạo đức mà chỉ trỏ, thì cũng là vòng vo ám chỉ ngươi.

Tóm lại, ta Tần Phong không bao giờ chịu thiệt! "Thế này là đi rồi sao!?" Tần Hạo nhìn ánh mắt các tiểu thư muội muội đầy vẻ không nỡ.

Phảng phất như ngươi đang lướt TikTok xem các tiểu thư muội muội, đột nhiên bị người khác cướp mất điện thoại, tâm trạng vui vẻ ban đầu lập tức biến mất.

Chương 754

"Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!" "Đàn ông là hiểu đàn ông nhất, ta biết ngay ngươi thích cái kiểu này mà!" Tần Phong cũng tâm trạng vui vẻ, mở miệng an ủi: "Nhị đệ, đợi sau này ngươi đăng cơ rồi, có thể triệu tập mỹ nhân thiên hạ lại, tổ chức một buổi vũ yến quy mô hoành tráng." "Đăng cơ!?" Tiểu Bạch lập tức dừng ăn cà rốt, không thể tin nổi ngẩng cái đầu nhỏ lên.

Tình yêu biến mất rồi sao!?

Rõ ràng đã nói ngôi vị hoàng đế là của nó, sao lại để đệ đệ của hắn đăng cơ rồi!? "Ừ!?" Tần Hạo vẻ mặt không khỏi ngẩn ra, không hiểu ca ca có ý gì.

Đúng vào lúc này —— tiếng gào thét của Giang Linh vang lên, "Tần Hạo, lão tử Thục Đạo Sơn!!" "Đến rồi!!" Tần Hạo sợ đến rùng mình.

Cũng chẳng kịp suy nghĩ Tần Phong có ý gì, vội vàng vừa lăn vừa bò chạy về phía Giang Linh. "Hết cứu rồi!" Tần Phong thở dài một tiếng bất đắc dĩ, cảm thấy Vô Song Thành không thể họ Tần được nữa rồi. "Hừ!!" Tiểu Bạch tức giận cuộn tròn hai tay ôm ngực, biểu thị ta thỏ hiện tại rất tức giận. "Ừ!?" Tần Phong liếc một cái, thành thạo vẽ bánh nói: "Em trai ta ngu xuẩn, thỏ ta miễn cho!" "Hừ!!" Tiểu Bạch lại tức giận cuộn tròn hai tay ôm ngực, biểu thị không bao giờ tin miệng thối của Tần Phong nữa. "Thỏ con không dễ lừa nữa rồi!" Tần Phong vung tay một cái từ không gian tùy thân, lấy ra Truyền Quốc Ngọc Tỷ đưa cho Tiểu Bạch. "Đây là..." Vu Lan, Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác trong lòng kinh hãi, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Truyền Quốc Ngọc Tỷ. "Cho ta thỏ sao!?" Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng lên.

Chỉ thấy nó cẩn thận tiến lên chạm thử, sau khi xác nhận là thật, cuối cùng lại một lần nữa chứng minh mình mới là thỏ kế thừa ngôi vị hoàng đế trong tương lai. "Đương nhiên!" Tần Phong trong mắt tràn đầy sự chân thành, sau đó lại quan tâm nói: "Nhưng Truyền Quốc Ngọc Tỷ là chuyện trọng đại, ngươi tuổi còn nhỏ luôn làm mất đồ, lát nữa vẫn là ta giúp ngươi bảo quản cho tốt." "Chủ nhân thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch vui vẻ gật đầu, cảm thấy Tần Phong nói có lý. "Thật sự là Truyền Quốc Ngọc Tỷ!!" Vũ Lăng Thánh Chủ nghe Tần Phong tự mình thừa nhận, trong lòng lập tức dậy sóng to lớn, không dám tin Truyền Quốc Ngọc Tỷ đã biến mất mấy vạn năm, lại rơi vào tay Tần Phong.

Đúng vào lúc này —— bên ngoài Vũ Lăng Thánh Địa đến một đám người.

Chính là các thủ lĩnh thế lực lớn từ Tần gia chạy tới, dưới sự dẫn dắt của Thiên Quân, Vạn Mã, đã tìm đến Vũ Lăng Thánh Địa.

Không giống hai lần trước chỉ hô khẩu hiệu, lần này bọn họ còn mang theo một bộ long bào...

Cảnh tượng chuyển đổi —— Sau khi Vũ Lăng Thánh Chủ bình phục tâm tình, ánh mắt nhìn Tần Phong rất là kỳ quái.

Là đại tỷ đầu của Vũ Lăng Thánh Địa, nàng tự nhiên đã nghe nói tin tức bảo tàng tiền triều rơi vào tay Diệp Thần, cũng thấy tin tức liên quan đến Diệp Thần kêu oan, nói Tần Phong bày cục hố hắn.

Nhưng lúc đó vì Tần Phong đã ngã xuống, thêm vào chuyện Diệp Thần từng xông vào Vũ Lăng Thánh Địa, khiến nàng nhận định Diệp Thần đang nói bậy.

Vì thế nàng không chỉ khinh thường Diệp Thần trong lòng, cảm thấy người này căn bản không xứng làm Bắc Cương Chiến Thần.

Còn ra lệnh phàm là đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa, gặp người của Bắc Cương Yếu Tắc đều giết không tha, tuyệt đối không cho phép ai oan uổng đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa bọn họ.

Nhưng điều nàng vạn vạn không ngờ tới là, Diệp Thần nói lại là thật, hắn mới là kẻ bị hại! "Hiện tại phải làm sao!?" Vũ Lăng Thánh Chủ trong lòng rất rối rắm, suy nghĩ có nên thu hồi lệnh truy sát hay không. "Ta biết ngay mà!!" Vu Lan nhìn Truyền Quốc Ngọc Tỷ, lộ ra một tia vẻ mặt bừng tỉnh.

Cuối cùng cũng hiểu ở Tần gia lúc đó, Tần Phong vì sao lại sảng khoái đồng ý cần vương như vậy, hóa ra hắn căn bản không có ý định làm Thánh Tử, mà muốn trực tiếp đăng cơ xưng đế.

Hơn nữa có Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong tay, căn bản không sợ cái gì sử quan ghi chép.

Bởi vì hiện tại bất kể là Đại Việt Hoàng Triều, hay Âm Nguyệt Hoàng Triều đều bị định nghĩa là phi chính thống, mà Tần Phong có thể sau mấy vạn năm có được Truyền Quốc Ngọc Tỷ, trong mắt thế nhân hắn chính là đế vương thiên mệnh sở quy.

Mặc kệ có hợp lý hay không, thế nhân cứ tin điều này! "Truyền Quốc Ngọc Tỷ!!" Cao thủ Lam Ma Cung vẻ mặt vô cùng kích động, bản năng thốt ra nói: "Thiếu Cung Chủ, có thể gả đó!!" "Gả cho hắn làm hoàng hậu sao!?" Vu Lan trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia thẹn thùng của con gái nhà, trái tim nhỏ càng đập loạn xạ như nai con.

Tần Phong hiện tại trừ thiếu cái gì đó ra, những phương diện khác thật sự không thể tìm ra một chút khuyết điểm nào!

Đừng nói nàng hiện tại chỉ là Thiếu Cung Chủ Lam Ma Cung, cho dù là tiền thân của nàng, cũng rất khó không động lòng trước loại đàn ông này. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ câu dẫn Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại khiến nàng động lòng, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Ừ!?" Tần Phong theo bản năng quay đầu nhìn sang.

Phát hiện Lan bảo bảo trong đôi mắt đẹp tràn đầy tính xâm lược mạnh mẽ, phảng phất thợ săn đã nhìn trúng con mồi, nếu không phải nơi đây có người ngoài, cảm giác nàng có thể trực tiếp xông tới vồ lấy hắn. "Thỏ ta phải bảo vệ chủ nhân cho tốt!" Tiểu Bạch nhìn qua nhìn lại, kiên quyết không thể để Vu Lan đắc ý.

Bởi vì nó đã nói chuyện với mấy người mua rồi, Điềm Điềm hiện tại ra giá cao nhất, Hữu Dung thứ nhì...

Vu Lan chỉ nguyện ý trả 103 viên linh thạch.

Nếu thật sự bán theo giá của Vu Lan, chẳng phải nó sẽ lỗ cả áo khoác lông sao!?

Đúng vào lúc này —— Thiên Quân, Vạn Mã dẫn theo một đám người đã tìm đến Tần Phong.

Phảng phất như một tác giả chó không biết xấu hổ, trực tiếp sao chép dán, đến cả dấu câu cũng lười đổi, tiếng nói vang dội lập tức vọng khắp Vũ Lăng Thánh Địa. "Diệp Thần ti tiện vô sỉ, lấn trên danh môn, khắp nơi cướp bóc, làm nhục vợ con người khác, trên người khắc chữ; Lục Đạo Đế Quân từ bỏ chống cự, cửa thành mở rộng, để địch quân tiến vào thẳng, khiến lê dân khổ không tả xiết, trở thành nô lệ vong quốc; Đại Việt Tân Đế tác oai tác phúc, coi trời bằng vung, vì một mình tư dục vô cớ gây ra chiến hỏa, dung túng thuộc hạ cướp bóc, khiến bách tính hai nước lưu ly thất sở, xích địa thiên lý; Chỉ có Đại Công Tước Tử Tần gia nhân từ, vì đại nghĩa trong lòng mà chém tiên nhân trên trời.

Chúng ta vì thiên hạ thương sinh khẩn thiết thỉnh cầu Đại Công

Tước Tử tự lập làm hoàng đế, vì thế gian dẹp loạn chỉnh lại, cứu bách tính Hoang Cổ khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng..." "Tự lập làm hoàng đế!?" Đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa trong lòng kinh hãi, nhao nhao bay lên không đi xem rốt cuộc thế nào.

Còn có những đại nhân vật tham gia đại hôn Thiên Tú, bọn họ cũng tương tự bay lên, muốn xem thử có những ai ủng hộ Tần Phong tự lập.

Nếu người ủng hộ Tần Phong nhiều, bọn họ cũng sẽ cùng nhau hô khẩu hiệu.

Rất nhanh —— nơi Tần Phong ở đã chậtních người.

Chỉ thấy Thiên Quân, Vạn Mã dẫn theo một đám người quỳ trước mặt Tần Phong, khẩn cầu Tần Phong vì cứu thiên hạ thương sinh mà đồng ý tự lập làm hoàng đế. "Không được, không được!!" Tần Phong nhớ đến lời kịch vừa rồi đã hoàn thành hai lần, lại lần nữa xua tay từ chối nói: "Tần gia ta dân phong thuần phác, gia phong thuần chính, trung quân ái quốc, sao có thể tự lập làm hoàng đế, các ngươi đừng có hại ta..." "Đại Công Tước Tử, chẳng lẽ ngươi thật sự sắt đá tâm trường như vậy!?" Thiên Quân, Vạn Mã biểu diễn diễn xuất tầm Ảnh Đế.

Trong ánh mắt lập tức mất đi ánh sáng, tràn đầy tuyệt vọng đối với cuộc sống tương lai.

Đúng vào lúc này, *Bốp* một tiếng!!

Chương 755

Một tiếng gõ giòn tan không đúng lúc vang lên, khiến tất cả mọi người trong trường đều quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy Tiểu Bạch không biết từ đâu tìm được một quả óc chó, giơ Truyền Quốc Ngọc Tỷ lên đập mạnh vỡ quả óc chó, sau đó vứt Truyền Quốc Ngọc Tỷ đi, hài lòng ăn nhân óc chó. "Đây là..." Tất cả mọi người lập tức trợn tròn hai mắt, chỉ cảm thấy trong đầu "Oanh" một tiếng.

Chỉ thấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ mà Tiểu Bạch vứt đi vừa vặn lật lại, phía trên rõ ràng viết tám chữ lớn 'Thụ Mệnh Vu Thiên, Ký Thọ Vĩnh Xương'.

Đặc biệt là khí tức cổ phác tỏa ra từ trên đó, tuyệt đối là Truyền Quốc Ngọc Tỷ đã trải qua thời gian lắng đọng. "Là Truyền Quốc Ngọc Tỷ!!" Thiên Quân thấy màn dạo đầu đã chuẩn bị đủ rồi, lập tức khoa trương hô lớn: "Là Truyền Quốc Ngọc Tỷ đã thất lạc mấy vạn năm, người nào có ngọc tỷ thì được thiên hạ!!" "Thật sự là Truyền Quốc Ngọc Tỷ!!" Vạn Mã thấy không khí đã đến lúc, cũng khoa trương hô lớn: "Đại Công Tước Tử có được Truyền Quốc Ngọc Tỷ, chính là người của thiên mệnh, lúc này không đăng cơ thì còn đợi đến bao giờ!!" "Thiên mệnh sở quy!!" Tất cả mọi người trong trường cũng đều nhao nhao kinh hô, ánh mắt nhìn Tần Phong đã hoàn toàn thay đổi.

Giống như Vu Lan đã nghĩ trước đây, người của thời đại này cứ tin vào điều đó, cho rằng quân quyền phải do trời ban. "Các vị đừng hiểu lầm, đây là giả thôi!!" Tần Phong vẫn liên tục xua tay từ chối, tiện tay nhặt Truyền Quốc Ngọc Tỷ lên.

Cũng không biết là cố ý hay vô ý, hắn trực tiếp kích hoạt buff Thiên Mệnh Gia Thân mà Truyền Quốc Ngọc Tỷ tự mang. "Gào!!" Truyền Quốc Ngọc Tỷ đột nhiên sáng lên, truyền đến từng trận tiếng rồng ngâm.

Chỉ thấy chín đạo kim long hư ảnh từ Truyền Quốc Ngọc Tỷ bay ra, nhanh chóng chui vào trong cơ thể Tần Phong, khiến năng lượng trong cơ thể hắn trong nháy mắt sôi trào lên. *Bốp* một tiếng!!

Quanh người Tần Phong tuôn trào ra một cỗ đế vương chi uy ngạo thị thiên hạ, khí tức cũng trong nháy mắt tăng vọt gần gấp mười lần, uy thế phảng phất có thể khiến cả trời đất đều vì đó mà run rẩy. "Là thật, thật sự là Truyền Quốc Ngọc Tỷ!!" Toàn trường lập tức vang lên một trận xôn xao, càng thêm tin tưởng vào thuyết thiên mệnh của Tần Phong.

Lúc này —— Thiên Quân nhanh chóng lấy ra một chiếc ghế rồng vàng, còn Vạn Mã thì nhanh chóng lấy ra một bộ long bào màu đen. "Ai ui, các ngươi làm gì vậy!" Tần Phong ra sức giãy giụa.

Không muốn ngồi trên ghế rồng, cũng không muốn mặc long bào.

Thấy Thiên Quân, Vạn Mã không cách nào ép Tần Phong thuận theo, Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư vội vàng tiến lên giúp đỡ, ngay cả Tề Tu Viễn cũng đến.

Cuối cùng Tần Phong khó địch lại 3.1 vị Đại Đế, bị ép mặc long bào, cũng bị ép ngồi lên ghế rồng. "Các ngươi thật sự hại khổ trẫm, hại khổ trẫm a!" Tần Phong ngồi trên ghế rồng, hồi ức nhị đại gia đã mất, dùng bi thống để che giấu tâm tình vui vẻ nói: "Bộ long bào này là vị quốc công nào khoác lên người trẫm vậy, đây không phải muốn hãm trẫm vào chỗ bất nghĩa sao..." "Quốc công!?" Mộc Tú lập tức dựng tai lên.

Với nguyên tắc có nguy hiểm thì bảo vệ mọi người ở phía trước, có công thì để mọi người ở phía sau, vội vàng xông lên quỳ trước mặt "Ngô Hoàng". "Ngô Hoàng thứ tội!!" Mộc Tú phản ứng rất nhanh, quỳ trước mặt Tần Phong nhận lỗi. "Ngọa tào, cái tên lão lục này!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người trong lòng thầm chửi thề, không ngờ Mộc Tú lại dám cướp công của bọn họ. "Quá không biết xấu hổ rồi!" Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư đầy mặt khinh bỉ, không ngờ Mộc Tú lại là loại lão lục như vậy. "Hay lắm!!" Vu Lan đứng một bên xem mà mắt trợn há hốc mồm, trong lòng không ngừng hô "hay lắm".

Từ lúc Tiểu Bạch dùng Truyền Quốc Ngọc Tỷ đập óc chó, đến Thiên Quân và Vạn Mã lấy ra long bào và ghế rồng, rồi đến Mộc Tú và những người khác ép buộc Tần Phong mặc long bào, có thể nói là một mạch thành công.

Cũng có thể nói mỗi động tác, đều ẩn chứa tám trăm cái tâm nhãn! "Tần ca ca cuối cùng cũng xưng đế!!" Điềm Điềm đứng một bên kích động đến mức mặt nhỏ đỏ bừng, phảng phất đã nhìn thấy cảnh tượng được sách phong hoàng hậu. "Công tử xưng đế!" Thái Tử Phi cố gắng đè nén sự kích động trong lòng, duy trì hình thái đại gia khuê tú của mình. "Hắn quả nhiên vẫn đi đến bước này!" Nguyệt Hi trong lòng có chút thương cảm không rõ.

Nàng biết theo việc Tần Phong xưng đế, Đại Yến Hoàng Triều sẽ hoàn toàn trở thành lịch sử, không biết nên vui mừng vì Tần Phong xưng đế, hay nên đau lòng vì sự diệt vong của Đại Yến Hoàng Triều. "Tần công tử là hoàng đế!!" Tiêu Cửu Nương kích động đến mức suýt ngất xỉu.

Mọi người ơi, ai hiểu được cơ chứ!

Nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý làm thiếp của Tần Phong rồi, ai ngờ người đàn ông của nàng đột nhiên lấy ra Truyền Quốc Ngọc Tỷ xưng đế, nghĩa là nàng có thể vào cung làm Tiêu Quý Phi rồi.

Hơn nữa những tư thế nàng học ở Hợp Hoan Tông, cũng không phải không thể xung kích một chút ngôi vị hoàng hậu. "Đại Ma Vương xưng đế!" Hữu Dung trong đầu nhanh chóng lóe qua mấy kịch bản. 《Tà Ác Ma Đế Cường Cướp Kiều Nhu Tiểu Y Tiên, Mỗi Ngày Yêu Không Hết》《Hậu Cung Tam Thiên, Ma Đế Độc Sủng Tiểu Y Tiên》《Ma Đế Giáng Lâm, Kiều Nhu Tiểu Y Tiên Là Kiếm Sào Duy Nhất Của Hắn》 Lúc này —— tất cả mọi người trong trường đều vẻ mặt ngơ ngác.

Không hiểu vì sao giây trước còn đang thảo luận Truyền Quốc Ngọc Tỷ, giây sau Tần Phong đã long bào gia thân xưng đế!?

Cho dù là hát tuồng đổi mặt, cũng không nhanh như vậy chứ!? "Hoàng quyền thiên thụ đã thành, thần, bái kiến Ngô Hoàng!" Tề Tu Viễn biết cơ hội là dành cho những kẻ mặt dày, không có tâm tư tranh đoạt ngôi vị Quốc Công, mà là dẫn đầu quỳ xuống trước mặt Tần Phong, cung kính hành tam quỳ cửu khấu đại lễ với Tần Phong. "Cái tên lông mày rậm mắt to này!" Mọi người nhịn không được liếc nhìn lão Tề, phát hiện hắn cũng không phải đèn cạn dầu.

Là đợt nhân viên cũ đầu tiên của tập đoàn Tần Phong, lợi ích của bọn họ đã gắn bó sâu sắc với Tần Phong, phú quý sau này là điều định trước, không cần thiết phải rối rắm một ngôi vị Quốc Công.

Hiện tại điều duy nhất cần làm, chính là đảm bảo Tần Phong có thể ngồi vững ngôi vị hoàng đế! "Chúc mừng Ngô Hoàng có được thiên thụ hoàng quyền!!" Mộc Tú, Thiên Quân, Vạn Mã, Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư và những người khác đều quỳ xuống, học theo Tề Tu Viễn mà hành tam quỳ cửu khấu đại lễ với Tần Phong. "Thiên thụ hoàng quyền!?" Tần Phong liếc nhìn Nhân Hoàng Kiếm trong tay, cũng không có ý định mở miệng phản bác.

Bởi vì dù hắn có thể nắm giữ đại thế thiên hạ, cũng không thể trong thời gian ngắn thay đổi quan niệm của thế nhân.

Tư tưởng hoàng quyền thiên thụ đã sớm bén rễ trong lòng người dân, nếu hắn thật sự hô một câu "Ta là nhân hoàng, cùng trời đồng tôn", e rằng lập tức sẽ bị coi là dị loại, thấy hắn là tránh xa bao nhiêu thì tránh bấy nhiêu. "Bái kiến Ngô Hoàng!!" Điềm Điềm và những người khác cũng đều quỳ xuống, tam quỳ cửu khấu với Tần Phong. "Cái này..." Tất cả mọi người trong trường nhìn nhau, không biết có nên quỳ xuống hay không. "Bái kiến Ngô Hoàng!!" Những người từ Tần gia một đường đuổi đến, không chút do dự liền quỳ xuống.

Chương 756

"Thánh Chủ!" Đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa đồng loạt nhìn sang, muốn xem Vũ Lăng Thánh Chủ có ý gì. "Ta cảm thấy mình lại bị lừa rồi!" Vũ Lăng Thánh Chủ tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Vốn tưởng rằng mình đã nhìn thấu Tần Phong, cảm thấy hắn chính là đến tìm Thiên Tú báo thù, ai ngờ hắn lại chọn căn cứ điểm đăng cơ ở Vũ Lăng Thánh Địa của bọn họ.

Rõ ràng là muốn mượn uy quyền của Thánh Địa, để tạo thế và quảng cáo cho việc đăng cơ của hắn.

Có thể nói mỗi bước đi của tiểu tử này, đều ẩn chứa hơn tám trăm cái tâm nhãn, không cẩn thận một chút là sẽ bị lừa gạt. "Bái kiến Ngô Hoàng!!" Vũ Lăng Thánh Chủ từ trên không hạ xuống, hành một lễ coi như công nhận.

Không còn cách nào!

Hiện tại Tần Phong đang mang danh đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa của bọn họ, nếu nàng công khai bác bỏ mặt mũi hắn, chẳng phải sẽ khiến Vũ Lăng Thánh Địa trở thành trò cười sao. "Ai, Tần gia quả nhiên vẫn làm phản rồi!" Các trưởng lão bất đắc dĩ nhìn nhau, chỉ có thể hy vọng Tần Phong sẽ làm một hôn quân. "Bái kiến Ngô Hoàng!!" Các đệ tử thấy Thánh Chủ nhà mình hành lễ, cũng đều quỳ xuống tam khấu cửu bái.

Mà những người khác thấy Vũ Lăng Thánh Địa cũng đã bái, cũng bắt đầu không chịu nổi áp lực mà nhao nhao quỳ xuống, ngay sau đó số người quỳ xuống ngày càng nhiều, đông nghịt một mảng lớn vô cùng hùng vĩ. "Ừ!?" Tần Hạo và Giang Linh nghe thấy động tĩnh, sau khi trở về lập tức ngơ ngác.

Vừa nãy lúc đi còn ổn, sao trở về đã biến thành hoàng thân quốc thích rồi!? "Công việc này đối với trẫm mà nói, vô cùng có tính thách thức!" Tần Phong nhìn một mảng đông nghịt đang quỳ xuống, biết rằng Tập đoàn Đại Tần coi như đã chính thức thành lập, vị CEO Đại Tần này của hắn cũng coi như đã bước đầu được công nhận.

Lúc này —— Tam Thu đang im lặng đứng một bên, âm thầm lấy bút ra bắt đầu ghi chép.

Năm tháng nào đó: Lục Đạo Đế Quân, Đại Việt Tân Đế bất chấp sống chết của bách tính, năm năm chinh chiến, dẫn đến thiên hạ thương sinh khổ không tả xiết, nhao nhao thỉnh cầu Ngô Hoàng đăng cơ xưng đế, cứu vớt thiên hạ thương sinh.

Mà Ngô Hoàng từ nhỏ đã trung quân ái quốc, nghiêm từ liên tục từ chối hai lần, dẫn đến trời xanh khóc rống, đại địa bi ai, không đành lòng thiên hạ thương sinh lại chịu khổ nạn, liền chỉ dẫn Ngô Hoàng tìm thấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Từ đó thiên thụ hoàng quyền, cứu dân khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Ai ngờ tấm lòng ngu trung của Ngô Hoàng không đổi, lần thứ ba từ chối xưng đế làm hoàng.

Mọi người bất đắc dĩ chỉ có thể tuân theo ý trời, long bào gia thân, tam quỳ cửu khấu, được trời công nhận, sao Tử Vi hiện... "Hay lắm!!" Tam Lộng Đại Sư nhịn không được lén nhìn một cái, trong lòng lập tức không ngừng hô "hay lắm".

Vốn dĩ là việc mưu triều soán vị sẽ bị lưu tiếng xấu vạn năm, sau khi qua ngòi bút của Tam Thu tô điểm một chút, lập tức biến thành hai vị đế vương thất đức, Tần Phong bất đắc dĩ phải làm hoàng đế để cứu vớt thiên hạ thương sinh. "A da!" Nhậm Hoàn cũng ngây người tại chỗ.

Vốn dĩ hắn còn khá ngưỡng mộ Tam Thu sở hữu hai kiện thần khí, hiện tại hắn chẳng còn ngưỡng mộ chút nào nữa, người ta đi theo trường phái kỹ thuật, người bình thường thật sự không chơi nổi.

Lúc này —— Tần Phong thấy không khí đã nóng đến độ, thân mặc long bào đứng dậy phát biểu cảm nghĩ: "Thời đại đại tranh, quần hùng nổi dậy, sinh linh đồ thán, trẫm tuy vô ý tranh giành, nhưng biết thương sinh khổ sở, vốn định cần vương hộ giá, ai ngờ, đế băng do tay hoàng tộc Đại Việt, quần thần cao hô, quốc không thể một ngày không có vua, bất đắc dĩ, thiên thụ hoàng quyền, long bào gia thân, xưng cô đạo quả, tiếp quản toàn quân, chỉ nguyện quét sạch địch phương tây, bảo vệ được một góc phù thế..." “Hoàng đế băng hà dưới tay Đại Việt Hoàng tộc!?” Mộc Tú và những người khác cảm thấy cạn lời ngay tại chỗ, muốn hỏi Tần Phong có biết mình đang nói gì không.

Lục Đạo Đế Quân nhờ hắn đi cần vương cứu giá, nhưng hắn không những không có ý cứu giá, ngược lại còn tự mình tung tin đồn rằng Lục Đạo Đế Quân đã băng hà.

Ầm ầm!!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển kịch liệt, năng lượng khủng bố thì xông thẳng lên trời.

Chỉ thấy Tần Phong, để thể hiện sự độc đáo của mình, đứng trước long ỷ tự thêm cho bản thân một vài hiệu ứng 'buff', đầu đỉnh tam hoa, ngũ khí bao quanh, Văn Khúc hiển hiện, Thiên Quan chúc phúc, Đại Uy Thiên Long… Cứ như thể đang chơi trò truyền kỳ 'một đao 999 sát thương' vậy, toàn thân hắn lấp lánh ánh sáng đặc hiệu ngũ sắc rực rỡ.

“Hoàng thượng quả đúng là thiên mệnh sở quy!!” Tất cả mọi người trong điện lập tức trợn tròn mắt, vội vàng run rẩy quỳ rạp xuống đất.

Mặc dù chuyện Tần Phong chém giết tiên nhân Thượng Giới đã lan truyền khắp Hoang Cổ, nhưng khi họ tận mắt chứng kiến Tần Phong toàn lực xuất chiêu.

Cái cảm giác chấn động thị giác đó lập tức đạt đến cực điểm, khiến họ cảm thấy đời này cũng không thể quên được.

“Thằng nhóc này biến thái thật!” Các trưởng lão ngoài kinh hãi ra, càng cảm thấy hoảng sợ.

Nếu nhà khác mà có yêu nghiệt như vậy, chắc chắn sẽ cung phụng như tổ tông.

Nhưng bọn họ lại chỉ muốn Tần Phong nhanh chóng rời đi, sợ hắn giây tiếp theo lại làm ra chuyện thất đức gì, khiến Vũ Lăng Thánh Địa của họ gà bay chó sủa, không được yên ổn.

“Đúng là biến thái!!” Vũ Lăng Thánh Chủ đôi mắt đẹp rung rung, trong lòng càng không thể bình tĩnh.

Là một trong những người chứng kiến Tần Phong chém tiên, nàng có thể khẳng định rằng, lúc này Tần Phong thêm 'buff' còn nhiều hơn khi chém tiên, tức là khi chém tiên hắn còn chưa dùng hết toàn lực.

Sau khi có được kết luận này, cả người nàng lập tức không ổn rồi.

Đậu má!!

Rõ ràng mọi người đều là lần đầu làm người, sao khoảng cách lại lớn đến vậy chứ!?

Bọn họ, những thiên tài đỉnh cấp của Hoang Cổ liên thủ, kết quả bị tiên nhân Thượng Giới đánh cho như trái banh, vậy mà hắn đối mặt với tiên nhân Thượng Giới lại còn có chỗ bảo lưu.

Quan trọng nhất là… hắn năm nay mới 23 tuổi, tu vi Chuẩn Đế sơ giai!

“Đây chính là thực lực của ca ca sao!?” Tần Hạo thân thể không nhịn được run rẩy, đạo tâm vô địch cũng bắt đầu lay động.

Chỉ thấy sự tự tin của ca ca hắn tỏa ra từ tận xương tủy, cái khí thế 'có ta vô địch, duy ta độc tôn' đó, khiến người ta căn bản không thể nảy sinh một tia phản kháng.

Dường như khó mà sánh vai, vĩnh viễn cũng không thể đuổi kịp hắn.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ khiến đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại lay động, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Ừm!” Tần Phong rất hài lòng với biểu cảm của mọi người, lại lần nữa ngồi trở lại long ỷ.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ thành công đăng cơ xưng đế, nhiệm vụ Đại Phản Phái cấp Thần Thoại: trở thành hôn quân thống nhất Hoang Cổ bắt đầu kích hoạt, tiến độ nhiệm vụ hiện tại là 5%.” “Nhiệm vụ cuối cùng cũng bắt đầu rồi!” Tần Phong không khỏi sáng mắt lên, đã mong chờ nhiệm vụ này từ rất lâu.

“Bệ hạ!!” Có người thông minh sau khi thấy thực lực của Tần Phong, liền vội vàng lớn tiếng nói: “Trần gia ta nguyện xuất 5 vạn tinh binh, trợ Bệ hạ cứu vớt thiên hạ chúng sinh!” “Vương gia ta nguyện ý xuất 3 vạn tinh binh!” “Chu gia ta nguyện ý xuất 6 vạn tinh binh!” “Cửu Chuyển Môn ta xuất 100 vạn cực phẩm linh thạch!” “Nhất Tự Phường ta xuất 3 vạn bộ huyền giáp!” “Cửu Thiên Phủ ta, xuất 1 vạn đệ tử!” “…” Sau khi xác nhận địa vị đế vương chính thống của Tần Phong, các thế lực lớn đồng loạt bắt đầu tăng cường đầu tư.

Họ biết Tần gia lúc này tuy tiềm lực vô hạn, nhưng lại không thể huy động nhiều binh mã để thống nhất thiên hạ, hiện tại đầu tư càng lớn, tương lai 'miếng bánh' chia được cũng càng lớn.

“Đa tạ các vị!” Tần Phong cười tủm tỉm, 'ai đến cũng không từ chối', cũng biết những người này đang nghĩ gì.

Chương 757

Theo quy củ 'đánh thiên hạ lập nghiệp' từ trước đến nay, sau khi lập nghiệp thành công nhất định phải phân phong thiên hạ, nhưng đáng tiếc đến chỗ hắn lại muốn thay đổi quy củ lập nghiệp này.

Của ta!

Của ta!

Đều là của ta!!

Lúc này —— trong nhóm chat Tiên Nô Pháp Ấn, đã hoàn toàn sôi sục.

“Chủ công cuối cùng cũng xưng đế rồi!!” Bạch Khởi và những người khác vô cùng kích động.

Nếu không phải còn chưa đột phá đến cảnh giới Đại Đế, thì ít nhất cũng phải giết một Lục Đạo Đế Quân để góp vui.

“Nô gia cuối cùng cũng có thể gặp Chủ công rồi!” Đông Phương tiểu thư trong lòng cũng vô cùng kích động.

Kể từ khi bị đưa vào cung làm mỹ nhân cống nạp, nàng đã mấy năm không gặp Tần Phong rồi.

“Kiệt kiệt kiệt kiệt, Phương Thiên Họa Kích của ta, sớm đã khát máu khó nhịn rồi!” Quang Thiên không nhịn được phát ra tiếng cười đặc trưng của phản diện, thoát khỏi nhóm chat rồi chạy thẳng đến phủ đệ của Đại Việt Tân Đế.

Hắn không phải muốn đến hội kiến nghĩa phụ ngay bây giờ, mà là muốn đến kiểm tra lại đối chiếu tình báo.

Mặc dù chiêu 'phủ để trừu tân' của Diệp Thần rất lợi hại, nhưng đáng tiếc cái 'cục diện' của hắn vẫn chưa đủ lớn.

Cái 'cục diện' của Hoàng thượng là toàn bộ Hoang Cổ, còn cái 'cục diện' của hắn chỉ giới hạn ở hai đại đế quốc.

Cho nên chuỗi bằng chứng đưa ra rất không hoàn chỉnh, thế là dưới sự nỗ lực chung của hai bên, nó đã được hoàn chỉnh.

Năm nào tháng nào đó: Diệp Thần đầu quân Đại Việt Hoàng Triều, chém giết mấy vạn quân Âm Nguyệt Hoàng Triều, Đại Việt Hoàng Triều hồi đáp là có thật.

Năm nào tháng nào đó: Diệp Thần tàn sát ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, Đại Việt Hoàng Triều hồi đáp là phụng mệnh hành sự.

Năm nào tháng nào đó: Âm Nguyệt Hoàng Triều thành công chém giết đại quân Tần gia, Âm Nguyệt Hoàng Triều hồi đáp, là tình báo do thám tử từ miệng Diệp Thần mà ra. … Phàm là những đại chiến có thể chạm đến điểm yếu của cả hai bên, đều có bóng dáng của Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần xuất hiện, còn có nhân chứng tận mắt thấy hắn thân khoác chiến thần giáp và cầm Ngân Long Thương.

“Hỗn đản!!” Đại Việt Tân Đế tức đến xanh mặt.

Ngay cả hắn có là một kẻ đần độn, cũng có thể nhìn ra có vấn đề.

“Cái tình báo này không đúng!” Đại Việt Thái Thượng Hoàng nhíu mày nói: “Diệp Thần và Nhị Nguyệt tiên sinh lúc đó quả thực đã ở trong quân ta mấy tháng, nhưng đâu có lý do gì mà chuyện gì cũng có bóng dáng hắn xuất hiện chứ!?” “Thái Thượng Hoàng, thần có tình báo quan trọng!” Quang Thiên vội vàng tiến lên hành lễ, sau khi được cho phép mới nói: “Căn cứ theo điều tra của thần mấy ngày nay, phát hiện Diệp Thần và Thánh Tử Diệp Long của Âm Nguyệt Hoàng Triều có tư giao mật thiết.” “Diệp Thần và Diệp Long!?” Đại Việt Tân Đế sửng sốt trước, sau đó liên tục xua tay nói: “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, thế nhân đều biết Diệp Long lúc đó đã giết cả nhà Diệp Thần, hai người bọn họ làm sao có thể tư giao mật thiết!?” “Nghĩa phụ!” Quang Thiên thần sắc nghiêm túc nói: “Mà con đã điều tra được, hai tấm bản đồ kho báu tiền triều mà Âm Nguyệt Hoàng Triều đấu giá lúc trước, chính là do Diệp Thần có được, mà người chặn đứng sự truy sát cho Diệp Thần chính là Diệp Long.” “Chuyện này là thật!?” Đại Việt Thái Thượng Hoàng vội vàng truy vấn, trong lòng có một dự cảm không lành.

“Còn thật hơn cả vàng thật, lúc đó rất nhiều người đều thấy!” Quang Thiên khẳng định gật đầu nói: “Cho nên thần nghi ngờ, Diệp Thần sở dĩ đột nhiên xuất hiện đề xuất chuyện đối chiếu tình báo, chính là để tranh thủ thời gian cho Âm Nguyệt Hoàng Triều, hắn sớm đã đầu quân Âm Nguyệt Hoàng Triều rồi.” “Không thể đợi nữa!!” Hai ông cháu ánh mắt lóe lên hàn quang.

Vốn tưởng rằng đồng ý đối chiếu tình báo có thể giảm thiểu thương vong, dù sao ngụy đế nhà ai cũng không phải từ trên trời rơi xuống, nhưng bây giờ xem ra nhất định phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Lúc này —— Diệp Long đang đích thân tuyển chọn những 'nhân thê' xinh đẹp, dự định tặng cho Tần Đạo để đổi lấy cơ hội 'thêm đất diễn'… “Không tệ, không tệ!” Diệp Long nhìn những 'tiểu kiều thê' xinh đẹp trước mắt, dường như nhìn thấy cảnh tượng mình thăng quan phát tài.

Khác với đám tiện nhân Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng lão lừa chỉ biết nịnh hót, hắn từ đầu đã biết, cơ hội vĩnh viễn dành cho người có chuẩn bị.

Cho nên trong khoảng thời gian thống lĩnh trăm vạn Hắc Kỳ Quân này, ngoài việc hàng ngày diễn kịch với đại quân Ma tộc ra, hắn còn phái thủ hạ đi dò la nhà nào có 'tiểu kiều thê' xinh đẹp.

Sau đó dẫn đại quân đi, cưỡng ép cướp người về!

Mặc dù những 'tiểu kiều thê' này không đẹp bằng những tuyệt thế mỹ nhân bên cạnh Tần Phong, nhưng nhan sắc cũng tuyệt đối đạt 90 điểm, quan trọng là số lượng 'tiểu kiều thê' đã đạt hơn một trăm người.

Cho dù không thể phong vương chia đất, thì ít nhất cũng có thể làm Quốc Công!

“Ai sẽ cứu chúng ta đây...” Những 'tiểu kiều thê' đôi mắt đẹp đầy vẻ tuyệt vọng.

Kể từ khi họ bị Diệp Long dẫn binh cướp về, liền có mấy ma ma đến dạy họ đủ loại quy củ và tư thế, chỉ cần có một chút sai sót là sẽ bị roi mây quật đau đớn trừng phạt.

Mỗi ngày đều sống trong sợ hãi, không nhìn thấy một tia hy vọng nào.

“Tướng quân!!” Có binh sĩ đến báo: “Ngoài cửa có người cầu kiến, là Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần dẫn theo ba vị trưởng lão đến, còn nói là huynh đệ cùng tộc của ngài.” “Diệp Thần đến rồi!” Diệp Long mắt lập tức sáng lên, biết cơ hội 'thêm đất diễn' đã đến.

Chuyển cảnh —— Sau khi Tần Đạo phát biểu xong lời cảm nghĩ đăng cơ, liền nhận được yêu cầu 'thêm đất diễn' do Diệp Long gửi đến.

Vốn dĩ hắn định từ chối, bây giờ vừa mới đăng cơ làm gì có thời gian đi viết kịch bản.

Thế nhưng khi Diệp Long gửi tin tức đã chuẩn bị hơn trăm 'tiểu kiều thê' đến, Tần Đạo lập tức quyết định đích thân đi tranh giành đế đô của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Đừng hiểu lầm!

Hắn không phải vì hơn trăm 'tiểu kiều thê' mà Diệp Long chuẩn bị, mà là Lục Đạo Đế Quân vô cớ dẫn binh tạo phản, hắn là hoàng đế khai quốc của Đại Tần tự nhiên phải đích thân đi trấn áp một chút.

“Các vị ái khanh…” Tần Phong từ long ỷ đứng dậy, lớn tiếng nói: “Hai phe phản quân hiện đang chiếm cứ gần đế đô Âm Nguyệt Hoàng Triều, Trẫm quyết định đích thân ngự giá xuất chinh, tự mình suất lĩnh đại quân tiến đánh, trận chiến này vừa phân cao thấp, vừa quyết sinh tử, một trận định càn khôn!!” “Trận đầu tức quyết chiến!?” Tất cả mọi người trong điện đồng loạt ngả ngửa ra sau, cả người lập tức không ổn rồi.

Mặc dù các thế lực của bọn họ đều đã dốc hết gia sản để ủng hộ Tần Phong, nhưng muốn một hơi nuốt gọn quân chủ lực của hai đại hoàng triều, chẳng phải hơi 'người si nói mộng' rồi sao!?

“Hoàng thượng thánh minh!!” Mộc Tú và những người biết chân tướng, đều quỳ xuống tỏ vẻ khẳng định.

Thánh minh!?

Thánh minh cái thá gì!

Toàn trường mọi người cảm thấy lo lắng không thôi, bắt đầu hối hận khi đã ủng hộ Tần Phong đăng cơ.

Mặc dù Tần Phong thiên phú vô song, võ lực thiên hạ đệ nhất, nhưng lại là một thanh niên 23 tuổi, bất kể là tâm tính hay kinh nghiệm đều rõ ràng còn chưa thành thục.

Sợ rằng người trẻ tuổi sẽ chỉ huy bừa bãi, hủy hoại gia sản của bọn họ.

“Xuất phát!!” Tần Phong căn bản không cho mọi người cơ hội mở miệng từ chối, nhảy lên Thần Phong Chu dẫn theo mọi người hùng hổ rời đi.

“Cuối cùng cũng đi rồi!!” Vũ Lăng Thánh Chủ trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm, sợ Tần Phong sẽ lựa chọn ở lại ở lâu dài.

Bất quá Tần Phong dù sao cũng xuất thân từ Vũ Lăng Thánh Địa của họ, cũng đã phái mấy trăm đệ tử Quy Nhất Cảnh, mấy nghìn đệ tử Phiêu Miểu Cảnh đi giúp đỡ.

Mặc dù số lượng không nhiều, nhưng đều là chiến lực cao cấp!

Chương 758

“Tần Phong đi chuyến này, họa phúc thiên hạ khó lường a!” Các vị trưởng lão nhìn Thần Phong Chu đi xa, cảm thấy lo lắng không thôi, sợ Tần Phong lại có chí hướng làm một Thánh Quân.

Đồng thời cũng đang suy nghĩ có nên 'nương theo sở thích của hắn' mà tặng hắn mấy nữ đệ tử biết nhảy múa không.

Mặc dù có vi phạm đạo đức, nhưng có thể bảo toàn thiên hạ thái bình!

Trên đường đi —— đội ngũ của Tần Phong không ngừng lớn mạnh.

Mặc dù các vị đứng đầu các phương đều cảm thấy lo lắng không thôi, nhưng cũng không có ý định phản hối, đều phái người về nhà thông báo, mang binh mã đã hứa đến.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, đã tập hợp được mấy trăm vạn đại quân!

“Xương trắng phơi đầy đồng, ngàn dặm không tiếng gà gáy!” Tần Phong đứng ở mũi Thần Phong Chu, phía dưới là một vùng đất hoang tàn, không nhìn thấy một bóng người, chỉ có xương trắng chất đầy đất, thậm chí ngay cả một tiếng gà gáy cũng không có.

“Cái này...” Tần Hạo thần tình vô cùng rung động.

Ngay cả mặt trời lên cao cũng có thể cảm thấy sống lưng lạnh toát, cũng không dám tin Hoang Cổ lại biến thành nhân gian luyện ngục như vậy.

“Cơ hội tốt!!” Tần Phong liếc nhìn mấy trăm vạn đại quân phía sau, lập tức bi thương khóc lóc nói: “Đều là lỗi của Trẫm, nếu Trẫm sớm nghe lời các vị ái khanh đăng cơ xưng đế, bá tánh sao lại gặp phải kiếp nạn này!?” “Bệ hạ nhân nghĩa!!” Mấy trăm vạn đại quân đồng loạt giơ ngón cái lên.

Họ có thể thấy Tần Phong quả thực như trong truyền thuyết, là một quân vương nhân nghĩa trọng tình trọng nghĩa, yêu dân như con, khoảng cách với họ lập tức được kéo gần lại.

“Ặc...” Mộc Tú và những người khác khóe mắt giật giật, thật sự rất muốn lớn tiếng hỏi một câu.

“Vì sao Hoang Cổ lại biến thành bộ dạng này, trong lòng ngươi không có chút tự biết mình là ai sao!?” “Các vị ái khanh…” Tần Phong quay đầu hỏi: “Các ngươi không có lời gì muốn nói sao!?” “Ặc...” Mộc Tú và những người khác đại não vận chuyển cực nhanh, suy nghĩ xem nên 'lừa bịp' qua loa như thế nào.

“Bệ hạ!” Tề Tu Viễn không hoảng không vội bước ra, ôm quyền nói: “Thần là võ tướng, không giỏi ăn nói!” “Ta cũng vậy!!” Mộc Tú và những người khác bắt chước, đều tỏ vẻ không giỏi ăn nói.

“Thật sao!?” Tần Phong nghi hoặc đánh giá mấy người, luôn cảm thấy họ có lời muốn nói.

“Bệ hạ!!” Mộc Tú không chịu nổi áp lực, chuyển chủ đề nói: “Thần quan sát những người này không phải chết vì chiến loạn, mà là chết dưới tay Ma tu tà ác, căn cứ theo suy đoán của thần, tổng bộ Vạn Ma Tông ở gần đây.” “Vạn Ma Tông!?” Tần Phong thần tình không khỏi sửng sốt, với Vạn Ma Tông thì coi như là 'bạn cũ' rồi.

Lần trước đi Hợp Hoan Tông cầu thân, còn gặp tông chủ của bọn họ.

Bất quá do lúc đó hắn mới tu vi Quy Nhất Cảnh, không cẩn thận liền để đối phương chạy thoát, cũng không ngờ hai bên lại nhanh như vậy đã gặp lại.

“Ma tu, người người đều có thể giết!!” Tần Hạo trong mắt đầy lửa giận, thuộc tính chính nghĩa trong vầng hào quang lập tức được kích hoạt.

“Hay lắm, Thiên Tuyển Chi Tử quả nhiên không nói đạo lý!” Tần Phong liếc nhìn nhị đệ, cả người lập tức không ổn rồi.

Nếu hắn không nhớ nhầm, trong tay vị tông chủ Thiên Ma Tông kia, hình như có một đạo Tiên Thiên Thần Thai Lôi chưa luyện hóa.

Chỉ cần nhìn cái biểu cảm muốn đánh chết người của nhị đệ hiện tại, mình chắc chắn không cản được hắn, cũng không thể ngăn cản hắn sau khi giết 'boss' lại 'nổ' ra Tiên Thiên Thần Thai Lôi.

“Ca!!” Tần Hạo trong mắt đầy vẻ quật cường, một bộ dạng “ta phải diệt Vạn Ma Tông”.

“Thật hết cách với ngươi!” Tần Phong thực sự không đành lòng từ chối.

Cũng đúng lúc muốn xem hiệu quả của 'buff Hợp Tung Liên Hoành', có thể tăng gấp mười sức chiến đấu của đại quân, từ khi rút ra đến nay vẫn chưa được sử dụng.

“Sắp khai chiến rồi!!” Tiểu Bạch lập tức dựng đứng lên, nhảy lên cột buồm hùng hổ nói: “Thương Thiên đã chết, Tần Phong đương lập, năm ở ta thỏ, thiên hạ đại cát…” “Hả!?” Tần Phong thần tình không khỏi sửng sốt, cảm thấy con thỏ này có “phản cốt”.

Nó không phải cũng giống Trương Thiên Sư, cho mình một trận 'khởi nghĩa khăn vàng' chứ!?

“Vì vinh quang của Đại Tần!!” Tần Hạo tay cao giơ Miêu Miêu Chùy, vô tận lôi đình xông thẳng lên trời.

Ầm ầm!!

Trên không trung lập tức điện chớp sấm rền, xua tan khí âm u giữa trời đất.

“Vì vinh quang của Đại Tần!!” Mấy trăm vạn đại quân cũng hô vang theo.

Có lẽ họ đến từ các thế lực khác nhau, cũng có mục đích riêng, nhưng trong việc giết Ma tu thì lại nhất trí.

“Cuối cùng cũng đến lượt bản Quốc Công xuất trận rồi!” Mộc Tú hưng phấn xoa tay, chuẩn bị xông vào 'gặt gặt loạn sát'.

Lúc này —— tổng bộ Vạn Ma Tông cách đó không xa.

Khí tức âm lãnh khiến người ta rùng mình, khắp nơi có thể thấy xương trắng chất đống, thỉnh thoảng còn có quỷ hỏa bốc lên, trông vô cùng âm u đáng sợ.

Từ khi Hoang Cổ đại loạn bắt đầu, Ma tu bọn họ liền nhân cơ hội quật khởi.

Dựa vào công pháp tà ác không được chính đạo dung thứ, tu vi có thể nói là 'một ngày ngàn dặm', tông chủ lại càng một hơi đột phá đến cảnh giới Đại Đế.

Tuy không dám nói vô địch thiên hạ ở Hoang Cổ, nhưng cũng không có ai dám đến chọc ghẹo bọn họ.

“Giết!!” Một trận tiếng chém giết đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy từ tám phương phía tây có vô số bóng người xông đến, khí tức bùng phát ra khiến cả trời đất rung chuyển.

“Không hay rồi, địch tập!!” Đệ tử Vạn Ma Tông mặt đầy vẻ kinh hoàng, vừa lăn vừa bò chạy về thông báo cho tông chủ.

“Địch tập!?” Tông chủ Vạn Ma Tông nhíu mày, không hiểu ai sẽ đến tấn công mình.

Hiện tại Đại Việt Hoàng Triều đang giao chiến với Âm Nguyệt Hoàng Triều, các thế lực khác cũng đang ra tay tranh đoạt địa bàn lớn.

Còn về Thục Đạo Sơn, tử địch của Ma đạo bọn họ, nghe nói đã tham gia hoạt động chém tiên, bây giờ hẳn là đều đang ở nhà dưỡng thương mới phải.

Ầm một tiếng!!

Tông chủ Vạn Ma Tông vừa mới đi ra, đã thấy Mộc Tú giết đệ tử của mình.

“Lại là ngươi, tên khốn này!!” Tông chủ Vạn Ma Tông vừa nhìn đã nhận ra Mộc Tú, uy áp Đại Đế khủng bố lập tức bùng nổ.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang vọng giữa trời đất, còn kèm theo uy áp cấp Đế Vương khiến vạn trượng trời đất chìm xuống.

“Đúng vậy, là ta!” Mộc Tú 'ngưu bức oanh oanh' nói: “Lần trước ngươi ức hiếp ta vì Tề ca không có ở đây, kiêu căng đến không thể tả, hôm nay ngươi có gan thử lại xem nào!!” Nói xong —— Mộc Tú không cho đối phương thời gian trả lời, nhanh chóng kéo Tề Tu Viễn ra phía trước che chắn.

Chương 759

“Quá đ*ch không biết xấu hổ rồi!” Mọi người phương Tây Chu trong lòng điên cuồng 'thổ tào', không ngờ hắn lại là thần toán như vậy.

Ầm ầm!!

Một cỗ khí tức nuốt núi sông từ trong cơ thể Tần Phong bùng phát ra, cũng như bão táp quét qua toàn bộ chiến trường, khiến sức chiến đấu của toàn quân trong nháy mắt tăng vọt gấp mười lần.

“Đây là cảm ngộ của Tung Hoành Gia!?” Tam Lộng đại sư khóe mắt không nhịn được giật giật, trong lòng cũng hiện lên một tiếng “Đậu má” to đùng.

Bọn họ bây giờ đều đã cố gắng hết sức tránh để Tần Phong ra tay, ai ngờ hắn vẫn có thể không ngừng nhắc nhở bọn họ là phế vật.

“Đúng, chính là cảm giác này!!” Mộc Tú lập tức kích động lên, cuối cùng cũng là Đại Đế hoàn chỉnh rồi.

Ầm ầm!!

Tần Phong sau khi thêm 'Hợp Tung Liên Hoành' xong, lại tiện tay thêm 'Thiên Quan Chúc Phúc'.

Chỉ thấy quanh thân hắn bùng phát ra một đạo quang mang màu vàng kim, như gió xuân lướt qua mặt đất, khiến tâm tình của mọi người phương Tây Chu vô cớ thoải mái, tẩy sạch mọi năng lượng tiêu cực trong tâm linh.

“Trời ạ, đây vẫn là ta sao!?” Mộc Tú khó có thể tin nhìn đôi tay mình, không thể tin được bản thân có thể trở nên mạnh như vậy.

“Chết đi cho bản tông chủ!!” Tông chủ Vạn Ma Tông vừa nghĩ đến thiệt thòi lần trước dưới tay Tần Phong, lập tức giận không kiềm được rống lên một tiếng, quanh thân cũng theo đó bốc lên một luồng quỷ hỏa màu tím.

“Lão Tề, ngươi lùi xuống!!” Mộc Tú tự tin từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, bước lên một bước muốn che chắn Tề Tu Viễn ở phía sau.

Chỉ là còn chưa đợi hắn đại triển thân thủ, Tề Tu Viễn đã rút ra Tuế Nguyệt Đao.

Ong!

Ong!

Một tiếng đao minh thanh thúy vang lên, đao khí xông thẳng lên trời quét ra.

Còn kèm theo một cỗ hàn khí thấu xương, ép mọi người phương Tây Chu không thể không lùi lại, dường như chậm một bước sẽ bị 'thiên đao vạn quả' vậy.

“Đao khí khủng bố thật!!” Tất cả mọi người trong điện đồng tử không khỏi co rút, thân thể không tự chủ mà rùng mình.

“U Minh Quỷ Hỏa Trảm!!” Tông chủ Vạn Ma Tông không hề nao núng, cũng rút ra một thanh trường đao nghênh chiến.

Chỉ thấy trường đao trong tay hắn bùng phát ra đao khí xông thẳng lên trời, hòa nhập với quỷ hỏa quanh thân tạo thành một đạo đao quang màu tím.

Một đao chém ra, thiên băng địa liệt!

Ong!

Ong!

Tề Tu Viễn đối mặt với U Minh Quỷ Hỏa Trảm chém đến không hề hoảng sợ, chỉ thấy một cỗ dao động đao khí sắc bén từ trong cơ thể hắn bùng phát.

Khiến người ta cảm giác như đang ở trong một thế giới đao kiếm, ngay cả gió thổi qua cũng có thể xé rách mặt người.

“Đao Vực!!” Tất cả mọi người trong điện lập tức trợn tròn mắt kinh hô, cuối cùng cũng hiểu vì sao Tề Tu Viễn lại được xưng là Đao Tuyệt.

Ở tuổi này mà đã lĩnh ngộ Đao Vực, nhìn khắp dòng sông lịch sử Hoang Cổ e rằng cũng không tìm ra người thứ hai, đương nhiên trừ cái tên biến thái Tần Phong ra.

“Nằm ngoài dự liệu, nhưng hợp tình hợp lý!” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, cũng không cảm thấy có gì quá bất ngờ.

Người đàn ông có thể bị Thần Tú xưng là kẻ địch cả đời, thiên phú của bản thân tự nhiên sẽ không kém, lại thêm việc chiến đấu đến giới hạn sinh tử với tiên nhân Thượng Giới, sau đó có điều lĩnh ngộ cũng là hợp tình hợp lý.

Ầm ầm!!

Hai đao nặng nề va chạm vào nhau, bùng phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy đao quang màu tím của tông chủ Vạn Ma Tông trong nháy mắt bị đánh tan, hóa thành từng đoàn quỷ hỏa màu tím như mưa sao băng rơi xuống, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ tráng lệ.

“Phụt!!” Tông chủ Vạn Ma Tông phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không kiểm soát được mà lùi về phía sau.

Khác với loại Đại Đế '0.1' của Mộc Tú, Tề Tu Viễn là một Đại Đế chân chính, lại còn là một Đại Đế đã lĩnh ngộ Đao Vực, có sức chiến đấu được tăng cường gấp mười lần.

Trong tình huống tu vi tương đồng, hắn căn bản không thể chiến thắng.

Vụt một tiếng!!

Tề Tu Viễn không có ý định dừng tay, tay cầm Tuế Nguyệt Đao nhanh chóng xông về phía đối phương.

“Lão Tề, sao ngươi có thể như vậy!?” Mộc Tú trong mắt đầy vẻ oán hận, kịch liệt khiển trách lão Tề này không 'hậu đạo'.

Rõ ràng biết hắn dưới Đại Đế vô địch, trên Đại Đế thì 'sẽ bị đánh cho phải nói lý lẽ', vậy mà còn muốn cướp mất cơ hội thể hiện ít ỏi của hắn.

“Mạng ta xong rồi!!” Đúng lúc tông chủ Vạn Ma Tông cảm thấy tuyệt vọng, tiếng nói phong thanh vân đạm của Tần Phong đột nhiên vang lên.

“Lão Tề, giữ lại một đường sống!” “Vâng!” Tề Tu Viễn thân thể không khỏi khựng lại.

Đao thế trong tay trong nháy mắt giảm bớt một phần, nhưng vẫn có ưu thế nghiền ép tuyệt đối, chỉ thấy đao quang lấp lánh như điện, mỗi lần lóe lên đều mang theo một đạo máu tươi.

“A...” Tông chủ Vạn Ma Tông kêu la thảm thiết, trên người xuất hiện thêm từng vết máu.

“Ca!” Tần Hạo nhíu mày nói: “Loại cặn bã này tuy khiến người ta ghê tởm, nhưng cũng không cần phải làm nhục tra tấn như vậy chứ!?” Tần Phong không nhanh không chậm nói: “Hắn biết tung tích Cửu Thiên Thần Lôi!” “Buông tên ma đầu đó ra, để ta!!” Tần Hạo vừa nghe Thần Lôi lập tức không giữ được bình tĩnh, quanh thân lôi quang đại thịnh nói: “Lấy lôi đình phá tan bóng tối…” Ầm ầm!!

Tần Hạo quanh thân bùng phát ra vô tận lôi quang, như Lôi Thần giáng xuống lôi phạt khủng bố.

“A...” Tông chủ Vạn Ma Tông phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó như một con chó con ngã xuống đất.

“Loại cặn bã như ngươi, chết rồi thì quá rẻ tiền cho ngươi rồi!” Tần Hạo đại nghĩa lẫm nhiên tay cầm Miêu Miêu Chùy, như ánh sáng chính đạo chiếu rọi lên mặt đất.

“A da!!” Mọi người phương Tây Chu xem mà mắt trợn tròn miệng há hốc.

Vốn tưởng rằng Tần Hạo là 'pháo hoa' khác biệt của Tần gia, ai ngờ vẫn đánh giá thấp sự cường đại của gen Tần gia.

Tốc độ trở mặt nhanh đến mức khiến người ta trở tay không kịp!

Chương 760

“Nói về 'hai mặt', vẫn phải xem đám Thiên Tuyển Chi Tử này!” Tần Phong trong lòng 'thủ hô' “Hay lắm!”, không ngờ nhị đệ lại là loại người như vậy.

Không giống hắn một thân chính khí, trung hậu thật thà... ngay cả đối mặt với ngôi vị hoàng đế trong tầm tay cũng không hề động lòng, sau ba lần chối từ đã bị một đám 'quốc chi đống lương' cưỡng ép khoác lên long bào.

Ai!!

Ta vốn là công tử ăn chơi, nhưng lại bị thiên mệnh giáng thân!

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!!” “Ta làm hư hắn!?” Tần Phong cả người lập tức không ổn, kịch liệt khiển trách hệ thống 'làm ô danh người khác'.

Rõ ràng là nhị đệ bản tính như vậy, sao có thể nói hắn làm hư nhị đệ!? 20 vạn điểm phản phái này hắn tuyệt đối không chịu nhận!

“Bản tông chủ dù có chết, cũng phải kéo ngươi theo!!” Tông chủ Vạn Ma Tông đột nhiên gào thét lên với vẻ mặt hung tợn, khí tức khủng bố như thủy triều từ trong cơ thể bùng phát ra.

Ầm một tiếng!!

Chỉ thấy tông chủ Vạn Ma Tông hai chân mạnh mẽ đạp xuống, như viên đạn ra khỏi nòng súng lao về phía Tần Hạo, trường đao trong tay lại càng bùng phát ra hỏa quang màu tím, dường như vạn ức lệ quỷ đang gào thét.

“Còn muốn giãy giụa!!” Tần Hạo đối mặt với Đại Đế không hề sợ hãi, Miêu Miêu Chùy trong tay lấp lánh lôi quang.

Ầm ầm!!

Vô tận lôi quang như sóng thần từ trong cơ thể Tần Hạo bùng phát, không chỉ khiến trời đất đổi sắc, mà còn khiến trong lòng mọi người dâng lên vô tận sợ hãi.

“Đây đều là quái vật gì vậy!?” Tông chủ Thiên Ma Tông cả người lập tức không ổn rồi, trong lòng có vô số từ ngữ chửi thề đang chạy loạn.

Nói hắn may mắn... hắn gặp phải đại loạn thế vạn năm không gặp của Hoang Cổ, và thành công nắm bắt cơ hội quật khởi trong loạn thế, còn thành công đột phá đến cảnh giới Đại Đế.

Nói hắn bất hạnh... thời đại này có người có thể phớt lờ định luật 'dưới Đại Đế đều là sâu kiến', dễ dàng đánh cho hắn 'răng rơi đầy đất', mà lại còn không chỉ một người!

“Ta là Vạn Lôi Chi Chủ, chấp chưởng chư thiên lôi đình!!” Tần Hạo tay cầm Miêu Miêu Chùy đứng giữa hư không, như thần linh chấp chưởng lôi phạt giáng lâm thế gian.

“Diệt Thế Thần Lôi!!” Tông chủ Vạn Ma Tông cưỡng ép ổn định tâm thần, biết không thể tránh được chỉ có thể vung trường đao tiếp tục.

Một đao chém ra, thiên băng địa liệt!

Chỉ thấy quỷ hỏa màu tím hóa thành đao quang, kéo dài mấy nghìn mét, dường như muốn chém đôi bầu trời, cho bầu trời một đường 'rẽ ngôi giữa' thật đẹp.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ trầm đục từ hư không vang lên, chấn động mặt đất rung chuyển kịch liệt.

Ánh sáng do va chạm tạo thành dường như một vầng thái dương chói lọi, khiến cả bầu trời bỗng sáng bừng lên mấy phần, năng lượng tản mát lại hóa thành phong bạo càn quét trời đất.

“Phụt!!” Tông chủ Thiên Ma Tông phun ra một ngụm máu tươi, trường đao trong tay lập tức gãy lìa.

“Mạnh quá rồi!!” Toàn trường mọi người kinh hãi đến mức tim đập nhanh.

Nếu không phải họ tận mắt chứng kiến, ai dám tin thật sự có người phớt lờ định luật 'dưới Đại Đế đều là sâu kiến', lấy tu vi Chuẩn Đế sơ giai đánh bại cảnh giới Đại Đế.

Ngay sau đó ánh mắt của toàn trường mọi người, đều nhìn về phía Tần Phong phong thanh vân đạm.

Ai ai cũng biết, kẻ biến thái thật sự của Tần gia là Đại Công Tước tử Tần gia, Nhị công tử chỉ là một 'quà tặng kèm'.

Nhưng bây giờ ngay cả 'quà tặng kèm' cũng biến thái như vậy, khiến họ thật sự không thể tưởng tượng nổi, Đại Công Tước tử Tần gia toàn lực xuất chiêu sẽ là bộ dạng gì.

“Khoan đã!!” Tông chủ Vạn Ma Tông miệng hộc máu tươi, mặt đầy yếu ớt nói: “Ta nguyện ý dâng Cửu Thiên Thần Lôi, chỉ cầu các vị tha cho Vạn Ma Tông của ta.” “Ca!!” Tần Hạo lập tức mắt long lanh nhìn Tần Phong.

Kể từ khi thấy Tần Phong dung hợp ba đại thần hỏa, hắn liền đặc biệt muốn thử dung hợp hai đại thần lôi.

Chỉ tiếc Tiên Thiên Thần Thai Lôi không phải 'rau cải trắng' ngoài đồng, muốn là có thể đi nhổ một cây, nhất định phải có cơ duyên cực lớn mới có được.

Bây giờ nếu bỏ lỡ Cửu Thiên Thần Lôi, hắn không biết khi nào mới có thể gặp lại.

“Thật hết cách với ngươi!” Tần Phong không từ chối nhị đệ, mở miệng nói: “Chỉ cần ngươi giao ra Cửu Thiên Thần Lôi, Trẫm có thể đáp ứng, sau này Đại Tần tuyệt đối không tìm phiền phức cho Vạn Ma Tông của ngươi.” “Bệ hạ, không thể!!” Có người lập tức mở miệng nói: “Đệ tử Vạn Ma Tông vì tu luyện ma công, đồ sát không chỉ ức vạn sinh linh, tha cho bọn họ làm sao có thể khiến ức vạn sinh linh được 'minh mục' chứ!?” “Ngươi đang dạy Trẫm làm việc!?” Tần Phong lãnh đạm liếc nhìn một cái, Nhân Hoàng Chi Uy hùng dũng bùng phát ra.

Ầm ầm!!

Vô tận Nhân Hoàng Chi Uy từ trên người Tần Phong phát ra, khí tức áp bức vô cùng khiến tâm thần mọi người đều chấn động, căn bản không dám nảy sinh một tia phản kháng.

“Không dám!!” Đối phương sợ đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ròng, vội vàng tự mình lui xuống.

Những người khác cũng biểu cảm tương tự, căn bản không dám phản bác một câu nào.

“Ca, thôi bỏ đi!” Tần Hạo cảm động đến rơm rớm nước mắt, cuối cùng vẫn lựa chọn không cần Thần Lôi.

Ca ca hắn lần này là đại diện chính nghĩa vì dân trừ hại, sao có thể vì một câu nói của hắn mà tha cho Vạn Ma Tông, chỉ cần hắn biết ca ca yêu hắn là được rồi, Thần Lôi hắn có thể tự mình sau này đi tìm.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Ai lừa gạt!?” Tần Phong lập tức không giữ được bình tĩnh.

“Đó là chí hữu thân bằng, huynh đệ thủ túc của hắn, sao hắn có thể đi lừa gạt tình cảm của hắn chứ!?” “Thành giao!!” Tông chủ Vạn Ma Tông sợ Tần Phong đổi ý, lấy ra một cuộn trục ném qua.

Vì hắn không có nắm chắc luyện hóa Cửu Thiên Thần Lôi, cho nên liền phong ấn Thần Lôi vào trong cuộn trục.

“Quả thực là Cửu Thiên Thần Lôi!” Tần Phong tiếp lấy cuộn trục được ném đến, có thể cảm nhận rõ ràng khí tức Thần Lôi bên trong, sau đó cũng liếc mắt ra hiệu cho Tam Lộng đại sư, ý bảo hắn có thể bắt đầu 'biểu diễn' rồi.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư tâm lĩnh thần hội gật đầu, sau đó mang theo chút cảm xúc cá nhân mà mắng lớn: “Hôn quân, ngươi là đồ hôn quân, bần tăng gia nhập Đại Tần là vì chính nghĩa, ngươi lại vì tư dục cá nhân mà tha cho những ma đầu này, Đại Tần này không ở nữa thì thôi!” Tần Phong không chút gợn sóng, lãnh đạm nói: “Trẫm chuẩn rồi!” “Ma đầu, nạp mạng đi!!” Tam Lộng đại sư lập tức rút 'Nam Mô Bồ Tát' ra, nhắm vào đám ma đầu không kịp trở tay mà 'tảo xạ'.

Đát!

Đát!

Chương 761

Đát!

Đát!

Ngọn lửa màu xanh lam duy trì mười mấy phút, tông chủ Vạn Ma Tông và các đệ tử không có chút sức phản kháng nào, cuối cùng đều ngã xuống trong vũng máu.

“A Di Đà Phật!!” Tam Lộng đại sư thu vũ khí lại, 'siêu độ' một tiếng, sau đó quay người quỳ xuống nói: “Bệ hạ, bần tăng sau khi bình tĩnh suy nghĩ một chút, một thần không thờ hai chủ, vẫn muốn tiếp tục thờ phụng Bệ hạ.” Tần Phong vẫn không chút gợn sóng, lãnh đạm nói: “Trẫm chuẩn rồi!” “Bệ hạ quả nhiên là tâm hung khoan quảng!” Mộc Tú 'tiếp lời không chút kẽ hở', dâng lên một tràng nịnh bợ… Tôi là ai!?

Tôi đang ở đâu!?

Chuyện quái gì vừa xảy ra vậy!?

Tất cả mọi người có mặt đều há hốc mồm, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng nghĩ kỹ lại, lại thấy chẳng có vấn đề gì.

Tần Phong quả thực đã giữ lời hứa, Đại Tần sau này tuyệt đối sẽ không gây phiền phức cho Vạn Ma Tông.

Là Tam Lộng Đại Sư chủ động tuyên bố thoát ly khỏi Đại Tần, thì có nửa xu quan hệ gì với Đại Tần bọn họ chứ!?

Còn việc thu nhận Tam Lộng Đại Sư trở lại, thì có vẻ như Tần Phong quả thật có tấm lòng rộng lượng.

“Đây mà gọi là tấm lòng rộng lượng à!?” Vu Lan không nhịn được đảo mắt, phát hiện vẫn là người Tần gia biết cách chơi đùa.

Không chỉ giúp đệ đệ có được Cửu Thiên Thần Lôi mà mình hằng mong muốn, còn vì dân trừ hại diệt trừ đám ma tu Vạn Ma Tông, lại còn được ca ngợi là có tấm lòng rộng lượng.

“Cái quái gì thế này cũng được à!!” Tề Tu Viễn đứng một bên cũng ngây người.

Dù hắn có vắt óc suy nghĩ cũng không ngờ ánh mắt của Tần Phong lại có ý này.

“Quá chuyên nghiệp!” Nhậm Hoàn nội tâm chấn động mạnh, phát hiện con đường mình phải đi còn rất dài.

“M* nó, lại để thằng thần côn kia chiếm trước một bước rồi!” Thiên Quân, Vạn Mã hai người tức đến hỏng, trong lòng cũng dấy lên một tia cảm giác nguy cơ.

Luận chuyên nghiệp, bọn họ không phải đối thủ của Tiểu Bạch; luận đánh nhau không bằng Tề Tu Viễn và Tam Lộng Đại Sư; luận kiếm tiền không bằng Lý Cực; luận nhận cha nuôi không bằng Quang Thiên; luận câu dẫn đàn ông không bằng Đông Phương tiểu thư; luận dẫn binh đánh trận không bằng Bạch Khởi; luận ám sát không bằng Nhậm Hoàn; luận vì chủ công tìm vợ người để giải sầu không bằng Diệp Long...

Bây giờ ngay cả nịnh bợ cũng không tranh lại Mộc Tú.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, ngày bị thất nghiệp sẽ không còn xa nữa!

“Nhị đệ!” Tần Phong đưa cuộn trục cho người em đang ngây ngốc, rồi nghiêm túc giáo huấn: “Đại Tần ta lấy đức phục người, lấy lễ đãi người, sau này làm việc đừng bao giờ bốc đồng biết chưa!?” “À?

Vâng!” Tần Hạo ngây ngốc nhận lấy cuộn trục, nội tâm mãi không thể bình tĩnh.

Vốn tưởng ca ca yêu thương hắn, vì hắn mà từ bỏ nguyên tắc, ai ngờ đường lối của ca ca lại vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

“Haizz, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!” Long Tượng Đại Đế trong đỉnh khẽ thở dài, nhớ lại một đoạn ký ức khi vừa gặp hai huynh đệ.

Năm đó Tần Phong tám tuổi, Tần Hạo năm tuổi...

Tần Phong nhặt được mười khối linh thạch bên ngoài, Tần Hạo bảo ca ca giao cho tiên sinh học đường.

Nhưng Tần Phong chỉ giao cho tiên sinh một khối linh thạch, đổi lấy lời khen ngợi của tiên sinh trước mặt các đệ tử gia tộc.

Lại đưa cho mẫu thân hai khối, đổi lấy một bàn toàn món ăn yêu thích.

Rồi lại lấy hai khối linh thạch mua kẹo đậu đan dược cho bạn nhỏ, đổi lấy tiếng vỗ tay và ánh mắt trung thành của bạn nhỏ.

Cuối cùng đưa cho Tần Hạo hai khối làm phí bịt miệng, hắn nơm nớp lo sợ nhận lấy, kết quả là một đêm mất ngủ.

Trước kia y thấy Tần Hạo có một trái tim thuần khiết, sau này nhất định có thể nói lời bất bại, nhưng kết quả hiện tại y phát hiện, Tần Hạo đời này cũng đừng hòng đấu lại ca ca hắn.

Tần Phong nói xong... còn không quên búng ra một đạo chỉ quyết, khắc chữ ‘Lễ’ lên Miêu Miêu Chùy, để Tần Hạo luôn ghi nhớ, Đại Tần bọn họ lấy đức phục người, lấy lễ đãi người.

“Hửm!?” Tiểu Bạch nhìn chữ ‘Lễ’, cảm thấy rất không vui.

Nó thân phận gì, con thỏ ta địa vị gì, vậy mà lại có đạo đức chuyên biệt khác biệt nhưng cùng chung một tác dụng, mỗi lần sử dụng là muốn nó nổi một cục u, hoặc nổi một cục u.

Lúc này, Tam Lộng Đại Sư đang chìm đắm trong niềm vui, biết rằng món Thần Khí thứ hai chắc chắn đã ổn rồi.

“Tên lừa ngốc!

Mộc Tú dựa vào hai hiệu ứng tăng cường sức mạnh (buff) mà tiến lên, nghiêm khắc phê bình: “Ngươi phải suy nghĩ kỹ lại, vừa rồi biểu cảm giả tạo, hơi phô trương quá.” “A Di Đà Phật!

Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay nói: “Đó chỉ là cách nhìn của người thế tục đối với bần tăng, ngươi chẳng lẽ cũng không biết nhìn hàng sao!?” “Ngươi không hiểu diễn xuất!” Mộc Tú đầy vẻ ghét bỏ, bỏ đi không nói thêm lời nào.

“Bần tăng không hiểu diễn xuất ư!?” Tam Lộng Đại Sư cảm thấy nhân cách bị sỉ nhục.

Nhưng lúc này Mộc Tú rất tự mãn, ngoài Tần Phong ra, ai nàng cũng chẳng để vào mắt, vung tay lấy ra Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn, bắt đầu tìm kiếm của cải vật chất mà Vạn Ma Cung đã vơ vét.

Rất nhanh sau đó, kho báu trong Vạn Ma Cung đã được tìm thấy, khi mở ra đã làm lóa mắt mọi người.

Chỉ thấy dược liệu quý hiếm, linh thảo ngàn năm, linh quả vạn năm, đan dược cực phẩm, từng hàng vũ khí và bí tịch...

Còn phong phú hơn cả sự tích lũy mấy vạn năm của Tần gia.

“Cướp bóc quả nhiên là cách làm giàu nhanh nhất!” Tần Phong không khỏi cảm thán trong lòng, cuối cùng cũng biết vì sao Tây Phương lại giàu có đến vậy.

“Chúng ta phát tài rồi!” Mọi người lập tức hoan hô, mắt long lanh chờ Tần Phong chia chác.

“Ca!” Tần Hạo đại nghĩa lẫm nhiên nói: “Đây đều là tiền bất nghĩa, chúng ta không thể cứ thế mà chia chác được, nên sung vào quân phí, cứu giúp thiên hạ bá tánh.” “Hửm!?” Tần Phong lập tức tỉnh táo, bị nói trúng tim đen.

Đồ thì hắn muốn, nhưng tiền lại không muốn cho!!

Nhưng rất tiếc, bọn họ không phải đi cướp bóc, mà là đang chinh phạt thiên hạ, hai việc này có sự khác biệt về bản chất.

Lúc này, sắc mặt mọi người lập tức lạnh xuống.

Chương 762

Vừa rồi khi công đánh Vạn Ma Tông, bọn họ đã tổn thất không ít huynh đệ, làm gì có lý do nào mà không chia chác!?

“Trẻ con nói năng bừa bãi!” Tần Phong liếc nhìn mọi người, thản nhiên nói: “Để lại một nửa làm quân phí, nửa còn lại mọi người chia nhau!” “Hoàng thượng thánh minh!!” Mọi người quỳ xuống, đồng thanh hô to.

Không hề có diễn xuất, tất cả đều là cảm xúc thật.

“Ca!” Tần Hạo vô cùng sốt ruột, không hiểu ý Tần Phong.

Hiện tại Đại Tần bọn họ vừa mới thành lập, muốn thống nhất Hoang Cổ thì cần rất nhiều tiền tài hỗ trợ, chỉ dựa vào Tần gia căn bản không thể gánh vác nổi.

“Chúng ta ra ngoài đi dạo chút!” Tần Phong kéo nhị đệ ra ngoài, đột nhiên mở miệng hỏi: “Đệ thấy tranh đoạt thiên hạ, điều gì là quan trọng nhất!?” “Đương nhiên là nhân nghĩa!” Tần Hạo vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chỉ có quân đội nhân nghĩa mới có thể đoạt được thiên hạ!” “Sai, là chia chác!” Tần Phong lập tức phủ định: “Các hoàng đế khai quốc từ trước đến nay sở dĩ thành công, tuyệt đối không phải vì họ nhân nghĩa đến mức nào, mà là họ biết cách chia chác.

Có người chọn chia chác với thế gia, có người chọn chia chác với thủ hạ, lại có người chọn chia chác với bá tánh...

Chỉ khi đệ biết chia chác, người khác mới bằng lòng đi theo đệ đánh thiên hạ.” “A!?” Tần Hạo há hốc mồm, tam quan lập tức vỡ nát.

Tần Phong tiếp tục nói: “Cục diện phải lớn, đừng tiếc nuối mấy thứ này.

Đợi sau này Tần gia chúng ta có được thiên hạ, cả thiên hạ đều là của chúng ta, muốn bọn họ nhả ra lúc nào, bọn họ sẽ phải nhả ra lúc đó.

Hiện tại, bọn họ chẳng qua chỉ là tạm thời bảo quản mà thôi." "À này!!" Tần Hạo cả người lập tức 'emo' (buồn rười rượi), phảng phất nghĩ đến chính mình năm đó.

Hắn năm đó chẳng phải cũng như vậy sao, bị ca ca sắp đặt hai kịch bản, thậm chí bây giờ hắn còn có chút nghi ngờ, ca ca có phải lại lén lút viết kịch bản thứ ba rồi không.

"Đing đoong, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Quả nhiên học hư dễ thật đấy!" Tần Phong lập tức biến thành người ca ca không đứng đắn, khoác vai Tần Hạo nói: "Nhị đệ, lát nữa ca ca dẫn đệ đến một nơi hay ho, ở đó có Thất Đại Danh Khí trong truyền thuyết..." "Thất Đại Danh Khí!?" Trong mắt Tần Hạo tràn đầy vẻ nghi hoặc, chạm đến vùng kiến thức mù mịt của hắn.

Hắn chỉ từng nghe nói về Thập Đại Thần Khí của Hoang Cổ, chứ chưa từng nghe qua cái gọi là Thất Đại Danh Khí.

Nhưng nhìn vẻ mặt hớn hở của ca ca hắn, cùng với thiên phú yêu nghiệt đứng đầu bảng Thiên Tư Tu Khí, hắn tin rằng chuyến đi này tuyệt đối có thể khiến mình mở mang tầm mắt, mở ra cánh cửa đến một thế giới mới.

"A Di Đà Phật!!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay, nội tâm càng thêm chấn động mạnh.

Vốn cho rằng Tần Phong tuổi còn nhỏ không có nhiều trải nghiệm nhân sinh, ai ngờ những điều hắn biết lại còn nhiều hơn cả mình.

Ngay cả khi y đã tu hành trong hồng trần bao nhiêu năm như vậy, cũng chưa từng tập hợp đủ Thất Đại Danh Khí trong truyền thuyết.

“Tần ca ca, quả là kiến thức uyên bác!” Trong đôi mắt đẹp của Điềm Điềm lấp lánh trái tim nhỏ (ý là: mắt long lanh ngưỡng mộ).

Mặc dù nàng không hiểu Tần Phong đang nói gì, nhưng điều đó không hề cản trở sự sùng bái của nàng đối với Tần Phong, cùng với quyết tâm đẩy đổ (cưa đổ) Tần Phong.

“Danh Khí!?” Đôi mắt hạnh của Vu Lan hơi híp lại, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

“Trước đây ta đều hiểu ngay, sao hôm nay ta lại không hiểu!?” Nguyệt Hi không khỏi ngẩn người.

Trước đây Tần Phong vừa mở miệng là nàng có thể là người đầu tiên “lên xe” (ý là hiểu ý ngầm), nhưng hôm nay nàng lại không hiểu Tần Phong đang nói gì.

Nhưng từ vẻ mặt hớn hở của hắn có thể thấy, hắn vừa rồi quả thực đã “phiêu di qua loan” (ý chỉ nói mấy chuyện nhạy cảm, chơi chữ lái đi).

“Tần công tử, chàng thật là hư quá!” Khuôn mặt cười của Tiêu Cửu Nương ửng hồng, như một chiếc xe lửa nhỏ vừa khởi động, “ô ô” phun khói.

Là chưởng môn của Hợp Hoan Tông, không dám nói tinh thông võ học thiên hạ, nhưng về mặt “quan vũ” (chuyện nam nữ) thì tuyệt đối là chuyên gia cấp, đương nhiên biết Thất Đại Danh Khí mà Tần Phong nói là gì.

“Hửm!?” Nguyệt Hi nhìn về phía Tiêu Cửu Nương, biết rằng nàng ta đã hiểu ngay.

Điều đó cũng khiến lòng nàng như bị mèo cào, muốn biết Tần Phong vừa rồi nói là có ý gì, quyết định lát nữa sẽ dùng roi da nhỏ để “nghiêm hình bức cung” Tiêu Cửu Nương.

Lúc này, tại nơi ở của Diệp Long.

Sau khi Diệp Thần chủ động đến tận cửa, kịch bản thêm cảnh của Tần Đạo đã đến.

Chỉ là khác với lần trước khi làm nhân vật chính, lần này Tần Đạo chuẩn bị tự mình ra trận, lại còn nhân tiện thêm thắt vào kịch bản hơn ba mươi cảnh hôn, năm mươi cảnh giường chiếu cho chính mình.

Quan trọng nhất là, còn có một cảnh “bình bạn” (quan hệ tập thể)!

“À này!!” Diệp Long cả người lập tức không ổn rồi.

Vốn tưởng rằng tặng Tần Phong hơn trăm tiểu kiều thê, là có thể được thêm cảnh và làm nam chính số một, kết quả Tần Đạo lại tham lam hơn cả hắn tưởng tượng, chỉ cho hắn một vai phụ nhỏ nhoi không đáng chú ý.

“Chỉ cần có tâm, ai cũng là ảnh đế!” Trong mắt Diệp Long tràn đầy ý chí chiến đấu, tha thiết muốn chứng minh bản thân.

Chỉ thấy hắn rời khỏi nơi ở của mình, đến cung điện của Lục Đạo Đế Quân, sau khi được thông báo, cuối cùng đã gặp được Lục Đạo Đế Quân.

“Diệp Long, ngươi có chuyện gì!?” Lục Đạo Đế Quân khẽ nhíu mày, rất cảnh giác đối với Diệp Long.

Từ khi y giao Hắc Kỳ Quân cho Diệp Long, đã phát hiện Diệp Long dùng Ma Đồng khống chế trăm vạn Hắc Kỳ Quân.

Hiện tại trăm vạn Hắc Kỳ Quân chỉ nghe lệnh một mình Diệp Long, dù là thánh chỉ của y, cũng đừng hòng điều động một binh một tốt nào của Hắc Kỳ Quân.

Nhưng y hiện tại cũng không có tâm trí để quản những chuyện này, vì nếu trận chiến này thất bại thì có nghĩa là Âm Nguyệt Hoàng Triều diệt vong rồi, truy cứu hay không truy cứu căn bản đều không có ý nghĩa.

“Đế Quân!” Diệp Long vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thần đã nghĩ ra được kế sách phá địch, có thể giúp chúng ta biến bại thành thắng trong trận chiến này!” “Ồ, biến bại thành thắng!?” Lục Đạo Đế Quân lập tức tỉnh táo, vội vàng truy hỏi: “Ngươi có kế sách phá địch gì!?” “Bẩm Đế Quân!” Diệp Long chắp tay đáp: “Thần đã liên hệ được với Diệp Thần, chỉ cần tặng hắn hơn trăm thê tử của người khác, hắn sẽ giúp chúng ta công đánh Đại Việt Hoàng Tộc.” “Hơn trăm thê tử của người khác!?” Lục Đạo Đế Quân tại chỗ ngây người.

Nếu không phải xác nhận mình không nghe lầm, y còn tưởng đây là điều kiện do Tần Phong đưa ra.

“Đúng vậy!” Diệp Long tiếp tục nói: “Hiện tại cả hai bên đều bị sự hấp dẫn của thông tin đối chiếu từ Diệp Thần làm xao nhãng chú ý, chỉ cần lúc này Diệp Thần phản chiến chúng ta, vậy chúng ta sẽ có thể đánh cho bọn họ trở tay không kịp.” “Điều này...” Lục Đạo Đế Quân nhíu mày rơi vào trầm tư, trong lòng cũng bắt đầu nhanh chóng tính toán.

Hiện tại số lượng Ngụy Đế của đối phương tuy nhiều, nhưng trước mặt những Đại Đế lão làng như bọn họ lại chẳng đáng là gì.

Chỉ cần bất ngờ đánh lén, cho dù không thể giết chết đối phương, cũng có thể khiến đối phương không thể tiếp tục chiến đấu.

Mà bọn họ hiện tại có Nguyệt Thần, Lam Ma, Đế Sư, cùng với chính y, bốn vị Đại Đế lão làng.

Nếu thêm vào Diệp Thần, vị Bắc Cương Chiến Thần này, đánh lén một lần là có thể phế bỏ năm Ngụy Đế của đối phương.

Mười bảy trừ năm, tức là mười hai!

Lại thêm Văn Tuyệt và Tửu Tiên, là mười hai đánh bảy.

Tuy đối phương có lợi thế năm người, nhưng đều là Ngụy Đế sơ giai, căn bản không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với bọn họ, huống chi còn có Bạch Hổ, Thanh Long, cùng với Huyền Vũ ba thần thú.

Chương 763

“Được!!” Lục Đạo Đế Quân lập tức vỗ bàn quyết định.

Y khác với loại ‘lão lục’ (kẻ chơi lén) ổn định như Tần Phong, chỉ cần tỷ lệ thắng đạt bảy mươi phần trăm là y dám đánh cược.

Đồng thời, Đại Việt Hoàng Tộc đối diện cũng đang tích cực chuẩn bị chiến đấu, chuẩn bị nhân lúc bất ngờ đánh lén Âm Nguyệt Hoàng Triều.

“Diệp Thần thật sự đã đầu hàng Âm Nguyệt Hoàng Triều rồi sao!?” Đại Việt Thái Thượng Hoàng nhíu mày, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Mặc dù sau khi bọn họ điều tra thì phát hiện, Diệp Thần quả thực có quan hệ cá nhân rất thân mật với Diệp Long, nhưng điều này không có nghĩa là Diệp Thần đã đầu quân cho Âm Nguyệt Hoàng Triều, luôn có cảm giác bị người ta dắt mũi.

“Bái kiến Bệ Hạ, bái kiến Thái Thượng Hoàng!!” Quang Thiên luôn có thể cắt ngang việc phá án của Thái Thượng Hoàng một cách chính xác, tiến lên chắp tay nói: “Thần vừa nhận được tin tức từ nội tuyến cài cắm trong Âm Nguyệt Hoàng Triều, Diệp Long những năm nay đã cướp đoạt hơn trăm tiểu kiều thê, Diệp Thần hứa hẹn chỉ cần giao những tiểu kiều thê này cho hắn, hắn sẽ giúp Âm Nguyệt Hoàng Triều diệt Đại Việt ta.” “Chỉ vì hơn trăm thê tử của người khác!?” Đại Việt Thái Thượng Hoàng tức đến mức suýt chút nữa thì toi đời.

Hóa ra y còn từng cho rằng Diệp Thần là một nhân vật lớn, ai ngờ hắn lại cũng thích vợ người khác giống Tần Phong, chỉ vì hơn trăm thê tử của người khác mà lại thay đổi nguyên tắc làm người.

Hắt xì!!

Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, luôn cảm thấy có người nào đó đang chửi mình sau lưng.

“Ca, đây chính là nơi tốt mà huynh nói sao!?” Tần Hạo há hốc mồm nhìn về phía trước.

Vốn tưởng Tần Phong sẽ đưa hắn đến thánh địa võ học nào đó, ai ngờ nửa đêm lại lén lút đưa hắn đến loại địa phương này.

Chỉ thấy trên một con sông lớn đầy rẫy lầu thuyền, từng cô nương khẽ cười vẫy tay, từng vị thân sĩ ra vào tấp nập.

Loạn lạc bên ngoài hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự phồn hoa nơi đây.

“Ca đưa đệ đến đây, chính là để đệ cảm nhận nỗi khổ nhân gian!” Tần Phong nhìn những cô nương đang vẫy tay, dùng ngữ khí lo nước lo dân nói: “Đệ biết không, ca ghét nhất là những cô nương ăn mặc không đủ che thân này, cho dù ca tự mình kiếm tiền không nhiều, cũng thường xuyên đến cứu tế các nàng, lại không thể đưa tiền trực tiếp, bởi vì các nàng có cốt khí tự lực cánh sinh.” “À này!” Tần Hạo nghe xong há hốc mồm.

Hắn thật sự rất muốn biết, ca ca hắn làm thế nào mà có thể nói chuyện uống hoa tửu (rượu lầu xanh) một cách lo nước lo dân như vậy, mà còn không buồn cười...

“Haizz!!” Tần Phong lại khẽ thở dài một tiếng, chủ yếu là kiểu “khách yếu thận” đi cứu vớt.

“Ca, đệ vẫn nên về thì hơn!” Tần Hạo vừa nghĩ đến Giang Linh và lão tổ Thục Đạo Sơn, trong lòng lập tức sợ hãi, căn bản không dám cùng Tần Phong đi Tần Hoài Hà để “mở mang tầm mắt”.

“Đến rồi thì dù sao cũng phải vào xem chứ!?” Tần Phong khoác vai Tần Hạo, vừa đi vừa nói: “Ca nói cho đệ biết, người địa phương ở đây đặc biệt hiếu khách, bất kể đệ đến từ Ngũ Hồ Tứ Hải hay từ Thiên Nam Địa Bắc, người ta đều sẽ dùng một trăm phần trăm nhiệt tình để chào đón đệ.” “Đây mà là hiếu khách sao!?” Tần Hạo đầy vạch đen trên đầu nói: “Đây rõ ràng là một phương hiếu khách, tám phương háo sắc mà!” “Đừng bận tâm những chi tiết nhỏ nhặt đó!” Tần Phong lại nghiêm túc nói nhăng nói cuội: “Ca nói cho đệ biết, ôn nhu hương chính là nhuyễn cốt tán, cũng là khắc tinh của Chí Tôn Cốt của đệ, đệ phải thường xuyên đến những nơi như thế này mới có thể sản sinh kháng thể, quan điểm này không chấp nhận phản bác!” “Thật sự là như vậy sao!?” Trong mắt Tần Hạo tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Hắn luôn cảm thấy Tần Phong đang nói bừa, nhưng nhất thời lại không đưa ra được bằng chứng.

“Đương nhiên rồi!!” Tần Phong đáp lời rất khẳng định, thành thạo đi đến Chúng Nhạc Nhạc.

Vì Tần Phong đã từng đến Chúng Nhạc Nhạc vài lần, lão quản gia (lão bảo) vừa nhìn đã nhận ra Tần Phong, lập tức bước đi chuyên nghiệp đón lên.

“Các cô nương, mau ra đây đón tiếp quý khách!” Lão quản gia kích động đến mức suýt nhảy cẫng lên, vội vàng gọi các cô nương đến hầu hạ.

Phải biết rằng, nơi phong nguyệt của bọn họ có rất nhiều khách nhân từ Nam chí Bắc, vì vậy tin tức cũng vô cùng linh thông.

Đã sớm nghe nói về việc Tần Phong mượn kiếm thiên hạ thành công chém tiên.

Chỉ riêng chiến tích này... sau này bất kể Âm Nguyệt Hoàng Triều hay Đại Việt Hoàng Triều có diệt vong, Tần gia vẫn sẽ là thế gia số một của Hoang Cổ, là sự tồn tại mà bọn họ vĩnh viễn không thể với tới.

“Đến rồi, đến rồi...” Một đám cô nương vây lại, như trăm hoa khoe sắc, vô cùng náo nhiệt.

“Lúc rảnh rỗi, mưa bất chợt gió cũng cuồng, chỉ nơi đây giải nỗi ưu sầu!!” Tần Phong nhìn các cô nương trước mặt, không nhịn được hứng thơ dâng trào mà đọc hai câu.

“Công tử, tài văn chương thật hay!!” Các cô nương không ngừng chớp mắt “phóng điện”, vẻ mặt như muốn nói: “Công tử mau chọn thiếp đi.” “Chỉ có trẻ con mới đưa ra lựa chọn, công tử ta muốn tất cả!” Tần Phong cười xấu xa ném ra vài viên cực phẩm linh thạch, sau đó thành thạo ôm lấy vòng eo nhỏ của hai vị cô nương.

“Hiểu rồi, hiểu rồi!!” Lão quản gia nhận lấy cực phẩm linh thạch cười toe toét, lập tức hiểu ý bảo người đuổi khách đi.

Trước hết không nói đến Tần gia Đại Công Tước Tử ra tay hào phóng, chỉ riêng nhiều danh hiệu của Tần Phong, tùy tiện lấy ra một cái, lão ta cũng không dám nói một chữ ‘không’.

“Hửm!?” Tần Phong cũng không quên nhiệm vụ đến đây, quay đầu nhìn người nhị đệ có chút luống cuống, lập tức đưa mắt ra hiệu cho các cô nương khác, bảo các nàng qua đó khiêu chiến “điểm yếu” của nhị đệ.

“Ặc...” Tần Hạo lập tức bị vây lại, bàn tay nhỏ bé căng thẳng không biết đặt vào đâu.

Nhưng khả năng thích nghi của hắn vô cùng nhanh, rất nhanh đã học được nhập gia tùy tục, học theo Tần Phong ôm lấy vòng eo nhỏ của hai cô nương.

“Thật là đồ tốt!!” Tần Phong trong lòng thầm kêu “thật là đồ tốt”.

Phát hiện vẻ mặt căng thẳng của nhị đệ vừa rồi không giống như diễn, mà ánh mắt nhập gia tùy tục yêu thích mỹ nữ cũng không giống như giả vờ.

"Đing đoong, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!!" "Được thôi!" Tần Phong thấy nhị đệ bị làm hư, lộ ra nụ cười hài lòng.

Sau đó hắn dẫn các cô nương đi "quyết chiến Thu Danh Sơn" (làm chuyện ấy), kẻ thua sẽ để lại biển số xe mới.

Nhưng đúng lúc Tần Phong chuẩn bị nhấn ga, cùng các cô nương song song "sử dụng rãnh thoát nước" (chơi chữ) đến cực hạn thì, một giọng nói quen thuộc truyền vào tai: "Các ngươi có biết lão phu là ai không?

Mà dám không biết sống chết đuổi lão phu đi?

Lão phu chính là Thủy Tổ của Tần gia..." "Thủy Tổ!?" Huynh đệ Tần Phong, Tần Hạo bỗng nhiên ngây người, vô thức ngẩng đầu nhìn về phía lầu hai.

Chỉ thấy trong bao phòng lầu hai có hơn mười cô nương rượu đẹp đẽ, một lão già râu trắng đang thổi râu trợn mắt với vài gã tráng hán.

Không sai!

Chính là Thủy Tổ của Tần gia bọn họ!!

"Thật là đồ tốt!!" Tần Phong lập tức không giữ được bình tĩnh nói: "Lão Kỵ Phục Lịch, Nhất Tả Thiên Lý!" "Đúng là lão tổ tông thật!!" Tần Hạo tâm lý không vững.

Sau khi nhìn thấy Thủy Tổ Tần gia, sợ đến mức vội vàng rụt tay lại, lại bắt đầu luống cuống tay chân.

"Hửm!?" Thủy Tổ Tần gia cảm ứng được điều gì đó, quay đầu nhìn về phía huynh đệ Tần Phong.

Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, cả hai bên đều ngây người.

Hiển nhiên là không ngờ cả hai bên lại gặp nhau ở nơi thế này, trong đầu cũng bắt đầu nhanh chóng vận chuyển, phải dùng cớ gì mới có thể giữ được hình tượng vinh quang trước đây.

Rầm một tiếng!!

Chương 764

Cánh cửa lớn của Chúng Nhạc Nhạc bị người ta đá văng ra.

Chỉ thấy Vu Lan và Giang Linh lạnh mặt bước vào, ánh mắt nhìn huynh đệ Tần Phong hận không thể nghiền nát bọn họ.

Sau khi “nghiêm hình bức cung” Tiêu Cửu Nương, cuối cùng các nàng cũng biết Tần Phong nói là có ý gì, cũng không ngờ hai huynh đệ bọn họ lại dám nửa đêm chạy đến uống hoa tửu.

“Tần Hạo!!” Giang Linh tức đến mức suýt chết.

Cưới vợ về nhà chẳng làm gì, lại có sức chạy đến Tần Hoài Hà uống hoa tửu.

“Tần Phong!!” Vu Lan tức đến mức ‘nại đông’ (tức không chịu nổi), nắm đấm nhỏ cũng cứng lại.

“Đing đoong, chúc mừng túc chủ chọc giận Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại đến ‘nại đông’, nhận được 5 vạn Phản Phái Điểm!” “Đing đoong, chúc mừng túc chủ châm ngòi quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và hoan hỉ oan gia, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Ặc...” Tần Phong không có niềm vui vì nhận được Phản Phái Điểm, mà là thực sự cảm thấy Lan bảo bảo (Vu Lan) đã nổi giận.

“Ca, giờ phải làm sao đây!?” Tần Hạo cảm thấy muốn khóc mà không ra nước mắt, sợ Giang Linh sẽ gọi lão tổ Thục Đạo Sơn đến.

“Hoảng cái gì!!” Tần Phong vô cùng bình tĩnh, sau đó mở miệng nói: “Lão tổ tông, người đã sớm đoán được con muốn ra tay, cho nên mới sớm đến đây đợi con.” Thủy Tổ Tần gia lập tức biến thành bậc trưởng bối đức cao vọng trọng, vuốt râu nói: “Lão tổ tông ta quả thực đoán được ngươi sẽ ra tay, nhưng không đoán được ngươi ra tay lúc nào.

Mà Tần Hoài Hà nơi cá rồng lẫn lộn, lại giỏi che giấu, chắc là tiểu tử ngươi đến đây cũng là để ẩn mình phải không!?" "Lão tổ tông không hổ là lão tổ tông!" Tần Phong một người hát một người họa nói: "Lần này Âm Nguyệt Hoàng Triều và Đại Việt Hoàng Triều sắp khai chiến, chỉ có ẩn mình ở Tần Hoài Hà nơi cá rồng lẫn lộn này mới không đánh rắn động cỏ." "À này!!" Tần Hạo tại chỗ kinh ngốc, không nhịn được muốn vỗ tay reo hò.

Vốn dĩ bọn họ là bên có lỗi vì ra ngoài uống hoa tửu, ai ngờ Tần Phong chỉ vài câu nói đã lập tức xoay chuyển tình thế, đứng trên cao điểm đạo đức mà chỉ trỏ Vu Lan và Giang Linh.

"Ta..." Vu Lan và Giang Linh tại chỗ liền 'emo' (buồn bực) rồi.

Mọi người ơi, ai hiểu được chứ!!

Bọn nàng rõ ràng là đến bắt gian, cuối cùng bản thân lại trở thành tội nhân...

"Đing đoong, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đing đoong, chúc mừng túc chủ vu oan Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Kẻ yếu thích nghi hoàn cảnh, còn ta thay đổi hoàn cảnh!" Tần Phong kiêu ngạo ưỡn ngực ngẩng đầu.

Hắn không chỉ hóa giải được khủng hoảng hình tượng của mình, mà còn thành công đẩy trách nhiệm cho Lan bảo bảo (Vu Lan), lại còn làm hư nhị đệ và kiếm được một khoản Phản Phái Điểm nhỏ.

"Hắn ta hình như rất kiêu ngạo!?" Vu Lan cũng biết Tần Phong đang nói bừa.

Nhưng nàng nói lại không nói lại hắn, muốn đánh hắn lại không tìm được cớ, chỉ có thể lần nữa bị tên tra nam này chọc tức đến ‘nại đông’.

“Gia đình quyền quý chơi bời thật hoa!!” Lão quản gia làm nghề này bao nhiêu năm, không khỏi cảm thán một tiếng.

Đây là lần đầu tiên lão gặp trường hợp ca ca dẫn đệ đệ ra ngoài uống hoa tửu, dọn dẹp hiện trường lại gặp được lão tổ tông nhà mình, còn chưa kịp để hai bên hoàn hồn thì tiểu tức phụ (vợ của Tần Hạo) lại tìm đến cửa.

Lúc này, các thân sĩ bị mời ra khỏi hiện trường đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình vừa rồi.

Mặc dù Tần Phong và những người khác không tự bộc lộ thân phận, nhưng thông qua đoạn đối thoại của vài người không khó để đoán ra, bọn họ chính là Tần gia Đại Công Tước Tử đã thành công chém tiên, và nhị công tử “tặng phẩm”.

“Đúng là Tần gia Đại Công Tước Tử thật, mấy năm trước ta từng gặp hắn ở đây!” “Nghe nói, Lục Đạo Đế Quân đã khôi phục lại vị trí Thánh Tử của Đại Công Tước Tử!?” “Không sai, Lục Đạo Đế Quân đã hạ lệnh Thánh Tử cần vương cứu giá!” “Cần vương cứu giá mà cần đến tận Tần Hoài Hà sao!?” “Chẳng phải vừa rồi Thánh Tử nói muốn xuất kỳ binh sao!?” “Hiện tại Thủy Tổ Tần gia, huynh đệ Tần gia đều đã đến, Âm Nguyệt Hoàng Triều có cứu rồi!”...

Rất nhiều thân sĩ bắt đầu hoan hô, nhưng một số người có tâm cơ lại nhíu mày.

Nếu Tần Phong thật sự muốn cần vương cứu giá, theo tính toán thời gian, hắn đáng lẽ phải đến sớm rồi mới phải.

Nhưng hiện tại hắn không chỉ đến muộn, người đã đến lại còn ẩn mình trong lầu xanh nghe nhạc, khiến người ta thật sự không phân biệt được hắn là đến cứu giá, hay là đến thừa nước đục thả câu.

“Hửm!?” Tần Phong liếc nhìn các thân sĩ Tây Chu, nhìn ra được suy nghĩ của một số người.

Nhưng hắn lại không hề hoảng hốt, cũng không sợ bọn họ chạy đến chỗ Lục Đạo Đế Quân mách lẻo, bởi vì vở kịch hay mà hắn sắp xếp cho “anh” Diệp Thần đã sắp bắt đầu rồi.

Lúc này, tâm tình Diệp Thần vô cùng vui vẻ.

Kể từ khi hấp thu đám yêu nữ của Hợp Hoan Tông, tu vi của hắn có thể nói là tiến triển nghìn dặm mỗi ngày.

Lại thêm việc đưa ra thông tin đối chiếu, rất nhanh sẽ có thể tìm ra sơ hở của Tần Phong.

Mọi thứ đều đang phát triển theo hướng tốt!

“Tần Phong, ta nhất định sẽ lấy lại những gì ta đã mất!” Trong mắt Diệp Thần lóe lên hàn quang, nắm đấm càng siết chặt kêu răng rắc.

Sự cừu hận của hắn đối với Tần Phong, một ngày cũng chưa từng quên!

“Chiến Thần!” Ba vị trưởng lão gầy gò bước tới.

Phía sau còn có hơn trăm tiểu kiều thê run rẩy, không chỉ có đủ mọi loại hình phong cách, mà còn hơn hẳn những tiểu muội muội kia một chút sự thành thục.

“Bọn họ là ai!?” Diệp Thần nhíu mày, trong lòng dấy lên cảnh giác.

Kể từ khi bị Hắc Quả Phụ “hút cạn dương nguyên” (hút tinh khí), hắn đã nảy sinh một tia cảnh giác đối với phụ nữ, sợ rằng lại có thêm một đoạn lịch sử đen tối không dám nhìn lại.

“Bẩm Chiến Thần!” Đại trưởng lão lấy ra một phong thư đưa lên, đáp: “Những nữ tử này đều do Diệp Long phái người đưa đến, còn có một bức thư.” “Diệp Long!?” Diệp Thần tò mò nhận lấy bức thư mở ra, không hiểu Diệp Long tặng hắn những tiểu kiều thê này làm gì.

Chỉ thấy ý chính trên thư là, Diệp gia bọn họ hiện tại nhân đinh thưa thớt, Diệp Thần với tư cách là hy vọng của Diệp gia, nên gánh vác trọng trách chấn hưng gia tộc, đặc biệt chọn ra hơn trăm tiểu kiều thê để hắn phát triển gia tộc.

Các tiểu kiều thê đều lén nhìn Diệp Thần.

Trong lòng không hề có chút hảo cảm nào với hắn, ngược lại còn mang mối thù hận không thể hóa giải.

Bởi vì các nàng đều là thê tử của người khác, cho nên khi Diệp Long cướp đoạt các nàng, đều đi kèm với một cuộc tàn sát vô nhân đạo.

Chồng và người thân của các nàng đều chết dưới tay Diệp Long.

Mà khi Diệp Long tìm tú bà huấn luyện các nàng thì đã nói, sau này sẽ tặng các nàng cho một đại nhân vật làm đồ chơi.

Không cần nghĩ cũng biết, chính là người trước mắt này!

“Cái tên Diệp Long này đang làm cái quái gì vậy!” Diệp Thần lập tức biến thành quân tử chính nhân.

Mặc dù hắn thừa nhận mình thích mỹ nữ, nhưng trong lòng hắn vẫn không thể quên Vu Lan thanh mai trúc mã, cùng với Tiểu Nhu “ý nan bình” (mối tình khó quên) mà đến nay vẫn chưa tìm thấy.

Nhưng những gì Diệp Long nói cũng không phải không có lý, việc duy trì nòi giống gia tộc quả thực là một đại sự.

Khiến hắn nhất thời không biết phải lựa chọn thế nào!?

Chương 765

“Chiến Thần, lão phu có một lời không biết có nên nói hay không nên nói!” Đại trưởng lão muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn mở miệng: “Tên Diệp Long này chính là kẻ thù đã giết cả gia đình ngươi, ngươi hiện tại thường xuyên tiếp xúc với hắn thật sự không có vấn đề gì sao!?” “Ta biết Đại trưởng lão có ý gì...” Diệp Thần khẽ run người, ổn định lại tâm thần nói: “Nhưng chuyện năm đó quả thực không thể hoàn toàn trách Diệp Long, xuất phát điểm của hắn cũng là vì phục quốc Đại Yến, cho nên ta chọn tha thứ cho hắn.” “Phục quốc Đại Yến!!” Ba vị trưởng lão trong lòng đau xót.

Ai ngờ vị Bắc Cương Chiến Thần mà bọn họ tốn công bồi dưỡng, lại là huyết mạch hoàng tộc của Đại Yến, có mối thù không đội trời chung với Long Ngạo Thiên, người đã tạo ra Bắc Cương Yếu Tắc.

Nhưng hiện tại Bắc Cương Yếu Tắc đã hoàn toàn suy tàn rồi!

Mười vạn binh sĩ Bắc Cương từng khiến hai Đại Hoàng Triều kiêng kỵ, dưới tác dụng kép của hào quang Phản Phái của Nhất Kiếm (Tần Phong) và hào quang Nhân Vật Chính của Diệp Thần, chỉ có lác đác vài người có thể thoát chết bảo toàn tính mạng.

Ngược lại thì chẳng cần gánh nặng tâm lý gì, chỉ là mỗi khi nghĩ đến lại có chút thương cảm.

Ai ngờ Bắc Cương Yếu Tắc đã truyền thừa mấy vạn năm, từng chống đỡ cả một vùng trời cho Hoang Cổ, chỉ vài năm ngắn ngủi đã hoàn toàn sụp đổ, cũng không biết hiện tại Khe Nứt Dị Giới thế nào rồi.

“Chiến Thần, ngài thật sự tin Diệp Long sao!?” Nhị trưởng lão có chút không cam lòng hỏi: “Vạn nhất hắn ta sợ ngài tìm hắn báo thù, cố ý bịa chuyện lừa ngài thì sao!?" "Đúng vậy!" Tam trưởng lão cũng mở miệng nói: "Năm đó Long Ngạo Thiên huyết tẩy Đại Yến hoàng tộc, không nghe nói có ai chạy thoát.

Ta thấy hắn ta tám phần là bịa chuyện lừa ngài, kỳ thực ngài căn bản không phải là hậu duệ hoàng tộc Đại Yến gì cả." "Câm miệng!!" Diệp Thần lạnh giọng chất vấn: "Diệp Long liều mạng vì ta cản địch truy đuổi, là ta tận mắt thấy có giả sao?

Di tích bảo tàng Đại Yến ngay tại Long Môn Hạp Cốc có giả sao?

Bây giờ lại tặng ta nhiều mỹ nhân như vậy cũng là giả sao!?" "Điều này..." Ba vị trưởng lão không nói nên lời.

Diệp Long có cứu Diệp Thần hay không bọn họ không thấy, nhưng bảo tàng Đại Yến thì quả thực đã tận mắt chứng kiến.

Dù cho bảo tàng cuối cùng bị Tần Phong "đi trước một bước" (giành trước), cũng không thể thay đổi sự thật rằng bảo tàng Đại Yến tồn tại, và cũng chứng minh năm đó quả thực có hoàng tộc Đại Yến đã thoát khỏi lưỡi đao của Long Ngạo Thiên.

Còn việc tặng nhiều tiểu kiều thê như vậy, thì có liên quan gì đến việc Diệp Long có lừa người hay không chứ!?

"Haizz!!" Ba vị trưởng lão bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Bọn họ biết với thiên phú của Diệp Thần, sau này nhất định có thể phi thăng Thượng Giới.

Lại thêm tính cách "ghi thù tất báo" của hắn, nhất định sẽ đi tìm Long Ngạo Thiên báo mối thù máu này.

"Thôi bỏ đi!" Ba vị trưởng lão khẽ thở dài, quyết định không dây dưa chuyện này nữa.

Dù sao thì bọn họ đã bị đám yêu nữ Hợp Hoan Tông "đào rỗng thân thể” (làm suy nhược) rồi, uống bao nhiêu “thận bảo” cũng không bù lại được.

Đời này vô duyên phi thăng rồi, chuyện Thượng Giới cũng chẳng còn liên quan gì đến bọn họ nữa...

Lúc này —— Thân ngoại hóa thân của Tần Phong sau khi rời khỏi thảo nguyên, liền dẫn theo mười vạn đại quân đến gần đô thành Âm Nguyệt Hoàng Triều chờ lệnh, đồng thời cũng dựa theo kịch bản của Tần đạo mà vô tình để Tiểu Nhu nhìn thấy Diệp Thần.

“Diệp Thần ca ca!!” Tiểu Nhu nhìn Diệp Thần từ xa, ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Vừa rồi Tần Phong ca ca mời nàng ra ngoài đi dạo, kết quả lại gặp hơn trăm tiểu kiều thê, cũng từ miệng họ mà biết được những bi kịch họ gặp phải.

Có điều may mắn là Tần Phong ca ca là một chính nhân quân tử, bèn cùng nàng theo dõi những tiểu kiều thê này, định bụng buổi tối sẽ giải cứu họ.

Thế nhưng điều mà nàng vạn vạn lần không ngờ tới, kẻ đầu têu mọi tội lỗi lại chính là Diệp Thần ca ca của nàng.

“Ngươi vẫn không quên được hắn sao!?” Tần Phong vẻ mặt vô cùng thất vọng, trông như một người chịu đả kích sâu sắc.

“Tần Phong ca ca, huynh hiểu lầm rồi!!” Tiểu Nhu bối rối vội vàng giải thích: “Ta và Diệp Thần ca ca không có quan hệ gì cả, nếu ta sớm biết hắn là loại người này, ban đầu nói gì ta cũng sẽ không cứu hắn đâu.” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã thành công chia rẽ mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi và ‘ý nan bình’ (tâm tư khó bình), nhận được 1 triệu Phản Phái Điểm!” “1 triệu Phản Phái Điểm!?” Tần Phong cũng giật mình.

Vốn dĩ hắn cho rằng vắt được 10 vạn điểm lợi lộc đã là không tệ rồi, ai ngờ lần này lại vắt được 1 triệu Phản Phái Điểm, có thể thấy hai người họ thật sự không thể quay lại như xưa nữa rồi.

“Chuyện gì thế!?” Diệp Thần đột nhiên ôm ngực, cảm thấy như mất đi thứ gì đó.

Ngay lúc Diệp Thần đang suy nghĩ mình đã mất đi thứ gì, Quang Thiên cũng dựa theo kịch bản của Tần đạo, dẫn theo mọi người của Đại Việt Hoàng tộc bay đến trên không Diệp Thần, tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình hắn nhận hối lộ.

“Diệp Thần đáng chết!!” Thái Thượng Hoàng sắc mặt vô cùng âm trầm.

Vốn dĩ ông ta vẫn còn ôm ảo tưởng về Diệp Thần, cho rằng hắn không phải loại người đó, nhưng hiện tại hơn trăm tiểu kiều thê đang ở bên dưới, khiến ông ta không thể không tin tin tức mà Quang Thiên nói.

“Hoàng gia gia, chúng ta bị lừa rồi!” Đại Việt Tân Đế tức đến đầu bốc hỏa nói: “Diệp Thần này sớm đã cấu kết với Âm Nguyệt Hoàng Triều, cái gì mà đối chiếu tình báo đều là giả dối, vì Âm Nguyệt Hoàng Triều kéo dài thời gian mới là thật.” “Xem ra, trận chiến này chỉ có thể liều mạng thôi!” Thái Thượng Hoàng nhắm mắt hít một hơi thật sâu, sau đó mở mắt ra, tràn đầy vẻ quyết tuyệt.

Vốn dĩ còn ảo tưởng là Tần gia ở sau lưng giở trò, có thể liên hợp Âm Nguyệt Hoàng Triều cùng đối phó Tần gia.

Như vậy không những không cần lo lắng bị người ta lợi dụng, còn có thể vãn hồi một chút danh tiếng của Đại Việt Hoàng tộc.

Ai ngờ Diệp Thần lại là một tiểu nhân vô sỉ!!

Hiện giờ chỉ có thể vứt bỏ mọi ảo tưởng, bất chấp mọi giá tiêu diệt Âm Nguyệt Hoàng Triều, hoàn thành Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận, mới có thể kéo dài vận mệnh cho Đại Việt Hoàng Triều thành công.

“Liều mạng!?” Các Ngụy Đế khác của Đại Việt trong lòng chấn động, đều biết trận chiến này tỷ lệ “chết” rất cao.

Nếu có thể lựa chọn, bọn họ thật lòng không muốn tham gia, chỉ muốn trở về hưởng thụ thật tốt.

“Yên tâm đi!!” Đại Việt Tân Đế nhìn ra nỗi lo lắng của mọi người, vội vàng mở miệng nói: “Chúng ta đã vạch trần âm mưu của Diệp Thần, hoàn toàn có thể bất ngờ hạ gục hắn, đến lúc đó vẫn là mười bảy đấu sáu, ưu thế vẫn thuộc về phe chúng ta!” “Đúng, mười bảy đấu sáu!” Các Ngụy Đế khác vẻ mặt nghiêm túc, bắt đầu không ngừng tự cổ vũ mình.

Mười bảy đấu sáu có chênh lệch gần gấp ba lần về số lượng, cho dù đối phương có Nguyệt Thần, Lam Ma, Đế Sư, Lục Đạo Đế Quân bốn vị cường giả cấp Đế lâu năm, cũng khó mà dùng chất lượng để vượt qua số lượng này.

Ngụy Đế không mạnh bằng Đại Đế, hai người gặp nhau Ngụy Đế tất chết.

Nhưng hai Ngụy Đế vây công một Đại Đế, kết quả lại rất khó nói, bởi vì muốn giết chết một Ngụy Đế, ắt hẳn sẽ lộ ra sơ hở, để Ngụy Đế khác nắm lấy cơ hội.

Cho dù Ngụy Đế không bằng Đại Đế, nhưng dù sao cũng là uy hiếp cấp Đế, tuyệt đối có thể gây ra vết thương chí mạng cho đối phương, huống hồ họ còn có ưu thế gần gấp ba lần về số lượng.

“Đến lượt ta ra sân rồi!!” Quang Thiên thấy không khí đã đến lúc chín muồi, lập tức theo phân phó của Tần đạo nhảy ra nói: “Nghĩa phụ, trận chiến này liên quan đến tương lai của Đại Việt Hoàng Triều, nhi thần kiến nghị, tập hợp thế của mười bảy Đế để tiêu diệt Diệp Thần, khiến hắn biết cơn thịnh nộ như sấm sét của Đại Việt Hoàng Triều, cũng có thể uy hiếp Âm Nguyệt Hoàng Triều." "Có lý!!" Thái Thượng Hoàng không giận mà uy, gật đầu tán đồng, hóa thành một đạo kim quang cấp tốc lao xuống.

"Giết!!" Đại Việt Tân Đế và các Ngụy Đế khác cũng không dài dòng, hóa thành mười sáu đạo quang mang theo Thái Thượng Hoàng mà đi.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang vọng trời đất khiến hư không chấn động kịch liệt, mười bảy đạo Đế uy khủng bố như Thái Sơn áp đỉnh đổ xuống, uy thế của nó càng khiến cả thiên địa chìm đắm.

"Lần này ta xem ngươi còn có thể không nói lý lẽ đến mức nào!" Tần Phong mắt chăm chú nhìn Diệp Thần, muốn xem hắn còn có thể không nói lý lẽ đến mức nào.

"Chuyện gì thế!?" Diệp Thần trong lòng đột nhiên kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy mười bảy Đế của Đại Việt Hoàng Triều từ trên trời giáng xuống, Đế uy khủng bố mà họ mang theo, ép hắn quỳ một gối xuống đất, có cảm giác bất lực như Tôn Ngộ Không đối mặt với Ngũ Chỉ Sơn của Như Lai.

Chương 766

“Phụt!!” Ba vị trưởng lão không chút phòng bị, lập tức phun ra một ngụm tiên huyết.

Hơn trăm tiểu kiều thê cũng không khá hơn là bao, đối mặt với uy áp cấp Đế của mười bảy người, sớm đã phun ra mấy ngụm tiên huyết, bị vô tình đè bẹp xuống đất.

“Hống!!” Diệp Thần không có thói quen ngồi yên chờ chết, lập tức kích hoạt buff “tất cả dựa vào gầm gừ để xuất chiêu”.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Chiến Thần Giáp lập tức bao phủ toàn thân Diệp Thần, Ngân Long Thương trong tay bùng phát ra một cỗ thương ý ngút trời, khiến hư không phát ra tiếng nổ vang vọng trời đất.

Một thương xuất, song long hiện!!

Hai con cự long màu vàng xuất hiện giữa không trung, quấn lấy nhau với tốc độ cực nhanh bay vút lên trời, và hung hăng va chạm với mười bảy Đế đang lao xuống.

Oanh long long!!

Đám mây hình nấm khổng lồ từ mặt đất bốc lên, tựa như năm đó tiểu Nhật gặp người quen vậy.

“Phụt!!” Diệp Thần không chịu nổi áp lực, tiên huyết không ngừng phun ra từ miệng.

Cho dù hắn có lực chiến đấu đỉnh phong của Đại Đế dưới sự gia trì của Chiến Thần Giáp, cộng thêm ưu thế của Hoang Cổ Thánh Thể, nhưng đối mặt với mười bảy Đế liên thủ tấn công, cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

“Sắp chết rồi sao!?” Hai chân Diệp Thần bắt đầu run rẩy, cảm thấy sắp không trụ nổi nữa rồi.

“Không được, ta còn chưa thể gục ngã!!” Diệp Thần vội vàng nghiến răng kiên trì.

Ân oán của hắn và Tần Phong còn chưa giải quyết, hiểu lầm với Vu Lan còn chưa được hóa giải, Tiểu Nhu mất tích còn chưa tìm được...

Hắn còn rất nhiều chuyện chưa làm.

Oanh long long!!

Khí thế quanh Diệp Thần đột nhiên tăng vọt, thương xuất như rồng, muốn phá tan bầu trời.

“Đây là Thương Vực!” Tần Phong lập tức không còn bình tĩnh được nữa, không ngờ như vậy mà vẫn có thể đột phá.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang vọng trời đất lại một lần nữa vang lên, cơn bão năng lượng tán loạn cũng theo đó càn quét thiên địa.

“Phụt!!” Diệp Thần phun ra một ngụm tiên huyết, vô lực ngã xuống đất.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã thiết lập cục diện hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn bị trọng thương, nhận được 1 triệu Phản Phái Điểm!” “Trọng thương!?” Tần Phong trong lòng đã không còn sức để phàn nàn nữa rồi.

Đã sắp xếp mười bảy cường giả cấp Đế đồng thời ra tay, nhưng hắn lại vẫn có thể cứng rắn chống lại lời gọi của Diêm Vương mà không chết.

Có điều may mắn là hắn là một Đại Phản Phái kiên định, đã chuẩn bị mười mấy kịch bản cho Diệp Thần 'ca ca' rồi...

“Khái khái...” Diệp Thần ngã trên đất kịch liệt ho khan, tiên huyết như không cần tiền mà phun ra.

Mặc dù hắn đã chống lại được đòn tấn công của mười bảy Đế, nhưng cơ thể lại như một con búp bê sứ, đầy rẫy vết nứt, nếu không phải sở hữu Hoang Cổ Thánh Thể, thì cơ thể e rằng đã sớm tan nát thành năm mảnh rồi.

“Lại còn chưa chết!!” Đại Việt Tân Đế kinh hô khó tin, tựa như ban ngày ban mặt gặp quỷ vậy.

Người nhà ơi, ai hiểu được cơ chứ!!

Mười bảy cường giả cấp Đế đồng thời ra tay, không những không giết được Diệp Thần ở đỉnh phong Chuẩn Đế, còn giúp hắn đẩy Cửu Cấp Thương Ý đến cảnh giới Thương Vực.

“Nếu không có Tần Phong yêu nghiệt kia, tên này e rằng là thiên kiêu mạnh nhất đương thế!” Đại Việt Thái Thượng Hoàng sắc mặt vô cùng ngưng trọng, cũng bị chiến lực khủng bố của Diệp Thần làm cho sợ hãi.

Đừng thấy đối phương chỉ có tu vi đỉnh phong Chuẩn Đế, nhưng dưới sự gia trì của Chiến Thần Giáp và Ngân Long Thương, lại sở hữu lực chiến đấu đỉnh phong của Đại Đế.

Cộng thêm Hoang Cổ Thánh Thể của hắn, và cảnh giới Thương Vực vừa mới lĩnh ngộ, phóng nhãn dòng chảy lịch sử Hoang Cổ, cũng là một tồn tại cực kỳ bùng nổ, số người có thể đơn đấu với hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Vì sao tấn công lén ta!?” Diệp Thần toàn thân đầy tiên huyết đứng dậy, ánh mắt như mãnh thú muốn ăn thịt người.

Nếu không phải hắn lâm trận lĩnh ngộ ra cảnh giới Thương Vực, căn bản không thể đỡ được đòn vừa rồi, cũng tức là, Đại Việt Hoàng tộc đã bày tỏ ý muốn giết hắn.

“Ngươi nói vì sao!?” Đại Việt Tân Đế cười lạnh một tiếng.

Nếu không phải tận mắt thấy Diệp Thần thu nhận hơn trăm tiểu kiều thê, bọn họ có lẽ còn thật sự tin Diệp Thần là vô tội.

Đáng tiếc bọn họ đã biết chân tướng, nhìn thấy vẻ mặt này của hắn chỉ cảm thấy ghê tởm.

“Ta **ch*t tiệt** biết cái gì chứ!?” Diệp Thần hoàn toàn sụp đổ, tức đến mức ngay tại chỗ chửi thề om sòm.

Vốn dĩ đang ăn lẩu, hát ca, đột nhiên lại bị mười bảy cường giả cấp Đế “cưỡi mặt” ra tay, sau đó ngươi lại hỏi hắn vì sao ra tay, hắn lại trả lời bằng một câu hỏi ngược.

“Diệp Thần!!” Thái Thượng Hoàng lạnh lùng quát: “Ngươi đừng giả vờ nữa, chúng ta tận mắt thấy...” “Kẻ nào làm tổn thương Diệp Thần, kẻ đó chết!!” Một giọng nói phẫn nộ vang lên, cưỡng ép cắt ngang lời Thái Thượng Hoàng.

Chỉ thấy Diệp Long nhận được ám hiệu ra sân của Tần đạo, lập tức nhập vai, vẻ mặt phẫn nộ cầm Dương Cực Thần Đao xông ra, đao khí khủng bố khiến cả thiên địa phải run rẩy.

“Diệp Long!!” Diệp Thần trong lòng bị xúc động sâu sắc.

Mặc dù Diệp Long đã giết cả gia đình hắn là thật, nhưng sự quan tâm của hắn dành cho Diệp Thần cũng là thật, mỗi lần hắn gặp nguy hiểm, Diệp Long luôn là người đầu tiên xông lên.

Cho dù đối phương có mười bảy cường giả cấp Đế, hắn còn chưa đạt đến cảnh giới Chuẩn Đế, vẫn dám rút đao không chút sợ hãi.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã lừa gạt tình cảm của Thiên

Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Lại vào sổ 20 vạn Phản Phái Điểm!” Tần Phong khóe miệng không nhịn được cong lên, trong lòng thì gọi là mỹ mãn không gì sánh được.

Từ phản ứng của Diệp Thần không khó để nhận ra, sự ràng buộc giữa hắn và Diệp Long đã thành hình, cũng có nghĩa là, bất kể Diệp Thần chạy xa đến đâu, hắn đều có thể như thả diều, kéo hắn về tiếp tục “vặt lông cừu”.

Ông!

Ông!

Đao khí vô tận từ Dương Cực Đao tuôn ra, hóa thành một đạo đao quang sắc bén xé rách hư không, tựa như muốn chia đôi cả thiên địa thành hai phần lớn.

Che trời lấp đất, thanh thế lớn lao!!

Chương 767

“Tiểu kỹ điêu trùng, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!” Đại Việt Tân Đế lạnh lùng hừ một tiếng, căn bản không để Diệp Long vào mắt.

Chỉ thấy hắn từ từ nâng tay, dùng sức nắm chặt một cái, đao quang lập tức biến mất giữa thiên địa.

“Phụt!!” Diệp Long bị phản phệ, phun ra một ngụm tiên huyết.

Nếu không phải dùng Dương Cực Đao trong tay chống đỡ, e rằng đã yếu ớt ngã xuống đất ngay lập tức.

“A da!!” Ba vị trưởng lão nội tâm bị chấn động mạnh.

Ban đầu cho rằng Diệp Long có ý đồ khác, nhưng thấy đối phương liều mạng chiến đấu, khiến bọn họ không thể không tin rằng người này thật lòng quan tâm Diệp Thần.

Thái Thượng Hoàng vội vàng nói: “Lục Đạo Đế Quân sắp đến rồi, nhanh chóng giải quyết bọn chúng!” “Vâng!!” Các Ngụy Đế khác không dám do dự, lại một lần nữa đồng loạt xông về phía Diệp Thần.

“Đừng quan tâm ta, mau đưa Diệp Thần đi...” Diệp Long phun tiên huyết, quay đầu hô lớn một tiếng, sau đó rút Dương Cực Đao xông về phía mười bảy Đế, mang theo một vẻ bi tráng của tráng sĩ một đi không trở lại.

“Diệp Long!!” Diệp Thần vội vàng hét lớn, muốn xông lên cứu người.

Nhưng cơ thể hắn đã sớm đầy rẫy vết thương, vừa bước chân ra một bước liền ngã xuống đất.

“Đi!!” Ba vị trưởng lão biết tình huống lúc này nguy cấp, không dám do dự, đưa Diệp Thần nhanh chóng rời đi.

“Thả ta ra!!” Diệp Thần liều mạng giãy dụa la hét, không muốn để Diệp Long một mình đối mặt.

Chỉ là lúc này hắn thân bị trọng thương, không một chút sức phản kháng, chỉ có thể mặc cho ba vị trưởng lão kéo đi, nhìn Diệp Long cách mình ngày càng xa.

Còn về hơn trăm tiểu kiều thê, bây giờ làm sao mà lo cho nổi chứ!

“Tìm chết!!” Nhìn Diệp Long với khuôn mặt đầy vết bầm và vết thương chặn đường, ánh mắt Đại Việt Tân Đế lóe lên một tia hàn quang.

“Chủ công, ngài phải bảo vệ ta đấy nhé!” Diệp Long nhìn có vẻ vững như lão cẩu, nhưng trong lòng lại hoảng đến mức khó tả.

Dù hắn có Dương Cực Thần Đao do Tần Phong ban cho, nhưng lại chỉ có tu vi Quy Nhất Cảnh thất trọng, đối mặt với mười bảy cường giả cấp Đế mà nói không hoảng sợ thì tuyệt đối là lừa người.

Có điều may mắn là Tần Phong đã hứa với hắn, Thượng Cổ Trùng Đồng luôn sẵn sàng.

“Các vị tỷ tỷ cố gắng lên!” Tần Phong dẫn Tiểu Nhu đến trước mặt các tiểu kiều thê, nhìn thấy dáng vẻ hấp hối của họ, vội vàng đau lòng kích hoạt Thượng Cổ Trùng Đồng để chữa trị cho họ.

Chỉ thấy một trận quang mang lóe lên, các tiểu kiều thê đều bình phục.

“Thế là khỏi rồi sao!?” Các tiểu kiều thê khó tin nhìn đôi tay mình, sau đó vội vàng bái tạ nói: “Đa tạ công tử, đã thi triển đại thần thông cứu mạng nô gia và mọi người.” “Tu sĩ bọn ta, vốn dĩ phải lấy việc trảm yêu trừ ma làm nhiệm vụ của mình, há có đạo lý nào thấy chết mà không cứu!?” Tần Phong nói với vẻ chính khí lẫm liệt.

Nhưng lại đang cố gắng nghịch chuyển huyết khí, khiến sắc mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc.

Tiểu Nhu nhìn ra Tần Phong không ổn, vội vàng lo lắng hỏi: “Tần Phong ca ca, huynh không sao chứ!?” “Ta không sao...” Tần Phong một câu còn chưa nói xong, liền ngã nhào vào lòng các tiểu kiều thê, muốn “ăn đậu hũ”.

“Công tử!!” Các tiểu kiều thê không cảm thấy có gì bất thường, đều vội vàng cấp cứu cho Tần Phong.

Lúc này —— trong Chúng Nhạc Lâu của Tần Hoài Hà, mọi người đã bắt đầu hoảng loạn.

Từ đám mây hình nấm vừa nãy bay lên không khó để nhận ra, tuyệt đối là cường giả cấp Đế đã ra tay, cũng tức là hai bên đã khai chiến lần nữa.

“Bắt đầu rồi sao!?” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, nhìn về phía đám mây hình nấm đang bay lên ở đằng xa.

“Kẻ nào!?” Tần Hạo đột nhiên quát lớn một tiếng, trên người càng là điện quang lóe sáng.

Chỉ thấy hư không bên cạnh Tần Phong một trận vặn vẹo, ngay sau đó thân ảnh Thanh Thiên theo đó mà hiện ra.

“Bái kiến Ngô Hoàng!” Thanh Thiên không thèm để ý Tần Hạo, ánh mắt cuồng nhiệt quỳ lạy nói: “Mọi việc đều đã được chuẩn bị sẵn sàng theo phân phó của Ngô Hoàng, chỉ chờ Ngô Hoàng ra lệnh một tiếng.” “Tốt!!” Tần Phong không giận mà uy, Nhân Hoàng chi khí bạo phát, trầm giọng nói: “Thông báo xuống, mọi việc hành động theo kế hoạch, khẩu lệnh, sơn hà nhất thống...” “Tuân mệnh!!” Thanh Thiên ôm quyền lĩnh mệnh, biến mất tại chỗ.

“Hô hô!!” Tần Phong hít sâu một hơi nói: “Đã tiêu tốn nhiều tiền như vậy, nuôi dưỡng nhiều người như vậy, hy vọng có thể thành công đi!" "Ặc..." Tần Gia thủy tổ ngay tại chỗ câm nín, thật sự không biết nên nói gì.

Hiện tại Âm Nguyệt Hoàng Triều và Đại Việt Hoàng Triều đều là người của hắn, thật sự không tìm ra lý do gì để thất bại, nhưng hắn lại vẫn ở đây lo lắng có thành công hay không.

Cho dù là dòng dõi của Tần gia bọn họ, cũng không cần phải "kiên định" đến mức này chứ!?

"Tình huống gì vậy!?" Tần Hạo nhìn đi nhìn lại, cả người lập tức ngây ngẩn.

Hắn là Nhị công tử của Tần gia, Chí Tôn Thiên Sinh hai mươi tuổi đã đột phá Chuẩn Đế sơ giai, lại chưa từng nghe nói qua gia tộc có kế hoạch gì.

Điều này hợp lý sao!?

Điều này rõ ràng không hợp lý a!!

"Kế hoạch!?" Vu Lan thần tình hơi sững sờ, đầu óc có chút mụ mị.

Ban đầu cho rằng Tần Phong là vì muốn rửa sạch hiềm nghi mà nói bậy, ai ngờ hắn lại thật sự âm thầm mưu tính, cũng tức là nàng quả thực vì bốc đồng mà làm hỏng chuyện tốt của hắn.

Nghĩ đến đây —— Vu Lan liền thấy chột dạ, vẻ mặt như thể "không nhìn thấy tôi".

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã thành công tẩy não Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Ừ!?" Tần Phong trong lòng nghi hoặc nhìn Lan bảo bảo, không hiểu mình đã 'tẩy não' nàng từ lúc nào.

Lúc này —— cả Chúng Nhạc Lâu sôi trào lên.

“Kế hoạch?

Tần gia có kế hoạch gì!?” “Sơn hà nhất thống?

Nghe khẩu hiệu là biết chuyện này không đơn giản!” “Ngươi không nghe người kia gọi Tần Phong là Ngô Hoàng sao?

Tần gia đây là tạo phản a!!” “Không phải chứ?

Tần gia tuy rằng có năng lực tiến thêm một bước, nhưng thật sự cần phải đi bước này sao!?” “Vương triều một đời, thế gia mấy đời, nhìn thì tưởng một bước lên trời, nhưng lại không có đường lui a!” “...” Cả hội trường mọi người đều khó tin nhìn về phía Tần Phong, thật sự không dám tin hắn lại đến để tạo phản.

“Lão tổ tông, con đi trước đây!” Tần Phong không để ý đến mọi người xung quanh, cầm Nhân Hoàng Kiếm hóa thành kiếm quang mà đi.

“Ta cũng đi!!” Vu Lan cũng nhanh chóng theo kịp, hóa thành một đạo bạch quang mà đi.

“Ca!!” Tần Hạo vội vàng hét lớn, muốn đuổi theo hỏi cho rõ.

Chương 768

Vì sao kế hoạch của gia tộc lại giấu hắn!?

Là hắn không đáng tin cậy sao?!

Hay là đã vào ở Vô Song Thành, thì không còn là người của Tần gia nữa?!

“Đừng đuổi theo nữa!” Tần Gia thủy tổ kéo Tần Hạo lại, thần tình nghiêm túc nói: “Ca ca ngươi là trưởng tử đích tôn của Tần gia, cho dù con đường phía trước đầy rẫy chông gai, cũng phải nghĩa vô phản cố mà tiến về phía trước, đây là trách nhiệm của hắn.” “Nhưng mà con đã lớn rồi!” Tần Hạo thần tình có chút kích động nói: “Con hiện tại đã đột phá đến Chuẩn Đế sơ giai, lại còn có Lôi Thần Chi Chuy, không còn là đứa trẻ trong mắt các người nữa, con có thể chia sẻ gánh nặng với hắn, vì gia tộc mà chiến...” “Không ai coi ngươi là đứa trẻ cả!” Tần Gia thủy tổ nhìn Tần Hạo, thần tình nghiêm túc nói: “Ca ca ngươi có trách nhiệm của ca ca ngươi, còn ngươi có trách nhiệm của ngươi, ngươi là món quà của Tần gia, thứ tử chính phòng, được cha anh che chở hết mực, phải trở thành đường lui của họ.” “Con là đường lui!?” Tần Hạo nắm chặt Miêu Miêu Chuy trong tay.

So với việc trở thành đường lui của Tần gia, hắn càng muốn vì gia tộc mà chiến, vượt qua ngọn núi cao không thể vượt qua của ca ca.

“Tiểu tử này...” Tần Gia thủy tổ liếc nhìn Tần Hạo.

Cảm thấy hắn nặng một trăm cân, ít nhất có một trăm linh năm cân xương phản nghịch, ngươi càng không cho hắn làm việc gì, hắn lại càng muốn đi chứng minh bản thân.

“Tạm thời đừng để ý đến tiểu tử này nữa!” Tần Gia thủy tổ thu hồi ánh mắt, nhìn về hướng bí cảnh Tần gia.

Dựa theo tin tức truyền về từ đứa con bất tài của hắn, tám vị lão tổ của Tần gia đã đột phá đến Ngụy Đế, đang dẫn theo chín mươi vạn Tần gia quân còn lại chạy đến.

Còn có Thạch Trung Ngọc vị tộc trưởng đương nhiệm này, cũng đã tái tổ chức một triệu đại quân, hiện tại cũng đang trên đường đến.

Cộng thêm Bạch Bào Quân, Hổ Bí Quân, Hắc Kỳ Quân, Trấn Ma Quân, Hoàng Gia Quân, Đại Tuyết Long Kỵ do Tần Phong thu phục, cả chiến trường đã hoàn toàn bị Tần gia bọn họ kiểm soát.

Lúc này —— khẩu lệnh “Sơn hà nhất thống” của Tần Phong nhanh chóng truyền đi, các vị tướng quân cũng hành động theo kế hoạch đã định trước.

“Bái kiến Nguyệt Thần!” Bạch Khởi đến Nguyệt Thần Cung, ôm quyền nói: “Ngô Hoàng Tần Phong đã đăng cơ tại Vũ Lăng Thánh Địa, đổi quốc hiệu thành Đại Tần, hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ của Nguyệt Thần Cung.” “Cái gì!?” Nguyệt Thần trợn to đôi mắt đẹp kinh hô.

Đối với việc Tần Phong tự lập làm hoàng đế nàng không hề bất ngờ, vì hắn sớm đã muốn tạo phản rồi, mà là chấn kinh Bạch Khởi lão tướng này lại đầu quân cho Tần Phong.

“Bái kiến Lam Ma, Văn Tuyệt!” Vạn Lý Lãng đến Lam Ma Cung, ôm quyền nói: “Ngô Hoàng Tần Phong đã đăng cơ tại Vũ Lăng Thánh Địa, đổi quốc hiệu thành Đại Tần, hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ của Lam Ma Cung.” “Ngươi đầu quân cho Tần Phong!?” Lam Ma trong lòng cũng chấn kinh tương tự.

Có điều nàng càng quan tâm là liệu bảo bối nữ nhi của mình đã “đẩy ngã” Tần Phong chưa, bản thân có thể trở thành mẹ vợ của Đại Tần Thủy Hoàng Đế tương lai hay không.

“Ta đã biết, thằng nhóc này không phải người tốt lành gì!” Vu tiên sinh cảm thấy nóng ruột như lửa đốt.

Ông không ngờ Tần Phong lại thật sự tạo phản, bất kể là lựa chọn làm hôn quân, hay là minh quân, cô con gái (bạch thái) nhà ông dường như đều không thoát khỏi số phận bị “củng” (cưới/đẩy đi).

“Bái kiến Tửu Tiên!!” Thành Xuân và Mộc Thâm bái kiến Tửu Tiên, ôm quyền nói: “Ngô Hoàng Tần Phong đã đăng cơ tại Vũ Lăng Thánh Địa, đổi quốc hiệu thành Đại Tần, hy vọng lát nữa có thể nhận được sự ủng hộ của Thiên Hương Cốc.” “Các ngươi phản bội Âm Nguyệt Hoàng Triều!?” Tửu Tiên giọng nói hơi lạnh lùng: “Tuy Thiên Hương Cốc của ta không can dự thế sự, nhưng cũng biết thế nào là lễ nghĩa liêm sỉ...” “Tửu Tiên đại nhân!” Mộc Thâm lười nghe đối phương dài dòng, lập tức mở miệng cắt ngang nói: “Ngô Hoàng bảo ta chuyển lời cho ngài, Tiếu Bách Hợp hiện đang trong tay hắn, ngài cũng không muốn Tiếu Bách Hợp bị người khác ức hiếp chứ!?” “Vô sỉ!!” Tửu Tiên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Cũng không biết là tức giận vì bị uy hiếp, hay là xấu hổ vì bị vạch trần.

Chuyển cảnh —— Ngay lúc Diệp Long cảm thấy nghẹt thở sắp chết, hai thân ảnh đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt hắn, chính là Đế Sư Vô Đạo và Lục Đạo Đế Quân.

Oanh long long!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm vào nhau, tạo ra một cơn bão năng lượng khủng bố.

“Chuyện gì thế!?” Lục Đạo Đế Quân cau mày quay đầu hỏi, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Đế Quân thứ tội!” Diệp Long mở mắt nói dối: “Chuyện chúng ta mua chuộc Diệp Thần đã bại lộ rồi, vừa rồi Diệp Thần đã bị bọn họ đánh trọng thương rồi chạy mất." "Đáng chết!!" Lục Đạo Đế Quân tuy không cam lòng, nhưng cũng không thể không đối mặt với hiện thực.

"Các ngươi quả nhiên đã mua chuộc Diệp Thần!!" Đại Việt Tân Đế vẻ mặt đầy phẫn nộ, thề phải dốc toàn lực trong một trận chiến.

Chỉ thấy mười bảy Đế không chút do dự, nhanh chóng xông về phía Lục Đạo Đế Quân và Đế Sư Vô Đạo, cả hư không bắt đầu chấn động dữ dội.

"Vậy thì chiến thôi!!" Lục Đạo Đế Quân cũng không dài dòng nữa, lấy ra Xuyên Vân Tiễn bắn lên trời...

"Trận chiến này Đại Việt ta tuyệt đối không thể bại!!" Đại Việt Tân Đế cũng lấy ra một mũi Xuyên Vân Tiễn, phát tín hiệu toàn quân xuất kích cho Quang Thiên.

Đông tháp!!

Đông tháp!!

Hai mũi Xuyên Vân Tiễn bắn vào hư không, sau đó lần lượt nổ tung.

"Bắt đầu rồi sao!?" Quang Thiên không chút biểu cảm, ngẩng đầu liếc nhìn một cái.

Không hề có ý định dẫn Đại Việt Hoàng Gia Quân đi công thành, chỉ im lặng lau Phương Thiên Họa Kích trong tay, vì ngày này hắn đã chờ đợi rất lâu rồi.

"Là tín hiệu của Lục Đạo Đế Quân!!" Các thế lực sau khi thấy tín hiệu, biết thời điểm đại quyết chiến đã đến.

Nhưng ngay khi các thế lực chuẩn bị xuất phát đi chi viện Lục

Đạo Đế Quân, Nguyệt Thần Cung, Lam Ma Cung, Thiên Hương Cốc lần lượt phái sứ giả thông báo cho tiểu đệ của mình, bảo bọn họ án binh bất động, chờ khẩu hiệu “Sơn hà nhất thống”.

“Sơn hà nhất thống!?” Các thế lực đều vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù bọn họ đều là người của Âm Nguyệt Hoàng Triều, nhưng công khai lẫn lén lút đều đã nhận các cường giả cấp Đế làm lão đại, dù sao trong triều có người dễ làm việc đâu phải chỉ nói suông.

Hiện tại lão đại nhà mình truyền xuống mệnh lệnh, khiến bọn họ không thể không tuân theo chấp hành.

Đặc biệt là khẩu hiệu “Sơn hà nhất thống” truyền đạt ra tin tức không hề tầm thường, có lẽ cục diện đã duy trì mấy vạn năm ở Hoang Cổ, cũng sẽ thay đổi vào ngày hôm nay cũng không chừng.

Màn hình chuyển cảnh —— Lục Đạo Đế Quân và Đế Sư Vô Đạo đã giao thủ với mười bảy Đế.

Nhưng Xuyên Vân Tiễn đã bắn đi nửa ngày, cũng không thấy ai đến chi viện, cứ như thể bị cả thế giới bỏ rơi vậy.

“Tình huống gì thế!?” Lục Đạo Đế Quân đang trong trạng thái ngơ ngác, không biết vấn đề xuất hiện ở chỗ nào.

Mặc dù bọn họ hiện đang ở thế yếu, nhưng còn chưa đến mức đường cùng, Nguyệt Thần và Lam Ma cùng những người khác không có lý do gì không đến chi viện, còn có Bạch Khởi và những người khác sao lại không có chút động tĩnh nào chứ!?

“Lão phu hình như đã tính toán sai rồi!” Đế Sư Vô Đạo thấy viện quân mãi không đến, trong lòng liền hoảng loạn.

Ban đầu hắn chỉ nghi ngờ Bạch Khởi và những người khác đã đầu quân cho Tần Phong, nhưng nhìn tình huống hiện tại, dường như cả

Âm Nguyệt Hoàng Triều đều đã bị hắn mua chuộc.

“Trời cũng giúp ta!!” Đại Việt Tân Đế và những người khác trong lòng đại hỉ.

Ban đầu cho rằng phải tiến hành một trận ác chiến, ai ngờ đánh nửa ngày cũng không thấy viện quân đến, lúc này không giải quyết Lục Đạo Đế Quân thì còn đợi đến bao giờ chứ!?

“Có chút không đúng lắm!” Thái Thượng Hoàng không khỏi cau mày, phát hiện không khí hiện trường vô cùng quái dị.

Vừa rồi hai bên đều đã bắn Xuyên Vân Tiễn khai chiến, nhưng không những Nguyệt Thần và Lam Ma cùng những người khác không có động tĩnh, mà đại quân của hai bên cũng không có chút động tĩnh nào, cứ như thể bị người ta coi là khỉ mà trêu đùa vậy.

Chương 769

“Chẳng qua chỉ là một cái chết mà thôi!” Ánh mắt Lục Đạo Đế Quân tràn đầy quyết tuyệt, không hề có ý định bỏ chạy.

Cho dù hắn đứng mà chết, cũng quyết không quỳ mà sống.

Kiếp này không thể nhìn thấy hoa tươi và tiếng vỗ tay khi đăng đỉnh, vậy thì hãy tỏa sáng rực rỡ cuối cùng trước khi chết.

Oanh long một tiếng!!

Chỉ thấy Lục Đạo Đế Quân bùng phát ra Đế uy khủng bố, không những khiến hư không xung quanh bắt đầu vặn vẹo, mà bầu trời cũng phong vân biến sắc, ảm đạm xuống.

“Hiện tại chỉ có thể liều mạng một phen!” Đế Sư Vô Đạo ánh mắt sắc bén, cũng đã chuẩn bị liều chết một phen.

Có điều trong lòng hắn lại đang thầm cầu nguyện, hy vọng Tần Phong ít nhiều còn có chút lương tâm, cho dù là muốn phát động chính biến đoạt quyền, cũng đừng sử dụng thủ đoạn đẫm máu đến mức này.

Bởi vì nói gì thì nói, Lục Đạo Đế Quân chưa từng phụ bạc hắn.

Xét về tình về lý hắn cũng không nên vì ngôi vị hoàng đế, mà mưu hại tính mạng của Lục Đạo Đế Quân, huống hồ Tần gia hiện tại hoàn toàn có năng lực trấn áp Lục Đạo Đế Quân.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, hư không theo đó chấn động kịch liệt, năng lượng sinh ra như bão táp càn quét thiên địa, cuốn bay mọi thứ trên mặt đất.

“Phụt!!” Lục Đạo Đế Quân và Đế Sư Vô Đạo phun ra một ngụm tiên huyết.

Cho dù tu vi của bọn họ có mạnh đến đâu, đối mặt với kẻ địch gấp mấy lần cũng khó mà chống lại được, đòn tấn công năng lượng khủng bố khiến khí huyết bọn họ cuộn trào, cơ thể càng là không tự chủ mà bay ngược ra ngoài.

“Đánh nhanh thắng nhanh!!” Đại Việt Tân Đế không dám kiêu ngạo, vội vàng xông lên bổ đao.

Ô ô ô ~~~ Một tiếng kèn sona (tỏa nột) khiến người ta sởn gai ốc vang lên, tựa như có nhân vật lớn khủng bố nào đó sắp xuất hiện.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Tần Phong một thân bạch y, tay cầm Nhân Hoàng Kiếm rực rỡ xuất hiện.

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên giữa thiên địa, Uy áp Nhân Hoàng hùng vĩ, bao la khiến thiên địa hoàn toàn chìm đắm, khiến vạn vật thế gian có cảm giác muốn quỳ xuống thần phục.

“Cuối cùng cũng ra tay rồi!” Đế Sư Vô Đạo thở phào một hơi, trong lòng ít nhiều cũng có chút an ủi.

Mặc dù Tần Phong người này không ra hình dáng gì, nhưng ít nhiều vẫn có chút lương tâm.

Không đợi Lục Đạo Đế Quân chết rồi mới ra tay, cũng xem như đã bình yên vượt qua giai đoạn giao thoa quyền lực mới cũ.

“Tần Phong!!” Đại Việt Tân Đế mí mắt giật giật, trong lòng kêu trời: “Còn độc hơn cả rắn rết nữa rồi!” Thuở trước khi Tần Phong chém giết Tiên nhân thượng giới, đã để lại cho hắn bóng ma tâm lý nghiêm trọng, cho dù bọn họ hiện tại có mười bảy Đế, cũng vẫn không có một chút cảm giác an toàn nào.

“Quang Thiên đâu!?” Đại Việt Tân Đế cuối cùng cũng hồi thần lại, bắt đầu khắp nơi tìm kiếm thân ảnh của Quang Thiên.

Theo lý mà nói hắn đã bắn Xuyên Vân Tiễn từ lâu như vậy, Quang Thiên sớm đã nên dẫn một triệu Hoàng Gia Quân đi công thành rồi.

Nếu công phá được đô thành Âm Nguyệt Hoàng Triều, chiếm đoạt bảo vật tích trữ của Âm Nguyệt Hoàng Triều, bọn họ liền có thể lập tức rút lui về bố trí Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận rồi.

“Trẫm sao lại có cảm giác bất an thế này!?” Thái Thượng Hoàng sắc mặt đột nhiên trở nên ngưng trọng, nghĩ đến tin tức của hai vị tiên sinh năm đó.

Năm đó Nhị Nguyệt tiên sinh và Phong Lâm tiên sinh sớm đã nói với bọn họ, Quang Thiên và Đông Phương tiểu thư rất có thể là gián điệp của Tần Phong gài vào Đại Việt Hoàng Triều.

Nhưng vì không có chứng cứ xác thực, cộng thêm hai người dùng vào việc lại thực sự thuận tay, cho nên bọn họ cũng không để chuyện này trong lòng.

Nhưng hiện tại vào thời điểm quan trọng này lại “tuột xích”, thì không thể không khiến bọn họ sinh lòng cảnh giác.

Oanh long long!!

Lại một đạo tiếng nổ vang vọng thiên địa, ngay sau đó từng đạo Đế cấp uy áp giáng lâm.

Chỉ thấy Nguyệt Thần, Lam Ma, Văn Tuyệt đồng loạt hiện thân, còn có Tửu Tiên đã cúi đầu trước thế lực tà ác, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Các ngươi cuối cùng cũng đến rồi!!” Lục Đạo Đế Quân còn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, thấy Nguyệt Thần và những người khác đến, kích động đến mức suýt rơi lệ đầy mặt, biết mình không phải đang chiến đấu một mình.

“Rút lui!!” Đại Việt Thái Thượng Hoàng sắc mặt đột nhiên biến đổi, biết lúc này cục diện đã nghịch chuyển.

Bọn họ đối phó mấy vị uy hiếp cấp Đế của Âm Nguyệt Hoàng Triều đã phải dốc hết toàn lực, bây giờ lại thêm Tần Phong yêu nghiệt vô pháp vô thiên này.

Trừ phi lão thiên gia tự mình mặc giáp ra trận, nếu không thì tỷ lệ thắng của bọn họ chắc chắn là con số không.

“Muốn chạy?

Trễ rồi!!” Lục Đạo Đế Quân lập tức đắc ý, hạ lệnh nói: “Mau chặn bọn chúng lại cho Bản Đế, hôm nay Bản Đế muốn ngự giá thân chinh tiêu diệt Đại Việt Hoàng Triều.” Nói xong...

Cả hội trường một mảnh tĩnh lặng, đều đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

“Ngự giá thân chinh!?” Tần Phong từ từ mở miệng nói: “Đế Quân vì sao lại tạo phản a...?!” Lời vừa dứt, kẻ tạo phản và người không tạo phản đều ngớ người.

Rõ ràng chữ nào họ cũng biết, nhưng khi ghép lại thì chẳng hiểu gì.

Từ xưa đến nay chẳng phải đều là loạn thần tặc tử tạo phản sao, làm gì có chuyện quay ngược lại hỏi quân vương vì sao tạo phản!?.
“Ô...” Nguyệt Thần và những người khác đều câm nín.

Mặc dù họ đã sớm biết Tần Phong muốn tạo phản, nhưng thật sự không ngờ hắn có thể nói ra những lời lẽ ngông cuồng đến vậy, phóng tầm mắt khắp dòng chảy lịch sử Hoang Cổ thì đây cũng là một sự tồn tại vô cùng chấn động.
“Ân!?” Tiểu Nhu tò mò ngẩng đầu nhìn qua nhìn lại, không hiểu sao lại có hai Tần Phong.
“Tần Phong, ngươi biết mình đang nói gì không!?" Lục Đạo Đế Quân sắc mặt lập tức lạnh xuống, không ngờ Tần Phong dám dùng giọng điệu này nói chuyện với trẫm.

Cho dù Tần gia bọn họ hiện tại danh vọng như mặt trời ban trưa, cho dù Tần Phong thiên phú vô song có thể chém tiên nhân trên trời, nhưng chỉ cần trẫm Lục Đạo Đế Quân không chết, thì các ngươi mãi mãi cũng chỉ là Thánh tử.
"Danh húy của Trẫm cũng là ngươi gọi sao!?" Tần Phong ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén, nhân hoàng chi uy khủng bố bộc phát ra.
Ầm ầm ầm!
Cho dù Lục Đạo Đế Quân đã làm hoàng đế Âm Nguyệt Hoàng Triều nhiều năm, có long mạch Âm Nguyệt Hoàng Triều hộ thể, cũng không thể chống cự lại nhân hoàng chi uy đồng tôn với trời.
"Phốc!" Lục Đạo Đế Quân phun ra một ngụm máu tươi, đế vương chi uy ngưng tụ lập tức tiêu tán.
"Khí chất bá đạo ngút trời!" Vu Lan nhìn Tần Phong với vẻ bá đạo ngút trời, trái tim nhỏ lập tức đập thình thịch.

Mặc dù Tần Phong bình thường rất không đứng đắn, nhưng khi nghiêm túc lại có thể lấy mạng người.

Đặc biệt là mỗi khi nàng nghĩ đến cảnh Tần Phong trần trụi máu lửa chiến đấu trên chiến trường, liền không nhịn được mặt đỏ tim đập, muốn được hắn bá đạo ôm vào lòng, cảm nhận cơ thể cường tráng đầy sức bùng nổ của hắn.
"Đế Quân, người không sao chứ!?" Đế Sư Vô Đạo vội vàng tiến lên đỡ lấy ông ta, muốn mở miệng khuyên Lục Đạo Đế Quân nhận rõ tình hình.
"Loạn thần tặc tử!" Lục Đạo Đế Quân như thể mất hết lý trí, gào thét khản cả giọng: "Người đâu, mau giết tên loạn thần tặc tử này cho trẫm!"<br>"Vậy là lộ tẩy rồi!?" Tần Hạo cũng theo Tần gia thủy tổ đến hiện trường.

Vừa đến đã thấy Lục Đạo Đế Quân muốn giết ca ca mình, lập tức siết chặt Lôi Thần Chi Chùy chuẩn bị xông lên.
"Không cần con ra tay!” Tần gia thủy tổ vội vàng kéo Tần Hạo lại, bảo hắn cứ đứng một bên mà xem.
“Lão tổ tông...” Tần Hạo mặt đầy lo lắng nói: “Ca con giờ đã lật bài, không chỉ đắc tội với Âm Nguyệt Hoàng Triều, mà còn cả Đại Việt Hoàng Triều nữa, một mình huynh ấy làm sao chống lại hai đại hoàng triều!?”
“Ai nói ca con chỉ có một mình!?” Tần gia thủy tổ không hề hoảng sợ, ra hiệu cho Tần Hạo cứ yên lặng mà xem.
Chỉ thấy Lục Đạo Đế Quân gào thét khản cả giọng nửa ngày, nhưng Nguyệt Thần, Lam Ma, Văn Tuyệt, Tửu Tiên và những người khác vẫn không động đậy chút nào.
“Các ngươi...” Lục Đạo Đế Quân tức đến toàn thân run rẩy.

Không ngờ những người này đều đã đầu quân cho Tần Phong, điều an ủi duy nhất là Đế Sư Vô Đạo chưa phản bội ông ta.
“Đế Quân, đầu hàng đi!” Đế Sư Vô Đạo nhìn ra Tần Phong đoạt vị thế không thể cản, mở lời muốn Lục Đạo Đế Quân rời khỏi một cách thể diện.
“Lão sư người...” Lục Đạo Đế Quân trừng lớn mắt khó tin, không dám tin lão sư của mình lại nói ra những lời này.
“Đế Quân, vị trí đế vương này người không giữ được!” Đế Sư Vô Đạo mặt đầy bất lực.

Không trách Lục Đạo Đế Quân vô năng, chỉ trách Tần Phong quá thủ đoạn ngầm.

Thần không biết quỷ không hay đã thu mua tầng lớp cao cấp của Âm Nguyệt Hoàng Triều, ngay cả những tâm phúc mà Lục Đạo Đế Quân bồi dưỡng nhiều năm cũng đều phản chiến.
“Trẫm không tin!” Lục Đạo Đế Quân không còn kiểm soát được mình nữa, thề chết cũng không từ bỏ hoàng vị.

Chương 770

Ông ta thà chiến tử xã tắc, cũng quyết không nhường giang sơn!
Ngay lúc này —
Một tiếng nói vang dội vang vọng khắp thiên địa.
“Đại Tần Thủy Hoàng, giá đáo!”
Chỉ thấy Thiên Quân, Vạn Mã bưng khay tiến lên, đứng hai bên trái phải sau lưng Tần Phong.
Một khay là long bào màu đen!
Một khay là truyền quốc ngọc tỷ!
Ô ô ~~
Tiểu Bạch thấy không khí đã được đẩy lên cao trào, tiếng kèn suona chói tai lại một lần nữa vang vọng khắp thiên địa.
Các liên quân do các thế lực lớn **tạo thành** cũng đã đến, giương cao cờ Đại Tần, kéo căng hiệu ứng ra vẻ “đại lão **xuất hiện**” đến mức tối đa.
“Truyền quốc ngọc tỷ!”
Toàn trường lập tức vang lên những tiếng kinh hô, tất cả mọi người đều trừng lớn mắt khó tin.

Ai cũng không ngờ, truyền quốc ngọc tỷ đã biến mất mấy vạn năm, cuối cùng lại rơi vào tay Tần Phong, phải chăng cũng có nghĩa là bảo tàng tiền triều đã bị Tần gia chiếm đoạt.
Đồng thời —
Khẩu hiệu “Sơn hà nhất thống” vang vọng khắp thiên địa, tiếp theo đó là người người tấp nập từ tám phương tây đến.
“Thần, Bạch Khởi, suất lĩnh trăm vạn Bạch Bào Quân, bái kiến Ngô Hoàng!”
“Thần, Vạn Lý Lãng, suất lĩnh trăm vạn Trấn Ma Quân, bái kiến Ngô Hoàng!”
“Thần, Mộc Thâm, suất lĩnh trăm vạn Hổ Bí Quân, bái kiến Ngô Hoàng!”
“Thần, Thành Xuân, suất lĩnh mười vạn Đại Tuyết Long Kỵ, bái kiến Ngô Hoàng!”
“Thần, Trần Trường Phong, suất lĩnh toàn thể Ma tộc, bái kiến Ngô Hoàng!”
Chỉ thấy tất cả quân đội đều đã thay đổi thành quân kỳ Đại Tần thống nhất mới tinh, từ tám phương tây đổ về, dày đặc khắp núi non.
“Những người này đều là người của ca ca!?” Tần Hạo đứng một bên kinh ngạc há hốc mồm.

Vốn tưởng Tần gia bọn họ dù có xưng đế cũng cần rất lâu mới có thể phát triển, ai ngờ “nửa đêm giật mình tỉnh dậy, cường hào lại chính là ta”.

Điều này cũng khiến tâm hồn non nớt của hắn chịu một đả kích tàn khốc, phát hiện Tần gia có hắn hay không dường như cũng chẳng khác gì nhau.
“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!”
“Bị đả kích thế thôi sao?

Tâm lý tố chất cũng kém quá đi chứ!?” Tần Phong liếc mắt nhìn nhị đệ không có tiền đồ của mình.

Chỉ riêng cái vẻ chưa thấy sự đời này của hắn, đợi khi kịch bản tạo phản lần thứ ba bắt đầu, mình chẳng phải còn phải phái thêm binh mã cho hắn sao.
“Các ngươi, các ngươi...” Lục Đạo Đế Quân không thể chống đỡ nổi nữa, một ngụm máu tươi lập tức phun ra.

Vốn tưởng Nguyệt Thần và những người khác bị Tần Phong thu mua thì cũng đành, ai ngờ cả Âm Nguyệt Hoàng Triều đều đã bị hắn thu mua rồi.
“Đế Quân!” Nguyệt Thần không quên bồi thêm một đao: “Tần Phong niên thiếu hữu vi, tự tin tràn đầy, không khoe khoang cũng không đủ để bình tâm, kiếm của hắn có thể chém tiên nhân thượng giới, lòng trung của hắn có thể khiến thiên địa cộng hưởng, tình yêu của hắn có thể khiến đệ đệ rơi lệ, thiếu niên này có tình có nghĩa, dám yêu dám hận, đối với Âm Nguyệt Hoàng Triều trung tâm có thể soi, thái giám trong cung cũng đều cảm ân đội đức với hắn, chúng ta khẩn thỉnh Đế Quân nhường hoàng vị cho Tần Phong...”
“Chính là, chính là!” Lam Ma phụ họa theo: “Hắn chỉ muốn làm một hoàng đế, đâu phải muốn sao trời trên cao, Đế Quân hà cớ gì keo kiệt như vậy, cho hắn là được rồi.”
“Ngươi nghe, đó có phải tiếng người không!?" Lục Đạo Đế Quân như bị sét đánh, lập tức già đi rất nhiều.

Kể từ khi đăng cơ tiếp quản Âm Nguyệt Hoàng Triều, ông ta đã quên ăn quên ngủ, không dám nghỉ một ngày nào, vốn muốn làm một vị trung hưng chi chủ, không ngờ cuối cùng lại trở thành quân vương mất nước...
"Đế Quân!" Đế Sư Vô Đạo lại lần nữa khuyên: "Hiện tại thiên thời đã mất, địa lợi không còn, nhân hòa khó tìm, dù lão thiên gia cũng vô lực xoay chuyển, vẫn nên sớm đầu hàng, Tần Phong dù vì thể diện cũng sẽ không quá làm khó người."
"Sẽ không quá làm khó trẫm!?" Lục Đạo Đế Quân lộ ra một nụ cười thảm thương.

Ông ta tự nhiên biết đầu hàng có thể giữ được mạng nhỏ, cũng biết Tần Phong vì diễn trò sẽ đối xử tốt với mình.

Nhưng ông ta là một vị đế vương cao cao tại thượng, nắm giữ quyền sinh sát của Âm Nguyệt Hoàng Triều, làm sao có thể chịu đựng cuộc sống phải nhìn sắc mặt người khác mà sống!?.
Lúc này —
Mười bảy vị Đế Đại Việt cũng bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ vạn vạn lần cũng không dám tin, Âm Nguyệt Hoàng Triều đã đấu với họ mấy vạn năm, cư nhiên trong khoảnh khắc đã bị Tần gia thâu tóm.
"Mau đi, không đi nữa thì không kịp rồi!" Tân Đế Đại Việt cố gắng đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, chỉ muốn nhanh chóng rời xa yêu nghiệt Tần Phong này.

Hiện tại khí thế của Tần gia đã thành, cho dù bọn họ có mười bảy vị Đế cũng không dám cứng đối cứng.

Chỉ có nhanh chóng trốn khỏi nơi này, thu thập dược liệu hoàn thành Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận mới có một tia sinh cơ.
“Chạy đi đâu!” Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tề Tu Viễn, Tam Lộng Đại Sư cũng lần lượt xuất hiện, chặn lại mười bảy vị Đế Đại Việt đang muốn nhân cơ hội bỏ chạy.
“Cái này...” Các thế lực ban đầu ủng hộ Tần Phong đăng cơ, đều bị cảnh tượng trước mắt chấn động đến nỗi lâu mãi không hồi thần.

Vốn tưởng Tần Phong hô hào quyết chiến là niên thiếu khinh cuồng, nhưng ai ngờ là bọn họ thiển cận rồi, người ta không phải đến đánh trận ngược gió, mà là đại lão cấp mãn cấp đến thôn tân thủ đơn phương nghiền ép.
“Đáng chết!” Thái Thượng Hoàng Đại Việt cảm thấy lòng nóng như lửa đốt.

Vốn dĩ bọn họ đối phó với Âm Nguyệt Hoàng Triều đã cần phải có dũng khí “tráng sĩ chặt cổ tay”, nhưng hiện tại lại có thêm Nhậm Hoàn, Tề Tu Viễn, Tam Lộng Đại Sư ba vị Đại Đế, thì dù muốn “chặt cổ tay” cũng không thắng nổi.

Còn về Mộc Tú, thì bỏ qua đi!
“Nhi tử Quang Thiên Hà của ta đâu!?” Tân Đế Đại Việt mặt đầy lo lắng.

Hắn không hiểu mũi tên xuyên mây đã bắn ra lâu như vậy, vì sao vẫn chưa thấy Quang Thiên dẫn trăm vạn quân hoàng gia công thành, khiến bọn họ hiện tại hoàn toàn không có chút chủ động nào.
“Bệ hạ, thần đến cứu giá trễ rồi!” Một tiếng nói vang dội đột nhiên vang vọng khắp thiên địa.
Chỉ thấy Quang Thiên dẫn theo trăm vạn quân hoàng gia cấp tốc đến, phương thiên họa kích trong tay càng lóe lên từng đợt hàn quang.
“Không hay rồi!” Tần Hạo lập tức siết chặt Miêu Miêu Chùy trong tay, biết cơ hội lên sân khấu của mình đã đến.
“Xem cho kỹ!” Tần gia thủy tổ một tay giữ chặt Tần Hạo, chính là không cho hắn cơ hội ra vẻ.
“Nhi tử Quang Thiên cuối cùng cũng đến rồi!” Tân Đế Đại Việt mặt lộ vẻ vui mừng, vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Chỉ cảm thấy trăm vạn quân hoàng gia do Quang Thiên dẫn đầu, dù không thể xoay chuyển cục diện chiến trường lúc này, cũng có thể dùng để yểm hộ bọn họ an toàn rút lui.
“Cẩn thận!” Khác với sự ngu xuẩn của Tân Đế Đại Việt, trong lòng Thái Thượng Hoàng đã sớm cảnh giác.

Đáng tiếc tốc độ của Quang Thiên thực sự quá nhanh, trong nháy mắt đã xông đến trước mặt Tân Đế Đại Việt, phương thiên họa kích đang siết chặt trong tay cũng vạch ra một đường vòng cung rực rỡ trong không trung.
Phốc một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!
Tân Đế Đại Việt còn chưa kịp phản ứng, ngực đã cảm thấy một trận đau nhói.

Chỉ thấy phương thiên họa kích của Quang Thiên trực tiếp đâm xuyên ngực hắn, máu đỏ tươi cũng không ngừng tuôn trào ra như không cần tiền vậy.
“Cái gì!?” Cảnh tượng đột ngột xảy ra khiến toàn trường mọi người ngây người.

Ai có thể ngờ Đại tướng quân của Đại Việt Hoàng Triều, lại một kích đâm vào ngực hoàng đế của chính mình.
“Cái quái gì thế này cũng được sao!?” Tần Hạo đã hoàn toàn phát điên.

Vốn tưởng khống chế Âm Nguyệt Hoàng Triều đã là cực hạn rồi, ai ngờ hắn cư nhiên còn vươn xúc tu đến cả Đại Việt Hoàng Triều, hoàn toàn không thèm nghĩ người ta có chịu nổi hay không.
“Bệ hạ!” Các ngụy đế của Đại Việt kinh hãi thất sắc, vội vàng xông lên cứu Tân Đế Đại Việt.
“Nhi tử Quang Thiên đây là vì sao!?” Tân Đế Đại Việt trừng lớn mắt khó tin, đến tận giờ khắc này vẫn không dám tin mình lại bị đâm.

Kể từ khi hai bên liên thủ tiêu diệt tiên hoàng, hắn đã bắt đầu trọng dụng Quang Thiên, không chỉ ban cho hắn quyền lợi tột đỉnh nhân thần, mà còn giao trăm vạn quân hoàng gia cho hắn.

Thật sự không thể hiểu nổi, hắn vì sao lại đâm mình!?.
"Ta Quang Thiên phụng chỉ thảo tặc!" Quang Thiên không nói lời thừa thãi, phương thiên họa kích bắt đầu múa lên.
"Phụng chỉ?

Bàn tay của Tần Phong còn vươn đến Đại Việt sao!?" Lục Đạo Đế Quân kinh ngạc đến ngây người, trong lòng cũng hiện lên một tiếng "ngọa tào" to lớn.

Vốn tưởng Tần Phong chỉ nhắm vào Âm Nguyệt Hoàng Triều bọn họ, ai ngờ hắn ngay cả Đại Việt Hoàng Triều cũng không buông tha, điều này cũng khiến trong lòng ông ta bất giác thoải mái hơn một chút.
Ầm ầm ầm!
Tiếng oanh minh chói tai muốn vỡ màng nhĩ không ngừng vang lên, hư không càng kịch liệt chấn động.

Chỉ thấy phương thiên họa kích mỗi lần vung lên, đều bộc phát ra sức mạnh rung động lòng người, càng như cơn cuồng phong càn quét khắp phương tây, cho dù đối mặt với sự vây công của mấy vị ngụy đế cũng không hề yếu thế chút nào.
"Đại Đế!" Toàn trường mọi người đều trừng lớn mắt kinh hô, có thể cảm nhận được đế uy cường đại quanh thân Quang Thiên.
"Đột phá Đại Đế rồi sao!?" Tần Phong liếc mắt lẩm bẩm một tiếng, cũng không cảm thấy có gì quá bất ngờ.

Dù sao đây là người đã có được mệnh cách Đại Đế, thành tựu vị trí Đại Đế cũng rất bình thường, chỉ là không biết Đại Đế có phải là điểm cuối của hắn hay không, liệu có thể ở thượng giới cũng nghịch thiên cải mệnh thành tựu vị trí Tiên Đế hay không.
"Ra tay!" Tề Tu Viễn và những người khác thấy vậy cũng lập tức gia nhập chiến cuộc.
Lúc này —
Các thế lực ủng hộ Tần Phong đăng cơ, đã sớm bị biến cố đột ngột làm kinh ngạc.

Bọn họ rốt cuộc vẫn đánh giá thấp thủ đoạn của vị Đại công tước Tần gia này, trong nháy mắt đã diệt đi hai hoàng triều lớn nhất Hoang

Cổ, bình định đại chiến Hoang Cổ đã kéo dài bảy tám năm.
“May mà, Tần gia hiện tại thực lực bị tổn hại nặng nề!” Các thủ lĩnh thế lực cảm thấy vô cùng may mắn trong lòng, Tần gia trong cuộc tranh đấu mấy năm trước thực lực đã bị tổn hại nặng nề.

Hiện tại cho dù Tần Phong cường thế đăng cơ lập nên Đại Tần, cũng cần thông qua bọn họ mới có thể khống chế toàn bộ Hoang Cổ, để lại cho bọn họ rất nhiều không gian thao tác.

Cũng chính là câu nói tục ngữ, “trời cao hoàng đế xa”!
“Bọn họ sắp đến rồi!” Tần gia thủy tổ đột nhiên nhìn về phía xa, không khỏi lẩm bẩm một mình.
“Lão tổ tông, cái gì sắp đến rồi!?” Tần Hạo tò mò hỏi, sau đó nhìn về phía xa.
Chỉ thấy chân trời đột nhiên xuất hiện một mảng ảo ảnh đen kịt, đó là một đội quân chỉnh tề, mỗi binh sĩ đều cưỡi trên một con thiết bối thương hùng thân hình cao lớn.

Cao bằng ba tầng lầu Tây Tứ, toàn thân bọc trong áo giáp nặng nề, mỗi bước đi mặt đất đều rung chuyển một chút, cũng như tử thần đang gõ vào tâm thần mọi người.
Khác với đại quân của Bạch Khởi và những người khác...
Đội quân này từ xa đã có thể cảm nhận được sát khí nồng đậm, như thể trong khoảnh khắc đã đến mùa đông lạnh giá tịch mịch, khiến người ta chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, không nhịn được mà run rẩy.
“Đây chẳng phải là Thiết Giáp Hồng Lưu của Tần gia ta sao!?” Tần Hạo trừng lớn mắt khó tin, lại lần nữa cảm thấy mình thật dư thừa...
“Làm sao có thể?

Là Tần gia quân!” Toàn trường mọi người lập tức xao động, cảm nhận được một áp lực mạnh mẽ.

Phải biết rằng, Tần gia sở dĩ được xưng là thế gia đệ nhất Hoang Cổ, chính là vì bọn họ có một đội kỵ binh trọng giáp, hơn nữa số lượng lên đến cả trăm vạn.

Cũng có thể nói là đội kỵ binh trọng giáp duy nhất của Hoang Cổ, cũng là quân đoàn mạnh nhất Hoang Cổ được thế nhân công nhận.

Bởi vì đội kỵ binh trọng giáp này tuyệt đối không phải để làm cảnh, kể từ khi trấn thủ cửa đông của Đại Việt Hoàng Triều, yêu tộc chưa một lần nào có thể vượt qua biên giới với quy mô lớn.

Thực lực cường hãn, có mắt đều thấy!
Nhưng vấn đề là Thiết Giáp Hồng Lưu và chín vị lão tổ của Tần gia, chẳng phải đã ngã xuống trên chiến trường mấy năm trước rồi sao!?.
“Chẳng lẽ...” Toàn trường mọi người lập tức phản ứng lại, biết mình đã bị lừa.

Mặc dù bên ngoài vẫn luôn lưu truyền pháp khí đại pháo lợi hại đến mức nào, có thể thay đổi thời đại, nhưng người từng thấy uy lực của nó thì lại không nhiều, xem ra chắc chắn là tin đồn do Tần gia tung ra.

Chính là để che giấu Thiết Giáp Hồng Lưu, dùng làm kỳ binh vào lúc then chốt.
Nghĩ đến đây —
Toàn trường mọi người trong nháy mắt đều không còn bình tĩnh nữa.

Nếu nói năm đó che giấu hai huynh đệ Tần Phong là dùng khổ nhục kế, vậy thì muốn che giấu Thiết Giáp Hồng Lưu, lại cần đến sự khống chế toàn cục.

Nói cách khác, ngay từ mấy năm trước, Tần gia đã có thể khống chế hai đại hoàng triều!
“Cái này cũng quá ổn định rồi!” Nguyệt Thần và các tiểu đồng bạn đều kinh ngạc ngây người.

Rõ ràng mấy năm trước đã có thực lực thống nhất Hoang Cổ, nhưng Tần gia cư nhiên lại cố nén lại, chờ đến khi hai bên cùng tổn thất nặng nề không còn rủi ro gì mới chịu xuất hiện.
“Cái mồm Tần gia, quỷ lừa người!” Thái Thượng Hoàng tức đến toàn thân run rẩy.

Ông ta phát hiện mình thực sự quá đơn thuần, cư nhiên lại tin cái mồm dối trá của đám lão lục Tần gia này.
So với sự kinh ngạc của Nguyệt Thần và những người khác, sự tức giận bất lực của Thái Thượng Hoàng Đại Việt, các thế lực lớn ủng hộ Tần Phong đăng cơ, lại có cảm giác như mình đã lên nhầm thuyền giặc và bị biến thành con lừa ngu ngốc.

Sở dĩ bọn họ ủng hộ Tần Phong đăng cơ, chính là vì thấy Tần gia thực lực bị tổn hại nặng nề, năng lực quản lý nhân sự không đủ, có thể nhân cơ hội từ đó kiếm chác.

Nhưng hiện tại tinh nhuệ của Tần gia đều còn đó, thậm chí ngay cả một chút tổn thương cũng không có.

Đừng nói Tần Phong ăn thịt, bọn họ húp canh rồi, liệu có thể ăn được thịt vụn hay không cũng khó nói.
Dù sao những người đó đều là bạn thân chí cốt, huynh đệ tay chân của Tần Phong, cho dù có canh cũng là ưu tiên cho người nhà mình uống trước, đợi ăn no uống say rồi mới đến lượt bọn họ.
“Đừng hoảng, đừng hoảng!” Các thủ lĩnh thế lực vội vàng an ủi mình.

Cho dù Thiết Giáp Hồng Lưu của Tần gia vẫn còn, chỉ cần chín vị lão tổ ngã xuống, trong thời gian ngắn cũng vẫn không thể hồi phục, bọn họ vẫn có thể bám vào Tần Phong mà hút một chút máu.
Nhưng lão thiên gia cũng không nghe thấy lời cầu nguyện của bọn họ, một tiếng cười sảng khoái vang vọng khắp thiên địa.
“Oa ha ha...”
Chỉ thấy chín vị lão tổ của Tần gia vốn đã “chết” đột nhiên xuất hiện, quanh thân còn phát ra đế uy khủng bố mà chỉ cường giả cấp Đế mới có.
“Chín vị ngụy đế!” Toàn trường mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Mặc dù chín Đại Ngụy Đế không chấn động bằng mười bảy vị Đế Đại Việt, nhưng đủ để Tần gia uy hiếp toàn bộ Hoang Cổ rồi, có nghĩa là sau này bọn họ chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.
“Lão tổ tông!” Tần Hạo hoàn toàn “phá phòng”, không ngờ lão tổ tông còn sống.

Hắn vốn tưởng mình là anh hùng cứu gia tộc khỏi nước sôi lửa bỏng, ai ngờ cho dù hắn không thể chống cự lại cuộc tấn công của Đại Việt Hoàng tộc, chín vị lão tổ của Tần gia cũng sẽ xuất hiện để cứu nguy, điều này lại một lần nữa chứng minh Tần gia có hắn hay không cũng vậy.
“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!”
“Cái tâm lý tố chất này sau này làm sao mà làm hoàng đế được!?” Tần Phong vô cùng bất lực quay đầu nhìn nhị đệ, luôn cảm thấy muốn đợi hắn tạo phản thì còn lâu lắm.
“Ân!?” Tiểu Bạch lập tức ngơ ngác nhìn Tần Phong, muốn hắn sắp xếp lại ngôn ngữ.

Vị trí hoàng đế này rốt cuộc truyền cho ai!?.
“Nhị đệ ngu xuẩn, thỏ ta thay thế!” Tần Phong thành thạo vẽ ra bánh vẽ.

Chương 771

Nếu chiếc bánh vẽ ra mà ăn được, tuyệt đối một mình hắn có thể nuôi sống cả thiên hạ.
Nói xong —
Hắn còn không quên cầm lấy truyền quốc ngọc tỷ, lắc lắc trước mặt Tiểu Bạch.
“Ân, thỏ ta sẽ cố gắng!” Tiểu Bạch nặng nề gật gật cái đầu nhỏ, ánh mắt chằm chằm nhìn truyền quốc ngọc tỷ.
“Đinh đông, nhiệm vụ ‘trở thành hôn quân thống nhất Hoang Cổ’ cập nhật...”
“Đinh đông, chúc mừng túc chủ mưu triều soán vị thành công, hiện tại độ hoàn thành nhiệm vụ đã đạt 15%!”
“Mới 15% sao!?” Tần Phong vô cùng không hài lòng với tiến độ, quyết định nhanh chóng tuyên bố Đại Tần kiến quốc.

Để phái tay sai đi vơ vét của cải dân đen, bắt đầu cuộc sống hôn quân “xuân tiêu khổ đoản, nhật cao khởi”.
Lúc này —
Tầm nhìn của Tân Đế Đại Việt ngày càng mờ đi, muốn cố gắng chống đỡ để quay về gặp ái phi lần cuối.

Đáng tiếc, một kích vừa rồi của Quang Thiên đã làm tổn thương nguyên thần của hắn, cuối cùng hắn vẫn không cam tâm mà phát ra một tiếng rên khẽ.
Ngao!
Một con kim long từ trong cơ thể Tân Đế Đại Việt bay ra, phát ra tiếng rồng ngâm cực kỳ bi thương.

Không biết là đang bi ai cho Tân Đế Đại Việt ngã xuống, hay là đang bi ai cho sự diệt vong của Đại Việt Hoàng Triều.
“Chết rồi sao!?” Lục Đạo Đế Quân nhìn Tân Đế Đại Việt đã chết.

Không những không cảm thấy buồn thương cảnh thỏ chết cáo buồn, ngược lại phát hiện tâm trạng mình lại tốt hơn một chút.

Mặc dù mọi người đều bị Tần Phong tính kế, đều bị Tần Phong lợi dụng để diệt quốc, nhưng ít ra ông ta có thể giữ được mạng nhỏ của mình, cũng không có thu bừa bãi con nuôi gì cả.
“Là long mạch của Đại Việt!” Tần Phong hai mắt không khỏi sáng lên, mãnh liệt rút Nhân Hoàng Kiếm trong tay ra.
Keng!
Tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng khắp thiên địa, hư không cũng theo đó chấn động.

Ánh sáng rực rỡ, long tượng thăng đằng!

Chỉ thấy lưỡi Nhân Hoàng Kiếm lóe lên ánh sáng chói mắt, hư ảnh nhật nguyệt tinh thần, sơn xuyên thảo mộc hiện lên sau lưng Tần Phong, khí tràng cũng theo đó thay đổi.

Một luồng khí tức ngạo nghễ xem thường tất cả sinh linh thế gian quét ngang thiên địa, như thể đến từ áp chế huyết mạch, khiến người ta không tự chủ được mà phủ phục xuống đất.
“Đây là kiếm gì!?” Toàn trường mọi người trừng lớn mắt kinh hô.

Phát hiện đế uy trên người Lục Đạo Đế Quân và Tân Đế Đại Việt, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với Tần Phong, đó là một loại đế vương chi uy đồng tôn với trời.
“Nhân hoàng chi uy, khủng bố đến vậy!” Vu Lan trái tim nhỏ đập thình thịch, cho đến nay nàng vẫn không thể hiểu được, Tần Phong làm sao lại thành tựu vị trí nhân hoàng ở hạ giới.
“Thiếu cung chủ, có thể gả!” Cao thủ Lam Ma cung không biết từ lúc nào xuất hiện, hằng ngày thúc giục Vu Lan nhanh chóng thành thân.
Ngao!
Long mạch Đại Việt nhìn thấy Nhân Hoàng Kiếm ngay lập tức, giống như con trai nhìn thấy cha, sợ hãi vội vàng hóa thành một đạo kim quang dung nhập vào Nhân Hoàng Kiếm.
“Long mạch của Đại Việt ta!” Thái Thượng Hoàng mắt đầy bi thương, nhưng lại vô năng vô lực.

Nhớ năm xưa, ông ta từ loạn thế quật khởi, cưỡng ép Tần gia thủy tổ một đầu mà đăng cơ, khai quốc Đại Việt, tạo dựng vạn năm thịnh thế, nhưng giờ đây lại bại trong tay một tên tiểu tử lông mặt.
Ô hô, ai tai!
Keng một tiếng!
Sau khi Nhân Hoàng Kiếm **về vỏ**, uy áp theo đó tiêu tán.
“Hô hô, dọa chết ta rồi!” Nguyệt Thần thở phào một hơi sâu, tiến lên oán trách nói: “Tiểu đệ đệ, ta là đại di của Tử Diên đó, nếu ngươi dọa ta ra nông nỗi nào, Tử Diên chẳng phải sẽ hận ngươi cả đời sao!?”
“Ân!?” Tần Phong quay đầu nhìn bộ ngực phập phồng của Nguyệt Thần, lẩm bẩm nói: “Nếu ta có một đại di như vậy, tình thân nhất định sẽ biến chất...”
“Ai u!” Nguyệt Thần khẽ động tai, cười duyên nói: “Không ngờ tiểu đệ đệ vẫn giữ ‘sơ tâm’ không đổi, bao nhiêu năm qua vẫn lưu luyến không quên tỷ tỷ, muốn làm dượng của Tử Diên sao!?”
“Câm miệng!” Tần Phong nghiêm nghị nói: “Trẫm hiện giờ là Thủy Hoàng của Đại Tần, nếu ngươi còn dám gọi trẫm là tiểu đệ đệ, đừng trách trẫm khép ngươi vào tội đại bất kính.”
“Mấy đứa ơi, ai hiểu được không!” Nguyệt Thần hoàn toàn không ăn bộ này, đầy vẻ ủy khuất nói: “Tiểu đệ đệ lớn rồi, bắt đầu cãi lại rồi!”
“Yêu nữ này!” Tần Phong nhìn dáng vẻ đáng thương của Nguyệt Thần, càng cảm thấy tình thân trong tương lai sẽ biến chất.
“Tiểu đệ đệ...” Nguyệt Thần lén nhìn Tần Phong, lòng nàng muốn nhảy ra ngoài rồi.

Bao nhiêu năm đầu tư này liệu có thu được hồi báo hay không, tất cả đều nằm ở một câu nói của Tần Phong ngày hôm nay, cũng quyết định địa vị và phương hướng phát triển tương lai của Nguyệt Thần Cung bọn họ.

Hơn nữa, để có khoản đầu tư hoàn toàn này, nàng ngay cả cháu gái ruột cũng đã “đưa” vào rồi.
“Nguyệt Thần tỷ tỷ yên tâm!” Tần Phong đứng đắn nói: “Trẫm không phải là loại người bạc tình bạc nghĩa, sẽ không làm chuyện qua cầu rút ván, luôn ghi nhớ ơn cứu mạng của Nguyệt Thần tỷ tỷ năm đó, cho nên trẫm quyết định tri ân báo đáp!”
“Thật sao!?” Nguyệt Thần lập tức cười tươi roi rói, cái nàng muốn chính là lời hứa này.
“Thật!” Tần Phong ánh mắt tràn đầy chân thành, tuyệt đối không có thành phần diễn kịch.
“Hô!” Toàn trường mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại tinh nhuệ và lão tổ tông của Tần gia đều còn đó, muốn chiếm lợi của Tần Phong e rằng còn khó hơn lên trời, cách duy nhất để kiếm chác, chính là cầu mong Tần Phong có chút lương tâm.

May mà Tần Phong không định ăn một mình, vẫn nguyện ý chia cho bọn họ một ngụm canh uống.
“Tỷ tỷ đây sẽ quay về chuẩn bị của hồi môn cho Tử Diên!” Nguyệt Thần vẫn cảm thấy không yên tâm, quyết định gả cháu gái để thêm một lớp bảo hiểm kép.
“Ai u!” Lam Ma lập tức không vui, âm dương quái khí nói: “Ngươi cũng không hỏi trước người ta có nguyện ý cưới không, lỡ như người ta không nguyện ý cưới, ngươi chẳng phải là ỷ ơn ép người sao!?”
“Cái gì mà ỷ ơn ép người!?” Nguyệt Thần không cam lòng yếu thế cãi lại: “Tử Diên nhà chúng ta xuất thân danh môn, từ nhỏ đã lớn lên cùng Tần Phong, là thanh mai trúc mã chính tông.”
“Ân!” Toàn trường mọi người gật gật đầu, cảm thấy Nguyệt Thần nói có lý.
“Thanh mai làm sao sánh bằng ‘trời giáng’!?” Lam Ma kiêu ngạo ngẩng đầu nói: “Lan Lan nhà chúng ta không chỉ khuynh quốc khuynh thành, mà còn là hạng thứ mười chín trên Thiên Tư Bảng, lại còn là thủ lĩnh của các đọc giả thiên hạ, con gái duy nhất của Văn Tuyệt, là hoàng hậu nhân tuyển bẩm sinh, tự mang hào quang ‘mẫu nghi thiên hạ’.”
“À cái này!?” Toàn trường mọi người rối rắm gật gật đầu, cảm thấy Lam Ma nói cũng có lý.
“Ách...” Vu Lan không chịu nổi kiểu bàn tán đánh giá này, xấu hổ đến mức muốn dùng chân đào ra ba sảnh, bảy phòng khách, một căn nhà.
“Còn ‘thiên sinh hoàng hậu’!?” Nguyệt Thần mắt đẹp khinh thường nói: “Ai mà không biết, ngươi Lam Ma cưỡng đoạt lương gia phụ nam, chưa cưới đã mang thai sinh con gái, gia thế như vậy cũng xứng làm hoàng hậu sao, cùng lắm cũng chỉ là số phận làm tiểu thiếp mà thôi."
"Hồ ly tinh!" Lam Ma lập tức bạo táo nói: "Ta thấy ngươi chính là thiếu đòn!"<br>"Đánh thì đánh, ngươi tưởng ta sợ ngươi sao!" Nguyệt Thần hóa thân thành Lâm Đại Ngọc bốc hỏa, xắn tay áo lên hoàn toàn không có dáng vẻ nữ thần.
"À cái này!?" Các nam đồng bào toàn trường kinh ngạc suýt rớt hàm, hoàn toàn lật đổ hình tượng Tây Đại Mỹ Nhân Hoang Cổ trong lòng bọn họ.
Lúc này —
Nhậm Hoàn, Quang Thiên, Tề Tu Viễn, Tam Lộng Đại Sư mấy người đang càn quét khắp phương tây, giết mười bảy vị Đế Đại Việt đến chỉ còn lại Thái Thượng Hoàng và ba ngụy đế.

Còn Mộc Tú thì ngay lúc khai chiến đã nhanh chóng hộ vệ mọi người ở phía trước.
"Đại Việt, Đại Việt của trẫm!" Nhìn từng ngụy đế hoàng tộc ngã xuống, Thái Thượng Hoàng có cảm giác bi thương của một anh hùng lạc lối.
"Hít!" Toàn trường mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Phát hiện Tề Tu Viễn và những người khác khủng bố đến thế, chiến lực vượt xa Lục Đạo Đế Quân và những người khác, ngụy đế trước mặt bọn họ căn bản không có chút sức chống cự nào.
"Mạnh quá!" Lục Đạo Đế Quân nhìn từng ngụy đế ngã xuống, tâm trạng làm quân vương mất nước lại bất giác thoải mái hơn một chút.
"Vì Đại Việt!" Một ngụy đế đột nhiên phát ra tiếng bi tráng, cơ thể theo đó nhanh chóng bành trướng lên.
"Không hay rồi, hắn muốn tự bạo!" Sắc mặt toàn trường mọi người đại biến.

Ngay cả Lam Ma và Nguyệt Thần cũng dừng cãi vã, bắt đầu liên thủ chống lại xung kích do tự bạo mang lại.
Ầm ầm ầm!
Đám mây hình nấm cao vút mọc lên từ mặt đất, như năm ấy tiểu Nhật Bản và tiểu Hàn Quốc gặp gỡ, dù mọi người chưa từng gặp mặt, cũng đều trở thành những người lạ quen thuộc nhất của nhau.
"Đi!" Thái Thượng Hoàng lòng sinh bi thương.

Nhưng với tư cách là người sáng lập Đại Việt Hoàng Triều, sở hữu ý chí lực siêu phàm, ông ta cố gắng đè nén nỗi bi thương trong lòng, vội vàng dẫn theo hai ngụy đế còn lại bỏ chạy.
“Chạy đi đâu!” Tề Tu Viễn và những người khác nổi giận, đều đuổi theo.
“Thôi đi!” Tần Phong mở miệng ngăn lại, bảo mọi người quay về.

Hiện tại Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận vẫn chưa hoàn thành, thay vì để hắn tự bỏ tiền túi mua dược liệu, chi bằng cứ để Đại Việt Hoàng tộc tiếp tục đổ vỏ.
Mà một tầng sâu hơn để suy xét là...

Đại Tần bọn họ mới vừa kiến quốc, không thích hợp vơ vét của cải dân đen, ít nhiều cũng phải để mọi người nếm chút mật ngọt trước.
Lúc này —
Nhất Kiếm và bảy đại kiếm nô đang ở không xa.

Vốn định vào thời điểm then chốt xuất hiện lực vãn cuồng lan, để khôi phục uy vọng của Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ.

Nhưng ai ngờ, hoàn toàn là sân nhà để Tần Phong một mình ra vẻ, người ngoài căn bản không có cơ hội lên đài thể hiện.
“Chúng ta đi, đi truy Thái Thượng Hoàng Đại Việt!” Nhất Kiếm nhìn Tần Phong đầy suy tư, sau đó không quay đầu lại mà rời đi.
“Thiếu chủ!” Bảy đại kiếm nô giật mình, vội vàng khuyên: “Với tính cách thù dai của Tần Phong, tuyệt đối sẽ không buông tha Đại Việt Hoàng tộc, chúng ta đi hợp tác với hắn, chẳng phải là cầm đèn lồng vào nhà xí tìm đường chết sao!?”
“Ai nói bản thiếu chủ muốn hợp tác với Đại Việt Hoàng tộc!?” Nhất Kiếm quay đầu nheo mắt nói: “Với sự hiểu biết của bản thiếu chủ về Tần Phong, hắn tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ thả địch nhân đi, cho nên bản thiếu chủ dự đoán, đi theo Thái Thượng Hoàng sẽ có thu hoạch bất ngờ...” Ngay đúng lúc này —— một tiếng cười khà khà phấn khích vang vọng từ chân trời truyền đến: “Oa ha ha ha, nhi tử Tần Phong của ta có tư chất Đại Đế mạnh nhất!!” “Tiếng này…” Tần Phong trong lòng không khỏi hoảng hốt, không cần nghĩ cũng biết là ai đến.

Chỉ thấy chân trời lại một lần nữa xuất hiện một mảng đen nghịt thân ảnh, chính là Thạch Trung Ngọc dẫn theo đội quân Bách Vạn Đại Quân mới thành lập của Tần gia đến.

Mặc dù khí thế không mạnh mẽ bằng Thiết Huyết Hồng Lưu, nhưng lại trải qua tôi luyện bằng máu và lửa chiến trường.

“Đây là…” Sắc mặt của mọi người trên toàn trường lại lần nữa biến đổi lớn.

Nếu nói Thiết Huyết Hồng Lưu của Tần gia có thể trấn giữ phương Tây cho Tần Phong, vậy thì chi quân đội này chính là ngọn lửa truyền thừa để Tần gia tiếp nối.

Khởi nghiệp thì dễ, giữ nghiệp mới khó!

Nhưng Tần gia không chỉ khởi nghiệp thành công, mà còn có tư bản để giữ nghiệp.

“Đều đã đến đông đủ!” Thủy tổ Tần gia lộ ra nụ cười hài lòng, thu tay đang nắm Tần Hạo về.

“Đây chính là giang sơn ca ca ta đánh xuống sao!?” Tần Hạo sớm đã ngây ngốc tại chỗ, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Ban đầu cứ tưởng mình là công tử ca của một thế gia sa sút, ai ngờ gia tộc không chỉ nắm giữ binh quyền, mà ca ca còn ở bên ngoài tạo dựng một cơ nghiệp lớn, chỉ trong chớp mắt đã diệt đi hai đại hoàng triều mạnh nhất đương thời.

“Đều là ca ca, không lý do gì mà chênh lệch lớn đến vậy chứ?!” Tạ Địa trong lòng nảy sinh ảo giác, liếc mắt nhìn Tạ Thiên ca ca ruột đang đứng bên cạnh.

Hắn chuẩn bị trói người lại tra tấn, nếu không chịu thừa nhận thì sẽ một chưởng đánh cho đến khi chịu mới thôi.

Lúc này —— Các thám tử đang theo dõi cuộc chiến giữa hai đại hoàng triều, vội vàng truyền tin tức về.

“Tần Phong nửa đường xuất hiện, diệt luôn hai đại hoàng triều sao!?” Các thế lực lớn sau khi thấy tin tức, phản ứng đầu tiên là không tin.

Tuy Tần gia có nội tình thâm hậu, hai huynh đệ Tần gia tiềm lực vô hạn, nhưng sau mấy lần tổn thất nghiêm trọng, không có trăm ngàn năm thì đừng hòng khôi phục lại.

Cho nên Tần gia không thể nào, trong thời gian ngắn như vậy, thay thế hai đại hoàng triều.

Thế nhưng khi bọn họ xem xong toàn bộ tin tức, chỉ cảm thấy toàn thân không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

“Tần gia thật đáng sợ!!” “Chúng ta ai cũng phái thám tử theo dõi Tần gia, bọn họ làm sao ẩn giấu Thiết Huyết Hồng Lưu và chín vị lão tổ được!?” “Điều này chỉ có thể nói rõ, Tần Phong đã mua chuộc đại quân của hai đại hoàng triều từ mấy năm trước.” “Tần gia này cũng quá mức cẩn trọng đi?!” “Đổi cách suy nghĩ, mấy năm nay có khi nào Tần gia là kẻ đứng sau đẩy mạnh chiến tranh không!?” “Thận trọng lời nói, bây giờ Tần gia đang nắm giữ thiên hạ, ngươi không muốn sống nữa à!” “Ta thấy hắc thủ đứng sau chiến trường này không phải Tần gia, cũng không phải Tần Phong, mà là đệ nhất thần toán Hoang Cổ Mộc Tú!” “Mộc Tú?

Vì sao!?” “Bởi vì Mộc Tú sớm đã tính ra tiên nhân thượng giới sẽ hàng lâm, cho nên mới trì hoãn kế hoạch thống nhất Hoang Cổ của Tần gia.” “Có lý, đệ nhất thần toán Hoang Cổ tuyệt không phải hư danh!” “Nếu là Mộc Tú thì cũng có thể giải thích vì sao Tần Phong lại dễ dàng thu phục quân đội của hai đại hoàng triều như vậy.” “Không sai, nhất định là Mộc Tú đã tính ra nhược điểm của tướng quân hai bên, cho nên bọn họ mới thần phục Tần Phong.” “Thật đáng sợ, người này đúng là tính toán không sai sót chút nào!” “Có kỳ nhân Mộc Tú này tương trợ, giang sơn của Tần Phong xem như đã vững chắc.” “Thành danh từ nghìn năm trước, xuất sơn sau nghìn năm, tay cầm bát quái nhập hồng trần, giúp chủ cưỡi gió lên long vị, phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ, xem ta làm sao một mình tỏa sáng.” “…” Tin tức như mọc cánh, nhanh chóng lan truyền khắp Hoang Cổ.

Các thế lực lớn thấy Đại Việt Hoàng Triều và Âm Nguyệt Hoàng Triều nhanh chóng bị diệt vong như vậy, không dám có ý đồ tranh đoạt thiên hạ nữa, vội vàng động thân đi tìm Tần Phong bày tỏ lòng trung thành, sợ rằng chậm trễ đại quân sẽ kéo đến cửa nhà. …… Vô Song Thành.

Giang Tuyết và Giang Vô Song vợ chồng vừa mới từ Tần gia trở về, còn chưa kịp ngồi ấm chỗ đã nghe thấy Tần Phong gây ra động tĩnh lớn như vậy.

“Chúng ta đi hay không đi!?” Giang Vô Song trong lòng rất đắn đo.

Trước kia Vô Song Thành là do bọn họ làm chủ, cho dù hai đại hoàng triều đến cũng không có tác dụng.

Bởi vì song phương đều có cường giả cấp Đế uy hiếp, nếu thật sự đánh nhau thì không bên nào thắng cả.

Thế nhưng bây giờ Tần Phong dễ dàng diệt hai đại hoàng triều, trong tay càng có mười mấy vị cường giả cấp Đế, mấy trăm vạn tinh nhuệ đại quân đang chờ lệnh, thống nhất đã thành đại thế sở xu.

Nếu bọn họ kiên trì cố thủ ngoan cố chống cự, khẳng định sẽ không có kết cục tốt đẹp!

“Một triều thiên tử một triều thần, chúng ta phải học cách thuận theo thời thế mà làm!” Giang Tuyết bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Chương 772

Hiện giờ Đại Tần thống nhất thiên hạ đã là đại thế sở xu, đi ngược lại trời đất nghiễm nhiên là tự tìm đường chết.

Tranh thủ lúc Tần Phong còn chưa kề đao lên cổ bọn họ, vẫn là tự mình chủ động biểu trung thành thì tốt hơn.

“Được rồi!” Giang Vô Song thần sắc vô cùng tự ti.

Nếu không phải cuộc sống bức bách, ai lại nguyện ý từ ông chủ biến thành người làm thuê, lại còn làm thuê cho lũ lão lục vô sỉ của Tần gia.

“Ngươi cũng không cần quá tự ti!” Giang Tuyết ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, nhíu mày nói: “Từ khi loạn thế bắt đầu, quần tinh thiên hạ liền bắt đầu tranh huy, mà trong số những quần tinh này ẩn chứa hai viên Tử Vi Tinh.” “Hai viên Tử Vi Tinh!?” Giang Vô Song lập tức kinh hô: “Phu nhân, nàng có phải nhìn nhầm rồi không, Tử Vi Tinh đại biểu thiên hạ cộng chủ, làm sao có thể có hai cái!?” “Sẽ không nhìn nhầm đâu!” Giang Tuyết tiếp tục nói: “Ta nghiên cứu rất lâu mới hiểu được, một viên là Tử Vi Đế Vương Tinh chủ về hòa bình, một viên là Tử Vi Tham Lang Tinh chủ về sát lục.” “Chủ về sát lục?!” Giang Vô Song vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên bầu trời đêm không có gì gọi là quần tinh tranh huy, chỉ có song tinh bạn nguyệt, trong đó một ngôi sao đặc biệt sáng, mang theo hồng quang rất là quỷ dị.

Một ngôi sao khác thì vô cùng bình hòa, lúc ẩn lúc hiện, giống như một đứa bé chưa trưởng thành.

“Truyền rằng Tần Phong sinh ra lúc hồng nguyệt giáng thế, chính là một hồi đại kiếp nạn của nhân gian!” Giang Tuyết sắc mặt ngưng trọng nói: “Kết hợp việc hắn hiện tại cường thế đăng cơ xưng đế có thể thấy, hắn phần lớn chính là viên Tử Vi Tham Lang Tinh chủ về sát lục kia.” Giang Vô Song hiếu kỳ hỏi: “Vậy viên Tử Vi Đế Vương Tinh kia thì sao!?” “Ta không biết!” Giang Tuyết như có điều suy nghĩ nói: “Nhưng từ khi quần tinh thiên hạ bắt đầu lấp lánh, phàm là những ngôi sao tới gần Tử Vi Tham Lang Tinh đều hoặc là bị diệt, hoặc là ảm đạm vô quang mà rời đi, duy chỉ có Tử Vi Đế Vương Tinh bất kể thế nào tới gần cũng không bị diệt, ngược lại càng ngày càng sáng.” “Phu nhân là có ý nói, Tử Vi Đế Vương Tinh ở bên cạnh Tần Phong sao!?” Giang Vô Song nhíu mày, đột nhiên kinh hô: “Chẳng lẽ là… Tần Hạo!!!” …… Thái Bạch Tiên Sơn.

Nhàn Vân Tử cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, thấy được kỳ quan song tinh bạn nguyệt.

“Ai!!” Nhàn Vân Tử thở dài nói: “Tần Phong vừa mới đăng cơ xưng đế, Tử Vi Tham Lang Tinh liền lập tức quang mang đại thịnh, xem ra chúng sinh thiên hạ khó thoát khỏi kiếp nạn này rồi.” “Thái thượng trưởng lão!” Một trưởng lão bên cạnh lập tức hỏi: “Chúng ta có nên phái đệ tử xuống núi ngăn cản kiếp nạn này không!?” Ngăn cản?!

Đây là lời lẽ hổ lang gì vậy?!

Nhàn Vân Tử cười khổ nói: “Tần Phong không đến tìm chúng ta gây phiền phức đã tạ trời tạ đất rồi, ngươi còn muốn chủ động đi trêu chọc hắn…” …… Lâm Hải Thương Mang.

Diệp Thần sắc mặt tái nhợt khoanh chân ngồi dưới đại thụ.

So với việc hắn chính diện cứng rắn chống đỡ Thập Thất Đế Đại Việt, thì ba vị trưởng lão bên cạnh chịu thương thế hiển nhiên nhẹ hơn rất nhiều.

“Phụt!!” Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, khí tức quanh thân theo đó kích động.

Ban đầu hắn định để Diệp Long sắp xếp cho hắn một nơi, luyện hóa năng lượng của Hắc Quả Phụ để trùng kích cảnh giới Đại Đế, ai ngờ Thập Thất Đế Đại Việt lại vô cớ tấn công hắn.

Mặc dù hắn nhờ lĩnh ngộ Thương Vực mà chống đỡ được công kích của Thập Thất Đế.

Nhưng cũng khiến bản thân bị trọng thương, hiện tại sắp không áp chế được năng lượng của Hắc Quả Phụ nữa, nó bắt đầu điên cuồng dũng động trong tứ chi bách hài của hắn.

“Chiến Thần, ngài không sao chứ!?” Ba vị trưởng lão trong lòng hoảng hốt, nhanh chóng tiến lên giúp đỡ áp chế.

“Ta không sao!!” Diệp Thần vội vàng lấy ra một viên đan dược nuốt xuống, cưỡng chế áp năng lượng Hắc Quả Phụ xuống.

Phải biết, năng lượng của Đại Đế không dễ hấp thu như vậy, trong đó ít nhiều đều mang ý chí của Đại Đế, nếu không cẩn thận một chút sẽ ảnh hưởng đến ý chí của chính mình.

“Thật sự không sao!?” Ba vị trưởng lão đầy vẻ lo lắng.

Mặc dù Diệp Thần miệng nói không sao, nhưng bất kể nhìn thế nào cũng thấy có chuyện.

“Thật sự không sao!” Diệp Thần lau máu tươi khóe miệng, chuyển sang đề tài khác: “Hiện tại bên ngoài là tình huống gì!?” “Bẩm Chiến Thần!” Đại trưởng lão nghiêm sắc nói: “Chúng ta vừa mới nghe ngóng được tin tức mới nhất, sau khi chúng ta rời đi, Tần Phong cường thế đăng tràng, Bạch Bào, Trấn Ma, Hổ Bí, Đại Tuyết Long Kỵ, Đại Việt Hoàng Gia Quân lần lượt đầu hàng, hai đại hoàng triều trong khoảnh khắc diệt vong, còn có Tần gia còn cả màn che giấu trời, chín vị lão tổ của Tần gia và Thiết Huyết Hồng Lưu của Tần gia đều ở đó.” “Cái gì, phụt…” Diệp Thần trong lòng hoảng hốt, lại phun ra một ngụm máu nữa.

“Chiến Thần, ngài chịu đựng đi!” Ba vị trưởng lão giật mình, vội vàng đỡ lấy hắn.

“Tần Phong, lại là Tần Phong!!” Diệp Thần sắc mặt dữ tợn nói: “Ta nói tại sao tin tức không khớp, Thập Thất Đế Đại Việt vì sao lại ra tay với ta, thì ra hắn sớm đã mua chuộc cả hai bên rồi.” “Xem ra là như vậy!” Đại trưởng lão cười khổ nói: “Hiện tại Tần Phong đã công bố thiên hạ, chuẩn bị khai quốc sáng lập Đại Tần, các thế lực lớn Hoang Cổ sau khi biết tin tức, lần lượt dâng thư hàng cho Đại Tần, nguyện tôn Tần Phong làm Hoàng, trở thành một phần của Đại Tần.” “Diệp Long đâu!?” Diệp Thần hai mắt đỏ hoe, như phát điên gầm lên: “Ngươi vừa nói Bạch Bào, Trấn Ma, Hổ Bí, Đại Tuyết Long Kỵ đều đầu hàng Tần Phong, quân Hắc Kỳ của Diệp Long có bị Tần Phong mua chuộc không!?” “Chúng ta không biết…” Đại trưởng lão giật mình, vội vàng nói: “Chúng ta chỉ biết ngày Tần Phong phát động binh biến, các lộ đại quân tề tụ bên ngoài đô thành của Âm Nguyệt Hoàng Triều, duy chỉ có quân Hắc Kỳ của Diệp Long đóng quân tại chỗ không động.” “Quân Hắc Kỳ đóng quân tại chỗ!?” Diệp Thần sắc mặt không ngừng biến hóa, lặp đi lặp lại những chi tiết đã qua.

Hiện tại hắn đã nảy sinh bóng ma tâm lý nghiêm trọng đối với Tần lão lục, rõ ràng mạnh đến mức phi lý, nhưng lại cứ thích làm những chuyện mờ ám, hơn nữa thủ đoạn lại tầng tầng lớp lớp, phòng không thể phòng.

Cho nên hắn cũng không biết, ai bên cạnh mình là người, ai là quỷ.

Dù là Diệp Long đã cứu mạng hắn hai lần, hắn cũng không khỏi bắt đầu nghi ngờ, có phải là nội gián do Tần lão lục cài vào bên cạnh hắn hay không.

“Chiến Thần!” Nhị trưởng lão liếc mắt đã nhìn ra Diệp Thần đang nghĩ gì, lên tiếng nói: “Lão phu cảm thấy Diệp Long sẽ không phản bội chúng ta, cũng không có lý do phản bội chúng ta.” “Vì sao!?” Diệp Thần nhíu mày hỏi.

“Bởi vì lợi ích không phù hợp!” Nhị trưởng lão phân tích: “Nếu Diệp Long thật sự đầu hàng Tần Phong, vậy thì Tần Phong tính toán chúng ta, khẳng định là muốn từ trên người chúng ta đạt được món hời lớn, mà chúng ta hiện tại có thể nói là không có gì cả!” “Có lý!” Tam trưởng lão tiếp lời phân tích: “Cho dù Ngân Long Thương và Chiến Thần Giáp là thần khí mà người đời thèm muốn, nhưng trong mắt Tần Phong, kẻ đứng đầu bảng thiên tư tu khí, e rằng còn không bằng rác rưởi, căn bản không đáng để vì chút đồ này mà tính kế chúng ta.” “Lão phu đồng ý!” Đại trưởng lão gật đầu đồng tình: “Trừ phi có người ban thưởng, nếu không ai lại tốn nhiều tâm tư tính kế người khác như vậy!?” “Thật sự là như vậy sao!?” Diệp Thần bắt đầu rơi vào vòng tự nghi ngờ, không biết mình có phải đã mắc chứng hoang tưởng bị hại hay không.

Nhưng lại nghĩ đến thuộc tính lão lục vô sỉ của Tần Phong, mọi chuyện đều sẽ để lại một đường lui, ai biết quân Hắc Kỳ có phải là do hắn cố ý giữ lại phòng ngừa vạn nhất hay không.

Lúc này —— Thái Thượng Hoàng Đại Việt dẫn theo hai Ngụy Đế, một đường chật vật chạy về Đại Việt Đế Đô.

Nhưng còn chưa kịp vào thành, đã thấy Đông Phương Tiểu Thư mỉm cười rạng rỡ đứng trên tường thành, bên cạnh còn có ba nam tử trẻ tuổi, lần lượt là Bạch Nhật, Trần Tổ và Lý Cực.

Ngay trong thời gian Tần Phong phát động cuộc phản loạn Lục Đạo Đế Quân, Đông Phương Tiểu Thư đã liên thủ với ba người Bạch Nhật, Lý Cực, Trần Tổ, thành công cướp mất lão gia của Đại Việt

Hoàng Triều.

“Là ngươi!!” Thái Thượng Hoàng trong lòng đột nhiên nhảy lên.

Kết hợp với sự phản bội của Quang Thiên trước đó, dự cảm chẳng lành lập tức dâng trào trong lòng.

“Các ngươi muốn làm gì…” Một Ngụy Đế không ý thức được nguy hiểm, chỉ muốn trút bỏ tâm trạng khó chịu của mình.

“Thiên Hỏa Liệu Nguyên đại sát phương Tây!!” Bạch Nhật không cho đối phương chút thời gian phản ứng nào, nhanh chóng lấy ra một trong ba mũi thần tiễn trong túi tên phía sau lưng, sau đó một hơi kéo căng Xạ Nhật Thần Cung.

Dây cung căng chặt, gân cốt co rút!

Kèm theo một tiếng dây cung vang dội, mũi thần tiễn gào thét bắn về phía đối phương.

Xoẹt một tiếng!

Chỉ thấy mũi thần tiễn ma sát không khí bùng nổ ra một chùm lửa đỏ rực, giống như một con hỏa phượng mang theo lửa cháy lan đồng thiêu rụi mọi tội ác trên thế gian.

“Kim Sắc Truyền Thuyết!!” Đồng tử Thái Thượng Hoàng co rút dữ dội.

Chỉ thấy quanh thân Bạch Nhật tản ra khí tức độc hữu của Đại Đế, hiển nhiên đã hoàn mỹ hấp thu năng lượng của các đời Kim Sắc Truyền Thuyết.

Rầm một tiếng!

Ngay khi Thái Thượng Hoàng chuẩn bị ra tay cứu viện, Lý Cực nhẹ nhàng gảy bàn tính vàng.

Cảnh vật Tây Chu lập tức biến hóa, một trận pháp khổng lồ theo đó hình thành, Thái Thượng Hoàng trong nháy mắt đã bị vây khốn mấy giây.

Phụt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Chỉ thấy ngực của một Ngụy Đế đã bị xuyên thủng, khí tức sinh mệnh bắt đầu suy yếu nhanh chóng, đồng tử cũng bắt đầu tan rã, ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra.

Chương 773

“Trẫm liều mạng với các ngươi!!” Chỉ số phẫn nộ của Thái Thượng Hoàng bắt đầu bùng nổ.

Nhưng còn chưa kịp đợi chỉ số phẫn nộ của hắn đạt đầy vạch, Bạch Nhật đã lại lấy ra hai mũi thần tiễn nhắm vào hắn, Đông Phương Tiểu Thư bên cạnh cũng tản ra Đế uy độc hữu của Đại Đế.

“Thái Thượng Hoàng, mau chạy!!” Ngụy Đế cuối cùng đã sợ vỡ mật, vội vàng kéo Thái Thượng Hoàng nhanh chóng chạy trốn.

Thái Thượng Hoàng giận dữ nói: “Chạy, chúng ta bây giờ còn có thể chạy đi đâu!?” “Chúng ta có thể rút về phía Tây Nam!!” Ngụy Đế khuyên nhủ hết lời: “Ở Tây Nam chiêu binh mãi mã lại, giữ vững nửa giang sơn của Đại Việt.” “Rút về Tây Nam!?” Thái Thượng Hoàng đầy vẻ cười khổ nói: “Đất đai cẩm tú, văn chương xán lạn thì có thể yên ổn, nhưng không thể đồ bá nghiệp vương đồ a!” “Còn vương đồ bá nghiệp!?” Ngụy Đế sắp khóc đến nơi rồi.

Bây giờ có giữ được Tây Nam mà sống sót hay không còn là vấn đề, hắn lại còn đang nghĩ đến bá nghiệp vương đồ, rốt cuộc là hắn chưa từng thấy phong cảnh đỉnh núi, hay là bọn họ không muốn đối mặt với hiện thực đây!

“Cuối cùng cũng đi rồi!” Đông Phương Tiểu Thư nhìn hai người rời đi.

Bắt đầu ra lệnh người chuẩn bị tam thiên hậu cung, nghênh đón Thủy Hoàng Đại Tần Tần Phong nhập trú… …… Âm Nguyệt Hoàng Triều, Đại Điện Hoàng Cung.

Lục Đạo Đế Quân nhìn Tần Phong ngồi trên hoàng vị của mình, tâm trạng vừa mới tốt lên một chút lập tức lại tệ đi.

“Hửm!?” Tần Phong cảm nhận được ánh mắt đầy oán khí, quay đầu lại liền thấy Lục Đạo Đế Quân ở góc tường.

“Bệ hạ!” Nhậm Hoàn cảm thấy cơ hội kiếm thần khí đã đến, vội vàng tiến lên hỏi nhỏ: “Có cần phải giết Lục Đạo Đế Quân không, thần đảm bảo có thể khiến hắn chết không ai hay.” “Hắn thay đổi rồi!!” Đại sư Tam Lộng trong lòng lập tức cảnh giác.

Trước kia Nhậm Hoàn là phải có thù lao tiên tinh mới làm việc, nhưng từ khi nếm được mùi vị kiếm tiền thì đã bắt đầu chủ động biểu hiện mình trước mặt ông chủ rồi.

Không những muốn tranh đoạt thần khí với hắn, mà còn phá hỏng môi trường thị trường!

“Không cần!” Tần Phong xua tay từ chối: “Dù sao cũng là chủ cũ, diệt khẩu ít nhiều cũng hơi ngại, vẫn là giữ lại sau này xem hắn tự biên tự diễn đoạn tự treo cổ cành đông nam đi!” “Tự treo cổ cành đông nam!?” Mộc Tú và những người khác thần sắc ngây người, không hiểu Tần Phong đang nói gì.

“Ngô Hoàng, thánh minh!!” Quang Thiên vội vàng tiến lên quỳ một gối, lập tức nịnh bợ: “Lục Đạo Đế Quân khi thượng man hạ, vô cớ lĩnh binh tạo phản, chính là tội nhân mà thiên đạo không thể dung thứ, nhưng Ngô Hoàng lại bao dung tha thứ tính mạng, thật sự là thánh quân ngàn năm chưa từng có!!” “Ối dồi ôi!!” Ngươi có muốn nghe lại xem mình đang nói cái gì không?!

Toàn bộ đại điện trong nháy mắt yên tĩnh lại, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Quang Thiên.

“Lại một nhân vật lợi hại nữa!!” Đại sư Tam Lộng trong lòng kéo vang cảnh báo, cảm nhận được áp lực đến từ nơi làm việc.

Trước kia khi Tần Phong cẩn trọng làm lão lục, bên cạnh chỉ có hắn và Mộc Tú, cùng với Tề Tu Viễn ba người, cho nên hắn một chút cũng không cảm nhận được áp lực nơi làm việc.

Nhưng hiện tại Tần Phong đã lộ bài, các phương nhân tài lần lượt quay về, khiến hắn cảm nhận được sự đáng sợ của sự cạnh tranh nội bộ.

“Không hổ là ngươi!” Mộc Tú và những người khác lần lượt giơ ngón cái lên.

Cuối cùng cũng hiểu vì sao hai đời đế vương Đại Việt, đều trọng dụng Quang Thiên, chỉ với bản lĩnh nịnh bợ này, ai nghe mà không cảm thấy tâm trạng sảng khoái.

“Nói đúng, trẫm quả thực lòng dạ rộng lớn!” Tần Phong hài lòng gật đầu, sau đó nói: “Tiểu Lục Tử, trẫm quyết định phong ngươi làm Tiêu Dao Vương, sau này cứ ở đế đô Đại Tần mà hưởng thụ cuộc sống là được rồi.” “Tiểu Lục Tử!?” Lục Đạo Đế Quân tức đến toàn thân phát run, hận không thể xông lên liều mạng với Tần Phong.

Tiêu Dao Vương gì chứ!?

Hưởng thụ cuộc sống gì chứ!?

Rõ ràng là muốn giam cầm hắn ở đế đô để dễ bề giám sát!!

“Tiêu Dao Vương, còn không mau tạ ơn!” Đế Sư Vô Đạo lập tức đổi cách gọi, không quên khuyên nhủ nhỏ giọng: “Hiện tại Hoang Cổ đã không còn ai có thể lay chuyển địa vị của Tần gia, ngươi đừng lấy trứng chọi đá, không bằng bảo toàn tính mạng nỗ lực tu luyện, tranh thủ sớm ngày phi thăng thượng giới truy tìm Đại Đạo.” “Bản Đế không cam tâm a!!” Lục Đạo Đế Quân trong lòng không cam tâm mình cứ thế mà bại.

Nhưng cũng đúng như Đế Sư Vô Đạo nói, muốn lay chuyển địa vị của Tần gia nghiễm nhiên là lấy trứng chọi đá, hơn nữa cảnh ngộ của hoàng tộc Đại Việt còn rành rành trước mắt.

"Tạ Bệ hạ ân điển!!" Lục Đạo Đế Quân cố gắng tiến lên, uốn gối xuống.

Lúc này —— trong đại điện không ngừng có tiếng xì xào vang lên.

Khác với lần Lục Đạo Đế Quân nhẫn nhục chịu đựng quỳ xuống năm xưa, lần này hắn quỳ xuống sẽ không bao giờ có thể đứng dậy được nữa, Tần gia cũng tuyệt đối sẽ không cho phép hắn đứng dậy thêm lần nào.

"Ừm!!" Tần Phong cảm nhận được mùi vị quyền lực, sau đó mở miệng nói: "Chư vị đều là trụ cột của Đại Tần ta, trẫm quyết định cùng các ngươi xây dựng một Đại Tần tươi đẹp." "Ngô Hoàng thánh minh!!" Toàn trường mọi người lập tức kích động, biết Tần Phong muốn luận công ban thưởng rồi.

"Tốt!" Tần Phong hài lòng cười nói: "Nếu chư vị ái khanh đều đồng ý rồi, vậy thì hãy tự về chuẩn bị bảo vật, đến sung túc quốc khố của Đại Tần ta đi!" "A!?" Toàn trường mọi người lập tức ngây người, nghiêm trọng hoài nghi tai mình nghe nhầm.

Vừa mới một giây trước còn nói muốn xây dựng Đại Tần tươi đẹp, giây sau đã mở miệng đòi bảo vật từ bọn họ, là bọn họ nằm mơ chưa tỉnh, hay là Tần Phong đang đùa giỡn với bọn họ đây?!

Đi làm không trả lương, còn đòi tiền của bọn họ!

Chỉ cần là người có đầu óc bình thường một chút, cũng không thể nói ra lời này được chứ?!

"Bệ hạ thánh minh!" Quang Thiên lập tức quỳ xuống khóc lóc nói: "Để chúng thần cống hiến bảo vật cùng nhau xây dựng Đại Tần, là không coi chúng thần là người ngoài, Đại Tần không chỉ là Đại Tần của người Tần gia, cũng là Đại Tần của chúng thần, chúng ta đều là chủ nhân của Đại Tần, tấm lòng rộng lớn này, ngàn năm chưa từng có!” “Cái *** này mà cũng có thể biện minh được à!?” Đại sư Tam Lộng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy món thần khí tiếp theo là không còn hy vọng rồi.

“Hửm!?” Tam Thu vẫn trầm mặc không nói gì, khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Quang Thiên.

Năm đó hắn hai tay đút túi, không biết đối thủ là gì, nhưng hôm nay hắn cảm thấy mình đã gặp phải kẻ địch cả đời.

“Cái tên khốn kiếp này!!” Toàn trường mọi người tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé xác Quang Thiên.

“Chư vị ái khanh vì sao không nói một lời nào!?” Tần Phong hai mắt khẽ híp lại, tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp về chuyện này.

Bởi vì nếu bọn họ không gánh nặng mà tiến lên, chính mình phải làm sao để họ có được những năm tháng bình yên đây?!

“Thần là võ tướng, không giỏi ăn nói!” Tề Tu Viễn dẫn đầu ra khỏi hàng ôm quyền.

Tiếp sau đó Bạch Khởi, Mộc Thâm, Thành Xuân, Vạn Lý Lãng, Thập Tam Thái Bảo Tần gia lần lượt ra khỏi hàng hưởng ứng, còn dùng ánh mắt lạnh lẽo quét qua mọi người trong đại điện.

Ối dồi ôi!!

Đây là uy hiếp trắng trợn mà!

Mọi người cảm thấy đao đã kề vào cổ, chỉ có thể không cam lòng nói: “Bệ hạ thánh minh, chúng thần thật sự khóc chết mất, nhất định sẽ **chăm chỉ** xây dựng một Đại Tần tươi đẹp.” “Ừm!!” Tần Phong lại lần nữa lộ ra nụ cười, rất hài lòng với câu trả lời của mọi người.

“Đinh đông, nhiệm vụ ‘Trở thành Đại Hôn Quân thống nhất Hoang Cổ’ đã cập nhật…” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ mượn cối giết lừa, hiện tại tiến độ nhiệm vụ đã đạt đến 16%!” “Mới tăng thêm một phần trăm thôi sao!?” Tần Phong khẽ nhíu mày, rất không hài lòng với thanh tiến độ.

“Bệ hạ!” Thanh Thiên ra khỏi hàng nói: “Thần vừa mới nhận được tình báo mới nhất, phỉ khấu Đại Việt đã chạy trốn về Tây Nam, định tử thủ nửa giang sơn Tây Nam.” “Gió nổi rồi, Đại Việt nên diệt vong rồi!” Tần Phong lập tức có tinh thần, biết cơ hội gây chuyện đã đến rồi.

“Bệ hạ!!” Đế Sư Vô Đạo vội vàng ra khỏi hàng ngắt lời nói: “Tây Nam là nơi đất đai cẩm tú, quả thật không nên dùng binh đao, nên phái người đi khuyên hàng trước, mới có thể thể hiện nhân đức của Đại Tần ta cho thiên hạ biết.” “Thế à!” Tần Phong gãi cằm suy nghĩ một chút, không cam lòng nói: “Phái người đi nói một câu với phỉ khấu Đại Việt, hoặc là hắn mang lễ vật đến tìm trẫm, hoặc là trẫm dẫn đại quân đi tìm hắn.” “Bệ hạ, thánh minh!!” Toàn trường mọi người vội vàng nịnh bợ, trong lòng thì cảm thấy uất ức chết đi được.

Sở dĩ bọn họ ủng hộ Tần Phong đăng cơ, là để sau khi đánh chiếm thiên hạ thì được chia chác, ai ngờ Tần Phong đăng cơ xong lại trở mặt không nhận người.

Không những không vớ được chút lợi lộc nào, còn ngược lại đòi tiền của bọn họ, thật sự chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ đến mức này.

Chương 774

“Không có việc gì thì bãi triều đi!” Tần Phong vươn vai một cái, đứng dậy đi về phía hậu cung… …… Lam Ma Cung.

Vu Lan một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, Lam Ma và Văn Tuyệt không ngừng gắp thức ăn cho nàng.

“Lan Lan, ăn nhiều một chút!” Văn Tuyệt đầy mắt đều là đau lòng nói: “Con xem con kìa, ra ngoài lâu như vậy mà gầy đi rồi, có phải tên tiểu vương bát đản Tần Phong kia bắt nạt con không, yên tâm, ngày mai cha sẽ triệu tập thiên hạ đọc sách nhân đi tìm hắn tranh luận.” “Gặp chuyện là chỉ biết động khẩu, thật là vô dụng!” Lam Ma liếc Văn Tuyệt một cái đầy vẻ chê bai, sau đó lại nở nụ cười nhiệt tình nói: “Lan Lan, con đi cùng Tần Phong lâu như vậy, tiến triển đến bước nào rồi, có ngủ với hắn chưa!?” “Có nhục văn sĩ!!” Văn Tuyệt tức giận nói: “Ta Văn Tuyệt chính là tấm gương của thiên hạ đọc sách nhân, con là thê tử của ta làm sao có thể nói ra lời lẽ thô tục như vậy, tam cương ngũ thường ở đâu?

Tam tòng tứ đức ở đâu!?” “Hửm!?” Lam Ma nụ cười trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn Văn Tuyệt một cái.

“Ách…” Văn Tuyệt như con ngỗng lớn bị bóp cổ, thân thể cũng không khỏi run rẩy.

Sau đó tự giác bưng bát cơm đi đến cửa ngồi xổm xuống, ấm ức bới cơm trong bát, cũng không dám ngẩng đầu nói thêm một câu nào.

“Tình huống gì vậy!?” Vu Lan ở một bên đều nhìn ngây người.

Trước kia vị tiện nghi lão cha này còn là một nho quan mặt trắng ôn văn nhã nhặn, đầy thơ văn, sao mới mấy ngày không gặp đã biến thành nàng dâu bị ăn hiếp rồi.

“Đến, Lan Lan ăn nhiều một chút!” Lam Ma lại nở nụ cười, gắp thức ăn nói: “Lan Lan nhà ta muốn dung mạo có dung mạo, muốn thân hình có thân hình, muốn thiên phú có thiên phú, tên tiểu tử Tần Phong kia sao có thể chịu đựng được, ngày mai nương tự mình đến cung điện gây chuyện, nếu hắn dám không phong con làm hoàng hậu, nương sẽ chỉ thẳng vào mũi Thạch Trung Ngọc và Vân Tịch Nguyệt mà mắng.” “Nương, đủ rồi, đủ rồi…” Vu Lan vội vàng ngăn gắp thức ăn, có chút ngượng ngùng nói: “Thật ra con và Tần Phong còn chưa đến bước đó…” “Chưa đến bước đó là ý gì!?” Tay Lam Ma đang gắp thức ăn khựng lại, lại đổi sang sắc mặt lạnh lùng nói: “Con không phải muốn nói với ta, con và Tần Phong bây giờ vẫn còn trong trắng sao!?” “Ách, vâng!” Vu Lan cảm nhận được áp chế huyết mạch đến từ mẫu thân, sợ hãi tim đập thình thịch mà gật đầu nhỏ.

“Con đồ phá gia chi tử…” Lam Ma càng nhìn càng tức giận, tiếp tục giận dữ nói: “Mấy năm trước nương đã nói với con rồi, Tần Phong là một cổ phiếu tiềm năng, con lâu như vậy mà không ra tay, là đang tạo cơ hội cho người khác, hay là đang giả vờ ngây thơ vậy?!

Người sao lại có hai mặt đến vậy?!

Vu Lan sợ hãi vội vàng bưng bát, chạy đến cửa sát bên Văn Tuyệt ngồi xổm xuống.

“Hửm!?” Văn Tuyệt thấy là rau cải nhà mình, vội vàng dịch chuyển để trống một chỗ.

“Hai cha con một người cũng không trông cậy được!!” Lam Ma càng nhìn càng tức giận, tiếp tục giận dữ nói: “Một người thì cả ngày ở nhà ngâm nga cái bài thơ vớ vẩn kia, một người thì nói thế nào cũng không được, con có biết ta đã nhận tiền thách cưới của hoàng hậu, tiền thách cưới của quốc trượng, tiền thách cưới của quốc trượng phu nhân rồi không, bây giờ con lại nói với ta là chưa ngủ với Tần

Phong, con làm ta sau này còn làm sao ra ngoài gặp người ta nữa đây…” Hai cha con bị mắng đến nỗi không dám ngẩng đầu, cứ thế mà bới cơm trong bát.

Lúc này —— Tần Phong đang vui vẻ đi về phía hậu cung.

Kết quả nửa đường lại bị nhị đệ của hắn chặn lại, trong tay còn cầm cuộn trục lấy được từ tông chủ Vạn Ma Tông, cũng chính là cuộn trục phong ấn Cửu Thiên Thần Lôi kia.

“Ca, huynh có thể nói cho đệ biết, huynh làm thế nào để dung hợp ba loại Thần Hỏa!?” Ánh mắt Tần Hạo đầy khao khát.

Vừa nãy hắn cùng Long Tượng Đại Đế nghiên cứu nửa ngày, dù nhờ thuộc tính dung hợp của Đại Đạo Dung Lô, cũng không dung hợp được hai loại Thần Lôi, thậm chí còn suýt bị hai loại Thần Lôi làm cho bạo thể.

Cuối cùng tổng kết là không phải không thể dung hợp, mà là thực lực hiện tại của hắn không cho phép.

Nhưng sự cám dỗ của việc dung hợp hai loại Thần Lôi thật sự quá lớn, chỉ có thể hí hửng chạy đến thỉnh giáo Tần Phong, làm thế nào mà khi tu vi thấp lại dung hợp được ba loại Thần Hỏa.

“Dung hợp ba loại Thần Hỏa!?” Tần Phong thần sắc ngây người nói: “Cái này không phải có tay là được sao!?” “Nghe xem đây có phải là lời người nói không!?” Long Tượng Đại Đế trong tiểu đỉnh sắp phát điên rồi, sớm biết thế thì năm đó hồn phi phách tán cho rồi.

Từ xưa đến nay, kẻ có thể luyện hóa tiên thiên chi vật thì hiếm như lông phượng sừng lân, còn kẻ có thể dung hợp chúng lại càng chưa từng nghe thấy, nhưng Tần Phong bây giờ lại nói có tay là được.

Trời ạ!!

Ngài thu cái yêu nghiệt này đi!

Đừng để hắn tiếp tục họa hoạn nhân gian nữa!!

“Ách…” Tần Hạo tại chỗ đã emo.

Hắn biết thiên phú của mình không bằng tên yêu nghiệt ca ca này, nhưng không ngờ chênh lệch lại lớn đến vậy, một câu nói đã trực tiếp khiến hắn phá phòng.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Lại vào sổ 50 vạn!?” Tần Phong trong lòng lập tức vui vẻ thầm nghĩ, cứ như cẩu tác giả lại viết nhảm một chương vậy.

“Ca!” Tần Hạo rất trung nhị kêu lên: “Vì vinh quang của Đại Tần, đệ sẽ nỗ lực, xin huynh hãy nói cho đệ phương pháp dung hợp ba loại Thần Hỏa!” “A cái này!” Tần Phong trong lòng lập tức cảm thấy thấp thỏm.

Căn cứ vào kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, Thiên Tuyển Chi Tử từ trước đến nay không nói lý lẽ, nếu nhị đệ thật sự chạy đi chiến đấu đến chết, tỷ lệ thành công tuyệt đối có thể đạt tới một trăm phần trăm.

“Hắn đã mạnh như vậy rồi, còn mạnh hơn nữa ta còn có đường sống sao!?” Tần Phong vì muốn nuôi phế nhị đệ, lập tức biến thành đại ca tâm sự: “Lòng bình thản chữa được ngàn bệnh, lòng tĩnh lặng có thể thông vạn lý, chim không bơi cùng cá, cá không bay cùng chim, huynh đệ ta đều có sở trường riêng, Tiểu Hạo, không cần để ý ánh mắt người khác, vui vẻ bước đi trên con đường của chính mình là được rồi.” “Đi trên con đường của chính mình!?” Tần Hạo như có điểm nào đó bị chạm đến, thân thể không khỏi run rẩy một chút.

Hắn biết ca ca không phải đang khuyên hắn từ bỏ, mà là đang giúp hắn chỉ ra những thiếu sót của bản thân.

Đi suốt chặng đường, hắn quá khao khát chứng minh bản thân, cho nên bất tri bất giác đã bắt chước Tần Phong, từ trước đến nay chưa từng bước ra một con đường thuộc về chính mình.

“Hửm!?” Tần Phong thần sắc không khỏi ngây người, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Ngay đúng lúc này —— từ hướng Nguyệt Thần Cung truyền đến một đợt ba động năng lượng, bầu trời lập tức tối sầm lại, một vầng Minh Nguyệt dị tượng treo cao giữa trời đêm.

“Tử Diên xuất quan rồi!” Tần Phong cũng không thèm để ý đến nhị đệ nữa, trực tiếp tiêu tán tại chỗ.

Đến khi xuất hiện lần nữa, hắn đã đến Nguyệt Thần Cung.

Chỉ thấy Tử Diên đang tắm dưới ánh trăng, toàn thân lấp lánh ánh sáng trắng nhàn nhạt.

Khác với hình tượng ngốc bạch ngọt trước kia, sau khi tu luyện công pháp của Nguyệt Thần Cung, trên người nàng toát ra một cỗ mị lực quyến rũ của nữ tính.

Nếu như lại mặc thêm một đôi tất trắng nhỏ vừa trong sáng vừa quyến rũ, đơn giản là còn khiến người ta điên cuồng hơn cả tất đen phong cách thuần dục.

“Hửm!?” Tử Diên cảm ứng được có người đến, theo bản năng quay đầu nhìn sang.

Chỉ là khi nàng nhìn thấy Tần Phong, lập tức phồng má giận dỗi hừ một tiếng, hiển nhiên cũng đã nghe nói chuyện Tần Phong ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

“Ái chà, đây là tiểu thư nhà ai mà xinh đẹp thế này!?” Tần Phong vẫn giữ vững phong thái mặt dày vô sỉ, tiến lên trêu chọc: “Đã có đối tượng chưa?

Nếu chưa thì ta bắt đầu tung tin đồn đấy nhé…” Tử Diên căn bản không ăn miếng bánh này, bĩu môi hỏi: "Ngươi bình thường cứ thế này mà tán gái à!?" "Ngươi sao có thể vu oan cho người khác được chứ!?" Tần Phong kêu oan: "Chúng ta là thanh mai trúc mã lớn lên từ nhỏ, ngươi biết tính cách ta nội tâm, không giỏi ăn nói, làm sao có thể chủ động đi tán tỉnh tiểu thư, rõ ràng đều là các tiểu thư chủ động đến tán tỉnh ta." "Vậy nên ngươi giả không từ, đều thu hết vào à!?" Tử Diên càng nghe càng tức giận, nắm chặt nắm đấm. "Ta chỉ muốn cho các nàng một mái nhà!" Tần Phong đã sớm nắm thóp được Tử Diên, tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, thâm tình nói: "Ánh mắt khi yêu một người là không thể giấu được, ta thấy chúng sinh đều là cây cỏ, duy chỉ thấy nàng là núi xanh." "Bệ hạ vẫn thật là có tài văn chương!" Tử Diên cười hất tay Tần Phong ra, nàng đã sớm miễn nhiễm với thủ đoạn của tên tra nam này.

Ánh mắt khi yêu một người là không thể giấu, nhưng ánh mắt khi yêu rất nhiều người thì có thể giấu được.

Tần Phong bây giờ rõ ràng là đang giả vờ. "Nàng vừa cười liền là mùa xuân Giang Nam!" Tần Phong biết lúc này không thể giữ thể diện.

Hắn lại nắm lấy bàn tay nhỏ của Tử Diên, đánh chủ yếu là một cái mặt dày vô sỉ, khác với sự vô sỉ ngọt ngào của Uyên Tổng, hắn là lúc nên ra tay thì ra tay.

Gió lặng tiếng, tình không lời!

Chương 775

Đêm nay nguyện cùng tiểu thư chung chăn gối, thật sự không được thì chờ hai ba năm! "Ngươi…" Tử Diên bó tay với gã mặt dày vô sỉ này, chỉ đành tức giận túm lấy tai thỏ của Tiểu Bạch. "Hả!?" Tiểu Bạch đang ăn cà rốt liền ngớ người, không hiểu tại sao bọn họ cãi nhau lại đi túm tai thỏ làm gì.

Cũng không đợi nó nghĩ rõ ràng, đã thoát ly trọng lực mà bay ra ngoài.

Ầm một tiếng, cánh cửa đóng lại!

Tiểu Bạch ngơ ngác ngồi ngoài cửa, trong tay vẫn ôm nửa củ cà rốt.

Lúc này… không phải gió động, là trăng động rồi!

Chúng ta cung phụng Tần Phong bao nhiêu năm nay, không có lý do gì lại để tiện nghi cho mấy con hồ ly tinh bên ngoài, thà rằng tự mình trải nghiệm xem cái gì gọi là phong lưu khoái hoạt, còn hơn nhìn hắn ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt. "Tử Diên bảo bối, nàng chơi thật à!" Tần Phong bị đẩy ngã, sợ hãi ôm ngực nói: "Chúng ta là thanh mai trúc mã, nàng lại muốn mê thân thể ta sao!?" "Thanh mai trúc mã không mê thân thể ngươi thì mê cái gì!?" Tử Diên nghĩ đến căn nhà gỗ nhỏ lần trước liền tức giận, hầm hừ nói: "Bản nữ thần làm thanh mai trúc mã của ngươi chính là để mê thân thể ngươi, nếu không thì chúng ta kết bái huynh đệ cho rồi!" Nói xong… Tiểu kiểm Tử Diên đã đỏ bừng, bàn tay nhỏ khẽ kéo ngang eo, chiếc váy tím liền tuột xuống đất.

Làn da trắng nõn, đường cong kiêu hãnh khiến Tần Phong không thể chịu đựng được khảo nghiệm. "Thôi rồi, bị động rồi!" Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức.

Vốn định chiếm tiện nghi của đối phương, không ngờ lại mất đi trong sạch. (Lược bỏ một vạn chữ…) Khi Tử Diên với khuôn mặt đỏ bừng, sau một hồi loay hoay lúng túng, thần công chuyên thuộc về Tần Phong, Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú bắt đầu tự mình vận chuyển. "Ách…" Tần Phong không kìm được khẽ gọi một tiếng, linh khí Tây Chu cũng bắt đầu nhanh chóng hội tụ, điên cuồng dũng mãnh chảy vào cơ thể hắn và Tử Diên, khí tức cũng đang điên cuồng bạo trướng. "Chuyện gì thế này!?" Tử Diên không có kinh nghiệm, trong lòng bắt đầu hoảng sợ. "Ổn định tâm thần!!" Âm thanh từ tính của Tần Phong vang lên bên tai Tử Diên, sau đó trong đầu nàng liền hiện ra Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú.

Bởi vì Tử Diên chưa tu luyện trước, nên chỉ có thể do Tần Phong chiếm chủ đạo.

Chỉ thấy một đạo hồng quang và một đạo tử quang giao hòa vào nhau, tạo thành một quả cầu năng lượng khổng lồ bao bọc lấy hai người, tu vi cũng như ngồi tên lửa mà tăng vọt.

Không biết qua bao lâu… Tần Phong đã chạm đến nút thắt Chuẩn Đế sơ giai, chỉ cần cố gắng một chút là có thể đột phá đến Chuẩn Đế trung giai.

Sau khi nếm được mùi vị ngọt ngào, Tần Phong bắt đầu tăng tốc vận chuyển Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, điên cuồng hấp thu linh khí giữa trời đất để luyện hóa.

Lúc này… những người bên ngoài cũng bị cảnh tượng này kinh ngạc.

Chỉ thấy một Thái Cực Âm Dương đồ khổng lồ quay tròn trên không trung Nguyệt Thần Cung, giống như một xoáy nước điên cuồng hấp thu linh lực trong phạm vi vạn dặm.

Hơn nữa, theo thời gian trôi đi, phạm vi bao phủ còn không ngừng mở rộng. "Hai tiểu tử này đang làm gì vậy!?" Nguyệt Thần nhíu mày, trong lòng vô cùng lo lắng.

Năng lượng hội tụ kinh khủng như vậy, đừng nói là Tử Diên, ngay cả nàng cũng chưa chắc đã chịu đựng được.

Nếu không phải có Tần Phong yêu nghiệt kia ở bên trong, e rằng nàng đã sớm không kìm được mà xông vào tìm hiểu. "Hửm!?" Tiểu Bạch ngơ ngác ngồi ngoài cửa, luôn cảm thấy mình đã mất mấy trăm triệu rồi. "Kia không phải là…" Điềm Điềm, Thái Tử Phi và những người khác lập tức nhận ra Thái Cực Âm Dương đồ, đó chính là Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú mà Tần Phong đã truyền cho họ không lâu trước đây.

Đặc biệt là động tĩnh lớn như vậy, rõ ràng là đỉnh phong đã tác án thành công rồi! "Là Tử Diên của Nguyệt Thần Cung!!" Tiêu Cửu Nương giá trị oán niệm đạt đến cực điểm.

Giống như một tác giả cẩu ở nhà viết truyện trong kỳ nghỉ lễ 1/5 không được đi chơi, cách màn hình cũng có thể cảm nhận được oán niệm mạnh mẽ. "Đã sớm nói với ngươi rồi!" Nguyệt Hi lập tức kích hoạt thuộc tính nữ phụ ác độc, bắt đầu mỉa mai: "Tử Diên là thanh mai trúc mã của chủ nhân, cũng là Đại thiếu nãi nãi được Tần phu nhân công nhận, loại tiểu đề tử xuất thân từ Hợp Hoan Tông như ngươi, chỉ có thể làm ngoại thất của chủ nhân, căn bản không thể vào cửa lớn Tần gia." "Ngươi…" Tiêu Cửu Nương tức đến đỏ bừng mặt, lại một lần nữa bị chạm vào chỗ đau.

Chuyển cảnh… Thái Thượng Hoàng Đại Việt và vị ngụy đế cuối cùng, cuối cùng cũng chật vật chạy thoát đến Tây Nam.

Vốn tưởng rằng có thể chiêu binh mãi mã ở địa phương, tử thủ nửa giang sơn, ai ngờ từng người đều như thấy ôn thần mà tránh né bọn họ. "Người khi dễ quá đáng!!" Ngụy đế phẫn nộ nói: "Đại Việt chúng ta còn chưa vong quốc, lũ người này sao dám…" "Huy hoàng nghênh đón sự ủng hộ giả dối, hoàng hôn chứng kiến tín đồ chân chính!" Thái Thượng Hoàng đã sớm nhìn thấu lòng người, ánh mắt lạnh băng nói: "Trẫm vốn không định sử dụng bạo lực với Tây Nam, nhưng bây giờ bọn chúng đã không biết điều, thì đừng trách Trẫm dùng thủ đoạn máu tanh, thu thập dược liệu cho Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận." "Thái Thượng Hoàng!" Ngụy đế trong lòng có chút lo lắng nói: "Bây giờ chúng ta chỉ còn lại hai người, ngược lại Tần gia có hơn mười danh Đế cấp uy hiếp, nếu bọn họ lựa chọn cường công, e rằng chúng ta không có nhiều thời gian để hoàn thành đại trận a!" "Yên tâm!" Ánh mắt Thái Thượng Hoàng lạnh băng nói: "Trẫm còn có lá bài cuối cùng chưa xuất ra, tuyệt đối có thể tranh thủ cho chúng ta thời gian để hoàn thành Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận." "Lá bài cuối cùng!?" Ngụy đế hơi ngẩn người, không nghĩ ra sẽ là lá bài gì.

Thời gian trôi vội, ba ngày đã qua.

Tần Phong chưa bao giờ bận rộn như vậy, có những lời nói không dứt và những việc làm không ngừng… "Thật lợi hại!!" Tần Phong phát hiện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, không hổ là thần công chuyên thuộc về sáu vị Đế vương.

Chủ yếu là đột phá, bay vọt, mạnh mẽ, tiến tới!

Chỉ mới cùng Tử Diên tu luyện ba ngày, tu vi Chuẩn Đế sơ giai đã bắt đầu lung lay, có thể sánh ngang với vài trăm năm khổ tu của người tu luyện bình thường.

Còn Tử Diên cũng nhận được lợi ích to lớn, không chỉ tư chất bản thân được tăng cường, tu vi cũng như ngồi tên lửa mà phi thăng.

Đã chạm đến biên giới Chuẩn Đế cảnh, bất cứ lúc nào cũng có khả năng đột phá đến Chuẩn Đế cảnh. "Phá cho ta!!" Tần Phong mặt đỏ bừng dùng sức, một luồng năng lượng lập tức bùng nổ.

Ầm một tiếng!!

Một tiếng động trầm đục vang lên từ trong cơ thể Tần Phong, đó là âm thanh chất cốt trong cơ thể bị phá vỡ, quả cầu năng lượng hồng và tím dung hợp cũng theo đó mà bùng nổ. "Chuẩn Đế trung giai!!" Tần Phong có thể rõ ràng cảm nhận được cơ thể trở nên mạnh mẽ hơn, khí tức quanh người cũng bạo trướng một đoạn dài. "Ách…" Tử Diên cũng vô thức căng người cắn răng rên nhẹ một tiếng, trong cơ thể nàng cũng truyền đến tiếng động trầm đục của chất cốt bị phá vỡ, khí tức Chuẩn Đế sơ giai theo đó bùng phát.

Chỉ là khác với Tần Phong đang rồng bay hổ vồ, Tử Diên thì vô lực đổ vào lòng hắn.

Tóc mái hơi rối bời, ướt át dính vào người.

Làn da trắng nõn lấp ló chút ửng hồng, giữa lông mày còn toát lên vẻ quyến rũ trưởng thành, như một chú thỏ lười biếng cuộn mình trong lòng Tần Phong. "Tiểu nữ tử nhìn có vẻ yếu đuối, nhưng lại có khả năng kháng đòn rất mạnh!" Tần Phong khóe miệng lộ ra nụ cười như Long Vương.

Chương 776

Hắn vén mái tóc đẫm mồ hôi của Tử Diên, khẽ hôn lên trán nàng, "Ưm ~ ưm ~" Tử Diên mệt đến mí mắt cũng lười mở ra, chỉ có thể phát ra một tiếng rên rỉ cầu xin tha thứ. "Từ khi xuất động đến nay vô địch thủ, được tha người chỗ nào thì tha người chỗ ấy!" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên.

Hắn quyết định đại phát từ bi tha cho Tử Diên lần này, trong lòng bắt đầu hô hoán Hệ Thống đổi Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu tốn 1000 vạn Phản Phái Điểm, thành công đổi một viên Chuẩn Đế cảnh Căn Cơ Đan." Một viên đan dược nuốt xuống, căn cơ lập tức củng cố. "Lại là 1000 vạn!" Tần Phong đau lòng muốn chết.

Một viên Căn Cơ Đan đã tốn của hắn 1000 vạn điểm, bây giờ trong túi chỉ còn lại 7848 vạn 1530 điểm, lương thực nhà địa chủ cũng không chịu nổi tiêu hao như vậy a!

Lúc này… Nguyệt Thần Cung lại lần nữa trở thành tâm điểm chú ý, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về đó. "Dừng rồi!" Tần gia thủy tổ đứng trên một tòa lầu cao, cũng hiếu kỳ quay đầu nhìn về Nguyệt Thần Cung.

Chỉ thấy theo Tần Phong và Tử Diên ngừng tu luyện, Thái Cực Âm Dương đồ cũng theo đó mà tiêu tán vào hư không, linh khí giữa trời đất bắt đầu dần dần khôi phục yên tĩnh, cơn gió vừa nổi lên cũng đã dừng lại. "Đúng vậy!" Thạch Trung Ngọc đứng sau lưng hắn, không kìm được cảm thán: "Liên tục ba ngày cũng không biết đang làm gì, nhưng chỉ nhìn động tĩnh này mà xem, nhi tử Tần Phong của ta quả thực có tư chất Đại Đế mạnh nhất." "Ngươi có thể đổi câu khác được không!?" Tần gia thủy tổ đầy vạch đen, bởi vì đã gần như phát điên.

Từ khi Tần Phong trở về Tần gia, Thạch Trung Ngọc cứ lặp đi lặp lại câu này, ngay cả lão tổ tông như hắn cũng chịu khổ vì nó. "A?

Ồ!" Thạch Trung Ngọc thấy ánh mắt không thiện chí của lão tổ tông, vội vàng chuyển đề tài: "Lão tổ tông, mấy hôm trước Phong nhi hạ lệnh cho các đại thần dùng bảo vật lấp đầy quốc khố rất không ổn, tuy Tần gia ta nắm giữ binh mã thiên hạ, nhưng dựa vào võ lực mà ngồi giang sơn thì không thể lâu dài." "Ngươi nói không sai!" Tần gia thủy tổ liếc mắt một cái, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Dựa vào võ lực quả thật không thể ngồi lâu dài, nhưng không dựa vào võ lực, giang sơn này Tần gia chúng ta cũng sẽ như Đại Việt Hoàng tộc mà không ngồi vững." "Ngồi không vững!?" Thạch Trung Ngọc nhíu mày nói: "Lão tổ tông muốn nói, Tần gia chúng ta không định cùng thế gia chia sẻ thiên hạ sao!?" "Tần gia chúng ta chính là thế gia lớn nhất Hoang Cổ!" Tần gia thủy tổ chậm rãi mở miệng nói: "Không ai hiểu rõ nguy hại của thế gia bằng chúng ta, cho nên sau khi Phong nhi thống nhất thiên hạ, không định thi hành nhân chính, hắn là muốn ngựa sắt giẫm đạp giang hồ, hủy bỏ miếu đường tổ từ của các thế lực, thu toàn bộ võ học thiên hạ về Đại Tần, cắt đứt truyền thừa tư tưởng của họ, để hoàn thành sự thống nhất về tư tưởng." "Thống nhất về tư tưởng!?" Thạch Trung Ngọc kinh ngạc đến mức trợn tròn mắt.

Tuy rằng hắn biết dã tâm của nhi tử cực kỳ lớn, nhưng thật không ngờ hắn lại điên cuồng đến mức này, đơn giản chính là lấy một mình chống lại người trong thiên hạ. "Lão tổ tông, không được!!" Thạch Trung Ngọc lập tức tỉnh lại, vội vàng nói: "Cho dù Phong nhi có thể lấy vô địch trấn áp thiên hạ, nhưng trong lòng người thiên hạ khẳng định không phục, khi Phong nhi phi thăng Thượng Giới, Tần gia chúng ta nhất định sẽ bị toàn bộ Hoang Cổ thanh toán." "Ngươi nghĩ được, Phong nhi sẽ không nghĩ được sao!?" Tần gia thủy tổ không vui trừng mắt, sau đó hít sâu một hơi nói: "Nó đã sớm quyết định làm một bạo quân để quét sạch mọi chướng ngại, sau đó sẽ do Tần Hạo lật đổ nó, vị bạo quân này, mà thi hành nhân chính." "Vãi chưởng, còn có thể chơi như vậy sao!?" Thạch Trung Ngọc nghe xong thì trợn mắt há mồm, trong lòng hiện lên một chữ "vãi".

Vốn tưởng rằng đại nhi thống nhất thiên hạ đã là đỉnh cao rồi, ai ngờ hắn lại chơi một ván cờ lớn hơn, coi thiên hạ thương sinh như quân cờ trong tay. "Cũng gần đủ rồi!" Tần gia thủy tổ ngẩng đầu lẩm bẩm: "Đến lúc tạo thế cho Tiểu Hạo rồi, để thiên hạ đều biết danh nghĩa nhân nghĩa của nó, chuẩn bị cho việc nó làm phản trong tương lai." "Ách…" Thạch Trung Ngọc không biết nên nói gì cho phải.

Một bên là giấc mơ kiên trì của đại nhi, một bên là cảm xúc của tiểu nhi tử được tặng kèm, lòng bàn tay hay lưng bàn tay đều là thịt, khiến hắn chỉ có thể lựa chọn giúp đại nhi hoàn thành giấc mơ.

Lúc này… Tần Phong không quấy rầy Tử Diên nghỉ ngơi, thần thanh khí sảng bước ra khỏi Nguyệt Thần Cung. "Bệ hạ!!" Thiên Quân tiến lên bẩm báo: "Vừa rồi nhận được tin tức, sứ giả phái đi Tây Nam chiêu hàng đã bị Thái Thượng Hoàng Đại Việt giết rồi." Vạn Mã tiếp lời: "Vị Thái Thượng Hoàng này còn đang ở Tây Nam đại sát, cướp bóc rất nhiều thế gia tu tiên, ngay cả tổ phần của người ta cũng không tha." "Xem ra là thật sự gấp rồi!" Đôi mắt Tần Phong không khỏi sáng lên.

Vốn tưởng rằng phải dây dưa với đối phương một thời gian, ai ngờ hắn lại ra tay động đao, cho hắn một cái cớ xuất binh cứu vớt chúng sinh. "Bệ hạ, thần xin xuất chiến!!" Bạch Khởi và những người khác cũng đã nhận được tin tức, nhao nhao quỳ xuống xin xuất chiến. "Tốt, Trẫm quyết định xuất binh thảo phạt nghịch tặc!" Tần Phong không chút chần chừ, lập tức quyết định xuất binh, cũng không quên dặn dò: "Chư vị tướng quân, vợ ta ai đẹp hơn ta, xin tư tín ta!" "Câu này có thể nói giữa chốn đông người sao!?" Bạch Khởi và những người khác lập tức lúng túng tại chỗ, có thể dùng ngón chân móc ra ba bảy một tám sảnh.

Đây là ý gì!?

Ai có vợ đẹp hơn vợ ta thì xin nhắn riêng cho ta sao!? "Hửm!?" Tam Thu lặng lẽ đi tới, rút bút ra bắt đầu ghi chép Tần Sử.

Năm tháng nào đó: Hoàng đế ta quyết định xuất binh thảo phạt nghịch tặc, trước khi đi dặn các gia tướng quân rằng, vợ của ta nói ta đẹp, là vì nàng thiên ái ta.

Ý là muốn các tướng quân tốc chiến tốc thắng, trở về uống rượu hỉ của hắn! "Cái đệt, cũng có thể như vậy!?" Tam Lộng Đại Sư đi ngang qua liếc mắt một cái, lập tức kinh ngạc đứng tại chỗ.

Hóa ra lòng bác ái của Tần Phong, đến chỗ hắn lại biến thành sự thiên ái của thê tử và sự quan tâm đến thuộc hạ… "Người này không tầm thường!!" Quang Thiên chỉ liếc mắt một cái, trong lòng lập tức vang lên còi báo động.

Vốn tưởng rằng bên cạnh Tần Phong không có một tên tay sai nào có thể đánh, mình trở về là đến tân thủ thôn tàn sát bừa bãi, ai ngờ tên thư sinh không đáng chú ý này lại lợi hại đến vậy.

Chẳng trách chưa bao giờ chủ động tham gia đánh nhau, lại còn được Hoàng đế ta ban cho hai kiện thần khí. "Bệ hạ!" Thiên Quân lại mở miệng nói: "Mấy ngày trước ngài hạ chỉ, cho phép các đại thế lực dâng bảo vật sung thực quốc khố Đại Việt của ta, nhưng bọn họ một tay đẩy ba trở lại, thậm chí có một số còn xin nghỉ phép mang đệ tử về nhà!?" "Xin nghỉ phép!?" Tần Phong khẽ nhấc mí mắt, ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Chỉ những người vô dụng với quốc gia mới xin nghỉ phép, truyền ý chỉ của Trẫm, Đại Tần ta không cần loại người vô dụng này, tịch thu tài sản của họ và đuổi ra khỏi Đại Tần." "Vãi chưởng!!" Mộc

Tú và những người khác đều kinh ngạc, trong lòng cũng thốt lên một tiếng "vãi".

Hắn rõ ràng có thể trực tiếp cướp đoạt, nhưng lại cứ nhất quyết gán cho người ta một tội danh. "Bệ hạ!" Vạn Mã lại tiếp lời: "Có một số người đã dâng bảo vật, nhưng đều là hàng loại hai." "Hàng loại hai!?" Ánh mắt Tần Phong lạnh đi: "Trẫm từ khi sinh ra, bất kể phương diện nào cũng là hạng nhất nhân gian, bọn chúng dâng Trẫm đồ hạng hai là đang châm biếm Trẫm sao!?" "Ách…" Mộc Tú và những người khác cảm thấy không có gì để nói.

Họ không dám chắc Tần Phong có phải là hạng nhất nhân gian toàn diện hay không, nhưng kiếm pháp và tiện pháp thì quả thực là hạng nhất nhân gian, loại mà người khác vỗ ngựa cũng không đuổi kịp. "Hôm nay chúng dám châm biếm Trẫm, ngày mai sẽ dám tụ tập làm phản!" Tần Phong ánh mắt quét qua các tướng, sau đó nói: "Truyền ý chỉ của Trẫm, bổ nhiệm Tề Tu Viễn làm Đại tướng quân, thống lĩnh mười vạn Đại Tuyết Long Kỵ đến tận nơi răn dạy, phàm là kẻ nào không biết hối cải, diệt môn, tuyệt căn, quật mộ, đoạn truyền thừa." Lời vừa dứt… Tam Thu rút ra bút Xuân Thu của mình, trên thánh chỉ trống không bút đi rồng bay phượng múa.

Chỉ thấy từng chữ lớn không ngừng hiện lên, mỗi chữ đều ẩn chứa thiên địa chi lực, sau khi kích hoạt giống như có thể khiến toàn bộ thiên địa hoàn toàn chìm xuống. "Xin Bệ hạ dùng ấn!!" Tam Thu một hơi viết xong, nâng thánh chỉ đến trước mặt Tần Phong.

Mà Tần Phong cũng không dài dòng, chỉ đơn giản liếc mắt một cái, liền vung tay lấy ra truyền quốc ngọc tỷ.

Khi đóng dấu hoàn thành, thiên địa chi uy lập tức bùng nổ.

Chỉ thấy chữ trên thánh chỉ giống như sống dậy, thiên địa chi uy mạnh mẽ cùng với kim quang chói mắt bùng phát, ép tất cả mọi người tại chỗ đều quỳ gối xuống. "Thần, Tề Tu Viễn, tiếp chỉ!!" Tề Tu Viễn quỳ một gối xuống đất, hai tay nâng thánh chỉ.

Bất quá trong lòng hắn lại chẳng vui vẻ chút nào, luôn cảm thấy đây không phải là một công việc tốt đẹp gì, không chừng sẽ gặp phải sự trả thù của toàn bộ giang hồ.

Cũng khiến hắn trong lòng nảy sinh một dự cảm không tốt, nhất định phải tranh thủ thời gian tu luyện, vượt Tần Phong phi thăng mới được.

Lúc này… Nguyệt Thần từ Nguyệt Thần Cung bước ra.

Vì tò mò nên nàng đi vào phòng Tử Diên xem, kết quả phát hiện tiểu nha đầu này lén ăn trái cấm, còn bị Tần Phong giày vò đến kiệt sức, ngay cả sức mở mắt cũng không còn.

Vốn định đuổi theo Tần Phong đòi một lời giải thích, ai ngờ vừa bước ra khỏi cửa lớn Nguyệt Thần Cung, đã thấy Tần Phong hạ chỉ muốn giết người. "Tiểu tử này muốn làm gì!?" Nguyệt Thần trong lòng không khỏi run lên, cảm thấy Tần Phong muốn làm đại sự. "Bệ hạ!" Quang Thiên vội vàng tiến lên nói: "Tiểu thư Đông Phương truyền tin tức, đã dọn dẹp Tử Cấm Thành sạch sẽ rồi, chỉ chờ Bệ hạ đến cử hành đại điển khai quốc của Đại Tần." "Ừm!" Tần Phong gật đầu nói: "Bạch Bào Quân, Hổ Bí Quân, Trấn Ma Quân, Hoàng Gia Quân, Tần Gia Quân, Ma Tộc Đại Quân cùng Trẫm đi trước bình định phản loạn ở Tây Nam, sau đó tiến về Tử Cấm Thành cử hành đại điển khai quốc của Đại Tần." "Tuân chỉ!!" Các tướng đồng thanh, ôm quyền lĩnh chỉ.

Chương 777

"Bệ hạ!!" Diệp Long rất sốt ruột hỏi: "Ngài có phải đã quên Hắc Kỳ Quân không, đại điển khai quốc của Đại Tần làm sao có thể thiếu chúng ta Hắc Kỳ Quân!?" "Trẫm không quên!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên, không quên vẽ vời: "Ngươi là con bài tẩy cuối cùng của Trẫm, Trẫm sao có thể tùy tiện để ngươi bại lộ được chứ!?" "Con bài tẩy cuối cùng!!" Diệp Long lập tức phấn chấn hẳn lên.

Vốn tưởng rằng dâng lên trăm tiểu kiều thê chỉ có thể thêm một vai phụ, ai ngờ một cái liền được đưa vào tận tâm khảm của lão bản, từ đó trở thành tâm phúc tuyệt đối của lão bản.

Lúc này… Phân thân của Tần Phong, khoanh chân ngồi trong cung điện tu luyện.

Còn hắn và Tiểu Nhu đã cứu được hơn trăm tiểu kiều thê, lúc này đang ở trong cung điện của Nguyên Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Chỉ là rất không may, bọn họ bị Tiểu Mị Ma Phong Tình nhìn thấy.

Vốn dĩ nàng chỉ là làm theo kịch bản của Tần Đạo, đi theo Ma Tộc Đại Quân đến để hô hào cổ vũ, ai ngờ bất cẩn liền đi vào hậu cung, phát hiện ra rất nhiều tiểu thư xinh đẹp. "Quả nhiên, có thể không tin nhân phẩm của chủ nhân, nhưng tuyệt đối không thể không tin ánh mắt của chủ nhân!" Phong Tình nhìn hơn trăm tiểu kiều thê, cảm thấy mình cũng sắp phát điên rồi.

Không phải nàng không muốn sống cuộc sống một vợ một chồng, thực sự là chủ nhân Tần Phong này quá không thành thật, ép nàng phải sống cuộc sống một chồng nhiều vợ.

Kiếp sau nàng nhất định phải làm con trai, đi theo đuổi thật nhiều tiểu thư!

Hu hu… Tiểu thư thật tốt, thơm thơm đáng yêu!! "Ngươi là ai!?" Tiểu Nhu tò mò đi tới, ánh mắt vẫn trong trẻo ngây thơ. "Ánh mắt thật sạch sẽ thuần khiết!" Thần sắc Phong Tình không khỏi ngẩn ra.

Không biết cô gái đơn thuần như vậy, là Tần Phong đã lừa gạt từ đâu đến, khiến người ta vừa nhìn thấy nàng đã không kìm được muốn thân cận.

Ngay lúc này… bóng dáng Diệp Thần nhanh chóng từ trên không trung rơi xuống.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn đến dò la tin tức của Diệp Long, ai ngờ vừa lẻn vào hoàng cung đã thấy ý nan bình của mình. "Tiểu Nhu, đúng là ngươi!" Diệp Thần thần sắc vô cùng kích động.

Vốn tưởng rằng hai người kiếp này vô duyên gặp lại, ai ngờ vận mệnh lại khiến họ tái ngộ.

Thêm vào đó, nơi này là địa bàn của Tần Phong, cũng khiến hắn lập tức hiểu ra năm đó là ai đã hãm hại hắn, và là ai đã bắt cóc Tiểu Nhu này để gán tội cho Phong Lâm tiên sinh. "Diệp Thần!!" Tiểu Nhu lập tức cảnh giác, kéo Phong Tình nhanh chóng lùi lại.

Trải qua những ngày này sống cùng các tiểu kiều thê, nàng cũng biết là Diệp Long đã dẫn binh sát hại trượng phu của họ, cướp đoạt họ về dâng cho Diệp Thần.

Nàng cũng biết từ miệng Tần Phong, Diệp Thần và Diệp Long là huynh đệ cùng tộc.

Vậy thì chân tướng là gì, cũng không cần nói cũng rõ!!

Nàng vốn tưởng Diệp Thần là một đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, ai ngờ hắn lại là một súc sinh giết người đoạt vợ, nàng cũng hận bản thân mình năm xưa tại sao lại cứu tên súc sinh này. "Tiểu Nhu, ngươi sao vậy!?" Diệp Thần sốt ruột như lửa đốt, bước tới một bước nói:

"Ngươi không nhận ra ta sao?

Ta là Diệp Thần, ngươi năm xưa đã cứu ta, ca ca Diệp Thần của ngươi đó a!" "Ta nhớ ngươi là ai, chỉ là hối hận năm xưa đã cứu ngươi!!" Đôi mắt đẹp của Tiểu Nhu đầy phẫn nộ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi tránh xa ta ra, ta không muốn Tần Phong ca ca hiểu lầm…" "Sợ Tần Phong hiểu lầm!?" Diệp Thần như bị sét đánh, liên tục lùi lại mấy bước.

Hắn thực sự không thể tin được, ý nan bình mà mình hồn xiêu mộng mị, lại có thể nói ra lời tàn nhẫn như vậy.

Cứ như mùa đông năm đó, hắn một mình gào thét trong tuyết lớn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt ý nan bình của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn cảm nhận được nỗi đau vỡ tim, nhận được 100 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt ý nan bình của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn cảm nhận được nỗi đau vỡ tim, nhận được một lần rút thưởng!" "Ý nan bình!?" Tần Phong lập tức nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía hoàng cung.

Hắn nhớ đã an bài Tiểu Nhu ở trong hoàng cung, tức là Diệp Thần đã lẻn vào hoàng cung, còn chạm mặt ý nan bình của hắn. "Dám xông vào hậu cung của Trẫm!!" Tần Phong lập tức không vui nói: "Thiên Quân, Vạn Mã, giam Diệp Long vào thiên lao!" "Tạ chủ long… gì?

Thiên lao!?" Diệp Long vừa định cảm ơn, giây tiếp theo liền ngây người.

Vừa mới nói hắn là con bài tẩy cuối cùng, sao quay đầu liền tống hắn vào thiên lao!?

Con người cho dù có hai bộ mặt, cũng không thể biến đổi nhanh như vậy chứ!! "Vâng!!" Thiên Quân, Vạn Mã không hỏi tại sao, tiến lên liền đè Diệp Long xuống đất. "Bệ hạ, sai rồi, sai rồi…" Diệp Long đưa tay ra, lớn tiếng kêu oan.

Nhưng Tần Phong lại không có ý định trả lời, hóa thành một đạo kiếm quang lao về phía hoàng cung. "Tiểu đệ đệ này…" Nguyệt Thần tức giận giậm chân.

Vốn định nhân cơ hội này định ra vị trí Hoàng hậu cho Tử Diên, ai ngờ Tần Phong lại chạy còn nhanh hơn thỏ.

Hết cách rồi!

Nàng chỉ có thể đến Tần gia, gây áp lực với phụ mẫu của hắn! "Thần côn, Bệ hạ làm sao vậy!?" Tam Lộng Đại Sư mắt đầy nghi hoặc, không hiểu vì sao Tần Phong lại vội vàng như vậy. "Ý ái theo gió khởi, gió ngừng ý nan bình!" Mộc Tú nhìn về phía hoàng cung một cách sâu xa, trong lòng mặc niệm cho Diệp Thần hai phút rưỡi.

Vốn dĩ nhân vật Diệp Thần này khí vận rất mạnh, có thể giúp hắn đứng trên đỉnh cao ngắm phong cảnh, nhưng đáng tiếc hắn lại gặp phải biến số lớn nhất từ trước đến nay trong Hoang Cổ.

Một kẻ yêu nghiệt không dính nhân quả, không nhập luân hồi, không bị vận mệnh khống chế! "Ý ái theo gió khởi, gió ngừng ý nan bình!?" Mọi người không kìm được nhìn nhau, đều không hiểu là có ý gì.

Lúc này… Diệp Thần đã tỉnh lại sau nỗi bi thương.

Nhưng hắn lại không có ý định rời đi, ngược lại vươn tay chộp lấy Tiểu Nhu.

Hắn cảm thấy Tiểu Nhu nhất định đã bị Tần Phong mê hoặc tâm trí, cho nên mới nói ra những lời như vậy với hắn, chỉ cần mình đưa Tiểu Nhu rời đi, nhất định có thể khiến nàng nhìn rõ mình là người như thế nào. "Lớn mật!!" Phong Tình lập tức nhảy ra, tuyệt đối không cho phép ai động vào… tiểu thư xinh đẹp mà chủ nhân đã nhìn trúng.

"Ma tộc!!" Diệp Thần ánh mắt lạnh băng nói: "Tần Phong quả nhiên là ma đầu lớn nhất thiên hạ, vì để có được thiên hạ, lại cấu kết ngoại tộc." "Dám nói xấu chủ nhân!!" Đôi mắt đẹp của Phong Tình lấp lánh hồng quang, quanh người cũng bùng phát ra năng lượng đáng sợ.

Chương 778

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, hư không bắt đầu chấn động kịch liệt.

Là một Mị Ma trăm nghìn năm mới xuất hiện một con trong Ma tộc, thiên phú của bản thân tuyệt đối không thấp.

Thêm vào đó khi Tần Phong truyền cho nàng Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, có giúp nàng tăng cường thiên phú của bản thân, cùng với nguồn tài nguyên cung ứng vô hạn, lúc này nàng đã có tu vi Quy Nhất cảnh. "Tiểu kỹ điêu trùng, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Diệp Thần thần sắc lạnh băng hừ một tiếng, căn bản không để Phong Tình vào mắt.

Chỉ thấy hắn vung tay lấy ra Ngân Long Thương, như sao băng xé rách hư không mà đâm về phía Phong Tình, còn phát ra một đạo tiếng gió rít xuyên tai sắc nhọn. "Ta thấy là ngươi tìm chết mới đúng!!" Phong Tình không hề có ý định lùi bước, nắm chặt nắm đấm hung hăng tung ra.

Ầm ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, sàn nhà Tây Chu cũng bị hất tung.

Kết cục cũng không có chút xoay chuyển nào, Phong Tình liền bị đánh bay ra ngoài. "Phụt!!" Phong Tình phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức tái nhợt. "Ngươi sao rồi!?" Tiểu Nhu vô cùng lo lắng, vội vàng chạy lên đỡ nàng. "Ta không sao!" Phong Tình lau vết máu ở khóe miệng, trong đôi mắt đẹp lập tức toát lên một vẻ điên cuồng, giống như máu tươi đã kích hoạt gen hiếu chiến trong xương cốt Ma tộc. "Lại không chết!!" Trong mắt Diệp Thần hiện lên một tia kinh ngạc, lại lần nữa cầm Ngân Long Thương đâm về phía Phong Tình.

Leng keng ~~ Một tiếng chuông linh đột nhiên vang lên.

Khiến cơ thể Diệp Thần không khỏi khựng lại, chỉ cảm thấy đầu đột nhiên choáng váng. "Đây là công kích linh hồn!?" Diệp Thần vội vàng dùng sức cắn đầu lưỡi, cưỡng ép bản thân phải nhanh chóng tỉnh táo lại.

U ô ~~ Nhưng còn chưa đợi Diệp Thần hoàn toàn tỉnh táo, một tiếng sáo khiến người ta đau đầu muốn nứt óc vang lên. "Người nào!?" Diệp Thần cắn chặt răng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Hoa Linh nghịch ngợm lắc lắc chiếc chuông linh trên cổ, Ngọc Tuyết tay cầm ngọc tiêu thổi sáo, còn Nguyệt Hi thì vung chiếc roi da nhỏ về phía hắn.

Bốp một tiếng!!

Không cho Diệp Thần chút thời gian phản ứng nào, chiếc roi da nhỏ hung hăng quật vào người hắn.

Khác với những lần quật roi da nhỏ bình thường, chiếc roi da nhỏ trong tay Nguyệt Hi là thần khí do Tần Phong tự tay luyện chế, không chỉ có thể co duỗi vô hạn, quật vào người còn mang theo công kích thuộc tính. "A!!" Diệp Thần lập tức đeo mặt nạ đau khổ.

Cảm nhận được một loại đau đớn không chạm vào da thịt, nhưng lại có thể làm tổn thương linh hồn con người. "Là các nàng ấy!!" Đôi mắt đẹp của Phong Tình lập tức sáng lên.

Đã sớm nghe nói chủ nhân có sở thích sưu tập, sau khi có nàng Mị Ma này rồi, lại chạy khắp Hoang Cổ tìm kiếm Hoa, Nguyệt, Tuyết, thành công sưu tập đủ bốn nữ phó Phong Hoa Tuyết Nguyệt. "Tất cả đều đi chết cho ta!!" Diệp Thần giận dữ gầm lên, Chiến Thần Giáp lập tức bao phủ toàn thân. "Chuẩn Đế đỉnh phong!!" Sắc mặt Phong Hoa Tuyết Nguyệt không khỏi biến đổi.

Tuy rằng các nàng đều sở hữu thần khí do Tần Phong ban tặng, nhưng tu vi đều là Quy Nhất cảnh, đối mặt với Diệp Thần cũng sở hữu thần khí, có thể nói là hoàn toàn không có phần thắng. "Tần Phong không những cấu kết Ma tộc, lại còn cấu kết Yêu tộc!" Diệp Thần trước tiên gán cho hắn một cái danh nghĩa đại nghĩa, sau đó ánh mắt hung ác nói: "Hôm nay, Chiến Thần Bắc Cương ta sẽ vì nhân tộc mà trừ yêu, trừ ma…" "Chiến Thần Bắc Cương, oai phong thật lớn a!" Một âm thanh trực tiếp cắt ngang: "Không chỉ vô cớ tự ý xông vào hoàng cung của Trẫm, lại còn dám trong hoàng cung tùy tiện chém giết thị nữ của Trẫm." "Âm thanh này…" Đồng tử Diệp Thần chợt co rụt lại, chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng.

Người có danh tiếng thì có hình bóng đi kèm!

Bất kể Tần Phong có gian trá đến đâu, nhưng Thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ là điều được công nhận, đặc biệt là sau khi Tần Phong thành công trảm Tiên, càng không có ai dám nghi ngờ thực lực của hắn. "Chủ nhân!!" Phong Tình vừa nghe thấy giọng Tần Phong.

Lập tức hành động như thể thân thể mềm nhũn không có lực mà đổ xuống, hoàn toàn khác với dáng vẻ vừa rồi kích hoạt huyết mạch Ma tộc, thị huyết mà chiến.

Và ngay khoảnh khắc Phong Tình sắp đổ xuống, chạm vào được bộ ngực rắn chắc hằng mơ. "Ô ô, là mùi của chủ nhân!!" Phong Tình tham lam hít lấy mùi hương trên người Tần Phong, nóng lòng muốn được đánh dấu Mị Ma….

“Đến cả tiểu mị của trẫm mà ngươi cũng dám làm bị thương, gan ngươi to thật đấy!!” Tần Phong một tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của Phong Tình, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Diệp Thần, khí thế đế vương ngạo nghễ thiên hạ cũng theo đó bùng nổ. "Không hay rồi!!" Diệp Thần như gặp đại địch, nhanh chóng phòng bị.

“Chủ nhân, người phải làm chủ cho Phong Tình nha!” Phong Tình mặt đầy ủy khuất bĩu môi, như con gấu lớn bám chặt lấy Tần Phong, cảm nhận lồng ngực rộng lớn săn chắc của hắn.

“Tần Phong ca ca, giao cho muội đi!” Tiểu Nhu vội vàng chạy lên, tốt bụng giúp đỡ Phong Tình.

Mặc kệ tiểu mị ma giãy giụa không buông tay, cuối cùng vẫn bị kéo đi một cách vô tình. "Ô ô..." Phong Tình sắp khóc tới nơi.

Khó khăn lắm mới ngửi được mùi hương trên người chủ nhân, ai ngờ con nhỏ này chẳng có chút mắt nhìn nào cả.

“Tần Phong ca ca!?” Diệp Thần như bị bạo kích, nắm đấm siết chặt kêu rắc rắc.

Nhưng vừa nghĩ đến chiến lực khủng bố của Tần Phong, chiến ý trong lòng lập tức yếu đi một phần, muốn chiến lược tính chuyển dời, tránh né mũi nhọn của Tần Phong.

Không đúng!

Diệp Thần đột nhiên giật mình trong lòng.

Hắn tại sao phải tránh né mũi nhọn của Tần Phong, phải là Tần Phong tránh né mũi nhọn của hắn mới đúng chứ!

Từ khi xuất đạo đến nay, hắn luôn là gặp mạnh thì mạnh hơn, cho dù đối mặt với tiên nhân Thượng giới, cũng chưa từng có ý sợ hãi rút lui trước khi chiến đấu.

Chương 779

Bây giờ cho dù Tần Phong hắn vô địch thiên hạ, Bắc Cương Chiến Thần hắn cũng dám cùng hắn một trận chiến!!

Hơn nữa tu vi của hắn hiện tại đã đột phá đến Chuẩn Đế đỉnh phong, lại thêm chiến lực gia trì của Chiến Thần Giáp, vững chắc đạt tới chiến lực Đại Đế đỉnh phong.

Có lý do gì mà phải sợ Tần Phong Chuẩn Đế trung giai chứ!?

“Tần Phong, ngươi công khai câu kết Ma tộc và Yêu tộc, hôm nay ta phải vì nhân tộc mà diệt trừ cái bại loại như ngươi!” Diệp Thần cũng không biết đã uống bao nhiêu bát canh gà, tay cầm Ngân Long Thương đập mạnh xuống đất.

Ầm ầm!!

Thương xuất như rồng muốn phá vỡ trời xanh, cả thiên địa theo đó chấn động.

Kèm theo một cỗ năng lượng hủy thiên diệt địa bùng phát, cả người Diệp Thần lóe ra kim quang chói mắt, như một Chiến Thần cái thế vô địch giáng lâm nhân gian.

“Thương Vực Chi Cảnh!!” “Hoang Cổ Thánh Thể đệ nhị hình thái!!” Bốn cô gái Phong Hoa Tuyết Nguyệt lập tức kinh hô một tiếng, đều tự giác lùi lại, biết rằng trận chiến này không phải là thứ bọn họ có thể tham dự. "Hửm!?" Đầu nhỏ của Tiểu Nhu đầy dấu hỏi, không hiểu vì sao Phong Tình lại có thể nhúc nhích được nữa rồi.

“Ngươi chỉ có chút thủ đoạn này thôi sao!?” Tần Phong trong lòng không hề gợn sóng, tiện tay thêm vào cho mình một “Sát Ý Ba Động”.

Ầm ầm!!

Sát khí ngút trời như bài sơn đảo hải bùng phát từ trong cơ thể Tần Phong, không chỉ khiến nhiệt độ Tây Châu đột ngột giảm xuống điểm đóng băng, mà còn khiến trong lòng mọi người dâng lên nỗi sợ hãi vô tận.

Cứ như thể trời đất đều biến thành màu huyết hồng, nhuộm lên một bầu không khí u ám vô cùng.

“Tần Phong, ngươi là cái tên ma đầu này!!” Đồng tử Diệp Thần đột nhiên co rút lại, trong lòng cũng vô cớ cảm thấy ớn lạnh.

Cho dù hắn đã giao tranh nhiều năm ở Bắc Cương Yếu Tắc, cũng không thể so sánh với sát khí của Tần Phong, thực sự không thể tưởng tượng hắn đã giết bao nhiêu người.

“Ma đầu!?” Tần Phong mặt đầy chính khí nói: “Tâm trẫm, hành trẫm đều rõ như gương, những gì trẫm làm đều vì chính nghĩa, loại tiểu nhân vô sỉ như ngươi cũng xứng chất vấn trẫm sao!!” “Bệ hạ nói rất hay!!” Hơn trăm tiểu kiều thê nghe thấy động tĩnh chạy ra, ánh mắt nhìn về phía Diệp Thần tràn đầy phẫn nộ, nếu ánh mắt có thể giết người thì Diệp Thần e rằng đã bị băm vằm thành vạn mảnh rồi.

“Chết đi!” Diệp Thần lười đấu khẩu với Tần Phong, Ngân Long Thương trong tay bùng phát thương ý ngút trời.

Ngao!!

Một thương xuất, song long hiện!

Hai con cự long ngàn trượng xuất hiện giữa không trung, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rồng ngâm chói tai.

Lúc này —— Tần Phong đối mặt với Thiên Tuyển Chi Tử, không dám có chút sơ ý nào.

Chỉ thấy hắn điên cuồng buff cho mình, đỉnh đầu là ba đóa kim quang, quanh thân có ngũ hành chi khí vờn quanh, sát khí ngút trời càng khiến người ta ớn lạnh...

“Cái thằng ĐM này rốt cuộc là quái vật gì vậy!?” Diệp Thần trừng lớn mắt khó tin, nỗi sợ hãi trong lòng bắt đầu không ngừng khuếch đại.

Mặc dù hắn hiện tại sở hữu chiến lực Đại Đế đỉnh phong, nhưng nào ngờ buff của Tần Phong nhiều đến mức không hợp lý, hắn cũng cuối cùng đã hiểu vì sao Tần Phong có thể chém tiên rồi.

Keng thương!

Một tiếng kiếm minh thanh thúy đột nhiên vang vọng khắp thiên địa, khiến tất cả mọi người trong trường lòng giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy Tần Phong khai mở Thương Thiên Bá Thể đệ nhị hình thái, một mái tóc bạc phơ lay động theo gió, tay nắm chặt chuôi Nhân Hoàng Kiếm, cô ngạo như hoa sen tuyết trên vách núi cheo leo đón gió mà động, mang theo một cỗ sức mạnh rung động lòng người.

Hãm thủ, bạt kiếm!

Kiếm quang kinh diễm đột nhiên xuất hiện, xoay chuyển như chim hồng kinh động, nhẹ nhàng như rồng lượn, hoa lệ mà không phô trương, nhẹ nhàng mà không mất đi vẻ tú lệ.

Thiên Ngoại Phi Tiên!

Một kiếm tuyệt đại phong hoa khiến vô số kiếm khách phải cúi đầu, cả thế giới cũng vào lúc này tĩnh lặng lại, chỉ còn lại một kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên rơi vào phàm gian, xua tan vạn dặm mây phù du.

“Chủ nhân lợi hại quá!” Mắt đẹp của Phong Tình lấp lánh trái tim đào, sắp không khống chế nổi nữa rồi.

“Đây chính là Thủy Hoàng của Đại Tần sao!?” Hơn trăm tiểu kiều thê trái tim đập thình thịch loạn xạ.

Không chỉ tuổi trẻ đã tạo dựng Đại Tần và thành tựu hoàng vị, mà còn sở hữu một khuôn mặt khiến phụ nữ phải thét chói tai, lập tức khiến các nàng đoạn tuyệt ý niệm trở về nhà.

Ầm ầm!!

Tần Phong như phi tiên rơi vào phàm gian, một kiếm xuyên phá trường không mà đến, cùng Ngân Long do Diệp Thần hóa thành hung hăng va chạm vào nhau, năng lượng sản sinh cũng như phong bạo càn quét thiên địa.

“Phụt!!” Diệp Thần chỉ cảm thấy lồng ngực cuộn trào dữ dội, cuối cùng vẫn không nhịn được phun ra một ngụm tiên huyết.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ kích thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 30 vạn Phản Phái Điểm!!” “Mới có 30 vạn sao!?” Tần Phong cảm thấy không quá hài lòng, lần nữa xông về phía Diệp Thần.

“Ta sẽ không bại!!” Sắc mặt Diệp Thần đột nhiên trở nên dữ tợn, bắt đầu điên cuồng hấp thu năng lượng của Hắc Quả Phụ.

Xưa nay đều là hắn vượt cấp khiêu chiến người khác, chưa từng có ai vượt cấp khiêu chiến hắn, vì để đánh bại Tần Phong, cho dù bán linh hồn cho ác ma cũng không từ.

Ầm ầm!!

Tiếng oanh minh chói tai muốn thủng màng nhĩ vang vọng khắp thiên địa, khiến hư không bắt đầu chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy khí tức của Diệp Thần đột nhiên tăng vọt gấp mấy chục lần không chỉ, quanh thân càng tỏa ra uy áp Đại Đế thuần chính, báo hiệu hắn đã thành công đột phá đến cảnh giới Đại Đế.

“Thiên Tuyển Chi Tử quả nhiên không nói đạo lý!” Tần Phong nhanh chóng kết một đạo chỉ quyết, thi triển ra pháp tướng ba đầu sáu tay.

Ầm ầm!!

Phong vân biến sắc, điện chớp sấm rền.

Chỉ thấy Tần Phong đứng trong lôi điện giữa hư không, kèm theo kim quang lóe sáng, hai cái đầu và bốn cánh tay mọc ra, càng bùng phát ra thần uy khủng bố như thiên thần hạ phàm.

“Đây là cái gì!?” Phong Hoa Tuyết Nguyệt lập tức kinh hô, chưa từng thấy người nào có ba đầu sáu tay.

“Pháp tướng thần thông!?” Khóe mắt Diệp Thần không khỏi co rút lại, trong lòng phát ra tiếng gào thét của con chuột chũi.

Đậu má!!

Chương 780

Còn có thể vui vẻ chơi đùa nữa không đây!!

Rõ ràng đã nói Đại Đế trở xuống đều là kiến hôi, nhưng tại sao đến chỗ Tần Phong thì lại vô dụng!? "Ba đầu sáu tay?

Chủ nhân biến thái quá đi à!" Phong Tình không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên cắn môi đỏ thẹn thùng... "Ba đầu sáu tay chống trời đất, Nộ Na Tra phò đế cuối cùng!" Giọng nói hùng hồn của Tần Phong vang vọng khắp thiên địa, khí tức quanh thân hắn cũng theo đó bắt đầu bạo trướng.

Chỉ thấy một đầu hai tay kết đạo phù Ngũ Lôi Chính Pháp của Đạo gia, lôi đình khắp trời như thần phạt giáng lâm; một đầu hai tay kết Đại Uy Thiên Long Pháp Ấn của Phật gia, cự long vàng ngửa mặt lên trời gào thét.

Một đầu hai tay tiếp tục vung kiếm, thi triển ra Một Kiếm Khai Thiên Môn.

“Chủ nhân, lợi hại quá đi!!” Phong Tình kích động đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, như đội cổ vũ múa may.

Chỉ thấy Tần Phong ba đầu sáu tay đứng giữa hư không, người như thần kiếm cất giữ đã lâu nay mới **ra vỏ**, phô bày phong thái kinh thiên, đỉnh đầu là lôi đình khủng bố, như Lôi Thần giáng lâm nhân gian, phía sau là cự long vàng, phóng thích ra long uy vô tận. "Con tiểu mị ma này đúng là hoạt bát quá đi!" Nguyệt Hi nghe tiếng quay đầu liếc nhìn một cái.

Khác với loại não tình yêu như Điềm Điềm, Phong Tình là điển hình của tiểu thái muội, thích sự táo bạo kích thích, dám thử những chiêu trò mới.

Nếu kết hợp với tính cách vô pháp vô thiên của Tần Phong, sau này nhất định sẽ phát triển ra rất nhiều chiêu trò mới lạ.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Trong lòng Diệp Thần dâng lên một cỗ bi thương, thực sự không muốn tin vào tất cả những gì trước mắt.

Đã có Thần rồi, sao lại còn có Phong!!

Hắn vốn tưởng càn khôn chưa định, mình chính là hắc mã của thời đại này, hắn cũng vì thế mà nỗ lực.

Nhưng ai ngờ đột nhiên nhảy ra một yêu nghiệt Tần Phong, khiến hắn phát hiện mình chẳng qua chỉ là một con bò ngựa.

Không chỉ âm mưu quỷ kế chơi không lại hắn, cứng đối cứng cũng không phải đối thủ của hắn.

Thậm chí cả tán gái cũng không lợi hại bằng hắn, thanh mai trúc mã Vu Lan, Tiểu Nhu vẫn luôn khiến hắn day dứt đều bị hắn cướp mất rồi.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Tiểu Bạch đang ở cùng Hữu Dung và Điềm Điềm.

Vì bị coi là bóng đèn mà bị đá ra ngoài, khiến nó tổn thất mấy trăm triệu, thế nên mấy ngày nay nó đều khẩn cấp liên hệ người mua, chỉ sợ Tần Phong bị kẹt lại trong tay mình.

“Đại Ma Vương thành hàng 'second hand' rồi!” Hữu Dung quật cường không cúi đầu, sợ nước mắt sẽ rơi xuống.

Sớm biết Tử Diên lại không giảng võ đức như vậy, vừa xuất quan đã “thụy” Tần Phong, nàng nói gì cũng sẽ không mặc cả với Tiểu Bạch, mà nên mua Đại Ma Vương về sớm mới phải.

Tiểu Bạch ra sức tiếp thị: “Tục ngữ nói rất hay, giày rách mang vào mới hợp chân!” "Ta không muốn!!" Hữu Dung lại không chịu nổi nữa.

Vốn dĩ là 《Một Huyết Của Đại Ma Vương, Thuộc Về Ta Tiểu Y Tiên Tuyệt Mỹ》, giờ lại biến thành 《Đại Ma Vương "Second Hand", Say Mê Tiểu Y Tiên Tuyệt Mỹ》.

“Hàng 'second hand' ta cũng muốn!” Điềm Điềm không thấy có vấn đề gì, hào sảng đưa tiền đặt cọc cho Tiểu Bạch.

Theo quy tắc của Đại Mạc bọn họ, đàn ông tam thê tứ thiếp thật sự quá đỗi bình thường rồi, cho dù Tần Phong có mua thêm vài "second hand" nữa, cũng không hề ảnh hưởng đến địa vị của hắn trong lòng nàng.

“Đây mới là tầm vóc của phú bà chứ!!” Tiểu Bạch nhanh nhẹn thu tiền đặt cọc, không quên dặn dò: “Chủ nhân thỏ ta sở hữu thể chất bách độc bất xâm, hạ thuốc có lẽ sẽ không có tác dụng với hắn đâu, thỏ ta kiến nghị có thể chuốc say hắn trước rồi ra tay.” “Ý hay!!” Mắt đẹp của Điềm Điềm lập tức sáng bừng, cảm thấy số tiền này chi ra quá đáng giá.

Ầm ầm!!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển kịch liệt, năng lượng khủng bố theo đó càn quét đến, hai cô gái và một con thỏ không kịp phòng bị, lập tức bị phong bạo cuốn bay đi.

“Thỏ mạ của tôi ơi, làm thỏ tôi ngã chết rồi!” Tiểu Bạch từ trên không trung rơi mạnh xuống đất, ngẩng đầu lên thì thấy Tần Phong đang đánh Diệp Thần.

“A...” Hữu Dung và Điềm Điềm hét lên một tiếng, rơi mạnh xuống người Tiểu Bạch. "A, thỏ tôi không chịu nổi sức nặng này!!" Tiểu Bạch suýt chút nữa bị ép ra hiệu ứng mắt to, phải chịu đựng áp lực mà cái tuổi này không nên chịu.

Ong!

Ong!

Kiếm ý ngút trời, rực rỡ chói mắt!!

Một đạo kiếm quang ẩn hiện như vắt ngang từ viễn cổ mà đến, khí tức khủng bố diệt sát tất cả trong nháy mắt bao trùm toàn trường.

“Ta không tin, ta không tin...” Sắc mặt Diệp Thần đột nhiên trở nên dữ tợn, không muốn thừa nhận mình không bằng Tần Phong.

Thương xuất như rồng, trời long đất lở!

Chỉ thấy Diệp Thần hóa thành hai con cự long vàng, với tốc độ cực nhanh lao về phía Tần Phong.

Ầm ầm!!

Hai bên va chạm, hư không nổ vang.

Ánh sáng chói mắt che lấp ánh mặt trời, năng lượng tán ra như phong bạo càn quét thiên địa, những vết nứt ghê rợn trên mặt đất không ngừng lan rộng.

“Chuyện gì vậy!?” Bách tính trong đô thành giật mình thon thót, nhao nhao quay đầu nhìn về hướng hoàng cung.

Chỉ thấy Tần Phong ba đầu sáu tay đứng giữa hư không, Diệp Thần đối diện thì thần sắc chật vật, cho dù trên người có Chiến Thần Giáp bảo hộ, máu tươi cũng như không tiền mà phun ra. "Khái khái..." Diệp Thần cuối cùng vẫn không nhịn được, ho kịch liệt phun ra một ngụm tiên huyết.

Chứng kiến cảnh này, toàn thành sôi trào.

“Diệp Thần này là Bắc Cương Chiến Thần, tại sao lại không chịu nổi một đòn như vậy!?” “Không thấy Long Quân có ba đầu sáu tay sao?

Đây là Pháp tướng thần thông!” “Pháp tướng thần thông?

Tương truyền là đại thần thông chỉ tiên nhân Thượng giới mới có thể tu luyện!” “Cho dù Long Quân có đại thần thông, nhưng Diệp Thần tự xưng thiên kiêu đệ nhất Hoang Cổ, còn đột phá đến Đại Đế, không lý nào lại bại thảm như vậy chứ!?” “Năm đó chẳng qua là Long Quân giả chết, Diệp Thần mới dám nhảy ra xưng đệ nhất, hai bên vốn dĩ không cùng một đẳng cấp.” “Cái gì mà Bắc Cương Chiến Thần, đến cả tư cách xách giày cho Long Quân cũng không đủ!” “Với thân thể phàm nhân, sánh ngang tiên nhân, thiên cổ chỉ có một mình Long Quân!” “...” Toàn bộ bách tính đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, khí tức không giận mà uy khiến người ta kính sợ trong lòng.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt ba vị trưởng lão đang dò la tin tức trong thành lập tức biến đổi, trong lòng càng không nhịn được bắt đầu điên cuồng phát ra điện báo.

Chương 781

Đậu má!!

Rõ ràng biết đây là địa bàn của Tần Phong, mà còn dám gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Thật sự coi thuộc hạ của Tần Phong là đồ bày trí, mặc cho hắn muốn giết chóc tung hoành sao!?

“Ta không tin, ta không tin...” Diệp Thần nghe tiếng chê bai của Tây Châu, như con cừu mất sữa gào thét lớn tiếng.

Hắn không tin mình bị người ta vượt cấp khiêu chiến, cũng không tin đột phá Đại Đế rồi mà vẫn không thể áp chế Tần Phong, càng không tin mình chỉ là vai phụ của thời đại này...

Ngay lúc này —— Tiếng nói non nớt đầy phẫn nộ của Tiểu Bạch vang lên, “Ngươi đang chó sủa cái gì đó!?” "Hả!?" Thần sắc Diệp Thần hơi ngớ người.

Chỉ thấy Tiểu Bạch đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, không hề cho hắn thời gian phản ứng, giơ Đạo Đức Chuyên lên vỗ thẳng vào mặt hắn.

Bốp một tiếng!!

Đạo Đức Chuyên hung hăng đập vào trán, trong nháy mắt Diệp Thần đã rơi vào trạng thái choáng váng.

“Dám làm phiền thỏ ta kiếm tiền, gan ngươi không nhỏ đâu!!” Tiểu Bạch vẫn không hết giận, lần nữa giơ Đạo Đức Chuyên lên.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Vỗ vào mặt, dùng sức vỗ, tay trái vỗ rồi tay phải vỗ, vỗ chết thì thôi, chưa chết thì vẫn vỗ... "Cảm giác quen thuộc quá!!" Tần Hạo nghe thấy động tĩnh cũng chạy ra.

Đặc biệt là nhìn thấy Tiểu Bạch vỗ vào mặt Diệp Thần, khiến hắn lập tức nhớ lại cảnh tượng mình từng bị vỗ, mặt hắn cũng không khỏi bắt đầu đau lên.

“Con thỏ lại kiếm tiền rồi?

Xem ra phải đào ổ thỏ ra thôi!” Khóe miệng Tần Phong hơi nhếch lên, hô gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Xoạt một tiếng!!

Bàn quay lớn quen thuộc lần nữa xuất hiện, cũng bắt đầu chậm rãi xoay chuyển.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng...” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng Chí Bảo diễn sinh từ Nhân Đạo, Nhân Hoàng Tỳ!” Nhân Hoàng Tỳ: Chí Bảo diễn sinh từ Nhân Đạo, có thể lớn như núi trấn áp tất cả kẻ địch xâm phạm chư thiên vạn giới, cũng có thể nhỏ như bàn tay trấn áp Nhân Tộc Khí Vận, che phủ, có thể ngưng tụ Nhân Đạo Chi Lực, hành Nhân Hoàng Chi Uy, đối kháng với Thiên Đạo.

Nhân Đạo Chi Lực càng mạnh, Nhân Hoàng Chi Uy càng mạnh. (Chú: Nhân Hoàng Tỳ có thể tinh lọc linh lực giữa thiên địa, liên tục cung cấp cho người sử dụng).

“Nhân Hoàng Tỳ!?” Thần sắc Tần Phong không khỏi ngớ người.

Lần trước rút được một thanh Nhân Hoàng Kiếm, bây giờ lại rút ra một cái Nhân Hoàng Tỳ, trang bị đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, không xưng Nhân Hoàng thì có vẻ hơi không hợp lý.

Nhưng mà cái Nhân Hoàng Tỳ này quả thực không tệ, có thể tấn công địch nhân, có thể trấn áp khí vận, còn có thể làm sạc dự phòng tùy thân.

Bốp một tiếng!!

Chỉ thấy Diệp Thần cưỡng chế thoát khỏi trạng thái choáng váng của Đạo Đức Chuyên, bùng phát một cỗ năng lượng chấn bay Tiểu Bạch ra ngoài.

“Sao lại không nói đạo lý như vậy!?” Tiểu Bạch tại chỗ ngớ người.

Đạo Đức Chuyên của nó từ trước đến nay chưa từng thất thủ, Diệp Thần làm sao có thể thoát khỏi trạng thái choáng váng được!? "Hừ..." Toàn thành lập tức vang lên một tràng tiếng chế giễu.

Vốn dĩ tưởng Diệp Thần chỉ là sinh nhầm thời đại, ai ngờ hắn đến cả con thỏ của Tần Phong cũng không đánh lại, hoàn toàn là bị vỗ mặt liên tục mấy chục viên gạch.

“Hỗn đản!!” Diệp Thần giận đỏ mặt gầm lên.

Hắn đường đường là Chiến Thần của Bắc Cương Yếu Tắc, bị Tần Phong đè xuống đất ma sát cũng đành, nhưng bây giờ lại bị linh sủng của đối phương vỗ mặt.

Nếu hôm nay không thể lấy lại mặt mũi, sau này hắn làm sao còn dám "hỗn" ở Hoang Cổ nữa đây!?

“Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ đánh bị thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ vũ nhục Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến nội tâm hắn chịu trọng thương, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” "Tâm lý của Diệp Thần 'ca ca' cũng kém quá nhỉ!?" Tần Phong bất lực lắc đầu.

Vốn dĩ tưởng Diệp Thần 'ca ca' trải qua ma nạn có thể trở lại cấp Thần Thoại, nhưng ai ngờ hắn học ai không học, cứ nhất định phải học Phương Trường mà tự bỏ cuộc, đơn giản chính là một A Đẩu không thể đỡ nổi.

“Chết đi cho ta!!” Diệp Thần không thể chịu đựng được ánh mắt dị thường của Tây Châu, sắc mặt dữ tợn tay cầm Ngân Long Thương xông về phía Tiểu Bạch.

Ầm ầm!!

Một thương xuất, song long hiện.

Thương ý ngút trời hóa thành hai con cự long, gào thét há to miệng máu, như muốn nuốt chửng Tiểu Bạch trong một ngụm.

“Thật sự coi thỏ ta dễ bắt nạt sao!” Tiểu Bạch nhanh chóng ném Đạo Đức Chuyên ra, không quên kết một đạo chỉ quyết điểm một cái.

Ầm ầm!!

Đạo Đức Chuyên nhanh chóng biến lớn, như ngọn núi che khuất trời đất.

Khiến toàn thành có cảm giác ớn lạnh như dưới tổ đổ nát, làm sao còn trứng nguyên vẹn.

Ầm ầm!!

Đạo Đức Chuyên và một thương song long hung hăng va chạm vào nhau, tiếng oanh minh chói tai kèm theo phong bạo ngút trời càn quét thiên địa.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt các cao thủ trong thành đột nhiên biến đổi, nhao nhao ra tay ngăn chặn phong bạo năng lượng. "Lưu rồi, lưu rồi!!" Tiểu Bạch chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể cuộn trào dữ dội, cũng biết cứng đối cứng thì không phải đối thủ của Diệp Thần.

Vội vàng vươn bàn tay nhỏ triệu hồi Đạo Đức Chuyên về, sau đó nhảy lên vai Tần Phong gặm củ cà rốt trấn an tinh thần.

Chương 782

“Đúng là không nói đạo lý mà!” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, suy nghĩ xem có nên giết mạnh hay không.

Bởi vì hắn có thể cảm nhận rõ ràng, át chủ bài của Diệp Thần 'ca ca' đã dùng hết rồi.

Ngược lại trên người hắn vẫn còn vài át chủ bài chưa dùng, cho dù giết mạnh không thành thì vẫn còn Diệp Long có thể thêm kịch.

“Con thỏ chết tiệt!!” Sắc mặt Diệp Thần dữ tợn đến đáng sợ.

Nếu ánh mắt có thể giết chết thỏ, Tiểu Bạch tuyệt đối đã biến thành món lẩu cay tê rồi.

“Ngươi sủa gì!?” Tiểu Bạch đặt củ cà rốt xuống, hung hăng nói: “Ngươi chẳng qua chỉ là một đầu hai tay, còn dám ở trước mặt chủ nhân ba đầu sáu tay của thỏ ta mà sủa bậy, thỏ ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ đến thế!” Một đầu hai tay!?

Tần Phong nghi ngờ Tiểu Bạch đang chửi người, nhưng không chắc chắn, chuẩn bị nghe kỹ lại lần nữa.

“Gầm!!” Diệp Thần sắc mặt dữ tợn gầm lên một tiếng, muốn kích hoạt thuộc tính "xuất chiêu bằng gầm".

Nhưng giây tiếp theo, hắn đã tỉnh táo lại.

Chỉ thấy Nguyệt Thần, Lam Ma, Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tề Tu Viễn, Đế Sư Vô Đạo và các Đại Đế khác lũ lượt kéo đến, còn có Bạch Bào Quân, Trấn Ma Quân và các quân đoàn khác đóng quân bên ngoài thành cũng đã thổi kèn hiệu tập hợp.

“Cái gì!!” Diệp Thần khôi phục lý trí, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Hắn cuối cùng cũng nhớ ra mình đối mặt không phải một mình Tần Phong, mà là đối mặt với một Đại Tần Đế Quốc đã thành công càn quét lục hợp.

“Chiến Thần, mau đi!!” Ba vị trưởng lão nhanh chóng tiến lên, kéo Diệp Thần vội vàng bỏ chạy.

“Muốn chạy!?” Đôi mắt Tần Phong lóe lên một tia hàn quang, Nhân Hoàng Kiếm trong tay càng bùng phát kiếm khí ngút trời.

“Mau chặn bọn họ lại!!” Tề Tu Viễn và những người khác nhao nhao tiến lên chặn đường, chặn đứng tất cả đường lui của Diệp Thần.

“Chẳng lẽ Diệp Thần ta hôm nay thực sự phải bỏ mạng tại đây sao!?” Trán Diệp Thần bắt đầu không ngừng đổ mồ hôi, có thể cảm nhận được khí tức tử vong đang đến gần.

“Ra tay!!” Tần Phong không có thói quen lải nhải như những phản phái khác, tay cầm Nhân Hoàng Kiếm nhanh chóng đâm về phía Diệp Thần.

Ầm ầm!!

Bầu trời đột nhiên bị tầng mây đen kịt bao phủ, từng đạo lôi đình chói tai muốn thủng màng nhĩ vang lên.

Ngay sau đó, lôi điện như lộ ra chân gà, vô tình càn quét trên không trung, kèm theo một cỗ Thiên Địa Chi Uy khủng bố càn quét thiên địa, như thể Thiên Đạo tự mình ra tay để cứu Diệp Thần.

“Hôm nay cho dù Da Tô có đến, cũng không giữ được Diệp Thần, trẫm nói rồi!!” Tần Phong tại chỗ nổi trận lôi đình, vung tay lấy ra Nhân Hoàng Tỳ.

Ầm ầm!!

Khoảnh khắc Nhân Hoàng Tỷ được lấy ra, bùng phát ra một đạo kim quang chói mắt, kèm theo một cỗ Nhân Hoàng Chi Uy khiến thiên địa phải run rẩy.

Cửu Cửu Nhân Hoàng, cùng trời đồng tôn!!

Chỉ thấy tám chữ vàng lớn hiện ra giữa không trung, như tám mặt trời chói mắt, cưỡng chế xua tan mây đen lôi điện trên bầu trời, Thiên Đạo Chi Uy cũng bị trấn áp xuống trong nháy mắt.

“Đây là cái gì!?” Toàn thành mọi người lập tức sôi trào, bày tỏ chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ.

Mọi người đều biết, hoàng quyền là trời ban!

Nhưng bây giờ Tần Phong lại tự xưng Nhân Hoàng, muốn cùng trời đất đồng tôn, càng trấn áp Thiên Đạo xuống, một bộ dạng "địa bàn của ta ta làm chủ".

“Ca ca, kiêu ngạo quá đi!” Tần Hạo xem đến trợn mắt há hốc mồm.

Vốn dĩ tưởng ca ca hắn kiêu ngạo chỉ nhằm vào vạn vật thế gian ở Hoang Cổ, ai ngờ hắn kiêu ngạo đến mức ngay cả trời cũng không để vào mắt. "Đúng là kiêu ngạo thật!!" Thạch Trung Ngọc hận không thể tự vả hai cái.

Con trai tốt của nàng rõ ràng có Nhân Hoàng Chi Tư, nhưng nàng lại đi khắp nơi hô hào cái gì mà Đại Đế Chi Tư, căn bản không thể hiện được đẳng cấp của con trai tốt.

“Trẫm là Nhân Hoàng, phải trấn áp tất cả thế gian!!” Giọng nói hùng hồn của Tần Phong vang vọng khắp thiên địa, vung tay ném Nhân Hoàng Tỷ lên bầu trời.

“Không hay rồi, nguy hiểm!!” Diệp Thần và ba vị trưởng lão sợ đến gan mật vỡ tung.

Chỉ thấy Nhân Đạo Chi Lực giữa thiên địa nhanh chóng hội tụ về Nhân Hoàng Tỳ, ngay sau đó nó biến thành khổng lồ như núi, khí thế khủng bố khi rơi xuống mạnh hơn Đạo Đức Chuyên của Tiểu Bạch không chỉ gấp trăm lần.

Thậm chí có thể nói, hai thứ đó căn bản không cùng một đẳng cấp...

“Cái này hợp với thỏ ta quá đi!!” Tiểu Bạch ngẩng đầu mắt sáng rực nhìn chằm chằm Nhân Hoàng Tỳ, lập tức cảm thấy Đạo Đức Chuyên trong tay không còn thơm nữa.

Thỏ ta không thể chối từ!

Phải tranh thủ sớm ngày kế thừa hoàng vị, chiếm lấy Nhân Hoàng Tỳ làm của riêng!

Ầm ầm!!

Hư không chấn động, trời long đất lở!!

Chỉ thấy Tần Phong thôi động Nhân Hoàng Tỳ, nặng nề đập xuống Diệp Thần và những người khác, cả hư không lập tức chấn động kịch liệt, tựa như mười vạn ngọn núi từ trời mà giáng xuống.

“Phụt!!” Máu tươi trong miệng Diệp Thần và ba vị trưởng lão không ngừng phun ra, như châu chấu đá xe căn bản không thể ngăn cản Nhân Hoàng Tỳ. "Hoá ra là Nhân Hoàng Tỳ!!" Nội tâm Vu Lan vẫn mãi không thể bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt đẹp lại hiện rõ vẻ nghi hoặc.

Lần trước đột nhiên xuất hiện một thanh Nhân Hoàng Kiếm, bây giờ lại xuất hiện một cái Nhân Hoàng Tỳ, khắp người Tần Phong từ trên xuống dưới đều toát ra những bí mật không thể giải đáp, khiến người ta không nhịn được muốn đi tìm hiểu rốt cuộc.

“Người đọc sách thiên hạ sắp gặp tai ương rồi!” Mặt Văn Tuyệt đầy vẻ ưu sầu, như thể đã nhìn thấy tương lai.

Vu Lan hiếu kỳ hỏi: “Phụ thân, vì sao lại nói vậy!?” “Ai!!” Văn Tuyệt thở dài một tiếng, lo lắng nói: “Người đọc sách sở dĩ tôn thờ hoàng quyền, đều là vì hoàng quyền do trời ban, Thiên Tử là người đại diện của Thiên Đạo ở nhân gian, nhưng Tần Phong lại muốn xưng Nhân Hoàng cùng trời đất đồng tôn, tương đương với việc bất kính thiên địa, không nghi ngờ gì là đã chạm vào nghịch lân của người đọc sách thiên hạ, mà với cá tính của Tần Phong nhất định sẽ không thỏa hiệp, một trận sát lục sẽ không thể tránh khỏi.” “Không thể tránh khỏi!?” Vu Lan rất đỗi nghi hoặc nói: “Phụ thân là Văn Thánh đương đại, lãnh tụ của người đọc sách thiên hạ, chỉ cần người đứng ra lên tiếng, người đọc sách thiên hạ ai dám gây sự!?” “Con nghĩ quá đơn giản rồi!” Văn Tuyệt bất lực nói: “Rất nhiều người đọc sách vô cùng hủ lậu, bọn họ căn bản không sợ chết, chỉ nhận lý lẽ chết trong lòng, còn có một số người đọc sách tự biết thành Thánh vô vọng, liền muốn lưu danh sử sách, cho dù phải đánh đổi cả cửu tộc cũng không từ.” "Cửu tộc chỉ để đổi lấy một cái lưu danh sử sách!?" Vu Lan kinh ngạc há to miệng, bày tỏ vô cùng không lý giải nổi. "Đây chính là người đọc sách đó!" Văn Tuyệt bất lực thở dài một tiếng, biết mình phải nhanh chóng rời đi.

Nếu ông chọn ở lại, người đọc sách thiên hạ nhất định sẽ đến cầu ông dẫn đầu, đến lúc đó đồng ý thì dễ chết sớm, không đồng ý thì đắc tội với người đọc sách thiên hạ, còn không biết họ sẽ mắng chửi ông thế nào nữa.

Vẫn là nên sớm lui lại, tiêu dao tự tại thì tốt!

Chương 783

Chỉ là đáng tiếc cho thiên hạ thương sinh!

Đại Tần hiện tại, đã có dấu hiệu của "Bạo Tần".

Nhưng chỉ cần yêu nghiệt Tần Phong này còn tồn tại một ngày, thiên hạ sẽ không có ai dám đứng lên phản kháng Đại Tần, có nghĩa là thiên hạ thương sinh sẽ phải sống dưới sự thống trị áp bức của "Bạo Tần".

Ầm ầm!!

Ngay khi Nhân Hoàng Tỳ sắp đập chết Diệp Thần, mặt đất đột nhiên chấn động kịch liệt.

Một cỗ tà khí ngút trời trong nháy mắt càn quét khắp Hoang Cổ, khiến người ta không khỏi giật mình kinh hãi trong lòng, như thể có thứ gì đó tà ác sắp phá phong mà ra.

“Là phương Bắc!!” Trong lòng mọi người cũng kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn về phía Bắc.

Chỉ thấy phương Bắc bị một cỗ tà khí bao phủ, như thể ác ma từ địa ngục bò ra, muốn nuốt chửng tất cả sinh linh của Hoang Cổ.

“Chẳng lẽ là Bắc Cương Yếu Tắc!?” Sắc mặt các cường giả cấp Đế ở đây kịch biến.

Mặc dù bọn họ chưa từng trải qua cuộc xâm lược dị giới năm đó, nhưng việc có thể khiến Đại Yến Hoàng Triều thống nhất sụp đổ chỉ trong một đêm, đủ để nói lên sự đáng sợ của sinh vật dị giới. "Không thể nào trùng hợp đến thế chứ!?" Tần Phong một đầu hai tay nhìn về phía Bắc, Thiên Nhãn ở mi tâm cũng theo đó mở ra.

Kim quang lóe lên...

Tần Phong nhìn thấy Bắc Cương Yếu Tắc đổ nát, cũng nhìn thấy khe nứt dị giới kia.

Chỉ thấy một đám sinh vật dị hình màu đen, đang không ngừng bò ra từ khe nứt.

Nếu không thể chém giết chúng càng sớm càng tốt, đợi đến khi số lượng chúng tập hợp đến một mức độ nhất định, thì muốn giết sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Cũng một lần nữa chứng minh, Thiên Tuyển Chi Tử quả nhiên không nói đạo lý!

Rõ ràng đã dồn bọn họ vào đường cùng rồi, nhưng lại luôn xuất hiện bất ngờ để ngăn cản hắn.

Thôi vậy!

Giết mạnh Thiên Tuyển Chi Tử có quá nhiều bất ngờ, vẫn là thêm kịch cho Diệp Long là ổn thỏa nhất! "Đó là Thiên Nhãn sao!?" Toàn thành mọi người ngơ ngác nhìn Tần Phong, trong lòng bật ra một tiếng "đậu má" lớn.

Đậu má!!

Còn có thể vui vẻ chơi đùa nữa không đây!?

Một người sao có thể đồng thời sở hữu Thương Thiên Bá Thể, Thượng Cổ Trùng Đồng và Thiên Nhãn ba loại tiên thiên thần thai thông, cho dù ông trời có đuổi theo đút cơm cũng không đến mức trắng trợn đút như vậy chứ!?

“Trẫm lấy danh nghĩa Nhân Hoàng, trấn áp tất cả thế gian!!” Giọng nói hùng hồn của Tần Phong vang vọng khắp thiên địa.

Nhân Hoàng Kiếm và Nhân Hoàng Tỳ hai kiện Nhân Đạo Chí Bảo, cũng nhanh chóng tập hợp Nhân Tộc Khí Vận, hóa thành một con cự long vàng trấn áp tại khe nứt dị giới, tạm thời ngăn chặn sinh vật dị giới tiến vào Hoang Cổ.

“Yêu nghiệt này!!” Diệp Thần chỉ cảm thấy trong lòng hoảng sợ không chịu nổi, sợ hãi đến mức quả quyết thi triển Hóa Huyết Thuấn Di.

“Chạy đi đâu!!” Tề Tu Viễn và những người khác cũng không rảnh rỗi, nhao nhao xông lên đơn đấu Diệp Thần.

Chỉ tiếc lúc này Diệp Thần đã sợ vỡ mật, căn bản không dây dưa với Tề Tu Viễn và những người khác, mang theo ba vị trưởng lão hóa thành một đạo huyết quang xé rách hư không.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ để lại bóng ma tâm lý nghiêm trọng cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Chỉ đành thêm kịch cho Diệp Long thôi!” Tần Phong nhìn Diệp Thần rời đi, chỉ có thể bất lực chấp nhận hiện thực.

Bây giờ hắn phải nhanh chóng phái một đại tướng đi trấn thủ Bắc Cương Yếu Tắc, tuyệt đối không thể để đám sinh vật dị giới này phá hoại cuộc sống hôn quân "xuân tiêu khổ đoản" của hắn.

“Nhân Hoàng Chi Uy, khủng bố đến thế!!” Cả Hoang Cổ hít một ngụm khí lạnh, bị thủ đoạn vô địch của Tần Phong dọa sợ.

Cho dù là Long Ngạo Thiên năm đó xưng vô địch, cũng chỉ là thiết lập Bắc Cương Yếu Tắc để chống cự sinh vật dị giới, nhưng Tần Phong lại bằng một sức mạnh của riêng mình, tạm thời trấn áp được khe nứt dị giới.

Có thể thấy mức độ yêu nghiệt của Tần Phong, còn vượt xa Long Ngạo Thiên năm đó. "Tần Phong xưng Nhân Hoàng, Lan Lan nhà ta chẳng phải là Nhân Hậu sao!?" Lam Ma phấn khích suýt chút nữa ngất đi.

Vốn dĩ tưởng Tần Phong tạo dựng Đại Tần là để tranh giành vị trí Đế Hậu, ai ngờ Tần Phong dám tranh với trời mà xưng Nhân Hoàng, khiến đẳng cấp của nữ nhi bảo bối của nàng lập tức nâng cao một bậc. "Hắc hắc..." Nguyệt Thần lộ ra một nụ cười mỉm nói: "Quên không nói với ngươi rồi, mấy ngày trước Thái Cực Âm Dương Đồ bao phủ Nguyệt Thần Cung của ta, chính là do Tần Phong và Tử Diên làm ra, hai vợ chồng trẻ lăn lộn ba ngày ba đêm, làm cho Tử Diên nhà ta mệt đến mức không mở mắt ra nổi nữa." "Ách..." Lam Ma như con ngỗng bị bóp cổ, biểu cảm trên mặt lập tức đông cứng lại.

Cái tên phá gia chi tử này!!

Rõ ràng nắm giữ ba lá bài vương "thiên thời, địa lợi, nhân hòa" trong tay, nhưng hắn lại cứ muốn tách ra đánh, kết quả để cho cô bé Tử Diên kia cướp mất tiên cơ.

Điều này làm sao nàng còn mặt mũi mà đi thu lễ Nhân Hậu chứ!? "Lăn lộn ba ngày ba đêm!?" Vu Lan nghe vậy, tức đến mức đau cả tim.

Vốn dĩ tưởng Đại Tần sắp lập quốc, Tần Phong với tư cách là quốc quân sẽ vô cùng bận rộn, bản thân nàng hiểu chuyện nên không vội vã đi lên bảng Thiên Tư đệ nhất.

Nhưng ai ngờ vị đại hôn quân này của nàng, lại phong lưu khoái hoạt ba ngày ba đêm...

“Ding dong, chúc mừng Túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại giận đến “đau vếu”, thu được 5 vạn điểm Phản Phái!” “Sao lại đau nữa rồi!?” Tần Phong nghi hoặc nhìn Vu Lan, nghĩ bụng có nên qua xoa bóp giúp nàng không.

Nhưng giây tiếp theo, Văn Tuyệt đã chắn trước mặt Vu Lan, cứ như canh chừng trộm vậy, chằm chằm nhìn Tần Phong.

“Cái lão già này…” Tần Phong lập tức tụt mood, quyết định bóc phốt bí mật nho nhỏ của Văn Tuyệt.

“Hai mẹ con này đúng là vô dụng mà!!” Lam Ma đứng bên cạnh tức đến đau ngực.

Y sống đến giờ, lần đầu tiên nghe nói “hàng từ trời rơi xuống” lại không đấu lại “thanh mai”, hoàn toàn không kế thừa được gen “cưỡng mua cưỡng bán” ưu tú của Lam Ma y.

“Bệ hạ!” Đế Sư Vô Đạo cùng những người khác tiến lên, thần sắc nghiêm túc nói: “Khe nứt dị giới liên quan đến an nguy của toàn bộ Hoang Cổ, xin Bệ hạ lập tức phái đại tướng đến trấn thủ Bắc Cương Yếu Tắc, e rằng chậm trễ sẽ sinh biến ạ!” “Xin Bệ hạ, phái đại tướng trấn thủ Bắc Cương Yếu Tắc!!” Các đại thần khác cũng nhao nhao phụ họa, ánh mắt nghiêm túc chưa từng có.

Tần Phong thu ánh mắt về, mở miệng hỏi: “Chư vị ái khanh, các khanh thấy phái ai đi là tốt nhất!?” “Cái này…” Các đại thần nhất thời ngập ngừng, liếc nhìn hướng Diệp Thần rời đi.

Thực ra trong lòng họ, Diệp Thần là ứng cử viên tốt nhất, bởi vì đối phương có kinh nghiệm trấn thủ Bắc Cương Yếu Tắc.

Chương 784

Nhưng từ trận chiến vừa rồi không khó để nhận ra, hai bên đã đến mức nước lửa không dung, muốn Tần Phong đồng ý căn bản là không thể.

“Bệ hạ, thần chờ xin xuất chiến!!” Bạch Khởi cùng các tướng quân đồng loạt quỳ xuống, dáng vẻ không sợ chết.

“Các ngươi!?” Tần Phong nhìn các tướng quân trước mặt, không gật đầu đồng ý để họ đi.

Mặc dù họ đều là những tướng quân trải qua trăm trận chiến, nhưng chưa chắc có thể giữ được Bắc Cương Yếu Tắc, không phải vì tố chất quân sự của họ không đủ, mà là vì Khí Vận của bản thân không đủ.

Ngay cả Long Ngạo Thiên, Diệp Thần hai vị Thiên Tuyển Chi Tử cũng không thể triệt để tiêu diệt sinh vật dị giới.

Nếu phái những tiểu vai phụ này đi trấn thủ, e rằng chỉ khiến Đại Tần tổn binh hao tướng, cho Diệp Thần cùng những người khác cơ hội “tro tàn sống lại”.

“Phải phái một Thiên Tuyển đi trấn áp mới được!” Tần Phong ánh mắt nhanh chóng lướt qua đám mỹ nhân bên cạnh.

Hiện giờ bên cạnh hắn chỉ có nhị đệ và Lan Bảo Bảo (Vu Lan) hai Thiên Tuyển, phái họ đi trấn thủ chắc sẽ không thành vấn đề gì, chỉ là dù phái ai đi thì lòng hắn cũng luyến tiếc.

Hắn đã mất đi một Tiểu Tam Tam (Lâm Tam) rồi, không muốn mất thêm nhị đệ và Lan Bảo Bảo nữa.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Diệp Thần mặt đầy đau khổ ngã vật xuống đất.

Bởi vì khi bỏ chạy đã sử dụng Hóa Huyết Thuấn Di, nên giờ sắc mặt trắng bệch không còn chút máu nào, không có một đoạn thời gian tĩnh dưỡng cẩn thận thì đừng hòng khôi phục lại.

“Tiểu Nhu!!” Diệp Thần mặt đầy đau khổ chìm vào hồi ức.

Lần trước khi sử dụng Hóa Huyết Thuấn Di, chính là được Tiểu Nhu cứu về nhà, nhưng giờ vật đổi sao dời, Tiểu Nhu không những coi hắn là người xấu, mà còn ngả vào lòng Tần tiện nhân.

“Chiến Thần, ngài sao rồi!?” Ba vị trưởng lão vô cùng căng thẳng, vội vàng đỡ hắn dậy.

“Ta không sao!” Diệp Thần sắc mặt trắng bệch không chút máu, giọng run run hỏi: “Các ngươi có nghe ngóng được tin tức về Diệp Long không!?” “Có nghe được một chút!” Đại trưởng lão mở miệng nói: “Nghe đồn Diệp Long không muốn thần phục Tần Phong, nên đã bị Tần Phong đánh vào Thiên Lao rồi.” “Đánh vào Thiên Lao!?” Diệp Thần khẽ cau mày nói: “Với tính cách của Tần Phong, hẳn là ‘thuận ta thì sống, chống ta thì chết’, không có lý do gì lại giữ mạng Diệp Long!?” “Chắc là vì Hắc Kỳ Quân!” Nhị trưởng lão hóa thân thành người thông minh nói: “Nghe nói Ma Nhãn của Diệp Long có thể nô dịch người khác, xem ra hắn đã khống chế Hắc Kỳ Quân rồi, mà Tần Phong lại không nỡ bỏ Hắc Kỳ Quân, nên mới giữ lại mạng Diệp Long.” “Có lý!” Diệp Thần thần sắc khẽ sững sờ, cục diện lập tức được mở rộng.

“Chiến Thần, giờ chúng ta phải làm sao!?” Tam trưởng lão ngập ngừng nói: “Ngài vừa rồi cũng nói, Tần Phong có tính cách ‘thuận ta thì sống, chống ta thì chết’, chúng ta vừa mới gây chuyện lớn, e rằng Tần Phong sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu.” “Đúng vậy!” Hai vị trưởng lão khác cũng mặt đầy lo lắng.

Bắc Cương Yếu Tắc giờ đã không còn, họ là những hiệp khách độc hành vô gia cư, nếu Tần Phong lại hạ lệnh truy sát, thì toàn bộ Hoang Cổ sẽ không còn chỗ dung thân cho họ.

Diệp Thần mặt đầy tự tin nói: "Ba vị trưởng lão yên tâm, hiện giờ Thiên thời, Địa lợi đều có rồi, chúng ta rất nhanh sẽ có thể quật khởi trở lại!" "Giải thích thế nào!?" Ba vị trưởng lão mắt tròn mắt dẹt nhìn Diệp Thần, chờ hắn vẽ một cái "bánh lớn" cho mình.

"Sinh vật dị giới xuất hiện là Thiên thời, Bắc Cương Yếu Tắc là Địa lợi của chúng ta!" Diệp Thần bắt đầu vẽ bánh: "Chúng ta đều đã thấy sự lợi hại của sinh vật dị giới rồi, chỉ dựa vào Tần Phong căn bản không thể trấn áp được, đợi đến khi sinh vật dị giới tràn ra, chính là ngày thiên hạ đại loạn, chúng ta hoàn toàn có thể noi gương Long Ngạo Thiên năm xưa, quật khởi trong loạn thế, lật đổ sự thống trị của Đại Tần." "Có lý!" Đại trưởng lão ngẫm nghĩ một lát nói: "Với tính cách của Tần Phong, tương lai rất có khả năng sẽ 'thất đức với thiên hạ' (làm mất lòng dân), đến lúc đó chúng ta sẽ tập hợp đủ Thiên thời, Địa lợi, Nhân hòa." "Thế thì chẳng phải muốn thua cũng khó sao!" Nhị trưởng lão mắt lập tức sáng lên, rất hài lòng với chiếc bánh lớn mà Diệp Thần vẽ.

"Có thật sự thắng được không!?" Tam trưởng lão lại mặt đầy lo lắng.

Cảm giác dù họ có tập hợp đủ Thiên thời Địa lợi Nhân hòa, cũng không thể đối kháng với Tần Phong cái tên "yêu nghiệt vạn cổ" này.

"Được!" Diệp Thần cảm thấy không vấn đề gì, đấu chí hừng hực nói: "Hiện giờ chúng ta phải lên kế hoạch giải cứu Diệp Long, chỉ khi nắm giữ được Hắc Kỳ Quân, tương lai mới có vốn liếng để tranh giành thiên hạ." "Chiến Thần nói đúng!" Đại trưởng lão tán đồng gật đầu, cảm thấy tư duy của Diệp Thần không có vấn đề.

Ngay lúc đó —— Không xa có một đám đại hán cường tráng đi ngang qua.

Diệp Thần vừa nhìn thấy đám đại hán đó, khóe miệng bất giác lộ ra nụ cười si hán, hệt như một “lsp” (biến thái) nhìn thấy mấy cô nàng xinh đẹp vậy.

Nhị trưởng lão cảm thấy không đúng, vội vàng hỏi: “Chiến Thần, sao ngài lại cười!?” “Ta đâu có cười!?” Diệp Thần mặt đầy nghi hoặc, không hiểu ý tứ gì.

“Không cười!?” Ba vị trưởng lão nhìn nhau, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ là Diệp Thần cưỡng ép hấp thu năng lượng của Hắc Quả Phụ, chịu ảnh hưởng từ ý chí tàn lưu của Hắc Quả Phụ trong năng lượng đó!?

“Ding dong, chúc mừng Túc chủ đã làm ô nhiễm ý chí của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, thu được 100 vạn điểm Phản Phái!!” “100 vạn!?” Mắt Tần Phong không khỏi sáng lên, không ngờ Diệp Thần còn có “dầu mỡ” (lợi lộc).

“Bệ hạ!” Đế Sư Vô Đạo mở miệng nhắc nhở: “Bắc Cương Yếu Tắc liên quan đến sự ổn định của Đại Tần, cần phải đưa ra quyết định càng sớm càng tốt ạ!” “Trẫm biết rồi!” Tần Phong bị làm cho đau đầu, vẫy tay đi về phía hậu cung.

“Cơ hội đến rồi!” Mắt đẹp của Phong Tình lập tức sáng lên, kéo Hoa Tuyết Nguyệt cùng đuổi theo.

“Bệ hạ!!” Đế Sư Vô Đạo vội vàng nhắc nhở: “Đại Tần ta vừa mới thành lập, chính là lúc vạn việc cần chấn hưng, tuyệt đối đừng trầm mê tửu sắc ạ!!” Tần Phong không quay đầu lại vẫy vẫy tay, Tam Thu một bên thì thầm ghi chép Tần sử.

“Từ xưa đế vương đa phong lưu, Hoàng thượng của ta có chút phong hoa tuyết nguyệt, cũng coi như tao nhã...” Hậu cung.

Tần Phong đang nhàn nhã ngồi trên ghế chủ tọa.

Bên cạnh hắn là bốn nữ tỳ Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt hầu hạ, phía trước là hơn trăm nàng tiểu kiều thê đang múa.

Khác với sự tuyệt vọng cảm nhận được ở chỗ Diệp Long, hay sự cừu hận cảm nhận được ở chỗ Diệp Thần.

Các nàng thật lòng cảm ơn Tần Phong đã cứu các nàng thoát khỏi bể khổ, trong mắt đẹp lại lần nữa lóe lên ánh sáng, dâng lên Long Quân điệu múa đẹp nhất của mình.

“Từ xưa tình thâm lưu chẳng giữ, chỉ có ‘sáo lộ’ mới được lòng người!” Nguyệt Hi khẽ thở dài, nghĩ đến mình của ngày xưa.

Nhớ năm đó nàng là nữ thủ lĩnh cướp lớn nhất Long Môn Hạp Cốc, mỗi ngày chỉ việc cưỡi ngựa, cướp bóc, vô câu vô thúc vui vẻ vô biên.

Nào ngờ vận mệnh lại khiến nàng gặp phải tên Tần Lão Lục vô sỉ, từ đó trở đi chỉ có thể cưỡi ngựa, đánh roi, vớ đen chân dài roi da nhỏ.

“Bệ hạ ~~” Phong Tình kéo dài âm cuối tiến lên, như một con gấu to ngồi vào lòng Tần Phong.

Mắt đẹp còn nháy nháy câu hồn phách, khiến người ta hận không thể tại chỗ “chính pháp” (trừng trị) con tiểu mị ma này.

“Trẫm làm hôn quân, tất cả các vị ở đây đều có trách nhiệm nha!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Không phải ý chí lực của bản thân hắn không đủ kiên định, mà thực sự là “viên đạn bọc đường” của địch nhân quá lợi hại, không biết từ lúc nào lối sống đã gặp vấn đề rồi.

“Ách...” Phong Hoa Tuyết Nguyệt trợn trắng mắt, ý nói cái nồi này chúng ta không gánh.

Rõ ràng là Tần Phong hắn tự mình lập chí muốn làm hôn quân, cưỡng ép bắt các nàng về, sao có thể nói là vì các nàng mà sa đọa thành hôn quân được.

Chẳng phải đây là vu oan giá họa sao!?

“Bệ hạ ~~” Phong Tình kéo dài âm cuối, ủy khuất bĩu môi nói: “Nô gia là tiểu mị ma đi theo Bệ hạ sớm nhất, mà giờ Hoa Linh, Nguyệt Hi, Ngọc Tuyết đều có thần khí rồi, chỉ có mình nô gia là không có, Bệ hạ thiên vị, Bệ hạ thiên vị ~~” “Cái tiểu yêu tinh này!” Tần Phong hít sâu một hơi, bình ổn tâm trạng nói: “Muốn thần khí thì không thành vấn đề, cứ xem biểu hiện sau này của nàng thôi.” “Bệ hạ đáng ghét!” Phong Tình e thẹn làm nũng, sau đó vỗ vỗ tay nhỏ.

Hai tiếng “bộp bộp”!

Một nữ tử thân hình yểu điệu từ ngoài điện bước vào, eo nhỏ nhắn uyển chuyển, dáng đi nhẹ nhàng, tuy không kinh diễm bằng Vu Lan và những người khác, nhưng vẫn đủ để lấn át hơn trăm nàng tiểu kiều thê.

“Nam Phong công chúa!” Tần Phong thần sắc khẽ sững sờ, không ngờ lại là cố nhân.

Chương 785

Đúng vậy!

Chính là Nam Phong công chúa!

Khác với Nam Phong công chúa nghi thái vạn phương, ung dung hoa quý trước kia.

Nam Phong công chúa lúc này đã không còn sự kiêu ngạo ban đầu, hệt như một sinh viên đại học bước vào xã hội bị mài mòn góc cạnh, không thể nhìn ra hỉ nộ ai lạc.

“Bệ hạ!!” Phong Tình kề cái đầu nhỏ, thì thầm bên tai Tần Phong: “Nam Phong công chúa giờ đây ngoan lắm, còn ngoan hơn cả cún con nữa, ngài bảo nàng làm gì là nàng làm đó.” “Đây chẳng phải là ‘Mỹ nữ Q’ sao!?” Tần Phong mí mắt giật giật, ý vị thâm trường nói: “Nàng đó, luôn có thể nghĩ ra chút trò mới cho trẫm!” “Bệ hạ ~~” Phong Tình lại kéo dài âm cuối, làm nũng trong lòng Tần Phong.

“Con mị ma này lợi hại thật!” Ngọc Tuyết trong lòng lập tức gióng lên tiếng chuông cảnh báo.

Vốn tưởng rằng bên cạnh Tần Phong tuy có nhiều mỹ nhân, nhưng đều không phải đối thủ của con hồ ly tinh như nàng.

Ai ngờ tiểu mị ma này lại giống nàng, tinh thông mị hoặc chi thuật, chỉ ba hai câu đã có thể giành được sự vui vẻ và khen ngợi của chủ nhân.

“Trò mới gì vậy!?” Giọng của Lan Bảo Bảo (Vu Lan) từ ngoài điện truyền đến, kèm theo một luồng hàn khí lạnh thấu xương.

“Không chọc nổi, không chọc nổi!!” Phong Tình sợ đến hoa dung thất sắc, vội vàng thoát khỏi vòng tay Tần Phong.

Nàng hiểu rõ Tần Phong bên cạnh có thiên vạn mỹ nữ, nhưng có vị Vu Lan này là thật lòng không chọc nổi, là chuyển thế của đại năng Thượng Giới, phút chốc là có thể đóng băng nàng thành tượng điêu.

"Lạnh quá!!" Hơn trăm nàng tiểu kiều thê thân thể run rẩy.

Dưới khí tràng "đại nữ chủ" siêu mạnh của Vu Lan, tất cả đều tự giác nhường ra một con đường, hoàn toàn là cảnh tượng "trăm hoa đua nở, duy ta độc tôn".

"Nữ ma đầu đến rồi!" Nguyệt Hi, Hoa Linh, Ngọc Tuyết mí mắt giật giật, theo bản năng nép vào sau lưng Tần Phong.

"Có đáng sợ vậy sao!?" Tần Phong không hề hoảng hốt chút nào.

Sớm đã mò thấu Lan Bảo Bảo rồi, "xếp lốp" nàng rồi.

"Bệ hạ, ngài đúng là biết hưởng thụ thật đó!" Vu Lan nhìn đám tiểu kiều thê xung quanh, tức đến "vếu" lại đau rồi.

"Ding dong, chúc mừng Túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại giận đến 'đau vếu', thu được 5 vạn điểm Phản Phái!" "Xem nàng nói kìa!" Tần Phong lý lẽ hùng hồn nói: "Trẫm đã đánh trận bao nhiêu năm như vậy, chẳng lẽ không thể hưởng thụ cho đàng hoàng một chút sao!?" "Bây giờ là lúc hưởng thụ sao!?" Vu Lan nắm chặt nắm đấm, giận dữ nói: "Đại Việt đang ở Tây Nam đốt giết cướp bóc, khe nứt dị giới xuất hiện dị động, còn có Yêu Tộc ở phía Đông đang rục rịch...

Ngươi chọn làm Nhân Hoàng, chẳng lẽ chính là để hưởng thụ sao!?" "Nhận xét người đúng ghê!" Tần Phong suýt chút nữa nói ra sự thật, nhưng vì nhị đệ, chỉ có thể trái lương tâm nói: "Những điều nàng nói trẫm đều biết, vì thế cũng rất ưu sầu a!" "Ngươi vì thế mà ưu sầu sao!?" Vu Lan liếc nhìn đám mỹ nữ, lạnh lùng nói: "Bệ hạ sẽ không muốn nói với ta, 'Làm sao để giải ưu, chỉ có nghe khúc ca' chứ!?"

“Lan Bảo Bảo, nàng hiểu trẫm mà!” Tần Phong mặt đầy chính sắc nói: “Trẫm quyết định hôm nay thả lỏng một chút, ngày mai sẽ đích thân ngự giá xuất chinh đến Bắc Cương Yếu Tắc, vì thiên hạ bách tính mà chống đỡ một mảnh trời.” “Ngự giá thân chinh!” Vu Lan trong lòng khẽ giật mình, vội vàng khuyên nhủ: “Sinh vật dị giới mạnh đến đâu, đến bao nhiêu, chúng ta đều không biết, ngươi thân là Hoàng đế Đại Tần, sao có thể tự đặt mình vào nguy hiểm, ta không đồng ý!” Tần Phong tiếp tục nghĩa chính ngôn từ nói: “Đại Tần ta không có Hoàng đế tham sống sợ chết, Nhân Hoàng thủ quốc môn, Quân Vương tử xã tắc, nghịch phong mà đi, dù vạn người ta vẫn xông lên.” “Ngươi...” Vu Lan nghe mà tim đập thình thịch.

Vẫn là câu nói đó, Tần Phong khi nghiêm túc lại khiến người ta không thể kháng cự.

“Đây chính là Hoàng đế của Đại Tần!!” Hơn trăm nàng tiểu kiều thê mắt đẹp dị sắc liên liên, sớm đã bị Tần Phong mê hoặc đến mức không thở nổi, hận không thể dùng tất cả tư thế sở học cả đời để giúp Bệ hạ giải ưu gỡ rối.

“Nhân Hoàng thủ quốc môn, Quân Vương tử xã tắc!” Mắt đẹp của Nam Phong công chúa lập tức sáng lên, phát hiện Tần Phong vẫn bá khí ngút trời.

Nhưng vừa nghĩ đến thân phận công chúa vong quốc của mình, ánh mắt nàng lập tức ảm đạm xuống, biết rằng sau này mình chỉ có thể là “máy dập lửa hình người” của Tần Phong, không còn là bảo bối trong lòng ai nữa.

“Không được!!” Vu Lan hoàn hồn kêu lên: “Từ xưa đến nay, chưa từng có tiền lệ đế vương nào trấn giữ quốc môn cả, ngươi thân là Hoàng đế Đại Tần, nên tọa trấn trung ương.” “Lan Bảo Bảo...” Tần Phong rất biết cách nắm thóp, đột nhiên dịu dàng nói: “Có vài việc luôn cần có người làm, vì sự nghiệp vĩ đại mà tiên phong, trẫm không hối hận!" "Tần Phong!!" Vu Lan lập tức bị nắm thóp.

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, nàng chỉ cảm thấy mặt đỏ tim đập hô hấp khó khăn, bất kể là sự bá đạo hay dịu dàng của đối phương đều khiến nàng không thể kháng cự.

"Ding dong, chúc mừng Túc chủ đã liên tục lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, thu được 50 vạn điểm Phản Phái!" "Gì mà gọi là lừa gạt!?" Tần Phong lập tức không vui.

Hắn đây từ trước đến giờ không bao giờ lấy tình cảm ra đùa giỡn, đối với mỗi một tiểu thư tỷ đều là thật lòng.

"Vẫn không được!" Vu Lan hít sâu mấy hơi, làm dịu đi khuôn mặt nóng bừng, sau đó thần sắc nghiêm túc nói: "Bắc Cương Yếu Tắc ta sẽ thay ngươi đi trấn thủ, điều ngươi cần làm bây giờ là nhanh chóng kết thúc chiến loạn, để bách tính có thể sống cuộc sống an ổn..." "Ding dong, chúc mừng Túc chủ đã lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, thu được 50 vạn điểm Phản Phái!" Cuối cùng cũng đợi được câu này rồi!

Tần Phong mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng lại vui không kể xiết.

Tuy nhiên, với sự hiểu biết của hắn về Lan Bảo Bảo, nếu lúc này đồng ý nhất định sẽ bị nghi ngờ, vẫn cần phải "nắm thóp" thêm một chút nữa mới ổn thỏa.

"Hồ đồ!" Tần Phong lớn tiếng quát: "Trẫm còn chưa chết, nam nhi Đại Tần cũng chưa chết hết, còn chưa đến lượt một nữ tử như nàng đi trấn thủ Bắc Cương Yếu Tắc!!" "Phụ nữ thì sao!?" Vu Lan lại lần nữa bị nắm thóp, mặt phấn bừng bừng oai phong nói: "Ai quy định phụ nữ nhất định phải được đàn ông bảo vệ?

Lại là ai quy định phụ nữ không thể ra chiến trường bảo vệ bách tính...?" "Là trẫm không hy vọng nàng bị thương!" Tần Phong đột nhiên xoay chuyển 180 độ, hệt như nam chính phim thần tượng chân tình thổ lộ, một tay kéo Lan Bảo Bảo vào lòng ôm chặt.

"Ngươi..." Cơ thể Vu Lan đột nhiên cứng đờ.

Bị cái ôm bất ngờ khiến nàng có chút luống cuống.

"Lan Bảo Bảo!" Tần Phong ôm chặt Vu Lan, thâm tình thổ lộ: "Cả đời này của nàng, trẫm chỉ xin mượn một đoạn đường, đoạn đường này chính là quãng đời còn lại, trẫm thật sự không thể thiếu nàng." "Oa ôi!!" Các tiểu kiều thê đầy vẻ ngưỡng mộ.

Phát hiện Thủy Hoàng Đại Tần không chỉ trẻ tuổi có tài, đẹp trai, mà còn là một người đàn ông tốt thâm tình dám làm dám chịu, thỏa mãn mọi ảo tưởng của họ về một nửa kia.

"Chủ nhân, là của ta mà!!" Phong Tình bĩu môi nhỏ, tỏ vẻ rất không vui.

"Vậy chẳng phải có linh cảm rồi sao!" Hoa Linh lập tức phấn chấn, biết nên viết tiểu thuyết như thế nào rồi.

"Lãng mạn quá!" Mắt đẹp của Ngọc Tuyết đầy vẻ ngưỡng mộ.

Là một hồ ly tinh thâm niên, điều nàng muốn nhất chính là tìm một thư sinh si tình, yêu đương một trận oanh oanh liệt liệt người yêu.

"Miệng đàn ông, quỷ lừa người!" Nguyệt Hi không nhịn được trợn trắng mắt.

Một tên tra nam như Tần Phong, dù thắp đèn lồng cũng không tìm thấy, sao có thể vì một cái cây mà từ bỏ cả một khu rừng lớn, huống hồ hắn còn là một đế vương có dã tâm.

"Vô tình nhất là nhà đế vương a!" "Ta..." Vu Lan nghe tiếng trái tim Tần Phong đập mạnh mẽ, cảm thấy mình đã lún sâu vào đó không thể thoát ra được.

“Ding dong, chúc mừng Túc chủ đã khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại không thể tự thoát ra, thu được 100 vạn điểm Phản Phái!” “Lan Bảo Bảo!” Tần Phong thấy không khí đã nóng bỏng đến nơi, cúi đầu liền hôn lên môi đỏ của Vu Lan.

“Ô ô...” Mắt đẹp của Vu Lan lập tức trợn tròn.

Mặc dù hai người đã không phải lần đầu tiên, nàng cũng từng cưỡng hôn Tần Phong trước đại đình quảng chúng, nhưng cơ thể vẫn như bị điện giật, lập tức tê dại.

Tuy nhiên, dù sao nàng cũng không phải lần đầu trải qua, gen trong huyết mạch cũng không cho phép nàng bị động.

“Oa ôi!!” Các nàng ở Tây cung lập tức kinh hô, không ngờ hai bên lại nhập tâm đến thế.

“Ding dong, chúc mừng Túc chủ đã bắt nạt Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, thu được 50 vạn điểm Phản Phái!” “Rõ ràng là nàng bắt nạt ta mà được không!?” Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Khác với mấy lần diễn tập trước, Lan Bảo Bảo lần này là thật, còn học được cách “nghịch phong mà đưa lưỡi” nữa.

Chương 786

Một lúc lâu sau —— Vu Lan mặt đỏ bừng đẩy Tần Phong ra, khóe miệng còn vương một sợi chỉ bạc trong suốt.

“Hô hô, Bắc Cương Yếu Tắc ta đi định rồi!” Vu Lan thở hổn hển lau khóe miệng, ngẩng mắt đầy quật cường nhìn Tần Phong.

“Được rồi!” Tần Phong cảm thấy đã gần đủ, mặt đầy ủy khuất nói: “Ngày mai trẫm sẽ bổ nhiệm nàng làm Trấn Bắc Đại Tướng Quân, Bạch Khởi và Vạn Lý Lãng làm tả hữu phó tướng, do nàng thống lĩnh Bạch Bào Quân và Trấn Ma Quân hai trăm vạn tinh nhuệ.” “Ngươi cứ thế mà tín nhiệm ta sao!?” Vu Lan trong lòng khẽ giật mình nói: “Ngươi hiện tại tuy là Thủy Hoàng Đại Tần, nhưng loại tinh nhuệ như Bạch Bào Quân và Trấn Ma Quân này, trong tay ngươi đâu có nhiều đâu!” “Cho dù nàng lừa gạt trẫm thì sao!?” Tần Phong vươn tay vén lọn tóc trước trán Vu Lan, thâm tình nói: “Vạn dặm sơn hà không bằng một phần vạn của nàng, yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân, trẫm thà phụ thiên hạ bách tính, cũng tuyệt không phụ nàng.” “Yêu mỹ nhân, không yêu giang sơn!!” Các tiểu kiều thê triệt để không chịu nổi nữa rồi, cứ như có điểm nào đó bị chạm vào.

“À à...” So với sự không chịu nổi của các tiểu kiều thê, Phong Hoa Tuyết Nguyệt thì trợn trắng mắt.

Cái gì mà vạn dặm sơn hà không bằng một phần vạn của nàng chứ!?

Rõ ràng là có Tiên Nô Pháp Ấn, không sợ đại quân bị Vu Lan thu mua!

Lúc này —— Nam Phong công chúa đứng một bên có chút xuất thần.

Nhớ năm xưa khi Phương Trường hoành không xuất thế, nàng cũng từng ảo tưởng cảnh tượng như thế này, có một người đàn ông yêu nàng đến tận xương tủy, nguyện ý vì nàng mà từ bỏ tất cả.

Đáng tiếc giờ đây vật đổi sao dời, Đại Việt Hoàng Triều của họ đã diệt vong rồi.

Công chúa từng cao cao tại thượng, nay trở thành tù nhân dưới bậc thang có khẩu mà không nói được; thiếu niên từng niên thiếu khinh cuồng, sau khi chịu đủ tàn phá thì không rõ tung tích.

“Thà phụ thương sinh, tuyệt không phụ khanh!” Vu Lan rất hài lòng với câu trả lời này, nhón chân ghé vào tai hắn thì thầm: “Tối nay ta không về Lam Ma Cung, muốn đi Thúy Trúc Phong ngắm mặt trời mọc.” “Ding dong, chúc mừng Túc chủ đã câu dẫn Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, thu được 50 vạn điểm Phản Phái!” “Ngắm mặt trời mọc!?” Tần Phong trong lòng khẽ giật mình, dường như đã hiểu ra.

“Ta về trước đây!” Khác với vẻ lạnh lùng vô song khi mới vào, Vu Lan lúc rời đi lại cười rạng rỡ như hoa, hệt như một đóa sen tuyết cao ngạo nở rộ, khiến cả thế giới đều bừng sáng.

Chỉ đáng tiếc trạng thái này chỉ duy trì được vài giây, khi nhìn thấy đám tiểu kiều thê trong cung điện thì nàng lại lạnh lùng trở lại.

“Bệ hạ, nô tỳ cáo lui!!” Các tiểu kiều thê sợ đến tái xanh mặt.

Nào dám tiếp tục tấu nhạc tiếp tục múa, tất cả đều ù té chạy khỏi hiện trường, ngay cả Phong Hoa Tuyết Nguyệt cũng chuồn luôn, thật lòng không chống đỡ nổi khí tràng mạnh mẽ của Vu Lan.

Thấy cảnh này —— Vu Lan lại lần nữa mỉm cười, quay đầu nhìn Tần Phong, như thể đang nhắc nhở hắn đừng quên cuộc hẹn, sau đó bước đi với những bước chân nhẹ nhàng thoải mái rời khỏi cung điện.

“Cái này gọi là chuyện gì đây!” Tần Phong nhìn đại điện trống không, cảm thấy muốn khóc mà không ra nước mắt, sau đó hóa thành một đạo hồng quang bay đi.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Tần Phong đến Nguyệt Thần Cung, đẩy cửa bước vào khuê phòng của Tử Diên.

“Ai vậy!?” Tử Diên cảm ứng được có người vào, không tình nguyện mở mắt ra.

Nhưng khi nàng thấy người bước vào là Tần Phong, lập tức nhớ đến những cảnh “không nên thấy”, thẹn thùng vùi đầu nhỏ vào trong chăn gấm.

Tuy nhiên, che đầu lại không che được đuôi, bàn chân nhỏ trắng nõn lộ ra ngoài.

“Nàng không chịu ra đúng không!?” Tần Phong khóe miệng khẽ nhếch lên, vươn tay cù nhẹ bàn chân nhỏ.

“Đáng ghét!!” Tử Diên giận dỗi vén chăn gấm lên.

Cho dù chỉ mặc yếm nhỏ, vẫn có thể nhìn thấy một khe rãnh sâu.

“Lại lấy cái này khảo nghiệm trẫm!” Tần Phong vội vàng dời tầm mắt.

Không phải vì phải đến Thúy Trúc Phong hẹn hò, cùng Lan Bảo Bảo ngắm mặt trời mọc, mà là cuộc đời còn dài, nên đi về phía trước, chứ không phải sa vào đó.

“Khảo nghiệm!?” Khuôn mặt nhỏ của Tử Diên ửng hồng, nghĩ đến cảnh tượng lần trước đẩy ngã Tần Phong.

Nhưng không khí đã đến mức này rồi, thì cứ dũng cảm thêm một lần nữa vậy.

“Ô ô...” Tần Phong còn chưa kịp phản ứng, đã lại một lần nữa bị đẩy ngã.

Xong rồi!!

Ai có thể giúp trẫm nói với Lan Bảo Bảo, trẫm bị “câu dẫn” rồi, không thể đến Thúy Trúc Phong hẹn hò được nữa...

Một đêm không lời nào, trên Thúy Trúc Phong.

Vu Lan vốn nghĩ Tần Phong rất nhanh sẽ đến hẹn, ai ngờ đợi đến nửa đêm cũng không thấy bóng người, cho đến khi mặt trời từ đường chân trời mọc lên mới xác định mình đã bị “cho leo cây”.

“Đồ họ Tần kia, ta với ngươi không đội trời chung!!” Vu Lan tức đến “đau vếu”, nắm đấm nhỏ cũng cứng lại.

“Ding dong, chúc mừng Túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại giận đến ‘đau vếu’, thu được 5 vạn điểm Phản Phái!” “Ding dong, chúc mừng Túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại giận đến ‘đau vếu’, thu được 5 vạn điểm Phản Phái!” “...” Nghe tiếng nhắc nhở liên tục của hệ thống, Tần Phong cũng dần dần tỉnh lại từ “ôn nhu hương” (nơi ấm áp, êm ái).

Khác với Lan Bảo Bảo đợi cả đêm trên Thúy Trúc Phong để ngắm mặt trời mọc, hắn tối qua đã lạc lối trong những lần “mặt trời mọc rồi lặn”, quên cả thời gian.

“Nhiều điểm Phản Phái thế này sao!?” Tần Phong khó khăn mở mắt ra kiểm tra, phát hiện có thêm hơn hai trăm vạn điểm.

Có thể thấy giá trị “nộ khí” tích tụ của Lan Bảo Bảo bây giờ lớn đến mức nào, nếu để nàng biết tối qua hắn ở cùng Tử Diên, e rằng nàng sẽ lập tức nhớ ra mật khẩu “đại hào” (tài khoản chính, ám chỉ sức mạnh thật sự).

Ngay lúc đó —— Giọng nói trong veo như hoa lan trong thung lũng của Tử Diên vang lên bên tai: “Bệ hạ, đến giờ thượng triều rồi!”

“Hả!?” Tần Phong nghe tiếng cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy Tử Diên trong lòng đã tỉnh lại, đang nghịch ngợm vươn bàn tay nhỏ vẽ vòng tròn trên ngực hắn, vẻ non nớt giữa hàng lông mày dần dần biến mất, thay vào đó là sự thành thục quyến rũ sau khi trải qua phong ba bão táp.

“Vẫn chưa nhìn đủ sao!?” Tử Diên mặt đỏ bừng cúi đầu, không dám ngẩng mắt đối diện với Tần Phong.

Nàng đến giờ vẫn còn ngẩn ngơ, không thể tin được bản thân một cô gái, lại chủ động đẩy ngã Tần Phong, hơn nữa còn là đẩy ngã hai lần, cả trước và sau.

Sau này nghĩ lại, mặt đỏ tim đập, hận không thể tìm một cái khe đất mà chui vào!

“Một đời cũng không nhìn đủ!” Tần Phong biến thành tra nam trong chớp mắt, thâm tình nói: “Bất kể chư thiên vạn giới có lớn đến đâu, nơi trẫm thực sự muốn dừng chân, vẫn luôn là bên cạnh nàng.” “Đáng ghét!” Khuôn mặt nhỏ của Tử Diên nói đáng ghét, nhưng trong lòng lại ngọt ngào không thể tả.

“Đáng ghét!?” Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, phát hiện con gái đúng là thích nói một đằng làm một nẻo.

Cứ động một tí là nói đàn ông xấu thế nào, đáng ghét thế nào... nhưng lúc cần thì mình lại đẹp không chịu được.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Trong hoàng cung sớm đã chật kín người.

Từ khi tin tức dị giới liệt phùng xuất hiện dị động truyền ra, toàn bộ Hoang Cổ đều triệt để hoảng loạn, nhao nhao chạy đến thỉnh cầu Tần Phong phái đại tướng đi trấn thủ.

“Đã giờ này rồi, Bệ hạ đâu!?” “Dị giới liệt phùng xuất hiện dị động, đây là việc liên quan đến an toàn của toàn bộ Hoang Cổ a!!" "Nếu chuyện này không giải quyết ổn thỏa, đại điển khai quốc của Đại Tần e rằng sẽ khó khăn!" "Đừng có nói lời kinh thiên động địa như vậy, Bệ hạ là đế vương vạn cổ chưa từng có, Đại Tần vạn cổ trường tồn!" "Đúng vậy, hôm qua Bệ hạ đã dùng đại thần thông trấn áp dị giới liệt phùng rồi, các ngươi hoảng loạn cái gì!?" "Không thể nói như vậy được, hiện giờ dị giới liệt phùng tuy đã bị trấn áp, nhưng ai biết có thể trấn áp được bao lâu, nhất định phải nhanh chóng phái đại tướng đi tọa trấn Bắc Cương Yếu Tắc mới được." "Gấp cái gì, hôm qua Bệ hạ trấn áp dị giới liệt phùng chắc chắn tiêu hao cực lớn, đến muộn một chút chẳng phải rất bình thường sao!?" "Bình thường cái khỉ khô gì, đừng quên Bệ hạ là Thương Thiên Bá Thể!!" "..." Chuyện liên quan đến an toàn sinh mệnh tài sản của mọi người, họ tha thiết hy vọng Tần Phong cho một câu trả lời.

Chương 787

Chỉ là mọi người đợi nửa ngày, cũng không đợi được bóng dáng Tần Phong, càng không ai biết Tần Phong hiện giờ đang ở đâu.

“Thằng nhóc thối này đang làm cái quái gì vậy!?” Đế Sư Vô Đạo cảm thấy vô cùng đau đầu, càng ngày càng thấy Tần Phong làm Hoàng đế không đáng tin cậy.

Mặc dù hắn thiên phú dị bẩm, là yêu nghiệt tuyệt thế vạn cổ chưa từng có, nhưng tính cách lại quá mức cuồng vọng tự đại, không những dám xưng Nhân Hoàng, ngang hàng với trời, mà còn tham đồ hưởng lạc, không xử lý triều chính.

Điều đó cũng khiến trong lòng ông bắt đầu lo lắng, danh tiếng của Đế Sư sẽ bị hủy trong tay Tần Phong.

“Ai da, các vị đều đến rồi!” Giọng Tần Phong như âm thanh trời giáng, khiến toàn trường mọi người lập tức yên tĩnh lại, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong còn kích động hơn cả khi gặp mẹ ruột mình.

“Bệ hạ vạn phúc kim an!!” Mọi người nhao nhao tiến lên, hành đại lễ quỳ bái.

“Trẫm khỏe!” Tần Phong giơ giơ tay, dẫn đầu mở miệng nói: “Trẫm biết các vị đang lo lắng điều gì, trẫm đã quyết định phái Trấn Ma Quân và Bạch Bào Quân hai đại quân đoàn trấn thủ Bắc Cương Yếu Tắc, sẽ không để đám sinh vật dị giới đó ra gây rối đâu.” “Bệ hạ thánh minh!!” Toàn trường mọi người lập tức đại hỉ, vội vàng dâng lên “mông rồng” (lời nịnh nọt).

Bạch Bào và Trấn Ma đều là đại quân tinh nhuệ tuyệt đối, có họ trấn thủ Bắc Cương Yếu Tắc, sinh mệnh tài sản của họ lập tức có được bảo đảm.

“Bệ hạ!” Đế Sư Vô Đạo vội vàng truy vấn: “Xin hỏi lần này ai sẽ làm chủ soái!?” Tần Phong buột miệng trả lời: “Lam Ma Cung, Thiếu Cung Chủ, Vu Lan!” “Vu Lan!!” Toàn trường mọi người lập tức yên tĩnh lại, trong mắt đều lóe lên một chút kinh ngạc.

Không phải vì cảm thấy năng lực của Vu Lan không đủ, mà là mối quan hệ giữa Tần Phong và Vu Lan, họ ít nhiều đều đã nghe nói qua.

Vốn tưởng rằng đợi sau khi Đại Tần khai quốc sẽ thu nàng vào hậu cung, ai ngờ Tần Phong lại ban cho Vu Lan quân quyền, hơn nữa còn là quân quyền của hai đại quân tinh nhuệ.

“Lan Lan!!” Lam Ma lập tức phấn chấn hẳn lên, giản dị không tin vào tai mình.

Hai đại quân đoàn tinh nhuệ!

Tương đương với nửa giang sơn của Âm Nguyệt Hoàng Triều ngày trước, mà Tần Phong lại không chút do dự giao cho Vu Lan, là y nằm mơ chưa tỉnh, hay là hai người đã “thâm nhập hiểu rõ” rồi!?

“Cung chủ!!” Cao thủ Lam Ma Cung vội vàng nhắc nhở: “Thiếu Cung Chủ tối qua một đêm không về, sáng nay Bệ hạ lại đến muộn, mà Thiếu Cung Chủ thì vẫn mãi không thấy bóng dáng.” “Lan Lan nhà ta đã “ra lò” rồi sao!?” Lam Ma đợi ngày này đã lâu lắm rồi.

Hiện giờ không chỉ có thể an tâm vui vẻ nhận lễ vật Hoàng Hậu, mà còn có thể nhận thêm một phần lễ vật Trấn Bắc Đại Tướng Quân.

“Cái thằng nhóc thối này!!” Văn Tuyệt đứng bên cạnh tức đến bạo khiêu như lôi, không ngờ “cải trắng” nhà mình vẫn bị “úp sọt”.

Ngay lúc đó —— Tần Phong ném cho Mộc Tú một ánh mắt, ý bảo cô có thể bắt đầu diễn rồi.

“Hả!?” Mộc Tú đầu đầy dấu hỏi, không hiểu ý tứ gì.

Hiện giờ Trấn Bắc Đại Tướng Quân đã xác nhận, Vu Lan cũng là đại năng chuyển thế, dẫn dắt hai đại quân đoàn tinh nhuệ trấn thủ Bắc Cương Yếu Tắc là thừa sức, thực sự không nghĩ ra còn có chỗ nào cần phải diễn nữa.

“Cho ngươi cơ hội mà ngươi không biết tận dụng a!” Quang Thiên đứng một bên lập tức hiểu ra, vội vàng tiến lên quỳ xuống nói: “Bệ hạ vì thiên hạ bách tính, phái ra hai đại tinh nhuệ trấn thủ Bắc Cương Yếu Tắc, là phúc khí của thần dân Đại Tần chúng ta...” “Ối giời, lại là tên này!!” Mọi người thấy Quang Thiên xuất hiện, trong lòng lập tức giật thót, có một dự cảm chẳng lành.

“Nhưng mà...” Quang Thiên quỳ trên đất, tiếp tục nghĩa chính ngôn từ nói: “Bệ hạ phái hai đại quân tinh nhuệ là để bảo vệ thân gia tính mạng của chúng thần, chúng thần nếu cứ an tâm nhận lấy, chẳng phải khác gì súc sinh sao?

Thần nguyện dâng hiến toàn bộ thân gia cung cấp cho đại quân...” Vãi chưởng!!

Thằng súc sinh này!!

Toàn trường mọi người ai nấy điên cuồng chửi rủa trong lòng, hận không thể xé xác Quang Thiên ra.

Dù họ sớm đã biết Quang Thiên mở miệng chẳng có chuyện gì tốt, nhưng vạn lần cũng không ngờ hắn lại hiến dâng toàn bộ gia sản của mình, lập tức chuyển áp lực sang cho bọn họ.

Theo ư?

Không nỡ!

Không theo ư?

Thật là mất mặt!

“Vãi chưởng, thì ra là ý này!!” Mộc Tú kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

Vốn tưởng rằng sau ngần ấy thời gian hòa nhập, mình đã hoàn toàn dung nhập vào đội ngũ chuyên nghiệp, nhưng ai ngờ vẫn lạc lõng, không cách nào chia sẻ nỗi lo với Bệ hạ.

“Bệ hạ!!” Thiên Quân, Vạn Mã nối gót phía sau, nghĩa chính ngôn từ nói: “Quốc phá thì gia vong, quốc hưng thì gia vượng, thần cũng nguyện hiến toàn bộ tài sản để chi viện Yếu tắc Bắc Cương.” “Bọn súc sinh này!” Nhậm Hoàn cảm thấy vô cùng đau đớn.

Theo Tần Phong cực khổ mấy năm, không có lương thì thôi, còn phải khiến y bỏ tiền túi ra.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay nói: “Hoang Cổ có Bệ hạ, thật là phúc của vạn dân, đáng tiếc bần tăng bốn bề đều không, nếu không nhất định sẽ hiến toàn bộ tài sản để chi viện Yếu tắc Bắc Cương.” “Vãi chưởng!!

Lão lừa ngốc ranh ma!!” Nhậm Hoàn như thể mở ra cánh cửa thế giới mới, nhanh chóng suy nghĩ dùng cớ gì để từ chối.

Ngay lúc này —— Tần Phong thông qua Tiên Nô Pháp Ấn, truyền đạt tin tức cho mọi người: “Tiền của các vị sẽ được trả lại đầy đủ, tiền của các đại thế gia thì chia ba bảy, các ngươi ba, trẫm bảy!” “Nếu Bệ hạ nói vậy, bần tăng lại có tiền rồi!” Tam Lộng đại sư lập tức biến thành cao tăng đắc đạo, chắp tay nói: “Tuy nhiên, năm đó trước khi trụ trì Đại Quang Minh Tự viên tịch, đã giao bảo khố cho bần tăng, dặn bần tăng dùng những bảo vật này cứu giúp chúng sinh khổ nạn.

Hôm nay, bần tăng nguyện hiến dâng bảo khố của Đại Quang Minh Tự, mong có thể cống hiến một chút sức mọn vì bách tính thiên hạ.” “Bệ hạ!!” Nhậm Hoàn vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thần những năm nay đã giết rất nhiều kẻ bất nghĩa, có được tài sản bất nghĩa của bọn họ, hôm nay xin dâng toàn bộ cho Bệ hạ để cứu giúp bách tính thiên hạ.” “Ta cũng vậy!!” Mộc Tú tuy lúc đầu chậm một bước, nhưng vẫn lấy tiền ‘lót quan tài’ ra theo kịp.

“Hay lắm!” Tần Phong trong lòng thầm kêu hay lắm.

Vốn tưởng rằng bao năm không phát lương đều nghèo rớt mồng tơi, ai ngờ ai nấy đều có quỹ đen, lại còn người này giàu hơn người kia.

“Vãi chưởng!!” Toàn trường mọi người không kìm được chửi thề.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Quang Thiên đã bị bọn họ xé xác vạn đoạn rồi.

Lúc này —— Quang Thiên bỏ qua ánh mắt của Tây Chu, trong lòng cũng không hề sợ hãi.

Hắn không sợ bị nhắm vào và cô lập, cũng không sợ tương lai bị thanh toán và trả thù, không phải vì hắn có tầm nhìn vĩ đại đến mức nào, mà là hắn biết điểm kết thúc của mình tuyệt đối không phải Hoang Cổ.

Chỉ cần ôm chặt đùi lớn của Tần Phong, tên Quang Thiên hắn nhất định sẽ vang danh chư thiên vạn giới.

“Thằng nhóc thối này cố tình làm khó tỷ tỷ đây mà!” Nguyệt Thần ở một bên rất là rối rắm.

Theo lý mà nói, Tần Phong xuất thân từ Nguyệt Thần Cung của bọn họ, lại còn có quan hệ sâu sắc với Tử Diên, mình nên toàn lực ủng hộ hắn mới phải.

Nhưng vừa mở miệng đã là toàn bộ gia sản, nhà địa chủ cũng không chịu nổi kiểu tiêu pha này!

“Lam Ma Cung chúng ta toàn lực ủng hộ!” Lam Ma nói xong lườm Nguyệt Thần một cái, lập tức nói với giọng điệu âm dương quái khí: “Ai u, Nguyệt Thần vẫn còn đang rối rắm sao, ngươi không phải thường nói Bệ hạ xuất thân từ Nguyệt Thần Cung của các ngươi, Tử Diên là Hoàng hậu tương lai ư?

Bây giờ Bệ hạ có việc, ngươi không thể làm mất mặt được đâu, rất nhiều người đang nhìn ngươi đấy.” “Xì xì xì…” Sắc mặt Nguyệt Thần lập tức tối sầm, trong lòng như một cái máy phát báo.

Chương 788

“Mẹ nhà ngươi!!

Không nói không ai bảo ngươi câm à!

Lam Ma ngươi muốn toàn lực ủng hộ con gái ngươi thì có thể đừng lôi Nguyệt Thần Cung vào được không!?” “Ai!” Lam Ma thở dài một tiếng, tiếp tục âm dương quái khí nói: “Nguyệt Thần nếu thực sự khó khăn thì thôi đi, chỉ là không ngờ Nguyệt Thần Cung truyền thừa bao nhiêu năm lại sa sút đến mức độ này.” “Ngươi câm miệng!!” Nguyệt Thần tức đến nghiến răng nghiến lợi, đau đớn nói: “Nguyệt Thần Cung chúng ta nguyện hiến dâng 5 triệu linh thạch cực phẩm, cung cấp cho đại quân trấn thủ Yếu tắc Bắc Cương.” “5 triệu linh thạch cực phẩm!?” Lam Ma trong lòng cảm thấy rất bất mãn, muốn mở miệng vắt thêm chút dầu mỡ ra.

Nhưng mọi người ở hiện trường vốn không có giác ngộ hiến dâng toàn bộ gia sản, cũng không thu được bất kỳ lợi ích nào từ chuyện này, sau khi nghe Nguyệt Thần dẫn đầu biểu đạt ý tứ, lập tức cũng mở miệng biểu đạt chút lòng thành.

“Kim Quang Đường ta, nguyện hiến dâng 10 vạn linh thạch cực phẩm!” “Du Long Sát ta, nguyện hiến dâng 5 vạn linh thạch cực phẩm!” “Linh Xà Cốc ta, nguyện hiến dâng 3 vạn linh thạch cực phẩm!” “Nam Lăng Vương gia ta, nguyện hiến dâng 8 vạn linh thạch cực phẩm!” “…” Tần Phong không nói gì nhiều, chỉ để Tam Thu ghi chép từng cái một.

Dù sao sau này cơ hội ‘khéo léo đặt ra danh mục’ còn nhiều chán, chỉ cần hắn tìm được cớ, lập tức sao gia diệt tộc, đàn ông toàn bộ lưu đày, phụ nữ sung vào cung làm tỳ.

“Đinh đông, nhiệm vụ ‘trở thành hôn quân thống nhất Hoang Cổ’ đã cập nhật...” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ khéo léo đặt ra danh mục, hiện tại độ hoàn thành nhiệm vụ đã đạt 20%!” “Cái quái gì thế này cũng được!” Mắt Tần Phong không khỏi sáng lên, không ngờ lại tăng thêm hai mươi phần trăm.

Ngay lúc này —— Hư không đột nhiên vặn vẹo, thân ảnh Thanh Thiên theo đó xuất hiện.

“Hắc Sát Diêm La!!” Khóe mắt mọi người toàn trường khẽ giật giật, lập tức nhận ra người đến là ai.

“Bệ hạ!!” Thanh Thiên quỳ xuống hành lễ nói: “Thần nhận được tình báo mới nhất, Đại Việt Thái Thượng Hoàng đang ở Tây Nam đốt giết cướp bóc, lợi dụng dược liệu cướp được để bí mật bố trí Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận.” “Cuối cùng cũng bắt đầu rồi!” Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, sau đó hạ chỉ nói: “Thanh Thiên, lập tức phái người canh chừng chặt chẽ Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận, có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào lập tức báo cáo...” “Vâng!!” Thanh Thiên ôm quyền lĩnh mệnh, sau đó biến mất.

Tần Phong tiếp tục hạ chỉ nói: “Quang Thiên, Thành Xuân, Mộc Thâm, Trần Trường Phong, Thập Tam Thái Bảo, các ngươi dẫn dắt Hoàng Gia Quân, Hổ Bí Quân, Ma Tộc Đại Quân, Tần Gia Quân theo trẫm bình định Tây Nam.” “Tuân chỉ!” Mấy người lập tức ôm quyền lĩnh mệnh, lui xuống sắp xếp đại quân xuất phát.

“Không có việc gì thì bãi triều đi!” Tần Phong phất phất tay, trên mặt đầy vẻ mệt mỏi.

Mặc dù hắn sở hữu Thương Thiên Bá Thể vĩnh viễn không biết mệt mỏi, nhưng khi đối mặt với những triều chính phiền phức này, lại giống như học sinh cá biệt bị trúng lời nguyền lên lớp là muốn ngủ vậy.

Chỉ khi nghe thấy tiếng chuông tan học, mới có thể tạm thời giải trừ lời nguyền.

“Thần xin cáo lui!” Mọi người làm sao còn dám ở lại lâu.

Sợ Tần Phong lại mở miệng đòi tiền, vội vàng hành lễ xong là chạy biến.

Rất nhanh —— Mọi người đều tản đi, chỉ còn lại người của mình.

Ngay khi Mộc Tú và những người khác chuẩn bị chia chác, Vu Lan mặt lạnh như sương bước vào đại điện.

“Thần xin cáo lui!!” Mộc Tú và những người khác thấy tình hình không ổn, sợ hãi vội vàng chạy biến.

“Đáng sợ đến thế sao!?” Tần Phong cảm thấy rất bất lực, nói rằng mình sẽ xử lý được.

“Họ Tần kia, tối qua ngươi cho ta leo cây, có phải là ở cùng Tử Diên không!?” Vu Lan tức giận đến run rẩy, nắm tay nhỏ cũng cứng lại.

Nàng khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí, nhưng kết quả Tần Phong lại khiến nàng thua triệt để, như một kẻ ngốc đợi suốt một đêm ở Thúy Trúc Phong.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại giận đến run rẩy, nhận được 5 vạn Điểm Phản Phái!” “Lan bảo bảo, nàng hiểu lầm rồi!” Tần Phong nhớ lại lời kinh điển của tra nam, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tử Diên, nàng ấy chỉ là muội muội của ta...” “Muội muội!?” Vu Lan lại lần nữa giận đến run rẩy, không còn tin cái miệng thối của Tần Phong nữa.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại giận đến run rẩy, nhận được 5 vạn Điểm Phản Phái!”

“Không dễ lừa gạt nữa rồi!” Thấy Lan bảo bảo không mắc bẫy, Tần Phong trong lòng không hề hoảng sợ.

Vẫn là câu nói đó, Lan bảo bảo đã bị hắn nắm thóp, bóc trần rồi, muốn điều khiển thế nào thì điều khiển thế đó.

Dù cho nắm tay nhỏ của nàng đã cứng lại, nhưng sau khoảng một phần tư nén hương, Lan bảo bảo vẫn sẽ tha thứ cho hắn, bởi vì hắn chuẩn bị nói cho nàng một lời thật lòng.

“Phụt!!” Tần Phong cưỡng ép nghịch chuyển linh lực, một ngụm máu tươi theo đó phun ra.

“Ngươi làm sao vậy!?” Vu Lan bị dọa cho giật mình.

Không màng tính sổ với Tần Phong nữa, vội vàng tiến lên đỡ hắn dậy.

“Trẫm không sao!” Tần Phong thuận thế ngồi xuống long ỷ, vẻ mặt suy yếu nói: “Chỉ là tối qua trẫm đã dốc toàn lực đi trấn áp một khe nứt, mặc dù mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của trẫm, nhưng thế cuồn cuộn như sóng biển quá mạnh, trẫm suýt chút nữa là không thể trấn áp được nó.” “Tối qua khe nứt dị giới lại dị động!?” Sắc mặt Vu Lan lập tức trở nên nghiêm túc, trong lòng lại vô cớ cảm thấy chột dạ.

“Chẳng lẽ tối qua Tần Phong sở dĩ không đến Thúy Trúc Phong hẹn ước, là vì hắn đang trấn áp khe nứt dị giới ở Yếu tắc Bắc Cương!?

Là mình vô lý gây sự hiểu lầm hắn!?” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Điểm Phản Phái!” “Ai lừa gạt chứ, ta rõ ràng nói là lời thật lòng!” Tần Phong kịch liệt khiển trách Hệ thống vu khống người tốt.

Sau đó cũng không biết là cố ý hay vô tình mà chuyển sang đề tài khác.

Chỉ thấy hắn đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Vu Lan, ánh mắt dịu dàng nói: “Yên tâm, trẫm vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh nàng, núi sông xa rộng, sông ngân nhân gian, không gì không phải nàng, không gì không phải nàng.” “Ô ô...” Khuôn mặt nhỏ của Vu Lan lập tức ửng hồng, lại lần nữa tin vào cái miệng thối của Tần lão lục.

Nàng cũng không muốn bị nắm thóp, nhưng hắn nói nàng là dòng sông ngân nhân gian duy nhất của hắn cơ mà!

Tần Phong làm người chủ yếu là thành thật, tiếp tục dịu giọng hỏi: “Gió đêm qua thật ồn ào, gió đêm nay có thể ôm nàng vào lòng không!?” “Gió ôm ta vào lòng!?” Vu Lan lập tức hiểu ngay trong nháy mắt.

Nàng bản năng ngượng ngùng gật gật đầu nhỏ, sau đó lại nghĩ đến điều gì đó, vội vàng lắc lắc đầu nhỏ.

“Đây là ý gì!?” Tần Phong tại chỗ bị làm cho không hiểu gì nữa.

“Được thì được, không được thì không được, vừa gật đầu vừa lắc đầu là ý gì!?” Vu Lan thần sắc đột nhiên nghiêm túc nói: “Tối qua khe nứt dị giới lại lần nữa dị động, chỉ sợ lại phát sinh dị biến, ta phải nhanh chóng dẫn binh đến Yếu tắc Bắc Cương.” “Ta...” Tần Phong hận không thể tự vả hai cái, không ngờ lại tự bê đá đập chân mình.

“Quân vương phải coi đại sự quốc gia là trọng, há có thể tham luyến chốn ôn nhu!?” Trong đôi mắt đẹp của Vu Lan mang theo chút thất vọng, nhưng thần sắc lại vô cùng kiên nghị, dường như cũng nhìn ra vẻ tủi thân của Tần Phong, nàng kéo hắn ngồi xuống long ỷ, rồi cưỡng hôn an ủi.

“Ô ô...” Tần Phong lập tức trợn tròn mắt, không ngờ mình lại bị động rồi.

Rất lâu sau, môi tách ra!

Vu Lan thở hổn hển, lau đi sợi tơ trong suốt nơi khóe miệng, sau đó không ngoảnh đầu lại mà bay đi, sợ quay đầu lại sẽ mềm lòng đồng ý yêu cầu của Tần Phong.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ sử dụng thủ đoạn tra nam, chiếm tiện nghi Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn Điểm Phản Phái!” “Rốt cuộc trẫm là tra nam, hay nàng ấy là tra nữ vậy!?” Tần Phong vẻ mặt ngơ ngác ngồi trên long ỷ, trong lòng phát ra tiếng kêu gào của chuột chũi.

Hắn sau đó dù sao cũng biết nhận nợ, nhưng Lan bảo bảo hoàn toàn là kiểu không nhận nợ, phủi mông quay đầu bỏ đi luôn.

Ngay lúc này —— Tử Diên đi tới đại điện.

Vốn dĩ nghe nói Vu Lan hùng hổ đến tìm Tần Phong, nghĩ đúng lúc qua đây tuyên bố chủ quyền một chút, để Vu Lan biết ai mới là Hoàng hậu của Đại Tần.

Nhưng khi nàng đến thì phát hiện... trong đại điện không có bóng dáng Vu Lan, chỉ có Tần Phong ngơ ngác ngồi trên long ỷ.

“Bệ hạ, ngài sao vậy!?” Tử Diên hiếu kỳ đi đến trước long ỷ, đưa tay nhỏ vẫy vẫy trước mặt Tần Phong.

Chương 789

“Ai!” Tần Phong thở dài thườn thượt một tiếng nói: “Trẫm không sao, chỉ là bị người ta bắt nạt!” “Là bị Vu Lan đúng không!?” Trong lòng Tử Diên lập tức cảnh giác.

Như thể Holmes nhập thể, bắt đầu đánh giá Tần Phong từ trên xuống dưới, muốn thông qua dấu vết để phục dựng lại cảnh tượng vừa rồi.

“Nàng suốt ngày nghĩ cái gì vậy!” Tần Phong một tay kéo Tử Diên vào lòng, lập tức biến thành tra nam nói: “Nàng ấy chỉ là muội muội của ta!” “Muội muội!?” Tử Diên không kìm được trợn mắt, bày tỏ không tin cái miệng thối của Tần Phong.

Hiện tại nàng đã không còn là cô nương đơn thuần nữa, tự nhiên biết Tần Phong là một con ‘tra nam’ rồng.

Nhưng chỉ cần không ai tranh đoạt ngôi vị Hoàng hậu với nàng, nàng cũng lười quản con ‘tra nam’ rồng này có bao nhiêu nữ nhân bên ngoài.

Ầm ầm!!

Trên bầu trời đột nhiên điện chớp sấm rền, vô số lôi long kịch liệt cuồn cuộn.

“Chuyện gì thế này!?” Tần Phong nhíu mày kéo Tử Diên bước ra đại điện, có thể cảm nhận được một luồng khí tức bất thường.

Chỉ thấy vô số tia sét như thần phạt từ trên trời giáng xuống, còn Tần Hạo thì tay cầm Miêu Miêu Chùy đứng sừng sững trong hư không, đối mặt với thần phạt hung dũng ập tới mà không hề sợ hãi.

“Đến đây!!” Tần Hạo giơ cao Miêu Miêu Chùy trong tay, toàn thân cũng lập tức lôi đình lóe sáng.

Khác với Tử Sắc Diệt Thế Thần Lôi mà hắn từng dung hợp trước đây, lúc này quanh người hắn lại bao phủ một đạo hắc sắc lôi điện không rõ tên, là một loại lôi điện có uy lực vượt xa Tiên Thiên Thần Thai Lôi.

“Đây là đã dung hợp hai loại Tiên Thiên Thần Thai Lôi rồi!?” Toàn bộ đô thành lại lần nữa sôi trào, mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía Tần Hạo.

Cảm giác Tần Hạo lúc này giống như lôi đình cuồng bạo, thần phạt viễn cổ, tia chớp hung mãnh, thiên khiển hồng hoang... nỗi kinh hoàng vô biên vô tận, uy áp cực lớn trấn áp khiến thần hồn người ta không ngừng run rẩy.

Uy thế như Thái Sơn áp đỉnh đó, khiến người ta cảm thấy bản thân mình nhỏ bé, tổ đổ trứng vỡ, trong khoảnh khắc liền có thể nghiền nát bọn họ thành phấn vụn.

“Có cần phải vô lý đến thế không hả!?” Tần Phong trong nháy mắt đã ‘emo’ rồi.

Vốn tưởng rằng sẽ để nhị đệ từ bỏ giấc mơ làm cá muối, đợi hắn phá phách xong Hoang Cổ thì truyền vị cho hắn dọn dẹp bãi chiến trường.

Nhưng ai ngờ hắn vẫn không từ bỏ giấc mơ, âm thầm dung hợp hai đại thần lôi, hoàn toàn không thèm quan tâm đến việc hắn, một đại phản phái, có chịu nổi hay không.

Ầm ầm!!

Hành động dung hợp hai đại thần lôi của Tần Hạo, dường như đã chạm vào vảy ngược của lão thiên gia, điên cuồng giáng xuống thần phạt lôi đình, không cho phép nhân gian có nhân vật trâu bò đến vậy tồn tại.

Nhưng Tần Hạo trước đó bị Tần Phong lừa đi gánh sét, đã nếm trải được lợi ích của việc bị sét đánh, không những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn khó che giấu sự hưng phấn trong lòng.

“Đến đây đi, hãy đến mạnh mẽ hơn nữa!” Tần Hạo hưng phấn như Tiểu Hắc Tử, xông vào hư không đầy ‘chân gà’.

“Thật ra có rất nhiều cách để yêu em trai!” Tần Phong nhìn nhị đệ trong hư không, bắt đầu suy nghĩ về kịch bản hoàn toàn mới...

“Ta là Vạn Lôi Chi Chủ, chấp chưởng chư thiên lôi đình!” Âm thanh vang dội của Tần Hạo vang vọng khắp trời đất, át đi tiếng sấm sét giữa thiên địa.

Mặc kệ lôi kiếp thần phạt trên bầu trời đáng sợ đến mức nào, Tần Hạo vẫn đứng sừng sững bất động trong hư không, lợi dụng lôi kiếp thần phạt để điên cuồng rèn luyện nhục thân.

Chứng kiến cảnh này, toàn thành sôi trào.

“Lôi đình tôi luyện thân thể, vị Tần nhị công tử này cũng là một mãnh nhân a!” “Thế nhân chỉ biết Tần gia có yêu nghiệt Tần Phong, không biết Tần Hạo là Chí Tôn thiên sinh!” “Cũng không trách thế nhân không biết Tần Hạo, thực sự là hào quang của Long Quân quá chói chang.” “Sống cùng thời đại với Long Quân, là bất hạnh của Tần Hạo a!” “Ta cảm thấy Tần Hạo nên cảm thấy may mắn, chính vì hắn là đệ đệ ruột của Long Quân, mới có cơ hội ở đây dung hợp hai đại thần lôi.” “Có lý, gặp mạnh thì mạnh, không có Long Quân khai thiên lập địa, làm sao có Thiếu Niên Chí Tôn Tần Hạo!” “…” Các đại lão thế lực các phương nhìn lôi đình đầy trời, trong lòng cảm thấy một trận tuyệt vọng không tên.

Tần gia hiện tại đã cường đại đến mức có thể một mình đối đầu toàn bộ nhân tộc, cộng thêm hai huynh đệ yêu nghiệt Tần Phong và Tần Hạo, hoàn toàn có thể một mình đối đầu toàn bộ Hoang Cổ.

Nếu Tần Phong là một minh quân, bọn họ cũng sẽ không cảm thấy tuyệt vọng!

Nhưng từ việc Tần Phong trước sau hai lần bắt họ ‘đi làm phải trả phí’ có thể thấy, Tần Phong tuyệt đối không phải minh quân gì, mà là một đại hôn quân sắp lộ nguyên hình.

Nếu như trước đây gặp hôn quân, cùng lắm thì lật đổ làm lại.

Nhưng Tần gia hiện tại lại giống như một ngọn núi cao không thể vượt qua, cho dù có thể liên hợp vạn tộc Hoang Cổ lại, e rằng cũng khó mà lay động được mảy may, khiến bọn họ căn bản không nhìn thấy một chút hy vọng nào.

Ầm ầm!!

Lôi kiếp thần phạt biết không làm gì được Tần Hạo, rầm rộ tiêu tán trên bầu trời.

Còn Tần Hạo tuy thần sắc có chút chật vật, nhưng khí tức lại bùng nổ hơn trước một đoạn lớn, là dao động khí tức mà chỉ Chuẩn Đế trung giai mới có.

“Thật lợi hại quá!!” Giang Linh mặt đỏ bừng la hét, lập tức biến thành fan cuồng của Tần Hạo.

“Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói đạo lý a!” Tần Phong quay đầu nhìn về phía cha ruột.

Vốn nghĩ ít nhiều ông ấy cũng sẽ nói một câu, con trai ta Tần Hạo có Đại Đế Chi Tư, nhưng kết quả Thạch Trung Ngọc lại lộ ra vẻ mặt thất vọng, còn không quên nói với những người bên cạnh một câu: “Thằng con út này của ta khiến các vị chê cười rồi, không bằng con trai ta Tần Phong có Tối Cường Nhân Hoàng Chi Tư!” “Phụt!!” Tần

Phong suýt chút nữa phun ra một ngụm ‘máu cũ tám hai năm’, không hiểu vị lão cha này vì sao lại ‘hại’ hắn như vậy.

Lúc này —— Ngay khi mọi người đều bị Tần Hạo gánh sét hấp dẫn, Diệp Thần dẫn theo ba vị trưởng lão lại lần nữa quay trở lại, lén lút lẻn vào nhà lao giam giữ Diệp Long.

“Tâm tư Tần đạo thật khó đoán a!” Diệp Long đang đội đầu heo, buồn bực trong nhà lao.

Hắn mấy ngày nay cứ suy nghĩ, rốt cuộc mình đã làm sai ở đâu.

“Rõ ràng đã nói mình là quân bài cuối cùng, sao quay đầu lại liền bị nhốt vào đại lao!?” Không chỉ để Tam Lộng đại sư phong ấn tu vi của hắn, còn để Thiên Quân, Vạn Mã mỗi ngày qua kéo hắn ra ngoài đánh một trận.

Rầm một tiếng!!

Một tiếng vật nặng rơi xuống đất vang lên, thu hút ánh mắt của Diệp Long.

Chỉ thấy bốn hắc y nhân lẻn vào phòng giam, toàn bộ lính canh ngục tốt đều bị cắt cổ.

Thân thể mềm nhũn, ngã xuống đất!

Mặc dù bốn người đều mặc hắc y che mặt, nhưng hắn vẫn nhận ra Diệp Thần ngay lập tức.

“Ta hiểu rồi!!” Diệp Long lập tức tỉnh táo lại, trong lòng thầm kêu Tần đạo trâu bò.

Vốn tưởng rằng mình đã đắc tội Tần đạo ở đâu đó, ai ngờ Tần đạo lại cố ý diễn một màn khổ nhục kế cho hắn.

“Đến lúc khảo nghiệm diễn xuất rồi!” Diệp Long không cần nhập vai, mang theo chút cảm xúc cá nhân mà chửi rủa: “Họ Tần kia, đồ tiện nhân không được chết tử tế, có giỏi thì giết ta đi, Diệp Long ta dù chết cũng sẽ không tha cho ngươi...” “Ở bên này!!” Diệp Thần và những người khác nghe thấy âm thanh, lập tức chạy về phía phòng giam.

Chương 790

Chỉ là khi bọn họ nhìn thấy Diệp Long ‘đầu heo’ thì đều đứng sững tại chỗ, nếu không nhìn kỹ, thật sự không nhận ra đối phương là Diệp Long.

“Tần Phong đáng chết, hắn dám dùng hình với ngươi!!” Sắc mặt Diệp Thần lập tức trở nên dữ tợn, nắm tay cũng siết chặt ken két.

Cũng không biết là đồng tình với cảnh ngộ của Diệp Long, hay là nhớ lại kinh nghiệm bị hãm hại của chính mình.

Nhưng tạo hình ‘đầu heo’ của Diệp Long cũng làm sâu sắc thêm cảm giác đồng điệu của Diệp Thần và những người khác, cảm thấy đây chính là người giống như mình, là một thành viên trên chiến tuyến Đồng minh phản Tần.

“Ngươi là Diệp Thần?!” Diệp Long lập tức nhập vai, vô cùng lo lắng nói: “Ngươi đến đây làm gì?

Nơi đây nguy hiểm, mau đi đi, ngươi là hy vọng cuối cùng của Đại Yến ta, đừng vì ta mà mạo hiểm, ngươi mau đi đi...” “Diệp Long!!” Một sợi dây nào đó trong lòng Diệp Thần bị chạm đến.

Nếu là người khác thấy có người đến cứu mình, e rằng đã sớm kích động đến phát điên, thúc giục đối phương nhanh chóng đưa mình rời đi, nhưng Diệp Long lại vội vàng bảo hắn nhanh chóng rời đi.

“Tinh thần hy sinh vì người khác như vậy, làm sao có thể không khiến hắn xúc động!?” “Không tệ!” Ba vị trưởng lão gật gật đầu, cảm thấy Diệp Long người này có thể kết giao.

“Yên tâm!” Diệp Thần hít sâu một hơi, bình phục tâm tình nói: “Hiện tại toàn thành đều bị Tần Hạo hấp dẫn, không ai biết ta đến cứu ngươi.” Nói rồi —— Diệp Thần rút ra Ngân Long Thương, phá mở cửa nhà lao.

“Đi!” Ba vị trưởng lão cũng biết thời gian gấp gáp, nhiệm vụ nặng nề, không nói hai lời xông vào phòng giam, cứu Diệp Long ra.

“Ta là một phế nhân, không đáng để các ngươi cứu a!” Diệp Long như thể ảnh đế nhập thể, rơi xuống những giọt nước mắt cảm động.

“Ngươi là huynh đệ của ta, không phải phế nhân!” Diệp Thần thần sắc nghiêm túc nói: “Chỉ có chúng ta liên thủ, mới có thể lật đổ bạo Tần, quang phục Đại Yến!” “Chà chà!

Nhập vai cũng ghê thật!” Diệp Long không ngờ Diệp Thần nhập vai sâu đến vậy, cũng kích hoạt ham muốn được thể hiện của hắn, ánh mắt mơ màng không tin tưởng nói: “Đại Tần hiện tại đã cường đại đến mức có thể đối kháng toàn bộ Hoang Cổ, chỉ dựa vào chúng ta không có gì cả thì làm sao lật đổ bạo Tần?!” “Ta tin ‘sự tại nhân vi’!” Diệp Thần bắt đầu vẽ bánh: “Hơn nữa chúng ta cũng không phải không có gì, còn có Bách Vạn Hắc Kỳ Quân của ngươi, chỉ cần chúng ta an toàn rời đi, tương lai nhất định sẽ tìm được cơ hội lật đổ bạo Tần.” “Hắc Kỳ Quân!!” Diệp Long trong lòng lập tức bừng tỉnh.

Hắn nói Diệp Thần làm sao lại mạo hiểm đến cứu mình, hóa ra hắn đang nhắm vào Bách Vạn Hắc Kỳ Quân.

“Đúng vậy!” Đại trưởng lão cũng mở miệng nói: “Hiện tại Tần gia có thể đối kháng toàn bộ Hoang Cổ, nhưng lại có thêm biến số dị giới sinh vật, Thiên thời, Địa lợi, Nhân hòa, chúng ta chỉ còn thiếu Nhân hòa thôi.” “Tốt quá rồi!!” Diệp Long như thể được thắp lại ý chí chiến đấu, phối hợp ăn cái bánh đó.

“Đi!!” Diệp Thần hài lòng gật gật đầu, dẫn Diệp Long nhanh chóng rời đi.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Sử Thi, nhận được 30 vạn Điểm Phản Phái!” “Đáng đời người ta là Thiên Tuyển Chi Tử!” Tần Phong không kìm được cảm thán một tiếng.

Vốn nghĩ Diệp Thần sau khi trải qua thất bại lần trước, ít nhiều cũng sẽ yên tĩnh một thời gian, nhưng không ngờ hắn lại nhanh chóng hành động nữa rồi, trên đời quả nhiên không có thành công nào là ngẫu nhiên...

Rất nhanh —— Tần Phong liền nhận được tin tức của Diệp Long.

Nói Diệp Thần đang nhắm vào Bách Vạn Hắc Kỳ Quân, hỏi Tần đạo kịch bản tiếp theo đã viết xong chưa.

“Chà chà, tính toán cũng hay thật!” Tần Phong bắt đầu rơi vào trầm tư.

Dựa theo kinh nghiệm ‘mọt sách mười năm’ của hắn, Thiên Tuyển Chi Tử khi gặp kẻ địch mạnh hơn mình, sẽ kích hoạt chế độ ‘kiểm soát rò rỉ’ tổn thương cả hai bên.

Nếu không phải hắn ban đầu chọn ổn định một chút, giấu Diệp Long đi, không chừng thật sự có thể để Diệp Thần nắm lấy cơ hội quật khởi trở lại.

Nhưng trong lòng hắn, vẫn khá bội phục Diệp Thần.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ giống Phương Trường, sau vài lần thất bại thì nản chí không vực dậy được, nhưng ai có thể ngờ người ta chơi kiểu ‘bàn luận thành bại, nhân sinh phóng khoáng, cùng lắm thì làm lại từ đầu’.

Dù trải qua hết lần thất bại này đến lần thất bại khác, vẫn có thể kiên cường ở cấp Sử Thi không bị tụt cấp.

“Cưỡng sát e là không có hy vọng!” Tần Phong biết Thiên Tuyển

Chi Tử không nói đạo lý.

Ngay cả 99.9999% tỷ lệ thắng, cũng có thể xuất hiện bất ngờ khiến người ta chạy thoát, thay vì mai phục cưỡng sát Diệp Thần, làm lộ thân phận Diệp Long, chi bằng tiếp tục ổn định một chút ‘vặt lông dê’.

Nghĩ đến đây —— Tần Phong ngẩng đầu nhìn Nhậm Hoàn và Tam Lộng đại sư, bảo họ đi phối hợp với Diệp Long diễn một vở kịch.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay, cầu nguyện cho Diệp Thần hai phút rưỡi.

“Không sống yên ổn, cứ nhất định phải đi trêu chọc yêu nghiệt Tần Phong lòng dạ nhỏ mọn này, đúng là ‘cầm đèn lồng vào nhà xí, tìm chết a’!” Cảnh tượng chuyển đổi —— Diệp Thần và những người khác đã đưa Diệp Long trốn thoát ra ngoài.

“Đủ rồi, nghỉ ngơi một chút đi!” Sắc mặt Diệp Thần có chút tái nhợt.

Mặc dù lần trước hắn đã thành công trốn thoát khỏi tay Tần Phong, nhưng di chứng sau khi sử dụng Hóa Huyết Thuấn Di vẫn chưa lành.

Nếu không phải lần này Tần Hạo gánh sét động tĩnh quá lớn, cơ hội khó có được, hắn nói gì cũng sẽ không chọn ra tay cứu Diệp Long vào lúc này.

Nhưng vừa nghĩ đến việc giải cứu Diệp Long thành công, trong tay mình lại có Bách Vạn Hắc Kỳ Quân, tâm trạng lập tức vui vẻ, cảm thấy những khổ sở này chẳng là gì cả.

“Diệp Thần!!” Diệp Long lập tức bắt đầu thể hiện kỹ năng diễn xuất, nước mắt lưng tròng nói: “Ngươi vậy mà lại mang thương tích đến cứu ta, ta không đáng để ngươi làm vậy, ta là kẻ giết cả nhà ngươi, ta đáng chết, ta không xứng a...” Vừa quỳ gào khóc thảm thiết, vừa ‘mắng’ chính mình dữ dội.

Hệt như kẻ tội ác sau khi bị vòng hào quang Thánh Mẫu cảm hóa, buông bỏ đồ đao sám hối.

“Diệp Long, đừng như vậy!” Diệp Thần vội vàng tiến lên đỡ hắn dậy, bày tỏ mình đã tha thứ cho hắn rồi.

“Đây chính là mị lực của Chiến Thần!” Ba vị trưởng lão thần sắc vô cùng kích động, như thể nhìn thấy chính mình năm xưa.

Nếu không phải mị lực cá nhân của Diệp Thần quá mạnh, làm sao có nhiều chiến sĩ của Yếu tắc Bắc Cương thề chết đi theo như vậy.

Diệp Long hiện tại cũng giống như bọn họ năm đó, đã bị tấm lòng vô tư của Diệp Thần cảm hóa.

Từ nay về sau, không còn Diệp Long Thánh Tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều nữa, mà chỉ có một Diệp Long đại tướng dưới trướng Chiến Thần.

“Diệp Thần!” Diệp Long như thể thật sự bị cảm hóa, thần sắc nghiêm túc nói: “Từ nay về sau, cái mạng này của ta chính là của ngươi!” “Tốt!!” Diệp Thần đại hỉ nói: “Từ bây giờ chúng ta chính là huynh đệ cùng chiến tuyến, ta nguyện ý giao lưng của ta cho ngươi, hãy để chúng ta cùng nhau đi lật đổ sự thống trị của bạo Tần, trả lại cho bách tính thiên hạ một càn khôn trong sáng!” “Ừm!” Diệp Long nặng nề gật gật đầu, sau đó để thăm dò ý đồ của Diệp Thần, vô cùng lo lắng nói: “Nhưng có một lời ta không biết nên nói hay không nên nói, Tần Phong chính là yêu nghiệt tuyệt thế ngàn vạn năm chưa từng có, cho dù dị giới sinh vật có thể xâm nhập Hoang Cổ, chúng ta lấy gì để đối phó Tần Phong!?” “Tần Phong là yêu nghiệt không sai, nhưng tuyệt đối không phải không thể chiến thắng!” Diệp Thần như thể uống thuốc gà, vẻ mặt tự tin nói: “Võ học khó lĩnh ngộ nhất chính là vực, mà ta và Tần Phong phân biệt lĩnh ngộ Kiếm Vực và Thương Vực, chứng minh thiên phú của chúng ta gần như tương đồng, trước đây ta tự cho là thiên hạ vô địch, nên đã lơ là tu luyện, bây giờ ta phải khổ luyện để chiến thắng Tần Phong.” “Vãi chưởng!!

Đây là lời lẽ hổ lang gì vậy!!” Diệp Long nghe đến trợn mắt há hốc mồm, không biết ai đã ban cho Diệp Thần sự tự tin đó.

Hắn có thể lĩnh ngộ Thương Vực trong truyền thuyết, là bởi vì thiên phú của hắn chỉ có thể dừng lại ở đó, còn Ngô Hoàng có thể lĩnh ngộ Kiếm Vực trong truyền thuyết, là vì hắn chỉ muốn lĩnh ngộ đến cảnh giới này.

Nhưng Diệp Thần lại làm tròn số, biến thành thiên phú hai bên gần như tương đồng rồi!

Tuy nhiên cũng từ một mặt chứng minh, Diệp Thần trong tay đã không còn lá bài tẩy nào, chỉ có thể dựa vào ‘thuốc gà độc’ để tự lừa dối mình thôi.

Ngay lúc này —— Diệp Long nhận được kịch bản mới Tần đạo gửi đến, bảo hắn làm nam chính, tiềm phục trong quân địch làm một nhân viên công tác ngầm.

Còn sắp xếp cho hắn một màn khổ nhục kế, để hắn có thể giành được sự tín nhiệm của kẻ địch, thậm chí Tần đạo còn định đích thân làm lá xanh, để phối hợp với hắn diễn tốt vở kịch này.

“Cuối cùng cũng làm nam chính rồi!” Diệp Long kích động đến suýt khóc ròng, phát hiện ‘hàng trăm cô vợ bé’ không đưa uổng phí.

Chương 791

Diệp Thần hiếu kỳ hỏi: “Diệp Long, ngươi làm sao vậy!?” “Ta không sao!” Diệp Long thu xếp tâm tình, thần sắc nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy bây giờ chúng ta phải nhanh chóng đến Hắc Kỳ Quân, nếu chậm trễ, e rằng sẽ không thể mang Hắc Kỳ Quân đi được.” “Ngươi nói, Tần Phong sẽ giết Hắc Kỳ Quân!?” Trong lòng Diệp Thần đột nhiên giật thót.

“Với cái tính cách vô sỉ, nhỏ mọn như Tần Phong, quả thực có thể làm ra chuyện không có được thì hủy đi.” “Không phải!” Diệp Long theo kịch bản, mở miệng nói: “Thực ra Ma Đồng của ta không phải vô địch, Lục Đạo Đế Quân sở dĩ có thể cho phép ta khống chế Hắc Kỳ Quân, là vì Tử Tiên có cách phá Ma Đồng của ta, nếu để Tần Phong phát hiện ta bị cướp ngục, rất có khả năng hắn sẽ đi tìm Tử Tiên giúp giải trừ khống chế của Hắc Kỳ Quân.” “Tử Tiên?!” Diệp Thần nhíu mày nói: “Một trong Tứ Đại Mỹ Nhân Hoang Cổ, Tử Tiên của Thiên Hương Cốc!?” “Chiến Thần, Tử Tiên không thể giữ!” Ba vị trưởng lão vội vàng tiến lên nhắc nhở.

Sở dĩ bọn họ mạo hiểm đi cứu Diệp Long, chính là vì coi trọng năng lực nô dịch của Ma Đồng của hắn.

Nhưng một khi Tần Phong có thủ đoạn khắc chế Ma Đồng, thì có nghĩa là giá trị của Diệp Long sẽ giảm đi đáng kể, Bách Vạn Hắc Kỳ Quân cũng không còn liên quan gì đến bọn họ nữa.

“Cái này...” Diệp Thần lộ vẻ chần chừ.

“Không phải hắn tham lam sắc đẹp của Tử Tiên, mà thật sự là hai bên không thù không oán.” “Thật mẹ nó giả dối!” Diệp Long trong lòng vô cùng khinh bỉ.

“Vừa rồi cướp ngục giết lính canh thì không thấy hắn chần chừ chút nào, bây giờ đổi thành Tử Tiên thì lại ‘không thù không oán’!” Lúc này —— Vu Lan dẫn theo Trấn Ma Quân và Bạch Bào Quân, hùng dũng bôn đến Yếu tắc Bắc Cương.

“Ai, đi rồi!” Tần Phong đứng trên tường thành thở dài, trong lòng đừng hỏi tiếc nuối đến mức nào.

Hiện tại Tam Đại Thần Thoại chỉ còn lại nhị đệ một người, khiến tốc độ hắn ‘cày’ Điểm Phản Phái lập tức chậm lại.

“Ca, đệ đã dung hợp hai đại thần lôi rồi!” Tần Hạo vẻ mặt hưng phấn chạy đến, chia sẻ niềm vui của mình với Tần Phong.

“Tuyệt vời quá!!” Tần Phong thu xếp tâm tình, cười tủm tỉm nói: “Đi, ca dẫn đệ đi Tần Hoài Hà ăn mừng thật đã...” "Tần Hoài Hà!!" Tần Hạo lập tức tỉnh táo lại, trong đầu hiện lên vô số tiểu thư khuê các.

Nhưng thấy Giang Linh ở ngay gần đó, hắn sợ đến mức thân thể khẽ rụt lại, những tiểu thư xinh đẹp trong đầu cũng theo đó tan biến, thay vào đó là cảnh Giang Linh gào thét "Lão tử sẽ cho ngươi biết tay!" "Đi, hôm nay hai huynh đệ chúng ta liên thủ, nhất định sẽ công phá mười dặm Tần Hoài Hà kia!" Tần Phong ra sức lôi kéo, chủ yếu là muốn "dẫn dắt" đệ đệ sa ngã. "Ca, huynh tha cho đệ đi!" Tần Hạo sắp khóc đến nơi, nói rằng mình còn muốn sống thêm vài năm nữa. "Ca đây là muốn rèn luyện đệ!" Tần Phong nói với giọng điệu sâu xa: "Ca đã sớm nói với đệ rồi, sắc là ải đầu tiên của thiếu niên.

Giờ mà đệ không đến Tần Hoài Hà rèn luyện ý chí, đợi sau này bị nữ yêu tinh mê hoặc thì sao đây?!" "Ách..." Tần Hạo tại chỗ cạn lời, không biết phải phản bác thế nào. "Hai người các ngươi định đi đâu vậy!?" Giang Linh nghe thấy động tĩnh liền đi tới, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy cảnh giác.

Kể từ khi Tần Hạo và Tần Phong huynh đệ hòa giải, giác quan thứ sáu của nàng đã mách bảo, so với những hồ ly tinh bên ngoài, càng phải đề phòng ca ca Tần Phong này. "Chúng ta..." Tần Hạo sợ giật mình, vội vàng muốn chối quanh. "Chúng ta muốn đi Tần Hoài Hà!" Tần Phong chủ trương phải thành thật, thẳng thừng nói ra địa điểm. "Tần Hoài Hà!?" Sắc mặt Giang Linh lập tức lạnh xuống, nắm đấm nhỏ cũng theo đó siết chặt.

Tần Hạo vội vàng nói: "Không phải..." "Ta có lý, ta sợ cái gì!?" Tần Phong chen ngang, lý lẽ hùng hồn nói: "Cùng lắm thì dẫn nàng ta đi cùng, để nàng ta biết ngươi muốn 'củng' là tiểu bạch thái non mơn mởn, chứ không phải hồng mân côi đầy gai góc kia!" "Ngươi lại dám nói bản tiểu thư là hồng mân côi đầy gai góc!?" Giang Linh tức giận không nhịn được nữa, một tay tóm lấy tai Tần Hạo. "Ta không có nói..." Tần Hạo cảm thấy muốn khóc không ra nước mắt, nói rằng mình bị oan uổng. "Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đã châm ngòi mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Hỉ Oan Gia của hắn, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đúng là hỉ oan gia thật!" Tần Phong nhìn nhị đệ bị đánh, trong lòng mặc niệm cho hắn hai phút rưỡi.

Nhưng điều hắn không để ý là, Tử Diên đã đứng sau lưng hắn, nắm đấm nhỏ cũng sớm đã siết chặt lại rồi.

Cảnh tượng chuyển đổi — Diệp Thần cùng những người khác đã đến nơi trú quân của Hắc Kỳ Quân, muốn nhanh chóng mang trăm vạn Hắc Kỳ Quân đi.

Chỉ là chưa kịp bước vào đại doanh của Hắc Kỳ Quân, Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư hai vị "phối giác" đã xuất hiện. "Không hay rồi!!" Sắc mặt Diệp Thần không khỏi biến đổi.

Hiện tại ba vị trưởng lão đã rớt xuống cảnh giới Chuẩn Đế đỉnh phong, vết thương của hắn cũng chưa hoàn toàn lành lặn, căn bản không phải đối thủ của hai Đại Đế Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư. "Đã đợi từ lâu rồi!" Nhậm Hoàn theo kịch bản, cười lớn nói: "Chúa công đã sớm liệu được các ngươi sau khi cướp Thiên Lao sẽ không ngừng nghỉ mà đến Hắc Kỳ Quân, hôm nay chính là cơ hội lập công của chúng ta." "A di đà phật!" Tam Lộng Đại Sư buồn bực chắp hai tay, ý bảo mình không có lời thoại ở đây. "Tần Phong đáng chết!!" Sắc mặt Diệp Thần đột nhiên trở nên dữ tợn, nắm đấm cũng siết chặt đến kêu răng rắc.

Mọi người ơi, ai hiểu được chứ!!

Rõ ràng mỗi lần chiến thắng đều ở ngay trước mắt, nhưng Tần Phong lại luôn có thể dự đoán được dự đoán của hắn, vô tình đánh hắn từ trên mây xuống bùn lầy. "Là Mộc Tú, nhất định là Mộc Tú!" Ba vị trưởng lão cũng cảm thấy không cam lòng.

Họ cảm thấy nhất định là Mộc Tú đã phá hỏng chuyện tốt của bọn họ, nếu không Tần Phong không thể phản ứng nhanh đến vậy, còn phái ra hai Đại Đế để vây chặn bọn họ.

Oanh long long!!

Hư không đột nhiên chấn động, Tam Lộng Đại Sư phát ra kim quang lấp lánh.

Chỉ thấy linh lực giữa thiên địa điên cuồng hội tụ về phía hắn, hóa thành một tôn tượng Phật khổng lồ, rực rỡ chói mắt như vàng ròng dưới ánh mặt trời. "Đỉnh Thượng Hóa Phật của Đại Quang Minh Tự!!" Sắc mặt Diệp Thần và những người khác biến đổi, cảm nhận được sự khủng bố của chiêu này.

Hưu một tiếng!!

Một âm thanh xé rách cấp tốc vang lên, khiến Diệp Thần và những người khác dựng tóc gáy.

Chỉ thấy sát khí khủng bố của Nhậm Hoàn trong nháy mắt khóa chặt mấy người, tay cầm Ngư Tràng Kiếm hóa thành một đạo hồng quang cấp tốc bay tới, nơi đi qua hư không nổi lên từng vòng gợn sóng. "Đánh liều thôi!!" Diệp Thần thấy không thể tránh được, chỉ có thể chọn đối đầu trực diện với hai Đại Đế.

Chỉ thấy Chiến Thần Giáp của hắn nhanh chóng bao phủ toàn thân, uy áp Đại Đế khủng bố cũng theo đó bùng phát ra, ngân long thương trong tay cũng bộc phát ra thương ý ngút trời.

Nhưng việc cưỡng ép tiến vào trạng thái chiến đấu cũng khiến sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt.

Oanh long long!!

Hai bên không nói thêm lời thừa thãi, va chạm mạnh mẽ vào nhau.

Năng lượng tán loạn tạo thành phong bão càn quét thiên địa, trên mặt đất cũng xuất hiện những vết nứt dữ tợn. "Phụt!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lại tái nhợt thêm một phần. "Chiến Thần!!" Ba vị trưởng lão trong lòng đại cấp, vội vàng tiến lên muốn giúp đỡ.

Chỉ là chưa đợi bọn họ đến trước mặt Diệp Thần, Nhậm Hoàn đã đến trước mặt họ, Ngư Tràng Kiếm trong tay lóe ra một đạo hàn quang.

Chương 792

Phụt!!

Kiếm quang lóe lên, máu tươi bắn tung tóe.

Nhị trưởng lão chỉ cảm thấy ngực đau nhói, cúi đầu liền thấy mình bị đâm.

Khác với khi bị các chủy thủ khác đâm trúng, khi Ngư Tràng Kiếm đâm vào cơ thể hắn, thân thể hắn liền không thể động đậy được nữa, tinh huyết và nguyên thần trong cơ thể bị điên cuồng hấp thu.

Trong vỏn vẹn mấy giây, hắn đã biến thành một bộ thi thể khô héo. "Vật phẩm do Bệ hạ ban tặng, tất nhiên là tinh phẩm!" Nhậm Hoàn thần tình vô cùng kích động, không ngờ Ngư Tràng Kiếm lại mạnh đến vậy.

Chỉ thấy Ngư Tràng Kiếm lóe ra một đạo hồng quang, ngay sau đó giải phóng ra một luồng năng lượng cực kỳ thuần túy, không chỉ có thể giúp hắn bổ sung linh lực tiêu hao khi chiến đấu, mà còn có thể dùng để hấp thu tu luyện. "Lão Nhị!!" "Nhị trưởng lão!!" Diệp Thần phát ra tiếng gào thét tê tâm liệt phế, không thể chấp nhận việc Nhị trưởng lão cứ thế vẫn lạc.

Oanh long long!!

Diệp Thần theo đó kích hoạt Tế Thiên Pháp Tắc trong vầng hào quang, bùng phát ra một luồng khí tức cực kỳ khủng bố, không chỉ khiến hư không Tây Chu kịch liệt chấn động, mà cả bầu trời cũng bắt đầu phong vân biến ảo. "Thật mạnh!!" Sắc mặt Nhậm Hoàn lập tức ngưng trọng.

Cho dù hắn sở hữu tu vi Đại Đế đỉnh phong, lại thêm năm lần chiến lực mà Tần Phong ban cho và Ngư Tràng Kiếm, hắn cũng không có tuyệt đối tự tin đánh bại Diệp Thần lúc này. "Đã nói rồi mà, ta mới là nhân vật chính của vở kịch này!" Diệp Long thấy Diệp Thần muốn 'trang bức', vội vàng nhảy ra sân khấu một cách hào nhoáng.

Chỉ thấy hai mắt hắn trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, khí tức quỷ dị cũng theo đó lan tràn ra. "Sát!!" Hắc Kỳ Quân như thể được giải khai phong ấn, bộc phát ra một luồng sát khí ngút trời. "Đây là..." Diệp Thần trong lòng mãnh liệt kinh hãi, bị cưỡng ép cắt đứt thi pháp.

Chỉ thấy trăm vạn Hắc Kỳ Quân cùng lúc xông ra khỏi doanh địa, như hồng thủy núi lở nuốt chửng Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư, sát khí càng ngưng tụ thành thực thể, khiến người ta không khỏi rùng mình. "Mau đi!!" Diệp Long một tay túm lấy Diệp Thần, dẫn Hắc Kỳ Quân vội vàng rút lui. "Chúng ta thật sự không cần đuổi theo sao!?" Nhậm Hoàn vừa 'thả nước' (giả vờ đánh), vừa hỏi Tam Lộng Đại Sư. "Không cần!" Tam Lộng Đại Sư khẽ nói: "Chỉ khi Diệp Thần chạy thoát, Bệ hạ mới có cớ lấy danh nghĩa 'dung túng tội phạm đào vong' mà tịch biên diệt tộc những thế gia đại tộc kia..." "Tịch biên diệt tộc!!" Mắt Nhậm Hoàn sáng lên: "Đây đúng là một mối béo bở a!!" "Đúng là mối béo bở không sai!" Tam Lộng Đại Sư liếc mắt một cái nói: "Nhưng nếu bần tăng không đoán sai, mối béo bở này sẽ không đến lượt hai ta, Bệ hạ tám phần sẽ giao cho tên Quang Thiên không biết xấu hổ kia." "Dựa vào đâu!?" Nhậm Hoàn tại chỗ không vui.

Tuy hắn không phải người đầu tiên gia nhập đoàn đội chuyên nghiệp, nhưng lại là người có tu vi mạnh nhất trong đoàn đội.

Hắn đâu có kém hơn tên Quang Thiên không biết xấu hổ kia chứ!? "A di đà phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay nói: "Chỉ vì hắn hiểu lòng Bệ hạ, không cần Bệ hạ mở lời, người ta đã có thể làm mọi chuyện đâu ra đấy rồi." "Ta không phục!" Nhậm Hoàn lạnh giọng nói: "Bệ hạ còn chưa xem ta làm việc, dựa vào đâu mà phủ định ta không bằng tên Quang Thiên nịnh hót kia!?" "Không phục!?" Tam Lộng Đại Sư nhàn nhạt nói: "Vậy bần tăng hỏi ngươi, nếu hiện tại Bệ hạ mở Hoàng cung ra ngoài, thu vé kiếm tiền, ngươi thấy nên thu phí thế nào?" "Đương nhiên là thu phí bình thường rồi!" Nhậm Hoàn thần tình không khỏi ngẩn ra, không hiểu đây là vấn đề gì. "Ngươi quả nhiên không hiểu Bệ hạ!" Tam Lộng Đại Sư lắc đầu, sau đó quay đầu nói: "Vẫn là nghe câu trả lời của người chuyên nghiệp đi!" Lúc này — Diệp Long đã dẫn một nửa Hắc Kỳ Quân rời đi, Quang Thiên và những người khác cũng nghe thấy động tĩnh mà chạy tới. "Đại sư hữu lễ!" Quang Thiên trước tiên hành một lễ, sau đó trả lời: "Giảm giá cho người già, trẻ nhỏ có thể thể hiện phẩm chất tôn lão ái ấu của Hoàng thượng ta; ưu đãi cho chiến sĩ có thể thể hiện phẩm đức ái binh như tử của Hoàng thượng ta; giảm nửa giá cho thiếu phụ có thể thể hiện sở thích tôn trọng phụ nữ của Hoàng thượng ta; xuất trình giấy đăng ký kết hôn thì có thể vào cửa miễn phí, hơn nữa còn có thể dựa vào giấy đăng ký kết hôn mà tiến vào hậu cung, người may mắn có thể nhận được trải nghiệm du lịch một ngày.

Còn về những người có con cái thì không được hưởng ưu đãi." "Cái *** này cũng được ư!!" Nhậm Hoàn nghe xong trợn mắt há mồm, tại chỗ muốn quỳ xuống Quang Thiên.

Hắn dù có vắt óc suy nghĩ, cũng không thể nghĩ ra được phương án này.

Không chỉ có thể giúp Tần Phong kiếm được danh tiếng, còn có thể kiêm cả sở thích của Tần Phong nữa. "A di đà phật!!" Tam Lộng Đại Sư lấy ra một cuốn sổ nhỏ, ghi lại đáp án tiêu chuẩn.

Trước đây không ai có thể làm biếng khi làm việc, bây giờ người đông mà nếu còn không 'nội quyển' (đấu đá nội bộ), thì không những kiện thần khí thứ hai sẽ xa vời vợi, mà e rằng ngay cả ba ngàn sáu trăm viên 'đạn bần' cũng không thể được bổ sung. "A xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi, nghi ngờ Tử Diên đang nói xấu mình.

Vừa rồi do đắc ý quên hình, không kịp thời phát hiện Tử Diên, cuối cùng vẫn phải dùng đến tài ăn nói ba tấc lưỡi, trải qua bao phen xoay sở mới thoát thân ra được. "Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đã tính kế Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn thương càng thêm thương, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại bị thương nhanh vậy sao!?" Tần Phong thần tình không khỏi ngẩn ra.

Hắn phát hiện "Diệp Thần giegie" sắp đuổi kịp Vô Danh rồi, tràn đầy máu thì kéo nhị hồ, còn tàn máu thì đi khắp nơi quậy phá. "Bệ hạ, thật ra chúng ta không nhất định phải đi Tần Hoài Hà đâu!" Thiên Quân dường như nhìn ra sự buồn bực của Tần Phong, tí tởn chạy tới nói: "Bệ hạ còn nhớ khi công phá Tiểu Hòa Tộc, đã cho tướng quân Tần Nam, lão cha của Vạn Mã, sáng lập Bạch Kim Hàn không!?" "Bạch Kim Hàn!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, ký ức bắt đầu không ngừng hiện lên.

Bởi vì hắn trời sinh có quốc cừu gia hận với đàn ông Tiểu Hòa Tộc, đối với phụ nữ Tiểu Hòa Tộc lại càng hận thấu xương, cho nên sau khi công phá Tiểu Hòa Tộc, liền mệnh Tần Nam sáng lập Bạch Kim Hàn để giam giữ phụ nữ Tiểu Hòa Tộc. "Bệ hạ!" Vạn Mã cũng tiến lại gần, hạ thấp giọng nói: "Gia phụ đã theo phân phó của Bệ hạ mà xây dựng xong Bạch Kim Hàn rồi, không chỉ nhân viên chất lượng cao, mà còn đặc biệt an toàn nữa." "Thật sao!?" Tần Phong lập tức tỉnh thần, nói: "Hạ lệnh cho Quang Thiên dẫn Hoàng Gia Quân đi truy bắt kẻ đào phạm Diệp Thần, kẻ nào dám bao che tư tàng chính là đối địch với triều đình, có thể trực tiếp tịch biên diệt tộc mà không cần thượng báo..." "Trực tiếp tịch biên diệt tộc!" Thiên Quân, Vạn Mã mí mắt giật giật, trong lòng thầm hô Quang Thiên phát tài rồi.

Tần Phong lại tiếp tục nói: "Hổ Bí Quân, Tần Gia Quân, Ma Tộc Đại Quân lập tức có thể xuất phát, trước tiên theo lão tổ tông tiền vãng Tây Nam bình định, trẫm sẽ theo sau." "Tuân chỉ!!" Thiên Quân, Vạn Mã ôm quyền lĩnh mệnh, bắt đầu truyền đạt ý chỉ xuống dưới.

Cảnh tượng chuyển đổi — Diệp Thần đang kịch liệt ho ra máu, sắc mặt càng trắng bệch như tờ giấy.

Bởi vì di chứng của Hóa Huyết Thuấn Di vẫn chưa lành hẳn, lại cưỡng ép giao thủ với Tam Lộng Đại Sư và những người khác, khiến hắn bây giờ là thương càng thêm thương. "Diệp Thần, ngươi không sao chứ!?" Diệp Long như thể ảnh đế nhập thể, mặt đầy lo lắng vọt tới. "Vẫn chưa chết được!" Diệp Thần xua xua tay, sau đó yếu ớt hỏi: "Lần này chúng ta đã mang ra được bao nhiêu Hắc Kỳ Quân!?" "Không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi!" Diệp Long trong lòng rất thất vọng, thu xếp tâm tình nói: "Trăm vạn Hắc Kỳ Quân chỉ mang ra được một nửa, số còn lại e rằng lành ít dữ nhiều rồi." "Đã rất tốt rồi!" Đại trưởng lão mở miệng an ủi: "Đối phương có tới hai Đại Đế, trong đó một người còn là Đại Đế đỉnh phong, chúng ta không những có thể trốn thoát, mà còn mang ra được một nửa binh lực đã tính là thắng lợi rồi." "Thật sự được tính là thắng lợi sao!?" Tam trưởng lão thần tình rất bi thương, nhìn về phía thi thể của Nhị trưởng lão.

Mặc dù hiện tại bọn họ sở hữu gần năm mươi vạn binh lực, nhưng lại vĩnh viễn mất đi Nhị trưởng lão, một chiến lực cao cấp cấp Chuẩn Đế đỉnh phong. "Nhị trưởng lão sẽ không hy sinh vô ích đâu!" Diệp Thần sắc mặt tái nhợt đứng dậy, bắt đầu vẽ vời viễn cảnh: "Mặc dù năm mươi vạn binh lực trong tay chúng ta, đối với Tần Phong mà nói không đáng là gì, nhưng binh ở tinh nhuệ mà không ở số lượng, ta sẽ dựa vào năm mươi vạn binh mã này để lật đổ bạo Tần của hắn." "Quá đỉnh!" Diệp Long trong ánh mắt đầy vẻ cuồng nhiệt.

Không phải bị lời nói của Diệp Thần cảm nhiễm, mà là sự sùng bái cuồng nhiệt đối với Tần Đạo.

Sở dĩ để hắn mang năm mươi vạn Hắc Kỳ Quân ra ngoài, không chỉ là để có được sự tin tưởng của Diệp Thần, mà còn là để Diệp Thần miễn phí giúp luyện binh.

Phải biết rằng, binh lính của Bắc Cương Yếu Tắc không hề tầm thường.

Ở Hoang Cổ lưu truyền một câu nói như thế này, Cương Thiết Hồng Lưu của Tần gia sở dĩ dám tự xưng là quân đội số một Hoang Cổ, không phải vì bọn họ thiên hạ vô địch, mà là bởi Bắc Cương Yếu Tắc không hề khuếch trương quân đội.

Chỉ dựa vào mười vạn đại quân đã chống lại dị giới sinh vật, lại còn uy hiếp Âm Nguyệt, Đại Việt hai đại hoàng triều.

Từ khi thân phận Bắc Cương Chiến Thần của Diệp Thần bại lộ, phản ứng của đế vương hai đại hoàng triều đã có thể thấy được một phần, mười vạn đại quân của Bắc Cương Yếu Tắc mạnh đến mức nào.

Chương 793

Mà phương pháp luyện binh của Bắc Cương Yếu Tắc từ trước đến nay là tuyệt mật, bất kể các thế lực lớn khác có thèm muốn đến đâu cũng không thể có được.

Đáng tiếc là bọn họ hiện tại đã gặp Tần Đạo, người đã sắp xếp mọi thứ rõ ràng cho bọn họ, và bọn họ tự giác cống hiến phương pháp luyện binh ra. "Nói rất hay!!" Đại trưởng lão nghe đến nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy Diệp Thần nhất định có thể thành công. "Diệp Thần!" Diệp Long theo kịch bản của Tần Đạo, mở miệng nhắc nhở: "Hiện tại Hắc Kỳ Quân đã được mang ra rồi, tiếp theo chúng ta có nên đi Thiên Hương Cốc giết Tửu Tiên để diệt trừ hậu hoạn không!?" "Cái này..." Diệp Thần lập tức do dự, nói rằng hai người không oán không cừu... "Chiến Thần!" Đại trưởng lão thấy Diệp Thần do dự, vội vàng mở miệng khuyên nhủ: "Tâm không độc ác khó thành việc lớn, người không ngoan độc khó lập thân.

Để lật đổ bạo Tần, giết chết vài người vô tội thì có làm sao!?" "Đúng vậy đó!" Tam trưởng lão cũng thần tình kích động khuyên nhủ: "Tần Phong vì muốn đoạt thiên hạ, không tiếc tạo ra loạn thế kinh thiên này, bao nhiêu người vì hắn mà gia đình tan nát, bao nhiêu bá tánh vô tội vì hắn mà chết, trên ruộng đồng lại xuất hiện bao nhiêu oan hồn.

Hiện tại hắn còn muốn làm một bạo quân, tiếp tục gây họa cho chúng sinh.

Giết một người mà cứu thiên hạ, Chiến Thần, đừng do dự nữa!!" "Ngưu bức!!" Diệp Long ở một bên đều bị kinh ngây người.

Hắn phát hiện dưới những bài diễn thuyết đầy nhiệt huyết của hai vị trưởng lão, hình tượng của Diệp Thần trong nháy mắt trở nên cao lớn, khiến hắn nhất thời không tìm được từ ngữ nào để phản bác. "Hai vị trưởng lão nói đúng!" Diệp Thần dường như đã thuyết phục được chính mình, mắt lóe hàn quang nói: "Giết một người mà cứu thiên hạ, đáng giá!!" "Đây là nguyên nhân ta không thể đoạt được thiên hạ sao!?" Diệp Long bắt đầu rơi vào trầm tư.

Hắn từ trước đến nay cứ ngỡ mình không đoạt được thiên hạ là vì năng lực không đủ, nhưng hiện tại xem ra là hắn còn ít nhiều muốn giữ thể diện.

Không thể làm được như Tần Phong và Diệp Thần, tìm một lý do hoa mỹ để che đậy bản thân, đồng thời đứng trên đỉnh cao đạo đức mà chỉ trỏ.

Lúc này — Ý chỉ của Tần Phong đã được hạ đạt, các lộ đại quân bắt đầu khởi hành. "Truy bắt kẻ đào phạm Diệp Thần!?" Hoàng Gia Quân nghe thấy mệnh lệnh xong, cả tập thể đều thở phào nhẹ nhõm.

Là quân đoàn trước đây chuyên bảo vệ Đại Việt Hoàng tộc, trong lòng bọn họ ít nhiều vẫn còn chần chừ khi đi về phía Tây Nam, tiến hành trận chiến quyết định cuối cùng với Thái Thượng Hoàng.

Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng vô cớ kích động.

Sở dĩ bọn họ phản bội Đại Việt Hoàng tộc, theo Quang Thiên đầu nhập Đại Tần, chính là vì Quang Thiên thường xuyên dẫn bọn họ đi vơ vét của cải dân chúng.

Có thể nói nơi nào bọn họ đi qua, ngay cả chuột cũng phải rơi lệ.

Hiện tại Tần Phong đã ban cho bọn họ quyền tịch biên diệt tộc, với tính cách của Quang Thiên, khẳng định sẽ thu hoạch lớn. "Lũ tiểu tử hư hỏng, xuất phát!!" Quang Thiên đứng ở phía trước toàn quân, tay cầm Phương Thiên Họa Kích vung lên. "Hống!!" Hoàng Gia Quân đồng thanh gầm lên, khó che giấu sự hưng phấn trong lòng. "Chúng ta cũng đi thôi!" Mộc Thâm nhìn Thành Xuân.

Bởi vì mười vạn Đại Tuyết Long Kỵ đã bị Tề Tu Viễn dẫn đi, cho nên Hổ Bí Quân của Mộc Thâm đã thu nhận Thành Xuân. "Được!" Thành Xuân gật đầu bắt đầu hạ lệnh.

Chỉ thấy trăm vạn Hổ Bí Quân, hùng dũng xuất phát.

Trong Tần Gia Quân.

Tần Gia Thủy Tổ lúc này rất đỗi nghi hoặc.

Không hiểu Tần Phong muốn đi làm gì, lại không theo đại quân cùng xuất phát. "Mặc kệ hắn làm gì, chúng ta vẫn là xuất phát trước đi!" Tần Gia Nhị Tổ lười biếng đi truy cứu ngọn ngành.

Là nhị thế tổ đứng đầu Hoang Cổ, hắn đối với định vị của chính mình vô cùng rõ ràng.

Từ nhỏ dựa vào cha, lớn lên dựa vào con cháu!

Không có tiền thì đi tìm cha, không cho thì ta làm loạn!

Gặp chuyện thì tìm Tần Phong, không quản ta thì ta khóc!

Căn bản không cần lãng phí tế bào não để suy nghĩ những chuyện phức tạp kia, chủ yếu là ăn uống vui chơi, ăn bám chờ chết. "Ta sao lại sinh ra cái thứ như ngươi chứ!!" Tần Gia Thủy Tổ tức đến râu ria dựng đứng, trừng mắt, hối hận hồi đó không đem hắn 'biu' lên tường.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng bắt đầu lo lắng.

Lần này đi trông thì có vẻ là để bình định Tây Nam diệt Đại Việt Hoàng triều, nhưng thực chất là để tranh đoạt Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận, giúp hắn đột phá cuối cùng phi thăng thượng giới.

Bất kể có thành công hay không, đều có nghĩa là phải chia ly.

Mà điều hắn lo lắng nhất, chính là đứa con trưởng vô tâm vô phế này, sau này sẽ không còn ai che mưa che gió cho hắn, nhắc nhở hắn trời lạnh mặc thêm áo, đốc thúc hắn nghiêm túc tu luyện nữa... "Cha, người sao vậy!?" Tần Gia Nhị Tổ vẫn vô tâm vô phế, luôn cảm thấy hôm nay lão cha có gì đó kỳ lạ. "Ta thấy ngươi thật đáng ghét!" Tần Gia Thủy Tổ trước đó là một cước, sau đó phân phó Thập Tam Thái Bảo khởi hành. "Xuất phát!!" Thập Tam Thái Bảo lĩnh mệnh.

Chỉ thấy mười vị lão tổ của Tần gia toàn bộ xuất động, hai trăm vạn Cương Thiết Hồng Lưu mới cũ hùng dũng xuất phát.

Cảnh tượng hùng vĩ khiến các phương thế lực trong lòng chấn động dữ dội, căn bản không thể nảy sinh một tia ý nghĩ phản kháng nào, cũng không dám nảy sinh bất kỳ ý nghĩ nào khác.

Trong Ma Tộc Đại Quân.

Hồng Hạnh đang đứng trước đại quân, chuẩn bị cùng đi về phía Tây Nam. "Ngươi quay về cho ta!" Trần Trường Phong lạnh mặt quát mắng: "Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng ở trong quân doanh nữa, nên học Phong Tình mà đến hậu cung ở, chỉ có như vậy Bệ hạ mới chú ý đến ngươi." "Cha, nữ nhi không hiểu!" Hồng Hạnh vẻ mặt quật cường nói: "Cha tại sao nhất định phải gả nữ nhi cho Tần Phong tên tra long kia, người biết hắn có bao nhiêu nữ nhân bên cạnh không!?" "Từ xưa đến nay, vị đế vương nào mà không có tam cung lục viện!?" Trần Trường Phong lạnh mặt giáo huấn: "Huống hồ Hoàng thượng ta còn là Nhân Hoàng duy nhất vạn cổ, đừng nói là phong ngươi làm phi tử, cho dù là để ngươi làm thị nữ thân cận, đó cũng là vinh quang vô thượng của Ma Tộc chúng ta." "Người thật sự là cha ruột của ta sao!?" Hồng Hạnh nghe xong trợn mắt há mồm.

Không dám tin từ trong miệng cha ruột 36 độ mà lại nói ra những lời táng tâm bệnh cuồng như vậy. "Hồng Hạnh công chúa!" Ma Tộc

Đại Tế Ti cũng tiến lên khuyên nhủ: "Không phải tộc trưởng muốn ngươi tiến cung, mà là tình thế hiện tại không thể không tiến cung.

Cũng chỉ có ngươi tiến cung trở thành phi tử của Long Quân, Ma Tộc chúng ta mới có cơ hội rời khỏi mảnh đất hoang lương kia." "Ách..." Hồng Hạnh lập tức á khẩu không nói nên lời, không biết nên trả lời thế nào.

Chương 794

"Xuất phát!!" Trần Trường Phong không nói thêm lời nào, hạ lệnh đại quân khởi hành.

Chỉ thấy Ma Tộc Đại Quân hùng dũng rời đi, chỉ còn lại một mình Hồng Hạnh đứng yên tại chỗ, trong lòng cũng vô cớ dâng lên một trận cảm giác vô lực.

So với việc trở thành một thành viên trong hậu cung của Tần Phong, nàng càng khao khát được giết địch trên chiến trường.

Cũng chỉ có cái khoái cảm chém giết địch nhân đó, mới có thể khiến nàng hưng phấn đến mức **thét chói tai**.

Nhưng cho dù trong lòng nàng cảm thấy không cam tâm, lại không thể mở miệng nói một tiếng 'không'.

Bởi vì Ma Tộc bọn họ vì có thể rời khỏi mảnh đất hoang lương kia, đã đổ quá nhiều máu tươi, cũng có quá nhiều tiền bối đã hy sinh sinh mệnh.

Mà nàng, với tư cách là công chúa duy nhất của Ma Tộc, từ giây phút ra đời, đã mang trên mình trách nhiệm và sứ mệnh không thể thoái thác. "Thật ra ngươi cũng không cần nản lòng!" Phong Tình đột nhiên xuất hiện nói: "Từ việc chủ nhân để Vu Lan làm Trấn Bắc Đại Tướng Quân có thể thấy, hắn không phải loại người độc đoán chuyên quyền, ngang ngược vô lý, tự mình làm theo ý mình, bá đạo tự cho mình là trung tâm." "Thật sao!?" Hồng Hạnh nghe vậy lập tức tỉnh thần, như người chết đuối vớ được cọng rơm.

Chỉ cần Tần Phong có thể đồng ý để nàng lên trận giết địch, không nhốt nàng ở hậu cung làm một con kim tước, thì bất kể điều kiện hà khắc nào nàng cũng có thể đáp ứng. "Đương nhiên!" Phong Tình nghiêm túc gật đầu nhỏ: "Thật ra chủ nhân rất dễ nói chuyện, cũng đặc biệt biết giảng đạo lý, đương nhiên điều kiện tiên quyết là, ngươi phải có thể 'thuyết phục' hắn." "Thuyết phục?

Thụy phục!?" Sắc mặt Hồng Hạnh lập tức co thắt lại, không biết nên chọn loại "thuyết phục" nào...

Lúc này — Tin tức đại quân khởi hành, truyền vào tai Diệp Thần. "Đúng là cơ hội trời ban a!" Diệp Thần trong lòng đại hỉ nói: "Ta vẫn đang lo nhiều quân đội trú đóng gần kinh đô như vậy, giết Tửu Tiên xong làm sao toàn thân rút lui, ai ngờ Tần Phong tên ngốc này, lại điều toàn bộ đại quân đi bình định Tây Nam." "Người Tần gia từ trước đến nay đều ổn định, đây coi như là thao tác cơ bản!" Đại trưởng lão không nhịn được cảm khái: "Chỉ là để bình định một mảnh đất Cẩm Tú Giang Nam, lại phái ra toàn bộ tinh nhuệ, loại trận chiến dư dả này Bắc Cương Yếu Tắc chúng ta tám đời cũng chưa từng đánh qua." "Lời tuy là vậy!" Tam trưởng lão mặt đầy lo lắng nói: "Nhưng hiện tại Chiến Thần mang thương tích đầy mình, Tửu Tiên đã sớm đột phá cảnh giới Đại Đế, bên cạnh còn có một con Thanh Long thuần chủng bảo vệ, muốn giết Tửu Tiên vẫn khó hơn lên trời." "Không sao cả!" Diệp Thần vẻ mặt tự tin nói: "Tửu Tiên và ta đều là Đại Đế sơ giai, cùng đẳng cảnh giới ta chính là tồn tại vô địch.

Cho dù hiện tại thương thế chưa lành, chỉ cần ăn mấy viên đan dược vẫn có tự tin chém giết Đại Đế đồng cấp." "Ăn dược!?" Diệp Long thần tình ngẩn ra.

Được thì được, không được thì không được, ăn dược là có ý gì!?

Thiên Hương Cốc.

Nguồn nước ổn định, khí hậu ôn hòa.

Trong rừng cây cỏ rậm rạp, xanh biếc um tùm, những đóa hoa phấn hồng tản mát ra hương thơm nhàn nhạt.

Một con hồ điệp vũ trên những đóa hoa bay lượn, còn có một con Thanh Long thỉnh thoảng xuyên qua trong sơn cốc.

Còn về Tửu Tiên, như thường lệ, không quan tâm có làm hư trẻ con hay không, vẫn mặc y phục ngâm suối nước nóng, thần tình uể oải, đôi mắt đẹp mơ màng, đầu ngón tay móc vào một bầu rượu.

Ngao!

Tiếng long ngâm đột nhiên vang vọng khắp Thiên Hương Cốc, suối nước nóng cũng nổi lên từng đợt gợn sóng. "Ừm!?" Tửu Tiên mi liễu mãnh liệt giật một cái, men say trong nháy mắt giảm đi ba phần.

Chỉ thấy Thanh Long đột nhiên gào thét, như rồng bay lượn chín tầng trời mà cất cánh, thân thể cũng nhanh chóng bành trướng, bao trùm cả Thiên Hương Cốc.

Ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm về phía trước, chính là Diệp Thần và Diệp Long cùng những người khác. "Đây là một trong tứ đại mỹ nhân Tây Hoang Cổ Tửu Tiên sao!?" Diệp Thần nhìn thấy Tửu Tiên trong nháy mắt thất thần.

Chỉ thấy Tửu Tiên trong suối nước nóng, chân dài eo thon, thướt tha ngọc lập, môi hồng anh nộn như mật, ngực ngạo nghễ ưỡn cao, thật sự là cực kỳ mê hoặc.

Lại kết hợp với khuôn mặt trắng nõn thành thục, hơi say phiếm hồng, tận hiển vạn chủng phong tình. "Diệp Thần, ngươi đến Thiên Hương Cốc của ta có việc gì!?" Tửu Tiên trong lòng lập tức cảnh giác, đối với Diệp Thần nàng không hề xa lạ.

Mấy ngày trước trận đại chiến giữa Diệp Thần và Tần Phong nàng cũng đã xem, tuy cuối cùng Diệp Thần bị đánh cho chật vật bỏ chạy, nhưng chiến lực cường đại của hắn cũng để lại ấn tượng sâu sắc.

Cho dù nhìn khắp dòng sông lịch sử Hoang Cổ, cũng rất khó tìm ra người thứ hai.

Chỉ tiếc là hắn lại cùng thời đại với Tần Phong trấn áp vạn cổ, bất kể hắn có tài hoa tuyệt diễm đến đâu, đều bị hào quang của Tần Phong che khuất. "Hô hô!!" Diệp Thần hoàn hồn thở ra một hơi, sau đó chính khí lẫm liệt nói: "Vốn dĩ ta muốn đến giết ngươi, để phòng ngừa ngươi sau này trở thành kẻ địch của ta..." "Cái này không đúng a!" Diệp Long thần tình không khỏi ngẩn ra, vội vàng hồi tưởng kịch bản của Tần Đạo.

Bên trên có một đoạn chú thích nhấn mạnh, muốn trở thành nam số một, thì không thể cho Diệp Thần cơ hội sử dụng 'lá chắn miệng' (lý lẽ hoa mỹ để tự biện hộ), nhất định phải nghĩ cách cắt ngang hắn mới được. "Diệp Thần nói đúng!" Diệp Long lập tức cắt ngang nói: "Chúng ta và ngươi vốn không có thù oán, chỉ cần ngươi không còn giúp Tần Phong làm ác nữa, ta có thể thay Diệp Thần hứa hẹn kết làm đạo lữ với ngươi!" "Khụ khụ!!" Diệp Thần tại chỗ bị nước bọt sặc, bị câu cuối cùng làm cho trở tay không kịp.

Tuy trong lòng hắn nghĩ như vậy không sai, nhưng ngươi cũng không cần nói toẹt ra như thế chứ!? "Đồ vô sỉ!!" Sắc mặt Tửu Tiên trong nháy mắt lạnh xuống, suối nước nóng quanh người bắt đầu sôi trào. "Ngao!!" Thanh Long cảm nhận được sự phẫn nộ của Tửu Tiên, há miệng phun ra một đạo Long Tức. "Không hay rồi!!" Sắc mặt Diệp Thần không khỏi biến đổi, vội vàng lấy ngân long thương ra chống đỡ.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, tiếng oanh minh chấn động muốn nứt tai vang vọng khắp thiên địa.

Lúc này — Tần Phong dẫn Tử Diên đến Thiên Hương Cốc.

Không phải là không muốn dẫn Tam Lộng Đại Sư và những người khác đến, thật sự là cặp tình nhân vừa "ăn thịt" xong rất quấn quýt, hận không thể một ngày hai mươi tư tiếng đều dính lấy nhau. "Oa, vừa đến đã thấy Diệp Long vây công Tửu Tiên!" Tần Phong không có ý định ra tay, mà lại xem hai bên đánh nhau một cách thích thú. "Đừng nhìn nữa, mau ra tay đi!" Tử Diên vạn phần phong tình lườm hắn một cái nói: "Đừng quên ngươi có thể thuận lợi đăng cơ, Tửu Tiên tiền bối cũng đã góp một phần sức lực." "Thôi thôi thôi, chỉ biết hối thúc!" Tần Phong rất không vui nói: "Có bản lĩnh thì tối nay nàng cũng hối thúc ta xem!" "Đáng ghét!!" Gò má trắng nõn của Tử Diên phiếm lên một vệt ửng hồng, đưa nắm đấm nhỏ đấm vào ngực Tần Phong.

Oanh long long!!

Hư không lại một lần nữa kịch liệt chấn động, còn kèm theo một đạo thương ý ngút trời.

Chỉ thấy Diệp Thần từ trên xuống dưới toát ra một luồng khí tức thế không thể đỡ, hóa thành hai con cự long màu vàng cấp tốc va chạm với Tửu Tiên. "Phụt!!" Hai bên đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng theo đó không ngừng lùi lại.

Đúng như Diệp Thần đã nói, cho dù hiện tại hắn bị trọng thương, chỉ cần ăn mấy viên đan dược vẫn có thực lực chém giết Tửu Tiên.

Chương 795

Chỉ là Tửu Tiên cũng không phải dễ đối phó như vậy, khiến thương thế vốn chưa lành của Diệp Thần lại càng thêm trầm trọng. "Đến lúc trẫm ra tay rồi!" Tần Phong thấy hai bên đều bị thương, lén lút lẻn đến sau lưng Diệp Thần. "Thật không chịu nổi ngươi!!" Tử Diên đau đầu ôm trán.

Nàng không hiểu Tần Phong đã mạnh đến vậy rồi, vì sao còn phải cẩn trọng như thế!? "Tử Tiên!!" Diệp Thần thấy đối đầu trực diện không được, quả quyết mở miệng 'lá chắn miệng' nói: "Tần Phong là một tiểu nhân vô sỉ, tuyệt đối không phải cái minh chủ gì, đám tu sĩ chúng ta nên..." Ông!!

Lời còn chưa dứt, tiếng kiếm minh đã vang lên!!

Chỉ thấy Tần Phong đột nhiên xuất hiện sau lưng Diệp Thần, hư không quanh thân chấn động, tiếng kiếm minh không ngừng vang lên, hóa thành vô số đạo kiếm khí mênh mông như biển cả.

Đại Hà Kiếm Quyết!!

Kiếm khí như đại giang đại hà không ngừng cuộn trào, dường như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ trên thế gian. "Cái gì!!" Đồng tử Diệp Thần mãnh liệt co rút, trong đầu là một mảnh trống rỗng.

Vì sao Tần Phong lại ở đây!?

Chẳng lẽ hắn lại trúng kế của Mộc Tú!?

Mộc Tú bất tử, bạo Tần bất diệt!!

Oanh long long!!

Kiếm khí cuộn trào không cho Diệp Thần thời gian suy nghĩ, trực tiếp vô tình nuốt chửng hắn. "A!!" Diệp Thần phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Dường như đang phải chịu đựng truyền thuyết về hình phạt lăng trì, vô số đạo kiếm khí điên cuồng cắt xé thân thể hắn. "Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đã đánh bị thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, gây tổn hại căn cơ của hắn, thu được 100 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đã đánh bị thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, gây tổn hại căn cơ của hắn, thu được một lần cơ hội rút thưởng!" "Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đã liên tục đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến cấp độ hào quang của hắn rớt xuống cấp Truyền Thuyết!" "Rớt cấp rồi sao!?" Ánh mắt Tần Phong khó che giấu vẻ thất vọng.

Hắn vốn tưởng "Diệp Thần giegie" sẽ phấn đấu tự cường mà trọng đăng Thần Thoại, ai ngờ hắn lại y hệt Phương Trường, không hề có chí khí... "Vô sỉ!!" Hai vị trưởng lão tức đến xanh mặt, kịch liệt lên án Tần Phong không giữ võ đức. "Hù!

Hù!" Tửu Tiên thở ra một hơi thật sâu.

Nếu không phải Tần Phong bất ngờ ra tay, nàng thật sự chưa chắc đã có thể toàn thân rút lui.

Nhưng điều khiến nàng không ngờ là một yêu nghiệt cấp bậc như Tần Phong lại ra tay đánh lén Diệp Thần, thật sự làm tổn hại thân phận Đại Tần Thủy Hoàng của hắn. "A..." Diệp Thần vẫn đang kêu thảm thiết.

Chỉ thấy kiếm khí bùng nổ điên cuồng xé nát cơ thể hắn, ngay cả Chiến Thần Giáp cũng bị kiếm khí xé rách một vết, tiên huyết màu vàng kim dường như không cần tiền mà phun ra xối xả. "Chiến Thần!!" Hai vị trưởng lão không thể ngồi yên nữa, điên cuồng xông lên muốn cứu người.

Chỉ là Thanh Long đang giao chiến với bọn họ không nhường, lập tức dùng một chiêu Thần Long Bãi Vĩ quất về phía hai vị trưởng lão, tốc độ cực nhanh khiến người ta không kịp phản ứng. "Không ổn rồi!!" Sắc mặt hai vị trưởng lão biến đổi, nhanh chóng phòng ngự cú quất này.

Một tiếng "Bốp!!" vang lên giòn giã, người lập tức bị quất bay ra ngoài, hư không càng là một trận chấn động kịch liệt, từng gợn sóng lan rộng theo đó. "Phụt!" Hai vị trưởng lão phun ra một ngụm tiên huyết, khí tức quanh thân cũng hỗn loạn theo đó. "Diệp Thần, ngươi phải cố lên một chút chứ!" Diệp Long trong lòng không khỏi lo lắng, liều mạng cổ vũ Diệp Thần.

Bởi vì theo kịch bản của Tần đạo diễn, chỉ khi Diệp Thần sống sót thành công thì "điệp chiến nam chính số một" như hắn mới chính thức lên sàn, tiềm phục ẩn mình ở chiến tuyến cung cấp tình báo có giá trị cho Đại Tần. "Không thể, ta còn chưa thể chết!!" Diệp Thần đau đớn đến mức sắc mặt vặn vẹo, cố gắng không để mình ngất đi. "Ầm ầm!!" Hư không đột nhiên chấn động kịch liệt, năng lượng kinh khủng càn quét khắp trời đất.

Chỉ thấy Diệp Thần cưỡng ép đốt cháy bản nguyên Hoang Cổ Thánh Thể, năng lượng cường đại lập tức phá vỡ Đại Hà Kiếm Quyết của Tần Phong.

Mặc dù việc đốt cháy bản nguyên Hoang Cổ Thánh Thể sẽ khiến hắn bị tổn thương căn bản, kiếp này không có đại cơ duyên, sẽ vĩnh viễn bị kẹt ở hình thái thứ hai của Hoang Cổ Thánh Thể.

Nhưng ai bảo lúc này sống chết chỉ trong gang tấc, hắn cũng không bận tâm nhiều như vậy nữa. "Diệp Thần này quả nhiên đáng sợ!" Tửu Tiên trong lòng không khỏi giật mình, không dám tin Diệp Thần vẫn chưa chết.

Nếu đổi vị trí giữa nàng và Diệp Thần, đừng nói là đối mặt với yêu nghiệt Tần Phong đánh lén, lần trước ở hoàng cung e rằng nàng đã sớm bị giết rồi, họ hàng bạn bè cũng đã ăn xong bữa tối và gói ghém về nhà rồi. "Vẫn là không nói lý lẽ mà!" Tần Phong đã đoán được kết quả, cũng lười tốn thêm sức lực, lập tức trong lòng gọi Hệ Thống, sử dụng cơ hội rút thưởng vừa mới giành được.

Một tiếng "Soạt!!" quen thuộc vang lên, chiếc bàn quay lớn quen thuộc lại xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay chuyển. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng buff thần cấp Đạo gia, Phản Bản Quy Nguyên!" Phản Bản Quy Nguyên: Có thể giúp người sử dụng trở về tự nhiên, quay về trạng thái nguyên thủy cảm ngộ thiên địa tự nhiên, khi sử dụng có thể cường hóa chiến lực gấp mười lần, còn có công năng ẩn giấu tu vi. "Buff tăng chiến lực!!" Hai mắt Tần Phong không khỏi sáng lên, biểu thị rằng mình đang thiếu buff nhất. "Gầm!!" Diệp Thần sắc mặt vặn vẹo ngửa mặt lên trời gào thét, muốn kích hoạt buff xuất chiêu dựa vào tiếng gầm. "Diệp Thần, ngươi quả nhiên rất biết tranh khí!" Diệp Long không thể vui hơn, chỉ biết nam chính số một đã ổn rồi. "Tần Phong, ngươi đi chết đi!!" Diệp Thần mắt đỏ ngầu trừng Tần Phong.

Hắn hiện tại đã đốt cháy bản nguyên Hoang Cổ Thánh Thể, thực lực còn mạnh hơn cả thời kỳ toàn thịnh, cho dù không thể giết Tần Phong thì cũng phải làm gãy hai cái răng cửa của hắn. "Muốn cướp hào quang của nam chính số một ta à!" Diệp Long biết kịch hay phải tranh giành, nhanh chóng xông lên hét lớn: "Hai vị trưởng lão mau yểm hộ chúng ta, ta đưa Diệp Thần đi trước một bước." "Đi!!" Hai vị trưởng lão cũng không dài dòng, cố gắng xông lên chặn đường. "Ngao!!" Thanh Long phát ra một tiếng rồng ngâm vang trời, há to miệng máu lớn ngoạm chặt Tam trưởng lão, giống như đang ăn gà vị giòn tan vậy.

Chương 796

"A..." Tam trưởng lão phát ra tiếng kêu thảm thiết, tiên huyết bắn ra như không cần tiền. "Lão Tam!!" Đại trưởng lão phát ra tiếng kêu bi thương, nhanh chóng xông lên muốn cứu người.

Chỉ là Tửu Tiên cũng không phải kẻ tầm thường, đối mặt với những kẻ muốn lấy mạng mình, nàng ra tay có thể nói là không hề lưu tình.

Một chưởng đánh ra, núi sông chấn động!! "Phụt!!" Đại trưởng lão phun ra một ngụm tiên huyết, lập tức bị một chưởng của Tửu Tiên đánh trúng. "Hai vị trưởng lão!!" Hai mắt Diệp Thần lập tức đỏ ngầu, Tế Thiên Pháp Tắc trong nháy mắt bị kích hoạt.

Chỉ là Diệp Long chủ yếu là ngắt phép, hắn vừa kéo vừa lôi Diệp Thần đi, kiên quyết không cho hắn cơ hội sử dụng Tế Thiên Pháp Tắc. "Còn núi xanh thì không lo thiếu củi đốt!!" Diệp Long lập tức biến thành ảnh đế.

Trong vài giây ngắn ngủi, trên mặt hắn liền hiện lên hơn mười loại biểu cảm như bi phẫn, bất lực, khắc chế, nhẫn nhịn, vừa kéo Diệp Thần thoát khỏi Thiên Tiên Cốc, vừa không quên rắc một nắm bột phấn theo lời dặn của Tần đạo diễn. "Khụ khụ!!" Đại trưởng lão ho kịch liệt, phun ra một ngụm tiên huyết.

Mượn lực chưởng vừa rồi của Tửu Tiên, hắn thành công thoát khỏi Thiên Tiên Cốc, cố gắng hết sức đuổi theo Diệp Thần. "Ngươi là cố ý, hay là vô tình!?" Tửu Tiên mắt đẹp giận dữ nhìn về phía Tần Phong.

Với chiến lực của nàng, cho dù Diệp Thần có thể chạy thoát thành công, cũng tuyệt đối không thể dễ dàng như vậy, ít nhất Đại trưởng lão và Diệp Long chắc chắn phải chết mới đúng. "Chà chà, đây không phải là suối nước bình thường đâu nha!!" Tần Phong không hề có ý định trả lời, kéo tay nhỏ của Tử Diên chạy đến trước suối nước nóng.

Trước đây hắn tuy rằng từng nghi ngờ Thiên Tiên Cốc có bảo bối, có thể khiến Thanh Long cam tâm tình nguyện ở lại, nhưng thật sự không ngờ lại là một đại bảo bối phi phàm đến thế.

Suối này tên là Thánh Linh Tuyền!

Thường xuyên ngâm mình trong đó không chỉ giúp dung nhan bất lão, mà còn có tác dụng an thần tĩnh khí, tăng tốc cảm ngộ Đại Đạo. "Đúng là Thánh Linh Tuyền thật!" Tần Phong không kìm được lẩm bẩm: "Thảo nào mỗi lần ta nhìn, đều thấy nàng ngâm mình trong suối nước nóng!" "Mỗi lần nhìn!?" Tai Tửu Tiên không khỏi động đậy, giá trị độ giận trong lòng nàng lập tức tăng vọt.

Hóa ra, cái tên khốn kiếp trước kia thường xuyên lén lút nhìn trộm Thiên Tiên Cốc, lại còn làm Thanh Long bị thương khi nàng đột phá Đại Đế, chính là Tần Phong! "Ngao!!" Thanh Long đột nhiên ngửa mặt lên trời rống lớn, cơ thể không ngừng vặn vẹo trong hư không. "Thanh Long, ngươi sao vậy!?" Tửu Tiên không còn bận tâm đến việc tính sổ với Tần Phong nữa, đầy vẻ lo lắng ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Chỉ thấy hai mắt Thanh Long đỏ ngầu, cơ thể cũng không ngừng vặn vẹo, sau đó không quay đầu lại mà vụt bay lên trời.

Tần Phong nhìn một cái, sau đó mới nói: "Chắc là mùa xuân tới rồi, vạn vật hồi sinh, lại đến mùa sinh sản của yêu thú rồi!" "Đồ dê xồm!!" Trong mắt đẹp của Tửu Tiên lộ rõ vẻ ghét bỏ không chút che giấu, cơ thể nàng còn dịch sang bên cạnh vài bước.

Nhưng giây tiếp theo... trên má trắng nõn của Tửu Tiên liền bắt đầu ửng hồng, hơi thở cũng trở nên dồn dập, trong cơ thể còn có một đoàn hỏa khí vô danh đang cuồn cuộn dâng lên. "Sao lại thế này!?" Tửu Tiên giật mình thon thót, không hiểu mình bị làm sao. "Là đám bột phấn đó!?" Sắc mặt Tửu Tiên không khỏi biến đổi.

Nàng nhớ lại trước khi Diệp Long kéo Diệp Thần đi, đã rắc xuống một đám bột phấn không rõ tên...

Cảnh tượng chuyển đổi —— Diệp Thần đang ho ra máu kịch liệt, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ.

Còn Đại trưởng lão bên cạnh hắn thì càng đáng sợ hơn, cứ như là cô gái nhỏ chụp ảnh bằng app làm đẹp vậy, còn trắng hơn cả người chết đã mấy ngày rồi. "Diệp Thần, ngươi không sao chứ!?" Diệp Long từ đầu đến chân không một vết thương, cứ như ảnh đế nhập vai vậy, mặt đầy vẻ lo lắng. "Ta không sao..." Tầm mắt Diệp Thần mờ mịt lợi hại, thở dốc hỏi: "Đại trưởng lão, Đại trưởng lão, ngươi sao rồi!?" "Chiến...

Chiến Thần..." Đại trưởng lão run rẩy đưa tay ra, đứt quãng nói: "Lão phu e rằng không được nữa rồi, sau này không còn có thể theo Chiến Thần chinh chiến sa trường nữa." "Đại trưởng lão, ngươi sẽ không sao đâu!" Diệp Thần trong lòng hoảng loạn không rõ nguyên do, cố gắng tiến lên nắm chặt tay Đại trưởng lão.

Hắn từ nhỏ đã lớn lên ở Bắc Cương Yếu Tắc, nói Bắc Cương Yếu Tắc là nhà của hắn cũng không quá lời.

Nhưng hiện tại không chỉ Bắc Cương Yếu Tắc mất rồi, mười vạn chiến sĩ Bắc Cương cũng không còn, nếu ba vị trưởng lão cũng không còn nữa, hắn sau này cũng không biết nên đi con đường nào.

Nghĩ đến đây —— Diệp Thần vội vàng lấy ra đan dược chữa thương, muốn cứu Đại trưởng lão trở về. "Vô dụng thôi!" Đại trưởng lão lắc đầu từ chối: "Tinh nguyên của lão phu đã mất gần hết, có thể chống đỡ đến bây giờ đã là kỳ tích rồi, đừng lãng phí những viên đan dược này nữa." "Không, không..." Diệp Thần lập tức khóc như mưa, không muốn chấp nhận hiện thực này. "Chiến Thần!" Đại trưởng lão cố gắng nuốt một hơi, yếu ớt nói: "Nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện (người sắp chết, lời nói cũng thiện lương), nghe lão phu một lời khuyên, Tần Phong chính là tuyệt thế yêu nghiệt trấn áp vạn cổ, ngươi đừng đi tìm hắn nữa, mà nên nỗ lực tu luyện thì hơn..." Lời vừa dứt —— tay hắn liền tuột khỏi tay Diệp Thần, khí tức cũng tan biến giữa trời đất. "Đại trưởng lão!!" Diệp Thần ngửa mặt lên trời bi thương, không thể chấp nhận hiện thực. "Diệp Thần, ngươi còn có ta!" Diệp Long lặng lẽ ngồi xổm xuống, chủ yếu là để bầu bạn. "Diệp Long!!" Diệp Thần trong lòng tràn đầy cảm động, sau đó mặt đầy phẫn nộ gào lên: "Là Mộc Tú, ba vị trưởng lão đều là Mộc Tú hại chết, ta Diệp Thần hôm nay thề với trời, giết Mộc Tú, tru bạo Tần!!" "Ầm ầm!!" Trên trời đột nhiên điện xẹt, sấm rền, dường như trời đã nghe thấy lời thề. "Chuyện gì thế này!?" Mộc Tú đang ở trong hoàng cung, đột nhiên cảm thấy một trận hoảng sợ.

Cứ như thể bị thứ gì đó đáng sợ nhắm tới, hơn nữa không chỉ có một, dường như cả thiên hạ đều muốn giết nàng cho hả dạ. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại nói: "Ngươi cái thần côn này vừa nhìn đã biết làm nhiều chuyện trái lương tâm rồi, không như bần tăng thân chính không sợ bóng tà, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa." "Nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa!?" Nhậm Hoàn nhàn nhạt liếc mắt nói: "Ngươi cái con lừa ngốc này rõ ràng là 'heo chết không sợ nước sôi', đã là kẻ có thể giết người, thì cũng có thể bị người giết thôi!" "Ngươi cái sát thủ tay đầy máu tanh, đừng vô cớ làm ô nhục thanh bạch của bần tăng!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay, phía sau lập tức Phật quang phổ chiếu. "Cái tổ đội này đúng là toàn ác nhân mà!" Tam Thu dịch chuyển vị trí, phải chung thuyền với đám côn đồ này thôi.

Không xa đó —— Tần Hạo đang tìm kiếm Tần Phong.

Bởi vì không tìm thấy bản tôn, nên chỉ có thể tìm đến thân ngoại hóa thân của hắn. "Ca ca!!" Tần Hạo mặt đầy hưng phấn hỏi: "Khi nào chúng ta đi Bắc Cương Yếu Tắc!?" "Đi Bắc Cương Yếu Tắc!?" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong mở mắt, ngơ ngác nói: "Ngươi nghe ai nói chúng ta sẽ đi Bắc Cương Yếu Tắc!?" "Ca để lại ta, rồi lại để đại quân đi trước đến Tây Nam, chẳng phải là vì muốn đưa ta đi Bắc Cương Yếu Tắc sao?!" Sắc mặt Tần Hạo đầu tiên là sững sờ, sau đó lại kích động nói: "Năm đó Long Ngạo Thiên sở dĩ không thể phong ấn Dị Giới Liệt Phùng, là bởi vì một mình chiến đấu, nhưng bây giờ ca không phải một mình chiến đấu, đệ có một dự cảm, chỉ cần tập hợp sức mạnh của năm người chúng ta: ca, đệ, Lan tẩu tử, Lâm Tam, cùng với thân ngoại hóa thân của ca, nhất định có thể vĩnh viễn đóng kín Dị Giới Liệt Phùng." "Có lý!" "Tập hợp sức mạnh của năm người chúng ta, quả thực có thể vĩnh viễn đóng kín Dị Giới Liệt Phùng!" Tần Phong gật đầu đồng ý, sau đó thay đổi giọng điệu nói: "Nhưng trẫm lại không có ý định đóng kín Dị Giới Liệt Phùng, cũng sẽ không đóng kín Dị Giới Liệt Phùng." "Vì sao!?" Sắc mặt Tần Hạo sững sờ, có chút không hiểu.

Rõ ràng có năng lực đóng kín Dị Giới Liệt Phùng, nhưng vì sao lại không có ý định đóng kín chứ!? "Sau này ngươi sẽ hiểu!" Tần Phong không trả lời.

Chương 797

Hắn phất tay, nhắm mắt tiếp tục tu luyện, quanh thân không chỉ dũng động ra khí tức Côn Bằng kinh khủng, phía sau còn hiện ra hư ảnh một con Côn Bằng. ....

Trong Thiên Tiên Cốc, má Tửu Tiên ửng hồng, ánh mắt dần trở nên mê ly.

Cộng thêm ba phần say ý do uống rượu trước đó, toàn thân trên dưới nàng đều toát lên vạn chủng phong tình. "Thiếu phụ ba phần say, mị hoặc đến tan chảy lòng!!" Tần Phong trong lòng không nhịn được khen ngợi một tiếng, sau đó chính khí lẫm liệt nói: "Tửu Tiên tiền bối, ngươi dường như đã trúng độc rồi, may mắn là vãn bối có thể chất bách độc bất xâm, có thể giúp ngươi hút độc tố trong cơ thể ra." "Không cần ngươi quản!" Tửu Tiên như con thỏ bị kinh sợ, nhanh chóng nhảy tránh xa Tần Phong.

Là người phụ nữ từng dính tai tiếng với Tiếu Bách Hợp, nàng đương nhiên biết mình đã trúng độc gì, nếu ở quá gần Tần Phong, e rằng sẽ làm ra chuyện gì đó bốc đồng. "Không khoa học chút nào!" Tần Phong trong lòng không khỏi lẩm bẩm.

Thứ hắn đưa cho Diệp Long là phiên bản Mẫu Trư Dã Phong Cuồng 4.0 mới nghiên cứu, bao nhiêu cao thủ giang hồ ở Long Môn Hạp Cốc đều trúng chiêu, ngay cả Diệp Thần "giegie" cũng không thể thoát khỏi.

Có thể thấy phiên bản Mẫu Trư Dã Phong Cuồng 4.0 mạnh đến nhường nào!!

Nhưng hiện tại Tửu Tiên lại vẫn có thể giữ được lý trí, thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng bất ngờ. "Chẳng lẽ là Thánh Linh

Tuyền này!?" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, ánh mắt lập tức nhìn về phía Thánh Linh Tuyền.

Mặc dù suối này không ghi chú có công hiệu giải độc, nhưng ngâm mình lâu ngày cũng có thể cường hóa thể chất bản thân, sản sinh kháng thể đối với độc vật thì cũng hợp tình hợp lý.

Lúc này —— ngay khi Tần Phong đang suy nghĩ vấn đề, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Diên cũng ửng hồng.

Bởi vì tu vi hiện tại của nàng chỉ ở Chuẩn Đế sơ giai, cũng không dùng Thánh Linh Tuyền ngâm mình để sản sinh kháng thể, cho nên nàng lập tức sử dụng phương pháp nguyên thủy nhất để giải độc. "Ố ồ..." Tần Phong lập tức trợn tròn mắt mà che miệng, suy nghĩ xem ý chí của phụ nữ có thể làm trái hay không.

Một tiếng "Phốc thông!!" vang lên, chỉ thấy Tử Diên căn bản không quan tâm Tần Phong có đồng ý hay không, lập tức đẩy hắn vào Thánh Linh Tuyền, Âm Dương Thái Cực Đồ cũng theo đó bao bọc lấy hai người. "Ầm!!" Thánh Linh Tuyền đột nhiên sôi trào, năng lượng điên cuồng hội tụ về phía hai người.

Cũng khiến Tần Phong có được cảm ngộ hoàn toàn mới về Đạo này, mỗi chiêu mỗi thức đều ẩn chứa chân lý biến hóa âm dương thiên địa vô cùng vô tận. "Không được rồi!" Tốc độ tim Tửu Tiên đập nhanh hơn, vội vàng ngồi khoanh chân xuống để bài độc.

Chỉ là Tần Phong và Tử Diên hai kẻ trẻ tuổi này tràn đầy sức sống, ồn ào đến mức nàng căn bản không thể tĩnh tâm bài độc ra khỏi cơ thể, chỉ có thể dựa vào ý chí lực mạnh mẽ mà chịu đựng... "Ầm ầm!!" Chỉ thấy Thái Cực Âm Dương Đồ hoàn toàn bao phủ Thánh Linh Tuyền, cuốn lấy năng lượng bàng bạc như hồng thủy vỡ đê, bắt đầu điên cuồng quán nhập vào cơ thể hai người.

Bởi vì hai người gần đây luôn dính lấy nhau, không có việc gì là lại nghiên cứu Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, khiến thân tâm sớm đã hòa hợp làm một.

Không chỉ thanh kinh nghiệm tu vi tăng vọt, mà còn có thể cảm nhận được cảm ngộ về Đạo của đối phương. "Cái tên yêu nghiệt này!!" Tử Diên sớm đã bị chấn động đến không nói nên lời.

Mặc dù nàng sớm đã biết Tần Phong mạnh đến phi lý, nhưng thật không ngờ hắn lại lĩnh ngộ nhiều buff đến vậy, trước đây khi đối địch nhiều nhất cũng chỉ có thể dùng ba thành lực là tốt lắm rồi. "Hử!?" Tần Phong dường như cảm ứng được bí mật nhỏ bị phát hiện, vội vàng thêm cho mình buff mới Phản Bản Quy Nguyên.

Chỉ thấy nhân hoàng chi khí không giận tự uy của hắn lập tức thu liễm, kiếm khí sắc bén cũng tiêu tán, khí tràng càng là phát sinh biến hóa long trời lở đất, cứ như là một người bình thường không có gì nổi bật. "Cần gì phải cẩn trọng đến thế chứ!?" Tử Diên triệt để cạn lời.

Rõ ràng mạnh đến phi lý, nhưng lại cẩn trọng như vậy, thật không biết hắn rốt cuộc đang sợ cái gì.

Rất nhanh —— màn đêm buông xuống.

Gió đêm nay thật thô cuồng, ánh trăng trong nước thật mê ly, tiếng ca trong sơn cốc thật vang vọng.

Những dãy núi nhấp nhô khiến gió say đắm, phong cảnh Tây Châu khiến người ta đắm chìm, suối nước nóng trong sơn cốc trong suốt thấu rõ, trầm mặc ít lời lại có khí lượng bao dung, cách biệt với thế giới nhưng lại tự mình gánh vác... "Hai tiểu tử này, cũng quá coi thường người khác rồi!" Tửu Tiên giận đến mức suýt cắn nát răng hàm, phát hiện đám trẻ tuổi bây giờ quá sức "quậy phá".

Nếu không phải nàng đã đột phá đến Đại Đế chi cảnh, tâm cảnh đạt đến cảnh giới bình thản không chút gợn sóng, e rằng đã sớm bị bọn họ làm cho tẩu hỏa nhập ma rồi.

Nhưng theo thời gian trôi đi, huyết khí cuồn cuộn trong nàng bắt đầu bình ổn lại.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Tần Hạo từ hoàng cung đi ra.

Vẫn là đầy đầu dấu hỏi, không hiểu ca ca hắn có ý gì.

Thà phái hai triệu đại quân và Vu Lan đi trấn thủ Bắc Cương Yếu Tắc, cũng không muốn liên hợp sức mạnh của năm người để đóng kín hoàn toàn Dị Giới Liệt Phùng. "Gia gia, ông nói ca ca con có ý gì!?" Tần Hạo trở về chỗ ở của mình, lấy ra tiểu đỉnh hỏi Long Tượng Đại Đế. "Vấn đề này khá phức tạp!" Long Tượng Đại Đế từ trong tiểu đỉnh bay ra, suy nghĩ một lát, rồi mới hỏi: "Nếu con bò trong nhà mỗi ngày đều than thở làm việc nhiều; con lợn chê đồ ăn kém, ăn không đủ no; con gà chê chuồng chật, môi trường hôi thối, ngươi nói nên làm thế nào!?" "Hử!?" Tần Hạo vẫn đầy đầu dấu hỏi, không nhịn được thốt ra: "Giảm bớt gánh nặng công việc của bò, cải thiện khẩu phần ăn của lợn, mở rộng chuồng gà chẳng phải là được sao!?" "Sai!" Long Tượng Đại Đế lắc đầu, lững lờ nói: "Ngươi nên nuôi thêm một con chó, rồi nói với đám súc sinh này rằng, bên ngoài có sói!!" "À!?" Dấu hỏi trên đầu Tần Hạo càng nhiều hơn, hoàn toàn không hiểu đó là ý gì. "Ca ca ngươi nói đúng, ngươi còn quá nhỏ!" Long Tượng Đại Đế bay đến cửa sổ, nhìn vầng trăng sáng trên trời đêm, không nhịn được chắp tay sau lưng cảm thán: "Hôm nay lão phu cuối cùng cũng hiểu được, dưới chiếc long ỷ rực rỡ, là vạn ngàn xương trắng được trải ra.

Đối với quân vương mà nói, thiên hạ không có ai là không đáng bị tội, thì kẻ nào không thuận mắt liền phạt kẻ đó." "Hử!?" Tần Hạo vẫn đầy đầu dấu hỏi, vẫn không hiểu đó là ý gì. ....

Trong Thiên Tiên Cốc.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng cũng khôi phục yên tĩnh.

Thanh kinh nghiệm Chuẩn Đế trung giai của Tần Phong sắp đầy, Tử Diên cũng mang theo nụ cười ngọt ngào đi vào giấc mộng.

Còn về Tửu Tiên, dựa vào ý chí lực mạnh mẽ, nàng đã thành công vượt qua và chiến thắng chính mình.

Chỉ là má nàng ửng hồng, toàn thân trên dưới đều bị mồ hôi làm ướt đẫm, lồng ngực phập phồng kịch liệt, hoàn toàn nắm giữ được "mật mã lưu lượng quyến rũ cơ thể ướt át". "Giỏi vãi chưởng!!" Tần Phong hai mắt tràn đầy sự khâm phục, cũng đủ khiến tiểu đệ phải ngước nhìn.

Kể từ khi hắn nghiên cứu ra phiên bản 4.0, chưa từng thấy có ai có thể dựa vào nghị lực mà chống đỡ được, ngay cả Diệp Thần "giegie" cũng không thể chịu nổi.

Chương 798

Cũng khiến trong lòng hắn sản sinh một loại cảm giác nguy cơ, biết rằng phiên bản 5.0 phải nhanh chóng được đưa vào lịch trình! "Thánh Linh Tuyền của ta có thể giúp người nhập Đạo..." Tửu Tiên không hề để ý ánh mắt của Tần Phong, rộng rãi đứng dậy nói: "Ngươi vừa mới tu luyện xong trong Thánh Linh Tuyền, vẫn nên thành thật củng cố một chút, đừng để thế giới phù hoa này làm mê hoặc mắt, làm chậm trễ tu hành của bản thân." "Thế giới phù hoa sao chẳng phải cũng là tu hành..." Tần Phong mặt dày vô cùng, lập tức mở miệng hỏi: "Không biết Tửu Tiên tỷ tỷ, có thể giúp trẫm tu hành không!?" "Ngươi không phải kiểu của ta!" Tửu Tiên lười biếng không thèm để ý Tần Phong.

Nàng cầm lấy bình rượu nhỏ của mình, nâng lên đổ vào miệng anh đào nhỏ, có một cảm giác vi hòa của "mây nghĩ áo xiêm, hoa nghĩ dung nhan" và "Quý Phi cuồng uống Nhị Oa Đầu". "Thật ra ta đây thuộc dạng hàng đặt riêng!" Tần Phong nghiêm túc giới thiệu: "Bất kể ngươi thích trai ấm áp, tiểu thịt tươi, thanh niên tri thức, thiếu niên cuồng dã, chàng trai năng động... ta đều có thể 'đặt riêng' được." "Ngươi biết ta muốn gì mà!" Tửu Tiên đột nhiên nghiêm túc nói: "Hiện tại ta đã ủng hộ ngươi đăng cơ xưng đế, ngươi có phải cũng nên tuân thủ lời hứa thả Tiểu Bách Hợp ra không!?" "Không phải chứ!?" Tần Phong rất uất ức nói: "Một kỳ nam tử hiếm có trên đời như trẫm đây ngươi không cần, lại cứ khăng khăng đối với một nữ tặc đến chết không đổi, đây không phải là lãng phí tài nguyên thuần túy sao!?" "Ngươi không hiểu đâu!" Tửu Tiên nhìn vầng trăng trên trời đêm, mang theo ba phần say ý nói: "Chén rượu vơi, đèn hoa tàn, đêm không ngủ, độc ca vang, duyệt khắp thiên hạ người vô số, tri âm được mấy ai!?" "Làm sao ngươi biết trẫm không hiểu!?" Tần Phong lập tức biến thành thanh niên u sầu ôm hận tiểu thư, nhìn vầng trăng u uất nói: "Niên niên tuế tuế hoa tương tự, tuế tuế niên niên nhân bất đồng!" "Ngươi hiểu cái cóc khô!" Trong mắt đẹp của Tửu Tiên đầy vẻ ghét bỏ.

Ban đầu còn tưởng Tần Phong thật sự hiểu thế nào là tri âm, ai ngờ hắn chỉ là thuần túy "thấy một người yêu một người", nói trắng ra chính là một tên tra nam. "Sao ngươi lại vô cớ vu oan cho sự trong sạch của người khác như vậy!?" Tần Phong tâm trạng lập tức không còn vui vẻ nữa, muốn hỏi Tửu Tiên có muốn Tiếu Bách Hợp xảy ra chuyện gì không. "Đông tháp!!" Một mũi tên xuyên mây nổ vang trên trời đêm, hiện ra một chữ "Tần" thật lớn. "Chuyện gì vậy!?" Tần Phong không khỏi nhíu mày, nhận ra đó là tín hiệu khẩn cấp cha hắn gửi đi.

Bởi vì lo lắng đại quân tinh nhuệ của Đại Tần đều đã xuất phát, Âm Nguyệt Hoàng Triều sẽ có kẻ bất an phận, cho nên hắn đã để cha tiện nghi trấn giữ hoàng cung của Nguyên Lục Đạo Đế Quân.

Ai ngờ đại quân vừa mới xuất phát, trong chớp mắt đã xảy ra chuyện! "Không được, ta phải nhanh chóng quay về!" Hai mắt Tần Phong đột nhiên phát sinh biến hóa, vô số tinh thần lấp lánh trong đó, cảnh tượng cẩm tú sơn hà luân chuyển không ngừng, dường như bên trong có một thế giới thật sự vậy. "Trùng Đồng khai thiên địa!!" Ý say của Tửu Tiên lập tức tiêu tan, nàng không thể tin được nhìn về phía Tần Phong.

Sau khi trải qua sự tẩy lễ của Thánh Linh Tuyền vừa rồi, Tần Phong đã thành công khai mở thiên địa Trùng Đồng.

Chỉ thấy hắn nhìn về phía Tử Diên đang ngủ say bên cạnh, lập tức thu nàng vào thế giới Trùng Đồng... "Đây chính là thế giới Trùng Đồng sao!?" Tần Phong có thể rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa của Trùng Đồng.

Dường như đã mở ra một cánh cổng thông đến dị thế giới, mà hắn chính là chủ tể của thế giới này, thời gian và không gian đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Bất kể ai bước vào thế giới này, sống chết đều nằm trong một niệm của hắn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn phải có năng lực kéo người vào, nếu tu vi hai bên chênh lệch quá lớn, thì không thể cưỡng ép kéo người vào thế giới Trùng Đồng để phán quyết sống chết.

Hơn nữa, cùng với việc tu vi của hắn đề thăng, thế giới Trùng Đồng cũng sẽ không ngừng lớn mạnh. "Cái tên yêu nghiệt này!!" Tửu Tiên không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, trong lòng càng là lâu lắm không thể bình tĩnh.

Mặc dù trong lịch sử Hoang Cổ có không ít ghi chép về người sở hữu Trùng Đồng, nhưng người có thể thôi diễn Trùng Đồng đến mức khai mở thiên địa thì lại không có một ai.

Đều là dựa theo lời tự thuật của người sở hữu Trùng Đồng, cảm thấy có thể dùng Trùng Đồng khai mở ra một phương thiên địa, nhưng lại không có ai thành công, cũng không biết phải làm thế nào để khai mở thế giới.

Mà Tần Phong là người duy nhất biến lý niệm thành hiện thực!

Quan trọng là năm nay hắn mới hai mươi mấy tuổi, thật sự không dám tưởng tượng thành tựu tương lai của hắn sẽ cao đến mức nào.

Lúc này —— Tần Phong đã thu Tử Diên vào thế giới Trùng Đồng, nhưng hắn không hề có ý định dừng lại.

Chỉ thấy toàn bộ Thiên Tiên Cốc bị một luồng năng lượng thần bí của Trùng Đồng bao phủ, ngay sau đó không gian bắt đầu không ngừng vặn vẹo, bao gồm cả Thánh Linh Tuyền đều bị Tần Phong thu vào thế giới Trùng Đồng.

Thiên Tiên Cốc vốn chim hót hoa thơm biến mất, thay vào đó là một cái hố sâu khổng lồ. "Ngươi..." Tửu Tiên nhìn cái hố sâu khổng lồ, cả người lập tức không ổn rồi.

Nàng đã có lòng tốt để Tần Phong ngâm Thánh Linh Tuyền khai mở thế giới Trùng Đồng, nhưng cái tên tiểu vương bát đản này không những không trả Tiểu Bách Hợp lại cho nàng, mà còn vô sỉ cướp luôn cả Thiên Tiên Cốc của nàng.

Nói trắng ra chính là quỷ lòng đen trong truyền thuyết chuyển thế, nơi hắn đi qua trời cao trăm trượng, không phải trời biến cao lên, mà là mặt đất bị hắn cạo sâu mấy trăm trượng. "Trẫm còn có quốc sự cần xử lý, Tửu Tiên tỷ tỷ không cần tiễn đâu!" Tần Phong thấy Tửu Tiên sắp bùng nổ, vỗ vỗ mông tiêu sái rời đi. "Tần Phong!!" Giọng nói phẫn nộ của Tửu Tiên vang vọng trên trời đêm.

Nhưng nghĩ đến Tiểu Bách Hợp vẫn còn trong tay Tần Phong, bản thân lại không đánh lại tên yêu nghiệt này, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn rời đi, không có chút biện pháp nào.

Trong nháy mắt —— Tần Phong đã quay về hoàng cung.

Chỉ thấy trong đại điện không chỉ có rất nhiều trưởng bối Tần gia đến, ngay cả Tần Hạo, cái "em trai ngu ngốc" này cũng có mặt, sắc mặt Thạch Trung Ngọc càng âm trầm đáng sợ, giống như một con sư tử trưởng thành đang bị kích động. "Cha, sao vậy!?" Mắt Tần Hạo lóe lên kim quang.

Mặc dù hắn không hiểu vì sao cha lại nửa đêm bắn tên xuyên mây triệu tập mọi người, nhưng từ biểu cảm của cha không khó để nhận ra, tiếp theo nhất định sẽ bùng nổ một trận đại chiến. "Hiểu quy củ không hả!" Thạch Trung Ngọc quát lớn: "Ở đây đều là trưởng bối Tần gia, bọn họ còn chưa mở miệng nói chuyện, làm gì đến lượt một tiểu bối như ngươi nói!?" "Hài nhi sai rồi!" Tần Hạo giật mình thon thót, vội vàng chỉnh sắc hành lễ tạ tội.

Tần Phong mở miệng nói: "Cha, sao vậy!?" "Phong nhi đến rồi!" Thạch Trung Ngọc lập tức đổi một bộ mặt khác, lộ ra nụ cười như người cha già. "A giá!!" Tần Hạo lập tức bị làm cho ngớ người.

Rõ ràng là cùng một vấn đề, vì sao lại có hai bộ mặt khác nhau chứ!? "Bệ hạ đã đến!!" Các vị trưởng bối thấy Tần Phong bước vào, lập tức đẩy Tần Hạo ra để vây lấy hắn.

Cứ như thể sinh viên đại học là hy vọng của cả làng, khi trở về thôn được dân làng nhiệt liệt hoan nghênh vậy, trong ánh mắt đầy vẻ vui mừng và hân hoan.

Đến khi nhìn thấy đứa con bất tài của nhà mình, lập tức lại đổi một bộ mặt khác.

Ngay cả việc thở cũng là sai, nhất định phải tìm cớ đánh hắn một trận! "Cái nhà này ta không ở thêm một ngày nào được nữa!" Tần Hạo hận không thể trốn vào góc mà khóc lớn, không hiểu vì sao đãi ngộ của hai anh em lại khác biệt lớn đến thế.

Bọn họ rõ ràng là song sinh cách nhau ba tuổi mà!! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp hào quang của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến uy tín gia tộc của hắn bị đả kích, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Hử!?" Tần Phong dường như "LSP" đã mở khóa tư thế mới, vội vàng mở miệng nói: "Các vị đều là trưởng bối của Tần gia ta, không có sự cống hiến của các vị thì không có Đại Tần ngày hôm nay, cho nên chúng ta không phải quan hệ quân thần, sau này đừng gọi Bệ Hạ nữa, mà là huyết mạch thân tình 'đứt xương còn liền gân'." "Nói hay lắm!!" Các vị trưởng bối nghe xong mặt mày hồng hào, càng nhìn Tần Phong càng thấy hài lòng.

Không chỉ dẫn dắt Tần gia bọn họ mạnh mẽ lên từng bước, mà còn đặc biệt hiểu lễ số, tôn trọng các trưởng bối này.

Chương 799

"Rõ ràng là song sinh cùng một mẹ, vì sao chênh lệch lại lớn đến thế chứ!?" Thạch Trung Ngọc vô thức liếc nhìn Tần Hạo một cái, càng nhìn càng cảm thấy thằng nhóc này là đồ khuyến mãi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp hào quang của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến uy tín gia tộc của hắn bị đả kích, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại vào túi hai mươi vạn!" Tần Phong trong lòng cảm thấy vui sướng, cứ như tác giả "cẩu" lại ra thêm một chương vậy. "Thôi được rồi, nói chuyện chính!" Sắc mặt Thạch Trung Ngọc đột nhiên nghiêm túc nói: "Thái Thượng Hoàng Đại Việt thấy chúng ta phát binh Tây Nam, đặc biệt phái người đưa đến một phong thư." Tần Phong hiếu kỳ hỏi: "Thư đầu hàng à!?" "Không phải!" Thạch Trung Ngọc lắc đầu, vẻ mặt phẫn nộ nói: "Là một phong thư tống tiền, bọn họ yêu cầu chúng ta lập tức rút binh, nếu không sẽ giết gia gia của ngươi." "Gia gia!?" Tần Phong không khỏi sững sờ.

Từ nhỏ đến lớn hắn tuy rằng biết mình có một gia gia, nhưng nghe nói đã rời nhà phiêu bạt nhiều năm, người Tần gia cũng không biết gia gia hắn còn sống hay đã chết, khiến mọi người cứ tranh cãi mãi về việc có nên ăn cỗ tang không. "Không sai, chính là Tiền tộc trưởng!" Có trưởng bối vẻ mặt phẫn nộ nói: "Chúng ta vẫn luôn cho rằng Tiền tộc trưởng bị kẹt trong bí cảnh nào đó không thể thoát thân, nhưng hiện tại xem ra rõ ràng là Hoàng tộc Đại Việt đã bắt Tiền tộc trưởng." "Hoàng tộc Đại Việt, nhất định phải trả giá đắt vì chuyện này!!" Các trưởng bối khác cũng vô cùng phẫn nộ.

Không phải vì người chưa chết mà không thể ăn cỗ, mà là một tộc trưởng của một tộc bị người khác bắt đi, còn giam cầm nhiều năm như vậy, ai mà nuốt trôi cục tức này chứ!? "Không sai, Hoàng tộc Đại Việt nhất định phải trả giá đắt!" Sắc mặt Tần Phong cũng lạnh xuống.

Hắn từ khi sinh ra đã chưa từng gặp mặt gia gia một lần, đến bây giờ đã hai mươi mấy tuổi, có nghĩa là hắn đã thiếu mất hai mươi mấy phần tiền mừng tuổi từ gia gia.

Mối thù này sâu đậm, không đội trời chung!! "Ca ca!" Tần Hạo vội vàng tiến lên nhắc nhở: "Hiện tại gia gia đang trong tay bọn họ, chúng ta nên suy tính đường dài thì hơn!" "Suy tính đường dài cái quái gì!" Tần Phong phẫn nộ hất Tần Hạo ra, giơ tay cao hô: "Cứu gia gia!!" "Cứu gia gia!!" Tiểu Bạch không biết từ đâu chui ra, cũng cùng Tần Phong giơ tay cao hô.

Lúc này —— trong hậu cung hoàng cung.

Các nàng cũng đều nghe thấy động tĩnh ở đại điện phía trước.

Nhưng bọn họ đối với điều này không hề để ý, mà là đang tỉ mỉ trang điểm cho mình, luyện tập các loại ánh mắt câu hồn đoạt phách, biểu cảm quyến rũ mời gọi, động tác dụ người phạm sai lầm.

Không chỉ là để giành lấy sự chú ý, mà còn là để giành lấy sự chú ý...

Phía tây nam Đại Việt, đất đai gấm vóc.

Vì trong giai đoạn đầu của cuộc chiến, Đại Việt chiếm ưu thế, nên chiến hỏa không lan đến nơi này.

Thêm vào đó, vùng Giang Nam vốn đã giàu có, gánh vác hết đợt thuế má nặng nề này đến đợt thuế má nặng nề khác.

Mặc dù gánh nặng cuộc sống của bách tính tăng thêm, nhưng vẫn miễn cưỡng có cơm ăn.

Thế nhưng, từ khi Đại Việt Thái Thượng Hoàng đến đây, để nhanh chóng hoàn thành Long Khiếu Cửu Thiên Đại Trận, không chỉ cưỡng chế triệu tập một đội quân mấy triệu người, mà còn dẫn đội quân này đi đốt giết cướp bóc.

Bất cứ nhà nào dám giấu một khối linh thạch, đều sẽ bị chém giết không thương tiếc, khiến Giang Nam vốn tươi đẹp biến thành một tòa nhân gian luyện ngục.

Lúc này, tại một vùng đất trống trải ở Giang Nam.

Mấy trăm tòa tháp cao vút tận mây xanh sừng sững, từ trên không trung nhìn xuống có thể thấy một trận pháp khổng lồ, hàng triệu tu luyện giả bị bắt đến làm nô lệ xây dựng đại trận.

“Thái Thượng Hoàng, đây là giết gà lấy trứng a!” Ngụy đế cuối cùng của Đại Việt ánh mắt mờ mịt, không hiểu ý nghĩa của việc làm này là gì.

Cho dù bọn họ thật sự mượn Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận để đánh bại Tần gia, nhưng hành động đốt giết cướp bóc quy mô lớn như vậy, tất sẽ bị toàn bộ Hoang Cổ khinh bỉ.

Đến lúc đó đừng nói là thu phục đất đai đã mất, ngay cả việc có giữ được Giang Nam hay không cũng là một vấn đề.

“Người sắp chết rồi, còn lo được con gà nào?!” Đại Việt Thái Thượng Hoàng thần sắc lạnh lùng nói: “Nếu Đại Việt Hoàng triều không còn nữa, thì cần cái Hoang Cổ này làm gì?!” “Ai!!” Ngụy đế bất lực thở dài một tiếng, phát hiện số mệnh của mình thật đúng là khổ muốn chết.

Khó khăn lắm mới đột phá Ngụy đế, kết quả thời đại thay đổi, Ngụy đế không còn đáng giá.

Khó khăn lắm mới đợi được huynh đệ chết sạch, kết quả Đại Việt diệt vong, hoàng vị trong nhà không còn.

Cũng không biết là hắn chưa từng nhìn thấy phong cảnh đỉnh cao, hay là đỉnh cao không có đường lui, hiện tại Thái Thượng Hoàng lại cứ nhất quyết muốn đấu tay đôi với Tần gia, hoàn toàn không màng đến việc người khác có chịu nổi hay không.

Ngay lúc này, từ trong một nhà tù dưới đất phía sau hai người, truyền đến một tiếng chửi rủa ngông cuồng: “Lão già khốn kiếp Đại Việt, ta méo mó biết ngươi ở bên ngoài!” “Ta mẹ nó thấy ngươi xui xẻo thật, cùng thời đại với lão tổ tông Tần gia ta, vậy mà mẹ nó còn có ý tứ lén lút đánh lén ta cái vãn bối này……” “Ta mẹ nó nguyền rủa con cháu nhà ngươi từng đứa từng đứa chết trước mặt ngươi, đàn ông Tần gia ta chuyên “xử lý” phụ nữ và vợ của Hoàng tộc Đại Việt nhà ngươi, khiến Hoàng tộc Đại Việt nhà ngươi làm cái đồ rùa xanh đội nón, ngươi cái lão già khốn kiếp này, chính là lão rùa xanh đội nón lớn nhất Hoang Cổ……” “Tần Kiên!!” Thái Thượng Hoàng như bị chọc trúng chỗ đau, cả khuôn mặt lập tức vặn vẹo lại.

Từ khi trăm năm trước ông ta nhân lúc Tần Kiên, tức ông nội Tần Phong, ra ngoài lịch luyện mà lén bắt về, đối phương liền mỗi ngày bất kể gió mưa đều chửi mắng ông ta.

Trước đây ông ta cũng không xem là gì, nhưng hiện tại càng nghe càng thấy không ổn.

Con cháu ông ta quả thật từng đứa từng đứa chết trước mặt ông ta, cháu dâu cũng bị Tần Phong cướp đi, ngay cả Nam Phong tiểu công chúa mà ông ta yêu chiều nhất cũng rơi vào tay Tần Phong.

“Thái Thượng Hoàng bớt giận!” Ngụy đế vội vàng ngăn Thái Thượng Hoàng lại.

Hiện tại Tần Kiên là con bài tẩy cuối cùng của bọn họ, nếu Thái Thượng Hoàng mất đi lý trí mà đánh chết hắn, bọn họ thật sự sẽ không thể chống lại đội quân hổ lang của Đại Tần.

“Yên tâm, trẫm sẽ không giết hắn!” Thái Thượng Hoàng cực lực kiềm chế bản thân, không vì tức giận mà mất đi lý trí.

“Cái này cũng nhịn được sao?!” Tần Kiên bắt đầu suy nghĩ.

Từ khi hắn ra ngoài lịch luyện bị Thái Thượng Hoàng bắt được, hắn liền hoàn toàn mất liên lạc với thế giới bên ngoài, cũng không biết bên ngoài hiện tại là như thế nào.

Nhưng từ việc gần đây hắn được đổi sang nơi giam giữ mới, cùng việc mắng đối phương mà không thấy phản kháng, có thể thấy tình cảnh hiện tại của đối phương chắc chắn không tốt, hơn nữa rất có khả năng có liên quan đến Tần gia bọn họ.

“Vậy ta còn khách khí với hắn làm gì!” Tần Kiên lập tức phấn chấn tinh thần, hóa thân thành máy điện báo liên tục chửi bới: “Lão già khốn kiếp, ngươi tút tít tút tít, mẹ nó tút tít tút tít……” “Đáng chết!!” Thái Thượng Hoàng tức đến toàn thân run rẩy, nắm đấm càng siết chặt kêu răng rắc.

“Chúng ta thật sự có thể thắng sao?!” Ngụy đế ở một bên lẩm bẩm, ánh mắt càng thêm mờ mịt.

Nếu là người khác bị giam trăm năm, đã sớm chịu không nổi mà cầu xin tha thứ, nhưng người Tần gia cho dù thân thể đầy vết thương, vẫn cứ như cái máy điện báo liên tục chửi bới.

Lúc này, Nhất Kiếm và Thất Đại Kiếm Nô đang ở không xa, theo dõi Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận.

“Thiếu chủ!” Thất Đại Kiếm Nô nói: “Chúng ta đã điều tra được, trận này có tên là Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận, là do Hoàng tộc Đại Việt có được từ Tiên nhân Thượng giới.” “Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận?!” Nhất Kiếm khẽ nhíu mày nói: “Có điều tra được tác dụng của trận này là gì không?!” “Không có!” Thất

Đại Kiếm Nô lắc đầu nói: “Hoàng tộc Đại Việt không hề tiết lộ bất kỳ thông tin nào ra bên ngoài, chỉ biết một loạt hành động điên cuồng gần đây của Hoàng tộc Đại Việt đều là để thu thập dược liệu cần cho trận này.” “Vậy thì không sai rồi!” Nhất Kiếm rất tự tin nói: “Tần Phong sở dĩ tha cho Đại Việt Thái Thượng Hoàng, tám phần là muốn mượn tay Đại Việt Hoàng tộc để hoàn thành đại trận này, đợi đến khi đại trận hoàn thành, rồi giương cao ngọn cờ chính nghĩa xuất hiện chém giết Đại Việt Hoàng tộc, không chỉ có thể được thế nhân ủng hộ, lại còn có thể có được tòa Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận này.” “Không thể nào?!” Thất Đại Kiếm Nô không nhịn được kinh hô: “Tần Phong thật sự tính toán đến trình độ này sao?!” “Không phải Tần Phong, là Mộc Tú!” Nhất Kiếm thần sắc nghiêm túc nói: “Tần Phong cho dù có yêu nghiệt đến mấy, hai mươi mấy tuổi cũng không thể tính toán lòng người đến mức độ này, chỉ có thần toán đệ nhất Hoang Cổ Mộc Tú mới có bản lĩnh này.” “Mộc Tú!!” Thất Đại Kiếm Nô trong lòng không khỏi kinh ngạc, nhớ đến truyền thuyết gần đây trên giang hồ về Mộc Tú.

Nổi danh nghìn năm trước, xuất sơn nghìn năm sau, tay cầm Bát Quái nhập hồng trần, giúp chủ nhân cưỡi gió lên long vị, hô mưa gọi gió, xem ta làm sao độc chiếm vị trí đứng đầu!!

“Thiếu chủ!” Thất Đại Kiếm Nô vội vàng khuyên: “Mộc Tú ghê gớm như vậy, chúng ta xem ra vẫn nên đi thôi?!” “Không!!” Nhất Kiếm nhìn đại trận phía trước, không chút do dự từ chối nói: “Trận này không chỉ có nguồn gốc từ Tiên nhân Thượng giới, lại còn có thể khiến Mộc Tú phí nhiều tâm cơ tính toán như vậy, tuyệt đối là một cơ duyên trời cho, dù thế nào bản thiếu chủ cũng phải thử một lần, biết đâu lại thành công thì sao?!” “Cái này……” Thất Đại Kiếm Nô nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc này, Mộc Tú trong lòng hoảng loạn không thôi.

Không biết vì sao hắn có một dự cảm mãnh liệt, chỉ cần mình ra ngoài là sẽ bị người ta tay cầm đao dưa hấu đuổi chém, phảng phất như toàn bộ Hoang Cổ đều muốn trừ khử hắn cho hả dạ.

“Rốt cuộc là ai muốn giết ta?!” Mộc Tú vội vàng lấy ra mai rùa nhỏ, bắt đầu bói một quẻ cho mình.

Chỉ thấy mấy đồng tiền từ trong mai rùa rơi xuống, không hiển thị ra ai là người muốn giết hắn, mà là một quẻ tượng quen thuộc lại lần nữa xuất hiện trước mắt hắn, chính là quẻ tượng Mộc Tú ắt sẽ sụp đổ khi đối đầu với Tần Phong.

Chương 800

“Không phải chứ!!” Mộc Tú cả người lập tức hóa đá.

Vốn cho rằng đi theo Tần Phong có thể không dính nhân quả, nhưng vạn vạn không ngờ cái phong này vẫn khắc hắn… “Cái thần côn này làm sao vậy?!” Tam Lộng Đại Sư tò mò lại gần.

Không hiểu cái thần côn này vừa rồi bói ra được điều gì, mà lại khiến hắn lộ ra vẻ mặt còn khó coi hơn cả người chết mẹ.

“Đừng bận tâm đến thần côn nữa!” Nhậm Hoàn nói: “Bệ hạ sắp đến Tây Nam rồi, ta nghi ngờ việc hắn cứu gia gia là giả, muốn nuốt phần của chúng ta mới là thật.” “Đúng thế!” Mộc Tú lập tức sững sờ.

Đã nói là tiền của bọn họ sẽ được trả đủ, tiền của thế gia sẽ chia ba bảy.

Nhưng liên tiếp mấy ngày trôi qua cũng không có ý định chia chác, rõ ràng là muốn bọn họ làm việc không công, nuốt luôn cả phần của bọn họ.

“Nhỏ bé quá, tầm nhìn nông cạn quá!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại nói: “Đối với Bệ hạ mà nói, chúng ta tựa như hạt bụi trên mặt đất, đặt ở đó bình thường vô vị, chỉ có đợi Bệ hạ đi qua, cơn gió thổi lên mới có thể bay lên.” “Đại sư ý tứ là……” Thiên Quân, Vạn Mã nhìn nhau, lên tiếng thỉnh giáo: “Chúng ta vô cùng may mắn, được đặt chân lên giày của Bệ hạ, có thể đi theo Bệ hạ một đoạn đường, đây chính là cơ duyên trời cho mà tổ tông mồ mả bốc khói hay sao?!” “Cái gì bụi bặm?

Cái gì gót giày?!” Nhậm Hoàn khẽ nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Mấy người rốt cuộc đang muốn nói cái gì vậy?!” “Đại sư ta đã ngộ rồi!” Mộc Tú ngẫm nghĩ kỹ càng, chợt hiểu ra nói: “Cách cục của ta quả thật nhỏ bé, người bình thường phấn đấu cả đời, làm sao bằng một câu nói của Bệ hạ.

Chuyện này giao cho ngươi xử lý!" "A di đà phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại, lộ ra nụ cười an ủi.

Đại ca!

Mấy người có thể nói tiếng người được không?!

Số tiền này rốt cuộc là nên đòi hay không nên đòi đây?!

Nhậm Hoàn hoàn toàn là vẻ mặt ngơ ngác, phát hiện mình vẫn không hiểu gì.

Rất nhanh, Thần Phong Chu chậm rãi cất cánh bay lên.

Không mang theo Hữu Dung cùng các nữ nhân khác, chỉ mang theo Mộc Tú và những người khác.

"Không vui!!" Hữu Dung cùng các nữ nhân khác tức đến phồng má.

Vốn muốn nhân cơ hội đi giành chút danh tiếng, ai ngờ ngay cả cơ hội giành danh tiếng cũng không cho.

"Phong nhi!" Thạch Trung Ngọc không quên dặn dò: "Con còn trẻ, đại nguyện Tần gia thống nhất thiên hạ có thể chậm lại, nhưng nhất định phải đảm bảo an toàn tính mạng cho gia gia con." "Cha, người yên tâm!" Không đợi Tần Phong lên tiếng, Tần Hạo liền vội vàng thần sắc nghiêm túc nói: "Nhi tử lần này đi, nhất định sẽ cứu gia gia ra!" Thạch Trung Ngọc lạnh mặt quát: "Người lớn nói chuyện, trẻ con im miệng!" "Cha, người yên tâm!" Tần Phong nói: "Nhi tử lần này đi, nhất định sẽ cứu gia gia ra!" "Có câu nói này của con, cha đã yên tâm rồi!" Thạch Trung Ngọc lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười vẫy tay tạm biệt, ánh mắt nhìn Tần Phong tràn đầy kiêu ngạo.

“Cái nhà này ta một ngày cũng không thể ở được nữa!!” Tần Hạo trong lòng khổ sở, nhưng chính là không nói ra.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm suy yếu uy vọng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại trong gia tộc, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đáng tiếc a!” Tần Phong liếc nhìn nhị đệ, trong lòng cảm thấy một trận tiếc nuối.

Nếu như hệ thống cày điểm của nhị đệ vẫn còn dùng được thì, trên đường đến Tây Nam này, ít nhất cũng phải luyện chế mấy kiện thần khí cho thêm phần thú vị.

“Đúng thế!” Tần Phong đột nhiên linh quang chợt lóe.

Mặc dù lần trước chém giết Thượng giới tiên nhân xong, thi thể bị Đại Việt Hoàng tộc cướp đi, nhưng thanh tiên kiếm mà Thượng giới tiên nhân sử dụng thì vẫn còn ở trong Vô Tận Kiếm Hạp của hắn.

“Quả nhiên…” Tần Phong lấy ra Vô Tận Kiếm Hạp, lôi ra thanh tiên kiếm kia.

Mặc dù thanh kiếm này ở hạ giới là tồn tại vô địch, nhưng căn cứ vào truyền thừa luyện khí mà hắn đạt được, thanh kiếm này ở Thượng giới chỉ là hàng cấp thấp.

Nhưng may mà nguyên liệu rèn đúc là của Thượng giới, có thể rèn đúc lại để tăng cường uy lực, cũng có thể dẫn đến lôi kiếp để giúp nhị đệ giảm bớt mệt mỏi trên đường.

Nói làm là làm, Tần Phong vung tay lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, lại ném Độ Nhật Như Niên Đồng Tiền lên không trung, ngay sau đó ném tiên kiếm vào trong đỉnh, ba ngọn thần hỏa cũng bay vào trong đỉnh.

“Bệ hạ bắt đầu luyện khí rồi!” Tam Lộng Đại Sư lập tức phấn chấn tinh thần, mong đợi kiện thần khí thứ hai của mình.

“Ca ca, luyện khí rồi!!” Mắt Tần Hạo cũng sáng lên, đã sớm đợi bị sét đánh rồi.

Oanh long long!!

Thiên không đột nhiên kéo đến mây đen dày đặc, lôi đình vô tận bao phủ khắp bầu trời.

Thần Phong Chu giống như chiếc thuyền nhỏ gặp bão giữa biển lớn, cuồng phong cuốn theo sóng lớn, lôi kiếp vô tận hóa thành từng đạo lôi long lao xuống, mục tiêu chính là Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh của Tần Phong.

“Ha ha, cuối cùng cũng đợi được!!” Tần Hạo lấy ra Miêu Miêu Chùy cười lớn, tự giác xông lên chịu sét.

Oanh long long!!

Một đạo lôi kiếp hung hăng đánh trúng Tần Hạo, cả thiên địa cũng lập tức sáng bừng.

“Có chút không đúng lắm!!” Tần Hạo bị đánh đến cháy khét bên ngoài, mềm nhũn bên trong, miệng còn không ngừng bốc khói.

Không giống với lôi kiếp thần khí mà hắn đã chịu trước đây, đạo lôi kiếp này còn mạnh hơn chín đạo lôi kiếp cộng lại.

Một đạo còn mạnh hơn chín đạo!

Cũng may tiên kiếm được rèn đúc lại và tăng cường, chỉ có một đạo lôi kiếp đánh xuống, nếu như là trực tiếp luyện chế tiên kiếm mà có chín đạo lôi kiếp giáng xuống, với tu vi hiện tại của Tần Hạo, tuyệt đối sẽ chết dưới đạo lôi kiếp thứ hai.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại chịu lôi kiếp, khiến hắn bị thương, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đây mới là phương thức sử dụng nhị đệ đúng đắn!”

Khóe miệng Tần Phong không nhịn được nhếch lên, phảng phất như một lão sắc phôi mở khóa tư thế mới vậy.

Cảnh tượng chuyển đổi, đội quân hổ lang của Đại Tần đã đến Giang Nam.

Mặc dù Đại Việt Thái Thượng Hoàng đã tạm thời triệu tập mấy triệu quân đội, nhưng căn bản không cùng một cấp độ với đội quân hổ lang của Đại Tần, chưa dùng chút sức lực nào đã bắt đầu liên tục cầu xin tha thứ.

Chưa đến một canh giờ, Đại Tần đã giành được thắng lợi.

“Cái gì?

Thua rồi?!” Đại Việt Thái Thượng Hoàng nhận được tin tức, phẫn nộ gào lên: “Mấy triệu người ngay cả một canh giờ cũng không chống đỡ được, cho dù là mấy triệu con heo, một canh giờ cũng không bắt xong a!!” “Thái Thượng Hoàng!” Ngụy đế khổ sở nói: “Tần gia lần này điều động Hổ Bí Quân, Tần Gia Quân, Ma Tộc Đại Quân, tổng cộng mấy trăm vạn tinh nhuệ, còn có mười vị lão tổ của Tần gia cùng đi.” “Mấy trăm vạn tinh nhuệ!!” Đại Việt Thái Thượng Hoàng lập tức hóa đá.

Hà đức hà năng mà lại phái nhiều đại quân như vậy đến vây công hắn.

Oanh long long!!

Mặt đất đột nhiên truyền đến một trận chấn động kịch liệt, những bóng đen dày đặc từ khắp bốn phía tây xuất hiện, từng lá cờ quân đội mang chữ ‘Tần’ bay phấp phới trong gió.

“Đến nhanh như vậy!” Thái Thượng Hoàng sắc mặt chợt biến đổi, vội vàng lôi Tần Kiên ra.

Tần gia Thủy Tổ giận dữ nói: “Quả nhiên là ngươi lão già khốn kiếp, đã bắt thập thế tôn của lão phu!” “Lão tổ tông?!” Tần Kiên nhìn Tây Chu, đầu đầy dấu hỏi.

Chương 801

Hắn nhớ mình chỉ rời Tần gia trăm năm, vì sao chín vị lão tổ đều là Ngụy Đế, mấy trăm vạn tinh nhuệ của Tây Chu lại là chuyện gì?

Không xa lắm, Nhất Kiếm đột nhiên quay đầu nhìn về phía xa.

Thất Đại Kiếm Nô nhìn nhìn về phía xa, tò mò hỏi: “Thiếu chủ, người sao vậy?!” “Tần Phong đến rồi!” Nhất Kiếm ánh mắt hơi lạnh lùng nói: “Ngay cả cách mấy ngàn dặm, bản thiếu chủ vẫn có thể cảm nhận được cái khí tiện trên người hắn…” “Tần Phong?!” Thất Đại Kiếm Nô vẻ mặt sững sờ, lại lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Chỉ thấy hư không bị một cỗ lực lượng thần bí xé rách, một chiếc thuyền cổ dường như xuyên qua từ một thế giới khác.

Tần Phong thân mặc long bào đen, đứng ở đầu thuyền Thần Phong Chu.

Từng đạo thần quang quanh thân vờn quanh, uy áp Nhân Hoàng không giận mà uy, khiến thiên địa cũng vì thế mà run rẩy, giống như mười vạn ngọn núi lớn giáng lâm, khiến hư không Tây Chu nổi lên từng gợn sóng.

Phía sau Tần Phong, là Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư hai người rưỡi Đại Đế hộ pháp.

Còn về tên Âu Đậu Đậu ngu ngốc kia, thì đang toàn thân cháy đen nằm trên boong tàu bốc khói.

“Tần Phong!!” Đồng tử Đại Việt Thái Thượng Hoàng không nhịn được co rút lại, người lập tức tiến vào trạng thái cảnh giác cao độ.

“Là Thủy Hoàng Đại Tần!!” So với trạng thái cảnh giác cao độ của Đại Việt Thái Thượng Hoàng, những nô lệ bị bắt đến thì lại khóc lóc thảm thiết.

Vốn dĩ bọn họ là thần dân của Đại Việt Hoàng triều, đối với Đại Việt Hoàng triều vẫn có cảm giác thuộc về, nhưng ai ngờ Đại Việt Hoàng triều căn bản không xem bọn họ là người.

Đốt giết cướp bóc, tắm máu Giang Nam, đào mộ tổ tiên… ác hành nhiều vô kể, kể không hết!

Nhưng may mà trời thương, bọn họ cuối cùng cũng đợi được đội quân chính nghĩa của Đại Tần!

“Bái kiến Thủy Hoàng Đại Tần!!” Mấy trăm vạn đại quân tinh nhuệ đồng thanh chấn thiên, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong tràn đầy cuồng nhiệt.

“Không khí còn chưa đến đỉnh điểm, hắn đã sáng chói đăng tràng rồi sao?!” Mười vị lão tổ của Tần gia lập tức cạn lời, bày tỏ rằng lời thoại của mình còn chưa kịp nói.

“Tình huống gì vậy?!” Tần Kiên vẫn vẻ mặt ngơ ngác.

Hắn chỉ bị Đại Việt Hoàng tộc giam cầm trăm năm, sao vừa ra ngoài Tần gia đã biến thành Đại Tần rồi?!

“Tần Phong!!” Đại Việt Thái Thượng Hoàng không chịu nổi áp lực, gằn giọng quát: “Ngươi cũng không muốn gia gia ngươi có chuyện gì đúng không?!” “Hắn là đại tôn tử của ta!!” Tần Kiên lập tức sững sờ, vẻ mặt kích động nhìn về phía Tần Phong.

Năm đó lúc hắn rời Tần gia, con dâu Vân Tịch Nguyệt mới vừa mang thai.

Vốn định lịch luyện một vòng rồi mang quà về cho cháu nội, ai ngờ lại gặp phải lão già khốn kiếp Thái Thượng Hoàng này.

Dù hắn kế thừa gia huấn Tần gia, nhưng trước tuyệt đối thực lực vẫn bị bắt, cũng hại hắn chưa từng gặp mặt đại tôn tử bảo bối của mình.

“Tần Phong!!” Thái Thượng Hoàng gằn giọng nói: “Nếu không muốn gia gia ngươi có chuyện, thì lập tức lui binh cho trẫm, nếu không đừng trách trẫm trước khi chết kéo gia gia ngươi chết theo……” “Tôn tử, đừng quản gia gia!!” Tần Kiên lập tức gào lớn: “Giết chết lão già khốn kiếp này báo thù cho gia gia, nhớ kỹ, sau này tuyệt đối không được tha cho Đại Việt Hoàng tộc, phải bắt tất cả công chúa, hoàng phi, thái tử phi về hậu cung, khiến cái lão già khốn kiếp này làm cái đồ rùa xanh đội nón……” “Im miệng!!” Thái Thượng Hoàng giận đến nổi gân xanh, bóp chặt cổ Tần Kiên.

“Các ngươi dám!!” Mười vị lão tổ Tần gia giận dữ, khí tức quanh thân điên cuồng dũng động.

“Đại tôn tử!!” Tần Kiên bị bóp đến mặt đỏ bừng, khó khăn nói: “Ngươi không giết chết bọn chúng, gia gia ta chết không nhắm mắt……” “Ách…” Tần Phong rất khó xử nói: “Gia gia, công chúa Đại Việt này, tôn nhi đã khiến nàng có khẩu nan ngôn, thái tử phi này, tôn tử cũng đã cướp được rồi, nhưng hoàng phi Đại Việt, lại là nội gián mà tôn nhi phái đi, hơn nữa còn là thái giám, tôn nhi thật sự không làm được a!” “Cái gì?!” Tần Kiên lập tức bị chấn động đến ngẩn người.

Hắn chỉ là lúc bị giam giữ mà miệng nói bừa một chút, ai ngờ đại tôn tử hắn lại làm thật, hiện tại tâm nguyện đều đã hoàn thành, không đi có vẻ cũng hơi không nói được.

“Tần Phong!!” Thái Thượng Hoàng ánh mắt hung ác nói: “Trẫm nói lần cuối cùng, không muốn gia gia ngươi chết, thì lập tức lui binh cho trẫm.” “Ngươi đang dạy trẫm làm việc sao?!” Đôi mắt Tần Phong lóe lên một đạo hàn quang, bắt đầu tự mình thêm một chút buff.

Oanh long long!!

Mỗi khi thêm một buff, hư không không chỉ chấn động một chút, khí tức của Tần Phong cũng sẽ bạo trướng theo, còn sẽ xuất hiện thêm một đạo quang mang độc quyền của buff.

“Ô ô…” Tần Kiên kinh ngạc đến nỗi trợn tròn mắt, không ngờ đại tôn tử lại biến thái đến vậy.

“Tần Phong!!” Thái Thượng Hoàng không hề sợ hãi, lạnh giọng nói: “Dù ngươi hiện tại thiên hạ vô địch thì sao, trẫm vẫn có khả năng giết gia gia ngươi trước khi ngươi ra tay, không tin ngươi thử xem!” “Thử thì thử!!” Ánh mắt Tần Phong lóe lên hàn quang, không hề có ý thỏa hiệp.

“Ca!!” Tần Hạo cuối cùng cũng hồi phục, bò dậy khuyên nhủ: “Ca tuyệt đối đừng xung động a……” “Cút ra!!” Tần Phong một tay hất Tần Hạo ra, lớn tiếng hô: “Cứu gia gia!” “Cứu gia gia!!” Tiểu Bạch vội vàng đặt củ cà rốt xuống, giơ tay cao giọng hô khẩu hiệu.

“Cứu gia gia!!” Mộc Tú và những người khác thấy không khí đã đến cao trào, cũng đều giơ tay theo Tần Phong cùng hô.

“Cứu gia gia!!” Mấy trăm vạn đại quân tinh nhuệ thấy đầu lĩnh nhà mình cũng hô, tự nhiên cũng đều giơ tay cao giọng hô lớn.

Tiếng hô vang trời, khiến lòng người chấn động!

“Tần Phong, ngươi đừng bức trẫm!” Ánh mắt Thái Thượng Hoàng lóe lên một tia hung ác, lực đạo trong tay bắt đầu không ngừng tăng cường.

Chỉ thấy Tần Kiên bị bóp đến sắc mặt càng ngày càng đỏ, thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương cổ vỡ vụn truyền đến.

“A…” Ngay khi hai bên đang giương cung bạt kiếm, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chỉ thấy vị Ngụy đế cuối cùng của Đại Việt thừa lúc mọi người không chú ý, lén lút khởi động Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận, mấy triệu nô lệ lập tức bị hút khô năng lượng, mấy trăm tòa cao tháp cũng theo đó sáng lên.

Tiếp đó, một đại trận màu vàng kim xuất hiện, sau đó hóa thành cột sáng chấn động thiên địa phóng thẳng lên trời.

“Đây là cái gì?!” Mấy trăm vạn tinh nhuệ lập tức hỗn loạn.

Nếu không phải bọn họ tận mắt nhìn thấy, ai dám tin mấy triệu tu luyện giả trong nháy mắt bị hút khô, cảnh tượng đó đơn giản có thể sánh ngang mười tám tầng địa ngục.

Dù bọn họ thân kinh bách chiến, cũng nhìn đến mà da đầu tê dại.

“Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận hoàn thành!!” Thái Thượng Hoàng cố nén niềm vui trong lòng, kẹp Tần Kiên đi về phía đại trận.

Hiện tại chỉ cần hắn tiến vào trong đại trận, là có thể đạt được thần lực vô thượng, từ đó đánh bại Tần Phong thu phục thất địa.

“Cuối cùng cũng hoàn thành!” Tần Phong nhìn đối phương đã mất đi giá trị lợi dụng, chậm rãi giơ tay búng một cái.

Tách một tiếng, thời gian dừng lại!

Chỉ thấy cả thế giới dường như bị ấn nút tạm dừng, thời gian của tất cả mọi người đều bị đóng băng trong giây phút này.

Chỉ có một mình Tần Phong có thể hành động, muốn làm gì thì làm.

Ong!

Ong!

Chương 802

Khắp thân Tần Phong bùng phát ra một tiếng kiếm minh, bắn ra một đạo kiếm khí về phía Thái Thượng Hoàng.

Tách một tiếng!

Tần Phong lại búng một cái, thời gian lập tức khôi phục lại.

Chỉ là đạo kiếm khí bắn ra đã đến trước mặt Thái Thượng Hoàng, đợi hắn phản ứng lại thì đã muộn rồi, kiếm khí sắc bén lập tức chém đứt cánh tay hắn.

Phụt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

“A…” Thái Thượng Hoàng phát ra tiếng kêu thảm thiết, cánh tay đã rời khỏi cơ thể.

“Chuyện gì vậy?!” Tất cả mọi người trong sân lòng chợt kinh hãi, không biết Tần Phong ra tay từ lúc nào.

“Cơ hội tốt!!” Người duy nhất tỉnh táo trong toàn trường chính là Nhất Kiếm, không có thời gian suy nghĩ chuyện gì đã xảy ra, mà hóa thành một đạo kiếm quang, cấp tốc lao về phía Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận… “Nhất Kiếm?!” Lông mày Tần Phong đột nhiên nhíu lại, không ngờ Nhất Kiếm lại xuất hiện.

Cũng lần nữa chứng minh, đồng hành là oan gia.

Nhưng may mà hắn làm việc luôn ổn định, cục diện hiện tại vẫn nằm trong phạm vi kiểm soát của hắn.

Bụp một tiếng!!

Tần Phong trực tiếp thi triển Mị Ảnh Tiêu Dao Bộ Pháp, tốc độ nhanh như một tia chớp xé rách hư không.

“Bệ hạ…” Mộc Tú và những người khác trong lòng vội vã không ngừng.

Không hiểu rõ đã là người làm Thủy Hoàng Đại Tần rồi, sao lại còn không nói một lời đã xông lên làm việc, hoàn toàn không cho bọn họ những người làm công cơ hội thể hiện.

“Ra tay!!” Tần gia Thủy Tổ thấy con tin không có nguy hiểm, lập tức dẫn đầu xông về phía Đại Việt Thái Thượng Hoàng.

Oanh long long!!

Chín vị Ngụy đế lão tổ của Tần gia lập tức bùng nổ, chín đạo đế uy khủng bố cũng theo đó quét ngang thiên địa, tốc độ nhanh đến nỗi còn phát ra tiếng nổ siêu âm.

“Không tốt!!” Trong lòng Đại Việt Thái Thượng Hoàng chợt kinh hãi.

Không kịp suy nghĩ Tần Phong vừa làm gì, cũng không thèm để ý đến nỗi đau cánh tay bị đứt lìa, vội vàng xông lên muốn bắt Tần Kiên trở lại.

Chỉ tiếc Tần gia dựa vào số đông, căn bản không cho hắn cơ hội lật ngược tình thế.

Xông lên chính là một trận quần ẩu, thấy Ngụy đế Đại Việt muốn chạy, lập tức kéo hắn vào tiếp tục quần ẩu, cho đến khi đánh người ta đến không thể tự lo liệu được mới dừng tay.

“Ta đã tự do rồi sao?!” Tần Kiên vẻ mặt hoảng hốt, có chút cảm giác không chân thực.

Từ khi bị bắt trăm năm trước, hắn đã biết đời này xong rồi.

Dù sao lúc đó Đại Việt Hoàng triều quốc lực đang thịnh, dù Tần gia hắn tự xưng là đệ nhất thế gia Hoang Cổ, cũng không thể chống lại một hoàng triều.

Huống hồ còn là đệ nhất hoàng triều Hoang Cổ, cũng không ai biết hắn đã rơi vào tay Đại Việt Hoàng triều.

Vì thế, hắn đã chuẩn bị cho cái chết rồi!

Nhưng điều hắn vạn vạn không ngờ tới là, chỉ bị Đại Việt Hoàng triều giam cầm trăm năm, đợi khi ra ngoài lần nữa Tần gia đã biến thành Đại Tần, thực lực còn vượt xa Đại Việt Hoàng triều.

Không chỉ có mấy triệu đại quân tinh nhuệ, còn có mười vị lão tổ cấp đế tọa trấn!

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh kinh thiên động địa vang vọng khắp thiên địa, khiến hư không một trận chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Thất Đại Kiếm Nô nhanh chóng rút trường kiếm ra, ánh mắt kiên quyết chắn trước mặt Tần Phong, dù chết cũng phải tranh thủ thời gian cho Nhất Kiếm.

“Các ngươi cũng xứng ở trước mặt trẫm rút kiếm sao?!” Ánh mắt Tần Phong lóe lên một đạo hàn quang, trong cơ thể lập tức bùng phát ra kiếm khí sắc bén.

Ong!

Ong!

Kiếm khí sinh sôi không ngừng, như đại hà đang cuồn cuộn chảy.

Dù Thất Đại Kiếm Nô đều có tu vi Chuẩn Đế cảnh, kiếm trận do bảy người hợp thành có thể chiến Đại Đế, cũng không thể chống đỡ Tần Phong đã thêm một chút buff.

"A!!" Thất Đại Kiếm Nô phát ra tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt đã bị kiếm khí nuốt chửng.

"Bảy vị thúc thúc!" Trong lòng Nhất Kiếm không nhịn được kinh hãi.

Đợi hắn quay đầu nhìn lại, Tần Phong đã đến trước mặt hắn, cũng không dám có chút do dự nào, nhanh chóng rút Ma Kiếm phía sau lưng ra.

Keng xẹt!!

Ngay khoảnh khắc Ma Kiếm xuất vỏ, đôi mắt Nhất Kiếm không chỉ trở nên đỏ lòm, ma khí ngút trời cũng theo đó bùng phát, cả người như từ địa ngục trở về.

Đặc biệt là ma khí dũng động trên Ma Kiếm, khiến Tà Đế chi lực trong cơ thể Tần Phong sôi trào.

"Chẳng lẽ Ma Kiếm là bội kiếm của Tà Đế?!" Mắt Tần Phong lập tức sáng rực lên.

Trong nháy mắt đã bị Ma Kiếm đánh trúng nội tâm, trở thành thanh kiếm tình trong mộng của hắn.

Oanh long long!!

Nhất Kiếm cầm Ma Kiếm nhanh chóng đâm về phía Tần Phong, nơi đi qua hư không bắt đầu chấn động kịch liệt.

"Cứ để ta xem uy lực của Ma Kiếm đi!" Tần Phong vung tay lấy ra thanh tiên kiếm vừa rèn đúc lại, ngay khoảnh khắc xuất hiện, đã bùng phát ra kiếm khí ngút trời, thân kiếm càng lóe lên một đạo bạch quang nồng đậm, phảng phất như được cường hóa +18.

Chỉ nhìn tạo hình cũng biết, thanh kiếm này không phải do sức người mà rèn đúc!

Oanh long long!!

Chương 803

Kiếm quang bắn ra bốn phía, hỏa hoa văng tứ tung.

Chỉ thấy hai đạo kiếm quang nặng nề va chạm vào nhau, hóa thành kiếm khí như gió điên cuồng xé rách hư không.

Ba động năng lượng phức tạp cũng không ngừng tăng cường, cuồng phong nổi lên quét ngang thiên địa, phá hủy tất cả đỉnh núi cao vút, sông sâu xung quanh.

“Mạnh quá!!” Mọi người xung quanh nhìn thấy mà lòng kinh hồn bạt vía.

Chỉ thấy hai người ngươi đến ta đi, ai cũng không nhượng bộ một bước, mỗi kiếm đều mang theo tiếng nổ vang vọng động trời, dường như muốn lay chuyển cả thế giới.

Nếu đánh trúng bọn họ, tuyệt đối sẽ không rên một tiếng!

“Chỉ thế này thôi sao?!” Trong mắt Tần Phong lộ ra một tia thất vọng.

Vốn tưởng rằng Thiên Kiếm Chi Thể của Nhất Kiếm, có thể hoàn mỹ điều khiển Ma Kiếm, khiến hắn có thể chính diện cảm nhận được sự khủng bố của Ma Kiếm.

Nhưng ai ngờ hắn căn bản không thể điều khiển Ma Kiếm, cũng không thể kích hoạt uy lực chân chính của Ma Kiếm.

“Không chơi với ngươi nữa!” Ánh mắt Tần Phong đột nhiên trở nên sắc bén, tiên kiếm cũng theo đó bùng phát kiếm khí ngút trời.

“Không tốt!!” Sắc mặt Nhất Kiếm chợt biến đổi, vội vàng bắt đầu tích lực chém ra.

Oanh long long!!

Kiếm mang bạo liệt, hỏa hoa văng tứ tung.

Chỉ thấy công kích của hai người nặng nề va chạm vào nhau, cuồng bạo phong bạo cũng theo đó quét ngang thiên địa, khiến Giang Nam vốn phong cảnh tú lệ biến thành một vùng hoang vu.

Phụt!!

Nhất Kiếm chỉ cảm thấy khí huyết trong lồng ngực cuồn cuộn mãnh liệt, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi bay ngược ra ngoài, Ma Kiếm trong tay cũng tuột tay bay ra.

“Ma Kiếm đến tay!” Tần Phong một tay tiếp lấy Ma Kiếm bay đến.

Vừa chạm tay vào đã cảm nhận được một cỗ tà khí nhập thể, bên tai cũng truyền đến vô số lệ quỷ đang khóc gào.

Nếu không phải hắn có Vô Địch Kiếm Tâm và Tiên Thiên Kiếm Thể, rất khó đảm bảo mình sẽ không bị Ma Kiếm khống chế.

“Tần Phong, trả Ma Kiếm lại cho ta!!” Nhất Kiếm ôm ngực miễn cưỡng đứng dậy, cũng biết Tần Phong không biết xấu hổ, muốn hắn trả kiếm không thực tế lắm, vội vàng đứng trên cao độ đạo đức nói: “Ta dẫn Thất Đại Kiếm Nô đến diệt Đại Việt Hoàng tộc vì dân trừ hại, có liên quan gì đến Đại Tần của ngươi, ngươi là đế vương của Đại Tần không chỉ vô duyên vô cớ ra tay với ta, còn cướp đoạt Ma Kiếm của ta, đây chính là căn bản lập quốc của Đại Tần sao?!” “Ca!” Tần Hạo cũng vội vàng tiến lên khuyên nhủ: “Hiện tại Giang Nam đã bình định, Đại Tần sắp khai quốc, hơn nữa nhiều người như vậy đều đang nhìn……” “Ngươi người này thật kỳ quái, sao có thể vu khống sự trong sạch của trẫm như vậy?!” Tần Phong trực tiếp ngắt lời, hùng hồn nói: “Trẫm cướp đoạt Ma Kiếm của ngươi từ lúc nào, thanh kiếm này rõ ràng là tổ truyền chi kiếm của Tần gia ta.” “A?!” Tần Hạo lập tức ngây người.

Rất muốn hỏi vị ca ca ruột này, có muốn nghe chính mình đang nói gì không.

Thanh Ma Kiếm vừa rồi ngay trước mặt mấy triệu người cướp từ tay Nhất Kiếm, sao lại trở thành tổ truyền chi kiếm của Tần gia hắn rồi, mở mắt nói dối cũng không thể nói như vậy chứ!

“Thanh kiếm này là kiếm tốt!” Tần gia Thủy Tổ trước đó cầm Ma Kiếm nhìn nhìn, sau đó giao cho Nhị Tổ nói: “Nhi tử, thanh kiếm này là do vi phụ ngoài ý muốn đạt được, hôm nay vi phụ sẽ truyền cho con, hy vọng mọi người làm chứng.” “Đa tạ phụ thân tứ kiếm!” Nhị Tổ vội vàng nhận kiếm nói lời cảm ơn, sau đó giao cho Tam Tổ nói: “Nhi tử, thanh kiếm này là do gia gia con ngoài ý muốn đạt được, hôm nay vi phụ sẽ truyền cho con, hy vọng con chấn hưng Tần gia ta!” “Đa tạ phụ thân tứ kiếm!” Tam Tổ vội vàng nhận kiếm nói lời cảm ơn, sau đó giao cho Tứ Tổ nói: “Nhi tử, thanh kiếm này là do thái gia con ngoài ý muốn đạt được, hôm nay vi phụ sẽ truyền cho con, hy vọng con dùng thanh kiếm này để trảm yêu trừ ma…” “Cái kiểu này cũng được nữa hả!?” Mọi người trong trường đều trợn mắt há hốc mồm, không ngờ “tổ truyền” còn có thể được giải thích như vậy.

“A Di Đà Phật!!” Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại, không kìm được cảm khái: “Tần gia cuối cùng có thể giành được thiên hạ, quả không phải không có lý do.

Cách hành xử của họ thực sự khiến người ta không thể ngờ tới.” “Ừm!!” Mộc Tú và Nhậm Hoàn đồng tình gật đầu, cũng bị màn thao tác “đi vào lòng đất” này làm cho kinh ngạc.

Ai mà ngờ được một vật phẩm tang vật vốn không thể thấy ánh sáng, chỉ trong vài giây đã biến thành vật tổ truyền.

Trong lòng mọi người không khỏi thốt lên một tiếng “Vãi chưởng!” Lúc này, Ma Kiếm đã từ tay Thập Tổ truyền đến tay Tần Kiên.

“Cháu trai!” Tần Kiên nghiêm nghị nói: “Đây là thanh kiếm tổ truyền của Tần gia ta, hôm nay gia gia sẽ truyền lại cho cháu.

Mong cháu sau này quét sạch phương Tây, an định thiên hạ.” “Cháu trai xin ghi nhớ lời gia gia dạy bảo!” Tần Phong tiếp nhận thanh Ma Kiếm tổ truyền, trịnh trọng nói: “Luôn khắc cốt ghi tâm tổ huấn Tần gia ta: Trời vận hành mạnh mẽ, quân tử phải tự cường không ngừng; Đất bao dung quảng đại, quân tử phải lấy đức dày nâng đỡ vạn vật.” “Ặc!!” Tần Hạo đứng một bên trợn mắt há hốc mồm.

Vốn tưởng cả gia tộc đều thiên vị ca ca, ai ngờ hóa ra chính mình lại không hòa nhập được.

Ầm ầm!!

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến từng trận oanh minh, Văn Khúc Tinh cũng theo đó mà tỏa sáng rực rỡ, dường như đã được trời đất công nhận.

“Thiên Địa Cộng Minh!!” Cả trường ngay lập tức sôi trào.

Vốn dĩ mọi người đã cho rằng màn “tổ truyền” tại chỗ của Tần Phong đã đủ khó tin rồi, ai ngờ hắn còn dẫn động được Thiên Địa Cộng Minh, khiến cho sự phi lý ngay lập tức có một lý do hợp lý.

“Văn tu!” Tần Kiên vui mừng khôn xiết, càng nhìn Tần Phong càng thấy yêu thích.

Tuy ông không hiểu sự thay đổi của Tần gia trong trăm năm qua, nhưng trực giác mách bảo ông rằng chắc chắn có liên quan đến đứa cháu trai bảo bối của mình.

Đặc biệt là cảnh tượng thêm “buff” vừa rồi, quả thực là chưa từng nghe thấy ở toàn bộ Hoang Cổ.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã cứu gia gia, cướp đi cơ hội nổi bật của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến uy tín của y trong gia tộc giảm mạnh, nhận được 1 triệu Phản Phái Điểm!” “1 triệu!?” Hai mắt Tần Phong lập tức sáng rực.

Hắn hận không thể lao lên ngay bây giờ, đá thằng nhị đệ một cước để góp vui.

“Tần Phong, ngươi vô sỉ!!” Nhất Kiếm tức đến toàn thân không ngừng run rẩy, chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ đến mức này.

“Vô sỉ!?” Tần Phong hùng hồn hỏi: “Ngươi nói xem, đây có phải là thanh kiếm tổ truyền của trẫm không!?” “Khụ, khụ...” Nhất Kiếm tức đến ho ra mấy ngụm máu tươi, vẻ mặt phẫn nộ nói: “Tần Phong, mắt quần chúng là sáng như tuyết.

Ma Kiếm thuộc về Danh Kiếm Sơn Trang ta, đây là sự thật không ai có thể thay đổi được.” “Sự thật không thể thay đổi!?” Mộc Tú và những người khác vô thức quay đầu, nhìn về phía Tam Thu đang đứng trong góc.

Chỉ thấy y lặng lẽ lấy bút ra, bắt đầu ghi chép Tần sử.

Một năm nào đó, tháng nào đó: Hoàng tộc Đại Việt câu kết Danh Kiếm Sơn Trang đánh lén gia gia của Ngô Hoàng, cuối cùng do yếu thế nên bị hoàng tộc Đại Việt giam cầm trăm năm.

Thanh kiếm tổ truyền của Tần gia cũng rơi vào tay Danh Kiếm Sơn Trang.

Ngô Hoàng vì tìm lại thanh kiếm tổ truyền bị thất lạc, dùng khổ nhục kế giả vờ “đào đệ đệ” để tiềm nhập Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Trong quá trình tìm kiếm kiếm, Ngô Hoàng không chỉ được Thiên Mệnh gia thân, mà còn được lòng dân, quật khởi giữa loạn thế, trước diệt Âm Nguyệt Hoàng Triều, sau diệt Đại Việt Hoàng Triều, hoàn thành đại thống nhất, sáng lập Đại Tần.

Nhưng hoàng tộc Đại Việt lại làm trái lẽ thường, câu kết Thiếu Trang chủ Danh Kiếm Sơn Trang, lấy sinh mạng ức vạn bá tánh Giang Nam làm vật tế, vọng tưởng bố trí Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận để nghịch thiên mà đi.

Ngô Hoàng không màng an nguy cá nhân, ngự giá thân chinh, đánh bại hoàng tộc Đại Việt đã mất hết nhân tính, giải cứu gia gia.

Càng là đánh bại Thiếu Trang chủ Danh Kiếm Sơn Trang, đoạt lại thanh kiếm tổ truyền, rửa sạch sỉ nhục trăm năm của Tần gia.

Chương 804

“Ặc!!” Mộc Tú và những người khác trợn mắt há hốc mồm, không kìm được muốn quỳ lạy Tam Thu một cái.

Vãi chưởng!!

Đúng là mở mang tầm mắt rồi!!

Chỉ cần đơn giản tô vẽ vài nét bút, là có thể bóp méo sự thật, hơn nữa còn có nhân có quả, biến Tần Phong thành công một vị quân vương hiền minh, văn võ song toàn.

“Thiếu chủ, mau đi!!” Bảy Đại Kiếm Nô xông đến trước mặt Nhất Kiếm, không nói hai lời liền khiêng người đi.

Mặc dù họ đã tập hợp lực lượng của bảy người, thành công chặn đứng Đại Hà Kiếm Quyết của Tần Phong, nhưng thân thể đã sớm thương tích đầy mình.

Họ chỉ hy vọng có thể cứu được Nhất Kiếm.

“Muốn chạy!?” Ánh mắt Tần Phong hơi lạnh, nói: “Không những dám hô danh húy của trẫm, còn dám vu hãm trẫm cướp Ma Kiếm.

Trẫm đã nhẫn hết lần này đến lần khác, nhưng ngươi lại được đằng chân lân đằng đầu, đây là tội chết!!” “SÁT!!” Hơn bốn triệu tinh nhuệ mặt lạnh lùng đồng thanh hô lớn, sát khí đáng sợ cũng lập tức bao trùm trời đất.

Nhưng đúng lúc Tần Phong chuẩn bị ra tay, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Ầm ầm!!

Chỉ thấy Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận bùng phát kim quang, hơn nữa còn ngưng tụ vô số phù văn vàng thần bí.

Linh lực giữa trời đất cũng bắt đầu không ngừng hội tụ về phía đại trận.

“Lão tổ tông!” Tần Phong cũng không thèm để ý Nhất Kiếm nữa, vội vàng giục lão tổ tông đi vào.

“Được!!” Tần gia Thủy Tổ cũng không lề mề, lập tức lao vào trong đại trận.

Chỉ thấy khoảnh khắc ông ta bước vào đại trận, linh khí giữa trời đất liền điên cuồng dũng vào cơ thể, từng đạo phù văn vàng thần bí cũng nhanh chóng dung nhập vào thể nội, khiến khí tức của ông bắt đầu tăng vọt.

Ầm ầm!!

Bầu trời lập tức bị mây đen bao phủ, tiếng sấm sét càng vang vọng khắp Hoang Cổ.

Nó đáng sợ hơn nhiều so với lôi kiếp khi Tần Phong luyện chế thần khí.

Vô tận lôi đình lượn lờ trên bầu trời, hóa thành những con Lôi Long diệt thế bơi lượn giữa trời đất, uy áp mênh mông khiến toàn bộ trời đất đều run rẩy.

“Là Phi Thăng Lôi Kiếp!!” Các cao thủ cấp Đế của Hoang Cổ đều giật mình, nhao nhao chạy ra nhìn về phía Giang Nam.

“Hộ pháp cho lão tổ tông!!” Hai triệu đệ tử tinh nhuệ Tần gia nhanh chóng xông lên, kết thành quân trận bao vây Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận, ngay cả một con muỗi cũng đừng hòng lọt vào.

Ầm ầm!!

Trên bầu trời tiếng sấm rền vang trời, đạo lôi kiếp đầu tiên giáng xuống mạnh mẽ.

“Đi!” Tần gia Thủy Tổ quả quyết lấy ra cái chuông nhỏ rách nát, đội trên đầu để chống đỡ lôi kiếp.

Ầm ầm!!

Lôi kiếp giáng mạnh xuống cái chuông nhỏ rách nát.

Không như tưởng tượng, nó không hề hỏng hóc, mà ngược lại vững vàng chống đỡ được đạo lôi kiếp đầu tiên.

Chỉ là hành vi này cũng triệt để kích hoạt lôi kiếp, một đạo lôi kiếp đáng sợ hơn đạo đầu tiên lại giáng xuống...

Cảnh tượng chuyển, Thái Bạch Tiên Sơn.

Nhàn Vân Tử đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, khẽ mở mắt, cũng cảm ứng được lôi kiếp đến từ Giang Nam.

“Đậu má, lão Tần cũng độ lôi kiếp rồi sao!?” Nhàn Vân Tử không kìm được chửi thề một tiếng.

Lần trước lão tử sở dĩ có thể độ lôi kiếp phi thăng trước y, là vì người ta một tay ẩn mình trong núi sâu khổ tu.

Nhưng cái tên lão lục đầu sỏ của Tần gia này mà cũng chạy lên độ lôi kiếp trước y thì quá đáng rồi.

“Đạo lôi kiếp này mạnh hơn của lão tử!” Nhàn Vân Tử có chút lo lắng nhìn về phía Giang Nam.

Bởi vì Tần gia Thủy Tổ là mượn đại trận để dẫn đến lôi kiếp, tính là phi thăng bằng con đường phi chính đạo, nên uy lực của lôi kiếp mạnh hơn người khác vài phần.

“Cũng không biết lão Tần có chịu nổi không!?” Trong lòng Nhàn Vân Tử lại rối rắm.

So với thất bại khi phi thăng độ kiếp của mình, việc đạo hữu thành công lại càng khiến người ta khó chịu hơn...

Ầm ầm!!

Lôi kiếp hóa thành Lôi Long gào thét lao xuống, mạnh hơn đạo đầu tiên gấp mấy chục lần.

"Mạnh quá!!" Ánh mắt mọi người trong trường tràn ngập sợ hãi, có cảm giác như Thái Sơn áp đỉnh.

Ầm ầm!!

Lôi kiếp và cái chuông nhỏ rách nát lại một lần nữa va chạm mạnh vào nhau.

Tiếng nổ vang trời xé tai kèm theo phong bạo càn quét trời đất, tia sét tán loạn cũng bao phủ toàn bộ thế gian.

Trong khoảnh khắc, sông núi mất màu, nhật nguyệt mờ tối.

Thân thể Tần gia Thủy Tổ cũng bắt đầu khẽ run rẩy.

Dù có thể dùng cái chuông nhỏ rách nát để chống đỡ lôi kiếp, nhưng lực xung kích mạnh mẽ cũng khiến ông vô cùng khó chịu.

Ầm ầm!!

Tiếng sấm càng thêm cuồng bạo, dường như lôi kiếp đã bị triệt để chọc giận.

Giống như một trận lũ quét khổng lồ đổ xuống, vô tận lôi đình trút thẳng tắp, thề sẽ nuốt chửng tất cả mọi thứ trên thế gian.

Chương 805

“Đến đây!!” Ánh mắt Tần gia Thủy Tổ lóe lên một tia điên cuồng, chủ động dùng cái chuông nhỏ rách nát để đỡ, lao thẳng vào lôi kiếp.

Ầm ầm!!

Hai bên lại một lần nữa va chạm mạnh vào nhau, năng lượng cực kỳ cuồng bạo lại càn quét trời đất.

“Phụt!!” Tần gia Thủy Tổ phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn mãnh liệt.

Rầm một tiếng!!

Cái chuông nhỏ rách nát tuy vẫn còn nguyên vẹn, nhưng lại bị vô tận lôi kiếp đánh bay tại chỗ.

“Đây chính là thần khí tổ truyền của Tần gia!?” Mọi người trong trường giật mình, nhao nhao quay đầu nhìn qua.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ vạn vạn không dám tin, một cái chuông nhỏ rách nát không đáng chú ý, lại có thể liên tục chống đỡ ba đạo lôi kiếp mà không hỏng.

Nhưng theo cái chuông nhỏ rách nát bị lôi kiếp đánh rơi, Tần gia Thủy Tổ cũng mất đi sự bảo hộ.

Đạo lôi kiếp tiếp theo chỉ có thể do ông tự mình cứng rắn chống đỡ.

Ầm ầm!

Giữa lúc lôi đình cuồn cuộn dữ dội, đạo lôi kiếp thứ tư giáng xuống.

“Hống!!” Tần gia Thủy Tổ lập tức gầm lớn một tiếng, vẫn không giảm tốc độ mà từ dưới xông lên.

Ngay cả khi lúc này những đám mây đen khổng lồ đã lấp đầy bầu trời nhỏ bé, ông vẫn như một con cá ngược dòng thác nước, dám đương đầu với uy quang của lôi đình.

Ầm ầm!!

Không có kỹ xảo hoa mỹ nào, hai bên lại một lần nữa va chạm mạnh vào nhau.

Nhưng theo lôi kiếp không ngừng giáng xuống, dáng vẻ của Tần gia Thủy Tổ càng thêm chật vật.

Không chỉ ngũ tạng lục phủ đã sớm rách nát, thân thể cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, máu từ miệng ông không ngừng tuôn ra.

“Xuyyy!!” Mọi người trong trường hít vào một hơi khí lạnh, đối với lôi kiếp sinh ra nỗi sợ hãi không tên.

Thiên uy đáng sợ như vậy, tuyệt đối không phải sức người có thể vượt qua!

Ngay cả cường giả như Tần gia Thủy Tổ, với mấy vạn năm tu hành tích lũy, cũng chỉ có thể cứng rắn chống đỡ mấy đạo lôi kiếp.

“Không ổn, lão tổ tông đã kiệt sức!” Sắc mặt chín vị lão tổ khác của Tần gia đại biến, nhanh chóng xông lên kết trận giúp chống đỡ lôi kiếp.

“Lão tổ tông!!” Tần Hạo nắm chặt Miêu Miêu Chùy, chuẩn bị đi lên chống đỡ lôi kiếp.

“Khoan đã!” Tần Phong một tay kéo nhị đệ lại, ánh mắt chăm chú nhìn Tần gia Thủy Tổ.

“Đợi cái gì chứ!?” Tần Hạo cảm thấy sốt ruột như lửa đốt, không hiểu Tần Phong có ý gì.

“Kết trận!!” Mười ba Thái Bảo Tần gia dẫn theo hai triệu đại quân tinh nhuệ Tần gia, không chút sợ hãi nhanh chóng kết thành quân trận, sát khí ngút trời ngưng tụ thành tấm chắn đối diện lôi kiếp.

Chỉ là hành vi của họ lại một lần nữa chọc giận lôi kiếp.

“Đến đây!!” Chín vị lão tổ Tần gia vẻ mặt nghiêm túc, không hề có ý lùi bước.

Ầm ầm!!

Trên bầu trời lập tức sấm vang chớp giật cuồn cuộn, vô tận lôi kiếp như móng gà đổ xuống.

Dường như uy thế của Thiên Đạo không cho phép bị khiêu khích, khinh thường mọi sinh linh trên thế gian, khiến toàn bộ trời đất đều phải run rẩy.

“Phụt!!” Chín vị lão tổ Tần gia phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ thấy đại trận phòng ngự đã kết thành vỡ tan trong nháy mắt như tờ giấy, hai triệu tinh nhuệ Tần gia cũng nhao nhao thổ huyết ngã xuống đất, mất đi sức chiến đấu.

Nhưng may mắn thay, đạo lôi kiếp này đã bị suy yếu phần lớn uy lực, Tần gia Thủy Tổ dốc hết hơi sức cuối cùng thành công chống đỡ được.

“Phi Thăng Lôi Kiếp, đáng sợ đến thế này!!” Mọi người trong trường hít vào một hơi khí lạnh, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi tột độ.

Chín vị Ngụy Đế liên thủ với hai triệu tinh nhuệ, vậy mà chỉ có thể miễn cưỡng đỡ được một đạo lôi kiếp.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư vội vàng xoay phật châu, cưỡng chế đè nén nỗi sợ hãi trong lòng.

Tuy lần trước y đã từng thấy Tử Bào Thiên Sư độ lôi kiếp ở Thục Đạo Sơn, nhưng không ngờ Phi Thăng Lôi Kiếp của Tần gia Thủy Tổ lại càng đáng sợ hơn.

Y cũng hiểu ra rằng lôi kiếp giống như cưới vợ, không thể nhờ người khác đỡ hộ được.

Ầm ầm!!

Mây đen trên bầu trời vẫn không tiêu tán, lại như sông lớn cuồn cuộn đổ xuống.

“Phụt!!” Tần gia Thủy Tổ không ngừng phun ra máu tươi, toàn thân đã sớm be bét máu thịt.

Hiện tại ông đã nghiêm trọng tiêu hao, thân thể đã hoàn toàn cạn kiệt, không thể vắt ra một chút sức lực nào nữa.

“Kết thúc rồi sao!?” Tầm nhìn của Tần gia Thủy Tổ bắt đầu mờ đi, ông đã không còn sức lực để cứng rắn chống đỡ lôi kiếp nữa.

Nhưng may mắn là hiện tại Tần gia nhân tài đông đúc.

Tin rằng dưới sự dẫn dắt của Tần Phong nhất định sẽ mạnh hơn nữa, đời này ông cũng xem như không có gì hối tiếc.

Tần Hạo vội vàng kêu lên: “Lão tổ tông...” “Vậy quyết định là ngươi rồi, đi đi nhị đệ, đã đến lúc gia tộc cần ngươi!” Tần Phong đột nhiên tóm lấy Tần Hạo, dùng sức ném y ra ngoài.

Đồng thời, hắn cũng quả quyết mở Trùng Đồng khóa chặt Tần gia Thủy Tổ, sinh mệnh chi lực mênh mông cũng theo đó tuôn trào, khiến ông ta lập tức “máu đầy cây” sống lại.

“Ngươi đúng là ca ca ruột của ta mà!” Cả người Tần Hạo lập tức không ổn rồi.

Vốn tưởng Tần Phong nói “khoan đã” là quan tâm đệ đệ, ai ngờ hắn lại chê lôi kiếp do mình chống đỡ không đủ mạnh.

Chương 806

Ầm ầm!!

Lôi kiếp lại một lần nữa bị hành vi “nhờ người đỡ lôi” này chọc giận, uy thế lại tăng vọt lên mười mấy lần.

Vô tận lôi kiếp hóa thành Lôi Long gào thét, muốn xóa sổ Tần Hạo hoàn toàn khỏi thế giới này.

“Lục Đạo Chúng Sinh, quy về tay ta, Lục Đạo Luân Hồi, khai!” Tần Hạo đối mặt với Phi Thăng Lôi Kiếp không dám chút nào xem nhẹ, lập tức kích hoạt thần thông thứ hai của Chí Tôn Cốt: Lục Đạo Luân Hồi.

Ầm ầm!!

Một cỗ uy năng đáng sợ vượt trên vạn vật bao trùm trời đất, thời không cũng dường như tan vỡ trong khoảnh khắc.

Trong hư không bao la, cánh cổng Lục Đạo Luân Hồi rực rỡ lộ ra.

“Đây chính là Chí Tôn thiên sinh!!” Mọi người trong trường nhao nhao kinh hô.

Trước đây họ chỉ biết Tần gia có một yêu nghiệt Tần Phong, từ đó mà bỏ qua vị nhị công tử Tần gia là Chí Tôn thiên sinh này.

Không ngờ y cũng là một yêu nghiệt.

Ầm ầm!!

Chỉ thấy Lục Đạo Luân Hồi bắn ra một đạo quang mang rực rỡ, va chạm mạnh với vô tận lôi kiếp.

Tiếng nổ long trời lở đất kèm theo phong bạo năng lượng cũng càn quét trời đất.

"Phụt!!" Tần Hạo phun ra một ngụm máu tươi, Lục Đạo Luân Hồi lập tức tiêu tán.

Ngay cả khi y là Chí Tôn thiên sinh sở hữu Chí Tôn Cốt, nhưng tu vi Chuẩn Đế trung giai vẫn khó lòng chống lại Phi Thăng Lôi Kiếp.

Dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng đỡ được một đạo lôi kiếp.

"Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại để đỡ lôi kiếp, khiến y trọng thương, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Tất cả mau tránh ra, đến lượt trẫm xuất hiện rồi!" Tần Phong thấy bầu không khí đã đẩy đến cao trào, bay lên phía trước một cước đá bay nhị đệ.

Rầm một tiếng!!

Tần Hạo mặt cắm xuống đất, tung bụi mù mịt.

Không sao!

Ta khóc một lát là ổn thôi...

Ầm ầm!!

Lôi kiếp trên bầu trời cuồn cuộn càng thêm dữ dội, dường như đang điên cuồng tích tụ sức mạnh cho một chiêu lớn nào đó.

Uy thế đáng sợ mà nó phóng ra mạnh hơn tất cả các lôi kiếp trước.

Cũng khiến mọi người trong trường lòng sinh sợ hãi, da đầu tê dại, có cảm giác không thể sống sót qua giây tiếp theo.

"Đến đây!!" Sau khi Tần gia Thủy Tổ "máu đầy cây" sống lại, lại một lần nữa nghịch lưu xông lên hư không.

Ánh mắt ông kiên quyết, thề sẽ phân định thắng thua với Phi Thăng Lôi Kiếp này.

Ầm ầm!!

Vô tận lôi đình hóa thành Lôi Long giáng xuống, như nước sông cuồn cuộn đổ về, lập tức nuốt chửng Tần gia Thủy Tổ.

Toàn bộ trời đất cũng theo đó được thắp sáng bởi ánh sét.

“Phụt!!” Tần gia Thủy Tổ máu tươi không ngừng tuôn ra từ miệng, toàn thân ngay lập tức be bét máu thịt.

“Lão tổ tông, chỉ cần vượt qua đạo lôi kiếp này nữa là có thể phi thăng thượng giới rồi!!” Đệ tử Tần gia điên cuồng gào thét.

Trong lòng chín vị lão tổ Tần gia thì thắt lại, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào bóng người trong lôi kiếp.

Lần này họ triệu tập toàn bộ tinh nhuệ của gia tộc đến giúp lão tổ tông độ kiếp.

Thất bại tuy sẽ không ảnh hưởng quá lớn đến Tần gia, nhưng nếu thành công, uy vọng của Tần gia tất sẽ đạt đến độ cao chưa từng có trong lịch sử.

Keng một tiếng!

Ngay khi Tần gia Thủy Tổ sắp không chống đỡ nổi, tiếng kiếm reo vang trời xé tai đột nhiên nổi lên, kèm theo một cỗ kiếm khí như thủy triều càn quét trời đất.

“Kia là...” Mọi người trong trường giật mình, nhao nhao quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy Tần Phong đã thêm xong mấy chục cái “buff”, tay cầm Ma Kiếm bay vút lên trời.

Một cỗ uy năng bá đạo ẩn chứa trong đó, dường như vượt trên cả trời đất.

Ầm ầm!!

Tiếng kiếm như sấm, kinh thiên động địa!

Kiếm này có thể mở Thiên Môn, kiếm này có thể diệt thần ma!!

Linh khí giữa trời đất lập tức sôi trào, một đạo kiếm mang màu đỏ rực xuyên thủng bầu trời trong nháy mắt, hơn nữa còn mang theo uy thế đáng sợ khiến trời đất trong khoảnh khắc này điên cuồng run rẩy.

"Sao có thể!?" Mọi người trong trường trợn tròn mắt kinh hô, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Chỉ thấy quang mang màu đỏ bùng phát ra uy thế không thể ngăn cản, lập tức xé toạc đạo lôi kiếp đáng sợ như vậy thành hai nửa.

Tiếp đó, những gợn sóng từ trời đất lan tỏa, tiếng kiếm reo vang trời xé tai càng vang vọng khắp trời đất.

Ầm ầm!!

Mây đen bị kiếm mang xuyên thủng một lỗ lớn, trời đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Một tia nắng cũng theo đó chiếu rọi vào, dường như là ánh sáng dẫn lối cho người trong bóng tối.

Chương 807

“Hô hô...” Tần Phong thở hổn hển từng hơi lớn.

Mặc dù uy lực của việc thêm tất cả “buff” vào là rất mạnh, nhưng mức tiêu hao cũng đặc biệt lớn.

Ngay lập tức, cơ thể hắn bị rút cạn, cảm giác suy yếu cũng theo đó dâng lên trong lòng.

Ngay cả khi hắn sở hữu Thương Thiên Bá Thể, cũng cần đến hai phút rưỡi mới có thể hồi phục.

“Thật là quá nguy hiểm!” Tần Phong tự nhủ trong lòng, sau này tuyệt đối không được mạo hiểm nữa.

Hiện tại bên cạnh hắn chỉ có chín vị lão tổ Tần gia, hơn bốn triệu tinh nhuệ, Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư cùng mấy vạn “a phiêu” (ma hồn) và cương thi hộ vệ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Vạn nhất có thích khách đến, chẳng phải là “toang” rồi sao!?

“Thành công rồi sao!?” Mọi người trong trường nín thở, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy nơi ánh nắng chiếu xuống, một cánh cửa lớn từ từ hiện ra, sau khi mở ra đã hút Tần gia Thủy Tổ vào trong.

“Thiên Môn mở rồi, Thiên Môn lại mở rồi!!” Toàn bộ Hoang Cổ lập tức sôi trào, không ngờ Tần gia Thủy Tổ cũng phi thăng thành công.

“Lão Tần, ngươi cũng đáng chết mà!” Nhàn Vân Tử vẻ mặt buồn bã nhìn cánh Thiên Môn.

Vốn tưởng lão tử phi thăng xong sẽ đến lượt y, nhưng ai ngờ lão

Tần không những đi trước y, mà còn thành công vượt qua lôi kiếp phi thăng nữa.

Cái này đơn giản còn khó chịu hơn cả giết y nữa!!

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại, cảm thấy mình lại giác ngộ rồi.

Thực ra độ lôi kiếp cũng giống như nhà giàu cưới vợ vậy, nếu gia nghiệp lớn, lại cảm thấy năng lực không đủ, thì thực ra tìm người khác đỡ hộ cũng là một cách khả thi.

“Ha ha...” Tần gia Thủy Tổ không kìm được ngửa mặt lên trời cười lớn, biết rằng tuổi thọ của mình đã thành công được “gia hạn”.

“Lão tổ tông, tiếp kiếm!!” Tần Phong không kìm được hô lớn một tiếng, ném Tiên Kiếm về phía Tần gia Thủy Tổ.

Thanh kiếm này sau khi được hắn luyện chế lại, tuy không dám nói hủy thiên diệt địa, nhưng ở Thượng Giới cũng coi như là một món “tiểu tinh phẩm”.

Đi Thượng Giới họa phúc khó lường, những lúc quan trọng biết đâu còn có thể bảo vệ tính mạng.

“Đứa trẻ ngoan!” Tần gia Thủy Tổ không từ chối, vung tay thu Tiên Kiếm xuống.

Còn về cái chuông nhỏ rách nát, thì cứ để lại Tần gia.

“Đệ tử Tần gia, cung tiễn lão tổ tông phi thăng!!” Mấy triệu đệ tử Tần gia đồng loạt quỳ xuống, vẻ mặt lưu luyến nhìn Tần gia Thủy Tổ.

Họ biết rằng lần chia ly này, có lẽ là vĩnh viễn!

“Đừng khóc, lão tổ đi thăm dò đường cho các ngươi, chúng ta Thượng Giới gặp lại!” Khóe mắt Tần gia Thủy Tổ hơi ẩm ướt, cố nén quay đầu lao vào Thiên Môn.

“Cha!!” Tần gia Nhị Tổ khóc đến xé lòng xé ruột.

Là một nhị thế tổ từ nhỏ dựa vào cha, lớn lên dựa vào con cháu, y thực sự không dám tưởng tượng những ngày không có thân cha bên cạnh.

Từ nay Tần gia y là người có bối phận cao nhất, muốn đi thanh lâu thì đi thanh lâu, muốn ăn gì thì ăn nấy, muốn đá gà thì đá gà... căn bản không ai có thể quản được y nữa.

Và đúng lúc mọi người đều đang xem Tần gia Thủy Tổ phi thăng, Tiểu Bạch chạy nhảy tưng bừng đến trước cái chuông nhỏ rách nát.

“Ta thỏ nhặt được thì thuộc về ta thỏ rồi!” Tiểu Bạch vui vẻ cầm lấy cái chuông nhỏ rách nát, miễn cưỡng thu nó đi.

“Cái này là của ta!” Tần Hạo vội vàng xông lên tóm lấy cái chuông nhỏ rách nát, gấp giọng nói: “Lão tổ tông lần trước đã truyền nó cho ta rồi, bây giờ lão tổ tông phi thăng Thượng Giới, cái chuông này chính là của ta...” Rầm một tiếng!!

Tần Hạo còn chưa nói xong, Tiểu Bạch đã lập tức cầm lấy một viên gạch.

“Ngươi là thân phận gì, ta thỏ là địa vị gì, dám tranh với ta thỏ ư!” Tiểu Bạch nhanh nhẹn thu cái chuông nhỏ rách nát lại, giọng sữa nanh nảnh nói: “Ta thỏ hôm nay sẽ dạy cho ngươi quy củ, ở Hoang Cổ chỉ cần là thứ ta thỏ nhìn trúng, nó đều mang họ Tần, Tần trong Tần Phong!!” “Quá bắt nạt người rồi!” Tần Hạo đầu đội cái bọc to đùng, nước mắt đau khổ chảy dài.

Không ngờ mình lại bị một con thỏ bắt nạt.

Không sao!!

Ta khóc thêm một lát là ổn thôi!!

“Đinh đông, chúc mừng Linh sủng của Túc chủ ẩu đả Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng Linh sủng của Túc chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 5 triệu Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng Linh sủng của Túc chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được một lần rút thưởng!” “Hả!?” Tần Phong hiếu kỳ quay đầu nhìn.

Chỉ thấy nhị đệ đang ôm đầu nằm bẹp dưới đất khóc lóc, còn Tiểu Bạch thì bước đi với dáng vẻ “sáu thân không nhận” (ngang ngược, không kiêng nể ai) rời đi, y như cảnh tượng một tên đầu gấu học đường bắt nạt người lương thiện vậy.

“Tình huống gì vậy!?” Tần Phong đầy đầu dấu chấm hỏi.

Không hiểu Tiểu Bạch vừa rồi đã cướp đoạt cơ duyên gì của nhị đệ mà có thể một lần khiến Hệ thống thưởng 5 triệu Phản Phái Điểm.

“Thôi kệ!” Tần Phong cũng lười quản chuyện trẻ con, trong lòng lập tức gọi Hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Xoạt một tiếng!

Bàn xoay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi chuyển động.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ rút trúng...” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ rút trúng Tiên Thiên Hồ Lô Tử.” “Tiên Thiên Hồ Lô Tử!?” Tần Phong không khỏi ngẩn ra, tò mò mở thông tin giới thiệu.

Tiên Thiên Hồ Lô Tử: Ra đời vào thuở vũ trụ sơ khai, kết hợp với Tức Nhưỡng có thể kết ra Tiên Thiên Hồ Lô trong truyền thuyết (Chú ý: Hồ lô này là Đại Tiên Thiên Chí Bảo, sở hữu pháp lực thần thông siêu việt tưởng tượng).

“Đại Tiên Thiên Chí Bảo!?” Tần Phong lại một lần nữa bị “đóng băng” (mất hồn).

Tiên Thiên Chí Bảo hắn không phải chưa từng rút trúng, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình, và cả Tam Đại Thần Hỏa đều tính là Tiên Thiên Chí Bảo, chưa từng nghe nói Tiên Thiên Chí Bảo còn phân ra lớn nhỏ.

Hệ thống mở miệng giải thích: “Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình, Tam Đại Thần Hỏa thuộc về Tiểu Tiên Thiên Chí Bảo, tức là chí bảo được thai nghén từ các Tiểu Thế Giới chư thiên.

Còn Tiên Thiên Hồ Lô Tử là chí bảo được thai nghén từ Đại Thế Giới Thượng Giới.

Tuy Tiểu Tiên Thiên Chí Bảo vẫn còn không gian để thăng cấp, nhưng so với Đại Tiên Thiên Chí Bảo thì hoàn toàn không cùng đẳng cấp.” “Ta hiểu rồi!” Tần Phong lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh, tỏ ý mình đã nghe hiểu.

Chương 808

Đơn giản mà nói thì là...

Sơn Hà Xã Tắc Đồ là con nhà nghèo, Đại Tiên Thiên Hồ Lô là con nhà vua.

Tuy cả hai đều gọi là “con”, nhưng mức độ quý giá lại không giống nhau, thành tựu tương lai cũng khác nhau.

Điểm khởi đầu của con nhà vua, có thể là độ cao mà con nhà nghèo cả đời cũng không thể đạt tới.

Hệ thống lại mở miệng hỏi: “Túc chủ có đổi Tức Nhưỡng để trồng Đại Tiên Thiên Hồ Lô không!?” “Tức Nhưỡng!?” Tần Phong hơi ngẩn ra, trước mắt hiện lên thông tin liên quan.

Tức Nhưỡng: Một loại đất có thể tự sinh trưởng, vĩnh viễn không hao mòn, còn có sức màu vô biên, khiến thực vật trồng ra lớn và tốt, giá đổi là 20 triệu Phản Phái Điểm.

“20 triệu Phản Phái Điểm?

Sao ngươi không đi cướp luôn đi!” Tần Phong tại chỗ không còn bình tĩnh được nữa, bị cái giá này làm cho hoảng sợ.

Hắn kiếm Phản Phái Điểm dễ dàng lắm sao!?

Mở miệng ra là đòi hai mươi triệu Phản Phái Điểm, nhà địa chủ cũng đâu có nhiều tiền dự trữ như vậy!

Hệ thống mở miệng nói: “20 triệu Phản Phái Điểm có thể đổi một muỗng Tức Nhưỡng.

Mà Tức Nhưỡng lại có thuộc tính tự động sinh trưởng, tức là Túc chủ sẽ sở hữu một mảnh ruộng Tức Nhưỡng, không chỉ có thể trồng

Đại Tiên Thiên Hồ Lô, mà còn có thể dùng để trồng các Thiên Tài Địa Bảo khác.” “Nếu ngươi nói như vậy...” Sắc mặt Tần Phong lập tức dịu đi không ít.

Là một Luyện Đan Sư cấp Thần cực kỳ thiên phú, nhu cầu của hắn đối với Thiên Tài Địa Bảo vẫn là rất lớn.

Sau này làm hoàng đế không tránh khỏi phải ban thưởng cho thủ hạ, dùng đan dược tự tay luyện chế làm phần thưởng thì quá thích hợp rồi.

Huống chi nếu không có Tức Nhưỡng, Hồ Lô Tử chẳng phải sẽ lãng phí sao!?

Nghĩ đến đây, Tần Phong nhịn đau gật đầu, đồng ý đổi Tức Nhưỡng.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã tiêu phí 20 triệu Phản Phái Điểm, thành công đổi một muỗng Tức Nhưỡng!” “Hai mươi triệu đó!” Tần Phong lập tức cảm thấy vô cùng đau xót, chỉ còn lại 75.281.530 điểm.

Lúc này, tin tức Tần gia Thủy Tổ phi thăng truyền ra, toàn bộ Hoang Cổ lập tức sôi trào.

“Tần gia Thủy Tổ không phải tuổi thọ đã gần hết sao, sao đột nhiên lại phi thăng Thượng Giới rồi!?” “Nghe nói là nhờ vào đại trận do hoàng tộc Đại Việt bố trí, Tần gia Thủy Tổ mới có thể đột phá cảnh giới cuối cùng phi thăng Thượng Giới.” “Hoàng tộc Đại Việt vì bố trí đại trận, trước tiên huyết tẩy Âm Nguyệt Hoàng Triều, sau lại huyết tẩy Giang Nam, không ngờ cuối cùng lại làm áo cưới cho Tần gia.” “Ngươi nói có khả năng nào, Tần gia chính là đang đợi ngày này không...” “Thận trọng lời nói, hiện tại Tần gia đang ngồi thiên hạ, ngươi muốn chết đừng liên lụy chúng ta.” “Thực ra chỉ có đại trận của hoàng tộc Đại Việt vẫn không đủ.

Lần này Tần gia để giúp Tần gia Thủy Tổ phi thăng, đã điều động toàn bộ tinh nhuệ.” “Ta cũng nghe nói rồi, chín vị lão tổ, hai triệu đệ tử tinh nhuệ, thậm chí ngay cả Long Quân cũng tự mình ra tay, mới miễn cưỡng chống đỡ được lôi kiếp.” “Đây là cứng rắn nâng Tần gia Thủy Tổ lên đó, Tần gia thật là đại thủ bút!” “Cũng đã thể hiện thực lực của Tần gia cho thế nhân thấy.

Sau này Hoang Cổ sẽ là thiên hạ của một mình Tần gia.” “...” Sau khi các thế lực nghe tin tức, lập tức cảm thấy lo lắng khôn nguôi.

Đại Tần do Tần Phong thống trị càng mạnh, họ càng không nhìn thấy hy vọng.

Không những không thể kiếm được lợi ích từ đó, mà còn sẽ trở thành đối tượng bị bóc lột.

Cảnh tượng chuyển, Tạo Hóa Tiên Cảnh.

Lâm Tam chắp tay đứng trên đỉnh núi, nhìn về hướng Giang Nam.

Từ khi y rời Tần gia lần trước, đã một mình trở về Tạo Hóa Tiên Cảnh, còn triệu tập các đệ tử tản mát bên ngoài về.

Tuy không mạnh như Tạo Hóa Tiên Cảnh nguyên bản, nhưng ít nhất cũng đã thắp lại được ngọn lửa truyền thừa.

“Tần huynh, vì sao huynh lại biến thái đến vậy!?” Lâm Tam không kìm được lẩm bẩm một tiếng, trong lòng đã sớm dậy sóng.

Vừa rồi Tần Phong một kiếm trong trạng thái “full buff”, y cách xa như vậy mà vẫn có thể cảm nhận được.

Một cỗ uy năng bá đạo ẩn chứa trong đó, dường như vượt trên cả trời đất.

Y vốn tưởng rằng với khổ tu trong thời gian này, đã có cảm ngộ hoàn toàn mới về kiếm đạo, có thể đi tìm Tần Phong mà thoải mái so kiếm một trận.

Nhưng ai ngờ sự biến thái của Tần Phong lại là “nhảy cấp”, bất kể y cố gắng đến đâu cũng không thể đuổi kịp.

“Lâm sư đệ!” Một vị sư huynh đồng môn tiến lên, vẻ mặt đầy lo lắng nói: “Kiếm vừa rồi đệ cũng cảm ứng được, Long Quân chi uy, chấn động xưa nay, chỉ e thiên hạ chúng sinh lại phải chịu kiếp nạn rồi.” “Sư huynh đây là ý gì!?” Lâm Tam nhíu mày nói: “Hiện tại Tần huynh đã gần như thống nhất Hoang Cổ.

Mà bản thân hắn tuy có hơi nghịch ngợm một chút, nhưng bản tính không xấu, là một quân tử chân chính.

Thiên hạ chúng sinh sao lại phải chịu kiếp nạn chứ!?” “Đệ còn không biết sao!?” Vị sư huynh đồng môn nhìn Lâm Tam, bất đắc dĩ nói: “Vì các thế lực lớn dâng bảo vật khiến Long Quân không hài lòng, hắn đã phái Tề Tu Viễn dẫn theo mười vạn Đại Tuyết Long Kỵ đến tận cửa, diệt môn, nhổ tận gốc rễ, đào mồ chôn, cắt đứt truyền thừa của họ.” “Sao có thể!?” Lâm Tam lập tức kinh hô một tiếng, căn bản không tin đó là thật.

Trong ký ức của y, Tần Phong là một quân tử vì huynh đệ có thể xả thân, làm việc ân oán phân minh.

Sao có thể làm ra chuyện hôn quân như vậy!?

“Đây là thật!” Vị sư huynh đồng môn vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hắn còn phái Quang Thiên truy bắt tội phạm Diệp Thần, kết quả Quang Thiên dẫn theo một triệu quân Hoàng gia dọc đường đốt giết cướp bóc.

Phàm là kẻ không hợp tác đều bị chém trước tấu sau.” “Sao lại thế này!?” Lâm Tam ngây ngốc đứng tại chỗ, không hiểu rốt cuộc đã sai ở đâu.

Tần huynh của y là một thanh niên có chí khí, có lý tưởng, sao có thể làm ra chuyện hoang đường đến vậy!?

Không được!!

Y phải đi tranh luận với Long Quân cung!

Lúc này, Tần Phong dẫn theo một đoàn người, đến Đông Kinh Thành ở Giang Nam.

Chỉ thấy Đông Kinh Thành vốn phồn hoa quyến rũ đã biến mất, thay vào đó là một mảnh phế tích, còn có lác đác vài người sống sót đang khóc lóc.

“Quá thảm rồi!” Mọi người trong trường đều không khỏi động lòng.

Họ biết Giang Nam bị hoàng tộc Đại Việt tàn phá rất thảm, nhưng không ngờ lại thê thảm đến mức này, dùng “nhân gian luyện ngục” để hình dung cũng không quá lời.

“Trẫm có tội với vạn phương, vạn phương có tội, tội ở nơi trẫm!” Tần Phong lập tức nhập vai, vắt ra hai giọt nước mắt cá sấu nói: “Thiên Quân, Vạn Mã, hai ngươi lập tức dẫn người đi cứu trợ bá tánh, nhớ kỹ, phụ nữ ưu tiên...” "Trẫm có lỗi, thì muôn dân không có lỗi; muôn dân có lỗi, thì lỗi tại trẫm!" Tần Hạo trái tim non nớt đại thụ chấn động, nhận ra ca ca mình thật sự là một đại thánh quân. "Ding dong!

Chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Ai lừa gạt hả!!" Tâm trạng Tần Phong lập tức không vui, tuyên bố phụ nữ thật sự được ưu tiên. "Bệ hạ, từ bi!" Thiên Quân, Vạn Mã hai người vội vàng quỳ xuống nhận lệnh, cảm nhận được mị lực 'chết người' của một đại thánh quân.

Chương 809

"Bệ hạ, thật sự... thần đây cảm động đến phát khóc!" Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư và những người khác đều rơi lệ, bày tỏ chưa từng thấy một vị quân vương thánh minh như vậy.

Từ xưa đến nay, hoàng quyền trời ban, đế vương vĩnh viễn không bao giờ sai.

Nhưng Tần Phong không chỉ nhận lỗi về mình, mà còn tôn trọng ý chí của phụ nữ. "Bệ hạ có lỗi gì chứ!?" Mộc Tú lập tức nhảy ra, nghĩa phẫn điền ưng nói: "Rõ ràng là Đại Việt Thái Thượng Hoàng diệt tuyệt nhân tính, gây ra bi kịch nhân gian này!

Loại tội nhân này, không giết không đủ bình dân phẫn, không giết không đủ an dân tâm!" "Mộc Tú Quốc Công nói đúng!" Những người khác cũng nhao nhao phụ họa, yêu cầu chém đầu Đại Việt Thái Thượng Hoàng. "Nếu đã dân tâm sở hướng, trẫm cũng không tiện nói gì nhiều!" Tần Phong đau khổ nhắm mắt lại, sau đó mở mắt nhìn Tam Thu, rồi nói: "Ngự Sử Đại Phu, giúp trẫm soạn một đạo thánh chỉ, liệt kê từng tội trạng Đại Việt Hoàng tộc chèn ép bách tính, sau đó ban hành khắp Đại Tần để thông báo." "Thần, tuân chỉ!" Mắt Tam Thu giật giật, vội vàng quỳ xuống tạ ơn. "Ngự Sử Đại Phu!!" Mọi người trong trường lòng đều kinh hãi, nhao nhao quay đầu nhìn Tam Thu.

Phải biết, Ngự Sử Đại Phu là một trong Tam Công, người này đức hạnh ra sao mà Tần Phong lại ưu ái như vậy, tuổi trẻ đã thành một trong Tam Công của Đại Tần. "Không phải chứ!!" Tam Lộng Đại Sư trong lòng lập tức mất cân bằng.

Dù sao thì y cũng là thánh tăng sớm nhất theo Tần Phong nam chinh bắc chiến, kết quả là tiểu thư sinh kia không chỉ thần khí nhiều hơn y, mà tốc độ thăng quan cũng nhanh hơn y. "Lão lừa ngốc này vẫn còn tu hành chưa đủ a!" Mộc Tú không nhịn được lắc đầu.

Mặc dù lão lừa ngốc Tam Lộng nhìn sự việc rất thấu triệt, làm người cũng không biết xấu hổ, có điều kiện trời ban để luồn lách chốn công sở, nhưng lại bị hủy hoại bởi cái miệng của y.

Không như Tam Thu, không cần 'ông chủ Tần' nói nhiều, tự mình đã lặng lẽ giải quyết vấn đề. "Nơi này nước sâu thật a!" Nhậm Hoàn nhìn Tây Chu qua lại, nhận ra mình hoàn toàn không hợp. "Bệ hạ, thánh minh!" Mọi người thấy không khí đã tới, vội vàng đồng thanh tâng bốc.

Rất nhanh, Đại Việt Thái Thượng Hoàng trọng thương đã bị lôi ra ngoài diễu phố, những người chịu khổ nạn cuối cùng cũng có chỗ trút giận. "Ngươi là hôn quân, trả lại gia đình cho ta!!" "Đồ đồ tể, ngươi là đồ tể, trả lại nhà cửa cho ta!!" "Đa tạ Long Quân đã báo thù cho ta!" "..." Thiên Quân, Vạn Mã liều mạng dẫn người duy trì trật tự, ngăn chặn đám đông phẫn nộ đánh chết Đại Việt Thái Thượng Hoàng. "Đại Việt của trẫm đã diệt vong rồi sao!?" Trong xe tù, Thái Thượng Hoàng mặt đầy đau khổ, không muốn tin Đại Việt cứ thế diệt vong.

Y từng là một đế vương có công lao hiển hách, trong loạn thế một tay tạo nên Đại Việt, tận mắt chứng kiến thịnh thế vạn quốc triều bái của Đại Việt, kết quả cũng chính mắt chứng kiến Đại Việt diệt vong. "Trẫm thật sự đã già rồi sao!?" Thái Thượng Hoàng thần sắc hoảng hốt, quay đầu nhìn Tần Phong.

Dường như y nhìn thấy chính mình năm xưa, cũng oai phong lẫm liệt, cũng kiến quốc xưng đế, chỉ tiếc thời gian đã qua, y không còn là thiếu niên chí khí ấy nữa. "Bái kiến Long Quân!!" Bách tính thấy Tần Phong mặc long bào, vội vàng khóc lóc tiến lên quỳ rạp xuống đất, cảm tạ Long Quân báo thù cho thân nhân, cứu họ ra khỏi nước sôi lửa bỗng. "Mau, mau đứng dậy!" Tần Phong lập tức nhập vai hoàng thúc hiền từ, ngậm lệ nói: "Đều là lỗi của trẫm, nếu trẫm có thể sớm hơn mang binh đến bình định Giang Nam, các ngươi cũng sẽ không phải chịu nhiều khổ cực như vậy." "Long Quân!!" Bách tính sao đã từng thấy đế vương nhận lỗi, nước mắt lập tức tuôn như suối.

Không xa đó, Tần Kiên đang trừng mắt nhìn Tần Hạo.

Vốn dĩ tưởng mình chỉ có Tần Phong là một đứa cháu đích tôn, ai ngờ tiểu gia hỏa này cũng là cháu của y.

Mặc dù Tần Hạo vừa rồi đỉnh Lôi Kiếp rất lợi hại, Chí Tôn Tiên Thiên cũng để lại ấn tượng sâu sắc cho y, nhưng so với ca ca yêu nghiệt của hắn, nhìn kiểu gì cũng giống một món quà tặng kèm. "Gia gia!!" Tần Hạo nghĩ đến uất ức vừa nãy, nước mắt lưng tròng chạy đến bên gia gia tìm an ủi. "Đây thật sự là giống nòi Tần gia ta sao!?" Tần Kiên không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, càng nhìn càng thấy giống một món quà tặng kèm.

Nhưng may mà y vẫn còn một đứa cháu đích tôn, không như Tần Hạo khóc như đàn bà vậy.

Lúc này, chín vị lão tổ Tần gia trao cho Thập Tam Thái Bảo một ánh mắt, bảo họ đi nhắc Tần Phong đừng quên chuyện chính sự. "Bệ hạ!!" Tần Nam tâm lĩnh thần hội, vội vàng tiến lên quỳ xuống nói: "Nay loạn Giang Nam đã bình định, khẩn thỉnh Bệ hạ nhập trú Tử Cấm Thành, hướng thiên hạ tuyên cáo chính thống chi vị của Đại Tần ta." "Khẩn thỉnh Bệ hạ nhập trú Tử Cấm Thành!" Bách tính cũng nhao nhao phụ họa, muốn Tần Phong chủ trì đại điển khai quốc. "Trẫm có nỗi khó nói a!" Tần Phong không lập tức đáp ứng, lại rơi xuống hai giọt nước mắt cá sấu. "Long Quân!" Một thư sinh Giang Nam nghĩa chính ngôn từ nói: "Đại Tần một ngày chưa kiến quốc, thần dân chúng ta một ngày không thể vì Đại Tần mà nỗ lực!

Khẩn thỉnh Long Quân nhập trú Tử Cấm Thành, hướng thiên hạ tuyên cáo chính thống chi vị của Đại Tần!" "Được, trẫm đi là được chứ gì!" Tần Phong thấy không khí đã tới, liền thuận thế đáp ứng, còn đích thân tiến lên đỡ thư sinh dậy, giọng nói chân thành: "Ghi nhớ, ngươi không phải vì Đại Tần mà nỗ lực, mà là vì chính mình mà nỗ lực!" "Bệ hạ nói đúng, ta phải vì chính mình mà nỗ lực!" Thư sinh kích động như được tiêm máu gà, thề sẽ vì Đại Tần mà phát sáng phát nhiệt, cống hiến hết mình. "Không tồi!" Tần Phong lộ ra nụ cười hài lòng, quay đầu đi khuyến khích người khác. "Trẫm, thua không oan a!" Thái Thượng Hoàng lộ ra một nụ cười khổ.

Trước đây y chỉ thấy Tần Phong xảo quyệt gian trá, nhưng hôm nay nhìn mới phát hiện hắn còn đặc biệt biết giả bộ.

Ngay cả khi đối mặt với một dân đen, cũng có thể giả vờ rất nghiêm túc. "Ừm, không tồi!" Chín vị lão tổ Tần gia hài lòng gật đầu, càng nhìn Tần Phong càng thấy thích.

Rất nhanh, Tần Phong ngồi lên Thần Phong Chu tiến về kinh đô, còn lưu luyến không rời vẫy tay chào tạm biệt mọi người. "Mọi người về đi!" Tần Phong vẫy tay nói: "Hãy nỗ lực trùng kiến Đông Kinh, đợi đến ngày xuân ấm hoa nở năm sau, trẫm sẽ lại đến cùng chư vị thưởng thức sự phồn hoa của Đông Kinh." "Trùng kiến Đông Kinh!?" Mộc Tú không nhịn được nhìn về phía phế tích, cảm thấy Tần Phong nghĩ quá tốt đẹp.

Phải biết, hủy diệt một sự phồn hoa rất đơn giản, một trận đại hỏa là đủ, nhưng muốn kiến thiết lại một sự phồn hoa, không có mấy chục, cả trăm năm lắng đọng căn bản là không thể. "Bệ hạ yên tâm, thần dân chúng ta nhất định sẽ nỗ lực trùng kiến Đông Kinh!" Mọi người ánh mắt kiên định, thề sẽ hoàn thành nhiệm vụ. "Trẫm, sẽ đúng hẹn!" Tần Phong hài lòng gật đầu, rất mong chờ một Đông Kinh phú quý mê người...

Sau mấy ngày chạy đường.

Tần Phong và những người khác cuối cùng cũng đến kinh đô.

Đông Phương tiểu thư và những người khác đã sớm nhận được tin tức, mở cửa thành, dẫn theo văn võ bá quan Đại Việt cũ ra khỏi thành mười dặm quỳ gối đầu hàng. "Tội thần bái hàng Long Quân!!" Đông Phương tiểu thư dẫn đầu văn võ bá quan cùng quỳ xuống, trong tay còn bưng ngọc tỷ của Đại Việt Hoàng Triều.

Mặc dù đa số thần tử đều mang vẻ nịnh nọt lấy lòng, nhưng cũng có một số ít ánh mắt ảm đạm.

Chương 810

Họ là thần tử của Đại Việt, trung thành với Đại Việt Hoàng Triều.

Nhưng những gì Đại Việt Hoàng tộc đã làm khiến họ đau lòng, cũng dẫn đến việc họ trở thành thần tử vong quốc. "Trẫm, chấp nhận các ngươi đầu hàng!" Tần Phong cầm ngọc tỷ Đại Việt lên nhìn một cái, tiện tay ném cho nhị đệ bên cạnh.

Mặc dù ngọc tỷ Đại Việt Hoàng Triều cũng là một trong Thập Đại Thần Khí Hoang Cổ, nhưng khác với Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong tay hắn, nó không có Thiên Mệnh buff gia trì, chỉ có chút hiệu quả trấn áp long mạch.

Giờ đây long mạch Đại Việt đã bị Nhân Hoàng Kiếm hấp thu, nó chẳng khác nào một khối đá bỏ đi.

Huống chi hắn còn là khí tu thiên tư bảng đệ nhất, Thập Đại Thần Khí Hoang Cổ trong mắt hắn đều là rác rưởi, tùy tiện luyện một cái uy lực còn mạnh hơn chúng. "Ca, huynh đây là..." Tần Hạo ngây người đỡ lấy ngọc tỷ, không hiểu Tần Phong có ý gì. "Ngươi là đệ đệ của ta..." Tần Phong lập tức biến thành người ca ca tuyệt thế hảo, ánh mắt cưng chiều nói: "Ta là Long Quân, ngươi tự nhiên là Tần Vương.

Sau này tổ địa Tần gia ta, chính là phong địa của ngươi, hai trăm vạn Tần gia quân cũng do ngươi thống trị, mọi thứ trong phong địa đều do ngươi quyết định." "Tần Vương!?" Chín vị lão tổ Tần gia trong lòng không khỏi chấn động, biết rằng kịch bản thứ ba của Tần đạo đã bắt đầu. "Tần Vương!!" Ánh mắt mọi người tràn đầy hâm mộ, hận mình tại sao không phải đệ đệ của Tần Phong.

Từ nhỏ bất kể gặp khó khăn gì, ca ca đều sẽ che gió chắn mưa cho hắn.

Sau khi trưởng thành, ca ca đoạt được thiên hạ, không chỉ lập tức được phong làm Tần Vương, còn có thể nắm giữ hai trăm vạn quân, cùng với một vùng phong địa có quyền tự chủ hoàn toàn. "Hả!?" Tiểu Bạch lập tức đặt củ cà rốt trong tay xuống, cảm thấy mười phần có mười hai phần không đúng.

Nhưng nghĩ đến Tần Phong nói "đệ đệ ngu xuẩn của ta, thỏ đây không cần quan tâm", nó lại thấy hình như không có vấn đề gì, chẳng qua chỉ là một phiên vương được phái ra ngoài mà thôi. "Ca!!" Nước mắt Tần Hạo lăn tròn trong khóe mắt.

Vốn dĩ cứ tưởng ca ca chỉ biết bắt nạt mình, ai ngờ ca ca vẫn luôn rất yêu thương hắn. "Ding dong!

Chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Ai lừa gạt hả!!" Tần Phong lập tức không vui, trách mắng hệ thống lại oan uổng người tốt.

Đó là bạn bè thân thích, anh em ruột thịt của hắn!

Hai trăm vạn đại quân và phong địa đều là thật, sao có thể dùng 'lừa gạt' để hình dung tình cảm giữa bọn họ chứ?!

Rất nhanh, Tần Phong dẫn đại quân tiến thành, thành công tiếp quản Tử Cấm Thành.

Nhưng Tử Cấm Thành lúc này đã không còn là Tử Cấm Thành mà hắn thấy lần trước nữa.

Mà là bị Đông Phương tiểu thư phá bỏ rồi xây lại một tòa mới trên nền cũ.

So với Tử Cấm Thành trước đây, nó càng khí phái, càng hùng vĩ, và càng xa hoa! "Đây là ý gì!?" Tần Phong có chút không hiểu, vì sao phải trùng kiến cung điện. "Hồi Bệ hạ!" Trần Tổ lật đật tiến lên, thần sắc nghiêm túc nói: "Nay Đại Tần ta đã nhất thống hoàn vũ, Đại Tần Thủy Hoàng càng là vạn cổ vô nhất, há có thể cư ngụ hoàng cung tiền triều?

Điều này cũng có ý Đại Tần vĩnh viễn trấn áp Đại Việt.

Còn xin Bệ hạ ban tên cho cung điện mới." "Có lý!" Tần Phong hài lòng gật đầu nói: "Trẫm đã là Long Quân vạn cổ vô nhất, vậy cung điện này sau này gọi là A Phòng Cung đi!" "A Phòng Cung!?" Mọi người trong trường nhìn nhau, không hiểu có ý gì.

Nhưng nghĩ đến văn tài của Tần Phong khiến thiên hạ nợ hai đấu, mọi người cũng không dám có dị nghị gì, nhao nhao theo quy trình quỳ xuống dâng lời nịnh hót. "Ding dong!

Chúc mừng ký chủ dung túng thuộc hạ vơ vét của cải dân chúng, xây dựng cung điện xa hoa, tiến độ nhiệm vụ Đại Hôn Quân đạt 25%!" "Cái **đậu má** này cũng được!?" Tần Phong hai mắt sáng rỡ, lại mở miệng nói: "Là một đế vương vạn cổ vô nhất, đại điển khai quốc lần này, để hiển thị uy phong lẫm liệt của Đại Tần ta, trẫm quyết định mời thủ lĩnh các thế lực Nhân tộc, cùng với thủ lĩnh Vạn Tộc Hoang Cổ đến Đại Tần ta triều bái." "Triều bái!?" Mọi người trong trường đều kinh hô, bị 'đại thủ bút' của Tần Phong làm cho kinh hãi.

Suốt dòng lịch sử Hoang Cổ, chưa từng có vương triều nào có thể khiến tất cả thế lực Nhân tộc, cùng với Vạn Tộc Hoang Cổ đến triều bái.

Chớ nói Đại Việt Hoàng Triều không làm được, ngay cả Đại Yến Hoàng Triều từng là bá chủ Hoang Cổ cũng không thể làm được. "Bệ hạ!" Mộc Tú có chút khó xử nói: "Với uy vọng của Đại Tần ta hiện nay, Nhân tộc không ai dám không đến triều bái, nhưng Vạn Tộc Hoang Cổ và Nhân tộc ta là thế thù, chỉ sợ bọn họ sẽ không tuân theo quy củ của Nhân tộc ta." "Từ nay về sau ở Hoang Cổ, quy củ của trẫm chính là quy củ!" Tần Phong ánh mắt hơi lạnh nói: "Hoặc là bọn họ mang lễ vật đến gặp trẫm, hoặc là trẫm mang đại quân đi tìm bọn họ!" "Chủ ngân thỏ của ta nói đúng!" Tiểu Bạch hậm hực phụ họa: "Sau này ở Hoang Cổ, quy củ của chủ ngân thỏ của ta chính là quy củ!" "Ách..." Các vị đại thần trong lòng kinh hãi, cảm nhận được dã tâm của Tần Phong.

Khác với giấc mộng nhất thống Thăng Long kiến lập vương triều của các đế vương khác, vị Đại Tần Thủy Hoàng này, phàm là nơi ánh mắt hắn chạm tới đều là lãnh thổ của hắn. "Ca ca, thật bá khí!" Tần Hạo kích động run rẩy toàn thân, cũng muốn làm một nam nhân bá khí ngút trời. "Thần tuân chỉ!!" Các vị đại thần vội vàng quỳ xuống nhận lệnh, trong lòng lại bắt đầu lo lắng.

Hiện nay thiên hạ đại loạn vừa mới bình định, lại gặp phải một quân vương hiếu chiến như vậy, không biết là phúc hay họa. "Ừm!" Tần Phong hài lòng gật đầu, sau đó phất tay cho mọi người lui xuống.

Nếu còn nghe họ tiếp tục tấu, mình e rằng sẽ kích hoạt chế độ lười biếng, ngồi trên long ỷ mà mơ màng ngủ gật. "Thần cáo lui!" Các vị đại thần thức thời cáo từ, bắt đầu bận rộn chuẩn bị đại điển khai quốc.

Còn khi mọi người đã đi, Tần Phong lấy ra Tiên Thiên Hồ Lô Tử, suy nghĩ xem nên trồng nó ở đâu.

Là một Đại Tiên Thiên Chí Bảo mà chỉ Đại Thế Giới thượng giới mới có thể thai nghén, bất kể là Hoang Cổ, hay trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, e rằng đều không thích hợp để trồng. "Trồng trong Trùng Đồng Thế Giới!?" Tần Phong giơ tay xoa xoa mắt mình.

Mặc dù Trùng Đồng Thế Giới mà hắn hiện tại khai phá chưa quá lợi hại, nhưng chỉ cần tu vi không ngừng tăng cường, Trùng Đồng

Thế Giới cũng sẽ không ngừng mạnh lên, dùng để trồng Đại Tiên Thiên Hồ Lô hẳn là không có vấn đề gì.

Hô một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong khai mở Thượng Cổ Trùng Đồng, hư không Tây Chu cũng bắt đầu vặn vẹo.

Ngay sau đó Tần Phong liền biến mất tại chỗ, cũng để ngăn Tiểu Bạch lén ăn tiểu hồ lô của hắn, đã không mang theo con thỏ tham ăn này. "Hả!?" Tiểu Bạch đang ngồi trên vai Tần Phong, ăn cà rốt, đột nhiên sửng sốt, cảm thấy mình hình như bị treo lơ lửng.

Cảnh tượng chuyển.

Chương 811

Tần Phong đến Trùng Đồng Thế Giới.

Thế giới tuy không lớn, nhưng chim hót hoa thơm.

Tử Diên đang ngủ gục giữa bụi hoa, một vẻ an lành tĩnh lặng. "Trồng Tiên Thiên Hồ Lô Tử trước vậy!" Tần Phong cố nhịn xúc động thu hồi ánh mắt, bắt đầu đào đào đào trong Trùng Đồng Thế Giới...

Rất nhanh, Tần Phong đã đào xong một cái hố.

Sau đó, hắn ném một thìa Tức Nhưỡng đã tốn 2000 vạn Phản Phái Điểm để đổi vào trong hố.

Chỉ thấy Tức Nhưỡng nhanh chóng hòa vào đất bùn, không lâu sau đã biến thành một gò đất.

Hơn nữa còn đang chậm rãi không ngừng khuếch trương, chẳng mấy chốc sẽ có thể cải tạo xong toàn bộ Trùng Đồng Thế Giới. "Tức Nhưỡng này thật sự có thể lớn lên!" Tần Phong hai mắt không khỏi sáng rỡ, vội vàng trồng hồ lô tử xuống.

Chỉ thấy Tiên Thiên Hồ Lô Tử vừa được trồng xuống, Tức Nhưỡng liền phát ra một luồng sinh mệnh chi lực cực kỳ thuần túy, rất nhanh đã có một mầm non nhô lên khỏi đất.

Vốn tưởng rằng sẽ giống như hồ lô tiên vậy, một hơi liền nở hoa kết trái.

Ai ngờ sau khi mầm non phá đất, nó lại ngừng sinh trưởng, đừng nói Đại Tiên Thiên Hồ Lô gì cả, ngay cả dây hồ lô cũng không thấy. "Chưa bắt đầu đã kết thúc rồi sao!?" Tần Phong ngây người một lúc lâu, lấy ra Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình.

Đừng thấy Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình là Tiểu Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng công năng của nó là có thể hấp thu ánh trăng để sản sinh dịch thể thần bí, từ đó thúc chín vô hạn thiên tài địa bảo.

Sở dĩ hắn có thể ở tuổi trẻ đã trở thành Thần Cấp Luyện Đan Sư không có lời chê, ngoài thiên phú và nỗ lực của bản thân, Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình đã đóng vai trò cực kỳ quan trọng, cung cấp cho hắn lượng lớn thiên tài địa bảo ưu tú.

Tích tắc, tích tắc...

Từ Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình không ngừng có dịch thể thuần trắng nhỏ xuống, bên trong ẩn chứa một luồng sinh mệnh lực cực kỳ nồng đậm.

Nhưng mầm non nhỏ sau khi hấp thu sinh mệnh lực, vẫn không có ý muốn sinh trưởng nhanh chóng, chỉ cao hơn ban đầu chưa đến một centimet. "Đùa cái gì vậy!!" Tần Phong lập tức không bình tĩnh được.

Các loại thiên tài địa bảo khác sau khi hấp thu nhiều dịch thể thần bí như vậy, sớm đã tăng thêm cả ngàn năm tuổi thọ, nhưng cái mầm non nhỏ này lại chỉ cao thêm chưa đến một centimet.

Muốn đợi nó lớn thành Đại Tiên Thiên Hồ Lô, chẳng phải phải kiên trì tưới nước mấy vạn năm sao!? "Là mấy chục vạn năm!" Hệ thống mở miệng đính chính: "Mỗi một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo đều cần thai nghén mấy trăm vạn, thậm chí mấy ngàn vạn năm.

Ngay cả khi ký chủ có Tức Nhưỡng và Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình, cũng cần mấy chục vạn năm mới có thể thúc ra một Đại Tiên Thiên Hồ Lô." "Mấy chục vạn năm!?" Tần Phong không vui nói: "Ngươi chắc chắn không đùa với ta đấy chứ!?" "Không có!" Hệ thống thành thật đáp: "Nhưng Phản Phái Điểm là vạn năng, chỉ cần ký chủ có đủ Phản Phái Điểm, một giây khiến Đại Tiên Thiên Hồ Lô thành thục cũng không phải không thể.

Thân thiện nhắc nhở, mỗi lần thúc chín ít nhất cần 100 vạn Phản Phái Điểm." "Ngươi cuối cùng cũng lộ chân tướng rồi!!" Tần Phong bị hệ thống chọc tức đến nửa sống nửa chết, phát hiện cái hồ lô tử này đúng là một cái hố.

Đầu tiên là bắt hắn tốn 2000 vạn Phản Phái Điểm mua Tức Nhưỡng, bây giờ lại bắt hắn dùng Phản Phái Điểm để thúc chín nó.

Lương thực dự trữ của nhà địa chủ cũng không chịu nổi cái kiểu tiêu xài này a!

Nhưng dù miệng hắn nói vậy, cơ thể hắn lại vô cùng thành thật.

Hiện tại sự tò mò của hắn đã bị khơi dậy, đặc biệt khao khát Đại Tiên Thiên Hồ Lô, hệt như một gã dê xồm gặp được cô nàng tất đen, đặc biệt muốn xé ra mà xem. "Chỉ còn 7548 vạn 1530 điểm rồi!" Tần Phong mở hệ thống ra, vô cùng đau lòng, quyết định dùng 2000 vạn để thử nước trước. "Ding dong!

Chúc mừng ký chủ tiêu tốn 100 vạn Phản Phái Điểm thúc chín Tiên Thiên Hồ Lô Tử..." "Ding dong!

Chúc mừng ký chủ tiêu tốn 100 vạn Phản Phái Điểm thúc chín Tiên Thiên Hồ Lô Tử..." "..." Liên tiếp hai mươi tin tức thúc chín, khiến mầm non nhỏ không ngừng lớn lên.

Cứ như thể nó đã uống thuốc kích thích vậy, rất nhanh từ mầm non đã biến thành một dây hồ lô to khỏe, ngay sau đó lá cây cũng từng phiến từng phiến mọc ra. "Lớn rồi, lớn rồi!!" Tần Phong lập tức hưng phấn hẳn lên, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm dây hồ lô.

Lúc này, Tử Diên nghe thấy động tĩnh liền mơ màng tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy Tần Phong quay lưng về phía nàng.

Ngay khi nàng tò mò Tần Phong đang làm gì, đột nhiên thấy Tần Phong vui vẻ múa tay múa chân, còn hô to "lớn rồi", "to rồi", "bảo bối cố lên" các kiểu. "Hắn đang làm gì vậy!?" Tử Diên sắc mặt vô cùng kỳ quái, lén lút đứng dậy tiến lên xem xét.

Vốn tưởng Tần Phong đang làm chuyện gì kỳ lạ, kết quả lại thấy một dây hồ lô như mãng xà khổng lồ vặn vẹo, sau đó đột ngột phá tan tảng đá lớn bắt đầu tự mình leo về phía đông nam.

Chỉ là khác với tưởng tượng của Tần Phong là kết ra Đại Tiên Thiên Hồ Lô, 2000 vạn Phản Phái Điểm cũng chỉ có thể đạt đến trạng thái dây hồ lô.

Nhưng cùng với Tiên Thiên Hồ Lô Đằng thành hình, một luồng Tiên Thiên Chi Khí cũng theo đó bùng nổ. "Đây là cái gì!?" Tử Diên trong lòng không khỏi kinh hãi.

Phát hiện Tiên Thiên Chi Khí không chỉ có thể cải thiện tư chất con người, mà còn có thể khiến người ta tùy thời tiến vào trạng thái tiên thiên đốn ngộ, khổ tu ở đây một ngày, có thể sánh với một tháng ở bên ngoài. "Ừm!?" Tần Phong quay đầu thấy Tử Diên đã tỉnh, lập tức kéo nàng vào lòng để tự thưởng cho mình.

Tục ngữ nói rất đúng: Hạnh phúc phải biết chia sẻ, mới có thể hạnh phúc gấp bội!! "Ngươi buông ta ra!" Tử Diên đỏ bừng mặt nhỏ, giãy dụa, nhớ lại chuyện hoang đường trước đó.

Không cẩn thận trúng mị dược của kẻ địch thì thôi đi, vậy mà lại không nhịn được trước mặt Tửu Tiên, dùng phương pháp nguyên thủy nhất để giải độc. "Buông nàng ra!?" Tần Phong không hề có ý định buông tay, cười xấu xa bên tai nàng: "Yên tâm đi, Thiên Hương Cốc đã bị ta thu vào Trùng Đồng Thế Giới rồi, ở đây không có người khác đâu." "Đáng ghét!" Tử Diên lập tức mặt đỏ tai hồng, đẩy Tần Phong ra rồi chạy đi.

Chỉ tiếc trong thế giới của Trùng Đồng, Tần Phong chính là tồn tại vô địch, kèm theo một tiếng kinh hô vang lên, tiểu dương cao cuối cùng vẫn bị đại hôi lang vồ lấy. ...Vào lúc Tần Phong 'xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi' (đắm chìm trong đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời lên cao), thế giới bên ngoài đã náo loạn cả lên.

Hiện tại tin tức về việc Tần Phong phủ định hoàng quyền trời ban, tự xưng Nhân Hoàng, cùng với trời đất đồng tôn đã truyền ra, lập tức gặp phải sự phản đối phẫn nộ của vô số thư sinh.

Chương 812

Mặc dù họ muốn tìm Văn Tuyệt dẫn đầu kháng nghị, nhưng tiếc là Văn Tuyệt đã sớm chạy mất tăm.

Bất đắc dĩ, mọi người tập trung bên ngoài A Phòng Cung, hô to khẩu hiệu kháng nghị Đại Tần. "Từ xưa hoàng quyền trời ban, Đại Tần phi chính thống Hoang Cổ!" "Long Quân không tôn Thiên Đạo, Đại Tần tất vong!!" "Trời có đức hiếu sinh, Long Quân nên kịp thời tỉnh ngộ!" "Uy Thiên Đạo không thể khinh, Long Quân chớ tự tìm đường chết!" "..." Mấy nghìn thư sinh hô lớn bên ngoài A Phòng Cung, thu hút vô số bách tính dừng chân theo dõi. "Thật sự có kẻ không sợ chết!" Nhậm Hoàn vẻ mặt kinh ngạc nói: "Bọn người này chẳng lẽ đọc sách đọc ngu rồi, đến bây giờ vẫn không phân biệt được tình thế sao!?" "Chính vì phân biệt rõ tình thế, nên bọn họ mới đến đây kháng nghị!" Mộc Tú mở miệng nói: "Sở dĩ Văn Tu có thể chiếm giữ vị trí quan trọng trong triều đình, là vì họ tu Thiên Đạo, cùng với hoàng quyền trời ban tương phụ tương thành.

Mà Bệ hạ xưng Nhân Hoàng, không tôn Thiên Đạo, điều này có nghĩa địa vị của Văn Tu sẽ bị giảm sút rất nhiều." "A di đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại nói: "Không tự tìm chết sẽ không chết, uy Nhân Hoàng há là lũ kiến càng các ngươi có thể lay chuyển.

Bần tăng phải đi mài đao rồi, một trận sát lục sắp đến rồi..." "Sát lục!?" Khóe môi Đông Phương tiểu thư nhếch lên, vô thức liếm môi đỏ.

Mặc dù với công lao nàng nằm vùng Đại Việt làm quý phi, đã đủ để Tần Phong giúp nàng luyện chế một kiện thần khí, nhưng thần khí ai mà lại chê nhiều chứ!? "Bắt nạt kẻ yếu, đây là sở trường của ta a!"

Trần Tổ lập tức hưng phấn hẳn lên, trong lòng khẩn thiết muốn thể hiện mình.

Mặc dù hắn cũng là nằm vùng như Quang Thiên và Đông Phương tiểu thư, nhưng lại không có dũng khí quỳ xuống nhận nghĩa phụ, cũng không có gan dám để người khác đè như Đông Phương tiểu thư.

Thế nên trong đội ngũ chuyên nghiệp, cảm giác tồn tại của hắn đặc biệt, đặc biệt thấp.

Rõ ràng cùng với Diệp Long là Thánh Tử Âm Nguyệt Hoàng Triều, nhưng giờ Diệp Long không chỉ có được thần khí, còn thành 'nam chính', ngược lại hắn ngay cả cơ hội xuất hiện cũng không có.

Lần này đám thư sinh đến gây sự, hắn nhất định phải thể hiện thật tốt.

Để lại cho 'ông chủ Tần' một ấn tượng tốt, về một người làm việc chăm chỉ, đáng tin cậy.

Cảnh tượng chuyển. 'Nam chính' Diệp Long xuất hiện rực rỡ, còn Diệp Thần thì đang ở bên cạnh chữa thương. "Thật là không nói lý lẽ a!" Diệp Long nhìn Diệp Thần đang chữa thương, trong lòng dậy sóng kinh thiên.

Sau khi bị Tần Phong liên tiếp mấy lần đả kích, Diệp Thần dùng "khí như sợi tơ" để hình dung cũng không quá, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm đội ngũ chuyên nghiệp để khai tịch (chôn).

Nhưng ai ngờ sau mấy ngày điều trị, hắn lại kỳ tích sống sót. "Hô hô!!" Diệp Thần vận chuyển một đại chu thiên xong, thu công thở ra một ngụm trọc khí.

Mặc dù căn cơ của hắn bị Tần Phong tổn thương rất sâu, nhưng may mắn công pháp hắn tu luyện không tầm thường, cộng thêm đan dược hỗ trợ trên người, cũng không tính là triệt để phế bỏ.

Chỉ cần có thể trong vòng một năm tìm được thiên tài địa bảo cần thiết, thì hắn có thể trở lại cấp Sử Thi. "Diệp Thần, ngươi không sao chứ!?" Diệp Long lập tức biến thành ảnh đế, trong mắt lộ ra vẻ quan tâm. "Không sao!" Diệp Thần đứng dậy lạnh giọng nói: "Thương thế của ta đã hồi phục được ba, bốn thành rồi, cho dù Tần Phong phái binh truy đuổi, ta hiện tại cũng có một trận chiến chi lực." "Không được!" Diệp Long vội vàng quan tâm khuyên nhủ: "Hiện tại ba vị trưởng lão đã vẫn lạc, chỉ còn lại ngươi và ta cùng với chưa đến năm mươi vạn Hắc Kỳ Quân, cứng đối cứng với Tần Phong không nghi ngờ gì là trứng chọi đá." "Chẳng lẽ thật sự phải tránh mũi nhọn của hắn sao!?" Trán Diệp Thần gân xanh nổi lên, nắm tay siết chặt kêu răng rắc.

Trong từ điển của các Bắc Cương Chiến Thần lịch đại, từ trước đến nay chỉ có người khác tránh mũi nhọn của họ, không có từ "tránh mũi nhọn của người khác".

Nhưng hiện tại hắn không chỉ bị Tần Phong liên tiếp đánh bại, còn như chó nhà có tang bị Tần Phong đuổi theo chạy. "Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu!" Diệp Long chân thành khuyên nhủ: "Hiện tại Đại Tần cường thế, chúng ta nên học cách ẩn nhẫn mới được." "Đúng, ẩn nhẫn!" Diệp Thần suy nghĩ một chút, rồi nói: "Đại Tần hiện tại tuy mạnh, nhưng xúc tu của Tần Phong vẫn chưa thể vươn tới toàn bộ Hoang Cổ.

Nghe nói Yến Vân Tộc ở thảo nguyên và Tây Vực Thành đang đánh nhau, chúng ta vừa hay có thể mang binh qua đó bình định thảo nguyên, sau đó tự mình lớn mạnh, đợi cơ hội vung binh nam hạ." "Không được!!" Diệp Long lập tức phủ định: "Ta nghe nói tiểu công chúa Yến Vân Tộc đã theo Tần Phong, với dã tâm của Tần Phong, đợi sau khi Đại Tần khai quốc, nhất định sẽ dùng cớ này xuất binh thu phục thảo nguyên.

Đến lúc đó chúng ta có thể sẽ gặp nguy hiểm." "Đáng chết!!" Diệp Thần tức đến run rẩy nói: "Sao chỗ nào cũng có bóng dáng tên tiện nhân này vậy?

Đầu tiên là Ma tộc, sau là Giao Nhân tộc, bây giờ ngay cả thảo nguyên cũng có rồi." "Vì vậy chúng ta càng phải cẩn thận hơn mới được!" Diệp Long thấy đã bày ra gần đủ rồi, mở miệng đề nghị: "Chúng ta hiện tại nên cố gắng tránh Tần Phong càng xa càng tốt, chi bằng rời khỏi Thăng Long đi công đánh Vạn Tộc Hoang Cổ." "Vạn Tộc Hoang Cổ!?" Diệp Thần nhíu mày nói: "Mặc dù Hoang Cổ có vạn tộc, nhưng họ đều rất bài ngoại, hơn nữa lại xa rời vùng đất Thăng Long màu mỡ, cư trú ở những nơi khan hiếm tài nguyên.

Chúng ta công đánh họ thật sự là tốn sức mà không được gì a!" "Ngươi sao lại quên, ta có Ma Đồng a!" Diệp Long bắt đầu vẽ bánh: "Nơi Vạn Tộc Hoang Cổ cư trú là những nơi khan hiếm tài nguyên, nhưng chung quy vẫn có thể vơ vét được chút ít.

Thêm vào đó là Ma Đồng của ta, chúng ta có thể nhanh chóng phát triển lớn mạnh, điều quan trọng nhất là có thể tránh xa Tần Phong." "Đúng a!" Diệp Thần lập tức hưng phấn hẳn lên, cảm thấy cái bánh vẽ này thật sự thơm.

Hiện tại trong tay hắn có gần năm mươi vạn Hắc Kỳ Quân, công đánh Vạn Tộc Hoang Cổ ưu thế tuyệt đối nằm ở phía hắn.

Nếu lại phối hợp với Ma Đồng của Diệp Long, bọn họ rất nhanh sẽ lớn mạnh, có đủ thực lực để chính diện chống lại Tần Phong.

Nhưng trước khi chính diện chống lại Tần Phong, hắn nhất định phải diệt Tửu Tiên trước, tuyệt đối không thể để y ra tay phá hủy Ma Đồng của Diệp Long. "Diệp Long, có ngươi thật tốt!" Ánh mắt Diệp Thần đột nhiên hàm tình mạch mạch, khóe môi cũng lộ ra nụ cười si hán. "Diệp Thần, ngươi vì sao lại cười ngây dại!?" Diệp Long trong lòng không khỏi kinh hãi, da gà lập tức nổi lên. "Cười sao!?" Diệp Thần vẻ mặt nghi hoặc nói: "Ngươi có phải nhìn nhầm rồi không, ta vừa rồi không có cười a!?" "Không cười sao!?" Diệp Long trong lòng vẫn không buông lỏng cảnh giác, đột nhiên cảm thấy làm 'nam chính' không dễ dàng như vậy. "Ding dong!

Chúc mừng cẩu thối tử của ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, nhận được 5 vạn Phản Phái Điểm!" Tần Phong lúc này đang chuyên tâm tu luyện, không nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Chỉ thấy hai người đang ngâm mình trong Thánh Linh Tuyền của Tửu Tiên, Âm Dương Thái Cực Đồ khổng lồ một lần nữa bao phủ hai người, Tiên Thiên Chi Khí điên cuồng tràn vào thể nội hai người. "Chính là lúc này, phá cho ta!" Tần Phong nín thở đỏ mặt dùng sức, một luồng năng lượng theo đó bùng phát.

Bành một tiếng!!

Một tiếng trầm đục vang lên từ trong cơ thể Tần Phong, là âm thanh nhân thể chất cốc bị phá vỡ, năng lượng màu đỏ và màu tím nhanh chóng hòa vào nhau. "Chuẩn Đế cao giai rồi!" Tần Phong có thể cảm nhận rõ ràng sự biến hóa của bản thân, khí tức quanh người tăng vọt một đoạn lớn so với trước. "Ngươi thật sự là oan gia của ta!" Gò má trắng nõn của Tử Diên tràn đầy sắc hồng, mệt mỏi rã rời dựa vào ngực Tần Phong.

Sau khi cảm nhận được cốt khí kiên cường không chịu khuất phục của Tần Phong, nàng không chỉ thành công củng cố căn cơ Chuẩn Đế sơ giai, mà còn thành công đột phá đến Chuẩn Đế trung giai.

Tốc độ đột phá nhanh chóng, chưa từng nghe thấy.

Ngay cả truyền thừa của Nguyệt Thần Cung có lợi hại đến mấy, cũng không thể sánh bằng một thân cốt khí kiêu ngạo của Tần Phong.

"Được tiện nghi còn ra vẻ ngoan!" Tần Phong vừa nghĩ đến Đại Đế chi vị bị đoạt mất, chỉ đành đổi một viên Căn Cơ Đan để an ủi mình. "Ding dong!

Chương 813

Chúc mừng ký chủ tiêu tốn 1000 vạn Phản Phái Điểm, thành công đổi một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Chuẩn Đế!" Một viên đan dược xuống bụng, căn cơ lập tức củng cố. "Ngươi đang ăn gì vậy!?" Tử Diên hiếu kỳ ngẩng đầu nhỏ, trong đôi mắt đẹp lộ ra vô hạn phong tình. "Tiểu yêu tinh này!" Tần Phong trong lòng không khỏi giật mình.

Khác với lần đầu gặp Tử Diên hồi nhỏ có chút kinh diễm, Tử Diên lúc này là có chút kinh nghiệm.

Mỗi cái nhấp môi, mỗi nụ cười đều toát ra vô hạn phong tình, khiến hắn muốn từ nay quân vương không lâm triều.

Nhưng nghĩ đến đại điển khai quốc sắp tới, chỉ đành đợi đến sau này rồi 'thịt' nàng.

Không lâu sau, Tần Phong và Tử Diên ăn mặc chỉnh tề đi ra.

Vừa ra ngoài đã nghe thấy có thư sinh đang mắng hắn, khiến tâm trạng tốt của hắn lập tức không còn đẹp nữa. "Hả!?" Mộc Tú và những người khác đột nhiên cảm thấy gió ngừng thổi, sau đó là Nhân Hoàng Chi Uy khủng bố ập đến...

Oanh long long!!

Uy thế Nhân Hoàng vô tận quét ngang trời đất trong nháy mắt, khí tức đè nén vô cùng khiến người ta tâm thần chấn động.

“Là Long Quân!” Không biết ai đó hét lớn một tiếng, khiến mọi người nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tần Phong thân khoác long bào đen từ A Phòng Cung bước ra, ánh mắt ngạo nghễ vạn vật, uy nghiêm nuốt chửng sơn hà, khắp người toát ra khí phách duy ngã độc tôn, không giận mà uy.

Bên cạnh hắn, là Tử Diên tuyệt mỹ.

Tuy không mặc phượng bào mẫu nghi thiên hạ, nhưng khó che được khí chất ung dung hoa quý, mẫu nghi thiên hạ của nàng, cũng rất khéo léo dung hòa uy thế Nhân Hoàng bá đạo của Tần Phong.

Khiến trong sự bá đạo đó, thêm chút nhu tình.

“Chuẩn Đế cao giai!!” Khóe mắt Mộc Tú và những người khác không khỏi giật giật, trong lòng cũng gào thét như chuột cống.

Đậu má!!

Còn có thể chơi đùa vui vẻ được nữa không chứ!

Bọn họ khổ tu mấy ngàn năm mới đột phá Đế cấp, nhưng Tần Phong chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã sắp đuổi kịp bọn họ, rốt cuộc hai bên có ở cùng một server không vậy!?” “Hoàng thượng, thánh cung vẫn an ạ!?” Các đại thần Tây Chu nhao nhao chạy lên, quỳ bái đại lễ với Tần Phong.

“Trẫm bất an!” Tần Phong lời lẽ bình thản, nhưng khó che giấu sự phẫn nộ nói: “Bị người chặn ngay cửa nhà mà chửi, các ngươi bảo trẫm an làm sao được?

Các ngươi chính là thế này mà chia sẻ nỗi lo cho trẫm sao!?” “Hoàng thượng thứ tội!!” Các vị đại thần vội vàng giải thích: “Không phải thần không muốn đuổi bọn họ đi, mà là bọn họ đều là các học sĩ có công danh trong người, đã được Thiên Đạo công nhận.” “Thiên Đạo!?” Tần Phong ngẩng đầu nhìn trời, lạnh lùng nói: “Đại Tần của ta không phải Đại Việt, cũng không phải Âm Nguyệt Hoàng Triều, không cùng thế gia chia sẻ thiên hạ, cũng không cùng sĩ đại phu chia sẻ thiên hạ, mà là cùng dân chúng chia sẻ thiên hạ!

Trẫm là Nhân Hoàng, đồng tôn với trời đất, lão già Thiên Đạo còn chưa quản được Đại Tần của ta đâu.” “Hỗn xược!!” Các học sĩ lập tức không giữ được bình tĩnh, mặt đầy phẫn nộ quát: “Ngươi đây là đại nghịch bất đạo, uy thế Thiên Đạo không thể khinh nhờn, ngươi đang dẫn dắt thương sinh thiên hạ tự tìm đường chết...” Phanh một tiếng!!

Không đợi đối phương nói hết lời, Tam Lộng Đại Sư một quyền đánh bay người đó.

“Yêu ngôn hoặc chúng!!” Tam Lộng Đại Sư mặt đầy phẫn nộ nói: “Bần tăng tu Phật nhiều năm còn không nhịn nổi, một tiểu thư sinh nhỏ bé cũng dám vọng ngôn ta Đại Việt chính trị, không có thiên hạ thống nhất của Hoàng thượng, làm gì có thiên hạ thái bình?

Liên quan cái rắm gì đến Thiên Đạo của ngươi chứ!?” “Quốc sư, chớ động nộ!” Tần Phong vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Không phải hắn muốn thỏa hiệp với học sĩ thiên hạ, cũng không phải để diễn trò thu mua lòng người, mà là hắn vừa mới dọn vào A Phòng Cung, ngay cửa đã có người chết, quá xui xẻo vãi chưởng!

“Quốc sư!?” Tam Lộng Đại Sư nghe vậy lập tức dừng tay, cố gắng ép mình không cười phá lên thành tiếng.

Phật Tổ phù hộ!!

Cuối cùng cũng để hắn đợi được rồi!!

Quốc sư một nước, lương ngày sao cũng phải mười mấy ngàn chứ!?” “Ngọa tào!!” Trần Tổ ở bên cạnh hối hận chết đi được.

Hắn chỉ chậm nửa nhịp, kết quả không những chức Quốc sư sượt qua mình, mà còn không thể để lại ấn tượng tốt về một người làm việc chăm chỉ, năng lực cho Tần lão bản.

“Đại Tần vô đức!!” Các thư sinh thấy Tần Phong lên tiếng ngăn cản, lập tức khí thế càng thêm ngông cuồng, như thể nghĩa sĩ nhập hồn đồng thanh hô lớn: “Đại Tần vô đức, không đi chính đạo, xúc phạm Thiên Uy, nếu không thay đổi, nhất định sẽ dẫn đến thiên hạ động loạn, dân chúng lầm than...” “Cơ hội này chẳng phải tới rồi sao!” Trần Tổ lập tức hưng phấn hẳn lên.

Chỉ thấy hắn không đợi Tần Phong mở miệng, nắm chặt nắm đấm to như bao cát, ra sức tấn công các thư sinh một trận điên cuồng.

“Khinh người quá đáng!!” Các thư sinh mặt đầy vẻ phẫn nộ.

Bọn họ không giống những thư sinh mềm yếu ở kiếp trước của Tần Phong, có công danh trong người đều là Văn tu được Thiên Đạo công nhận, há miệng là có thể điều động thế lực thiên địa làm của riêng.

Oanh long long!!

Thế lực thiên địa điên cuồng ngưng tụ giữa trời đất, khiến hư không bắt đầu chấn động kịch liệt.

“Kẻ mạo phạm Hoàng thượng, chết!!” Trần Tổ căn bản không coi đám thư sinh này ra gì, khí tức âm lãnh bùng phát ra từ trong cơ thể trong nháy mắt.

Kèm theo một luồng hắc khí ngút trời bao trùm trời đất, khiến tất cả mọi người tại hiện trường chìm vào một thế giới bóng tối.

“Ảnh Ảnh Thần Thể!!” Toàn trường mọi người mặt đầy kinh hoàng la lớn, thân thể cũng không ngừng lùi lại phía sau.

Khác với Ma Đồng của Diệp Long nô dịch tư tưởng người khác, Ảnh Ảnh Thần Thể của Trần Tổ có thể rút linh hồn người ra giam cầm, không chỉ có thể chuyển hóa thành Ảnh Vệ bất tử bất diệt dùng cho mình, mà còn có thể cộng hưởng năng lực khi còn sống của linh hồn bị giam cầm.

Một người có thể sánh bằng ngàn quân vạn mã, dễ dàng đồ diệt một quốc gia!

Oanh long long!!

Hư không tối tăm chấn động kịch liệt, hàng trăm vạn bóng người từ trong bóng tối bước ra.

Không chỉ có Hoàng gia quân của Đại Việt Hoàng Triều, Thế gia Liên quân... mà còn có Bạch Bào quân, Hắc Kỳ quân, Hổ Bí quân, Trấn Ma quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều, tất cả đều là tinh nhuệ đại quân đã chết trên chiến trường trước đó.

Đó là những linh hồn mà Trần Tổ đã thu thập trên chiến trường, tất cả đều được chuyển hóa thành Ảnh Vệ.

“Ảnh Ảnh Thần Thể, khủng bố đến thế ư!!” Toàn trường mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, bị sự khủng bố của Trần Tổ làm cho kinh hãi.

Vốn tưởng rằng lần thiên hạ đại loạn này, Trần Tổ chỉ là một nhân vật phụ không đáng chú ý, ai ngờ hắn lại lặng lẽ thu thập nhiều linh hồn tinh nhuệ đến vậy.

Chương 814

Một người thực sự có thể sánh ngang thiên quân vạn mã, đồ diệt một quốc gia tuyệt đối không phải khoa trương!

“Quả nhiên khủng bố!!” Tần Phong cũng bị kinh ngạc, trong lòng vô cùng may mắn.

May mà năm xưa khi hắn thu phục Trần Tổ và Diệp Long, toàn bộ Hoang Cổ còn chưa chính thức bước vào đại loạn đấu.

Nếu khi đó toàn bộ Hoang Cổ đã bước vào đại loạn đấu, lại cho hai người đủ thời gian trưởng thành.

Một người dùng Ma Đồng điên cuồng nô dịch binh mã thiên hạ, một người dùng Ảnh Ảnh Thần Thể điên cuồng thu thập linh hồn.

Cho dù hắn có ba đầu sáu tay, cùng một chút buff gia trì, cũng không thể dễ dàng đoạt được thiên hạ như vậy, nhất định cần phải trải qua một trận chém giết long trời lở đất.

“Giết!!” Ảnh Vệ như khi còn sống, sát khí ngưng tụ khiến trời đất run rẩy.

Cho dù các thư sinh mượn được thế lực thiên địa, cũng không thể chống đỡ sự xung sát của hàng trăm vạn đại quân, chỉ trong một hiệp đã tan tác hoàn toàn.

“A!!” Các thư sinh phát ra tiếng kêu thảm thiết, chìm ngập trong hàng trăm vạn đại quân.

Chỉ là hành động này không hề trấn áp được Văn tu thiên hạ, ngược lại còn chọc giận Văn tu thiên hạ, từng đạo thế lực thiên địa càng thêm khủng bố giáng xuống kinh đô.

“Bệ hạ!” Mộc Tú nhíu mày nói: “Những Văn tu này hình như vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn bức bách Bệ hạ tự hạ thân phận, từ nay xưng là Thiên Tử!" "Vương đạo bất hành, tiện thủ binh đạo!" Tần Phong thần sắc uy nghiêm nói: "Phàm kẻ nào ở Đại Tần của ta yêu ngôn hoặc chúng, tất cả đều bị giết sạch!!" "Tuân chỉ!!" Mộc Tú và những người khác đồng loạt quỳ xuống lĩnh mệnh, cảm nhận được Tần Phong không phải đang nói đùa.

"Chồng ta thật sự bá khí ngút trời!" Tử Diên ở bên cạnh kích động không thôi, nàng chính là thích dáng vẻ bá đạo của Tần Phong.

Ngay lúc này— Từng tiếng phẫn nộ vang vọng trên không kinh đô: "Tần Phong, ngươi cái kẻ nghịch thiên này, chẳng lẽ không sợ bị người đời sau khinh bỉ sao!?" "Trong loạn thế, bọn họ đều không phải người trong cuộc, căn bản không có tư cách bình luận trẫm!" Âm thanh hùng dũng của Tần Phong vang vọng khắp Hoang Cổ: "Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, từ nay thiên hạ, duy ta Đại Tần, giết..." "Cái gì!!" Các thế lực lớn ở Hoang Cổ trong lòng chấn động, cảm nhận được một luồng sát ý mãnh liệt.

Đế vương nổi giận, vạn xác nằm phơi!

"Giết chóc đã bắt đầu rồi sao!?" Các trưởng lão Vũ Lăng Thánh Địa trong lòng chấn động.

Mặc dù bọn họ sớm đã đoán Tần Phong khi có được thiên hạ sẽ có hành động lớn, nhưng không ngờ hắn lại giơ đao đồ sát nhanh đến vậy, hơn nữa vừa lên đã ra tay với học sĩ thiên hạ.

"Từ nay hoàng quyền là tối thượng sao!?" Nhàn Vân Tử của Thái Bạch Tiên Sơn thở dài một tiếng, lo lắng nói: "Cũng không biết người ngoài vòng thế tục như chúng ta, liệu có giữ được một mảnh tịnh thổ không!?" "Từ nay, đường tiến thân của văn nhân đứt rồi!" Văn Tuyệt đang ẩn cư nghe thấy tiếng, trong lòng lập tức dâng lên một nỗi bi thương.

Mặc dù đám học sĩ kia bức bách Tần Phong tự hạ thân phận là không đúng, nhưng việc Tần Phong đại sát đặc sát một cách đơn giản thô bạo như vậy cũng có nghĩa là từ nay sẽ không có học sĩ nào dám can gián nữa.

Từ nay triều đình Đại Tần sẽ trở thành nơi một đám tiểu nhân a dua nịnh bợ!

“Đứt thì đứt!” Lam Ma không chút bận tâm nói: “Nhớ kỹ, bây giờ ngươi không phải là lĩnh tụ gì của học sĩ, ngươi là nhạc phụ của đương kim Nhân Hoàng, cha của Trấn Bắc Đại Tướng quân, là người mà Lam Ma ta đã bỏ 103 khối linh thạch để nuôi.” “Ngươi, ngươi, sỉ nhục sĩ diện!!” Văn Tuyệt lập tức kích động nhảy dựng lên, như mèo bị giẫm đuôi.

Cảnh tượng chuyển một cái—Lâm Tam vác kiếm xuống núi, tiến về đô thành Đại Tần.

“Là tiếng của Tần huynh!” Lâm Tam chợt dừng bước, ngẩng đầu nhìn về kinh đô Đại Tần.

Suốt đường đi, y thấy rất nhiều thế lực đã không còn tồn tại, không phải bị hủy trong loạn thế trước đó, mà là bị diệt bởi tay Tề Tu Viễn.

Lại còn Quang Thiên giả mạo tội danh che giấu tội phạm, khắp nơi thu vén tài sản ở các thế gia lớn, một lời không hợp là tru diệt cả nhà.

Đàn ông bị đày làm nô lệ, đàn bà sung vào hậu cung.

Vốn dĩ y còn không tin Tần huynh có thể làm ra những chuyện này, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến, y không thể không tin, Tần huynh đã không còn là thiếu niên năm nào nữa rồi.

“Tần huynh, vì sao huynh lại biến thành thế này!?” Lâm Tam cảm thấy vô cùng đau lòng.

Y không hiểu Tần Phong vì sao lại biến thành như vậy, chẳng lẽ quyền lực thật sự có thể khiến người ta mê muội tâm trí sao!?

“Không được, ta phải nhanh chóng đi ngăn cản Tần huynh!” Ánh mắt Lâm Tam đột nhiên trở nên kiên định, hóa thành một đạo kiếm quang lao nhanh đi.

Cảnh tượng lại chuyển—các vị Đại Nho khắp nơi lần lượt xuất hiện tại đô thành Đại Tần.

Bọn họ làm sao cũng không ngờ, Tần Phong lại dám bất chấp đại bất vi thiên hạ, đối địch với toàn bộ học sĩ thiên hạ, hơn nữa còn dùng phương pháp sát phạt đơn giản thô bạo nhất.

“Hôn quân, hôn quân!!” Các vị Đại Nho khắp nơi giận tím mặt, nhao nhao chỉ trích Tần Phong tàn bạo.

“Hỗn xược!!” Tam Lộng Đại Sư và những người khác quả quyết ra tay, chỉ sợ chậm một bước sẽ không giành được lợi lộc.

Hết cách rồi!

Bây giờ ý chỉ của Tần Phong đã ban xuống, học sĩ lập tức biến thành điểm cống hiến, hơn nữa còn là điểm cống hiến có thể đổi lấy thần khí.

Trong khoảnh khắc—tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên ở kinh đô.

Chỉ thấy trăm vạn Hổ Bí quân từ bốn phương tám hướng phía Tây xông vào, bắt đầu điên cuồng săn lùng những học sĩ gây rối.

“Ca!!” Tần Hạo nghe động tĩnh vội vàng chạy tới, muốn mở miệng khuyên Tần Phong nương tay.

Dù sao nhìn khắp dòng sông lịch sử Hoang Cổ, các đế vương đắc tội với học sĩ đều không có kết cục tốt, không ngoại lệ tất cả đều bị gán mác hôn quân và bạo quân.

“Đi chỗ khác đi!” Ánh mắt Tần Phong sát ý dũng động nói: “Trẫm muốn ôm cả thiên hạ vào lòng, không ai có thể ngăn cản đại thống nhất!” “Ca ca, huynh ấy quát ta!” Tần Hạo bị dọa sợ đến mức đứng yên tại chỗ, không dám bước thêm một bước nào nữa.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ dọa cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại sinh lòng sợ hãi, đạt được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ giết sạch học sĩ thiên hạ, tiến độ nhiệm vụ Đại Hôn Quân đạt 30%!” “Lại tăng 5%!” Tần Phong trong lòng bắt đầu suy nghĩ, còn có những niềm vui nào của hôn quân nữa chứ.

Lúc này—trên lầu cao A Phòng Cung.

Chín vị lão tổ Tần gia đang nhìn mọi chuyện, Tần Kiên bên cạnh thì sốt ruột không thôi.

“Các vị lão tổ!” Tần Kiên vội vàng nói: “Cho dù Tần gia ta bây giờ vô địch thiên hạ, cũng không thể để đứa bé này làm bậy, đàn áp càng hung, tương lai Tần gia ta gặp phải phản phệ càng mạnh a!” “Đừng coi nó là đứa trẻ!” Thập tổ Tần gia mở miệng nói: “Con cái nhà ai có thể trong mười mấy năm ngắn ngủi, dẫn dắt Tần gia ta một đường tiến lên như vũ bão, không chỉ thay thế hoàng tộc Đại Việt, mà còn thống nhất Hoang Cổ sáng lập Đại Tần, há lại không biết trong đó có nguy hại!?” “Ý của gia gia là...” Tần Kiên thần sắc ngây ra nói: “Tất cả những chuyện này đều do Phong Nhi cố ý làm!?” “Nếu không ngươi nghĩ vì sao chúng ta không ra tay!?” Cửu tổ Tần gia cũng mở miệng nói: “Đứa bé này sớm đã nhìn ra nguy hại của thế gia, cũng biết các thế lực lớn là yếu tố bất ổn, cho nên nó dự định ngựa đạp giang hồ, hủy diệt miếu đường tổ từ của các thế lực, thu toàn bộ võ học thiên hạ về Đại Tần, cắt đứt sự truyền thừa tư tưởng của bọn họ, để hoàn thành sự thống nhất tư tưởng do Tần gia ta dẫn đầu.” Bát tổ Tần gia tiếp lời: “Và nó cũng đã nghĩ kỹ đối sách, làm một bạo quân gánh chịu mọi tiếng xấu, sau đó để Tiểu Hạo lật đổ nó, vị bạo quân này an ủi thiên hạ, từ đó bức bách thiên hạ thỏa hiệp với sự thống nhất tư tưởng.” “Vãi chưởng, còn có thể chơi như vậy sao!?” Tần Kiên lập tức kinh ngốc tại chỗ, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Mặc dù hắn nhìn ra đại tôn tử này có chí khí, nhưng thật không ngờ chí khí lại cao hơn trời, dám bất chấp đại bất vi thiên hạ, đi hoàn thành sự thống nhất tư tưởng mà tiền nhân chưa từng nghĩ tới.

“Dù thiên vạn người, ta vẫn cứ đi!” Thất tổ Tần gia nhìn dáng vẻ của Tần Phong, có chút nghẹn ngào nói: “Để hoàn thành giấc mộng này, cho dù gánh vác vạn đời tiếng xấu cũng không từ nan.” “Chắc là gần đủ rồi!” Lục tổ Tần gia quay đầu hỏi: “Lão tổ tông, bây giờ Tiểu Hạo đã được phong Tần Vương, còn có cả phong địa của mình, có phải nên truyền bá danh tiếng nhân nghĩa của Tần Vương ra ngoài, để các lộ người không nhà cửa có thể đến nương tựa nó không!?” “Các ngươi cứ sắp xếp đi, sau này chuyện như vậy không cần báo cáo ta!” Nhị tổ Tần gia phất tay, sau đó hùng hồn chìa tay ra nói: “Đúng rồi, lát nữa lão tổ ta có hẹn người đi đấu gà, đấu quạ quạ, bây giờ là lúc các ngươi hiếu kính lão tổ rồi đó.” “Ách...” Mọi người tại chỗ đều cảm thấy không ổn.

Kể từ khi Thủy tổ Tần gia phi thăng, Nhị tổ đã hoàn toàn phóng túng bản thân.

Mỗi ngày không phải đi tìm người đấu gà, đấu quạ quạ, thì là đi cuồng hoan suốt đêm ở các quán bar mới mở, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể cho bọn họ ra một tiểu tổ tông.

Lúc này—những học sĩ gây rối ở kinh đô lần lượt bị bắt, nhưng bọn họ vẫn không ngừng chửi rủa.

“Tần Phong, ngươi không tôn Thiên Đạo, Đại Tần ắt vong!!” “Tần Phong, ngươi cái bạo quân này, Thiên Đạo sẽ không tha cho ngươi đâu.” “Uy thế Thiên Đạo không thể khinh nhờn, Thiên Đạo sẽ báo thù cho chúng ta.” “...” Tần Phong mặt không chút biểu cảm, ra lệnh cho người nhanh chóng giết sạch.

Chương 815

“Giết sạch tất cả!!” Thành Xuân và Mộc Thâm nhận được mệnh lệnh, ra tay giết chóc không hề nương nhẹ.

“Tần huynh, đao hạ lưu người!!” Thân ảnh Lâm Tam từ trên trời giáng xuống, chắn trước mặt các học sĩ...

“Lâm huynh!!” Hai mắt Tần Phong lập tức sáng rực.

Gần đây hắn đang buồn rầu vì nuôi hồ lô tiêu hao quá lớn, không biết kiếm Phản Phái Điểm ở đâu, ai ngờ nghĩ gì tới đó, Lâm Tam vậy mà lại tự mình tắm rửa sạch sẽ dâng tận cửa.

“Tần huynh!” Lâm Tam không còn sự nhiệt tình như ngày trước, lớn tiếng chất vấn: “Quân tử làm chính sự, phải lấy nhân nghĩa làm gốc, khắc kỷ phục lễ, bảo vệ bách tính thiên hạ an định, nhưng thiên hạ vừa mới thái bình, thủ hạ của huynh đã diệt môn người ta, hủy tông miếu người ta, cắt đứt truyền thừa người ta, há chẳng phải trái với trách nhiệm của quân tử sao!?” “Ừm!?” Mộc Tú và những người khác đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, biết áp lực đã chuyển sang bên hắn.

Nếu là người khác dám chất vấn Tần Phong như vậy, với tính cách của Tần Phong chắc chắn sẽ không chút do dự mà chém người đó.

Nhưng người này lại là Lâm Tam, là một trong ba sở thích lớn của Tần Phong.

“Đây chính là mục đích huynh đến đây sao!?” Tần Phong nhập vai ngay lập tức, đột nhiên tự trào cợt nhả nói: “Trẫm vốn tưởng rằng cho dù người đời không hiểu, Lâm huynh cũng sẽ kiên định đứng về phía trẫm, ai ngờ là trẫm tự mình đa tình rồi!” “Tần huynh!!” Thân thể

Lâm Tam không khỏi chấn động, nhớ lại hình ảnh hai người thời niên thiếu.

Cho dù cả thế giới đều cho rằng y đã lấy đi Tiên Tinh, nhưng Tần Phong vẫn kiên định không lay chuyển ủng hộ y, cho dù đối địch với cả thế giới cũng chưa từng bỏ rơi y.

Bây giờ y lại nghi ngờ Tần Phong, đúng là không phải thứ gì tốt đẹp cả!

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Thiên hạ ai có thể hiểu lòng trẫm a!?” Tần Phong thần sắc buồn bã, quay người về A Phòng Cung.

“Tần huynh...” Lâm Tam vô cớ dâng lên một nỗi hổ thẹn, dường như cảm nhận được nỗi bi thương trong lòng Tần Phong.

Mặc dù y trên đường đã thấy những hành vi bạo ngược của Quang Thiên và Tề Tu Viễn, nhưng điều đó không có nghĩa là do Tần Phong ra lệnh, phần lớn là do bọn họ lừa dối cấp trên, lừa gạt Tần huynh của y.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến y sinh lòng hổ thẹn, đạt được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Lại 50 vạn vào tài khoản!” Tần Phong vội vàng dùng vẻ mặt bi thương để che giấu niềm vui khi kiếm được Phản Phái Điểm.

Tuy nhiên bước chân của hắn không hề dừng lại, mà như một cô bạn gái giận dỗi vô lý, trong lòng không ngừng gào thét: “Tôi đi đây, tôi đi đây, mau đuổi theo tôi, mau đuổi theo tôi...” “Hai người bọn họ...” Tử Diên nghi hoặc nhìn qua nhìn lại mấy lần, luôn cảm thấy mình hình như hơi thừa thãi.

Cứ như hồi ba người mới quen nhau lúc nhỏ, rõ ràng là ba người cùng nhau xông pha giang hồ, kết quả lại biến thành hai người kia đủ kiểu thao tác trình diễn.

Còn nàng thì trở thành người đưa thư, phụ trách "đóng gói" Tần Phong mang về nhà.

"Tần huynh!" Lâm Tam cuối cùng vẫn không nhịn được, đuổi theo muốn hỏi cho rõ ràng.

Về phần Tam Lộng Đại Sư và những người khác không ra tay ngăn cản, chỉ là trong lòng mặc niệm cho Lâm Tam hai phút rưỡi.

Từ khoảnh khắc y để Tần Phong mở miệng nói chuyện, đã định trước lát nữa y sẽ thua thảm rồi.

Rất nhanh—Tần Phong đi tới đại điện trống không, cảm ứng được Lâm Tam đuổi theo, lập tức bắt đầu diễn: "Thiên hạ ai có thể hiểu lòng trẫm?

Nếu Hoang Cổ không có trẫm, không biết có mấy người xưng đế, mấy người xưng vương, loạn lạc đến bao giờ!?" "Tần huynh!" Lâm Tam thần sắc nghiêm túc nói: "Công tích của huynh bình định loạn thế, thống nhất thiên hạ không ai có thể phủ nhận, nhưng thủ hạ của huynh hủy tông miếu người ta, cắt đứt truyền thừa người ta, diệt môn người ta cũng là sự thật!" "Lâm huynh, huynh sai rồi!" Tần Phong không phủ nhận, quay đầu nghiêm túc nói: "Không phải thủ hạ của trẫm diệt môn người ta, hủy tông miếu người ta, cắt đứt truyền thừa người ta, mà là trẫm sai bọn họ diệt môn người ta, hủy tông miếu người ta, cắt đứt truyền thừa người ta." "Vì sao!?" Lâm Tam hoàn toàn kinh ngốc tại chỗ, thật sự không dám tin vào tai mình.

Y thà tin Quang Thiên và Tề Tu Viễn lừa dối cấp trên, cũng không muốn tin Tần Phong có thể làm ra chuyện như vậy, hoàn toàn phá nát tia ảo tưởng cuối cùng của y.

“Nếu đã muốn biết, vậy trẫm sẽ nói cho huynh!” Tần Phong đứng trước long ỷ, thần sắc nghiêm túc nói: “Trẫm làm Hoàng đế không phải vì bản thân, mà là để làm ba chuyện: Công bằng, công bằng, và vẫn là ĐM công bằng!” “Công bằng!!” Thân thể Lâm Tam không khỏi run rẩy, đột nhiên cảm thấy Tần Phong trở nên cao lớn.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Không sai, chính là công bằng!” Tần Phong nhìn xuống từ trên cao nói: “Không phải ai cũng có thể như huynh, Lâm Tam, có cơ duyên đạt được truyền thừa của Trường Không Kiếm Thần, bái nhập Tạo Hóa Tiên Cảnh, trở thành đệ tử của Thần Tú.

Người bình thường trong dòng chảy thế tục, muốn đứng vững được đã phải trải qua muôn vàn gian khổ, muốn xuất đầu lộ diện tu luyện thành công, e rằng còn khó hơn lên trời.” “Cái này...” Lâm Tam lập tức không nói nên lời.

Là một người xuất thân bình thường, y tự nhiên biết người bình thường khó khăn đến mức nào.

Nếu không phải y bất ngờ có được truyền thừa của Trường Không Kiếm Thần, e rằng căn bản không thể mở ra con đường tu luyện, cũng sẽ không thể vào Lâm gia làm gia phó, càng không có cơ hội bái Thần Tú làm thầy tiến vào Tạo Hóa Tiên Cảnh tu hành.

Tần Phong đột nhiên phẫn thế tật tục nói: “Mà kẻ chủ mưu gây ra tất cả những chuyện này, chính là thế gia, cùng với các thế lực lớn, bọn họ độc quyền tài nguyên tu luyện, công pháp tu luyện, càng trắng trợn áp bức dân chúng tầng lớp dưới...” “Cho nên huynh liền diệt môn người ta, hủy tông miếu người ta, cắt đứt truyền thừa người ta!?” Lâm Tam trong lòng tuy thấy có lý, nhưng lại không tán đồng cách làm của Tần Phong.

Thế gia và các thế lực lớn đúng là đã chiếm rất nhiều tài nguyên, nhưng đó đều không phải là lý do để huynh vô duyên vô cớ diệt môn người ta, hủy tông miếu người ta, cắt đứt truyền thừa người ta.

“Không sai, đây chính là lý do của trẫm!” Tần Phong bắt đầu đi con đường của nhân vật chính, tiếp tục phẫn thế tật tục nói: “Bọn họ ỷ vào quyền thế coi thường thương sinh, ức hiếp thế nhân nhỏ bé không có sức mạnh để lay chuyển những cái gọi là cao quý kia, vậy trẫm sẽ thay bọn họ đối địch với thiên hạ, lay chuyển những quy tắc vĩnh cửu bất biến đó, để thiên hạ không còn áp bức nữa, để thiên hạ ai ai cũng có thể tu luyện.” “Tần huynh!!” Nội tâm Lâm Tam đại thụ chấn động.

Cảm giác đó lẽ ra phải là lời thoại của y, khiến y lập tức không còn đường nào để đi.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Hai chân đạp đổ đường trần thế, một vai gánh hết cổ kim sầu!” Tần Phong đột nhiên thần sắc nghiêm túc nói: “Quyền lực chỉ là công cụ để trẫm thực hiện lý tưởng, trẫm muốn làm là đại sự khai thiên tích địa, là đại sự có thể tạo phúc thiên hạ, há có thể ham hư danh mà bỏ mặc thương sinh!?” “Không màng danh dự cá nhân, cũng phải tạo phúc thiên hạ!” Lâm Tam ngây ngốc nhìn người đàn ông trước mắt, phát hiện hắn vẫn là thiếu niên năm nào.

Nhìn gió xuân không vui, nhìn ve hạ không phiền, nhìn gió thu không bi, nhìn tuyết đông không than, nhìn đầy thân phú quý lại thờ ơ, nhìn bất công bất nghĩa dám đối mặt, chỉ vì hắn là thiếu niên.

Lấy nhiệt huyết thiếu niên, trả lại công đạo thế gian!!

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Lại 50 vạn điểm, vẫn là Tiểu Tam Tam nhiều dầu mỡ (Phản Phái Điểm) nhất!” Tần Phong suýt chút nữa không nhịn được cười phá lên, vội vàng dọa nạt bằng vẻ mặt nghiêm túc: “Nếu chuyện này thực sự là tội nghiệt sâu nặng, vậy thì gia tăng nhân quả, tất cả gánh lên thân ta...” Lúc này—Tiểu Bạch không ngừng ăn cà rốt, cảm thấy mình sắp không nhịn nổi rồi.

Nó muốn biết Tần Phong làm sao mà có thể mở mắt nói dối mà không cười phá lên!?

Lại còn “gia tăng nhân quả, tất cả gánh lên thân ta”, cười chết mất, căn bản là không thể gánh lên được đâu.

“Tần huynh!” Lâm Tam thì vô cùng cảm động.

Mặc dù y biết thế gian này dù biến đổi thế nào, cũng không thể thái bình như trong tưởng tượng, nhưng may mắn thay, vẫn có người kiên trì giữ đạo của mình.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Không tệ, không tệ!” Tần Phong trong lòng sung sướng mỹ mãn, cứ như cẩu tác giả lại “câu chương” thêm một chương vậy.

“Tần huynh!” Lâm Tam hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình nói: “Huynh có từng nghĩ, huynh đang đơn thân nhập cuộc không!?” “Trẫm là Nhân Hoàng, đơn thân nhập cuộc, hà cớ gì phải sợ!?” Tần Phong hiên ngang chính sắc nói: “Mây giông làm dẫn, dọc ngang mười chín đạo, đại địa làm bàn, vạn vật hữu linh thế gian, đều là quân cờ của trẫm, quân cờ đen trắng rơi xuống đều không hối tiếc, trẫm lấy thân mình nhập cuộc này, cho dù **đối đầu** với Thiên Đạo, cũng phải thắng trời nửa nước cờ.” “Tần huynh, không hổ danh Nhân Hoàng!” Lâm Tam trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh.

Không sợ trời, không sợ đất, chỉ vì chính nghĩa trong lòng, cho dù lấy thân hóa thành quân cờ chết trong cuộc cờ, cũng phải hiểm thắng trời nửa nước cờ.

Đây là loại hào tình gì chứ!?

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Lại 50 vạn vào tài khoản!” Tần Phong thấy bầu không khí đã gần chín muồi, bắt đầu kéo Lâm Tam vào “đạo hỏa”: “Lâm huynh, nếu ánh sáng thực sự có thể xuyên qua bóng tối soi sáng tất cả, ta nguyện ý trở thành đạo ánh sáng đó, ta tin huynh cũng nguyện ý, chỉ cần chúng ta kiên trì, lửa đom đóm nhất định có thể đốt cháy cả cánh đồng!” “Lửa đom đóm có thể đốt cháy cả cánh đồng!” Thân thể Lâm Tam mạnh mẽ chấn động, trong lòng lại một lần nữa bị rung động sâu sắc.

Y không hiểu Tần Phong rõ ràng sinh ra trong thế gia đứng đầu Hoang Cổ, vì sao lại nảy sinh loại tư tưởng cứu vớt kẻ bị áp bức này!?

Rõ ràng chỉ cần làm theo lẽ thường là có thể trở thành một minh quân vĩ đại, nhưng hắn lại cứ muốn đứng về phía thương sinh thiên hạ bị áp bức, đi lay chuyển những quy tắc vĩnh cửu bất biến đó.

Đại nghĩa như vậy, khiến người ta kính phục!!

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Tiểu Tam Tam đúng là một kẻ đa cảm, vậy mà lại nhạy cảm đến vậy!” Tần Phong không nhịn được muốn cười phá lên như ngỗng.

Chỉ là tùy tiện nói vài câu, đã có thể khiến Tiểu Tam Tam cảm động, đây là niềm vui mà đánh nhị đệ không thể mang lại.

Chương 816

“Tần huynh!!” Lâm Tam hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình nói: “Chí hướng của huynh ta rất tán đồng, dũng khí của huynh ta cũng rất kính phục, nhưng việc huynh diệt môn người ta, hủy tông miếu người ta, cắt đứt truyền thừa người ta thì ta không thể đồng tình.” “Có ý kiến có thể nêu, nhưng trẫm kiên quyết không sửa!” Tần Phong hùng hồn nói: “Một quốc gia có hàng trăm ngàn loại tư tưởng, chẳng lẽ đây không phải là sự chia rẽ đối với trẫm sao?

Chỉ có sự thống nhất về tư tưởng mới có thể khiến thiên hạ quy tâm.” “Tần huynh, không thể!!” Lâm Tam trong lòng kinh hãi, vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Sự thống nhất về tư tưởng cố nhiên có thể khiến thiên hạ quy tâm, nhưng cũng giam cầm tư tưởng của thế nhân, Đại Đạo không nên nhỏ hẹp như vậy!!” Ai u!!

Mấy ngày không gặp, cái mồm Tiểu Tam Tam cũng dài ra (trưởng thành) rồi nhỉ!

Lại còn hiểu “Đại Đạo không nên nhỏ hẹp như vậy”, trẫm còn nói “đạo lữ không nên ít như vậy” cơ mà!

“Ai nói trẫm muốn giam cầm tư tưởng con người!?” Tần Phong tiếp tục lừa phỉnh: “Trẫm sẽ thu toàn bộ võ học thiên hạ về Đại Tần để sáng lập Thái Học Viện, từ nay ai ai cũng có thể tu luyện, không có phân chia môn phái, không có cao thấp sang hèn, bọn họ chỉ có một thân phận, đó chính là thần dân của Đại Tần ta.” “Thái Học Viện!!” Lâm Tam lại bị kinh ngạc.

Vốn dĩ y nghĩ mình hiểu được ưu khuyết điểm của Tần Phong, Tần Phong hiểu được sâu cạn của y, nhưng không ngờ là y đã đơn phương tình nguyện, căn bản không hiểu được ưu khuyết điểm của

Tần Phong.

"Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến niềm tin của y bị đả kích, đạt được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "An đắc quảng hạ thiên vạn gian, đại tí thiên hạ hàn sĩ câu hoan nhan!" Tần Phong tiếp tục "cưa đổ" Tiểu Tam Tam, tiến lên vẻ mặt trịnh trọng nói: "Lâm huynh, Thái Học Viện là giấc mộng cả đời của trẫm, tương lai huynh nhất định phải thay trẫm hoàn thành nó." "Ta!?" Lâm Tam mặt đầy nghi hoặc, không hiểu là ý gì.

"Không sai, chính là huynh!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Trẫm ngựa đạp giang hồ, diệt môn người ta, hủy tông miếu người ta, cắt đứt truyền thừa người ta, nếu do trẫm sáng tạo Thái Học Viện, nhất định sẽ chọc giận tu sĩ thiên hạ, một khi trẫm có bất trắc, Thái Học Viện nhất định sẽ tan rã." "Tần huynh!!" Lâm Tam lập tức đỡ lấy hắn, nước mắt chực trào trong khóe mắt.

Nguyện dâng thân tâm phụng trần sát, không vì lợi ích bản thân!

Tần huynh của y là một người cao thượng, một người thuần túy, một người có đạo đức, một người đã thoát ly những thú vị sơ cấp...

"Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Lâm huynh, nói thật không giấu giếm!" Tần Phong lại vẻ mặt chân thành nói: "Khi trẫm dọn sạch mọi chướng ngại rồi, sẽ bức đệ đệ ta tạo phản lật đổ sự thống trị của trẫm, đến lúc đó lý tưởng của trẫm sẽ có thể thực hiện trong tay nó, trẫm hy vọng tương lai huynh có thể đi giúp nó." "Tần huynh..." Lâm Tam lại một lần nữa kinh ngạc: "Đây là ngôi vị Hoàng đế mà huynh đã vất vả đánh đổi để có được, đại biểu cho quyền lực chí cao vô thượng, huynh thật sự xác định muốn nhường cho Tần Hạo sao!?" "Trúc trượng mang hài khinh thắng mã, ai sợ?

Một vại mưa khói mặc bình sinh!" Tần Phong rất tiêu sái nói: "Người đời đều biết vinh quang phú quý khó hơn lên trời, nhưng công thành thân thoái chưa chắc không phải là một loại tu hành a!" "Tần huynh, thụ giáo rồi!" Lâm Tam tâm thần chấn động, trong mắt tràn đầy kính phục.

Đối mặt với ngôi vị Hoàng đế chí cao vô thượng nói bỏ là bỏ, thiên hạ e rằng cũng chỉ có mình Tần Phong có thể làm được tiêu sái đến vậy.

"Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại 50 vạn!!" Tần Phong trong lòng cảm thấy vui sướng mỹ mãn, cứ như cẩu tác giả lại "câu chương" thêm một chương vậy.

"Tần huynh!" Lâm Tam hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Huynh sáng lập Thái Học Viện, có phải cũng đã tính cả Tạo Hóa Tiên Cảnh của ta vào rồi không!?" "Phải!" Tần Phong chủ trương thành thật, không có ý định nói dối.

Hắn tuy rất xấu, nhưng từ trước đến nay không hề đối xử phân biệt!

Bất kể là thế gia đại tộc, hay tam đại Thánh Địa, tất cả đều không có ý định bỏ qua.

"Ta hiểu rồi!" Lâm Tam trong mắt tràn đầy thất vọng, nhưng cũng không nói thêm gì.

Thực ra Tạo Hóa Tiên Cảnh sớm đã danh tồn thực vong rồi, nếu tương lai sáp nhập vào Thái Học Viện, cũng coi như là một kiểu tân sinh, chỉ là có chút có lỗi với sư phụ Thần Tú.

"Huynh không cần vẻ mặt đó..." Tần Phong lập tức biến thành vẻ mặt không đứng đắn nói: "Đại sự không xong thì ta cho huynh đâm ta một nhát!” “Đâm một nhát!?” Sắc mặt Lâm Tam trở nên kỳ quái, lông gáy theo đó dựng đứng.

Tần Phong tiếp tục nói: “Tuy nói nhân sinh tự cổ ai mà chẳng chết, lưu lại tấm lòng son chiếu sử xanh, nhưng nếu có thể không chết thì vẫn là không nên chết, đến lúc đó nhị đệ tạo phản, ta hy vọng huynh tìm cơ hội đâm ta một kiếm.” “Được!!” Lâm Tam vừa nghe nói có thể đâm chết Tần Phong, ngay cả lý do thù hận cũng không hỏi đã đồng ý, thậm chí còn định về đêm mài kiếm... "Đồng ý sảng khoái vậy sao!?" Tần Phong trong lòng không khỏi lẩm bẩm, luôn cảm thấy Tiểu Tam Tam mang theo tình cảm cá nhân. "Hừ, hừ..." Tiểu Bạch nghiến răng nghiến lợi, cố nhịn nước mắt, thề sẽ không chơi với Tần Phong nữa.

Bản thân cứ nghĩ mình đến xem kịch, ai ngờ lại là đến xem trò hề của chính mình.

Tần Phong không những hết yêu nó, mà còn công khai trước mặt nó nói muốn truyền ngôi hoàng vị cho Tần Hạo, thậm chí cả "ngoại viện" (hậu cung) cũng đã tìm sẵn cho Tần Hạo rồi.

Nó đúng là một con thỏ thừa thãi, không ai yêu thương! "Hả!?" Tần Phong bỗng nhiên hoàn hồn, phát hiện vừa nãy nói chuyện hơi "lố", vậy mà quên mất Tiểu Bạch vẫn còn ở đó. "Hừ!!" Tiểu Bạch tức đến mức lăn tay ôm ngực, biểu thị Thỏ ta bây giờ dỗ không nổi nữa đâu. "Thằng em ta ngu xuẩn, thỏ thì miễn đi!" Tần Phong không giải thích, thử vẽ một cái bánh lớn khác. "Hừ!!" Tiểu Bạch lại tức đến mức lăn tay ôm ngực, biểu thị sẽ không tin cái miệng thối của Tần Phong nữa. "Đúng là càng ngày càng khó lừa!" Tần Phong thấy con thỏ không ăn bánh, đành phải lấy ra Truyền Quốc Ngọc Tỷ. "Chẳng qua là một cục đá thôi, Thỏ ta sẽ không mắc lừa nữa!" Tiểu Bạch tuy miệng nói không mắc lừa, nhưng mắt lại cứ chăm chăm nhìn chằm chằm vào Truyền Quốc Ngọc Tỷ. "Thằng em ta ngu xuẩn, thỏ thì miễn đi!" Tần Phong vừa thành thạo vẽ bánh lớn, vừa nhét Truyền

Quốc Ngọc Tỷ vào tay Tiểu Bạch.

Từ khi y rút ra Nhân Hoàng Kiếm và Nhân Hoàng Tỳ, xưng Nhân Hoàng cùng thiên địa đồng tôn xong, Thiên Mệnh Buff của Truyền Quốc Ngọc Tỷ đã không còn tác dụng nữa.

Giờ đây đối với y, nó chỉ là một cục đá bỏ đi mà thôi.

Ngao!

Truyền Quốc Ngọc Tỷ đột nhiên sáng lên, truyền ra từng trận tiếng rồng ngâm.

Chỉ thấy chín đạo kim long hư ảnh từ trong Truyền Quốc Ngọc Tỷ bay ra, nhanh chóng chui vào thể nội Tiểu Bạch, khiến linh lực trong cơ thể nó lập tức sôi trào.

Rầm một tiếng!

Khắp người Tiểu Bạch dâng trào ra một cỗ đế vương chi uy bễ nghễ thiên hạ, khí tức lập tức tăng vọt gần gấp mười lần, uy thế như thể có thể khiến cả thiên địa đều phải run rẩy.

Từng đạo kim sắc quang mang vờn quanh cơ thể, khiến người ta nhịn không được muốn quỳ xuống thần phục.

Thế nhưng trước Nhân Hoàng chi uy của Tần Phong, Thiên Mệnh gia thân kia giống như con trai gặp cha ruột, lập tức suy yếu không gượng dậy nổi mà tiêu tán giữa trời đất. "Thỏ ta quả nhiên là một con Thiên Mệnh Thỏ!!" Tiểu Bạch nhìn Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong tay, kích động đến mức nuốt chửng cái bánh lớn. "Thật sự là Truyền Quốc Ngọc Tỷ!" Lâm Tam thân thể không khỏi chấn động, trong lòng cũng mạc danh nhẹ nhõm.

Thật ra, khi y nghe nói tám vị lão tổ Tần gia đột phá Ngụy Đế, trong lòng đã từng nghi ngờ Tần Phong có phải là người đã hãm hại y năm xưa hay không.

Bằng không, Tần gia lấy đâu ra nhiều Tiên Tinh như vậy, đồng thời lại khiến tám vị lão tổ đột phá đến Ngụy Đế chứ!?

Nhưng rất nhanh, y đã dập tắt ý niệm đó, nguyên nhân tự nhiên là Tần Phong sở hữu Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Ai cũng biết, Truyền Quốc Ngọc Tỷ được cất giấu trong bảo tàng Đại Yến.

Giờ đây thấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong tay Tần Phong, không nghi ngờ gì nữa, nó chứng minh bảo tàng Đại Yến đã thuộc về Tần Phong, bên trong có đủ Tiên Tinh cũng là điều cực kỳ hợp tình hợp lý.

Đồng thời, trong lòng y cũng vô cùng nghi hoặc, rốt cuộc năm đó ai đã hãm hại y!?

Chương 817

Theo lý mà nói, thiên hạ đại loạn, quần hùng nổi dậy, đối phương có được nhiều Tiên Tinh như vậy, đáng lẽ phải sớm xuất hiện tranh bá thiên hạ mới đúng, sao lại im hơi lặng tiếng thế này chứ!? "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Hả!?" Tần Phong đầy nghi hoặc liếc nhìn Tiểu Tam Tam, không hiểu sao Truyền Quốc Ngọc Tỷ lại lừa gạt tình cảm y.

Chẳng lẽ Tiểu Tam Tam không nhìn ra hắn đang dỗ trẻ con chơi sao!?

Nhưng rất nhanh y đã phản ứng lại, phần lớn là vì chuyện năm đó. "Không ngờ y vẫn còn chưa buông bỏ được!" Tần Phong không đành lòng thấy Lâm Tam đau khổ, quyết định tìm một người để đổ oan.

Lúc này – Kinh đô Đại Tần đã phong tỏa.

Phàm là những kẻ sĩ dám gây sự, tất cả đều bị vô tình giết chết.

Cũng khiến các đại thế lực phải trốn trong nhà run rẩy, biết rằng bây giờ thiên hạ do ai làm chủ, cho dù không có sự ủng hộ của họ, Đại Tần vẫn không ai có thể lay chuyển được. "Phong tỏa rồi, phong tỏa rồi, đúng là máu chảy thành sông!" "Đế vương nổi giận, chôn xác trăm vạn, đáng sợ quá!" "Long Quân giết chóc thế này, không sợ bị hậu thế phỉ nhổ sao?!" "Hậu thế có phỉ nhổ hay không ta không biết, ta chỉ biết bây giờ ta rất hoảng!" "Trời đất này đã thay đổi hoàn toàn rồi, từ nay Nhân Hoàng làm chủ, hoàng quyền tối thượng!" "Uy thế Long Quân, xưa nay chưa từng có, muốn sống thì phải nghe lời!" "Mau tìm quan hệ liên hệ Mộc Tú và những người khác đi, trong triều có người thì dễ làm việc thôi!" "Có lý, làm việc không tìm quan hệ, thì làm được cái quái gì chứ?!" "..." Các đại thế lực lũ lượt hành động, mang theo vàng bạc thật đến tìm Mộc Tú và những người khác. "Vật liệu luyện chế thần khí chẳng phải đến rồi sao!?" Mộc Tú và những người khác cũng không khách khí.

Bất kể người ta đưa tới cái gì, họ đều thu hết.

Lúc này – Điềm Điềm và các cô gái khác cũng đến A Phòng Cung.

Vốn muốn cùng Tần Phong tâm sự nỗi khổ tương tư, ai ngờ hắn cả ngày cứ quấn quýt bên Lâm Tam.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Chỉ thấy kiếm của Tần Phong và Lâm Tam va chạm vào nhau, phát ra từng tiếng kim loại va chạm giòn giã, còn bắn ra những đốm lửa nhỏ. "Kiếm của Tần huynh lợi hại quá!!" Lâm Tam càng đánh càng kinh hãi.

Vốn nghĩ dù mình không bằng Tần Phong thì ở phương diện kiếm đạo cũng sẽ không kém quá nhiều, ai ngờ kiếm đạo của Tần Phong lại mạnh đến mức khó tin, khiến Vô Địch Kiếm Tâm của y bị đả kích sâu sắc. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đả kích Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến Vô Địch Kiếm Tâm của y bị tổn hại, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Tiểu Tam Tam đúng là béo bở quá đi!" Tần Phong trong lòng cảm thấy đắc ý, cứ như thể tác giả cẩu đang chèn quảng cáo vậy. "Tần huynh!" Lâm Tam hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình nói: "Hôm nay đến đây thôi, đệ đột nhiên có chút cảm ngộ." "Cảm ngộ!?" Tần Phong lập tức không vui, phát hiện Tiểu Tam Tam thật sự không hiểu chuyện.

Hắn tìm y luận kiếm là để thể hiện cảm giác ưu việt, ai ngờ y lại không nói không rằng mà có cảm ngộ, hoàn toàn không thèm quan tâm hắn có chịu nổi hay không.

Ngay lúc này – Thiên Quân, vạn mã đi tới, còn mang theo một tin tốt.

Tiền dân chúng Thiên Hòa và Tề Tu Viễn đã cướp bóc được bên ngoài đã được người ta cấp tốc gửi về tám trăm dặm, còn cả tài sản tích lũy nhiều năm của Tần gia cũng đều được gửi tới. "Lần này có thể chơi lớn rồi!" Tần Phong trong lòng âm thầm tính toán.

Sau khi diệt Đại Việt và Âm Nguyệt hai đại hoàng triều, kho báu của bọn họ tự nhiên rơi vào tay hắn.

Tuy Đại Việt hoàng triều đã bố trí Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận, sử dụng rất nhiều dược liệu quý giá, nhưng vẫn còn rất nhiều dược liệu quý giá chưa được dùng đến.

Cộng thêm bảo tàng của triều đại trước và kho báu của Tần gia, cùng với của cải cướp bóc từ dân chúng, đủ để hắn luyện chế Cửu Đỉnh trấn áp long mạch thiên hạ rồi.

Hơn nữa, hiện tại bên cạnh hắn có nhị đệ và Tiểu Tam Tam hai đại Thiên Mệnh, nếu không dùng họ để "đỡ" lôi kiếp thì thật sự quá lãng phí, quá đáng tiếc. "Hả!?" Lâm Tam thân thể không tự chủ được run lên, có cảm giác như bị thứ bẩn thỉu nào đó nhìn chằm chằm...

Kinh đô Đại Tần, trong A Phòng Cung.

Tần Phong bắt đầu kiểm kê dược liệu, chuẩn bị luyện chế Cửu Đỉnh Đại Tần.

Khác với những thần khí y luyện chế trước đây, Cửu Đỉnh là trấn quốc thần khí của Đại Tần trong tương lai, không chỉ có thể trấn áp long mạch thiên hạ, mà còn sở hữu năng lực hủy thiên diệt địa.

Cho dù tương lai có người ở Thượng Giới xuống, dựa vào Cửu Đỉnh cũng có thể trấn áp được. "Sắp bắt đầu rồi sao!?" Chín vị lão tổ Tần gia nhận được tin tức, ở một bên chờ lệnh hai mươi bốn giờ.

Dù sao Cửu Đỉnh liên quan đến tương lai của Tần gia họ, đừng nói là chờ lệnh hai mươi bốn giờ, cho dù rút ra chín cái mạng của họ làm khí linh cũng không vấn đề gì. "Dược liệu đã đủ!" Tần Phong hài lòng gật đầu, phất tay lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Quang đương một tiếng!

Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh nặng nề rơi xuống đất, thần uy ẩn chứa trong đó cũng theo đó mà lan tỏa, đồng thời Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh cũng nhanh chóng bành trướng. "Bắt đầu thôi!" Tần Phong hít sâu một hơi, lấy ra Độ Nhật Như Niên.

Đinh một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong ném đồng tiền lên không trung, kết giới thời gian của Tây Chu theo đó hình thành.

Ngay sau đó, y niệm ra chỉ quyết triệu hoán ba đại thần hỏa, nhanh chóng dung hợp rồi bay vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, châm lửa. "Tam Muội Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa..." Chín vị lão tổ Tần gia mí mắt giật giật.

Tuy họ đã sớm nghe nói Tần Phong dung hợp ba đại thần hỏa, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn chấn động đến mức tâm tình phấn khởi. "Đây chính là cháu đích tôn tốt của ta!?" Tần Kiên lập tức ngây người tại chỗ, trong lòng mãi không thể hoàn hồn.

Từ khi được giải cứu ra ngoài, y liên tục nghe người ta nói cháu đích tôn tốt của mình yêu nghiệt đến mức nào, nhưng y thật sự không ngờ lại có thể yêu nghiệt đến trình độ này.

Hoàn toàn không xem người khác ra gì mà!

Lúc này – Tần Phong ném từng kiện dược liệu quý giá vào trong đỉnh, sau đó nhanh chóng niệm ra từng đạo chỉ quyết đánh vào trong đỉnh.

Chương 818

Ngay sau đó, chín luồng quang đoàn xuất hiện, chính là chín chiếc đỉnh lớn với tạo hình hoa lệ, hình dáng mỗi chiếc đỉnh đều cực kỳ phức tạp, hoa văn phân bố tinh xảo.

Và theo sự thành hình không ngừng của Cửu Đỉnh, một cỗ khí tức mạnh mẽ cũng theo đó bùng phát, linh lực giữa thiên địa cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Từng trận cuồng phong nổi lên, cát bụi ngập trời tràn ngập A Phòng Cung. "Chuyện gì thế này!?" Mộc Tú và những người khác trong lòng giật mình, lũ lượt chạy về phía cung. "A di đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay nói: "Hóa ra là Bệ hạ đang luyện chế thần khí, chắc hẳn là để chúc mừng bần tăng trở thành Quốc Sư mà luyện chế đây." "Ách..." Mộc Tú và những người khác lập tức cạn lời, không biết là ai đã ban cho con lừa ngốc này sự tự tin đến vậy.

Oanh long long!!

Bầu trời sáng sủa đột nhiên tối sầm lại, tiếng sấm đinh tai nhức óc theo đó vang vọng khắp thiên địa. "Đây là?

Lôi kiếp!!" Lâm Tam sắc mặt ngưng trọng ngẩng đầu.

Chỉ thấy từng đạo lôi đình giăng kín bầu trời, như thể không chút che giấu mà vô tình xé rách hư không, mỗi một đạo đều ẩn chứa một cỗ khí thế hủy thiên diệt địa. "Lôi kiếp đáng sợ quá!!" Trong mắt toàn thành bách tính tràn đầy kinh hoàng, có một cảm giác bị cái chết bao trùm. "Lôi kiếp!!" Tần Hạo đang tình tứ với Giang Linh, lập tức hai mắt sáng rực nhìn lên bầu trời.

Trước đây, y thấy nhiều lôi kiếp như vậy sẽ lo lắng mình có bị "hỏng" hay không, bây giờ thấy nhiều lôi kiếp như vậy thì lại lo lắng liệu có thể lấp đầy cơ thể nhỏ bé của mình hay không.

Oanh long long!!

Lôi kiếp hóa thành lôi long mang theo thế hủy diệt vô tận giáng xuống, như thể không ngừng nghỉ từng đợt từng đợt giáng xuống. "Đến đây đi!!" Tần Hạo sau khi nếm qua lôi đình rèn thể, không cần ai gọi liền tự mình xông lên. "Tần Hạo, đệ quay lại!!" Giang Linh tức giận giậm chân, đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng.

Nàng có thể cảm nhận được lôi kiếp lần này vô cùng đáng sợ, mạnh hơn nhiều so với lôi kiếp thần khí Tần Phong luyện chế trước đây, tự nhiên không muốn Tần Hạo đi "đỡ" lôi kiếp.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Tần Hạo như quả pháo đạn va chạm với lôi kiếp, tiếng nổ đinh tai nhức óc theo đó vang vọng khắp thiên địa, năng lượng cường đại khiến hư không vặn vẹo, bão năng lượng cũng bắt đầu càn quét. "Tần Hạo!!" Tim Giang Linh thắt lại đến cổ họng, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn chằm chằm vào hư không.

Chỉ thấy đạo lôi kiếp thứ nhất hóa thành từng đốm lôi quang tiêu tán, Tần Hạo lảo đảo sắp ngã trong hư không, trên người còn bị đánh ra một vết máu loang lổ. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử khiến y bị thương, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "50 vạn!!" Tần Phong lập tức nhíu mày.

Trước đây một đạo lôi kiếp chỉ là 20 vạn Phản Phái Điểm, bây giờ vậy mà tăng lên 50 vạn Phản Phái Điểm, có thể thấy Thiên Đạo căm ghét Cửu Đỉnh này đến mức nào.

Nhưng nếu đổi một suy nghĩ khác, một đạo lôi kiếp 50 vạn Phản Phái Điểm, chín đạo lôi kiếp 450 vạn Phản Phái Điểm, Cửu Đỉnh thì có 81 đạo lôi kiếp, tương đương 4050 vạn Phản Phái Điểm. "Không được, đó là chí hữu thân bằng, huynh đệ thủ túc của ta mà!" Tần Phong thật sự không thể vượt qua cửa ải lương tâm của mình, vội vàng cho người đi mời người huynh đệ ruột khác cha khác mẹ của hắn.

Oanh long long!!

Lôi đình trên bầu trời như thể bị triệt để chọc giận, từng đạo lôi điện như không cần tiền mà giáng xuống, hơn nữa một đạo còn mạnh hơn một đạo, một đạo còn hung mãnh hơn một đạo. "Ách..." Tần Hạo đau đến méo mặt, nhưng lại không rên một tiếng.

Chỉ im lặng nghiến chặt răng chịu đựng nỗi đau lôi đình rèn thể này, như thể chỉ có chịu đựng được nỗi đau niết bàn, mới có thể khiến mình sở hữu vẻ đẹp trọng sinh. "Tần Hạo!!" Trong mắt đẹp của Giang Linh tràn đầy lo lắng, trong lòng càng thêm căng thẳng.

Keng!

Tiếng kiếm minh giòn giã vang vọng khắp thiên địa, một cỗ túc sát chi ý chấn động khung trời.

Chỉ thấy Lâm Tam phá quan mà ra, Vô Trần Kiếm xẹt qua hư không, vang lên tiếng kiếm minh lạnh lẽo đầy sát khí, từng đạo kiếm ý tịch mịch u ám hóa thành gợn sóng tản ra, lá sương bay lả tả như thể mùa đông đã đến sớm.

Một kiếm phá vạn pháp!!

Thiên địa vạn vật, một kiếm phá sạch!! "Mạnh quá!!" Chín vị lão tổ Tần gia trong lòng không khỏi giật mình.

Không ngờ trên đời này ngoài Tần Phong ra, còn có người sở hữu kiếm ý đáng sợ đến mức này.

Oanh long long!!

Kiếm quang và lôi đình va chạm mạnh vào nhau, bão năng lượng ngập trời lập tức càn quét thiên địa.

Việc Lâm Tam gia nhập cũng triệt để chọc giận Thiên Đạo, lôi kiếp càng đáng sợ hơn không ngừng giáng xuống, đánh cho hai đại Thần Thoại Thiên Mệnh kêu khổ liên tục, cũng khiến Tần Phong kiếm được bội thu.

Nhưng cùng với sự trôi đi của thời gian, hai đại Thiên Mệnh cũng bắt đầu "không nói đạo lý" nữa.

Chỉ thấy cơ thể Tần Hạo trong quá trình rèn luyện của lôi kiếp ngày càng trở nên cường đại, Lâm Tam cũng từ trong lôi đình hủy thiên diệt địa mà hoàn thiện kiếm đạo của mình.

Oanh long long!!

Khi hai đại Thiên Mệnh dùng hết tất cả "con bài tẩy", đạo lôi kiếp cuối cùng cũng giáng xuống, theo đó hai người mệt mỏi đổ gục xuống đất, Tần Phong cũng đã thành công kiếm được 4050 vạn Phản Phái Điểm. "Chúc mừng Bệ hạ, hạ hỉ Bệ hạ!" Mộc Tú vội vàng tiến lên nói: "Cửu Đỉnh luyện chế thành công trước Đại Điển Khai Quốc, báo hiệu Đại Tần ta tất sẽ xuân thu đỉnh thịnh, thiên thu vạn đại." "Đồng hỉ, đồng hỉ!" Tần Phong vui vẻ nói: "Đến lúc đó, các vị đều phải đến Đại Điển Khai Quốc, chứng kiến Đại Tần ta khai quốc.

Tuy Lão Tề dẫn binh bên ngoài không thể trở về, nhưng có thể cho phu nhân của hắn là Lục Mạn Mạn tới." "Bệ hạ!" Tam Lộng Đại Sư mở miệng nhắc nhở: "Lão Tề trước khi đi đã mang Lục Mạn Mạn theo cùng rồi!" "Lão Tề này..." Tần Phong lập tức không vui nói: "Vợ đâu phải đồ dùng hàng ngày, dẫn binh bên ngoài vậy mà còn mang theo bên mình..." "Ách..." Mộc Tú và những người khác lập tức cạn lời.

Tại sao Lão Tề lại mang tiểu kiều thê theo bên mình, trong lòng ngài không tự hiểu sao!? "Tần Hạo, đệ không sao chứ!" Giang Linh vẻ mặt lo lắng, nhanh chóng chạy đến bên Tần Hạo.

Tuy hai đại Thiên Mệnh đã thành công chống đỡ tám mươi mốt đạo lôi kiếp, nhưng cơ thể hai người đã bị rút cạn, toàn thân trên dưới không còn chút sức lực nào.

Chương 819

"Dám khoe ân ái trước mặt trẫm sao!?" Tần Phong liếc nhìn hai người, sau đó niệm ra một đạo chỉ quyết.

Rầm một tiếng!

Nắp của Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh bị bật tung, ngay sau đó Cửu Đỉnh từ trong bay ra, còn kèm theo một đạo kim sắc quang mang chói mắt.

Chỉ thấy trên thân Cửu Đỉnh khắc đầy những phù văn dày đặc, tản mát ra một cỗ khí tức vô cùng thần bí, linh khí giữa thiên địa cũng bắt đầu chấn động kịch liệt, điên cuồng hội tụ về phía Cửu Đỉnh. "Đây chính là Cửu Đỉnh trấn áp long mạch Đại Tần ta sao!?" Trong mắt chín vị lão tổ Tần gia tràn đầy vẻ chấn động, có thể rõ ràng cảm nhận được sự đáng sợ của Cửu Đỉnh.

Mỗi chiếc đều có thể mượn long mạch của Đại Tần, bùng phát ra uy năng hủy thiên diệt địa, Cửu Đỉnh cùng lúc xuất hiện e rằng ngay cả tiên nhân Thượng Giới cũng không thể chống lại.

Có Cửu Đỉnh này trấn áp long mạch, Đại Tần chắc chắn sẽ thiên thu vạn đại. "Hồi lão tổ, đây chính là Cửu Đỉnh của Đại Tần ta!" Tần Phong thần sắc hơi mệt mỏi nói: "Bây giờ chỉ còn thiếu một bước nữa, là có thể trấn áp long mạch Đại Tần ta rồi!" "Còn thiếu một bước!?" Chín vị lão tổ Tần gia đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy y phất tay lấy ra Trường Không Thần Kiếm, như vồ lấy một con gà con mà nhấc nhị đệ từ trong lòng Giang Linh ra, sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, một kiếm chém vào lòng bàn tay của nhị đệ. "Đông, đông, đông!!" Tần Hạo lập tức kêu lên, biểu thị mình vẫn còn sống. "Ai ui, ngươi làm gì thế!!" Giang Linh lập tức trợn mắt, xông lên muốn ngăn cản.

Chỉ là Tần Phong căn bản không có ý định để ý đến hai người, thấy máu tươi phun ra, liền lập tức vẩy lên trên Cửu Đỉnh, xả đủ ba cân máu tươi. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ rạch bị thương Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5 vạn Phản Phái Điểm!!" Oanh long long!!

Cửu Đỉnh theo đó bùng phát ra kim quang càng thêm chói mắt, cả hư không bắt đầu không ngừng chấn động, giữa trời đất âm dương cực khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang lấp lánh, vạn đóa kim liên chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa. "Đây là cái gì!?" Chín vị lão tổ Tần gia vẻ mặt đầy nghi hoặc, không hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. "Đây là huyết mạch khế ước của thần khí!" Tần Phong tiện tay vứt nhị đệ đi, sau đó giải thích: "Hiện tại Cửu Đỉnh đã dung hợp với huyết mạch Tần gia ta, từ nay về sau chỉ có người có huyết mạch Tần gia ta mới có thể thúc đẩy Cửu Đỉnh, những người khác cho dù có được Cửu Đỉnh cũng không thể sử dụng." "Tốt, tốt, tốt!!" Chín vị lão tổ hài lòng gật đầu, biểu thị điều này tuyệt đối có thể. "Cái gì?

Tần gia chuyên dùng!?" Ánh mắt Tam Lộng Đại Sư lập tức oán hận, phát hiện mình rốt cuộc vẫn là đã tin lầm người. "Ô ô, huynh đúng là huynh ruột của đệ mà!" Tần Hạo bị vứt xuống đất, rơi nước mắt tủi thân.

Vốn nghĩ Tần Phong đến quan tâm mình, ai ngờ lại là cầm kiếm đến xả máu của mình.

Quan trọng là y đã bị lôi đánh thành "tàn huyết" rồi, khắp người trên dưới đều là vết thương không ngừng chảy máu, lại còn cố tình dùng kiếm rạch thêm một vết thương mới để lấy máu.

Có cần thiết phải thế không!? "Tần Hạo, đệ không sao chứ!" Giang Linh vẻ mặt lo lắng, lại một lần nữa đến bên Tần Hạo. "Thật là vô dụng!" Tần Kiên bất đắc dĩ lắc đầu.

Vốn nghĩ đứa cháu nhỏ này thiên sinh Chí Tôn có thể tranh giành một hơi, ai ngờ đỡ vài đạo lôi kiếp đã yếu ớt đến mức này, lấy chút máu thôi mà cũng làm như muốn chết sống. "Quá tàn bạo rồi!!" Lâm Tam sợ đến toát mồ hôi lạnh sau lưng, may mắn mình không phải người Tần gia.

Thỉnh thoảng bị lôi kéo đến đỡ lôi đã đành, vậy mà sau khi đỡ lôi còn phải xả mấy cân máu nữa. "Lâm huynh, huynh không sao chứ!?" Tần Phong cũng đi đến trước mặt Lâm Tam.

Nhìn thấy người huynh đệ ruột khác cha khác mẹ của mình bị trọng thương, lương tâm y lập tức bị khiển trách mạnh mẽ, quyết định buổi tối nhất định phải đi Bạch Kim Hàng tẩy rửa tâm hồn của mình một chút. "Ta không sao!" Lâm Tam cố gượng đứng dậy, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Y phát hiện mỗi lần đến tìm Tần Phong, tổng sẽ không hiểu sao mà bị thương.

Càng ở cùng hắn lâu, tần suất bị thương càng cao, cảm giác như hai người thiên sinh bát tự tương khắc vậy. "Không sao là tốt rồi!" Tần Phong lập tức trở nên bất chính kinh, nói nhỏ: "Tối nay trẫm đưa ngươi đi Bạch Kim Hàng trị thương, bảo đảm sau khi ngươi vào đó sẽ sống động như rồng như hổ." "Bạch Kim Hàng!?" Lâm Tam vẻ mặt đầy nghi hoặc, chưa từng nghe nói qua tiệm y quán này. "Bạch Kim Hàng!!" Tần Hạo lập tức tỉnh táo lại, cảm giác thương thế lập tức tốt hơn.

Y đã sớm nghe Bách Vạn, Đại Quân nói qua, Tần Nam từ tiểu hòa tộc mang về rất nhiều tiểu thư tỷ đã mở một nhà Bạch Kim Hàng, có trải nghiệm hoàn toàn không giống với Tần Hoài Hà. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm hư Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Hả!?" Tần Phong hiếu kỳ nhìn về phía nhị đệ, cứ như thể phát hiện ra kỳ tích y học vậy.

Không lâu sau, màn đêm buông xuống.

Tần Phong vốn định cải trang đưa Lâm Tam đi "tẩy rửa tâm hồn" một chút, ai ngờ nửa đường lại tình cờ gặp nhị đệ Tần Hạo, ngay sau đó lại tình cờ gặp Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư và những người khác. "Sao mà trùng hợp thế không biết!?" Tần Phong trong lòng rất nghi hoặc, bất đắc dĩ đành phải đi cùng.

Không giống với lụa mỏng tóc xanh của Tần Hoài Hà, Bạch Kim Hàng chủ yếu là sự trẻ trung hoạt bát, từng cô gái đều mặc những chiếc váy ngắn ngang đùi do chính Tần Phong thiết kế. "Lão bản, mời vào bên trong!!" Ngoài cửa có hai hàng tiểu thư tỷ khoe chân dài, nhiệt tình cúi người chào đón Tần Phong và những người khác đến. "Tần huynh, đây là!?" Lâm Tam lập tức ngây người tại chỗ, phát hiện tiệm y quán này có chút không "chính quy". "Ca, cái này không hay lắm đâu!" Tần Hạo tuy miệng nói không muốn, nhưng mắt lại cứ chăm chăm nhìn tiểu thư tỷ. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm hư Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm hư Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Có gì mà không hay!" Tần Phong chính khí lẫm nhiên nói: "Họ đều là những người đáng thương của tiểu hòa tộc đã mất chồng, cần phải dùng mồ hôi của chính mình để kiếm tiền mồ hôi nước mắt, chúng ta nên thông cảm và bao dung họ, chứ không phải dùng ánh mắt khác thường để nhìn họ." "Bệ hạ nói đúng!" Nhậm Hoàn đồng tình gật đầu, biểu thị Tần Phong nói đều đúng. "Ta cũng vậy!" Mộc Tú ánh mắt quét ngang quét dọc, không biết nên chọn cô nào. "A di đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay, nhịn không được cảm khái: "Bần tăng thân khoác cà sa, ngày kiếm mười bảy tám ngàn, ban ngày ăn chay niệm Phật, ban đêm đến lầu xanh làm việc, tọa kỵ là tiểu mã yên chi, kiều thê nhan sắc như hoa, muốn tiêu dao vô lo, trừ khi hậu thổ là nhà." "Đúng là cao tăng đắc đạo!" Các tiểu thư tỷ vừa nghe "ngày kiếm mười bảy tám ngàn", lập tức đôi mắt đẹp sáng rực xúm lại. "Hả!?" Tam Lộng Đại Sư thần sắc hơi sững sờ, cảm nhận được xúc cảm truyền đến từ cánh tay.

Vốn nghĩ đến Bạch Kim Hàng sẽ có trải nghiệm khác biệt, ai ngờ họ lại dám "lừa khách" sao... "Các ngươi đây là ỷ lớn lừa bần tăng không biết hàng sao!?" Tam Lộng Đại Sư lập tức không vui.

Là Quốc Sư khai quốc của Đại Tần, từ nhỏ đã bắt đầu chu du các nước để hoằng dương Phật pháp, cảm nhận các hình dạng và nhiệt độ văn hóa dân tộc khác nhau, liệu có phải là thật sự vừa nhìn là biết ngay được không?

Chương 820

"Đại Sư đúng là Đại Sư!" Mộc Tú và những người khác kiểm tra xong phát hiện, đối phương quả nhiên là "lừa khách". "Đại Sư, ai dám khi dễ ngài chứ!" Một cô gái vội vàng tiến lên cười làm lành nói: "Chúng ta tuy là tiệm lớn, nhưng từ trước đến nay không lừa khách, đừng nhìn họ nhỏ, nhưng 'khả năng' thì không nhỏ đâu!" "A di đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư nghĩ đến trẻ con không có gì ăn, người lớn không có gì chơi, lập tức cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, tiến vào chế độ cao nhân đắc đạo nói: "Sắc tức thị không, không tức thị sắc, bần tăng là người xuất gia, không hiểu vị nữ thí chủ đây đang nói gì." "Đại Sư, nô gia không tin hai mắt ngài là trống rỗng đâu!!" Một nhóm tiểu thư tỷ không những ép buộc, còn đáng thương nói: "Đại Sư từ bi, không thể dùng Phật pháp phổ độ chúng nô gia những người đáng thương này sao!?" "A di đà Phật!!" Tam Lộng Đại Sư nhìn đến mí mắt giật giật, chính khí lẫm nhiên nói: "Sắc tức thị không, không tức thị sắc, bần tăng có không thì 'sắc sắc', hôm nay bần tăng vừa hay có thời gian, vậy dùng tinh hoa tích trữ nửa đời của mình, độ các vị nữ thí chủ thoát khỏi khổ hải đi!" "Hay lắm!!" Mộc Tú và những người khác trong lòng thốt lên "hay lắm", phát hiện con lừa ngốc này thật biết "thừa nước đục thả câu". "Lâm huynh, chúng ta đi!" Tần Phong thấy Lâm Tam muốn chạy, quả quyết túm chặt người lại. "Tần huynh, đệ còn có thương tích trong người, hôm nay thôi bỏ qua đi!" Lâm Tam như một sinh viên đại học vừa mới ra trường, đối mặt với cảnh tượng này liền chọn cách lùi bước.

Đáng tiếc Tần Phong lại chuyên "làm hư người", không nói hai lời đã kéo Lâm Tam vào phòng riêng độc đáo của Bạch Kim Hàng.

Về phần nhị đệ Tần Hạo thì đã không phải lần đầu tiên đến đây, sớm đã thành thạo tương tác với các tiểu thư tỷ, uống nửa chén rượu đã say, ôm chặt tiểu thư tỷ không buông tay. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm hư Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm hư Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đây chính là niềm vui nhân đôi!" Tần Phong vui vẻ mở bảng hệ thống, chỉ thấy Phản Phái Điểm đã đạt 9153 vạn 1530 điểm.

Y cũng vui vẻ trong lòng gọi hệ thống, bỏ ra 2000 vạn để thúc giục cái hồ lô nhỏ của mình. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu tốn 100 vạn Phản Phái Điểm, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu tốn 100 vạn Phản Phái Điểm, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu tốn 100 vạn Phản Phái Điểm, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "..." Liên tiếp hai mươi tiếng hệ thống vang lên, khiến Hồ Lô Đằng bắt đầu nhanh chóng sinh trưởng.

Chỉ thấy trên Hồ Lô Đằng mọc ra một nụ hoa màu tím, ngay sau đó một cỗ tiên thiên chi khí càng thêm nồng đậm bùng phát, khiến Trùng Đồng Thế Giới lại một lần nữa phát sinh thay đổi long trời lở đất.

Thiên tài địa bảo trong Thiên Hương Cốc vốn dĩ bắt đầu có linh tính, Thánh Linh Tuyền cũng trở nên càng thêm thần vận, tựa như thế ngoại đào nguyên trong truyền thuyết. "Vậy là hết rồi!?" Tần Phong lập tức ngây người tại chỗ.

Không dám tin 2000 vạn Phản Phái Điểm, vậy mà chỉ thấy Hồ Lô Đằng nở ra một đóa hoa. "Tần huynh, nơi này thật sự không hợp với đệ!" Lâm Tam lúc này như ngồi trên đống lửa, vội vàng đứng dậy muốn rời đi.

Chỉ là còn chưa kịp đứng dậy, trong phòng riêng đã có một nhóm tiểu thư tỷ phong cách cổ trang với khí chất tiên khí phiêu diêu đến, theo nhạc bắt đầu uốn éo cơ thể, đôi chân dài trắng nõn ẩn hiện rất đỗi quyến rũ. "A da!" Lâm Tam lập tức ngây người tại chỗ, nhịn không được lẩm bẩm: "Khi còn thơ ấu, chưa hiểu phong vân nhân gian, lầm tưởng tiên nữ ở thượng giới.

Nay tuổi đã cập quán, mới hay bạc vụn bao nhiêu, có thể khiến tiên nữ vào phòng riêng." "Đệ cũng vậy!" Tần Hạo đồng tình gật đầu, đã hiểu được niềm vui của ca ca. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm hư Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm hư Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Hay lắm!" Tần Phong trong lòng thốt lên "hay lắm".

Vốn nghĩ phải làm sao để kéo Tiểu Tam Tam về, ai ngờ y tự mình đã nhập vai rồi. "Bệ hạ đúng là Bệ hạ!" Mộc Tú và những người khác nhịn không được cảm khái một tiếng, phát hiện khẩu vị của Tần Phong quả nhiên khác biệt.

Đánh trận, viết thơ, khai quốc; tu luyện, luyện khí, luyện kiếm; chẳng qua đều là tiện tay mà làm, phong lưu khoái hoạt mới là điều hắn yêu thích cả đời!

Lúc này – Trong A Phòng Cung.

Giang Linh đang cầu xin Hữu Dung, hy vọng nàng có thể giúp Tần Hạo trị liệu. "Ta thật sự bó tay với muội rồi, có cần phải căng thẳng đến vậy không!?" Hữu Dung vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Tần Hạo là Thiên Sinh Chí Tôn sở hữu Chí Tôn Cốt, còn dung hợp hai đại Tiên Thiên Thần Thai Lôi, làm gì có chuyện dễ dàng bị lôi kiếp đánh chết chứ!?" "Nhưng y toàn thân đều là máu tươi, lại còn bị đại ca xả mất rất nhiều máu..." Giang Linh luống cuống nói: "Tẩu tử, tẩu giúp đệ một tay đi, cùng đệ đi xem thử đi!" "Tẩu tử!!" Hữu Dung lập tức tỉnh táo lại, vỗ ngực bảo đảm nói: "Không vấn đề, cứ giao cho tẩu tử.

Đừng nói là y còn sống, cho dù đã chết, tẩu tử cũng bảo đảm cứu sống y, không để lại một vết sẹo nào." "Đa tạ, tẩu tử, đa tạ, tẩu tử..." Giang Linh kích động liên tục cảm tạ, kéo Hữu Dung nhanh chóng đi tìm Tần Hạo. "Nàng ấy gọi mình là tẩu tử!!" Hữu Dung trong tiếng "tẩu tử" của Giang Linh dần dần mê mẩn, chuẩn bị lấy viên Cửu Tử Hoàn Hồn Đan duy nhất của Dược Thần Cốc ra để cứu chữa Tần Hạo.

Chỉ là khi hai cô gái đến chỗ ở của Tần Hạo, phát hiện trống rỗng, ngay cả một bóng người cũng không thấy. "Người đâu!?" Giang Linh vội vàng gọi tiểu thái giám đến hỏi.

Kết quả biết được Tần Hạo đã đi ra ngoài cùng Tần Phong, đi cùng còn có Lâm Tam, Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư và những người khác. "Tối muộn thế này họ đi đâu!?" Hữu Dung vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Không hiểu những người đàn ông này, nửa đêm không ngủ, lại rủ nhau ra khỏi cung làm gì. "Đàn ông tối muộn thế này còn có thể đi làm gì nữa chứ!!" Giang Linh tức giận đến mức nắm chặt tay.

Đã vào cửa Giang gia bọn họ rồi thì làm một không làm hai cũng coi như bỏ qua, vậy mà thân chịu trọng thương lại còn dám chạy ra ngoài "quỷ hỗn" (lêu lổng).

Thật sự cho rằng bây giờ mình đã làm Tần Vương, thì có thể thoát khỏi thân phận con rể ở Vô Song Thành sao!?

Một ngày là con rể, cả đời đều là con rể!!

Cảnh tượng chuyển đổi – Tần Hạo vẫn ôm chặt tiểu thư tỷ không buông tay, cũng không cảm thấy nguy hiểm đang đến gần.

Lâm Tam bên cạnh thì từ chỗ phản kháng lúc ban đầu, đến sau này buông bỏ giãy giụa, rồi đến sau nữa là chủ động vỗ tay, hiện tại đã có thể tương tác đơn giản với các tiểu thư tỷ. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm hư Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm hư Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Lâm huynh, ta chính là người phá vỡ bức tường của huynh!" Tần Phong khóe miệng hơi nhếch lên, chuyên "làm hư đệ tử"...

“Ân!?” Lâm Tam đột nhiên nghi hoặc ngẩng đầu nhìn quanh phòng bao, không hiểu sao có cảm giác bị thứ gì đó dơ bẩn theo dõi.

Nhưng giây tiếp theo, ánh mắt hắn đã bị các tiểu thư vũ công thu hút.

Mặt thì không thèm nhìn, chân thì cứ đứng chôn một chỗ.

“Lâm huynh!” Tần Phong mở miệng hỏi: “Cái liệu pháp trị liệu vết thương này có hiệu quả lắm đúng không?” “Ân!” Lâm Tam đồng tình gật đầu.

Từ khi đến Bạch Kim Hàn, các tiểu thư đã khiến hắn quên đi mọi vết thương, thay vào đó là một tâm trạng vui vẻ.

“Ta cũng vậy!” Tần Hạo ở bên cạnh cũng liên tục gật đầu, hoàn toàn không biết đau đớn là gì nữa.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã làm hỏng một Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã làm hỏng một Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Lại là song bội khoái lạc!!” Tần Phong trong lòng vui mừng khôn xiết, cứ như một lsp vừa mở khóa tư thế mới vậy.

“Tần huynh, ở đây có đắt lắm không ạ!?” Lâm Tam đột nhiên hỏi.

So với sự e thẹn của các tiểu thư, hắn lại càng quan tâm đến sự e thẹn trong túi tiền của mình hơn.

“Yên tâm!” Tần Phong xua tay nói: “Ở đây chỉ nhìn có vẻ đắt, chứ thật ra không hề rẻ!” “Vậy thì tốt…” Lâm Tam vừa thở phào nhẹ nhõm, giây tiếp theo đã sững sờ.

Cái gì mà “chỉ nhìn có vẻ đắt, chứ thật ra không hề rẻ” chứ!?

Lúc này – ngay khi Tần Phong và những người khác đang cuồng hoan, trong kinh đô lại sóng ngầm cuộn trào.

Chương 821

Từ sau khi Tần Phong hãm hại Độc Thư Nhân không lâu trước đây, các nhân sĩ có chí đã bắt đầu âm thầm liên lạc, thậm chí còn tề tựu tại kinh đô Đại Tần, muốn phá hoại đại điển khai quốc của Đại Tần.

Trong một tiểu viện ở kinh đô, có mấy chục bóng người.

“Vừa nhận được tin, Long Quân đã rời khỏi A Phòng Cung!” “Đây là cơ hội ngàn năm có một để ám sát Long Quân!” “Đừng đùa nữa, cho dù Long Quân chỉ có một mình, thiên hạ ai có thể giết hắn!?” “Thà rằng phá hoại đại điển khai quốc đi, cho dù không thể giết Long Quân, cũng phải truyền đạt quyết tâm phản Tần cho thiên hạ.” “Chúng ta tuy có chí hy sinh thân mình vì đại nghĩa, nhưng thật sự có thể thức tỉnh quyết tâm phản Tần của mọi người không!?” “E rằng không thể, chỉ cần Long Quân còn sống một ngày, thiên hạ sẽ không ai dám phản Tần!” “Điều ta lo lắng nhất là dù chúng ta đã lên kế hoạch kỹ càng, cũng không thể phá hoại việc Đại Tần khai quốc, đừng quên Mộc Tú quái dị có thể thông thần!” “Mộc Tú?

Mộc Tú của ‘duy ngô nhất chi độc tú’ ư?!” “Vậy chúng ta đành mắt trơ mắt nhìn Đại Tần khai quốc, rồi để Hà Chính áp thuế bóc lột trăm họ thiên hạ sao!?” “…” Các nhân sĩ có chí đều cảm thấy không cam lòng.

Họ tràn đầy nhiệt huyết đến kinh đô, kết quả lại phát hiện mình không làm được gì, khiến họ nhất thời hoang mang, không biết phải làm sao cho phải.

“Vậy thì ám sát Mộc Tú!” Có người đột nhiên mở miệng nói: “Ai cũng biết, thành công của Long Quân không thể thiếu Mộc Tú, chúng ta cứ trực tiếp ám sát Mộc Tú trước mặt Long Quân, không chỉ có thể chặt đứt một cánh tay của Long Quân, mà còn có thể phá vỡ thần thoại bất khả chiến bại của Long Quân, khiến các nhân sĩ có chí trong thiên hạ nhìn thấy hy vọng phản Tần.

Hơn nữa, y không thể tự chữa bệnh, quái vật không thể tự đoán mệnh.

Cho dù Mộc Tú có thể thông thần, cũng chưa chắc đã tính được vận mệnh của chính mình." "Có lý!" Các nhân sĩ có chí đều gật đầu lia lịa, cảm thấy phương án này quả là không tồi chút nào.

Ngay sau đó, các nhân sĩ có chí lấy ra một vò rượu ngon, tự rạch ngón tay nhỏ máu vào vò rượu, rồi đổ vào từng chén.

"Vì chính nghĩa, vì hòa bình, đoàn kết một lòng, giết Mộc Tú, tru bạo Tần!!" Các nhân sĩ có chí mỗi người nghiêm túc nâng chén, sau khi uống cạn thì ném mạnh chén xuống đất làm vỡ tan, rồi cùng nhau rời khỏi tiểu viện, thẳng tiến đến Bạch Kim Hàn.

Sau khi các nhân sĩ có chí rời đi, hư không đột nhiên gợn lên từng đạo gợn sóng.

"Chỉ với cái IQ này mà cũng muốn ám sát Ngô Hoàng!?" Thanh Thiên xuất hiện giữa tiểu viện, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt.

Từ khi Tần Phong thống nhất thiên hạ, hắn đã đổi tên mạng lưới tình báo của mình thành Hắc Băng Đài, phụ trách giám sát mọi động thái của toàn bộ Hoang Cổ.

Từ khi những người này bắt đầu âm mưu phản Tần, họ đã bị Hắc Băng Đài theo dõi.

Nếu không phải Tần Phong hạ lệnh không nên tận diệt, để lại họ sau này phò tá Tần Vương, e rằng họ còn không thể đặt chân vào kinh đô Đại Tần.

Lúc này – trong phòng bao của Bạch Kim Hàn.

Mộc Tú đang chơi đùa cùng các tiểu thư, đột nhiên trong lòng không hiểu sao hoảng loạn, cảm thấy mình sắp gặp phải kiếp nạn gì đó.

Nhưng y không thể tự chữa bệnh, quái vật không thể tự đoán mệnh!

Hắn chỉ có thể tính được "Mộc Tú gặp gió, tất sẽ bị hủy diệt", chứ không thể tính ra được sự việc cụ thể mà mình sẽ gặp phải. 'Rầm' một tiếng!!

Cửa phòng bao bị người ta đá văng, bóng dáng Giang Linh theo đó xuất hiện.

"Linh Nhi!" Tần Hạo đang tay ôm ái nhân thì đờ ra, cơn say cũng lập tức tiêu tan.

Còn về các tiểu thư trong phòng bao, rõ ràng không phải lần đầu gặp phải tình huống đột ngột thế này, liền thành thạo trốn vào góc phòng ôm nhau để tránh bị vạ lây.

"Sao bọn họ lại tìm đến đây!?" Tần Phong cũng giật mình, nhìn thấy Hữu Dung đứng ngoài cửa.

May mà Tử Diên không đến, nếu không chắc chắn sẽ bỏ lỡ buổi chầu ngày mai.

"Tần Hạo!!" Giang Linh thấy Tần Hạo ôm tiểu thư, không nhịn được gầm lên: "Ngươi cút ra đây cho bản tiểu thư, lão tử sẽ lột da ngươi!!" "Đến đây, đến đây!!" Tần Hạo sợ hãi lăn lê bò toài, hoàn toàn không còn chút uy nghiêm nào của Tần Vương.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã châm ngòi quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và cặp oan gia hoan hỉ, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Chuyện này không liên quan gì đến trẫm, trẫm là đến khuyên hắn về nhà thôi!" Tần Phong dứt khoát chọn bán đứng nhị đệ, tiến lên nói với vẻ tâm trạng nặng nề: "Nhị đệ, ca ca đã nói với đệ bao nhiêu lần rồi, hoa đẹp không nở vào lúc hai rưỡi sáng ở quán bar đâu!" "Ca…" Tần Hạo tủi thân đến mức sắp khóc, muốn Tần Phong nói chuyện phải có lương tâm.

"Tần Hạo!!" Giang Linh không làm gì được Tần Phong, chỉ đành túm tai Tần Hạo, hậm hực nói: "Ngươi học cái gì không học, lại học người ta đi kỹ viện.

Bản tiểu thư nói cho ngươi biết, nếu ngươi còn không bỏ cái thói này, bản tiểu thư sẽ lột da ngươi." "Bỏ à!?" Tần Phong tiếp tục thêm dầu vào lửa nói: "Khó khăn lắm mới học được, tại sao phải bỏ chứ!?" "Ngươi…" Giang Linh càng nghe càng tức giận, nắm tay cũng siết chặt lại, "Ca, huynh đừng nói nữa!" Tần Hạo trong lòng sắp uất ức đến chết rồi.

Hắn biết khi gặp nguy hiểm, ca ca chắc chắn sẽ ra bảo vệ hắn, nhưng khi không có nguy hiểm, ca ca lại chính là mối nguy hiểm lớn nhất của hắn.

"Thật là mất mặt quá đi!" Hữu Dung thò đầu ra, tò mò nhìn về phía phòng bao.

Ban đầu nàng khá có thiện cảm với Lâm Tam, cảm thấy người này là một chính nhân quân tử, ai ngờ cũng là một ngụy quân tử đạo mạo.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã châm ngòi quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và cặp oan gia hoan hỉ, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã châm ngòi quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và định mệnh của hắn, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Song bội khoái lạc mới là niềm vui đích thực!" Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên, cứ như một lsp vừa mở khóa tư thế mới vậy.

“Hô!!” Mộc Tú thở phào một hơi thật sâu.

Vừa rồi hắn sợ đến mức còn tưởng mình gặp kiếp nạn, ai ngờ là Giang Linh chạy đến bắt gian. ‘Vút’ một tiếng!!

Tiếng xé gió gấp gáp đột nhiên vang lên, khiến lông tơ trên người Mộc Tú dựng đứng… Địch tập!

Toàn trường mọi người trong lòng chợt kinh hãi.

Ánh mắt lướt nhanh ra ngoài phòng bao, thấy một mũi tên bằng lông vũ xé gió lao đến.

“Cẩn thận!!” Tần Hạo bất chấp nguy hiểm của bản thân, lao tới ôm Giang Linh ngã xuống.

Mũi tên cũng lướt qua bên cạnh hai người, với khí thế như chẻ tre bắn về phía Mộc Tú. ‘Phụt’ một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!!

Vì sự việc xảy ra quá đột ngột, Mộc Tú hoàn toàn không phòng bị nên bị trúng chiêu.

Chỉ thấy mũi tên ghim sâu vào vai hắn, máu tươi như suối phun ra xối xả.

“A!!” Mộc Tú không nhịn được phát ra tiếng kêu thảm thiết, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm.

Mộc Tú gặp gió, tất sẽ bị hủy diệt!

Gió này quả nhiên khắc ta!!

“A!!” Các tiểu thư cũng sợ hãi, ôm đầu la hét.

“Ta quả nhiên là người hắn yêu nhất!!” Giang Linh dường như không nghe thấy tiếng la hét, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng dựa vào lòng Tần Hạo.

Sau khi thấy Tần Hạo bất chấp nguy hiểm ôm chầm lấy mình, nàng lập tức cảm thấy trái tim đập loạn xạ như nai con và chọn tha thứ cho hắn.

Chương 822

“A, phụ nữ!” Hữu Dung ở bên cạnh đảo mắt, coi thường Giang Linh đã làm mất mặt phụ nữ.

Rõ ràng hai người đã hẹn tối nay cùng nhau đến bắt gian, ai ngờ nàng ta lại nhanh chóng đầu hàng, cuối cùng vẫn phải dựa vào ta, cái người chị dâu tương lai này. ‘Vút!

Vút!

Vút!’ Lại có mấy tiếng xé gió từ ngoài phòng bao vang lên, vẫn là những mũi tên tương tự.

“Nguy hiểm!!” Tần Phong một bước lao lên, kéo Hữu Dung vào lòng.

Ngay sau đó, mũi tên lướt qua tai Hữu Dung, thẳng tắp lại bắn về phía Mộc Tú.

“Ô ô…” Má Hữu Dung ửng hồng, nàng ghì chặt vào ngực Tần Phong.

Trong đầu cũng không khỏi suy nghĩ lung tung, lát nữa sẽ là 《Đại Ma Vương giải cứu, Tiểu Y Tiên lấy thân báo đáp》, hay là 《Tuyệt mỹ Tiểu Y Tiên nhập ma cung làm Đế Hậu, chỉ vì Đại Ma Vương tùy tiện ra tay cứu giúp》 “Ta xong đời rồi!!” Mộc Tú mặt đầy tuyệt vọng, muốn né thì đã không kịp nữa. ‘Keng’ một tiếng!!

Tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên trong phòng bao.

Chỉ thấy Lâm Tam nhanh chóng rút Vô Trần Kiếm trong tay, theo ánh kiếm lóe lên, mấy mũi tên lông vũ lập tức bị đánh rơi xuống đất.

“Động thủ!!” Không biết ai hét lớn một tiếng, mặt đất theo đó rung chuyển. ‘Ầm’ một tiếng!!

Chỉ thấy tường phòng bao lập tức bị phá vỡ, mấy chục hắc y nhân bịt mặt xông vào, ào ào rút vũ khí của mình ra chém về phía Mộc Tú, hoàn toàn làm ngơ Tần Phong đang ôm Hữu Dung ở bên cạnh.

“Đây không phải là ức hiếp người trung thực sao?!” Mộc Tú rưng rưng nước mắt tủi thân, không hiểu tại sao bọn họ chỉ đánh mỗi một mình hắn.

“Thật là mất mặt mà!” Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư mặt đầy vẻ khinh bỉ.

Dù sao Mộc Tú cũng là một Đại Đế đã đột phá bản thân, vậy mà hắn ta bây giờ lại có thể bị người ta ức hiếp đến thảm hại như vậy.

Đơn giản là một mình hắn đã kéo giảm uy vọng đã tích lũy mấy ngàn vạn năm của các Đại Đế.

“Muốn giành đầu người sao?!” Tần Phong thấy nhị đệ và tiểu tam tam sắp động thủ, vội vàng đặt Hữu Dung ra khỏi lòng, rút Ma Kiếm gia truyền của Tần gia ra. ‘Ông!

Ông!’ Ma Kiếm phát ra một tiếng kiếm minh chói tai, thân kiếm càng lấp lánh ánh sáng đen kỳ dị.

Một kiếm chém ra, tà khí ngút trời!!

“A!!” Mấy hắc y nhân phát ra tiếng kêu thảm thiết, máu tươi lập tức bị Ma Kiếm hút khô.

“Ma Kiếm!!” Tháp Gia trong Phân Thiên Tháp của Lâm Tam lập tức tỉnh giấc.

Là khí linh của Phân Thiên Tháp, hắn biết rõ hơn ai hết lai lịch của Ma Kiếm, chính là bội kiếm của Tà Đế năm xưa.

Mặc dù Ma Kiếm không phải là vật truyền thừa của Tà Đế, nhưng cũng là một thần binh uy chấn Chư Thiên Vạn Giới.

Đặc biệt là Tà Đế năm đó vì luyện chế thanh Ma Kiếm này, đã tế hiến mấy vạn thế giới, có thể nói Ma Kiếm từ khi ra đời đã báo hiệu sự hủy diệt.

Nhưng may mắn thay, khi Phân Thiên Tiên Đế và Tà Đế đại chiến năm đó, Ma Kiếm đã bị hư hại nghiêm trọng, hiện tại ngay cả một phần vạn thời kỳ đỉnh phong cũng không còn.

“Thế nhưng…” Tháp Gia trong lòng càng lo lắng hơn.

Nếu Ma Kiếm rơi vào tay Nhất Kiếm và những người khác, hắn một chút cũng không lo lắng Ma Kiếm sẽ gây hại nhân gian, nhưng Tần Phong lại là người đứng đầu bảng thiên tư Khí Tu.

Cho dù hiện tại hắn không thể phục hồi Ma Kiếm, tương lai nhất định cũng có năng lực phục hồi Ma Kiếm.

Đến lúc đó Chư Thiên Vạn Giới, nhất định sẽ lại nổi lên một trận mưa máu gió tanh.

“Ân!?” Tần Phong đột nhiên nhíu mày.

Chỉ thấy Ma Kiếm trong tay đột nhiên rung động, lại lần nữa cố gắng tà khí nhập thể khống chế hắn.

“Mau ngoan ngoãn cho ta!!” Tần Phong hai mắt lóe lên hàn quang, Tiên Thiên Kiếm Thể cũng lập tức được kích hoạt.

Giống như Thiên Kiếm của Nhất Kiếm, Tiên Thiên Kiếm Thể của hắn cũng là một trong ba đại kiếm thể, bất kể thanh kiếm có bao nhiêu ngang bướng, đến trong tay hắn cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, đạt đến cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất với hắn. ‘Ông!

Ông!’ Ma Kiếm giãy giụa hai cái, rồi sau đó yên tĩnh trở lại.

“Ma Kiếm sau này vẫn nên ít dùng thì hơn!” Tần Phong như có điều suy nghĩ nhìn Ma Kiếm.

Dựa theo kinh nghiệm của một lão thư trùng mười năm của hắn, Ma Kiếm thường là loại tồn tại hack game, mạnh đến mức vô lý, nhưng các phản phái sử dụng nó lại không ai có kết cục tốt đẹp.

Đặc biệt là vào những thời khắc then chốt, nó thường bị Ma Kiếm phản phệ, bị nhân vật chính cho một cú hạ màn theo kịch bản.

Lúc này – Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư lần lượt ra tay, tình hình lập tức được kiểm soát.

“Sát thủ, lão lừa, các ngươi tránh ra!” Mộc Tú lập tức cảm thấy mình ổn rồi, uy thế Đại Đế cũng lập tức bùng nổ.

“Vì chính nghĩa, vì hòa bình!!” Hắc y nhân ánh mắt đầy vẻ điên cuồng, hét lớn một tiếng rồi tự bạo ngay tại chỗ.

“Nguy hiểm!!” Tần Phong vội vàng thu Ma Kiếm lùi lại, ôm chặt Hữu Dung vào lòng.

“Cẩn thận!!” Tần Hạo sắc mặt chợt biến đổi, vội vàng ôm chặt Giang Linh. ‘Ầm ầm ầm!!’ Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng đêm tối, Bạch Kim Hàn lập tức biến thành một đống phế tích.

“Xong rồi!!” Mộc Tú nhìn đống phế tích trước mắt, tâm trạng không khỏi buồn bã.

Hiện tại vai hắn bị tên bắn trúng, rất cần một tiểu thư có lòng yêu thương, có tấm lòng bao dung, lại còn biết trị bách bệnh đến trị liệu, ai ngờ đám hỗn đản này lại dám nổ tung Bạch Kim Hàn.

Chương 823

“Chạy!!” Mấy hắc y nhân còn sống sót thấy đại thế đã mất, chỉ đành không cam lòng liếc nhìn Mộc Tú rồi chọn rời đi.

“Muốn chạy à!!” Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư lạnh lùng hừ một tiếng, dứt khoát đuổi theo mấy người đó.

“Thật là mất hứng!” Tần Phong nhìn đống phế tích trước mắt, tâm trạng lập tức không còn vui vẻ nữa.

“Bệ hạ!” Hữu Dung ngẩng đầu nhỏ, nhẹ giọng hỏi: “Ngài có phải nên giải thích một chút, tối nay ngài tại sao lại ở cái nơi này không!?” “Trẫm là đến mua say!” Tần Phong nói dối mặt không đỏ, trong một giây nhập vai, vẻ mặt ưu sầu nói: “Đừng thấy bên cạnh trẫm có rất nhiều nữ nhân, nhưng nàng mới là người trong lòng trẫm, đáng tiếc không lâu trước đây Tử Diên cưỡng ép chiếm hữu trẫm, trẫm cảm thấy có lỗi với nàng, tối nay mới đến đây mua say!” “A giá!!” Tần Hạo ở bên cạnh đều kinh ngạc ngây người.

Muốn hỏi ca ca tốt của mình, có biết mình đang nói gì không.

“Ngươi là biểu tình gì vậy!?” Tần Phong thấy Hữu Dung không tin, lập tức nghiêm mặt nói: “Con trai làm sao có thể dùng sự trong sạch để vu oan một người…” Ối giời ơi!!

Đây là lời lẽ hổ lang gì vậy!!

Toàn bộ các chiến hữu đều ngớ người, không biết ai đã cho Tần Phong cái dũng khí này.

Chưa nói đến việc con trai có thể dùng sự trong sạch để vu oan một người hay không, cứ nói loại người như Tần Phong này còn có thứ gọi là trong sạch đó sao!?

"Ta thấy lời này của ngài, nên nói với Tử Diên thì hơn!" Hữu Dung không nhịn được đảo mắt, không tin cái mồm mép tép nhảy của Tần Phong.

"Một thời một đời, không phụ, một người một việc, giữ thủy chung!" Tần Phong nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hữu Dung, mặt đầy thâm tình nói: "Mặc dù Tử Diên làm việc này không đúng đạo lý, nhưng sau này mọi người đều là người một nhà." "Bệ hạ!" Đôi mắt đẹp của Hữu Dung đột nhiên hàm tình mạch mạch, dường như thật sự tin vào cái mồm mép tép nhảy của Tần Phong.

"Chị dâu, lời quỷ quái này mà chị cũng tin sao!?" Giang Linh không nhìn nổi nữa, vội vàng tiến lên khuyên Hữu Dung.

"Chị đừng có không hiểu chuyện được không!?" Hữu Dung trong lòng lập tức sốt ruột.

Nàng đương nhiên biết Tần Phong đang nói bừa, nhưng mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo không phải giả.

Mặc dù nàng rất tự tin vào nhan sắc của mình, cũng có thể khiến Đại Ma Vương động lòng vài phần, nhưng nếu để hắn tiếp tục lả lơi thêm hai người nữa, nói không chừng hắn sẽ vứt nàng ra sau đầu mất.

Hơn nữa hiện tại Tử Diên đã đắc thủ rồi, nếu nàng còn không nhanh chóng ra tay, e rằng ngay cả canh cũng không được uống.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã khiến định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại động lòng, phát sinh ý nghĩ muốn đẩy ngã hắn, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Ân!?" Tần Phong đứng ngây tại chỗ.

Nhất thời có chút không phân biệt được, ai mới là thợ săn, ai lại là con mồi.

Lúc này – vì động tĩnh tự bạo của hắc y nhân quá lớn, đã dần dần thu hút rất nhiều người.

“Bệ hạ!” Mộc Tú vội vàng tiến lên nói: “Đại điển khai quốc của Đại Tần sắp diễn ra, lúc này không nên gây ra bất kỳ scandal nào, xin Bệ hạ hãy về cung trước, thần sẽ tự xử lý ổn thỏa.” “Ngươi đó…” Tần Phong nhìn đám người xung quanh càng lúc càng đông, không vui nói: “Sau này bớt làm mấy chuyện thất đức đi, không chỉ làm phiền nhã hứng của trẫm, còn hại trẫm bị liên lụy, càng làm phiền Lâm huynh chữa thương.

Cũng may Lâm huynh là người của mình, nếu hôm nay mời người khác đến, mặt mũi của trẫm chẳng phải sẽ bị ngươi làm mất hết sao!?” “A!?” Mộc Tú lập tức ngây người tại chỗ, trong lòng hiện lên một chữ ‘Ối giời ơi’ thật to.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn vạn vạn lần không dám tin, trên đời lại có người vô sỉ đến mức này, lại có thể đường đường chính chính đổ lỗi cho người khác.

“Ân!” Lâm Tam đồng tình gật đầu, cảm thấy Tần Phong nói có lý.

Trong phòng bao có bao nhiêu người không ám sát, cố tình lại ám sát Mộc Tú, đủ để chứng minh Mộc Tú sau lưng đã làm bao nhiêu chuyện thất đức.

“Không hổ là ca ca!” Tần Hạo ánh mắt tràn đầy sùng bái, phát hiện tư tưởng của ca ca thật vĩ đại.

Chủ yếu là một điều: Khoan dung với mình, nghiêm khắc với người khác!

“Sau này ngươi bớt chơi với bọn họ đi!” Giang Linh trừng Tần Hạo một cái, kéo tai hắn về Tần Vương Phủ.

“Ca, đệ về trước đây!” Tần Hạo tự biết mình đuối lý, căn bản không dám phản kháng.

“Thật là vô dụng!” Tần Phong bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nghiêm mặt nói: “À phải rồi, về viết một bản kiểm điểm ngày mai dâng lên.

Là vị quốc công đầu tiên của Đại Tần ta, phải biết tri pháp thủ pháp, đừng tưởng cùng trẫm xông pha giang sơn thì có thể chà đạp luật pháp của Đại Tần ta.” “Thần… tuân chỉ!” Mộc Tú thấy oan khuất không thể rửa sạch, chỉ đành tủi thân nhận lệnh.

“Tần huynh, quả nhiên nhất tâm vì công!” Lâm Tam ánh mắt tràn đầy khâm phục, càng ngày càng cảm thấy Tần Phong thật phi thường.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Lừa gạt!?” Tần Phong mặt đầy mờ mịt, không biết nói từ đâu.

Chẳng mấy chốc – Tần Phong đã quay về A Phòng Cung, gọi Thanh Thiên đến hỏi.

“Bẩm Bệ hạ!” Thanh Thiên ôm quyền quỳ xuống nói: “Những kẻ đến ám sát lần này đều là một đám thanh niên nhiệt huyết, theo lệnh của Bệ hạ thần không hạ sát thủ với bọn chúng.

Tuy nhiên, kẻ đứng sau bọn chúng lại là các thế gia và thế lực giang hồ.” “Thế gia!?” Tần Phong ngồi trên long ỷ, vẻ mặt không vui nói: “Lão Tề phụ trách giày xéo giang hồ thu thập võ học, Quang Thiên phụ trách chỉnh đốn thế gia thu thập tài bảo, bọn họ đều ăn hại gì vậy, mà lại còn để thế gia và thế lực giang hồ có sức phản kháng!?” “Bẩm Bệ hạ!” Thanh Thiên vội vàng đáp: “Hiện tại các thế gia và thế lực giang hồ đều đã khôn ra rồi, thấy Lão Tề thì chủ động dâng trân bảo, thấy Quang Thiên thì chủ động mở cửa để hắn vào kiểm tra, còn tìm một đám người đến vây xem, thực sự là không tìm được cớ để ra tay!” “Chơi kéo co cực hạn với trẫm sao!?” Tần Phong hai mắt hơi nheo lại, suy nghĩ làm thế nào để thu thập bọn chúng.

“Bệ hạ!” Thanh Thiên lại mở miệng nói: “Thần còn điều tra được, các đại thế gia đã âm thầm liên kết lại, đang âm mưu làm thế nào để ép Bệ hạ thỏa hiệp, tiếp tục hưởng đặc quyền của thế gia.” “Chưa từng trải qua nỗi đau của tộc ta, lại vọng tưởng hưởng thành quả của tộc ta!” Tần Phong lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Tổ tiên Tần gia chúng ta đã dùng biết bao máu xương mới đổi lấy giang sơn này, sao có thể để đám người ngoài này hưởng thụ quả ngọt chiến thắng.

Truyền Lý Cực đến gặp trẫm!” “Vâng!” Thái giám bên ngoài nghe thấy động tĩnh, vội vàng truyền triệu Lý Cực đến diện thánh.

“Thần, Lý Cực bái kiến Bệ hạ!” Lý Cực rất nhanh đã đến đại điện, nhìn ánh mắt Tần Phong tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

Từ năm đó ở Thiên Hồng Thư Viện, nhìn thấy Tần Phong lần đầu tiên, hắn đã biết người này tuyệt đối không phải vật trong ao.

Cho dù sau này Diệp Long kích hoạt Ma Đồng nô dịch bừa bãi, hắn cũng không từ bỏ đấu tranh, khổ sở chờ đợi Tần Phong quay về.

Sự thật cũng chứng minh hắn quả nhiên không nhìn lầm, Tần Phong chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã đoạt được thiên hạ.

Và hắn cũng trở thành một trong những tâm phúc ái tướng tuyệt đối của Long Quân, hơn nữa còn là kim bàn tính do chính Long Quân đích thân luyện chế.

“Lý Cực!” Tần Phong cao tọa trên long ỷ, thần tình uy nghiêm nói: “Trẫm bổ nhiệm ngươi làm Đại Nông Lệnh của Trị Túc Nội Sử, nằm trong Cửu Khanh, phụ trách tất cả thuế vụ của Đại Tần ta.

Ngươi có thể nhờ Hắc Băng Đài của Thanh Thiên hỗ trợ, cũng có thể tùy thời điều động trăm vạn tinh nhuệ đại quân Ma Tộc.” “Thần, Đại Nông Lệnh Lý Cực, nguyện lấy cái chết báo đáp hoàng ân!” Lý Cực kích động vội vàng tạ ơn, hạnh phúc đến mức sắp ngất đi.

Một tay nắm tình báo, một tay nắm binh quyền!

Ngươi hỏi Đại Nông Lệnh tính là cái thứ gì, thế gia mà Quang Thiên không chỉnh đốn được, chúng ta có thể chỉnh đốn.

Giang hồ mà Lão Tề không làm gì được, chúng ta có thể làm được.

Tóm lại một câu… Pháp luật Tần có thể quản lý được thì chúng ta phải quản, pháp luật Tần không thể quản lý được thì chúng ta cũng phải quản.

Tụ tài vì quốc, Long Quân đặc xá!

Bất kể hợp pháp hay không hợp pháp, dám thiếu nộp một phân tiền thuế, bảo đảm sẽ phạt ngươi khuynh gia bại sản.

Chương 824

Đây chính là Trị Túc Nội Sử của Đại Tần… “Ân!” Tần Phong hài lòng gật đầu.

Là Nhân Hoàng duy nhất của Hoang Cổ, mỗi ngày hắn đều tự vấn bản thân ba lần: Trẫm có quá khách khí không?

Trẫm có cho hắn thể diện không?

Trẫm có nên ra tay không?

Tóm lại, các thế gia có thể khuynh gia bại sản, nhà tan người mất, còn trẫm nhất định phải mỗi ngày hoa thiên tửu địa, rượu hồ thịt rừng, chủ yếu là một điều: Khoan dung với mình, nghiêm khắc với người khác.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã thu thập đủ các loại thuế tạp, nhiệm vụ Đại Hôn Quân đã đạt 40%!” “Một phát tăng 10%!” Tần Phong tâm trạng cảm thấy vô cùng vui vẻ, chuẩn bị đi hậu cung tự thưởng cho mình.

Màn hình chuyển cảnh – Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư, vẫn đang truy đuổi thích khách.

“A Di Đà Phật!!” Tam Lộng Đại Sư hai tay chắp lại nói: “Bần tăng gần đây vừa mới học được một chiêu, đã vậy các vị thí chủ không thức thời, vậy thì đừng trách bần tăng không khách khí!” Lời vừa dứt!!

Tam Lộng Đại Sư như Cẩu Đà chuyển thế, bùng phát ra một đạo Phật quang chói mắt.

Tiếng Phật uy nghiêm càng vang vọng đêm tối, một bàn tay vàng khổng lồ cũng theo đó xuất hiện, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

"Đại Thủ Ấn Kinh!!" Hắc y thích khách sắc mặt không khỏi biến đổi, muốn né thì đã không kịp nữa rồi. 'Ầm' một tiếng!!

Mấy hắc y thích khách trúng một chưởng thật mạnh, thân thể theo đó bị đánh bay ra xa mấy trăm mét, trên đường đi, còn đâm xuyên qua không biết bao nhiêu kiến trúc.

"Một trong ba đại tuyệt học của Đại Quang Minh Tự!" Nhậm Hoàn trong lòng không khỏi kinh hãi.

Mặc dù Tam Lộng Đại Sư tính cách phong phong điên điên, hoàn toàn không có dáng vẻ của một người xuất gia, nhưng lại không thể không thừa nhận thiên phú của y thực sự đáng sợ.

Các cao tăng khác của Đại Quang Minh Tự cả đời, nếu tinh thông một trong ba đại tuyệt học đã đủ lợi hại rồi.

Nhưng hắn không chỉ đẩy Đỉnh Thượng Hóa Phật lên một tầng cao hơn, mà còn tinh thông tuyệt học thứ hai của Đại Quang Minh Tự, hơn nữa sử dụng còn vô cùng thuần thục.

"Phụt!!" Một hắc y thích khách phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ thấy trên ngực xuất hiện một vết chưởng ấn, như thể bị thanh sắt nung đỏ đóng dấu vào, sống sờ sờ in lên một bàn tay đỏ ửng.

Nhưng đối phương hiện tại cũng không quan tâm đến vết thương của bản thân, lợi dụng đêm tối làm yểm hộ gắng gượng bỏ chạy thật nhanh.

"A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư hai tay chắp lại nói: "Xem ra Đại Thủ Ấn Kinh của bần tăng tu luyện vẫn chưa đến nơi, một chưởng đánh xuống mà vẫn còn một kẻ sống sót." "Đuổi!" Nhậm Hoàn rút Ngư Tràng Kiếm ra liếm đầu lưỡi, ánh mắt tràn đầy sự điên cuồng của thợ săn đang truy đuổi con mồi.

"Thôi thôi được rồi!" Tam Lộng Đại Sư mở miệng ngăn cản nói:

“Thực ra bọn họ cũng đều là những người đáng thương, tràn đầy nhiệt huyết, kết quả lại bị thế gia lợi dụng.” “Đại Sư, điều này không giống ngài chút nào!” Nhậm Hoàn vẻ mặt không thể tin được nói: “Nghe đồn Hồng Y Yêu Tăng bất kể đúng sai, bất kể già trẻ… giết người không chớp mắt, tại sao hôm nay lại đồng cảm với những thích khách này!?” “Ta Phật từ bi!” Tam Lộng Đại Sư hai tay chắp lại, vẻ mặt từ bi nói: “Bần tăng cũng đã từng trẻ, cũng từng có thời kỳ tràn đầy nhiệt huyết, đồng là người lưu lạc cuối trời, gặp nhau hà tất phải từng quen biết…” “Nói thật đi!” Nhậm Hoàn không có thời gian nghe lão lừa lảm nhảm ở đây, lập tức dùng Ngư Tràng Kiếm đặt lên cổ y.

“Đó là một nữ nhân!” Tam Lộng Đại Sư vẻ mặt thành thật nói: “Mặc dù nàng bịt mặt, nhưng dựa vào kinh nghiệm tung hoành hoa tùng nhiều năm của bần tăng, chỉ bằng hương hoa cũng có thể xác nhận nàng là một đóa hồng mân côi kiều diễm chưa nở.” “Nữ nhân!?” Nhậm Hoàn quay đầu nhìn về hướng đối phương rời đi, phía trước không xa chính là Tần Vương Phủ của Tần Hạo. ………… Trong Tần Vương Phủ.

Tần Hạo tốn chín trâu hai hổ chi lực, cuối cùng cũng an ủi xong Giang Linh.

Đang thân tâm rã rời về phòng chuẩn bị đi ngủ thì phát hiện trong phòng ngủ của mình có mùi máu tươi.

“Ai!?” Tần Hạo hai mắt chợt lóe lên hàn quang, Lôi Thần Chi Chùy cũng theo đó xuất hiện trong tay. ‘Tích lịch ba lạp!!’ Một trận điện quang lóe lên trong phòng ngủ, bức một bóng đen ra ngoài.

“Là ngươi…” Tần Hạo hai mắt hàn quang lóe lên, vừa nhìn đã nhận ra đối phương.

Chính là nhóm hắc y nhân vừa rồi ở Bạch Kim Hàn, ám sát Mộc Tú, cũng là đám loạn đảng phản tặc đã tàn hại trụ cột của Đại Tần bọn họ.

“Phụt!!” Còn chưa đợi Tần Hạo động thủ, đối phương đã phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay sau đó vì vô lực mà ngã quỵ xuống đất, rồi đầu nghiêng sang một bên ngất đi, khăn đen trên mặt cũng theo đó rơi xuống, lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ trắng bệch.

“Cô nương, ngươi không sao chứ!?” Tần Hạo vội vàng tiến lên, kiểm tra vết thương của đối phương.

Chỉ thấy y phục đen trên ngực nữ tử bị cháy xém, lộ ra một mảng lớn làn da trắng nõn, trên đó như bị thanh sắt nung đỏ đóng dấu qua, bị in lên một bàn tay đỏ ửng.

“Đại Thủ Ấn Kinh!!” Tần Hạo thốt ra cái tên đó, không hề xa lạ với công pháp này.

Năm đó Tạ Thiên chính là trúng Đại Thủ Ấn Kinh của Phương Trượng Đại Quang Minh Tự, ngày ngày đều phải chịu đựng sát thương kéo dài do Đại Thủ Ấn Kinh mang lại.

Là hắn đã sử dụng Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính, hóa giải nhiều ngày mới giải quyết được.

Cho nên hắn đối với chiêu thức này, ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

Ngay lúc này – bên ngoài truyền đến tiếng hạ nhân gấp gáp: “Tần Vương Điện hạ, Tam Lộng Quốc Sư mang người đến Vương Phủ, nói rằng loạn đảng phản tặc đang truy đuổi có thể đã trốn vào Tần Vương Phủ chúng ta, muốn mang người vào lục soát.” “Loạn đảng phản tặc!?” Tần Hạo nhìn đại mỹ nhân trong lòng, cảm thấy nàng ta khẳng định có nỗi khổ tâm gì đó, không chút do dự nói: “Ngươi đi nói với Tam Lộng Đại Sư, bản vương đang tu luyện, không tiện để hắn dẫn người vào Vương Phủ lục soát.

Nếu thật sự có loạn đảng phản tặc nào vào Tần Vương Phủ của ta, cũng không cần Quốc Sư đích thân ra tay, bản vương sẽ đích thân giết chết chúng rồi mang đi gặp ca ca.” “Vâng!” Hạ nhân nào dám nói không, vội vàng tuân lệnh lui xuống.

“Không tiện!?” Tam Lộng Đại Sư lập tức không vui, luôn cảm thấy tiểu tử Tần Hạo này muốn cướp công.

Nhưng vừa nghĩ đến Tần Hạo là một trong ba sở thích lớn của Ngô Hoàng, cho dù hắn có không vui đến mấy, cũng không có bất kỳ cách nào đối phó với hắn, chỉ đành quay về bẩm báo sự thật với Tần Phong.

Lúc này – trong hậu cung.

Tần Phong đang nghĩ xem nên tìm ai để giao lưu tình cảm một chút.

Ai ngờ Tiểu Bạch đột nhiên nhảy ra, lôi kéo hắn đến chỗ ở của Điềm Điềm.

Chỉ thấy Điềm Điềm không chỉ lấy ra mỹ tửu mua bằng trọng kim, mà còn khoác lên chiến bào đặc trưng của vũ cơ Tây Vực, khác với phong cách đáng yêu trước kia, giờ đây hoàn toàn là phong cách yêu cơ Tây Vực gợi cảm.

Một mảng lớn da thịt trắng tuyết lộ ra ngoài, khiến người ta tim đập thình thịch.

“Điềm Điềm, nàng làm gì vậy!?” Tần Phong miệng nói là câu hỏi nghi vấn, nhưng ánh mắt lại đưa ra câu khẳng định.

“Bệ hạ!” Điềm Điềm chủ động áp sát, nỉ non mềm mại nói: “Người nghĩ thiếp đến Thăng Long là vì cái gì!?” “Điềm Điềm, nàng học hư rồi…” Tần Phong vốn muốn mở miệng nói vài câu.

Nhưng Điềm Điềm đã nâng chén rượu uống cạn một hơi, sau đó phóng khoáng nhào tới, rượu cay nồng theo yết hầu hắn chảy xuống.

Chương 825

Lúc này – Tiểu Bạch đang ngồi trên bậc thang ngoài cung điện, vui vẻ đếm từng viên cực phẩm linh thạch… “Đây không phải kết thúc, mà chỉ vừa mới bắt đầu thôi!” Tiểu Bạch vừa vui vẻ đếm linh thạch, vừa suy nghĩ xem nên đi đâu tìm phú bà tiếp theo.

Mặc dù Tần Phong không thẳng thắn khoan hồng, nhưng dựa theo nhiều năm quan sát của nó, tên chủ ngân này tuyệt đối giấu diếm bí mật lớn nào đó, bán thêm vài lần cũng chẳng ảnh hưởng gì đến giá cả.

Lúc này — Hai người trong cung điện, thần thức nối liền bởi một sợi tơ trong suốt óng ánh.

“Hô hô!” Tần Phong hít sâu một hơi nói: “Điềm Điềm, trẫm khuyên nàng tốt nhất đừng có chơi với lửa, chuyện này đàn ông cùng lắm là đi tù, còn nàng thì là… ở cữ đó, ô ô…” Không đợi Tần Phong nói hết lời, rượu ngon nhập khẩu lại được dâng lên.

Tuy nhiên, rượu này là Đế Vương Túy mà Điềm Điềm đã bỏ trọng kim mua về, cho dù là tu vi Đại Đế cảnh uống nhiều cũng phải mơ màng.

Kết quả là không làm Tần Phong say, mà chính nàng lại không chịu nổi trước.

Không chỉ khuôn mặt nhỏ trắng nõn ửng một màu say rượu hồng hào, bàn tay nhỏ cũng bắt đầu vô thức sờ loạn, không chỉ mượn rượu hành hung, mà còn muốn làm càn tới đỉnh điểm.

“Phịch” một tiếng!!

Không cho Tần Phong thời gian chuẩn bị, Điềm Điềm trực tiếp nhào người xuống.

“Tửu lượng này cũng kém quá đi chứ!?” Tần Phong trong lòng đầy ủy khuất, không ngờ mình lại bị động. (Lược bỏ một vạn chữ ở đây…) “Ách…” Tần Phong không kìm được kêu lên một tiếng.

Ban đầu hắn định kế thừa ý chí của thừa tướng, ai ngờ lại một lần nữa trải nghiệm cảm giác nhiệt huyết tràn đầy.

“Ầm ầm ầm!!” Linh khí giữa trời đất đột nhiên sôi trào, điên cuồng tràn vào thể nội hai người, ngay sau đó một quả cầu năng lượng khổng lồ bao bọc hai người, Thái Cực Âm Dương Đồ cũng theo đó xuất hiện trên không cung điện.

“Đó là cung điện của Điềm Điềm!!” Hữu Dung lập tức bị tức đến sưng mặt lên.

Nàng đã tắm rửa sạch sẽ chờ Đại Ma Vương đến rồi, ai ngờ lại bị Điềm Điềm nửa đường cướp mất, cũng bắt đầu suy nghĩ có nên đồng ý giá của Tiểu Bạch hay không.

“Thật ra là Điềm Điềm!!” Tiêu Cửu Nương lập tức đấm thùm thụp.

Thua Tử Diên – cô thanh mai trúc mã kia thì nàng chấp nhận, nhưng là một người kế nhiệm ưu tú của Hợp Hoan Tông, danh tiếng lại chẳng bằng một cô nàng “não yêu đương” đào góc tường thì quá mất mặt.

“Sớm đã nói với ngươi rồi!” Nguyệt Hi xuất hiện đúng lúc, bắt đầu châm chọc: “Loại nữ tử xuất thân phong trần như ngươi, chỉ là đồ chơi trong mắt chủ nhân thôi, nếu ngươi không có Tiên Thiên Đạo Thể, ngay cả tư cách làm đồ chơi của chủ nhân cũng không có.” “Ngươi…” Tiêu Cửu Nương tức đến mặt đỏ bừng nói: “Ngươi có thể tránh xa ta một chút không, đừng ngày nào cũng âm hồn bất tán theo ta như vậy.” “Không thể!” Nguyệt Hi với vẻ mặt chân thành nói: “Nếu ta một ngày không tìm phiền phức cho ngươi, ta sẽ thấy khắp người khó chịu, chỉ khi nhìn thấy ngươi khó chịu, ta buổi tối mới có thể ngủ ngon giấc." "Ngươi, ngươi…" Tiêu Cửu Nương bị tức đến ngực phập phồng, nghiêm trọng nghi ngờ hai người kiếp trước có thù.

"Tại sao!!" Phong Tình thì hoàn toàn điên cuồng, cảm thấy mình chính là nỗi sỉ nhục của Mị Ma.

Rõ ràng là người bị Tần Phong đóng ấn Tiên Nô Pháp Ấn sớm nhất, nhưng nhiều năm trôi qua vẫn chưa được đóng ấn Mị Ma Văn, đơn giản là làm mất hết mặt mũi của Mị Ma nhất tộc.

"Áp lực lớn quá đi!" Ngọc Tuyết lộ vẻ mặt vô cùng ủ rũ, không ngừng lay động cái đuôi cáo.

Vốn dĩ cho rằng sau khi Tần Phong thống nhất thiên hạ, mình – con Cửu Vĩ Tiên Hồ này có thể làm rạng rỡ tổ tông, làm một con hồ ly tinh họa quốc ương dân, ai ngờ hậu cung của Tần Phong lại cạnh tranh khốc liệt đến thế.

Chỉ cần hơi mất tập trung một chút, đã bị người khác giành mất hào quang.

"Áp lực chút nào cũng không lớn a!" So với sự ủ rũ của Ngọc Tuyết, Hoa Linh lại vô tư vô lo.

Kể từ khi Tần Phong thống nhất thiên hạ, thiên phú Ngân Nguyệt Ngự Miêu của nàng đã hoàn toàn được kích hoạt.

Không chỉ có thể dự cảm được sự hưng thịnh hay suy vong của vận mệnh Đại Tần, nuôi trong cung A Phòng còn có thể tịnh hóa linh khí, làm cho những người trong cung tu luyện nhanh hơn.

Nàng bây giờ là linh vật trong cung, Tử Diên ngày nào cũng đến cho nàng ăn.

"Công chúa nhỏ của thảo nguyên!" Tử Diên nghe thấy động tĩnh liền đứng dậy đi đến cửa sổ.

Là người kế nhiệm tương lai được Nguyệt Thần Cung bồi dưỡng, từ nhỏ đã tiếp xúc với hạt nhân quyền lực, đối với việc đàn ông tam thê tứ thiếp đã sớm quen thuộc, thấy nhiều không lạ.

Huống chi, Tần Phong hiện giờ đã thống nhất thiên hạ, muốn hắn không trêu hoa ghẹo nguyệt căn bản là không thể.

Thay vì vì chuyện này mà cãi vã với Tần Phong, chi bằng quang minh chính đại chấp nhận.

Hơn nữa nàng và Tần Phong là thanh mai trúc mã lớn lên từ nhỏ, lại còn được Tần phu nhân công nhận, những nữ nhân khác trong mắt nàng chẳng qua chỉ là công cụ nhân cho các cuộc hôn nhân chính trị. ……… Ngay khi Tần Phong và Điềm Điềm đang cùng nhau tu luyện, Lý Cực đã bắt đầu trưng thu các loại thuế.

Bất kể là thiên tài địa bảo hoang dã tìm thấy ở Hoang Cổ, hay thiên tài địa bảo nuôi trồng, hoặc là đan dược, vũ khí đã luyện chế thành… tất cả đều phải nộp thuế.

Ngay cả những trân bảo cất giữ trong kho báu của thế gia, chỉ cần chưa nộp thuế, tất cả đều là tang vật không rõ nguồn gốc, Nội Sử Đại Tần đều có quyền tịch thu và phạt tiền.

Điều lệ này vừa ban ra, khiến các thế gia mắng chửi không ngừng.

“Từ xưa đến nay, thế gia chưa từng có chuyện nộp thuế!” “Tần Phong tiểu nhi ức hiếp người quá đáng, đây là căn bản không cho thế gia chúng ta đường sống a!” “Liên hợp tất cả thế gia, phò trợ một hoàng đế nghe lời!” “Đây là lời gì của hổ lang vậy, có muốn ta cho ngươi một cái bạt tai, để ngươi tỉnh mộng không!?” “Đừng nói liên hợp tất cả thế gia, cho dù là liên hợp toàn bộ Hoang Cổ, cũng chưa chắc có thể lay chuyển đế vị của Long Quân!” “Chẳng phải thư sinh vừa rồi bị chém giết đã chết sao?

Ngươi muốn chết đừng liên lụy chúng ta!” “Tần Phong chuyên trị các loại không phục, lúc này ai dám ngóc đầu lên kẻ đó xui xẻo.” “Vậy cứ nhìn hắn, thu hết tiền của chúng ta sao!?” “Nếu một đế quốc cường đại đến mức không có đối thủ, vậy kẻ có thể đánh bại nó chỉ có chính nó.” “Ý ngươi là, chỉ có Đại Tần mới có thể đánh bại Đại Tần!?” “……” Thế gia có thể tồn tại nhiều năm như vậy, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào lời nói suông.

Bọn họ khác với những môn phái võ lâm do một Đại Tông Sư khai sáng, bọn họ đã trải qua bao nhiêu thế hệ người nỗ lực mới trở thành thế gia, rất nhanh đã nghĩ ra phương pháp đối phó Tần Phong.

Thay vì nghĩ đến việc đối đầu trực diện với Đại Tần, chi bằng để nội bộ bọn họ xuất hiện vấn đề. ……… Thời gian trôi nhanh, mấy ngày đã qua.

Tần Phong vốn dĩ thấy Điềm Điềm nhiệt huyết tràn đầy, muốn thu binh, ngày khác lại chiến.

Ai ngờ Điềm Điềm nhìn thì có vẻ là một cô gái ngây thơ, nhưng lại có tính cách không chịu thua của con gái thảo nguyên, thề muốn làm một trong mười thanh niên nữ kiệt xuất cảm động Hoang Cổ, dù bị thương nhẹ cũng không rời chiến tuyến.

“Ta cuối cùng cũng biết, lão tổ tông vì sao lại phải đánh Tây Vực rồi!” Tần Phong nhìn Điềm Điềm vẫn không chịu thua, không thể không thừa nhận mị lực của văn hóa Tây Vực.

“Ách…” Điềm Điềm ngẩng đầu cắn môi đỏ hừ một tiếng, hai bàn chân nhỏ cũng theo đó nở hoa.

“Rầm” một tiếng!!

Chỉ nghe thấy trong cơ thể Điềm Điềm truyền ra một tiếng trầm đục, là âm thanh của tu vi chất cốc bị phá vỡ, khí tức cũng bạo trướng một đoạn lớn hơn trước.

“Ô ô…” Điềm Điềm không chịu nổi nữa, ngã vào lòng Tần Phong.

“Còn thiếu một chút!” Tần Phong cảm nhận linh lực bành trướng trong cơ thể, cách đột phá Chuẩn Đế đỉnh phong chỉ còn một bước ngắn ngủi.

Tuy nhiên hắn bây giờ không còn thời gian tiếp tục tu luyện nữa, cần phải đi tham gia đại điển khai quốc của Đại Tần… Lúc này — Thủ lĩnh các phương thế lực tề tựu tại kinh đô Đại Tần.

Chương 826

Mặc dù trong lòng bọn họ có cả trăm lý do không muốn đến, nhưng Tần Phong lại nắm giữ quân quyền, cho dù không muốn đến cũng không dám không đến.

Cũng để phòng ngừa Tần Phong tìm cớ nào đó để tịch thu tài sản diệt tộc bọn họ, từng người đều mang theo hạ lễ trân quý đến chúc mừng Đại Tần khai quốc.

Lại có Hoang Cổ Vạn Tộc nghe nói không mang lễ vật đến gặp Tần Phong, hắn sẽ mang đại quân đi tìm bọn họ, sợ đến mức nhao nhao phái sứ giả đến triều bái Đại Tần.

Khiến kinh đô Đại Tần, trong nháy mắt trở nên náo nhiệt.

Đương nhiên cũng có một số dị tộc không coi Đại Tần ra gì, không những không phái sứ giả đến Đại Tần triều bái, mà còn lớn tiếng nói Tần Phong có bản lĩnh thì cứ mang binh qua đó.

Kết quả không có ngoại lệ… Sau một hồi phân tích hợp lý của Diệp Long, Diệp Thần suất binh sát phạt thất tiến thất xuất.

Không chỉ thủ lĩnh trong tộc bị giết, số lượng lớn thanh niên còn bị Ma Đồng nô dịch, tài vật tích lũy nhiều năm càng bị cướp sạch, khiến bộ lạc vốn đã không giàu có càng thêm họa chồng họa.

“Tần Phong, ngươi cứ đợi đấy, ta rất nhanh sẽ quay về!” Diệp Thần đang đứng trước một biển lửa, máu tươi trên mặt vẫn chưa khô.

Kể từ khi hắn dẫn năm mươi vạn Hắc Kỳ Quân rời khỏi Thăng Long, một đường quét ngang, liên tiếp phá vỡ hơn ba mươi dị tộc, không chỉ thu hoạch được lượng lớn tài bảo, số lượng quân đội cũng đã khuếch trương lên đến một triệu.

Mặc dù đội quân một triệu này không mạnh bằng mười vạn quân ở Bắc Cương Yếu Tắc, nhưng hắn có tự tin dựa vào độc môn luyện binh chi pháp của Bắc Cương Yếu Tắc, huấn luyện bọn họ trở thành một đội quân bách chiến bách thắng, công vô bất khắc.

“Chiến với hắn!!” Các dị tộc nhìn gia viên bị hủy diệt, phẫn nộ xông về phía Diệp Thần.

“Tuyệt đối đừng liên lụy ta a!” Diệp Long thì không có ý định liều mạng, hắn nháy mắt với ái tướng tâm phúc.

Chỉ thấy đối phương lập tức hiểu ý, thành thạo trà trộn vào đám đông đang giao chiến, bi phẫn lớn tiếng hô: “Đừng hy sinh vô ích, mau đi tìm Đại Tần Thủy Hoàng, chỉ có Đại Tần Thủy Hoàng mới có thể trấn áp ác ma Bắc Cương này…” “Ta là Chiến Thần Bắc Cương!!” Sắc mặt Diệp Thần lập tức trở nên dữ tợn, không thể chịu đựng được việc bị người khác gọi là ác ma.

Chỉ thấy hắn lập tức mở chế độ sát lục, điên cuồng thu hoạch đầu người tại chỗ, quanh thân bao trùm một cỗ thương ý cường đại, Ngân Long Thương trong tay chỉ vung nhẹ một cái, thương ý như có thực chất bộc phát ra.

Vô số dị tộc trong khoảnh khắc xông đến, liền bị Ngân Long Thương vô tình xuyên thủng.

Máu tươi bắn ra, trong nháy mắt nhuộm đỏ đại địa.

“Lùi, lùi, lùi!” Các dị tộc mặt đầy kinh hãi, bị Diệp Thần dọa sợ mà nhao nhao bỏ chạy.

Và ngay khi Diệp Thần đang bận rộn đại sát đặc sát, Diệp Long đặt một chiếc nhẫn trữ vật bên cạnh tộc trưởng dị tộc đã chết, bên trong là mấy chục vạn viên Tiên Tinh do Tần Phong phái người đưa tới.

Còn việc tại sao lại cho Diệp Thần nhiều Tiên Tinh như vậy, là do Tần Phong đã suy nghĩ kỹ càng rồi quyết định.

Không chỉ là để Diệp Thần gánh tiếng xấu, mà còn vì hắn đã đột phá đến Đại Đế chi cảnh, những nơi có thể dùng đến Tiên Tinh rất hạn chế, cuối cùng chỉ có thể dùng Tiên Tinh để giúp hắn huấn luyện đại quân.

Rất nhanh — Sát lục kết thúc, máu tươi khắp mặt đất.

Diệp Thần tay cầm Ngân Long Thương đứng trong biển lửa, toàn thân trên dưới đều dính máu tươi của dị tộc.

“Đến lượt ta biểu diễn rồi!” Diệp Long lập tức tiến lên quan tâm nói: “Diệp Thần, ngươi không sao chứ!?” “Ta không sao!” Diệp Thần nhìn thi thể đầy đất, trong lòng không hề có chút hổ thẹn nào.

Từ lúc bọn họ gọi mình là ác ma Bắc Cương, bọn họ đã có đường chết, mình chẳng qua là thay trời hành đạo mà thôi.

“Leng keng” một tiếng!

Chỉ thấy Diệp Thần vung Ngân Long Thương trong tay, gạt chiếc nhẫn trữ vật bên cạnh tộc trưởng lên.

Vốn dĩ cho rằng lại giống như các dị tộc khác, không có bao nhiêu của cải, ai ngờ sau khi xem xét thì hắn lập tức ngây người tại chỗ, nghiêm trọng nghi ngờ mình có phải đang mơ hay chưa tỉnh.

“Diệp Thần, ngươi thật sự không sao chứ!?” Diệp Long như thể ảnh đế nhập thể, chuyên chú vào việc quan tâm.

“Diệp Long!” Diệp Thần ngơ ngác nói: “Ngươi có thể cho ta một cái bạt tai không, ta nghi ngờ mình đang mơ mà chưa tỉnh.” “Cái này không hay lắm đâu!?” Diệp Long miệng nói không hay, nhưng tay lại giơ lên là một cái bạt tai mạnh.

"Bốp" một tiếng!!

Diệp Thần lập tức bay ra xa mấy chục mét, ít nhiều còn mang theo chút tình cảm cá nhân.

Tuy nhiên Diệp Thần không những không tức giận, ngược lại còn như một tên ngốc cầm nhẫn trữ vật ngây ngô cười.

Hắn làm sao cũng không ngờ, dị tộc nghèo khó lại giàu có đến thế, đủ mấy chục vạn viên Tiên Tinh.

Hắn hoàn toàn có thể dùng những Tiên Tinh này, tạo ra một đội quân bất khả chiến bại, công vô bất khắc, tung hoành Hoang Cổ, để lật đổ sự thống trị của bạo Tần!

"Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh kẻ cơ hội, làm bị thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 1000 điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh vu khống Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 5 vạn điểm phản phái!" "Ai vu khống!?" Tần Phong chết cũng không thừa nhận, lý lẽ hùng hồn nói: "Trẫm là một người phúc hậu đứng đắn, thấy Diệp Thần đệ đệ dẫn binh bên ngoài vất vả, đặc biệt xuất ra mấy chục vạn Tiên Tinh để ban thưởng." "Phúc hậu đứng đắn!?" Tứ đại nữ phó Phong Hoa Tuyết Nguyệt kinh ngạc, không biết là ai đã cho Tần Phong sự tự tin đó.

"Bệ hạ quả thực phúc hậu đứng đắn!" Nguyệt Hi không kìm được khẽ lẩm bẩm: "Chẳng qua là mặt dày vô sỉ thêm đạo mạo ngụy quân tử mà thôi!" "Ừm!?" Tai Tần Phong khẽ động, quay đầu nhìn về phía Nguyệt Hi.

Cuối cùng cũng xác định Nguyệt Hi chính là nữ phụ độc ác, cái miệng nhỏ cứ như bôi độc vậy, những lời nói ra có thể làm người ta tức chết.

"Bị nghe thấy rồi sao?!" Nguyệt Hi sợ đến tim đập thình thịch, sợ

Tần Phong dùng roi da nhỏ trừng phạt nàng.

“Bệ hạ!” Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư đi tới, hành lễ nói: “Bè đảng làm loạn mấy ngày trước ngoài một người trốn thoát ra, những kẻ còn lại đều đã bị đánh chết.” “Trốn thoát một người!?” Tần Phong khẽ cau mày nói: “Người này có tu vi gì?

Lại có thể trốn thoát khỏi tay hai người các ngươi!?” “Hồi bệ hạ!” Nhậm Hoàn vội vàng đáp: “Người này tu vi không tính là cao, nhưng hắn đã trốn vào Tần Vương Phủ, mà Tần Vương điện hạ vì tu luyện không cho phép thần đợi tiến vào, cho nên thần đợi mới không thể đánh chết hắn.” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Tần Phong liên tục xua tay nói: “Nhị đệ của trẫm tuy não nhỏ phát triển không hoàn chỉnh, não lớn thì hoàn toàn không phát triển, nhưng cũng không có lý do gì để bao che một kẻ làm loạn chưa từng gặp mặt.” “Bệ hạ!” Tam Lộng Đại Sư vội vàng nói: “Thần đợi thật sự không nói dối, nữ phản đảng kia quả thực đã trốn vào Tần Vương Phủ.” “Nữ phản đảng?

Vậy thì không có gì lạ rồi!” Tần Phong lập tức lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm lão thư trùng của hắn, nhân vật chính xưa nay đều lấy giới tính quyết định sống chết, càng là nữ nhân vật xinh đẹp, tỷ lệ sống sót càng cao.

Tuy nhiên nhị đệ dám giấu giai nhân trong nhà vàng, chẳng lẽ không sợ cha của Giang Linh quen Thục Đạo Sơn sao!?

“Ca ca cũng không muốn như vậy đâu!” Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, như thể lão sắc quỷ đã mở khóa tư thế mới.

“Bệ hạ!” Thiên Quân, Vạn Mã lại đi tới, bẩm báo: “Vũ tộc trưởng của Giao Nhân Tộc đang cầu kiến bên ngoài, chuẩn bị hiến dâng mỹ nữ Giao Nhân Tộc cho bệ hạ.” “Cái này không hay lắm đâu!?” Trong lòng Tần Phong từ chối.

Hắn đường đường là Thủy Hoàng Đại Tần, lên triều câu cá thì ra thể thống gì… “Bệ hạ!” Thiên Quân lập tức nghĩa chính ngôn từ nói: “Vũ tộc trưởng ngàn dặm xa xôi đến triều bái Đại Tần chúng ta, nếu bệ hạ không nhận, chẳng phải là đánh vào mặt người ta sao?!” “Đúng vậy, bệ hạ!” Vạn Mã cũng với vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Chuyện này nếu truyền ra ngoài, uy nghiêm Đại Tần chúng ta ở đâu?

Quốc uy Đại Tần chúng ta ở đâu?!” “Được rồi!” Tần Phong bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Mặc dù trong lòng hắn cũng không muốn lên triều thì câu cá, nhưng thân là quân vương một nước thì thân bất do kỷ a!

“A da!” Tứ người Phong Hoa Tuyết Nguyệt nghe xong đều mắt tròn mắt dẹt, phát hiện Tần Phong quả thực là một người phúc hậu đứng đắn.

Mặt dày vô sỉ + đạo mạo ngụy quân tử = người phúc hậu đứng đắn!

Chương 827

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư không kìm được chắp hai tay lại, phát hiện chốn công sở bây giờ ngày càng cạnh tranh khốc liệt.

Rất nhanh — Tần Phong đã gặp Vũ tộc trưởng.

Đồng hành không chỉ có hơn chục mỹ nữ tiểu giao thê, mà còn có sứ giả từ các chủng tộc khác phái tới.

“Bái kiến Đại Tần Thủy Hoàng Bệ Hạ!!” Vũ tộc trưởng nhìn thấy Tần Phong, kích động quỳ xuống dập đầu.

Hắn vốn dĩ cho rằng Giao Nhân Tộc sau khi mất đi hộ tộc đại trận, bị Diệp Thần cướp sạch sẽ hoàn toàn suy vong, ai ngờ trời xanh mở mắt, để bọn họ gặp được Chân Long Thiên Tử.

Phì!!

Long Quân là Nhân Hoàng, cùng với trời đất đồng tôn!

Dù sao chỉ cần bọn họ có thể ôm chặt cái đùi to này, Giao Nhân Tộc tất sẽ nghênh đón sự huy hoàng chưa từng có.

“Bái kiến Đại Tần Thủy Hoàng Bệ Hạ!” Các tiểu giao thê cũng đều nhao nhao quỳ xuống, thẹn thùng không dám ngẩng đầu nhìn Tần Phong.

Không giống như việc tự do bơi lội với đuôi cá ở Bắc Hải, lúc này đuôi cá của các tiểu giao thê đã hóa thành đôi chân, vừa trắng vừa dài, đi đạp xe ba bánh tuyệt đối có thể khiến các sinh vật nam tính phải hét lên.

“Đây chính là Đại Tần Thủy Hoàng!?” Những người khác trong lòng chấn động kịch liệt, bị khí tức Nhân Hoàng của hắn chấn nhiếp.

Như trích tiên, siêu phàm thoát tục!

Như thần linh, uy vũ phi thăng!

Như Thiên Đế, không thể nhìn thấu!

Một niệm hoa khai, quân lâm thiên hạ!

Ta là Nhân Hoàng, quân vương của vạn đế, cùng trời đồng tôn!

“Bái kiến Đại Tần Thủy Hoàng Bệ Hạ!!” Mọi người thân thể run rẩy, vội vàng phủ phục trên mặt đất.

Nếu nói trước khi đến trong lòng bọn họ có chút không phục, là vì ngại sự cường thế của Đại Tần nên bất đắc dĩ phải đến triều bái.

Thì bây giờ sau khi nhìn thấy Tần Phong bản thân, sự không phục trong lòng đã không còn nữa, thay vào đó là sự sợ hãi vô hạn, sợ Tần Phong như giẫm chết kiến mà xóa sổ bọn họ khỏi Hoang Cổ.

“Đều đứng dậy đi!” Tần Phong tự mình tiến lên, đỡ các tiểu giao thê dậy.

“Đa tạ Bệ Hạ!” Các tiểu giao thê mặt đầy thẹn thùng, dưới sự đỡ dậy của Tần Phong mà đứng lên.

“Thì ra Long Quân thích khẩu vị này!” Các sứ giả của chủng tộc khác trong lòng vô cùng hối hận.

So với những lễ vật trân quý mà bọn họ chuẩn bị, nhân thê thì bộ lạc bọn họ có bao nhiêu cũng có.

“Ừm, không tệ!” Nhìn những hạ lễ các tộc chuẩn bị, Tần Phong hài lòng gật đầu.

“Bệ hạ, hài lòng là tốt rồi!” Các sứ giả các tộc trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó chằm chằm nhìn Tần Phong.

Theo kinh nghiệm trước đây của bọn họ, triều đại nhân tộc chú trọng nhất là hiển dương quốc uy và lễ thượng vãng lai, tặng lại những lễ vật gấp mười mấy lần quà của bọn họ.

Chỉ đáng tiếc Tần lão lục không chỉ thích bóc lột, mà còn thích bóc lột, từ đầu đến cuối không hề có khái niệm hồi lễ.

Ngươi tặng ta quà, ta có thể nhận, đó là cho ngươi mặt mũi!

Hơn nữa, trong kịch bản của Tần Đạo, hắn chỉ lo vung vẩy đại bổng, muốn có quả ngọt thì tìm nhị đệ của hắn mà đòi!

“Bệ hạ!” Tam Thu lẳng lặng tiến lên, mở miệng nhắc nhở: “Thời thần sắp đến rồi, xin Bệ Hạ và các sứ giả các tộc đi đến Ngọ Môn, chứng kiến thời khắc lịch sử khai quốc của Đại Tần chúng ta.” “Chư vị, mời!” Tần Phong tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện hồi lễ, dẫn các sứ giả các tộc đi đến Ngọ Môn.

“A da!!” Các sứ giả các tộc vô ngữ nhìn nhau, trong lòng hiện lên một chữ “đậu má” to đùng.

Vốn dĩ cho rằng đến Đại Tần triều bái có thể kiếm lớn một khoản, ai ngờ Tần Phong căn bản không coi bọn họ là chư hầu, mà là gia nô của chính mình.

Rất nhanh — Tần Phong đã đăng lên Ngọ Môn, có thể nhìn thấy toàn bộ kinh đô.

Nhìn khắp nơi đều là đầu người chen chúc, nhìn về phía trước là mông, quay đầu lại thì thấy mặt, duy chỉ có quảng trường trước cung A Phòng là trống không.

“Bệ hạ đã đến!” Trên tường thành Ngọ Môn cũng đều là người.

Không chỉ có chín vị lão tổ của Tần gia, mà còn có Nguyệt Thần, Lam Ma, Đế Sư Vô Đạo, Lục Đạo Đế Quân và những người khác.

Đặc biệt là Tử Diên mặc một bộ phượng bào, nổi bật lạ thường trong đám đông, với vẻ như “bản cung sau này chính là Hoàng Hậu của Long Quân”.

“Trẫm hình như còn chưa phong hậu đúng không!?” Khóe miệng Tần Phong lộ ra một nụ cười khổ, không biết nên biện minh thế nào với Lam Bảo Bảo.

“Bệ hạ, ngài cuối cùng cũng đến rồi!” Tử Diên dịu dàng tiến lên giúp chỉnh lý y phục, nhưng phía sau lưng lại hung hăng véo Tần Phong một cái.

“Cái này không thể trách trẫm!” Tần Phong vội vàng nắm lấy bàn tay nhỏ của Tử Diên, mặt đầy vô tội nói: “Là Điềm Điềm đã chuốc say trẫm, mà sau khi trẫm say, không đi can, không đi mặt, cũng không đi tâm, mà là không cẩn thận đi thận.” “Quan hệ của ngươi với Điềm Điềm thế nào, ta không có hứng thú muốn biết!” Tử Diên hạ giọng tức giận nói: “Nhưng ngươi có thể có chút ý thức về thời gian không, đây là đại điển khai quốc của Đại Tần, ngươi lại có thể đến sát giờ!” “Đây là ghen tuông!” Tần Phong biết trả lời chính là tìm chết, vội vàng đánh trống lảng, nắm tay đối phương, mặt đầy thâm tình nói: “Nàng là sắc đẹp thứ ba giữa màu trăng và màu tuyết, kiếp này trẫm chinh chiến một đời, chỉ để hứa nàng một thiên hạ.” “Không chịu nổi rồi!” Tất cả nữ nhân trong khán đài đều phấn khích, cũng muốn có một lời hứa khuynh tận thiên hạ.

“Rồng cặn bã!” Nguyệt Hi không kìm được trợn trắng mắt.

Cái gì mà giữa màu trăng và màu tuyết, Tử Diên là sắc đẹp thứ ba, rõ ràng là Tần Phong vì háo sắc mà bịa chuyện.

“Đáng ghét!” Hư vinh tâm của Tử Diên được thỏa mãn cực độ, lập tức ném chuyện ghen tuông ra sau đầu.

“Ngươi nhìn người ta xem!” Giang Linh ở một bên đều sắp ghen tị chết rồi, đưa tay hung hăng véo Tần Hạo một cái.

Nàng thật sự không thể hiểu nổi, rõ ràng là anh em song sinh cùng cha cùng mẹ, tại sao lại có sự chênh lệch lớn đến vậy.

Ca ca lời ngon tiếng ngọt, chân đạp bao nhiêu con thuyền!

Đệ đệ miệng vụng về người ngốc, đã không làm thì thôi, đã làm thì làm tới nơi tới chốn!

“Nha…” Tần Hạo đau đến nhe răng trợn mắt, không hiểu Giang Linh lại nổi giận gì.

“Ừm!?” Tần Phong nghe thấy động tĩnh quay đầu nhìn sang, nghĩ đến chuyện nhị đệ giấu giai nhân trong nhà vàng, lập tức cười tủm tỉm mở miệng nói: “Tiểu Hạo, mấy ngày không gặp đệ tinh thần ngày càng tốt hơn, nhìn bộ dạng mặt mày hồng hào này, không biết còn tưởng đệ lại cưới thêm một phòng vợ bé nữa đó.” Người nói có ý, người nghe hữu tâm.

Trong lòng Giang Linh lập tức cảnh giác, nghĩ đến những hành động kỳ lạ của Tần Hạo mấy ngày nay.

Chương 828

“Ca, đệ không có…” Tần Hạo cả người lập tức hoảng loạn, còn lén lút liếc nhìn Giang Linh bên cạnh.

“Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh gây mâu thuẫn giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và cặp đôi oan gia hoan hỉ, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Không cần căng thẳng như vậy, ca đùa với đệ thôi!” Tần Phong lời lẽ sâu sắc giáo dục: “Đệ bây giờ dù sao cũng là Tần Vương, làm việc phải ổn trọng, đừng làm như thể thật sự đang giấu Giang Linh đi tìm vợ bé vậy…” “Ca, đệ biết rồi!” Tần Hạo vội vàng ép mình bình tĩnh lại, nhưng ánh mắt lại vô thức liếc nhìn Giang Linh.

Khác với Tần Phong – kẻ đã lăn lộn xã hội nhiều năm, hắn như một sinh viên đại học ngốc nghếch mới ra trường.

Nói dối trong lòng khó chịu vô cùng, như thể sợ bị người khác phát hiện bí mật nhỏ của mình vậy.

“Không đúng!” Giang Linh trong lòng càng thêm cảnh giác, càng nhìn càng thấy có vấn đề.

Trước đây Tần Hạo chưa bao giờ để ý việc nàng vào phòng hắn, nhưng mấy ngày gần đây luôn tìm cớ ngăn cản nàng, như thể sợ nàng phát hiện trong phòng có bí mật không thể cho ai biết.

Thêm vào biểu cảm căng thẳng của hắn bây giờ, càng chứng tỏ hắn có chuyện giấu mình.

“Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh gây mâu thuẫn giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và cặp đôi oan gia hoan hỉ, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Lại vào sổ 20 vạn!” Tần Phong trong lòng vui mừng khôn xiết, như thể tác giả khốn kiếp lại chèn thêm quảng cáo.

“Cha, đây thật sự là dòng dõi Tần gia chúng ta sao!?” Tần Kiên ánh mắt đầy lo lắng, hỏi Tần gia Thập Tổ bên cạnh.

Trước đây hắn chỉ cảm thấy Tần Hạo là một món quà tặng kèm, nhưng bây giờ càng nhìn càng thấy giống một món hàng lỗi, toàn thân trên dưới hoàn toàn không tìm thấy ưu điểm nào của người Tần gia.

“Hắn còn nhỏ, cần thời gian trưởng thành!” Thập Tổ vuốt râu nói: “Khí không sắc bén, có thể mài; thuật không tinh thông, có thể học; đạo không mạnh, có thể ngộ; pháp không cao, có thể luyện; thời không gặp vận, có thể chờ, hắn bây giờ bất quá mới 22 tuổi, con đường tương lai còn rất dài.” “22 tuổi!” Sắc mặt Tần Kiên không khỏi ngẩn ra, cuối cùng cũng ý thức được vấn đề.

Không phải Tần Hạo không đủ ưu tú, mà là ca ca hắn quá mức ưu tú, thêm vào việc hai người là cặp song sinh mà cứ như cách nhau đến ba tuổi, vô hình trung sẽ bị đem ra so sánh với nhau.

Tuy nhiên bất kể so sánh thế nào đi nữa, cũng không thể thay đổi sự thật rằng hắn là một món quà tặng kèm.

“Chúng ta bái kiến Đại Tần Thủy Hoàng, cung chúc Đại Tần khai quốc, thiên thu vĩnh cố!” Dưới chân tường thành tụ tập rất nhiều người.

Ngoài thế gia nhân tộc và các thế lực giang hồ, còn có sứ giả của Hoang Cổ Vạn Tộc, tề tề quỳ dưới thành cung chúc Đại Tần khai quốc.

“Đây chính là cảm giác đứng trên đỉnh núi sao!?” Tần Phong cao cao đứng trên tường thành, phủ thị chúng sinh phía dưới.

“Bái kiến Ngô Hoàng!” Bách tính đến quan khán cũng tề tề quỳ xuống, cảm nhận được uy áp Nhân Hoàng đến từ Long Quân.

“Bình thân, bắt đầu duyệt binh!” Thanh âm Tần Phong bình thản, nhưng lại vang vọng trời đất.

“Ầm ầm ầm!!” Lời nói của Tần Phong vừa dứt, đại địa liền theo đó chấn động.

Chỉ thấy cổng chính kinh đô Đại Tần mở ra, Tần gia quân mang theo khí thế bài sơn đảo hải mà đến, ngồi trên lưng Thiết Bối Thương Hùng cao ba tầng, mang lại cho người ta một cảm giác áp bách tâm lý cực mạnh.

Tuy nhiên xét đến dung lượng hạn chế của kinh đô Đại Tần, cũng không kéo toàn bộ hai trăm vạn Tần gia quân ra, chỉ từ đó tuyển chọn ra năm vạn người tinh nhuệ nhất.

Tương tự, Trấn Ma Quân, Hổ Bí Quân, Bạch Bào Quân, Hoàng Gia Quân, Đại Tuyết Long Kỵ cũng đều điều động năm vạn tinh nhuệ, đến tham gia đại điển khai quốc của Đại Tần.

Mặc dù số lượng đại quân đến không đầy đủ, nhưng đều là những người đã trải qua mưa bom bão đạn.

Ánh mắt sắc bén, sát khí ẩn hiện… hung hăng chấn nhiếp các đại thế gia và thế lực giang hồ.

Đặc biệt là Hoang Cổ Vạn Tộc, càng là tâm thần chấn động.

Đừng nói là đối mặt với thiên quân vạn mã của Đại Tần, cho dù toàn tộc nam nữ già trẻ cộng lại, có một số còn không đủ năm vạn người.

“Ừm!” Tần Phong rất hài lòng với biểu cảm của mọi người, quay đầu hỏi: “Đúng rồi, đại điển khai quốc của Đại Tần chúng ta, có những thế lực nào không đến triều bái a!?” “Hồi Bệ Hạ!” Thiên Quân vội vàng đáp: “Chín thành thế lực nhân tộc đều đến rồi, thảo nguyên ngoài Yến Vân Tộc phái người mang hạ lễ đến, các bộ lạc lấy Tây

Vực thành làm chủ đều không đến…” “Tây Vực!!” Hai mắt Tần Phong khẽ híp lại, biết đã đến lúc bắc phạt rồi.

Đầu tiên phải nói rõ, với tư cách là Long Quân có tấm lòng rộng lớn, công đánh Tây Vực tuyệt đối không phải vì người ta không đến triều bái, mà là vì muốn ăn được nho khô tươi ngon.

Vạn Mã tiếp lời nói: “Còn có Yêu Tộc cũng không đến, vẫn vọng tưởng cắt cứ phía đông Hoang Cổ làm vua.” “Trẫm biết rồi!” Tần Phong gật đầu, quay đầu nhìn về phía Tiểu Bạch.

Nuôi con vật nhỏ này bao nhiêu năm như vậy, đã tốn của hắn bao nhiêu thiên tài địa bảo, cũng đã đến lúc thả nó về Yêu Tộc khuấy đảo phong ba rồi.

Lúc này — Tiểu Bạch hoàn toàn không ý thức được mình đã trở thành con thỏ làm công, đang ôm Truyền Quốc Ngọc Tỷ đi đi lại lại trước mặt Nguyệt Thần.

“Đây là…” Sắc mặt Nguyệt Thần không khỏi biến đổi, một cái đã nhận ra Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

“Đây là Truyền Quốc Ngọc Tỷ!” Tiểu Bạch lập tức nũng nịu tiếp lời nói: “Chủ ngân thỏ của ta giao cho ta thỏ bảo quản đó, ta thỏ không có chỗ để, chỉ có thể ôm trong lòng, thật phiền phức a!” “Truyền Quốc Ngọc Tỷ giao cho thỏ tử bảo quản!?” Nguyệt Thần lập tức ngây người, đầu óc có chút không xoay chuyển kịp.

Phải biết, đây chính là Truyền Quốc Ngọc Tỷ đại diện cho quyền lực chí cao vô thượng, bây giờ giao cho Tiểu Bạch bảo quản có phải hơi quá đùa rồi không!?

“Ừm!” Tiểu Bạch rất hài lòng với biểu cảm của Nguyệt Thần, lại ôm Truyền Quốc Ngọc Tỷ đến bên cạnh Lam Ma.

Thấy Lam Ma không có ý định đáp lại nó, nó liền ôm Truyền Quốc

Ngọc Tỷ, đi đi lại lại trước mặt Lam Ma.

“Ngươi đây là…” Ánh mắt Lam Ma đầy nghi hoặc, không hiểu Tiểu Bạch có ý gì.

“Đây là Truyền Quốc Ngọc Tỷ!” Tiểu Bạch lại nũng nịu nói: “Chủ ngân thỏ của ta giao cho ta thỏ bảo quản đó, ta thỏ không có chỗ để, chỉ có thể ôm trong lòng, thật phiền phức a!” Nói xong — Tiểu Bạch lại ôm Truyền Quốc Ngọc Tỷ, đi đến trước mặt Đế Sư Vô Đạo.

Cho dù lời nói vừa rồi của nó mọi người đều đã nghe thấy, nhưng nó vẫn đi loanh quanh trước mặt Đế Sư Vô Đạo, với vẻ như “ngươi mau hỏi ta thỏ đi, ta thỏ còn phải vội vàng đi hỏi người tiếp theo nữa”.

“Ách…” Khóe mắt Đế Sư Vô Đạo giật giật.

Phát hiện quả nhiên có chủ nhân thế nào, sẽ có con thỏ như thế, đều là những kẻ nổi tiếng không biết liêm sỉ.

“Truyền Quốc Ngọc Tỷ!” Trong ánh mắt Lục Đạo Đế Quân lấp lánh khát vọng.

Đối với một người từng là người thống trị Âm Nguyệt Hoàng Triều, Truyền Quốc Ngọc Tỷ tuyệt đối là mục tiêu theo đuổi cả đời của hắn.

Nhưng khi hắn nhìn thấy chín vị lão tổ Tần gia bên cạnh, cùng với Lam Ma, Nguyệt Thần, Đế Sư Vô Đạo và những người khác, ánh sáng trong mắt hắn lập tức ảm đạm xuống.

Thời đại đã thay đổi rồi!

Hắn không còn là Đế Quân của Âm Nguyệt Hoàng Triều, mà là Tiêu Dao Hầu Gia nhàn rỗi của Đại Tần!

Lúc này — Phương trận đại quân đã đến trước cung A Phòng, khí thế sát phạt khiến người ta kinh hồn bạt vía.

“Ầm ầm ầm!!” Giữa trời đất đột nhiên vang lên tiếng nổ kinh thiên, chín cái đại đỉnh từ trên không trung nặng nề rơi xuống.

Mỗi một cái đại đỉnh đều khắc họa những đồ án cực kỳ phức tạp, văn lộ đan xen tinh xảo, còn kèm theo từng trận thần quang, bên trong càng ẩn chứa một cỗ uy năng hủy thiên diệt địa.

“Trẫm thống nhất Hoang Cổ, thiên hạ quy về một mối…” Tần Phong như thể tác giả khốn kiếp vừa ngắn ngủi yếu ớt lại thích câu chữ, lập tức niệm ra lời thoại kinh điển: “Đúc Cửu Đỉnh, để chấn động long mạch Cửu Châu, bảo vệ Đại Tần ta, hộ vệ xã tắc ta, trẫm lấy danh nghĩa Thủy Hoàng, tại đây lập lời thề, trẫm sẽ thủ thổ khai cương, quét sạch Tây Di, định nền vạn thế cho Đại Tần ta, trẫm có vong, cũng sẽ hóa thân Long Hồn, có Hoang Cổ ta vạn thế bất suy…” Hống!!

Chương 829

Theo tiếng hô lanh lảnh của Tần Phong vang lên, tiếng rồng ngâm chấn động đất trời.

Chỉ thấy Cửu Đỉnh của Đại Tần bùng phát kim quang rực rỡ, tựa như chín mặt trời treo trên không, các long mạch rải rác khắp Hoang Cổ cũng nhao nhao hóa thành kim long, tụ tập trên bầu trời kinh đô Đại Tần bắt đầu lượn vòng.

Không thiếu không thừa, vừa đúng chín con! "Là long mạch!!" Toàn trường mọi người không kìm được kinh hô, không ngờ trong thiên địa lại có nhiều long mạch như vậy.

Tuy nhiên, để trấn áp được long mạch thiên hạ, Tần Phong đã đặc biệt luyện chế ra thần khí Cửu Đỉnh, báo hiệu khí vận của Đại Tần trong tương lai sẽ không ai có thể lay chuyển. "Hay quá!!" Bách tính vây xem kích động không thôi.

Đối với họ, ai ngồi trên hoàng vị không quan trọng, là Thiên Tử hay Nhân Hoàng cũng không thành vấn đề, chỉ cần có thể đảm bảo sau này quốc thái dân an, không có chiến loạn là được.

Trong khi bách tính kích động, sắc mặt các thế gia lại vô cùng khó coi.

Nếu khí vận của Đại Tần thật sự không ai có thể lay chuyển, thì cũng có nghĩa là các thế gia của họ sẽ vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được, cả đời sẽ bị Tần Phong, kẻ hôn quân này, vô tình áp bức, vắt kiệt đến giọt máu cuối cùng. "Kẻ có thể đánh bại Đại Tần, duy chỉ có Đại Tần!" Ánh mắt các thế gia đồng loạt nhìn về phía Tần Hạo.

So với lũ Tần gia Tần lão lục vô liêm sỉ kia, Tần Hạo ngốc nghếch này trông có vẻ rất dễ khống chế.

Hơn nữa, nếu nói toàn bộ Hoang Cổ, còn ai có thể lay chuyển được Tần Phong, kẻ yêu nghiệt trấn áp vạn cổ này, e rằng chỉ có người đệ đệ ruột thịt, Chí Tôn Thân Thể bẩm sinh của hắn. "Trẫm lấy danh Thủy Hoàng, chia thiên hạ thành Cửu Châu, trấn áp Cửu Châu Long Mạch!" Tần Phong thần sắc nghiêm túc rút Nhân Hoàng Kiếm bên hông ra, uy thế Nhân Hoàng khủng bố tức khắc càn quét thiên địa, còn kèm theo một luồng kiếm ý xung thiên xuyên phá mây xanh.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp đất trời, hư không cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Cửu Đỉnh bùng phát kim quang chói mắt, lần lượt hút chín con long mạch vào đỉnh, sau đó những kim sắc cự long nhe nanh múa vuốt liền hiện lên trên Cửu Đỉnh. "Phong, phong, phong, đại phong!!" Mấy đại quân trận đồng thanh hô to, tiếng vang tức khắc khắp đất trời.

Chỉ thấy mỗi chiến sĩ đều kích động đến gân xanh nổi lên, ánh mắt nhìn Tần Phong càng thêm cuồng nhiệt vô cùng, hận không thể lập tức ra chiến trường xông pha vì Long Quân. "Đây chính là Đại Tần!!" Bất kể là các đại thế gia, hay thế lực giang hồ, hoặc vạn tộc Hoang Cổ, không ai là không bị khí thế trước mắt chấn nhiếp.

Đừng nói là Âm Nguyệt Hoàng Triều và Đại Việt Hoàng Triều, ngay cả Đại Yến Hoàng Triều tồn tại mấy vạn năm, e rằng cũng không thể đặt ngang hàng với Đại Long Quân Triều ngày nay. "Ca ca, thật là bá khí ngút trời a!" Cả người Tần Hạo kích động không thôi, tựa như nhìn thần tượng mà ánh mắt lấp lánh.

Chỉ thấy Tần Phong lúc này một thân long bào đen, bên hông đeo thanh Nhân Hoàng kiếm chuyên dụng, không giận mà uy, phủ thị chúng sinh, toàn thân trên dưới không gì không toát ra vương bá chi khí của Thiên Cổ Nhất Đế. "Rõ ràng là song sinh, tại sao chênh lệch lại lớn đến thế này chứ!?" Giang Linh nhìn đi nhìn lại hai huynh đệ, càng lúc càng nghi ngờ Tần Hạo là hàng khuyến mãi.

Một cảnh khác —— Hữu Dung và những người khác bám trên tường cung quan sát, cảm thấy bản thân sắp không chịu nổi nữa rồi.

Tần Phong phong lưu phóng khoáng đã khiến người ta vừa yêu vừa hận, giờ đây vị Thủy Hoàng Đại Tần nghiêm túc như vậy thật khó khiến người ta kiềm chế cảm xúc, hận không thể lập tức tìm gã lừa đảo Tiểu Bạch đặt hàng. "Không đúng a!" Hữu Dung nhìn về phía Tử Diên đang mặc phượng bào, giận dỗi nói: "Đại ma vương phong hậu lúc nào vậy?

Tử Diên dựa vào cái gì mà mặc phượng bào đứng bên cạnh Đại ma vương!?" "Đúng vậy!" Tiêu Cửu Nương cũng không vui nói: "Trên lầu thành toàn là Đại lão cấp Đế, Phong Hoa Tuyết Nguyệt bất quá chỉ là thị nữ, đặc biệt là Nguyệt Hi cô nàng sắc sảo đó, dựa vào cái gì cũng có thể đứng sau Bệ hạ!?" "Đứng ở trên đó có gì hay đâu?!" Hồng Hạnh vẻ mặt khinh thường nói: "Nữ nhi gia nên là nữ nhi không kém nam nhi, tay cầm đại đao trên chiến trường chém giết thất tiến thất xuất, chứ không phải trở thành chim hoàng yến bị nam nhân nuôi trong lồng." "Sai!" Tiểu Nhu thần sắc nghiêm túc nói: "Chiến trường là thiên hạ của nam nhân, chúng ta nữ nhân nên ở nhà tề gia nội trợ, giữ đúng tam tòng tứ đức, tam cương ngũ thường." "Ừm!" Thái Tử Phi tán đồng gật đầu, cảm thấy nữ nhân vốn dĩ nên như vậy. "Tề gia nội trợ, tam cương ngũ thường!?" Hồng Hạnh không kìm được liếc mắt khinh thường, không chịu nổi truyền thống của nữ tử Thăng Long.

Lúc này —— Nguyệt Thần rất thiếu đòn di chuyển đến bên cạnh Lam Ma, nhìn Tần Phong và Tử Diên với vẻ mặt mẹ chồng cười nói:

"Lam Ma tỷ tỷ, tỷ xem hai người họ kìa, một người mặc long bào, một người mặc phượng bào, quả thực là một cặp trời sinh địa tạo." "Ngươi..." Lam Ma tức đến ngực đau, nắm đấm nhỏ cũng cứng lại. "Lam Ma tỷ tỷ..." Nguyệt Thần không hề có ý thức bị đánh, tiếp tục nói: "Nghe nói hoàn cảnh Bắc Cương Yếu Tắc rất khắc nghiệt, Lan Lan nhà tỷ nhất định rất vất vả phải không!?" Không thể tức giận!

Không thể tức giận!

Tức giận là trúng kế con hồ ly tinh đáng ghét này rồi! "Hô hô!!" Lam Ma hít sâu mấy hơi tự điều chỉnh, sau đó đau lòng đáp trả: "Lan Lan nhà chúng ta đương nhiên vất vả rồi, tỷ không hiểu quản lý Trấn Ma Quân, Bạch Bào Quân hơn hai trăm vạn người mệt mỏi thế nào đâu, ta còn nghe nói sinh vật dị giới rất lợi hại, Lan Lan nhà ta chỉ có hai kiện thần khí do Long Quân đích thân luyện chế, cũng không biết có đánh lại được không." "Khặc..." Nguyệt Thần lập tức không vui, tựa như một con mèo nhỏ rít lên.

Tuy nàng ta đã giúp Tử Diên thêu một chiếc phượng bào để mặc, nhưng Tần Phong lại không hề minh xác biểu thị phong hậu, trong khi Vu Lan lại là thật sự đoạt được quân quyền, nắm giữ hai chi đại quân tinh nhuệ của Đại Tần.

Ngay lúc này —— Mấy dị tộc toàn thân đầy máu xô đẩy đám đông, lảo đảo đi đến trước cung A Phòng. "Chuyện gì vậy!?" Toàn trường mọi người lập tức nhíu mày, cảm thấy đối phương quá không hiểu quy củ rồi.

Bây giờ là đại điển khai quốc của Đại Tần, vậy mà đám dị tộc này lại xông vào xô đẩy, căn bản không hề đặt Thủy Hoàng Đại Tần vào mắt.

Ngay khi thị vệ chuẩn bị xua đuổi những người đó, mấy dị tộc tựa như nhìn thấy đại cứu tinh.

Phịch một tiếng!

Mấy dị tộc quỳ dưới tường thành, khóc lóc thảm thiết với Tần Phong: "Cầu Long Quân cứu mạng, Bắc Cương Ác Ma Diệp Thần suất binh xâm lấn bộ lạc của chúng ta, hắn không những thả rông thủ hạ thiêu giết cướp bóc, còn dùng Ma Đồng nô dịch tộc nhân chúng ta cung hắn sai khiến..." Lời vừa dứt, toàn trường sôi sục. "Má nó đúng là súc sinh, súc sinh mà!" "Thiêu giết cướp bóc, còn muốn nô dịch người khác, không phải súc sinh thì là gì?!" "Sớm đã nghe danh Bắc Cương Chiến Thần, thiêu giết cướp bóc, vô ác bất tác, còn thích làm nhục vợ con người khác, trên thân khắc chữ, hôm nay gặp mặt quả nhiên là súc sinh a!" "Cái gì mà Bắc Cương Chiến Thần, rõ ràng là Bắc Cương Ác Ma!" "Xin Long Quân xuất binh trừ ma!!" "Xin Long Quân xuất binh trừ ma!!" "..." Toàn trường, phàm là người có chút lương tri đều phẫn nộ, nhao nhao quỳ xuống thỉnh cầu Tần Phong diệt trừ Bắc Cương Ác Ma. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ thành công bôi nhọ Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, khiến hắn trở thành chuột chạy qua đường, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Trẫm là Thủy Hoàng Đại Tần, tự đương vì dân trừ ma!" Tần Phong không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng.

Bất kể là ai hiểu lầm Diệp Thần-ca, hắn Tần Phong nhất định sẽ ra tay tương trợ... "Hoàng thượng, thánh minh chiếu rọi!" Toàn trường mọi người nhao nhao quỳ xuống, cao hô Tần Phong anh minh thần võ. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp tay, mặc niệm cho Diệp Thần hai phút rưỡi.

Đã sinh Thần, sao còn sinh Phong!

Vốn dĩ một đời Chiến Thần có thể dựa vào trường thương trong tay, giết ra một con đường truyền kỳ leo lên đỉnh Hoang Cổ.

Nhưng ai ngờ vận mệnh lại đùa giỡn với hắn một trò lớn đến thế, khiến hắn gặp phải Tần lão lục vô sỉ, âm hiểm.

Rõ ràng chẳng làm gì cả, lại trở thành chuột chạy qua đường bị người người hô đánh!

Từ đó, ác danh Chiến Thần mang, hảo danh hảo lợi Tần lão lục hưởng!

Chương 830

"Các vị bình thân!" Tần Phong ra lệnh cho người đưa dị tộc xuống, sau đó vui vẻ tuyên bố: "Hôm nay là ngày toàn dân ăn mừng, trẫm nguyện cùng chư vị hoan nghênh Đại Tần khai quốc..." "Hoàng thượng, thiên thu!!" Bách tính toàn trường hoan hô vang dội.

Chỉ thấy một vũ đài khổng lồ nổi lên giữa quảng trường, hàng trăm tiểu kiều thê trình diễn ca múa cho Đại Tần, làm dịu đi không ít khí sát phạt ban đầu. "Rốt cuộc Chiến Thần hóa ác ma, tiếp tục ca múa đi!" Mộc Tú không kìm được cảm khái.

Vốn dĩ nàng không hiểu vì sao Tần Phong lại muốn Thiên Quân, Vạn Mã đi thành lập Thủy Quân, giờ nàng mới hiểu, dư luận tựa hồng thủy mãnh thú, chẳng những có thể tẩy trắng kẻ xấu lên bờ, còn có thể khiến người tốt bị đời phỉ nhổ. ...

Cũng ngay lúc Tần Phong đang ăn mừng khai quốc Đại Tần, Diệp Thần đang tranh thủ thời gian huấn luyện đại quân.

Không chỉ lấy ra công pháp luyện binh chuyên dụng của Bắc Cương Yếu Tắc, còn cùng Diệp Long thương lượng đi đâu để mua trang bị vũ trang cho đại quân. "Diệp Thần!" Diệp Long lại bắt đầu dẫn dắt: "Ta kiến nghị đi tìm các thế gia đó để mua!" "Thế gia!?" Diệp Thần không kìm được nhíu mày.

Tuy hắn có thù với Tần Phong, nhưng lý niệm của hai người lại bất ngờ thống nhất, đều cho rằng thế gia là sâu bọ của giới tu luyện, vô cùng ghét phải giao thiệp với lũ rác rưởi này. "Đúng vậy, chính là thế gia!" Diệp Long tiếp tục dẫn dắt: "Chúng ta muốn vũ trang đại quân, cần số lượng rất lớn, cũng chỉ có thế gia mới có thể cung cấp, hơn nữa kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè, không những có thể nhờ thế gia vũ trang đại quân của chúng ta, còn có thể hợp tác với họ lật đổ sự thống trị tàn bạo của Đại Tần." "Có lý!" Diệp Thần đồng ý liên tục gật đầu, cũng cảm thấy phương pháp của Diệp Long rất hay.

Muốn lật đổ sự thống trị tàn bạo của Đại Tần, chỉ dựa vào chính mình chắc chắn không được.

Nhất định phải tập hợp tất cả những người chống Tần lại, mới có hy vọng lật đổ sự thống trị tàn bạo của Đại Tần.

Nghĩ đến đây —— Diệp Thần ánh mắt ái muội nhìn về phía Diệp Long.

Tuy ba vị trưởng lão đã không còn nữa, nhưng may mắn là lão thiên đối với hắn không bạc, lại đưa tới cho hắn một Diệp Long mưu trí. "Ánh mắt này..." Trong lòng Diệp Long không khỏi run lên, da gà nổi lên tức khắc.

Đây đã không phải lần đầu tiên Diệp Thần dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, nhưng mỗi lần hỏi, hắn đều nói mình không có ý đó, khiến lòng hắn cảm thấy sởn tóc gáy.

Nếu không phải nam chính số 1 này có được không dễ dàng, hắn chắc chắn đã sớm chạy về tìm Tần Đạo rồi.

Ầm một tiếng!!

Hắc Kỳ Quân bùng phát một đạo năng lượng khủng khiếp, hóa thành chiến ý ngút trời khiến trời đất rung chuyển. "Thành công rồi!!" Diệp Thần mừng rỡ như điên reo lớn.

Công pháp hắn truyền cho Hắc Kỳ Quân tên là Chiến Thần Quyết, là công pháp luyện binh do Long Ngạo Thiên năm xưa để lại, một khi luyện thành sẽ có được tất cả chiến khí gia trì, trên chiến trường có uy thế không thể cản phá.

Mà công pháp hắn ngộ ra cũng bắt nguồn từ Chiến Thần Quyết, có thể hấp thu chiến khí của đại quân để cường hóa bản thân.

Chiến khí càng mạnh, Chiến Thần càng mạnh!

Cũng là một trong những nguyên nhân khiến các đời Bắc Cương Chiến Thần, vô địch Bắc Cương! "Tần Phong, âm mưu quỷ kế ta không chơi lại ngươi, nhưng trên chiến trường ta chính là tồn tại vô địch!" Ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Thần lóe lên một tia điên cuồng, đã không kịp chờ đợi suất binh giết thẳng vào kinh đô Đại Tần rồi. "Bình tĩnh, bình tĩnh!" Diệp Long vội vàng khuyên nhủ: "Chúng ta bây giờ nếu đối đầu trực diện với Đại Tần, không nghi ngờ gì là trứng chọi đá, chúng ta vẫn cần phải ẩn nhẫn." "Đúng, ẩn nhẫn!" Diệp Thần hít sâu mấy hơi bình tĩnh lại, lại lấy ra một viên đan dược nuốt xuống.

Ầm một tiếng!!

Trong cơ thể Diệp Thần truyền đến một tiếng trầm đục, dược lực khủng bố trong cơ thể khuếch tán ra, bắt đầu điên cuồng chữa trị căn cơ bị Tần Phong đánh nát. "Đinh đông, kiểm tra thấy Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết hồi phục căn cơ, đẳng cấp thăng lên Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi!" "Diệp Thần-ca thăng cấp!?" Tần Phong vừa mới tuyên bố kết thúc đại điển khai quốc, chuẩn bị về hậu cung tự thưởng cho mình, kết quả giữa đường nghe thấy tiếng nhắc nhở của Hệ thống.

Vốn dĩ cho rằng Diệp Thần-ca sẽ học theo Phương Trường, ai ngờ hắn lại kích hoạt thuộc tính Chiến Thần Trở Lại.

Bất kể đối mặt với bao nhiêu khó khăn và trắc trở, đều có thể lần lượt đứng dậy.

Dù ngươi có thắng ta hàng trăm ngàn lần, ta chỉ cần thắng ngươi một lần là đủ rồi! "Sao lại có cảm giác giống Lưu Bang vậy nhỉ!?" Tần Phong không kìm được lẩm bẩm, cảm thấy người này thực sự không thể giữ lại. "Không được, ta phải đi tìm Lâm huynh!" Tần

Phong dừng bước chân đi về hậu cung, quay người liền muốn đi tìm Lâm Tam giúp đỡ.

Lần trước hắn đã đích thân chứng minh rồi, Thiên Tuyển Chi Tử không thể cưỡng sát được, đã không thể cưỡng sát, vậy thì thử xem ma pháp có thể đánh bại ma pháp không. "Bệ hạ sao lại đi rồi!?" Hữu Dung và những người khác vốn dĩ thấy Tần Phong đi tới, đang mừng thầm chuẩn bị chiếm lấy hào quang.

Ai ngờ Tần Phong đột nhiên dừng bước chân, quay đầu đi về phía tiểu viện của Lâm Tam, rốt cuộc là bọn họ không đủ xinh đẹp, hay là Lâm Tam có sức hấp dẫn đặc biệt gì a!

Sớm thôi —— Không lâu sau, Tần Phong đến tiểu viện của Lâm Tam, kết quả phát hiện bên trong không có ai.

Hơn nữa đã rất nhiều ngày không có người ở, hỏi tiểu thái giám trông coi mới biết, Lâm Tam những ngày này vẫn luôn ở trong thư viện của Đại Tần. "Hắn ta đúng là biết chọn chỗ!" Tần Phong không kìm được lẩm bẩm một tiếng.

Hắn nói vì sao nhiều ngày nay không thấy Lâm Tam, thậm chí ngay cả đại điển khai quốc của Đại Tần cũng không đến, hóa ra là đã tìm được thư viện của Đại Tần.

Nhưng đừng coi thường thư viện của Đại Tần!

Bên trong không chỉ có các điển tịch võ học được Âm Nguyệt Hoàng Triều và Đại Việt Hoàng Triều thu thập, mà còn có các điển tịch võ học do Tề Tu Viễn bôn ba giang hồ, quang minh chính đại tịch thu từ các thế gia, phái người mang về.

Đương nhiên —— những thứ này hiện tại vẫn chỉ chiếm một phần rất nhỏ, trong đó phần lớn đều là do hắn có được từ bảo tàng tiền triều.

Phải biết rằng, sau Đại Yến Hoàng Triều đã trải qua một trận xâm lấn của sinh vật dị giới, rất nhiều truyền thừa võ học từ đó bị gián đoạn, chỉ có thể thấy được một vài trong bảo tàng Đại Yến.

Rất nhanh —— Tần Phong liền đến thư viện của Đại Tần.

Chỉ thấy từng hàng từng hàng giá sách cao lớn không thấy điểm cuối, phía trên chất đầy đủ loại sách vở.

Không chỉ có điển tịch võ học, còn có công pháp tu luyện, độc công, ma công, tâm pháp, tâm đắc, song tu công pháp, thậm chí cả công pháp luyện đan, công pháp luyện khí, trồng linh thảo đều có, bao trùm mọi mặt của tu luyện.

Mà Lâm Tam đang ngồi trong góc như khát như đói đọc các điển tịch võ học, tựa như Tần Phong năm đó lướt TikTok xem các cô nàng nhảy múa vậy.

Cái đó gọi là tập trung hết sức!

Chương 831

Cái đó gọi là chuyên tâm chí chí... "Có cần nghiêm túc đến thế không a!?" Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Sở dĩ hắn mời Lâm Tam ở lại, là để tiện lúc nào cũng có thể khoe khoang, chứ không phải để hắn quên ăn quên ngủ mà nâng cao thực lực của mình.

Với lại, thư viện mà hắn đã bỏ nhiều tiền để xây dựng, là để hắn ta sử dụng như vậy sao!?

Cứ như trong mắt giới trẻ thời hiện đại, sở dĩ sẵn lòng bỏ ra số tiền lớn để trang trí nhà bếp, không phải vì nhà bếp dùng để nấu ăn, mà còn có thể dùng để trải nghiệm một phông nền khác biệt vậy.

Bây giờ hắn thống nhất Hoang Cổ, bỏ số tiền lớn xây dựng thư viện.

Không chỉ có thể dùng để đọc sách học tập, mà còn dùng làm phông nền thì rất hợp lý phải không!?

Còn về tàu điện ngầm, trường học, bể bơi và các bối cảnh khác...

đã nằm trong kế hoạch rồi.

Khanh xướng một tiếng!!

Quanh Tần Phong đột nhiên không gió mà động, hắn mạnh mẽ rút Nhân Hoàng Kiếm bên hông đâm về phía Lâm Tam. "Ừm!?" Lâm Tam chợt giật mình tỉnh dậy, theo bản năng rút Vô Trần Kiếm.

Đinh một tiếng!!

Tiếng va chạm trong trẻo vang lên, hai thanh kiếm va vào nhau tóe lửa. "Hắc hắc..." Khóe miệng Tần Phong không kìm được nhếch lên, tiếp tục vung ra một đạo kiếm khí mãnh liệt.

Hắn không có ý dùng chiêu lớn, thuần túy là sử dụng đòn đánh thường. "Đến đây!" Ánh mắt Lâm Tam lấp lánh, nghiêng người tránh né công kích.

Đồng thời liên tục đâm hai kiếm về phía Tần Phong, tạo thành một chiêu chém chữ thập đẹp mắt, ngay sau đó hai thanh kiếm của họ giao thoa vào nhau, tựa như long hổ tranh đấu, khiến người ta hoa mắt choáng váng.

Đặc biệt là thân pháp của hai người cực kỳ nhanh nhẹn, vừa nhanh chóng di chuyển thân hình, vừa nhanh chóng bổ, đâm, chém, gạt... kiếm mang tỏa sáng, tiếng kiếm vang lanh lảnh không ngừng trong thư viện.

Thời gian dần trôi qua...

Ánh mắt hai bên lộ ra sự tự tin và chuyên chú chưa từng có, trong đầu cũng không ngừng suy nghĩ làm thế nào để phá giải kiếm chiêu của đối phương.

Nhưng theo kiếm chiêu của Lâm Tam đột nhiên trở nên xảo quyệt và sắc bén, Nhân Hoàng Kiếm trong tay Tần Phong tức khắc bị hất bay ra ngoài. "Tần huynh, ngươi thua rồi!" Lâm Tam vì là lần đầu tiên thắng, vui mừng đến không thể che giấu nụ cười.

Tuy Tần Phong đã ngộ ra Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Thiên Ngoại Phi Tiên và các thần kỹ khác, nhưng việc vận dụng các kiếm chiêu cơ bản (bình A) của hắn lại rõ ràng không thông thạo, khiến hắn lần đầu tiên trải nghiệm niềm vui chiến thắng. "À, đúng, đúng, đúng!" Tần Phong thấy Lâm Tam đắc ý vênh váo liền không vui, không kìm được nói: "Có đôi khi ngoảnh đầu nhìn lại, phát hiện thời gian thay đổi rất nhiều thứ, nhưng lại không thể thay đổi sự thật rằng ngươi vẫn là một con chó độc thân." "Ách..."

Nụ cười vui vẻ của Lâm Tam tức khắc biến mất, trong lòng cũng phát ra tiếng gào thét của chuột chũi.

Mẹ kiếp!!

Còn có thể chơi vui vẻ được không!

Ngươi không phải chỉ vì làm hoàng đế có tam cung lục viện, cần lúc nào cũng phải nhắc nhở mình là chó độc thân sao!? "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đả kích tâm hồn nhỏ bé của chó độc thân cấp thần thoại, nhận được 30 vạn Phản Phái Điểm!" "Thôi nói chuyện phiếm!" Tâm tình Tần Phong tức khắc vui vẻ, sau đó thần sắc nghiêm túc nói: "Lâm huynh, ngươi hẳn biết truyền nhân của Hắc Sát Diêm La là người của trẫm, hiện tại là thủ lĩnh Hắc Băng Đài của Đại Tần." "Hắc Sát Diêm La!?" Lâm Tam vẻ mặt mờ mịt, không hiểu có ý gì.

Trong ký ức hắn và truyền nhân của Hắc Sát Diêm La không có bất kỳ qua lại nào, ngay cả sư môn Tạo Hóa Tiên Cảnh của hắn cũng tương tự chưa từng nghe nói có qua lại gì. "Chính là vương giả dưới lòng đất năm xưa!" Tần Phong vừa bắt đầu trải đường, vừa chậm rãi kể: "Kể từ khi Phong Lâm tiên sinh và Nhị Nguyệt tiên sinh chết, Thanh Thiên liền tiếp quản Phong Lâm Cư, cũng chính là Hắc Băng Đài hiện tại, sở hữu mạng lưới tình báo đầy đủ nhất Hoang Cổ." "Tần huynh..." Lâm Tam cắt ngang lời nói: "Có chuyện gì, ngươi cứ nói thẳng đi!" "Được rồi!" Tần Phong thấy việc trải đường đã gần xong, liền mở miệng nói: "Gần đây Thanh Thiên trình lên một bản tình báo, nói phát hiện mấy đại thế gia đột nhiên nhận được một lượng lớn Tiên tinh..." "Tiên tinh!!" Lâm Tam tức khắc không còn bình tĩnh, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

Hắn là người không có dã tâm gì, gặp chuyện cũng tùy duyên, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẵn lòng gánh tiếng xấu thay người khác.

Huống hồ, nếu ban đầu không phải Tần huynh liều mạng cứu, lại thêm sư phụ Thần Tú lấy toàn bộ Tạo Hóa Tiên Cảnh làm cái giá để bảo vệ hắn, hắn có thể sống đến bây giờ cũng khó nói. "Ngươi cũng đừng kích động!" Tần Phong lại cố ý nói: "Tiên tinh tuy hiếm có, nhưng đối với thế gia mà nói cũng không phải là không có, có lẽ là hàng tồn kho từ lần mở ra trước đó cũng nên." "Hàng tồn kho!?" Lâm Tam lạnh lùng cười một tiếng, biểu thị mình có đầu óc.

Trước đây mọi người sở dĩ tích trữ Tiên tinh, là để tranh đoạt ngôi Đại Đế.

Nhưng mấy năm gần đây Hoang Cổ loạn thành một đống, không chỉ có hai hoàng triều khai chiến, còn có tiên nhân Thượng giới giáng lâm, ai cũng không thể đảm bảo ngày mai và bất ngờ cái nào đến trước.

Vì vậy, phàm là gia tộc nào có Tiên tinh, đều sẽ không chút do dự lấy ra đột phá Ngụy Đế, để đảm bảo gia tộc mình có thể an toàn vượt qua loạn thế.

Sao có thể còn có hàng tồn kho!?

Trừ phi Tiên tinh của đối phương, nhiều đến mức căn bản dùng không hết! "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Cái gì gọi là lừa gạt a!?" Tần Phong lập tức cảm thấy không vui, rõ ràng là giúp Tiểu Tam Tam giải tỏa khúc mắc trong lòng. "Tần huynh, đa tạ!" Lâm Tam ôm quyền cảm ơn, sau đó cầm kiếm rời đi. "Lâm huynh, Lâm huynh..." Tần Phong vội vàng đuổi theo nói: "Ngươi đừng vội như vậy, sự tình vẫn chưa làm rõ, trẫm đây sẽ phái người đi điều tra gấp, ngươi ngàn vạn lần đừng hành động thiếu suy nghĩ a!!" "Không dám làm phiền Tần huynh, ta tự mình sẽ đích thân điều tra!"

Lâm Tam lạnh lùng nói một câu, sau đó hóa thành một đạo kiếm quang bay vút lên trời. "Lâm huynh, Lâm huynh..." Tần Phong lại giả bộ gọi hai tiếng, sau đó thầm cầu mong Tiểu Tam Tam có thể thành công. "Đừng gọi nữa, người đã đi xa rồi!" Một giọng nói lạnh lùng kiêu ngạo, truyền đến từ phía sau Tần Phong. "Ừm!?" Tần Phong theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Hồng Hạnh mặc một thân Hán phục xinh đẹp, ngồi trên bậc đá ở cửa lớn thư viện, phóng khoáng mở rộng đùi, rung rinh cặp đùi trắng nõn, ăn dưa hấu trong tay.

Tuy có nét đẹp kinh diễm của cô nàng Hán phục, nhưng hành vi cử chỉ lại giống Dương Quý Phi chém An Lộc Sơn.

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến phụ nữ không có râu mới là đại ái, hắn liền quyết định không dùng từ bỉ ổi để hình dung một cô gái. "Ngươi đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta được không!" Hồng Hạnh bị Tần Phong nhìn đến toàn thân khó chịu, vội vàng đứng dậy vứt miếng dưa hấu đi, còn không quên dùng vạt áo của mình lau miệng.

Chương 832

"Ách..." Tần Phong nhìn đến ngây người, sau đó hít sâu một hơi hỏi: "Ngươi không ở hậu cung, không có việc gì chạy đến thư viện làm gì!?" "Ta đặc biệt đến tìm ngươi!" Hồng Hạnh thần sắc nghiêm túc nói: "Ta muốn hỏi ngươi, vì sao lại để Vu Lan dẫn binh đi trấn thủ Bắc Cương Yếu Tắc, mà không muốn để ta dẫn binh xuất chinh, có phải vì ta không bằng Vu Lan, nên ngươi phủ định năng lực của ta hay không!?" "Ai nói vậy, ngươi có điểm cộng đó chứ!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thời gian là khách qua đường của trăm đời, chỉ có nỗ lực chạy bộ mới có thể sinh gió, khi đó thời đại tạo anh hùng, anh hùng tồn tại trong thời đại..." "Thật sao!?" Đôi mắt đẹp của Hồng Hạnh kích động lập tức sáng lên, không ngờ Tần Phong lại đánh giá nàng cao như vậy.

Nói cách khác có phải có nghĩa là, nàng cũng có thể như Vu Lan dẫn binh xuất chinh không!? "Chờ chút!!" Hồng Hạnh đột nhiên phản ứng lại, như chợt nhận ra điều gì đó.

Nàng nhớ mấy năm trước khi cùng Tần Phong tu luyện trong Huyết Trì, Tần Phong trêu chọc nàng khi đó đã nói thời gian như tiền bạc, một tấc thời gian một tấc vàng, tấc vàng khó mua tấc thời gian. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ trêu chọc nốt chu sa Thiên Tuyển Chi Tử hạ cấp, nhận được 200 Phản Phái Điểm!" "Mới có 200 điểm!?" Tần Phong không kìm được cảm khái một tiếng, hoài niệm những ngày có Phương Trường bầu bạn.

Tuy lúc đó mọi người đều không giàu có, nhưng họ lại đều thu hoạch được niềm vui từ đối phương, nhưng bây giờ Phản Phái Điểm nhiều hơn, ngược lại lại không vui vẻ như trước nữa. "Xì, thằng háo sắc!" Hồng Hạnh đỏ mặt khẽ mắng một tiếng, vội vàng nhấc váy bỏ chạy.

Vốn dĩ nàng cho rằng Tần Phong thật sự tin tưởng mình, đồng ý nàng dẫn binh xuất chinh, ai ngờ vẫn như Phong Tình nói, chỉ có thuyết phục hắn mới có cơ hội. "Trẫm sao lại là thằng háo sắc rồi!?" Tần Phong rất không vui, cố gắng biện bạch: "Trẫm chỉ là muốn ngươi đừng lãng phí thời gian nỗ lực học tập, không tin ngươi vào thư viện với trẫm, xem trẫm có thật lòng muốn dạy ngươi tư thế hay không." "Xì, rồng cặn bã!" Hồng Hạnh lại đỏ mặt khẽ mắng một tiếng, không còn tin cái miệng lải nhải của Tần Phong nữa.

Tuy nàng cũng biết mình khó thoát khỏi móng vuốt của con rồng cặn bã này, nhưng hiện tại trong lòng vẫn chưa chuẩn bị tốt, cần phải về ức hiếp tiểu mị ma một chút để giải tỏa tâm trạng căng thẳng. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ trêu chọc nốt chu sa Thiên Tuyển Chi Tử hạ cấp, nhận được 200 Phản Phái Điểm!" "Ai, lại là 200 điểm!" Tần Phong không kìm được thở dài một tiếng, không biết Phương Trường giờ này thân ở nơi nào.

Vốn dĩ hắn nghĩ Phương Trường có thể hiểu được khổ tâm của hắn, biết nhục rồi dũng, từ đó vương giả trở về, ai ngờ hắn lại triệt để nằm thẳng cẳng, nhiều năm trôi qua vẫn là một tên cống ngầm.

Lúc này —— Trong một khu rừng rậm nào đó ở Hoang Cổ, có một thân ảnh đang ngồi khoanh chân.

Nếu không nhìn kỹ còn tưởng là một cô gái tóc dài bay bay, thân hình mảnh mai, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện đó là một nam nhân, chính là Phương Trường đã biến mất nhiều năm.

Kể từ ngày đó thoát khỏi tay Nhất Kiếm, hắn liền không quay đầu lại chạy một mạch, dùng hết toàn thân khí lực, đến được khu rừng rậm ít dấu chân người này.

Tuy hắn mỗi ngày kiên trì khổ tu, khiến tu vi đột phá mạnh mẽ, nhưng trái tim hắn vẫn không thể tĩnh lại.

Bởi vì hắn quá nhiều vướng bận với thế tục, bạch nguyệt quang Nam Phong công chúa thế nào rồi, Tần Phong có bị báo ứng không, Chi Vị Thư Ốc có vì hắn mà bị liên lụy không...

Đáng tiếc Đạo Tâm vô địch của hắn sớm đã bị phá nát, thực sự không có dũng khí bước ra khỏi khu rừng rậm này, sợ rằng rời khỏi khu rừng rậm sẽ bị Tần Phong phát hiện. "Xuyên không mà tưởng sao có thể hái, ngẩng đầu chẳng thấy bóng thiếu niên!" Phương Trường đột nhiên cảm thấy buồn bã, khóe miệng là vị đắng không thể hóa giải.

Hắn vạn vạn lần không ngờ, một thân ngạo cốt khi xuyên không, cuối cùng lại sống thành một thằng hề, trải nghiệm đầy rẫy thương tàn của nhân thế.

Ngay lúc này —— Mấy bóng người xuất hiện trong rừng rậm, khiến Phương Trường sợ hãi vội vàng trốn đi. "Ai có thể ngờ rằng sự tranh bá của hai đại hoàng triều, cuối cùng lại là Tần gia thống nhất thiên hạ." "Cái này gọi là trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi a!" "Trai cò tranh nhau cái khỉ gì, là Tần gia quá mức 'lão lục' rồi, lại còn ẩn mình đánh lén." "Tần gia 'lục' không sai, nhưng thực lực cũng thật khủng khiếp!" "Lời này không giả, không tiếng động gì đã lôi kéo thiên hạ binh mã, ngay cả tiên nhân Thượng giới cũng bị Long Quân chém giết." "Có thực lực, lại ổn định, lại còn 'lão lục', thiên hạ không thuộc về Tần gia, thiên lý bất hợp a!" "Hiện tại Lục Đạo Đế Quân đầu hàng được phong Tiêu Dao Vương, Hoàng tộc Đại Việt ngoan cố chống cự bị đồ sát, thật là sấm sét mưa móc, đều là thiên ân a!" "Hoàng tộc Đại Việt cũng không bị giết hết, nghe nói Nam Phong công chúa vẫn giữ được tính mạng." "Giữ được tính mạng thì sao, chẳng phải cũng chỉ là món đồ chơi của Long Quân thôi sao?!" "Công chúa tiền triều thành đồ chơi, thảo nào Long Quân lại lưu Nam Phong công chúa một mạng." "..." Phương Trường đang trốn trong bóng tối, khi nghe đến Nam Phong công chúa, trái tim không khỏi co thắt.

Trong đầu cũng lập tức hiện ra nụ cười tà ác của Tần Phong, và cảnh Nam Phong công chúa mặt đầy kinh hãi trốn ở góc tường, miệng không ngừng kêu Phương Trường cứu mạng. "Nam Phong!!" Phương Trường đột nhiên ôm ngực cảm thấy rất đau, vẫn là đã đánh giá thấp lực sát thương của bạch nguyệt quang.

Một cảnh khác —— Trong Tần Vương phủ của Tần Hạo.

Tần Hạo đang chữa thương cho nữ thích khách.

Không biết là do yêu cầu trị liệu, hay là từ nhỏ nghe Tần Phong nói qua, giúp con gái chữa bệnh cần cởi bỏ y phục, chỉ thấy nữ thích khách để lộ một mảng lớn da thịt trắng như tuyết. "Hô hô!!" Tần Hạo hít sâu mấy hơi, cố gắng bình phục tâm tình của mình. "Hát!!" Tần Hạo đột nhiên quát lớn một tiếng, một chưởng vỗ vào lưng thích khách.

Khác với lần trước giúp Tạ Thiên trị liệu, lần này hắn không chỉ lĩnh ngộ được Thập Tam Long Tượng Chi Lực, còn đột phá đến Chuẩn Đế trung giai, trị liệu liền trở nên vô cùng dễ dàng. "Phụt!!" Nữ thích khách đột nhiên phun ra một ngụm máu, chỉ cảm thấy ngực cuộn trào dữ dội.

Nhưng nàng có thể rõ ràng cảm nhận được theo Long Tượng Chi Lực dũng mãnh tràn vào, Đại Thủ Ấn vốn đang hành hạ nàng bắt đầu dần dần bị đánh tan. "Cô nương, ngươi không sao chứ!?" Tần Hạo vội vàng tiến lên, đỡ nữ thích khách dậy. "Ngươi buông ta ra..." Nữ thích khách đỏ mặt mở mắt ra, giãy dụa muốn rời khỏi vòng tay Tần Hạo. "Cô nương, xin đừng hiểu lầm!" Tần Hạo vội vàng đặt nàng lên giường, quay lưng lại nói: "Vừa nãy tại hạ chỉ là vì ngươi chữa thương, tuyệt không có ý mạo phạm cô nương." "Ngươi là Tần

Vương của Đại Tần sao!?" Nữ thích khách đỏ mặt hỏi.

Tuy Tần Hạo không tự giới thiệu, nhưng nàng lại nhận ra Thập Tam Long Tượng Chi Lực vừa rồi, hiện tại Hoang Cổ cũng chỉ có Tần Hạo vị Thiên Sinh Chí Tôn này luyện thành. "Đúng, tại hạ Tần Hạo!" Tần Hạo gật đầu thừa nhận, vẫn không quay đầu lại. "Ngươi biết ta là ai mà còn dám cứu ta!?" Nữ thích khách trong lòng cảnh giác nói: "Ta là người của Liên Minh Phản Tần, là đến để ám sát ca ca Long Quân của ngươi." "Liên Minh Phản Tần!?" Tần Hạo rất là nghi hoặc nói: "Vì sao phải chống Tần?

Bây giờ thiên hạ thống nhất chẳng lẽ không tốt sao!?" "Hừ!" Nữ thích khách lạnh lùng cười một tiếng nói: "Long Quân đúng là đã thống nhất thiên hạ, nhưng thiên hạ này lại không phải là thiên hạ của người trong thiên hạ, mà là thiên hạ của Tần gia các ngươi." "Có gì khác biệt sao!?" Tần Hạo vẫn mờ mịt, không hiểu có ý gì. "Khác biệt ư!?" Nữ thích khách bị chọc cười, lạnh lùng nói: "Khác biệt chính là người Tần gia các ngươi coi người thiên hạ như súc sinh, ức hiếp nam nhân, bá chiếm nữ nhân, cá thịt hương lý, thu vét của cải dân chúng, biết bao nhiêu người vì người Tần gia các ngươi mà gia phá nhân vong." "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Tần Hạo hùng hồn phản bác: "Ca ca ta từng nói, Tần gia ta dân phong thuần phác, gia phong thuần chính, càng lấy Thiên Hành Kiện, Quân Tử Dĩ Tự Cường Bất Tức; Địa Thế Khôn, Quân Tử Dĩ Hậu Đức Tái Vật để nghiêm khắc yêu cầu chính mình, còn được Thiên Đạo chứng nhận..." "Nghiêm khắc yêu cầu bản thân ư!?" Nữ thích khách cười lạnh một tiếng, nói: "Long Quân năm đó còn từng nói vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì vãng thánh kế tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình, nhưng kết quả vừa đăng cơ đã sát hại sĩ nhân thiên hạ, đây chính là cái tâm mà hắn lập cho thiên địa sao!?" "Ngươi đừng có vu hãm ca ca ta!" Tần Hạo tức giận quát: "Là đám thư sinh đó không biết tốt xấu, vọng tưởng để ca ca ta tự hạ thân phận, lấy thân phận Thiên tử thần phục Thiên Đạo." "Chẳng lẽ không nên như vậy sao!?" Nữ thích khách hùng hổ nói: "Hắn Tần Phong tự xưng Nhân Hoàng, ngang hàng với thiên địa thì sảng khoái rồi, nhưng đồng thời cũng sẽ chọc giận thượng thiên, từ đó bách tính sẽ mất đi sự che chở của Thiên Đạo, thậm chí còn gặp Thiên Phạt." "Ngươi đúng là có bệnh, mà bệnh không hề nhẹ!" Tần Hạo đột nhiên nghiêm túc nói: "Ngươi nói ca ca ta tự xưng Nhân Hoàng là vì bản thân sảng khoái, nhưng sao ngươi không nghĩ từ xưa đến nay, Thiên Đạo thật sự đã che chở nhân tộc ta sao?

Thật sự đã bảo vệ nhân tộc ta phong điều vũ thuận sao!?" "À..." Nữ thích khách nhất thời nghẹn lời, không biết phải trả lời thế nào.

Tư tưởng nàng ta tiếp nhận từ nhỏ là người nên kính sợ thiên địa, nhưng chưa từng nghĩ thiên địa có che chở nhân tộc họ hay không.

Nếu Thiên Đạo thật sự che chở nhân tộc, thì không nên có thiên tai nhân họa, càng không nên liên tục chinh chiến mới đúng. "Ta nhớ ca ca ta lúc nhỏ từng nói với ta một câu..." Tần Hạo tiếp tục nghiêm túc nói: "Thiên Đạo bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm; Thánh nhân bất nhân, lấy bách tính làm chó rơm.

Những sĩ nhân mà ngươi nói, chẳng qua là tay sai của Thiên Đạo dùng để nô dịch tư tưởng nhân tộc, bọn họ chưa từng coi nhân tộc ta là người, ca ca ta giết bọn họ có gì sai!?" "Thiên Đạo bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm!!" Nữ thích khách trong lòng đại thụ chấn hám.

Mặc dù nàng rất phản cảm với hành vi sát hại sĩ nhân của Tần Phong, nhưng không thể không thừa nhận tư tưởng của Tần Phong quả thực cao thâm đến đáng sợ. "Vị cô nương này, xin nàng hãy tin ta!" Tần Hạo đột nhiên vẻ mặt chân thành nói: "Ta sẽ dùng hành động chứng minh cho nàng, Đại Tần của chúng ta tuyệt đối không phải là

Đại Tần như lời nàng nói, nó là Đại Tần của thiên hạ." "Ngươi..." Nữ thích khách có chút xuất thần nhìn Tần Hạo, cảm thấy hình tượng đối phương trở nên cao lớn.

Nàng vốn dĩ cho rằng Tần gia đều là một đám lão lục vô sỉ, ai ngờ lại có người chính trực và chân thành đến thế, chẳng khác nào một cục bông gòn nhảy ra từ trong cống rãnh.

Đúng lúc này— bên ngoài truyền đến tiếng gào thét bạo dạn của Giang Linh: "Tần Hạo, bổn tiểu thư biết ngươi ở bên trong, mau mau mở cửa cho bổn tiểu thư, lão tử thục đạo sơn!!" "Linh Nhi!!" Tần Hạo "soái" chưa được ba giây, sợ đến hai chân mềm nhũn.

Cũng không có ý định giải thích với nữ thích khách, vội vàng dùng chăn trùm người lại, sau đó nhanh chóng chạy đi mở cửa phòng.

Chương 833

"Ngươi đang làm gì!?" Giang Linh nheo mắt nhìn chằm chằm Tần Hạo, cảm thấy Tần Hạo nhất định có chuyện giấu nàng. "Ta, ta vừa nãy đang tu luyện!" Tần Hạo sợ đến nói năng lúng túng, tim gan nhỏ bé càng đập thình thịch không ngừng. "Tu luyện!?" Giang Linh sau khi bị Tần Phong châm ngòi, trong đôi mắt đẹp rõ ràng viết đầy sự không tin.

Mặc dù phụ nữ khi yêu thì chỉ số IQ vô hạn tiếp cận số 0, nhưng khi nghi ngờ đàn ông ngoại tình thì chỉ số IQ lại vượt xa Einstein.

Chỉ thấy nàng ta dí cái đầu nhỏ vào người Tần Hạo ngửi ngửi không ngừng, kết quả không ngoài dự đoán, ngửi thấy một mùi hương đặc trưng của nữ giới, còn tìm thấy một sợi tóc phụ nữ trên quần áo của Tần Hạo. "Tần Hạo!!" Giang Linh lập tức xù lông.

Như một trái ớt nhỏ nóng nảy, nàng ta đẩy Tần Hạo ra, xông vào phòng tìm hồ ly tinh. "Linh Nhi!!" Tần Hạo sợ đến suýt hồn bay phách lạc, vội vàng đuổi theo muốn ngăn cản. "Đing đông, chúc mừng Túc chủ đã châm ngòi quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và hoan hỉ oan gia, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "50 vạn!?" Tần Phong đang thưởng hoa trong Ngự Hoa Viên, nghe thấy tiếng hệ thống lập tức sững sờ.

Trước đây châm ngòi quan hệ nhiều nhất cũng chỉ được 20 vạn Phản Phái Điểm, hôm nay đột nhiên được 50 vạn Phản Phái Điểm, chẳng lẽ thằng em của hắn Kim Ốc Tàng Kiều bị phát hiện rồi!? "Chắc là không!" Tần Phong suy nghĩ một lát, cảm thấy vẫn chưa bị phát hiện.

Nếu thật sự bị Giang Linh phát hiện, hệ thống tuyệt đối sẽ không cho ít như vậy.

Hơn nữa, Thiên Tuyển Chi Tử xưa nay không nói lý lẽ, cho dù bị người ta chặn cửa, ngươi có vào tìm kiếm cũng chưa chắc tìm được người, nhiều nhất là cho vài đoạn căng thẳng thôi. "Oa, mọc rồi, mọc rồi!" Từng tiếng kinh hô của các cô gái đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy Tiểu Nhu đang đào đào xới xới trong Ngự Hoa Viên, gieo những hạt giống nhỏ bé, ngay sau đó rắc xuống một chút linh lực, một mầm đậu nhỏ bé liền phá đất mà trồi lên, khiến bốn nữ tì Phong Hoa Tuyết Nguyệt liên tục reo hò.

Từ khi Tiểu Nhu bắt đầu tu luyện, nàng đã thể hiện ra thiên phú tu luyện siêu cường.

Bất quá thiên phú của nàng không thích hợp chiến đấu, cũng không phải y thuật của Hữu Dung, biến hóa chi thuật của Thái Tử Phi, bí thuật phòng the tinh thông của Tiêu Cửu Nương... mà là khả năng khiến thực vật nhanh chóng tăng tốc sinh trưởng, có chút tương tự với Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình của Tần Phong.

Điểm khác biệt duy nhất là, một bên là người sống sờ sờ, một bên là tiểu tiên thiên chí bảo. "Ý Nan Bình của Thiên Tuyển Chi Tử quả nhiên không tầm thường!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, định bụng thu Tiểu Nhu vào Trùng Đồng thế giới.

Tuyệt đối không phải vì vật dụng hàng ngày cần mang theo bên người, mà là muốn để nàng giúp chăm sóc tiểu hồ lô tiên thiên, cũng có thể tránh việc tiếp tục bị Diệp Thần gie gie để mắt. "Cửu Nương cũng là hồng nhan tri kỷ của Diệp Thần!" Tần Phong quay đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Nương, quyết định cũng thu nàng vào Trùng Đồng thế giới.

Hiện tại dưới sự gia trì của Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, Trùng Đồng thế giới đã tràn ngập một lượng lớn tiên thiên chi khí thuần túy, mà tiên thiên chi khí cùng Tiên Thiên Đạo Thể của Tiêu Cửu Nương đơn giản là tuyệt phối.

Nếu sau này xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, Cửu Nương chính là thần dược giữ mạng của hắn!

Dù sao thế giới nguy hiểm như vậy, hắn vẫn nên ổn định một chút thì hơn!

Lúc này — Tiêu Cửu Nương không hề hay biết quyết định của Tần Phong, đang cùng Hữu Dung và những người khác tìm Tiểu Bạch để giành lấy danh ngạch. "Tiểu Bạch, ngươi đây là ngồi mát ăn bát vàng à!" Hữu Dung tức đến mặt đỏ bừng.

Vốn dĩ nàng cho rằng Tần Phong hiện tại đã là Tam Thủ Hóa, Tiểu Bạch thế nào cũng phải giảm giá một chút cho rẻ, ai ngờ nó lại là một con thỏ gian thương, ngồi mát ăn bát vàng mà giá tăng gấp ba. "Quả thực là quá đắt!" Tiêu Cửu Nương lập tức chùn bước.

Trước tiên chưa nói Hợp Hoan Tông bây giờ còn có tồn tại hay không, cho dù còn thì gia sản cũng đã bị tiện nhân Diệp Thần lừa sạch rồi, căn bản không lấy ra được tiền để mua Tần Phong Tam Thủ Hóa. "Cái này..." Thái Tử Phi sắc mặt do dự.

Nếu là trước đây nàng chắc chắn sẽ không chút do dự quay người bỏ đi, vì trong tay nàng thực sự không có tiền, nhưng điều khiến nàng bất ngờ là tân đế Đại Việt ban đầu lại không thanh toán Hộ Long nhất tộc.

Mà Hộ Long nhất tộc cũng rất thức thời, ngay lập tức theo Đông Phương tiểu thư đầu quân Đại Tần.

Cũng có nghĩa là, nàng hiện tại có nhà mẹ đẻ hỗ trợ! "Cái này sao có thể gọi là nói thách giá được chứ!?" Tiểu Bạch nói giọng non nớt: "Tục ngữ nói hay lắm, giày rách mang mới vừa chân, càng rách càng thoải mái, cái này gọi là gì?

Cái này gọi là ngàn vàng khó mua ta thoải mái..." "À..." Hữu Dung và những người khác trợn trắng mắt, không biết đang mong đợi cái gì.

Phải biết, Tiểu Bạch là con thỏ do Tần Phong tự tay nuôi lớn, không chỉ học được kiếm khí của Tần Phong, còn học được sự tiện khí của Tần Phong, càng học được nhiều thói xấu của hắn.

Mong nó đột nhiên lương tâm phát hiện, còn không bằng tin lợn mẹ có thể leo cây! "Thỏ ta đã là ngậm lệ lỗ vốn đại giảm giá rồi!" Tiểu Bạch thấy các cô gái không mua, vội vàng ra sức tiếp thị nói: "Không phải Thỏ ta khoe với các ngươi, chỉ riêng thân phận Thiên Cổ Nhất Đế Thủy Hoàng, đã bảo đảm có thể khiến các ngươi hưng phấn, cộng thêm một thân cơ bắp cuồn cuộn kia, ai nhìn mà chẳng chảy nước miếng, đặc biệt là kinh nghiệm Tam Thủ Hóa, bảo đảm các ngươi mua không thiệt, mua không lừa, khách hàng đặt mua đều đã đánh giá năm sao tốt rồi." "A, cái này!" Hữu Dung và những người khác bắt đầu do dự, bị Tiểu Bạch nói đến tim đập thình thịch.

Mặc dù Tần Phong hiện tại là một Tam Thủ Hóa, nhưng các nàng không thể không thừa nhận, nhìn khắp Hoang Cổ thì không có một ai có thể đánh bại hắn, hắn vẫn là đối tượng đạo lữ hoàn mỹ nhất trong lòng phụ nữ thiên hạ.

Nhưng vấn đề là, hắn đã là Tam Thủ Hóa rồi, hơn nữa còn tự mang thuộc tính hôn quân.

Cho dù không ra tay với các nàng, các nàng cũng có thể tự mình đi giành lấy danh tiếng, có cần thiết phải bỏ ra một khoản tiền lớn để gấp rút xác nhận quan hệ không!? "Được, thành giao!" Hồng Hạnh không chút do dự đặt hàng.

So với Hữu Dung và những người khác không vội vàng, có thể từ từ tìm cơ hội giành lấy danh tiếng, nàng ta thì một ngày cũng không muốn ở lại A Phòng Cung nữa, cảm giác ở tiếp sẽ phát bệnh mất.

Để có thể sớm giành được danh tiếng, tự mình dẫn binh ra ngoài chinh chiến, nàng ta nguyện ý chi ra cái khoản tiền oan uổng này!

Hơn nữa Ma tộc mấy năm nay, không chỉ nhận được một lượng lớn quân phí viện trợ từ Đại Việt Hoàng Triều, mà còn trên đường cướp bóc, sát phạt mà có được không ít bảo vật.

Số tiền này đối với nàng ta mà nói, đơn giản chỉ là té nước!

Chuyện nhỏ thôi! "Ngươi đúng là có mắt nhìn!" Tiểu Bạch lập tức dựng tai lên, vỗ ngực bảo đảm nói: "Yên tâm, Thỏ ta nói chuyện giữ chữ tín, chỉ cần tiền của ngươi đến đúng lúc, Thỏ ta bảo đảm sẽ sắp xếp cho ngươi nhanh nhất có thể." "Này, cũng phải có thứ tự trước sau chứ!" Hữu Dung và những người khác lập tức sốt ruột.

Mặc dù các nàng đối với việc giành lấy danh tiếng là không vội, nhưng cứ trơ mắt nhìn Tần Phong từ Tam Thủ Hóa biến thành Tứ Thủ Hóa, trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chương 834

"Thỏ ta là giữ chữ tín!" Tiểu Bạch vẻ mặt khó xử nói: "Vừa nãy đã đồng ý với tỷ tỷ Hồng Hạnh rồi, tự nhiên phải ưu tiên sắp xếp cho nàng ấy, trừ khi phải thêm tiền..." "Thêm tiền!!" Hữu Dung và những người khác đều sắp tức điên, phát hiện Tiểu Bạch đúng là một con thỏ gian thương.

Tam Thủ Hóa bán đắt hơn cả Nhất Thủ Hóa thì đã đành, ai ngờ nó còn không ngừng thách giá, hoàn toàn không có một chút tinh thần hợp đồng nào. "Có thị trường, ắt có lợi ích!" Tiểu Bạch không hề cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn cảm thấy vô cùng an ủi.

Nếu bọn họ không gánh vác nặng nề tiến lên, Thỏ ta làm sao có thể an hưởng tuế nguyệt tĩnh hảo chứ!? "Đing đông, chúc mừng linh sủng của Túc chủ nói thách giá, chọc giận vận mệnh chú định của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Đing đông, chúc mừng linh sủng của Túc chủ nói thách giá, chọc giận hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, thu được 5 vạn Phản Phái Điểm!" "Đing đông, chúc mừng linh sủng của Túc chủ nói thách giá, chọc giận Chu Sa Chí của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Hạ, thu được 100 Phản Phái Điểm!" "Nói thách giá!?" Tần Phong nghi hoặc nhìn về phía Tiểu Bạch, không hiểu nó đang bán cái gì.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, lần trước luyện chế Đại Tần Cửu Đỉnh đã tốn của hắn quá nhiều dược liệu, cũng đã đến lúc phải đào sạch ổ thỏ con Tiểu Bạch rồi. "Bệ hạ!" Thiên Quân, Vạn Mã vội vàng chạy tới nói: "Không hay rồi, Tần Vương và Tần Vương Phi đánh nhau rồi, Tần Vương Phi hiện tại đang cãi vã đòi về Vô Song Thành." "Cái này còn chịu được ư!?" Tần Phong lập tức sốt ruột.

Nếu nhị đệ và Giang Linh chia tay rồi, hắn sau này còn biết hao Phản Phái Điểm kiểu gì đây!?

Chỉ thấy Tần Phong vội vàng kéo theo Thái Tử Phi, không phải vì muốn ăn lê hương nhỏ non nước khi xem kịch, mà là muốn Thái Tử Phi giúp khuyên nhủ hai vợ chồng kia một chút.

Trong Tần Vương Phủ, phanh một tiếng!

Giang Linh hóa thân thành trái ớt nhỏ nóng nảy, đập vỡ một bình hoa quý giá.

Mặc dù nàng ta lật chăn ra không phát hiện nữ thích khách, nhưng trực giác mách bảo nàng ta, đối phương chắc chắn vẫn còn ở trong Tần Vương Phủ, chỉ là Tần Hạo một tay ngăn cản. "Linh Nhi, đủ rồi!" Tần Hạo cũng lên cơn nóng nảy, hung dữ nói: "Nếu ngươi còn dám đập phá đồ đạc lung tung, coi chừng, coi chừng ta đấm ngươi!" "Ngươi muốn đấm ta!?" Giang Linh tức đến mặt đỏ bừng nói: "Họ Tần kia, ngươi không chỉ nuôi phụ nữ trong nhà, vậy mà còn muốn đấm bổn tiểu thư?

Ngươi có phải còn muốn hưu bổn tiểu thư, cùng tiện nữ nhân kia đôi chim đôi cá không!?" "Ta, ta không nuôi phụ nữ!" Tần Hạo nói lí nhí vì thiếu tự tin: "Nếu ngươi còn dám nói bậy, coi chừng ta đấm ngươi!" "Ngươi muốn đấm ai hả!?" Tần Phong vẻ mặt uy nghiêm bước vào.

Chỉ thấy Tần Vương Phủ một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là đồ sứ vỡ nát. "Tham kiến Bệ hạ!" Hạ nhân Tây Chu giật mình, nhao nhao quỳ rạp xuống đất. "Ca ca!!" Giang Linh đột nhiên lê hoa đái vũ.

Còn dùng bàn tay nhỏ che lấy gò má của mình, ra vẻ Tần Hạo đã động thủ đánh nàng.

Đặc biệt là tiếng "ca ca" đầy tủi thân kia, đừng nói bản thân Tần

Hạo đã sai, cho dù Tần Hạo không Kim Ốc Tàng Kiều, thì cũng biến thành hắn sai. "Thật quá đáng!" Thái Tử Phi vội vàng đau lòng tiến lên, ôm Giang Linh vào lòng an ủi. "Tẩu tử!" Giang Linh khóc lê hoa đái vũ, một bộ dạng chịu ủy khuất. "Ối giời ơi!" Tần Phong thầm kêu "Ối giời ơi" trong lòng.

Vốn dĩ hắn đưa Thái Tử Phi đến là để khuyên giải, bây giờ nếu không đánh thằng nhị đệ một trận, thì hình như cũng hơi khó nói. "Ca, đệ không có..." Tần Hạo phát hiện ánh mắt Tần Phong không đúng, lập tức mở miệng muốn giải thích một chút.

Chỉ đáng tiếc Tần Phong căn bản không cho hắn cơ hội giải thích, không nói hai lời xông lên liền là một trận giáo dục yêu thương. "Đing đông, chúc mừng Túc chủ đánh Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại một quyền, thu được 100 Phản Phái Điểm!" "Đing đông, chúc mừng Túc chủ đá Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại một cước, thu được 100 Phản Phái Điểm!" "..." Quyền quyền đến thịt, tuyệt không lưu tình. "Đây tuyệt đối là anh ruột mà!" Hạ nhân nhìn đến mí mắt giật giật, xác nhận là anh ruột không sai rồi. "Sao lại cãi nhau ầm ĩ thế này!?" Thạch Trung Ngọc, Vân Tịch Nguyệt cũng nghe thấy động tĩnh mà đến, vừa vào cửa đã thấy Tần Phong đang đánh đệ đệ. "Cha, nương!" Giang Linh khóc càng thêm tủi thân, vẫn dùng bàn tay nhỏ che lấy gò má. "Thằng nhóc thúi này đánh con à!?" Sắc mặt Thạch Trung Ngọc lập tức thay đổi.

Mặc dù Tần Hạo ở Tần gia là một món quà tặng mà ai cũng biết, nhưng Giang Linh lại là con dâu danh chính ngôn thuận của Tần gia bọn họ.

Món quà tặng chịu chút tủi thân không sao, nhưng con dâu thì không thể chịu tủi thân được, nếu truyền ra ngoài, sau này ai còn dám gả con gái vào Tần gia bọn họ nữa!? "Quá đáng thật!" Vân Tịch Nguyệt cũng đau lòng tiến lên, ôm Giang Linh vào lòng an ủi.

Mặc dù Tần Hạo là do nàng mang thai 103 năm mới sinh ra, nhưng lần này nàng tuyệt đối đứng về phía con dâu Giang Linh.

Phanh một tiếng!

Tần Hạo bị một quyền đánh bay ra ngoài, dùng mặt "phanh" xuống đất mới miễn cưỡng dừng lại. "Không sao!

Ta khóc một lát là ổn rồi..." "Đing đông, chúc mừng Túc chủ đã thành công đánh trúng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại 8500 lần, thu được 85 vạn Phản Phái Điểm!" "Đúng, chính là cảm giác này!" Tần Phong tâm tình vô cùng vui vẻ, biểu thị hắn chỉ thích cảm giác này.

Cái cảm giác đả kích mãnh liệt kia, dường như có thể khiến người ta nghiện vậy, là niềm vui mà người khác không thể mang lại, chỉ có nhị đệ mới có thể mang lại niềm vui đó cho hắn. "Đây tuyệt đối là anh ruột!" Hạ nhân Tây Chu vẻ mặt đầy đồng tình.

Với thân phận Tần Vương hiện tại của Tần Hạo, người khác có lẽ chỉ đánh giả vờ, nhưng Tần Phong vị ca ca ruột này lại đánh thật, nếu không nhìn kỹ, còn tưởng là một người đầu heo rồi. "Tiểu Hạo, con thật là quá đáng!" Vân Tịch Nguyệt không chút nào đau lòng, ngược lại còn tiến lên trách mắng: "Linh Nhi là tức phụ được con cưới hỏi đàng hoàng, cho dù hai vợ chồng con có chuyện gì, cũng có thể **ngồi lại thương lượng** cho tốt, sao có thể động thủ đánh nàng ấy chứ!?" "Nương!" Tần Hạo đỉnh cái đầu heo, vẻ mặt tủi thân nói: "Hài nhi thật sự không có đánh nàng ấy!" "Tẩu tử!!" Giang Linh khóc càng thêm dữ dội, lại nhào vào lòng Thái Tử Phi. "Đừng khóc, đừng khóc!" Thái Tử Phi dù là đại gia khuê tú, cũng trong tiếng "tẩu tử" kia mà mê thất bản thân.

Hận không thể tự mình xông lên, cho Tần Hạo một cái tát tai. "Ngươi còn không biết lỗi!" Tần Phong, kẻ chủ trương xây dựng niềm vui trên nỗi đau của người khác, lập tức nhảy ra, đại nghĩa lẫm nhiên nói: "Trẫm vừa nãy khi vào, đích thân nghe thấy ngươi nói muốn đấm Linh Nhi." "Con..." Tần Hạo cảm thấy muốn khóc mà không ra nước mắt, không biết nên nói gì cho phải. "Cái gì?

Đấm!?" Thạch Trung Ngọc tức đến xắn tay áo, khắp nơi nhìn quanh tìm kiếm một thứ gì đó tiện tay, nói: "Ca ca con dốc sức dốc lòng vì con luyện chế Lôi Thần Chi Chùy, là để con vì Tần gia ta khai cương khoách thổ, chứ không phải để con dùng đấm tức phụ!!" "Cha, đây!" Tần Phong phất tay lấy ra một cây roi mây.

Đây không phải roi mây bình thường, mà là roi mây hắn tìm được từ kho báu tiền triều, nói chính xác hơn thì cây roi mây này là thần khí do một vị luyện chế đại sư tiền triều luyện chế.

Bất quá sau mấy vạn năm tháng tẩy lễ, nó đã dần mất đi hào quang của thần khí.

Nhưng đánh người thì vẫn rất đau, dùng cũng vô cùng thuận tay.

Chương 835

"Ca!!" Tần Hạo lập tức kinh hô một tiếng, cố gắng đánh thức lương tâm Tần Phong. "Gọi ca ca ngươi làm gì!?" Vân Tịch Nguyệt tức đến lồng ngực phập phồng nói: "Con có lý thì con nói xem?

Chẳng lẽ ca ca con oan uổng con sao?

Hay là nói Linh Nhi người ta một cô gái lại vu hãm con sao!?" "Con..." Tần Hạo biểu thị mình muốn khóc một lát.

Hắn biết mình nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được, hôm nay trận đòn này hắn thế nào cũng không tránh khỏi. "Thằng nhóc thỏ con này, ta còn trị không nổi ngươi sao!" Thạch Trung Ngọc nhìn cây roi mây trước mặt.

Biết không khí đã đến mức này, không lấy ra đánh thằng con thứ thì không được rồi.

Đặc biệt là vừa nghĩ đến giang sơn mà đại nhi tử đã vất vả đánh hạ, lại phải gánh tiếng xấu để thằng con thứ "tặng phẩm" hưởng lợi, ngọn lửa nhỏ trong lòng hắn hừ một tiếng bốc lên.

Chỉ thấy hắn một tay tiếp lấy roi mây, không chút do dự quất xuống. "Cha, con sai rồi, a..." Tần Hạo phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị đánh đến nhảy dựng lên. "Tê!" Hạ nhân Tây Chu hít một hơi khí lạnh, cảm nhận được địa vị gia đình của Tần Vương. "Đing đông, chúc mừng Túc chủ đã hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn thảm bị cha ruột độc đánh, thu được 100 Phản Phái Điểm!" "Đing đông, chúc mừng Túc chủ đã hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn thảm bị cha ruột độc đánh, thu được 100 Phản Phái Điểm!" "..." Tần Phong nghe tiếng hệ thống vang lên, tâm tình phải gọi là sung sướng vô cùng.

Mở hệ thống ra, nhìn thấy 7583 vạn 8030 điểm, lập tức hô hào hệ thống tiêu phí 2000 vạn thúc đẩy tiểu hồ lô trưởng thành. "Đing đông, chúc mừng Túc chủ tiêu phí 100 vạn Phản Phái Điểm, thúc đẩy Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng trưởng thành..." "Đing đông, chúc mừng Túc chủ tiêu phí 100 vạn Phản Phái Điểm, thúc đẩy Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng trưởng thành..." "..." Liên tiếp hai mươi tiếng hệ thống vang lên, khiến Hồ Lô Đằng lại một lần nữa xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy những nụ hoa màu tím trên Hồ Lô Đằng bắt đầu rơi xuống, ngay sau đó một tiểu hồ lô mini màu tím xuất hiện, đồng thời cũng bùng phát ra một luồng tiên thiên chi khí nồng đậm hơn, khiến Trùng Đồng thế giới lại một lần nữa biến đổi long trời lở đất. "Hết rồi!?" Tần Phong nhìn tiểu hồ lô màu tím to bằng ngón tay cái, trong lòng lập tức hiện lên một tiếng "ngọa tào" thật lớn.

Nếu tính cả tức nhưỡng đã đổi trước đó, trước sau hắn đã tiêu tốn 8000 vạn Phản Phái Điểm rồi, nhưng vẫn chưa thúc đẩy được Đại Tiên Thiên Hồ Lô trong truyền thuyết trưởng thành.

Điều này khiến hắn muốn xông lên tiếp tục đánh thằng nhị đệ, tranh thủ hôm nay đánh cho ra cái Đại Tiên Thiên Hồ Lô! "Đing đông, chúc mừng Túc chủ đã hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn thảm bị cha ruột độc đánh 352 lần, tổng cộng thu được 3 vạn 5200 Phản Phái Điểm!" "Sao lại dừng rồi!?" Tần Phong hoàn hồn nhìn lại.

Chỉ thấy Giang Linh cuối cùng vẫn không nỡ, tiến lên đáng thương cầu tình cho Tần Hạo. "Nhìn xem Linh Nhi đối với con tốt biết bao!" Thạch Trung Ngọc hừ lạnh một tiếng, bỏ qua thằng nghịch tử này.

Hắn cũng thành thạo cất roi mây vào nhẫn trữ vật, cũng không có ý trả lại cho đứa con trai lớn tốt bụng. "Cảm ơn, cha!" Giang Linh tủi thân cảm ơn, không quên liếc Tần Hạo một cái.

Dường như đang nói, biết bổn tiểu thư lợi hại rồi chứ, sau này nếu còn dám hung dữ với bổn tiểu thư, xem bổn tiểu thư chỉnh ngươi chết không. "Ô ô..." Tần Hạo tủi thân xoa mông, biểu thị mình khóc một lát là ổn rồi. "Cái chiến hỏa này mà dừng, trẫm chẳng phải sẽ lỗ ư!?" Tần Phong quay đầu lại, kẻ chủ trương làm hại con em nhà người ta, mở miệng quát: "Đường đường là Tần Vương lại đánh Vương Phi thì ra thể thống gì!

Trẫm thấy ngươi ở nhà quá nhàn rỗi rồi, về thu dọn đi, ngày mai theo trẫm bắc phạt chinh thảo Tây Vực." "Chinh thảo Tây Vực!!" Tần Hạo lập tức phấn chấn tinh thần, phát hiện ca ca vẫn yêu thương hắn.

Hắn nhớ lúc nhỏ ca ca thường nói với hắn, mỹ nữ Tây Vực xinh đẹp đến nhường nào, lão tổ tông chinh thảo Tây Vực tuyệt đối không phải vì chút đất đai kia...

Cảnh tượng chuyển một cái — Lý Cực dẫn theo một nhóm người, xông vào đại môn Lâm gia.

Lâm gia này không phải Lâm gia nào khác, chính là bản gia của Lâm Uyên, Uyên Tổng, gia tộc lấy luyện đan làm kế sinh nhai, có một Luyện Đan Sư cấp Thần trấn giữ. "Các ngươi muốn làm gì!?" Uyên Tổng đi ra quát lớn một tiếng.

Từ sau khi bị Vũ Lăng Thánh Địa đuổi ra, y liền một mình trở về gia tộc của mình, mỗi ngày trừ việc ngẩn người nhớ Tiểu Sư Muội ra, thì chính là vẽ họa tượng Tiểu Sư Muội để giải nỗi tương tư.

Ai ngờ vừa mới động bút, một nhóm người đã xông vào. "Ta là Đại Nông Lệnh do Long Quân đích thân phong!" Lý Cực hừ lạnh một tiếng nói: "Căn cứ điều tra của Trị Túc Nội Sử chúng ta, Lâm gia các ngươi gần đây không chỉ mua thiên tài địa bảo không nộp thuế, mà đan dược bán ra cũng không nộp thuế, án theo luật pháp Đại Tần cần phải dẫn Gia chủ các ngươi về hỏi chuyện." "Các ngươi dựa vào cái gì mà bắt người!" Đệ tử Lâm gia vẫn dựa vào cửa chống cự quyết liệt, nhao nhao la hét: "Ngươi có chứng cứ không?

Không có chứng cứ dựa vào cái gì mà đến Lâm gia ta bắt người?!" "À à!!" Lý Cực cười lạnh một tiếng nói: "Trị Túc Nội Sử chúng ta bắt người từ trước đến nay không cần chứng cứ..." "Ỷ thế hiếp người quá đáng!!" Đệ tử Lâm gia vẻ mặt phẫn nộ, nhao nhao rút vũ khí của mình ra.

Bọn họ với tư cách là đệ tử thế gia, từ trước đến nay đều ỷ vào đặc quyền mà ức hiếp người khác, khi nào thì lại bị người ta đánh tận cửa ức hiếp, lại còn là ức hiếp vô lý đến thế. "Hử!?" Lý Cực ánh mắt hơi lạnh nói: "Hôm nay dám động đao trước mặt bổn quan, ngày mai chẳng phải sẽ dám mưu phản!?" "Mưu phản!?" Đệ tử Lâm gia tức đến toàn thân run rẩy.

Muốn cướp bóc thì cứ nói thẳng ra, hà tất phải tìm cái cớ ti tiện như vậy chứ!?

Đúng lúc này — một tiếng trào phúng truyền đến: "Đại Nông Lệnh của Đại Tần, đúng là uy phong lớn thật đó!" "Kẻ nào!?" Lý Cực lạnh mặt ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên nóc nhà Lâm gia đứng một nam tử, khác với những nam nhân bình thường khác, người này đã mất đi bàn tay phải thân thiết nhất. "Là Đường Xuyên, Đường Thiếu Hiệp!!" Đệ tử Lâm gia nhao nhao kinh hô, nhìn về phía Đường Xuyên như nhìn thấy cứu tinh.

Mấy năm trước, tiên nhân Thượng giới đột nhiên giáng lâm, Lâm gia bọn họ nằm trong danh sách tất sát của tiên nhân.

Lúc đó đại quân Bắc Cương yếu tắc, cách Lâm gia bọn họ chỉ mấy chục cây số, ngay lúc bọn họ cho rằng Lâm gia sắp gặp họa diệt tộc, Đường Xuyên tình cờ đi ngang qua Lâm gia bọn họ.

Sau khi nghe được người này tên là Đường Xuyên, đại quân Bắc Cương không quay đầu lại mà bỏ đi.

Sau đó, những đại quân Bắc Cương khác cũng từng đến, kết quả không có ngoại lệ, Đường Xuyên vừa tiến lên nói ra tên mình, đối phương liền lập tức quay đầu bỏ đi.

Từ đó, Đường Xuyên không chỉ trở thành đại ân nhân của Lâm gia bọn họ, mà còn trở thành tín ngưỡng của tất cả đệ tử Lâm gia bọn họ. "Làm việc không đổi tên, ngồi không đổi họ!" Đường Xuyên ngẩng đầu nói: "Tại hạ Đường Xuyên!!" "Đường Xuyên!?" Lý Cực nhíu mày suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng nhớ ra đối phương là ai.

Nếu nói trong loạn thế mấy năm qua, Tần Phong và những người khác đánh là cấp cao, vậy thì vị Đường Xuyên này chính là đại diện cho cấp thấp.

Những thế lực lớn có cường giả Chuẩn Đế cảnh trấn giữ, hắn không dám động vào; những thế lực nhỏ có kẻ yếu Sinh Tử cảnh trấn giữ, hắn không tha một ai.

Dựa vào một chiêu Lam Ngân Quấn Quanh, hắn tung hoành Sinh Tử cảnh vô địch thủ.

Chương 836

"Hừ!" Đường Xuyên cũng không biết là dũng khí Lương Tĩnh Như ban cho, hay là Ngũ Bách đột nhiên tự ngã, hừ lạnh một tiếng nói: "Đại Tần các ngươi vậy mà dám đến đây gây rối, không biết Lâm gia là do ta Đường Xuyên bảo kê sao!?" "Bắt đầu rồi!!" Đệ tử Lâm gia đều kích động hẳn lên.

Căn cứ kinh nghiệm mấy lần trước của bọn họ, Lý Cực và những người khác lát nữa sẽ phải quay đầu bỏ đi. "Cái quái gì!?" Lý Cực lười biếng đáp lời đám bạch si này, lạnh giọng nói: "Lâm gia ác ý không nộp thuế, còn mưu đồ mưu phản, toàn bộ gia sản sung công, kẻ nào dám phản kháng đều giết không tha!!" "Hả!?" Đệ tử Lâm gia đều sững sờ, không hiểu lời thoại sao lại thay đổi rồi. "Ngươi đúng là muốn tìm chết!" Đường Xuyên thấy Lý Cực không nể mặt, ánh mắt lập tức lóe lên hàn quang.

Mặc dù chỗ dựa của Lý Cực là Đại Tần, nhưng bản thân hắn ta chỉ có tu vi Sinh Tử cảnh, căn bản không có khả năng chống lại Lam Ngân Quấn Quanh của hắn. "Dám xem thường bổn quan, chính là xem thường Tần Pháp!" Lý Cực không có thói quen nuông chiều ai, lấy ra Hoàng Kim Toán Bàn do Tần Phong ban tặng. "Thần khí?

Xem Lam Ngân Quấn Quanh của ta!!" Đường Xuyên sắc mặt hơi đổi, quả quyết sử dụng Lam Ngân Quấn Quanh.

Xoẹt một tiếng!!

Một dây mây màu lam phá đất mà ra, nhanh chóng quấn chặt lấy Lý Cực. "Không hay rồi!!" Sắc mặt Lý Cực không khỏi biến đổi, muốn né tránh nhưng đã không kịp.

Bất quá với tư cách là Tài Thần gia của Đại Tần, thứ mà hắn ta chủ yếu dựa vào chính là sự vô nhân tính.

Mặc dù những trang bị khác trên người hắn không phải thần khí, nhưng phòng ngự đối với Lam Ngân Quấn Quanh vẫn nhẹ nhàng như không, chỉ thấy dây mây màu lam căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của hắn. "Lý đại nhân!!" Hộ vệ phía sau trong lòng kinh hãi, vội vàng lấy ra Xuyên Vân Tiễn bắn ra.

Đông tháp!!

Xuyên Vân Tiễn nổ tung trong hư không, đại địa cũng theo đó mà chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Trần Trường Phong thân khoác chiến giáp, tay cầm Thần Ma Trượng, dẫn theo trăm vạn đại quân Ma tộc **hùng hổ** mà đến, sát khí mãnh liệt khiến thiên địa biến sắc. "Là đại quân Ma tộc!!" Đệ tử Lâm gia trong nháy mắt đã sợ hãi.

Không còn sự kiêu ngạo trước đó nữa, thay vào đó là vẻ mặt đầy kinh hoàng.

Đừng thấy Ma tộc bị Âm Nguyệt Hoàng Triều giam cầm vạn năm, nhưng từ khi được Tần Phong thả ra, liền thừa cơ loạn thế điên cuồng đồ sát sinh linh để nuôi dưỡng huyết trì tổ truyền.

Cộng thêm thiên phú hiếu chiến khát máu của bọn họ, trong thời gian ngắn ngủi vài năm, đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong của Ma tộc.

Phải biết, Ma tộc thời kỳ đỉnh phong, là tồn tại có thể đấu ngang sức với Âm Nguyệt Hoàng Triều, há nào một Lâm gia luyện đan bọn họ có thể chống cự được chứ!? "Sao lại thế này!?" Đường Xuyên cả người trong nháy mắt đã không ổn rồi, không hiểu là chỗ nào đã xảy ra vấn đề.

Trước đây đại quân nghe thấy tên hắn, không nói hai lời liền quay đầu bỏ đi, hôm nay Lý Cực không chỉ dám cãi lại hắn, mà còn gọi đến mấy trăm vạn đại quân Ma tộc.

Phanh một tiếng!!

Lý Cực thoát khỏi Lam Ngân Quấn Quanh, xông lên liền cho Đường Xuyên một quyền. "Đing đông, chúc mừng cẩu chân tử của Túc chủ ẩu đả Thiên Tuyển Chi Tử cấp Hạ, thu được 50 Phản Phái Điểm!" "50 điểm!?" Tần Phong thần sắc hơi sững sờ.

Trong ký ức hắn hình như chỉ từng thu được một lần 50 điểm, cho dù mua hai cây kẹo mút dỗ Tiểu Y Nha, cũng chỉ miễn cưỡng tiêu hết 20 điểm, đến nay vẫn còn 30 điểm không thể dùng hết. "Kệ nó đi!" Tần Phong không thèm để ý đến "ống thoát nước" nữa, phất tay lấy ra mấy cánh hoa màu tím.

Mặc dù không thể thúc đẩy Đại Tiên Thiên Hồ Lô trưởng thành, nhưng những cánh hoa rơi xuống từ hồ lô cũng không phải phàm phẩm, mỗi một cánh đều ẩn chứa đạo vận của Tiên Thiên Đại Đạo.

Theo hệ thống nói, sau khi dùng không chỉ có thể củng cố căn nguyên, còn có thể đề thăng tư chất của bản thân.

Cho dù là một người bình thường không có thiên phú tu luyện, cũng có thể một bước trở thành tuyệt thế thiên kiêu vạn cổ vô nhất, bất quá mỗi người cả đời chỉ có thể dùng một cánh. "Thật sự thần kỳ đến vậy sao!?" Tần Phong đặt một cánh vào miệng, cơ thể cũng theo đó mà run lên kịch liệt.

Oanh long long!!

Tần Phong chỉ cảm thấy trong não hải vang lên một tiếng nổ lớn, dường như vũ trụ đại bạo tạc mà nổ tung, cả người hắn dường như hồn xuất khiếu mà dung nhập vào trong Đại Đạo.

Hắn cũng có thể rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể, dường như mỗi tế bào đều đang tiến hóa, khai phá tiềm lực tiềm tàng trong cơ thể. "Ưm!?" Tiểu Bạch cảm nhận được sự biến hóa của Tần Phong, thành thạo trải sẵn chiếu trúc nhỏ ngủ thiếp đi.

Có thể là một năm, cũng có thể là trăm năm, cũng có thể là mấy giây...

Khi ý thức của Tần Phong một lần nữa trở về thân thể, tu vi đã đột phá đến Chuẩn Đế đỉnh phong, hơn nữa còn dung hội quán thông tất cả buff, võ học càng đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục. "Thần kỳ thật!" Tần Phong vừa cảm nhận sự biến hóa của cơ thể, vừa hô hào hệ thống đổi Căn Cơ Đan. "Đing đông, chúc mừng Túc chủ tiêu phí 1000 vạn Phản Phái Điểm, thành công đổi một viên Căn Cơ Đan Chuẩn Đế Cảnh!" Một viên đan dược xuống bụng, căn cơ lập tức củng cố! "Vẫn còn 13 cánh!" Tần Phong nhìn những cánh hoa trong tay, suy nghĩ xem nên chia cho ai dùng. "Thôi, sau này tính!" Tần Phong cất những cánh hoa đi.

Nhìn Tiểu Bạch đang ngủ khò khò bên cạnh, cuối cùng vẫn vươn ra bàn tay tội ác...

“Chụt chụt, chụt chụt, chủ nhân thỏ của ta là tốt nhất!” Tiểu Bạch vui vẻ chụt miệng nói mớ, nhưng vẫn không thể lay động lương tâm của Tần Phong.

Chỉ thấy Tần Phong điên cuồng dùng thần kỹ Cách Không Thủ Vật, lấy từng món bảo bối ra khỏi không gian của Tiểu Bạch.

Ban đầu y cứ tưởng không gian của tên nhóc này có hạn, không giấu được bao nhiêu bảo vật, nhưng Tần Phong không ngờ, không gian Tiểu Bạch khai phá ra lại rộng đến mười sân bóng đá, bảo bối ẩn chứa bên trong càng khiến người ta chấn động.

Không những có dược liệu quý hiếm chất thành núi, còn có rất nhiều thiên tài địa bảo hiếm có, linh thạch và tiên tinh thì chất thành đống...

Có thể nói, chỉ có bảo bối ngươi không nghĩ ra, chứ không có bảo bối mà con thỏ này không tìm được!

“Quả là hảo gia hỏa!!” Tần Phong càng đào càng kinh hãi.

Chương 837

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn vạn vạn lần không dám tin, Tiểu Bạch lại giấu nhiều bảo bối như vậy ngay dưới mí mắt hắn, đào hai tiếng rưỡi mà cũng chỉ được một nửa.

Đơn giản là thỏ “hòa thân” phiên bản Đại Tần mà!

Vút một tiếng!

Trong tay Tần Phong xuất hiện một đóa sen tỏa ra ánh sáng bảy màu, kèm theo một mùi hương thanh khiết xộc vào mũi, khiến tinh thần người ta phấn chấn.

“Thất Thải Thánh Liên, quả nhiên bị con thỏ này lấy mất rồi!” Tần Phong nhìn đóa Thất Thải Thánh Liên được đào ra, quả quyết thu nó vào trong Trùng Đồng Thế Giới.

Mặc dù đóa Thất Thải Thánh Liên mà Lâm Tam tìm được đã qua mấy năm, nhưng dưới sự gia trì của Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình và Tiên Thiên chi khí, vẫn có khả năng rất lớn để nó sống lại.

“Chụt chụt, chụt chụt, thơm quá!” Tiểu Bạch lại chụt chụt miệng, cái mũi nhỏ bắt đầu ngửi ngửi.

“Hôm nay đến đây thôi!” Tần Phong nở nụ cười thỏa mãn, cuối cùng cũng dừng bàn tay tội ác lại.

Cũng giống như người lấy mật ong, không thể lấy hết mật, phải để Tiểu Bạch có động lực để tiếp tục “kiên trì”.

“Mùi hương này...” Tiểu Bạch đột nhiên giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ, dường như ngửi thấy mùi của Thất Thải Thánh Liên.

Và khi nó kiểm tra không gian mình đã khai phá, cả con thỏ lập tức không ổn rồi, hơn một nửa số bảo bối vất vả tích cóp đã biến mất không dấu vết.

“Hết rồi, hết rồi, sao lại hết rồi!?” Tiểu Bạch hoảng hốt đến mức bật khóc, bốn phía tìm kiếm bảo bối bị mất.

“Ngươi lại làm mất cái gì nữa vậy!?” Tần Phong không những không an ủi, còn ở bên cạnh phê bình: “Sớm đã nói với ngươi là giao cho ta bảo quản rồi, nhưng ngươi cứ nhất định muốn tự mình giữ, giờ thì hay rồi, lại làm mất đồ rồi chứ gì!?” Cảnh tượng chuyển đổi —— trăm vạn đại quân Ma tộc hung hãn kéo đến, khiến các đệ tử Lâm gia kinh hãi tột độ.

“Mẹ nó, dám sỉ nhục bổn quan!” Lý Cực đè Đường Xuyên xuống đánh, giơ bàn tính vàng giáng vào mặt gã.

“Ta là Đường Xuyên, Đường Xuyên...” Đường Xuyên liều mạng gào tên mình, không tin pháp thuật cứ thế mất linh.

“Giết, không chừa một ai!” Trần Trường Phong khó nén sự hưng phấn trong mắt, dường như đã thức tỉnh thuộc tính khát máu của Ma tộc.

“Xong đời rồi!” Các đệ tử Lâm gia lộ vẻ tuyệt vọng.

Đừng nói là đối mặt với trăm vạn đại quân Ma tộc khát máu, cho dù là trăm vạn đại quân nhân tộc bình thường, chỉ bằng Lâm gia bọn họ cũng căn bản không thể chống đỡ nổi.

“Liều với bọn chúng!!” Uyên Tổng mặt đầy phẫn nộ, rút trường kiếm đâm về phía Lý Cực.

“Liều với chúng ta, ngươi có thực lực đó sao!?” Ánh mắt Lý Cực đầy vẻ trào phúng, giơ bàn tính vàng lên đỡ kiếm.

Chỉ là gã đã đánh giá quá thấp Uyên Tổng, dù sao đi nữa người ta cũng là đệ tử tinh anh của Vũ Lăng Thánh Địa, càng là thân truyền đệ tử của Thiên Tú, kiếm thế mạnh mẽ liên tục đẩy gã lùi mấy bước.

“Tìm chết!!” Lý Cực lập tức giận tím mặt, ra lệnh cho người xé xác Uyên Tổng thành vạn mảnh.

“Vâng!!” Hộ vệ phía sau xông lên, bắt đầu vây công Uyên Tổng.

“Chết đi cho ta!!” Uyên Tổng không hề sợ hãi, cầm kiếm tiếp tục liều chết.

Chỉ là song quyền khó địch tứ thủ, một lát sau trên người y đã có thêm vài vết máu, đối phương cũng không hề có ý nương tay.

“Xem ta Lam Ngân Quấn Quanh!!” Đường Xuyên lần nữa thi triển Lam Ngân Quấn Quanh, sau đó kéo Uyên Tổng bay vút lên trời.

“Muốn chạy!!” Lý Cực hừ lạnh một tiếng, không định để lại người sống.

“Lý đại nhân, xin nương tay!” Một lão già tóc bạc đi ra từ Lâm gia, chính là vị Thần cấp Luyện Đan Sư của Lâm gia.

Mặc dù đối mặt với trăm vạn đại quân Ma tộc khát máu, y vẫn không hề sợ hãi, không nhanh không chậm bước ra từ Lâm gia, mang theo một luồng khí tràng mạnh mẽ.

“Dừng lại!” Trần Trường Phong vội vàng giơ tay, ra hiệu cho trăm vạn đại quân dừng lại.

Hắn có thể cảm nhận được người này rất mạnh, tuyệt đối là cấp Đế tự đột phá, mà lúc này hắn còn chưa đột phá đến cấp Đế, căn bản không phải đối thủ của lão già trước mắt.

“Lý đại nhân, có gì từ từ nói!” Lão Đan Sư Lâm gia cười hì hì nói: “Lão phu tin rằng mọi chuyện đều có thể thương lượng, Long Quân là để đại nhân đến thu thuế, chứ không phải để đại nhân giết gà lấy trứng, Lâm gia chúng ta sau này nguyện giao nộp ba thành thu nhập, chuyện này liệu có thể bỏ qua không!?” “Ba thành!?” Lý Cực cười lạnh: “Bổn quan là Đại Nông Lệnh do Long Quân đích thân phong, vừa nãy tên Đường Xuyên kia dám động thủ với bổn quan, chính là không đặt Long Quân và Đại Tần vào mắt, ngươi nghĩ chuyện này là tiền có thể giải quyết được sao!?” “Lý đại nhân!” Lão Đan Sư Lâm gia tiếp tục cười hì hì nói: “Thật ra lão phu vẫn luôn nghi ngờ Đường Xuyên kia là kẻ lừa đảo, hôm nay dưới uy phong của đại nhân cuối cùng cũng lộ nguyên hình, tuy nhiên chuyện này quả thực đã làm phiền đại nhân, Lâm gia chúng ta nguyện xuất thêm một thành để tạ tội!” “Bốn thành!!” Các đệ tử Lâm gia đau lòng không thôi.

Mặc dù việc kinh doanh đan dược của Lâm gia bọn họ rất lớn, nhưng sau này phải lấy ra bốn thành lợi nhuận để nộp thuế, ngay cả nhà địa chủ cũng không chịu nổi cách làm này!

“Không được!” Lý Cực không nể mặt chút nào, ánh mắt lộ hàn quang nói: “Kẻ dám mạo phạm uy danh của Long Quân, chỉ có thể diệt cửu tộc!” “Cửu tộc!!” Lão Đan Sư Lâm gia giật giật mí mắt, vội vàng nói: “Lý đại nhân, xin đừng giấu giếm, Lâm Uyên của Lâm gia chúng ta là đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa, quen biết Long Quân, tính ra cũng là sư huynh đệ đồng môn.” “Sư huynh đệ đồng môn!?” Ánh mắt đầy hàn quang của Lý Cực lập tức tan biến.

Mặc dù gã không biết quan hệ giữa Tần Phong và Uyên Tổng thế nào, nhưng trên danh nghĩa Tần Phong quả thực là đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa.

“Năm thành!” Lý Cực là người biết thời thế, để tránh phiền phức không cần thiết, quả quyết lùi một bước nói: “Chỉ cần Lâm gia ngươi đồng ý giao nộp năm thành, vậy thì chuyện này bổn quan có thể coi như chưa từng xảy ra.” “Được, năm thành!” Lão Đan Sư Lâm gia cắn răng, gật đầu đồng ý giao nộp năm thành.

Hết cách rồi!

Hiện tại cả Hoang Cổ đều mang họ Tần, Lâm gia bọn họ có muốn chạy cũng chẳng biết chạy đi đâu.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Tần Phong đang kiểm tra số bảo vật đào được, đủ để hắn luyện chế mấy món thần khí rồi.

"Oa, tiền tiền nhỏ của thỏ ta..." Tiểu Bạch nằm trong lòng Tần Phong khóc thê tâm liệt phế, không thể chấp nhận tài sản của mình bị bốc hơi quá nửa.

"Đừng buồn nữa!" Tần Phong vừa lấy cà rốt ra an ủi, vừa tiếp tục kiểm tra số bảo bối đào được.

"Chủ nhân thỏ của ta là tốt nhất!" Tiểu Bạch thấy cà rốt, lập tức ngừng khóc, chuẩn bị ăn no rồi khóc tiếp...

"Đó là đương nhiên!" Tần Phong mặt không đỏ, tim không đập thình thịch nói: "Ngươi là con thỏ do trẫm tự tay nuôi lớn, nếu nói trên đời này ai sẽ đối tốt với ngươi mà không cầu hồi báo, thì chắc chắn là trẫm rồi." "Ừm!" Tiểu Bạch ngậm nước mắt ăn cà rốt, còn gật gật cái đầu nhỏ đồng tình.

Nhớ hồi nhỏ ở Nguyệt Thần Cung, Tần Phong luôn cho nó ăn cà rốt, còn Nguyệt Thần thì cho ăn Huyền Vũ Thiên Tài Địa Bảo, ghen tị nên nó thường xuyên đòi Tần Phong cho ăn thiên tài địa bảo.

Nhưng đến một ngày, cà rốt hết.

Tần Phong thản nhiên đi ra khỏi phòng, nó tò mò bèn lẽo đẽo theo sau, kết quả phát hiện hắn lại đang đuổi bắt đùa giỡn với tiểu thư tỷ Nguyệt Thần Cung.

Vốn tưởng chủ nhân này không quan tâm sống chết của thỏ, nhưng ai ngờ hắn lại mang về mấy củ cà rốt.

Mặc dù Tần Phong không nói, nhưng nó hiểu chuyện nên biết.

Chắc chắn là Tần Phong đã bán "sắc tướng" của mình, mới đổi được cà rốt từ tay tiểu thư tỷ, cũng khiến nó hiểu ra ai trên đời này sẽ đối tốt với nó mà không cầu hồi báo.

Kể từ đó nó một đêm trưởng thành, không còn mè nheo đòi ăn thiên tài địa bảo nữa.

Chương 838

Mà là thông qua nỗ lực của bản thân, để kiếm linh thạch đổi lấy thiên tài địa bảo.

Trong thời gian đó, nó từng bán “quần lót” của Tần Phong, bán “quà lưu niệm” của Tần Phong, còn bán “ảnh nóng” của Tần Phong...

Gần đây nhất còn thành công bán Tần Phong.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa!” Tần Phong nhìn đồng hồ, ôm Tiểu Bạch ra khỏi cửa.

Chỉ thấy theo lệnh xuất chinh Tây Vực của hắn được ban ra, toàn bộ kinh đô Đại Tần cũng bắt đầu bận rộn.

“Bệ hạ!” Thiên Quân, Vạn Mã đã đứng chờ sẵn ngoài cửa, thấy Tần Phong bước ra vội ôm quyền hành lễ.

“Miễn lễ!” Tần Phong giơ tay, mở lời hỏi: “Hiện tại đại quân đã chuẩn bị thế nào rồi!?” “Bẩm Bệ hạ!” Thiên Quân vội vàng nói: “Theo phân phó của Bệ hạ, Hổ Bí Quân đã đổi tên thành Vũ Lâm Quân, Thành Xuân đã tuyển chọn mười vạn tinh nhuệ phụ trách hộ vệ A Phòng Cung, Mộc Thâm dẫn dắt chín mươi vạn còn lại phụ trách hộ vệ kinh đô Đại Tần.” “Ừm!” Tần Phong gật gật đầu, rất hài lòng với tiến độ.

Mặc dù Thành Xuân và Mộc Thâm hai người có cảm giác tồn tại thấp, nhưng làm việc lại rất cẩn trọng, đáng tin hơn nhiều so với Mộc Tú, Tam Lộng Đại Sư những lão cá mè đùa giỡn kia.

Do hai người bọn họ dẫn binh bảo vệ kinh đô và A Phòng Cung, hắn buổi tối mới có thể an tâm cùng các ái phi nghiên cứu nguồn gốc sinh mệnh.

“Bệ hạ!” Vạn Mã tiếp tục nói: “Gần đây yêu tộc ở biên cảnh có chút không yên phận, sau khi mấy vị lão tổ Tần gia chúng ta thương lượng, đã điều Cương Thiết Hồng Lưu của Tần gia chúng ta qua đó, lần này xuất chinh Tây Vực chỉ có thể mang theo Cương Thiết Hồng Lưu thế hệ mới của Tần gia.” “Thế hệ mới cũng tốt!” Tần Phong không nói nhiều.

Mặc dù thế hệ mới không mạnh mẽ như Cương Thiết Hồng Lưu lâu đời của Tần gia, nhưng cũng đã trải qua rèn luyện bằng máu và lửa, giả sử có thời gian nhất định sẽ trở thành trụ cột của Đại Tần.

Hơn nữa, chỉ bằng uy vọng hiện tại của Đại Tần bọn họ, mang theo thế hệ mới cũng đủ để bình định thảo nguyên rồi!

Rất nhanh —— tiếng trống chiến vang vọng khắp kinh đô Đại Tần, thế hệ mới Tần gia nhanh chóng tập kết.

Chỉ thấy mấy trăm vạn đệ tử Tần gia hùng hậu tụ tập lại một chỗ, bùng phát ra thế nuốt núi sông, kinh thiên động địa, mỗi đệ tử Tần gia đều ưỡn ngực ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy tự tin vô song.

Đặc biệt là khoảnh khắc Tần Phong xuất hiện, ánh mắt từng người càng tràn ngập cuồng nhiệt.

Chính là người đàn ông này!

Dẫn dắt Tần gia từng bước đi lên đỉnh phong, là thần linh trong lòng tất cả mọi người Tần gia.

“Không tệ!” Tần Phong khóe môi nhịn không được nhếch lên, rất hài lòng với thế hệ mới Tần gia.

“Tốt, tốt, tốt lắm!” Tần Kiên nhìn đại tôn tốt của mình, tay vuốt chòm râu cười không ngậm miệng được.

Nhưng khi ánh mắt ông lão dừng lại trên người Tần Hạo, tâm tình tốt đẹp lập tức bị phá hỏng, không hiểu vì sao lão thiên gia lại ban tặng một “món quà khuyến mãi”.

Ăn thì vô vị, bỏ thì tiếc!

“Bái kiến Hoàng huynh!!” Tần Hạo mặt đầy hưng phấn tiến lên, quỳ một gối nói: “Đại quân đã tập kết xong, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất chinh Tây Vực!” “Trẫm biết rồi!” Tần Phong gật gật đầu biểu thị đã biết, cũng chú ý đến sự hưng phấn trong mắt nhị đệ.

Cứ như một “biến thái” của thế giới thứ hai, nghe nói triển lãm truyện tranh sắp bắt đầu vậy, hận không thể mọc cánh bay qua xem các tiểu thư tỷ.

“Trẫm tuy nói chủ yếu là dạy dỗ con cháu, nhưng ai bảo ngươi là đệ đệ ruột của trẫm chứ!?” Tần Phong không đành lòng nhị đệ cứ thế sa đọa, đột nhiên mở miệng nói: “Giang Linh đâu?

Sao nàng ấy không đến cùng ngươi?

Hai ngươi vẫn chưa làm lành sao!?” “Linh Nhi!?” Nụ cười trên mặt Tần Hạo lập tức cứng đờ, đột nhiên có một dự cảm không lành.

Để có thể đến Tây Vực tự do ngắm các tiểu thư tỷ, y đặc biệt chính nghĩa đàng hoàng nói với Giang Linh rằng, quân doanh là trọng địa không cho phép mang theo nữ tử đi cùng.

Ban đầu Giang Linh đã dập tắt ý niệm đó, định ở nhà đợi y trở về.

Nhưng điều y vạn vạn lần không ngờ tới là, người “lật kèo” lại chính là ca ca ruột của y!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Nhị đệ!” Tần Phong lập tức biến thành “ca ca tốt”, mở miệng khuyên nhủ: “Vợ chồng đầu giường cãi vã cuối giường hòa, lần xuất chinh này vừa hay đưa Giang Linh đi cùng, coi như du lịch giải khuây, tiện thể hâm nóng tình cảm vợ chồng hai ngươi.” “Ừm, ca con nói đúng!”

Thạch Trung Ngọc và Vân Tịch Nguyệt không cần lý do, giơ hai tay đồng tình với đề nghị của Tần Phong.

“Ba, nương, ca ca, con ở đây!” Giang Linh vui vẻ từ trong đám đông chen ra, chạy lên nắm tay Tần Hạo cười ngọt ngào nói: “Con đã nói mà, ca ca sẽ không để ý con cái người nhà đi theo quân xuất chinh đâu.” “À à...” Tần Hạo nhìn Giang Linh với vẻ mặt “mau khen con đi”, nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Bây giờ có Giang Linh cùng đi xuất chinh, y còn làm sao tự do ngắm các tiểu thư tỷ ở Tây Vực đây!?

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Lại 20 vạn!” Tần Phong trong lòng sung sướng, tiếp tục hóa thân ca ca tốt bụng nói: “Nhị đệ, đệ xem Giang Linh quan tâm đệ biết bao, đệ phải trân trọng nàng ấy đấy nhé!?” “Ca!” Tần Hạo còn muốn vùng vẫy một chút, kéo Tần Phong sang một bên nói: “Có thể đừng đưa Linh Nhi đi cùng không, đệ sợ nàng ấy trên đường quấy phá, lỡ làm chậm trễ quân cơ thì không tốt!” Quấy phá thì tốt chứ sao!

Nếu Giang Linh không quấy phá, hắn lấy đâu ra Phản Phái Điểm!?

“Cái gì mà quấy phá!?” Tần Phong không chịu được nhị đệ nói xấu “hậu phương”, lập tức nghiêm túc nói: “Nhớ kỹ, đừng lúc yêu lại đi tìm bằng chứng đối phương không yêu, đừng lúc không yêu lại đi tìm dấu vết đối phương từng yêu, đệ bây giờ đã là người trưởng thành rồi, còn là Tần Vương của Đại Tần ta, phải học cách gánh vác trách nhiệm của mình đấy nhé!?” “Trách nhiệm!!” Tần Hạo thân thể không khỏi run lên, khóe mắt vô thức liếc về phía sau.

Không phải nhìn Giang Linh, mà là nhìn một tên hộ vệ.

Mặc dù đối phương mặc áo giáp hộ vệ Tần Vương phủ, nhưng lại không có thân hình vạm vỡ như những người khác, trái lại có một cảm giác vô cùng gầy yếu, dường như gió thổi một cái là sẽ ngã vậy.

“Đây chính là nữ thích khách đó sao!?” Tần Phong trong lòng lẩm bẩm, nhịn không được hỏi: “Nhị đệ, “cơ ngực” của hộ vệ đệ sao lại “phù khoa” (lồi lõm, không cân đối) như vậy...” Nói rồi —— Tần Phong liền đưa tay ra, muốn tự mình kiểm nghiệm một chút.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ trêu chọc Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại giáng lâm từ trên trời xuống, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Từ trên trời xuống?!” Tần Phong trong lòng chợt hiểu ra.

Quả nhiên đúng như hắn đoán ban đầu, nữ thích khách là một trong những hồng nhan tri kỷ của nhị đệ.

Đồng thời, cũng có nghĩa là hắn lại có thêm một nguồn thu nhập nữa, cho dù cứ thế “cà” đến khi kết thúc truyện cũng không thành vấn đề.

“Ca, nàng ta chỉ là bị thương thôi!” Tần Hạo bị dọa cho giật mình, vội vàng chắn trước người đối phương.

Mặc dù lần trước Tần Phong đã “giáo dục tình yêu” cho y, nhưng Giang Linh vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm nữ thích khách trong Tần Vương phủ.

Để ngăn ngừa chuyện gì xảy ra trong thời gian xuất chinh, y định ngụy trang người đó thành hộ vệ, sau khi ra khỏi kinh đô sẽ cho đối phương rời đi.

Nhưng điều y không ngờ tới là, lại thu hút sự chú ý của ca ca mình.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ dọa cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại hoảng loạn, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Cái gì?

Bị thương!?” Tần Phong biết rõ mà cố hỏi: “Ai da, vết thương này không nhẹ đâu nhé, đệ xem nó sưng hết cả lên rồi!” “Sưng lên!?” Tất cả mọi người trong tràng cũng hiếu kỳ quay đầu nhìn.

Không giống những hộ vệ khác, người này thân hình rất nhỏ nhắn, chỉ có bộ ngực thì nhô lên lớn một cách bất thường.

“Làm sao đây!?” Nữ thích khách bề ngoài ổn định như chó già, nhưng trong lòng lại hoảng loạn cực độ.

Mặc dù nàng hiện tại đã dịch dung, nhìn qua như một nam nhân, nhưng tứ phía toàn là cao tầng của Đại Tần, không những có Đế cấp cường giả như Tam Lộng Đại Sư, còn có Tần Phong vị Nhân Hoàng vạn cổ vô nhất này.

Chương 839

Muốn nhìn thấu dung mạo dịch dung của nàng, dường như cũng không phải chuyện gì khó.

“Chính là “hồ ly tinh” trong miệng Linh Nhi đây sao!?” Thạch Trung Ngọc và Vân Tịch Nguyệt liếc mắt một cái đã nhận ra đối phương là nữ nhân, nhưng bọn họ lại không có ý định công khai vạch trần.

Mặc dù Tần Hạo là “hàng khuyến mãi”, nhưng những đứa cháu thì lại là ruột thịt, đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

“Ngươi là hộ vệ Tần Vương phủ?

Vì sao bản tiểu thư chưa từng gặp ngươi!?” Giang Linh nhíu mày tiến lên, cảnh giác đánh giá đối phương.

Mặc dù Tần Hạo đã nhiều lần cam đoan mình không nuôi “hồ ly tinh” ở nhà, nhưng dựa vào giác quan thứ sáu bẩm sinh của phụ nữ, nàng vẫn luôn cảm thấy con “hồ ly tinh” đó ở ngay bên cạnh mình.

Nhưng đáng tiếc tu vi hiện tại của nàng có hạn, vẫn chưa đủ để nhìn thấu sự ngụy trang của đối phương.

“Bẩm Vương phi!” Nữ thích khách cố ý hạ giọng nói: “Tiểu nhân Lâm Hồng Đậu, mới hôm qua gia nhập Tần Vương phủ làm hộ vệ, không tự lượng sức khiêu chiến Tần Vương điện hạ, may nhờ Tần Vương điện hạ nương tay, nếu không tiểu nhân đã không chỉ đơn giản là bị thương rồi.” “Lâm Hồng Đậu!?” Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm: “Đây không phải hồng đậu bình thường, mà là Lâm muội muội ‘từ trên trời rơi xuống’ đó a!” “Nam nhân tên Hồng Đậu!?” Đầu nhỏ của Giang Linh đầy dấu hỏi, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

“Thôi được rồi!” Tần Phong vì sự phát triển bền vững, không làm khó nhị đệ nữa, mở miệng nói: “Thời gian không còn sớm nữa, đại quân vẫn nên sớm khởi hành xuất chinh đi!” “Đúng, sớm khởi hành!” Tần Hạo như nghe thấy tiếng trời, vội vàng dẫn Lâm Hồng Đậu đi truyền đạt mệnh lệnh.

“Tần Hạo, ngươi đợi đã!!” Giang Linh hậm hực đuổi theo, cảm thấy bên trong chắc chắn có vấn đề.

“Ôi thằng em ngu ngốc của ta!” Tần Phong nhìn ba người rời đi, nhịn không được lẩm bẩm: “Đừng trách ca ca, thực ra ca ca yêu đệ có rất nhiều cách, đây chỉ là một trong số đó thôi.” Rất nhanh —— đại quân khởi hành.

Tần Phong để phòng bất trắc.

Không chỉ mang theo Hữu Dung tiểu y tiên này, mà còn thu Tiểu Nhu và Tiêu Cửu Nương vào Trùng Đồng Thế Giới.

Có thể dùng ngoài, có thể dùng trong, bảo hiểm kép!

Cũng vì là đi chinh phạt Tây Vực, nên còn mang theo Điềm Điềm làm người dẫn đường.

Đương nhiên, với tư cách Thủy Hoàng của Đại Tần, cũng không thể thiếu người hầu hạ, thế là hắn liền mang theo bốn đại nữ phó Phong Hoa Tuyết Nguyệt, và cả Thái Tử Phi.

Còn Tử Diên thì lấy thân phận Đại Tần Đế Hậu đồng hành, thể hiện uy nghiêm của Đại Tần với các bộ lạc trên thảo nguyên.

Về phần Hồng Hạnh... xét thấy nàng ta “mồm không có lông, làm việc chẳng ra hồn”, nên sắp xếp nàng ta làm bảo tiêu thân cận của mình.

“Ách...” Mọi người tại chỗ đều đầy vạch đen trên trán.

Thật sự rất muốn hỏi Tần Phong một câu, hắn là dẫn binh đi chinh phạt Tây Vực, hay là đưa các ái phi đi du ngoạn thảo nguyên vậy.

“Ta với ca ca mình đúng là cách nhau cả một cảnh giới mà!” Tần Hạo nhịn không được cảm thán một tiếng.

Cứ tưởng mình mang theo hai người đã là quá đáng lắm rồi, ai ngờ ca ca hắn lại mang theo mười một tiểu thư tỷ.

“Xuất phát!” Theo một tiếng lệnh của Tần Phong, đại quân bắt đầu hành trình bắc phạt.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Uyên Tổng không hề biết chuyện Lâm gia đã được giải quyết bằng tiền, cùng Đường Xuyên không quay đầu lại chạy vào một khu rừng rậm.

“Không được, ta phải quay lại!” Uyên Tổng không thể chấp nhận mình “sống hèn nhát”, quay đầu muốn trở về cùng Lâm gia sống chết.

“Ngươi quay lại là chịu chết!” Đường Xuyên vội vàng ngăn cản khuyên nhủ: “Chúng ta bây giờ nên nghĩ cách sống sót, chỉ có sống sót mới có hy vọng lật đổ Bạo Tần, báo thù cho gia đình ngươi.” “Báo thù!?” Uyên Tổng lập tức tỉnh ngộ, “phịch” một tiếng quỳ xuống đất nói: “Xuyên ca, từ nay về sau Lâm Uyên ta sẽ theo huynh, chỉ cần huynh có thể báo thù cho Lâm gia ta, Xuyên ca chỉ đâu ta đánh đó, Xuyên ca nói gì ta nghe nấy.” “Đệ đệ tốt, mau mau đứng dậy!” Đường Xuyên thấy không khí đã “nóng” đến mức này rồi, chỉ có thể cứng đầu nói: “Tuy nhiên hiện tại Đại Tần đã thống nhất thiên hạ, lại còn có một chi Hổ Lang chi sư, chúng ta muốn lật đổ Bạo Tần vẫn cần phải tính kế lâu dài.” “Mọi chuyện đều nghe Xuyên ca!” Ánh mắt Uyên Tổng lại có hy vọng.

Mặc dù y chưa từng tận mắt thấy trạng thái đỉnh phong của Xuyên ca, nhưng lại nghe đệ tử Lâm gia kể rành mạch, Xuyên ca là một nhân vật truyền kỳ có thể khiến tiên nhân Thượng Giới phải tránh xa ba tấc.

“Kẻ nào!?” Đường Xuyên đột nhiên quay đầu hét lớn một tiếng, quả quyết thi triển tuyệt học Lam Ngân Quấn Quanh.

Xoẹt một tiếng!!

Chỉ thấy dây leo màu xanh lam phá đất chui ra, nhanh chóng quấn lấy một bóng người.

Tuy nhiên đối phương có chút kinh hoảng, nhưng lại không bị trói chặt, nhẹ nhàng giãy giụa liền thoát khỏi sự trói buộc.

“Cẩn thận, là cao thủ!” Sắc mặt Đường Xuyên lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng, không lùi mà tiến, nhanh chóng xông lên quấn đấu với đối phương.

Tuy nhiên thực lực đối phương rất mạnh, nhưng trong lòng sớm đã tràn ngập sợ hãi, mười thành thực lực phát huy không được một thành, chỉ có thể miễn cưỡng đè Đường Xuyên một chút.

“Xuyên ca, ta đến giúp huynh!” Uyên Tổng nhanh chóng rút trường kiếm, gia nhập vào chiến cuộc.

Rầm một tiếng!!

Đối phương song quyền khó địch tứ thủ, tại chỗ liền bị đánh bay ra ngoài.

“Là ngươi!!” Đường Xuyên cuối cùng cũng nhìn rõ mặt đối phương, cả người lập tức sững sờ tại chỗ.

Không phải ai khác!

Chính là Lục Vị Đế Vương Ngoạn năm xưa, Phương Trường!

Mặc dù lúc này thân hình của Phương Trường đã có thay đổi, nhưng khuôn mặt này y lại cả đời cũng không thể quên.

“Ta không phải...” Phương Trường trong lòng tràn ngập sợ hãi, bò dậy quay người bỏ chạy.

“Xuyên ca!” Uyên Tổng hiếu kỳ hỏi: “Người này là bằng hữu của huynh sao!?” “Không phải!” Đường Xuyên nhịn không được cảm thán: “Nhưng ta từng nghe qua câu chuyện của hắn...” “Câu chuyện của người này!?” Uyên Tổng nghi hoặc nhìn về phía Phương Trường đang rời đi, không hiểu một “dã nhân” như vậy có thể có câu chuyện gì.

“Chuyện cũ gió bay a!” Đường Xuyên lại cảm khái: “So với chúng ta những người ngoài cuộc này, người này mới là người trong cuộc của thời đại tranh bá, Tần Phong có thể thống nhất thiên hạ, sáng lập Đại Tần, hắn tuyệt đối là công thần số một.” “Lợi hại đến vậy!!” Uyên Tổng nhịn không được kinh hô một tiếng, lộ ra biểu tình khó tin.

Tuy nhiên ngay sau đó trong lòng y liền kích động, chỉ cần bọn họ có thể nhận được sự trợ giúp của mãnh nhân như vậy, lo gì không thể lật đổ Bạo Tần, báo thù cho Lâm gia!?

“Lợi hại thì lợi hại, nhưng hắn còn là Phương Trường năm xưa sao!?” Đường Xuyên nhịn không được lẩm bẩm một tiếng.

Mặc dù danh hiệu Lục Vị Đế Vương Ngoạn rất nổi tiếng mấy năm trước, nhưng theo sáu đế vị đã có chủ, Phương Trường cũng mất đi giá trị lợi dụng.

Đặc biệt là trận chiến vừa nãy, Phương Trường đã triệt để phế rồi.

Không còn là vị Ma Đế năm xưa có thể tàn sát chúng sinh, chỉ bằng hai thanh đao dưa hấu mà tung hoành Hoang Cổ nữa.

“Vẫn cứ thử một chút đi!” Đường Xuyên không có ý định thử vị thứ bảy, mà là cảm thấy Phương Trường vẫn có thể cứu vãn được.

Chương 840

Mặc dù hiện tại trong lòng hắn tràn ngập sợ hãi, nhưng thực lực thì vẫn còn đó, nếu có thể kích phát sự phẫn nộ của hắn đối với Tần Phong, tin rằng nhất định có thể vương giả quy lai.

“Tần Phong, ngươi chờ đó cho ta!” Đường Xuyên giơ tay vuốt ve “tiểu ngũ” đã mất, ánh mắt hung ác nói: “Có một ngày rồng được nước, ắt khiến sông hồ chảy ngược!!” Ầm ầm ầm!!

Bầu trời đột nhiên điện giật sấm vang, mưa lớn theo đó trút xuống như thác.

Phương Trường dùng hai tay bịt tai mình, toàn thân run rẩy co ro trong một hang động.

Mặc dù hắn biết bây giờ gió to mưa lớn, những giọt mưa trắng xóa lướt qua gò má “ánh trăng”, nhưng hắn vẫn không thể chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng, bước ra khỏi khu rừng rậm này để cứu lấy “ánh trăng” màu trắng kia.

“Năm ấy hoa hạnh như mưa, ta nói không cưới nàng không thôi, sau này khói mưa đầy thành, hai ta lại không còn tương phùng!” Tam Thu đứng trên đầu thuyền Thần Phong Chu, nhìn mưa lớn đột ngột tuôn xuống mà cảm khái.

“Ách...” Mộc Tú và những người khác vô thức lùi lại hai bước, biết tên này lại nhớ “tiểu tiên nữ” của hắn rồi.

“Ai da, vị tiểu đệ đệ này thật có văn tài a!” Đông Phương Tiểu Thư cũng cùng xuất chinh, ánh mắt nhìn Tam Thu dần biến đổi.

“A di đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư cũng xích lại gần, chắp hai tay nói: “Nào ngờ bần tăng không có văn hóa, mưa bão lớn thật nhiều cỏ!”

“Đồ lừa ngốc, cút ngay!” Đông Phương Tiểu Thư mắt đầy vẻ ghét bỏ, vung tay áo dài quay người bỏ đi.

“Đông Phương tiểu thư, vì sao không để ý bần tăng!?” Ánh mắt Tam Lộng Đại Sư đầy vẻ đau lòng.

Mặc dù hắn từng nghe người ta nói qua tình huống của Đông Phương tiểu thư, nhưng chỉ riêng khuôn mặt tuyệt mỹ đó, cắn răng một cái cũng không phải không thể chấp nhận.

“Đại sư thật có văn tài!” Trần Tổ tót tót tiến lên, vội vàng tặng một “cái mông ngựa”.

Mặc dù hắn sở hữu Ám Ảnh Thần Thể tiềm lực vô hạn, nhưng lại không có chiến lực khủng bố như Tề Tu Viễn, dũng khí quỳ xuống nhận mẹ nuôi như Quang Thiên, sự dũng cảm bị người ta đè nén của Đông Phương tiểu thư, cùng giác ngộ tặng tiểu kiều thê như Diệp Long.

Nghĩ đi nghĩ lại —— chỉ có đi theo Tam Lộng Đại Sư học Phật pháp, mới có hy vọng thu hút sự chú ý của Tần lão bản.

“A di đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư lập tức biến thành cao tăng đắc đạo, chắp hai tay nói: “A Tổ, ngươi với ta Phật vô duyên, đừng đi theo bổn Quốc Sư nữa!” “Vô duyên!?” Trần Tổ trong lòng lập tức sốt ruột.

Mặc dù những năm này hắn ở Đại Việt Hoàng Triều không làm nên thành tích gì, nhưng đi theo Quang Thiên cũng vớt vát được không ít “dầu mỡ”, vội vàng lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật đưa qua.

“Đây là...” Mí mắt Tam Lộng Đại Sư khẽ giật giật, cảm nhận được một luồng “phong khí không lành”.

Phi!

Là thử thách đến từ xã hội!

“A di đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư nhanh chóng nhận lấy nhẫn trữ vật, sau khi kiểm tra, thần sắc nghiêm túc nói: “A Tổ, ta Phật đã cảm nhận được thành ý của ngươi, bổn Quốc Sư tin ngươi nhất định sẽ có ngày xuất đầu lộ diện.” “Đa tạ Quốc Sư chỉ điểm mê tân!” Trần Tổ trong lòng đại hỉ, vội vàng chắp tay cảm ơn.

Hắn biết số tiền này mình không phí hoài, sau này có chuyện Tam Lộng Đại Sư nhất định sẽ tiến cử hắn trước mặt Long Quân.

Ví dụ như lần chinh phạt thảo nguyên này, chính là công tích “được tặng không”.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là, hắn phải được làm Tiên Phong Quan!

Lúc này —— Tần Phong đang ở trên boong thuyền, ôm Tử Diên nghe mưa.

Vì là trăm vạn đại quân xuất chinh, nên tốc độ hành quân không nhanh.

Không thể như trước kia, lái Thần Phong Chu muốn đi đâu thì đi đó, chỉ có thể cùng đại quân hành động, dựa vào việc tương tác với Tử Diên và những người khác để giết thời gian.

“Không đúng nha!” Tử Diên đột nhiên ngồi dậy từ trong lòng Tần Phong, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm hắn nói: “Ngươi và Điềm Điềm tu luyện xong Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, tu vi rõ ràng là Chuẩn Đế cao giai, sao đột nhiên lại biến thành Chuẩn Đế đỉnh phong?

Có phải lại ở bên ngoài tìm “hồ ly tinh” nào rồi không!?” “Hả!?” Các nàng dựng tai lên, quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

“Trẫm đâu có lén các ngươi nuôi “hồ ly tinh”!” Tần Phong quả quyết lấy ra cánh hoa, chủ yếu là thể hiện sự chân thành.

Không giống loại tra nam “hải vương” như nhị đệ hắn, hắn là loại “hải vương” có “nhân thiết” (hình tượng), bất kể là đối nội hay đối ngoại, chưa từng che giấu lịch sử tình trường của mình.

“Đây là cái gì!?” Hữu Dung lập tức mắt hạnh phóng quang, nhanh chóng tiến lên giật lấy cánh hoa.

Cho dù nàng là tiểu y tiên của Dược Thần Cốc, cũng chưa từng thấy loại thực vật này, nhưng khí vận đại đạo ẩn chứa bên trong lại mãnh liệt đến vậy, khiến người ta chỉ cần ngửi một chút là có thể thần thanh khí sảng sống thêm mấy chục năm.

“Xong rồi, bị kẻ trộm để mắt rồi!” Tần Phong trong lòng thầm kêu “xong đời”.

Nếu bị người khác nhìn thấy, cùng lắm là đòi hỏi!

Nhưng bị vị tiểu y tiên này nhìn thấy, thể nào cũng quấn lấy ngươi hỏi đông hỏi tây.

Cũng giống như năm đó hắn dung hợp Thương Thiên Bá Thể và Tiên Thiên Kiếm Thể, Hữu Dung cứ thế đuổi theo hắn hỏi đông hỏi tây, ngay cả khi hắn vào nhà xí cũng không buông tha.

“Cái này là từ đâu ra!?” Hữu Dung mắt hạnh phóng quang nhìn chằm chằm Tần Phong, như chuột già nhìn thấy tiểu la lỵ.

“Trẫm vô tình nhặt được!” Tần Phong lập tức sửa lại hình tượng chân thành.

Hắn không muốn Hữu Dung biết chuyện Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, sợ nàng nửa đêm vác cuốc ra đào nó lên nghiên cứu.

“Nhặt được!?” Hữu Dung mắt hạnh khẽ híp lại, hiển nhiên không tin “cái miệng thối” của Tần Phong.

Ban đầu nàng chỉ thèm mấy trăm mẫu thiên tài địa bảo của Tần

Phong, ai ngờ hắn lại còn có bảo bối như thế này, khiến nàng muốn không vào cung cũng không được nữa.

Lúc này —— trong Trùng Đồng Thế Giới.

Tiểu Nhu đang vui vẻ tưới nước cho Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, thiên tài địa bảo tứ phía cũng lấp lánh từng đợt vầng sáng.

Đặc biệt là đóa Thất Thải Thánh Liên vừa mới được di thực vào, dưới sự giúp đỡ của Tiên Thiên chi khí và Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình, dần dần khôi phục sinh cơ, tỏa ra một đạo tiên vận chi quang.

“Trời ạ, trên đời lại có tiên cảnh như vậy!” Tiêu Cửu Nương hạnh phúc đến mức gần như muốn ngất đi, vô cùng tham lam hấp thu Tiên Thiên chi khí.

Ban đầu nàng cứ tưởng Tần Phong sắp xếp nàng ở riêng là chê thân phận xuất thân từ Hợp Hoan Tông của mình, ai ngờ lại là sự thiên vị trắng trợn.

Chỉ thấy nàng hiểu chuyện cởi bỏ y phục trên người, bước những bước chân trắng nõn vào Thánh Linh Tuyền, muốn tự mình tắm rửa sạch sẽ, chờ Bệ hạ vào “thưởng thức”...

Trên thuyền thần phong, Hữu Dung thử đưa chiếc lưỡi nhỏ màu hồng ra, cho cánh hoa vào miệng rồi nuốt xuống.

Một tiếng ầm vang!!

Hữu Dung chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng nổ lớn, như thể vũ trụ đại bạo tạc mà nổ tung, cả người dường như xuất hồn ngao du giữa trời đất.

Chương 841

Không chỉ cảm nhận được tư chất của bản thân đang điên cuồng tăng lên, mà còn cảm nhận được đại đạo giữa trời đất, sự lý giải về y thuật đã đạt đến độ cao chưa từng có.

Ngay cả người sáng lập Dược Thần Cốc, e rằng cũng không đạt tới cảnh giới này.

“Hiệu quả thế nào!?” Tử Diên và những người khác mắt trông mong nhìn Hữu Dung, chờ nàng chia sẻ trải nghiệm về hiệu quả.

“Quá thần kỳ!” Hữu Dung chậm rãi mở đôi mắt hạnh, không giấu nổi sự phấn khích nói: “Tư chất của ta trong khoảnh khắc đã tăng lên mấy chục lần không chỉ, còn cảm ngộ được đại đạo, vật này tuyệt đối không phải phàm gian chi vật, là chí bảo siêu việt thiên đạo, có thể sánh ngang đại đạo.” “Chí bảo sánh ngang đại đạo!!” Tử Diên và những người khác lập tức kinh hô, sau đó mắt trông mong nhìn Tần Phong.

“Cái này…” Tần Phong đột nhiên lộ ra vẻ do dự.

Mặc dù y đã sớm định cho các nàng uống cánh hoa, nhưng trên đời không có bữa trưa miễn phí, ít nhất cũng phải đồng ý với y hoàn thành vài bộ thể dục nhịp điệu cao cấp mới được.

“Đồ đê tiện!” Tử Diên mặt đỏ bừng khẽ mắng một tiếng, liếc mắt một cái đã nhìn ra Tần Phong đang nghĩ gì.

Nhưng nghĩ đến mối quan hệ giữa hai người, dường như cũng không có gì là không thể đồng ý.

Chỉ thấy Tử Diên với vẻ kiều diễm ngượng ngùng bước lên, sau khi ký vào điều ước phụ thuộc quyền lực quốc gia, cuối cùng cũng lấy được một cánh hoa từ tay Tần Phong.

“Anh, anh thật xấu xa!!” Mặt Tử Diên đỏ ửng như muốn nhỏ ra máu, cầm cánh hoa xong lập tức chạy về phòng mình.

“Hắc hắc…” Tần Phong nở nụ cười chiến thắng, cuối cùng cũng buộc Tử Diên phải thỏa hiệp.

“Tần ca ca, em cũng muốn…” Điềm Điềm không có sự kiều diễm ngượng ngùng của Long Nữ, vội vàng thì thầm vài câu bên tai Tần Phong.

“Đây là nàng tự nói đó nhé!” Tần Phong không nhịn được nở một nụ cười tà mị, sảng khoái đưa cho Điềm Điềm một cánh.

“Cảm ơn, Tần ca ca!” Điềm Điềm vui vẻ nhận lấy cánh hoa, trước khi đi không quên hiến một nụ hôn thơm.

“Ta hiểu rồi!” Tiểu Mị Ma Phong Tình với vẻ phong tình nở nụ cười hiểu biết, biết cách làm thế nào để có được cánh hoa hồ lô.

“Nàng hiểu cái gì rồi!?” Hoa Tuyết Nguyệt ba nữ không hiểu, vội vàng kéo Phong Tình nhắc nhở.

Giàu sang chớ quên bạn nghèo!!

Bốn người bọn họ là một nhóm nữ đoàn, tuyệt đối không thể một mình ăn của độc.

“Yên tâm, có ta đây!” Phong Tình hào sảng vỗ ngực, biểu thị mình là người trọng nghĩa khí nhất.

Hơn nữa, với tư cách là một Tiểu Mị Ma có chí hướng sở hữu một phu nhiều thê, đối mặt với chuyện tốt như vậy thực sự không tìm ra lý do để từ chối.

Chỉ thấy Phong Tình dưới ánh mắt của các nàng, đi đến bên cạnh Tần Phong, cúi xuống thân hình lả lướt, thì thầm mười hai chữ bên tai y: “Nghe gió nổi, hoa rơi lệ, dưới trăng tuyết, đắp người tuyết!” “Nàng nha, luôn biết cách cho ta những trò mới lạ!” Tần Phong lộ ra biểu cảm giống Vân Phi huynh, sảng khoái lấy ra bốn cánh hoa hồ lô.

“Cảm ơn, Chủ nhân!” Phong Tình vui vẻ nhận lấy cánh hoa, cũng không quên hiến một nụ hôn thơm.

“Tuyệt vời quá!!” Hoa Tuyết Nguyệt ba nữ cũng kích động, hoàn toàn không ý thức được mình đã bị bán đứng.

“Nàng ta muốn, ngươi liền cho!?” Hữu Dung ở bên cạnh cảm thấy vô cùng đau lòng, không ngờ Đại Ma Vương lại tiêu xài hoang phí như vậy.

“Đinh đông, chúc mừng chủ ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại đau lòng, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đau lòng!?” Tần Phong tò mò quay đầu nhìn lại, không hiểu vì sao không phải là khó chịu.

“Bảy cánh hoa cứ thế biến mất rồi!?” Hồng Hạnh lập tức căng thẳng.

Mặc dù nàng không biết Tần Phong còn bao nhiêu, nhưng chí bảo có thể sánh ngang đại đạo tuyệt đối là vật hiếm hoi, chậm một bước có khi ngay cả nước canh cũng không được uống.

Đặc biệt đối với nàng, người thích chinh chiến, cánh hoa hồ lô có sức hấp dẫn trí mạng.

“Bị mật ong dính vào thì nổi cục, bị đàn ông dính vào cũng nổi cục!” Hồng Hạnh hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí bước lên ký hiệp ước.

“Được rồi!” Tần Phong cũng không làm khó Hồng Hạnh, lấy ra một cánh hoa đưa qua.

Chỉ là trong lòng y rất tò mò, với mối quan hệ giữa y và Phong

Tình, liệu có xảy ra tình huống đổ oan cho người khác không?

"Thật sự cho mình rồi!" Hồng Hạnh thất thần nhìn cánh hoa trong tay, đột nhiên cảm thấy đi theo Tần Phong cũng không tệ.

Không chỉ không cần chia xa với Tiểu Mị Ma của mình, còn có thể dẫn quân của nàng đi chinh chiến, càng có thể dùng tài nguyên của y để tăng tu vi, mà cái giá phải trả chỉ là bị dính một cục.

"Nàng thì sao!?" Tần Phong không để ý đến Hồng Hạnh nữa, ánh mắt nhìn về phía Thái Tử Phi.

"Ta!?" Khuôn mặt kiều diễm của Thái Tử Phi không khỏi run lên, đôi mắt đẹp bắt đầu rơm rớm nước mắt.

Nàng vốn tưởng rằng chí bảo này mình không có tư cách, nên cũng tự giác không tiến lên tranh đoạt, nhưng ai ngờ Tần Phong lại đối xử bình đẳng, mình cũng có tư cách sở hữu chí bảo này.

"Đương nhiên!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nàng bây giờ không phải là Thái Tử Phi của Đại Việt, mà là Hương Phi của Đại Tần ta, đương nhiên có tư cách được trẫm sủng hạnh rồi." "Bệ hạ!!" Hương Phi không kìm được nữa.

Nước mắt lưng tròng lao vào lòng Tần Phong, như quả lê nhỏ mọng nước và ngọt ngào.

"Khái khái!!" Tiểu Bạch ở một bên ho khan một tiếng.

Tuyệt đối không phải vì nhận tiền của Hồng Hạnh, mà là để nhắc nhở hai người vẫn còn có trẻ con ở đây.

"Đi chơi chỗ khác!" Tần Phong lấy ra một cánh hoa ném cho Tiểu Bạch, túm lấy tai thỏ ném ra ngoài khoang thuyền.

"A cái này!" Tiểu Bạch rất rối rắm nhìn cánh hoa.

Nó cũng không muốn làm một con thỏ không giữ chữ tín, nhưng

Tần Phong cho nhiều quá thì phải làm sao đây?!

Khung cảnh chuyển đổi —— Lâm Tam lợi dụng đêm tối, lẻn vào một thế gia.

Sau nhiều ngày điều tra, cuối cùng hắn cũng tìm thấy Diệp Thần, và theo dõi hắn đến một thế gia họ Vương.

Xoẹt một tiếng!!

Lâm Tam lặng lẽ lẻn vào Vương gia, dựa vào thần thức kiểm tra tình hình trong phòng.

“Cái gì?

Ngươi là Diệp Thần!!” Đối phương sau khi biết thân phận của Diệp Thần, vừa gấp gáp vừa tức giận liền chuẩn bị tiễn khách.

Bây giờ Quang Thiên đang dẫn quân hoàng gia đi khắp nơi truy bắt Diệp Thần, không có chứng cứ cũng dám sao gia diệt tộc, Vương gia bọn họ làm sao dám dính vào tai tinh này.

Chương 842

“Hắc hắc…” Diệp Thần không hề hoảng sợ, cười nói: “Vương gia chủ, ngươi cũng không muốn Tần Phong biết ta từng đến Vương gia ngươi chứ!?” “Ngươi…” Vương gia chủ lập tức mất hết khí thế, cố nén giận gầm nhẹ: “Vương gia ta với ngươi có thù oán gì, ngươi lại muốn hại Vương gia ta như vậy!?” “Vương gia chủ nói vậy là sao!?” Diệp Thần thấy đã nắm thóp được đối phương, nói thẳng: “Ta làm sao hại Vương gia các ngươi?

Ta chân thành đến để đàm phán hợp tác với Vương gia các ngươi!” “Đàm hợp tác!?” Vương gia chủ mặt đầy châm chọc nói: “Nếu là Bắc Cương Chiến Thần trước kia, ngươi quả thật có tư cách đàm hợp tác với ta, nhưng bây giờ ngươi chỉ là một con chó nhà có tang, có tư cách gì đàm hợp tác với Vương gia ta!?” “Ta đương nhiên có tư cách rồi!” Diệp Thần không hề tức giận vì lời nói của đối phương, tự tin vung tay lấy ra hơn chục rương Tiên Tinh.

“Quả nhiên là hắn!!” Ánh mắt Lâm Tam lập tức lóe lên hàn quang, sắp không kìm nén được Hồng Hoang Chi Lực rồi… “Tiên Tinh!!” Vương gia chủ kinh hô đứng bật dậy, đôi mắt thấy Tiên Tinh đã đờ đẫn.

Phải biết rằng, đối với những thế gia như bọn họ, sở dĩ có thể có tiếng nói ở Hoang Cổ là vì bọn họ độc quyền Tiên Tinh.

Có lẽ trong thời bình, giá trị của Tiên Tinh không quá cao.

Vì các lão tổ của các thế gia lớn đều không dùng Tiên Tinh, đều muốn dựa vào năng lực của mình để đạt được vị trí Đại Đế.

Nhưng một khi loạn thế đến, Tiên Tinh lập tức trở thành vật tư quan trọng, thế gia có năng lực có thể nhanh chóng thêm vài ngụy đế để đảm bảo gia tộc mình bình an vượt qua loạn thế.

Còn gia tộc không có Tiên Tinh, thì chỉ có thể tự cầu đa phúc thôi!

Ví dụ như Tần gia xuất hiện trong loạn thế này, sở dĩ có thể uy hiếp quần hùng thiên hạ, tuyệt đối không phải vì mấy trăm vạn Hổ Lang chi sư của Đại Tần, mà là chín vị Ngụy Đế lão tổ của Tần gia.

“Không sai, chính là Tiên Tinh!” Diệp Thần rất hài lòng với biểu cảm của Vương gia chủ, mở miệng hỏi: “Không biết bây giờ ta có tư cách đàm hợp tác với Vương gia chủ chưa!?” “Có, có, có…” Vương gia chủ lập tức đổi sang nụ cười nịnh nọt.

Mặc dù Diệp Thần bây giờ là tội phạm truy nã số một của Đại Tần, tiếp xúc với hắn không phải là lựa chọn sáng suốt, nhưng ai bảo Tiên Tinh hắn đưa ra thực sự quá nhiều.

Vừa ra tay đã hơn chục rương, số lượng ít nhất đạt vạn viên.

Đủ để Vương gia bọn họ tạo ra một Ngụy Đế, có thể bảo đảm lợi ích của Vương gia sau này.

“Hắc hắc…” Diệp Thần dường như đã tìm lại được sự tự tin đã mất, nở nụ cười như Long Vương nói: “Vương gia chủ, vậy chúng ta nói thẳng, ta muốn mua mấy trăm vạn bộ áo giáp và binh khí!” “Cái gì?

Mấy trăm vạn bộ!!” Vương gia chủ suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già, hận không thể chỉ vào mũi Diệp Thần mà chửi lớn.

Mẹ kiếp!!

Bây giờ Tần Phong đang tìm cớ khắp nơi để thanh trừng thế gia, hắn ta đây là sợ mình chết chưa đủ nhanh sao!

“Vương gia chủ, giúp ta chính là đang giúp chính ngươi!” Diệp Thần không nhanh không chậm nói: “Là tiếp tục lựa chọn bị bạo Tần áp bức, đến khi gia phá người vong, hay là nhận lấy Tiên Tinh cùng ta lật đổ bạo Tần!?” “Lật đổ bạo Tần!?” Vương gia chủ không khỏi cười khổ nói: “Diệp Chiến Thần, ngươi đừng đùa nữa, bây giờ Đại Tần không chỉ có mấy trăm vạn Hổ Lang chi sư, còn có chín vị lão tổ trấn giữ, hai huynh đệ Tần Phong và Tần Hạo càng là yêu nghiệt vạn cổ chưa từng có, chỉ bằng Vương gia chúng ta làm sao lật đổ bạo Tần!?” “Không giấu gì!” Diệp Thần vẻ mặt tự tin nói: “Trước khi đến Vương gia các ngươi, ta đã đi qua tám đại thế gia, bọn họ đều bày tỏ nguyện ý ủng hộ ta lật đổ bạo Tần.” “Ngươi mỗi gia đều cho mười mấy rương Tiên Tinh!?” Vương gia chủ cũng không phải đồ ngốc, lập tức đoán ra đáp án.

Đợi đến khi thấy Diệp Thần tự tin gật đầu thừa nhận, trong lòng lập tức dấy lên sóng lớn ngập trời, không thể tin được trên đời lại có người có thể một lần lấy ra nhiều Tiên Tinh đến vậy.

“Chẳng lẽ…” Vương gia chủ dường như nghĩ đến điều gì, ánh mắt sắc bén nói: “Hắc thủ đứng sau Côn Luân Bí Cảnh năm đó, chính là ngươi, vị Diệp Chiến Thần này!?” “Không phải!” Diệp Thần cũng muốn học Tần Phong, lấy sự chân thành làm chủ đạo nói: “Những Tiên Tinh này, là ta vô ý có được ở một dị tộc.” “Dị tộc!?” Lâm Tam bên ngoài khinh thường bĩu môi, biểu thị mình là người có trí tuệ.

Dị tộc xa rời vùng đất thịnh vượng Thăng Long, ngay cả Linh Thạch còn không thể đảm bảo, làm sao có thể có nhiều Tiên Tinh đến vậy!?” “Diệp Chiến Thần, ngươi coi ta là kẻ ngốc sao!?” Ánh mắt Vương gia chủ lạnh đi, rõ ràng không tin Diệp Thần.

“Ta…” Diệp Thần cảm thấy muốn khóc mà không ra nước mắt, biểu thị mình thật sự không có.

Những Tiên Tinh này quả thật là hắn từ một dị tộc tình cờ có được, tổng không thể để hắn nói dối lương tâm rằng mình là hắc thủ đứng sau Côn Luân Bí Cảnh sao!?

Hơn nữa, một khi hắn thừa nhận!

Đừng nói là liên hợp thế gia cùng lật đổ bạo Tần, e rằng sẽ lập tức bị các thế gia tức giận xé xác thành vạn mảnh.

“Được rồi!” Diệp Thần đành bất đắc dĩ nói dối: “Thực ra những Tiên Tinh này, là ta có được từ kho báu tiền triều.” “Thì ra là vậy!” Vương gia chủ lập tức nở nụ cười.

Về tin tức Diệp Thần có được kho báu tiền triều, hắn ít nhiều cũng có nghe nói qua.

Mặc dù cũng có lời đồn rằng Tần Phong đã có được kho báu tiền triều, nhưng điều này không có nghĩa là Diệp Thần không thể tranh đoạt một phần Tiên Tinh.

“Mệt quá!” Diệp Thần trong lòng thở dài bất đắc dĩ.

Không hiểu vì sao mình nói thật không ai tin, ngược lại nói dối họ lại đều tin.

“Nói bậy bạ!” Ánh mắt Lâm Tam lóe lên hàn quang, đã hoàn toàn không thể kìm nén được nữa.

Hắn ở cung A Phòng không chỉ thấy Ngọc Tỷ truyền quốc, mà còn thấy rất nhiều cổ tịch tiền triều, cùng với một số thần binh lợi khí của tiền triều.

Có thể nói Tần huynh đã dọn sạch kho báu tiền triều, không liên quan một chút nào đến vị Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần này.

Hắn rõ ràng là muốn che đậy sự thật mình là hắc thủ!

Keng một tiếng!!

Chỉ thấy Lâm Tam mạnh mẽ rút ra Vô Trần Kiếm, thân hình như tia chớp lao vào trong căn phòng.

“Người nào!?” Diệp Thần trong lòng chấn động mạnh, nhanh chóng rút ra Ngân Long Thương.

Đinh một tiếng!!

Kiếm và thương va chạm vào nhau, hỏa hoa cũng theo đó bay ra.

“Tiểu nhân vô sỉ, đi chết đi!!” Ánh mắt Lâm Tam lạnh lẽo đáng sợ.

Chỉ thấy Vô Trần Kiếm tuôn ra một cỗ năng lượng khủng bố, như thủy triều vô biên quét ra, dường như muốn nuốt chửng Diệp Thần hoàn toàn.

“Không tốt!!” Diệp Thần cảm nhận được kiếm ý đáng sợ của Lâm Tam, không dám khinh suất quyết đoán mặc Chiến Thần Giáp.

Ầm ầm ầm!!

Hai người lại một lần nữa va chạm mạnh vào nhau, căn phòng trong nháy mắt đã bị san thành bình địa, hình thành phế tích vô biên và biển lửa.

“Thần uy thôi xán, kiếm đoạn vạn cổ!!” Lâm Tam bây giờ là kẻ thù gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, không chút do dự tung ra chiêu mạnh nhất của mình.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang bên trên phủ đầy thần văn, toàn bộ hư không chấn động dữ dội, cảm giác áp bách khủng bố không thể tưởng tượng nổi quét khắp trời đất.

“Thằng quái nào đây?!” Diệp Thần cảm thấy mình sắp phát điên rồi, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sắp sửa hoàn thành hợp tác với Vương gia chủ, hoàn thành giấc mơ lật đổ bạo Tần của mình, ai ngờ đột nhiên xuất hiện một người muốn giết hắn.

Nhưng hắn cũng cảm nhận được sự đáng sợ của Lâm Tam, không thể không sử dụng đại chiêu của mình để chống đỡ.

Chương 843

Một thương xuất, song long hiện!

Gầm!!

Hai con ngân long như thật xuất hiện từ hư không, va chạm mạnh với kiếm quang của Lâm Tam.

Ầm ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, năng lượng khủng bố trong nháy mắt chiếu sáng màn đêm, phong bạo năng lượng vô tận theo đó quét khắp trời đất.

“Đinh đông, chúc mừng chủ ký chủ khiêu khích hai đại Thiên Mệnh tự tàn sát, nhận được 500 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng chủ ký chủ khiêu khích hai đại Thiên Mệnh tự tàn sát, nhận được một lần rút thưởng cơ hội!” “Tiểu Tam Tam và Diệp giegie đánh nhau rồi!?” Tần Phong đang định cùng tiểu hương phi mặt đỏ bừng, thảo luận về việc phôi kiếm được rèn như thế nào, nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, không thể không chuyển sang tiếp tục cố gắng, dũng cảm trèo lên đỉnh cao.

“Ma pháp liệu có thể đánh bại ma pháp không!?” Tần Phong trong lòng cũng rất tò mò, tiện thể hô hoán hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Xoạt một tiếng!

Chiếc bàn xoay lớn quen thuộc lại xuất hiện, cũng bắt đầu chậm rãi chuyển động.

“Đinh đông, chúc mừng chủ ký chủ rút trúng…” “Đinh đông, chúc mừng chủ ký chủ rút trúng chí bảo tiên phẩm, Thái Sơ Tiên Tủy!” Thái Sơ Tiên Tủy: Chí bảo tiên phẩm được đại đạo thai nghén vạn năm mà thành, bên trong ẩn chứa sinh mệnh chi lực Thái Sơ, có thể dùng để tu luyện tăng tư chất, cũng có thể dùng để luyện khí, luyện đan.

“Thái Sơ Tiên Tủy!?” Tần Phong vẻ mặt không khỏi ngẩn ra.

Về việc Thái Sơ Tiên Tủy có thể dùng để tu luyện và luyện đan hay không y không hiểu, nhưng dựa theo ghi chép truyền thừa luyện khí đến từ thượng giới của y.

Ngay cả ở thượng giới, Thái Sơ Tiên Tủy cũng là chí bảo cực kỳ quý giá.

Tuy nhiên, các đại năng khi có được Thái Sơ Tiên Tủy, rất ít khi dùng nó để luyện chế tiên khí, mà đa phần sẽ dùng nó để luyện người!

Không sai!

Chính là luyện người!

Bởi vì Thái Sơ Tiên Tủy bên trong ẩn chứa sinh mệnh chi lực Thái Sơ, là một loại sinh mệnh lực dồi dào như đứa trẻ mới sinh, nên đã trở thành dược liệu tốt nhất để hồn tu luyện chế nhục thân.

Hơn nữa không có bất kỳ tác dụng phụ nào, có thể khiến những hồn tu đó sống lại.

“Luyện người à!” Tần Phong lập tức tỉnh táo lại.

Không phải vì muốn hồi sinh tiểu thư Tâm Nhan, mà là nhìn thấy sự đột phá về kỹ thuật.

Cũng giống như những LSP có chấp niệm với tất đen, y đối với việc nâng cao kỹ thuật luyện khí cũng có chấp niệm.

Mặc dù y đã luyện chế nhiều thần khí như vậy trong nhiều năm, thậm chí cả tiên kiếm cũng đã chơi qua, nhưng lại không tài nào tìm được dược liệu để luyện chế loại nhục thân sống này.

Giống như mạng lưới bảo vệ màn hình đối với tiểu thư hot girl, trước đây chỉ có thể nhìn mà không thể động tay, bây giờ nàng lại chủ động tắm rửa sạch sẽ bò lên giường gọi ngươi mau đến.

Phàm là đàn ông, ai mà nhịn nổi!

"Nhưng mà…" Tần Phong lập tức bình tĩnh lại.

Mặc dù Thái Sơ Tiên Tủy có thể khiến hồn tu trọng sinh, nhưng chỉ có Thái Sơ Tiên Tủy thì chưa đủ, còn cần những bảo bối khác phụ trợ, trong đó cần tìm được một khối xương đặc biệt.

Ví dụ như Chí Tôn Cốt của nhị đệ!

"Không được, không được, đó là chí hữu thân bằng, thủ túc huynh đệ của ta mà!" Tần Phong vội vàng lắc đầu phủ định, lại nghĩ đến Tam Lộng Đại Sư.

Ban đầu ở bảo khố của Đại Quang Minh Tự, Phương Trượng từng nói Tam Lộng Đại Sư đã cướp đi một khối tiên cốt, là một khối xương đặc biệt tương tự Chí Tôn Cốt của nhị đệ.

"Bệ hạ!" Tiểu hương phi mặt đỏ bừng, đôi mắt đẹp đầy vẻ u oán.

Vốn tưởng Tần Phong rất nhanh sẽ tự mình thị phạm, phôi kiếm được rèn như thế nào, ai ngờ y đột nhiên đờ đẫn, một tay cứ dậm chân tại chỗ ở đỉnh cao.

"Nàng tự chơi một lát đi!" Tần Phong như đứa trẻ nhỏ có đồ chơi mới, mặc kệ ánh mắt u oán của tiểu hương phi, đứng dậy ra khỏi khoang thuyền đi lừa gạt Tam Lộng Đại Sư.

"Tự chơi một lát sao!?" Tiểu hương phi đôi mắt đẹp đầy vẻ u oán.

Sắp sửa thành công chiếm spotlight rồi, ai ngờ y lại phanh gấp vào lúc này.

"Ừm!?" Tam Lộng Đại Sư đột nhiên đánh một cái rùng mình, một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng.

Giống như trở về mùa hè năm đó bị lừa gạt, Tần Phong cười mị mị nói với hắn, ta sẽ vì đại sư mà luyện chế một cây pháp trượng, một chiếc cà sa, một cái bát, một chuỗi Phật châu… Lúc này —— Trên một sườn đồi.

Diệp Long nhìn về phía Vương gia, đám mây hình nấm khổng lồ bốc lên.

Không chỉ rung động như sấm, mà còn địa chấn núi lở, phong bạo năng lượng vô tận quét khắp trời đất, cuốn bay đá lớn, cây cối bị nhổ bật gốc.

“Lâm Tam này mạnh thật!” Diệp Long nhìn mà tâm kinh nhục khiêu, bị sức chiến đấu của Lâm Tam dọa sợ.

Vốn tưởng Lâm Tam với tu vi chuẩn đế trung giai, không thể chiến thắng Diệp Thần với tu vi Đại Đế.

Ai ngờ ngay cả khi Diệp Thần đã sử dụng Chiến Thần Giáp và Ngân Long Thương, vẫn không thể áp chế được Lâm Tam đang cầm Vô Trần Kiếm, ngược lại còn hơi bị Lâm Tam áp chế.

Là người thứ hai ngoài Tần Phong có thể vượt cấp khiêu chiến Diệp Thần!

“Kiếm này của Lâm Tam không hề đơn giản!” Bên cạnh Diệp Long đột nhiên truyền đến một giọng nói, ngay sau đó hư không một trận vặn vẹo, Thanh Thiên bước ra nói: “Đây là một kiếm có thể chém đứt vạn cổ, ngay cả Ngô Hoàng cũng không thể đạt tới cảnh giới của kiếm này, chỉ có thể dựa vào Châu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận mới miễn cưỡng áp chế Lâm Tam một đầu.” “Ngô Hoàng thật sự không đạt được sao!?” Diệp Long không nhịn được đảo mắt nói: “Chỉ cần Ngô Hoàng bớt nghiên cứu đan dược một chút, bớt nghĩ mấy ngày về tiểu kiều thê, y liền có thể đột phá cực hạn kiếm đạo của bản thân." "Có lý!" Thanh Thiên vẻ mặt ngẩn ra, sau đó gật đầu đồng tình.

Với thiên phú yêu nghiệt lĩnh ngộ nhiều buff như Tần Phong, không có lý do gì lại không thể đột phá cực hạn kiếm đạo của bản thân, tuyệt đối như Diệp Long nói, y đã lãng phí thời gian vào tiểu kiều thê và nghiên cứu độc đan.

"Đúng rồi!" Diệp Long quay đầu hỏi: "Ngươi đột nhiên xuất hiện ở đây, có phải Ngô Hoàng bảo ngươi đến tìm ta không!?" "Đúng vậy!" Thanh Thiên lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ nói: "Ngô Hoàng bảo ta mang cho ngươi một bình tên là 'khiếu phá hầu lung dã không dụng', để xác thực Diệp Thần là hắc thủ đứng sau Côn Luân Bí Cảnh." "Diệp Thần đáng thương a!" Diệp Long nhận lấy bình 'khiếu phá hầu lung dã không dụng', trong lòng mặc niệm cho Diệp Thần hai phút rưỡi.

Tranh giành phụ nữ với ai không tốt, cứ phải tranh giành với Tần Đạo tâm nhãn nhỏ nhen, bây giờ thì hay rồi, bị Tần Đạo sắp xếp đâu ra đấy.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ long trời lở đất vang vọng màn đêm, Diệp Thần và Lâm Tam nhanh chóng lùi lại kéo giãn khoảng cách.

"Phốc!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy khí huyết sôi trào lợi hại.

Đồng thời, sắc mặt hắn cũng dữ tợn vặn vẹo.

Chương 844

Từ xưa đến nay, luôn là Bắc Cương Chiến Thần vượt cấp khiêu chiến người khác, nhưng hắn không chỉ bị Tần Phong vượt cấp khiêu chiến, bây giờ ngay cả Lâm Tam cũng có thể vượt cấp khiêu chiến hắn.

“Ngươi cái tiểu nhân vô sỉ này, ngươi có biết những năm qua ta đã sống như thế nào không!?” Trong mắt Lâm Tam tràn đầy lửa giận, lại nhớ đến những ngày tháng bị người ta oan uổng năm đó.

Nếu không phải Tần huynh không ngại nguy hiểm liều chết cứu giúp, nếu không phải Sư phụ Thần Tú liều mạng bảo vệ… phần mộ của hắn e rằng đã sâu mấy mét rồi.

Cũng vì hắn cứ thế gánh chịu mọi tội lỗi thay Diệp Thần, để tránh những phiền phức không cần thiết, nên hắn ra ngoài đều phải cải trang, căn bản không dám dùng tên thật của mình, cũng không dám lộ diện bằng khuôn mặt thật.

“Ta rốt cuộc đã làm gì?!” Diệp Thần đã hoàn toàn phát điên.

Hắn thực sự không thể nhớ ra có thù oán gì với Lâm Tam, mà lại phải nửa đêm truy đuổi đến tìm hắn liều mạng.

“Còn giả vờ ở đây!!” Ánh mắt Lâm Tam đột nhiên sắc bén như dao, người cũng như một thanh thần kiếm xuất vỏ.

Keng!!

Vô Trần Kiếm xẹt qua hư không phát ra tiếng kiếm minh sát khí lạnh lẽo, từng đạo kiếm ý tử tịch lạnh lẽo hóa thành gợn sóng tản ra, khiến giữa trời đất tràn ngập sát cơ kinh thiên đồ sát chúng sinh.

Một kiếm phá vạn pháp!!

Thiên địa vạn vật, một kiếm phá chi!

"Không tốt!!" Đồng tử Diệp Thần mạnh mẽ co rút, vội vàng giơ Ngân Long Thương lên chống đỡ.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên lại một lần nữa va chạm mạnh vào nhau, cũng lại một lần nữa nhanh chóng lùi lại kéo giãn khoảng cách.

Ngay lúc này —— Diệp Long, nam phụ số một, xuất hiện sáng chói.

Chỉ thấy hắn từ xa phi thân đến, một tay đỡ lấy Diệp Thần đang bay ngược, sau đó ôm eo đối phương tiêu sái rời đi, động tác có thể nói là liền mạch.

Đương nhiên trước khi đi cũng không quên lời dặn của Tần Đạo, rải 'khiếu phá hầu lung dã không dụng' xuống Lâm Tam… "Chạy đi đâu!!" Lâm Tam khó khăn lắm mới tìm được hắc thủ đứng sau, làm sao có thể để Diệp Thần cứ thế bị người khác cứu đi.

Chỉ là còn chưa đợi hắn đi được hai bước, đã cảm thấy cơ thể mềm nhũn.

"Không tốt, có độc!!" Lâm Tam trong lòng kinh hãi, vội vàng vận công chống cự.

Nhưng may mà hắn phát hiện kịp thời, cũng không hít vào nhiều 'khiếu phá hầu lung dã không dụng', chỉ cảm thấy tứ chi có chút mệt mỏi, nhưng lại không ảnh hưởng đến hoạt động tự do của hắn.

"Độc này có thể khiến người toàn thân mệt mỏi!!" Ánh mắt Lâm Tam đột nhiên lóe lên hàn quang, lập tức liên tưởng đến chuyện Côn Luân Bí Cảnh.

Dựa theo lời kể của những người bị hại năm đó, bọn họ chính là trúng một loại độc dược khiến toàn thân vô lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương cướp đi Tiên Tinh trên người.

Bây giờ Diệp Thần không chỉ có số lượng Tiên Tinh khổng lồ, còn có độc dược năm đó, hắn không tin trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy!

Lúc này —— Vương gia chủ từ trong đống phế tích bò ra, cả người càng thêm hoảng sợ tột độ.

Diệp Thần có lẽ không nhận ra Lâm Tam, nhưng hắn lại liếc mắt đã nhận ra.

Cũng biết chuyện Tiên Tinh Côn Luân Bí Cảnh bị mất cắp năm đó, Tần Phong vì cứu Lâm Tam không tiếc đối đầu với thiên hạ.

Cũng có nghĩa là hôm nay một khi để Lâm Tam an toàn rời đi, không quá ba ngày, Tần Phong nhất định sẽ biết chuyện Vương gia bọn họ câu kết với Diệp Thần.

Và với thái độ hiện tại của Tần Phong đối với thế gia, nhất định sẽ phái Quang Thiên đến sao gia diệt tộc.

“Giết hắn, mau giết hắn!!” Vương gia chủ không màng hình tượng, hoảng sợ la lớn.

Bây giờ muốn bảo vệ Vương gia, nhất định phải giết chết Lâm Tam, căn bản không có con đường thứ hai để đi.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ long trời lở đất đột nhiên vang lên giữa màn đêm, uy áp bàng bạc hùng hồn dường như có thể khiến trời đất hoàn toàn chìm xuống.

Chỉ thấy một lão già tóc trắng từ trong đống phế tích vọt lên trời, khắp người còn dũng động khí thế độc đáo của Ngụy Đế, hóa thành một đạo lưu quang cấp tốc giết về phía Lâm Tam.

“Không tốt!!” Sắc mặt Lâm Tam không khỏi biến đổi, biết người này là lão tổ của Vương gia.

Phải biết rằng, hắn đâu có sức hồi phục của Thương Thiên Bá Thể như Tần Phong, sau khi giao chiến với Diệp Thần lâu như vậy, linh lực trong cơ thể hắn đã gần như cạn kiệt.

Càng thêm tuyết thượng sương là hắn còn trúng ‘khiếu phá hầu lung dã không dụng’!

Chỉ thấy Lâm Tam không chút do dự, quyết đoán sử dụng tuyệt kỹ mà Thiên Tuyển Chi Tử nào cũng biết, hai tay hóa thành một đạo kiếm quang đầu cũng không quay lại mà chạy.

“Đinh đông, chúc mừng chủ ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn bị thương và gánh oan, nhận được 80 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng chủ ký chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “Bị thương!?” Tần Phong nhìn về phía mặt trời sắp mọc ở chân trời, không khỏi cảm khái nói: “Ma pháp vẫn không thể đánh bại ma pháp, đêm đó, Tiểu Tam Tam đã làm tổn thương Diệp Thần giegie.” “A Di Đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp tay niệm một tiếng Phật hiệu.

Mặc dù hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mặc niệm cho Diệp Thần hai phút rưỡi chắc chắn không sai.

“Quốc Sư!” Tần Phong quay đầu nhìn Tam Lộng Đại Sư, vẻ mặt ưu sầu nói: “Hiện nay Đại Tần ta tuy đã bình định thiên hạ, nhưng chiến tranh đã cướp đi sinh mệnh của bao nhiêu người vô tội, trẫm mỗi khi nghĩ đến lại cảm thấy vô cùng đau lòng, quyết định sau khi trở về sẽ xây miếu, hy vọng Quốc Sư có thể siêu độ cho những vong linh khổ nạn kia.” “Xây miếu!?” Đây chính là một công việc béo bở a!

Hòa thượng nào có thể cưỡng lại được sự cám dỗ này chứ!?

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư trong lòng không khỏi vui mừng, chắp tay nói: “Bệ hạ đại thiện, đợi sau khi tự miếu xây thành, bần tăng nhất định sẽ dẫn chúng tăng ngày ngày tụng kinh siêu độ cho vong hồn, cũng cầu phúc cho Đại Tần và Bệ hạ.” “Siêu độ cho vong hồn!?” Mộc Tú vẻ mặt không khỏi ngẩn ra, nghiêm trọng nghi ngờ mình nghe lầm.

Phải biết rằng, Tần Phong chính là người khuấy đảo phong vân thiên hạ, đạp trên vạn vạn xương trắng mà đăng lên ngôi hoàng đế, thậm chí dám đối đầu với thiên đạo, là một nhân hoàng tuyệt thế.

Thật sự sẽ vì lương tâm không yên mà chuyên môn xây miếu siêu độ cho người chết sao!?

Có lẽ lương tâm hắn sẽ có một chút, nhưng tuyệt đối không thể nhiều đến thế!

Lúc này —— Lâm Hồng Đậu ở gần đó thân thể run lên, ánh mắt nhìn Tần Phong trong nháy mắt thay đổi.

Trước đây trong ký ức của nàng, Long Quân là một hôn quân tàn bạo, nhưng khi nàng quen biết Tần Hạo, phát hiện lý tưởng của Long Quân thật vĩ đại.

Bây giờ lại nghe hắn muốn siêu độ cho những người đã khuất, hoàn toàn lật đổ hình tượng bạo quân trong lòng nàng.

“Đinh đông, chúc mừng chủ ký chủ ngụy trang lừa gạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại từ trên trời rơi xuống, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Còn có thêm tiền ngoài ý muốn!?” Tần Phong không động sắc liếc mắt một cái, sau đó từ tốn dụ dỗ: “Quốc Sư, ngươi có ý kiến gì về tự miếu có thể đề xuất, trẫm có thể thỏa mãn mọi yêu cầu của ngươi.” “Thỏa mãn mọi yêu cầu!?” Tam Lộng Đại

Sư đã có chấp niệm với thần khí từ lâu, nghe lời này lập tức nói nghĩa chính ngôn từ: “Bệ hạ, bần tăng cảm thấy phong cách, kiểu dáng của tự miếu đều không quan trọng, quan trọng là bên trong có trấn tự chi bảo hay không.” “Có lý!” Tần Phong tiếp tục từ tốn dụ dỗ: “Sơn không tại cao, hữu tiên tắc danh, thủy không tại thâm, hữu long tắc linh, không biết Quốc Sư muốn trấn tự chi bảo như thế nào!?” “Bệ hạ, anh minh!” Tam Lộng Đại Sư càng thêm tinh thần, tiếp tục nói: “Bần tăng khẩn cầu Bệ hạ tự mình luyện chế vài kiện thần khí, làm trấn tự chi bảo của tự miếu này, cũng chỉ có nhiễm nhân hoàng chi khí của Bệ hạ, mới có thể coi là trấn tự chi bảo chân chính.” “Có lý!” Tần Phong thấy Tam Lộng Đại Sư lộ ra móng vuốt, cũng không khách khí lộ ra móng vuốt, vẻ mặt do dự nói: “Nhưng trẫm vừa mới luyện chế xong Cửu Đỉnh Đại Tần trấn áp cửu châu long mạch, bây giờ quốc khố trống rỗng e rằng có tâm mà không có lực a!” “Bệ hạ, bần tăng có đây!” Tam Lộng Đại Sư như thể sợ Tần Phong đổi ý, vội vàng lấy ra những hối lộ mà mình vừa nhận được gần đây.

“Không được, không được!” Tần Phong lập tức xua tay nói: “Những dược liệu của ngươi chỉ có thể luyện chế thần khí bình thường, nếu dùng chúng làm trấn tự chi bảo, trẫm cái người luyện khí sư số một Hoang Cổ này còn mặt mũi nào ra ngoài gặp người!?” “Bệ hạ!!” Tam Lộng Đại Sư cảm động suýt khóc.

Chương 845

Không ngờ mình trong mắt Tần Phong lại quan trọng đến vậy, lại không xứng dùng thần khí bình thường, nhất định phải là thần khí cực phẩm mới có thể phù hợp với thân phận Quốc Sư của hắn.

“Không có thì thôi!” Tần Phong đột nhiên thở dài nói: “Hay là đợi mấy chục năm, đợi đến khi quốc lực Đại Tần cường thịnh, chúng ta lại luyện chế trấn tự chi bảo vậy!” “Mấy chục năm!?” Sắc mặt Tam Lộng Đại Sư không ngừng biến đổi, cuối cùng vẫn lấy ra khối tiên cốt kia.

Như kích cỡ mai rùa nhỏ, trắng như ngọc, tản ra từng trận tiên quang, vừa xuất hiện đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, khiến tâm tình của mọi người trong nháy mắt trở nên bình hòa.

“Cái này không hay đâu!” Tần Phong cố tình ra vẻ giữ gìn nói: “Tiên cốt này Quốc Sư vẫn chưa dùng, hẳn là có ý nghĩa đặc biệt đối với Quốc Sư, trẫm thấy cứ thôi đi!” “A Di Đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư hiếm khi nghiêm túc nói: “Vãng sự như phong, kỷ như yên, nhân sinh như mộng, kỷ như trần!” “Quốc Sư cũng là người trọng tình cảm a!” Tần Phong không khỏi cảm khái một tiếng.

Vốn định trở về khoang thuyền tổ chức tiệc du thuyền chúc mừng một chút, nhưng thấy Tam Lộng Đại Sư vẻ mặt như vậy, chỉ có thể quay về mở lò luyện chế thần khí thôi… Thế mà lại là Tiên Cốt!

Trên boong thuyền, mọi người đều lộ vẻ mặt kinh hãi, không ngờ Tam Lộng Đại Sư lại có Tiên Cốt.

Nghe nói Tiên Cốt cũng tương tự như Chí Tôn Cốt của Tần Hạo, đều là một loại thể chất đặc biệt, phàm là người sở hữu Tiên Cốt đều có thể dễ dàng đột phá đến cảnh giới cuối cùng, phá vỡ hư không mà thành tựu Tiên nhân.

Có điều cũng chính vì sự thần kỳ của Tiên Cốt mà mỗi lần xuất hiện đều khiến các thế lực tranh giành.

Giờ đây, Tam Lộng Đại Sư có thể lấy ra Tiên Cốt, chứng tỏ chủ nhân của Tiên Cốt tám phần là đã chết rồi. "Đây chính là quy tắc sinh tồn của tu luyện giới sao!?" Tần Hạo vô cùng xúc động, nắm chặt nắm đấm.

Hắn bị móc cốt chỉ là do ca ca và gia tộc muốn ma luyện hắn, nhưng chủ nhân Tiên Cốt này lại mất đi tính mạng, điều đó cũng khiến hắn hiểu được sự tàn khốc của tu luyện giới, muốn sống sót thì chỉ có thể tự mình đủ cứng rắn. "Lão lừa ngốc này, hồ đồ quá!" Mộc Tú đứng một bên liên tục lắc đầu.

Ban đầu y còn tưởng Tần Phong lương tâm phát hiện, ai ngờ tất cả đều là chiêu trò, lợi dụng chấp niệm của Tam Lộng Đại Sư với thần khí, từng bước dụ dỗ y chủ động lấy Tiên Cốt ra.

Điều này cũng khiến y như thể quay về mùa hè năm đó, tận mắt chứng kiến Tần Phong đã dùng tám ngàn vạn tiền công trình để làm ra một món đồ tinh xảo giá tám trăm đồng như thế nào. "Tiếp theo không ai được làm phiền trẫm!!" Tần Phong vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, xoay người quay trở lại khoang thuyền.

Khác với những thần khí đã luyện chế trước đây, độ khó của việc giúp người khác tái tạo nhục thân thực sự quá cao, bắt buộc phải dồn một trăm phần trăm sự chuyên chú mới được.

Đương nhiên, trước khi vào khoang thuyền, hắn không quên nhặt Tiểu Bạch trở lại. "Hả!?" Mộc Tú tại chỗ sững sờ, nhất thời đầu óc không kịp phản ứng.

Từ hành vi cử chỉ của Tần Phong không khó để nhận ra, hắn tuyệt đối sẽ tham ô Tiên Cốt của Tam Lộng Đại Sư.

Nhưng từ biểu cảm nghiêm túc của hắn vừa rồi, y lại cảm thấy hắn không phải đang đùa, hắn thực sự định quay vào, luyện chế thứ gì đó cực kỳ lợi hại. "Thần côn, ngươi thấy không!?" Tam Lộng Đại Sư lập tức đắc ý khoe: "Bệ hạ muốn luyện chế thần khí cho bần tăng rồi, hơn nữa còn không phải là thần khí bình thường đâu a!!" "Ặc, ngươi vui là được rồi!" Mộc Tú đảo mắt một cái, không đành lòng đả kích lão lừa ngốc đó.

Mặc dù y không hiểu thao tác của Tần Phong, nhưng đối với nhân phẩm của Tần Phong thì y luôn khẳng định, tám ngàn vạn tiền công trình, thành phẩm mà đáng giá chín trăm đồng thì y coi như thua.

Lúc này — Tiểu Hương Phi trong khoang thuyền đang chờ Tần Phong trở lại.

Vốn dĩ nàng nghĩ Tần Phong trở về là có thể bắt đầu "trò chơi", ai ngờ vừa về đã lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh. "Bệ hạ!" Đôi mắt đẹp của Tiểu Hương Phi đầy vẻ oán trách.

Thấy Tần Phong có việc chính sự cần làm, nàng chỉ đành ngoan ngoãn trở về phòng mình. "Đinh!" một tiếng!!

Tần Phong lại lấy ra đồng tiền Độ Nhật Như Niên ném lên không trung, kết giới thời gian cũng theo đó triển khai, ba đại thần hỏa sau đó nhanh chóng dung hợp bay vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh. "Chủ nhân yên tâm, thỏ ta sẽ không để ai làm phiền ngài đâu!" Tiểu Bạch vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Nó biết Tần Phong nhặt nó về là vì chỉ tin tưởng mỗi nó. "Không cần!" Tần Phong lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ sau lưng Tiểu Bạch xuống, sau đó túm lấy tai thỏ lại ném ra khỏi khoang thuyền, sợ con thỏ này lát nữa ngủ mơ nói linh tinh làm phiền mình. "Oa oa, hắn bắt đầu chê thỏ ta rồi!" Tiểu Bạch thấy Giang Linh đang ở một bên, liền nhảy vào lòng nàng òa khóc nức nở. "Ca ca sắp bắt đầu luyện khí rồi!" Mức độ quan tâm của Tần Hạo khác với mọi người, hắn bắt đầu mong chờ Lôi Kiếp lát nữa.

Lúc này — Tần Phong mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra.

Tiểu Y Nha đang nằm bò trên bãi cỏ, chống cằm, lắc lư đôi chân nhỏ, sau khi cảm ứng được Sơn Hà Xã Tắc Đồ được mở ra, lập tức vui vẻ y nha y nha kêu to.

Nàng bé con mở đôi chân ngắn ngủn, chạy điên cuồng về phía lối ra. "Tiểu Y Nha, con đừng chạy mà!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái và các nữ quỷ khác lập tức lo lắng.

Từ khi Tiểu Y Nha đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ, các nàng đã chìm đắm trong niềm vui nuôi trẻ mà không thể thoát ra, nếu để nha đầu này chạy mất, chẳng phải là cắt đứt suối nguồn hạnh phúc của các nàng sao. "Y nha, y nha!!" Tiểu Y Nha không hề để ý đến đám nữ quỷ, vui vẻ mở hai bàn tay nhỏ, chạy về phía Tần Phong ở lối ra. "Tiểu Y Nha!!" Tần Phong không dám để bệnh kiều này ra ngoài, vội vàng hét lớn: "Tâm Nhan tiểu thư, nàng cũng không muốn ta tiêu diệt những thủ hạ này của nàng chứ!?" "Ngươi, ngươi vô sỉ!!" Giọng nói nghiến răng nghiến lợi của Tâm Nhan tiểu thư vang lên, ngay sau đó nàng bay ra từ quan tài thủy tinh trên đỉnh núi.

Vẫn là dung nhan tuyệt mỹ, khoác trên mình bộ hỷ phục đỏ thẫm. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bức bách người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử thỏa hiệp, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Thế này mới đúng chứ!" Tần Phong lộ ra nụ cười đắc ý của thừa tướng, một tay kéo Tâm Nhan tiểu thư ra.

Cũng để an ủi cảm xúc của tiểu la lỵ bệnh kiều, hắn đặc biệt đổi một hộp kẹo mút ném vào trong. "Đát mị, đát mị, đát mị yêu!!" Tiểu Y Nha đưa bàn tay nhỏ ra kêu to.

Nhưng thân thể lại bị mấy nữ quỷ chết dí giữ chặt, chỉ có thể trơ mắt nhìn cánh cửa từ từ đóng lại.

Trong khoang thuyền...

Tâm Nhan tiểu thư tức đến mức nắm chặt nắm đấm nhỏ, hận không thể cắn chết người đàn ông trước mắt.

Nhưng khi nàng phát hiện tu vi Chuẩn Đế Đỉnh Phong của Tần Phong, trong lòng lập tức dậy sóng cuồn cuộn, cũng tự giác buông lỏng nắm đấm của mình. "Tâm Nhan tiểu thư, đừng căng thẳng!" Tần Phong cười tủm tỉm nói: "Lần này mời nàng ra không phải để đánh nhau, mà là định tái tạo nhục thân cho nàng." "Ngươi biết mình đang nói gì không!?" Tâm Nhan tiểu thư không kinh hô, ngược lại lý trí nhíu mày nói: "Luyện chế nhục thân là hành động nghịch thiên, chưa nói đến việc phàm gian có bảo vật chí bảo để luyện chế nhục thân hay không, chỉ riêng việc sau khi luyện thành mà dẫn đến Lôi Kiếp, cũng tuyệt đối không phải sức người có thể chống đỡ được." "Chí bảo luyện chế nhục thân ta đương nhiên là có rồi!" Tần Phong lộ ra nụ cười tự tin như Long Vương, vẫy tay lấy Thái Sơ Tiên Tủy ra.

Chỉ thấy một đoàn dịch thể màu trắng sữa xuất hiện giữa không trung, sinh cơ bàng bạc như trẻ sơ sinh cũng theo đó mà phát ra từ bên trong.

Chương 846

"Đây là cái gì!?" Sắc mặt Tâm Nhan tiểu thư không khỏi biến đổi.

Mặc dù nàng chưa từng thấy Thái Sơ Tiên Tủy, nhưng trực giác lại mách bảo nàng, vật này tuyệt đối có thể tái tạo nhục thân.

Tần Phong không có ý định trả lời, tiếp tục nói: "Còn về Lôi Kiếp nàng cũng không cần lo lắng, nhị đệ của ta thiên hạ vô địch, chút Lôi Kiếp nhỏ nhoi này chẳng qua là màn biểu diễn tay nghề thôi." "Nhị đệ của ngươi!?" Trong lòng Tâm Nhan tiểu thư lại giật mình, không ngờ Tần Phong còn có một đệ đệ.

Hơn nữa nghe giọng điệu của Tần Phong, hình như còn yêu nghiệt hơn hắn, thế mà dám tự xưng thiên hạ vô địch. "Tâm Nhan tiểu thư!" Tần Phong đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta cũng là lần đầu tiên, không có kinh nghiệm, lát nữa ta cần nàng toàn lực phối hợp ta." "Được!" Sau khi xác định Tần Phong có thể tái tạo nhục thân, Tâm Nhan tiểu thư không chút do dự đáp ứng: "Lát nữa ta nhất định sẽ toàn lực phối hợp ngươi, ngươi cứ việc làm việc của ngươi, bất kể đau đớn thế nào ta cũng sẽ cắn răng kiên trì." "Tâm Nhan tiểu thư không hổ là nữ trung hào kiệt!" Tần Phong đưa ánh mắt khẳng định, sau đó cam đoan: "Tuy ta chưa từng tái tạo nhục thân cho ai, nhưng lại từng luyện chế mấy ngàn bộ khôi lỗi thân thể cho Trân Trân và các nàng, đối với từng chi tiết sớm đã rõ như lòng bàn tay, những cái khác không dám bảo đảm, nhưng tuyệt đối dám bảo đảm chân thực như đúc..." "Tốt quá rồi!" Tâm Nhan tiểu thư cười nhạt một tiếng, như băng sơn tuyết liên nở rộ.

Mặc dù hiện tại nàng là một hồn tu tu luyện thành công, nhưng lại vô cùng khao khát có được nhục thân.

Cho dù quá trình này sẽ khiến nàng hồn phi phách tán, tu vi cả đời trở về số không, nàng cũng nhất định phải thử một lần. "Vậy thì bắt đầu đi!" Tần Phong vung tay mở Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, sau đó ném Thái Sơ Tiên Tủy vào. "Bắt đầu đi!" Tâm Nhan tiểu thư một lần nữa khôi phục trạng thái cao lãnh, nắm chặt nắm đấm nhỏ nhảy vào trong đỉnh lô.

Nàng vừa nhảy vào trong đỉnh lô, đã bị ba đại thần hỏa bao phủ, đặc biệt là bên trong còn có Nam Minh Ly Hỏa, khắc tinh của hồn tu, đau đến mức nàng suýt nữa ngất xỉu ngay lập tức.

Nhưng nghĩ đến nhục thân, nàng đành cắn răng không phát ra tiếng. "Phanh!" một tiếng!!

Tần Phong không chút lòng thương hoa tiếc ngọc nào, kết ấn quyết đóng nắp đỉnh lại.

Và cùng với những ấn quyết liên tục đánh vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, Thái Sơ Tiên Tủy màu trắng sữa dần dần bao phủ Tâm Nhan tiểu thư, hóa thành một phôi thai hình người. "Ưm, ách..." Tâm Nhan tiểu thư cuối cùng vẫn không nhịn được, phát ra từng tiếng rên rỉ đau đớn. "Người xưa nói không lừa trẫm, chân tâm không nhất định đổi được chân tâm, nhưng dùng sức thì nhất định đổi được tiếng rên a!" Tần Phong không nhịn được cảm khái một tiếng, bắt đầu gia tăng lực độ trên tay. "Đồ háo sắc!!" Tâm Nhan tiểu thư xấu hổ khẽ mắng một tiếng, vội vàng cắn chặt môi không dám phát ra tiếng.

Lúc này — Mồ hôi của Tần Phong không ngừng chảy từ trán xuống, điêu khắc tỉ mỉ khiến hắn tiêu hao lượng lớn tinh thần.

Còn Tâm Nhan tiểu thư trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh cũng đang dần thành hình, ngũ quan tú mỹ động lòng người, thân hình uyển chuyển thướt tha, đường cong yêu kiều, làn da ẩn hiện, tỏa ra sức quyến rũ mê hoặc lòng người. "Sai rồi, sai rồi!" Tâm Nhan tiểu thư đột nhiên sốt ruột.

Nàng từ nhỏ đã được giáo dục theo kiểu khuê các nhà đại gia, nhưng thân thể mà Tần Phong luyện chế cho nàng lại quá đỗi nóng bỏng, khác biệt quá lớn so với dáng người vốn có của nàng. "Không sai đâu chứ!" Tần Phong hùng hồn nói: "Dược liệu là trẫm bỏ ra, công sức là trẫm bỏ ra, kỹ thuật là trẫm cung cấp, trẫm đương nhiên phải theo sở thích của mình mà làm chứ!" "Ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư tức đến nửa chết, nhưng lại không có cách nào với Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Nàng có thể nghi ngờ nhân phẩm của trẫm, nhưng nàng không thể nghi ngờ nhãn quang của trẫm!" Tần Phong vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Hắn không thèm để ý đến Tâm Nhan tiểu thư nữa, tiếp tục vùi đầu chuyên tâm điêu khắc tỉ mỉ.

Không chỉ dốc hết tâm trí kiểm soát từng chi tiết, mà còn thêm rất nhiều "điểm cộng" cho Tâm Nhan tiểu thư, cũng khiến Tâm Nhan tiểu thư tức đến suýt hồn phi phách tán. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chiếm tiện nghi người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử, khiến nàng xanh cả mặt, thu được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chiếm tiện nghi người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử, khiến nàng xanh cả mặt, thu được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "..." "Ừm!?" Tần Phong nghe thấy còn có thể lặp lại, càng thêm chuyên tâm kiểm soát chi tiết.

Không biết đã qua bao lâu, các chi tiết càng trở nên tinh xảo hơn.

Không chỉ da trắng mặt đẹp chân dài, mà còn có một loại khí chất và mị lực độc đáo, khiến người ta say mê, không thể tự thoát ra được. "Ừm, không tệ!" Ánh mắt Tần Phong đầy vẻ thưởng thức, rất hài lòng với tác phẩm của mình. "Ngươi có thể đừng nhìn nữa được không!?"

Tâm Nhan tiểu thư đột nhiên tức giận đến đỏ mặt.

Vừa rồi chỉ lo nghĩ đến việc có thể sống lại, quên mất Tần Phong là một con sắc lang lớn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chiếm tiện nghi người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tổng cộng thu được 1200 vạn Phản Phái Điểm!" "Lần này kiếm lớn rồi!" Tần Phong trong lòng sung sướng, sau đó nghiêm chỉnh nói: "Kẻ trong lòng dơ bẩn, nhìn cái gì cũng thấy hạ lưu.

Quân tử sắc mà không dâm, phát ra từ tình, dừng lại ở lễ.

Trẫm là thưởng mỹ, không phải sắc phê!" "Phi!" Tâm Nhan tiểu thư xấu hổ khẽ phi một tiếng, nhưng vẫn không có cách nào với Tần Phong. "Đi!" Tần Phong đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc, lấy Tiên Cốt ra ném vào trong đỉnh lô.

Ngay sau đó là một tràng ấn quyết hoa mắt chóng mặt, khiến Tiên Cốt nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể Tâm Nhan tiểu thư.

Lúc này — Bầu trời bên ngoài khoang thuyền bắt đầu âm u.

Từng tia sét màu tím không ngừng đan xen trong tầng mây, như thể lộ ra dấu chân gà vô tình xé rách hư không, đồng thời còn kèm theo từng tiếng sấm vang như xé tai, ẩn chứa một luồng khí thế hủy thiên diệt địa. "Bệ hạ đang luyện chế thần khí gì vậy!?" Ánh mắt mọi người đều đầy kinh hãi, có một cảm giác bị tử vong bao trùm.

Mặc dù họ biết Tần Phong là đệ nhất bảng luyện khí, nhưng cường độ của Lôi Kiếp này hoàn toàn vượt quá nhận thức của họ, còn đáng sợ hơn cả khi luyện chế Cửu Đỉnh năm xưa. "Bệ hạ!!" Tam Lộng Đại Sư cảm động đến nước mắt giàn giụa, không ngờ mình lại quan trọng đến thế đối với Tần Phong. "Oanh long long!!" Một đạo lôi đình hóa thành Lôi Long, gào thét bổ về phía thuyền Thần Phong. "Ngươi đừng hòng!!" Tần Hạo tay cầm Lôi Thần Chi Chùy, phi thân lên trời nghênh đón Lôi Kiếp. "Tần Hạo, cẩn thận đó!!" Tim Giang Linh đập thình thịch đến tận cổ họng, sợ Tần Hạo sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. "Oanh long long!!" Chỉ thấy Tần Hạo như một quả pháo đạn va chạm vào Lôi Kiếp, tiếng nổ vang như xé tai cũng theo đó mà vang vọng khắp trời đất, năng lượng cường đại khiến hư không vặn vẹo, bão năng lượng cũng bắt đầu cuốn sạch mọi thứ. "A..." Tần Hạo đau đến mức mặt mũi lập tức nhăn nhó, chỉ cảm thấy cơ thể như bị lửa đốt đau đớn.

Nếu không phải bản thân hắn sở hữu hai đại thần lôi, cũng như từng trải qua vài lần lôi đình tôi luyện thân thể, thì cú vừa rồi tuyệt đối có thể lấy mạng hắn ngay tại chỗ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại đỡ lôi, khiến hắn bị trọng thương, thu được 100 vạn Phản Phái Điểm!" "100 vạn!?" Tần Phong trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Mặc dù hắn đoán Lôi Kiếp để phục sinh Tâm Nhan tiểu thư sẽ rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này, chỉ một đạo đã khiến hắn kiếm được 100 vạn Phản Phái Điểm.

Nếu nhị đệ có thể đỡ được chín đạo, chẳng phải là kiếm trắng chín trăm vạn sao!?

Chương 847

"Nhị đệ, đệ phải trụ vững đó!" Tần Phong trong lòng cổ vũ nhị đệ: "Chỉ cần đệ trụ vững, ca ca không chỉ đưa đệ đi xem tiểu nữ bộc Thiên Tân, còn đưa đệ đi xem nhị thứ nguyên Đông Bắc nữa." "Oanh long long!!" Lôi Kiếp trên bầu trời ngày càng mãnh liệt, mỗi tiếng sấm đều khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Cũng không biết là huynh đệ tâm liên tâm, nghe được tiếng lòng của ca ca, hay là sự không cam lòng khắc sâu vào xương tủy của Tần Hạo, hắn bất chấp bản thân có bị hủy hoại hay không, liều hết sức mình một mình chịu đựng toàn bộ Lôi Kiếp. "Tần Vương, uy, uy!!" Hàng triệu tân sinh đời Tần gia đồng thanh hô lớn, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo đầy cuồng nhiệt. "Hô hô!!" Tần Hạo thở hổn hển từng hơi, toàn thân sớm đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy mây đen trên trời tan biến, một cảm giác thành tựu và mãn nguyện chưa từng có ùa lên trong lòng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại đỡ lôi, tổng cộng thu được 900 vạn Phản Phái Điểm!" "Thành công rồi sao!?" Tần Phong nhìn về phía Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, cũng không có quá nhiều gánh nặng tâm lý.

Thành công cố nhiên là tốt, không thành công cũng không sao, nhắm mắt một cái, lòng dạ sắt đá, nữ quỷ cũng có thể tạo tiểu nhân mà... "Phanh!" một tiếng!!

Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh theo đó mở ra, Tâm Nhan tiểu thư từ trong đó bay ra.

Ngũ quan tinh xảo tú mỹ động lòng người, làn da trắng nõn như ngọc, trong suốt óng ánh, khắp người tỏa ra một mùi hương u nhã thoang thoảng, tựa như một đóa hoa đang nở rộ. "Hô!" một tiếng, gió ấm thổi qua!

Tâm Nhan tiểu thư từ từ mở đôi mắt đẹp, có thể cảm nhận được gió thổi qua cơ thể.

Cảm giác quen thuộc đó không sai, nàng thật sự đã có lại thân thể, càng có thể nghe rõ tiếng tim đập, cảm giác máu chảy trong cơ thể... "Nga~~" Tâm Nhan tiểu thư còn chưa kịp vui vẻ mấy giây, đã hai tay ôm ngực kêu lên.

Chỉ thấy mình hiện tại đang trần truồng đứng trước mặt Tần Phong, mà Tần Phong cũng không hề có ý định xoay người, đang say sưa ngắm nghía nàng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử, khiến nàng xanh cả mặt, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đừng hiểu lầm, đây là ánh mắt thưởng thức của trẫm!" Đôi mắt Tần Phong đầy vẻ chân thành, như thể đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Không chỉ có làn da như ngọc của Tử Diên, còn có vòng eo nhỏ nhắn ngọt ngào, điểm cộng của Hồng Hạnh, vóc dáng chuẩn của Hữu Dung, đôi chân dài của Nguyệt Hi...

Cộng thêm dung nhan tuyệt thế "quốc thái dân an" của Tâm Nhan tiểu thư.

Đơn giản mà nói, đó là khuôn mặt thiên sứ, thân hình ma quỷ, khó mà khiến đàn ông rời mắt khỏi mình. "Ngươi, ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, căn bản không tin lời bẻm mép của Tần Phong.

Chỉ thấy nàng nhanh chóng đưa bàn tay ngọc ngà thon thả ra, giữa không trung ngưng tụ ra một bộ trường quần ống rộng màu trắng mặc vào người, nhẹ nhàng phiêu dật, thanh thoát như tiên tử. "Đừng đổi, trẫm muốn là hỷ phục cơ!" Tần Phong vội vàng lên tiếng ngăn cản, bảo Tâm Nhan tiểu thư mặc lại.

Hắn đâu phải là loại người nông cạn chỉ nhìn nhan sắc, mà là một đại kiêu hùng kế thừa ý chí của thừa tướng, giờ mà đổi hỷ phục ra, chẳng phải là vũ nhục nhân cách của hắn sao!? "Ngươi, ngươi vô sỉ!!" Tâm Nhan tiểu thư tức đến mức mặt nhỏ đỏ bừng, hận không thể tát cho người đàn ông này một bạt tai. "Xem ra, Tâm Nhan tiểu thư đây là không phối hợp a!" Tần Phong thở dài bất đắc dĩ, ngay sau đó kết ra một đạo chỉ quyết. "Ặc..." Tâm Nhan tiểu thư đột nhiên mặt đầy đau khổ, nâng tay ôm ngực quỵ xuống đất. "Ngươi, ngươi đã làm gì ta!?" Tâm Nhan tiểu thư mặt đầy đau khổ ngẩng đầu lên, biết nhất định là Tần Phong đã động tay động chân. "Không có gì!" Tần Phong từ từ ngồi xổm xuống, nâng cằm nhỏ tinh xảo của Tâm Nhan tiểu thư lên, cười tà mị nói: "Thái Sơ Tiên Tủy và Tiên Cốt ở Thượng Giới đều là bảo bối khó gặp, mà trẫm với nàng không thân không thích, thêm một chút bảo hiểm cho chúng chẳng lẽ là quá đáng sao!?" "Ngươi, ngươi vô sỉ!!" Tâm Nhan tiểu thư tức đến mức mặt nhỏ đỏ bừng.

Vốn dĩ nàng tưởng Tần Phong giúp nàng luyện chế nhục thân là lương tâm phát hiện, ai ngờ hắn lại không có ý tốt, lén lút hạ cấm cố trong cơ thể nàng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cấm cố người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 500 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cấm cố người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử, thu được một lần rút thưởng cơ hội!" "Đa tạ lời khen!" Tần Phong không lấy làm xấu hổ, ngược lại còn lấy đó làm vinh dự.

Lợi dụng một phần Thái Sơ Tiên Tủy, không chỉ kiếm được mấy chục triệu Phản Phái Điểm, còn nâng cao kỹ thuật luyện khí của mình, hơn nữa còn thu hoạch được một tiểu thư có thân hình hoàn mỹ, cùng với một lần rút thưởng cơ hội.

Hắn thực sự không tìm được lý do gì mà không nên lấy việc này làm vinh dự! "Ngươi, ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư tức đến mức ngứa răng, nhưng lại không có chút cách nào với Tần Phong. "Nhớ kỹ, sau này phải mặc hỷ phục đó!" Khóe miệng Tần Phong lộ ra nụ cười tà mị, trong lòng hô gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng. "Hoạt lạp!" một tiếng!

Bàn xoay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay tròn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng vật phẩm đặc biệt, một sợi Tình Ti!" Tình Ti: Tương truyền Nguyệt Lão dùng để buộc chỉ tình duyên nam nữ, nếu nam phương dùng Tình Ti buộc chân nữ phương, sẽ khiến nữ phương yêu mình đến mức không thể cứu chữa (Chú: Hiệu quả đơn phương, thận trọng khi dùng!). "Tình Ti!!" Tần Phong tại chỗ sững sờ, trong lòng càng kêu lên một tiếng "Hay thật".

Ban đầu hắn chỉ muốn hạ cấm cố cho Tâm Nhan tiểu thư, để tiện cho nàng ta thỏa hiệp sau này, ai ngờ hệ thống lại trực tiếp cho hắn một sợi Tình Ti, khiến hắn không "đào góc tường" Long Ngạo Thiên thì đúng là không thể nào nói xuôi được. "Ấy, ngươi làm gì đó!" Tâm Nhan tiểu thư đột nhiên kinh hoảng kêu lớn, chỉ thấy Tần Phong bất ngờ nắm lấy bàn chân nhỏ của nàng.

Ngay lúc nàng tưởng Tần Phong muốn làm chuyện bất chính với mình, thì lại thấy hắn lấy ra một sợi dây đỏ buộc vào mắt cá chân nàng.

Mặc dù nàng không biết sợi dây đỏ này tượng trưng cho điều gì, nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ lại cảm thấy rất nguy hiểm, nhưng ngay khi nàng chuẩn bị giãy giụa, sợi dây đỏ đột nhiên biến mất. "Phanh!" một tiếng!!

Tâm Nhan tiểu thư không thèm bận tâm sợi dây đỏ vì sao biến mất, bàn chân nhỏ vùng vẫy thoát khỏi ma trảo của Tần Phong, kinh hoảng thất thố đứng dậy lao ra khỏi khoang thuyền. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đối người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử sử dụng Tình Ti, thu được 500 vạn Phản Phái Điểm!" "Kiệt kiệt kiệt kiệt, chạy đi!" Tần Phong phát ra tiếng cười phản diện nói: "Nàng bây giờ dù có chạy đến chân trời góc biển, cũng không thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của trẫm đâu!" Lúc này — Mộc Tú và những người khác đều tụ tập bên ngoài khoang thuyền, muốn biết Tần Phong đã luyện chế thần khí gì.

Chỉ là khoảnh khắc cửa khoang thuyền mở ra, tất cả mọi người đều sững sờ, không hiểu nữ nhân này là thần thánh phương nào, vì sao trước đây họ chưa từng thấy. "Tránh ra!!" Tâm Nhan tiểu thư trên mặt vẫn còn mang vẻ kinh hoảng, vung tay áo một cái, hất bay Mộc Tú và những người khác ra xa, bản thân nàng cũng hóa thành một đạo bạch quang nhanh chóng rời đi. "Thật mạnh!!" Mộc Tú và những người khác vô cùng kinh hãi.

Phát hiện Tâm Nhan tiểu thư không phải mạnh bình thường, e rằng tùy lúc đều có thể đột phá cảnh giới cuối cùng mà phi thăng.

Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng vô cùng nghi hoặc, Hoang Cổ khi nào lại xuất hiện cường giả khủng bố như vậy, vì sao họ chưa từng nghe nói!?

Chương 848

Lại là khi nào đi theo bên cạnh Tần Phong, rốt cuộc hắn còn bao nhiêu át chủ bài chưa công bố!? "Nữ nhân này rốt cuộc là ai!?" Tam Lộng Đại Sư nhíu mày nói: "Vì sao bần tăng từ trên người nàng ta lại cảm ứng được một tia khí tức của Tiên Cốt!?" "Quốc sư không hổ là Quốc sư!" Tần Phong không vội không vàng bước ra, tán thưởng nói: "Chỉ trong khoảnh khắc đã cảm ứng được khí tức của Tiên Cốt, lực cảm tri này mà đặt ở Hoang Cổ cũng là kinh thiên động địa a!" "Bệ hạ, quá khen rồi!" Tam Lộng Đại Sư lập tức đổi sang nụ cười nịnh hót nói: "Không biết Bệ hạ, đã tự mình luyện chế trấn tự chi bảo gì cho ta!?" "Quốc sư vừa rồi chẳng phải đã thấy rồi sao!?" Đôi mắt Tần Phong đầy vẻ ngây thơ, nhìn về hướng Tâm Nhan tiểu thư rời đi. "Bần tăng vừa rồi đã thấy rồi sao!?" Tam Lộng Đại Sư đầu tiên sững sờ, rồi theo ánh mắt Tần Phong nhìn qua, lập tức cười xua tay nói: "Bệ hạ đừng có đùa với bần tăng, đó là một người sống sờ sờ a!!" "Trẫm chưa bao giờ đùa cợt!" Tần Phong trọng tâm chính là sự chân thành, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói: "Đây chính là trấn tự chi bảo mà trẫm tự mình luyện chế, các ngươi có thể gọi nàng ta là Hoạt Bồ Tát..." "Cái đậu má này cũng được nữa hả!!" Mộc Tú và những người khác trong lòng kêu lên một tiếng "Hay thật".

Mặc dù họ đã đoán Tần Phong sẽ gây chuyện, nhưng thực sự không ngờ hắn lại có loại thao tác bần tiện này, khiến họ nhất thời không phân biệt được đó là Hoạt Bồ Tát giáng trần, hay là Hoạt Diêm Vương tái thế. "Sống!?" Tam Lộng Đại Sư cả người lập tức không ổn, vội vàng nói: "Bệ hạ, không phải đã nói rõ là luyện chế thần khí cho bần tăng sao?

Giờ sao lại làm ra một Hoạt Bồ Tát vậy!?" "Quốc sư, ngài đâu có bảo trẫm luyện thần khí đâu!?" Tần Phong vẻ mặt đầy ngây thơ nói: "Ngài vừa rồi chỉ nói với trẫm là thiếu trấn tự chi bảo, cho nên trẫm mới nghĩ đến việc luyện chế một tượng Bồ Tát.

Mà Bồ Tát đã chết thì làm sao hiển lộ thân phận luyện khí đại sư thiên hạ đệ nhất của trẫm được, thế là trẫm mới dốc hết tâm huyết luyện chế ra tôn Hoạt Bồ Tát này, có gì không đúng sao!?" Nói xong — mặt Tần Phong không đỏ một chút nào, không cho rằng mình đang lừa người.

Mặc dù Tâm Nhan tiểu thư không tu Phật, nhưng lại có một trái tim Thánh Mẫu, gọi nàng là Hoạt Bồ Tát là hợp tình hợp lý, huống chi nàng ta quả thực do chính tay hắn luyện chế, "mới ra lò" không quá hai phút rưỡi. "A cái này!!" Mọi người vẻ mặt không khỏi sững sờ, cảm thấy hình như không có gì sai.

Vừa rồi Tam Lộng Đại Sư đúng là đã nói thiếu một trấn tự chi bảo, mà trấn tự chi bảo của chùa miếu là Bồ Tát cũng hợp tình hợp lý, chỉ là Hoạt Bồ Tát này thì đúng là khai sáng tiền lệ rồi. "Thế nhưng..." Tam Lộng Đại Sư sốt ruột đến mức sắp khóc, muốn đánh thức lương tâm ít ỏi của Tần Phong.

Cứ như thể trang web duy nhất mà "cẩu tác giả" yêu thích bị chặn, lương thực tinh thần đột nhiên bị gián đoạn, khẩn thiết muốn cầu xin người tốt bụng ra tay giúp đỡ vậy. "Con lừa ngốc đáng thương!!" Mộc Tú ném ánh mắt đồng tình, cảm thấy Tiểu Bạch nói quá đúng. "Đánh gió phải đánh miệng, đánh gái phải xếp hàng!" Từ khoảnh khắc Tần Phong chủ động nói chuyện với y, y đã định trước một kết cục bi thảm, hố đã được đào sẵn từ lâu, ngay cả chỗ để kêu oan cũng không có. "Trẫm hiểu rồi!" Tần Phong chợt nhận ra: "Quốc sư là muốn thần khí!" "Đúng, đúng, đúng..." Tam Lộng Đại Sư kích động liên tục gật đầu, trong mắt lại một lần nữa lóe lên hy vọng. "Vậy sao ngài không nói sớm!?" Tần Phong đột nhiên "đổ thừa" lại: "Quốc sư nếu muốn thần khí, ngài nên nói sớm với trẫm chứ, ngài không nói thần khí, trẫm làm sao biết ngài cần thần khí đây!?" "Lại thành lỗi của bần tăng rồi sao!?" Tam Lộng Đại Sư tại chỗ hóa đá, không hiểu sao lại thành lỗi của mình. "Đánh gió quả nhiên phải đánh miệng!" Mộc Tú lại không nhịn được cảm khái một tiếng, phát hiện tầm nhìn của mình vẫn còn quá nhỏ hẹp.

Ban đầu y còn tưởng tám ngàn vạn tiền công trình thì Tần Phong sẽ làm ra một món đồ giá tám trăm đồng, nhưng ai ngờ Tần Phong lại không tiêu một xu nào lãng phí, bảo đảm chất lượng hoàn thành công trình, chỉ là đã "đá" bên đầu tư ra khỏi cuộc chơi.

Đại Tần kiếm tiền Long Quân tiêu, một xu cũng đừng hòng mang về nhà!

Đồng thời, trong lòng Mộc Tú cũng chợt nhận ra, khó trách Lôi Kiếp vừa rồi lại đáng sợ đến vậy, ngay cả Tần Hạo cũng bị đánh cho suýt toi mạng, hóa ra là Tần Phong đang thay người nghịch thiên cải mệnh tái tạo nhục thân. "Quốc sư, lần này trẫm tha thứ cho ngài!" Tần Phong lấy đức báo oán, nghiêm túc nói: "Sau này nhớ kỹ nhất định phải nói rõ ràng, trẫm tuy không phải thánh nhân gì, nhưng lại đặc biệt khai minh, vô cùng sẵn lòng lắng nghe lời can gián của các đại thần." "Đ.M thằng khốn, khốn nạn mà!!" Tam Lộng Đại Sư trong lòng ủy khuất, nhưng chính là không dám nói ra. "Phanh!

Phanh!

Phanh!

Phanh!" Trong khoang thuyền liên tiếp truyền ra từng đạo dao động năng lượng, còn kèm theo một luồng khí tức Đại Đạo khủng bố. "Chuyện này là sao!?" Mộc Tú và những người khác trong lòng giật mình, nhao nhao quay đầu nhìn về phía khoang thuyền.

Chỉ thấy Hữu Dung và những người khác lần lượt bước ra từ trong khoang thuyền, không chỉ tu vi đã đột phá, mà khắp người còn tỏa ra một luồng khí tức Đại Đạo độc hữu. "Thật sự quá lợi hại!" Hữu Dung và những người khác vui mừng khôn xiết, vô cùng hài lòng với thu hoạch lần này. "Chị dâu Hữu Dung, mau đến xem Tần Hạo kìa!" Giọng nói lo lắng của Giang Linh truyền đến.

Chỉ thấy Tần Hạo toàn thân đen thui nằm trên boong thuyền bốc khói, Giang Linh thì ở một bên sốt ruột quạt gió giúp hắn hạ nhiệt.

Còn Lâm Hồng Đậu muốn lên giúp, nhưng lại sợ Giang Linh hiểu lầm, chỉ có thể căng thẳng đứng một bên, ánh mắt không rời Tần Hạo một khắc. "Đến đây!" Hữu Dung trong nháy mắt "mê mất bản thân", nhấc váy lên chuẩn bị đi qua. "Yên tâm, chết không được đâu!" Tần Phong một tay kéo Hữu Dung lại, bước tới nhẹ giọng nói: "Nhị đệ, vừa rồi đệ biểu hiện không tệ, ca ca quyết định tối nay đưa đệ đi Tần Hoài Hà!" "Cộc!" một tiếng!

Chỉ nghe trong cơ thể Tần Hạo truyền đến tiếng tim đập mạnh mẽ, như thể trong nháy mắt được tiêm mấy chục ống adrenaline vậy. "Cái đậu má này cũng được nữa hả!?" Hữu Dung đứng một bên đều nhìn ngây người.

Nàng từ nhỏ học y nhiều năm như vậy, còn chưa từng thấy hiện tượng này. "Đơn giản mà nói, đây chính là kỳ tích y học a!" Mộc Tú và những người khác cũng nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, trong lòng cũng thầm mặc niệm cho Tần Hạo.

Chỉ thấy Giang Linh đã gỡ bỏ lớp ngụy trang dịu dàng, không chỉ khuôn mặt nhỏ lạnh đi, mà nắm đấm nhỏ cũng đã cứng lại rồi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích mối quan hệ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và oan gia hoan hỉ của hắn, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Ca ca, biết ngay là đệ thích chiêu này!" Tần Phong không những không dừng lại, còn cười ha ha nói: "Nhị đệ, nghe nói họ đã cho ra mắt một trăm lẻ tám hạng mục mới, ca ca đưa đệ đi thử một chút nhé!?" "Một trăm lẻ tám loại!?" Tần Hạo mạnh mẽ ngồi bật dậy, hai mắt sáng rực nhìn Tần Phong.

Nhưng giây tiếp theo, cả người hắn sững sờ.

Chỉ thấy mọi người đều nhìn chằm chằm hắn, trong ánh mắt đó ngoài ba phần kinh ngạc ra, còn có năm phần đồng tình và hai phần thương hại. ...Cảnh tượng chuyển đổi, trong rừng rậm.

Đường Xuyên và Uyên Tổng đã tốn hết lời lẽ, cũng không thể khiến Phương Trường một lần nữa quật khởi. "Anh Xuyên, người này phế rồi phải không!?" Uyên Tổng vẻ mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Nếu không phải anh Xuyên nói gì là đúng nấy, hắn thật sự nghi ngờ Phương Trường là hàng giả rồi, hoàn toàn không có khí thế mà một kẻ đồ sát chúng sinh nên có. "Thật sự phế rồi sao!?" Sắc mặt Đường Xuyên bắt đầu rối rắm, suy nghĩ xem có nên tiếp tục khuyên nhủ hay không.

Chỉ dựa vào bọn họ hiện tại mà phản Tần thì không nghi ngờ gì là chuyện hoang đường, chỉ có để Phương Trường một lần nữa quật khởi mới có một chút hy vọng. "Phương Trường, ngươi đã mê mang rồi sao!?" Đường Xuyên không cam lòng tiếp tục khuyên nhủ: "Ngươi năm xưa hào tình vạn trượng bước lên con đường này, sao giờ đến cả bản thân ngươi cũng nghi ngờ chính mình rồi, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn dừng bước tại đây sao!?" "Không dừng bước thì sao!?" Phương Trường đột nhiên vẻ mặt kích động nói: "Ta cố gắng thì cũng vậy, không cố gắng thì vẫn vậy thôi!" "Có phản ứng rồi!" Mắt Đường Xuyên sáng lên, vội vàng tiếp tục khuyên nhủ: "Cương là luyện ra, đao là mài ra.

Cho dù tất cả mọi người trên đời này đều nói ngươi không được, thì bản thân ngươi cũng không thể nói mình không được.

Không chịu mệnh thì hãy liều mạng!" "Liều mạng!?" Phương Trường tự giễu một tiếng, tiếp tục co ro trên đất.

Chương 849

Hắn không phải chưa từng nghĩ đến việc đi tìm Tần Phong liều mạng, nhưng cuối cùng không ngoại lệ đều là sống không bằng chết. "Phương Trường, ngươi quên Nam Phong công chúa rồi sao!?" Đường Xuyên thấy Phương Trường lại im lặng, liền bắt đầu kích động nói: "Nghe nói nàng đã trở thành một đóa kiều hoa được Tần Phong nuôi dưỡng trong A Phòng Cung, mỗi ngày đều phải chịu đựng những đòn đánh như cuồng phong bạo vũ..." "Nam Phong!!" Trái tim Phương Trường không khỏi quặn lại, trong đầu lại hiện lên những hồi ức tốt đẹp. "Có kịch hay rồi!" Đường Xuyên mừng như điên, vội vàng tiếp tục kích thích: "Phương Trường, bây giờ Đại Việt Hoàng Triều đã diệt vong, hoàng tộc Đại Việt cũng bị Tần gia tiêu diệt, ngươi hiện tại là chỗ dựa duy nhất của công chúa Nam Phong, ngươi thật sự nhẫn tâm nhìn nàng luân lạc thành đồ chơi của Tần Phong sao!?" "Chỗ dựa duy nhất sao!?" Phương Trường đột nhiên cười bi thương: "Nàng ta e rằng mong muốn được trở thành đồ chơi của Tần Phong còn không kịp, nếu ta có đi tìm thì nàng ta cũng chỉ đuổi ta đi, sợ Tần Phong hiểu lầm thôi!" "Hả!?" Đường Xuyên lập tức sững sờ tại chỗ.

Ban đầu y nghĩ có thể dùng công chúa Nam Phong để kích thích Phương Trường quật khởi trở lại, nhưng ai ngờ công chúa Nam Phong lại đã bị Tần Phong 'thu phục' hoàn toàn, khiến y nhất thời không biết phải khuyên thế nào. "Chỉ vậy thôi sao!?" Uyên Tổng bày tỏ rằng mình có quyền phát biểu, vẻ mặt đầy khinh bỉ nói: "Ngươi cái này căn bản không gọi là yêu, ngươi chỉ là thèm khát thân thể của nàng thôi!" "Ta không phải thèm khát thân thể nàng, ta là tình yêu chân thật!!" Phương Trường như bị kích động, gào lên như phát điên:

"Nàng ta đã sống trong lòng ta rồi, ngay cả trong mơ cũng là bóng hình nàng, hơn nữa còn không thể xóa bỏ, không thể xóa bỏ...

Ngươi biết ta yêu nàng nhiều đến mức nào không!?" "Đây chính là tình yêu của ngươi sao!?" Uyên Tổng lại nhớ đến tiểu sư muội, vẻ mặt thâm tình nói: "Yêu một người thì phải chấp nhận tất cả của nàng, dù ta biết nàng không yêu ta, ta cũng có thể chấp nhận nàng mang thai con của người khác rồi kết hôn với ta, con cái ta sẽ nuôi, tuyệt đối không can thiệp vào nàng và tự do của nàng, chỉ cần cho ta một chút cảm giác tham gia là được." "Vãi chưởng!!" Nội tâm Phương Trường chấn động cực độ.

Y cứ ngỡ đối phương là một tình thánh vĩ đại, không ngờ gã lại là một con liếm cẩu!

Từ nay về sau, nàng cứ đi cây cầu độc mộc của nàng, ta sẽ chịu trách nhiệm chống đỡ cây cầu phía dưới, chỉ hy vọng nàng có thể đi thật vững vàng một chút, nếu ngã thì ta sẽ đau lòng lắm. "Vãi chưởng!!" Đường Xuyên cũng thốt lên một câu tục tĩu, phát hiện đã đánh giá thấp vị tiểu đệ này. "Các ngươi đi đi!

Lòng ta đã chết rồi!" Phương Trường cười khổ nói: "Tuổi trẻ khinh cuồng, luôn cho rằng việc thiên hạ không gì không thể làm; Năm tháng trôi qua, cuối cùng cũng cảm thấy con người thiên hạ, sức cùng lực kiệt!" "Ta không đồng tình!" Uyên Tổng thần sắc nghiêm túc nói: "Những gì đã qua không thể thấy, những gì sắp tới còn có thể theo đuổi, sai lầm đã mắc không thể vãn hồi, tương lai đáng để theo đuổi!!" "Đừng phí sức nữa!" Phương Trường tự bạo tự khí nói: "Mải ngắm mưa gió tuổi trẻ, thoắt cái nửa đời trôi nổi!" "Đây chính là lý do ngươi từ bỏ sao!?" Uyên Tổng cau mày nói: "Gió nổi lên từ cuối thời thái bình, sóng gợn hình thành giữa những gợn nhỏ, rơi xuống đáy thung lũng cũng phải nở hoa, chìm xuống đáy biển cũng phải ngắm trăng, thay vì oán trách bóng tối, chi bằng cầm đèn bước về phía trước!"

"Cầm đèn bước về phía trước!?" Phương Trường vẫn tự bạo tự khí nói: "Nước chẳng phải nước, sương chẳng phải sương, thế gian hồng trần cứ thế trôi đi, một mình nhìn về phía tây đều mịt mờ, đâu là tiến bước, đâu là con đường!?" "Ngươi người này thật là cứng đầu không chịu vào!" Uyên Tổng lạnh lùng nói: "Nước là nước, sương là sương, bước vào hồng trần mới có chừng mực, nhìn về phía tây đâu đâu cũng là đường, bước về phía trước là đường, con đường đã đi qua cũng là đường!" "Hả!?" Đường Xuyên nhìn đi nhìn lại hai người, phát hiện mình chỉ là người ngoài cuộc.

Thôi vậy!

Người ngoài cuộc thì là người ngoài cuộc, việc gì phải nhập vai quá sâu chứ!? "Bước về phía trước là đường, con đường đã đi qua cũng là đường!" Thân thể Phương Trường không khỏi run lên, cảm giác nhiệt huyết đang sôi trào.

Nhưng vừa nghĩ đến khuôn mặt cười tà mị của Tần Phong, y chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên đến thiên linh cái, nhiệt huyết vừa bùng lên trong lòng lập tức bị dập tắt.

Ban đầu y chỉ coi Tần Phong là một công tử ăn chơi trác táng, ỷ vào thân phận xuyên việt giả của mình, trong lòng y không hề ghen tị một chút nào, cũng không coi trọng hắn.

Nhưng ai ngờ Tần Phong không chỉ thiên phú cao, mà còn biết phân biệt đúng sai, biết cách đối nhân xử thế, biết nắm bắt tình hình, biết tận hưởng cuộc sống, càng là một kẻ giả tạo tàn nhẫn, xảo quyệt ngụy thiện, giỏi che giấu.

Đối đầu với loại người này, y thật sự đã sợ rồi! "Lại tịt rồi sao!?" Uyên Tổng thấy Phương Trường vẫn không thể hùng khởi, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Giờ ta còn nghi ngờ, ngươi có phải là đàn ông nữa không..." "Ngươi nói ai không phải đàn ông!!" Phương Trường như thể đã nhập đúng mật mã, lập tức bùng nổ, bóp chặt cổ Uyên Tổng.

Oanh long long!!

Chỉ thấy năng lượng trong cơ thể Phương Trường bùng phát tức thì, hóa thành cơn bão năng lượng cuồn cuộn quét ngang cả khu rừng. "Đánh người không đánh mặt a!" Đường Xuyên không nhịn được rùng mình một cái, có thể cảm nhận được sát khí trong mắt Phương Trường.

Có lẽ người khác không biết quá khứ của Phương Trường, nhưng y đã từng đích thân 'thăm dò' vào cái đêm mưa năm đó.

Ban đầu y tưởng Phương Trường là một người phụ nữ, còn định chăm sóc nàng cả đời, ai ngờ sau này mới biết y thực sự 'không có'.

Đây cũng là lý do khi y gặp lại Phương Trường, y nguyện ý giúp y quật khởi trở lại.

Dù sao thì, cũng đã từng yêu! "Đinh đoong, kiểm tra thấy Thiên Tuyển Chi Tử cấp thấp bị kích thích, thành công thăng cấp thành Thiên Tuyển Chi Tử trung cấp!" "Là Phương Trường sao!?" Tần Phong không khỏi sững người, quay đầu nhìn về phía Hồng Hạnh bên cạnh.

Bốp một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong đột nhiên nâng bàn tay lớn lên, một cái tát giáng xuống mông xinh đẹp của Hồng Hạnh. "Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ ức hiếp chu sa chí của Thiên Tuyển Chi Tử trung cấp, nhận được 500 Phản Phái Điểm!" "Đúng thật là Phương Trường!!" Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ Phương Trường lại giận dữ thăng cấp.

Hắn cũng không biết sau khi Phương Trường hùng khởi thì việc đầu tiên y làm có phải là đến A Phòng Cung để giải cứu bạch nguyệt quang của mình không, hắn còn để thân ngoại hóa thân của mình ở trong A Phòng Cung, cùng với chín vị lão tổ của Tần gia nữa. "Ngươi làm gì mà đánh ta!?" Hồng Hạnh giận đến phồng má.

Mặc dù vì những lời nói kia mà mức độ hảo cảm của nàng đối với Tần Phong đã tăng mạnh, nhưng điều này không có nghĩa là hắn có thể vô duyên vô cớ đánh mông mình. "Phản ứng này không đúng lắm a!" Tần Phong nghi hoặc đánh giá Hồng Hạnh.

Hắn cứ nghĩ nàng ở bên Phong Tình sẽ rất hiểu chuyện, ai ngờ lại cứ như một cô bé mà la hét ầm ĩ, hoàn toàn không có giác ngộ của một tiểu kiều thê chủ động đổi tư thế. "Ngươi, ngươi nhìn cái gì!?" Hồng Hạnh bị nhìn đến toàn thân không tự nhiên, nhưng lại không có ý định né tránh.

Nàng đã trả tiền cho tên lừa đảo Tần Tiểu Bạch rồi, sớm đã chuẩn bị tinh thần bị 'đâm một cái túi lớn', chỉ hy vọng sau đó Tần Phong có thể đồng ý cho nàng dẫn binh xuất chinh. "Không có gì!" Tần Phong thu lại ánh mắt.

Mặc dù Hồng Hạnh có thêm điểm cộng, nhưng hắn vẫn muốn "nuôi dưỡng" thêm một thời gian rồi tính, vạn nhất Phương Trường vương giả trở lại, hắn chẳng phải có thể kiếm một món hời lớn sao. "Ca, cứu mạng a!" Tần Hạo phát ra một tiếng kêu cứu thảm thiết, đang bị Giang Linh đè xuống đất điên cuồng 'tấn công'.

Bọn họ Vô Song Thành chiêu Tần Hạo về làm con rể, chứ không phải tìm y về làm anh em kết nghĩa với mình, bỏ mặc mỹ kiều thê ở nhà mà không làm gì, lại suốt ngày nghĩ đến việc đi Tần Hoài Hà tìm kiếm khoái lạc.

Việc này có thể nhịn, nhưng thím không thể nhịn!

Ai có thể nhịn, ta không thể nhịn! "Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ châm ngòi mối quan hệ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và oan gia hoan hỉ, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Ra tay cũng quá nặng rồi đấy!!" Tần Phong nhìn mà đau lòng không thôi.

Vội vàng đưa roi da nhỏ của Nguyệt Hi qua, sợ rằng bàn tay nhỏ của Giang Linh đánh đến đau... "Cái nhà này ta không thể ở thêm một ngày nào nữa!" Tần Hạo rơi nước mắt tủi thân, bày tỏ rằng mình khóc một lát là sẽ ổn thôi. "Làm sao đây!?" Lâm Hồng Đậu vẻ mặt đầy lo lắng, chủ yếu là đau lòng cho Tần giegie.

Mặc dù vừa rồi Tần Hạo bị mấy câu nói kích thích tỉnh lại, nhưng vết thương do vượt lôi kiếp gây ra không phải giả, làm sao có thể chịu nổi sự đánh đập không nặng không nhẹ của Giang Linh như vậy. "Hôm nay, bản tiểu thư sẽ tha cho ngươi trước!" Giang Linh sắc mặt rối rắm, cuối cùng vẫn không nỡ ra tay tàn nhẫn.

Nàng chọn tha thứ cho Tần Hạo!

Chương 850

"Linh nhi!" Tần Hạo bỗng dưng muốn khóc thành tiếng, phát hiện vẫn là tức phụ nhà mình là chu đáo nhất. "Trẫm hiểu rồi, đệ muội là lo nhị đệ bị đánh hỏng thôi!" Tần Phong chủ động châm ngòi thổi gió, mở Trùng Đồng khóa chặt nhị đệ đang bị thương.

Chỉ thấy mắt trái tuôn trào sinh cơ bàng bạc, tức thì tràn vào trong cơ thể nhị đệ, làn da cháy đen trên người y bắt đầu bong tróc, lộ ra lớp da mới trắng nõn. "Ách..." Mộc Tú và những người khác hoàn toàn cạn lời, trao cho Tần Hạo một ánh mắt đồng tình.

Đệ đệ là một đệ đệ hiểu chuyện tốt bụng, nhưng thời kỳ phản nghịch của ca ca thì hơi dài, có điều kiện thì đánh đệ đệ, không có điều kiện thì cũng phải tạo điều kiện để đánh đệ đệ.

Ngươi vui, ta không vui!

Ta vui, ngươi không vui! "Cố lên!" Tần Phong ném đi một ánh mắt cổ vũ, bảo Giang Linh đừng khách khí với hắn. "Ách..." Giang Linh lúng túng đứng tại chỗ, có cảm giác tiến thoái lưỡng nan.

Vừa rồi sở dĩ tha thứ cho Tần Hạo là vì vết thương của y rất nặng, bây giờ vết thương của Tần Hạo đã hồi phục, nàng thật sự không biết tìm cớ gì để tha thứ cho y nữa.

Huống hồ không khí hiện tại đã đến mức này rồi, không đánh thì không biết phải kết thúc thế nào. "Ngươi đúng là thân ca của ta a!" Tần Hạo triệt để phát điên.

Càng cảm thấy khi không có nguy hiểm, thì ông anh này chính là nguy hiểm lớn nhất của y.

Đúng lúc này —— Thiên Quân và Vạn Mã đi đến Thần Phong

Chu, báo cáo với Tần Phong rằng có sứ giả Mật Tông cầu kiến. "Mật Tông!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, ấn tượng của hắn về Mật Tông không hề tốt.

Bọn họ là những kẻ thống trị tuyệt đối của Phật giáo thảo nguyên, cũng là thánh địa trong lòng người thảo nguyên, nhưng lại thường dùng người sống để cử hành hoạt động tế tự.

Đặc biệt là những pháp khí được sử dụng, đều là luyện chế từ người sống. "Bệ hạ!" Mộc Tú tiến lên mở lời: "E rằng là việc chúng ta xuất chinh thảo nguyên rầm rộ, khiến các bộ lạc thảo nguyên cảm thấy hoảng sợ, cho nên Mật Tông mới phái sứ giả đến thăm dò ý tứ của Bệ hạ." "Có lý!" Tần Phong đồng tình gật đầu, sau đó hỏi: "Hiện tại tình hình các bộ lạc trên thảo nguyên ra sao!?" "Bẩm Bệ hạ!" Thiên Quân vội vàng nói: "Kể từ khi Tây Vực Thành và Yến Vân Tộc khai chiến, toàn bộ các bộ lạc thảo nguyên lần lượt bị cuốn vào, mãi đến cách đây không lâu mới đình chiến dưới sự điều hòa của Mật Tông." "Bệ hạ!" Vạn Mã tiếp lời: "Nghe nói cuộc đại chiến giữa các bộ lạc thảo nguyên lần này, tổn thất đều rất nghiêm trọng, tổng thể chiến lực của toàn bộ thảo nguyên đã không còn đủ một nửa so với trước chiến tranh." "Thế thì còn gặp cái quái gì nữa!" Tam Lộng Đại Sư đang buồn không có chỗ phát tiết, lập tức lớn tiếng hô: "Cứ thế xông thẳng vào thảo nguyên, trước hết diệt sạch thánh địa Mật Tông trong lòng bọn chúng, sau đó đi chinh phục thảo nguyên các bộ, phàm kẻ nào dám không phục, đều chém!!" "Có lý!" Tần Phong đồng tình gật đầu.

Mặc dù bản thân hắn rất không thích bạo lực, nhưng không thể không thừa nhận bạo lực là hiệu quả nhất. "Quả nhiên là Tần bạo chúa!" Lâm Hồng Đậu ở một bên tức đến không chịu được, cảm thấy Tần Phong thực sự quá tàn bạo.

Mặc dù hắn có tư tưởng vượt thời đại này, nhưng sự tàn bạo của hắn cũng là có thật, mạng người trong mắt hắn chẳng khác gì cỏ rác không đáng giá. "Ca ca, không thể!" Tần Hạo vội vàng tiến lên khuyên nhủ: "Hiện nay Đại Tần đã thống nhất thiên hạ, lấy bạo chế bạo chỉ khiến thiên hạ ly tâm ly đức, chúng ta nên dùng lòng nhân ái để cảm hóa thảo nguyên..." "Hả!?" Trong đôi mắt đẹp của Lâm Hồng Đậu lại dấy lên hy vọng, biết Tần Hạo chưa quên lời hứa với nàng. "Câm miệng!" Tần Phong đột nhiên quát lên ngắt lời, không muốn nghe đạo đức của nhị đệ.

Hiện tại thiên hạ vừa mới sơ định, khắp nơi đều là những kẻ hung hãn máu tanh đầu lưỡi dao, hắn không có thời gian để làm cái gì gọi là cảm hóa đạo đức, chỉ có dùng trọng điển mới có thể khiến những người này thành thật. "Ca..." Tần Hạo vẫn không chịu bỏ cuộc, vẫn muốn khuyên thêm một chút.

Y biết vị thân ca này làm việc luôn nhanh như chớp, nếu thật sự chọn theo đề nghị của Tam Lộng Đại Sư, vậy thảo nguyên tất sẽ máu chảy thành sông. "Đưa Tần Vương xuống điều trị vết thương!" Tần Phong vẫy tay ngắt lời, thần sắc uy nghiêm không cho phép phản bác. "Tần Vương, đi thôi!" Tạ Thiên, Tạ Địa sợ đến run rẩy, vội vàng tiến lên kéo Tần Hạo xuống.

Dù Tần Hạo nặng 100 cân, có 110 cân Chí Tôn Cốt cũng không dám lên tiếng, ngoài cảm giác áp bức do uy lực nhân hoàng mang lại, còn có tâm lý bóng ma khi "tặng phẩm" đối mặt với "chính phẩm". "Ca ca, cáo lui!" Giang Linh lập tức biến thành đại gia khuê tú, sau khi hành lễ xong thì ba chân bốn cẳng chạy. "Vẫn không được sao!?" Sự thất vọng trong đôi mắt đẹp của Lâm Hồng Đậu không thể che giấu, nàng cũng cùng Tần Hạo và những người khác lui xuống.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng nảy ra một ý niệm, nếu hoàng đế Đại Tần có thể đổi thành Tần Hạo thì tốt biết bao, đó tuyệt đối là phúc của bách tính thiên hạ. "Thiên Quân, Vạn Mã!" Tần Phong thấy những người gây cản trở đã đi hết, liền hạ lệnh: "Các ngươi đi nói với sứ giả Mật Tông, bọn chúng còn chưa đủ tư cách gặp trẫm, bảo Hoạt Phật của bọn chúng đến triều bái trẫm." "Vâng!" Thiên Quân, Vạn Mã ôm quyền lĩnh mệnh, quay người lui xuống truyền đạt mệnh lệnh. "Xì xì..." Trần Tổ đột nhiên nháy mắt ra hiệu cho Tam Lộng Đại Sư, bảo y mau chóng giúp mình nói vài lời.

Hiện tại Tần Phong ngay cả mặt mũi của em trai ruột cũng không nể, ý định dùng võ lực trấn áp thảo nguyên đã rất rõ ràng, đây chính là cơ hội tốt để y lập công dựng nghiệp. "Bệ hạ!" Tam Lộng Đại Sư cũng biết thu tiền thì phải làm việc, vội vàng tiến lên nói: "Trần Tổ sở hữu Ám Ảnh Thần Thể, một mình có thể địch vạn quân, đảm nhiệm chức Tiền phong tướng quân là thích hợp nhất." "Số tiền này không uổng phí a!" Trần Tổ trong lòng kích động, cảm thấy lần này chắc chắn ổn rồi.

Dù sao thì Tam Lộng Đại Sư cũng là Quốc Sư của Đại Tần, vừa rồi lại bị Tần Phong "hố" một vố, chỉ cần là người bình thường thì chắc chắn sẽ đồng ý thôi. "Không được!" Tần Phong không phải người bình thường, quả quyết từ chối: "Lần này Tiền phong tướng quân sẽ do công chúa Hồng Hạnh đảm nhiệm, còn về Trần Tổ, trẫm có an bài khác!" "Ta?

Tiền phong tướng quân!?" Hồng Hạnh khó tin nhìn Tần Phong, nghiêm trọng nghi ngờ mình có phải đã nghe nhầm hay không.

Nàng còn chưa thuyết phục Tần Phong, mà hắn đã đồng ý cho nàng dẫn binh xuất chinh rồi!?

Chẳng lẽ là bồi thường cho cái tát vừa nãy!?

Nếu thật sự là bồi thường cho cái tát vừa nãy, nàng không ngại đổi tư thế rồi bị tát thêm một cái nữa.

Cảnh tượng chuyển —— Tiểu thư Tâm Nhan đứng trên sườn đồi, ngắm nhìn cảnh đẹp thảo nguyên phía trước.

Nhưng lúc này nàng lại không có mấy tâm tư thưởng thức mỹ cảnh, trong đầu toàn là bộ dạng tiện tiện của Tần Phong, sợ đến mức nàng vội vàng lắc lắc đầu, bày tỏ rằng mình không thể nào thích Tần Phong được. "Thôi vậy, ta vẫn nên ra ngoài đi dạo thôi!" Tiểu thư Tâm Nhan phiền lòng quay người rời đi.

Nhưng vào khoảnh khắc nàng quay người, chiếc váy dài tay rộng màu trắng trên người nàng, biến thành một bộ hỷ phục đỏ rực... "Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ bức bách người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử thỏa hiệp, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Tiểu thư Tâm Nhan đã thỏa hiệp rồi!?" Tần Phong nghi hoặc nhìn về phía Tây Chu, nhưng không thấy tiểu thư Tâm Nhan.

Hắn không hiểu nàng đã thỏa hiệp thế nào, và đã thỏa hiệp ở chỗ nào. "Đa tạ Bệ hạ!" Hồng Hạnh vui mừng khôn xiết, tay cầm lệnh bài đi xuống điều binh. "Tiền phong tướng quân của ta!" Trần Tổ trong lòng rất tủi thân, nhưng lại không dám nói ra.

Chương 851

"A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại nói: "Nếu bần tăng không suy đoán sai, sở dĩ lần này thất bại, hoặc là do nàng ấy tự mình giỏi giang, hoặc là do cha mẹ nàng ấy giỏi giang." "Nếu là như vậy..." Trần Tổ sững người, lập tức không còn tủi thân nữa.

Chưa nói đến Ma Tộc Tộc trưởng Trần Trường Phong ủng binh trăm vạn, chỉ riêng cái thiết lập Hồng Hạnh là người bên gối của Tần Phong, y đã thất bại ngay từ đầu rồi. "Trần Tổ!" Tần Phong mở lời: "Trẫm bổ nhiệm ngươi làm Đại Tần đặc sứ, đi sứ Yến Vân Tộc, nếu mọi chuyện thành công, trở về trẫm sẽ gia phong ngươi làm Hình Bộ Thượng Thư." "Hình Bộ Thượng Thư!!" Đây là một trong Cửu khanh a!!

Mắt Trần Tổ lập tức sáng rực, vội vàng quỳ xuống nói: "Thần, lần này dù có liều cả mạng sống cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ Bệ hạ giao phó, để báo đáp tri ngộ chi ân của Bệ hạ!" "Ừm!" Tần Phong hài lòng gật đầu, rất hưởng thụ những lời nịnh nọt này.

Rất nhanh —— Tin tức Tần Phong đuổi sứ giả Mật Tông đi, và phái Tiền Phong Quân xuất chinh được truyền ra.

Toàn bộ thảo nguyên lập tức như chim sợ cành cong, các bộ lạc đêm đêm tụ tập lại thương thảo đối sách. "Nghe nói, lần này đến là quân chủ bài của Tần gia, chiến lực tuyệt đối cường hãn, số lượng càng đạt đến hơn trăm vạn!" "Ta còn nghe nói, chín vị lão tổ của Tần gia đều đã đột phá Ngụy Đế rồi!" "Ta có một tin tốt và một tin xấu, ngươi muốn nghe tin nào!?" "Tin tốt!" "Tin tốt là chín vị lão tổ của Tần gia không đến!" "Vậy còn tin xấu!?" "Tin xấu là Tần Phong ngự giá thân chinh, đồng hành còn có đệ đệ y là Tần Hạo, cùng với Lam

Sắc Yêu Cơ, Hồng Y Yêu Tăng, Kim Sắc Truyền Thuyết, Sát Thủ Nhậm Hoàn Tây vị Đại Đế." "Tê, Tần Phong này làm sao lại tụ tập nhiều cường giả như vậy!?" "Ngươi thật sự nghĩ 'Đại Tần hùng mạnh, xưa nay chưa từng có' tám chữ đó, là Tần Phong đang tự khoe khoang sao!?" "..." Các thủ lĩnh bộ lạc thảo nguyên vẻ mặt kinh hãi, lần lượt nhìn về phía Tây Vực Vương và Tộc trưởng Yến Vân Tộc.

Hiện tại thảo nguyên đều lấy hai nhà bọn họ làm chủ, cần phải chờ hai người bọn họ đưa ra chủ ý. "Sợ cái gì!" Tây Vực Vương lạnh lùng nói: "Thảo nguyên là địa bàn của chúng ta, không ai hiểu nơi này hơn chúng ta, chỉ cần chúng ta không đối đầu trực diện với Tần Phong, dựa vào chiều sâu cực lớn của thảo nguyên, sớm muộn gì cũng có thể làm bọn chúng hao tổn mà rút đi!" "Có lý!" Các thủ lĩnh bộ lạc đồng tình gật đầu.

Sở dĩ bọn họ có thể bá chiếm thảo nguyên, chính là nhờ vào chiều sâu cực lớn của thảo nguyên, mỗi khi Thăng Long xuất hiện hoàng triều lợi hại thì bọn họ sẽ chọn tránh mũi nhọn, không giao chiến trực diện với bọn chúng.

Mà khi hoàng triều Thăng Long đi xuống dốc, bọn họ sẽ lập tức xông vào cướp bóc một phen. "Ngươi thật sự nghĩ chiêu này còn hữu dụng sao!?" Tộc trưởng Yến Vân Tộc mở lời: "Tần Phong không phải những hoàng đế trước kia, y khi còn trẻ không chỉ sáng tạo Đại Tần chưa từng có trong lịch sử, còn chém giết tiên nhân thượng giới, lẽ nào sẽ không chinh phục được thảo nguyên của chúng ta!?" "Cái này..." Các thủ lĩnh bộ lạc trong lòng đột nhiên giật mình.

Mặc dù bọn họ trong lòng rất không muốn thừa nhận, nhưng so với hai phó bản địa ngục là chém giết tiên nhân thượng giới và sáng tạo Đại Tần, phó bản chinh phục thảo nguyên hình như thật sự không tính là gì. "Yến Vân!" Tây Vực Vương lập tức tức giận quát: "Ngươi lại đi thổi phồng khí thế kẻ khác, diệt uy phong của chính mình, lẽ nào ngươi muốn phản bội Trường Sinh Thiên, phản bội thảo nguyên... mà vẫy đuôi cầu xin đám người Thăng Long ti tiện đó sao!?" Vừa dứt lời —— Ánh mắt các thủ lĩnh bộ lạc lập tức thay đổi.

Bọn họ đều đã nghe nói, tiểu công chúa của Yến Vân Tộc đã nhập hậu cung của Long Quân, Tộc trưởng Yến Vân Tộc càng phái người đi tham gia đại điển khai quốc của Đại Tần.

Rõ ràng là muốn vứt bỏ kiêu ngạo của đàn ông thảo nguyên, chuẩn bị cúi đầu xưng thần với Long Quân của Đại Tần rồi! "Lời không hợp ý nói nửa câu cũng thừa!" Tộc trưởng Yến Vân Tộc lạnh lùng hừ một tiếng rồi bỏ đi, lười tranh luận với đám ngu xuẩn này.

Năm xưa Tần Phong một mình vào thảo nguyên, đã có thể khiến các bộ lạc thảo nguyên đảo lộn trời đất, bây giờ lại dẫn theo nhiều đại quân như vậy đến, ai còn có thể ngăn cản thế cục thống nhất thiên hạ!? "Phụ thân!" Mạc Đao chờ bên ngoài trướng, thấy cha mình ra, vội vàng tiến lên thấp giọng nói: "Tần Phong phái sứ giả đến, điểm danh muốn gặp phụ thân." "Cuối cùng thì cũng đến rồi!" Tộc trưởng Yến Vân Tộc bất đắc dĩ thở dài một tiếng, sớm đã đoán Tần Phong sẽ liên hệ với bọn họ.

Bởi vì Tây Vực Vương nói không sai, chỉ cần tránh xung đột trực diện với Tần Phong, bọn họ có thể dựa vào chiều sâu của thảo nguyên mà khiến Tần Phong kiệt sức.

Mà muốn tốc chiến tốc thắng, thì chỉ có thể tìm người bản địa.

Rất nhanh —— Tộc trưởng Yến Vân Tộc trở lại đại trướng, gặp Đại Tần sứ giả Trần Tổ. "Bái kiến Quốc Trượng!" Trần Tổ cười hì hì hành lễ.

Không gọi là Tộc trưởng, mà gọi là Quốc Trượng.

Điều này đại biểu Đại Tần không coi Yến Vân Tộc ra gì, chỉ công nhận thân phận cha vợ của Long Quân. "Là Tần Phong phái ngươi đến sao!?" Tộc trưởng Yến Vân Tộc không hiểu những khúc mắc của người Thăng Long, liền thẳng thắn nói: "Nếu hắn phái ngươi đến để chiêu an, thì mời về đi, phụ tử chúng ta không muốn trở thành tội nhân của thảo nguyên." "Quốc Trượng nói đùa rồi!" Trần Tổ cười hì hì nói: "Hoàng thượng của chúng ta đã cưới con gái ngài, sao lại để ngài làm tội nhân được, Hoàng thượng nói rồi, sau khi công hạ thảo nguyên, ngài sẽ là Thảo Nguyên Vương, Thảo Nguyên Vương duy nhất!" "Thảo Nguyên Vương duy nhất!" Hô hấp của Tộc trưởng Yến Vân Tộc lập tức trở nên dồn dập, căn bản không thể kháng cự được sự dụ hoặc trắng trợn này. "Tần Phong sẽ có lòng tốt như vậy sao!?" Mạc Đao vẻ mặt nghi ngờ nói. "Ăn nói kiểu gì vậy!" Tộc trưởng Yến Vân Tộc lập tức quát mắng: "Đó là con rể của ta, em rể của ngươi, Tần Phong cũng là tên ngươi có thể gọi sao, sau này phải gọi là Long Quân có biết không?!" "Ách..." Mạc Đao lập tức cạn lời, bày tỏ rằng mình muốn yên tĩnh một lát. "Đương nhiên!" Trần Tổ tiếp tục nói: "Hoàng thượng của chúng ta cũng không phải không có yêu cầu, chỉ hy vọng sau khi bình định thảo nguyên, Quốc Trượng có thể liên hợp các bộ lạc thảo nguyên dâng tôn hiệu cho Hoàng thượng, tên là, Thiên Khả Hãn!" "Thiên Khả Hãn!!" Mi mắt Tộc trưởng Yến Vân Tộc giật một cái, phát hiện dã tâm của Tần Phong thật sự quá lớn.

Thiên Khả Hãn!?

Khả Hãn ngang hàng với trời!?

Dù là xưng Nhân Hoàng, hay Thiên Khả Hãn, đều là những xưng hiệu mà người xưa không dám dùng a! "Đương nhiên, Quốc Trượng cũng có thể từ chối!" Trần Tổ sau khi cho đường ngọt, không quên dùng gậy lớn uy hiếp: "Mặc dù chiều sâu thảo nguyên của các ngươi rất dài, các bộ tộc đến đi tự do, nhưng tin rằng nhất định không thoát khỏi ánh mắt của tiền bối Mộc Tú." "Mộc Tú!!" Hai cha con trong lòng giật mình.

Đối với đại danh của Mộc Tú, sớm đã như sấm bên tai rồi. "Ha ha..." Tộc trưởng Yến Vân Tộc vội vàng tìm một cái cớ, cười lớn nói: "Không giấu gì sứ giả, điều ta tự hào nhất đời này, chính là sinh ra bảo bối nữ nhi Điềm Điềm này, phụ nữ chúng ta tâm ý tương thông, ta đoán lúc này nàng ấy chắc chắn đang nhớ đến cha mình." Cảnh tượng chuyển, bên trong Thần Phong Chu. "Bệ hạ!" Giọng nói thì thầm, hổn hển của Điềm Điềm vang lên trong phòng Tần Phong. "Nàng vừa gọi trẫm là gì!?" "Ba, ba ba..." Mây đen che trăng, một mảnh tối đen.

Trên thảo nguyên truyền đến từng trận tiếng gió rít gào, lúc thì dịu dàng như gió nhẹ thoảng qua, lúc thì bạo liệt như bão tố quét qua, đều để lại dấu vết của gió giữa núi non trùng điệp và những con đường nhỏ quanh co.

Đến tận nửa đêm...

ánh trăng sáng trên trời mới chịu lộ diện, ánh trăng trong vắt như dải ngân hà chảy xuống, rắc lên trên thảo nguyên rộng lớn. "Gió dừng rồi!" Mộc Tú thần sắc nghiêm túc ngẩng đầu nhìn trời.

Chỉ thấy gió đã thổi tan mây đen trên bầu trời đêm, từng ngôi sao lấp lánh cũng theo đó mà tỏa sáng. "Thần côn!" Nhậm Hoàn hiếu kỳ tiến lên hỏi: "Ngươi lại nhìn ra cái gì từ tinh tượng này!?" "Ta đã nhìn thấy thiên hạ đại loạn!" Mộc Tú thần sắc không tốt lắm, rất nghiêm túc nói: "Thiên tượng này nhìn thì có vẻ quốc thái dân an, tân đế quốc đang dần vươn lên, nhưng trong đó lại ẩn chứa mấy yếu tố bất ổn, bất cứ lúc nào cũng có thể diễn biến thành thiên hạ đại loạn." "Còn thiên hạ đại loạn ư?

Nô gia thấy ngươi nghĩ nhiều rồi!" Tiểu thư Đông Phương không cho là đúng nói: "Cuộc đại loạn thiên hạ trước đây, nhìn thì có vẻ quần ma loạn vũ, nhưng thực chất là Hoàng thượng của chúng ta giết chóc loạn xạ, nay Hoàng thượng của chúng ta đã thống nhất thiên hạ, ai dám không tự lượng sức mà nhảy ra làm kẻ tiên phong!?" "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư lập tức chắp hai tay lại, bày tỏ tiểu thư Đông Phương nói đều đúng.

Hiện tại Đại Tần của bọn họ không chỉ có mấy trăm vạn quân đội mạnh như hổ sói, lại còn có hơn mười vị cường giả cấp Đế bảo hộ, ngay cả những thế gia không thể nào coi thường cũng đều phải co ro trong góc mà run rẩy.

Làm sao có thể xuất hiện hiện tượng thiên hạ đại loạn được!? "Long Vương còn đó, thiên hạ tự nhiên bình an!" Mộc Tú ánh mắt nghiêm túc, từng chữ từng chữ nói: "Nhưng nếu có một ngày, Long Vương không còn nữa thì sao!?" "Long Vương làm sao có thể không còn!?" Nhậm Hoàn không nhịn được bật cười nói: "Bệ hạ tuy mới ở tuổi cập kê, nhưng tu vi đã đạt đến đỉnh phong Chuẩn Đế, có hơn năm nghìn năm tuổi thọ, nếu đột phá Đại Đế thì sẽ có vạn năm tuổi thọ..." Lời chưa nói hết đã dừng lại.

Tam Lộng Đại Sư, tiểu thư Đông Phương cũng trong lòng giật mình, cuối cùng cũng ý thức được một vấn đề.

Hoang Cổ đối với Tần Phong mà nói chỉ là điểm khởi đầu, chứ không phải điểm cuối cùng, với thiên phú tu luyện mà hắn hiện tại thể hiện ra, không quá mười năm nhất định sẽ phi thăng thượng giới.

Chương 852

Đến lúc đó không còn sự áp chế của Tần Phong, thiên hạ khó tránh khỏi lại nổi sóng gió. "Nếu Bệ hạ phi thăng đi rồi, vậy chúng ta phải làm sao!?" Tiểu thư Đông Phương tâm tình bỗng dưng trở nên phiền muộn.

Bọn họ tụ tập lại với nhau là vì Tần Phong, mất đi Tần Phong cũng giống như cuộc đời mất đi mục tiêu, căn bản chưa từng nghĩ đến con đường tiếp theo phải đi thế nào.

Hơn nữa với thiên phú của bọn họ, đột phá Đại Đế đã là kỳ tích rồi, muốn phi thăng trừ phi có cơ duyên lớn trời.

Ngay cả Lão Tề, người có thiên phú mạnh nhất trong số bọn họ, cũng không thể trong mười năm mà đi theo Tần Phong phi thăng được. "Đương nhiên là hiệu trung ta thỏ a!" Tiểu Bạch bước đi với những bước chân "lục thân bất nhận", trong tay còn ôm truyền quốc ngọc tỷ, bày tỏ mình chính là con thỏ kế thừa tương lai của Đại Tần. "Ngươi!?" Mọi người cúi đầu nhìn Tiểu Bạch một cái, rồi lập tức chọn tự động bỏ qua.

Mặc dù Tần Phong đưa truyền quốc ngọc tỷ cho Tiểu Bạch, nhưng rõ ràng là để dỗ con nít chơi, huống hồ thiên phú của Tiểu Bạch đặt ở đó, cũng không thể ở Hoang Cổ quá lâu.

Sau này rất có thể Tiểu Bạch còn chưa kịp ngồi lên ngai vàng, đã bị Tần Phong nhấc tai thỏ cùng phi thăng rồi. "Nếu Bệ hạ có con cái thì tốt rồi!" Nhậm Hoàn đột nhiên nói một câu, khiến tâm thần mọi người chấn động.

Đúng vậy!

Chỉ cần Tần Phong để lại con cái trước khi phi thăng, bọn họ sẽ có mục tiêu mới là bảo vệ ấu chủ, Đại Tần cũng sẽ có tương lai. "Mộc Tú muốn nói lại thôi: "Nhưng vấn đề là vạn vật thiên địa đều có pháp tắc cân bằng, tu vi càng cao, tỷ lệ sinh con cái càng thấp, Bệ hạ hiện giờ đã đột phá đến đỉnh phong Chuẩn Đế cảnh, muốn sinh con cái đã rất khó khăn rồi." "Khó khăn, không có nghĩa là không có hy vọng!" Tiểu thư Đông Phương ánh mắt lấp lánh nói: "Chúng ta nên liên danh dâng sớ, để Bệ hạ tổ chức nhiều hoạt động tuyển phi hơn." "Ta thỏ thấy cái này có thể có!!" Tiểu Bạch lập tức hai mắt sáng rực nhảy lên đầu tiểu thư Đông Phương, chiếc bàn tính nhỏ trong lòng đã bắt đầu lạch cạch tính toán.

Mỗi tú nữ cần nộp 200 linh thạch làm phí báo danh!

Sau khi vào cung, chỗ ở và ăn uống phải chia thành ba sáu chín đẳng cấp, dựa theo tiêu chuẩn khác nhau để định giá: gian nhất đẳng sắp xếp gần ngự hoa viên, có cơ hội gặp Long Quân khi người đang du ngoạn và tâm trạng tốt, chỉ cần 1000 linh thạch một ngày!

Gian nhị đẳng sắp xếp gần hậu cung, có cơ hội gặp Long Quân khi người sau khi tan triều cần thư giãn, chỉ cần 700 linh thạch một ngày!

Gian tam đẳng sắp xếp ở rìa ngoài cùng của A Phòng Cung, tuyệt đối không thể có cơ hội gặp Long Quân sớm, chỉ cần 50 linh thạch một ngày!

Lại còn có cái gọi là cung đình lễ nghi cũng phải sắp xếp vào, người có nhu cầu có thể thuê các ma ma đến dạy cung đình lễ nghi cho mình.

Ma ma của Vị Ương Cung 1000 linh thạch một ngày, ma ma của Cam Tuyền Cung 500 linh thạch một ngày...

Là con thỏ được Tần Phong đích thân nuôi lớn, lương tâm của nó ít nhiều vẫn còn một chút, chỉ rút 9.9 thành là được rồi, một trăm linh thạch thì các ma ma có thể giữ lại một linh thạch. "Ta thỏ đúng là tiểu linh tinh quỷ!" Tiểu Bạch lập tức mày nở mặt mày, lại tìm được một con đường tài lộc.

Nếu một năm có thể tổ chức ba bốn lần tuyển phi, hang thỏ của nó rất nhanh sẽ khôi phục lại rồi.

Đúng lúc này —— Trong phòng Tần Phong.

Điềm Điềm sau khi tranh đấu với "bão tố vũ", đã kiệt sức mà mơ màng ngủ thiếp đi. "Tiểu giáp tử, xem nàng có phục hay không!" Tần Phong lộ ra nụ cười của người chiến thắng, chọn cách "được tha người thì tha người".

Tuy nhiên lần "tìm hiểu sâu" với Điềm Điềm này, cũng không khiến tu vi của hắn xuất hiện sự lay động, vẫn là đỉnh phong Chuẩn Đế cảnh, không thể đột phá đến cảnh giới Đại Đế. "Đột phá Đại Đế quả nhiên rất khó a!" Tần Phong không nhịn được cảm khái một tiếng.

Nhớ lúc trước khi thân ngoại hóa thân đột phá Đại Đế, cũng đã tốn của hắn rất nhiều thời gian, còn tiêu hao lượng lớn Phản Phái Điểm, mở hào quang vạn lần ngộ tính mới cuối cùng đột phá.

Nhưng lần đột phá Đại Đế trước đó, cũng đã mang lại cho hắn không ít cảm ngộ.

Tin rằng không bao lâu nữa, bản thể sẽ có thể đột phá Đại Đế! "Đi xem thế giới Trùng Đồng!" Đôi mắt Tần Phong lập tức xảy ra biến hóa, muốn xem Tiểu Nhu và Cửu Nương sống có quen không.

Đúng lúc này —— Trong khu rừng rậm.

Toàn thân Phương Trường trên dưới tuôn trào một luồng hắc khí, như thể là sứ giả bò ra từ địa ngục, một cái đầu quỷ khổng lồ xuất hiện phía sau y, há to miệng điên cuồng hút lấy linh khí giữa trời đất.

Và cùng với linh khí không ngừng bị nuốt chửng, khí tức của

Phương Trường cũng bắt đầu không ngừng tăng lên. "Cái đầu quỷ lớn thật!" Uyên Tổng cảm thấy tâm thần chấn động, bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ.

Y cứ nghĩ Phương Trường dù năm xưa có huy hoàng đến mấy, cũng chỉ là bại tướng dưới tay Tần Phong, nhưng ai ngờ thiên phú của y lại có thể cường đại đến mức này.

Nhìn khắp các thiên kiêu của cả Hoang Cổ, e rằng không có quá năm người có thể vượt qua y! "Lại thấy thiếu niên giương cung hết cỡ, không sợ năm tháng không sợ gió!" Đường Xuyên cả người kích động không thôi.

Y biết Phương Trường năm xưa tay lên đao xuống, giết người không chớp mắt, đã trở lại rồi...

“Tái kiến thiếu niên lạp mãn cung, bất cụ tuế nguyệt bất cụ phong!?” Ngay khi Phương Trường cho rằng mình lại được rồi, một chữ “phong” lập tức khiến y có phản ứng thái quá.

Phanh một tiếng!!

Chỉ thấy quỷ đầu khổng lồ lập tức vỡ tan, năng lượng phong bạo quét qua mật lâm.

Còn Phương Trường thì lại biến thành bộ dạng suy sụp trước đó, ôm đầu co ro trên đất run rẩy, mặt đầy kinh hãi.

“Xuyên ca!” Uyên Tổng mặt đầy nghi hoặc nói: “Vừa nãy còn tốt, sao lại biến thành bộ dạng này rồi!?” “Ta cũng không biết!” Đường Xuyên mặt đầy nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ là vì ta vừa nói một chữ ‘phong’!?” “Phong!!” Phương Trường lại một lần nữa có phản ứng thái quá, cả người run rẩy như nhìn thấy quỷ.

“Không phải chứ!?” Uyên Tổng cảm thấy đau đầu nói: “Với bộ dạng này của y, chúng ta làm sao mà lật đổ Bạo Tần được!?” “Tần!!”

Phương Trường kinh hãi hét lớn, như phát điên mà chạy loạn trong mật lâm.

“Ai!” Đường Xuyên bất đắc dĩ thở dài: “Bản thân ta cứ ngỡ Phương Trường đã quật khởi trở lại, ai ngờ Tần Phong đã trở thành tâm ma của y rồi.

Sau này chúng ta đừng nhắc tới hai chữ Tần Phong trước mặt y nữa.” “Không nhắc tới Tần Phong thì không khó!” Uyên Tổng nói nhưng rồi lại thôi: “Thế nhưng tâm ma của Phương Trường đến từ Tần Phong.

Chỉ nghe tên Tần Phong thôi đã sợ hãi thành thế này rồi, nếu gặp Tần Phong thật thì còn không biết sẽ ra sao nữa.

Chúng ta có thật sự cần kéo y vào không!?” “Cứu chữa thêm một chút đã!” Đường Xuyên bất đắc dĩ nói: “Hi vọng y có thể nhanh chóng chiến thắng tâm ma, tu phục võ đạo chi tâm đã vỡ nát.” “Đinh đông, chúc mừng chủ nhân khiến Trung cấp Thiên Tuyển Chi Tử tâm ma phát tác, nhận được 1000 Phản Phái Điểm!” “Tâm ma!?” Tần Phong vừa mới tiến vào Trùng Đồng Thế Giới, đầy dấu hỏi chấm, không hiểu mình làm sao lại khiến Phương Trường sinh ra tâm ma.

Năm đó, rõ ràng những kẻ là “ý nan bình” của Phương Trường là Bạch Nhật, Đông Phương, Quang Thiên, Thanh Thiên, Tam Lộng, Tam Thu sáu người, có liên quan gì đến hắn đâu!

Chương 853

“Tần đại ca!!” Tiểu Nhu thấy Tần Phong tiến vào Trùng Đồng Thế Giới, lập tức tươi cười rạng rỡ chạy đến.

“Thì ra là Tiểu Nhu muội muội à!” Tần Phong dang tay trêu ghẹo: “Nhanh lại đây cho ca ca ôm một cái, xem có lớn hơn không nào!” “Nha!” Tiểu Nhu lập tức mặt đỏ bừng.

Chỉ thấy nàng có chút luống cuống đứng nguyên tại chỗ, cúi gằm đầu không ngừng vặn vẹo vạt áo mình, như đang rối rắm không biết có nên để Tần Phong ôm hay không.

So với sự ngây thơ, ngốc nghếch, luống cuống của Tiểu Nhu, Tần Phong đã là một tên tra nam có tự tu dưỡng.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng tiến lên nâng cằm Tiểu Nhu, không chút do dự hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

“Ưm ưm……” Đôi mắt đẹp của Tiểu Nhu lập tức trợn tròn.

Nàng nắm chặt vạt áo mình, hai bàn chân nhỏ cũng kích động đến mức xòe ngón ra, nụ hôn nồng nhiệt khiến đầu óã nàng trống rỗng, hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ.

Đúng lúc này —— Lấy hai người làm trung tâm, Tây Chu nở hoa.

“Đinh đông, chúc mừng chủ nhân bắt nạt ý nan bình của Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y lục ý áng nhiên, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!” “Hả!?” Tần Phong đột nhiên nhíu mày, cũng phát hiện ra sự biến hóa của Tây Chu.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, khi Tiểu Nhu bị kích thích, trên người nàng sẽ phát ra một loại năng lượng thần bí, có thể khiến thiên tài địa bảo ở Tây Chu cảm nhận được tâm trạng của nàng lúc này.

Rất lâu sau, môi vẫn còn dính chỉ bạc!

“Hô hô……” Tiểu Nhu mặt đỏ bừng, thở hổn hển.

“Là thể chất đặc thù gì sao!?” Tần Phong tò mò đánh giá Tiểu Nhu, muốn xem nàng là thể chất gì.

Dù sao nàng cũng là ý nan bình của Thiên Tuyển Chi Tử, có thể chất đặc thù cũng là chuyện rất bình thường.

“Nha!!” Tiểu Nhu phát hiện Tần Phong đang đánh giá mình, như chú thỏ nhỏ bị giật mình mà chạy đi.

Nơi nàng đi qua, hoa cỏ nở rộ!

Phảng phất như một tinh linh hoa cỏ, đang bay múa trong rừng hoa.

“Thật kỳ diệu quá!!” Tần Phong không khỏi kinh hô một tiếng.

Hắn phát hiện thiên tài địa bảo trong Trùng Đồng Thế Giới, dường như đều đã tiến hóa ra linh trí vì Tiểu Nhu.

Mà những thiên tài địa bảo có thể tiến hóa ra linh trí, bất kể phẩm cấp nào, đều là tuyệt thế trân bảo hiếm thấy trên đời, sánh ngang với thiên tài địa bảo có niên đại năm mươi vạn năm.

“Xem ra, sau này phải đến đây nhiều hơn mới được!” Khóe miệng Tần Phong cong lên một nụ cười, chuẩn bị từ nay về sau mỗi ngày đều kiên trì đến check-in.

“Đinh đông, chúc mừng chủ nhân bắt nạt ý nan bình của Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y lục ý áng nhiên, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!” “Lại vào sổ mười vạn điểm!” Tần Phong tâm tình vui vẻ mở bảng hệ thống ra, chỉ thấy Phản Phái Điểm đã đạt 8487 vạn 4780 điểm.

Ngay sau đó, hắn quay đầu nhìn hồ lô tím lớn bằng ngón tay cái, kêu gọi hệ thống tiêu tốn 2000 vạn Phản Phái Điểm để thúc chín thêm một chút.

“Đinh đông, chúc mừng chủ nhân tiêu tốn 100 vạn Phản Phái Điểm, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô……” “Đinh đông, chúc mừng chủ nhân tiêu tốn 100 vạn Phản Phái Điểm, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô……” “Đinh đông, chúc mừng chủ nhân tiêu tốn 100 vạn Phản Phái Điểm, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô……” “……” Hai mươi tiếng hệ thống liên tiếp vang lên, khiến tiểu hồ lô bắt đầu sinh trưởng nhanh chóng.

Chỉ thấy tiểu hồ lô vốn chỉ lớn bằng ngón tay cái, đã lớn bằng nắm tay em bé, ngay sau đó lại bùng phát ra tiên thiên chi khí nồng đậm hơn, khiến Trùng Đồng Thế Giới lại một lần nữa xảy ra biến hóa long trời lở đất.

“Không phải chứ?

Vẫn chưa chín!?” Cả người Tần Phong lập tức không ổn.

Vì để có được cái Đại Tiên Thiên Hồ Lô này, hắn trước sau đã tiêu tốn một “mục tiêu nhỏ” rồi, thế mà nó vẫn chưa có ý định chín rụng.

“Bệ hạ!” Tiêu Cửu Nương chậm rãi đến, giọng nói mê hoặc lòng người: “Người còn chưa tự mình nếm thử, làm sao biết nô gia chín hay chưa chín chứ!?” “Hả!?” Tần Phong nghe tiếng nhìn sang.

Chỉ thấy Tiêu Cửu Nương khoác một bộ sa mỏng mát mẻ, có thể nhìn rõ làn da trắng nõn bên trong, còn không cẩn thận trượt khỏi vai.

Nàng chớp chớp đôi mắt to vô tội, hoàn toàn không thèm quan tâm hắn chịu nổi hay không.

“Hô hô!!” Tần Phong vội vàng hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm tình của mình.

Không phải hắn muốn làm một chính nhân quân tử, mà là Tiên Thiên Đạo Thể của Tiêu Cửu Nương là thuốc cấp cứu, chưa đến vạn bất đắc dĩ, hắn thật sự không muốn dùng sớm.

Mặc dù Dược Tiên Chi Thể của Hữu Dung cũng có công năng cấp cứu, nhưng mà cô nãi nãi này lại là một người học y.

Nếu thu nàng vào Trùng Đồng Thế Giới, thì một mẫu hai phân đất của mình, nhất định sẽ bị nàng phá sạch không còn gì.

Cho nên Cửu Nương phụ trách nội phục, Hữu Dung phụ trách ngoại dụng!

“Bệ hạ!” Tiêu Cửu Nương ủy khuất bĩu môi, dường như cảm nhận được suy nghĩ của Tần Phong.

“Không hổ là yêu tinh của Hợp Hoan Tông!” Tần Phong bị trêu chọc đến mức hỏa khí không ngừng dâng lên, đành phải hồi tưởng Bác Nhân để hạ nhiệt.

Với tư cách là một Đại Phản Phái phát triển ổn định, tuyệt đối không thể vì **bốc đồng** mà lộ ra sơ hở, nhất định phải để bản thân có sự bảo vệ như không gian thứ nguyên mới được…… “Bệ hạ!” Tiêu Cửu Nương ủy khuất nắm lấy tay Tần Phong, như làm nũng không ngừng lay động.

Nàng đã tắm rửa sạch sẽ trong Thánh Linh Tuyền bao nhiêu ngày rồi, hôm nay khó khăn lắm mới đợi được Tần Phong tiến vào, nếu không làm chút chuyện có ý nghĩa thì thật sự không nói nổi.

“Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ.

Trẫm yêu là con người nàng, chứ không phải thèm thân thể nàng.” Tần Phong lập tức biến thành một nam tử si tình, vì yêu mà hóa điên, vì yêu mà đâm đầu vào tường.

"Bệ hạ!!" Tiêu Cửu Nương cảm động đến mức mắt đẹp ngấn lệ, biết mình đã gặp được chân ái.

Khác hẳn với loại người cặn bã lừa tài lừa sắc như Diệp Thần.

Tần Phong không những không để ý quá khứ của nàng, còn xuất phát từ nội tâm mà đối xử tốt với nàng, là một nam nhân có trách nhiệm, có đảm đương, thắp đèn lồng cũng khó mà tìm được.

"Đúng là yêu tinh mà!" Tần Phong vội vàng giữ vững tâm thần, chuyển sang đề tài khác: "Cửu Nương, tiên thiên chi khí nồng đậm như vậy trong Trùng Đồng Thế Giới, chắc hẳn có ích cho Tiên Thiên Đạo Thể của nàng chứ!?" "Hồi bệ hạ, giúp đỡ rất lớn!" Tiêu Cửu Nương thấy Tần Phong vẫn không có ý định động thủ, đành cực kỳ không tình nguyện bắt đầu thể hiện cho hắn xem.

Phanh một tiếng!!

Hư không truyền đến một trận chấn động kịch liệt, tiên thiên chi khí hội tụ về phía Tiêu Cửu Nương.

Tu vi vốn chưa đến Chuẩn Đế cảnh của nàng, trong thời gian ngắn ngủi lại thành công đột phá đến Chuẩn Đế cảnh, tiên thiên chi khí cuồn cuộn quanh thân còn mạnh hơn người thường không biết bao nhiêu lần.

"Tiên thiên chi khí này quả nhiên lợi hại!!" Tần Phong nhìn mà trong lòng nóng bỏng.

Chương 854

Cũng giống Tiên Thiên Đạo Thể của Tiêu Cửu Nương, Tiên Thiên Kiếm Thể của hắn cũng mang hai chữ “Tiên Thiên”, ngụ ý tiên thiên chi khí đối với hắn cũng có sự giúp đỡ rất lớn.

“Bệ hạ!!” Tiêu Cửu Nương mặt đỏ ửng kiều mị ngẩng đầu lên, giọng nói mềm mại như nước, ngọt ngào như ca khúc khiến lòng người tan chảy.

Chỉ thấy nàng nâng bàn tay nhỏ nhắn mảnh khảnh như cọng hành, ngưng tụ giữa hai ngón tay một viên châu phát ra lam quang lấp lánh, một lần nữa tinh luyện tiên thiên chi khí vốn đã nồng đậm.

“Đây là……” Ánh mắt Tần Phong lập tức bị viên châu hấp dẫn, có thể cảm nhận viên châu này phi thường không đơn giản.

“Đây là Tiên Thiên Châu do Tiên Thiên Đạo Thể ngưng tụ thành……” Tiêu Cửu Nương mặt đỏ ửng nói: “Sau khi dùng không những có thể tăng tốc tu vi, còn có thể khiến người tu luyện cảm ngộ tiên thiên đại đạo, hơn nữa còn có công hiệu rèn luyện tạp chất trong cơ thể.” Nói xong…… cũng không cho Tần Phong cơ hội nói, nàng liền nhào Tần Phong xuống đất, sau đó nhẹ nhàng ngậm Tiên Thiên Châu, tự mình đưa Tiên Thiên Châu vào miệng Tần Phong.

“Đinh đông, chúc mừng chủ nhân bắt nạt hồng nhan tri kỷ của Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!” “Ta bắt nạt nàng ấy sao!?” Cả người Tần Phong lập tức không bình tĩnh được, kêu hệ thống chó chết mở to mắt chó ra mà nhìn cho rõ.

Rõ ràng là hắn bị Tiêu Cửu Nương bắt nạt thì có, còn cướp đi nụ hôn đầu tiên của hắn tồn tại được hai phút rưỡi.

Oanh long long!!

Cùng với Tiên Thiên Châu đi vào cơ thể, tiên thiên chi khí cũng theo đó bùng nổ.

Một luồng nhiệt lưu từ dạ dày dâng lên, dần dần lan khắp toàn thân, như thể mỗi tế bào trong cơ thể đều được kích hoạt, điên cuồng hấp thụ tiên thiên chi khí, khiến nhục thân vô tri vô giác mà mạnh lên.

Đồng thời, Tiên Thiên Kiếm Thể của hắn cũng được kích hoạt, có một loại cảm ngộ hoàn toàn mới về kiếm, thúc đẩy hắn không ngừng hoàn thiện mấy đại kiếm quyết của mình.

“Vậy là có cảm ngộ rồi!?” Tiêu Cửu Nương lưu luyến không rời buông tay ra, hiểu chuyện không đi quấy rầy Tần Phong tu luyện.

Ngay sau đó nàng phát hiện Tiểu Nhu không xa đang trốn sau một cây nhỏ, thỉnh thoảng lại thò đầu nhỏ ra nhìn trộm về phía này.

“Tần đại ca, Tiêu tỷ tỷ, còn có ta, ngại quá đi mất!” Tiểu Nhu che gương mặt nhỏ sắp nhỏ ra máu của mình, trong đầu toàn là hình ảnh ba người ở bên nhau.

Lúc này —— Bên ngoài trời đã sáng.

Quân đoàn của Tần gia trăm vạn người đã đến Mật Tông.

Hồng Hạnh tay cầm một thanh đại đao cao hơn người, đứng ở tuyến đầu của Đại Tần, phía sau là Nhậm Hoàn, Bạch Nhật, Tam Lộng Đại Sư, Đông Phương tiểu thư và các Đại Đế khác trấn giữ.

Lạc chi một tiếng!

Cổng lớn Mật Tông mở ra, một đám Lạt Ma bước ra.

Người dẫn đầu là một lão giả da vàng, dáng vẻ sắp xuống lỗ, nhưng quanh thân lại cuồn cuộn uy áp Đế cấp khủng bố, chính là Hoạt Phật của Thảo Nguyên Mật Tông.

“A Di Đà Phật!” Hoạt Phật chắp hai tay lại nói: “Không biết Long

Quân đang ở đâu?

Vì sao lại dẫn binh xông vào Phật môn thanh tu chi địa của ta!?" "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư tiến lên đáp: "Tại hạ Đại Đại Việt Sư, Tam Lộng, nghe nói Mật Tông lấy người sống tế tự, trái với chủ nghĩa nhân đạo của Đại Tần ta, đặc biệt đến đây để tịnh hóa lũ bại loại Phật môn các ngươi." "Quốc sư!" Hoạt Phật cố nén giận nói: "Theo lão phu được biết, ngươi ở Thăng Long thành nổi tiếng tham tài háo sắc, dựa vào đâu mà nói chúng ta Mật Tông là bại loại của Phật môn!?" "Ách……" Toàn trường mọi người đều trợn trắng mắt, phát hiện chẳng có ai là thứ tốt đẹp gì.

Phật môn Thăng Long tham tài háo sắc, Thảo Nguyên Mật Tông giết người như ma, những người thật sự tu Phật có thể nói là ít ỏi không đáng kể.

"A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại, mặt đầy nghiêm túc nói: "Chỉ dựa vào hiện tại thiên hạ quy về Đại Tần, Hoàng đế ta là Đại Tần Thủy Hoàng, bần tăng là Đại Đại Việt Sư do Thủy Hoàng thân phong." "Ngươi……" Hoạt Phật bị tức đến nghẹn lời.

Cứ ngỡ đối phương thân là Quốc sư thì sẽ biết giữ chút thể diện, ai ngờ lại nói thẳng thừng như vậy, ta bây giờ địa vị cao hơn ngươi, người đông hơn ngươi, quy tắc của ta chính là quy tắc.

"Động thủ!!" Tam Lộng Đại Sư lười đôi co với đối phương, giơ tay liền xông về phía Hoạt Phật.

Hắn bây giờ còn sạch sẽ hơn cả khuôn mặt, đang rất cần giết một con dê béo để hồi máu, thật không may, Mật Tông chính là con dê béo nổi tiếng gần xa của Thảo Nguyên.

"Giết!!" Hồng Hạnh khó nén sự hưng phấn trong lòng, vung đao dẫn đầu xông vào.

Giết!!

Quân tiên phong Tần gia gào thét, theo Hồng Hạnh xông về phía đệ tử Mật Tông.

“Đáng chết!!” Hoạt Phật bị tức đến mức Phật thăng thiên Phật xuất thế, không ngờ đối phương một lời không hợp liền ra tay đánh đấm, hoàn toàn không quan tâm bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa.

“Đỉnh Thượng Hóa Phật!!” Tam Lộng Đại Sư đột nhiên chắp hai tay lại, ngưng tụ ra một tôn Cẩu Đà Kim Thân.

“Hoa tử!!” Hoạt Phật tức giận không thôi, nhưng lại không thể không ra tay.

Oanh long long!!

Một vòng diệu nhật chói mắt xuất hiện sau lưng Hoạt Phật, khiến hư không bắt đầu chấn động kịch liệt, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Tà ác vĩnh viễn cũng không thể chiến thắng chính nghĩa!” Trong đôi mắt thâm thúy của Tam Lộng Đại Sư tràn đầy chính khí, Cẩu Đà Kim Thân phía sau hắn hóa ra ngàn vạn cánh tay.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, phong bạo năng lượng khủng bố quét ngang trời đất.

“Phụt!!” Tam Lộng Đại Sư phun ra một ngụm máu tươi, thân hình cũng lùi về phía sau mấy bước.

Mặc dù hắn đã đột phá đến Đại Đế cảnh, còn có sự gia trì gấp năm lần của Tần Phong, nhưng mà Hoạt Phật lão đầu đã đột phá đến Đại Đế đỉnh phong, cứng đối cứng thì vẫn có chút không chịu nổi.

“Ngươi không phải đối thủ của bần tăng!” Hoạt Phật không tiếp tục, muốn lấy đức phục người.

“Bần tăng thừa nhận các hạ thực lực rất mạnh!” Tam Lộng Đại Sư lau vết máu ở khóe miệng, lấy ra Nam Vô Bồ Tát nói: “Nhưng nếu bần tăng mời ra Nam Vô Bồ Tát, các hạ lại phải làm sao……” “Đây là cái gì!?” Sắc mặt Hoạt Phật không khỏi biến đổi, cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

“Ôi đệt, Nam Vô Bồ Tát!!” Mộc Tú và những người khác mí mắt giật giật, vội vàng tự giác lùi về phía sau.

Trong số các thần khí gia trì do Tần Phong luyện chế, sát thương của Nam Vô Bồ Tát có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng phạm vi bao phủ tuyệt đối là lớn nhất.

Thêm vào tính cách điên cuồng của Tam Lộng Đại Sư, ai cũng không biết hắn có bắn loạn xạ khắp nơi hay không.

“Gia Quân, thả nghe Long Ngâm!!” Tam Lộng Đại Sư mặt đầy điên cuồng không đáp lời, không chút do dự mà bắn về phía Thảo Nguyên Hoạt Phật.

Đát!

Đát!

Đát!

Nam Vô Bồ Tát phun ra từng đạo lam sắc hỏa diễm, vô số linh lực hóa thành đạn như gió lốc bắn ra.

Chương 855

“Đây là cái gì!?” Trong mắt Hoạt Phật dấy lên một tia kinh hãi, nhìn thấy đạn dày đặc bắn về phía mình.

Mặc dù uy lực của những viên đạn do linh lực chuyển hóa này không mạnh, cũng chỉ tương đương với một đòn toàn lực của Chuẩn Đế cảnh, không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với hắn.

Nhưng mà nhiều thế này, sẽ hỏng mất!

“Mau mở Hộ Tông Đại Trận!!” Các cao tầng Mật Tông cũng cảm nhận được khí tức nguy hiểm, không màng hình tượng mà xé lòng gào thét, cũng nhanh chóng bấm pháp quyết khởi động Hộ Tông Đại Trận của Mật Tông.

Chỉ thấy một khung đỉnh vàng khổng lồ vươn lên từ mặt đất, bao phủ toàn bộ Mật Tông.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên liên tiếp, từng viên đạn bắn vào khung đỉnh vàng.

Ngay sau đó hóa thành từng đám mây hình nấm cao vút trời, cả đại địa cũng bắt đầu chấn động kịch liệt, từng vết nứt dữ tợn cũng bắt đầu lan tràn trên mặt đất.

Thế nhưng Hồng Hạnh và những người bên dưới lại không hề bị ảnh hưởng.

Vẫn cứ vung đao chém xuống, vung đao chém xuống, một đường chém giết vào Mật Tông, đến mắt cũng không chớp một cái.

Lúc này —— Tần Hạo và những người khác đã đến mũi thuyền Thần Phong Chu, nhìn đám mây hình nấm cao vút trời phía trước.

“Thần khí thật đáng sợ!” Lâm Hồng Đậu vì là lần đầu tiên nhìn thấy, đã bị chấn động đến mức không nói nên lời.

Nàng chưa từng nghe nói về Nam Vô Bồ Tát, cũng không biết Tam Lộng Đại Sư từng dùng thần khí này làm bị thương Tiên nhân, chỉ biết nếu có thêm mấy kiện thần khí này nữa, từ nay về sau Thảo Nguyên nhất định có thể trở thành nơi ca hát nhảy múa.

“Cổ họng!!” Giang Linh cũng không nhịn được nuốt nước bọt.

Mặc dù Nam Vô Bồ Tát lần này không có uy lực chấn động như lúc chém Tiên nhân trước đó, khi sử dụng ba ngàn sáu trăm viên đạn nghèo đói, nhưng vẫn có thể dọa người ta đến mức tim đập thình thịch.

“Hô hô!!” Lâm Hồng Đậu hít sâu một hơi bình phục tâm tình, sau đó nhìn Tần Hạo hỏi: “Ngươi không có gì muốn nói sao!?” “Ai!” Tần Hạo bất đắc dĩ thở dài một tiếng, biểu thị mình không có gì để nói.

Hắn thật sự không thể hiểu được, với sự cường đại hiện tại của Đại Tần, rõ ràng có thể dùng uy thế và hòa bình để chinh phục Thảo Nguyên, vì sao ca ca hắn cố tình phải dùng vũ lực để trấn áp!?” “Nói cái gì!?” Giang Linh khẽ nhíu mày, luôn cảm thấy hai người có vấn đề.

Chỉ là Lâm Hồng Đậu hiện tại đã giả dạng thành nam nhân, thêm vào tu vi của nàng không quá cao, cho nên nhất thời cũng không nhìn ra sơ hở gì.

Lâm Hồng Đậu thấy Tần Hạo không nói gì, thần sắc nghiêm túc nói: “Uy danh của Long Quân, quả thật cổ kim hiếm thấy, nhưng thủ đoạn của hắn cũng thô bạo trực tiếp, cường ép ý chí của mình lên người khác……” “Câm miệng!” Giang Linh lạnh lùng ngắt lời: “Ngươi là thân phận gì, dám ở đây bàn tán bậy bạ về Đại Tần Thủy Hoàng!!” “Vương phi thứ tội!!” Lâm Hồng Đậu giả vờ kinh hoàng, không có ý định nói tiếp.

Dù sao Tần Phong và Tần Hạo cũng là anh em song sinh chênh lệch ba tuổi, muốn thuyết phục Tần Hạo phản Tần, tuyệt đối không phải là chuyện một câu nói, còn cần phải từ từ dẫn dắt mới được.

Lúc này —— Tần Hạo không nói gì, chỉ nắm chặt nắm đấm.

Nghĩ đến mỗi lần mình gặp nguy hiểm, ca ca luôn có thể xuất hiện kịp thời, hắn có thể cảm nhận được tình yêu của ca ca dành cho mình, nhưng việc ca ca sắp xếp cho hắn rõ ràng minh bạch cũng là sự thật.

Thật ra hắn một chút cũng không thích cuộc sống như vậy!

Hắn muốn như chim ưng tự do bay lượn, đi đấu với trời, đi đấu với gió, đi đấu với tự nhiên…… dù có mất mạng cũng không tiếc.

“Tần Hạo, ngươi không sao chứ!?” Giang Linh cảm nhận được sự thay đổi của Tần Hạo, mặt đầy lo lắng nắm lấy tay hắn.

“Ta không sao!” Tần Hạo nặn ra một nụ cười, chứng minh mình thật sự không sao.

Lúc này —— Trong Trùng Đồng Thế Giới.

Tần Phong sau khi dùng Tiên Thiên Châu, cả người liền ở trạng thái không minh.

Cảm ngộ trong đầu ngày càng rõ ràng, thêm vào kinh nghiệm khi thân ngoại hóa thân đột phá trước đó, khiến tu vi Chuẩn Đế cảnh đỉnh phong bắt đầu lỏng lẻo.

“Một sớm ngộ đạo kiến chân ngã, tích nhật gông xiềng đều khói mây!” Tần Phong đôi mắt bỗng nhiên mở ra, lóe lên hai đạo kim quang.

“Bệ hạ, đột phá rồi!!” Tiêu Cửu Nương lập tức ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Tần Phong hóa thành kim quang biến mất.

Oanh long long!!

Bên ngoài chiến trường đột nhiên truyền đến từng trận sấm rền, đạo vận vô cùng vô tận lưu chuyển giữa trời đất.

“Chuyện gì vậy!?” Trong lòng toàn trường mọi người đều kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Thần Phong Chu.

Chỉ thấy Tần Phong từ Thần Phong Chu bay vút lên trời, kim quang huyền diệu quanh thân chiếu rọi trời đất, theo đó từng đóa kim liên nở rộ trong hư không, lấp lánh chìm nổi trong tiên khí tràn ngập.

“Ca ca đột phá rồi!!” Tần Hạo lập tức kinh ngạc ngẩng đầu, nội tâm không thể bình tĩnh được.

Nhớ lại khi chém giết Tiên nhân Thượng Giới, hai người đều là tu vi Chuẩn Đế sơ giai.

Thế mà bây giờ cũng chỉ mới hơn một năm một chút, hắn vẫn đang quanh quẩn ở Chuẩn Đế trung giai, nhưng ca ca yêu nghiệt này lại đột phá đến Đại Đế.

“Là khí tức của Tần huynh!!” Trong lòng Lâm Tam đột nhiên kinh hãi, ngẩng đầu nhìn về hướng Thảo Nguyên.

Cứ ngỡ tu vi của mình cuối cùng cũng đuổi kịp Tần Phong, ai ngờ hắn chỉ hơi dùng sức một chút, lại vượt qua mình rồi.

“Cái đồ đại phôi đản này, ăn cái gì mà lớn vậy!?” Vu Lan đứng trên tường thành yếu tắc Bắc Cương, trong lòng dâng lên cảm giác bất lực chưa từng có.

Phát hiện mình dù có cố gắng thế nào đi nữa, cũng không thể áp chế Tần Phong, chỉ có lên bảng Thiên Tư đứng đầu mới có thể tạm thời áp chế Tần Phong.

“Oa ha ha!!” Thạch Trung Ngọc sau khi cảm nhận được, lập tức ngửa mặt lên trời cười lớn: “Cuối cùng cũng đột phá Đại Đế cảnh rồi, nhi tử Tần Phong của ta có tư chất Nhân Hoàng mạnh nhất, có thể xưng vô địch!!” “Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đả kích Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y tự tin bị tổn hại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đả kích Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y tự tin bị tổn hại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đả kích Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, khiến nàng tự tin bị tổn hại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” Ba tin nhắn liên tiếp, khiến Tần Phong mày râu tươi tắn.

Vừa mới đột phá Đại Đế đã có sáu mươi vạn hồng bao, hận không thể lập tức bay xuống đá thằng em một cước để trợ hứng.

“Long Quân!!” Hoạt Phật gian nan chống đỡ, mặt đầy phẫn nộ nói: “Các ngươi Đại Tần tự xưng thiên triều thượng quốc, còn định ra quy tắc cho vạn tộc Hoang Cổ, thế mà bây giờ chính ngươi lại dẫn đầu phá hoại quy tắc, không phân biệt trắng đen mà công kích Mật Tông của ta.” “Đều là hồ ly nghìn năm, ngươi với trẫm chơi cái gì Liêu Trai chứ!” Tần Phong lấy sự thành thật làm chủ đạo, mặt đầy khinh thường nói: “Từ xưa đến nay, quy tắc đều là định cho người tuân thủ, chưa bao giờ là định cho người đặt ra……” “Chính là, chính là!” Tiểu Bạch nhảy lên vai Tần Phong, đồng tình không ngừng gật gật đầu nhỏ.

Bây giờ cả thiên hạ đều là của chủ ngân mình, cho dù có chỉ vào con nai nói là ngựa, bọn họ cũng phải ngoan ngoãn gật đầu nói đúng, đúng, đúng.

Chủ yếu chính là một câu, ngươi làm gì được ta!

“Ngươi……” Hoạt Phật bị tức đến mức toàn thân run rẩy, phát hiện sự chân thành quả nhiên là tuyệt chiêu.

Cứ ngỡ Đại Tần vừa mới ngồi vững thiên hạ, dùng đạo đức ràng buộc chắc chắn sẽ có chút tác dụng, ai ngờ người ta lại lấy sự thành thật làm chủ đạo.

Oanh long long!!

Chương 856

Tần Phong vừa mới đột phá Đại Đế cảnh, vẫn không thể khống chế được sức mạnh trong cơ thể, năng lượng khủng bố tiết ra, khiến hư không Tây Chu chấn động kịch liệt.

“Mạnh quá!!” Lâm Hồng Đậu không nhịn được nuốt nước bọt.

Long Quân ở Chuẩn Đế cảnh đã có thể chém giết Tiên nhân Thượng Giới, khiến người ta sinh ra cảm giác bất lực sâu sắc, bây giờ Long Quân đột phá Đại Đế, trực tiếp khiến người ta cảm nhận được thế nào là tuyệt vọng.

“Ca ca, quá mạnh rồi!” Cơ thể nhỏ bé của Tần Hạo bất giác run rẩy, cảm giác mình sẽ vĩnh viễn sống dưới cái bóng của ca ca.

“Uy danh Long Quân, cổ kim hiếm thấy!” Đệ tử Mật Tông trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, cảm giác sợ hãi chưa từng có dâng lên trong lòng.

“Uy, uy, uy vũ!!” So với sự kinh hãi của đệ tử Mật Tông, sĩ khí của quân đoàn Tần gia lại tăng vọt.

Không những vì Tần Phong đột phá đến Đại Đế, mà còn vì bọn họ và Tần Phong đều mang cùng huyết mạch, từ giây phút bọn họ sinh ra, đã gắn liền với vinh nhục của Tần gia.

Tần Phong càng mạnh, Tần gia càng thịnh!

“Đến đây thiên hạ, duy có Đại Tần!!” Tần Phong thấy không khí đột nhiên sôi động, quả quyết thêm hai buff.

Thiên Quan Chúc Phúc!

Hợp Tung Liên Hoành!

Oanh long long!!

Giữa trời đất đột nhiên chấn động kịch liệt, khí tức của quân đoàn trăm vạn người theo đó bạo tăng gấp mười lần, có một số tu đạo chi nhân còn bạo tăng gấp đôi.

“Hống!!” Trăm vạn người hưng phấn gào thét, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong càng thêm cuồng nhiệt.

“Cái gì!!” Đồng tử cao thủ Mật Tông đột nhiên co rút, không hiểu sao lại toàn bộ được gia tăng chiến lực.

Nhưng bây giờ ý tứ của Tần Phong đã rất rõ ràng, căn bản không có ý định bỏ qua cho bọn họ, tiếp theo chỉ còn một con đường là huyết chiến.

“Không tốt, Bệ hạ ra tay rồi!” Tam Lộng Đại Sư nhìn thấy Tần Phong ra tay, lập tức gia tăng lực độ công kích.

Hắn bây giờ chỉ trông vào con dê béo này để hồi máu, nếu bị tên Tần bóc lột này nhìn trúng, e rằng ngay cả một ngụm canh dê cũng đừng hòng uống.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng trời đất, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy khung đỉnh vàng bảo vệ Mật Tông bị phá vỡ, một đám cao thủ Mật Tông lập tức như bị sét đánh, từng người nôn ra máu tươi, khí tức suy yếu không gượng dậy nổi.

“Động thủ!!” Nhậm Hoàn và những người khác cũng không dài dòng, nhao nhao đối đầu với cao thủ Mật Tông.

“Đúng, chính là cảm giác này!” Mộc Tú cảm nhận được hai lần gia trì chiến lực, lập tức chỉ vào đệ tử Mật Tông cảnh giới Chuẩn Đế, thần sắc kiêu căng nói: “Có gan thì xông lên đây, hôm nay, ta muốn đánh mười thằng!!” “Giết!!” Trong mắt Hồng Hạnh là sự hưng phấn khó kiểm soát, thuộc tính thị huyết của Ma tộc đã hoàn toàn được kích hoạt.

Chỉ thấy nàng tay cầm đại đao dẫn đầu xông thẳng vào Mật Tông, như thể sợ có người tranh giành đầu người với mình, vung đao chém xuống, vung đao chém xuống…… giết người đến mắt cũng không chớp một cái.

“Ai!!” Phong Tình không nhịn được thở dài một tiếng.

Nàng thật sự không thể hiểu được, công chúa nhà mình rõ ràng có ưu thế, nhưng tại sao cứ phải chọn tranh giành đầu người để tích lũy quân công, chẳng lẽ nàng không biết giành phong đầu thăng chức sẽ nhanh hơn sao!?” Ngay khi Tần Phong dẫn binh vây công Mật Tông, các bộ lạc Thảo Nguyên cũng đều nhận được tin tức.

“Cái gì?

Tần Phong vây công Mật Tông!?” “Hắn làm sao dám?

Mật Tông là thánh địa của người Thảo Nguyên mà!” “Chính là, các Hoàng đế khác để thu phục Thảo Nguyên, đều là tiên thừa nhận địa vị của Mật Tông, hắn sao lại không theo kịch bản mà ra tay!?” “Hắn đây là đang hủy diệt tín ngưỡng của người Thảo Nguyên, người Thảo Nguyên sẽ không thần phục Đại Tần đâu!” “Không sai, Tần Phong đã chọc giận toàn bộ Thảo Nguyên, chúng ta nên mượn đà này để đuổi Tần Phong đi!” “Người Thăng Long theo đuổi sự thực dụng và tham lam, chúng ta người Thảo Nguyên theo đuổi việc nam hạ bắt rồng, liều mạng với bọn họ!” “Đậu má, đây mẹ nó là lời lẽ hổ lang gì vậy, trước sức mạnh tuyệt đối, tín ngưỡng có cái tác dụng quái gì!” “……” Các bộ lạc thủ lĩnh nhìn về phía Tây Vực Vương và Yến Vân Tộc tộc trưởng, cố gắng chuyển áp lực lên đầu bọn họ.

Hiện tại phương pháp duy nhất bọn họ có thể đối kháng với Đại Tần, chính là tránh mũi nhọn dẫn bộ lạc di cư, dựa vào sự sâu rộng của Thảo Nguyên để tiêu hao Tần Phong.

Nhưng Mật Tông là tín ngưỡng của toàn bộ người Thảo Nguyên, ai dám ra lệnh không cứu, nhất định sẽ trở thành tội nhân của toàn bộ Thảo Nguyên.

Nhưng nếu ra lệnh đi cứu, nghiễm nhiên là tự chui đầu vào lưới!

“Đừng nhìn ta!” Yến Vân Tộc tộc trưởng hai tay xòe ra nói: “Ta sợ lại có người nói ta đề cao chí khí của người khác, diệt uy phong của chính mình.” “Ngươi……” Tây Vực Vương bị tức đến mức không chịu nổi, nhưng lại không biết phải làm sao.

Nếu hắn có tuyệt đối võ lực có thể áp chế tất cả như Tần Phong, chắc chắn sẽ không chút do dự mà ra lệnh không cứu Mật Tông, cũng không cần lo lắng có người sẽ không phục.

Đáng tiếc hắn không có!

Đúng lúc này —— Một luồng hắc khí cao vút trời bao phủ thiên địa, khiến toàn trường mọi người chìm vào thế giới bóng tối.

“Đây là cái gì!?” Các bộ lạc thủ lĩnh trong lòng đột nhiên kinh hãi, cảm nhận được một luồng khí tức âm lãnh.

Oanh long long!!

Hư không tối tăm bắt đầu chấn động kịch liệt, mấy trăm vạn đạo thân ảnh từ trong bóng tối bước ra.

Chính là những linh hồn bị Ám Ảnh Thần Thể của Trần Tổ câu lưu trên chiến trường, chỉ để bắt gọn đám thủ lĩnh này, sau đó phù trợ những thủ lĩnh biết nghe lời lên nắm quyền.

“Mấy trò vặt vãnh này mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!” Tây

Vực Vương lạnh lùng hừ một tiếng, Đế uy lập tức phóng thích ra.

Mặc dù Ám Ảnh Thần Thể của Trần Tổ rất lợi hại, nhưng với tu vi Đế cấp của hắn cũng không phải không thể cưỡng phá.

Phốc xích một tiếng!

Chỉ thấy Yến Vân Tộc tộc trưởng đến phía sau Tây Vực Vương, đột nhiên rút loan đao bên hông đâm trúng eo đối phương.

“Ngươi……” Sắc mặt Tây Vực Vương lập tức trở nên dữ tợn, cố nén đau đớn nhanh chóng kéo dãn khoảng cách.

“Cái gì!?” Các bộ lạc thủ lĩnh Thảo Nguyên trong lòng kinh hãi, hiển nhiên không ngờ sẽ xuất hiện cảnh này.

“Yến Vân!!” Tây Vực Vương mặt dữ tợn gầm lên: “Ngươi đây là muốn phản bội Trường Sinh Thiên, phản bội Thảo Nguyên sao!?” “Là ngươi phản bội Thảo Nguyên, phản bội Trường Sinh Thiên!” Yến Vân Tộc tộc trưởng chính khí lẫm liệt nói: “Ngươi vì dã tâm của chính mình, không tiếc hi sinh con em Thảo Nguyên của ta đi đối kháng Đại Tần, loại người như ngươi căn bản không xứng làm vua.” “Vì chính nghĩa, giết!!” Mặc Đao cũng dẫn người giết đến, đại chiến đẫm máu theo đó bắt đầu.

Lúc này —— Trận chiến ở Mật Tông đã kết thúc, các cao tầng Mật Tông đều tử trận.

Tam Lộng Đại Sư lập tức tìm đến kho báu Mật Tông, nhưng tiếc là hắn chân trước vừa vào, Tần Phong chân sau đã đến, nhìn kho báu lấp lánh, liền tuyên bố toàn bộ sung công.

“Sung công!?” Tam Lộng Đại Sư trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất, cứ như tác giả chó chết bị cấm trang web duy nhất.

Chương 857

Cứ ngỡ sẽ có người tốt bụng phát thiện tâm, kết quả mấy ngày vẫn không ai hồi đáp, gây ra tổn thương thứ cấp cho tâm hồn nhỏ bé của hắn…… "Nhiều quá đi!" Đôi mắt Tử Diên khẽ mở to, kinh ngạc trước Mật Tông Bảo Khố.

Chỉ thấy cửa bảo khố cao hơn hai mươi mét, từng hàng kệ hàng dài tít tắp không thấy điểm cuối, không chỉ có rất nhiều thiên tài địa bảo quý hiếm, mà còn có vô số trân bảo hi thế.

Và ở cuối bảo khố là mười hai viên Xá Lợi Phật môn.

Đó là xá lợi của các đời Hoạt Phật Mật Tông, phát ra Phật quang cực kỳ chói mắt.

Đừng nói là đặt trong giới tu Phật, cho dù là đặt trong toàn bộ Hoang Cổ, đây cũng là một sự tồn tại cực kỳ khủng bố!

"Phát tài rồi, thỏ ta phát tài rồi!" Mắt Tiểu Bạch sáng rực, nước dãi chảy ròng ròng.

"Quá khoa trương rồi!" Mộc Tú và những người khác cũng ngây người.

Ban đầu cứ ngỡ Đại Quang Minh Tự đã đủ lợi hại rồi, ai ngờ Mật Tông còn lợi hại hơn Đại Quang Minh Tự.

Không chỉ trân bảo trong bảo khố dọa người, ngay cả ngôi chùa Mật Tông này cũng ẩn chứa huyền cơ.

Từng viên gạch, từng viên ngói đều là trân bảo khó gặp, từng cây từng cỏ đều là thiên tài địa bảo hiếm có, còn kim thân được luyện chế cho Phật Tổ lại càng là kỳ trân dị bảo hiếm thấy trên đời.

"Ca ca!" Tần Hạo nhìn mà trái tim đập thình thịch, không nhịn được hỏi: “Mọi người đều nói Thăng Long đại địa của chúng ta tài nguyên phong phú, vì sao Mật Tông này lại còn giàu có hơn Thăng Long của chúng ta!?” “Toàn là cướp bóc mà có!” Tần Phong bình thản nói: “Thảo Nguyên thường xuyên xé bỏ hòa ước, xâm lược Thăng Long của chúng ta, mỗi lần đều cướp đi vô số trân bảo và phụ nữ, thêm vào đó Mật Tông nô dịch tư tưởng người Thảo Nguyên, là tín ngưỡng duy nhất trên Thảo Nguyên, khiến mọi người dâng hiến bảo vật để thể hiện thành ý, tích lũy ngày qua ngày đương nhiên sẽ giàu có hơn đại đa số thế lực ở Thăng Long.” “Cái này…” Tần Hạo trong lòng không khỏi run lên, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Trước kia hắn luôn cho rằng thủ đoạn của ca ca quá tàn bạo, nhưng lại chưa từng suy nghĩ đối phương có đáng được tha thứ hay không, ngây thơ cho rằng chỉ cần mình chân tâm thì sẽ đổi lại chân tâm.

Nhưng bây giờ nhìn lại, ít nhiều có chút tình nguyện đơn phương rồi!

“Long Quân ca ca, giết tốt lắm!” Giang Linh vẻ mặt phẫn nộ, căm ghét lũ lưu manh Thảo Nguyên này.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư chắp hai tay, siêu độ cho những người bị hại.

Ngay sau đó một mình đi về phía cuối bảo khố, chuẩn bị mang mười hai viên Xá Lợi Hoạt Phật bên mình, siêu độ những tội nghiệt họ đã gây ra khi còn sống.

“Nhị đệ!” Tần Phong không để ý đến Tam Lộng đại sư, bước tới nói với giọng điệu sâu sắc: “Một bông hoa khoe sắc không tạo thành mùa xuân, trăm hoa cùng nở mới là xuân.

Dập tắt đèn của người khác không khiến mình sáng hơn, chặn đường người khác cũng không khiến mình đi xa hơn, đệ nhất định phải ghi nhớ, làm người phải lòng dạ rộng rãi, ngàn vạn lần đừng học Mật Tông nô dịch chúng sinh!” “Đây chính là tầm vóc của Long Quân sao!?” Lâm Hồng Đậu trong lòng cực kỳ chấn động, phát hiện mình lại hiểu lầm Long Quân rồi.

Cứ ngỡ Tần Phong chỉ thích giải quyết vấn đề bằng cách đơn giản thô bạo, ai ngờ phía sau hắn lại còn có dụng ý sâu xa đến vậy.

“Long Quân ca ca, lợi hại quá!” Giang Linh tuy rằng một câu cũng không hiểu, nhưng không hề ảnh hưởng đến sự sùng bái của nàng đối với thần tượng.

“Ca ca, đệ nhớ kỹ rồi!” Tần Hạo nghiêm túc gật đầu lia lịa, biểu thị mình nhất định sẽ ghi nhớ.

“Không đúng rồi!” Tần Phong đột nhiên phản ứng lại.

Nhân thiết của hắn là Thiên Mệnh Đại Phản Phái, chuyên lừa gạt đệ tử, tự dưng đi nói mấy chuyện này với nhị đệ làm gì chứ!?

Chẳng lẽ bị hào quang của hắn ảnh hưởng sao!?

Không được!

Hắn đang làm việc không đâu, phải làm chuyện chính sự mới được!

“Nhị đệ!” Tần Phong liếc mắt nhìn Giang Linh và Lâm Hồng Đậu, mở miệng hỏi: “Mười hai cô nương Xuân, Hạnh, Đào, Hòe, Liễu, Hà, Xảo, Quế, Cúc, Cát, Tuyết, Băng đã theo ngươi mấy năm rồi, ngươi không bắt nạt họ đấy chứ!?” “Leng keng, chúc mừng ký chủ thành công chia rẽ mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Hỉ Oan Gia, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Leng keng, chúc mừng ký chủ thành công chia rẽ mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Từ Trên Trời Rơi Xuống, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Nhân đôi niềm vui!” Tần Phong trong lòng cảm thấy đắc ý, cứ như chó tác giả tìm được trang web.

“Đệ không bắt nạt họ!” Tần Hạo không hề ý thức được nguy hiểm, vội vàng lấy vòng tay ra.

Tuy rằng bây giờ vòng tay đối với hắn đã không còn đủ mạnh mẽ để dùng nữa, nhưng năm xưa mười hai nữ quỷ đã mấy lần cứu mạng hắn, vì vậy hắn bất kể đi đến đâu đều mang theo.

Quan trọng nhất là, đây là hồn khí ca ca tặng hắn!

“Xuân, Hạnh, Đào, Hòe, Liễu, Hà, Xảo, Quế, Cúc, Cát, Tuyết, Băng, bái kiến Long Quân!!” Mười hai nữ quỷ vội vàng hiện thân, cung kính hành đại lễ với Tần Phong.

“Bản tiểu thư lại không hề hay biết!” Giang Linh tức đến nghiến răng nghiến lợi, giá trị nộ khí cũng bắt đầu tích tụ.

Cứ ngỡ thành thân đến bây giờ Tần Hạo chưa từng làm gì cả là vì hai người quá thân quen nên khó ra tay, ai ngờ lại là vì hắn bên người mang theo mười hai nữ quỷ xinh đẹp như hoa.

“Không ngờ, hắn lại là loại người này!” Trong đôi mắt đẹp của Lâm Hồng Đậu tràn đầy vẻ khinh bỉ, nàng đã hiểu thế nào là biết người biết mặt không biết lòng.

“Leng keng, chúc mừng ký chủ thành công chia rẽ mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Hỉ Oan Gia, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Leng keng, chúc mừng ký chủ thành công chia rẽ mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Từ Trên Trời Rơi Xuống, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Đúng là thằng em ngu ngốc mà!” Tần Phong nhìn nhị đệ trong sáng ngu ngốc của mình, trong lòng mặc niệm cho hắn hai phút rưỡi.

Không phải hắn không yêu đệ đệ của mình, chỉ là cách hắn yêu đệ đệ có rất nhiều loại, kiểu này chính là để hắn hiểu được thế nào là lòng người hiểm ác.

Lúc này – Tam Lộng đại sư mang theo nụ cười vui vẻ quay lại, trong tay còn cầm một cái hộp nhỏ đựng xá lợi.

“Đa tạ Quốc Sư!” Tần Phong rất tự nhiên bước tới, nhận lấy cái hộp nhỏ.

“Không phải chứ…” Nụ cười của Tam Lộng đại sư lập tức cứng đờ, biểu thị chưa từng thấy loại lão bản hắc tâm như thế này.

Tự tiện nghỉ ngơi chính là tội ác tày trời, công việc được sắp xếp thì phải cảm ơn đội ơn.

Bánh to ăn không hết, canh gà uống không xong!

Làm việc hai mươi bốn giờ một ngày, chủ yếu là “phát điện vì tình yêu”.

Ba trăm sáu mươi lăm ngày không nghỉ quanh năm, chủ yếu là “cống hiến vô tư”.

Mình chịu khổ một chút thì có sao đâu, lão bản nhất định phải “tuế nguyệt tĩnh hảo” thay mình!

Ngay lúc này – Một thiên quân vạn mã đến báo: “Bệ Hạ, Quốc Trượng đã thành công bắt giữ Tây Vực Vương, kiểm soát các bộ tộc Thảo Nguyên, đang dẫn các thủ lĩnh bộ tộc Thảo Nguyên đến triều bái Bệ Hạ.” “Trẫm biết rồi!” Tần Phong cất Xá Lợi Hoạt Phật đi, kéo tay nhị đệ nói: “Nhị đệ, ca ca nói cho đệ biết, người Thảo Nguyên rất hiếu khách, tối nay nhất định sẽ có một vũ hội lửa trại, một nhóm các tiểu thư xinh đẹp mặc sa mỏng vây quanh lửa trại múa vũ.” “Vũ hội lửa trại!!” Tần Hạo lập tức hưng phấn, biểu thị điều này chắc chắn có thể có.

“Nhị đệ, tự cầu đa phúc đi!” Tần Phong theo bản năng liếc nhìn Giang Linh, chỉ thấy giá trị nộ khí đã lên đến đỉnh điểm.

Mà hắn không hề chú ý, nắm đấm nhỏ của Tử Diên đã cứng rồi… “Đậu má, đồ khốn!” Tam Lộng đại sư trong lòng uất ức không tả xiết.

Cứ như chó tác giả vừa được người tốt bụng tặng trang web, vừa tỉnh dậy đã phát hiện trang web lại bị phong tỏa rồi vậy.

“Con lừa ngốc đáng thương!” Mộc Tú và những người khác nhìn hắn với ánh mắt đồng tình, trong lòng mặc niệm cho hắn hai phút rưỡi.

Cứ ngỡ Tần Phong sẽ vì lương tâm tiên cốt mà cảm thấy cắn rứt, nhường mười hai viên Xá Lợi Hoạt Phật cho Tam Lộng đại sư, ai ngờ họ vẫn đánh giá quá cao lương tâm của Tần Phong.

Chương 858

Có lẽ lão bản Tần ít nhiều sẽ có chút lương tâm, nhưng tuyệt đối không phải với những người làm công như bọn họ!

Lúc này – Tần Phong cơ thể đột nhiên run lên, cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

“Không hay rồi!” Tần Phong cảm nhận được nguy hiểm đến từ Tử Diên, lập tức nghiêm mặt nói: “Nhị đệ, ca ca đã sớm nói với đệ rồi, sắc dục là cửa ải đầu tiên của thiếu niên, vừa mới thử lòng một cái lập tức hiện nguyên hình, đệ chút nào cũng không nghe lời ca ca nói, đệ làm thế có xứng với trẫm, có xứng với Linh Nhi không!?” “Hả!?” Tần Hạo đứng ngây người tại chỗ, đầu óc nhất thời không phản ứng kịp.

“Leng keng, chúc mừng ký chủ đổ lỗi thành công cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Chết Long Quân, không bằng chết Tần Vương!” Tần Phong trong lòng thầm mặc niệm: “Thằng em ngu ngốc của ta ơi, tin rằng đệ nhất định sẽ tha thứ cho ca ca thôi!” “A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư chắp hai tay, lẩm bẩm nói: “Hóa ra Bệ Hạ không chỉ hãm hại người ngoài, mà ngay cả người nhà mình cũng hãm hại, lần này trong lòng bần tăng cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút!” “Tần Hạo!!” Giá trị nộ khí của Giang Linh cuối cùng cũng tích đầy, nàng bước tới túm chặt lấy tai Tần Hạo.

“Ngươi đúng là ca ca ruột của đệ mà!!” Tần Hạo trong lòng uất ức không tả xiết, không ngờ lại bị ca ca bán đứng.

Không sao cả!

Đệ khóc một lát là ổn thôi!

“Leng keng, chúc mừng ký chủ thành công chia rẽ mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Hỉ Oan Gia, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Nhị đệ, đệ đừng trách ca nha!” Tần Phong trong lòng tiếp tục mặc niệm: “Thay vì cả hai huynh đệ chúng ta tối nay đều không thể tham gia vũ hội lửa trại, thì thà ca ca một mình thay đệ chịu đựng nỗi khổ này!” “Được rồi, đi thôi!” Tử Diên mỉm cười bước tới, nắm lấy bàn tay lớn của Tần Phong.

Thay vì cân nhắc xem hắn là thật sự thử lòng, hay giả bộ thử lòng, thì thà tối nay cứ đi theo hắn sát sao, để tránh hắn lại mang về một con hồ ly tinh khác.

Ngay lúc này – Điềm Điềm vội vàng chạy vào từ bên ngoài.

Tối qua sau khi đại chiến một trận với Tần Phong, nàng đã mệt mỏi rã rời ngã đầu ngủ thiếp đi, ai ngờ hôm nay vừa tỉnh dậy đã phát hiện cha ruột tới.

“Tần ca ca, Tần ca ca!” Điềm Điềm vẻ mặt đầy sốt ruột nói: “Cha ta tới rồi, cha ta tới rồi, cha ta bây giờ đang ở bên ngoài…” “Đừng vội, trẫm biết rồi!” Tần Phong vẻ mặt sủng nịnh nói: “Yên tâm, có trẫm ở đây, cha ngươi sẽ không trách ngươi, lần trước tự tiện đi Thăng Long với trẫm đâu!” “Ta không phải lo cái này!” Điềm Điềm vẻ mặt đầy sốt ruột, vội vàng nhón gót chân, ghé sát vào tai hắn thì thầm nói: “Ta là đến nhắc ngươi, lát nữa khi ta gọi ‘đa’ (cha) thì ngươi ngàn vạn lần đừng có đáp lại nha!” “Hả!?” Tử Diên tò mò ghé sát lại, phát hiện lượng thông tin này cực kỳ lớn.

“Khụ khụ!!” Tần Phong vội vàng ho khan một tiếng, giải tỏa sự lúng túng nói: “Điềm Điềm, ngươi đến đúng lúc, vào trong chọn mấy món bảo bối mình thích đi, coi như trẫm ban thưởng cho ngươi.” “Tạ, Bệ Hạ!” Điềm Điềm sau khi phát hiện bị Tử Diên nghe thấy, xấu hổ đến mức có thể dùng chân đào ra ba phòng khách một phòng ngủ.

Chỉ thấy nàng mặt đỏ bừng xông vào bảo khố, tùy tiện chọn mấy món bảo bối, trong đó có một cái bình nhỏ không mấy nổi bật, cả thân đều được khắc từ bạch ngọc, không có chút hoa văn nào.

“Hử!?” Tần Phong lông mày hơi nhíu lại, ánh mắt bị tiểu bạch bình hấp dẫn.

Hơn nữa không chỉ ánh mắt của Tần Phong bị tiểu bạch bình hấp dẫn, ngay cả các cao thủ cấp Đế tại hiện trường cũng đều bị tiểu bạch bình hấp dẫn.

Không thể nói là lợi hại đến mức nào, nhưng luôn cảm thấy rất không tầm thường.

“Làm sao có thể!?” Mộc Tú bấm ngón tay tính toán một chút, trong lòng dấy lên sóng lớn ngập trời.

Vừa rồi, ngay khoảnh khắc Điềm Điềm cầm tiểu bạch bình lên, trên người nàng đã lóe ra kim quang độc hữu của mệnh cách cấp Đế.

Nếu nàng không nhầm lẫn gì, tiểu công chúa Yến Vân tộc có mệnh công chúa phú quý, kiếp này tuy không có duyên với đỉnh cao võ đạo, nhưng lại có thể phú quý an khang.

Nhưng đợi đến khi nàng tính toán lại mới phát hiện, mệnh cách của Điềm Điềm lại đột nhiên thay đổi.

Từ mệnh công chúa phú quý ban đầu, đã biến thành mệnh Đại Đế trong truyền thuyết, kiếp này không chỉ đại phú đại quý, mà còn có cơ duyên trời ban để thành tựu vị Đại Đế.

“Mệnh cách sao lại đột nhiên thay đổi!?” Mộc Tú cảm thấy trăm mối không giải được.

Nhưng khi nàng nhìn thấy Đông Phương tiểu thư và Tam Lộng đại sư, lập tức nghĩ đến một phương pháp đạt được mệnh cách cấp Đế.

Nhưng không đúng!

Ai cũng biết, sáu vị trí Đế vị của phương này đã được phân chia xong xuôi, chẳng lẽ Tần Phong lại cũng có sáu vị Đế vương chơi mệnh cách sao!?

“Gặp được cơ duyên rồi sao!?” Tần Phong trong lòng bỗng hiểu ra.

Tuy rằng hắn không nhìn ra tiểu bạch bình là gì, nhưng tám phần là cơ duyên có thể thành tựu Đại Đế.

Lúc này – Các thủ lĩnh bộ tộc Thảo Nguyên đã đến bên ngoài Mật Tông.

Chỉ thấy mấy trăm vạn tử đệ đích hệ Tần gia đã tiếp quản Mật Tông, máu tươi nhuộm đỏ thánh địa trong lòng bọn họ.

Hoạt Phật đương đại đã sớm qua đời, vô số đệ tử Mật Tông ngã xuống trong vũng máu.

“Đây chính là đích hệ Tần gia sao!?” Các thủ lĩnh bộ tộc Thảo Nguyên tâm thần đều chấn động, có thể cảm nhận được chiến ý ngút trời của quân Tần.

Có lẽ bọn họ trong quân Đại Tần không phải mạnh nhất, nhưng tuyệt đối là trẻ tuổi nhất, thêm vào đó là sự kiêu ngạo và ngạo khí từ tận đáy lòng, khiến bọn họ dám rút kiếm ra đối đầu với bất kỳ ai trên đời.

“Từ nay về sau, thiên hạ này chỉ có Đại Tần!” Tộc trưởng Yến Vân tộc không nhịn được cảm khái một tiếng, cảm nhận được sự khủng bố và cường đại của Đại Tần.

Đồng thời, trong lòng cũng vô cùng may mắn, may mà con gái bảo bối của mình là một nhan cẩu, sau khi gặp Tần Phong liền nhất kiến chung tình, nếu không chuyện tốt như Thảo Nguyên Vương sao có thể đến lượt ông ta.

"Yến Vân!!" Tây Vực Vương tu vi bị phong ấn, xương tỳ bà cũng bị khóa lại, vẻ mặt hung tợn nói: "Ngươi là phản đồ của Thảo Nguyên, ngươi phản bội Trường Sinh Thiên, phản bội Hoạt Phật, phản bội Thảo Nguyên…" "Ta không phải phản đồ!" Tộc trưởng Yến Vân tộc vẻ mặt đầy chính khí nói: "Long Quân đã giúp chúng ta lật đổ Mật Tông tà ác, giải cứu vô số người Thảo Nguyên bị áp bức, từ nay về sau chúng ta sẽ sống vì chính mình, không cần phải chém giết nữa, mỗi ngày ca hát nhảy múa, vì vậy các bộ tộc Thảo Nguyên chúng ta quyết định, dâng tôn hiệu cho Thủy Hoàng Đại Tần, danh là Thiên Khả Hãn!!" "Thiên Khả Hãn, Thiên Khả Hãn…" Các thủ lĩnh bộ tộc vội vàng quỳ xuống, đồng thanh hô lớn bên ngoài Mật Tông.

Không còn cách nào khác!

Những thủ lĩnh không hợp tác đã chết hết rồi, bọn họ không muốn trở thành một trong số đó, so với cái mạng chó của mình, tiết tháo căn bản chẳng đáng một xu.

"Các ngươi có xứng với tổ tông không!?" Tây Vực Vương tức đến mức phun ra một ngụm máu tươi, không ngờ đám hỗn đản này lại không có tiết tháo đến thế.

Người Thảo Nguyên bọn họ lại quỳ cầu một người Thăng Long làm Khả Hãn, tôn hiệu lại còn là Thiên Khả Hãn sánh ngang với trời… "Tổ tông!?

Cho dù tổ tông đến cũng phải quỳ!!" Các thủ lĩnh bộ tộc Thảo Nguyên trong lòng khinh bỉ, cảm thấy Tây Vực Vương đã hoàn toàn hết thuốc chữa rồi, đến bây giờ vẫn còn không nhìn rõ cục diện.

Đại Tần bây giờ không chỉ có mấy trăm vạn hổ lang chi sư nằm gai nếm mật, mà còn có mấy vị Đại Đế tự mình đột phá, cũng như chín vị ngụy Đế lão tổ tọa trấn.

Cho dù là phóng tầm mắt nhìn khắp dòng sông lịch sử của Hoang Cổ, e rằng cũng không tìm ra được hoàng triều nào có đội hình như vậy!

Hơn nữa… Long Quân bản thân đã là sự tồn tại trấn áp vạn cổ, bây giờ lại càng đột phá đến cảnh giới Đại Đế, thử hỏi cả thiên hạ này ai có thể cùng hắn một trận chiến!?" Ngay lúc này – Một cỗ uy áp khủng bố từ trên trời giáng xuống, khiến tất cả mọi người tại hiện trường lập tức yên tĩnh lại.

Chỉ thấy Tần Phong một bộ long bào đen từ cửa Mật Tông bước ra, bên hông đeo Nhân Hoàng Kiếm, trên vai ngồi Tiểu Bạch, phía sau hai bên đi cùng Điềm Điềm và Tử Diên.

"Đây chính là uy thế của Long Quân!" Các thủ lĩnh bộ tộc ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phong trên bậc thang, cơ thể không tự chủ được mà run rẩy.

Không chỉ khiến bọn họ cảm nhận được uy nghiêm vô thượng, mà còn cảm nhận được sự áp chế từ huyết mạch, cứ như kiến hôi đối mặt với voi lớn bé nhỏ, căn bản không thể nảy sinh chút ý niệm phản kháng nào.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Tây Vực Vương khó có thể tin được mà nhìn Tần Phong, nghiêm trọng nghi ngờ mình có phải đang nằm mơ hay không.

Nhớ lần đầu tiên gặp Tần Phong ở Tây Vực Thành, hắn ngay cả Chuẩn Đế cũng còn chưa đột phá, vậy mà bây giờ chỉ mới chưa đầy hai năm, hắn lại thành công đột phá đến Đại Đế.

Lại còn không phải ngụy Đế đột phá bằng Tiên Tinh, mà là Đại Đế chân chính đột phá cực hạn bản thân!

Chương 859

"Tính ra Tần Phong cũng có mắt nhìn!" Mạc Đao nhìn thấy vị trí Điềm Điềm đang đứng, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống.

Có thể đứng ở hai bên trái phải của Tần Phong, nghĩ rằng địa vị nhất định sẽ không thấp.

"Vì sao lại ồn ào như vậy!?" Tần Phong biết rõ mà vẫn hỏi, giọng nói uy nghiêm trang trọng.

"Bái kiến Long Quân!" Tộc trưởng Yến Vân tộc vội vàng cúi người hành lễ nói: "Ngài diệt Mật Tông, trả lại tự do cho nhân dân, đây là ân tái tạo, chúng thần nguyện dâng tôn hiệu cho Thủy Hoàng Đại Tần, danh là Thiên Khả Hãn!!" "Bái kiến Thiên Khả Hãn!" Các thủ lĩnh bộ tộc cũng rất tự giác, đồng loạt quỳ xuống.

"Trẫm chấp nhận!" Tần Phong tiếp tục giữ vững uy nghiêm, đưa tay xuống ra hiệu cho mọi người đứng dậy.

"Tạ, Thiên Khả Hãn!" Các thủ lĩnh bộ tộc vội vàng tạ ơn, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Tần Phong đồng ý chấp nhận tôn hiệu Thiên Khả Hãn, thì Thảo Nguyên sẽ là một phần của Đại Tần, cũng sẽ không có lý do gì để tàn sát họ nữa.

Lúc này – Tần Hạo đã bị Giang Linh "xử lý" xong.

Nhìn Tần Phong sau khi được ban tôn hiệu, trong ánh mắt hắn vừa có kích động, lại vừa mang vẻ thất vọng.

Kích động tự nhiên là Đại Tần đã mở rộng bờ cõi thành công, thất vọng thì là ca ca đã sống thành hình mẫu trong mơ của hắn.

Nhớ từ nhỏ hắn đã từng mơ một giấc mơ, dẫn dắt Tần gia một đường ca vang tiến lên mạnh mẽ, huyết chiến sa trường, truyền bá văn minh của Đại Tần sang phương Tây, hắn cũng vì thế mà nỗ lực.

Nhưng ai ngờ ca ca đã hoàn thành trước một bước, hắn cảm thấy mình đang sống trong cái bóng của hắn.

“Leng keng, chúc mừng ký chủ thành công đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Đả kích!?” Tần Phong nghi hoặc liếc nhìn nhị đệ một cái, không hiểu sao hắn lại bị đả kích.

“Gầm!!” Tây Vực Vương đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng.

Điên cuồng đốt cháy sinh mệnh chi lực của mình, để cưỡng ép phá vỡ phong ấn trên người, lại càng cứng rắn giật đứt lưỡi câu sắt móc vào xương tỳ bà, máu tươi phun ra như không cần tiền.

“Cái gì!?” Sắc mặt các thủ lĩnh bộ tộc không khỏi thay đổi, không ngờ Tây Vực Vương lại đột nhiên phát điên.

“Hử!?” Tần Phong khẽ nhíu mày nói: “Tây Vực Vương, ngươi còn muốn giãy giụa sao!?” “Nam nhi Thảo Nguyên thà chết không chịu khuất phục!!” Tây Vực Vương vẻ mặt hung tợn gầm lớn một tiếng, điên cuồng đốt cháy sinh mệnh lao về phía Tần Phong.

Oanh long long!!

Hư không Tây Chu bắt đầu chấn động kịch liệt, cứ như giây tiếp theo sẽ sụp đổ.

Chỉ thấy Tây Vực Vương quanh thân tuôn trào năng lượng khủng bố, hóa thành một con sư tử vàng, há to cái miệng máu, với thế không thể cản phá mà vồ về phía Tần Phong.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, vô số đạo kiếm khí hóa thành phong bạo quét ngang trời đất, lập tức xé con sư tử vàng thành từng mảnh.

“Phụt!!” Tây Vực Vương một ngụm máu tươi phun ra, khí tức cũng bắt đầu cấp tốc hạ thấp.

“Uy thế của Long Quân, khủng bố đến vậy!!” Các thủ lĩnh bộ tộc hít vào một ngụm khí lạnh.

Không ngờ Tần Phong đối mặt với Tây Vực Vương – một Đại Đế lão làng, ngay cả kiếm cũng chưa rút ra đã đánh người ta thành tàn huyết, cũng khiến bọn họ không dám nảy sinh bất kỳ ý đồ nhỏ nhặt nào nữa.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Tây Vực Vương có chút phát điên nói: “Bản vương khổ tu nhiều năm như vậy, ngươi chẳng qua mới đột phá đến Đại Đế, làm sao có thể dễ dàng đánh bại bản vương như vậy…” “Nếu nỗ lực mà hữu dụng, thì cần thiên tài để làm gì?!” Tần Phong ngữ khí vô cùng bình đạm, cứ như vừa làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

“Phụt!!” Tây Vực Vương một ngụm máu tươi phun ra.

Không ngờ mình trước khi chết, còn phải bị đả kích thêm một lần, khiến hắn hiểu được thế nào là tuyệt vọng.

“Đến lượt bần tăng ra trận rồi!” Tam Lộng đại sư quả quyết nắm lấy cơ hội “hồi máu”, lộ ra ánh mắt hung ác nói: “Dám tập kích hoàng đế của ta, chính là tội đại ác chu di cửu tộc!” “Thiên Khả Hãn tha tội!!” Các thủ lĩnh bộ tộc sợ hãi vội vàng quỳ xuống, phủ phục trên đất run lẩy bẩy.

“Thôi bỏ đi!” Tần Phong vội vàng đi xem biểu diễn lửa trại của các tiểu thư, phẩy phẩy tay nói: “Bất kể dân tộc nào, lúc nguy cấp luôn có vài trung nghĩa chi sĩ, hậu táng đi!” “Thiên Khả Hãn, thánh minh!” Các thủ lĩnh bộ tộc Thảo Nguyên vội vàng khấu đầu tạ ơn, trái tim treo lơ lửng ở cổ họng cũng buông xuống.

“Lại là hậu táng!!” Tiểu Bạch ghen tị không thôi.

Nhớ hồi nhỏ nó từng hỏi Tần Phong, mình nếu lỡ chết thì hắn sẽ thế nào, kết quả Tần Phong không chút do dự nói ra hai chữ “chôn vào nồi”.

Đối với tâm hồn nhỏ bé của nó, đã tạo thành tổn thương không thể tưởng tượng nổi.

Cũng từ khoảnh khắc đó, nó thề sẽ nỗ lực tu luyện, từng bước từng bước leo lên đỉnh cao, nó muốn trở thành một con kiếm thỏ tuyệt thế!

“Thôi bỏ đi!?” Tam Lộng đại sư biểu thị mình rất bị tổn thương.

Ban đầu cứ nghĩ chu di cửu tộc để “hồi máu”, ai ngờ Tần Phong lại nói thôi bỏ đi, tức đến mức hắn chỉ đành bước tới, một chưởng đưa Tây Vực Vương đi hậu táng.

“Hù!” Tộc trưởng Yến Vân tộc không nhịn được thở dài một tiếng, hai người họ cũng coi như là đối thủ cả đời rồi.

“Cha!!” Điềm Điềm thấy mọi việc đã xử lý xong, vui vẻ gọi cha ruột một tiếng.

“Gọi trẫm…” Tần Phong theo bản năng liền muốn đáp lời.

Kết quả sau khi phát hiện không đúng trường hợp, lại vội vàng nuốt lời lại… “Xong rồi!

Hoàn toàn social death rồi!” Mặc dù Điềm Điềm có sự hào sảng của con gái Thảo Nguyên, nhưng lúc này cũng không khỏi đỏ bừng mặt nhỏ.

Để ngăn chặn sự cố xảy ra, nàng còn đặc biệt chạy đến nhắc nhở Tần Phong, ai ngờ hắn một chút cũng không nghe lọt tai, khiến nàng bây giờ hận không thể đổi một hành tinh khác mà sống.

“Bảo trẫm phải nói ngươi thế nào đây!?” Tần Phong chuyên về ứng biến linh hoạt, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, tộc trưởng Yến Vân tộc không chỉ là Quốc Trượng của Đại Tần ta, mà còn là Thảo Nguyên Vương của Đại Tần ta, ngươi nên gọi ông ấy là gì!?” “Phụ, Phụ Vương!?” Điềm Điềm lúc này cảm thấy hơi mơ hồ, thử dò hỏi nhìn về phía Tần Phong.

“Ừ!” Tần Phong hài lòng gật đầu, tự khen ngợi sự cơ trí của mình.

“Khấu tạ, Thiên Khả Hãn!!” Thảo Nguyên Vương kích động quỳ xuống tạ ơn, cứ như sợ Tần Phong sẽ đổi ý.

Còn về chuyện Tần Phong đã trả lời thay, ông ta không hề nghi ngờ chút nào, ngược lại còn oán trách cô con gái này, đúng là ngốc đến không biết phải hình dung thế nào, ngay cả xưng hô cha ruột cũng có thể nhầm lẫn.

May mà Tần Phong – người con rể thật thà này, đã kịp thời sửa chữa sai lầm của Điềm Điềm!

“Chuyện này cũng có thể lừa gạt qua được sao!?” Tử Diên không nhịn được liếc nhìn Tần Phong một cái, bắt đầu suy nghĩ liệu mình có từng bị lừa gạt không.

“Tần ca ca!!” Điềm Điềm đôi mắt hạnh lấp lánh hình trái tim.

Không chỉ là Tần Phong đã giúp nàng tránh khỏi “social death”, mà còn vì Tần Phong đã phong vương cho cha nàng, tối nay về nhất định phải gọi thêm hai tiếng “ba ba” mới được.

Chương 860

“Thế là được phong vương rồi sao!?” Các thủ lĩnh bộ tộc Thảo Nguyên vẻ mặt đầy ghen tị.

Trước kia khi họ nhìn thấy Điềm Điềm, đều cảm thấy Thảo Nguyên Vương đã nuôi con gái thành phế vật.

Bởi vì trong mắt họ, mỹ nhân Thảo Nguyên nên trên ngựa có thể giương cung, xuống ngựa có thể vật lộn.

Nhưng Điềm Điềm da trắng mặt đẹp, vóc dáng không cao đã đành, lại còn có thể nhấc bổng lên bằng một tay, nói chuyện thỏ thẻ, vừa nhìn đã biết khó nuôi dưỡng.

Tuy nhiên điều khiến họ vạn vạn lần cũng không ngờ tới là, chính cô bé giọng nói thỏ thẻ, tay không có sức trói gà này, lại nam hạ bắt rồng thành công.

“Khấu tạ, Thiên Khả Hãn!” Mạc Đao cũng quỳ xuống hành lễ nói: “Mạc Đao có một thỉnh cầu bất kính, khẩn cầu Thiên Khả Hãn đích thân chủ trì lễ đăng quang của phụ vương, Thảo Nguyên Vương.” “Khẩn cầu Thiên Khả Hãn!!” Thảo Nguyên Vương trong ánh mắt cũng tràn đầy sự khẩn cầu.

Tuy rằng Yến Vân tộc của họ có địa vị rất cao trên Thảo Nguyên, nhưng lần này hướng Đại Tần cúi đầu xưng thần đích thực tương đương với phản bội.

Không chỉ người trên Thảo Nguyên khinh thường cha con bọn họ, e rằng ngay cả Đại Tần cũng không ai coi trọng cha con bọn họ.

Nhưng nếu Tần Phong đích thân làm lễ đăng quang cho ông ta thì sẽ khác, thân phận Long Quân có thể khiến ông ta được công nhận ở

Đại Tần, thân phận Thiên Khả Hãn có thể khiến ông ta thiết lập lại uy tín trên Thảo Nguyên.

“Chuẩn tấu!” Tần Phong không nghĩ ngợi gì đã đồng ý.

Lần này nhìn có vẻ là giúp Thảo Nguyên Vương làm lễ đăng quang, thực chất cũng là thiết lập quyền uy của Thiên Khả Hãn.

Chỉ cần tư tưởng Thiên Khả Hãn thấm sâu vào lòng người Thảo Nguyên, thì Đại Tần sẽ có thể từng bước kiểm soát Thảo Nguyên, khiến bọn họ từ trong tâm lý nhận định mình là con dân Đại Tần.

“Khấu tạ, Thiên Khả Hãn!!” Hai cha con vui mừng khôn xiết, vội vàng dập đầu.

“Lễ Bộ Thượng Thư!” Tần Phong quay đầu nhìn về phía Đông Phương tiểu thư, mở miệng phân phó nói: “Lễ đăng quang của Thảo Nguyên Vương là việc trọng đại, liên quan đến tương lai của Đại Tần và Thảo Nguyên, tuyệt đối không thể lơ là, chuyện này cứ giao cho ngươi xử lý.” “Lễ Bộ Thượng Thư!?” Đông Phương tiểu thư đầu tiên là ngây người, sau đó vui mừng khấu bái nói: “Bệ Hạ yên tâm, thần nhất định không làm nhục sứ mệnh!!” “Lại là Lễ Bộ Thượng Thư!!” Mộc Tú và những người khác cảm thấy bất ngờ, nhưng lại không chút ghen tị.

Bởi vì chiếu theo công lao của Đông Phương tiểu thư, chức Lễ Bộ Thượng Thư đứng đầu cửu khanh là thừa sức, hơn nữa công việc của nàng ấy người thường cũng thật sự không làm nổi.

“Lễ Bộ Thượng Thư là phụ nữ sao!?” Thảo Nguyên Vương vẻ mặt đầy nghi hoặc hỏi: “Không phải nói nữ tử Thăng Long không thể nhập triều làm quan sao!?” “Cái này không giống!” Tần Phong rất uyển chuyển nói: “Lễ Bộ Thượng Thư chỉ là tu luyện Lâu Cơ Cơ Bố Khắc, nên mới nhìn giống phụ nữ thôi.” “Lâu Cơ Cơ Bố Khắc!?” Các thủ lĩnh bộ tộc Thảo Nguyên vẻ mặt mờ mịt, biểu thị chưa từng nghe qua môn công pháp này.

Nhưng từ Đế uy mờ ảo của đối phương có thể thấy được, Lâu Cơ Cơ Bố Khắc này tuyệt đối là một môn thần công cực kỳ lợi hại.

“Thì ra là vậy!” Thảo Nguyên Vương không hề dây dưa vào mấy chuyện này, vui vẻ cười nói: “Thiên Khả Hãn, chiếu theo quy củ của người Thảo Nguyên chúng ta, chiến thắng cần có yến tiệc ca vũ, xin ngài nhất định phải ghé qua cho.” “Ca ca không lừa đệ!!” Tần Hạo lập tức hưng phấn, biểu thị mình tối nay nhất định phải đi.

Cho dù bị đánh chết, đệ cũng phải đi!

“Trẫm nhất định sẽ ghé qua!” Tần Phong cười đáp ứng nói: “Nhớ lần trước khi đến Thảo Nguyên, tiểu Vương phi Nhã Nhược đã múa một điệu vũ ‘Trì Bút Vấn Thương Thiên’, đã để lại ấn tượng sâu sắc cho trẫm.” “Trì Bút Vấn Thương Thiên!?” Mạc Đao vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Nhớ lần trước dẫn Yến Vân Thập Bát Kỵ đi cùng Tần Phong đến Tây Vực Thành cứu người, Nhã Nhược chỉ đơn giản múa một điệu ‘đảo lập nhất tự mã’, không nghe nói nàng biết múa ‘Trì Bút Vấn Thương Thiên’ bao giờ!?” “Vậy thì tốt quá rồi!” Thảo Nguyên Vương lập tức cười ha ha nói: “Nếu Thiên Khả Hãn thích, vũ hội lửa trại tối nay, nhất định sẽ bảo Nhã Nhược ra múa lại điệu ‘Trì Bút Vấn Thương Thiên’ một lần nữa.” Cảnh tượng chuyển – Lâm Tam vì nghe lén được cuộc nói chuyện bí mật của Diệp Thần, đang bị chín đại thế gia, bao gồm cả Liên Vương gia, truy sát.

Tuy rằng hắn bây giờ đã đột phá Chuẩn Đế trung giai, nhưng đồng thời đối mặt với chín đại thế gia vẫn cảm thấy lực bất tòng tâm, dù sao cũng không phải ai cũng có thể biến thái như Tần Phong.

“Tần huynh hình như đã đi Thảo Nguyên rồi!” Lâm Tam bị truy đuổi thật sự không còn cách nào, chỉ đành đi Thảo Nguyên tìm Tần

Phong giúp đỡ.

Hưu một tiếng!!

Một đạo kiếm quang xé rách hư không, bay về phía Thảo Nguyên.

“Không hay rồi, hắn ta muốn đi Thảo Nguyên!!” Chín đại thế gia lập tức sốt ruột.

Tần Phong dẫn binh chinh phạt Thảo Nguyên đã không còn là bí mật nữa, nếu thật sự để Lâm Tam và Tần Phong gặp mặt, điều chờ đợi bọn họ chắc chắn là toàn tộc diệt vong.

Không hề do dự… chín đại thế gia nhanh chóng hạ lệnh, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giết Lâm Tam. ……… Màn đêm buông xuống, lửa trại bùng lên.

Nam nữ trẻ tuổi trên Thảo Nguyên, vây quanh lửa trại ca hát nhảy múa.

Mà ngay lúc mọi người cùng vui mừng vì hòa bình, Tam Lộng đại sư lại đang bận rộn ở ngoài đồng hậu táng Tây Vực Vương.

Chỉ thấy hắn sai người đào một cái hố sâu hơn trăm mét, sau khi hố được đào xong, không nói hai lời liền đá Tây Vực Vương vào trong hố.

“A Di Đà Phật!” Dưới lời siêu độ qua loa của Tam Lộng đại sư, hắn sau đó mở miệng nói: “Được rồi, chôn đi!” “Chôn rồi sao!?” Các tiểu binh ngây người nói: “Nhưng Bệ Hạ nói là hậu táng, chúng ta bây giờ mới đào một cái hố…” “Đất sâu thế này, còn chưa đủ ‘hậu’ sao?!” Tam Lộng đại sư quay đầu nhìn tiểu binh một cái, sau đó phân phó nói: “Nhớ kỹ, lát nữa mang những vật phẩm chôn cùng đó đến lều của bần tăng, nếu dám thiếu một món, cẩn thận bần tăng ‘vật lý siêu độ’ các ngươi…” "Vâng, Quốc Sư!" Tiểu binh gật đầu lia lịa.

Bọn họ đều biết vị Quốc Sư này đã hóa điên rồi, nếu ai dám cắt ngang lúc ông ta hồi máu, tuyệt đối sẽ bị "Nam Mô Bồ Tát độ hóa vật lý" ngay lập tức. "Ừm, không tệ!" Đại sư Tam LLộng hài lòng gật đầu, xoay người đi về phía vũ hội bên đống lửa.

Lúc này, Tần Phong đang ngồi trên ghế chủ tọa, bên cạnh là Tử Diên.

Còn Điềm Điềm thì bị đẩy xuống dưới, ngồi cùng bậc thang với Thảo Nguyên Vương.

Những chuyện khác Tử Diên có thể coi như không thấy, cũng không có tâm tình quản, nhưng một khi đã động đến ngôi vị hoàng hậu Đại Tần, thì dù cho Vu Lan đến cũng phải bị đẩy xuống. "Bắt nạt người quá thể!" Điềm Điềm ủy khuất bĩu môi.

Vốn tưởng Vu Lan nữ ma đầu không ở đây thì sẽ an toàn, ai ngờ Tử Diên ra tay cũng đau điếng.

Dù có là trước mặt cha mình, nàng ta cũng không hề nương tay. "Chỉ có thể an ủi vào buổi tối thôi!" Tần Phong trao cho nàng ánh mắt "lực bất tòng tâm", biểu thị rằng chuyện này hắn thực sự bó tay.

Chưa nói đến việc Tử Diên đã được mẫu thân Vân Tịch Nguyệt công nhận, chỉ riêng thân phận tiểu công chúa thảo nguyên của Điềm Điềm thôi, đã không thể được bách tính Thăng Long chấp nhận.

Bởi vì thù oán giữa hai bên đã quá sâu đậm, không phải ngày một ngày hai mà giải quyết được.

Một tiểu công chúa ngoại bang nhiều nhất chỉ có thể phong làm quý phi, nếu dám phong làm hoàng hậu thì bách tính Thăng Long sẽ không đồng ý.

Chẳng lẽ phụ nữ Thăng Long đã chết hết rồi sao!?

Hay là nữ tử ngoại bang ưu tú hơn nữ tử Thăng Long!? "Bệ hạ!" Tử Diên vừa giữ vững sự thanh lịch của hoàng hậu Đại Tần, vừa dịu dàng hiền thục phục vụ Tần Phong dùng bữa. "Ai, cách biệt quá lớn!" Thảo Nguyên Vương bất lực thở dài.

Vốn ông ta còn muốn tranh thủ thêm một chút cho cô con gái bảo bối, nhưng nhìn thấy hình ảnh ung dung hoa quý, đại phương đắc thể của Tử Diên xong, lập tức mất hết ý chí tranh đấu.

Chương 861

Một người là đại nữ chủ mang ra ngoài nở mày nở mặt, một người chỉ biết đào rau dại, đầu óc toàn yêu đương!

Hai bên bất kể là hình tượng hay khí chất đều không ở cùng một đẳng cấp, chỉ cần là đàn ông mà đầu óc không bị lừa đá thì đều biết nên chọn ai làm đại phu nhân.

Tuy nhiên Tần Phong vẫn rất thích Điềm Điềm, nếu không cũng sẽ không phong nàng làm Vương của Thảo Nguyên.

Ngay lúc này, Nhã Nhược đã thay trang phục vũ cơ Tây Vực lộng lẫy xuất hiện, không chỉ có khuôn mặt tuyệt mỹ như hoa, mà vũ tư cũng nhẹ nhàng mềm mại, mang đến một bữa tiệc thị giác tuyệt vời. "Hay!" Toàn bộ nam giới trong khán phòng đều đồng loạt hoan hô, ánh mắt đều bị Nhã Nhược thu hút.

Đặc biệt là khi Nhã Nhược trình diễn "Trì Bút Vấn Thương Thiên", không khí toàn trường lập tức đạt đến cao trào, khiến một đám nam giới gào thét không ngừng. "Ách..." Tần Hạo xúc động muốn cùng reo hò, nhưng Giang Linh ở một bên đã cảnh cáo bằng ánh mắt.

Cứ như thể chỉ cần hắn dám cùng reo hò, giây tiếp theo nắm đấm nhỏ sẽ giáng vào mặt, sợ đến mức hắn vội vàng ném ánh mắt cầu cứu về phía ca ca.

Nhưng ca ca hắn đang xem "Trì Bút Vấn Thương Thiên", căn bản không có thời gian để ý đến "tặng phẩm" này. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ khiêu khích mối quan hệ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Hoan Hỉ Oan Gia, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!" "Vũ điệu này..." Tần Phong ánh mắt có chút nghi hoặc.

Hắn phát hiện Nhã Nhược lần này tuy là nhảy "Trì Bút Vấn

Thương Thiên", nhưng động tác rõ ràng không được hoạt bát như lần trước ở Tây Vực thành.

Hơn nữa, những nam nữ thảo nguyên Tây Chu cũng rõ ràng không phóng khoáng như lần trước. "Không phải vũ điệu thay đổi, là thân phận của ngươi thay đổi!" Tử Diên nhìn ra nghi hoặc của Tần Phong, khẽ nhắc nhở: "Ngươi bây giờ là Long Quân chí cao vô thượng, nhất cử nhất động đều nắm giữ quyền sinh sát của người khác, huống hồ ngươi vừa mới đột phá Đại Đế, khí tức còn chưa củng cố, thỉnh thoảng lại lộ ra một tia Nhân Hoàng Chi Uy, ai dám trước mặt ngươi mà thả lỏng vui đùa!?" "Ai!" Tần Phong thở dài thườn thượt.

Vốn dĩ giấc mơ của hắn chỉ là làm một công tử hoàn khố, kết quả bị nhị đệ ép buộc trở thành Long Quân, bây giờ càng trở thành "cô gia quả nhân" trong truyền thuyết.

Không đánh nhị đệ một trận, thật sự không thể nói nổi! "Ừm!?" Tần Hạo đột nhiên rùng mình một cái, hình như bị thứ gì đó bẩn thỉu nhắm tới. "Hôm nay có người ngoài ở đây, tạm tha cho nó một mạng chó!" Tần Phong không động thanh sắc liếc Tần Hạo một cái, trong lòng bắt đầu hỏi Hệ Thống về Đế Cấp Căn Cơ Đan.

Hệ Thống trả lời: "Đế Cấp Căn Cơ Đan, mỗi viên cần 1500 vạn điểm Phản Phái để đổi!" "1500 vạn!?" Tần Phong biết chống cự cũng vô dụng, lựa chọn đổi lấy một viên để tận hưởng. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ tiêu tốn 1500 vạn điểm Phản Phái, thành công đổi lấy một viên Đế Cấp Căn Cơ Đan!" Một viên đan dược xuống bụng, căn cơ lập tức củng cố!

Tần Phong chỉ cảm thấy khí tức kích động trong cơ thể lập tức bình ổn lại, cũng có cảm ngộ sâu sắc hơn về không gian, có thể tùy lúc xé rách hư không đến bất cứ nơi nào trong Hoang Cổ. "Đại Đế sơ giai đã củng cố rồi!" Tần Phong không kìm được lẩm bẩm: "Chỉ còn lại trung giai, cao giai, đỉnh phong ba giai đoạn nữa, ngày tháng ở nhân gian tác oai tác phúc đã không còn nhiều nữa." Lúc này, các bộ thủ lĩnh đã phát hiện ra sự thay đổi của Tần Phong.

Bởi vì khí tức có chút bất ổn sau khi vừa đột phá Đại Đế, vậy mà lại trở nên bình hòa chỉ trong nháy mắt, cứ như một đứa trẻ nghịch ngợm, bỗng chốc lớn lên thành người trưởng thành điềm đạm. "Sao có thể!?" Các bộ thủ lĩnh kinh hãi nhìn nhau.

Tất cả đều không biết Tần Phong làm cách nào mà đạt được, cuối cùng chỉ có thể quy kết là Long Quân khủng bố đến mức đó.

Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng vô cùng may mắn.

May mà tiểu công chúa Điềm Điềm chân yếu tay mềm của bọn họ, nam hạ "cầm long", "cứu quốc đường vòng" thành công, nếu không thảo nguyên tất định sẽ nổi lên một trận mưa máu gió tanh. "Ừm!?" Tần Phong đột nhiên nhìn về phía nam thảo nguyên, có thể cảm nhận rõ ràng một đạo kiếm ý.

Là kiếm ý của tiểu Tam Tam!

Hình như tiểu Tam Tam đang chiến đấu với ai đó! "Sẽ là ai đây!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, cường hành xé rách hư không mà đi. "Là Lâm Tam sao?!" Mộc Tú và những người khác cũng cảm ứng được một đạo kiếm ý sắc bén, trong lòng im lặng mặc niệm cho đối phương hai phút rưỡi.

Chọc ai không chọc, cứ thích chọc Lâm Tam!

Chẳng lẽ không biết hắn là một trong ba sở thích lớn của Tần Phong sao!?

Lúc này, mười mấy Chuẩn Đế đang bố trận vây khốn Lâm Tam, còn có ba ngụy Đế đang quấn lấy Lâm Tam.

Mặc dù Lâm Tam có hào quang nhân vật chính, có thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng tiếc là tu vi chỉ ở Chuẩn Đế trung giai, đối mặt với Cửu Đại Thế Gia thì rõ ràng lực bất tòng tâm. "Lâm Tam, ngươi không thoát được đâu!" Một ngụy Đế lạnh lùng hừ một tiếng, gia tăng lực độ công kích. "Đáng chết!" Linh lực trong cơ thể Lâm Tam đã tiêu hao gần hết, muốn sử dụng kiếm quyết mạnh nhất của mình cũng không được.

Oanh long long!

Ngay khi Lâm Tam chuẩn bị liều chết một phen, hư không đột nhiên bị xé rách dữ dội.

Ngay sau đó Tần Phong không giận tự uy bước ra từ trong đó, Nhân Hoàng Chi Uy vô thượng càng khiến thiên địa bắt đầu run rẩy. "Long Quân!!" Cửu Đại Thế Gia lộ ra vẻ kinh hãi, trong lòng thầm kêu "chết chắc rồi". "Tần huynh!!" Lâm Tam cảm động đến mức suýt khóc.

Mỗi lần khi hắn gặp nguy hiểm, Tần Phong luôn có thể xuất hiện kịp thời.

Kiếp này có thể làm huynh đệ với Tần Phong, là phúc khí tám đời hắn tu luyện được... "Lâm huynh, ngươi được không đó!?" Tần Phong liếc nhìn những người Tây Chu, không kìm được trêu chọc: "Ba ngụy Đế, mười mấy Chuẩn Đế thôi mà đã bức ngươi đến mức chật vật như vậy, không biết còn tưởng ngươi là cái gì chó tế nữa chứ." Ngươi mới là chó tế!

Cả nhà ngươi đều là chó tế!

Sự cảm động trong lòng Lâm Tam lập tức tan biến, không hiểu mình lại mong chờ gì ở tên tiện nhân này nữa.

Hắn thật sự nghĩ tất cả mọi người đều có thể giống hắn, lĩnh ngộ nhiều buff như vậy, dám đơn độc khiêu chiến tiên nhân Thượng Giới, coi Đại Đế như dưa như cải sao!?

Hơn nữa, không phải hắn không được, mà là kẻ địch quá vô sỉ!

Hắn đã tiêu hao rất nhiều sau khi chiến đấu với Diệp Thần, lại trúng phải cái thứ "kêu rách cổ họng cũng vô dụng", sau đó lại bị Cửu Đại Thế Gia truy sát không ngừng, trên đường không cho hắn thở lấy một hơi.

Chương 862

Chỉ cần cho hắn ngủ một giấc, cũng không đến mức chật vật như vậy! "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!" "Lại ra điểm rồi!" Tần Phong trong lòng lập tức đắc ý, phát hiện Lâm Tam vẫn nhạy cảm như vậy.

Chỉ một câu nói đơn giản, đã có thể vắt ra rất nhiều điểm!

Ông!

Ông!

Không biết là Lâm Tam bị kích thích, hay là hào quang bị kích hoạt, Vô Trần Kiếm trong tay hắn bùng phát ra một tiếng kiếm minh cực kỳ sắc bén.

Trong nháy mắt kiếm khí xông thẳng lên trời, chiếu sáng cả hư không.

Đêm tối vốn yên tĩnh bỗng chốc bừng sáng.

Kiếm khởi tinh bôn vạn lý tru, phong lôi thì trục vũ thanh thô!!

Chỉ thấy Lâm Tam liên tục bước ra bảy bước, mỗi một bước đều khiến kiếm khí trên người hắn mạnh thêm một phần, đến khi bước cuối cùng hạ xuống, người và Vô Trần Kiếm trong tay hợp nhất làm một. "Ai u, hùng khởi rồi!" Tần Phong trong lòng có chút hối hận.

Nếu sớm biết ở đây có kịch hay để xem, nhất định sẽ mang tiểu Hương Phi đến. "Không hay rồi!" Sắc mặt Cửu Đại Thế Gia không khỏi biến đổi, cảm nhận được sự khủng bố của kiếm này từ Lâm Tam.

Không chút do dự, ba ngụy Đế phóng ra các đại chiêu của mình, chống lại kiếm khủng bố này của Lâm Tam.

Oanh long long!

Hai bên công kích va chạm mạnh mẽ vào nhau, phong bạo năng lượng khủng bố càn quét màn đêm. "Phụt!" Cả hai bên đều phun ra một ngụm máu tươi, sau đó lùi lại mấy bước. "Mau đi!!" Ba ngụy Đế không màng đến vết thương của bản thân, dẫn theo mười mấy Chuẩn Đế nhanh chóng bỏ chạy.

Từ khoảnh khắc Tần Phong lộng lẫy xuất hiện, mối quan hệ giữa hai bên đã xảy ra hai cấp độ đảo ngược, dù bọn họ có thể đánh giết Lâm Tam cũng vô dụng, chi bằng cứ chạy thoát được người nào hay người đó. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn bị thương, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!" "Lại ra điểm rồi!" Tần Phong biết cơ hội lấy lòng đã đến, lập tức quát lớn: "Thật đúng là to gan lớn mật, dám làm bị thương huynh đệ dị phụ dị mẫu của trẫm, thật sự coi trẫm là vật trang trí sao!?" "Tần huynh!!" Lâm Tam thân thể không khỏi run lên, một lần nữa bị Tần Phong cảm động.

Mặc dù Tần Phong là người không đứng đắn, nhìn có vẻ không đáng tin cậy, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại không hề qua loa. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!" "Kiếm đến!" Tần Phong đột nhiên mắt như điện, khí thế bức người, mang theo cảm giác áp bách khiến người ta nghẹt thở.

Ông!

Ông!

Vô tận kiếm hạp đột nhiên hiện ra trong hư không, ngay sau đó tiếng kiếm minh sắc bén vang vọng khắp thiên địa, Trường Không Thần Kiếm hóa thành kiếm quang rơi vào tay Tần Phong.

Chỉ thấy trên thảo nguyên nổi lên một luồng kình phong, thổi bay mái tóc đen dài của hắn, Nhân Hoàng Chi Uy vô thượng bùng nổ từ trên người hắn, tay phải hắn cũng ngay lập tức mạnh mẽ rút Trường Không Thần Kiếm ra.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật! "Kiếm hay!" Lâm Tam lập tức nín thở, mắt không rời Tần Phong.

Khanh thương!!

Trường Không Thần Kiếm như du long lướt ra khỏi vỏ, tiếng kiếm minh thanh thúy vang vọng khắp thiên địa.

Một vệt kiếm quang chói mắt nhanh như chớp, mang theo dòng kiếm khí khủng khiếp vô cùng, ẩn chứa sát cơ và lạnh lẽo thấu xương, tựa như làn gió nhẹ lướt qua, lại như muốn xé toang vạn dặm phù vân.

Không thể ngăn cản, cũng không thể chống lại! "Không hay rồi!!" Cửu Đại Thế Gia đều lộ vẻ kinh hãi, chỉ thấy một đạo kiếm quang nhanh chóng bay tới.

Phụt!

Phụt!

Kiếm khí tung hoành, máu tươi bắn tung tóe. "Hít hà!!" Mộc Tú và những người khác theo sát phía sau, kết quả đều hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy Tần Phong vẫn là thiếu niên năm xưa, không hề có chút thay đổi, ra kiếm tất thấy máu, không giết người, thì cũng là đoạn căn! "A..." Những người của Cửu Đại Thế Gia phát ra tiếng kêu thảm thiết, hiển nhiên bọn họ đã giữ được tính mạng dưới kiếm của Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ thu nhân lợi chi, nhận được 1000 điểm Phản Phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ thu nhân lợi chi, nhận được 1000 điểm Phản Phái!" "..." Trong một loạt tiếng nhắc nhở của Hệ Thống, Trường Không Thần Kiếm lại trở về vỏ.

Ông!

Ông!

Trường Không Thần Kiếm đột nhiên run rẩy, hình như đang kháng nghị việc Tần Phong dùng nó để "đoạn căn".

Vốn dĩ nó là bội kiếm của Trường Không Kiếm Thần, là một trong mười đại thần khí Hoang Cổ, người có được nó ai cũng trân quý, nhưng Tần Phong lại dùng nó để "đoạn căn".

Từ khi bị buộc nhận Tần Phong làm chủ, số "căn" bị chặt dưới kiếm của nó dù không đến nghìn, cũng có tám trăm rồi, thật sự đã làm ô uế uy danh của Trường Không Thần Kiếm Hoang Cổ. "Còn dám kháng nghị!?" Tần Phong không thèm nhìn tới, tiện tay ném vào kiếm hạp.

Từ khi hắn được Tần gia thập tổ giúp đỡ, cường ép Trường Không Thần Kiếm nhận chủ, nó đã tỏ ra thờ ơ với hắn, cho dù hắn tốn công tốn sức giúp nó phục hồi hoàn chỉnh, nó vẫn không có ý định để ý đến hắn.

Đã chỉ có thể nhận được kiếm thân của nó, vậy hà tất phải để ý đến kiếm hồn của nó!?

Hơn nữa, hắn bây giờ không chỉ có Nhân Hoàng Kiếm, mà còn có Ma Kiếm tổ truyền, thanh nào mà chẳng mạnh hơn Trường Không Thần Kiếm này!? "Tần huynh, kiếm của ngươi lại mạnh hơn rồi!" Lâm Tam chật vật đi tới nói: "Gần đây ngươi lại khổ tu sao?!" "Đương nhiên!" Tần Phong hiên ngang đáp: "Trẫm từ nhỏ sáng chiều khổ luyện, đông hè không ngừng nghỉ, chó ngủ canh ba trẫm đọc sách, gà gáy giờ Mão trẫm luyện kiếm, mười năm như một ngày mới có thành tựu như hôm nay." Sáng chiều khổ luyện, đông hè không ngừng nghỉ!?

Chương 863

Chó ngủ canh ba đọc sách, gà gáy giờ Mão luyện kiếm!?

Mộc Tú và những người khác nghe mà khóe mắt giật giật, muốn biết Tần Phong làm sao mà nhịn được không cười. "Tần huynh thật đúng là khắc khổ!" Lâm Tam tin là thật, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Vốn tưởng mình thiên phú không bằng Tần Phong, ai ngờ là mình không bằng người ta nỗ lực, cảm giác mấy chục năm qua hắn sống thật uổng phí. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại hổ thẹn vì không bằng người, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!" "Lại là 20 vạn!" Tần Phong trong lòng cảm thấy đắc ý, cứ như "tác giả chó" lại "câu giờ" một chương. "Tần huynh, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không!?" Lâm Tam đột nhiên thần sắc nghiêm túc nói: "Bảo tàng Tiền triều có phải đã hoàn toàn rơi vào tay ngươi không, có ai đã cướp Tiên Tinh từ tay ngươi không!?" "Ừm, toàn bộ!" Tần Phong vẻ mặt chân thành, tuyệt đối không hề nói dối. "Diệp Thần quả nhiên nói dối!!" Mắt Lâm Tam lóe lên hàn quang, nắm đấm cũng siết chặt kêu răng rắc.

So với tên tiểu nhân vô sỉ Diệp Thần đó, hắn càng nguyện ý tin tưởng Tần Phong, một "chính nhân quân tử" này... "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!" "Cái gì gọi là lừa gạt!?" Tần Phong lập tức không vui, cảm thấy trong sạch bị vũ nhục.

Là một Đại Phản Phái chuyên nghiệp, hắn có thể cho phép người khác nghi ngờ nhân phẩm của hắn, nhưng tuyệt đối không cho phép ai nghi ngờ sự chuyên nghiệp của hắn.

Trời cao ba tấc là thao tác cơ bản, đất mỏng một trượng là tố chất chuyên nghiệp!

Hắn có thể vỗ ngực cam đoan, cho dù là chuột đi vào bảo tàng Tiền triều, cũng phải để lại hai hàng nước mắt mới rời đi được. "Tần huynh!" Lâm Tam hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình nói: "Ta bây giờ đã có thể trăm phần trăm xác nhận, kẻ ra tay hãm hại ở Côn Luân Bí Cảnh chính là Diệp Thần." "Ngươi tìm được chứng cứ rồi!?" Tần Phong rất khoa trương kêu lên, vẻ mặt không thể tin được. "Đúng vậy, ta tìm được chứng cứ rồi!" Lâm Tam ánh mắt sắc bén nói: "Là ta tận mắt thấy hắn tặng cho gia chủ Vương gia mười mấy hòm Tiên Tinh, còn đích thân nghe hắn nói tặng cho tám đại thế gia khác cũng mười mấy hòm Tiên Tinh, còn về nguồn gốc của những Tiên Tinh này thì càng buồn cười, hắn lại nói là cướp được từ một dị tộc nào đó..." "Dị tộc?

Không thể nào!" Tần Phong phối hợp lắc đầu nói: "Nếu dị tộc mà có nhiều Tiên Tinh như vậy, vị trí hai bên đã sớm hoán đổi rồi, bây giờ nhập cư vào Thăng Long căn bản không thể là Nhân tộc, mà chính là những dị tộc đó." "Tần huynh, ngươi nói quá đúng!" Lâm Tam đồng tình gật đầu nói: "Chỉ cần là người thì đều không tin dị tộc có nhiều Tiên Tinh như vậy, cho nên hắn lại nói là cướp được một phần bảo tàng Tiền triều mà có được Tiên Tinh." "Xì hơi!!" Tần Phong vẻ mặt khinh bỉ nói: "Chỉ bằng cái thứ Diệp Thần đó, cũng xứng giành đồ từ tay trẫm sao!?" "Chủ ngân thỏ nói đúng!" Tiểu Bạch ngồi trên vai Tần Phong, mạnh mẽ gật đầu cái đầu nhỏ.

Nó có thể dùng danh nghĩa thỏ mẹ để thề, từ khi Tần Phong xuất đạo đến nay, luôn là hắn cướp báu vật và vợ của người khác, chưa từng có ai có thể cướp được báu vật và vợ từ tay hắn.

Nhiều nhất cũng chỉ là cướp một vài đứa con chưa thành hình của Tần Phong thôi! "Cho nên, Diệp Thần đang nói dối!" Lâm Tam như Địch Nhân Kiệt nhập thể, thần sắc nghiêm túc phân tích: "Tiên Tinh trong tay hắn chính là Tiên Tinh bị mất cắp ở Côn Luân Bí Cảnh, hơn nữa khi Diệp Long cứu hắn đi, còn rắc một loại bột khiến người ta toàn thân vô lực, giống hệt loại độc mà mọi người ở Côn Luân Bí Cảnh trúng, ta không tin trên đời lại có nhiều sự trùng hợp như vậy!" "Lâm huynh, thật đúng là thần nhân vậy!" Tần Phong không kìm được giơ ngón cái lên, tiện thể trao cho ánh mắt sùng bái. "Ách..." Mộc Tú và những người khác đều không nói gì, cứ thế lặng lẽ nhìn Tần Phong. "Diệp Thần vu hãm ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Mắt Lâm Tam đột nhiên lóe lên ánh sáng sắc bén, hận không thể lập tức đi chém chết Diệp Thần. "Lâm huynh cứ yên tâm, chuyện của ngươi chính là chuyện của trẫm!" Tần Phong chủ trương là nghĩa khí, thần sắc nghiêm túc nói: "Trẫm lập tức phát hoàng bảng thông cáo tội ác của Diệp Thần cho toàn thiên hạ, trả lại sự trong sạch cho ngươi, cũng sẽ liệt Diệp Thần vào danh sách tội phạm số một của Đại Tần để truy nã." "Tần huynh!" Trong lòng Lâm Tam vô cùng cảm động, có thể quen biết Tần huynh là phúc khí của hắn. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!" "Lại vào túi 50 vạn!" Tần Phong trong lòng đắc ý, lại giả vờ ngây thơ hỏi: "Đúng rồi, Lâm huynh, ngươi vừa nói Diệp Thần tặng Tiên Tinh cho Cửu Đại Thế Gia, hắn vì sao lại tặng nhiều Tiên Tinh như vậy cho bọn họ?

Còn nữa, vì sao ngươi lại bị những người này truy sát!?" "Không thể nói là tặng, là giao dịch!" Lâm Tam sau khi cảm động xong, không hề che giấu nói: "Diệp Thần dùng Tiên Tinh mua quân nhu vật tư từ Cửu Đại Thế Gia, còn ước định với Cửu Đại Thế Gia, đợi khi hắn khởi binh tạo phản, bọn họ sẽ đồng loạt hưởng ứng, ta vì nghe được kế hoạch của bọn họ, cho nên mới bị bọn họ truy sát đến tận đây." "Cửu Đại Thế Gia muốn mưu phản!!" Tần Phong vội vàng lạnh mặt, dùng sự phẫn nộ che giấu niềm vui.

Mặc dù hắn đã sớm biết đáp án từ chỗ Diệp Long, nhưng việc nói ra từ miệng Lâm Tam, và nói ra từ miệng hắn thì hiệu quả hoàn toàn không giống nhau.

Có thể tiếp tục dùng ma pháp, để đánh bại ma pháp! "Bệ hạ, chúng thần không có!!" Cửu Đại Thế Gia không màng đến nỗi đau "đoạn căn", vội vàng tiến lên quỳ gối trước Tần Phong biểu trung tâm. "Không có!?" Mộc Tú và những người khác ném ánh mắt đồng tình, trong lòng mặc niệm cho bọn họ hai phút rưỡi.

Bây giờ có hay không đã không còn quan trọng, quan trọng là Tần Phong đã tìm được cái cớ, cho nên khi Tần Phong nghi ngờ ai muốn tạo phản, bọn họ tốt nhất là thật sự có thực lực tạo phản. "Bệ hạ!" Đại sư Tam Lộng đang "điên" lập tức nắm lấy cơ hội, tiến lên phẫn nộ nói: "Cửu Đại Thế Gia không nghĩ đến hoàng ân, mưu quốc bất trung, coi thường Tần Pháp, vì lợi ích cá nhân, câu kết loạn thần tặc tử Diệp Thần, vọng tưởng đưa bách tính trở lại vào chiến hỏa, không giết không đủ để dẹp dân oán, không giết không đủ để yên dân tâm, thần kiến nghị tru diệt cửu tộc của chúng!" "Chuẩn!" Ngữ khí của Tần Phong vô cùng bình thản, cứ như chuyện vặt vãnh dễ dàng. "Cửu tộc!?" Lâm Tam trong lòng không khỏi giật mình, không ngờ lại là "chín tộc tiêu tiêu nhạc".

Mặc dù hắn biết lý tưởng và kế hoạch của Tần Phong, cũng biết thế gia là hòn đá cản đường lớn nhất, nhưng tru diệt cửu tộc cũng quá mức rồi, trong đó có rất nhiều người vô tội không hề hay biết. "Ngô hoàng thánh minh!!" Mộc Tú và những người khác vội vàng hành lễ, khẽ dâng "long thí" lên. "Thánh minh cái con khỉ!!" Cửu Đại Thế Gia triệt để xé rách mặt, vẻ mặt dữ tợn đứng dậy nói: "Hôn quân, đã không cho chúng ta một con đường sống, thì đừng trách hôm nay chúng ta sẽ cùng ngươi 'ngư tử võng phá' (cá chết lưới rách)." Oanh long long!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng trong đêm, đại địa cũng theo đó bắt đầu chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy mười mấy Chuẩn Đế của Cửu Đại Thế Gia, cùng ba ngụy Đế không sợ chết xông về phía Tần Phong, đồng loạt tự bạo muốn cùng Tần Phong đồng quy vu tận. "Không hay rồi!!" Mộc Tú và những người khác sắc mặt không khỏi biến đổi, vội vàng xông lên chắn trước mặt Tần Phong.

Mặc dù Tần Phong hiện tại là người được Hoang Cổ công nhận là đệ nhất, nhưng mười mấy Chuẩn Đế, ba ngụy Đế tự bạo cũng không phải chuyện đùa.

Xoẹt một tiếng!

Chỉ thấy Tam Thu tay phải nắm Xuân Thu Bút, tay trái nâng Thiên Mục Thư, theo chữ "Ngự" hạ bút hoàn thành, một đạo kim quang theo đó chiếu sáng màn đêm, vòm vàng bao phủ lấy mọi người.

Oanh long long!

Tiếng nổ liên miên không dứt vang vọng màn đêm, còn kèm theo từng đám mây hình nấm bốc lên.

Chỉ là bất kể sát thương của Cửu Đại Thế Gia tự bạo có cao đến mấy, vòm vàng không hề có ý định vỡ nát, vẫn an nhiên tự tại, không hề suy suyển. "Hít hà!" Mộc Tú và những người khác hít một ngụm khí lạnh.

Bọn họ tự nhận mình khi đối mặt với cấp độ tự bạo như vậy, ngoài việc chạy trốn ra thì không có lựa chọn nào khác, nhưng ai ngờ Tam Thu thư sinh nhỏ bé này, lại có thể cứng rắn chống đỡ được.

Xứng đáng là Ngự Sử Đại Phu do Long Quân đích thân phong, chỉ một lần ra tay đã kinh diễm toàn trường! "A Di Đà Phật!" Đại sư Tam Lộng ghen tị đến mức mặt mày biến dạng, chua loét nói: "Bần tăng không kiến nghị mang hai kiện thần khí ra ngoài, bởi vì bần tăng không có..." "Đây là..." Tần Phong liếc Tam Thu một cái, phát hiện y lại nhập thánh rồi.

Giống như Vu tiên sinh, đều là "dĩ văn nhập thánh" (nhập thánh bằng văn chương), có thể sánh ngang với cảnh giới Đại Đế của võ tu.

Tuy nhiên phong cách của hai người lại hoàn toàn khác nhau, một người là tâm cảnh ngồi ngắm hoa trước sân nở rồi tàn, cười nhìn mây cuộn mây bay, một người là giữa dòng chữ chứa đựng nỗi nhớ vô hạn về "tiểu tiên nữ".

Cũng khiến hắn không khỏi cảm thán, cơ duyên của nhân vật chính thật là trâu bò.

Vốn tưởng Bạch Nhật, Đông Phương, Tam Lộng, Thanh Thiên, Quang Thiên, Tam Thu dù "còn dài ngày tháng", cũng cần một thời gian dài tích lũy mới có thể đột phá đến cảnh giới Đại Đế.

Chương 864

Nhưng ai ngờ chỉ trong vài năm ngắn ngủi, bọn họ đã liên tiếp có được cơ duyên đột phá.

Nếu không phải hắn "sáng chiều khổ luyện, đông hè không ngừng nghỉ, chó ngủ canh ba đọc sách, gà gáy giờ Mão luyện kiếm", e rằng sẽ bị những "kẻ hack" này bỏ xa phía sau.

Oanh long long!

Tiếng nổ bắt đầu dần dần yếu đi, thảo nguyên cũng dần dần yên tĩnh trở lại.

Chỉ thấy thảo nguyên vốn trống trải đã biến mất, thay vào đó là một cái hố sâu khổng lồ, mười mấy Chuẩn Đế và ba ngụy Đế của Cửu Đại Thế Gia đều đã tan xác. "Một đám loạn thần tặc tử!" Tần Phong lạnh mặt nói: "Ngự Sử Đại Phu, giúp trẫm soạn chỉ, Cửu Đại Thế Gia phạm thượng, mục vô quân phụ, câu kết Diệp Thần, phản bội Đại Tần, diệt cửu tộc của chúng!" "Vâng!" Tam Thu vội vàng lĩnh mệnh, bắt đầu viết thánh chỉ. "Tần huynh, không được!" Lâm Tam vẫn không đành lòng, nhảy ra ngăn cản: "Cửu Đại Thế Gia câu kết Diệp Thần muốn tạo phản không sai, nhưng gia đình của bọn họ có rất nhiều người không hề hay biết, là vô tội..." "Vô tội!?" Tần Phong lạnh giọng cắt ngang: "Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, chỉ riêng việc bọn họ dám ra tay với trẫm này thôi, diệt cửu tộc của bọn họ đã là sự nhân từ của trẫm rồi!" "Nhân từ!?" Mộc Tú và những người khác triệt để ngây người.

Đây là lần đầu tiên nghe nói, diệt cửu tộc lại là nhân từ. "Tần huynh!" Lâm Tam vẻ mặt lo lắng nói: "Ta biết giấc mơ của ngươi, nhưng thủ đoạn của ngươi cũng quá mức cực đoan rồi, diệt Cửu Đại

Thế Gia đúng là có thể chấn nhiếp thiên hạ, nhưng bạo chính áp bức mạnh mẽ sẽ kích khởi dân biến, chính thông nhân hòa mới là lòng dân hướng về." "Lâm huynh, ngươi đã biết giấc mơ của trẫm, thì nên giúp trẫm thành toàn!" Tần Phong khởi động chế độ "lừa gạt", khí khái ngút trời nói: "'Cẩu lợi quốc gia sinh tử dĩ, khởi nhân họa phúc tị xu chi' (không ngại sống chết vì lợi ích quốc gia, không vì tai họa bản thân mà lùi bước), Hoang Cổ bây giờ đã bệnh nặng đến mức **vô phương cứu chữa**, chỉ có hạ thuốc mạnh mới được, đừng nói là Cửu Đại Thế Gia có người vô tội, cho dù toàn bộ là người vô tội trẫm cũng phải giết, chỉ có trừ bỏ những **khối u độc** này, mới có thể khiến Hoang Cổ lại bừng lên sức sống." "Tần huynh!!" Lâm Tam trong lòng nhất thời năm vị tạp trần.

Mặc dù giấc mơ thiên hạ đại đồng của Tần Phong rất hấp dẫn, nhưng thủ đoạn của hắn thực sự quá mức cực đoan, hoàn toàn là "dĩ bạo chế bạo". "Lâm huynh!" Tần Phong thấy tiểu Tam Tam vẫn còn đang giãy dụa, thần sắc kích động tiếp tục "lừa gạt": "Bởi vì trẫm đã nhìn thấy ánh sáng, cho nên muốn nhiều người hơn cũng được nhìn thấy, khi vô số ánh sáng tiến về phía màn đêm u tối, nhất định có thể xuyên phá bức tường đêm đen đó..." "Dù là thiêu thân lao vào lửa, cũng phải khiến nhiều ánh sáng hơn nữa xuyên thủng bóng tối!" "Chỉ có hy sinh nhiều tráng chí, dám kêu nhật nguyệt đổi tân thiên, đây là sự truyền thừa trong bóng tối, mặc dù phía trước là hành trình chưa biết, có thể phải trả giá bằng sinh mệnh, có lẽ không nhìn thấy báo đáp, không nhìn thấy hy vọng, nhưng luôn phải có người đi bước đầu tiên!!" Ngay lúc này, mặt trời chân trời mọc lên, xua tan màn đêm trên thảo nguyên, cũng chiếu sáng bóng dáng Tần Phong, cứ như đạo ánh sáng dẫn dắt người ta tiến về phía trước trong đêm tối. "Tần huynh!!" Lâm Tam ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt, nội tâm nhất thời chịu chấn động cực lớn.

Bất kể thủ đoạn của Tần huynh có cực đoan đến đâu, hắn vẫn vì giấc mơ mà "phụ trọng tiền hành" (gánh nặng mà tiến bước), chưa từng nghĩ đến trốn tránh, cũng chưa từng nghĩ đến từ bỏ. "A da!!" Mộc Tú và những người khác đã kinh ngạc đến mức không nói nên lời, hoàn toàn không dám tin người trước mắt là Tần Phong.

Cứ như bạn cùng bàn trên lớp trò chuyện về tiểu thuyết, vốn tưởng tương lai mọi người đều là số phận "vào công xưởng vặn ốc vít", kết quả kỳ thi đại học hắn lại đỗ Thanh Hoa Bắc Đại vậy.

Đại bàng một ngày cùng gió cất cánh, tiểu sửu lại chính là ta!! "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!" "Vẫn là tiểu Tam Tam ra điểm đơn giản nhất!" Tần Phong vừa thấy chỉ vài câu nói đã có thể khiến tiểu Tam Tam ra điểm, không kìm được muốn học "tác giả chó" viết thêm vài trăm chữ.

Chỉ thấy hắn chắp tay sau lưng nói: "Lâm huynh, trẫm không theo đuổi danh tiếng trước hay sau, cũng không phải Đại Tần có thể vạn cổ trường tồn hay không, công hay tội của trẫm tự có hậu nhân bình luận, trẫm chỉ cầu thiên hạ có thể đại đồng, nhân nhân đều có thể tu luyện, đừng để tái diễn cảnh tượng 'quan sơn khó vượt, ai bi lạc lối', 'bình thủy tương phùng, đều là khách xứ' nữa." "Tần huynh!" Lâm Tam thân thể không khỏi run lên.

Trong thoáng chốc, hắn nhìn thấy rất nhiều người uất ức không đạt chí, có người thỏa hiệp với cuộc sống bị mài mòn góc cạnh, có người trong sự không cam tâm mà kết thúc cuộc đời mình. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!" "Lại 50 vạn!" Tần Phong trong lòng sướng âm ỉ, cứ như "tác giả chó" lại "chèn" một quảng cáo. "Ừm!?" Tiểu Bạch nghiêng đầu nhỏ nói: "Ta thỏ học rõ ràng là 'quan sơn khó vượt, ai bi độc thân chó', 'bình thủy tương phùng, đều là vợ người ta' mà!?" Phụt một tiếng!!

Lâm Tam chỉ cảm thấy ngực đau nhói, cứ như bị con dao vô hình đâm trúng. "Đinh đông, chúc mừng Linh Sủng của Túc Chủ đả kích Thiên Tuyển Chi Tử độc thân chó, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!" "Trời thật là trời, đất thật là đất, mây thật là mây vậy!" Tần Phong bắt đầu giả ngây giả dại, biểu thị mình không biết gì cả. "Xin Bệ hạ dùng ấn!" Tam Thu nhanh chóng viết xong thánh chỉ đến "cứu giá", nâng thánh chỉ quỳ trước mặt Tần Phong.

Mà Tần Phong cũng không dài dòng, chỉ đơn giản lướt qua một cái, liền vung tay lấy ra Nhân Hoàng Tỷ.

Khi đóng dấu xong, thiên địa nhất thời phong vân biến sắc.

Chỉ thấy chữ trên thánh chỉ cứ như sống dậy, Nhân Hoàng Chi Uy mạnh mẽ kèm theo kim quang chói mắt bùng nổ, áp chế khiến tất cả sinh vật trong Hoang Cổ đều kinh sợ trong lòng. "Thật lợi hại!!" Mộc Tú và những người khác trong lòng không khỏi kinh ngạc, bị uy lực của Nhân Hoàng Tỷ làm cho bất ngờ.

Đừng nhìn đây chỉ là một đạo thánh chỉ bình thường, nhưng dưới sự gia trì của Nhân Hoàng Tỷ đã sở hữu khí vận nhân tộc, uy lực không hề thua kém những thần khí mà Tần Phong luyện chế.

Tuy nhiên khác với thần khí, nó chỉ có thể sử dụng một lần. "Quốc Sư!" Tần Phong liếc nhìn đại sư Tam Lộng đang thần tình kích động, chậm rãi mở lời: "Vậy do ngươi và tiền bối Nhậm Hoàn mang thánh chỉ đi tìm Quang Thiên, phụ trách tru diệt cửu tộc của Cửu Đại Thế Gia." "Thần, tiếp chỉ!!" Đại sư Tam Lộng vội vàng quỳ xuống tiếp chỉ.

Ông ta mong đợi đã lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể "hồi máu" ngon lành rồi. "Thần, tuân chỉ!" Nhậm Hoàn cũng rất kích động, biết đây là một "chân béo bở". "Tần..." Lâm Tam vẫn không đành lòng, muốn mở lời khuyên nhủ thêm. "Lâm huynh!" Tần Phong tiện tay cắt ngang thi pháp nói: "Trẫm đang làm khách ở tộc Yến Vân, bên trong có mấy tiểu cô nương không những xinh đẹp, mà còn đặc biệt nhiệt tình hiếu khách..." "Thôi thôi, bỏ đi!", Lâm Tam như thể quên mất ý định ban đầu, cũng không mở miệng khuyên nhủ nữa, vội vàng từ chối nói: "Ta còn phải đi tìm Diệp Thần để đòi lại công đạo, hơn nữa đã ra ngoài lâu như vậy, cũng nên về Tạo Hóa Tiên Cảnh xem sao rồi." "Lâm huynh, không vội vàng gì lúc này!", Tần Phong vừa kéo vừa lôi nói: "Huynh nên đi trải nghiệm niềm vui của đàn ông, tây tiến đại mạc, bắc phạt Hán nô, cưỡi ngựa dữ nhất, đánh trận ngầu nhất, tiện thể ngắm nhìn mỹ nữ dị vực." "Tần huynh, đợi đã!", Lâm Tam vừa giằng co, vừa tiến lên nói: "Chuyện này thật sự không hợp với ta, ta thật sự không phải loại người đó mà!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dụ dỗ bại hoại Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Cái tên Tiểu Tam Tam mày rậm mắt to này!", Tần Phong thầm hô 'hảo gia hỏa'.

Miệng thì nói mình không phải loại người đó, nhưng trong lòng lại muốn chết đi được, nếu không phải có tiếng nhắc nhở của Hệ thống, hắn suýt nữa đã tin thật rồi. "Tần huynh, ta vẫn nên đi thôi!", Lâm Tam nội tâm rất là rối bời.

Mặc dù trong lòng hắn rất muốn đi xem, nhưng nguyên tắc lại mách bảo hắn không thể. "Yên tâm, bọn họ không ăn thịt người đâu!", Tần Phong vội vàng kéo Lâm Tam lại.

Hắn vừa mới công phá Mật Tông, cướp đoạt, vơ vét được một đống bảo vật, đang thiếu một người giúp hắn gánh lôi kiếp thần khí.

Bây giờ Tiểu Tam Tam chủ động tìm đến tận cửa, hắn làm sao có thể để y chạy mất được!? "Lâm huynh, ta nói cho huynh biết!", Tần Phong nắm chặt Lâm Tam, không ngừng dụ dỗ: "Phong tình dị vực, múa may tưng bừng, chuyện này ở khu vực Thăng Long của chúng ta, huynh muốn xem cũng chẳng tìm được chỗ nào để xem đâu." "Phong tình dị vực!?", Lâm Tam lập tức động lòng, sau đó lại vội vàng lắc đầu: "Không được, không được, chuyện này không phải hành vi của quân tử, kiếm đạo của ta cũng không cho phép ta làm những chuyện hoang dâm vô độ như vậy!" "Lâm huynh, lời này trẫm không dám đồng tình!", Tần Phong nghiêm túc nói: "Thích ấu thái loli, liên mẫn cô nhược, là Nhân; thích thiếu nữ hàng xóm, giai nhân mới lớn, nguyện cùng nàng trưởng thành, là Nghĩa; thích thiếu phụ, khí cốt Tào Ngụy, không để ý đến việc nàng đã có chồng hay chưa, mà chỉ tô điểm cho bản thân nàng, là Thành; thích thục phụ, không vì tuổi tác dần lớn mà từ bỏ, là Hằng; thích vợ nhị thứ nguyên, không vì không phải người thế giới ta mà kháng cự cái đẹp, là Trí.

Cho nên sắc đẹp có ngũ đức: Nhân, Nghĩa, Thành, Hằng, Trí!" "A cái này!!", Lâm Tam đứng ngây người tại chỗ.

Mặc dù có vài chỗ y không hiểu, nhưng không ảnh hưởng đến việc nội tâm y đại thụ chấn hám. "A di đà Phật!", Tam Lộng Đại Sư vừa định đi hồi phục máu, dừng bước, không ngờ trước khi đi lại có thể nghe được đại trí tuệ như vậy.

Khiến ông ta còn không muốn đi hồi phục máu nữa, chỉ muốn lắng nghe lời giáo huấn của Tần Phong! "Không hổ là Bệ hạ!!", Mộc Tú và những người khác cũng kinh ngạc đến ngây người.

Nếu không phải chính tai họ nghe thấy, thì vạn vạn lần cũng không dám tin, có người có thể nói về háo sắc một cách thanh tân thoát tục đến vậy.

Hoàn toàn **lật đổ** truyền thống của họ về những lão háo sắc, nhất thời lại không phân biệt được sự khác biệt giữa háo sắc và quân tử. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dụ dỗ bại hoại Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đi thôi!", Tần Phong không cho Lâm Tam cơ hội nói chuyện, kéo y thẳng đến tộc Yến Vân.

Chương 865

Chỉ là khi bọn họ đến tộc Yến Vân thì trời đã sáng, vũ hội lửa trại đã kết thúc từ lâu, các tiểu thư dị vực đều về nhà ngủ hết rồi, chỉ còn lại một đám đàn ông đang buộc ngựa. "Tần huynh, đây là phong tình dị vực mà huynh nói sao!?", Lâm Tam tâm trạng năm vị tạp trần.

Vừa có cảm giác nhẹ nhõm khi kết thúc, lại vừa mang theo một chút thất vọng.

Dù sao y cũng là một hán tử huyết khí phương cương, ít nhiều cũng bị Tần Phong nói cho có chút động lòng, muốn xem thử các tiểu thư phong tình dị vực. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Chuyện này cũng không thể trách trẫm!", Tần Phong lập tức đổ lỗi ngược: "Không phải huynh trên đường cứ lề mề, hại trẫm còn không kịp lên đài phát biểu lời kết thúc sao." "Huynh vui là được!", Lâm Tam như thể đã sớm quen, lười tranh cãi với Tần Phong nữa.

Lúc này —— Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư chuẩn bị công bố thánh chỉ khắp thiên hạ, như thể tiểu nhật tử bị ném mấy trăm quả bom hạt nhân, nắm giữ các trang đầu của Hoang Cổ. "Long Quân muốn diệt Cửu Đại Thế Gia, hay là tru diệt cửu tộc!?" "Tin tức là giả phải không?

Đó là Cửu Đại Thế Gia mà!?" "Mới đây thì giết hại học sĩ, bây giờ lại là Cửu Đại Thế Gia, Long Quân rốt cuộc muốn làm gì!?" "Nghe nói là Cửu Đại Thế Gia cấu kết phản tặc Diệp Thần, mưu đồ lật đổ Đại Tần, đưa Hoang Cổ một lần nữa vào chiến loạn." "Không phải chứ?

Cửu Đại Thế Gia tạo phản, Long Quân làm sao mà biết được tin tức!?" "Nghe nói là Lâm Tam nghi ngờ Diệp Thần giá họa cho y, vô tình phát hiện ra bí mật này." "Ta cũng nghe nói rồi, Diệp Thần trong tay có rất nhiều Tiên Tinh, tám chín phần mười là Tiên Tinh trong Côn Luân Bí Cảnh." "Diệp Thần đáng chết, dám cướp Tiên Tinh của ta!" "………" Nghe nói Tiên Tinh trong tay Diệp Thần đến từ Côn Luân Bí Cảnh, các thế lực bị cướp lúc trước lập tức không thể ngồi yên.

Tin tức cũng rất nhanh chóng truyền đến tai Diệp Thần. "Lâm Tam đáng chết!!", Diệp Thần tức đến tái mặt, gầm lên khẽ: "Ta khó khăn lắm mới liên lạc được với Cửu Đại Thế Gia, kết quả lại bị hắn hủy hoại như vậy, hại ta vô ích tổn thất nhiều Tiên Tinh như thế." "Tổn thất Tiên Tinh là nhỏ, bị người ta oan uổng là lớn à!", Diệp Long chủ yếu là nghĩ cho y, thần sắc lo lắng nói: "Bây giờ Lâm Tam đổ hết tội Côn Luân Bí Cảnh lên đầu ngươi, có nghĩa là tám chín phần mười thế lực Hoang Cổ đều sẽ coi chúng ta là kẻ thù, cho dù chúng ta có trăm vạn đại quân trong tay không sợ những người này, nhưng lâu dài như vậy làm sao mà phát triển, lại phải làm sao lật đổ bạo Tần!?" "Đáng chết!!", Diệp Thần tức đến mặt xanh lè, nắm đấm cũng kêu răng rắc.

Vốn tưởng rằng mình và Lâm Tam có hiểu lầm gì đó, ai ngờ hắn lại đang đánh cái chủ ý này, không chỉ muốn phá hoại kế hoạch của mình, lại còn muốn đổ oan cho mình.

Lần sau gặp hắn, nhất định sẽ chém cái đầu chó của hắn!

Lúc này —— Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư, đã hội hợp với Quang Thiên.

Trận hình ba vị Đại Đế cộng thêm trăm vạn quân hoàng gia, bất kể đệ tử Cửu Đại Thế Gia phản kháng thế nào, đều khó thoát khỏi vận mệnh bị tru sát cửu tộc.

Trừ khi nữ tử đủ xinh đẹp, có thể được đưa vào Ty Giáo Phường trong cung đình, nếu không tất cả đều khó thoát khỏi vận mệnh bị giết.

Hơn nữa võ học và tài sản tích lũy nhiều năm của Cửu Đại Thế Gia cũng đều bị đóng gói vận về cung A Phòng.

Tiền có lẽ không phải từ trên trời rơi xuống, nhưng tuyệt đối bị gió lớn cuốn đi!

Cuộc tàn sát này kéo dài gần nửa tháng, hàng chục vạn người bị liên lụy chặt đầu, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, bầu trời càng thêm âm trầm đáng sợ.

Mặc dù hành động này đã chấn nhiếp mạnh mẽ các thế gia bất an phận khác, nhưng cũng đã kích phát triệt để sự phẫn nộ của các sĩ tử có chí hướng trong thiên hạ, càng kiên định quyết tâm lật đổ bạo Tần của họ. "Gió thế quá lớn, không thể phóng hỏa!", Người có chút hiểu biết vội vàng ra ngăn cản: "Muốn lật đổ bạo Tần, nhất định phải giết Mộc Tú trước, Mộc Tú không chết, bạo Tần khó vong ……" "Sao lại thế này!?", Mộc Tú không kìm được rùng mình, trong lòng cũng vô cớ hoảng loạn.

Mặc dù lúc này y đang ở trên thảo nguyên, đỉnh đầu là mặt trời gay gắt, nhưng vẫn có cảm giác không rét mà run, như thể bị cả thế giới cô lập. "Chẳng lẽ lại là Bệ hạ khắc ta!?", Mộc Tú cố gắng kiềm chế sự hoảng sợ trong lòng, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phong trên đài cao.

Cái đài cao này là do Lễ Bộ mất gần nửa tháng để xây dựng, dùng để gia quan phong vương cho Thảo Nguyên Vương.

Không chỉ triệu tập tất cả các thủ lĩnh các bộ tộc thảo nguyên, mà còn triệu tập cả Đế Sư Vô Đạo và một đám đại thần, Long Quân lại còn đích thân lên đài để gia quan phong vương cho Thảo Nguyên Vương.

Khung cảnh vô cùng hoành tráng, đã đủ mặt mũi cho Thảo Nguyên Vương! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ vu oan hãm hại, diệt tộc người khác, nhận được 500 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, trở thành hôn quân thống nhất Hoang Cổ, nhiệm vụ cập nhật ……" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tru diệt cửu tộc, hiện tại tiến độ nhiệm vụ đã đạt 50%!" "50% rồi!", Đôi mắt Tần Phong không khỏi sáng lên, không ngờ một lần lại tăng thêm mười phần trăm.

Cũng khiến hắn bắt đầu suy nghĩ, còn những hoạt động hôn quân nào có thể làm, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ càng sớm càng tốt, dù sao những ngày tác oai tác quái ở phàm gian đã không còn nhiều nữa rồi. "Khấu tạ, Thiên Khả Hãn!!", Thảo Nguyên Vương sau khi được gia quan xong, kích động dập đầu một cái với con rể.

Không còn cách nào khác!

Ông ta quá cần cái mặt mũi này rồi!

Có quy trình Tần Phong đích thân lên đài gia quan, ông ta không chỉ là Thảo Nguyên Vương được Đại Tần chính thức công nhận, mà còn là quốc trượng được Đại Tần chính thức ghi vào sách.

Tất cả những việc ông ta làm đều đại diện cho Đại Tần, đại diện cho tính hợp pháp và hợp quy!

Dù người khác cảm thấy không hợp quy, không hợp pháp, không đạo đức cũng vô dụng.

Chỉ cần dám nói ra chính là vu khống Thảo Nguyên Vương của Đại Tần, là coi thường quyền uy chính thức của Đại Tần, ông ta có thể giương cao ngọn cờ đạo đức để đánh giết họ. "Thảo Nguyên Vương đáng thương!", Đế Sư Vô Đạo ném ánh mắt đồng tình, trong lòng mặc niệm cho Thảo Nguyên Vương hai phút rưỡi.

Người khác có lẽ đều cho rằng Thảo Nguyên Vương đã kiếm được một món hời lớn, chỉ dùng một cô con gái đổi lấy vương vị duy nhất trên thảo nguyên.

Nhưng theo hiểu biết của ông ta về Tần Phong, hắn không chỉ không phải là người có lòng dạ rộng rãi, mà còn là một đế vương cực kỳ dã tâm.

Tuyệt đối không thể vì một người phụ nữ mà nhường lại một miếng bánh lớn như vậy.

Hơn nữa thảo nguyên từ xưa đến nay vốn cực kỳ bất ổn, một khi Đại Tần xuất hiện dấu hiệu suy yếu, họ nhất định sẽ thoát khỏi sự trói buộc của Đại Tần, trở lại thành những kẻ cướp bóc trên thảo nguyên. "Nhanh nhanh mời dậy!", Tần Phong vội vàng đỡ ông nhạc phụ lên, cười tủm tỉm nói: "Bây giờ thảo nguyên là một phần của Đại Tần ta, sau này chúng ta là người một nhà, không cần khách sáo như vậy!" "Đúng, đúng, đúng!", Thảo Nguyên Vương liên tục gật đầu nói: "Sau này chúng ta đều là người một nhà!" "Phải rồi!", Tần Phong lập tức nhập vai, một chút cũng không khách sáo nói: "Trẫm gần đây thiếu người lắm, muốn mượn Thảo Nguyên Vương một chút binh mã dùng tạm." "Quả nhiên ……", Đế Sư Vô Đạo lộ ra vẻ mặt không bất ngờ, cuối cùng cũng khiến ông ta đợi được Tần Phong lộ ra đuôi cáo. "Mượn binh mã!?", Thảo Nguyên Vương lập tức cảnh giác.

Không phải ông ta không tin nhân phẩm của Tần Phong, mà thật sự là tên này căn bản chẳng có nhân phẩm.

Lần trước Tần Phong mượn kiếm của thiên hạ để chém Tiên Nhân thượng giới, ông ta vì con gái bảo bối theo Tần Phong, nên đành nhịn đau cho mượn mấy thanh kiếm, kết quả lại là mượn không trả.

Vốn tưởng rằng vì kiếm quá nhiều, Tần Phong không thể trả lại.

Nhưng vừa hỏi thăm mới biết, có người còn đến tận cửa đòi kiếm, kết quả lại bị đệ tử Tần gia vô tình đánh ra, còn lớn tiếng nói 'dựa vào bản lĩnh mượn thì tại sao phải trả'.

Bây giờ nếu ông ta cho Tần Phong mượn binh mã, sau này e rằng phải theo họ Tần luôn. "Thiên Khả Hãn, huynh đùa rồi!", Mạc Đao vội vàng ra nói: "Bây giờ Đại Tần đã thống nhất thiên hạ, giàu có khắp tứ hải, tùy tiện hạ một chỉ dụ là có thể tổ chức một đội quân lớn, làm sao lại thiếu người chứ!?" "Có lý!", Tần Phong như thể bị một câu nói đánh thức: "Trẫm bây giờ đã thống nhất thiên hạ rồi, hà tất phải mở miệng mượn người, trực tiếp hạ chỉ trưng điều là được rồi, ngươi nói đúng không, Thảo Nguyên Vương!" "A!?", Thảo Nguyên Vương và Mạc Đao lập tức ngây người.

Vốn tưởng Tần Phong trước mặt quần chúng sẽ giữ chút thể diện, ai ngờ hắn thật sự một chút thể diện cũng không cần a! "Tần ca ca, nói đúng đó!", Điềm Điềm ở một bên liên tục gật đầu: "Bây giờ chúng ta đều là người một nhà rồi, cái gì mà mượn với không mượn, huynh muốn cứ việc lấy dùng là được rồi, huynh nói đúng không, phụ vương!" Nói xong …… Điềm Điềm quay đầu nhìn Thảo Nguyên Vương, chớp chớp đôi mắt to vô tội.

Chương 866

"Phụt!!", Thảo Nguyên Vương suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Vốn tưởng đây là một chiếc áo bông nhỏ tri kỷ, ai ngờ nàng ta lại là chiếc áo bông thủng gió.

Chẳng lẽ nàng ta không nghe ra Tần Phong mượn binh là giả, thừa cơ làm suy yếu binh quyền của họ mới là mục đích thật sao!? "Điềm Điềm!", Mạc Đao vội vàng kéo Điềm Điềm một cái, bảo nàng đừng có 'tay áo khuỷu tay hướng ra ngoài' (ám chỉ giúp người ngoài). "Vốn dĩ là như vậy mà!?", Với cái đầu 'đào rau dại' của Điềm Điềm căn bản không hiểu, trực tiếp hất tay Mạc Đao, tức giận nói: "Tần ca ca chỉ muốn chút binh thôi mà, lại không phải muốn kim sơn ngân sơn, các người đến mức đó mà cũng keo kiệt sao!?" "Không hổ là ngươi!", Tử Diên đã kinh ngạc đến ngây người, hận không thể vỗ tay khen ngợi Điềm Điềm.

Vốn dĩ nàng còn đề phòng Điềm Điềm tranh giành hậu vị với mình, bây giờ xem ra, với cái đầu 'đào rau dại' này căn bản không cần đề phòng, chỉ cần cách vài ngày đưa Tần Phong đã tắm rửa sạch sẽ qua một đêm là được rồi.

Nàng vui!

Nàng thoải mái!

Nàng cũng an tâm! "Đây thật sự là con gái của bản vương sao!?", Thảo Nguyên Vương vô cớ muốn khóc lên.

Nếu Tần Phong muốn kim sơn ngân sơn thì còn tốt, nhưng hắn muốn là binh quyền, một khi giao binh quyền của thảo nguyên ra, sau này bọn họ chỉ có thể ca múa mà thôi.

Nhưng nếu không giao, ông ta lại không đánh lại Tần Phong.

Hơn nữa ông ta vừa mới phản bội thảo nguyên, quay đầu lại chấp nhận sắc phong của Đại Tần, ngay sau đó lại đánh nhau với Đại Tần, sau này ông ta dù có nhảy xuống Hoàng Hà, e rằng cũng không thể gột rửa sạch tội danh phản đồ rồi. "Phụ vương!", Trong ánh mắt Mạc Đao tràn đầy khẩn cầu, hy vọng phụ vương đừng giao binh quyền. "Ai!", Thảo Nguyên Vương ném cho Mạc Đao một ánh mắt bất lực, sau đó thở dài nói: "Điềm Điềm nói đúng, mọi người đều là người một nhà, cái gì của ngươi của ta, Thiên Khả Hãn muốn cứ việc lấy đi là được." "Vậy thì đa tạ Thảo Nguyên Vương!", Tần Phong vỗ một cái, không quên cho một viên kẹo ngọt: "Trẫm cũng không phải loại người trắng trợn lấy đồ của người ta, sau này Thảo Nguyên Vương sẽ là vương vị thế tập truyền đời, chỉ cần Đại Tần ta còn tồn tại một ngày, vương vị Thảo Nguyên Vương này của ngươi có thể thế thế đại đại truyền thừa xuống." "Đa tạ, Thiên Khả Hãn!!", Thảo Nguyên Vương lập tức mừng như điên, vội vàng dập đầu tạ ơn Tần Phong.

Mặc dù bọn họ mất đi binh quyền, nhưng với sự cường đại của Tần gia hiện tại, duy trì vài vạn năm một chút vấn đề cũng không có.

Cũng có nghĩa là bọn họ chỉ cần ôm chặt đùi Tần Phong, thì có thể có vài vạn năm truyền thừa huy hoàng, đủ để một gia tộc cất cánh tại chỗ rồi. "Ừm!", Tần Phong hài lòng gật đầu, chuẩn bị đi tìm Tiểu Tam Tam 'kích kiếm' …… Mật Tông.

Mặc dù Lâm Tam không nhìn thấy phong tình dị vực, múa may tưng bừng như Tần Phong nói, nhưng lại bất ngờ phát hiện ra Tàng Kinh Các của Mật Tông, lập tức dẹp bỏ ý định rời đi.

Chỉ thấy Lâm Tam đang nâng một quyển sách say sưa đọc, mức độ nghiêm túc y như Tần Phong nửa đêm thức dậy đọc Xuân Thu.

Quả là chuyên tâm chí chí!

Quả là tụ tinh hội thần!

Quả là mặt mũi đỏ bừng! "Vẫn đang đọc sách!?", Tần Phong lặng lẽ đi đến, lập tức cảm thấy vô ngữ.

Hắn thật sự không hiểu sách có gì hay để đọc, có thời gian này đi cua thêm mấy tiểu thư xinh đẹp không thơm hơn sao!?

Nhưng hắn cũng không có ý định gọi Tiểu Tam Tam, mà là âm thầm rút lui khỏi Tàng Kinh Các của Mật Tông, chuẩn bị trở về sắp xếp dược liệu luyện chế thần khí.

Chủ yếu là đánh bất ngờ!

Lúc này —— Tiểu Bạch không đi theo Tần Phong, mà lại phát hiện ra một cơ hội kiếm tiền.

Chỉ thấy nó nhảy nhót, đi đến phòng Hồng Hạnh. "Cái gì?

Lại còn đòi thêm tiền!?", Hồng Hạnh tức đến mặt đỏ bừng.

Vốn dĩ giá của 'thú ba lần' đã rất vô lý rồi, ai ngờ dịch vụ còn chưa bắt đầu, con thỏ không biết xấu hổ này lại đòi thêm tiền rồi. "Thỏ gia ta tăng giá, tự nhiên có lý do của Thỏ gia ta!", Tiểu Bạch kế thừa mặt dày của Tần Phong, giọng trẻ con nói: "Ngươi cũng biết chủ nhân Thỏ gia ta vừa mới thu binh quyền trên thảo nguyên, cũng có nghĩa là chủ nhân Thỏ gia ta lại có thêm một đội quân lớn nữa, hơn nữa lại là một đội quân chưa có thống soái được bổ nhiệm!" "Ngươi là nói ……", Đôi mắt đẹp của Hồng Hạnh lập tức sáng lên, trong khoảnh khắc đã hiểu ý Tiểu Bạch.

Hiện tại đại quân trong tay Tần Phong tuy nhiều, nhưng đều là 'một củ cải một cái hố', muốn tự mình dẫn một đại quân căn bản không thực tế, cũng chỉ có thể theo Tần Phong làm quan tiên phong đánh vặt.

Nếu lúc này nàng có thể thuyết phục Tần Phong, bảo sao không thể trở thành thống soái của đội quân này!

Nếu bỏ lỡ cơ hội này, e rằng sẽ không còn cửa hàng nào nữa! "Ba lần!", Tiểu Bạch giơ ba ngón chân nhỏ ra nói: "Chỉ cần Tiên Thạch đã cho trước đó nhân ba lần nữa, Thỏ gia ta lập tức giúp ngươi giải quyết chủ nhân Thỏ gia ta!!" "Ba lần!!", Hồng Hạnh tức đến mặt đỏ bừng nói: "Có ai lại 'ngồi không đòi giá' như vậy không!?" "Hai lần!", Tiểu Bạch hiểu cách trả giá, giả vờ muốn đi: "Nếu không được, Thỏ gia ta sẽ đi tìm các tiểu thư khác, à, Thỏ gia ta không hỗ trợ hoàn tiền đâu ……" "Tính ngươi giỏi, hai lần thì hai lần!", Hồng Hạnh tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không thể làm gì được Tiểu Bạch.

Thà tốn thêm một chút tiền oan, cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này, bất kể thế nào nàng cũng phải tranh giành vị thống soái của tân quân. "Hào khí!!", Tiểu Bạch lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ, khoảng cách đến việc khôi phục hang thỏ lại tiến thêm một bước. "Chúng ta bây giờ đi thôi!", Hồng Hạnh hít sâu một hơi, trong lòng đã hạ quyết tâm.

Nếu hôm nay không thể 'nghênh phong mà lên', nàng sẽ chôn sống con thỏ này.

Cảnh tượng chuyển sang, trong rừng mật.

Đường Xuyên và Uyên Tổng lại tốn thêm một phen môi lưỡi, cuối cùng cũng an ủi Phương Trường bình tĩnh trở lại. "Ách ……", Phương Trường đột nhiên ôm lấy ngực mình, trong lòng vô cớ bắt đầu lo lắng. "Phương Trường, ngươi không sao chứ!?", Đường Xuyên và Uyên Tổng lập tức tiến lên, rất lo lắng nhìn Phương Trường. "Ta không sao!", Phương Trường không ngừng thở hổn hển nói: "Chỉ là tim đột nhiên đập rất nhanh, như thể có thứ gì quan trọng sắp mất đi, không được, ta phải nhanh chóng rời khỏi khu rừng mật này ……" "Rời đi!?", Đường Xuyên và Uyên Tổng đầy vẻ lo lắng.

Phương Trường hiện tại mặc dù nhìn qua như người bình thường, nhưng Tần Phong đã trở thành tâm ma của y, nếu đi ra ngoài bị kích thích e rằng căn bản không thể ngăn cản được. "Yên tâm!", Phương Trường như thể nhìn thấu sự lo lắng của hai người, hít sâu một hơi nói: "Ta không yếu ớt như các ngươi nghĩ đâu, bây giờ dù các ngươi nhắc đến Tần Phong, ta cũng sẽ không phát điên nữa đâu." "Cái này ……", Đường Xuyên và Uyên Tổng nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc của đối phương.

Hiện tại Phương Trường có thể chủ động nhắc đến tên Tần Phong, chứng tỏ so với trước đã tiến thêm một bước lớn, ngày y khôi phục tự tin đã không còn xa nữa. "Phương Trường, thật sự quá tốt rồi!", Uyên Tổng vui mừng khôn xiết, lại không kìm được hỏi: "Nhưng ta rất tò mò, rốt cuộc Tần Phong đã làm gì ngươi, mới có thể ép ngươi thành ra bộ dạng này!?" "Không hay rồi!!", Sắc mặt Đường Xuyên không khỏi biến đổi, vội vàng bịt miệng Uyên Tổng.

Chương 867

Không có chuyện gì lại hỏi chuyện quá khứ của Phương Trường, không phải cố ý kích thích y sao!? "A ……", Phương Trường lập tức ôm đầu la hét, một lần nữa rơi vào điên loạn. "Ngươi ……", Đường Xuyên tức giận đến thất bại: "Ngươi thật sự không biết, hay giả vờ không biết vậy!?" "Ta thật sự không biết mà!", Uyên Tổng vẻ mặt vô tội nói: "Ta chỉ nghe sư phụ Thiên Tú của ta nói qua, Tần Phong là ba quan cộng năm quan một màu, vô sỉ và hạ tiện sánh vai, còn về quá khứ của Tần Phong và Phương Trường thì quả thật chưa từng nghe qua." Cảnh tượng chuyển sang, cửa phòng Tần Phong.

Ngay khi Hồng Hạnh hít sâu một hơi chuẩn bị phá cửa xông vào, lại bị Tiểu Bạch ngăn lại, biểu thị nàng ta vào như vậy tỉ lệ thành công không đủ năm phần mươi, nhất định phải thể hiện ra ưu thế của mình mới được. "Ưu thế!?", Hồng Hạnh nghe mà mặt mày mịt mờ, không hiểu mình có ưu thế gì. "Yên tâm, Thỏ gia ta là chuyên nghiệp!", Tiểu Bạch tiếp tục giọng trẻ con nói: "Chủ nhân Thỏ gia ta thích nhất các tiểu thư có đường cong S, chỉ cần ngươi thay bộ đồ da bó sát liền thân mà chủ nhân Thỏ gia ta thích nhất, tỉ lệ thành công đảm bảo có thể đạt chín phần mười." Nói rồi —— Tiểu Bạch giơ móng vuốt nhỏ lên búng một cái.

Chỉ thấy một luồng hỏa diễm màu tím xuất hiện từ kẽ ngón tay, sau đó ném ra một miếng da thú, luyện chế ra một bộ đồ da đen có thể hoàn hảo thể hiện vóc dáng. "Ngươi bảo ta mặc cái này!?", Hồng Hạnh tò mò cầm bộ đồ da lên, ướm thử lên người mình.

Nhưng không ướm thì không sao, vừa ướm thử mặt nàng lập tức đỏ bừng, trong lòng thầm hô 'quá nóng bỏng' rồi. "Không sai!", Tiểu Bạch giọng trẻ con nói: "Chủ nhân Thỏ gia ta từng nói, những người phụ nữ mặc đồ da đen, đều có một trái tim của nữ kiểm sát viên, cũng là một trong những series mà hắn thích nhất." "Không được, không được!", Hồng Hạnh mặt đỏ bừng đặt bộ đồ da xuống, rất phản đối nói: "Loại quần áo này ta không mặc được, ta thà không làm thống soái như vậy, cũng không muốn mặc loại quần áo này." "Không mặc!?", Tiểu Bạch thấy khoản thù lao gấp đôi sắp bay mất, lập tức vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ngươi nên thay đổi suy nghĩ, đây không phải vì bản thân mình mà mặc, mà là vì cứu vớt Ma tộc mà mặc!!" "Cứu vớt Ma tộc!?", Hồng Hạnh lập tức ngây người tại chỗ.

Dù có vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu, mặc đồ da và cứu vớt Ma tộc có liên quan gì đến nhau!? "Đương nhiên có liên quan rồi!", Tiểu Bạch thấy có hy vọng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Sở dĩ thảo nguyên có thể tránh khỏi một trận mưa máu gió tanh, hoàn toàn là kết quả của việc công chúa Điềm Điềm của họ nam hạ cầm long thành công, mà ngươi thân là công chúa Ma tộc, có thân hình đường cong S, không phải nên vì tộc nhân rời khỏi vùng đất cằn cỗi hoang vu, mà dùng 'đường cong cứu quốc' sao!?" "Nếu ngươi đã nói như vậy ……", Hồng Hạnh một lần nữa nhìn về phía bộ đồ da đen, đột nhiên cảm thấy chủ đề được thăng hoa …… Lúc này —— Tần Phong đang trong phòng sắp xếp các dược liệu cần thiết.

Mặc dù thần khí trong tay hắn đã đủ dùng, cũng đã luyện chế Cửu Đỉnh trấn áp long mạch cho Đại Tần, nhưng không may thuộc hạ của hắn quá nhiều, còn cần phải trang bị tốt một chút. "Tiểu Mị Ma đáng thương, trong Phong Hoa Tuyết Nguyệt thì nàng không có, nên luyện chế một món để thưởng cho nàng!" "Tiểu thư Đông Phương nằm vùng cũng không dễ dàng, cần luyện chế một món để an ủi nàng!" "Trần Tổ hình như cũng không có thần khí, xem có thể tận dụng chút vật liệu thừa, tiện tay luyện chế một món là được!" "Tam Lộng Đại Sư đã có Nam Mô Gạt Lâm Bồ Tát, có nên cho ông ta thêm một Nam

Mô Ba Lôi Đặc Bồ Tát nữa không nhỉ!?" Ngay khi Tần Phong lẩm bẩm một mình, chuẩn bị bắt đầu luyện khí thì, cửa phòng đột nhiên bị người ta nhẹ nhàng mở ra, ngay sau đó một bóng đen lén lút lẻn vào, nhìn qua là không giống người tốt. "Kẻ nào!?", Tần Phong không kìm được nhíu mày, thân hình loáng một cái đã chặn đứng bóng đen.

Vốn dĩ hắn còn tưởng là thích khách nào, chuẩn bị ra tay đánh giết ngay, ai ngờ nhìn rõ mới phát hiện, người đến lại là Hồng Hạnh.

Lại còn mặc bộ đồ da bó sát liền thân màu đen, có một sợi dây kéo từ trên xuống dưới. "Là, là thiếp ......", Hồng Hạnh đỏ mặt cúi đầu.

Đừng thấy bình thường nàng đại đại liệt liệt, có khí thế Dương Quý Phi chém An Lộc Sơn.

Nhưng nói cho cùng nàng vẫn là một cô nương chưa xuất giá, sau khi mặc bộ đồ da đen bó sát làm nổi bật đường cong S này, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhưng vừa nghĩ đến việc mình hiện tại đang 'đường cong cứu quốc', thân tâm nàng trong nháy mắt đã được thăng hoa tẩy lễ một lần. "Sao lại là ngươi!?", Tần Phong có chút mơ màng đánh giá Hồng Hạnh, không ngờ nàng ta lại có một trái tim của nữ kiểm sát viên.

Nhưng bộ trang phục này của Hồng Hạnh quả thực đã **nắm được thóp** hắn, nhưng nếu hắn **tung hết bài**, không biết nàng lại phải đối phó thế nào đây!? "Bệ hạ, thiếp, thiếp tìm ngài có chút việc!", Hồng Hạnh ghi nhớ lời Tiểu Bạch dặn dò, kéo dây kéo xuống một chút.

Chỉ thấy đường sự nghiệp trắng như tuyết theo đó lộ ra, một cảm giác như ôm tỳ bà nửa che mặt. "Có chuyện thì nói chuyện, ngươi làm cái gì vậy!?", Tần Phong nhìn mà mắt giật giật, cảm thấy cô nương này không giống người tốt.

Trước đây hắn không hiểu lắm tại sao lại có cái gọi là phong khí bất lương, bây giờ đích thân trải qua mới hiểu, không phải hắn không giữ được giới hạn, mà thật sự là trong quần chúng có quá nhiều kẻ xấu.

Cứ luôn khiêu chiến điểm yếu của hắn, quả là phòng không thể phòng a! "Thiếp muốn, thiếp muốn ......", Hồng Hạnh đột nhiên lấy hết dũng khí nói: "Thiếp muốn làm thống soái của đội tân quân thảo nguyên đó!" "Chuyện này khó giải quyết a!", Ánh mắt Tần Phong không hề rảnh rỗi, miệng thì rất khó xử nói: "Ngươi biết trẫm là người hậu đạo, kiên trì Ngũ đức Nhân, Nghĩa, Thành, Hằng, Trí, tuyệt đối không làm chuyện tư lợi trái pháp luật, ô ô ......" Không đợi Tần Phong nói hết lời, Hồng Hạnh trực tiếp 'nghênh phong mà lên'.

Chỉ thấy nàng ta bước tới mấy bước trước mặt Tần Phong, kiễng mũi chân, trực tiếp động miệng hôn hắn.

Theo lời Tiểu Bạch nói, 'đánh phong tiên đánh miệng, đánh gái tiên cởi quần', một khi để Tần Phong mở miệng nói chuyện, nàng sẽ chỉ có thể đánh đổi bằng 'đường cong S' của mình, mà không thể hoàn thành nhiệm vụ 'cứu quốc'. "Xong rồi, lại bị động rồi!", Tần Phong trong lòng đầy ủy khuất.

Rốt cuộc là ai đã dạy nàng, nữ kiểm sát viên lại không đánh nhau trước, mà lại đổi thành trực tiếp đánh nhau rồi! "Thống soái tân quân, là của ta!", Hồng Hạnh mặc dù trong lòng vô cùng xấu hổ, nhưng trong đôi mắt đẹp lại ánh lên sự quật cường.

Cũng không cho Tần Phong bất kỳ cơ hội nào để mở miệng nói chuyện, tiếp tục 'nghênh phong mà lên' tranh giành cờ soái của tân quân thảo nguyên. "Trẫm đi là đạo của nhân gian, nàng ta giương là cờ đỉnh phong!", Tần Phong trong lòng ủy khuất muốn chết.

Vốn dĩ tưởng rằng giấc mơ của Hồng Hạnh là chết trên sa trường một cách hào hùng, không ngờ giấc mơ của nàng ta lại đổi thành chết trên sa trướng một cách trù phú.

Ầm ầm ầm!!

Linh khí giữa trời đất đột nhiên sôi trào, nhanh chóng điên cuồng hội tụ về phía hai người, ngay sau đó một đồ Thái Cực Âm Dương Bát Quái khổng lồ đã bao bọc lấy hai người.

Không huyệt lai phong, phong khởi tuyền dũng! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt nốt chu sa chí của Thiên Tuyển Chi Tử cấp trung cấp, nhận được 100 Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt nốt chu sa chí của Thiên Tuyển Chi Tử cấp trung cấp, nhận được 100 Phản Phái Điểm!" "………" "Ai bắt nạt ai chứ!?", Tần Phong trong lòng tức muốn chết, khiển trách Hệ thống vu oan người tốt.

Nhưng điều mà hắn không ngờ tới là, mỗi lần 'bắt nạt' lại có 100 Phản Phái Điểm, khiến hắn trong khoảnh khắc đã hiểu tầm quan trọng của thời gian.

Đúng như tổ tông nói, một tấc thời gian một tấc vàng! "Thỏ gia ta lại hoàn thành một đơn hàng!", Tiểu Bạch đang hí hửng ngồi ở cửa phòng, đếm số Tiên Thạch cực phẩm mà Hồng Hạnh vừa đưa. "Không được, ta phải đi tìm Tiểu Bạch!", Tiểu Hương Phi vội vàng nâng váy dài lên, cấp tốc chạy đi tìm Tiểu Bạch.

Kể từ khi nàng được Bệ hạ phong phi, lại không được sắp xếp thị tẩm lần nào, mỗi ngày nàng cứ đấu mắt to mắt bé nhìn chằm chằm cửa, chờ Bệ hạ chủ động đến.

Ai ngờ Bệ hạ còn chưa đợi được, lại đợi được tin Hồng Hạnh thành công.

Điều này làm sao nàng có thể ngồi yên được nữa chứ!? "Cái gì?

Đại Ma Vương đã 'đi chợ Tây' rồi sao!?", Hữu Dung nghe tin cũng cuống lên.

Chương 868

Bởi vì Tiểu Bạch đòi giá quá cao, nên nàng ta mới nghĩ tự mình ra tay 'phong y túc thực' (tự thân vận động), ai ngờ năng lực kinh doanh của con thỏ này lại mạnh đến vậy.

Còn chưa đợi nàng ta bắt đầu ra tay, nó đã hoàn thành giao dịch! "Không được, ta phải đi tìm Tiểu Bạch!", Hữu Dung cũng không thể ngồi yên, muốn đi tìm Tiểu Bạch để nói chuyện.

Bây giờ Đại Ma Vương đã 'đi chợ Tây' rồi, tin rằng cũng không thể bán được giá cao nữa, mình hoàn toàn có khả năng 'bắt đáy'.

Chỉ là nàng ta đã quá coi thường con thỏ được Tần Phong nuôi lớn, không chỉ không có ý định giảm giá, ngược lại còn trực tiếp tăng giá lên gấp năm lần giá 'ba lần'. "Năm lần!!", Hữu Dung lập tức kêu lên: "Ngươi sao không đi cướp luôn đi!?" "Thỏ gia ta là con thỏ có nguyên tắc, chuyện phạm pháp Thỏ gia ta không làm đâu!", Tiểu Bạch liếc Hữu Dung một cái, sau đó giọng trẻ con nói: "Tục ngữ nói hay, giày rách càng đi càng thoải mái ……" "Dừng, dừng, dừng!", Hữu Dung trực tiếp ngắt lời: "Ngươi câu này đã nói tám trăm lần rồi, giày rách thì nó vẫn là giày rách, không thể bán ngày càng đắt, ta là thật lòng muốn mua, ngươi bao nhiêu thì bán chứ!?" "Hương Phi tỷ tỷ, ngươi thì sao!?", Tiểu Bạch hiểu cách cạnh tranh đấu giá, nhìn sang Tiểu Hương Phi bên cạnh. "Ta ……", Tiểu Hương Phi vẻ mặt rối bời nhẹ cắn môi đỏ, như thể đã hạ một quyết tâm rất lớn, cuối cùng gật đầu đồng ý với giá năm lần của Tiểu Bạch. "Giá vô lý như vậy, ngươi cũng đồng ý!?", Hữu Dung hoàn toàn kinh ngạc tại chỗ, nghiêm trọng nghi ngờ mình nằm mơ chưa tỉnh.

Ngay cả hoa khôi nghìn năm khó gặp trên sông Tần Hoài, cũng không có Tần Phong vô lý như vậy, lại còn bán mỗi lần một đắt hơn.

Thật là mẹ của vô lý mở cửa cho vô lý, vô lý đến tận nhà rồi! "Ai!", Tiểu Hương Phi trong lòng thở dài.

Không phải nàng muốn làm 'kẻ móc túi' này, mà thật sự là Tiểu Bạch được Tần Phong đích thân nuôi lớn, có lẽ nó cũng có chút lương tâm như Tần Phong, nhưng tuyệt đối sẽ không có nhiều …… Thời gian như thoi đưa, năm ngày trôi qua.

Tần Phong vốn tưởng rằng trong mối quan hệ giữa hắn và Hồng Hạnh, nàng sẽ không còn sức mà than vãn nữa, nào ngờ nàng vẫn tràn đầy nhiệt huyết.

Tuy không nhận được cơ hội rút thưởng nào, nhưng lại kiếm được một ngàn vạn Phản Phái Điểm.

Không phải Tần Phong không xoát Phản Phái Điểm nhanh, mà là mỗi ngày hạn mức tối đa chỉ có hai trăm vạn Phản Phái Điểm.

Nói cách khác, hai trăm vạn Phản Phái Điểm là hạn mức tối đa của hệ thống, chứ không phải hạn mức năng lực của hắn Tần Phong.

“Chính là lúc này…” Tần Phong chợt mở bừng hai mắt, trong cơ thể truyền ra một tiếng trầm đục.

Rầm một tiếng!!

Không phải phá vỡ gông cùm tu vi đột phá đến Đại Đế trung giai, mà là Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đã đột phá tới Thập Nhị Trọng Thiên.

Chỉ thấy trong đan điền có tám giọt tinh huyết, lấp lánh hồng quang như hổ phách, một khi gặp phải cục diện sinh tử nguy cấp nào, chỉ cần thoát ra một giọt là có thể trọng sinh quay lại.

Mặc dù với chiến lực hiện tại của hắn, có lẽ kiếp này sẽ không cần dùng đến, nhưng tuyệt đối không thể không có những giọt tinh huyết này.

Trong tay không có vũ khí, và có vũ khí mà không dùng không phải là một chuyện!

“Nàng…” Hồng Hạnh không khỏi căng cứng thân thể, cắn mạnh vào vai Tần Phong.

Rầm một tiếng!!

Chỉ nghe trong cơ thể Hồng Hạnh truyền ra một tiếng trầm đục, là âm thanh tu vi gông cùm bị phá vỡ, khí tức cũng bạo trướng một đoạn lớn so với năm ngày trước.

Rất nhanh sau đó – trong phòng dần khôi phục yên tĩnh, Thái Cực Âm Dương Đồ bắt đầu tiêu tán.

Chỉ thấy Hồng Hạnh má hồng nhuận nằm sấp trên giường ngủ say sưa, hệt như một công nhân 996 vừa về nhà, toàn thân trên dưới không còn chút sức lực nào.

“Tiểu Hạnh Hạnh, Hồng Bảo Bảo…” Tần Phong không còn cái tâm lý ‘từ khi ra khỏi động vô địch thủ, được tha người thì nên tha’ nữa, ý vẫn chưa thỏa, lay lay Hồng Hạnh, muốn tiếp tục xoát thêm chút Phản Phái Điểm mà dùng.

“Em muốn ngủ…” Hồng Hạnh mệt mỏi rã rời lẩm bẩm, quay đầu sang một bên.

Ngày đó, nàng như một vị tướng quân tung hoành sa trường, chuẩn bị tốc chiến tốc thắng cướp lấy cờ soái của tân quân.

Nhưng dần dần nàng phát hiện mình đã đánh giá thấp Tần Phong, mọi chuyện bắt đầu diễn biến thành một trận chiến dai dẳng, và nàng cũng nếm được niềm vui khác biệt với Tiểu Mị Ma.

Mặc dù tính cách không chịu thua trong huyết mạch Ma tộc khiến nàng muốn giành lại thế trận.

Nhưng mà sau vài trận giao phong, nàng dần dần kiệt sức.

Cho dù cuối cùng không địch lại, ký xuống vô số điều ước bất bình đẳng, cũng vẫn không thể đánh thức chút lương tâm ít ỏi của Tần Phong.

“Xem ra là thật sự không được nữa rồi!” Tần Phong nhìn Hồng Hạnh như một tiểu bát thái, chỉ đành bất đắc dĩ lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Choang một tiếng!

Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh nặng nề rơi xuống đất, thần uy ẩn chứa theo đó cũng lan tỏa ra.

“Bắt đầu thôi!” Tần Phong tiện tay ném một bộ nội y lên, khoanh chân ngồi trên giường lấy ra Độ Nhật Như Niên.

Đinh một tiếng!

Chỉ thấy đồng tiền Độ Nhật Như Niên bị ném lên không trung, căn phòng lập tức bị kết giới thời gian bao phủ.

Ngay sau đó, Tần Phong bấm chỉ quyết triệu hồi Tam Đại Thần Hỏa trong cơ thể, nhanh chóng dung hợp rồi bay vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, đốt cháy lò lửa.

Tiếp đó, hắn lại lấy ra các dược liệu đã chuẩn bị sẵn ném vào đỉnh, không lâu sau đã bị Tam Đại Thần Hỏa nung chảy.

Kết hợp với từng đạo chỉ quyết của Tần Phong, hình dáng sơ khai của thần khí cũng dần hiện ra.

Lần này Tần Phong một lò luyện chế bốn kiện thần khí, một đóa sen lớn bằng bàn tay, một vũ khí hình cái ô, một cái quạt lớn hơn cả quạt của các bà dì nhảy quảng trường, và một Chiêu Hồn Phiên dùng cho đội ngũ chuyên nghiệp.

Sen hoa, tên là Lam Liên Hoa, là thần khí luyện chế cho Đông Phương tiểu thư!

Lớn bằng bàn tay, do hàng chục cánh hoa tạo thành, mỗi cánh đều cực kỳ sắc bén, ngay cả Đại Đế luyện thể cũng có thể dễ dàng bị phá phòng, hơn nữa lại rất mỏng, khiến người ta khó mà phát hiện.

Chiêu Hồn Phiên, tên là Chiêu Hồn Phiên, là thần khí luyện chế cho Trần Tổ!

Là thần khí Tần Phong dùng vật liệu vụn ưu tú, luyện chế riêng cho ám ảnh thần thể của Trần Tổ, không những có thể kích phát chiến lực của hồn thể, mà còn có thể mang ra ngoài 'khóc tang' kiếm tiền.

Còn về vũ ô và quạt, là hai kiện thần khí luyện chế cho Tiểu Mị Ma.

Quyên Đề Hồng Tán: Có thể ném ra để công kích tầm xa, có thể mở ra làm khiên, phản đòn sát thương, cũng có thể thu nhỏ thành kiếm, còn tự động mang theo hiệu ứng bách hoa, có chức năng trị liệu.

Chương 869

Thất Tú Đại Phiến: Có hai công năng lớn, Ám Hương Phù Động, mê hoặc lòng người; Hồng Phiến Không Dao, Song Nhận Phù Quang.

Ầm ầm!!

Trên không Mật Tông đột nhiên điện chớp sấm rền, Thần Khí Lôi Kiếp đang tích tụ lực lượng.

“Sao đột nhiên lại nổi sấm thế!?” Lâm Tam đang đọc sách trong Tàng Kinh Các bị giật mình.

Vì trước đây từng có kinh nghiệm đỡ lôi kiếp, nên lúc này trong lòng không hiểu sao giật thót, luôn cảm thấy cảnh tượng trước mắt sao mà quen thuộc đến thế.

“Không phải chứ!?” Lâm Tam mang theo tâm trạng bất an đi ra ngoài, ngay lập tức cả người hắn cảm thấy không ổn rồi.

Nếu lần trước đỡ lôi kiếp là ngoài ý muốn, vậy lần lôi kiếp này tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn, rõ ràng là dùng hắn để đỡ Thần Khí Lôi Kiếp mà.

“Sư phụ nói không sai, ‘ăn của người thì mềm miệng, lấy của người thì ngắn tay’ mà!” Lâm Tam không nhịn được cười khổ: “Đã xem bao nhiêu bí tịch võ học của người ta rồi, đạo lôi kiếp này thật sự không tiện không đỡ, chỉ là không biết Tần huynh lần này luyện chế thần khí gì, cũng không biết ta có đỡ nổi không!” Lúc này – không xa Mật Tông.

Tần Hạo đang vô vị ngậm cỏ, nằm trên bãi cỏ phơi nắng.

Vốn dĩ đi theo ca ca chinh phạt thảo nguyên là để ngắm nhìn các tiểu thư tỷ phong tình dị vực, nào ngờ ca ca lại đồng ý cho Giang Linh đi cùng.

Hại hắn đến nỗi không dám nhìn các tiểu thư tỷ, chỉ có thể dùng khóe mắt liếc trộm.

“Tần Vương, ngài hẳn là đã nghe nói rồi chứ!” Lâm Hồng Đậu đi tới nói: “Ca ca của ngài vừa hạ chỉ tru sát cửu tộc của Cửu Đại Thế Gia, tổng cộng có mấy vạn người đã chết, chuyện này làm chấn động cả Hoang Cổ.” “Có vấn đề gì sao!?” Tần Hạo ngẩng đầu, tò mò hỏi: “Cửu Đại Thế Gia cấu kết phản tặc Diệp Thần, mưu đồ tạo phản, ca ta tru sát cửu tộc bọn họ có gì sai sao!?” “Ngài thật sự cho rằng không có vấn đề gì sao!?” Lâm Hồng Đậu có chút tức giận nói: “Cho dù Cửu Đại Thế Gia cấu kết Diệp Thần, cũng chỉ là quyết định của vài cao tầng, giết bọn họ là được rồi, cửu tộc của họ vô tội đến thế nào chứ!?” “Ngươi đừng nói với ta mấy lời này vô ích thôi!” Tần Hạo tiếp tục ngậm cỏ, vắt chéo chân nói: “Ca ta từ nhỏ đã đạo tâm kiên định, chuyện hắn quyết định ai cũng không thể thay đổi, ta vẫn nên thành thật làm Tần Vương của ta thôi!” “Ngài, ngài không thể có chút theo đuổi nào sao!?” Lâm Hồng Đậu tức giận dậm chân: “Cả ngày lêu lổng như thế, trông ra thể thống gì nữa!?” “Theo đuổi!?” Tần Hạo u u lẩm bẩm thở dài một tiếng.

Hắn từng cũng là một thiếu niên có ước mơ, nhưng nào ngờ ca hắn đã đánh hạ cả Hoang Cổ rồi, thật sự không nghĩ ra còn có chuyện gì cần phải nỗ lực nữa.

Ầm ầm!!

Mây đen đột nhiên bao phủ bầu trời, lôi long cuồn cuộn trong tầng mây.

“Hả!?” Tần Hạo lập tức tỉnh cả người, thấy lôi kiếp lại càng mắt sáng rỡ.

Ngoài việc lôi kiếp có thể giúp hắn rèn luyện thân thể, còn có nghĩa là ca ca sắp xuất quan rồi, nhất định phải bảo Thảo Nguyên Vương tổ chức thêm một buổi vũ hội đốt lửa trại nữa, để ăn mừng thật náo nhiệt mới được...

Lúc này – Yến Vân Tộc đóng quân không xa, thấy lôi kiếp lập tức hoảng loạn.

Ký ức về lần trước Tần Phong đến Yến Vân Tộc làm khách, bắt đầu hiện ra như suối nguồn trong đầu họ.

Vốn dĩ là một buổi vũ hội giao lưu tuyệt đẹp, nam nữ trẻ tuổi sau khi bày tỏ lòng mình xong, thì ai nấy về lều trại cống hiến cho sự phồn thịnh của Yến Vân Tộc.

Nào ngờ Tần Phong đáng chém ngàn đao nửa đêm không ngủ, không có việc gì lại dậy luyện chế thần khí, còn chiêu đến lôi kiếp khủng bố, đánh xuống ròng rã cả một đêm mới kết thúc.

Sau đó tuy nói là sẽ tặng thần khí cho bọn họ, nhưng quay đầu lại bảo thủ hạ cướp đi mất.

Thật đúng là khuyết đức mẹ nó mở cửa cho khuyết đức, khuyết đức đến tận nhà!

“Mọi người đừng hoảng sợ!” Mạc Đao vội vàng ra an ủi tộc nhân, nhìn về phía Mật Tông nói: “Lôi kiếp cách chúng ta vẫn còn một đoạn, sẽ không gây ra ảnh hưởng gì cho Yến Vân Tộc chúng ta đâu.” “Không dễ dàng gì!” Thập Bát Kỵ cũng nhao nhao đi ra, nước mắt lưng tròng nói: “Vị Thiên Khả Hãn này của chúng ta cuối cùng cũng làm chuyện ‘người’ rồi, lại dám ở Mật Tông luyện chế thần khí, đây là định tự mình đỡ lôi kiếp sao!?” “Nghĩ gì thế, với tính cách vô sỉ của Tần Phong thì sẽ tự mình đỡ lôi kiếp sao!?” Mạc Đao bĩu môi nói: “Ta thấy hắn sở dĩ không đến Yến Vân Tộc chúng ta luyện chế thần khí, tám phần là đã tìm được người đỡ lôi kiếp mới rồi.” “Có lý!” Thập Bát Kỵ bắt đầu vui sướng trên nỗi đau của người khác, không biết ai sẽ xui xẻo như vậy đây.

“Hồ đồ, phàm sự không thể chỉ nhìn bề ngoài!” Thảo Nguyên Vương đi tới, thần sắc nghiêm túc răn dạy: “Các ngươi chỉ thấy sự đáng sợ của lôi kiếp, nhưng lại chưa từng nghĩ, trong lòng Thiên Khả Hãn, chúng ta có thể ngay cả tư cách đỡ lôi kiếp cũng không có!?” “Ý của phụ vương là…” Mạc Đao không khỏi nhíu mày, nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Không sợ bị lợi dụng, chỉ sợ ngươi vô dụng!

Muốn tồn tại trong trung tâm quyền lực của Đại Tần, trước tiên phải chứng minh giá trị của bản thân, nếu không cứ thế lâu dài nhất định sẽ bị loại ra khỏi trung tâm quyền lực.

Đến lúc đó, bất kể ăn gì, cũng chỉ có thể ăn phần thừa của người khác!

“Đi xem đi!” Thảo Nguyên Vương trầm giọng nói: “Thiên Khả Hãn có thể không cần Yến Vân Tộc chúng ta đỡ lôi, nhưng Yến Vân Tộc chúng ta tuyệt đối không thể coi như không thấy lôi kiếp, khi cần thiết còn phải ra tay đỡ vài đạo mới được.” “Vương gia anh minh!” Thập Bát Kỵ vội vàng nịnh nọt, ánh mắt lóe lên vẻ sùng bái.

Dù sao Tần lão bản đã tìm được người đỡ lôi kiếp mới rồi, bọn họ cho dù lên đỡ cũng không có nguy hiểm tính mạng gì.

Nói cách khác, hành động này không những không có nguy hiểm tính mạng, mà còn có thể tạo ấn tượng tốt trước mặt Tần lão bản, biến mình thành một nhân viên tốt yêu công việc.

Ầm ầm!!

Bầu trời quang đãng lại tối sầm đi vài phần, tiếng sấm đinh tai nhức óc cũng vang vọng khắp trời đất.

Chỉ thấy từng đạo lôi điện giăng đầy trời, như những ‘chân gà’ vô tình xé rách hư không, mỗi đạo đều ẩn chứa khí thế hủy diệt diệt địa.

"Hô!!" Lâm Tam thở phào một hơi thật sâu, trái tim treo lơ lửng cũng được đặt xuống.

Khác với lần trước Tần Phong luyện chế Cửu Đỉnh trấn áp long mạch, lôi kiếp lần này cũng chỉ mạnh hơn Lôi Kiếp Thần Khí bình thường một chút.

Với tu vi Chuẩn Đế trung giai hiện tại của hắn, đỡ lôi kiếp cũng không có áp lực gì quá lớn.

Nhưng rất nhanh, hắn phát hiện mình đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Tần Phong luyện chế không phải một kiện thần khí, mà là bốn kiện thần khí, tổng cộng có 36 đạo lôi kiếp.

Ầm ầm!!

Lôi kiếp hóa thành lôi long mang theo thế hủy diệt vô tận đánh xuống, dường như không ngừng nghỉ, một đợt nối tiếp một đợt đánh tới túp.

"Sao lại nhiều thế này!?" Lâm Tam rất nhanh đã bị đánh choáng váng.

Hắn là một Kiếm tu chính tông, không giống Tần Hạo dung hợp Tiên Thiên Thần Thai Lôi gì đó, cũng không hiểu cách dùng lôi kiếp để rèn luyện nhục thân.

Mười mấy hai mươi đạo thì còn miễn cưỡng đỡ được, nhưng nhiều thế này thì chắc chắn sẽ hỏng mất chứ đùa!

"Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ dùng Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử đỡ lôi, khiến hắn bị thương, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Mới có 20 vạn!!" Tần Phong không vui tặc lưỡi, hoài niệm lôi kiếp 50 vạn một đạo của Cửu Đỉnh.

Nhưng bốn kiện thần khí, 36 đạo lôi kiếp, cũng đủ để hắn kiếm nhỏ 720 vạn Phản Phái Điểm.

“Ta tới đây!!” Ngay lúc Tần Phong đang tính toán, giọng nói vui vẻ của Tần Hạo vang lên.

Chỉ thấy Tần Hạo hóa thành một đạo lôi điện cấp tốc lao tới, va chạm mạnh mẽ với lôi kiếp trên bầu trời.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, năng lượng cường đại cũng khiến hư không vặn vẹo, ngay sau đó bão năng lượng vô tình xé toạc thảo nguyên.

Chương 870

Thế nhưng Tần Hạo không bị trọng thương như tưởng tượng, ngược lại còn cưỡng ép hấp thụ lôi kiếp vào cơ thể để rèn luyện thân thể.

Toàn thân hắn lấp lánh từng đốm lôi quang, hệt như lôi thần trong truyền thuyết giáng lâm.

“Nhị đệ!!” Tần Phong lập tức không vui nữa rồi.

Mặc dù Tần Hạo đã thành công đỡ được lôi kiếp, nhưng lại không nhận được tiếng nhắc nhở của hệ thống, điều đó cũng có nghĩa là hắn đã hoàn toàn sản sinh ra kháng thể đối với Thần Khí Lôi Kiếp.

“Bản vương đến rồi!” Thảo Nguyên Vương với vẻ mặt chính khí xuất hiện, muốn thể hiện thật tốt trước mặt lão bản.

“Vãi chưởng!!” Tần Phong sắc mặt đột nhiên đen lại.

Vốn định lén lút chuẩn bị cho Lâm huynh một bất ngờ lớn, nào ngờ Tần Hạo và Thảo Nguyên Vương đột nhiên xuất hiện, khiến hắn chỉ kiếm được vỏn vẹn 160 vạn Phản Phái Điểm.

“Đây là các ngươi ép Trẫm!” Tần Phong hai mắt đột nhiên lóe lên một đạo tinh quang, nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết điểm ra.

Rầm một tiếng!!

Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh lập tức chấn động kịch liệt, Tam Đại Thần Hỏa bên trong bắt đầu lan tràn ra.

“Lùi, lùi, nhanh lùi lại!!” Tử Diên và những người khác thấy thần hỏa lan tràn, vội vàng dẫn mọi người rút lui khỏi Mật Tông.

Chỉ thấy Tam Đại Thần Hỏa hóa thành một con hỏa long màu trắng vút lên trời, bao bọc chặt lấy cả Mật Tông, cả ngọn núi như một ngọn núi lửa vậy.

"Bệ hạ đang làm gì vậy!?" Đông Phương tiểu thư vẻ mặt đầy chấn kinh, biểu thị chưa từng thấy cảnh tượng như thế này.

"Không hổ là Bệ hạ, thật là một đại thủ bút!" Mộc Tú hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Sau khi Mật Tông được mười mấy đời Lạt Ma kinh doanh, bên trong có thể nói lớn đến tượng Phật, nhỏ đến viên gạch sàn nhà đều là trân bảo, nhưng Bệ hạ lại muốn lấy trời đất làm lò, luyện hóa cả Mật Tông thành thần khí." "Lấy trời đất làm lò, luyện chế thần khí!!" Mọi người Tây Chu lập tức kinh hô, bị sự điên cuồng của Tần Phong làm cho sợ hãi.

Người khác có được một kiện dược liệu quý hiếm, đều cần tốn tâm tốn sức luyện hóa, còn về việc có luyện chế thành thần khí được hay không, còn cần phải xem ông trời có nể mặt hay không.

Thế nhưng Tần Phong không những thần khí luyện chơi chơi, còn có thể một lần xử lý mấy trăm, mấy ngàn vạn kiện dược liệu, lại càng muốn luyện chế tất cả dược liệu này thành một kiện thần khí.

Bọn họ thật sự không dám tưởng tượng, uy lực của thần khí này sẽ mạnh đến mức nào.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, đạo lôi kiếp này tuyệt đối là hủy thiên diệt địa!

"Tần huynh, ngươi muốn chơi chết ta sao!" Lâm Tam khóe mắt không khỏi giật giật, nghiêm trọng hoài nghi Tần Phong là cố ý...

"Có vấn đề gì sao!?" Tần Hạo vẻ mặt ngây thơ nói: "Không phải chỉ là lấy trời đất làm lò, luyện chế cả Mật Tông thành thần khí thôi sao, cần phải lộ ra vẻ mặt này sao!?" "Còn không phải sao!?" Lâm Tam lườm nguýt nói: "Ngươi có biết trong lịch sử Hoang Cổ, thần khí được ghi chép lại tại sao đều có hình dạng đao, thương, kiếm, kích không!?” “Tại sao!?” Tần Hạo chớp chớp mắt, lộ ra vẻ trong sáng và ngu ngốc.

“Bởi vì đại khí khó thành!” Lâm Tam thần sắc nghiêm túc nói: “Chỉ cần là người có chút thường thức đều biết, gia nhập càng nhiều dược liệu quý hiếm sẽ khiến uy lực thần khí mạnh hơn, nhưng tương ứng thể tích cũng sẽ lớn hơn, thế nhưng chỉ riêng việc luyện chế những thần binh nhỏ như đao, thương, kiếm, kích đã hao tốn hết cả đời sở học của các đại sư luyện khí rồi, chứ đừng nói đến luyện chế thần khí cỡ lớn.” “Đại khí khó thành!?” Tần Hạo cúi đầu nhìn cây Mini Miêu Miêu Chùy trong tay, lại ngẩng đầu nhìn ngọn núi bị thần hỏa bao bọc.

Không có đối chiếu, không có đau thương!

“Lát nữa cẩn thận một chút, sơ ý là mất mạng đấy!” Lâm Tam sắc mặt ngưng trọng nhắc nhở: “Lần trước Tần huynh luyện chế Cửu Đỉnh ngươi cũng đã thấy rồi đó, tuyệt đối xứng đáng là đại khí số một trong lịch sử Hoang Cổ, nhưng so với ngọn núi này thì lại là tiểu vũ kiến đại vũ rồi.” “Cửu Đỉnh!” Tần Hạo không khỏi rùng mình một cái, cuối cùng cũng nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc.

Lần trước đỡ Lôi Kiếp Cửu Đỉnh, hắn và Lâm Tam đã dốc hết át chủ bài, cũng chỉ miễn cưỡng giữ được cái mạng nhỏ.

Bây giờ ngọn núi này lại lớn hơn Cửu Đỉnh nhiều như vậy, thật sự không thể tưởng tượng nổi lôi kiếp sẽ đáng sợ đến mức nào.

“Long Quân, thật sự là yêu nghiệt vạn cổ khó gặp a!” Lâm Hồng Đậu thân thể không khỏi run rẩy, sớm đã bị thủ đoạn thông thiên của Tần Phong làm cho sợ hãi.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, nàng vạn vạn không dám tin, lại có người điên cuồng đến mức dùng thân xác phàm nhân, luyện chế thần khí có thể tích lớn như vậy.

“Tần Phong!” Tử Diên thần sắc khẩn trương nhìn chằm chằm núi lửa, trong lòng thầm cầu nguyện Tần Phong nhất định phải bình an vô sự.

Lúc này – thân thể Tần Phong bắt đầu run rẩy, nhưng vẫn không ngừng bấm chỉ quyết.

Hắn thừa nhận Thiên Tuyển Chi Tử là không giảng đạo lý, nhị đệ lại càng miễn dịch lôi kiếp rồi, nhưng nếu hắn toàn lực luyện chế thần khí nghịch thiên, bọn họ lại nên ứng phó thế nào đây!?

Ầm ầm!!

Thần Khí Lôi Kiếp trên bầu trời đột nhiên bạo phát, vô tận lôi đình hóa thành lôi long gào thét, dường như muốn xóa sổ cả Hoang Cổ khỏi chư thiên vạn giới vậy.

“Lôi kiếp thật đáng sợ a!” Thảo Nguyên Vương và những người khác trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng, không hiểu sao có cảm giác bị cái chết bao trùm.

“Đây, đây là lôi kiếp sao!?” Tần Hạo lập tức trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch dữ dội.

Mạnh hơn Lôi Kiếp Đại Tần Cửu Đỉnh mà Tần Phong luyện chế lần trước quá nhiều, uy lực đã sắp đuổi kịp lôi kiếp phi thăng của thủy tổ Tần gia bọn họ rồi.

“Tần Hạo, cố lên!” Lâm Hồng Đậu lẩm bẩm một tiếng, nhìn Tần Hạo trên hư không.

Hiện tại uy thế Long Quân, không ai có thể ngăn cản, nhưng chỉ cần Tần Phong còn tại vị một ngày, thì chúng sinh thiên hạ sẽ phải chịu tội một ngày.

Mà người duy nhất có thể ngăn cản Tần Phong, chính là người đệ đệ song sinh của hắn, Tần Hạo.

Chỉ là Tần Hạo bây giờ đã có dấu hiệu ‘nằm yên’, hy vọng lôi kiếp lần này có thể khiến hắn chấn chỉnh lại.

“Tần Hạo, nguy hiểm, mau quay lại!!” Giang Linh vẻ mặt đầy lo lắng, đứng ở phía dưới lớn tiếng kêu.

“Ta sẽ không lùi bước!” Tần Hạo theo chủ nghĩa phản nghịch, tay cầm Miêu Miêu Chùy nhất phi trùng thiên.

Ầm ầm!!

Chỉ thấy lôi kiếp dường như đã tích tụ đủ lực lượng, gào thét bổ xuống Tần Hạo đang lao tới.

Lập tức đất rung núi chuyển, bão tố càn quét trời đất, hư không bắt đầu chấn động kịch liệt, từng đạo gợn sóng cũng theo đó nhanh chóng khuếch tán.

“Tần Hạo!!” Tim Giang Linh lập tức treo lên tận cổ họng, đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng trên hư không.

Chỉ thấy toàn thân Tần Hạo lập tức bị điện cháy xém, trên cánh tay lại còn xuất hiện thêm một vết máu gớm ghiếc, quanh thân vẫn còn lấp lánh từng đốm lôi quang chưa tiêu tán.

“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ dùng Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử chống lại lôi kiếp, khiến hắn thân chịu trọng thương, thu được 100 vạn Phản Phái Điểm!!” “100 vạn!!” Tần Phong trong lòng chợt giật thót.

Mặc dù hắn biết lôi kiếp lần này phi thường mạnh, nhưng thật sự không ngờ chỉ một đạo lại có thể cho 100 vạn.

Nếu nhị đệ và tiểu Tam Tam đỡ được chín đạo, hắn lập tức có thể kiếm nhỏ chín trăm vạn Phản Phái Điểm!

Ầm ầm!!

Chương 871

Lôi kiếp dường như bị hành vi ‘gọi người đến đỡ’ này chọc giận, uy thế lập tức bạo trướng hơn mười lần, vô tận lôi đình lại hóa thành lôi long gào thét mà xuống.

“Đừng xem thường người, Lục Đạo chúng sinh, quy về tay ta, Lục Đạo Luân Hồi, khai!!” Tần Hạo lập tức kích hoạt cái buff ‘toàn bộ sản xuất dựa vào gầm gừ’ của mình, thi triển thần thông thứ hai của Chí Tôn Cốt: Lục Đạo Luân Hồi.

Ầm ầm!!

Một cỗ uy thế khủng bố lăng giá trên vạn vật bao trùm trời đất, thời không cũng dường như trong nháy mắt băng liệt, trong hư không mênh mông hiện ra cánh cửa Lục Đạo Luân Hồi chói mắt.

“Thiên Sinh Chí Tôn, khủng bố như vậy!!” Toàn trường mọi người vẻ mặt đầy kinh khủng, thân thể bắt đầu run rẩy.

Vốn dĩ cho rằng Tần Hạo chỉ là món quà tặng của Tần gia, chẳng qua là có Tần Phong cái ca ca tốt này, nên mới trẻ tuổi đã lên làm Tần Vương của Đại Tần.

Nhưng khi bọn họ tận mắt chứng kiến mới phát hiện, cái gọi là món quà tặng, là so với yêu nghiệt vạn cổ khó gặp như Tần Phong, thì vẫn là một tồn tại mà bọn họ không thể với tới.

Ầm ầm!!

Chỉ thấy Lục Đạo Luân Hồi bắn ra một đạo quang mang chói mắt, va chạm mạnh mẽ với vô tận lôi kiếp.

Ngay sau đó, tiếng nổ long trời lở đất vang vọng khắp trời đất, năng lượng cũng hóa thành bão tố càn quét thiên địa, hư không lại càng dấy lên từng đạo gợn sóng.

“Phụt!!” Tần Hạo phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể nặng nề rơi xuống đất.

“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ dùng Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử chống lại lôi kiếp, khiến hắn thân chịu trọng thương, thu được 100 vạn Phản Phái Điểm!!” “Cái này mới kiên trì được mấy giây chứ!?” Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng thất vọng với nhị đệ, chỉ đành gửi gắm hy vọng vào tiểu Tam Tam.

“Thần uy rực rỡ, kiếm đoạn vạn cổ!!” Lâm Tam cũng không dám có chút sơ ý nào, không chút do dự thi triển đại chiêu của mình.

Ầm ầm!!

Vô Trần Kiếm trong tay bùng phát kiếm quang chói mắt, trên đó giăng đầy các loại thần văn thần bí, ngay sau đó cả hư không bắt đầu chấn động kịch liệt, cảm giác áp bách khủng bố khó mà tưởng tượng càn quét trời đất.

“Kiếm hay!!” Mọi người nhao nhao kinh hô, lại một lần nữa bị kinh diễm.

Ầm ầm!!

Đạo lôi kiếp cuồng bạo thứ ba lại bổ xuống, va chạm mạnh mẽ với kiếm quang của Lâm Tam, ngay sau đó cảnh tượng hủy thiên diệt địa lại xuất hiện, trên đại địa lại càng giăng đầy vô số vết nứt gớm ghiếc.

Cảnh tượng chuyển – Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư đã hoàn thành nhiệm vụ ‘tiêu diêu nhạc’ của cửu tộc.

Nhưng ngay khi hai người chuẩn bị nộp một phần tài bảo, và chia năm xẻ bảy số tài bảo còn lại, thì Quang Thiên lại dẫn người đến cướp đi toàn bộ.

“Quang huynh, đợi đã!!” Tam Lộng Đại Sư lập tức sốt ruột, vội vàng tiến lên cầu xin: “Nhìn vào việc mọi người đều là huynh đệ cùng chiến hào, ngươi cứ để bần tăng ăn no một bữa, hồi lại chút máu đi!?” “Không được!” Quang Thiên nghiêm khắc từ chối: “Nếu ai cũng như ngươi yêu cầu ăn no, thì Bệ hạ còn sống vô ưu vô lo thế nào nữa...” “Vãi chưởng!

Đây là lời lẽ hổ lang gì thế này!?” Tam Lộng Đại Sư nghe mà khóe mắt không ngừng giật giật, trong lòng lại càng bật ra một tiếng “vãi chưởng” lớn.

Mặc dù hắn biết Quang Thiên tên này không phải thứ tốt lành gì, thường làm chuyện hại người không lợi mình, nhưng hắn thật sự không ngờ tên này lại ngay cả người của mình cũng không tha.

“Ngươi thanh cao, ngươi giỏi quá!” Nhậm Hoàn không nhịn được giơ ngón cái lên, cố gắng nhẫn nhịn muốn đánh Quang Thiên.

Đi theo Tần lão bản ba ngày đói chín bữa, lương tiền từ trước đến giờ không phát thì cũng đành, khó khăn lắm mới đợi được một cơ hội kiếm thêm tiền, nào ngờ Quang Thiên cái đồ không biết xấu hổ này, lại còn muốn chơi một trận ‘nội cuốn’ với bọn họ.

“Ta đây không gọi là thanh cao, đây là giác ngộ của thần tử!” Quang Thiên vẻ mặt chính khí nói: “Chúng ta làm thần tử khổ một chút không sao, Bệ hạ nhất định phải sống cuộc sống yên bình tươi đẹp, ai dám để Bệ hạ chịu chút khổ nào, chính là đối đầu với ta Quang Thiên!” “Thiên ca, ngươi chơi thật đấy à!!” Tam Lộng Đại Sư cả người lập tức không ổn rồi.

Vốn dĩ cho rằng Quang Thiên được sủng ái là vì giỏi nịnh hót, nào ngờ người ta hoàn toàn nhập vai, cho dù Tần Phong không có mặt ở đó, cũng không hề ảnh hưởng đến thái độ nịnh hót của hắn.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên, khí tức khủng bố bao trùm Hoang Cổ.

“Là thảo nguyên, phương hướng Bệ hạ đang ở!!” Nhậm Hoàn, Quang Thiên, Tam Lộng Đại Sư trong lòng chợt giật thót, cảm nhận được một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa khủng bố.

Không dám chút do dự nào, họ nối tiếp nhau xé rách hư không mà đi.

Đợi đến khi ba người đến Mật Tông, các Đế Cấp Cường Giả khác cũng nhao nhao giáng lâm.

Nhàn Vân Tử của Thái Bạch Tiên Sơn, Vũ Lăng Thánh Chủ của Vũ Lăng Thánh Địa, Nguyệt Thần của Nguyệt Thần Cung, Lam Ma của Lam Ma Cung, Vu tiên sinh, Giang Vô Song và phu thê Giang Tuyết của Vô Song Thành, còn có Lục Đạo Đế Quân, Tiêu Dao Vương hiện tại, cùng với Đế Sư Vô Đạo, và chín vị lão tổ tông Tần gia...

“Tần lão nhị, đây là chuyện gì vậy!?” Nhàn Vân Tử không nhịn được mở miệng hỏi, sớm đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi.

Chỉ thấy Tam Đại Thần Hỏa của Tần Phong hóa thành cự long màu trắng, bao bọc cả Mật Tông, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm cũng bị mây đen dày đặc bao phủ, vô tận lôi đình hóa thành lôi long che kín trời đất đang điên cuồng gào thét.

“Ta không biết mà!” Tần Nhị Tổ thành thật trả lời.

Vũ Lăng Thánh Chủ mở miệng hỏi: “Có phải Tần Phong đang luyện khí không!?” “Ta không biết mà!” Tần Nhị Tổ vẫn thành thật trả lời.

Giang Vô Song cũng hỏi: “Động tĩnh lớn như vậy, Tần Phong là muốn luyện hóa cả Mật Tông sao!?” “Ta không biết mà!” Tần Nhị Tổ vẻ mặt ngây thơ, biểu thị thật sự không biết.

Giang Tuyết tức giận hỏi: “Vậy ngươi biết gì!?” Tần Nhị Tổ lập tức phấn chấn tinh thần nói: “Ta biết uống hoa tửu, đi dạo thanh lâu, chơi xúc xắc, đánh khúc khúc, đẩy bài cửu…” “Vứt người đi thôi!” Tám vị lão tổ khác của Tần gia vẻ mặt đau đầu, thật sự không muốn nhận vị lão tổ tông này nữa.

Từ khi thủy tổ Tần gia phi thăng, Nhị Tổ liền mất đi huyết mạch áp chế, mỗi ngày không phải trên đường đến sòng bạc, thì cũng là trên đường đến tìm hoa.

Ầm ầm!!

Lôi long che kín trời đất lại lần nữa gào thét, dường như muốn xóa sổ hoàn toàn cả Hoang Cổ.

“Phụt!!” Lâm Tam không nhịn được phun ra một ngụm tiên huyết, chỉ cảm thấy khí huyết trong lồng ngực sôi trào dữ dội.

Mặc dù Kiếm Đoạn Vạn Cổ của hắn uy lực rất mạnh, tiềm lực rất lớn, nhưng nào ngờ tu vi của bản thân chỉ có Chuẩn Đế trung giai, đối mặt với lôi kiếp khủng bố như vậy thật sự có chút lực bất tòng tâm.

“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ dùng Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử chống lại lôi kiếp, khiến hắn thân chịu trọng thương, thu được 100 vạn Phản Phái Điểm!!” “Tiểu Tam Tam, ngươi ngàn vạn lần đừng học nhị đệ, mấy giây đã gục ngã rồi nha!” Tần Phong một bên thầm cổ vũ Lâm Tam, một bên tiếp tục thêm dược liệu vào lò.

Không những lấy ra tất cả trân tàng cá nhân của mình, còn dẫn xuất Tiên Thiên Chi Khí trong Trùng Đồng, lại càng dùng thủ đoạn đại thần thông rút linh mạch từ đại địa, mục đích chính là một màn ‘ma luyện’ các Thiên Tuyển Chi Tử.

“Tần huynh, ngươi thật sự muốn chơi chết ta mà!” Lâm Tam khóe mắt không khỏi co giật, phát hiện lôi kiếp trên bầu trời lại càng mạnh hơn.

“Ta là Vạn Lôi Chi Chủ, chấp chưởng chư thiên lôi đình!” Tần Hạo đột nhiên từ mặt đất bay vút lên trời, giọng nói hùng hồn cũng theo đó vang vọng khắp trời đất.

Ầm ầm!!

Chỉ thấy khí tức quanh thân Tần Hạo đột nhiên bạo trướng, cả người đều bị lôi đình bao bọc.

Chương 872

“Đột phá rồi!!” Toàn trường mọi người trong lòng không khỏi kinh ngạc, cảm nhận được khí tức Chuẩn Đế cao giai.

Ầm ầm!!

Vô tận lôi đình dường như cảm nhận được sự khiêu khích, gào thét hóa thành lôi long bổ xuống Tần Hạo.

“Đến đây!!” Tần Hạo như dũng sĩ diệt rồng mắt đỏ ngầu, không hề sợ hãi lao thẳng vào lôi long đang gào thét.

Ầm ầm!!

Tần Hạo và lôi đình va chạm mạnh mẽ vào nhau, cả trời đất đều vì thế mà run rẩy, bão năng lượng khủng bố cũng lại một lần nữa càn quét thiên địa.

“Phụt!!” Tần Hạo lại phun ra một ngụm tiên huyết, lần nữa bị đánh mạnh xuống đất.

“Liều mạng!” Lâm Tam hai mắt lóe lên vẻ quyết tuyệt, kiếm khí quanh thân bắt đầu điên cuồng nhảy múa.

Rầm một tiếng!!

Gông cùm trong cơ thể lập tức bị phá vỡ, tu vi cũng đột phá đến Chuẩn Đế cao giai, ngay sau đó hóa thành một đạo kiếm quang vút lên trời va chạm với lôi long.

“Đây TM là cảnh giới Chuẩn Đế!!” Toàn trường mọi người nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh, bị Tần Hạo và Lâm Tam dọa cho không nhẹ.

Mặc dù hai người vừa mới đột phá Chuẩn Đế cao giai, nhưng toàn trường các Đế Cấp Cường Giả lại không ai dám vỗ ngực nói rằng có thể áp chế hai người, thậm chí còn nảy sinh một loại ảo giác sẽ bị đối phương phản sát.

“Chưa đủ, vẫn chưa đủ!!” Tần Phong thấy hai vị Thiên Mệnh còn có không gian để ‘vắt sữa’, lập tức truyền âm cho Tam Lộng Đại Sư và những người khác, bảo họ ném hết ‘của cải của dân’ mà gần đây thu hoạch được vào.

“Thần, tuân chỉ!!” Quang Thiên không chút do dự nào, vội vàng lấy ra tài bảo của Cửu Đại Thế Gia.

“Đừng mà, đừng mà...” Tam Lộng Đại Sư khóc lóc thảm thiết, biểu thị mình vẫn chưa ‘hồi máu’ xong.

“Đại sư!” Nhậm Hoàn đột nhiên mở miệng nói: “Thần khí này là Bệ hạ luyện chế dựa trên cơ sở Mật Tông, ngài có còn nhớ Bệ hạ trước đây từng nói, muốn xây dựng một ngôi tự miếu để siêu độ vong hồn những người đã chết trong chiến tranh không?” “Nếu ngươi đã nói như vậy...” Tam Lộng Đại Sư lập tức phấn chấn tinh thần, cũng không khóc nữa, vội vàng lấy ra tất cả trân bảo cất giấu.

Hắn tuyệt đối không phải vì ngôi tự miếu mà Bệ hạ nói, là lời của Quang Thiên đã đánh thức hắn, làm thần tử chịu chút khổ không sao, Bệ hạ nhất định phải thay bọn họ sống cuộc sống yên bình tươi đẹp.

Cùng với việc dược liệu quý hiếm không ngừng được thêm vào, uy lực của lôi kiếp cũng ngày càng mạnh.

Tuy nhiên, cùng với việc Lâm Tam và Tần Hạo cả hai đồng thời đột phá, và sự giúp đỡ của nhiều Đế Cấp cao thủ có mặt ở đó, cuối cùng cũng miễn cưỡng đỡ được chín đạo lôi kiếp, khiến Tần Phong thành công kiếm nhỏ được 900 vạn Phản Phái Điểm.

Lúc này – một tia nắng xuyên thấu từng tầng mây đen.

Như một tia hy vọng bắn vào từ trong bóng tối, cũng chiếu sáng kiện thần khí khổng lồ mà Tần Phong đã luyện chế... "Đó là..." Mọi người trong trường đều ngẩng đầu nhìn lên hư không, ánh mắt không khỏi lóe lên vẻ chấn kinh.

Chỉ thấy Mật tông ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một hòn đảo nhỏ lơ lửng giữa không trung.

Khác với Mật tông kiểu nhà giàu mới nổi, xem trân bảo như vật liệu xây dựng.

Tần Phong, một yêu nghiệt tuyệt thế xếp hạng nhất bảng Thiên tư khí tu, bằng vào thủ đoạn luyện khí nghịch thiên, đã thành công luyện ra tòa tiểu đảo phiêu phù trên không trung này.

Đơn giản mà nói, đây là điều chưa từng nghe đến, giống hệt chỗ ở của tiên gia!

Chỉ thấy trên tiên đảo núi non trùng điệp, tiên vụ lượn lờ, tràn ngập tiên thiên chi khí nồng đậm.

Lại thêm linh mạch được Tần Phong dùng đại thần thông rút ra, khiến trên đảo xanh tươi um tùm, hoa thơm thoang thoảng, khe suối trong vắt thấy đáy, tiếng nước chảy róc rách, như thể âm thanh của thiên nhiên.

Còn có một tiên cung dát vàng lộng lẫy, lầu ngọc gác quỳnh, mỹ lệ tuyệt trần, trong vườn trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo, tỏa ra từng trận hương thơm mê người.

Mặc dù tiên đảo này nhìn qua là một cảnh tiên chốn nhân gian, nhưng bên trong lại ẩn chứa một cỗ sát cơ sắc bén, phảng phất chỉ cần dám đến gần là sẽ chết không có chỗ chôn.

Ông!

Ông!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo đột nhiên vang lên, ngay sau đó xuất hiện một đạo kiếm quang vọt thẳng lên trời.

Chỉ thấy kiếm quang sắc bén lóe lên, khắc lên một vách đá bốn chữ lớn "Bồng Lai Tiên Sơn" với nét bút như rồng bay phượng múa, trong đó càng ẩn chứa một cỗ kiếm ý khủng bố. "Bồng Lai Tiên Sơn!!" Toàn bộ các cường giả cấp Đế dù cảm thấy lòng vẫn còn run sợ, nhưng không thể che giấu được sự hừng hực trong ánh mắt.

Bọn họ có một dự cảm mãnh liệt, chỉ cần có thể lên Bồng Lai Tiên Sơn tu luyện, không những có thể nhanh chóng đột phá Cực Hạn Phi Thăng, mà còn có thể che chở họ không chết dưới lôi kiếp khủng bố.

Chỉ là vừa nghĩ đến lôi kiếp kinh khủng vừa rồi, sự hừng hực trong mắt liền lập tức giảm đi vài phần.

Có thể dẫn tới lôi kiếp khủng bố như vậy, có thể thấy Bồng Lai Tiên Sơn lợi hại đến mức nào, e rằng cho dù có thêm mười vị Tiên nhân Thượng giới đến đây, cũng sẽ bị nó trấn sát.

Tuy nhiên, ngay sau đó, mọi người lại vui mừng trở lại.

Vừa rồi bọn họ cũng giống như Lâm Tam và Tần Hạo, đều ra tay giúp đỡ chống đỡ lôi kiếp, trên người ít nhiều đều bị thương.

Tin rằng chỉ cần Tần Phong còn một chút lương tâm, nhất định sẽ đồng ý cho họ lên Bồng Lai Tiên Sơn tu hành, tiện thể giúp họ phi thăng Thượng giới. "Ngôi miếu đã nói đâu!?" Tam Lộng Đại Sư cứng người, quay đầu nhìn Nhậm Hoàn.

Y không nghĩ Tần Phong dùng nhiều dược liệu quý hiếm như vậy, hao tâm tốn sức chế tạo ra Bồng Lai Tiên Sơn lại là để làm ngôi miếu siêu độ vong hồn cho y. "Đại sư à, ngài hiểu mà!" Nhậm Hoàn không hề có chút xấu hổ nói: "Ta là người gia nhập đội sau cùng, không đoán đúng được thánh tâm cũng là điều có thể tha thứ.

Lát nữa Bệ hạ ra ngoài, ta nhất định sẽ nhận lỗi với Bệ hạ." "Đậu má!

Đồ súc sinh, súc sinh!" Tam Lộng Đại Sư rốt cuộc không nhịn nổi nữa, chỉ mũi Nhậm Hoàn mắng ầm lên.

Vốn tưởng tru di cửu tộc có thể hồi máu một chút, ai ngờ lại đại xuất huyết một lần nữa, vét sạch gia tài của mình, đến một viên linh thạch cũng không lấy ra được.

Mọi người ơi, ai hiểu được!

Một hòa thượng trên người lại không lấy ra nổi một khối linh thạch, bảo y sau này còn mặt mũi nào mà lăn lộn trong giới Phật tu nữa chứ!? "Ta không nghe, ta không thấy mà!" Nhậm Hoàn vội vàng quay đầu đi, giả vờ như không nghe thấy, không nhìn thấy.

Chương 873

Lúc này —— Tần Phong trong tiên cung.

Đang nằm ngửa chổng bốn vó trên giường, đầu gối lên bụng nhỏ của Hồng Hạnh. "Hô hô, mệt chết trẫm rồi!" Tần Phong thở hổn hển, toàn thân đã sớm bị mồ hôi thấm ướt.

Mặc dù Thương Thiên Bá Thể của hắn có thể nhanh chóng hồi phục nguyên khí, nhưng luyện chế tòa Bồng Lai Tiên Sơn này lại khiến hắn hao hụt hơn nghìn lần, đặc biệt là gánh nặng tinh thần càng khiến hắn đầu váng mắt hoa, tứ chi mềm nhũn. "Đã nói rồi, không được nữa đâu!" Hồng Hạnh vẫn không nhấc nổi chút sức lực nào, đẩy Tần Phong ra rồi xoay người tiếp tục ngủ. "Nàng bây giờ muốn, trẫm cũng không thể cho được!" Tần Phong cười khổ đứng dậy, phải vịn eo mới xuống được giường.

Phanh một tiếng!!

Nắp Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh mở ra, bốn kiện thần khí bay ra khỏi đó.

Lam Liên Hoa của Đông Phương tiểu thư, Chiêu Hồn Phiên của Trần Tổ, Quyển Đề Hồng Tán và Thất Tú Đại Phiến của Phong Tình. "Kết thúc rồi ư!?" Tần Phong nhìn bốn kiện thần khí, trong lòng đột nhiên có chút hối hận.

Không phải hối hận vì đã luyện chế bốn kiện thần khí này, mà là luyện chế hơi sớm rồi, nếu bây giờ mới luyện chế thần khí, tin rằng thằng em và tiểu Tam Tam nhất định có thể tiến thêm một bước trong tuyệt vọng. "Khoan đã!" Tần Phong đột nhiên phản ứng lại, nhìn về phía những vật liệu thừa không xa.

Đừng thấy chúng đều là vật liệu thừa khi luyện chế Bồng Lai Tiên

Sơn, nhưng đều là những trân bảo hiếm thấy trên đời.

Chẳng qua số lượng cực kỳ có hạn, luyện khí sư bình thường căn bản không thể điều khiển.

Cứ như đưa cho đầu bếp vài lá rau, bảo họ làm ra một bàn Đại Việt Toàn Tịch vậy. "Mặc dù số lượng hơi ít, nhưng phối hợp tốt cũng có thể luyện chế ra thần khí!" Tần Phong dựa vào thiên phú luyện khí siêu cường của mình, rất nhanh đã tính toán ra tỉ lệ phối hợp hợp lý.

Chỉ thấy hắn vung tay lấy ra mười hai viên Xá Lợi Hoạt Phật, vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết hấp thu năng lượng của chúng, ngay sau đó lại vung tay ném những vật liệu thừa đã chọn vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Phanh một tiếng!!

Nắp lại đóng lại, thần hỏa cũng bắt đầu nhảy múa.

Lúc này —— Lâm Tam và Tần Hạo nằm trên mặt đất, thở hổn hển.

Mặc dù lôi kiếp vừa rồi khiến người ta sợ hãi, nhưng lại giúp họ đột phá thành công đến Chuẩn Đế cao giai, càng rèn luyện ý chí kiên cường như thép của họ. "Cuối cùng cũng kết thúc rồi!" Tần Hạo nằm trên mặt đất, nhìn mây đen tan biến. "Phải, kết thúc rồi!" Lâm Tam thở ra một hơi thật sâu, tận hưởng khoảng thời gian yên tĩnh.

Oanh long long!!

Mây lôi vừa tan biến lại tụ tập lần nữa, cả bầu trời cũng lại tối sầm xuống, ngay sau đó là tiếng sấm quen thuộc vang lên, lôi long gào thét cũng lại xuất hiện. "Vãi chưởng!!" Lâm Tam không nhịn được buột ra một tiếng chửi thề, trong lòng phát ra tiếng gào thét của con chuột chũi.

Mẹ kiếp!

Đây là chơi không chết người thì cứ nhằm vào chỗ chết mà chơi à!? "Ca, huynh đúng là thân ca của đệ!" Nụ cười trên mặt Tần Hạo lập tức đông cứng lại nói: "Phàm là chuyện liên quan đến con người, huynh chẳng làm được chuyện nào ra hồn cả!" Lúc này —— Tần Phong đang tập trung tinh thần luyện khí, quanh thân lóe ra một đạo Phật quang chói mắt.

Trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh phía trước có năm khối sáng, đại diện cho hắn lại luyện chế thêm năm kiện thần khí, cùng với một vài điểm sáng nhỏ li ti.

Đó là ba ngàn sáu trăm quả bom bẩn đạo được luyện chế riêng cho Tam Lộng Đại Sư.

Oanh long long!!

Nghe thấy tiếng sấm đinh tai nhức óc, Tần Hạo và Lâm Tam thuần thục bò dậy.

Chỉ thấy bọn họ tha lôi thân thể trọng thương lao thẳng lên trời, vô tận lôi đình hóa thành lôi long gào thét va chạm vào nhau, ngay sau đó là đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư... "Bệ hạ, mau thu lại thần thông đi!" Thảo Nguyên Vương đã sắp khóc đến nơi.

Y chỉ muốn tạo dựng hình tượng một nhân viên tốt trước mặt lão bản Tần, ai ngờ lão bản Tần lại siêu dài 'thời gian chờ', không hề có ý định dừng tay, khiến y không thể không cùng nhau 'đua' theo... "Phụt!!" Lâm Tam và Tần Hạo đồng loạt thổ huyết.

Cho dù hai người họ có hào quang cấp Thần thoại che chở, cũng không chịu nổi Tần lão lục không biết xấu hổ tra tấn như thế này. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lợi dụng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại chịu lôi kiếp, khiến họ thương càng thêm thương, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "..." Tần Phong nghe tiếng Hệ thống, trong lòng khoái chí vô cùng.

Mặc dù ba ngàn sáu trăm quả bom bần đạo không thể dẫn đến lôi kiếp, nhưng năm kiện thần khí lại có thể dẫn đến 45 đạo lôi kiếp, lại có thể kiếm nhỏ 900 vạn Phản Phái Điểm. "Ra tay!!" Đế Sư Vô Đạo và những người khác biểu hiện rất tích cực, đều muốn lên Bồng Lai Tiên Sơn trải nghiệm. "Vãi chưởng!!" Tâm trạng Tần Phong lập tức không còn vui vẻ nữa, cực kỳ ghét những kẻ lắm chuyện này.

Ngao!!

Trong cơ thể Tần Phong truyền ra một tiếng long ngâm, quanh thân cũng theo đó bùng phát kim quang chói mắt.

Chỉ thấy mười hai viên Xá Lợi Hoạt Phật co nhỏ lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hóa thành từng đạo Phật quang cực kỳ tinh thuần dung nhập vào cơ thể Tần Phong, thúc đẩy Phật Chi Ấn (buff) bắt đầu thăng cấp. "Phật Quang Phổ Chiếu!" Tần Phong đột nhiên mở to hai mắt, quanh thân Phật quang theo đó đại thịnh.

Ban đầu hắn lợi dụng xá lợi Phật của Phương Trường, lĩnh ngộ ra Phật Chi Ấn, một buff tăng trưởng năm lần.

Bây giờ lại hấp thu năng lượng trong mười hai viên Xá Lợi Hoạt Phật, khiến Phật Chi Ấn thành công thăng cấp thành Phật Quang Phổ Chiếu, sở hữu buff tăng cường chiến lực gấp mười lần, đối với yêu tộc lại có thêm hai mươi lần gia thành.

Đồng thời, Đại Uy Thiên Long của hắn cũng dưới sự gia trì của mười hai viên Xá Lợi Hoạt Phật, thành công đột phá hạn chế của thần cấp võ kỹ, là môn siêu thần cấp võ kỹ thứ ba sau Thiên Ngoại Phi Tiên và Nhất Kiếm Khai Thiên Môn.

Lúc này —— Bốn mươi lăm đạo lôi kiếp đã gần đến hồi kết.

Chương 874

Nhưng Lâm Tam và Tần Hạo đã sớm đạt đến cực hạn của cơ thể con người, ngay cả Nhàn Vân Tử và những người khác cũng đều có chút lực bất tòng tâm. "Vãi chưởng!!" Vũ Lăng Thánh Chủ cũng không giữ hình tượng nữa, buột miệng chửi thề: "Còn nữa không hết nữa hả, thằng tiểu vương bát đản Tần Phong này rốt cuộc muốn luyện bao nhiêu thần khí mới chịu dừng tay chứ!?" "Ai mà biết được!" Nguyệt Thần và Lam Ma cười khổ.

Cứ tưởng ủng hộ Tần Phong lên làm hoàng đế là có thể phát đạt, ai ngờ ngày càng tệ hơn. "Thằng nhóc này quả nhiên là hôn quân!" Vu tiên sinh tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Từ việc Tần Phong gần đây luyện chế Cửu Đỉnh, Bồng Lai Tiên Sơn, cùng với vô số thần khí khác, có thể thấy số 'mỡ dân' mà hắn vơ vét được tuyệt đối là một con số thiên văn, nếu không thì không thể nào lấy ra nhiều dược liệu quý hiếm như vậy.

Oanh long long!!

Lôi long khủng bố lại gào thét, từ trên trời giáng xuống lao thẳng về phía Lâm Tam. "Không hay rồi!!" Sắc mặt Lâm Tam không khỏi biến đổi, vội vàng đứng dậy muốn chống đỡ.

Chẳng qua thân thể y lúc này đã suy kiệt nghiêm trọng, vừa mới đứng dậy thì chân mềm nhũn, ngã vật xuống đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn lôi long gào thét lao xuống. "Nguy hiểm!!" Những người khác cũng phát hiện điều bất thường, kinh hô lao về phía Lâm Tam.

Chẳng qua khoảng cách giữa hai bên hơi xa, lại thêm mọi người đều bị trọng thương, nhất thời cũng không thể kịp thời tới. "Làm sao bây giờ!?" Đồng tử Lâm Tam không khỏi co rút lại, đại não bắt đầu vận chuyển cực nhanh. "Không sao, ta sẽ ra tay!" Tháp gia trong Phần Thiên Tháp đột nhiên nghiêm túc đứng dậy, muốn tuyên bố truyền nhân của Phần Thiên Tiên Đế với chư thiên vạn giới.

Ngao!!

Ngay khi Tháp gia chuẩn bị ra tay cứu Lâm Tam, tiếng long ngâm kinh thiên đột nhiên vang vọng khắp trời đất, khiến hư không chấn động kịch liệt. "Cái gì!!" Trong lòng mọi người trong trường chợt kinh hãi, nhao nhao quay đầu nhìn về Bồng Lai Tiên Sơn.

Chỉ thấy một con Đại Uy Thiên Long dài ngàn mét bay vút lên trời, còn Tần Phong thì mặc một chiếc nội y trắng mỏng manh đứng giữa hư không, gió thổi qua còn lộ ra cơ ngực vạm vỡ khoa trương, tư thái phóng khoáng ngông cuồng khiến các cô gái có mặt đỏ mặt tim đập.

Oanh long long!!

Đại Uy Thiên Long và lôi long gào thét va chạm vào nhau, tạo thành một cơn bão năng lượng khủng bố giữa trời đất, cũng khuấy động cả bầu trời ngũ sắc ban lan như một bức tranh. "Công pháp Phật Môn!!" Tam Lộng Đại Sư trở nên nghiêm trọng, có thể cảm nhận được sự khủng bố của Đại Uy Thiên Long.

Trước đây y cũng từng thấy Tần Phong sử dụng Đại Uy Thiên Long, nhưng lại không mạnh như hiện tại, tuyệt đối đã thăng cấp đến siêu thần cấp, cũng mang lại cho y không ít cảm ngộ. "Hô hô!" Lâm Tam không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng chờ được Tần Phong ra tay rồi. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ cắt ngang màn 'trang bức' của Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" 20 vạn!?

Cái này phải 'trang bức' lớn cỡ nào, khiến bao nhiêu người phải thốt lên "vãi chưởng" chứ!? "Thiên Tuyển Chi Tử, quả nhiên là những kẻ không biết lý lẽ!" Tần Phong trong lòng không khỏi cảm khái một tiếng, từ hư không hạ xuống nói: "Lâm huynh, huynh làm sao mà lại chật vật đến thế, người không biết còn tưởng huynh bị sinh viên đại học 'ghé thăm' rồi bỏ rơi thành chó độc thân đấy." "Ách..." Sắc mặt Lâm Tam lập tức tối sầm lại, toát ra một chữ "vãi chưởng" rõ to.

Tuy y không hiểu "sinh viên đại học" là gì, nhưng lại biết "chó độc thân" có nghĩa là gì.

Hơn nữa, vì sao y lại chật vật đến mức này, trong lòng hắn không có chút 'số má' nào sao!? "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đả kích chó độc thân cấp Thần thoại, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại vào túi 20 vạn!" Tần Phong trong lòng sung sướng, tiếp tục nói: "Nếu không phải trẫm vừa rồi kịp thời ra tay, huynh e rằng đã mất mạng rồi.

Nhưng mà anh em thân thiết thì tính toán rõ ràng, cứ coi như huynh nợ trẫm một ân tình đi, nhớ đấy, phải trả đó nha!" "Ta nợ huynh ân tình!?" Lâm Tam lập tức không ổn, không nhịn được phát ra câu hỏi đến tận linh hồn: "Tần huynh, huynh nói có khả năng nào không, là ta ra nông nỗi này là vì huynh!?" "Đừng để ý những chi tiết nhỏ nhặt đó!" Tần Phong giọng điệu nghiêm túc dạy dỗ: "Là một người đàn ông, huynh chỉ cần nhớ là trẫm đã ra tay cứu huynh, huynh nợ trẫm một ân tình là được rồi." Vãi chưởng!

Đây là lời lẽ hổ lang gì vậy!

Không để ý chi tiết, vậy để ý cái gì!?

Mọi người đứng một bên nghe mà mắt trợn tròn há hốc mồm, chưa từng thấy kẻ nào vô liêm sỉ đến vậy. "Khụ khụ!!" Tần gia Nhị tổ ho khan một tiếng, vội vàng lái sang chuyện khác nói: "Phong nhi, con đã hao phí khí lực lớn đến vậy để luyện chế tòa Bồng Lai Tiên Sơn này, rốt cuộc nó có tác dụng gì vậy?" "Hửm!?" Tất cả mọi người lập tức dựng tai lên, đều muốn biết năng lực của Bồng Lai Tiên Sơn.

"Cũng không có gì!" Tần Phong nhẹ nhàng nói: "Chỉ là có thể giúp người đột phá Cực Hạn, giúp người phi thăng vượt qua lôi kiếp, còn có thể lơ lửng giữa không trung, cũng có thể ẩn mình vào hư không.

Còn về uy lực, thì trấn áp hàng trăm, hàng nghìn tiên nhân từng hạ giới xuống đây cũng không thành vấn đề." "Hít hà!!" Mọi người trong trường đều hít sâu một hơi khí lạnh, đều bị Bồng Lai Tiên Sơn dọa cho sợ hãi.

Chưa nói đến việc trấn áp hàng trăm, hàng nghìn tiên nhân là thật hay giả, chỉ riêng việc giúp người đột phá Cực Hạn, phi thăng độ kiếp đã khiến họ không thể kháng cự. "Tần gia ta lại có thêm một bảo bối!" Mấy vị lão tổ Tần gia kích động vạn phần, biết rằng sau này việc phi thăng sẽ trở nên đơn giản. "Quả thực là một bảo bối tốt!" Tần Thập tổ đột nhiên thở dài nói: "Nhưng bảo bối này quá tốt cũng không phải chuyện hay, dễ bị người khác nhòm ngó.

Nếu nó có thể giống Cửu Đỉnh, chỉ nhận người Tần gia thì tốt biết mấy!" Người nói có thể vô tình, nhưng người nghe tuyệt đối hữu ý!

Tần Phong lập tức bắt đầu nhìn quanh bốn phía tìm kiếm thằng em, biểu thị đã đến lúc gia tộc cần đến hắn rồi...

Lúc này —— Tần Hạo thở hổn hển, cả người chật vật bò dậy từ mặt đất. "Tần Hạo, đệ không sao chứ!?" Giang Linh lo lắng tiến lên, vội vàng đỡ Tần Hạo.

Chỉ thấy Tần Hạo toàn thân không chỉ có nhiều vết máu, da thịt còn bị lôi kiếp đánh cho cháy xém bên ngoài, mềm nhũn bên trong, cách xa cả cây số vẫn ngửi thấy mùi thịt cháy. "Ta không sao!" Cơ thể Tần Hạo chao đảo một trận, nhưng vẫn cố gắng không ngã xuống.

Mặc dù lần này hắn bị lôi kiếp đánh suýt chết, nhưng nỗi kinh hoàng giữa sinh tử cũng khiến hắn thu hoạch đầy đủ.

Không chỉ nhục thân được lôi kiếp rèn luyện càng thêm cường đại, mà còn từ lôi kiếp khủng bố nhìn thấy Lôi Chi Đại Đạo, đối với việc tu luyện sau này của hắn có trợ giúp to lớn.

Ngay lúc này —— Tiếng của Tần gia Thập tổ truyền vào tai Tần Hạo.

Và khi hắn quay đầu tìm kiếm, phát hiện thân ca đang mỉm cười với mình. "Thỏ con cảm thấy lúc này nên có nhạc!" Tiểu Bạch thuần thục nhảy lên vai Tần Phong, nhìn qua nhìn lại rồi lập tức cất giọng líu lo hát: "Ánh mắt kia đã xác nhận, ta gặp đúng người..." "Ánh mắt kia đã xác nhận, ta gặp sai người!" Tần Hạo lập tức nhớ lại ký ức về Cửu Đỉnh lần trước, không nói hai lời quay đầu kéo Giang Linh rời đi. "Nhị đệ, đừng đi mà!" Tần Phong vội vàng đuổi theo nói: "Đệ lần này là đại công thần của Tần gia ta trong việc chống đỡ lôi kiếp, ca ca quyết định liên tục mở tiệc lửa trại mười ngày để ăn mừng công trạng của đệ." "Mười ngày tiệc ăn mừng!!" Chân Tần Hạo như mọc rễ, không thể nhúc nhích nửa bước về phía trước nữa.

Chương 875

"Tần Hạo!!" Giang Linh tức giận nghiến răng ken két, nắm đấm nhỏ cũng theo đó cứng lại. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ châm ngòi quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử và hoan hỉ oan gia, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Dễ dàng nắm gọn!" Khóe miệng Tần Phong hơi nhếch lên.

Là một người giữ gìn năm đức, hậu đạo, hắn chủ yếu chơi kiểu "ngươi tình ta nguyện".

Lúc này —— Trên một sườn núi xa xa.

Tâm Nhan tiểu thư mặc chiếc áo cưới đỏ, đang nhìn về tòa Bồng Lai Tiên Sơn kia.

Từ ngày rời khỏi Tần Phong, nàng chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ nghĩ đến bóng dáng Tần Phong, dù rõ ràng biết Tần Phong là một tên tra nam, cũng không thể tự chủ mà nhớ đến hắn.

Đặc biệt là lần này cảm ứng được lôi kiếp giáng lâm, cơ thể nàng bản năng xé rách hư không mà đến.

Đến khi lôi kiếp tan biến hoàn toàn, lòng nàng mới hoàn toàn nhẹ nhõm. "Vì sao mình lại có cảm giác này với Tần Phong!?" Tâm Nhan tiểu thư đặt tay lên ngực, lẩm bẩm nói: "Người mình thích rõ ràng là Ngạo Thiên mới đúng, người mình phải chờ là Ngạo Thiên, cho dù hắn có con với người phụ nữ khác, mình cũng nên chờ hắn quay về mới đúng..." "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ câu dẫn người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử, khiến 'lục ý' ngập tràn, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Tâm Nhan tiểu thư!?" Tần Phong hiếu kỳ nhìn quanh bốn phía.

Nhìn thấy trên sườn núi không xa, có một vệt màu đỏ đậm lóe lên rồi mất hút.

Là Tâm Nhan tiểu thư cảm ứng được ánh mắt của Tần Phong, liền như một con thỏ bị giật mình nhanh chóng biến mất tại chỗ, thật sự không biết nên dùng tâm trạng nào để gặp Tần Phong. "Là trẫm ảo giác ư!?" Tần Phong trên mặt đầy nghi hoặc, không nhìn rõ đó là gì.

Hơn nữa, nếu hắn không nhớ nhầm thì khi Tâm Nhan tiểu thư rời đi đã tàn nhẫn từ chối yêu cầu mặc áo cưới màu đỏ, thay vào đó mặc một chiếc váy dài tay rộng màu trắng mà rời đi. "Ca, cứu mạng!!" Tần Hạo phát ra tiếng kêu cứu thảm thiết đáng thương, đã bị Giang Linh đè xuống đất điên cuồng 'tấn công'.

Nàng phát hiện Tần Hạo chính là cái cốt cách trời sinh đã tiện, ngươi chỉ cần cho hắn chút sắc mặt, hắn lập tức dám mở cả xưởng nhuộm cho ngươi. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ châm ngòi quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử và hoan hỉ oan gia, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại vào túi 20 vạn!" Tần Phong trong lòng sung sướng, sau đó vẻ mặt khó xử nói: "Nhị đệ, đây là chuyện gia đình đệ, ca ca thật sự không tiện nhúng tay vào a!" "Đứa trẻ đáng thương!" Mộc Tú và những người khác đều nhìn Tần Hạo với ánh mắt đồng tình, trong lòng cũng mặc niệm cho Tần Hạo hai phút rưỡi.

Có Tần Phong làm ca ca, đệ đệ tuyệt đối không có "thời kỳ nổi loạn" a! "Linh Nhi, không được hồ nháo!!" Giang Tuyết, Giang Vô Song giật mình, vội vàng tiến lên kéo hai người ra.

Dù sao đi nữa Tần Hạo bây giờ cũng là Tần Vương của Đại Tần, bây giờ lại dám đánh trước mặt chín vị lão tổ Tần gia, cùng với Thủy Hoàng Tần Phong, đúng là không hề nể mặt Tần gia chút nào.

Chỉ là điều khiến vợ chồng họ cảm thấy kỳ lạ là chín vị lão tổ Tần gia lại không hề có ý định tức giận.

Tần Phong thậm chí còn chu đáo đưa cho Giang Linh một kiện thần khí, hoàn toàn quên mất lời vừa nói "chuyện gia đình không tiện nhúng tay". "Dùng cái này, tay sẽ không đau!" Tần Phong nghiêm túc giới thiệu: "Liệm Xà Nhuyễn Kiếm, có thể dùng làm roi xích sắt, cũng có thể dùng làm nhuyễn kiếm, không có năng lực hoa mỹ gì, tác dụng duy nhất là đánh vào người cực kỳ đau." "Cảm ơn Hoàng đế ca ca!!" Giang Linh lập tức kích động nhận lấy Liệm Xà Nhuyễn Kiếm, chuẩn bị thử cảm giác thế nào trên người Tần Hạo. "Ca, huynh đúng là thân ca của đệ!" Tần Hạo lập tức sốt ruột.

Vốn tưởng ca ca yêu thương mình, ai ngờ mình chịu nửa ngày lôi kiếp, trong đó lại có thần khí chuyên để đánh mình, sớm biết vậy hắn có chết cũng không đi chịu lôi kiếp! "Đứa trẻ đáng thương!" Mộc Tú và những người khác lại nhìn Tần Hạo với ánh mắt đồng tình.

Người khác đánh đệ đệ đều là tranh thủ lúc sớm, nhưng Tần Phong đánh đệ đệ lại từ sáng đến tối, cứ như thể chỉ cần một ngày không đánh đệ đệ là cả người khó chịu vậy. "Hay lắm!" Lâm Tam xem mà mắt trợn tròn há hốc mồm, lẩm bẩm nói: "Vốn tưởng Tần huynh chỉ biết bắt nạt ta, không ngờ hắn đối xử với thân huynh đệ của mình cũng như vậy, khiến tâm trạng của ta lập tức thoải mái hơn nhiều." "Linh Nhi, mau dừng tay!!" Giang Tuyết và Giang Vô Song giật mình, vội vàng tiến lên ngăn Giang Linh lại.

Mặc dù người Tần gia đã cho Giang Linh đủ mặt mũi, nhưng không có nghĩa là họ có thể kiêu căng đánh đệ đệ của người ta, chỉ cần biết con gái mình ở Tần gia không chịu tội là được rồi. "Để các vị tiền bối chê cười rồi!" Tử Diên liếc mắt một cái khiến Giang Linh lập tức ngoan ngoãn, áy náy hành lễ với các Đại Đế có mặt. "Chê cười rồi!" Giang Linh chợt phản ứng lại, cùng Tử Diên hành lễ.

Nàng ta lại quên mất hiện trường không chỉ có người Tần gia, mà còn có Nhàn Vân Tử, Vũ Lăng Thánh Chủ và các cao nhân tiền bối khác, nếu chuyện vừa rồi truyền ra ngoài, hình tượng Đại tiểu thư Vô

Song Thành của nàng ta coi như hủy hoại hết.

Nghĩ đến đây —— Giang Linh lập tức liếc nhìn Tần Hạo, chuẩn bị về nhà chỉnh đốn hắn thật kỹ. "Ô ô..." Trên mặt Tần Hạo viết rõ chữ "uất ức" thật to, cảm thấy cái nhà này hắn không thể ở thêm một ngày nào nữa. "Nhị đệ, đừng có vẻ mặt đó!" Tần Phong lập tức hóa thân thành một người ca ca tốt, vội vàng tiến lên an ủi: "Không tham gia tiệc lửa trại cũng không sao, đợi về Thăng Long ca ca bao trọn cả Tần Hoài Hà cho đệ có được không!?" "Ca, huynh mau đừng nói nữa!" Tần Hạo uất ức đến mức sắp khóc.

Càng cảm thấy không có nguy hiểm, ca ca chính là nguy hiểm lớn nhất của hắn. "Con mà nói chuyện này, lão tổ ta đây có quyền lên tiếng rồi đó!" Tần gia Nhị tổ lập tức hứng khởi, biểu thị Tần Hoài Hà y là người quen thuộc nhất... "Tần Hoài Hà!!" Giang Linh lập tức lộ ra hàm răng hổ nhỏ, nắm đấm nhỏ cũng lại cứng lại.

Cứ như thể chỉ cần Tần Hạo dám hé lộ một chút ý nghĩ muốn đi, nàng sẽ lập tức la lớn "Lão tử thục đạo sơn" ra vậy. "Để các vị tiền bối chê cười rồi!" Tử Diên hào phóng nói: "Thật ra Bệ hạ không có ý đó, chỉ là đang khảo nghiệm ý chí lực của Tần Vương thôi.

Người nghiêm chỉnh ai lại đi đến cái nơi ô uế và nguy hiểm như Tần Hoài Hà chứ." "Người nghiêm chỉnh!?" Tần Phong thần sắc không khỏi ngẩn ra, luôn cảm thấy Tử Diên đang ám chỉ mình.

Huống hồ, đi thanh lâu sao lại có nguy hiểm chứ?!

Đi tàu điện ngầm mới là đầy rẫy nguy hiểm có được không, thanh lâu rõ ràng là nơi tứ quý bình an, nhìn là biết người chưa từng đi thanh lâu mà. "Ừ!" Mấy vị lão tổ Tần gia rất hài lòng gật đầu, cảm thấy đây mới là dáng vẻ mà Đại Tần Đế hậu nên có.

Không chỉ sở hữu dung mạo trời sinh xinh đẹp, hành vi còn hào phóng đoan trang, ăn mặc cũng ung dung phú quý, lại còn biết lo toan đại cục, ở bên ngoài sẽ duy trì hình tượng cho Tần Phong.

Quan trọng hơn, Tử Diên xuất thân từ Nguyệt Thần Cung, đích thị là hậu duệ danh môn! "Ổn rồi!" Nụ cười trên khóe miệng Nguyệt Thần không thể che giấu.

Mặc dù Tần Phong hiện tại chưa hạ chiếu lập hậu, nhưng Tử Diên đã nhận được sự chấp thuận của cha mẹ Tần Phong, cùng với mấy vị lão tổ Tần gia, tương lai dù Tần Phong không đồng ý cũng không được. "Có gì mà đắc ý!" Lam Ma miệng thì âm dương quái khí, trong lòng lại tức đến nát ruột.

Ban đầu nếu con nha đầu Vu Lan kia nghe lời y, thì bây giờ Đế hậu Đại Tần đã là vật trong túi của y rồi.

Ngay lúc này —— Giang Tuyết vẻ mặt chán ghét nói: "Đứa nhỏ miễn cưỡng đã thông qua khảo nghiệm, nhưng kẻ già lại là 'vì lão bất tôn'!" "Có biết dùng từ không!?" Tần gia Nhị tổ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lão phu đây rõ ràng gọi là 'gừng càng già càng cay'!" "Khụ khụ!!" Tần gia Tam tổ ho khan một tiếng, nhắc nhở lão ca chú ý chút hình tượng.

Chương 876

Hiện trường không chỉ có Giang Linh, Tử Diên và các nàng dâu Tần gia, mà còn có Nguyệt Thần, Lam Ma, Giang Tuyết, Vũ Lăng Thánh Chủ và các nữ đế khác, thực sự không thích hợp nói chuyện này. "Đúng là 'vì lão bất tôn'!" Nguyệt Thần, Lam Ma và những người khác đều gật đầu tán đồng, ánh mắt nhìn Tần gia Nhị tổ đầy vẻ chán ghét. "Các ngươi bắt nạt lão phu!" Tần gia Nhị tổ phát hiện mình trở thành kẻ địch chung, trong lòng lập tức cảm thấy vô cùng uất ức.

Rõ ràng là Tần Phong khơi mào, y chỉ biểu thị mình có quyền phát ngôn, sao lại vô duyên vô cớ bị nhắm vào chứ!?

Chẳng lẽ là vì ba y đã phi thăng, nên cảm thấy y dễ bắt nạt ư!? "Lời này trẫm không dám đồng tình!" Tần Phong chủ yếu là giữ đạo hiếu thuận, tiến lên mở miệng bênh vực nói: "Đại Tần ta đã thành bản mẫu, lão tổ đích thân làm gương, lập bảng mẫu cho hậu bối chúng ta, nói ra lời thật trong lòng, chuyện này nên được biểu dương." "Đúng, lão phu thành thật, đáng được biểu dương!" Tần gia Nhị tổ lập tức kiêu ngạo ưỡn ngực ngẩng đầu.

Dùng hành động thực tế nói cho đám người trước mắt biết, y là một "nhị thế tổ" trên có lão, dưới có trẻ.

Ngay cả khi lão ba y bây giờ đã phi thăng đi rồi, y vẫn có thể dựa vào đám hậu bối mà hoành hành ngang dọc trong Hoang Cổ. "Hay lắm!!" Mọi người trong trường đều thầm hô "hay lắm".

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ vạn vạn không dám tin, có người có thể nói dối một cách thanh tân thoát tục như vậy, thậm chí còn nâng tầm lên đến mức quốc gia.

Bất quá, với chút lương tâm ít ỏi của Tần Phong, thật sự sẽ có thứ gọi là thành tín sao!?

Lúc này —— Tần Phong nhân lúc thằng em không chú ý, đã di chuyển đến bên cạnh hắn.

Hắn không cho đệ đệ chút thời gian phản ứng nào, một tay nắm chặt gáy của "vận mệnh" hắn, sau đó như xách một con gà con mà nhấc người lên. "Hửm!?" Mọi người thần sắc hơi ngẩn ra, cuối cùng cũng phản ứng lại.

Hóa ra nói nửa ngày trời toàn lời thừa, chỉ là để Tần Hạo buông lỏng cảnh giác. "Ca, đệ là thân đệ đệ của huynh mà!" Tần Hạo sợ hãi lập tức kêu lớn, cố gắng đánh thức chút lương tâm ít ỏi của Tần Phong. "Yên tâm đi, một lần lạ hai lần quen thôi!" Tần Phong lộ ra nụ cười chiến thắng, xách thằng em bay lên Bồng Lai Tiên Sơn.

Sau đó vung tay triệu Nhân Hoàng Kiếm đến, một kiếm cắt rách cánh tay Tần Hạo, bắt đầu lắp đặt Khóa Huyết Mạch cho Bồng Lai Tiên Sơn. "Hoàng đế ca ca!!" Giang Linh lo lắng đến mức xoay vòng vòng.

Hiện tại Tần Hạo đã bị trọng thương rồi, làm sao chịu nổi việc bị hút máu điên cuồng như vậy.

Hơn nữa, hiện trường nhiều người Tần gia như vậy, ngay cả chín vị lão tổ cũng đến rồi, vì sao nhất định phải ở lại hút máu một mình Tần Hạo chứ!? "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ rút tiên huyết của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, thu được 100 vạn Phản Phái Điểm!" "100 vạn!!" Tần Phong trong lòng khỏi phải nói vui vẻ đến mức nào.

Mặc dù lần này không có cơ hội rút thưởng, nhưng lại điên cuồng kiếm được mấy chục triệu Phản Phái Điểm.

Khiến Phản Phái Điểm của hắn đột phá đến 9027 vạn 4780 điểm, hận không thể bây giờ liền đánh thằng em một trận để trợ hứng. ...Cảnh tượng chuyển sang, trong rừng rậm.

Đường Xuyên và Uyên Tổng lại tốn một phen khẩu thiệt chi lực, lần nữa an ủi Phương Trường đang phát điên xong. "Lôi kiếp kết thúc rồi sao!?" Trong mắt Uyên Tổng hiện lên một tia kinh khủng, dù cách xa như vậy vẫn có thể cảm nhận được uy lực của lôi kiếp. "Tần Phong!" Trong mắt Phương Trường không chỉ có sợ hãi, mà còn có cả vẻ mờ mịt đối với tương lai.

Hắn không phải muốn tâng bốc ý chí người khác, diệt đi uy phong của mình, mà là Tần Phong quả thật thiên hạ vô địch, cho dù không chơi âm hiểm với hắn, hắn cũng không có nắm chắc có thể chiến thắng loại yêu nghiệt này. "Phương huynh, cơ hội tốt đây!" Đường Xuyên đột nhiên kinh hỉ kêu lên: "Không lâu trước Tần Phong dẫn đại quân chinh phạt thảo nguyên, mang theo Mộc Tú và những người khác đi rồi, hiện tại chín vị lão tổ Tần gia cũng đã đi, nói cách khác, lúc này A Phòng Cung không có Đại Đế tọa trấn." "A Phòng Cung không có Đại Đế tọa trấn!!" Hô hấp của Phương Trường lập tức trở nên dồn dập, trong đầu toàn là bóng dáng Nam Phong công chúa. "Không được!!" Uyên Tổng vội vàng mở miệng nói: "Hiện tại A Phòng Cung tuy không có Đại Đế tọa trấn, nhưng lại có mấy trăm vạn tinh nhuệ đóng quân ở kinh đô Đại Tần, một khi bị phát hiện chúng ta tất sẽ khó thoát khỏi cánh." "Không cần lo lắng!" Đường Xuyên vẻ mặt tự tin nói: "Mấy trăm vạn tinh nhuệ của Đại Tần tuy lợi hại, nhưng năng lực cá nhân lại kém xa chúng ta, chỉ cần chúng ta không kinh động họ, là có thể tự do ra vào A Phòng Cung." "Đường huynh nói đúng!" Phương Trường gật đầu tán đồng nói: "Đại quân tinh nhuệ của triều đình tuy lợi hại, nhưng thiên phú của họ lại không phải đỉnh cấp, không thể như chúng ta 'lấy một địch vạn'." "Được, chúng ta đi A Phòng Cung!" Đường Xuyên vỗ bàn quyết định, muốn tìm lại tự tin cho Phương Trường. "Nam Phong, nàng có chịu đi theo ta không!?" Phương Trường nhìn mặt trời lặn cuối chân trời, ánh mắt mơ màng nói: "Ta đến nhân gian một chuyến, từng thấy phương Đông mặt trời mọc, cũng từng thấy sự điên cuồng của thanh thiên bạch nhật, còn từng thấy sự hoang đường của quang thiên hóa nhật, càng cảm nhận được sự mờ mịt của 'nhất nhật tam thu', duy chỉ chưa từng thấy nàng mặc áo cưới..." “Ách xì!!” Tam Lộng đại sư không kìm được hắt hơi một cái, vô duyên vô cớ cảm thấy có người quên mất mình rồi.

“Chắc không phải Bệ hạ chứ!?” Tam Lộng đại sư thần sắc khẩn trương nhìn về phía Tần Phong.

Nói gì thì nói, y cũng đã cống hiến một khối Tiên Cốt, còn vét sạch cả kho bạc riêng của mình.

Lần này luyện chế thần khí không lẽ lại quên y nữa sao!?

Ầm ầm!!

Bồng Lai Tiên Sơn đột nhiên lóe lên hồng quang, khiến hư không truyền đến từng trận oanh minh.

Chỉ thấy Tần Phong tiện tay ném Tần Hạo xuống đất, sau đó nhanh chóng kết ra từng đạo chỉ quyết, khiến Tiên Huyết của Tần Hạo hóa thành từng đạo phù văn thần bí.

Và theo từng đạo phù văn thần bí không ngừng được đánh ra, Bồng Lai Tiên Sơn cũng nổi lên từng gợn sóng.

“Tần Hạo, ngươi không sao chứ!?” Giang Linh ở bên ngoài lo lắng không thôi.

Bất quá, mỗi khi nàng bất chấp tất cả xông lên, liền xuyên thẳng qua Bồng Lai Tiên Sơn, cứ như một ảo ảnh hải thị thận lâu, nhìn thấy mà không chạm vào được.

“Đây chính là ẩn tàng hư không mà Tần Phong nói sao!?” Toàn trường các Đại Đế đều kinh hô lên, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Dù bọn họ đã đột phá đến Đại Đế, có thể tùy ý xé rách không gian để đi bất cứ đâu trong Hoang Cổ, nhưng lại không thể tiến vào Bồng Lai Tiên Sơn.

Cứ như Côn Luân Bí Cảnh, chỉ có thể đợi nó tự mình mở ra.

“Bồng Lai Tiên Sơn, quả không hổ danh Tiên Sơn!” Mộc Tú mặt sắc ngưng trọng nói: “Tan ra thành khí, tụ lại thành hình, hư vô phiêu miểu, biến hóa khôn lường.

Cho dù ta tinh thông Kỳ Môn Bát Quái Chi Thuật, có Thái Ất Bát Quái Cửu Cung Chiêm Bàn trong tay, không có hơn chục năm diễn toán, cũng đừng hòng tính ra bản thể của Bồng Lai Tiên Sơn đang ở đâu.” “Cái gì?

Mười mấy năm!!” Nhàn Vân Tử và những người khác đều kinh hô lên, đơn giản là không dám tin vào tai mình.

Đến thần toán số một Hoang Cổ còn cần mười mấy năm mới tìm ra lối vào Bồng Lai Tiên Sơn, thì những người khác càng khỏi phải nói đến việc tiến vào Bồng Lai Tiên Sơn.

Còn việc cướp đoạt Bồng Lai Tiên Sơn, chi bằng rửa mặt đi ngủ sớm đi!

Trong mơ cái gì cũng có!

Chương 877

Chưa nói đến việc Tần Phong trước đó từng nói có thể trấn áp hàng trăm, hàng ngàn Thượng Giới Tiên Nhân, chỉ riêng cái 'Huyết Mạch Tỏa' mà hắn hiện đang thêm vào Bồng Lai Tiên Sơn, thì dù có cướp được thật, người không phải Tần gia cũng không thể sử dụng được.

“May mà Tần Phong là con cháu của Tần gia chúng ta!” Chín vị lão tổ Tần gia vui mừng khôn xiết, đồng thời trong lòng cũng vô cùng may mắn vì tổ tông phù hộ.

Nếu Tần Phong không phải con cháu của Tần gia bọn họ, thì Tần gia với tư cách là thế gia lớn nhất Hoang Cổ, nhất định sẽ bị cái lão lục vô sỉ Tần Phong này để mắt tới.

Sầu đến mức ăn không ngon, ngủ không yên.

Đâu còn có thể như Tần gia Nhị Tổ, mỗi ngày không phải trên đường đến Tần Hoài Hà, thì cũng là trên đường đến các sòng bạc lớn.

“Thật thần kỳ quá!!” Tần gia Nhị Tổ thử đi lên phía trước.

Khác với Giang Linh và những người khác không thể chạm vào, Huyết Mạch Tỏa lập tức phát huy tác dụng, y nhẹ nhàng đi lên Bồng Lai Tiên Sơn.

Bên trong không chỉ có linh khí nồng đậm, mà còn có Tiên Thiên Chi Khí trong truyền thuyết.

Chỉ cần nhẹ nhàng hít một hơi, là có thể sánh bằng mười năm khổ tu!

Lúc này —— Tây Chu Đại Đế trong ánh mắt tràn đầy sự đố kỵ.

Từ xưa đến nay, thế gia xưng đế thì không còn đường lui, một khi hoàng triều diệt vong thì kết cục nhất định là diệt tộc.

Nhưng Bồng Lai Tiên Sơn mà Tần Phong luyện chế cho Tần gia, không chỉ giúp Tần gia có đường lui, mà còn có cơ hội Đông Sơn tái khởi.

Ngay cả khi Đại Tần sau này diệt vong, Tần gia cũng sẽ không bị diệt.

Huống chi, Bồng Lai Tiên Sơn còn có thể dùng để chống đỡ Phi Thăng Lôi Kiếp, từ nay về sau, đệ tử Tần gia phi thăng sẽ trở nên cực kỳ đơn giản.

“Tần huynh, ngươi tại sao lại biến thái đến vậy!?” Lâm Tam chứng kiến mọi chuyện trước mắt xong, trong lòng có một cảm giác thất bại sâu sắc.

Hắn rõ ràng lớn hơn Tần Phong mấy tuổi, lại còn một lòng chuyên tu kiếm đạo, nhưng kết quả Tần Phong trong tình huống một lòng đa dụng, không chỉ trên kiếm đạo áp hắn một đầu, mà ngay cả tu vi cũng đã vượt qua hắn.

“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ đả kích Đạo Tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, thu được 20 vạn điểm Phản Phái Điểm!” “Ai bị đả kích!?” Tần Phong nghi hoặc nhìn nhị đệ, rồi lại nghi hoặc nhìn Lâm Tam.

“Không sao đâu, ta khóc một lát là ổn rồi!” Tần Hạo ủy khuất nằm trên đất khóc lóc, biểu thị mình đã sớm quen rồi.

“Thật là hết cách với ngươi!” Tần Phong đột nhiên lương tâm phát hiện, từ trong lòng móc ra một chuỗi Phật Châu.

“Phật Châu!!” Tam Lộng đại sư lập tức kích động lên, ánh mắt chết chằm chằm nhìn chuỗi Phật Châu đó.

Chỉ thấy Phật Châu được tạo thành từ mười hai hạt châu trắng như tuyết, lớn nhỏ đều nhau, mỗi hạt to bằng ngón cái.

Dù y cách Phật Châu rất xa, nhưng vẫn có thể cảm ứng được lực lượng hương hỏa thuần khiết bên trong Phật Châu.

“Đừng khóc nữa!” Tần Phong đưa Phật Châu cho nhị đệ, mở miệng giới thiệu: “Chuỗi Phật Châu này được luyện chế từ mười hai viên Xá Lợi của Hoạt Phật.

Mặc dù năng lượng bên trong đã bị trẫm hấp thu, nhưng trẫm đã rót lực lượng hương hỏa mà Mật Tông thu thập hàng trăm vạn năm vào trong đó.

Không chỉ có thể chuyển hóa thành phòng ngự tuyệt đối, mà còn có thể tẩy rửa lệ khí trên người mười hai tiểu nữ quỷ nhà ngươi, giúp chúng nhanh chóng trưởng thành, vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi.” “Thật sự cho ta sao!?” Tần Hạo khó mà tin được ngẩng đầu lên, đơn giản là không dám tin vào tai mình.

“Đương nhiên!” Ánh mắt Tần Phong không hề né tránh chút nào.

Cứ như tác giả cẩu không biết xấu hổ, nói chèn quảng cáo là chèn quảng cáo, chủ yếu là thật lòng.

Yêu thọ rồi!!

Ca ca đại lưu manh này của mình, cuối cùng cũng lương tâm phát hiện rồi!!

Tần Hạo lập tức kích động lên, nhận lấy Công Đức Phật Châu.

Phải biết rằng, năm đó mười hai tiểu nữ quỷ đã cứu hắn mấy lần, hắn đang lo làm sao giúp chúng đề thăng tu vi, thì ca ca ruột của hắn đã giúp hắn giải quyết vấn đề rồi.

Đặc biệt là phòng ngự tuyệt đối mà Phật Châu tự mang, khiến hắn sau này không cần lo lắng bị Giang Linh đánh nữa!

“Tần Hạo!!” Giang Linh lập tức không vui, nắm đấm nhỏ cũng lại cứng lên.

Bỏ mặc cô vợ nhỏ xinh đẹp ở nhà, không làm gì cả, cả ngày chỉ nghĩ làm sao đi ve vãn với đám tiểu nữ quỷ kia, còn định sau này luôn mang theo bên mình bầu bạn.

Có thể nhịn, cái này không nhịn được!

Ai có thể nhịn, ta không thể nhịn!

“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ chia rẽ quan hệ Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và Hoan Hỉ Oan Gia, thu được 20 vạn điểm Phản Phái Điểm!” “Nhị đệ, ca ca yêu ngươi, chỉ là cách thức khác nhau thôi!” Tần Phong liếc nhìn Giang Linh sắp bùng nổ, trong lòng mặc niệm cho nhị đệ hai phút rưỡi.

Mặc dù Công Đức Thủ Xuyến của Tần Hạo có phòng ngự tuyệt đối, nhưng Liệm Xà Nhuyễn Kiếm của Giang Linh lại có thể phá vỡ phòng ngự tuyệt đối của hắn, chủ yếu là đánh bất ngờ.

“Tại sao?

Tại sao!?” Tam Lộng đại sư như bị sét đánh, không muốn chấp nhận sự thật này.

Phật Châu rõ ràng là thần khí dùng cho hòa thượng, tại sao lại cho cái tên đệ đệ quà tặng đó của hắn!?

“Con lừa ngốc đáng thương!” Mộc Tú không kìm được thở dài một tiếng, phát hiện Tần Phong rất biết chơi tâm lý người khác.

Tra tấn Tam Lộng đại sư sống dở chết dở, trong từng lần hy vọng lại thu hoạch thất vọng, cũng không thể không từng lần hạ thấp kỳ vọng của mình.

Cuối cùng chỉ là bổ sung đạn dược, lại khiến Tam Lộng đại sư cảm ân đội đức.

“Quốc Sư!!” Tần Phong giải quyết xong nhị đệ, đi đến trước mặt Tam Lộng đại sư.

Trong ánh mắt khó hiểu của Tam Lộng đại sư, hắn vung tay lấy ra...

“Không phải chứ!?” Mộc Tú và những người khác lộ ra vẻ mặt khó tin, thật sự không dám tin Tần Phong sẽ lương tâm phát hiện.

Chỉ thấy Tần Phong trước mặt mọi người, vung tay lấy ra một cái hòm gỗ lớn, bên trong chứa đúng ba ngàn sáu trăm quả Bần Du Đạn.

Đừng nhìn chúng đều được làm từ vật liệu phế liệu, mỗi quả sử dụng dược liệu không giống nhau, nhưng nhờ thiên phú Luyện Khí siêu cao của hắn, uy lực lại mạnh hơn lô trước đó.

Nếu nói Bần Du Đạn trước đó có thể đánh mất 100 điểm máu của Thượng Giới Tiên Nhân.

Chương 878

Vậy thì Bần Du Đạn lần này, lại có thể đánh mất 103 điểm máu của Thượng Giới Tiên Nhân.

Dù sát thương đều thuộc dạng gãi ngứa, nhưng không thể phủ nhận là chúng thực sự đã mạnh hơn!

"Cho bần tăng sao!?" Tam Lộng đại sư kích động đến suýt khóc.

Dù không đợi được thần khí tâm niệm đã lâu, nhưng dù sao cũng coi như có phần quà an ủi.

"Con lừa ngốc đáng thương!" Mộc Tú không kìm được thở dài một tiếng, phát hiện Tần Phong rất biết chơi tâm lý người khác.

Tra tấn Tam Lộng đại sư sống dở chết dở, trong từng lần hy vọng lại thu hoạch thất vọng, cũng không thể không từng lần hạ thấp kỳ vọng của mình.

Cuối cùng chỉ là bổ sung đạn dược, lại khiến Tam Lộng đại sư cảm ân đội đức.

"Đương nhiên!" Tần Phong đưa Bần Du Đạn qua, lại lấy ra một cái Bát Vu màu tím vàng, mở miệng giới thiệu: "Đây chính là Tử Kim Bát Vu, không chỉ có thể khiến yêu ma hiện nguyên hình, mà còn có thể dùng để thu yêu, thu người.

Cho dù là cường giả cấp Đế, chỉ cần không cẩn thận bị thu vào trong Bát Vu, cũng đừng hòng thoát ra được nữa." "Thần khí lợi hại quá!!" Toàn trường mọi người nhìn thấy đều một trận mắt nóng rực, không ngờ cái Bát Vu nhỏ này lại lợi hại đến vậy.

"Bệ hạ!!" Tam Lộng đại sư không nhịn được nữa, nước mắt tuôn như suối chảy.

Vốn dĩ đã chuẩn bị tinh thần để nhận quà an ủi rồi, ai ngờ Tần Phong lại cho y một bất ngờ lớn đến vậy, từ nay về sau y sẽ là Quốc Sư sở hữu hai kiện thần khí của Đại Tần.

“Làm tốt lắm, trẫm rất coi trọng ngươi!” Tần Phong vỗ vỗ vai Tam Lộng đại sư, đích thân đưa Tử Kim Bát Vu lên để khích lệ.

“Vâng, Bệ hạ!!” Tam Lộng đại sư như được tiêm máu gà, đối với cuộc sống lại tràn đầy sức sống.

“Bệ hạ!!” Nhậm Hoàn và những người khác thấy Tam Lộng đại sư thành công xong, lập tức mắt ba ba nhìn Tần Phong, biểu thị mình cũng muốn thần khí thứ hai.

“Yên tâm!” Tần Phong bắt đầu vẽ bánh: “Chỉ cần các ngươi làm tốt, đừng nói thần khí thứ hai, ngay cả thần khí thứ ba, thứ tư cũng không thành vấn đề.” “Thần (tôi) chắc chắn sẽ nỗ lực!!” Nhậm Hoàn và những người khác kích động lên, cứ như đã nhìn thấy tự do thần khí.

“Bệ hạ!!” Mộc Tú cười hì hì tiến lên nói: “Thần đã có Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn là đủ dùng rồi, không cần thần khí thứ hai.

Ngài xem có thể tăng bổng lộc cho hạ thần được không!?” “Bổng lộc cao, không phù hợp với giá trị quan của Đại Tần ta!” Tần Phong lập tức nói với giọng điệu trịnh trọng: “Nếu tùy tiện ban cho ngươi bổng lộc cao, tất sẽ làm tăng tâm thái kiêu ngạo tự mãn và tính lười biếng của ngươi, từ đó dẫn đến việc ngươi thiếu tinh thần cống hiến, càng thiếu động lực cho nguồn sống, cũng càng không có lợi cho việc học tập của ngươi.

Nếu một người làm quan chỉ vì tiền, mà không phải với thái độ học tập, thì đại thần như vậy nhất định sẽ không mang lại sự phát triển vượt bậc cho Đại Tần.

Cho nên ngươi không thể chỉ chăm chăm vào chút lợi nhuận trước mắt, mà nên tích cực vươn lên, giản dị phấn đấu, không ngừng nâng cao bản thân trong học tập, phải có tầm nhìn và bản lĩnh, từ chối mọi viên đạn bọc đường, cẩn thận bẫy thu nhập cao!" "Hả!?" Mộc Tú bị nói cho ngây người ra.

Dù Tần Phong ba la ba la nói rất nhiều, nhưng sau khi tổng kết lại thì chẳng qua chỉ là hai chữ.

Không cửa!!

"Ca ca, nói hay lắm!" Tần Hạo ở bên cạnh liên tục gật đầu, vô cùng tán đồng cách nói của Tần Phong.

Với tư cách là một Thiên Tuyển Chi Tử tự mang theo chính nghĩa cảm, hắn ghét nhất chính là những tên cẩu quan ức hiếp bá tánh, đặc biệt là những tên cẩu quan chỉ biết vơ vét tiền bạc, không màng sống chết của bá tánh.

"Ừm!" Lâm Tam cũng không kìm được gật đầu, cảm thấy Tần Phong nói trúng tim đen của hắn.

Mặc dù Tần huynh hắn đàn áp thế gia bằng thủ đoạn tàn khốc, nhưng ước mơ trong lòng lại chưa từng lay động một khắc nào.

"Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, thu được 20 vạn điểm Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, thu được 20 vạn điểm Phản Phái Điểm!" "Ai lừa gạt?

Trẫm một tay gian khổ giản dị, nghiêm khắc yêu cầu bản thân có được không!" Tâm tình Tần Phong lập tức không đẹp nữa, quay đầu hỏi: "Lễ Bộ Thượng Thư, ước hẹn một năm của trẫm với bá tánh Đông Kinh Thành sắp đến rồi, ngươi đi sắp xếp một chút, trẫm muốn đến Đông Kinh Thành để thư giãn tâm tình một chút." "Vâng, Bệ hạ!" Đông Phương tiểu thư vội vàng tiến lên nói: "Thần, đây sẽ đi sắp xếp nghi trượng cho chuyến xuất hành lần này của Bệ hạ!" "Không cần phiền phức như vậy!" Tần Phong xua tay nói: "Trẫm chuyến xuất hành lần này chỉ là để thư giãn tâm tình, không cần phô trương lãng phí, chỉ cần có thể cùng các vị ái phi thuận dòng mà xuống, thưởng thức phong cảnh dọc đường là được." "Thuận dòng mà xuống!?" Đông Phương tiểu thư lập tức ngây người tại chỗ, không hiểu Tần Phong có ý gì.

Nếu nàng không lầm, thì hẳn là không có con sông lớn nào có thể đi thẳng về phía nam đến Đông Kinh Thành.

"Ngươi ngốc à!" Tam Lộng đại sư nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Đông Phương tiểu thư, tiến lên thấp giọng nhắc nhở: "Không có sông lớn thì cứ đào ngay một con đi, dù sao mấy tu luyện giả kia cũng rảnh rỗi, cứ tóm hết về đào sông cho Bệ hạ." "Đào ngay một con!?" Đông Phương tiểu thư lập tức kinh ngạc đến ngẩn người tại chỗ.

Nói là không cần phô trương lãng phí, kết quả lại phải đào ngay một con sông lớn, chỉ vì có thể cùng các ái phi thuận dòng mà xuống, thưởng thức cảnh đẹp dọc đường.

Hơn nữa, Kinh Đô cách Đông Kinh Thành hơn vạn dặm, lại còn phải hoàn thành trong mấy tháng, phải huy động bao nhiêu tu luyện giả mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này chứ!?

"Có khó khăn sao!?" Tần Phong quay đầu hỏi, lại móc ra Lam Liên Hoa.

"Không có khó khăn!" Đông Phương tiểu thư vốn còn đang do dự, nhìn thấy Lam Liên Hoa xong, lập tức vỗ ngực cam đoan với Tần Phong: "Cho dù có khó khăn, thần cũng nhất định sẽ khắc phục khó khăn." "Tốt!" Tần Phong lộ ra nụ cười hài lòng, đưa Lam Liên Hoa cho Đông Phương tiểu thư.

“Cái đ*t m* này cũng được sao!?” Mộc Tú ở bên cạnh đều nhìn ngây người, giá trị quan của Đại Tần vẫn còn văng vẳng bên tai.

“Sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bãi cát a!” Tần gia Nhị Tổ không kìm được cảm khái một tiếng.

Vốn dĩ y cho rằng mình, cái tên nhị thế tổ số một Hoang Cổ này, việc vung tiền như rác ở Tần Hoài Hà đã rất ngầu rồi.

Ai ngờ Tần Phong còn điên cuồng hơn y, để cùng các ái phi thuận dòng mà xuống thưởng thức phong cảnh dọc đường, lại đích thân trưng dụng vô số tu luyện giả đào một con sông lớn dài mấy vạn dặm.

Ngay cả đặt trong số các hôn quân lịch đại, thì đây cũng là một sự tồn tại vô cùng nổ tung rồi!

“Ca ca, không thể!” Ngọn lửa chính nghĩa trong lòng Tần Hạo lập tức bùng cháy, thần sắc nghiêm túc nói: “Hiện nay thiên hạ vừa mới sơ định, huynh làm sao có thể vì sở thích cá nhân mà đại hưng thổ mộc như vậy!?” “Sao lại nói chuyện như vậy!?” Tần Phong lập tức không vui nói: “Trẫm đã đánh trận bao nhiêu năm như vậy, chẳng lẽ không thể hưởng thụ một chút hay sao......” “Ca, lời này đệ không dám tán đồng!” Tần Hạo mặt đầy quật cường nói: “Là một đế vương nên lấy thân làm gương, sao có thể tham đồ hưởng lạc cá nhân!?” “Nói hay lắm!” Lâm Hồng Đậu suýt chút nữa không nhịn được, vỗ tay khen ngợi Tần Hạo.

So với Tần Phong, vị đế vương thích phô trương, chỉ biết ăn chơi hưởng lạc kia, Tần Hạo mới là vị hoàng đế lý tưởng trong lòng nàng, vì nước vì dân.

“Ngươi đang dạy trẫm làm việc sao!?” Mặt Tần Phong đột nhiên lạnh xuống, nhấc tay liền đánh ra một chưởng.

Vút một tiếng!!

Không đợi Tần Hạo mở miệng nói chuyện, Tần Phong đã một chưởng đánh tới.

Chỉ thấy lòng bàn tay Tần Phong ngưng tụ một cỗ năng lượng khủng bố, một chưởng đánh ra, chưởng phong sắc bén vô cùng, như sóng thần biển cả, ẩn chứa sức mạnh vô tận và khí thế chấn động lòng người.

“Đây là...

Lạc Diệp Phân Phi!” Tần gia Thập Tổ lập tức kinh hô lên, nhận ra chưởng pháp này chính là tuyệt kỹ thành danh của y.

Năm đó khi y phụ trách dạy dỗ Tần Phong, vốn dĩ muốn khoe khoang một chút trước mặt đứa cháu nhỏ này, ai ngờ tên tiểu biến thái này nhìn một cái đã học được rồi.

Vốn dĩ y nghĩ nhiều năm trôi qua, hắn đã sớm quên chiêu này rồi.

Dù sao Tần Phong một tay đều dùng kiếm, lại còn được người ta gọi là kiếm số một thiên hạ, nhưng không ngờ hắn lại kiên trì học tập, lại còn lĩnh ngộ chưởng ý đến cấp chín.

Rầm một tiếng!!

Chương 879

Tần Phong không hề có ý định lưu thủ, một chưởng nặng nề đánh vào ngực Tần Hạo.

“Phụt!!” Tần Hạo phun ra một ngụm tiên huyết, cơ thể liên tục lùi về sau.

“Tần...

Vương!” Lâm Hồng Đậu không ngờ Tần Phong lại đột nhiên ra tay, vội vàng xông lên đỡ lấy Tần Hạo.

“Cái này...” Toàn trường mọi người trong lòng không khỏi rùng mình, phát hiện Tần Phong trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Giây trước còn là huynh đệ tốt tặng thần khí, giây sau đã trở mặt không nhận người rồi đích thân động thủ, ngay cả trước mặt nhiều người như vậy, cũng không hề nể mặt thân đệ đệ chút nào.

“Bắt đầu rồi!” Chín vị lão tổ Tần gia nhìn nhau, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bọn họ biết Tần Phong không phải loại người này, chỉ là đang mượn cơ hội đàn áp Tần Hạo, khiến hắn thất vọng về ca ca mình, để ép hắn sau này khởi binh tạo phản.

“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ trọng thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, thu được 20 vạn điểm Phản Phái Điểm!” “Mới 20 vạn!?” Tần Phong trong lòng cảm thấy có chút thất vọng, nhìn về phía nhị đệ chờ hắn tiếp tục mở miệng.

“Hoàng đế ca ca, xin hạ thủ lưu tình!” Giang Linh cũng bị dọa cho giật mình, vội vàng tiến lên chắn trước Tần Hạo nói: “Tần Vương hắn không cố ý đỉnh chàng ngài đâu, hắn chỉ là vì mất máu quá nhiều, thần trí không rõ mới nói lung tung thôi...” “Ta không có thần trí không rõ...” Tần Hạo vẫn một vẻ mặt quật cường, nhất định phải khuyên Tần Phong từ bỏ.

“Câm miệng!” Tần Phong lạnh giọng ngắt lời: “Đại Tần là Đại Tần của trẫm, không phải Đại Tần của ngươi.

Trẫm muốn làm gì, còn chưa đến lượt ngươi ở đây chỉ trỏ.” “Đúng vậy, đúng vậy!” Tiểu Bạch nhìn thấy Tần Hạo bị đánh, lập tức ngẩng cao đầu nói: “Cả Hoang Cổ đều là của chủ nhân Thỏ ta, chủ nhân Thỏ ta muốn làm gì thì có thể làm đó, ngươi còn chưa đủ tư cách để chỉ trỏ.” Nói xong —— Tiểu Bạch kiêu ngạo ngẩng đầu lên, dùng lỗ mũi nhắm thẳng vào Tần Hạo.

Cứ như cảm thấy ngôi vị Hoàng đế của mình đã hoàn toàn vững chắc, loại rác rưởi nhỏ bé như Tần Hạo căn bản không xứng làm đối thủ của nó, sau này nó sẽ là Thỏ thừa kế duy nhất của Đại Tần.

“Quá đáng lắm rồi!!” Giang Vô Song lập tức không vui.

Tần Phong ức hiếp người khác thì Vô Song Thành của bọn họ lười quản, nhưng Tần Hạo không chỉ là Tần Vương của Đại Tần, mà còn là con rể của Vô Song Thành bọn họ.

Đại sự không được thì thôi cái Tần Vương này không làm nữa, về Vô Song Thành tiếp tục làm con rể.

“Đợi đã!” Giang Tuyết không tiến lên bảo vệ Tần Hạo, mà là kéo Giang Vô Song lại.

Từ biểu hiện của Tần Hạo và Tần Phong không khó để nhận ra, Tần Phong chắc chắn là Tử Vi Tham Lang Tinh không nghi ngờ gì, còn Tần Hạo chính là Tử Vi Đế Vương Tinh chân chính.

Bất quá hiện tại Tử Vi Tham Lang Tinh hào quang đại thịnh, trên đời căn bản không có ai có thể ngăn cản phong thái của nó.

Chỉ có đợi Đế Vương Tinh trưởng thành, mới có tư bản để chống lại nó.

“Bệ hạ thứ tội!!” Lâm Hồng Đậu sợ hãi toát mồ hôi lạnh, vội vàng nắm chặt Tần Hạo lại.

Thấy Tần Hạo quật cường vẫn muốn nói gì đó nữa, nàng sợ hãi vội vàng dùng một nhát chém tay đánh ngất hắn.

Cũng may Tần Hạo hiện tại thân trọng thương, nếu không bọn họ còn chưa chắc có thể đánh ngất hắn.

“Hoàng đế ca ca, ngài bớt giận đi!” Giang Linh vội vàng vác Tần Hạo lên, nhanh chóng chạy trốn như thỏ.

“Nhị đệ, ngươi sớm muộn gì cũng sẽ hiểu được tấm lòng khổ tâm của ca ca!” Tần Phong nhìn nhị đệ rời đi, trong lòng cảm thấy một trận u sầu.

Để thiên hạ chúng sinh có thể sống một cuộc sống tốt đẹp, hắn không thể không vứt bỏ lương tâm mà hưởng thụ mọi phú quý nhân gian, để đổi lấy việc nhị đệ chịu hết mọi khổ đau nhân gian, trở thành vị thánh quân được bá tánh yêu mến trong lòng.

“Haiz, trẫm thật sự quá vĩ đại rồi!” Tần Phong nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tử Diên cầu an ủi.

“Vĩ đại!?” Tử Diên không kìm được trợn trắng mắt, càng nhìn Tần Phong càng giống một hôn quân.

Cũng khiến nàng vô duyên vô cớ lo lắng, liệu Đại Tần có bị các tu luyện giả phẫn nộ lật đổ hay không, khiến nàng, vị đế hậu này, còn chưa ngồi ấm chỗ đã bị phế truất.

“Đi thôi!” Tần Phong cũng không biết Tử Diên đang nghĩ gì, trực tiếp vẫy tay ra hiệu tiến vào Bồng Lai Tiên Sơn.

Mặc dù Bồng Lai Tiên Sơn đã được trang bị Huyết Mạch Tỏa, nhưng trước mặt hắn, kẻ chế tạo ra nó, vẫn có thể trực tiếp đi cửa sau tiến vào bên trong, tiện thể kéo cả Hữu Dung và những người khác vào luôn.

Lúc này —— Lâm Tam đứng một bên yên lặng quan sát, cũng không có ý định tiến lên ngăn cản.

Mặc dù trong lòng hắn cũng cảm thấy hành động này của Tần huynh không thỏa đáng, vì thỏa mãn sở thích cá nhân mà hao phí sức dân, nhưng dựa vào kinh nghiệm trước đây, hắn tin rằng Tần huynh nhất định có nỗi khổ riêng.

“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, thu được 20 vạn điểm Phản Phái Điểm!” “Lừa gạt!?” Tần Phong tò mò quay đầu nhìn một cái, đang nghĩ làm sao để tiểu Tam Tam cũng ra ngoài chơi. ....Cảnh tượng chuyển đổi, trong A Phòng Cung.

Nam Phong công chúa đang ưu sầu nhìn mặt trăng ngoài cửa sổ.

Hiện tại Đại Việt Hoàng tộc chỉ còn lại mình nàng, các thành viên hoàng tộc khác đều bị Tần gia giết sạch.

Bất kể là hoàng tộc cư trú ở Kinh Đô, hay hoàng tộc ở các vùng đất phong bên ngoài, tất cả đều không thoát khỏi đao đồ sát của Tần gia.

Nàng cũng từ một Đại Việt công chúa cao quý, mà luân lạc thành cung nữ thấp hèn nhất trong cung.

“Tần Phong, bản công chúa nhất định sẽ không tha cho ngươi!” Nam Phong công chúa đôi mắt đẹp lóe lên hàn quang nói: “Bản công chúa nhớ Phương Trường từng nói, muốn báo thù một người đàn ông, cách tốt nhất chính là gả cho hắn, sau đó sinh con trai cho hắn, sinh thật nhiều thật nhiều con trai.” “Chỉ ngươi mà còn muốn gả cho Bệ hạ sao!?” Cung nữ bên cạnh không kìm được trào phúng: “Ngươi còn tưởng ngươi vẫn là Đại Việt công chúa sao?

Ngươi bây giờ chẳng qua chỉ là một món đồ chơi của Bệ hạ, Bệ hạ căn bản cho dù ngủ với ngươi, cũng sẽ không cưới ngươi đâu.” “Không thể nói như vậy!” Các cung nữ khác cũng nói với giọng âm dương quái khí: “Chỉ cần Nam Phong công chúa của chúng ta, sửa được tật xấu tham ăn, thì cũng không phải không có cơ hội sinh con trai cho Bệ hạ...” “Ha ha...” Các cung nữ của Tây Chu đều bật cười thành tiếng.

Ức hiếp vị công chúa tiền triều từng cao cao tại thượng này, khiến trong lòng bọn họ nhận được cảm giác thỏa mãn cực lớn.

“Ngươi, các ngươi...” Nam Phong công chúa trong lòng vừa thẹn vừa giận.

Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Phong Tình, con tiểu mị ma kia, đã đi khắp nơi loan tin, chính là muốn xé toang mảnh vải che xấu cuối cùng trên người nàng, khiến nàng hoàn toàn trở thành một mỹ nữ Q biết nghe lời.

“Ách xì!!” Phong Tình không kìm được hắt hơi một cái, không biết vị tiểu kiều thê nào đang nhớ nàng.

Bất quá rất nhanh sự chú ý của nàng đã chuyển dời, thần sắc kích động từ trong tay Tần Phong nhận lấy Quyên Đề Hồng Tán và Thất Tú Đại Phiến, hận không thể lập tức dùng thân mình cảm tạ Tần Phong.

“Vậy mà có hai kiện thần khí!” Tiểu Hương Phi nhìn thấy vô cùng đố kỵ, nhưng lại hiểu chuyện không mở miệng.

Bởi vì nàng tự biết, với thân phận hiện tại của mình, muốn sống sót trong hậu cung của Tần Phong, chỉ có thể thỉnh thoảng tranh giành một chút danh tiếng, tuyệt đối không thể tranh giành những thứ khác.

“Bằng cái gì, nàng ta lại có hai kiện thần khí!?” Hữu Dung thì không có nhiều cố kỵ như vậy, lập tức cảm thấy không vui.

Năm đó nàng ta phải mặt dày mày dạn mới có được Chỉ Nhân Cầm, còn bị Tần Phong, cái tên đại ma vương này, cách ba bữa năm bữa truy đòi, cuối cùng không thể không hy sinh chút 'sắc tương' mới dàn xếp được.

Chương 880

Ngược lại Phong Tình, con tiểu mị ma này, chỉ cần dâng trà, rót nước, ngay cả ấm giường cũng không cần, đã có thể nhẹ nhàng có được hai kiện thần khí, khiến tâm lý nàng ta lập tức mất cân bằng.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Hoa Tuyết Nguyệt cũng tán đồng gật đầu, mạnh mẽ yêu cầu Tần Phong đối xử công bằng.

Rõ ràng bọn họ bốn người cùng thuộc nhóm nữ tử Phong Hoa Tuyết Nguyệt, không nên chỉ có một mình Phong Tình sở hữu hai kiện thần khí, ba người bọn họ cũng nên sở hữu hai kiện thần khí mới đúng.

“Bằng cái gì!?” Tần Phong thầm nhủ: “Đây chính là thù lao Phong Tình bán ba người các ngươi cho trẫm, trẫm còn đang chờ đợi trải nghiệm niềm vui 'Gió nổi, Hoa rơi lệ, Tuyết dưới trăng, đắp người tuyết' nữa cơ mà.” “Bệ hạ!” Tử Diên đột nhiên mở miệng hỏi: “Lần này ngài sẽ không chỉ luyện chế mấy kiện thần khí này thôi chứ!?” “Ăn giấm rồi sao!?” Tần Phong nhớ đến Tử Diên chỉ có một kiện Nguyệt Luân, vội vàng lại móc ra một chuỗi vòng tay tinh mỹ.

“Ăn giấm của cái tên tra nam như ngài, thần thiếp chẳng phải cả ngày phải ngâm mình trong vại giấm sao!?” Tử Diên hờn dỗi trợn mắt, đưa bàn tay nhỏ bé nhận lấy vòng tay.

Thất Tinh Thủ Liên: Trên đó không chỉ có bảy viên bảo thạch màu sắc khác nhau, âm thanh khi lay động còn có thể nhiễu loạn tâm thần người khác, hơn nữa còn có thể hấp thu tinh phách vạn vật, vì ta mà dùng.

“Trẫm không tra, chỉ là bác ái một chút thôi!” Tần Phong chết sống cũng không thừa nhận mình là tra nam, sau đó thấp giọng bên tai nàng nói: “Đây không phải vòng tay bình thường đâu, đây là kiềng chân mà trẫm đặc biệt luyện chế cho đôi ngọc túc nhỏ nhắn tinh xảo của nàng.” “Ngài thật đúng là một hôn quân!” Tử Diên đỏ bừng mặt khẽ mắng một tiếng, vội vàng cầm vòng tay đi tìm Điềm Điềm.

Chỉ thấy nàng không chút do dự giúp Điềm Điềm đeo vòng tay vào, còn nói cho cô bé biết đó là Tần Phong đặc biệt luyện chế cho cô bé, khiến Điềm Điềm hận không thể lập tức gọi Tần ca ca đi bắt lươn.

“Nàng thật biết cách mua chuộc Điềm Tâm (sweetheart) a!” Tần Phong bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ngẩng đầu nhìn về phía đại môn Tiên Cung.

Chỉ thấy đại môn Tiên Cung vô cùng khí phái, duy chỉ có biển ngạch phía trên còn trống, ngay sau đó kiếm khí sắc bén bắn ra từ giữa hai ngón tay hắn, viết xuống ba chữ lớn “Đồng Tước Đài” trên biển ngạch cổng cung.

“Đồng Tước Đài!?” Hữu Dung và những người khác cũng đều ngẩng đầu nhìn, không hiểu Đồng Tước Đài là có ý gì.

“Ai vậy?

Có chút công đức tâm không vậy!?” Hồng Hạnh đang ngủ trong Tiên Cung, bị Hữu Dung và những người khác bên ngoài làm ồn mà tỉnh giấc.

Chỉ thấy nàng mang theo cơn cáu kỉnh vì bị đánh thức ngồi dậy, kết quả lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người, với phong cách trang trí hoàn toàn khác với Mật Tông trước đó.

Và mấy bộ quần áo bị xé rách bên giường, chứng minh nàng quả thực đã trải qua bão cấp tám.

“Chuyện gì thế này!?” Cảnh vật xa lạ khiến người ta trong lòng không thoải mái, thêm vào việc Tần Phong hiện tại không ở bên cạnh nàng.

Chỉ thấy Hồng Hạnh vội vàng lại lấy ra một bộ quần áo mặc vào, thần sắc cảnh giác đi đến đại môn Tiên Cung, kết quả nhìn thấy cảnh đẹp tiên sơn như thế ngoại đào nguyên.

Hữu Dung và những người khác líu lo không ngừng, cứ như Lưu bà bà vào Đại Quan Viên.

Còn Tiểu Bạch đang chạy loạn khắp núi đồi, cứ như đang tìm kiếm con vật nhỏ nào đó để tát hai cái.

Lúc này —— Tử Diên sau khi thành công mua chuộc Điềm Tâm, lại kéo Tiểu Hương Phi đến đòi thần khí.

“Nương nương, thần thiếp thật sự không cần!” Tiểu Hương Phi thần sắc có chút hoảng trương, sợ chọc Tần Phong không vui.

“Trẫm chỉ còn lại một cây Đường Hoành Đao, không thích hợp cho nàng ta dùng!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lấy ra một cây Đường Hoành Đao dài hai mét.

Bởi vì Tiểu Hương Phi là một 'bình hoa tinh xảo', cho nên hắn chưa từng nghĩ đến việc luyện chế thần khí cho nàng ta.

Cây đao này là lễ vật đính hôn mà hắn đặc biệt luyện chế cho Điềm Điềm, để đổi lấy mấy trăm tấn của hồi môn từ Thảo Nguyên Vương.

“Bệ hạ, cây đao này...” Hồng Hạnh không màng mình hiện đang ở đâu, ánh mắt lập tức bị cây Đường Hoành Đao dài hai mét kia hấp dẫn.

“Cây đao này tên là, Đường Hoành Đao!” Tần Phong rất hài lòng với ánh mắt của Hồng Hạnh, đắc ý giới thiệu: “Đó là do trẫm dùng mấy chục loại kim loại quý hiếm luyện chế thành, không chỉ có thể thổi lông chém tóc, mà còn có thể tăng cường chiến lực của người, quan trọng nhất là, cây đao này có thể hấp thu linh lực thiên địa, giúp người sử dụng nhanh chóng khôi phục thể lực, một đao chém ra, thiên băng địa liệt...” “Tạ Bệ hạ tứ đao!!” Hồng Hạnh không hề có chút rụt rè nào của Tiểu Hương Phi, trực tiếp giật lấy từ trong tay Tần Phong, sau đó vác cây Đường Hoành Đao dài hai mét, không ngoảnh đầu lại mà đi luôn.

“Ách...” Tần Phong ngây người tại chỗ, đầu óc có chút không kịp phản ứng.

Hắn chỉ là giới thiệu cho Hồng Hạnh một chút, chứ có nói muốn ban đao cho nàng ta đâu!?

Hơn nữa, cây đao này là lễ vật đính hôn hắn chuẩn bị cho Điềm Điềm, là để đổi lấy mấy trăm tấn của hồi môn của Thảo Nguyên Vương.

Để Hồng Hạnh cướp đi, chẳng phải là “mất vợ lại thêm thiệt quân” sao!?

“Phụt...” Tử Diên không kìm được bật cười thành tiếng.

Với tư cách là thanh mai trúc mã lớn lên cùng Tần Phong, đây là lần đầu tiên nàng thấy có người cướp đồ từ tay Tần Phong, lại còn cướp một cách đường hoàng và khí thế đến vậy.

“Quá đáng lắm rồi!!” Tần Phong hoàn hồn xong, nổi giận đùng đùng đi đuổi theo Hồng Hạnh.

Vốn dĩ hắn cho rằng công chúa Ma tộc nhỏ này, sau khi lĩnh giáo 'bão cấp tám' sẽ ngoan ngoãn hơn, ai ngờ nàng ta vẫn có lòng phản nghịch, nhất định phải khiến nàng ta lần nữa cảm nhận được sự lợi hại của 'bão cấp tám' mới được.

Đêm tối buông xuống —— Tần Hạo đã tỉnh lại từ cơn hôn mê, đang ngồi trên thảo nguyên ngẩn ngơ nhìn trời đêm.

Hắn không hiểu tại sao ca ca lại nói ra những lời đó, lại còn không chút do dự một chưởng đánh bay hắn.

"Chẳng lẽ quyền lực thật sự sẽ thay đổi một con người sao!?" Tần Hạo không kìm được lẩm bẩm một mình, cảm thấy tâm trạng vô cùng phiền não.

Hắn phát hiện ca ca thật sự đã thay đổi rồi, quên mất nguyên tắc làm người "quân tử không ngừng tự cường, mặt đất bao la nên lấy đức dày mà nâng đỡ vạn vật"; cũng quên mất hoài bão trong lòng "lập chí vì thiên địa, lập mệnh vì sinh dân, kế thừa học vấn của các bậc thánh hiền, mở ra thái bình cho vạn thế"...

Không xa, Lam Ma Y Ôi đang nằm trong lòng Vu tiên sinh, cùng nhau thưởng thức những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Cũng không biết là hai người đang thể hiện tình cảm hay Lam Ma đã trả 103 viên linh thạch.

"Ai!" Vu tiên sinh đột nhiên thở dài: "Ta biết ngay lần này không thể ra ngoài mà, vừa ra ngoài là y như rằng sẽ có phiền phức tìm đến!" "Đúng vậy!" Lam Ma khó chịu quay đầu lại, thấy Lâm Hồng Đậu xuất hiện phía sau.

Không phải trang phục hộ vệ của Tần Vương phủ, mà là đã thay nữ trang của chính mình, một đôi phượng nhãn tự nhiên mang vẻ mị hoặc nhưng lại nghiêm nghị uy vũ, mái tóc xanh buông xuống vai, phức tạp mà ung dung.

"Vãn bối Lâm Hồng Đậu, bái kiến Văn Tuyệt tiền bối và Lam Ma tiền bối!" Lâm Hồng Đậu lòng thầm lo lắng, cung kính hành lễ.

Đối mặt với Vu tiên sinh thì nàng không sợ, dù sao người ta cũng là quân tử đọc sách thánh hiền.

Nhưng Lam Ma lại là nữ ma đầu nổi danh khắp Hoang Cổ, giết người không chớp mắt.

“Nhiều năm không gặp, tiểu nha đầu đã lớn rồi!” Vu tiên sinh quay đầu nhìn một cái, rồi nói: “Nghe nói sư phụ của ngươi, lão ngoan cố đó, vì phản đối Tần Phong tự xưng Nhân Hoàng, hiện đang bị Đại Tần truy nã phải không?” “Đa tạ Vu tiên sinh quan tâm, gia sư lúc này không gặp nguy hiểm tính mạng!” Lâm Hồng Đậu lễ phép trả lời, sau đó nghiêm nghị nói: “Vãn bối lần này đến đây, là phụng mệnh gia sư đến hỏi Vu tiên sinh một vấn đề, với tư cách là người đứng đầu thiên hạ độc thư nhân, tiên sinh vì sao lại tự mình trốn đi khi Long Quân tàn sát độc thư nhân!?” “Ai!” Vu tiên sinh bất đắc dĩ thở dài: “Ta không cô độc không hòa nhập, chỉ sợ nhân tình chưa chắc thật, thà ngồi cửa sổ nhỏ ngắm mây trôi, không cùng người khác bàn luận thị phi.” “Tiên sinh, dáng vẻ ngâm thơ của ngài thật là soái!” Lam Ma mắt lóe kim tinh, biến thành một tiểu mê muội.

“Khụ khụ!” Vu tiên sinh trong lòng thầm kêu chịu không nổi, vội ho nhẹ một tiếng che giấu sự ngượng ngùng.

“Tiên sinh không cảm thấy quá đáng sao!?” Lâm Hồng Đậu vẻ mặt có chút kích động nói: “Thiên hạ độc thư nhân đều phụng ngài làm thủ lĩnh, nhưng ngài lại bỏ mặc họ vào thời khắc mấu chốt, chẳng lẽ đây chính là sách thánh hiền mà tiên sinh đã đọc sao!?” “Tiểu nha đầu, còn khá là lắm lời đấy!” Lam Ma lập tức không vui.

Vốn dĩ bị quấy rầy thế giới hai người đã rất tức giận, giờ lại lải nhải không ngừng, thật sự nghĩ Lam Ma này không dám giết người sao!

“Đừng chấp nhặt với trẻ con!” Vu tiên sinh kéo tay nhỏ của Lam Ma, sau đó nói: “Đọc sách thánh hiền là để phân biệt thị phi, chứ không phải là đọc sách chết một cách cố chấp, bọn họ tự tìm đường chết, ta lại có thể làm gì được!?" "Nghe tiên sinh!" Lam Ma biến thành một tiểu nữ nhân nghe lời, yên lặng nghe Vu tiên sinh giảng bài.

Chương 881

“Nếu tiên sinh thật sự phân biệt thị phi, vì sao hiện tại không đứng ra phản Tần!?” Lâm Hồng Đậu cố nén giận nói: “Long Quân người này kiêu ngạo tự đại, ra ngoài tiền hô hậu ủng, cần mỹ nhân bầu bạn, phi ngựa khắp giang hồ hủy diệt tông môn người khác, lập ra Chấp Túc Nội Sử hà khắc thu thuế, một lời không hợp liền tru di cửu tộc, càng không tiếc chinh phạt dân lực đào kênh đào Vận Hà, thiên hạ đã khổ vì bạo Tần từ lâu rồi!!” “Nguyên nhân rất đơn giản!” Vu tiên sinh quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bởi vì Hoang Cổ không thể không có Long Quân!” “Đây chính là câu trả lời của tiên sinh sao!?” Lâm Hồng Đậu khó tin nói: “Ta vốn dĩ cho rằng tiên sinh là người đứng đầu thiên hạ độc thư nhân, ít nhiều cũng sẽ có chút khí phách của kẻ sĩ, không ngờ tiên sinh lại vô cùng vô sỉ như vậy, công khai nói đỡ cho một bạo quân!” “Hài tử, ngươi còn quá nhỏ, không hiểu Long Quân!” Vu tiên sinh không khỏi thở dài một tiếng.

Ban đầu y cũng cảm thấy Tần Phong là một bạo quân, nhưng khi y thấy Tần Phong công khai đánh Tần Hạo, mà chín vị lão tổ Tần gia không hề động thủ, y lập tức liên tưởng đến rất nhiều chuyện.

Hành vi tưởng chừng hôn quân của Tần Phong, kỳ thực phía sau đều có thâm ý lớn.

“Lời không hợp thì không nói nhiều, cáo từ!” Lâm Hồng Đậu lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu không nhìn lại mà rời đi.

“Tiên sinh!” Lam Ma nhìn Lâm Hồng Đậu rời đi, tò mò hỏi: “Ngài thật sự cho rằng thế gian không thể thiếu Long Quân, hay là vì con gái của chúng ta mà che giấu lương tâm!?” “Ta là người không biết nói dối!” Vu tiên sinh vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thế gian đúng là không thể không có Long Quân, nhưng thế gian cũng không thể có Long Quân thứ hai, bằng không sẽ là tai họa của toàn bộ Hoang Cổ.” “Không hiểu!” Lam Ma lười lãng phí cái não tế bào đó, nhìn đồng cỏ dưới ánh trăng nói: “Nổi gió rồi!” “Phải đó!” Vu tiên sinh ôm Lam Ma, đáp lời: “Đêm nay gió thật huyên náo!” … Cảnh tượng chuyển, Bồng Lai Tiên Sơn.

Xuân sắc đầy vườn không giữ nổi, một cành hồng hạnh vượt tường ra.

Chỉ thấy Đồng Tước Đài bị Âm Dương Thái Cực Đồ khổng lồ xoay chuyển, linh khí giữa trời đất không ngừng bị hút vào, còn mơ hồ nghe thấy tiếng cầu xin như “Hảo ca ca” các loại.

“Chính là lúc này, phá cho ta… phá!” Tần Phong mặt đỏ bừng dùng sức, một luồng năng lượng theo đó bùng nổ.

“Phanh!” một tiếng trầm đục vang lên từ trong cơ thể Tần Phong, đó là âm thanh chất cốc trong cơ thể bị phá vỡ, hai luồng năng lượng cũng theo đó nhanh chóng dung hợp vào nhau.

“Đại Đế trung giai rồi!” Tần Phong cảm nhận sóng năng lượng hùng vĩ đang cuộn trào trong cơ thể, biết ngày tháng tung hoành làm mưa làm gió ở nhân gian không còn xa nữa.

“Ta nhất định sẽ thắng ngươi!” Hồng Hạnh sau khi trải qua một trận cuồng phong cấp tám nữa, toàn thân vô lực nằm sấp trên ngực Tần Phong, hệt như một con vịt luộc chín, chỉ còn cái miệng cứng đầu.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ ức hiếp Thiên Tuyển Chi Tử cấp trung là Chu Sa Chí, đã đạt giới hạn 2 triệu điểm phản phái hôm nay!” “Vậy trẫm sẽ cho ngươi một cơ hội!” Tần Phong chấp nhận lời thách đấu của Hồng Hạnh, trong mắt lại tràn đầy chiến ý.

“Chờ đã, ta nhận thua!” Hồng Hạnh chủ trương co được giãn được, sợ hãi vội vàng an ủi Tần Phong.

Nàng cũng để phòng cuồng phong cấp tám đánh lén, quấn một tấm chăn vội vã quay về cung điện của mình.

Trước khi đi còn không quên mang theo thanh Đường Hoành Đao dài hai mét, dù sao đây cũng là thần khí nàng đổi lấy bằng mồ hôi nước mắt.

“Cho ngươi cơ hội, ngươi lại không tận dụng được!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, gọi Hệ thống đổi Căn Cơ Đan.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ tiêu tốn 15 triệu điểm phản phái, thành công đổi một viên Đại Đế Cảnh Căn Cơ Đan!” Một viên đan dược nuốt xuống bụng, căn cơ lập tức được củng cố!

“Căn cơ đã vững chắc rồi!” Tần Phong cảm nhận được khí tức kích động trong cơ thể đã bình ổn lại, lại gọi Hệ thống tiêu 20 triệu điểm phản phái để thúc chín hồ lô.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ tiêu tốn 1 triệu điểm phản phái, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô…” “Đinh đoong, chúc mừng túc chủ tiêu tốn 1 triệu điểm phản phái, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô…” “…” Liên tiếp hai mươi tiếng Hệ thống vang lên, khiến hồ lô lại một lần nữa thay đổi.

Chỉ thấy hồ lô màu tím vốn chỉ to bằng nắm tay trẻ con, đã lớn bằng nắm tay người trưởng thành, ngay sau đó tiên thiên chi khí trong Trùng Đồng thế giới càng trở nên nồng đậm hơn.

“Hệ thống sẽ không lại chơi ta đấy chứ!?” Sắc mặt Tần Phong lập tức đen lại.

Trước sau đã tiêu tốn 120 triệu điểm, nhưng vẫn không có dấu hiệu muốn thành thục.

Không được!

Hôm nay tiêu tốn điểm phản phái quá nhiều rồi, hắn phải đi lừa gạt tình cảm của tiểu Tam Tam mới được… Đồng cỏ mênh mông, tinh quang lấp lánh.

Lâm Tam đang khoanh chân ngồi trên sườn núi, củng cố tu vi Chuẩn Đế cao giai.

“Hưu!” một tiếng phá phong cấp tốc đột nhiên vang lên, thân ảnh Tần Phong cũng theo đó xuất hiện.

Chỉ thấy Tần Phong không mặc hắc sắc long bào của mình, vẫn phóng đãng không bị gò bó mặc y sam màu trắng, trên cổ rõ ràng có vết hôn, như nói lên sự kịch liệt của trận chiến vừa rồi.

“Tần huynh!” Lâm Tam vừa nhìn thấy vết hôn, lông mày khẽ cau lại nói: “Chuyện riêng của huynh đệ vốn dĩ ta không nên nói nhiều, nhưng tu sĩ chúng ta nên chuyên tâm tu luyện, giữ vững bản tâm, mới có thể đắc đại đạo, tuyệt đối không thể bị dục vọng thế tục ràng buộc!” “Lâm huynh đa lo rồi!” Tần Phong rất sái thoát nói: “Trẫm đến nhân gian, nếm trải phong nguyệt, không để lại hối tiếc, vui vẻ thỏa thích rồi quay về!” “Nếm trải!?” Khóe mắt Lâm Tam hơi giật giật nói: “Xin hỏi Tần huynh, có còn nhớ hậu cung của mình có bao nhiêu người không!?” Tần Phong hỏi ngược lại: “Đừng hỏi trẫm hậu cung có bao nhiêu, chỉ hỏi thanh xuân có mấy năm!?” “Tần huynh, huynh đây là ngụy biện!” Lâm Tam nhíu mày suy nghĩ, tìm cách thuyết phục Tần Phong.

“Trẫm là đến để lừa gạt tình cảm, không phải đến để cùng ngươi luận đạo!” Tần Phong thấy Lâm Tam vẫn còn muốn tiếp tục, vội vàng phóng thích khí tức Đại Đế trung giai.

“Đại Đế trung giai!!” Lâm Tam trong lòng không khỏi kinh hãi, phát ra tiếng kêu thất thanh của con chuột đất.

Đậu má!

Có thể chơi vui vẻ với nhau nữa không đây!

Hắn vốn tưởng rằng đột phá đến Chuẩn Đế cao giai có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai bên, ai ngờ Tần Phong quay đầu đã đột phá đến Đại Đế trung giai, khiến tu vi hai bên lại một lần nữa bị kéo giãn.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ đả kích tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Trẫm biết ngay, tiểu Tam Tam đi du lịch cho điểm cao mà!” Tần Phong trong lòng vui sướng khôn xiết, hệt như thằng tác giả chó má tìm được trang web mới.

“Hô hô!” Lâm Tam hít sâu một hơi bình phục tâm tình, vội vàng chuyển chủ đề: “Thiên hạ tuy thái bình, nhưng người nắm quyền nên lo xa lúc bình yên, luôn suy nghĩ về điều chưa đến, ta tuy biết Tần huynh dọc đường ngắm cảnh chỉ là cái cớ, nhưng cố chấp muốn đào Vận Hà, có phải là quá tốn kém sức dân không!?” “Lâm huynh, ngươi cuối cùng vẫn không nhịn được!” Tần Phong không tiếp nhận sự hồ đồ, mà ân cần chỉ bảo hỏi: “Trẫm muốn hỏi Lâm huynh, thiên hạ này là tu luyện giả nhiều, hay người bình thường nhiều!?” “Hả!?” Lâm Tam trong lòng cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Người bình thường nhiều như sao trên trời, tu luyện giả vạn dặm mới tìm được một, đương nhiên là người bình thường nhiều.” “Lâm huynh, ngươi đã trèo quá cao rồi!” Tần Phong sử dụng tuyệt kỹ ‘ngươi không hiểu ta’, u u thở dài: “Chỉ có thể thấy phi thiên độn địa, hô phong hoán vũ, không biết nhân gian tật khổ, cũng không biết người bình thường sinh tồn như thế nào.” “Tần huynh, ta biết người bình thường sống không dễ dàng!” Lâm Tam vô quý với lương tâm, vẻ mặt chính khí nói: “Nhưng chúng ta đã bước lên con đường tu hành, sớm đã là người của hai thế giới khác với người bình thường, nên chặt đứt chuyện hồng trần, một lòng truy cầu đại đạo mới phải.”

“Lâm huynh, còn không hiểu sao!?” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài: “Ngươi có thể vung kiếm chặt đứt phiền não hồng trần, tiêu sái đi truy cầu trường sinh đại đạo, nhưng trẫm lại là Nhân Hoàng của Đại Tần, trong thế giới của trẫm không chỉ có tu luyện giả, còn có trăm họ chịu khổ chịu nạn a!” “Tần huynh!” Lâm Tam trong lòng đột nhiên chấn động nói: “Huynh đào Vận Hà, là vì thiên hạ trăm họ!?” “Đinh đoong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Tiểu Tam Tam đích tình cảm quả nhiên dễ lừa nhất!” Tần Phong vội vàng dùng vẻ mặt chính khí, để che giấu niềm vui trong lòng nói: “Đối với tu luyện giả như ngươi và ta mà nói, vạn dặm đường xa chớp mắt liền có thể đến, nhưng đối với trăm họ bình thường lại là ngàn núi vạn sông, mà một khi Vận Hà nam bắc đào thông, không những có thể tưới tiêu vô số ruộng đất màu mỡ, còn có thể giúp trăm họ hai nơi trở nên giàu có.” “Tần huynh, đại nghĩa!!” Lâm Tam vẻ mặt nghiêm túc đứng dậy, đối với Tần Phong hành một lễ.

Nếu nói trước đây hắn có chút không hiểu việc Tần Phong đào Vận Hà, thì bây giờ lại vô cùng kính phục Tần Phong, không hổ danh là Thủy Hoàng vạn cổ duy nhất.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Lại vào túi 50 vạn!” Tần Phong vội vàng đỡ hắn dậy, tiếp tục đại nghĩa lẫm nhiên nói: “Lâm huynh, theo trẫm thấy một nền văn minh tiến bộ, tuyệt đối không phải là để Tây Hải thần phục, cũng không phải có bao nhiêu lầu cao nhà lớn, càng không phải có bao nhiêu gấm vóc văn chương, mà là mức độ bao dung đối với những nhóm yếu thế.” “Tần huynh!!” Lâm Tam nội tâm chấn động lớn, cảm giác máu huyết đều đang sôi trào.

Có thể sống ở Đại Tần, cùng Long Quân ở cùng một thời đại, thật là may mắn biết bao!

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Lại nắm chắc rồi!” Tần Phong trong lòng cảm thấy vui sướng khôn xiết, hệt như thằng tác giả chó má xen vào một quảng cáo.

“Tần huynh!” Lâm Tam hít sâu một hơi, ánh mắt phức tạp nói: “Huynh là Thủy Hoàng vạn cổ duy nhất, không nên bị gắn mác bạo quân, huynh thật sự không cân nhắc lại kế hoạch sao!?” “Công tội thị phi, tự có hậu nhân bình luận!” Tần Phong tiêu sái cười nói: “Chỉ cần thiên hạ trăm họ có thể an cư lạc nghiệp, thiên hạ tu luyện giả có thể cầu được công bình, trẫm lại hà tất chấp trước mình là bạo quân, hay hôn quân chứ!?” “Tần huynh!” Lâm Tam vẻ mặt nghiêm túc, lại một lần nữa hành lễ nói: “Huynh là người thật sự đại nghĩa, đại quan, đại ái, đại năng, tại hạ bội phục!” “Đinh đoong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Lâm huynh không cần như vậy, trẫm không tốt như ngươi nói đâu!” Tần Phong vội vàng đỡ Lâm Tam dậy, lại mở miệng nói: “Không giấu gì, Bồng Lai Tiên Sơn trẫm có tư tâm, sợ tương lai xuất hiện bất ngờ liên lụy đến tộc nhân, cho nên mới thêm vào huyết mạch nghiệm chứng.” “Chuyện này là lẽ thường tình!” Lâm Tam bày tỏ sự thấu hiểu: “Tần huynh vì thiên hạ đã hi sinh đủ nhiều rồi, suy nghĩ cho tộc nhân của mình cũng là điều nên làm.” “Người hiểu trẫm, là Lâm huynh đó!” Tần Phong thấy bầu không khí đã đẩy lên đến đỉnh điểm, vội vàng mở miệng nói: “Cho nên trẫm dự định lại luyện chế bốn tòa Tiên Sơn nữa, gom đủ năm tòa Tiên Sơn, tên trẫm cũng đã nghĩ xong rồi, chính là Đại Dư, Viên Kiệu, Phương Trượng, Doanh Châu, Bồng Lai, dùng để giúp thiên hạ tu luyện giả phi thăng.” “Lại luyện bốn tòa nữa!?” Giọng Lâm Tam đột nhiên cao lên vài phần, cả người lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Vốn dĩ lôi kiếp của Bồng Lai Tiên Sơn đã mang đến cho hắn không ít bóng ma tâm lý, bây giờ lại nói với hắn, còn phải trải qua bốn lần nữa, dù hắn trẻ tuổi khỏe mạnh cũng không chịu nổi cách làm này a!

"Lâm huynh!" Tần Phong nhìn mặt trời sắp mọc ở chân trời, vội vàng đứng trên điểm cao đạo đức, vẻ mặt chính khí nói: "Kiên định duy tâm, thủy chung như nhất, trẫm tin ánh sáng của Hồng Tinh nhất định sẽ chiếu rọi toàn bộ Hoang Cổ." Lời vừa dứt, mặt trời mọc.

"Tần huynh!" Lâm Tam nhìn bầu không khí đã được đẩy lên đỉnh điểm, thật sự không tìm được lý do từ chối… "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Lại vào túi 50 vạn!" Tần Phong tâm trạng cảm thấy vô cùng vui vẻ, phát hiện tiểu Tam Tam thật sự quá nhạy cảm rồi.

"Ầm ầm ầm!!" Ngay khi Tần Phong chuẩn bị tiếp tục, mặt đất đột nhiên chấn động.

Ngay sau đó bầu trời phía bắc tối sầm lại, yêu thú trên thảo nguyên bắt đầu kêu gào bất an, cũng có thể nói là toàn bộ sinh vật ở Hoang Cổ đều bắt đầu bất an.

"Là Bắc Cương Yếu Tắc!" Tần Phong trong lòng không khỏi kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn về phía bắc.

Y hệt như sự dị động của Dị Giới Liệt Phùng một năm trước, lại có một lượng lớn sinh vật dị giới đến Hoang Cổ, dù cách rất xa, cũng có thể cảm nhận được luồng tà khí lạnh sống lưng đó.

Như những ác ma bò ra từ địa ngục, muốn nuốt chửng tất cả sinh linh của Hoang Cổ.

"Tần huynh, lần này sinh vật dị giới đến với khí thế hung hãn a!"

Lâm Tam sắc mặt cũng ngưng trọng, phát hiện tà khí mạnh hơn trước rất nhiều.

Nói xong… Lâm Tam quanh thân bắt đầu kiếm khí cuộn trào, muốn đến chi viện Bắc Cương Yếu Tắc.

Chương 882

“Lâm huynh, chờ đã!” Tần Phong vội vàng mở miệng ngăn cản: “Sinh vật dị giới trẫm tự sẽ phái binh đi chi viện, huynh vẫn nên đi lo chuyện của mình trước đi!” “Chuyện của ta!?” Lâm Tam lập tức phản ứng lại, biết Tần Phong đang nói đến việc Diệp Thần báo thù.

Hiện giờ lòng Diệp Thần, người đi đường đều biết, nếu Tần Phong tiếp tục phái binh đi chi viện Bắc Cương Yếu Tắc, tất sẽ tạo cơ hội cho Diệp Thần, đến lúc đó thiên hạ nhất định sẽ lại rơi vào chiến loạn.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Cái lừa gạt này trẫm không nhận!” Tần Phong trong lòng khiển trách Hệ thống, vô cớ vu oan sự trong sạch của mình.

Gạt bỏ sự thật không nói, Diệp Thần có phải muốn tạo phản không, hắn dùng ma pháp đối phó ma pháp có gì sai à?!

“Ta hiểu rồi!” Lâm Tam gật đầu bày tỏ sự hiểu biết, hóa thành kiếm quang cấp tốc rời đi.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ vu khống, sỉ nhục, tung tin đồn nhảm khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi trở thành chuột chạy qua đường, nhận được 1 triệu điểm phản phái!!” “Cái gì chuột chạy qua đường, rõ ràng là vịt quay chạy qua đường chứ!” Tần Phong lập tức không vui, bày tỏ cái này hắn cũng không nhận.

Một lần thưởng cho hắn 1 triệu điểm phản phái, khiến hắn như thể là kẻ thập ác bất xá vậy, chẳng lẽ không biết vu khống + sỉ nhục + tung tin đồn nhảm = ô long sao?!

“Ầm ầm ầm!!” Mặt đất lại một lần nữa chấn động kịch liệt, khí tức tà ác lại tràn ngập trời đất.

“Không đúng chút nào!” Tần Phong không còn **băn khoăn** giữa vịt quay và chuột nữa, vội vàng mở Thiên Nhãn ở mi tâm ra kiểm tra.

Chỉ thấy Dị Giới Liệt Phùng như cô dâu mới cưới, sau một đêm đã thay đổi lớn, vô số sinh vật dị giới khiến người ta nổi da gà, từ Dị Giới Liệt Phùng kéo đến Hoang Cổ, trong đó có vài con khí tức còn đạt đến Chuẩn Đế Cảnh.

Hơn nữa đây còn chưa phải là toàn bộ, chúng vẫn đang không ngừng tuôn ra.

Lúc này – trên tường thành Bắc Cương Yếu Tắc.

Bạch Khởi và Vạn Lý Lãng hai người vô cùng chật vật, nhìn những sinh vật dị giới đang tràn ra phía trước.

Từ khi họ phụng mệnh đi theo Vu Lan trấn thủ Bắc Cương Yếu Tắc, liền dẫn Bạch Bào Quân và Trấn Ma Quân chém giết sinh vật dị giới ở đây.

Nhưng điều họ không ngờ tới là… lần trước còn chưa dọn dẹp xong, lần này lại đến nhiều như vậy.

“Không được, quá nhiều!” Bạch Khởi sắc mặt ngưng trọng nói: “Phải nhanh chóng cầu viện Bệ hạ mới được.” “Cầu viện!?” Vạn Lý Lãng trong lòng không cam.

Với tư cách là một đại tướng lĩnh binh bên ngoài, cầu viện có thể nói là sỉ nhục cả đời.

Tuy nhiên khi hắn nhìn thấy Trấn Ma Quân cũng đang chật vật phía sau, biết không cầu viện là không được, vì bọn họ đã hy sinh gần ba mươi vạn người.

Còn Bạch Bào Quân của Bạch Khởi, cũng đã giảm gần hai mươi vạn người.

Không phải vì hai đại quân của họ quá yếu, mà là họ không hiểu về những sinh vật dị giới này.

Chúng không những khát máu như dã thú, trên người còn có một lớp giáp xác dày, vũ khí thông thường căn bản không thể gây sát thương cho chúng, chỉ có tấn công vào điểm yếu mới có thể giết chết chúng.

Khi mới giao chiến, đã khiến họ chịu tổn thất nặng!

“Ai, không phục cũng không được a!” Bạch Khởi không khỏi thở dài: “Lão phu vốn dĩ cho rằng hai đại hoàng triều là vì Dị Giới Liệt Phùng, mới nể mặt Bắc Cương Chiến Thần vài phần, nhưng tự mình thể nghiệm mới hiểu, vì sao mười vạn đại quân Bắc Cương lại uy chấn Hoang Cổ.” “Ừm, Bắc Cương Đại Quân không hổ danh là đệ nhất!” Vạn Lý Lãng tuy không muốn thừa nhận, nhưng vẫn gật đầu nói: “Nghe nói Bệ hạ đã cài Diệp Long An bên cạnh Diệp Thần, đã có được bí quyết luyện binh của hắn, hiện đang trên đường đưa tới.” “Còn có chuyện này sao!?” Bạch Khởi lập tức tỉnh táo lại, trong lòng hét vang “Bệ hạ ngưu bức”.

Ngay lúc này – Vu Lan anh tư **oai phong lẫm liệt** xuất hiện.

Cưỡi thần thú Bạch Hổ, khoác thần khí Bạch Hổ Giáp, tay cầm Bạch Hổ Kiếm lóe hàn quang.

“Băng Tuyết Huyền Minh, Đạo Tàng Càn Khôn, Thiên Địa Vô Cực!” Giọng Vu Lan tựa suối chảy chứa đựng hàn ý, Bạch Hổ Kiếm trong tay càng cuồn cuộn khí lạnh thấu xương.

Một kiếm chém ra, hàn khí bức người!

Chỉ thấy lực lượng băng tuyết ngưng tụ thành một lưỡi băng khổng lồ, xé rách hư không phát ra tiếng rít chói tai, còn mang theo một trận hàn khí thấu xương, dường như có thể đóng băng tất cả mọi thứ giữa trời đất.

Đồng thời – một luồng hàn khí cực hạn từ cơ thể Vu Lan tỏa ra, nhanh chóng bao phủ phạm vi vài ngàn dặm, hình thành một thế giới băng tuyết, ngay sau đó bầu trời mây đen vần vũ, tuyết lớn như lông ngỗng **rơi tán loạn**.

“Giết!!” Bạch Khởi và Vạn Lý Lãng theo sát phía sau, dẫn đại quân của mình bắt đầu xung phong.

Chỉ thấy những mũi tên dày đặc như mưa bão trút xuống, nhưng sinh vật dị giới không hề để ý, vẫn mang theo ánh mắt khát máu tiếp tục xông thẳng đâm tới.

Mũi tên ngập trời, máu tươi văng tứ phía!

Khói lửa tràn ngập, bụi trần bay mịt mù!

Hai bên giáp chiến, sau đó hỗn chiến bắt đầu.

“Ầm!” một tiếng nổ lớn!

Chỉ thấy một con sinh vật dị giới thân hình khổng lồ dùng **Thái Sơn Đè Đỉnh**, lập tức đập ra một hố sâu khổng lồ, các chiến sĩ Tứ Chu **lần lượt ngã xuống**, máu tươi phun ra.

“Giết!!” Lại có vài chiến sĩ phẫn nộ xông lên, loạn đao chém giết con sinh vật dị giới khổng lồ.

Ngay sau đó tiếng gào thét điên cuồng, khát máu, tuyệt vọng, đau khổ, thê lương, tiếng hô xung trận tử chiến không lùi… bắt đầu không ngừng diễn ra trên chiến trường.

“Không hổ danh là sinh vật dị giới!” Tần Phong đóng Thiên Nhãn ở mi tâm, phát hiện sinh vật dị giới quả thật rất mạnh.

Bạch Bào Quân, Trấn Ma Quân gộp lại gần hai trăm vạn đại quân, chỉ trong một năm ngắn ngủi đã tổn thất hơn năm mươi vạn binh mã, không trách năm đó chúng suýt chút nữa có thể càn quét toàn bộ Hoang Cổ.

“Bệ hạ, Bệ hạ!!” Hồng Hạnh hiện tại cũng không còn tâm trí nghỉ ngơi nữa, vác thanh đại đao dài hai mét khắp nơi tìm Tần Phong.

Nàng sở dĩ có thể chịu đựng cuồng phong cấp tám, chính là để dẫn binh ra chiến trường điên cuồng chém giết.

Cảnh tượng chuyển – Diệp Thần với tư cách là Bắc Cương Chiến Thần trước đây, đương nhiên cảm ứng được sự thay đổi ở Bắc Cương.

“Đúng là trời giúp ta mà!!” Diệp Thần kích động hét lớn: “Sinh vật dị giới giáng lâm, Tần Phong lại thất đức mất lòng thiên hạ, thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều đã đủ, tru sát Mộc Tú, lật đổ bạo Tần, chính là vào ngày hôm nay…” “Không sai, ưu thế ở ta!” Diệp Long như Ảnh Đế nhập thể, phụ họa bên cạnh nói: “Hiện giờ Dị Giới Liệt Phùng lại dị động, Tần Phong tất sẽ phái đại quân chi viện, như vậy, đại quân có thể điều động bên mình sẽ càng ít đi, cộng thêm việc hắn lại thất đức mất lòng thiên hạ, dân tâm không còn, chỉ cần giết Mộc Tú, là có thể lật đổ bạo Tần.” “Tuy nhiên, ta vẫn còn chút lo lắng a!” Diệp Thần không bị vui sướng làm choáng váng đầu óc, sắc mặt có chút lo lắng nói: “Tần Phong và Lâm Tam đã cố ý đổ cái bô của Côn Luân Bí Cảnh lên đầu ta, tuy rằng thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều đã xuất hiện, nhưng chính ta có lẽ cũng đã mất đi nhân hòa, không khéo lại có thể trở thành áo cưới cho người khác.” “Không cần lo lắng!” Diệp Long chủ trương giải quyết khó khăn cho hắn, mở miệng phân tích: “Đối với người khác mà nói, khởi binh phản Tần cần có cơ sở quần chúng, nhưng Hắc Kỳ Quân đã bị Ma Đồng của ta khống chế, căn bản không cần lo lắng họ phản bội, còn về các thế gia đều là một lũ cỏ đầu tường, ngươi mạnh thì tự nhiên họ sẽ dựa vào ngươi.” “Có lý!” Diệp Thần như tỉnh mộng, không ngờ lại quên Ma Đồng.

Chỉ cần Diệp Long cùng hắn một lòng, toàn bộ Hoang Cổ đều có thể dễ dàng nô dịch, căn bản không cần phải lo lắng vấn đề danh tiếng gì cả.

“Tuy nhiên Ma Đồng cũng không phải vô địch!” Diệp Long lại mở miệng nhắc nhở: “Tửu Tiên là khắc tinh duy nhất của Ma Đồng của ta, chúng ta phải nhanh chóng trừ bỏ Tửu Tiên mới được.” “Giết Tửu Tiên!?” Sắc mặt Diệp Thần lập tức rối rắm.

Không phải hắn không muốn đi giết Tửu Tiên, thật sự là hai bên không oán không thù, chỉ là vì lần trước đi Thiên Hương Cốc giết Tửu Tiên, hại gần đây lương tâm hắn bị dằn vặt.

“Lại bắt đầu rồi!” Diệp Long trong lòng vô cùng khinh bỉ, quả nhiên giống như Long Quân đã nói.

Những sinh vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới như Diệp Thần, đều là căn cứ vào giới tính để quyết định sinh tử, nữ tử càng xinh đẹp, tỷ lệ sống sót trong tay họ càng cao.

“Hô hô!” Diệp Thần hít sâu một hơi nói: “Tửu Tiên hiện tại đang ở đâu!?” “Ở Đại Tần Kinh Đô!” Diệp Long trả lời: “Kể từ khi chúng ta lần trước đi giết Tửu Tiên, Thiên Hương Cốc liền biến mất, sau đó Tửu Tiên vô gia cư, liền mua một căn trạch tử ở Đại Tần Kinh Đô để định cư.” “Ta biết rồi!” Diệp Thần gật đầu nói: “Ngươi theo ta đi Đại Tần Kinh Đô một chuyến, hy vọng Tửu Tiên có thể thức thời, bằng không ta chỉ có thể ra tay để diệt trừ hậu hoạn.” “Được!” Diệp Long gật đầu biểu thị ủng hộ, sau đó gửi tin tức cho Tần Phong.

Chương 883

Cảnh tượng chuyển – Đế Sư Vô Đạo dẫn theo một đám đại thần, bao vây Tần Phong.

Kể từ khi Tần Phong đoạt được thiên hạ, sáng lập Đại Tần, đã gần một năm không lâm triều.

Cả ngày không phải vùi mình trong hậu cung vui đùa cùng mỹ nhân, thì là dẫn đại quân chinh chiến thảo nguyên, hiện tại lại càng muốn nam hạ du ngoạn Đông Kinh Thành, hoàn toàn không có ý muốn hồi cung xử lý chính sự.

“Bệ hạ!!” Đế Sư Vô Đạo vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hiện giờ tấu chương trong triều đã chất đống như núi, cấp thiết cần Bệ hạ hồi cung xử lý chính sự, xin Bệ hạ bãi giá hồi cung!” “Xử lý chính sự!?” Tần Phong như học sinh dốt nhập hồn, nghe đến chính sự là muốn ngủ.

Hơn nữa trong kịch bản của hắn, căn bản không có cảnh xử lý chính sự, hắn chỉ lo ăn uống vui chơi làm một hôn quân, còn đống hỗn độn thì để lại cho nhị đệ xoát uy vọng dùng.

Tuy nhiên Đế Sư Vô Đạo tuy rằng có chút cẩu, nhưng chủ trương chính là hình tượng trung thần.

Chết để can gián, chứ không chết vô ích!

Bây giờ bị hắn dẫn người chặn lại, muốn thoát thân e rằng không dễ dàng.

“To gan, các ngươi muốn tạo phản sao?

Lại dám vây Bệ hạ!” Tam Lộng Đại Sư tay cầm Tử Kim Bát Vu, bước đi khập khiễng tới.

“Xin Bệ hạ hồi cung!!” Một đám đại thần bỏ qua Tam Lộng Đại Sư, vẻ mặt quyết tuyệt quỳ gối trước mặt Tần Phong.

Bọn họ đều đã đặt sống chết ra ngoài, chỉ cần Tần Phong dám nói không hồi cung xử lý chính sự, hôm nay bọn họ sẽ đâm đầu chết ngay trước mặt hắn.

“Ngọa tào, sinh tử cục!” Tam Lộng Đại Sư bày tỏ chơi không nổi, vội vàng lui về phía Mộc Tú.

“Trẫm, không phải không muốn quay về!” Tần Phong nhập vai ngay lập tức, u u thở dài: “Thật sự là chuyện Bắc Cương, liên quan đến an nguy của toàn bộ Hoang Cổ, trẫm hiện tại cần ưu tiên xử lý chuyện Bắc Cương.” “Bệ hạ!” Đế Sư Vô Đạo làm hiệu trưởng bao nhiêu năm, sớm đã nắm rõ tâm tư của học sinh dốt, vẻ mặt không chút biểu cảm nói: “Sinh vật dị giới từng suýt chút nữa hủy diệt Hoang Cổ, nhưng Đại Tần ta không phải Đại Yến, không cần phải đặt toàn bộ tinh lực vào Bắc Cương, vẫn xin Bệ hạ quay về xử lý các chính sự khác.” Đậu má!

Thằng nhãi ngươi dầu muối không ăn a!

Nếu không phải để lại vài người giúp nhị đệ, ngươi xem trẫm có chém ngươi không!

Tần Phong trong lòng tức giận khôn xiết, nhưng lại chỉ có thể tiếp tục giả vờ.

“Xin Bệ hạ hồi cung!!” Một đám đại thần lại đồng loạt hô vang, ánh mắt kiên định chuẩn bị đâm đầu chết.

“Trẫm còn chưa cần các ngươi đến dạy trẫm làm việc!” Tần Phong quay lưng nhìn về thảo nguyên mênh mông, chắp tay sau lưng nói: “Hiện giờ Đại Tần ta đã chinh phục thảo nguyên, khiến vạn tộc thần phục, tiến vào một chương hoàn toàn mới, cho nên trẫm quyết định lấy ‘quảng chinh Tây Di, giao thông Tây Hải’ làm mục tiêu mới của Đại Tần ta!” “Quảng chinh Tây Di, giao thông Tây Hải!” Đế Sư Vô Đạo và những người khác đồng loạt ngẩng đầu, phát hiện bóng lưng Tần Phong trở nên cao lớn.

Tuy Tần Phong trông có vẻ là một hôn quân, hành vi là một bạo quân, nhưng không thể phủ nhận Đại Tần quả thật đã trở nên mạnh mẽ trong tay hắn, thậm chí còn có một tư tưởng cốt lõi hoàn toàn mới.

“Đây thật sự là Bệ hạ của chúng ta sao!?” Mộc Tú kinh ngạc đứng tại chỗ.

Trước đây là một hôn quân bình thường biết bao, chơi đùa rất vui vẻ với đám quan tham như họ, bây giờ đột nhiên lại nghiêm chỉnh, khiến họ đều có chút không biết phải làm sao.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp tay, suy ngẫm ý thánh: “Trí tuệ của Bệ hạ từ trước đến nay đều có tầng nghĩa thứ hai, cho nên bần tăng cảm thấy Bệ hạ nói là ‘quảng **chinh phạt** Tây Di’, chứ không phải ‘quảng **tranh giành** Tây Di’.” “Có lý!” Mộc Tú lập tức được điểm tỉnh, cảm thấy vô cùng có lý.

“Hưu!” một tiếng phá phong cấp tốc vang lên, khiến mọi người vội vàng hoàn hồn.

Chỉ thấy Tần Phong nhân lúc mọi người không chú ý, hóa thành một đạo kiếm quang tiến vào Bồng Lai Tiên Sơn.

“Bệ hạ!!” Đế Sư Vô Đạo và những người khác tức đến hỏng.

Khó khăn lắm mới chặn được Tần Phong, kết quả lại để hắn chạy mất.

“May mà trẫm chạy nhanh!” Tần Phong vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

“Bệ hạ, thần thiếp cuối cùng cũng tìm được ngài rồi!” Hồng Hạnh tiến lên nắm chặt vạt áo Tần Phong, đôi mắt đẹp sáng rực nói: “Thần thiếp muốn vì Bệ hạ chia sẻ nỗi lo, muốn dẫn tân quân thảo nguyên đi tăng viện Bắc Cương Yếu Tắc.” “Ách, cảnh này sao mà vi hòa quá!” Tần Phong bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Chỉ thấy Hồng Hạnh mặc trang phục tiểu thư cổ phong, nhưng lại vác thanh đại đao dài hai mét.

“Không nỡ bỏ mỹ nhân, không lừa được sắc lang!” Hồng Hạnh thấy Tần Phong không có ý đồng ý, cắn cắn môi đỏ, đỏ mặt thì thầm vài câu vào tai hắn.

“Cái này… được thôi!” Tần Phong nghe xong mí mắt giật giật, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Không còn cách nào khác!

Hắn trời sinh đã thích hai loại âm thanh, một loại là tiếng của sự mở mang lợi lộc, một loại là tiếng của những cuộc hoan lạc mới….

Cần cù làm giàu.

Tần Phong trải qua một đêm “cày cấy”, thành công thu hoạch hai trăm vạn Phản Phái Điểm. "Trời sáng rồi!" Hồng Hạnh nhìn thấy ánh nắng chiếu vào, cứ như nhìn thấy cứu tinh vậy. "Ngày mai ở lại được không?" Ánh mắt Tần Phong tràn đầy luyến tiếc.

Không phải vì một ngày có thể cày được hai trăm vạn Phản Phái Điểm, mà là vì hắn đã thật lòng với mỗi cô gái. "Không được, cứu người như cứu hỏa!" Hồng Hạnh không chút khách khí lườm một cái, chống đỡ cơ thể mệt mỏi đứng dậy.

Mặc dù Tần Phong mang lại cho nàng cảm giác rất kỳ diệu, tốc độ tu luyện cũng tăng lên rất nhanh, nhưng thuộc tính thị huyết của Ma tộc lại càng khiến nàng thêm điên cuồng.

Đặc biệt là khi nghĩ đến cảnh tượng tay cầm đại đao hai mét chém giết, nàng cảm thấy máu trong người mình đã bắt đầu sôi trào. "Ai, được thôi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Không phải hắn không muốn tiếp tục giữ lại, mà là hắn không dám trái ý phụ nữ.

Ai cũng biết, nam nữ đồng tội nhưng phạt khác nhau, vạn nhất có chuyện gì, không phải lỗi của hắn thì cũng thành lỗi của hắn. "Đúng rồi!" Hồng Hạnh đột nhiên quay đầu lại, đầy lo lắng nói: "Ta nghe nói Vu Lan rất hung dữ, Hữu Dung và các nàng đều từng bị nàng ấy đánh rồi, ta bây giờ có quan hệ này với chàng, sẽ không bị đánh chết chứ!?" "Chắc là không đâu nhỉ!" Tần Phong trong lòng cũng không chắc chắn, lấy ra một cánh hoa màu tím.

Ban đầu trên Hồ Lô Đằng tổng cộng nở ra mười bốn cánh hoa, hắn tự mình dùng một cánh, Tiểu Bạch, Tử Diên, Điềm Điềm, Hữu Dung, Hồng Hạnh, Tiểu Nhu, Tiêu Cửu Nương, Tiểu Hương Phi, cùng với Phong Hoa Tuyết Nguyệt mỗi người dùng một cánh.

Cộng lại là mười ba cánh, hiện tại chỉ còn lại cánh này! "Có cái này, ta tin mình sẽ không bị đánh chết!" Đôi mắt đẹp của Hồng Hạnh không khỏi sáng lên, cẩn thận từng li từng tí nhận lấy cánh hoa.

Lúc trước nàng đã đích thân trải nghiệm sự lợi hại của cánh hoa, tin rằng cũng không ai có thể cưỡng lại sự cám dỗ của cánh hoa, cho dù Vu Lan là tiên nhân chuyển thế từ Thượng Giới cũng không được.

Chương 884

Rất nhanh sau đó – Hồng Hạnh mặc một thân áo giáp đỏ, vác theo cây Đường Hoành Đao dài hai mét rời đi.

Lúc này, bên dưới Bồng Lai Tiên Sơn đã tập trung hàng trăm vạn nam nhân chăn ngựa.

Mặc dù đội quân này được tập hợp từ các bộ lạc thảo nguyên, nhưng số lượng đạt đến hơn một triệu người, cộng thêm trang bị áo giáp mà Tần Phong cung cấp, sức chiến đấu cũng không hề tầm thường.

Hơn nữa, đám nam nhân chăn ngựa này, không hề có sự căm phẫn khi phải thần phục Đại Tần, tất cả đều cuồng nhiệt nhìn về phía Bồng Lai Tiên Sơn.

Kể từ khi Tần Phong luyện hóa Mật Tông thành Bồng Lai Tiên Sơn, hắn đã sai Thiên Quân, Vạn Mã phái ra một lượng lớn thủy quân, khắp nơi trên thảo nguyên truyền bá rằng hắn là Hoạt Phật chuyển thế từ Thượng Giới, hóa thân thành Thiên Khả Hãn đến cứu vớt nhân dân thảo nguyên.

Do Mật Tông đã tẩy não thảo nguyên hàng vạn năm, khiến họ có sự sùng bái tột độ đối với Hoạt Phật.

Cộng thêm, lôi kiếp khủng bố khi luyện hóa Bồng Lai Tiên Sơn, tuyệt đối không phải phàm nhân có thể làm được, ngay sau đó lại hạ lệnh phế bỏ chế độ nô lệ, hắn dễ dàng trở thành tín ngưỡng mới trong lòng mọi người. "Thiên Khả Hãn!" Không biết ai đó hô lớn một tiếng, lập tức đốt cháy toàn bộ trường.

Chỉ thấy Tần Phong cùng Hồng Hạnh bước ra, thân mặc Long Bào màu đen, eo đeo Nhân Hoàng Chi Kiếm, toàn thân trên dưới toát ra

Nhân Hoàng Chi Uy không giận mà tự đáng sợ. "Thiên Khả Hãn!" "Thiên Khả Hãn!" Vừa thấy Tần Phong, toàn trường lập tức sôi trào. "Sao lại thế này!?" Các thủ lĩnh bộ lạc thảo nguyên lập tức ngây người.

Vốn tưởng rằng dù có giao ra binh quyền, họ vẫn có thể tùy ý chỉ huy đại quân của mình, nhưng phản ứng cuồng nhiệt của mọi người tại hiện trường lại khiến lòng họ bất an. "Ai!" Thảo Nguyên Vương thở dài một tiếng nói: "Chúng ta vẫn quá xem thường vị Thiên Khả Hãn này rồi, đừng thấy hắn tuổi còn trẻ, nhưng lại xảo quyệt như hồ ly, mỗi bước đi đều đang tính toán!" "Thăng Long Nhân quá xảo quyệt!" Các thủ lĩnh bộ lạc hiểu rõ nguyên nhân hậu quả, đua nhau hối hận giậm chân đấm ngực.

Không ngờ Tần Phong lại vô liêm sỉ đến mức đó, phái ra nhiều thủy quân như vậy đi lừa gạt mục dân vô tri, nói mình là Hoạt Phật chuyển thế từ Thượng Giới gì đó.

Phàm là người có chút liêm sỉ, đều sẽ không nói loại lời này!

Lúc này – Tử Diên mặc Phượng Bào đi tới.

Nhìn thấy Hồng Hạnh đứng bên cạnh Tần Phong, nàng lập tức bước tới đẩy nàng ra.

Nàng có thể cho phép Tần Phong ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng có thể cho phép Tần Phong lui tới kỹ viện nghe hát, nhưng tuyệt đối không cho phép ai đó động chạm đến vị trí hoàng hậu của nàng. "Đáng sợ quá!" Hồng Hạnh đối diện với ánh mắt của Tử Diên, sợ đến mức tim đập thình thịch.

Nàng phát hiện hậu cung của Tần Phong còn đáng sợ hơn chiến trường, không chỉ Vu Lan không thể trêu vào, mà Tử Diên cũng tương tự, cảm giác chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ hồng nhan bạc mệnh. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thanh mai trúc mã, khi dễ Thiên Tuyển Chi

Tử cấp trung cấp Chu Sa Chí, đạt được 500 Phản Phái Điểm!" "Cái đ*ch, thế này cũng được à!?" Mắt Tần Phong không khỏi sáng lên, cứ như một lão biến thái vừa mở khóa tư thế mới vậy.

Để Tử Diên khi dễ Vu Lan thì có lẽ không thực tế, nhưng khi dễ Hữu Dung, Tiểu Nhu, Hồng Hạnh, Tiêu Cửu Nương và những người khác thì không vấn đề gì.

Ban ngày Tử Diên khi dễ các nàng, ban đêm mình hắn khi dễ các nàng.

Hoàng đế hoang dâm nào có thể từ chối niềm vui nhân đôi chứ!? "Bệ hạ, thời gian không còn sớm nữa, thần thiếp xin xuất phát!" Hồng Hạnh cũng không đợi Tần Phong mở miệng nói chuyện, vác cây đại đao dài hai mét nhảy xuống. "Cứ thế mà đi rồi!" Tần Phong nhìn Hồng Hạnh rời đi, trong lòng cảm thấy vô cùng luyến tiếc. "Xuất phát!" Hồng Hạnh vung cây Đường Hoành Đao hai mét trong tay, một mình dẫn đầu tiến về phía Bắc Cương Yếu Tắc. "Xuất phát!" Tân quân thảo nguyên đồng thanh hô lớn, hùng dũng tiến theo sau.

Lúc này – trong một phủ viện ở kinh đô Đại Tần.

Tửu Tiên đang nằm trên một chiếc mỹ nhân tháp, vừa uống rượu ngon, vừa ngắm trăng sáng ngoài cửa sổ, khuôn mặt say rượu ửng hồng.

Kể từ khi Thiên Hương Cốc bị Tần Phong cướp đi, nàng đã trở thành một người vô gia cư.

Vốn muốn đến kinh đô đòi Tần Phong trả lại Tiếu Bách Hợp, ai ngờ tên hôn quân này cả ngày không làm việc đàng hoàng.

Nàng đến kinh đô Đại Tần gần một năm cũng không gặp được hắn, đành phải mua một căn trạch viện để chọn con đường "phấn đấu" lâu dài. "Ai!" Tửu Tiên đột nhiên nhìn về phía bầu trời đêm với vẻ cảnh giác.

Chỉ thấy hai bóng người từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, chính là Diệp Thần và Diệp Long, khí tức của họ cuồn cuộn mạnh mẽ hơn lần trước. "Tửu Tiên, đã quấy rầy rồi!" Diệp Thần lịch sự nói: "Tại hạ đến đây không có ác ý, chỉ là muốn xin lỗi về chuyện lần trước!" "Là các ngươi!" Tửu Tiên căn bản không tin lời nói dối trá của Diệp Thần, thần sắc cảnh giác nói: "Các ngươi đúng là to gan thật, bây giờ đã là tội phạm truy nã số một của Đại Tần rồi, vậy mà lại dám đường hoàng tiến vào kinh đô Đại Tần, chẳng lẽ không sợ bị Long Quân phát hiện sao!?" "Kinh đô Đại Tần thì sao chứ!?" Diệp Thần nở nụ cười tự tin của Long Vương nói: "Thiên hạ không có nơi nào Diệp Thần ta không dám đến, cho dù Tần Phong có phát hiện thì sao chứ, Diệp Thần ta sẽ sợ hắn ta sao!?" "Nói hay lắm, Diệp Thần sao có thể sợ Tần Phong!" Diệp Long mở miệng châm chọc nói: "Diệp Thần hắn là hy vọng của Diệp gia ta, là Bắc Cương Chiến Thần đương đại, Đại Đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử, da dày thịt béo, bị đánh một chút cũng không chết..." "Ách..." Nụ cười Long Vương của Diệp Thần lập tức cứng đờ.

Vốn dĩ không khí đã được đẩy đến đúng chỗ, chỉ chờ Diệp Long tung hứng cho hắn, ai ngờ cuối cùng lại đột nhiên nói ra một câu quá thật lòng.

Khiến hắn nhất thời không phân biệt được, rốt cuộc Diệp Long là phe nào!?

Oa!

Tiếng rồng ngâm chấn động vang lên đột ngột, khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy Thanh Long mà Tửu Tiên nuôi đột nhiên bay ra, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Diệp Thần và Diệp Long.

Mặc dù lần trước Tần Phong đã kịp thời đến Thiên Hương Cốc đánh đuổi hai người, nhưng trước khi đi họ đã ném lại "Mẫu Trư Dã Phong Cuồng 4.0", hại nó phải chạy ra ngoài cảm thụ khí tức mùa xuân. "Tửu Tiên, chúng ta thật sự không có ác ý!" Diệp Thần vội vàng an ủi nói: "Ta lần này đến đây thật sự là để bồi tội xin lỗi..." "Diệp Thần, nhanh động thủ đi!" Diệp Long trực tiếp cắt lời nói: "Tiếng rồng ngâm của Thanh Long đã truyền khắp kinh đô rồi, nhất định phải giết Tửu Tiên trước khi Tần Phong phát hiện ra chúng ta." "Ta..." Diệp Thần cảm thấy muốn khóc mà không ra nước mắt, không biết Diệp Long là phe nào.

Còn chưa kịp dùng lời nói để thuyết phục Tửu Tiên, Diệp Long đã bóc trần ý đồ thật sự của hắn. "Đồ vô sỉ!" Sắc mặt Tửu Tiên lập tức lạnh xuống, khí tức quanh thân nhanh chóng sôi trào. "Oa!" Thanh Long cảm nhận được sự phẫn nộ của Tửu Tiên, há mồm phun ra một đạo long tức. "Vãi chưởng!" Diệp Thần không kìm được chửi thề một tiếng, chỉ có thể rút Ngân Long Thương ra để tốc chiến tốc thắng.

Ầm ầm ầm!

Hai bên nhanh chóng giao chiến, tiếng nổ vang vọng khắp kinh đô. "Chuyện gì vậy!?" Bách tính trong kinh đô giật mình, đua nhau thức dậy ra cửa xem xét.

Chương 885

"Nhanh, nhanh, nhanh lên!" Thành Xuân và Mộc Thâm, những người bảo vệ kinh đô, đã sớm nhận được tin tức của Diệp Long.

Sau khi thấy hai bên đã đánh nhau, mấy chục vạn đại quân từ bốn phương tám hướng kéo đến, bao vây kín mít nơi Tửu Tiên ở. "Sao lại đến nhanh vậy!?" Sắc mặt Diệp Thần không khỏi thay đổi, trong lòng dâng lên sự hoảng sợ vô cớ.

Mặc dù miệng hắn dám nói mình không sợ Tần Phong, nhưng trận chiến với Tần Phong lần trước đã để lại cho hắn một bóng ma tâm lý nghiêm trọng.

Lúc này – Đường Xuyên, Uyên Tổng, Phương Trường ba người cũng đã đến kinh đô Đại Tần.

Vì Tần Phong đã để lại một triệu đại quân tinh nhuệ ở kinh đô Đại Tần, nên họ mãi không tìm được cách lẻn vào A Phòng Cung.

Cho đến đêm nay Diệp Thần gây ra động tĩnh lớn như vậy, khiến họ nhìn thấy cơ hội để lẻn vào A Phòng Cung. "Cơ hội tốt!" Đường Xuyên kích động nói: "Lúc này lính gác trong thành đều bị điều đi rồi, chúng ta hoàn toàn có thể nhân cơ hội này lẻn vào A Phòng Cung." "Ngươi vào trước đi, có chuyện gì ta sẽ hỗ trợ ngươi!" Phương Trường nhìn bức tường cao của A Phòng Cung, không vội vàng xông lên đầu tiên.

Bởi vì mỗi lần hắn cảm thấy có thể đánh bại Tần Phong, thì luôn phát hiện ra những bất ngờ không lường trước được, nên hắn cũng không biết lần này có phải là cục diện do Tần Phong bày ra hay không.

Tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút, cứ để Đường Xuyên đi thử nước trước. "Ngươi đ*ch còn là đàn ông không!?" Uyên Tổng liếc mắt một cái đã nhìn thấu Phương Trường đang nghĩ gì, rất khó chịu nói: "Xuyên ca với ngươi tâm đầu ý hợp, ngươi lại chơi trò đấu trí với Xuyên ca, Xuyên ca là giúp ngươi cứu phụ nữ, ngươi lại lấy Xuyên ca làm bia đỡ đạn sao!?" "Ngươi mới không phải đàn ông!" Phương Trường như bị kích động, một tay khóa cổ Uyên Tổng. "Ngươi, ngươi đ*ch thả ta ra!" Uyên Tổng bị khóa cổ đến mức trợn trắng mắt, nhanh chóng cùng Phương Trường đánh nhau. "Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!" Đường Xuyên vội vàng tiến lên, kéo hai người ra.

Hiện tại họ đang ở bên ngoài A Phòng Cung, chỉ cần gây ra một chút động tĩnh là có khả năng bị phát hiện, đến lúc đó đừng nói là lén lút cứu người, liệu có thể toàn thân rút lui an toàn hay không cũng khó nói.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ long trời lở đất lại vang lên, che lấp âm thanh do ba người tạo ra.

Chỉ thấy Diệp Thần và Tửu Tiên đang giao chiến kịch liệt trên không trung, Đế Uy khủng bố phát ra càng quét khắp kinh đô, khiến các đại lão trong thành đua nhau xuất quan xem xét.

Ầm!

Ầm!

Một đạo kim quang từ A Phòng Cung bay thẳng lên trời, tiếng nổ siêu thanh vang dội cũng theo sát phía sau. "Làm sao có thể!?" Diệp Thần trong lòng không khỏi hoảng sợ, cảm nhận được khí tức của Tần Phong.

Chỉ thấy Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong lập tức xuất hiện trước mặt hắn, Côn Bằng Chi Uy khinh thường thiên hạ cũng theo đó bùng phát. "Hắn ta lại có một bản thể ở trong cung!" Tửu Tiên suýt nữa thì tức điên lên.

Vốn tưởng Tần Phong dẫn binh đi thảo nguyên rồi, ai ngờ hắn lại có một bản thể ở trong A Phòng Cung, hại nàng dùng hết tiền mua một căn nhà ở kinh đô Đại Tần. "Đại Đế!" Diệp Thần nhìn thấy Tần Phong đột phá Đại Đế, nỗi sợ hãi trong lòng bắt đầu lan tràn.

Lần trước Tần Phong ở cảnh giới Chuẩn Đế đã đánh cho hắn ra bóng ma tâm lý rồi, bây giờ đột phá đến Đại Đế thì chẳng lẽ không đánh cho hắn ra bã sao!?

Chỉ thấy Diệp Thần đã sớm không còn Chiến Thần Chi Tâm nữa, kéo Diệp Long bên cạnh nhanh chóng quay người bỏ đi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trở thành bóng ma tâm lý của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, đạt được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Muốn chạy à!?" Ánh mắt Tần Phong tràn đầy chiến ý.

Mặc dù hắn biết khả năng giết chết Diệp Thần không cao, nhưng ai có thể từ chối một máy cày điểm cấp sử thi chứ!?

Ầm ầm ầm!

Côn Bằng Chi Uy ngút trời như bài sơn đảo hải từ trong cơ thể Tần Phong bùng phát, không chỉ khiến cả bầu trời đêm phong vân biến sắc, mà còn khiến toàn trường dâng lên nỗi kinh hoàng vô tận.

Chỉ thấy hư ảnh Côn Bằng khổng lồ xuất hiện, bao trùm kinh đô Đại Tần. "Côn Bằng!" Ánh mắt Diệp Thần tràn ngập nỗi sợ hãi vô tận, không hiểu Tần Phong sao lại biến thành Côn Bằng.

Lúc này – toàn bộ kinh đô, tiếng bàn tán nổi lên không ngớt. "Chẳng lẽ đây chính là Thân Ngoại Hóa Thân của Long Quân sao!?" "Thân Ngoại Hóa Thân là gì!?" "Ta cũng không biết, là tiên nhân Thượng Giới nói, ngươi có thể hiểu là có hai Long Quân!" "Là phân thân của Long Quân, luyện hóa Côn Bằng thành phân thân của mình!"

"Nghe nói Thân Ngoại Hóa Thân này của Long Quân, có thể áp chế tiên nhân Thượng Giới mà đánh, cũng không biết là thật hay giả." "Thật đó, lúc đó ta cũng có mặt, suýt chút nữa đã giết chết tiên nhân Thượng Giới, đơn giản là khủng bố tột cùng!" "Vốn tưởng rằng sau khi Long Quân đi rồi, phòng ngự của kinh đô sẽ rất mỏng manh, không ngờ là ta nông cạn rồi, đã xem thường sự cường đại của Đại Tần!" "..." Phương Trường ba người nhìn nhau, trong lòng cảm thấy một trận run rẩy.

Nếu vừa rồi họ thật sự không biết sống chết mà lẻn vào A Phòng Cung, thì bây giờ e rằng đã trở thành ba thi thể lạnh lẽo rồi.

Oa!

Côn Bằng khổng lồ ngẩng đầu rống dài, lao mạnh về phía Diệp Thần. "Đừng có mà xem thường người khác!" Diệp Thần cũng không biết là Chiến Thần thức tỉnh, hay là đã uống cạn mấy chục bát súp gà.

Chỉ thấy Ngân Long Thương trong tay hắn bùng phát một đạo hàn quang chói mắt, không chỉ thi triển ra Thương Vực của mình, mà còn kích hoạt hình thái thứ hai của Hoang Cổ Thánh Thể.

Ầm ầm ầm!

Thương ra như rồng muốn phá vỡ thương khung, cả thiên địa theo đó chấn động.

Kèm theo một cỗ năng lượng hủy thiên diệt địa bùng phát, cả người hắn lóe lên kim quang chói mắt, tựa như một Chiến Thần cái thế vô địch giáng lâm nhân gian.

Phanh một tiếng!

Ngay khi mọi người tưởng rằng Diệp Thần sẽ đại sát tứ phương, một tiếng đánh vang dội đặc biệt rõ ràng trong bầu trời đêm.

Chỉ thấy Côn Bằng khổng lồ do Tần Phong hóa thành, tựa như một con cá voi sát thủ lưu manh vô sỉ nhập thể, một cú "Thần Côn Bãi Vĩ" (Vẫy đuôi cá thần Côn Bằng) đưa Diệp Thần lên trời... "Á!" Đám quần chúng ăn dưa đều sững sờ tại chỗ.

Vốn dĩ còn đang mong chờ Bắc Cương Chiến Thần đại triển thần uy, ai ngờ giây tiếp theo đã bị đánh bay ra ngoài. "Tên biến thái này!" Tửu Tiên hít sâu một hơi.

Không phải Diệp Thần không đủ mạnh, mà là Tần Phong quá biến thái.

Chương 886

"Phụt!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, cưỡng ép bản thân dừng lại. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đánh trọng thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, đạt được 30 vạn Phản Phái Điểm!" "Mới 30 vạn thôi à!?" Tần Phong cảm thấy không mấy hài lòng, lại lần nữa lao về phía Diệp Thần. "Tần Phong!" Sắc mặt Diệp Thần trở nên dữ tợn.

Là một Bắc Cương Chiến Thần từng cao cao tại thượng, bao giờ từng chịu loại ủy khuất này, cứ như thể đã thắp sáng vầng hào quang của chính mình, khí tức quanh thân bắt đầu cuồn cuộn không ngừng.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ long trời lở đất vang vọng thiên địa, khiến hư không bắt đầu chấn động dữ dội. "Đây là đột phá Đại Đế trung giai sao!?" Tần Phong đã quen với sự vô lý của Thiên Tuyển Chi Tử, lập tức nở nụ cười gian xảo nói: "Diệp Thần, Tiểu Nhu muội tử của ngươi rất 'mềm', trẫm vô cùng hài lòng!" "Ngươi, phụt..." Diệp Thần tức giận công tâm, một ngụm máu tươi phun ra.

Cả người hắn cũng như quả bóng xì hơi, lập tức héo tàn, thanh tiến độ đột phá Đại Đế trung giai bị gián đoạn. "Bệ hạ, vẫn tiện như mọi khi!" Diệp Long ở một bên thở dài một tiếng, nhớ lại chuyện khi xưa lên "thuyền giặc".

Ông!

Ông!

Kiếm ý xung thiên, rực rỡ chói mắt!

Chỉ thấy Tần Phong quả quyết nắm bắt cơ hội, lại lần nữa vung ra một kiếm về phía Diệp Thần. "Sao con người lại có thể vô liêm sỉ đến mức này chứ!?" Tửu Tiên trong lòng điên cuồng than vãn.

Rõ ràng sở hữu thực lực trấn áp vạn cổ, nhưng hắn cố tình lại chọn cách lén lút tấn công.

Lúc này – một đạo kiếm quang ẩn hiện như thể vượt thời gian từ viễn cổ mà đến, khí tức khủng bố diệt sát mọi thứ lập tức bao trùm kinh đô. "Tần Phong, ngươi đi chết đi!" Diệp Thần không thể chấp nhận được nỗi uất hận không thể nguôi ngoai, đón gió mà động, như con chó điên lao về phía Tần Phong.

Thương ra như rồng, thiên băng địa liệt!

Chỉ thấy Diệp Thần hóa thành hai con cự long màu vàng kim, với tốc độ cực nhanh lao về phía Tần Phong.

Ầm ầm ầm!

Hai bên va chạm, nổ tung trời đêm.

Ánh sáng chói mắt chiếu sáng bầu trời đêm đen kịt, năng lượng tản mát như bão tố càn quét thiên địa, những vết nứt dữ tợn trên mặt đất không ngừng lan rộng. "Thảm quá!" Đám quần chúng ăn dưa ném ánh mắt đồng tình.

Chỉ thấy Tần Phong đứng vững trên bầu trời đêm không hề nhúc nhích, Diệp Thần đối diện thì thần sắc chật vật, dù trên người có Chiến Thần Giáp bảo vệ, máu tươi cũng cứ như không cần tiền mà phun ra. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đánh trọng thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, đạt được 30 vạn Phản Phái Điểm!" "Ơ!?" Tần Phong đột nhiên nhíu mày, phát hiện khí tức Thiên Đạo giáng lâm.

Nếu hắn tiếp tục ra tay với Diệp Thần, tám phần sẽ kích hoạt cơ chế bảo vệ của Thiên Đạo. "Trẫm sớm muộn cũng trảm thiên chứng đạo!" Tần Phong bất mãn hừ một tiếng, bắt đầu hô hoán Nam Số Một ra sân. "Diệp Thần, chúng ta đi thôi!" Diệp Long nghe thấy tiếng gọi của Tần Phong, lập tức tiến lên đưa Diệp Thần rời đi. "Đuổi!" Thành Xuân, Mộc Thâm vô cùng phối hợp, vội vàng dẫn đại quân đi truy bắt. "A!" Ngay khi mọi người tưởng rằng đại chiến đã kết thúc, một tiếng la hét tức giận của nữ tử vang lên.

Chỉ thấy Tửu Tiên đứng trước một đống phế tích, tức giận dậm chân la lớn, trước hết là Thiên Hương Cốc bị cướp mất, bây giờ căn nhà mà nàng mua bằng tất cả tiền lại đổ nát rồi. "Trân trọng sinh mệnh, tránh xa cờ bạc ma túy và... bất động sản!" Tần Phong lắc đầu thở dài một tiếng, quay người chuẩn bị hồi cung... "Khoan đã!" Tửu Tiên đột nhiên chặn Tần Phong lại, mặt đầy giận dữ nói: "Ta đã đến kinh đô đợi chàng gần một năm rồi, hôm nay chàng hoặc là trả lại Thiên Hương Cốc cho ta, hoặc là trả lại Tiếu Bách Hợp cho ta!" Nói xong liền đưa ngọc thủ ra trước mặt Tần Phong. "Không tiện rồi!" Tần Phong mặt đầy vô tội nói: "Trẫm chỉ là một Thân Ngoại Hóa Thân, không thể thay bản tôn đưa ra quyết định, ngươi có chuyện gì có thể đợi bản tôn trở về tìm hắn, trẫm bây giờ phải trở về tiếp tục tu luyện rồi." "Ngươi đừng có chơi trò đó với ta!" Tửu Tiên tức giận phồng má, tiếp tục chặn không cho Tần Phong rời đi.

Nếu vừa rồi Tần Phong không nói ra câu "Tiểu Nhu rất 'mềm'" đó, nàng nói không chừng còn thật sự bị hắn lừa gạt qua loa, nhưng chỉ với câu nói vừa rồi của hắn, nàng dám khẳng định người trước mặt này chắc chắn là Tần Phong.

Bởi vì ngoài Tần Phong ra, không ai có thể có cái khí chất đê tiện này.

Ngay khi Tần Phong và Tửu Tiên đang giằng co, Phương Trường ba người đã lẻn vào A Phòng Cung, và cũng thành công tìm thấy Dịch Đình nơi các cung nữ ở. "Các ngươi là ai!?" Một cung nữ nhìn thấy ba người, lập tức cảnh giác. "Xem Lam Ngân Quấn Quanh của ta!"

Đường Xuyên quả quyết ra tay, thành công khống chế cung nữ.

Chỉ thấy những dây leo màu xanh lam nhanh chóng quấn quanh cung nữ, không chỉ trói chặt cơ thể, mà ngay cả miệng cũng bị dây leo bịt kín, chỉ có thể dùng đôi mắt kinh hoàng nhìn ba người. "Chuyện gì vậy!?" Một giọng nói thanh lãnh đột nhiên vang lên, khiến cơ thể Phương Trường không khỏi run lên.

Không sai!

Đây chính là giọng nói của Nam Phong Công Chúa, là bạch nguyệt quang mà hắn ngày nhớ đêm mong.

Chỉ thấy Nam Phong Công Chúa nghe thấy động tĩnh chạy ra xem xét, thấy Đường Xuyên và những người khác theo bản năng chuẩn bị hô lớn, nhưng ngay sau đó ánh mắt nàng nhìn thấy Phương Trường ở dạng lolita. "Ngươi, ngươi là Phương Trường!?" Cơ thể mềm mại của Nam Phong Công Chúa không khỏi run lên, không dám tin người trước mắt là Phương Trường.

Phương Trường năm xưa là một thiếu niên phong độ lẫy lừng khắp Đại Việt Hoàng Triều, là tình nhân trong mộng của biết bao nữ tử thế gia đại tộc, nay sao lại biến thành bộ dạng này!? "Nam Phong!" Phương Trường đầy nước mắt, giọng nói nghẹn ngào nói: "Ta đến muộn rồi, để nàng phải chịu ủy khuất rồi!" "Phương Trường!" Khóe mắt Nam Phong Công Chúa cũng ướt đẫm.

Hoàng tộc Đại Việt của họ đã bị Tần Phong hạ lệnh chém giết, Phương Trường coi như là người thân duy nhất của nàng trên đời này rồi.

Bây giờ hắn lại bất chấp nguy hiểm đến tìm nàng, nói không cảm động tuyệt đối là nói dối.

Chương 887

"Nam Phong, đi với ta đi!" Phương Trường ánh mắt đầy ai cầu nói: "Chúng ta buông bỏ mọi ân oán, đổi tên đổi họ ẩn cư, không quan tâm chuyện giang hồ, cũng không bận tâm tranh chấp triều đình, mỗi ngày mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, sống cuộc sống nam cày nữ dệt, chăn ngựa thả dê có được không!?" "Phương Trường!" Cơ thể mềm mại của Nam Phong Công Chúa run lên, hiển nhiên có chút bị thuyết phục.

Là công chúa của Đại Việt Hoàng Triều, từ nhỏ nàng đã sống trong trung tâm quyền lực.

Nàng đã chứng kiến quá nhiều sự lừa lọc, tranh đấu hậu cung...

Để sống sót không thể không đeo mặt nạ làm người, làm rất nhiều việc mà mình không thích làm, chưa từng có một khắc nào được bỏ mặt nạ làm chính mình.

Ngay lúc này – không biết là vận may của Phương Trường không thể chống đỡ nguyện vọng của hắn, hay là "Thiên Đạo Daddy" của hắn không cho phép hắn có ý nghĩ ẩn cư.

Chỉ thấy cung nữ nhỏ vừa bị trói năm hoa, dùng răng cắn đứt dây leo của Lam Ngân Quấn Quanh. "Có thích khách, mau bắt thích khách!" Cung nữ nhỏ lập tức lớn tiếng la hét, giọng nói the thé vang vọng khắp trời đêm. "Không hay rồi!" Đường Xuyên trong lòng giật mình, không ngờ cung nữ nhỏ lại có thể thoát thân. "Thích khách ở đâu!?" Tiếng bước chân dồn dập từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Chỉ thấy Vũ Lâm Vệ bảo vệ an toàn cho A Phòng Cung, từ bốn phương tám hướng xông về phía Dịch Đình, ngay cả cha của Tần

Phong, Thạch Trung Ngọc cũng bị kinh động. "M* nó, có hết chưa vậy!" Thạch Trung Ngọc chửi bới nói: "Buổi tối cứ liên tiếp gây rối, thật sự coi con ta và Cửu Vị Tổ không có mặt, Tần gia ta không có người sao!?" "Không ổn, mau chạy!" Sắc mặt Uyên Tổng không khỏi thay đổi, vội vàng kéo hai người bỏ chạy.

Hắn biết rõ đạo lý "song quyền nan địch tứ thủ", nên muốn sống sót thì phải xông ra trước khi đối phương hình thành vòng vây, nếu không một khi vòng vây hình thành, họ chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ. "Nam Phong!" Phương Trường vô cùng sốt ruột hô lớn một tiếng, đưa tay muốn kéo Nam Phong Công Chúa đi cùng. "Phương Trường!" Nam Phong Công Chúa cũng nhanh chóng đuổi theo.

Thế nhưng ngay khi tay hai người sắp chạm vào nhau, Nam Phong Công Chúa trượt chân ngã xuống đất. "Nam Phong!" Phương Trường phát ra một tiếng kêu xé lòng, trơ mắt nhìn hai người cách xa dần. "A Phòng Cung là nơi nào, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao!" Giọng nói lạnh lẽo của Tần Phong đột nhiên vang lên, uy áp khủng bố cũng càn quét thiên địa. "Là Tần Phong!" Đồng tử Uyên Tổng co rút mạnh, trong lòng thầm kêu tiêu đời rồi.

Phanh một tiếng!

Ngay khi giọng Tần Phong vang lên, Phương Trường đã bị sợ vỡ mật, không còn tâm trí quản cái tình yêu chó má gì nữa, không chút do dự đẩy Uyên Tổng ra ngoài. "Ngươi..." Uyên Tổng khó tin quay đầu lại, không dám tin Phương Trường lại bán đứng đồng đội. "Ngươi, ngươi vô sỉ..." Đường Xuyên tức giận lớn tiếng trách mắng Phương Trường, nhưng tốc độ dưới chân lại không hề chậm lại.

Chỉ thấy hai người phi thẳng lên trời, dùng hết sức bình sinh, không hề ngoảnh đầu lại biến mất trong màn đêm. "Phương Trường!?" Tần Phong thần sắc không khỏi sững sờ.

Vừa rồi hắn nghe thấy động tĩnh còn đang nghĩ, là kẻ nào to gan như vậy dám trộm nhà hắn, không ngờ lại là Phương Trường và Đường Xuyên hai tên chuột cống này.

Phanh một tiếng!

Thạch Trung Ngọc vỗ một chưởng, thành công đánh trúng Uyên Tổng. "Phụt!" Uyên Tổng phun ra một ngụm máu tươi, ánh sáng trong mắt bắt đầu tiêu tán. "Là hắn!" Tần Phong nhìn Uyên Tổng, trong lòng một trận hư vô.

Vốn dĩ còn hy vọng Uyên Tổng có thể tiến hóa thành Thiên Tuyển Chi Tử, không ngờ hắn lại "hạ tuyến" (chết) một cách cẩu thả như vậy. "Đuổi!" Thạch Trung Ngọc trong lòng cảm thấy vô cùng bực bội, không định bỏ qua hai người đang bỏ chạy. "Cha, thôi đi!" Tần Phong mở miệng ngăn cản.

Mặc dù Đường Xuyên và Phương Trường đều là chuột cống hạng bét, nhưng cũng không phải người bình thường có thể chém giết, đừng đến lúc đó người không giết được, ngược lại còn tặng trang bị, tặng kinh nghiệm cho bọn họ. "Được!" Thạch Trung Ngọc không hỏi tại sao.

Bởi vì hiện tại hắn đang noi gương Nhị Tổ Tần Gia, bên trên có nhiều lão tổ bảo vệ, bên dưới có một đứa con trai yêu nghiệt, một đứa con trai "tặng kèm" (Tần Hạo), việc gì phải lãng phí tế bào não đó nữa...

“Tiểu sư muội…” Uyên Tổng mí mắt ngày càng nặng trĩu, trong lòng vô cùng không cam tâm.

Hắn vẫn chưa đợi được tiểu sư muội hồi tâm chuyển ý, cũng chưa báo thù cho Lâm gia… Hắn còn rất nhiều tâm nguyện chưa hoàn thành.

Đáng tiếc, Thạch Trung Ngọc giờ đã là tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong, với tu vi của hắn thì căn bản không có khả năng sống sót.

“Ách…” Uyên Tổng phát ra một tiếng khụt khịt, ánh sáng trong mắt triệt để tiêu tán.

“Haizz, ngươi bảo trẫm phải nói gì về ngươi đây!” Tần Phong nhìn Uyên Tổng đã chết, không khỏi thở dài nói: “Trẫm gặp mấy đứa có hào quang là đều phải tránh đi, nhưng ngươi lại cứ thích chơi chung với hai đứa có hào quang, giờ thì hay rồi, bị khắc chết rồi chứ gì!?” “Phong nhi!” Thạch Trung Ngọc đầy nghi hoặc nói: “Con nhận biết tên thích khách này sao!?” “Nhận biết!” Tần Phong bất đắc dĩ nói: “Coi như là sư huynh đồng môn của Vũ Lăng Thánh Địa, vốn dĩ muốn để hắn về nhà tu thân dưỡng tính, nhưng ai ngờ lại chơi chung với hai đứa trẻ hư, kết quả mất trắng mạng sống của mình.” “Con không cần quá tự trách!” Thạch Trung Ngọc mở miệng an ủi: “Đây không phải lỗi của con, là do chính hắn không chịu học hỏi, xuất thân danh môn nhưng không biết quý trọng lông cánh, suốt ngày chơi bời với những người không ra gì.” “Dạ, Phong nhi đã hiểu rồi!” Tần Phong được khai sáng, tâm tình lập tức tốt lên.

“Bệ hạ đúng là nhân quân!” Các cung nữ lục tục đi ra, nhìn Tần Phong ánh mắt đầy tim.

“Bệ hạ!!” Tiểu cung nữ thoát nạn vội vàng tố cáo: “Hai tên thích khách kia là đến cứu Nam Phong công chúa, nàng ta còn muốn cùng thích khách bỏ trốn khỏi cung A Phòng.” “Nam Phong công chúa!?” Tần Phong nghe vậy, quay đầu nhìn lại.

“Bệ hạ, nô tỳ không có!” Nam Phong công chúa sợ tới mức mặt mày không còn chút máu, vội vàng run rẩy quỳ rạp xuống đất.

Là nữ nhân tận mắt chứng kiến Tần Phong quật khởi, nàng ta rõ ràng hơn bất kỳ ai về sự khủng bố của Tần Phong.

Đừng thấy hắn vẻ ngoài nhân từ, thực chất lại là kẻ tâm ngoan thủ lạt.

Nếu ngươi không gây uy hiếp cho hắn, hắn sẽ tha cho ngươi một mạng để làm vật chơi đùa, thỏa mãn thú vui sưu tầm của mình.

Nhưng một khi ngươi thoát khỏi sự khống chế của hắn, hắn sẽ không chút do dự mà diệt sát ngươi, cho dù ngươi có tài ăn nói đến đâu cũng không thể lay chuyển hắn nửa phần.

“Dám nói dối trước mặt trẫm…” Tần Phong đi đến trước mặt Nam Phong công chúa, nhìn xuống nói: “Ngươi có phải đã quên rồi, năm xưa trẫm đã ‘khai miệng’ ngươi như thế nào không!?” “Bệ hạ, thật sự không có!!” Nam Phong công chúa như một thiếu nữ yếu ớt, đáng thương, ấm ức rơi lệ nói: “Là Phương Trường một mình tình nguyện đến cứu nô tỳ, nô tỳ từ đầu đến cuối chưa từng nghĩ đến việc phản bội bệ hạ.” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ nhục nhã bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Trung cấp, nhận được 500 điểm Phản Phái!” “Thật sao!?” Tần Phong không để ý đến Nam Phong công chúa, ngẩng đầu nhìn về hướng Phương Trường rời đi.

Không biết lần thất bại này của Phương Trường có thể kích thích hắn thăng cấp lần nữa không.

“Đúng vậy, Bệ hạ!” Nam Phong công chúa quỳ rạp trên đất, chờ phán quyết cuối cùng của Long Quân.

Chương 888

“Trẫm sẽ cho ngươi một cơ hội!” Tần Phong không làm khó Nam Phong công chúa, định giữ nàng ta lại để kích thích Phương Trường.

Đừng thấy hắn hiện giờ động một tí là tiêu phí mấy chục triệu điểm Phản Phái, nhưng khoảng thời gian vui vẻ nhất vẫn là những ngày có Phương Trường bầu bạn.

Khi đó nhị đệ còn nhỏ không hiểu hắn, Tiểu Tam Tam lại không ở bên cạnh hắn, chính Phương Trường đã không oán không hối mà bầu bạn, giúp hắn vượt qua khoảng thời gian khó khăn ban đầu.

Càng là cung cấp cho hắn sáu vị Đại Đế, có được nền tảng để sáng lập Tập đoàn Đại Tần!

“Thằng bé này!!” Thạch Trung Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu.

Y thật sự không thể hiểu nổi, Tần Phong hiện giờ cao quý là Thủy Hoàng Đại Tần, muốn nữ tử nào mà chẳng có, vì sao lại cứ cố chấp với công chúa vong quốc này!?” “Đa tạ Bệ hạ, đa tạ Bệ hạ…” Nam Phong công chúa vội vàng dập đầu, có cảm giác may mắn thoát chết.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ nhục nhã bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Trung cấp, nhận được 500 điểm Phản Phái!” “Mới có 500 điểm!” Tần Phong rõ ràng không hài lòng với chút điểm muỗi này, xoay người trở về cung tiếp tục tu luyện.

Mặc dù thân ngoại hóa thân của hắn chưa dùng Đan căn cơ, nhưng may mắn là hắn có kết giới thời gian của Đồng Tiền Độ Nhật Như Niên.

Sau khi liên tục sử dụng bảy tám lần kết giới thời gian, đã thành công củng cố căn cơ Đại Đế sơ giai, hiện tại trở về hoàn toàn có thể xung kích Đại Đế trung giai.

"Tần Phong!!" Tửu Tiên đang đứng giữa hư không, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cướp nữ nhân của hắn, ép hắn thỏa hiệp thì thôi đi, còn trộm Thiên Hương Cốc của hắn, hủy ngôi nhà mà hắn mua bằng tất cả tiền tiết kiệm, sau đó còn phủi mông bỏ đi, hoàn toàn không có ý định bồi thường.

Cảnh tượng chuyển sang – Diệp Long dẫn theo Diệp Thần, thành công thoát khỏi vòng vây.

"Đáng chết, suýt chút nữa là giết được Tửu Tiên!" Diệp Thần tức giận nói: "Thân ngoại hóa thân đó rốt cuộc là cái gì?

Sao trên đời lại có phân thân mạnh hơn cả bản thể được, đây là phân thân kiểu gì vậy!?" "Diệp Thần, đừng như vậy!" Diệp Long dùng giọng điệu 'vì tốt cho ngươi' khuyên nhủ: "Mặc dù chúng ta lần này không giết được Tửu Tiên, nhưng lại bất ngờ khám phá được át chủ bài của Tần Phong, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng mà!" "Ngươi nói đúng!" Diệp Thần hít sâu một hơi nói: "Biết địch biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng!" "Khụ khụ…" Diệp Long ghi nhớ lời Tần Đạo dặn dò, ho ra tiên huyết để lấy lòng thương hại.

"Diệp Long, ngươi không sao chứ!?" Diệp Thần lập tức đau lòng không thôi nói: "Đều tại ta vô dụng, mỗi lần đều phải để ngươi đến cứu ta, nếu không có ngươi, ta e rằng đã chết không biết bao nhiêu lần rồi." "Huynh đệ với nhau, hà tất nói lời này!" Diệp Long sắc mặt trắng bệch, không quên vẽ vời tương lai: "Chỉ cần hai huynh đệ chúng ta đồng lòng, nhất định có thể lật đổ Tần bạo ngược, khôi phục Đại Yến!" "Đúng, khôi phục Đại Yến!" Diệp Thần nuốt trọn chiếc bánh lớn, trong mắt lóe lên ánh sáng kiên định.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm minh trong trẻo đột nhiên vang lên, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy từ đằng xa có một đạo kiếm quang nhanh chóng bay tới, chính là Tiểu Tam Tam đến tìm Diệp Thần giegie báo thù.

“Ngọa tào, lại là tên này!!” Diệp Thần không nhịn được thốt lên một tiếng tục tĩu.

Do hắn vừa bị Tần Phong đánh trọng thương, nên chỉ có thể cùng Diệp Long dắt tay nhau bỏ chạy khắp chân trời.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích hai đại Thiên Mệnh đánh nhau, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!” “Tiểu Tam Tam tìm thấy Diệp Thần giegie rồi à?!” Tần Phong không rảnh để ý đến hai người họ, đi đến bên cạnh nhị đệ ngồi xuống.

Kể từ lần bị hắn đánh một chưởng, nhị đệ đã bắt đầu có dấu hiệu ‘nằm ỳ’, hiện tại cũng không tu luyện nữa, mỗi ngày chỉ là cố gắng hít thở, ăn uống nghiêm túc, nằm ỳ cho tốt.

“Nhị đệ!” Tần Phong liếc nhìn nhị đệ bên cạnh, mở miệng dò hỏi: “Lát nữa chúng ta sẽ khởi hành về Thăng Long, trên đường sẽ đi qua Thập Lý Tần Hoài Hà.” “Ồ!” Tần Hạo thờ ơ, mất đi nhiệt huyết ngày xưa.

“Nếu hắn thật sự nằm ỳ, sau này ai sẽ dọn dẹp đống hỗn độn đây!?” Tần Phong thấy nhị đệ chơi thật, vội vàng mang chén canh gà đến nói: “Nhị đệ, hảo hán chí ở phương Tây, hảo muội tử do ta khai quang, à, không phải, do ta giúp đỡ, ngươi tuổi trẻ như vậy sao có thể nằm ỳ ở đây, lãng phí thanh xuân tươi đẹp…” “Lãng phí thì lãng phí thôi!” Tần Hạo vẫn thờ ơ, như thể đã hoàn toàn buông xuôi.

Bây giờ ca ca hắn đã thống nhất Hoang Cổ, góp ý thì không những bị đánh, còn nói Đại Tần là Đại Tần của hắn, không đến lượt mình chỉ trỏ.

Nói không lại, đánh không lại!

Mệt rồi!

Hủy diệt đi!

“Vẫn còn giận ca ca sao!?” Tần Phong thấy nhị đệ vẫn không uống canh gà, như một ông chủ hắc tâm đang nóng ruột, bắt đầu đánh bài tình cảm: “Thật ra ngươi cũng không thể trách ca ca, ca ca bây giờ cao quý là Thủy Hoàng của Đại Tần, lại vừa mới thu phục các bộ lạc thảo nguyên, ngươi trước mặt họ mà cãi lại ca ca, khiến ca ca sau này làm sao mà phục chúng?

Đặt uy tín của Thủy Hoàng Đại Tần ta vào đâu!?” “Đúng thì là đúng, sai thì là sai!” Tần Hạo như tìm được chỗ trút giận, vẻ mặt phẫn nộ nói: “Ngươi thân là Long Quân, nên đi đầu tự luật nghiêm khắc, nếu làm sai mà không cho người ta nói, chỉ lo uy vọng cá nhân của mình, thì những người dưới quyền chẳng phải sẽ bắt chước sao?

Đến lúc đó triều đình toàn là lũ tiểu nhân, ai lại thật lòng vì thiên hạ chúng sinh mà làm chủ!?” “Nhị đệ, ngươi vẫn còn quá trẻ!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, nhìn về phía bộ lạc thảo nguyên phía trước.

Chỉ thấy hai đứa trẻ đang chơi đùa trên thảo nguyên, ngay sau đó hắn phẩy tay không trung tạo ra hai chiếc xích đu.

“Xích đu!?” Tần Hạo thần sắc không khỏi ngẩn ra, không hiểu Tần Phong đang làm gì.

Chỉ thấy hai đứa trẻ nhìn hai chiếc xích đu từ không trung xuất hiện, đầu tiên là cẩn thận tiến lên, sau khi xác nhận không có nguy hiểm, liền trèo lên chơi đùa vui vẻ.

Trong lúc đó – Tần Phong lặng lẽ nhìn, không có ý định nói chuyện.

Đợi đến khi hai đứa trẻ chơi đùa vui vẻ, hắn lại phẩy tay thu hồi một chiếc xích đu, đứa trẻ kia đầu tiên là nghi hoặc một lúc, ngay sau đó liền bắt đầu tranh giành chiếc xích đu còn lại.

Đứa trẻ thắng thì tiếp tục ngồi xích đu chơi đùa, đứa trẻ thua thì ấm ức đẩy xích đu.

“Ngươi đang làm gì vậy!?” Tần Hạo thần sắc không vui nói: “Ngươi thân là Thủy Hoàng Đại Tần, thế nhân ban cho ngươi quyền lực vô thượng, là để ngươi bảo vệ họ, không phải để ngươi đùa giỡn họ.” “Ngươi quả nhiên vẫn còn quá trẻ!” Tần Phong bất đắc dĩ lắc đầu.

Phát hiện nhị đệ vẫn là một thanh niên nhiệt huyết mà não bộ hoàn toàn không phát triển, tiểu não phát triển không hoàn chỉnh.

“Ngươi đừng có chơi trò đó với ta!” Tần Hạo như thiếu niên nổi loạn, bất phục hừ hừ nói: “Chúng ta là song sinh mà, ngươi chẳng qua chỉ lớn hơn ta ba tuổi mà thôi!” “Em trai không nghe lời thì làm sao, vậy thì đánh một trận là được rồi!” Tần Phong ngẩng đầu liếc nhìn nhị đệ, cái tâm muốn đánh em trai bắt đầu rục rịch.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!?” Tần Hạo lập tức căng thẳng, cảm thấy mông bắt đầu đau rồi.

Chỉ tiếc là Tần Phong đánh nhị đệ không bao giờ để qua đêm, không nói hai lời xông lên liền là một trận giáo dục yêu thương.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đánh một quyền vào Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 100 điểm Phản Phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đá một cước vào Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 100 điểm Phản Phái!” “……” Quyền quyền đến thịt, tuyệt không lưu tình.

“Quả nhiên là anh ruột mà!” Mộc Tú nhìn mà trong lòng lạnh toát, thầm mặc niệm cho Tần Hạo hai phút rưỡi.

“Đúng là anh ruột!” Tam Lộng Đại Sư ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó tiếp tục chìm vào suy tư.

“Đồ ngốc!” Mộc Tú hiếu kỳ hỏi: “Mấy ngày nay ngươi làm sao vậy?

Đang nghĩ gì vậy!?” “A Di Đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp tay: “Bần tăng đang tìm hiểu tầng hàm nghĩa thứ hai trong câu ‘quảng chinh Tây Di, giáo thông Tây Hải’ mà Bệ hạ đã nói.” “Vậy ngươi đã hiểu ra điều gì!?” Mộc Tú hiếu kỳ xích lại gần, cũng muốn biết tầng hàm nghĩa thứ hai.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp tay, thần sắc buồn bã nói: “Bần tăng tư chất ngu độn, đến nay vẫn chưa thể hiểu ra tầng hàm nghĩa thứ hai của Bệ hạ, thật sự là có lỗi với danh tiếng Đại Việt Sư!” “Thật là đáng tiếc quá!” Mộc Tú bất đắc dĩ thở dài, ưu sầu vì không thể lĩnh hội thánh ý.

Cảnh tượng chuyển sang – Đường Xuyên vẻ mặt đau lòng nhìn về phía sau, phát hiện không có ai đuổi theo mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 889

“Nam Phong, không có nàng, ta làm sao sống nổi đây!!” Phương Trường thì ở một bên khóc đến xé ruột xé gan.

Vốn dĩ chỉ còn một chút nữa là có thể cùng Nam Phong công chúa song túc song phi, nhưng ai ngờ Tần Phong lại trở về nhanh như vậy, không những khiến hắn bỏ lỡ cơ hội cứu bạch nguyệt quang, mà còn dọa cho hắn ‘dịch thể ba mươi bảy độ’ thấm ướt ống quần.

“Phương Trường!!” Đường Xuyên lập tức đứng trên đạo đức chế cao điểm, phẫn nộ túm lấy Phương Trường chất vấn: “Hai huynh đệ chúng ta hết lòng giúp ngươi thoát khỏi ám ảnh, nhưng cái tên khốn nhà ngươi lại đẩy Lâm Uyên ra làm bia đỡ đạn.” “Hắn không chết, chúng ta sẽ chết!” Phương Trường dùng tiếng gầm giận dữ che giấu nỗi sợ hãi trong lòng nói: “Thà rằng chúng ta ba người đều chết, không bằng chết một mình Lâm Uyên, hơn nữa hắn cùng Tần Phong xuất thân từ Vũ Lăng Thánh Địa, Tần Phong chưa chắc sẽ giết hắn.” “Ngươi đúng là máu lạnh vô tình!” Đường Xuyên tức giận nói: “Ta và Lâm Uyên đúng là mù mắt rồi, mới đi giúp hạng người như ngươi!” “Ta vốn dĩ máu lạnh vô tình!” Phương Trường một tay hất Đường Xuyên ra, phẫn nộ gầm lên: “Để cứu Nam Phong, ta nguyện ý một lần nữa biến thành Phương Trường sát nhân không chớp mắt kia, ta muốn vì Nam Phong mà đồ sát thiên hạ chúng sinh.” Ầm một tiếng!!

Khí thế quanh Phương Trường bắt đầu bạo trướng, ma khí và phật quang bắt đầu giao thoa.

Ngay sau đó một hư ảnh trăm trượng xuất hiện phía sau Phương Trường, một bên là gương mặt ác ma âm trầm, một bên là gương mặt Phật Tổ trang trọng uy nghiêm.

“Phật Ma Kim Thân!!” Đường Xuyên trong lòng không khỏi giật mình, không ngờ Phương Trường lại khủng bố đến vậy.

Nhưng rất đáng tiếc, cho dù hắn vì yêu mà si, vì yêu mà cuồng, vì yêu mà ‘**đâm đầu vào tường**’, có một thân võ lực tốt mà không có binh khí tốt cũng bằng thừa.

“Nam Phong!!” Phương Trường ngửa mặt lên trời gầm thét, khí tức bản thân bắt đầu sôi trào.

Nếu trong lòng hắn không buông bỏ được, vậy thì hãy nắm chặt trong tay, dù thân mang đầy thương tích cũng muốn một đời sở hữu.

“Đây là chứng Đạo Đại Đế!?” Đường Xuyên trong lòng lại giật mình, không ngờ Phương Trường vì yêu mà điên cuồng đến vậy.

Ầm ầm ầm!!

Trên không trung lập tức điện chớp sấm rền, Đế cấp uy áp bắt đầu bao trùm thiên địa.

Chỉ thấy thân thể lolita của Phương Trường bắt đầu kéo dài, huệ căn đã mất cũng bắt đầu mọc lại, như thể một lần nữa khôi phục thành thiếu niên anh khí phong phát năm xưa.

“Đinh đông, kiểm tra thấy Thiên Tuyển Chi Tử cấp Trung cấp vì yêu chứng Đạo thành công, thề vì yêu mà đồ sát chúng sinh, thăng cấp lên Thiên Tuyển Chi Tử cấp Cao cấp.” “Hả!?” Tần Phong thần sắc không khỏi ngẩn ra, không ngờ Phương Trường lại thăng cấp nữa.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ ẩu đả Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, tổng cộng nhận được 160 vạn điểm Phản Phái!” “Mới có 160 vạn!?” Tần Phong rõ ràng không hài lòng, giơ tay chuẩn bị tiếp tục đánh.

“Ca, con sai rồi!” Tần Hạo sợ hãi bỏ chạy, căn bản không dám do dự một giây.

Lúc này – Bên ngoài kinh đô Đại Tần, một bãi tha ma.

Mấy tên hộ vệ khiêng thi thể Uyên Tổng, tùy tiện đào một cái hố rồi chôn người xuống.

Và không lâu sau khi mấy tên hộ vệ rời đi, nơi chôn người lóe lên ánh sáng mờ nhạt, ngay sau đó một bàn tay đột nhiên phá đất mà chui ra… “Bọn phản đồ các ngươi…” Uyên Tổng mặt mày hung tợn ngồi dậy, trong mắt lộ ra sát ý vô tận.

Nhưng lời nói đến một nửa, người liền ngây ra.

Chỉ thấy hắn đang bị chôn trong bùn đất, Tây Châu không những hoang lương, âm u, mà còn cỏ dại mọc um tùm, có rất nhiều ngôi mộ vô chủ và bia mộ đổ nát, hư hỏng.

Càng có chó hoang và chim chóc quanh quẩn ở Tây Châu, tìm kiếm thức ăn, tăng thêm một tia quỷ dị và khủng bố cho nơi này.

“Ách…” Uyên Tổng đột nhiên ôm đầu kêu lớn, một luồng ký ức xa lạ ập vào.

Không những có tình yêu với tiểu sư muội, còn có quyết tâm báo thù cho gia tộc, cũng như oán hận Phương Trường đã bán đứng đồng đội… “Trọng sinh rồi, bổn vương vậy mà trọng sinh rồi!” Uyên Tổng trong mắt có sự bàng hoàng, cũng có sự mừng rỡ, không dám tin mình đã trọng sinh.

Hắn là tuyệt thế thiên kiêu xếp thứ hai trên Thiên Tư Bảng, chưa đến trăm năm đã phi thăng Tiên Giới, chưa đến năm trăm năm đã đột phá Tiên Vương, ngàn năm sau trở thành cự đầu Tiên Vương.

Nhưng ngay khi hắn xung kích Tiên Đế, lại bị mấy tên thủ hạ phản bội.

Dẫn đến kẻ thù Tiên Đế, cuối cùng thân tử đạo tiêu.

Vốn dĩ cho rằng mình sẽ chết trong sự không cam lòng, ai ngờ lại trọng sinh đến Hoang Cổ.

Nhưng điều khiến hắn không thể chấp nhận là, thân thể này mặc dù cùng tên cùng họ với hắn, nhưng lại là một tên 'liếm chó' không có chút cốt khí nào.

"Lâm Uyên này thật là vô dụng!" Uyên Tổng ánh mắt sắc bén nói: "Thế giới cường giả vi tôn, vậy mà trước mặt một nữ nhân lại hèn mọn, ti tiện đến thế." "Thôi bỏ đi!" Uyên Tổng lười quản, bắt đầu kiểm tra thân thể.

Mặc dù Lâm Uyên trước đây là đệ tử tinh anh của Vũ Lăng Thánh Địa, nhưng so với tư chất yêu nghiệt hạng hai trên Thiên Tư Bảng, thân thể này đơn giản chính là rác rưởi trong đống rác rưởi.

Ầm một tiếng!!

Trong đầu Uyên Tổng đột nhiên vang lên tiếng nổ, chỉ cảm thấy thần hồn xuất khiếu.

Ngay sau đó hắn liền thấy trong đầu, có thêm một miếng ngọc bội âm dương ngư quen thuộc.

Đó là thứ hắn tình cờ có được trong một di tích, vì không thể tìm hiểu được huyền bí bên trong, nên đã luôn mang theo bên người.

"Chẳng lẽ là nó đưa ta trọng sinh sao!?" Uyên Tổng đầy nghi hoặc, hiếu kỳ thử tiếp xúc.

Ầm một tiếng!!

Trong đầu Uyên Tổng lại một lần nữa vang lên tiếng sấm kinh hoàng, ngay sau đó trong đầu liền xuất hiện thêm một bản công pháp vô danh.

"Hảo lợi hại!!" Uyên Tổng tỉnh dậy sau cơn kinh ngạc, cảm thấy một trận tim đập thình thịch.

Công pháp này mạnh hơn công pháp hắn tự sáng tạo ra trước đây quá nhiều, dường như căn bản không phải công pháp do người sáng tạo ra, mà là công pháp do thiên địa diễn biến, sau khi tu luyện sẽ có rất nhiều biến hóa kỳ diệu.

Có công pháp này, hắn nhất định có thể trở lại Tiên Giới!

“Bọn phản đồ, các ngươi hãy chờ bổn vương!” Uyên Tổng ánh mắt lóe lên hàn quang nói: “Đợi bổn vương trọng tu trăm năm, nhất định sẽ tiễn các ngươi xuống Hoàng Tuyền.” “Đúng rồi, thế giới này tên là Hoang Cổ!” Uyên Tổng đột nhiên phản ứng lại.

Là một trong những cự đầu Tiên Vương của Tiên Giới, tự nhiên đã nghe nói về Ấn Chí Đại Đạo Thời Gian.

Và qua tính toán của các vị đại năng Tiên Giới, Ấn Chí Đại Đạo Thời Gian hiện tại đang ở trong Hoang Cổ này.

Năm xưa hắn cũng đã phái rất nhiều thuộc hạ đến Hoang Cổ, nhưng đáng tiếc vận khí vô cùng không tốt, một người cũng không thể thoát khỏi Thiên Đạo Pháp Tắc, tất cả đều thân tử đạo tiêu trong thông đạo.

“Thế sự thật vô thường a!” Uyên Tổng không khỏi cảm khái.

Năm xưa hắn tốn hết tâm tư cũng không thể xuống được, không ngờ hôm nay mình lại có thể xuống được.

“Diệp Thần!?” Uyên Tổng lật xem ký ức trong đầu.

Mặc dù Lâm Uyên trước đây thuộc loại ‘liếm chó’, ngoài tiểu sư muội ra, chuyện gì cũng không quan tâm.

Nhưng động tĩnh do tiên nhân Thượng Giới truy sát Diệp Thần làm ồn quá lớn, ít nhiều cũng nghe nói Diệp Thần có tin tức về Ấn Chí

Đại Đạo Thời Gian.

Chương 890

“Đinh đông, kiểm tra thấy Thiên Tuyển Chi Tử mới, cấp độ khởi đầu là Thần Thoại!” “Khởi đầu đã là Thần Thoại!?” Tần Phong lập tức ngây ra, nhất thời không phản ứng kịp.

Đừng thấy hiện tại nhị đệ, Tiểu Tam Tam, Lan Bảo Bảo mạnh mẽ vang dội, nhưng bọn họ đều là từ cấp Sử Thi tiến hóa lên.

Nhưng tên mới xuất hiện này, vừa đăng tràng đã là cấp Thần Thoại.

“Người này thân phận gì, vậy mà có cùng ‘phong độ’ với Diệp Thần giegie!?” Tần Phong trong lòng vô cùng hiếu kỳ, khẩn thiết muốn tìm ra người này.

Là Thiên Mệnh Đại Phản Phái thích kiểm soát mọi thứ, ghét nhất cảm giác không nằm trong tầm kiểm soát của mình.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ vu hãm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ lại khiêu khích hai đại Thiên Mệnh đối quyết, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!” “Vì sao lại dùng từ ‘lại’ nhỉ!?” Tần Phong nhíu mày lẩm bẩm: “Chẳng lẽ không phải Tiểu Tam Tam, mà người mới đến cũng muốn truy sát Diệp Thần giegie?

Nhưng vậy thì cũng dễ giải thích, vì sao Diệp Thần giegie lại gặp nguy hiểm đến tính mạng rồi, chỉ là Tiểu Tam Tam vì chứng minh trong sạch thì dễ hiểu, còn người này lại vì lý do gì mà muốn giết Diệp Thần giegie nhỉ!?” “Để trẫm nghĩ xem…” Tần Phong bắt đầu hồi tưởng.

Do hắn thường xuyên mạo danh Diệp Thần giegie ra ngoài giúp người khác khắc chữ kiếm tiền, lại thường xuyên thuê thủy quân bôi nhọ Diệp Thần giegie.

Nên hắn nhất thời cũng không nghĩ ra, đối phương vì sao lại muốn tìm Diệp Thần giegie gây phiền phức.

“Không nghĩ nữa, để Diệp Long chú ý nhiều hơn!” Tần Phong vẻ mặt ghét bỏ phỉ nhổ một tiếng: “Diệp Thần này đúng là không phải cái thứ gì tốt đẹp, vậy mà đã làm nhiều chuyện xấu xa như vậy, ngay cả đồng hành cũng không chịu nổi muốn thay trời hành đạo.” Lúc này – Tần Hạo đang trốn sau một ngọn đồi nhỏ không dám lộ đầu, sợ lộ đầu ra sẽ bị anh ruột phát hiện mà tiếp tục đánh hắn.

“Cuối cùng cũng an toàn rồi!” Tần Hạo đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau đó lấy ra chiếc đỉnh nhỏ lau chùi, thần sắc thất lạc hỏi: “Gia gia, người nói ca ca con vừa nãy có ý gì!?” “Cái này…” Long Tượng Đại Đế từ trong đỉnh nhỏ đi ra, trầm mặc một lúc, mới nói: “Nếu lão phu không đoán sai, ca ca ngươi muốn nói cho ngươi biết, tài nguyên của Hoang Cổ là hữu hạn, khi tài nguyên khan hiếm, người ta sẽ vì tranh giành tài nguyên mà đại đánh ra tay.” “Tranh giành tài nguyên!?” Tần Hạo thần sắc không khỏi ngẩn ra nói: “Con và ca ca con vừa nãy tranh luận là đúng sai, có liên quan gì đến tranh giành tài nguyên đâu!?” “Đương nhiên là có rồi!” Long Tượng Đại Đế u u nói: “Bởi vì người tốt trên đời chiếm đa số, còn kẻ xấu chiếm thiểu số, nếu chuyện gì cũng nói đúng sai, người tốt tất sẽ đẩy nhanh sự tiêu hao tài nguyên, không lâu sau Đại Tần sẽ lại một lần nữa rơi vào chiến loạn!” “Cái logic chó má gì thế này!!” Tần Hạo vẻ mặt phẫn nộ nói: “Người tốt nhiều thì phải bị vô tình áp bức, kẻ xấu ít thì có thể ưu tiên có được tài nguyên sao!?” “Hài tử, ngươi vẫn còn quá trẻ!” Long Tượng Đại Đế thở dài nói: “Quy củ đã được định ra rồi, ngươi không đi tranh giành tự nhiên sẽ có người khác đi tranh giành, giống như tu luyện tranh giành chính là một tia thiên cơ kia, thành thì vạn cổ trường tồn, bại thì thân tử đạo tiêu." "Vậy con sẽ phá bỏ cái quy củ chó má này!" Tần Hạo như thiếu niên nhiệt huyết tìm được mục tiêu mới, trong mắt lóe lên ánh sáng kiên định chưa từng có… "Hài tử, ngươi biết hậu quả của việc làm này không?!" Long Tượng Đại Đế nhìn sâu vào Tần Hạo, cảm nhận được trái tim thuần khiết của thiếu niên.

"Biết, sẽ gặp khó khăn trùng trùng!" Tần Hạo ánh mắt vẫn kiên định nói: "Nhưng nếu sợ khó khăn mà không làm, thì thiên hạ hầu như không còn việc gì có thể làm nữa, duy có tình yêu, mới có thể chống lại năm tháng dài đằng đẵng, duy có niềm đam mê, mới không sợ sự vô thường của thế gian." "Kiên trì cũng là một loại thiên phú a!" Long Tượng Đại Đế lộ ra nụ cười vui mừng, ngay sau đó liền trở lại trong đỉnh nhỏ.

Mặc dù Tần Hạo không có thiên phú yêu nghiệt như ca ca mình, nhưng quý ở chỗ đứa bé này có một trái tim thuần khiết, có ý chí kiên cường mà người thường không có, thành tựu tương lai có lẽ thật sự có thể vượt qua Tần Phong cũng không chừng.

Còn về việc Tần Hạo có thể phá vỡ quy củ hay không, thì không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn nữa.

Bởi vì ai cũng có lúc tuổi trẻ nhiệt huyết, cũng đều ảo tưởng mình có thể thay đổi thế giới.

Mặc dù cuối cùng không ai là ngoại lệ, đều bị xã hội mài mòn góc cạnh, biến thành đủ loại người, nhưng ít nhất họ đã nỗ lực vì ước mơ.

"Tần Vương!!" Ngay khi trong mắt Tần Hạo tràn đầy ý chí chiến đấu, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói thanh lương.

"Ai!?" Tần Hạo sợ đến mức giật mình.

Và khi hắn run rẩy quay đầu nhìn lại, thấy Lâm Hồng Đậu đã đổi lại nữ trang.

Như một nữ hiệp mặc mã diện quần cổ trang, tay cầm bảo kiếm, đứng đón gió, tà váy rộng rãi mà phiêu dật, như mây khói lượn lờ.

Một mái tóc dài xõa vai, dáng người cao ráo bút thẳng mà mạnh mẽ, như ngọn núi kiên định.

Đôi mắt phượng quyến rũ tự nhiên, nhưng lại uy nghiêm đáng sợ, lộ ra một sự quyết tâm và quả quyết không thể xem thường.

Khiến hắn nhất thời nhìn ngây người, quên mất Thục Đạo Sơn của Giang Linh.

“Là ta!” Lâm Hồng Đậu nhìn thấy ánh mắt của Tần Hạo.

Trong lòng ngoài cảm thấy xấu hổ ra, còn có một chút vui vẻ không rõ lý do.

Sau thời gian dài ở chung với Tần Hạo, nàng tự nhiên biết Tần Hạo là người như thế nào.

Khác với đám ‘lão lục’ của Tần gia, Tần Hạo tuyệt đối là một chàng trai lương thiện, quang minh chính trực.

“Thì ra là Lâm cô nương!” Tần Hạo ý thức được mình đã thất lễ, vội vàng chắp tay hành lễ với nàng.

“Tần Vương, hữu lễ rồi!” Lâm Hồng Đậu cũng hành lễ đáp lại, sau đó trong đôi mắt đẹp có chút không nỡ nói: “Tiểu nữ tử lần này đến tìm Tần Vương, là để cảm tạ ân cứu mạng của Tần Vương, cũng như tình cảm chăm sóc bấy lâu nay.” “Lâm cô nương muốn đi!?” Tần Hạo sắc mặt không khỏi thay đổi, vội vàng truy hỏi: “Chẳng lẽ là tại hạ có chỗ nào tiếp đãi không chu đáo, đã làm Lâm cô nương phiền lòng sao?!” “Tần Vương hiểu lầm rồi!” Lâm Hồng Đậu lễ phép giải thích: “Là sư phụ của tiểu nữ tử truyền tin đến, bảo tiểu nữ tử nhanh chóng trở về.” “Thì ra là vậy!” Tần Hạo trong mắt tràn đầy thất vọng.

Nếu là lý do khác, hắn còn có thể nghĩ cách giữ lại một chút, nhưng nếu là sư mệnh của đối phương, hắn thật sự không có cách nào để giữ lại.

“Nhị đệ, vị này là!?” Ngay khi Tần Hạo chuẩn bị cáo biệt, giọng nói của Tần Phong đột nhiên vang lên.

“Ca, sao huynh lại đến!?” Tần Hạo sợ đến mức sau lưng toát mồ hôi lạnh, vậy mà không phát hiện ra sự xuất hiện của anh ruột.

Hắn bây giờ không lo mình bị đánh nữa, mà lo Lâm Hồng Đậu bị phát hiện.

Nếu thật sự để ca ca hắn biết Lâm Hồng Đậu là phản tặc, với tính tình của ca ca hắn, chắc chắn sẽ chơi trò ‘diệt tộc tiêu tiêu nhạc’.

“Bái kiến Long Quân!” Lâm Hồng Đậu trong lòng căng thẳng muốn chết, vội vàng quỳ xuống cúi thấp đầu.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ dọa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại sinh lòng sợ hãi, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!” “Cái thằng bé này tâm lý chịu đựng kém quá nhỉ!” Tần Phong nhìn thấu nhưng không nói thẳng, tiếp tục ‘moi lông cừu’: “Nhị đệ, ngươi đây là lén lút sau lưng Giang Linh mà ‘nuôi’ tình nhân sao!?” “Không phải…” Tần Hạo vội vàng giải thích: “Ca, chúng con chỉ là bạn bè bình thường thôi!” “Bạn bè bình thường!?” Lâm Hồng Đậu cũng không biết làm sao, trong lòng đột nhiên cảm thấy một trận thất vọng.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích mối quan hệ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Thiên Hàng, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!” “Bạn bè bình thường!?” Tần Phong ý vị thâm trường nói: “Trẫm từ trước đến nay không tin giữa nam nữ có tình bạn thuần khiết, yên tâm, bên Linh Nhi, ca ca sẽ giúp ngươi giải quyết, đảm bảo cho ngươi như nguyện ôm mỹ nhân về.” “Ca, thật sự không có!” Tần Hạo sốt ruột đến sắp khóc, sợ anh ruột về nói linh tinh với Giang Linh.

“Không có!?” Lâm Hồng Đậu ánh mắt lại tối đi vài phần, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích mối quan hệ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Thiên Hàng, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!” “Nhị đệ, bí mật này của ngươi, ca ca sẽ ăn (giữ) cả đời!” Tần Phong trong lòng sung sướng, tiếp tục thổi gió thêm lửa nói: “Yên tâm, ca ca cũng là đàn ông hiểu ngươi, trên đời mỹ nữ thiên vạn, mới mẻ thì mãi mãi đẹp nhất.” Nói xong… Tần Phong vỗ vỗ Tiểu Bạch trên vai, sau đó Tiểu Bạch lập tức hiểu ý mà rời đi.

“Ca, chúng con thật sự là bạn bè bình thường!” Tần Hạo như một ‘trai thẳng thép’, nhất quyết phải chứng minh hai người không có quan hệ gì.

“Bẩm Long Quân, chúng con xác thực là bạn bè bình thường!” Lâm Hồng Đậu tâm trạng vô cùng buồn bã, không thể không mở miệng giúp Tần Hạo chứng minh.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích mối quan hệ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Thiên Hàng, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!” “Chơi trò bạn bè trên mức tình bạn, chưa tới mức người yêu với trẫm sao!?” Tần Phong vẫn không có ý định buông tha hai người, tiếp tục nói: “Nếu đã là bạn bè bình thường, lát nữa cùng trẫm về Bồng Lai Tiên Sơn ăn một bữa cơm đạm bạc, cũng gọi luôn Linh Nhi đến, các tẩu tử của ngươi nhớ nàng ấy rồi.” “Gọi Linh Nhi đến luôn!?” Tần Hạo như nghe thấy cha mình nói về Thục Đạo Sơn (ám chỉ sắp gặp họa lớn), vội vàng nói: “Ca, không cần phiền phức như vậy, vị cô nương này còn có việc, lát nữa sẽ đi rồi.” “Nhị đệ, sao ca ca cảm giác ngươi đang phòng bị ca ca vậy!?” Tần Phong ngữ trọng tâm trường giáo dục: “Thiên hạ mỹ nhân có rất nhiều, thân huynh đệ trẫm chỉ có mình ngươi, ngươi không cần lo trẫm sẽ tranh giành nữ nhân với ngươi.” “Sao lại quay lại vòng này rồi!?” Tần Hạo muốn khóc mà không ra nước mắt, cảm giác sắp sụp đổ rồi.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tâm thái sụp đổ, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!” “Cái tố chất tâm lý này ngày càng kém rồi!” Tần Phong không ngờ tố chất tâm lý của nhị đệ lại kém như vậy, xem ra phải đánh hắn thêm vài trận để rèn luyện mới được.

“Đa tạ Long Quân thịnh tình!” Lâm Hồng Đậu sợ ở lại nữa sẽ bị người khác phát hiện, vội vàng mở miệng nói: “Chỉ là gia sư có lệnh, bảo tiểu nữ tử nhanh chóng trở về tranh tài, sư mệnh khó cãi, tiểu nữ tử xin không quấy rầy Long Quân và Tần Vương bàn bạc đại sự quốc gia nữa.” Một tràng lời nói có lý có cứ, khiến Tần Phong cũng không tiện cưỡng giữ nàng.

Chỉ có thể gật đầu, cho phép đối phương rời đi.

“Dân nữ cáo từ!” Lâm Hồng Đậu cung kính lùi xuống, trước khi đi không quên nhìn Tần Hạo một cái.

“Lâm cô nương!” Tần Hạo nhìn bóng lưng rời đi, trong lòng cảm thấy vô cùng không nỡ.

“Hả!?” Tần Phong thấy Tiểu Bạch dẫn Giang Linh đến, vội vàng mở miệng an ủi: “Nhị đệ, chẳng qua chỉ là một nữ nhân mà thôi, đi rồi thì đi, chỉ cần nữ nhân thay đổi nhanh, không có bi thương chỉ có tình yêu…” "Hắn ta quả nhiên lén lút nuôi hồ ly tinh bên ngoài!!" Giang Linh nụ cười lập tức biến mất, nắm tay nhỏ cũng theo đó siết chặt.

Lúc này, bóng lưng Lâm Hồng Đậu rời đi còn chưa biến mất, thêm vào vẻ mặt Tần Hạo không nỡ nhìn tiễn, nàng lập tức tự suy diễn ra chứng cứ Tần Hạo nuôi hồ ly tinh. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ phá hoại mối quan hệ oan gia ngõ hẹp của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Nhị đệ, ngươi tự cầu nhiều phúc đi!" Tần Phong không động thanh sắc lùi lại mấy bước, trong lòng mặc niệm cho nhị đệ hai phút rưỡi.

Chương 891

"Ca..." Tần Hạo mặt đầy bất đắc dĩ, chuẩn bị giải thích lần nữa.

Y không hiểu mình đã nói rất nhiều lần rồi, y và Lâm Hồng Đậu chỉ là bạn bè bình thường, nhưng tại sao ca ca lại một mực cho rằng giữa hai người có gian tình chứ!? "Đại tiểu thư giá lâm, mau mau tránh ra!!" Ngay khi Tần Hạo chuẩn bị mở miệng, Tiểu Bạch liền cao giọng ngắt lời. "Không hay rồi, có sát khí!!" Thân thể Tần Hạo đột nhiên cứng đờ, quay đầu lại liền thấy Giang Linh. "Tần Hạo!!" Giang Linh hóa thân thành quả ớt nhỏ nóng nảy, giơ tay đấm một quyền vào mặt Tần Hạo.

Rầm một tiếng!!

Tần Hạo tại chỗ bay ra xa mười mấy mét, phải dùng mặt để phanh lại mới miễn cưỡng dừng được. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ phá hoại mối quan hệ oan gia ngõ hẹp của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Thật thảm quá đi!!" Tần Phong xem mà lòng không khỏi đau xót, sau đó liền lấy ra cái ghế đẩu nhỏ.

Bốp một tiếng!!

Độ giận của Giang Linh hiển nhiên vẫn chưa tiêu, giơ tay liền quăng ra thanh Liên Xà Nhuyễn Kiếm mà Tần Phong đã đưa. "Linh nhi, đợi đã!" Tần Hạo sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng mở miệng nói: "Ngươi nghe ta giải thích..." "Có gì mà phải giải thích!" Tiểu Bạch lập tức ngắt lời, tiếp đó lại bồi thêm một dao: "Giải thích chính là che đậy, che đậy chính là sự thật, sự thật chính là khởi đầu của tội ác!" "Lại là con thỏ này!?" Tần Hạo triệt để phát điên rồi.

Y không hiểu mình đã đắc tội con thỏ này ở chỗ nào, nó không chỉ từng cho y một "cái túi vải bự", còn cướp cái "chuông nhỏ rách nát" tổ truyền của y, bây giờ lại còn ở đây châm ngòi ly gián.

Bốp một tiếng!!

Giang Linh cảm thấy Tiểu Bạch nói có lý, vung Liên Xà Nhuyễn Kiếm quất tới. "Xì!!" Tần Hạo hít một hơi khí lạnh, trên người truyền đến cơn đau rát bỏng. "Oa ôi, đánh nhau rồi!" Tiểu Bạch lập tức vui vẻ, nhảy lên vai Tần Phong xem kịch. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến y bị quất một roi, nhận được 100 Phản Phái Điểm!" "..." Tiếng hệ thống không ngừng vang lên, Tần Phong xem mà lòng không khỏi đau xót.

Sớm biết Giang Linh ra tay ngoan độc vậy, hắn nói gì cũng phải dẫn Tiểu Hương Phi tới. "Sao lại thế này!?" Tần Hạo lúc này sắp sụp đổ rồi.

Phát hiện Công Đức Phật Châu có thể chống lại công kích của Đại Đế, vậy mà lại không đỡ nổi Liên Xà Nhuyễn Kiếm của Giang Linh, cho dù y đã dùng Lôi Kiếp Thối Quá Thể, nhục thân cường đại vô cùng, cũng vẫn bị đánh cho đau rát bỏng. "Ca, cứu mạng a!!" Tần Hạo bị đánh cho nhảy lên nhảy xuống, đáng thương hề hề nhìn về phía Tần Phong. "Hoàng hôn hôm nay đẹp thật!" Tần Phong vờ như không thấy, nhìn ngắm mặt trời lặn trên thảo nguyên cảm khái nói: "Sa mạc cô yên thẳng, sông dài hoàng hôn tròn, giang sơn như vậy, sao có thể không khiến người ta lưu luyến." "Ca!!" Tần Hạo không bỏ cuộc lại gọi một tiếng, cố gắng đánh thức lương tâm của Tần Phong.

Đáng tiếc Tần Phong vẫn không hề phản ứng, y chỉ có thể bị Giang Linh đuổi khắp thảo nguyên mà chạy.

Ngay lúc này —— một đôi chân ngọc trắng nõn từ từ hạ xuống trước mặt Tần Phong.

Không cần ngẩng đầu nhìn mặt đối phương, chỉ nhìn đôi chân ngọc thôi đã biết là Vũ Lăng Thánh Chủ đến rồi. "Long Quân, quả nhiên văn thái vẫn như xưa!" Đôi chân ngọc của Vũ Lăng Thánh Chủ không chạm đất, giọng nói vẫn hư ảo như mộng. "Nếu không phải cuộc sống bức bách, ai lại muốn biến mình thành một thân tài hoa chứ!?" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Thật ra hắn trời sinh nhát gan, không có hứng thú với chuyện đánh đấm.

Giấc mơ của hắn là trở thành một công tử bột, gia đình có tiền có thế, bình thường bất học vô thuật, rảnh rỗi dẫn theo một đám chó nô tài, ra phố trêu ghẹo phụ nữ nhà lành.

Nhưng tiếc là nhị đệ lại tự mang hào quang "khắc thân", khiến hắn không thể không liều mạng đề thăng chính mình. "Là phú bà Vũ Lăng!!" Tiểu Bạch lập tức tinh thần phấn chấn, nhảy vào lòng nàng ta ra sức "tiếp thị": "Chủ ngân thỏ của ta chính là thiên hạ đệ nhất tài tử, rượu vào tràng hào, bảy phần hóa thành ánh trăng, ba phần còn lại ngưng thành kiếm khí, hé miệng là tức cảnh Đại Tần thịnh thế." "Lại là ngươi, tiểu đáng yêu này!" Vũ Lăng Thánh Chủ không nhịn được bật cười thành tiếng.

Nàng không hiểu tại sao một tiểu gia hỏa đáng yêu như vậy lại trở thành một "kẻ môi giới", mỗi lần gặp nàng đều phải "tiếp thị" Tần Phong, muốn "tẩy trắng" rồi đưa Tần Phong lên giường nàng. "Không sai, lại là ta thỏ đây!" Tiểu Bạch mắt lóe ánh kim quang mê tiền nói: "Vũ Lăng tỷ tỷ, người thật sự không cân nhắc một chút sao!?" "Long Quân!" Vũ Lăng Thánh Chủ lập tức chọn cách phớt lờ, nói thẳng vào vấn đề: "Nghe nói người định luyện chế năm ngọn tiên sơn, không biết chuyện này là thật hay giả!?" "Hừ!!" Tiểu Bạch tức giận cuộn tay nhỏ ôm ngực, chuẩn bị tăng giá bán cho Vũ Lăng Thánh Chủ. "Tin tức truyền đi cũng nhanh thật!" Tần Phong không có ý định giấu giếm, gật đầu nói: "Không sai, trẫm đúng là định luyện chế năm ngọn tiên sơn, Bồng Lai Tiên Sơn chỉ là một trong số đó." "Nếu, ta nói nếu..." Vũ Lăng Thánh Chủ xoa xoa đầu thỏ, như vô tình hỏi: "Vũ Lăng Thánh Địa chúng ta ủng hộ Long Quân luyện chế một trong các ngọn tiên sơn đó, không biết Long Quân sẽ đối đãi với Vũ Lăng Thánh Địa chúng ta thế nào!?" "Tỷ tỷ đây là lo lắng trẫm 'mượn lừa giết lừa' sao!" Tần Phong giả bộ vẻ mặt rất đau lòng, như thể thật sự chịu phải tổn thương gì đó. "Vẫn xin Long Quân cho một lời chuẩn xác!" Vũ Lăng Thánh Chủ cũng không giả bộ nữa, nhìn chằm chằm Tần Phong.

Thật ra cũng không trách bọn họ khẩn trương như vậy, thật sự là sau khi Tần Phong đăng cơ, động tác quá lớn.

Đầu tiên là phái Tề Tu Viễn "mã đạp giang hồ", lại sai Quang Thiên đi điều tra tịch thu thế gia, còn thành lập "Trị Túc Nội Sử" để tăng cường thuế vụ, gần đây lại một hơi diệt sạch chín đại thế gia.

Bây giờ ngay cả kẻ ngốc cũng đã nhìn ra, Tần Phong đang nhắm vào thế lực giang hồ và các đại thế gia.

Mà với tư cách là một trong ba đại thánh địa, Vũ Lăng Thánh Địa bọn họ không cho rằng dựa vào mối quan hệ nhỏ nhặt với Tần Phong mà sẽ được đặc biệt chiếu cố.

Thà rằng nhân lúc Tần Phong chưa giơ cao đồ đao, mình ngoan ngoãn đến đây đàm phán điều kiện. "Nếu tỷ tỷ đã nói vậy, trẫm cũng không che giấu nữa!" Tần Phong liếc nhìn hai người đang đuổi nhau trên thảo nguyên, thần sắc đột nhiên nghiêm túc nói: "Ở Đại Tần của ta không có thế gia, không có phân chia môn phái, chỉ có Thái Học Viện của Đại Tần." "Ngươi..." Đồng tử Vũ Lăng Thánh Chủ đột nhiên co rút mạnh, tâm cảnh theo đó dấy lên sóng to gió lớn.

Mặc dù Vũ Lăng Thánh Địa bọn họ đã sớm đoán được, với tính cách của Tần Phong thì sau khi đăng cơ chắc chắn sẽ làm lớn chuyện, nhưng thật sự không ngờ khẩu vị của hắn lại lớn đến vậy, lại muốn thu toàn bộ võ học thiên hạ về quốc hữu. "Trẫm khuyên tỷ tỷ vẫn là đừng nên chống cự thì hơn!" Tần Phong lộ ra nụ cười vô hại nói: "Ngươi cũng biết thực lực Đại Tần của ta bây giờ, cho dù phản kháng cũng không thể thay đổi kết cục, chi bằng hưởng thụ phúc lợi mà Đại Tần mang lại, trẫm có thể cho phép tỷ tỷ tiến vào Đồng Tước Đài tu luyện..." "Ngươi..." Vũ Lăng Thánh Chủ trong lòng vừa tức vừa giận, càng phiền não mà véo Tiểu Bạch.

Mặc dù tu luyện ở Đồng Tước Đài trên Bồng Lai Tiên Sơn có sức hấp dẫn cực kỳ lớn đối với nàng, nhưng nàng là thủ lĩnh Vũ Lăng Thánh Địa, làm sao có thể cho phép truyền thừa bị đứt đoạn dưới tay mình chứ!?

Sau này nàng làm sao đối mặt với các vị tổ sư đây!?

Nhưng tình hình hiện tại cũng đúng như Tần Phong đã nói, phản kháng chỉ làm tăng thêm thương vong mà không thể thay đổi kết cục. "Ô ô, ta thỏ là vô tội!" Mặt tròn nhỏ của Tiểu Bạch bị véo đến biến dạng, không quên khó khăn lắm mới rút ra được cuốn sổ nhỏ. "Ngày tháng năm nào đó: Ta thỏ vì Tần Phong mà thảm bị phú bà Vũ Lăng giày vò, cần bồi thường cho ta thỏ 100 củ cà rốt." "Long Quân!" Vũ Lăng Thánh Chủ không bỏ cuộc tiếp tục hỏi: "Dù nói thế nào đi nữa, người và Vũ Lăng Thánh Địa chúng ta cũng coi như có chút duyên phận, thật sự nhất định phải đoạn tuyệt truyền thừa của Vũ Lăng Thánh Địa, làm đến mức tuyệt tình như vậy sao!?" "Tỷ tỷ vì sao lại nghĩ như vậy!?" Tần Phong mặt đầy vô tội nói: "Tôn chỉ khai tông lập phái của các ngươi, không phải là truyền bá võ học lý niệm cho thế nhân sao?

Bây giờ trẫm không chỉ giúp các ngươi phá bỏ sự phân chia môn phái, còn truyền bá võ học cho nhiều người hơn, khiến nhiều người hơn nữa biết đến lý niệm võ học của Vũ Lăng Thánh Địa, tỷ tỷ không phải nên cảm tạ trẫm sao?

Vì sao lại trách trẫm tuyệt tình chứ!?" "Ngươi..." Vũ Lăng Thánh Chủ tức đến chết nửa người, căn bản không nói lại Tần Phong.

Chương 892

"Tỷ tỷ, ngươi cũng không cần vội vàng đáp ứng!" Tần Phong cũng không bức bách quá mức, ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Có thể về trước bàn bạc với các vị trưởng lão một chút, nếu không được, trẫm đích thân ngự giá thân chinh cũng không muộn, dù sao thì bây giờ các ngươi cũng không chạy thoát được." "Hừ!!" Vũ Lăng Thánh Chủ tức giận buông Tiểu Bạch ra, trong lòng đầy ủy khuất xoay người rời đi.

Năm đó nàng không quản vạn dặm xa xôi, dùng bao tải tròng Tần Phong từ Âm Nguyệt Hoàng Triều về, là để tiểu tử này dẫn dắt Vũ Lăng Thánh Địa lên một tầng cao mới.

Ai ngờ tiểu tử này sau khi phát đạt, trong đầu toàn là ý nghĩ tháo dỡ Vũ Lăng Thánh Địa. "Mua bán có rủi ro, ta thỏ cần cẩn thận!" Tiểu Bạch vội vàng nhảy lên vai Tần Phong, ra vẻ mặt kinh hãi như vừa thoát khỏi miệng cọp. "Tỷ tỷ, Đồng Tước Đài của trẫm vĩnh viễn vì ngươi rộng mở a!" Tần Phong lớn tiếng gọi về phía Vũ Lăng Thánh Chủ đang rời đi, tiếp đó sắc mặt đột nhiên lạnh xuống nói: "Thanh Thiên!" "Bệ hạ, thần có mặt!" Hư không chấn động một trận, Thanh Thiên theo đó xuất hiện. "Phái người theo dõi sát sao Vũ Lăng Thánh Địa!" Tần Phong thần tình uy nghiêm nói: "Ngay cả một con muỗi tiến vào Vũ Lăng Thánh Địa, cũng phải điều tra rõ cho trẫm là đực hay cái, sau đó kịp thời bẩm báo cho trẫm." "Tuân lệnh!" Thanh Thiên lĩnh mệnh, sau đó biến mất. "Vì sao phải theo dõi Vũ Lăng Thánh Địa!?" Tiểu Bạch đầy khó hiểu hỏi: "Với võ lực hiện tại của Đại Tần chúng ta, lẽ nào còn sợ Vũ Lăng Thánh Địa phản kháng không thành sao!?" "Vũ Lăng Thánh Địa, trẫm tự nhiên không để vào mắt..." Tần Phong nói nửa chừng rồi không nói nữa.

Dựa vào kinh nghiệm "mọt sách" mười năm của hắn, mỗi khi phản phái cho người khác thời gian suy nghĩ, thì luôn sẽ "không hẹn mà gặp" Thiên Tuyển Chi Tử.

Hiện tại Lâm Tam, nhị đệ, Diệp Thần, Phương Trường, Lan Bảo Bảo tuy rằng đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, nhưng vị Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại mới xuất hiện kia hiện tại lại vẫn chưa biết là ai.

Để phòng vạn nhất, vẫn là cẩn thận một chút thì hơn!

Còn về cái "Đường" gì đó, cứ trực tiếp chọn cách phớt lờ là được. "Còn nữa thì sao!?" Tiểu Bạch sốt ruột gãi tai cấu óc.

Đợi nửa ngày cũng không đợi được câu trả lời mong muốn, nó ghét nhất mấy người nói chuyện bỏ dở giữa chừng rồi.

Lúc này —— Tần Hạo vẫn đang chạy dưới ánh hoàng hôn, Giang Linh phía sau không ngừng đuổi theo. "Tuổi trẻ thật tốt a!" Tần Phong không kìm được cảm khái một tiếng, xoay người đi về phía Bồng Lai Tiên Sơn.

Cảnh tượng chuyển đổi —— những tu luyện giả từng cao cao tại thượng, giờ đang bị bắt làm công việc đào sông.

Từ khi Đông Phương tiểu thư nhận được ý chỉ của Tần Phong, liền lập tức điều động đại quân các nơi bắt đầu truy bắt tu luyện giả.

Bất kể là danh môn đại phái, hay thế gia đại tộc, chỉ cần là tu luyện giả, tất cả đều bị bắt đến làm lao dịch, kẻ nào dám phản kháng, lập tức giết tại chỗ.

Chỉ thấy mấy chục vạn tu luyện giả, dưới cái nắng như lửa đốt đang đào vận hà. "Hôn quân vô đạo, dám sỉ nhục bọn ta như vậy!!" "Lão tử tu đạo trăm năm, là để truy cầu Trường Sinh Đại Đạo, chứ không phải để làm khổ sai!" "Không sai, lão tử là tu luyện giả mặc áo dài, chứ không phải khổ sai đào sông!" "Nghe nói là cái tên hôn quân này, vì muốn dọc đường thưởng thức mỹ cảnh, mới triệu tập bọn ta đến đào vận hà." "Quá đáng lắm rồi, hắn ta căn bản không coi bọn ta là người, hoàn toàn là coi như súc sinh a!" "Hôn quân vô đạo, người người đều có thể tru diệt!!" "..." Mấy chục vạn tu luyện giả sau khi biết được ngọn nguồn, tức giận đến mức tại chỗ phát sinh hỗn loạn quy mô lớn.

Nhưng Đông Phương tiểu thư cũng không phải dạng vừa, lập tức đích thân dẫn binh cường hành trấn áp, Thần khí Lam Liên Hoa vừa xuất hiện, hóa thành mấy chục cánh hoa điên cuồng thu hoạch đầu người.

Sau khi liên tục giết mấy vạn người, các tu luyện giả cuối cùng cũng nhận rõ hiện thực.

Đại Tần cường đại đến mức khiến người ta tuyệt vọng, chỉ có thể ngoan ngoãn làm trâu làm ngựa. "Đại Tần, Long Quân!?" Uyên Tổng vừa hay đi ngang qua hiện trường khai quật vận hà, chứng kiến cảnh Đông Phương tiểu thư trấn áp.

Chờ khi y xem xong ký ức trong đầu về Tần Phong, thật sự bị dọa cho giật mình, khó mà tin được trên đời lại có yêu nghiệt khủng bố đến vậy.

Ngộ tính được buff thêm đã đành, vậy mà còn sở hữu Thượng Cổ Trùng Đồng.

Khoan đã!

Còn có Thương Thiên Bá Thể!?

Lại khoan đã!

Sao lại còn có Tiên Thiên Kiếm Thể!? "Sao có thể!?" Uyên Tổng tại chỗ ngây người.

Dù sao thì y cũng là Tiên Vương cự đầu chuyển thế ở Thượng

Giới, chưa từng nghe nói có ai có thể sở hữu nhiều thể chất đến vậy.

Hơn nữa, điều khiến y cảm thấy lố bịch nhất là, Tần Phong sở hữu nhiều thể chất đặc biệt và ngộ tính yêu nghiệt như vậy, vậy mà lại chỉ xếp hạng 38 trên Thiên Tư Bảng!? "Nếu hắn là hạng 38, vậy hạng 2 của ta tính là gì!?" Uyên Tổng ngây người đứng tại chỗ, bày tỏ mình bây giờ muốn "yên tĩnh một chút".

Nhưng dựa vào ký ức của Uyên Tổng tiền nhiệm trong đầu, y lúc đó quả thực đã ở Vũ Lăng Thánh Địa, tận mắt chứng kiến Tần Phong leo lên Thiên Tư Bảng, ngoài hạng 38, còn là hạng nhất Bảng Thiên Tư Khí Tu. "Hỏa hệ Tiên Thiên Đại Viên Mãn!" Uyên Tổng không kìm được lẩm bẩm một tiếng, trong lòng chợt hiểu ra.

Chẳng trách mấy năm trước đám lão già Luyện Khí ở Thượng Giới lại kích động như vậy, không tiếc hao phí vạn năm đạo hạnh cũng phải cường hành hạ giới truyền thừa Luyện Khí, hóa ra là Tần Phong sở hữu thiên phú Luyện Khí khủng bố đến thế. "Người này tuy ở Hạ Giới có thể xưng vô địch, nhưng trước mặt Tiên Vương chuyển thế như ta vẫn chưa đủ tầm!" Khóe miệng Uyên Tổng hiện lên nụ cười tự tin của Long Vương.

Y định nhân lúc Tần Phong còn chưa đạt đến đỉnh phong mà thu phục hắn, để tiện cho mình sau này trọng đăng Tiên Giới thực hiện "Tiên Khí tự do". "Đinh đông, trở thành đại hôn quân thống nhất Hoang Cổ, nhiệm vụ cập nhật..." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ áp bức mấy chục vạn tu luyện giả đào vận hà, hơn nữa còn dùng vũ lực cường hành trấn áp, hiện tại độ hoàn thành nhiệm vụ đã đạt 70%!" "70%!" Hai mắt Tần Phong không khỏi sáng bừng, không ngờ một cái lại tăng thêm 20%.

Khiến hắn hận không thể bây giờ liền đi đốt một bó "khói sói", vì các ái phi mà diễn một vở "Phong Hỏa Hí Chư Hầu" long trời lở đất...

"Ừm!?" Tử Diên hiếu kỳ nhìn về phía Tần Phong, không hiểu hắn đang lẩm bẩm cái gì.

Nhưng từ biểu cảm của hắn không khó để nhận ra, hắn chắc chắn lại đang ủ mưu trò xấu gì đó, đây là kinh nghiệm mà nàng tổng kết được từ lúc hai người chơi với nhau từ nhỏ đến lớn. "Làm gì mà nhìn trẫm như vậy!?" Tần Phong có cảm ứng "tâm hữu linh tê", lập tức nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn nói: "Trẫm là một nam tử có nội hàm, có tu dưỡng, tam quan chính trực." "Có nội hàm, có tu dưỡng!?" Tử Diên không nhịn được lườm một cái, không biết ai đã cho Tần Phong cái dũng khí đó.

Mặc dù nàng từ trước đến nay không can dự vào nội chính của Đại Tần, nhưng cũng từng nghe nói về những chuyện hoang đường Tần Phong đã làm, vì muốn dọc đường thưởng thức mỹ cảnh, vậy mà lại hạ lệnh cho mấy chục vạn tu luyện giả đi đào một con đại vận hà.

Chỉ riêng chuyện này thôi, đã khiến hắn không dính dáng gì đến nội hàm, tu dưỡng, tam quan chính trực rồi có được không chứ!? "Ngươi đây là biểu tình gì!?" Tần Phong rất không vui, vội vàng chứng minh: "Mỗi lần trẫm gặp trưởng bối đều đối đãi bằng lễ nghĩa, đặc biệt là đại dì Nguyệt Thần của ngươi, đây có tính là nội hàm không!?" "Ừm!?" Đôi mắt đẹp của Tử Diên lập tức khẽ nheo lại, luôn cảm thấy Tần Phong vẫn chưa từ bỏ ý định với đại dì của nàng. "Còn nữa..." Tần Phong tiếp tục nói: "Mỗi lần trẫm đối địch, đều chỉ dùng ba phần sức lực, đây có tính là tu dưỡng không!?" "Bệ hạ, quả thực là rất có tu dưỡng a!" Tử Diên nghiến răng nghiến lợi nói: "Đối địch chỉ dùng ba phần sức lực, mà đối với thần thiếp lại dùng mười phần sức lực!" "Khái khái, đừng cố tình 'lái xe'!" Tần Phong ho khan che giấu sự ngại ngùng, lại tiếp tục nói: "Mỗi lần trẫm nhìn thấy các tiểu thư xinh đẹp, đều nghĩ đến việc cho các nàng một mái nhà, đây có tính là tam quan chính trực không!?" "Phì, hôn quân!" Tử Diên không chút che giấu khinh bỉ một tiếng, còn vươn tay ngọc véo Tần Phong một cái. "Đau, đau, đau!!" Tần Phong giả vờ giả vịt kêu đau, cũng nhân cơ hội nắm lấy tay Tử Diên.

Tiếp đó một tay kéo Tử Diên vào lòng, muốn nàng lần nữa cảm nhận cái gì gọi là "mười phần sức lực".

Chương 893

"Bệ hạ, đợi một chút!" Tử Diên cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Tần Phong, gương mặt trắng nõn ửng lên một mảng hồng.

Nhưng nàng vẫn e thẹn kéo Tần Phong lại, chỉ vào con mèo trắng nhỏ đang cuộn tròn ngủ bên cạnh.

Con mèo trắng này chính là Hoa Linh, bản thể là Ngân Nguyệt Ngự Miêu.

Từ khi Tử Diên biết nó là Ngân Nguyệt Ngự Miêu, nó liền trở thành linh vật chuyên dụng của Đại Tần, không cần phải liều mạng "gõ chữ" vì mấy lượng bạc vụn nữa, mỗi ngày chỉ cần đợi Tử Diên đúng giờ cho ăn là được rồi. "Cái con mèo này đúng là không có mắt nhìn!" Tần Phong tức đến nghiến răng nghiến lợi, giơ tay vỗ vào mông nó. "Meo!!" Hoa Linh giật mình kêu một tiếng.

Nó không hiểu ngủ có liên quan gì đến Tần Phong, tại sao lại phải vỗ một cái vào mông nó chứ!? "Bổn y tiên nhất định sẽ tìm thấy ngươi!" Hữu Dung ở không xa nghe thấy tiếng mèo kêu, tức giận siết chặt nắm tay nhỏ của mình.

Từ khi Hoa Linh nhận được Tử Diên cho ăn, những cuốn tiểu thuyết nàng đang đọc liền hoàn toàn ngừng cập nhật.

Nhưng Tử Diên nhìn có vẻ ôn nhu hiền huệ, thực chất lại giống Vu Lan, đều là nữ ma đầu giết người không chớp mắt, khiến nàng cũng không dám công khai đến cướp Hoa Linh.

Lúc này —— Lâm Tam một đường truy sát, đuổi đến đại bản doanh của Diệp Thần. "Tên khốn đáng chết!!" Diệp Thần thấy Lâm Tam một đường truy sát mình, lửa giận trong lòng rốt cuộc không nhịn được nữa.

Chỉ thấy y khoác Chiến Thần Giáp, tay cầm Ngân Long Thương, đứng trước mấy trăm vạn Hắc Kỳ Quân, vô số đạo chiến khí bắt đầu hội tụ về phía y, khiến chiến ý quanh thân không ngừng tăng vọt. "Chiến Thần Quyết của Bắc Cương Yếu Tắc!" Lâm Tam khẽ nhíu mày, từng nghe Thần Tú nói về Bắc Cương Yếu Tắc.

Nghe nói đại quân của Bắc Cương Yếu Tắc sở dĩ có thể xưng bá Hoang Cổ đệ nhất, là vì bọn họ tu luyện Chiến Thần Quyết, đặc biệt là vị Chiến Thần dẫn đầu càng có thể hội tụ chiến khí của đại quân vào một thân.

Chiến khí càng mạnh, thực lực càng mạnh!

Keng một tiếng!!

Chỉ thấy Lâm Tam không hề sợ hãi rút kiếm, thân hình như tia chớp lao về phía Diệp Thần. "Tốt gan!" Diệp Thần cảm nhận được sự khiêu khích của Lâm Tam, giận dữ cầm Ngân Long Thương chọn nghênh chiến.

Keng một tiếng!!

Kiếm và thương va chạm vào nhau, hỏa hoa cũng theo đó bay tán loạn. "Cái gì!?" Sắc mặt Diệp Thần không khỏi trở nên ngưng trọng, phát hiện Lâm Tam so với lần trước càng mạnh hơn. "Tiểu nhân vô sỉ, đi chết đi!!" Ánh mắt Lâm Tam lạnh đến đáng sợ.

Chỉ thấy Vô Trần Kiếm tuôn ra một cỗ năng lượng khủng bố, giống như thủy triều vô biên quét ra, như thể muốn triệt để thôn phệ Diệp Thần.

Thần uy rực rỡ, Kiếm Đoạn Vạn Cổ!!

Lâm Tam cũng cảm nhận được sự lợi hại của Diệp Thần lúc này, không chút do dự tung ra chiêu mạnh nhất của mình.

Chỉ thấy hai mắt hắn như mặt trời rực lửa lóe ra vạn đạo kim quang, một đạo kiếm mang kinh động cả Hoang Cổ thẳng tới cửu thiên, kiếm khí càng kích động chín vạn dặm khiến trời đất chấn động, như thể một kiếm chém vào quá khứ và tương lai.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang vọng chấn động tai muốn điếc thấu khắp trời đất, bầu trời vô tận như bị một đôi bàn tay vô hình xé toạc, xuất hiện một vết nứt khổng lồ. "Ta là Chiến Thần Bắc Cương, lẽ nào lại sợ ngươi!!" Ánh mắt Diệp Thần cũng hiện lên một tia hung ác, tay cầm Ngân Long Thương tung ra đại chiêu của mình.

Một thương xuất ra, song long hiện!

Gầm!!

Hai con ngân long như thật **giữa không trung** xuất hiện, cùng kiếm quang của Lâm Tam mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên mạnh mẽ va chạm vào nhau, năng lượng khủng bố trong nháy mắt chói mắt như mặt trời, phong bạo năng lượng vô tận cũng theo đó quét sạch trời đất. "Chuyện gì vậy!?" Các sinh linh Hoang Cổ đều ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt chấn kinh nhìn về phía kiếm khí ngút trời. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ châm ngòi hai Thiên Mệnh tự tương tàn sát, nhận được 500 vạn Phản Phái Điểm!" "Là kiếm ý của tiểu Tam Tam!" Tần Phong đi đến rìa Bồng Lai Tiên Sơn, nhìn về hướng Lâm Tam và Diệp Thần đang ở.

Ngay cả cách vạn dặm xa xôi, hắn vẫn có thể cảm nhận được kiếm ý khủng bố của Lâm Tam.

Nếu hắn và tiểu Tam Tam thật sự tiến hành một trận đối quyết sinh tử không phân biệt, đối mặt với chiêu "Kiếm Đoạn Vạn Cổ" của tiểu Tam Tam, nhiều nhất cũng chỉ là "ba bảy ăn bảy ba".

Hắn dùng ba phần sức lực, Lâm Tam đã vượt qua bảy phần!

Ngay lúc này —— phía dưới bộ lạc thảo nguyên, truyền đến từng tràng hoan hô.

Chỉ thấy một đám hán tử thuần phục ngựa, đang tổ chức cuộc thi đấu vật, Tần Hạo dựa vào nhục thân siêu cường của mình, khiến một đám tiểu thư la hét ầm ĩ. "Tần Vương cố lên, cố lên!!" "Tần Vương dũng mãnh quá!" "Tần Vương hạ gục hắn!" "..." Tần Hạo trong tiếng hoan hô của các tiểu thư dần dần đánh mất bản thân, lập tức ngoắc ngoắc ngón tay về phía mười mấy hán tử thuần phục ngựa đối diện. "Để bọn họ cùng lên!" "Hống!!" Các hán tử thuần phục ngựa làm sao có thể nhịn được, gầm lớn một tiếng liền xông lên.

Đáng tiếc đối mặt với sinh vật "không nói đạo lý" như Thiên Tuyển Chi Tử, người đến càng nhiều chỉ càng khiến họ "ra vẻ", thu hoạch càng nhiều fan nữ cuồng nhiệt. "Tiểu tử này lại lên cơn rồi!" Tần Phong nhảy một cái xuống, xuất hiện tại hiện trường. "Bái kiến Thiên Khả Hãn!" Toàn trường mọi người trong lòng kinh hãi, đều quỳ xuống trước mặt Tần Phong. "Ca, sao ca lại đến!?" Tần Hạo cảm thấy vô cùng không vui.

Lúc cầu cứu thì vờ như không thấy, lúc "ra vẻ" thì lại đến phá hoại. "Ca là đến nhắc nhở đệ!" Tần Phong chủ yếu xây dựng hình tượng người anh trai tốt, lời lẽ sâu sắc dạy dỗ: "Đừng có làm 'phấn hoa' rồi 'cho tinh gà' vào nhé..." "Phấn hoa?

Chương 894

Tinh gà!?" Tần Hạo mặt đầy nghi hoặc, không hiểu là ý gì. "Sợ đệ sớm bị báo ứng!" Tần Phong nhàn nhạt nói một câu, không tiếp tục giải thích.

Với tư cách là ứng cử viên "Tần Nhị Thế" trong kịch bản của hắn, nhất định phải dựng nên hình tượng nhân đức trước, một khi xuất hiện tin đồn "fan sụp đổ nhà", hắn khó mà tìm được người "Ly Miêu Hoán Thái Tử" để phục hồi. "Bị báo ứng!?" Tần Hạo vẫn là vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu báo ứng của y là ai. "Được rồi, quay lại chuyện chính!" Tần Phong thần tình đột nhiên nghiêm túc nói: "Ngày nay Đại Tần ta đã bình định các bộ lạc thảo nguyên, vạn tộc Hoang Cổ cũng đã thần phục Đại Tần, duy chỉ có Yêu Tộc phía đông vẫn chưa bình định, trẫm định để đệ dẫn dắt 'Dòng chảy thép Tần gia' và thế hệ mới đi chinh phạt Yêu Tộc." "Thật sao!?" Hai mắt Tần Hạo không khỏi sáng bừng lên, cả người càng thêm kích động không thôi.

Khoảng thời gian làm Tần Vương này, quả thật đã khiến y chán ngấy rồi, nếu y bây giờ có thể tìm được một chút việc để làm, cũng sẽ không ở đây đấu vật với mấy hán tử thuần phục ngựa. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, sai khiến y đổ máu hy sinh, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Ai lừa dối chứ, y là bạn bè thân thiết, huynh đệ ruột thịt của ta mà!" Tần Phong thần tình nghiêm túc hơn bao giờ hết, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia lo lắng.

Đừng thấy Yêu Tộc một mực bị Nhân Tộc áp chế làm "lão nhị" vạn năm, nhưng có thể tranh đấu với Nhân Tộc đến tận bây giờ thì tuyệt đối không thể xem thường.

Nhưng muốn nhị đệ có đủ uy vọng để làm phản, thì nhất định phải để y "gặm" hết khúc xương cứng là Yêu Tộc.

Cũng chỉ có gặm xong khúc xương cứng Yêu Tộc này, các anh hùng thiên hạ mới tin phục y, nguyện ý đi theo y cùng nhau làm phản. "Bắt đầu rồi!" Chín vị lão tổ Tần gia trong hư không, đều mở mắt nhìn xuống.

Bọn họ biết Tần Phong đang "tăng danh vọng" cho Tần Hạo!

Chỉ cần Tần Hạo có thể bình định Yêu Tộc, danh vọng của y nhất định sẽ đạt đến độ cao chưa từng có.

Thêm vào danh tiếng nhân nghĩa của Tần Vương mà bọn họ đã tung ra trước đó, nhất định sẽ hấp dẫn vô số anh hùng đến quy phục, đến lúc đó Tần Phong có thể như nguyện mà phi thăng rồi. "Ca, ca yên tâm, đệ nhất định sẽ đánh bại Yêu Tộc!" Tần Hạo căn bản không nắm bắt được điểm mấu chốt, hào ngôn tráng chí vỗ ngực bảo đảm. "Tần Hạo, ngươi có thể độc lập dẫn binh xuất chinh rồi!" Giang Linh cũng mặt đầy kích động chạy tới, mang theo một trái tim "mong chồng hóa rồng". "Đương nhiên, bổn vương lợi hại lắm chứ!" Tần Hạo vui vẻ ôm Giang Linh lên, xoay vòng vòng trên thảo nguyên. "Thả ta xuống..." Giang Linh không ngờ Tần Hạo lại ôm mình, lại còn là trước mặt nhiều người như vậy, xấu hổ đến mức mặt nhỏ đỏ bừng, bắt đầu giãy dụa. "Hai người này đúng là kỳ quái thật!" Mộc Tú ở không xa thấy cảnh này, không nhịn được "châm chọc": "Lúc trước còn đuổi nhau khắp thảo nguyên mà đánh, bây giờ vậy mà lại vui vẻ ôm nhau rồi." "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay nói: "Hai người thông minh không thể nào chế ngự được tình yêu, tình yêu là trò chơi của một người thông minh và một kẻ ngốc, đương nhiên hai kẻ ngốc chơi sẽ càng 'sảng' hơn." "Ta hiểu rồi!" Mộc Tú bừng tỉnh nói: "Khi không nói đến tiền, đó gọi là ham muốn bảo hộ, ngốc nghếch đáng yêu; khi nói đến tiền, đó gọi là ham muốn thắng thua, ngốc nghếch dễ lừa!" "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay, bày tỏ bần tăng vô cùng vui mừng. "Bệ hạ, không thể!!" Đế Sư Vô Đạo lại dẫn theo các ngôn quan xuất hiện, quỳ xuống nghiêm túc nói: "Hiện tại Yêu Tộc cũng không có dấu hiệu xâm lấn Nhân Tộc chúng ta, đột nhiên tuyên chiến với bọn họ thì 'sư xuất vô danh' a!!" "'Sư xuất vô danh'!?" Tần Phong không động thần sắc liếc nhìn Tiểu Bạch một cái.

Nuôi "tiểu đông tây" này nhiều năm như vậy, tốn của hắn bao nhiêu tiền, đã đến lúc thả nó đi gây họa cho Yêu Tộc rồi.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Lâm Tam và Diệp Thần vẫn đang kịch chiến.

Mặc dù Diệp Thần có mấy trăm vạn Hắc Kỳ Quân chiến khí gia trì, nhưng tu vi của Lâm Tam cũng đã đột phá đến Chuẩn Đế Cao Giai, hai bên đánh nhau có thể nói là bất phân thắng bại.

Chỉ thấy hai người va chạm tạo ra năng lượng ba động khủng bố, như pháo hoa rực rỡ nở rộ trong hư không, tiếp đó hình thành cuồng phong bạo vũ quét ngang đại địa, phá hủy mọi vật ở Tây Châu.

Đại địa càng nứt ra từng vết nứt răng nanh, hình thành những khe nứt và vực sâu khổng lồ.

Thậm chí còn dẫn đến không gian vặn vẹo, hình thành hố đen hoặc xoáy nước hư không. "Vãi chưởng, hai tên này còn là người sao!?" Diệp Long ở một bên chửi bới ầm ĩ, cảm giác tự tin bị đả kích.

Đừng thấy Diệp Thần hiện tại đã đột phá đến Đại Đế Sơ Giai, nhưng sức chiến đấu bộc phát ra tuyệt đối có thể giây sát cường giả Đại Đế Đỉnh Phong.

Thế mà Lâm Tam lại còn biến thái hơn Diệp Thần, lấy tu vi Chuẩn Đế Cao Giai mà đánh với y bất phân thắng bại.

Nhưng nếu nói ai biến thái nhất, thì không ai qua được chủ tử của hắn.

Bất kể là Diệp Thần, hay Lâm Tam, hoặc Tần Hạo, đều bị hắn ta đè chết dí dưới thân.

Sớm biết cùng đám yêu nghiệt này ở chung một thời đại, thì có đánh chết hắn cũng sẽ không đến thế gian này.

Oanh long long!!

Hai bên lại lần nữa mạnh mẽ va chạm vào nhau, tiếng nổ vang vọng chấn động tai muốn điếc cũng theo đó vang lên. "Đáng chết, sao lại thế này!?" Sắc mặt Diệp Thần tức giận vặn vẹo đến biến dạng.

Y là Chiến Thần có tiềm lực nhất từ trước đến nay của Bắc Cương Yếu Tắc, cũng được dự đoán là tồn tại siêu việt Long Ngạo Thiên, vậy mà bây giờ không chỉ bị Tần Phong đè dưới thân mà đánh, lại còn ngay cả Lâm Tam, một Chuẩn Đế Cao Giai, cũng không đánh lại được. "Không được, quá mạnh rồi!" Sắc mặt Lâm Tam trở nên ngưng trọng.

Đừng thấy hắn đánh với Diệp Thần bất phân thắng bại, nhưng Chuẩn Đế Cao Giai chính là Chuẩn Đế Cao Giai, thân thể sớm đã bị tiêu hao hết rồi, bây giờ hoàn toàn dựa vào ý chí lực để chống đỡ.

Oanh long long!!

Ngay lúc này, hư không chấn động.

Chỉ thấy thân ảnh Uyên Tổng từ trong hư không bước ra, tiếp đó ánh mắt liền rơi xuống trên người Diệp Thần. "Ngươi là ai!?" Diệp Thần trong lòng không khỏi kinh hãi, vội vàng cầm thương cảnh giác.

Mặc dù tu vi của người trước mắt còn chưa đạt đến Chuẩn Đế cảnh, nhưng lại khiến y cảm nhận được một cỗ nguy cơ chưa từng có, như thể chỉ cần người trước mắt ra tay, y chắc chắn phải chết không nghi ngờ. "Lẽ nào..." Diệp Long khẽ nhíu mày, nhớ lại tin tức Tần Đạo gửi đến.

Nói rằng gần đây có thể có người đến gây phiền phức cho Diệp Thần, bảo hắn nhất định phải ghi nhớ dung mạo người này, hơn nữa còn dùng đến mệnh lệnh cấp cao nhất của Đại Tần.

Chỉ có điều người này ngay cả Chuẩn Đế cảnh cũng chưa đạt tới, Tần Đạo có phải hơi quá mẫn cảm rồi không!? "Ngươi chính là Diệp Thần!?" Uyên Tổng ánh mắt sắc bén nói: "Quả thực phi thường, ngay cả bổn vương cũng có chút nhìn không thấu ngươi, xem ra Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn trên người ngươi không phải là vô cớ mà có!" "Mẹ kiếp, lại là Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn!!" Diệp Thần triệt để phát điên rồi.

Năm đó tiên nhân Thượng Giới tìm y là vì lý do này, bây giờ người này lại vì lý do này mà tìm y, sẽ không phải lại là cái tin đồn thằng khốn Tần Phong kia đi khắp nơi tạo ra đấy chứ!? "Ắt xì!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết là tiểu kiều thê nhà ai đang nhớ hắn rồi. "Thiên Tuyển Chi Tử mới xuất hiện!" Tần Phong lập tức tinh thần phấn chấn, nhận được tin tức Diệp Long gửi đến.

Chương 895

Nhưng nhìn tin tức Diệp Long không ngừng truyền đến, sắc mặt hắn càng lúc càng cổ quái, trong đầu dần dần ghép lại ra khuôn mặt của Uyên Tổng... "Sao có thể chứ!?" Tần Phong cả người lập tức không bình tĩnh nổi.

Hắn rõ ràng tận mắt chứng kiến Uyên Tổng chết dưới chưởng của phụ thân hắn, sao có thể phục sinh trở thành Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại!? "Chẳng lẽ..." Tần Phong dường như nghĩ ra điều gì, vội vàng mở Thiên Nhãn ở mi tâm.

Chỉ thấy ấn ký Thiên Sư ở mi tâm từ từ nứt ra, một con mắt dọc đầy chấn nhiếp lòng người xuất hiện.

Khi Tần Phong nhắm hai mắt lại, Thiên Nhãn ở mi tâm bùng phát một đạo kim quang, tựa như mở ra tầm nhìn của Thượng Đế, trong nháy mắt khóa chặt vị trí của Diệp Long. "Người này là ai!?" Lâm Tam vẻ mặt vô cùng ngưng trọng nhìn về phía Uyên Tổng, cũng cảm nhận được khí tức nguy hiểm từ người này. "Diệp Thần!" Uyên Tổng tiếp tục mở miệng nói: "Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ngươi không nắm giữ được, bổn vương khuyên ngươi tốt nhất vẫn nên tự mình giao ra, bằng không đợi bổn vương tự mình động thủ thì đã muộn rồi." Nói xong, Uyên Tổng mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Diệp Thần, trong mắt là mệnh lệnh không thể nghi ngờ. "Hắn..." Diệp Thần trong lòng chợt kinh hãi, cơ thể vô thức lùi lại.

Đối với ánh mắt của Uyên Tổng, hắn quá đỗi quen thuộc, cứ như thể đó là cái nhìn của một kẻ từng cao cao tại thượng phủ nhìn phàm nhân, một cảm giác áp bức đến từ chiều không gian cao hơn dành cho chiều không gian thấp hơn. "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ bày cục hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến kẻ đó sinh ra sợ hãi, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, nghi ngờ Uyên Tổng đến từ Thượng Giới.

Bởi vì ngoài những lão quái vật ở Thượng Giới ra, Hạ Giới căn bản chẳng ai hiểu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn là gì.

Ngay cả hắn cũng không nhìn ra Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn lợi hại đến mức nào, ngoài việc dừng thời gian để ngắm các cô nàng váy ngắn trên xe buýt, tàu điện ngầm, thỏa mãn chút "tội lỗi" thì dường như cũng chẳng phát triển được công dụng nào khác. "Ta đã nói rất nhiều lần rồi!" Diệp Thần phát điên gào thét: "Lão tử không có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn nào hết!!" "Kính rượu không uống, lại muốn uống rượu phạt!" Uyên Tổng sắc mặt dần lạnh xuống, quanh người xuất hiện một đồ án Thái Cực. "Kẻ này tuyệt đối không phải Uyên Tổng!" Tần Phong trong lòng lập tức có đáp án.

Uyên Tổng trước kia do dự thiếu quyết đoán, còn Uyên Tổng bây giờ lại sát phạt quả quyết, cho dù Uyên Tổng không chết, tính cách cũng không thể trong thời gian ngắn ngủi mà biến chuyển lớn đến vậy. "Đậu má nhà ngươi!!" Diệp Thần mặt mũi dữ tợn, không thể nhịn thêm nữa.

Nhớ năm xưa hắn là Bắc Cương Chiến Thần phong quang vô hạn, vậy mà bây giờ không chỉ bị Tần Phong đè xuống đất mà ma sát, thậm chí cả Lâm Tam cũng có thể vượt cấp khiêu chiến hắn.

Bây giờ lại còn sinh ra sợ hãi đối với một tên phế vật chưa đạt Chuẩn Đế, khiến hắn dù thế nào cũng không thể chấp nhận một bản thân yếu đuối đến vậy.

Hắn hiện tại khẩn thiết cần chứng minh bản thân!

Chứng minh bản thân vẫn là Bắc Cương Chiến Thần kiêu ngạo năm xưa!! "Long Khiếu Cửu Thiên!!" Diệp Thần trong nháy mắt tiến vào trạng thái đốn ngộ, tay cầm Ngân Long Thương hóa thành cự long vàng óng.

Gào!!

Chỉ thấy cự long vàng óng phát ra tiếng rồng ngâm chấn động trời đất, dưới sự chấn động của sóng âm, dường như có thể làm giảm phòng ngự và lực kháng của kẻ địch, mang lại lợi thế cực lớn cho hắn. "Truyền nhân của Ngạo Thiên Tiên Đế!" Uyên Tổng liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch của chiêu này.

Chính là dựa trên Ngân Long Thôn Châu của Long Ngạo Thiên, người đứng đầu Bảng Thiên Tư mà diễn biến thành, đã vượt qua võ kỹ cấp thần, đạt tới võ kỹ siêu thần cấp.

Mặc dù ở Thượng Giới loại võ kỹ này chỉ là hàng chợ, nhưng có thể ở Hạ Giới ngộ ra ở tuổi này thì quả thực không đơn giản.

Gào!!

Cự long vàng óng gào thét lao đến, muốn nuốt chửng Uyên Tổng.

Chỉ thấy vạt áo Uyên Tổng bị gió thổi phần phật, cho dù đối mặt với cự long dài ngàn trượng cũng không có chút sợ hãi nào, càng không hề có ý định né tránh. "Đậu má, cái này cũng quá biết ra vẻ rồi chứ!?" Tần Phong trong lòng điên cuồng phun tào.

Còn chưa đột phá đến Chuẩn Đế cảnh, vậy mà dám cứng rắn đón đỡ một kích toàn lực của Chiến Thần, là hắn bây giờ nằm mơ chưa tỉnh hay là Thiên Đạo học theo mấy thằng cha lập kế hoạch nào đó mà tăng cường nghề nghiệp mới rồi!?

Rầm rầm rầm!!

Cự long vàng óng há to cái miệng như chậu máu, một ngụm nuốt chửng Uyên Tổng.

Tuy nhiên Uyên Tổng không hề bị xé thành mảnh vụn như tưởng tượng, mà giống như một chiếc thuyền con cô độc giữa biển sóng dữ dội, Thái Cực đồ quanh thân bắt đầu vận chuyển, điên cuồng hấp thu năng lượng của Long Khiếu Cửu Thiên.

Nói chính xác hơn là Âm Dương Ngư Ngọc Bội trong cơ thể hắn hấp thu, chuyển hóa nó thành một luồng năng lượng cực kỳ tinh thuần.

Mặc dù hiện tại hắn vẫn chưa biết Âm Dương Ngư Ngọc Bội là gì, nhưng sau khi hấp thu không chỉ có thể nhanh chóng củng cố tu vi, mà còn có thể cải thiện thể chất của bản thân.

Tuyệt đối là một món chí bảo vô thượng!

Cũng là chỗ dựa để hắn dám nói trăm năm nữa sẽ trọng đăng Tiên Giới, đưa các ngươi xuống Hoàng Tuyền. "Cái này..." Lâm Tam trong lòng không khỏi kinh hãi, cảm thấy thế giới quan trong nháy mắt bị lật đổ.

Tu vi chưa đột phá Chuẩn Đế mà dám khiêu chiến Đại Đế thì cũng đành chịu, vậy mà lại có thể không hề hấn gì trong một kích toàn lực của đối phương, quả thực là "mẹ nó của sự vô lý mở cửa, vô lý đến tận nhà". "Ngọa tào, cái này cũng quá không giảng đạo lý rồi chứ!?" Tần Phong không nhịn được thốt lên chửi thề: "Chẳng lẽ Thiên Đạo cố tình muốn nhắm vào trẫm?

Nếu ngươi đã như vậy, trẫm chỉ có thể bật hack thôi!" "Phá cho ta!!" Diệp Thần trong lòng đại nộ, ra tay dẫn nổ cự long.

Rầm một tiếng!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng, ngay sau đó hư không bắt đầu chấn động dữ dội. "Phụt!!" Uyên Tổng trở tay không kịp, một ngụm máu tươi phun ra.

Mặc dù hắn có chí bảo vô thượng Âm Dương Ngư Ngọc Bội, nhưng chênh lệch tu vi giữa hai bên quả thực quá lớn, cứng đối cứng thì kẻ chịu thiệt chỉ có thể là bản thân hắn. "Phụt!!" Diệp Thần cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn không phải bị Uyên Tổng làm bị thương, mà là đã bị Tần Phong đánh, lại đánh một trận với Lâm Tam, bây giờ lại gặp phải Uyên Tổng quái vật này, cho dù hắn là Bắc Cương Chiến Thần cũng không chịu nổi nữa. "Diệp Thần!!" Diệp Long nhận được chỉ thị của Tần Đạo, tiến lên đưa Diệp Thần nhanh chóng rời đi.

Chương 896

Dù sao Tần Đạo vẫn trông cậy Diệp Thần "đổ vỏ" (gánh tội thay), tiếp tục đánh nữa khó tránh khỏi lộ tẩy. "Chạy đi đâu!!" Uyên Tổng vẫn không tha.

Nhưng hắn vừa đi được hai bước đã dừng lại, thần sắc cảnh giác nhìn về phía Tây Chu, có thể mơ hồ cảm nhận được có người đang theo dõi mình, hơn nữa với bản lĩnh cự đầu Tiên Vương của hắn mà lại không thể phát hiện ra đối phương. "Rốt cuộc là ai!?" Uyên Tổng trong lòng cảnh giác, trong nháy mắt biến mất tại chỗ. "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ châm ngòi hai đại Thiên Mệnh đại chiến, khiến song phương đều bị trọng thương, nhận được 500 vạn Phản Phái Điểm!" "Biến mất rồi!?" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm.

Theo kinh nghiệm của một độc giả lão làng mười năm, có một loại nhân vật chính sở hữu cơ duyên là không gian thần bí, cũng không biết Uyên Tổng có phải loại nhân vật chính này hay không. "Bệ hạ, ngài đang nói gì vậy!?" Điềm Điềm đi tới bên cạnh Tần Phong.

Chỉ thấy nàng hóa thân thành Phi Tiên Đôn Hoàng, mặc y phục vô cùng mát mẻ và mỏng manh, còn lộ ra đôi ngọc túc trắng nõn tinh xảo. "Chuyện xã hội thì ít hỏi lại!" Tần Phong mở mắt ra đánh giá Điềm Điềm.

Có thể thấy, nàng rất cố gắng muốn đi theo con đường gợi cảm, tiếc thay lòng cao hơn trời, nhưng thực lực lại không đủ, vẫn cần thời gian từ từ "phát triển" thêm mới được. "Ba ba~~" Điềm Điềm ủy khuất bĩu môi nhỏ, kéo dài âm cuối ra thật dài... "Cái giọng điệu này, ai mà chịu nổi chứ!?" Tần Phong suýt chút nữa không giữ nổi mình, muốn "xuất khẩu văn hóa" một chút với Điềm Điềm.

Nhưng nghĩ đến lai lịch của Uyên Tổng vẫn chưa rõ ràng, hắn đành phải thu hồi ánh mắt, mạnh mẽ kiềm chế xung động. "Ba ba~~" Điềm Điềm lại gọi một tiếng.

Thấy Tần Phong vẫn không phản ứng, nàng lập tức kích hoạt huyết mạch con gái thảo nguyên, tiến lên nhào Tần Phong đổ vật trên giường. "Trẫm thành hôn quân, ngươi phải chịu trách nhiệm chính!" Tần Phong trở tay không kịp bị nhào đổ, không ngờ Điềm Điềm lại là loại người này.

Rõ ràng biết gió lớn quá mà còn chạy đến châm lửa! "Chịu trách nhiệm thì chịu trách nhiệm!" Điềm Điềm lộ ra nụ cười đắc ý.

Ngay sau đó bắt đầu "nghênh phong mà động", khiến trong Đồng Tước Đài gió bắt đầu thổi mạnh về phía Tây. "Trẫm vốn muốn làm một thánh quân, tiếc thay điều kiện không cho phép a!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đành phải ném công việc cho Thân Ngoại Hóa Thân.

Lúc này, Hữu Dung đi tới bên ngoài Đồng Tước Đài.

Nàng không chỉ thay một bộ y phục mới xinh đẹp, mà còn tự mình trang điểm nhẹ nhàng. "Hữu Dung, ngươi làm được!" Hữu Dung ưỡn ngực.

Lát nữa nàng cứ thế này đi vào, không tin Đại Ma Vương không động lòng. "Vì cứu vớt Đại Ma Vương, hãy trở thành Đế Hậu!" Hữu Dung nhìn cánh cửa lập tức căng thẳng, nắm chặt nắm tay nhỏ tự cổ vũ mình.

Nàng không phải loại tiểu Y Tiên "cuồng nhan" (mê trai đẹp), mà là tiểu Y Tiên mang đại ái vì cứu vớt chúng sinh thiên hạ.

Lát nữa vào trong, trước hết sẽ giảng đạo lý với Tần Phong, nếu hắn không nghe thì sẽ "thuyết phục" hắn. "Ta thỏ nhìn ra rồi!" Tiểu

Bạch đột nhiên xuất hiện nói: "Ngươi không phải là một con cá khó câu, ngươi là một con lừa bướng bỉnh đó!" "Lại là ngươi con thỏ tham tiền này!" Hữu Dung tức đến nghiến răng nghiến lợi nói: "Bản Y Tiên nói cho ngươi biết, muốn kiếm tiền của bản Y Tiên, đừng hòng!" "Cuộc sống không dễ dàng, thỏ thỏ thở dài!" Tiểu Bạch bất đắc dĩ thở dài một tiếng, sau đó giơ tay búng tay một cái.

Tách một tiếng!!

Chỉ thấy Tiểu Bạch thi triển không gian thần thông của mình, một hố đen lập tức xuất hiện dưới chân Hữu Dung, ngay sau đó nàng liền rơi vào trong hố đen. "Tiểu Bạch, bản Y Tiên chưa xong với ngươi đâu!" Giọng Hữu Dung tức giận vang lên, nàng bị trực tiếp truyền tống về phòng mình. "Chỉ cần có ta thỏ ở đây, từ chối mọi sự 'bao ăn miễn phí'!" Tiểu Bạch vỗ vỗ móng vuốt nhỏ của mình, tâm tình vui vẻ nghêu ngao hát: "Gió đêm khẽ vuốt Bành Hồ Loan, sóng trắng đuổi theo bờ cát..." Cảnh tượng chuyển đổi — tại Loạn Táng Cương bên ngoài kinh đô Đại Tần, Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong xuất hiện. "Quả nhiên là Uyên Tổng!" Tần Phong nhìn cái hố sâu trước mắt, không thấy thi thể của Uyên Tổng.

Điều này có nghĩa là người bản thể hắn nhìn thấy đúng là Uyên Tổng, chỉ là không biết Uyên Tổng là kiếp trước giác tỉnh, hay là bị một vị đại năng nào đó đoạt xá trọng sinh. "Ngươi đến đây làm gì!?" Tửu Tiên nhíu mày đi theo, không hiểu Tần Phong đến Loạn Táng Cương làm gì. "Sao ngươi còn chưa đi!?" Tần Phong cảm thấy vô cùng đau đầu.

Từ khi tiểu viện của Tửu Tiên bị hủy, nàng ta đã ngang nhiên mặt dày mặt dạn bám trụ ở cung A Phòng không đi, ăn ngự thiện của hắn, sai khiến tiểu kiều thê của hắn.

Thậm chí hắn đi đâu làm gì, nàng ta cũng cứ như keo chó dính lấy theo. "Muốn ta đi cũng được!" Tửu Tiên đưa ngón tay ngọc ra nói: "Trả Thiên Hương Cốc lại cho ta!" "Tửu Tiên tỷ tỷ!" Tần Phong lời lẽ sâu xa dụ dỗ: "Đừng cả ngày chỉ nghĩ đến Thiên Hương Cốc, phải biết rằng không có tu luyện giả nào mơ ước mua nhà cả, ngươi nên nhân lúc còn trẻ đi nhiều nơi, trải nghiệm cuộc sống, làm thơ uống rượu khi còn xuân sắc!" "Ngươi không trả Thiên Hương Cốc cho ta cũng được!" Tửu Tiên không rụt tay ngọc về, tiếp tục nói: "Vậy thì mời Bệ hạ trả Tiếu Bách Hợp lại cho ta, để ta dẫn nàng đi trải nghiệm cái mà Bệ hạ nói là 'trải nghiệm cuộc sống, làm thơ uống rượu khi còn xuân sắc'." "Ngươi đúng là người không thấm muối a!" Tần Phong tức đến nghiến răng ken két, nhưng cũng chẳng có cách nào với Tửu Tiên.

Chỉ thấy hắn chọn cách phớt lờ Tửu Tiên, liên hệ với Thanh Thiên để theo dõi chặt chẽ Uyên Tổng, muốn biết hắn ta biến mất tại chỗ là tiến vào không gian thần bí nào, hay là đã đi ngàn dặm xa xôi rồi.

Lúc này — Diệp Thần đang cúi đầu ủ rũ ngồi dưới một gốc đại thụ.

Ngân Long Thương tùy tiện vứt ở dưới chân, Chiến Thần Giáp đã rách nát tả tơi, mấy trăm vạn Hắc Kỵ Quân của Tây Chu cũng đều trong trạng thái mệt mỏi rệu rã.

Mặc dù Uyên Tổng vì Thiên Nhãn của Tần Phong, Lâm Tam cũng vì tiêu hao quá lớn mà không đuổi theo, nhưng tâm cảnh của Diệp Thần lại chịu phải tổn thương nặng nề khó mà tưởng tượng được. "Ta thật sự còn có thể thành công sao!?" Nhìn Chiến Thần Giáp tàn phá, Diệp Thần thần sắc bắt đầu hoảng hốt.

Nhớ năm xưa cảnh tượng hắn trở thành Bắc Cương Chiến Thần vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt, không chỉ khí phách ngút trời dẫn binh nghênh chiến sinh vật dị giới, trở thành Thần Hộ Mệnh của nhân tộc, mà còn uy hiếp cả hai đại hoàng triều Đại Việt và Âm Nguyệt.

Thiên phú của bản thân hắn, nhìn khắp cả Hoang Cổ, có thể nói là không có đối thủ!

Vậy mà trong thời gian ngắn ngủi vài năm, hắn từ Bắc Cương Chiến Thần cao cao tại thượng, đã trở thành con chuột chạy qua đường bị người người hô đánh, còn bị người ta mắng là Bắc Cương Ác Ma.

Hiện tại lại liên tiếp bại trận, giống như một con chó nhà có tang. "Ừm!?" Diệp Long phát hiện Diệp Thần không ổn, vội vàng bưng bát canh gà tới nói: "Nam tử hán đại trượng phu, cho dù ở trong nghịch cảnh, cũng nên khuất thân giữ phận, đợi thời cơ đến." "Đợi thời cơ đến!" Diệp Thần cơ thể không khỏi chấn động, một hơi uống cạn bát canh gà.

Mặc dù hắn bị Tần Phong, Lâm Tam và Uyên Tổng vượt cấp khiêu chiến, nhưng trong tay hắn vẫn còn mấy trăm vạn Hắc Kỵ Quân, chỉ cần đợi đến khi Tần Gia mất lộc, là có thể thừa thế tranh giành thiên hạ.

Chương 897

"Ừm!" Diệp Long hài lòng gật đầu, tiếp tục nói: "Ta vừa phái người đi điều tra, thanh niên chiến đấu với ngươi tên là Lâm Uyên, người này xuất thân từ thế gia luyện đan Lâm Gia, sau này bái nhập Vũ Lăng Thánh Địa, trước đó biểu hiện luôn bình thường không có gì nổi bật." "Trước đó bình thường không có gì nổi bật!?" Diệp Thần lập tức nắm bắt trọng điểm, nhíu mày nói: "Ngươi nói hắn đã đạt được kỳ ngộ gì đó, cho nên mới lợi hại đến vậy!?" "Nhưng ta lại không hiểu..." Diệp Long đột nhiên nhíu mày, từ tốn khuyên nhủ: "Rốt cuộc là cơ duyên như thế nào, có thể khiến một người chưa đột phá cảnh giới Chuẩn Đế, lại vượt cấp khiêu chiến Đại Đế, mà còn là Đại Đế có hai kiện thần khí gia trì?

Cho dù là Tần Phong yêu nghiệt trấn áp vạn cổ kia cũng tuyệt đối không làm được!" "Tần Phong cũng không làm được!?" Diệp Thần không nhịn được lẩm bẩm, đầu óc bắt đầu vận chuyển nhanh chóng.

Ngay cả Uyên Tổng bình thường không có gì nổi bật mà đạt được cơ duyên còn có thể "phi thăng" tại chỗ, nếu hắn là Bắc Cương Chiến Thần mà đạt được thì chẳng phải sẽ bay lên trời sao!? ...Một đêm "canh vân", sóng gió nổi lên.

Tần Phong nhìn Điềm Điềm nhỏ bé mệt mỏi rã rời, phát hiện tu vi của mình lại tinh tiến không ít. "Trẫm đối địch chỉ dùng ba phần lực, nhưng đối với các ngươi thì phải dùng toàn lực!" Tần Phong khóe miệng lộ ra nụ cười như Long Vương, chuẩn bị cầm lấy cánh tay ngọc trắng như củ sen của Điềm Điềm. "Bệ hạ, ngủ thêm chút nữa!" Điềm Điềm ôm chặt Tần Phong, vùi đầu nhỏ vào trong lòng hắn. "Hôm nay không được rồi, nhị đệ sắp xuất chinh!" Tần Phong đầy vẻ bất đắc dĩ nói: "Trước đây trẫm không có lựa chọn, bây giờ trẫm muốn làm một ca ca tốt..." "Ca ca tốt!" Điềm Điềm mệt đến mức vẫn chưa mở mắt, tiếp tục coi Tần Phong như gấu bông. "Ta là muốn làm ca ca tốt, chứ không phải để ngươi gọi ta là 'ca ca tốt'!" Tần Phong cảm thấy dở khóc dở cười, chỉ đành mạnh mẽ thoát ra.

Chỉ thấy Điềm Điềm khẽ nhíu đôi lông mày nhỏ nhắn, nhưng rất nhanh hơi thở trở nên bình ổn và ngủ thiếp đi, còn chiếc bình nhỏ màu trắng bên gối nàng thì lấp lánh ánh sáng trắng nhàn nhạt. "Đây chính là cơ duyên của Điềm Điềm Đại Đế!?" Tần Phong ánh mắt rơi trên chiếc bình nhỏ màu trắng, vẫn không nhìn ra có gì đặc biệt.

Chỉ biết sau khi Điềm Điềm có được chiếc bình nhỏ màu trắng, trong đầu nàng xuất hiện một bộ công pháp luyện thể, hơi giống Dịch Cân Kinh của Yoga, có thể rèn luyện độ dẻo dai của cơ thể và nâng cao tư chất. "Luyện Yoga cũng tốt, dù sao cuối cùng cũng tiện cho trẫm cả!" Tần Phong khóe miệng nhếch lên nụ cười như Long Vương, hô hoán Phong Tình, Hoa Linh, Ngọc Tuyết, Nguyệt Hi bốn nữ hầu hạ thay y phục và rửa mặt. "Bệ hạ!" Trong đôi mắt đẹp của Phong Tình tràn đầy oán hận.

Rõ ràng là tiểu mị ma theo Tần Phong sớm nhất, vậy mà bây giờ không những chưa được xăm hình mị ma (dấu ấn mị ma), trở thành nỗi sỉ nhục của mị ma tộc, mà còn phải kiêm luôn việc thị nữ. "Bệ hạ, nô gia thay ngài thay y phục!" So với sự oán hận của Phong Tình, Ngọc Tuyết lại vô cùng tích cực.

Thân là truyền nhân của Cửu Vĩ Tiên Hồ tộc, nàng vẫn còn trông chờ mê hoặc đế vương nhân tộc, để về quang tông diệu tổ. "Haizz!" Hoa Linh u oán thở dài một tiếng.

Vốn tưởng rằng sau khi theo Tần Phong vào cung thì không cần lo bị Hữu Dung thúc giục sáng tác nữa, mỗi ngày chỉ cần đợi được cho ăn là được, nhưng ai mà ngờ hóa thành mèo thì phải chơi với nữ chủ nhân, còn hóa hình lại phải đến hầu hạ nam chủ nhân.

Một phần lương mèo, làm hai phần công việc! "Quả nhiên là một hôn quân!" Nguyệt Hi nhìn Điềm Điềm mệt mỏi rã rời, trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng.

Từ khi bị Tần Phong đóng dấu Tiên Nô Pháp Ấn, nàng đã biết mình không thoát khỏi số phận bị cưỡi như ngựa.

Nhưng với cái thân hình nhỏ nhắn tay chân bé tí này của nàng, thật sự có thể chịu đựng được cấp tám đại cuồng phong sao!?

Lúc này — Tần Phong không hề biết Phong Tình, Hoa Linh, Ngọc Tuyết, Nguyệt Hi đang nghĩ gì, mặc xong long bào màu đen của mình liền bước ra ngoài.

Chỉ thấy trên thảo nguyên dưới chân Bồng Lai Tiên Sơn, các đệ tử tân sinh đời của Tần Gia đã tập trung đông đủ.

Khí thế như hồng, cuồn cuộn mãnh liệt.

Tần Hạo tay cầm Miêu Miêu Chùy đứng ở phía trước đại quân, trong ánh mắt là chiến ý vô song không thể che giấu, hận không thể lập tức xông đến Đông Cảnh quét sạch Yêu tộc. "Nhị đệ!" Tần Phong hơi xuất thần nhìn nhị đệ, không khỏi lẩm bẩm: "Ngươi phải cố gắng thật tốt đó, bằng không thì chỉ có thể quay về kế thừa hoàng vị của ca ca thôi!" "Hoàng vị!?" Tiểu Bạch thấy Tần Phong đi ra, thành thạo nhảy lên vai hắn.

Mặc dù nó không nghe thấy toàn bộ lời Tần Phong nói, nhưng vẫn nhanh nhạy bắt được hai chữ "hoàng vị". "Không sai, là hoàng vị!" Tần Phong lập tức nhập vai, rất ưu sầu nói: "Hiện tại nhị đệ đã là Tần Vương cao quý của Đại Tần, nếu lần này hắn chiến thắng Yêu tộc trở về, chẳng lẽ trẫm phải truyền hoàng vị cho hắn sao!?" "Không được!!" Tiểu Bạch lập tức xù lông nói: "Hoàng vị là của ta thỏ, trận chiến này ta thỏ sẽ thay hắn xuất chinh!" "Ngươi đi!?" Tần Phong lắc đầu nói: "Tuy rằng ngươi từ nhỏ đã theo trẫm, là trẫm một tay nuôi lớn, nhưng đệ tử Tần Gia ta quanh năm tranh đấu với Yêu tộc ở Đông Cảnh, sao có thể nghe lệnh một con thỏ tử chứ!?" "Chủ nhân, ngài biết mà!" Tiểu Bạch bắt đầu đánh bài tình cảm, mắt lệ rưng rưng nói: "Ta thỏ từ nhỏ đã rời xa thỏ mẹ, nương tựa vào ngài sống qua bao nhiêu năm rồi..." "Trẫm đều hiểu, trẫm cũng ủng hộ ngươi!" Tần Phong rất khó xử nói: "Nhưng nhị đệ của trẫm đằng sau là cả Tần Gia, ngươi ngoài sự ủng hộ của mấy lão thần dưới tay trẫm ra, căn bản không có ngoại viện nào khác, cho dù trẫm truyền vị cho ngươi, ngươi cũng không ngồi vững được đâu!" "Ngoại viện?!" Tiểu Bạch lập tức mắc mưu.

Nhớ tới Hoa Linh và Ngọc Tuyết từng nói với nó, thỏ mẹ hiện tại là Bạch Đế của Yêu tộc, thêm huyết mạch Thái Âm Tiên Thỏ của nó nữa, chắc chắn có thể nhận được sự ủng hộ của toàn bộ Yêu tộc.

Nếu lại dẫn dắt Yêu tộc quy thuận, thì hoàng vị chẳng phải sẽ hoàn toàn vững chắc sao.

Nhưng trước khi dẫn dắt Yêu tộc quy thuận, phải đánh đòn giáng xuống khí thế của tên tiểu tử Tần Hạo kia đã, để thế nhân biết sự lợi hại của Nhị Thế Thỏ Đại Tần! "Khà khà khà khà..." Tiểu Bạch vừa nghĩ đến cảnh dẫm đạp Tần Hạo, liền không nhịn được học theo Tần Phong mà cười lớn. "Nó nghĩ gì mà lại phát ra tiếng cười kiểu này!?" Tần Phong trong lòng không khỏi kinh hãi, mặc niệm cho Tiểu Bạch hai phút rưỡi.

Mặc dù hắn không biết Tiểu Bạch đang nghĩ gì, nhưng từ khi nó phát ra tiếng cười này, kết cục đã định sẵn là nó sẽ thua nhị đệ Tần Hạo.

Không thèm để ý đến Tiểu Bạch nữa, Tần Phong đi đến trước mặt nhị đệ. "Bái kiến Hoàng huynh!" Tần Hạo ở nơi công cộng, nghiêm túc hành lễ quân thần. "Bái kiến Long Quân!!" Đại quân tân sinh đời đồng loạt quỳ xuống, âm thanh như hồng chấn động trời xanh.

Ánh mắt nhìn về phía Tần Phong càng thêm cuồng nhiệt vô cùng, tuyệt đối là tín ngưỡng không thể thay thế trong lòng bọn họ. "Đều là người nhà, không cần đa lễ!" Tần Phong tự mình tiến lên đỡ nhị đệ dậy, sau đó thần sắc nghiêm túc nói: "Nhị đệ, nam nhi không lập chí lớn, uổng phí thân thể cao tám thước trời sinh, trẫm chờ tin tức ngươi khải hoàn trở về." "Chắc chắn không phụ sự kỳ vọng của Hoàng huynh!" Tần Hạo như được tiêm máu gà, cả người hưng phấn không tả xiết. "Nguyện vì Bệ hạ khai cương thác thổ!!" Tần Gia tân sinh đời đồng thanh hô lớn, chiến ý đã đạt đến đỉnh phong. "Ừm, không tệ!" Tần Phong hài lòng gật đầu, ngay sau đó lấy ra một cuốn sổ nhỏ dặn dò: "Nhị đệ, lần này là lần đầu tiên ngươi một mình lĩnh binh, nhớ kỹ, làm người phải khiêm tốn, hãy nghe nhiều ý kiến của người khác về ngươi, sau đó ghi lại, xem ai có ý kiến về ngươi, chúng ta sau này từ từ tính sổ với bọn họ." "Hả!?" Tần Hạo ngơ ngác nhận lấy cuốn sổ nhỏ.

Không hiểu sao cái "làm người khiêm tốn" mà ca ca nói lại khác với những gì mình hiểu. "Cảm ơn, Hoàng Đế ca ca!" Giang Linh không biết từ đâu chạy ra, vội vàng thay Tần Hạo cảm ơn Tần Phong. "Linh Nhi, về đi!" Tần Hạo lập tức sa sầm mặt quát, bảo Giang Linh chú ý trường hợp một chút. "Không sao!" Tần Phong cười phất tay nói: "Người có mặt đều là người Tần Gia ta, không cần quá nghiêm túc, lần này Linh Nhi cứ đi cùng ngươi một chuyến, để phòng ngươi bị yêu nữ nào đó câu mất hồn." "Phì cười..." Các đệ tử Tây Chu cười phá lên, thực sự không nhịn được. "Ca!" Tần Hạo lập tức cuống lên, cầu xin Tần Phong giữ chút thể diện. "Yêu nữ!?" Giang Linh đôi mắt đẹp khẽ nheo lại, trong lòng lập tức cảnh giác.

Hết cách rồi!

Chương 898

Tần Hạo có tiền án mà, từng nuôi một con hồ ly tinh!

Lúc này — Tiểu Bạch đã lén lút rời khỏi Bồng Lai Tiên Sơn, theo cùng còn có hai nữ yêu Hoa Linh và Ngọc Tuyết. "Tiểu Bạch!" Hoa Linh đầy mặt lo lắng nói: "Chúng ta trốn ra như thế này thật sự không sao chứ!?" "Đúng vậy!" Ngọc Tuyết cũng vẻ mặt lo lắng nói: "Hay là chúng ta cứ về nói với Bệ hạ một tiếng đi!?" "Không cần lo lắng, cho dù bị chủ nhân ta thỏ phát hiện, nhiều nhất là thưởng cho các ngươi một trận roi da nhỏ thôi!" Tiểu Bạch đứng trên đầu nhỏ của Ngọc Tuyết, bày ra khí thế chỉ điểm giang sơn, giọng non nớt nói: "Ta thỏ Tần Tiểu Bạch, du học nhân tộc nhiều năm, hôm nay cường thế hồi quy Yêu tộc..." "Thưởng roi da nhỏ!?" Ngọc Tuyết và Hoa Linh thân thể mềm mại không khỏi run lên, trong đầu lập tức hiện ra những hình ảnh liên quan.

Chỉ thấy Tần Phong khóe miệng cong lên nụ cười tà mị, tay cầm roi da nhỏ từng bước đi về phía các nàng, hai người thì run rẩy ôm nhau trên giường. "Quá tà ác rồi!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh lập tức rùng mình một cái, vội vàng dẫn Tiểu Bạch đi về phía Yêu tộc.

Lúc này — Tần Hạo dẫn đại quân hùng dũng rời đi, Tần Phong thì dẫn theo văn võ bá quan tiễn đưa. "Thằng bé này lớn rồi!" Tần Phong lộ ra vẻ mặt lưu luyến không rời.

Tuyệt đối không phải vì nhị đệ rời đi mà mất đi nguồn Phản Phái Điểm, mà là đứa nhóc con luôn lẽo đẽo theo sau mông hắn gọi ca ca đã trưởng thành rồi. "Ca!" Tần Hạo cũng lưu luyến quay đầu nhìn một cái, sau đó lấy ra cuốn sổ nhỏ mà Tần Phong tặng.

Chỉ thấy hắn ghi nhớ lời dặn dò của ca ca, lấy một cây bút ra bắt đầu ghi chép.

Năm X tháng Y: Ca ca trước mặt đông đảo quần chúng, trêu chọc ta sẽ bị yêu nữ câu mất hồn, khiến đệ tử Tần Gia cười phá lên, ta nhịn! "Nhị đệ hình như đang ghi chép!?" Tần Phong từ xa nhìn thấy, lộ ra nụ cười vui mừng.

Mặc dù nhị đệ có đủ thói xấu của Thiên Tuyển Chi Tử, nhưng may mắn là biết nghe lời khuyên, tin rằng sau này ở tu luyện giới cũng sẽ không chịu thiệt thòi quá lớn, chỉ là không biết ai sẽ là kẻ xui xẻo đầu tiên lọt vào cuốn sổ nhỏ của nhị đệ. "Bệ hạ!" Phong Tình vội vàng chạy tới nói: "Tiểu Bạch dẫn Ngọc Tuyết, Hoa Linh đi Yêu tộc rồi." "Con thỏ quả nhiên chạy rồi!" Tần Phong sau khi biết tin, không nhịn được cười phá lên.

Đúng như hắn dự đoán ban đầu, Tiểu Bạch vẫn không chịu nổi sự dụ hoặc của "chiếc bánh lớn" hoàng vị, lần này trở về Yêu tộc chắc chắn sẽ làm cho gà bay chó sủa. "Cái gì?

Tiểu Bạch đi rồi!!" Hữu Dung lập tức tỉnh táo lại.

Chỉ cần con thỏ tham tiền này đi rồi, Đại Ma Vương chẳng phải sẽ mặc cho nàng "bao ăn miễn phí" sao!? "Tiểu Bạch đi rồi!?" So với sự vui vẻ của Hữu Dung, Tiểu Hương Phi lại rất buồn bã.

Vốn tưởng rằng mình rất nhanh sẽ được an bài thị tẩm, nhưng ai ngờ Tiểu Bạch nó lại thu tiền mà không làm việc. "Cái này..." Ngay lúc Tiểu Hương Phi đang buồn bã, Nguyệt Hi đưa cho nàng một phong thư.

Chỉ thấy bức thư này là Tiểu Bạch để lại cho Tiểu Hương Phi, trên đó nguệch ngoạc viết mấy dòng chữ, đại ý là bảo nàng tìm cơ hội ở riêng với Tần Phong là được, nàng có ưu thế mà những đối thủ cạnh tranh khác không có. "Ưu thế của ta!?" Tiểu Hương Phi vẻ mặt nghi hoặc, không biết mình có ưu thế gì.

Mặc dù nàng xuất thân từ Hộ Long nhất tộc của Đại Việt, từ nhỏ đã nhận sự giáo dục của đại gia khuê tú, nhưng chẳng qua cũng chỉ là công cụ liên hôn bên ngoài của gia tộc.

Với Tử Diên của Nguyệt Thần Cung, Vu Lan của Lam Ma Cung, Điềm Điềm của thảo nguyên, Hữu Dung của Dược Thần... những người đó căn bản không thể so sánh được.

Bọn họ mới là thiên chi kiêu nữ chân chính của Hoang Cổ, còn nàng chẳng qua chỉ là một bình hoa tinh xảo.

Cho dù là nhan sắc duy nhất nàng có thể lấy ra, ở hậu cung của Tần Phong cũng không chiếm ưu thế gì. "Được rồi, chúng ta cũng xuất phát thôi!" Tần Phong vung tay một cái, lấy ra Thần Phong Chu.

Xoẹt một tiếng!!

Chỉ thấy Thần Phong Chu rơi xuống một con sông, khuấy lên một trận bọt nước trong veo.

Con sông này chính là Đại Vận Hà mà Tần Phong hạ lệnh đào, trải dài hàng vạn dặm, có thể xuôi về phía nam thẳng đến Đông Kinh Thành phồn hoa mê mắt.

Mặc dù hiện tại Đại Vận Hà vẫn chưa đào xong, nhưng sau hơn một tháng khai quật của mấy chục vạn tu luyện giả, đã hoàn thành hơn một nửa, tuyệt đối có thể hoàn thành trước khi Tần Phong đến Đông Kinh Thành. "Điều động mấy chục vạn tu luyện giả để đào sông, đặt ở bất kỳ triều đại nào cũng là công trình cấp đỉnh cao a!" Đế Sư Vô Đạo không nhịn được thở dài một tiếng.

Mặc dù hắn cũng nhìn ra lợi ích sau khi Đại Vận Hà được thông, nhưng Đông Phương tiểu thư để có thể nhanh chóng đào thông Đại Vận Hà để chinh phạt Yêu tộc, căn bản không màng đến sống chết của những tu luyện giả kia, hạ lệnh cho họ không ngủ không nghỉ mà khai quật.

Theo thống kê chưa đầy đủ, số tu luyện giả chết vì đào sông đã lên tới hơn mười vạn người.

Trừ những tu luyện giả chết vì khởi nghĩa bị trấn áp, rất nhiều người đã tiêu hao hết linh lực mà bị kiệt sức chết sống. "Cái gì gọi là họa loạn thiên hạ!?" Tần Phong rất không vui lẩm bẩm: "Trẫm rõ ràng là vì bồi dưỡng nhị đệ thành tài, vì thiên hạ chúng sinh không còn chịu khổ, nên mới bất đắc dĩ làm cái hôn quân hoang dâm vô đạo này." Rất nhanh — Tần Phong liền dẫn các ái phi, lên Thần Phong Chu bắt đầu tiến hành.

Trước khi đi không quên vung tay về phía hư không, ẩn giấu Bồng Lai Tiên Sơn vào trong hư không.

Chỉ cần hắn có nhu cầu, bất kể thân ở Hoang Cổ nơi nào, đều có thể trong nháy mắt triệu hoán Bồng Lai Tiên Sơn ra, bên trên còn có tám vị lão tổ Tần Gia đang tu luyện.

Còn về nhị tổ Tần Gia, đã đi Tần Hoài Hà tu luyện! "Haizz, làm hôn quân thật mệt mỏi a!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Chỉ thấy hắn ôm Tử Diên ngắm cảnh đẹp dọc đường, nghe Hữu Dung gảy Khúc Nhân Cầm, ăn nho nhỏ Tiểu Hương Phi bóc sẵn, mặc cho Nguyệt Hi xoa vai cho hắn, Phong Tình bóp chân cho hắn.

Hai bên bờ còn có mấy ngàn người theo sau, đều là Ngự Lâm Quân được chọn lọc kỹ càng. "Hắn ta vậy mà còn chê mệt sao!?" Tử Diên không tức giận mà liếc mắt một cái, càng ngày càng cảm thấy vị trí của mình có nguy hiểm.

Nếu cứ để Tần Phong làm càn như thế này nữa, các đại quân khởi nghĩa ở khắp nơi sẽ nhao nhao xuất hiện mất, đến lúc đó vị trí Đế Hậu của nàng cũng không giữ được nữa.

Vài ngày sau — Tiểu Bạch vượt qua biên giới phía Đông, tiến vào lãnh địa của Yêu tộc.

Vừa tiến vào liền có thể cảm nhận được một luồng yêu khí nồng đậm, còn thỉnh thoảng nghe thấy tiếng yêu thú gào thét đánh nhau, trên đường càng có thể tùy tiện nhìn thấy xương cốt của yêu thú không rõ tên.

Khác với nhân tộc lấy cường giả làm tôn, Yêu tộc hoàn toàn là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu.

Nếu không muốn trở thành thức ăn trong miệng yêu thú khác, thì chỉ có thể không ngừng tự mình trở nên mạnh mẽ hơn, đứng ở đỉnh chuỗi thức ăn của Yêu tộc.

Chương 899

"Quá tàn bạo rồi!" Tiểu Bạch không nhịn được rùng mình một cái, phát hiện Yêu tộc quả thực quá khát máu.

Chỉ trong vài ngày đường, nó đã giết hơn trăm con yêu thú chưa khai trí, sợ đến mức mỗi ngày đều phải ăn mười mấy củ cà rốt để trấn tĩnh. "Phía trước chính là địa bàn của Bạch Đế rồi!" Hoa Linh chỉ vào một sơn cốc phía trước.

Có lẽ vì thỏ mẹ hiện tại đã có thực lực Yêu Đế, sơn cốc này chim hót hoa thơm, rất yên bình, không có mùi máu tanh nồng như những nơi khác.

Lại còn có một đàn thỏ con đang vô tư vui đùa. "Ta thỏ, về nhà rồi!" Tiểu Bạch ánh mắt lấp lánh, kích động nhìn về phía sơn cốc.

Tựa như một chú thỏ du lịch nhiều năm bên ngoài, trở về nhà sắp nhìn thấy thỏ mẹ, tâm trạng vô cùng kích động. "Thỏ béo, ngươi là ai!?" Đàn thỏ con thấy có con thỏ lạ, tất cả đều cảnh giác trừng mắt nhìn Tiểu Bạch.

Theo ký ức của bọn chúng, trong sơn cốc tuyệt đối không có con thỏ nào béo như vậy, đặc biệt là trên người Tiểu Bạch còn có mùi vị của loài người. "Các ngươi không nhận ra ta thỏ sao!?" Tiểu Bạch như thể bị đả kích, vẻ mặt bi thương nói: "Thỏ con xa mẹ thân tròn ủm, tiếng kêu chưa đổi thịt thành đống.

Đàn thỏ con gặp không nhận ra, kinh hô Thỏ Béo ngươi là ai..." “Đúng là béo thật!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh hai yêu tộc nhìn đi nhìn lại, phát hiện Tiểu Bạch còn béo hơn đám thỏ kia nhiều.

Cũng chẳng biết Tần Phong nuôi kiểu gì, hoàn toàn là một trời một vực.

Nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn tròn xoe kia, cứ như được nuôi riêng vậy.

“Mấy người mới béo ấy, cả nhà mấy người đều béo!” Tiểu Bạch dựng tai lên như ăng ten, phùng má trợn mắt nói: “Thỏ ta ăn chay mà, ăn chay đó!

Hơn nữa chủ nhân của thỏ ta nói đây không gọi là béo, mà là đáng yêu đến mức phình ra, phình ra!!” “Phình ra, đúng, phình ra!!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh sợ đến nỗi liên tục gật đầu, không dám trêu chọc con Thái Âm Tiên Thỏ này.

Bởi vì bọn họ hiện tại không những ở ngay cửa nhà Tiểu Bạch, mà còn vì Tiểu Bạch là con thỏ do Tần Phong tự tay nuôi lớn.

Không chỉ học được kiếm khí của Tần Phong, mà còn học được cái nết tiện của Tần Phong, liêm sỉ gì đó đã sớm không biết vứt đi đâu rồi.

Hơn nữa, ăn chay thật sự có thể béo đến mức này sao!

Bất quá, đây không phải là trọng điểm!

Đúng lúc này, một giọng nói cực kỳ dịu dàng truyền đến: “Là ai đến vậy?” “Giọng nói này…” Cơ thể Tiểu Bạch không khỏi run rẩy, ký ức tuổi thơ tức khắc được đánh thức.

Chỉ thấy một người phụ nữ trung niên với mái tóc búi, dung mạo thanh nhã, mang theo nụ cười dịu dàng từ trong sơn cốc bước ra.

Mặc dù không mặc trang phục hoa lệ gì, nhưng cử chỉ lại ưu nhã, hành động nhẹ nhàng, làn da trắng nõn, đôi lông mày cong dài, ánh mắt trong trẻo đầy mị lực, khi mỉm cười toát ra ánh sáng dịu dàng và tự tin.

“Ngươi là…” Thỏ mẹ nhìn thấy Tiểu Bạch béo tròn, nụ cười trên mặt tức khắc cứng lại.

Cảm giác huyết mạch tương liên kia khiến nàng lập tức nhận ra đây là con của mình, ký ức phong trần nhiều năm cũng tức khắc dâng lên trong lòng.

Năm đó, sau khi phát hiện mình mang thai, nàng lo lắng bị yêu tộc khác tấn công, liền lén lút chạy đến địa bàn của Tần gia để sinh con.

Vốn dĩ chỉ cần điều dưỡng một thời gian, cơ thể sẽ nhanh chóng hồi phục.

Nhưng điều nàng vạn vạn không ngờ tới là, trong ba con thỏ con mình sinh ra, lại xuất hiện một con thỏ con dị chủng.

Mặc dù thỏ con dị chủng sở hữu huyết mạch Thái Âm Tiên Thỏ cực kỳ tinh thuần, nhưng lại khiến cơ thể nàng càng thêm suy yếu, mỗi ngày còn phải cho nó ăn thiên tài địa bảo.

Với cơ thể cực kỳ suy yếu lúc đó, cộng thêm lại đang ở địa bàn của Nhân tộc, căn bản không thể nuôi nổi ba đứa nhỏ.

Bất đắc dĩ… để đảm bảo hai con thỏ con còn lại sống sót, nàng đành lòng đau đớn giao Tiểu Bạch cho Tần Phong!

Sau khi cơ thể hồi phục, nàng cũng từng đi đến Nhân tộc tìm Tần Phong.

Nhưng lúc đó Tần Phong đã đưa Tiểu Bạch đến Âm Nguyệt Hoàng Triều, cộng thêm nàng còn có hai con thỏ con phải nuôi dưỡng, đành phải từ bỏ ý định đến Âm Nguyệt Hoàng Triều tìm kiếm Tiểu Bạch.

Thế mà giờ đây, mười mấy năm trôi qua, nó lại tự mình quay về!

“Thỏ, thỏ mẹ…” Tiểu Bạch thử gọi một tiếng, nước mắt đã sớm tuôn rơi.

“Thỏ con, thỏ con của ta!!” Thỏ mẹ không thể kiềm chế bản thân nữa, nước mắt như suối tuôn trào, lao về phía Tiểu Bạch.

Đây là thỏ con mà năm đó nàng liều nửa cái mạng mới sinh ra, là một phần máu thịt của nàng.

Cũng vì chính tay nàng đã đưa Tiểu Bạch cho Tần Phong, khiến nàng bao nhiêu năm qua sống trong sự day dứt, trong lòng mỗi ngày đều lo lắng cho Tiểu Bạch.

"Thỏ mẹ!!" Tiểu Bạch nhảy vào lòng thỏ mẹ, bắt đầu gào khóc nức nở.

Từ nay về sau, nó không còn là con thỏ không mẹ nữa, nó đã tìm thấy thỏ mẹ ruột của mình.

"Thật quá cảm động!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh nhìn cảnh trùng phùng, đã sớm khóc ròng ròng.

"Gào!!" Một tiếng rồng ngâm đột nhiên vang lên, tựa hồ xuyên thấu vách tường thứ nguyên mà đến.

"Là Long Đế!!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh trong lòng không khỏi kinh hãi, nhao nhao quay đầu nhìn về phía sâu trong Yêu tộc.

Bọn họ là thành viên của Yêu tộc đương nhiên biết, đây là tín hiệu do Long Đế Yêu tộc phát ra, phàm là Yêu Đế nào nghe thấy tiếng rồng ngâm này, đều phải đến sâu trong Yêu tộc để họp, rất có thể là vì chuyện Tần Hạo chinh phạt Yêu tộc.

Lúc này, trong một không gian thần bí nào đó.

Uyên Tổng đang khoanh chân nhắm mắt tu luyện, hấp thu năng lượng từ công kích của Diệp Thần.

Phanh một tiếng!

Trong cơ thể Uyên Tổng truyền ra một tiếng trầm đục, là tiếng gông xiềng thể chất bị phá bỏ.

Chỉ thấy tu vi của y đã đột phá đến Chuẩn Đế sơ giai, khí tức quanh thân mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

“Vẫn còn quá chậm!” Uyên Tổng không khỏi nhíu mày, rất không hài lòng với tốc độ tu luyện.

Nếu không phải thể chất của cơ thể này quá kém, dựa vào kinh nghiệm tu luyện Tiên Vương trọng sinh của y, làm sao có thể bây giờ mới đột phá đến Chuẩn Đế cảnh!

Chương 900

Nếu là cơ thể nguyên bản của y, đã sớm đột phá đến Đại Đế rồi.

“Không được, bản vương phải tìm cách nâng cao thể chất!” Uyên Tổng quay đầu nhìn thoáng qua, là một mảnh không gian đen kịt.

Nơi y đang ở chính là trong Âm Dương Ngư Ngọc Bội, không những có thể trốn vào khi gặp địch, không gian còn đủ lớn để chứa cả một thế giới.

“Phải cải tạo nó cho tốt, làm đại bản doanh của bản vương!” Uyên Tổng không khỏi lẩm bẩm một tiếng, ngay sau đó liền biến mất tại chỗ.

Khi y xuất hiện lần nữa, là ở nơi ban đầu biến mất, mấy trăm vạn Hắc Kỳ Quân đã sớm rời đi, Lâm Tam cũng đã đi rồi, chỉ còn lại dấu vết của Đại chiến Tây Chu.

“Xuất hiện!” Thanh Thiên ẩn nấp trong bóng tối trong lòng nhảy dựng.

Kể từ khi nhận được mệnh lệnh của Long Quân, hắn đã tự mình dẫn người canh giữ ở đây, không ngờ Uyên Tổng lại thực sự xuất hiện tại chỗ cũ.

“Ừm!?” Uyên Tổng lập tức nhíu mày, cảm thấy khí tức ở Tây Chu không đúng.

“Mọi người nhanh lên!” Thanh Thiên trong lòng thầm kêu không ổn, vội vàng xông ra nói: “Nơi đây vừa mới bùng nổ một trận đại chiến, nói không chừng còn có thể kiếm chác được gì đó!” “Đừng giành với ta…” Những người khác cũng nhao nhao hiểu ý, lao vào trong phế tích lục lọi.

“Thì ra là nhặt nhạnh!” Lòng Uyên Tổng tức khắc thả lỏng, đối với việc nhặt nhạnh đã sớm thấy quen.

Mỗi khi cường giả đại chiến xong, đều sẽ có tu luyện giả đến nhặt nhạnh.

Bởi vì thương ý, kiếm ý… khi cường giả đại chiến cần rất lâu mới tiêu tán, nếu may mắn cũng có thể cảm ngộ được.

Nếu gặp phải trường hợp hai bên đều trọng thương, còn có thể thu lợi cả hai bên.

Hơn nữa, là một Tiên Vương cự đầu từng vang danh, y cũng không thèm tính toán với loại phàm nhân này.

Hưu một tiếng!

Uyên Tổng hóa thành một đạo quang mang, xé rách hư không nhanh chóng biến mất.

“Đi rồi sao?!” Thanh Thiên ngẩng đầu lẩm bẩm: “Người này tuy thủ đoạn bí ẩn khó lường, nhưng lại kém xa Bệ Hạ ổn trọng, nếu đổi lại là Bệ Hạ, sợ rằng chúng ta đã sớm mất mạng rồi, bất quá cũng chính vì vậy, định trước người này đấu không lại Bệ Hạ!” Khung cảnh chuyển đổi, trên Thần Phong Châu.

Tần Phong vì nhàm chán nên đã làm mấy khẩu súng nước, nhắm vào khuôn mặt tươi cười của Tiểu Hương Phi liền bắn một phát.

Hắn cũng hết cách!

Khi còn nhỏ luôn thích dùng súng nước bắn vào mặt người khác, không ngờ lớn rồi cũng không bỏ được cái tật này.

“Nha, lạnh quá!” Tiểu Hương Phi lập tức kinh hô một tiếng, lộ ra vẻ mặt đáng thương.

“Mặc kệ mấy người!” Tần Phong không hề lay động, lại bắn vào

Tử Diên và những người khác.

“Ngươi…” Tử Diên tức giận giơ súng nước phản công.

Hữu Dung, Phong Tình, Nguyệt Hi, Tiểu Hương Phi cũng cầm súng nước, nhao nhao gia nhập vào đội ngũ vây công Tần Phong.

“Mặc kệ mấy người!” Tần Phong cũng không cam chịu yếu thế, một địch năm không hề yếu thế… Đúng lúc này, Tần Phong nhận được tin tức do Thanh Thiên truyền đến.

Bọn họ đã canh giữ ở chỗ cũ mấy ngày, cuối cùng cũng đợi được Uyên Tổng xuất hiện lần nữa.

“Quả nhiên là không gian thần bí!” Tần Phong dừng bắn, người cũng đờ ra tại chỗ.

Căn cứ tin tức do Thanh Thiên truyền đến, Uyên Tổng không những xuất hiện tại chỗ cũ, tu vi cũng đã đột phá đến Chuẩn Đế sơ giai.

Mặc dù hắn biết Uyên Tổng là một kẻ gian lận siêu cấp, nhưng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã đột phá đến Chuẩn Đế, cũng quá mức vô lý rồi đi!

“Chẳng lẽ không gian thần bí còn có công năng tăng tốc thời gian!?” Tần Phong không khỏi lẩm bẩm một tiếng, mặc cho mấy cô gái dùng súng nước bắn mình.

Căn cứ kinh nghiệm của một mọt sách mười năm như hắn, không gian thần bí của Thiên Tuyển Chi Tử, ngoài khả năng ẩn náu, còn có công năng tăng tốc thời gian, cũng như tùy thân trồng trọt… Nếu gặp phải server lậu “một đao 9999”, không gian thần bí sẽ càng thêm biến thái.

Truyền thừa vô thượng chỉ là tiêu chuẩn cơ bản, pháp bảo nghịch thiên tùy ý lựa chọn, thiên tài địa bảo quý hiếm đầy khắp nơi, Tam

Quang Thần Thủy chỉ xứng dùng để súc miệng, Hồng Mông Tử Khí đầy khắp không gian… “Thiên Tuyển Chi Tử thật không nói lý!” Tần Phong trong lòng chua xót.

Hắn có thành tựu ngày nay, là do mấy chục đời Tần gia đổ máu đổ mồ hôi mới đổi lấy, nhưng những Thiên Tuyển Chi Tử này chẳng làm gì cả, lại có thể sở hữu những bảo bối mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Không được!

Uyên Tổng nhất định phải bồi thường không gian thần bí cho hắn, mới có thể chữa lành trái tim bé bỏng bị tổn thương của hắn.

Bắn, bắn, bắn… Tử Diên và những người khác cầm súng nước, tiếp tục vây công Đại Ma Vương.

“Quá đáng lắm rồi!” Tần Phong không ngờ sự kiên nhẫn chịu đựng của mình, đổi lại chỉ là sự trêu đùa không kiêng nể.

Vì vậy hắn quyết định, sau khi tắm rửa sạch sẽ, đều đưa đi thị tẩm!

Ngay lúc Tần Phong chuẩn bị hạ lệnh, từ bờ sông xa xa truyền đến tiếng kêu oan: “Bệ Hạ, oan uổng a!!” Chỉ thấy một người con gái mặc tang phục, quỳ trên bờ khóc lóc kêu oan.

“Đi mau, đi mau!” Thiên Quân, Vạn Mã vội vàng tiến lên, muốn đuổi người con gái kêu oan đi.

“Bệ Hạ, dân nữ oan uổng a…” Người con gái vẫn không bỏ cuộc, hướng về Thần Phong Châu lớn tiếng kêu.

“Chuyện gì vậy!?” Tần Phong nghe thấy động tĩnh liền bước ra khỏi Thần Phong Châu, bắt đầu đánh giá người con gái trên bờ.

Mặc dù không tính là tuyệt sắc nhân gian, nhưng cũng là một mỹ nhân hiếm thấy, khoác lên mình bộ tang phục lại càng có một vẻ đẹp thê lương.

“Thần, tội đáng vạn chết!” Thiên Quân, Vạn Mã vội vàng quỳ xuống nói: “Đã làm kinh động đến Bệ Hạ du hồ!” “Đứng lên đi!” Tần Phong không để ý đến Thiên Quân, Vạn Mã nữa, thần sắc uy nghiêm hỏi: “Ngươi là ai?

Có oan vì sao không báo quan!?” “Tiểu nương tử, nói từ từ thôi!” Tam Lộng Đại Sư đau lòng tiến lên an ủi: “Bất kể ngươi có oan khuất thế nào, Bệ Hạ đều sẽ vì ngươi làm chủ.” “Dân nữ, bái kiến Bệ Hạ, tạ ơn Quốc Sư!” Người con gái đầy nước mắt, quỳ xuống nói: “Dân nữ oan khuất, không quan nào dám quản, thiên hạ chỉ có một mình Bệ Hạ mới có thể vì dân nữ làm chủ.” “Không quan nào dám quản!?” Tần Phong thần sắc không khỏi sững lại, có chút không hiểu ý nghĩa là gì.

“A di đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư sợ hãi chắp tay, lùi lại một bước, làm bức tường nền.

Ngay từ câu nói “thiên hạ không quan nào dám quản” của người con gái, liền biết người gây chuyện là người của Tần gia.

Kể từ khi Tần Phong sáng lập Đại Tần, Tần gia tự nhiên một bước lên mây trở thành hoàng tộc.

Một số đệ tử Tần gia ỷ thế công lao của tổ tông, ở khắp Hoang Cổ hoành hành bá đạo, ức hiếp dân lành.

Bất quá Tần Phong đã hơn một năm không thượng triều rồi, cộng thêm Tần gia lão tổ là người nổi tiếng bao che người nhà, dẫn đến đệ tử Tần gia không những không bị gì, ngược lại càng ngày càng kiêu ngạo, mỗi ngày tấu chương tố cáo đệ tử Tần gia càng lúc càng nhiều.

Chương 901

Chuyện liên quan đến hoàng gia, hắn không dám động chạm!

Vạn nhất sau này tính sổ, hắn ngay cả nơi kêu oan cũng không có.

“Bệ Hạ!” Mộc Tú búng tay tính toán, vội vàng tiến lên thấp giọng nói: “Thần thấy chuyện này vẫn nên giao cho người bên dưới xử lý, đừng làm ảnh hưởng đến tâm trạng du ngoạn Giang Nam của Bệ Hạ.” “Trời này thật trong xanh, mây này thật là mây!” Nhậm Hoàn ngẩng đầu nhìn trời, coi như không nghe thấy gì.

Có thể khiến Mộc Tú nói ra lời này, chứng tỏ chuyện này liên quan quá lớn, rất có thể có quan hệ huyết thống rất gần với Tần Phong, cho dù Tần Phong muốn chủ trì công đạo cũng nhất định gặp muôn vàn khó khăn.

“Bệ Hạ!!” Người con gái kêu oan thấy tình hình không ổn, vội vàng lệ hoa đái vũ nói: “Tần Uy đêm khuya xông vào Ngô gia của dân nữ, giết chết 103 người nhà dân nữ, chỉ có một mình dân nữ sau khi bị hắn vũ nhục mới may mắn sống sót, báo quan đều nói chứng cứ không đủ, dân nữ phản kháng không đủ rõ ràng, nên họ giải quyết qua loa, cầu Bệ Hạ vì tiểu nữ tử làm chủ, trả lại công đạo cho 103 người nhà Ngô gia của dân nữ ạ!” “Tần Uy!?” Tần Phong lập tức đau đầu, hối hận vì đã không quay đầu đi ngay.

Người này là cháu trai của nhị đại gia gia của hắn, có quan hệ đường huynh đệ ruột thịt với hắn. (Thỏ con đã tra, có một số nơi gọi là cha chú, nhưng bên nhà thỏ con gọi là ông chú, nên cứ lấy bên nhà thỏ con làm chuẩn nhé) “Bệ Hạ!” Hữu Dung nghe thấy động tĩnh cũng bước ra, chính nghĩa cảm bùng nổ nói: “Đệ tử Tần gia đã càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi, ngài thân là Thủy Hoàng Đại Tần, nên công chính nghiêm minh, tuyệt đối không thể dung túng cho bọn họ tiếp tục ức hiếp bá tánh.” “Vấn đề này đúng là hơi lớn!” Tần Phong ánh mắt lướt qua trước ngực Hữu Dung, lẩm bẩm nói: “Đúng là phải sờ thử xem…” Khung cảnh chuyển đổi, Vũ Lăng Thánh Địa.

Vũ Lăng Thánh Chủ cùng các vị Trưởng lão đứng lơ lửng giữa hư không, phía trước có mấy chục vạn tu luyện giả đang đào sông.

Chính là Đại Vận Hà của Tần Phong!

Cũng có nghĩa là Tần Phong sẽ không lâu nữa đi ngang qua Vũ Lăng Thánh Địa của bọn họ.

“Xem ra, chúng ta không sai!” Đại Trưởng lão đau đầu nói: “Long Quân quả nhiên không cam chịu bình thường, muốn làm một vị đế vương tiền cổ chưa từng có.” “Ai, phải đó!” Nhị Trưởng lão thở dài thườn thượt nói: “Diệt thế gia, đạp bằng giang hồ, quét sạch thảo nguyên, vạn tộc thần phục, từ nay thiên hạ chỉ có Đại Tần, chỉ bằng những công tích này, các đế vương lịch sử không ai dám tranh phong với hắn!” “Con Đại Vận Hà này đào cũng rất lợi hại!” Tam Trưởng lão nhìn về phía trước, ánh mắt sáng rực nói: “Một khi đào thông, không những có thể liên thông nam bắc, còn có thể tưới tiêu vô số ruộng đất tốt, có lợi ích rất lớn đối với bá tánh thiên hạ.” “Đáng tiếc…” Đại Trưởng lão lắc đầu nói: “Đối với Long Quân mà nói là công lao hiển hách, đối với các đại tướng dưới quyền là công thành danh tựu, nhưng đối với bá tánh là muôn vạn xương khô, là khổ không thể tả.” “Các vị Trưởng lão, trước tiên đừng quản công lao hiển hách của Long Quân nữa!” Vũ Lăng Thánh Chủ có chút mệt mỏi nói: “Hắn rất nhanh sẽ đến rồi, Vũ Lăng Thánh Địa của chúng ta nên đi về đâu?

Là vùng dậy phản kháng, hay là thỏa hiệp chấp nhận chiêu an!?” “Cái này…” Mấy vị Trưởng lão đầy vẻ do dự, cũng không biết nên lựa chọn thế nào.

Muốn vùng dậy phản kháng, rõ ràng là lấy trứng chọi đá!

Nhưng nếu chấp nhận chiêu an, lại phụ lòng tổ sư gia!

Hơn nữa, bọn họ là ba đại Thánh Địa của Hoang Cổ, ở Thượng Giới lại có truyền thừa đạo thống, sau này phi thăng Thượng Giới làm sao đối mặt với tổ sư gia!?

Đúng lúc này, một đệ tử vội vàng chạy đến báo: “Thánh Chủ, các vị Trưởng lão không hay rồi, Lâm Uyên đã trở về, còn làm bị thương đệ tử giữ cổng…” “Lâm Uyên!?” Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác thần sắc sững lại, hiển nhiên không ngờ Lâm Uyên lại quay về.

Ong!

Ong!

Hư không chấn động, kiếm minh không ngớt.

Giữa trời đất bùng phát ra một đạo ba động kiếm khí khủng bố, còn kèm theo một tiếng kiếm minh chấn động thiên địa.

“Đây là kiếm ý của ai!?” Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác trong lòng kinh hãi, nhao nhao quay đầu nhìn về phía sơn môn.

Chỉ thấy Lâm Uyên mặt không biểu cảm tiến vào sơn môn Vũ Lăng Thánh Địa, kiếm ý như hồng lưu mênh mông từ trong cơ thể dâng trào, ẩn chứa sức mạnh vô cùng xé rách bầu trời, chấn vỡ đại địa.

Cử thủ đầu túc có thế vạn kiếm quy tông, tựa hồ có thể khiến các kiếm thần giữa trời đất đều thần phục.

“Làm sao có thể!?” Các vị Trưởng lão tức khắc không còn giữ được bình tĩnh.

Kiếm ý đẳng cấp này cho dù nhìn khắp Hoang Cổ, đó cũng là một tồn tại cực kỳ chấn động, có lẽ không bằng Tần Phong và Lâm Tam, nhưng so với Nhất Kiếm cũng không hề kém cạnh.

Hưu!

Hưu!

Lâm Uyên vung lợi kiếm trong tay, vang lên tiếng phá phong chói tai.

Chỉ thấy kiếm pháp không hề hoa mỹ, nhanh như chớp giật, chuẩn như mũi tên, mỗi một đòn đều là uy hiếp chí mạng.

“Dừng tay!” Vũ Lăng Thất Miêu quát lớn một tiếng, bảy người nhanh chóng bay lên ngăn cản.

Chỉ là Lâm Uyên không hề có ý định dừng tay, đối với Thất Miêu liền chém ra một đạo kiếm quang chói mắt.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Vũ Lăng Thất Miêu không khỏi biến đổi, vội vàng rút kiếm đỡ đòn kiếm của Lâm Uyên.

Oanh long long!!

Hai bên công kích mạnh mẽ va chạm vào nhau, cơn bão năng lượng cũng nhanh chóng càn quét Tây Chu.

“Phụt!!” Vũ Lăng Thất Miêu nhao nhao phun ra máu tươi, thân hình đồng loạt lùi lại mấy bước.

Hưu một tiếng!

Lâm Uyên không hề có ý định cho đối phương cơ hội, tay cầm lợi kiếm lần nữa lao về phía Vũ Lăng Thất Miêu.

“Nghịch đồ, ngươi dám!!” Thiên Tú nghe thấy động tĩnh liền ra xem.

Ai ngờ vừa ra đã thấy Lâm Uyên đang đánh Vũ Lăng Thất Miêu, không nói hai lời liền quát lớn một tiếng, uy áp cấp Đế cũng theo đó phóng thích ra.

“Là ngươi!” Ánh mắt Lâm Uyên lóe lên một đạo hàn quang, kiếm ý khủng bố cũng theo đó bùng phát ra.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh chấn động thiên địa vang vọng khắp nơi, tựa hồ cả trời đất đều nằm trong sự bao trùm của kiếm ý của y, bất kể là núi sông, hay mây trên trời, đều tuân theo dưới kiếm ý của y.

“Đây là Kiếm Vực!!” Toàn bộ Vũ Lăng Thánh Địa tức khắc sôi trào, đều khó có thể tin được mà trừng lớn mắt.

Vốn dĩ cho rằng kiếm ý của Lâm Uyên cũng chỉ ngang một kiếm, ai ngờ y lại lĩnh ngộ được Kiếm Vực trong truyền thuyết, có thể sánh vai cùng Long Quân ngắm mặt trời.

“Thì ra là Kiếm Vực!!” Tiểu sư muội cũng nghe thấy động tĩnh đi ra xem, nhìn thấy Lâm Uyên hơi thở bắt đầu dồn dập.

Nàng làm sao cũng không ngờ tới, Lâm Uyên không những là đại thiếu gia của Lâm gia, lại còn có thể sở hữu thiên phú kiếm đạo sánh ngang với Long Quân.

“Hắn là vì ta sao!?” Khóe mắt tiểu sư muội lệ hoa lấp lánh.

Với sự hiểu biết của nàng về Lâm Uyên, sở dĩ hắn khắc khổ tu luyện, nhất định là vì muốn đưa nàng rời khỏi Vũ Lăng Thánh Địa, thậm chí không tiếc rút kiếm đối đầu với ân sư ngày xưa.

“Lâm Uyên sư huynh!” Tiểu sư muội không thể kiềm chế được nữa, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Chương 902

Kể từ khi Tần Phong lần thứ hai chặt đứt tuệ căn của Thiên Tú, Thiên Tú chỉ cần không vừa ý liền đánh đấm nàng, cũng khiến nàng biết ai mới là người đáng để phó thác.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh chấn động thiên địa vang lên, trời đất tựa hồ đều vì nó mà rung động.

Chỉ thấy vô số kiếm khí lấp lánh như tinh thần, tụ tập quanh Lâm Uyên tạo thành một ngọn kiếm sơn vô hình, uy thế kinh người, lại càng có một thế kiếm không thể ngăn cản.

“Tiểu tử, ngươi còn quá non nớt, ta chính là sư phụ của ngươi!” Thiên Tú vẫn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, năng lượng khủng bố tức khắc từ trong cơ thể bùng phát ra.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang rền chói tai vang vọng khắp trời đất, dẫn đến hư không kịch liệt chấn động.

Cơn bão năng lượng khủng bố cũng tức khắc càn quét thiên địa, đại địa cũng theo đó nứt ra từng vết nứt ghê rợn.

“Phụt!!” Thiên Tú phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể liền bay ngược ra sau.

“Sức mạnh!” Toàn trường mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy Thiên Tú bay ngược ra mấy trăm mét mới dừng lại, toàn thân trên dưới khắp nơi đều là vết kiếm lộ xương, máu tươi như không cần tiền cứ thế phun ra.

Phải biết rằng, Thiên Tú là một cường giả Chuẩn Đế sơ giai, chiến lực đỉnh phong của Hoang Cổ, vậy mà giờ đây lại bị một Chuẩn Đế sơ giai đánh bại, hơn nữa người này lại còn là đồ đệ của hắn.

Bước!

Bước!

Toàn trường tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ còn lại tiếng bước chân.

Chỉ thấy Lâm Uyên mặt không biểu cảm cầm lợi kiếm, từng bước một đi về phía Thiên Tú đang nằm trên đất.

“Khoan đã, ta là sư phụ của ngươi!” Thiên Tú trong ánh mắt đầy vẻ kinh hãi nói: “Ngươi nếu giết ta chính là phạm tội thí sư, là sẽ bị thế nhân khiển trách, ngươi cũng không muốn mình bị người đời phỉ nhổ phải không!?” “Sư phụ!?” Lâm Uyên cười tà mị nói: “Năm đó các ngươi chẳng phải đã trước mặt quần hùng thiên hạ nói rằng, ta Lâm Uyên là vì bị loại mà bịa đặt vu khống, không phải là đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa của các ngươi sao?!” “Ta…” Thiên Tú tức khắc nghẹn lời, không tìm được lý do để biện bạch.

Năm đó để che đậy chuyện xấu hắn cướp người phụ nữ của đệ tử, cũng để giữ thể diện cho Vũ Lăng Thánh Địa, cuối cùng đã nghe theo kiến nghị của Tần Phong, lấy lý do Lâm Uyên đổ vỏ mà đuổi khỏi Vũ Lăng Thánh Địa để kết thúc.

Vốn dĩ cho rằng chuyện này đến đây là kết thúc, ai ngờ Lâm Uyên lại vương giả trở về!

“Hôm nay…” Lâm Uyên ánh mắt lộ hàn quang nói: “Ta Lâm Uyên một người một kiếm trở về, chính là để đòi lại công đạo từ Vũ Lăng Thánh Địa các ngươi!” “Khoan đã!” Vũ Lăng Thánh Chủ từ hư không hạ xuống, giọng nói lạnh lùng nói: “Chuyện năm đó quả thật là Vũ Lăng Thánh Địa ta cân nhắc không chu toàn, hôm nay ta đại diện Vũ Lăng Thánh Địa xin lỗi ngươi, chỉ cần ngươi nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể quay về Vũ Lăng Thánh Địa.” “Bản vương không thèm!” Ánh mắt Lâm Uyên lần nữa lóe lên hàn quang, tay cầm lợi kiếm nhanh chóng xông về phía Thiên Tú.

“Nhanh quá!!” Sắc mặt Vũ Lăng Thánh Chủ không khỏi biến đổi, vội vàng búng chỉ quyết, lợi dụng Nhược Thủy không ngừng ngăn cản Uyên Tổng.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Hai bên nhanh chóng giao chiến vào nhau, hỏa quang va chạm vũ khí không ngừng lóe lên.

“Làm sao có thể!” Vũ Lăng Thánh Chủ trong lòng dấy lên sóng lớn kinh hoàng.

Phát hiện chính mình là Đại Đế đỉnh phong, vậy mà lại không thể áp chế Chuẩn Đế sơ giai như hắn, so với vạn cổ yêu nghiệt Tần Phong cũng không hề kém cạnh.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” Tiểu sư muội vội vàng chạy ra, lớn tiếng kêu: “Lâm Uyên sư huynh, huynh đừng đánh nữa, muội nguyện ý đi cùng huynh còn không được sao!?” Nghe thấy tiếng, cơ thể Lâm Uyên đột nhiên cứng đờ tại chỗ.

Không phải y muốn dừng lại, mà là chấp niệm của Uyên Tổng vẫn chưa tiêu tán, muốn nhìn lại tiểu sư muội của mình một lần nữa.

“Đại Đạo ba ngàn, do tình mà sinh, do tình mà diệt!” Lâm Uyên trong lòng rất bất đắc dĩ, quay đầu nhìn về phía tiểu sư muội.

“Lâm Uyên sư huynh, muội đi cùng huynh!” Tiểu sư muội thấy Lâm Uyên dừng lại, trong lòng không biết vui mừng đến mức nào.

Hắn vẫn là Uyên Tổng quen thuộc đó!

“Cường giả không cần ràng buộc!” Ánh mắt Lâm Uyên đột nhiên biến lạnh nói: “Bước đầu tiên lên bờ, là chém người trong lòng, một kiếm lấy mạng, bổ kiếm lấy hồn…” “Ngươi cái tiện nhân…” Thiên Tú nghe thấy lời của tiểu sư muội, tức giận đến nỗi trên đầu mọc lên ánh sáng xanh.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị văng tục chửi rủa, một đạo kiếm quang chói mắt liền nhanh chóng lướt qua trước mắt, ngay sau đó liền đâm xuyên lồng ngực tiểu sư muội.

“Cái gì!!” Biến cố đột nhiên xảy ra, khiến toàn trường mọi người kinh hãi.

Trong ký ức của bọn họ, Uyên Tổng nên quỳ liếm như chó mới đúng.

Cho dù tiểu sư muội có đánh rắm, hắn cũng sẽ coi là hương mà ngửi.

Nhưng bây giờ bọn họ nhìn thấy cái gì!?

Uyên Tổng không những không quỳ liếm tiểu sư muội, lại còn một kiếm đâm xuyên tiểu sư muội.

“Lâm Uyên sư huynh…” Tiểu sư muội anh đào môi hơi hé mở, khó có thể tin được mà nhìn về phía Lâm Uyên.

Phụt một tiếng!

Chỉ thấy Lâm Uyên mặt không biểu cảm rút lợi kiếm ra, máu tươi như không cần tiền cứ thế bắn ra.

Phịch một tiếng!

Tiểu sư muội vô lực ngã mềm xuống đất, tầm nhìn cũng bắt đầu ngày càng mơ hồ.

Nàng đến chết cũng không thể hiểu nổi, Uyên Tổng kẻ liếm cẩu ngày xưa vì sao lại giết mình.

Mặc dù trong lòng nàng cũng chưa từng coi trọng Uyên Tổng, nhưng bây giờ nàng đã đồng ý đi cùng hắn rồi, tương đương với việc cho hắn một cơ hội theo đuổi mình.

Nhưng hắn không những không biết ơn, lại còn muốn giết mình.

Loại đàn ông này thật sự là quá đáng sợ!

“Lâm Uyên!” Vũ Lăng Thánh Chủ tức giận khí huyết dâng trào, điều khiển Nhược Thủy lao về phía Lâm Uyên.

Chương 903

“Mặc dù nhân phẩm của nàng không ra gì, nhưng cũng không đáng chết, hơn nữa nàng còn là người mà ngươi từng thích, ngươi làm sao xuống tay được chứ!?” “Đại Đạo ba ngàn, do tình mà sinh, do tình mà diệt!” Lâm Uyên không trả lời, tự mình nói: “Ngươi vì tình mà khốn đốn, nhưng lại bị tình mà động, nguyện ngươi như sao như trăng, đêm đêm lưu quang trong sáng.” Lời vừa dứt, Lâm Uyên ý niệm thông suốt, triệt để nắm giữ thân thể, chỉ cảm thấy cơ thể đột nhiên nhẹ nhõm, chấp niệm đối với tiểu sư muội tiêu tán, từ nay về sau, sẽ không còn người phụ nữ nào có thể ảnh hưởng đến việc hắn rút kiếm nữa.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh trong trẻo vô cùng lần nữa vang lên, tràn ra một cỗ sát cơ lạnh lẽo vô tận.

“Cái gì!!” Trong lòng mọi người lại một lần nữa kinh hãi, vô cớ có cảm giác nghẹt thở.

Chỉ thấy Lâm Uyên vân đạm phong khinh bước tới một bước, lợi kiếm trong tay như dải lụa ngân hà phóng thẳng lên trời.

“Ngươi, ngươi đừng qua đây!” Thiên Tú phát hiện mình bị khóa chặt, mặt đầy kinh hãi kêu lên: “Ta cầu xin ngươi, ngươi đừng giết ta, ta là sư phụ của ngươi mà…” “Loại người như ngươi, không xứng làm thầy!” Ánh mắt Lâm Uyên vẫn lóe lên hàn quang, thân hình tức khắc như quỷ mị lao ra.

“Nói hay lắm!” Mọi người ở Tây Chu gật đầu đồng tình, nhìn về phía Thiên Tú đầy vẻ khinh bỉ.

Dựa vào thân phận chiếm đoạt người phụ nữ của đệ tử mình cũng đành, thấy sự việc bại lộ lại để đệ tử đổ vỏ, bây giờ lại không có chút tôn nghiêm Đại Đế nào mà cầu xin.

Nếu biết ngày hôm nay, hà tất làm vậy ngay từ đầu!

“Ai!” Vũ Lăng Thánh Chủ cảm thấy vô cùng đau đầu.

Mặc dù hắn cũng không ưa những gì Thiên Tú đã làm, nhưng hắn dù sao cũng là Vũ Lăng Thánh Chủ, không thể trơ mắt nhìn Lâm Uyên chém giết Thiên Tú.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang rền như muốn nứt tai đột nhiên vang vọng khắp trời đất, toàn bộ hư không bị một cỗ năng lượng khủng bố bao trùm.

Chỉ thấy Vũ Lăng Thánh Chủ giơ Hải Linh Ngọc Tiêu lên, phía sau liền cuồn cuộn sóng lớn ngút trời, tựa hồ nước sông ngân hà mênh mông đổ xuống.

“Nhược Thủy!!” Lâm Uyên không khỏi nhíu mày, thân hình nhanh chóng lùi lại né tránh.

Nhược Thủy là chí bảo được thiên địa thai nghén, có đặc điểm lông ngỗng không nổi, lau sậy chìm đáy.

Nếu là với tu vi Tiên Vương cự đầu của y, tự nhiên sẽ không để Nhược Thủy vào mắt, nhưng với tu vi Chuẩn Đế sơ giai hiện tại của y, một khi dính vào Nhược Thủy sẽ rất khó thoát thân.

“Lâm Uyên, dừng tay đi!” Vũ Lăng Thánh Chủ mở miệng khuyên nhủ: “Bây giờ mọi chuyện đã xảy ra rồi, ngươi giết Thiên Tú không có bất kỳ ý nghĩa nào…” “Câm miệng!” Lâm Uyên vẫn ánh mắt lộ hàn quang nói: “Hôm nay Thiên Tú bản vương giết định rồi, dù Thiên Vương lão tử có đến cũng vô ích!” Hưu một tiếng!

Lâm Uyên thân thể tức khắc biến mất tại chỗ, như quỷ mị tiếp tục lao về phía Thiên Tú.

“Nhanh quá!!” Vũ Lăng Thánh Chủ vội vàng bấm chỉ quyết, lợi dụng Nhược Thủy không ngừng ngăn cản Uyên Tổng.

Chỉ là Uyên Tổng căn bản không hề cứng đối cứng với hắn, bằng vào thân pháp quỷ mị không ngừng né tránh, nhanh chóng áp sát Thiên Tú.

“Mau ngăn hắn lại!!” Các vị Trưởng lão cũng không thể ngồi yên nữa.

Bây giờ Lâm Uyên đánh đến tận cửa đòi lại công đạo đã đủ mất mặt rồi, nếu lại để hắn trước mặt bọn họ giết chết Thiên Tú, thể diện Vũ Lăng Thánh Địa sẽ hoàn toàn mất sạch.

“Các ngươi cũng muốn động thủ sao!?” Ánh mắt Uyên Tổng lóe lên một đạo quang mang sắc bén, trong cơ thể bùng phát ra một đạo kiếm ý xuyên thẳng lên trời.

“Làm sao có thể!!” Đồng tử các Trưởng lão đột nhiên co rụt lại, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Kiếm ý khủng bố đẳng cấp này, đã không còn là có thể sánh vai cùng Long Quân ngắm mặt trời nữa rồi, tuyệt đối đã siêu việt Long Quân, đạt đến một tầm cao hoàn toàn mới.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Vũ Lăng Thánh Chủ hơi biến đổi, vội vàng kêu lên: “Chu Tước!!” “Thu…” Một tiếng chim kêu chói tai vang lên, cái bóng khổng lồ bao trùm đại địa.

Chỉ thấy Chu Tước nhanh chóng lao đến, toàn thân bị ngọn lửa bao phủ, không chút do dự liền phun ra một ngụm lửa về phía Lâm Uyên.

“Đây là Thần Hỏa dung hợp!” Ánh mắt Uyên Tổng lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ phàm gian lại có người có thể dung hợp Thần Hỏa.

Bất quá y cũng không quên mình đến là để đòi công đạo, nhẹ nhàng né tránh ngọn lửa của Chu Tước xong, lợi kiếm trong tay nhanh chóng đâm về phía Thiên Tú.

“Khoan đã…” Ánh mắt Thiên Tú đầy vẻ kinh hãi.

Chỉ là lời hắn còn chưa nói xong, liền nhìn thấy kiếm quang lóe lên trước mắt.

Phụt một tiếng, máu tươi bắn ra!

Chỉ thấy lợi kiếm trong tay Uyên Tổng đâm vào lồng ngực Thiên Tú, kiếm ý sắc bén tức khắc trong cơ thể hắn bùng phát ra, trực tiếp tiêu diệt cả Nguyên Thần của hắn.

Ngay sau đó Âm Dương Ngư Ngọc Bội sáng lên, hấp thu toàn bộ năng lượng trong cơ thể Thiên Tú.

“Sức mạnh!!” Toàn trường mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Nếu không phải bọn họ tận mắt chứng kiến, ai dám tin Lâm Uyên dưới sự ngăn cản của Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác, với tu vi Chuẩn Đế sơ giai đã thành công chém giết Thiên Tú cảnh giới Đại Đế.

“Ngươi…” Vũ Lăng Thánh Chủ tức giận khí huyết dâng trào, điều khiển Nhược Thủy lao về phía Lâm Uyên.

“Ngày sau sẽ đến Vũ Lăng Thánh Địa đòi lại công đạo!” Lâm Uyên biết đánh tiếp không có lợi cho mình, quả quyết thu kiếm hóa thành một đạo kiếm quang phóng thẳng lên trời.

“Đáng chết!!” Vũ Lăng Thánh Chủ tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Trước tiên bị tên tiểu tử Tần Phong uy hiếp, bây giờ lại bị Lâm Uyên đánh đến tận cửa, kể từ khi hắn lên làm Vũ Lăng Thánh Chủ đến nay, chưa từng uất ức như vậy.

“Thánh Chủ!” Đại Trưởng lão đột nhiên mở miệng nói: “Chiến lực của Lâm Uyên e rằng cũng không kém Long Quân là bao, nếu chúng ta có thể khiến hắn từ bỏ định kiến, có lẽ có thể chống lại sự chiêu an của Long Quân.” “Ừm!?” Các Trưởng lão khác thần sắc sững lại, tựa hồ đã mở ra một lối suy nghĩ mới.

Bất quá bọn họ không chú ý tới, mấy tên đệ tử đã lẳng lặng rời đi.

Bọn họ đều là gián điệp do Hắc Băng Đài cài vào, đã báo cáo tình hình ở đây không sót một chữ nào cho Tần Phong… "Kiếm ý lợi hại thật!" Lâm Tam đang truy tìm tung tích Diệp Thần, đột nhiên cảm nhận được kiếm ý của Lâm Uyên.

Y vốn tưởng kiếm pháp của Tần huynh đã vô địch thiên hạ rồi, không ngờ lại có người có kiếm ý còn lợi hại hơn. "Người này là ai!?" Lâm Tam quay đầu nhìn về phía Vũ Lăng Thánh Địa.

Trong lòng y có chút ngứa nghề, muốn tìm người này tỉ thí một phen.

Thế nhưng, vừa nghĩ đến đại nguyện vĩ đại của Tần Phong, cùng với sự trong sạch của mình, y chỉ đành cố gắng kiềm chế xung động trong lòng, tiếp tục truy tìm tung tích Diệp Thần.

Đồng thời, trong lòng y cũng rất nghi hoặc, không hiểu sao dạo gần đây lại có nhiều chuyện xảy ra đến vậy.

Chương 904

Đầu tiên là đột nhiên xuất hiện một nam tử trẻ tuổi, chưa đột phá Chuẩn Đế đã có thể đại chiến với Diệp Thần, giờ lại xuất hiện người sở hữu kiếm ý còn mạnh hơn Tần huynh. "Đúng là núi cao còn có núi cao hơn, lầu ngoài còn có lầu mới mẻ... khụ..." Lâm Tam nói được một nửa liền ho khan một tiếng.

Y phát hiện mình ở cùng Tần Phong lâu rồi cũng bắt đầu trở nên không đứng đắn. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã làm hư hỏng Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Tao làm hư ai hả!?" Tần Phong đang đứng ở mũi thuyền, vẻ mặt ngơ ngác.

Hiện tại bên cạnh hắn chẳng có Thiên Tuyển Chi Tử nào, chỉ có các vị ái phi bầu bạn, thật sự không biết làm cách nào đã làm hư hỏng bọn họ. "Bệ hạ, ngài mau nói gì đi chứ?!" Hữu Dung cuối cùng cũng không nhịn được nữa, tức giận đến mức ngực phập phồng nói: "Đây rõ ràng là Tần Uy cái đồ súc sinh kia muốn một tay che trời, lừa trên gạt dưới, không chỉ sát hại cả nhà người ta, còn vũ nhục vị cô nương kia nữa." "Muốn một tay che trời, căn bản là không thể!" Tần Phong liếc nhìn bộ ngực phập phồng của Hữu Dung, sau đó nghiêm chỉnh nói: "Theo trẫm thấy, chuyện này cần phải 'hai tay nắm chặt', cần 'thâm nhập quần chúng, thật sự nắm bắt và làm việc', 'đào sâu nhưng vẫn hiểu cạn', 'lắng nghe tiếng nói quần chúng', 'dùng đại lực giải quyết ổn thỏa những yêu cầu của quần chúng'." "Cần phiền phức đến vậy sao!?" Đôi mắt đẹp của Hữu Dung đầy nghi hoặc, luôn cảm thấy có gì đó không ổn. "Bệ hạ!" Tử Diên nhìn ra tâm tư nhỏ của Tần Phong, không động thanh sắc véo hắn một cái, sau đó nhắc nhở: "Hiện tại tin tức cô nương Mạo Tử Lan họ Ngô chặn xe vua kêu oan đã lan truyền khắp nơi, làn sóng dân chúng yêu cầu nghiêm trị Tần Uy nối tiếp làn sóng khác, nên sớm đưa ra quyết định mới phải." Tần Phong không nói gì thêm.

Mặc dù lương tâm của hắn không có nhiều lắm, nhưng cũng muốn chém Tần Uy.

Thế nhưng, mạng lưới quan hệ của Tần gia quá phức tạp, tuyệt đối là động một chỗ là động toàn thân.

Nếu mày giải quyết không được vấn đề, thì đi tìm bố mày gây áp lực, bố mày không làm được thì đi tìm bố của bố mày...

Có lẽ bố mày không phải bố tao, nhưng bố tao tuyệt đối là bố của bố mày.

Thêm nữa, người của Tần gia đều chẳng có liêm sỉ gì, trông mong bọn họ chủ động giao người ra căn bản là không thể.

Làm không khéo còn có thể gào lên với mày một câu, trừng trị nghiêm khắc hung thủ, bảo kẻ chết phải xin lỗi, trả lại Tần Uy một công đạo. "Khoan đã, Tần gia của ta có người có liêm sỉ mà!" Tần Phong lập tức hăng hái hẳn lên, nghĩ đến nhị đệ đang chinh phạt Yêu tộc.

Hắn xử lý theo tình người thế sự, chứ không phải cây cột đạo đức!

Nếu trưởng bối trong gia tộc đến cầu tình, hắn cứ thuận thế gật đầu đồng ý là được, sau đó tìm một cái cớ để đuổi người về đất tổ Tần gia kiểm điểm, với cái thuộc tính chính nghĩa cảm bùng nổ của nhị đệ, sau khi biết tin thể nào cũng cầm búa đập chết người ta mất thôi.

Mà hắn cũng vừa hay có cái cớ, tiện thể đánh nhị đệ một trận! "Nhất tiễn tam điêu, hoàn hảo!" Tần Phong lập tức vui vẻ hẳn lên.

Hôn quân thì phải làm việc hôn quân nên làm, nhân lúc chưa phi thăng, phải tận hưởng phú quý nhân gian bằng mọi cách làm trái lương tâm, còn về nỗi khổ của nhân gian, cứ giao cho nhị đệ vị thánh quân này là được rồi. "Vì nhị đệ, trẫm đã hy sinh quá nhiều rồi!" Tần Phong khẽ thở dài một tiếng, không thể không cùng các ái phi vui đùa.

Đúng lúc này —— Thiên Quân, Vạn Mã mang theo tin tức tình báo từ Vũ Lăng Thánh Địa đến. "Cái bàn tính này gõ leng keng ghê nhỉ!" Tần Phong nhận lấy tấu chương, cười lạnh một tiếng.

Y vốn tưởng Vũ Lăng Thánh Địa sẽ ngoan ngoãn chịu phục tùng, ai ngờ bọn họ lại muốn xua sói nuốt hổ. "Bệ hạ!" Thiên Quân mở miệng phân tích: "Lâm Uyên đã tung tin nói rằng, sẽ tiếp tục tìm Vũ Lăng Thánh Địa đòi công đạo, xem ra là sẽ không trở lại Vũ Lăng Thánh Địa nữa." "Không trở lại ư!?" Tần Phong đối với điều này không dám đồng tình.

Dựa theo kinh nghiệm mọt sách mười năm của hắn, tất cả Thiên Tuyển Chi Tử của không gian thần bí đều có thói quen mang theo đồ dùng cá nhân bên mình.

Hiện tại Vũ Lăng Thánh Địa không chỉ có mỹ nhân Tây tộc, mà còn có nhóm idol chân dài Vũ Lăng Thất Miêu nữa.

Huống hồ hắn, một phản phái, muốn chiêu an, nhân vật chính nhất định sẽ ngăn cản, cho nên khả năng Uyên tổng cuối cùng trở về Vũ Lăng Thánh Địa là rất lớn. "Chuyện này trẫm tự sẽ xử lý!" Tần Phong khép tấu chương lại, rồi nói tiếp: "Hai người các ngươi chạy một chuyến, mang Tần Uy đến đây cho trẫm." "Vâng, Bệ hạ!" Hai người lĩnh mệnh, ôm quyền lui xuống. "Bệ hạ, anh minh!" Hữu Dung vui vẻ vỗ tay reo hò, phát hiện Đại Ma Vương vẫn còn lương tâm.

Bụp một tiếng!

Tần Phong lại rút súng nước ra, bắn vào mặt Hữu Dung. "Bệ hạ, ngài chơi tấn công bất ngờ!" Hữu Dung lập tức giật mình, cũng rút súng nước ra phản kích. ...

Đại Tần Kinh Đô, trong Thái An Cung.

Đây là cung điện nơi Thái Thượng Hoàng Đại Tần, tức cha ruột của Tần Phong, Thạch Trung Ngọc và Vân Tịch Nguyệt cư ngụ.

Lúc này —— Thái Thượng Hoàng Thạch Trung Ngọc đang cảm thấy đau đầu, phía trước quỳ một lão già tóc bạc.

Người này không ai khác, chính là ông nội ruột của Tần Uy, cũng chính là nhị thúc ruột của Thạch Trung Ngọc, em trai ruột của cha mình Tần Kiên, ông cố của Tần Phong, Tần Cường. "Nhị thúc, người mau đứng dậy đi!" Thạch Trung Ngọc vội vàng tiến lên đỡ: "Đâu có chuyện nhị thúc quỳ cháu, người làm vậy không phải đang giảm tuổi thọ của cháu sao!?" "Ta không quản!" Tần Cường vẻ mặt bướng bỉnh nói: "Trừ phi con đáp ứng yêu cầu của ta, nếu không ta sẽ quỳ chết ở Thái An Cung của con." "Nhị thúc, không phải cháu không giúp người!" Thạch Trung Ngọc vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Thật sự là chuyện tiểu Uy làm quá đáng quá, giữa ban ngày ban mặt, dưới trời đất bao la, diệt cả gia đình 103 người." "Chẳng phải chỉ có 103 người sao!?" Tần Cường không quan tâm nói: "So với cháu nội của huynh thì còn kém xa, thằng bé ấy toàn là diệt cửu tộc khởi điểm a!" "Cháu nội của đệ cũng xứng so với cháu nội của ta ư!?" Đúng lúc Thạch Trung Ngọc không biết làm sao thì Tần Kiên vẻ mặt tức giận bước vào.

Chỉ thấy ông thuần thục vén ống tay áo lên, nhằm vào nhị đệ liền một trận quyền đấm chân đá. "Cha, cha cuối cùng cũng đến rồi!" Thạch Trung Ngọc suýt nữa thì bật khóc, vội vàng đưa lên một cây roi mây.

Chính là cây roi mây lần trước hắn đánh Tần Hạo thì tiện tay lấy từ chỗ Tần Phong. "Ca, ta sai rồi, a..." Tần Cường phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị đánh đến mức nhảy nhót lung tung. "Đệ còn biết sai sao!?" Tần Kiên nhận lấy roi mây liền đánh, vẻ mặt phẫn nộ nói: "Đại tôn tử của ta diệt cửu tộc đúng là không sai, nhưng thằng bé đều là vì tương lai của Đại Tần ta, còn đại tôn tử của đệ lại đang hủy hoại căn cơ của Đại Tần ta!!" "Ca, ta biết sai rồi!" Tần Cường bị đánh đến mức khóc thút thít, ánh mắt đầy vẻ cầu xin. "Hôm nay ta tạm tha cho đệ!!" Tần Kiên cuối cùng vẫn thương em trai mình, thuận tay thu roi mây vào nhẫn trữ vật của mình... "Cha..." Thạch Trung Ngọc vốn muốn mở miệng đòi lại cây roi mây, nhưng kết quả lại phát hiện cha mình vẫn còn đang tức giận.

Thôi vậy!

Một sự việc ít hơn một sự việc! "Ca!" Tần Cường nước mắt lưng tròng nói: "Đánh đệ huynh cũng đã đánh rồi, sai đệ cũng đã nhận rồi, chuyện của tiểu Uy huynh không thể không quản chứ!?" "Quản ư?

Đệ bảo ta quản thế nào!?" Tần Kiên hỏa khí lại bùng lên nói: "Cái thằng nhãi ranh đó giữa ban ngày ban mặt diệt cả nhà người ta, giờ người ta chạy đi chặn xe vua kêu oan, thiên hạ biết bao nhiêu người đều đang nhìn vào, đệ muốn cắt đứt tương lai của Đại Tần ta phải không!?" "Ca!" Tần Cường thấy ca ca sắp đánh người, vội vàng đánh đòn tình cảm: "Năm xưa huynh du lịch bên ngoài bị Đại Việt Hoàng tộc tấn công, cha chúng ta và các vị lão tổ vì ổn định Tần gia, muốn đệ tạm thời giữ chức gia chủ Tần gia, nhưng đệ đệ ta không hề ham chức gia chủ, mà là mạnh mẽ bác bỏ mọi ý kiến, phò tá Thiên Nhi làm gia chủ, càng dốc hết lòng phò tá Thiên Nhi, còn hơn cả đối xử với con trai ruột của mình..." "Nhị thúc!" Tim Thạch Trung Ngọc lập tức mềm nhũn ra.

Chương 905

Năm xưa khi Tần Kiên bị kẹt ở Đại Việt, hắn còn chưa trưởng thành, nếu không có sự ủng hộ hết mình của nhị thúc, hắn thật sự không thể ngồi vững vị trí gia chủ này. "Ca biết, đệ là một đệ đệ tốt!" Tần Kiên trong lòng cũng không dễ chịu, nhưng vẫn lắc đầu từ chối: "Nhưng Phong nhi đã chịu đủ rồi, ta là một người ông, làm sao có thể để nó khó xử thêm nữa!?" "Ca!" Tần Cường nước mắt lưng tròng, tiếp tục đánh đòn tình cảm: "Năm xưa Đại Việt Hoàng tộc vây công Tần gia chúng ta, để cầm chân bọn chúng cho lão tổ tranh thủ thời gian, hai con trai ta liên tiếp tử trận, đệ đệ ta có từng oán trách nửa lời?

Ngày nay dùng công lao của hai đứa con ta, chẳng lẽ còn không đủ để đổi lấy một mạng của cháu nội ta sao!?" "Cầu Thập Nhất Tổ võng khai nhất diện!" Ngoài Thái An Cung, một đám đệ tử Tần gia đến, đồng loạt quỳ ngoài cung để cầu xin cho Tần Uy. "Các ngươi, các ngươi..." Tần Kiên tức đến mức huyết khí dâng trào, nhưng trong lòng lại có cảm giác bất lực.

Ngày xưa khi đánh thiên hạ, ông cảm thấy đệ tử Tần gia đông người và đoàn kết là chuyện tốt, nhưng giờ đã ngồi trên thiên hạ, ông lại phát hiện đệ tử Tần gia đông người và đoàn kết lại là một chuyện họa. "Ca!" Tần Cường tiếp tục nước mắt lưng tròng nói: "Huynh cứ xem như nể mặt cha chúng ta, xem như chúng ta là đồng căn sinh, tha cho tiểu Uy lần này được không!?" "Đại tôn tử, ông nội đã cố hết sức rồi!" Tần Kiên bất lực thở dài, lập tức hết cả tức giận.

Ông có thể áp chế Tần Cường và những người khác, nhưng tuyệt đối không thể áp chế cha ruột của mình, cho dù ông có thể thuyết phục được cha ruột của mình, thì vẫn còn cha của cha ruột của mình...

Một cảnh khác —— Nhậm Hoàn cùng Mộc Tú và Tam Lộng Đại Sư, tự tiện rời khỏi ngự tiền đến Tần Hoài Hà. "Đại sư, chúng ta đến đây làm gì vậy!?" Nhậm Hoàn cứ như một học sinh lần đầu trốn học, sợ hãi mình tự ý rời đi bị Tần Phong phát hiện. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại, nhìn tiểu thư trên thuyền hoa vẻ mặt thành thật nói: "Đến đây, đương nhiên là để ngắm mỹ nữ, để bản thân mình vui vẻ chứ!" "Lừa ngốc, nhìn đủ chưa!?" Mộc Tú sốt ruột nói: "Nhìn đủ rồi thì chúng ta đi nhà tiếp theo, đừng vì một cái cây này mà bỏ lỡ cả rừng cây phía sau." "Vẫn là thần côn ngươi thanh tỉnh!" Tam Lộng Đại Sư gật đầu đồng tình nói: "Bần tăng suýt nữa thì bị mê hoặc đến mức không đi nổi nữa rồi!" "Hai người các ngươi làm cái quỷ gì vậy!?" Nhậm Hoàn vẻ mặt ngơ ngác nói: "Đường xa chạy đến đây, chỉ để ngắm cây, không sỉ sách một chút sao!?" "Ngươi mời khách à!?" Mộc Tú và Tam Lộng Đại Sư lập tức mắt lấp lánh nhìn Nhậm Hoàn.

Sau mấy vòng bóc lột vô tình của Tần Phong, ví tiền của bọn họ cuối cùng cũng sạch hơn cả mặt rồi, đến cả tiền để sỉ sách một chút cũng không còn. "Ách... mời khách không thành vấn đề!" Nhậm Hoàn bị nhìn đến mức chịu không nổi, vội vàng hỏi: "Nhưng ta muốn biết, vì sao hai người lại tự tiện rời khỏi ngự tiền, đường xa chạy đến đây làm gì!?" "Ai!" Tam Lộng Đại Sư thở dài nói: "Đương nhiên là để bảo toàn mạng sống chứ!" "Bảo toàn mạng sống!?" Nhậm Hoàn thần sắc ngưng trọng, khiêm tốn thỉnh giáo: "Tại hạ ngu muội, xin đại sư chỉ giáo!" "Được rồi!" Tam Lộng Đại Sư nhìn thấy Nhậm Hoàn mời khách, liền nói tiếp: "Hiện nay chuyện của Tần Uy đã ầm ĩ khắp thiên hạ, nếu Bệ hạ xử lý công bằng thì nhất định sẽ nảy sinh hiềm khích với đệ tử Tần gia, nhưng nếu bao che Tần Uy thì tất sẽ gây phẫn nộ trong dân chúng, cho nên với cá tính của Bệ hạ chúng ta, nhất định sẽ tìm một thằng đổ vỏ ra để chịu trận." "Không sai!" Mộc Tú nói tiếp: "Ta và ngươi tự tiện rời khỏi ngự tiền, cho dù bị Bệ hạ phát hiện, nhiều nhất cũng chỉ là bị giáng chức phạt bổng, sau này vẫn có thể thăng chức trở lại, nhưng nếu chịu cái nồi này, thì trong ngoài đều không phải người rồi." "Thì ra là vậy!" Nhậm Hoàn cứ như đọc thêm mười năm sách, lập tức cảm kích ôm quyền nói: "Đa tạ hai vị đã cứu mạng ta, tối nay mọi chi phí đều do Nhậm mỗ ta chi trả!" "Dễ nói, dễ nói!" Ba người khoác vai bá cổ, chuẩn bị cùng chung hoạn nạn.

Lúc này —— Thiên Quân và Vạn Mã đã đưa Tần Uy về.

Các đại thần trong triều thấy Tần Phong bắt người, cũng nhao nhao dâng tấu chương yêu cầu nghiêm trị Tần Uy. "Nghiêm trị ư!?" Tần Phong nhìn tấu chương trước mặt như có điều suy nghĩ, phát hiện người đứng đầu chính là Đế Sư Vô Đạo.

Đừng thấy lão già này vẻ ngoài cương trực không a dua, nhưng lại vô cùng hiểu cách sáng suốt giữ mình, đối với cục diện triều đình cũng nhìn rất thấu đáo.

Sớm không dâng tấu, muộn không dâng tấu, cố tình đợi hắn bắt người rồi mới dâng tấu!

Thế nhưng cũng đúng ý hắn, vừa hay có thể xem thử, hiện tại nước triều đình sâu đến mức nào, và có bao nhiêu đại thần đang ôm toan tính riêng của mình. "Bệ hạ, Tần Uy đã ở bên ngoài rồi!" Vạn Mã vẻ mặt căng thẳng đến báo.

Hắn khác với Thiên Quân, hắn là đệ tử Tần gia!

Lần này kết quả Tần Phong xử lý Tần Uy, sẽ liên quan đến tương lai của vạn ngàn đệ tử Tần gia, cũng có thể nói là liên quan đến phúc lợi tương lai của đệ tử Tần gia. "Cứ để hắn quỳ ở bên ngoài, trẫm hiện tại không muốn gặp hắn!" Tần Phong hừ lạnh một tiếng nói: "Truyền Quốc sư đến gặp trẫm, trẫm có nhiệm vụ muốn giao cho hắn." "Ách..." Thiên Quân muốn nói lại thôi: "Bệ hạ, Quốc sư sáng nay đã rời khỏi ngự tiền, nói là cảm ứng được Tần Hoài Hà có yêu khí, hiện tại đã đi hàng yêu trừ ma rồi." "Đi Tần Hoài Hà hàng yêu trừ ma ư!?" Tần Phong không nhịn được trợn trắng mắt, lười chấp nhặt nói: "Thôi được rồi, để Mộc Tú Quốc Công đến gặp trẫm vậy!" "Ách..." Thiên Quân lại muốn nói lại thôi: "Bẩm Bệ hạ, Mộc Tú Quốc Công cũng đã đi Tần Hoài Hà rồi, nói là yêu quái này rất lợi hại, cần phải đi giúp Quốc sư một tay." "Với chiến lực của hắn, còn đi giúp Quốc sư một tay ư!?" Tần Phong cứ như nghe phải lời hổ lang, bất đắc dĩ phất tay nói: "Thôi, thôi, để Nhậm Hoàn tiền bối đến gặp trẫm vậy!" "Ách..." Thiên Quân không biết trả lời thế nào nữa, chỉ đành cứng đầu nói: "Bẩm Bệ hạ, Nhậm Hoàn tiền bối cũng đã đi Tần Hoài Hà rồi, bị Quốc sư và Quốc Công cùng nhau kéo đi, nói là cần ông ấy giúp hò reo cổ vũ." "Hò reo cổ vũ ư!?" Tần Phong càng nghe càng thấy vô lý.

Hắn nghiêm trọng nghi ngờ đám gia hỏa này đã dự đoán trước cả dự đoán của hắn, cố tình trốn tránh hắn, không muốn cống hiến cho Đại Tần... "Trần Tổ đâu rồi!?" Tần Phong nghĩ nghĩ, rồi hỏi: "Hắn chắc là chưa đi Tần Hoài Hà bắt yêu chứ!?" "Bẩm Bệ hạ!" Vạn Mã vội vàng mở miệng nói: "Trần Tổ luôn theo sát ngự tiền, hiện tại người đang ở bên ngoài." "Tốt, vậy là hắn rồi!" Tần Phong nở nụ cười hài lòng nói: "Nhớ kỹ, lần trước ở thảo nguyên trẫm đã hứa phong hắn làm Hình Bộ Thượng Thư, hiện tại trẫm chính thức hạ chỉ bổ nhiệm Trần Tổ làm Hình Bộ Thượng Thư, phụ trách xử lý án oan lần này." "Bệ hạ, anh minh!" Thiên Quân, Vạn Mã vội vàng nịnh bợ, nhưng trong lòng lại thầm thương xót Trần Tổ hai phút rưỡi.

Hiện tại Trần Tổ nhìn thì có vẻ thăng quan, nhưng thực chất là đã bị đổ vỏ, và áp lực đến từ dân chúng và Tần gia cũng chuyển sang người hắn. "Đúng rồi!" Tần Phong đặt tấu chương xuống nói: "Đế Sư tuổi đã cao rồi, nên hưởng phúc thanh nhàn rồi, Thúy Trúc Phong nơi trẫm từng ở không tệ, cứ ban cho Đế Sư." "Cái này..." Thiên Quân, Vạn Mã trong lòng không khỏi kinh hãi.

Đế Sư Vô Đạo vừa dẫn đầu dâng tấu chương yêu cầu nghiêm trị Tần Uy, Tần Phong bên này liền lấy cớ tuổi già để đuổi người đi, rõ ràng là giết gà dọa khỉ, trắng trợn bao che Tần Uy a!

Tin tức rất nhanh không cánh mà bay, đệ tử Tần gia lập tức kích động hẳn lên. "Điều này nói lên điều gì?

Nói lên Bệ hạ hướng về người nhà mình!" "Ta đã nói rồi mà, một nét bút không viết được hai chữ Tần, mọi người đều là huyết mạch đồng căn!" "Sau này cứ yên tâm mà sống, thiên hạ này vẫn họ Tần, cứ ăn cứ uống cứ chơi đi!" "Không sai, hoàng thân quốc thích, vạn pháp bất xâm!" "..." Đúng lúc đệ tử Tần gia đang kích động bàn tán, Đế Sư Vô Đạo lặng lẽ thu dọn hành lý rời đi. "Lão sư!!" Một đám học sinh đến tiễn, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ.

Bọn họ không hiểu Tần Phong vì sao lại hôn dung như vậy, vì bao che Tần Uy, lại dám dùng lão sư của bọn họ để giết gà dọa khỉ. "Đều quay về đi!" Đế Sư Vô Đạo không hề có chút thương cảm nào, xoay người rời đi cũng vô cùng tiêu sái.

Mặc dù ông không phải tuyển thủ thiên phú gì, nhưng cũng đã lăn lộn trong triều đình mấy ngàn năm, đối với tâm tư của Tần Phong không dám nói mười phần mười, nhưng cũng có thể đoán được bảy tám phần. "Long Quân, tội tại đương đại, công tại thiên thu!" Đế Sư Vô Đạo quay đầu nhìn Thần Phong Chu, sau đó không quay đầu lại mà đi về phía Thúy Trúc Phong. "Con cáo già này!" Tần Phong đứng ở mũi thuyền, tiễn Đế Sư rời đi.

Kể từ khi tin tức hắn giáng chức Đế Sư Vô Đạo lan truyền, phong thái trong triều đã dần thay đổi, không ít đại thần bắt đầu tìm lý do dâng tấu chương cầu tình cho Tần Uy.

Nhưng những thứ này đều là cá bé tôm tép, đều là do cá lớn phái đến dò xét hắn.

Để có thể câu được cá lớn...

Những ngày tiếp theo của Tần Phong, bất kể là ai đều không gặp.

Mỗi ngày hắn không phải xem các ái phi nhảy múa, thì là dẫn các ái phi ngắm cảnh đẹp hai bờ kênh đào, hoặc là dùng súng nước chọc ghẹo các nàng.

Còn trái ngược với cuộc sống nhàn hạ của Tần Phong, Hình Bộ Thượng Thư Trần Tổ thì sắp khóc đến nơi rồi.

Vốn tưởng rằng làm Hình Bộ Thượng Thư có thể vẻ vang tổ tông, có thể tha hồ thu vét mỡ dân, ai ngờ Tần Phong lại ném cho hắn cái củ khoai nóng khó nhằn này.

Mỗi ngày không những bị người ta hỏi thăm cả nhà, mà còn bị đệ tử Tần gia các kiểu uy hiếp.

Lúc này —— Tam Lộng Đại Sư và những người khác biết Trần Tổ bị đổ vỏ, tinh thần sảng khoái từ Tần Hoài Hà trở về. "Quốc sư, cứu ta!" Trần Tổ cứ như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng tiến lên ôm lấy chân hắn. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại nói: "Thượng Thư đại nhân, ngài với ta Phật vô duyên!" "Quốc sư, mấy tháng trước ngài còn nói chúng ta có duyên mà!?" Trần Tổ thấy Tam Lộng Đại Sư không hề động lòng, chỉ đành bất đắc dĩ lấy ra những chiến lợi phẩm gần đây. "A Di Đà Phật, là bần tăng đã nhìn nhầm rồi, có duyên!" Tam Lộng Đại Sư liếc nhìn, nhanh chóng nhận lấy, sau đó vẻ mặt trang trọng nói: "Ta Phật nguyện tặng cho người hữu duyên vài câu nói, lịch sự, nhiệt tình, hỏi một đằng trả lời ba nẻo!

Cảm ơn, xin lỗi, nhưng thực sự không có cách nào!

Chương 906

Hiểu, thông cảm, thật sự hết cách rồi!" "Quốc sư đúng là Quốc sư!" Trần Tổ lập tức được khai sáng, cứ như đọc thêm mười năm sách.

Tiếp theo, Trần Tổ cứ như đả thông Nhâm Đốc nhị mạch, bất kể là ai đến hỏi về tiến độ vụ án.

Cơ bản đều là ta không biết, xin lỗi đang trong quá trình điều tra, sẽ sớm công bố kết quả, chuyện này ta cũng không có cách nào, hy vọng ngươi có thể thông cảm nhiều hơn. "Bắt người rồi mà không ra công đường xét xử, đây rõ ràng là đang đợi dư luận lắng xuống à!?" "Diệt cả nhà người ta còn muốn toàn thân rút lui, trên đời này đâu ra chuyện tốt như vậy, chúng ta tuyệt đối không đồng ý!" "Mạng đệ tử Tần gia là mạng, mạng của thảo dân chúng ta không phải mạng sao?!" "Hình Bộ Thượng Thư mau ra đây, nghiêm trị Tần Uy, trả lại công đạo cho Ngô gia!" "..." Cùng với tiếng kêu gào của dân chúng ngày càng dữ dội, các đại thần trong triều cầu tình cho Tần Uy cũng ngày càng nhiều.

Nhưng bất kể thời đại nào, luôn có những người đi ngược dòng.

Bọn họ kiên trì dâng tấu chương yêu cầu nghiêm trị Tần Uy, không giết không đủ để làm nguôi ngoai phẫn nộ của dân chúng, không giết không đủ để an ủi lòng dân, cho dù phải bỏ mũ ô sa cũng không tiếc. "Dẫu thế giới có tan nát, vẫn sẽ có người vá víu!" Tần Phong không khỏi cảm khái một tiếng, tiếp tục hạ chỉ giáng chức những người đi ngược dòng.

Nhưng địa điểm giáng chức của họ, đều nằm trong đất phong của Tần Vương Tần Hạo.

Và cùng với việc ngày càng nhiều người đi ngược dòng bị Tần Phong giáng chức, những con cá lớn trong triều cuối cùng cũng không thể ngồi yên, có thể rõ ràng cảm nhận được tấm lòng bao che của Tần Phong, bắt đầu nhao nhao dâng tấu chương cầu tình cho Tần Uy. "Những con cá lớn này, trẫm phải trọng dụng nhiều hơn mới được!" Tần Phong hài lòng gật đầu.

Hắn biết những con cá lớn này không chỉ có thể giúp hắn nhanh chóng kiếm tiền, mà còn có thể để lại cho nhị đệ làm gói quà lớn dành cho người mới chơi sau khi hắn phi thăng. "Bệ hạ!" Tử Diên không nhịn được mở miệng khuyên: "Im lặng chính là mập mờ, mập mờ chính là bao che, hiện tại người thiên hạ đều đang nhìn ngài đó." "Được rồi!" Tần Phong cũng biết không thể kéo dài được nữa, liền sai người mang Tần Uy lên. "Bệ hạ, đường huynh ta biết sai rồi!" Tần Uy đã quỳ bên ngoài hơn mười ngày, cả người trông vô cùng lôi thôi.

Còn có Thạch Trung Ngọc, ông cố và những người khác cũng đến rồi, hiển nhiên đều là đến cầu tình cho Tần Uy. "Ngươi còn biết sai ư!?" Tần Phong nhìn thấy hắn là hỏa khí không kìm được, tiến lên một cước đá văng hắn xa tám mét. "Tiểu Phong, không, Bệ hạ!" Tần Cường thấy cháu mình bị đá đến mức đau lòng, vội vàng tiến lên ngăn cản: "Đường huynh của con đã biết sai rồi, ông cố bảo đảm với con, tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa." "Bảo hắn cút đi cho trẫm!" Tần Phong vẫn vẻ mặt tức giận nói: "Cút về đất tổ Tần gia mà canh giữ, không có ý chỉ của trẫm, kiếp này đừng hòng rời khỏi đất tổ, dám tự ý đi ra, trẫm sẽ chém hắn!" "Canh giữ đất tổ tốt, canh giữ đất tổ tốt!" Tần Cường lập tức nở nụ cười, vội vàng đỡ người dậy rời đi.

Vốn tưởng rằng cho dù Tần Uy không bị mang ra chém đầu để làm nguôi ngoai phẫn nộ của dân chúng, thì cũng sẽ bị trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc, ai ngờ cuối cùng lại chỉ là tự phạt ba chén rượu, nhấp một ngụm, rồi về canh giữ đất tổ. "Phong nhi!" Thạch Trung

Ngọc nhìn đứa cháu rời đi, vẻ mặt đầy lo lắng nói: "Con để tiểu Uy đi canh giữ đất tổ, với cái tính tình của nhị đệ con thể nào chẳng cầm búa đập chết người ta mất, con không sợ ông cố con một khóc hai nháo ba thắt cổ à!?" "Yên tâm!" Tần Phong không quan tâm nói: "Hài nhi đã nghĩ kỹ rồi, dù sao cũng họ Tần cả, cùng lắm thì cho nhị đệ quá kế cho ông cố..." "Quá kế ư!?" Thạch Trung Ngọc lập tức kinh hô lên.

Hắn chỉ là cảm thán mà thôi, không ngờ Tần Phong đã sớm có mưu đồ.

Mặc dù Tần Hạo đúng là một món quà tặng, nhưng cũng là con của hắn, dùng con của hắn để tặng nhân tình, cái bàn tính này gõ leng keng quá rồi. "Trần Tổ!" Tần Phong thấy cha mình cứng nhắc, liền quay đầu nói: "Hình Bộ các ngươi, bây giờ có thể công bố kết quả cho thế nhân rồi." "Hình Bộ chúng ta đi công bố kết quả ư!?" Trần Tổ cứ như nhìn thấy cảnh bị thế nhân mắng chửi, không thể không cứng đầu nói: "Bệ hạ, hiện tại chuyện này đã thiên hạ đều biết, hình phạt nhẹ nhàng qua loa như vậy có phải là quá nhẹ rồi không!?" "Sao lại là nhẹ nhàng qua loa chứ!?" Tần Phong lập tức nói giọng quan: "Có thể trẫm nói vẫn chưa đủ rõ ràng, Tần Uy không chỉ phải về canh giữ đất tổ, còn phải 'lưu tộc điều tra', 'lưu chức điều tra', là hình phạt nặng 'hai chữ lưu'." "Cái kiểu hình phạt nặng quái gì thế này!?" Trần Tổ trong lòng lập tức bắt đầu phun trào bất mãn.

Hắn hiện tại cuối cùng cũng đã nhìn rõ, sau một loạt thao tác của Long Quân, không những có thể mượn tay Tần Vương giết Tần Uy, mà còn muốn Hình Bộ bọn hắn phải chịu cái tiếng xấu này.

Chính mình thì ngày ngày vui chơi cùng ái phi, lại có thể dễ dàng toàn thân rút lui. "May mà, may mà!" Nhậm Hoàn trong lòng vô cùng **may mắn**, thầm thương xót Trần Tổ hai phút rưỡi.

May mà hắn bị thần côn và lừa ngốc kéo đi Tần Hoài Hà để trả tiền, nếu không người chịu cái nồi bây giờ có lẽ chính là hắn rồi. "Bệ hạ!" Trần Tổ vẫn muốn giãy giụa một chút, tiếp tục cứng đầu nói: "Nếu kết quả này mà công bố ra ngoài, e rằng thế nhân sẽ không phục, ảnh hưởng đến sức tín nhiệm của Đại Tần chúng ta!" "Vậy ngươi không biết tìm cái cớ nào để lấp liếm cho qua sao!?" Tần Phong sốt ruột nói: "Nào là nhân viên thuê ngoài, cử đi công tác, thực tập sinh, hành vi cá nhân, đôn đốc chỉnh sửa, thao tác sai lầm, biên chế ngoài, không chính thức, nhân viên tạm thời, mong nhận được sự thông cảm, cớ không phải có rất nhiều sao?!" "Ách này!!" Mộc Tú và những người khác đều ngây người, lập tức quỳ xuống trước Tần Phong.

Không phải bọn họ đã mở ra cánh cửa thế giới mới, mà là bọn họ đã đánh giá thấp nghiêm trọng giới hạn dưới của liêm sỉ của Tần Phong. "Thần, tuân chỉ!" Trần Tổ biết mình không thể trốn tránh được nữa, chỉ đành ấm ức đi công bố kết quả.

Và kết quả cũng không ngoài dự liệu, lập tức gây ra sóng gió lớn. "Đùa cái gì vậy?

Lưu tộc điều tra, lưu chức điều tra!" "Về canh giữ đất tổ?

Cái này có gì khác với việc đổi chỗ hưởng phúc đâu!?" "Cái đ** này gọi là trọng phạt à?

Đây rõ ràng là không phạt gì cả!" "Hình Bộ Đại Tần làm cái quái gì mà ăn, nhiều ngày như vậy mà lại ra cái kết quả xử phạt này!?" "Bọn họ đang diễn kịch, chúng ta cũng biết bọn họ đang diễn kịch, bọn họ cũng biết chúng ta biết bọn họ đang diễn kịch, nhưng bọn họ vẫn cứ diễn kịch, trước mặt toàn bộ Hoang Cổ bọn họ vẫn cứ diễn kịch." "Đây chính là hiện thực, mây đen che kín bầu trời!" "..." Tin tức rất nhanh lan truyền khắp Hoang Cổ, khiến tất cả mọi người tức đến ngứa răng.

Nhưng bất kể dân chúng kêu gào dữ dội đến mức nào, các đại thần trong triều đều nhất quyết không để tâm. "Tức chết bản y tiên rồi!!" Hữu Dung tức đến nhức cả răng hàm, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về Dược Thần Cốc.

Nàng có thể hiểu Đại Ma Vương vì tranh giành thiên hạ mà sát lục, cũng có thể hiểu hoành đồ bá nghiệp của hắn công ở đương đại, lợi ở ngàn thu, nhưng lại không thể dung thứ cho hành vi xằng bậy trắng trợn bao che đệ tử gia tộc của hắn. "Hữu Dung cô nương, cô làm gì vậy!?" Tiểu Hương Phi vội vàng tiến lên ngăn cản: "Bệ hạ làm gì cũng nhất định có dụng ý của Bệ hạ, chúng ta nên hiểu cho Bệ hạ, đừng giở tính trẻ con." "Ta không hiểu nổi!" Hữu Dung vẻ mặt tức giận, vác hành lý rời đi. "Thật sự muốn đi ư!?" Tần Phong đứng ở cửa, chặn Hữu Dung lại. "Không sai!" Đôi mắt đẹp của Hữu Dung có chút luyến tiếc, nhưng ngữ khí lại quyết tuyệt: "Có lẽ chúng ta ngay từ đầu đã sai rồi, chúng ta từ trước đến nay vốn không phải người cùng một con đường." "Trẫm..." Tần Phong há miệng, nhưng lại không nói gì.

Chỉ thấy trên mặt hắn hiện lên vẻ rối rắm, khó chịu, đau khổ, có nỗi niềm khó nói, cuối cùng khó khăn nói: "Hữu Dung cô nương, xin hãy tự chăm sóc tốt cho bản thân!!" "Hừ!" Hữu Dung vốn tưởng Tần Phong sẽ giải thích với mình, ai ngờ đột nhiên thốt ra một câu như vậy, tức đến mức không quay đầu lại mà rời khỏi Thần Phong Chu. "Bệ hạ!" Tiểu Hương Phi vội vàng nói: "Thần thiếp có thể nhìn ra Hữu Dung cô nương là thích Bệ hạ, chỉ cần Bệ hạ giải thích một chút, Hữu Dung cô nương nhất định sẽ đổi ý." "Có một số chuyện, không tiện giải thích a!" Ánh mắt Tần Phong lộ ra sự ưu tư sâu sắc, cứ như một chiến sĩ đơn độc chiến đấu. "Bệ hạ!" Tiểu Hương Phi đối với điều này hoàn toàn không có sức kháng cự.

Nàng cảm thấy Tần Phong lúc này cứ như lão tửu lắng đọng theo năm tháng, bí ẩn khiến người ta muốn bất chấp tất cả mà tiến lên thưởng thức. "Trẫm cần an ủi!" Tần Phong vén tóc Tiểu Hương Phi lên, thuận thế đóng cửa phòng lại. "Bệ hạ!" Tiểu Hương Phi lập tức đỏ mặt, tim đập nhanh hơn, bắt đầu thuận thế an ủi Tần Phong.

Đồng thời, trong đầu nàng cũng hiện lên bức thư Tiểu Bạch để lại trước khi đi, quả nhiên đúng như lời nó nói, mình có một điểm cộng, chỉ cần ở riêng với Tần Phong là có thể thành công.

Tiểu Bạch đang đùa giỡn với hai chú thỏ con, cũng chính là hai bảo bối thỏ cùng mẹ với nó.

Mặc dù cả hai đều là thỏ con cùng mẹ, nhưng thân hình lại chưa bằng một phần ba Tiểu Bạch, hơn nữa còn ngốc nghếch đáng yêu và chưa khai trí.

Khác với sự trưởng thành của Nhân tộc, Yêu tộc trưởng thành vô cùng chậm chạp.

Ngắn thì trăm năm, dài thì ngàn năm mới có thể khai trí, hóa hình lại càng cần phải từ bỏ vạn năm đạo hạnh, trải qua lôi kiếp hóa hình mới có thể hóa hình thành công.

Chương 907

Còn về việc vì sao Tiểu Bạch lại có thể trưởng thành nhanh như vậy!

Ngoài việc nó sở hữu huyết mạch Thái Âm Tiên Thỏ cực kỳ thuần khiết, còn có cà rốt Tần Phong đổi từ hệ thống ra, có tác dụng giúp yêu thú khai trí.

Thêm vào việc nó ăn nhiều thiên tài địa bảo đến vậy, và cực phẩm Đại Hoàn Đan do chính tay Tần Phong luyện chế.

Đương nhiên khiến nó vượt xa yêu thú cùng tuổi, càng là độc nhất vô nhị trong Yêu tộc. "Long Quân đúng là người tốt mà!" Mẹ thỏ không nhịn được cảm khái một tiếng.

Năm xưa nàng chỉ ôm tâm thái dùng thỏ chết làm vỏ bọc cho thỏ sống, đưa Tiểu Bạch cho Tần Phong, ai ngờ Tần Phong lại nuôi dưỡng thỏ con của nàng tốt đến vậy. "Bạch Đế!" Ngọc Tuyết nhắc nhở: "Long Đế lại truyền tin đến rồi, bảo ngài mau đến trung tâm Yêu tộc họp, các vị Yêu Đế khác đều đã đến rồi." "Gấp vậy ư!?" Lông mày Bạch Đế khẽ cau lại.

Vốn dĩ nàng còn muốn ở nhà bầu bạn với Tiểu Bạch thêm một chút, ai ngờ Long Đế cứ thúc giục mãi, xem ra Yêu tộc thật sự gặp phải đại sự gì rồi. "Mẹ thỏ, con thỏ có thể đi cùng mẹ không!?" Tiểu Bạch chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh vô tội, khiến người ta thật sự không tìm được lý do để từ chối. "Không thành vấn đề, mẹ thỏ đưa con đi!" Mẹ thỏ tại chỗ liền bị làm cho đáng yêu đến mềm lòng, ôm lấy Tiểu Bạch hôn chụt chụt một cái. "Chụt chụt..." Ngọc Tuyết và Hoa Linh mấp máy môi, lời đến miệng lại không nói ra được.

Hiện tại mẹ thỏ hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui trùng phùng, không hề biết dưới vẻ ngoài đáng yêu của Tiểu Bạch là một bộ dạng như thế nào, và những năm gần đây nó lại học được những gì từ Tần Phong...

Ở trung tâm yêu tộc, tụ tập hơn năm sáu mươi yêu thú đã hóa thành hình người.

Mặc dù chúng đã hóa hình và đều có tu vi cấp Yêu Đế, nhưng trong yêu tộc, việc hóa thành hình người sớm đồng nghĩa với việc tiềm lực đã cạn kiệt, giống như địa vị của Ngụy Đế trong nhân tộc vậy.

Con người tuy là vạn linh chi trưởng, sở hữu tiềm lực vô hạn, nhưng thuộc tính tiên thiên lại kém xa yêu tộc.

Còn yêu tộc, mặc dù thuộc tính tiên thiên cường hãn, đồng cấp hoàn toàn áp đảo nhân tộc, nhưng tốc độ trưởng thành lại cực kỳ chậm chạp, tiềm lực cũng không phải vô hạn.

Cần có cơ duyên lớn lao mới có thể phá vỡ giới hạn bản thân!

Nếu không, chỉ có thể tiêu hao vạn năm đạo hạnh, hóa thành hình người mới có thể tiếp tục tu luyện.

“Ngao!!!” Một tiếng rồng ngâm vang vọng trời đất, khiến lòng các yêu không khỏi giật mình.

Chỉ thấy một con cự long vàng rực che trời lấp đất xuất hiện, thân thể dài đến mấy vạn mét, vừa hiện thân đã khiến cả thế giới chìm vào bóng tối.

Mỗi tấc thân thể đều toát ra sự uy nghiêm vô tận và sức bùng nổ, dường như có thể khiến cả thế giới phải run rẩy.

Vảy vàng óng trên thân tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Hàm răng sắc bén lộ ra khiến các yêu run rẩy.

Đó chính là Long Đế!

Con kim long duy nhất của long tộc, cũng là vị vua không vương miện của yêu tộc, đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn của yêu tộc!

“Bái kiến Long Đế!” Các yêu không dám chậm trễ, đồng loạt quỳ xuống.

“Bạch Đế vẫn chưa tới sao!?” Long Đế đảo mắt vàng nhìn quanh.

Y phát hiện các Yêu Đế của yêu tộc về cơ bản đã đến đông đủ, chỉ có Bạch Đế, con thỏ kia, vẫn chưa tới.

Xoẹt một tiếng!

Chỉ thấy hư không đột nhiên bị xé rách, Bạch Đế dẫn theo Tiểu Bạch vội vàng tới, phía sau còn có Ngọc Tuyết và Hoa Linh.

“Xin lỗi, ta đến muộn!” Bạch Đế đầy vẻ áy náy nói: “Thỏ Bảo nhà ta vừa mới du học trở về, quá phấn khích nên đã chậm trễ một chút.” “Du học!?” Các yêu đều ngơ ngác, không hiểu “du học” là gì.

Nhưng khi chúng nhìn về phía Tiểu Bạch, trong lòng lập tức dấy lên sóng lớn.

Chỉ cần liếc mắt, chúng đã có thể thấy Tiểu Bạch mới chỉ mười mấy tuổi, nhưng ánh mắt lại là ánh mắt trí tuệ chỉ yêu thú khai trí mới có, trong cơ thể càng sở hữu huyết mạch Thỏ Tiên Thái Âm cực kỳ thuần khiết.

“Chính là đi nhân tộc học tập đó!” Thỏ mẹ đầy kiêu hãnh nói: “Thỏ Bảo nhà ta ở nhân tộc đã học được rất nhiều tư tưởng tiên tiến, là con thỏ văn hóa số một của yêu tộc ta đó.” “Không thể tin nổi, không thể tin nổi!” Các yêu lập tức kinh hô, càng nhìn Tiểu Bạch càng thấy có tiền đồ.

Đừng nhìn nhân tộc thuộc tính tiên thiên không bằng chúng, nhưng lại luôn có thể nghĩ ra cách để rút ngắn khoảng cách giữa hai bên, trong đó nguyên nhân then chốt chính là trí tuệ của nhân tộc.

Bây giờ Tiểu Bạch từ nhân tộc du học trở về, còn mang theo trí tuệ của nhân tộc, cộng thêm thuộc tính tiên thiên của yêu tộc chúng.

Ôi mẹ ơi!

Yêu tộc chúng sắp bay lên rồi!

"Tiểu thỏ con, hoan nghênh ngươi từ nhân tộc trở về!" Thân thể đồ sộ của Long Đế bơi tới, giọng nói trầm thấp toát ra uy nghiêm vô thượng.

Hiện tại Tần Gia đang rục rịch ở biên cảnh hai tộc, Tiểu Bạch lúc này từ nhân tộc học thành trở về, tuyệt đối là một trợ lực lớn cho yêu tộc bọn họ.

"Oa, đây chính là Long Đế!?" Tiểu Bạch ngẩng đầu kinh hô.

Không phải bị khí thế của Long Đế chấn nhiếp, mà là bị thân thể đồ sộ của Long Đế dọa sợ.

Bản thân vốn nghĩ rằng mình đã ăn đủ béo rồi, nhưng trước mặt Long Đế thì ngay cả một miếng nhét kẽ răng cũng không đủ, dù có béo thêm mấy chục vòng cũng chưa chắc đủ làm một đĩa rau.

"Ừm!" Long Đế rất hài lòng với biểu cảm của Tiểu Bạch, tiếp tục nói: "Lần này gọi mọi người đến gấp, là vì Tần Gia gần đây thường xuyên điều binh ở biên cảnh, bản đế cảm giác Tần Gia muốn khai chiến với yêu tộc ta." "Tần Gia muốn khai chiến!?" Các yêu trong lòng kinh hãi, quay đầu nhìn một con yêu.

Con yêu này có ngoại hình của một nam tử trung niên nhân tộc, trên trán còn có một cặp sừng bò, bản thể là một con Ma Ngưu, cũng được nhân tộc gọi là Ma Hoàng.

Y là yêu hiểu rõ Tần Gia nhất trong yêu tộc, thường xuyên giao dịch riêng với Tần Tô của Tần Gia.

“Ta tưởng chuyện gì lớn!” Ma Hoàng vẻ mặt thờ ơ nói: “Mấy ngày trước ta còn làm ăn với Tần Gia Thập Tam Thái Bảo Tần Tô, y nói chỉ là Tần Vương tới thị sát công tác, cần ứng phó qua loa một chút thôi.” “Thị sát công tác!?” Các yêu nhìn nhau, luôn cảm thấy không đáng tin.

“Đều T.M. nói với ngươi bao nhiêu lần rồi!” Long Đế tức giận nghiến răng ken két nói: “Đừng có chơi với nhân tộc, đừng có chơi với nhân tộc, cái não bò của ngươi chơi hiểu trí tuệ nhân tộc sao!?” “Ta…” Ma Hoàng vẻ mặt oan ức, cảm thấy Long Đế coi thường mình.

Lần này y chỉ dùng 20.000 năm thiên tài địa bảo, đã đổi được hai kiện trang bị cao cấp chuyên dụng từ tay Tần Tô, nói ra sợ là phải dọa các yêu khác một trận.

Chương 908

Nhưng y một mực ghi nhớ lời Tần Tô nói, phải học cách “âm thầm phát tài”, nói cho yêu khác biết thì chẳng khác nào tự cắt đứt đường tài lộc của mình.

“Long Đế!” Một con yêu vẻ mặt ngưng trọng hỏi: “Bây giờ chúng ta phải làm sao!?” “Vẫn như cũ thôi!” Long Đế trầm giọng nói: “Tần Gia điều binh trăm vạn ở biên cảnh đã không phải là chuyện gì mới mẻ rồi, phái tiểu yêu theo dõi, có một chút gió thổi cỏ lay, chúng ta lập tức triệu tập các yêu giết qua đó.” “Khụ khụ…” Tiểu Bạch đột nhiên ho khan, nhắc nhở các yêu có một con thỏ du học ở đây.

“Tiểu gia hỏa!” Long Đế rất biết điều, quay đầu hỏi: “Ngươi có lời gì muốn nói sao!?” “Có!” Tiểu Bạch ưỡn ngực ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Các ngươi bố trí như vậy, chỉ sẽ khiến yêu tộc ta nhanh chóng diệt vong, bởi vì hồng lưu thép của Tần Gia đã tăng lên đến hai trăm vạn, lần này tới chính là để một lần đánh phá yêu tộc ta.” “Hai trăm vạn hồng lưu thép!!” Các yêu lập tức hít sâu một hơi khí lạnh.

Chúng đã tranh đấu với Tần Gia mấy vạn năm, tự nhiên biết sự lợi hại của hồng lưu thép Tần Gia.

Mặc dù thuộc tính tiên thiên của yêu thú chúng mạnh hơn nhân tộc, nhưng làm sao chịu nổi cái đám “lão lục” Tần Gia này không nói võ đức, thuần phục yêu thú làm tọa kỵ đánh với chúng.

Cộng thêm áo giáp, vũ khí, trận pháp… gia trì, đánh cho yêu tộc chúng nhiều năm không dám vượt qua Lôi Trì.

“Hai trăm vạn!?” Long Đế mở miệng nghi ngờ nói: “Hồng lưu thép của Tần Gia mạnh thì mạnh thật, nhưng đều là do linh thạch chất đống lên, nuôi một trăm vạn đã đủ chật vật rồi, đâu ra nhiều linh thạch như vậy cung dưỡng hai trăm vạn!?" "Đúng vậy!" Các yêu khác cũng phản ứng lại, như thể người mù phát hiện ra điểm sáng.

"Ngươi đúng là một con rồng nhà quê chưa từng thấy đời!" Tiểu Bạch với vẻ tự mãn hơn các yêu một bậc, vẻ mặt khinh thường nói: "Ngươi có biết thế giới này lớn đến mức nào không?

Mà dám nói Tần Gia không nuôi nổi hai trăm vạn hồng lưu thép." "Thỏ Bảo, đừng nói nữa!" Thỏ mẹ thấy Tiểu Bạch quá to gan, sợ đến mức vội vàng bịt miệng nó lại.

Đó chính là con kim long duy nhất của long tộc, vị vua không vương miện của cả yêu tộc.

Nhưng Tiểu Bạch lại dám gọi thẳng y là "rồng nhà quê", rõ ràng là không hề coi y vào mắt!

"Chuyện này mới đến đâu chứ!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh lặng lẽ lùi lại, để phòng lát nữa đánh nhau bị vạ lây.

Khác với Tần Phong lão lục ổn trọng kia, Tiểu Bạch bề ngoài đáng yêu bao nhiêu, nội tâm lại điên cuồng bấy nhiêu.

Từng giết người, từng đoạt bảo!

Từng đánh Tần Vương, từng bán Nhân Hoàng!

Thỏ chuyên nghiệp, tang lễ bao trọn gói!

Đừng nói là dám đối mặt khiêu khích Long Đế của yêu tộc, cho dù Thiên Vương lão tử có đến cũng phải bị khiêng đi… "Ngươi dám nói bản đế chưa từng thấy đời!?" Long Đế cảm thấy uy quyền bị khiêu khích, ánh mắt sắc bén nói: "Bản đế thân là kim long duy nhất của long tộc, là tồn tại đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn của yêu tộc, ngươi cư nhiên dám nói bản đế chưa từng thấy đời!?" "Ngươi xác thực là một con rồng nhà quê chưa từng thấy đời!" Tiểu Bạch giãy thoát khỏi tay Thỏ mẹ, giọng trẻ con nói: “Nhân tộc bây giờ đã thay đổi triều đại rồi, Tần Gia xuất hiện một yêu nghiệt trấn áp vạn cổ, không những chém Tiên nhân Thượng giới, còn lật đổ Đại Việt, Âm Nguyệt hai đại hoàng triều sáng lập Đại Tần, lại tự xưng Nhân Hoàng, tru diệt thế gia, ngựa đạp giang hồ, quét ngang thảo nguyên, khiến vạn tộc thần phục, cung dưỡng hai trăm vạn hồng lưu thép đơn giản không thể nhẹ nhàng hơn.” “Cái gì!!” Các yêu lập tức kinh hô, đơn giản là không dám tin vào tai mình.

Mặc dù chúng không thường xuyên hoạt động ở địa bàn nhân tộc, nhưng ít nhất cũng làm hàng xóm với Tần Gia mấy vạn năm.

Tự nhiên biết thực lực cụ thể của Tần Gia, làm sao có thể trong vỏn vẹn vài năm đã quét ngang Hoang Cổ!?

“Đại Việt diệt vong rồi!!” Lòng Long Đế cũng không khỏi giật mình.

Tru diệt thế gia, ngựa đạp giang hồ, quét ngang thảo nguyên, vạn tộc thần phục… Tùy tiện lấy ra một cái, đều là mục tiêu cả đời của các đế vương lịch đại.

Nhưng bây giờ lại có người trong vỏn vẹn vài năm đã làm được tất cả, yêu nghiệt của Tần Gia này rốt cuộc biến thái đến mức nào chứ!?

“Đại Việt sớm đã diệt vong rồi!” Tiểu Bạch rung rung đôi chân nhỏ, vẻ mặt tự mãn nói: “Là con thỏ Đại Tần du học trở về, ta thỏ có thể chịu trách nhiệm mà nói cho các ngươi biết, các ngươi không đánh lại Đại Tần đâu!” “Tiểu thỏ con, lời ngươi nói cũng chưa chắc đã tuyệt đối như vậy!” Long Đế ánh mắt sắc bén, tâm tình không vui nói: “Bản đế thừa nhận hai trăm vạn hồng lưu thép lợi hại, nhưng nếu chúng ta triệu tập toàn bộ yêu tộc, Đại Tần lại phải ứng phó thế nào!?” “Đúng vậy!” Các yêu nhao nhao gật đầu, cảm thấy rất có lý.

Hai trăm vạn hồng lưu thép của Đại Tần tuy lợi hại, nhưng dốc toàn bộ lực lượng yêu tộc cũng không phải là không thể đối phó.

“Đúng là một con rồng ếch ngồi đáy giếng!” Tiểu Bạch lại tặng cho Long Đế một ánh mắt khinh miệt, tiếp tục giọng trẻ con nói: “Đại Tần không chỉ có hai trăm vạn hồng lưu thép, còn có Trấn Ma Quân, Bạch Bào Quân, Hổ Bí Quân, Đại Tuyết Long Kỵ của Âm Nguyệt Hoàng Triều, cũng như Hoàng Gia Quân của Đại Việt Hoàng Triều, các bộ đại quân thảo nguyên… đều bị Đại Tần chỉnh biên thu phục rồi.” “Hít!!” Các yêu lập tức hít một hơi khí lạnh, cảm nhận được sự đáng sợ của Đại Tần.

“Còn nữa…” Tiểu Bạch không cho các yêu thời gian phản ứng, tiếp tục đả kích: “Chín vị lão tổ của Tần Gia bây giờ đều đã đột phá đến cảnh giới Ngụy Đế, bên cạnh Long Quân càng tụ tập Đao Tuyệt Tề Tu Viễn, Hồng Y Yêu Tăng Tam Lộng Đại Sư, Lam Sắc Yêu Cơ Đông Phương Tiểu Thư, Kim Sắc Truyền Thuyết Bạch Nhật, Hắc Sát Diêm La Thanh Thiên, Thanh Diện Tu La Quang Thiên, Bạch Diện Thư Sinh Tam Thu bảy vị Đại Đế nhân tộc, lại còn có Thần Toán Mộc Tú, người tính trời tính đất, độc nhất vô nhị, thôi diễn vận mệnh quốc gia.” “Cái gì!!” Các yêu lập tức sững sờ, đầu óc ong ong.

Ngay cả khi chúng tự xưng là chủng tộc lớn thứ hai Hoang Cổ, cũng không thể đối kháng với Đại Tần hiện tại, hai bên có thể nói là hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp.

“Hoảng cái gì!” Long Đế sắc mặt vô cùng âm trầm, gầm nhẹ nói: “Đại Đế của Đại Tần tuy nhiều, nhưng yêu tộc ta có ưu thế tiên thiên, thật sự đánh nhau chưa chắc đã thua.” “Đúng vậy!” Các yêu như uống phải canh gà, ánh mắt lại một lần nữa dấy lên hy vọng.

“Rồng nhà quê chính là rồng nhà quê!” Tiểu Bạch lại tặng một ánh mắt khinh miệt, tiếp tục vô tình đả kích: “Long Quân chính là đệ nhất bảng thiên tư khí tu của nhân tộc, đã luyện chế thần khí cho mỗi vị Đại Đế, lại còn hao phí vô số dược liệu, luyện chế Đại Tần Cửu Đỉnh và Bồng Lai Tiên Sơn, tùy tiện một kiện đều có thể trấn áp Tiên nhân Thượng giới.” “Mỗi người một kiện thần khí?

Có thể trấn áp Tiên nhân Thượng giới!?” Ánh sáng vừa lóe lên trong mắt các yêu chợt tắt, cảm nhận được thế nào là sự tuyệt vọng triệt để.

“Thỏ Bảo, đừng nói nữa!” Thỏ mẹ sợ đến mức bệnh tim sắp phát ra rồi.

Hết “rồng nhà quê” rồi lại “rồng ếch ngồi đáy giếng”, hoàn toàn không coi Long Đế vào mắt.

Lúc này… Long Đế đã nhẫn nhịn đến cực hạn.

Bản thân vốn nghĩ Tiểu Bạch thức tỉnh huyết mạch Thỏ Tiên Thái Âm, yêu tộc bọn họ lại có thêm một đại tướng lợi hại.

Nhưng ai ngờ con thỏ này không những có ‘phản cốt’, mà T.M. còn mọc ra một cái miệng!

Mỗi lần y vừa kéo lại sĩ khí của yêu tộc, Tiểu Bạch lại chạy đến tạt một chậu nước lạnh, chủ yếu là ‘Long Đế kính rượu ta không uống, Long Đế gắp món ta chuyển bàn’.

“Sắp bắt đầu rồi sao!?” Ngọc Tuyết và Hoa Linh trong lòng giật mình, mặc niệm cho Long Đế hai phút rưỡi.

Đừng nhìn hiện tại Tiểu Bạch vẫn còn là ấu niên kỳ, nhưng tu vi đã đạt đến đỉnh phong Chuẩn Đế, cộng thêm học được rất nhiều thủ đoạn của Tần Phong, nếu Long Đế thật sự dám động thủ, chưa chắc đã là đối thủ của nó.

“Long Đế, bớt giận!” Thỏ mẹ thấy sắp xảy ra chuyện, vội vàng mở miệng nói: “Tiểu Bạch nó vẫn là một đứa trẻ, người đừng chấp nhặt với một đứa trẻ.” “Đứa trẻ nhà ngươi đang dao động quân tâm của ta!” Thân thể đồ sộ của Long Đế tỏa ra uy nghiêm, ánh mắt sắc bén nói: “Nó muốn yêu tộc ta đầu hàng nhân tộc, đời đời kiếp kiếp bị nhân tộc nô dịch, trở thành linh sủng chiến đấu của nhân tộc.” “Bị nhân tộc nô dịch!?” Ánh mắt các yêu lập tức thay đổi.

Chúng có thể chấp nhận bản thân chết trận sa trường, nhưng tuyệt đối không cho phép bị nhân tộc nô dịch.

“Sự thật chứng minh, đầu hàng mới có đường sống!” Tiểu Bạch phớt lờ ánh mắt phẫn nộ của các yêu, không nhanh không chậm tiếp tục nói: “Nhưng ta thỏ nói đầu hàng, không phải bị nhân tộc nô dịch, mà là cùng nhân tộc bình khởi bình tọa.” “Cùng nhân tộc bình khởi bình tọa!?” Thần sắc các yêu không khỏi sững sờ.

Phát hiện chủ đề mà Tiểu Bạch nói này, đã vượt quá dung lượng não bộ của chúng.

“Không sai, chính là bình khởi bình tọa!” Tiểu Bạch đứng trước mặt một đám Yêu Đế, ưỡn ngực ngẩng đầu, chắp tay sau lưng nói: “Hiện tại Đại Tần thống nhất Hoang Cổ đã thế không thể cản nổi, thay vì liều mạng ngươi chết ta sống, không bằng vì yêu tộc ta tranh thủ lợi ích tối đa.” “Làm sao tranh thủ!?” Các yêu mắt mong chờ nhìn Tiểu Bạch, chờ nghe phát biểu của con thỏ du học.

“Chiến tranh!” Tiểu Bạch phun ra hai chữ, dùng giọng trẻ con nghiêm túc nói: “Một chủng tộc chiến bại mà đầu hàng, sẽ không nhận được bất kỳ sự tôn trọng nào, chỉ có thể đánh cược đối phương có lương tâm hay không.

Nhưng một chủng tộc chiến thắng mà đầu hàng, thì có thể nắm giữ quyền chủ động, có thể vì chủng tộc của mình, tranh thủ được lợi ích lớn nhất.” “Đây chính là trí tuệ nhân tộc!” Các yêu trong lòng không khỏi kinh hô, phát hiện con thỏ đã từng đi học đúng là khác biệt.

“Chúng ta dựa vào cái gì để tin ngươi!?” Long Đế giọng nói uy nghiêm: “Trận chiến này liên quan đến tương lai của yêu tộc, không thể chỉ dựa vào một câu nói của ngươi mà chúng ta đi đánh cược!” “Ngươi có nghe qua, một câu nói của nhân tộc không!?” Tiểu Bạch tâm tình rất là khó chịu nói: “Ngôn tất tín, hành tất quả!” “Ý gì!?” Các yêu đều ngơ ngác, không hiểu văn hóa nhân tộc.

“Đúng là rồng nhà quê!” Tiểu Bạch lại có vẻ tự mãn hơn các yêu một bậc, mở miệng giải thích: “Ý nghĩa là, ta thỏ nói ngươi nhất định phải tin, đừng đợi ta thỏ động thủ rồi, ngươi mới biết hậu quả…” “Ngao!!!” Long Đế rốt cuộc không nhịn nổi nữa, phát ra một tiếng rồng ngâm chấn động.

Là vị vua không vương miện chí cao vô thượng của yêu tộc, y vốn không muốn chấp nhặt với một con thỏ con, nhưng ai ngờ con thỏ này lại dám được voi đòi tiên.

Hết “rồng nhà quê” rồi lại “rồng ếch ngồi đáy giếng”, bây giờ lại còn dám dạy y làm việc!

Chương 909

Sĩ có thể nhẫn, thúc bất khả nhẫn!

Ai có thể nhẫn, rồng không thể nhẫn!

“Long Đế nổi giận rồi!!” Trên mặt các yêu đầy vẻ kinh hãi, run rẩy trước mặt Long Đế.

“Phanh” một tiếng!!

Tiểu Bạch thoắt cái đã xuất hiện trên đầu Long Đế, ngay sau đó lấy ra Gạch Đạo Đức và giáng thẳng xuống.

“Ách…” Tiếng rồng ngâm của Long Đế lập tức bị cắt ngang, cũng bị cưỡng chế đi vào trạng thái choáng váng.

Đừng nhìn Tiểu Bạch trước mặt Long Đế nhỏ bé không bằng một hạt gạo, nhưng tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong lại là thật, một viên gạch giáng xuống suýt chút nữa đã đánh nát hộp sọ của Long Đế.

“Ngươi sủa cái gì mà sủa!?” Tiểu Bạch mắng té tát: “Không biết ta thỏ còn là một tiểu bảo bảo sao, ngươi gào thét lớn tiếng như vậy dọa sợ ta thỏ thì làm sao?

Ngươi có biết cái gì gọi là tôn lão ái ấu không hả!?” Phanh!

Phanh!

Phanh!

Tiểu Bạch giơ Gạch Đạo Đức lên, tiếp tục giáng xuống mặt rồng.

Lại còn ra sức đánh, tay trái đánh xong tay phải đánh, đánh chết bỏ, đánh không chết thì vẫn đánh… “A, cái này!!” Các yêu nhìn đến mắt tròn xoe mồm há hốc, nghiêm trọng nghi ngờ mình bị hoa mắt.

Nếu không phải chúng tận mắt chứng kiến, thì vạn vạn lần không dám tin một con thỏ con đáng yêu như vậy, lại hung tàn đến thế, dám không nói một lời liền xông lên đánh nhau với Long Đế.

"Đây, đây là Thỏ Bảo nhà ta sao!?" Thỏ mẹ đứng một bên cũng ngây người.

Bà vốn nghĩ Tiểu Bạch là con thỏ văn hóa du học trở về, nhưng ai ngờ chớp mắt đã biến thành một con thỏ bạo lực.

"Ngao!!!" Tiếng rồng ngâm chói tai vang lên, ẩn chứa sự phẫn nộ vô tận.

Chỉ thấy Long Đế cưỡng chế thoát khỏi trạng thái choáng váng, long uy khủng bố bùng phát ra khắp thân, lập tức chấn bay Tiểu Bạch.

Hưu một tiếng!!

Nộ hỏa của Long Đế lúc này đã bị triệt để đốt cháy, một cái "thần long vẫy đuôi" liền quất về phía Tiểu Bạch.

Chỉ thấy cái đuôi rồng khổng lồ như thái sơn áp đỉnh, uy áp kinh người cuồn cuộn hạ xuống khiến các yêu không thể động đậy, hư không cũng bắt đầu chấn động dữ dội, như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Kim long chi uy, hủy thiên diệt địa!!

"Mau nhìn, ở đằng kia!!" Các yêu lập tức ngẩng đầu nhìn, thấy Tiểu Bạch đang đứng trong hư không.

"Rồng nhà quê, hôm nay ta thỏ sẽ cho ngươi kiến thức một chút, thế nào là con thỏ du học Đại Tần!" Tiểu Bạch ánh mắt đột nhiên sắc bén lên, giọng trẻ con hầm hầm nói: "Thiên hạ đại thế, do ta thỏ khống chế, lấy chân khí của ta thỏ, hợp tạo hóa trời đất, chế khí trời, hành đạo trời, Lôi Công, trợ ta!!" Lời vừa dứt… Ấn Thiên Sư ở mi tâm Tiểu Bạch bùng phát ánh sáng chói mắt, cũng nhanh chóng bấm ra một đạo Ngũ Lôi Chính Pháp chính tông của Đạo gia.

“Oanh long long!!” Tiếng sấm rền vang muốn vỡ tai truyền từ bầu trời xuống, những gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan tỏa khắp trời đất, trên những đám mây càng có vô số đạo lôi đình cuồn cuộn.

Muốn phá biển mà ra, tiêu diệt tà ác thế gian!

“Đạo Môn Thiên Sư!!” Long Đế và các yêu trợn tròn mắt, như thể ban ngày ban mặt tập thể gặp quỷ.

Chúng thực sự không hiểu, Đạo gia vốn là khắc tinh của yêu tộc, một con yêu thỏ làm sao lại có thể kế thừa Ấn Thiên Sư của Đạo gia!?

Nhưng cảm giác áp chế đến từ sâu trong huyết mạch nhắc nhở chúng rằng đây tuyệt đối không phải là mơ.

“Oanh long long!!” Chỉ thấy Ngũ Lôi Chính Pháp của Tiểu Bạch hóa thành Thiên Lôi, câu động sấm sét trên bầu trời giao hòa làm một, sau đó như một con lôi điện cự long gào thét, lấy tốc độ nhanh như chớp đánh về phía đối phương.

“Ngao!!!” Long Đế không hề nghĩ đến việc ngồi chờ chết, gào thét giao chiến với lôi long.

Mặc dù Ấn Thiên Sư của Tiểu Bạch khiến y bất ngờ, lại còn có hiệu quả áp chế mạnh mẽ đối với yêu tộc, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một con thỏ con Chuẩn Đế đỉnh phong, đối với y vẫn không gây ra được uy hiếp gì.

Nhưng giây tiếp theo, y đã sững sờ!

Chỉ thấy Tiểu Bạch lại giơ tiểu trảo trảo lên, nhanh chóng bấm ra một đạo hỏa quyết.

Hô một tiếng!!

Ba đoàn thần hỏa từ trong cơ thể Tiểu Bạch bùng phát ra, trong đó có một đoàn lại là Tam Muội Thần Hỏa, sở hữu các hiệu quả trừ ma diệt yêu, loại bỏ ôn dịch… là một trong những khắc tinh của yêu tộc chúng.

“Tam Muội Thần Hỏa!!” Trong mắt các yêu đầy vẻ kinh hãi, thân thể cũng không tự chủ lùi lại phía sau.

“Đây thật sự là Thỏ Bảo nhà ta sao!?” Thỏ mẹ sớm đã nhìn đến ngây người, trong đầu trống rỗng.

Bà chỉ giao Tiểu Bạch cho Tần Phong nuôi mười mấy năm, nhưng ai ngờ sau khi trở về không những văn có thể chỉ điểm giang sơn, võ còn có thể đánh cho vị vua không vương miện của yêu tộc tơi bời.

“Chuyện này mới đến đâu chứ!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh không nhịn được lẩm bẩm.

Chúng nó biết chiêu thức mạnh nhất mà Tiểu Bạch học được từ Tần Phong không phải là thứ buff nào, cũng không phải là thần hỏa gì, mà là thứ ‘tiện khí’ (khí bẩn/khí hèn hạ) vô hình vô ảnh kia.

Tiện khí này vừa xuất, từ nay không còn lo lắng!

“Đi!!” Tiểu Bạch bấm một đạo chỉ quyết, ném thần hỏa về phía Long Đế.

“Nguy hiểm!!” Long Đế trong lòng không khỏi kinh hãi, vội vàng lùi lại né tránh thần hỏa.

Y hiện tại chống đỡ Ngũ Lôi Chính Pháp của Đạo gia đã rất vất vả rồi, nếu lại chạm phải Tam Muội Thần Hỏa khắc tinh của yêu tộc, tuyệt đối sẽ khiến bản thân chịu tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

“Chính là lúc này!!” Tiểu Bạch chưa từng nghiêm túc như vậy, chớp lấy cơ hội biến mất tại chỗ.

“Là thiên phú không gian!!” Các yêu trong lòng không khỏi giật mình, vội vàng tìm kiếm bóng dáng Tiểu Bạch.

Ông!

Ông!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, dẫn đến hư không một trận chấn động dữ dội.

Chương 910

“Xuất hiện rồi, là tiện khí của Tiểu Bạch!!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh lập tức kinh hô.

Chỉ thấy bóng dáng Tiểu Bạch xuất hiện phía dưới Long Đế, giơ tay liền ngưng tụ ra một đạo kiếm khí sắc bén dài trăm mét, sau đó không chút do dự chém xuống ‘yếu huyệt chí mạng’ của Long Đế.

Phụt!

Máu rồng bắn tung tóe, ‘yếu huyệt’ rơi xuống đất!!

“Ngao!!!” Long Đế lập tức trợn tròn mắt, ngẩng đầu phát ra tiếng rên rỉ đau đớn… “Hít!!” Các yêu lập tức hít một hơi khí lạnh.

Vốn nghĩ đây là một con thỏ bạo lực đáng yêu, không ngờ nó lại là một con thỏ vô pháp vô thiên.

Không chỉ dám công khai khiêu chiến uy quyền của Long Đế yêu tộc, mà còn dám một kiếm chém đi ‘yếu huyệt’ của Long Đế.

“Hoang Cổ chỉ có thể có một con rồng cặn bã là chủ nhân của ta thỏ thôi!” Tiểu Bạch rất sảng khoái đáp xuống, phía sau là Long Đế đang ngửa mặt than trời.

“Long Quân đã dạy Thỏ Bảo nhà ta cái gì vậy!?” Thỏ mẹ cuối cùng cũng bắt đầu ý thức được, Thỏ Bảo nhà mình bị người ta làm hư rồi.

“Oanh” một tiếng!!

Nỗi đau mất đi ‘yếu huyệt’ khiến Long Đế không ngừng lăn lộn.

Thân thể đồ sộ che trời lấp đất cũng mất thăng bằng, nặng nề ngã xuống mặt đất.

Không chỉ làm dấy lên một trận bụi mù, còn đập ra một cái hố sâu khổng lồ.

“Quá vô sỉ!!” Ma Hoàng là một con bò trung thực, lập tức nhảy ra chỉ trích: “Hành vi của ngươi đơn giản là quá vô sỉ, đánh lén thì thôi đi, cư nhiên còn công kích chỗ đó của Long Đế.” “Cái này gọi là ‘binh bất yếm trá’, trí tuệ nhân tộc đó!” Tiểu Bạch không lấy làm hổ thẹn, giọng trẻ con kiêu ngạo nói: “Đánh rồng trước đánh trứng, tỷ lệ thắng cao một nửa!!” “Đây chính là trí tuệ nhân tộc sao?!” Các yêu nhìn con Long Đế to lớn như vật khổng lồ, lại nhìn Tiểu Bạch không đủ nhét kẽ răng.

Không thể không thừa nhận, trí tuệ nhân tộc bá đạo thật!

Chẳng trách chúng thuộc tính tiên thiên mạnh như vậy, vẫn phải bị nhân tộc áp chế chết tiệt!

“Tiểu thỏ con, ngươi muốn làm gì!?” Ma Hoàng không nhịn được kêu lớn một tiếng.

Chỉ thấy Tiểu Bạch với bước chân ‘lục thân bất nhận’ (dáng đi bất cần đời), từng bước từng bước đi về phía Long Đế đang nằm rạp.

“Yên tâm!” Tiểu Bạch không quay đầu lại, giọng trẻ con nói: “Ta thỏ là con thỏ du học Đại Tần, tuyệt đối không thừa lúc người khác gặp nguy hiểm!!” Lời vừa dứt… Chỉ thấy Tiểu Bạch lại lần nữa lấy ra Gạch Đạo Đức, giáng mạnh vào trán Long Đế.

“Phanh” một tiếng!!

Long Đế đang dồn nén nộ khí chuẩn bị động thủ, lập tức bị Tiểu Bạch đập ngất tại chỗ.

“Con thỏ này không thành thật!!” Ma Hoàng giận tái mặt khiển trách: “Nói là không thừa lúc người khác gặp nguy hiểm mà!?” “Ta thỏ đâu có thừa lúc người khác gặp nguy hiểm đâu!?” Tiểu Bạch vẻ mặt vô tội nói: “Ta thỏ đây là thừa lúc yêu tộc gặp nguy hiểm mà!!” “Người?

Yêu!?” Ma Hoàng lập tức đứng sững tại chỗ, đầu óc không kịp quay.

“Trí tuệ nhân tộc!!” Các yêu đều lộ ra vẻ bừng tỉnh, phát hiện con thỏ đã từng đi học đúng là khác biệt.

“Quả không hổ là con thỏ được chính tay Long Quân nuôi lớn!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh không nhịn được cảm khái, phát hiện người và thỏ đều vô sỉ như nhau.

Gặp phải kẻ địch mạnh không đáng sợ, đáng sợ là gặp phải một con tiện thỏ có thiên phú, có thực lực, lại còn từng ‘du học’ ở Đại Tần!

Lúc này… Long Đế nhân cơ hội thoát khỏi trạng thái choáng váng.

Nộ hỏa của y lúc này đã đạt đến cực hạn, hôm nay thề phải nuốt sống con tiện thỏ này.

Ngao!!!

Tiếng rồng ngâm chấn động trời đất, có thể xé nát kim thạch.

Long Đế ngửa mặt gầm lên một tiếng giận dữ, năng lượng xé rách trời đất trong cơ thể lập tức bùng nổ, khiến trời đất lập tức tối sầm lại.

“Oanh long long!!” Gió mây đổi sắc, mưa lớn như trút nước.

Chỉ thấy cái đuôi rồng khổng lồ như một cây chùy vạn quân lại một lần nữa quật về phía Tiểu Bạch, khí kình mạnh mẽ sinh ra áp chế khiến toàn trường các yêu không thể ngóc đầu dậy.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” Thỏ mẹ thấy Long Đế hoàn toàn nổi giận, bất chấp mưa lớn lao về phía Tiểu Bạch.

“Bạch Đế, nguy hiểm!!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh sợ hết hồn, vội vàng tiến lên kéo Thỏ mẹ lại.

“Ưu điểm lớn nhất của ta thỏ chính là không nghe lời khuyên!” Tiểu Bạch không hề có ý định dừng tay, nhìn cái đuôi rồng khổng lồ đang quật tới mà không hề hoảng sợ.

Chỉ thấy nó bình tĩnh tự thêm cho mình hơn mười cái buff, ngay sau đó vẫy vẫy tiểu trảo trảo, trên đỉnh đầu liền xuất hiện ba quyển thẻ tre Thánh nhân lấp lánh kim quang.

“Là Thiên, Địa, Nhân Tam Quyển Thánh Nhân Thẻ Tre!!” Các yêu lập tức kinh hô.

Trong mấy vạn năm chiến đấu với nhân tộc, chúng tự nhiên đã từng thấy các văn tu nhân tộc sử dụng thẻ tre Thánh nhân, nhưng từ vị trí lãnh đạo đến Long Đế đều không từng nghĩ yêu tộc chúng cũng có thể sử dụng thẻ tre Thánh nhân.

“Hôm nay cái sân khấu này chỉ có ta thỏ mới có thể ra vẻ!” Tiểu Bạch đưa tiểu trảo trảo ra bấm một đạo chỉ quyết, thẻ tre Thánh nhân lập tức bùng phát ra ba đạo thánh quang.

Ngay sau đó ba đạo thánh quang, hóa thành ba lão già.

Chỉ thấy bọn họ thân mặc thánh nhân chi bào của Nho gia, uy áp thánh nhân khủng bố cũng theo đó lan tràn ra, cùng với cái đuôi rồng khổng lồ của Long Đế đang quật tới hung hăng va chạm vào nhau.

“Oanh long long!!” Tiếng nổ vang rền muốn vỡ tai chấn động trời đất, còn kèm theo cơn bão táp ngập trời quét ngang phương Tây.

Chỉ là đối mặt với liên thủ của ba danh Nho thánh nhân tộc, Long Đế cũng không chiếm được chút lợi lộc nào, thân thể đồ sộ càng bị chấn lui mấy chục mét, uy thế ngưng tụ trước đó cũng bị suy yếu đi một đoạn lớn.

“Hít!!” Các yêu lập tức hít một hơi khí lạnh.

Phát hiện con thỏ du học Đại Tần này quả thật lợi hại, lấy tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong mà có thể ngang hàng Long Đế không hề lép vế, quả thật có tư bản để kiêu ngạo.

Ngao!!!

Một tiếng rồng ngâm, chấn động cửu tiêu.

Chỉ thấy Long Đế há miệng máu bồn, năng lượng khủng bố hội tụ trong miệng.

Bây giờ y không những mất đi ‘yếu huyệt’, mà còn mất cả thể diện, lại còn không thể chấp nhận sự thật bản thân bị một con thỏ con bức lui, chỉ có hủy diệt mới có thể rửa sạch sỉ nhục của long tộc.

Chương 911

“Vẫn còn không phục!” Tiểu Bạch đâu có quen chiều hư ai, mầm đậu nhỏ trên đầu nó lập tức sáng lên.

“Oanh long long!!” Khí tức Đại Đạo Thôn Phệ khủng bố lập tức quét ngang trời đất, cầu Long Tức trong miệng Long Đế cũng bắt đầu nhanh chóng co lại.

“Đây là cái gì!?” Long Đế lập tức hoảng hồn.

Chỉ thấy năng lượng và sinh mệnh chi lực trong cơ thể bị điên cuồng cướp đoạt, hóa thành từng sợi năng lượng tuôn vào cơ thể Tiểu Bạch, bất kể y có phương pháp gì cũng không thể ngăn cản.

Không lâu sau, “phanh” một tiếng!!

Chỉ thấy thân thể đồ sộ của Long Đế, nặng nề từ không trung rơi xuống mặt đất.

Năng lượng trong cơ thể bị Tiểu Bạch cưỡng chế hấp thu, khiến y ngay cả một chút khí lực để động đậy cũng không còn.

“Khà, ta thỏ còn chưa dùng sức, ngươi đã ngã xuống rồi!” Tiểu Bạch không nhịn được ợ một cái, vỗ vỗ bụng nhỏ ngừng hấp thu.

“Ngao!!!” Long Đế giãy dụa muốn đứng dậy.

Bây giờ y đã không còn muốn ăn thịt thỏ nữa, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi con tiện thỏ này.

“Ngoan ngoãn một chút!” Tiểu Bạch giọng trẻ con hầm hầm nói: “Nếu không ngoan ngoãn, ta thỏ sẽ chém nát đầu chó của ngươi!” “Ô ô…” Long Đế sợ đến mức phát ra tiếng ô ô oan ức, cảm thấy bản thân tuyệt đối là con rồng uất ức nhất thế gian.

Công khai bị một con thỏ con chém đi ‘yếu huyệt’ thì thôi đi, bây giờ còn dùng “đầu chó” để vũ nhục rồng, quan trọng là y lại không dám gầm gừ với con tiện thỏ này.

“Cái này…” Các yêu sớm đã mắt tròn xoe mồm há hốc.

Thực sự không dám tin, đường đường Long Đế cứ thế mà bại rồi, lại còn bại trong tay một con thỏ con.

“Ta thỏ tuyên bố…” Tiểu Bạch giọng trẻ con hầm hầm nói: “Từ hôm nay trở đi, ta thỏ chính là lão đại của yêu tộc!!” “Bái kiến lão đại!!” Các yêu vô cùng thức thời, nhao nhao quỳ xuống bái kiến lão đại mới.

“Ừm!” Tiểu Bạch hài lòng gật gật đầu nói: “Bây giờ ta thỏ muốn ban bố mệnh lệnh đầu tiên sau khi làm lão đại, phàm là thành viên yêu tộc đều cần học cách đối nhân xử thế.” “Cái này ta hiểu!” Ma Hoàng vẻ mặt nịnh hót nói: “Ý của lão đại là, để chúng ta tiếp xúc nhiều với nhân tộc hơn!?” “Sai!!” Tiểu Bạch giọng trẻ con hầm hầm nói: “Là ta thỏ ở nhà, tiếp nhận lễ vật của người khác…” “Ý này là sao?!” Ma Hoàng thần tình không khỏi sững sờ, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

“Đương nhiên, đây chính là trí tuệ của nhân tộc!” Tiểu Bạch quay đầu nhìn Long Đế, giọng sữa non nớt nói: “Ngươi nói xem có đúng không?!” “À, đúng, đúng, đúng!” Long Đế bị ám ảnh tâm lý, sợ hãi đến mức liên tục gật đầu.

Như thể đang nói với chúng yêu rằng, ta chỉ có thể biểu diễn một lần thôi.

“Đúng, trí tuệ nhân tộc!!” Chúng yêu cuối cùng cũng phản ứng lại, nhao nhao lộ ra vẻ tán đồng.

Cho dù trong lòng có nghi hoặc, cũng không dám biểu hiện ra.

Bởi vì Tiểu Bạch đã giải thích rất rõ ràng rằng nói ra là phải tin, làm là phải làm, mà hậu quả của việc không tin, Long Đế vừa rồi đã tự mình thị phạm cho bọn họ xem rồi.

"Ừm!?" Tiểu Bạch quay đầu liếc Long Đế, lạnh nhạt nói: "Ta thỏ vẫn thích ngươi lúc trước kiệt ngao bất tuần hơn!" "Ngao!!" Long Đế lập tức cố gắng đứng dậy, bày ra khí thế muốn phi long tại thiên.

"Ừm!" Tiểu Bạch lộ ra nụ cười hài lòng.

Ngay sau đó liền nhảy vọt lên đầu rồng, vẽ một con thỏ trên sừng rồng, chứng minh đây là tài sản thỏ riêng của nó.

"Thỏ bảo nhà ta ở nhân tộc đã học được những gì vậy chứ!?" Mẹ Thỏ lúc này thần sắc có chút hoảng hốt, chỉ muốn về đi ngủ một giấc là ổn.

Lúc này — trên một đỉnh núi nào đó, Lâm Uyên đang khoanh chân tu luyện.

"Là khí tức của Đại Đạo!!" Lâm Uyên bỗng nhiên mở mắt, nhìn về phía Yêu tộc.

Là một Tiên Vương cự đầu từng trải, y vô cùng quen thuộc với khí tức Đại Đạo, nếu y không đoán sai, thì đó hẳn là khí tức Thôn Phệ Đại Đạo.

"Sao lại có Thôn Phệ Đại Đạo!?" Lâm Uyên nhìn về phía Yêu tộc, trong lòng dấy lên sóng lớn ngất trời.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, y vạn vạn lần không dám tin, trong tiểu thế giới này không chỉ có ấn ký Đại Đạo thời gian, mà lại còn có khí tức Thôn Phệ Đại Đạo.

Lại còn nghe nói Tần Vương Đại Tần thiên phú Chí Tôn, đã thai nghén ra sơ hình Lục Đạo Luân Hồi.

Tách một tiếng!!

Tinh thần Lâm Uyên chấn động, là tiếng nước nhỏ giọt.

Chỉ thấy ngọc bội Âm Dương Ngư ngưng tụ ra một giọt nước vàng kim, bên trong ẩn chứa một cỗ năng lượng cực kỳ tinh thuần, chính là năng lượng mà Thiên Tú hấp thu mấy ngày trước.

"Đây là…" Sắc mặt Lâm Uyên không khỏi biến đổi.

Y phát hiện bên trong giọt nước vàng kim này, lại ẩn chứa tinh hoa cả đời của một Đại Đế, sau khi hấp thu không chỉ có thể nhanh chóng đột phá tu vi, mà còn có thể đề thăng thể chất của bản thân.

Dù cho tư chất của Uyên Tổng trước kia không tốt, y cũng có thể thông qua ngọc bội Âm Dương Ngư, khôi phục lại tư chất nghịch thiên của kiếp trước, thậm chí siêu việt tư chất nghịch thiên kiếp trước cũng không phải là không thể.

"Ngọc bội này quả thực quá thần kỳ!" Hô hấp Lâm Uyên đột nhiên trở nên dồn dập, cả người không hiểu sao lại trở nên hưng phấn.

Chỉ cần y có thể khôi phục tư chất nghịch thiên kiếp trước, đừng nói là những yêu nghiệt như Tần Phong, Tần Hạo, dù là Long Ngạo Thiên đứng đầu bảng thiên tư, y cũng không thèm đặt vào mắt.

Lâm Uyên y chính là người đàn ông đứng trên đỉnh chư thiên!

Nhất định sẽ đạp lên đám yêu nghiệt này để đăng đỉnh, viết nên cuộc đời ba lán tráng khoát của chính mình, khiến danh tiếng Lâm Uyên uy chấn chư thiên vạn giới!!

Cảnh tượng chuyển qua, trên Thần Phong Chu.

Trong phòng của Hữu Dung, những âm thanh mê người không dứt bên tai.

"Thả lỏng một chút, chúng ta ý niệm hợp nhất!" Tần Phong đang dạy Tiểu Hương Phi tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, thì thầm bên tai nàng: “Trẫm không phải người nhỏ mọn, lát nữa nhất định sẽ dốc túi truyền thụ.” “Bệ hạ, thần thiếp không được đâu, thần thiếp chỉ là bình hoa thôi!” Tiểu Hương Phi hai má ửng hồng, thẹn thùng cúi thấp cái đầu nhỏ.

Chỉ thấy ngũ quan nàng tinh xảo thanh tú, làn da mềm mại trắng hồng như có thể thổi bay, cổ ngọc thon dài trắng như tuyết, xương quai xanh quyến rũ, khí chất uyển chuyển như một đóa hoa lan đang nở rộ, khiến người ta không khỏi bị vẻ đẹp của nàng hấp dẫn.

Dù cho ngươi biết mỗi động tác của nàng đều ẩn chứa tiểu tâm cơ, nhưng vẻ đẹp vừa có thể ngự tỷ vừa có thể thuần khiết đó vẫn khiến người ta say đắm.

“Dù ngươi là bình hoa, thì cũng là Nhữ Diêu!” Tần Phong khóe miệng cong lên nụ cười Long Vương, tiếp tục dạy Tiểu Hương Phi tu luyện thần công.

“Nhữ Diêu!?” Hai má Tiểu Hương Phi càng đỏ hơn, trong lòng kêu lên chịu không nổi.

Nhưng ai bảo nàng chỉ là một bình hoa xinh đẹp, căn bản không có khả năng nói không với hoàng quyền, chỉ có thể ngoan ngoãn làm một Nhữ Diêu theo lệnh của Long Quân.

Rất nhanh — hai người tiến vào trạng thái ý niệm hợp nhất, Thái Cực Âm Dương Đồ cũng bao phủ hai người.

Chương 912

Chỉ thấy linh khí giữa trời đất, ùn ùn hội tụ về phía hai người.

Trên Đại Vận Hà vốn yên tĩnh, cũng thổi lên một trận gió nhẹ, đẩy nước sông từng đợt từng đợt vỗ vào bờ, mỗi lần đều mạnh mẽ đến thế.

“Quả nhiên là một hôn quân!” Tử Diên chỉ liếc mắt một cái liền biết Tần Phong đang ‘ăn vụng’.

“Ô ô…” Phong Tình phát ra tiếng ô ô ủy khuất.

Vốn dĩ nàng muốn nhân cơ hội xuống Giang Nam để bỏ đi danh hiệu ‘nốt ruồi mị ma’ của mình, nhưng ai ngờ Tần Phong lại nhất quyết phong hoa tuyết nguyệt, thiếu một mình nàng cũng không được.

Nhưng giờ Ngọc Tuyết và Hoa Linh đã theo Tiểu Bạch đến Yêu tộc, nghĩa là trong thời gian ngắn nàng không thể được đóng vân mị ma.

“Cái con tiểu mị ma này, lại đang nghĩ đến đàn ông rồi!” Nguyệt Hi lơ đãng liếc nhìn, không khỏi nhớ đến Tiêu Cửu Nương.

Nếu Tiêu Cửu Nương bây giờ vẫn còn ở đây, nhất định cũng sẽ giống tiểu mị ma mà nghĩ đến đàn ông, cũng có thể để nàng tìm cơ hội phun nọc độc một trận, tối về ngủ một giấc ngon lành.

Tiếc thay Tiêu Cửu Nương đã bị Tần Phong thu vào thế giới Trùng Đồng, hại nàng bây giờ không biết tìm ai mà độc mồm độc miệng.

Ngay lúc này — một tiếng kêu kinh hãi vang lên, “Không hay rồi, có người nhảy hồ!” “Chuyện gì thế!?” Phong Tình và Nguyệt Hi nhìn nhau, nhanh chóng lao ra khoang thuyền để xem xét.

Chỉ thấy vị Ngô gia tiểu nương tử kia như một cái xác không hồn, ánh mắt không có chút thần thái nào đi đến đầu thuyền, sau đó không nghĩ ngợi gì mà nhảy thẳng xuống hồ.

“Nguy hiểm!” Phong Tình lập tức xông lên, một tay ôm lấy Ngô gia tiểu nương tử.

“Ngươi buông ta ra, ngươi buông ta ra…” Ngô gia tiểu nương tử khóc đến tê tâm liệt phế, đã hoàn toàn tuyệt vọng với nhân gian.

Cả nhà 103 người bị thảm sát, bản thân đội mũ khăn đi cáo trạng, kết quả nhận được lại là hình phạt qua loa, cũng hoàn toàn đánh nát niềm tin sống sót duy nhất của nàng.

“Ta không thể buông ngươi ra!” Phong Tình ôm chặt lấy Ngô gia tiểu nương tử, nếu thật sự để nàng chết trên Thần Phong Chu, e rằng lại là một tin tức chấn động Hoang Cổ.

“Buông ta ra…” “Ta không buông…” Hai người phụ nữ lăn lộn qua lại trên boong tàu.

“Lôi kéo lộn xộn, thành thể thống gì!” Tử Diên mặc một bộ phượng bào mạnh mẽ xuất hiện, khí thế cường đại lập tức trấn áp toàn trường.

“Bái kiến… Đế Hậu!” Nguyệt Hi và Phong Tình vội vàng hành lễ.

Tuy Tần Phong còn chưa chính thức hạ chỉ sắc phong Đế Hậu, nhưng Tử Diên một tay tự xưng là Đế Hậu chính thống, phàm là người nào dám gọi nàng là nương nương trước mặt nàng, không ai có kết cục tốt đẹp.

“Ngươi cứ chờ thêm vài ngày nữa!” Tử Diên với tư thái mẫu nghi thiên hạ, đích thân tiến lên đỡ Ngô gia tiểu nương tử dậy.

Là thanh mai trúc mã lớn lên cùng Tần Phong từ nhỏ, nàng đương nhiên biết Tần Phong là người như thế nào.

Dù lương tâm không nhiều, nhưng ít nhiều vẫn có chút… Tần gia.

Kể từ khi Tần Phong sáng lập Đại Tần thành công, tổ địa Tần gia không còn náo nhiệt như xưa.

Trước đây là lúc mới khởi nghiệp không có cách nào, cả nhà chỉ có thể chen chúc sống cùng nhau, nhưng bây giờ Tần gia đã ‘niêm yết’ thành công, đương nhiên đều đã chuyển ra ngoài ở.

Thêm vào đó, Tần Phong luôn lắng nghe và không bao giờ ràng buộc đệ tử Tần gia.

Dẫn đến phàm là phúc địa linh khí sung túc ở Hoang Cổ, cơ bản đều bị đệ tử Tần gia chiếm cứ.

Chỉ đến khi mỗi năm tế tổ, bọn họ mới từ khắp nơi trở về.

Lúc này — Tần Hạo đang khoanh chân dưới gốc cây cổ thụ nghiêng ngả, quanh thân phù động từng đạo phù văn thần bí.

“Thiên địa tịnh sinh, vạn vật quy nhất!” Thân thể Tần Hạo không khỏi chấn động, như thể thần du thiên ngoại mà bay bổng lên.

Oanh long long!!

Thần thức Tần Hạo như vũ trụ đại bạo tạc, có được lĩnh ngộ hoàn toàn mới về Vạn Vật Quy Nhất.

Buông bỏ chấp niệm, trừ bỏ thành kiến, vạn vật thông đạt trong tâm mà viên mãn vô ngại, đến đi tự do thông suốt không trở ngại, mới có thể lĩnh ngộ cảnh giới vô lượng vô biên.

“Thế nào là Quy Nhất?!” Thần tình Tần Hạo bắt đầu hoảng hốt.

Chỉ cảm thấy cơ thể như một hố đen hư không, hư cực tĩnh độ, không ngừng hấp thu và tiêu hóa năng lượng bên ngoài, đồng thời kiêm dung tất cả năng lượng bên ngoài.

Có thể viên mãn hấp thu, và tùy thời luyện hóa sử dụng.

"Tiểu Hạo, cố lên!" Long Tượng Đại Đế ở một bên vô cùng căng thẳng, biết Tần Hạo chỉ còn một chút nữa là thành công.

Hoa lạp một tiếng!!

Chỉ thấy gốc cây cổ thụ nghiêng ngả phía sau Tần Hạo run rẩy một chút, vài chiếc lá xanh non từ trên cây rơi xuống, nhưng khi rơi xuống người Tần Hạo thì lại biến mất.

"Ta đã lĩnh ngộ rồi, Vạn Pháp Quy Nhất!!" Tần Hạo bỗng nhiên mở mắt, không thể che giấu niềm vui sướng trong lòng.

Oanh long long!!

Năng lượng khủng bố giữa trời đất cuộn trào, không ngừng dung nhập vào cơ thể Tần Hạo.

Khoảnh khắc này — Tần Hạo như trung tâm của vũ trụ, cả vũ trụ đều xoay quanh y.

Phanh một tiếng!!

Một tiếng trầm đục từ trong cơ thể Tần Hạo truyền ra, là âm thanh thể chất bị phá vỡ, khí tức Chuẩn Đế đỉnh phong cũng theo đó càn quét trời đất.

"Đã là Chuẩn Đế đỉnh phong rồi!!" Tần Hạo kích động nắm chặt quyền, có thể cảm nhận được năng lượng bành trướng.

Bởi vì y bây giờ đã lĩnh ngộ Vạn Pháp Quy Nhất, có thể tùy thời hấp thu năng lượng giữa trời đất về làm của riêng, cho nên y bây giờ chỉ cần củng cố tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong thật tốt, là có thể thử đột phá cảnh giới Đại Đế.

"Chúc mừng Tần Vương, hạ hỉ Tần Vương!" Thập Tam Thái Bảo Tần gia vội vàng tiến lên cung kính, cũng không hề che giấu sự kinh hỉ trong mắt.

Bây giờ Tần Phong để Tần Hạo dẫn binh đi chinh chiến Yêu tộc, thực lực Tần Hạo càng mạnh, thì có nghĩa là khả năng thắng của bọn họ càng cao một phần, huống hồ Tần Hạo còn là ‘quà tặng’ của Tần gia, đương nhiên là càng mạnh càng tốt.

“Các vị thúc thúc, khách khí rồi!” Tần Hạo khiêm tốn cười cười, vội vàng lái sang chuyện khác nói: “Bây giờ biên cảnh bên kia thế nào rồi?!” “Mọi việc đang tiến hành theo kế hoạch ban đầu!” Tần Tô đáp: “Chúng ta đã chia lẻ để hành động, tập hợp hai trăm vạn đại quân tại tuyến biên cảnh, chỉ chờ Tần Vương một tiếng lệnh hạ, là có thể bất ngờ tiến công Yêu tộc.” “Các vị thúc thúc vất vả rồi!” Tần Hạo gật đầu, sau đó lại hỏi: “Lãnh địa gần đây có chuyện gì lớn xảy ra không?!” “Không có!” Tần Nam đáp rất tùy ý: “Chỉ là không lâu trước đây, có mấy vị quan viên không biết sống chết dâng thư khiến Bệ hạ nổi giận, Bệ hạ trong cơn tức giận đã giáng chức bọn họ xuống tổ địa Tần gia ta.” “Khiến ca ca nổi giận!?” Thần tình Tần Hạo hơi sững sờ, muốn biết ai lại dũng cảm như vậy.

Rõ ràng biết ca ca hắn là một bạo quân, thích nhất là chơi ‘thanh tẩy’ cả cửu tộc, vậy mà lại dám không biết sống chết chạy đi dâng thư, quan trọng là bọn họ lại chỉ bị giáng chức.

Chương 913

Chẳng lẽ là ca ca hắn lương tâm phát hiện rồi!?

“Không được, bản vương phải gặp những dũng sĩ này!” Tần Hạo lập tức không ngồi yên được, sai người mời các dũng sĩ đến.

Cảnh tượng chuyển qua — Tần Uy đã trở về tổ địa Tần gia, đang ăn ngấu nghiến một con gà quay.

“Tiểu Uy!” Tần Cường ở một bên lẩm bẩm: “Lần này con có thể thoát chết, là gia gia đã liều cái mặt già này ra, gần đây con tuyệt đối đừng chạy lung tung bên ngoài, ngoan ngoãn ở tổ địa tu luyện biết chưa!?” “Gia gia, ông cẩn thận quá rồi!” Tần Uy cắn một miếng đùi gà, lại uống một ngụm rượu nói: “Thái độ của Bệ hạ đã rất rõ ràng rồi, ngài ấy là người nhà, chỉ cần Bệ hạ còn ở đây, tôn nhi sẽ không sao, cũng không ai dám động đến tôn nhi!” “Bệ hạ là người nhà thì đúng rồi!” Tần Cường ngữ trọng tâm trường giáo dục: “Nhưng nếu có một ngày Bệ hạ không còn nữa thì sao?

Đừng quên Bệ hạ hiện tại đã là Đại Đế trung giai rồi, với thiên phú của ngài ấy thì phi thăng là chuyện sớm muộn, sau này tân hoàng đăng cơ ai cũng không biết tình hình thế nào, bây giờ cứ khiêm tốn một chút, tương lai sẽ không đến mức trở thành kẻ bị nhắm đến đầu tiên.” “Biết rồi, biết rồi!” Tần Uy không kiên nhẫn vẫy tay.

Trong mắt hắn, chỉ cần thiên hạ vẫn họ Tần, bất kể ai làm hoàng đế cũng vậy, trừ phi có thể tìm ra một người có khí tiết trong Tần gia bọn họ.

“Cái thằng nhóc này!” Tần Cường lắc đầu không nói nhiều nữa, đứng dậy chuẩn bị về kinh đô Đại Tần.

Tuy tổ địa Tần gia không tệ, nhưng lại không phồn hoa bằng kinh đô, đã đánh nhau bao nhiêu năm như vậy, cũng nên hưởng thụ cho thật tốt rồi.

Lúc này — một nhóm người mặc quan bào, đến trước mặt Tần Hạo.

“Các vị đại nhân, không biết xưng hô thế nào ạ!?” Tần Hạo vội vàng chắp tay chào đón, bắt đầu đánh giá các dũng sĩ.

“Tần Vương khách khí rồi!” Các quan viên vẻ mặt kiêu ngạo, không quên âm dương quái khí nói: “Chúng ta chẳng qua là tội nhân bị giáng chức, không dám nhận xưng hô đại nhân, đại nhân thật sự đều đang ở kinh đô quan cao lộc hậu, mỹ nhân trong lòng hưởng phúc rồi.” “Phóng túng!” Tần Nam lạnh lùng quát: “Trước mặt Tần Vương, cũng dám nói năng bậy bạ!” “Nam thúc, không được vô lễ!” Tần Hạo quát một tiếng, vội vàng chắp tay xin lỗi nói: “Các vị đại nhân, gia thúc là người trong quân đội xin đừng trách.” “Ừm!?” Các đại nhân như thấy quỷ nhìn nhau, nghiêm trọng hoài nghi đây có phải là con cháu Tần gia hay không.

Kể từ khi Tần Phong thống nhất thiên hạ, đệ tử Tần gia liền bắt đầu ức hiếp dân lành, ngang ngược bá đạo, đâu ra Tần Hạo lại chủ động xin lỗi người khác như vậy.

“Không dám, không dám!” Các đại nhân cũng không phải người không biết điều, thấy Tần Hạo thái độ như vậy vội vàng hành lễ.

“Các vị đại nhân, mời!” Tần Hạo đã sai người chuẩn bị rượu và thức ăn, mời các vị đại nhân vào bàn trò chuyện.

“Ta sao lại có cảm giác sắp có chuyện rồi!” Thập Tam Thái Bảo Tần gia không nhịn được nhìn nhau.

Bây giờ Tần Hạo tiếp kiến những quan viên bị giáng chức này, lát nữa nhất định sẽ biết chuyện của Tần Uy, mà với tính cách thiếu niên trung nhị nhiệt huyết của Tần Hạo, một khi biết Tần Uy ở địa bàn của y… “Không hay rồi!!” Tần Nam không dám tiếp tục nghĩ nữa, cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

“Mau đi thông báo Tần Uy, muộn rồi thì sẽ có chuyện lớn!” Thập Tam Thái Bảo dù sao cũng là đệ tử Tần gia, lòng tự nhiên hướng về Tần Uy, vội vàng sai người đi thông báo Tần Uy ra ngoài tránh mặt, cũng sai người nhanh chóng đuổi theo Tần Cường.

Phanh một tiếng!!

Chỉ là còn chưa đợi Thập Tam Thái Bảo Tần gia hành động, Tần Hạo đã tức giận vỗ bàn… “Đồ khốn, con mẹ nó đồ khốn nạn!” Hào quang chính nghĩa của Tần Hạo lập tức bị kích hoạt.

Một cái vỗ bàn hiển nhiên không thể bày tỏ nỗi tức giận trong lòng, y lại tức giận lật tung cả bàn thức ăn.

Vốn dĩ y tưởng rằng những dũng sĩ này bị giáng chức là vì khuyên ca ca hắn đừng làm hôn quân, ai ngờ lại là vì ca ca hắn thiên vị Tần Uy, cái đồ khốn nạn kia.

Ban ngày ban mặt diệt sạch cả gia tộc 103 người, cuối cùng lại chỉ bị giáng chức về tổ địa.

Còn có vương pháp nữa không!?

Còn có pháp luật nữa không!?

Rầm một tiếng, các đại nhân ngơ ngác.

Rõ ràng đã nói là mời bọn họ ăn cơm, kết quả vừa ngồi vào bàn còn chưa kịp gắp được miếng nào, y đã trực tiếp lật tung bàn rồi.

“Bản vương đi rồi quay lại ngay!” Tần Hạo không thể kìm nén được lửa giận trong lòng nữa, lấy ra Miêu Miêu Chùy liền chuẩn bị đi đập người.

“Tần Vương điện hạ, bình tĩnh a!!” Tần Nam và những người khác thấy vậy, vội vàng tiến lên ngăn cản.

Nếu thật sự để Tần Hạo đi đập chết Tần Uy, cho dù Tần Phong không truy cứu trách nhiệm của y, đệ tử Tần gia cũng sẽ không còn coi y là người của mình nữa.

Bởi vì… Khi sự hỗn loạn trở thành một trạng thái bình thường, sự thanh bạch lại trở thành một tội lỗi!

Huống hồ bọn họ sắp tiến công Yêu tộc rồi, cũng cần đệ tử Tần gia đồng lòng hợp sức, cho dù là muốn đập chết Tần Uy, cũng tuyệt đối không thể đập chết Tần Uy vào lúc này.

“Bản vương không thể bình tĩnh!!” Đôi mắt Tần Hạo đã đỏ ngầu, sấm sét quanh thân bắt đầu cuộn trào.

Trạng thái hiện tại của y đã hoàn toàn kích hoạt hào quang nhân vật chính, một lòng chỉ muốn đập chết Tần Uy cái đồ khốn nạn kia, còn về hậu quả thì hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc của y.

Nhân vật chính làm việc, từ trước đến nay không cần cân nhắc hậu quả!

Y chỉ phụ trách nhiệt huyết, những thứ khác giao cho người khác!

Oanh long một tiếng!!

Chỉ thấy quanh thân Tần Hạo đột nhiên bùng phát ra mấy đạo sấm sét, trực tiếp đánh bay Thập Tam Thái Bảo Tần gia.

“Cái này…” Các đại nhân vẻ mặt chấn kinh nhìn nhau, càng lúc càng nghi ngờ Tần Hạo có phải là con cháu Tần gia hay không.

Không những không có những thói xấu của đệ tử Tần gia, lại còn đối xử với người khác lễ phép khách khí, tất cả đều có khí tiết cao thượng, càng có tinh thần chính nghĩa, phân biệt rõ thiện ác đúng sai, không sợ bất kỳ thế lực tà ác nào.

Dù là người trong nhà, cũng có thể chấp pháp công bằng!

“Tần Vương nhân nghĩa a!!” Các đại nhân nhao nhao hoàn hồn, tất cả đều kích động.

Bọn họ đèn sách khổ luyện bao nhiêu năm như vậy, vì chính là có một ngày có thể gặp được minh chủ, thi triển hoài bão vĩ đại vì dân thỉnh nguyện trong lòng mình.

Vốn dĩ tưởng Tần Phong nói ra ‘vì trời đất lập tâm, vì dân chúng lập mệnh, vì các bậc thánh nhân đời trước nối truyền học vấn, vì vạn đời mở thái bình’ nhất định là một minh chủ ngàn năm khó gặp.

Nhưng ai ngờ y đăng cơ xong, đã sớm quên đi lời thề lúc trước.

Bây giờ chỉ biết tham đồ hưởng lạc, sống mơ mơ màng màng, triều đình càng là tiểu nhân nắm quyền, chính trị hắc ám, tham ô thành phong trào.

Bất quá ngay lúc bọn họ tâm tro ý lạnh, lại gặp được Tần Hạo thiếu niên trung nhị nhiệt huyết này.

Khiến trái tim sắp chết của bọn họ lại một lần nữa nhảy lên, chuẩn bị đi theo y thiêu đốt chính mình để xua tan mây đen bao phủ triều đình.

Lúc này — Tần Uy vẫn chưa ý thức được nguy hiểm đang đến gần, ăn xong gà thì vỗ bụng chuẩn bị đi ‘đánh đĩ’.

Tuy hắn bị Tần Phong ra lệnh không được rời khỏi tổ địa Tần gia, nhưng chất lượng cuộc sống lại không hề giảm sút, bên ngoài có rất nhiều tiểu thư không nơi nương tựa cầu xin hắn thu lưu.

Phanh một tiếng!!

Chương 914

Cánh cổng sân nhỏ bị đập mạnh mở ra, Tần Tô nhanh chóng xông vào.

Hắn nhân lúc Tần Nam và những người khác ngăn cản Tần Hạo, nhanh chóng chạy đến sân nhỏ của Tần Uy, may mắn thằng nhóc này không chạy lung tung, nếu không thật sự chưa chắc đã cứu được hắn.

“Tần Tô thúc, sao thúc lại…” Tần Uy bị giật mình một trận, nhìn thấy Tần Tô mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là còn chưa đợi hắn mở miệng hỏi chuyện gì, đã bị Tần Tô xách lên như một con gà con.

“Mau đi theo thúc!” Tần Tô vội vàng dặn dò: “Tần Vương đã biết những chuyện khốn nạn mà ngươi làm rồi, bây giờ đang cầm Lôi Thần Chùy đến giết ngươi, ngươi phải nhanh chóng đi tìm Bệ hạ, chỉ có Bệ hạ mới có thể bảo vệ ngươi một mạng.” “Tần Hạo!!” Tần Uy lập tức hét chói tai, sợ hãi đến mức mặt mũi trắng bệch.

Khác với lần trước bị Thiên Quân, Vạn Mã bắt đi gặp Tần Phong, lần này hắn thật sự sợ hãi, lần đầu tiên cảm nhận được cái chết gần mình đến thế.

Bởi vì thằng nhóc Tần Hạo này từ nhỏ đã cứng đầu, mặt mũi của ai ở chỗ y cũng không có tác dụng, chuyện gì y đã nhận định thì dù mười con trâu cũng kéo không lại.

Oanh long long!!

Tiếng sấm vang vọng chói tai đột nhiên vang lên, ngay sau đó sấm sét khủng bố từ trên trời giáng xuống.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Tần Tô bỗng nhiên biến đổi, vội vàng kéo Tần Uy lùi lại.

Chỉ thấy Tần Hạo tay cầm Miêu Miêu Chùy đứng giữa hư không, quanh thân vô số tia sét đang điên cuồng nhảy múa, như Lôi Đình trong truyền thuyết sắp phá tan bóng tối.

“Hôm nay bản vương sẽ đại nghĩa diệt thân, thay trời hành đạo!” Giọng Tần Hạo vang dội mạnh mẽ, quanh thân y cũng lập tức lôi quang đại thịnh.

Oanh long long!!

Vô tận lôi quang như sóng thần từ trong cơ thể Tần Hạo bùng nổ, không chỉ khiến trời đất biến sắc, mà còn khiến lòng người dâng lên nỗi sợ hãi vô tận.

“Chuyện gì thế!?” Đệ tử Tần gia nhao nhao chạy ra xem, không hiểu Tần Hạo muốn làm gì.

“Tần Hạo đường đệ, ngươi không thể giết ta!” Tần Uy ánh mắt tràn đầy sợ hãi nói: “Bệ hạ đã đặc xá ta rồi, ta cũng không hề bước ra khỏi tổ địa Tần gia, ngươi giết ta chính là đang ngỗ nghịch ý chỉ của Bệ hạ…” “Im miệng!” Tần Hạo lạnh lùng quát: “Đồ khốn nạn như ngươi, ca ca ta đặc xá ngươi, bản vương không thể đặc xá ngươi, thương sinh thiên hạ cũng không thể đặc xá ngươi!!” “Tần Vương, đừng xúc động a!!” Thập Tam Thái Bảo Tần gia lại một lần nữa tập hợp, nhao nhao chắn trước người Tần Uy.

“Cút ngay!” Tần Hạo mắt lộ hàn quang nói: “Tần Uy, hôm nay bản vương giết định rồi, dù là ca ca ta cũng không giữ được ngươi, bản vương nói đấy!!” “Tần Vương!!” Tần Nam không nhường đường, khổ sở khuyên nhủ: “Vì một nữ nhân thậm chí còn chưa gặp mặt, giết huynh đệ đồng tông của mình đáng giá sao!?” “Vì chính đạo nhân gian, đáng giá!!” Ánh mắt Tần Hạo tràn đầy chính nghĩa, như ánh sáng bước đi trên chính đạo.

Oanh long long!!

Sắc trời biến đổi, vô tận sấm sét cuồn cuộn.

Thập Tam Thái Bảo chắn trước người Tần Uy lập tức bị vô tận lôi đình đánh bay, ngay sau đó Tần Hạo giơ cao Miêu Miêu Chùy, nhảy vọt lên rồi nện mạnh xuống đầu Tần Uy.

“Không, không được a!!” Tần Cường nhận được tin tức vội vàng chạy về, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức bất chấp tất cả xông lên, còn gào thét tê tâm liệt phế: “Tiểu Hạo, nhị gia cầu con, tha cho đường huynh con một mạng…” Phanh một tiếng!!

Chỉ thấy Miêu Miêu Chùy của Tần Hạo không hề có ý dừng lại, nặng nề nện vào đầu Tần Uy, lực xung kích cường đại lập tức đánh nát xương cốt toàn thân hắn thành bột phấn.

“Tiểu Uy!!” Tần Cường phát ra một tiếng bi minh.

Một hơi không lên được, trực tiếp ngất đi.

“Thật sự giết rồi!!” Các đại nhân cũng vừa vặn chạy đến.

Trong lòng vừa có niềm vui diệt trừ tai họa cho dân, lại vừa có lo lắng cho hậu quả hành động bốc đồng của Tần Hạo.

“Tần Vương, người gây họa lớn rồi!” Tần Nam nhìn Tần Uy nằm dưới đất, chỉ cảm thấy đầu đau muốn chết… Trên Thần Phong Chu.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ, chiếu lên một đôi nam nữ.

Chỉ thấy nam tử dung mạo tuấn mỹ, dáng người thẳng tắp, dường như mang theo một cỗ sức bùng nổ mạnh mẽ, còn nữ tử thì uyển ước tú lệ, giữa đôi mắt lộ ra vẻ mệt mỏi và vũ mị.

Hai người này chính là Tần Phong và Tiểu Hương Phi!

Kể từ khi Tần Phong bắt đầu dạy Tiểu Hương Phi tu luyện, đã gần một tháng không bước ra khỏi cửa phòng, một lòng nghiêm túc chịu trách nhiệm dạy Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú.

Cũng không hề giấu giếm, mỗi ngày đều dốc túi truyền thụ cho Tiểu Hương Phi.

Lúc này — hai người đã tiến vào trạng thái tu luyện ý niệm hợp nhất, Thái Cực Âm Dương Đồ không ngừng hấp thu linh khí giữa trời đất.

Chỉ thấy theo thời gian trôi đi, thân thể hai người dần dần tản mát ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt, khí tức giữa hai người cũng bắt đầu giao thoa vào nhau, như thể trở thành một chỉnh thể.

Và theo linh lực trong cơ thể càng lúc càng nồng đậm, tu vi của hai người cũng bắt đầu dần dần đề thăng.

Phanh một tiếng!!

Một cỗ năng lượng ba động cường đại, từ trên người Tần Phong tán phát ra.

Chỉ thấy tám giọt Tái Sinh Tinh Huyết trong đan điền hắn, lập tức tách ra biến thành mười sáu giọt, Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết cũng thành công đột phá đến Thập Tam Trọng Thiên.

“Ưm!!” Tiểu Hương Phi vừa thở dốc, vừa kêu lên ưm.

Mà khi Tần Phong dốc túi truyền thụ, lập tức cắn chặt đôi môi đỏ mọng gợi cảm, cơ thể cũng căng cứng theo, ngay sau đó liền đỏ mặt yếu ớt ngã vào lòng Tần Phong.

Tuy hơn một tháng tu luyện, khiến tu vi của nàng đề thăng rất nhiều.

Nhưng tháng này quả thực quá dài, nàng còn không biết mình đã chịu đựng như thế nào.

Bây giờ toàn thân trên dưới một chút sức lực cũng không có, chỉ muốn ngủ vùi ba ngày ba đêm.

“Khinh giải la thường, độc thượng lan chu!” Tần Phong nhìn Tiểu Hương Phi, không nhịn được thốt lên.

Trước kia lúc nhỏ hắn không hiểu cái đẹp của thơ ca cổ, mỗi lần đọc tụng đều cảm thấy là khoảng thời gian đau khổ nhất, nhưng bây giờ mới cuối cùng hiểu được mị lực của thơ ca cổ.

“Bệ hạ, ngài thật xấu!” Tiểu Hương Phi hai má ửng hồng, thẹn thùng cúi thấp cái đầu nhỏ.

“Trẫm còn có thể xấu hơn nữa!” Tần Phong khóe miệng hơi nhếch lên, muốn tiếp tục hưởng thụ khoái lạc.

Chỉ thấy ngón tay hắn khẽ vuốt ve vòng eo nhỏ của Tiểu Hương Phi, đây cũng là một trong những điểm cộng của nàng, dù đã hơn một tháng, vẫn khiến người ta say mê vô cùng.

“Bệ hạ!” Đôi mắt đẹp của Tiểu Hương Phi tràn đầy vẻ cầu xin, biểu thị rằng mình thật sự đã đến cực hạn rồi.

“Được thôi!” Tần Phong bất lực thở dài một tiếng.

Chương 915

Ai bảo hắn không chỉ thiện giải nhân y, mà còn thiện giải nhân ý chứ!

“Bệ hạ, vãn an!” Tiểu Hương Phi đã đạt đến cực hạn, nói xong liền trực tiếp ngủ thiếp đi.

“Vãn an?!” Tần Phong ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy mặt trời ban mai.

Lạch cạch một tiếng!

Tần Phong rút tay khỏi đầu Tiểu Hương Phi, khoác lên mình một bộ y phục rồi rón rén mở cửa phòng.

Vì một tháng điên cuồng cùng Tiểu Hương Phi, khiến mắt hắn bị ánh nắng chiếu vào, nhất thời có chút không thích ứng, mất rất lâu mới coi như khôi phục lại.

“Sau này không thể như vậy nữa!” Tần Phong tự nhủ trong lòng, tuyệt đối không thể bị tửu sắc làm hại.

Kể từ hôm nay, cai rượu!

“Ai da, đây không phải là Long Quân Bệ hạ của chúng ta sao!?” Tử Diên mang theo nụ cười đi đến, đánh giá xong lập tức kinh hô: “Một tháng không gặp, tu vi của Bệ hạ chúng ta lại tinh tiến không ít a!” “Cũng chỉ tinh tiến một chút thôi!” Tần Phong không hề có chút giác ngộ nào khi bị phát hiện ‘ăn vụng’, tiến lên ôm lấy vòng eo nhỏ của Tử Diên nói: “Nếu là tu luyện một tháng cùng Tử Diên bảo bảo của trẫm, trẫm lúc này e rằng đã đột phá Đại Đế cao giai rồi.” “Miệng Long Quân, quỷ lừa người!” Tử Diên không nhịn được trợn trắng mắt, một chưởng đánh rớt tay Tần Phong.

“Trẫm chưa bao giờ lừa người!” Tần Phong vẫn mặt dày tiến lên, vẻ mặt chính sắc nói: “Không tin chúng ta có thể thử một tháng, thành công thì trẫm đền cho ngươi một tháng, không thành công thì ngươi đền cho trẫm một tháng.” “Ách…” Tử Diên lại không nhịn được trợn thêm một cái trắng mắt lớn, biểu thị rằng chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ đến thế.

“Tần ca ca!!” Thiềm Thiềm đột nhiên nhảy ra, đôi mắt đẹp phát sáng nói: “Em muốn thử, em muốn thử, dù có là cấm kỵ chi luyến cũng không có vấn đề gì.” “Khái khái…” Tần Phong suýt chút nữa không bị nước bọt sặc chết, không ngờ Thiềm Thiềm lại nói ra tất cả.

“Cấm kỵ chi luyến!?” Tử Diên ở một bên đều kinh ngạc ngây người, trong lòng lại kêu lên tốt lắm.

Ngay lúc này — Thiên Quân, Vạn Mã nhanh chóng đến báo, Tần Hạo đã đập chết Tần Uy.

“Tần Uy chết rồi!!” Ngô gia tiểu nương tử ở không xa nghe được tin tức, chân mềm nhũn suýt chút nữa không đứng vững mà ngã quỵ.

“Tiểu nương tử, cẩn thận!!” Tam Lộng Đại Sư vội vàng tiến lên, một tay đỡ lấy tiểu nương tử.

“Tần Uy chết rồi, Tần Uy cuối cùng cũng chết rồi!!” Ngô gia tiểu nương tử không thể kiềm chế được nữa, nhào vào lòng Tam Lộng Đại Sư khóc nức nở.

Nàng vốn dĩ tưởng rằng kiếp này không thể báo thù cho 103 người nhà Ngô gia, kết quả Tần Vương nhân nghĩa, đại nghĩa diệt thân, thay nàng tru sát Tần Uy cái đồ khốn nạn kia.

“A di đà phật!” Tam Lộng Đại Sư ôm tiểu nương tử trong lòng, thần tình trang nghiêm nói: “Ta Phật từ bi, sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc, thụ tưởng hành thức diệc phục như thị, thôi vậy, bần tăng vẫn nên ‘hữu không sắc sắc’ thì hơn.” “Bệ hạ, ngài phải làm chủ cho Tần Uy a!!” Một đám đệ tử Tần gia cũng nhao nhao chạy đến, quỳ trên Thần Phong Chu khóc lóc ầm ĩ.

Người nhà ơi!

Ai mà hiểu được!

Người nhà mình lại đâm sau lưng người nhà mình!

Truyền thống tốt đẹp bao năm của Tần gia đã bị phá vỡ, trong rãnh âm lại thật sự nảy ra một cục bông gòn!

Để bọn họ sau này làm sao mà ngang ngược bá đạo, ức hiếp nam nữ, tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy múa nữa chứ!?

“Nhị đệ quả nhiên đã ra tay rồi!” Khóe miệng Tần Phong không nhịn được cong lên, lại có lý do để đánh đệ đệ rồi.

“Không được, trẫm phải kiềm chế một chút!” Tần Phong vội vàng dùng vẻ mặt phẫn nộ, để che giấu niềm vui sướng trong lòng, vẻ mặt giận dữ gầm lên: “Trẫm bảo nhị đệ cái thằng oắt con đó đi công đánh Yêu tộc, nhưng nó lại dám động chùy với huynh đệ ruột thịt của mình, nó muốn làm gì, muốn tạo phản trẫm sao?!” “Bệ hạ, tức giận!” Đệ tử Tần gia nghe thấy hai chữ tạo phản, sợ đến mức tim đập thình thịch.

Bọn họ chỉ muốn đàn áp Tần Hạo một chút, để y sau này đừng đâm sau lưng người nhà nữa, tuyệt đối không có ý định châm ngòi quan hệ giữa hai huynh đệ.

“Các ngươi bảo trẫm làm sao mà tức giận được!?” Tần Phong vẫn đang diễn kịch, vẻ mặt phẫn nộ nói: “Đại Tần là do vạn ngàn đệ tử Tần gia ta đánh xuống, các ngươi ăn chút, uống chút, có chút đặc quyền thì sao?

Trẫm còn có thể dung thứ cho Tần Uy đường ca, nó dựa vào cái gì mà không thể dung thứ cho đường ca của mình!?” “Ách…” Tử Diên trợn tròn mắt, coi như đã hoàn toàn hiểu rõ.

Rõ ràng là chính Tần Phong muốn giết Tần Uy, nhưng lại từng bước từng bước dụ dỗ nhị đệ của mình đi ‘đổ vỏ’, bản thân thì lại làm người tốt trước mặt đệ tử Tần gia.

“Thiên Quân, Vạn Mã!!” Tần Phong vẫn vẻ mặt phẫn nộ nói: “Hai người các ngươi lập tức mang theo ý chỉ của trẫm đến tổ địa Tần gia, Tần Vương Tần Hạo không màng tình máu mủ đồng tộc, đập chết đường huynh đồng tộc của mình, phạt y cùm xích khóa thân, đánh y một vạn, không, năm vạn quân côn…” “Năm vạn Quân Côn!” Các đệ tử Tần gia hít một ngụm khí lạnh, không ngờ Long Quân lại xử phạt nặng đến vậy.

Cần biết rằng, Quân Côn sở dĩ được gọi là Quân Côn là vì mỗi đòn đánh đều phải đạt tới mười vạn cân lực.

Hơn nữa còn phải dùng Câu Linh Tỏa khóa thân, tức là phong ấn linh lực trong cơ thể, khiến người chịu hình không thể dùng linh lực tự thân để bảo vệ, chỉ có thể dùng nhục thân mà chống đỡ.

“Bệ hạ!!” Vạn Mã biến sắc, vội vàng cầu tình: “Vẫn xin Bệ hạ niệm tình huynh đệ sâu nặng, tha cho Tần Vương lần này đi ạ!!” “Xin Bệ hạ nguôi giận!!” Các đệ tử Tần gia cũng nhao nhao quỳ xuống cầu xin.

Mặc dù Tần Uy bị giết khiến bọn họ khó chịu, nhưng Tần Hạo dù sao cũng là người của Tần gia bọn họ, lại còn là đệ đệ song sinh của Long Quân.

“Nguôi giận, các ngươi bảo trẫm nguôi giận thế nào đây!” Tần Phong tiếp tục giận dữ gào thét: “Đó là chí hữu thân bằng, đường huynh như tay chân của trẫm, các ngươi bảo trẫm làm sao đối mặt với hai vị thúc thúc đã mất, làm sao ăn nói với Nhị Đại Gia?

Làm sao ăn nói với vạn thiên đệ tử Tần gia!?" "Bệ hạ!!" Các đệ tử Tần gia cảm động đến rưng rưng.

Người đời đều nói chỉ có thể cùng hoạn nạn, nhưng không thể cùng phú quý, thế mà Bệ hạ của bọn họ lại thà đắc tội thiên hạ người, cũng muốn cùng chung phú quý với đám thân thích nghèo khó này.

"Chẳng trách Bệ hạ thích hóng chuyện!" Tử Diên đứng một bên xem mà thấy rất thú vị, phát hiện cảnh này còn hay hơn cả kịch.

"Bệ hạ!!" Vạn Mã vẫn không cam lòng, còn muốn khuyên nhủ thêm lần nữa.

Mặc dù Tần Uy là chí hữu thân bằng, đường huynh như tay chân của Long Quân, nhưng Tần Hạo lại là đệ đệ song sinh ruột thịt của hắn!

Ai thân ai sơ, một mắt liền rõ!

"Là lời của trẫm không còn tác dụng, hay các ngươi muốn bức cung đây!?" Giọng Tần Phong đột nhiên lạnh xuống, trong mắt lóe lên một đạo hàn quang.

Hôm nay nhị đệ hắn bị đánh là chuyện đã định!

Cho dù cha mẹ ruột tới cũng vô dụng, hắn nói rồi đấy!!

"Không dám!!" Các đệ tử Tần gia sợ hãi đến mức câm như hến, không dám khiêu khích uy quyền của Long Quân.

"Vâng!" Thiên Quân, Vạn Mã biết không khuyên được, chỉ đành ôm quyền lĩnh mệnh đi truyền chỉ.

Lúc này —— tin tức Tần Hạo chém giết Tần Uy đã triệt để truyền khắp Hoang Cổ.

"Không phải chứ?

Tần Vương đã chém Tần Uy sao!?" "Tần Vương nhân nghĩa, đại nghĩa diệt thân!!” “Trước kia chỉ nghe Tần Vương nhân nghĩa, hôm nay mới biết Tần Vương nhân nghĩa đến thế!” “Thì ra thế gian này vẫn còn công đạo, vẫn còn chính nghĩa, trời không phụ tộc người ta!!” “Thế gian hỗn độn, thanh tỉnh là tội, ta thật sự lo lắng cho cảnh ngộ của Tần Vương!” “Ta giương cao đại kỳ vì Tần Vương, xem ai dám đối địch với hắn!!” “…” Cùng với tin tức không ngừng truyền ra, danh vọng của Tần Hạo tăng vọt chưa từng có.

Dường như hắn chính là ánh sáng chính đạo, có thể dẫn dắt thế nhân thoát khỏi mảnh đất tối tăm này.

Chương 916

Cảnh tượng chuyển, Tần gia tổ địa.

Bên cạnh Tần Hạo, mười tám người đã tụ tập.

Bọn họ chính là những Nghịch Hành Giả bị Tần Phong biếm tới, đều là những học sĩ uyên bác hiếm gặp, sau khi thấy Tần Hạo đích thân giết chết Tần Uy, bị chính nghĩa kiên trì của hắn lay động, nguyện ý cùng Tần Hạo bảo vệ chính nghĩa.

“Làm sao đây?

Làm sao bây giờ!?” Giang Linh mặt đầy sốt ruột nói: “Hay là chúng ta chạy đi, chàng đưa thiếp đi, thiếp mang theo tiền, chúng ta cùng nhau xông pha chân trời!” “Tần Vương Phi, không cần lo lắng!” Một học sĩ cười nói: “Tại hạ dám khẳng định, Tần Vương sẽ không sao đâu.” “Thật sao!?” Lòng Giang Linh vẫn cứ căng thẳng không thôi, sợ Tần Hạo sẽ bị xử phạt nghiêm trọng.

“Đương nhiên là thật!” Một học sĩ khác cũng cười nói: “Mặc dù Bệ hạ đương kim tàn bạo, nhưng lại đặc biệt khoan dung với người Tần gia, ngay cả Tần Uy loại người cặn bã kia còn có thể được đặc xá, Tần Vương làm sao lại gặp chuyện được chứ!?” “Có lý!” Các học sĩ khác liên tục gật đầu, rất tán đồng quan điểm này.

Ngay lúc này —— Thiên Quân, Vạn Mã mang theo thánh chỉ tới, một đám người cũng vội vàng quỳ xuống nghe chỉ.

Chỉ là khi hình phạt của Tần Phong được công bố, sắc mặt mười tám học sĩ trở nên cổ quái, càng ngày càng nghi ngờ Tần Hạo có phải là dòng dõi Tần gia hay không.

Việc này cũng quá mức thiên vị rồi chứ!?

“Ta muốn gặp Hoàng đế ca ca!!” Giang Linh lập tức nhảy dựng lên, muốn đi tìm Tần Phong cầu tình.

“Linh Nhi, không cần lo lắng!” Tần Hạo kéo tay nhỏ của Giang Linh, cười an ủi: “Năm vạn Quân Côn cỏn con này, bản vương vẫn chịu đựng được.” “Nhưng mà...” Giang Linh mặt đầy lo lắng, không nỡ Tần Hạo bị đánh.

“Đến đây đi!!” Tần Hạo buông tay nhỏ của Giang Linh, xoay người với vẻ uy vũ bá khí.

“Tần Vương, đắc tội rồi!” Thiên Quân, Vạn Mã ôm quyền cúi người, rồi lùi lại ra lệnh cho người tiến lên hành hình.

Chỉ thấy hai nam tử thân khoác áo giáp tiến lên, trước tiên cởi ngoại y của Tần Hạo, để lộ ra một thân cơ bắp săn chắc, ngay sau đó lại đeo Câu Linh Tỏa lên người Tần Hạo, linh lực trong cơ thể hắn lập tức không cảm ứng được nữa.

“Bắt đầu hành hình!!” Hai nam tử rút ra cây gậy lớn, đánh xuống thật mạnh.

Rầm một tiếng!!

Cây côn sắt màu đen nặng nề giáng xuống, đánh vào lưng Tần Hạo.

“A...” Ngay cả khi Tần Hạo đã dùng Lôi Kiếp rèn thân, cũng không nhịn được mà kêu lên một tiếng, trên lưng cũng hiện lên một vết côn đỏ ửng.

“Tần Hạo!!” Giang Linh ở một bên đau lòng muốn chết, chỉ nhìn thôi đã thấy rất đau.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ bày mưu hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn bị đánh một Quân Côn, nhận được 100 điểm Phản Phái!” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ bày mưu hãm hại Thiên

Tuyển Chi Tử, khiến hắn bị đánh một Quân Côn, nhận được 100 điểm Phản Phái!” “…” “Một côn 100 điểm, năm vạn côn là 500 vạn!” Mắt Tần Phong lập tức sáng rực, phát hiện đánh đệ đệ vẫn là vui vẻ nhất.

“Ôi, tiểu Uy của ta!!” Một trận tiếng ai oán vang lên, khiến người ta cảm nhận được nỗi bi thống.

Chỉ thấy Thạch Trung Ngọc và phụ tử Tần Kiên đã đi tới Thần Phong Chu, còn một người tả một người hữu đỡ lấy Nhị Đại Gia Tần Cường đang gào khóc thảm thiết.

Từ khi Tần Hạo dùng Miêu Miêu Chùy giết chết Tần Uy, một đám đệ tử Tần gia đã mong ngóng được khai tịch.

Nhưng lão gia tử kia lại chuyển sang chế độ bi thương, đến giờ vẫn không thể chấp nhận sự thật cái chết của cháu đích tôn, dẫn đến việc khai tịch này mãi vẫn không thành công.

Đành vậy...

Thạch Trung Ngọc và Tần Kiên đưa người tới, muốn Tần Phong khuyên nhủ một chút.

“Khai tịch đối với Tần gia ta là đại sự đó!” Tần Phong lập tức ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng tiến lên khuyên nhủ: “Nhị Đại Gia, người chết là lớn, ông vẫn nên để Tần Uy đường huynh sớm ngày nhập thổ vi an đi!” “Ôi, cháu của ta, tiểu Uy của ta!” Nhị Đại Gia tiếp tục gào khóc thảm thiết: “Cháu cứ thế bỏ đi rồi, bảo gia gia cô đơn lẻ bóng trên đời này sống thế nào đây!” “Nhị Đại Gia, ông không thể suy nghĩ lung tung!” Tần Phong vội vàng khuyên nhủ: “Hay là thế này đi, trẫm đồng ý sẽ cho nhị đệ quá kế cho ông, để ông dưỡng lão tống chung có được không!?” “Ta không muốn, ta không muốn…” Nhị Đại Gia lắc đầu khóc lóc, chỉ muốn tiểu Uy của mình.

“Giờ thì làm sao đây!?” Thạch Trung Ngọc và Tần Kiên đều đau đầu, không ngờ ngay cả việc quá kế cũng không có tác dụng.

“Hết cách rồi, chỉ đành dùng chiêu đó thôi!” Tần Phong bất đắc dĩ tiến lên nói: “Nhị Đại Gia, hay là trẫm cho ông 200 cân heo nái dã tính, ông tự về để lại mấy đứa…” “Khụ khụ…” Nhị Đại Gia ho sặc sụa ngay tại chỗ, không ngờ cách làm của Tần Phong lại bựa đến thế.

Ối giời ơi!

Còn 200 cân heo nái dã tính nữa!

Chú mày đây là muốn tiễn cả Nhị Đại Gia đi cùng luôn à!

Hơn nữa, chuyện này chú mày lại nói công khai, bảo Nhị Đại Gia làm sao mà ngượng ngùng đồng ý được, không thể đợi sau đó hai người nói riêng với nhau sao!?

“Đúng là ngươi!” Phụ tử Thạch Trung Ngọc và Tần Kiên đều giơ ngón cái lên, cũng bị cái độ bựa đột ngột của Tần Phong làm cho giật mình.

Người khác chỉ quản giết, không quản chôn!

Nhưng Tần Phong không những quản giết, hắn còn quản chôn!

Trẫm giết cháu đích tôn của ngươi là không sai, nhưng trẫm cũng đã sắp xếp ổn thỏa tất cả cho ngươi, muốn quá kế có “tặng phẩm”, muốn đẻ con ruột cũng không thành vấn đề.

Nếu ngươi còn không biết điều, thì đó là lỗi của ngươi rồi!

“Ta không muốn!” Nhị Đại Gia sau khi hoàn hồn, vẫn quật cường nói: “Ta chỉ muốn tiểu Uy, ta chỉ muốn tiểu Uy của ta trở về…” “Vẫn còn kiên trì sao!?” Lòng Tần Phong không giận mà ngược lại còn mừng, lập tức giận dữ quát: “Người đâu, lại đi truyền ý chỉ của trẫm, Tần Vương không màng tình đồng tộc, khiến Nhị Đại Gia tuổi già mất cháu, đánh thêm năm vạn Quân Côn nữa!!” “Vâng!!” Hộ vệ sợ đến mức không dám thở mạnh, vội vàng lĩnh mệnh xoay người đi Tần gia truyền chỉ.

“Năm vạn Quân Côn!!” Nhị Đại Gia lúc này cũng giật mình một cái.

Đối với việc mỗi đòn Quân Côn yêu cầu đạt tới mười vạn cân lực thì ông ấy đương nhiên đã nghe qua, cứ như hồi nhỏ trẻ con bị cha mẹ dùng đũa đánh vậy.

Mặc dù nỗi đau không gây ra tổn hại gì cho bản thân, nhưng tần suất cao tới năm vạn lần, đừng nói là trẻ con, ngay cả người lớn cũng chưa chắc đã chịu đựng nổi.

Huống chi Tần Hạo đã bị đánh năm vạn lượt rồi, nếu lại thêm năm vạn lượt nữa, chẳng phải sẽ biến thành thịt nát rồi sao!?

“Lão nhị, chú đừng quá đáng nữa!!” Tần Kiên cuối cùng cũng không nhịn được, lạnh giọng quát: “Phong Nhi quý là Thủy Hoàng Đại Tần, đã đủ nhẫn nhịn với chú là trưởng bối rồi, chú đừng có ở đây ỷ già lên mặt, không ngừng không nghỉ.” “Ca, anh mắng em!?” Nước mắt Tần Cường lại tủi thân chảy xuống, dường như bị cả thế giới vứt bỏ vậy.

Hiện tại hai đứa con trai vì gia tộc mà chiến tử, cháu đích tôn duy nhất cũng bị Tần Hạo giết rồi, ca ca từ nhỏ yêu thương hắn lại không an ủi hắn, ngược lại còn lớn tiếng mắng hắn… “Lão tử làm ca ca của chú, còn không được mắng chú à?!” Tần Kiên mặt đầy giận dữ nói: “Lão tử nói cho chú biết, lão tử một ngày là ca của chú, cả đời đều là ca của chú, chữ ‘Kiên’ vĩnh viễn ở phía trước chữ ‘Cường’, thứ tự này vĩnh viễn cũng không thể đảo ngược được.” “Anh chỉ biết dùng thân phận ca ca để đè ép em!” Tần Cường vẫn bi thương khóc thút thít: “Giờ chết không phải cháu của anh, lại còn là cháu của anh giết cháu của em, anh đương nhiên muốn nói sao cũng được…” “Chú có giỏi thì nói lại lần nữa xem!?" Sắc mặt Tần Kiên lập tức lạnh xuống, vung tay lấy ra cây roi mây.

"A…" Tiếng khóc thút thít của Tần Cường lập tức ngừng lại, cố gắng nhịn không dám để nước mắt chảy xuống.

"Hửm!?" Tần Phong nghi hoặc nhìn hai người, luôn cảm thấy cảnh này quen thuộc.

"Với những chuyện cháu chú đã làm, chết tám trăm lần cũng đủ rồi, cháu ta giết hắn là thay trời hành đạo!" Tần Kiên lạnh hừ một tiếng nói: "Bây giờ chú chỉ có hai con đường để đi, một là ta cho Tiểu Hạo quá kế cho chú dưỡng lão tống chung, hai là cầm heo nái dã tính về đẻ lại một đứa, nếu chú còn cứ ồn ào đòi Tiểu Uy, ta đây làm ca ca, chỉ có thể tự tay tiễn chú đi gặp Tiểu Uy thôi." "Em, em muốn heo nái dã tính!" Trên mặt Tần Cường đầy vẻ tủi thân, cuối cùng vẫn chọn ngẩng đầu làm người.

Cảnh tượng chuyển, Tần Vương Phủ.

Năm vạn Quân Côn đã đánh suốt hai ngày, trong khoảng thời gian đó nhân viên hành hình cũng đã thay đổi hơn chục lượt.

Chương 917

Nhưng Tần Hạo từ đầu đến cuối, cũng không rên lên một tiếng.

Ngay cả khi những cây Quân Côn vừa đen vừa thô đã bị đánh gãy mấy chục cây, lưng hắn bị đánh đến máu thịt lẫn lộn cũng không rên lên một tiếng.

Các mười tám học sĩ Tây Châu nhìn mà từ đau lòng lúc ban đầu, đến chấn kinh sau đó, rồi lại đến khâm phục, phát hiện Tần Hạo không chỉ có tiết tháo cao thượng, mà còn có ý chí lực mà người thường không thể tưởng tượng được.

Bọn họ phò tá người này, tuyệt đối có thể làm nên đại sự!

"Tần Hạo!!" So với thái độ chuyển biến của những người khác, Giang Linh thì đau lòng từ đầu đến cuối.

Dường như mỗi đòn Quân Côn không phải đánh vào người Tần Hạo, mà là đánh vào tim nàng, hận không thể tự mình san sẻ vài côn cho Tần Hạo.

Chỉ là mỗi khi nàng mở miệng ngăn cản, Tần Hạo luôn quát nàng lui xuống.

"Đúng là một con lừa bướng bỉnh!" Giang Linh vừa đau lòng, vừa cảm thấy tức giận.

Là đại tiểu thư của Vô Song Thành, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn thân phận có thân phận, từ nhỏ đã là sự tồn tại được mọi người tung hô như sao vây quanh trăng.

Nhưng Tần Hạo cái tên con rể ở rể này không những không biết điều, lại còn dám công khai quát mắng nàng, có khi còn dám lớn tiếng la hét nói muốn đánh nàng.

Rầm một tiếng!!

Quân Côn lại lần nữa gãy nát, đòn côn cuối cùng kết thúc.

“Tần Hạo!!” Giang Linh lập tức xông lên, đỡ Tần Hạo dậy.

Chỉ thấy sắc mặt Tần Hạo hơi tái nhợt, chân còn đau đến mức suýt chút nữa không đứng vững.

“Ta không sao!” Tần Hạo khó khăn đứng dậy, nở nụ cười an ủi.

Mặc dù linh khí trong cơ thể hắn bị phong ấn, cũng bị đánh đến máu thịt lẫn lộn, nhưng may mắn là hắn đã dùng Lôi Kiếp rèn thân, nhục thân tự nhiên mạnh hơn người thường, chỉ cần tu dưỡng vài ngày là có thể nhanh chóng hồi phục.

“Còn nói không sao!” Mắt Giang Linh đỏ hoe, càng thêm đau lòng.

Chỉ thấy nàng vội vàng giúp Tần Hạo cởi Câu Linh Tỏa, linh lực bị phong ấn lập tức lưu chuyển khắp tứ chi bách hài, bắt đầu tu phục thân thể bị thương, khiến sắc mặt tái nhợt của Tần Hạo khôi phục chút huyết sắc.

“Tần Vương, năm vạn Quân Côn đã đánh xong, chúng ta xin cáo lui!!” Thiên Quân, Vạn Mã chắp tay ôm quyền, sau đó dẫn người trở về bàn giao.

Rất nhanh —— Tần Hạo liền được khiêng về phòng mình.

Do năm vạn Quân Côn đều đánh vào xương sống và mông hắn, ngay cả ngồi xếp bằng tu luyện cũng không được, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm sấp trên giường chờ hồi phục.

“Tần Vương, là chúng ta vô dụng, để ngài phải chịu nhục!” Mười tám học sĩ thần sắc có chút câu nệ, nhao nhao quỳ trước mặt Tần Hạo.

Vốn dĩ là muốn biểu diễn một phen trước mặt Tần Hạo, phô bày trí mưu quyết thắng ngàn dặm của mình.

Nhưng ai ngờ Long Quân lại chơi chiêu không theo lẽ thường, đối với đường huynh của mình thì công khai thiên vị, nhưng đối với đệ đệ ruột thịt của mình lại như có thù oán vậy, trực tiếp ra lệnh cho người tới đánh hắn năm vạn Quân Côn.

“Các vị đại nhân, đây là làm gì vậy!?” Tần Hạo vội vàng mở miệng nói: “Chuyện này không phải lỗi của các vị, mà là lỗi của bản vương!” “Tần Vương!” Mười tám vị học sĩ lộ vẻ hổ thẹn, biết Tần Vương đang an ủi bọn họ.

“Ai!” Tần Hạo thở dài một tiếng bất đắc dĩ, biểu thị mình thật sự không phải đang an ủi.

Nói thật, với những gì ca ca hắn đã làm với đệ đệ ruột thịt trước đây, năm vạn Quân Côn loại tổn hại này căn bản không đáng kể, cũng coi như là được pháp ngoại khai ân như mười tám vị học sĩ đã liệu trước.

Nghĩ đến đây —— Tần Hạo quả quyết lấy ra quyển sổ nhỏ, bắt đầu ghi chép lên đó.

Ngày tháng năm nào đó: Ca ca ra lệnh cho người đến đánh ta năm vạn Quân Côn, hại ta mông nở hoa, ngay cả ngồi xuống cũng khó khăn, chỉ có thể nằm sấp trên giường, ta nhịn rồi… “Cái này…” Mười tám học sĩ không khỏi nhìn nhau, đều không biết Tần Vương đang viết gì.

Nhưng bọn họ biết lúc này nhất định phải nói vài câu, để thể hiện đẳng cấp của mười tám học sĩ bọn họ, và cứu vãn ấn tượng thất vọng trong lòng Tần Vương.

“Khụ khụ!” Một học sĩ ho khan một tiếng nói: “Theo tại hạ thấy, Bệ hạ hẳn là đang bảo vệ Tần Vương!” “Đây tính là bảo vệ kiểu gì!?” Giang Linh lập tức như một con mèo xù lông, mặt đầy giận dữ nói: “Mắt ngươi có phải bị mù rồi không, không nhìn thấy hắn đánh đệ đệ ruột thịt của mình thành cái dạng gì rồi sao!?" "Vương Phi xin nguôi giận!" Một học sĩ khác vội vàng giải thích: "Hiện tại Tần Vương Điện Hạ đang thống lĩnh tất cả tinh nhuệ Tần gia, mà chuyện của Tần Uy đã nghiêm trọng ảnh hưởng đến sự đoàn kết nội bộ Tần gia, nếu Bệ hạ vẫn lựa chọn qua loa cho xong chuyện, sẽ ảnh hưởng lớn đến uy tín của Điện Hạ trong quân đội Tần gia." "Không sai!" Học sĩ thứ ba tiếp tục nói: "Nếu Bệ hạ thật sự muốn truy cứu chuyện này, cách tốt nhất là thu hồi quyền thống binh và bãi bỏ vương vị của Tần Vương Điện Hạ, nhưng Bệ hạ đã không làm vậy, đủ để chứng minh Bệ hạ đang bảo vệ Điện Hạ." Phân tích xong...

Mười tám học sĩ trong mắt đầy vẻ hâm mộ.

Bất kể là dung túng đệ tử Tần gia làm càn, hay là không tiếc mất lòng dân cố ý thiên vị Tần Uy, hoặc là đánh nhị đệ của mình một trận.

Đều có thể chứng minh Long Quân đối với người ngoài tàn khốc, nhưng đối với người nhà mình thì thật sự rất tốt.

Kiếp này bọn họ có thể sinh ra ở Tần gia, đúng là phúc khí tu được tám đời!

"Vậy là, chuyện này đã được giải quyết xong xuôi rồi sao!?" Giang Linh căng thẳng nhìn về phía mười tám học sĩ, chờ bọn họ cho mình một câu trả lời.

"Xong xuôi rồi!" Mười tám học sĩ gật đầu mạnh mẽ khẳng định.

Mặc dù lòng Long Quân hướng về các đệ tử Tần gia, nhưng đệ đệ ruột thịt của hắn thì chỉ có một, tuyệt đối không thể vì an ủi các đệ tử Tần gia mà giết đệ đệ ruột thịt của mình.

Tương tự, các đệ tử Tần gia cũng không thật sự muốn mạng của Tần Hạo.

Trước không nói đến thân phận hắn là đệ đệ ruột thịt của Long

Quân, riêng thiên phú Chí Tôn bẩm sinh của hắn thì nhà nào sẽ nỡ bỏ qua chứ!?

Cho dù Long Quân thật sự đại nghĩa diệt thân, chín vị lão tổ Tần gia cũng sẽ không đồng ý.

Vì vậy, những đệ tử Tần gia chạy đi gào khóc ầm ĩ, từ đầu đến cuối chỉ muốn có một thái độ từ Long Quân.

Và giờ Long Quân đã dùng mông của đệ đệ ruột thịt để biểu đạt thái độ của mình, nói cho tất cả đệ tử Tần gia biết rằng chỉ cần có hắn ở đây, bầu trời này sẽ không thể lật đổ được, cứ tiếp tục ca hát, tiếp tục nhảy múa.

“Ca ca!” Tần Hạo nhìn quyển sổ nhỏ, trong lòng dâng lên cảm giác hổ thẹn.

Hắn chỉ cân nhắc đến cảm giác chính nghĩa của mình, mà không hề nghĩ đến ảnh hưởng sau này.

Và khi ca ca dùng cái giá nhỏ nhất giúp hắn giải quyết vấn đề, hắn lại không hiểu dụng tâm lương khổ của ca ca, còn ghi tên ca ca vào quyển sổ nhỏ.

Thật sự là quá không nên!

Nhưng ngay khi Tần Hạo chuẩn bị xóa tên ca ca, bên ngoài lại vang lên tiếng Long Quân thánh chỉ đã tới.

“Đại Long Quân Triều, Thủy Hoàng chiếu viết, Tần Vương không màng tình đồng tộc, khiến Nhị Đại Gia tuổi già mất cháu, đánh thêm năm vạn Quân Côn nữa, Khâm thử!!” “Lại là năm vạn!?” Tần Hạo sợ đến mức lập tức lăn khỏi giường.

Mặc dù hắn có thể dựa vào nhục thân cường đại mà chịu đựng được năm vạn Quân Côn, nhưng mười vạn Quân Côn lại khiến lòng hắn cảm thấy hoảng sợ khó hiểu, tuyệt đối sẽ khiến hắn nằm liệt giường một tháng.

Chương 918

Đồng thời, cảm giác áy náy trong lòng đối với ca ca ruột lập tức tiêu tan, hắn lại cầm bút ghi chép vào quyển sổ nhỏ.

Cùng năm cùng tháng: Ca ca ta lại ra lệnh cho người đến đánh ta năm vạn Quân Côn, hoàn toàn không cân nhắc ta vừa mới chịu hình, cũng không cân nhắc ta tháng tới có xuống giường được không, chuyện này ta nhịn rồi!!

“Tần Vương, đắc tội rồi!” Người tới đưa cho Tần Hạo một ánh mắt áy náy, sau đó sai người lần nữa kéo Tần Hạo đi đánh.

“Đây chính là cái các ngươi nói là giải quyết xong xuôi rồi sao!?” Giang Linh lúc này vừa tức vừa giận, hung hăng nhìn mười tám học sĩ.

“Ái da…” Mười tám học sĩ ngượng ngùng đứng nguyên tại chỗ, có thể dùng ngón chân khoét ra ba phòng một sảnh.

Bọn họ phát hiện tâm tư của đế vương đúng là mẹ kiếp khó đoán, rõ ràng mọi chuyện đã xong xuôi rồi, nhưng lại cứ cố tìm lý do để đánh đệ đệ.

Cứ như là đánh đệ đệ đã thành nghiện rồi, một ngày không đánh thì cảm thấy toàn thân khó chịu.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ bày mưu hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn bị đánh một Quân Côn, nhận được 100 điểm Phản Phái!” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ bày mưu hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn bị đánh một Quân Côn, nhận được 100 điểm Phản Phái!” “Nhị đệ lại bị đánh rồi!?” Khóe miệng Tần Phong không khỏi nhếch lên, trong lòng thầm gọi hệ thống chuẩn bị tiêu phí.

Sau bấy nhiêu ngày không ngừng tích lũy, trong tài khoản của hắn lại có 9137 vạn 5780 điểm, đã đến lúc thúc Đại Tiên Thiên Hồ Lô chín muồi rồi.

“Hai nghìn vạn chắc là đủ rồi!” Tần Phong tính toán một hồi, thầm gọi hệ thống bắt đầu.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu phí 100 vạn điểm Phản Phái, thúc giục Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng chín muồi…” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu phí 100 vạn điểm Phản Phái, thúc giục Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng chín muồi…” “…” Lại là liên tiếp hai mươi tiếng hệ thống, khiến hồ lô bắt đầu bành trướng.

Chỉ thấy quả hồ lô màu tím vốn chỉ bằng nắm tay người lớn, đã lớn đến bằng hai nắm tay người lớn, ngay sau đó Tiên Thiên Chi Khí trong Trùng Đồng Thế Giới lại thăng lên một bậc.

Chỉ là quả hồ lô lớn như vậy, vẫn chưa chín rụng xuống.

“Đệt mợ, vẫn chưa chín sao!?” Tâm tình Tần Phong lập tức sụp đổ, hắn đã tiêu phí 1 ức 4000 vạn điểm Phản Phái rồi, nhưng tiểu hồ lô vẫn không có ý muốn chín, cứ như tiền đồ u ám vậy, không biết khi nào mới thấy được ánh sáng.

“Không được, thêm một lần nữa!” Tần Phong vẫn không cam lòng, thầm gọi hệ thống tiếp tục hai nghìn vạn.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu phí 100 vạn điểm Phản Phái, thúc giục Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng chín muồi…” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu phí 100 vạn điểm Phản Phái, thúc giục Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng chín muồi…” “…” Lại là liên tiếp hai mươi tiếng hệ thống, khiến màu sắc của hồ lô càng ngày càng tím.

Nhưng lần này khác với mấy lần trước, mặc dù Tiên Thiên Chi Khí trong Trùng Đồng Thế Giới càng thêm nồng đậm, nhưng tiểu hồ lô cũng theo đó mà thoát ly Hồ Lô Đằng rơi xuống.

“Phịch” một tiếng!!

Tiểu hồ lô màu tím rơi xuống đất, bùng phát ra một đạo tử sắc quang mang ngút trời.

“Đây là tiếng gì vậy!?” Tiêu Cửu Nương đang tu luyện trong Thánh Linh Tuyền, cùng với Tiểu Nhu đang ngủ trong Thiên Tài Địa Bảo, đều bị động tĩnh hồ lô chín muồi làm kinh tỉnh.

Chỉ thấy trên tiểu hồ lô hiện lên vô số đạo Tiên Thiên Thần Thai Văn, dường như được nạp hiệu ứng đặc biệt mười mấy ức, càng ấp ủ một loại thần bí chưa từng thấy.

“Cuối cùng cũng chín rụng rồi!!” Tần Phong kích động đến suýt nữa rơi nước mắt, biểu thị mình thực sự quá không dễ dàng.

Sau khi hắn tiêu phí 1 ức 6 nghìn vạn điểm Phản Phái, cuối cùng cũng thúc giục Đại Tiên Thiên Hồ Lô này chín muồi.

Chỉ thấy hắn nóng lòng lấy Đại Tiên Thiên Hồ Lô ra từ Trùng Đồng Thế Giới, muốn biết Đại Tiên Thiên Chí Bảo rốt cuộc có năng lực thần kỳ gì...

“Hồ lô tuy nhỏ chứa thiên địa, bạn ta vạn dặm hành trình!” Trong đầu Tần Phong đột nhiên vang lên một tiếng nói vang dội, ngay sau đó trước mắt liền hiện ra thông tin liên quan đến hồ lô.

Tử Kim Hồ Lô: Đại Tiên Thiên Chí Bảo, không chỉ có thể nuốt vạn vật thiên địa, còn có thể luyện hóa vạn vật thiên địa, chuyển hóa chúng thành Tiên Thiên Linh Thủy, đeo trên người càng có hiệu quả hóa giải âm khí, xua ma trừ tà, v.v.

“Có thể nuốt vạn vật thiên địa sao!?” Lòng Tần Phong cảm thấy hiếu kỳ.

Theo hướng dẫn sử dụng vừa nhận được trong đầu, hắn hướng về tiểu hồ lô kết xuất một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy miệng Tử Kim Hồ Lô lập tức mở ra, bên trong tức thì tuôn ra một cỗ ba động năng lượng thần bí, dường như một hố đen vô tận, có thể hút cả thiên địa vào trong.

“Thật đáng sợ!” Lòng Tần Phong bỗng nhiên kinh hãi, vội vàng bịt kín miệng hồ lô.

Mặc dù vật này rất giống với Tú Đậu Ma Đại mà hắn luyện chế, đều có thể dùng để hút người vào, nhưng hai thứ này hiển nhiên không cùng một đẳng cấp.

Ngay cả khi hắn hiện tại có tu vi Đại Đế trung giai, còn có hai ba mươi cái buff gia trì, nhưng trước cỗ năng lượng thần bí này, vẫn có một cảm giác vô lực sâu sắc.

Cho dù hắn dùng hết mười thành lực, cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị hút vào.

Huống chi Tử Kim Hồ Lô Đại Tiên Thiên này, còn có năng lực luyện hóa vạn vật thiên địa.

Hiểu đơn giản là, tiểu hồ lô này có thể công kích không phân biệt.

Bất kể là cự đầu Tiên Vương nào, hay Tiên Đế trong truyền thuyết, chỉ cần bị khóa chặt là có thể hút vào tiểu hồ lô để luyện hóa.

“Quả nhiên là một bảo bối!” Khóe miệng Tần Phong không khỏi nhếch lên, cảm thấy điểm Phản Phái không uổng phí.

Mặc dù cùng với việc tu vi không ngừng tăng lên, cảm nhận đối với nguy hiểm cũng sẽ càng ngày càng mạnh, muốn dùng tiểu hồ lô khóa chặt đối phương sẽ không quá dễ dàng, nhưng dù sao cũng coi như một loại át chủ bài uy hiếp đối với cường địch.

“Đinh đông, hệ thống nhắc nhở, kiểm tra thấy Túc chủ đã trồng ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo, Tử Kim Hồ Lô, có muốn tiếp tục không!?” “Tiếp tục!?” Thần tình Tần Phong lập tức sững sờ tại chỗ, vội vàng kiểm tra Trùng Đồng Thế Giới của mình.

Chỉ thấy trên Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng lại lần nữa xuất hiện một mầm non, khác với mầm non màu tím trước kia, lần này là một mầm non màu vàng.

“Đệt mợ, còn có nữa, có hết không vậy!” Tần Phong không nhịn được mà chửi tục một tiếng, trong lòng phát ra tiếng gào thét của con chuột chũi.

Vốn dĩ cho rằng tiêu 1 ức 6 nghìn vạn là kết thúc của sự thống khổ, ai ngờ lại là bắt đầu của sự thống khổ, cứ như thể một tên chó má vô sỉ nào đó không ngừng cập nhật đạo cụ để hắn phải nạp tiền vậy.

“Tiểu hồ lô này không tồi!” Tử Diên tò mò đi đến trước mặt Tần Phong, một tay giật lấy Tử Kim Hồ Lô.

Mặc dù nàng không hiểu cái gì gọi là Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng lại có thể nhìn ra tiểu hồ lô tuyệt đối không phải phàm vật, đặc biệt là Đại Đạo khí tức ẩn chứa bên trong, lại cùng tông đồng nguyên với cánh hoa mà Tần Phong cho nàng lần trước.

“Hửm!?” Điềm Điềm và Tiểu Hương Phi cũng tò mò nhìn sang, cũng có thể nhìn ra sự phi phàm của tiểu hồ lô.

“Nàng nhẹ tay thôi, đừng làm hỏng mất!” Tần Phong lập tức trở nên lo lắng, vội vàng vươn tay ra đỡ lấy bên dưới.

Cứ như một người cha già cuồng con gái, khi thấy con gái mình bị người khác bế, thì lo lắng không yên, một tay đỡ phía dưới, sợ người khác làm rơi bảo bối con gái của mình.

“Đến mức đó sao!?” Tử Diên lườm một cái, không cho là đúng nói: “Hương Phi hiện tại vẫn chưa có thần khí hộ thân, thần thiếp thấy tiểu hồ lô này của Bệ hạ không tồi, chi bằng cho Hương Phi đi.” Ối giời ơi!

Dùng bảo bối của trẫm để mua chuộc lòng người, nàng một chút cũng không đau lòng sao!

Tần Phong trong lòng than thở một tiếng, giật lại Tử Kim Hồ Lô nói: “Không phải trẫm không nỡ bảo bối này, mà thật sự uy lực của nó quá lớn, ngay cả trẫm cũng chưa chắc đã có thể giá ngự, chi bằng cho Tiểu Hương Phi Tú Đậu Ma Đại đi.” Nói xong —— Tần Phong liền vung tay lấy ra một cái ma đại, trên đó viết bốn chữ lớn Tú Đậu Ma Đại.

Chương 919

“Đây chính là Tú Đậu Ma Đại sao!?” Tử Diên ngay tại chỗ nhìn mà ngây người, không hiểu cái tên này có ý nghĩa gì.

“Đa tạ Bệ hạ!” Tiểu Hương Phi yểu điệu hành một lễ.

Chỉ thấy sắc mặt nàng hồng nhuận lại sáng bóng, hệt như một quả lê tươi mọng nước, mỗi cử chỉ nhấp nháy cười đều toát ra phong tình vô hạn, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một miếng.

“Nàng định cảm ơn trẫm như vậy sao!?” Tần Phong lập tức lộ ra nụ cười “thừa tướng”, một tay kéo Tiểu Hương Phi vào lòng.

“Bệ hạ, thần thiếp hôm nay không tiện!” Tiểu Hương Phi lập tức căng thẳng, vội vàng giơ tay ngăn Tần Phong lại.

Không chỉ vì Tử Diên đang có mặt, nàng không dám tranh giành phong thái của Tử Diên, mà còn vì nàng hiện tại một chút cũng không đói.

Dù sao nàng đã được Tần Phong “chăm sóc đặc biệt” suốt một tháng, thân thể cũng vừa mới hồi phục, thật lòng không thể chịu đựng thêm “cơn cuồng phong cấp tám” của Tần Phong nữa.

“Không tiện!?” Thần tình Tần Phong hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía Tử Diên.

“Thần thiếp, cũng không tiện!” Tử Diên không quay đầu lại liền bỏ đi, không muốn cảm nhận mười thành lực của Tần Phong.

“Có trùng hợp vậy sao!?” Tần Phong lập tức không vui, cảm giác tình cảm bị người ta đùa giỡn.

Ban đầu giành sự chú ý là bọn họ, giờ né tránh cũng là bọn họ, hoàn toàn không cân nhắc cảm xúc của hắn.

“Tần ca ca, ta tiện!” Điềm Điềm lập tức vui vẻ giơ tay nhỏ lên, chủ yếu là kiểu vừa non nớt vừa thích đùa.

Cảnh tượng chuyển, Vũ Lăng Thánh Địa.

Vũ Lăng Thánh Chủ và một đám trưởng lão, đang nhìn về phía vận hà phía trước.

Sau khi mấy chục vạn tu luyện giả ngày đêm khai quật, vận hà đi qua Vũ Lăng Thánh Địa cuối cùng cũng được đào thông, cũng có nghĩa là Long Quân rất nhanh sẽ đến.

“Các vị trưởng lão, chúng ta hiện tại phải làm sao!?” Mắt đẹp của Vũ Lăng Thánh Chủ đầy vẻ lo lắng, thật sự không nghĩ ra cách nào tốt.

Là Thánh Chủ Vũ Lăng Thánh Địa, nàng đương nhiên không hy vọng Vũ Lăng Thánh Địa bị triều đình thu biên.

Nhưng muốn Vũ Lăng Thánh Địa không bị triều đình thu biên, thì chỉ có thể lợi dụng Lâm Uyên để “dẫn sói đuổi hổ”.

Nhưng Lâm Uyên đã không còn là Uyên Tổng của trước đây, ai cũng không biết có phải là “dẫn sói vào nhà” hay không, khiến bọn họ chần chừ mãi không thể quyết định.

“Cái này…” Các vị trưởng lão nhìn nhau, đều cảm thấy vô cùng đau đầu.

Mặc dù bọn họ muốn lôi kéo Lâm Uyên đối kháng Tần Phong, nhưng trong lòng lại không có đủ dũng khí để hạ quyết định.

Bởi vì Tần Phong hiện tại bất kể là chiến lực tự thân, hay thế lực đều quá mạnh, chỉ dựa vào một mình Lâm Uyên, e rằng vẫn không thể lay động được yêu nghiệt trấn áp vạn cổ này.

Hơn nữa một khi đã lựa chọn lôi kéo Lâm Uyên, thì có nghĩa là triệt để trở mặt với Tần Phong.

Đến lúc đó đừng nói đến chuyện chấp nhận triều đình thu biên, không bị diệt cửu tộc đã là a di đà phật rồi.

“Chẳng lẽ thật sự không còn cách nào sao!?” Tâm trạng Vũ Lăng Thánh Chủ có chút nóng nảy.

Từ khi nàng kế thừa Vũ Lăng Thánh Địa, vẫn chưa từng có khoảnh khắc vô lực như thế này.

Lúc này —— các vị trưởng lão há miệng, nhưng lại không phát ra tiếng.

Kỳ thực bọn họ cũng chưa đến mức đường cùng, vẫn còn một phương pháp có thể bảo toàn Vũ Lăng Thánh Địa.

Mặc dù dã tâm của Long Quân rất lớn, muốn làm một Vạn Cổ Nhất Đế siêu việt các vị đế vương lịch đại, nhưng việc hắn “xuân tiêu khổ đoản, nhật cao khởi”, từ đó về sau quân vương không lâm triều cũng là sự thật.

Và với thân phận là một trong Tứ Đại Mỹ Nhân Hoang Cổ của Vũ Lăng Thánh Chủ, dâng nàng cho Long Quân chắc chắn có thể bảo toàn bình an cho Vũ Lăng Thánh Địa… Uỳnh!

Uỳnh!

Giữa thiên địa đột nhiên bùng nổ một dao động kiếm khí khủng bố, kèm theo một tiếng kiếm minh chói tai vang vọng trời đất, cả hư không cũng rung chuyển dữ dội.

“Là kiếm ý của Lâm Uyên!” Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác không khỏi giật mình trong lòng, nhớ lại lời Lâm Uyên để lại trước khi rời đi lần trước: Ngày sau sẽ đến Vũ Lăng Thánh Địa đòi lại công đạo!

“Là Lâm Uyên!!” Sắc mặt đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa chợt biến đổi.

Chỉ thấy Lâm Uyên bước đến với vẻ mặt không cảm xúc, lưng đeo trường kiếm, mỗi bước chân của hắn, kiếm ý quanh thân lại mạnh thêm một phần, hệt như một thanh kiếm bảo tuyệt thế đang chậm rãi ra khỏi vỏ.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Đại trưởng lão đồng tử co rụt lại, lập tức kinh hãi kêu lên: “Trên người tên tiểu tử này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lần trước rời đi rõ ràng chỉ là Chuẩn Đế sơ giai, nhưng bây giờ mới qua bao lâu, lại đạt đến Chuẩn Đế đỉnh phong!” “Quá đáng sợ rồi!!” Nhị trưởng lão tim đập thình thịch, ánh mắt đầy chấn động nói: “Cho dù là Long Quân trấn áp vạn cổ, cũng không có tốc độ tu luyện khủng bố như hắn.” “Bây giờ phải làm sao!?” Đệ tử Tây Chu lập tức hoảng loạn trong lòng.

Lần trước Lâm Uyên chỉ có tu vi Chuẩn Đế sơ giai, đã có thể xông thẳng vào Vũ Lăng Thánh Địa, còn có thể ngay trước mặt Vũ Lăng Thánh Chủ và các vị trưởng lão mà giết chết Thiên Tú, sau đó càng ung dung rời đi.

Giờ đây Lâm Uyên đã đột phá đến Chuẩn Đế đỉnh phong, Vũ Lăng Thánh Địa còn ai là đối thủ của hắn!

“Lâm Uyên, ngươi lại đến làm gì!?” Sắc mặt Vũ Lăng Thánh Chủ vô cùng âm trầm, sức mạnh Nguyên Thủy bắt đầu cuộn trào quanh thân.

“Lâm gia Lâm Uyên, một lần nữa đến Vũ Lăng Thánh Địa đòi lại công đạo!” Lâm Uyên thần sắc vô cùng lạnh lùng ngạo mạn, kiếm khí ngút trời tùy theo đó mà bùng phát.

Uỳnh!

Uỳnh!

Tiếng kiếm minh vang vọng trời đất, dù là núi sông, mây trời… đều tuân theo dưới sự bao phủ của kiếm ý hắn.

“Kiếm Vực!!” Các vị trưởng lão sắc mặt vô cùng ngưng trọng, trong lòng cũng dâng lên sóng lớn ngút trời.

Từ khi Lâm Uyên đại náo Vũ Lăng Thánh Địa lần trước, bọn họ đã bắt đầu thu thập tư liệu về Lâm Uyên trong quá khứ, thật sự không hiểu nổi, vì sao một tên liếm chó lại đột nhiên trở nên lợi hại đến thế.

“Lâm Uyên, ngươi đừng quá đáng!” Vũ Lăng Thánh Chủ đầy vẻ tức giận nói: “Lần trước ngươi xông thẳng vào Vũ Lăng Thánh Địa giết Thiên Tú, không chỉ khiến thế nhân biết về thân thế của ngươi, mà còn khiến Vũ Lăng Thánh Địa của ta trở thành trò cười của thế nhân, cho dù Vũ Lăng Thánh Địa của ta có sai trước, thì bây giờ chúng ta cũng đã hòa rồi.” “Trên đời làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!!” Lâm Uyên lạnh lùng nói: “Muốn ta tha thứ cho Vũ Lăng Thánh Địa của các ngươi, trừ phi Thánh Chủ ngươi dẫn theo tất cả trưởng lão và đệ tử, quỳ trước mặt ta xin lỗi, bằng không chuyện này chưa xong!” Lời vừa dứt, cả trường xôn xao!

“Lâm Uyên, ngươi nghĩ ngươi là ai chứ?

Dám bắt ông đây quỳ ngươi!” “Mẹ kiếp, bắt ta quỳ thì ta chịu, nhưng bắt Thánh Chủ quỳ thì ta không nhịn được!” “Đúng vậy, ngươi cũng không tự tè mà soi gương xem mình là ai, dám bắt Thánh Chủ quỳ xuống!” “Mẹ kiếp, liều chết với tên tiểu tử này, cho hắn biết sự lợi hại của chúng ta!” “…” Đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa mặt đầy phẫn nộ, hận không thể nghiền nát Lâm Uyên sống.

Ngạo mạn thì họ đã gặp nhiều rồi!

Chương 920

Nhưng loại ngạo mạn như Lâm Uyên thì thật sự chưa từng thấy!

“Ngươi…” Vũ Lăng Thánh Chủ mặc dù trên khuôn mặt tươi cười đầy tức giận, nhưng nắm chặt tay nhỏ chứng tỏ nội tâm không bình tĩnh.

Nếu nàng muốn dùng mưu kế đuổi sói đánh hổ, lợi dụng Lâm Uyên để đối kháng Tần Phong, thì có nghĩa là phải quỳ xuống nhận lỗi với Lâm Uyên, cũng sẽ làm tổn hại nghiêm trọng danh tiếng của Vũ Lăng Thánh Địa.

Nhưng nếu không đồng ý lời của Lâm Uyên, thì chỉ có thể chờ bị Long Quân thu phục.

Một bên là đồng ý Long Quân thu phục, từ nay về sau Vũ Lăng Thánh Địa không còn tồn tại!

Một bên là đồng ý xin lỗi Lâm Uyên, từ nay về sau sống không tôn nghiêm!

Lúc này – trong khu rừng cách đó không xa, bóng dáng Thanh Thiên xuất hiện.

Từ khi lần trước xác nhận Lâm Uyên có một không gian thần bí, y đã tự mình đến Vũ Lăng Thánh Địa chờ đợi Lâm Uyên, kết quả không ngờ hắn lại nhanh chóng xuất hiện lần nữa.

“Quả nhiên như Bệ Hạ đã nói, cái tên Lâm Uyên này đặc biệt thích trang bức!” Thân hình Thanh Thiên lại biến mất, truyền tin tức nơi đây cho Tần Phong.

“Uyên Tổng lại lên Vũ Lăng Thánh Địa!” Tần Phong nhận được tin tức, cảm giác có mùi rồi.

Căn cứ vào kinh nghiệm mười năm mọt sách cũ của hắn, Thiên Tuyển Chi Tử thích nhất là giẫm đạp nữ cường nhân cao cao tại thượng dưới chân mình, và xé toạc vẻ ngoài kiên cường của nàng, nhìn nàng đáng thương quỳ trước mặt mình.

“Nhưng mà Uyên Tổng này quả thật lợi hại!” Sắc mặt Tần Phong dần trở nên ngưng trọng.

Vốn dĩ hắn định thu thập thêm tin tức hữu ích rồi mới ra tay, nhưng ai ngờ tốc độ trưởng thành của Uyên Tổng quá *** vô lý, từ Chuẩn Đế sơ giai đột phá đến đỉnh phong còn lén lút hơn hắn.

Cũng gián tiếp chứng minh, kim thủ chỉ của hắn mạnh đến mức nào!

“Hoang Cổ không cho phép tồn tại nhân vật khủng bố như vậy!” Ánh mắt Tần Phong lóe lên một tia hàn quang, biết rằng không thể tiếp tục dung túng cho Uyên Tổng trưởng thành nữa.

Với thực lực Đại Đế trung giai hiện tại của hắn, cộng thêm hai ba mươi cái buff gia trì, bất kể Uyên Tổng có lai lịch gì, hắn đều có tuyệt đối tự tin đánh bại hắn.

“Cha, cha lợi hại nhất!” Cánh tay ngọc trắng nõn của Điềm Điềm vươn lên, lại lần nữa đẩy Tần Phong ngã xuống long sàng.

“Nhớ kỹ, trẫm làm quân vương hoang dâm, con phải chịu trách nhiệm chính!” Tần Phong phát ra tiếng kháng nghị mãnh liệt, chỉ có thể để thân ngoại hóa thân đi đánh Uyên Tổng.

Cảnh tượng chuyển đổi, Vũ Lăng Thánh Địa.

Chỉ thấy Lâm Uyên trong cơ thể bùng nổ một đạo kiếm khí ngút trời, dẫn đến kiếm khí giữa thiên địa phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy.

“Cái gì!!” Trong lòng mọi người lại giật mình, một cảm giác nghẹt thở vô cớ dâng lên.

Chỉ thấy Lâm Uyên nhẹ nhàng bước một bước về phía trước, sát cơ lạnh lẽo tột cùng trong nháy mắt bao phủ Vũ Lăng Thánh Địa, như thể giây tiếp theo mọi người sẽ lìa đầu ngay lập tức.

“Lâm Uyên, mau dừng tay!!” Các vị trưởng lão không khỏi giật mình, cảm nhận được sát cơ mãnh liệt của Lâm Uyên.

“Các ngươi đang dạy dỗ bản vương làm việc!?” Trong đôi mắt Lâm Uyên lạnh lẽo đến đáng sợ, thân ảnh biến mất như quỷ mị.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt các vị trưởng lão chợt biến đổi, vội vàng bày ra tư thế nghênh chiến.

Chỉ là tốc độ của Lâm Uyên nhanh hơn họ tưởng rất nhiều, chưa kịp bày xong tư thế, lợi kiếm trong tay hắn đã rơi xuống như dải lụa ngân hà.

Rầm một tiếng!

Các vị trưởng lão thậm chí còn không kịp phản ứng, đã bị Lâm Uyên một kiếm đánh bay ra ngoài.

“Đừng đánh nữa, ta đồng ý với ngươi!” Vũ Lăng Thánh Chủ vội vàng lên tiếng, trong lòng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Lâm Uyên hiện tại đừng thấy chỉ có Chuẩn Đế đỉnh phong, nhưng lại khiến nàng có một cảm giác bất lực sâu sắc.

Cũng để tránh đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa bị Lâm Uyên giết chết, nàng chỉ có thể đồng ý dẫn theo trưởng lão và đệ tử quỳ xuống xin lỗi.

“Thánh Chủ!!” Đệ tử Tây Chu mặt đầy quật cường kêu lớn, muốn Vũ Lăng Thánh Chủ thu hồi mệnh lệnh.

Là đệ tử của một trong ba Thánh Địa lớn, bọn họ có sự kiêu ngạo của riêng mình, sao có thể bị người ta ép quỳ xuống xin lỗi!?

“Ngươi đã thấy chưa!?” Lâm Uyên dừng tay không để ý đến mọi người, chỉ lẩm bẩm nói: “Bản vương đã đòi lại công đạo giúp ngươi rồi, tiếp theo bản vương sẽ báo thù cho ngươi, những kẻ đã giết hại ngươi năm xưa, một tên cũng đừng hòng chạy thoát…” “Ta hăng say rồi sao!?” Đường Xuyên không nhịn được ngáp một cái.

Không biết vì sao ban ngày ban mặt, lại cảm thấy một luồng hàn ý.

“Gào!!” Phương Trường cách đó không xa, ngẩng đầu gầm một tiếng dài.

Chỉ thấy Kim Thân Phật Ma hiện lên sau lưng hắn càng lúc càng chân thực, khí tức bùng phát quanh thân cũng càng lúc càng mạnh, còn ẩn ẩn cảm nhận được một tia Đế Uy.

“Ta quả thật hăng say rồi!” Thấy Phương Trường vẫn đang nỗ lực tu luyện, Đường Xuyên lập tức cảm thấy không ổn.

Cứ tưởng Phương Trường có tâm ma rồi, mọi người có thể cùng nhau vui vẻ làm phế vật đến bạc đầu, kết quả hắn lại vì một người phụ nữ mà chạy đi chơi game.

Trải qua nhiều ngày nỗ lực tu luyện như vậy, tu vi có thể nói là tiến triển vượt bậc.

Không chỉ vì tình yêu mà chứng đạo thành công, mà còn đang xung kích vị trí Đại Đế.

Nhìn tình hình hiện tại, xác suất thành công là rất lớn, cũng có nghĩa là sau này hai người bọn họ, sẽ không thể vui vẻ chơi mấy ván rank thấp nữa.

“Hoa nở sinh hai mặt, người sống giữa Phật và Ma!” Phương Trường đột nhiên hai tay chắp lại, Phật quang và Ma quang đồng thời bùng phát.

Oanh long long!!

Hư không đột nhiên rung chuyển dữ dội, Phật quang và Ma quang không ngừng đan xen vào nhau, khiến Đế Uy quanh thân Phương Trường càng lúc càng mạnh, có nghĩa là hắn sắp đột phá cảnh giới Đại Đế.

“Phật Ma Chi Khu, thành cho ta!!” Phương Trường hét lớn một tiếng với vẻ mặt dữ tợn, bắt đầu điên cuồng hấp thu Thiên Địa linh khí.

Hô!!

Giữa thiên địa dâng lên một trận cuồng phong, linh khí điên cuồng dũng mãnh vào cơ thể hắn.

Phía sau hắn, kim sắc Phật quang ấm áp sáng ngời, tràn đầy từ bi và lương thiện; hắc sắc Ma quang thì âm u lạnh lẽo, kèm theo khí tức hắc ám và tà ác.

“Đây là đột phá đến Đại Đế rồi!” Đường Xuyên trên mặt hiện lên một tia chấn kinh, không ngờ Phương Trường đột phá nhanh đến vậy.

Chương 921

Oanh long long!!

Đại địa Tây Châu đột nhiên sụp lún, Phương Trường ngồi khoanh chân lơ lửng trong hư không như tư thế thiền định.

Chỉ thấy khi ánh mắt hắn bình tĩnh, quanh thân tản ra khí tức từ bi đặc trưng của Phật gia; nhưng nếu ánh mắt hắn u tối, quanh thân lại bị bao phủ bởi sương mù đen tối lạnh lẽo tột cùng.

“Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành Ma!” Trong lòng Đường Xuyên lại giật mình, cảm nhận được sự cường đại của Phương Trường.

“Đây chính là Phật Ma Chi Khu!!” Phương Trường cảm nhận năng lượng bành trướng trong cơ thể, đã dung hợp quán thông Phật Ma lưỡng đạo.

Vốn dĩ hắn có thể luyện thành Phật Ma Chi Khu từ tám chín năm trước, nhưng vận mệnh lại gặp phải Tần Phong lão lục vô sỉ kia, cắt đứt con đường Phật Ma song tu của hắn.

Giờ đây hắn lại luyện thành Phật Ma Chi Khu, nhất định sẽ giành lại những gì đã mất.

“Nam Phong, đợi ta!!” Phương Trường ánh mắt sắc bén nhìn về Kinh Đô, cảm giác mình dường như lại được rồi.

“Đây chính là sức mạnh của tình yêu sao!?” Đường Xuyên thở dài thườn thượt nói: “Thích lâu rồi thì thành chấp niệm, trầm mê vào thì thành tâm ma, nhưng tình kiếp khó độ, một thoáng vui vẻ rồi sẽ nhận lấy sự phản phệ đau khổ!” Cảnh tượng chuyển đổi, Vũ Lăng Thánh Địa.

Chỉ thấy Lâm Uyên tay cầm lợi kiếm lơ lửng giữa không trung, với tư thái của kẻ chiến thắng, nhìn xuống mọi người từ trên cao, cũng đang chờ Vũ Lăng Thánh Chủ dẫn theo mọi người quỳ xuống bồi tội xin lỗi.

“Quỳ xuống!” Lâm Uyên nhìn xuống Vũ Lăng Thánh Chủ từ trên cao.

Mặc dù Vũ Lăng Thánh Chủ là một trong tứ đại mỹ nhân của Hoang Cổ, có địa vị chí cao vô thượng ở Hoang Cổ, nhưng trước mặt vị Tiên Vương cự đầu đã từng là hắn thì nàng chẳng là gì cả.

Hắn muốn đánh đổ nàng khỏi thần đàn, giẫm nát sự kiêu ngạo trong lòng nàng.

“Ta…” Vũ Lăng Thánh Chủ nắm chặt tay nhỏ, cảm thấy sự nhục nhã chưa từng có.

Từ khi nàng trở thành Vũ Lăng Thánh Chủ, khi nào lại có khoảnh khắc nhục nhã như vậy, bị buộc phải quỳ xuống xin lỗi một tiểu bối.

“Đáng chết!!” Đệ tử Tây Chu tức giận nhìn Lâm Uyên, cũng nhục nhã nắm chặt nắm đấm.

Mặc dù bọn họ không đánh lại Lâm Uyên, nhưng trong lòng cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình, thật sự không thể chịu đựng được sự nhục nhã phải quỳ xuống xin lỗi này.

“Gần đủ rồi!” Thanh Thiên ẩn mình trong bóng tối thấy không khí đã được đẩy đúng chỗ, vội vàng gửi tin tức cho nội gián trong Vũ Lăng Thánh Địa.

Chỉ thấy sau khi nội gián nhận được tin tức, lập tức nhảy ra ngoài kêu gào.

“Chuyện này, ta tuyệt đối không đồng ý!” “Không sai, Thánh Chủ thân phận cao quý, sao có thể quỳ xuống xin lỗi loại người này?!”

“Lần quỳ này không chỉ là sỉ nhục của Thánh Chủ, mà còn là sỉ nhục chưa từng có của Vũ Lăng Thánh Địa ta!” “Chúng ta thà chết chứ không chịu đựng sỉ nhục!” “Không sai, thà bị tên khốn này làm nhục, còn hơn là chấp nhận sự thu phục của Long Quân!” “…” Các đệ tử khác cũng bị không khí lây nhiễm, nhao nhao đòi chấp nhận Tần Phong thu phục.

“Các ngươi…” Vũ Lăng Thánh Chủ cảm thấy vô cùng đau lòng.

Nàng là Vũ Lăng Thánh Chủ, điều đầu tiên phải tính đến là bảo vệ Vũ Lăng Thánh Địa, cho dù có phải chịu nhục cũng không từ bất cứ giá nào.

Nhưng đám đệ tử này chỉ nghĩ đến vinh nhục cá nhân, căn bản không hiểu được áp lực và nỗi khổ mà nàng phải chịu đựng.

“Kẻ không xin lỗi, chết!!” Ánh mắt Lâm Uyên đột nhiên lóe lên hàn quang, kiếm khí quanh thân cũng tùy theo đó mà rung động.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác chợt biến, cảm nhận được sát khí trên người Lâm Uyên.

Ngay lúc đó – một giọng nói uy nghiêm dường như chí cao vô thượng vang lên, “Ai đã cho ngươi sự tự tin, dám gây sự ở Vũ Lăng Thánh Địa!?” “Đây là…” Trong lòng đệ tử Tây Chu chợt giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn về hư không.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang trời rung đất đột nhiên vang lên giữa thiên địa, sức mạnh bàng bạc hùng hồn cưỡng ép xé rách hư không.

Chỉ thấy thân ngoại hóa thân của Tần Phong bước ra từ trong đó, uy thế Côn Bằng khủng bố khiến thiên địa rung chuyển dữ dội, ngay sau đó một bóng dáng nhỏ nhắn theo sau bước ra, chính là Tửu Tiên đang đuổi theo Tần Phong đòi nhà và muội muội.

“Là Long Quân!!” Các đệ tử lập tức kích động, như thể nhìn thấy vị cứu tinh.

“Long Quân, hắn sao lại đến!?” Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác cười khổ, không ngờ Tần Phong lại đến nhanh như vậy.

Hiện tại chuyện của Lâm Uyên còn chưa được giải quyết, Tần Phong lại nhúng một chân vào, đúng là đen đủi mẹ nó mở cửa cho đen đủi, đen đủi đến tận nhà!

“Long Quân!!” Sắc mặt Lâm Uyên lập tức trở nên ngưng trọng, ánh mắt thì chăm chú nhìn chằm chằm Tần Phong.

Dựa vào cảm ứng lực của Tiên Vương cự đầu như hắn, có thể rõ ràng cảm nhận được sự khủng bố của Tần Phong, mạnh hơn rất nhiều so với ký ức về cựu Uyên Tổng.

“Thánh Chủ tỷ tỷ!” Tần Phong như thể không nhìn thấy Lâm Uyên, thở dài thườn thượt nói: “Trẫm cứ tưởng ngươi là nữ thần không vướng bụi trần, nhưng vạn vạn lần cũng không ngờ, ngươi lại thà dẫn theo đệ tử quỳ xuống chịu nhục trước mặt mọi người, cũng không đồng ý lời thỉnh cầu thu phục của trẫm, xem ra là trẫm đã đánh giá cao ngươi rồi.” “Ta…” Trong lòng Vũ Lăng Thánh Chủ dâng lên một trận nhục nhã.

Mặc dù Tần Phong không hề có một từ tục tĩu nào, chỉ đơn giản thuật lại sự thật, nhưng lại khiến nàng cảm nhận được sự nhục nhã chưa từng có.

“Quân vương hoang dâm chỉ biết bắt nạt phụ nữ!” Tửu Tiên đứng một bên nhìn mà nghiến răng nghiến lợi.

Phát hiện đàn ông thích nhất là kéo phụ nữ nhà lành xuống bùn, khuyên phụ nữ chốn phong trần hoàn lương.

Đặc biệt là đánh đổ nữ thần cao cao tại thượng, sau đó nghiền nát sự kiêu ngạo trong lòng các nàng, để các nàng thể hiện ra mặt xấu xí nhất trước mặt mình… “Ai nói trẫm bắt nạt phụ nữ chứ!?” Tai Tần Phong khẽ động, lập tức mặt đầy chính khí nói: “Trẫm đây là quân tử Nho gia chính tông, học rộng thi thư, tuyệt đối sẽ không giống một số súc sinh nào đó, làm ra chuyện dùng vũ lực ép phụ nữ quỳ xuống xin lỗi.” “Ách…” Khóe mắt Tửu Tiên không khỏi giật giật, muốn hỏi Tần Phong lương tâm có đau không.

Quân tử chính tông có thể làm ra chuyện cướp bạn gái người ta, cướp thung lũng người ta, ngựa đạp giang hồ, diệt cửu tộc người ta, giẫm lên anh họ người ta… những chuyện trời đất không dung này sao!?

“Ngươi nói một số súc sinh là chỉ ai!?” Sắc mặt Lâm Uyên lập tức lạnh xuống, nghiêm trọng hoài nghi Tần Phong đang ám chỉ mình.

“Chính là ngươi!” Ánh mắt Tần Phong đầy vẻ chân thành, chính là muốn thành thật.

“Đồ khốn!!” Hai mắt Lâm Uyên đột nhiên lóe lên hàn quang, quanh thân cũng bùng phát dao động kiếm khí khủng bố.

“Lùi, lùi, lùi!!” Sắc mặt đệ tử Tây Chu chợt biến, không ngờ hai bên mùi thuốc súng lại nồng đến vậy.

Vút!

Lâm Uyên nhanh chóng rút lợi kiếm trong tay, ngay sau đó người cũng biến mất tại chỗ.

“Nhanh quá!!” Các vị trưởng lão trong lòng chợt giật mình.

Phát hiện mắt mình không thể bắt kịp Lâm Uyên, thậm chí ngay cả tàn ảnh của đối phương cũng không nhìn thấy.

“Chỉ vậy thôi sao!?” Tần Phong đứng yên tại chỗ một cách lười nhác, khẽ lắc cổ né tránh công kích.

“Ngươi rất khá, có tư cách làm phó nhân của bản vương!” Lâm Uyên không hề hoảng sợ, ngược lại còn nở nụ cười hài lòng.

Chương 922

Đúng như kế hoạch ban đầu của hắn, Tần Phong hiện tại vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, hắn hoàn toàn có thể thuần phục hắn thành một con chó trung thành và nghe lời.

“Ngươi có thể hồi sinh, trẫm rất vui, nhưng lời ngươi nói, trẫm rất không thích!” Hai mắt Tần Phong lóe lên một tia hàn quang băng lạnh, uy thế Côn Bằng coi thường thiên hạ tùy theo đó mà bùng phát.

Oanh long long!!

Uy thế Côn Bằng ngút trời như bài sơn đảo hải bùng phát từ trong cơ thể, ngay sau đó thiên địa biến sắc, hư ảnh Côn Bằng khổng lồ bao phủ toàn bộ Vũ Lăng Thánh Địa.

Oa ~~ Hư ảnh Côn Bằng ngẩng đầu rống lên một tiếng, như tiếng gầm gừ trầm thấp từ viễn cổ.

“Uy Long Quân, khủng bố đến mức này!!” Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác trong mắt đầy vẻ kinh hãi, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô tận.

“Thân ngoại hóa thân!!” Trên mặt Lâm Uyên hiện lên vẻ ngạc nhiên, không ngờ người hạ giới lại có thể luyện hóa thân ngoại hóa thân.

Nếu không phải hắn có thể nhìn thấu vòng tuổi trên người Tần Phong, tuyệt đối sẽ nghi ngờ hắn cũng giống mình, là một vị đại lão thượng giới trọng sinh đến Hoang Cổ.

“Chỉ *** khiêm tốn thôi vẫn chưa đủ, đôi khi vẫn phải thích hợp khoe một chút bản thân, để những ngày tháng bình đạm này phát sáng, lấp lánh…” Tần Phong nhìn máy quẹt điểm cấp Thần Thoại trước mắt, lập tức tự thêm cho mình bảy tám cái buff.

“Tên tiểu tử này quả thật là yêu nghiệt!” Trên mặt Lâm Uyên không có thay đổi gì nhiều, nhưng trong lòng lại vô cùng không bình tĩnh.

Đừng thấy hắn là thiên kiêu xếp thứ hai trên Thiên Tư Bảng, nhưng khi bằng tuổi Tần Phong, hắn cũng chỉ mới lĩnh ngộ ra hai cái buff mà thôi.

Oanh long một tiếng!!

Chỉ thấy năng lượng bàng bạc vô tận từ trong cơ thể Lâm Uyên bùng phát, sau đó đạp hư không bay vút lên trời, lợi kiếm trong tay như muốn đè sập hư không.

Uỳnh!

Uỳnh!

Ngay sau đó tiếng kiếm minh chói tai vang vọng trời đất, trong hư không cũng tùy theo đó mà dấy lên những gợn sóng đáng sợ.

“So kiếm với trẫm!!” Ánh mắt Tần Phong lóe lên hàn quang sắc bén, lập tức lấy ra Ma kiếm tổ truyền.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!

Kiếm khí vô tận từ cuối chân trời rơi xuống, càng ẩn chứa một đạo kiếm ý cực kỳ đáng sợ, cả thiên địa cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

“Đây là…” Trong lòng Lâm Uyên không khỏi giật mình, bị Ma kiếm của Tần Phong hấp dẫn.

Mặc dù kiếp trước thời gian hắn phi thăng không dài, nhưng cũng từng nghe nói về truyền thuyết của Tà Đế và Phần Thiên Tiên Đế, trong đó thanh kiếm đeo bên người của Tà Đế chính là một thanh Ma kiếm lóe lên hắc quang quỷ dị.

Nhưng hiện tại không phải lúc xác nhận Ma kiếm, cần phải dốc toàn lực thuần phục Tần Phong mới được.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Lâm Uyên một kiếm chém ra khiến hư không rung chuyển, ẩn chứa khí thế vô thượng với kiếm uy áp chế sơn hà.

“Mạnh thật!!” Tần Phong đối mặt với Uyên Tổng không dám lơ là, lập tức dốc mười hai phần tinh thần.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng lại tự thêm cho mình bảy tám cái buff, như thể nạp hàng nghìn tệ trong game huyền thoại vậy, toàn thân trên dưới lấp lánh hào quang năm màu chói mắt.

“Sao có thể!!” Lâm Uyên trừng lớn mắt, triệt để không bình tĩnh được nữa.

Trước đây Tần Phong thêm bảy tám cái buff đã đủ biến thái rồi, nhưng ai ngờ đó lại vẫn chưa phải cực hạn của hắn, lại tùy tay tự thêm cho mình bảy tám cái buff nữa.

Vãi chưởng!!

Tu luyện giả bình thường, ai có thể lĩnh ngộ nhiều buff đến vậy sao!?

Oanh long long!!

Kiếm của hai bên va chạm dữ dội vào nhau, tiếng nổ vang trời rung đất vang vọng thiên địa, bão năng lượng càng quét tới, như mấy cái nhật tử kia thả mấy quả bom nấm vậy.

“Phụt!!” Lâm Uyên lồng ngực cuồn cuộn dữ dội, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm trọng thương Thiên Tuyển

Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản phái!!" "Vừa lên đã 50 vạn!" Tần Phong lập tức tinh thần lên ngay, lại lần nữa sử xuất Nhất Kiếm Khai Thiên Môn.

"Tên gia hỏa này thật sự là lần đầu làm người à!?" Lâm Uyên cả người lập tức không bình tĩnh được nữa, vội vàng dùng lợi kiếm trong tay chống đỡ công kích.

Đáng tiếc Tần Phong sở hữu Thương Thiên Bá Thể, là một người đàn ông có thể dùng đại chiêu như chiêu đánh thường, có thể chống đỡ một lần, chưa chắc đã chống đỡ được lần thứ hai, lần thứ ba… "Uy Long Quân, khủng bố đến mức này!!" Đệ tử Tây Chu hít một hơi khí lạnh, hoàn toàn kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy Lâm Uyên vừa nãy còn như Bức Vương, bị Tần Phong đánh cho không ngóc đầu lên được, chỉ có thể bị động phòng ngự, ngay cả một chút cơ hội thở dốc cũng không có.

"Đây rốt cuộc là quái vật gì!?" Tâm lý của Lâm Uyên dần bị đánh sập.

Sở hữu mười mấy cái buff gia trì cũng đã đành, lại còn sở hữu Thương Thiên Bá Thể và Tiên Thiên Kiếm Thể, cái *** chết người nhất là tu vi đối phương còn cao hơn hắn.

Cho dù hắn kiếp trước là Tiên Vương cự đầu của thượng giới, đối mặt với loại quái vật này cũng có chút lực bất tòng tâm.

Uỳnh!

Uỳnh!

Tiếng kiếm như sấm, vang vọng trời đất.

Chỉ thấy Ma kiếm trong tay Tần Phong bùng phát một đạo hắc sắc kiếm khí ngút trời, tiếng xé gió sắc bén kèm theo kiếm khí như thủy triều vang vọng thiên địa.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Lâm Uyên lập tức biến đổi, vội vàng sử dụng Âm Dương Ngư Ngọc Bội.

Oanh long long!!

Tiếng nổ chấn động vang vọng thiên địa, những gợn sóng năng lượng không ngừng khuếch tán.

Nhưng lần công kích này Tần Phong lại không nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, chỉ thấy Lâm Uyên như một hắc động, điên cuồng hấp thu năng lượng của Nhất Kiếm Khai Thiên Môn của Tần Phong.

“Vô dụng thôi!” Lâm Uyên cảm giác mình lại được rồi, bắt đầu trang bức nói: “Bản vương sở hữu sức mạnh mà ngươi không thể tưởng tượng nổi, chỉ bằng ngươi là đế vương phàm trần này còn không làm bị thương được bản vương, bây giờ quỳ xuống thần phục bản vương, bản vương có thể tha cho ngươi khỏi chết…” Chưa đợi Lâm Uyên nói xong, Tần Phong đã mất kiên nhẫn ngắt lời.

“Đúng *** là giỏi ra vẻ, xem pháp bảo…!” “Cái gì!!” Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác trong lòng giật mình.

Chương 923

Chỉ thấy Tần Phong không biết từ lúc nào đã lấy ra một Tử Kim Hồ Lô nhỏ, vừa xuất hiện đã khiến thiên địa biến sắc, phía trên còn hiện lên rất nhiều phù văn kim sắc thần bí.

Chỉ cần nhìn từ xa một cái, đã khiến người ta trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô tận.

“Đây là Đại Tiên Thiên Chí Bảo!!” Cả người Lâm Uyên lập tức không bình tĩnh được nữa, trong lòng cũng thốt lên một tiếng “Vãi chưởng”.

Đậu má!

Còn có thể chơi vui vẻ được không vậy!

Đây là Đại Tiên Thiên Chí Bảo trong truyền thuyết mà Đại Đạo thai nghén mấy kỷ nguyên mới có thể sinh ra.

Cũng là thần vật cấp cao phá vỡ cân bằng, cho dù hắn từng là Tiên Vương cự đầu cũng chưa từng sở hữu.

Nhưng hiện tại Tần Phong đế vương phàm trần này, lại sở hữu thần vật cấp bug như vậy!!

Cũng khiến hắn nhất thời hoang mang.

Mình rốt cuộc đang ở tân thủ thôn của phàm gian, hay là đang thách thức chế độ địa ngục ở Tiên giới!?

Không chỉ tuổi còn trẻ đã lĩnh ngộ mười mấy cái buff, còn sở hữu Thương Thiên Bá Thể và Tiên Thiên Kiếm Thể, bây giờ lại còn lấy ra cả Đại Tiên Thiên Chí Bảo trong truyền thuyết.

Đừng nói là boss tân thủ thôn, cho dù Tiên giới cũng không có loại boss này chứ!

“Cái hồ lô này sớm muộn gì cũng là của bản vương!” Trong mắt Lâm Uyên lóe lên vẻ tham lam, sau đó không quay đầu lại mà chọn bỏ chạy.

Cho dù hắn là Tiên Vương cự đầu đã từng, đối mặt với thần vật cấp bug như Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không có dũng khí dám tiến lên chính diện khiêu chiến.

Vì vậy hắn quyết định tạm thời tha cho Tần Phong, chờ đột phá Đại Đế rồi mới đến thu phục hắn làm phó nhân.

Nhưng ngay khi hắn định quay người bỏ chạy, Tần Phong đột nhiên hét lớn một tiếng vào hắn.

“Lâm Uyên, trẫm gọi ngươi một tiếng, ngươi có dám đáp lời không!?” “Hửm!?” Lâm Uyên vô thức dừng bước, não bộ cũng nhanh chóng phân tích.

Tần Phong vì sao lại hét câu nói này với hắn!?

“Chẳng lẽ đây là khẩu quyết sử dụng hồ lô nhỏ!?” Lâm Uyên càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Mặc dù hắn chưa từng sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng cũng biết nó ẩn chứa năng lực thần bí, là bug phá vỡ cân bằng, nên có khẩu quyết sử dụng cũng rất hợp tình hợp lý.

“Nói cách khác, chỉ cần bản vương không đáp lời, thì sẽ không sao!?” Lâm Uyên nghĩ đến đây, vô thức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tần Phong một đạo chỉ quyết đã hoàn thành, càng hướng miệng Tử Kim Hồ Lô nhỏ vào hắn.

Và khi miệng hồ lô nhỏ mở ra, lực hút khủng bố lập tức quét ngang trời đất.

“Vãi chưởng, trúng kế rồi!!” Lâm Uyên không nhịn được buột miệng chửi thề một tiếng, phát hiện mình ăn thiệt thòi vì thiếu văn hóa.

Cái gì mà gọi ngươi một tiếng, ngươi có dám đáp lời không?!

Chẳng qua chỉ là trò kéo dài thời gian để Tần Phong có thể khóa chặt hắn mà thôi!

Hô!

Hô!

Miệng hồ lô nhỏ bằng ngón tay cái, hóa thành hắc động nuốt chửng vạn vật.

“Không hay rồi!!” Trên mặt Lâm Uyên đầy vẻ kinh hãi, lấy hết sức bú sữa muốn chạy trốn.

Đáng tiếc hắn đã bị Tử Kim Hồ Lô nhỏ khóa chặt, bất kể hắn giãy giụa thế nào, cũng không thể thoát khỏi lực hút khủng bố của hồ lô nhỏ, ngược lại còn từng bước bị hút vào trong hồ lô nhỏ.

“Uy Long Quân, khủng bố đến mức này!” Đệ tử Tây Chu hít một hơi khí lạnh.

Cứ tưởng Lâm Uyên là thiên kiêu có thể sánh ngang với Long Quân, nhưng ai ngờ hắn trong tay Long Quân lại không có chút sức phản kháng nào, giống như một tiểu loli yếu ớt dễ dàng đẩy ngã, một mình đối mặt với con chuột già hai trăm cân vậy.

“Vũ Lăng Thánh Địa, xong rồi!!” Vũ Lăng Thánh Chủ và các vị trưởng lão cảm thấy một trận tuyệt vọng.

Cứ tưởng nhẫn nhục gánh vác có thể đổi lấy kế hoạch đuổi sói nuốt hổ, nhưng ai ngờ bọn họ đã đánh giá thấp nghiêm trọng sự khủng bố của Long Quân, chỉ một phân thân thôi đã có thể đánh cho

Lâm Uyên không có chút sức phản kháng nào.

Sau chuyện này… Vũ Lăng Thánh Địa của bọn họ chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận thu phục, căn bản không có quyền nói 'không'!

Oanh long một tiếng!!

Hư không Tây Châu đột nhiên rung chuyển dữ dội, linh khí giữa thiên địa điên cuồng dũng mãnh vào lồng ngực Uyên Tổng.

Chỉ thấy lồng ngực hắn lóe lên một đạo ánh sáng chói mắt, hai con cá lớn một âm một dương tùy theo đó bơi ra, hấp thu linh khí trời đất giúp hắn chống lại lực hút khủng bố của Tử Kim Hồ Lô nhỏ.

"Trẫm đã biết ngay!!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đã biết Thiên Tuyển Chi Tử không dễ giết đến vậy.

"Ngọc bội này có lai lịch gì!?" Lâm Uyên lúc này vừa kinh vừa mừng.

Hắn sao cũng không ngờ, Âm Dương Ngư Ngọc Bội không chỉ có thể giúp hắn trọng sinh, đề thăng tư chất bản thân, mà còn có thể giúp hắn chống lại Đại Tiên Thiên Chí Bảo của Tần Phong, cũng gián tiếp chứng minh ngọc bội này rất có khả năng cũng là một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

"Đây chính là không gian thần bí của Uyên Tổng!?" Ánh mắt Tần Phong nhìn chằm chằm vào lồng ngực đối phương, quả quyết sử dụng thần kỹ Cách Không Thủ Vật.

Chỉ thấy một bàn tay lớn vô hình, xuyên qua lồng ngực của Uyên Tổng, chạm vào một khối ngọc bội mềm mại.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị dùng sức lôi nó ra, Âm Dương Ngư Ngọc Bội lại hóa thành hư vô, xuyên qua bàn tay lớn vô hình của hắn.

“Đinh đông, hệ thống nhắc nhở, cướp đoạt bảo bối của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại thất bại…” “Thất bại?

Chẳng lẽ vẫn là bảo bối đã được ràng buộc?!” Tần Phong tâm trạng lập tức không vui nữa, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử thật sự không nói đạo lý.

“Hắn rốt cuộc là quái vật gì!?” Trong mắt Lâm Uyên đầy vẻ chấn kinh.

Hắn để mắt đến Tử Kim Hồ Lô nhỏ của Tần Phong không sai, nhưng đối phương cũng để mắt đến Âm Dương Ngư Ngọc Bội của hắn.

Cộng thêm chiến lực khủng bố đến mức hoang đường của Tần Phong, khiến hắn vô cớ nảy sinh một loại ảo giác, phát hiện mình không còn là thợ săn cao cao tại thượng nữa, ngược lại đã trở thành con mồi chờ bị làm thịt trong mắt Tần Phong.

Chương 924

“Ở Hoang Cổ, bảo bối trẫm nhìn trúng đều phải mang họ Tần!” Tần Phong vẫn không có ý định từ bỏ, lại đối với hồ lô nhỏ kháp ra một đạo chỉ quyết.

“Núi không chuyển nước chuyển, ngày sau chúng ta còn dài!” Lâm Uyên không có chút do dự nào, quả quyết chọn bỏ chạy.

Mặc dù trong lòng hắn rất không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, bản thân lúc này bị Tần Phong áp đảo toàn diện, nhất định phải nhanh chóng khôi phục tu vi Đế cấp mới được.

“Phì, ai mà ngày sau còn dài với ngươi!” Tần Phong mặt đầy khinh bỉ phun một tiếng, nhìn Lâm Uyên rời đi mà không đuổi theo.

Bởi vì hắn trước đây đã thử mấy lần rồi, đuổi theo Thiên Tuyển Chi Tử đánh không những không thể giết được bọn họ, ngược lại còn dễ dàng kích hoạt vòng hào quang của bọn họ.

“Nhưng mà Uyên Tổng này, quả thật khiến người ta đau đầu!” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm tự nói, nghĩ xem phải sắp xếp kịch bản cho hắn thế nào.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đánh Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại bị trọng thương, nhận được 200 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đánh Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại chạy trốn chật vật, khiến đạo tâm của hắn không ổn định, nhận được 200 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đánh đứt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tổ chức đội ngũ của mình, nhận được một cơ hội rút thưởng!” “Bọn họ chính là đội ngũ chinh chiến chư thiên của Uyên Tổng!?” Tần Phong nhàn nhạt liếc mắt nhìn

Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác, sau đó hô gọi hệ thống sử dụng cơ hội rút thưởng.

Xoẹt một tiếng!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi chuyển động.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng…” "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng Thiên Cương Biến Hóa Thuật!" "Thiên Cương Biến Hóa Thuật: Sau khi học được có thể biến hóa vạn vật trên đời, chim bay thú chạy, hoa cỏ cây cối, côn trùng hung mãnh, nam nữ già trẻ, lớn nhỏ dài ngắn (Chú: Chỉ có Thiên Nhãn mới có thể nhìn thấu ngụy trang biến hóa)." "Thiên Cương Biến Hóa Thuật!?" Tần Phong bất giác sững sờ.

Sau khi xem xong giới thiệu của Hệ thống, phản ứng đầu tiên của hắn là: Từ nay về sau không cần đeo mặt nạ, giả mạo Diệp Thần gieo gió gặt bão trên người mấy cô vợ nhỏ nữa rồi. "Không được, không được!" Tần Phong vội vàng lắc đầu, thể hiện mình là một quân tử chính trực.

Giờ hắn đã học được thuật biến thân lợi hại như vậy, thì nên dùng nó vào chính đạo, giúp đỡ những cô vợ nhỏ thiếu thốn tình cảm đang cô đơn một mình lấy lại tự tin, tuyệt đối không thể dùng nó để làm chuyện xấu. "Tên hôn quân này lại đang nghĩ cái quái gì vậy!?" Tửu Tiên ở một bên cảnh giác.

Trực giác trời sinh của phụ nữ mách bảo nàng, Tần Phong tuyệt đối không phải người đứng đắn, ở bên hắn nhất định phải đề cao cảnh giác gấp mười hai lần mới được.

Lúc này, Tần Phong dường như cảm ứng được Tửu Tiên đang nhìn mình.

Hắn quay đầu nhìn Tửu Tiên một cái, rồi lại quay đầu nhìn Vũ Lăng Thánh Chủ, so sánh dung nhan khuynh thế của hai đại mỹ nhân.

Thế nhưng, Vũ Lăng Thánh Chủ tuy vẫn đi chân trần, che mặt bằng khăn voan, nhưng đã không còn vẻ nữ thần cao cao tại thượng nữa, giữa đôi mày toát lên vẻ mệt mỏi, toàn bộ tinh thần cũng có chút suy sụp, yếu ớt. "Điển ngục trưởng thành quả nhiên chẳng lừa Trẫm, vạn dặm đường dài, kết thúc dưới gót chân!" Tần Phong trong lòng không khỏi cảm khái một tiếng, không kiềm được nhìn về phía ngọc túc của Vũ Lăng Thánh Chủ. "Hắn nhìn qua rồi!" Đôi mắt đẹp của Vũ Lăng Thánh Chủ tránh né, hận không thể tìm một cái khe đất mà chui vào.

Trước đây nàng là một trong những đại mỹ nhân của Hoang Cổ Tây, tự mang khí chất tiên tử không vướng bụi trần, chỉ bằng nhan sắc đã có thể khiến nam nhân thiên hạ phát điên.

Nhưng nàng lại cố chấp không dựa vào nhan sắc mà sống, đọc đủ thi thư, học vấn uyên bác, là một tài nữ tri thức nổi tiếng Hoang Cổ.

Nhưng giờ đây, nàng lại bị Tần Phong vạch trần bộ mặt thảm hại nhất, cứ như bị người ta kéo từ chín tầng trời xuống, hung hăng giẫm vào bùn lầy.

Lớp lọc tiên nữ không vướng bụi trần, tài nữ uyên bác cũng hoàn toàn tan vỡ. "Bái kiến Long Quân!!" Các vị trưởng lão trong lòng kinh hoảng, đều tự giác quỳ xuống.

Không phải bọn họ nhát gan!

Mà là bọn họ nhận ra trước sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào cũng chỉ là công dã tràng. "Thánh chủ tỷ tỷ!" Tần Phong không để ý đến các trưởng lão, ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Trẫm cảm thấy vô cùng nghi hoặc, đều là quỳ xuống, vì sao ngươi thà quỳ trước Lâm Uyên, cũng không muốn quỳ trước mặt Trẫm?

Là cảm thấy Trẫm sẽ bạc đãi ngươi, đi theo Trẫm không đủ ăn sao!?" "Ta..." Vũ Lăng Thánh Chủ há miệng, không biết nên trả lời thế nào. "Long Quân nói đùa rồi!" Đại trưởng lão vội vàng cười xòa nói: "Lần này Lâm Uyên đến quá đột ngột, Thánh chủ vì bảo vệ đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa, bất đắc dĩ mới quỳ trước Lâm Uyên, kỳ thực chúng ta đã sớm thương lượng xong, chuẩn bị chấp nhận sáp nhập vào Đại Tần rồi." "Là như vậy sao!?" Tần Phong vẫn ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Nhưng vì sao Trẫm lại nghe nói, các ngươi muốn chơi trò 'đuổi sói nuốt hổ' với Trẫm, dùng Lâm Uyên để đối kháng với việc sáp nhập của Trẫm!?" "Ngươi..." Khuôn ngọc của Vũ Lăng Thánh Chủ không khỏi run lên, chỉ cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Chuyện này cũng chỉ là lần trước sau khi Lâm Uyên rời đi, nàng và các trưởng lão có thảo luận đơn giản, Tần Phong hắn nghe nói từ đâu vậy chứ!? "Thằng nhãi này đáng sợ quá!!" Các trưởng lão cũng toát mồ hôi lạnh.

Nếu bọn họ không đoán sai, Vũ Lăng Thánh Địa đã bị triều đình cài người thâm nhập, nhất cử nhất động của bọn họ đều nằm trong sự giám sát của Tần Phong. "Làm người thì nên kiêu ngạo, nhưng Trẫm đã cho các ngươi thể diện, thì các ngươi cũng phải biết giữ lấy chứ!" Tần Phong trở mặt nhanh hơn lật sách, ngữ khí đột nhiên lạnh nhạt nói: "Bây giờ Trẫm cho các ngươi thể diện, các ngươi không muốn, ngược lại còn muốn tính kế Trẫm, là coi Trẫm không có tính khí, hay là coi Đại Tần ta dễ bắt nạt!?" "Long Quân, thứ tội!!" Các trưởng lão trong lòng không chịu nổi nữa, sợ hãi vội vàng dập đầu như giã tỏi cầu xin.

Bọn họ không ngờ Tần Phong trở mặt nhanh như vậy, giây trước còn có thể nói cười vui vẻ với ngươi, giây sau đã giáng xuống cuồng phong bão táp, cũng hiểu ra ý nghĩa của 'lôi đình vũ lộ giai là quân ân' rồi. "Một câu thứ tội là xong sao!?" Tần Phong thần sắc lạnh nhạt nhìn Vũ Lăng Thánh Chủ, nhẹ giọng nói: "Thánh chủ tỷ tỷ, ngươi cũng không muốn Vũ Lăng Thánh Địa máu chảy thành sông chứ!?" "Long Quân, chúng ta nguyện ý chấp nhận sáp nhập!" Đôi mắt đẹp của Vũ Lăng Thánh Chủ tràn đầy bi thương.

Cuối cùng vẫn bất đắc dĩ lựa chọn thỏa hiệp, buông xuống tất cả kiêu ngạo quỳ trước mặt Tần Phong.

Nàng biết bây giờ bất kể mình có đồng ý hay không, cũng không thể thay đổi kết cục Vũ Lăng Thánh Địa bị sáp nhập, sinh tử của tất cả mọi người cũng đều nằm trong một niệm của Tần Phong. "Đây chính là khoái lạc của Thiên Tuyển Chi Tử sao!?" Tần Phong không thể không thừa nhận.

Nhìn thấy Vũ Lăng Thánh Chủ quỳ xuống khoảnh khắc đó, trong lòng hắn bỗng nhiên sản sinh một cảm giác thành tựu.

Tuy nhiên hắn bây giờ không có thời gian để trải nghiệm khoái lạc này, nóng lòng muốn dọn trống kho báu của Vũ Lăng Thánh Địa.

Hắn đã nhòm ngó tòa kho báu này bảy tám năm rồi!

Cũng vừa hay có thể dùng những dược liệu này, luyện hóa Vũ Lăng Thánh Địa thành tiên sơn.

Còn về việc sau khi luyện thành có ai gánh lôi kiếp hay không, hắn có thể nói là một chút cũng không lo lắng.

Chỉ cần động tĩnh chiến đấu của hắn và Lâm Uyên vừa nãy, chắc chắn có thể hấp dẫn Tiểu Tam Tam qua đây. "Ách xì!!" Lâm Tam không nhịn được hắt hơi một cái, không biết là ai đang nhắc đến mình. "Ừm!?" Lâm Tam đột nhiên nhíu mày, quay đầu nhìn về hướng Vũ Lăng Thánh Địa.

Hắn lại một lần nữa cảm ứng được đạo kiếm ý xa lạ kia, chỉ là khác với lần trước, lần này kiếm ý của Tần huynh lại cũng ở đó, hơn nữa hai người còn đang xảy ra một trận chiến kịch liệt. "Có thể khiến Tần huynh nổi giận lớn như vậy, kẻ này vừa nhìn đã không phải người tốt!" Lâm Tam lựa chọn tạm thời buông tha Diệp Thần, quay người cấp tốc bay về phía Vũ Lăng Thánh Địa.

Lúc này, Lâm Uyên thấy Tần Phong không đuổi theo, vội vàng dừng lại thở dốc.

Chương 925

"Hô hô!" Lâm Uyên thở hổn hển từng ngụm lớn, cứng miệng nói: "Bản vương lần này đã quá sơ suất, không ngờ Tần Phong lại sở hữu đại Tiên Thiên chí bảo trong truyền thuyết, nhưng hắn cũng chỉ có thể dựa vào đại Tiên Thiên chí bảo để ra oai thôi..." Không đợi Lâm Uyên nói xong, lồng ngực hắn đột nhiên sáng lên.

Chỉ thấy ngọc bội Âm Dương Ngư không ngừng lóe sáng, ngay sau đó Tây Châu bỗng nhiên xuất hiện một đoàn năng lượng, bắt đầu hội tụ về phía lồng ngực Lâm Uyên. "Đây là..." Lâm Uyên nhíu mày nhìn Tây Châu, nhanh chóng bấm ra một đạo chỉ quyết khẽ điểm.

Chỉ thấy hư không phía trước từ từ nứt ra, là một tiểu thế giới độc lập do cường giả khai mở, bên trong không có yêu thú cạm bẫy gì, chỉ có từng gốc thiên tài địa bảo quý hiếm. "Ngươi đúng là một bảo bối mà!" Lâm Uyên vui vẻ xoa lồng ngực.

Hắn đang lo làm sao để nhanh chóng đột phá Đại Đế Cảnh, không ngờ ngọc bội Âm Dương Ngư lại giúp hắn tìm được một tiểu thế giới, bên trong còn có nhiều thiên tài địa bảo quý hiếm như vậy. "Tần Phong, ngươi cứ đợi Bản vương đó!" Lâm Uyên cảm thấy mình lại "lên đỉnh" rồi, ánh mắt sắc bén nói: "Trời rồi sẽ tối, người rồi sẽ thay đổi, ba phần tình, bảy phần dối, ai cũng có một khoảnh khắc huy hoàng, đừng bao giờ coi một khoảnh khắc là vĩnh cửu..." Lúc này, trên Thần Phong Chu.

Sau nhiều ngày tu luyện, Tần Phong cuối cùng cũng chạm đến bình cảnh của bản thân. "Chính là lúc này, phá cho Trẫm!!" Hai mắt Tần Phong chợt mở bừng, xiềng xích trong cơ thể truyền đến một tiếng trầm đục. *Rầm* một tiếng!!

Chỉ thấy xiềng xích trong cơ thể Tần Phong trong nháy mắt bị đánh vỡ, ngay sau đó đế uy đáng sợ càn quét thiên địa, khiến Đại Vận Hà cũng bắt đầu cuộn trào kịch liệt. "Bệ hạ, đột phá rồi!!" Ngự Lâm Quân hai bên bờ kinh hãi, phát hiện khí tức của Tần Phong càng mạnh hơn. "Đại Đế cao giai!!" Tần Phong cảm nhận năng lượng cuộn trào trong cơ thể, lập tức gọi Hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu phí 15 triệu điểm phản phái, thành công đổi được một viên Đại Đế Cảnh Căn Cơ Đan!" Một viên đan dược nuốt xuống, căn cơ lập tức củng cố!

Tần Phong cảm nhận năng lượng dần dần bình ổn trong cơ thể, biết rằng những ngày còn ở nhân gian tác oai tác phúc không còn nhiều nữa. "Cho nên Trẫm phải trân trọng thời gian thôi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, quay đầu nhìn Điềm Điềm bên cạnh.

Vốn tưởng cô bé vừa ngốc vừa ham chơi này sẽ chủ động nhảy ra tiếp tục khiêu chiến "chỗ yếu" của hắn, ai ngờ hắn đã đột phá đến Đại Đế cao giai rồi mà cô bé vẫn còn nằm đó run rẩy.

Ngay lúc này, Tiểu Bạch Bình bên gối Điềm Điềm lóe lên ánh sáng, tựa như đom đóm bay ra hòa vào cơ thể nàng.

Chỉ thấy Điềm Điềm dần dần khôi phục bình tĩnh, người cũng chìm vào giấc ngủ say, ngay sau đó xuất hiện từng đạo phù văn thần bí, lơ lửng quanh thân Điềm Điềm. "Đây là phù văn gì vậy!?" Tần Phong tò mò nhìn các phù văn, có thể cảm nhận được nó phi thường không tầm thường. "Ta còn chưa thua, ta còn chưa thua..." Điềm Điềm lẩm bẩm trong mộng, vẫn cứng miệng không chịu nhận thua. "Được rồi, lần này coi như ngươi 'nằm cũng thắng'!" Tần Phong bật cười lắc đầu, hôn một cái lên trán Điềm Điềm. *Gào!!* Một tiếng rồng ngâm vang vọng thiên địa, nhiệt độ Tây Châu bắt đầu tăng lên. "Vũ Lăng Thánh Địa đến rồi sao!?" Tần Phong khoác vội y phục đứng dậy, giơ tay mở cửa phòng.

Chỉ thấy trên bầu trời phía trước có một con Hỏa Long trắng đang gào thét, dường như muốn đốt cháy cả bầu trời, phía dưới là một nơi như đào nguyên thế ngoại, non xanh nước biếc, tiên khí lượn lờ, giống như một bức tranh thủy mặc khổng lồ. ...

Chuyển cảnh, nhà mẹ Thỏ.

Kể từ khi Tiểu Bạch đánh bại Long Đế, nó đã trở thành Yêu Vương thế hệ mới của yêu tộc.

Để hưởng ứng lời kêu gọi của Yêu Vương thế hệ mới, sau khi nhận được tin tức, các tiểu yêu từ tám phương đổ về, xếp hàng dài tăm tắp để tặng quà cho Tiểu Bạch.

Vốn dĩ yêu tộc bọn họ không có tập tục tặng quà này, từ trước đến nay đều tuân theo quy tắc tự nhiên "cá lớn nuốt cá bé".

Nhưng vị Yêu Vương từng du học Đại Tần này lại nói với bọn họ, đây là kết tinh trí tuệ mấy vạn năm của nhân tộc, phải học cách làm một yêu thú biết nhân tình thế thái.

Mặc dù cũng có yêu thú nghi ngờ Tiểu Bạch, nhưng tất cả đều không ngoại lệ bị nó "siêu độ".

Hơn nữa, con thỏ tiện nhân này còn sở hữu truyền thừa Thiên Sư, chọc giận nó thì cái chết chỉ là khởi đầu mà thôi. *Rầm* một tiếng!!

Một tiểu yêu bị vô tình đá bay, còn làm rơi một cây tiểu thảo màu xanh. "Đây chính là quà ngươi tặng Thỏ ta sao!?" Tiểu Bạch nhặt cây tiểu thảo xanh lên, giọng trẻ con hống hách nói: "Thỏ ta tốt bụng dạy ngươi trí tuệ nhân tộc, ngươi lại dám dùng một cây tiểu thảo trăm năm tuổi để lừa Thỏ ta, ngươi báo đáp Thỏ ta như vậy sao!?" "Đại Vương tha mạng!" Tiểu yêu sợ hãi vội vàng dập đầu nói: "Không phải tiểu yêu cố ý lừa Đại Vương, thực sự là thiên tài địa bảo niên đại cao có hạn, đều đã bị yêu thú khác đào đến dâng cho Đại Vương rồi, cây trăm năm tuổi này là tiểu yêu liều mạng mới cướp được." "Ý ngươi là, lỗi của Thỏ ta sao!?" Tiểu Bạch nheo mắt, quay đầu nói với Long Đế: "Đem nó tống vào đội cảm tử!" "Vâng!" Long Đế còn dám nói gì nữa, chỉ có thể mặc niệm hai phút rưỡi cho tiểu yêu. "Đại Vương tha mạng a!!" Hai tiểu yêu lập tức thành thạo chạy đến, mặc kệ tiểu yêu cầu xin mà kéo nó đi. "Tàn bạo quá!" Các tiểu yêu khác nhìn mà tâm hoảng, không ngừng cầu nguyện mình có thể qua cửa. "Khặc, cái quái gì!" Tiểu Bạch giọng trẻ con hống hách khạc một tiếng, thu cây tiểu thảo vào không gian. "Đại Vương!" Ma Hoàng sững sờ, tò mò hỏi: "Ngài không phải nói, không thích cây linh thảo này sao!?" "Con bò ngu ngốc này biết cái gì!" Tiểu Bạch lý lẽ đầy mình nói: "Đây là trí tuệ nhân tộc, 'Kỷ sở bất dục vật thi vu nhân' ngươi biết không!?" "Ý gì!?" Long Đế và các yêu khác đều xúm lại, như học trò đang nghe thầy giáo giảng kiến thức mới. "Đương nhiên là nghĩa mặt chữ rồi!" Tiểu Bạch hận rèn sắt không thành thép nói: "'Kỷ sở bất dục vật thi vu nhân' có nghĩa là, cho dù là thứ mình không thích, cũng kiên quyết không cho người khác!" "Ồ!!" Chúng yêu lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh, phát hiện quả nhiên là nghĩa mặt chữ.

Ngay lúc này, có tiểu yêu đưa đến tin tức tình báo của Tần Gia, trong đó có tin Tần Hạo bị đánh. "Oa ha ha..." Tiểu Bạch nghe tin Tần Hạo bị đánh, lập tức cười lớn. "Đại Vương vì sao lại cười!?" Chúng yêu đầy mặt nghi hoặc, đồng loạt nhìn về phía Tiểu Bạch. "Thỏ ta cười tên nhóc Tần Hạo ngu xuẩn!" Tiểu Bạch nhảy lên đầu Long Đế, đứng từ trên cao, giọng trẻ con nói: "Thân là thống soái Đại Tần, lại vì một tên cặn bã mà bất chấp đại cục, bây giờ bị đánh nằm liệt giường, chính là cơ hội tốt để chúng ta tấn công." "Có lý!!" Chúng yêu phấn khích, nóng lòng muốn đi tàn sát. "Chúng yêu nghe lệnh!" Tiểu Bạch đột nhiên nghiêm túc nói: "Lần này phàm là yêu thú từ Sinh Tử Cảnh trở lên đều xuất chiến, nhớ kỹ, tác chiến đại binh đoàn, quân kỷ phải nghiêm!" "Quân kỷ!?" Chúng yêu bất giác sững sờ, nghiêm trọng nghi ngờ mình nghe lầm.

Đại quân yêu tộc của bọn họ đều do một đám yêu thú khát máu tạo thành, chỉ biết nghe lệnh mà xông lên, khi nào thì có cái thứ gọi là quân kỷ này chứ. "Thật TM sống lâu mới thấy!" Ma Hoàng không nhịn được lẩm bẩm: "Dám bắt một lũ súc sinh đi tuân thủ quân kỷ!" "Ngươi lẩm bẩm cái gì!?" Tai dài của Tiểu Bạch động đậy, ánh mắt nhìn về phía Ma Hoàng. "Lão Ngưu ta nói Đại Vương cao kiến!!" Ma Hoàng sợ hãi cả người cứng đờ, trong ánh mắt toát ra hai chữ chân thành. "Ừm!" Tiểu Bạch lộ ra nụ cười hài lòng, sau đó mặt nghiêm túc nói: "Tất cả các ngươi hãy nhớ kỹ cho Thỏ ta, chiến dịch lần này, Thỏ ta không quan tâm đến được mất của từng con yêu thú, đánh chính là một trận khí thế, phải để nhân tộc cảm nhận được sự cường đại của yêu tộc ta biết không!?" "Vâng!!" Chúng yêu đồng thanh hô lớn, đã nóng lòng không đợi được nữa.

Chương 926

"Ai!!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh không nhịn được thở dài một tiếng.

Phát hiện Tiểu Bạch quả không hổ là con thỏ do Long Quân đích thân nuôi lớn, hoàn toàn kế thừa tính cách cùng binh độc vũ, duy ngã độc tôn của Long Quân, thậm chí còn có phần hơn. "Đây thật sự là bảo bối Thỏ nhà ta sao!?" Mẹ Thỏ thần sắc hoảng hốt đứng ở không xa.

Nhớ lúc Tiểu Bạch vừa trở về, trong lòng nàng không biết kiêu ngạo đến mức nào, cảm thấy trong nhà có một con thỏ văn hóa du học trở về, nhưng bây giờ càng nhìn càng thấy nó giống con thỏ lưu manh chuyên đi gây rối bên ngoài...

Vũ Lăng Thánh Địa.

Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đang luyện khí, phóng ra Tam Đại Thần Hỏa hóa thành Bạch Long.

Mặc dù thân ngoại hóa thân của Tần Phong có thể sử dụng Tam Đại Thần Hỏa, nhưng lại không có thể chất Tiên Thiên Đại Viên Mãn thuộc tính Hỏa của bản thể.

Vì vậy, dù có kinh nghiệm luyện chế Bồng Lai Tiên Sơn, cũng không thể tự mình luyện chế ra tòa tiên sơn thứ hai, chỉ có thể đơn giản rèn luyện hình dạng sơ khai bên ngoài tiên sơn.

Nhưng may mắn là bản thể của hắn sắp đến, có thể hoàn thành kỹ thuật cốt lõi tiếp theo. "Nỗ lực trước thiên phú chẳng đáng một xu!" Trong đôi mắt đẹp của Tửu Tiên tràn đầy vẻ chấn động, không dám tin con người có thể yêu nghiệt đến mức độ này.

Khi các Luyện Khí Sư khác còn đang vắt óc suy nghĩ cách luyện chế một món thần binh, Tần Phong lại lấy thiên địa làm lò, luyện hóa cả Vũ Lăng Thánh Địa. "Thiên phú như thế này, quả thực yêu nghiệt!" Đôi mắt đẹp của Vũ Lăng Thánh Chủ mất đi quang trạch, cả người cũng hiện lên vẻ tiều tụy.

Mặc dù cảnh tượng Tần Phong luyện chế tiên sơn vô cùng chấn động, nhưng nếu đem biệt thự của nhà ngươi sung công để luyện chế, sau đó còn không bồi thường một chút nào, tin chắc bất kể ai cũng sẽ không vui vẻ nổi. "Thánh chủ!" Đại trưởng lão thần sắc ủ rũ nói: "Hoàng giá của Long Quân sắp đến rồi, chúng ta nên ra nghênh đón." "Ta không đi!" Vũ Lăng Thánh Chủ ủy khuất hừ một tiếng.

Ban đầu nàng tốn nhiều công sức như vậy để dùng một cái bao tải ma quỷ bắt Tần Phong về, chính là để đầu tư vào hắn, đợi hắn tương lai thành công vang danh rồi che chở Vũ Lăng Thánh Địa.

Nhưng hắn thì hay rồi!!

Không chỉ ép mình quỳ trước mặt hắn, còn muốn tự tay phá hủy Vũ Lăng Thánh Địa.

Cứ như một thư sinh sau khi đỗ trạng nguyên, không chỉ ép viện trưởng quỳ trước mặt mình, còn tự tay phá hủy học viện, dùng từ "khi sư diệt tổ" để hình dung cũng không quá đáng. "Thánh chủ!" Nhị trưởng lão vội vàng nhắc nhở: "Long Quân người này rất sĩ diện, ngài không đi tức là đánh vào mặt hắn, chọc giận hắn, kẻ xui xẻo chỉ là chúng ta thôi!" "Ta, ta biết rồi!" Vũ Lăng Thánh Chủ ủy khuất nắm chặt bàn tay nhỏ bé, không cam tâm cứ thế bị Tần Phong chèn ép.

Trước tiên đi giày cỏ, rồi mới đi giày rồng!

Trước tiên làm cháu, rồi mới làm gia!

Nàng nhất định sẽ lấy lại Vũ Lăng Thánh Địa!! ...

Chuyển cảnh, trên Thần Phong Chu.

Tần Phong đứng ở mũi thuyền, nhiệt lãng đón thẳng vào mặt.

Chỉ thấy Vũ Lăng Thánh Địa phía trước bị ngọn lửa trắng bao phủ, nhiệt độ cao chói chang cũng khiến hư không vặn vẹo, thậm chí ngay cả Đại Vận Hà chảy qua đây cũng bị nung khô. "Bệ hạ, nóng quá a!" Tiểu Hương phì phì thè chiếc lưỡi hồng nhỏ, không quên giúp Tần Phong quạt gió. "Đúng là nóng thật, nước cũng khô cạn rồi!" Tần Phong nhìn con sông khô cằn phía trước, chỉ có thể điều khiển Thần Phong Chu bay lơ lửng trên không. "Bệ hạ, người thật sự tính bây giờ luyện chế tòa tiên sơn thứ hai sao!?" Tử Diên đầy mặt lo lắng đến bên Tần Phong, nhớ lại cảnh tượng luyện chế Bồng Lai Tiên Sơn lần trước.

Mặc dù cuối cùng đã thành công chống đỡ chín đạo lôi kiếp, nhưng Vũ Lăng Thánh Chủ và những người đến giúp đỡ đều bị trọng thương, đặc biệt là Lâm Tam và Tần Hạo còn suýt chút nữa bị lôi kiếp đánh chết.

Bây giờ Lâm Tam và Tần Hạo đều không có ở bên cạnh, cũng có nghĩa là không có ai giúp đỡ gánh lôi kiếp nữa rồi. "Không cần lo lắng!" Tần Phong vẻ mặt nhẹ nhõm nói: "Lần đầu lạ, lần sau quen, luyện chế tiên sơn rất đơn giản, chỉ cần như thế này, rồi như thế kia, cuối cùng như thế này là được rồi." "Ách..." Tử Diên tức thì đầy đầu vạch đen.

Thật sự muốn lớn tiếng hỏi Tần Phong, có biết mình đang nói cái gì không.

Ngay lúc này, hai bên bờ Đại Vận Hà xuất hiện một đám nam nữ, thấy Tần Phong liền lập tức la hét. "Là Long Quân, là Long Quân!!" "Hắn đến rồi, hắn đến rồi, Long Quân đến rồi!" "Long Quân, Long Quân, đệ nhất cường giả đương thời!!" "Long Quân, nhìn ta, nhìn ta, ta nguyện ý vào cung làm nô làm tỳ cho người!" "..." Trong khoảnh khắc nhìn thấy Tần Phong, hiện trường mất kiểm soát.

Chỉ thấy có người lớn tiếng la hét, có người nước mắt lưng tròng, lại có người ngất xỉu, thậm chí còn có người lớn tiếng hô là con của Tần Phong bị thất lạc nhiều năm, hỏi có nhớ cô quả phụ nhà ai không. "Bọn họ đang hoan nghênh Bệ hạ sao!?" Trong mắt đẹp của Tử Diên ánh lên một tia nghi hoặc.

Tần Phong bây giờ hoành hành giang hồ, tru diệt thế gia, diệt người chín tộc, đào Đại Vận Hà, bao che thân tộc, từ trước đến nay không lên triều... có thể nói là đã kéo max chỉ số hôn quân và bạo quân rồi.

Ra ngoài không bị người ta ném trứng gà thối đã tạ ơn trời đất rồi, làm sao có thể có nhiều người chạy đến hoan nghênh hắn như vậy chứ!? "Đương nhiên, mắt quần chúng là sáng như tuyết!" Tần Phong vẻ mặt tự tin nói: "Trẫm là thánh quân yêu dân như con, được nhân dân yêu mến là hợp tình hợp lý." Nói xong, Tần Phong vẫy tay chào mọi người, khiến cả trường lại một lần nữa sôi trào. "Bệ hạ, lợi hại quá!" Tiểu Hương đôi mắt đẹp tràn đầy sùng bái, đối với Tần Phong căn bản không thể tự thoát ra được. "Yêu dân như con!?" Cái đầu nhỏ của Tử Diên đầy dấu hỏi, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. "Bái kiến, Long Quân!" Vũ Lăng Thánh Chủ dẫn theo một đám người, rất không tình nguyện quỳ xuống nghênh đón. "Quỳ càng ngày càng thành thạo rồi!" Tần Phong nắm tay nhỏ của Tử Diên xuống thuyền, đứng từ trên cao nhìn Vũ Lăng Thánh Chủ.

Không thể không nói!

Khoái lạc của Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không giống!

Đem nữ thần từng không vướng bụi trần kéo xuống thần đàn, rồi giẫm nát tất cả kiêu ngạo và tôn nghiêm của nàng, khiến mình có một cảm giác thành tựu và thỏa mãn khó tả. "Sau này phải ít chơi với Thiên Tuyển Chi Tử thôi, Trẫm đều bị bọn họ làm hư rồi!" Tần Phong trong lòng không ngừng tự nhủ, phải làm một quân tử chính trực theo Nho gia. *Ong!

Chương 927

Ong!* Tiếng kiếm minh trong trẻo đột nhiên vang lên, khiến hư không Tây Châu chấn động.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang xé rách bầu trời mà đến, chính là Tiểu Tam Tam từ xa vội vã chạy đến. "Tiểu Tam Tam đến rồi!" Tần Phong vội vàng buông tay nhỏ của Tử Diên ra, nhanh chóng đuổi theo Tiểu Tam Tam. "Lâm Tam sao lại ở đây!?" Tử Diên đầy mặt nghi hoặc nhìn hai người, luôn cảm thấy mình hình như hơi thừa thãi. "Cái này là..." Lâm Tam vừa mới hạ xuống đất, trong lòng đã hối hận.

Lôi kiếp luyện chế tiên sơn lần trước vẫn còn rõ mồn một, bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy gan run, nếu sớm biết Tần Phong đang ở đây luyện chế tiên sơn, đánh chết hắn cũng sẽ không chủ động chạy đến. "Mình có nên giả vờ như chưa từng đến không!?" Lâm Tam lẩm bẩm một tiếng, trong lòng bắt đầu nổi trống rút lui. "Lâm huynh!!" Ngay khi Lâm Tam định bỏ chạy, Tần Phong một tay tóm chặt lấy hắn. "Tần huynh, đã lâu không gặp a!" Lâm Tam lộ ra nụ cười rất miễn cưỡng, biết mình không thể tránh khỏi rồi.

Chuyển cảnh – hai bên bờ Đại Vận Hà lúc nãy, đám nam nữ đang la hét.

Sau khi thấy Tần Phong đi đuổi Lâm Tam, bọn họ đồng loạt chạy đến trước mặt Thiên Quân và Vạn Mã. "Đừng chen lấn, từng người một!" Thiên Quân mở miệng kêu: "Màn biểu diễn vừa rồi của các ngươi, chúng ta đều đã thấy rồi, la hét được 10 linh thạch, la hét + chảy nước mắt được 20 linh thạch, la hét + chảy nước mắt + ngất xỉu được 30 linh thạch." "Sau này có việc gì lại tìm chúng ta nha!!" Đám nam nữ đều kích động, không ngờ linh thạch dễ kiếm như vậy.

Có người lớn tiếng hỏi: "Vừa nãy ta xông lên hô thêm mấy câu với Bệ hạ, cái này có thể cho bao nhiêu linh thạch a!?" Vạn Mã giơ tay từ chối nói: "Tự ý thêm kịch không tính..." "Vãi chưởng, còn có thể chơi như vậy sao!?" Nội tâm Tam Lộng Đại Sư chấn động mạnh, không ngờ còn có thể bỏ tiền mua fan.

Không được!

Chiêu này hắn phải học!

Là Quốc sư khai quốc của Đại Tần, ra ngoài mà không có fan thì làm sao mà được! "Mở mang tầm mắt!" Mộc Tú cũng vẻ mặt kinh ngạc, nội tâm lâu ngày không thể bình tĩnh.

Vốn tưởng thủy quân của Thiên Quân và Vạn Mã đã đủ lợi hại rồi, không ngờ bọn họ còn có các nghiệp vụ mở rộng khác. "Không trách bọn họ mỗi người đều sở hữu hai món thần khí!" Trong mắt Nhậm Hoàn đầy vẻ đố kỵ, cũng muốn sở hữu hai món thần khí.

Nhưng mà, đội ngũ chuyên nghiệp của Tần Phong nhân tài quá nhiều, hắn từ khi gia nhập vào, liền không có một thành tích nào đáng để khoe khoang.

Mấy người ban đầu theo Tần Phong bên cạnh, Mộc Tú thành Quốc công, Tam Lộng Đại Sư thành Quốc sư, Lão Tề làm Tướng quân, chỉ có hắn vẫn chưa làm được quan chức gì. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư một tay niệm một tiếng Phật hiệu, ôm Tử Kim Bát Vu nhích lại gần Nhậm Hoàn. "Ách..." Nhậm Hoàn tức thì đầy đầu vạch đen, phát hiện con lừa ngốc kia quá đắc ý rồi.

Từ khi có được món thần khí thứ hai, liền ngày nào cũng ôm Tử Kim Bát Vu trong tay, cứ như sợ người khác không biết hắn có hai món thần khí vậy. "Quốc sư, hạ quan có việc muốn thỉnh giáo!" Trần Tổ lật đật chạy đến thỉnh giáo, thành thạo ném nhẫn trữ vật vào bát Vu. "Trần đại nhân, ngươi với Phật ta có duyên!" Tam Lộng Đại Sư lộ ra nụ cười hòa ái, một tay chắp về phía Trần Tổ hành một lễ Phật. "Không dám giấu Quốc sư!" Trần Tổ vẻ mặt thành kính, mở miệng thỉnh giáo: "Sau khi vụ án Tần Uy kết thúc, Bệ hạ ban cho hạ thần thần khí Chiêu Hồn Phiên, nhưng hạ quan luôn cảm thấy thụ sủng nhược kinh, muốn báo đáp ân tri ngộ của Bệ hạ, xin hỏi Đại sư, hạ quan phải làm thế nào mới có thể giúp Bệ hạ gánh vác thêm một chút!?" "Thụ sủng nhược kinh!?" Nhậm Hoàn không nhịn được đảo mắt khinh bỉ.

Rõ ràng là muốn tranh công, giành được món thần khí thứ hai, nhưng lại nói ra vẻ thanh tao thoát tục như vậy, cái gì mà thụ sủng nhược kinh, cái gì mà báo đáp ân tri ngộ, cái gì mà gánh vác thêm một chút. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư vẻ mặt khâm phục nói: "Trần đại nhân, quả là một vị quan tốt trung quân ái quốc a!" "Quốc sư quá khen rồi!" Trần Tổ cẩn mang khiêm hư đạo: "Hạ quan thân là Hình Bộ Thượng thư, những việc này đều là phận sự của hạ quan." "Ngươi đến muộn rồi, e rằng không thể gánh vác được nữa!" Mộc Tú ở một bên đả kích nói: "Bệ hạ chúng ta có tật xấu thích sưu tầm, hiện tại muốn nhất là tập hợp đủ năm tòa tiên sơn, cho nên cái thiếu nhất là tiền, nhưng giang hồ có Lão Tề, thế gia có Quang Thiên, thuế vụ có Lý Cực...

Hình Bộ của các ngươi hình như không có chỗ nào để kiếm chác cả." "Cái này..." Trong mắt Trần Tổ tràn đầy thất vọng, cảm giác món thần khí thứ hai treo lơ lửng rồi.

Nếu không phải vụ Tần Uy lần trước làm ầm ĩ quá lớn, e rằng hắn ngay cả Chiêu Hồn Phiên cũng không xứng có được chứ!? "Trần đại nhân, đừng vội, ngươi với Phật ta có duyên!" Tam Lộng Đại Sư trừng mắt nhìn Mộc Tú một cái, sau đó thần tình trang nghiêm nói: "Chính cái gọi là 'ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục', chỉ cần Trần đại nhân có dũng khí xuống địa ngục, Hình Bộ vẫn có thể giải ưu cho

Bệ hạ." "Quốc sư, xin dạy ta!" Trần Tổ vội vàng quỳ xuống, như một tín đồ thành kính. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư niệm một tiếng Phật hiệu nói: "Mặc dù Bệ hạ đã diệt chín tộc của chín đại thế gia, nhưng Hoang Cổ vẫn còn không ít thế gia, bọn họ ước thúc đệ tử trong nhà, sợ bị Bệ hạ tìm được cớ diệt cửu tộc, còn nhao nhao xây dựng Tụ Linh Trận, nghe nói chi phí chỉ mười mấy vạn linh thạch, bách tính đưa mấy linh thạch là có thể vào tu luyện." "Đây là hành động thiện lương a!" Trần Tổ thần sắc bất giác sững sờ, không hiểu Quốc sư có ý gì.

Cái gọi là Tụ Linh Trận chính là có thể tụ tập linh khí, tu luyện bên trong có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện rất nhiều.

Mà triều đình để kịp thời bổ sung máu tươi mới, sẽ xây dựng Tụ Linh Trận ở các nơi để tuyển chọn nhân tài, bây giờ các đại thế gia chủ động giúp đỡ xây Tụ Linh Trận, bất kể đặt vào triều đại nào cũng là thiện cử. "Thiện cử thì là thiện cử, nhưng tự ý xây dựng cũng là sự thật!" Tam Lộng Đại Sư thần sắc trang nghiêm nói: "Bây giờ bọn họ không chỉ tự ý xây dựng, còn muốn thu phí, hoàn toàn là kiếm chuyện gây sự, căn bản không hề để luật pháp Đại Tần ta vào mắt, Hình Bộ các ngươi lẽ nào không nên quản!?" "Đa tạ Quốc sư, chỉ điểm mê tân!" Trần Tổ trong nháy mắt đã hiểu ra, vội vàng quỳ xuống dập đầu.

Nếu không phải có Tam Lộng Đại Sư nhắc nhở, còn không biết thế gia lại đáng ghét như vậy!

Bọn họ không chỉ kiếm tiền của "a công", lại còn muốn kiếm danh tiếng của "a công"!

Quan trọng là bọn họ còn phạm vào đại kỵ của "a công"!

Phải biết rằng, "a công" xây một Tụ Linh Trận không chỉ có thể báo lên hơn trăm vạn linh thạch, phí duy trì hàng năm cũng có thể có mười mấy vạn linh thạch, nhưng bây giờ bọn họ chỉ mười mấy vạn đã làm xong rồi.

Chuyện này, nhất định phải giải ưu cho Bệ hạ! "Vãi chưởng, cái này cũng có thể sao!?" Nhậm Hoàn ở một bên hoàn toàn sững sờ, phát hiện mình căn bản không thể hòa nhập được.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng có chút không vui.

Lần trước ba người đi Tần Hoài Hà, toàn bộ là hắn trả tiền!

Nhưng bây giờ Tam Lộng Đại Sư có cơ hội lập công lại không nói trước cho hắn, ngược lại lại nói cho Trần Tổ, vị Hình Bộ Thượng thư này, thực sự là quá không đủ nghĩa khí rồi! "Ngươi đừng nghĩ nữa!" Mộc Tú mở miệng nói: "Con lừa ngốc vừa nãy đã nói rồi, 'ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục', ngươi có dũng khí xuống địa ngục không!?" "Dũng khí xuống địa ngục!?" Nhậm Hoàn chợt bừng tỉnh.

Mặc dù Trần Tổ có được Chiêu Hồn Phiên do Bệ hạ ban cho, nhưng cũng gánh trên lưng cái nồi đen của Tần Uy, mỗi ngày đều bị người ta hỏi thăm tổ tông mười tám đời, thậm chí ngay cả tổ phần cũng suýt chút nữa bị người ta đào lên.

Bây giờ chuyện này nhìn có vẻ có thể giải ưu cho Bệ hạ, nhưng bất kể nhìn thế nào cũng là một cái nồi đen lớn. "Yên tâm!" Tam Lộng Đại Sư bắt đầu "vẽ bánh": "Chúng ta là huynh đệ tốt cùng chung hoạn nạn, sau này có cơ hội lập công tốt, bần tăng nhất định sẽ nhắc nhở nhân huynh." "Không nói gì nữa, tối nay ta bao!" Nhậm Hoàn cảm động nước mắt lưng tròng, biểu thị tất cả đều ở Tần Hoài Hà. "Nhân huynh, hào sảng!!" Ba người lập tức vui vẻ, khoác vai bá cổ đi về phía Tần Hoài Hà.

Chương 928

Lúc này, nhiệt độ Vũ Lăng Thánh Địa tiếp tục tăng cao.

Nếu đi vệ sinh ở bên cạnh, chín tờ giấy dùng để lau mồ hôi, một tờ dùng để lau mông. "Đúng là nóng thật!" Tần Phong giơ tay khẽ điểm vào hư không.

Chỉ thấy một tấm khiên năng lượng bỗng nhiên xuất hiện, bao phủ hắn và Tiểu Tam Tam, cũng ngay lập tức cách ly những luồng nhiệt nóng rực bên ngoài ập đến. "Ai!" Lâm Tam uể oải thở dài một tiếng.

Vốn tưởng Tần Phong gặp phải nguy hiểm gì, ai ngờ đến nơi mới phát hiện hắn đang luyện chế tòa tiên sơn thứ hai.

Điều chết người nhất là, Tần Hạo lại không có ở đây! "Lâm huynh, gặp được ngươi thật là quá vui rồi!" Tần Phong vui vẻ cười lên, giơ tay búng một cái. *Tách* một tiếng!

Nguyệt Hi và Phong Tình hai nữ nhanh chóng tiến lên, trước tiên lấy ra hai tấm bồ đoàn trải xuống đất, rồi lại lấy ra một cái bàn trà nhỏ, bày đầy chén đĩa lên trên. "Hắc hắc!" Lâm Tam miễn cưỡng cười một tiếng nói: "Tần huynh, tòa tiên sơn thứ hai của ngươi khi nào thì luyện thành a!?" "Chuyện này không vội!" Tần Phong đích thân giúp Lâm Tam chọn một chén, sau đó rót đầy nước nói: "Lâm huynh, đến đây, trước tiên uống một chén nước lọc bổ bổ thân thể..." "Nước trắng!?" Lâm Tam ngơ ngác nhìn ly nước trắng, nghi ngờ tình cảm giữa hai người có phải đã nhạt phai rồi không.

Chưa nói đến tình cảm của bọn họ sâu đậm đến mức nào, cho dù là bạn bè bình thường gặp mặt, cũng chẳng có chuyện uống nước trắng để tẩm bổ chứ!? "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trêu chọc Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 5 vạn điểm Phản

Phái!" "Nước trắng ngon, nguyên chất nguyên vị!" Tần Phong đẩy ly nước trắng đến bên Lâm Tam, còn mình thì lấy trà ra pha lại.

Trà này không phải trà bình thường, mà là ngự trà cống phẩm của Đại Tần! "Ta tin ngươi là quỷ!" Lâm Tam không nhịn được đảo mắt khinh bỉ, bước tới giật lấy ngự trà.

Chỉ nhấp một ngụm đơn giản, đã khiến tinh thần chấn động, phảng phất cảm ứng được pháp tắc giữa trời đất, tu vi cũng có chút lung lay. "Học theo ai thế!?" Tần Phong lập tức ngớ người.

Tiểu Tam Tam ngày xưa tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí, không ngờ bây giờ lại học được cách cướp đồ của người khác. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!" "Trẫm làm hư y á!?" Tần Phong lập tức không vui, cảm thấy Hệ Thống đang vu khống người tốt. "Tần huynh!" Lâm Tam uống trà xong sảng khoái tinh thần, không nhịn được hỏi: "Ta bây giờ vô cùng tò mò, ngươi đã làm thế nào để thuyết phục Vũ Lăng Thánh Chủ, khiến nàng đồng ý giao ra Vũ Lăng Thánh Địa vậy!?" "Thật ra trẫm cũng chẳng làm gì!" Tần Phong nghiêm túc phán xét: "Là Thánh Chủ tỷ tỷ chủ động tới tìm trẫm, nói nàng ấy thầm mến trẫm đã lâu, muốn dùng Vũ Lăng Thánh Địa làm của hồi môn vào hậu cung làm phi, trẫm thấy thái độ của nàng thành khẩn nên miễn cưỡng đồng ý." "Chủ động!?" Lâm Tam ngây người quay đầu nhìn về phía Vũ Lăng Thánh Chủ.

Thấy đối phương đang nghiến răng nghiến lợi nhìn Tần Phong, như thể hận không thể cắn chết Tần Phong, hoàn toàn chẳng tìm thấy chút nào cái vẻ chủ động mà Tần Phong nói. "Ai!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài: "Năm giác quan đẹp trai của trẫm, chính là khởi đầu cho tội lỗi của các muội tử mà!" "Ách..." Nguyệt Hi không nhịn được đảo mắt, thực sự không chịu nổi sự tự luyến của Tần Phong. "Chủ nhân nói đúng!" Phong Tình gật gật cái đầu nhỏ, tỏ vẻ vô cùng đồng tình.

"Thôi được rồi!" Lâm Tam vội vàng uống một ngụm trà, bình tĩnh lại tâm trạng muốn chửi thề, sau đó lảng sang chuyện khác nói: "Tần huynh, ta thấy ngươi vẫn nên gọi Tần Hạo đến thì hơn, ta sợ một mình ta không chịu nổi." "Không sao cả!" Tần Phong vẻ mặt điềm nhiên nói: "Trẫm sẽ ra tay!" "Như vậy thì tốt quá!" Lâm Tam nghe Tần Phong nói sẽ ra tay, lòng cũng vô cớ bình tĩnh lại.

So với Tần Hạo cái đồ hàng khuyến mãi của Tần gia, y càng nguyện ý tin tưởng Tần Phong cái đồ hàng chính phẩm này hơn. "Ừm!?" Nguyệt Hi đứng sau Tần Phong, đôi mắt đẹp tràn đầy nghi hoặc.

Từ khi nàng đi theo Tần Phong, chưa từng thấy Tần Phong tự mình chống đỡ Lôi Kiếp, cho dù bản thân nàng có thực lực chống đỡ Lôi Kiếp, cũng đều là đi tìm kẻ ngốc để chịu trận.

Nhưng bây giờ Tần Phong lại nói sẽ tự mình ra tay, khiến nàng cảm thấy vô cùng không chân thực.

Trừ phi linh hồn chơi lén của hắn lại thức tỉnh rồi, chịu trận Lôi Kiếp là để tính toán âm mưu gì đó, hoặc đang mưu tính kế hoạch lớn gì đó, nếu không hắn không thể đích thân chịu trận Lôi Kiếp được.

Ầm ầm ầm!!

Mặt đất đột nhiên chấn động dữ dội, những vết nứt đáng sợ nhanh chóng lan tràn.

Vũ Lăng Thánh Địa vốn dĩ như thế ngoại đào nguyên, cũng bị ngọn lửa trắng bao trùm hoàn toàn, biến thành từng ngọn núi lửa trắng xóa. "Gần như là đến lúc trẫm ra tay rồi!" Tần Phong đặt chén trà trong tay xuống, nhanh chóng xông vào biển lửa. "Lùi, nhanh lùi lại!!" Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác kinh hãi, vội vàng bảo các đệ tử lùi lại.

Chỉ thấy Tần Phong sau khi xông vào trong biển lửa ngút trời, từng đạo phù văn vàng vọt thẳng lên trời, Vũ Lăng Thánh Địa cũng bắt đầu từ từ bay lên.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời vốn trong xanh vạn dặm đột nhiên mây đen giăng kín, vô tận lôi đình hóa thành lôi long gầm thét, như thể muốn xóa sổ toàn bộ Hoang Cổ khỏi chư thiên vạn giới vậy. "Lôi Kiếp khủng khiếp quá!!" Các đệ tử Tây Chu sắc mặt tràn đầy kinh hãi, có cảm giác bị tử vong bao phủ. "Đến rồi!!" Vũ Lăng Thánh Chủ ngẩng đầu nhìn Lôi Kiếp.

Mặc dù nàng đã không phải lần đầu đối mặt, nhưng trong lòng vẫn mãi không thể bình tĩnh. "Long Quân quả nhiên là yêu nghiệt!!" Tửu Tiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Biết Tần Phong thực lực càng mạnh, việc đưa Hiếu Bách Hợp về càng khó khăn. "Đến rồi sao!?" Lâm Tam sắc mặt ngưng trọng nhìn Lôi Kiếp, từ từ rút Vô Trần Kiếm của mình ra.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Lôi Kiếp dường như đã tích lực xong, lôi long gầm thét liền giáng xuống. "Đến đây!" Lâm Tam không hề sợ hãi, cầm kiếm nghênh đón.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên trong hư không, đụng độ dữ dội vào nhau.

Lập tức đất rung núi chuyển, phong bạo quét sạch thiên địa, hư không bắt đầu chấn động kịch liệt, từng đạo gợn sóng cũng nhanh chóng khuếch tán ra. "Ai mà dũng mãnh thế!?" Các đệ tử Tây Chu trong lòng giật thót, vội vàng ngẩng đầu tìm kiếm vị dũng sĩ đó.

Chương 929

Chỉ thấy Lâm Tam chật vật đứng trong hư không, toàn thân bị sét đánh có chút cháy, quanh người còn có rất nhiều tia lôi quang chưa tan hết, tiếp tục gây ra thương tổn kéo dài cho y. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại chống Lôi Kiếp, khiến y bị trọng thương, nhận được 100 vạn điểm Phản Phái!" "Lâm huynh, ta lại đến rồi!" Tần Phong hô lớn một tiếng, tiếp tục bấm tay kết quyết.

Ầm ầm ầm!!

Lôi Kiếp dường như bị hành vi tìm người thế mạng này chọc giận, uy thế lập tức bùng nổ gấp mười mấy lần không chỉ, vô tận lôi đình lại hóa thành lôi long gầm thét giáng xuống. "Đến đây!!" Lâm Tam ánh mắt sắc bén đáp lại, ngay sau đó liền bùng phát Hạo Nhiên Chính Khí. "Y là Lâm Tam của Tạo Hóa Tiên Cảnh, Lâm sư huynh!!" Các đệ tử Tây Chu nhao nhao kinh hô, cuối cùng cũng biết là vị dũng sĩ nào.

Mặc dù Lâm Tam từ Bách Niên Đệ Nhất Kiếm, biến thành Thiên Hạ Đệ Nhị Kiếm, nhưng đây chỉ là so với Long Quân yêu nghiệt ngàn vạn năm khó gặp, trong mắt bọn họ y vẫn là tồn tại cao không thể với tới.

Ong!

Ong!

Một điểm Hạo Nhiên Khí, ngàn dặm gió thổi!!

Chỉ thấy Hạo Nhiên Chính Khí khủng bố từ trong cơ thể Lâm Tam bùng phát ra, Vô Trần Kiếm trong tay như cầu vồng kinh thiên chiếu rọi bầu trời, kiếm thế mênh mông vô tận khiến cả thiên địa chìm xuống, từng mặt trời mặt trăng sao trời không ngừng giao thế giữa trời đất. "Thằng nhóc này tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí bao nhiêu năm rồi!?" Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác sắc mặt biến đổi, đều bị kiếm của Lâm Tam làm cho kinh ngạc.

Nếu chỉ luận về thành tựu kiếm đạo, thì Lâm Tam thực ra đã sớm vượt qua Tần Phong, chỉ là Tần Phong cái tên yêu nghiệt này không giảng đạo lý, đã tiến hóa thành chiến sĩ lục giác không có điểm yếu nào.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Lâm Tam vung tay chém ra một đạo Hạo Nhiên Kiếm Khí, va chạm dữ dội với vô tận Lôi Kiếp.

Ngay sau đó tiếng vang kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất, năng lượng cũng hóa thành phong bạo quét sạch thiên địa, hư không càng dâng lên từng đợt gợn sóng. "Phụt!!" Lâm Tam phun ra một ngụm tiên huyết, cơ thể nhanh chóng rơi xuống từ không trung. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại chống Lôi Kiếp, khiến y bị trọng thương, nhận được 100 vạn điểm Phản Phái!" "Lâm huynh, ta lại đến rồi!" Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong xông ra, một tay đỡ lấy Lâm Tam đang rơi xuống... "Ta không sao!" Lâm Tam một tay lau đi máu tươi ở khóe miệng, ánh mắt vẫn hừng hực đấu chí.

Khác với tu vi Chuẩn Đế trung giai lần trước, lúc này y đã đột phá lên Chuẩn Đế cao giai, khả năng kháng tính với Lôi Kiếp cũng tăng lên đáng kể. "Trẫm biết rồi!" Tần Phong gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, một tay liền ném Lâm Tam ra ngoài. "Đậu má!!" Dù Lâm Tam tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí, cũng không nhịn được thốt lên một tiếng tục tĩu.

Ầm ầm ầm!!

Đạo Lôi Kiếp thứ ba như hẹn mà tới, tiếng sấm rung trời vang vọng khắp thiên địa. "Thần uy huy hoàng, kiếm đoạn vạn cổ!!" Lâm Tam không có thời gian để so đo với Tần Phong, không thể không sử dụng đại chiêu của mình.

Ong!

Ong!

Vô Trần Kiếm trong tay bùng phát ra một đạo kiếm quang chói mắt, bên trên bao phủ các loại thần văn bí ẩn, ngay sau đó cả hư không bắt đầu chấn động kịch liệt, cảm giác áp bức khủng bố khó tưởng tượng tràn ngập khắp thiên địa. "Kiếm hay!" Tần Phong lập tức kinh hô, bị kiếm này của Lâm Tam làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy kiếm mang của kiếm này vọt thẳng lên chín tầng trời, kiếm khí càng kích động chín vạn dặm, khiến thiên địa chấn động, như thể một kiếm chém vào quá khứ tương lai vậy.

Ầm ầm ầm!!

Đạo Lôi Kiếp cuồng bạo thứ ba lại giáng xuống, va chạm dữ dội với kiếm quang của Lâm Tam, ngay sau đó cảnh tượng hủy thiên diệt địa lại xuất hiện, mặt đất càng trải đầy vô số vết nứt đáng sợ. "Phụt!!" Lâm Tam lại phun ra một ngụm tiên huyết, cơ thể lại một lần nữa mất kiểm soát mà rơi xuống. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại chống Lôi Kiếp, khiến y bị trọng thương, nhận được 100 vạn điểm Phản Phái!" "Lâm huynh, ngươi không sao chứ!?" Tần Phong trong lòng đại kinh, vội vàng đỡ lấy người. "Ta không được rồi!" Lâm Tam rút kinh nghiệm từ lần trước, muốn nghỉ ngơi lấy hơi. "Đàn ông không thể nói mình không được!" Tần Phong chu đáo mở Trùng Đồng, mắt trái sinh cơ khóa chặt Lâm Tam.

Chỉ thấy sinh mệnh chi lực hùng hậu dũng mãnh tràn vào cơ thể

Lâm Tam, chữa lành vết thương của y với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. "Tần huynh, ta phát hiện ngươi cũng tốt bụng ghê á!" Biểu cảm của Lâm Tam khó nói nên lời.

Vốn dĩ tưởng rút kinh nghiệm lần trước thì có thể nghỉ ngơi một chút, ai ngờ hắn lại chu đáo đổ đầy máu cho mình, khiến mình không biết nên mắng hắn hay nên cảm ơn hắn. "Cái đó đương nhiên rồi!" Tần Phong đáp lại một cách hiển nhiên, lại một lần nữa ném Lâm Tam ra ngoài. "Đậu má!!" Lâm Tam lại thốt lên một tiếng tục tĩu, hoàn toàn không còn hình tượng quân tử.

Ầm ầm ầm!!

Lôi long che trời lấp đất lại gầm thét, như thể muốn xóa sổ hoàn toàn cả Hoang Cổ. "Tần huynh, ngươi thật sự muốn chơi chết ta sao!" Lâm Tam nhìn lôi long lại giáng xuống, chỉ đành cứng rắn tiếp tục chịu đựng.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên lại một lần nữa đụng độ dữ dội vào nhau, phong bạo năng lượng cũng lại quét sạch khắp thiên địa. "Sao có thể!!" Ánh mắt của Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác tràn đầy chấn động.

Lôi Kiếp khủng bố như vậy, cho dù Đại Đế đến cũng phải cảm thấy tuyệt vọng, nhưng Lâm Tam Chuẩn Đế cao giai, lại có thể một mình cứng rắn chống đỡ bốn lần. "Phụt!!" Lâm Tam lại phun ra một ngụm tiên huyết, khí huyết trong lồng ngực sôi trào dữ dội. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại chống Lôi Kiếp, khiến y bị trọng thương, nhận được 100 vạn điểm Phản Phái!" "Còn thiếu năm đạo Lôi Kiếp!" Tần Phong bản thể nhìn một cái, tiếp tục thêm dược liệu.

Chương 930

"Tần huynh!" Lâm Tam thở hổn hển, muốn quay về nghỉ ngơi một chút. "Lâm huynh cố lên!!" Tần Phong vừa nhìn đã biết Lâm Tam muốn đình công, không cho y cơ hội mở miệng, vội vàng hô: "Giữa sự sống và cái chết có đại cơ duyên, ngươi phải tin tưởng mình nhất định có thể vượt qua cực hạn." "Ta..." Cả người Lâm Tam lập tức không ổn.

Rõ ràng nói là không sao, ta sẽ ra tay, kết quả lại chỉ có mình y chịu Lôi Kiếp.

Ầm ầm ầm!!

Vô tận lôi đình dường như cảm nhận được sự khiêu khích, gầm thét hóa thành lôi long đánh về phía Lâm Tam. "Tung hoành thiên địa, kiếm phá thương khung!" Lâm Tam cảm nhận được khí tức nguy hiểm, hào quang nhân vật chính lập tức được kích hoạt.

Rầm một tiếng!!

Chỉ thấy xiềng xích trong cơ thể Lâm Tam lập tức bị phá vỡ, tu vi cũng đột phá đến Chuẩn Đế đỉnh phong, ngay sau đó hóa thành một đạo kiếm quang vọt thẳng lên trời va chạm với lôi long. "Đây là yêu nghiệt gì vậy!?" Nhìn thấy Lâm Tam đột phá xong, các đệ tử Tây Chu bị đả kích nặng nề.

Vốn dĩ tưởng mình được Vũ Lăng Thánh Địa chọn trúng, chính là hắc mã Càn Khôn chưa định kia, kết quả lại cùng một đám yêu nghiệt sống trong một thời đại, triệt để biến thành trâu ngựa để làm việc. "Lâm huynh, ngươi chơi thật đấy à!!" Tần Phong lập tức không giữ được bình tĩnh, tỏ ý mình chỉ nói đùa thôi. "Lâm sư huynh, lợi hại quá!!" Một số nữ đệ tử lập tức sa vào lưới tình, trở thành fan cuồng của Lâm Tam.

Mắt hiện trái tim, hai chân run rẩy.

Ầm ầm ầm!!

Đạo Lôi Kiếp thứ năm va chạm với kiếm quang của Lâm Tam, lập tức dấy lên một cơn phong bạo năng lượng ngập trời.

Nơi nó đi qua, trời sập đất lún. "Phụt!!" Lâm Tam lại phun ra một ngụm tiên huyết.

Chỉ thấy toàn thân y đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, khí tức cũng bắt đầu nhanh chóng giảm xuống, cơ thể càng mất kiểm soát mà rơi xuống từ không trung. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại chống Lôi Kiếp, khiến y bị trọng thương, nhận được 100 vạn điểm Phản Phái!" "Không thể để y giả vờ tiếp nữa!" Tần Phong nhìn thấy tiếng la hét của các cô gái càng lúc càng lớn, liền tự mình thêm một chút buff.

Hơn nữa hắn đã viết xong kịch bản suốt đêm, là kịch bản chuẩn bị riêng cho Uyên Tổng, cần phải giả chết để ẩn mình.

Không chỉ có thể giảm độ khó cho nhị đệ tạo phản, mà còn phải lừa dối tình cảm của Tiểu Tam Tam một chút.

Ầm ầm ầm!!

Đạo Lôi Kiếp thứ sáu lại hóa thành lôi long, gầm thét hung ác giáng xuống Lâm Tam. "Nguy hiểm!!" Các cô gái Tây Chu lập tức kinh hô, nhao nhao nhắm mắt không dám nhìn nữa.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi mọi người cho rằng Lâm Tam sắp tiêu đời, uy thế Côn Bằng khinh thường thiên hạ quét sạch thiên địa.

Chỉ thấy Côn Bằng chi uy ngập trời như bài sơn đảo hải từ trong cơ thể Tần Phong bùng phát ra, ngay sau đó phong vân thiên địa biến sắc, Côn Bằng hư ảnh khổng lồ bao trùm toàn bộ Vũ Lăng Thánh Địa.

U~~ Côn Bằng hư ảnh ngẩng đầu gầm rú một tiếng, như thể tiếng kêu trầm thấp đến từ viễn cổ.

Rầm một tiếng!!

Ngay sau đó Côn Bằng hư ảnh một cú Thần Côn vẫy đuôi, lập tức đánh tan đạo Lôi Kiếp thứ sáu. "Sao có thể!!" Toàn trường lập tức yên tĩnh lại, không dám tin vào mắt mình.

Một sự thật mà ai cũng biết, Lôi Kiếp là một đạo mạnh hơn một đạo.

Đừng nói Lôi Kiếp khủng khiếp như vậy, cho dù là Lôi Kiếp bình thường bọn họ cũng không chịu nổi một đạo, nhưng Tần Phong chỉ bằng một cú vẫy đuôi của Thần Côn đã đánh nát đạo Lôi Kiếp thứ sáu. "Thế này mà đã tan nát rồi à!?" Tần Phong cũng ngây người.

Bởi vì mỗi lần nhìn Lâm Tam và những người khác chịu trận Lôi Kiếp đều sống dở chết dở, nên trong lòng hắn đã sinh ra một loại ảo giác rằng Lôi Kiếp rất khủng khiếp.

Nhưng điều hắn vạn vạn không ngờ tới là, Lôi Kiếp lại yếu ớt đến vậy, lập tức đã phá hỏng kế hoạch rút lui của hắn! "A..." Tần Phong không còn cách nào.

Chỉ đành khoa trương hô lớn một tiếng, như thể đã bị thương rất nặng... "Ách..." Khóe mắt mọi người lập tức giật giật, cảm thấy chỉ số IQ bị sỉ nhục.

Chỉ thấy Tần Phong khoa trương hô lớn, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới lại không có một vết thương nào, thậm chí ngay cả quần áo cũng không có một nếp nhăn nào. "Tần huynh!" Lâm Tam phớt lờ kỹ năng diễn xuất khoa trương của Tần Phong, trong đầu toàn là hình ảnh Thần Côn vẫy đuôi.

Nếu không phải y tận mắt chứng kiến, ai dám tin đạo Lôi Kiếp thứ sáu có thể hủy thiên diệt địa, trước mặt Tần Phong lại yếu ớt đến vậy.

Chuyện này cũng đã đả kích sâu sắc sự tự tin của y, nhận ra khoảng cách giữa mình và Tần Phong lại lớn đến thế. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích sự tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!" "Trẫm đã thế này rồi, sao y vẫn bị đả kích?!" Tần Phong cảm thấy vô cùng cạn lời, cũng ý thức được mình đã diễn quá đà rồi.

Ầm ầm ầm!!

Mây đen giăng kín, điện quang lấp lánh.

Chỉ thấy vô tận lôi đình dường như cảm nhận được sự khiêu khích, vô số lôi long gầm thét trên không trung, mạnh hơn đạo Lôi Kiếp thứ sáu trước đó gấp mười mấy lần không chỉ.

Kéo theo đó là tiếng sấm cuồn cuộn, như vạn mã thiên quân phi nước đại.

Lôi Kiếp chi lực khủng bố quét sạch thiên địa, khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy ngạt thở và sợ hãi. "Sát thương không đủ, diễn xuất bù vào!" Tần Phong biểu cảm nghiêm túc chưa từng có, biết rằng thời điểm khảo nghiệm kỹ năng diễn xuất đã đến.

Chương 931

U~~ Côn Bằng hư ảnh lại một lần nữa ngẩng đầu phát ra tiếng Côn Khiếu, ngay sau đó cơ thể khổng lồ xông vào trong mây sét.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời lập tức lôi điện đan xen, hình thành lưới điện quang rực rỡ.

Chỉ thấy lôi đình hóa thành vô số mũi tên sắc bén xuyên qua hư không, và dưới sự bao phủ của Lôi Kiếp, núi non sụp đổ, sông ngòi chảy ngược, cả thế giới bị sức mạnh cuồng bạo của lôi điện lật đổ.

Tiếng sấm vang như muốn làm nổ tung tai vang vọng bên tai, như thể muốn xé rách tâm hồn con người, hồ quang điện chói mắt lấp lánh giữa trời đất, như thể muốn hóa mọi thứ thành tro bụi. "Cẩn thận!!" Sắc mặt Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác không khỏi biến đổi, vội vàng ngưng tụ hộ thuẫn bao bọc các đệ tử. "Khủng khiếp quá!!" Sắc mặt các đệ tử trắng bệch, cơ thể cũng run rẩy.

Dưới Lôi Kiếp hủy thiên diệt địa như vậy, bọn họ cảm thấy vô lực và tuyệt vọng, cũng hiểu ra mình nhỏ bé đến mức nào, khi nhìn về phía Côn Bằng hư ảnh trong hư không, ánh mắt tràn đầy kính sợ và e ngại.

U~~ Côn Bằng đột nhiên phát ra một tiếng Côn Khiếu bi thương, cơ thể khổng lồ đầy vết thương rơi xuống từ không trung. "Tần huynh!!" Sắc mặt Lâm Tam không khỏi biến đổi, vội vàng gắng gượng bay vút lên trời.

Khác với kỹ năng diễn xuất khoa trương của Tần Phong trước đó, lần này y thực sự cảm nhận được Tần Phong bị thương rồi, đặc biệt là những vết thương trên người hắn căn bản không thể lừa dối người khác.

Ầm ầm ầm!!

Đạo Lôi Kiếp thứ tám như hẹn mà tới, đánh về phía Tần Phong và Lâm Tam. "Lâm huynh, cẩn thận!!" Tần Phong đột nhiên hô lớn một tiếng, vội vàng dùng cơ thể che chắn cho Lâm Tam. "Tần huynh!!" Cơ thể Lâm Tam không khỏi run lên.

Mặc dù Tần huynh của y trông có vẻ không đáng tin cậy, hành vi cũng rất quái đản, nhưng khi y gặp nguy hiểm, Tần huynh của y vĩnh viễn sẽ liều mạng cứu y.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng vang như muốn làm nổ tung tai vang vọng khắp thiên địa, đạo Lôi Kiếp thứ tám giáng dữ dội lên người Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!" "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm tiên huyết, thuận thế ngã vào lòng Lâm Tam. "Tần huynh, ngươi sao rồi!?" Ánh mắt Lâm Tam tràn đầy lo lắng, cảm nhận được khí tức Tần Phong rất yếu. "Trẫm không sao!!" Tần Phong sắc mặt vô cùng trắng bệch, như thể thực sự bị trọng thương.

Nhưng hắn không hề có ý định dừng lại, cố gắng đứng dậy, ánh mắt kiên định nhìn về phía đạo Lôi Kiếp cuối cùng trên bầu trời.

Ầm ầm ầm!!

Dường như Lôi Kiếp cảm nhận được sự khiêu khích của Tần Phong, hóa thành một lôi long khổng lồ từ hư không gầm thét giáng xuống, uy thế khủng bố như thể có thể xóa sổ hoàn toàn cả Hoang Cổ. "Có chống đỡ nổi không!?" Trong lòng tất cả mọi người đều cảm thấy hoảng sợ.

Ngay cả cường giả cấp Đế như Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác, cũng có một loại cảm giác bị tử vong bao phủ. "Tần huynh..." Lâm Tam vội vàng muốn xông lên, liên thủ với Tần Phong chống đỡ. "Lâm huynh, ngươi đã giúp trẫm đủ rồi!" Tần Phong giơ tay ngắt lời, quay đầu nở nụ cười.

Ngay sau đó lại hóa thành Côn Bằng hư ảnh, bay vút lên trời nghênh đón lôi long đang giáng xuống. "Tần huynh!!" Sắc mặt Lâm Tam không khỏi biến đổi, muốn ngăn cản đã không kịp nữa rồi.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên đụng độ dữ dội vào nhau, bùng phát ra phong bạo năng lượng khủng bố. "Đến giờ rút lui rồi!" Tần Phong sử dụng Thiên Cương Biến Hóa Thuật, biến thành một làn khói xanh theo gió bay đi.

Khác với biến thân thuật của Đông Phương tiểu thư, Thiên Cương Biến Hóa Thuật của hắn có thể biến thành vạn vật thiên địa, bất kể là có sinh mệnh hay vô sinh mệnh đều có thể biến, lại còn là thần kỹ không phải Thiên Nhãn không thể phá giải.

Rất nhanh —— phong bạo năng lượng do va chạm tạo ra bắt đầu tiêu tan, Côn Bằng hư ảnh khổng lồ cũng biến mất, chỉ còn một đạo dương quang vàng óng xuyên thấu từng tầng mây đen.

Như một tia hy vọng chiếu rọi vào bóng tối, cũng chiếu sáng tòa tiên sơn thứ hai mà Tần Phong luyện chế. "Đây chính là tiên sơn Long Quân luyện chế sao!?" Toàn trường mọi người lập tức kinh hô, như bà Lưu thấy Đại Quan Viên.

Chỉ thấy tiên đảo lơ lửng trên không trung, núi non trùng điệp, tiên vụ lượn lờ, tràn ngập Tiên Thiên Chi Khí nồng đậm.

Cộng thêm Vũ Lăng Thánh Địa vốn dĩ là phúc địa hiếm có, linh mạch dưới đất bị Tần Phong dùng đại thần thông rút ra, khiến đảo trên cây cối xanh tốt um tùm, hương hoa bay xa, suối trong veo thấy đáy, tiếng nước chảy róc rách, phảng phất âm thanh của thiên nhiên. "Tần huynh!!" Lâm Tam không có tâm trạng xem tiên sơn, chỉ cảm thấy tâm trạng rất buồn bã.

Y có thể cảm nhận được khí tức của Tần Phong đã biến mất, nghĩa là hắn đã chết trong đạo Lôi Kiếp thứ chín.

Mặc dù y biết đó là Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong, nhưng trong lòng y vẫn cảm thấy nghẹn lại, cứ như thể thực sự đã mất đi Tần huynh vậy. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!" "Xưa có Khủng Long Giang Lang, nay có Long Quân Giang Lôi!" Tần Phong bản thể cảm khái một tiếng, sau đó bấm ra một đạo kiếm chỉ.

Ong!

Ong!

Một tiếng kiếm reo trong trẻo đột nhiên vang lên, ngay sau đó xuất hiện một đạo kiếm quang vọt thẳng lên trời.

Chỉ thấy kiếm quang sắc bén lóe lên một cái, khắc lên một vách đá của tiên sơn bốn chữ lớn "Doanh Châu Tiên Sơn" rồng bay phượng múa, trong đó còn toát ra một cỗ kiếm ý khủng bố. "Doanh Châu Tiên Sơn!" Tửu Tiên không khỏi lẩm bẩm: "Long Quân cướp Thiên Hương Cốc của ta, nếu có thể bồi thường cho ta một tòa Doanh Châu Tiên Sơn, thì hắn đúng là người tốt bụng ghê á." "Không hay rồi, ca ca ta lại luyện chế ra một tòa tiên sơn nữa!" Tần Hạo đang nằm trên giường dưỡng thương, từ xa cảm ứng được khí tức tiên sơn.

Nhưng y không hề hoan hô vì Tần gia có thêm một tòa tiên sơn, ngược lại trong lòng vô cớ bắt đầu hoảng loạn.

Sợ rằng ca ca ruột của mình đột nhiên đạp cửa xông vào, vẻ mặt nghiêm túc nói cho y biết, thời điểm gia tộc cần ngươi đã đến, sau đó không nói hai lời, như xách gà con lôi y đi rút máu...

Chương 932

"Đừng hoảng, đừng hoảng!" Tần Hạo ép buộc mình bình tĩnh lại.

Bây giờ y cách ca ca ruột của mình đâu chỉ vạn dặm, không có lý do nào mà chạy xa như vậy để tìm y đi rút máu cả.

Hơn nữa, y bây giờ còn phụng chỉ phải đi chinh phạt Yêu tộc, cũng không có lý do nào mà lúc này lại tìm đại tướng đi rút máu cả. "Tần Vương!!" Một tiếng gấp gáp đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy Tần Nam vội vàng xông vào, phía sau còn theo sau Thập Bát Học Sĩ mới thu nạp. "Là ca ca ta đến à!?" Tần Hạo sợ hãi lăn xuống giường.

Cũng chẳng quan tâm đến cơn đau ở mông, lăn lê bò toài liền muốn bỏ chạy. "Tần Vương đừng hoảng, không phải Bệ hạ đến!" Thập Bát Học Sĩ vội vàng bước tới, ngăn Tần Hạo lại. "Thật sự không phải ca ca ta à!?" Tần Hạo xác nhận lại nhiều lần, mới khôi phục lại bình tĩnh.

Chẳng trách y lại có phản ứng như vậy, thực sự là ca ca y vốn dĩ chẳng phải người. "Tần Vương điện hạ!" Tần Nam thấy Tần Hạo đã yên tĩnh lại, ôm quyền nghiêm nghị nói: "Chúng ta vừa mới nhận được tình báo mới nhất của Yêu tộc, Yêu tộc đang tập kết đại quân chuẩn bị phát động tiến công chúng ta." "Cái gì?

Yêu tộc phát động tiến công chúng ta!?" Tần Hạo vẻ mặt ngoài ý muốn nói: "Chẳng lẽ kế hoạch chúng ta chuẩn bị tiến công Yêu tộc đã bị tiết lộ rồi, Yêu tộc định ra tay trước chiếm ưu thế!?" "Cái này thuộc hạ không biết!" Tần Nam thần sắc nghiêm túc nói: "Chúng ta chỉ điều tra được Yêu tộc đã sinh ra một vị Yêu Vương mới, vị Yêu Vương này khác với Long Đế, vừa lên đã thể hiện ra thủ đoạn cực kỳ cường thế, không chỉ dùng vũ lực tuyệt đối thu phục cao thủ Yêu tộc, còn tổng hợp đặc điểm của các loài yêu, tổ chức thành Không Kích Quân, Trọng Giáp Quân, Hỏa Lực Quân và rất nhiều binh chủng đại quân khác." "Nam thúc, ngươi xác định không phải đang đùa chứ!?" Tần Hạo tại chỗ đã ngớ người.

Phải biết, Yêu tộc từ trước đến nay vô tổ chức vô kỷ luật, chỉ biết dùng bạo lực đi khắp nơi phá hoại.

Nhưng bây giờ bọn chúng không chỉ học được cách tổng hợp, lại còn tổ chức quân đội Sinh Tử Cảnh trở lên, khiến y nghiêm trọng hoài nghi vị Yêu Vương mới này có phải đã từng đến Nhân tộc học qua rồi không. "Cho dù Yêu tộc học được cách bài binh bố trận của Nhân tộc ta thì sao!?" Một học sĩ tự tin nói: "Chỉ là học được hình thức bên ngoài, căn bản không học được tinh túy bên trong!" "Có lý!" Các học sĩ khác đồng tình gật đầu.

Binh gia chi học của Nhân tộc bọn họ, là trí tuệ được tổng kết qua bao thế hệ người, thông qua từng trận chiến đấu, há phải Yêu tộc trong thời gian ngắn ngủi mấy năm là có thể học được. "Không thể lơ là khinh suất!" Tần Hạo thần sắc nghiêm túc nói: "Ta nhớ ca ca ta hồi nhỏ từng nói, bất kể gặp phải loại địch nhân nào, chúng ta đều phải chiến lược khinh thường đối thủ, nhưng chiến thuật lại phải coi trọng đối thủ." "Tần Vương giáo huấn đúng rồi!" Thập Bát Học Sĩ vội vàng ôm quyền xin lỗi, trong lòng cũng không khỏi tiếc nuối.

So với Tần Hạo thiếu niên nhiệt huyết trung nhị này, tài học và tài năng của Bệ hạ đương kim, bất kể đặt ở thời đại nào cũng là tồn tại bùng nổ, có tiềm chất trở thành Vạn Cổ Nhất Đế.

Chỉ đáng tiếc là sau khi lên ngôi hoàng vị, liền trở nên kiêu căng dâm dật.

Mỗi ngày chỉ biết tham đồ hưởng thụ, sống mơ mơ màng màng, khiến triều trung tiểu nhân cầm quyền, quan lại tối tăm, tham ô trở thành phong trào.

Nhưng cũng chính vì Tần Hạo nhiệt huyết trung nhị, khiến bọn họ nhìn thấy tiềm chất của một đời thánh quân.

Đã bắt đầu suy nghĩ, đợi Long Quân phi thăng xong, làm thế nào để phò Tần Vương lên ngôi.

Còn về việc xúi giục Tần Hạo tạo phản lên ngôi, bọn họ chưa từng nghĩ tới, cũng không dám nghĩ.

Trước hết đừng nói trung thần không làm chuyện tạo phản, chỉ nói uy danh của Long Quân, cũng không ai dám tạo phản trước mặt hắn.

Trừ phi là người bị lừa đá vào đầu, mới dám làm càn trước mặt Long Quân.

Họa diện chuyển cảnh —— Phương Trường quanh người huyết khí sôi trào, cũng lại một lần nữa trang điểm mắt khói.

Còn phía sau y là một đám tu luyện giả ánh mắt đờ đẫn, là do y dùng ma âm của Cẩu Đà nô dịch đến, chuẩn bị khởi binh tạo phản cứu công chúa Nam Phong mà mình yêu thương. "Phương huynh, tin tốt đây!" Đường Xuyên hăm hở chạy tới nói: "Ta vừa mới nghe ngóng được, Long Quân luyện chế tiên sơn thứ hai thành công, nhưng trong lúc chống đỡ Lôi Kiếp, Thân Ngoại Hóa Thân đã không chống đỡ nổi mà vẫn lạc rồi." "Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong vẫn lạc rồi!?" Trong lòng Phương Trường không khỏi vui mừng, nhưng ngay sau đó lại cau mày nói: "Không hợp lý a, lần trước Tần Phong luyện chế tiên sơn, mặc dù giữa chừng có Vũ Lăng Thánh Chủ và những người khác viện trợ, nhưng chủ lực lại là Tần Hạo và Lâm Tam hai người, tu vi Chuẩn Đế cảnh của bọn họ đều có thể chống đỡ Lôi Kiếp, Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong đã đột phá Đại Đế, mạnh đến mức nào ngươi ta đều đã thấy, không có lý do gì mà vẫn lạc dưới Lôi Kiếp chứ?!" "Ta thấy ngươi nghĩ nhiều quá rồi!" Đường Xuyên không cho là đúng nói: "Uy danh của Long Quân là vạn cổ vô song, nhưng Thân Ngoại Hóa Thân dù sao cũng là phân thân, làm sao có thể so sánh với bản thể Long Quân được!" "Ngươi cái tên người ngoài cuộc không hiểu đâu!" Phương Trường vẻ mặt tang thương nhìn về phía chân trời.

Trước đây y chính là vì nghĩ quá ít, cũng quá đề cao tiết tháo của Tần Phong, mới rơi vào bộ dạng thê thảm như ngày nay. "Thôi được rồi, ta không hiểu!" Đường Xuyên lười so đo với Phương Trường, mở miệng hỏi: "Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao!?" "Khởi binh, tạo phản!" Ánh mắt Phương Trường đột nhiên lóe lên hàn quang, thề chết cũng phải cứu bạch nguyệt quang mà mình yêu thương.

Lúc này —— Mộc Tú, Tam Lộng Đại Sư và những người khác, đang hưởng lạc trên sông Tần Hoài Hà. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp tay nói: "Mặc dù bần tăng cảm thấy nơi này không được vệ sinh cho lắm, nhưng lại thèm không chịu nổi, có lẽ đây chính là mị lực của đồ ăn vặt đường phố mà!" "Đại sư!" Các cô gái lập tức làm nũng, tỏ ý mình rất sạch sẽ. "Các vị nữ thí chủ, hà tất tự lừa dối người khác!" Tam Lộng Đại Sư chủ yếu là thành thật nói: "Các ngươi thực sự không vệ sinh, hơn nữa còn đắt hơn quán vỉa hè bình thường, bao bì mặc dù vô cùng hoa lệ, nhưng mở ra cũng chẳng có gì khác biệt." "Đại sư!" Các cô gái vẫn không buông tha, đùa giỡn với Tam Lộng Đại Sư. "Tại sao chứ!?" Mộc Tú ở một bên ôm lấy cô gái duy nhất còn lại, rất không vui nói: "Rõ ràng là bỏ cùng một số tiền, nhưng con lừa ngốc kia lại vui vẻ hơn ta nhiều thế." "Thần Côn!" Nhậm Hoàn không nhịn được hỏi: "Bệ hạ đã luyện chế ra tòa tiên sơn thứ hai rồi, chúng ta có nên nhanh chóng quay về không, nếu bị phát hiện thì không hay đâu." "Yên tâm!" Mộc Tú vẻ mặt nhẹ nhõm nói: "Không gió thì sóng không nổi, có hang ắt có gió, Vũ Lăng Thánh Địa bây giờ tụ tập nhiều mỹ nhân như vậy, Bệ hạ làm gì còn tâm tư để ý đến chúng ta chứ!?" "Có lý!" Nhậm Hoàn lập tức yên tâm, hô lớn: "Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy múa..." ....

Họa diện chuyển cảnh, Bắc Cương Yếu Tắc.

Vô số sinh vật dị giới, từ trong khe nứt bò ra.

Chỉ thấy Vu Lan mình khoác Bạch Hổ Giáp, tay cầm Bạch Hổ Kiếm đứng trên tường thành, ung dung tự tại chỉ huy mấy trăm vạn đại quân xuất kích.

Đông!

Đông!

Đông!

Từng tiếng trống trận vang vọng khắp thiên địa, mấy trăm vạn đại quân gần như đồng thời xuất động.

Lấy cờ trận làm hiệu, lấy tiếng trống làm lệnh! "Đại Soái, quá suất rồi!" Hồng Hạnh nhìn Vu Lan anh tư hiên ngang, cả người lập tức kích động không thôi.

Tỷ tỷ không nhất định chém được trai, nhưng chắc chắn chém được gái... "Hửm!?" Vu Lan khẽ nhíu mày liễu, quay đầu nhìn Hồng Hạnh. "Đại soái, đừng giận mà!" Ánh mắt Hồng Hạnh tràn đầy vẻ van cầu, hy vọng Vu Lan có thể cho nàng một cơ hội.

Nhớ lúc trước nàng dẫn theo đại quân Thảo Nguyên đến chi viện, Vu Lan vui vẻ đến mức suýt kéo nàng kết bái, nhưng khi Vu Lan phát hiện nàng là "phụ nữ có chồng", lập tức suy luận ra nàng là kẻ gây án cấp đỉnh phong.

Nếu không phải nàng vội vàng lấy cánh hoa ra, e rằng đã sớm bị Vu Lan coi là "tiểu tam" mà chém rồi.

Mặc dù cuối cùng nàng giữ được mạng nhỏ, nhưng binh quyền lại bị Vu Lan tịch thu.

Mỗi lần sinh vật dị giới tấn công, nàng chỉ có thể nhìn Vu Lan mà chảy nước miếng, không thể vác cây đao lớn dài hai mét, thỏa sức chém giết trên chiến trường.

Chương 933

"Hừ!" Vu Lan lạnh lùng hừ một tiếng, không đáp lời Hồng Hạnh.

Nàng cố gắng lâu như vậy mà vẫn không thể lên hạng nhất Thiên Tư Bảng, vậy mà đối phương lại dễ dàng đạt hạng nhất, sao nàng có thể giữ được cân bằng tâm lý!?

Nhưng cánh hoa mà Tần Phong nhờ Hồng Hạnh mang đến, quả thực khiến lòng nàng vô cùng chấn kinh.

Là một đại năng Thượng Giới đã thức tỉnh ký ức tiền thế, nàng tự nhiên có thể cảm nhận được khí tức Đại Đạo ẩn chứa trong cánh hoa, phảng phất như được hình thành qua vô số kỷ nguyên lắng đọng, là bảo vật cực kỳ hiếm có ngay cả ở Thượng Giới. "Tần Phong, rốt cuộc ngươi là thần thánh phương nào!?" Vu Lan không nhịn được lẩm bẩm, ánh mắt lại tập trung vào chiến trường.

Chỉ thấy nàng thu lại nghi hoặc trong lòng, tiếp tục hạ đạt từng mệnh lệnh tác chiến. "Cầm cờ, dựng cờ!", "Kèn lệnh, theo sát!", "Đánh trống, ba hồi động, bảy tiếng dừng, cách quãng ba!" "..." Vu Lan như một nữ chiến thần, không nhanh không chậm hạ đạt mệnh lệnh.

Một là cờ, dùng ngữ cờ để giao tiếp!

Hai là kèn, theo sát tiền phong tướng quân, thổi kèn xung kích, kèn không ngừng, xung kích không nghỉ!

Ba là trống, tiếng trống chấn động trời đất, điều chỉnh chiến trận, tiếng trống bên phải trầm đục, tiếng trống bên trái sắc bén, tiếng trống trung lộ thanh thúy.

Trong khoảnh khắc —— Trên chiến trường, tiếng trống trận rền vang!

Trong tiếng trầm đục xen lẫn sắc bén, trong tiếng sắc bén lại có thanh thúy.

Đội quân khổng lồ hàng trăm vạn người cũng nhanh chóng vận chuyển, phóng mắt nhìn đi, có đội nhanh chóng thành lập quân trận, có đội qua lại xuyên phá... không một chút hỗn loạn.

Phảng phất đã luyện tập vô số lần, tất cả đều trật tự rõ ràng. "Giết!" Bạch Khởi và Vạn Lý Lãng nhận được tín hiệu, lập tức dẫn đại quân bắt đầu xung sát. "Haizz!" Hồng Hạnh vẻ mặt vô cùng ủ rũ, cảm giác lại sắp phải ngồi ghế lạnh rồi. "Hồng Hạnh!" Vu Lan đột nhiên quay đầu nói: "Ngươi lập tức dẫn mười vạn quân Thảo Nguyên, tập trung binh lực đột kích chớp nhoáng đường hữu." "Đại soái, người thật vừa đẹp vừa ngầu nha!" Hồng Hạnh kích động đến mức suýt nhảy cẫng lên.

Vốn tưởng kẻ gây án cấp đỉnh phong sẽ bị xuyên tạc, không ngờ lòng dạ tỷ tỷ lại rộng lớn đến vậy. "Hừ!" Vu Lan lạnh lùng hừ một tiếng, không tiếp tục đáp lời.

Rất nhanh —— Hồng Hạnh dẫn mười vạn quân Thảo Nguyên xuất chiến, tay cầm đại đao dài hai mét điên cuồng chém giết.

Đặc biệt là mùi máu tanh tràn ngập bốn phía, trong nháy mắt kích hoạt thuộc tính thị huyết trong huyết mạch, nàng điên cuồng thu gặt với mỗi nhát đao vung lên, mắt cũng không chớp lấy một cái. "Công chúa Ma tộc xuất chiến rồi!" Vạn Lý Lãng không khỏi nhíu mày.

Là đại tướng trấn thủ Vạn Ma Tháp năm xưa, y hiểu rõ sự hung tàn của Ma tộc hơn bất kỳ ai. "Yên tâm!" Bạch Khởi nhìn ra lo lắng của Vạn Lý Lãng, rất tự tin nói: "Ma tộc đã bị Bệ hạ thuần phục rồi, chỉ cần có Bệ hạ ở đây, bọn chúng sẽ không dám làm loạn." "Quả thực rất mạnh!" Vu Lan gật đầu nhỏ, coi như là sự khẳng định đối với Hồng Hạnh.

Nhưng vừa nghĩ đến mình đang chém giết trên chiến trường, Tần Phong lại ở hậu phương vui chơi trác táng, rượu chè thịt rừng, lập tức tức giận đến mức nhức nhối. "Đing đong, chúc mừng Túc Chủ làm Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ tức giận nhức nhối, thu được 5 vạn Phản Phái Điểm!" "Lan bảo bảo lại bị đau rồi sao!?" Tần Phong vẻ mặt đầy nghi hoặc, cảm giác Hệ Thống đang nói bậy.

Hắn bây giờ cách Bắc Cương Yếu Tắc xa như vậy, sao có thể cách không mà làm Lan bảo bảo nhức nhối được chứ!?

Oanh long long!!

Hư không đột nhiên rung động kịch liệt, bị một cỗ sức mạnh thần bí cưỡng ép xé rách.

Chỉ thấy một tòa Tiên Sơn khác cũng khí thế như hồng, chấn động lòng người xuất hiện, khác với Doanh Châu Tiên Sơn, trên đó khắc bốn chữ lớn Bồng Lai Tiên Sơn. "Là Bồng Lai Tiên Sơn!" Đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa vẻ mặt vô cùng kích động, nhìn hai tòa Tiên Sơn lơ lửng trong hư không. "Haizz!" So với sự kích động của đám đệ tử chưa từng thấy qua sự đời, Vũ Lăng Thánh Chủ cùng những người khác lại thở dài một tiếng bất lực.

Bây giờ Tần gia không chỉ có Cửu Đỉnh trấn áp Long Mạch, mà còn có hai tòa Tiên Sơn che chở đệ tử Tần gia, cho dù Tần Phong lúc này phi thăng, vẫn không ai có thể lay chuyển địa vị của Tần gia.

Điều đó cũng có nghĩa là bọn họ căn bản không có sức phản kháng, chỉ có thể chấp nhận sự thật Vũ Lăng Thánh Địa bị sáp nhập. "Tần huynh, ngươi lại gần với giấc mơ thêm một bước rồi!" Lâm Tam ngẩng đầu lẩm bẩm một tiếng, ngay sau đó khoanh chân ngồi xuống đất trị thương. "Oa ha ha ha!" Tám vị lão tổ Tần gia bay ra khỏi Bồng Lai Tiên Sơn, đến Doanh Châu Tiên Sơn phóng tiếng cười lớn.

Vốn dĩ bọn họ nghe thấy động tĩnh vội vàng chạy đến, nghĩ dùng Bồng Lai Tiên Sơn giúp đỡ chống đỡ Lôi Kiếp.

Ai ngờ khi bọn họ chạy tới thì Lôi Kiếp đã kết thúc, ngược lại còn thấy Tần gia bọn họ lại có thêm một kiện trấn tộc chi bảo. "Bái kiến tám vị lão tổ!" Bản thể Tần Phong dẫn Tử Diên đến bái kiến tám vị lão tổ tông. "Không cần đa lễ!" Tám vị lão tổ càng nhìn Tần Phong càng thích.

Mặc dù Tần Phong trước mặt người ngoài là một hôn quân, nhưng bọn họ đều biết Tần Phong là giả vờ, đối xử với trưởng bối trước nay đều đặc biệt có lễ phép. "Phong nhi!" Tam Tổ có chút sốt ruột hỏi: "Lão tổ nghe nói con định các Tiên Sơn khác sẽ không thiết lập hạn chế huyết mạch giống Bồng Lai Tiên Sơn, có thật không!?" "Cháu (tôn nhi) không có cái thói quen làm áo cưới cho người khác đâu!" Tần Phong liếc mắt nhìn Lâm Tam đang tu luyện phía dưới, lý lẽ hùng hồn nói: "Huống chi Tiên Sơn này là do cháu đã bỏ ra cái giá cực lớn và tinh thần để luyện chế mà thành, làm gì có đạo lý không thiết lập hạn chế huyết mạch chứ!?" "Đây mới là giống của Tần gia ta!" Tám vị lão tổ hài lòng gật đầu, chuẩn bị trở về Tần gia bắt Tần Hạo tới.

Chỉ là còn chưa đợi bọn họ động thân về nhà bắt người, đã thấy Tần Phong từ đầu ngón tay bức ra một giọt tiên huyết.

Tích tách một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong bắn giọt tiên huyết ra, đánh vào vách đá của Doanh Châu Tiên Sơn.

Ngay sau đó, từng đạo phù văn huyết sắc hiện lên, bắt đầu tản ra bay vào bên trong Doanh Châu Tiên Sơn. "Thành công rồi!" Tần Phong vẻ mặt tươi cười nói: "Mặc dù bây giờ người khác cũng có thể đến Doanh Châu Tiên Sơn tu luyện, nhưng quyền sử dụng lại nằm trong tay người Tần gia ta, chỉ cần một ý niệm là có thể tống tất cả mọi người ra ngoài." "Thế là xong rồi sao!?" Tám vị lão tổ vẻ mặt ngẩn ra nói: "Một giọt máu là xong rồi sao!?" "Đương nhiên!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Luyện khí, cháu là chuyên nghiệp!" "Thế nhưng..." Thập Tổ sợ rằng ký ức của mình có sai sót, mở miệng xác nhận: "Nhưng rõ ràng khi con luyện chế Cửu Đỉnh, luyện chế Bồng Lai Tiên Sơn, đã dùng mấy cân máu của Tiểu Hạo mà." "Cái này à!" Tần Phong lý lẽ hùng hồn nói: "Đó là để đề phòng bất trắc!" Đề phòng bất trắc!?

Ngươi vừa nãy còn nói mình chuyên nghiệp!!

Tám vị lão tổ Tần gia, lập tức cạn lời.

Chương 934

Nhưng vừa nghĩ đến Tần Hạo là một món quà tặng, bọn họ cũng lười đi tranh cãi về chuyện này nữa... "A xì!" Tần Hạo không nhịn được hắt xì một cái, không hiểu sao cảm thấy bị đồ dơ bẩn nào đó rình mò.

Nhưng y hiện tại không có thời gian lo chuyện khác, đang cố nhịn từng cơn đau nhói từ mông truyền đến, dẫn theo Tần gia Thập Tam Thái Bảo và Thập Bát Học Sĩ đứng trên một tường thành cao ngất.

Bức tường thành này tựa như một bình phong khổng lồ, cách biệt địa bàn của Nhân tộc và Yêu tộc, bảo vệ lãnh địa Nhân tộc không bị quấy phá.

Lúc này —— một cỗ khí tức huyết tinh tràn ngập trong không khí, mặt đất cũng bắt đầu rung động nhẹ.

Ngay sau đó, tiếng gầm đáng sợ truyền khắp trời đất, trong rừng núi không xa, từng con yêu thú thân hình khổng lồ đang tụ tập kéo đến. "Gào rống..." Đầu tiên xông ra khỏi rừng núi là một con sói vương khổng lồ, thân hình như voi.

Nó mọc răng nanh hung mãnh và móng vuốt sắc bén, toàn thân được bao phủ bởi lông trắng, đôi mắt đỏ ngầu lộ vẻ hung ác, răng nanh sắc nhọn lóe lên hàn quang đáng sợ. "Gào rống..." Tiếng sói tru vang lên không ngừng, từng con hắc lang nối tiếp nhau xuất hiện. "Là Huyết Đồng Ngân Lang!" Tần Tô quanh năm giao thiệp với Yêu tộc, lập tức lớn tiếng nhắc nhở: "Mọi người đều cẩn thận, tuyệt đối không được tiếp cận Huyết Đồng Ngân Lang, huyết đồng của chúng có thể khiến người ta sinh lòng sợ hãi, trên chiến trường chỉ cần nhất thời thất thần là có thể mất mạng đó." "Khiến người ta sinh lòng sợ hãi!" Các chiến sĩ chăm chú nhìn Huyết Đồng Ngân Lang, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào. "Uỳnh..." Ngay khi ánh mắt mọi người bị Huyết Đồng Ngân Lang hấp dẫn, trong rừng núi không xa đột nhiên xông ra hàng trăm con voi khổng lồ.

Chỉ thấy thân thể chúng cao vút như núi non, trên người có một lớp vảy đen kịt, mỗi bước đi đều khiến mặt đất rung chuyển, mang theo thú uy vô tận không thể ngăn cản mà lao thẳng vào tường thành. "Là Hắc Ô Mãnh Mã!" Sắc mặt Tần Tô bỗng biến đổi nói: "Yêu này khí lực cực lớn, phòng ngự cực mạnh, mau ngăn chúng lại, tuyệt đối không thể để chúng tông sập tường thành..." Oanh long long!!

Lời còn chưa dứt, đất rung núi chuyển.

Chỉ thấy những con Hắc Ô Mãnh Mã như núi non, đội lấy những đòn tấn công dày đặc mà hung hăng tông vào tường thành cao vút, sau khi một kích đắc thủ chúng cũng không dừng lại, lập tức quay người chạy về phía rừng núi.

Chỉ là liên tục hàng trăm cú tông, cũng khiến thành trì nứt ra một khe hở. "Tường thành bị tông sập rồi!" Đệ tử Tần gia vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Trong ký ức, Yêu tộc đều là vô tổ chức, vô kỷ luật, không nói hai lời xông lên là làm, nhưng hôm nay bọn chúng lại học được cách phối hợp.

Nhìn thì như Huyết Đồng Ngân Lang công thành, thực chất Hắc Ô Mãnh Mã lại tông tường. "Tất cả giữ vững cho bản vương!" Tần Hạo không màng đến cơn đau ở mông, lớn tiếng kêu: "Trước tiên phái một đội người giữ lấy khe nứt tường thành, tuyệt đối không thể để Yêu tộc công vào, những người khác toàn bộ giới bị, tuyệt đối không được lơ là." "Rõ!" Tần gia Thập Tam Thái Bảo lập tức lĩnh mệnh, bắt đầu hạ đạt mệnh lệnh một cách có trật tự.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Trong rừng của Yêu tộc.

Long Đế và các yêu khác đã thu nhỏ thể hình, theo sau Tiểu Bạch từ xa quan sát. "Tốt quá rồi!" Ma Hoàng kích động nói: "Tường thành của Tần gia, đã bị chúng ta tông ra một khe hở!" "Yêu Vương, cơ hội tốt đây!" Long Đế cũng vội vàng mở miệng nói: "Bây giờ chỉ cần chúng ta chủ công vào khe hở đó, là có cơ hội đột phá phòng tuyến của Tần gia." "Có cơ hội thì khác gì đi chịu chết!?" Tiểu Bạch vẻ mặt ghét bỏ, sau đó già đời nói: "Gặp chuyện phải dùng nhiều trí tuệ một chút, đừng động một tí là xông lên làm, cái ngươi nghĩ ra, người ta lại không nghĩ ra được sao!?" "Ý của Yêu Vương là..." Bầy yêu mắt chớp chớp nhìn Tiểu Bạch, chờ nó thể hiện trí tuệ Nhân tộc. "Thông báo cho đội cảm tử!" Tiểu Bạch trong nháy mắt đổi sắc mặt, sữa chua nói: "Cho thỏ ta toàn tuyến tiến công!" "Toàn tuyến!?" Bầy yêu lập tức ngây người.

Rõ ràng là Đại Tần Lưu Học Thỏ, danh từ đại diện cho trí tuệ, sao lại còn không bằng Yêu tộc bọn chúng.

Ít nhất Yêu tộc bọn chúng còn biết tập trung một điểm mãnh công, có thể nhanh chóng phá vỡ thành trì do Tần gia thủ vệ, nhưng con thỏ này lại toàn tuyến phân tán tiến công, chẳng phải là cho kẻ địch cơ hội tiêu diệt từng cá thể sao!?

Nhưng nghĩ đến Tiểu Bạch nói là làm, bọn chúng cũng không dám phát ra một chút tiếng phản kháng.

Gầm!!

Theo lệnh Tiểu Bạch hạ xuống, vô số yêu thú xông ra khỏi rừng núi.

Chỉ thấy bầy yêu thú tụ tập lại, hiện ra nguyên hình tạo thành một đội quân khổng lồ, không sợ gian hiểm từ tám phương hướng, phát động toàn tuyến tấn công về phía quân Tần gia. "Đến rồi!" Đệ tử Tần gia ánh mắt kiên định, khí tức quanh thân bắt đầu cuộn trào.

Nhất thời —— yêu thú gào thét, thiết kỵ phi nước đại.

Ngay sau đó tiếng nổ vang lên không ngừng, lửa cháy bắt đầu lan rộng trên chiến trường, còn kèm theo mùi máu tanh nồng nặc, tiếng la hét, tiếng gào thét cũng không ngừng xen kẽ. "Đây chính là chiến tranh sao!?" Tần Hạo vẻ mặt đột nhiên trở nên ngưng trọng.

Mặc dù đẳng cấp của những yêu thú này đều không cao, nhưng số lượng lại nhiều hơn dòng thác thép của Tần gia, phảng phất như vô cùng vô tận từ rừng núi xông ra.

Lại còn có những cảnh tượng huyết tinh khiến người ta dạ dày cuộn trào, những cảnh tàn khốc không ngừng công kích tinh thần con người. "Xem ra, chúng ta có chút đánh giá thấp tân vương của Yêu tộc rồi!" Thập Bát Học Sĩ nhíu mày nhìn bốn phía.

Vốn tưởng rằng tân vương của Yêu tộc khác với những yêu thú khác, ai ngờ nó lại ra lệnh toàn tuyến xuất kích sau khi tông sập tường thành. "Cái chỉ số IQ của thằng Tần lão nhị đó, sao có thể là đối thủ của thỏ ta được!" Tiểu Bạch lộ ra nụ cười gian xảo đắc ý, quay đầu nhìn khu rừng đen kịt phía sau.

Chỉ thấy trên cành cây của mỗi cây đại thụ, đều treo ngược những con dơi đen lớn bằng con gà trống, dày đặc như bầy kiến, nhìn một cái không thấy điểm cuối, khiến người ta da đầu tê dại.

Chúng được gọi là Độc Ma Biên Bức, một loại yêu thú sống theo bầy đàn.

Không có tiềm lực gì lớn, tu vi cũng không cao, chỉ là phân tiện mang theo chút kịch độc, có thể gây tê liệt đối với Sinh Tử Cảnh.

Tiểu Bạch quay đầu hỏi: "Đã cho bọn chúng ăn no chưa!?" "Ăn no rồi!" Ma Hoàng gật đầu nói: "Đã theo phân phó của Yêu Vương, cho mỗi con Độc Ma Biên Bức đều ăn no rồi." "Tốt!" Tiểu Bạch lộ ra nụ cười tà ác nói: "Bây giờ cho chúng nó ăn đậu ba đậu, sau đó bảo chúng nó đi công thành." "Đậu ba đậu!" Long Đế và các yêu khác trong lòng chợt kinh hãi, cuối cùng cũng hiểu rõ trí tuệ Nhân tộc.

Bây giờ chủ lực quân Tần gia đã bị đội cảm tử của Yêu tộc kiềm chế, căn bản sẽ không chú ý đến việc có nhiều Độc Ma Biên Bức trà trộn vào bên trong.

Hơn nữa còn ăn đậu ba đậu, nghĩ thôi cũng khiến yêu tộc kích thích. "A giá!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh đều kinh ngốc, trong lòng càng thầm hô "cái quỷ gì vậy".

Vốn dĩ tưởng Tiểu Bạch tìm đến nhiều Độc Ma Biên Bức như vậy là để làm đội cảm tử, không ngờ chúng và đậu ba đậu lại có thể tạo ra phản ứng hóa học kỳ diệu đến thế, trong nháy mắt trở thành kỳ binh xoay chuyển cục diện chiến trường. "Chi!

Chi!

Chi..." Độc Ma Biên Bức vừa nghe thấy mình là kỳ binh, lập tức kêu réo ầm ĩ.

Chương 935

Không cần bất kỳ mệnh lệnh nào, chúng tự động ăn đậu ba đậu.

Sau đó mang theo đầy bụng phẫn nộ, đen kịt bay về phía thành trì biên giới, thề phải chính danh cho tộc Độc Ma Biên Bức, vì Yêu tộc mà bộc phát bản thân...

Lúc này —— hai bên giao chiến vô cùng kịch liệt.

Chỉ thấy đội cảm tử của Yêu tộc tiến lên lớp lớp, đệ tử Tần gia vung đao chém giết điên cuồng thu gặt. "Đó là cái gì!?" Tần Hạo đột nhiên nhíu mày, thấy một mảng đen kịt. "Là Độc Ma Biên Bức!" Tần Tô liếc mắt nhìn, không để ý.

Đừng thấy Độc Ma Biên Bức là yêu thú quần cư, số lượng vô cùng lớn, nhưng tiềm lực lại rất hạn chế, có thể đạt đến Nguyên Đan cảnh đã vô cùng khó khăn.

Cho dù phân tiện của chúng có kịch độc, cũng chỉ có tác dụng tê liệt tạm thời.

Căn bản không tạo thành nguy hiểm tính mạng gì, tự nhiên cũng không thể thay đổi kết quả chiến cuộc.

Nhưng giây tiếp theo, mọi người ngây người!

Chỉ thấy những con Độc Ma Biên Bức dày đặc bay qua đỉnh đầu bọn họ, ngay sau đó phân tiện dày đặc từ trên không rơi xuống, hơn nữa còn là loại phân tiện lỏng sệt.

Bẹp một tiếng!

Tần Hạo vừa định ngẩng đầu kiểm tra, trán đã bị trúng ngay lập tức.

Ngay sau đó y cảm thấy độc tố xuyên vào cơ thể, khiến thân thể phảng phất như bị điện giật mà mất đi tri giác.

Nhưng bằng tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong của bản thân, độc tố vừa vào cơ thể đã bị bài xuất ra ngoài trong nháy mắt.

Nhưng hơn hai trăm vạn đệ tử Tần gia ở bốn phía, lại không có tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong, cần mất mấy giây mới có thể bài xuất độc tố của Độc Ma Biên Bức ra ngoài cơ thể.

Nhưng điều khiến bọn họ sụp đổ là, mật độ dày đặc như một trận mưa bão.

Vừa mới bài xuất độc tố ra ngoài cơ thể, trên người lại bị trúng thêm mấy bãi nữa. "Vãi chưởng!" Tần Tô vẻ mặt phẫn nộ nói: "Những con Độc Ma Biên Bức này đâu ra nhiều phân thế hả!?" "Đậu má!" Các đệ tử Tần gia khác cũng vẻ mặt phẫn nộ nói: "Yêu tộc tuyệt đối là cố ý, một con tiêu chảy thì dễ hiểu, hai con tiêu chảy cũng hiểu được... nhiều con cùng lúc tiêu chảy thế này rõ ràng là đã ăn đậu ba đậu rồi!" "Thậm chí còn có thể như vậy sao!?" Thập Bát Học Sĩ trong nháy mắt bị làm cho đơ người.

Chiêu này sát thương không cao, nhưng tính sỉ nhục lại cực mạnh!

Mặc dù bọn họ có thể bài xuất độc tố tê liệt trong cơ thể ra ngoài, nhưng tổn thương về mặt tâm lý và tinh thần thì cần dùng cả đời để chữa lành. "Vãi chưởng!" Tần gia Thập Tam Thái Bảo đều vẻ mặt phẫn nộ nói: "Cho Độc Ma Biên Bức ăn đậu ba đậu, là tên lão lục thiếu đức nào nghĩ ra thủ đoạn bẩn thỉu này vậy!?" "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Tiểu Bạch nhìn cảnh tượng phía trước, không nhịn được bật cười thành tiếng. "Đây chính là trí tuệ Nhân tộc!" Bầy yêu lập tức kinh hô liên tục.

Bọn chúng không ngờ Tiểu Bạch chỉ ra tay một lần, đã khiến hai trăm vạn đại quân Tần gia loạn trận, cũng gián tiếp chứng minh danh tiếng của Đại Tần Lưu Học Thỏ không phải hư truyền. "Yêu Vương, cơ hội tốt đây!" Long Đế vẻ mặt kích động nói: "Bây giờ bọn họ đều đã trúng độc của Độc Ma Biên Bức, lúc này phát động tấn công toàn diện sẽ có chín thành nắm chắc phá vỡ phòng tuyến của Tần gia." "Chín thành thì khác gì tự tìm đường chết!?" Tiểu Bạch liếc Long Đế một cái đầy ghét bỏ, sau đó ra lệnh: "Thông báo cho tiểu đội chuột chui đất tăng tốc, sau một nén hương nhất định phải đào vào trong thành, thỏ ta sẽ dẫn các ngươi đi đâm vào mông của thằng Tần lão nhị." "Yêu Vương!" Ma Hoàng vẻ mặt sùng bái nói: "Người thật là quá âm hiểm xảo quyệt!" "Ngươi lại đây, thỏ ta cho một cái buff!" Tiểu Bạch vẫy vẫy móng vuốt với Ma Hoàng, phía sau lại lấy ra gạch "Đạo Đức". "Buff là gì vậy!?" Ma Hoàng hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm, vẻ mặt hưng phấn chạy tới.

Rầm một tiếng!!

Tiểu Bạch không nói hai lời, giơ tay đập xuống.

Chỉ thấy Ma Hoàng không kịp phòng bị, lập tức bị đập ngã xuống đất. "Tàn bạo quá!" Bầy yêu bị dọa nhảy dựng, không ngờ Tiểu Bạch lại động thủ. "Quả thực tàn bạo!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh cũng bị cảnh tượng này dọa sợ, phát hiện Tiểu Bạch và Tần Phong quả là một giuộc.

Giây trước còn có thể cười nói vui vẻ với ngươi, giây sau đã có thể đánh cho ngươi răng rụng đầy đất, tốc độ trở mặt còn nhanh hơn lật sách. "Hãy nhớ kỹ!" Tiểu Bạch giẫm lên mặt Ma Hoàng, sữa chua nói: "Thỏ xấu xa mới âm hiểm xảo trá, thỏ tốt bụng thì túc trí đa mưu!" "Yêu Vương túc trí đa mưu!" Long Đế và các yêu khác liên tục gật đầu, sợ chậm bị Tiểu Bạch đánh. "Ừm!" Tiểu Bạch hài lòng gật đầu, sau đó nhảy lên đầu Long Đế. "Hôm nay ta chắc chắn là dậy sớm quá rồi!" Thỏ mẹ vẻ mặt lại hoảng hốt, quyết định quay về ngủ tiếp.

Lúc này —— mưa phân vẫn đang tiếp tục rơi, đệ tử Tần gia hoàn toàn phát điên.

Bọn họ vạn vạn không ngờ, Yêu tộc lại sỉ nhục bọn họ đến thế. "Mau giết chết những con Độc Ma Biên Bức này!" Một học sĩ bên cạnh Tần Hạo đột nhiên phản ứng lại, lớn tiếng kinh hô: "Bây giờ chủ lực đại quân của Yêu tộc vẫn chưa xuất động, nếu để chúng nắm bắt cơ hội, quân ta nhất định sẽ thương vong thảm trọng." "Cái gì!" Toàn trường mọi người trong lòng không khỏi kinh hãi, cuối cùng cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Vừa nãy nhìn thì Yêu tộc phát động toàn tuyến tấn công, thực chất đều là những yêu nhỏ làm vật hy sinh, đại yêu lợi hại thật sự một con cũng chưa xuất hiện.

Nghĩ đến đây —— mọi người đâu còn dám có chút do dự nào, ùn ùn xông lên trời săn giết Độc Ma Biên Bức. "Có người đã đến tầng thứ hai rồi, tiếc là thỏ ta phải đi tầng thứ ba rồi!" Tiểu Bạch lại cười xấu xa một tiếng, sau đó sữa chua ra lệnh: "Tiểu Long Long, bảo đại quân tập trung hỏa lực mãnh công vào khe hở trên tường thành, để bọn chúng tưởng mục tiêu của chúng ta là phá thành, thu hút sự chú ý của bọn chúng, tạo cơ hội cho chúng ta vòng ra sau đâm vào mông của thằng Tần lão nhị." "Gào!" Tiếng kêu của Long Đế vang vọng trời đất, Yêu tộc khắp bốn phía lập tức hành động.

Thu!

Một tiếng chim kêu sắc bén vang vọng trời đất, phảng phất như đang đáp lại tiếng của Long Đế.

Chỉ thấy một con chim thú khổng lồ bay vút lên không, giương cánh dài đến ngàn mét, vảy đen kịt như lưỡi đao sắc bén, móng vuốt sắc nhọn mang theo tiếng rít chói tai xé qua không trung.

Mỗi lần chấn động đôi cánh, đều có thể kích khởi bão tố mạnh mẽ, khiến luồng không khí xung quanh hỗn loạn không ngừng.

Xì!

Lại có yêu xà thân hình khổng lồ ngẩng đầu, cao đến mấy trăm trượng, đôi mắt như liệt diễm bùng cháy, há cái miệng rộng như chậu máu, răng độc nhô ra.

Mỗi lần phun hơi thở đều có thể thiêu cháy mặt đất thành tro tàn, thậm chí khiến người ta chìm sâu vào trong đó hóa thành than cháy.

Gầm!

Chương 936

Yêu thú hổ mãnh khổng lồ ngửa mặt lên trời gầm thét, uy phong lẫm lẫm, trên người tản ra sức mạnh hoang dã, phảng phất một kích đủ để xé nát sơn mạch, hủy diệt toàn bộ tường thành. ...

Từng con đại yêu từ rừng núi xuất hiện, khiến Tần Hạo và những người khác lập tức căng thẳng. "Không hay rồi!" Tần Hạo lập tức lớn tiếng kêu: "Yêu tộc bắt đầu toàn diện tấn công rồi, mau lấp chặt chỗ khe nứt, tuyệt đối không thể để bọn chúng phá thành!" Oanh long long!!

Tiếng nổ vang chói tai vang lên, báo hiệu chiến tranh leo thang. "Đing đong, chúc mừng Linh Sủng của Túc Chủ sỉ nhục Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đing đong, chúc mừng Linh Sủng của Túc Chủ đánh đổ uy vọng của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 30 vạn Phản Phái Điểm!" "Đing đong, chúc mừng Linh Sủng của Túc Chủ gây phiền phức cho Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Tiểu Bạch lại đánh nhau với nhị đệ rồi sao!?" Tần Phong vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Đây chẳng phải là hai vợ chồng ngủ, người nhà tự làm khó người nhà sao..." "Thôi vậy!" Tần Phong lắc đầu không còn chú ý nữa, cúi đầu nhìn về phía Vũ Lăng Thánh Địa.

Chỉ thấy Vũ Lăng Thánh Địa vốn như chốn đào nguyên đã biến mất, thay vào đó là một vùng bình nguyên rộng lớn bát ngát, các đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa thì nhìn hai tòa Tiên Sơn mà thấp thỏm không yên.

Bây giờ bọn họ đã chấp nhận sáp nhập vào Đại Tần, việc ở trên Doanh Châu Tiên Sơn cũng hợp tình hợp lý.

Huống chi Doanh Châu Tiên Sơn vốn dĩ là do bọn họ dùng Vũ

Lăng Thánh Địa, cùng với bảo vật tích trữ nhiều năm trong bảo khố luyện chế mà thành.

Thu!

Một tiếng chim kêu sắc bén vang vọng trời đất, khiến hư không bốn phía rung chuyển.

Chỉ thấy Chu Tước giương cánh bay vút lên trời, ổn định đáp xuống Doanh Châu Tiên Sơn, ngay sau đó lấy lòng mà dùng cái đầu nhỏ dụi dụi Tần Phong, hoàn toàn không còn sự cao quý mà một thần thú Chu Tước nên có.

Không còn cách nào khác!

Nó cũng muốn giữ sự kiêu ngạo của Chu Tước, nhưng làm sao được khi bảo bối của Tần Phong quá nhiều.

Bất kể là Nam Minh Ly Hỏa khi mới gặp mặt, hay Doanh Châu Tiên Sơn đang luyện chế, đều đã nắm chặt con Chu Tước đáng thương, vô trợ, lại yếu ớt này. "Nhóc con này, thật đúng là không khách khí chút nào!" Tần Phong không chút do dự, sảng khoái gật đầu đồng ý.

Bây giờ Vũ Lăng Thánh Địa đã bị hắn xóa tên, vừa hay có thể thuận thế lừa Chu Tước về nhà, làm thần thú giữ cửa Tần gia bọn họ, vĩnh trấn Doanh Châu Tiên Sơn. "Chu Tước, về đây!" Vũ Lăng Thánh Chủ thấy Chu Tước sắp bị lừa đi, trong lòng sốt ruột vội vàng tiến lên ngăn cản.

Bây giờ bọn họ không chỉ mất Vũ Lăng Thánh Địa, mà còn mất cả bảo khố tích trữ bao nhiêu đời, tuyệt đối không thể để con thần thú Chu Tước này bị lừa đi nữa. "Thánh Chủ tỷ tỷ, đừng dọa đứa bé!" Tần Phong cười tủm tỉm tiến lên, che chở Chu Tước phía sau. "Thu!" Chu Tước cũng phối hợp kêu hai tiếng, phảng phất như thật sự bị dọa vậy. "Long Quân, ngươi đừng quá đáng!" Vũ Lăng Thánh Chủ mắt rồng khẽ giận nói: "Vũ Lăng Thánh Địa ta đồng ý bị ngươi sáp nhập, nhưng điều đó không có nghĩa là mặc cho ngươi tùy ý ức hiếp và áp bức." "Tỷ tỷ lại hiểu lầm trẫm rồi sao!?" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài nói: "Trẫm đâu chỉ là để Chu Tước ở Doanh Châu Tiên Sơn, còn định để các sư huynh, sư tỷ Vũ Lăng Thánh Địa cùng nhau vào Doanh Châu Tiên Sơn ở." "Cùng nhau vào Doanh Châu Tiên Sơn ở!?" Vũ Lăng Thánh Chủ đầu tiên ngây người, sau đó nhíu mày nói: "Ta nhớ ngươi lần trước đã nói, ở Đại Tần không có thế gia, không có môn phái phân chia, chỉ có Đại Học Viện của Đại Tần, chẳng lẽ năm tòa Tiên Sơn ngươi luyện chế chính là Thái Học Viện sao?" "Không phải!" Tần Phong đáp: "Trẫm không định tạo ra Thái Học Viện!" "Ngươi lừa ta!?" Vũ Lăng Thánh Chủ vẻ mặt hơi giận, hận không thể cắn chết Tần Phong. "Trẫm chưa bao giờ lừa người!" Tần Phong vẻ mặt chân thành nói: "Đặc biệt là phụ nữ xinh đẹp!" "Vậy ngươi là ý gì!?" Vũ Lăng Thánh Chủ căn bản không ăn cái bộ này, vẫn tức muốn cắn chết Tần Phong.

Bây giờ Vũ Lăng Thánh Địa của bọn họ đã bị luyện hóa thành Doanh Châu Tiên Sơn, bảo khố cũng bị dọn trống, nếu Tần Phong thật sự thất hứa, nàng cũng không biết làm sao an trí đại gia tộc này. "Trẫm là một hôn quân!" Tần Phong vẫn vẻ mặt chân thành nói: "Hôn quân đương nhiên phải làm chuyện của hôn quân, còn những chuyện tốt như Thái Học Viện thì nên giao cho thánh quân đi làm." "Ngươi là muốn..." Vũ Lăng Thánh Chủ trong lòng không khỏi kinh hãi.

Nàng cũng không phải người ngu dốt gì, lập tức đoán ra ý nghĩ của Tần Phong.

Chẳng lẽ hắn không màng danh tiếng gây ra nhiều chuyện như vậy, chính là để trải đường cho đời thứ hai của Đại Long Quân Triều sao!? "Suỵt!" Tần Phong làm động tác im lặng, để Vũ Lăng Thánh

Chủ tự mình lĩnh hội. "Ngươi..." Trong lòng Vũ Lăng Thánh Chủ dấy lên sóng to gió lớn.

Vốn dĩ tưởng mình rất hiểu Tần Phong, là một đế vương thích khoe khoang công lao, không màng thương sinh thiên hạ.

Nhưng điều khiến nàng vạn vạn không ngờ là, hắn đã sớm lên kế hoạch mọi thứ, muốn tự đốt cháy mình để chiếu sáng đại địa, cho dù trở thành hôn quân lưu tiếng xấu vạn năm cũng không tiếc.

Hơn nữa với tình huống hiện tại của Tần Phong, không bao lâu nữa sẽ phi thăng Thượng Giới.

Cho dù hắn bây giờ bên người mỹ nữ như mây, e rằng cũng không thể sinh hạ cho hắn một mụn con nào, điều đó có nghĩa là hắn không phải đang trải đường cho con cái của mình, hắn là thật sự vì thiên hạ thương sinh.

Khoảnh khắc này —— hình tượng của Tần Phong, trở nên cao lớn. "Ngươi không uất ức sao!?" Vũ Lăng Thánh Chủ bình tĩnh lại, không nhịn được mở miệng hỏi: "Rõ ràng có thể trở thành thánh quân lưu danh bách thế, nhưng lại cứ muốn làm một hôn quân lưu tiếng xấu vạn năm." "Vậy Thánh Chủ tỷ tỷ không uất ức sao!?" Tần Phong hỏi ngược lại: "Thân là Thánh Chủ Vũ Lăng Thánh Địa, vì để Vũ Lăng Thánh Địa có thể tồn tại, không tiếc bỏ xuống tất cả tôn nghiêm mà quỳ gối, thậm chí ngay cả đệ tử cũng không hiểu ngươi, đối diện ngươi mà chửi rủa, nói ngươi không xứng làm Thánh Chủ." "Ta..." Vũ Lăng Thánh Chủ thân thể mềm mại run lên, trong đôi mắt đẹp dâng lên ánh sáng lấp lánh.

Từ khi nàng lên làm Thánh Chủ Vũ Lăng Thánh Địa, đã không thể không cất đi những sở thích của con gái, ngụy trang mình thành một nữ cường nhân cao cao tại thượng.

Nhưng phụ nữ dù sao cũng là phụ nữ, trong lòng cũng khát vọng có một chỗ dựa.

Trong vô số đêm khuya cô tịch đã qua, nàng biết bao hy vọng có một người đàn ông hiểu mình xuất hiện, kéo xuống lớp ngụy trang quật cường của nàng, cho nàng một cái ôm ấm áp. "Thánh Chủ tỷ tỷ!" Tần Phong rất hiểu chuyện tiến lên, ôm Vũ Lăng Thánh Chủ vào lòng. "A!" Vũ Lăng Thánh Chủ như con thỏ bị kinh sợ, vội vàng thoát ra khỏi lòng Tần Phong.

Mặc dù nàng đồng tình với Tần Phong là người cùng đường với mình, cũng nhìn thấu lớp ngụy trang quật cường của hắn, nhưng sự kiên trì của con gái không cho phép nàng phát triển nhanh đến vậy. "Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần nỗ lực à!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đành mở miệng che giấu sự lúng túng nói: "Thánh Chủ tỷ tỷ, chuyện Đại Học Viện trẫm không thể thực hiện, nhưng để ngươi vào Đồng Tước Đài tu luyện thì lúc nào cũng được." "Ừm!" Vũ Lăng Thánh Chủ má hồng, lơ đãng gật đầu đồng ý. "Trước xem tỷ tỷ sau quan tâm, từ nay bước lên con đường thuần dục!" Tần Phong khóe miệng khẽ nhếch, tính toán đánh tách tách.

Ngay lúc này —— Nguyệt Hi mang theo một phần tấu chương đi tới, là chuyện về việc Phương Trường khởi binh tạo phản.

Mấy ngày trước Phương Trường chính thức tuyên bố khởi binh phản Tần với Hoang Cổ, dựa vào Cẩu Đà Ma Âm một đường bình đẩy, chỉ trong vài ngày đã công hạ năm tòa thành trì, bây giờ đang cấp tốc áp sát kinh đô Đại Tần. "Phương Trường khởi binh tạo phản rồi!?" Tần Phong vẻ mặt đột nhiên ngây người, có chút không phản ứng kịp.

Bây giờ ngay cả Uyên Tổng cũng bị hắn đánh cho không dám ló mặt, Diệp Thần ca ca còn đang trốn trong cống rãnh hôi thối, vậy mà một cái Thiên Tuyển Chi Tử cấp cao lại dám khởi binh tạo phản.

Thật đúng là nòng nọc xăm ếch xanh lên lưng, mày diễn cái gì vậy mẹ nó!! "Theo tình báo của Thanh Thiên..." Nguyệt Hi mở miệng nói: "Phương Trường là vì Nam Phong công chúa mà khởi binh phản Tần, nói muốn công vào Cung A Phòng cứu ra Nam Phong công chúa." "Đại diện cho tình yêu mà tiêu diệt trẫm!?" Tần Phong không nhịn được đảo mắt trắng dã, coi như là bó tay với cái đầu óc yêu đương này rồi.

Đồng thời, hắn cũng không hiểu, vì sao Phương Trường cứ nhất định phải chọn Nam Phong công chúa, là vì tiếng kêu của nàng ta to hơn xe cứu thương, hay là 'đồ ngu' còn nhiều hơn xe cứu hỏa...

Chương 937

"Xe cộ gì, thử rồi mới biết!" Tần Phong không còn xoắn xuýt về xe cộ nữa, sau đó lại nhìn về phía bản tấu chương kia.

Trên đó viết rõ ràng Phương Trường đã đột phá đến Đại Đế, không chỉ bằng cách thôn phệ Ma Công khắp nơi hút người, mà còn luyện thành Phật Ma Kim Thân trong truyền thuyết. "Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không biết nói lý lẽ!" Tần Phong không kìm được lẩm bẩm một tiếng.

Nhớ năm xưa trên trận sinh tử đào thải ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, hắn đã lợi dụng tiểu tác văn chính năng lượng và sự điên cuồng của lợn rừng, thành công đánh gãy việc Phương Trường ngưng tụ Phật Ma Chi Thân.

Nhưng không ngờ loanh quanh luẩn quẩn, cuối cùng hắn ta vẫn lĩnh ngộ được. "Đây chính là sức mạnh của tình yêu sao!?" Sắc mặt Tần Phong không khỏi ngưng trọng, nhưng không dám coi thường sức mạnh của tình yêu.

Nhớ kiếp trước đã từng xem một phản phái, rõ ràng là trần nhà chiến lực của cả bộ truyện, nhưng chỉ vì nói một câu "Trái đất tròn", kết quả đã bị chiêu "Ái Vô Hạn" của nam nữ chính giây sát.

Điều quan trọng nhất là... công chúa Nam Phong mà hắn bắt, lại là ánh trăng sáng (bạch nguyệt quang) của Phương Trường!

Ai cũng biết... sát thương của bạch nguyệt quang đạt 20%!

Sát thương của bạch nguyệt quang đã từng nhiệt luyến đạt 50%!

Sát thương của bạch nguyệt quang đã chết đạt 80%!

Sát thương của bạch nguyệt quang chết trong lúc nhiệt luyến đạt

100%!

Cũng tức là một khi công chúa Nam Phong xảy ra chuyện, Phương Trường lập tức có thể "nhất ngộ phong vân biến hóa long" (gặp gió mây biến hóa thành rồng, tức là mạnh lên khủng khiếp). "Không thể để công chúa Nam Phong xảy ra chuyện được a!" Tần Phong không kìm được lẩm bẩm tự nói.

Hắn tuyệt đối không phải vì tài ăn nói của công chúa Nam Phong, thật sự là đám Thiên Tuyển Chi Tử này quá rảnh rỗi mà gây chuyện.

Nhất định phải giống như dùng con cái để kiềm chế cha mẹ, dùng công chúa Nam Phong để kiềm chế Phương Trường. "Hắn đang lầm bầm cái gì vậy!?" Vũ Lăng Thánh Chủ không để ý đến ý tứ của Tần Phong.

Lợi dụng lúc Tần Phong đang suy nghĩ, nàng vòng qua hắn lao về phía Chu Tước. "Thu thu..." Chu Tước không ngờ Vũ Lăng Thánh Chủ lại chơi trò đánh lén.

Sợ đến mức xoay người bỏ chạy, quên mất mình là một con chim biết bay. "Ừm!?" Tần Phong nghe tiếng ngẩng đầu nhìn một cái, không có ý định ngăn cản. "Bệ hạ!!" Đông Phương tiểu thư uyển chuyển đi tới, quỳ xuống nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Thần nghe nói Phương Trường khởi binh tạo phản, nhưng đại quân chủ lực của Đại Tần đều đang chấp hành nhiệm vụ bên ngoài, thần khổ sở suy tư cuối cùng đã nghĩ ra một kế, không bằng để thần biến thành dáng vẻ công chúa Nam Phong đi an ủi Phương Trường, vì Bệ hạ mà san sẻ gánh lo, đồng thời tranh thủ thời gian cho triều đình." "Khụ khụ..." Tần Phong đột nhiên ho khan, suýt nữa bị nước bọt sặc chết.

Hay lắm!!

Ngươi đây là san sẻ gánh lo cho trẫm sao!?

Ngươi chỉ thiếu nước lấy hạt bàn tính đập thẳng vào mặt trẫm thôi! "Bên cạnh Bệ hạ, quả nhiên không nuôi người nhàn rỗi!" Nguyệt Hi dịch lại gần Tần Phong, trong lòng càng thầm hô "Hay lắm!".

Nếu không phải nàng cũng bị đóng Tiên Nô Pháp Ấn, biết được tình hình của Đông Phương tiểu thư trong nhóm chat, thì e là thật sự đã bị sự trung thành của nàng ta làm cảm động rồi. "Bệ hạ!!" Ánh mắt Đông Phương tiểu thư tràn đầy ai cầu.

Mặc dù nàng không phải người đàn ông đầu tiên của Phương Trường, nhưng Phương Trường lại là người đàn ông đầu tiên của nàng.

Hiện tại thật không dễ dàng có cơ hội, nàng tự nhiên muốn đi gặp một lần. "Cút, đừng lấy chuyện này làm trẫm ghê tởm!" Tần Phong trực tiếp phun ra một chữ, lười biếng đáp lời đám gia hỏa này. "Đa tạ Bệ hạ!" Đông Phương tiểu thư trong lòng đại hỉ, vội vàng dập đầu vui vẻ rời đi. "Bên cạnh trẫm toàn là loại người gì vậy chứ!" Tần Phong vẻ mặt mệt mỏi nói: "Đêm nay trẫm e là lại không ngủ được rồi, phải tìm một nàng tiểu kiều thê đến dỗ trẫm ngủ mới được!" "Ách..." Nguyệt Hi không kìm được trợn trắng mắt.

Cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là "thượng lương bất chính hạ lương oai" (trên không ngay dưới ắt cong, ý là chủ tử làm sao thì kẻ dưới bắt chước theo).

Cảnh tượng chuyển, biên cảnh Tần gia.

Một màu huyết hồng, tiếng hò hét chấn động trời đất. "Vì vinh quang của Đại Tần!!" Tần Hạo mặc kệ sự đau đớn ở mông, giơ cao Miêu Miêu Chùy gia nhập chiến đấu.

Oanh long long!!

Bầu trời vốn quang đãng vạn dặm bỗng chốc tối sầm lại, tiếng sấm sét rền vang chấn động trời đất, hóa thành một tấm lưới điện điên cuồng thu gặt Độc Ma Biến Bức.

Chí!

Chí!

Chí!

Chỉ thấy Độc Ma Biến Bức phát ra tiếng kêu thê thảm, sau đó bị điện giật thành từng mảng rơi xuống đất. "Tần Vương, uy vũ!!" Đệ tử Tần gia lập tức sĩ khí tăng vọt.

Chỉ cần tiêu diệt đám Độc Ma Biến Bức phiền toái này, bọn họ có thể chiến đấu mà không cần lo lắng gì nữa. "Đây chính là Tần Vương của Đại Tần!!" Long Đế cùng các yêu khác sắc mặt ngưng trọng, cảm nhận được sự bất thường của Tần Hạo.

Rõ ràng chỉ có tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong, nhưng lại khiến đám Yêu Đế bọn họ cảm nhận được khí tức cực kỳ nguy hiểm, cứ như thể có thể dùng tay không xé nát bọn họ vậy. "Tần lão nhị ra tay rồi!" Tiểu Bạch nhìn chiến trường phía trước, mở miệng nói: "Gọi đám Độc Ma Biến Bức về đi, tiếp tục thế này chỉ phí công hy sinh thôi." Hống!!

Chương 938

Long Đế lập tức phát ra tiếng rồng ngâm, ra lệnh cho Độc Ma Biến Bức toàn bộ rút lui.

Chỉ thấy Độc Ma Biến Bức nghe thấy lệnh rút lui, không dám chậm trễ chút nào, từng mảng đen kịt quay đầu bay vào rừng núi.

Mặc dù tác dụng của Ba Đậu (đậu gió) khiến bọn chúng khó chịu, nhưng khi nhìn thấy các Yêu tộc khác, bọn chúng vẫn cố nín nhịn nhếch mông lên, như thể đang khoe công lao của mình với các yêu.

Đặc biệt là mông càng đỏ, ánh mắt càng kiêu ngạo.

Bọn chúng không chỉ có "sản lượng" nhiều, mà còn có thể an toàn trở về.

Trận chiến này không chỉ làm rạng danh Độc Ma Biến Bức tộc, mà còn ra mặt trước toàn thể Yêu tộc, từ nay về sau không còn yêu nào dám coi thường bọn chúng nữa. "Quá lợi hại!!" Chúng yêu đều kinh hô, hoan nghênh những người hùng trở về.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ vạn vạn lần cũng không dám tin, Độc Ma Biến Bức có thể đánh cho hai triệu người Tần gia không ngẩng đầu lên được, hơn nữa còn tạo cơ hội cho đại quân chủ lực phía sau, đánh cho Tần gia trở tay không kịp. "Đáng chết!" Thập Tam Thái Bảo Tần gia vẻ mặt phẫn nộ nói: "Đám Độc Ma Biến Bức này lại chạy mất rồi, đợi lão tử công hạ Yêu tộc xong, nhất định phải giết sạch toàn bộ Độc Ma Biến Bức." "Đúng, giết sạch toàn bộ!!" Các đệ tử Tần gia khác cũng vẻ mặt phẫn nộ, hận không thể giết tuyệt chủng Độc Ma Biến Bức. "Tần gia ta vĩnh viễn không quên được cái ngày bi phẫn này!" Tần Hạo sắc mặt vô cùng tái mét, quanh thân lôi điện không ngừng nhảy nhót.

Hống!!

Từng tiếng thú gầm chấn động tai, kéo Tần Hạo trở về từ dòng suy nghĩ.

Chỉ thấy hàng chục con đại yêu vẫn đang công thành, những vết nứt vốn bị đâm thủng bắt đầu lớn dần. "Mau chống đỡ!!" Tần Hạo lập tức kêu lên: "Mọi người đều mau chóng đi chi viện, tuyệt đối không thể để Yêu tộc công phá vào!!" Lúc này —— Tiểu Bạch vẫn đang quan sát biến hóa chiến trường.

Chỉ thấy theo tiếng hét lớn của Tần Hạo, mọi người đồng loạt chạy đi chi viện vết nứt, căn bản không có nhiều tinh lực để ý đến phía sau, cũng có thể nói là căn bản không hề nghĩ rằng phía sau sẽ có kẻ địch. "Với cái trí thông minh này, còn dám tranh ngôi Hoàng vị với ta thỏ sao!?" Tiểu Bạch vẻ mặt ghét bỏ bĩu môi, sau đó quay đầu hỏi: "Đội Chuột Đào Đất còn chưa đào thông đường hầm à!?" "Hồi bẩm Yêu Vương!" Ma Hoàng vội vàng đáp: "Đội Chuột Đào Đất mượn tiếng chém giết trên chiến trường để che giấu, đã thành công đào đến ngay phía dưới thành trì, chúng ta bây giờ đi qua là vừa có thể đào thông." "Khiếp khiếp khiếp khiếp!!" Tiểu Bạch cười đến run cả vai nói: "Đi, theo ta thỏ đi đâm vào chỗ hiểm của Tần lão nhị..." "Hống!!" Chúng yêu phấn khích gào thét, đã chờ đợi rất lâu rồi. "Truyền lệnh ta thỏ, toàn quân xuất kích!!" Tiểu Bạch đứng trên đầu Long Đế, non nớt nhưng dõng dạc hạ lệnh. "Chuyện gì vậy!?" Tần Hạo và những người khác trong lòng không khỏi kinh hãi, chỉ thấy bầu trời đột nhiên tối sầm lại, không khí âm u bao trùm toàn bộ chiến trường, một cảnh tượng mây đen vần vũ như sắp sụp đổ, núi rừng đón gió bão sắp về.

Hống!!

Từng tiếng thú gầm nối tiếp nhau đột nhiên vang lên, mặt đất cũng theo đó bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy các Yêu thú trong rừng như hồng thủy tuôn ra, bất chấp tất cả lao về phía thành trì mà Tần gia đang trấn giữ. "Yêu tộc bắt đầu tấn công toàn diện rồi!" Đội quân Cương Thiết Hồng Lưu của Tần gia ngưng thần nín thở, chăm chú nhìn đoàn quân yêu thú khổng lồ này.

Chỉ thấy bọn họ siết chặt vũ khí trong tay, mang theo ánh mắt bình tĩnh và ý chí kiên định, thân thể thẳng tắp như tháp sắt cưỡi trên Thiết Bối Thương Hùng.

Bọn họ biết đây không chỉ là một trận chiến, mà còn là trận chiến cuối cùng để Tần gia thống nhất Hoang Cổ. "Vì vinh quang của Đại Tần!!" Thuộc tính "chu nhị nhiệt huyết" của Tần Hạo lập tức được kích hoạt, giơ cao Miêu Miêu Chùy dẫn đầu xông ra. "Sát!!" Nhìn thấy Tần Vương tự mình dẫn đầu xung kích, sĩ khí toàn quân lập tức đạt đến đỉnh phong.

Hống!!

Các Yêu thú cũng không chịu thua kém, tiếng thú gầm vang như sấm sét.

Chỉ thấy bọn chúng dựa vào thân thể khổng lồ bẩm sinh của Yêu thú, cùng với ưu thế sức mạnh đáng sợ, hóa thành thủy triều đen kịt va chạm mạnh mẽ với Cương Thiết Hồng Lưu của Tần gia.

Mặt đất rung chuyển, núi non sụp đổ!

Thế công của đoàn quân yêu thú mãnh liệt và vô tình, gương mặt nhe nanh múa vuốt tràn đầy dã tính và hung tàn, dùng móng vuốt sắc nhọn xé nát áo giáp kiên cố.

Toàn bộ tuyến biên giới như tận thế giáng lâm, khí tức hủy diệt tràn ngập từng tấc không khí.

Tuy nhiên, Cương Thiết Hồng Lưu của Tần gia cũng không phải là đồ bỏ đi, bằng vào tố chất quân sự cực cao mà điên cuồng vây giết Yêu thú.

Tung hoành ngang dọc, xả thân quên mình!

Huyết hoa bay tán loạn, chiến ca hào hùng!

Dùng máu tươi của kẻ địch để viết lên chiến thắng của mình, thể hiện sự vô úy và dũng khí không bao giờ lùi bước của Tần gia. "Sinh ra không sợ hãi, chiến đến cùng!!" Tần Hạo đã tiến vào trạng thái vong ngã, như Chiến Thần nhập thể đại sát tứ phương.

Bất kể Yêu thú đến bao nhiêu, hay mạnh đến mức nào, đều bị hắn dùng một mình trấn áp xuống, cũng đã cổ vũ rất lớn sĩ khí toàn quân. "Sinh ra không sợ hãi, chiến đến cùng!!" Đệ tử Tần gia sĩ khí cao trào, đánh cho Yêu tộc liên tiếp bại lui. "Không đúng!" Một học sĩ sắc mặt đột nhiên ngưng trọng nói: "Yêu tộc rõ ràng đã tấn công toàn diện, vì sao chỉ thấy Yêu thú cảnh giới Chuẩn Đế, ngay cả một con Yêu thú cấp Yêu Đế cũng không thấy đâu!?" "Chẳng lẽ Yêu tộc đã học được 'ám độ trần thương' (vượt sông trong tối, tức là dùng kế giấu)?!" Các học sĩ khác trong lòng không khỏi kinh hãi.

Sau mấy đợt giao phong vừa rồi, bọn họ không còn dám coi thường vị Yêu Vương mới của Yêu tộc này nữa, cũng từ đó ngửi thấy một tia mùi âm mưu.

Oanh long một tiếng!!

Phía sau truyền đến tiếng nổ lớn, mặt đất bắt đầu rung chuyển. "Làm sao có thể!?" Mười Tám Học Sĩ trừng lớn mắt, khó tin mà quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy thành trì phía sau bọn họ đột nhiên sụp đổ, trên mặt đất cũng không trung xuất hiện một hố đen khổng lồ.

Hống!!

Một tiếng rồng ngâm chấn động tai từ trong hố truyền ra, sóng âm tạo ra khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Long Đế từ trong hố đen bay vút lên trời, vảy trên người lấp lánh ánh vàng, Long Uy cường đại phát ra khiến trời đất chấn động, Long trảo dễ dàng xé rách tường thành, mỗi lần lăn lộn vặn vẹo đều dẫn phát Thiên Địa Dị Tượng.

Hống!!

Ngay sau đó từ trong hố đen truyền đến từng tiếng thú gầm, các Yêu Đế khác của Yêu tộc cũng đồng loạt xông ra.

Chương 939

Chỉ thấy bọn chúng đều hiện nguyên hình, Lang Vương nhe nanh múa vuốt, Hổ Vương bạo táo, Tượng Vương khổng lồ, Sư Vương lông vàng rực lửa... còn có cả Man Ngưu ngốc nghếch.

Mỗi con Yêu thú đều sở hữu uy thế cường đại đến không thể tưởng tượng, thân thể lại sừng sững như núi, yêu khí âm u tràn ngập khắp trời đất, như thể bóng tối vô tận muốn thôn phệ tất cả.

Còn về phần Tiểu Bạch thì không hề lộ diện!

Mà là dựa vào thân thể nhỏ bé của mình, lén lút trốn trong bóng tối, chuẩn bị vào thời khắc then chốt "tưởng lệ" Tần Hạo một viên gạch. "Hống!!" Long Đế cùng các yêu khác phấn khích ngửa mặt lên trời gầm thét, chuẩn bị bắt đầu một cuộc tàn sát đẫm máu.

Oanh long long!!

Tiếng sấm sét chói tai vang vọng khắp trời đất, mạnh mẽ áp chế tiếng rồng ngâm.

Chỉ thấy Tần Hạo tay cầm Miêu Miêu Chùy chắn trước mặt Long Đế cùng các yêu, quanh thân càng phát ra một cỗ Lôi Đình Chi Uy cường đại, phảng phất như hòa làm một với cả thiên địa. "Các ngươi tiếp tục tiến công, phía sau giao cho bản vương!!" Giọng nói hùng tráng của Tần Hạo vang vọng khắp chiến trường, một vẻ khí thế hùng hồn như "dù có ngàn vạn người, ta vẫn cứ đi". "Sát!!" Thập Tam Thái Bảo Tần gia quả quyết lựa chọn tin tưởng, dẫn đầu tiếp tục chiến đấu với Yêu tộc. "Sát!!" Các đệ tử Tần gia khác cũng lựa chọn tin tưởng, sự hỗn loạn vừa mới dấy lên cứ thế bị dập tắt. "Chỉ bằng ngươi sao!?" Long Đế lộ ra nụ cười khinh miệt.

Mặc dù Tần Hạo cho hắn cảm giác rất khó chịu, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là Chuẩn Đế đỉnh phong, làm sao có thể chống lại nhiều Yêu Đế như bọn họ!? "Bớt nói nhảm đi, chiến thôi!!" Ánh mắt Tần Hạo kiên nghị, trong nháy mắt bay vút lên không.

Chỉ thấy thân hình hắn như điện nhanh chóng biến mất tại chỗ, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đã xông đến trước mặt Long Đế, ngay sau đó giơ Miêu Miêu Chùy lên đập mạnh xuống. "Phanh" một tiếng, đánh rồng đánh mặt! "Ngao!!" Long Đế phẫn nộ gầm lên một tiếng, há mồm phun ra Long Tức.

Chỉ thấy Long Tức như ngọn lửa nóng rực phun ra, nơi nó đi qua hư không rung chuyển dữ dội, dấy lên từng đạo gợn sóng bất quy tắc, khiến cả thiên địa đều biến sắc. "Ta là Vạn Lôi Chi Chủ, chấp chưởng chư thiên lôi đình!!" Tần Hạo không hề có ý định lùi bước, như một vị thần chấp chưởng lôi phạt giáng lâm nhân gian.

Oanh long long!!

Vô tận lôi đình quét ngang ra, va chạm dữ dội với Long Tức.

Chỉ thấy trời đất rung chuyển như thế giới sụp đổ, sóng năng lượng khủng bố xung kích khắp nơi, ngay sau đó thành trì sụp đổ, đá tảng lăn xuống, cả tòa thành rung chuyển dữ dội, nứt ra từng vết nứt dữ tợn. "Ngao!!" Long Đế đột nhiên ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy vảy vàng trên người hắn từng mảng cháy đen, có chỗ còn có máu tươi nóng hổi bắn ra. "Làm sao có thể!!" Chúng yêu tại chỗ đều hóa đá, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Đó là Long Đế từng đứng trên đỉnh cao chuỗi thức ăn của Yêu tộc bọn họ, vậy mà bây giờ hắn lại bị một đòn của nhân tộc đánh bại, lại còn là một nhân tộc có tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong. "Ngao!!" Long Đế gầm lên một tiếng giận dữ, vươn Long Trảo khổng lồ ra chộp tới.

Hô!

Hô!

Sóng gió vô biên nổi lên, hư không rung chuyển dữ dội!! "Đến đây!!" Ánh mắt Tần Hạo lóe lên quang mang sắc bén, giơ cao Miêu Miêu Chùy chuẩn bị tiếp tục chiến đấu. "Thời khắc tỏa sáng của ta thỏ đến rồi!" Tiểu Bạch thấy Tần Hạo và Long Đế đang kịch liệt triền đấu, lặng lẽ lấy Đạo Đức Chuyên ra...

Oanh long long!!

Tiếng nổ rền vang chói tai vang vọng khắp trời đất, năng lượng tản mát lại một lần nữa hóa thành phong bạo.

Tuy nhiên lần này Long Đế vẫn không chiếm được lợi thế, thân thể khổng lồ lại một lần nữa bị Tần Hạo đánh lui. "Cùng nhau ra tay, tốc chiến tốc thắng!" Chúng yêu hiểu rõ thời gian quý giá, quả quyết lựa chọn cùng nhau ra tay.

Oanh long long!!

Mười mấy vị Yêu Đế của Yêu tộc đồng loạt ra tay, hư không lập tức rung chuyển dữ dội, như thể đã đạt đến giới hạn chịu đựng, bất cứ lúc nào cũng có thể không chống đỡ nổi mà sụp đổ. "Tần Vương, nguy hiểm!!" Sắc mặt Mười Tám Học Sĩ đại biến, vội vàng chạy về phía Tần Hạo.

Bọn họ có thể chết, nhưng Tần Vương tuyệt đối không thể chết!

Hắn hiện tại là ánh sáng duy nhất của Hoang Cổ, là người dẫn dắt thế nhân tiến bước trong bóng tối, là đạo quang dẫn dắt thế nhân thoát khỏi bóng tối. "Sinh ra không sợ hãi, chiến đến cùng!!" Tần Hạo lại một lần nữa hô vang khẩu hiệu "chu nhị nhiệt huyết", dù đối mặt với mười mấy Yêu Đế cũng không hề lùi bước.

Ngao!!

Hống!!

Chỉ thấy phía sau hắn hiện ra hư ảnh mười hai Long Tượng, ngửa mặt lên trời gầm thét, như thể muốn khiến cả thiên địa thần phục dưới chân bọn chúng. "Sức mạnh Mười Hai Long Tượng!!" Mười Tám Học Sĩ trong lòng không khỏi kinh hãi, phát hiện mình đã xem thường vị Tần Vương này.

Ngay cả Long Tượng Đại Đế từng được xưng là thiên hạ đệ nhất năm đó, cả đời cũng chỉ lĩnh ngộ được sức mạnh Mười Ba Long Tượng, nhưng vị Tần Vương này ở tuổi trẻ đã lĩnh ngộ được sức mạnh Mười Hai Long Tượng.

Đây là yêu nghiệt cỡ nào chứ!!

Nếu không phải cùng thời đại với Long Quân, nhất định sẽ là một tuyệt thế yêu nghiệt độc bá vạn cổ!

Chương 940

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, trực tiếp dấy lên một luồng khí lãng cao vạn mét, kình lực cường đại sinh ra cũng hóa thành phong bạo trong nháy mắt thổi bay thành trì.

Trời đất sụp đổ, khủng bố đến thế!! "Phụt!!" Tần Hạo phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy lồng ngực quay cuồng dữ dội.

Tuy nhiên hắn cũng đã thành công bằng một mình mình chống lại công kích của mười mấy vị Yêu Đế, hơn nữa còn thành công bức lui bọn họ vài bước. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Long Đế và những người khác kinh ngạc đến ngây người.

Nhân tộc vượt cấp khiêu chiến Yêu tộc đã đủ phi lý rồi, nhưng Tần Hạo không chỉ phá vỡ định luật "Dưới Đại Đế đều là lũ kiến hôi", mà còn đồng thời đánh lui liên thủ của mười mấy vị Yêu Đế bọn họ.

Ảo giác!!

Nhất định là ảo giác!! "Tần Vương, uy vũ!!" Mười Tám Học Sĩ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, tất cả đều kích động mà la hét lớn.

Ban đầu bọn họ định đợi Tần Phong phi thăng xong, sẽ giúp Tần Hạo lên ngôi Hoàng vị của Đại Tần, nhưng bây giờ nhìn thấy chỉ số võ lực khủng bố của Tần Hạo, bọn họ thậm chí còn đã nghĩ sẵn khẩu hiệu tạo phản rồi. "Muốn làm một 'lão lục' thành công, nhất định phải học cách ẩn mình, bất động như đá, khóa chặt mục tiêu, tích lũy chờ phát, nhanh nhẹn như gió, chính là lúc này, a đả!!" Tiểu Bạch thấy Tần Hạo bị thương, quả quyết lựa chọn lúc này "tưởng lệ" hắn.

Chỉ thấy nó nhanh chóng thêm cho mình mấy cái buff, ngay sau đó một cái di chuyển không gian liền biến mất tại chỗ. "Có nguy hiểm!!" Tần Hạo đột nhiên cảm ứng được nguy hiểm đang đến gần, không quản vết thương trên người vội vàng né tránh.

Nhưng Tiểu Bạch dù sao cũng là con thỏ đã từng "đánh đoàn" với Tần Phong, chủ yếu là sự linh hoạt và biến hóa đa dạng, thấy Tần Hạo né tránh, liền quả quyết dự đoán hành động tiếp theo, lại một lần nữa thi triển di chuyển không gian. "Phanh" một tiếng!!

Tiểu Bạch nhanh chóng xuất hiện trước mặt Tần Hạo, một viên gạch liền đập vào đầu. "Cảm giác này quen thuộc quá..." Tần Hạo dựa vào nhục thân cường đại, cũng không hề rơi vào trạng thái choáng váng. "Ể!!" Tiểu Bạch vẻ mặt nghi hoặc, lại một lần nữa giơ gạch đập xuống.

Từ khi Tần Phong luyện chế Đạo Đức Chuyên cho nó, nó là cứ đập là trúng, chưa bao giờ thất thủ, hôm nay cũng không có lý do gì mà không làm Tần Hạo choáng được. "Ngươi chính là Yêu Vương mới của Yêu tộc!?" Thần tình Tần Hạo không khỏi ngẩn ra, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tiểu Bạch. "Chúc mừng ngươi đoán đúng rồi, nhưng không có phần thưởng!" Tiểu Bạch lộ ra nụ cười đáng yêu, nhưng động tác trong tay thì không ngừng. "Phanh" một tiếng!!

Đạo Đức Chuyên lại một lần nữa rơi xuống, đập mạnh vào đầu. "U hu, quá đáng ăn hiếp người khác rồi!" Tần Hạo bị đập đến sắp khóc, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Hỡi các huynh đệ, ai hiểu cho ta chứ!

Con thỏ này không chỉ cướp "tiểu phá chung" (chuông nhỏ rách nát) gia truyền của hắn, còn dẫn theo một đám Yêu thú đến vây công hắn, hơn nữa còn dùng gạch một tay đập vào đầu hắn, cứng rắn biến "choáng váng ma pháp" thành "choáng váng vật lý". "Ta thỏ ra tay, chưa từng thất thủ!" Tiểu Bạch thấy Tần Hạo choáng váng, lộ ra nụ cười hài lòng.

Hô một tiếng!!

Một đạo công kích đột nhiên ập đến, thành công bức lui Tiểu Bạch.

Chỉ thấy đó là Tạ Thiên, Tạ Địa hai huynh đệ ra tay, mười tám học sĩ cũng nhanh chóng vây quanh Tần Hạo, thần tình cảnh giác nhìn chằm chằm Tiểu Bạch cùng các yêu. "Ai da, đến cứu viện rồi!" Tiểu Bạch vững vàng đáp xuống đầu Long Đế, non nớt nhưng dõng dạc nói: "Nhưng tiếc là đến muộn rồi, bây giờ Tần lão nhị chỉ còn nửa cái mạng thôi, toàn bộ chiến trường cũng đã bị ta thỏ khống chế rồi, ta thỏ khuyên các ngươi đừng chống cự vô ích nữa, đầu hàng đi!" "Một con thỏ cũng dám đại ngôn bất tàm (nói năng huênh hoang không biết xấu hổ), cẩn thận lát nữa bị lột da!" Mười Tám Học Sĩ vẻ mặt phẫn nộ, hận không thể bắt nó về làm món "thỏ nướng cay". "Nói chuyện chú ý chút!" Tạ Thiên thiện ý nhắc nhở: "Con thỏ này chúng ta quen, là con thỏ do Long Quân tự tay nuôi lớn." "Thỏ của Long Quân!!" Thân thể Mười Tám Học Sĩ run lên.

Mặc dù bọn họ chưa từng gặp Tiểu Bạch, nhưng cũng đã nghe nói Long Quân có một con thỏ, mà còn giống Long Quân y chang, chẳng có chút liêm sỉ nào. "Đã không biết tốt xấu, vậy thì tiêu diệt hết đi!" Tiểu Bạch ghi nhớ Mười Tám Học Sĩ, liền hạ lệnh ra tay. "Tiểu Bạch, đợi đã!!" Tần Hạo vội vàng hỏi: "Ngươi đã là Yêu Vương mới của Yêu tộc, vì sao lại dẫn dắt Yêu tộc công kích chúng ta!?" "Vì sao!?" Tiểu Bạch vẻ mặt ghét bỏ, lười biếng đáp lời Tần gia nhị ngốc.

Hiện tại bọn chúng đang tranh đoạt ngôi Hoàng vị chí cao vô thượng, làm gì có thời gian ở đây nghe hắn lảm nhảm, mỗi khi chậm trễ một phút, lại có mấy con Yêu thú tử vong.

Ngao!!

Long Đế lập tức gào thét, Long Uy cũng trong nháy mắt bùng phát ra.

Các Yêu Đế khác cũng không chút do dự, đồng loạt bùng phát toàn bộ thực lực của mình, phát động công kích mãnh liệt về phía Tần Hạo và những người khác. "Đã như vậy, vậy đừng trách bản vương!" Giá trị nộ khí của Tần Hạo bắt đầu dâng trào.

Vốn dĩ nể mặt thân ca ca, không định ra tay với Tiểu Bạch.

Nhưng đã con thỏ này không biết tốt xấu, vậy thì nợ cũ nợ mới tính một thể! "Lôi khởi phong vân tụ, lôi đình vạn vật sinh, Diệt Thế Thần Lôi, khởi!!" Tần Hạo giơ cao Miêu Miêu Chùy hét lớn, quanh thân lập tức lôi quang nhảy nhót.

Oanh long long!!

Bầu trời vốn quang đãng vạn dặm bỗng chốc tối sầm lại, vô số đạo lôi đình hóa thành lôi long cuồn cuộn trên không trung, tiếng sấm sét rền vang chấn động trời đất, những gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường cuồn cuộn trong hư không. "Ai cho ngươi dũng khí, dám chơi lôi trước mặt Thiên Sư Thỏ ta!" Tiểu Bạch lập tức bị chọc cười, cũng kháp ra một đạo chỉ quyết nói: "Thiên hạ đại thế, do ta thỏ khống chế, lấy chân khí của ta thỏ, hợp tạo hóa của trời đất, chế khí trời, hành đạo trời, Lôi Công, trợ ta..." Lời vừa dứt —— Thiên Sư Ấn giữa trán Tiểu Bạch bùng phát ra ánh sáng chói mắt, ngay sau đó hai cái móng vuốt nhỏ nhanh chóng biến động, kháp ra từng đạo Ngũ Lôi Chính Pháp chính tông của Đạo gia.

Oanh long long!!

Tiếng sấm sét rền vang chói tai từ trên trời truyền xuống, những gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường cuộn trào giữa trời đất, trên tầng mây lại có vô số lôi đình đang cuồn cuộn.

Dường như muốn phá không mà ra, tiêu diệt tà ác thế gian.

Chương 941

"Thiên Sư Đạo gia lại là một con thỏ!?" Mười Tám Học Sĩ và những người khác đều kinh hô, cảm giác mình nhất định là bị ngáo.

Này mẹ nó!!

Thế giới này thật sự quá điên cuồng, mèo còn làm vợ cho chuột!

Oanh long long!!

Chỉ thấy Ngũ Lôi Chính Pháp của Tiểu Bạch hóa thành Thiên Lôi, câu dẫn Diệt Thế Thần Lôi của Tần Hạo dung hợp vào nhau, khẩn tiếp theo liền như lôi long gào thét, với thế sét đánh không kịp bưng tai phản công đối phương. "Cái gì!!" Tần Hạo cả người trong nháy mắt hóa đá, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng lại phóng thích Cửu Thiên Thần Lôi.

Oanh long long!!

Hai đạo thần lôi va chạm trong hư không, bùng phát ra tiếng nổ rền vang chói tai.

Chỉ thấy cả bầu trời như tận thế thế giới vậy, không chỉ bao phủ mây đen che khuất mặt trời, mà còn bị lưới lôi kiếp hóa thành lôi võng bao trùm.

Ngao!!

Long Đế cùng các yêu cũng khí thế như hồng, gào thét lao về phía Tần Hạo. "Bản vương còn chưa thể bại!!" Tần Hạo nghĩ đến đội quân Cương Thiết Hồng Lưu phía sau, trong mắt lóe lên một tia kiên nghị quyết đoán.

Chỉ thấy hắn tay trái Diệt Thế Thần Lôi, tay phải Cửu Thiên Thần Lôi, ngay sau đó cường hành nhào nặn hai đại thần lôi vào nhau.

Mặc dù hắn đã dựa vào Đại Đạo Dung Lô luyện hóa hai đại thần lôi, nhưng việc thô bạo nhào nặn chúng vào nhau như vậy, lập tức đã sản sinh ra phản ứng hóa học cuồng bạo 1+1 > 2. "Lần này ổn rồi!!" Mười Tám Học Sĩ trong lòng đại hỉ, lại một lần nữa hóa thân thành đội cổ vũ.

Người có thể dung hợp một đạo Tiên Thiên Thần Thai Lôi đã là trần nhà của Hoang Cổ rồi, bây giờ Tần Vương của bọn họ dung hợp hai đạo, khiến bọn họ thực sự không tìm được lý do để thua. "Không hay rồi, bảo vệ Yêu Vương!!" Long Đế cùng các yêu cảm ứng được sự nguy hiểm của chiêu này, nhanh chóng xông lên bao vây Tiểu Bạch. "Tránh ra, hôm nay là thời khắc tỏa sáng của ta thỏ, cái sàn diễn này chỉ có thể do ta thỏ 'trang bức'!" Tiểu Bạch vẫn không coi Tần Hạo ra gì, nhảy lên đầu Long Đế kháp ra một đạo hỏa quyết.

Hô một tiếng!!

Ba đoàn Thần Hỏa từ trong cơ thể Tiểu Bạch bùng phát, khiến nhiệt độ giữa trời đất nhanh chóng tăng vọt. "Tam Đại Thần Hỏa!!" Nụ cười trên mặt Mười Tám Học Sĩ trong nháy mắt đông cứng, trong lòng càng phát ra tiếng gào thét của "chuột túi đào đất".

Này mẹ nó!!

Còn có thể chơi vui vẻ được không!?

Trước đây có thể gặp được một loại thuộc tính Tiên Thiên đã là tổ tiên phù hộ rồi, nhưng bây giờ tổ tiên của con thỏ này không chỉ liên tục phù hộ ba lần, vậy mà còn thành công dung hợp được Tam Đại Thần Hỏa. "Đi!!" Tiểu Bạch kháp chỉ quyết một điểm, ném Thần Hỏa về phía Tần Hạo.

Oanh long long!!

Thần Hỏa và Thần Lôi va chạm mạnh mẽ vào nhau, trực tiếp dấy lên một luồng khí lãng cao vạn mét.

Cả bầu trời cũng trong nháy mắt ngũ sắc rực rỡ, như một bảng màu khổng lồ. "Phụt!!" Tần Hạo phun ra một ngụm máu tươi, như bị trọng kích mà liên tiếp lùi lại. "Tần Vương!!" Mười Tám Học Sĩ đại kinh, vội vàng xông lên đỡ lấy. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng kích thương Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 1 triệu Phản Phái Điểm!" "Một triệu?

Bị thương không nhẹ nha!" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đứng cách đó không xa, nhìn cuộc chiến của hai bên mà không ra tay ngăn cản.

Tuyệt đối không phải vì hệ thống cho quá nhiều, mà là để ma luyện nhị đệ, để hắn hiểu xã hội hiểm ác, tuyệt đối không thể bị vẻ bề ngoài của sự vật lừa gạt.

Trông thì cute đáng yêu, nhưng có khi lại cực kỳ hung tàn! "Tần nhị ngốc, còn không đầu hàng?!" Tiểu Bạch đứng trên đầu Long Đế, với tư thái kẻ chiến thắng mà nhìn xuống. "Chỉ có nam nhi Tần gia chiến tử, không có nam nhi Tần gia đầu hàng!" Tần Hạo một tay đẩy Mười Tám Học Sĩ ra, run rẩy thân thể lại một lần nữa đứng dậy. "Tần Vương!!" Mười Tám Học Sĩ vẻ mặt lo lắng, có thể thấy Tần Hạo đã đến cực hạn rồi. "Ngươi thân phận gì, địa vị ta thỏ gì!" Tiểu Bạch rất không vui nói: "Cứ như thể ưu điểm của ngươi giống ta thỏ vậy, không bao giờ nghe lời khuyên!" "Lục Đạo chúng sinh, quy về tay ta, Lục Đạo Luân Hồi, khai!!" Tần Hạo bây giờ không dám xem thường Tiểu Bạch, quả quyết thi triển thần thông thứ hai của Chí Tôn Cốt.

Oanh long long!!

Một cỗ uy năng khủng bố vượt trên chúng sinh bao trùm thiên địa, thời không cũng phảng phất như trong nháy mắt sụp đổ, trong hư không mênh mông xuất hiện cánh cửa Lục Đạo Luân Hồi rực rỡ. "Đây chính là Lục Đạo Luân Hồi!?" Mười Tám Học Sĩ chấn kinh mà liên tiếp lùi lại.

Mặc dù bọn họ đã nghe nói Nhị công tử Tần gia thiên phú chí tôn, nhưng chưa từng thấy sự lợi hại của thiếu niên chí tôn, hôm nay vừa thấy quả nhiên khủng bố đến vậy.

Ổn rồi!!

Lần này chắc chắn ổn rồi!!

Lực lượng kinh khủng như thế, căn bản không thuộc về nhân gian.

Con thỏ này lấy gì mà chống đỡ, Tần Vương lại có lý do gì để thua chứ!? "Nếu các hạ ngầu như vậy, ta thỏ không thể để ngươi sống rồi!" Tiểu Bạch thần tình nghiêm túc đứng trên đầu Long Đế, mầm đậu nhỏ trên đầu bắt đầu lóe sáng.

Oanh long long!!

Hư không đột nhiên rung chuyển dữ dội, như thể bị vặn vẹo hóa tác hố đen.

Chỉ thấy trên vòm trời Lục Đạo Luân Hồi bùng phát ra uy năng khủng bố vượt trên chúng sinh, ngay sau đó một hố đen khổng lồ như có thể thôn phệ thiên địa xuất hiện trong không trung.

Chương 942

Hai bên không ai chịu nhường ai, khiến hư không nhanh chóng sụp đổ. "Ngọa tào!!" Mười Tám Học Sĩ tại chỗ "phá phòng" (suy sụp tinh thần) rồi.

Vốn dĩ tưởng Tần Hạo là tuyệt thế yêu nghiệt độc bá vạn cổ, ai ngờ lại bị một con thỏ khắc chế chết cứng. "Ai!" Tạ Thiên không kìm được thở dài một tiếng, tỏ vẻ vô cùng lý giải Mười Tám Học Sĩ.

Nghĩ năm đó hắn cũng thấy Tần Hạo có tiềm lực, muốn học người ta làm một nhà đầu tư thiên sứ, nhưng ai ngờ dưới vầng hào quang của Tần Phong, Tần Hạo cuối cùng lại trở thành "vật tặng kèm" của Tần gia. "Phụt!!" Tần Hạo lại một ngụm máu tươi phun ra, Lục Đạo Luân Hồi cũng theo đó vỡ nát.

Hiện tại hắn không chỉ mông không lành, trên người cũng trọng thương, căn bản không thể cứng đối cứng với "Thôn Phệ Đại Đạo" của Tiểu Bạch. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng kích thương Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 1 triệu Phản Phái Điểm!" "Lại là 1 triệu!" Tần Phong trong lòng cảm thấy vui vẻ khôn xiết, như thể tác giả chó lại 'thủy' (viết lách qua loa) một chương. "Chẳng lẽ bản vương thật sự phải bại sao!?" Tần Hạo thần tình có chút hoảng hốt quay đầu lại.

Chỉ thấy Yêu thú đông nghịt không nhìn thấy điểm cuối, từng đợt nối tiếp nhau, chém giết cùng Cương Thiết Hồng Lưu của Tần gia, cũng không ngừng chèn ép không gian sinh tồn của Cương Thiết Hồng Lưu. "Không được, bản vương còn chưa thể ngã xuống!" Tần Hạo cố gắng để ý thức quay về thân thể, ánh mắt kiên nghị nói: "Bọn họ yên tâm giao phó phía sau cho bản vương, bản vương làm sao có thể để bọn họ thất vọng!!" "Đến rồi, hào quang của nhị đệ khởi động, khởi động, toàn bộ khởi động rồi!" Tần Phong trong lòng thở dài bất lực một tiếng, biết màn trình diễn cá nhân của nhị đệ đã bắt đầu.

Dựa theo kinh nghiệm của một lão mọt sách mười năm của ta, Thiên Tuyển Chi Tử đều là một đám tiện cốt, cứ phải bị ngược đến trạng thái tàn huyết thì mới có thể kích hoạt toàn bộ thuộc tính hào quang.

Nếu Tiểu Bạch bây giờ lại 'khiếp khiếp khiếp khiếp' cười vài tiếng nữa, toàn bộ thuộc tính của nhị đệ còn có thể tăng thêm mấy lần. "Khiếp khiếp khiếp khiếp, Tần nhị ngốc, ngươi bại rồi!!" Tiểu Bạch đứng trên đầu Long Đế, vui vẻ phát ra tiếng cười phản phái...

“Thằng nhóc này bay quá rồi!” Tần Phong bất đắc dĩ lắc đầu.

Vốn dĩ chỉ cần Tiểu Bạch có thể ổn định phát triển, cho dù thằng em đã kích hoạt hào quang, y không thể đánh bại được thì cũng có cơ hội đầu hàng thua một nửa.

Vậy mà nó lại cứ đúng lúc này mà “lãng” lên!

Không chỉ bắt đầu nói mấy lời thừa thãi, còn phát ra tiếng cười của phản phái nữa chứ.
Oanh long long!!

Hư không đột nhiên rung chuyển kịch liệt, cứ như thể bảo bối số hóa đang tiến hóa đến cực hạn vậy.

Chỉ thấy Tần Hạo bùng phát sức mạnh lôi đình khủng bố, vô số đạo văn từ hư không xuất hiện, linh khí giữa trời đất cũng như thủy triều dũng mãnh đổ về phía y.
“Đù má!” Tần Phong trong lòng thốt lên, quá quen thuộc với cảnh này rồi.

Thằng em đây là lâm trận đột phá, chuẩn bị xông lên ngôi vị Đại Đế!

Cơ mà từ chuyện này cũng có thể thấy, thằng em thật sự đã bị

Tiểu Bạch dồn đến đường cùng rồi.

Thiên Tuyển Chi Tử nhà người ta vượt cấp khiêu chiến là thao tác cơ bản, thế mà thằng em không những không thể hoàn thành màn thao tác khoe khoang cơ bản, còn phải học phản phái lấy tu vi cao hơn một cấp để phá cục.

Đơn giản là đã phá nát cái “bức cách” (phong thái, đẳng cấp) của Thiên Tuyển Chi Tử rồi!!
“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ linh sủng ép Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại mất hết mặt mũi, thu được 50 vạn điểm phản phái!”
“Cái *** này cũng được á!?” Tần Phong không khỏi ngẩn cả người, tự nhiên muốn đá thằng em hai cước.
“Không ổn!!” Tiểu Bạch cũng phát hiện Tần Hạo muốn đột phá Đại Đế, giọng non nớt ra lệnh: “Toàn quân xuất kích, tuyệt đối không được để Tần nhị ngốc đột phá đến cảnh giới Đại Đế.”
Gào!!

Tiếng rồng ngâm chấn động trời đất, có thể xé rách kim thạch.

Long Đế cùng các yêu lập tức xông ra, lao về phía Tần Hạo.
“WTF, lần này thật sự muốn liều mạng rồi!” Tạ Thiên, Tạ Địa nhìn đám Yêu Đế đang lao tới, quả quyết lấy ra một viên đan dược nuốt xuống.
Oanh long long!!

Chỉ thấy linh lực trong cơ thể hai người lập tức sôi trào, gân xanh toàn thân cũng nổi lên dữ dội, lực chiến đấu lập tức tăng vọt hơn mười lần.

Mặc dù hiệu quả của đan dược này chỉ kéo dài hai phút rưỡi, hơn nữa tác dụng phụ sau đó cực lớn, nhưng vì để tranh thủ thời gian cho Tần Hạo, bọn họ cũng chẳng còn bận tâm đến tác dụng phụ nào nữa.
“Bảo hộ Tần Vương!!” Thập Bát Học Sĩ với vẻ mặt coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, văn khí quanh thân cũng bắt đầu sôi trào.

Mặc dù bọn họ không như Vu tiên sinh và Tam Thu dĩ văn nhập đạo, nhưng mười tám người liên thủ vẫn có thể điều động thế lực thiên địa khủng bố, cũng có thể tranh thủ một chút thời gian cho Tần Vương.
Oanh long long!!

Hai bên giao chiến cùng nhau, hư không lập tức rung chuyển kịch liệt.

Mặc dù Long Đế cùng các yêu đều đã đột phá đến cảnh giới Yêu Đế, nhưng dưới sự chiến đấu liều mạng của Thập Bát Học Sĩ và Tạ Thiên, Tạ Địa, bọn họ vẫn miễn cưỡng bị chặn lại.

Nhưng đây chỉ là vinh quang thoáng chốc, căn bản không thể duy trì lâu dài.
“Gào, gào...” “Ô, ô...” “Ngao ô, ngao ô...” Mặc dù Long Đế và các yêu bị chặn lại, nhưng bên ngoài thành còn có vô số yêu thú đen kịt.

Chỉ thấy chúng sau khi nhận được lệnh của Tiểu Bạch, càng điên cuồng lao vào hồng lưu thép của Tần gia, hoặc xé cắn, hoặc đâm sầm, bất chấp tất cả muốn phá vỡ phòng tuyến.
“Nhiều quá, căn bản không giết xuể!!” Thập Tam Thái Bảo Tần gia trong lòng vạn phần sốt ruột.

Dù hồng lưu thép của Tần gia là đệ nhất Hoang Cổ, nhưng số lượng chỉ có hơn 200 vạn, căn bản không thể ngăn cản hết hàng tỷ yêu thú này.
“Tần Tô, cái khẩu pháo Ý của mẹ cậu đâu!!” Tần Nam đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hét lớn về phía Tần Tô.
Kể từ khi Tần Phong trở về Tần gia, đã lấy ra bản vẽ pháp khí đại pháo, còn tự mình đặt tên là pháo Ý.

Mặc dù khẩu pháo này không có tác dụng lớn đối với cường giả, nhưng đối phó với chiến thuật biển yêu thú thì tuyệt đối có hiệu quả đặc biệt.
“Đúng rồi!!” Tần Tô chợt phản ứng lại, vội vàng hét lớn: “Bắn pháo đi, cho lão tử oanh nát tụi nó!!”
“Vâng!!” Các đệ tử Tần gia nhận được lệnh, nhanh chóng lấy ra pháo Ý.

Chỉ thấy hơn trăm khẩu được xếp thành một hàng, nòng pháo đen kịt, trên khắc bốn chữ lớn “Pháo Ý”, còn trên quả đạn pháo thì khắc bốn chữ lớn “Đại biểu manh muội”.
“Bắn pháo!!” Tần Tô không chút do dự, phát ra tiếng hô hào của đoàn trưởng.
Oanh long long!!

Mọi người thành thạo nạp đầy “manh muội”, bắn một phát vào đám yêu thú dày đặc.

Chỉ thấy các “manh muội” đồng loạt từ nòng pháo đen kịt bay vụt ra, thân hình nhỏ nhắn với tốc độ cực nhanh xé toang hư không, thẳng tắp bắn vào giữa đàn yêu thú.
Oanh long long!!

“Đại biểu manh muội” biến thành những đám mây hình nấm vang vọng trời đất, năng lượng khủng bố cũng hóa thành phong bạo mạnh mẽ.

Nơi nào nó đi qua, đều là một vùng chết chóc!
“Bệ Hạ xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm!” Thập Tam Thái Bảo Tần gia trong lòng đại hỉ, không còn sợ chiến thuật biển người nữa.
“Sao có thể chứ?!” Long Đế và các yêu trong lòng không khỏi giật mình, không ngờ vũ khí của nhân tộc lại được nâng cấp.
Lúc này – Tần Hạo đã tiến vào trạng thái quên mình, dường như hoàn toàn cắt đứt với thế giới bên ngoài.

Niềm tin thành đế của y là gì?

Cũng có thể nói, Đạo của y là gì?

Đạo của ngươi là Đạo, Đạo của y cũng là Đạo, bị giam cầm là Đạo, tiêu dao là Đạo, tự do là Đạo, bị ràng buộc là Đạo, tự nhiên là Đạo, lễ nghi cũng là Đạo, trời đất đều là Đạo, Đạo của ta là trời đất...
“Muôn vàn điều trong thiên hạ, cảm ngộ khác nhau, mỗi người đi theo Đạo của riêng mình, tất cả đều trong Đạo!” Tần Hạo trong lòng lập tức có được sự minh ngộ, lẩm bẩm: “Đại Đạo chí giản, vạn Đạo duy sơ!!”
Oanh long long!!

Trời đất đột nhiên đổi sắc, tầng mây cuồn cuộn dũng động.

Chỉ thấy trong hư không, lôi điện đan xen, từng âm thanh kỳ dị mà chấn động từ trên trời truyền xuống, dường như vạn vật thiên địa đều đang hoan hô cho sự đột phá của y.

Vạn đóa kim liên từ hư không xuất hiện, tỏa ra mùi hương khiến lòng người khoan khoái.

Ngay sau đó, vận khí Đại Đạo vô tận từ trên người Tần Hạo phát ra, âm thanh thiên lại khiến người ta say đắm cũng vang vọng bên tai mọi người.
“Đây là...” Toàn bộ người và yêu trên sân đều khựng lại, vô thức ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Chỉ thấy khí thế trên người Tần Hạo càng ngày càng mạnh mẽ, dường như thần minh đang ngưng đọng nhìn thấu bí mật giữa trời đất, mỗi một động tác đều mang theo một vẻ trang nghiêm và uy hiếp vô cùng, dường như có thể lay động vạn vật thiên địa.
Lúc này – Thập Bát Học Sĩ, Tạ Thiên và Tạ Địa toàn thân đầy vết thương, ngã trong vũng máu không rõ sống chết.
“Thành công rồi!” Tạ Thiên khó khăn ngẩng đầu nhìn Tần Hạo.

Sau khi xác nhận Tần Hạo đột phá Đại Đế thành công, y nặn ra một nụ cười rồi ngất đi.
“Gay to rồi!!” Sắc mặt Tiểu Bạch đại biến, vội vàng kêu lên: “Tỷ lệ thắng rớt xuống tám thành, toàn quân rút lui!!”
“Tám thành?

Toàn quân rút lui!?” Long Đế và các yêu trên đầu đầy dấu hỏi.

Chương 943

Nhưng vừa nghĩ đến thân phận thỏ du học Đại Tần của Tiểu Bạch, đám yêu lập tức như thủy triều rút theo đường cũ.
“Thỏ con đâu!?” Tần Hạo phát hiện Tiểu Bạch đã chạy mất, ấm ức gầm lên trong hư không.

Sở dĩ y mạo hiểm đột phá Đại Đế là để tìm lại thể diện, vậy mà con thỏ này căn bản không cho y cơ hội “trang bức” (ra vẻ), khiến việc đột phá Đại Đế của y trong khoảnh khắc trở nên vô nghĩa.
“Ta thỏ ở đây!!” Tiểu Bạch một cái dịch chuyển không gian lại quay về.

Chỉ thấy nó đứng ở vị trí thượng phong của Tần Hạo, lấy ra thuốc “Mẫu Trư Dã Phong Cuồng” rắc ra.
“Đây mới là con thỏ mà trẫm nuôi lớn chứ!” Tần Phong lộ ra nụ cười vui mừng, sau đó thân ảnh biến mất tại chỗ...
“Không ổn!!” Tần Hạo trong lòng đột nhiên giật mình, thân thể nhanh chóng lùi về sau.

Nhưng y không ngờ Tiểu Bạch lại “hồi mã thương” (tấn công bất ngờ từ phía sau), cuối cùng vẫn hít phải “Mẫu Trư Dã Phong Cuồng”, cảm thấy trong bụng dưới có một đoàn lửa bị đốt lên.
“Khuỵt khuỵt khuỵt khuỵt...” Tiểu Bạch không nhịn được vui vẻ cười lớn.

Đây chính là phiên bản 5.0 mà Tần Phong đã nghiên cứu ra sau mấy tháng, đừng nói Tần Hạo mới vừa đột phá đến cảnh giới Đại Đế, cho dù là Đại Đế đỉnh phong cũng không chịu nổi.
“Ti tiện!!” Tần Hạo vội vàng cưỡng ép lửa giận trong bụng dưới xuống, hận không thể nướng cay Tiểu Bạch.
“Cái này gọi là binh bất yếm trá!” Tiểu Bạch không những không thấy xấu hổ, còn đắc ý cười lớn.

Bây giờ Tần Hạo đã dính “Mẫu Trư Dã Phong Cuồng”, khiến tỷ lệ thắng lại một lần nữa được nâng cao.

Thậm chí nó còn bắt đầu suy nghĩ, có nên nhân cơ hội này bán Tần Hạo đi không.

Dù hàng tặng kèm bản thân không có giá trị gì, nhưng “chân muỗi dù nhỏ cũng là thịt” mà!
“Vậy bản vương sẽ ‘cầm tặc tiên cầm vương’ (bắt giặc phải bắt vua)!” Tần Hạo lười nói nhảm với Tiểu Bạch, nhanh chóng kết một chỉ quyết.
Oanh long long!!

Hư không Tây Châu đột nhiên rung chuyển kịch liệt, vận khí Đại Đạo vô tận từ hư không xuất hiện, linh khí giữa trời đất cũng nhanh chóng hội tụ về phía Tần Hạo.

Chỉ thấy uy thế trên người Tần Hạo càng ngày càng mạnh, dường như thần linh chí tôn ngưng thị giữa trời đất, mỗi một động tác đều mang theo vẻ trang nghiêm và uy hiếp vô tận, dường như có thể lay động phương thiên địa này bất cứ lúc nào.
“Tần nhị ngốc vậy mà vẫn chưa mất lý trí!” Tiểu Bạch khó tin nhìn Tần Hạo, cảm giác tỷ lệ thắng chỉ nâng lên được chín thành.

Nhưng giờ nó cũng không kịp suy nghĩ nữa, vội vàng giơ móng vuốt nhỏ của mình lên chống đỡ.
Rầm một tiếng!!

Chỉ thấy thân thể nhỏ bé của Tiểu Bạch, trong nháy mắt đã bị đánh bay ra ngoài.

Mặc dù nó đã học được rất nhiều “buff” (tăng cường) và thủ đoạn theo Tần Phong, nhưng khi đối mặt với Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại có tu vi cao hơn mình, vẫn không thể chiếm được bất kỳ lợi thế nào.
“Nhớ kỹ, không phải ngươi tha ta thỏ, mà là ta thỏ đã bỏ qua cho ngươi!” Tiểu Bạch không tiếp tục dây dưa, ném lại một câu nói cứng rồi bỏ chạy.

Vốn dĩ cho rằng chiêu “hồi mã thương” cuối cùng có thể phản bại thành thắng, nhưng ai ngờ tỷ lệ thắng lại chỉ tăng lên được chín thành, khiến nó không thể không quay về để tái mưu tính cho ngôi vị Hoàng Đế.
“Hô hô!!” Tần Hạo mắt đỏ hoe thở hổn hển, nhìn Tiểu Bạch rời đi mà không đuổi theo.

Bởi vì con thỏ này ti tiện vô sỉ, âm hiểm xảo quyệt, lại còn chẳng bao giờ coi trọng thể diện, toàn thân trên dưới không tìm thấy một chút tiết tháo nào, nên y cũng không biết đuổi theo sẽ xảy ra chuyện gì.
“Tần Vương, ngài không sao chứ!?” Thập Tam Thái Bảo Tần gia vội vàng tiến lên, lớn tiếng kêu quân y đến xem xét.
“Bản vương không sao!” Thân thể Tần Hạo run rẩy dữ dội.

Để đề phòng yêu tộc lần nữa đột kích, y gắng gượng kết một chỉ quyết.

Chỉ thấy năng lượng trong cơ thể y trong nháy mắt bùng phát, lấy y làm trung tâm nhanh chóng hình thành một cái khung đỉnh vàng óng trong suốt, bảo vệ toàn bộ tòa thành và hai trăm vạn hồng lưu thép của Tần gia.
Khung đỉnh này do Đại Đạo mà Tần Hạo lĩnh ngộ hóa thành, cho dù là Long Đế trong thời gian ngắn cũng không thể đánh phá.

Phịch một tiếng!!

Sau khi ngưng tụ xong khung đỉnh, thân thể Tần Hạo không thể chịu đựng thêm được nữa.

Chỉ thấy y mắt đỏ hoe quỳ rạp trên đất, thở hổn hển từng ngụm lớn, mồ hôi hạt đậu không ngừng rơi xuống, gân xanh ở cổ càng nổi lên, cả người đỏ bừng như một con cua hấp vậy.
“Tần Vương!” Thập Tam Thái Bảo Tần gia đại kinh, tiến lên muốn đỡ Tần Hạo.
“Cứu người...” Tần Hạo khó khăn thốt ra hai chữ, sau đó cưỡng ép xé rách hư không biến mất.
“Vâng!” Thập Tam Thái Bảo Tần gia nghiêm ngặt chấp hành mệnh lệnh.

Chỉ thấy bọn họ gọi đại phu đi theo quân đến, toàn lực cứu chữa Thập Bát Học Sĩ, Tạ Thiên, Tạ Địa, cùng các đệ tử Tần gia bị thương trong trận chiến với yêu tộc vừa rồi.
“Đúng là quá đáng tiếc!” Tiểu Bạch không thật sự rút lui, mà là đang quan sát từ xa.

Vốn dĩ định đợi Tần Hạo không nhịn nổi nữa thì lại “hồi mã thương” một đòn, nhưng ai ngờ Tần nhị ngốc lần này lại học được khôn, trước khi đi đã dùng Đại Đạo ngưng tụ ra một khung đỉnh bảo vệ.
“Một cái khung đỉnh bé tẹo mà thôi, lão Ngưu ta đây sẽ đi húc vỡ nó!” Ma Hoàng vừa nói vừa định hiện ra Ma Ngưu chân thân của mình, dùng sừng bò sắc nhọn của mình để đâm thủng cái khung đỉnh đó.
“Đúng, húc vỡ nó!” Các Yêu Đế khác cũng đều kêu gào, muốn nhân cơ hội công phá phòng tuyến.
“Đừng làm trò nữa!” Tiểu Bạch giọng non nớt nói: “Tỷ lệ thắng đã rớt xuống chín thành, đi rồi cũng chẳng khác gì đi chịu chết.”
“Chín thành?

Chịu chết!?” Đám yêu lập tức đứng ngây ra tại chỗ, vẻ mặt không biết phải làm sao.

Mặc dù chúng không hiểu trí tuệ của nhân tộc, nhưng tiếng người thì chúng vẫn có thể nghe hiểu, không rõ tại sao mỗi từ chúng đều biết, mà khi ghép lại với nhau thì lại không hiểu được.
“Khụ khụ!!” Long Đế ho khan một tiếng hóa giải sự ngượng ngùng, nói: “Lần này vũ khí của nhân tộc lại được nâng cấp, sau này có cái nòng thép đen sì kia, e rằng chiến thuật biển yêu của yêu tộc chúng ta sẽ mất hiệu lực.”
“Đúng vậy!” Đám yêu gật đầu đồng tình nói: “Vừa rồi nghe ngóng được cái nòng đen đó gọi là gì đó ‘pháo Ý’, một phát bắn xuống là có thể mang đi hơn vạn con yêu thú cấp thấp của chúng ta.”
“Sợ gì!” Ma Hoàng vẻ mặt đắc ý nói: “Nhân tộc bọn chúng có pháo Ý, yêu tộc chúng ta cũng có thể có pháo Ý, đừng quên Yêu Vương của chúng ta chính là thỏ du học trở về từ Hoa Hạ đó.”
“Đúng vậy!” Đám yêu đồng loạt nhìn về phía Tiểu Bạch, muốn biết nó có biết luyện chế không.
“Luyện khí ta thỏ không giỏi lắm!” Tiểu Bạch bày ra phong thái lãnh đạo nói: “Nhưng các ngươi cũng không cần quá lo lắng, đây chỉ là kỳ kỹ dâm xảo, tiểu đạo mà thôi, theo ta thỏ thấy, cường giả yêu đạo, vẫn phải chú trọng lễ pháp, giáo hóa, chỉ có thông qua nghiên cứu sâu về văn hóa rượu cùng với đạo lý viên hoạt, đề cao đạo trung dung, vô vi mà thành đại tài.”
“Thì ra là tiểu đạo!” Đám yêu lộ ra vẻ bừng tỉnh, đối với Tiểu Bạch thì ngũ thể đầu địa.

Nhìn xem!

Đây chính là thỏ du học trở về từ Đại Tần!

Không chỉ một cái đã nhìn ra điểm mấu chốt của vấn đề, còn chỉ rõ con đường sau này cho yêu tộc bọn họ!
“Yêu Vương!” Ma Hoàng vẻ mặt sùng bái nói: “Lần này chúng ta có thể nói là trọng thương Tần gia, cực kỳ tăng thêm danh vọng của yêu tộc, tiếp theo là theo kế hoạch ban đầu quy hàng Đại Tần sao!?”
“Tần nhị ngốc còn ngốc hơn cả ta thỏ tưởng tượng!” Tiểu Bạch suy nghĩ một lát, rồi nói: “Cho nên ta thỏ quyết định tạm thời không quy hàng Đại Tần, bắt sống Tần nhị ngốc để tăng thêm con bài đàm phán.”
“Bắt sống Tần Vương!?” Đám yêu lập tức kinh hô: “Yêu Vương, Tần Vương hôm nay đã đột phá đến cảnh giới Đại Đế, hơn nữa còn là Thiên Sinh Chí Tôn, trên đời này ngoài Long Quân ra còn ai có thể bắt sống y!?”
“Yên tâm!” Tiểu Bạch vẻ mặt tự tin nói: “Ta thỏ tự có diệu kế!”
Lúc này – Tần gia tổ địa.

Giang Linh đang nhàn nhã phơi nắng, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng Tần Hạo.
“Y sao lại về rồi!?” Đầu nhỏ của Giang Linh đầy dấu hỏi.

Mặc dù nàng chưa bao giờ hỏi chuyện Tần gia, nhưng cũng biết lúc này tiền tuyến đang giao chiến, Tần Hạo với tư cách là thống soái lần này, không có lý do gì lại trở về vào lúc này.

Hơn nữa, nhìn Tần Hạo lén lút như vậy, hình như đang che giấu điều gì đó.
“Chẳng lẽ y có quỷ trong lòng, lại ở nhà nuôi hồ ly tinh rồi!?” Giang Linh lập tức không nhịn được, hậm hực đuổi theo.

Nhưng vừa đuổi theo Tần Hạo về đến phòng, nàng liền bị Tần Hạo một tay ấn lên giường...
“Ai da, ngươi làm gì vậy!” Giang Linh vốn đã tức chết, giờ bị ấn xuống càng tức hơn.

Nhưng khi nàng ngẩng mắt nhìn lên, thì bị Tần Hạo dọa cho giật mình.

Chỉ thấy Tần Hạo lúc này mắt đỏ ngầu như một con thỏ, thở hổn hển từng ngụm lớn, hơi nóng phả mạnh vào má nàng, bàn tay đang đè nàng thì như gọng kìm của hổ.

Bất kể nàng giãy giụa thế nào, cũng không thể thoát ra được.
“Ực!!” Tần Hạo nhìn Giang Linh mềm mại, không nhịn được nuốt nước bọt.
“Ngươi, ngươi nhìn ta như vậy làm gì!?” Giang Linh thẹn đến không dám nhìn thẳng, trong lòng thì hét lớn.

Mọi người ơi, ai hiểu chứ!!

Tiểu Vương gia hệ cấm dục, cuối cùng y cũng đã nghĩ thông rồi!!

Kể từ hôm nay, nàng sẽ không còn phải cô đơn phòng không, không còn ghen tị với vợ nhỏ nhà người ta nữa, có thể ngẩng cao đầu làm một Vương phi tự tin.
“Không được!” Tần Hạo vội vàng buông Giang Linh ra, cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại.

Mặc dù dược hiệu của “Mẫu Trư Dã Phong Cuồng 5.0” rất mạnh, nhưng y lại là người đàn ông có ý chí sắt đá, tuyệt đối không thể thua trước dục vọng của mình.
“Không được!?” Giang Linh lập tức không vui.

Giờ bầu không khí màu hồng đã nồng đậm đến mức này rồi, lẽ nào ngươi một câu “không được” là có thể lật đổ tất cả, không biết còn tưởng là bản Vương phi ta trông thô thiển đến mức nào chứ.
Ngay khi Tần Hạo chuẩn bị vận công để bình tĩnh lại, Giang Linh cố ý ngồi cạnh Tần Hạo.

“Trời hôm nay nóng thật đó nha!” Giang Linh đưa bàn tay nhỏ trắng nõn ra, nắm lấy cổ áo mình lay lay.

Vô tình để lộ ra chút tâm cơ nhỏ bé cùng cảnh xuân.
Thấy Tần Hạo vẫn còn kiềm chế bản thân, nàng lại cởi giày vớ, để lộ đôi chân ngọc tinh tế trắng nõn.

“Hô hô...” Mắt Tần Hạo càng ngày càng đỏ, hô hấp cũng càng ngày càng gấp gáp.

Không phải chứ!

Bản Vương phi đã đến nước này rồi, ngươi còn có thể kiềm chế được ư!?

Giang Linh không nhịn được đảo mắt một cái, rồi tung ra chiêu “lão kiên cự hoạt” (hành động táo bạo, quyến rũ).

Và khi Giang Linh cởi áo để lộ bờ vai trắng nõn, Tần Hạo chỉ cảm thấy ngọn lửa trong cơ thể mình bị đốt cháy hoàn toàn, lập tức như chó sói đói mồi vồ lấy Giang Linh.

“Nói trước nha, bản Vương phi không có chủ động...” Giang Linh còn chưa nói hết câu, thì đã biến thành tiếng “ô ô”.
“Đinh đông, chúc mừng linh sủng của Túc Chủ làm suy yếu ý chí của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 50 vạn điểm phản phái!”
“Giờ mấy đứa trẻ, ban ngày ban mặt đã...” Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đã quay về Tần gia, vừa về đã cảm ứng được thằng em cũng đã trở về, không cần nghĩ cũng biết y đã không thoát khỏi “Mẫu Trư Dã Phong Cuồng” của Tiểu Bạch.
“Bệ Hạ!!” Hư không chấn động, Thanh Thiên theo đó xuất hiện.

“Đã tìm thấy Lâm Uyên chưa!?” Tần Phong mở miệng hỏi.
Sở dĩ y ẩn giấu thân ngoại hóa thân là để chuyên tâm đối phó Uyên Tổng.

Đáng tiếc Uyên Tổng sở hữu không gian thần bí tùy thân, hành tung luôn phiêu hốt bất định, thêm vào năng lực khủng bố của bản thân y, cho dù Hắc Băng Đài đã bố trí khắp Hoang Cổ, cũng rất khó khóa chặt hành tung của y.
“Thuộc hạ đáng chết!” Thanh Thiên vội vàng quỳ xuống nói: “Kể từ khi Lâm Uyên rời khỏi Vũ Lăng Thánh Địa, chúng ta đã mất dấu vết của y, cho đến nay vẫn chưa phát hiện tung tích của y.”
“Lâm gia thì sao!?” Tần Phong suy nghĩ một lát, mở miệng hỏi: “Lâm Uyên xuất thân từ Đan Dược Thế Gia Lâm gia, y cho đến nay vẫn chưa từng quay về thăm sao!?”
“Không có!” Thanh Thiên thành thật đáp: “Kể từ khi Lý Cực dẫn binh đến Lâm gia trưng thu thuế, Lâm Uyên và Đường Xuyên nhân loạn bỏ trốn, thì không còn trở về Lâm gia nữa.”
“Không mưu cầu lợi nhỏ, ắt có mưu lớn!” Tần Phong thong thả nói: “Uyên Tổng hiện tại, đã chẳng còn coi trọng Lâm gia là miếng thịt này nữa rồi.”
“Ý của Bệ Hạ là!?” Thanh Thiên vẻ mặt nghi hoặc, không hiểu ý gì.
“Có thể lấy miếng thịt lớn mà nhử y ra!” Tần Phong cười cười nói: “Gần đây Phương Trường khởi binh tạo phản rồi, chúng ta vừa hay lấy đây làm cớ, trao quyền cho Lâm gia đi bình loạn, đến lúc đó Lâm gia đắc thế, Phương Trường lại là một trong những hung thủ đã giết Uyên Tổng, mà Uyên Tổng lại xuất thân từ Lâm gia, vừa hay hình thành một vòng tròn hoàn hảo, chúng ta chỉ cần ‘thủ chu đãi thỏ’ (ôm cây đợi thỏ) là có thể đợi Uyên Tổng cắn câu.”
“Thuộc hạ đây sẽ đi làm ngay!” Thanh Thiên ôm quyền lui xuống, thân ảnh theo đó biến mất.

Mặc dù y không hiểu mục tiêu cuối cùng của Long Quân là gì, nhưng y biết mệnh lệnh của Long Quân lớn hơn trời, cho dù vì thế mà mất mạng cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.
“Uyên Tổng, ngươi đừng để trẫm thất vọng đó nha!” Tần Phong nhìn hoàng hôn lẩm bẩm, hy vọng Uyên Tổng có thể sớm hiện thân.
Lúc này – Trong một không gian được đại năng khai sáng.

Chương 944

Lâm Uyên đang nhắm mắt ngưng thần, tâm niệm giao thoa, quanh thân thì bao phủ rất nhiều phù văn.
“Chính là lúc này, phá cho bản vương!” Lâm Uyên hai mắt đột nhiên mở ra, bùng phát ánh sáng chói mắt.

Oanh long một tiếng!!

Hư không dâng lên từng gợn sóng, hóa thành luồng khí lưu uy lực mạnh mẽ, chỉ thấy thân thể y dường như hòa làm một với trời đất, khí tức Đại Đạo vô tận tràn ngập khắp mọi ngóc ngách không gian, tu vi cũng trong nháy mắt đột phá đến cảnh giới Đại Đế.
“Hát!!” Lâm Uyên đột nhiên ngửa mặt lên trời trường khiếu, đứng dậy cầm kiếm múa.

Tung hoành chớp động, nhanh như chớp điện!!

Chỉ thấy một đạo kiếm quang như sao băng xé toạc màn đêm, để lại một vệt sáng rực rỡ, khí thế trên người y cũng càng ngày càng mạnh mẽ, ánh sáng rực rỡ như ánh mặt trời chiếu rọi toàn bộ không gian.
Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, khiến hư không chấn động.

“Đại Đế, vẫn chưa đủ!” Lâm Uyên thu kiếm đứng ngạo nghễ trong hư không, toát ra một cỗ uy nghiêm vô thượng.

Mặc dù y hiện tại đã khôi phục đến cảnh giới Đại Đế, còn mở khóa rất nhiều thủ đoạn lợi hại, nhưng đối mặt với Tần Phong vẫn không thể chiếm được lợi thế nào.
“Bản vương tạm thời tha cho ngươi!” Lâm Uyên tạm thời không định đi tìm phiền phức của Tần

Phong.

Tuyệt đối không phải vì sợ Tần Phong, mà là y còn có chuyện khác cần làm.

Ví dụ như trong không gian này mà y tìm thấy, vẫn còn rất nhiều thiên tài địa bảo chưa dùng hết, định xem thử có thể di thực chúng vào Âm Dương Ngư Ngọc Bội hay không.
Ý niệm vừa khởi, ngọc bội sáng lên.

Chỉ thấy trước ngực Uyên Tổng lóe lên ánh sáng đen trắng hai màu, ngay sau đó thiên tài địa bảo của Tây Châu đã bị hút vào không gian ngọc bội.
“Cái này...” Lâm Uyên kinh ngạc đến mức không nói nên lời, vội vàng dùng tâm thần tra xem không gian ngọc bội.

Chỉ thấy không gian vốn xám xịt đã thêm một chút sắc xanh, còn tràn ngập một luồng linh khí vô cùng thuần khiết, để tưới tiêu cho các thiên tài địa bảo vừa được di thực vào.

Thêm vào đó, tốc độ thời gian trôi trong không gian ngọc bội không giống với bên ngoài, khiến niên hạn của thiên tài địa bảo tăng lên rất nhanh.
“Quá thần kỳ rồi!” Lâm Uyên vẻ mặt vô cùng kích động, muốn hét to “ngưu bức” (tuyệt vời) đến vỡ giọng.

Không chỉ có thể giúp y chống đỡ công kích của Đại Tiên Thiên Tử Kim Hồ Lô của Tần Phong, còn sở hữu một không gian gia tốc thời gian siêu lớn, vừa có thể trốn trong đó tu luyện, lại còn có thể dùng để bán buôn trồng trọt thiên tài địa bảo.

Quan trọng nhất là... có thể hấp thu thiên phú của người khác, để nâng cao thiên phú của bản thân.

Có Âm Dương Ngư Ngọc Bội “ngưu bức” như vậy trong tay, y thật sự không thể nghĩ ra mình còn có thể thua ai nữa!?

Long Ngạo Thiên!?

Chẳng qua là sinh sớm hơn vài năm!

Tần Phong!?

Thiên phú cũng tạm được, có thể làm một con chó...
“Hắt xì!” Bản thể của Tần Phong đột nhiên hắt hơi một cái, cảm giác có người “chỉ uống rượu mà không có mồi” (ý nói không có ai để nói xấu).

Ong!

Ong!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, ngay sau đó hư không chấn động.

Chỉ thấy Lâm Tam sau mấy ngày trị thương, không chỉ vết thương đã lành, tu vi kiếm đạo cũng được tinh tiến, cách đột phá Đại Đế càng tiến một bước.
“Mấy tên Thiên Tuyển Chi Tử này đúng là không biết điều!” Tần Phong trong lòng rất bất bình nói: “Trẫm từ nhỏ ngày đêm khổ luyện, không ngừng nghỉ qua nắng mưa, ‘chó ngủ canh ba’ thì đọc sách, gà gáy giờ Mão thì luyện kiếm, mười năm như một mới đột phá Đại Đế cao giai, vậy mà bọn chúng chỉ cần vượt qua lôi kiếp là có thể tiến bộ, còn có thiên lý nữa không?

Còn có vương pháp nữa không!?”
Lúc này – Mọi người đều cảm ứng được Lâm Tam đã kết thúc tu luyện, một đám đệ tử nữ Vũ Lăng Thánh Địa lập tức vây quanh.

“Lâm sư huynh, huynh không sao chứ!?” “Lâm sư huynh, kiếm pháp của huynh lợi hại thật đó, có thể dạy ta không!?” “Lâm sư huynh, huynh đã có đạo lữ chưa!?” “Lâm sư huynh, sau này chúng ta có thể cùng nhau luyện kiếm không!?” “...” Lâm Tam lúc này cứ như một “gie gie” (thần tượng) thời kỳ đỉnh cao, bị một đám “tiểu mê muội” (fan cuồng) bao vây, hâm mộ cuồng nhiệt.
“Ba đạo lôi kiếp cuối rõ ràng là trẫm gánh đó được không!” Tần Phong lần nữa chứng kiến sự vô lý của Thiên Tuyển Chi Tử, chỉ có thể bắt đầu ủ dột cảm xúc, chuẩn bị đi lừa gạt tình cảm của “Tiểu Tam Tam” để bù đắp cho tâm hồn trống rỗng của mình.

Chỉ thấy y chắp tay đứng trên Doanh Châu Tiên Sơn, phất tay lấy ra tấm bia đá đã chuẩn bị từ sớm, trên đó khắc bốn chữ lớn “Mộ Côn Côn”.
“Các vị sư muội, tại hạ còn có việc!” Lâm Tam như một nam sinh ngây thơ, rất câu nệ mà cười gượng.

Sau khi thấy Tần Phong trên Doanh Châu Tiên Sơn, lập tức nhảy vọt đến bên cạnh Tần Phong.

Nhưng khi y nhìn thấy tấm bia đá bên cạnh Tần Phong, trong lòng không khỏi co rút lại, cảm giác mình đã phụ lòng tín nhiệm của Tần huynh.
“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến y sinh lòng hổ thẹn, thu được 50 vạn điểm phản phái!”
“Tỷ lệ dắt đi của Tiểu Tam Tam quả nhiên cao!” Tần Phong vội vàng dùng vẻ bi thương để che giấu nội tâm vui sướng của mình.

Cũng vì không muốn mình bật cười thành tiếng, y vội vàng hồi tưởng lại cảnh tượng thê thảm khi chuồng gà sụp đổ, hàng triệu con gà con không nhà để về, cùng với tương lai mịt mờ của “Hách Hách” (có thể là tên của một con gà nào đó, hoặc ám chỉ một điều bi thảm khác).
“Tần huynh, ta...” Lâm Tam lộ vẻ thẹn thùng, há miệng muốn nói gì đó.

“Lâm huynh, không sao cả!” Tần Phong đưa tay cắt ngang, giọng nói hơi mang vẻ thương cảm: “Trẫm chỉ là có chút cảm khái, thuở thiếu niên luôn cảm thấy ‘thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu’ (núi xanh không đổi, nước biếc chảy dài), không tin nhân gian có chia ly, hóa ra, có những người thật sự là ‘gặp một lần là ít đi một lần’.”
“Tần huynh!” Lâm Tam không những không được an ủi, ngược lại càng thêm hổ thẹn.

Năm đó Tần huynh vì cứu y mà dám liều mình đối đầu với cả thế giới, vậy mà bây giờ y lại ngay cả một thân ngoại hóa thân của Tần huynh cũng không bảo vệ được.

Từ trước đến nay đều là Tần huynh đang trả giá, vậy mà y lại ngay cả một chút giúp đỡ cũng không làm được.
“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến y sinh lòng hổ thẹn, thu được 50 vạn điểm phản phái!”
“Lại thao túng được rồi!” Tần Phong trong lòng vui sướng khôn xiết, y biết ngay Tiểu Tam Tam sẽ dính chiêu này mà.
“Hô hô!” Lâm Tam hít sâu một hơi điều chỉnh tâm trạng, mở miệng an ủi: “Tần huynh, hãy trân trọng tất cả những gì không hẹn mà gặp, hãy xem nhẹ tất cả những gì không từ mà biệt, người nên sống ở hiện tại, sống rực rỡ, không thể mãi mãi bị mắc kẹt trong quá khứ.”
“Lâm huynh, nói đúng lắm!” Tần Phong dường như giải tỏa được nút thắt trong lòng nói: “Trẫm nên là chính mình, một cơn gió không bị ràng buộc, đi ngắm núi, đi gặp nước, đi tìm chúng sinh, đi tìm chính mình, trẫm thấy núi xanh thật quyến rũ, nghĩ núi xanh thấy trẫm cũng nên như vậy.”
“Tần huynh, thật sự phóng khoáng không câu nệ!” Lâm Tam lộ ra nụ cười vui mừng, biết Tần Phong đã thoát ra được rồi.
“Lâm huynh cũng là người phóng khoáng!” Tần Phong trong nháy mắt trở nên không đứng đắn, tiến lên khoác vai nói: “Không bằng bây giờ chúng ta đi đến Tần Hoài Hà tranh, vừa uống rượu, vừa ‘ngâm thơ’ (dâm thi), vừa ngắm các tiểu thư tỷ nhảy múa thì sao!?”
“Không được, không được!” Lâm Tam vội vàng mở miệng từ chối: “Ta đối với Tần Hoài Hà không có hứng thú, nơi đó cũng không thích hợp với ta.”
“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ dẫn dắt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đi sai đường, thu được 20 vạn điểm phản phái!”
“Thằng lông mày rậm mắt to này lại lừa trẫm!”

Tần Phong trong lòng lẩm bẩm một tiếng, sau đó lạnh lùng vạch trần: “Lâm huynh, huynh vừa nãy còn nói người nên sống ở hiện tại, sống rực rỡ, lẽ nào trong lòng huynh thật sự một chút cũng không muốn đi!?”
“Ta...” Lâm Tam cảm thấy muốn khóc mà không ra nước mắt, trong lòng quả thật muốn đi xem.

Nhưng y tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí, nhất định phải kiềm chế dục vọng của mình, đâu thể như Tần Phong có việc không việc gì là đến “câu lan” nghe ca khúc.
“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ dẫn dắt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đi sai đường, thu được 20 vạn điểm phản phái!”
“Đi thôi!” Tần Phong kéo Lâm Tam không buông tay, còn không ngừng dụ dỗ: “Nghe nói các tiểu thư tỷ trên Tần Hoài Hà, không chỉ ngực trần trụi, ngọc trắng ngà quyến rũ ánh nhìn, toàn thân 87% còn đều là thơm tho nữa.”
“Thơm tho!?” Lòng Lâm Tam trong nháy mắt rung động, sau đó lại vội vàng xua tay nói: “Không được, không được, ta thật sự không phải loại người đó!”
“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ dẫn dắt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đi sai đường, thu được 20 vạn điểm phản phái!”
“Còn bày đặt giả vờ!” Tần Phong thấy Lâm Tam định bỏ đi, vội vàng kéo y lại nói: “Không đi Tần Hoài Hà, vậy chúng ta đến Giang Nam Lê Viên, trẫm nghe nói ở đó chơi nhã hơn.”
“Giang Nam Lê Viên!?” Lâm Tam lập tức yên tĩnh lại, y cũng từng nghe nói về Giang Nam Lê Viên.

Mặc dù bọn họ đều là một đám người biểu diễn hát tuồng, nhưng lại cũng là một môn phái trên giang hồ, công pháp tu luyện vô cùng quỷ dị, nghe nói có thể mời thần linh nhập thân.

Quan trọng nhất là, các tiểu thư tỷ hát tuồng đều rất xinh đẹp!
“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ dẫn dắt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đi sai đường, thu được 20 vạn điểm phản phái!”
“Hay cho ngươi Tiểu Tam Tam, hóa ra thích chơi cái này!”

Tần Phong lộ ra nụ cười nắm thóp, kéo Lâm Tam lên Thần Phong Chu.
“Tần huynh, chúng ta nói rõ rồi nha!” Lâm Tam nửa đẩy nửa chiều nói: “Chúng ta chỉ là đi xem hát, không làm gì khác đâu đó nha!?”
“Yên tâm!” Tần Phong lộ ra ánh mắt “hiểu ngươi” nói: “Trẫm dẫn ngươi đi khắp ngàn núi vạn sông, trêu ghẹo hết loli, ngự tỷ chân dài, đến Lê Viên rồi, chúng ta chỉ xem hát, đảm bảo không làm gì khác.”
“Thôi được rồi!” Lâm Tam do dự một lát, rồi bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.
“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ dẫn dắt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đi sai đường, thu được 20 vạn điểm phản phái!”
“Hay cho ngươi Tiểu Tam Tam lông mày rậm mắt to!” Tần Phong trong lòng không nhịn được “thổ tào” (cằn nhằn), sau đó hạ lệnh đội hộ vệ khởi hành nam hạ.
“Long Quân đi rồi!!” Đệ tử Vũ Lăng Thánh Địa nhìn theo Tần Phong rời đi, lập tức điên cuồng chạy về phía Doanh Châu Tiên Sơn.

Còn Bồng Lai Tiên Sơn ở một bên, sau khi Tần Phong rời đi thì cũng biến mất.
Lúc này – Tửu Tiên nhìn cảnh tượng trước mắt, bắt đầu rơi vào trầm tư.

Bây giờ Long Quân đã bồi thường Doanh Châu Tiên Sơn cho Vũ Lăng Thánh Địa, không có lý do gì lại lấy đi Thiên Hương Cốc của ông mà không bồi thường một ngọn tiên sơn khác.

Không được!

Ông phải đuổi theo tự mình đòi... "Đi rồi sao!?" Vũ Lăng Thánh Chủ ánh mắt phức tạp, nhìn Thần Phong Chu dần khuất xa.

Trong lòng vừa có sự phẫn nộ và bất lực khi Vũ Lăng Thánh Địa bị xóa tên, vừa có sự tủi thân vì bị Tần Phong ức hiếp, lại càng có cảm giác bị Tần Phong nhìn thấu sự yếu đuối giả tạo. "Haiz!" Đại Trưởng Lão thở dài nói: "Không ngờ Vũ Lăng Thánh Địa ta truyền thừa mấy vạn năm, cuối cùng lại diệt vong trong tay người của chính mình." "Là thời thế, là số mệnh!" Nhị Trưởng Lão u u nói: "Bất kỳ thế lực nào cũng không thể vĩnh hằng, có ngày bắt đầu thì cũng có ngày hủy diệt, khi nhân quả nghiệp chướng tích tụ đến một trình độ nhất định, thì không thể áp chế được nữa, tự nhiên cũng sẽ hủy diệt thôi." "Cái này..." Các Trưởng Lão khác đều im lặng, ai nấy đều nghĩ đến chuyện của Lâm Uyên.

Bọn họ vì muốn giữ gìn danh tiếng của Vũ Lăng Thánh Địa, cũng vì muốn giữ chân vị cường giả cấp Đế Thiên Tú kia, đã để một tiểu bối gánh chịu tội danh không có, thậm chí còn không tiếc việc trục xuất y khỏi sư môn.

Mà những chuyện như vậy, bọn họ đã làm không ít.

Thay vì nói là nhân quả nghiệp chướng không thể kìm nén mà dẫn đến hủy diệt, chi bằng nói là sự thất vọng đã tích tụ đến một mức độ nhất định.

Lần này cho dù bọn họ không bị Long Quân thu nạp, thì vẫn còn Uyên Tổng đánh tới cửa, sau này không thể đảm bảo sẽ không có Uyên Tổng thứ hai, thứ ba, thứ tư xuất hiện, cuối cùng tạo thành thế tinh hỏa liệu nguyên. "Bàn luận mấy chuyện này bây giờ đã vô dụng rồi!" Đại Trưởng Lão nghiêm nghị nói: "Theo ý Long Quân, Doanh Châu Tiên Sơn chỉ là nơi cho chúng ta tạm trú, sau này có thể ở lâu dài hay không còn cần phải xem ý của Đại Tần Nhị Thế." "Đúng vậy!" Các Trưởng Lão khác như tỉnh mộng, bắt đầu suy nghĩ về người kế vị của Long Quân.

Chương 945

Nếu bọn họ không thể tạo mối quan hệ tốt với vị Nhị Thế này, tương lai rất có thể sẽ bị đuổi khỏi Doanh Châu Tiên Sơn. "Hẳn là Tần Vương!" Nhị Trưởng Lão suy nghĩ một lát rồi nói: "Hiện tại Đại Tần chỉ phong hai vị vương, một là Tiêu Dao Vương, từng là Lục Đạo Đế Quân, một chức quan nhàn rỗi; người còn lại là Tần Vương, đệ đệ ruột của Long Quân, không chỉ có phong địa của riêng mình, mà còn nắm giữ hai trăm vạn Cương Thiết Hồng Lưu của Tần gia, lại là Chí Tôn bẩm sinh, là một vương gia nắm thực quyền tuyệt đối, cũng là nhân vật số hai của Đại Tần chỉ sau Long Quân." "Ừm!" Các Trưởng Lão khác liên tục gật đầu, cảm thấy phân tích có lý. "Các ngươi đừng quên!" Tam Trưởng Lão mở miệng nhắc nhở: "Lễ đăng cơ của Đại Tần năm xưa, con thỏ nhỏ kia còn cầm truyền quốc ngọc tỷ, nói là do Long Quân tự tay truyền cho nó." "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Các Trưởng Lão khác lập tức phủ định: "Con thỏ đó chẳng qua là linh sủng do Long Quân tự tay nuôi lớn, ta thấy tám phần là Long Quân dùng truyền quốc ngọc tỷ dỗ trẻ con chơi thôi." "Hoàn toàn có khả năng!" Tam Trưởng Lão nghiêm túc phản bác: "Các ngươi đừng quên Long Quân lớn lên ở Âm Nguyệt Hoàng Triều, mà năm đó Lục Đạo Đế Quân vì muốn nhanh chóng nâng cao quốc lực, đã tiến hành cải cách Âm Nguyệt Hoàng Triều, trong đó ngôi hoàng vị có thể truyền cho người khác họ, nên mới có Tam Đại Thánh Tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều sau này.

Mà Long Quân từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của quan niệm này, nên việc truyền hoàng vị cho con thỏ do chính mình nuôi lớn là hoàn toàn có khả năng!" "Cái này..." Các vị Trưởng Lão bỗng chần chừ.

Bởi vì Tần Phong từ nhỏ quả thực lớn lên ở Âm Nguyệt Hoàng

Triều, hơn nữa tính cách lại rất tùy tiện, không theo lẽ thường, nên khả năng truyền ngôi cho một con thỏ cũng không phải là không có. "Thánh Chủ!" Đại Trưởng Lão quay đầu hỏi: "Chuyện này, ngài thấy thế nào!?" "Vũ Lăng Thánh Địa đã không còn, thì còn Thánh Chủ gì nữa!" Vũ Lăng Thánh Chủ vẻ mặt bi thương nói: "Sau này các ngươi đừng gọi ta là Thánh Chủ nữa, cứ gọi ta là Âu Dương tiểu thư đi!" "Haiz!" Các vị Trưởng Lão thở dài một tiếng, trong lòng cảm thấy vô cùng bi ai.

Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, để có thể tiếp tục chiếm giữ Doanh Châu Tiên Sơn, bọn họ cần đặt cược vào vị Đại Tần Nhị Thế kia.

Cảnh tượng chuyển sang Tần gia tổ địa.

Giang Linh mặt mày hồng hào đã mặc xong y phục, cúi người hôn lên trán Tần Hạo một cái. "Linh Nhi..." Tần Hạo theo bản năng liền né tránh, chỉ cảm thấy đầu óc một mảnh hỗn loạn. "Họ Tần ngươi là ý gì!?" Giang Linh lập tức không vui nói: "Đi cùng ca ca ngươi đến Tần Hoài Hà chơi thì vui vẻ, ở cùng Bản Vương Phi thì lại tủi thân ư?

Đừng quên, hôm qua là ngươi chủ động, bây giờ muốn phủi tay không nhận nợ sao!?" "Bản vương không có ý đó!" Tần Hạo thấy Giang Linh tức giận, sợ hãi vội vàng giải thích: "Chỉ là Bản vương vẫn luôn xem ngươi như huynh đệ, không ngờ đột nhiên lại trở thành thế này..." "Họ Tần!!" Giang Linh tức giận cắt ngang: "Bản Vương Phi lấy ngươi về là để sinh con, ngươi lại xem Bản Vương Phi như huynh đệ, lẽ nào ngươi còn muốn những con hồ ly tinh bên ngoài sinh con cho ngươi!?" "Hồ ly tinh!?" Tần Hạo thần sắc không khỏi ngẩn ra, nhớ đến khuôn mặt Lâm Hồng Đậu.

Cũng không biết, nàng bây giờ thế nào rồi!? "Một đứa còn chưa chơi cho ra hồn, ngươi còn muốn chơi hai đứa!!" Giang Linh tức giận nắm chặt nắm tay nhỏ, tiện tay vung ra Luyện Xà Nhuyễn Kiếm. "Ba" một tiếng!!

Tần Hạo bị đánh nhảy dựng lên, phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết. "A, Linh Nhi, Bản vương sai rồi!!" Tần Hạo bị đánh nhảy nhót khắp nơi, trong lòng hận chết ca ca ruột của mình.

Không có việc gì mà lại đưa Luyện Xà Nhuyễn Kiếm cho Giang Linh làm gì!?

Hại hắn bây giờ bị khắc chế đến chết, chỉ có thể dùng thân thể mình mà chịu đựng cái món đồ này. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến y bị đánh một trận, nhận được 100 Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến y bị đánh một trận, nhận được 100 Phản Phái Điểm!" "..." "Nhị đệ lúc này đang ở cùng Giang Linh sao?!" Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong ngẩn người, quay đầu nhìn về tiểu viện của nhị đệ lẩm bẩm: "Không phải chứ?

Hai đứa nhỏ này vừa mới ở bên nhau đã chơi lớn như vậy rồi à!?" "Giới trẻ bây giờ đúng là!" Tần Phong không khỏi cảm thán một tiếng, rồi đi đến địa lao của Tần gia.

Chỉ thấy trong một căn phòng giam, giam giữ một nữ tử.

Mặc dù nàng đang mặc nam trang màu trắng của một công tử phiêu diêu, nhưng giữa hàng mày lại toát lên vẻ tú khí của nữ tử, còn có làn da trắng nõn mềm mại như da trẻ con.

Nữ tử này chính là Tiếu Bách Hợp!

Vì "sắc đảm bao thiên" mà chạy đến Tần gia "thiết ngọc thâu hương" (trộm ngọc thâu hương), bị Tần Phong phát hiện sau đó bắt tại trận, rồi giam giữ trong địa lao của Tần gia.

Không chỉ toàn thân đại huyệt bị phong ấn, mà còn bị xích sắt ngưng tụ từ pháp tắc khóa chặt. "Tần Phong, ta nguyện bái ngươi làm chủ, từ nay vĩnh viễn không phản bội, cầu ngươi thả ta ra ngoài đi!" Tiếu Bách Hợp thấy Tần Phong bước vào, lập tức kích động kêu lớn.

Nàng bây giờ chỉ muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này, dù phải trả giá bất cứ thứ gì cũng không tiếc. "Bái trẫm làm chủ!?" Tần Phong lạnh nhạt nói: "Bên cạnh trẫm chưa bao giờ nuôi người nhàn rỗi, ngươi cảm thấy mình có giá trị gì mà có thể khiến trẫm tha cho ngươi!?" "Ta là nữ nhân!" Tiếu Bách Hợp như đã hạ quyết tâm gì đó, tiến lên quỳ gối trước mặt Tần Phong.

Còn đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra, muốn cởi thắt lưng của Tần Phong. "Đừng có câu dẫn trẫm, trẫm đã học qua Ly Tao!" Tần Phong vội vàng lùi lại một bước, không có hứng thú với Tiếu Bách Hợp.

Tuy nhiên, nếu Nam Phong Công Chúa có mặt ở đây, hắn cũng không ngại xem hai người đó đấu võ mồm... "Ly Tao!?" Tay Tiếu Bách Hợp cứng đờ giữa không trung.

Nàng cảm thấy Tần Phong đang sỉ nhục mình, hơn nữa nàng còn có thể đưa ra chứng cứ, điều đó cũng khiến nàng trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Nghĩ đến nàng đường đường là Tiếu Bách Hợp, một trong Tam Quái, đã "thiết ngọc thâu hương" bao nhiêu năm nay, "họa họa" không biết bao nhiêu nữ tử chưa xuất các, khiến không biết bao nhiêu nam nhân tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng cho dù bọn họ có khó chịu đến mấy, cũng không có cách nào làm gì nàng!

Thế mà lần này nàng không những "thiết ngọc thâu hương" không thành công, còn bị Tần Phong phong ấn toàn thân đại huyệt rồi giam cầm lại, càng bị hắn giẫm đạp kiêu ngạo và tôn nghiêm một cách tùy ý. "Xem ra, ngươi chẳng có giá trị gì nữa rồi!" Tần Phong đánh giá

Tiếu Bách Hợp từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên một tia thất vọng.

Hắn tuyệt đối không phải vì nam trang của Tiếu Bách Hợp đẹp trai hơn mình, mà là nàng thực sự chẳng có sở trường gì, ngoài "thiết ngọc thâu hương" ra thì chỉ biết thổi sáo.

Hỏi thật, con trai nhà đứng đắn, ai lại thích nghe người khác thổi sáo!? "Ngươi, ngươi đừng giết ta!" Tiếu Bách Hợp cảm nhận được Tần Phong không phải đang nói đùa, vội vàng quỳ xuống kêu lên: "Ta quen Tửu Tiên, y si tâm một phiến với ta, chỉ cần ngươi đồng ý tha cho ta, ta có thể dùng ba tấc lưỡi không nát để khuyên y cùng đến hầu hạ ngươi." "Cái này..." Tần Phong do dự 0.01 giây, rồi quả quyết từ chối: "Trẫm không phải loại người đó!" "Không phải loại người đó!?" Mắt đẹp của Tiếu Bách Hợp hiện lên một tia trào phúng nhàn nhạt: "Các ngươi, đàn ông chẳng phải đều thích dùng quyền thế ức hiếp nữ nhân, sỉ nhục nữ nhân, vì thế còn đặt ra một bộ quy tắc nam tôn nữ ti, trói buộc nữ nhân trong những bức tường cao, không chỉ biến thành vật phẩm cá nhân của các ngươi, mà còn phải biến thành hình dạng mà các ngươi muốn sao!?" "Ngươi chớ có vu khống trẫm!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Đại Tần của trẫm không phải Đại Việt, cũng không phải Đại Yến, nữ tử của Đại Tần ta có địa vị và quyền lợi ngang bằng nam tử, các nàng không chỉ có thể ra trận giết địch, mà còn có thể tham gia khoa cử nhập triều làm quan." "Địa vị và quyền lợi ngang bằng!?" Tiếu Bách Hợp vô tình vạch trần: "Mặc dù ta bị giam ở đây lâu như vậy, nhưng cũng từng nghe người khác nói về Đại Tần mà ngươi nói, ngươi căn bản không hề ban bố ý chỉ nam nữ bình đẳng nào cả, mà là nạp rất nhiều nữ tử xinh đẹp vào hậu cung." "Một đời người có một đời người trách nhiệm!" Tần Phong hùng hồn nói: "Trách nhiệm của trẫm là dùng thủ đoạn thiết huyết để diệt trừ những thế lực lớn như thế gia, môn phái, thực hiện cục diện thiên hạ đại đồng.

Còn Đại Tần Nhị Thế sẽ thực hành chính sách 'dữ dân hưu tức', đồng thời cũng sẽ thực hiện chế độ nam nữ bình đẳng, một vợ một chồng." "A Khưu!!" Tần Hạo không kìm được hắt hơi một cái, luôn cảm thấy có lão lục nào đó đang tính kế mình. "Có phải con thỏ đó không!?" Tần Hạo trong lòng bắt đầu cảnh giác.

Mặc dù hắn không biết vì sao Tiểu Bạch lại dẫn yêu tộc tấn công bọn họ, nhưng Tiểu Bạch là con thỏ do ca ca hắn tự tay nuôi lớn, là một con thỏ vô liêm sỉ, bỉ ổi, xảo quyệt và hạ lưu. "Hô hô!!" Giang Linh tức giận phồng má ngồi một bên, hiển nhiên là đã đánh mệt nên nghỉ ngơi. "Ách..." Tần Hạo trong lòng đột nhiên rùng mình, cẩn thận từng li từng tí tiến lên nói: "Phu nhân, tiền tuyến còn có việc gấp cần Bản vương xử lý." "Việc gấp!?" Mắt đẹp của Giang Linh khẽ híp lại: "Ngươi sẽ không lại giấu Bản Vương Phi, ra ngoài nuôi một con hồ ly tinh khác chứ!?" "Không dám, không dám!!" Tần Hạo liếc nhìn Luyện Xà Nhuyễn Kiếm, sợ hãi liên tục lắc đầu ra hiệu không dám. "Tần Vương!!" Giọng Tần Nam vang lên, đang vội vã chạy tới. "Lẽ nào thật sự có việc gấp!?" Giang Linh ngước mắt nhìn một cái.

Vội vàng đứng dậy kéo Tần Hạo ngồi xuống ghế chủ tọa, bản thân thì lập tức biến thành Tần Vương Phi ôn nhu hiền huệ, quỳ bên cạnh Tần Hạo giúp hắn xoa bóp chân. "Tần Vương, thật có phúc khí a!" Tần Nam nhìn thấy cảnh này, không khỏi cảm thán một tiếng.

Chương 946

Cần biết rằng, Giang Linh là Đại tiểu thư của Vô Song Thành, cha mẹ đều là cường giả cấp Đế, đặt trong cả Hoang Cổ cũng là một thế lực lớn hàng đầu.

Nhưng bây giờ vị công chúa nhỏ kiêu ngạo này, lại quỳ trước mặt Tần Hạo hầu hạ.

Có thể thấy địa vị trong gia đình của Tần Vương cao đến mức nào!! "Giả vờ cả, đều là giả vờ cả!!" Tần Hạo trong lòng điên cuồng gào thét, nhưng miệng lại không dám phát ra tiếng. "Nam thúc, có lễ!" Giang Linh yểu điệu hành lễ, sau đó hiểu chuyện lui xuống. "Tần Vương, thật có phúc khí!" Tần Nam lại không khỏi cảm thán một tiếng, thầm khen Tần Hạo tìm được một người phụ nữ tốt. "Nam thúc!" Tần Hạo trong lòng tràn đầy uất ức, chỉ có thể chuyển sang chủ đề khác: "Thúc vội vã từ tiền tuyến trở về, là tiền tuyến có chuyện gì sao!?" "Tiền tuyến không có chuyện gì, là thuộc hạ lo lắng an nguy của Tần Vương!" Tần Nam nghiêm nghị nói: "Bây giờ thấy Tần Vương bình an, vừa hay xin Tần Vương báo cáo chiến sự lần này, Tần gia chúng ta lần này có thể nói là tổn thất thảm trọng, không chỉ thành trì biên giới bị triệt để phá hủy, số người thương vong còn đạt tới hơn 30 vạn, mặc dù số thương vong của yêu tộc là gấp mấy chục lần chúng ta, nhưng tuyệt đại đa số đều là yêu thú cấp trung thấp." "Thương vong nhiều như vậy!!" Tần Hạo tức đến gân xanh nổi lên giật giật, hận không thể tối nay ăn lẩu đầu thỏ cay.

Từ khi gặp con thỏ này, hắn không chỉ bị bẽ mặt một trận lớn, còn bị gõ mõ đạo đức, càng bị cướp cái chuông nhỏ gia truyền.

Lần này còn bị nó hạ thuốc, khiến hắn làm ra chuyện hoang đường. "Tần Vương!" Tần Nam tiếp tục nghiêm nghị nói: "Dựa theo phân tích sau trận chiến của chúng ta, sở dĩ Tần gia ta lần này tổn thất thảm trọng, nguyên nhân chủ yếu không phải do yêu tộc!" "Không phải do yêu tộc!?" Tần Hạo đầy mặt nghi hoặc, không hiểu là ý gì. "Đúng vậy, không phải do yêu tộc!" Tần Nam tiếp tục nói: "Thực ra với năng lực của Cương Thiết Hồng Lưu Tần gia ta, hoàn toàn có thể chống đỡ được yêu tộc hung hãn kéo tới.

Nhưng từ khi Long Quân thống nhất thiên hạ, đệ tử Tần gia ta bắt đầu kiêu ngạo tự mãn, tu luyện không tích cực, huấn luyện không tích cực, dẫn đến chiến lực giảm sút nghiêm trọng." "Xem ra, chuyện Tần Uy cũng không phải cá biệt!" Trong mắt Tần Hạo hiện lên một tia sắc bén, hạ quyết tâm phải chỉnh đốn đám đệ tử Tần gia này.

Cho dù ca ca hắn bao che, hắn cũng tuyệt đối không thỏa hiệp! "Ánh mắt này không đúng lắm!" Tần Nam trong lòng không khỏi giật mình, cảm giác mình hình như đã nói hơi nhiều. "Đúng rồi, Nam thúc!" Tần Hạo đột nhiên vội vàng hỏi: "Tạ Thiên, Tạ Địa hai vị tiền bối, cùng mười tám học sĩ thế nào rồi!?" "Tạm thời không sao rồi!" Tần Nam thu xếp lại tâm tình nói: "Sau khi được mấy vị đại phu theo quân cứu chữa, Tạ Thiên, Tạ Địa, cùng mười tám học sĩ đã được cứu sống, còn việc có tỉnh lại được hay không thì phải xem ý chí lực của họ." "Nhất định phải toàn lực cứu chữa!" Tần Hạo nghiêm túc căn dặn, sau đó lại hỏi: "À mà, con thỏ ca ca ta nuôi, nó bây giờ đang làm gì!?" "Tiểu Bạch!?" Tần Nam thần sắc ngẩn ra: "Chúng ta bây giờ cũng không biết Tiểu Bạch đang làm gì, chỉ biết là sau khi nó dẫn đại quân yêu tộc rút lui, thì không quay lại nữa, bây giờ biên giới vô cùng yên tĩnh." "Thỏ con im lặng, tất có gian tà!" Tần Hạo nhíu mày nói: "Hạ lệnh toàn quân cảnh giới, tuyệt đối không thể để con thỏ kia có cơ hội thừa nước đục thả câu..." "A Khưu!" Tiểu Bạch hắt hơi một cái: "Ai đang mắng Thỏ ta vậy!?" "Không phải chúng ta!!" Đám yêu quái sợ hãi liên tục lắc đầu, không dám chọc giận con thỏ này.

Bởi vì nó không chỉ là "Lưu học thỏ" trở về từ Lưu Hoa, mà còn là "Thiên sư thỏ" kế thừa vị Thiên sư.

Không những có thể đánh chết yêu quái, mà còn có thể đánh chết người.

Cho dù nó đại phát từ bi tha cho ngươi một mạng, thì xác suất lớn cũng sẽ bị đày đến đội cảm tử của yêu tộc, không chừng còn sẽ mất đi "lệ chi" như Long Đế. "Nhất định là Tần Vương!" Ma Hoàng vội vàng đổ lỗi: "Chúng ta vừa mới trọng thương Đại Tần, nhất định là Tần Vương kia đang mắng ngươi đó." "Thằng chó Tần Nhị chết tiệt, gan càng ngày càng to rồi!" Tiểu Bạch chửi bới ầm ĩ: "Không được, Thỏ ta phải nhanh chóng bắt lấy thằng chó Tần Nhị, cho nó biết hậu quả khi đắc tội với Thỏ ta." "Thằng chó Tần Nhị!?" Đám yêu quái không kìm được liếc nhìn nhau, không hiểu Tiểu Bạch và Tần Hạo có ân oán gì.

Đầu tiên là mở miệng ngậm miệng gọi người ta là Tần Lão Nhị, tiếp đến lại biến thành Tần Nhị Ngốc, bây giờ thì hay rồi, ngay cả người cũng không còn làm được, trực tiếp biến thành thằng chó Tần Nhị. "Đại Vương, chúng ta thật sự có thể đánh trở lại sao!?" Long Đế thần sắc có chút không tự tin.

Mặc dù lần này bọn họ dựa vào sự bất ngờ, đã thành công trọng thương Cương Thiết Hồng Lưu của Tần gia.

Nhưng yêu tộc bọn họ cũng phải trả giá cực lớn, căn bản không có khả năng tổ chức lần công thành quy mô tương tự thứ hai.

Hơn nữa Tần gia cũng không phải kẻ ngốc, không thể để bọn họ muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. "Yên tâm!" Tiểu Bạch đầy tự tin nói: "Thỏ ta là 'Lưu học thỏ' trở về từ Đại Tần, chỉ cần Thỏ ta hơi ra tay một chút, đảm bảo có thể dễ dàng bắt được thằng chó Tần Nhị." "Bắt

Tần Vương!?" Đám yêu quái đồng loạt nhìn về phía Tiểu Bạch, chờ đợi con thỏ nhỏ giảng bài. "Đúng vậy, dễ dàng bắt được!" Tiểu Bạch giọng non nớt nói: "Thỏ ta rất hiểu thằng chó Tần Nhị đó, cứ thấy tiểu thư tỷ tỷ là không đi nổi nữa, thích nhất là đi Tần Hoài Hà tìm niềm vui." "Tần Hoài Hà!?" Đám yêu quái vẻ mặt mơ hồ, không biết đó là chỗ nào. "Đừng để ý mấy chi tiết nhỏ này!" Tiểu Bạch lười giải thích, liền mở miệng nói: "Bây giờ chúng ta không có Tần Hoài Hà, nhưng chúng ta có thể đào một Bàn Tơ Động, cái gì mà Ngọc Diện Hồ Ly, Bạch Cốt Tinh, Khổng Tước Công Chúa, Tri Chu Tinh, tất tần tật đều sắp xếp cho hắn hết." "Không hổ là con thỏ do Long Quân nuôi lớn!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh lập tức cạn lời, không ngờ Tiểu Bạch lại còn biết dùng mỹ yêu kế.

Nhưng dựa theo sự hiểu biết của bọn họ về Tần Hạo, tỷ lệ hắn trúng chiêu chắc chắn cao đến khó tin.

Bởi vì bọn họ còn nhớ cảnh tượng nổi tiếng khi Tần Hạo bị lôi kiếp đánh bất tỉnh, Long Quân chỉ cần một câu nói 'đến Tần Hoài Hà' là hắn tỉnh lại.

Hơn nữa, nếu Tiểu Bạch thật sự tạo ra Bàn Tơ Động, với tâm lý tò mò của Long Quân, chắc chắn y cũng sẽ tự mình chạy đến "đả tạp" (check-in) trải nghiệm một phen. "Chúng ta hiểu rồi!" Đám yêu quái lập tức hăng hái nói: "Chúng ta sẽ đi tìm vài nữ yêu đã hóa hình xinh đẹp, sau đó đào một Bàn Tơ Động đưa các nàng vào trong, chờ Tần Vương tự mình chui vào động!" "Ừm!" Tiểu Bạch hài lòng gật gật cái đầu nhỏ, phát hiện đám yêu quái này cuối cùng cũng "khai khiếu" (ngộ ra). "Nữ yêu tinh hóa hình xinh đẹp!?" Ma Hoàng đứng một bên như có điều suy nghĩ, nhìn về phía Thỏ Mụ, Ngọc Tuyết, Hoa Linh. "Ngươi đang nghĩ gì!?" Mắt Tiểu Bạch khẽ híp lại, trừng trừng nhìn Ma Hoàng. "Không có gì, không có gì!!" Ma Hoàng sợ hãi rụt người lại, vội vàng thu hồi ánh mắt nói: "Lão Ngưu ta chỉ là đột nhiên nhớ đến một trăm năm trước, yêu tộc ta có một nữ yêu đã hóa hình, chạy đến nhân tộc kết hôn sinh con với một nam tử, nàng ta trông vô cùng xinh đẹp." "Trăm năm trước!?" Tiểu Bạch thần sắc không khỏi ngẩn ra, cảm thấy hình như đã nghe nói ở đâu rồi. "Là Thanh Xà!" Long Đế mở miệng nói: "Kết hôn sinh con với một thiên kiêu của nhân tộc, chỉ là sau đó nam tử kia phát hiện nàng là yêu tộc, vì giữ gìn danh tiếng nên muốn giết yêu diệt khẩu, cuối cùng đứa bé chết, Thanh Xà trọng thương trở về yêu tộc." "Rắn!?" Tiểu Bạch không khỏi lẩm bẩm: "Lẽ nào đây chính là 'thảo mãng anh hùng' mà Chủ nhân nói!?" Cảnh tượng chuyển sang — Tần Phong đang trên boong Thần Phong Chu, cùng Lâm Tam thưởng trà ngắm cảnh. "Ta sao lại cảm thấy chúng ta hơi thừa thãi vậy!?" Điềm Điềm và Tiểu Hương Phi mặt đầy uất ức.

Trước kia khi Lâm Tam chưa lên thuyền, Tần Phong hận không thể say chết trong ôn nhu hương.

Nhưng từ khi Lâm Tam lên thuyền, Tần Phong lại bắt đầu uống trà dưỡng sinh, hai người có thể trò chuyện từ sáng đến tối, từ đêm khuya đến ban ngày, cứ như thể có vô vàn chuyện để nói vậy. "Tần huynh!" Lâm Tam không kìm được cảm thán: "Sau những ngày trò chuyện này, ta phát hiện mình thực sự thu được rất nhiều lợi ích." "Trẫm cũng thu được rất nhiều lợi ích!" Tần Phong nở một nụ cười mãn ý.

Mấy ngày nay hắn không chỉ cùng Lâm Tam trò chuyện về những cảm ngộ nhân sinh, mà còn nói về rất nhiều tâm đắc trong phương diện võ học, khiến hắn có nhận thức hoàn toàn mới về kiếm đạo, cảm thấy tầm nhìn bỗng chốc rộng mở.

Có thể nói Tiểu Tam Tam về phương diện kiếm đạo, quả thực đã bỏ xa hắn không biết bao nhiêu con phố.

Nếu không phải hắn là chiến sĩ Lục Biên Hình (toàn năng), còn thật sự không nhất định có thể áp chế được y. "Bệ hạ, khẩn báo tám vạn dặm!" Thiên Quân, Vạn Mã cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, cung kính dâng lên một bản tấu chiết.

Trên đó là tin tức Phương Trường lại công phá sáu tòa thành trì, bách tính trong thành đều bị hắn dùng "Cẩu Đà Ma Âm" nô dịch, hiện tại thế lực của Phương Trường ngày càng lớn mạnh. "Phương Trường!?" Lâm Tam liếc nhìn bản tấu chiết, nhíu chặt mày nói: "Năm xưa Phương Trường vì tu luyện ma công mà đi khắp nơi đồ sát sinh linh, không ngờ nhiều năm sau, ma đầu này lại xuất hiện." "Đều tại trẫm quá nhân từ!" Tần Phong như Lưu Hoàng Thúc nhập thể, vẻ mặt bi thống nói: "Năm đó trẫm thấy Phương Trường trước nhập Phật Môn, sau lại nhập Trí Vị Thư Ốc, tưởng rằng hắn đã cải tà quy chính nên không ra tay hạ sát, nhưng ai ngờ đó chỉ là sự ngụy trang của hắn, hắn vẫn là một ma đầu máu lạnh giết người không chớp mắt, là trẫm đã hại những bách tính kia." "Tần huynh, đây không phải lỗi của ngươi!" Lâm Tam vội vàng mở miệng an ủi: "Ta biết ngươi ôm ấp thiên hạ, có tấm lòng cứu đời, muốn cho Phương Trường một cơ hội cải tà quy chính." "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Lâm huynh, đừng nói nữa!" Tần Phong vẫn vẻ mặt bi thống nói: "Trẫm không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì trẫm mà chết, đây là lỗi của trẫm, là sự thật dù thế nào cũng không thể trốn tránh được." "Tần huynh!!" Lâm Tam trong mắt tràn đầy kính phục, phát hiện Tần Phong quá chính trực rồi.

Nếu là các vị đế vương khác gặp phải chuyện này, e rằng sẽ ngay lập tức tìm cớ cho mình.

Nhưng Tần huynh của y sau khi đăng cơ làm đế, lại để mặc sử quan ghi chép mà không hề can dự.

Phẩm hạnh như vậy, thật đáng khâm phục!

Lúc này — Tam Thu lặng lẽ lấy bút ra, bắt đầu ghi chép chính sử.

Một năm một tháng nọ: Đệ tử Lâm Tam của Tạo Hóa Tiên Cảnh, vì một lúc mềm lòng mà thả ma đầu Phương Trường, dẫn đến nhiều năm sau bách tính của mấy tòa thành trì gặp tai ương.

Chương 947

Và đúng lúc Lâm Tam bị khiển trách, Ngô Hoàng xuất hiện thay Lâm Tam gánh trách nhiệm.

Nói rằng việc thả Phương Trường là ý của hắn, không hề liên quan một chút nào đến Lâm Tam, càng ra lệnh không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải cứu những bách tính bị nô dịch ra... "Đại trượng phu đứng giữa trời đất, đương nuôi dưỡng khí hạo nhiên chính trực, làm việc quang minh lỗi lạc!" Lâm Tam thấy Tam Thu động bút, trong lòng càng thêm bội phục Tần Phong.

Nếu là các đế vương khác thấy sử quan động bút, chắc chắn sẽ lập tức xông lên với tư thái của kẻ chiến thắng, yêu cầu sử quan viết sử sách theo ý của bọn họ.

Nhưng Tần huynh của y sau khi đăng cơ làm đế, lại để mặc sử quan ghi chép mà không hề can dự.

Mặc dù y biết danh tiếng của Tần huynh bây giờ rất tệ, nhưng y tin rằng thời gian sẽ chứng minh tất cả, người đời sau nhất định sẽ trả lại công đạo cho Tần huynh của y. "A Giá!!" Thiên Quân, Vạn Mã nghe thấy vậy lập tức cạn lời, không biết Lâm Tam nhìn ra Tần Phong quang minh lỗi lạc từ đâu.

Chỉ cần bọn họ đi qua nhìn một cái xem Tam Thu đang viết cái gì, e rằng cũng không thể nói ra lời này.

Thậm chí bọn họ nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, dùng từ ngữ nào để hình dung Lâm Tam, có lẽ câu "tình nhân trong mắt hóa Tây Thi" miễn cưỡng có thể dùng được. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ để thủ hạ bôi đen

Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Không được!" Tần Phong giả vờ lau nước mắt, ánh mắt phẫn nộ nói: "Trẫm tuyệt đối không thể để sai lầm tiếp diễn, trẫm nhất định phải diệt trừ ma đầu Phương Trường này để trừ hại cho dân." "Bệ hạ, thần xin ra trận!!" Thiên Quân, Vạn Mã thần sắc vô cùng nghiêm túc, trong lòng thì thầm cầu nguyện Tần Phong đừng đồng ý.

Mặc dù bọn họ có hai kiện thần khí Tần Phong ban tặng hộ thân, nhưng đối mặt với Phương Trường vẫn là lực bất tòng tâm, đi rồi cũng chỉ là đơn thuần dâng đầu người. "Các ngươi không cần đi!" Tần Phong lập tức mở miệng nói: "Truyền ý chỉ của trẫm, lệnh Lâm gia nhanh chóng đánh giết ma đầu Phương Trường để trừ hại cho dân." "Tuân chỉ!" Thiên Quân, Vạn Mã thở phào một hơi, vội vàng lui xuống Lâm gia truyền chỉ. "Lâm gia!?" Lâm Tam khẽ nhíu mày nói: "Lâm gia mà ngươi nói, lẽ nào là Luyện Đan Lâm gia!?" "Không sai!" Tần Phong lại đa sầu đa cảm nói: "Lâm gia này đời đời luyện đan, trong gia tộc có vô số đan phương, có lẽ có thể giải cứu những bách tính bị 'Cẩu Đà Ma Âm' nô dịch!" "Tần huynh, đại thiện!" Lâm Tam lại lần nữa bị "nắm thóp", càng thêm bội phục Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại vào túi 20 vạn!" Tần Phong trong lòng sung sướng, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Lâm huynh sao lại nghĩ đến việc hỏi về Lâm gia?

Lẽ nào Lâm huynh cũng xuất thân từ Lâm gia!?" "Ta không với cao nổi!" Lâm Tam vội vàng lắc đầu phủ nhận: "Sở dĩ ta họ Lâm, là vì phó nhân của Thiên Tâm Chi Thành đều họ Lâm, nhưng ta lại nghe nói, Thành Chủ Lâm Hào có chút huyết mạch với Luyện Đan Lâm gia." "Hai bên đều họ Lâm, có chung một tổ tông cũng không kỳ lạ!" Tần Phong lại u u nói: "Hơn nữa thế gia vì để đảm bảo huyết mạch truyền thừa và địa vị gia tộc, ngoài việc liên hôn với các thế gia khác ra, còn thích 'đem trứng tách ra mà đặt'." "Thì ra là vậy!" Lâm Tam chợt hiểu ra gật đầu, tỏ ý đã được mở mang kiến thức. "Lâm huynh, bây giờ ngươi đã biết vì sao trẫm muốn diệt trừ thế gia rồi chứ!?" Tần Phong lại bắt đầu "CPU" (tẩy não): "Các đại thế gia đều liên hôn với nhau, về lý thuyết thì tất cả đều là thân thích, cho nên những cuộc hỗn loạn trong lịch sử Hoang Cổ, chẳng qua là một vở kịch luân lý cỡ lớn tranh giành gia sản, đợi tân hoàng đăng cơ, mọi người lại tiếp tục chia chác miếng bánh, cuối cùng chỉ có bách tính tầng dưới cùng chịu khổ mà thôi!" "Cái này..." Lâm Tam trong lòng chợt rùng mình, cả người bỗng chốc bừng tỉnh.

Trước kia y thấy Tần Phong diệt thế gia, trong lòng ít nhiều còn có chút không đành lòng, nhưng bây giờ y mới biết mình nông cạn đến mức nào, hóa ra thế gia mới là căn nguyên của sự hỗn loạn ở Hoang Cổ.

Đồng thời, trong lòng y cũng càng thêm bội phục Tần Phong.

Vì để cứu vớt thiên hạ chúng sinh, lại dám lựa chọn "đại nghĩa diệt thân"! "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa phỉnh Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Ai lừa phỉnh ai!?" Tần Phong lập tức không vui, tỏ ý hắn nói toàn là sự thật. "Lừa phỉnh, lại tiếp tục lừa phỉnh!" Nguyệt Hi đứng phía sau, trong lòng điên cuồng "thổ tào" (nói móc).

Nói hay nghe một chút thì là vì bách tính tầng dưới cùng mới diệt trừ thân thích của chính mình, thực ra chẳng qua là Tần gia chê có quá nhiều thân thích ăn bánh kem, muốn tự mình độc chiếm miếng bánh kem lớn này mà thôi.

Dù sao nhân khẩu Tần gia bọn họ nhiều như vậy, chỉ ăn những thứ trong tay mình chắc chắn không đủ no!

Lúc này — Tin tức Phương Trường Quan Vũ khởi binh tạo phản nhanh chóng truyền đến, khiến các thế lực lớn ở Hoang Cổ đều kinh ngạc đến mức cằm rớt xuống. "Ta không nghe nhầm đấy chứ?

Khởi binh tạo phản!?" "Ngọa tào, vậy mà có người dám khởi binh tạo phản!!" "Long Quân còn chưa phi thăng, đã dám khởi binh tạo phản, ai lại dũng cảm đến thế chứ!?" "Là Phương Trường, cái tên Đế Vương cấp Lục đã nhập ma đó!" "Quá dũng cảm rồi, có biết chữ 'chết' viết thế nào không!?" "Ta vốn tưởng Diệp Thần Kỷ thiên hạ vô địch, không ngờ Phương Trường lại còn dũng mãnh hơn y!" "Năm xưa Diệp Thần cũng chỉ dám tè bậy bên ngoài cung A Phòng, Phương Trường vậy mà trực tiếp khởi binh tạo phản, một chút cũng không coi Long Quân ra gì à!" "Nghe nói Long Quân đã hạ chỉ, lệnh Lâm gia đi dẹp loạn." "Lâm gia không phải luyện đan sao?

Bọn họ có năng lực dẹp loạn à!?" "Nghe nói Phương Trường dùng 'Cẩu Đà Ma Âm' nô dịch rất nhiều người, Long Quân muốn Lâm gia nghiên chế đan dược giải cứu bách tính." "Thì ra là vậy!" "..." Đối với việc bách tính có thể được giải cứu hay không, các thế lực lớn hoàn toàn không quan tâm.

Bọn họ chỉ quan tâm Long Quân lần này trọng dụng Lâm gia, có phải báo hiệu rằng y muốn trọng dụng lại thế gia hay không.

Dù sao hiện tại tinh nhuệ của Đại Tần đều đã ra ngoài làm nhiệm vụ, bên cạnh Long Quân đã đến mức không còn binh lính nào để dùng.

Mà một khi Long Quân lựa chọn trọng dụng thế gia, thì có nghĩa là y đã từ bỏ việc trấn áp thế gia.

Cũng báo hiệu rằng thế gia sẽ một lần nữa trở lại trung tâm quyền lực, có thể nhân cơ hội này mà chia một miếng trên miếng bánh kem Đại Tần.

Tuy nhiên, với thái độ trước đây của Long Quân, cũng không phải không có nghi ngờ về việc y đang đào hố.

Để một thế gia luyện đan đi dẹp loạn, rốt cuộc là Long Quân quá coi trọng Lâm gia, hay là muốn tìm cớ để diệt trừ Lâm gia đây!? "Phương Trường, Lâm gia!?" Lâm Uyên vừa mới thoát ra từ không gian thần bí, vừa ra đã nghe được tin tức liên quan.

Mặc dù y đã không còn là Uyên Tổng ban đầu, nhưng cảnh tượng Phương Trường đẩy y vào chỗ chết trong ký ức vẫn còn rõ mồn một, giống như một cái xương cá mắc kẹt trong cổ họng y. "Phương Trường!!" Uyên Tổng trong mắt lóe lên một tia hàn quang, chuẩn bị đi đòi lại công đạo cho Uyên Tổng.

Nhưng trước đó, y phải trở về Lâm gia!

Mặc dù Lâm gia không bị diệt khiến y cảm thấy bất ngờ, nhưng dù sao đi nữa Lâm gia cũng là gia tộc của thân thể này, trở về giúp bọn họ vượt qua khó khăn, cũng xem như là cắt đứt chuyện phàm trần này.

Rất nhanh — Thám tử canh gác Lâm gia báo lại, thấy Lâm Uyên đã tiến vào Lâm gia. "Uyên Tổng, xuất hiện rồi!" Tần Phong lập tức hăng hái, phân phó các bộ phận vào vị trí.

Nhớ năm đó khi hắn mới vào đại học, vì chuẩn bị không đủ nên đã bỏ lỡ Tam Bảo Đại Học trong truyền thuyết: Sổ ghi chép của học bá!

Chăn của học tỷ!

Ổ cứng của học tra!

Lần này hắn nhất định phải chuẩn bị vạn toàn, tranh thủ một kích tất trúng, lấy được đại bảo bối của Uyên Tổng...

Lâm gia.

Tâm trạng gia chủ Lâm gia, cũng chính là cha ruột của Uyên Tổng, đang vô cùng phiền não.

Ban đầu, y cứ ngỡ thánh chỉ của Long Quân được đưa đến sẽ mang theo chuyện tốt, ai ngờ lại là lệnh cho Lâm gia bọn họ đi diệt trừ Phương Trường.

Mặc dù Lâm gia bọn họ có ảnh hưởng lớn ở Hoang Cổ, nhưng đệ tử trong gia tộc phần lớn tu luyện thuật luyện đan, về mặt chiến lực thì yếu hơn các thế gia khác một chút.

Huống chi đối thủ lại là Phương Trường, một ma đầu ma công đại thành, đi đến đó chẳng khác nào dâng đầu người.

Nhưng nếu không đi, đó chính là kháng chỉ bất tuân!

Chương 948

Với tính cách bạo quân của Tần Phong, chắc chắn sẽ giáng cho bọn họ một trận 'diệt cả chín tộc'. "Làm sao bây giờ!?" Gia chủ Lâm gia lòng nóng như lửa đốt, không biết phải làm sao.

Mặc dù bọn họ có thể phá giải ma âm của Cẩu Đà Ma Âm bằng đan dược, nhưng vấn đề là Phương Trường hiện đã đột phá đến cảnh giới Đại Đế, mạnh hơn vị lão tổ tông chỉ biết luyện đan của Lâm gia bọn họ không biết bao nhiêu lần. "Đúng vậy, cái này phải làm sao đây!?" Các trưởng lão khác của Lâm gia cũng hoảng loạn không thôi.

Bọn họ thật sự không hiểu Long Quân đang nghĩ gì, bỏ qua bao nhiêu thế gia không dùng, lại để một gia tộc chuyên luyện đan như bọn họ đi dẹp loạn. "Gặp chuyện đừng hoảng!" Một lão già tóc bạc bước vào, chính là thần cấp luyện đan sư của Lâm gia. "Bái kiến lão tổ tông!!" Mọi người lập tức im lặng, vội vàng quỳ xuống hành lễ. "Đứng dậy đi!" Lão tổ Lâm gia ngồi trên ghế chủ vị, chậm rãi nói: "Lão phu đã nói với các ngươi rất nhiều lần, phàm là chuyện gì cũng có thể nói, cũng có thể thương lượng, chỉ cần hiểu được nhân tình thế sự, là có thể đứng vững ở vị trí bất bại." "Lão tổ tông!" Gia chủ Lâm gia cười khổ nói: "Đây là thánh chỉ do chính Long Quân ban xuống, chúng ta dù có muốn nói cũng không nói được!" "Ai bảo ngươi đi nói với Long Quân!?" Lão tổ Lâm gia hận rèn sắt không thành thép nói: "Long Quân bảo chúng ta đi dẹp loạn là đúng, chúng ta đánh không lại Phương Trường cũng là sự thật, nhưng không nói chúng ta không thể đi tìm ngoại viện sao!?" "Ngoại viện!?" Gia chủ Lâm gia vẫn cười khổ nói: "Lão tổ tông, hiện tại các thế gia lợi hại chút đều bị Long Quân diệt rồi, những thế gia may mắn còn sống sót thì hoặc là kẹp đuôi làm người, hoặc là đang quan sát, làm sao dám đến giúp Lâm gia chúng ta chứ!?" "Người ngoài có lẽ sẽ không giúp, nhưng nếu là người của Lâm gia ta thì sao!?" Lão tổ Lâm gia nhìn quanh một lượt, mở miệng nhắc nhở: "Đừng quên Lâm Hạo của Thiên Tâm Chi Thành, chính là phân nhánh từ Lâm gia chúng ta mà ra." "Lâm Hạo!?" Gia chủ Lâm gia cau mày nói: "Ta nhớ mạch Lâm Hạo năm xưa vì tranh giành vị trí gia chủ thất bại mà bị trục xuất khỏi Lâm gia, nghe nói bọn họ sống ở bên ngoài nghèo khó lận đận, mãi đến gần ngàn năm sau mới có một kỳ ngộ, sáng lập ra Thiên Tâm Chi Thành." "Cái này..." Sắc mặt mọi người lập tức trở nên quái dị, cảm thấy lời của lão tổ có chút vấn đề.

Đuổi người ta ra khỏi cửa sống cuộc sống khốn khổ, đợi khi cần lại bắt người ta quay về liều mạng, thật không biết ai đã cho y sự tự tin khó hiểu đó. "Lão phu đã nói rồi, phàm là chuyện gì cũng có thể nói!" Lão tổ Lâm gia không nhanh không chậm nói: "Hiện tại Long Quân đang nắm quyền, mọi người đều sống không dễ dàng, nghe nói Lâm Hạo mang theo số người còn lại của Thiên Tâm Chi Thành đến địa bàn của Ma tộc, nơi đó hoàn cảnh khắc nghiệt, tài nguyên nghèo nàn, lão phu không tin bọn họ không muốn quay về." "Nói như vậy, thật sự có chuyện để nói!" Gia chủ Lâm gia bắt đầu suy tư.

Lâm Hạo trước kia tuy chưa phát triển thành thế gia, nhưng lại ở trung tâm quyền lực của Đại Việt Hoàng Triều, giờ đây lại lưu lạc đến vùng biên để cầu sinh, sự chênh lệch tâm lý khổng lồ chắc chắn sẽ khiến y khó chịu. "Các ngươi đều phải nhớ kỹ!" Lão tổ Lâm gia đột nhiên thần sắc nghiêm túc nói: "Lần này đối phó Phương Trường nhất định không thể để Long Quân tìm được cớ, chỉ cần Long Quân không tìm được cớ, y sẽ không thể làm gì Lâm gia chúng ta được." "Lão tổ tông!" Gia chủ Lâm gia đầy vẻ lo lắng nói: "Vạn nhất Long Quân không tìm được cớ, lại đổ cho một tội danh vô căn cứ thì phải làm sao!?" "Yên tâm!" Lão tổ Lâm gia vẻ mặt tự tin nói: "Long Quân tuy không có bao nhiêu lương tâm, nhưng vẫn còn một chút, nếu thật sự muốn dùng tội danh vô căn cứ để diệt Lâm gia ta, hà tất phải ban chỉ dụ cho Lâm gia chúng ta đi dẹp loạn chứ!?" "Có lý!" Mọi người đều gật đầu đồng ý, cũng thầm khen gia đình có một lão tổ như có một bảo vật.

Ngay lúc này – Bên ngoài truyền đến một tràng tiếng chế giễu, khiến mọi người đều quay đầu nhìn ra.

Chỉ thấy Lâm Uyên tay cầm bảo kiếm bước vào Lâm gia, các đệ tử Lâm gia ở Tây Châu không hề biết Uyên Tổng đã bị thay hồn đổi phách, cũng chưa từng nghe qua những chiến tích về Uyên Tổng, liền hướng về phía y mà bật chế độ trêu chọc không chút nể nang. "Ôi, tôi còn tưởng ai về, hóa ra là đại thiếu gia Lâm gia chúng ta!" "Đại thiếu gia Lâm chúng ta đây chính là đệ tử tinh anh của Vũ Lăng Thánh Địa, lần trước lệnh của Đại Nông đến thu thuế, còn chưa động thủ đã chạy mất hút rồi!" "Đâu phải, tốc độ nhanh đến nỗi, dù ta có tu luyện thêm một trăm năm nữa, e rằng cũng không đuổi kịp đại thiếu gia Lâm!" "Thật hay giả vậy, có thật sự nhanh như thế sao!?" "Tính ra tiểu tử ngươi số may, rất nhanh sẽ được chứng kiến thôi." "Đúng vậy, lần này Lâm gia chúng ta phụng chỉ dẹp loạn, đại thiếu gia Lâm chắc chắn sẽ lại thi triển thần công nữa." "Ha ha ha…" "…" Lâm Uyên phớt lờ những lời chế giễu ở Tây Châu, nói chính xác hơn là phớt lờ những người này.

Chưa kể y từng là Tiên Vương cự đầu, chỉ riêng tu vi Đại Đế sơ giai hiện tại của y cũng không thèm đáp lại lũ kiến hôi nhỏ bé này.

Chỉ cần đến lúc y vung kiếm chém Phương Trường, lũ kiến hôi này tự nhiên sẽ ngậm miệng. "Câm miệng!" Lão tổ Lâm gia quát lớn, dọa đám người kia lập tức im bặt. "Tiểu Uyên, con cuối cùng cũng trở về rồi!" Gia chủ Lâm gia vội vàng chạy ra, thấy Lâm Uyên thì nước mắt lưng tròng.

Từ khi Lâm Uyên và Đường Xuyên rời đi, y vẫn luôn canh cánh trong lòng, sợ đứa con này ở bên ngoài gặp phải chuyện gì khổ sở. "Phụ, phụ thân, hài nhi không sao!" Lâm Uyên có chút câu nệ mở miệng.

Mặc dù y rất không muốn gọi đối phương là phụ thân, nhưng thấy vẻ mặt sốt ruột của đối phương, cuối cùng vẫn không nhịn được mà kêu lên. "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi..." Gia chủ Lâm gia không nhìn ra điều gì bất thường, trong mắt tràn đầy sự từ ái của một người cha già. "Ừm!?" Lão tổ Lâm gia đánh giá Uyên Tổng một lượt, luôn cảm thấy đối phương hình như đã thay đổi.

Thế nhưng vì Lâm Uyên dùng bí pháp ẩn giấu tu vi Đại Đế sơ giai, nên y cũng không thể nói rõ Lâm Uyên rốt cuộc đã thay đổi ở điểm nào. ...

Một cảnh tượng khác, trong cung A Phòng.

Đông Phương tiểu thư sai người đưa Nam Phong công chúa đến, trên dưới đánh giá xác nhận dữ liệu xong, liền ngay trước mặt Nam Phong công chúa biến thành dáng vẻ của nàng. "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Sắc mặt Nam Phong công chúa đột nhiên biến đổi mạnh, đột nhiên có một dự cảm không lành. "Làm gì!?" Đông Phương tiểu thư che miệng cười khẽ: "Đương nhiên là thay thế ngươi đi gặp Phương Trường, tiếp nối một mối tình dang dở!" "Ngươi, ngươi vô sỉ!" Nam Phong công chúa thần sắc kích động nói: "Ngươi mau biến trở lại cho ta, ta không cho phép ngươi mạo danh ta, cũng không cho phép ngươi biến thành bộ dạng của ta đi tìm Phương Trường..." "Cái này thì không do ngươi được!" Đông Phương tiểu thư tự mãn cười duyên nói: "Từ hôm nay trở đi ta chính là Nam Phong công chúa, còn ngươi chỉ là một con cún nhỏ mà Bệ hạ nuôi..." "Ngươi, ngươi..." Nam Phong công chúa tức thì nổi giận, như thể tấm màn che cuối cùng bị xé toạc một cách tàn nhẫn.

Nàng từng là Nam Phong công chúa của Đại Việt Hoàng Triều, làm sao có thể chấp nhận mình **trở thành** một con cún nhỏ!?

Nhưng hiện tại nàng không có quyền, không có thế, hoàn toàn không có cách nào với Đông Phương tiểu thư, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng ta mạo danh mình đi gặp Phương Trường. "Ha ha ha..." Đông Phương tiểu thư cười lớn rời đi, hiển nhiên là đã không thể chờ đợi thêm nữa. "Ngươi đợi đấy cho bản công chúa!" Nam Phong công chúa tức giận mím môi, không để nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

Mặc dù nàng hiện tại là một con cún nhỏ do Tần Phong nuôi, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước số phận, chỉ cần nàng tìm được cơ hội, nàng nhất định sẽ nắm chặt tương lai, từ vực sâu một lần nữa bò lên.

Phàm là những kẻ đã từng làm tổn thương nàng, nàng sẽ không bỏ qua một ai. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ thuộc hạ dùng lời lẽ sỉ nhục bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử cao cấp, nhận được 1000 Phản Phái Điểm!" "Nam Phong công chúa!?" Hóa thân bên ngoài của Tần Phong ngây người một chút, không biết ai lại bắt nạt Nam Phong công chúa.

Tuy nhiên, y hiện tại không có thời gian để để ý đến Nam Phong công chúa, cái dục vọng thắng thua chết tiệt khiến y và Tiếu Bách Hợp đã tranh luận mấy ngày mấy đêm về vấn đề nam nữ. "Bệ hạ miệng thì luôn nói nam nữ bình đẳng!" Tiếu Bách Hợp từ tận đáy lòng xem thường đàn ông, ánh mắt tràn đầy trào phúng nói: "Nhưng vì sao người thấy mỹ nhân, lại muốn thu bọn họ từng người từng người vào hậu cung chứ!?" "Trẫm vẫn luôn tiến bộ, nhưng bọn họ thì sao!?" Tần Phong lý lẽ hùng hồn nói: "Trẫm hiện tại sắp phi thăng thượng giới, nhưng bọn họ ngay cả Đại Đế cũng còn chưa đột phá, trẫm vì muốn tiến bộ, tìm kiếm đạo lữ ưu tú hơn thì có gì sai sao!?" "Móa nó!!" Tiếu Bách Hợp cả người tức thì kinh ngạc đứng sững tại chỗ, trong lòng cũng hiện ra một chữ 'Móa nó' thật lớn.

Tần Phong tiếp tục lý lẽ hùng hồn nói: "Tuy đạo lữ bên cạnh trẫm có hơi nhiều, nhưng trẫm tuyệt đối không phải tra nam, trẫm từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến việc bỏ rơi bọn họ, trẫm đã chọn bọn họ, thì sẽ chịu trách nhiệm với bọn họ đến cùng, đây là một nam nhân nên có sự đảm đương, trẫm tuyệt đối sẽ không trốn tránh trách nhiệm!" Bốp!

Bốp!

Bốp!

Tiếu Bách Hợp trợn mắt há mồm vỗ tay.

Không phải đồng tình và ủng hộ lời nói của Tần Phong, mà là chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ đến mức độ này. "Ngược lại là ngươi!" Tần Phong chuyển chủ đề nói: "Vì cầu sống sót không tiếc bán đứng Tửu Tiên, trộm ngọc trộm hương hủy hoại thanh bạch của bao nhiêu nữ tử, loại người như ngươi cũng xứng nói chuyện nam nữ bình đẳng với trẫm sao!?" "Ta đây là đang phản kháng các ngươi, lũ đàn ông!" Tiếu Bách Hợp cuống quýt mặt trắng bệch nói: "Ta biết các ngươi, lũ đàn ông, coi trọng trinh tiết của nữ tử nhất, ta trộm ngọc trộm hương chính là để hủy diệt những điều tốt đẹp trong lòng các ngươi, nhìn thấy các ngươi bất lực điên cuồng, nhưng không làm gì được ta, ta liền cảm thấy vui vẻ." "Nữ nhân hà tất phải làm khó nữ nhân!" Tần Phong nghe xong đại thụ chấn động, biểu thị hoàn toàn không thể lý giải nổi.

Chỉ vì muốn phản kháng sự thống trị của đàn ông, mà lại đi họa hoạn những tiểu cô nương chưa xuất giá, khả năng nói bừa này, đã sắp sánh ngang với y rồi. "Còn về Tửu Tiên!" Tiếu Bách Hợp lại tiếp tục nói: "Đừng nhìn nàng một vẻ ngự tỷ, nhưng tâm tư lại đặc biệt đơn thuần, ta chỉ là muốn nàng cảm nhận một chút sự hiểm ác của giang hồ." "Nếu các hạ đã ngưu bức đến thế, xem ra trẫm không thể giữ ngươi lại được rồi!" Tần Phong thấy song phương đều không biết xấu hổ, liền đứng dậy lật đổ bàn. "Ngươi vì sao cứ nhất quyết muốn giết ta!?" Tiểu Bách Hợp cả người tức thì phát điên, không hiểu Tần Phong rốt cuộc là thành phần gì.

Ban đầu y còn nghĩ đã tranh luận với Tần Phong mấy ngày, đã khiến y từ bỏ ý định giết mình, nhưng ai ngờ y chỉ là vì cái dục vọng thắng thua chết tiệt của mình, hoàn toàn không ảnh hưởng đến mục đích ban đầu là lấy mạng mình. "Ngươi đến bây giờ vẫn chưa 'get' được điểm của trẫm!" Tần Phong thất vọng lắc đầu, đầu ngón tay ngưng tụ ra một đạo kiếm khí.

Chương 949

Y tuyệt đối không phải vì Tiếu Bách Hợp giả nam trang đẹp trai hơn mình, sợ mang nàng ta bên cạnh sẽ câu mất cá trong ao của mình.

Mà là Tiếu Bách Hợp ngoài việc trộm ngọc trộm hương ra, không có bất kỳ sở trường nào khác, căn bản không đủ tư cách gia nhập đội ngũ chuyên nghiệp của y. "Không hay rồi!!" Đồng tử Tiếu Bách Hợp đột nhiên co rút, không có giác ngộ ngồi chờ chết.

Chỉ thấy thân thể nàng nhanh chóng lùi về phía sau, cũng đốt cháy bản nguyên chi lực của mình, năng lượng khủng bố tức thì bùng nổ từ trong cơ thể.

Rầm một tiếng!!

Xiềng xích pháp tắc khóa Tiếu Bách Hợp tức thì vỡ nát, các đại huyệt bị phong ấn trong cơ thể cũng bị phá vỡ.

Tuy nhiên tóc nàng lại bạc đi với tốc độ mắt thường có thể thấy, khuôn mặt tiểu bạch anh tuấn ban đầu cũng nhanh chóng xuất hiện nếp nhăn, da dẻ cũng bắt đầu khô héo như vỏ cây thô ráp. "Trước mặt trẫm mà cũng dám phản kháng!" Hai mắt Tần Phong đột nhiên lóe lên một đạo hàn quang, Côn Bằng chi lực khủng bố bùng nổ.

Rầm một tiếng!!

Chỉ thấy Tiếu Bách Hợp không có chút sức phản kháng nào, bị chấn bay đập vào tường nhà lao. "Phụt!" Tiếu Bách Hợp phun ra một ngụm máu tươi, cố gắng uy hiếp: "Ngươi không thể giết ta, nếu ngươi giết ta, Tửu Tiên nhất định sẽ phát điên, nàng ta chắc chắn sẽ triệu tập những người ủng hộ nàng để phản Tần..." "Ngươi vẫn chưa 'get' được điểm của trẫm!" Tần Phong thất vọng thở dài một tiếng, kiếm khí từ đầu ngón tay xuyên vào trán nàng.

Rầm một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Chỉ thấy giữa trán Tiếu Bách Hợp xuất hiện một lỗ máu, kiếm khí cũng tức thì đánh tan nguyên thần của nàng, thân thể sau khi ngã xuống co giật vài cái, ánh mắt dần dần mất đi ánh sáng sinh mệnh.

Mặc dù lúc đầu không giết Tiếu Bách Hợp, quả thực là để ép Tửu Tiên thỏa hiệp, tiện cho mình ép Lục Đạo Đế Quân thoái vị, chuẩn bị cho việc Đại Tần khai quốc sau này.

Tuy nhiên, lúc này khác lúc trước!

Hiện tại Đại Tần đã khai quốc thành công, y lại nắm giữ quyền lực tuyệt đối.

Cho dù Tửu Tiên biết chuyện sau đó phát điên, triệu tập bộ hạ cũ để báo thù cho Tiếu Bách Hợp, cũng không thể gây ra một chút sóng gió nào.

Huống chi, y cũng không có ý định công bố tin tức Tiếu Bách Hợp tử vong, Tửu Tiên cũng không thể biết Tiếu Bách Hợp đã chết. "Cũng không phải hoàn toàn vô dụng!" Tần Phong nhìn Tiếu Bách Hợp đã chết, lẩm bẩm nói: "Hiện tại áo giáp của Diệp Thần đã thối rữa đầy đường rồi, áo giáp Tiếu Bách Hợp này ngược lại có thể dùng được một chút." Trong lúc nói chuyện – Thân thể Tần Phong bắt đầu biến đổi, rất nhanh đã biến thành dáng vẻ của Tiếu Bách Hợp. "Không tệ!" Khóe miệng Tần Phong lộ ra một nụ cười hài lòng, giơ tay nhặt những trang bị của Tiếu Bách Hợp rơi xuống.

Hiện tại y bất kể là đặc điểm ngoại hình, hay khí chất thần vận, hoặc là sự dao động khí tức của bản thân, đều giống hệt Tiếu Bách Hợp trước kia.

Cộng thêm trang bị của Tiếu Bách Hợp rơi ra sau khi chết, cho dù là Tửu Tiên ở đây cũng không thể phân biệt thật giả. "Uyên Tổng đã lộ diện, nên đi tìm Uyên Tổng thôi!" Tần Phong mặc chỉnh tề trang bị xong, ngay sau đó liền biến mất tại chỗ.

Hô một tiếng!!

Ngay sau khi Tần Phong rời đi, Tiếu Bách Hợp bốc cháy.

Và cùng với sự dập tắt của ngọn lửa, thi thể Tiếu Bách Hợp cũng biến mất, trong nhà lao âm u cũng một lần nữa chìm vào bóng tối.

Từ đây giang hồ chỉ có áo giáp Tiếu Bách Hợp, không còn Tiếu Bách Hợp chuyên trộm ngọc trộm hương nữa...

Lúc này – Tần Hạo đang ở nhà, đột nhiên cau mày.

Ngay sau đó y biến mất tại chỗ, đi tới địa lao của Tần gia.

Chỉ thấy Tiếu Bách Hợp bị giam giữ trong nhà lao đã biến mất không thấy đâu, nhà lao trống rỗng trông có vẻ lộn xộn, dường như có một luồng năng lượng đột nhiên bùng phát gây ra. "Tiếu Bách Hợp vượt ngục rồi sao!?" Giang Linh cũng theo sát phía sau, tò mò nhìn nhà lao trống rỗng. "Không có lý do gì!" Tần Hạo cau mày nói: "Xiềng xích pháp tắc khóa Tiếu Bách Hợp, là do thủy tổ Tần gia ta tự tay ngưng tụ năm đó, các đại huyệt trên người nàng ta càng là do ca ca ta tự tay phong ấn, với tu vi của Tiếu Bách Hợp tuyệt đối không thể thoát ra.

Huống chi nàng ta còn bị phong ấn tu vi, sao có thể đột phá cảnh giới Đại Đế một mạch chứ." "Ngươi nói là, có người cướp ngục sao!?" Trong đôi mắt đẹp của Giang Linh tràn đầy vẻ kinh hoảng, như một con gấu lớn bám chặt lấy Tần Hạo. "Không thể nào!" Tần Hạo vô thức đưa tay đỡ Giang Linh, thần sắc nghiêm túc nói: "Hiện tại bản vương đã đột phá đến cảnh giới Đại Đế, nói một câu không khách khí, toàn bộ Hoang Cổ ngoại trừ ca ca ta ra, không ai có thể lặng lẽ cứu người đi trước mặt bản vương, cũng không ai có thể tránh được cảm ứng của bản vương." "Vương gia!!" Giang Linh ngẩng đầu sùng bái nhìn Tần Hạo, không khí tức thì tràn ngập màu hồng phấn. "Khụ khụ!!" Tần Hạo suýt chút nữa không kiềm chế được, vội vàng ho khan che giấu nói: "Tiểu Bách Hợp là do ca ca ta ra lệnh giam giữ, tuy không biết có tác dụng gì, nhưng hiện giờ người đã biến mất, bản vương còn cần đích thân đi bẩm báo một chút, tiện thể hỏi ca ca ta về chuyện của Tiểu Bạch." "Chàng muốn đi sao!?" Giang Linh lập tức bĩu môi, nắm chặt vạt áo Tần Hạo.

Hiện tại hai người bọn họ khó khăn lắm mới xác nhận quan hệ, đang là lúc như keo như sơn làm chuyện chính đáng, làm sao nỡ để Tần Hạo rời đi để làm chuyện chính đáng bây giờ. "Bản vương đã đột phá Đại Đế rồi, xé rách không gian đi về rất nhanh!" Tần Hạo không biết có nghe hiểu không, lại mở miệng nhấn mạnh: "Hiện tại đại quân Yêu tộc thế công hung hãn, bản vương không thể ở lâu chỗ ca ca, nếu không có gì bất ngờ tối nay nhất định có thể trở về." "Chờ chàng!" Giang Linh vui vẻ nhón gót, hôn lên mặt Tần Hạo rồi chạy đi. "Đây chính là tình yêu sao!?" Khóe miệng Tần Hạo như bị cần câu cá mắc vào, còn đưa tay sờ vào chỗ bị hôn.

Lúc này – Trên boong Thần Phong Chu.

Chỉ thấy mười mấy tiểu thư thân hình thướt tha, dung mạo xuất chúng, mặc cổ trang mỏng manh, chân trần nhảy múa trên boong Thần Phong Chu.

Lại còn có mấy tiểu thư xinh đẹp vây quanh Tần Phong và Lâm Tam để bầu bạn.

Kể từ khi Tần Phong ra lệnh đào vận hà, xuống Giang Nam, từ đó về sau quân vương không còn thiết triều, thì các quan tham trong triều như măng mọc sau mưa, mỗi ngày đều nghĩ đủ cách dâng lên mỹ nhân và trân bảo cho y.

Mặc dù y cũng không muốn sống cuộc sống hôn quân như vậy, nhưng vì nhị đệ chỉ có thể cắn răng kiên trì. "Đúng là hôn quân!" Tử Diên và các nữ nhân khác tức giận không thôi.

Thấy lời khuyên không có tác dụng, ai nấy đều tức giận đi vào khoang thuyền, coi như mắt không thấy tâm không phiền. "Tan ca rồi, tan ca rồi!" Nguyệt Hi vui mừng khôn xiết, cũng theo sau chui vào khoang thuyền.

Trước khi đi còn không quên kéo Phong Tình vào khoang thuyền cùng, kiên quyết không cho con mị ma nhỏ này cơ hội nội quyển mình. "Ngươi buông ta ra..." Phong Tình liều mạng giãy giụa, muốn thoát khỏi danh hiệu mị ma đáng xấu hổ.

Nhưng đáng tiếc Nguyệt Hi sở hữu một truyền thừa Đại Đế hoàn chỉnh, là người có tu vi cao nhất trong Phong Hoa Tuyết Nguyệt hiện tại, bất kể nàng giãy giụa thế nào, cũng khó thoát khỏi số phận bị nàng ta kéo vào. "Đúng là một hôn quân!" Tửu Tiên đang đứng trên cột buồm, đảo mắt trắng dã nhưng không rời đi.

Chương 950

Hiện tại hôn quân này hoặc là trả Thiên Hương Cốc cho nàng, hoặc là trả Tiếu Bách Hợp cho nàng, nếu không dù nàng đánh không lại Tần Phong, cũng sẽ dây dưa với y không dứt. "Haiz, trẫm thật sự quá không dễ dàng rồi!" Tần Phong cảm thấy không ai hiểu mình, chỉ có thể tìm các tiểu thư để an ủi. "Tần huynh!!" Lâm Tam nhìn mấy tiểu thư bên cạnh mình, có chút ngồi không yên nói: "Chúng ta không phải đã nói, đi Giang Nam Lê Viên xem hát sao!?" "Đúng vậy!" Tần Phong lý lẽ hùng hồn nói: "Trẫm có nói qua Giang Nam Lê Viên xem hát không làm gì khác, nhưng trước đó trẫm còn nói một câu là đưa huynh đi khắp ngàn núi vạn sông, tán gẫu với các loli ngự tỷ chân dài mà!" "À!?" Lâm Tam lập tức sững người, hồi tưởng lại hình như quả thật đã nói như vậy. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Trẫm chủ yếu là một người chuyên 'dẫn dắt con nhà người ta vào con đường sai trái'!" Khóe miệng Tần Phong hơi nhếch lên, rất hài lòng với biểu cảm của Lâm Tam. "Không được, không được!" Lâm Tam vội vàng muốn đứng dậy nói: "Ta tu luyện là Hạo Nhiên Chính Khí, tuyệt đối không thể sa đọa như vậy." "Lâm huynh!" Tần Phong vội vàng mở miệng khuyên: "Thật ra đây chính là hiệu ứng cổ vũ, đừng thấy các tiểu thư ở cùng nhau thì rất có cảm giác, nhưng nếu tách riêng ra dùng, cũng không phải là không thể chấp nhận." "Ừm!?" Thần sắc Lâm Tam không khỏi sững lại, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Trẫm biết ngay, huynh chỉ là giả vờ thôi!" Tần Phong đưa cho các tiểu thư một ánh mắt, bảo bọn họ phải dốc hết sức mình. "Lâm công tử!!" Các tiểu thư làm sao dám nói không, vội vàng ghì chặt lấy Lâm Tam. "Tần huynh, Tần huynh..." Lâm Tam vội vàng kêu lớn: "Huynh hiện tại là Đại Tần Thủy Hoàng, hẳn là mỗi ngày đều có rất nhiều việc phải xử lý, ta đã làm phiền nhiều ngày như vậy nên cáo từ rồi." "Gặp người đừng nói chuyện nhân gian, thì tức là nhân gian vô sự nhân!" Tần Phong xua tay cười nói: "Trẫm tuyên bố, hôm nay vô sự, tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục vũ!" "Vâng, Bệ hạ!!" Giọng nói mềm mại ngọt ngào làm người ta mềm cả xương, các tiểu thư càng thêm ra sức nhảy múa. "Tần huynh, Tần huynh..." Lâm Tam còn muốn giãy giụa một chút, nhưng cuối cùng khó địch lại ôn nhu hương. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Nếu nhị đệ ở đây thì tốt rồi!" Tần Phong không khỏi cảm khái một tiếng, đã lâu rồi không gặp nhị đệ.

Ngay lúc này, hư không chấn động.

Cũng không biết là do cặp song sinh cách nhau ba tuổi có tâm linh tương thông, hay là ông trời đã nghe thấy lời cầu nguyện của Tần Phong, chỉ thấy Tần Hạo xé rách hư không xuất hiện trên boong Thần Phong Chu. "Nhị đệ!" "Đại ca!" Hai bên đều kích động nhìn đối phương.

Chỉ là ánh mắt Tần Hạo, thỉnh thoảng lại nhìn về phía các tiểu thư.

Y không biết vì sao lại có một cảm giác khó hiểu, đêm nay e rằng không thể về bồi Giang Linh được rồi. "Nhị đệ, đã lớn rồi đây!" Tần Phong ý vị thâm trường nhìn Tần Hạo, có thể rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi của nhị đệ. "Khụ khụ!!" Tần Hạo vội vàng ho khan, để che giấu sự căng thẳng trong lòng. "Không cần ngại, ca ca đều hiểu!" Tần Phong cười đi tới, khoác vai nói: "Tuy nhiên ca ca là người từng trải, muốn cho nhị đệ sáu lời khuyên để tán gái: 1, tìm một cô gái có thể khiến ngươi cười; 2, tìm một cô gái có tài sản ổn định; 3, tìm một cô gái có thể quản gia; 4, tìm một cô gái đơn thuần, thành thật; 5, tìm một cô gái hòa hợp với ngươi ở phương diện đó; 6, đừng để năm người bọn họ gặp mặt..." "Phụt!" Lâm Tam phun rượu ra, nội tâm đại thụ chấn động.

Ban đầu y còn nghĩ trên đời này làm gì có cô gái như vậy, ai ngờ Tần huynh lại nói là năm cô gái, cũng gieo vào tâm hồn non nớt của y một hạt giống. "À!?" Tần Hạo cũng tức thì kinh ngạc đứng sững tại chỗ, cảm nhận được sự quan tâm của ca ca dành cho mình. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đã lâu không trải nghiệm niềm vui gấp đôi rồi!" Tần Phong nhiệt tình kéo nhị đệ vào chỗ, không quên gọi mấy tiểu thư đến bầu bạn. "Ca ca, đệ đệ lần này đến, là có chuyện chính đáng muốn bẩm báo..." Miệng Tần Hạo không ngừng nói có chuyện chính đáng, tay lại rất tự nhiên vòng qua eo của tiểu thư.

Y cũng quên mất chuyện Tần Phong không lâu trước đó đã sai người đánh y mười vạn quân côn, hiện tại chỉ cảm thấy trên đời này chỉ có ca ca tốt, có ca ca thì đệ đệ như báu vật. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại là 20 vạn!!" Tần Phong trong lòng cảm thấy vui vẻ, như thể tác giả chó má đã chèn một đoạn quảng cáo. "Tần huynh!" Lâm Tam vội vàng mở miệng nói: "Nếu lệnh đệ có chuyện muốn bẩm báo, ta nghĩ ta vẫn nên cáo từ trước." "Lâm huynh, quá khách sáo rồi!" Tần Phong lại vội vàng tiến lên giữ lấy Lâm Tam, nói tha thiết sâu sắc: "Huynh là huynh đệ thân thiết khác cha khác mẹ của trẫm, là người trẫm tin tưởng nhất đó!" "Tần huynh!" Lâm Tam tuy trong lòng rất cảm động, nhưng lại cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Từ việc Tần Hạo xé rách hư không vừa rồi không khó để thấy, y hiện tại đã đột phá đến cảnh giới Đại Đế.

Nhớ lại hồi nhỏ khi mấy người lần đầu gặp mặt, tu vi của y rõ ràng là cao nhất, nhưng hiện tại không chỉ Tần Phong vượt qua y, ngay cả Tần Hạo cũng vượt qua y.

Làm sao y có thể không sốt ruột chứ!? "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Ai lừa gạt chứ!?" Tần Phong trong lòng cảm thấy rất không vui, cho rằng Hệ thống lại đang oan uổng người tốt.

Hồi đó, mấy đứa nghịch tử trong ký túc xá đại học, đừng nói là mời bọn họ đi câu lan nghe hát, dù chỉ là đi ăn vặt ở cổng trường, cũng có thể kích động đến mức quỳ xuống gọi nghĩa phụ.

Có gì mà nói là lừa gạt chứ!? "Ca ca, chúng ta vẫn nên nói chuyện chính đáng trước đã!" Tần Hạo luyến tiếc rút tay về, hít một hơi thật sâu nói: "Cách đây không lâu Yêu tộc chủ động phát động tấn công chúng ta, tuy chúng ta đã đẩy lùi Yêu tộc, nhưng cũng phát hiện Yêu Vương mới của Yêu tộc chính là Tiểu Bạch." "Ta không biết gì cả!" Tần Phong bắt đầu giả vờ ngu ngơ nói: "Mấy tháng trước Tiểu Bạch vì kén ăn không chịu ăn cà rốt, bị trẫm nói mấy câu, sau đó liền bỏ nhà đi." "Bỏ nhà đi!?" Lâm Tam thấy Tần Phong ngừng lôi kéo, lại một lần nữa ngồi xuống chỗ của mình.

Y ban đầu cứ nghĩ đã nhiều ngày không thấy Tiểu Bạch, là nó trốn ở đâu đó ngủ, ai ngờ nó lại bỏ nhà đi làm Vương của Yêu tộc. "Ca ca, huynh mau gọi nó về đi!" Tần Hạo mặt đầy vẻ sốt ruột nói: "Huynh không biết con thỏ đó vô liêm sỉ đến mức nào đâu, đã gây ra cho Tần gia chúng ta..." "Để trẫm gọi nó về, chẳng phải là biểu thị trẫm nhận thua sao!?" Tần Phong giơ tay cắt ngang nói: "Nó là do trẫm tự tay nuôi lớn, trẫm chính là phụ thân của nó, làm gì có đạo lý nào phụ thân lại cúi đầu trước con cái, nó có thể bỏ nhà đi, vậy thì cả đời cũng đừng về nữa." "Nhưng mà, ca ca..." Tần Hạo không còn tâm trí để ý đến các tiểu thư nữa, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng lo lắng.

Tiểu Bạch trên chiến trường không chỉ vô sỉ vô hạ hạn, mà thủ đoạn chơi đùa còn đặc biệt bẩn thỉu, y thà cùng tiên nhân thượng giới tiến hành một trận sinh tử, cũng không muốn đối mặt với con thỏ không biết xấu hổ này. "Thôi được rồi!" Tần Phong lại một lần nữa cắt ngang nói: "Trẫm đã phong ngươi làm Tần Vương, để ngươi thống soái hồng lưu thép của Tần gia ta, thì điều đó đại biểu cho sự tín nhiệm tuyệt đối của trẫm dành cho ngươi, muốn làm gì thì cứ đi làm, không cần đường xa chạy đến bẩm báo với trẫm." "Ca ca..." Tần Hạo còn muốn nói thêm gì đó.

Nhưng khi đối mặt với ánh mắt như muốn ăn thịt người của ca ca, y lập tức đặt tay lên eo thon của tiểu thư, cũng uống cạn ly rượu mỹ nhân đưa qua. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Thế mới đúng chứ!" Tần Phong lộ ra nụ cười hài lòng nói: "Hai huynh đệ chúng ta đã lâu không gặp, tối nay đừng vội quay về, cùng ca ca du hồ, thưởng nguyệt, ngắm mỹ nhân!" "Không được!" Tần Hạo nghĩ đến cha của Giang Linh ở Thục Đạo Sơn, vội vàng lắc đầu nói: "Hiện tại Tiểu Bạch đã làm Vương của Yêu tộc, biết quá nhiều chuyện của Đại Tần chúng ta, để phòng ngừa Yêu tộc đánh lén, vẫn cần phải quay về đích thân tọa trấn mới được." "Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy!?" Tần Phong tiếp tục dụ hoặc nói: "Cho dù Yêu tộc tối nay đột kích, với tu vi hiện tại của ngươi, quay về cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt." "Không được!" Tần Hạo một lần nữa lắc đầu từ chối, ngay sau đó lại nói: "Đệ đệ lần này đến còn có một chuyện khác, Tiểu Bách Hợp bị giam trong địa lao Tần gia đột nhiên mất tích." "Tiểu Bách Hợp!?" Tai Tửu Tiên trên cột buồm khẽ động, đôi mắt đẹp lập tức đặt lên người Tần Hạo.

Tần Hạo tiếp tục nói: "Sau khi cảm ứng thấy có gì đó không ổn, ta đích thân xuống địa lao xem qua, ngoài việc có thể thấy bên trong có một luồng năng lượng bùng phát ra, thì không nhìn thấy được gì khác, cũng không tìm thấy bóng dáng Tiểu Bách Hợp." Lâm Tam nghe xong, thốt ra: "Chẳng lẽ là vượt ngục sao!?" "Không thể nào!" Tần Hạo cau mày phân tích: "Năm đó thủy tổ Tần gia ta tự tay ngưng tụ pháp tắc, khóa Tiểu Bách Hợp lại, còn có ca ca ta tự tay phong ấn các đại huyệt trên người Tiểu Bách Hợp, nàng ta tuyệt đối không có khả năng tự mình vượt ngục thoát ra, cũng không ai có thể lặng lẽ cứu người đi." "Cái này ta tin!" Lâm Tam lập tức gật đầu đồng ý, cũng cảm thấy Tiểu Bách Hợp không có khả năng đó. "Đừng xem thường thiên hạ nhân!" Tần Phong liếc mắt nhìn Tửu Tiên, tỉ mỉ khuyên nhủ: "Đừng thấy Tần gia ta hiện tại đã có được thiên hạ, nhưng Hoang Cổ tàng long ngọa hổ, có lẽ là ẩn sĩ cao nhân nào đó ra tay cứu Tiểu Bách Hợp đi rồi." "Ẩn sĩ cao thủ!?" Tần Hạo tức thì hứng thú nói: "Chẳng lẽ ca ca đã gặp loại người này rồi sao!?" "Thiên Sư Tử Bào Đạo Môn phi thăng mấy năm trước chính là như vậy!" Tần Phong lại chuyển chủ đề nói: "Còn có không lâu trước đó ở Vũ Lăng Thánh Địa, trẫm đã gặp một yêu nghiệt siêu cấp lợi hại, người này tuổi còn trẻ nhưng lại luyện kiếm pháp đến cực hạn, cho dù là trẫm cũng phải tốn chín trâu hai hổ chi lực mới miễn cưỡng áp chế y một chút." "Không lâu trước đó, Vũ Lăng Thánh Địa!?" Lâm Tam không khỏi cau mày, nhớ lại đạo kiếm ý khủng bố kia. "Yêu nghiệt có thể khiến ca ca phải tốn chín trâu hai hổ chi lực sao!?" Trong mắt Tần Hạo tức thì bùng lên chiến ý, muốn đi tìm Uyên Tổng đại chiến ba ngày ba đêm. "Chín trâu hai hổ chi lực!?" Tửu Tiên không khỏi đảo mắt trắng dã.

Lần trước nàng là cùng hóa thân bên ngoài của Tần Phong đi Vũ Lăng Thánh Địa, tự nhiên đã chứng kiến cảnh y và Lâm Uyên đại chiến, từ đầu đến cuối chỉ thấy Uyên Tổng bị nghiền ép tàn nhẫn.

Tuy nhiên với mức độ yêu nghiệt của Uyên Tổng, quả thực có khả năng cứu Tiểu Bách Hợp ra. "Đi rồi sao!?" Tần Phong lẩm bẩm ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Tửu Tiên đã phiêu nhiên rời đi... "Không thể tiếp tục như thế này nữa!" Lâm Tam dựa vào nghị lực lớn, rút khỏi chốn ôn nhu.

Hiện tại không chỉ Tần Phong đã vượt qua y, ngay cả Tần Hạo cũng vượt qua y, còn xuất hiện thêm một Uyên Tổng.

Nếu y tiếp tục sa đọa như vậy, làm sao có thể hoàn thành giấc mơ đè Tần huynh xuống dưới thân mình được chứ!? "Không ổn rồi!" Tần Phong thấy Lâm Tam muốn vươn lên mạnh mẽ, vội vàng chuẩn bị tiến lên ngăn cản đối phương.

Mặc dù sự sa đọa của mình vốn đáng sợ, nhưng sự nỗ lực của bạn bè còn đáng sợ hơn, khiến người ta phải lấy lại tinh thần!

Chương 951

"Tần huynh!" Lâm Tam ngẩng mắt kiên nghị nói: "Ta ở Tạo Hóa Tiên Cảnh đợi huynh, cũng nguyện ý cống hiến Tạo Hóa Tiên Cảnh ra, giúp huynh luyện chế tòa tiên sơn thứ ba." Nói xong... y cũng không cho Tần Phong cơ hội từ chối, hóa thành một đạo kiếm quang bay vút lên trời.

Lần này y quay về Tạo Hóa Tiên Cảnh, không chỉ muốn củng cố tu vi của bản thân, mà còn phải tìm kiếm chân ngã đột phá đến cảnh giới Đại Đế, tuyệt đối không thể vì mỹ sắc mà ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của mình nữa. "Lâm huynh, huynh quay lại đi mà!!" Tần Phong gào lớn với Lâm Tam, trong lòng cảm thấy vô cùng hối hận.

Chỉ vì liếc trộm Tửu Tiên một cái, kết quả lại làm mất Tiểu Tam Tam, không chỉ khiến hắn không thể tiếp tục niềm vui nhân đôi, mà còn bị buộc phải gia nhập đại quân "nội cuốn" (cạnh tranh gay gắt). "Rốt cuộc ai mới là huynh đệ ruột của hắn chứ!?" Tần Hạo lập tức cảm thấy tâm trạng không hề vui vẻ, các tiểu thư trong lòng cũng không còn thơm nữa.

Rõ ràng mình mới là em trai ruột của hắn, nhưng hắn lại dành tất cả sự dịu dàng cho Lâm Tam, cũng lần nữa nhớ lại chuyện lần trước đánh y mười vạn quân côn. "Lâm huynh!!" Tần Phong thần sắc vô cùng đau khổ, vẫn không thể chấp nhận hiện thực. "Ca, đệ cũng phải quay về đây!" Tần Hạo lưu luyến không rời buông các tiểu thư ra, phát hiện căn nhà này đã không còn chỗ cho mình nữa rồi.

Thực sự lạnh lòng, không phải vì lớn tiếng cãi vã! "Đệ cũng muốn đi!?" Tần Phong thần sắc ngẩn ra, có chút không kịp phản ứng. "Vâng!" Tần Hạo gật đầu nói: "Không chỉ lo lắng Yêu tộc đột kích, mà còn vì vừa đột phá Đại Đế, không thể phát huy hết toàn bộ thực lực, cần phải nhanh chóng quay về củng cố tu vi." Nói xong... y cũng không cho Tần Phong cơ hội từ chối, xé rách hư không chui tọt vào. "Các ngươi có thể tạo phản, nhưng không thể 'cuốn' (cạnh tranh) trẫm chứ!!" Tần Phong cảm thấy muốn khóc mà không ra nước mắt, trong lòng đừng nói là uất ức đến mức nào.

Rõ ràng vừa nãy vẫn còn là niềm vui nhân đôi, ai ngờ giây tiếp theo đã bắt đầu "cuốn" (cạnh tranh) rồi, hoàn toàn không thèm quan tâm hắn có chịu nổi hay không. "Bệ hạ!!" Thiên Quân, Vạn Mã đột nhiên lên thuyền, dâng lên một bản tấu chiết mới nhất.

Là Phương Trường dùng Cẩu Đà Ma Âm Kỷ nô dịch hàng vạn người, tốc độ công thành cũng ngày càng nhanh, đã sắp đánh tới Hoa Lạc Thành rồi. "Hoa Lạc Thành!?" Tần Phong thần sắc ngẩn ra, cảm thấy có chút quen thuộc. "Bẩm Bệ hạ!" Thiên Quân vội vàng nhắc nhở: "Chính là một tòa tiểu thành ở biên giới Đại Việt Hoàng Triều và Âm Nguyệt Hoàng Triều ngày trước, năm đó khi Côn Luân Bí Cảnh mở ra, ngài đã dẫn thần và Vạn Mã tìm thấy lối vào gần thành này." "Thì ra là nơi đó!" Tần Phong chợt hiểu ra nói: "Nếu trẫm nhớ không lầm, năm đó bông hoa của Phương Trường cũng đã tàn ở đó phải không!?" "Vâng ạ!" Thiên Quân, Vạn Mã thần sắc ngẩn ra, nghĩ đến chuyện năm xưa.

Khi đó Đông Phương tiểu thư vẫn chưa được gọi là Đông Phương tiểu thư, cũng chưa có cơ duyên vung đao luyện công, nhưng nàng lại dưới sự giúp đỡ của Tần Phong, thành công đoạt được vị trí Đại Đế.

Còn Phương Trường không chỉ 'hoa tàn', mà còn bị lừa mất rất nhiều Linh Thạch. "Đúng là duyên phận mà!" Tần Phong nhịn không được cảm khái: "Lần này Phương Trường quay lại Lạc Hoa Thành, không chỉ thu hút ánh mắt của quần hùng thiên hạ, mà còn hấp dẫn cả Đông Phương tiểu thư tới, chỉ là không biết hai người có thể nối lại tiền duyên hay không." "Đây chắc là nghiệt duyên chứ!" Thiên Quân, Vạn Mã trong lòng điên cuồng thổ tào (châm biếm), thật sự không hiểu Phương Trường nghĩ thế nào.

Rõ ràng biết Long Quân thực lực cường hãn lại chẳng có liêm sỉ gì, thế mà vẫn muốn vì một người phụ nữ mà khởi binh tạo phản.

Bây giờ thì hay rồi!

Vẫn chưa cứu được Nam Phong công chúa, đã bị Đông Phương tiểu thư để mắt tới!

Vẫn là địa điểm quen thuộc, vẫn là kịch bản quen thuộc, chỉ là có trải nghiệm không giống nhau! "Bệ hạ!" Vạn Mã mở miệng hỏi: "Chúng ta có nên đi Hoa Lạc Thành không!?" "Không cần!" Tần Phong đối với công việc rất nghiêm túc, đã nói làm một hôn quân thì sẽ làm một hôn quân.

Tuyệt đối sẽ không vì chuyện khác mà làm chậm trễ công việc hôn quân của mình, huống hồ phân thân bên ngoài cũng đã đi Hoa Lạc Thành rồi, hoàn toàn có thể chuyển đổi vai để xem trực tiếp (xem drama). "Vâng!" Thiên Quân, Vạn Mã thần sắc thất vọng, cũng muốn đi đến hiện trường hò reo cổ vũ. "Vừa nãy Lâm huynh có nói, để trẫm đi luyện hóa Tạo Hóa Tiên Cảnh!" Tần Phong thầm tính toán trong lòng, vận hà có thể đi thẳng tới Tạo Hóa Tiên Cảnh.

Tuy nhiên hiện tại trong tay hắn đã không còn bao nhiêu dược liệu quý hiếm nữa, cho dù đến Tạo Hóa Tiên Cảnh thì cũng như gái khéo không gạo không nấu được cơm. "Bệ hạ!" Thiên Quân biết Tần Phong lại thiếu tiền rồi, vội vàng nịnh nọt tiến lên nói: "Chúng ta đi thêm một đoạn nữa, là có thể đến Dược Thần Cốc rồi." "Dược Thần Cốc!" Tần Phong ánh mắt không khỏi sáng lên.

Tuy nói Phật gia được công nhận là có tiền, nhưng người ta giảng là "tâm thành thì linh", còn bệnh viện thì bất kể ngươi có thành tâm hay không, phàm là đã vào thì phải ngoan ngoãn móc tiền ra. "Bệ hạ!" Vạn Mã cũng không chịu kém cạnh nói: "Lần trước Hữu Dung cô nương hiểu lầm Bệ hạ, trong cơn giận dỗi đã quay về Dược Thần Cốc, nhưng Bệ hạ không chỉ không chấp hiềm khích trước, còn hạ mình đích thân đến đón nàng, thật là si tâm một mảnh a!" "Ai, hết cách rồi!" Tần Phong uể oải thở dài nói: "Trẫm đây là người cái gì cũng có thể cứng rắn được, chỉ riêng trái tim này không cứng rắn nổi, hy vọng lần này nàng có thể học cách bao dung, đừng làm trẫm thất vọng nữa." "Bệ hạ, thật là si tâm một mảnh!" Thiên Quân, Vạn Mã vội vàng dâng lên "long thí" (nịnh hót), cũng nhanh chóng liếc mắt nhìn Tam Thu ở một góc.

Chỉ thấy bút của đối phương đã bắt đầu ghi chép nhanh như bay, không cần nhìn cũng biết còn "sến" hơn những gì bọn họ nói.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Tần Hạo đã quay về Tần Vương Phủ.

Vừa về đã thấy Giang Linh ngồi trên bậc đá ở cửa, hai tay chống cằm tinh xảo, mắt ngước nhìn chằm chằm sân nhỏ trước cửa.

Và ngay khoảnh khắc y xé rách hư không quay về, đôi mắt to ngấn nước lập tức sáng rực lên. "Linh Nhi!" Tần Hạo nhìn Giang Linh đang đợi mình, tâm trạng lập tức được chữa lành.

Y biết từ bây giờ trở đi, y đã có một gia đình thuộc về mình. "Vương gia, chàng về rồi!" Giang Linh lập tức vui vẻ nhảy dựng lên, lao tới ôm chầm lấy Tần Hạo.

Nhưng còn chưa kịp để Tần Hạo cảm nhận hơi ấm gia đình, sắc mặt Giang Linh đột nhiên lạnh xuống, cái mũi nhỏ cứ hít hà trên người Tần Hạo không ngừng.

Vài mùi hương thoang thoảng, đến từ những người phụ nữ khác nhau! "Linh Nhi, nàng nghe bản vương giải thích!" Tần Hạo thấy

Giang Linh rút ra Luyện Xà Nhuyễn Kiếm, cảm thấy căn nhà này một ngày cũng không ở nổi rồi. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ đã châm ngòi mối quan hệ 'oan gia vui vẻ' giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Ai châm ngòi chứ!?" Phân thân của Tần Phong vẻ mặt mờ mịt.

Nhưng hắn hiện tại đã đến Hoa Lạc Thành, không có thời gian để ý đến những lời hệ thống nói nhảm, đang chuẩn bị cuối cùng cho kịch bản của Uyên Tổng...

Lúc này —— Lâm gia đã tiếp quản Hoa Lạc Thành, Lâm Uyên cũng đi cùng.

Nhưng y không vội vàng đi tìm Phương Trường báo thù, mà là hòa mình một cách kín đáo vào giữa các đệ tử Lâm gia.

Bởi vì trong lòng y đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an, cảm thấy mình dường như đã rơi vào cái bẫy của ai đó. "Là Long Quân sao!?" Trực giác của Lâm Uyên mách bảo y, kẻ chủ mưu phía sau chính là Tần Phong.

Chương 952

Bởi vì y vừa mới đánh một trận với phân thân của Long Quân ở Vũ Lăng Thánh Địa, sau đó Tần Phong liền hạ lệnh cho Lâm gia, gia tộc luyện đan này, đến bình loạn.

Mọi chuyện đều quá vô lý, nhưng lại quá trùng hợp. "Chắc là nhắm vào Âm Dương Ngư Ngọc Bội!" Lâm Uyên nhíu mày lẩm bẩm một tiếng, đưa tay sờ vào ngực.

Lần trước khi đối chiến với Tần Phong ở Vũ Lăng Thánh Địa, y đã để mắt đến Tử Kim Tiểu Hồ Lô của Tần Phong, còn Tần Phong cũng tương tự nhắm vào Âm Dương Ngư Ngọc Bội của y.

Nếu không phải Âm Dương Ngư Ngọc Bội của y thần kỳ, e rằng đã rơi vào tay Tần Phong rồi.

Nghĩ đến đây —— Lâm Uyên trong lòng lập tức cảnh giác, suy nghĩ làm sao để đối phó Tần Phong.

Mặc dù y hiện tại đã khôi phục đến cảnh giới Đại Đế, lại còn có Âm Dương Ngư Ngọc Bội loại "hack" siêu cấp này, nhưng Tần Phong dù sao cũng là Thủy Hoàng Đại Tần thống nhất Hoang Cổ, cứng đối cứng với hắn thì người chịu thiệt chỉ có y mà thôi. "Không được, bản vương phải nhanh chóng thành lập thế lực của mình, nếu không gặp Tần Phong sẽ quá bị động." Tâm trạng Lâm Uyên không hiểu sao trở nên nôn nóng, không thích cảm giác bị động này.

Vốn dĩ theo ý y, chỉ cần Vũ Lăng Thánh Chủ nguyện ý quỳ xuống xin lỗi, mình có thể rộng lượng chọn tha thứ cho ông ta, và cho phép họ tiến vào không gian Âm Dương Ngư Ngọc Bội tu luyện, từ đó xây dựng nền móng của mình.

Ai ngờ, giữa đường lại xuất hiện Tần Lão Lục!

Hắn không chỉ làm xáo trộn kế hoạch của y, mà còn đánh y đến mức phải ôm đầu "chuyển dịch chiến lược" (chạy trốn có kế hoạch).

Cảnh tượng chuyển đổi, ngoài Hoa Lạc Thành.

Phương Trường vẽ "yên huân trang" (trang điểm mắt khói), đứng ở phía trước nhất của đại quân.

Chỉ thấy phía sau y là một đám người bị nô dịch, đen kịt một mảng, dày đặc không thấy cuối, ánh mắt đều đờ đẫn vô thần, giống như những xác chết biết đi không có ý thức. "Quá điên cuồng rồi!" Đường Xuyên đi theo bên cạnh Phương Trường, chỉ cảm thấy tim đập dữ dội.

Phương Trường hiện tại đã hoàn toàn vì tình yêu mà phát điên, chỉ cần có thể cứu Nam Phong công chúa ra, cho dù có đồ sát chúng sinh thiên hạ cũng không từ, nơi y đi qua đều máu chảy thành sông, mười phần chín không. "Đây là Hoa Lạc Thành!!" Ánh mắt Phương Trường đột nhiên trở nên cực kỳ lạnh lẽo, nắm đấm cũng vô thức siết chặt. "Phương Trường!" Đường Xuyên có chút lo lắng nói: "Ta nghe nói Long Quân đã hạ lệnh cho Lâm gia đến đối phó chúng ta, bọn họ hiện tại đang ở Hoa Lạc Thành phía trước, hay là chúng ta cứ rút lui rồi tính kế lâu dài đi!?" "Không cần!" Phương Trường nhìn Hoa Lạc Thành phía trước, giọng khàn đặc nói: "Ta hiện tại đã không còn là ta của ngày xưa nữa rồi, cho dù phía trước là địa ngục, vì Nam Phong ta cũng phải xông vào." "Được rồi!" Đường Xuyên bất lực thở dài một tiếng, biết có khuyên nữa cũng vô dụng.

Lúc này —— Trong một gian phòng riêng của trà lầu nào đó ở Hoa Lạc Thành.

Phân thân của Tần Phong đang uống trà, sử dụng chính là "mã giáp" (thân phận giả) Tiếu Bách Hợp.

Mặc dù Tiếu Bách Hợp là một người phụ nữ, nhưng nhan sắc khi giả nam trang quả thực cao đến mức kinh người, bất kể xuất hiện ở đâu, đều có thể khiến một đám nữ tu sĩ phải ngoái nhìn.

Hơn nữa, hắn vừa nãy còn dùng hình tượng này, đi dạo một vòng trước mặt Uyên Tổng.

Nhưng vì đối phương không có Thiên Nhãn, cũng không nhìn thấu Thiên Cương Biến Hóa Thuật, tự nhiên cũng không nhìn ra người trước mắt chính là phân thân của hắn. "Thiên Cương Biến Hóa Thuật lợi hại thật!" Tần Phong thấy Uyên Tổng không nhìn thấu ngụy trang của mình, trong lòng càng thêm tự tin vào kịch bản tiếp theo. "Bệ hạ!" Thanh Thiên từ hư không bước ra, quỳ xuống nói: "Thuộc hạ cảm thấy Lâm Uyên dường như đã phát hiện ra chúng ta rồi, hiện tại chỉ cần hơi tiếp cận là y sẽ lập tức cảnh giác." Báo cáo xong...

Thanh Thiên nhịn không được liếc nhìn một cái, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Nếu không phải giữa hai bên có liên hệ của Tiên Nô Pháp Ấn, y thật sự không tin người trước mắt này lại là Long Quân, từ trên xuống dưới không tìm ra một chút sơ hở nào, giản dị chính là bản thể Tiểu Bách Hợp. "Nhanh vậy đã phát hiện rồi sao!?" Tần Phong trong lòng không hề bất ngờ về điều này, dù sao đối phương cũng là một Thiên Tuyển Chi Tử.

Hơn nữa còn là một đại lão trọng sinh, Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ban đầu, nếu cái gì cũng không phát hiện thì mới là không bình thường.

Nhưng những điều này đều chẳng đáng là gì, vẫn không thể ảnh hưởng đến kịch bản tiếp theo. "Là thuộc hạ vô dụng!" Thanh Thiên mặt lộ vẻ hổ thẹn, vội vàng cúi đầu nhận lỗi.

Hiện tại y đang nắm giữ Hắc Băng Đài của Đại Tần, cơ quan tình báo lớn nhất Hoang Cổ, thế mà lại hết lần này đến lần khác chịu thiệt trong tay Lâm Uyên, không chỉ không thể truy tung người này, mà còn không thể khóa chặt vị trí người này. "Người Lâm Uyên này khí vận cực mạnh, việc y phát hiện ra ngươi không có gì lạ cả!" Tần Phong nhẹ nhàng nhấp hai ngụm trà nói: "Nhưng ánh sáng đom đóm há có thể tranh sáng với mặt trời, khí vận cá nhân trước mặt khí vận Đại Việt không đáng một đòn, lần này y khó thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của trẫm." "Rắc" một tiếng!!

Tần Phong nói xong, một tay bóp nát chén trà.

Dường như dự báo Lâm Uyên giống như chén trà trong tay, dù nhìn từ góc độ nào cũng chỉ là một "bi kịch". "Bệ hạ, thần uy!!" Thanh Thiên hai mắt kích động, như một tín đồ cuồng nhiệt. "Ừm!" Tần Phong rất hài lòng với biểu cảm của Thanh Thiên, lại mở miệng nói: "Cứ để thủ hạ của ngươi làm việc cần làm, không cần cố ý theo dõi Lâm Uyên, chỉ cần xác nhận y ở trong thành là được rồi." "Vâng!" Thanh Thiên ôm quyền lĩnh mệnh, sau đó biến mất không thấy.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên, ngay sau đó mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội. "Không ổn rồi, phản quân đánh tới!!" Con phố vốn nhộn nhịp, trong chớp mắt trở nên hỗn loạn. "Phương Trường đến rồi sao!?" Tần Phong hiếu kỳ đi đến trước cửa sổ, thấy bên ngoài thành đã lửa cháy ngút trời.

Chỉ thấy các đệ tử Lâm gia và các tu sĩ bị khống chế giao chiến với nhau, còn Lâm gia lão tổ thì bay vút lên trời giao đấu với Phương Trường, không cho y cơ hội sử dụng Cẩu Đà Ma Âm.

Lúc này —— trên con phố hỗn loạn bên ngoài, xuất hiện một nữ tử tuyệt mỹ.

Nàng chính là Tửu Tiên!

Nghe nói Tiểu Bách Hợp có khả năng đã được người khác cứu đi, nàng liền một đường dò hỏi tung tích Lâm Uyên, sau khi biết Lâm gia đã đến Hoa Lạc Thành, liền mang tâm thái thử vận may mà đến.

Vốn dĩ tìm mấy ngày cũng không thấy, lại gặp phản quân đến công thành, đang chuẩn bị thất vọng rời đi thì thấy cửa sổ lầu trà quán phía trước mở ra. "Là nàng ấy!!" Tửu Tiên lập tức kích động, chính là người mà nàng ngày đêm tơ tưởng. "Hửm!?" Tần Phong cảm ứng có người đang nhìn mình, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Tửu Tiên.

Hắn không hiểu sao lại cảm thấy cảnh tượng hai người lúc này, giống hệt như Tây Môn Khánh nhìn thấy Phan Kim Liên, hận không thể lập tức xông lên gây ra một trận đại chiến (tình trường). "Ta cuối cùng cũng tìm thấy nàng rồi!" Tửu Tiên không thể kiểm soát bản thân nữa, nhanh như chớp lao vào phòng riêng của trà quán.

Chương 953

"Tiên Tiên, nàng đợi chút!" Tần Phong nhập vai ngay lập tức, mặt đầy hổ thẹn nói: "Ta xin lỗi nàng, ta đã yêu người khác rồi, sau này chúng ta vẫn là đừng gặp mặt nữa, ta sợ Long Quân hiểu lầm..." "Không, không phải thật!" Tửu Tiên đột nhiên cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn, khó chấp nhận mà lùi lại mấy bước.

Nàng vì Tiếu Bách Hợp mà ở Thiên Hương Cốc say sưa một mình bao nhiêu năm, ai ngờ lần nữa gặp lại nàng ấy lại nói với mình rằng đã yêu người khác.

Lại còn là Tần Phong, kẻ từng giam giữ nàng, cướp Thiên Hương Cốc của nàng!! "Rầm" một tiếng!!

Chỉ thấy Tửu Tiên vừa vặn va vào bàn trà, làm rơi chén trà trên đó xuống đất, lập tức vỡ tan tành, giống hệt như trái tim nàng. "Là thật!" Tần Phong không đi đỡ, một bộ dáng tuyệt tình. "Không, không phải thật!" Tửu Tiên khó chấp nhận lắc đầu nói: "Nàng từng nói nàng ghét nhất là đàn ông, nàng hận đàn ông, hận bọn họ áp bức phụ nữ chúng ta, nàng đời này sẽ không bao giờ thích đàn ông đâu." "Ta quả thực hận đàn ông không sai, nhưng người đàn ông đó là Long Quân cơ mà!" Tần Phong ánh mắt đầy cuồng nhiệt nói: "Hắn là khách đến từ thiên đường, cũng là sứ giả của địa ngục, lại càng là giấc mộng trong lòng chín trăm triệu thiếu nữ, hắn ngọc thụ lâm phong, anh minh thần võ, chỗ nào cũng đi đến không ai địch nổi, uy chấn tám phương, thiên hạ vô địch, hắn khiến ta phát điên, khiến ta la hét, gặp hắn ta mới biết thế nào là đàn ông, dù làm tiểu thiếp của hắn ta cũng cam lòng." "Không, ta không tin!" Tửu Tiên điên cuồng lao tới nắm lấy tay Tần Phong, không cam lòng gào lên: "Nàng tự cao như vậy, sao có thể nguyện ý làm tiểu thiếp của người khác, nàng đang lừa ta phải không!?" Ầm ầm ầm!!

Còn chưa kịp để Tần Phong mở miệng "lừa phỉnh", tiếng nổ đinh tai nhức óc lại vang lên.

Chỉ thấy Phương Trường trên hư không thần sắc vô cùng trang nghiêm, linh khí thiên địa xung quanh bắt đầu điên cuồng hội tụ, ngay sau đó phía sau y ngưng tụ ra một tôn Phật Tổ Kim Thân.

Tay cầm một chuỗi Pháp Châu màu vàng kim, toàn thân tản ra ánh sáng thần thánh.

Sức mạnh cường đại từ khắp châu thân lưu chuyển ra, ẩn chứa vô cùng Phật Môn Chi Lực, lại càng khiến hư không bắt đầu rung động dữ dội, mặt đất cũng nứt ra từng vết nứt dữ tợn. "Đỉnh Thượng Hóa Phật, một trong ba đại tuyệt học của Đại Quang Minh Tự!!" Sắc mặt Lâm gia lão tổ không khỏi biến đổi, hai tay lập tức phun ra một đoàn hỏa diễm.

Chỉ thấy hỏa diễm trong không trung hóa thành một trận đao lửa hoa lệ mà hung tàn, theo vô số thanh đao lửa ầm ầm rơi xuống, núi lở đất nứt, liệt diễm thiêu đốt tất cả. "Kỹ nghệ vặt vãnh, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Phương Trường lạnh lùng hừ một tiếng, giơ tay liền vỗ về phía Lâm gia lão tổ.

Ầm ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, lập tức khiến mặt đất rung chuyển dữ dội, một cơn bão năng lượng đáng sợ cũng theo đó quét ra. "Cẩn thận!!" Tần Phong nắm đúng cơ hội xông về phía Tửu Tiên, dùng thân thể giúp nàng đỡ lấy dư ba công kích. "Nàng vẫn quan tâm ta!" Tửu Tiên mừng như điên nói: "Nàng vừa nãy đều là đang lừa ta phải không?

Người nàng thích vẫn là ta!!" "Ta, ta quả thực đã lừa nàng!" Tần

Phong dường như bị người khác nhìn thấu tâm tư, mặt đầy đau khổ nói: "Ta không chỉ yêu Long Quân, trong lòng còn không quên được nàng, ta vừa không muốn bỏ rơi nàng, lại vừa muốn ở bên Long Quân." "Nàng..." Tửu Tiên vừa mừng vừa giận.

Mừng tự nhiên là trong lòng Tiếu Bách Hợp có nàng, còn giận thì là trong lòng nàng ấy lại có một người đàn ông. "Tiên Tiên, buông tay đi!" Tần Phong vẫn mặt đầy đau khổ nói: "Mặc dù trong lòng ta không quên được nàng, nhưng giữa nàng và Long Quân, ta vẫn sẽ không chút do dự mà chọn Long Quân." "Ta không tin, ta không tin!" Tửu Tiên đột nhiên mất kiểm soát cảm xúc nói: "Có phải tên tiện nhân Tần Phong kia, đã dùng thủ đoạn gì với nàng, mới khiến nàng biến thành bộ dạng này..." "Bốp" một tiếng!!

Tần Phong giơ tay tát một cái thật mạnh, khiến gian phòng riêng lập tức yên tĩnh. "Nàng, nàng đánh ta!?" Tửu Tiên khó tin ôm lấy má hồng, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng. "Không sai, ta đánh nàng đấy!" Tần Phong thần sắc phẫn nộ nói: "Nàng hiểu Long Quân không?

Nàng biết sự vĩ đại của Long Quân không?

Nàng biết hoành đồ bá nghiệp của Long Quân không?

Mà nàng dám phỉ báng Long Quân!?" "Ta, ta sai rồi!" Tửu Tiên không khóc lóc ầm ĩ, mà là yếu ớt cầu xin: "Nàng đừng giận có được không, sau này ta sẽ không bao giờ nói xấu Long Quân nữa." "Cái đậu má này cũng được nữa sao!?" Tần Phong ngay tại chỗ kinh ngạc đứng đực ra, trong lòng lại phá âm gào lớn "ngưu bức" (đỉnh của chóp).

Mặc dù trước đây hắn từng nghe nói Tiếu Bách Hợp có một "bộ bài" tán gái, nhưng không ngờ nàng lại có thể "tán" (liêu muội) đến mức độ này, khiến hắn lập tức cảm thấy áp lực.

Ầm ầm ầm!!

Trên hư không lại truyền đến một tiếng nổ vang, ngay sau đó sóng nhiệt nóng rực quét tới.

Chỉ thấy ngọn lửa cháy hừng hực cuồn cuộn như cự long, cảm giác khủng bố tràn ngập trong lòng mọi người, theo đó liền biến vùng đất Tây Chu thành một vùng đất hoang tàn. "Phật Ma Kim Thân, hiện!!" Phương Trường nhịn không được lớn tiếng quát một tiếng, ngay sau đó hai tay đột nhiên hợp mười.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy khí thế xung quanh Phương Trường bắt đầu tăng vọt, ma khí và phật quang bắt đầu giao thoa vào nhau.

Ngay sau đó một hư ảnh trăm trượng xuất hiện phía sau y, một bên là khuôn mặt ác ma âm u đáng sợ, một bên thì là khuôn mặt Phật Tổ trang trọng uy nghiêm. "Không ổn!!" Sắc mặt Lâm gia lão tổ không khỏi biến đổi, vội vàng khống chế hỏa long công kích Phương Trường. "Chết đi cho ta!!" Ánh mắt Phương Trường toát ra vẻ thâm thúy, dường như là một ma quân không gì không phá.

Ầm ầm ầm!!

Công kích của hai bên lần nữa va chạm vào nhau, **dấy lên** một cơn bão năng lượng đáng sợ. "Phụt!!" Hai bên cùng phun ra một ngụm máu tươi, thân hình cũng theo đó lùi lại mấy bước. "Chúng ta đi!" Phương Trường biết mình không làm gì được đối phương, chỉ có thể không cam lòng hạ lệnh rút lui. "Xem ta Lam Ngân Quấn Quanh!!" Đường Xuyên đột nhiên quát lớn một tiếng, thi triển tuyệt chiêu của mình.

Chỉ thấy một dây leo màu xanh lam xuất hiện giữa không trung, quấn chặt lấy các đệ tử Lâm gia, ngay sau đó liền theo đại quân hùng hổ rời đi. "Không phải chứ!?" Tần Phong trong mắt ánh lên một tia bất ngờ, không dám tin người trước mắt này là Phương Trường.

Phải biết, Thiên Tuyển Chi Tử vượt cấp khiêu chiến thì đơn giản như uống nước, dù vượt một đại cảnh giới cũng không có chút áp lực nào.

Nhưng Phương Trường lúc này rõ ràng đã đột phá đến Đại Đế sơ giai, đối mặt với Lâm gia lão tổ Đại Đế đỉnh phong, lại còn là một luyện đan sư không giỏi chiến đấu, cuối cùng lại chọn mang đại quân rút lui.

Không chỉ làm mất mặt Thiên Tuyển Chi Tử, mà còn làm mất cả "đẳng cấp" của Thiên Tuyển Chi Tử nữa! "Cầu xin nàng, đừng rời bỏ ta!" Tửu Tiên thấy Tần Phong không để ý mình, nước mắt bắt đầu trào ra từ khóe mắt.

Nàng lại càng siết chặt tay Tần Phong, giống như một chú chó Husky sợ bị chủ nhân bỏ rơi. "Ai, nàng việc gì phải thế chứ!?" Tần Phong uể oải thở dài nói: "Tình yêu của hai chúng ta là tuyệt đối không thể, nhưng tình yêu của ba người thì vừa vặn, nàng có muốn cân nhắc một chút không!?" "Tình yêu của ba người!?" Tửu Tiên ngay tại chỗ kinh hãi lùi lại mấy bước.

Chương 954

Nàng thật sự không dám tin, Tiếu Bách Hợp có thể nói ra loại lời này, không chỉ bản thân nguyện ý làm tiểu thiếp của Long Quân, thế mà lại còn nguyện ý "đóng gói" (gói ghém) người phụ nữ của mình tặng cho Long Quân... "Nàng đúng là ích kỷ, căn bản không yêu ta!" Tần Phong mặt đầy bi thương, bắt đầu "đạo đức trói buộc" (thao túng đạo đức). "Ta yêu nàng, ta thật sự yêu nàng!" Tửu Tiên giọng nói vô cùng cấp thiết, tha thiết muốn chứng minh bản thân. "Nàng đây cũng gọi là yêu ta sao!?" Tần Phong bi thương tự giễu nói: "Tình yêu đích thực là chồng bán nhà để ủng hộ mình đi xem concert của idol, là cha dùng tiền cứu mạng để trả giá cho tuổi thanh xuân của ta, nếu nàng thật lòng yêu ta, thì sẽ không bận tâm đến tình yêu ba người, cũng sẽ không bận tâm đến việc mình ngủ với Long Quân, người có lòng thì không cần dạy, người vô tâm thì dạy cũng không hiểu." "Nàng..." Tửu Tiên tuy rằng không hoàn toàn nghe hiểu, nhưng nội tâm vẫn đại thụ chấn động.

Nàng lại càng bị chấn kinh đến mức liên tục lùi lại mấy bước, "tam quan" (quan điểm sống) được xây dựng từ nhỏ cũng bắt đầu dần dần sụp đổ. "Loại phụ nữ như nàng thật ích kỷ, thật vô đức!" Tần Phong mặt đầy bi phẫn hất tay áo rời khỏi trà lầu, một bộ dáng như thể cuối cùng vẫn là mình gánh chịu tất cả. "Bách Hợp, nàng đừng đi!!" Tửu Tiên thấy Tần Phong muốn rời đi, vội vàng đuổi theo muốn giữ lại.

Chỉ là chờ nàng đuổi ra khỏi trà lầu, đã sớm không còn bóng dáng Tiếu Bách Hợp nữa, chỉ có thể nghe thấy tiếng Tần Phong bi phẫn truyền đến bên tai. "Nàng hãy suy nghĩ cho kỹ, rốt cuộc nàng sai ở đâu!?" "Ta sai ở đâu!?" Tửu Tiên ngay tại chỗ luống cuống tay chân, hoàn toàn không biết mình sai ở đâu.

Nhưng bây giờ những điều đó đều không quan trọng nữa, nàng khó khăn lắm mới gặp được Tiếu Bách Hợp ngày đêm tơ tưởng, tuyệt đối không thể để nàng ấy cứ thế rời bỏ mình.

Lúc này —— trong Lạc Hoa Thành bùng nổ tiếng hoan hô, chúc mừng họ đã đánh lui ma đầu Phương Trường.

Vốn dĩ cứ nghĩ ma đầu Phương Trường đáng sợ, lợi hại đến mức nào, không ngờ lại yếu ớt như vậy, nhẹ nhàng đã bị họ đánh lui. "Bách Hợp, nàng ở đâu!?" Tửu Tiên với khung cảnh Tây Chu không hề hòa hợp, thần sắc cấp thiết tìm kiếm trong đám đông.

Nhưng cuối cùng nàng cũng không tìm thấy bóng dáng Tiếu Bách Hợp, cả người thất thần đứng trên đường phố, chỉ cảm thấy trái tim đau đớn vô cùng, hô hấp cũng trở nên rất khó khăn. "Cuối cùng cũng đuổi được rồi!" Lâm gia lão tổ lau đi vết máu ở khóe miệng, chỉ cảm thấy ngực cuộn trào dữ dội. "Cái gì mà Ma Đế Phương Trường, Lâm gia lão tổ ta còn chưa dùng hết sức đã bỏ chạy rồi!" Nhìn Phương Trường dẫn đại quân chật vật rời đi, các đệ tử Lâm gia trong thành tự tin bùng nổ, cảm thấy mình hiện tại có thể một mình đấu Long Quân. "Lão tổ tông uy vũ!" Lâm gia chủ mặt đầy kinh hỉ tiến lên nói: "Xem ra là chúng ta đã đánh giá quá cao Phương Trường này, căn bản không cần phải đi mời viện binh nào cả, chúng ta tự mình là có thể diệt được Phương Trường này." "Các ngươi quá đề cao lão phu rồi!" Lâm gia lão tổ rất "tỉnh táo" nói: "Không phải lão phu lợi hại đến mức nào, mà là đạo tâm của Phương Trường bị tổn thương, dù đã luyện thành Phật Ma Kim Thân cũng khó mà phát huy được uy lực chân chính, cho nên lão phu mới may mắn đẩy lùi được y." "Đạo tâm bị tổn thương!!" Sắc mặt Lâm gia chủ dần dần trở nên ngưng trọng, cảm thấy sự việc có chút phiền phức.

Lần này Phương Trường đạo tâm bị tổn thương mà vẫn có thể đánh hòa với lão tổ, nếu qua mấy ngày đạo tâm y khôi phục rồi, lần sau đột kích chẳng phải là muốn tiêu diệt cả bọn họ sao!? "Phải nhanh chóng liên hệ Lâm Hào!" Lâm gia lão tổ trịnh trọng dặn dò: "Lần này sự việc liên quan đến sự sống còn của Lâm gia ta, bất kể điều kiện gì cũng đáp ứng y, trước tiên cứ vượt qua cửa ải trước mắt này đã rồi nói sau." "Vâng, lão tổ tông!" Lâm gia chủ cung kính đáp lời, trong lòng lại vô cùng phiền não.

Phải biết, Lâm Hào từng là Thành chủ của Thiên Tâm Chi Thành, sao có thể chịu ở dưới quyền người khác mãi, lần này cầu viện không nghi ngờ gì là "dẫn sói vào nhà", vị trí gia chủ của mình e rằng sẽ không giữ nổi.

Lúc này —— Lâm Uyên, người vẫn luôn ẩn mình quan chiến ở một bên, nhìn Phương Trường rời đi, hừ lạnh một tiếng.

Mặc dù hiện tại y và Phương Trường là quan hệ thù địch, nhưng không ảnh hưởng đến việc y thầm mặc niệm tiếc nuối cho Phương Trường hai phút rưỡi.

Vốn dĩ với "mệnh cách Lục Vị Đế Vương" của Phương Trường, cộng thêm thiên phú bản thân, nhất định có thể phi thăng thượng giới gây ra một trận huyết vũ tinh phong.

Ai ngờ sáu vị đế vị mà y tự mang theo khi xuất hiện, cuối cùng lại toàn bộ bị Tần Phong hưởng lợi, cung cấp cho hắn sáu vị Đại Đế trung thành để kiến tạo Đại Tần.

Cho dù có thể chấn chỉnh lại tinh thần khởi binh tạo phản, thì cũng vì đạo tâm bị tổn thương mà chiến lực giảm mạnh, đời này đã định không thể đăng đỉnh Đại Đạo Chí Đỉnh rồi.

Nhưng so với sự thê thảm của Phương Trường, y lại càng kiêng kỵ Tần Phong hơn.

Người này không chỉ thiên phú khủng bố, mà còn giả dối tàn nhẫn, xảo trá ngụy thiện, lại càng nổi tiếng là nhân phẩm không tốt. "Bị loại người này để mắt tới, thật chẳng phải chuyện tốt lành gì!" Lâm Uyên theo bản năng nhìn lướt qua Tây Chu, nhưng không nhìn ra tình huống dị thường nào.

Nhưng y lại không dám có chút sơ suất nào, luôn cảm thấy mình đã nhập cuộc rồi, phải luôn luôn cẩn thận mới được, đi sai một bước có thể là vạn trượng vực sâu.

Tuy nhiên, với tư cách là một Tiên Vương cự đầu từng vang danh, y cũng không sợ Tần Phong, rất tự tin mình có khả năng phá cục. "Cũng khá cẩn thận đấy!" Tần Phong khoác "mã giáp" (thân phận giả) Tiếu Bách Hợp, ung dung đi ngang qua Lâm Uyên.

Với tư cách là tổng đạo diễn của Hoang Cổ, điều hắn muốn là sự bộc lộ cảm xúc chân thật.

Vì vậy hắn chưa bao giờ ép buộc diễn viên phải đi theo kịch bản, mà là từng bước dẫn dắt diễn viên đi vào kịch bản.

Ví dụ như Lâm Uyên lúc này, tưởng chừng đã phát hiện ra mình nhập cuộc, thực chất lại là Tần đạo dẫn dắt y nhập cuộc, để y tự mình cầm lấy "sát thủ giản" (át chủ bài). "Hửm!?" Lâm Uyên đột nhiên nhíu mày quay đầu lại, nhìn về phía Tần Phong đang đi qua.

Với nhan sắc giả nam trang siêu cao của Tiếu Bách Hợp, đừng nói là phụ nữ nhìn rồi phải ngoái nhìn, ngay cả đàn ông nhìn rồi cũng có thể nhớ như in, y nhớ rõ ràng trước đây từng thấy người này.

Nhưng lúc này Hoa Lạc Thành đã thu hút ánh mắt của cả Hoang Cổ, không chỉ có các đệ tử Lâm gia, mà còn có rất nhiều tu sĩ thành danh đến, cho nên y cũng không nhìn ra có gì không đúng.

Cảnh tượng chuyển đổi, ngoài Hoa Lạc Thành.

Phương Trường nhìn đại quân tổn thất thảm trọng, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng âm trầm.

Bởi vì trước đó công thành cướp trại không gặp Đại Đế, nên bọn họ một đường đánh rất thuận lợi.

Nhưng không ngờ lần này gặp Đại Đế thủ thành, lại khiến y tổn thất thảm trọng đến vậy, lại càng không thể không chậm lại bước chân cứu Nam Phong công chúa. "Phương Trường!" Đường Xuyên không thể không mở miệng an ủi: "Tuy rằng lần này gặp phải cường giả cấp Đế rất khó giải quyết, nhưng ta tin y nhất định có thể đánh bại Lâm gia lão tổ." "Yên tâm!!" Phương Trường vội vàng điều chỉnh lại tâm thái, hít sâu một hơi nói: "Ta đã không còn là Phương Trường của ngày xưa nữa rồi, điểm thất bại này ta vẫn chịu đựng được!" "Chịu đựng được là tốt rồi!" Đường Xuyên trong lòng không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ Phương Trường bỏ cuộc giữa chừng. "Điểm thất bại này tính là gì!?" Phương Trường ngẩng đầu nhìn về phía tịch dương, mặt đầy vẻ tang thương nói: "Gió sương đè ép ta hai ba năm, trong lòng sớm đã không oán thán, tổng có nhân gian một hai phong, lấp đầy mười vạn tám nghìn giấc mộng của ta." "Ách..." Đường Xuyên trong lòng nhịn không được bắt đầu thổ tào (châm biếm), nói rằng chưa từng thấy gió sương "đè" y thế nào.

Chỉ nghe nói Bạch Nhật "đè" y hai ba lần, Đông Phương "đè" y hai ba lần, Tam Lộng "đè" y hai ba lần, Quang Thiên "đè" y hai ba lần, Thanh Thiên "đè" y hai ba lần, Tam Thu "đè" y hai ba lần, tổng cộng "đè" y bao nhiêu lần...

“Hiện tại chúng ta phải làm sao đây!?” Phương Trường thốt lên cảm thán xong, sắc mặt lại lần nữa âm trầm.

Y vốn định dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, xông vào Đại Tần đế đô để cứu Nam Phong công chúa, nào ngờ y đã đánh giá quá cao năng lực của mình.

Gặp phải cao thủ đồng cấp thì lại bắt đầu e ngại, nhút nhát.

Y chẳng còn hùng tâm quét sạch trời xanh như năm xưa nữa, chỉ sợ có kẻ sẽ đánh lén phía sau lưng mình một đao.

“Ngươi phải khôi phục Đạo Tâm vô địch!” Đường Xuyên nghĩ một lát, rồi mới nói: “Tâm bệnh còn cần tâm dược chữa, ta thì nghĩ ra một biện pháp, có lẽ có thể giúp ngươi nhanh chóng khôi phục Đạo Tâm.” “Biện pháp gì!?” Phương Trường khẩn thiết hỏi.

Y không phải không nhận ra cục diện hiện tại, cũng không phải không biết sự chênh lệch giữa hai bên, sở dĩ dám khởi binh tạo phản vào lúc này hoàn toàn là vì y có một lợi thế về thời gian.

Chương 955

Cho dù Tần Phong có muốn điều hổ lang chi sư của Đại Tần về cứu viện, cũng cần thời gian, đủ để y xông vào Đại Tần kinh đô cứu Nam Phong công chúa.

Bất quá hiện tại có Lâm gia lão tổ trấn thủ thành, khiến lợi thế thời gian của y đang dần biến mất.

Bởi vậy y nhất định phải nghĩ cách, nhanh chóng công hạ Hoa Lạc thành, nếu không đừng nói cứu Nam Phong công chúa, ngay cả bản thân y e rằng cũng phải mất mạng.

“Cái này…” Đường Xuyên thần tình cổ quái, không biết nên nói thế nào. ……… Đoạn truyện chuyển cảnh, địa bàn Ma tộc.

Từ khi Lâm Hạo ở Bắc Hải bị ép giao ra Tà Đế xá lợi, y đã dẫn theo những người còn lại của Thiên Tâm Chi Thành đến địa bàn Ma tộc.

Thế nhưng môi trường khắc nghiệt ở đây còn tệ hơn những gì y tưởng tượng.

Không chỉ tài nguyên tu luyện cực kỳ khan hiếm, ngay cả linh khí cũng vô cùng cạn kiệt, hơn nữa còn thường xuyên xảy ra xung đột với Ma tộc.

Bất quá, do thủ lĩnh Ma tộc Trần Trường Phong là tâm phúc đại tướng của Long Quân, công chúa Ma tộc Hồng Hạnh cũng đã “khúc tuyến cứu quốc” thành công, nên bọn họ không dám đối đầu trực diện với Ma tộc.

Chỉ sợ kinh động Long Quân, đành phải liên tục nhẫn nhịn.

“Ma tộc đáng chết, lại giết chúng ta mấy người nữa rồi!” Tiểu Mã của Thiên Tâm Thập Thất Tử đầy mặt phẫn nộ, hận không thể rút đao xông lên chém Ma tộc.

“Nhẫn nhịn đi!” Lão đại Hà Phi mở miệng khuyên nhủ: “Hiện tại thủ lĩnh Ma tộc Trần Trường Phong đã bắt đầu di chuyển Ma tộc rồi, tin rằng không bao lâu nữa, Ma tộc sẽ hoàn toàn rời khỏi nơi này.” “Dời đi!?” Ánh mắt những người khác tràn đầy hâm mộ, cũng muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Nếu bọn họ chưa từng thấy ánh mặt trời, có lẽ có thể chịu đựng môi trường khắc nghiệt ở đây, nhưng đáng tiếc là bọn họ từ nhỏ đã sống trong ánh mặt trời, thực sự không thể chịu nổi loại môi trường khắc nghiệt này.

“Ta không hiểu, tại sao chúng ta không trở về!?” Tiểu Mã bắt đầu oán giận: “Các người cũng đã thấy rồi, sau khi Long Quân đăng cơ, cũng không đại tứ đồ sát công thần, Mộc Tú được phong Quốc Sư, Tam Lộng được phong Quốc Sư, Tề Tu Viễn, Trần Trường Phong và những người khác cũng được phong Đại Tướng Quân, ban cho quân quyền… Đối với người nhà thì càng khỏi phải nói, Tần Uy phạm phải chuyện lớn như vậy, vậy mà lại có thể công nhiên bao che.” “Phải đó!” Những người khác trầm mặc.

Ban đầu Lâm Hạo chính là không tin tưởng nhân phẩm của Tần gia, nên mới dẫn bọn họ chạy đến cái nơi quỷ quái này.

Thế nhưng sự thật chứng minh, Tần Phong không phải hạng người đó.

Phàm là những người từng đi theo y đánh thiên hạ, đều được cao quan hậu lộc, mỗi người đều có một đến hai kiện thần khí hộ thể, ngay cả Ma tộc cũng là “một người đắc đạo, gà chó lên trời”.

Nghe nói Giao Nhân tộc từng giúp Tần Phong, cũng lần nữa trở thành kẻ thống trị Bắc Hải.

Nghĩ đến đây — mọi người đều quay đầu nhìn Lâm Hạo, trong tay vẫn còn cầm thư cầu viện của Lâm gia.

“Phụ thân, người còn đang do dự gì!?” Lâm Tâm Nhi cũng đã chịu đủ nơi này, khẩn thiết mở miệng nói: “Hiện tại Long Quân trọng dụng Lâm gia, chỉ cần chúng ta trở về bình loạn thành công, là có thể trọng tân trở về Thăng Long rồi.” “Phải đó!” Tiểu Mã và những người khác cũng cấp tiếng khuyên nhủ: “Hiện tại Phương Trường đã đánh tới Hoa Lạc Thành, nơi đó vốn là biên giới của Âm Nguyệt Hoàng Triều và Đại Việt Hoàng Triều, Thiên Tâm Chi Thành chúng ta đối với nơi đó không quen thuộc quá thì thôi, khẳng định có thể mã đáo thành công tiêu diệt Phương Trường tên ma đầu này.” “Các ngươi nghĩ quá đơn giản rồi!” Lâm Hạo nhìn lá thư cầu viện trong tay, thần tình nghiêm túc nói: “Từ những việc làm của Long Quân sau khi đăng cơ không khó để thấy được, y muốn triệt để tiêu diệt thế gia, làm sao có thể đột nhiên trọng dụng Lâm gia!?” “Âm mưu!?” Lâm Tâm Nhi nhíu mày, nói: “Ý của phụ thân là, Long Quân muốn tìm cớ diệt Lâm gia!?” “Không biết!” Lâm Hạo nghĩ một lát, rồi mới nói: “Cho dù Long Quân không tìm cớ diệt Lâm gia, cũng khẳng định có âm mưu gì đó không thể cho người khác biết.” “Bất kể Long Quân có âm mưu gì, chúng ta đều nên thử một chút!” Lâm gia lão tổ bước tới, thần tình nghiêm túc nói: “Môi trường nơi đây còn khắc nghiệt hơn tưởng tượng, chúng ta không có huyết mạch truyền thừa vì chiến mà điên cuồng của Ma tộc, sống ở đây chỉ càng thêm khó khăn.” “Phải đó, thử đi!” Mọi người đồng loạt nhìn Lâm Hạo, ánh mắt tràn đầy cầu xin.

Bọn họ đã chịu đủ nơi này rồi!

Cho dù đi ra ngoài là chiến tử sa trường, hay là chết trong âm mưu của Tần Phong, bọn họ cũng không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này nữa.

“Được rồi!” Lâm Hạo thấy mọi người ý kiến thống nhất, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu nói: “Thay vì ngồi đây chờ chết, chi bằng ra ngoài oanh oanh liệt liệt liều một phen!” “Ta kiến nghị, chúng ta trước tiên đi tìm Nam ca!!” Tiểu Mã thấy Lâm Hạo gật đầu đồng ý, lập tức kích động kêu lên: “Chỉ cần Nam ca giúp chúng ta nói chuyện, Long Quân không chỉ sẽ trọng tân tiếp nạp chúng ta, còn có thể xem chúng ta như tâm phúc của y.” “Phải đó, tìm Nam ca!” Tiểu Vu, Tiểu Trừ kích động liên tục gật đầu, đã lâu lắm rồi chưa gặp Nam ca.

“Lại đến nữa rồi!!” Hà Phi cả người lập tức không tốt rồi, cảm giác vị trí lão đại đang ngập ngừng.

Lúc này — tại một sơn cốc u thâm nào đó ở Hoang Cổ.

Một nam tử đang khoanh chân ngồi bên một suối nước trong xanh, khí tức quanh thân bắt đầu dần dần dâng trào, tựa như một thanh bảo kiếm tuyệt thế sắp sửa xuất khỏi vỏ.

Người này không ai khác, chính là Nhất Kiếm!!

Lần trước trong cuộc tranh đoạt Cửu Thiên Hoàng Hà Đại Trận, y không chỉ mất đi Ma kiếm tổ truyền, bảy đại Kiếm Nô cũng đã hy sinh trong lúc yểm hộ y rút lui.

Bất quá “tắc ông thất mã yên tri phi phúc”!

Sau khi mất đi Ma kiếm tổ truyền, y phát hiện tu luyện của mình càng thêm lưu loát, kết hợp với Thiên Kiếm Chi Thể của mình, tu vi có thể nói là “nhất nhật thiên lý”.

Đột nhiên — mặt nước suối trong xanh bắt đầu nổi lên từng đạo gợn sóng, ngay sau đó Nhất Kiếm bùng phát ra một đạo kiếm quang chói mắt.

Chỉ thấy y phục trên người y không gió tự động, kiếm ý tung hoành trong sơn cốc, tựa như muốn chém đứt tất cả trói buộc, ánh sáng rực rỡ như ánh mặt trời chiếu rọi cả sơn cốc.

“Cho ta phá!!” Nhất Kiếm sắc mặt vặn vẹo hô lớn một tiếng, linh khí thiên địa bắt đầu điên cuồng dũng mãnh chảy vào thể nội.

“Bành” một tiếng!

Kèm theo một tiếng trầm đục như có thứ gì đó bị phá vỡ vang lên, quanh thân Nhất Kiếm bùng phát ra uy áp cấp Đế mà chỉ Đại Đế mới có.

“Phụ thân, hài nhi đột phá Đại Đế rồi!!” Nhất Kiếm lập tức vui mừng đến bật khóc, nghĩ đến những gian nan trên chặng đường.

Để chấn hưng Danh Kiếm Sơn Trang, y từng đi cầu Lục Đạo Đế Quân, cũng từng bị Tần Phong lừa gạt, từng làm chó cho tiên nhân Thượng giới, lại càng từng cùng Diệp Thần và những người khác “cai bạc”… “Phụ thân, hài nhi đã làm được rồi!!” Nhất Kiếm đột nhiên ngậm lệ quỳ xuống đất kêu lên: “Người lúc sinh thời từng nói, con có Đại Đế chi tư, nay hài nhi cuối cùng cũng đột phá đến Đại Đế chi cảnh, người ở trên trời linh thiêng có thể an nghỉ rồi.” Nói xong… Nhất Kiếm điên cuồng dập đầu mấy cái, ngay sau đó ánh mắt trở nên hung ác.

Hiện tại y đã đột phá đến Đại Đế chi cảnh, đã đến lúc đi tìm Diệp Thần báo thù cho phụ thân, còn có Lục Đạo Đế Quân thấy chết không cứu, cùng với Tần Lão Lục đã cướp Ma kiếm tổ truyền của y.

“Diệp Thần!!” Ánh mắt Nhất Kiếm lóe lên hàn quang lạnh lẽo, ngay sau đó hóa thành kiếm quang bay thẳng lên trời.

Đoạn truyện chuyển cảnh — Diệp Thần đang khoanh chân tu luyện, quanh thân bao vây từng đạo phù văn.

Kể từ lần trước uống hết canh gà mà Diệp Long mang đến, y đã như uống máu gà mà nghiêm khắc yêu cầu bản thân, chỉ vì chờ đợi thời cơ đến.

“Bành” một tiếng!!

Trong cơ thể Diệp Thần truyền ra một tiếng trầm đục, thứ gì đó trong cơ thể lập tức bị phá vỡ, ngay sau đó khí tức bắt đầu điên cuồng bạo trướng.

“Đột phá rồi!?” Diệp Long ở gần đó nghe động tĩnh, cả người lập tức cảm thấy không ổn.

Y cũng chỉ dùng Tiên Nô Pháp Ấn để nói chuyện kịch bản với Tần Đạo, nào ngờ không chú ý một lát, Diệp Thần đã đột phá ngay dưới mí mắt y, không phải cố ý cướp đi hào quang “nam nhất hào” của y sao!?

“Đại Đế trung giai rồi!!” Diệp Thần thở ra một hơi trọc khí thật sâu, có thể rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa của bản thân.

Vốn dĩ y sớm đã có thể đột phá Đại Đế trung giai rồi, nhưng lại trong quá trình đột phá, bị Tần Phong tên “Lão Lục” vô sỉ kia ngạnh sinh sinh đánh gãy.

Đặc biệt là hiện tại vừa nghĩ đến Tần Phong, y liền hận không thể ăn thịt y, uống máu y, rút gân y, bóc xương y, mổ bụng y ra xem, rốt cuộc trái tim y đen đến mức nào.

“Diệp Thần, chúc mừng ngươi đột phá Đại Đế trung giai!” Diệp Long trong lòng tuy rất khó chịu, hận không thể bóp chết đối phương.

Nhưng với tư cách là một diễn viên chuyên nghiệp, có sự tu dưỡng tự thân cực cao, thấy CP của mình đột phá liền lập tức gửi lời chúc phúc, tựa như thật sự tình sâu nghĩa nặng.

Chương 956

“Phải đó, đột phá rồi!” Diệp Thần cảm thấy bản thân lại “cứng” rồi, đầy mặt hưng phấn nói: “Lần này ta nhất định phải khiến Tần Phong chết không có chỗ chôn!” “Ách…” Diệp Long trong lòng lập tức than thở, không biết ai đã cho Diệp Thần sự tự tin đó.

“Lập tức triệu tập đại quân, chuẩn bị xuất phát!” Diệp Thần cả người hưng phấn không thôi, khí thế hừng hực vung cây ngân long thương.

“Diệp Thần, ngươi đây là muốn làm gì!?” Diệp Long trong lòng đột nhiên giật mình một cái.

Nghi ngờ có phải là cho uống canh gà quá nhiều, khiến Diệp Thần bắt đầu mất trí rồi không.

“Ta không chờ được nữa rồi!” Diệp Thần ánh mắt lóe lên một tia chiến ý nói: “Thời thế tạo anh hùng là chờ thiên thời, nhưng hiện tại ta không muốn ngồi đây chờ thiên thời nữa, ta muốn anh hùng tạo thời thế, ta muốn dẫn binh công đánh Bắc Cương Yếu Tắc, phóng thích dị giới sinh vật họa loạn thiên hạ.” “Không thể!!” Diệp Long thấy Diệp Thần muốn cướp đi hào quang “nam nhất hào” của mình, vội vàng mở miệng ngăn cản: “Hiện tại còn chưa thể đi công đánh Bắc Cương Yếu Tắc, cũng không thể phóng thích dị giới sinh vật họa loạn thiên hạ.” “Vì sao!?” Diệp Thần khẽ nhíu mày, muốn nghe ý kiến của Diệp Long.

Dù sao y có thể sống đến bây giờ cũng nhờ Diệp Long, không chỉ giúp y quy hoạch tốt tương lai, còn giúp y tổ kiến trăm vạn Hắc Kỳ Quân.

Y có thể không tin tưởng bản thân, nhưng tuyệt đối không thể không tin tưởng Diệp Long!

"Bởi vì thời cơ còn chưa đến!" Diệp Long không biết từ đâu lấy ra một cây vũ phiến, ra vẻ rất ngầu nói: "Hiện tại chuyện Phương Trường khởi binh tạo phản, ngươi hẳn là đã nghe nói rồi chứ!?" "Nghe nói rồi!" Diệp Thần đầy mặt khinh bỉ nói: "Tu vi Đại Đế sơ giai mà cũng dám phản Tần, thật không biết hắn ta là đầu bị lừa đá, hay là một tên đại ngốc." "Ngươi với hắn không phải kẻ tám lạng người nửa cân sao!?" Diệp Long trong lòng than thở một tiếng, sau đó tiếp tục nói: "Tin tức mới nhất là, Long Quân không phái tâm phúc đại tướng đi bình loạn, mà lại phái một cái Lâm gia "bát can tử đả bất trứ" (chẳng liên quan gì) đi bình loạn." "Luyện Đan Lâm gia!?" Diệp Thần thần tình ngẩn ra, cũng cảm thấy có chút mơ hồ.

Bình loạn không phái tâm phúc đại tướng thì thôi đi, phái một gia tộc luyện đan là thao tác gì vậy!?

"Ngươi cũng cảm thấy có gì đó không đúng đúng không!?" Diệp Long tuần tự dẫn dụ: "Ngươi có còn nhớ lần trước Lâm Uyên đại chiến với ngươi không, ta nhớ là ta đã nói với ngươi, Lâm Uyên đó xuất thân từ Luyện Đan Lâm gia." "Ý gì!?" Diệp Thần lập tức nhíu chặt mày, ngửi thấy một tia âm mưu.

"Ngươi có còn nhớ quá khứ của Lâm Uyên không!?" Diệp Long tiếp tục tuần tự dẫn dụ: "Vốn dĩ hắn là đệ tử Thiên Tú của Vũ Lăng Thánh Địa, một đệ tử tinh anh bình thường, nhưng sau khi bị trục xuất khỏi Vũ Lăng Thánh Địa thì đột nhiên quật khởi." "Ý của ngươi là, đây là một cái cục (bẫy)!?" Diệp Thần gãi gãi cằm nói: "Long Quân bề ngoài thì để Lâm gia đi bình loạn, thực chất là đang bố cục cho Lâm Uyên!?" "Ta thấy tám chín phần là thế!" Diệp Long thấy Diệp Thần đã cắn câu, tiếp tục dụ dỗ: "Ta ban đầu cũng nghi ngờ là mình nghĩ nhiều rồi, nên đã phái người đi ra ngoài dò la, kết quả phát hiện Lâm Uyên từng một mình một kiếm lên Vũ Lăng Thánh Địa đòi công đạo, nhưng lại bất ngờ gặp Long Quân.” “Lâm Uyên gặp Long Quân!?” Mí mắt Diệp Thần lập tức giật giật, nhớ lại nỗi sợ hãi bị Tần Phong chi phối.

“Không sai, Lâm Uyên gặp Long Quân!” Diệp Long đột nhiên chuyển giọng nói: “Nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là, Lâm Uyên tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong, không những không bị Long Quân chém giết ngay tại chỗ, mà còn thoát khỏi tay Long Quân.” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Diệp Thần không thể khống chế được nữa, lớn tiếng kinh hô.

Nghĩ đến năm xưa y tu vi Đại Đế sơ giai, thoát khỏi tay Tần Phong cảnh giới Chuẩn Đế thì đó gọi là hiểm tượng hoàn sinh, Lâm Uyên cái tên Chuẩn Đế đỉnh phong này làm sao có thể thoát khỏi tay Tần Phong đã đột phá Đại Đế chi cảnh!?

“Ngươi quên rồi sao!?” Diệp Long thấy thời cơ đã chín muồi, mở miệng nhắc nhở: “Ta từng phân tích với ngươi, trong tay Lâm Uyên có một kiện đại bảo bối không tầm thường, cho nên hắn mới có thể quật khởi nhanh chóng như vậy.” “Ý của ngươi là…” Diệp Thần đột nhiên bình tĩnh lại nói: “Long Quân sở dĩ phí hết tâm tư bố cục cho Lâm Uyên, chính là vì muốn đoạt được kiện đại bảo bối trong tay Lâm Uyên!?” “Tám chín phần là thế!” Diệp Long tiếp tục nói: “Nếu không ta thực sự không nghĩ ra, Đại Tần hiện giờ binh cường mã tráng, quốc lực càng thêm hưng thịnh, vì sao lại phải phái một cái Lâm gia “chẳng liên quan gì” đi bình loạn.” “Có lý!” Diệp Thần tán đồng gật đầu, nhìn Diệp Long đầy khâm phục.

Chỉ dựa vào một số manh mối và đầu mối nhỏ, đã có thể suy đoán ra toàn bộ kế hoạch của Long Quân, có Diệp Long giúp đỡ sao lo đại sự không thành chứ!?

“Đại bảo bối mà ngay cả Long Quân cũng muốn, có thể thấy bảo vật này tuyệt đối không đơn giản!” Diệp Long bắt đầu “vẽ bánh”: “Nếu chúng ta hiện tại đi Bắc Cương Yếu Tắc, nhất định sẽ bỏ lỡ bảo vật này, khiến Long Quân thực lực càng thêm cường đại, nhưng nếu chúng ta đi Hoa Lạc Thành, không chỉ có thể phá hoại kế hoạch của Long Quân, còn có cơ hội cướp đoạt đại bảo bối của Lâm Uyên, đến lúc đó thực lực của chúng ta nhất định sẽ lên một tầng lầu nữa.” “Xuất phát!!” Diệp Thần không thèm uống nước bọt, vui vẻ nuốt trọn cái bánh vẽ… Trên Thần Phong Chu.

Tần Phong đang một mình đứng ở mũi thuyền, nhìn về hướng Lâm Tam rời đi.

Từ khi Lâm Tam và nhị đệ đi rồi, hắn liền mất đi nguồn Phản Phái Điểm, cũng không còn tâm tư đi xem ca vũ biểu diễn nữa.

“Bệ hạ đang nhớ ai vậy!?” Phong Tình ở gần đó chớp chớp đôi mắt to, suy nghĩ xem có cơ hội nào để giới thiệu bản thân hay không.

“Chắc là đang nhớ Lâm Tam đi!?” Nguyệt Hi nghĩ một lát, rồi mới nói: “Mỗi lần Bệ hạ gặp Lâm Tam đều đặc biệt hưng phấn, hận không thể mười hai canh giờ một ngày dính lấy nhau.” “Nói bậy!” Phong Tình lập tức phản bác: “Bệ hạ là một nam nhân bình thường, mỗi lần gặp Lâm Tam đều là khi dễ hắn ta, làm sao có thể vì một nam nhân mà trà không muốn uống, cơm không muốn ăn chứ!?” “Ngươi nói cũng có lý!” Nguyệt Hi lại nghĩ một lát nói: “Chúng ta sắp đến Dược Thần Cốc rồi, lẽ nào Bệ hạ đang nhớ con bò sữa bị mất cách đây không lâu!?” “Bò sữa!?” Phong Tình liếc mắt một cái: “Khó trách Bệ hạ thường nói, cái miệng nhỏ của ngươi bôi thuốc độc!” “Ta chỉ đang nói sự thật!” Nguyệt Hi tiếp tục độc mồm độc miệng: “Nữ nhân bình thường làm gì có thứ lớn như vậy, ta nghiêm trọng nghi ngờ Hữu Dung là bánh bao gian lận, thực ra nàng ấy chỉ độn thêm vài lớp bông gòn, giống như con cua vậy, nhìn có vẻ to lớn, bỏ vỏ đi thì cũng chẳng còn bao nhiêu thịt.” “Ta đã lén lút sờ qua rồi, không phải bánh bao gian lận!” Phong Tình cúi đầu nhìn mình, chua lè nói: “Cũng không biết Hữu Dung ăn gì mà lớn, thịt đều mọc vào đúng chỗ cần mọc.” “Ngực lớn thì làm sao chứ!” Nguyệt Hi cố ý ưỡn ngực một chút, biểu thị mình cũng không nhỏ.

“Ta lười tranh cãi với ngươi ở đây, có thời gian rảnh chi bằng đi cướp hào quang đi!” Phong Tình ghi nhớ trách nhiệm của tiểu nữ bộc, chuẩn bị đi khiến chủ nhân vui vẻ một chút.

“Ngươi đừng phí sức nữa!” Nguyệt Hi tiếp tục độc mồm độc miệng: “Thân hình mị ma của các ngươi tuy tốt, nhưng Bệ hạ đã ở trên người Hồng Hạnh, trải nghiệm qua cái gì gọi là khúc tuyến cứu quốc rồi, trừ phi ngươi có thể tạo ra điểm mới lạ nào đó, nếu không Bệ hạ sẽ không đối với ngươi mà nảy sinh hứng thú đâu.” “Mới lạ!?” Phong Tình nhìn Nguyệt Hi đầy ẩn ý, ánh mắt “lái xe” nói: “Nguyệt Hi muội muội, chúng ta ở đây khẩu thiệt chi tranh không có ý nghĩa, chi bằng chúng ta đi tìm Bệ hạ khẩu thiệt chi tranh thì sao!?” “Ngươi quả thật biết cách tạo ra điểm mới lạ cho Bệ hạ đó!” Nguyệt Hi nhịn không được liếc mắt một cái, quay người bước vào Thần Phong Chu.

“Nguyệt Hi muội muội, có chuyện gì từ từ bàn bạc!” Phong Tình vội vàng đuổi theo nói: “Đại sự thì ta sẽ không tranh cãi với ngươi nữa, ngươi thiện ý chỉ giáo ta cũng được mà…” “Ừm!?” Tần Phong nghe tiếng quay đầu nhìn một cái, ngay sau đó liền nhận được tin tức của Diệp Long.

“Bệ hạ!” Thiên Quân, Vạn Mã cũng đã lên thuyền, mang theo tấu chiết của Hắc Băng Đài.

Ngoài việc phát hiện tung tích của Lâm Hạo và những người khác, còn phát hiện tung tích của Nhất Kiếm, thậm chí các thế lực lớn ở Hoang Cổ đều có động tác, không ngoại lệ đều là chỉ về Hoa Lạc Thành.

Dù sao hành động của Tần Phong thực sự là quá mức phản thường, chỉ cần có chút trí tuệ là có thể cảm nhận ra có âm mưu.

Cộng thêm Phương Trường là kẻ “ăn cua” đầu tiên, dám khởi binh phản Tần trước khi Long Quân phi thăng, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng phải đến hiện trường phá hoại âm mưu và hò reo khen ngợi.

“Náo nhiệt rồi đây!” Tần Phong khép tấu chiết lại, khóe miệng nhếch lên nói: “Bất quá vẫn chưa đủ náo nhiệt, phải khuấy cho nước thật đục mới được!” “Khuấy nước cho đục!?” Thiên Quân và Vạn Mã nhìn nhau, mở miệng nhắc nhở: “Bệ hạ, hiện tại đã có rất nhiều thế lực chú ý Lâm gia, nghi ngờ ngài phái Lâm gia đi bình loạn có âm mưu gì, chúng ta khuấy nước cho đục còn có ý nghĩa sao!?” “Đương nhiên có ý nghĩa!” Tần Phong cười khẽ nói: “Trên đời này có hai loại người, một loại là đồ ngốc, một loại là người thông minh, đối phó đồ ngốc ngươi cứ nói chuyện tình cảm là được rồi, nhưng đối phó người thông minh thì ngươi phải giả trang thành đồ ngốc trước đã.” “Thuộc hạ đã hiểu!” Vạn Mã bừng tỉnh nói: “Bệ hạ lần này muốn đối phó là một người thông minh, mà muốn người thông minh cắn câu, thì nhất định phải cho hắn có cảm giác chiến thắng, cảm thấy mình đã nhìn thấu tất cả.” “Không sai!” Tần Phong quay người tiếp tục nói: “Chúng ta không chỉ phải làm đồ ngốc, còn phải tạo ra một bầu không khí căng thẳng cho đối phương, khiến hắn cảm thấy mình chính là một miếng thịt béo, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị người ta ăn thịt, ép hắn gặp chuyện phải nhanh chóng đưa ra quyết định.” “Bầu không khí căng thẳng!?” Thiên Quân, Vạn Mã nhìn nhau, biết cơ hội lập công đã đến.

Mặc dù bọn họ nói về việc “chơi bẩn” thì không bằng Tiểu Bạch, nói về đánh nhau thì không bằng Tề Tu Viễn, nói về siêu độ vật lý thì không bằng Tam Lộng đại sư, nói về kiếm tiền thì không bằng Lý Cực, nói về nhận cha nuôi thì không bằng Quang Thiên, nói về quyến rũ đàn ông thì không bằng Đông Phương tiểu thư, nói về ám sát thì không bằng Nhậm Hoàn, nói về “đổ vỏ” thì không bằng Mộc Tú, nói về làm việc bẩn thỉu thì không bằng Trần Tổ, nói về tìm vợ người ta để giúp Tần Phong giải sầu thì không bằng Diệp Long, nói về dẫn binh đánh trận thì không bằng Bạch Khởi, Vạn Lý Lãng và những người khác.

Nhưng nói về “tát nước bẩn”, tạo dư luận, tẩy trắng hình tượng, tạo bầu không khí căng thẳng… Thủy quân dưới trướng bọn họ thì là chuyên nghiệp!

“Tính thời gian, Lâm Uyên cũng sắp sửa ‘trang bức’ rồi!” Tần Phong thông qua thị giác của Thân Ngoại Hóa Thân nhìn thấy, Uyên Tổng khi Phương Trường công thành cũng không ra tay.

Dựa trên kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, Uyên Tổng nhất định sẽ ra tay cứu viện vào thời điểm mấu chốt, đến lúc đó “trang bức” sẽ gây ra một tràng kinh hô lớn.

“Muốn ‘trang bức’ trước mặt trẫm thì không có cửa đâu!” Tần Phong lập tức hạ lệnh: “Các ngươi hai người lập tức truyền ra tin tức Lâm Uyên hai lần lên Vũ Lăng Thánh Địa, nhớ kỹ, đừng nói trên người hắn có bảo bối gì, chỉ nói hắn suýt chút nữa ép Vũ Lăng Thánh Chủ quỳ xuống, tiện thể giới thiệu sự biến hóa trước sau của Lâm Uyên biết chưa!?” “Dạ!” Thiên Quân, Vạn Mã hai người ôm quyền lĩnh mệnh đi xuống, trong lòng thì thầm mặc niệm hai phút rưỡi cho Lâm Uyên.

Ngươi trêu ai không tốt, cứ phải trêu Long Quân!

Long Quân hiện tại đã thống nhất Hoang Cổ, nắm giữ cả thiên hạ, cho dù có đánh bài ngửa cũng không ai có thể đánh thắng y, huống chi y còn là một tên “Lão Lục” vô sỉ thích giấu bài.

Góc quay chuyển cảnh, trên Tần Hoài Hà.

Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong, khoác giáp Tiếu Bách Hợp xuất hiện.

Bởi vì Tửu Tiên hiện tại đang ở Hoa Lạc Thành, điên cuồng khắp nơi tìm hắn, cộng thêm Phương Trường không đi công thành, thực sự không tìm được việc gì để làm, nên định đến câu lan nghe khúc hát trước.

Chỉ là hắn đã đánh giá quá thấp nhan sắc nam trang của Tiếu Bách Hợp, vừa bước vào Tần Hoài Hà lập tức khiến các tiểu thư tỷ (gái lầu xanh) hò hét.

“Công tử, công tử, nơi này, nơi này!!” “Công tử, đến nhà thiếp đi!” “Công tử, xin dừng bước!” “……” Tần Phong lộ ra nụ cười ấm áp như gió xuân, rất hài lòng với biểu cảm của mọi người.

Bất quá khác với bản thể của hắn có thể miễn phí, giáp Tiếu Bách Hợp không ai nguyện ý miễn phí.

Bởi vậy cũng rút ra được một kết luận, nhan sắc bản thể của hắn đẹp trai hơn Tiếu Bách Hợp, bất kể đi nhà nào cũng có thể miễn phí thành công, ánh mắt của quần chúng là sáng suốt!

“Công tử!” Một tiểu thị nữ thẹn thùng tiến lên nói: “Tiểu thư hoa khôi nhà thiếp nguyện miễn phí, xin công tử lên thuyền một lát!” “Miễn phí!?” Tần Phong nhìn tiểu thị nữ không hiểu chuyện, lập tức nghiêm mặt nói: “Bản công tử là chính nhân quân tử, không thích chiếm tiện nghi của người khác, xin hỏi cổng nạp tiền của tiểu thư nhà ngươi ở đâu…” “Cổng nạp tiền!?” Trong mắt tiểu thị nữ tràn đầy hoang mang, không biết cổng nạp tiền là thứ gì.

“Công tử xin dừng bước!” Lại có một tiểu thị nữ thẹn thùng tiến lên nói: “Tiểu thư hoa khôi nhà thiếp nguyện bỏ ra 500 mai linh thạch, xin công tử lên thuyền một lát!!” “Ai!!” Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài: “Vốn dĩ tưởng rằng khoác giáp Tiếu Bách Hợp, là có thể hạ thấp nhan sắc của mình để hòa nhập vào quần chúng, nào ngờ bất kể trẫm cố gắng thế nào, cũng không thể che giấu được khí chất cao quý của bản thân.” Đúng lúc này — mấy âm thanh quen thuộc truyền đến, khiến Tần Phong quay đầu nhìn qua.

Chỉ thấy trên một chiếc hoa thuyền tinh xảo ở gần đó, Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư đang ôm tiểu thư tỷ bên trái bên phải nói cười vui vẻ.

Từ lần trước chỉ đạo Trần Tổ kiếm tiền xong, ba người bọn họ liền không quay về làm việc nữa, một mực lưu luyến quên lối về trên Tần Hoài Hà.

Mỗi ngày một nhà, vui vẻ không thôi.

“Ai, ngốc lừa nói quá đúng!” Mộc Tú ôm tiểu thư tỷ bên trái thở dài nói: “Biết rõ quán vỉa hè không sạch sẽ, nhưng vẫn nhịn không được muốn ăn, có lẽ là đói quá lâu nên ‘đói thì ăn tạp’ vậy.” “A di đà Phật!” Tam Lộng đại sư không rút tay ra được nói: “Tuy quán vỉa hè không sạch sẽ, nhưng ngươi không thể phủ nhận chúng thực sự thơm, thơm đến mức ngươi có thể tạm thời bỏ qua việc có người nhổ đờm vào trong, thậm chí là không rửa tay mà nặn nguyên liệu.” “Đại sư, nói rất đúng!!” Nhậm Hoàn ở một bên nhịn không được cảm khái, phát hiện lần này đi ra ngoài học được rất nhiều thứ.

Đều là những kiến thức không học được trên sách vở!

“Đại sư!!” Tiểu thư tỷ lập tức làm nũng, biểu thị mình không phải quán vỉa hè.

Chương 957

“A di đà Phật!” Tam Lộng đại sư nghiêm mặt nói: “Nữ thí chủ, làm người phải thành thật, đừng để ý ánh mắt của người đời, hãy làm những chuyện khiến bản thân vui vẻ.” “Đại sư!!” Ánh mắt tiểu thư tỷ lại u oán, biểu thị tối qua mình làm không vui vẻ.

“A di đà Phật!!” Tam Lộng đại sư thần tình bi thương nói: “Tuy tay không có sức trói gà, quá khứ cũng từng động trời lở đất, năm tháng vùi lấp tuổi xuân, niềm tin đã sụp đổ vào đêm qua.” “Ai u!!” Mộc Tú, Nhậm Hoàn lập tức lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, phát hiện tiêu cùng một số tiền mà chơi vui hơn ngốc lừa.

Đúng lúc này — một lão bảo (má mì) vặn vẹo eo bước tới, mang theo nụ cười chuyên nghiệp nói: “Mấy vị gia, đối với các cô nương và phục vụ của chúng ta có hài lòng không!?” “Kỹ thuật thì cố gắng nữa, giá cả thì đừng xuống nữa!” Tam Lộng đại sư dựa vào kinh nghiệm du ngoạn khắp nơi từ nhỏ, mở miệng bình phẩm xong quay đầu nhìn Nhậm Hoàn ở một bên.

Biểu thị tiếp theo, đến lượt ngươi biểu diễn rồi!

“Ách…” Nhậm Hoàn sờ sờ nhẫn trữ vật, lộ ra biểu tình khó xử.

Mặc dù y trong lúc Long Quân thu gom có giấu một cái kim khố nhỏ, nhưng số tiền tiêu xài của ba người nhiều ngày như vậy đã gần hết rồi, thực sự là không có tiền để tiếp tục trả hóa đơn.

“Lão Nhậm hết tiền rồi!?” Mộc Tú đầy mặt đau khổ nói: “Giàu sang ép người ta không được tự do, trong túi nghèo nàn không có hi vọng!!” “A di đà Phật!!” Tam Lộng đại sư vừa nghĩ đến việc phải quay về làm việc, lập tức chắp tay bi thống nói: “Khi có được thì bần tăng trân trọng tất cả, khi mất đi thì bần tăng cố gắng chấp nhận!!”

“Ách…” Nhậm Hoàn nhìn hai vị huynh đệ khó chịu như vậy, lập tức quay đầu hỏi: “Ta có thể giúp ngươi đi giết một người, có thể dùng đầu người để trừ nợ không!?” “Đầu người!?” Lão bảo và tiểu thư tỷ giật mình một cái, đầy mặt kinh hãi đứng dậy rời xa Nhậm Hoàn.

“Lão Nhậm, đừng dọa các cô nương sợ!” Mộc Tú vội vàng đứng dậy an ủi: “Bà chủ đừng sợ, chúng ta sẽ không làm hại bà đâu, hay là để tại hạ giúp bà tính một quẻ để trừ nợ chúng ta thì sao!?” “Tính quẻ trừ nợ!?” Lão bảo lập tức khó chịu nói: “Bà đây từ năm 18 tuổi đã lăn lộn trong nghề này rồi, đây là lần đầu tiên nghe nói có người tính quẻ trừ nợ đó!?” “Phàm là việc gì cũng có lần đầu tiên!” Tam Lộng đại sư vội vàng mở miệng nói: “Hơn nữa vị này không phải người bình thường, y chính là vị Quốc Công đầu tiên do Thủy Hoàng Đại Tần ta phong, cũng chính là Thần Toán số một Hoang Cổ, người khác muốn cầu cũng cầu không được đâu.” Vừa dứt lời… Chỉ thấy những người dân Tây Chu, đồng loạt nhìn về phía Mộc Tú.

“Thần Toán số một?

Lẽ nào là Mộc Tú!?” “Có hiểu lễ số không, phải gọi là Đại Tần Đệ Nhất Quốc Công!” “Nghe nói Long Quân sở dĩ phong Mộc Tú làm Quốc Công đầu tiên, chính là vì y là công thần số một của Đại Tần ta!” “Vô nghĩa, nếu không có Mộc Tú tính toán không sai sót, Long Quân làm sao có thể ở tuổi trẻ đăng lên ngôi Nhân Hoàng.” “Thật sự lợi hại như vậy sao!?” “Đương nhiên rồi, nghe nói người này thấy một chiếc lá rụng, mà biết thiên hạ sắp thu!” “Nhìn cái kết của ba tú kia, ngươi sẽ biết người này lợi hại đến mức nào!” “Thành danh từ nghìn năm trước, xuất sơn sau nghìn năm, tay cầm bát quái nhập hồng trần, giúp chủ nhân cưỡi gió lên ngôi Long Quân, lật tay thành mây, úp tay thành mưa, xem ta làm sao ‘độc tú’ một mình!” “……” Mộc Tú đang đầy mặt mộng bức lắng nghe tiếng kinh hô truyền đến từ Tây Chu, cảm giác mình bị thổi phồng lên một độ cao không thuộc về

mình.

“Thì ra là Đệ Nhất Quốc Công đại nhân!!” Lão bảo trong lòng kinh hãi, vội vàng đổi sang nụ cười nịnh nọt nói: “Ngài đã lập xuống hãn mã công lao cho Đại Tần ta, các cô nương có thể hầu hạ ngài là phúc khí tu được tám đời, ta tuyên bố hôm nay đối với Quốc Công đại nhân toàn bộ miễn phí.” “Toàn bộ miễn phí!?” Mộc Tú lập tức có tinh thần, nghiêm mặt nói: “Không sai, tại hạ chính là công thần số một của Đại Tần, là người ‘độc tú’ một mình đã giúp Long Quân thống nhất thiên hạ!” “Quốc Công đại nhân!!” Các cô nương lập tức mắt sáng như sao, nhao nhao tiến lên tranh nhau hầu hạ Mộc Tú.

“Chân Phật cũng không chống lại được dâm nữ!!” Tam Lộng đại sư nghiêm mặt nói: “Hay là để bần tăng thay ngươi gánh vác một chút đi!” “Có lý!!” Nhậm Hoàn cũng liên tục gật đầu, biểu thị cái này có thể có.

“Phi, toàn là cái thứ gì không à!” Tần Phong đầy mặt chê bai khịt mũi một tiếng.

Phát hiện bên cạnh mình không có một thứ tốt nào, ngay cả các tiểu thư tỷ ở Tần Hoài Hà cũng muốn “miễn phí”.

“Công tử!” Tiểu thị nữ lại chạy đến nói: “Tiểu thư hoa khôi nhà thiếp nói, nguyện xuất ra 1000 mai linh thạch, mời công tử lên thuyền một lát!” “1000 mai!?” Tần Phong đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lễ phép nói: “Phiền tiểu cô nương, dẫn đường phía trước!” Lúc này — Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư cảm ứng được có người nhìn mình, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tần Phong đang khoác giáp ở bờ sông.

Mặc dù lúc này Tần Phong đang khoác giáp Tiếu Bách Hợp, nhưng bọn họ lại có thể cảm ứng được giữa hai bên có một loại liên hệ nào đó, là liên hệ chủ tớ do Tiên Nô Pháp Ấn thiết lập.

“Là Bệ hạ!?” Ba người lập tức mất hết hứng thú, bị dọa cho gan mật đều vỡ tan.

Cứ như những học sinh hư trốn học trèo tường ra ngoài lên mạng, chơi game đang vui vẻ thì bị giáo viên chủ nhiệm bắt được, đã bắt đầu suy nghĩ xem bia mộ nên viết nội dung gì rồi.

Nhưng đúng lúc Tần Phong chuẩn bị lên thuyền gặp hoa khôi thì, trong đám người đột nhiên xông ra rất nhiều bóng người.

“Vì thiên hạ chúng sinh, giết Mộc Tú, tru bạo Tần!!” Chỉ thấy mọi người đều vẻ mặt phẫn nộ, rút đao chém về phía Mộc Tú… “Đậu má!” Mộc Tú không nhịn được chửi thề một tiếng, phát hiện cái quái tượng đúng là chuẩn vãi chưởng.

Hắn cùng Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư chơi ở sông Tần Hoài bao nhiêu ngày đều không sao, thế mà Tần Phong vừa đến liền xảy ra chuyện ngay tức khắc, quả đúng là cây trội giữa rừng gió ắt thổi đổ.

Vút!

Vút!

Vút!

Chỉ thấy thân pháp đối phương cực kỳ nhanh nhẹn, tựa như những con báo săn linh hoạt.

Chúng mặc một màu áo choàng đen, tay cầm trường đao sắc bén, ánh mắt lạnh lùng mà kiên quyết, dù biết Mộc Tú đã đột phá Đại Đế cũng không hề sợ hãi.

“Thích khách à!?” Tần Phong không khỏi ngẩn ra, trong lòng bắt đầu điên cuồng tấu hài.

Lần trước ở Bạch Kim Hàn sau khi bị ám sát hắn đã nói với Mộc Tú rồi, bảo y về sau bớt làm chuyện thất đức đi, thế mà y cứ không nghe, lại dẫn đến một đám kẻ thù tới ám sát.

May mà vừa rồi hắn không lên thuyền nhận người, nếu không chắc chắn lại bị Mộc Tú liên lụy rồi.

“Chuẩn Đế!” Mọi người Tây Chu lập tức kinh hô, phát hiện đây không phải thích khách bình thường.

Chỉ thấy quanh thân bọn chúng tỏa ra khí tức năng lượng cấp Chuẩn Đế, đại đao trong tay càng bùng phát ra một đạo hàn quang chói mắt, xé rách hư không phát ra tiếng đao minh chói tai.

“Không hay rồi!” Mộc Tú thấy nguy hiểm, kéo Nhậm Hoàn ra che chắn trước người.

“Chỉ bằng các ngươi, cũng dám học người ta đi ám sát à!?” Khóe miệng Nhậm Hoàn lộ ra một nụ cười khinh miệt, phất tay lấy ra Ngư Tràng Kiếm do Tần Phong luyện chế.

Trong nháy mắt đó – không khí ngưng trọng tràn ngập, ngay sau đó Nhậm Hoàn liền biến mất tại chỗ.

Chỉ thấy y nhanh chóng và chính xác xuất hiện trước mặt một tên thích khách, Ngư Tràng Kiếm trong tay lóe lên một đạo quang mang lạnh lẽo, đánh thẳng vào yếu hại đối phương.

Phụt!!

Đòn tấn công của y nhẹ nhàng nhưng chí mạng, lập tức đánh trúng yếu hại đối phương, ngọn lửa sinh mệnh tức khắc vụt tắt.

“Cái gì!?” Mọi người lập tức kinh hô, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Thích khách cấp Chuẩn Đế vậy mà bị một đòn giết chết, ngay cả cơ hội phát ra tiếng kêu thảm thiết cũng không có, rốt cuộc ai mới là thích khách đây!?

Phụt!!

Nhậm Hoàn lại hóa thành một đạo hắc ảnh lướt qua, Ngư Tràng Kiếm lại thu gặt tên thích khách thứ hai.

Chỉ thấy cổ tên thích khách thứ hai bị đâm xuyên, ngay sau đó Ngư Tràng Kiếm nổi lên một vệt hồng quang, hút cạn toàn bộ máu tươi của đối phương trong nháy mắt.

"Chặn hắn lại!" Bọn thích khách giận dữ gào thét, tổ chức lại tấn công lần nữa.

Chỉ thấy bọn chúng chia ra mấy người muốn kiềm chế Nhậm Hoàn, nhưng rất tiếc thân pháp Nhậm Hoàn linh động phi phàm, lúc như quỷ mị, lúc nhanh như tia chớp, khiến bọn thích khách căn bản không thể kiềm chế được y.

"Chỉ thế này mà cũng muốn ám sát bản thần toán à!?" Mộc Tú lập tức vênh váo lên, khinh thường liếc đối phương một cái.

Từ sau lần trước bị Nhậm Hoàn đuổi không biết bao nhiêu vạn dặm, y từ nay không bao giờ ra ngoài một mình nữa, hoặc là luôn ở bên cạnh Tần Phong, hoặc là đi cùng Nhậm Hoàn và Tam Lộng đại sư ra ngoài tìm thú vui.

"Trẫm nhớ, tên thần bói này trước kia không có đức hạnh như vậy mà!?" Tần Phong không khỏi ngẩn ra, không biết đã có chỗ nào sai sót.

Ngay lúc đó – bên cạnh Tần Phong xuất hiện hai người, đều là những lão nhân quen biết hắn.

Chính là Phương Trường trang điểm mắt khói, cùng với Đường Xuyên đã đứt một cánh tay.

Vốn dĩ Đường Xuyên muốn đưa Phương Trường đến sông Tần Hoài để tìm lại thể diện đàn ông đã mất của hắn, ai ngờ vừa đến đã gặp Mộc Tú tự bạo thân phận, ngay sau đó liền thấy Mộc Tú bị một đám thích khách ám sát.

Chương 958

“Trùng hợp vậy sao!?” Tần Phong hơi ngẩn ra, không ngờ lại đụng phải Phương Trường.

Nhưng vì hiện tại hắn đang khoác lên mình thân phận Bách Hợp Cười, nên Phương Trường cũng không nhận ra hắn, cứ thế đứng ngay bên cạnh hắn như chốn không người.

“Là hắn!” Sắc mặt Phương Trường lập tức trở nên dữ tợn, mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tam Lộng đại sư.

Hắn tuyệt đối không thể quên Giác Vân sư phụ đã chết như thế nào, cũng không thể quên Tam Lộng đại sư đã làm gì hắn, càng không thể quên Đại Quang Minh Tự bị ai hủy diệt.

“Đừng manh động...” Đường Xuyên vội vàng an ủi: “Đừng quên chúng ta đến sông Tần Hoài là để làm gì.” “Hô hô!” Phương Trường hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình nói: “Phương pháp ngươi nói thật sự có tác dụng sao!?” “Chắc chắn có tác dụng!” Đường Xuyên đắc ý nói: “Ngươi không phải thường nói Nam Phong công chúa là bạch nguyệt quang của ngươi sao?

Vậy lát nữa chúng ta tìm một cô nương trông giống Nam Phong công chúa là được.” “Hả!?” Tần Phong nghe hai người nói, lập tức đứng sững tại chỗ.

Tình huống quái quỷ gì đây!?

Lên trường học tìm gái chân dài, đến thanh lâu tìm bạch nguyệt quang!?

Là hắn không biết chơi, hay là người ta chơi quá lầy!?

“Trông giống Nam Phong!?” Phương Trường như bị kích thích, một tay bóp chặt cổ Đường Xuyên.

Nghĩ năm xưa hắn chính là ở thanh lâu Hoa Lạc Thành, gặp một nữ tử giống Nam Phong công chúa, định bụng tốt bụng cứu nàng thoát khỏi bể khổ, ai ngờ lại là Đông Phương tiểu thư biến thành.

“Ối, ngươi làm gì vậy!?” Đường Xuyên bị bóp đến trợn trắng mắt, không hiểu Phương Trường lên cơn thần kinh gì.

Hắn tốt bụng đưa Phương Trường đến sông Tần Hoài để tìm lại thể diện đàn ông đã mất, vậy mà đối phương không những bóp cổ hắn, còn coi hắn như ám khí ném đi, suýt nữa còn bị Tử Kim Bát Vu hút mất, biểu diễn một pha úp mặt xuống đất khó độ.

“Vị huynh đài này!” Tần Phong lập tức biến thành người chính nghĩa nói: “Người ta đưa ngươi đến đây tìm vui, ngươi không thích có thể rời đi, hà cớ gì động thủ với người ta, làm như bạch nguyệt quang của ngươi đã bị người ta làm rồi không bằng!” “Đúng vậy!” Mọi người Tây Chu chỉ trỏ, cảm thấy nhân phẩm Phương Trường không ra gì.

“Ngươi...” Phương Trường lại bị kích thích, sắc mặt dữ tợn run rẩy.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ kích thích Cao cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 2000 điểm phản phái!” “Không phải chứ?

Không phải chứ!” Tần Phong không hề có ý thức bị đánh, một bộ dạng vô tội như thể bị hắn đoán trúng.

“Thật hay giả vậy!?” Mọi người Tây Chu lập tức nhìn sang, nhao nhao đưa mắt thương hại.

“Vị huynh đài này, phàm sự đều phải nghĩ thoáng ra một chút!” Tần Phong lập tức biến thành đại ca ca tâm lý, mở miệng an ủi: “Thứ không nắm giữ được, ngay cả vươn tay cũng là dư thừa, thứ có thể bị người khác cướp đi, thực ra từ trước đến nay đều không thuộc về ngươi.” “Nam Phong là của ta!” Phương Trường phát ra tiếng gào thét tê tâm liệt phế, càng dùng sức bóp khiến Đường Xuyên trợn trắng mắt.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ kích thích Cao cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 2000 điểm phản phái!” “Hà tất tự lừa dối người khác!” Tần Phong tiếp tục rắc muối vào vết thương của Phương Trường nói: “Tâm nếu còn, thân cách ngàn dặm thì sá gì, tâm nếu không còn, tấc bước không rời thì cũng thế mà thôi!?” “Ta muốn giết ngươi!” Phương Trường đã hoàn toàn rơi vào điên cuồng, lập tức ném Đường Xuyên ra như ám khí.

Vút một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong tiêu sái bay người tránh né, ngay sau đó thi triển khinh công “chuồn chuồn đạp nước” đáp xuống thuyền hoa.

“Thân pháp đẹp quá!” Mọi người Tây Chu lập tức kinh hô, ánh mắt nhao nhao nhìn về phía Tần Phong.

Tuy chỉ là một chiêu “chuồn chuồn đạp nước” đơn giản, nhưng tại hiện trường cũng không thiếu cao thủ giang hồ, vừa nhìn liền nhận ra trong đó ẩn chứa chân lý võ học viên mãn vô song.

“Cái tên lão sếp hắc tâm này, ghét nhất là thấy nhân viên rảnh rỗi!” Tam Lộng đại sư trong lòng không nhịn được tấu hài, nghiêm trọng nghi ngờ Tần Phong cố ý đổ lỗi cho người khác...

“Chết đi cho ta!” Phương Trường sắc mặt dữ tợn gầm lên, lại lần nữa lao về phía Tần Phong.

Oanh long long!!

Ngay sau đó hư không kịch liệt chấn động, khí tức âm u đáng sợ càn quét thiên địa.

Chỉ thấy trong ánh mắt dữ tợn của Phương Trường, lộ ra sự hung ác và tàn bạo vô tận, dường như lực lượng bóng tối nuốt chửng vạn vật từ trong cơ thể hắn bùng nổ.

Âm u đáng sợ, khiến người ta nghẹt thở.

“Chỉ thế này thôi sao!?” Ánh mắt Tam Lộng đại sư hiện lên một tia thất vọng.

Y không biết Phương Trường có thể gây thương tổn cho y không, nhưng chắc chắn có thể giúp Long Quân đang tán gái thêm chút hứng khởi.

“Là Đại Đế Ma Tu!” Sắc mặt mọi người trong toàn trường bỗng nhiên biến đổi, vội vàng cảnh giác lùi lại phía sau.

Bọn họ làm gì có tu vi như Tam Lộng đại sư, chỉ biết giết người là sự nhân từ lớn nhất của ma tu, chỉ sợ bọn chúng sẽ luyện chế thân thể mình thành khôi lỗi, cương thi, giam giữ linh hồn khiến mình vĩnh viễn không được siêu sinh.

Thậm chí còn có kẻ vì luyện ma công mà tàn sát thiên hạ vạn vạn sinh linh.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư thấy Tần lão bản nhìn chằm chằm mình, bất đắc dĩ chắp hai tay nói: “Bần tăng chính là Đại Việt Sư, hôm nay sẽ thay trời hành đạo tiêu diệt ngươi ma đầu này!” “Đại Việt Sư!” Mọi người Tây Chu lại lần nữa kinh hô, cho biết hôm nay quả thực không đến uổng công.

Đầu tiên là thấy Mộc Tú – Đệ nhất công thần Đại Tần, ngay sau đó lại gặp yêu tăng áo đỏ trong truyền thuyết, đều là những đại công thần theo Long Quân chinh chiến thiên hạ.

“Lừa ngốc, chết đi!” Kẻ thù gặp mặt mắt đỏ bừng, Phương Trường lập tức mất đi lý trí.

Chỉ thấy năng lượng bóng tối vô tận từ trong cơ thể hắn bùng phát, ngưng tụ thành một thanh hắc đao sắc bén trong tay, thân đao lóe lên hàn quang lạnh lẽo, kèm theo tiếng xé rách hư không vù vù.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư như thể “cẩu đà chuyển thế”, bùng phát ra một đạo Phật quang chói mắt.

Ngay sau đó tiếng Phật âm trang nghiêm vang vọng hư không, một bàn tay vàng khổng lồ cũng theo đó xuất hiện, dường như muốn bao trùm cả thiên địa.

“Đại Thủ Ấn Kinh của Đại Quang Minh Tự!” Mọi người Tây Chu biết rằng đã không kịp chạy, vội vàng ngưng tụ khiên năng lượng trước người.

Oanh long long!!

Hai bên tấn công va chạm vào nhau, trên sông Tần Hoài lập tức sóng lớn cuồn cuộn.

Mặt đất ven bờ cũng theo đó nứt toác, bão năng lượng đáng sợ càn quét thiên địa, dường như kéo thế giới vào một trận hồng thủy tai nạn.

“A, cứu mạng...” Các cô nương kinh hoàng kêu thét, căn bản không thể đứng vững.

“Trấn!” Tần Phong dùng sức đạp mạnh chân xuống, một đạo kim quang nhanh chóng khuếch tán.

Chỉ thấy con thuyền hoa vốn dĩ đang chao đảo theo sóng, lập tức bình ổn dừng lại, mặc cho bên ngoài sóng to gió lớn, thuyền hoa vẫn bất động.

“Vị công tử này, lợi hại quá đi!” Các cô nương lập tức mắt sáng rực hình trái tim, không ngờ đối phương vừa đẹp trai vừa lợi hại.

“Nhanh, giết Mộc Tú!” Bọn thích khách đã bị Nhậm Hoàn giết chỉ còn lại mấy người, nhưng ánh mắt vẫn cố chấp không bỏ cuộc ám sát Mộc Tú.

Chương 959

“Cái vận phong thủy này khắc ta nha!” Mộc Tú cả người lập tức cảm thấy không ổn, không hiểu sao uống chén rượu hoa mà lại khó khăn đến vậy.

“Chỉ bằng các ngươi, cũng muốn giết người trước mặt lão phu sao!” Nhậm Hoàn liếc nhìn Tần lão bản một cái, biết cơ hội thể hiện đã đến.

Chỉ thấy y một mình đối mặt với một đám thích khách vây công mà không hề hoảng sợ, ánh mắt lạnh lùng kiên định, Ngư Tràng Kiếm sắc bén như lưỡi đao lóe lên hàn quang, sát khí trên người cũng theo đó tràn ngập.

Vút một tiếng!!

Nhậm Hoàn lao ra như gió lốc sấm sét, tựa như một con sói đơn độc trong chiến đấu, vô tình gặt hái sinh mạng nhỏ bé của bọn thích khách.

“Người này tuyệt đối cũng là Đại Đế!” Mọi người Tây Chu chấn động tâm thần, não bộ bắt đầu vận chuyển tốc độ cao.

Người có thể ở cùng với Đại Việt Công và Quốc Sư, chắc chắn là nhân vật cao tầng của Đại Tần, hẳn là sát thủ Nhậm Hoàn – một trong Hoang Cổ Tam Quái.

“Tần Thủy Hoàng, đáng sợ đến thế!” Có người không nhịn được cảm khái: “Nhìn khắp dòng sông lịch sử của Hoang Cổ, e rằng chỉ có Long Quân vạn cổ duy nhất, mới có thể thu phục toàn bộ những Đại Đế này.” Oanh long long!!

Mặt đất rung chuyển, sông núi sụp đổ.

Chỉ thấy Phương Trường và Tam Lộng đại sư trên hư không, tiếp tục cuộc chiến kinh thiên động địa, năng lượng đáng sợ lại lần nữa hóa thành phong bão càn quét thiên địa.

“Gầm!” Phương Trường tay cầm hắc đao ngửa mặt lên trời gầm giận một tiếng, tản mát ra khí tức bóng tối khiến người ta sợ hãi.

“Thế giới phồn hoa mê hoặc lòng người, không có thực lực đừng có mặt dày!” Ánh mắt Tam Lộng đại sư trong trẻo sáng ngời, tựa như một vị hoạt Phật trang nghiêm từ bi.

Chỉ thấy quanh thân y tản mát ra một luồng Phật quang thần thánh chí thiện chí mỹ, ngay sau đó Tử Kim Bát Vu trong tay phát ra một tiếng chuông va chạm chấn động tai.

“Là Thần Khí!” Mọi người Tây Chu lập tức kinh hô, có thể cảm nhận được Tử Kim Bát Vu rất nguy hiểm.

“Đi!” Tam Lộng đại sư giơ tay khẽ ném, ném Tử Kim Bát Vu ra.

Chỉ thấy miệng Tử Kim Bát Vu đối diện Phương Trường, ngay sau đó bùng phát ra một cỗ lực hút đáng sợ, tựa như một chiếc máy hút bụi khổng lồ muốn nuốt chửng cả thiên địa.

“A, Đại sư mau dừng lại!” Mọi người Tây Chu lập tức kinh kêu, căn bản không chống đỡ được lực hút đáng sợ.

“Cứu mạng a...” Các cô nương tay trói gà không chặt, lập tức bị hút vào Tử Kim Bát Vu.

Chỉ có vài cô nương ở gần Tần Phong, ôm chặt lấy đùi Tần Phong mới miễn cưỡng không bị hút đi.

“Đậu má, cái đùi này đáng lẽ phải là của ta chứ!” Mộc Tú còn chưa chửi xong, người đã bay lên bị hút đi mất.

“Phật Ma Kim Thân, hiện!” Phương Trường biết mình không thể nhượng bộ nữa, giữa lúc sinh tử nguy cơ lập tức bùng nổ.

Oanh long long!!

Chỉ thấy khí thế quanh thân Phương Trường bắt đầu tăng vọt, ma khí và Phật quang bắt đầu đan xen vào nhau.

Ngay sau đó một hư ảnh cao trăm trượng xuất hiện phía sau hắn, một bên là gương mặt ác ma âm u đáng sợ, một bên là gương mặt Phật tổ trang trọng uy nghiêm.

Ông!!

Một đạo Phật âm chấn động vang vọng thiên địa, Phật Ma Kim Thân cũng tức khắc mở mắt.

Oanh long long!!

Hư không đột nhiên bắt đầu kịch liệt chấn động, thiên địa pháp tắc cũng bắt đầu sôi trào, dường như muốn nghiền nát hoàn toàn Tử Kim Bát Vu.

“Không hay rồi!” Sắc mặt Tam Lộng đại sư bỗng nhiên biến đổi, đau lòng thu Tử Kim Bát Vu về.

“A...” Những người bị hút vào kêu thét một tiếng, bắt đầu tự do rơi xuống.

“Không hổ là Đệ nhất công thần Đại Tần của ta!” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm: “Dĩ nhiên lại dễ dàng phá được Tử Kim Bát Vu như vậy!” “Gầm!” Phương Trường lại lần nữa ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng, khí tức quanh thân càng thêm sôi trào.

“Thế nhân không thắp hương, Phật tổ giương đại thương.” Tam Lộng đại sư bất đắc dĩ thu Tử Kim Bát Vu lại, ngay sau đó liền thỉnh “Nam Vô Bồ Tát” (súng máy) ra.

“Lại là Thần Khí!” Mọi người Tây Chu trong lòng kinh hãi, mặt đầy kinh hoàng nói: “Quốc Sư, người xuất gia nên có lòng từ bi, đừng làm thương hại những người qua đường vô tội chúng tôi chứ!?” “A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư thần tình trang trọng nói: “Phản ứng xuyên thấu phát sinh khi kim loại và thể sinh mệnh gốc carbon va chạm, cùng với ứng dụng lâm sàng của siêu độ trong vật lý, đây chính là hình thức biểu hiện của lòng từ bi của bần tăng...” “Ý gì!?” Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu ý nghĩa là gì.

“Kia là...” Phương Trường nhìn thấy Nam Vô Bồ Tát (súng máy), chỉ cảm thấy não bộ đột nhiên nổ tung.

Mặc dù hắn không phải là người xuyên việt từ Địa Cầu, nhưng tiến trình tiến hóa văn minh vẫn gần giống nhau, đối với loại vũ khí nhiệt dùng để cứu tử phù thương này vẫn rất quen thuộc.

Điều này cũng khiến trong lòng hắn vô cùng hỗn loạn, đạo tâm lại bắt đầu bất ổn.

Theo lý thuyết thì trên thế giới này, đáng lẽ chỉ có hắn mới hiểu về vũ khí nhiệt, cũng chính hắn đã đề xuất khái niệm đại pháo cho Đại Việt hoàng triều, dẫn đến việc Tần Phong có linh cảm mà nghiên cứu ra pháp khí đại pháo.

Nhưng tại sao bây giờ lại xuất hiện Nam Vô Bồ Tát (súng máy)!?

Dù là Tần Phong cũng là người xuyên việt giống hắn, hay là Tần Phong suy một ra ba mà nghiên cứu ra, đều là kết quả mà hắn không thể chấp nhận được.

Trường hợp thứ nhất, lại lần nữa chứng minh hắn là một kẻ loser, ở Địa Cầu không được, ở Hoang Cổ cũng không được!

Trường hợp thứ hai, lại chứng minh hắn là một kẻ phế vật, dù có tất cả ưu thế của người xuyên việt, cũng vẫn không thể thay đổi vận mệnh.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đả kích Cao cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến đạo tâm của hắn bất ổn, đạt được 3000 điểm phản phái!” “Đạo tâm bất ổn!?” Tần Phong trong lòng không khỏi căng thẳng, sợ Phương Trường bị kích thích lại gục ngã.

“Phương Trường, mẹ kiếp nhà ngươi!” Đường Xuyên úp mặt xuống đất, sau đó chửi rủa ầm ĩ đứng dậy.

Hắn tốt bụng giúp Phương Trường tìm lại thể diện đàn ông đã mất, vậy mà đối phương không những bóp cổ hắn, còn coi hắn như ám khí ném đi, suýt nữa còn bị Tử Kim Bát Vu hút mất, biểu diễn một pha úp mặt xuống đất khó độ.

“Đậu má, tên lừa ngốc đáng chết!” Mộc Tú cũng chửi rủa ầm ĩ đứng dậy, cái lưng già suýt nữa thì ngã gãy.

“Mộc Tú!” Đường Xuyên nhìn Mộc Tú bên cạnh, quả quyết sử dụng Lam Ngân Quấn Quanh.

Hiện tại, tiêu diệt Mộc Tú đã trở thành nhận thức chung chống Tần, giết hắn không những có thể lập tức nổi danh khắp Hoang Cổ, còn có thể lay động căn cơ Đại Tần, trở thành thủ lĩnh quân phản Tần trong thiên hạ.

Soạt một tiếng!!

Từng sợi dây leo màu xanh lam phá đất mà ra, trói chặt Mộc Tú lại.

“Không hay rồi!” Mộc Tú trong lòng không khỏi hoảng hốt, không ngờ lại còn có thích khách.

Chương 960

"Giết Mộc Tú, tru bạo Tần!" Đường Xuyên mặt đầy phẫn nộ hô khẩu hiệu.

Chỉ thấy hắn không hề cho Mộc Tú thời gian phản ứng, xông lên liền đấm đá túi bụi vào y.

"Cầu ngươi, tha cho ta..." Mộc Tú kinh khủng ôm đầu, không ngừng lớn tiếng cầu xin tha thứ.

"Ta thật sự rất mạnh mà!" Đường Xuyên nghe tiếng Mộc Tú cầu xin tha thứ, cả người càng thêm hưng phấn.

Chỉ thấy hắn không có ý định dừng tay, tiếp tục điên cuồng tấn công Mộc Tú, dường như đã thấy cảnh mình giết Mộc Tú, trở thành thủ lĩnh quân phản Tần.

"Hửm!?" Nhậm Hoàn nghe thấy tiếng động liền liếc mắt nhìn một cái, nhưng lại không có ý định ra tay.

Mặc dù lực chiến đấu của Mộc Tú không ổn, nhưng dù sao y cũng đã đột phá đến Đại Đế, chỉ bằng Đường Xuyên – một Hạ cấp Thiên Tuyển Chi Tử này, căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của Mộc Tú.

"Hửm!?" Mộc Tú bị đánh nửa ngày trời, cuối cùng cũng phản ứng lại.

Y vốn nghĩ Đường Xuyên cùng đám thích khách kia là một phe, tu vi đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Đế, ai ngờ đánh nửa ngày trời, lại giống như gãi ngứa.

Nhìn kỹ lại, ôi chao, mới chỉ Sinh Tử Cảnh!!

"Giết Mộc Tú, tru bạo Tần!" Đường Xuyên vẫn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, vẫn đang lớn tiếng hô khẩu hiệu đấm đá Mộc Tú.

Rầm một tiếng!!

Mộc Tú đột nhiên bùng phát ra một luồng năng lượng ba động, lập tức chấn bay Đường Xuyên xa hơn mười mét.

“Mẹ kiếp, dám đánh bản đế!” Mộc Tú tức giận tím mặt xông lên, cưỡi lên người Đường Xuyên đánh đấm túi bụi.

“Giết Mộc Tú phải không!” Bốp một tiếng, thưởng cho một cái tát lớn!

“Tru bạo Tần phải không!” Bốp một tiếng, lại thưởng cho một cái tát lớn nữa!

“Cứu, cứu mạng...” “Cứu mạng phải không!” Bốp một tiếng, lại thưởng cho một cái tát lớn nữa!

Lúc này – Phương Trường mặt đầy vẻ đau khổ.

Kim thân phía sau hắn cũng lúc sáng lúc tối, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Không được, ta không thể gục ngã, ta còn phải đi cứu Nam Phong!” Phương Trường thần tình vô cùng dữ tợn, ánh mắt bắt đầu kiên định.

Bất kể Tần Phong là người xuyên việt, hay là yêu nghiệt vạn cổ, hiện tại đều không liên quan đến hắn nữa, hắn từ địa ngục bò ra, chỉ vì cứu lấy bạch nguyệt quang của mình.

Oanh long long!!

Chỉ thấy khí thế Phương Trường tức khắc thay đổi, như thần linh bùng phát ra uy nghiêm vô thượng, năng lượng hủy thiên diệt địa càng khiến thiên địa chấn động.

“Nhất Niệm Thông Thiên, Thần Ma Vô Cụ!” Phương Trường phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, Phật Ma Kim Thân phía sau hắn bắt đầu bạo trướng.

“Đinh đông, kiểm tra thấy Cao cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khắc phục một phần ám ảnh tâm lý, thăng cấp thành Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết!” “Thế này là thăng cấp rồi ư!?” Tần Phong vui đến mức suýt chút nữa thốt ra tiếng “nga~”, nhưng hắn nhớ rõ cấp Truyền Thuyết có thể rút thưởng.

“Cái gì!” Mọi người trong toàn trường trợn tròn mắt kinh hô.

Chỉ thấy Phật Ma Kim Thân cao trăm trượng tức khắc bạo trướng đến ngàn trượng, Tam Lộng đại sư thì nhỏ bé như con kiến, vừa vặn nằm giữa hai bàn tay của kim thân, dường như giây tiếp theo sẽ bị vỗ chết như con muỗi.

“Ta Phật từ bi, chúng sinh bình đẳng!” Tam Lộng đại sư trên mặt không chút sợ hãi, lập tức nổ súng bắn về phía Phật Ma Kim Thân.

Tách!

Tách!

Tách!

Nam Vô Bồ Tát (súng máy) phun ra từng đạo hỏa diễm màu lam, vô số linh lực hóa thành đạn bay ra như gió lốc.

“Chết đi cho ta!” Trong mắt Phương Trường hiện lên một tia điên cuồng, bỏ qua Nam Vô Bồ Tát (súng máy) mà chọn đối đầu trực diện.

Oanh long long!!

Tiếng nổ ầm ầm muốn nát tai vang lên không ngớt, từng viên đạn bắn trúng Phật Ma Kim Thân.

Ngay sau đó hóa thành từng đám mây hình nấm bốc cao tận trời, cả sông Tần Hoài cũng bắt đầu kịch liệt chấn động, từng vết nứt dữ tợn không ngừng lan ra theo dòng nước.

“Chạy mau!” Mọi người mặt đầy kinh hoàng, hận không thể mọc thêm hai cái chân.

“Ai, ai bảo trẫm tâm thiện chứ!” Tần Phong uể oải thở dài một tiếng, giơ tay búng một cái.

Bốp một tiếng!!

Chỉ thấy một khiên năng lượng màu lam từ mặt đất mọc lên, bao phủ toàn bộ mọi người trên sông Tần Hoài.

“Đa tạ công tử ân cứu mạng!” Mọi người lòng còn sợ hãi, vội vàng chắp tay bái tạ.

“Chuyện nhỏ thôi!” Tần Phong rất “chính năng lượng” nói: “Mọi người đều là tử dân của Đại Tần, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm, huống hồ còn là đối mặt với loại phản tặc không biết liêm sỉ như thế này.” “Phản tặc?

Hắn là Phương Trường!” Mọi người nhao nhao kinh hô, đoán ra thân phận của Phương Trường.

Hiện tại yêu nghiệt của Hoang Cổ rất nhiều, những người trẻ tuổi đột phá Đại Đế cũng có mấy vị, nhưng người lĩnh ngộ Phật Ma Kim Thân thì chỉ có Phương Trường phản loạn.

“Ta nghe nói Phương Trường là vì Nam Phong công chúa mà khởi binh chống Tần!” “Nam Phong công chúa ta biết, công chúa tiền triều, hiện tại bị Long Quân giam lỏng trong cung A Phòng.” “Long Quân không phải đã diệt hoàng tộc Đại Việt rồi sao, sao còn giữ lại một Nam Phong công chúa!?” “Thân phận công chúa thì có thể dễ bề xử lý thôi!” “Thực ra thân phận công chúa không quan trọng, chủ yếu là vợ người ta mới khiến Long Quân giơ cao đánh khẽ...” “Cái thằng nhóc này!” Nhậm Hoàn ném đi ánh mắt khẳng định, ý bảo thằng nhóc này hiểu rõ Long Quân đó.

Công chúa tiền triều chỉ là chiến lợi phẩm, vợ người ta mới là thứ Long Quân yêu thích nhất.

“Ách...” Tần Phong lập tức cạn lời tại chỗ.

Sở dĩ hắn ra tay cứu mọi người, tuyệt đối không phải vì hắn yêu dân như con, mà thuần túy là để mọi người cùng hắn đi khiển trách Phương Trường.

Ai ngờ bọn họ lại công khai bàn tán chuyện thị phi của hắn, một chút uy nghiêm Thủy Hoàng của hắn cũng không để vào mắt.

“Hắn chính là Tình Thánh Phương Trường!” Mấy cô nương bên cạnh Tần Phong, tất cả đều kích động nhìn về phía Phương Trường.

Chương 961

Bọn họ sớm đã nghe nói Phương Trường khởi binh tạo phản, là vì cứu lấy bạch nguyệt quang của mình, dù cho lấy trứng chọi đá cũng không tiếc, điều này cũng khiến bọn họ lại lần nữa tin vào cái gọi là tình yêu.

“Tình Thánh!?” Tần Phong tiến lên nghiêm túc nói: “Trẫm chính là Tần Thủy Hoàng của Đại Tần, tin trẫm, hay tin hắn!?” “Công tử cẩn thận lời nói!” Các cô nương bị dọa cho giật mình, vội vàng tiến lên bịt miệng Tần Phong lại.

Bọn họ đều là những nhân viên lâu năm trên sông Tần Hoài có vài năm tuổi nghề, tự nhiên may mắn từng được thấy bộ dạng của Long Quân, làm gì có nhan sắc nghịch thiên đến thế.

Đương nhiên là tin vào tình yêu rồi!

“Sự tín nhiệm giữa người với người đâu!?” Tần Phong cảm thấy vô cùng đau lòng, muốn tìm một góc nào đó khóc một trận.

Oanh long long!!

Tiếng nổ ầm ầm muốn nát tai vẫn tiếp tục, từng đám mây hình nấm không ngừng bay lên.

Chỉ thấy Phật Ma Kim Thân của Phương Trường trong những đợt tấn công dày đặc, xuất hiện từng vết nứt không ngừng lan rộng, xem chừng sắp lan khắp toàn thân.

“Đây chính là lòng từ bi của người xuất gia sao!?” Mọi người mặt đầy kinh hoàng, trong lòng cũng sớm đã chửi rủa.

Nếu không phải có khiên năng lượng do Tần Phong ngưng tụ bảo vệ, e rằng bọn họ sớm đã trở thành “món chín” trên sông Tần Hoài rồi.

"Chết đi cho ta!" Phương Trường mắt đỏ rực gầm lớn một tiếng, năng lượng đáng sợ lại lần nữa bùng phát ra.

"Không hay rồi!" Sắc mặt Tam Lộng đại sư không khỏi biến đổi.

Chỉ thấy Phật Ma Kim Thân đầy vết nứt đột nhiên bùng phát ra quang mang chói mắt, nó như thể một con muỗi trước mặt loài người, hai bàn tay khổng lồ nhanh chóng vỗ về phía y.

Không dám chần chừ chút nào, y nhanh chóng thu súng lùi lại né tránh.

Oanh long một tiếng!!

Hai bàn tay khổng lồ nặng nề vỗ vào nhau, bùng phát ra một đạo quang mang còn chói mắt hơn cả mặt trời, còn cuốn lên một cỗ phong bạo năng lượng ngập trời.

"Sao hắn đột nhiên lại mạnh như vậy!?" Tam Lộng đại sư trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, đòn tấn công vừa rồi khiến y cảm thấy sợ hãi.

Nếu không phải y vừa rồi quyết đoán, bây giờ đã sớm thành một cục thịt nát rồi, đây cũng là lần y gần cái chết nhất.

"Không hổ là Đệ nhất công thần Đại Tần của ta!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, biết Phương Trường đã trở lại rồi.

Mặc dù hiện tại Phương Trường mới khôi phục đến cấp Thiên Tuyển Chi Tử Truyền Thuyết, nhưng cũng tuyệt đối không phải Tam Lộng đại sư với hai món Thần Khí có thể đối phó được.

"Chết đi cho ta!" Phương Trường dường như hoàn toàn phát điên.

Một lòng muốn giết chết Tam Lộng đại sư, để rửa sạch nỗi sỉ nhục của mình.

“Ngươi tưởng bần tăng sợ ngươi sao!” Tam Lộng đại sư cũng đánh đến đỏ mắt, lập tức lấy ra “đạn bần dầu”.

Vừa rồi nhìn tình cảnh mọi người từng có một đoạn nghiệt duyên mà y đã nương tay, ai ngờ đối phương lại không biết điều muốn xuống tay sát thủ, thật sự tưởng rằng người xuất gia này không có tính khí sao!?

“Vị huynh đài này!” Tần Phong sợ kế hoạch xảy ra ngoài ý muốn, vội vàng tiến lên khuyên nhủ: “Người mà ngươi không buông được, người khác có lẽ đã ‘đưa vào’ rồi, ngươi dù có giết chết tất cả mọi người ở đây, cũng không thể thay đổi sự thật rằng người khác đã ‘đưa vào’ rồi đâu!” “Không hổ là Bệ Hạ!” Nhậm Hoàn không nhịn được cảm khái một tiếng, phát hiện Tần Phong rất biết an ủi người khác.

“Ngươi...” Sắc mặt Phương Trường dữ tợn đáng sợ, cơ thể cũng lại lần nữa run rẩy.

Đạo tâm vừa mới khôi phục lại dấy lên sóng lớn ngập trời, Phật Ma Kim Thân phía sau hắn cũng lại lúc sáng lúc tối, dường như đạo tâm bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ lần nữa.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ kích thích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, đạt được 1 vạn điểm phản phái!” “Cố lên!” Tần Phong trong lòng lại lần nữa căng thẳng, sợ Phương Trường không thể kiên trì nổi.

Nhưng sự lo lắng của hắn hiển nhiên là thừa thãi, cứu ra Nam Phong công chúa đã trở thành chấp niệm của Phương Trường, sẽ không để ý nàng là bạch nguyệt quang, hay là “hắc trân châu” nữa.

“Dĩ nhiên lại cố lên được!” Tam Lộng đại sư thần tình có chút bất ngờ.

Chiêu thức trăm thử trăm linh trước kia, bây giờ đối với Phương

Trường lại không có tác dụng, có thể thấy hắn đã chấp nhận hiện thực "tự mình gặt hái" rồi.

"Có thể chấp nhận hiện thực là chuyện tốt mà!" Tần Phong lại mở miệng nói: "Nhưng cái lợi hại của bạch nguyệt quang chính là, về sau dù nàng bản thân đến rồi cũng không được, ngươi chỉ có thể cô độc hồi ức thanh xuân đã mất thôi." "Phụt..." Phương Trường lập tức "phá phòng" tại chỗ.

Tức đến huyết khí dâng trào, phun ra một ngụm máu tươi.

"Lợi hại!" Tam Lộng đại sư trong mắt đầy vẻ khâm phục, càng cảm thấy Tiểu Bạch tổng kết rất đúng chỗ.

Đánh kẻ điên trước đánh miệng, tán gái trước cưa chân!

Y cùng Phương Trường đánh nửa ngày trời, đều không thể khiến đối phương thổ huyết, thế mà Tần Phong vừa lên chỉ vỏn vẹn hai câu nói, liền khiến Phương Trường tức đến thổ huyết.

"Đinh đông, chúc mừng Túc chủ kích thích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, đạt được 2 vạn điểm phản phái!" "Lại vào sổ hai vạn!" Tần Phong thấy Phương Trường không rớt cấp, nghĩ bụng sẽ lại đi kích thích hắn một chút.

Lúc này – Phương Trường không tiếp tục điên cuồng chiến đấu, ngược lại lại bình tĩnh lại một cách khó hiểu.

Hiện tại đối diện không chỉ có Tam Lộng đại sư, còn có Nhậm Hoàn ở bên cạnh "hổ đói rình mồi", với thực lực hiện tại của hắn muốn rửa sạch nỗi sỉ nhục căn bản không hiện thực.

Hơn nữa hắn cũng sợ người bên cạnh này, sẽ phá hỏng đạo tâm vừa mới khôi phục của hắn.

Vút một tiếng!!

Phương Trường đột nhiên động đậy, hóa thành tàn ảnh nhanh chóng lao xuống.

“Không hay rồi!” Mộc Tú đang ở phía dưới “thưởng” Đường Xuyên, chỉ cảm thấy sau lưng có một cỗ hàn khí ập đến.

Không dám chần chừ một chút nào, 0.1 Đại Đế lập tức toàn lực khai hỏa.

Rầm một tiếng!!

Không đợi Mộc Tú quay đầu, một đòn tấn công ập đến.

Lập tức đánh bay Mộc Tú xa mấy mét, sau đó Phương Trường tóm lấy Đường Xuyên đang bị đánh thành đầu heo, hóa thành một đạo tàn ảnh nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

“Đậu má!” Mộc Tú chửi thề một tiếng, lập tức ngã “chó ăn cứt”.

Nếu không phải Phương Trường bận chạy trốn, y lại bùng phát ra toàn bộ thực lực của 0.1 Đại Đế, nói không chừng thật sự đã bị Phương Trường đắc thủ rồi.

“Đuổi!” Tam Lộng đại sư giơ súng lên, chuẩn bị đi truy Phương Trường.

Chương 962

“Không cần đâu!” Tần Phong truyền âm ngăn cản: “Các ngươi bây giờ đi Hoa Lạc Thành hội hợp với Đông Phương tiểu thư, nghĩ rằng Phương Trường rất nhanh sẽ tiến công Hoa Lạc Thành rồi.” “Đi Hoa Lạc Thành!?” Tam Lộng đại sư mặt đầy vẻ không nỡ, muốn tiếp tục tìm vui ở sông Tần Hoài.

“Không cần vẻ mặt đó!” Tần Phong thấy nhân viên làm việc tiêu cực, bắt đầu “vẽ bánh” nói: “Lần này nếu nhiệm vụ hoàn thành, Thần Khí, mỹ nhân, linh thạch muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.” “Thật sao!?” Tam Lộng đại sư tỏ vẻ rất hưng phấn, trong lòng thì bắt đầu tấu hài.

Từ khi đi theo Tần Phong, dù không được phát lương cũng không chết đói, bánh sếp vẽ, dưa đồng nghiệp cho, cá mình tự mò căn bản ăn không hết...

Trong Hoa Lạc thành.

Một lượng lớn thủy quân tung tin tức, khiến mọi người điên cuồng bàn tán. "Không phải chứ?

Thiên Tú bị Lâm Uyên giết sao!?" "Lâm Uyên này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lại có thể giết một trong Tây Tú là Thiên Tú!?" "Để tôi phổ cập kiến thức cho các bạn, Lâm Uyên là đệ tử của Thiên Tú, từng là tinh anh đệ tử của Vũ Lăng Thánh Địa." "Từng là tinh anh đệ tử là có ý gì!?" "Nghe nói tin tức Thiên Tú cướp nữ nhân của chính đệ tử mình bại lộ, nhưng Vũ Lăng Thánh Địa lại để Lâm Uyên gánh tội thay, còn trục xuất hắn khỏi sư môn!" "Đậu má, kịch tính vậy sao, mau kể chi tiết đi!" "Không chỉ kịch tính, đơn giản là điên rồ, mấy tháng sau Lâm Uyên lại vương giả trở về!" "Hắn không chỉ giết Thiên Tú, còn suýt bức Thánh Chủ Vũ Lăng quỳ xuống tạ lỗi, lại còn đại chiến một trận với Long Quân." "Giết Thiên Tú, đòi công đạo, bức Thánh Chủ quỳ xuống, đại chiến Long Quân, khoác lác thì có cần soạn thảo trước không!?" "Đúng đó, thật sự coi chúng ta là trẻ con ba tuổi à!" "Tin tức tuyệt đối là thật, sở dĩ không lan truyền là vì Vũ Lăng Thánh Địa muốn giữ thể diện, một tay đè ép nhiệt độ xuống." "Tôi cứ tưởng là tin đồn nhảm, không ngờ lại là người thật việc thật." "Xì, cái loại lời nói dối như vậy mà ngươi cũng tin sao!?" "Đúng vậy, nếu Lâm Uyên thật sự lợi hại như vậy, Vũ Lăng Thánh Địa làm sao có thể trục xuất hắn khỏi sư môn!?" "Cái này chúng ta không biết, chỉ biết trước và sau khi Lâm Uyên thay đổi như hai người khác nhau." "………" Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Nếu những tin tức trên đều là thật, chẳng phải Lâm Uyên xuống núi đã gặp được kỳ ngộ sao?

Lúc này —— tin tức truyền vào Lâm gia, lập tức sôi trào.

Một thiếu chủ phế vật bị Vũ Lăng Thánh Địa trục xuất sư môn, đối mặt với Nội Sử Đại Tần thì bỏ rơi gia tộc mà chạy trốn, làm sao có thể giết Thiên Tú, đòi công đạo, bức Thánh Chủ quỳ xuống tạ lỗi, còn đại chiến với Long Quân!? "Tất cả im lặng!" Một giọng nói uy nghiêm vang lên, khiến mọi người nhao nhao nhìn lại.

Chỉ thấy Gia chủ Lâm gia đang dìu Lão tổ đi tới, khí tràng cường đại khiến hiện trường lập tức tĩnh lặng. "Bái kiến phụ thân, bái kiến Lão tổ!" Lâm Uyên tiến lên cúi người hành lễ, đã dần thích nghi với thân phận hiện tại. "Bái kiến Gia chủ, bái kiến Lão tổ!" Mọi người giật mình hoàn hồn, vội vàng cúi người hành lễ. "Không cần đa lễ!" Lão tổ Lâm gia phớt lờ mọi người, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu lòng người: "Tiểu Uyên, Lão tổ ta hỏi ngươi, lời đồn bên ngoài nói ngươi hai lần lên Vũ Lăng Thánh Địa, giết Thiên Tú, đòi công đạo, bức Thánh Chủ quỳ xuống tạ lỗi, còn đại chiến với Long Quân, có phải là thật không?" Lâm Uyên hơi chần chừ một lát, gật đầu nói: "Là thật!" "Cái gì!?" Ba chữ vừa thốt ra, toàn trường lập tức sôi trào.

Nhưng họ không vui vì Lâm Uyên cường đại, ngược lại từng người một tức giận nhìn Lâm Uyên, như thể có thù hận gì sâu sắc. "Lâm Uyên, ngươi còn là người không!?" Một đệ tử Lâm gia không nhịn được, mặt đầy phẫn nộ nói: "Rõ ràng có thực lực siêu cường, nhưng khi Phương Trường công thành lại không hề hay biết, mắt trừng trừng nhìn huynh đệ ruột thịt của mình chết đi!" "Lâm Uyên, ngươi không phải người!" Một người Lâm gia khác cũng không chịu nổi nữa, tiến lên giận dữ chỉ trích: "Lần trước Lý Cực dẫn người đến thu thuế ngươi chỉ lo bản thân bỏ chạy, bây giờ lại không quan tâm sống chết của huynh đệ ruột thịt, ngươi có xứng đáng với sự bồi dưỡng của Lâm gia dành cho ngươi không!?" Đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, Lâm Uyên không nói một lời.

Y đang nhanh chóng suy nghĩ, tất cả những chuyện này rốt cuộc là trùng hợp, hay là âm mưu của Tần Phong nhằm vào y. "Tất cả im miệng!" Gia chủ Lâm gia mặt đầy nghiêm túc quát một tiếng, cưỡng ép dập tắt ngọn lửa giận của mọi người. "Hô hô!" Lão tổ Lâm gia hít sâu một hơi, hoàn hồn tiếp tục hỏi: "Ngươi bây giờ là tu vi gì?" "Bẩm Lão tổ!" Lâm Uyên tiếp tục đáp: "Vừa mới đột phá Đại Đế Chi Cảnh!" "Đại Đế Chi Cảnh!?" Đệ tử Lâm gia hít vào một ngụm khí lạnh, không dám lớn tiếng chỉ trích Lâm Uyên nữa. "Con ta là Đại Đế!?" Gia chủ Lâm gia lập tức trợn tròn mắt kinh hô, chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng sấm sét.

Hắn nhớ Lâm Uyên sau khi bị Vũ Lăng Thánh Chủ trục xuất sư môn, tu vi rõ ràng chỉ có Sinh Tử Cảnh, làm sao có thể chưa đầy một năm đã đột phá tới Đại Đế Chi Cảnh!? "Đã hiểu, cuối cùng đã hiểu rồi!" Lão tổ Lâm gia đột nhiên cười khổ nói: "Long Quân sở dĩ để Lâm gia ta bình loạn, e rằng phần lớn là nhắm vào ngươi!" "Đúng vậy!" "Trong quá trình giao thủ với Long Quân, hắn đã để mắt tới một món bảo bối trên người ta." Lâm Uyên không những không giấu giếm, còn sảng khoái khai thật tất cả.

Y muốn xem Lâm gia có thái độ như thế nào.

Là chọn đối kháng với Long Quân vì bản thân y, hay là chọn giao y ra.

Lời vừa dứt, mọi người kinh hoàng. "Bảo bối gì?

Mà có thể khiến Long Quân phải phí nhiều tâm tư như vậy!?" "Mặc kệ là bảo bối gì, có ngọc trong người là có tội, mau mau dâng lên đi!" "Bây giờ Đại Tần như mặt trời ban trưa, chúng ta không đấu lại Long Quân đâu." "Tranh thủ Long Quân còn giảng đạo lý, mau dâng lên, nói không chừng còn có thể nhận được ban thưởng." "Ban thưởng? 500 linh thạch với một mặt cẩm kỳ á!?" "Tổng còn hơn bị Long Quân vung đao đồ sát, ngay cả cơ hội hối hận cũng không có đúng không!?" "..." Các đệ tử Lâm gia bàn tán xôn xao, muốn giao Lâm Uyên ra. "Các ngươi vô sỉ!" Gia chủ Lâm gia tức đến đỏ mặt nói: "Vừa rồi còn đầy miệng nhân nghĩa đạo đức chỉ trích con ta, bây giờ lại muốn hy sinh con ta để bảo toàn các ngươi, các ngươi còn xứng đáng làm người không!?" "Gia chủ, lời này không đúng rồi!" Có người lập tức ra phản bác: "Chúng ta vì gia tộc chiến tử không oán không hối, nhưng con trai ngài lại liên lụy cả gia tộc, dựa vào đâu mà bắt chúng ta phải trả giá cho sự ngu xuẩn của con trai ngài!?" "Đúng vậy!" Những người khác nhao nhao chỉ trích, yêu cầu Lâm Uyên giao ra bảo bối. "Hừ, hừ!" Lâm Uyên lạnh lùng hừ một tiếng.

Ban đầu y còn định nể mặt Uyên Tổng mà cứu tộc nhân của y, nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn không cần thiết phải cứu bọn họ, tất cả đều là một đám tiểu nhân ích kỷ. "Cái này..." Lão tổ Lâm gia lộ vẻ do dự, không còn sự tự tin như trước nữa.

Bây giờ tả hữu đều khó xử, rốt cuộc là bảo vệ Lâm Uyên, hay bảo vệ Lâm gia, khiến ông ta thật sự không thể quyết định. "Không thể giao!" Một giọng nói hùng hồn truyền đến, thu hút ánh mắt của mọi người.

Chỉ thấy Lâm Hạo dẫn theo một đám người khí thế như cầu vồng đi tới, không chỉ có Thiên Tâm Thập Thất Tử, mà còn có mấy vạn đại quân tinh nhuệ còn sót lại của Thiên Tâm Chi Thành. "Lâm Hạo!" Đệ tử Lâm gia tâm thần chấn động mạnh, bị khí thế của đối phương chấn nhiếp.

Không giống như Gia chủ Lâm gia tu luyện đan, Lâm Hạo trước đây là chư hầu trấn thủ biên cương của Đại Việt Hoàng Triều, là một mãnh nhân bước ra từ biển máu núi thây.

Lúc này —— ánh mắt Lâm Hạo rơi trên người Lâm Uyên.

Đừng nhìn bây giờ hắn đang không được tốt cho lắm, nhưng hắn lại là một nhà đầu tư thiên sứ.

Nếu không phải con gái Lâm Tâm Nhi xui xẻo này, thì bây giờ hắn đã sớm nắm trong tay hai cổ phiếu tiềm năng Lâm Tam, Tần Hạo, thành công chen chân vào tầng lớp quyết sách cao nhất của Đại Tần rồi.

Mà khi nhìn thấy Lâm Uyên, cảm giác muốn đầu tư mãnh liệt lại trỗi dậy. "Ván này ta cược!" Ánh mắt Lâm Hạo lóe lên tinh quang.

Nào có đứa trẻ nào khóc mãi, nào có kẻ cờ bạc nào thua mãi, hắn không tin, lần này vẫn sẽ thua... "Hả!?" Lâm Uyên cũng không khỏi nhìn Lâm Hạo thêm một cái.

Y vốn tưởng Lâm gia đều là một đám phế vật thiển cận, nhưng Lâm Hạo lại khác với vẻ do dự của Lão tổ Lâm gia, ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối đều vô cùng kiên định, tuyệt đối là thật lòng ủng hộ

y. "Lâm thành chủ!" Lão tổ Lâm gia cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, trái tim treo lơ lửng mấy ngày cũng buông xuống.

Mặc dù bây giờ Thiên Tâm Chi Thành đã suy tàn, nhưng lại có một lão thành chủ đã sớm đột phá Đại Đế Chi Cảnh, cùng với mấy vạn đại quân tinh nhuệ nguyên bản của Thiên Tâm Chi Thành.

Sẽ đại đại giảm nhẹ áp lực của bọn họ!

Chương 963

"Dựa vào đâu mà không thể giao ra!?" Có người không nhịn được lớn tiếng kêu lên: "Bảo bối của Lâm Uyên thì liên quan gì đến chúng ta, dựa vào đâu mà bắt chúng ta phải hy sinh tính mạng vì y!?" "Đúng vậy!" Các đệ tử Lâm gia khác nhao nhao hưởng ứng: "Chúng ta là kẻ yếu, nhưng không phải kẻ ngốc, dựa vào đâu mà bắt chúng ta phải dâng hiến tính mạng, đổi lấy vinh hoa phú quý của các ngươi!?" "Tất cả im lặng!" Gia chủ Lâm gia mặt đầy nghiêm túc quát một tiếng, muốn thể hiện uy nghiêm của Gia chủ trước mặt Lâm Hạo.

Tuy nhiên, Tần Phong đã sớm an bài Thanh Thiên, cài cắm thành viên của Hắc Băng Đài vào Lâm gia, không những không trấn áp được hiện trường, ngược lại còn xuất hiện rất nhiều kẻ cầm đầu khuấy động tình hình. "Là con trai ngài, ngài đương nhiên nói như vậy rồi!" "Chúng ta không phải kẻ ngốc, kiên quyết không làm trâu ngựa!" "Ngài đừng có lừa lão tử, lão tử mới không vì các ngươi mà liều mạng." "Hay là chúng ta đổi chỗ đi, ngài đi liều mạng, sau đó ta giả nhân giả nghĩa khóc hai tiếng, rồi tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy múa!?" "Bình thường hút máu của chúng ta còn chưa đủ, bây giờ lại còn muốn mạng của chúng ta nữa!" "..." Dưới sự dẫn dắt của một đám kẻ cầm đầu, chỉ số phẫn nộ của đệ tử Lâm gia bùng nổ. "Các ngươi..." Sắc mặt Gia chủ Lâm gia cực kỳ khó coi.

Vốn muốn thể hiện tài thao lược trước mặt Lâm Hạo, không ngờ lại châm ngòi sự phẫn nộ của mọi người, khiến danh vọng Gia chủ của mình bị giảm sút nghiêm trọng. "Đến lượt ta diễn rồi!" Lâm Hạo trong lòng thầm vui, lạnh lùng quát: "Tất cả (TMD) im lặng cho ta!" "Hả!?" Đệ tử Lâm gia lập tức run rẩy, dường như bị chấn nhiếp mà không dám lên tiếng nữa. "Bốp!" Lâm Hạo đi tới trước mặt một kẻ cầm đầu, giơ tay lên là một cái tát trời giáng. "Ngươi..." Kẻ cầm đầu tại chỗ tức giận, muốn ra tay phản kích.

Tuy nhiên, đối diện với ánh mắt sắc bén của Lâm Hạo, hắn vẫn "rộng lượng" chọn tha thứ cho hắn. "Ta nói cho ngươi biết!" Lâm Hạo dùng giọng sắc bén nói: "Loại phế vật tam không như ngươi, một không đóng góp gì cho gia tộc, hai không có thiên tư nghịch thiên, ba không có bản lĩnh gì, đối với gia tộc thì trong thời bình là con ốc vít, trong thời chiến là bia đỡ đạn, có tư cách gì mà đòi hỏi điều kiện với gia tộc!?" "Bốp!" Không cho kẻ cầm đầu cơ hội nói chuyện, Lâm Hạo lại tặng thêm một cái tát trời giáng. "Đừng trách ta nói khó nghe!" Lâm Hạo lạnh lùng quát: "Các ngươi một mặt cầu gia tộc bảo hộ, một mặt lại đập nồi của gia tộc, chưa từng nghĩ đến việc cống hiến bản thân cho gia tộc, đơn giản là một đám tiểu nhân ích kỷ!" "Chúng ta ích kỷ!?" Kẻ cầm đầu lập tức không nhịn được nữa, mặt đầy châm chọc nói: "Chúng ta cũng muốn cống hiến cho gia tộc, nhưng các người lại thu giữ công pháp lợi hại nhất của gia tộc, còn lấy đi phần lớn tài nguyên của gia tộc, bây giờ không những muốn chúng ta bán mạng, lại còn muốn chúng ta cảm kích các người, ta chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ như vậy!" "Ầm!" Lời của kẻ cầm đầu vừa dứt, người đã bay ra ngoài.

Chỉ thấy Lâm Hạo không nghĩ ra cách giải quyết vấn đề, liền một chưởng giải quyết luôn kẻ gây ra vấn đề, khiến các đệ tử Lâm gia khác sợ đến mức không dám lải nhải thêm nữa.

Lúc này —— phân thân bên ngoài của Tần Phong đang ẩn nấp không xa, bên cạnh còn có Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư ba người. "Thấy chưa!?" Tần Phong không nhịn được mở miệng nói: "Kẻ chiếm được tiện nghi thì không bao giờ khoe khoang, còn giả vờ khuyên người khác rộng lượng, sau khi sự việc bại lộ thì lập tức giết người diệt khẩu, không phải ông chủ nào cũng họ Tần đâu, các ngươi có thể đi theo ông chủ Tần là phúc khí tu được tám đời đấy!" "A, đúng, đúng, đúng!" Mộc Tú và những người khác vội vàng trái lương tâm, điên cuồng gật đầu phối hợp Tần Phong diễn trò. "Bệ hạ!" Tam Lộng Đại Sư không chịu nổi sự cắn rứt lương tâm, vội vàng chuyển chủ đề: "Ngài muốn đối phó một Phương Trường và Lâm gia thì chỉ cần phân phó một tiếng là được, hà tất phải tự mình chạy một chuyến làm gì!?" "Không tự mình đến thì không được đâu!" Tần Phong thở dài một tiếng đầy bất đắc dĩ.

Hắn nhớ có một chủng tộc đã mưu đồ vạn năm, thành công đã ở ngay trước mắt, kết quả chỉ vì từng lớp từng lớp "thuê ngoài" mà dẫn đến việc Thiên Tuyển Chi Tử cướp mất thành quả thắng lợi.

Cho nên hắn nhất định phải rút kinh nghiệm, kiên quyết không sử dụng dịch vụ "thuê ngoài".

Lúc này —— Lão tổ Lâm gia có chút xuất thần nhìn thi thể trên đất, không ngờ Lâm Hạo dám giết đệ tử Lâm gia ngay trước mặt ông ta. "Sát phạt quả đoán, mặt dày vô sỉ!" Gia chủ Lâm gia biết Lâm Hạo thích hợp làm Gia chủ hơn mình, chủ động tiến lên chắp tay nói: "Lâm thành chủ, ngài vừa rồi không cho chó con nhà ta giao ra bảo vật, có phải đã nghĩ ra đối sách đối phó Long Quân rồi không?" "Đối sách rất đơn giản, chính là đánh bại Phương Trường!" Lâm Hạo nhìn quanh một lượt, mặt đầy tự tin nói: "Long Quân sáng tạo ra Đại Tần là chuyện xưa nay chưa từng có thì đúng vậy, nhưng đồng thời cũng đã trói buộc hắn lại, nếu hắn không muốn con thuyền Đại Tần này chìm xuống, thì không thể không chơi trò chơi theo quy tắc." "Lời này của ngài có lý!" Lão tổ Lâm gia gật đầu, rồi chuyển giọng nói: "Nhưng chúng ta đều biết, Long Quân cái gì cũng muốn, duy chỉ không muốn mặt mũi (vô sỉ), nếu chúng ta tuân theo ý chỉ của Long Quân diệt Phương Trường, nhưng hắn vẫn không buông tha Lâm gia chúng ta thì phải làm sao!?" "Lời này nói..." Mộc Tú ba người vô thức nhìn về phía

Tần Phong.

Thấy sắc mặt Tần Phong không tốt, sợ hãi vội vàng trở lại vị trí cũ, trong lòng cũng mặc niệm cho Lão tổ Lâm gia hai phút rưỡi. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Lâm Hạo vẫn mặt đầy tự tin nói: "Lâm gia vừa mới bình loạn thành công, Long Quân không những không ban thưởng, lại còn tru sát công thần, sau này ai còn dám vì Đại Tần mà bán mạng?

Chuyện này cũng tất sẽ làm lung lay căn cơ của Đại Tần!" "Cái này..." Mọi người Lâm gia nghĩ nghĩ, gật đầu cảm thấy có lý. "Ầm ầm ầm!" Tiếng oanh minh chói tai đột nhiên vang lên, ngay sau đó mặt đất bắt đầu rung chuyển kịch liệt. "Không tốt, Phương Trường lại đến rồi!" Sắc mặt Lão tổ Lâm gia và những người khác đột nhiên biến đổi, có thể cảm nhận được Phương Trường còn mạnh hơn trước. "Mọi người không cần lo lắng!" Lâm Hạo vội vàng mở miệng an ủi: "Hiện tại Lâm gia không chỉ có Lão tổ vị cường giả cấp Đế này, còn có cường giả cấp Đế của Thiên Tâm Chi Thành ta, càng có Lâm Uyên vị Đại Đế tân tấn này, Phương Trường nhỏ bé không đáng lo ngại." "Đúng vậy!" Đệ tử Lâm gia lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, không ngờ gia tộc đã cường đại đến mức này. "Phương Trường có chịu nổi không!?" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, sau đó quay đầu nói: "Quốc sư, ngài bây giờ đi tìm Đông Phương tiểu thư, diễn một màn 'Hòa thượng trêu công chúa', nghĩ rằng có thể kích thích Phương Trường phát huy siêu thường." "Thật sao!?" Tam Lộng Đại Sư lập tức kích động, đã sớm có ý đồ với Đông Phương tiểu thư rồi... "Vãi chưởng, cái tên hòa thượng ngốc này..." Mộc Tú và Nhậm Hoàn tại chỗ kinh ngạc đến ngây người, vội vàng dịch sang một bên.

Từ khi Đông Phương tiểu thư nằm vùng trở về, Tam Lộng Đại Sư đã luôn lải nhải, nói rằng chỉ cần nhìn vào nhan sắc và thân hình thì cắn răng một cái cũng không phải là không thể chấp nhận được.

Tưởng hắn nói đùa, ai ngờ hắn thật sự không kén chọn! "Quả không hổ là ngươi!" Tần Phong cũng bị chấn kinh, không ngờ hắn lại hưng phấn đến vậy. "A di đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư thấy hình tượng sắp bị hủy hoại, vội vàng chắp tay nói: "Phật nói, chúng sinh bình đẳng, bần tăng luôn tuân thủ giáo huấn của Phật Tổ, không bao giờ phân biệt đối xử với người khác." "Quả không hổ là Đại sư mũi đội đậu (kiên định)!" Mộc Tú không nhịn được giơ ngón cái lên nói: "Phàm phu tục tử như chúng ta, không thể lĩnh ngộ cảnh giới của Đại sư!" "Ừ!" Nhậm Hoàn đồng tình gật đầu.

Nàng vốn tưởng Tam Lộng Đại Sư chỉ là một hòa thượng háo sắc, ai ngờ hắn lại là một kẻ cuồng nhan sắc chính hiệu.

Chỉ cần nhan sắc phù hợp với thẩm mỹ của hắn, đừng nói đàn ông, phụ nữ, ngay cả khác loài cũng không có vấn đề gì. "Ầm ầm ầm!" Mặt đất lại một lần nữa rung chuyển kịch liệt, nhà cửa trong thành bắt đầu sụp đổ liên tục.

Chỉ thấy Phương Trường vẽ mặt trang điểm khói đen (trang điểm đậm) lơ lửng giữa không trung, phía dưới là hàng triệu người tràn vào Hoa Lạc thành, tất cả đều là những người bị hắn khống chế bằng "Cẩu Đà Ma Âm". "Cứu mạng!" Bách tính trong thành mặt đầy kinh hoàng, chạy tán loạn khắp nơi. "Đừng hoảng sợ!" Lâm Hạo dẫn theo một đám người nhanh chóng xông ra.

Không chỉ có Thiên Tâm Thập Thất Tử, còn có đệ tử Lâm gia, cùng với mấy vạn đại quân còn sót lại của Thiên Tâm Chi Thành. "Cái này cũng quá nhiều rồi!?" Lâm Tâm Nhi mặt đầy kinh hãi, phóng mắt nhìn ra chỉ thấy một mảng đen kịt. "Thắng thì trở lại Thăng Long, thua thì làm nô lệ Đại Tần!" Lâm Hạo quả quyết chọn đánh cược, khẩn cấp hạ lệnh: "Những người này đều là vô tội bị Phương Trường nô dịch, ý chỉ của Long Quân là muốn chúng ta cứu bọn họ, tuyệt đối không được lấy mạng bọn họ." "Vâng!" Mọi người bất đắc dĩ gật đầu tuân lệnh.

Mặc dù đan dược của Lâm gia bọn họ có thể giúp họ khôi phục thần trí, nhưng muốn giúp mấy trăm vạn người khôi phục thần trí, nghĩ thôi cũng cảm thấy áp lực như núi Thái Sơn.

Nhưng may mà bọn họ có viện trợ bên ngoài, đối phó cũng không quá khó khăn. "Muốn cứu người!?" Phương Trường nhìn xuống đám người Lâm gia bên dưới, đế uy khủng bố lập tức bùng phát. "Phương Trường, ngươi đừng có làm càn!" Lão tổ Lâm gia dẫn đầu xông ra, bàn tay mang lửa đánh về phía Phương Trường.

Nhưng Phương Trường bây giờ đã không còn là Phương Trường ban đầu nữa, sự khôi phục đạo tâm khiến thực lực của hắn tăng vọt, Phật quang và ma khí khủng bố lập tức bùng phát từ trong cơ thể.

Phật Ma Kim Thân cao trăm trượng cũng ngưng tụ trong nháy mắt, ngay sau đó kết ấn Vạn Tự Chú đánh về phía Lão tổ Lâm gia. "Ầm ầm ầm!" Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, bão năng lượng cũng theo đó quét ngang trời đất. "Đạo tâm của hắn đã khôi phục!?" Lão tổ Lâm gia khó tin trợn tròn mắt, không thể khống chế lùi lại mấy chục mét mới dừng lại. "Tất cả hãy trở thành nô lệ của ta!" Ánh mắt Phương Trường vô cùng sắc bén, lập tức thi triển Cẩu Đà Ma Âm. "Xoẹt!" Một âm thanh chấn động trời đất vang lên, lập tức phá vỡ Cẩu Đà Ma Âm của Phương Trường.

Chương 964

Chỉ thấy Lâm Uyên hóa thành một đạo quang mang nhanh chóng bay đến, bên cạnh còn có Lão thành chủ của Thiên Tâm Chi Thành, uy áp cấp Đế của hai người cũng không chút bảo lưu mà phóng thích ra. "Lâm Uyên!?" Ánh mắt Phương Trường đầy kinh ngạc.

Không phải kinh ngạc vì Lâm Uyên còn sống, mà là y lại đột phá đến Đại Đế, khiến hắn nghiêm trọng nghi ngờ mình có phải vẫn chưa tỉnh mộng. "Phương Trường, nợ máu phải trả bằng máu!" Khóe miệng Lâm Uyên nhếch lên một nụ cười lạnh, nhanh chóng xông về phía Phương Trường. "Keng!" Chỉ thấy Lâm Uyên mạnh mẽ rút thanh lợi kiếm trong tay ra, bùng phát ra một cỗ phong mang và uy áp vô song, khi xuất kiếm như một vệt cầu vồng kinh diễm xé rách bầu trời. "Không hay rồi!" Sắc mặt Phương Trường không khỏi biến đổi, nhanh chóng hoàn hồn nhanh chóng né tránh. "Cơ hội tốt!" Lão thành chủ quả đoán nắm bắt cơ hội, xông về phía Phương Trường đang né tránh. "Tìm chết!" Sắc mặt Phương Trường trở nên dữ tợn, không né không tránh mà chọn đối kháng trực diện. "Ầm ầm ầm!" Hai bên lại va chạm mạnh mẽ vào nhau, hư không cũng rung chuyển theo. "Phụt!" Lão thành chủ phun ra một ngụm máu tươi, thân hình cũng lập tức bị đánh bay ra ngoài. "Mạnh quá!" Trên mặt Lão tổ Lâm gia hiện lên vẻ kinh hãi, không ngờ Phương Trường sau khi khôi phục đạo tâm lại mạnh đến vậy. "Kiếm khí như rồng, quét ngang Tây phương!" Lâm Uyên mạnh mẽ vung thanh lợi kiếm trong tay, bùng phát ra một tiếng kiếm minh trong trẻo.

Chỉ thấy kiếm khí ngưng tụ thành một con rồng khổng lồ, che trời lấp đất gào thét lao về phía Phương Trường. "Nhất Niệm Thông Thiên, Thần Ma Vô Cụ!" Phương Trường cảm nhận được sự lợi hại của kiếm này, quả đoán thi triển đại chiêu của mình. "Ầm ầm ầm!" Chỉ thấy Phật Ma Kim Thân cao trăm trượng lập tức bạo trướng lên ngàn trượng, hai bàn tay khổng lồ xuất hiện ở hai bên Lâm Uyên, dường như giây tiếp theo sẽ đánh chết y. "Hừ!" Lâm Uyên lạnh lùng hừ một tiếng không chút sợ hãi, phóng thích ra kiếm ý càng khủng bố hơn. "Ong!

Ong!" Kiếm khí lăng lệ xung thiên, khiến người ta tâm thần chấn động.

Kiếm mang như tuyết hoa bay lượn, theo sự biến hóa của kiếm chiêu, hình thành từng bức tranh hoa lệ mà trí mạng, ngay sau đó bão kiếm khí cũng quét ngang trời đất, muốn tiêu diệt tất cả kẻ địch cản đường. "Ầm ầm ầm!" Công kích của hai bên va chạm vào nhau, hư không bị xé rách vặn vẹo.

Năng lượng tán loạn thổi tung sóng khí ngút trời, như bão tố quét ngang trời đất, núi sông vách đá bị hủy diệt hoàn toàn, thành trì nhà cửa cũng bị cuốn đi không thương tiếc. "Leng keng, chúc mừng Túc chủ kích động hai đại Thiên Mệnh đại chiến, nhận được 400 vạn điểm phản diện!" "Đến rồi, đến rồi!" Tần Phong lập tức kích động.

Bận rộn lâu như vậy, cuối cùng cũng thấy điểm phản diện rồi.

Lúc này —— hai người trên hư không vẫn đang kịch chiến.

Chỉ thấy kiếm pháp của Lâm Uyên tinh diệu tuyệt luân, kiếm chiêu nhanh như chớp, kiếm thế hung mãnh lại chuẩn xác, mỗi một lần chém dường như đều có thể xé rách không gian, sánh ngang uy năng của trời đất.

Nơi kiếm phong đi qua, trời đất sụp đổ, núi non băng hoại, khiến người ta phải kinh hãi! "Lâm Uyên này làm sao lại trở nên mạnh như vậy!?" Diệp Thần đang ẩn nấp trong bóng tối tâm thần chấn động, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Nhớ lần trước hai người giao thủ, Lâm Uyên còn chưa đột phá Chuẩn Đế Cảnh, vậy mà gặp lại lần nữa lại đột phá đến Đại Đế.

Đơn giản là mẹ nó quá mức ly kỳ, ly kỳ đến tận nhà rồi!! "Kỳ ngộ!" Diệp Long luôn miệng nhắc nhở: "Lâm Uyên thật sự có kỳ ngộ lớn a!" "Kỳ ngộ của Lâm Uyên!" Hô hấp của Diệp Thần bắt đầu dồn dập, cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa.

Ngay cả phế vật như Lâm Uyên có được kỳ ngộ này còn có thể đạt được thành tựu như vậy, nếu hắn là Bắc Cương Chiến Thần mà có được thì chẳng phải có thể một bước lên trời sao!? "Phương Trường hình như sắp thua rồi!" Ánh mắt Diệp Long chăm chú nhìn chằm chằm hư không.

Mặc dù hắn và Uyên Tổng cùng là Đại Đế sơ giai, nhưng lại bị Uyên Tổng áp đảo hoàn toàn, thất bại chỉ là chuyện sớm muộn. "Đến lúc ta ra tay rồi!" Diệp Thần mặt đầy chính khí nói: "Bất kể là ai phản Đại Tần, ta Diệp Thần nhất định sẽ giúp một tay..." "Bệ hạ, có phải bần tăng nên xuất trận rồi không!?" Tam Lộng Đại Sư thấy Phương Trường sắp thất bại, hưng phấn khắp nơi tìm kiếm nữ diễn viên.

Tuy nhiên Đông Phương tiểu thư lúc này vẫn đang trên đường đến, Tam Lộng Đại Sư vẫn chưa thể hóa thân thành hòa thượng đầu trọc bắt đầu diễn. "Ách..." Khóe mắt Tần Phong giật giật, không biết nên nói gì. "Ầm ầm ầm!" Hư không đột nhiên rung chuyển kịch liệt, ngay sau đó bầu trời trở nên u ám. "Chuyện gì vậy!?" Toàn trường mọi người trong lòng kinh hãi.

Chỉ thấy bầu trời mây đen dày đặc, dường như bị bóng tối bao phủ, ngay sau đó một đạo kim quang cường liệt từ mặt đất xông thẳng lên trời, chói đến mức mọi người khó mà mở mắt. "Gào!" Kim quang hóa thành cự long màu vàng, phát ra tiếng rồng ngâm bay lên không.

Mỗi một vảy đều lấp lánh ánh vàng, như bộ giáp vàng đúc thành kiên cố bất khả phá hoại, còn Diệp Thần thì tay cầm Ngân Long Thương đứng trên đỉnh đầu cự long, mũi thương phun ra một đạo hỏa diễm vàng kim như muốn xuyên thủng bầu trời. "Là hắn!" Trong mắt Lâm Uyên hiện lên vẻ kinh hỉ, không ngờ Diệp Thần lại tự mình chủ động dâng đến tận cửa. "Cẩu chạy của Đại Tần, chết đi!" Diệp Thần phát ra một tiếng rồng gào kinh thiên động địa, Ngân Long Thương trong tay nhanh chóng vung vẩy. "Long Khiếu Cửu Thiên!" Chỉ thấy cự long màu vàng phát ra tiếng rồng ngâm chấn động trời đất, dưới sự chấn động của sóng âm, dường như có thể hạ thấp phòng ngự và lực kháng của kẻ địch, mang lại lợi thế cực lớn cho hắn.

Ngay sau đó cự long màu vàng lao về phía Lâm Uyên, cuốn theo một trận cuồng phong, năng lượng khủng bố tụ tập ở móng rồng, dường như muốn xé nát cả trời đất trong nháy mắt. "Nguy hiểm!" Sắc mặt Lão tổ Lâm gia và Lão thành chủ biến đổi, không ngờ Phương Trường lại còn có một kẻ giúp sức. "Không cần tới, ta có thể đánh mười người!" Đôi mắt Lâm Uyên lóe lên quang mang sắc bén, dường như có thể xuyên thấu tất cả kẻ địch cản đường y. "Ầm ầm ầm!" Chỉ thấy quanh y cũng bùng phát ra kiếm ý cường liệt, cả hư không bắt đầu rung chuyển, tia chớp xé rách màn trời đen tối, như phán quyết thần thánh trên chiến trường. "Cái gì!?" Toàn bộ đệ tử Lâm gia đều mặt đầy kinh hãi, thật sự không thể tin vào mắt mình.

Vốn dĩ Lâm Uyên đột phá Đại Đế đã đủ ly kỳ rồi, ai ngờ đánh một trận với Phương Trường lại còn chưa dùng toàn lực.

Chương 965

"Ầm ầm ầm!" Lâm Uyên ném thanh lợi kiếm trong tay lên không, ngay sau đó liền kết ấn điểm nhẹ một chiêu.

Chỉ thấy trên hư không kiếm quang lóe sáng, hóa thành vô số đạo kiếm ảnh, như cảnh tượng Vạn Kiếm Quy Tông tráng lệ hiện ra, khiến người ta phải kính sợ, khiến người ta sinh lòng e ngại. "Ong!

Ong!" Theo chỉ quyết của Lâm Uyên điểm về phía Diệp Thần, hàng vạn kiếm ảnh gào thét lao ra.

Như biển kiếm cuồn cuộn đổ xuống, tốc độ nhanh đến mức không thể nắm bắt.

Mỗi một đạo kiếm ảnh đều ẩn chứa kiếm ý sắc bén, kiếm phong sắc nhọn lóe lên quang mang mang theo ý vị hủy diệt, hư không dường như cũng bị xé toạc không thương tiếc, phát ra từng tiếng thét chói tai. "Chiêu này với Đại Hà Kiếm Quyết của trẫm, lại có cùng một diệu dụng khác!" Tần Phong ở không xa nhìn xem rất hào hứng, thậm chí còn lấy ra một quả dưa hấu nhỏ ăn. "Bần tăng rất không vui!" Tam Lộng Đại Sư trên mặt không có nụ cười, hận không thể xé xác Diệp Thần sống. "Ách..." Mộc Tú và Nhậm Hoàn vội vàng dịch sang một bên, không dám ngồi ngang hàng với "đắc đạo cao tăng" này. "Ầm ầm ầm!" Kiếm ảnh che trời lấp đất thế không thể đỡ, va chạm vào cự long màu vàng.

Năng lượng vô biên lan khắp mọi ngóc ngách của Hoa Lạc thành, mặt đất nứt toác, tường thành sụp đổ, cả tòa thành dường như muốn bị bão năng lượng nghiền nát, khiến người ta run rẩy không thôi. "Phụt!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, bị đánh đến liên tục lùi về sau.

Mặc dù hắn có vầng hào quang "Chiến Thần trở về", cũng đã đột phá đến Đại Đế trung giai, nhưng so với vầng hào quang "Tiên Vương trọng sinh", rõ ràng vẫn kém một bậc. "Mạnh, mạnh thật!" Đệ tử Tây Chu Lâm gia sợ đến lắp bắp, ánh mắt nhìn Lâm Uyên đầy kính sợ. "Haizz!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Không ngờ hắn đã sớm làm lộ tin tức của Lâm Uyên rồi, cuối cùng vẫn không ngăn được y khoe mẽ trước mặt mọi người. "Leng keng, chúc mừng Túc chủ kích động ba đại Thiên Mệnh đại chiến, nhận được 700 vạn điểm phản diện!" "700 vạn!" Tâm trạng vốn u uất của Tần Phong lập tức chuyển biến tốt đẹp, hận không thể mặc váy ngắn cổ vũ cho ba người. "Đông Phương tiểu thư sao còn chưa tới!?" Tam Lộng Đại Sư trong lòng vô cùng sốt ruột, đã không đợi được làm nam chính rồi. "Phế vật thì vẫn là phế vật, đến bao nhiêu cũng vô dụng!" Mắt Lâm Uyên lóe lên quang mang sắc bén, chủ động vung kiếm xông về phía Diệp Thần. "Không hay rồi!" Sắc mặt Diệp Thần không khỏi biến đổi, nhanh chóng giơ Ngân Long Thương lên chống đỡ. "Đinh!

Đinh!

Đinh!" Một loạt tia lửa không ngừng bắn ra, Diệp Thần cũng bị đánh cho liên tục lùi bước. "Ta đến giúp ngươi!" Phương Trường nhìn ra Diệp Thần đang giúp mình, quả quyết gia nhập chiến cuộc hai đánh một.

Chỉ thấy ba người kịch liệt giao chiến trên hư không, lúc thì ngươi ở trên, lúc thì ta ở dưới, lúc thì ta ở giữa, nhưng tổng thể vẫn là Lâm Uyên chiếm thế thượng phong, áp đảo hai người mà đánh. "Lâm Uyên này mãnh quá!" Mộc Tú không nhịn được kinh hô.

Mặc dù Phương Trường và Diệp Thần đã sớm bị Tần Phong làm cho suy yếu, nhưng vầng hào quang vẫn có thể khiến bọn họ bước vào hàng ngũ yêu nghiệt, có thể vượt cấp khiêu chiến các Đại Đế khác.

Nhưng bây giờ hai đại yêu nghiệt liên thủ, vẫn bị Lâm Uyên áp đảo mà đánh. "Thật là vô dụng, còn phải kích thích thêm một chút!" Tần Phong nhìn ba người đang chiến đấu, đột nhiên xông ra hét lớn: "Đừng đánh nữa, các ngươi đừng đánh nữa!" "Là Tiểu Bách Hợp!" Có người nhận ra Tiểu Bách Hợp, khiến mọi người nhao nhao nhìn lại. "Cút!" Phương Trường nhìn thấy Tần Phong là lửa giận bốc lên, trong lúc kịch đấu cũng không quên phun ra một chữ. "Vị huynh đài này, hà tất phải như vậy!?" Tần Phong mặt đầy bất đắc dĩ khuyên nhủ: "Chuyện của ngươi ta đã nghe rồi, 'giang hà vạn lý quy vô kỳ, nam phong chẩm tri nhĩ tương tư', người ngươi không buông bỏ được, đã có người khác buông vào rồi!" "Ngươi..." Sắc mặt Phương Trường lập tức trở nên dữ tợn, chỉ số nộ khí bắt đầu không ngừng tăng lên. "A di đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay nói: "Quả không hổ là Bệ hạ, khuyên người cũng văn vẻ đến vậy!" "Vị huynh đài này, ngươi đừng giận chứ!" Tần Phong lại một lần nữa "rộng lượng" khuyên: "Đúng như câu 'tình không biết từ đâu tới, một khi đã thâm sâu; hận không biết kết cục ra sao, một nụ cười mà tan biến', cứ để những chuyện không vui giữa chúng ta theo gió mà bay đi, sao rồi!?" "Bệ hạ đúng là Bệ hạ, chú trọng nhất là sự chân thành!" Mộc Tú không nhịn được cảm khái: "Vừa mới nói kẻ chiếm tiện nghi thì không bao giờ khoe khoang, còn giả vờ khuyên người khác rộng lượng, bây giờ thì tự mình ra trận diễn mẫu cho chúng ta xem rồi." "Ừ, chân thành!" Nhậm Hoàn đồng tình gật đầu, cảm thấy Tần Phong đúng là rất chân thành.

Ngay lúc này —— một đám người áp giải một chiếc xe tù tiến vào Hoa Lạc thành, bên trên chính là Đông Phương tiểu thư đã biến thành Nam Phong công chúa.

Bởi vì nàng biết Tần Phong chú trọng sự thành bại của từng chi tiết, cho nên trên đường đi nàng đều ngồi trên xe tù, mặc cho gió thổi mưa táp, vô cùng tiều tụy. "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Tam Lộng Đại Sư lập tức cười thành tiếng, biết rằng đã đến lúc mình lên sân khấu biểu diễn rồi...

“Đám khốn nạn đều cho ta đi chết!!” Chỉ số nộ khí của Phương Trường đã đạt đến mức tối đa, Phật Ma Chi Lực kinh khủng tức thì phun ra.

Oanh long long!!

Hư không chấn động kịch liệt, bầu trời cũng lập tức tối sầm lại.

Chỉ thấy Phật Ma Kim Thân phía sau Phương Trường bùng phát ánh sáng rực rỡ, ngay sau đó hóa thành từng đạo Kim Sắc Phật Môn Pháp Ấn, cùng với Hắc Sắc Ma Đạo Phù Văn.

“Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành Ma!” Lâm Uyên không kìm được kinh hô một tiếng, bị thiên phú của Phương Trường làm kinh ngạc.

Nếu không phải gặp phải Tần lão lục vô sỉ, mất đi sáu vị trí Đại Đế, với thiên phú của Phương Trường không quá trăm năm đã có thể phi thăng kinh diễm Thượng Giới.

“Đáng tiếc, Vô Địch Đạo Tâm đã bị phá!” Trong mắt Lâm Uyên hiện lên một tia tiếc nuối, thân kiếm trong tay lóe ra kiếm quang vô tận.

Oanh long long!!

Cả thiên địa đều bắt đầu rung chuyển, tựa như những luồng sao băng sáng chói xẹt qua bầu trời.

Chỉ thấy Lâm Uyên đột nhiên vung chém ra một kiếm, vô số đạo kiếm quang hội tụ thành một đạo kiếm ảnh khổng lồ, phát ra khí thế cường đại và năng lượng hủy diệt, phảng phất có thể xé rách không gian, hủy diệt tất cả.

“Kiếm tốt!!” Tần Phong trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được kiếm này của Uyên tổng là giới hạn tu vi Đại Đế sơ giai, tuyệt đối không phải giới hạn kiếm đạo của y, y đối với kiếm đạo lĩnh ngộ vượt xa cả mình và Lâm Tam.

Oanh long long!!

Phật Ma Kim Thân và kiếm ảnh khổng lồ, va chạm mạnh mẽ vào nhau.

Kiếm ảnh quét ngang, đại địa vỡ vụn.

Chương 966

Kiếm khí tán loạn xẹt qua không trung, phát ra âm bạo không linh mà sắc nhọn, tiếp đó hình thành một luồng năng lượng xoáy cuồng bạo, cuốn tất cả mọi thứ xung quanh vào trong mà hủy diệt.

“Phụt!!” Phương Trường lại phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói dữ dội.

Dù y đã dốc hết toàn lực, sử dụng hết nộ khí trị đầy khung, nhưng vẫn không thể đánh bại Lâm Uyên, cứ như một ngọn núi cao không thể vượt qua, chỉ có thể ngước nhìn với ánh mắt kính sợ.

“Phương Trường, ta đến giúp ngươi!” Diệp Thần cao giơ Ngân Long Thương, quát lớn một tiếng.

Chỉ thấy mũi thương tản ra khí tức hung sát, phảng phất ẩn chứa sức mạnh vô tận, tiếp đó hóa thành một con Kim Long khổng lồ rực rỡ gào thét bay ra.

Long Khiếu Cửu Thiên!!

Tiếng rồng gào chấn động màng nhĩ, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Không chỉ phát ra uy áp không thể chống cự, khiến người ta cảm thấy linh hồn run rẩy, mà nơi nó đi qua, không gian vỡ vụn, đại địa rung chuyển, phảng phất ngày tận thế đã đến sớm.

“Hừ, không biết tự lượng sức!” Lâm Uyên như một Tiên Vương cao cao tại thượng, khinh miệt liếc Diệp Thần một cái.

Dù Long Khiếu Cửu Thiên là đại chiêu mới mà Diệp Thần lĩnh ngộ ra, nhưng đối với y thì vẫn chưa đáng kể, căn bản không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho y.

“Chính là bây giờ!!” Khóe miệng Tần Phong ở phía dưới nhếch lên, lén lút sử dụng Thời Gian Tạm Dừng.

Chỉ thấy cả thế giới phảng phất bị nhấn nút tạm dừng, thời gian của tất cả mọi người đều đóng băng tại giây này, ngay cả Lâm Uyên, vị cự đầu Tiên Vương từng vang danh, cũng khó thoát khỏi sự tạm dừng của thời gian.

Duy chỉ có một mình Diệp Thần là có thể cử động, muốn làm gì thì làm.

“Chuyện gì thế này!?” Diệp Thần không khỏi ngẩn người, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng lúc này công kích của hắn đã không thể dừng lại, một chiêu Long Khiếu Cửu Thiên liền trực tiếp đánh trúng Lâm Uyên.

Oanh long long!!

Kim long khổng lồ gào thét đâm vào người Lâm Uyên, còn phóng thích ra một luồng năng lượng công kích kinh khủng.

“Phụt!!” Lâm Uyên phun ra một ngụm máu tươi, người lập tức bay ra ngoài.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ khiêu khích tam đại Thiên Mệnh đại chiến, khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại trọng thương, nhận được 3 triệu điểm phản phái!” “Lại 3 triệu!” Tần Phong trong lòng cảm thấy sướng rơn, nhưng biểu cảm lại giả vờ ngơ ngác.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì!?” Cả trường mọi người lập tức xôn xao, trên mặt đều là vẻ ngơ ngác y hệt Tần Phong.

Bọn họ vừa nghe Lâm Uyên nói một câu “không biết tự lượng sức”, kết quả giây tiếp theo y đã bay ra ngoài, tốc độ nhanh đến mức bọn họ căn bản không kịp phản ứng.

“Lâm Uyên, ngươi không sao chứ!?” Lâm gia lão tổ phản ứng đầu tiên, vội vàng tiến lên kiểm tra vết thương của Lâm Uyên.

Chỉ thấy thân thể Lâm Uyên đã vỡ vụn, máu tươi cứ thế tuôn ra như không cần tiền, sinh mệnh khí tức cũng nhanh chóng suy giảm, cứ như thể huyết điều có thể về không bất cứ lúc nào.

“Phụt!!” Lâm Uyên lại phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng.

Y không thể ngờ rằng màn “vả mặt” lại đến nhanh như vậy, thậm chí không có thời gian phản ứng đã trúng Long Khiếu Cửu Thiên của Diệp Thần.

“Lâm Uyên, trụ lại!” Lâm gia lão tổ nóng ruột như lửa đốt, lấy ra liệu thương đan cho Lâm Uyên uống.

Sau khi uống đan dược, huyết điều của Lâm Uyên ngừng chảy, thân thể vỡ vụn bắt đầu nhanh chóng lành lại, sinh mệnh khí tức cũng nhanh chóng tăng lên.

“Không đúng!!” Lâm Uyên đột nhiên bật dậy nói: “Không phải ta phản ứng quá chậm, mà là thời gian của ta đã bị tạm dừng!!” Nói xong — Lâm Uyên biến sắc, nghiêm trọng nhìn về phía Diệp Thần, xác định Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn chính là ở trên người hắn.

Cũng chỉ có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn trong truyền thuyết, mới có thể giải thích vì sao Diệp Thần lại có thể làm y bị thương, cũng khiến y dẹp bỏ thái độ khinh miệt đối với Diệp Thần.

“Thế này là trúng rồi sao!?” Trong mắt Diệp Thần hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Hắn vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận ác chiến, ai ngờ Lâm Uyên lại đứng yên cho hắn đánh, làm cho đầu óc hắn nhất thời không phản ứng kịp.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ vu oan hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 50 vạn điểm phản phái!!” “Chỉ 50 vạn!?” Tần Phong sắc mặt lộ vẻ thất vọng, hiển nhiên không hài lòng với điều này.

Đã qua lâu như vậy rồi, lại vẫn không thể nâng cấp vầng hào quang của mình lên.

“Cơ hội tốt!!” Phương Trường thấy Lâm Uyên bị thương, quả quyết chọn thừa nước đục thả câu.

“Không hay rồi!!” Lâm gia lão tổ và những người khác sắc mặt đều đại biến.

Dù bọn họ hiện tại vẫn còn hai vị Đại Đế có thể chiến đấu, nhưng rõ ràng không cùng đẳng cấp với Phương Trường và Diệp Thần.

“Phương Trường, cứu mạng!!” Ngay lúc Phương Trường chuẩn bị dốc sức một hơi, tiếng kêu cứu tuyệt vọng của một cô gái vang lên.

“Âm thanh này...” Thân thể Phương Trường không khỏi run lên, ánh mắt vội vàng nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy một đám thị vệ đang bao vây một chiếc xe tù, Nam Phong công chúa đầu tóc rối bời đang túm lấy song sắt, dùng ánh mắt đáng thương nhìn y.

“Phương Trường, ngươi cũng không muốn công chúa của ngươi xảy ra chuyện chứ!?” Tam Lộng đại sư liếc Phương Trường một cái.

Sau đó mang theo nụ cười dâm tà, từng bước đi đến trước xe tù.

“Không, ngươi đừng qua đây!” Đông Phương tiểu thư mặt đầy vẻ kinh hãi, sợ hãi rụt lại ở góc xe tù.

“Tiểu mỹ nhân, ngươi cứ kêu đi, dù ngươi có kêu rách họng cũng vô dụng!” Tam Lộng đại sư đột nhiên lại xông đến trước mặt Đông

Phương tiểu thư, một tay túm lấy vạt áo đối phương, lộ ra nụ cười điên cuồng.

“Không, không, cứu mạng!” Đông Phương tiểu thư liều mạng giằng xé vạt áo.

Không chỉ mặt đầy vẻ kinh hãi, mà trong đôi mắt đẹp còn lộ rõ sự tuyệt vọng.

Bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ đau lòng, tức giận xông lên vây đánh Tam Lộng đại sư, ôm Đông Phương tiểu thư vào lòng nhẹ nhàng an ủi.

“Tốt thật, cướp diễn!” Diệp Long đang ẩn nấp một bên không còn bình tĩnh được nữa, nghiêm trọng hoài nghi tên ngốc lư này có nghề tay trái...

“Tên ngốc lư này đúng là không biết kiềm chế chút nào!” Mộc Tú một bên trừng to mắt, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nhỏ nào.

“Ừm!” Nhậm Hoàn gật đầu, cũng mắt không rời.

“Thật mất mặt!” Tần Phong tức thì cảm thấy đau đầu vô cùng.

Chương 967

Vốn tưởng rằng trước mặt nhiều người như vậy, Tam Lộng đại sư thân là Quốc sư Đại Tần, ít nhiều cũng sẽ kiềm chế một chút, ai ngờ y lại không hề biết kiềm chế, hủy hoại hoàn toàn hình tượng Đại Tần mà hắn đã vất vả tạo dựng.

“Hòa thượng ngốc, buông Nam Phong ra!!” Phương Trường mắt đỏ ngầu gầm lên, khí tức toàn thân bắt đầu sôi trào.

Oanh long long!!

Hư không chấn động dữ dội, bầu trời điện giật sấm vang.

Chỉ thấy Pháp Tắc Chi Lực giữa thiên địa cũng nhanh chóng hội tụ về phía y, khiến Phật Ma Kim Thân phía sau y bùng nổ ra một đạo ánh sáng chói mắt, đồng thời phóng thích ra một luồng uy áp kinh khủng khiến người ta phải khiếp sợ.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ kẻ tay sai lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, nhận được 5 vạn điểm phản phái!” “Chỉ 5 vạn!?” Tần Phong lộ vẻ thất vọng, hiển nhiên không hài lòng với điều này.

“Phương Trường, ngươi còn dám phản kháng hả!?” Tam Lộng đại sư cười lớn dâm tà, dùng sức giật vạt áo trong tay.

Xoẹt một tiếng!!

Chỉ thấy ngoại y trên người Đông Phương tiểu thư bị giật xuống, lập tức lộ ra một mảng vai trắng nõn mềm mại.

“Không, không...” Đông Phương tiểu thư lập tức khóc hoa lê đái vũ, trong xe tù dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn Phương Trường.

“Đồ súc sinh, đồ súc sinh!!” Những nam đồng bào chứng kiến cảnh này lập tức nghiến răng nghiến lợi.

Hận không thể hóa thân thành dũng sĩ chính nghĩa, xông lên đại chiến với tên hòa thượng tà ác, cứu công chúa điện hạ đang bị vũ nhục.

“Ngươi...” Phương Trường sắc mặt dữ tợn đáng sợ, nắm đấm siết lại kêu răng rắc.

Nhưng lúc này y cũng không dám có hành vi quá khích nào, sợ chọc giận Tam Lộng đại sư, khiến bạch nguyệt quang trong lòng mình phải chịu nhục trước mặt mọi người.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ kẻ tay sai lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, nhận được 5 vạn điểm phản phái!” “Ai, lại 5 vạn!” Tần Phong đau lòng thở dài một tiếng.

Cứ như thể tác giả chó bị thông báo chức năng chèn quảng cáo bị hủy bỏ vậy.

“Phương Trường!” Tam Lộng đại sư vẫn mặt mày dâm tà cười nói: “Nếu ngươi không muốn tiểu công chúa của ngươi bị bần tăng lột sạch trước mặt mọi người, thì mau chóng đầu hàng bần tăng, quỳ xuống học chó sủa đi.” “Ngươi...” Phương Trường tức đến toàn thân run rẩy, lửa giận trong lòng không ngừng dâng lên.

“Phương Trường, chúng ta ủng hộ ngươi!” Mộc Tú nhảy ra, nói với vẻ chính nghĩa: “Ngươi tuyệt đối đừng cúi đầu trước thế lực tà ác, chúng ta tin rằng tên hòa thượng ngốc này không dám lột, y tuyệt đối không dám lột.” “Thần côn nói đúng!” Nhậm Hoàn cũng không chê chuyện lớn, nói: “Ta cược một viên Linh Thạch, tên hòa thượng ngốc không dám lột!” “Á chà!!” Tần Phong tại chỗ ngẩn ngơ, không phân biệt được bọn họ là phe nào.

“Phì, đồ súc sinh!” Lâm Uyên đầy vẻ ghét bỏ phì một tiếng.

Là một Tiên Vương cự đầu từng vang danh ở Thượng Giới, tuy y hiện tại và Phương Trường là quan hệ tử thù, nhưng y lại khinh thường thủ đoạn hèn hạ của những kẻ này.

Không xa đó — Lâm Tâm Nhi thấy Lâm Uyên bị thương, bắt đầu suy nghĩ gì đó.

Nàng cũng từng nghe về sự thay đổi trước sau của Lâm Uyên, đoán rằng sở dĩ y có thể đột phá Đại Đế, hoàn toàn là nhờ vào món bảo vật đại cơ duyên mà y có được.

“Phụ thân!” Lâm Tâm Nhi nóng lòng đến trước mặt Lâm Hạo, ra dấu mạt cổ đầy độc ác.

Thay vì làm một nhà đầu tư thiên thần, tương lai lại phải làm chó cho người khác, tại sao không nhân cơ hội cướp đoạt bảo vật để tự mình làm chủ chứ!?

“Ngươi dám!!” Lâm Hạo thấy vậy lập tức nổi giận, hận không thể đánh chết đứa con gái này.

Phá hoại hai lần đầu tư trước của hắn vẫn chưa đủ, lại còn dám muốn phá hoại lần đầu tư thiên thần thứ ba.

“Con gái cũng là vì cha tốt!” Lâm Tâm Nhi sợ hãi rụt cổ lại, lại nghĩ đến cây gậy lớn của cha mình.

Nhưng loại hạt giống này một khi đã gieo xuống, sẽ bén rễ nảy mầm trong lòng, đến cuối cùng cũng không thể kiềm chế được nữa.

“Thành chủ, ta thấy chủ ý của tiểu thư rất hay!” Tiểu Mã tiên phong mở miệng nói: “Chúng ta hiện tại đã biết vấn đề nằm ở đâu rồi, chỉ cần giúp Long Quân giải quyết vấn đề, thêm vào Nam ca ở bên cạnh trợ giúp, chúng ta nhất định có thể chấn hưng Thiên Tâm Chi Thành.” “Đúng vậy!” Tiểu Vũ cũng đầy vẻ hưng phấn nói: “Thay vì đi theo Lâm gia, chi bằng đi theo Nam ca, dù sao cũng biết rõ gốc gác, có bảo đảm hơn mà!" "Ta đây rốt cuộc đã tạo nghiệt gì vậy!?" Lâm Hạo cảm thấy đau đầu vô cùng.

Hắn không hiểu tại sao ông trời lại ban cho hắn một bộ não tinh minh, nhưng lại sắp xếp cho hắn một đám đồng đội heo.

"Thành chủ yên tâm!" Tiểu Trừ lập tức nhảy ra bày tỏ lòng trung thành nói: "Ta tuyệt đối sẽ không phản bội ngài, Long Quân trước mặt ta chỉ là cái rắm, Đại Tần ta chỉ nhận Nam ca!" "Không gánh nổi, căn bản không gánh nổi!" Trong lòng Lâm Hạo dâng lên một cảm giác bất lực, đặc biệt muốn chiêu mộ một số đồng đội đáng tin cậy.

Lúc này — Ngay khi Tam Lộng đại sư đang bức bách Phương Trường đầu hàng, trong bụi cỏ không xa vẫn còn một người.

Người này chính là Nhất Kiếm, kẻ đang truy đuổi Diệp Thần, muốn báo thù cho cha!

"Diệp Thần, ta cuối cùng cũng tìm thấy ngươi!" Nhất Kiếm nhìn chằm chằm Diệp Thần, không vội vàng đi ra báo thù cho cha.

Bởi vì chỉ cần là người có chút trí tuệ, đều có thể đoán ra Tần Phong đang nhằm vào Lâm gia, thêm vào sự xuất hiện của Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư và những người khác, dường như trong vô hình càng chứng thực điểm này.

Nhưng một kẻ tiện nhân vô sỉ có thể mưu đoạt thiên hạ, sao lại quan tâm đến danh tiếng của mình, lại làm sao để nhiều người nhìn thấu suy nghĩ của mình chứ!?

Vì vậy, trực giác mách bảo y, đây là một cục trong cục!

"Cách hai dặm đường, ta cũng có thể cảm ứng được cái khí tiện nhân của Tần Phong!" Ánh mắt Nhất Kiếm chậm rãi quét qua hiện trường, lẩm bẩm: "Hắn bây giờ nhất định đang ẩn nấp ở đâu đó gần đây, lẽ nào hắn muốn đợi hai bên đánh nhau tàn tạ rồi nhảy ra ngư ông đắc lợi!?” “Phương Trường, sự kiên nhẫn của Phật gia là có hạn!” Tam Lộng đại sư thấy Phương Trường mãi không chịu đầu hàng, lập tức vui vẻ dâm tà cười nói: “Tiểu công chúa, nếu nam nhân của ngươi không muốn thương xót ngươi, vậy đừng trách Phật gia ta không biết thương hoa tiếc ngọc.” “Không, ngươi mau tránh ra!!” Đông Phương tiểu thư nhìn Tam Lộng đại sư bên ngoài xe tù, mặt đầy kinh hãi vừa khóc vừa kêu lớn.

Một bộ dáng đáng thương khiến người ta thấy mà thương, khiến các bậc chính nhân quân tử đều nghiến răng nghiến lợi.

“Tiểu công chúa, ngươi không thoát được đâu!!” Tam Lộng đại sư lúc này nhập vai đã rất sâu, lộ ra nụ cười điên cuồng dâm tà, tiếp đó cứ như mèo vờn chuột, lúc thì chạy sang bên trái xe tù, lúc thì chạy sang bên phải xe tù, còn không ngừng vươn ma trảo về phía Đông Phương tiểu thư trong xe tù.

Xoẹt một tiếng!!

Chỉ thấy Tam Lộng đại sư lại túm được vạt váy của Đông Phương tiểu thư, tiếp đó không chút do dự dùng sức xé toạc xuống, lập tức lộ ra tấm lưng trắng nõn mịn màng cần được xông hỏa quan.

“Két két két két...” Tam Lộng đại sư không nhịn được phát ra tiếng cười đặc trưng của phản diện, đặt y phục vừa xé xuống trước mũi, say mê ngửi.

“Hảo hán!!” Diệp Long không kìm được cảm thán: “Cái diễn xuất này, ta là một tên biến thái xem còn thấy biến thái...” “Á!!” Đông Phương tiểu thư vội vàng ngồi xổm xuống, hai tay ôm ngực phát ra tiếng thét chói tai.

“Thơm quá!” Tam Lộng đại sư say mê ngửi y phục trong tay, quay đầu ném cho Phương Trường một ánh mắt khiêu khích.

“Đồ súc sinh, đồ súc sinh!!” Các sinh vật giống đực của Tây Chu đều phẫn nộ, hận không thể xông lên diệt tên ngốc lư này.

“Quả thật là súc sinh!!” Mộc Tú tán đồng gật đầu, vẫn không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

“Ngươi thắng rồi!” Nhậm Hoàn bày tỏ mình nguyện đánh cược chịu thua, lấy ra một viên Linh Thạch ném cho Phương Trường.

“Hả!?” Mộc Tú ngơ ngác nhìn Nhậm Hoàn, phát hiện Nhậm Hoàn cũng chẳng phải người đàng hoàng gì.

Ở Tần Hoài Hà rõ ràng nói mình không có tiền, bây giờ lại còn lấy ra một viên Linh Thạch, lừa gạt tình cảm của hắn và Tam Lộng đại sư.

Chương 968

Bùm một tiếng!!

Viên Linh Thạch còn chưa chạm vào Phương Trường, đã bị năng lượng quanh thân y nghiền nát.

Nó cũng giống như ném một đốm lửa vào thùng xăng đầy, lập tức đốt cháy cả thùng xăng, cũng châm ngòi nộ khí trị đã tích tụ đầy của Phương Trường.

“Gào, ta muốn giết chết ngươi, tên hòa thượng ngốc này!!” Phương Trường mắt đỏ ngầu gầm lên, tựa như đã mất hết lý trí.

Oanh long long!!

Chỉ thấy hư không lập tức chấn động dữ dội, đại địa cũng nứt ra những khe nứt dữ tợn, dung nham nóng chảy phun ra từ khe nứt, phảng phất ngày tận thế đã đến sớm.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ kẻ tay sai làm nhục Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, nhận được 5 vạn điểm phản phái!” “Trời ạ, bọn chúng không thể đổi một kiểu cười khác sao!?” Tần Phong không có chút vui sướng nào khi nhận được điểm phản phái, trái lại còn cảm thấy đau đầu khó hiểu.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm lão thư trùng của hắn, mỗi khi phản diện phát ra kiểu cười này, tức là vầng hào quang của Thiên Tuyển Chi Tử đã mở ra, tiếp theo sẽ đến tiết mục phản diện tặng trang bị, tặng kinh nghiệm.

Tuy Tam Lộng đại sư thắng thua không ảnh hưởng kịch bản của hắn.

Nhưng không hiểu sao, từ khi chiến đấu bắt đầu, hắn đã cảm thấy có gì đó không đúng, cứ như có chi tiết nào đó đã bị bỏ qua.

“Chờ đã!!” Ánh mắt Tần Phong không khỏi ngưng lại, phát hiện Đường gì đó đã biến mất.

Hắn nhớ rõ ràng ở Tần Hoài Hà, Phương Trường đã đánh bay Mộc Tú cứu đi Đường Xuyên.

Nhưng bây giờ Phương Trường đã công thành, tại sao không thấy Đường Xuyên!?

Quần lót mặc ngoài quần, ắt có nguyên do!

“Là muốn đánh lén?

Hay muốn trộm nhà!?” Tần Phong không khỏi lẩm bẩm.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm lão thư trùng của hắn, Thiên Tuyển Chi Tử là một loại sinh vật rất vô liêm sỉ, bọn họ thích nhất làm những chuyện thất đức như đánh lén và trộm nhà.

Nhưng vừa nghĩ đến đối phương họ Đường, lòng hắn lập tức yên tâm.

Hiện tại đại bản doanh kinh đô của hắn có Thành Xuân, Mộc Thâm hai người thống lĩnh trăm vạn đại quân, Hoa Lạc Thành ở Tây Chu cũng bị Hắc Băng Đài của Thanh Thiên kiểm soát nghiêm ngặt, căn bản không cần lo lắng Đường Xuyên có thể gây ra sóng gió gì lớn.

Oanh long long!!

Phương Trường mang theo lửa giận ngút trời, xông về phía Tam Lộng đại sư.

“Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn giết bần tăng!?” Tam Lộng đại sư không hề có ý định kiềm chế, trái lại còn tiếp tục cười dâm tà nói: “Phương Trường, ngươi cũng không muốn người khác tiếp tục nhìn ngọc thể của tiểu công chúa chứ!?” “Phương Trường!!” Đông

Phương tiểu thư cũng kịp thời tiếp sức.

Chỉ thấy nàng mắt lệ nhòa ngước đầu lên, bộ dạng đáng thương khiến người ta đau lòng.

“Nam Phong!!” Trái tim Phương Trường lập tức bị nắm chặt, người y cũng không thể không vội vàng dừng lại.

Dù y hiện tại có Diệp Thần trợ giúp, chiếm thế thượng phong tuyệt đối, nhưng bạch nguyệt quang trong lòng lại nắm chặt lấy y, một cảm giác bất lực lập tức lan tràn khắp toàn thân.

“Hắn sẽ không tuột cấp chứ!?” Tần Phong thấy Phương Trường muốn bỏ cuộc, vội vàng tiến lên kích thích nói: “Vị huynh đài này, ta vốn tưởng rằng người có thể khiến Long Quân dưới lưỡi đao lưu tình, khiến ngươi ‘trùng quan nhất nộ vi hồng nhan’ bạch nguyệt quang, nhất định là một tuyệt thế mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, không ngờ nàng ta dáng người bình thường vô kỳ, nhan sắc cũng chẳng tính là tuyệt sắc, lẽ nào là công phu miệng lưỡi lợi hại hơn!?” “Ngươi...” Phương Trường thần sắc không khỏi cứng đờ, nghi ngờ Tiểu Bách Hợp đang ám chỉ mình.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ làm nhục Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, nhận được 10 vạn điểm phản phái!” “Lại thu về 10 vạn!” Tần Phong nhìn biểu cảm của Phương Trường, tâm tình lập tức vui vẻ hẳn lên.

Cứ như thể tác giả chó khóc lóc tố cáo chức năng chèn quảng cáo bị hủy bỏ, kết quả lại dẫn đến một đám độc giả lão gia hò reo cổ vũ ở khu bình luận vậy.

Chủ yếu là một lẽ bi hoan của con người không hề tương thông, đều thích xây dựng niềm vui trên nỗi đau của người khác.

“Ta muốn giết ngươi!!” Phương Trường hoàn hồn lại, bùng phát ra một luồng sát khí.

“Vị huynh đài này, sao ngươi cứ luôn la hét đánh giết thế!?” Tần Phong mặt đầy vẻ vô tội nói: “Thôi được, tính là ta sợ ngươi rồi, bạch nguyệt quang của ngươi là đẹp nhất, ‘ngực trắng như bạc, ngọc thể mịn màng như tuyết, giữa tình nồng, lộ ra phong lưu huyệt’ được chưa!?” “Á chà!!” Cả trường mọi người tại chỗ kinh ngạc, bày tỏ ngươi đúng là biết an ủi người khác.

“Người này chính là Tiếu Bách Hợp sao!?” Nhất Kiếm ẩn nấp trong bóng tối đầy nghi hoặc nói: “Tại sao lại lẳng lơ như vậy, sẽ không phải là tên tiện nhân Tần Phong ngụy trang đó chứ!?” Oanh long long!!

Hư không chấn động dữ dội, bầu trời cũng lập tức tối sầm lại.

Chỉ thấy Phật Ma Kim Thân phía sau Phương Trường bùng phát ra ánh sáng chói mắt, từng đạo Phật Ma Chi Ấn như mưa rào điên cuồng bắn về phía Tần Phong.

“Ngươi đúng là người không có lễ phép mà!” Tần Phong thân hình nhanh chóng né tránh, cũng lấy ra địch tử của Tiếu Bách Hợp.

Dù hắn chưa từng học qua loại địch tử nào, nhưng khúc “Can Trường Đoạn” của hắn lại là lấy âm nhập đạo, cái gọi là “nhất âm thông bách âm thông”, việc điều khiển các nhạc khí khác hoàn toàn không có độ khó.

Thêm vào đó, hắn tinh thông “Vũ Khí Đại Sư”, uy lực hoàn toàn không kém Tiếu Bách Hợp.

Ô ô ~~ Tiếng địch du dương uyển chuyển vang lên, dẫn đến Thiên Địa Chi Thế kinh khủng.

Chỉ thấy Thiên Địa Chi Thế hóa thành đại quân xông pha chiến trường, lấy khí thế không thể cản phá xông về phía Phương Trường, nơi nó đi qua còn khiến thiên địa chấn động, phóng thích ra uy lực hủy thiên diệt địa.

“Lấy âm nhập đạo!” Mọi người liên tục kinh hô, đối với Tiếu Bách Hợp cũng không xa lạ.

Bởi vì ở Hoang Cổ, nhạc giả lấy âm nhập đạo không nhiều, nhạc giả cấp Đại Đế lại càng ít, trừ Ngọc Tiêu của Vũ Lăng Thánh Chủ, thì cũng chỉ có địch tử của Tiếu Bách Hợp làm được.

Nghe nói Long Quân yêu nghiệt vạn cổ duy nhất, cũng có thể dùng cổ cầm dẫn động Thiên Địa Chi Thế.

Còn về thật hay giả, hiện tại vẫn chưa ai dám thử!

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, **khơi dậy** một cơn bão năng lượng ngút trời.

Nhưng ngay khi Tần Phong chuẩn bị tiếp tục, Phương Trường lại đột nhiên quay người, với tốc độ cực nhanh giết về phía Tam Lộng đại sư, chủ yếu là chiêu “thanh đông kích tây”.

“Không hay rồi!!” Tam Lộng đại sư sắc mặt đột nhiên biến đổi, theo bản năng muốn lấy ra Nam Mô Bồ Tát.

Nhưng Đông Phương tiểu thư rõ ràng đã không chờ đợi được nữa, ném cho Tam Lộng đại sư một ánh mắt uy hiếp trần trụi, phảng phất đang cảnh cáo y đừng làm hỏng chuyện tốt của mình.

“Phương huynh, không phải nàng không được sao!?” Tần Phong nhìn bóng lưng Phương Trường không đuổi theo, chỉ lẩm bẩm lững thững nói: “Đông phương thổi tan giấc mộng thiếu niên, từ đó không còn lòng trẻ thơ...” Bùm một tiếng!!

Chỉ thấy Phương Trường nhanh chóng đến trước xe tù, giơ tay liền đối chưởng với Tam Lộng đại sư.

Chương 969

“Á!!” Tam Lộng đại sư nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Đông Phương tiểu thư, chỉ có thể đau lòng phát ra tiếng kêu thảm thiết, liên tục lùi về sau.

“Có kẻ cướp xe tù!!” Sắc mặt các thị vệ Tây Chu biến đổi, nhao nhao xông lên ngăn cản Phương Trường.

Mà Phương Trường cũng không nói thêm lời thừa thãi, giơ tay vỗ một chưởng vào hư không, một luồng khí kình mạnh mẽ lập tức đánh ra, chấn bay một đám thị vệ ra ngoài.

Tiếp đó lại vỗ một chưởng, xe tù lập tức vỡ tan năm bảy mảnh.

Kiểm soát lực đạo tinh chuẩn, không làm Đông Phương tiểu thư bị thương chút nào.

“Phương Trường!!” Đông Phương tiểu thư mắt lệ nhòa, phảng phất có cả một bụng uất ức.

“Nam Phong!!” Phương Trường nóng lòng nhảy lên xe tù.

Tiếp đó nhanh chóng cởi ngoại y của mình, một cú xoay người tiêu sái bay phủ lên người Đông Phương tiểu thư, che đi mảng tuyết trắng vừa lộ ra.

Một loạt động tác trôi chảy như mây nước, có thể gọi là kiểu mẫu cứu mỹ nhân trong sách giáo khoa.

Chỉ là còn chưa đợi Phương Trường oai phong được ba giây, Nhậm Hoàn đã nhận được mệnh lệnh của Tần đạo, bày tỏ diễn kịch thì phải diễn cho trọn bộ, tuyệt đối không thể lừa dối khán giả như những kẻ ngốc.

Tại hiện trường có nhiều cao thủ Đại Đế như vậy, làm sao có thể để y dễ dàng cứu người như thế!?” “Cảm ơn Tần đạo đã thêm kịch!!” Nhậm Hoàn thấy Tam Lộng đại sư chơi vui như vậy, không nói hai lời liền rút ra Ngư Trường Kiếm của mình.

“Không hay rồi!!” Phương Trường chỉ cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy, không thể không buông Đông Phương tiểu thư ra để né tránh.

Đồng thời, ánh mắt liếc ngang của y cũng nhanh chóng quét qua bên cạnh, chỉ thấy Nhậm Hoàn hóa thành một tàn ảnh, Ngư Trường Kiếm trong tay đâm về phía ngực y.

“Trời ạ!!” Mọi người Tây Chu lập tức kinh hô, cảm giác tim đều nhảy đến tận cổ họng.

Vốn tưởng rằng Phương Trường đánh lui tên ngốc lư Tam Lộng là có thể anh hùng cứu mỹ nhân, ai ngờ Nhậm Hoàn, thích khách số một Hoang Cổ này cũng ra tay, hơn nữa vừa ra tay đã là chiêu hiểm ác muốn lấy mạng.

“Đừng xem thường người khác!” Phương Trường phảng phất đã phá vỡ khóa gen, thân thể nhanh chóng lùi lại thành công né tránh.

“Phương Trường!!” Đông Phương tiểu thư thấy Phương Trường bị ép lui, vội vàng xông lên lao vào lòng Phương Trường.

“Két két két két, tiểu công chúa, ngươi chạy đi đâu!!” Nhậm Hoàn cũng bắt chước Tần Phong phát ra tiếng cười đặc trưng của phản diện, một tay túm lấy cánh tay ngọc mảnh mai như củ sen của Đông Phương tiểu thư.

Ban đầu hắn khinh thường Tam Lộng đại sư, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Đông Phương tiểu thư, hắn bắt đầu hiểu Tam Lộng đại sư, bây giờ hắn lại vô cớ muốn trở thành Tam Lộng đại sư.

“Người đứng đắn nào lại cười kiểu đó!?” Tần Phong cả người lập tức ngây ngốc, không hiểu bọn họ đều học ai.

“Buông Nam Phong ra!!” Phương Trường mặt đầy vẻ dữ tợn gầm lên, nắm đấm siết lại kêu răng rắc.

“Buông nàng ta ra!?” Tam Lộng đại sư cũng quay lại cười dâm tà nói: “Phương Trường, bần tăng ta biết bí mật nhỏ của ngươi, ngươi không thể cho nàng ta hạnh phúc đâu, bần tăng đây là đang giúp ngươi, ngươi nên cảm ơn bần tăng mới phải!” “Moá, xem đến trẫm còn muốn ra tay rồi!” Tần Phong trong lòng điên cuồng gào thét, muốn Tam Lộng đại sư kiềm chế một chút.

“Ta muốn giết ngươi!!” Phương Trường tại chỗ nổi trận lôi đình, xông về phía Tam Lộng đại sư.

“Chỉ bằng ngươi!?” Tam Lộng đại sư phảng phất đã nắm thóp Phương Trường, dâm tà cười nói: “Phương Trường, xem ra ngươi muốn để mọi người đều nhìn ngọc thể của tiểu công chúa sao!?” “Két két két két...” Nhậm Hoàn cũng phối hợp cười lớn, đã giơ tay chuẩn bị xé y phục.

“Phương Trường!!” Đông Phương tiểu thư lại tiếp sức.

Lại một lần nữa mắt lệ nhòa ngước đầu lên, bộ dạng đáng thương khiến người ta đau lòng.

“Ai!!” Mọi người Tây Chu lập tức thở dài một tiếng, biết Phương Trường lại sắp bị nắm thóp.

Chỉ cần Nam Phong công chúa còn trong tay đối phương, Phương Trường chỉ có thể mặc cho bọn họ nắm thóp, căn bản không có chút năng lực phản kháng nào.

Ông!

Ông!

Giữa thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng Phật âm, khiến hư không một trận chấn động dữ dội.

Chỉ thấy Phương Trường không những không có ý định dừng lại, mà còn nhanh chóng kết xuất một đạo chỉ quyết, ngưng tụ ra từng đạo Phật Môn Vạn Tự Phật Ấn.

Đồng thời, Phật Ma Kim Thân khổng lồ cũng động đậy, bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, như thể Như Lai Phật Tổ năm xưa trấn áp Tôn Ngộ Không vậy.

“Cái gì!!” Cả trường mọi người lập tức kinh ngạc, không hiểu Phương Trường muốn làm gì.

Ra tay toàn lực như vậy, không sợ làm bị thương con tin sao!?

“Đồ ngu, ta đã sớm nhìn thấu tất cả!” Phương Trường đột nhiên mắt lộ hàn quang, không có ý định dừng tay.

Y đã từng bị lừa một lần ở Hoa Lạc Thành rồi, làm sao có thể ở cùng một địa điểm mà lại bị lừa lần thứ hai, y chỉ liếc một cái đã nhìn thấu Biến Hóa Chi Thuật của Đông Phương tiểu thư.

Sở dĩ không vạch trần, mà lại nguyện ý diễn kịch cùng bọn họ.

Chính là để tụ tập bọn họ lại một chỗ, tiện thể thừa lúc bọn họ lơ là mà một mẻ giải quyết ba vị Đại Đế của đối phương.

“Moá!!” Tần Phong không kìm được buông lời thô tục, không ngờ Phương Trường lại học hư rồi.

Uổng công hắn còn đang nghĩ sao cứ kích thích liên tục như vậy mà Phương Trường mãi không thăng cấp, hóa ra tên tiểu nhân vô sỉ này lại lừa gạt tình cảm của mình.

Oanh long long!!

Cự chưởng từ trên trời giáng xuống mạnh mẽ, đại địa theo đó rung chuyển dữ dội, từng vết nứt dữ tợn cũng bắt đầu lan rộng.

Còn về Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư, Đông Phương tiểu thư ba người!

Bởi vì không ngờ Phương Trường đã sớm nhìn thấu tất cả, trong lúc vội vàng căn bản không có thời gian phản ứng, đã ăn trọn một đòn toàn lực của Phương Trường.

“Phụt!!” Ba người đồng loạt phun ra máu tươi, đừng hỏi thảm hại đến mức nào.

“Cho các ngươi cười két két nữa này!” Tần Phong thở dài bất lực, quyết định sau này sẽ tăng cường học tập.

“Thừa lúc ngươi bệnh, lấy mạng ngươi!” Phương Trường không có ý định dừng tay, lại một lần nữa xông về phía ba người.

“Không hay rồi, mau cản hắn lại!!” Lâm Hạo thần sắc vô cùng sốt ruột, nhanh chóng xông về phía ba người.

Phải biết rằng, Tam Lộng đại sư và những người khác đều là tâm phúc của Long Quân, nếu thật sự chết ở Hoa Lạc Thành, khó tránh khỏi Long Quân sẽ lấy cớ này để đối phó Lâm gia bọn họ.

Chương 970

Hơn nữa, cứu được ba tâm phúc của Long Quân, tức là trong triều có người của mình.

Hoang Cổ không phải chỉ đánh đánh giết giết, mà là nhân tình thế cố!!

Vút một tiếng!!

Lâm Uyên hóa thành một đạo kiếm quang, nhanh chóng xuất hiện trước mặt Phương Trường.

Y sẽ không quên nhiệm vụ của mình khi đến đây, chính là giết Phương Trường để báo thù cho Uyên tổng, tiện thể cắt đứt nhân quả của mình với hồng trần.

“Ta mệnh hết rồi!!” Đồng tử Phương Trường đột nhiên co rút, cảm nhận được khí tức tử vong.

Dù Lâm Uyên vừa rồi bị thương vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng y vẫn không phải đối thủ của Uyên tổng, chỉ thấy lưỡi kiếm sắc bén đang đâm về phía tim y, căn bản không có khả năng né tránh.

Leng keng một tiếng!!

Một đạo trường thương phá gió mà đến, thành công chặn lại kiếm của Lâm Uyên.

Không chỉ phát ra tiếng kim loại va chạm giòn tan, mà còn bắn ra một chùm tia lửa chói mắt.

“Là Diệp Thần!!” Mọi người không kìm được kinh hô, chỉ thấy người ra tay chính là Diệp Thần.

“Lại đánh nhau rồi!” Tần Phong lập tức vui vẻ cười lên.

Cảm thấy bên cạnh có một mỹ nhân, theo bản năng liền muốn đi ôm đối phương, sau đó đi ăn những quả lê thơm mọng nước...

“Ừm!?” Tần Phong thần sắc hơi sững sờ, vội vàng rụt tay về.

Vì trước đây mỗi lần ra ngoài bên cạnh đều có mỹ nhân bầu bạn, khiến hắn nhất thời không kịp phản ứng, quên mất lần này ra ngoài không hề dẫn theo bạn nữ.

Khi hắn quay đầu nhìn lại, liền thấy Tửu Tiên với vẻ mặt u oán.

Nhưng khác với vẻ mỹ miều động lòng người lần trước, Tửu Tiên lần này rõ ràng tiều tụy hơn nhiều.

Kể từ lần chia tay với Tiếu Bách Hợp, nàng đã đi khắp Hoa Lạc Thành điên cuồng tìm kiếm đối phương, cho đến khi Phương Trường công thành lần nữa, Tiếu Bách Hợp chủ động xuất hiện nàng mới tìm thấy.

“Bách Hợp!” Tửu Tiên cẩn thận bước tới, đưa tay muốn nắm lấy tay Tần Phong.

“Sao lại là ngươi nữa vậy!?” Tần Phong bực bội vung tay nói: “Lần trước ta đã nói rất rõ với ngươi rồi, giữa ngươi và Long Quân, ta chọn làm tiểu thiếp của Long Quân, làm phiền ngươi sau này đừng quấy rầy ta nữa, ta sợ Long Quân hiểu lầm!” “Không, không phải thật đâu!!” Tửu Tiên vô cùng ti tiện van xin: “Ngươi từng nói ở bên ta là khoảng thời gian ngươi vui vẻ nhất, chi bằng chúng ta quên hết tất cả, bắt đầu lại từ đầu, quay về khoảng thời gian vui vẻ đó được không!?” “Ở bên ta thì tính là bản lĩnh gì!?” Tần Phong vẻ mặt ghét bỏ nói: “Có bản lĩnh thì cùng ta đi làm tiểu thiếp của Long Quân đi!” “Ngươi, ngươi thật sự muốn đối xử với ta như vậy sao!?” Tửu Tiên lại cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn, khó chấp nhận lùi lại mấy bước.

“Ta đã nói rất rõ ràng rồi!” Tần Phong trong mắt thoáng hiện một tia không nỡ, nhưng ngữ khí kiên quyết nói: “Hai chúng ta là không thể nào, chỉ có tình yêu ba người mới là hoàn mỹ.” “Bách Hợp!!” Tửu Tiên mím chặt môi đỏ, không để mình bật khóc thành tiếng.

Nàng vạn vạn lần cũng không ngờ mình chờ đợi nhiều năm như vậy, kiên trì nhiều năm như vậy… cuối cùng lại đợi được một đáp án như thế.

Nhưng từ ánh mắt không nỡ của Tiếu Bách Hợp, nàng biết đối phương trong lòng vẫn còn yêu mình.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Tiếng va chạm dồn dập vang lên, kèm theo một trận hỏa hoa.

Chỉ thấy Diệp Thần đã chặn thành công Lâm Uyên, nhưng với tư cách là Tiên Vương cự đầu từng vang danh một thời, kinh nghiệm chiến đấu của Lâm Uyên vô cùng phong phú, phản thủ liền liên tục công kích Diệp Thần.

“Ta đến đây!” Phương Trường sau khi được cứu, cũng dứt khoát gia nhập.

Hắn biết người duy nhất có thể uy hiếp hắn trong trận chiến này chính là Lâm Uyên, chỉ cần giải quyết được Lâm Uyên, hắn liền có thể nhanh chóng công phá Hoa Lạc Thành.

“Hừ!!” Lâm Uyên không kìm được hừ lạnh một tiếng, có thể rõ ràng cảm thấy chật vật.

Bởi vì thương thế của hắn hiện tại vẫn chưa lành, thêm vào việc kiêng kỵ Thời Gian Đại Đạo của Diệp Thần, cho nên không thể phát huy thực lực đỉnh phong, dùng ưu thế áp đảo đánh bại hai người.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích ba đại Thiên Mệnh tiến hành sinh tử đại chiến, nhận được 1000 vạn Phản Phái Điểm!!” “Ai nha, các ngươi đến rồi nha!!” Tần Phong vừa ai oán than thở, vừa mở giao diện hệ thống.

Chỉ thấy hắn đã tích lũy được 8161 vạn 0780 điểm, liền vội vàng gọi hệ thống dùng 2000 vạn Phản Phái Điểm thúc chín hồ lô đằng.

Mặc dù trước sau đã tốn 1 ức 6 thiên vạn Phản Phái Điểm, đã thành công khiến Tử Kim Tiểu Hồ Lô chín rụng.

Nhưng Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng không vì thế mà khô héo, ngược lại lại mọc thêm một mầm non màu vàng, không biết sẽ có thuộc tính gì.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu phí 100 vạn Phản Phái Điểm, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng…” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu phí 100 vạn Phản Phái Điểm, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng…” “……” Lại là liên tiếp hai mươi tiếng hệ thống, khiến Hồ Lô Đằng trong nháy mắt phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy mầm non màu vàng trên Hồ Lô Đằng, nhanh chóng sinh trưởng thành một nụ hoa màu vàng, ngay sau đó một luồng năng lượng thần bí càn quét toàn bộ Trùng Đồng Thế Giới.

Mặc dù Tiên Thiên Chi Khí không tăng lên một cấp độ nữa, nhưng lại tinh thuần Tiên Thiên Chi Khí không ít.

Các Thiên Tài Địa Bảo được di thực vào Trùng Đồng Thế Giới càng thêm linh động, càng thêm thần vận, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ biến thành tinh quái trong núi rừng vậy.

“Bệ hạ, sẽ về chứ!?” Tiêu Cửu Nương nhìn thấy biến hóa của Trùng Đồng Thế Giới, vội vàng thay một bộ y sam mỏng như cánh ve.

Nàng biết cơ hội là dành cho những người có chuẩn bị, nếu không tự mình chủ động giành lấy, thì vinh quang sẽ mãi nằm trong tay những tiểu yêu tinh khác.

“Nở hoa rồi!” Tần Phong nhìn nụ hoa màu vàng, bắt đầu suy nghĩ.

Hắn nhớ Tử Kim Tiểu Hồ Lô sở dĩ tốn 1 ức 6 thiên vạn Phản Phái Điểm, trong đó có 2 thiên vạn là mua tức nhưỡng, 2 thiên vạn là từ hạt giống lớn lên thành Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, sau đó lại tốn 2 thiên vạn Phản Phái Điểm mới nở hoa.

Nghĩa là… hắn muốn thúc chín tiểu hồ lô thứ hai, cần tốn 1 ức 2 thiên vạn Phản Phái Điểm.

Hiện tại đã tốn 2 thiên vạn, vẫn cần tốn thêm một mục tiêu nhỏ!

“Trẫm thật sự quá nghèo rồi!” Tần Phong liếc nhìn số dư hệ thống, chỉ còn lại 6161 vạn 0780 điểm.

Trở lại chiến trường —— Đối mặt với sự vây công của Diệp Thần và Phương Trường, Lâm Uyên bắt đầu dần rơi vào thế hạ phong.

Không phải hắn vì bị thương mà không đánh lại hai người, mà là lo lắng Diệp Thần sử dụng Thời Gian Đại Đạo, dù hắn là Tiên Vương cự đầu từng vang danh một thời, cũng không có cách nào đối phó với Thời Gian Đại Đạo.

“Phương Trường đáng chết!!” Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư đầy mình chật vật bò dậy.

Chương 971

Mặc dù đòn tấn công vừa rồi của Phương Trường không thể lấy mạng bọn họ, nhưng cũng đánh mất gần hết thanh máu, không nói hai lời liền xông lên tiêu diệt hắn.

“Âm mưu bị vạch trần nên tức giận à!?” Diệp Thần không chịu nổi nữa, vẻ mặt chính khí nói: “Đại Tần các ngươi đều là một đám tiểu nhân vô sỉ không đi chính đạo, cái gọi là thịnh thế cũng chỉ là thịnh thế của riêng Tần gia, thiên hạ chúng sinh khổ vì Tần gia đã lâu rồi.” “Hay…” Người Tây Chu không ai dám mở miệng, nhưng trong lòng lại vỗ tay khen ngợi Diệp Thần.

Nói quá hay rồi!!

Đơn giản là nói ra tiếng lòng của bọn họ!!

Bởi vì Tần Phong quanh năm không lên triều xử lý chính sự, lại dùng các loại lý do để biếm truất những quan viên thanh liêm chính trực, dẫn đến triều đình trên dưới đều là một đám tiểu nhân xu nịnh vô sỉ.

Các loại bày ra danh mục, vơ vét dân chúng!

“A di đà phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp tay nói: “Vì thi chủ ngưu bức như thế, xem ra bần tăng không thể để ngươi sống rồi!” Lời vừa dứt —— liền thấy Tam Lộng Đại Sư lấy ra Nam Mô Bồ Tát, hơn nữa còn chĩa nòng súng vào Diệp Thần và Phương Trường.

“Mau giết bọn chúng!!” Phương Trường đã từng thấy uy lực của Nam Mô Bồ Tát, lập tức la lớn xông tới Tam Lộng Đại Sư.

“Phương Trường, ngươi thật sự muốn giết thiếp sao!?” Đông Phương Tiểu Thư vẻ mặt u oán từ dưới đất bò dậy, hy vọng Phương

Trường có thể biết đường quay lại, nối lại duyên xưa với nàng.

“Cho ta đi chết đi!!” Nộ hỏa trong lòng Phương Trường trong nháy mắt bùng nổ.

Mặc dù vừa rồi hắn là đang phối hợp diễn kịch, nhưng cảm giác bị sỉ nhục lại là thật, chỉ có giết sạch những thứ cặn bã này, mới có thể rửa sạch lịch sử đen tối tủi nhục của mình.

“Ta đi!!” Tần Phong nhìn thấy Tam Lộng Đại Sư lấy ra Nam Mô Bồ Tát, lập tức tự giác rút lui khỏi phạm vi hỏa lực.

Nhưng Tửu Tiên lúc này vẫn chưa hoàn hồn, đang chìm đắm trong thế giới bi thương của chính mình.

“Ta cược một gói mì gói, người phụ nữ này chưa từng chạm vào súng, cũng chưa từng chạm vào súng!!” Tần Phong bất đắc dĩ bước tới, kéo Tửu Tiên chạy nhanh… “Ngươi vẫn quan tâm ta, trong lòng vẫn có ta đúng không!?” Tửu Tiên đôi mắt đẹp ai oán nhìn Tiếu Bách Hợp, phảng phất người sắp chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng.

Nàng không thể mất Tiếu Bách Hợp, giống như khu 3D không thể thiếu đế pháp, bất kể tương lai hai người có bao nhiêu khó khăn, nàng cũng không muốn chia xa Tiếu Bách Hợp.

“Ai!!” Tần Phong thấy không khí đã đủ rồi, giả bộ thở dài: “Ta là tuyết trên ba tấc diêm, ngươi là khách kinh hồng nhân gian, ngươi hoàn mỹ như vậy, ta làm sao xứng với ngươi a!?” “Không, là ta không xứng với ngươi…” Tửu Tiên thấy Tiếu Bách Hợp ngữ khí mềm xuống, vội vàng thừa thắng xông lên muốn thuyết phục hắn.

“Không sai, ngươi quả thật không xứng với ta!” Tần Phong đồng tình gật đầu, hoàn toàn không theo lối cũ.

“A!?” Tửu Tiên đứng hình ngay tại chỗ, bị Tần Phong làm cho không biết nói gì.

“Ngươi quả thật không xứng với ta!” Tần Phong lại khẳng định: “Ta hiện tại là tiểu thiếp của Long Quân, bất kể là thân phận, hay địa vị đều cao hơn ngươi, chúng ta đã không còn là người của một thế giới nữa rồi.” “Sao lại vòng lại rồi!?” Tửu Tiên cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi.

Nàng thật sự không thể hiểu nổi, Tần Phong đã rót mê hồn thang gì cho Tiếu Bách Hợp, mà có thể khiến hắn si mê Tần Phong đến mức này, thậm chí không tiếc tự tay dâng bạn gái của mình lên giường Tần Phong.

“Ngươi không hiểu!” Tần Phong vẻ mặt sùng bái nói: “Nếu ngươi có thể tham gia vào công trình cứng hóa phần mềm của Long Quân, ngươi sẽ hiểu thế nào là đàn ông đích thực, cũng sẽ hiểu tại sao ta lại thích hắn.” “Công trình cứng hóa phần mềm!?” Tửu Tiên nghe mà vẻ mặt mơ hồ, không hiểu đó là cái gì.

“Đi mau!!” Tần Phong không có thời gian giải thích kỹ, kéo Tửu Tiên nhanh chóng tránh né.

“Đều đi Tây Thiên sám hối với Phật Tổ đi!” Tam Lộng Đại Sư thấy Phương Trường xông tới, thần sắc điên cuồng khởi động Nam Mô Bồ Tát.

Đát!

Đát!

Đát!

Nam Mô Bồ Tát bắn ra từng đạo hỏa diễm màu lam, vô số linh lực hóa thành đạn như gió mạnh bắn ra.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên liên tiếp, từng viên đạn bắn vào Phật Ma Kim Thân.

Ngay sau đó hóa thành từng đám mây nấm ngút trời, phảng phất như năm đó tiểu Nhật Tử khắp phố đều là người quen, còn kèm theo từng vết nứt dữ tợn không ngừng lan rộng trên đại địa.

“Ngọa tào!!” Diệp Thần không kìm được chửi thề, đành phải chọn phòng ngự trước.

“Không hổ là người đứng đầu Luyện Khí Bảng!!” Lâm Uyên ánh mắt dần ngưng trọng lại.

Mặc dù thần khí phàm gian đối với hắn không là gì, nhưng có thể luyện chế ra thần khí có uy lực như vậy, có thể thấy thiên phú luyện khí của Long Quân quả thật kinh khủng đến mức này.

Một khi phi thăng lên giới, tất định sẽ kinh diễm thế nhân!

Điều đó cũng khiến hắn trong lòng càng thêm bức thiết muốn thuần phục Long Quân thành chó, nếu không thể ở hạ giới thuần phục người này, vậy thì phi thăng lên giới tất sẽ cá hóa rồng, không còn khả năng thu phục nữa.

Lúc này —— Nhất Kiếm đang ẩn nấp mày nhíu chặt.

Vốn dĩ hắn muốn ẩn mình chờ Tần Phong xuất hiện, để xem hắn rốt cuộc đang mưu tính điều gì, mình có cơ hội ngư ông đắc lợi hay không.

Nhưng hiện tại kế hoạch của Tam Lộng Đại Sư và những người khác đã bị Phương Trường vạch trần, vẫn không thấy bóng dáng Tần Phong, khiến hắn nhất thời rơi vào tự nghi ngờ.

Chẳng lẽ hắn đã đánh giá quá cao Tần Phong!?

Nghe nói kể từ khi Tần Phong đăng cơ, liền hoang dâm vô đạo, cả ngày chìm đắm trong tửu sắc không thể tự thoát ra, sớm đã không còn tâm trí xử lý triều chính, khiến triều đình tiểu nhân lộng hành, quan lại hắc ám, tham ô thành phong.

“Đến cả chuyện triều đình còn không quản, còn tâm trí quản Lâm gia sao!?” Nhất Kiếm nhìn Diệp Thần lẩm bẩm.

Bất kể Tần Phong có âm mưu quỷ kế gì, dường như không mâu thuẫn với việc hắn báo thù cho cha.

Hiện tại Diệp Thần hoàn toàn bị Tam Lộng Đại Sư kiềm chế, lại không có ai biết hắn đang ẩn nấp gần đó, hoàn toàn có thể xông ra học Tần lão lục đến một kích tất sát.

“Cơ hội không thể mất, thời không trở lại!” Nhất Kiếm không do dự nữa, dứt khoát rút kiếm xông ra.

Chỉ thấy hắn như tia điện trong nháy mắt xông ra, ánh mắt sắc bén lộ ra sát ý lạnh lùng vô tình, lợi kiếm trong tay càng lóe lên hàn quang yếu ớt.

Kiếm quang giao thoa, tiếng gió vù vù!

“Không hay!!” Diệp Thần dường như cảm nhận được uy hiếp, lông tóc toàn thân trong nháy mắt dựng đứng.

Nhưng Nhất Kiếm là thiếu chủ Danh Kiếm Sơn Trang, kiếm pháp không chỉ nhanh và chuẩn, kiếm thế cũng vô cùng tấn mãnh, công kích không lưu lại một chút góc chết, như quỷ mị nhanh chóng đến phía sau Diệp Thần.

Phốc một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!!

Chỉ thấy lợi kiếm trong tay Nhất Kiếm đã đâm thành công xuyên qua cơ thể Diệp Thần, trong mắt không chỉ tràn đầy kinh khủng và đau đớn, còn cảm thấy thị tuyến bắt đầu mờ đi.

Chương 972

“Cái gì!!” Toàn trường mọi người lập tức kinh hô, không ngờ lại có người ám sát Diệp Thần.

“Là ngươi…” Diệp Thần quay đầu nhận ra Nhất Kiếm, ký ức cũng như thủy triều tuôn ra.

Năm đó Danh Kiếm Sơn Trang bị hắn diệt cả nhà, hắn khổ tu nhiều năm thành công báo thù, hiện tại Nhất Kiếm lại giết hắn để báo thù, tất cả đều giống như vận mệnh đang đùa giỡn với hắn.

“Không sai, chính là ta!” Nhất Kiếm ánh mắt lạnh lùng nói: “Diệp Thần, năm đó ngươi diệt Danh Kiếm Sơn Trang của ta không ngờ có ngày này chứ, hôm nay ta Nhất Kiếm chính là muốn báo thù cho cha…” Bang một tiếng!!

Không biết là do kích hoạt định luật phản phái chết vì nói nhiều, hay là Diệp Thần đã kích hoạt thuộc tính tàn huyết của nhân vật chính quang hoàn.

Chỉ thấy Phương Trường một chưởng đã đánh bay Nhất Kiếm, cũng dường như đã biết đại thế đã mất, dứt khoát mang theo Diệp Thần nhanh chóng rời đi.

“Vậy mà chạy rồi!?” Tam Lộng Đại Sư vẻ mặt không vui, tỏ vẻ vẫn chưa bắn đã đời.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn bị trọng thương, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, nhận được 100 vạn Phản Phái Điểm!” “Ai hãm hại!?” Tần Phong lập tức không vui rồi.

Vừa rồi rõ ràng là đại phản phái Nhất Kiếm làm Diệp Thần bị thương, sao lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu hắn!?

“Hống!!” Những người bị Phương Trường nô dịch, đột nhiên gào thét.

Dường như đã nhận được mệnh lệnh của Phương Trường, từng người điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí, bất chấp tất cả xông về phía Hoa Lạc Thành.

“Không hay rồi, bọn họ muốn tự bạo!!” Lâm Hạo sắc mặt không khỏi biến đổi, sai người nhanh chóng ngăn cản bọn họ.

Nếu thật sự để nhiều người như vậy tự bạo thành công, không chỉ Lâm gia của bọn họ sẽ chết thương thảm trọng, không chừng Tần Phong còn sẽ lấy đó làm cái cớ để đối phó bọn họ.

“Cái này phải ngăn cản thế nào đây!?” Đệ tử Lâm gia vẻ mặt sốt ruột.

Mặc dù đan dược của bọn họ có thể giải trừ sự nô dịch của Phương Trường, nhưng cũng không thể đồng thời khiến nhiều người như vậy uống đan dược.

“Thánh Quang, Tịnh Hóa!!” Ngay khi mọi người đang bàng hoàng không biết làm gì, Tửu Tiên kết một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy quanh thân nàng lóe lên ánh sáng thần thánh, như tinh linh ánh sáng rải xuống từng hạt tinh quang, thành công đánh thức những người bị nô dịch.

“Là Thánh Quang!!” Diệp Long đang ẩn nấp sắc mặt biến đổi, sợ hãi không quay đầu lại vội vàng chạy trốn.

Giống như Thần Hỏa của Tần Phong, Thần Lôi của Tần Hạo, Nhược Thủy của Vũ Lăng Thánh Chủ, Thánh Quang của Tửu Tiên cũng là chí bảo do trời đất thai nghén, không chỉ có thể tịnh hóa Ma Âm của Phương Trường, còn là khắc tinh duy nhất của Ma Đồng của

hắn.

“Cô ta đang phát sáng kìa!” Tần Phong trước mắt không khỏi sáng bừng nói: “Trẫm hồi nhỏ đã cho quang (ánh sáng) mượn cho Địch Già, bây giờ đòi D+ liên bản (phiên bản liên kết) kèm lợi, trả lại quang cho trẫm chắc không quá đáng đâu…” “Đa tạ Tửu Tiên, cứu mạng chúng ta!” Những người được Thánh Quang chiếu rọi phục hồi, nhao nhao quỳ xuống cảm kích Tửu Tiên.

Chỉ là Tửu Tiên không có ý định đáp lại bọn họ, đang nắm chặt vạt áo Tần Phong, như chó Husky bị uất ức, van xin chủ nhân tha thứ.

“Đã bảo rồi, đừng có lôi kéo lằng nhằng!” Tần Phong cố tình tỏ ra tức giận, giật vạt áo về.

“Bách Hợp!” Tửu Tiên vẫn không bỏ cuộc, tủi thân lại đưa bàn tay nhỏ bé ra.

Giống như hai người yêu đang cãi nhau, một người cao lãnh không chịu cúi đầu, một người ti tiện cầu xin tha thứ, cho đến khi đạt được điều kiện hòa giải.

“Phương Trường đi rồi!!” Đông Phương Tiểu Thư nhìn thấy Phương Trường rời đi, khóe mắt chảy ra những giọt lệ bi thương.

Vốn tưởng lần tương ngộ ở Hoa Lạc Thành này, có thể khiến bánh xe vận mệnh một lần nữa xoay chuyển.

Nhưng ai ngờ Phương Trường lại nhìn thấu sự ngụy trang của nàng, khiến bánh xe vận mệnh từ đó không còn cách nào xoay chuyển nữa, cảm xúc tuyệt vọng tràn ngập toàn thân, rút cạn tất cả sức lực của nàng.

“Có cần bờ vai không!?” Mộc Tú vô cùng lịch sự bước tới.

Hắn tuyệt đối không phải là muốn vượt qua Tam Lộng Đại Sư, chỉ là không nỡ nhìn Đông Phương Tiểu Thư khóc.

“Tại sao!?” Đông Phương Tiểu Thư không từ chối, dựa vào vai Mộc Tú nức nở nói: “Rõ ràng các ngươi và Phương Trường đều là Đại Đế, tại sao các ngươi không thể nhìn xuyên qua sự ngụy trang của ta, mà Phương Trường lại có thể nhìn thấu sự ngụy trang của ta!?” “Ngươi quên rồi, ngươi đã đột phá Đại Đế như thế nào sao!?” Mộc Tú vừa đưa tay vỗ lưng Đông Phương Tiểu Thư an ủi, vừa mở miệng giải thích: “Kỳ thực từ khoảnh khắc ngươi và Phương Trường xác nhận quan hệ, vận mệnh của ngươi đã gắn kết với hắn.

Ngươi là người được Lục Vị Đế Vương Ngoạn Mệnh Cách mà hắn tu luyện mang lại cơ duyên để đột phá.” “Vận mệnh gắn kết với nhau!?” Đông Phương Tiểu Thư ngừng khóc, vẻ mặt đáng thương ngẩng đầu.

“Không sai, vận mệnh gắn kết với nhau!” Mộc Tú thấy nói đến kiến thức chuyên môn, lập tức thần sắc nghiêm túc nói: “Lục Vị Đế Vương Ngoạn Mệnh Cách có thể khiến người ta dễ dàng đột phá Đại Đế, nhưng vận mệnh của hai bên cũng từ đó gắn kết với nhau, Phương Trường có thể bằng cảm giác phát hiện ra ngươi một chút cũng không kỳ lạ.” “Vận mệnh gắn kết sẽ có ảnh hưởng gì!?” Đông Phương Tiểu Thư đột nhiên sốt ruột, sợ rằng mình sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

“Không cần lo lắng!” Mộc Tú thuận thế ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng an ủi: “Vốn dĩ vận mệnh gắn kết giữa ngươi và Phương Trường, nên là một vinh đều vinh, một tổn đều tổn, nhưng vì có sự can thiệp của Bệ hạ, khiến giữa hai người không phát sinh quan hệ nhân quả, cho nên vận mệnh gắn kết của ngươi với Phương Trường, sẽ không có nguy hiểm gì, ngược lại còn có thể nhận được lợi ích từ Phương Trường.” “Lợi ích!?” Đông Phương Tiểu Thư nghi hoặc ngẩng mắt nói: “Nô gia hiện tại đã đột phá Đại Đế rồi, còn có thể có lợi ích gì nữa a!?” “Ta cũng không biết!” Mộc Tú khẽ cau mày nói:

“Nhưng kể từ khi ta đột phá Đại Đế, đối với Ngũ Hành Bát Quái đã có nhận thức rõ ràng hơn, phát hiện Lục Vị Đế Vương Ngoạn Mệnh Cách cũng không giới hạn ở nhân gian, còn có không gian thăng cấp rất lớn.” “Ngươi là nói…” Đông Phương Tiểu Thư lập tức nín thở, chỉ cảm thấy tim đập đột nhiên nhanh hơn.

Vốn tưởng thành tựu cao nhất đời này của mình là Đại Đế, ai ngờ nàng lại còn có không gian thăng cấp, cũng có nghĩa là nàng có khả năng phi thăng lên giới.

“Ngươi cũng đừng mừng quá sớm!” Mộc Tú dội một gáo nước lạnh: “Cũng như ta vừa nói, vận mệnh của ngươi và Phương Trường đã gắn kết, nếu Phương Trường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng có nghĩa là vận mệnh của hai ngươi sẽ bị cắt đứt, sẽ không còn nhận được sự phù hộ vận mệnh của Phương Trường nữa.” “Cái này không được!” Đông Phương Tiểu Thư lập tức căng thẳng, tỏ vẻ Phương Trường sau này do nàng thủ hộ.

Mộc Tú lại tiếp tục nói: “Còn về cách làm thế nào để nâng cao giới hạn của Lục Vị Đế Vương Ngoạn Mệnh Cách, cái này ta hiện tại vẫn chưa biết, có lẽ là Phương Trường nỗ lực tu luyện phi thăng lên giới, cũng có khả năng là ‘tái lai nhất khứ’.” “Tái lai nhất khứ!?” Đông Phương Tiểu Thư suy nghĩ, cảm thấy phương pháp này có thể thử một chút.

“Đa tạ các vị tương trợ!!” Lâm Gia Lão Tổ cười ha hả đi tới, hạ thấp tư thái của mình.

Không nói đến Tam Lộng Đại Sư và những người khác vừa ra tay xoay chuyển cục diện, có ơn lớn với Lâm gia bọn họ, chỉ nói thân phận tâm phúc của Long Quân của họ, đã đáng để bọn họ hạ thấp tư thái lôi kéo.

Nếu thật sự lôi kéo được bọn họ, trong triều cũng sẽ có người dễ bề làm việc.

"A di đà phật!" Tam Lộng Đại Sư biến thành cao tăng đắc đạo, thần sắc trang trọng nói: "Lâm tiền bối khách khí rồi, bọn ta là phụng mệnh Long Quân, đến Hoa Lạc Thành tiêu diệt phản quân." "Quốc sư quá khiêm tốn rồi!" Lâm Hạo vội vàng dối lòng nghiêm nghị nói: "Người khác chỉ nhìn thấy một mặt dâm tà điên cuồng của Quốc sư, nhưng ta lại biết Quốc sư không tiếc tự hủy hình tượng, là để kéo dài thời gian, cứu vớt hàng vạn bách tính bị Phương Trường nô dịch, Quốc sư quả là từ bi ôm hoài!" Mọi người Tây Chu nghe vậy, lập tức nhỏ giọng bàn tán.

"Chuyện này ngươi thấy thế nào!?" "Ta thấy không giống diễn, biểu cảm quá chuyên nghiệp!" "Nhưng Phương Trường cuối cùng đã chứng thực, bọn họ quả thật là đang diễn kịch." "Ta đã nói mà, đường đường một Quốc sư, sao lại có thể vô sỉ hạ tiện như vậy!?" "Các hòa thượng khác chỉ lo thu tiền đúc tượng Phật Tổ kim thân, chỉ có Quốc sư không tiếc tự hủy hình tượng cứu thương sinh, hắn mới là chân Phật trên đời này a!" "……" Mọi người Tây Chu càng nói càng thấy có lý, ánh mắt nhìn Tam Lộng Đại Sư càng thêm sùng bái.

"Đa tạ Quốc sư, cứu mạng chúng ta!" Mọi người sau khi nghe xong câu chuyện của Quốc sư, vội vàng quỳ xuống thành kính khấu bái.

"A di đà phật!!" Tam Lộng Đại Sư vội vàng niệm một tiếng Phật hiệu, để che giấu nội tâm vui sướng của mình.

Trước đây ở thảo nguyên Tần Phong đã hứa với hắn sẽ xây một tòa chùa mới, hiện tại thêm vào đám tín đồ này, hoàn toàn có thể tưởng tượng được hương hỏa sẽ thịnh vượng đến mức nào.

Đồng thời, hắn cũng không quên ném cho Lâm Hạo một ánh mắt khẳng định.

Mặc dù trước đây bọn họ và Lâm Hạo có chút không vui, nhưng nhìn vào việc người này lại hiểu chuyện đến vậy, cũng không phải là không thể dẫn dắt hắn cùng tiến bộ.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là, còn phải xem hắn có duyên với Phật của ta hay không!

"Ổn rồi!!" Lâm Hạo lộ ra nụ cười đã lâu, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống.

Mặc dù trận chiến này hiểm ác vạn phần, suýt chút nữa đã để Phương Trường đắc thủ.

Nhưng cũng đã thu hút Tửu Tiên và Tiếu Bách Hợp cùng các cao thủ khác đến, còn kết giao được với Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Đông Phương Tiểu Thư, Tam Lộng Đại Sư, bốn vị tâm phúc của Long Quân.

Chương 973

Chỉ cần sau này có thể giữ quan hệ tốt với bọn họ, liền có thể thông qua bọn họ kết giao với các cao tầng Đại Tần khác, từ đó tạo ra một mạng lưới quan hệ mới.

Đến lúc đó cho dù Long Quân muốn ra tay, cũng phải cân nhắc lợi hại.

Hoang Cổ từ trước đến nay không phải là đánh đánh giết giết, mà là nhân tình thế cố, năng lực cá nhân có mạnh đến mấy, cũng không địch lại việc trong triều có người!

Màn hình chuyển cảnh —— Phương Trường đã mang theo Diệp Thần chạy trốn vạn dặm.

Chỉ thấy Diệp Thần sắc mặt trắng bệch như tờ nằm trên đất, ngực phập phồng không ngừng, mồ hôi trên trán lăn dài, vết thương sâu đến tận xương, máu tươi không ngừng tuôn ra, mỗi lần hô hấp lồng ngực đều có một cơn đau kịch liệt ập đến.

Nhưng ánh mắt hắn lại lộ ra ý thức kiên định, cố gắng không để mình phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

“Ngươi không sao chứ!?” Phương Trường trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, phát hiện sinh mệnh lực của Diệp Thần quá ngoan cường.

Thương thế nặng như vậy đổi lại người khác đã chết tám trăm lần rồi, nhưng hắn không những không chết, vết thương còn đang chậm rãi lành lại, đơn giản chính là một con tiểu cường không thể đánh chết.

“Tên này cướp lời thoại của ta!” Diệp Long vừa đuổi kịp liền không vui rồi, tỏ vẻ vừa rồi lẽ ra đó phải là lời thoại của hắn.

Nhưng ảnh đế từ trước đến nay không sợ bị cướp lời thoại, chủ yếu là ứng biến tại chỗ.

Cho dù kịch bản mới của Tần Đạo vẫn chưa được gửi đến, hắn cũng có thể bằng kinh nghiệm ảnh đế nhiều năm, thêm một cảnh diễn khiến Tần Đạo hài lòng.

“Diệp Thần, ngươi thế nào rồi!?” Diệp Long bất chấp hình tượng xông đến bên cạnh Diệp Thần, trong mắt tràn đầy vẻ sốt ruột, phảng phất như cha ruột của mình chỉ còn lại một hơi, còn chưa kịp công bố di sản vậy.

“Vẫn, vẫn chưa chết được!” Diệp Thần sắc mặt trắng bệch ngồi dậy, bắt đầu vận chuyển công pháp bế mục liệu thương.

Mặc dù lần này Nhất Kiếm đã đâm thẳng vào tim hắn, nhưng may mắn là Hoang Cổ Thánh Thể của hắn đã tiến giai đến hình thái thứ hai, sở hữu sinh mệnh lực cực kỳ cường đại.

Nếu không nói không chừng, thật sự đã bỏ mạng rồi!

“Không sao là tốt rồi!” Phương Trường không tiếp tục quấy rầy, thần sắc suy sụp ngồi sang một bên.

Vốn tưởng lần này khởi binh phản Tần có thể cứu được bạch nguyệt quang, ai ngờ Tần Phong chỉ phái ra mấy tên thủ hạ, đều có thể tùy ý đè hắn xuống đất mà sỉ nhục.

“Nam Phong, ta nhất định sẽ cứu ngươi ra!” Phương Trường ngẩng đầu nhìn thấy vầng trăng sáng mọc lên, ánh mắt kiên nghị vẫn không từ bỏ.

“Thật không biết hắn lấy đâu ra tự tin!” Diệp Long trong lòng vô cùng khinh thường, nhìn vầng trăng không kìm được cảm khái nói: “Nam Phong u yết truyện không các, nguyệt mãn cô đình, khung quải linh tinh, nhất diện phù dung thanh lệ băng.” “Ngươi đang nói gì!?”

Phương Trường trong mắt hiện lên một tia hung quang, nghiêm trọng hoài nghi Diệp Long đang ẩn ý mỉa mai hắn.

"Đêm khuya viết trường thi, chén không kính lúc này!" Diệp Long giả bộ đứng đắn nói: "Nam Phong u yết truyện không các, nguyệt mãn cô đình, khung quải linh tinh, nhất diện phù dung thanh lệ băng.

Ngọc môn biên tắc tam thiên trượng, thiết mã long tinh, đồng giáp sương tinh, công lợi kỷ đa bạch cốt hoành, có vấn đề gì sao!?" "Ngươi…" Phương Trường muốn phát tác, nhưng không tìm được cớ.

"Không có thì ta tiếp tục đây!" Diệp Long tiếp tục chọc vào dây thần kinh mẫn cảm của Phương Trường, lại một lần nữa cảm thán nói: "Nam Phong thổi, Nam Phong thổi, thổi lên nỗi nhớ đến Côn Luân." "Côn Luân!!" Phương Trường suýt chút nữa đã phá phòng ngay tại chỗ, ký ức bị phong trần cũng lại ập đến.

Năm đó hắn chính là ở Côn Luân Bí Cảnh, đụng phải chuyện của Tần Phong và Nam Phong Công Chúa, cũng trở thành vết thương vĩnh viễn không thể xoa dịu trong lòng hắn.

"Không hay rồi, sắp phát tác!" Diệp Long vội vàng lùi về bên cạnh Diệp Thần, vẻ mặt kiểu 'ngươi có giỏi thì qua đây'.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ cẩu thối tử sỉ nhục truyền thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cẩu thối tử khiêu khích hai đại Thiên Mệnh quan hệ, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Ừm!?" Tần Phong trên Thần Phong Chu vẻ mặt nghi hoặc.

Hiện tại trận chiến ở Hoa Lạc Thành đã kết thúc rồi, không biết là tên cẩu thối tử nào tự tiện thêm kịch bản, mà lại nhận được sự khẳng định cao độ của Tần Đạo.

“Bệ hạ, Dược Thần Cốc sắp đến rồi!” Nguyệt Hi với tư cách là tiểu thị nữ thân cận, không thể không đến nhắc nhở Tần Phong.

Nhưng Tần Phong lúc này cũng không có thời gian đáp lại Nguyệt Hi, đang ôm Điềm Điềm và Tiểu Hương Phi làm hôn quân rồi, vừa ăn lê hương ngọt mọng nước, vừa uống rượu ngon nhập khẩu mà Điềm Điềm dâng tới.

“Ai!!” Tần Phong trong lòng vô cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nếu không phải vì nhị đệ tương lai có thể trở thành một Đại Thánh Quân, hắn hà tất phải ủy khuất mình làm hôn quân như vậy, một mình chịu đựng nỗi đau khổ này.

“Bệ hạ!” Điềm Điềm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không kìm được tò mò hỏi: “Lần này chúng ta đến Dược Thần Cốc, chỉ là để đón Hữu Dung cô nương sao!?” “Đương nhiên rồi!” Tần Phong lộ ra nụ cười hôn quân chuyên nghiệp nói: “Trẫm bây giờ chỉ có một nguyện vọng, chính là nói một câu thanh xuân không có hối tiếc, các ngươi ở Long Tháp kẹt không trên không dưới.” “Bệ hạ!!” Điềm Điềm, Tiểu Hương Phi lập tức đỏ bừng mặt, trong lòng càng hô Tần Phong là một đại hôn quân.

“Cái này là muốn ở bên nhau cả đời sao!?” Ánh mắt phong tình của nàng lập tức sáng bừng lên, tỏ vẻ cái này tuyệt đối có thể có.

“Da mặt dày hơn nữa, Thần Phong Chu tìm Long Quân!” Nguyệt Hi trong lòng vô cớ hoảng hốt, cảm thấy mình cũng khó thoát khỏi kiếp nạn… Dược Thần Cốc.

Hữu Dung chống cằm, vô tinh thần mà vuốt ve tai, cảm thấy làm gì cũng chẳng có hứng.

Nàng vốn tưởng Đại Ma Vương là một tên khốn nạn không có giới hạn, ai ngờ sau khi hắn vừa dứt khoát rời đi không lâu, liền nghe nói Tần Uy về đến Tần gia tổ địa đã bị Tần Vương một chùy đập chết.

Mặc dù bây giờ cả thế gian đều ca tụng Tần Vương, nhưng nàng lại biết rõ là Long Quân đang giở trò sau lưng.

Nhìn có vẻ là bao che cho Tần Uy, nhưng thực chất là mượn đao giết người, điều này cũng rất phù hợp với tính cách âm hiểm, xảo quyệt, nhiều quỷ kế của Tần Phong. "Tức chết bản y tiên rồi!!" Hữu Dung đột nhiên phát điên, bực bội vò rối mái tóc.

Cái tên Đại Ma Vương này rõ ràng vẫn còn chút lương tâm, thế mà cứ nhất định phải giả vờ không có lương tâm trước mặt nàng, lúc đi cũng chẳng thèm bá đạo giữ nàng lại một chút, hại nàng bây giờ không biết lấy cớ gì để quay về.

Chỉ cần Đại Ma Vương lúc đó cưỡng hôn nàng một cái, nàng đã chẳng đến mức phiền não như bây giờ. "Lão phu nuôi cái thứ quái quỷ gì thế này!!" Dược Thần không xa đang khám bệnh cho người khác, nghĩ đến Hữu Dung là lại tức đến râu tóc dựng đứng, trợn mắt.

Năm đó nàng không nói không rằng theo Long Quân bỏ trốn, để lại ông già này ngày nào cũng phải làm việc tăng ca đến tận đêm khuya.

Ông vốn tưởng lần này nàng trở về là đã nhận ra bộ mặt ghê tởm của tên tra nam kia, sau này có thể an tâm ở lại Dược Thần Cốc tiếp quản công việc của ông, để ông có thể tận hưởng cuộc sống về hưu mơ ước.

Ai ngờ lần này nàng trở về không những chẳng làm gì, mà còn mắc thêm một đống tật xấu, cả ngày cứ lèo nhèo đòi mua vài thị nữ về hầu hạ mình, ăn mặc dùng đồ cũng phải theo tiêu chuẩn hoàng gia.

Điển hình là không có mệnh quý phi, nhưng lại mắc bệnh quý phi!

Đúng lúc này — có người vội vã chạy đến, nói ngự giá của Long

Quân đã tới. "Long Quân đến rồi!!" Các bệnh nhân trong sơn cốc lập tức xôn xao, trong ánh mắt lộ rõ vẻ hoảng sợ không thể che giấu.

Kể từ khi Long Quân hạ lệnh khai quật Đại Vận Hà, hàng chục vạn tu luyện giả đã gặp tai ương, trong số đó không ít người bị cưỡng chế bắt đi đào vận hà.

Vì yêu cầu phải hoàn thành công trình nhanh chóng, nên họ bị áp bức điên cuồng.

Điều này dẫn đến không ít tu luyện giả bị kiệt sức đến chết, ngay cả những người may mắn sống sót cũng vì thế mà tổn thương căn cơ, đành phải tìm Dược Thần cầu cứu.

Chương 974

"Long Quân đến rồi!!" Hữu Dung kích động đến mức suýt nhảy cẫng lên, không dám tin vào tai mình.

Nàng vốn nghĩ mình đang nắm giữ kịch bản đại nữ chủ kiểu như《Tiểu Y Tiên Quật Cường Thề Chết Không Cúi Đầu Trước Ác Thế Lực》, ai ngờ nàng lại cầm trúng kịch bản ngược luyến với tình tiết truy thê đầy khổ ải như 《Hắn Đuổi, Nàng Chạy, Tiểu Y Tiên Khó Thoát Cánh Bay》. "Long Quân!?" Dược Thần đầu tiên sững sờ, sau đó nhìn về phía Hữu Dung.

Mặc dù ông biết đệ tử này của mình và Long Quân có mối quan hệ "cẩu nam nữ", nhưng thật sự không ngờ nàng lại có thể khiến Long Quân hạ mình đến Dược Thần Cốc tìm nàng. "Không được, không được!!" Hữu Dung lo lắng đến mức luống cuống tay chân, không ngừng đi đi lại lại nói: "Ta là tiểu y tiên của Dược Thần Cốc, ta phải giữ giá, ta phải cao lãnh, Long Quân ra vẻ thì ta cười lớn, Long Quân ăn cơm thì ta lật bàn, Long Quân khoe múi thì ta sờ loạn, chủ yếu là phải cao lãnh phản nghịch." "Ngàn vạn lần đừng cao lãnh phản nghịch!" Dược Thần với kinh nghiệm của người từng trải, mở miệng khuyên nhủ: "Lát nữa Long Quân đến, con đừng nói gì cả, cứ thế mà theo hắn về nhà là được rồi." "Không được!" Hữu Dung dứt khoát từ chối: "Ta là tiểu y tiên duy nhất của Dược Thần Cốc, cứ thế mà theo hắn về thì chẳng phải rất mất mặt sao!?" Lời vừa dứt, một tiếng 'phanh'!

Chỉ thấy Dược Thần rốt cuộc không nhịn được nữa, liền tiến lên cốc cho Hữu Dung một cái cốc đầu. "Con còn muốn mặt mũi à?

Mau cút cho vi sư!" Dược Thần lại mắng mỏ không ngớt: "Bây giờ vi sư nhìn thấy con là lại tức, sau khi về đây không những không khám bệnh, ngay cả vệ sinh cũng không dọn, còn suốt ngày bắt vi sư ăn Bích Cốc Đan, đến một bữa cơm canh nóng sốt cũng không có." "Ai u!!" Hữu Dung xoa xoa đầu nhỏ đau điếng nói: "Làm gì có sư phụ nào như người chứ, không giúp đệ tử mình đứng ra hỗ trợ thì thôi, lại còn bênh người ngoài đuổi đệ tử mình đi." "Cút!!" Dược Thần đáp lại rất dứt khoát, liền đẩy Hữu Dung ra khỏi cửa.

Không phải ông không niệm tình thầy trò, mà thực sự dã tâm của Long Quân quá lớn, không chỉ phái người mã đạp giang hồ, còn phái người tru diệt các thế gia lớn.

Nếu không phải Hữu Dung xuất thân từ Dược Thần Cốc, lại còn luôn ở bên cạnh Long Quân, e rằng Dược Thần Cốc đã sớm không còn tồn tại nữa rồi.

Bây giờ Long Quân đích thân đến Dược Thần Cốc, có lẽ là vì Hữu Dung, nhưng tuyệt đối còn mang theo mục đích khác.

Ông không tin đệ tử ngốc này của mình có thể khiến một kiêu hùng như Long Quân đích thân đến.

Vậy nên vẫn là đẩy Hữu Dung trở về, duy trì mối quan hệ như trước là tốt nhất, tuyệt đối không thể để Long Quân tìm được cái cớ gì. "Sư phụ, người làm thật đấy à!?" Hữu Dung bị đuổi ra khỏi Dược Thần Cốc một cách vô tình, ngay cả hành lý cũng được chuẩn bị xong rồi ném ra ngoài cho nàng.

Cảnh tượng chuyển sang Hoa Lạc Thành.

Các cao tầng Lâm gia tề tựu một đường, mời mọi người hoan hỉ ăn mừng chiến thắng.

Ngay sau khi Tam Lộng Đại Sư cùng những người khác vào chỗ, Lâm Hào giơ tay vỗ vỗ hai tiếng.

Chỉ thấy một đám tiểu thư xinh đẹp bước vào đại sảnh, không chỉ nhiệt tình uốn éo vòng eo thon thả, mà còn ngồi bên cạnh Tam Lộng Đại Sư và những người khác để rót rượu. "Lâm thành chủ, khách sáo quá rồi!" Mộc Tú rất thích kiểu này, thành thạo ôm lấy một tiểu thư. "Quốc Công thích là được rồi!" Lâm Hào lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ.

Dựa trên nhiều năm nghiên cứu về sự đời của hắn, khi trên tiệc rượu đồng thời xuất hiện mỹ nhân và mỹ tửu, mà đối phương lại không từ chối, vậy thì chuyện tiếp theo cơ bản là đã đàm phán thành công. "Hừ!!" Lâm Uyên không khỏi nhíu mày, vô cùng không thích kiểu không khí này. "Ồ!?" Tam Lộng Đại Sư thành công chú ý đến Lâm Uyên, cười hì hì nói: "Lâm Uyên tiểu hữu, kể từ Thiên Tú Đại Hôn lần trước chia tay, chúng ta đã lâu không gặp rồi, ngươi không kính bần tăng một chén rượu sao!?" "Ta không biết uống rượu!" Lâm Uyên ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên, căn bản không cho Tam Lộng Đại Sư chút mặt mũi nào. "Lâm Uyên tiểu hữu!" Sắc mặt Tam Lộng Đại Sư lập tức lạnh đi đôi chút, nói: "Không biết uống rượu là vấn đề năng lực của ngươi, không kính rượu bần tăng thì là vấn đề thái độ của ngươi rồi." "Vấn đề này rất nghiêm trọng!" Mộc Tú lên giọng nói: "Đừng nói là ngươi vừa mới đột phá đến Đại Đế, cho dù là Lục Đạo Đế Quân năm xưa, hay Nhàn Vân Tử của Thái Bạch Tiên Sơn, ở Đại Tần ta dù có gãy chân cũng phải đứng dậy kính một chén rượu." "Quốc Sư, Quốc Công nói đúng lắm!!" Lâm Hào vội vàng đứng dậy, khuyên Lâm Uyên đi kính rượu.

Bây giờ Long Quân đang nhắm vào Lâm Uyên rồi, không khéo đây chính là ngòi nổ. "Tiểu tử không hiểu quy củ, mong Quốc Sư lượng thứ!" Lâm Uyên cũng không hề nhiệt huyết "trung nhị", ngược lại cười híp mắt đứng dậy kính rượu.

Hắn tuyệt đối không phải vì đánh không lại Tần Phong mà thỏa hiệp, chỉ là muốn xem Tần Phong sau khi tính toán hết mọi mưu kế, lại như một quyền đánh vào bông, phát ra bộ dạng cuồng nộ vô năng. "Thế mới phải chứ!" Tam Lộng Đại Sư lại lần nữa lộ ra nụ cười, lên giọng nói: "Mặc dù Lâm gia các ngươi đã đạt được chút thành tích, nhưng không thể tách rời sự giúp đỡ và chỉ dẫn của Đại Tần ta dành cho các ngươi..." "Quốc Sư nói quá đúng rồi!" Lâm Hào vội vàng làm trái lương tâm, nở nụ cười nịnh nọt kính rượu nói: "Không có Đại Tần, nào có nhân dân, chúng ta nên có lòng biết ơn, chính Long Quân đã cho chúng ta cơ hội lập công lập nghiệp." "Á cha!!" Nhất Kiếm lập tức ngây người tại chỗ, tỏ ý rằng những lời này hắn không thể nào nói ra. "Ừm, không tệ!" Lâm gia lão tổ gật đầu an ủi, rất coi trọng hậu bối Lâm Hào này.

Khác với những hậu bối khác của Lâm gia vừa muốn được hưởng lợi lại vừa muốn giữ thể diện, hắn rất rõ ràng về vị trí của mình, không chọn sống thanh cao đến cùng, vô dục vô cầu, tu luyện ra cảnh giới khiến người khác không dám xem thường.

Thay vào đó, hắn chọn hạ thấp thân phận, buông bỏ tôn nghiêm, để vun đắp các mối quan hệ xã giao. "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ 'cẩu thối tử' ép buộc Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại phải cúi đầu, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Uyên Tổng thỏa hiệp rồi sao!?" Phân thân của Tần Phong cũng có mặt, có chút ngạc nhiên nhìn thoáng qua Uyên Tổng.

Theo lý mà nói, những Thiên Tuyển Chi Tử này vốn dĩ không bao giờ cúi thấp cái đầu cao ngạo của mình, thế mà bây giờ Uyên Tổng lại vì một câu nói của Tam Lộng Đại Sư mà chọn kính rượu.

Bất quá, tiểu khúc mắc này không ảnh hưởng đến kịch bản sau đó! "Bạch Hợp!" Tửu Tiên khẽ gọi một tiếng, thăm dò động đậy về phía Tần Phong. "Mỹ nhân, cùng bản công tử ra ngoài xem cá vàng!" Tần Phong liền chọn phớt lờ Tửu Tiên, ôm lấy một tiểu thư rồi rời khỏi yến tiệc. "Công tử!" Tiểu thư lập tức đỏ mặt, tim đập thình thịch không ngừng.

Nàng không ngờ vị công tử đẹp trai nhất toàn trường lại phóng đãng đến thế, không hề che giấu ý đồ muốn làm chuyện xấu, cái kiểu "hư hỏng" này thật sự khiến phụ nữ không thể kháng cự. "Bạch Hợp..." Tửu Tiên lập tức tủi thân đuổi theo, tỏ ý rằng đó là vị trí của nàng.

Nàng cũng có thể rõ ràng cảm nhận được mình sắp mất Bạch Hợp, chỉ có thỏa hiệp chấp nhận tình yêu tay ba mới có thể giữ được nàng. "Con mẹ nó!!" Nhìn Tần Phong ôm tiểu thư rời đi, mấy ông bạn nam ai nấy đều đầy vẻ tiện mộ, ghen ghét, hận thù.

Một người phụ nữ không có "công cụ gây án", mặc nam trang đã đẹp trai hơn bọn họ thì thôi đi, lại còn cưa đổ được Tửu Tiên, một trong Tây Đại Mỹ Nhân của Hoang Cổ, càng khiến đối phương một lòng một dạ đi theo mình. "Tiếp tục chơi nhạc, tiếp tục nhảy đi!!" Lâm Hào thấy không khí có chút không đúng, vội vàng đứng ra làm sôi động không khí.

Chỉ thấy ánh mắt mọi người lập tức chuyển khỏi Tần Phong, mỗi người ôm lấy tiểu thư bên cạnh bắt đầu thưởng thức ca vũ.

Về phần Tam Lộng Đại Sư và những người khác, họ cũng không tiếp tục làm khó Uyên Tổng. "Chuyện quái gì thế này!?" Lâm Uyên lập tức sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không giống với những gì hắn dự đoán.

Theo suy nghĩ của hắn, bọn họ đáng lẽ phải không kịp trở tay, tiếp tục tìm rắc rối nhắm vào hắn mới đúng.

Nhưng bây giờ bọn họ không những cảm thấy mọi chuyện là hiển nhiên, mà còn chuyển sự chú ý sang mỹ tửu và mỹ nhân, ngay cả liếc nhìn hắn một cái cũng không, cứ như thể căn bản không phải vì Âm Dương Ngư Ngọc Bội mà đến. "Dục cầm cố túng!" Lâm Uyên lập tức biến thành một kẻ dễ tin người, cảm thấy bọn họ đều đang giả vờ.

Chỉ là để hắn thả lỏng cảnh giác, hòng dẫn hắn vào bẫy của Long Quân.

Chương 975

Ngay sau đó, trong lòng Lâm Uyên bắt đầu cảnh giác đề phòng Tam Lộng Đại Sư và những người khác, chỉ là đối phương vẫn không hề có ý định để ý đến hắn, chỉ lo ăn uống vui chơi của mình.

Rượu đã ba tuần, món ăn đã năm vị! "Thời gian cũng gần đến rồi!" Mộc Tú đưa chân đá nhẹ Tam Lộng Đại Sư, ý nói đã đến lúc làm việc. "Hiểu rồi!" Tam Lộng Đại Sư đáp lại bằng một ánh mắt, đột nhiên lên giọng nói: "Lâm thành chủ, tuy rằng ngươi bây giờ đã nhận tổ quy tông, nhưng dù sao ngươi cũng từng làm quan cho Đại Việt Hoàng Triều, cái này gọi là 'màu sắc không thuần khiết' a!" "Quốc Sư!" Lâm Hào cũng rất biết điều, hoảng sợ nói: "Tại hạ thật lòng thật dạ đầu quân Đại Tần, người đừng nghe những kẻ bên ngoài nói bậy bạ a!" "Bần tăng đương nhiên biết Lâm thành chủ là người thế nào!" Tam Lộng Đại Sư tiếp tục lên giọng nói: "Chỉ sợ có kẻ tiểu nhân gây chuyện thị phi trước mặt Long Quân, lấy chuyện các ngươi đi Tần gia hủy hôn ra làm to chuyện." "Đúng vậy!" Mộc Tú tiếp lời nói: "Long Quân tuy tấm lòng rộng lớn, có thể dung nạp thiên địa, nhưng người mà hắn yêu quý nhất chính là đệ đệ Tần Vương này.

Đại Tần vừa kiến quốc liền phong Tần Vương, thống lĩnh hai trăm vạn tinh nhuệ đại quân, đủ thấy địa vị của hắn trong lòng Long Quân là thế nào." "Tần Hạo!!" Trong lòng Lâm Tâm Nhi đột nhiên quặn thắt, nỗi hối hận mãnh liệt dâng lên.

Nếu năm đó nàng không cố chấp chạy đến Tần gia hủy hôn, thì bây giờ vị trí Tần Vương Phi chính là của nàng, cộng thêm thân phận người thừa kế Thiên Tâm Chi Thành, thật sự không dám tưởng tượng mình sẽ tôn quý đến nhường nào. "Quốc Sư, Quốc Công!" Lâm Hào rất hoảng sợ nói: "Hai người nhất định phải giúp ta, Lâm mỗ ta đối với Đại Tần là trung tâm cảnh cảnh, nhật nguyệt có thể chứng giám a!" "Chuyện này của ngươi, khó xử lý lắm a!" Tam Lộng Đại Sư khó xử thở dài một tiếng, phất tay một cái, một chiếc trữ vật giới chỉ bay ra. "Quốc Sư, để ta!" Lâm Hào vội vàng đích thân tiến lên, nhặt chiếc trữ vật giới chỉ lên.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc nhặt chiếc trữ vật giới chỉ, hắn lập tức biết điều mà đánh tráo nó, thay bằng một chiếc trữ vật giới chỉ chứa đầy cực phẩm linh thạch và thiên tài địa bảo. "Đây là..." Ánh mắt Nhất Kiếm chợt ngưng lại.

Hắn bây giờ đã đột phá đến cảnh giới Đại Đế, những động tác nhỏ như vậy đương nhiên không qua mắt được hắn. "Đa tạ, Lâm thành chủ!" Tam Lộng Đại Sư nhận lấy trữ vật giới chỉ không quên cảm tạ, nhanh chóng kiểm tra xong trong lòng lập tức vui như nở hoa.

Cứ như thể con suối nhỏ khô cạn nhiều năm cuối cùng cũng có nước, ông ta cũng không quên ném cho Mộc Tú một ánh mắt ngụ ý "hồng bao rất hậu". "Có gì khó xử lý đâu!" Mộc Tú nhận được ánh mắt, lập tức nghiêm mặt nói: "Mộc Tú ta ghét nhất những kẻ tiểu nhân vô sỉ hủy báng người khác sau lưng, nếu thật sự có kẻ dám vu oan hãm hại Lâm thành chủ, Mộc Tú ta là người đầu tiên không đồng ý." "Đa tạ Quốc Công!!" Lâm Hào lập tức cảm kích quỳ xuống trước Mộc Tú, khi được đỡ dậy không quên nhét vào tay hắn một chiếc trữ vật giới chỉ. "Biết điều vậy sao!" Mộc Tú cảm nhận được độ dày của "hồng bao", lại lần nữa nghiêm mặt nói: "Lâm thành chủ cứ yên tâm, Đại Tần ta đi theo chính đạo quang minh chính đại, Long Quân cũng rất coi trọng nhân tài, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ đồng liêu của mình." Nói xong — không quên ném cho Nhậm Hoàn một ánh mắt, ý bảo ở đây có một con heo mập mau làm thịt đi. "Ta..." Nhậm Hoàn trong lòng sốt ruột, nhưng không tìm được cớ.

Trước đây hắn toàn nhận tiền giết người, không muốn làm thì giết luôn chủ thuê, căn bản không hiểu cái kiểu của Mộc Tú bọn họ.

Cảnh tượng chuyển sang bên ngoài Dược Thần Cốc.

Hai bên đường là hàng Ngự Lâm Quân xếp thẳng tắp, trên người tỏa ra khí tức túc sát uy nghiêm. "Đại Ma Vương đến rồi!" Hữu Dung đứng ngoài sơn cốc, rất căng thẳng nói: "Không sợ, không sợ, đại trượng phu có thể co có thể duỗi, tiểu nữ tử có thể mở có thể hợp, lúc nên cúi đầu thì cứ cúi." Lúc này — Tần Phong đang ngồi trong cỗ xe ngựa hoàng gia, bên cạnh ngoài Tử Diên ra, còn có Điềm Điềm và Tiểu Hương Phi, cùng với Nguyệt Hi, Phong Tình hai tiểu tỳ nữ. "Chờ lát nữa, bản phi phải áp đảo Hữu Dung về khí thế!" Điềm Điềm kiêu ngạo ưỡn ưỡn ngực.

Khác với trước kia "mặt nước phẳng lặng hai bờ rộng, gió thuận một buồm căng", vòng ngực của nàng lại đột nhiên "phóng đại" trong một đêm. "Sao lại to thế này!?" Tần Phong rất rõ về "số liệu" của Điềm Điềm, liếc mắt một cái liền nhận ra là đã "cải trang phi pháp"... "Ừm!?" Điềm Điềm thấy Tần Phong nhìn mình, lại ưỡn ưỡn ngực mình. "Không có thì là không có, chẳng thể nào 'sát' ra được!" Tần Phong đầy mặt bất đắc dĩ nói: "May mà trẫm đã thống nhất Hoang Cổ, cho dù tương lai con cái không có sữa ăn, cũng còn có thể mời nhũ mẫu về, không đến nỗi để con cái chết đói." "Phụt!!" Tử Diên cùng các nàng không nhịn được, bật cười thành tiếng ngay tại chỗ. "Rốt cuộc là ai bôi độc vào miệng a!?" Nguyệt Hi trong lòng lập tức lẩm bẩm một tiếng, mãnh liệt yêu cầu thế nhân trả lại sự trong sạch cho nàng. "Tần ca ca!!" Điềm Điềm lập tức không buông tha, sống chết không thừa nhận mình nhỏ. "Điềm Điềm, quả thật đã lớn rồi!" Tử Diên vội vàng mở miệng an ủi, ánh mắt cũng đánh giá Điềm Điềm.

Mặc dù Điềm Điềm quả thật đã "cải trang phi pháp", nhưng trải qua nhiều ngày tu luyện, có thể thấy rõ ràng nó đã lớn hơn trước một vòng, thân hình cũng thon dài hơn trước. "Ừm, lớn rồi!" Phong Tình đồng tình gật gật đầu nhỏ.

Tỏ ý rằng mình khi hầu hạ Long Quân thay quần áo, có lén chạy đến bên giường đưa tay xác nhận qua rồi. "Vẫn là Đế Hậu tỷ tỷ biết nhìn hàng!" Điềm Điềm kiêu ngạo ưỡn ưỡn nói: "Bản phi đây đã có được truyền thừa của Bảo Bình Đại Đế, lĩnh ngộ được Bảo Bình Đại Tàng Kinh trong truyền thuyết, đó là thần công chí cao vô thượng của thảo nguyên chúng ta." "Bảo Bình Đại Đế!?" Tử Diên lập tức nhớ đến khi ở Mật Tông Bảo Khố, cái bình nhỏ màu trắng mà Điềm Điềm đã chọn.

Dựa theo ghi chép của Nguyệt Thần Cung, Bảo Bình Đại Đế là một đệ tử có tư chất bình thường của Mật Tông từ hàng vạn năm trước.

Nhưng người này đã không cúi đầu trước số phận, sống sượng mà sáng tạo ra một môn Bảo Bình Đại Tàng Kinh có thể đề thăng tư chất của con người, cuối cùng càng nhờ công pháp này mà trở thành cao thủ số một được công nhận trong lịch sử thảo nguyên. "Bảo Bình Đại Tàng Kinh!?" Trong lòng Tần Phong chợt hiểu rõ, tám phần là Điềm Điềm luyện yoga.

Giống như Dịch Cân Kinh trong tiểu thuyết võ hiệp có hiệu quả tương đồng nhưng phương pháp khác, thông qua các động tác tu luyện có độ khó cao, không chỉ có thể đề thăng giới hạn tư chất của bản thân, mà còn có thể tăng cường độ dẻo dai của cơ thể. "Đề thăng tư chất?

Ta có thể học không!?" Tiểu Hương Phi lập tức phấn chấn hẳn lên, vội vàng khiêm tốn thỉnh giáo Điềm Điềm.

Mặc dù tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú cũng có thể tăng cường tư chất của bản thân, nhưng thân hình nhỏ nhắn này của nàng rõ ràng không chịu nổi "sức công phá liên tục của gió bão cấp tám". "Học một chút cũng tốt!" Tần Phong đồng tình gật đầu, dù sao cuối cùng cũng đều vào tay hắn.

Hơn nữa, các nàng học càng nhiều, hắn mới có thể đưa ra càng nhiều yêu cầu. "Bệ hạ, Dược Thần Cốc đã đến!" Tiếng Thiên Quân truyền đến từ ngoài xe, cỗ xe ngựa cũng chậm rãi dừng lại. "Đại Ma Vương đến rồi!" Hữu Dung nhìn cỗ xe ngựa hoàng gia, trong lòng lập tức căng thẳng.

Vốn dĩ nàng nghĩ có sư phụ ủng hộ có thể giữ giá một chút, ai ngờ sư phụ lại trực tiếp đuổi nàng ra khỏi cửa, mất đi chỗ dựa nàng chỉ đành làm một tiểu y tiên "có thể mở có thể hợp".

Bây giờ điều duy nhất nàng cần cân nhắc là, dùng tư thế nào để cầu Đại Ma Vương tha thứ.

Là xông lên ôm lấy đùi Đại Ma Vương, vừa khóc lóc vừa cầu tha thứ, hay là lộ ra ánh mắt năm phần hối hận, ba phần tự trách, hai phần giữ giá, rồi phối hợp thêm vẻ mặt thẹn thùng không dám gặp lại Đại Ma Vương.

Ngay khi Hữu Dung đang suy nghĩ lung tung, Tần Phong đã bước xuống từ xe ngựa. "Bất kể lúc nào nhìn, cũng đều có khí thế bàng bạc a!" Tần Phong vừa nhìn đã thấy Hữu Dung, trong lòng cũng không nhịn được mà cảm khái một tiếng. "Đại Ma Vương nhìn ta rồi!" Hữu Dung lập tức căng thẳng, vẫn chưa nghĩ ra nên dùng tư thế nào. "Hữu Dung cô nương, chúng ta lại gặp mặt rồi!" Tần Phong lộ ra nụ cười ấm áp như gió xuân nói: "Không biết có thể làm phiền Hữu Dung cô nương vào trong thông báo với Dược Thần một tiếng, nói là Long Quân có việc muốn cầu kiến." "Ngươi muốn gặp sư phụ ta!?" Hữu Dung cả người lập tức sững sờ tại chỗ, trong lòng gào thét kịch bản không phải viết như vậy!

Chương 976

Cảnh tượng chuyển sang — Diệp Thần trị thương kết thúc.

Mặc dù sắc mặt vẫn trắng bệch như tờ giấy, nhưng đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. "Diệp Thần, ngươi sao rồi!?" Diệp Long chủ động đi cùng, ánh mắt đầy căng thẳng và quan tâm. "Diệp Long, ta không sao!" Diệp Thần nhìn Diệp Long đang quan tâm mình, trong lòng cảm động không thôi.

Hoạn nạn mới thấy chân tình!

Bất kể hắn gặp phải nguy hiểm gì, Diệp Long đều sẽ cùng hắn đối mặt, cho dù bây giờ hắn đã trở thành chuột chạy qua đường, Diệp Long vẫn không rời không bỏ ở bên hắn. "Không sao là tốt rồi!" Ánh mắt quan tâm của Diệp Long không giảm, bảo Diệp Thần mau nằm xuống nghỉ ngơi. "Diệp Long, chúng ta buông xuôi đi thôi!" Diệp Thần dường như lại chịu đả kích, thần sắc u buồn nói: "Sống như kiến hôi, nên có tự tri chi minh; mệnh mỏng như tờ giấy, nên càng thêm trân trọng; đại trượng phu sinh giữa trời đất, bất đắc dĩ chỉ có thể chịu lép vế; càn khôn đã định, ngươi ta đều là trâu ngựa." "Càn khôn đã định, ngươi ta đều là trâu ngựa!?" Ánh mắt Phương Trường bên cạnh tức khắc ảm đạm, đối với tương lai cũng không nhìn thấy hy vọng. "Ngươi muốn bỏ cuộc sao!?" Diệp Long lập tức không vui.

Tuyệt đối không phải đau lòng cho hơn trăm tiểu kiều thê đã tặng cho Tần Đạo, mà là một câu "buông xuôi" nhẹ tênh của Diệp Thần đã phủ nhận tất cả nỗ lực trước đó của hắn.

Một tiếng "ba"!!

Diệp Long không nói hai lời giơ tay lên, trực tiếp "ban" cho hắn một cái tát lớn. "Diệp Long!!" Diệp Thần lập tức sững sờ tại chỗ, không ngờ Diệp Long lại "ban thưởng" cho hắn. "Gặp chút trắc trở đã muốn bỏ cuộc, ngươi còn tính là nam tử hán đại trượng phu gì nữa!?" Diệp Long vội vàng bưng canh gà đến, thần sắc nghiêm túc nói: "Hãy nhớ kỹ, đừng quên sơ tâm, mới có thể đi đến cuối cùng; sơ tâm dễ có, thủy chung khó giữ!" "Không quên sơ tâm!!" Thân thể Diệp Thần không khỏi chấn động, cảm giác mình hình như lại "được" rồi. "Diệp huynh, chúng ta không thể bỏ cuộc!" Phương Trường cũng lời lẽ chính nghĩa nói: "Nếu ngay cả chúng ta cũng bỏ cuộc, thì thiên hạ còn ai đến lật đổ bạo quân Tần Phong kia nữa, vì thương sinh thiên hạ chúng ta cũng không thể bỏ cuộc." "Nói hay lắm!!" Diệp Long liếc nhìn Phương Trường, lại tự mình "thêm kịch" nói: "Mặc dù bây giờ chúng ta đã bại, nhưng tương lai vẫn còn vô hạn khả năng, tung có ngàn xưa, hoành có tám phương, tiền đồ như biển, ngày tháng còn dài!!" "Ngày tháng còn dài!?" Khóe mắt Phương Trường lập tức giật giật.

Hắn nghi ngờ Diệp Long đang rắc muối vào vết thương của mình, nhưng lại không tìm được lý do để đánh người. "Chúng ta không thể bỏ cuộc!!" Diệp Long không hề bận tâm đến cảm nhận của Phương Trường, tiếp tục rắc muối vào vết thương của hắn nói: "Cuộc sống ban cho ngươi nhiều tai ương và trắc trở như vậy, là bởi vì ngươi vốn dĩ là nhân vật chính, chạy đi, thiếu niên, đi gặp gió trong vận mệnh của mình!" "Gió trong vận mệnh!?" Trong lòng Phương Trường chợt hoảng loạn không rõ nguyên do, nhớ lại nỗi sợ hãi bị Tần Phong chi phối. "Đúng, không thể bỏ cuộc!!" Diệp Thần lại lần nữa "ăn hết bánh lớn", còn không quên uống cạn canh gà. "Ta muốn yên tĩnh!!" Sắc mặt Phương Trường trở nên vô cùng khó coi, muốn tìm một nơi để một mình "liếm vết thương". "Phương huynh, cứ tự nhiên!" Diệp Thần nhìn Phương Trường rời đi, không nhịn được hỏi: "Diệp Long, ngươi thấy Phương Trường người này có thể hợp tác không!?" "Có thể hợp tác!" Diệp Long nghiêm túc đứng đắn nói: "Nam Phong hữu ý Thập

Tam Yêu, Long Quân vô tình Giang Thượng Pháo, hắn ta và chúng ta có kẻ thù chung..." "À!?" Diệp Thần lập tức sững sờ tại chỗ, đầu óc nhất thời không phản ứng kịp. "Ngươi không hiểu sao!?" Diệp Long dường như lại tìm thấy cơ hội để "thêm kịch", vẻ mặt bát quái nói: "Ta nghe ngóng được bạch nguyệt quang của Phương Trường, cũng chính là Nam Phong công chúa của tiền triều, bây giờ đã trở thành "tiểu thiểm khuyển" của Long Quân rồi." "Tiểu thiểm khuyển!" Diệp Thần lập tức hiểu ngay, nhưng lòng cũng nhói đau.

Nhìn bóng lưng Phương Trường rời đi, cứ như là chính mình đang soi gương vậy.

Bây giờ bạch nguyệt quang của Phương Trường đã trở thành "tiểu thiểm khuyển" của Long Quân thì không sai, nhưng "điều khó nguôi ngoai" trong lòng hắn cũng đồng dạng trở thành vật sở hữu riêng của Long Quân, ngay cả thanh mai trúc mã của hắn cũng đã thành đại tướng quân trấn thủ biên cương của Long Quân.

Xét về thảm, hắn còn thảm hơn Phương Trường!! "Mình thêm kịch như thế này, chắc là phù hợp với tiêu chuẩn Tần Đạo chứ!?" Trong lòng Diệp Long cũng không chắc chắn lắm, nhưng nhìn thấy vẻ mặt xanh xao tiều tụy của Diệp Thần sau đó, hắn liền không nhịn được tiếp tục rắc muối "thêm kịch" nói: "Từ xưa nhiều nam nhân si tình, không một ai ngoại lệ đều rất khó khăn!" "Không một ai ngoại lệ!?" Trong lòng Diệp Thần lại nhói đau một cái, cảm giác Diệp Long đang ẩn ý mắng mình.

Nhưng quay đầu lại lại thấy Diệp Long đang nhìn Phương Trường rời đi, trong ánh mắt đầy vẻ đồng tình và thương hại, khiến hắn căn bản không tìm được bằng chứng cho việc hắn đang bị ẩn ý mắng. "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ 'cẩu thối tử' rắc muối vào vết thương lòng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ 'cẩu thối tử" rắc muối vào vết thương lòng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Là Diệp Long!?" Tần Phong thần sắc hơi sững sờ, lập tức nghĩ đến Diệp Long.

Bây giờ Phương Trường và Diệp Thần lén lút trà trộn vào nhau, mà bên cạnh bọn họ cũng chỉ có một mình Diệp Long.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới là, Diệp Long lại dũng mãnh đến thế.

Trước mặt hai đại Thiên Mệnh không những không cúi đầu, mà lại còn có thể một chọi hai, điên cuồng rắc muối vào vết thương lòng của bọn họ.

Hắn cũng thành công nhận được sự khẳng định của Tần Đạo, nguyện xưng hắn là "tiểu vương tử rắc muối"! "Bái kiến Long Quân!!" Dược Thần sau khi biết Tần Phong muốn gặp mình, cả người lập tức cảm thấy không ổn rồi.

Ông vốn tưởng đẩy Hữu Dung ra khỏi cửa, là có thể khiến Dược Thần Cốc thoát được một kiếp nạn, nhưng ông vẫn đánh giá quá thấp "độ dày mặt mũi" của Tần Phong, cũng đành phải cứng đầu cứng cổ đến bái kiến. "Tiền bối, không được!" Tần Phong bày ra tư thái cực kỳ thấp kém, vội vàng tiến lên đỡ Dược Thần dậy.

Chỉ là tư thái thấp kém này của hắn, không những không khiến Dược Thần tăng thêm độ thiện cảm, ngược lại còn làm Dược Thần trong lòng càng thêm căng thẳng.

Ai cũng biết, kẻ ác cùng lắm là nhắm vào tiền của nhà ngươi, cướp xong liền quay về chia chác, nhưng "hổ cười" lại nhắm vào sản nghiệp của nhà ngươi, chúng muốn thay thế vị trí của ngươi. "Bệ hạ là Hoàng Đế của vạn tộc, được, được..." Dược Thần vội vàng hạ thấp tư thái của mình hơn nữa, hy vọng có thể đánh thức chút lương tâm ít ỏi của Tần Phong. "Tiền bối, khách sáo quá rồi, mời!" Tần

Phong lười tiếp tục nói nhảm.

Hắn liền "phản khách thành chủ", kéo Dược Thần đi về phía sơn cốc. "À!?" Dược Thần lập tức ngây người tại chỗ, không phân biệt được đây là nhà ai nữa. "Đại Ma Vương thật sự đến tìm sư phụ ta à!?" Hữu Dung ở một bên vô cùng thất vọng, có thể rõ ràng cảm nhận được một cảm giác xa cách.

Đại Ma Vương trước kia cứ gặp mặt là bắt nạt nàng, nhưng Đại Ma Vương bây giờ lại quy củ, đàng hoàng, không hề có ý muốn bắt nạt nàng. "Hữu Dung cô nương!" Tiểu Hương Phi vội vàng đi tới an ủi: "Bệ hạ thường nói mình có tinh thần "biển rộng trăm sông đổ về, bao dung to lớn", tìm sư phụ ngươi chắc là có chuyện quan trọng muốn bàn, tuyệt đối không phải đang giận ngươi đâu." "Thật sao!?" Trong đôi mắt đẹp của Hữu Dung lóe lên một tia hy vọng, nàng quay đầu nhìn về phía Tiểu Hương Phi đang an ủi mình.

Chỉ là không nhìn thì còn đỡ, vừa nhìn tâm trạng lại càng tệ hơn.

Tiểu Hương Phi trước kia tuy có dung nhan tuyệt mỹ, nhưng trên người lại thiếu đi vẻ quyến rũ của phụ nữ, thế mà bây giờ Tiểu Hương Phi lại như một quả đào mọng nước tươi non, vẻ quyến rũ độc đáo của phụ nữ sắp tràn ra ngoài rồi.

Không cần nghĩ cũng biết, ruộng đất khô cằn đã được tưới nhuần!

Cũng tức là trong khoảng thời gian nàng rời đi, Tiểu Hương Phi đã thành công giành được sự chú ý, Đại Ma Vương bây giờ đã thành "thú tay" rồi!! "Đương nhiên là thật!" Má Tiểu Hương Phi ửng hồng.

Nàng vẫn rất hiểu Tần Phong, trái tim bị tổn thương thổi một cái là khỏi rồi. "Ô ô..." Hữu Dung rốt cuộc không chống đỡ được nữa, nước mắt không tranh khí mà chảy xuống.

Chương 977

"Ngươi sao lại khóc rồi!?" Tiểu Hương Phi tức thì luống cuống tay chân, không biết mình đã nói sai lời gì. "Vấn đề này lớn lắm nha!" Phong Tình liếc nhìn Hữu Dung, học theo ngữ khí của Tần Phong nói: "Phải bắt cho tốt, bắt đúng chỗ, không được có chút sơ suất nào, điều tra sâu thích đáng, tìm ra tận gốc mới được." "Rốt cuộc là vấn đề gì vậy!?" Tiểu Hương Phi vẫn đầy vẻ mờ mịt.

Rõ ràng mỗi chữ nàng đều nghe hiểu, nhưng khi ghép lại với nhau thì lại không hiểu gì cả. "Mị ma đúng là mị ma, cái tốt không học, toàn học mấy thứ này!" Trong đôi mắt đẹp của Nguyệt Hi đầy vẻ ghét bỏ, trong lòng cũng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Kể từ khi nàng rơi vào tay Tần Phong, những kiến thức kỳ quái mà nàng hiểu được càng ngày càng nhiều, cũng không còn là nàng công chúa Di Tộc Đại Yến đơn thuần năm xưa ở Long Môn Hạp Cốc, sống bằng nghề cướp bóc nữa. "Ai!" Tử Diên đau đầu thở dài một tiếng.

Nàng phát hiện những người phụ nữ Tần Phong tìm được không một ai đơn giản cả, điều này làm tăng đáng kể độ khó trong việc quản lý hậu cung của nàng. "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ bắt nạt "mệnh trung chú định" của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Hữu Dung!?" Tần Phong nghi hoặc quay đầu nhìn thoáng qua cửa sơn cốc, không hiểu mình đã bắt nạt nàng lúc nào. "Bệ hạ!" Dược Thần dường như cam chịu nói: "Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, lão phu chỉ có một đệ tử này, tương lai Dược Thần Cốc chính là của hồi môn của nó." "Tiền bối, người nói vậy làm trẫm cứ như đang thèm muốn Dược Thần Cốc của các người vậy." Tần Phong trong lòng thầm vui, nhưng lại không thể không giả bộ một chút nói: "Kỳ thực trẫm lần này đến là muốn mời tiền bối xuất sơn, chỉnh hợp y đạo thiên hạ, để mỗi thành thị đều có y quán chính quy, để mọi người đều có thể kịp thời chữa bệnh." "Bệ hạ, đây đúng là đại thiện!" Dược Thần trong lòng chấn kinh, vội vàng hành đại lễ. "Ai!" Tần Phong lại bắt đầu giả vờ, mắt rưng rưng nói: "Mỗi lần trẫm nhìn thấy sinh ly tử biệt là lại đặc biệt đau lòng, hy vọng tiền bối sau này không từ bỏ bất kỳ sinh mệnh nào." "Đó là lẽ đương nhiên!" Dược Thần thần sắc vô cùng nghiêm túc, đối với sinh mệnh vô cùng kính sợ. "Được, tiếp theo chúng ta sẽ thảo luận chi tiết nhé!" Tần Phong lộ ra nụ cười mãn ý, biết mình sắp phát tài rồi.

Cảnh tượng chuyển sang, trong Tần Vương Phủ.

Thập Bát Học Sĩ cùng Tạ Thiên, Tạ Địa sau nhiều ngày cứu chữa, cũng không biết là quầng sáng của Tần Hạo đã tắt hay là số bọn họ đủ cứng, cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm tính mạng. "Không sao là tốt rồi!" Tần Hạo đến thăm mọi người, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Đa tạ Tần Vương quan tâm!" Mọi người chưa bao giờ được người khác coi trọng đến vậy, trong mắt dâng lên sương nước, quyết định thề chết hiệu trung. "Đây là điều bản vương nên làm!" Tần Hạo không nói lời thừa thãi, trực tiếp vào chủ đề nói: "Kể từ sau khi Yêu tộc lần trước chủ động tiến công, bọn chúng vẫn luôn rất yên tĩnh, 'thỏ tử yên tĩnh lặng lẽ, nhất định là muốn làm yêu'..." "Cái gì?

Thỏ con đang gây chuyện sao!?" Thập Bát học sĩ rõ ràng sững người, có chút không phản ứng kịp.

Phải biết, Tiểu Bạch dẫn dắt yêu tộc đang đối phó Tần gia, mà Tần gia lại là đồng tộc huyết mạch của Long Quân, cũng là đệ tử tông thất của Đại Tần, Long Quân không có lý do gì để mặc kệ Tiểu Bạch làm loạn trong yêu tộc cả. "Haizz!" Tần Hạo bất lực thở dài: "Sau trận chiến, bản vương đích thân đi tìm Hoàng huynh, nhưng huynh ấy đối với Tiểu Bạch lại chẳng quản chẳng hỏi, mọi chuyện đều giao cho bản vương tự mình xử lý." "Long Quân quá đáng thật rồi!" Thập Bát học sĩ lập tức phẫn nộ, trách mắng Tần Phong quá vô trách nhiệm.

Không chỉ để con thỏ béo trong nhà chạy ra làm càn, sau đó lại còn làm ông chủ phủi tay, chút trách nhiệm của đế vương cũng không có. "Các vị, cẩn ngôn!" Tần Hạo giật mình, vội vàng ra ngoài xem xét.

Y từng nghe nói ca ca mình có một thủ hạ tên Thanh Thiên, kế thừa truyền thừa của Hắc Sát Diêm La, phụng chỉ thành lập Hắc Băng Đài giám sát toàn bộ Hoang Cổ.

Bất kể là hành động Mã Đạp Giang Hồ của Tề Tu Viễn, hay hành động tru sát thế gia của Quang Thiên, tất cả đều không thể tách rời tình báo chính xác của Hắc Băng Đài.

Mà điều đáng sợ nhất là, bọn họ hợp tác với Trị Túc Nội Sử.

Có thể tính toán tài sản của ngươi, chính xác đến từng đồng!

Bất kể ngươi thực hiện giao dịch gì, đều không thoát khỏi mắt bọn họ, nếu dám không biết sống chết mà trốn thuế, ngày hôm sau Lý Cực sẽ dẫn theo đại quân Ma tộc đến thăm nhà ngay lập tức.

Người có thái độ nhận lỗi tốt, sẽ nhận được một phần quà tăng gấp đôi!

Người có thái độ nhận lỗi không tốt, có thể kích hoạt một lần đặc xá hoàng quyền! "Hừ!" Thập Bát học sĩ khó chịu hừ một tiếng, nhưng không ai dám mở miệng nữa. "Thôi được rồi!" Tần Hạo lại mở miệng nói: "Chúng ta vẫn nên bàn bạc trước, làm thế nào để đối phó con thỏ vô sỉ này!" "Khoan đã!" Một lão học sĩ dẫn đầu phát biểu ý kiến của mình: "Lần trước chúng ta tổn thất thảm trọng, yêu tộc cũng tổn thất tương tự, hiện tại hai bên đã lâm vào thế bế tắc, không ai làm gì được ai, chỉ có thể xem ai kiên nhẫn hơn, cho nên chúng ta nên dĩ bất biến ứng vạn biến, thủ chu đãi thỏ!" "Có lý!" Vài học sĩ đồng tình gật đầu, cũng cảm thấy nên thủ chu đãi thỏ. "Ta thấy không thể đợi!" Một học sĩ trẻ tuổi đứng ra, khí phách hừng hực nói: "Con thỏ kia không chỉ tiện, còn chơi bẩn, ai mà biết nó còn có thủ đoạn ghê tởm nào nữa, cho nên chúng ta nên chủ động xuất kích, đánh thẳng vào sào huyệt." "Đúng vậy, phòng ngự tốt nhất chính là tấn công!" Một học sĩ trẻ khác mở miệng nói: "Bất kể con thỏ này có chiêu thức âm hiểm gì, chỉ cần chúng ta chủ động xuất kích là có thể bóp chết tất cả trong trứng nước." "Có lý!" Các học sĩ trẻ khác nhao nhao gật đầu, đều ủng hộ đề nghị chủ động xuất kích. "Không thể được!" Lão học sĩ vội vàng ngăn cản: "Chủ động xuất kích nghĩa là tiến vào địa bàn yêu tộc, mà trước giờ chúng ta chưa từng đến yêu tộc, nơi đó được gọi là cấm khu của nhân tộc, chúng ta không có lợi thế địa lý sân nhà." "Ta thấy đó là cấm khu của kẻ nhát gan thì có!" Học sĩ trẻ lập tức đáp trả: "Hiện tại uy danh Đại Tần ta đã vang khắp hoàn vũ, cường thịnh hơn bất kỳ hoàng triều nào, chúng ta nên tiến vào cái gọi là cấm khu đó, xé toạc tấm màn bí ẩn của nó, sáp nhập nó vào bản đồ Đại Tần ta." "Không sai!" Các học sĩ trẻ khác cũng nhao nhao phụ họa: "Phàm nơi mặt trời mặt trăng chiếu rọi, đều là của Đại Tần!" "Nói hay lắm!" Tần Hạo bị kích thích bệnh nhiệt huyết 'trung nhị' phát tác, lập tức vỗ bàn nói: "Thà rằng chủ động xuất kích phá hủy sào huyệt của con thỏ, còn hơn là chờ nó chơi chiêu bẩn." "Tần Vương Điện hạ..." Lão học sĩ còn muốn nói gì đó.

Nhưng Tần Hạo hiển nhiên đã không thể chờ đợi được nữa, như một thiếu niên nhiệt huyết 'trung nhị', lập tức dẫn theo các học sĩ trẻ khác bỏ đi. "Cái này cũng quá bốc đồng rồi!?" Có lão học sĩ cảm thấy vô cùng sốt ruột, muốn khuyên Tần Hạo ổn trọng một chút. "Không cần khuyên nữa!" Một lão học sĩ mở miệng nói: "Tần Vương sẽ không gặp nguy hiểm đâu, y hiện tại đã đột phá đến Đại Đế cảnh giới rồi, nhìn khắp Hoang Cổ trừ Long Quân ra thì không ai là đối thủ của y." "Được rồi!" Các học sĩ khác không mở miệng nữa, mà bắt đầu trầm tư.

Ban đầu Long Quân không tiếc đội áp lực, cũng muốn công khai bao che Tần Uy, nhưng hiện tại lại mặc kệ Tiểu Bạch sát hại đệ tử Tần gia, trước sau thực sự quá mâu thuẫn. "Nếu thay đổi cách suy nghĩ..." Đồng tử của các lão học sĩ co rụt lại.

Bọn họ phát hiện những chuyện này nhìn có vẻ mâu thuẫn, nhưng người cuối cùng được lợi lại là Tần Hạo!!

Nếu nói Long Quân Mã Đạp Giang Hồ, tru sát thế gia là để củng cố hoàng quyền, vậy đào vận hà là lợi ích ngàn năm, còn việc giáng Tần Uy về Tần gia tổ địa, nhìn thế nào cũng giống như là đang giúp Tần Vương gây dựng danh vọng.

Về phần mặc kệ Tiểu Bạch giết đệ tử Tần gia, có phải là để kiềm chế thế lực tông tộc hay không!?

Dù sao hiện tại đệ tử Tần gia đã vô pháp vô thiên, nếu Long Quân thật sự định truyền ngôi cho Tần Vương, với tính cách của Tần Vương, tương lai nhất định sẽ bùng phát xung đột với đệ tử Tần gia.

Nhưng nếu hiện tại đệ tử Tần gia chết gần hết rồi, những người còn sống sót lại đều từng trải qua huyết chiến với Tần Hạo, khả năng bùng phát xung đột trong tương lai sẽ giảm đi rất nhiều.

Cho dù tương lai thật sự bùng phát xung đột, với danh vọng của Tần Hạo cũng có thể trấn áp được.

Nếu suy nghĩ theo hướng này, Long Quân phải yêu đệ đệ của mình đến mức nào chứ!?

Gánh vác tất cả tiếng xấu như Mã Đạp Giang Hồ, tru sát thế gia, đào đại vận hà, tàn hại tông tộc lên mình, còn Tần Hạo sẽ tiếp quản một hoàng triều cường thịnh nhất lịch sử, trở thành vị đế vương hoàn mỹ nhất trong mắt vạn dân. "Cái này có thể sao!?" Các lão học sĩ nhìn nhau, cảm thấy khả năng rất cao.

Hiện tại Long Quân đã đột phá đến Đại Đế cao giai, với thiên phú của y, không quá hai năm rưỡi nữa là có thể phi thăng.

Mà muốn trong thời gian ngắn như vậy sinh ra một đứa con trai kế thừa hoàng vị căn bản không thực tế, cho nên thân đệ đệ Tần Hạo đã trở thành lựa chọn duy nhất của Long Quân. "Long Quân thật là thâm bất khả trắc!" Các lão học sĩ chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Họa thay bọn họ tự nhận mình là bậc học sĩ ôm hoài bão, có tài năng kinh thiên động địa, lại còn trong lòng phẫn nộ, cảm thấy Long Quân mắt mù không biết trọng dụng nhân tài.

Chương 978

Nhưng ai mà ngờ minh chủ lại ngay trước mắt mà không hay biết, phải đến khi bố cục của Long Quân hoàn thành mới xem hiểu được.

Bọn họ đâu phải bị giáng chức, rõ ràng là được trọng dụng! "Thủy Hoàng, vạn cổ duy nhất!" Vài lão học sĩ vô cùng cảm kích, hướng về phía kinh đô mà quỳ lạy đại lễ.

Cảnh tượng chuyển, địa bàn yêu tộc.

Dưới sự giám sát của Tiểu Bạch, Bàn Tơ Động cuối cùng cũng hoàn công.

Hơn nữa còn tìm đến một đám yêu nữ đã hóa hình như hồ ly mặt ngọc, Khổng Tước công chúa, tinh nhện, thậm chí còn có một con rồng trong truyền thuyết phục vụ. "Đại Vương!" Long Đế liếc nhìn con rồng cái nhỏ bé mình yêu quý, định nói lại thôi: "Nhân tộc gọi yêu tộc chúng ta là cấm khu của nhân tộc, chúng ta xây Bàn Tơ Động ở đây, thật sự sẽ có người đến sao!?" "Yên tâm!" Tiểu Bạch như thể đã nắm thóp Tần Hạo, vẻ mặt đầy tự tin nói: "Với cái tính cách não không phát triển, tiểu não phát triển không hoàn chỉnh, gặp chuyện là chỉ biết nhiệt huyết xông lên của Tần Nhị Đản, sớm muộn gì y cũng tự mình chủ động dâng tận cửa thôi..." "Sao lại thành Tần Nhị Đản rồi!?" Long Đế mắt đầy nghi hoặc, không hiểu hai bên có ân oán gì.

Lúc thì Tần Lão Nhị, lúc thì Tần Nhị Ngốc, lúc thì Tần Nhị Cẩu, bây giờ lại là Tần Nhị Đản, cảm giác Tần Hạo trong lòng Tiểu Bạch căn bản không xứng làm người, hễ có chuyện là phải lôi ra phê phán vài vòng mới được. "Thật là tuyệt vời!" Các yêu lập tức kích động.

Tiên thiên thuộc tính của yêu tộc vốn đã mạnh hơn nhân tộc, nếu Tần Hạo thật sự không biết sống chết chạy vào, chẳng phải lại có thêm một lợi thế địa lý sân nhà sao, lúc đó muốn nắm thóp thế nào chẳng được!? "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Tiểu Bạch không nhịn được cười thành tiếng, ánh mắt cũng nhìn về phía Bàn Tơ Động.

Chỉ thấy Ngọc Tuyết đang vận dụng bản lĩnh tổ truyền của Cửu Vĩ Tiên Hồ tộc, dạy các yêu nữ đã hóa hình dùng những động tác gì để quyến rũ đàn ông.

Còn có Hoa Linh, con mèo hoàng gia Ngân Nguyệt này, cũng đang dạy các yêu nữ cách điệu bộ của mèo, chú trọng vào chi tiết quyết định thành bại. "Con trâu ngốc vẫn chưa về sao!?" Tiểu Bạch đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lại bắt đầu nhìn quanh tìm kiếm.

Để có thể câu Tần Hạo thành công, chỉ có những yêu nữ hóa hình xinh đẹp này thôi là chưa đủ, còn cần một yêu nữ đầu tàu ăn nói khéo léo, hiểu biết đàn ông nữa.

Mà Thanh Xà năm đó không chỉ từng đến nhân tộc, còn thành công quyến rũ được Đế Tú.

Phải biết, Tây Tú Hoang Cổ năm đó là nhóm nam thần đang nổi đình nổi đám, trong đó Đế Tú tài năng toàn diện càng thu hút vô số fan cuồng.

Có người thậm chí không tiếc dùng "lần đầu tiên" đổi lấy lộ phí, chỉ để chạy đến gặp Đế Tú một lần.

Mà Thanh Xà không chỉ có thể nổi bật giữa vô số fan cuồng, còn có thể thành công khiến Đế Tú cưới mình về nhà, đủ thấy thủ đoạn nắm thóp đàn ông của nàng lợi hại đến mức nào.

Chỉ tiếc là lời nói dối cuối cùng vẫn là lời nói dối, cuối cùng hai bên chia tay không vui vẻ gì.

Đế Tú vì thế sụp đổ, danh tiếng không còn, từ đó mượn rượu giải sầu!

Thanh Xà chạy về yêu tộc, bi phẫn thề, giết sạch kẻ bạc tình! "Vẫn chưa!" Long Đế mở miệng nói: "Từ khi Thanh Xà bị đàn ông làm tổn thương, nàng vẫn luôn trốn trong động phủ tu luyện, cũng không biết Ma Hoàng có thể mời nàng ta đến không." "Đại Vương, lão Ngưu ta đã hoàn thành nhiệm vụ trở về rồi!" Giọng nói sang sảng của Ma Hoàng đột nhiên vang lên, ngay sau đó đại địa bắt đầu chấn động.

Chỉ thấy thân ảnh cao lớn của Ma Hoàng xuất hiện, đang chạy về phía này, mỗi bước chân đều khiến đại địa rung chuyển, và trên vai y còn vác một thục phụ mỹ miều.

Tuy những nếp nhăn nơi khóe mắt mày cho thấy dấu vết thời gian, nhưng đường cong thon dài lại phác họa nên tỷ lệ cơ thể hoàn hảo.

Làn da trắng nõn tỏa ra ánh sáng mềm mại, tựa như một đóa hoa kiều diễm đang nở rộ, toát lên vẻ quyến rũ trưởng thành.

Người nữ này, chính là Thanh Xà sau khi hóa hình! "Lão Ngưu, ngươi đồ súc sinh!" Thanh Xà mặt đầy xấu hổ và tức giận nói: "Ta đã nói không làm nữa rồi, ngươi mau buông ta ra..." "Lão Ngưu ta không dám!" Ma Hoàng vừa nghĩ đến thủ đoạn của Tiểu Bạch, bước chân không khỏi nhanh hơn vài phần.

Bởi vì Thanh Xà sống chết không chịu đến Bàn Tơ Động làm việc, cho nên y chỉ đành vác đối phương về, bây giờ chỉ cần nhanh chóng giao nàng cho Tiểu Bạch, vậy là y coi như hoàn thành nhiệm vụ rồi. "Lão Ngưu, ngươi đồ súc sinh!" Thanh Xà tức đến nỗi mặt đỏ bừng, bắt đầu liều mạng giãy giụa.

Chỉ tiếc năm đó nàng vì Đế Tú mà hóa hình quá sớm, dẫn đến tiềm lực bản thân mất mát quá nghiêm trọng, khổ tu bao nhiêu năm cũng vẫn chưa đột phá Yêu Đế, căn bản không thể thoát ra khỏi tay Ma Hoàng. "Phịch!" một tiếng!!

Ma Hoàng đến trước mặt Tiểu Bạch, lập tức ném Thanh Xà xuống đất. "Ngươi..." Thanh Xà bị ném đau điếng.

Ngay lúc nàng chuẩn bị mắng lão Ngưu không biết thương hoa tiếc ngọc, lại thấy một con thỏ nhỏ đáng yêu xuất hiện trước mắt. "Không tệ, không tệ!" Tiểu Bạch đánh giá Thanh Xà từ trên xuống dưới, rất hài lòng với nhan sắc của nàng. "Ngươi chính là Yêu Vương mới của yêu tộc!?" Thanh Xà rụt cái đầu nhỏ lại, ngửi ngửi trên người Tiểu Bạch.

Tuy kích hoạt huyết mạch Thái Âm Tiên Thỏ, nhưng trên người lại có khí vị của nhân loại, vừa ngửi là biết không phải con thỏ bản địa. "Không sai, chính là bổn thỏ!" Tiểu Bạch kiêu ngạo ngẩng đầu nói: "Một con thỏ người người yêu mến, yêu yêu khen ngợi, trí tuệ và đáng yêu cùng tồn tại, tài hoa và phẩm hạnh thỏ song hành, con thỏ du học trở về của Đại Tần, cũng là con thỏ duy nhất có văn hóa của yêu tộc!" "Thỏ văn hóa, thỏ du học, thỏ duy nhất..." Các tiểu yêu Tây Châu lập tức hô hào cổ vũ, sợ rằng chậm một bước sẽ bị ném vào đội cảm tử. "Thật lợi hại!" Thanh Xà thấy Tiểu Bạch có uy vọng như vậy, lập tức mở miệng nói: "Muốn ta giúp ngươi cũng được, chỉ cần ngươi giúp ta giết Đế Tú, từ nay về sau cái mạng này của ta chính là của ngươi, đao sơn hỏa hải ta cũng nguyện ý vì ngươi xông pha." "Nhỏ bé rồi, tầm nhìn nhỏ bé rồi!" Tiểu Bạch đột nhiên ra vẻ già dặn, lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ ra. "Đây là cái gì!?" Các yêu xúm lại xem, đều không nhận ra Truyền Quốc Ngọc Tỷ. "Đây là Truyền Quốc Ngọc Tỷ của nhân tộc!" Long Đế là người có kiến thức, lập tức hô to: "Thụ Mệnh Vu Thiên, Ký Thọ Vĩnh Xương, ai có Truyền Quốc Ngọc Tỷ thì có thiên hạ!" "Cái gì?

Truyền Quốc Ngọc Tỷ của nhân tộc!" Các yêu lập tức sôi trào, không thể tin nổi nhìn Tiểu Bạch.

Tuy bọn họ chưa từng thấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ của nhân tộc, nhưng cũng từng nghe nói Truyền Quốc Ngọc Tỷ là biểu tượng tối cao vô thượng của nhân tộc.

Bất quá cái thứ này không phải đã thất lạc mấy vạn năm rồi sao!?

Sao lại đột nhiên xuất hiện trong tay Tiểu Bạch!?

Chẳng lẽ nó chính là Thiên Mệnh Chi Thỏ trong truyền thuyết!? "Không sai, chính là Truyền Quốc Ngọc Tỷ!" Tiểu Bạch lập tức nũng nịu nói: "Hôm nay bổn thỏ không giả vờ nữa, khai bài luôn, thật ra bổn thỏ là con thỏ thừa kế duy nhất được Long Quân chỉ định, Tần Nhị Đản chẳng qua là thử thách Long Quân để lại cho bổn thỏ, chỉ cần bổn thỏ chiến thắng y là sẽ trở thành Nhị Thế Thỏ của Đại Tần..." "Nhị Thế Thỏ của Đại Tần!" Các yêu rõ ràng không có nhiều trí tuệ, vẻ mặt đều bị chấn kinh. "Các vị!" Tiểu Bạch bắt đầu vẽ bánh lớn: "Chỉ cần chúng ta chiến thắng Tần Nhị Đản, từ nay về sau Đại Tần là do yêu tộc chúng ta quyết định, đến lúc đó Ma Hoàng ngươi muốn bao nhiêu thần khí thì có bấy nhiêu thần khí, Thanh Xà ngươi có thể biến Đế Tú thành nô lệ của mình, bắt y quỳ trước mặt ngươi, nhìn ngươi cùng mỹ nam tình tình tứ tứ..." "Muốn bao nhiêu thần khí thì có bấy nhiêu thần khí!" Ma Hoàng lập tức thở dốc dồn dập, khó lòng chống lại loại dụ hoặc này. "Biến Đế Tú thành nô lệ!?" Thanh Xà cũng thở dốc dồn dập, có một loại khoái cảm chưa từng có.

Chương 979

Các yêu khác cũng đều mắt đỏ hoe, thở dồn dập, chỉ cảm thấy máu trong cơ thể đang sôi sục, không chút do dự nuốt chửng cái bánh vẽ lớn mà Tiểu Bạch đã vẽ ra. "Con thỏ này..." Ngọc Tuyết và Hoa Linh không nhịn được nhìn nhau, càng nhìn càng thấy giống phiên bản thu nhỏ của Long Quân.

Không chỉ vô cùng ổn trọng, còn biết vẽ bánh lớn cho cấp dưới! "Đây thật sự là bảo bối thỏ nhà ta sao!?" Thỏ mẹ thần sắc hoảng hốt đứng ngoài đám yêu, cúi đầu nhìn hai con thỏ con trong lòng.

Chỉ thấy chúng như những cục bông sữa mềm mại, vẻ ngoài đáng yêu ngây thơ vô tà, hoàn toàn là hai giống loài khác với Tiểu Bạch.

Một loại là phiên bản thỏ tự nhiên!

Một loại là phiên bản được người dạy dỗ!

Lạc Hoa Thành.

Lâm Hào nhờ vào việc thấu tình đạt lý, đã thành công thay thế vị trí gia chủ.

Tuy Lâm gia chủ trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng cũng biết Lâm Hào thích hợp hơn mình.

Nguyên nhân chủ yếu nhất, vẫn là con trai ông ta Lâm Uyên, là hy vọng tương lai của Lâm gia bọn họ, cho nên việc giao tiếp quyền lực gia chủ cũng diễn ra vô cùng thuận lợi.

Mà sau khi Lâm Hào nhậm chức gia chủ, y càng bắt đầu hành vi rải tiền điên cuồng.

Cho dù Nhậm Hoàn không nghĩ ra cái cớ nào để đòi lì xì, y cũng chu đáo tìm cách tặng lì xì cho y, còn lì xì của Đông Phương tiểu thư cũng không thiếu. "Cái này không tốt lắm đâu!?" Đông Phương tiểu thư thần sắc có chút do dự.

Từ khi nàng nhậm chức Lễ Bộ Thượng Thư của Đại Tần, đây là lần đầu tiên nhận lì xì của người khác, nhất thời trong lòng nàng đập thình thịch không ngừng. "Đây là tiến bộ!" Mộc Tú an ủi Đông Phương tiểu thư đừng căng thẳng, bất kể chuyện gì cũng đều có lần đầu tiên. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp tay nói: "Thần Côn nói đúng, ngươi không lấy, ta không lấy, sau này mọi người làm sao mà tiến bộ đây!?" "Có lý!" Nhậm Hoàn đồng tình gật đầu, biểu thị mình muốn tiếp tục tiến bộ. "Thôi được rồi!" Đông Phương tiểu thư do dự một lát, vẫn nhận lấy lì xì. "Như vậy mới đúng chứ!" Tam Lộng Đại Sư lộ ra nụ cười hài lòng.

Khác với lần trước đi cướp bóc thế gia cùng Quang Thiên, Đông Phương tiểu thư mới là người trong cuộc thực sự.

Lúc này —— trong trà lâu ở Lạc Hoa Thành.

Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đã vứt bỏ tửu tiên, đang nhâm nhi trà và ngắm các tiểu thư trên đường phố ngoài cửa sổ. "Bệ hạ!" Hư không chấn động một trận, Thanh Thiên theo đó xuất hiện.

Chỉ thấy y quỳ một gối trước mặt Tần Phong, bẩm báo về việc Tam Lộng Đại Sư và những người khác lén lút nhận lì xì. "Không hổ là người từng làm Thành chủ!" Tần Phong nhấp một ngụm trà, không khỏi cảm khái: "Không chỉ biết thấu tình đạt lý mà bao lì xì, còn tìm nhiều tiểu thư xinh đẹp như vậy, cán bộ nào có thể chịu được loại khảo nghiệm này chứ!?" "Bệ hạ!" Thanh Thiên nghĩ đến mình không có lì xì, liền mở miệng nói: "Theo điều tra của Hắc Băng Đài, Lâm Hào lần này đã lấy hết số gia sản còn lại của Thiên Tâm Chi Thành ra." "Y đây là muốn chơi tất tay mà!" Tần Phong thần sắc không khỏi ngẩn ra, có chút bội phục dũng khí của Lâm Hào.

Chỉ mới tiếp xúc với Lâm Uyên thời gian ngắn như vậy, đã dám đặt cược toàn bộ thân gia mình, khó trách năm đó Lâm Hào có thể cùng Tần gia chia nhau bá chiếm Đông Tây hai vùng của Đại Việt. "Bệ hạ!" Thanh Thiên mắt long lanh nhìn Tần Phong.

Y không đề nghị có người nhận lì xì, vì y không nhận được lì xì. "Thôi được!" Tần Phong nhấp một ngụm trà, rồi mới nói: "Trẫm cứ làm một chuyện thuận nước đẩy thuyền vậy, cũng không thể để tiền người ta bỏ ra vô ích, truyền ra ngoài chẳng phải làm hỏng bảng hiệu vàng của trẫm sao." "Bảng hiệu vàng của Bệ hạ!?" Thanh Thiên ngẩn ra một chút, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

Người nhận lì xì là Mộc Tú và những người khác, nhưng người bị làm hỏng bảng hiệu lại là Long Quân, tức là lì xì tương đương với bảng hiệu, người nhận lì xì thật ra là Long Quân, Mộc Tú và những người khác chỉ là công cụ mà thôi. "Bệ hạ anh minh!" Thanh Thiên tâm trạng lập tức thoải mái, vội vàng dâng lên một tràng nịnh bợ.

Lúc này —— Tam Lộng Đại Sư và những người khác cáo biệt Lâm Hào.

Bọn họ không chỉ nhận lì xì lớn của Lâm Hào, còn lấy không ít đan dược quý giá của Lâm gia, khiến cho cái kho bạc nhỏ khô cạn nhiều năm lại căng phồng trở lại. "Lâm Thành chủ, xin dừng bước!" Tam Lộng Đại Sư vui vẻ vẫy tay, sau đó xé rách hư không biến mất tại chỗ. "Cứ thế mà đi rồi!?" Đầu óc Lâm Uyên có chút mơ hồ.

Rõ ràng đã nói đến tìm phiền phức cho hắn, kết quả cả quá trình chẳng thèm đếm xỉa đến hắn, khiến cho bản kế hoạch hắn thức đêm chuẩn bị, trong nháy mắt mất đi giá trị. "Vô sỉ!" Lâm gia lão tổ thấy đám người kia rời đi, rốt cuộc không thể kiềm chế được mà chửi ầm lên.

Ông ta sống lâu như vậy, chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ đến thế, ở nhà bọn họ lại ăn lại uống lại lấy, một chút mặt mũi cũng không coi là gì. "Lão tổ đừng giận!" Lâm Hào vội vàng an ủi: "Hiện tại Lâm Uyên đã bị Long Quân, người có quyền thế nhất thiên hạ, để mắt tới, nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Lâm gia chúng ta ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có, đến lúc đó cho dù có nhiều tiền tài đến mấy cũng không thuộc về chúng ta, thà rằng dùng số tiền này để giúp Lâm gia chúng ta vượt qua nguy cơ, chỉ cần người còn, tiền vẫn có thể kiếm lại được." "Ngươi nói đúng!" Lâm gia lão tổ bừng tỉnh, như thể được khai sáng.

Thay vì chờ Long Quân đến sao gia diệt tộc, tịch thu tất cả tài sản của Lâm gia, thà rằng dùng số tiền này để mở ra một con đường sống, chỉ có sống sót mới có cơ hội lật ngược tình thế. "Ngươi là Lâm Hào phải không!?" Lâm Uyên có ấn tượng cực kỳ tốt về Lâm Hào.

Không chỉ lần đầu gặp mặt đã giúp hắn nói đỡ, còn lấy ra toàn bộ gia sản để ủng hộ hắn, cũng thành công giúp hắn mở rộng con đường tương lai của mình. "Ầm ầm ầm!!" Hư không đột nhiên chấn động dữ dội, uy áp khủng bố bao trùm Lạc Hoa Thành. "Chuyện gì vậy!?" Lâm Hào và những người khác sắc mặt biến đổi, vội vàng cảnh giác nhìn hư không.

Chỉ thấy một đạo kim quang chói mắt xông thẳng lên trời, ngay sau đó nổ tung trong hư không, những tia sáng vàng tụ lại thành một đạo thánh chỉ che trời. "Là thánh chỉ của Long Quân!" Lâm Hào không nhịn được kinh hô một tiếng, không ngờ thánh chỉ lại đến nhanh như vậy. "Cuối cùng cũng không nhịn được sao!?" Ánh mắt Lâm Uyên lóe lên một tia hàn quang, tay nắm chuôi kiếm chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Bất quá, cùng với những chữ vàng trên thánh chỉ hiện ra, Lâm Uyên tại chỗ sững sờ, hoàn toàn không giống cảnh tượng trở mặt mà hắn tưởng tượng.

Chỉ thấy trên thánh chỉ viết: Lâm gia bình loạn có công, đối với quá khứ của Lâm Hào không truy cứu, phong tước Võ An Quân, một lần nữa chưởng quản Thiên Tâm Chi Thành. "Võ An Quân!" Lâm Hào lập tức kích động, biết mình đã đặt cược thắng rồi.

Chương 980

Tuy việc dốc sạch bảo khố Thiên Tâm Chi Thành rất xót ruột, nhưng kết quả lại khiến người ta vô cùng hài lòng, không chỉ giúp mình tẩy trắng hoàn toàn, mà còn lấy lại được Thiên Tâm Chi Thành.

Quan trọng nhất là, đã kết giao được với bốn vị tâm phúc bên cạnh Long Quân!

Nếu không phải có bốn người bọn họ giúp nói đỡ, Long Quân sao có thể hào phóng đến vậy. "Về nhà rồi, cuối cùng cũng có thể về nhà rồi!" Lâm Tâm Nhi kích động đến mức suýt nhảy cẫng lên, trời biết nàng đã chịu bao nhiêu khổ sở ở bên ngoài. "Tốt quá rồi, tốt quá rồi!" Tiểu Mã và những người khác cũng kích động, nóng lòng muốn đi gặp Nam ca.

Khác với trước đây mọi người gặp mặt phải tránh người, hiện tại bọn họ đều là thần tử của Thủy Hoàng Đại Tần, sau này có thể quang minh chính đại nói với người khác, mình là nhân viên ngoại biên của Thập Tam Thái Bảo. "Võ An Quân?

Làm sao có thể!?" Lâm Uyên cả người trong nháy mắt không ổn rồi.

Cứ như thể tác giả chó vui vẻ mở trang web học tập, kết quả lại hiện ra báo lỗi 404, cái cảm giác thoát ly khỏi dự kiến kiểm soát ấy, khiến người ta vô cùng điên cuồng và khó chịu.

Hơn nữa, cái sự khó chịu này không chỉ một lần, mà là liên tục xuất hiện hết lần này đến lần khác.

Hắn hoàn toàn không hiểu Tần Phong đang nghĩ gì, cứ như mình bị mắc chứng hoang tưởng bị hại vậy. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ làm sụp đổ tâm lý của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Tâm lý sụp đổ rồi sao?!" Tần Phong ngồi trong trà lâu uống trà, biết đã đến lúc thu lưới... "Chẳng lẽ thật sự là bản vương nghĩ quá nhiều rồi!?" Lâm Uyên cau chặt mày, tâm trạng vô cùng phiền muộn.

Mặc dù Tần Phong đến nay vẫn chưa có dấu hiệu ra tay với hắn, nhưng trong lòng hắn vẫn luôn cảm thấy mình bị âm mưu bao vây, áp bức đến mức hắn sắp thở không nổi, cứ như thể bất cứ lúc nào cũng có thể chết ngạt.

Đúng lúc này —— hư không đột nhiên chấn động, một nhóm người xé rách hư không xuất hiện.

Chỉ thấy người dẫn đầu là một vị tướng quân trẻ tuổi mặc bào trắng, quanh thân ẩn hiện uy áp cấp Đại Đế, trong tay cầm một cây trường cung lóe thần quang, sau lưng còn đeo một túi tên, bên trong có ba mũi thần tiễn.

Người này chính là Bạch Nhật!

Đằng sau y là hơn chục nam tử thân hình vạm vỡ, trên người mặc Minh Quang Khải chuyên dụng của Vũ Lâm Vệ Đại Tần.

Khác với Thành Xuân, Mộc Thâm phụ trách an toàn kinh đô Đại Tần, Bạch Nhật là thống lĩnh hộ vệ tùy tùng phụ trách an toàn của Tần Phong, được coi là cận vệ thân cận của Long Quân.

Tuy số lượng thủ hạ không nhiều, nhưng đều là cao thủ Chuẩn Đế cảnh. "Lại là một Đại Đế!" Đệ tử Lâm gia ở Tây Châu trong lòng đột nhiên kinh hãi, cuối cùng cũng lần đầu cảm nhận được sự khủng bố của Đại Tần.

Ở các hoàng triều khác, Đại Đế đều là tồn tại được phong vương, chia đất, nhưng trước mặt Thủy Hoàng Đại Tần lại chỉ có thể làm thủ lĩnh hộ vệ, nhìn khắp dòng sông lịch sử, cũng không có vị đế vương nào có được sự uy phong như vậy.

Ngay cả Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Đông Phương tiểu thư, Tam Lộng Đại Sư, bốn vị Đại Đế vừa rời đi, cũng đều tự xưng là thần, căn bản không thể đạt được thành tựu liệt thổ phong vương. "Chúc mừng Võ An Quân!" Bạch Nhật dẫn theo các hộ vệ, từ trên không trung chậm rãi hạ xuống.

Chỉ thấy hai hộ vệ một trái một phải bước ra, mỗi người trong tay đều bưng một cái khay, bên trong lần lượt là đại ấn Võ An Quân được khắc tạm thời, cùng với thánh chỉ nhậm mệnh Võ An Quân vừa mới viết xong. "Làm phiền Thống lĩnh đại nhân rồi!" Lâm Hào nhìn đến hai mắt sáng rực, nhưng lại cố gắng hết sức kiềm chế bản thân.

Vốn dĩ y nghĩ rằng cho dù mình có dẫn tàn quân trở về Thăng Long, cũng phải trải qua một thời gian khó khăn mới có thể vực dậy.

Nhưng ai mà ngờ hạnh phúc lại đến bất ngờ như vậy, không chỉ lấy lại được địa bàn từng thuộc về mình, mà còn vô tình trở thành Võ An Quân của Đại Tần.

Lúc này —— quần chúng hóng chuyện ở Tây Châu cũng xì xào bàn tán. "Không phải nói, Long Quân đang nhắm vào Lâm gia sao!?" "Đúng vậy, nghe nói là Lâm Uyên đã đánh Long Quân, Long Quân bụng dạ hẹp hòi nên ra tay trả thù." "Thưởng hậu hĩnh như vậy, mà ngươi lại bảo là trả thù sao!?" "Có kiểu trả thù tương tự không, ta cũng muốn!" "Long Quân tâm hung rộng lớn, căn bản không để chuyện của Lâm Uyên trong lòng mà!" "Nói hay lắm, rõ ràng là có kẻ đang hắt nước bẩn lên Long Quân." "Người tốt làm chuyện tốt cả đời, cuối cùng làm một chuyện xấu bị coi là kẻ xấu, kẻ xấu làm chuyện xấu cả đời, cuối cùng làm một chuyện tốt, các ngươi lại nói y là người tốt, nực cười, nực cười!" "Bất kể Long Quân có tẩy trắng thế nào, cũng không thể rửa sạch các tội danh như Mã Đạp Giang Hồ, tru sát thế gia, bao che đồng tộc, hãm hại nho sinh, hoang dâm vô đạo, chinh phạt bạo ngược, xa hoa dâm dật, v.v..." "..." Ngay lúc quần chúng hóng chuyện ở Tây Châu đang bàn tán về Long Quân, các thành viên Hắc Băng Đài trong đám đông cũng bắt đầu ghi chép lại. "Các vị vất vả rồi!" Lâm Hào mặt mày hớn hở nhận lấy đại ấn và thánh chỉ, sau đó rất thấu tình đạt lý mà lấy ra lì xì nói: "Làm phiền các vị ngàn dặm xa xôi đến đây một chuyến, chút tiền trà nước này không thành kính ý." "Võ An Quân khách khí rồi!" Bạch Nhật đẩy lì xì về, sau đó dẫn người quay người bỏ đi.

Là thủ lĩnh cận vệ của Long Quân, y chỉ nghe lệnh một mình Long Quân, cũng chưa bao giờ qua lại với các đại thần khác, ngoài việc bảo vệ an toàn cho Long Quân ra, thời gian còn lại đều dùng để tu luyện. "Ách..." Lâm Hào thần sắc hơi gượng gạo, trong lòng cũng có chút thất vọng.

Đừng thấy quan chức của Bạch Nhật không bằng Tam Lộng Đại Sư và những người khác, nhưng y lại có thể tùy thời gặp Long Quân, không chỉ có thể giúp nói đỡ khi gặp nguy hiểm, mà còn có thể dễ dàng biết được quyết định mới nhất của Long Quân.

Nhưng rất đáng tiếc, đối phương là một cô thần! "Cái tên Bạch Nhật này vẫn không hợp quần!" Tần Phong thấy cảnh này, không nhịn được càu nhàu.

Người ta đã chủ động mang lì xì dâng tận cửa rồi, mà y lại quay đầu bỏ đi, cho dù ngươi không cần, cũng có thể mang về cho bản thể chứ!? "Ách..." Thanh Thiên như thể Tào Phi nhạc phụ không nói chuyện, thật sự cạn lời.

Y đã không phải lần đầu tiên nghe Tần Phong càu nhàu Bạch Nhật không hợp quần rồi, nhưng phần thưởng đáng lẽ có thì lại không lần nào thiếu, y cũng là một trong số ít thành viên sở hữu hai kiện thần khí.

Xạ Nhật Thần Cung, cùng với ba mũi thần tiễn có thể hợp thành thần thương!

Nghe nói Xạ Nhật Thần Cung phối hợp với ba mũi thần tiễn, không chỉ có thể bùng phát năng lượng hủy thiên diệt địa, mà còn có thể bỏ qua mọi thủ đoạn phòng ngự trên thế gian. "Thanh Thiên!" Tần Phong đột nhiên mở miệng hỏi: "Bên Thiên Tâm Chi Thành chuẩn bị thế nào rồi!?" "Bẩm Bệ hạ!" Thanh Thiên vội vàng hoàn hồn nói: "Bên Thiên Tâm Chi Thành đã chuẩn bị xong rồi, tất cả đều theo phân phó của Bệ hạ, cải tạo thành một trung tâm thương mại tự do." "Ừm!" Tần Phong hài lòng gật đầu.

Đừng thấy hắn gây ra động tĩnh lớn như vậy ở Lạc Hoa Thành, chẳng qua chỉ là để hoàn thiện thêm một chút chi tiết, để dẫn dắt Lâm Uyên từng bước đi vào bẫy mà thôi.

Cảnh tượng chuyển, trong Dược Thần Cốc.

Dược Thần đang cùng Tần Phong hoàn thiện chi tiết, nhưng càng nghe càng cảm thấy không đúng.

Gì mà sinh ly tử biệt khiến người ta đau khổ, không từ bỏ bất kỳ sinh mệnh nào, rõ ràng là không bóc lột đến đồng tiền cuối cùng, tuyệt đối không thể để người ta bỏ đi mà! "Long Quân, nghĩ hay quá rồi!" Dược Thần có chút tức giận nói: "Tiền của người ta đâu phải từ trên trời rơi xuống, rõ ràng biết vô phương cứu chữa rồi, làm sao có thể còn tiếp tục bỏ tiền ra chữa bệnh!?" "Long Quân, lại không làm chuyện của người rồi!" Nguyệt Hi và Phong Tình hai cô tiểu nữ bộc đứng hầu bên cạnh, trong lòng lại mặc niệm hai phút rưỡi cho thương sinh thiên hạ.

Tiền của bọn họ đâu phải từ trên trời rơi xuống, nhưng tuyệt đối là bị gió lớn thổi bay đi! "Tiền bối!" Tần Phong nhấp một ngụm trà nói: "Ngài tính là sổ sách kinh tế, nhưng trẫm tính là sổ sách nhân tính, chỉ cần ngài làm theo lời trẫm nói, bảo đảm ngài kiếm được tiền đầy bồn đầy bát." "Quá đáng rồi!" Nguyệt Hi ở bên cạnh thành thật rót trà, trong lòng lại không nhịn được mà châm chọc.

May mà Tần Phong có năng lực không vướng nhân quả, chứ phàm là hắn mà vướng một chút nhân quả nào, kiếp sau tuyệt đối là một thành viên trong súc sinh đạo.

Chương 981

"Hành y không phải làm ăn!" Dược Thần đầy phẫn nộ vỗ bàn nói: "Y thuật là thuật cứu thế, y giả liên quan đến tính mạng của hàng vạn người, ngươi đây là đang lấy sinh mạng và nỗi đau của bệnh nhân ra để uy hiếp, lương tâm ngươi không đau sao!?" "Tiền bối đừng kích động!" Tần Phong vội vàng mở miệng an ủi: "Chỉ cần vượt qua được cái cửa ải lương tâm này, thì nhà thổ mát xa quán ngày nào cũng có, chỉ cần giữ vững quan hệ, hai tháng là có thể ở biệt thự rồi!" "Không hổ là Long Quân, lý lẽ xiên xẹo cứ thế mà tuôn ra!" Nguyệt Hi ở bên cạnh không nhịn được liếc một cái, phát hiện trái tim Tần Phong đen như hắc tơ vậy...

“Ngươi, ngươi……” Dược Thần đột nhiên cảm thấy chóng mặt hoa mắt, cả thế giới cũng như xoay tròn.

Vốn tưởng Tần Phong thật sự lương tâm phát hiện, định mở y quán tạo phúc chúng sinh thiên hạ.

Ai ngờ hắn lương tâm phát hiện, lại muốn vắt khô tiền tiết kiệm cả đời của người ta.

Đáng giận nhất là, tiểu tử này lại muốn thông qua danh vọng của ông để chỉnh hợp y giới, nhằm đạt được mục đích cuối cùng là kiếm tiền bẩn dài hạn của hắn.

“Tiền bối, ngài không sao chứ!?” Tần Phong bị dọa giật mình, vội vàng tiến lên đỡ đối phương.

Chỉ thấy chân Dược Thần như mất sức, mềm nhũn không thể chống đỡ thân thể, tiếp đó tầm nhìn cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, mọi thứ trước mắt đều trở nên méo mó.

Tay cũng không ngừng mò mẫm vật thể xung quanh, hy vọng tìm được thứ gì đó có thể vịn vào.

“Không hổ là chủ nhân!” Phong Tình đôi mắt quyến rũ đầy sùng bái nói: “Chỉ bằng một cái miệng, liền làm cho Đại Dược Thần tức đến bất tỉnh!” “Đừng có tào lao nữa, mau đi tìm Hữu Dung!” Tần Phong quát một tiếng, đỡ Dược Thần ngồi xuống.

Tuy hiện tại hắn cao quý là Thủy Hoàng của Đại Tần, sở hữu quyền lực chí cao vô thượng.

Nhưng muốn trong thời gian ngắn chỉnh hợp toàn bộ y giới, thì không thể không tìm một vị y giả đức cao vọng trọng đến trấn giữ.

Việc liên quan đến tiền bạc, tuyệt đối không thể lơ là!

“À…” Phong Tình sợ hãi rụt rụt cái đầu nhỏ, vội vàng xoay người ra ngoài thông báo cho Hữu Dung.

Rất nhanh —— Hữu Dung cấp tốc chạy đến, thấy Dược Thần tức đến bất tỉnh, vội vàng lấy ra ngân châm bắt đầu cứu chữa.

“Bệ hạ, các ngươi vừa nói gì vậy!?” Tử Diên cũng đi theo đến, rất khó hiểu nói: “Tại sao Dược Thần lại tức đến bất tỉnh chứ!?” “Đúng vậy!” Điềm Điềm và Tiểu Hương Phi cũng đi theo đến, dáng vẻ hiếu kỳ nhìn Tần Phong.

“Ai nói đây là bị tức đến bất tỉnh!?” Tần Phong sống chết không thừa nhận mình ức hiếp người già, lời lẽ chính đáng nói: “Trẫm định thành lập một Y Dược Công Hội, do Dược Thần đảm nhiệm hội trưởng đầu tiên, chuyên nghiên cứu làm sao để bệnh nhân cam tâm tình nguyện móc nhiều tiền ra khám bệnh, kiếm được tiền rồi chúng ta chia ba bảy, ông ấy ba, trẫm bảy, ai ngờ tâm lý chịu đựng của ông ấy kém như vậy, vừa vui mừng liền ngất đi.” “Đây là vui mừng đến ngất đi sao!?” Tử Diên ngay lập tức cạn lời, có cảm giác muốn đấm Tần Phong.

Nàng làm sao cũng không ngờ tới, Tần Phong lại nhắm vào y giới, còn muốn thành lập cái Y Dược Công Hội gì đó, lấy sinh mệnh và nỗi đau của bệnh nhân ra để uy hiếp kiếm tiền bẩn.

"Đương nhiên là vui mừng!" Tần Phong lý lẽ hùng hồn nói: "Thuốc tốt chưa chắc đã là hàng hóa tốt, thế nên trẫm định trước tiên bắt đầu từ công pháp tu luyện, tiến hành một chút vi điều, sau đó cứ mỗi trăm mét mở một tiệm thuốc, để đảm bảo kinh tế liên tục tăng trưởng.

Loại thu nhập ổn định lâu dài thế này, ai nghe xong mà không vui mừng chứ?!" "Bệ hạ, ngươi quá đáng rồi!!" Hữu Dung tức giận phồng má nói: "Sư phụ ta là Dược Thần đương thế, coi tiền như rác, đối với mỗi sinh mệnh đều ôm lòng kính sợ, không phân biệt sang hèn, coi mọi người như nhau, ngươi lại bảo ông ấy làm trái lương tâm kiếm tiền bẩn!!" "Ai vũ nhục Dược Thần!?" Tần Phong lớn tiếng kêu oan nói: "Trẫm là vì nàng, mới nói chuyện như vậy với Dược Thần!" "Vì ta!?" Hữu Dung ngây người tại chỗ, không hiểu ý nghĩa.

"Trẫm hỏi nàng!" Tần Phong một bộ chính kinh nói: "Trẫm lúc trước có phải đã nói với nàng, y đạo thông với Thiên Đạo, y giả có tấm lòng lương y, mà không thể có chút tư lợi, y thuật là thuật cứu đời, y giả liên quan đến tính mệnh vạn người, nhân mệnh quan thiên, nếu đem y thuật coi thành thuật cầu danh lợi, thì không khác gì đạo phỉ.

Y thuật vạn lần không thể dính líu đến tiền tài, chỉ có vô tư vô ngã, y thuật mới có thể viên mãn như ý, y đạo mới có thể là chính đạo, những lời như vậy!?" "Cái này… có!" Hữu Dung suy nghĩ một chút, thành thật gật đầu.

Lúc trước nàng bị Tần Phong bắt đến Âm Nguyệt Hoàng Triều, quả thật có nói qua loại lời này, muốn lừa gạt nàng đi làm lao động miễn phí.

“Trẫm lại hỏi nàng!” Tần Phong lại một bộ chính kinh nói: “Lúc chúng ta mới quen biết, ngàn quân, vạn mã mệnh như ngàn cân treo sợi tóc, trẫm tìm nàng giúp chữa thương, nàng có phải sẽ đòi trẫm Tiên Tinh thù lao!?” “Cái này…” Hữu Dung giọng nói nhỏ dần, rõ ràng là không đủ tự tin.

“Cho nên cái này có thể trách trẫm sao!?” Tần Phong lập tức lật ngược thế cờ nói: “Trẫm cứ tưởng các ngươi Dược Thần Cốc là y quán lấy lợi nhuận làm chính, thế nên nhìn mặt nàng, trẫm mới nghĩ đến việc sáng tạo Y Dược Công Hội, để sư phụ nàng đảm nhiệm hội trưởng, giúp các ngươi làm lớn làm mạnh, tái tạo huy hoàng.” “Hả!?” Hữu Dung mặt đầy kinh ngạc nói: “Nói như vậy, lại là lỗi của ta sao!?” “Không hổ là ngươi!” Mấy cô gái cũng đều bị kinh ngạc, càng ngày càng cảm thấy Tiểu Bạch nói đúng.

Đánh phong tiên đánh miệng, đánh muội tiên bài chân!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ vu hãm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại trong mệnh định, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Ai!!” Tần Phong lại bất đắc dĩ thở dài nói: “Trẫm vốn là một nam tử có nội hàm, có tu dưỡng, tam quan chính trực, nhưng chỉ vì thích nàng, đã từ bỏ nguyên tắc làm người của chính mình.” “Thích ta!?” Hữu Dung ngây người tại chỗ.

Khiến nàng nhất thời không biết nên vui, hay nên giận.

“Bây giờ còn không thèm lén lút sao!?” Tử Diên ở một bên tức đến mức mặt mày sưng vù.

Trước đây Tần Phong trêu hoa ghẹo nguyệt, ít nhất còn biết lén lút nói chuyện với mình, nhưng bây giờ hắn lại trắng trợn như vậy, dám nói thích nữ nhân khác ngay trước mặt nàng.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ cường liêu Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại trong mệnh định, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Dung Dung, nàng cũng không cần tự trách, trẫm không giận nàng!” Tần Phong tiếp tục phát huy tinh thần thà trách người khác, còn hơn trách mình, cuối cùng lấy đức báo oán lựa chọn tha thứ cho Hữu Dung.

“Dung Dung?!” Hữu Dung gương mặt tươi cười ửng hồng.

Kỳ thực nàng cũng không muốn chịu tiếng xấu này, nhưng Đại Ma Vương gọi nàng là Dung Dung mà!

“Đám trẻ bây giờ, đúng là làm người ta nổi da gà!” Dược Thần lén lút mở mắt, sau đó từ từ bò ra ngoài.

Ông không muốn danh tiếng tốt đẹp cả đời của mình, cuối cùng bị hủy hoại trong tay hôn quân Tần Phong này.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ liêu Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại trong mệnh định động lòng, thu được 30 vạn Phản Phái Điểm!” “Động lòng!?” Tần Phong khóe miệng nhịn không được nhếch lên, quay đầu nhìn Dược Thần ở một bên.

Vốn định gọi Dược Thần tỉnh lại tiếp tục lừa gạt, nếu thật sự không được thì dùng quyền lực ép ông ấy cúi đầu, nhưng ai ngờ lão già này lại giả vờ ngất, nhân lúc bọn họ nói chuyện đã lén chạy mất.

“Đồ nhi!” Dược Thần thấy Tần Phong phát hiện mình, vội vàng bay vút lên trời nói: “Vi sư phải đi làm một lang trung du ngoạn Tây Hải, sau này Dược Thần Cốc giao cho con.” “Sư phụ!!” Hữu Dung lập tức đuổi theo kêu lớn.

Tuyệt đối không phải vì nàng không muốn làm việc, mà là không nỡ sư phụ rời xa mình.

“Lão già này còn khá đáng yêu!” Tần Phong nhịn không được bật cười.

Tuy rằng lựa chọn bỏ chạy khiến hắn không thể ép đối phương đảm nhiệm hội trưởng Y Dược Công Hội, nhưng nếu hắn lấy ra quy định không có giấy phép y tế là chữa bệnh trái phép, không biết lão già Dược Thần này lại phải ứng phó thế nào… Thiên Tâm Chi Thành.

Lâm Hạo dẫn theo một đám người, hùng hùng hổ hổ trở về.

Dọc hai bên đường phố đâu đâu cũng là tu luyện giả bày sạp rao bán, trên đường cũng đông nghìn nghịt người, đã trở thành một đại đô thị giao thương tự do, phồn hoa hơn Thiên Tâm Chi Thành trước kia rất nhiều.

“Qua đây xem, Huyết Linh Thảo vừa đào ra!” “Hàn Yên Thảo, Ngọc Tủy Chi, bán lỗ vốn đại hạ giá!!” “Giang Nam Tông phá sản rồi, tông chủ Hoàng Hạc dẫn tiểu thiếp bỏ trốn rồi, chúng ta không còn cách nào khác, đập phá cửa kho báu, Tử Hầu Hoa, Thiên Linh Quả, Thất Tinh Thảo… đại hạ giá rồi!” “Thổ Cô Hoa, Thổ Lê Quả… không cần 998, chỉ cần 98, đi qua đi lại, đừng bỏ lỡ!!” Tiếng ồn ào trên đường, dần dần im bặt.

Chỉ thấy ánh mắt mọi người bị Lâm Hạo và những người vừa vào thành hấp dẫn, không chỉ có mấy vạn đệ tử Lâm gia, còn có Thiên Tâm Thập Thất Tử, cùng với mười mấy vạn nhân mã đi theo Lâm Hạo một đường chạy trốn.

Đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, rất khó không thu hút sự chú ý.

“Đây chính là Thiên Tâm Chi Thành!?” Đệ tử Lâm gia mặt đầy hân hoan.

Vốn tưởng Long Quân sẽ vì Lâm Uyên mà ban thưởng Thiên Tâm Chi Thành là một thành trống không giá trị.

Nhưng ai ngờ kết quả lại một lần nữa nằm ngoài dự đoán của bọn họ, là bọn họ đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, lòng dạ Long Quân rộng lượng hơn bọn họ tưởng tượng nhiều.

“Đây là thật sao!?” Lâm gia lão tổ nhìn thấy đường phố phồn hoa, lập tức kích động đến nói năng lộn xộn.

Trước đây Lâm gia bọn họ tuy nổi danh luyện đan khắp thiên hạ, tích lũy rất nhiều tài phú, nhưng lại thiếu vũ trang của mình, gặp phải thế lực khác chỉ có thể dùng tình người để giải quyết vấn đề.

Chương 982

Nhưng bây giờ có Thiên Tâm Chi Thành phồn hoa này, thêm vào mấy vạn nhân mã còn sót lại trong tay Lâm Hạo, Lâm gia bọn họ hiện tại tuyệt đối có thể xưng là đệ nhất thế gia của Đại Tần.

“Đương nhiên là thật!” Lâm Hạo nhìn cảnh tượng phồn vinh trước mắt, hào hùng trong lòng lại một lần nữa được khơi dậy.

Trước đây Đại Việt Hoàng tộc sở dĩ nâng đỡ hắn làm thành chủ Thiên Tâm Chi Thành, nguyên nhân lớn là lúc đó hắn không phải thành viên thế gia, không những có thể dùng hắn để kiềm chế Tần gia ở phía đông, còn có thể chống lại Âm Nguyệt Hoàng Triều ở phía tây, lại càng có thể dễ dàng khống chế thay thế hắn.

Và để có thể tồn tại, hắn không thể không vẹn cả đôi đường.

Nhưng bây giờ thời đại đã khác rồi, hắn không chỉ là Võ An Quân của Đại Tần, còn nhận tổ quy tông trở thành gia chủ Lâm gia, những xiềng xích từng trói buộc mình đều không còn nữa, sau này có thể thả sức làm một trận lớn rồi.

“Tại sao lại như vậy!?” Lâm Uyên thần sắc đột nhiên hoảng hốt, không thể tin được mọi thứ trước mắt là thật.

Hắn vừa cùng Tần Phong đại chiến một trận ở Vũ Lăng Thánh Địa, Tần Phong quay đầu liền hạ lệnh cho Lâm gia đi bình phản, động cơ trả thù giản dị không thể rõ ràng hơn.

Nhưng kết quả Tần Phong không những không đổ đá xuống giếng, còn phái Tam Lộng Đại Sư và những người khác đi chi viện, sau đó còn trọng thưởng Lâm gia bọn họ.

Cứ như thể hai bên chưa từng có mâu thuẫn, là chính hắn đã mắc bệnh hoang tưởng bị hại.

“Nữ nhân này…” Nhất Kiếm cũng đi theo Lâm Hạo trở về, ánh mắt rơi vào Lâm Tâm Nhi.

Kể từ khi hắn giết Diệp Thần bị Phương Trường quấy rầy, hắn đã biết chỉ dựa vào một mình mình rất khó báo thù cho cha.

Hơn nữa bây giờ thời đại đã thay đổi, cường giả Đại Đế nhiều như chó, cho dù hắn thành công đột phá đến Đại Đế, cũng rất khó bằng một mình mình vực dậy danh vọng của Danh Kiếm Sơn Trang năm đó.

Mà sự chiêu mộ có ý đồ của Lâm Hạo, khiến hắn biết cơ hội đã đến.

Lâm Tâm Nhi này không chỉ là con gái duy nhất của Lâm Hạo, còn không có nhiều trí tuệ, có thể dễ dàng khống chế nàng, ra tay từ nàng quả thực là thích hợp nhất.

“Người đâu!?” Lâm Tâm Nhi sau khi khôi phục thân phận, lập tức nổi giận đùng đùng nói: “Bản tiểu thư đã trở về lâu như vậy rồi, tại sao còn chưa có người ra đón tiếp?!” “Đến rồi, đến rồi!!” Một đám quan viên nhận được tin tức, cấp tốc chạy đến.

Thấy Lâm Tâm Nhi nổi giận đùng đùng, sợ hãi vội vàng quỳ xuống nói: “Bái kiến Võ An Quân, hạ quan không biết Võ An Quân trở về thành lúc nào, không thể tổ chức nhân viên ra khỏi thành đón tiếp, xin Võ An Quân thứ tội, xin đại tiểu thư thứ tội!” “Tâm Nhi không thể vô lễ!” Lâm Hạo giả vờ quát một tiếng, sau đó trước mặt mọi người, hòa ái thân thiết đỡ người lên nói: “Ta Lâm Mỗ trở về thành vội vàng, không phái người thông báo các ngươi, chuyện này không trách các ngươi.” “Ừm!” Tu luyện giả Tây Chu gật đầu, ấn tượng đầu tiên về Lâm Hạo không tệ.

Bất quá cũng có một số tu luyện giả chỉ liếc mắt nhìn, đối với việc Thiên Tâm Chi Thành thuộc về ai quản lý căn bản không quan tâm, chỉ quan tâm mình tháng này có kiếm đủ ba nghìn Linh Thạch hay không.

“Đa tạ Võ An Quân!” Quan viên vội vàng bò dậy, trong lòng cũng không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm.

“Các vị…” Lâm Hạo nhìn đường phố phồn hoa, ôm quyền lớn tiếng nói: “Tại hạ Lâm Hạo nhờ Long Quân hậu ái, phong Võ An Quân, trọng chưởng Thiên Tâm Chi Thành, đây là hoàng ân hạo đãng, quyết định miễn trừ tất cả thuế phú của Thiên Tâm Chi Thành một năm!” Rầm một tiếng, toàn trường sôi trào!!

“Võ An Quân, uy vũ!!” “Võ An Quân, bá khí!!” “Cái thằng khốn kiếp này!!” Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đang ở trong đám đông, nghe Lâm Hạo miễn trừ thuế phú tức giận không thôi.

“Bệ hạ, bớt giận!!” Thanh Thiên vội vàng kéo Tần Phong lại, ngăn cản hắn xông lên chém người.

“Bớt giận cái rắm, đó là tiền của trẫm chứ!!” Tần Phong mặt đầy tức giận nói: “Thuế thu của thiên hạ đều thuộc về trẫm, hắn miễn thuế thu mua nhân tâm cũng thôi đi, lại còn muốn trẫm trả tiền cho hắn, lòng dạ đáng chết, lòng dạ đáng chết a!!” “Bệ hạ, bình tĩnh, bình tĩnh!!” Thanh Thiên vội vàng mở miệng nói: “Chúng ta đã mưu tính lâu như vậy rồi, bây giờ mọi thứ cũng đã chuẩn bị xong rồi, ngài ngàn vạn lần đừng manh động a!” “Ngươi nói đúng, chính sự quan trọng!” Tần Phong hít sâu một hơi, bình tĩnh lại nói: “Đợi trẫm giải quyết Lâm Uyên xong, rồi diệt cửu tộc Lâm gia cũng không muộn!!” “Lại là cửu tộc!?” Thanh Thiên lén lút liếc nhìn đám người Lâm gia đang hưng phấn, trong lòng không khỏi mặc niệm hai phút rưỡi cho bọn họ.

“Ừm!?” Lâm Uyên đột nhiên nhíu mày, nhìn về phía vị trí của Tần Phong.

Bất quá Tần Phong đã kéo Thanh Thiên rời đi, cũng không nhìn ra có gì bất thường.

“Chẳng lẽ lại là ảo giác của bản vương!?” Lâm Uyên cả người đều sắp điên rồi, luôn cảm thấy có dân đen muốn hại hắn.

“Lâm Uyên, con không sao chứ!?” Lâm gia lão tổ nhìn ra Lâm Uyên có gì đó không ổn, vội vàng tiến lên an ủi.

“Ta không sao, ta muốn yên tĩnh!” Lâm Uyên thần sắc có chút mệt mỏi vẫy tay, sau đó không quay đầu lại tản bộ trên đường.

Nhưng hắn vừa mới đi dạo không lâu, ánh mắt liền bị Ngư Nhị hấp dẫn… “Xem đây, xem đây!” Một tiểu thương lớn tiếng rao hàng: “Thiên tài địa bảo mới ra lò, đi qua đi lại, đừng bỏ lỡ a!!” “Lão bản, ngươi cái này cũng gọi là thiên tài địa bảo sao!?” Mấy người qua đường nghe tiếng dừng bước, kiểm tra xong lập tức bật cười.

Chỉ thấy cái gọi là thiên tài địa bảo trong miệng đối phương, là một cây Tây Diệp Linh Thảo vô cùng phổ biến, cũng chỉ có ích đối với tiểu bạch cấp Khí Huyết Cảnh mới tu luyện.

Đương nhiên đối phương cũng không nói dối, Tây Diệp Linh Thảo này quả thật là mới ra lò, trên rễ còn dính một chút bùn tươi.

“Ngươi hiểu cái gì!?” Chủ quán lập tức gấp giọng giải thích: “Đây không phải Tây Diệp Linh Thảo bình thường, chúng nó là Tây Diệp Linh Thảo vạn năm, lúc chúng nó nảy mầm, ông cố nhà ngươi còn chưa chắc đã ra đời.” “Tây Diệp Linh Thảo vạn năm!?” Người Tây Chu lập tức hứng thú, nhao nhao tiến lên bắt đầu kiểm tra kỹ lưỡng.

Chỉ thấy màu sắc của Tây Diệp Linh Thảo này quả thật đậm hơn Tây Diệp Linh Thảo thường thấy, lá cây cũng vô cùng dày, trên đó còn ẩn hiện linh quang lấp lánh, ngửi một cái càng khiến người ta tinh thần chấn động.

“Thật sự có vạn năm!!” Mọi người lập tức kinh hô.

Cứ như một trò chơi đã vận hành nhiều năm, đột nhiên xuất hiện một cây vũ khí tân thủ +20, nó có lẽ không có nhiều sát thương, nhưng tuyệt đối là thứ ra vẻ nhất.

Lúc này Lâm Uyên cũng đến trước sạp hàng.

Hắn không bị cây Tây Diệp Thảo này hấp dẫn, mà bị bùn đất trên rễ hấp dẫn.

Là Tiên Vương cự đầu từng ở Thượng Giới, tuy hắn chưa từng thấy tất cả bảo vật hiếm có trên đời, nhưng đã đọc rất nhiều sách giới thiệu bảo vật hiếm có.

Nếu hắn không nhìn nhầm, bùn đất này không phải bùn đất bình thường.

Mà là Tức Nhưỡng trong truyền thuyết, cũng được gọi là Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Là một loại tiên thổ có thể tự sinh trưởng, vĩnh viễn không giảm hao, sở hữu vô biên phì nhiêu, đẩy nhanh tốc độ trưởng thành của thiên tài địa bảo.

“Không trách có thể thúc đẩy Tây Diệp Thảo vạn năm!” Lâm Uyên trên mặt không biểu cảm, trong lòng lại một trận kích động.

Nếu có thể thu nó vào Âm Dương Ngư Ngọc Bội của mình, tốc độ trưởng thành của thiên tài địa bảo chẳng phải sẽ càng nhanh hơn sao!?

Mà Lâm Uyên không biết là, chủ quán này là thủ hạ của Thanh Thiên.

Tần Phong lúc này đã sử dụng Thiên Cương Biến Hóa Thuật, biến thành một hạt Tức Nhưỡng dính trên Tây Diệp Thảo.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm lão thư trùng của hắn, tất cả

Thiên Tuyển Chi Tử sở hữu không gian bí ẩn, đều thích làm nghề nông bên trong, mà Tức Nhưỡng đối với bọn họ thì có sức hấp dẫn chí mạng.

Đã không thể đoạt Âm Dương Ngư Ngọc Bội bằng vũ lực, vậy thì để Lâm Uyên tự tay đưa mình vào, trở thành một con ký sinh trùng hút máu trên người hắn.

“Đến rồi!!” Tần Phong biến thành Tức Nhưỡng nhìn thấy Uyên Tổng, trong lòng cũng không khỏi căng thẳng.

Tuy Thiên Cương Biến Hóa Thuật của hắn có thể lừa được mắt Uyên Tổng, nhưng hắn cũng đã thấy quá nhiều Thiên Tuyển Chi Tử không nói lý lẽ.

Cho nên để phòng ngừa giác quan thứ sáu của Uyên Tổng, hắn đã khiến Lâm Uyên ở trạng thái tinh thần căng thẳng, lần lượt gây ra những điều bất ngờ, chính là để hắn nghi ngờ giác quan thứ sáu của mình.

Đương nhiên cũng để phòng ngừa có bất ngờ xảy ra, hắn còn chuẩn bị mấy nghìn bộ phương án khẩn cấp.

Chương 983

“Lão bản, Tây Diệp Thảo này của ngươi bao nhiêu tiền!?” Người Tây Chu cũng bị hấp dẫn đến, nhao nhao mở miệng hỏi giá Tây Diệp Thảo.

“Các vị an tĩnh một chút!” Chủ quán lập tức nhiệt tình mở miệng nói: “Tây Diệp Linh Thảo vạn năm còn có hay không ta không biết, nhưng ta tin tưởng cho dù có, số lượng cũng tuyệt đối sẽ không quá nhiều.” “Ừm!” Mọi người đồng ý gật đầu.

Tuy Tây Diệp Thảo rất phổ biến, nhưng số lượng tu luyện giả cấp thấp cũng rất lớn, tuyệt đối không thể để nó sinh trưởng vạn năm, nhiều nhất năm năm sẽ bị người hái đi.

Đây cũng là lý do bọn họ nhìn thấy Tây Diệp Thảo này mà không khỏi kinh hô.

“Các vị…” Chủ quán lại tiếp tục nói: “Vật lấy hiếm làm quý, Tây Diệp Linh Thảo vạn năm này giá một lần, 1 vạn mai Cực Phẩm Linh Thạch!!” “1 vạn Cực Phẩm Linh Thạch!!” Mọi người lại một lần nữa kinh hô, nhao nhao lắc đầu biểu thị quá đắt.

Không nói đến việc bọn họ có thể lấy ra 1 vạn Cực Phẩm Linh Thạch hay không, cho dù trên người thật sự có 1 vạn Cực Phẩm Linh Thạch, cũng không thể mua một cây Tây Diệp Thảo vạn năm.

Bởi vì cho dù đạt đến vạn năm cũng vẫn là Tây Diệp Thảo, đối với tu luyện của bọn họ căn bản không có chút trợ giúp nào.

Cũng chỉ có thổ hào mới nguyện ý bỏ tiền oan này, mua về để khoe khoang trước mặt bạn bè.

“Ta muốn nó!!” Ngay lúc mọi người không nỡ rời đi, Lâm Uyên ở một bên cuối cùng cũng mở miệng.

“Vị thiếu gia này, ngài thật sự muốn nó!?” Chủ quán lập tức kinh hỉ liên tục xác nhận.

Tuy hắn là thủ hạ do Thanh Thiên sắp xếp, nhưng trong lòng lại vô cùng không chắc chắn, trừ đại oan gia ra ai sẽ bỏ 1 vạn Cực Phẩm Linh Thạch mua thứ này.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, lại thật sự có oan gia nguyện ý mua.

Hơn nữa còn không phải một người, một lúc xuất hiện hai người!

Nhưng ngay lúc hắn tưởng hai bên sẽ bắt đầu cạnh tranh, đối diện lại đột nhiên bán Đạo Quả, trực tiếp thu hút một trong số các oan gia đi.

Bây giờ chỉ còn lại một oan gia, nói không căng thẳng tuyệt đối là nói dối!

“Đúng vậy!” Lâm Uyên gật đầu nói: “Chỉ là ta trên người không mang nhiều Linh Thạch như vậy…” “Không mang Linh Thạch, thì đừng học người ta ra vẻ đại gia!” Lời nói của Lâm Uyên còn chưa nói xong, đã bị một giọng nói cắt ngang.

Chỉ thấy Nhất Kiếm đẩy đám đông đi vào, ném một chiếc Nhẫn Trữ Vật đến trước mặt chủ quán, biểu thị cây Tây Diệp Thảo vạn năm này hắn muốn.

“Quả nhiên có kịch bản cẩu huyết!!” Tần Phong trong lòng thổ tào, biết ngay sẽ không thuận lợi như vậy.

Bất quá may mắn là hắn đã chuẩn bị mấy nghìn bộ phương án khẩn cấp, trong đó bao gồm có phản phái nhảy ra, tranh giành với Thiên Tuyển Chi Tử con ký sinh trùng hút máu này của hắn.

"Lâm Uyên, không ngại chứ!?" Nhất Kiếm ánh mắt rất khiêu khích nhìn Lâm Uyên.

Kỳ thực hắn đối với Tây Diệp Thảo vạn năm gì đó không hứng thú, chỉ đơn thuần vì hai bên đều dùng kiếm, muốn khiêu khích Lâm Uyên thống khoái kích kiếm một trận.

"Lâm Uyên?

Hắn chính là Lâm Uyên!" Người Tây Chu lập tức kinh hô, ánh mắt nhao nhao rơi vào Lâm Uyên.

Muốn nói gần đây Hoang Cổ có tin tức lớn gì, không nghi ngờ gì chính là Lâm Uyên của Lâm gia quật khởi mạnh mẽ, không chỉ có thể ép Vũ Lăng Thánh Chủ quỳ xuống, lại càng toàn thân trở ra từ tay Long Quân.

"Ta muốn nói ta ngại thì sao!" Lâm Uyên cũng cảm thấy đối phương đến không có ý tốt, kiếm ý quanh thân bắt đầu nhảy múa.

Đúng lúc này —— trên sạp hàng bên cạnh, truyền đến một trận kinh hô.

"Trời ơi, lại là Đạo Quả!!" "Cái gì?

Đạo Quả!?" Mọi người nghe tiếng, lập tức ùa qua.

Chỉ thấy trên sạp hàng bên cạnh bày một hộp ngọc tinh xảo trong suốt, xuyên qua hộp ngọc có thể thấy bên trong đựng một quả đỏ hồng.

Giống hệt với Đạo Quả trong truyền thuyết!

"Thật sự là Đạo Quả a!!" Người Tây Chu thấy vậy, lập tức sôi trào.

Phải biết rằng, Đạo Quả là chí bảo được thiên địa thai nghén ra, cũng có câu nói được Đạo Quả được thiên hạ, ăn vào càng có thể cảm ngộ Thiên Địa Đại Đạo, vận khí tốt có thể lĩnh ngộ ra một cái buff tăng cường chiến đấu.

Tuy rằng bây giờ thời đại đã thay đổi, Chuẩn Đế không bằng chó, Ngụy Đế nhiều như chó, Đại Đế đi khắp nơi, khiến cho đẳng cấp của Đạo Quả có phần giảm xuống.

Nhưng đối với những tu luyện giả bình thường này, nó vẫn có sức hấp dẫn chí mạng.

“Đạo Quả!!” Nhất Kiếm cũng không còn bận tâm khiêu khích Lâm Uyên kích kiếm nữa, cầm lấy Nhẫn Trữ Vật liền chạy đến sạp hàng bên cạnh.

“Ừm!?” Lâm Uyên lúc này có chút mơ hồ.

Vốn dĩ không khí kiếm bạt nỗ trương đã bắt đầu ủ dột rồi, ai ngờ cuối cùng lại không hiểu vì sao tiêu tán… “Lâm thiếu gia, ngài còn muốn không!?” Chủ quán cẩn thận mở miệng, thần sắc tỏ ra đặc biệt căng thẳng.

Tuy Thanh Thiên đã đồng ý Linh Thạch bán được đều thuộc về hắn, nhưng trong lòng hắn lại vô cùng không chắc chắn, trừ đại oan gia ra ai sẽ bỏ ra một vạn Cực Phẩm Linh Thạch mua thứ này.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, lại thật sự có oan gia nguyện ý mua.

Hơn nữa còn không phải một người, một lúc xuất hiện hai người!

Nhưng ngay lúc hắn tưởng hai bên sẽ bắt đầu cạnh tranh, đối diện lại đột nhiên bán Đạo Quả, trực tiếp thu hút một trong số các oan gia đi.

Bây giờ chỉ còn lại một oan gia, nói không căng thẳng tuyệt đối là nói dối!

“Ta muốn!” Lâm Uyên mặt lộ vẻ khó khăn nói: “Chỉ là ta trên người không có nhiều Linh Thạch như vậy, e rằng phải phiền lão bản chạy một chuyến đến Lâm gia.” “Lâm gia thiếu gia, tin được, tin được!!” Chủ quán vội vàng đưa Tây Diệp Thảo qua, như thể sợ Lâm Uyên đột nhiên hối hận vậy.

“Chắc sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa chứ!?” Tần Phong trong lòng cũng không khỏi căng thẳng theo, tùy thời chuẩn bị khởi động phương án khẩn cấp thứ ba.

Tuy Thiên Tuyển Chi Tử nổi tiếng là không nói lý lẽ, nhưng hắn cũng nổi tiếng là nhân phẩm không tốt, tin rằng bộ phương án khẩn cấp trên trời nhất định có khoản thích hợp với Uyên Tổng.

“Đa tạ lão bản!” Lâm Uyên mạnh mẽ áp chế sự kích động trong lòng, ôm quyền nhận lấy Tây Diệp Thảo.

Cho dù hắn từng là Tiên Vương cự đầu ở Thượng Giới, đối mặt với Cửu Thiên Tức Nhưỡng cũng không thể kiềm chế được mình, không dám tin mình lại nhặt được món hời lớn như vậy.

Đúng lúc này —— mọi người Tây Chu nghe thấy động tĩnh, nhao nhao quay đầu chế giễu Lâm Uyên.

“Ối trời, hắn còn thật sự bỏ 1 vạn Cực Phẩm Linh Thạch mua xuống rồi!?” “Đây không phải thuần túy là đại oan gia sao?

Người bình thường ai lại bỏ 1 vạn Cực Phẩm Linh Thạch mua Tây Diệp Thảo?!” “Cỏ thì vẫn là cỏ, cho dù sinh trưởng vạn năm, cũng không đạt được hiệu quả của nhân sâm!” “Ta chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung, người ngốc tiền nhiều!” “Ta chỉ có thể nói, thế giới của người có tiền ta không hiểu!” Tiếng bàn tán của Tây Chu không ngừng, nhưng lại không ảnh hưởng đến Lâm Uyên.

Chương 984

Là Tiên Vương cự đầu từng ở Thượng Giới, hắn thật sự lười đáp lời đám phàm nhân vô tri này.

Bọn họ chỉ nhìn thấy một cây Tây Diệp Thảo vạn năm, nhưng lại không biết bảo bối thật sự là Cửu Thiên Tức Nhưỡng, là thần vật mà ngay cả đại năng Thượng Giới cũng cầu mà không được.

Nhưng bây giờ thần vật này, lại bị hắn nhặt được món hời!

“Đồ ngốc!!” Lâm Uyên liếc mắt nhìn đám người đang bàn tán, cảm giác cao nhân một đẳng tự nhiên mà sinh.

“Đúng, giữ vững cảm giác này!!” Tần Phong vô cùng hài lòng với biểu cảm hiện tại của Lâm Uyên, hắn cứ thích cái biểu cảm oan gia không tự biết này.

“Các vị…” Chủ quán bên cạnh đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Mức độ quý giá của Đạo Quả, chắc hẳn không cần tại hạ nói nhiều, ai cảm thấy có thể trả giá thì hãy mở miệng, ai không trả nổi thì đừng mở miệng nữa.” “Bản thiếu gia ra 1 triệu Cực Phẩm Linh Thạch!!” Nhất Kiếm vội vàng mở miệng ra giá, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đạo Quả.

Năm đó hắn ở Côn Luân Bí Cảnh đã thấy bảy quả Đạo Quả, giống hệt với Đạo Quả trong hộp ngọc.

Chỉ tiếc năm đó Tần Phong hoành không xuất thế, một mình trấn áp chúng thiên kiêu, cuối cùng lại bị Phương Trường nắm lấy cơ hội cướp đi sáu quả Đạo Quả.

Chuyện này vẫn luôn là nỗi đau trong lòng hắn, hôm nay vô luận thế nào cũng phải lấy được.

“1 triệu Cực Phẩm Linh Thạch!?” Chủ quán lắc đầu, hiển nhiên không mấy hài lòng.

Phải biết rằng, Đạo Quả là chí bảo được thiên địa thai nghén, là thiên tài địa bảo đỉnh cấp nhất của Hoang Cổ, cho dù bây giờ Đại Đế nhiều như chó, cũng không thể 1 triệu Cực Phẩm Linh Thạch là có thể giao dịch.

“Đạo Quả!?” Lâm Uyên nghe thấy động tĩnh, cũng quay đầu nhìn qua.

Nếu là chính mình Tiên Vương cự đầu trước đây, tự nhiên sẽ không coi Đạo Quả phàm trần là gì, nhưng bây giờ hắn đã trọng sinh, tu vi còn chỉ có Đại Đế sơ giai, Đạo Quả đối với hắn trợ giúp vẫn rất lớn.

Nghĩ đến đây —— Lâm Uyên xoay người đi đến sạp hàng bên cạnh, cũng theo thói quen ném Tây Diệp Thảo vào ngọc bội, hoàn toàn không có ý định kiểm tra kỹ lưỡng.

“Còn có ai ra giá cao hơn không!?” Chủ quán ánh mắt quét qua Tây Chu, cuối cùng dừng lại trên người Lâm Uyên.

Đối với người khác mà nói Lâm Uyên có thể là một đại oan gia, nhưng đối với hắn mà nói Lâm Uyên chính là Uyên Tổng chân chính, hiện tại cũng chỉ có Uyên Tổng mới có thể nuốt trôi Đạo Quả này.

“Lâm Uyên!!” Nhất Kiếm trong lòng lập tức sốt ruột, ánh mắt sắc bén cố gắng hù dọa đối phương.

Hắn hiện tại đã không còn là đại thiếu gia Danh Kiếm Sơn Trang nữa rồi, trên người chỉ có hồng bao mà Lâm Hạo chiêu mộ hắn cấp, cứng đối cứng khẳng định không đấu lại Lâm Uyên vị đại thiếu gia này.

“Ta vẫn thích bộ dạng kiệt ngao bất tuần của ngươi trước đây!”

Lâm Uyên khẽ cười nhìn Nhất Kiếm, tiếp đó mở miệng nói: “Ta ra 2 triệu Cực Phẩm Linh Thạch!!” “Ngươi…” Nhất Kiếm trong lòng tức giận lập tức bùng lên, kiếm khí quanh thân bắt đầu nhảy múa.

Cảnh tượng chuyển một cái —— thân ngoại hóa thân của Tần Phong, đã tiến vào không gian ngọc bội.

Giống như hắn tưởng tượng ban đầu, người và vật mà Lâm Uyên tự tay đặt vào, không hề xuất hiện hiện tượng bài xích gì, cũng không có tiếng cảnh báo nào nhắc nhở Uyên Tổng.

“Đây chính là không gian của Uyên Tổng!?” Tần Phong biến thành Tức Nhưỡng, bắt đầu quan sát không gian.

Chỉ thấy không gian của Uyên Tổng và Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cùng với thế giới Trùng Đồng của hắn không khác biệt nhiều, bên trong có linh khí nồng đậm, còn trồng rất nhiều thiên tài địa bảo.

Điểm khác biệt duy nhất là, không gian của Uyên Tổng một mảnh xám xịt, cũng không nhìn thấy bóng người nào khác.

“Hình như không có gì đặc biệt a!?” Tần Phong hiện tại vẫn chưa nhìn ra chỗ lợi hại, tiếp đó bắt đầu thử mở không gian hệ thống.

Chỉ thấy không gian hệ thống mà hắn và bản thể chia sẻ vẫn có thể mở ra, ý nghĩa là hắn có thể tùy thời chuyển những thứ trong không gian của Uyên Tổng, thông qua không gian hệ thống chia sẻ ra ngoài cho bản thể.

“Cái này thật không hay quá đi chứ!?” Tần Phong miệng nói không hay, mắt đã bắt đầu nhìn xung quanh.

Rất nhanh —— ánh mắt hắn liền bị linh điền mà Uyên Tổng trồng hấp dẫn.

Tuy trong linh điền trồng rất nhiều thiên tài địa bảo, nhưng lại có một cây lấp lánh điểm điểm tinh quang nhu hòa, vừa nhìn đã biết không phải thứ tầm thường.

“Oa!!” Tần Phong mắt sáng rực lên, suýt chút nữa nhịn không được kêu thành tiếng.

Vốn tưởng linh điền mình trồng đã thiên hạ vô địch, không ngờ linh điền của Uyên Tổng còn lợi hại hơn hắn, trong đó lại có một cây thiên tài địa bảo đẳng cấp ngang với Đạo Quả.

“Thiên Tuyển Chi Tử thật không nói lý lẽ a!” Tần Phong trong lòng lập tức mất cân bằng.

Hắn đến Hoang Cổ đã gần hai mươi lăm năm rồi, nhưng lại chỉ tìm được hai cây thiên tài địa bảo đỉnh cấp là Đạo Quả và Thất Thải Thánh Liên, một cái là do cướp của Phương Trường mà có được, một cái là do lừa gạt tình cảm của Tiểu Tam Tam mà có được.

Nhưng Uyên Tổng đến Hoang Cổ còn chưa đến hai năm rưỡi, lại tìm được một cây thiên tài địa bảo đỉnh cấp.

Cái này có công bằng không!?

Cái này rõ ràng không công bằng!!

“Ta là một hạt Tức Nhưỡng nhỏ, Tức Nhưỡng nhỏ, ta có rất nhiều bí mật nhỏ, bí mật nhỏ…” Tần Phong vừa hát bài hát vui vẻ, vừa trôi nổi về phía linh điền.

Cứ như là tiến vào siêu thị Linh Nguyên Cấu, đẩy xe đẩy nhỏ bắt đầu chọn hàng hóa bên trong… “Ân!?” Tần Phong vốn đang vui vẻ, lông mày đột nhiên nhíu lại.

Ngay khi hắn di chuyển cái thân thể biến thành bãi bùn lầy của mình, hắn cảm ứng được một cổ quy tắc hư ảo, là một loại quy tắc hoàn toàn khác biệt so với Thiên Đạo bên ngoài.

Mặc dù cổ quy tắc này không bài xích hắn, nhưng lại khiến trong lòng hắn vô cùng bất an.

Cứ như có người đột nhập vào thế giới Trùng Đồng của hắn, sinh tử chỉ trong một niệm của chính mình, bây giờ hắn có cảm giác như mình có thể bị tiêu diệt bất cứ lúc nào.

Nhưng may mắn là quy tắc không gian ở đây vẫn chưa bị người hoàn toàn khống chế.

Hiểu đơn giản là, Lâm Uyên bây giờ vì thực lực quá yếu, Âm Dương Ngư Ngọc Bội vẫn chưa hoàn toàn nhận nàng làm chủ, chỉ cung cấp một số dịch vụ bị động khi nàng gặp nguy hiểm.

“Thế này thì ngại quá đi chứ!!” Khóe miệng Tần Phong nhịn không được nhếch lên.

Ban đầu hắn chỉ muốn tiến vào không gian của Lâm Uyên làm một con ký sinh trùng hút máu, ai ngờ không cẩn thận lại phát hiện ra bí mật nhỏ của nàng, hoàn toàn có thể tự mình lén lút luyện hóa Âm Dương Ngư Ngọc Bội.

Không chút do dự, hắn lập tức phóng thích thần thức.

Ầm ầm ầm!

Thần thức của Tần Phong vừa phóng ra, trong đầu hắn lập tức nổ tung.

Cứ như vừa vò mông hổ, bị hổ lập tức vồ lấy, sức mạnh quy tắc khủng bố như núi đổ biển dâng ập xuống hắn.

“Không hay rồi!!” Tần Phong vội vàng vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, cố gắng dung nhập thần thức của mình vào trong quy tắc.

Chương 985

Thế nhưng Âm Dương Ngư Ngọc Bội còn khủng bố hơn hắn tưởng rất nhiều, thần thức của hắn chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ, căn bản không cách nào dung nhập vào quy tắc trong không gian để luyện hóa nó.

“Đồ tốt vãi chưởng!!” Tần Phong vừa kinh vừa mừng.

Hắn phát hiện ra cấp bậc của bảo bối này cao đến đáng sợ, cũng cuối cùng hiểu vì sao Lâm Uyên không thể luyện hóa được nó, không chút do dự liền thông báo bản thể đến giúp đỡ.

Một lát sau, trong Dược Thần Cốc.

Bản thể của Tần Phong đang dụ dỗ Hữu Dung, muốn nàng mang theo toàn bộ gia sản theo mình.

Mặc dù Dược Thần Cốc lấy việc cứu đời làm mục tiêu trong nhiều đời, nhưng bao nhiêu năm nay cũng tích lũy được rất nhiều bảo bối, không chỉ có một tầng lầu đầy cổ y thư, còn có mấy chục mẫu linh điền ưu tú trồng thiên tài địa bảo.

“Ngươi chỉ thiếu chút đồ này thôi sao!?” Hữu Dung triệt để cạn lời.

Nàng còn chưa đoạt được mấy trăm mẫu linh điền của Đại Ma Vương, kết quả hắn lại đã nhăm nhe toàn bộ gia sản của nàng, **ra vẻ** cứ như không dọn sạch Dược Thần Cốc thì sẽ không bỏ qua.

“Trẫm không phải là thèm muốn gia sản của nàng, trẫm chỉ thiếu chút kinh phí nghiên cứu thôi!” Tần Phong chết sống không thừa nhận mình muốn ăn bám, nhất quyết nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Nói thật với nàng, kỳ thực trẫm gần đây vẫn đang nghiên cứu, ăn cơm có thể giảm đói không, ngủ có thể giảm mệt không, uống nước có thể giảm khát không!?” “Cái này cũng cần nghiên cứu sao!?” Hữu Dung kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Vốn tưởng mình đã rất hiểu Tần Phong rồi, ai ngờ vẫn đánh giá thấp độ dày mặt của hắn.

“Nữ nhân, đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của trẫm!” Tần Phong thấy Hữu Dung vẫn không động lòng.

Hắn quả quyết chuyển sang chế độ bá tổng, giơ tay “bích đông” Hữu Dung vào góc tường.

“Ô ô…” Hữu Dung đối với chiêu này căn bản không có sức kháng cự, chỉ có thể gật đầu đồng ý dọn sạch Dược Thần Cốc.

Nhưng ngay khi Tần Phong chuẩn bị chứng minh một chút rằng mình là một đệ tử Nho gia chính hiệu, thì lại nhận được tin tức từ hóa thân bên ngoài.

“Đại bảo bối của Lâm Uyên!?” Tần Phong không chút do dự, lập tức khoanh chân ngồi xuống đất.

Sau đó, từng đạo thần văn hiện ra quanh thân hắn, hơn ba mươi cái buff cũng lập tức khởi động, khởi động, khởi động.

“A vây!!” Hữu Dung ở bên cạnh tức đến giậm chân.

Vốn tưởng Đại Ma Vương muốn uống tách trà sữa đầu tiên của thu đông, ai ngờ giây tiếp theo hắn lại khoanh chân bắt đầu tu luyện.

Ầm ầm ầm!

Năng lượng khủng bố từ trong cơ thể Tần Phong bùng nổ, toàn bộ Dược Thần Cốc cũng theo đó mà chấn động dữ dội, phảng phất như cả thiên địa có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Chuyện gì vậy!?” Tử Diên nghe thấy động tĩnh chạy tới, nhìn thấy Tần Phong ở trạng thái hoàn toàn.

Nhưng lúc này hắn không giống như trước kia phân ra một phần thần thức treo máy, mà là dùng toàn bộ thần thức tiếp quản hóa thân bên ngoài, thần thức khủng bố theo đó bùng nổ từ hóa thân bên ngoài.

“Rốt cuộc đây là bảo bối gì!?” Tần Phong trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hắn phát hiện bản thể của mình vẫn không thể dung hợp được, cứ như một ngọn núi lớn không thể vượt qua, còn hắn ở dưới chân núi nhỏ bé đến vậy.

“Trẫm còn không tin tà ma này!” Tần Phong nổi nóng, quả quyết mở không gian hệ thống.

Chỉ thấy cái hồ lô tím vàng bên trong bùng nổ một cổ năng lượng, giao thoa với quy tắc trong Âm Dương Ngư Ngọc Bội, còn hắn thì nhân cơ hội dung hợp sức mạnh quy tắc trong không gian.

Ầm một tiếng!

Thần thức và quy tắc giao thoa vào nhau, lập tức sản sinh một sự cộng hưởng kỳ diệu.

Trong mơ hồ, Tần Phong dường như cảm nhận được một cổ lực lượng huyền ảo, sau đó liền bị một mảnh màu sắc kỳ dị bao phủ, như tinh hà rực rỡ, như mộng như ảo.

Rất nhanh —— Tần Phong liền cùng Âm Dương Ngư Ngọc Bội, sản sinh một tia liên hệ.

Nếu đổi thành thanh tiến độ luyện hóa, hắn luyện hóa được khoảng một phần trăm triệu.

Mặc dù không có quyền hạn lớn như Lâm Uyên nắm giữ, vẫn không thể tự do ra vào Âm Dương Ngư Ngọc Bội, nhưng lại có thể cảm ứng được chuyện đang xảy ra bên ngoài.

Chỉ thấy Lâm Uyên và Nhất Kiếm không ai chịu nhường ai, khí thế đôi bên như núi đè nén lòng người.

Keng!

Nhất Kiếm đột nhiên rút thanh trường kiếm trong tay ra, phát ra một tiếng kiếm minh thanh thúy.

“Dám rút kiếm trước mặt ta!?” Lâm Uyên căn bản không đặt Nhất Kiếm vào mắt, mũi kiếm lao đi như sao băng xuyên màn đêm.

Keng!

Kiếm quang xé rách không khí, phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy.

Chỉ thấy kiếm của Lâm Uyên nhanh như điện chớp, hóa thành kiếm quang rực rỡ đâm về phía Nhất Kiếm.

Còn Nhất Kiếm đối diện cũng không hề sợ hãi, trường kiếm trong tay hóa thành kiếm khí xuyên thấu hư không, lập tức vọt đến trước mặt Lâm Uyên.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Lửa tóe ra, đá vụn bay vèo!

“Chạy mau!!” Mọi người kinh hãi kêu lên, vội vàng tìm chỗ né tránh.

Chỉ thấy hai người hóa thành hai đạo kiếm quang bay thẳng lên trời, lửa điện nhảy múa trên không trung, bạch quang xé toạc hư không, kiếm khí tán loạn càng hóa thành bão năng lượng.

Ầm ầm ầm!

Từng tiếng nổ lớn chấn động màng nhĩ, khiến mọi người cảm thấy tim đập thình thịch.

Nhưng ngay khi mọi người tưởng rằng sẽ có một trận đại chiến, Nhất Kiếm mất thăng bằng từ hư không rơi xuống.

Một tiếng “phanh”!

Chương 986

Nhất Kiếm ngã nặng xuống đất, theo đó bụi đất bay mù mịt.

“Sức bền này, hơi không ổn rồi!” Tần Phong cảm ứng được tình hình bên ngoài, không ngờ Nhất Kiếm lại bại như vậy.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ hóa thân bên ngoài, trở thành ký sinh trùng hút máu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 500 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ hóa thân bên ngoài, trở thành ký sinh trùng hút máu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được một lần rút thưởng cơ hội!” “Rút thưởng cơ hội!!” Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, lập tức gọi hệ thống rút thưởng.

Loạt soạt một tiếng!

Vòng quay lớn quen thuộc lại xuất hiện, sau đó bắt đầu xoay tròn.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút được…” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút được buff Đạo Gia cấp Thần, Thất Tinh Diệu Hoa!” Thất Tinh Diệu Hoa: Buff Đạo Gia cấp Thần, không chỉ có thể tăng cường gấp mười sức chiến đấu của bản thân, mà còn có thể vào thời khắc sinh tử, dẫn lực lượng Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang của Thất Tinh nhập thể, cưỡng chế khóa chặt sinh mệnh lực của bản thân trong một canh giờ.

“Buff khóa máu!!” Đồng tử Tần Phong lập tức sáng lên, biểu thị cái này tuyệt đối có thể có được.

Với tư cách là một Thiên Mệnh Đại Phản Phái, ngoài việc làm việc cẩn thận, hắn còn cần có đủ nhiều thủ đoạn bảo mệnh, nếu không rất dễ bị hào quang của Thiên Tuyển Chi Tử khắc chế.

Ầm ầm ầm!

Bản thể Tần Phong đột nhiên bùng nổ một cổ năng lượng, sau đó bảy luồng tinh quang màu tím từ trời giáng xuống.

“Hắn lại đốn ngộ rồi!” Các nàng Tử Diên bên cạnh lập tức không giữ được bình tĩnh.

Vốn tưởng vừa rồi Tần Phong đã ở trạng thái hoàn toàn, ai ngờ giây tiếp theo giới hạn lại tăng cao, hoàn toàn không thể tưởng tượng được cực hạn thiên phú của hắn nằm ở đâu.

“Ai, trẫm vẫn còn yếu quá!” Tần Phong mở mắt, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Bây giờ nếu hắn bỏ qua Thiên Nhãn, Thương Thiên Bá Thể, Vô Địch Trùng Đồng, Tiên Thiên Kiếm Thể, Bách Độc Bất Xâm những thể chất đặc thù này, cũng như Ba Đầu Sáu Tay, Thời Gian Tạm Dừng những thần thông pháp tướng này không nói tới.

Lại trừ đi Sát Ý Cảm Tri, Cửu Luân Công Đức Hoàn, Bất Khuất Ý Chí, Vũ Khí Đại Sư những kỹ năng bị động không có nhiều tác dụng này.

Nếu lại trừ đi Thượng Giới Thần Văn, Vô Tận Kiếm Hạp, Đại Tần Long Mạch, Nhân Hoàng Tỳ, Nhân Hoàng Kiếm những ngoại lực này, cũng như Tam Muội Thần Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa những loại hỏa diễm hoa mỹ này.

Thì hắn chỉ còn lại Dĩ Nhu Khắc Cương, Đại Đế Chi Tư, Vô Địch Kiếm Vực, Vô Địch Kiếm Tâm, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thượng Thiện Nhược Thủy, Thần Kỹ Kiếm Hồn, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tử Khí Đông Lai, Thiên Sư Ấn, Phật Quang Phổ Chiếu, Tri Hành Hợp Nhất, Hải Nạp Bách Xuyên, Sát Ý Ba Động, Thiên Nhân Cảm Ứng, Thiên Quan Chúc Phúc, Hợp Tung Liên Hoành, Phản Bản

Quy Nguyên, Thất Tinh Diệu Hoa 20 cái buff gia tăng chiến lực.

Hắn đã đến Hoang Cổ gần 25 năm rồi, ngay cả tốc độ một năm một buff cũng không đạt được, không thể không nói cuộc đời hắn thật sự quá thất bại rồi.

"Ách…" Khóe mắt Tử Diên và những người khác giật giật, không hiểu sao lại có xung động muốn đánh Tần Phong.

Với sức một mình áp đảo toàn bộ thiên kiêu Hoang Cổ không ngóc đầu lên nổi, vậy mà hắn lại còn chê mình quá yếu, hoàn toàn không nghĩ đến người khác có chịu nổi hay không.

Lúc này —— Trong không gian của Lâm Uyên.

Mọi thứ nhìn có vẻ gió yên biển lặng, nhưng thực ra đã sớm phong khởi vân dũng.

Mặc dù thần thức của Tần Phong đã kết nối với Âm Dương Ngư Ngọc Bội, nhưng đối phương lại giống như một liệt nữ trinh tiết cố chấp không theo.

Cho dù hắn dùng hết mọi thủ đoạn, cũng khó mà siêu việt được cái lợi thế lăn lộn mới này.

Không giống cái hồ lô tím vàng của hắn, là tự mình nhìn nó lớn lên từng chút một, cứ như một tiểu loli nuôi dưỡng, không khóc không quấy, đặc biệt ngoan ngoãn.

Chỉ cần vỗ nhẹ nó một cái, liền biết ngươi muốn gì!

"Đây là công trình dài kỳ!" Tần Phong thấy ngọc bội mãi không luyện hóa được, chỉ có thể bất đắc dĩ thu hồi hồ lô tím vàng.

Mặc dù trong lòng hắn cũng muốn một hơi luyện hóa Âm Dương Ngư Ngọc Bội, nhưng lại sợ gây ra động tĩnh quá lớn kinh động Lâm Uyên bên ngoài.

Dù sao Lâm Uyên sau này là người sẽ làm đại sự, nếu bị nàng phát hiện và đuổi hắn ra ngoài, sau này làm sao còn có thể ăn thịt uống canh thoải mái được nữa!?.

“Chuyện này không thể vội vàng được!!” Tần Phong thu hồi thần thức của mình, quyết định từ từ nhẫn nại.

Mặc dù Thiên Tuyển Chi Tử ai nấy đều mang đại khí vận, nhưng Đại Diễn Chi Số năm mươi, dùng bốn mươi chín, cho nên dù Lâm Uyên đã chiếm được tiên cơ, cũng chưa chắc là chủ nhân cuối cùng của Âm Dương Ngư Ngọc Bội.

“Lâm Uyên, tiếp theo chúng ta cứ dựa vào bản lĩnh của mình thôi!” Tần Phong trong lòng lập tức quyết định đánh lâu dài, tuyệt đối không thể học Nhất Kiếm sức bền không tốt.

“Khụ khụ…” Nhất Kiếm sau khi ngã xuống đất, lập tức ho ra một ngụm máu tươi.

Vốn tưởng sau khi đột phá Đại Đế mình lại mạnh rồi, ai ngờ lại nhanh chóng bị Lâm Uyên cùng cấp đánh bại.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Tâm trạng Nhất Kiếm lập tức sụp đổ, không thể chấp nhận sự thật thất bại.

Nếu là bị Tần Phong, Lâm Tam, Diệp Thần những cao thủ đã thành danh từ lâu đánh bại, trong lòng hắn sẽ không cảm thấy bất ngờ chút nào, dù sao thân tâm mình vẫn luôn bị bọn họ chà đạp dưới chân.

Nhưng Lâm Uyên mới quật khởi được bao lâu chứ!?

Sao có thể dễ dàng đánh bại mình như vậy!?

Hơn nữa còn là trên kiếm đạo mà mình sở trường nhất, dùng từ không có sức đánh trả để hình dung cũng không quá đáng!

“Đây chính là kiếm của ngươi sao!?” Lâm Uyên từ không trung chậm rãi hạ xuống, trong lòng cũng cảm thấy một trận sảng khoái.

Cho dù Nhất Kiếm có Thiên Kiếm Chi Thể, một trong ba đại kiếm thể thì sao, cuối cùng vẫn không phải bại dưới tay người không có thể chất đặc thù như nàng sao!?.

“Ngươi…” Nhất Kiếm cảm thấy mình bị sỉ nhục, quanh thân lại bùng phát ra kiếm khí sắc bén.

Ầm ầm ầm!

Một đạo kiếm khí trong suốt xông thẳng lên trời từ trong cơ thể Nhất Kiếm bùng nổ, sau đó Thiên Kiếm Chi Thể bị kích hoạt hoàn toàn, hóa thành một đạo Thiên Kiếm không thuộc về nhân gian.

Một kiếm chém ra, thần ma né tránh!!

“Đây chính là Thiên Kiếm!!” Lông mày Lâm Uyên hơi nhíu lại, trong lòng đột nhiên ghen tị.

Nếu nàng có thể có Thiên Kiếm Chi Thể, cộng thêm thiên phú kiếm đạo của bản thân, không cần trăm năm liền có thể đánh bại tất cả thiên kiêu trên Thiên Tư Bảng.

Ầm ầm ầm!

Lâm Uyên thấy Nhất Kiếm lao về phía mình, quả quyết kết xuất một đạo kiếm quyết.

Chỉ thấy kiếm quang lóe lên trong hư không, hóa thành vô số kiếm ảnh, như cảnh tượng vạn kiếm quy tông tráng lệ mở ra, khiến toàn trường mọi người lòng sinh sợ hãi.

Chương 987

Ong!

Ong!

Theo chỉ quyết của Lâm Uyên điểm về phía Nhất Kiếm, hàng vạn kiếm ảnh gào thét lao ra.

Như biển kiếm băng xuống, mỗi một đạo đều ẩn chứa kiếm ý sắc bén, kiếm phong sắc bén lóe lên ánh sáng hủy diệt, hư không dường như bị vô tình cắt xé, phát ra từng tiếng rít chói tai.

“Cút đi chết đi cho bản thiếu!!” Nhất Kiếm mặt mày dữ tợn, cố gắng giãy giụa lần nữa.

Ầm ầm ầm!

Kiếm khí đôi bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, hóa thành bão kiếm khí khủng bố càn quét thiên địa.

Mặt đất nứt toác, người ngã ngựa đổ!

Cả con phố lập tức biến thành một mớ hỗn độn, kiếm khí tán loạn bay tứ tung khiến người ta kinh hồn bạt vía.

“Phốc!!” Nhất Kiếm phun ra một ngụm máu tươi, vẫn không thể thay đổi kết cục.

“Quá dũng cảm, dám cứng đối cứng với Thiên Tuyển Chi Tử!” Tần Phong thở dài lắc đầu, mặc niệm hai phút rưỡi cho Nhất Kiếm.

Ngay lúc này —— Thuộc tính bị động của Âm Dương Ngư Ngọc Bội đột nhiên kích hoạt, hút kiếm khí tán loạn xung quanh vào trong không gian.

Chỉ thấy không gian vốn xám xịt lập tức sáng bừng lên, từng đạo kiếm khí như đom đóm xuất hiện, sau đó bắt đầu hội tụ thành một giọt nước bảy màu.

Bên trong không chỉ ẩn chứa năng lượng tinh thuần, còn mang theo một cổ khí tức ba động của Thiên Kiếm.

“Đây là cái gì!?” Tần Phong không chút chần chờ, há miệng liền hút nó vào bụng.

Lúc này —— Lâm Uyên cũng cảm ứng được Âm Dương Ngư Ngọc Bội đang hấp thu kiếm khí, lập tức biết thuộc tính bị động đã kích hoạt, vui vẻ dùng thần thức tiến vào không gian chuẩn bị hấp thu giọt nước năng lượng… “Ân!?” Thần sắc Lâm Uyên đột nhiên đơ ra, nghi ngờ có phải mình đã mở sai cách rồi không.

Trước đây thần thức tiến vào không gian Âm Dương Ngư Ngọc Bội, lập tức có thể nhìn thấy giọt nước hội tụ năng lượng tinh thuần, sau đó là hấp thu để nâng cao thực lực một chút.

Nhưng lần này thần thức tiến vào, lại chẳng có gì cả.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạt được tài nguyên tu luyện của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Ai cướp của ai chứ!?” Tần Phong lẩm bẩm trong lòng: “Ta chỉ là giúp Lâm Uyên nếm thử xem vị nó mặn ngọt ra sao, kết quả còn chưa nếm được mùi vị gì thì đã hết sạch rồi.” “Sao lại không có chứ!?” Lâm Uyên đầu đầy dấu hỏi, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng thuộc tính bị động đã được kích hoạt, nhưng tại sao lại không ngưng tụ ra giọt nước nào!?.

“Bảo bối này thật không tệ chút nào!” Tần Phong không để ý đến ý của Lâm Uyên, đang tỉ mỉ thưởng thức giọt nước vừa rồi.

Năng lượng tinh thuần ẩn chứa bên trong không chỉ đặc biệt dễ hấp thu, còn mang theo một tia khí tức độc hữu của Thiên Kiếm, có thể nâng cao độ thân mật giữa hắn và kiếm.

Nói cách khác Âm Dương Ngư Ngọc Bội có thể hấp thu năng lượng bên ngoài, không chỉ có thể nhanh chóng nâng cao tu vi, còn có thể nâng cao thiên phú của bản thân, thậm chí có thể chuyển thể chất đặc thù sang cho mình.

“Tốt lắm!!” Tần Phong phát hiện ra chân tướng, lập tức kinh ngạc đến đứng hình.

Hắn cứ nghĩ Lâm Uyên sao lại như uống kim cà la, chỉ trong một năm ngắn ngủi đã đột phá đến cảnh giới Đại Đế, hóa ra là không biết xấu hổ lén lút trốn trong bóng tối bật hack.

Không giống Tần Phong hắn, có được ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào nỗ lực của chính mình!!

“Sao lại không có chứ!?” Lâm Uyên sau khi xác nhận lại ba lần, vẻ mặt ngơ ngác rút khỏi không gian.

Vì nàng cũng không biết lai lịch của Âm Dương Ngư Ngọc Bội, nên nàng cũng không liên tưởng đến việc có trộm vào nhà, chỉ có thể đợi sau này từ từ tìm kiếm chân tướng.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng cảm thấy vô cùng phiền não, luôn cảm thấy có một lão lục vô sỉ đang nhìn chằm chằm mình.

Nhưng vì trước đây giác quan thứ sáu của nàng luôn sai, khiến nàng sinh ra sự tự nghi ngờ nghiêm trọng, cảm thấy mình thật sự có thể đã mắc chứng hoang tưởng bị hại.

“Bản thiếu không tin!!” Nhất Kiếm thần sắc kích động, lần nữa khó khăn đứng dậy.

Danh Kiếm Sơn Trang của bọn họ nổi danh kiếm đạo khắp Hoang Cổ, có mỹ danh “Thiên Niên Chỉ Nhất Kiếm, Nhất Kiếm Cuồng Thiên Niên”.

Hơn nữa hắn còn là Thiên Kiếm Chi Thể trong truyền thuyết, gánh vác trọng trách chấn hưng Danh Kiếm Sơn Trang, làm sao có thể dễ dàng bị người ta đánh bại như vậy!?.

“Dừng tay, đều dừng tay!!” Lâm Hạo và những người khác nghe thấy động tĩnh, vội vàng chạy tới.

Hắn không ngờ mình chỉ một lúc không để ý, hai con cổ phiếu đầu tư lại đánh nhau ngay trên phố, một chút cũng không nghĩ đến cảm nhận của nhà đầu tư thiên sứ như hắn.

“Bái kiến Võ An Quân!!” Mọi người Tây Chu lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hành lễ với Lâm Hạo.

Vừa rồi may mà Nhất Kiếm xem ra không bền, sức bền nghiêm trọng không đủ, nếu đôi bên ngang tài ngang sức, chỉ riêng dư chấn của trận chiến cấp Đế cũng đủ để đưa bọn họ đi gặp Diêm Vương rồi.

“Nhất Kiếm tiểu hữu, ngươi không sao chứ!?” Lâm Hạo vội vàng tiến lên kiểm tra vết thương của Nhất Kiếm, không quên lấy ra một viên đan dược trị thương cho hắn uống.

“Đa tạ Võ An Quân, vãn bối không sao!” Nhất Kiếm uống đan dược, lập tức khôi phục sức lực.

Hắn nhớ lại Danh Kiếm Sơn Trang đã bị diệt vong rồi, hắn không còn là thiếu trang chủ từng oai phong nữa, cũng sẽ không còn ai ra mặt giúp hắn xử lý hậu quả, mọi thứ đều chỉ có thể dựa vào chính hắn.

“Không sao là tốt rồi!” Lâm Hạo lần nữa an ủi Nhất Kiếm bằng lời lẽ tốt đẹp, không quên liếc nhìn Lâm Uyên một cái trách móc.

Hiện tại Lâm gia của bọn họ khó khăn lắm mới đứng vững gót chân ở Đại Tần, đang là lúc khắp nơi kéo bè kết phái, nhưng Lâm Uyên lại đánh người bạn mới được hắn lôi kéo.

Sau này đợi Lâm gia của bọn họ gặp chuyện, ai còn sẽ ra tay giúp đỡ bọn họ chứ!?.

“Cường giả không cần ràng buộc!” Lâm Uyên hờ hững liếc nhìn, bắt đầu tìm chủ quán bán đạo quả.

“Ngươi thái độ gì vậy!?” Lâm Tâm Nhi vốn đã không vừa mắt Lâm Uyên, nghe thấy lời này càng thêm khó chịu.

Trước đây chạy đi trêu chọc Long Quân, khi cần Lâm gia giúp đỡ sao không nói cường giả không cần ràng buộc!?

Bây giờ cha nàng đã gom góp toàn bộ gia sản dàn xếp mọi chuyện, nàng ta lại ở đây nói cái gì cường giả không cần ràng buộc, thật sự quá không biết xấu hổ.

“Tâm Nhi tiểu thư, chuyện này không trách Lâm Uyên huynh!” Nhất Kiếm liếc nhìn Lâm Tâm Nhi đang tức giận, lập tức giả bộ giải thích: “Là tại hạ nhìn thấy một viên đạo quả, nghĩ đến gần đây luôn làm phiền Tâm Nhi tiểu thư, trong lòng thật sự quá áy náy, muốn mua nó tặng cho Tâm Nhi tiểu thư, kết quả tự mình không lượng sức đã gây ra trò cười.” “Đạo quả tặng cho bản tiểu thư!?” Lâm Tâm Nhi mặt cười không khỏi đỏ bừng, độ thiện cảm với Nhất Kiếm lập tức tăng vọt.

“Thì ra là đạo quả!” Lâm Hạo lập tức lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Nếu là vì đạo quả thì hai người đánh nhau cũng không có gì lạ.

Chương 988

“Sao lại không có!?” Lông mày Lâm Uyên càng nhíu chặt hơn, tìm khắp nơi cũng không thấy chủ quán.

Mặc dù trong lòng nàng quả thật không coi trọng đạo quả phàm gian, nhưng không thể phủ nhận đạo quả đối với giai đoạn hiện tại của nàng giúp đỡ rất lớn, có thể giúp nàng nhanh chóng khôi phục thực lực.

“Lại một thằng ngốc bị Bệ Hạ trêu đùa!” Thanh Thiên ở đằng xa lẩm bẩm cảm khái, trong tay thì cầm hộp ngọc đựng đạo quả.

Ngay khi Nhất Kiếm và Lâm Uyên đại chiến, chủ quán đã lén lút quay lại, chủ yếu là giúp Long Quân trêu chó và tiết kiệm tiền cho Long Quân.

Một lát sau, trong Dược Thần Cốc.

Tần Phong đã thu hồi buff, khí tức khủng bố cũng dần tiêu tán.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị đứng dậy, bề mặt cơ thể hắn liền như một con búp bê sứ vỡ nát, từng vết nứt máu không ngừng rạn ra, máu tươi tuôn ra như không cần tiền.

“Phốc!!” Tần Phong lập tức phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể lập tức mềm nhũn ngã vào lòng Hữu Dung.

Hắn thề mình tuyệt đối không phải cố ý, là do vừa rồi buff được thêm vào quá nhiều, dẫn đến cơ thể không chịu nổi cổ năng lượng khủng bố đó.

Cần phải nhanh chóng lĩnh ngộ Thập Nhị Trọng Thiên, tăng cường độ cứng cáp của cơ thể mới được.

“Bệ Hạ!!” Sắc mặt Tử Diên đột nhiên biến đổi, vội vàng chạy tới kiểm tra.

Điềm Điềm, Nguyệt Hi, Phong Tình, Tiểu Hương Phi và những người khác cũng bị dọa sợ, không hiểu Tần Phong đã xảy ra chuyện gì, cũng lũ lượt tiến lên vây quanh Tần Phong quan tâm hỏi han.

“Bệ Hạ đây là bị sao vậy!?” Trong đôi mắt đẹp của các nàng đầy vẻ lo lắng, đều ngẩng đầu nhìn về phía Hữu Dung.

“Không cần lo lắng, nước đầy thì tràn, trăng tròn thì khuyết!” Hữu Dung nhìn thấu vấn đề ngay lập tức, thần sắc bình tĩnh nói: “Bệ Hạ sở dĩ bị nứt ra, là vì lĩnh ngộ quá nhiều cảm ngộ, đã đạt đến cực hạn chịu đựng của cơ thể, chỉ cần sau này không dùng toàn lực thì sẽ không có chuyện gì.” “A!?” Các nàng ngay lập tức đơ người tại chỗ.

Các nàng lớn thế này rồi vẫn là lần đầu tiên nghe nói, có người lại vì tiến vào trạng thái hoàn toàn mà dẫn đến cơ thể không chịu nổi mà nứt ra.

“Yên tâm!” Cơ thể Tần Phong đã bắt đầu tự phục hồi, không quên an ủi nói: “Trẫm là một đệ tử Nho gia chính hiệu, dù có đối địch không thể dùng toàn lực, nhưng đối với các nàng vẫn sẽ dùng mười phần lực…” “Phi, đồ lưu manh!” Các nàng đỏ mặt khẽ mắng một tiếng, trong lòng càng không chịu nổi.

Mặc dù các nàng đã xác nhận quan hệ với Tần Phong, nhưng đều là những cô gái tốt từ nhỏ tiếp nhận Tam Tòng Tứ Đức, riêng tư hai người thảo luận vấn đề này thì không sao.

Nhưng bây giờ lại nói trước mặt nhiều người như vậy, khiến các nàng xấu hổ chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Nhưng tiểu mị ma Phong Tình lại không có ý định rời đi, mà là đôi mắt đẹp phát sáng muốn trải nghiệm mười phần lực của Tần Phong.

“Ngươi?

Không được!” Tần Phong thờ ơ, lập tức từ chối Phong Tình.

Bây giờ hắn không còn là trẻ con nữa, mà là Thủy Hoàng Đế Đại Tần thống trị thiên hạ.

Không có tuyển bốn chọn một, chỉ có một chọn mười!

“Ô ô…” Phong Tình lập tức ủy khuất bĩu môi nhỏ, phát hiện muốn có một nụ hôn mị ma thật khó khăn.

“Ân!?” Tần Phong đột nhiên khẽ nhíu mày, nhận được tin tức của Thành Xuân và Mộc Thâm.

Quả nhiên như hắn đoán trước đó, Sở Xuyên sở dĩ không đi cùng Phương Trường, là đã chạy đi trộm nhà hắn, bây giờ người đã đến kinh đô Đại Tần, cũng đã thành công thu hút sự chú ý của Thành Xuân và Mộc Thâm.

“Cũng khá năng chạy!” Tần Phong lười đi để ý Sở Xuyên gì đó, chuẩn bị bế quan đột phá Thập Nhị Trọng Thiên.

Chỉ cần có thể đột phá Thập Nhị Trọng Thiên của Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, không chỉ có thể tăng cường đáng kể độ cứng rắn của cơ thể, còn có thể tăng cường đáng kể khả năng tự lành của bản thân, sau này cũng không cần lo lắng cơ thể bị năng lượng căng nứt nữa.

Đương nhiên nếu hắn lại rút được một cái buff gia tăng chiến lực, cơ thể e rằng sẽ lại một lần nữa không thể chịu đựng được, cần phải tiếp tục đột phá Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết mới được.

“Ai, trẫm vẫn còn yếu quá!” Tần Phong rất bất đắc dĩ thở dài một tiếng, sau đó bổ nhào vào lòng Hữu Dung.

Hết cách rồi!

Mặc dù ngoại thương của hắn đã lành, nhưng nội thương vẫn chưa khỏi.

“Ô ô…” Mặt cười của Hữu Dung lập tức đỏ bừng, như một đoàn tàu nhỏ khởi động.

Một lát sau, kinh đô Đại Tần.

Thành Xuân và Mộc Thâm sau khi nhận được lệnh tự xử lý của Tần Phong, quả quyết điều động hàng vạn quân mã bắt đầu vây công Sở Xuyên.

“Không hay rồi, bị phát hiện rồi!!” Sở Xuyên chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, quả quyết sử dụng Lam Ngân Quấn Quanh.

Chỉ thấy những dây leo màu xanh dày đặc từ dưới đất chui ra, muốn vây chặt Thành Xuân và Mộc Thâm cùng những người khác.

Nhưng chưa kịp để dây leo màu xanh triển khai, đã bị những người xông tới giẫm nát bét.

“Nghịch tặc, đi chết đi!!” Thành Xuân tay cầm thần khí Bàn Long Thương, lập tức xông đến trước mặt Sở Xuyên.

Một tiếng “phanh”!

Sở Xuyên vội vàng giơ cánh tay cụt lên chống đỡ, kết quả bị đánh bay ra ngoài ngay lập tức.

“Phương Trường, ta thề cả nhà ngươi!!” Sở Xuyên chửi bới lồm cồm bò dậy, đáng lẽ không nên tin cái miệng chó má của Phương Trường.

Nói cái gì hắn ở tiền tuyến hấp dẫn hỏa lực, bảo mình vòng ra sau trộm nhà của Tần Phong, còn nói cái gì Tần Phong tai mắt khắp thiên hạ, bảo hắn đi đường núi hoang để tránh truy lùng.

Kết quả hắn ở đường núi hoang ăn đủ mọi khổ sở, khó khăn lắm mới đến kinh đô thì lại nghe nói, phản quân Phương Trường đã sớm bị bình định, còn hắn cũng thành công bị Thành Xuân và Mộc Thâm phát hiện rồi.

“Nghịch tặc, ăn ta một thương!!” Mộc Thâm vòng ra phía sau Sở Xuyên, Huyền Vũ Thương trong tay lập tức đâm vào.

Một tiếng “phốc”, máu tươi văng tung tóe!

Chỉ thấy Huyền Vũ Thương của Mộc Thâm đâm vào ngực Sở Xuyên, máu tươi tuôn ra như không cần tiền.

“Phốc!!” Sở Xuyên phun ra một ngụm máu tươi, trong lòng càng lo lắng không thôi.

Cứ như một tác giả chó má gặp khó khăn, mong một người tốt bụng giúp đỡ điền vào www.__.com, trong tuyệt vọng hắn cũng đặc biệt hy vọng có một người tốt bụng giúp hắn vượt qua khó khăn.

“Sát!!” Hàng vạn quân lính tiếng hô chấn động trời đất, vây công Sở Xuyên không chút lưu tình.

Chương 989

“Mạng ta thôi rồi!!” Toàn thân Sở Xuyên đã bị máu tươi nhuộm đỏ, tầm nhìn cũng bắt đầu mờ đi.

Huýt một tiếng!

Một tiếng phá phong cấp tốc vang lên, cuốn lên một cổ khí lãng siêu cường.

“Cái gì!?” Thành Xuân, Mộc Thâm sắc mặt hơi biến đổi.

Chỉ thấy Diệp Thần đột nhiên tay cầm Ngân Long Thương xuất hiện, một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân bức lùi mọi người, sau đó một tay tóm lấy Sở Xuyên nhanh chóng rời đi.

“Coi Đại Tần của ta là cái nơi nào, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!!” Tiếng nói uy nghiêm của Thạch Trung Ngọc đột nhiên vang lên, uy năng khủng bố cũng bao trùm kinh đô.

Mặc dù hắn hiện tại vẫn chưa đột phá Đại Đế, nhưng nhờ vào Cửu Đỉnh do Tần Phong luyện chế, cũng không sợ bất kỳ Đại Đế nào trong Hoang Cổ.

Ong!

Ong!

Chỉ thấy Cửu Đỉnh được bày trí trên quảng trường cung A Phòng, đột nhiên vang lên tiếng đồng nặng nề, sau đó Cửu Đỉnh bay thẳng lên trời, bùng phát ra một cổ uy thế khủng bố khiến người ta kinh hãi.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Diệp Thần đại biến, tốc độ lại càng tăng nhanh.

Cho dù hắn là Bắc Cương Chiến Thần không sợ trời không sợ đất, đối mặt với Cửu Đỉnh trấn áp Long Mạch Đại Tần cũng không thể không tránh né mũi nhọn.

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy toàn bộ thiên địa dường như tận thế đến sớm, uy lực Long Mạch khủng bố bùng phát từ Cửu Đỉnh, như sông cuồn cuộn đổ về phía Diệp Thần, nơi đi qua hư không cũng sụp đổ.

“Đáng chết!!” Diệp Thần lo lắng đến toát mồ hôi lạnh, không thể không sử dụng Hóa Huyết Thuấn Di.

Chỉ thấy toàn bộ cơ bắp của hắn lập tức bành trướng, trong mắt cũng đầy tơ máu, huyết khí trong cơ thể dường như bùng cháy, quanh thân tỏa ra từng đạo hồng quang.

Ầm ầm ầm!

Cửu Đỉnh mang theo uy lực Long Mạch từ trời giáng xuống, như bom nấm rơi xuống Hiroshima, bùng phát ra bão năng lượng cuồn cuộn, muốn biến mọi người thành người chín.

Huýt một tiếng!

Diệp Thần trong khoảnh khắc Cửu Đỉnh rơi xuống, hóa thành một đạo hồng quang biến mất không thấy tăm hơi, tốc độ nhanh đến mức không thể dùng mắt thường bắt kịp, chỉ để lại một cổ mùi máu tanh nồng nặc.

“Để hắn chạy thoát rồi!” Thạch Trung Ngọc vẻ mặt không cam lòng xuất hiện, Cửu Đỉnh theo đó vây quanh thân hắn.

“Bái kiến Thái Thượng Hoàng!” Thành Xuân, Mộc Thâm vội vàng quỳ xuống, sự thất vọng trong đôi mắt không thể che giấu.

Vốn dĩ bọn họ vì tu vi thấp, miệng lưỡi vụng về mà bị sắp xếp ở lại kinh đô giữ nhà, khó khăn lắm mới gặp được một Sở Xuyên đến trộm nhà, muốn thể hiện tốt trước mặt Long Quân.

Kết quả ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một Diệp Thần, hại bọn họ lướt qua thần khí thứ hai!

Lúc này —— Tần Hạo đã dẫn đại quân, hùng hổ tiến vào Yêu Tộc.

Nhưng đại yêu của Yêu Tộc đã bị Tiểu Bạch thu nhỏ lại, trên đường chỉ gặp một số tiểu yêu tu vi thấp kém, khiến cảnh giác của mọi người dần dần thả lỏng, cảm thấy Yêu Tộc dường như cũng không quá đáng sợ.

“Tần Vương điện hạ, ta cảm thấy không ổn chút nào!” Một học sĩ vẻ mặt hơi ngưng trọng nói: “Chúng ta đã vào đây lâu như vậy rồi, nhưng lại không gặp một đại yêu nào, cảm thấy vô cùng bất hợp lý.” “Ta cũng cảm thấy không ổn!” Một học sĩ khác mở miệng nói: “Không lẽ cái con thỏ vô liêm sỉ kia có đang dụ địch thâm nhập không, muốn một mẻ hốt gọn chúng ta hết không?!” “Không đời nào chứ!?” Tần Hạo nhìn quanh một lượt nói: “Chẳng lẽ con thỏ kia đã sớm đoán được chúng ta sẽ đến!?” “Khải bẩm, Tần Vương điện hạ!” Một trinh sát nhanh chóng đến báo cáo: “Phía trước phát hiện một cái yêu động, trên đó viết ba chữ Bàn Tơ Động…” "Bàn Tơ Động!?" Một học sĩ khẽ nhíu mày nói: "Chẳng lẽ là động phủ của một đại yêu nào đó trong Yêu tộc sao!?" "Các ngươi cứ đề phòng ở đây, đợi bản vương đi dò xét một phen!" Tần Hạo lập tức lấy Miêu Miêu Chùy ra, hừng hực nhiệt huyết chuẩn bị đơn độc tiến lên. "Tần Vương điện hạ, không thể được!" Các học sĩ vội vàng ngăn cản nói: "Từ khi chúng ta tiến vào địa bàn của Yêu tộc, nơi nào cũng thấy quỷ dị, mười phần thì mười hai phần không ổn, bây giờ đột nhiên xuất hiện một Bàn Tơ Động, rất có thể là cái bẫy do con thỏ kia giăng ra." "Cứ yên tâm!" Tần Hạo tự tin nói: "Bản vương đã đột phá đến cảnh giới Đại Đế, cho dù là bẫy của Tiểu Bạch, bản vương cũng có thể toàn thân trở ra."Nói xong, không cho mười tám học sĩ cơ hội mở lời, bóng hình y lập tức biến mất tại chỗ. "Tần Vương điện hạ!!" Mười tám học sĩ trong lòng đại cấp, muốn ngăn cản đã không kịp nữa.

Chỉ có thể làm theo lời Tần Hạo dặn dò trước khi đi, để đại quân đề phòng tại chỗ, ngăn chặn Tiểu Bạch dẫn đại quân Yêu tộc đánh lén.Rất nhanh, Tần Hạo đã đến ngoài Bàn Tơ Động.

Người còn chưa vào đã ngửi thấy một mùi hương quyến rũ, trước cửa còn có bốn cô tiểu loli mềm mại đáng yêu, không chỉ có đôi tai hồ ly, mà phía sau còn có một cái đuôi lớn lông xù. "Thiếu gia đi ngang qua đây!!" Chỉ thấy một trong số đó nhảy ra, phát ra thứ giọng nũng nịu đáng ghét. "Thiếu gia của chúng ta!!" Ba cô còn lại cũng không cam chịu thua kém, nhảy ra đồng thanh dùng giọng nũng nịu. "Cái giọng này..." Tần Hạo không khỏi rùng mình, chỉ cảm thấy nổi hết da gà. "Trên trời một tiếng vang lớn, Thiếu gia rực rỡ lên sàn!!" "Thiếu gia đi nam xông bắc!" "Xem khắp hoa nhị thế gian!!" "Trời nếu hữu tình trời cũng lão!!" "Thiếu gia đẹp trai không thể tả!!" "Bá khí không đổi vĩnh không diệt!!" "Danh vang thiên hạ ta Thiếu gia!!" "..." Trong đôi mắt đẹp của bốn cô tiểu hồ ly tràn đầy vẻ sùng bái, dùng giọng nũng nịu nói chuyện với Tần Hạo. "A giá!" Tần Hạo bị một trận oanh tạc xong, người tại chỗ liền cảm thấy "lên đỉnh" rồi.

Trước đây y còn chế giễu ca ca ruột thích "tiểu ngọt ngào" giọng nũng nịu, nhưng khi chính mình đối mặt với giọng nũng nịu, y lập tức hiểu ra thế nào là "không có sức kháng cự".

Hóa ra y không hề ghét giọng nũng nịu, chỉ là đối tượng nũng nịu không phải là chính mình mà thôi."Ôi chao, tiểu ca ca đẹp trai quá đi à!" Thanh Xà uốn éo cái eo nhỏ nhắn của mình, lả lướt đi ra từ Bàn Tơ Động. "Hóa hình đại yêu!" Tần Hạo sắc mặt lập tức lạnh xuống, Miêu Miêu Chùy bắt đầu lóe điện quang. "Ôi chao, chàng làm gì vậy!?" Thanh Xà không những không bỏ chạy, ngược lại lập tức quấn lấy y nói: "Bàn Tơ Động của ta tuy có không ít yêu thú hóa hình, nhưng chúng ta đều là yêu tốt tuân thủ phép tắc, chưa từng đi nhân tộc hại người bao giờ!" "Yêu tốt!?" Tần Hạo khẽ nhíu mày, đánh giá Thanh Xà từ trên xuống dưới.

Khác với phương thức tu luyện của nhân tộc, một số yêu thú vì không chịu được quá trình tu luyện lâu dài, sẽ lén lút lẻn vào nhân tộc thông qua việc thôn phệ loài người để đẩy nhanh tu luyện.

Tuy nhiên, Thiên Đạo tự có quy tắc, thôn phệ nhân tộc sẽ ngưng tụ sát khí.

Cứ như trong game giết người sẽ biến thành tên đỏ vậy, trong mắt đệ tử Đạo môn thì đó chính là công đức rõ ràng, một khi gặp phải nhất định sẽ bị truy sát đến chân trời góc biển.

Mà trên người đối phương quả thực không có sát khí, ngược lại còn có một loại linh khí tự nhiên trời sinh. "Thiếu gia!!" Bốn cô tiểu hồ ly đồng thanh phát ra giọng nũng nịu, ngẩng đầu nghiêng 45 độ mắt long lanh nhìn Tần Hạo. "Khái khái!!" Tần Hạo bị gọi đến nổi hết da gà, vội ho khan nói: "Bản vương là Tần Vương của Đại Tần, phụng chỉ đến bắt một con thỏ quy án, các ngươi có biết nó hiện đang ở đâu không!?" "Oa, Tần Vương!!" Bốn cô tiểu hồ ly vẻ mặt sùng bái.

Ghi nhớ nội dung Thanh Xà dạy chúng, nam tính trẻ tuổi nhân tộc đều có lòng hư vinh, thích nhất được dị tính dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình. "Ách..." Tần Hạo lại lần nữa có cảm giác "lên đỉnh".

Dựa vào "định luật nhan sắc và chính nghĩa", sự cảnh giác trong lòng y lại yếu đi một phần. "Ngươi nói là Tân Vương của Yêu tộc!?" Thanh Xà vẻ mặt mị hoặc cắn nhẹ môi đỏ, bàn tay ngọc thon dài đặt lên ngực Tần Hạo.

Chương 990

"Đúng, chính là con thỏ đó!" Tần Hạo chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, vội vàng hỏi: "Nó hiện đang trốn ở đâu!?" "Hay là, chúng ta vào trong từ từ nói chuyện!" Ánh mắt Thanh Xà đầy dục vọng sắp tràn ra khỏi màn hình, một tay tóm lấy cổ áo Tần Hạo kéo y vào Bàn Tơ Động. "Này, ngươi làm gì vậy!?" Tần Hạo trong lòng không khỏi giật mình, muốn giãy giụa đã không kịp nữa. "Tần Vương ăn ngon uống ngon, Tần Vương trường sinh bất lão!!" Bốn cô tiểu hồ ly lại lần nữa phát ra giọng nũng nịu, cũng chạy theo vào Bàn Tơ Động.Không xa đó, Tiểu Bạch và các yêu khác tận mắt chứng kiến Tần Hạo bị kéo vào Bàn Tơ Động.

Từ khi Tần Hạo dẫn đại quân tiến vào Yêu tộc, Tiểu Bạch đã một tay phái yêu bám sát Tần Hạo, thậm chí còn sắp xếp tiểu yêu dẫn dắt bọn họ đến Bàn Tơ Động suốt đường đi.

Kết quả cũng không nằm ngoài dự liệu của Tiểu Bạch, Tần Hạo cứ thế mắc câu. "Đại Vương, ngài quá lợi hại!" Ma Hoàng vẻ mặt sùng bái nói: "Tần Vương này quả nhiên như ngài đã liệu, ngốc nghếch dẫn người tiến vào Yêu tộc của chúng ta, lại còn tự mình chui vào Bàn Tơ Động." "Đúng a, lợi hại quá!!" Các yêu khác cũng đều vẻ mặt sùng bái, nhìn con thỏ "có văn hóa" duy nhất của Yêu tộc. "Ta thỏ đây chính là Nhị Thế Thỏ tương lai của Đại Tần!" Tiểu Bạch rất đắc ý nói: "Chỉ cần hơi ra tay, là có thể dễ dàng nắm gọn Tần Nhị Đản!" "Đại Vương, nói rất đúng!" Long Đế vội vàng "vuốt mông ngựa", lại mở miệng hỏi: "Vậy chúng ta tiếp theo phải làm gì?

Có phải lập tức xông vào đánh Tần Vương một trận, sau đó đi tìm Thủy Hoàng của Đại Tần đàm phán không!?" "Có thể dùng chút trí tuệ không!?" Tiểu Bạch "hận rèn sắt không thành thép" nói: "Bây giờ Tần

Nhị Đản đã đột phá đến Đại Đế rồi, trong các ngươi ai là đối thủ của y chứ!?" "Cái này..." Các yêu lập tức "từ tâm" không nói gì.

Lần trước Tần Hạo cảnh giới Chuẩn Đế đỉnh phong còn có thể chống lại nhiều Yêu Đế của chúng ta, bây giờ đã đột phá đến cảnh giới Đại Đế, thật sự không yêu nào có thể tự tin ngăn cản y. "Đại Vương!" Ma Hoàng cẩn thận hỏi: "Vậy chúng ta tiếp theo phải làm gì đây ạ!?" "Đương nhiên là bắt con tin rồi!" Tiểu Bạch lộ ra nụ cười thỏ xấu xa nói: "Ta thỏ đã chuẩn bị mấy ngàn cân 'Hét Khản Cả Cổ Họng Cũng Vô Dụng', đủ để khiến đại quân Tần gia mất đi sức chiến đấu, đến lúc đó có con tin trong tay, xem Tần Nhị Đản có đầu hàng không." "Âm hiểm..." Các yêu vừa mở miệng, lại đột nhiên đổi lời: "Đại Vương, đúng là túc trí đa mưu!!" "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Tiểu Bạch không nhịn được cười lớn thành tiếng, cảm thấy ngôi vị Hoàng đế lần này chắc chắn ổn rồi.Lúc này, Tần Hạo đã bị Thanh Xà kéo vào Bàn Tơ Động.

Vốn tưởng chỉ là một sơn động bình thường, ai ngờ bên trong lại là một động thiên khác, không chỉ có cách bài trí trang hoàng của nhân tộc, mà còn có một đám nữ yêu tinh xinh đẹp. "Bái kiến Tần Vương điện hạ!" Một đám nữ yêu tinh tươi cười hành lễ, ăn mặc cũng vô cùng hở hang táo bạo. "A giá!!" Gân mềm của Tần Hạo lập tức bị nắm trúng.

Tuy trong lòng đặc biệt muốn từ chối, nhưng lại không tìm thấy cớ để từ chối.

Thôi vậy!

Cứ vui vẻ với yêu tinh trước rồi bắt thỏ sau, không phụ hoàng huynh, không phụ nàng...Ngay khi Tần Hạo sa vào Bàn Tơ Động, đại quân Yêu tộc cũng bắt đầu hành động.

Chỉ thấy bọn chúng dựa vào ưu thế sân nhà, thu liễm khí tức bản thân, lặng lẽ tiến sát đến đại quân Tần gia mấy trăm vạn người, hình thành một vòng vây khổng lồ.

Ngoài ra, đội phi hành chủ lực của Tiểu Bạch, những con Dơi Ma Độc cũng lại lần nữa xin xuất chiến.

Chúng không chỉ ăn rất nhiều đậu phộng, ủ đầy bụng "phẫn nộ", trên vuốt còn cầm một cái bình nhỏ, bên trong chứa "Hét Khản Cả Cổ Họng Cũng Vô Dụng" do Tiểu Bạch tinh tâm pha chế. "Truyền lệnh của Quân Thỏ ta!" Tiểu Bạch hóa thân thành "Quân Thỏ", khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói: "Lát nữa đội cảm tử lên trước thu hút hỏa lực, đội phi hành chủ lực nhanh chóng nắm quyền khống chế không trung, dùng tốc độ nhanh nhất hoàn tất việc thả 'Hét Khản Cả Cổ Họng Cũng Vô Dụng'." "Chi!

Chi!

Chi!" Những con Dơi Ma Độc lập tức đồng thanh kêu lên, biểu thị đội phi hành chủ lực đã nhận được lệnh. "Rất tốt!" Tiểu Bạch hài lòng gật đầu, lại tiếp tục nói: "Sau đó Ma Hoàng dẫn đàn Trâu Trọng Giáp xung kích, làm rối loạn quân trận của Tần gia, nhớ kỹ không được ham chiến, các ngươi chỉ cần xông về phía trước, yêu thú khác theo sát phía sau thừa lúc hỗn loạn mà tấn công." "Vâng!!" Các yêu đều vẻ mặt kích động, đã sốt ruột không chờ được nữa. "Nhớ kỹ!" Tiểu Bạch non nớt nói: "Quân ta ưu đãi tù binh, gặp những binh sĩ không thể chống cự thì phế đi tứ chi là được, tuyệt đối không được làm hại tính mạng của họ." "Tuân mệnh!" Các yêu tuy không hiểu, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.Lúc này, Mười Ba Thái Bảo Tần gia đang chấp hành mệnh lệnh của Tần Hạo, khiến dòng thác thép mấy trăm vạn người đề phòng Tứ Châu. "Chư vị tướng quân, không ổn rồi!" Một học sĩ sắc mặt ngưng trọng nhìn Tứ Châu, trong lòng không hiểu sao cảm thấy vô cùng bất an. "Tiên sinh, có chuyện gì vậy!?" Tần Nam cũng tò mò nhìn Tứ Châu một cái, nhưng không phát hiện dấu vết của Yêu tộc. "Quả thật không ổn!!" Một học sĩ khác sắc mặt ngưng trọng nói: "Các vị có phát hiện ra không, Tứ Châu đột nhiên trở nên yên tĩnh, không nghe thấy tiếng chim thú kêu nữa." "Không hay rồi, chúng ta bị bao vây rồi!!" Sắc mặt các học sĩ khác biến đổi, đều lần lượt phản ứng lại. "Chuẩn bị chiến đấu!!" Mười Ba Thái Bảo ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng chỉ huy dòng thác thép bày ra quân trận.

Lời vừa dứt, đại địa rung chuyển.

Chỉ thấy trong rừng Tứ Châu đột nhiên xông ra vô số tiểu yêu, như thủy triều mãnh liệt xông về phía dòng thác thép. "Giết!!" Dòng thác thép rất nhanh đã bày xong quân trận, bộc phát ra một cỗ sát khí cuồn cuộn như núi đổ biển dời.

Như một cỗ máy xay thịt điên cuồng, xay nát những tiểu yêu xông đến, máu tươi lập tức nhuộm đỏ đại địa, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập trong rừng.Chi!

Chi!

Chi!

Ngay khi hai bên đang đại chiến, lại có một mảng đen kịt bay đến.

Chỉ thấy vô số Dơi Ma Độc bay ra từ trong rừng, che kín cả ánh sáng mặt trời trên bầu trời, còn phát ra tiếng kêu the thé chói tai khiến người ta rợn tóc gáy. "Là Dơi Ma Độc!!" Sắc mặt đệ tử Tần gia lập tức tối sầm lại, không ngờ con thỏ này vẫn bẩn thỉu như mọi khi. "Chiêu thức tương tự sẽ không có tác dụng với chúng ta!" Tần Nam hừ lạnh một tiếng với vẻ mặt tối sầm, lấy ra một cuộn trục xé nát.

Chỉ thấy một cỗ năng lượng bộc phát tức thì, lấy Tần Nam làm trung tâm hình thành một tấm khiên bảo hộ hình vòm, chặn lại toàn bộ "phẫn nộ" chứa đầy bụng của Dơi Ma Độc.

Nhưng còn chưa đợi đệ tử Tần gia vui mừng hò reo, Dơi Ma Độc đã ném xuống từng cái bình nhỏ.

Ba!

Ba!

Ba!

Từng cái bình nhỏ rơi xuống đất vỡ tan, hóa thành sương mù lan rộng khắp Tứ Châu. "Cái gì thế!?" Trong lòng mọi người không khỏi giật mình, đột nhiên có một dự cảm không lành.

Nhưng còn chưa đợi bọn họ hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã cảm thấy toàn thân mềm nhũn vô lực, hai chân mềm nhũn ngã lăn ra đất, ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích. "Không hay rồi, có độc!!" Đệ tử Tần gia đã hoàn toàn phát điên, phát hiện Tiểu Bạch thật sự quá thất đức.

Không chỉ thủ đoạn bẩn thỉu, mà còn không có giới hạn! "Ổn định trận hình!" Mười Ba Thái Bảo Tần gia lâm nguy không loạn, vội vàng chỉ huy những người còn lại chiến đấu.

Mặc dù "Hét Khản Cả Cổ Họng Cũng Vô Dụng" của Tiểu Bạch có thể khiến toàn thân vô lực, nhưng đối với cường giả Sinh Tử Cảnh thì hiệu quả lại giảm đi rất nhiều, bọn họ vẫn chưa hoàn toàn mất đi khả năng phản kháng.Oanh long long!!

Chương 991

Đại địa đột nhiên lại lần nữa rung chuyển, từng hàng cây đổ rạp xuống.

Chỉ thấy Ma Hoàng hóa thành một con Hắc Ngưu khổng lồ, dẫn theo vạn con Ma Ngưu không màng tất cả xông về phía trước, phảng phất không có gì có thể ngăn cản bước chân của chúng. "Mau ngăn chúng lại!!" Sắc mặt Tần Nam không khỏi biến đổi, vội vàng xông lên ngăn cản Ma Hoàng.

Bây giờ Tần gia có rất nhiều đệ tử đã trúng "Hét Khản Cả Cổ Họng Cũng Vô Dụng", nếu lại bị Ma Hoàng dẫn theo vạn con Ma Ngưu giẫm đạp một lần nữa, ít nhất cũng phải tổn thất gần ba thành nhân lực. "Chết tiệt, không đỡ nổi!!" Mọi người đều lần lượt xông lên chặn lại, nhưng lại không thể khiến Ma Hoàng dừng bước.

Đừng thấy Ma Hoàng không có nhiều trí tuệ, nhưng dù sao đi nữa y cũng là một Yêu Đế của Yêu tộc, thực lực đặt ở đó, há là ai cũng có thể ngăn cản được sao. "Không đỡ nổi cũng phải đỡ!!" Tần Nam hai tay siết chặt sừng trâu, cố gắng cường hành ngăn Ma Hoàng lại.

Nhưng khoảng cách thực lực giữa hai bên quá lớn, bị Ma Hoàng đẩy đi suốt, hai chân ma sát trên mặt đất đến tóe lửa cũng không thể khiến nó dừng lại.Một cảnh khác, trong Bàn Tơ Động.

Tần Hạo bị bốn cô tiểu hồ ly vây quanh, còn có một đám nữ yêu tinh xinh đẹp đang nhảy múa. "Tần Vương điện hạ, uống rượu rượu!!" Bốn cô tiểu hồ ly nâng ly rượu lên, mắt long lanh nhìn Tần Hạo. "Cái giọng điệu này!" Tần Hạo lại lần nữa "lên đỉnh", nổi hết da gà. "Tần Vương!!" Thanh Xà cũng ngồi bên cạnh Tần Hạo, thân hình kề sát y. "Không được rồi, không được rồi!!" Tần Hạo hít sâu để bình ổn tâm tình, cảm giác mình sắp không chống đỡ nổi nữa.

Nơi đây không chỉ có loli mềm mại đáng yêu, mà còn có ngự tỷ nhiệt tình, lại còn có thể nghe hát, khiến y trải nghiệm niềm vui "lạc bất tư thục".Oanh long long!!

Đại địa đột nhiên rung chuyển, ngay sau đó truyền đến tiếng chém giết. "Không hay rồi!!" Sắc mặt Tần Hạo không khỏi biến đổi, biết dòng thác thép đã xảy ra chuyện. "Bây giờ mới phát hiện, chậm rồi!!" Giọng nói non nớt đắc ý của Tiểu Bạch vang lên, linh khí nhanh chóng hội tụ về phía ngoài sơn động. "Là Tiểu Bạch!?" Tần Hạo lập tức đẩy Thanh Xà ra, nhanh chóng xông ra khỏi Bàn Tơ Động.

Chỉ thấy bên ngoài Bàn Tơ Động đã tụ tập vô số Yêu Đế của Yêu tộc, Tiểu Bạch đứng trên đầu Long Đế, Thiên Sư Ấn giữa trán cũng bộc phát ra ánh sáng chói mắt.

Ngay sau đó, hai cái móng vuốt nhỏ nhanh chóng biến đổi, kết xuất ra từng đạo Ngũ Lôi Chính Pháp chính tông của Đạo gia.

Oanh long long!!

Tiếng sấm sét vang vọng muốn thủng màng nhĩ truyền đến từ bầu trời, gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường cuồn cuộn giữa trời đất, trên mây còn có vô số tia sét đang cuồn cuộn.

Muốn phá không mà ra, tiêu diệt tà ác thế gian. "Tần Nhị Đản, ngươi thua rồi!!" Tiểu Bạch không nhịn được cười lớn nói: "Đại sự thiên hạ, do ta thỏ khống chế, lấy chân khí của ta thỏ, hợp tạo hóa trời đất, chế khí trời, hành đạo trời, Lôi Công, trợ ta thỏ..."Oanh long long!!

Ngũ Lôi Chính Pháp hóa thành một con Lôi Long gào thét, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xông về phía Tần Hạo. "Lại là ngươi con thỏ này!" Tần Hạo tức đến sắc mặt xanh mét, vội vàng giơ Miêu Miêu

Chùy lên chống đỡ.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm dữ dội trong hư không, bộc phát ra tiếng nổ vang vọng muốn thủng màng nhĩ.

Cả bầu trời như thể thế giới lập tức ảm đạm như tận thế đến, không chỉ mây đen giăng kín che khuất mặt trời, mà còn bị lưới sét do lôi kiếp hóa thành bao phủ. "Tần Nhị Đản!!" Tiểu Bạch thấy mình đánh không lại Tần Hạo, lập tức mở miệng uy hiếp: "Ngươi mà còn dám phản kháng, tin hay không ta thỏ sẽ xé vé ngay bây giờ!!" "Xé vé!?" Tần Hạo trong lòng kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy dòng thác thép Tần gia không xa đó đã bị yêu thú dày đặc bao vây, hơn nữa còn có một mảng lớn đệ tử Tần gia vô lực ngã gục. "Tần Vương, không ổn rồi!!" Mười tám học sĩ nhìn thấy Tần Hạo trên hư không, vội vàng báo cáo: "Nơi đây không chỉ mai phục lượng lớn Yêu tộc bao vây chúng ta, mà còn có hơn một nửa đại quân trúng độc vô lực tái chiến rồi." "Cái gì!!" Tần Hạo nghe vậy sắc mặt biến đổi, biết mình lại trúng kế rồi. "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Tiểu Bạch không nhịn được cười lớn nói: "Tần Nhị Đản, ngươi cũng không muốn bọn họ gặp nguy hiểm tính mạng đúng không!?" "Đê tiện!!" Tần Hạo tức đến siết chặt Miêu Miêu Chùy, hận không thể tối nay ăn lẩu đầu thỏ cay.

Ngao!!

Tiếng rồng gầm chấn động trời đất, có thể xé nát kim thạch.

Chỉ thấy thân thể Long Đế đột nhiên nhanh chóng bành trướng, nhân lúc Tần Hạo đang nói chuyện với Tiểu Bạch, một chiêu Thần Long Bãi Vĩ hung hăng quất về phía Tần Hạo.

Oanh long long!!

Che trời lấp đất, khí thế cuồn cuộn!

Cái đuôi rồng khổng lồ như Thái Sơn áp đỉnh đè xuống, cỗ kình khí vô hình cuộn trào xuống làm trời đất rung chuyển, bầu trời trên Yêu tộc cũng phong vân biến sắc, cuốn lên một cỗ khí lãng ngút trời. "Không hay rồi!!" Tần Hạo cả người sắp phát điên, không ngờ Yêu tộc lại có nhiều "lão lục" đến vậy.Oanh long long!!

Cái đuôi rồng khổng lồ của Long Đế như vạn quân cự chùy hung hăng quất xuống, sinh sôi cuốn lên một gợn sóng ngút trời cao vạn mét, hơn nữa còn sản sinh ra một cỗ kình khí mạnh mẽ hóa thành phong bạo càn quét trời đất.

Tuy nhiên Tần Hạo cũng không ngồi yên chờ chết, y lập tức lấy ra thần khí Công Đức Phật Châu.

Chỉ thấy mười hai viên châu công đức lập tức sáng lên, lực lượng công đức khủng bố bùng nổ như sông lớn, hình thành một lá chắn năng lượng bao bọc lấy y.

Cho dù Thần Long Bãi Vĩ của Long Đế có vạn quân chi lực, cũng vẫn không thể phá vỡ lá chắn công đức của Tần Hạo. "Tần Nhị Đản, ngươi cư nhiên lại còn hoàn thủ!!" Tiểu Bạch tức điên gào thét, la lối muốn đánh chết người ta. "Hừ!!" Tần Hạo phớt lờ Tiểu Bạch đang tức điên, y lập tức giơ tay ném Công Đức Phật Châu ra.

Chỉ thấy Công Đức Phật Châu bay lên trên đại quân, mười hai tiểu nữ quỷ mặc cổ trang cũng theo đó xuất hiện.

Tuy nhiên, bọn họ khác với trước đây mang theo quỷ khí, lúc này bọn họ như tiên nữ vờn quanh ánh Phật quang, nơi đi qua đều rơi xuống từng hạt mưa vàng lấp lánh. "Đây là...

ánh sáng công đức!!" Mười tám học sĩ không nhịn được kinh hô một tiếng.

Chương 992

Chỉ thấy mưa vàng rơi xuống người các binh sĩ trúng độc, cư nhiên lại kỳ tích hồi phục, ngay cả những người bị thương cũng lập tức "hồi đầy máu" sống lại. "Hống, hống..." "Ô, ô..." "Ngao ô, ngao ô..." Các yêu thú đang vây công Tứ Châu cũng đều phát hiện ra điều không ổn, càng thêm điên cuồng lao về phía dòng thác thép, hoặc xé rách, hoặc va đập, không màng tất cả muốn công phá. "Có biến số!!" Tiểu Bạch nhìn mười hai nữ quỷ, vội vàng kết xuất ra một đạo Hỏa Quyết. "Hô" một tiếng!!

Ba khối thần hỏa bùng nổ từ trong cơ thể Tiểu Bạch, khiến nhiệt độ giữa trời đất lập tức tăng vọt. "Ngươi đừng hòng!!" Tần Hạo nhìn ra Tiểu Bạch lại muốn gây rối, vội vàng phóng ra hai đạo Thần Lôi.

Chỉ thấy Diệt Thế Thần Lôi và Cửu Thiên Thần Lôi bùng nổ từ trong cơ thể, hơn nữa nhanh chóng dung hợp vào nhau trong hư không, uy năng lôi đình khủng bố theo đó chấn động trời đất. "Đi cho ta thỏ!!" Tiểu Bạch vội vàng điểm chỉ quyết một cái, ném thần hỏa về phía các nữ quỷ.

Tuy nhiên tốc độ của Tần Hạo cũng không chậm chút nào, y lập tức dung hợp hai đạo thần lôi ném qua để ngăn chặn.

Oanh long long!!

Thần hỏa và thần lôi va chạm dữ dội vào nhau, sinh sôi cuốn lên một cỗ khí lãng cao vạn mét, cả bầu trời cũng lập tức ngũ sắc rực rỡ, như một bảng màu khổng lồ. "Cơ hội tốt!!" Long Đế quả quyết nắm lấy cơ hội "làm lão lục", lại lần nữa dùng Thần Long Bãi Vĩ quất về phía Tần Hạo. "Đại Đạo chí giản, vô dục tắc cương!!" Trong mắt Tần Hạo lóe lên một đạo kim quang, uy năng Đại Đế lập tức bùng nổ từ trong cơ thể.

Oanh long long!!

Đế uy và long uy va chạm dữ dội vào nhau, ngay sau đó hư không rung chuyển kịch liệt, rừng cây phía dưới bắt đầu sụp đổ liên tục, nứt ra từng khe nứt sắc nhọn. "Mạnh quá!!" Các Yêu Đế trong lòng kinh hãi, bị Tần Hạo dọa không nhẹ.

Cư nhiên có thể một mình cứng rắn chống lại hai Đại Yêu Vương trước sau của Yêu tộc, lại còn là một nhân tộc có thuộc tính tiên thiên yếu hơn Yêu tộc, khiến bọn họ có cảm giác như đang nằm mơ chưa tỉnh. "Trò hề nên kết thúc rồi!!" Thần sắc Tần Hạo đột nhiên nghiêm túc nói: "Lục đạo chúng sinh, quy về tay ta, Lục Đạo Luân Hồi, khai!!"Oanh long long!!

Một cỗ uy năng khủng bố vượt trên chúng sinh bao trùm trời đất, thời không cũng như thể lập tức vỡ vụn, trong hư không rộng lớn lộ ra cánh cửa Lục Đạo Luân Hồi chói mắt. "Ngươi tưởng ta thỏ sợ ngươi sao!" Tiểu Bạch không hề có ý muốn lùi bước, mầm đậu nhỏ trên đầu y theo đó lóe sáng.

Oanh long long!!

Hư không đột nhiên rung chuyển kịch liệt, như thể bị vặn vẹo hóa thành hắc động.

Chỉ thấy Lục Đạo Luân Hồi trên bầu trời bộc phát ra uy năng khủng bố vượt trên chúng sinh, ngay sau đó một hắc động khổng lồ như thể có thể nuốt chửng trời đất xuất hiện giữa không trung.

Hai bên không ai nhường ai, khiến hư không nhanh chóng sụp đổ.Một cảnh khác, Thiên Tâm Chi Thành!

Lâm Uyên đang buồn bực không biết Đạo Quả chủ quán chạy đi đâu mất rồi, dù y đã ra lệnh cho người lật tung Thiên Tâm Chi Thành cũng không tìm thấy. "Ừm!?" Lâm Uyên đột nhiên nhíu mày nhìn về phía Yêu tộc, cảm ứng được Lục Đạo Luân Hồi và Thôn Phệ Đại Đạo. "Xé toạc" một tiếng!

Lâm Uyên quả quyết xé rách hư không, xuất hiện tại chiến trường.

Ban đầu mục tiêu của y là Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn của Diệp Thần, nhưng Thời Gian Đại Đạo quá nghịch thiên, với năng lực hiện tại của y căn bản không thể có được.

Mà Lục Đạo Luân Hồi và Thôn Phệ Đại Đạo cũng đồng dạng là Tam Thiên Đại Đạo, có lẽ có thể chống lại Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn của Diệp Thần một chút. "Kia là Đại Đạo Manh Nha!!" Hơi thở của Lâm Uyên lập tức trở nên dồn dập, y nhìn thấy mầm đậu nhỏ trên đầu Tiểu Bạch.

So với Lục Đạo Luân Hồi do Chí Tôn Cốt của Tần Hạo diễn hóa ra, Đại Đạo Manh Nha của Thôn Phệ Đại Đạo càng khiến lòng y sôi sục.

Đó chính là hạt giống của Đại Đạo!

Thần vật có thể diễn hóa thành Đại Đạo Chi Ấn!! "Người nào!?" Mắt Tần Hạo lóe lên hàn quang, nhìn về phía Lâm Uyên đột nhiên xuất hiện. "Bản vương không tìm ngươi!!" Lâm Uyên lại bày ra tư thái kiêu ngạo, lập tức đưa tay xông về phía Tiểu Bạch. "Moá, lại xuất hiện biến số rồi!!" Tâm trạng Tiểu Bạch lập tức sụp đổ, không hiểu sao Tần Nhị Đản lại khó giết đến vậy..."Bản vương!?" Tần Hạo không khỏi nhíu mày.

Kể từ khi ca ca y xưng đế sáng lập Đại Tần, chỉ phong Lục Đạo Đế Quân ngày xưa làm Tiêu Dao Vương, Tộc trưởng Yến Vân tộc làm Thảo Nguyên Vương, và cả y, đệ đệ ruột này làm Tần Vương.

Chưa từng nghe nói có thêm vị vương thứ tư nào tồn tại a!? "Xuy" một tiếng!!

Hư không vang lên một âm thanh xé gió cấp tốc, Lâm Uyên cũng nhanh chóng xông đến trước mặt Tiểu Bạch. "Dám khi dễ thỏ quá đáng!" Tiểu Bạch tức đến mức lập tức lăn một vòng, nhanh chóng kết xuất chỉ quyết Ngũ Lôi Chính Pháp.

Oanh long long!!

Ngũ Lôi Chính Pháp hóa thành một con Lôi Long gào thét, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xông về phía Lâm Uyên.

Nhưng còn chưa đợi Lâm Uyên ra tay phản kích, thuộc tính bị động của Âm Dương Ngư Ngọc Bội đã khởi động, một cỗ hấp lực khủng bố lập tức hấp thu con Lôi Long đang gào thét. "Lại có 'hàng' rồi!" Tần Phong đang tu luyện trong không gian ngọc bội, lập tức cảm ứng được thuộc tính bị động khởi động.

Chỉ thấy Ngũ Lôi Chính Pháp của Tiểu Bạch sau khi bị hấp vào không gian, hóa thành một giọt nước màu tím, bên trong ẩn chứa một cỗ sức mạnh lôi đình thuần khiết. "Ừm!?" Thần sắc Tiểu Bạch không khỏi ngẩn ra.

Trước giờ đều là nó hấp thu năng lượng của người khác, khi nào thì đến lượt người khác hấp thu năng lượng của nó rồi!? "Con thỏ này gặp rắc rối rồi!" Khóe miệng Tần Hạo khẽ nhếch lên, ở một bên hả hê cười.

Chương 993

Mặc dù y không biết Lâm Uyên này là ai, nhưng y có thể cảm nhận rõ ràng đối phương đã đột phá đến cảnh giới Đại Đế, hơn nữa còn là một yêu nghiệt Đại Đế cực kỳ lợi hại, áp chế Tiểu Bạch cảnh giới Chuẩn Đế đỉnh phong tuyệt đối dễ như trở bàn tay. "Một con thỏ yêu mà cũng dám làm hại nhân gian, hôm nay bản vương sẽ thay trời hành đạo!" Lâm Uyên tạm thời không rảnh đi vào không gian hấp thu, y giương cao ngọn cờ chính nghĩa "trảm yêu trừ ma".

Chỉ thấy bảo kiếm trong tay y lóe sáng như sao băng, hơn nữa còn ngưng tụ ra một đạo kiếm khí sắc bén xông thẳng lên trời, uyển như phong bạo kiếm khí càn quét phương trời này.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Hư không vì tốc độ của y mà rung chuyển, phát ra từng trận âm thanh bạo liệt. "Kiếm ý lợi hại quá!" Đồng tử Tần Hạo không khỏi co rút lại.

Chỉ thấy nơi kiếm khí của Lâm Uyên đi qua, dẫn đến một trận tiếng nổ kinh thiên, hơn nữa còn bộc phát ra khí thế khai thiên, phảng phất bầu trời ngay lập tức sẽ bị kiếm khí của y chém nát.

Đồng thời, Tần Hạo cũng nhớ lại lần trước khi y đến Thần Phong Châu tìm ca ca, vì Tiếu Bách Hợp mất tích trong địa lao Tần gia, đã nhắc đến một cao thủ dùng kiếm trẻ tuổi mới nổi. "Thay trời hành đạo sao?

Ta thỏ còn 'lấy đức phục người' nữa kìa!" Tiểu Bạch không hề có thói quen chiều chuộng "Uyên Tổng", y lập tức không gian di động xuất hiện phía sau đối phương, lấy "Gạch Đạo Đức" ra giáng mạnh xuống đầu. "Thái Âm Tiên Thỏ!" Lâm Uyên lập tức nhận ra lai lịch của Tiểu Bạch, nhưng vì sơ ý đã không kịp né tránh. "Bành" một tiếng!! "Uyên Tổng" tại chỗ liền bị Gạch Đạo Đức của Tiểu Bạch đập ngất xỉu, cũng bị cường hành đánh gãy thi pháp, phong bạo kiếm khí vừa mới càn quét trời đất lập tức tiêu tán.

Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng! "Phì!" Tiểu Bạch hung hăng phì một tiếng, lại chửi rủa ầm ĩ nói: "Ngươi thân phận gì, ta thỏ địa vị gì, cư nhiên dám ba la ba la với ta thỏ, không biết ta thỏ 'lấy đức phục người' sao?!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ Linh sủng đã đánh ngất Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Điểm Phản Phái!" "Ngươi nói ngươi chọc nó làm gì chứ!?" Tần Phong trong không gian lắc đầu, hấp thu giọt nước màu tím vào miệng.

Mặc dù thiên phú của Tiểu Bạch khi mới xuất hiện chỉ là cấp Sử Thi, nhưng sau nhiều năm được y "cho ăn", đã sớm tiến hóa thành "lương thực dự trữ" cấp Thần Thoại.

Trong tình huống tu vi tương đương, ngay cả nhị đệ cũng không thể vượt cấp khiêu chiến.

Thậm chí các phương diện còn bị Tiểu Bạch áp chế chặt chẽ, chỉ có thể dựa vào các loại bất ngờ và biến số để xoay chuyển cục diện, đó cũng chính là cái gọi là "giết theo kịch bản".Ông!

Ông!

Tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, khiến hư không rung chuyển.

Chỉ thấy Lâm Uyên cường hành thoát khỏi trạng thái choáng váng, bộc phát ra một đạo kiếm khí bạc trắng tàn phá như tia điện, phảng phất muốn biến mọi thứ xung quanh thành tro bụi. "Không hay rồi!!" Tiểu Bạch cảm nhận được nguy hiểm, lập tức lùi lại nói: "Thiên Địa

Huyền Tông, Vạn Khí Bản Căn..."Oanh long long!!

Chỉ thấy Thiên Sư Ấn giữa trán Tiểu Bạch đột nhiên sáng lên, quanh thân cũng ngưng tụ ra một vầng sáng vàng chói mắt. "Đạo Môn chính tông, Kim Quang Chú!!" Trong mắt Lâm Uyên lóe lên một tia bất ngờ, y chú ý đến Thiên Sư Ấn giữa trán Tiểu Bạch.

Y không hiểu!

Một con thỏ làm sao lại có thể là Thiên Sư Đạo Môn!? "Bành" một tiếng!!

Sau khi Tiểu Bạch thành công chống đỡ công kích kiếm khí của "Uyên Tổng", lại lần nữa đạp không như một luồng sao băng trắng xông về phía Lâm Uyên. "Tìm chết!!" Lâm Uyên sau khi bị ăn một gạch, lửa giận trong lòng lập tức sôi trào.

Chỉ thấy một cỗ kiếm ý khủng bố bao trùm phương trời này, người và yêu của Tứ Châu đều như thể tiến vào thế giới kiếm, không chỉ hô hấp khó khăn, mà huyết khí trong cơ thể cũng cuộn trào dữ dội. "Kiếm Vực!!" Sắc mặt Tần Hạo lập tức ngưng trọng.

Y phát hiện "Uyên Tổng" quả thật như ca ca y đã nói, đúng là một yêu nghiệt đã luyện kiếm pháp đến cực hạn, cho dù y hiện tại đã đột phá đến cảnh giới Đại Đế, cũng không dám nói có trăm phần trăm nắm chắc đánh bại đối phương. "Không hay rồi!!" Sắc mặt Tiểu Bạch không khỏi biến đổi, chỉ cảm thấy cơ thể bị giam cầm.

Mặc dù cấp độ thiên phú của nó đã thăng lên cấp Thần Thoại, nhưng dù sao tu vi vẫn chưa đột phá đến Yêu Đế, căn bản không thể thoát khỏi Kiếm Vực của Lâm Uyên. "Đại Đạo Manh Nha là của bản vương rồi!" Trong mắt Lâm Uyên lóe lên ánh sáng kích động, không ngờ mình lại có thể gặp được Đại Đạo Manh Nha.Ngao!!

Tiếng rồng gầm chấn động trời đất, có thể xé nát kim thạch.

Chỉ thấy Long Đế và các yêu khác thấy Tiểu Bạch gặp nguy hiểm, lập tức không màng nguy hiểm xông về phía "Uyên Tổng". "Ồn ào!!" Trong mắt Lâm Uyên lập tức lóe lên một đạo hàn quang lạnh lẽo, tâm thần y khẽ động, vô số đạo kiếm khí lập tức bộc phát ra trong Kiếm Vực.

Ông!

Ông!

Kiếm khí xé rách hư không, điên cuồng càn quét trời đất.

Cho dù Long Đế và các yêu khác số lượng đông đảo, cũng không thể chống đỡ kiếm khí của Lâm Uyên, bất kể dùng chiêu thức gì, đều như châu chấu đá xe, không có tác dụng gì. "Ngao!!" Long Đế và các yêu khác phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy thân thể bọn họ bị kiếm khí vô tình xé rách, máu tươi không ngừng phun ra như không tiền.

Đồng thời, Âm Dương Ngư Ngọc Bội cũng lại lần nữa khởi động, khởi động, khởi động...

Hấp thu điên cuồng yêu huyết của các yêu rơi xuống vào trong không gian, ngưng tụ ra một giọt nước đỏ tươi. "Thỏ bảo bối của ta!!" Sắc mặt Thỏ Mụ không khỏi biến đổi, vội vàng xông lên muốn cứu Tiểu Bạch. "Bạch Đế, nguy hiểm!!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh mắt nhanh tay lẹ, vội vàng kéo Thỏ Mụ lại.

Chương 994

"Dám khi dễ yêu quá đáng!!" Chỉ số nộ khí của Tiểu Bạch không ngừng tăng lên, không nhịn được gào lớn: "Tần Nhị Đản, hai cái hốc mắt dưới lông mày ngươi là để thở ra khí thôi sao, không thấy ta thỏ gặp nguy hiểm à!?" "Đây là thái độ của kẻ cầu người sao!?" Tần Hạo không nhịn được hừ lạnh một tiếng, không có ý định ra tay cứu thỏ. "Tần Nhị Đản!!" Tiểu Bạch tức điên uy hiếp: "Ngươi mà còn dám đứng một bên xem kịch, tin hay không sau này ta thỏ cầm hóa đơn đi tìm Giang Linh tỷ tỷ, đòi nàng tiền 'ăn chơi' của ngươi ở Bàn Tơ Động...!" "Bàn Tơ Động?

Khai Bạng Phí!?" Tần Phong không khỏi ngây người, tò mò nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy phía dưới Uyên Tổng quả nhiên có một sơn động, bên trên không chỉ viết ba chữ lớn "Bàn Tơ Động", mà ở cửa động còn có một đám nữ yêu tinh xinh đẹp nghe thấy động tĩnh liền chạy ra.

Nào là Ngọc Diện Hồ Ly, Bạch Cốt Tinh, Khổng Tước công chúa, Tri Chu Tinh đều có đủ, thậm chí còn có cả một con rồng trong truyền thuyết phục vụ! "Yêu tộc vậy mà có loại chỗ tốt này!" Tần Phong hai mắt lập tức sáng rực, quyết định khi nào rảnh rỗi phải qua đây "đánh thẻ". "Con thỏ vô sỉ này!!" Tần Hạo tức đến mức biến sắc, hận không thể đem Tiểu Bạch đi chôn.

Nhưng vừa nghĩ tới Giang Linh lão tử Thục Đạo Sơn, trong lòng y không khỏi rùng mình, cũng đành phải cúi đầu trước con thỏ vô sỉ này.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Diệt Thế Thần Lôi và Cửu Thiên Thần Lôi từ trong cơ thể Tần Hạo bộc phát ra, cấp tốc dung hợp vào nhau trong hư không, ngay sau đó sức mạnh lôi đình khủng bố chấn động thiên địa. "Ta thỏ đã biết ngươi sẽ thỏa hiệp mà!" Tiểu Bạch lộ ra nụ cười ranh mãnh, định ăn vạ Tần nhị đản cả đời. "Cái gì!?" Lâm Uyên sắc mặt không khỏi biến đổi, cảm thấy sự việc có chút phiền toái.

Không giống với Tiểu Bạch là Chuẩn Đế đỉnh phong, Tần Hạo lại có tu vi tương đương với y, là Đại Đế sơ giai thực thụ, hơn nữa còn có Lục Đạo Luân Hồi cùng nhiều thủ đoạn lợi hại khác.

Mặc dù thân là Tiên Vương cự đầu của Thượng Giới, y không hề sợ hãi yêu nghiệt như Tần Hạo.

Nhưng chắc chắn sẽ tạo ra không ít phiền toái cho y, làm tăng độ khó khi y đoạt lấy Đại Đạo Manh Nha.

Phi!

Phải là độ khó khi y "thay trời hành đạo"! "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ linh sủng uy hiếp Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử khiến y thỏa hiệp, nhận được 100 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ linh sủng khiêu khích hai Đại Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử đại chiến, nhận được 1000 vạn Phản Phái Điểm!" "Thỏ con của trẫm đã lớn rồi, bắt đầu kiếm tiền nuôi gia đình rồi!" Tần Phong nở nụ cười như một ông bố già, sau đó nhìn về phía giọt nước màu đỏ kia.

Chỉ thấy bên trong ẩn chứa một cỗ năng lượng ba động tinh thuần, phảng phất như huyết mạch chi lực của yêu thú đã được tinh luyện ra. "Trẫm nếm thử thêm chút 'nhạt' nữa xem!" Tần Phong lại há miệng, hút giọt nước vào trong miệng.

Oanh một tiếng!!

Giọt nước màu đỏ vừa được hút vào bụng, liền bùng nổ trong cơ thể Tần Phong.

Chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng tinh thuần hội tụ vào tứ chi bách hài, không chỉ khiến thanh kinh nghiệm của hắn tăng vọt một đoạn lớn, mà còn làm Côn Bằng Chi Khu vốn đã cường đại của hắn đạt được một bước nhảy vọt về chất. "Bảo bối tốt a!!" Tần Phong trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, có thể rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể.

Cứ như thể khóa gen trong cơ thể đã được giải trừ, đưa hắn tiến hóa lên một chiều không gian cao hơn, là một loại tiến hóa có thể phá vỡ hạn chế của Đại Đạo. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đoạt lấy tài nguyên tu luyện của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Vẫn chưa nếm ra chút 'nhạt' nào cả!" Tần Phong vẫn mắt mong đợi, tiện tay mở bảng Hệ Thống.

Chỉ thấy hắn đã tích trữ được 8071 vạn 0780 điểm, liền kêu gọi Hệ Thống dùng 2000 vạn Phản Phái Điểm thúc chín Hồ Lô Đằng. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu phí 100 vạn Phản Phái Điểm, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu phí 100 vạn Phản Phái Điểm, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "..." Liên tiếp hai mươi tiếng Hệ Thống vang lên, khiến Hồ Lô Đằng lần nữa phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy những nụ hoa màu vàng trên Hồ Lô Đằng bắt đầu rụng xuống, ngay sau đó một tiểu hồ lô màu vàng mini xuất hiện, đồng thời Tiên Thiên Chi Khí trong Trùng Đồng Thế Giới lần nữa được tinh thuần.

Những thiên tài địa bảo được cấy ghép vào trong đó cũng trở nên linh động và thần vận hơn. "Cũng xem như an ủi!" Tần Phong nhìn những nụ hoa rụng xuống, số lượng vẫn y như lần trước, 14 cánh.

Nhưng không giống với cánh hoa Tử Kim Hồ Lô trước đây, bên trong ẩn chứa Tiên Thiên Đại Đạo Đạo Vận với các thuộc tính khác nhau, có thể dùng để cảm ngộ Đại Đạo và đề thăng tư chất bản thân lần nữa. "Bệ hạ!!" Tiêu Cửu Nương mặc một bộ y phục mỏng manh, mặt đầy hân hoan chạy đến dưới Hồ Lô Đằng.

Vốn tưởng sẽ gặp được bóng dáng ngày đêm mong nhớ kia, kết quả vẫn như thường lệ, trống rỗng không có gì, sự hưng phấn trong đôi mắt đẹp cũng theo đó bị thất vọng thay thế. "Tần Phong ca ca!" Tiểu Nhu trong đôi mắt đẹp cũng đầy thất vọng, phát hiện Tần Phong chính là một tên đại lừa đảo.

Rõ ràng đã nói là mỗi ngày sẽ qua "khi dễ" nàng một chút, kết quả lại không kiên trì nổi đến ngày thứ hai, cũng không biết có phải bị vị tỷ tỷ nào bên ngoài giữ chân lại rồi không.

Ngay lúc này —— Những nụ hoa màu vàng rơi trên đất bay lên, trong đó hai cánh bay đến trước mặt hai nữ. "Tốt tốt tu luyện đi!" Tần Phong nhìn ra sự thất vọng nhỏ của hai nữ, vội vàng phát biểu kiểu tra nam: "Hai tình nếu là bền lâu, há cứ phải sớm tối kề cận, trẫm chờ các ngươi cùng nhau phi thăng." "Bệ hạ!!" Tiểu Nhu và Tiêu Cửu Nương mặt đầy hân hoan, trong lòng cũng lập tức tha thứ cho Tần Phong. "Chỉ còn lại 6071 vạn 0780 điểm!" Thần thức của Tần Phong thoát khỏi Trùng Đồng Thế Giới, nhìn số dư trên Hệ Thống mà cảm thấy đau lòng.

Khiến hắn hiện tại hận không thể xông ra khỏi không gian Âm Dương Ngư Ngọc Bội, đấm nhị đệ, đá Uyên Tổng, tranh thủ hôm nay đánh ra được cái Đại Tiên Thiên Hồ Lô thứ hai!

Oanh long long!!

Tiếng oanh minh chấn tai liên miên bất tuyệt, hư không lại càng không ngừng chấn động. "Trong Kiếm Vực, bản vương chính là chúa tể!!" Uyên Tổng trên người bộc phát ra kiếm ý càng thêm cường đại, Kiếm Vực cũng phảng phất được "sạc đầy" mà lần nữa mở rộng.

"Đây chính là Kiếm Vực!?" Dòng người thép và yêu tộc bên dưới đồng loạt ngừng tay, trong mắt đều lộ ra một tia sợ hãi.

Chỉ thấy trong Kiếm Vực đột nhiên một mảnh tĩnh mịch, mọi âm thanh đều phảng phất như bị cách biệt, Lâm Uyên lại càng như thần linh lơ lửng giữa không trung. "Trước mặt bản vương mà cũng dám xưng vương!" Tần Hạo thấy Lâm Uyên "trang bức" liền cảm thấy khó chịu, cứ như thể cả trường chỉ có một mình y mới được "trang bức" vậy.

Chỉ thấy y phóng thích uy áp cấp Đế của mình, cưỡng ép xé toang một khe hở trong Kiếm Vực mà Uyên Tổng ngưng tụ, ngay sau đó liền dung hợp hai đạo thần lôi ném về phía Uyên Tổng. "Cái gì!!" Lâm Uyên sắc mặt không khỏi biến đổi, không ngờ Kiếm Vực lại bị phá vỡ.

Nhưng lúc này cũng không kịp suy nghĩ Tần Hạo là quái vật gì, vội vàng ngưng tụ từng đạo kiếm khí bắn về phía hai đạo thần lôi.

Oanh long long!!

Chương 995

Lôi quang lóe lên, kiếm khí cuồn cuộn.

Phong bạo năng lượng khủng bố càn quét thiên địa, sự cấm cố trên người Tiểu Bạch cũng theo đó tiêu tan. "Ai nha mẹ ơi, chạy mau!!" Tiểu Bạch vội vàng cuốn lấy Long Đế và các yêu khác đang bị thương, thi triển Không Gian Di Động nhảy ra khỏi Kiếm Vực của Uyên Tổng. "Đáng chết, để con thỏ chạy mất rồi!" Lâm Uyên tức đến nghiến răng nghiến lợi, cảm thấy vô cùng khó chịu với Tần Hạo.

Y không chủ động đi tìm phiền toái cho Tần Hạo, nhưng đối phương vậy mà lại chạy đến tìm phiền toái cho y, hại y cứ thế mà bỏ lỡ Đại Đạo Manh Nha.

Nhưng Tần Hạo tuy rất mạnh, lại không phải đối thủ của y.

Chỉ cần có Âm Dương Ngư Ngọc Bội, y liền có thể đứng ở thế bất bại, bất kỳ công kích nào không chỉ vô hiệu với y, mà còn có thể khiến y trở nên cường đại hơn.

Nghĩ đến đây —— Thần thức của Uyên Tổng tiến vào không gian.

Vốn tưởng cường hóa một đợt trước, ai ngờ Uyên Tổng lại biến thành "oán chủng" trong nháy mắt... "Sao lại không còn nữa!?" Uyên Tổng tại chỗ phát điên.

Rõ ràng vừa nãy có nhiều máu yêu thú như vậy bị hút vào, sao quay đầu dùng thần thức kiểm tra lại trống rỗng không có gì!?

Rốt cuộc là chỗ nào sai rồi!? "Uyên Tổng này đúng là keo kiệt quá thể!" Tần Phong trong lòng không khỏi oán trách: "Trẫm hảo tâm đến nhà y làm khách, nhưng y lại ngay cả một ngụm trà cũng không nỡ, may mà trẫm có tay có chân, biết tự mình đi lấy." Lúc này —— Tần

Hạo thấy Tiểu Bạch đã thoát khỏi khốn cảnh, lôi đình quanh thân bắt đầu tiêu tán. "Tần nhị đản, ta thỏ đã bảo ngươi dừng chưa!?" Tiểu Bạch sau khi an trí Long Đế và các yêu khác xong, liền thi triển Không Gian Di Động xuất hiện trên đầu Tần Hạo. "Ngươi đừng quá đáng!!" Tần Hạo tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể nướng Tiểu Bạch. "Ta thỏ cứ quá đáng đó, ngươi làm gì được ta thỏ!?" Tiểu Bạch lộ ra nụ cười thỏ con hư hỏng nói: "Không sợ nói cho ngươi biết, ta thỏ đã lắp Hồi Tượng Thạch trong Bàn Tơ Động rồi, ngươi cũng không muốn Giang Linh tỷ tỷ nhìn thấy nội dung bên trong đâu nhỉ!?" "Ngươi..." Tần Hạo tại chỗ bị tức đến mất kiểm soát biểu cảm.

Ai mà ngờ con thỏ nhỏ mềm mại đáng yêu này lại hư hỏng thế, suốt ngày không nghĩ cách hãm hại ngươi, thì cũng nghĩ cách tính kế ngươi, dùng điểm yếu uy hiếp ngươi cả đời. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ linh sủng uy hiếp Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử khiến y thỏa hiệp, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Không hổ là thỏ con do trẫm nuôi lớn!" Tần Phong lần nữa lộ ra nụ cười an ủi như một ông bố già, chuẩn bị từ nhà Uyên Tổng trộm vài cây thiên tài địa bảo để thưởng cho nó.

Oanh long long!!

Ngay khi Uyên Tổng đang phát điên, hư không đột nhiên chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Tần Hạo lần nữa lựa chọn thỏa hiệp, quanh thân hiện lên từng luồng tinh quang rực rỡ, ngay sau đó liền ngưng tụ ra hư ảnh khổng lồ của Thập Ngũ Long Tượng.

Ô!!

Ngao!!

Tiếng gào thét của Thập Ngũ Long Tượng khiến thiên địa kịch chiến, linh khí thiên địa càng điên cuồng rót vào hư ảnh Long Tượng

Đạo, khiến Thập Ngũ Long Tượng dần dần ngưng luyện lại, cũng tản mát ra một cỗ khí tức cổ lão tang thương.

Giữa tinh quang cuồn cuộn, Long Tượng chấn động thiên địa. "Thập Ngũ Long Tượng Chi Lực!!" Tần Nam và những người khác đều hít vào một ngụm khí lạnh, lại bị thiên phú khủng bố của Tần Hạo dọa sợ.

Mới bao lâu mà lại lĩnh ngộ thêm một Long Tượng! "Tốt, tốt, tốt!!" Long Tượng Đại Đế trong tiểu đỉnh, cảm ứng được tình hình bên ngoài, lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Năm đó y hao hết cả đời cũng chỉ lĩnh ngộ ra Thập Tam Long Tượng Chi Lực, nhưng đệ tử của mình mới nhỏ tuổi đã lĩnh ngộ ra Thập Ngũ Long Tượng Chi Lực.

Mặc dù trong mắt người Tần gia Tần Hạo là "hàng tặng kèm", nhưng trong mắt y lại là niềm kiêu ngạo cả đời. "Long Tượng Chi Lực!!" Uyên Tổng cũng bỗng nhiên hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Hạo.

Y không ngờ một Hoang Cổ nhỏ bé lại có yêu nghiệt đến vậy, có thể dùng thân phàm nhân lĩnh ngộ ra Thập Ngũ Long Tượng Chi Lực, ngay cả y năm đó e rằng cũng khó mà làm được.

Nhưng rất đáng tiếc, y lại gặp phải chính mình!

Cho dù Tần Hạo là tuyệt thế yêu nghiệt vạn cổ chưa từng có, cũng khó lòng đánh bại tiểu hào (phân thân) của Tiên Vương cự đầu Thượng Giới.

Bởi vì y bất kể là kinh nghiệm chiến đấu, kiến thức dự trữ, hay nhãn giới...

đều mạnh hơn Tần Hạo quá nhiều, thật sự không tìm thấy lý do gì để thua đối phương.

Oanh long long!!

Uyên Tổng chậm rãi rút ra lợi kiếm, thần tình trang trọng mà uy nghiêm.

Ngay sau đó, trên thân kiếm có hàn quang thấu xương lưu chuyển, khiến hư không xung quanh lập tức ngưng đọng, kiếm ý lại càng như lôi đình kích động.

Kèm theo một tiếng nổ lớn chấn động trời đất, cả bầu trời đều vì thế mà biến sắc. "Mạnh quá!!" Tần Hạo sắc mặt ngưng trọng chưa từng có, nhưng chiến ý trong mắt lại không thể che giấu.

Y đã bị thân ca đè ép quá lâu, dẫn đến tự tin bị tổn hại nghiêm trọng, nhất định phải chiến đấu sảng khoái ba ngày ba đêm, tìm lại tự tin của một người đàn ông.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Tần Hạo tay cầm Miêu Miêu Chùy, mang theo Thập Ngũ Long Tượng Chi Lực với khí thế không thể ngăn cản, cấp tốc lao thẳng về phía Uyên Tổng. "Điêu trùng tiểu kỹ, cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt bản vương!" Uyên Tổng hoàn toàn không hề lay chuyển, đạp hư không cấp tốc bay đi.

Ông!

Ông!

Kiếm ý ngút trời, kiếm quang rung động.

Kiếm khí như gió xoáy cuồn cuộn, kiếm mang như điện quang lóe sáng.

Chỉ thấy Lâm Uyên phảng phất như kiếm thần trong truyền thuyết phụ thể, lợi kiếm trong tay như cuồng phong bạo vũ, mỗi lần vung lên đều mang đến sức mạnh diệt thế.

Chương 996

"Ngươi tính là cái thá gì, cũng dám xưng vương ở Đại Tần!!" Tần Hạo không cam chịu yếu thế phản bác.

Chỉ thấy Miêu Miêu Chùy trong tay y hóa thành cự ảnh chùy lớn, với khí thế Thái Sơn áp đỉnh đập xuống phía Uyên Tổng.

Oanh long long!!

Long Tượng gào thét, kiếm ý cuồn cuộn.

Chỉ thấy thân hình hai bên đan xen ngang dọc trong hư không, uy thế kiếm ý khủng bố phảng phất chấn động cả thế giới, Long Tượng Chi Lực đáng sợ không ngừng xé rách hư không, năng lượng va chạm lại càng như thủy triều càn quét thiên địa. "Hai người này thật sự là Đại Đế sơ giai!?" Người và yêu bên dưới trong lòng không khỏi run rẩy, có thể trực quan cảm nhận được sự nhỏ bé và kính sợ của chính mình.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Phương Trường và Diệp Long tìm thấy Diệp Thần.

Chỉ thấy Diệp Thần sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cả người lại càng suy yếu không chịu nổi, đó là di chứng sau khi sử dụng Hóa Huyết Thuấn Di. "Diệp Thần!!" Phương Trường phớt lờ Đường Xuyên bên cạnh, vội vàng tiến lên hỏi: "Ngươi chuyến này đi A Phòng Cung, có tìm thấy Nam Phong công chúa không!?" "Đồ súc sinh, đồ súc sinh a!!" Đường Xuyên ở một bên tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Vốn tưởng Phương Trường là lương tâm phát hiện, để Diệp Thần đi cứu mình, ai ngờ lại là đi cứu Nam Phong công chúa, khiến một tấm chân tình của mình cho chó ăn. "Ai!!" Diệp Thần bất đắc dĩ lắc đầu thở dài: "Hiện tại Đại Tần Cửu Đỉnh có Long Mạch Chi Lực gia trì, ngay cả ta cũng khó mà lay chuyển, muốn cứu người khó như lên trời." "Sao lại thế này!?" Phương Trường như chịu trọng kích, liên tục lùi về phía sau. "Diệp Thần, ngươi bớt nói lại!" Diệp Long tỏ vẻ quan tâm, tiến lên hỏi han Diệp Thần. "Ta không sao!" Diệp Thần trong lòng ấm áp, quay đầu nhìn về phía yêu tộc nói: "Các ngươi có cảm ứng được không?

Có hai đại cao thủ đang đánh nhau, nếu ta không lầm thì một người là Tần Vương của Đại Tần, một người là Lâm Uyên mới xuất thế cách đây không lâu." "Ý của ngươi là..." Diệp Long phảng phất như tâm linh tương thông nói: "Chúng ta có thể nhân lúc bọn họ lưỡng bại câu thương, tới 'Ngư Ông Đắc Lợi', một mẻ giải quyết cả hai người bọn họ!?" "Đúng là cơ hội tốt, nhưng tiếc là ta bị thương rồi!" Diệp Thần mặt đầy không cam lòng.

Y phát hiện kể từ khi quen biết Tần Phong, vận khí của mình liền trở nên tồi tệ, bất kể chuyện gì cũng không kịp "ăn nóng". "Đáng tiếc thật!" Diệp Long liếc mắt nhìn Phương Trường đang chịu đả kích nặng nề, lại bắt đầu tự biên tự diễn thêm dầu vào lửa: "Một hoa một thế giới, một cúc một càn khôn, ván này chúng ta không thể tham gia, độ khó để lật đổ Đại Tần e rằng sẽ tăng thêm." "Một hoa một thế giới!?" Phương Trường nhíu mày ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Long, cảm thấy đối phương đang ám chỉ mình. "Thôi bỏ đi!" Diệp Thần an ủi: "Khổ nạn là dấu hiệu cho hoa nở, thống khổ là bước đệm của hạnh phúc, Tái Ông mất ngựa đâu biết là phúc hay họa!" "Ai!" Diệp Long bất đắc dĩ thở dài, tiếp tục thêm dầu vào lửa: "Chỉ sợ khổ nạn là dấu hiệu cho hoa nở, hoa tàn lại là đáp án của nhân sinh, thế nhân chỉ nghĩ đến ngày tháng còn dài, lại không biết trân trọng hiện tại..." "Hoa tàn!?" Phương Trường cả người lập tức không ổn.

Hắn luôn cảm thấy Diệp Long đang ám chỉ mình, nhưng lại không đưa ra được bằng chứng gì. "Hả!?" Diệp Thần trên mặt đầy nghi hoặc.

Không biết Diệp Long từ khi nào lại trở nên có văn hóa đến thế. "Có lý, chúng ta phải trân trọng hiện tại!" Đường Xuyên oán độc liếc nhìn Phương Trường, vội vàng mở miệng nói: "Mặc dù Diệp Thần bị thương không thể đi, nhưng Phương Trường cũng đã đột phá đến Đại Đế rồi, hoàn toàn có thể nhân cơ hội này 'Ngư Ông Đắc Lợi'." "Ta hiện tại chỉ muốn cứu Nam Phong!" Phương Trường không hề nghĩ ngợi liền từ chối, si tình nhìn về phía Đại Tần Kinh Đô. "Phương Trường, ngươi tính toán thật hay a!" Đường Xuyên lập tức nắm lấy cơ hội, thêm dầu vào lửa nói: "Thần ca với ngươi tâm liền tâm, ngươi lại chơi trò đấu trí với Thần ca, nói là kết minh cùng nhau phản Tần, kết quả lại chẳng chịu ra chút sức lực nào, chỉ muốn ăn sẵn đúng không!?" "Hả!?" Diệp Thần lông mày lập tức nhíu lại, cũng cảm thấy Phương Trường quá đáng.

Mặc dù y chuyến này đi A Phòng Cung không cứu được Nam Phong công chúa, nhưng quả thật đã mạo hiểm sinh mạng để đi, còn Phương Trường lại chẳng muốn làm gì, trong đầu toàn là Nam Phong công chúa của hắn.

Thật sự không có chút thành ý nào! "Ngươi..." Phương Trường lập tức nổi giận, muốn đánh Đường Xuyên một trận. "Ngươi cái gì mà ngươi!?" Đường Xuyên cũng không cam chịu yếu thế phản bác, tùy thời chuẩn bị dùng Lam Ngân Quấn Quanh. "Đừng đánh, đừng đánh!" Diệp Long thấy mỗi người đều giấu tám trăm cái tâm nhãn, lại tiếp tục "rắc muối" khuyên nhủ: "Thật ra chuyện này cũng không thể trách Phương Trường, có một số người chính là như vậy, dù biết rõ không thuộc về mình, cũng cần gặp mặt một lần mới có thể buông bỏ chấp niệm trong lòng!" "Không thuộc về ta!?" Phương Trường trong lòng lập tức cảm thấy đau đớn, lại nhớ tới cảnh "buộc dây giày".

Hắn hiện tại đã không thể phân biệt được đó là tình yêu, hay là chấp niệm với tuổi thanh xuân đã mất. "Không thuộc về ta sao!?" Diệp Thần trong lòng cũng không khỏi đau đớn, hiển nhiên cũng có chấp niệm không buông bỏ được.

Y muốn đi gặp Vu Lan thanh mai trúc mã, nhưng đối phương lại coi y là kẻ tiểu nhân âm hiểm ti tiện vô sỉ; cũng muốn đi gặp Tiểu Nhu "ý nan bình", nhưng lại không biết bị Tần Phong giấu ở nơi nào. "Đau, đau quá!" Đường Xuyên nhìn cánh tay bị đứt của mình, hốc mắt lập tức ướt.

Ngũ cô nương!

Tiểu Ngũ mà y yêu nhất, khi nào mới có thể gặp lại!? "Ai!!" Diệp Long nhìn biểu cảm của ba người, không khỏi cảm khái: "Trong lòng hoài niệm, cuối cùng cũng gặp, mỉm cười nhạt nhòa, hóa ra điều tâm tâm niệm niệm không phải nàng, mà là tuổi thanh xuân đã mãi mãi không thể quay lại." "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ "cẩu thối tử" rắc muối vào vết thương của Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ "cẩu thối tử" rắc muối vào vết thương của Truyền Thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ "cẩu thối tử" rắc muối vào vết thương của Hạ cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 Phản Phái Điểm!" "Diệp Long lại ra tay!?" Tần Phong nghe tiếng Hệ Thống không khỏi ngây người, phát hiện Diệp Long đúng là một "diêm vương sống".

Có chuyện không chuyện gì cũng chạy đến rắc muối lên vết thương người khác, hoàn toàn không thèm quan tâm người ta chịu nổi hay không.

Oanh long long!!

Tiếng oanh minh chấn tai liên miên bất tuyệt, hư không lại càng không ngừng chấn động.

Chỉ thấy hai người trong hư không vẫn đang kịch liệt chiến đấu, nhưng Uyên Tổng lại dựa vào ưu thế kinh nghiệm của "đại hào" (tài khoản chính) mà áp đảo Tần Hạo. "Tần nhị đản, ngươi có được không vậy!?" Tiểu Bạch nắm lấy tóc Tần Hạo, không cho mình bị văng ra. "Ngươi câm miệng!!" Tần Hạo càng đánh càng bực mình, quả quyết thi triển Thượng Thương Kiếp Quang.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Chí Tôn Cốt ở ngực Tần Hạo lóe lên kim quang chói mắt, từng đạo phù văn thần bí theo đó ngưng tụ quanh thân, hóa thành năng lượng hủy thiên diệt địa hung hăng đập về phía Uyên Tổng.

Nhưng Uyên Tổng lại không có ý định né tránh, liền hấp thu Thượng Thương Kiếp Quang. "Chí Tôn Cốt cũng chỉ có vậy!" Lâm Uyên khóe miệng nở nụ cười của Long Vương, phảng phất như hôm nay đã chắc chắn "ăn" được Tần Hạo. "Tấn công phép thuật không có tác dụng, vậy còn tấn công vật lý thì sao!?" Tiểu Bạch lộ ra nụ cười thỏ con hư hỏng.

Là con thỏ được Tần Phong nuôi lớn từ nhỏ, nó từ trước đến nay đều không ghi thù, liền thi triển Không Gian Di Động xuất hiện trước mặt Uyên Tổng, sau đó duỗi tiểu đoản thối ra thực hiện "đả kê" chính xác. "Không hay rồi!!" Đồng tử Uyên Tổng không khỏi co rụt lại, chỉ cảm thấy dưới háng có một luồng khí lạnh.

Nhưng y cũng không ngờ Tiểu Bạch lại vô liêm sỉ đến thế, hơn nữa thời cơ nắm bắt cũng vừa vặn, muốn né tránh hiển nhiên là không kịp rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Bạch thực hiện "đả kê" chính xác.

Phanh một tiếng, gà bay trứng vỡ!!

Chỉ thấy Tiểu Bạch sau khi đắc thủ cũng không dừng lại, một cái di chuyển đã trở lại trên đầu Tần Hạo, chỉ để lại Uyên Tổng mắt trợn tròn, nắm đấm siết chặt.

Chương 997

"Ngọa tào!!" Tần Hạo không kìm được chửi thề một tiếng, chỉ cảm thấy phía dưới không hiểu sao lại lạnh toát.

Vốn tưởng con thỏ này chỉ là thủ đoạn bẩn thỉu, không có gì là tiết tháo, nhưng ai ngờ nó lại còn không có giới hạn, hoàn toàn không biết "mặt mũi" là gì. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của Túc chủ đã thực hiện 'đả kê' chính xác lên Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 100 vạn Phản Phái Điểm!!" "Không tệ, không tệ!" Tần Phong lần nữa lộ ra nụ cười như một ông bố già, lại hút giọt nước vừa ngưng tụ vào miệng.

Nhưng vì sự phát triển bền vững, hắn cũng để lại cho Uyên Tổng một chút "ngọt ngào", mình chỉ hấp thu chín thành chín năng lượng trong đó, sau đó không quên thêm chút nước vào. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đoạt lấy tài nguyên của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Cái gì mà 'đoạt lấy'!?" Tần Phong rất không vui nói: "Trẫm chính là Thủy Hoàng của Đại Tần, trên trời rơi xuống một đồng xu cũng là của họ Tần, sao có thể dùng từ 'đoạt' để hình dung chứ!?" "Tất cả đều đi chết cho bản vương!!" Uyên Tổng mắt trợn tròn vì giận dữ, giá trị phẫn nộ trong nháy mắt đã đầy.

Oanh long long!!

Kiếm ý xông thẳng trời hóa thành lôi đình cuồn cuộn, thiên địa cũng theo đó phong vân biến sắc. "Tới đi!!" Tần Hạo không hề có chút sợ hãi nào, thần tình vô cùng nghiêm túc nói: "Lục đạo chúng sinh, quy về tay ta, Lục Đạo Luân Hồi, khai!!" Oanh long long!!

Một cỗ uy năng khủng bố **vượt lên** vạn vật bao trùm thiên địa, thời không cũng phảng phất như trong nháy mắt băng liệt, trong hư không mênh mông lộ ra cánh cửa Lục Đạo Luân Hồi chói mắt. "Còn có ta thỏ!!" Tiểu Bạch nghiêm túc đứng trên đỉnh đầu Tần Hạo, chồi đậu nhỏ trên đầu nó cũng theo đó lấp lánh.

Oanh long long!!

Hư không đột nhiên chấn động kịch liệt, phảng phất bị vặn vẹo mà hóa thành hắc động.

Chỉ thấy trên bầu trời, Lục Đạo Luân Hồi bộc phát ra uy năng khủng bố **vượt lên** vạn vật, ngay sau đó một hắc động khổng lồ phảng phất có thể thôn phệ thiên địa đột nhiên xuất hiện.

Nhưng còn chưa đợi một người một thỏ ra tay, chúng đã bắt đầu va chạm lẫn nhau không nhường. "Thỏ chết tiệt, ngươi tránh ra cho bản vương!!" "Tần nhị đản, ngươi đừng cản đường ta thỏ!!" Một người một thỏ không ai nhường ai, bắt đầu tranh cãi kịch liệt. "Đau đầu quá!" Tần Phong cảm ứng được tình hình bên ngoài, rất đau đầu nói: "Người khác là chia ra thì mỗi người xưng vương, hợp lại thì thiên hạ vô địch, còn một người một thỏ này thì hay rồi, chia ra thì thiên hạ vô địch, hợp lại thì thành một đống bùn nhão..." "Hỗn đản!!" Thấy một người một thỏ vô lễ xem thường mình đến vậy, sắc mặt Uyên Tổng lập tức trở nên dữ tợn.

Y thân là Tiên Vương cự đầu của Thượng Giới, khi nào từng chịu nhục nhã như thế này chứ!?

Oanh long long!!

Tiếng oanh minh chấn tai đột nhiên vang lên, hư không cũng chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Âm Dương Ngư Ngọc Bội phảng phất cảm ứng được sự biến hóa cảm xúc của Uyên Tổng, liền khởi động, khởi động, khởi động... bộc phát ra hai luồng quang mang đen trắng chói mắt.

Ngay sau đó quang mang đen trắng hóa thành Âm Dương Ngư bắt đầu xoay tròn di chuyển, Lục Đạo Luân Hồi và Thôn Phệ Đại Đạo mà một người một thỏ phóng thích ra cũng theo đó chấn động. "Sao có thể!!" Đồng tử Tần Hạo không khỏi co rụt lại, không còn màng tranh cãi với Tiểu Bạch nữa.

Chỉ thấy Lục Đạo Luân Hồi mà y vừa ngưng tụ ra đang sụp đổ, quy tắc Đại Đạo ẩn chứa bên trong cũng bị Âm Dương Ngư điên cuồng thôn phệ, khiến cảnh tượng vốn như tận thế đang đến bắt đầu tiêu tán. "Mơ, ta thỏ nhất định đang mơ!!" Tiểu Bạch cũng không còn tâm trạng tranh cãi nữa, có cảm giác như đang mơ mà chưa tỉnh.

Chồi đậu nhỏ của nó rõ ràng là Thôn Phệ Đại Đạo xếp hạng rất cao trong Tam Thiên Đại Đạo, sao có thể bị Uyên Tổng phản thôn phệ mất được chứ!? "Không phải chứ!?" Tần Phong cũng bị dọa nhảy dựng.

Mặc dù hắn biết Bổn Mệnh Bảo Vật của Thiên Tuyển Chi Tử lợi hại, nhưng thật sự không ngờ lại lợi hại đến mức này, không tốn chút sức lực nào đã phá vỡ chiêu mạnh nhất của nhị đệ và Tiểu Bạch.

Chỉ thấy trong không gian ngọc bội, một giọt nước đang hình thành.

Khác với giọt nước năng lượng thuần túy trước đây, giọt nước này ẩn chứa một cỗ ba động khí tức độc hữu của Đại Đạo, cảm giác nuốt xuống không chỉ có thể đề thăng thể chất, mà còn có thể đề thăng sự thân mật của mình với Đại Đạo.

Xích lưu một tiếng!!

Tần Phong không chút do dự há miệng, hút giọt nước vào miệng mình. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đoạt lấy tài nguyên của Thần

Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đã nói không phải 'đoạt' mà!" Tần Phong bất mãn lầm bầm, biểu thị mình lát nữa sẽ "thêm nước".

Oanh long long!!

Gió cát nổi lên, đại địa rung chuyển!!

Chỉ thấy lợi kiếm trong tay Uyên Tổng bộc phát ra một đạo hàn quang, kiếm ý sắc bén tản phát ra khí thế vô cùng, phảng phất đã ngưng tụ tất cả phẫn nộ trong lòng y. "Tất cả đều đi chết cho bản vương!!" Uyên Tổng sắc mặt vô cùng dữ tợn, thân hình như điện quang lóe ra.

Oanh long long!!

Sóng xung kích kiếm ý cường đại khiến thiên địa chấn động, nơi nào nó quét qua, linh khí giữa thiên địa không tự chủ hội tụ, ngay sau đó sông núi Tây Chu bắt đầu không ngừng sụp đổ. "Không hay rồi!!" Thần tình Tần Hạo không khỏi biến đổi, vội vàng giơ Miêu Miêu Chùy lên đỡ.

Oanh long long!!

Lâm Uyên mang theo phẫn nộ vung ra một kiếm, kiếm thế kinh thiên lập tức khiến hư không chấn động.

Phảng phất cả bầu trời đều bị kiếm ý bao phủ, lôi điện không ngừng giao thoa trong hư không, từng đạo điện quang như kiếm xé rách bầu trời, mang đến khí thế khiến người ta kinh hồn bạt vía. "Tới đi!!" Tần Hạo không hề có chút sợ hãi nào, quanh thân bộc phát chùy ý hùng hậu.

Oanh long long!!

Cả thiên địa tràn ngập năng lượng của hai bên, sông núi cũng không thể chống đỡ sức mạnh cường hãn này, bắt đầu không ngừng sụp đổ, nứt ra từng khe hở dữ tợn sâu không thấy đáy. "Đây là Cửu Cấp Chùy Ý!!" Tần Phong cả người lập tức không ổn, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói đạo lý.

Năm đó sở dĩ hắn luyện chế Miêu Miêu Chùy cho nhị đệ, chính là để "lừa gạt" đệ tử khiến y đi đường vòng nhiều hơn.

Nhưng ai ngờ cầm Miêu Miêu Chùy chưa đến hai năm rưỡi, lại lĩnh ngộ Chùy Ý đến Cửu Cấp, hoàn toàn không thèm quan tâm người ta chịu nổi hay không!

Oanh long long!!

Chương 998

Hai bên va chạm dữ dội vào nhau, lập tức trời sụp đất nứt như tận thế. "Phốc!!" Tần Hạo phun ra một ngụm máu tươi, liền bị rơi từ trên không trung xuống. "Phốc!!" Uyên Tổng cũng không chiếm được tiện nghi gì, hộc máu tươi lùi lại mấy trăm mét.

Phanh một tiếng!!

Tần Hạo ngã mạnh xuống đất, Miêu Miêu Chùy cũng tuột tay rơi xuống. "Tần Vương!!" Chúng nhân Tần gia đại kinh, vội vàng xông về phía Tần Hạo. "Phốc!!" Tần Hạo lại phun ra một ngụm máu tươi, khó khăn ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Uyên.

Vốn tưởng lời đánh giá của thân ca về Uyên Tổng là khiêm tốn, không ngờ đối phương quả thật mạnh đến mức kinh người, cũng khiến y hiểu ra Hoang Cổ quả thật là Ngọa Hổ Tàng Long. "Đúng là vô dụng, lúc mấu chốt vẫn phải dựa vào ta thỏ!" Giọng nói non nớt của Tiểu Bạch đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy nó bước những bước chân ngắn cũn đến bên Miêu Miêu Chùy, sau đó duỗi tiểu trảo ra nhặt Miêu Miêu Chùy lên.

Không lớn không nhỏ, vô cùng vừa tay! "Hả!?" Chúng nhân nghe thấy âm thanh, đều nhìn về phía Tiểu Bạch.

Ba!

Ba!

Ba!

Chỉ thấy khi Tiểu Bạch cầm Miêu Miêu Chùy lên, trên thân chùy lóe lên một đạo điện lưu.

Ngay sau đó Ngũ Lôi Chính Pháp cuộn trào quanh thân Tiểu Bạch, như một bộ giáp điện quang hộ thân, phát ra từng đạo âm thanh điện lưu va chạm khiến người ta kinh hãi. "Nha!!" Tiểu Bạch bước một bước, phát ra tiếng gào thét của ác long. "Nó đây là đang bán manh sao!?" Chúng nhân ngơ ngác nhìn Tiểu Bạch, không biết nó muốn làm gì.

Phanh một tiếng, đại địa nứt toác!

Tiểu Bạch đột nhiên dùng sức giậm mạnh chân, như một viên đạn pháo lao thẳng về phía Uyên Tổng, lôi điện quanh thân lại càng hóa thành một cây lôi điện chi chùy khổng lồ.

Lôi điện nóng bỏng hoành hành hư không, như lôi đình phá tan bóng tối. "Lại là con thỏ này!!" Lâm Uyên tại chỗ mất kiểm soát biểu cảm.

Nhưng y vừa nãy đã cứng đối cứng với Tần Hạo một trận, dẫn đến khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn mãnh liệt, không thể không tạm thời tránh mũi nhọn của cú chùy này của Tiểu Bạch.

Nhưng điều khiến y không ngờ tới là, chùy pháp của Tiểu Bạch lại vô cùng lợi hại.

Không chỉ hành vân lưu thủy, chùy nối chùy, mỗi lần chùy kích đều mang đến lôi đình mang tính hủy diệt, như một vị Lôi Đình Chiến Thần vô địch. "Tình huống gì vậy!?" Tần Phong trong nháy mắt đã ngớ người ra.

Hắn nhớ Tiểu Bạch lúc nhỏ đã lập chí trở thành tuyệt thế Kiếm Thỏ, khi nào lại lén hắn luyện một bộ chùy pháp "ti tiện" đến vậy!? "Không đúng a!" Tần Hạo trong lòng không khỏi cảnh giác nói: "Bản vương sao lại cảm giác con thỏ này đã nhắm vào Lôi Thần Chi Chùy, hơn nữa không phải nhắm vào một hai ngày rồi." "Đi chết đi!!" Lâm Uyên mạnh mẽ áp xuống khí tức đang cuồn cuộn, lần nữa vung lợi kiếm trong tay lên.

Oanh long long!!

Kiếm thế kinh thiên lần nữa khiến hư không chấn động, va chạm với Miêu Miêu Chùy của Tiểu Bạch. "A!!" Tiểu Bạch không hề có chút ngoài ý muốn nào, liền bị đánh rơi xuống đất.

Mặc dù nó có rất nhiều "buff" của Tần Phong, nhưng dù sao cũng chỉ có tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong, căn bản không phải đối thủ của Thần Thoại Đại Đế như Lâm Uyên. "Con thỏ đáng chết, đi chết cho bản vương!!" Ngọn lửa giận trong lòng Lâm Uyên vẫn chưa tiêu, ngưng tụ kiếm quang khổng lồ từ trên trời giáng xuống. "Bảo vệ Đại Vương!!" Chúng yêu sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, lập tức xông lên cứu viện.

Nhưng tốc độ xuất kiếm của Lâm Uyên quả thật quá nhanh, chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm quang khổng lồ, cấp tốc chém về phía Tiểu Bạch bên dưới. "Tới đi!!" Tiểu Bạch toàn thân chật vật bò dậy từ mặt đất, nhìn kiếm quang khổng lồ đang cấp tốc chém tới, tay cầm Miêu Miêu Chùy non nớt hung hăng nói: "Hôm nay ta thỏ dù chết, nhưng vẫn là tuyệt thế Kiếm Thỏ..." "Tuyệt thế kiếm thỏ!?" Mọi người nhìn cây búa mèo mèo trong tay Tiểu Bạch.

Biểu thị rằng tuyệt thế kiếm thỏ thì không thấy đâu, nhưng tuyệt thế tiện thỏ thì có một con rồi đấy. "Tần Vương điện hạ!" Tần Nam không nhịn được vội vàng nói: "Tiểu Bạch tuy đã gây cho chúng ta không ít phiền phức, nhưng nó là con thỏ được Bệ hạ đích thân nuôi lớn, chúng ta vẫn nên mau ra tay cứu nó đi!" "Cứu cái quái gì!" Tần Hạo lườm một cái nói: "Với cái tính cách vô sỉ của nó, làm sao có thể có giác ngộ 'bất chấp ngàn vạn người ta vẫn đi' được, bản vương thấy tám chín phần là bụng nó lại đang ủ mưu đồ xấu gì rồi." "Có lý!" Tần Nam và những người khác đầu tiên sửng sốt, sau đó nhao nhao gật đầu đồng tình.

Với một con thỏ cẩn trọng đến mức 99% cơ hội thắng cũng không ra tay như Tiểu Bạch, làm sao có thể thành thật đứng đó chờ người khác đến giết chứ!? "Chết đi!!" Uyên Tổng mắt lộ hung quang, một kiếm hung hăng chém xuống. "Chính là lúc này!!" Ngay khoảnh khắc kiếm quang sắp rơi xuống, thân thể Tiểu Bạch lập tức di chuyển.

Oanh long long!!

Kiếm quang khổng lồ hung hăng oanh xuống đất, bùng nổ tiếng nổ vang trời.

Ngay sau đó khí tức Tiểu Bạch biến mất, bão kiếm khí ngập trời không ngừng xé rách hư không, hủy diệt mọi thứ xung quanh đến mức không còn hình dạng. "Đại Vương!!" Các yêu tộc mắt đỏ ngầu, bùng phát yêu khí ngút trời. "Vẫn còn muốn báo thù!?" Uyên Tổng liếc mắt nhàn nhạt, căn bản không để tâm.

Y bây giờ chỉ quan tâm con thỏ chết chưa, vừa rồi có phá hoại Đại Đạo Mầm Nha không.

Nhưng giây tiếp theo, lưng Uyên Tổng chợt lạnh.

Y cảm nhận được phía sau đột nhiên truyền đến một luồng dao động không gian yếu ớt, ngay sau đó liền cảm nhận được khí tức của Tiểu Bạch vừa biến mất.

Chương 999

"Dịch chuyển không gian!!" Đồng tử Uyên Tổng không khỏi co rút, nhớ tới Tiểu Bạch là Thái Âm Tiên Thỏ.

Khác với việc đột phá cảnh giới Đại Đế xé rách hư không, thuộc tính không gian là thần thông bẩm sinh của Thái Âm Tiên Thỏ, được coi là một loại Đại Đạo xếp hạng cao trong Tam Thiên Đại Đạo. "Đậu má!!" Tần Nam và những người khác lập tức chửi thề, phát hiện Tiểu Bạch thực sự quá gian trá rồi.

Đầu tiên là giả vờ dáng vẻ chịu chết, khiến Uyên Tổng cảm thấy mọi chuyện đã ổn thỏa, sau đó nhân cơ hội vòng ra phía sau y đột nhiên ra tay, chủ yếu là dương đông kích tây, đánh bất ngờ. "Quả nhiên..." Sắc mặt Tần Hạo vô cùng bình tĩnh, vẻ mặt như đã biết trước. "Ngao!!" Tiểu Bạch lại phát ra tiếng gào thét của ác long, bé tí tẹo mà hùng hổ giơ búa mèo mèo lên.

Oanh long long!!

Ngũ Lôi Chính Pháp lại lần nữa ngưng tụ thành một cây búa lôi đình khổng lồ, lôi điện nóng bỏng vô tình càn quét hư không, dường như báo hiệu lôi đình sắp phá tan bóng tối. "Không ổn!!" Đồng tử Uyên Tổng đột nhiên co rút.

Vốn dĩ đối đầu với Tần Hạo đã khiến khí huyết sôi trào, vừa rồi để đánh lui Tiểu Bạch không thể không cường ép khí tức đang cuồn cuộn, bây giờ căn bản không còn sức lực để chống đỡ nhát búa này của Tiểu Bạch.

Phanh một tiếng!!

Mang theo lực đạo khủng bố như bão táp, búa lôi đình hung hăng đánh vào người Uyên Tổng. "Phụt!!" Uyên Tổng phun ra một ngụm tiên huyết, lập tức bị đánh bay ra ngoài. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng kích thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Thật đáng thương Uyên Tổng!" Tần Phong dường như đã sớm dự liệu được, mặc niệm cho Uyên Tổng hai phút rưỡi.

Mặc dù Uyên Tổng vừa đăng tràng đã là cấp Thần Thoại, lại còn sở hữu thần khí nghịch thiên như Âm Dương Ngư Ngọc Bội, nhưng nào ngờ y lại gặp phải nhị đệ của mình, người có tu vi và hào quang cùng đẳng cấp, cộng thêm một con thỏ lão lục mà hắn nuôi từ bé.

Nếu mà thắng được thì đúng là gặp quỷ rồi! "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Tiểu Bạch thấy Uyên Tổng bị mình đánh bay, không nhịn được phát ra tiếng cười của phản phái. "Xong rồi, bố toi đời rồi!" Tần Phong lập tức thấy đau đầu, biết Tiểu Bạch sắp bị ăn đòn rồi. "Con thỏ đáng chết!!" Uyên Tổng chật vật bò dậy từ dưới đất.

Chỉ thấy y không còn vẻ ưu nhã thường ngày, sắc mặt dữ tợn nhanh chóng biến đến trước mặt Tiểu Bạch.

Phanh một tiếng!!

Chỉ thấy Uyên Tổng tức giận tung một quyền, cưỡng chế cắt ngang nụ cười của Tiểu Bạch. "A!!" Tiểu Bạch phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhanh chóng rơi xuống từ trên không trung. "Đại Vương!!" Long Đế và các yêu tộc khác vội vàng tiến lên, đỡ lấy Tiểu Bạch đang rơi.

Chỉ là Uyên Tổng đã bị Tiểu Bạch làm cho tâm trạng sụp đổ, mặt mày dữ tợn lần nữa xông về phía Tiểu Bạch, dường như không giết được con thỏ này thì không thể thông suốt ý niệm. "Không xong!!" Tần Hạo nhận ra Tiểu Bạch đã đến giới hạn, nhanh chóng bay lên phía trước ngăn cản Uyên Tổng.

Oanh long long!!

Đất đá văng tung tóe, núi đá sụp đổ!!

Chỉ thấy trên nắm đấm của Tần Hạo bùng phát một luồng năng lượng dao động mạnh mẽ, dường như bao trùm cả thiên địa, một quyền tung ra kèm theo tiếng sấm sét khiến trời đất run rẩy. "Cảnh giới Quyền Vực!!" Mọi người Tây Chu lập tức kinh hô, không ngờ ý quyền của Tần Hạo đã thành vực. "Sao có thể!?" Uyên Tổng như gặp quỷ không dám tin.

Ở Hạ Giới có thể lĩnh ngộ ý chùy cấp chín đã rất nghịch thiên rồi, sao có thể còn che giấu át chủ bài là cảnh giới Quyền Vực!? "Ca, huynh nói đúng!" Tần Hạo nhìn thấy vẻ mặt như gặp quỷ của Lâm Uyên, lập tức hiểu ra khổ tâm của ca ca. "Ô ô..." Tần Phong cảm thấy muốn khóc không ra nước mắt, biểu thị rằng trong lòng hắn khổ sở lắm.

Hắn bất quá chỉ là tùy tiện nói một câu, ai ngờ nhị đệ lại làm thật. "Bản vương sao có thể thua ngươi!" Uyên Tổng tức giận gào thét, kiên quyết không thừa nhận mình không được.

Chỉ thấy y quả quyết khai mở cảnh giới Kiếm Vực của mình, thề phải đấu một trận cao thấp với cảnh giới Quyền Vực của Tần Hạo.

Oanh long long!!

Hai bên không ngừng va chạm trong hư không, thân hình kịch liệt giao thoa.

Mặt đất rung chuyển, núi non sụp đổ!!

Mỗi một đòn đều mang tính hủy diệt, bão năng lượng xé rách hư không, dường như lôi điện và bão tố cùng nhảy múa, tạo thành một khung cảnh tận thế. "Đây là sự va chạm của vực sao!?" Người và yêu bên dưới đầy vẻ kinh hãi, có cảm giác bị bóng tối tử vong bao trùm.

Tuy nhiên, hai người hoàn toàn không có ý định dừng tay, hai lãnh địa lớn không ngừng giao thoa va chạm, cảnh tượng hủy thiên diệt địa khiến người ta kinh hồn bạt vía, cũng khiến người ta nhận thức được sự nhỏ bé và yếu ớt của mình. "Tần nhị đản, lại học được cách giấu bài rồi!" Tiểu Bạch đầy chật vật nhìn lên hư không, phát hiện Tần nhị đản thực sự quá xấu xa rồi. "Đại Vương!" Long Đế cũng nhìn chằm chằm hư không nói: "Người này kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, Tần Vương rõ ràng không phải đối thủ của y a!" "Đúng vậy!" Thanh Xà vội vàng mở miệng nói: "Ta cảm thấy Tần Vương bại trận là chuyện sớm muộn, chúng ta phải nghĩ đường lui mới được a!" "Có lý!" Tiểu Bạch cũng nhìn ra Uyên Tổng là đang nhắm vào mầm đậu nhỏ của nó.

Để không bị Uyên Tổng cướp mất mầm đậu nhỏ yêu quý, nó phải tìm cách kích thích Tần nhị đản, khiến hắn chủ động thế thân đỡ đao cho mình.

Oanh long long!!

Hai bên lại một lần nữa va chạm vào nhau, ngay sau đó nhanh chóng tách ra. "Hô hô..." Tần Hạo thở hổn hển từng ngụm, cảm thấy mình cũng sắp đạt đến giới hạn rồi.

Ngay lúc này —— Tiếng giáp tử quen thuộc vang vọng toàn trường, khiến thân thể Tần Hạo không khỏi chấn động.

Chương 1000

"Tần Vương nhà ta vạn người mê!" "Một đời ngạo cốt không ai địch!" "Tần Vương một đời không nói bại!" "Uy danh truyền khắp Tam Giới ngoại..." "Ừm!?" Mọi người nghe tiếng, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bên ngoài động Bàn Tơ không chỉ có một đám yêu tinh xinh đẹp, mà còn có bảy tám con hồ ly nhỏ hóa hình đang chạy nhảy, dùng giọng giáp tử cổ vũ cho Tần Hạo. "Là Ngọc Diện Hồ Ly phải không!?" "Là Khổng Tước công chúa phải không!?" "Tất cả các ngươi hãy thỏ kêu đi, kêu to lên, ba..." Tiểu Bạch đầy chật vật đi đến trước động Bàn Tơ, nhảy lên vỗ bốp một cái vào mông bọn họ. "A ~~" Các nữ yêu tinh phát ra âm kéo dài đầy mê hoặc, sau đó gia nhập hàng ngũ hò reo cổ vũ. "Nhiều nữ yêu tinh thật a!" Tần Nam không nhịn được cảm khái nói: "Ta đột nhiên có chút hiểu Tần Vương, vì sao đi thám thính nửa ngày cũng không về, hóa ra là bị đám nữ yêu tinh này cản đường rồi." "Ừ, ừ, ừ!!" Mười Hai Thái Bảo khác liên tục gật đầu, biểu thị mình cũng đều hiểu Tần Hạo.

Chiêu này có thể nói là vô cùng âm hiểm độc ác, trực tiếp nắm lấy điểm yếu của đệ tử Tần Gia bọn họ, thậm chí có thể nói là nắm lấy điểm yếu của 99% đàn ông thiên hạ. "Tần Vương, cố lên!!" Bảy tám con hồ ly nhỏ mặt đầy sùng bái, tiếp tục phát ra giọng giáp tử đáng ghét. "Lại là bọn họ..." Tần Hạo lập tức lên cơn, nổi cả da gà.

Tuy nhiên, máu trong cơ thể cũng bắt đầu sôi trào, dường như được buff dũng khí, cảm thấy mình bây giờ chính là vô địch thiên hạ, có thể đánh mười Uyên Tổng.

Oanh long long!!

Một mảnh Quyền Ý Chi Vực hùng vĩ rộng lớn trong nháy mắt hình thành, dường như là một vũ trụ vô ngần thai nghén vô tận năng lượng, uy áp Đại Đế khủng bố càng khiến sinh linh giữa trời đất phải quỳ rạp xuống. "Cái quái gì thế này cũng được sao!?" Mười Tám Học Sĩ lập tức chấn kinh.

Vốn tưởng mình đã đủ hiểu Tần Vương rồi, ai ngờ Tiểu Bạch mới là người thực sự hiểu Tần Vương.

Chỉ cần mấy con hồ ly nhỏ, là có thể khiến tiềm lực Tần Vương bùng nổ, có thể một đường áp đảo Tần Vương đánh, tuyệt đối không phải không có lý do. "Hừ!!" Uyên Tổng không hề lùi bước hừ lạnh một tiếng, lợi kiếm trong tay lóe ra hàn quang sắc bén.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Uyên Tổng cũng lập tức triển khai Kiếm Vực của mình, tựa như bao trùm thiên địa bão kiếm khí, có thể nuốt chửng ánh sáng, nuốt chửng hy vọng.

Đặc biệt là khí thế Đại Đế trên người y càng như núi non sụp đổ, dường như một thanh lợi kiếm có thể xé rách thiên địa, hủy diệt tất cả kẻ địch cản đường y. "Không hổ là con thỏ trẫm nuôi lớn!" Tần Phong cảm ứng được tình hình bên ngoài, lại lần nữa lộ ra nụ cười của một lão phụ thân.

Ngay cả khi trong tay mình đã không còn nhiều ưu thế, y vẫn có thể thông qua tư duy ngược, lợi dụng ưu thế hiện có để tranh thủ thêm nhiều lợi ích cho mình.

Cũng giống như kiếp trước hắn chưa từng đến những con hẻm nhỏ, chỉ âm thầm chú ý tin tức trấn áp của nha môn.

Khi người khác chỉ biết than thở, hắn lại chạy đến cổng nha môn mai phục!

Những cô nương vừa ra khỏi đó không chỉ đều là mặt mộc, có thể nhìn thấy khía cạnh chân thật nhất của họ, mà còn đều đã được khám sức khỏe miễn phí, đảm bảo chất lượng an toàn.

Quan trọng nhất là... họ vừa ra ngoài thân không một xu dính túi, không nhà để về, rất cần một công việc để nuôi sống bản thân.

Oanh long long!!

Thế quyền của Tần Hạo bùng nổ như núi lửa, trong nháy mắt giải phóng năng lượng kinh người.

Sóng xung kích hủy thiên diệt địa từ nắm đấm phun trào, nhanh chóng lao về phía Uyên Tổng, dường như muốn hủy diệt tất cả thành tro bụi.

Oong!

Oong!

Lâm Uyên cũng không cam chịu yếu thế, kiếm kình như thế khai thiên.

Với sức mạnh không thể ngăn cản càn quét thiên địa, kèm theo tiếng nổ vang như sấm sét, kiếm mang sắc bén vô cùng thề sẽ đánh tan mọi chướng ngại vật. "Không xong, mau phòng ngự!!" Tần Nam và những người khác cảm nhận được khí tức tử vong, vội vàng chỉ huy đại quân tạo thành quân trận chống đỡ.

Ngao!

Long Đế và các yêu tộc cũng nhao nhao ngửa mặt lên trời gầm thét, phóng thích yêu khí bàng bạc bảo vệ đại quân yêu tộc.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, đám mây hình nấm ngút trời trong nháy mắt bốc lên.

Tựa như ném xuống mấy trăm quả bom nấm ở đất nước Nhật

Bản, ngay sau đó bão nhiệt khí ngập trời càn quét thiên địa, muốn biến tất cả mọi người thành người chín. "Ngươi đủ tư cách làm đối thủ của bản vương!" Uyên Tổng đánh giá Tần Hạo rất cao, nhưng kiếm trong tay y không hề dừng lại.

Chỉ thấy mỗi lần y vung kiếm đều mang theo sức mạnh hủy diệt, thế kiếm lại càng nhanh như điện xẹt sấm vang, mọi thứ ở Tây Chu đều bị phá hủy đến mức không còn hình dạng, tạo thành một cảnh tượng hủy diệt đáng sợ. "Tên này sao lại mạnh đến vậy!?" Tần Hạo lại lần nữa bị đánh lùi liên tục, không hiểu Uyên Tổng ăn gì mà lớn. "Tần nhị đản, ngươi được không đó!?" Tiểu Bạch càng nhìn càng sốt ruột, bảo mấy con hồ ly nhỏ đừng ngừng lại. "Ta vì Tần Vương giương cao cờ!" "Uy danh Tần Vương ai địch nổi!" "Tần Vương ~~" "Uy vũ ~~" "Bá khí ~~" Bảy tám con hồ ly nhỏ nhận được mệnh lệnh, tiếp tục phát ra giọng giáp tử đáng ghét. "Hống!!" Tần Hạo chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, phát ra một tiếng gầm giận dữ chấn động trời đất.

Oanh long long!!

Quyền ảnh tung hoành, liên hoàn kích xuất!!

Chỉ thấy thế quyền của Tần Hạo không chỉ như hổ dữ gió mạnh, mà quyền kình càng như bão táp mưa sa, tiếng nổ kịch liệt vang vọng trong hư không, hóa thành bão năng lượng vô tận muốn san bằng tất cả. "Ta thỏ biết ngay, Tần nhị đản ăn cái chiêu này!" Tiểu Bạch lập tức vui vẻ, lại lần nữa nắm chắc Tần nhị đản trong tay. "Đại Vương!!" Ma Hoàng mặt mày sợ hãi nói: "Đối phương thực sự quá mạnh rồi, Yêu tộc chúng ta căn bản không chống đỡ nổi a!" "Đúng vậy!" Các yêu tộc cũng nhao nhao gật đầu đồng tình, biểu thị Tần Vương thực sự quá dọa yêu rồi.

Cho dù cả Yêu tộc của họ, tất cả các Yêu Đế cùng lên, e rằng cũng không đánh lại được Tần Hạo đã lĩnh ngộ Quyền Ý Chi Vực, cũng đã lung lay quyền uy của Tiểu Bạch.

Chương 1001

"Sợ cái gì, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của ta thỏ!" Tiểu Bạch lại bắt đầu vẽ bánh nói: "Bây giờ Tần nhị đản và đối phương đang đánh nhau sống chết, còn Yêu tộc chúng ta chỉ cần giữ vững thực lực, lát nữa là có thể ngư ông đắc lợi, từ đó dễ dàng bắt sống Tần nhị đản đã kiệt sức!!" "Có lý!" Các yêu tộc nhìn hai người đang kịch liệt chiến đấu, lập tức ăn ngay cái bánh lớn mà Tiểu Bạch vẽ ra. "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Tiểu Bạch lại không nhịn được phát ra tiếng cười của phản phái, cảm thấy lần này nhất định có thể bắt sống Tần nhị đản.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang trời lại một lần nữa vang lên, lực xung kích mạnh mẽ khiến hai bên liên tục lùi lại. "Đáng chết!!" Trong mắt Lâm Uyên đầy lửa giận, tâm trạng cũng ngày càng phiền não.

Mặc dù y mạnh hơn Tần Hạo một chút, nhưng cũng chỉ là một chút đó thôi, căn bản không thể đánh bại đối phương. "Hô hô..." Tần Hạo thở hổn hển từng ngụm, nhưng chiến ý trong mắt càng lúc càng mạnh. "Không thể dây dưa với tiểu tử này nữa!" Lâm Uyên thực sự không chịu nổi ánh mắt của Tần Hạo, thân hình đột nhiên lao thẳng về phía Tiểu Bạch.

Lần này y đến không phải để đánh nhau với Tần Hạo, mà là vì cây Đại Đạo Mầm Nha trên đỉnh đầu Tiểu Bạch, không cần thiết phải tiến hành loại chiến đấu vô nghĩa này. "Ách..." Nụ cười trên mặt Tiểu Bạch trong nháy mắt biến mất, không hiểu sao tự nhiên lại lao về phía nó... "Ai!" Tần Phong thở dài như một lão phụ thân, không biết nên nói gì về Tiểu Bạch.

Rõ ràng đã chiếm ưu thế, lại cố tình phát ra tiếng cười của phản phái, hắn nghiêm trọng nghi ngờ nó có phải cố ý muốn tặng món đầu thỏ cay Tứ Xuyên hay không.

Ngao!!

Tiếng rồng ngâm chấn động trời đất, có thể xé nát kim thạch.

Long Đế thấy Tiểu Bạch gặp nguy hiểm, vội vàng phát ra một tiếng rồng ngâm, vẫy đuôi rồng vỗ về phía Uyên Tổng.

Oanh long long!!

Phô thiên cái địa, thanh thế hùng vĩ!

Chỉ thấy đuôi rồng khổng lồ như Thái Sơn áp đỉnh đập xuống, kình khí vô thất cuồn cuộn ép đến khiến trời đất chấn động, cũng khiến mây trời biến sắc, **dấy lên** một luồng khí sóng ngập trời. "Đáng chết!!" Sắc mặt Uyên Tổng trở nên càng khó coi hơn, không ngờ một con rồng cũng dám ngăn cản y.

Oanh long long!!

Đuôi rồng khổng lồ của Long Đế như búa thần vạn cân hung hăng đập xuống, sống sượng tạo ra một làn sóng gợn ngập trời cao vạn mét, càng tạo ra một luồng khí kình mạnh mẽ hóa thành bão tố càn quét thiên địa. "Tìm chết!!" Uyên Tổng mắt lộ hàn quang, trực tiếp một kiếm chém ra.

Chỉ thấy kiếm khí sắc bén như cắt đậu phụ, trực tiếp chặt đứt đuôi rồng của Long Đế.

Oanh một tiếng!

Thân thể to lớn của Long Đế nặng nề đổ ập xuống đất, máu tươi từ vết đuôi bị chặt đứt phun ra như suối.

Ngao!!

Long Đế phát ra tiếng rồng ngâm thê thảm, đau đớn lăn lộn không ngừng trên mặt đất. "Dám đánh con rồng của ta thỏ!!" Giá trị nộ khí của Tiểu Bạch trong nháy mắt đầy, thực sự đã bị kích nộ hoàn toàn.

Hống!!

Ma Hoàng và các yêu tộc khác cũng nộ khí giá trị đầy, nhao nhao hiện nguyên hình lao về phía Uyên Tổng.

Oanh long long!!

Yêu khí khủng bố thẳng lên trời cao, mặt đất cũng bắt đầu chấn động kịch liệt. "Tất cả cút ngay cho bản vương!!" Uyên Tổng không có thời gian để ý đến các yêu tộc, kiếm khí khủng bố trong nháy mắt bùng phát.

Ngay sau đó một tay y kết thành một kiếm quyết, hư không lập tức xuất hiện vô số kiếm ảnh, tựa như cảnh tượng vạn kiếm quy tông tráng lệ triển khai.

Oong!

Oong!

Theo kiếm quyết của Lâm Uyên chỉ về phía các yêu tộc, hàng vạn kiếm ảnh gào thét lao ra.

Như một biển kiếm cuồn cuộn đổ xuống, tốc độ nhanh đến mức không thể nắm bắt.

Trong mỗi kiếm ảnh đều ẩn chứa ý kiếm sắc bén, phong kiếm sắc nhọn lóe lên ánh sáng mang theo ý vị hủy diệt, hư không dường như bị xé toạc vô tình, phát ra từng tiếng rít chói tai.

Hống!!

Ma Hoàng và các yêu tộc khác lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy thân thể bọn họ bị kiếm khí vô tình xé rách, máu tươi không ngừng phun ra như suối.

Đồng thời, Âm Dương Ngư Ngọc Bội cũng lại lần nữa khởi động, khởi động, khởi động... hút lấy máu yêu rơi xuống của các yêu tộc điên cuồng vào không gian, tinh luyện ra một giọt chất lỏng đỏ tươi. "Trẫm cứ thử nếm chút!" Khóe miệng Tần Phong không nhịn được nhếch lên, lại lần nữa hút giọt chất lỏng vào miệng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt tài nguyên tu luyện của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đã nói rồi, không phải cướp đoạt!" Tần Phong rất không vui sửa lại hệ thống.

Biểu thị rằng lát nữa mình sẽ thêm nước vào, đảm bảo thể tích vẫn như cũ.

Xuy một tiếng!!

Lâm Uyên bây giờ không có thời gian để ý đến không gian ngọc bội, tốc độ không giảm tiếp tục lao về phía Tiểu Bạch.

Y không cảm thấy hành động này của mình có gì là vô sỉ, chỉ biết con đường tu tiên là nghịch thiên mà đi, tranh đoạt một tuyến sinh cơ, khi cần ra tay tuyệt đối không thể do dự.

Chương 1002

"Hỗn đản!!" Tiểu Bạch thấy các yêu tộc bị thương hoàn toàn nổi giận, trực tiếp ném ra ba cuốn thẻ tre thánh nhân. "Ngôn thư của Văn Tu!?" Thần tình Uyên Tổng không khỏi sửng sốt, dường như ban ngày gặp ma.

Một con thỏ kế thừa truyền thừa Thiên Sư, lại còn được buff thêm nhiều thứ đã đành, bây giờ lại còn có thể sử dụng ngôn thư của Văn Tu.

Rốt cuộc là y đã thoái hóa rồi, hay yêu thú đã tiến hóa rồi!? "Cút đi chết cho ta thỏ!!" Tiểu Bạch mặt đầy phẫn nộ kết một chỉ quyết, thẻ tre thánh nhân lập tức bùng phát ra ba đạo thánh quang.

Ngay sau đó ba đạo thánh quang, hóa thành ba lão già!

Chỉ thấy bọn họ mặc thánh nhân chi bào của Nho gia, uy áp thánh nhân khủng bố cũng theo đó tràn ra, hung hăng oanh về phía Uyên Tổng đang xông tới. "Trảm!!" Uyên Tổng không dám có chút do dự nào, lại lần nữa giơ tay chém ra một kiếm.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang trời chấn động thiên địa, kèm theo bão táp ngập trời càn quét phương Tây.

Tuy nhiên lúc này Uyên Tổng đã tiêu hao cực kỳ lớn, lại không thể thành công khởi động Âm Dương Ngư Ngọc Bội, trực tiếp bị ba Đại Nho Thánh liên thủ oanh bay ra ngoài. "Phụt!!" Uyên Tổng phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể liên tục lùi lại phía sau. "A!!" Tiểu Bạch cũng chẳng tốt hơn là bao, kêu thảm thiết bị đánh bay ra ngoài. "Thỏ Bảo!!" Thỏ mẹ sợ đến mặt tái mét, bất chấp nguy hiểm lao tới.

Ngay lúc này —— Tần Hạo cũng một đường đuổi kịp, nắm chặt nắm đấm oanh về phía Uyên Tổng. "Đáng chết!!" Uyên Tổng không thể không cưỡng ép khí huyết đang cuồn cuộn, chém ra một đạo kiếm khí đối phó với công kích của Tần Hạo.

Oanh long long!!

Đao quang kiếm ảnh, quyền ảnh tung hoành!!

Hai bên lại một lần nữa va chạm mạnh mẽ vào nhau, tiếng nổ kịch liệt vang vọng trong hư không.

Tuy nhiên lúc này Uyên Tổng không chỉ tiêu hao lớn, lại còn bị trọng thương, đối mặt với thế quyền như hổ dữ gió mạnh của Tần Hạo, cùng với quyền kình như bão táp mưa sa, rất nhanh liền không chống đỡ nổi.

Chỉ thấy Uyên Tổng nhất thời sơ sẩy, bị Tần Hạo thành công nắm bắt cơ hội, một quyền oanh vào ngực y. "Phụt!!" Uyên Tổng lập tức phun ra một ngụm tiên huyết.

Mặc dù trong lòng y rất không cam tâm, nhưng lại không thể không lựa chọn rời đi.

Vốn dĩ y ngang cơ với Tần Hạo, bây giờ thương thế ngày càng nặng, không đi thì sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có thể đợi lần sau đến lấy Đại Đạo Mầm Nha rồi.

Nghĩ đến đây —— Uyên Tổng không dám có chút dừng lại nào, quả quyết xé rách hư không rời đi. "Phụt!!" Tần Hạo sau khi xác nhận Uyên Tổng đã rời đi, cũng không chống đỡ nổi nữa phun ra một ngụm tiên huyết. "Tần Vương!!" Mười Tám Học Sĩ trong lòng không khỏi giật mình, vội vàng lấy ra Đại Hoàn Đan cho Tần Hạo uống. "Bản vương không sao!" Tần Hạo uống Đại Hoàn Đan xong, khí huyết lập tức bình phục. "Thỏ Bảo, con sao rồi!?" Thỏ mẹ mặt đầy sốt ruột ôm lấy Tiểu Bạch.

Chỉ thấy trên thân thể bé nhỏ của Tiểu Bạch, đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ rồi. "Ta thỏ cảm thấy rất không ổn!" Tiểu Bạch không chỉ cảm thấy đầu vô cùng choáng váng, toàn thân xương cốt cũng như rời rạc ra.

Lúc này —— Tần Hạo nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của Tiểu Bạch, trong lòng không biết có bao nhiêu sảng khoái.

Tuy nhiên, nghĩ đến Tiểu Bạch là linh sủng của ca ca hắn, quyết định 'đại nhân không chấp tiểu thỏ', cầm một viên Đại Hoàn Đan đưa cho Thỏ mẹ. "Cảm ơn!!" Thỏ mẹ cảm kích liên tục cảm ơn, vội vàng đút Đại Hoàn Đan cho Tiểu Bạch. "Phì!!" Tiểu Bạch vừa ăn xong đã nôn ra, mặt đầy phẫn nộ nói: "Tần nhị đản, cái đồ súc sinh nhà ngươi, dám cho ta thỏ ăn đan dược giả." "Đan dược giả!?" Tần Hạo vẻ mặt ngơ ngác quay đầu lại, hỏi Mười Tám Học Sĩ tình hình thế nào. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Mười Tám Học Sĩ vội vàng mở miệng nói: "Tần Vương điện hạ, ngài vừa nãy cũng đã ăn, viên Đại Hoàn Đan này tuyệt đối là thật..." "Vẫn còn dám cãi!" Tiểu Bạch mặt đầy phẫn nộ ngắt lời nói: "Ta thỏ từ bé đã ăn Đại Hoàn Đan lớn lên, ngay cả Cửu Chuyển Kim Đan cũng ăn như kẹo, là thật hay giả ta thỏ không phân biệt được sao..." "Chúng ta không có!!" Mười Tám Học Sĩ liên tục lắc đầu, biểu thị mình không có cãi.

Viên Đại Hoàn Đan này là do bọn họ luyện chế theo cổ pháp, linh thảo được chọn lọc kỹ càng, 81 công đoạn cũng không sai một bước nào.

Từ việc Tần Hạo uống xong lập tức bình phục khí huyết, là có thể thấy Đại Hoàn Đan của bọn họ là thật. "Các ngươi có ý gì!?" Tiểu Bạch vẫn mặt đầy phẫn nộ nói: "Là nói ta thỏ đã oan uổng các ngươi!?" "Ngươi đừng gây chia rẽ nữa, bản vương sẽ không mắc bẫy đâu!" Tần Hạo trong mắt tràn ngập ánh sáng trí tuệ, dường như đã nhìn thấu kế hoạch của Tiểu Bạch.

Bây giờ các Yêu Đế của Yêu tộc đều bị Uyên Tổng đánh trọng thương, thất bại của Yêu tộc đã không thể đảo ngược, cho nên con thỏ vô sỉ này mới muốn thông qua Đại Hoàn Đan, gây chia rẽ mối quan hệ giữa hắn và Mười Tám Học Sĩ. "Thì ra là vậy!!" Mười Tám Học Sĩ lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Với tính cách của con thỏ vô sỉ này, quả thật có thể làm ra chuyện gây chia rẽ. "Ngươi nói bậy!!" Tiểu Bạch tức giận đến mức mặt sưng húp nói: "Ta thỏ mới không có gây chia rẽ, viên Đại Hoàn Đan này đúng là giả thật!!" "A, đúng, đúng, đúng!" Tần Hạo cũng lười đáp lại Tiểu Bạch, một tay tóm lấy tai thỏ của nó.

Vốn định dùng Câu Linh Tỏa khóa nó lại mang về phục mệnh, ai ngờ tìm mãi không thấy cổ, chỉ đành dùng thủ đoạn của Đại Đế phong ấn yêu lực trên người nó. "Tần nhị đản, ngươi dám sỉ nhục ta thỏ như vậy!!" Tiểu Bạch nhe răng nanh bé tí tẹo, lơ lửng giữa không trung không ngừng vung nắm đấm nhỏ.

Nhưng nào ngờ nó bây giờ thân bị trọng thương, lại bị phong ấn yêu lực trong cơ thể, dẫn đến uy hiếp không có chút hiệu quả nào, ngược lại đặc biệt giống như đang bán manh. "Thả Thỏ Bảo của ta ra!" Thỏ mẹ trong lòng vô cùng sốt ruột, yêu khí bắt đầu sôi trào. "Yên tâm, bản vương sẽ không lấy mạng nó!" Tần Hạo tiện tay ném Tiểu Bạch qua, sau đó hạ lệnh nói: "Đem đám Yêu Đế của Yêu tộc này đều mang về, từ nay Hoang Cổ sẽ không còn Yêu tộc, duy chỉ có Đại Tần!!" "Thỏ Bảo của ta!!" Thỏ mẹ đau lòng không ngớt, vội vàng đỡ lấy Tiểu Bạch. "Đại Tần, Đại Tần, duy chỉ có Đại Tần!!" Hàng trăm vạn quân thép của Tần Gia, lập tức hưng phấn đồng thanh hô to. "Ai!!" Các yêu tộc chỉ biết thở dài.

Chương 1003

Bây giờ Đại Vương nhà mình đã bị người ta bắt sống rồi, bọn họ cũng chỉ đành bất đắc dĩ lựa chọn đầu hàng. "Chẳng lẽ thực sự là trời diệt Yêu tộc ta!?" Long Đế phát ra tiếng rồng ngâm bi thương.

Y có thể nhìn ra thất bại lần này không phải do kế hoạch của Tiểu Bạch không thành, mà thực sự là vị Tần Vương của Đại Tần này mệnh quá tốt.

Mỗi lần Yêu tộc bọn họ chiếm ưu thế tuyệt đối, mắt thấy chiến thắng đã ở ngay trước mắt, thì luôn xuất hiện một số bất ngờ khó hiểu, khiến vị Tần Vương này gặp hung hóa cát. "Tần nhị đản, cái đồ tiểu nhân âm hiểm nhà ngươi!" Tiểu Bạch tức giận đến mức mặt sưng vù.

Thực sự không thể chấp nhận sự thật rằng con thỏ du học lại thua thằng ngốc Tần Hạo.

Lại còn giả vờ cho nó ăn Đại Hoàn Đan giả, rõ ràng là muốn nhân cơ hội loại bỏ đối thủ cạnh tranh, để một mình độc chiếm ngôi vị Hoàng Đế của Đại Tần.

Lúc này —— Tần Phong đã rời đi cùng Uyên Tổng, không chứng kiến sự kiện Đại Hoàn Đan.

Cho nên hắn không hề biết Tiểu Bạch đang phải chịu oan uổng, cũng không hề nhận ra đan dược mình luyện có vấn đề gì. "Đáng chết, đáng chết!!" Trong lòng Uyên Tổng lửa giận cuồn cuộn dữ dội, không còn vẻ tự tin ung dung thường ngày nữa.

Vốn tưởng mình là Tiên Vương cự đầu trùng sinh ở thượng giới, có thể đi ngang ở thế giới phàm nhân như Hoang Cổ.

Nhưng nào ngờ đầu tiên là bại dưới tay Tần Phong ở Vũ Lăng Thánh Địa, sau lại bị Đại Đạo Thời Gian của Diệp Thần làm bị thương ở Hoa Lạc Thành, rồi lại bị Tiểu Bạch thực hiện đả kích chính xác, ngay sau đó lại bị Tần Hạo đánh cho chật vật bỏ chạy.

Sỉ nhục!!

Là sỉ nhục lớn a!!

Y đường đường là Tiên Vương cự đầu của thượng giới, khi nào từng chịu sỉ nhục lớn như vậy chứ!? "Bản vương phải nhanh chóng đề thăng thực lực mới được!" Sắc mặt Uyên Tổng vô cùng âm trầm, tiến vào Âm Dương Ngư Ngọc Bội.

Mặc dù lần này y không cướp được Đại Đạo Mầm Nha của Tiểu Bạch, nhưng Âm Dương Ngư Ngọc Bội lại hấp thu Lục Đạo Luân Hồi của Tần Hạo và Đại Đạo Nuốt Chửng của Tiểu Bạch, cùng với huyết mạch chi lực của đám Yêu Đế kia.

Chỉ cần y hấp thu chúng, nhất định có thể nhanh chóng khôi phục. "Đến rồi!!" Tần Phong cảm ứng được Uyên Tổng tiến vào, vội vàng thu liễm khí tức của bản thân. "Nhiều thế này!!" Uyên Tổng sau khi tiến vào không gian, không khỏi phát ra tiếng kinh hỉ.

Chỉ thấy trong không gian xuất hiện thêm một giọt chất lỏng siêu lớn, trông có vẻ nặng đến bảy tám cân, bên trong còn ẩn chứa một tia dao động năng lượng cực kỳ tinh thuần. "Đã nói rồi, trẫm không phải cướp!" Tần Phong thấy Uyên Tổng lộ ra vẻ hài lòng, trong lòng mãnh liệt yêu cầu hệ thống trả lại sự trong sạch cho mình. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Ai lừa gạt chứ!?" Tần Phong lập tức lườm một cái, lười đáp lại hệ thống. "Không đúng a!" Uyên Tổng đột nhiên nhíu mày.

Phát hiện giọt chất lỏng tuy nặng bảy tám cân, nhưng năng lượng bên trong lại vô cùng yếu ớt, hoàn toàn khác một trời một vực so với những giọt chất lỏng y đã hấp thu trước đây.

Tuy nhiên cho dù trong lòng y nghi hoặc, cũng không tìm được căn nguyên vấn đề. "Trước tiên mặc kệ!" Uyên Tổng nghĩ không ra, liền không nghĩ nữa.

Chỉ thấy y nóng lòng há miệng, cưỡng ép nuốt bảy tám cân chất lỏng vào bụng. "Khặc!!" Uyên Tổng ợ một hơi, suýt nữa bị nước sặc chết.

Nhưng theo tia năng lượng kia tản ra trong cơ thể, thân thể lập tức xuất hiện một chút biến hóa không thể nhận ra, giống như đã được tiến hóa vậy. "Đây lẽ nào là Bản Nguyên Chi Lực?!" Uyên Tổng nhíu mày tỉ mỉ nếm thử, nhưng vì số lượng thực sự quá ít, y cũng không nếm ra được gì, cho nên cũng không dám khẳng định phán đoán của mình. "Bản Nguyên Chi Lực!?" Tần Phong lập tức dựng tai, lén nghe bí mật nhỏ của Uyên Tổng. "Căn cứ vào ghi chép trong cổ tịch của thượng giới..." Uyên Tổng rất hợp tác hưng phấn nói: "Bản Nguyên Chi Lực được sinh ra khi thiên địa sơ khai, hấp thu nó có thể đề thăng thể chất bản thân, nếu hấp thu đủ số lượng, còn có thể thoát thai hoán cốt, tiến hóa thành Hỗn Nguyên Đạo Thể trong truyền thuyết." "Hỗn Nguyên Đạo Thể!?" Tần Phong vẻ mặt mờ mịt, không hiểu đó là thể chất gì.

Nhưng từ vẻ mặt hưng phấn của Uyên Tổng, cùng với mấy chữ 'thiên địa sơ khai' không khó để phán đoán, Hỗn Nguyên Đạo Thể tuyệt đối là một loại thể chất đặc biệt vô cùng ngầu lòi. "Oa ha ha..." Uyên Tổng không nhịn được bật cười.

Vốn dĩ y còn ghen tị với Lâm Kiếm và những người khác sở hữu thể chất đặc biệt, không ngờ ông trời đã sớm chuẩn bị sẵn Hỗn Nguyên Đạo Thể trong truyền thuyết cho y rồi. "Kiệt kiệt kiệt kiệt..."

Bản thể Tần Phong trên Thần Phong Chu, cũng không nhịn được bật cười.

Anh em ơi!!

Ai hiểu chứ!!

Hắn còn chưa vẽ ra cái bánh lớn cho Uyên Tổng, mà y đã chủ động yêu cầu 007 rồi.

Từ nay y càng cố gắng phấn đấu, thực lực của mình càng thăng tiến nhanh, Hỗn Nguyên Đạo Thể trong truyền thuyết cũng càng sớm hiện thế. "Cố gắng lên, trẫm xem trọng ngươi!" Tần Phong dành cho Uyên Tổng sự khẳng định cao độ, quyết định đi tuyển phi để tự thưởng cho mình...

Tạo Hóa Tiên Cảnh.

Lâm Tam đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, nhắm mắt tu luyện, bên cạnh là Phần Thiên Tháp đang lấp lánh thần quang.

Từ sau khi rời khỏi Tần Phong trở về Tạo Hóa Tiên Cảnh, hắn dưới sự giúp đỡ của Phần Thiên Tháp đã củng cố xong tu vi Chuẩn Đế đỉnh phong, hiện tại đang chuẩn bị đột phá cảnh giới Đại Đế. "Chiến đấu kết thúc rồi sao!?" Lâm Tam mở mắt nhìn về phía Yêu tộc.

Trận đại chiến vừa xảy ra ở Yêu tộc hắn cũng cảm ứng được, ngoại trừ Tần Hạo và Tiểu Bạch, còn có vị cao thủ kiếm đạo chưa từng gặp mặt kia cũng tham gia chiến đấu. "Hoang Cổ không lớn, sáng tạo thần thoại!!" Tháp gia không nhịn được cảm khái: "Xuất hiện một yêu nghiệt Long Quân trấn áp vạn cổ thì thôi đi, hiện tại lại mọc ra Thôn Phệ Đại Đạo, Lục Đạo Luân Hồi, còn có một Kiếm Đạo Chi Thần." "Ta cũng không thể lạc hậu!" Lâm Tam nội tâm rất không bình tĩnh, định bụng phải nhanh chóng đột phá Đại Đế. "Hài tử, con cũng không cần quá vội vàng!" Tháp gia mở miệng an ủi: "Con hiện tại đã là Chuẩn Đế đỉnh phong, chỉ cần thoát đi phàm tâm là có thể thấy được chân ngã, việc đột phá Đại Đế cũng sẽ nước chảy thành sông." "Ta hiểu rồi!" Lâm Tam gật đầu, lại nhẹ giọng hỏi: "Tháp gia, ta phải làm thế nào mới có thể thoát đi phàm tâm, thấy được chân ngã đây!?" "Chân ngã chính là chứng đạo!" Tháp gia chậm rãi nói: "Ta nhớ Phần Thiên Tiên Đế từng nói, tình không đoạn sao chứng đại đạo, tâm không chết sao thấy trường sinh, cái lý của thiên địa duy chỉ có một chữ 'xá' (buông bỏ), buông bỏ đến tận cùng, chân ngã tự hiện." "Xá?!" Lâm Tam nhíu mày: "Vì sao ta cảm giác đây là luận điệu tru tâm!?" "Quan niệm giá trị của mỗi người không giống nhau!" Tháp gia tiếp tục nói: "Có người cảm thấy thuận thế là đạo, có người cảm thấy nghịch thế là đạo, mà Phần Thiên Tiên Đế cảm thấy 'xá' tự chính là đạo, đại đạo ba ngàn mỗi người có đạo riêng!" "Ta hiểu rồi, tâm hướng về đâu thì đạo ở đó!" Trong lòng Lâm Tam nháy mắt minh ngộ: "Đạo tuy gần, không đi không đến; việc tuy nhỏ, không làm không thành.

Năm không lạnh, không biết tùng bách; sự không khó, không biết quân tử." "Hài tử!" Tháp gia không nhịn được nói: "Vạn ngàn phù pháp đại đạo, con cứ nhất định phải đi con đường tu tâm sao!?" "Đúng vậy!" Ánh mắt Lâm Tam kiên định: "Tạo vật ở ngoài, nội hóa ở tâm, thước ở trong lòng, đo người cũng đo mình, đo được cũng đo mất." Lời vừa dứt —— Chỉ thấy bầu trời tử khí lan tràn ba ngàn vạn dặm, vô tận tinh huy, mây ráng nguy nga, rải khắp cam lâm, nhuộm đẫm cả bầu trời.

Chương 1004

Linh khí càng là huyễn hóa thành tiên nữ ngâm xướng tiên âm **huyền ảo**, chiêng trống cùng vang, từng trận tiên nhạc cổ lão **vang vọng** tại Hoang Cổ.

Trên bầu trời đầy hoa rơi lả tả, mặt đất nở ra từng đóa kim liên.

Ngay sau đó, một cỗ uy áp Đại Đế vô song, mang theo kiếm khí vô tận càn quét toàn bộ Hoang Cổ. "Đột phá Đại Đế rồi!!" Thân ảnh Tháp gia hiện ra, cũng lộ nụ cười an ủi.

Từ dị tượng do Lâm Tam đột phá dẫn động có thể thấy được, ông ta không chọn sai người.

Lâm Tam xác thực có tư cách làm truyền nhân của Phần Thiên Tiên Đế, thậm chí tương lai còn có khả năng vượt qua Phần Thiên Tiên Đế. "Bất quá..." Sắc mặt Tháp gia đột nhiên ngưng trọng, nghĩ đến Tà Đế Xá Lợi xuất thế mấy năm trước.

Nếu là người khác đạt được Tà Đế Xá Lợi thì cũng thôi, chỉ sợ Tần Phong - cái tên yêu nghiệt trấn áp vạn cổ kia đạt được.

Với tính cách vô pháp vô thiên của Tần Phong, cộng thêm năng lượng trong Tà Đế Xá Lợi, ông ta thật sự không dám tưởng tượng chư thiên vạn giới sẽ gặp phải kiếp nạn gì. "Hy vọng là lão phu nghĩ nhiều!" Tháp gia bắt đầu tự an ủi.

Tuy rằng Tần Phong hiện tại nhìn qua giống một tên hôn quân, nhưng lại không có tà tính quái gở của lịch đại Tà Đế, nghĩ đến Tà Đế Xá Lợi cũng không nằm trong tay hắn. "A xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết tiểu nương tử nhà ai đang nhớ hắn.

Bất quá rất nhanh hắn đã bị thiên địa dị tượng hấp dẫn, cảm ứng được khí tức ba động của Tiểu Tam Tam, cũng làm cho hắn có một loại cảm giác sai ức.

Từ sau khi hắn vơ vét Dược Thần Cốc xong rời đi, liền toàn lực chạy tới Tạo Hóa Tiên Cảnh, chính là muốn trước khi Tiểu Tam Tam đột phá, tặng cho y thêm một hồi lôi kiếp lịch luyện.

Nhưng ai biết mới đi được nửa đường, Tiểu Tam Tam đã đột phá Đại Đế, lãng phí nỗi khổ tâm của hắn. "Không hổ là thiên hạ đệ nhất kiếm!" Mộc Tú không nhịn được cảm khái một tiếng, bị thiên phú của Lâm Tam làm cho kinh diễm.

Tuy rằng hiện tại Hoang Cổ lấy Long Quân làm tôn, nhưng kiếm đạo đệ nhất lại là Lâm Tam không thể nghi ngờ, cho dù là Uyên Tổng mới hoành không xuất thế gần đây, về phương diện kiếm đạo cũng cảm giác không bằng Lâm Tam. "Trước tiên mặc kệ Lâm Tam!" Tần Phong thu hồi ánh mắt hỏi: "Lần này đi tới Tạo Hóa Tiên Cảnh, trẫm định luyện chế tòa Tiên sơn thứ ba, hiện tại đã chuẩn bị được bao nhiêu dược liệu rồi!?" "Bẩm bệ hạ, đều ở đây!" Mộc Tú vội vàng dâng lên một chiếc nhẫn trữ vật: "Dược liệu bên trong đều là Lão Tề **xông pha** giang hồ, Quang Thiên tru diệt thế gia, Lý Cực cưỡng ép tăng thuế, cùng với Trần Tổ dựa vào thiết lập tham quan, **tống tiền, lừa đảo** mà kiếm được dược liệu hiếm có." "Vẫn không đủ a!" Tần Phong nhận lấy nhẫn trữ vật kiểm tra, đột nhiên thở dài nói: "Vốn dĩ trẫm định lần này luyện chế tòa Tiên sơn thứ ba, tiện thể vì các vị ái khanh luyện chế vài món thần khí phòng thân, không nghĩ tới mới thu thập được có chút dược liệu này." "Luyện chế thần khí phòng thân!?" Tam Lộng Đại Sư lập tức dựng đứng lên, theo bản năng liền muốn móc hồng bao ra.

Bất quá vừa nghĩ tới tao ngộ mấy lần trước của mình, liền ngạnh sinh sinh áp chế xúc động này xuống. "Cư nhiên khắc chế được!" Tần Phong liếc mắt nhìn Tam Lộng Đại Sư, cố làm ra vẻ thở dài: "Thôi được rồi, vẫn là để lần sau nói đi!" "Bệ hạ!!" Tam Lộng Đại Sư có chút nóng nảy, vội vàng mở miệng nói: "Vi thần gần đây nghe nói, Lâm Hào miễn trừ thuế phú một năm của Thiên Tâm Chi Thành, rõ ràng là đang coi rẻ hoàng quyền.

Thần kiến nghị do thần dẫn binh đi tra xét tịch thu Lâm gia, để lấp vào chỗ dược liệu bệ hạ còn thiếu!" "Hảo gia hỏa!!" Nhậm Hoàn ở một bên đều nhìn ngây người, phát hiện con lừa trọc này thật không biết xấu hổ.

Vừa thu hồng bao của Lâm Hào không bao lâu, liền muốn dẫn binh đi tịch biên người ta, có thể nói là vì thần khí mà một chút mặt mũi cũng không cần. "Vừa phong Võ An Quân liền tịch biên gia sản, có chút không nể mặt!" Tần Phong nghĩ nghĩ, mới nói: "Vẫn là do Nhậm Hoàn tiền bối tự mình chạy một chuyến, lấy danh nghĩa Hộ Bộ Thượng Thư, đi Thiên Tâm Chi Thành gõ một chút Lâm Hào đi!" "Đa tạ bệ hạ!!" Nhậm Hoàn lập tức kích động, vội vàng quỳ xuống khấu tạ Long Quân.

Không chỉ vì bản thân khổ tận cam lai được phong làm Hộ Bộ Thượng Thư, mà phần lớn là do lần trước Lâm Hào phát hồng bao để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

Lần này đi tới gõ, tuyệt đối là một món béo bở! "Gì cơ, để Nhậm Hoàn đi!?" Tam Lộng Đại Sư một trận đau lòng, có một loại cảm giác sai ức.

Ngay lúc này —— Tửu Tiên từ không trung bay xuống, vững vàng đáp trên thuyền.

Bất quá khác với hình tượng thụy mỹ nhân say rượu lười biếng trước kia, Tửu Tiên lúc này thần tình thập phần tiều tụy, dáng vẻ tiểu nữ nhân 'ngã kiến do liên' (thấy mà thương), khiến người ta muốn ôm vào lòng an ủi. "Nàng sao lại tới đây!?" Trong lòng Tần Phong có chút ngoài ý muốn: "Chẳng lẽ là nàng nghĩ thông suốt rồi, tới tìm trẫm đo lường độ rộng của dòng sông..." "Ngươi giấu Bách Hợp ở đâu rồi!?" Tửu Tiên vừa đáp xuống Thần Phong Chu, liền thần tình tiều tụy nhìn quanh tìm kiếm.

Từ sau khi hoa lạc thành cùng Tiếu Bách Hợp thất lạc, mặc kệ nàng tìm kiếm như thế nào cũng không thấy bóng dáng Tiếu Bách Hợp, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ tới bên cạnh Tần Phong tìm. "Tiếu Bách Hợp!?" Tần Phong giả bộ mặt đầy vô tội: "Trẫm không biết nha!!" "Ngươi sao có thể không biết!?" Tửu Tiên lập tức thần tình kích động nói: "Muội ấy từng nói kiếp này không phải ngươi không gả, cho dù làm tiểu thiếp của ngươi cũng không tiếc, nhất định là ngươi đem muội ấy giấu đi rồi!!" "Tiếu Bách Hợp?

Tiểu thiếp!?" Đám người Mộc Tú vẻ mặt nghi hoặc, não có chút chuyển không kịp.

Trong trí nhớ, Long Quân và Tiếu Bách Hợp chỉ gặp mặt một lần, sau đó Tiếu Bách Hợp bị phụ quan giam ở đại lao Tần gia.

Không nghe nói hai người sau đó có giao tập gì, hiện tại sao lại không phải Long Quân không gả rồi!? "Nàng đừng kích động!" Tần Phong nhu thanh an ủi: "Trẫm anh tuấn tiêu sái, cử thế vô song, tài cao bát đấu... là giấc mộng của chín ức ức thiếu nữ Hoang Cổ, đừng nói là có nữ tử muốn gả cho trẫm làm tiểu thiếp, cho dù tốn hai triệu linh thạch để đứng từ xa nhìn trẫm một lần cũng là thao tác bình thường, nàng cũng không thể nghe người ta nói hươu nói vượn mà vu hãm trẫm a!?" "A Di Đà Phật!!" Tam Lộng Đại Sư yên lặng niệm câu phật hiệu, tỏ vẻ Long Quân thật biết an ủi người. "Ta vẫn là đi trước đây!" Nhậm Hoàn thật sự là nghe không nổi nữa, chuẩn bị động thân đi tới Thiên Tâm Chi Thành. "Nhậm đại nhân, bần tăng đi cùng ngươi!!" Tam Lộng Đại Sư không có chần chờ, trực tiếp mặt dày đuổi theo.

Không chỉ vì muốn thu thêm một lần đại hồng bao của Lâm Hào, còn lo lắng tiểu kim khố vất vả tích cóp bị Long Quân nhắm trúng, khiến hắn lại một lần nữa trở lại trước giải phóng. "Hòa thượng gội đầu, ắt có nguyên do!" Mộc Tú không kịp suy tư, cũng vội vàng đi theo. "Đều chạy rồi!?" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Biết trước kia áp bức quá ác, lợn cũng không sinh con, cũng đều không tiêu phí, sau này cần phải 'khoa học nuôi lợn', thích hợp cho chút ngon ngọt mới được. "Bách Hợp thật không ở chỗ ngươi!?" Tửu Tiên vẻ mặt nóng nảy nhìn quanh tìm kiếm, nhưng lại không thấy bóng dáng Tiểu Bách Hợp. "Thật không ở đây!!" Tần Phong vẻ mặt chân thành nói: "Trẫm là người tốt, chưa bao giờ làm trái ý chí phụ nữ, đừng nói là đem người giấu đi, cho dù là đính hôn, trẫm đều sẽ không chủ động, mỗi lần mở phòng đều phải bảo lưu chứng cứ, tuyệt đối sẽ không có một tia hành động vượt rào." "A!?" Tửu Tiên cả người nháy mắt ngẩn ra.

Rõ ràng mỗi chữ nàng đều có thể nghe hiểu, nhưng vì sao ghép lại với nhau lại nghe không hiểu!? "Tửu Tiên tỷ tỷ!!" Tần Phong chủ đánh một sự quan tâm, lại bắt đầu ân cần thiện dụ: "Trẫm tuy rằng không biết nàng và Tiểu Bách Hợp làm sao, nhưng Hoang Cổ lớn như vậy, muốn tìm một người không nghi ngờ là mò kim đáy biển a!" "Mò kim đáy biển!!" Đôi mắt đẹp của Tửu Tiên lại ảm đạm vài phần, cũng không có lên tiếng phản bác Tần Phong.

Nếu nàng thật sự có thể dễ dàng tìm được Tiểu Bách Hợp, sẽ không một mình ở Thiên Hương Cốc say rượu nhiều năm như vậy. "Tửu Tiên tỷ tỷ!" Tần Phong lại tiếp tục quan tâm nói: "Tiếp theo nàng định làm thế nào?

Có muốn trẫm giúp nàng không!?" "Không cần, ta sẽ ở chỗ này chờ muội ấy!" Tửu Tiên nháy mắt khôi phục cao lãnh.

Thay vì không mục đích đi khắp nơi tìm Tiếu Bách Hợp, không bằng đi theo bên cạnh Tần Phong ôm cây đợi thỏ.

Chương 1005

"Như vậy không tốt lắm đâu!?" Tần Phong rất là khó xử nói: "Tửu Tiên tỷ tỷ nàng lại không phải ái phi của trẫm, đi theo bên cạnh trẫm thì ra thể thống gì a!?" "Ta vốn dĩ cũng không phải ái phi của ngươi!" Tửu Tiên phảng phất như mèo bị dẫm phải đuôi, lập tức sinh ra phản ứng quá khích.

Tỏ vẻ chính mình tuyệt đối không phải thỏa hiệp, chấp nhận tình yêu ba người mà Tiếu Bách Hợp nói, chỉ là muốn chờ Tiếu Bách Hợp tới tìm Tần Phong, để khuyên muội ấy cùng mình rời đi. "Trẫm không nói tỷ tỷ là ái phi của trẫm a!?" Tần Phong vẻ mặt vô tội: "Trẫm chỉ là lo lắng tỷ tỷ đi theo bên cạnh trẫm, bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, đối với thanh danh của tỷ tỷ e là không tốt lắm." "Việc này không cần bệ hạ quan tâm, ta sẽ nỗ lực tu luyện vượt qua ngươi!" Tửu Tiên tâm phiền ném xuống một câu, bay lên nóc thuyền ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện.

Nàng thấy Tiếu Bách Hợp sở dĩ di tình biệt luyến, hoàn toàn là bởi vì Tần Phong hiện tại thiên hạ vô địch, chỉ cần mình có thể đánh bại Tần Phong, Tiếu Bách Hợp nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý.

Tuy rằng Long Quân là yêu nghiệt vạn cổ duy nhất, nhưng nàng vì tình yêu nguyện ý khiêu chiến một chút. "Vượt qua trẫm!?" Thần tình Tần Phong hơi hơi sửng sốt, nhưng không dám coi thường Tửu Tiên.

Tuy rằng Tửu Tiên trong Tứ đại mỹ nhân Hoang Cổ có tu vi đội sổ, nhưng thiên phú lại là mạnh nhất trong bốn người, chỉ vì gặp phải Tiếu Bách Hợp vì tình sở khốn, cả ngày mượn rượu giải sầu mới làm trễ nải tu hành.

Đồng thời, hắn cũng phát hiện Âm Nguyệt Hoàng Triều toàn xuất hiện tình chủng (kẻ lụy tình).

Nam có Đế Tú, nữ có Tửu Tiên!

Đều là vì tình yêu mà muốn sống muốn chết, chẳng lẽ hảo hảo gây sự nghiệp không thơm sao!? "Không được, trẫm cũng phải nghiêm túc gây sự nghiệp!" Trong mắt Tần Phong lấp lánh quang mang phấn đấu, ngay sau đó liền tiến vào khoang thuyền làm sự nghiệp. "Bệ hạ, ngài thật xấu nha ~~" "Tiểu mỹ nhân, trẫm xem nàng chạy đi đâu..." "........." Tần Phong tiến vào khoang thuyền Thần Phong Chu không bao lâu, liền truyền đến thanh âm hôn quân làm sự nghiệp. "Cái tên hôn quân này!!" Tửu Tiên nghiến răng nghiến lợi, ép buộc chính mình tĩnh tâm.

Họa phong nhất chuyển, Thiên Tâm Chi Thành.

Uyên Tổng một thân chật vật mang thương tích trở về, dọa Lâm Hào sắc mặt đều không còn chút máu. "Còn ngẩn ra đó làm gì, mau đi lấy đan dược chữa thương a!!" Lâm Hào nghiêm giọng quát lớn, là thật sự sốt ruột.

Làm một nhà đầu tư thiên sứ thâm niên, nhìn thấy hạng mục đầu tư 'all-in' đầy người là máu, nói không hoảng hốt tuyệt đối là đang lừa người. "Dạ!!" Người hầu cũng phản ứng lại, vội vàng chạy đi lấy đan dược.

Không lâu sau —— Các đệ tử Lâm gia cũng nhận được tin tức, sôi nổi cầm đan dược chữa thương chạy tới. "Lâm Uyên tộc đệ, đây là Hồi Xuân Đan ta luyện chế!" "Lâm Uyên tộc đệ hiện tại là Đại Đế, Hồi Xuân Đan của ngươi không được, dùng Đại Hoàn Đan của ta đi!" "Cả thế hệ trẻ Lâm gia, Đại Hoàn Đan thuộc về ta luyện tốt nhất, ăn của ta!" "Ta đây là lão tổ ban cho Đại Hoàn Đan, ngươi có thể so với lão tổ sao!?" "Viên Đại Hoàn Đan này của ta có thể so, nãi là Long Quân đích thân luyện chế Cực Phẩm Đại Hoàn Đan!" "Không phải chứ?

Ngươi cư nhiên có Đại Hoàn Đan do Long Quân đích thân luyện chế!?" "Năm đó Long Quân đấu giá 'Lục Vị Đế Vương Hoàn', tiểu đệ đi theo xem náo nhiệt, cơ duyên xảo hợp đấu giá được viên Cực Phẩm Đại Hoàn Đan này, mấy năm nay vẫn luôn không nỡ ăn!" "Long Quân không chỉ luyện khí thiên hạ vô song, luyện đan cũng là không một lời chê a!" "........." Đệ tử Lâm gia phảng phất như nhìn trân bảo, kích động vây quanh viên Cực Phẩm Đại Hoàn Đan. "Đừng nhìn nữa, đừng làm trễ nải Lâm Uyên tộc đệ dùng Đại Hoàn Đan!" Đệ tử Lâm gia sở hữu Cực Phẩm Đại Hoàn Đan quát lớn một tiếng, vẻ mặt ân cần đưa Đại Hoàn Đan đến trước mặt Uyên Tổng. "Tần Phong luyện chế đan dược!?" Uyên Tổng nhìn Đại Hoàn Đan trước mắt.

Tuy rằng hắn hiểu biết không nhiều lắm đối với luyện đan, nhưng khi nhìn thấy Đại Hoàn Đan do Tần Phong luyện chế, trong lòng không biết vì sao có loại kinh hoảng mạc danh, cứ như thể có một chân đã bước vào cửa địa ngục... "Thôi bỏ đi!" Uyên Tổng cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng giác quan thứ sáu, lắc đầu cự tuyệt: "Thương thế của ta cũng không tính nghiêm trọng, tu luyện vài ngày là có thể tự lành." "Thật sự không có việc gì!?" Lâm Hào vẻ mặt khẩn trương, sợ Uyên Tổng xảy ra chuyện. "Không có việc gì!" Uyên Tổng khẳng định gật đầu, ngay sau đó muốn nói lại thôi: "Bất quá ta muốn làm phiền gia chủ một chút, có thể giúp ta tìm một cây thiên tài địa bảo giúp 'đoạn chi trọng sinh' (tái tạo chân tay) hay không!?" "Đoạn chi trọng sinh!?" Thần tình Lâm Hào hơi hơi sửng sốt, trên dưới đánh giá Uyên Tổng.

Hiện tại Uyên Tổng nhìn qua phi thường hoàn chỉnh, cũng không có dáng vẻ thiếu cánh tay hay thiếu cái chân nào, muốn thiên tài địa bảo đoạn chi trọng sinh để làm gì!? "Chẳng lẽ..." Đệ tử Lâm gia xung quanh cũng đầy nghi hoặc, ánh mắt dừng lại ở nửa thân dưới của

Uyên Tổng.

Nếu Uyên Tổng cần thiên tài địa bảo đoạn chi trọng sinh, mà bản thân hắn lại không thiếu tay thiếu chân, như vậy giải thích duy nhất hình như chính là hắn bị gãy mất 'tuệ căn'. "Không phải ta dùng!" Uyên Tổng dù là Tiên Vương cự đầu chuyển thế, cũng chịu không nổi loại ánh mắt này của mọi người, vội vàng vẻ mặt chính thủ nói: "Là một người bạn của ta cần, cũng là cao thủ cấp bậc Đại Đế." "Thì ra là thế!" Lâm Hào không có tìm hiểu sâu, vỗ ngực nói: "Yên tâm, thiên tài địa bảo đoạn chi trọng sinh cứ giao cho bản gia chủ!" "Đa tạ gia chủ!" Uyên Tổng trong lòng mạc danh thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ôm quyền nói lời cảm tạ với Lâm Hào. "Trẫm còn có người bạn cần trang web nữa kìa!" Tần Phong cảm ứng được tình huống bên ngoài, lập tức mở ra hình thức 'thổ tào' (phun tào/châm chọc).

Bất quá hắn cũng không quá rối rắm chuyện Uyên Tổng có bạn hay không, mà là phát hiện Nhất Kiếm và Lâm Tâm Nhi đang ở ngoài cùng đám người.

Từ sau lần trước Nhất Kiếm nói muốn mua Đạo Quả tặng cho Lâm Tâm Nhi, quan hệ hai người liền bắt đầu cấp tốc nóng lên, cộng thêm Nhất Kiếm hoa ngôn xảo ngữ, Lâm Tâm Nhi rất nhanh liền luân hãm. "Phụ thân thật là quá hồ đồ!!" Lâm Tâm Nhi tức giận nói: "Thiên tài địa bảo có thể giúp Đại Đế đoạn chi trọng sinh, đều là vô giá chi bảo, dựa vào cái gì Lâm Uyên nói muốn là cho hắn a!?" "Tâm Nhi, đừng nói như vậy!" Nhất Kiếm giây biến 'trai ấm áp', nhu thanh an ủi: "Lâm Uyên huynh chính là cao thủ cảnh giới Đại Đế, là uy hiếp đối ngoại của Lâm gia, khu khu thiên tài địa bảo đoạn chi trọng sinh không tính là gì." "Cái gì Đại Đế uy hiếp a!" Lâm Tâm Nhi chủ đánh một sự vô lý gây sự, đầy vẻ bỉ di: "Chẳng qua là dựa vào một kiện bảo bối thành tựu Đại Đế chi vị, nếu không có kiện bảo bối kia hắn ngay cả cái rắm cũng không bằng." "Bảo bối gì!?" Nhất Kiếm mặt ngoài rất bình tĩnh, tim đập đã sớm gia tốc.

Hắn sở dĩ tìm cơ hội tiếp cận Lâm Tâm Nhi, chính là nghe nói Uyên Tổng có một hồi tạo hóa cơ duyên, khiến cho hắn từ con chó liếm ban đầu lột xác thành Kiếm Thần như hiện nay.

Hiện tại hắn rốt cuộc đã biết, cơ duyên này là một món bảo bối! "Ta cũng không biết là bảo bối gì!" Lâm Tâm Nhi trả lời rất tùy ý: "Chính là lúc trước chúng ta tới Lâm gia, nghe được đệ tử Lâm gia yêu cầu Lâm Uyên giao bảo bối ra, là phụ thân ta lực bài chúng nghị bảo vệ Lâm Uyên." "Thì ra là thế!" Nhất Kiếm nhìn về phía Uyên Tổng, như có điều suy tư.

Ngay cả một con chó liếm đều có thể lột xác thành một đời Kiếm Thần, loại thiên tài kiếm đạo như hắn đạt được, chẳng phải là có thể tại chỗ cất cánh!?

Hơn nữa hiện tại Uyên Tổng còn bị trọng thương, đúng là cơ hội tốt để hắn giết người đoạt bảo! "Lâm Tâm Nhi sao lại lăn lộn cùng một chỗ với Nhất Kiếm!?" Tần Phong bởi vì cách khá xa, không có nghe được đối thoại của hai người.

Bất quá căn cứ kinh nghiệm mười năm mọt sách của hắn, Nhất Kiếm lúc này giống cực kỳ một tên đại phản phái một lòng gây sự nghiệp, vì thành công có thể nói là không từ thủ đoạn, cho dù hy sinh nam sắc cũng không tiếc.

Tin tưởng giữa hắn và Uyên Tổng, rất nhanh sẽ bùng nổ xung đột.

Ngay lúc này, hư không xé rách.

Thân ảnh Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư xuất hiện phía trên Thiên Tâm Chi Thành. "Lại là bọn họ!!" Trong lòng Uyên Tổng không khỏi cảnh giác, hoài nghi có phải Tần Hạo mách lẻo hay không. "Quốc Sư, Quốc Công, Nhậm Hoàn tiền bối!!" Lâm Hào lập tức nhiệt tình phi thân tiến lên, ôm quyền cảm tạ ba người giúp mình nói chuyện. "Võ An Quân quá khách khí!" Nhậm Hoàn lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu nói: "Bất quá lão phu đã không phải bạch thân, nãi là Hộ Bộ Thượng Thư của Đại Tần!" "Ai da, là tại hạ đường đột!" Lâm Hào lập tức rất là phối hợp, vẻ mặt xin lỗi: "Mạo phạm Hộ Bộ Thượng Thư đại nhân!" "Không ngại, không ngại!" Nhậm Hoàn trong lòng được thỏa mãn, bắt đầu đi thẳng vào chủ đề: "Võ An Quân, bản quan lần này tiến đến, là muốn dò hỏi một chút, ngươi có phải đã miễn trừ thuế phú một năm của Thiên Tâm Chi Thành hay không!?" "Đúng vậy!" Lâm Hào vẻ mặt mờ mịt: "Có vấn đề gì sao!?" "Võ An Quân, ngươi hồ đồ a!" Mộc Tú làm bộ làm tịch thở dài: "Đại Tần ta không có chế độ phân phong, thực hành chính là chế độ quận huyện!!" "Chế độ quận huyện!?" Lâm Hào như cũ vẻ mặt mờ mịt: "Sao gọi là chế độ quận huyện!?" "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp tay trước ngực: "Đơn giản mà hiểu thì chính là ngươi có quyền quản lý, nhưng không có quyền quyết sách, hành vi miễn thuế của ngươi đã xúc phạm hoàng quyền rồi." "Cái gì?

Xúc phạm hoàng quyền!?" Trong lòng Lâm Hào hoảng hốt, vội vàng cấp thanh nói: "Ba vị, việc này ta là thật không biết, cũng chưa từng nghe qua Đại Tần thực hành chế độ quận huyện a!!" "Chưa từng nghe qua!?" Mộc Tú thần tình sửng sốt, liếc mắt nhìn con lừa trọc.

Chỉ thấy lừa trọc lập tức hồi lại cho hắn một ánh mắt, tỏ vẻ Đại Tần khai quốc đến nay, Long Quân liền chưa từng lên triều một lần, nếu Lâm Hào nghe qua mới gọi là gặp quỷ. "Đây là lý do sao!?" Nhậm Hoàn đột nhiên tiến vào trạng thái, đánh quan khang nói: "Người có tâm không cần dạy, kẻ vô tâm dạy không biết.

Chương 1006

Long Quân cho ngươi cơ hội làm lại cuộc đời, nhưng ngươi lại cầm quy củ tiền triều tới quản tử dân Đại Tần ta, ngươi biết đây là hành vi gì không!?" "Ân!?" Mộc Tú và Tam Lộng Đại Sư thần tình sửng sốt, không nghĩ tới Nhậm Hoàn cứ như vậy khai khiếu. "Quốc Sư, Quốc Công, Thượng Thư!" Lâm Hào thần tình kinh hoảng nói: "Nể tình chúng ta quen biết một hồi, xin nhất định giúp đỡ Lâm gia ta a!" "Việc này khó làm a!" Nhậm Hoàn tiếp tục đánh quan khang: "Ngươi cũng biết Long Quân tuy rằng tâm địa rộng rãi, nhưng cũng là có điểm mấu chốt, mà hoàng quyền chính là một cái điểm mấu chốt không thể vượt qua." "Chuyện này phải làm thế nào cho phải a!?" Trong lòng Lâm Hào ảo não, không có việc gì làm màu cái gì chứ.

Vốn tưởng rằng chính mình 'all-in' thắng, Long Quân sẽ không tìm Lâm gia gây phiền toái nữa, nhưng ai biết chính mình nhất thời đắc ý, thế nhưng phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy. "Tiểu Lâm!" Mộc Tú cũng không cam lòng yếu thế, đánh quan khang nói: "Thật ra việc này nói khó làm cũng khó làm, nói dễ làm nó cũng dễ làm, liền xem chính ngươi làm thế nào." "Dễ làm, dễ làm!!" Trong lòng Lâm Hào cảm thấy thịt đau, biết lại muốn đại xuất huyết...

Hắn muốn!

Ngươi liền cho!?

Đệ tử Lâm gia bên dưới nghe vậy, tâm tình nháy mắt liền không xong.

Bọn họ đều biết sở dĩ Lâm Hào có thể được phong Võ An Quân, là bởi vì hắn đem tài nguyên tích cóp của Thiên Tâm Chi Thành đi tặng hồng bao, cũng tức là nói Lâm Hào hiện tại trên người đã không còn tiền gì.

Nếu muốn tiếp tục tặng hồng bao cho ba người Mộc Tú, thế tất sẽ động dụng tài nguyên bên Lâm gia bọn họ.

Mà tài nguyên thiếu liền ý nghĩa bọn họ được chia ít, sau này phải thắt lưng buộc bụng qua ngày. "Haizz!" Lâm Hào nhìn thấy phản ứng của mọi người bên dưới, không nhịn được tâm mệt thở dài một tiếng.

Lần trước hắn lấy ra toàn bộ gia sản đi tặng hồng bao, một lần nữa lấy lại quyền khống chế Thiên Tâm Chi Thành, có thể nói làm cho toàn bộ đệ tử Lâm gia đều được lợi, từng người hận không thể coi hắn thành đại anh hùng Lâm gia.

Nhưng hiện tại cần bọn họ hỗ trợ, lại đổi thành loại biểu tình này. "Tiểu Lâm!" Tam Lộng Đại Sư vẻ mặt quan tâm: "Việc này thật sự dễ làm sao!?" "Dễ làm, dễ làm!" Lâm Hào nặn ra nụ cười, không ngừng gật đầu phối hợp.

Tuy rằng trong lòng hắn cũng không muốn cho, nhưng nại hà thực lực không cho phép a! "Không tồi, không tồi!" Mộc Tú lộ ra nụ cười vừa lòng, rất coi trọng sự hiểu chuyện của Lâm Hào.

Cho, ngươi liền thua!

Không cho, ngươi liền xong đời!

Mặc kệ Lâm Hào lựa chọn như thế nào, bọn họ vĩnh viễn đều sẽ không lỗ! "Không tồi, không tồi!" Tần Phong cũng lộ ra nụ cười vừa lòng, rất coi trọng sự 'cáo mượn oai hùm' của ba người.

Cho, ngươi liền thua!

Không cho, ngươi liền xong đời!

Bọn họ có lẽ sẽ lãi to, nhưng hắn vĩnh viễn sẽ không lỗ!

Họa phong nhất chuyển, trên Thần Phong Chu.

Tần Phong vì để nhị đệ có thể làm một thánh quân, không thể không nghiêm túc làm hôn quân gây sự nghiệp.

Chỉ thấy phòng của Tiểu Hương Phi bị Thái Cực Âm Dương Đồ bao bọc, phảng phất như một cái lốc xoáy điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí. "Không sai biệt lắm!!" Hai mắt Tần Phong bỗng nhiên mở ra, trong cơ thể truyền đến một đạo thanh âm trầm muộn.

Phanh một tiếng!!

Là Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đột phá tới tầng mười bốn.

Chỉ thấy đan điền của hắn đột nhiên quay cuồng, mười sáu giọt tinh huyết nguyên bản lấp lánh như hổ phách, nháy mắt tách ra thành ba mươi hai giọt tinh huyết.

Đại biểu cho việc một khi hắn gặp phải nguy cơ sinh tử, sẽ có ba mươi hai lần cơ hội đào tẩu.

Vẫn là câu nói kia, cũng có thể hắn kiếp này dùng không đến, nhưng tuyệt đối không thể không có. "Bệ hạ ~~" Tiểu Hương Phi phát ra một đạo vĩ âm cao vút.

Chỉ thấy thân thể nàng đột nhiên căng chặt, chân nhỏ cũng không nhịn được xòe ra.

Phanh một tiếng!!

Một cỗ năng lượng tinh thuần dũng mãnh lao vào trong cơ thể Tiểu Hương Phi, ngay sau đó liền cũng truyền ra một đạo thanh âm trầm muộn, là thanh âm chất cốc tu vi bị đánh vỡ, khí tức cũng theo đó bạo trướng một đoạn lớn.

Bất quá so với Tử Diên bọn người, tốc độ đột phá thật sự quá chậm.

Cho dù Tần Phong thỉnh thoảng đơn độc mở 'bếp nhỏ' cho nàng, tốc độ tu luyện của nàng cũng không tăng lên bao nhiêu.

Một phương diện là tư chất bình hoa xác thực kém, một bên khác là cơ duyên Đại Đế của nàng chậm chạp không tới.

Cũng không phải nói mệnh cách 'Lục Vị Đế Vương Hoàn' của Tần Phong xảy ra vấn đề, mà là Hoang Cổ hiện tại e là đã không còn cơ duyên Đại Đế.

Thực ra từ số lần rút thưởng gần đây của hắn, có thể nhìn ra cơ duyên ở Hoang Cổ thật không còn nhiều.

Ngay cả những Thiên Tuyển Chi Tử kia đều tìm không thấy cơ duyên tốt gì, Tiểu Hương Phi - cái bình hoa tinh xảo này lại làm sao có thể gặp được cơ duyên!?

Lúc này —— Trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc, Thái Cực Âm Dương Đồ cũng bắt đầu tiêu tán.

Chỉ thấy Tiểu Hương Phi mồ hôi thơm đầm đìa, hai má hồng nhuận cuộn tròn trong lòng Tần Phong, giống như người làm công 007 (làm việc quần quật) đi làm cả ngày, toàn thân trên dưới là một chút khí lực cũng không còn. "Không có cơ duyên, chẳng lẽ muốn ngạnh đôi (dùng thuốc/vật phẩm chồng chất) lên sao!?" Tần Phong nhìn Tiểu Hương Phi trong lòng, lấy ra một cánh hoa màu vàng.

Chính là cánh hoa do cái hồ lô thứ hai thôi thục ra.

Khác với cánh hoa của Tử Kim Hồ Lô trước đó, bên trong ẩn chứa đạo vận Tiên Thiên Đại Đạo thuộc tính bất đồng, sau khi sử dụng có thể lần nữa cảm ngộ đại đạo một lần và tăng lên tư chất bản thân. "Thử xem hiệu quả trước!" Tần Phong đem cánh hoa bỏ vào trong miệng.

Oanh long long!!

Trong đầu lần nữa vang lên một đạo tiếng nổ vang quen thuộc, phảng phất như vũ trụ đại bạo nổ tung, cả người phảng phất như linh hồn xuất khiếu dung nhập vào trong đại đạo.

Chương 1007

Cũng có thể rõ ràng cảm nhận được biến hóa của thân thể, phảng phất mỗi tế bào đều đang tiến hóa, khai phá tiềm lực tiềm tàng trong thân thể.

Có khả năng là một năm, cũng có thể là trăm năm, cũng có khả năng là vài giây...

Khi ý thức Tần Phong lần nữa trở về thân thể, đối với lĩnh ngộ đại đạo lại nhiều thêm một phần, làm cho các buff bản thân lĩnh ngộ được tăng cường một tia, võ kỹ sở học cũng càng thêm tùy tâm sở dục. "Thật thần kỳ!" Tần Phong nhìn thấy bản thân biến hóa, muốn lần nữa dũng cảm leo lên đỉnh cao. "Bệ hạ!!" Trong giọng nói của Tiểu Hương Phi đầy sự cầu xin, vội vàng ấn xuống bàn tay to đang dũng cảm leo núi. "Đừng hiểu lầm!!" Tần Phong nghiêm trang nói: "Trẫm chỉ là muốn kiểm tra một chút, xem thân thể nàng có thể thừa nhận năng lượng ẩn chứa trong cánh hoa thứ hai hay không." "Không thể!!" Tiểu Hương Phi quả đoán lắc đầu.

Nàng đã không phải lần đầu tiên mắc lừa kiểu này, dùng mồ hôi đổi lấy vô số bài học, sẽ không bao giờ tin cái miệng lừa đảo của Tần Phong nữa. "Trẫm không tin!" Tần Phong thần tình nghiêm túc, quyết định tự mình kiểm tra.

Rất nhanh —— Trong phòng liền truyền đến tiếng kinh hô của Tiểu Hương Phi, cùng với tiếng cười đắc ý của Long Quân khi leo lên đỉnh cao. "Phi, hôn quân!!" Tửu Tiên ngồi xếp bằng trên nóc thuyền, đỏ mặt phỉ nhổ một tiếng.

Tuy rằng phòng của Tần Phong có làm xử lý cách âm, nhưng nại hà nàng hiện tại đang ngồi ngay phía trên nóc phòng Tần Phong, bằng vào tu vi Đại Đế nghe được rành mạch.

Cũng làm cho nàng không khỏi nhớ tới sự kiện Thiên Hương Cốc năm đó.

Ngày hôm sau.

Thời điểm mặt trời lên cao ba sào.

Tần Phong thần thanh khí sảng đi ra khỏi phòng.

Trải qua hắn lặp lại kiểm tra và nghiên cứu, rốt cuộc đưa ra kết luận quyền uy.

Thân thể Tiểu Hương Phi có thể thừa nhận năng lượng trong cánh hoa thứ hai, cũng dưới sự tận tâm kiệt lực giúp đỡ của hắn, thành công sử dụng cánh hoa thứ hai, khiến cho thể chất bản thân tăng lên một đoạn lớn. "Còn dư 10 cánh hoa!" Tần Phong nghĩ đến những cánh hoa còn lại, lẩm bẩm tự nói: "Thể chất mỗi người đều không giống nhau, vì đảm bảo an toàn, trẫm quyết định thân lực thân vi (tự mình làm) giúp đỡ kiểm tra." "Bệ hạ!!" Thiên Quân, Vạn Mã tiến lên nói: "Tạo Hóa Tiên Cảnh sắp tới rồi!!" "Sắp được gặp Tiểu Tam Tam rồi sao?!" Tần Phong vui sướng ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía trước Đại Vận Hà xác thực xuất hiện từng tòa sơn phong tuấn tú, giữa quần sơn còn có mây mù lượn lờ, thỉnh thoảng có một đàn tiên hạc bay qua.

Cho dù hiện tại còn cách một khoảng cách rất xa, cũng có thể nhìn thấy một đạo nhân ảnh đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi.

Chính là Tiểu Tam Tam mà hắn tâm tâm niệm niệm!! "Hắn đến rồi, hắn đến rồi, hắn mang theo lôi kiếp đi tới!" Thiên Quân, Vạn Mã chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, liền biết Long Quân đã chờ không kịp...

Rất nhanh sau đó, Tần Phong và những người khác đã đến Tạo

Hóa Tiên Cảnh.

Mặc dù lần trước tiên nhân giáng lâm đã phá hủy Tạo Hóa Tiên Cảnh, nhưng may mắn là có hơn mười đệ tử chạy thoát ra ngoài.

Sau mấy năm xây dựng lại, nơi đây cũng đã khôi phục được vài phần sức sống. "Đây chính là Tạo Hóa Tiên Cảnh sao!?" Tử Diên xuống thuyền, nắm chặt lấy bàn tay to của Tần Phong, như thể sợ có người cướp mất vị trí đế hậu của mình. "Không hổ là một trong tam đại thánh địa!" Hữu Dung và những người khác cũng theo lên, tò mò nhìn ngó khắp nơi như những đứa trẻ.

Dù Tạo Hóa Tiên Cảnh đã bị tiên nhân thượng giới phá hủy, nhưng sự tang thương lắng đọng của lịch sử vẫn phả vào mặt.

Đặc biệt là ngọn núi đầy những nấm mộ ở không xa, phảng phất như đang âm thầm kể lại thảm án diệt môn năm xưa. "Thật quá tàn bạo!" Tần Phong nhập vai trong một giây, vẻ mặt đầy thương cảm nói: "Năm đó nếu trẫm có thể đột phá Đại Đế chi cảnh sớm hơn một chút, Tạo Hóa Tiên Cảnh đã không bị tiên nhân thượng giới diệt môn rồi." "Bệ hạ, đây không phải lỗi của người!!" Thiên Quân vội vàng mặc kệ lương tâm mà an ủi: "Là do tên ác ma Diệp Thần kia đã chiêu dụ tiên nhân thượng giới đến, còn có đám tiên nhân thượng giới mất hết tính người đã tàn sát chúng sinh." "Bệ hạ, chuyện này không liên quan đến người!" Vạn Mã cũng vứt bỏ lương tâm, mở miệng an ủi: "Lịch sử sẽ ghi nhớ hai tên ác ma này, chúng chắc chắn sẽ bị người đời sau phỉ nhổ." "Bọn họ đúng là dám nói những lời trái với lương tâm!" Nguyệt Hi không nhịn được mà đảo trắng mắt, trong lòng cũng bắt đầu châm biếm.

Nói về diệt môn, ai có thể so được với Tần Phong chứ!

Từ khi Tần Phong đăng cơ xưng đế, sáng lập Đại Tần, không chỉ có nhiều thế gia bị tru di cửu tộc, mà còn rất nhiều môn phái giang hồ cũng bị Tề Tu Viễn diệt môn.

Không chỉ công pháp truyền thừa của môn phái bị cướp đi, mà tài nguyên tu luyện tích lũy nhiều năm cũng bị sung công.

Cả Hoang Cổ ngoại trừ Thục Đạo Sơn vì nghèo mà thoát được một kiếp, những môn phái có thể tránh được vó ngựa của Tề Tu Viễn đạp lên giang hồ là cực kỳ hiếm.

Ngay lúc này, hơn mười đệ tử còn sống sót của Tạo Hóa Tiên Cảnh xuất hiện.

Nhưng họ không có ý định bái kiến Long Quân, ngược lại còn tỏ vẻ cảnh giác chặn trước mặt Tần Phong.

Mặc dù lúc Lâm Tam trở về đã báo trước với họ rằng Long Quân sẽ đến luyện hóa Tạo Hóa Tiên Cảnh thành tiên sơn, nhưng trong lòng họ lại một trăm lần không muốn. "Các vị chính là đồng môn của Lâm huynh sao!?" Tần Phong ra vẻ thân thiện, mỉm cười chào hỏi mọi người. "Long Quân!" Một tiểu sư muội **lấy hết dũng khí**, dũng cảm lên tiếng: "Tạo Hóa Tiên Cảnh là nơi tổ sư gia của phái ta truyền đạo, chúng ta tuyệt đối sẽ không để ngài luyện hóa nó thành tiên sơn đâu." "Hồ đồ!" Chưa đợi Tần Phong mở miệng, giọng nói của Lâm Tam đã vang lên.

Chỉ thấy Lâm Tam cảm ứng được khí tức của Tần Phong, lập tức từ trên đỉnh núi nhảy xuống, vững vàng đáp xuống trước mặt tiểu sư muội. "Lâm sư huynh!" Tiểu sư muội sợ đến rụt cổ, không dám thách thức uy tín của Lâm Tam. "Lâm huynh, đừng trách tội!" Tần Phong không những không biện minh, ngược lại còn chủ động nhận sai: "Bất kể thời đại nào, xông vào nhà người ta rồi luyện nhà người ta thành tiên sơn đều là không đúng.

Dù trẫm là hoàng đế cũng không ngoại lệ, cho nên vị tiểu sư muội này của huynh không làm gì sai cả." "Ể!?" Tử Diên và những người khác đều ngẩn ra, nghi ngờ hôm nay mình có phải đã thức dậy quá sớm không.

Trước kia tài võ mồm của Tần Phong chưa bao giờ chịu thua, sao hôm nay đột nhiên lương tâm trỗi dậy, chủ động nhận sai rồi!? "Đây chính là Long Quân sao!?" Hơn mười đệ tử lập tức im lặng, tò mò đánh giá Tần Phong.

Trước đây họ toàn nghe người ta đồn Long Quân tàn bạo thế nào, nhưng hôm nay gặp mặt lại hoàn toàn không phải như vậy, cũng có chút hiểu ra vì sao vị Lâm sư huynh chính trực của mình lại xem Long Quân là tri kỷ duy nhất. "Tần huynh, thụ giáo rồi!" Lâm Tam nghiêm túc hành lễ, càng lúc càng thêm bội phục Tần Phong.

Quyền lực không những không làm y mê muội tâm trí, ngược lại còn yêu cầu bản thân nghiêm khắc hơn, để mình không trở thành nô lệ của quyền lực. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Vẫn là Tam Tam bé bỏng dễ kiếm chác nhất!" Tần Phong trong lòng sung sướng, tiếp tục nói: "Mặc dù chuyện này là trẫm không đúng, nhưng trẫm vẫn phải luyện hóa Tạo Hóa Tiên Cảnh thành tiên sơn." "Tại sao!?" Tiểu sư muội lập tức phồng má, hảo cảm vừa mới dâng lên đã tan biến sạch sẽ. "Để bi kịch không tái diễn!" Tần Phong ánh mắt lấp lánh ánh sáng chính nghĩa, nói: "Năm đó tiên nhân thượng giới giáng lâm, đại khai sát giới với sinh linh Hoang Cổ, trẫm vì yếu đuối, bất lực.

Chương 1008

Nay trẫm đã có năng lực, tự nhiên sẽ không để bi kịch tái diễn.

Tiên sơn chính là thủ đoạn để chống lại tiên nhân thượng giới, cũng là chiếc ô bảo vệ mà trẫm tạo ra cho thiên hạ chúng sinh." "Long Quân!!" Nội tâm các tiểu sư muội thật lâu không thể bình tĩnh, phát hiện hình tượng của Tần Phong trong phút chốc trở nên cao lớn lạ thường.

Sự cảnh giác đối với Tần Phong ban đầu lập tức tan biến, họ cũng không kìm được mà quỳ xuống đất bái lạy Long Quân. "Võ mồm quả nhiên lợi hại!" Tử Diên và những người khác lập tức cạn lời.

Cứ tưởng Tần Phong lương tâm trỗi dậy, ai ngờ là do trình độ của bọn họ không đủ. "Tần huynh, quả nhiên đại công vô tư!" Lâm Tam trong lòng càng thêm bội phục phẩm hạnh của Tần Phong, cũng xem y là tấm gương đạo đức cho mình noi theo. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Vẫn là Tam Tam bé bỏng tốt, tùy tiện là có thể vắt ra dầu!" Tần Phong trong lòng cảm thấy mỹ mãn, cứ như thể lão tác giả lại câu thêm một chương.

Ngay lúc này, một luồng khí tức sát phạt đột nhiên ập đến, trong đó còn lẫn một chút yêu khí. "Hửm!?" Mọi người theo phản xạ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy đó là khí tức tỏa ra từ một đội quân thiết giáp hồng thủy của Tần gia, còn đang áp giải các vị yêu đế của Yêu tộc, người dẫn đầu đương nhiên là Tần Hạo. "Nhị đệ cũng đến rồi!" Tần Phong lập tức vui vẻ hẳn lên, có thể trải nghiệm niềm vui nhân đôi rồi. "Ngọc Tuyết và Hoa Linh cũng về rồi!" Phong Tình nhìn thấy hai yêu nữ, thiếu chút nữa đã kích động nhảy dựng lên.

Bây giờ tổ hợp Phong Hoa Tuyết Nguyệt lại một lần nữa tụ họp bên cạnh Tần lão bản, có nghĩa là nàng có thể bị khắc lên ấn ký Mị Ma bất cứ lúc nào, gỡ bỏ danh hiệu sỉ nhục Mị Ma chi sĩ. "Đây là Long Quân của Nhân tộc!" Long Đế và các yêu tộc khác đều ngẩng đầu, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Dù Tần Phong lúc này trông rất bình thường, toàn thân không có bất kỳ dao động khí tức nào, giống như một người bình thường, nhưng lại toát ra một khí thế bá đạo không giận mà uy, khiến cho đám yêu tộc trong lòng không khỏi run lên. "Chủ ngân của thỏ ta!!" Tiểu Bạch nhìn thấy Tần Phong, lập tức oan ức khóc lớn.

Chỉ thấy nó từ trong lòng thỏ mẹ nhảy ra, dùng đôi chân ngắn cũn cỡn chạy như điên về phía Tần Phong. "Hình như ốm đi rồi!" Tần Phong nhìn Tiểu Bạch, cảm thấy vô cùng đau lòng.

Tuyệt đối không phải là đau lòng vì lương thực dự trữ giảm đi, mà là nỗi đau lòng của một người cha khi thấy con mình chịu khổ bên ngoài. "Chủ ngân, người phải làm chủ cho thỏ ta a!" Tiểu Bạch lao vào lòng Tần Phong khóc lớn, không quên mách lẻo trước: "Thỏ ta vì để tránh cho Nhân tộc và Yêu tộc đại chiến, đã đặc biệt về Yêu tộc khuyên mọi người đầu hàng.

Thế mà vừa khuyên được mọi người đầu hàng Đại Tần, Tần Nhị Đản đã dẫn binh đến đánh chúng ta.

Dù thỏ ta giải thích thế nào, Tần Nhị Đản cũng không chịu dừng tay." "Còn có chuyện như vậy sao!?" Tần Phong không khỏi ngẩn người.

Đối mặt với cái cớ đánh em trai dâng đến tận cửa này, hắn thực sự không tìm được lý do nào để từ chối... "Ừm, Tần Nhị Đản bắt nạt thỏ ta!!" Tiểu Bạch oan ức gật gật cái đầu nhỏ, trong nháy mắt biến thành một bé thỏ con đáng yêu. "Còn có trò này sao?!" Long Đế và các yêu tộc khác lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Cứ tưởng Yêu tộc đã chắc chắn thua cuộc, ai ngờ đại vương của họ vẫn chưa chịu khuất phục, đang cắn ngược một phát để giãy giụa lần cuối. "Ngươi nói bậy bạ!!" Tần Hạo tức đến tím người, nghiến răng nghiến lợi nói: "Rõ ràng là ngươi xúi giục đại quân Yêu tộc tấn công biên giới của Đại Tần trước, cho nên bản vương mới dẫn binh đi đánh Yêu tộc!" "Đinh đong, chúc mừng linh sủng của ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tức đến tím người, nhận được 50.000 điểm phản diện!" "Không khí đã được đẩy lên cao trào rồi sao?!" Tần Phong nhìn điểm phản diện về tài khoản, cảm thấy không đánh không được rồi. "Thỏ ta không có!" Tiểu Bạch trong nháy mắt biến thành một đóa hoa sen trắng yếu đuối, khóc nức nở: "Thỏ ta chỉ dẫn đại quân Yêu tộc đến quy hàng Đại Tần, kết quả Tần Nhị Đản không phân biệt trắng đen đã tấn công chúng ta, căn bản không cho thỏ ta cơ hội mở miệng nói chuyện." "Ngươi đây là đổi trắng thay đen!!" Tần Hạo tức đến tím người, tại chỗ gầm lên. "Đinh đong, chúc mừng linh sủng của ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tức đến tím người, nhận được 50.000 điểm phản diện!" "Lại thêm 5 vạn!" Tần Phong nhìn thấy điểm phản diện về tài khoản, cuối cùng vẫn chọn cách mặc kệ lương tâm. "Thỏ ta không có!" Tiểu Bạch lao vào lòng Tần Phong, hu hu hu hu khóc nức nở. "Nhị đệ!" Tần Phong lập tức nghiêm mặt nói: "Tiểu Bạch nó vẫn còn là một đứa trẻ, sao đệ lại gào vào mặt nó như vậy!?" "Nó là đứa trẻ!?" Tần Hạo kinh ngạc nói: "Ca, huynh có biết con thỏ này gian trá đến mức nào, vô liêm sỉ đến mức nào, thủ đoạn lại bẩn thỉu đến mức nào không!?" "Nói bậy!!" Tần Phong tiếp tục nghiêm mặt giáo huấn: "Tiểu Bạch là do trẫm tự tay nuôi lớn, từ nhỏ đã ngây thơ trong sáng, ngoan ngoãn hiểu chuyện, sao có thể gian trá xảo quyệt như đệ nói được!?" Lời này vừa nói ra, toàn trường chấn kinh.

Chỉ với cái vẻ ngoài dễ thương bao nhiêu thì nội tâm điên cuồng bấy nhiêu, giống như một con thỏ trốn ra từ bệnh viện tâm thần, Tần Phong sao có thể mặt dày dùng những từ như ngây thơ trong sáng, ngoan ngoãn hiểu chuyện để hình dung nó được chứ!? "Thỏ con nhà mình có như vậy sao!?" Thỏ mẹ đôi mắt đẹp tràn đầy hoang mang.

Không biết nên tin Tần Phong, hay là nên tin vào mắt mình. "Tình hình gì đây!?" Mười tám học sĩ đều ngơ ngác.

Theo như suy đoán ban đầu của họ, Long Quân làm ra nhiều chuyện như vậy là để chuẩn bị cho Tần Vương tương lai đăng cơ.

Lần này thắng lợi trở về đáng lẽ phải ban thưởng lớn mới đúng, sao lại thiên vị con thỏ Tiểu Bạch này như vậy!?

Lúc này, Long Đế và đám yêu tộc cũng có chút mơ hồ.

Cứ tưởng Tiểu Bạch đang giãy giụa lần cuối, ai ngờ Long Quân lại thật sự công khai thiên vị nó. "Hắn còn cho thỏ ta ăn đan dược giả!!" Tiểu Bạch tiếp tục oan ức mách tội: "Sau khi thỏ ta vạch trần lời nói dối của hắn, hắn lại vu oan cho thỏ ta ly gián, Đại Hoàn Đan thỏ ta ăn từ nhỏ đến lớn, Tôn Ngộ Không giả cũng không phân biệt được sao!?" "Bản vương không có!" Tần Hạo tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức nổi lửa chảo dầu. "Ngươi có!!" Tiểu Bạch ánh mắt kiên định chưa từng có, lấy ra Đại Hoàn Đan chứng minh mình không nói dối. "Nhị đệ, đệ làm vậy là quá đáng rồi!" Tần Phong liếc mắt một cái đã nhận ra Đại Hoàn Đan này không giống loại mình luyện, lập tức nghiêm mặt nói: "Chuyện khác trẫm có thể cho phép đệ hồ đồ, nhưng đệ lại định cho Tiểu Bạch ăn đan dược giả, đệ định giết thỏ diệt khẩu sao!?" "Ca, đệ không có!!" Tần Hạo mặt đầy lo lắng nói: "Là con thỏ này đang lừa gạt huynh, đừng bị lời ngon tiếng ngọt của nó lừa gạt!" "Chứng cứ rành rành, đệ còn dám nói không có!?" Tần Phong không giận mà uy nói: "Bây giờ đệ thành thật nhận lỗi, trẫm có thể bỏ qua chuyện cũ, nếu còn dám cứng miệng, đừng trách trẫm dùng gia pháp." "Bản vương nói không có là không có!!" Tần Hạo vẫn một mực ngoan cố, chuyện mình không làm tuyệt đối không nhận. "Đây chính là Thiên Tuyển Chi Tử, vĩnh viễn không cúi đầu trước thế tục!" Tần Phong vẻ mặt như đã biết trước, lập tức quát lớn: "Người đâu, lôi Tần Vương xuống, đeo Câu Linh Tỏa lên người, đánh năm vạn quân côn!!" "Vâng!!" Thiên Quân, Vạn Mã ra khỏi hàng, đến trước mặt Tần Hạo.

Chỉ thấy họ nhanh chóng lột bỏ áo giáp trên người Tần Hạo, chỉ còn lại một lớp áo lót, ngay sau đó lại đeo Câu Linh Tỏa cho Tần Hạo, linh lực trong cơ thể y lập tức không thể cảm ứng được nữa. *Phập* một tiếng!!

Hai người cầm cây gậy sắt đen, đánh mạnh lên người Tần Hạo. "Á..." Dù Tần Hạo hiện đã đột phá đến Đại Đế, cũng không nhịn được mà rên lên một tiếng, sau lưng cũng lưu lại một vết gậy đỏ thẫm. "Bệ hạ, hiểu lầm, nhất định là hiểu lầm!" Mười tám học sĩ trong lòng vô cùng lo lắng, vội vàng tiến lên xin tha cho Tần Hạo.

Nhưng một ánh mắt của Tần Phong đã lập tức dọa lui bọn họ.

Tần Vương kia chính là em ruột cùng một mẹ của Long Quân!

Chương 1009

Hậu quả của việc y thách thức quyền uy của Long Quân, nhiều nhất cũng chỉ là bầm một mảng, tím một mảng.

Nhưng nếu là bọn họ đi thách thức quyền uy của Long Quân, kết cục đảm bảo là một mảng ở phía đông, một mảng ở phía tây. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ bày mưu hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y bị đánh một quân côn, nhận được 100 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ bày mưu hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y bị đánh một quân côn, nhận được 100 điểm phản diện!" "..." "Đúng, chính là cảm giác này!" Tần Phong trong lòng vui không tả xiết, lại một lần nữa trải nghiệm niềm vui khi đánh em trai. "Tần Vương bị đánh rồi sao!?" Long Đế và đám yêu tộc ngơ ngác, có cảm giác sai lầm giữa con trai vàng và con trai chó. "Yêu tộc thật sự định quy hàng Đại Tần của ta sao!?" Tần Phong ánh mắt rơi vào người Long Đế và các yêu tộc khác, ai nấy đều bị thương, vô cùng chật vật. "Bái kiến Long Quân, Yêu tộc nguyện quy hàng Đại Tần!" Long Đế và các yêu tộc khác sợ hãi quỳ xuống, căn bản không dám thách thức quyền uy của Tần Phong. "Ừm, không tệ!" Tần Phong hài lòng gật đầu.

Để mua chuộc lòng yêu, hắn đã mở Thượng Cổ Trùng Đồng.

Mắt trái sinh cơ, mắt phải hủy diệt!

Chỉ thấy hắn chậm rãi nhắm mắt phải lại, mắt trái thì nhìn về phía Long Đế và các yêu tộc khác, phóng ra một luồng sinh cơ chi lực cực kỳ tinh thuần và khổng lồ. "Đây là..." Long Đế và các yêu tộc khác lập tức trợn to mắt kinh hô, cảm nhận được sinh cơ dồi dào bùng nổ trong cơ thể.

Chỉ thấy vết thương trên người họ đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy, ngay cả cái đuôi bị đứt của Long Đế, cũng như gốc rễ bị đứt cũng mọc lại, phảng phất như một siêu cấp vú em đã sử dụng thuật đại hồi sinh trong truyền thuyết. "Bản vương không phục!!" Thấy ca ca mình chữa trị cho Long Đế và đám yêu tộc, Tần Hạo lập tức không phục mà hét lớn. "Tần Hạo đáng thương!" Lâm Tam ném ánh mắt đồng tình, nhưng lại không có ý định giúp đỡ.

Bởi vì y là một trong số ít người biết kế hoạch của Tần Phong, cho nên tự nhiên có thể đoán được tại sao Tần Phong lại làm như vậy.

Nhất định là muốn Tần Hạo ghi nhớ cảm giác bị oan uổng, sau này làm một vị quân vương thánh minh, chấp pháp công bằng.

Thật là khổ tâm... "Đinh đong, chúc mừng ký chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Làm hư!?" Tần Phong rất nghi hoặc liếc nhìn Tam Tam bé bỏng.

Bây giờ nhị đệ vẫn đang cứng miệng không chịu nhún nhường, chắc chắn là Tam Tam bé bỏng đã bị làm hư rồi, cũng có nghĩa là Tam Tam bé bỏng rất ủng hộ hắn đánh em trai.

Thế này không phải nên đánh thêm năm vạn quân côn để góp vui sao!? "Coi như thỏ ta thua, cũng không để ngươi yên!" Tiểu Bạch thấy Tần Hạo bị đánh, tâm trạng lập tức thoải mái hẳn. "Con thỏ chết tiệt!!" Tần Hạo tức đến mặt mày tím tái.

Cứ tưởng thắng lợi trở về có thể nở mày nở mặt trước mặt ca ca, ai ngờ ca ca hắn lại tin con thỏ đặt điều thị phi này. "Đinh đong, chúc mừng linh sủng của ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tím mặt, nhận được 50.000 điểm phản diện!" "Hửm!?" Tần Phong không khỏi ngẩn người, không ngờ còn có điểm bạo kích. "Tần Nhị Đản, ngươi có biểu cảm gì vậy!?" Tiểu Bạch không lúc nào quên châm dầu vào lửa: "Chẳng lẽ là thỏ ta bịa đặt cho ngươi, chủ ngân của thỏ ta oan uổng ngươi chắc!?" "Ngươi..." Tần Hạo tức đến mặt mày tím tái, đặc biệt muốn ăn món đầu thỏ cay xé lưỡi. "Đinh đong, chúc mừng linh sủng của ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại mặt mày tím tái, nhận được 50.000 điểm phản diện!" "Lại vào túi năm vạn!" Tần Phong trong lòng sung sướng, không có ý định ngăn cản. "Ngươi cái gì mà ngươi?

Ngươi có lý thì ngươi nói đi!" Tiểu Bạch lại lấy ra Đại Hoàn Đan, lý lẽ hùng hồn nói: "Đây chính là đan dược giả ngươi cho thỏ ta ăn, nhân chứng vật chứng đều có, ngươi còn dám nói mình trong sạch sao!?" "Đan dược giả!?" Hữu Dung ở bên cạnh sắc mặt rất kỳ quái.

Là truyền nhân của Dược Thần Cốc, nàng có thể chịu trách nhiệm mà nói, viên Đại Hoàn Đan này tuyệt đối là hàng thật, hơn nữa phẩm chất còn đặc biệt cao. "Quá đáng lắm rồi!" Tần Phong lấy ra một viên Đại Hoàn Đan, thưởng cho Tiểu Bạch đang có chút nóng nảy. "Xuất hiện rồi!!" Phong Hoa Tuyết Nguyệt sắc mặt không khỏi biến đổi, cơ thể theo phản xạ lùi lại hai bước.

Cũng không trách họ có biểu hiện như vậy, thật sự là uy lực của viên đan này quá khủng khiếp, ngay cả Ngụy Đế cũng có thể dễ dàng tiễn đi, đến thời gian để lại một đánh giá tiêu cực cũng không có. "Chủ ngân của thỏ ta là tốt nhất!" Tiểu Bạch nhìn thấy viên đan dược quen thuộc, lập tức vui vẻ nhảy dựng lên.

Chỉ thấy nó nhận lấy viên Đại Hoàn Đan, thuần thục nhảy lên vai Tần Phong, trước tiên dùng cái đầu nhỏ làm nũng dụi dụi vào má Tần Phong, sau đó ngồi lên chiếc ghế sofa da thật đã lâu không ngồi, một ngụm nuốt chửng viên Đại Hoàn Đan.

Rất nhanh sau đó, mầm đậu nhỏ trên đầu Tiểu Bạch sáng lên mấy lần, khí tức liền tăng lên một chút, bộ lông có chút xù xì cũng trở nên mượt mà. "Đây là Đại Hoàn Đan!?" Mười tám học sĩ nhìn mà ngơ ngác.

Mặc dù viên đan dược Tiểu Bạch nuốt vào giống hệt Đại Hoàn Đan, nhưng Đại Hoàn Đan là đan dược chữa thương, chưa từng nghe nói có thể tăng thực lực a!?

Cuối cùng thực sự không nghĩ ra, chỉ có thể quy kết là Long Quân trâu bò! "Thấy chưa!" Tiểu Bạch rất lý lẽ hùng hồn nói: "Đây mới là Đại Hoàn Đan chính hãng!" "Thôi được rồi!" Hữu Dung tại chỗ không còn gì để nói.

Ban đầu nàng còn muốn xem có nên ra mặt chứng minh một chút không, kết quả phát hiện mình căn bản không thể phản bác được Tiểu Bạch. *Gàoooo!!* Long Đế phát ra một tiếng rồng ngâm phấn khích, thương thế trên người đã hoàn toàn hồi phục.

Không chỉ cái đuôi rồng bị Uyên Tổng chém đứt đã mọc lại, mà ngay cả tuệ căn bị Tiểu Bạch chém đứt cũng mọc lại, khiến nó cuối cùng có thể một lần nữa ưỡn ngực ngẩng đầu làm một con kim long. "Đa tạ Long Quân!!" Long Đế và các yêu tộc khác đều quỳ xuống đất khấu đầu tạ ơn, nhìn về phía Tiểu Bạch ánh mắt cũng vô cùng cuồng nhiệt.

Cứ tưởng sau khi Yêu tộc chiến bại, cái bánh vẽ mà Tiểu Bạch vẽ ra sẽ không ăn được nữa.

Ai ngờ Tiểu Bạch trong lòng Long Quân lại quan trọng đến thế, nhìn là biết đang được bồi dưỡng để kế vị, sau này bánh vẽ chẳng phải muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu sao!?

Đồng thời, khóe mắt của họ cũng len lén nhìn về phía Tần Hạo.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ vạn lần không thể tin được, Tần Vương một mình uy hiếp Yêu tộc, lại cứ như vậy bị người ta đè xuống đất đánh quân côn.

Hơn nữa chỉ dám lớn tiếng phản đối, không dám có chút phản kháng nào.

Điều đó cũng chứng minh từ một góc độ khác, Đại Tần Thủy Hoàng mạnh đến mức nào!

Ngay cả người mạnh như Tần Vương trấn áp vạn cổ, cũng không dám làm càn trước mặt Đại Tần Thủy Hoàng!

Chương 1010

"Đứng dậy đi!" Tần Phong vẻ mặt uy nghiêm nói: "Nếu Yêu tộc đã quy hàng Đại Tần, trẫm sẽ phong Long Đế làm Long Vương, vì Đại Tần của ta mà làm mưa làm gió, tạo phúc cho chúng sinh." "Đế phong làm Vương!?" Mọi người không khỏi ngẩn ra, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm. "Làm mưa làm gió!!" Mười tám học sĩ trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Cứ tưởng Long Quân bỏ ra cái giá lớn như vậy để tấn công Yêu tộc, chỉ là để thể hiện uy nghiêm của mình, ai ngờ ngài lại nhắm vào khả năng làm mưa làm gió của Long tộc.

Chỉ có thể nói Long Quân chính là Long Quân, tâm tư người ngoài căn bản không đoán được. "Tuân chỉ!!" Long Đế nào dám nói không, ngoan ngoãn chấp nhận sắc phong Long Vương. "Bản vương không phục!!" Tần Hạo không những không cúi đầu, còn nhảy ra **đánh bóng tên tuổi**. "Trẫm chính là thích cái vẻ kiệt ngạo bất tuân của đệ!" Tần Phong đè nén niềm vui trong lòng, dùng giọng điệu bình thản nói: "Nếu đã không phục, vậy thì đánh thêm năm vạn quân côn nữa!!" "Huhu..." Tần Hạo lập tức ngậm miệng, nhưng đôi mắt vẫn đầy ngoan cố. "Tần huynh!" Lâm Tam có chút không nỡ nhìn, mở miệng xin tha: "Đánh năm vạn quân côn cũng gần đủ rồi..." "Lâm huynh, đừng quan tâm đến nó!" Tần Phong lập tức ngắt lời: "Trẫm đây là lần đầu tiên đến Tạo Hóa Tiên Cảnh của các huynh, Lâm huynh là chủ nhà, phải dẫn trẫm đi xem xét kỹ lưỡng nơi tiên gia này chứ!" "Thôi được rồi!" Lâm Tam bất đắc dĩ thở dài: "Tần huynh, mời!!" "Mời!!" Tần Phong buông tay nhỏ của Tử Diên ra, cười nói đi sóng vai cùng Lâm Tam. "Hừ!!" Tử Diên tức giận phồng má tiến lên, lại nắm lấy tay Tần Phong. "Haiz!!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, không tình nguyện dẫn theo Tử Diên.

Cũng vì nhị đệ vẫn đang trong tình trạng bị đánh, nên Tần Phong cũng không vội luyện hóa tiên sơn, cả ngày đều cùng Lâm Tam du sơn ngoạn thủy. ...

Đêm đó.

Tần Hạo đi cà nhắc đến bên bờ suối nhỏ, lấy ra cuốn sổ tay nhỏ mà Tần Phong tặng cho y. *Năm nào đó tháng nào đó: Ca ta vậy mà lại tin con thỏ tiện nhân đặt điều thị phi kia, đánh ta **đến** mười vạn quân côn, hại ta đi đường cà nhắc, chuyện này ta nhịn!!!* Một tiếng sột soạt, từ sau lưng truyền đến. "Ai đó!?" Tần Hạo lập tức cất cuốn sổ tay, cảnh giác nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Tần Phong một mình từ trong rừng thông đi ra, còn mang theo nụ cười của anh trai hàng xóm, chuẩn bị an ủi nhị đệ, để chuẩn bị cho việc đỡ sấm sét ngày mai. "Nhị đệ, vẫn chưa ngủ sao!?" Tần Phong cười tủm tỉm hỏi, tự mình ngồi xuống bên cạnh Tần Hạo. "Hừ!!" Tần Hạo quay đầu hừ một tiếng, giống hệt một đứa trẻ đang hờn dỗi. "Haiz!" Tần Phong giả vờ thở dài: "Gần đây trong cung có một nhóm ca cơ mới, định cùng nhị đệ thưởng thức, nếu vẫn còn giận thì thôi vậy..." "Ca cơ mới đến!?" Tần Hạo theo phản xạ dựng thẳng người lên, muốn mở miệng hỏi Tôn Ngộ Không giả.

Nhưng cơn đau sau lưng khiến y lập tức tỉnh táo lại, lại nghĩ đến chuyện ban ngày bị ca ca ruột đánh mười vạn quân côn.

Y cũng vội vàng đè nén sự kích động trong lòng, giả vờ không có hứng thú. "Phản ứng theo tiềm thức, không lừa được người đâu!" Tần Phong liếc mắt một cái đã nhận ra nhị đệ đang giả vờ, nhưng hắn cũng không vạch trần, ngược lại mở miệng an ủi: "Nhị đệ, đừng giận nữa, thật ra ca ca đánh đệ, đều là vì muốn tốt cho đệ!" "Vì muốn tốt cho ta!?" Tần Hạo không còn kiềm chế được nữa, đứng dậy hét lớn:

"Không phân biệt trắng đen đánh ta mười vạn quân côn, bây giờ huynh lại nói với ta là vì muốn tốt cho ta!?" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ kích thích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại mất kiểm soát, nhận được 100.000 điểm phản diện!" "Thế này cũng được à!?" Tần Phong lập tức có tinh thần, chủ yếu là diễn vẻ chân thành: "Nhị đệ, đừng kích động như vậy, thật ra ca không phải là không phân biệt trắng đen mà đánh đệ, từ đầu ca đã biết Tiểu Bạch oan uổng đệ, cũng biết đệ là vô tội." "Huynh biết mà còn đánh ta!?" Tần Hạo tại chỗ phá phòng.

Cứ tưởng ca ca bị con thỏ tiện nhân kia mê hoặc, ai ngờ hắn vốn dĩ đã muốn đánh em trai.

Nếu không phải biết mình đánh không lại vị ca ca này, xông lên chỉ biến thành bao cát luyện tập, với tính khí nóng nảy của y chắc chắn đã xông lên tìm lại công bằng. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ an ủi khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại phá phòng, nhận được 100.000 điểm phản diện!" "Nhị đệ!!" Tần Phong nói với giọng điệu thấm thía: "Ca thấy lần này đệ đại thắng mà sinh lòng kiêu ngạo, đánh đệ một trận là muốn đệ hiểu, không thể vì nhất thời đắc ý mà tự khoe khoang tài năng, cũng không thể vì nhất thời thất ý mà tự buông thả ý chí." "Đây chính là lý do huynh đánh ta!?" Tần Hạo cả người lập tức không ổn, trong lòng phát ra tiếng gào thét của con chuột chũi.

Hắn thật sự rất muốn hét lớn hỏi một câu, ca hắn làm thế nào mà mỗi lần đánh mình gần chết, còn có thể đứng trên đỉnh cao đạo đức để giáo huấn hắn. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ bắt nạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 100.000 điểm phản diện!" "Lại 10 vạn!?" Tần Phong lập tức mất hứng, cảm thấy vẫn là Tam Tam bé bỏng thơm hơn. "Sự oan ức này bản vương không thể chịu không công!!" Tần Hạo hít sâu mấy hơi, bình tĩnh lại nói: "Ca, chúng ta cùng đi thưởng thức màn biểu diễn của các ca cơ mới đến đi!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Trẫm nhìn người quả nhiên rất chuẩn!" Tần Phong khóe miệng khẽ nhếch, biết ngay nhị đệ sẽ ăn chiêu này.

Nhưng hắn không để nhị đệ được như ý, giống như một tra nữ, lập tức từ chối: "Lần sau đi, hôm nay bận, có chút mệt, trẫm muốn tắm rửa đi ngủ sớm!" "Lần sau!?" Tần Hạo lập tức không vui, không ngờ ca ca lại lừa mình. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Được rồi, nghỉ ngơi sớm đi!" Tần Phong tâm trạng vui vẻ, sau đó liền đứng dậy rời đi.

Cảnh quay chuyển đến thành Thiên Tâm.

Ba người Mộc Tú đã nhận được hồng bao của Lâm Hào, nhưng họ lại không có ý định rời đi.

Khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến, lại gặp được một kẻ lắm tiền, tự nhiên phải ở đây hưởng thụ một chút, mỗi ngày không chỉ có mỹ thực, mỹ tửu, mà còn có mỹ nhân bầu bạn. "Ba vị hạ cố ghé thăm, là vinh hạnh của Lâm gia chúng tôi!!" Lâm Hào tươi cười mời rượu, trong lòng sớm đã chửi thề.

Lần này để có thể giải quyết chuyện tự ý miễn thuế, hắn chỉ riêng cực phẩm linh thạch đã bỏ ra hơn ba mươi triệu, còn có vô số trân bảo và đan dược. "Võ An Quân yên tâm!" Mộc Tú nói giọng quan trường: "Chuyện này cứ giao cho chúng tôi, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn!" "Đa tạ quốc công!!" Lâm Hào vội vàng nâng chén rượu, hào sảng uống cạn. "Võ An Quân, tửu lượng tốt!" Tam Lộng đại sư lập tức hoan hô, sau đó ra hiệu cho Nhiệm Hoàn. "Hiểu!" Nhiệm Hoàn lập tức hiểu ra, giả vờ do dự nói: "Võ An Quân, nể tình chúng ta đều là người một nhà, bản quan muốn cho ngài một lời khuyên chân thành." "Lời khuyên!?" Lâm Hào tim đập thình thịch, vội vàng nghiêm túc nói: "Còn xin thượng thư đại nhân chỉ giáo!!" "Chỉ giáo không dám nhận!" Nhiệm Hoàn vội vàng khiêm tốn một chút, sau đó liền hỏi: "Nghe nói Lâm Uyên nhà các người bị thương, Võ An Quân có biết y bị thương vì sao không!?" "Cái này... không biết!" Lâm Hào trong lòng căng thẳng, có một dự cảm không lành. "Hay là để bần tăng nói đi!" Tam Lộng đại sư tiếp lời: "Vị Lâm Uyên nhà ngài thực sự là gan to bằng trời, không lâu trước vừa cùng Long Quân đại chiến ở Vũ Lăng thánh địa, lần này lại chạy đi đại chiến với Tần Vương một trận." "Đại chiến với Tần Vương!?" Lâm Hào lập tức kinh hô, trong lòng nổi sóng cuộn trào.

Mẹ kiếp!!

Cái thằng Lâm Uyên này có bị bệnh không vậy!?

Hắn không biết bây giờ thiên hạ họ Tần sao?!

Cứ liên tục chạy đi khiêu khích Tần gia, thật sự coi Tần gia không cầm nổi đao nữa sao!? "Haiz!" Mộc Tú tiếp tục thở dài dọa dẫm: "Lần trước Long Quân lòng dạ rộng lượng, không so đo với Lâm Uyên nhà ngài.

Nhưng lần này Tần Vương là phụng chỉ chinh phạt Yêu tộc, Lâm Uyên nhà ngài thực sự quá không hiểu chuyện, nói nhỏ thì là khiêu khích uy nghiêm hoàng gia, nói lớn thì chính là làm lỡ quân cơ a!" *Choang* một tiếng!!

Lâm Hào không còn chịu nổi nữa, chén rượu trong tay lập tức rơi xuống. "Võ An Quân!!" Nhiệm Hoàn vội vàng khuyên nhủ: "Lâm Uyên người này không phục vương hóa, làm việc chưa bao giờ giải thích với người khác, bản quan khuyên ngài vẫn nên sớm cắt đứt quan hệ với hắn, tránh cho tương lai cả Lâm gia bị hắn liên lụy a!" "Chuyện này..." Lâm Hào sắc mặt do dự, trong lòng cũng bắt đầu dao động.

Mặc dù thiên phú của Lâm Uyên đáng để đầu tư, nhưng hành vi của hắn thực sự quá kiêu ngạo, khiến hắn có cảm giác như đang nhảy múa trên lưỡi dao, không biết lúc nào sẽ rơi xuống.

Chương 1011

Ầm ầm ầm!! Tiếng nổ vang trời đột nhiên vang lên, khí tức kinh khủng bao trùm cả Hoang Cổ. "Bệ hạ bắt đầu luyện chế tiên sơn thứ ba rồi!" Mộc Tú, Nhiệm Hoàn, Tam Lộng đại sư trong lòng run lên, cảm nhận được một luồng khí tức hủy thiên diệt địa kinh khủng.

Không dám do dự chút nào, họ lập tức xé rách hư không mà đi.

Khi họ đến Tạo Hóa Tiên Cảnh, chỉ thấy hỏa long màu trắng đã bao trùm cả Tạo Hóa Tiên Cảnh, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm cũng bị mây đen dày đặc che phủ, vô tận lôi đình hóa thành những con lôi long che trời lấp đất đang điên cuồng gào thét. "Lôi kiếp!!" Tần Hạo đồng tử lập tức sáng lên, giơ cây búa Mèo Meo lên xông tới. *Ầm ầm ầm!!* Những con lôi long che trời lấp đất gào thét đánh xuống, phảng phất như muốn xóa sổ hoàn toàn cả Hoang Cổ, cũng va chạm mạnh mẽ với Tần Hạo.

Nhưng lúc này Tần Hạo đã đột phá Đại Đế chi cảnh, lôi kiếp cũng không gây ra tổn thương lớn cho y. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại chống lôi kiếp, khiến y bị thương, nhận được 500.000 điểm phản diện!!" "Không phải 1 triệu sao?

Sao lại biến thành 500.000 rồi!" Nụ cười trên mặt Tần Phong lập tức biến mất.

Giống như một học sinh tiểu học đang vui vẻ chơi đùa, đột nhiên có người chạy đến nhắc nhở sắp khai giảng rồi...

“Ta là Vạn Lôi Chi Chủ, chấp chưởng lôi đình chư thiên!” Tiếng hét hùng hồn của Tần Hạo vang vọng khắp đất trời, toàn thân hắn lập tức được lôi đình bao bọc.

Ầm ầm ầm!!

Vô tận lôi đình phảng phất cảm nhận được sự khiêu khích, một lần nữa hóa thành lôi long gầm thét bổ về phía Tần Hạo.

“Đến đây!!” Toàn thân Tần Hạo cuộn trào đế uy vô tận, không chút sợ hãi lao về phía lôi long đang gầm thét.

Ầm ầm ầm!!

Núi lở đất nứt, lôi quang ngập trời.

Chỉ thấy Tần Hạo và lôi kiếp một lần nữa va chạm mạnh vào nhau, cả đất trời đều phải rung chuyển, bão năng lượng kinh hoàng lại một lần nữa càn quét khắp nơi.

“Phụt!!” Tần Hạo không nhịn được, phun ra một ngụm máu tươi.

Thế nhưng, khác với vẻ chật vật khi đối đầu lôi kiếp trước đó, lần này sau khi cứng rắn chống đỡ hai đạo lôi kiếp, khí tức của hắn vẫn ổn định, thậm chí còn chưa sử dụng đến đại chiêu.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại chống lôi kiếp, khiến y bị thương, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Niềm vui này giảm đi một nửa rồi à?!” Tâm trạng Tần Phong tụt dốc không phanh, cảm giác sắp bị trầm cảm tới nơi rồi.

Trước đây một đạo lôi kiếp hắn có thể kiếm được 100 vạn điểm phản diện, nhưng bây giờ nhị đệ và tiểu Tam Tam lần lượt đột phá Đại Đế chi cảnh, khiến việc chống đỡ lôi kiếp ngày càng dễ dàng, làm niềm vui của hắn cứ thế giảm đi một nửa.

Người khôn nghĩ nhiều, ắt có lúc sai sót!

“Tần huynh, lần này ta nhất định sẽ đỡ lôi kiếp giúp ngươi!” Lâm Tam ánh mắt kiên định, rút Vô Trần Kiếm ra, một luồng kiếm ý bùng nổ bao trùm đất trời.

“Kiếm vực!!” Mọi người ở Tây Chu lập tức kinh hô, cảm giác như lạc vào thế giới của kiếm.

Ngay sau đó, một luồng kiếm thế sắc bén đến cực điểm bùng nổ, tựa như một thanh Vô Tận Chi Kiếm có thể xé rách hư không, lao thẳng về phía đạo lôi kiếp thứ ba đang gầm thét trên trời.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm thế sắc bén đến cực điểm, xé toạc mọi trói buộc, cả bầu trời cũng hiện ra cảnh tượng như ngày tận thế.

“Phụt!!” Lâm Tam không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, nhưng thân hình lại không lùi lại nửa bước.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại chống lôi kiếp, khiến y bị thương, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Thật sự là niềm vui chia đôi sao!?” Tần Phong vẫn chưa từ bỏ ý định, bắt đầu tiếp tục thêm dược liệu.

Hắn không chỉ lấy ra những dược liệu quý hiếm mà lão Tề và những người khác mới cống nạp gần đây, mà còn dẫn cả tiên thiên chi khí trong Trùng Đồng ra, thậm chí còn dùng đại thần thông rút cả linh mạch của Tạo Hóa Tiên Cảnh.

Chủ yếu là để rèn luyện nhị đệ và tiểu Tam Tam!!

“Đến đây!!” Hành động của Tần Phong không những không khiến hai người họ chùn bước, mà ngược lại còn làm họ càng thêm hưng phấn.

Cảnh tượng chuyển dời, Thái Bạch Tiên Sơn.

Nhàn Vân Tử như một vị cao nhân ngoại thế, đứng trên đỉnh núi nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Cảnh.

“Sư tổ!!” Một vị trưởng lão mặt đầy lo lắng nói: “Long Quân lần lượt luyện hóa Vũ Lăng Thánh Địa, Tạo Hóa Tiên Cảnh thành tiên sơn, mục tiêu tiếp theo sẽ không phải là Thái Bạch Tiên Sơn của chúng ta chứ!?" "Vậy không phải tốt sao!?" Nhàn Vân Tử ngữ khí bình thản đáp: "Thái Bạch Tiên Sơn chúng ta trước giờ chỉ hữu danh vô thực, lần này cuối cùng cũng có thể trở thành tiên sơn thực sự rồi." "Sư tổ, đừng đùa nữa!" Trưởng lão cười khổ nói: "Long Quân phái Tề Tu Viễn tung hoành giang hồ, tru diệt thế gia, còn mình thì nói là đào kênh lớn đi Giang Nam du ngoạn, thực chất là luyện hóa ba đại thánh địa thành tiên sơn.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, Long Quân đang muốn thống nhất tư tưởng, tiêu diệt mọi tiếng nói phản đối, tăng cường tập trung quyền lực trung ương, từ nay hoàng quyền là tối thượng." "Lão phu biết, nhưng có thể làm gì được chứ!?" Nhàn Vân Tử ngữ khí vẫn bình thản: "Tiểu Phong là một yêu nghiệt tuyệt thế từ trước tới nay chưa từng có, bây giờ đừng nói là cao thủ ở Hoang Cổ, cho dù thượng giới có phái xuống thêm mười mấy vị tiên nhân cũng không cản nổi nó." "Sư tổ!!" Một vị trưởng lão không cam lòng nói: "Ngài và Tịch Nguyệt Thánh Nữ là sư đồ, là thái sư phụ của Long Quân đương kim đó ạ!!" "Thái sư phụ!?" Nhàn Vân Tử trợn mắt: "Người ta nhận ngươi thì ngươi mới là thái sư phụ, người ta không nhận thì ngươi chả là cái thá gì.

Trung hiếu lễ nghĩa liêm sỉ gì đó, tất cả đều phải xây dựng trên nền tảng thực lực." "Sư tổ, lẽ nào không còn cách nào khác sao!?" Trong mắt các vị trưởng lão đều là sự không cam lòng, không muốn Thái Bạch Tiên Sơn cứ thế mà mất đi.

"Ai!!" Nhàn Vân Tử khẽ thở dài: "Thay vì giãy giụa vô ích, chi bằng cứ hưởng thụ đi!" Không lâu sau— Tần Hạo và Lâm Tam đã chống đỡ xong chín đạo lôi kiếp, một tia nắng xuyên qua tầng tầng mây đen.

Như một tia sáng hy vọng chiếu rọi trong bóng tối, cũng chiếu sáng tòa tiên sơn thứ ba mà Tần Phong luyện chế.

Chỉ thấy Tạo Hóa Tiên Cảnh vốn như tiên cảnh đã biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là một hòn đảo tiên lơ lửng giữa không trung.

Trên đảo tiên, núi non trập trùng, tiên vụ lượn lờ, tràn ngập tiên thiên chi khí nồng đậm.

Cộng thêm linh mạch mà Tần Phong dùng đại thần thông rút ra, khiến cho hòn đảo cây cối xanh tươi, hương hoa lan tỏa, suối chảy trong vắt thấy đáy, tiếng nước róc rách như tiếng nhạc trời.

“Hù, cuối cùng cũng kết thúc!” Lâm Tam toàn thân nhếch nhác thở phào một hơi.

Dù hiện tại hắn đã đột phá đến Đại Đế chi cảnh, nhưng đối mặt với lôi kiếp khủng bố như vậy vẫn có chút lực bất tòng tâm.

Nếu không có Tần Hạo cùng đẳng cấp gánh cùng, thật sự không có nhiều tự tin chống đỡ được chín đạo lôi kiếp.

“Đúng vậy, kết thúc rồi!” Tần Hạo mệt đến mức trực tiếp nằm vật xuống đất, nghĩ bụng lát nữa sẽ đi xem ca cơ mới biểu diễn.

Ông!

Ông!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo đột nhiên vang lên, ngay sau đó là một luồng kiếm quang vút trời.

Chỉ thấy kiếm quang sắc bén lóe lên, khắc lên một vách đá bốn chữ lớn bằng sắt vẽ móc câu “Phương Hồ Tiên Sơn”, trong đó còn ẩn chứa một luồng kiếm ý kinh hoàng.

Chương 1012

“Đây chính là tiên sơn sao?!” Long Đế và một đám yêu đế đang vây xem cảm thấy một trận tim đập thình thịch không rõ nguyên nhân.

Dù Phương Hồ Tiên Đảo trông như một chốn tiên cảnh nhân gian, nhưng bên trong lại ẩn chứa một luồng sát khí sắc bén, phảng phất chỉ cần dám đến gần là sẽ chết không có chỗ chôn.

Đồng thời, bọn họ cũng đích thân cảm nhận được thủ đoạn thông thiên của Long Quân, trong lòng căn bản không dấy lên nổi một tia ý niệm phản kháng.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại chống lôi kiếp, tổng cộng nhận được 450 vạn điểm phản diện!” “Mới có 450 vạn!?” Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng bất mãn, quay đầu nhìn sang Tiểu Bạch bên cạnh.

Hiện tại dược liệu trong tay hắn đã dùng hết, rất cần sự trợ giúp từ kho vàng nhỏ của Tiểu Bạch.

“Thỏ ta làm gì có tiền!!” Tiểu Bạch lắc lia lịa cái đầu nhỏ, tỏ vẻ mình chỉ là một con thỏ nghèo.

“Không có thì thôi vậy!” Tần Phong rất thoải mái cười nói: “Dù sao ngươi cũng đã có Truyền Quốc Ngọc Tỷ mà trẫm ban cho rồi, cũng không cần Thượng Phương Bão Kiếm để chứng minh ngươi là con thỏ kế vị của trẫm nữa.” “Thượng Phương Bão Kiếm trong truyền thuyết, như trẫm thân lâm!!” Đôi tai Tiểu Bạch dựng thẳng lên như một cây ăng ten, hoàn toàn không thể chống lại sự cám dỗ của hoàng vị.

Chỉ thấy nó lập tức vung vẩy móng vuốt nhỏ của mình, từ không gian do mình khai mở, lần lượt lấy ra những dược liệu quý hiếm mà yêu tộc đã vơ vét được.

“Yên tâm!” Tần Phong thấy những dược liệu quý hiếm mà Tiểu Bạch lấy ra, lập tức vỗ ngực bảo đảm: “Trẫm nhất định sẽ luyện cho ngươi một thanh Thượng Phương Bão Kiếm độc nhất vô nhị trên đời……” “Độc nhất vô nhị!!” Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng lên, lại moi ra thêm mấy món dược liệu quý hiếm.

“Hào phóng thế!?” Tần Phong không nhịn được nhếch mép, như con sói xám đang nhìn chằm chằm thỏ con trắng.

Là một người cha già tự tay nuôi lớn Tiểu Bạch, hắn đương nhiên biết tính cách tham tiền của nó.

Có thể khiến nó một lần hào phóng lấy ra nhiều dược liệu quý hiếm như vậy, giải thích duy nhất chính là lần này nó đã vớ bẫm được rất nhiều bảo bối ở yêu tộc.

Nếu không, nó tuyệt đối sẽ không sảng khoái lấy ra nhiều dược liệu quý hiếm như vậy.

“Ể!?” Tiểu Bạch đột nhiên rùng mình một cái, dường như bị thứ gì đó bẩn thỉu nhắm vào.

Nhưng ngay khi nó nhìn quanh tìm kiếm thứ bẩn thỉu, Tần Phong đã khôi phục lại bình thường trong một giây, thậm chí còn lấy ra một cánh hoa màu vàng làm mồi nhử.

“Cái này không phải là……” Ánh mắt Tiểu Bạch lập tức bị thu hút, cảm giác nước miếng sắp chảy ra rồi.

Hiện tại nó có một dự cảm mãnh liệt, ăn cánh hoa màu vàng này không chỉ giúp nó đột phá đến Yêu Đế, mà còn giúp nó tiến thêm một bước khống chế Thôn Phệ Đại Đạo và không gian đại đạo thuộc thiên phú của bản thân.

“Trẫm biết, lần này ngươi thua là do tu vi!” Tần Phong đưa cánh hoa màu vàng cho Tiểu Bạch, không quên tiếp tục vẽ bánh: "Em ta ngu ngốc, thỏ nên gánh vác, sau này Đại Tần trông cậy cả vào ngươi đó." "Chủ ngân của thỏ cứ yên tâm, thỏ ta nhất định sẽ cố gắng!" Tiểu Bạch ánh mắt kiên nghị nắm chặt nắm đấm nhỏ, ngay sau đó liền ăn luôn cánh hoa màu vàng.

Mà theo một luồng đạo vận đại đạo từ trên người Tiểu Bạch tỏa ra, nó cũng không nhịn được ngáp một cái, lấy thẻ tre của thánh nhân ra trải xuống đất, rồi ngủ khò khò ngay trước mặt Tần Phong.

"Được rồi, đến lúc làm việc!" Tần Phong thấy Tiểu Bạch ngủ say, lập tức vươn ra bàn tay tội ác.

"Chẹp chẹp, chủ ngân của thỏ là chủ ngân tốt nhất trên đời!!" Tiểu Bạch nằm trên thẻ tre của thánh nhân, chép miệng nói mớ, nhưng vẫn không thể nào đánh thức được chút lương tâm ít ỏi còn sót lại của Tần Phong.

Chỉ thấy Tần Phong điên cuồng sử dụng thần kỹ Cách Không Thủ Vật với Tiểu Bạch, lấy từng món dược liệu quý hiếm ra khỏi không gian do nó khai mở.

Vốn tưởng lần trước khoắng ổ thỏ cách đây không lâu, chỉ có thể vơ vét sơ sơ một chút, ai ngờ hắn vẫn đánh giá thấp tốc độ vơ vét của cải của Tiểu Bạch.

Không gian được khai mở không chỉ lớn gấp đôi lần trước, mà bên trong còn chất đầy đủ các loại kỳ trân dị bảo.

Có thể nói, ngay cả thời kỳ quốc khố Đại Việt giàu có nhất cũng không sánh được với số bảo vật trong kho vàng nhỏ của Tiểu Bạch.

Đúng là một con thỏ Hòa Thân chính hiệu!!

"Ở yêu tộc mà vơ vét được nhiều thế này à!" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, vung tay lấy Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh ra.

Chỉ thấy hắn không chút đau lòng, trực tiếp ném những dược liệu quý hiếm vừa lấy được vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, sau khi tiếp xúc với tam đại thần hỏa, chúng nhanh chóng bị hòa tan, ngay sau đó hắn liền kết từng đạo pháp ấn đánh vào trong đỉnh.

Nhưng hắn cũng hiểu luật giang hồ, lấy một nửa, chừa một nửa, như vậy mới có động lực để tiếp tục kiên trì.

Ầm ầm ầm!!

Lôi vân vừa mới tan biến lại một lần nữa tụ tập, cả bầu trời lại một lần nữa tối sầm lại, tiếp đó là tiếng sấm quen thuộc vang lên, lôi long gầm thét lại xuất hiện.

“Lại nữa à!?” Cả người Tần Hạo lập tức cảm thấy không ổn, phát hiện ra đại ca của mình thật sự chẳng làm việc gì nên hồn cả.

“Tần huynh, ngươi thật sự muốn chơi chết ta à!” Nụ cười trên mặt Lâm Tam lập tức biến mất, trong lòng cũng phát ra tiếng gào thét của chuột chũi.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm đinh tai vang vọng khắp đất trời, lôi long gầm thét lại một lần nữa bổ xuống.

“Đến đây!!” Tần Hạo phảng phất như bị kích hoạt thuộc tính “trẻ trâu”, tay cầm Miêu Miêu Chùy lại một lần nữa lao lên.

Ầm ầm ầm!!

Núi lở đất nứt, lôi quang tứ tán.

Chỉ thấy Tần Hạo và lôi long va chạm mạnh vào nhau, hư không cũng theo đó rung động kịch liệt, càng hóa thành bão năng lượng kinh hoàng càn quét khắp nơi.

Thế nhưng lôi kiếp lần này là lôi kiếp của thần khí, yếu hơn nhiều so với lôi kiếp luyện chế tiên sơn.

Nhiều nhất cũng chỉ làm thanh máu của Tần Hạo rung nhẹ một chút, căn bản không thể gây ra thương tổn thực chất nào cho hắn.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ sử dụng Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại gánh lôi kiếp, nhận được 1 vạn điểm phản diện!” “Mới có 1 vạn!?” Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, biết rằng mình nên phi thăng thượng giới rồi.

Hiện tại Hoang Cổ không chỉ không còn cơ duyên gì, mà ngay cả Thiên Tuyển Chi Tử cũng không vắt ra được bao nhiêu dầu nước nữa, tiếp tục ở lại Hoang Cổ đã không còn ý nghĩa gì.

“Chất lượng không được, chỉ có thể lấy số lượng thôi!” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, lại ném vào một ít dược liệu quý hiếm.

Chỉ thấy trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh nhanh chóng xuất hiện năm quả cầu ánh sáng, một trong số đó nhanh chóng hiện ra hình dạng, chính là Thượng Phương Bão Kiếm đã hứa với Tiểu Bạch.

“Ra!!” Tần Phong nhanh chóng kết một đạo chỉ quyết, trực tiếp điểm vào Thượng Phương Bão Kiếm.

Ông!

Ông!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, kiếm ý ngút trời xông thẳng lên mây.

Dù dược liệu dùng cho Thượng Phương Bão Kiếm của Tiểu Bạch đều là hàng thừa, nhưng đều là hàng thừa cực kỳ quý hiếm, cộng thêm thiên phú luyện khí nghịch thiên của Tần Phong, uy lực của nó thậm chí còn mạnh hơn Trường Không Thần Kiếm vài phần.

Chương 1013

“Kiếm ý thật đáng sợ!!” Tất cả mọi người có mặt trong lòng đều cả kinh, đồng loạt nhìn về phía Phương Hồ Tiên Sơn.

Chỉ thấy Tần Phong đang ngồi xếp bằng trước Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, đầu ngón tay không ngừng kết từng đạo pháp quyết đánh ra, và theo đạo pháp quyết cuối cùng được đánh ra, Thượng Phương Bão Kiếm cũng bay ra khỏi đỉnh.

“Ái chà!!” Tất cả mọi người có mặt lập tức cạn lời.

Vốn tưởng Tần Phong đang luyện chế thần kiếm tuyệt thế gì, ai ngờ lại là một thanh tiểu phi kiếm tròn trịa mập mạp.

Hí!

Hí!

Lại có một tiếng ngựa hí truyền đến, khiến hư không rung động.

“Sao lại có tiếng ngựa hí!?” Tất cả mọi người đều ngẩn ra, xác nhận tiếng ngựa hí phát ra từ trong đỉnh.

Chỉ thấy tốc độ kết pháp quyết trên tay Tần Phong ngày càng nhanh, giống hệt như một học sinh tiểu học đang làm bài tập vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ.

Ầm ầm ầm!!

Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh vang lên tiếng nổ đinh tai, một luồng hồng quang vút trời, ngay sau đó là tiếng vó ngựa dồn dập “cộp cộp, cộp cộp”.

“Đây là……” Mọi người có mặt trong lòng đều kinh hãi.

Chỉ thấy sau khi quang mang màu đỏ máu dần tan đi, một con ngựa đỏ cao lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhưng nó khác với những con ngựa thường thấy, toàn thân nó được tạo thành từ vô số mảnh sắt, toát ra một cảm giác kim loại màu đỏ mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết là một con ngựa máy đầy công nghệ.

“Đây cũng là thần khí!?” Mộc Tú và những người khác đều ngây người tại chỗ, có cảm giác như thường thức của mình bị phá vỡ.

“Quang Thiên đâu!!” Giọng nói uy nghiêm của Tần Phong vang vọng khắp Hoang Cổ, đế uy kinh khủng cũng đè ép mọi người phải quỳ rạp xuống đất.

“Thần có mặt!!” Quang Thiên nghe thấy tiếng triệu hoán, xé rách hư không mà đến.

“Ngựa này tên là Xích Thố!!” Tần Phong giọng uy nghiêm nói: “Không chỉ có thể làm tọa kỵ, một bước nhảy vạn dặm, mà còn có thể làm thần khí giúp ngươi giết địch, hơn nữa còn có thể tăng cường gấp mười chiến lực cho ngươi.

Hôm nay trẫm ban Xích Thố cho ngươi.” “Đa tạ bệ hạ!!” Quang Thiên vẻ mặt kích động, vội vàng quỳ xuống tạ ơn.

Cũng để báo đáp ơn tri ngộ của Long Quân, hắn quyết định sau này sẽ nhận thêm vài người cha nuôi nữa…… “Một bước nhảy vạn dặm, tăng cường gấp mười chiến lực!!” Mọi người lập tức kinh hô, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Có thể nói, Quang Thiên có Xích Thố, lại phối hợp với Phương Thiên Họa Kích trong tay, người ở Hoang Cổ có thể đánh bại hắn tuyệt đối không vượt quá mười người.

“Chẳng phải chỉ là một con ngựa sắt nhỏ sao!?” Tam Lộng đại sư chua loét nói: “Đại từ đại bi Nam Vô Bồ Tát của bần tăng, cùng với tử kim bát vu cứu khổ cứu nạn, cái nào mà không mạnh hơn nó!?” “À, đúng, đúng, đúng!” Mộc Tú và Nhậm Hoàn gật đầu lia lịa, lười biếng đáp lời Tam Lộng đại sư.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai lại một lần nữa vang lên, trong đỉnh lại bùng phát ra một luồng hồng quang.

Mà khi quang mang màu đỏ tan đi, lộ ra một bộ khôi giáp bá khí ngút trời, phảng phất ẩn chứa chiến ý bất khuất và dũng khí vô tận.

Chỉ thấy những hoa văn trên áo giáp như từng tia chớp, toát ra một luồng sức mạnh cường đại và khí thế càn quét đất trời, sau khi phản chiếu ánh mặt trời thì lóe lên hàn quang màu đỏ tươi, trên mũ miện còn có hai dải lụa đỏ dài.

“Cái này là……” Hơi thở của Quang Thiên đột nhiên dồn dập, vừa nhìn đã thích bộ áo giáp này.

“Đây là thần khí áo giáp, Thú Diện Thôn Đầu Liên Hoàn Khải!” Tần Phong liếc nhìn Tam Lộng đại sư và những người khác, sau đó uy nghiêm mở miệng: “Nó được đúc từ vạn năm huyền thiết trong lòng đất, không chỉ có thể tăng lên một đại cảnh giới, mà còn có thể cộng dồn với chiến lực gấp mười của Xích Thố.

Lòng trung thành son sắt của ngươi đối với Đại Tần, trẫm đều thấy cả.

Hôm nay trẫm ban Thú Diện Thôn Đầu Liên Hoàn Khải cho ngươi.” “Có thể tăng lên một đại cảnh giới!!” Toàn trường lập tức sôi trào, trong mắt tràn ngập vẻ ngưỡng mộ ghen tị.

Vốn tưởng Xích Thố cộng với Phương Thiên Họa Kích, người ở Hoang Cổ có thể chiến thắng Quang Thiên không quá mười người, ai ngờ giây tiếp theo Long Quân lại ban thêm một bộ Thú Diện Thôn Đầu Liên Hoàn Khải.

“Đa tạ Long Quân!!” Quang Thiên kích động liên tục dập đầu tạ ơn, không ngờ hạnh phúc lại đến đột ngột như vậy.

Trước đây tuy hắn có thần khí Phương Thiên Họa Kích, nhưng đó là lấy được từ Đại Việt Hoàng Triều, chưa từng được Long Quân tự tay luyện chế thần khí ban cho.

Đặc biệt là khi những người khác lần lượt nhận được thần khí, khiến trong lòng hắn cảm thấy vô cùng lo lắng.

Vì thế, hắn không tiếc tăng ca cày cuốc, chỉ để nhận được sự công nhận của Long Quân.

Nhưng điều hắn vạn lần không ngờ tới là, cày cuốc lại cày ra phú quý ngút trời.

Long Quân lại một lúc ban cho hắn hai món thần khí đồng bộ do chính tay mình luyện chế, trở thành thành viên đầu tiên trong đoàn đội chuyên nghiệp sở hữu ba món thần khí.

“Ba món thần khí!!” Tam Lộng đại sư lập tức đỏ mắt, thực sự không thể chấp nhận sự thật này.

Hắn là một trong những thành viên đầu tiên đi theo Long Quân, bây giờ mới có hai món thần khí, **dựa vào** cái gì mà tiểu tử Quang Thiên này lại sở hữu ba món thần khí trước hắn!?

“Ba món thần khí à!!” Nhậm Hoàn trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Bây giờ Quang Thiên đã sở hữu ba món thần khí, mà hắn ngay cả món thần khí thứ hai cũng chưa có được, điều này cũng khiến hắn nảy sinh ý định học theo Quang Thiên, điên cuồng cày cuốc đến thiên hoang địa lão.

Không chỉ Nhậm Hoàn có ý định cày cuốc, các thành viên khác cũng có suy nghĩ tương tự.

Đặc biệt là những người chỉ có một món thần khí như Lý Cực, Thành Xuân, Mộc Thâm, Trần Tổ, Diệp Long, Bạch Khởi, Thanh Thiên, Vạn Lý Lãng, Đông Phương tiểu thư, lập tức nảy sinh ý nghĩ đáng sợ là phải cày chết những người khác.

“Cái ta cần chính là hiệu quả này!” Tần Phong lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Dù trước đây bóc lột quá tàn nhẫn, dọa đến heo cũng không dám đẻ nữa, nhưng chỉ cần dựng lên vài tấm gương điển hình để khen thưởng, rồi tung ra một vài tin tức có lợi, là có thể lại vắt ra thêm chút dầu nước.

Hí!

Hí!

Lại một tiếng ngựa hí vang lên, khiến hư không rung động.

“Còn một con ngựa nữa!!” Mọi người có mặt lập tức kinh hô, đồng loạt nhìn về phía Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Chỉ thấy một luồng bạch quang từ trong đỉnh bay vút lên trời, ngay sau đó tiếng vó ngựa “cộp cộp, cộp cộp” quen thuộc lại vang lên, và khi bạch quang tan đi, xuất hiện một con chiến mã máy toàn thân màu trắng bạc.

Chương 1014

“Ngựa trắng!?” Tam Lộng đại sư lập tức đứng thẳng người: “Hòa thượng phối với ngựa trắng, bệ hạ đúng là hiểu bần tăng!!” Ầm ầm ầm!!

Chưa đợi Tam Lộng đại sư tiến lên, trong đỉnh lại bùng phát ra một luồng bạch quang.

Mà khi quang mang màu trắng tan đi, thì lộ ra một bộ khôi giáp màu trắng.

Nếu Thú Diện Thôn Đầu Liên Hoàn Khải của Quang Thiên là bá khí ngút trời, thì bộ khôi giáp màu trắng này lại linh động nhẹ nhàng, phảng phất mặc vào có thể xông pha vạn quân, vào ra bảy lượt.

“Bạch Nhật đâu!!” Giọng nói uy nghiêm của Tần Phong lại vang lên, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Bạch Nhật.

“Thần có mặt!!” Bạch Nhật không ngờ sẽ gọi mình, ngẩn ra một lúc rồi vội vàng tiến lên quỳ xuống.

“Ngựa này tên là Truy Phong, giáp này tên là Minh Quang Khải, thuộc tính giống hệt hai món thần khí của Quang Thiên!” Tần Phong giọng uy nghiêm nói: “Bạch Nhật, ngươi trung thành với trẫm, cần cù chịu khó, chưa bao giờ kêu khổ kêu mệt.

Hôm nay trẫm ban hai món thần khí này cho ngươi để khen thưởng.” “Đa tạ bệ hạ!!” Dù là người có tính cách không vui không buồn như Bạch Nhật, trong lòng cũng không nhịn được kích động.

Vốn tưởng mình sở hữu hai món thần khí đã là đến đỉnh rồi, ai ngờ bây giờ lại có thêm hai món nữa, toàn thân từ trên xuống dưới đều được thần khí bao bọc kín kẽ.

“Bốn món thần khí!!” Toàn trường lập tức sôi trào, không thể khống chế được bản thân nữa.

Vốn dĩ mọi người còn có thể tự an ủi mình, Quang Thiên bỏ Phương Thiên Họa Kích ra thì chỉ có hai món thần khí của Long Quân, ai ngờ giây tiếp theo Bạch Nhật đã sở hữu bốn món thần khí của Long Quân.

Đặc biệt là các yêu đế của yêu tộc càng hai mắt sáng rực, không ngờ đi theo Long Quân lại có nhiều phúc lợi như vậy.

“Cho Bạch Nhật á!?” Tam Lộng đại sư đứng sững tại chỗ, trong lòng phát ra tiếng gào thét của chuột chũi.

Đậu má!!

Còn có thể chơi vui vẻ được nữa không!?

Không chỉ Quang Thiên vượt mặt hắn, mà ngay cả Bạch Nhật cũng vượt mặt hắn!

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại gánh lôi kiếp, tổng cộng nhận được 45 vạn điểm phản diện!!” “Thế là hết rồi à!?” Tần Phong ngẩng đầu nhìn trời, lôi kiếp lại một lần nữa tan biến.

Nhưng hắn không hài lòng với điều này, kết một đạo kiếm quyết điểm về phía tiểu Tam Tam.

“Tần huynh, ngươi……” Vô Trần Kiếm trong tay Lâm Tam phảng phất bị một lực hút kéo đi, trực tiếp thoát ra hóa thành một luồng kiếm quang bay về phía Tần Phong.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt nghi hoặc của Lâm Tam, nó bị Tần Phong ném thẳng vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, còn có cả Phương Thiên Họa Kích của Quang Thiên cũng bị ném vào cùng.

Ầm ầm ầm!!

Lôi vân vừa mới tan biến lại một lần nữa ngưng tụ, cả bầu trời lại một lần nữa tối sầm lại, tiếp đó là tiếng sấm đinh tai nhức óc, kèm theo từng đạo lôi long gầm thét cuộn trào trong mây.

"Ca, huynh có thể làm người một chút được không!?" Cả người Tần Hạo lập tức không ổn.

Vốn tưởng gánh xong lôi kiếp là có thể xem ca cơ mới biểu diễn, ai ngờ đại ca của hắn lại luyện khí không ngừng nghỉ, như thể đã hoàn toàn quên mất chuyện tối qua đã hứa với hắn là sẽ đi xem ca cơ biểu diễn.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ dạy hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Trẫm lại dạy hư ai rồi!?" Tần Phong mặt đầy hiếu kỳ nhìn về phía nhị đệ, đột nhiên nhớ ra còn chưa lấy máu của nhị đệ...... "Ể!?" Tần Hạo đột nhiên rùng mình một cái, có cảm giác bị thứ gì đó bẩn thỉu nhắm vào.

Nhưng khi hắn nhìn quanh tìm kiếm, lại không thấy thứ bẩn thỉu nào cả, khiến hắn nghi ngờ có phải giác quan thứ sáu của mình bị lỗi rồi không.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm đinh tai lại một lần nữa vang lên, lôi long gầm thét lao nhanh xuống.

Lâm Tam vốn định vung kiếm chống lại lôi long đang gầm thét, nhưng Vô Trần Kiếm đã bị Tần Phong nung lại luyện mới rồi, không còn cách nào khác, đành phải tóm lấy Tần Hạo bên cạnh ném ra ngoài.

"Vãi chưởng!!" Tần Hạo không nhịn được văng tục một tiếng.

Vốn tưởng chuyện bán đồng đội này chỉ có đại ca hắn mới làm, không ngờ Lâm Tam, một kẻ trông mày rậm mắt to thế này cũng học thói xấu, điều này cũng khiến hắn xác định rằng quả thật có thứ bẩn thỉu đang nhắm vào mình.

Ầm ầm ầm!!

Tần Hạo và lôi long lại một lần nữa va chạm, sát thương mạnh hơn trước đó vài phần.

Dù Vô Trần Kiếm và Phương Thiên Họa Kích không phải do Tần Phong luyện chế, nhưng dù sao cũng là hai trong số mười đại thần khí của Hoang Cổ trước đây, bây giờ bị Tần Phong nung lại luyện mới để nâng cao phẩm chất, lôi kiếp tự nhiên cũng theo đó mà tăng cường.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại gánh lôi kiếp, nhận được 2 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián mối quan hệ của hai đại Thiên Mệnh, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ dạy hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Sao ai học thói xấu cũng là do trẫm dạy thế!?” Tâm trạng Tần Phong rất u uất, liền mở bảng hệ thống ra.

Chỉ thấy điểm phản diện của hắn lại một lần nữa đột phá 80 triệu, tích lũy được 82,660,820 điểm, hắn trực tiếp gọi hệ thống dùng 20 triệu điểm phản diện để thúc chín dây hồ lô.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu 1 triệu điểm phản diện, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng……” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu 1 triệu điểm phản diện, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng……” “……….” Hai mươi thông báo hệ thống liên tiếp vang lên, khiến dây hồ lô lại một lần nữa xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy quả hồ lô nhỏ màu vàng vốn chỉ bằng ngón tay cái trên dây hồ lô, bắt đầu lớn lên nhanh chóng, cho đến khi lớn bằng nắm tay trẻ con mới dừng lại.

Đồng thời, tiên thiên chi khí trong thế giới của Trùng Đồng lại một lần nữa được tinh luyện, những thiên tài địa bảo được cấy vào bên trong cũng trở nên linh động và có thần vận hơn.

“Tiên thiên chi khí thật nồng đậm!” Tần Phong ngẩng đầu sờ sờ mắt mình.

Dù thế giới do Trùng Đồng khai mở là một tiểu thiên địa, nhưng cùng lắm cũng chỉ là một phương thức tấn công tương tự như kiếm vực, ở bên trong có quyền lực chúa tể trời đất.

Nhưng dưới sự gia trì của tiên thiên chi khí, khiến bên trong ngày càng sinh cơ bừng bừng.

Nếu cứ tiếp tục diễn biến như thế này, nói không chừng thật sự có thể diễn hóa thành một phương thế giới, có núi, có sông, có sinh mệnh, còn có pháp tắc của ba ngàn đại đạo.

Ầm ầm ầm!!

Tầng mây đen kịt trên bầu trời nhanh chóng tụ tập, hình thành một màn đêm mênh mông vô biên.

Ngay sau đó, một luồng kiếm quang rực rỡ từ Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh bay ra, như một con rồng khổng lồ xuyên qua biển mây, ánh sáng của nó chiếu rọi cả bầu trời, xua tan bóng tối.

“Là Vô Trần Kiếm!!” Lâm Tam ánh mắt ngưng lại, nhìn thấy Vô Trần Kiếm.

Chỉ thấy thân kiếm của Vô Trần Kiếm toàn thân tỏa ra quang mang màu trắng bạc, mang theo một luồng uy nghiêm và tôn quý không gì sánh bằng, trên chuôi kiếm còn khắc những hoa văn phức tạp, như vảy rồng lấp lánh ánh huy hoàng.

Mũi kiếm sắc bén, lóe lên hàn quang.

Nơi nó đi qua, hư không rách toạc!

Chương 1015

Ngay khoảnh khắc Vô Trần Kiếm xuất thế, cả đất trời cũng sôi trào.

“Kiếm tốt!!” Tất cả mọi người có mặt đều kinh hô, không thể nào che giấu sự kinh ngạc trong mắt.

Vô Trần Kiếm hiện tại đã không còn là Vô Trần Kiếm lúc trước, sau khi được Tần Phong nung lại luyện mới, nó đã vô hạn tiếp cận với tiên kiếm trong truyền thuyết.

“Tần huynh, ngươi thật sự……” Lâm Tam nắm chặt Vô Trần Kiếm, thực sự không biết phải báo đáp như thế nào.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ giúp Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại luyện kiếm, có ý đồ mang ơn báo đáp, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Có biết nói chuyện không thế!?” Tần Phong trong lòng không vui nói: “Trẫm tuy thích kiếm tiền, nhưng lương tâm vẫn có.

Tiểu Tam Tam giúp trẫm đỡ nhiều lôi kiếp như vậy, trẫm giúp nó nung lại Vô Trần Kiếm cũng là chuyện nên làm.” “Đinh đông, phát hiện ký chủ đã vô sỉ đến mức tự lừa dối cả bản thân, không gian tùy thân mở rộng gấp đôi!” “Hệ thống nội tâm bẩn thỉu, nhìn cái gì cũng thấy hạ lưu!” Tần Phong trong lòng thầm mắng, lười biếng để ý đến hệ thống.

Ầm ầm ầm!!

Lại một tiếng nổ đinh tai vang lên, chỉ thấy Phương Thiên Họa Kích cũng bay ra khỏi đỉnh.

“Hát!!” Quang Thiên bay lên hét lớn một tiếng, một tay tóm lấy Phương Thiên Họa Kích.

Đồng thời, Thú Diện Thôn Đầu Liên Hoàn Khải cũng lập tức vỡ ra, hóa thành từng luồng hồng quang nhanh chóng bắn vào người Quang Thiên, từng món áo giáp theo đó bao bọc lấy cơ thể.

Hí!

Hí!

Xích Thố Mã phát ra một tiếng hí dài, đạp không lao về phía Quang Thiên.

“Hát!!” Quang Thiên lại hét lớn một tiếng, nhảy lên lưng Xích Thố Mã.

Chỉ thấy hắn lúc này như Ma Thần Lữ Bố nhập thể, cưỡi Xích Thố Mã cao lớn, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, phối hợp với Thú Diện Thôn Đầu Liên Hoàn Khải màu đỏ tươi, thể hiện hết sự bá khí ngút trời.

“Chẳng phải chỉ là ba món thần khí, có gì ghê gớm chứ!” Tam Lộng đại sư chua đến mức không chịu nổi, như thể vừa nuốt cả quả chanh.

“Ba món thần khí à!!” Nhậm Hoàn và những người khác ngưỡng mộ muốn chết, đã chuẩn bị sẵn sàng để cày cuốc.

“Sao ta có cảm giác kho vàng nhỏ của mình lại sắp trống rỗng thế nhỉ?!” Mộc Tú không nhịn được lẩm bẩm.

Luôn cảm thấy Tần Phong đang cố ý dựng lên tấm gương điển hình, để bọn họ chủ động nộp kho vàng nhỏ của mình lên.

Cảnh tượng chuyển dời— Tề Tu Viễn ngẩng đầu nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Cảnh, sau lưng là mấy vạn Đại Tuyết Long Kỵ.

“Sao vậy!?” Lục Mạn Mạn tò mò nhìn theo hướng của Tề Tu Viễn, kết quả không thấy thứ gì kỳ lạ cả.

“Không có gì!” Tề Tu Viễn thu hồi ánh mắt nói: “Bệ hạ đã luyện thành tòa tiên sơn thứ ba rồi, Quang Thiên và Bạch Nhật lần lượt nhận được hai món thần khí, bây giờ một người sở hữu ba món, một người sở hữu bốn món.” “Yên tâm đi!” Lục Mạn Mạn dịu dàng an ủi: “Ngươi đã tiêu trừ nguy cơ giang hồ cho bệ hạ, bệ hạ sẽ không quên công lao của ngươi đâu, tin rằng rất nhanh sẽ ban thưởng thần khí cho ngươi thôi.” “Ta không cần thần khí, ta chỉ muốn nàng!” Tề Tu Viễn nhìn Lục Mạn Mạn, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

Hiện tại vì Long Quân còn ở đây, nên hắn không cần lo lắng việc tung hoành giang hồ sẽ bị báo thù, nhưng một khi Long Quân phi thăng đi rồi, những người trên giang hồ chắc chắn sẽ không tha cho hắn.

Dù hắn có thể phi thăng thượng giới đi theo Long Quân, nhưng với thiên phú của Lục Mạn Mạn thì rất khó phi thăng.

Nếu có thể lựa chọn, hắn nguyện dùng tất cả công lao của mình để đổi lấy cơ hội phi thăng cho Lục Mạn Mạn, cho dù phải giao ra Tuế Nguyệt Đao cũng không chút do dự.

“Yên tâm!” Lục Mạn Mạn cố tỏ ra thoải mái an ủi: “Bệ hạ có thủ đoạn thông thiên, tin rằng sẽ không để chúng ta hai giới cách biệt đâu.” “Nàng nói đúng!” Tề Tu Viễn gượng gạo nở một nụ cười.

Dự định khi nào có thời gian sẽ về hỏi Long Quân, xem có con đường tắt nào để thành đế không…… "Hắt xì!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết là phu nhân nhà ai cần giúp đỡ. "Bệ hạ!!" Tam Lộng đại sư mặt mày oán thán bước lên, trông như một tiểu kiều thê bị tra nam ruồng bỏ. "Quốc sư, ngài sao thế!?" Tần Phong bị nhìn đến mức toàn thân không thoải mái, da gà da vịt nổi lên mấy lần. "Bệ hạ!!" Tam Lộng đại sư mặt đầy u oán, bắt đầu chơi bài tình cảm: "Thần và bệ hạ quen biết từ thuở thiếu thời, không chỉ cùng nhau đi thanh lâu nghe hát, mà còn kề vai sát cánh nam chinh bắc chiến, trong thời gian đó từng nhiều lần thân bị trọng thương, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc." "Chuyện này…" Thân thể Tần Phong khẽ run lên, dường như chút lương tâm ít ỏi đã bị đánh thức.

Kể từ khi Tam Lộng đại sư và những người khác đi theo hắn, hắn toàn là vẽ vời hứa hẹn chứ chưa bao giờ chủ động trả lương cho họ. "Bệ hạ!" Mộc Tú và Nhậm Hoàn thấy con lừa ngốc đi đầu, cũng đáng thương lết tới đòi thần khí. "Tất cả đều có thưởng!" Tần Phong cũng cảm thấy mình bóc lột hơi quá, hào khí vung tay nói: "Trẫm tuyên bố các ngươi đều là nguyên lão của Đại Tần ta, không chỉ có vinh dự được thờ trong thái miếu, mà còn nhận được mười viên Cửu Chuyển Kim Đan do trẫm tự tay luyện chế, hy vọng tu vi của các ngươi có thể tiến thêm một bậc, bảo vệ giang sơn ức vạn dặm của Đại Tần ta!!" "Cửu Chuyển Kim Đan do bệ hạ tự tay luyện chế!!" Mộc Tú và những người khác đều bủn rủn cả chân, sợ đến suýt nữa hồn bay phách tán.

Ban đầu chỉ định đến đây chơi bài tình cảm, ai ngờ Long Quân lại hào phóng đến thế, một lần ban thưởng cho mỗi người mười viên Cửu Chuyển Kim Đan.

Thứ này thật sự không cần đến mười viên đâu, một viên là đủ để được vào thái miếu rồi! "Bệ hạ, không…" Ngay khi Mộc Tú và những người khác chuẩn bị mở miệng từ chối, Quang Thiên đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người. "Gã này…" Mí mắt Mộc Tú bất giác giật giật, cảm thấy có điềm chẳng lành.

Phải biết rằng, Quang Thiên là kẻ nổi tiếng nhân phẩm tồi tệ, trong đội ngũ chuyên nghiệp là loại người không được chào đón nhất, thường xuyên làm những chuyện hại người không lợi mình. "Bệ hạ!" Quang Thiên không thèm để ý đến mọi người, quỳ xuống nói lời chính nghĩa: "Thực ra quốc sư và mọi người không phải đang kể khổ với bệ hạ, cũng không phải vì hư danh và phần thưởng, chỉ là muốn nói cho bệ hạ biết, thần nguyện vì Đại Tần cống hiến tất cả, đây là toàn bộ gia sản của thần, nguyện vô điều kiện cống hiến cho Đại Tần." Vừa nói xong, Quang Thiên ánh mắt vô cùng kiên định, tháo nhẫn trữ vật của mình ra. "Đậu má, cái lão lục vô sỉ này!!" Tam Lộng đại sư và những người khác tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xông lên xử đẹp cái tên thích chơi trội này.

Muốn cống hiến toàn bộ gia sản là chuyện của ngươi, tự dưng lôi bọn ta vào làm gì, làm như bọn ta thân thiết lắm không bằng. "Thần cũng vậy!" Mộc Tú cảm thấy muốn khóc mà không có nước mắt, lấy nhẫn trữ vật ra quỳ xuống.

Bây giờ nếu họ không thuận theo lời Quang Thiên, thì sẽ phải nhận mười viên Cửu Chuyển Kim Đan của Long Quân.

Để không phải vào thái miếu, họ chỉ đành móc ví tiền riêng ra để phá tài tiêu tai. "Thần cũng vậy!!" Nhậm Hoàn và Tam Lộng đại sư nặn ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, trong lòng đã sớm băm vằm Quang Thiên thành vạn mảnh rồi lại vạn mảnh. "Thật khiến trẫm cảm động quá!!" Tần Phong miệng thì nói cảm động, nhưng tay thì không hề rảnh rỗi.

Chỉ thấy hắn nhanh nhẹn cầm lấy nhẫn trữ vật của mọi người, nhưng chút lương tâm vừa được đánh thức vẫn chưa tan biến, nói: "Đại Tần ta có các vị, lo gì không cường thịnh.

Trẫm quyết định ban thưởng cho các vị ái khanh mỗi người hai mươi viên Cửu Chuyển Kim Đan." "Hai mươi viên!!" Quang Thiên lập tức hoảng sợ bất an.

Cứ tưởng mình đang diễn song **ca** với Long Quân, ai ngờ là do mình lĩnh ngộ sai thánh ý, Long Quân vẫn không biết tại sao đan dược mình luyện ra lại không có đánh giá tệ. "Đúng là đồ súc sinh!!" Mộc Tú và những người khác nhìn Quang Thiên mà nghiến răng ken

két.

Chương 1016

Cứ tưởng đi theo hắn có thể thoát một kiếp, ai ngờ vừa mất ví tiền riêng lại còn sắp mất mạng. "Bệ hạ!!" Quang Thiên vội vàng hoảng hốt nói: "Thần đã đột phá đến Đại Đế chi cảnh, đan dược khó mà có tác dụng gì nữa, hay là đừng lãng phí Cửu Chuyển Kim Đan của bệ hạ." "Đúng vậy, đúng vậy…" Mộc Tú và những người khác cũng liều mạng gật đầu, không muốn trở thành nạn nhân của Cửu Chuyển Kim Đan. "Cửu Chuyển Kim Đan, ngon!" Tai Tiểu Bạch giật giật, lẩm bẩm nói mớ một câu. "Ngươi nói cũng có lý!" Tần Phong liếc nhìn Tiểu Bạch, rồi mới nói: "Bây giờ Tiểu Bạch ăn Cửu Chuyển Kim Đan hiệu quả đã không còn rõ rệt, xem ra trẫm phải bế quan nghiên cứu kỹ loại đan dược mới phù hợp với Đại Đế." "Đan dược mới!?" Trong mắt Mộc Tú và những người khác tràn đầy vẻ kinh hãi, không hiểu vì sao Long Quân lại cố chấp với đan đạo đến vậy. "Nhưng trẫm đã nói ban thưởng, cũng không thể nuốt lời!" Tần Phong gãi cằm suy nghĩ một lúc, ngay sau đó liền mở Trùng Đồng.

Chỉ thấy tiên thiên chi khí trong thế giới Trùng Đồng được dẫn ra, dưới sự trợ giúp của Tiên Thiên Kiếm Thể, đã thành công bị nén lại thành một viên đan hoàn màu trắng sữa ẩn chứa tiên thiên chi khí. "Đây là…" Quang Thiên và những người khác lập tức trợn tròn mắt, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

Tiên thiên chi khí!!

Lại là tiên thiên chi khí trong truyền thuyết!!

Hơn nữa luồng tiên thiên chi khí này thực sự quá tinh thuần, ăn một viên có thể bằng mấy trăm năm khổ tu của họ. "Đây là Tiên Thiên Đan!" Tần Phong cầm viên đan hoàn trong tay nói: "Nếu Cửu Chuyển

Kim Đan đối với các ngươi vô dụng, trẫm sẽ ban cho mỗi người các ngươi 20 viên Tiên Thiên Đan vậy!" "Đa tạ bệ hạ!!" Mọi người lập tức kích động dập đầu, tỏ ý cái này thì chắc chắn được.

Ngay lúc này — Bầu trời đột nhiên tràn ngập tử khí ba vạn dặm, vô tận tinh huy, mây mù cuồn cuộn, mưa lành gieo rắc, nhuộm thẫm cả một vùng trời, linh khí càng hóa thành hư ảnh ba vị thánh nhân, từng trận tiên nhạc cổ xưa vang vọng khắp Hoang Cổ.

Trên trời vạn đóa hoa rơi, mặt đất nở ra từng đóa kim liên.

Ngay sau đó, một luồng uy áp Đại Đế vô song, mang theo yêu khí vô tận càn quét khắp Hoang Cổ. "Là Đại vương đột phá!!" Long Đế và các yêu tộc khác lập tức đứng thẳng người, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tiểu Bạch.

Chỉ thấy thân hình mũm mĩm của Tiểu Bạch lơ lửng bay lên, quanh thân hiện ra từng đạo phù văn màu vàng, mầm cây nhỏ trên đầu cũng lóe lên ánh sáng chói mắt. "Đắc kiến chân ngã, ta thỏ chính là ta thỏ!!" Tiểu Bạch đột nhiên mở bừng hai mắt, uy thế Yêu Đế theo đó bùng phát.

Ầm ầm ầm!!

Trời đất biến sắc, núi lở đất nứt.

Dường như báo hiệu một đại yêu đáng sợ sắp xuất thế, sẽ mang đến cho nhân gian một trường hạo kiếp vô tận. "Con thỏ này đột phá Đại Đế rồi!!" Sắc mặt Tần Hạo lập tức thay đổi.

Là tổng chỉ huy tối cao của chiến dịch chinh phạt yêu tộc, hắn tự nhiên biết Tiểu Bạch khó đối phó đến mức nào.

Nếu không phải mình đột phá Đại Đế trước nó, thật sự chưa chắc đã bắt được nó quy án.

Bây giờ Tiểu Bạch đột phá đến Yêu Đế cảnh, ai biết nó có lại lên cơn thần kinh không!?

Lúc này — Tiểu Bạch đã thu lại đế uy, đáp xuống vai Tần Phong.

Khi nó nhìn thấy thanh Thượng Phương Bão Kiếm mà Tần Phong đưa tới, nó lập tức ngây người, mất hai phút rưỡi mới hoàn hồn. "Đây chính là Thượng Phương Bảo Kiếm của ta thỏ!?" Ngay khi mọi người đang khiển trách Tần Phong lừa gạt trẻ con, Tiểu Bạch đột nhiên kinh hỉ kêu lên: "Ngầu quá đi mất…" "Hả!?" Mọi người đứng hình tại chỗ, không hiểu gu thẩm mỹ của Tiểu Bạch.

Chẳng lẽ nó không nhận ra, tiền công trình đã bị Tần Phong tham ô hết rồi sao!? "Đó là đương nhiên!" Tần Phong mặc kệ biểu cảm của mọi người, đắc ý nói: "Đây là Thượng Phương Bão Kiếm trẫm đặt làm riêng cho ngươi, thế gian chỉ có một thanh này, tuyệt đối không tìm ra được thanh thứ hai." "Đúng là độc nhất thế gian!" Mọi người lại ném tới ánh mắt hâm mộ.

Tuy là một thanh tiểu phì kiếm tròn trịa, nhưng không nghi ngờ gì đây chính là một món thần khí.

Khi người khác còn đang đau đầu làm sao để luyện chế một món thần khí, thì Long Quân đã luyện chế thần khí tiểu phì kiếm để dỗ trẻ con chơi rồi.

Cùng là lần đầu làm người, tại sao chênh lệch lại lớn đến vậy!? "Chủ ngân của ta thỏ là tốt nhất!" Tiểu Bạch vui vẻ cọ cọ vào Tần Phong, sau đó cầm lấy Thượng Phương Bão Kiếm.

Không lớn không nhỏ, vô cùng vừa tay!!

Đừng thấy Thượng Phương Bão Kiếm béo béo nhỏ nhỏ không có lưỡi kiếm, nhưng trọng lượng lại nặng như núi Thái Sơn, nếu không phải Tiểu Bạch đã đột phá đến Yêu Đế chi cảnh, thật sự chưa chắc đã nhấc nổi.

Ngay lúc này — Tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, còn kèm theo kiếm ý kinh thiên.

Chỉ thấy Lâm Tam đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trên mặt đất, dường như đã hòa làm một với thanh Vô Trần Kiếm trước người, kiếm ý ngút trời theo đó bùng phát, khiến cả trời đất đều rung chuyển. "Kiếm của hắn cũng là do chủ ngân của ta thỏ luyện chế!?" Tiểu Bạch không khỏi ngẩn người.

Nó ngẩng đầu nhìn thanh Vô Trần Kiếm tinh xảo vô cùng của Lâm Tam, rồi lại cúi đầu nhìn thanh tiểu phì kiếm của mình, cảm thấy có gì đó không đúng lắm. "Cuối cùng cũng lộ rồi!" Mọi người lập tức hả hê, xem Tần Phong còn lừa bịp thế nào nữa. "Đừng hâm mộ người ta!" Tần Phong giọng điệu bình thản, không hoảng không vội nói: "Thượng Phương Bão Kiếm của ngươi tuy nhỏ nhỏ không có lưỡi kiếm, nhưng lại là một thanh trọng kiếm thật sự, chỉ cần có thể lĩnh ngộ ‘trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công’, là có thể một bước trở thành tuyệt thế kiếm thỏ." "Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công!!" Sắc mặt mọi người lập tức ngưng trọng, bắt đầu từ từ nghiền ngẫm lời của Tần Phong.

Cứ tưởng Tần Phong chỉ luyện một thanh tiểu phì kiếm để dỗ trẻ con chơi, ai ngờ hắn lại thật sự đặt làm riêng cho Tiểu Bạch.

Đặc biệt là khi không hiểu rõ tình hình của Tiểu Bạch, ai mà ngờ được Thượng Phương Bão Kiếm lại là một thanh trọng kiếm!?

Cộng thêm vẻ ngoài đáng yêu cực kỳ lừa tình của Tiểu Bạch, nếu bất ngờ tiếp xúc với nó chắc chắn sẽ ăn quả đắng, nếu lơ là cảnh giác có khi còn mất mạng. "Tuyệt thế kiếm thỏ!!" Tiểu Bạch lập tức kích động, muốn tìm người tỷ thí một trận.

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười trên mặt Tiểu Bạch biến mất, thay vào đó là biểu cảm như trời sập, phát hiện ví tiền riêng của mình lại không hiểu sao vơi đi một nửa. "Oa, ta thỏ không sống nổi nữa!!" Tiểu Bạch lập tức lao vào lòng thỏ mẹ, phát ra tiếng khóc xé lòng. "Thỏ con, con sao vậy!?" Thỏ mẹ đau lòng ôm Tiểu Bạch, không biết đã xảy ra chuyện gì. "Trẫm không biết gì cả!" Tần Phong mặt mày vô tội, quay đầu nhìn về phía nhị đệ. "Không ổn!!" Tần Hạo trong lòng giật thót, nhớ ra tiết mục cuối cùng là lấy máu.

Chương 1017

Nhưng ngay khi Tần Hạo chuẩn bị xé rách hư không bỏ chạy, thì bị Tần Phong tóm ra khỏi hư không, sau đó xách như xách gà con bay về phía Phương Hồ tiên sơn. "Ca, ca…" Tần Hạo mặt mày kinh hãi hét lớn.

Hắn cố dùng một tiếng "ca ca" để đánh thức lương tâm của Tần Phong.

Chỉ tiếc là chút lương tâm ít ỏi của Tần Phong vừa mới được đánh thức, bây giờ phải nhân lúc tiểu Tam Tam và Vô Trần Kiếm đang trong giai đoạn thích ứng, thêm khóa huyết mạch cho tòa tiên sơn thứ ba, để tránh ảnh hưởng đến hình tượng của mình trong lòng tiểu Tam Tam.

Chuyển cảnh — Ánh mắt Diệp Thần lại một lần nữa trở nên mờ mịt.

Với tu vi Đại Đế của hắn, tự nhiên có thể cảm nhận được Tần Phong đã luyện chế thành công tòa tiên sơn thứ ba, cũng có nghĩa là thực lực của Đại Tần càng thêm lớn mạnh. "Chúng ta thật sự có thể lật đổ Đại Tần sao!?" Ánh mắt Phương Trường cũng mờ mịt không kém.

Bây giờ đừng nói là chính diện khiêu chiến Long Quân, chỉ riêng A Phòng Cung có Cửu Đỉnh trấn giữ họ cũng không vào nổi, huống chi là ba tòa tiên sơn mà Tần Phong đã hao phí vô số tài nguyên để luyện chế. "Chuyện này trách ai được!?" Đường Xuyên không quên châm chọc: "Trước đó ta đề nghị nhân cơ hội tập kích Tần Vương và Lâm Uyên, nhưng ngươi lại chỉ nghĩ đến Nam Phong công chúa, bỏ lỡ một cơ hội tốt để làm suy yếu thực lực Đại Tần." "Đừng cãi nhau, đừng cãi nhau nữa!" Diệp Long vội vàng ra khuyên can, không quên xát muối vào vết thương: "Bây giờ nói những chuyện này đã không còn ý nghĩa gì nữa, ta tin rằng còn dài, sau này chúng ta nhất định sẽ tìm được cơ hội." "Lại là còn dài!!" Phương Trường cả người lập tức không ổn, càng ngày càng cảm thấy Diệp Long đang xát muối vào vết thương của mình.

Rõ ràng cổ nhân đã sáng tạo ra biết bao nhiêu thành ngữ, nhưng hắn lại cứ thích dùng thành ngữ "còn dài", lại còn ba ngày hai bữa dùng trước mặt hắn. "Được rồi, đều đừng cãi nữa!" Diệp Thần tâm trạng phiền não nói: "Chúng ta đều là những người bị Tần Phong làm hại, nếu chúng ta cứ tiếp tục đấu đá nội bộ như vậy, người vui nhất chỉ có thể là Tần Phong." "Đúng!!" Diệp Long lập tức phụ họa: "Chúng ta nên đoàn kết một lòng, lật đổ bạo Tần!!" "Nói thì dễ, lật đổ thế nào!?" Đường Xuyên mặt mày bất lực nói: "Bây giờ Đại Tần đã thống nhất Hoang Cổ, là thời khắc huy hoàng chưa từng có trong lịch sử nhân tộc, binh hùng tướng mạnh và số lượng Đại Đế dưới trướng đều là nhiều nhất trong các triều đại, Long Quân lại càng là yêu nghiệt có tư chất trấn áp vạn cổ, còn có Nhân Hoàng Kiếm, Nhân Hoàng Tỳ, Đại Tần Cửu Đỉnh, ba tòa tiên sơn và nhiều thần khí diệt sát tiên nhân khác." "Chuyện này…" Lòng tin của Diệp Thần trong nháy mắt sụp đổ, một cảm giác bất lực dâng lên từ trong lòng.

Nếu là lúc hắn còn trẻ, chắc chắn sẽ không có cảm giác bất lực này, dù là ngôi sao trên trời cũng có lòng tin hái xuống.

Nhưng sau khi bị hiện thực đè xuống đất chà đạp nhiều lần, khiến hắn không thể không nhận ra cái gì gọi là hiện thực. "Cũng không cần phải nản lòng như vậy!" Diệp Long đột nhiên lên tiếng: "Tuy Đại Tần hiện giờ mạnh đến đáng sợ, nhưng lại không được lòng dân, chỉ cần chúng ta liên hợp các nhân sĩ phản Tần ở khắp nơi, nhất định có thể lật đổ bạo Tần." "Liên lạc nhân sĩ phản Tần!" Diệp Thần lập tức động lòng.

Bây giờ các thế gia và môn phái bị Long Quân tiêu diệt không đếm xuể, trong đó không thiếu cao thủ may mắn thoát được, liên hợp với những người này quả thực có thể lớn mạnh thế lực của bản thân. "Phần thưởng đến rồi đây!" Diệp Long trong lòng mừng thầm.

Hiện tại nghĩa sĩ phản Tần rất nhiều, lại còn phân tán ở các nơi rất khó bắt giữ, nếu mình tập hợp họ lại để một lưới bắt hết, tin rằng rất nhanh sẽ nhận được phần thưởng thần khí của Long Quân. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ, chó săn của ngài đang xát muối vào vết thương của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ, chó săn của ngài đả kích lòng tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút máu tươi của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Diệp Long đúng là Diêm Vương sống mà!" Tần Phong nghe thấy thông báo của hệ thống không khỏi cảm khái một tiếng, tiện tay ném Tần Hạo đã bị lấy máu ra ngoài… "Hu hu…" Tần Hạo rơi lệ tủi thân, tỏ ý mình khóc một lát là được rồi. "Xong!!" Tần Phong không để ý đến nhị đệ, nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy máu tươi của nhị đệ hóa thành từng đạo phù văn, ngay sau đó dung nhập vào Phương Hồ tiên sơn vừa được luyện chế, gắn lên đó khóa huyết mạch của Tần gia bọn họ. "Kết thúc rồi sao!?" Tần Hạo tủi thân ngẩng đầu lên, chờ đợi màn ca múa biểu diễn của ca ca.

Nhưng Tần Phong dường như đã quên mất màn ca múa mình đã hứa, tiện tay chạy đi kéo Lâm Tam vừa tu luyện xong lên Thần Phong Chu, nói gì đó là muốn cùng đi Giang Nam Lê Viên xem kịch.

Còn về Phương Hồ tiên sơn vừa luyện chế xong, thì giao cho sư huynh muội của Lâm Tam ở. "Đa tạ Long Quân!!" Tiểu sư muội vô cùng kích động, vội vàng quỳ xuống khấu tạ Long Quân.

Cứ tưởng Long Quân đến để cướp Tạo Hóa Tiên Cảnh của họ, không ngờ lại đến giúp họ nâng cấp tông môn, từ nay về sau không cần phải lo lắng tiên nhân thượng giới đột kích nữa. "Tần huynh, ta không đi đâu!" Lâm Tam không ngừng từ chối, tỏ vẻ mình không phải loại người đó. "Sau khi thành đế, đạo tâm cũng kiên định rồi!" Tần Phong không nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, chỉ đành nói lời chính nghĩa: "Lâm huynh, trẫm đều là vì tốt cho ngươi, trước đó ngươi đã đồng ý cùng trẫm đi Giang Nam Lê Viên, bây giờ hối hận chẳng phải là nói không giữ lời sao!?" "Chuyện này…" Lâm Tam do dự, cảm thấy có lý.

Hắn tu chính là đạo tu tâm, tạo vật ở bên ngoài, nội hóa ở trong tâm, thước đo ở trong lòng, đo người cũng đo mình, đo được cũng đo mất, sao có thể nói không giữ lời!? "Đinh đông, chúc mừng ký chủ dẫn dắt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đi vào con đường sai trái, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đi thôi!" Tần Phong kéo Lâm Tam, lên Thần Phong Chu. "Giang Nam Lê Viên!?" Mắt Tần Hạo sáng rực lên, cũng theo lên Thần Phong Chu. "Nhị đệ, ngươi đừng đi!" Tần Phong tiện tay chặn người lại nói: "Ngươi là đệ tử của Thái Bạch Tiên Sơn, hãy đi làm công tác tư tưởng cho họ, trẫm không muốn dùng vũ lực ép họ giao ra Thái Bạch Tiên Sơn đâu." "Bảo ta đi!?" Tần Hạo lập tức không vui.

Mở rộng bờ cõi bị đánh mười vạn quân côn cũng thôi đi, lấy hắn ra đỡ lôi kiếp cũng không nhắc tới, lấy máu hắn để gắn khóa huyết mạch cũng không nói nữa, bây giờ đi Giang Nam Lê Viên **dựa vào** cái gì không cho hắn đi!? "Đinh đông, chúc mừng ký chủ kích thích tâm lý mất cân bằng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đúng, chính là ngươi!" Tần

Phong mặt mày nghiêm túc nói: "Hãy nhớ, thứ làm kinh diễm thời gian không phải là dung nhan thanh xuân xinh đẹp, mà là trách nhiệm và cống hiến được tôi luyện bằng thanh xuân." "Tần huynh, đại trí tuệ!" Lâm Tam mặt đầy khâm phục, vội vàng hành lễ. "Lâm huynh, quá khen rồi!" Tần Phong đáp lễ, kéo Lâm Tam lên thuyền. "Súc sinh, súc sinh à!" Tần Hạo càng nhìn càng tức, tiện tay lấy ra quyển sổ nhỏ.

Năm nào tháng nào: Ca ca dẫn Lâm Tam đi Giang Nam Lê Viên, không dẫn theo ta, người em song sinh kém ba tuổi này.

Chuyện này ta nhịn!!

Chuyển cảnh, Thiên Tâm Chi Thành.

Lâm Hào sau khi biết Uyên Tổng và Tần Hạo xảy ra xung đột, lo lắng chạy đi tìm lão tổ Lâm gia thương lượng. "Lâm Uyên và Tần Vương xảy ra xung đột!?" Lão tổ Lâm gia huyết áp tăng vọt, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Cứ tưởng sau khi trải qua nguy cơ gia tộc lần trước, Lâm Uyên có thể trưởng thành hơn một chút, ai ngờ vừa mới yên ổn lại chạy ra ngoài gây chuyện. "Đúng vậy!" Lâm Hào cười khổ nói: "Nghe quốc sư và những người khác nói, lúc đó Tần Vương đang dẫn quân chinh chiến yêu tộc, Lâm Uyên không biết vì sao lại chạy đến gây xung đột với Tần Vương." "Thằng tiểu súc sinh này!!" Lão tổ Lâm gia tức giận nói: "Phải mau chóng trục xuất nó ra khỏi Lâm gia, nếu không Lâm gia chúng ta tất sẽ bị nó liên lụy." "Lão tổ không được!!" Lâm Hào đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lâm Uyên là đệ tử có thiên phú nhất của Lâm gia chúng ta, chúng ta tuyệt đối không thể trục xuất nó khỏi gia tộc, ngược lại nên ra sức bảo vệ nó mới phải." "Ra sức bảo vệ!?" Lão tổ Lâm gia như gặp quỷ nói: "Ngươi có biết mình đang nói gì không?

Bây giờ Lâm Uyên đắc tội là Long Quân, Lâm gia chúng ta trước mặt Long Quân chính là châu chấu đá xe." "Ta biết!" Lâm Hào vẫn không hề lay động, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nhưng rủi ro cao đồng nghĩa với thu nhập cao, ta cược Lâm Uyên là chân long mắc cạn, tương lai nhất định sẽ rồng vẫy vùng biển lớn, một bước lên trời." "Ngươi đang lấy Lâm gia chúng ta ra để cược đấy!" Lão tổ Lâm gia vội nói: "Một khi thua, Lâm gia chúng ta coi như xong đời!!" "Cầu lão tổ tông thành toàn!" Lâm Hào vẻ mặt vẫn nghiêm túc, chắp tay quỳ trước mặt lão tổ. "Ngươi…" Lão tổ Lâm gia cảm thấy lòng như lửa đốt, không biết vì sao Lâm Hào lại cố chấp đến vậy.

Lúc này — Trong hoa viên bên ngoài.

Nhất Kiếm đột nhiên nắm lấy tay Lâm Tâm Nhi, tình yêu trong mắt không hề che giấu. "Nhất Kiếm ca ca, huynh làm gì vậy!?" Lâm Tâm Nhi e thẹn cúi đầu, thực sự không chịu nổi ánh mắt của Nhất Kiếm. "Tâm Nhi muội muội, muội thật đẹp!" Nhất Kiếm nắm lấy bàn tay nhỏ của Lâm Tâm Nhi, như thể bị liếm cẩu nhập thể nói: "Ngay từ cái nhìn đầu tiên, ta đã không thể tự kiềm chế mà yêu muội, chỉ cần có thể ở bên muội, ta nguyện ý trả giá tất cả, dù phải thần phục dưới chân muội ta cũng cam lòng." "Nhất Kiếm ca ca!!" Trái tim nhỏ của Lâm Tâm Nhi đập thình thịch, cảm giác được người khác nâng niu thật tuyệt vời.

Là đại tiểu thư duy nhất của Thiên Tâm Chi Thành, nàng có tính khí tiểu thư bẩm sinh, nhưng Tần Hạo, Lâm Tam và những người khác lại chưa bao giờ để nàng vào mắt.

Bây giờ Nhất Kiếm tỏ ý nguyện thần phục dưới chân nàng, khiến nàng một lần nữa cảm thấy mình là một tiểu công chúa cao quý.

Chương 1018

"Tiếc là Danh Kiếm Sơn Trang đã mất rồi!" Ánh mắt Nhất Kiếm đột nhiên ảm đạm: "Nếu không ta nhất định sẽ tổ chức cho muội một hôn lễ thế kỷ, để muội trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất toàn Hoang Cổ." "Nhất Kiếm ca ca!" Lâm Tâm Nhi rất cảm động nói: "Tâm Nhi không cần hôn lễ thế kỷ gì cả, chỉ cần sau này huynh đối tốt với Tâm Nhi là được rồi." "Là ta vô dụng!" Nhất Kiếm mặt đầy tự trách nói: "Nếu ta có được cơ duyên của Lâm Uyên huynh, muội đã có thể trở thành người phụ nữ tôn quý nhất Hoang Cổ, không cần phải chịu thiệt thòi như vậy." "Người phụ nữ tôn quý nhất Hoang Cổ!!" Lâm Tâm Nhi trước nay luôn tự cho mình là thanh cao, đối với những lời này căn bản không có sức chống cự.

Hơn nữa bây giờ nàng cũng không phải không có cơ hội, đã sớm nghe người ta nói về quá khứ của Lâm Uyên.

Chính là sau khi có được bảo bối không rõ tên đó, tu vi của hắn mới như bật hack, trong vòng chưa đầy một năm đã đột phá đến Đại Đế chi cảnh.

Mà Nhất Kiếm ca ca của nàng không cần bất kỳ sự giúp đỡ nào cũng có thể tự mình đột phá Đại Đế chi cảnh, nếu có thêm được bảo bối không rõ tên đó của Lâm Uyên, chẳng phải là có thể đối đầu với Long Quân đang trấn áp vạn cổ hiện nay sao!?

Cộng thêm việc nàng trước nay vẫn không ưa Lâm Uyên, khiến hạt giống gieo trong lòng lập tức nảy mầm, định bụng nhân lúc Lâm Uyên đang bị thương, cướp đoạt bảo bối không rõ tên trong tay hắn. "Đúng là một người phụ nữ ngu ngốc!" Khóe miệng Nhất Kiếm hơi nhếch lên, biết Lâm Tâm Nhi đã cắn câu… Chuyển cảnh — Uyên

Tổng đang đứng trong sân nhỏ của mình, khóe miệng nhếch lên nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Cảnh.

Tuy một đế vương hạ giới luyện chế ba tòa tiên sơn khiến hắn cảm thấy chấn kinh, nhưng hắn lại không lộ ra vẻ kinh hãi như Diệp Thần và những người khác, ngược lại còn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Bởi vì hắn là tiên vương cự đầu thượng giới trọng sinh, trong đầu nắm giữ quá nhiều kiến thức tiên tiến, có vô số cách để khống chế ba tòa tiên sơn mà Tần Phong luyện chế. "Dù ngươi thiên phú vô song thì đã sao, cuối cùng chẳng phải cũng là làm áo cưới cho bản vương!" Uyên Tổng nở nụ cười long vương, nói: "Chỉ cần bản vương khống chế được ba tòa tiên sơn này, toàn bộ Hoang Cổ sẽ không ai là đối thủ của bản vương, thuần phục Long Quân thành một con chó nghe lời, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay." "Cũng có chí hướng đấy!" Tần Phong nghe thấy cũng không tức giận, chính xác là lười để ý.

Không thể nào vì một con chó sủa mình hai tiếng, mình lại chạy qua cắn lại nó một cái được!?

Tốt nhất là nên vỗ béo nó, rồi giết thịt ăn một bữa no nê!

Nhưng lời của Uyên Tổng, cũng khiến hắn có vài suy đoán.

Truyền thừa luyện khí mà hắn có được là khi lên Thiên Tư Bảng, đã kinh động đến một vị đại lão luyện khí nào đó ở thượng giới, dùng đại thần thông cách không giáng xuống.

Người hạ giới đừng nói là khống chế tiên sơn, ngay cả nhìn cũng chưa từng thấy!

Bây giờ Uyên Tổng tự mình thừa nhận có thể khống chế ba tòa tiên sơn, cũng có nghĩa là hắn rất có khả năng là một vị đại lão nào đó ở thượng giới đoạt xá trọng sinh. "Tính toán cũng hay đấy, lại định trộm nhà của trẫm!" Tần Phong cũng nở nụ cười long vương nói:

"Nhưng rất đáng tiếc, tốc độ ra tay của trẫm nhanh hơn ngươi nhiều, bây giờ đã thành công trộm nhà của ngươi rồi, đúng là kẻ đáng thương mà không tự biết." Ngay lúc này — Một gã hạ nhân tiến vào sân, trong tay bưng một hộp ngọc. "Đây là cái gì!?" Uyên Tổng tò mò quay đầu hỏi, ánh mắt dừng trên hộp ngọc. "Bẩm thiếu chủ!" Hạ nhân vội đáp: "Đây là Vạn Niên Bồ Đề Hóa Thể Đằng mà Vũ An Quân đã bỏ ra số tiền lớn mua được ở bên ngoài, nói là có thể giúp người bạn Đại Đế của thiếu chủ hồi phục chi bị đứt." "Linh dược hồi phục chi bị đứt!" Ánh mắt Uyên Tổng không khỏi sáng lên, vội vàng kiềm chế nói: "Ta biết rồi, đặt hộp ngọc xuống đi!" "Vâng!" Hạ nhân cung kính đặt xuống, sau đó xoay người rời đi. "Con thỏ chết tiệt!" Trong mắt Uyên Tổng lóe lên một tia hung ác, nhớ lại cảnh bị Tiểu Bạch cắt đứt.

Nhưng hắn bây giờ không có thời gian nghĩ đến Tiểu Bạch nữa, sau khi xác nhận xung quanh không có người ngoài, liền giơ tay mở hộp ngọc ra, để lộ ra gốc Vạn Niên Bồ Đề Hóa Thể Đằng bên trong.

Chỉ thấy một đạo ánh sáng màu xanh lam từ trong hộp ngọc lóe ra, như một vầng trăng trong trẻo mang lại một tia sinh cơ cho đêm đen.

Khi Uyên Tổng không thể chờ đợi được nữa nuốt nó vào, một luồng sinh cơ khổng lồ lập tức bùng nổ trong cơ thể.

Ngay sau đó, máu trong cơ thể bắt đầu lưu thông nhanh hơn, càng hướng về phía dưới của hắn từ từ tụ lại, cảnh giới sinh cơ dồi dào, vạn vật đua nở đó đã ở ngay trước mắt. "Mọc ra rồi, mọc ra rồi!" Uyên Tổng cúi đầu nhìn, trong mắt tràn đầy kinh hỉ.

Tuy hắn rất ít khi dắt nhị đệ ra ngoài dạo chơi, nhưng tình cảm hai bên vẫn còn đó, xa cách bao nhiêu ngày trong lòng vẫn luôn lo lắng.

Bây giờ thấy nhị đệ trở về, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống.

Nhưng giây tiếp theo, sắc mặt Uyên Tổng thay đổi.

Chỉ cảm thấy bụng dưới truyền đến một trận đau dữ dội, linh lực trong cơ thể cũng bắt đầu nhanh chóng trôi đi, tứ chi dường như mất hết sức lực trở nên mềm nhũn vô lực. "Không ổn, có độc!!" Uyên Tổng trong lòng kinh hãi.

Hắn vội vàng vận chuyển linh lực, muốn ép chất độc ra ngoài.

Nhưng chất độc này đến vô cùng hung mãnh, dù hắn đã dốc hết toàn bộ sức lực, trong một lúc cũng khó mà ép hết nó ra khỏi cơ thể.

Ngay lúc này — Nhất Kiếm và Lâm Tâm Nhi bước vào, còn mang theo nụ cười của kẻ chiến thắng. "Là các ngươi!!" Uyên Tổng mặt đầy phẫn nộ, không thể kiềm chế được lửa giận.

Hắn làm sao cũng không ngờ, Lâm gia lại hạ độc mình. "Không sai, chính là chúng ta!" Lâm Tâm Nhi không hề che giấu sự khinh bỉ: "Thật không biết ông trời nghĩ gì, lại để cho một tên liếm cẩu như ngươi có được cơ duyên lớn như vậy.

Nếu Nhất Kiếm ca ca có được nó, bây giờ đâu chỉ là tu vi Đại Đế sơ giai!?" "Đến rồi, màn kịch hay mong đợi đã lâu cuối cùng cũng đến!" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, vội vàng bay vào linh điền.

Chỉ thấy hắn như đang ở trong siêu thị tự chọn của linh dược, nhanh chóng chọn mấy gốc linh quả vạn năm tuổi, sau đó bắt đầu làm quần chúng hóng chuyện. "Tiện nhân, chết đi cho bản vương!!" Lửa giận trong lòng Uyên Tổng phun trào, rút kiếm đâm về phía Lâm Tâm Nhi. "Còn dám phản kháng!!" Nhất Kiếm hừ lạnh một tiếng, kiếm khí quanh thân tứ tán.

Chỉ thấy ánh mắt hai người đều lóe lên hàn quang, toàn thân càng tỏa ra sát ý vô tận.

Vút một tiếng!!

Kiếm trong tay Uyên Tổng đâm ra nhanh như chớp, xé rách không khí như sao băng lóe lên.

Thân hình Nhất Kiếm thì như quỷ mị chớp động, dường như dung nhập vào không khí xung quanh, kiếm pháp của hắn càng linh động xảo trá, mỗi một thức đều tràn ngập biến hóa vô cùng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phá giải chiêu số của đối thủ.

Keng!

Keng!

Keng!

Thân ảnh hai người tung hoành **giao cắt**, phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai, va chạm mãnh liệt không chỉ tóe lửa, mà còn mang đến từng trận dao động năng lượng mạnh mẽ. "Phụt!!" Uyên Tổng phun ra một ngụm máu đen, bị đánh đến mức liên tục lùi lại.

Tuy kiếm pháp của hắn mạnh hơn Nhất Kiếm, nhưng khổ nỗi bây giờ đã trúng độc, dưới sự tấn công dồn dập của Nhất Kiếm, hắn bắt đầu dần dần không chống đỡ nổi. "Cơ duyên của ngươi là của ta rồi!" Trong mắt Nhất Kiếm tràn đầy phấn khích, kiếm khí **sắc bén** lại lần nữa đánh ra.

Chương 1019

Ầm ầm ầm!!

Khi hai luồng kiếm phong giao nhau, đã dấy lên một trận bão kiếm khí. "Phụt!!" Uyên Tổng lại phun ra một ngụm máu đen, khí tức cũng theo đó nhanh chóng suy giảm.

Nhưng trong mắt hắn lại lóe lên một tia điên cuồng, không lùi mà tiến, cưỡng ép vận chuyển linh khí trong cơ thể, hợp nhất với thanh lợi kiếm trong tay, hóa thành một đạo kiếm quang sắc bén đâm về phía Nhất Kiếm. "Cái gì!!" Đồng tử Nhất Kiếm không khỏi co rụt lại.

Hắn không ngờ Uyên Tổng sau khi trúng độc, lại còn có thể có sức chiến đấu như vậy, tốc độ nhanh đến mức hắn căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể bộc phát thiên kiếm chi khí trong cơ thể ra để chống đỡ.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm khí của hai bên lại lần nữa va chạm mạnh vào nhau, lập tức dấy lên một luồng bão kiếm khí đáng sợ, sân nhỏ cũng trong nháy mắt tan thành mây khói. "Dừng tay, tất cả dừng tay cho ta!!" Lâm Hào nghe thấy động tĩnh, vội vàng chạy tới. "Lâm Hào, ngươi muốn giết bản vương!?" Uyên Tổng ánh mắt hung tợn, lớn tiếng chất vấn Lâm Hào.

Phụt một tiếng!!

Chưa đợi Lâm Hào mở miệng trả lời, một thanh kiếm đã đâm xuyên qua ngực hắn.

Chỉ thấy Lâm Tâm Nhi không biết từ lúc nào đã vòng ra sau lưng Uyên Tổng, khi hắn đang tức giận lớn tiếng chất vấn Lâm Hào, thì từ phía sau một kiếm đâm xuyên qua người Uyên Tổng. "Nghiệt chướng!!" Lâm Hào sắp tức điên rồi.

Hắn đầu tư vào Tần Hạo, nó lại chạy đến Tần gia từ hôn!

Hắn đầu tư vào Lâm Tam, nó lại đuổi người ta đi!

Bây giờ hắn đầu tư vào Lâm Uyên, nó không chỉ hạ độc người ta, mà còn một kiếm đâm người ta.

Chuyên gia làm trái ý trời... "Cơ hội tốt!!" Trong mắt Nhất Kiếm hiện lên một tia tàn nhẫn, thân ảnh như quỷ mị lao thẳng về phía Uyên Tổng. "Lũ phàm nhân ngu muội!!" Cơn giận trong lòng Uyên Tổng đã đạt đến đỉnh điểm, ánh mắt lộ ra vẻ quyết tuyệt.

Kiếp trước y chính là vì bị người bên cạnh phản bội mới ngã xuống, không ngờ hôm nay lại bị người thân cận hạ độc một lần nữa, nói gì thì hôm nay y cũng phải giết sạch bọn Nhất Kiếm.

Nếu không ý niệm khó thông đạt, tất sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện sau này.

Chỉ thấy y bước ra một bước, vạn đạo kim quang từ trong cơ thể bùng nổ, khí thế nhanh chóng leo thang đến một độ cao kinh người.

Oanh long long!!

Kiếm khí vô biên như cơn lốc xoáy dũng động, cuốn theo cuồng phong ngập trời quét sạch phương tây. "Phốc!!" Lâm Tâm Nhi phun ra một ngụm máu tươi, tại chỗ bị thần quang đánh bay đi. "Không xong!!" Sắc mặt Nhất Kiếm đại biến, vội vàng đề kiếm ngăn cản thần quang.

Lúc này, Uyên Tổng đã hoàn toàn hòa nhập vào trong kiếm khí, kiếm phong như điện chớp lôi động, giải phóng sát cơ vô tận tàn phá thiên địa, tràn ngập một cảm giác thê lương và áp bách vô tận. "Cha, mau tay ra tay đi!!" Lâm Tâm Nhi mồm đầy máu hét lớn, tìm cách kéo

Lâm Hào xuống nước cùng. "Cái đồ nghịch chướng!!" Lâm Hào tức đến mức huyết áp tăng vọt, hận không thể cho Lâm Tâm Nhi một gậy.

Con gái nhà người ta là áo bông nhỏ tri kỷ của cha, còn con gái nhà lão lại là cái áo bông rách lộng gió, một lòng muốn phá sạch gia nghiệp mà cha nó đã dày công gây dựng. "Tất cả chết hết cho bản vương!!" Đôi mắt Uyên Tổng như lưỡi đao khát máu, kiếm khí như lôi đình tàn phá bát phương. "Kiếm khí thật khủng khiếp!!" Tần Phong vừa ăn dưa, vừa lộ vẻ kích động.

Kiếm khí của Uyên Tổng vô tình tàn phá thiên địa, tràn ngập hơi thở túc sát và hủy diệt, không chỉ khiến phủ viện của Võ An Quân chớp mắt biến thành phế tích, mà còn khiến người ta cảm thấy run sợ và tuyệt vọng vô cùng. "Liều mạng!!" Trong mắt Nhất Kiếm hiện lên một tia điên cuồng.

Y biết hiện tại đã không còn đường lui, chỉ có giết chết Uyên Tổng mới có thể một bước lên mây.

Y mặc kệ kiếm khí tàn phá cắt rạch cơ thể, điên cuồng lao về phía Uyên Tổng, muốn đánh cược một phen xem xe đạp có thể biến thành xe máy hay không.

Ong!

Ong!

Kiếm khí của Uyên Tổng ngưng tụ đến đỉnh điểm, hóa thành một đạo kiếm mang khổng lồ chọc trời, giống như thần quang quét ngang thiên hạ, bao trùm lấy cả thế gian. "Trảm!!" Uyên Tổng lăng không chém xuống, kiếm mang như tia chớp vạch phá chân trời.

Oanh long long!

Tiếng kiếm minh kinh thiên động địa vang vọng, nơi kiếm mang đi qua mọi thứ đều bị san bằng, trên mặt đất xuất hiện một vết nứt sâu hoắm. "Thiên Kiếm!!" Nhất Kiếm đỏ mắt gào thét, hóa thành một đạo kiếm quang kình thiên.

Oanh long long!!

Đại địa chấn động, thành trì nứt toác.

Kiếm khí hai bên va chạm dữ dội, tạo ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, sát khí di mạn khắp nơi như địa ngục giáng thế. "Phốc!!" Nhất Kiếm phun máu, bị chấn lùi liên tiếp. "Nhất Kiếm ca ca, cẩn thận!!" Tiếng kêu hoảng hốt của Lâm Tâm Nhi khiến tim Nhất Kiếm giật thót.

Chỉ thấy Uyên Tổng miệng không ngừng phun máu đen nhưng ánh mắt đã gần như điên dại, bất chấp kiếm khí dày đặc lao đến trước mặt Nhất Kiếm.

Chương 1020

"Làm sao có thể!?" Nhất Kiếm tràn đầy sợ hãi, muốn né tránh nhưng không còn kịp nữa. "Đây là cái giá của việc phản bội bản vương!!" Uyên Tổng tàn độc đâm xuyên lồng ngực Nhất Kiếm. "Phốc!!" Nhất Kiếm lại phun máu, sinh mệnh nhanh chóng trôi đi. "Không, ta chưa thể chết!!" Khát vọng sống mãnh liệt trỗi dậy, những ký ức quá khứ hiện về.

Y chưa giết được Diệp Thần để báo thù cha, chưa lấy lại được ma kiếm tổ truyền, càng chưa chấn hưng được Danh Kiếm Sơn Trang...

Nhưng đáng tiếc y không có hào quang Thiên Tuyển Chi Tử, đối mặt với một Thiên Tuyển Chi Tử hàng thật giá thật, hồi ức trước khi chết cũng chẳng giúp y lật kèo được.

Ngọc bội Âm Dương Ngư trên ngực Uyên Tổng kích hoạt, bộc phát lực hút khủng bố như muốn hút cạn tất cả của Nhất Kiếm. "Ngươi..." Cơ thể Nhất Kiếm cứng đờ, đôi mắt trợn trừng đầy kinh hoàng và hối hận.

Y cảm nhận rõ ràng Thiên Kiếm Chi Thể, tu vi Đại Đế, sinh mệnh lực...

đang bị cưỡng ép tách rời khỏi cơ thể, dù giãy dụa thế nào cũng không thể nhúc nhích. "Hàng về rồi!!" Tần Phong ngừng ăn dưa, nhìn về phía giọt nước vàng kim đang ngưng tụ.

Bên trong không chỉ chứa năng lượng khổng lồ mà còn uẩn hàm Thiên Kiếm chi nguyên, nuốt vào là có thể sở hữu Thiên Kiếm Chi Thể.

Hắn chẳng hề khách khí với Uyên Tổng, há miệng hút lấy nó vào trong. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt tài nguyên tu luyện của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 10 triệu Điểm Phản Phái!" "Hệ thống nói năng kiểu gì đấy!?" Tần Phong lẩm bẩm rằng mình không phải cướp, lát nữa nhất định sẽ nhớ 'thêm nước' trả cho hắn.

Nhưng rồi hắn cũng chẳng còn tâm trí đâu mà để ý, giọt nước vàng kim nổ tung trong cơ thể, năng lượng khủng bố tràn vào tứ chi bách hài.

Oanh long long!!

Đầu óc Tần Phong vang lên tiếng nổ vang, cả người như rơi vào vùng hỗn độn.

Hai con cá âm dương bơi lội trong cơ thể, khuấy động năng lượng, chuyển hóa thành một loại năng lực có thể ngự trị vạn vật. "Đây chính là Hỗn Nguyên Đạo Thể mà Uyên Tổng nói!?" Tần Phong cố gắng ngưng tụ một đoàn thủy tích, bắt đầu cảm ngộ đại đạo. "Sao lại như vậy!?" Lâm Tâm Nhi mặt đầy kinh hãi, sợ hãi quay đầu bỏ chạy.

Nàng không ngờ Uyên Tổng đã trúng độc mà vẫn có thể phản sát Nhất Kiếm cùng cảnh giới, nỗi sợ hãi trong lòng lên đến đỉnh điểm. "Dám phản bội bản vương, tất cả đều phải chết!!" Uyên Tổng không cho phép bất cứ ai phản bội mình, gượng dậy đuổi giết Lâm Tâm Nhi. "Lâm Uyên, chờ đã!!" Lâm Hào sốt ruột lao lên ngăn cản.

Dù con gái lão là loại áo bông rách, nhưng dù sao cũng là con ruột, làm cha sao có thể trơ mắt nhìn nó chết trước mặt mình!?

Bành một tiếng!!

Lâm Hào thành công chắn trước mặt Lâm Tâm Nhi, đối chưởng dữ dội với Uyên Tổng. "Phốc!!" Uyên Tổng lại phun máu đen, cảm thấy mình đã đến giới hạn. "Lâm Uyên, có gì từ từ nói..." Lâm Hào vẫn chưa bỏ cuộc, muốn tranh thủ thêm.

Nhưng Uyên Tổng căn bản không còn tin lão nữa, ánh mắt đầy hận thù nhìn lão một cái, sau đó hóa thành kiếm quang bay đi, để lại một câu đầy căm hận: "Mối nhục hôm nay, ngày sau tất báo!!" "Đều tại mày làm chuyện tốt đấy!!" Lâm Hào giận dữ quay người, rút ra một cái gậy lớn. "Cha ơi, đừng mà!!" Lâm Tâm Nhi kinh hoàng cầu xin, cố gắng đánh thức tình phụ tử như núi... "Khụ khụ..." Uyên Tổng suy yếu ngã xuống đất, ho ra từng ngụm máu đen.

Vì vừa rồi bất chấp tất cả để giết Nhất Kiếm, độc tố trong người lập tức mất kiểm soát, xâm nhập vào ngũ tạng lục phủ.

Cơ thể y không trụ được lâu nữa, phải nhanh chóng ép độc ra mới được. "Lũ phản đồ chết tiệt, các ngươi cứ đợi đấy!" Ánh mắt Uyên Tổng tràn đầy hận thù, sau đó biến mất tại chỗ. "Đại oán chủng tới rồi!" Tần Phong đang cảm ngộ đại đạo lập tức cảm ứng được Uyên Tổng.

Nhưng hắn không thu liễm khí tức như mọi khi, cứ thế tĩnh lặng ở trong linh điền.

Vì giọt nước vàng kim lúc nãy nguồn gốc từ ngọc bội Âm Dương Ngư, nên sau khi cải tạo cơ thể, khí tức của hai bên đã hoàn toàn hòa làm một, không lo bị Uyên Tổng phát hiện.

Hơn nữa, khi cơ thể liên tục tiến hóa, mối liên kết giữa hắn và ngọc bội cũng sâu sắc hơn.

Nếu trước đó tiến độ luyện hóa là 0.00000001%, thì giờ đã đạt đến 0.000001%, bớt được hẳn hai số không. "Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần nỗ lực nha!" Tần Phong cảm thán, hy vọng Uyên Tổng có thể tranh khí một chút.

Sau này hắn có sở hữu Hỗn Nguyên Đạo Thể truyền thuyết hay không, đều dựa vào tốc độ "làm công" của Uyên Tổng rồi. "Sao lại có thể như vậy!?" Tiếng gào thét gần như điên dại của Uyên Tổng vang lên.

Cứ ngỡ liều chết giết Nhất Kiếm thì thể chất phế vật sẽ nhảy vọt, ai ngờ hăm hở vào xem, giọt nước thì to đấy, nhưng năng lượng bên trong lại ít đến thảm hại.

Cảm giác hồi xưa y có đánh rắm một cái chắc năng lượng còn nhiều hơn cái giọt này! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại sụp đổ tâm lý, nhận được 500.000 Điểm Phản Phái!!" "Đây là sát thương duy trì à!?" Mắt Tần Phong sáng lên, không ngờ còn có niềm vui ngoài ý muốn này.

Chuyển cảnh sang Thần Phong Chu.

Bản thể Tần Phong đang cùng Lâm Tam xem ca múa, đột nhiên nhận được tin Nhất Kiếm đã ngã xuống. "Nhất Kiếm cư nhiên ngã xuống rồi!?" Tần Phong nhận được tin mà ngẩn người hồi lâu.

Hiện tại Thiên Tuyển Chi Tử ở Hoang Cổ thì nhiều như lợn con, mà phản diện đại tài thì chỉ có hắn và Nhất Kiếm, giờ Nhất Kiếm đi rồi, áp lực dồn hết lên vai hắn. "Nhất Kiếm chết rồi!?" Lâm Tam nghe thấy cũng sững sờ, ngoảnh đầu nhìn về phía Thiên Tâm Chi Thành.

Chương 1021

Vừa rồi y cảm nhận được hai luồng kiếm ý va chạm, trong đó có một luồng là của Nhất Kiếm, nhưng ai ngờ y lại chết nhanh như vậy!?

Nhất Kiếm không chỉ là Đại Đế mà còn có Thiên Kiếm Chi Thể.

Dù thời đại Hoang Cổ đã thay đổi, Chuẩn Đế nhiều như chó, Đại Đế đi đầy đường, thì chiến lực của Nhất Kiếm vẫn đủ xếp vào top 15 Hoang Cổ. "Là Lâm Uyên!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm trọng: "Lần trước trẫm đã giao thủ với hắn ở Vũ Lăng Thánh Địa, kiếm thuật của kẻ này đã xuất thần nhập hóa, gọi là Kiếm Thần cũng không quá lời." "Lâm Uyên của Lâm gia!?" Lâm Tam cau mày: "Dạo này ta cũng nghe tin về kẻ này, nghe nói hắn được đại tạo hóa, chỉ trong một năm đã từ Sinh Tử cảnh đột phá đến Đại Đế cảnh." "Đúng vậy!" Tần Phong gật đầu khẳng định, lại giả vờ lo lắng: "Nhưng kẻ này làm việc vô pháp vô thiên, không chỉ dám ra tay với trẫm ở Vũ Lăng Thánh Địa, còn trắng trợn cướp đoạt mầm non đại đạo của Tiểu Bạch.

Thậm chí biết rõ Tần Vương phụng chỉ trẫm đi chinh phạt Yêu tộc, hắn vẫn dám ra tay với Tần Vương, không màng đến lợi ích nhân tộc." "Thế mà huynh cũng nhịn được!?" Lâm Tam nhìn Tần Phong đầy kinh ngạc.

Dù y kính phục đại cục và tinh thần của Tần Phong, nhưng trong xương tủy Tần Phong là kẻ không bao giờ chịu thiệt, hành động của Uyên Tổng rõ ràng là cưỡi đầu cưỡi cổ.

Theo hiểu biết của y về Tần Phong, lẽ ra hắn phải ra tay từ lâu rồi mới đúng.

Cho dù không lao lên đập chết Uyên Tổng thì cũng phải gài bẫy cho đối phương sống dở chết dở, chứ không thể nhàn nhã đi xuống Giang Nam thế này. "Khiêm tốn dựa trên sức mạnh, ngạo mạn dựa trên vô năng!" Tần Phong nói đầy vẻ đạo mạo: "Lâm Uyên hiện tại càng nhảy nhót ác liệt thì càng chứng tỏ hắn chỉ là con hổ giấy, trẫm tự nhiên cũng lười để ý tới hắn." "Tần huynh, lòng dạ thật khiến người ta bội phục!" Ánh mắt Lâm Tam đầy vẻ kính trọng, nhận ra con đường tu tâm của mình còn xa lắm. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 Điểm Phản Phái!" "Tiểu Tam Tam đúng là dễ lừa!" Tần Phong thầm sướng trong lòng, lại đổi giọng: "Nhưng trẫm hiện tại đã là Đại Đế cao giai, sắp đột phá Đại Đế đỉnh phong rồi..." "Huynh lại sắp đột phá nữa!?" Khóe mắt Lâm Tam giật giật, trong lòng gào thét như con sóc đất.

Y vất vả lắm mới lên được Đại Đế, định nỗ lực thêm chút nữa là đi tìm Tần Phong 'so kiếm', ai dè đối phương đã chuẩn bị lên đỉnh phong luôn rồi.

Khoảng cách giữa hai bên ngày càng xa! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích lòng tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 Điểm Phản Phái!" "Trẫm đã cố gắng áp chế lắm rồi!" Tần Phong vẻ mặt đầy ủy khuất: "Vốn định áp chế cỡ hai năm rưỡi, đợi nhị đệ trưởng thành rồi mới phi thăng, ai dè dù trẫm đã chuyển sự chú ý sang các tiểu thư tỷ tỷ, vẫn cứ vô tình đốn ngộ, tu vi cứ thế tăng vọt lên." "Có chuyện thì nói, đừng có giải thích nữa!" Lâm Tam thấy đau nhói ở ngực, bị đả kích sâu sắc. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích lòng tự tin của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 Điểm Phản Phái!" "Được rồi!" Tần Phong thở dài bất lực, sau đó nghiêm túc PUA: "Lâm huynh, Lâm Uyên tuy không làm nên trò trống gì trước mặt trẫm, nhưng hắn thực sự có chút bản lĩnh.

Trẫm lo sau khi phi thăng hắn sẽ càng vô pháp vô thiên, nên hy vọng huynh sau này có thể ngăn cản hắn." "Tần huynh yên tâm, ta sẽ không để hắn làm bậy!" Lâm Tam nghiêm túc gật đầu, thề sẽ không nương tay. "Thế thì trẫm yên tâm rồi!" Tần Phong nở nụ cười mãn nguyện, mong chờ màn đại chiến giữa Tiểu Tam và Uyên Tổng.

Đúng lúc này, những hạt mưa nhỏ lất phất rơi xuống, rõ ràng đã đến Giang Nam.

Phố cũ ngõ nhỏ, gạch xanh ngói xám, thuyền ô bồng, lồng đèn đỏ, cầu đá, khói mưa mông lung, thấm đẫm hơi thở thời gian.

Chợ búa đều là vẻ dịu dàng, ngõ nhỏ giấu kín sự lãng mạn... cùng những cô nương dịu dàng như nước có thể thấy ở khắp nơi. "Vùng đất Giang Nam quả nhiên phong cảnh đẹp!" Lâm Tam cảm thán: "Những đứa trẻ phương Bắc, chấp niệm lớn nhất chắc chính là khói mưa Giang Nam nhỉ!?" "Lâm huynh, huynh sai rồi!" Tần Phong kiên nhẫn sửa lại: "Chấp niệm của trẻ con phương Bắc phải là các cô nương phương Nam mới đúng." "Tần huynh!" Lâm Tam đầy ngượng ngùng: "Chúng ta có thể thu liễm một chút không!?" "Được rồi!" Tần Phong đạo mạo nói: "Trẫm đào vận hà xuống Giang Nam tuyệt đối không phải vì trẫm hiếu sắc, mà vì trẫm là người có phẩm vị, thích nghe mỹ nữ thổi tiêu, xem hoa khôi lắc eo..." "Huynh gọi cái đó là phẩm vị!?" Khóe mắt Lâm Tam giật giật.

Nếu giờ trong miệng y có trà, nhất định sẽ phun hết ra ngoài. "Tất nhiên rồi!" Tần Phong lý thẳng khí hùng: "Trẫm là người văn nhã có phẩm vị, không giống lũ phàm phu tục tử chỉ biết thanh sắc khuyển mã.

Sở thích của ta là nhìn mỹ nhân quỳ xuống thổi tiêu, bắt hoa khôi ngồi xổm lắc eo." "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, cảm thấy mình lại được khai sáng.

Vốn tưởng mình là đắc đạo cao tăng có phẩm vị, giờ mới thấy mình thật thô tục, hoàn toàn không theo kịp phẩm vị cao nhã của Long Quân. "Không hổ là bệ hạ!" Mộc Tú đầy ngưỡng mộ: "Bọn hạ thần cái 'tục' còn chơi chưa thủng, bệ hạ đã chơi cái 'nhã' đến mức thượng thừa thế này rồi!" "Ân!!" Nhậm Hoàn gật đầu tán thành, thực danh ngưỡng mộ.

Đồng thời thầm nhắc nhở mình, lần tới đi sông Tần Hoài nhất định phải dám chi tiền để trải nghiệm cái 'nhã', tuyệt đối không được vội vàng chơi cái 'tục' nữa. "Ách..." Lâm Tam cạn lời tại chỗ.

Cứ ngỡ Tần Phong giả vờ làm hôn quân, nhưng giờ xem ra hắn chẳng giống diễn chút nào, dù thu liễm thế nào cũng không giấu nổi khí chất hôn quân rành rành ra đó. "Hử!?" Tần Phong đột nhiên khựng lại, nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ thẫm.

Thần Phong Chu đã từ vận hà rẽ vào con sông nhỏ ở Giang Nam, phía trước không xa là một cây cầu đá cổ kính, trên đó có một nữ tử mặc y phục đỏ đang cầm ô đỏ đứng đó.

Dù chiếc ô che khuất dung nhan, nhưng hắn vẫn nhận ra ngay đó là Tâm Nhan tiểu thư đã biến mất từ lâu.

Bởi vì từng phân tấc số liệu trên người Tâm Nhan tiểu thư đều do hắn 'đặt hàng' theo sở thích cá nhân, nhìn thấy là cơ thể liền có phản ứng 'không khỏe'.

Lúc này, Tâm Nhan tiểu thư dường như cảm ứng được ánh mắt của Tần Phong, trong lòng bỗng hoảng loạn, vội vàng cầm ô rời đi.

Nàng không biết mình bị làm sao nữa!

Hiện tại hình bóng Long Ngạo Thiên ngày càng mờ nhạt, ngược lại hình bóng Tần Phong cứ lảng vảng trong đầu không sao xua đi được.

Dù nàng luôn tự nhủ mình yêu Long Ngạo Thiên, đi qua bao nhiêu nơi kỷ niệm của hai người, nhưng trong đầu vẫn toàn là Tần Phong.

Day dứt khôn nguôi, gặp nhau trong mộng!

Tỉnh lại bàng hoàng, cảm thấy trống rỗng!

Nghe tin Tần Phong đến Giang Nam, nàng đã đến đây chờ từ sớm. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ quyến rũ người thầm thương của Thiên Tuyển Chi Tử, thành công đào góc tường, nhận được 500.000 Điểm Phản Phái!!" "Phu nhân, lòng nàng vẫn là động rồi!" Khóe môi Tần Phong nhếch lên, không đuổi theo.

Từ khi hắn gieo tình ty trên đôi chân ngọc của nàng, đời này nàng đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Huống hồ hắn còn để lại 'cửa sau' trên người nàng. "Bệ hạ nhìn trúng cô nương Giang Nam nào rồi sao!?" Tử Diên không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng Tần Phong, nụ cười nửa miệng khiến người ta phát lạnh. "Tần huynh, tự cầu phúc đi!" Lâm Tam ném lại ánh mắt cười trên nỗi đau của người khác, vội vàng lùi lại mấy bước để tránh vạ lây. "Cái đồ nhát chết!!" Tần Phong khinh bỉ một cái, thong dong quay người lại.

Là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, hắn đã quá hiểu tính khí Tử Diên.

Thuộc loại nếu hắn không trêu thì nàng giận; hắn trêu cô gái khác thì nàng dỗi; nhưng dù giận đến đâu, chỉ cần hắn quay sang dỗ dành là nàng sẽ lập tức tha thứ ngay.

Dù giờ đã trưởng thành, biết kiềm chế nhưng bản tính vẫn không đổi.

Giây phút Tần Phong quay người, trong mắt tràn đầy sự thâm tình.

Chương 1022

"Chàng..." Tử Diên vừa định nói thêm gì đó, nhưng khi chạm phải ánh mắt thâm tình của Tần Phong, tim nàng bỗng đập loạn nhịp, nhuệ khí vừa tích tụ tan biến sạch sành sanh. "Trẫm tìm nửa đời mưa bụi Giang Nam, ngoảnh lại mới thấy, nàng cười một tiếng, chính là nó!!" Ánh mắt Tần Phong đầy thâm tình, như thể chỉ chứa nổi một mình Tử Diên. "Ghét quá đi!!" Má Tử Diên ửng hồng.

Dù biết miệng Tần Phong có thể lừa được cả quỷ, nàng vẫn không cưỡng lại được màn 'thả thính' này.

Huống hồ là trước mặt bao nhiêu người, khiến nàng mất hết phương hướng, quên cả việc truy hỏi xem hắn vừa nhìn trúng 'con hồ ly tinh' nhà nào. "Ách..." Mặt Lâm Tam đen lại tại chỗ.

Cứ ngỡ Tần Phong sẽ bị Tử Diên dạy cho một trận, ai dè hai người này coi người chung quanh như không khí, ngang nhiên phát 'cơm chó' cho một con chó độc thân như y.

Như thế có hợp lý không!?

Rõ ràng là không!! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ngang nhiên khoe ân ái, cưỡng ép cho Thiên Tuyển Chi Tử độc thân cấp Thần Thoại ăn cơm chó, nhận được 200.000 Điểm Phản Phái!" "Thế này mà cũng được nữa hả!?" Tần Phong như mở khóa được tư thế mới, lập tức chơi trò nhập vai: "Không biết cô nương đây có sẵn lòng cùng tiểu sinh đi ngắm nhật nguyệt tinh thần, bàn chuyện quãng đời còn lại không!?" Nói xong, long bào đen trên người Tần Phong biến thành bộ đồ thư sinh trắng. "Đừng quậy nữa, ngoài kia đang mưa mà!" Tử Diên thấy ánh mắt trêu chọc của mọi người, cố gắng giữ hình tượng Đế hậu Đại Tần. "Có mưa mới có ý cảnh!" Tần Phong tiếp tục diễn: "Từ đây mưa rơi Giang Nam, một người che ô hai người đi!" "Ghét quá đi!!" Mặt Tử Diên đỏ lựng, tim đập thình thịch.

Nhưng nàng không từ chối nữa mà thẹn thùng đưa bàn tay ngọc ra, tỏ ý muốn cùng hắn đi vào làn mưa bụi Giang Nam. "Ta đúng là không nên cùng Tần huynh đến Giang Nam!" Lâm Tam cảm thấy vô cùng u uất, bị bạo kích tổn thương tinh thần nặng nề. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ngang nhiên khoe ân ái, cưỡng ép cho Thiên Tuyển Chi Tử độc thân cấp Thần Thoại ăn cơm chó, nhận được 200.000 Điểm Phản Phái!" "Lại 200.000 vào túi!" Tần Phong vui vẻ nắm tay Tử Diên, lại vẫy tay với Phong Tình một cái.

Một chiếc ô đỏ như nhận được hiệu lệnh, thoát khỏi tay Phong Tình bay vào tay Tần Phong, sau đó hai người che ô rời thuyền. "Ô Quyên Đề của ta!!" Phong Tình ấm ức bĩu môi.

Cứ tưởng Phong Hoa Tuyết Nguyệt tụ họp là sắp được đóng dấu 'mị ma văn' rồi chứ.

Ai dè Long Quân một tay hú hí với Lâm Tam, hoàn toàn không có ý định trải nghiệm phong hoa tuyết nguyệt, giờ còn lấy thần khí của nàng đi che mưa. "Tần Phong!" Tâm Nhan tiểu thư chưa rời đi, đang nấp một góc nhìn Tần Phong.

Đặc biệt thấy Tần Phong và Tử Diên nắm tay nhau đi trong mưa bụi, tim nàng bỗng nhói đau một cách lạ kỳ. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến người thầm thương của Thiên Tuyển Chi Tử đau lòng, nhận được 500.000 Điểm Phản Phái!" "Tâm Nhan tiểu thư đau lòng!?" Tần Phong sững sờ.

Không ngờ chỉ đơn giản khoe ân ái mà vừa cho Tiểu Tam ăn cơm chó, vừa khiến Tâm Nhan tiểu thư ghen tuông đau lòng vì mình... "Một người che ô hai người đi!" Hữu Dung nhìn hai người rời đi, trong lòng đầy ngưỡng mộ.

Cứ tưởng đại ma vương đích thân đến Dược Thần Cốc đón mình là sẽ mở ra kịch bản ngược luyến 《Truy thê hỏa táng tràng, đại ma vương và tiểu y tiên tuyệt mỹ yêu không dứt》.

Ai dè về đến nơi hắn chẳng thèm đụng vào mình, lại thành ra 《Đại ma vương độc sủng thanh mai, tiểu y tiên thiên giáng biến thành nữ phụ, tận mắt chứng kiến một người che ô hai người đi》. "Vừa về đã có linh cảm rồi!" Hoa Linh nhìn đôi trai tài gái sắc trong mưa, lập tức não bổ ra một bộ truyện ngọt sủng 5 triệu chữ. "Linh cảm cô vừa nói là cái gì!?" Tai Hữu Dung khẽ động, rút ra một cây ngân châm siêu dài. "Ách..." Hoa Linh sợ đến dựng tóc gáy, vội vàng đốt cháy tế bào não: "Đại ma vương hung tàn vì mất trí nhớ nên lưu lạc dân gian, gặp được tiểu y tiên tuyệt mỹ vừa giàu vừa đẹp, vừa ngọt vừa mặn.

Vì thèm muốn thân xác nàng nên bá đạo cưỡng ép rước nàng về dinh.

Đêm tân hôn đại ma vương thà chết không chịu khuất phục, tiểu y tiên biết đây là 'mức giá khác', ép hắn lên giường, vẫy tay lấy ra 10 triệu linh thạch cực phẩm bảo: Nam nhân, làm ta vui đi, tất cả chỗ này đều là của ngươi..." "Không tệ, cứ viết theo hướng đó đi!" Hữu Dung nở nụ cười hài lòng, cất ngân châm đi. "Hù chết ta!!" Hoa Linh thở phào một hơi, tự khen ngợi sự cơ trí của mình. "Vừa giàu vừa đẹp!?" Tiểu Bạch ở bên cạnh lườm một cái.

Hồi trước nhà Hữu Dung mở bệnh viện thì đúng là bạch phú mỹ, giờ Dược Thần Cốc phá sản rồi, cũng bị gạch tên khỏi sổ tay 'phú bà' của nó luôn. "Phú bà Vũ Lăng hình như cũng phá sản rồi!" Tiểu Bạch bắt đầu suy tính xem tìm phú bà ở đâu.

Hiện tại quỹ đen của nó lại vơi đi một cách bí ẩn, phải nhanh chóng tìm phú bà để bán Tần Phong đi gỡ vốn, cũng phải canh chừng con nhỏ y tiên nghèo kiết xác này ăn vụng.

Lúc này, mưa vẫn rơi lất phất.

Người đi đường kẻ cầm ô vội vã về nhà, người lấy tay che đầu chạy trong mưa, kẻ tìm hiên nhà trú tạm...

Chỉ có Tần Phong và Tử Diên che ô thong thả dạo bước.

Hành động lạc quẻ của họ thu hút ánh nhìn của mọi người.

Nhưng Tần Phong và Tử Diên như đôi tình nhân đang mặn nồng, ngọt ngào nắm tay nhau đi trong mưa bụi Giang Nam, chẳng hề bận tâm đến ánh mắt kẻ khác. "Có người kẹt trong mưa, có người thưởng thức mưa!" Tâm Nhan tiểu thư nhìn hai người, khóe môi nở nụ cười khổ.

Cứ ngỡ mình giống như người đi đường, chỉ là cơ thể bị kẹt trong mưa bụi Giang Nam, nhưng giờ nàng mới nhận ra, trái tim mình cũng đã bị kẹt lại nơi đây rồi. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đào góc tường rất giỏi, khiến người thầm thương của Thiên Tuyển Chi Tử bắt đầu di tình biệt luyến, nhận được 500.000 Điểm Phản Phái!" "Lại 500.000 nữa!" Khóe môi Tần Phong nhếch lên, trải nghiệm được khoái lạc của Tào thừa tướng.

Khi Tần Phong và Tử Diên đang dạo bước, nhiều người cũng nhận được tin Long Quân đã đến Giang Nam, sóng ngầm bắt đầu cuộn trào từ lúc này. "Lũ chuột cống nấp dưới mương cuối cùng cũng chịu ló mặt ra rồi!!" Thanh Thiên nhìn tình báo trong tay, nụ cười không giấu diếm.

Hiện tại Diệp Thần đã nghe theo lời khuyên của Diệp Long, bắt đầu tích cực liên lạc với các nghĩa sĩ phản Tần.

Dù lũ nghĩa sĩ này chỉ là đám ô hợp, không đe dọa được Đại Tần, nhưng sự tồn tại của chúng như sạn trong bát cơm.

Nhặt từng hạt thì mệt mà cứ thế ăn thì tởm.

Giờ Diệp Long tập hợp chúng lại, đúng lúc có thể một mẻ hốt gọn.

Chương 1023

...

Thời tiết Giang Nam như trẻ con.

Vừa rồi còn mưa lất phất, giây sau đã nắng rạng ngời.

Nhưng Tần Phong và Tử Diên không có ý định quay về, cứ như đôi tình nhân mặn nồng dạo quanh Giang Nam cho đến khi trăng lên. "Cũng gần xong rồi!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn trời, dắt Tử Diên lên cây cầu nhỏ. "Cái gì gần xong rồi!?" Tử Diên đầy thắc mắc, không hiểu hắn nói gì.

Nhưng giây sau, mắt nàng sáng rực lên.

Trong bóng đêm, vô số đèn Khổng Minh bay lên, thắp sáng cả trấn nhỏ Giang Nam, khắp nơi đều bày đầy hoa hồng đỏ. "Đây là..." Tử Diên che miệng kinh hô, cả người không kìm được xúc động.

Nàng tin rằng không người phụ nữ nào có thể bình tĩnh trước cảnh này, nhất là khi mình chính là nữ chính. "Tử Diên bảo bảo!" Tần Phong biến hình thành kẻ thâm tình số một Hoang Cổ: "Trẫm hy vọng khi chúng ta về già, cùng ngồi nơi đình viện, ngắm mây trôi nghe tiếng mưa, ngắm trăng thanh sao thưa, hoa nở hoa tàn nhớ Giang Nam.

Nàng kể chuyện xưa, ta vẽ chuyện cũ, nguyện có năm tháng để ngoảnh lại, dùng thâm tình đi đến bạc đầu." "Bệ hạ!!" Tử Diên thấy không khí đã đạt đến đỉnh điểm, liền tình không tự khống hiến lên một nụ hôn.

Lúc này, Thần Phong Chu cũng vừa đi tới.

Lâm Tam nhìn thấy cảnh này, cả người lập tức đứng hình.

Chẳng lẽ Tần huynh không biết cảnh này sẽ gây tổn thương thế nào cho một con chó độc thân sao!? "Không được bắt nạt người ta như vậy chứ!" Hữu Dung nhìn hai người trên cầu mà thấy chua xót như ăn cả quả chanh. "Bản phi cũng muốn!!" Điềm Điềm đầy ngưỡng mộ, quyết định tối nay về sẽ 'tăng ca'.

Nàng không tin dưới những tiếng gọi 'cha' ngọt ngào, Long Quân còn có thể không đánh mất chính mình. "Bệ hạ thật lãng mạn!" Tiểu Hương Phi dù ngưỡng mộ nhưng cố kìm chế.

Vì nàng không có bối cảnh như Tử Diên và Điềm Điềm, lại chỉ là một bình hoa không có thiên phú, chỉ có không tranh không giành mới làm tốt chức trách tiểu hương phi được. "Vì nàng thắp ba ngàn đăng hỏa, vì nàng hoa nở rực thành!" Tâm Nhan tiểu thư đứng xa xa nhìn, trong lòng càng lúc càng thấy khó chịu. "Tiếu Bách Hợp chính là bị mắc câu như vậy sao!?" Tửu Tiên nhìn trời đầy đèn Khổng Minh, bỗng nhiên có chút thấu hiểu Tiếu Bách Hợp.

Đối mặt với một nam nhân thiên phú vô song, văn tài phi phàm, lại hiểu lãng mạn, nắm giữ quyền lực tối thượng, tin rằng không nữ tử nào có thể từ chối. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến người định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ghen tuông, nhận được 200.000 Điểm Phản Phái!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến người thầm thương của Thiên Tuyển Chi Tử đau lòng, nhận được 500.000 Điểm Phản Phái!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ cưỡng ép cho Thiên Tuyển Chi Tử độc thân cấp Thần Thoại ăn cơm chó, nhận được 200.000 Điểm Phản Phái!" "Một phát trúng ba đích!!" Tần Phong sướng rơn, định bụng hay là truyền tin này cho Lan bảo bảo nữa nhỉ.

Lúc này, nam thanh nữ tú trong trấn nhỏ nghe tiếng động đều chạy ra xem.

Họ không ngờ lại có kẻ chịu chơi khoe ân ái quy mô lớn thế này, đúng là người có tiền thì chung thành quyến thuộc, người không tiền thì tận mắt chứng kiến... " Khung cảnh thay đổi – Diệp Thần và mọi người đã đến thành Đông Kinh.

Không giống với vẻ hoang tàn đổ nát khi Đại Việt vong quốc, thành Đông Kinh lúc này đã phồn hoa trở lại.

Dù đã là ban đêm, đường phố vẫn tấp nập người qua lại, đèn đuốc sáng trưng, các tài tử không đối tửu đương ca thì cũng cùng mỹ nhân cầm tiêu hợp tấu.

“Đây chính là thành Đông Kinh ư!?” Diệp Long tò mò hỏi: “Chẳng phải nói năm đó Thái thượng hoàng của Đại Việt hoàng triều đã dẫn binh tắm máu cả Giang Nam, thành Đông Kinh lại càng là nơi hứng chịu đầu tiên sao?

Thậm chí vì để bố trí đại trận Long Khiếu Cửu Thiên Hoàng Hà, đã huyết tế vô số sinh linh Giang Nam, khiến cho đất Giang Nam xương trắng phơi ngoài đồng, ngàn dặm không tiếng gà gáy ư!?” “Cái này còn phải cảm ơn Long Quân đấy!” Diệp Thần giở giọng âm dương quái khí: “Hắn rầm rộ đào kênh xuống Giang Nam như vậy, quan viên địa phương vì muốn cày thành tích, tự nhiên phải nghĩ đủ mọi cách để làm cho cái công trình tô vẽ bộ mặt này thật hoành tráng.” “Đúng là một hôn quân!” Trong mắt Phương Trường tràn đầy vẻ khinh bỉ.

Kể từ khi bọn họ tiến vào đất Giang Nam, trên đường đi chẳng hề thấy một bóng người, chỉ còn lại những thôn trang tan hoang xơ xác.

Nghĩ lại chắc đều bị quan viên địa phương dời đến hai bên bờ Đại Vận Hà, để tạo ra một khung cảnh thịnh thế quốc thái dân an cho Tần Phong đi qua chiêm ngưỡng.

“Hai thằng ngu!!” Nếu không phải Diệp Long còn đang mang thân phận nằm vùng, kiểu gì cũng phải lao lên khô máu với hai đứa này.

Bọn chúng chỉ thấy Long Quân xuống Giang Nam gây ra dân oán sôi trào, mặc cho quan viên địa phương đại náo công trình tô vẽ bộ mặt, mà không thấy rằng trên đường đi các thành trì lớn nhỏ đều đã được xây dựng lại.

Hai kẻ thất bại đáng thương, lại dám coi thường tầm nhìn của Long Quân!

“Thời gian không còn sớm nữa!” Diệp Thần ngẩng đầu nhìn trăng nói: “Chúng ta vẫn nên tranh thủ vào thành thôi!” “Chúng ta vào thành làm gì!?” Đường Xuyên không khỏi căng thẳng.

Hiện tại ngự tiền của Long Quân đã đến Giang Nam, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào thành Đông Kinh, bọn họ vào đó chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới.

“Chúng ta vào thành gặp một người!” Diệp Thần đáp: “Người này là một đạo cô, đạo hiệu Bất Xuyên, chỉ cần chúng ta có được sự giúp đỡ của nàng, là có thể triệu tập các lộ nghĩa sĩ phản Tần, cùng nhau bàn bạc đại nghiệp chống Tần.” “Đạo cô!?” Đường Xuyên ngẩn ra: “Một đạo cô mà có thể triệu tập nghĩa sĩ phản Tần trong thiên hạ ư!?” “Đừng xem thường Bất Xuyên tiên cô!” Vẻ mặt Phương Trường có chút nghiêm túc: “Trước khi xuất gia, nàng là vị hôn thê của Văn Tuyệt, chỉ vì năm đó Văn Tuyệt bị Lam Ma làm hỏng thân thể, nên mới uất ức xuất gia làm đạo cô, mà sư huynh của nàng không phải ai khác, chính là quốc sư của Đại Việt hoàng triều năm đó, Khổ Trà đạo nhân…” “Nàng không chỉ là vị hôn thê của Văn Tuyệt, tiểu sư muội của Khổ Trà đạo nhân, mà còn là người trong lòng của Phong Lâm tiên sinh!” Diệp Thần lại nói tiếp: “Năm đó khi ta và Phong Lâm tiên sinh giao hảo, nghe ngài ấy nói rằng mình đã nhất kiến chung tình với Bất Xuyên tiên cô, cả đời không cưới chính là để chờ đối phương hoàn tục.” “Quan hệ trong giới các người loạn thật đấy!” Đường Xuyên sắp xếp lại suy nghĩ: “Ý của các người là, nàng và hắn là thanh mai trúc mã, hắn và nàng là nhất kiến chung tình, nhưng nàng lại bị gã kia làm bẩn, hắn nghe tin nàng đã hủy hôn, hắn vui mừng đi tìm nàng, kết quả nàng lại xuất gia, hắn không muốn từ bỏ nàng, nhưng trong lòng nàng khó quên hắn, mà trong lòng hắn cũng khó quên nàng, hắn nguyện ý cả đời chờ đợi nàng, nàng lại chỉ muốn dùng tiền để có được hắn, cuối cùng nàng và gã kia ở bên nhau, hắn và nàng âm dương cách biệt, thế là hắn liên hợp với hắn, hắn, hắn...

để báo thù cho nàng!?" "Không sai!!" Diệp Thần gật đầu: "Hiện tại Bất Xuyên tiên cô có ưu thế trời sinh, không chỉ có thể dùng thân phận tiểu sư muội của Khổ Trà đạo nhân để triệu tập các thế gia quý tộc của Đại Việt hoàng triều, mà còn có thể dùng thân phận vị hôn thê của Văn Tuyệt để triệu tập giới đọc sách, càng có thể dựa vào quan hệ của Phong Lâm tiên sinh để liên hệ với các môn phái giang hồ." "Gã này vậy mà cũng nghe hiểu được à!?" Diệp Long hoàn toàn ngơ ngác, sớm đã không phân biệt nổi nữa rồi.

"Nhưng mà…" Đường Xuyên nhìn về thành Đông Kinh, do dự nói: "Nhưng Long Quân đã đến Giang Nam rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể đến thành Đông Kinh, chúng ta đi vào chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao!?" "Yên tâm!" Diệp Long vì muốn một lưới bắt hết, vội vàng an ủi: "Trong thành Đông Kinh nhiều người như vậy, Long Quân sao có thể trùng hợp đến thế, giữa biển người mênh mông lại liếc nhìn ngươi một cái chứ!?" "Chuyện này…" Đường Xuyên trong lòng vẫn cảm thấy rối rắm, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Không cần lo lắng!" Diệp Long ra vẻ thoải mái, không quên xát muối: "Sóng to gió lớn gì chúng ta chưa từng thấy, chạy trốn khỏi tay Long Quân cũng không phải một hai lần rồi, cho dù lần này phản Tần thất bại, chúng ta cũng có thể đường dài tính sau, chờ đợi cơ hội mới xuất hiện!!" "Bố mày nhịn mày lâu lắm rồi!!" Phương Trường không thể nhịn được nữa, vung quyền đấm thẳng về phía Diệp Long.

Thế gian rõ ràng có bao nhiêu thành ngữ để dùng, nhưng hắn ta lại cứ phải dùng cái thành ngữ “đường dài tính sau”, còn ba ngày hai bữa lải nhải trước mặt y, rõ ràng là cố tình xát muối vào vết thương. *Bốp* một tiếng!!

Diệp Long bất ngờ không kịp phòng bị, bị Phương Trường đấm trúng mặt.

Nhưng Diệp Long không hề la lối om sòm, xắn tay áo chuẩn bị đánh trả, mà lập tức biến thành đóa bạch liên hoa trà xanh, yếu đuối mỏng manh ngã xuống đất.

“Ui da, ngươi làm gì vậy!?” Diệp Long mặt đầy tủi thân, ôm mặt khóc lóc.

“Phương Trường, ngươi dám đánh người của ta!!” Sắc mặt Diệp Thần lập tức tối sầm, khí tức quanh thân cũng bắt đầu cuộn trào.

“Miệng nó quá hỗn, ta giúp ngươi dạy dỗ!” Phương Trường không cam chịu yếu thế, đối mặt với ánh mắt của Diệp Thần.

“Đừng đánh, đừng đánh!!” Đường Xuyên vội vàng tiến lên can ngăn.

Chương 1024

Dù trong lòng gã cũng rất muốn Phương Trường bị đánh, nhưng khổ nỗi bọn họ đang ở thành Đông Kinh, một khi đánh nhau ắt sẽ bị bại lộ, đến lúc đó sẽ phải vong mạng chân trời.

“Hừ!!” Hai bên đều lạnh lùng hừ một tiếng, cũng biết tình hình hiện tại không cho phép.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ, cẩu thối tử của ngài đã xát muối vào vết thương của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ, cẩu thối tử của ngài đã khiêu khích hai Thiên Mệnh lớn xung đột, khiến họ nảy sinh hiềm khích, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Diêm Vương gia bây giờ mạnh thế cơ à!?” Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, cả người không khỏi sững sờ.

Người khác ở cùng Thiên Tuyển Chi Tử đều bị khắc chết, nhưng Diệp Long ở cùng hai Thiên Tuyển Chi Tử, vẫn có thể xát muối vào vết thương của bọn họ.

Còn về cái tên họ Đường gì đó, có thể trực tiếp bỏ qua.

“Ưm…” Giọng nói mệt mỏi của Tử Diên vang lên.

Sau khi trải qua màn ân ái đêm qua, hai người đã dùng phương pháp nguyên thủy nhất để biểu đạt tình yêu dành cho nhau, cũng trong bầu không khí phấn hồng mà mở khóa vài tư thế mới.

“Trời sáng rồi!” Tần Phong thấy ánh nắng chiếu vào, biết một ngày mới đã bắt đầu.

Nhưng bây giờ cũng không có buổi chầu sớm nào để lên, càng không có việc gì cần hắn đích thân xử lý, nhất thời cũng không nghĩ ra dậy để làm gì.

“Thôi kệ!” Tần Phong lười lãng phí tế bào não, vươn vai một cái nói: “Hôm nay không có việc gì, đến Lê Viên chọn đào hát…” Lê Viên Giang Nam.

Một đám con hát đã trang điểm đang hát trên sân khấu, khán giả bên dưới thỉnh thoảng lại vỗ tay tán thưởng.

Còn có một số khán giả nhà giàu, ném trang sức vàng bạc lên sân khấu.

Nhưng trong phòng riêng trên lầu hai của Lê Viên, lại có người không tâm trạng nghe hát, một đạo cô trông vẫn còn phong vận, cùng một nữ tử trẻ trung xinh đẹp.

“Hồng Đậu, nơi này đúng là một chỗ ẩn náu không tồi!” Vị đạo cô phong vận kia hài lòng gật đầu, chính là Bất Xuyên tiên cô mà Diệp Thần và những người khác muốn tìm.

Mà nữ tử trẻ tuổi bên cạnh nàng, chính là thiên hàng Lâm Hồng Đậu của Tần Hạo.

Thực ra nàng và Bất Xuyên tiên cô là quan hệ sư đồ, lần trước vội vã rời khỏi thảo nguyên, chính là vì nhận được sư mệnh của Bất Xuyên tiên cô.

“Sư phụ!” Lâm Hồng Đậu nhìn những khán giả đang vỗ tay tán thưởng bên dưới, ngập ngừng nói: “Hiện tại bách tính đang an cư lạc nghiệp, tại sao chúng ta phải khơi lại chiến hỏa phản Tần chứ!?” “Con đừng bị những giả tượng này lừa gạt!” Sắc mặt Bất Xuyên tiên cô đột ngột lạnh đi: “Đây chẳng qua là quan viên địa phương, vì để lấy lòng Long Quân mà làm ra công trình tô vẽ bộ mặt, sau lưng bọn chúng áp bức bách tính, vơ vét mồ hôi nước mắt của dân, lấy quyền thế ép người, đen cũng có thể nói thành trắng.” “Sư phụ!!” Lâm Hồng

Đậu lại vội nói: “Nếu đã là lỗi của những tham quan này, chúng ta cứ nghĩ cách nhắc nhở Long Quân, hà tất phải châm lại lửa chiến chứ!?” “Con nghĩ quá tốt đẹp rồi!” Bất Xuyên tiên cô lạnh lùng hừ một tiếng: “Lá cây đại thụ úa vàng, không nhất định là mùa thu đến, cũng có thể là gốc rễ đã thối rữa rồi, con có chặt hết cành lá của nó cũng vô dụng.” “Sư phụ, đồ nhi cảm thấy Đại Tần vẫn còn cứu được!” Lâm Hồng Đậu vội nói: “Tuy Long Quân hoang dâm vô đạo, lạm sát người vô tội, nhưng đệ đệ của hắn là Tần Vương lại là người nhân nghĩa, chúng ta có thể phò tá Tần Vương đăng cơ, để thiên hạ tránh khỏi chiến hỏa…” “Câm miệng!!” Bất Xuyên tiên cô lạnh lùng ngắt lời: “Tần gia từ trên xuống dưới không có một ai tốt cả, cái gọi là nhân nghĩa mà con thấy, chẳng qua chỉ là lớp ngụy trang giả nhân giả nghĩa của bọn họ mà thôi.” “Sư phụ, tại sao người lại cố chấp như vậy!?” Lâm Hồng Đậu mặt đầy lo lắng: “Cứ cho là Đại Tần như người nói đã thối đến tận gốc, Tần Vương là ngụy quân tử giả nhân giả nghĩa, nhưng binh lính hổ lang của Đại Tần không phải là giả, thực lực thiên hạ vô địch của Long Quân không phải là giả, chỉ bằng mấy người chúng ta mà muốn lật đổ Đại Tần, quả thực là si tâm vọng tưởng.” “Con nói không sai!” Bất Xuyên tiên cô đột nhiên bình tĩnh lại: “Binh lính hổ lang của Đại Tần không phải là giả, thực lực của Long Quân cũng không phải là giả, chúng ta đối đầu với bọn họ không khác gì châu chấu đá xe.” “Sư phụ, người cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi!” Lâm Hồng Đậu mặt đầy vui mừng: “Vậy người hãy tin đồ nhi một lần, Tần Vương thật sự khác với những người Tần gia khác, chỉ cần chúng ta có thể phò tá hắn lên ngôi hoàng đế, nhất định có thể đón chào một thời thịnh thế chưa từng có…” “Vi sư vẫn chưa nói xong!” Bất Xuyên tiên cô lại lạnh lùng ngắt lời: “Tuy chúng ta không phải đối thủ của Long Quân, nhưng vạn vật thế gian đều có quy luật của nó, giống như cờ đấu thú vậy, voi ăn hổ, hổ ăn mèo, mèo ăn chuột, nhưng chuột lại có thể ăn voi, cho nên Long Quân không phải là vô địch đến mức không thể chiến thắng.” Lâm Hồng Đậu tò mò hỏi: “Sư phụ, người đã tìm được cách chiến thắng Long Quân rồi sao!?” “Tìm được rồi!” Khóe miệng Bất Xuyên tiên cô nhếch lên: “Thiên hạ biết bao anh hùng đã gục ngã trong ôn nhu hương, dù hắn là vạn cổ nhất đế, cũng không chống lại được thanh đao đoạt mệnh này.” “Mỹ nhân kế!?” Tim Lâm Hồng Đậu đập thịch một cái, có một dự cảm không lành.

“Hồng Đậu!” Vẻ mặt Bất Xuyên tiên cô đột nhiên nghiêm túc: “Với mỹ mạo của con, chắc chắn có thể thu hút sự chú ý của Long Quân, đến lúc đó con sẽ có cơ hội tìm ra điểm yếu của Long Quân ở đâu.” “Con không muốn!!” Lâm Hồng Đậu lập tức lắc đầu từ chối, tỏ rõ mình thích đệ đệ.

“Hồng Đậu!!” Bất Xuyên tiên cô lập tức đứng trên đỉnh cao đạo đức: “Vi sư biết làm vậy là oan ức cho con, nhưng thương sinh thiên hạ vẫn đang chịu áp bức, chỉ có lấy thân mình nuôi hổ, mới có thể cứu vớt thương sinh thiên hạ a!” “Sư phụ, con…” Lâm Hồng Đậu hiển nhiên bị xã hội quật quá ít, chỉ cảm thấy đầu óc đột nhiên hỗn loạn.

Đúng lúc này — Hai thanh niên đi đến Lê Viên Giang Nam, chính là Tần Phong và Lâm Tam đang rảnh rỗi hôm nay.

Chỉ thấy Tần Phong không mặc hắc long bào của mình, mà thay một bộ bạch y của công tử phong lưu, trong tay cầm cây quạt giấy của hắn.

“Oa, thật náo nhiệt a!” Tần Phong thấy một chiếc bàn trống, vội vàng kéo Lâm Tam ngồi xuống, ngay sau đó liền lớn tiếng la lối: “Một đám đàn ông có gì đáng xem, gọi hoa đán nổi nhất của các ngươi ra đây, nhớ kỹ, mặc được càng ít càng tốt!!” “Giọng nói này, là Long Quân…” Lâm Hồng Đậu nghe giọng nói rất quen thuộc, bất giác quay đầu lại quả nhiên thấy Tần Phong.

“Có nhục văn nhân!!” Một thư sinh bên cạnh tức giận nói: “Xem dáng vẻ huynh đài cũng là người đọc thi thư, sao có thể ở giữa chốn đông người nói ra những lời thô bỉ như vậy, ngươi có xứng với cha mẹ, có xứng với Đại Tần không!?" "Vị huynh đài này nói hay lắm!" Tần Phong lập tức tán thành, sau đó nghiêm túc nói: "Nhưng tại hạ có một tật xấu, nhìn gái ta vui, đọc sách ta mệt, buồn bực không vui, lấy gì phò tá Đại Tần?!" "Vãi chưởng, có lý vãi!" Một vị thân sĩ trà trộn trong đám đông lập tức không giả bộ nữa, cùng nhau hò hét: "Vì sự huy hoàng của Đại Tần, mau cho hoa đán ra đây, chỉ có nàng mới có thể khiến chúng ta vui vẻ, nhớ kỹ, mặc được càng ít càng tốt!!" "Hắn chính là Long Quân!?" Bất Xuyên tiên cô nhìn Tần Phong, giọng nói lạnh như băng: "Quả nhiên giống hệt như lời đồn, là một tên hôn quân hoang dâm vô đạo, vô sỉ." "Tần huynh, chúng ta kiềm chế một chút!" Lâm Tam chỉ cảm thấy toàn thân không **thoải mái**.

Vội vàng giơ tay kéo kéo tay áo Tần Phong, hoàn toàn là sự kết hợp giữa người hướng nội và người hướng ngoại.

"Lâm huynh…" Ngay khi Tần Phong chuẩn bị mở miệng dạy hư con nhà lành, một thiếu niên vênh váo như trúng số độc đắc đã đi tới trước mặt hắn, phía sau còn có mấy tên cẩu thối tử.

"Nhóc con, gan cũng không nhỏ nhỉ!" Thiếu niên rung chân, rất vênh váo nói: "Cả thành Đông Kinh này ai mà không biết cái bàn này là của Đổng Côn, Đổng đại thiếu ta, ngươi lại dám ngồi vào chỗ của bản thiếu gia." "Ặc…" Tần Phong liếc nhìn tiểu Tam Tam, trong lòng lập tức cạn lời.

Từ năm tám tuổi bỏ nhà ra đi đến giờ, hắn chưa từng gặp phải loại tình tiết vả mặt trang bức vô não này, bây giờ vừa ra ngoài với tiểu Tam Tam đã gặp phải, không cần nghĩ cũng biết là do hào quang nhân vật chính của y thu hút đến.

"Nhóc con!" Đổng Côn thấy Tần Phong phớt lờ mình, sắc mặt vô cùng âm trầm: “Bản thiếu gia không cần biết ngươi là rồng qua sông gì, ở thành Đông Kinh này đều phải co mình lại cho bản thiếu gia, bởi vì Đổng gia chúng ta bên trên có người!!” “Vậy sao!?” Tần Phong ngữ khí bình thản: “Ta bên trên không có ai cả!” “Không có người còn dám vênh váo như vậy!?” Đổng Côn tại chỗ bị chọc cười, phảng phất như gặp phải một thằng ngốc… “Bên trên không có người!?” Khán giả xung quanh đều ném ánh mắt đồng tình, trong lòng cũng mặc niệm cho hắn hai phút rưỡi.

Vốn tưởng vênh váo như vậy lai lịch chắc chắn không nhỏ, ai ngờ lại là một tên nhóc trẩu không có ô dù, lại dám ở trước mặt ác bá thành Đông Kinh như Đổng Côn mà lải nhải.

“Đúng là không có ai cả!” Lâm Tam cũng ném ánh mắt đồng tình.

Y thật sự không biết nên nói tên Đổng Côn này là may mắn, hay là xui xẻo, người duy nhất ở Hoang Cổ bên trên không có ai mà lại bị hắn ta gặp phải.

“Đánh hắn ra ngoài cho bản thiếu gia!” Đổng Côn vừa nghe không có ô dù, cũng lười phí lời, trực tiếp chọn động thủ.

“Ngươi không hiểu tiếng người sao!?” Tần Phong mặt mày không vui nói: “Ta đã nói rồi, ta bên trên không có người…” “Động thủ!” Não Đổng Côn vẫn chưa thông, rất không kiên nhẫn ngắt lời: “Mau đánh thằng nhóc này ra ngoài, đừng làm lỡ việc xem kịch của bản thiếu gia!” “Vâng!!” Mấy tên cẩu thối tử lập tức xông lên, chuẩn bị dạy dỗ Tần Phong một trận.

“Haiz…” Tần Phong hoàn toàn cạn lời.

Dù hắn biết hào quang nhân vật chính không nói lý lẽ, nhưng thật không ngờ lại có thể không nói lý lẽ đến mức này.

Rõ ràng là kịch bản kinh điển trang bức vả mặt chỉ gặp khi nhân vật chính và nhân vật nữ ở riêng, lại cứ thế xuất hiện trước mặt hắn.

“Nhóc con, đứng dậy cho ta!!” Một tên đô con lực lưỡng, vươn tay định tóm lấy Tần Phong.

“Hửm!?” Lâm Tam nhíu mày, bất giác muốn rút kiếm.

“Không thể cho y cơ hội trang bức!” Tần Phong cũng nhìn ra tiểu Tam Tam muốn động thủ, vội vàng xoay nhẹ cây quạt giấy trong tay.

Chỉ nghe *cạch* một tiếng, quạt giấy đánh vào tay của tên đô con đang vươn tới, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, tay hắn ta buông thõng xuống, rõ ràng đã bị đánh gãy.

“Nhóc con, còn dám đánh trả!!” Các cẩu thối tử khác lập tức lộ ra ánh mắt hung ác, lần lượt rút ra những thanh đao thép sắc bén chém về phía Tần Phong.

“Tính sai rồi!” Tần Phong nhớ ra hôm nay không mang theo cẩu thối tử, chỉ đành bất lực tiếp tục vung quạt giấy.

Chỉ thấy một luồng khí tràng vô hình tức thì hình thành, ngay sau đó y liền từ trên ghế nhảy bật dậy, động tác ưu nhã mà lưu loát, phối hợp với một thân bạch y, mang lại cho người ta một cảm giác mỹ cảm mãnh liệt.

“Chết đi!!” Lại một tên đô con nữa xông lên, vung đao chém về phía Tần Phong.

Nhưng Tần Phong chỉ xoay người một cái, nhẹ nhàng né được nhát đao này.

Đồng thời, quạt giấy trong tay hắn điểm vào cổ tay đối phương, thanh đao lập tức rơi xuống đất, ngay sau đó là một cú đá xoay người đẹp mắt, trực tiếp đá bay đối phương ra ngoài.

Cả bộ động tác liền mạch như nước chảy mây trôi, khiến cho các thiếu nữ xung quanh tim đập loạn nhịp.

“Đây chính là Thủy Hoàng của Đại Tần!!” Sắc mặt Bất Xuyên tiên cô vô cùng ngưng trọng, nắm tay cũng bất giác siết chặt lại.

Mặc dù Long Quân không thi triển đại chiêu diệt thiên diệt địa nào, nhưng trong từng cử chỉ lại toát ra một vẻ hồn nhiên thiên thành, có thể thấy lĩnh ngộ về đạo của hắn đã đạt đến một cảnh giới khiến người ta phải kinh sợ.

Nhưng vấn đề là, Long Quân năm nay còn chưa đến 25 tuổi!!

Chương 1025

Một người trẻ tuổi chưa đến 25, đối với đạo lại có lĩnh ngộ sâu sắc như vậy, khiến cho đám lão già bọn họ phải hổ thẹn, có cảm giác như sống phí cả đời chó.

“Sư phụ!!” Lâm Hồng Đậu không nhịn được mở miệng: “Người cũng thấy rồi đó, thiên phú của Long Quân biến thái đến mức nào, cứ để hắn tùy tiện làm bậy, nhiều nhất mười năm chắc chắn sẽ phi thăng thượng giới, chúng ta thật sự không cần thiết phải khơi mào chiến hỏa.” “Không được!!” Bất Xuyên tiên cô lạnh lùng từ chối: “Long Quân càng có thiên phú mạnh mẽ, chúng ta càng không thể bỏ qua hắn, một khi hắn phi thăng thượng giới sẽ nhận được sức mạnh còn cường đại hơn, đến lúc đó sinh linh chư thiên vạn giới đều sẽ trở thành nô lệ của hắn, chúng ta phải nhân lúc hắn còn yếu đuối, tìm ra nhược điểm diệt trừ hắn, tuyệt đối không thể để ma đầu này trưởng thành.” “Sư phụ!!” Lâm Hồng Đậu trong lòng vô cùng lo lắng, không hiểu tại sao sư phụ lại cố chấp như vậy.

“Hửm!?” Tần Phong đột nhiên nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía phòng riêng trên lầu hai.

Với tu vi Đại Đế cao giai của hắn hiện tại, dù không cố ý dùng thần thức tra xét, cũng có thể cảm nhận được một luồng ác ý nhắm vào hắn từ trong phòng riêng.

“Đồ vô dụng!!” Đổng Côn thấy đám cẩu thối tử bị Tần Phong đánh gục hết, tức giận đến mức rút đao định tự mình ra tay.

Chỉ là chưa kịp hắn vung đao lên, một đạo kiếm khí đã đánh rơi thanh đao trong tay hắn xuống đất, chính là tiểu Tam Tam đang khổ sở tìm kiếm cơ hội trang bức ở bên cạnh.

“Haiz!!” Tần Phong hồi thần than một tiếng.

Không ngờ chỉ một lúc thất thần, đã để cho tiểu Tam Tam trang bức thành công.

“Các ngươi còn dám đánh trả!!” Đổng Côn thấy mình không phải đối thủ, lập tức gầm lên: “Các ngươi có biết cha ta là ai không?

Có biết đại nhân bên trên của Đổng gia ta là vị nào không!?” “Không biết!” Tần Phong mặt mày chân thành, chủ trương một chữ: thật thà.

“Vị công tử này, hay là mau đi đi!” Có người tiến lên khuyên bảo: “Đổng gia hiện tại là đệ nhất gia tộc ở thành Đông Kinh, lại còn tay mắt thông thiên, bám được vào một vị đại nhân ở kinh đô, các ngươi không đi nữa là không kịp đâu.” “Muốn đi?

Muộn rồi!!” Đổng Côn lạnh lùng cười khẩy một tiếng, lấy ra một mũi Xuyên Vân Tiễn bắn lên trời. *Vút!!* Chỉ thấy Xuyên Vân Tiễn bay vút lên cao, nổ ra một chữ “Côn” trên không trung.

“Đệ nhất gia tộc thành Đông Kinh!?” Tần Phong không có ý định ngăn cản, phảng phất như lại thấy được một khoản thu nhập lớn.

“Không hay rồi!!” Khán giả xung quanh mặt đầy kinh hãi, sợ đến mức muốn rời đi.

Nhưng Đổng Côn căn bản không có ý định để mọi người đi, trực tiếp chặn ở cửa lớn Lê Viên không cho ai ra ngoài.

“Đổng thiếu, chiêu đãi không chu đáo, chiêu đãi không chu đáo!!” Lão quản lý của Lê Viên vội vàng chạy ra, cười xòa nói: “Là do lão già này thất trách, không trông coi chỗ ngồi chuyên dụng của ngài, để vị công tử này ngồi vào, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của lão già này, Đổng thiếu đừng làm khó các khán giả khác.” “Đúng vậy, đúng vậy…” Những người khác **đều phụ họa**, khiển trách Tần Phong.

“Hừ!” Đổng Côn thấy vẻ mặt nịnh nọt của mọi người, cảm thấy mình lại được rồi, lập tức chỉ cao khí ngang nói: “Muốn bản thiếu gia tha cho các ngươi cũng được, để Kim Miểu Miểu tiểu thư ra đây uống với bản thiếu một ly.” “Cái này…” Lão quản lý Lê Viên vẻ mặt do dự: “Đổng thiếu, ngài biết đấy, Miểu Miểu tiểu thư là hoa đán nổi nhất của Lê Viên chúng ta, bán nghệ không bán thân.” “Vậy thì đừng trách bản thiếu gia!” Đổng Côn lộ ra một nụ cười nham hiểm, ngay sau đó sau lưng liền xuất hiện một đám người.

Chỉ thấy bọn họ ai nấy đều hung thần ác sát, quanh thân còn ẩn hiện sát khí, vừa nhìn đã biết không phải người tốt lành gì.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!?” Các khán giả mặt đầy kinh hoảng, không biết phải làm sao.

“Nhóc con!!” Đổng Côn nhìn Tần Phong, lạnh lùng nói: “Ngươi bây giờ có quỳ xuống cầu xin bản thiếu, bản thiếu cũng sẽ không tha cho ngươi, nhưng bản thiếu có thể đại phát từ bi cho ngươi để lại di ngôn.” “Ặc…” Tần Phong tại chỗ cạn lời.

Đã nói bên trên không có người rồi, sao hắn ta lại không hiểu tiếng người nhỉ… “Đại phát từ bi!?” Lâm Tam cũng vô cùng cạn lời, không biết ai cho đối phương sự tự tin này.

“Đổng thiếu, nguôi giận, nguôi giận!” Lão quản lý Lê Viên vội vàng cầu xin, hy vọng Đổng Côn có thể thủ hạ lưu tình.

“Cút ngay!!” Đổng Côn một tay đẩy lão già ra, ra hiệu cho đám tay sai sau lưng.

Dám đánh hắn ở thành Đông Kinh, nhất định phải dạy cho nó chữ chết viết như thế nào!!

“Giết!!” Khác với đám cẩu thối tử lúc nãy, ánh mắt của đám tay sai này đều toát ra sát khí.

Chỉ thấy bọn chúng nhanh chóng rút ra vũ khí của mình, hóa thành từng đạo tàn ảnh xông về phía Tần Phong, năng lượng cuộn trào quanh thân càng hóa thành bão táp càn quét cả Lê Viên.

"Tần huynh!" Lâm Tam không chỉ phớt lờ đám tay sai, còn không nhịn được trêu chọc: "Cái câu 'bên trên không có người' của ngươi hình như không hiệu quả lắm nhỉ!" "Có lẽ bọn họ hiểu sai ý, chỉ có thể đổi cách diễn đạt khác thôi!" Tần Phong bất đắc dĩ nhún vai, sau đó cũng lấy ra một mũi Xuyên Vân Tiễn. *Vút!!* Chỉ thấy Xuyên Vân Tiễn bắn lên trời, ngay sau đó liền nổ vang trên không trung.

"Một mũi Xuyên Vân Tiễn, thiên quân vạn mã đến tương kiến!" Tần Phong bắn xong Xuyên Vân Tiễn, không quên trang bức hô lớn một tiếng.

Nhưng đối phương không biết là do bị ảnh hưởng bởi hào quang nhân vật chính của tiểu Tam Tam, hay bản thân vốn không có trí tuệ gì, không hề có ý định dừng lại, tiếp tục vây công Tần Phong.

"Ngươi tưởng bản thiếu gia bị dọa mà lớn à!" Đổng Côn mặt đầy khinh bỉ: "Ngươi mà có thiên quân vạn mã, bản thiếu còn có trăm vạn đại quân đây!" "Đệ đệ của ta có trăm vạn đại quân!" Ánh mắt Tần Phong vô cùng chân thành, chủ trương một chữ: thành thật.

"Ta chứng minh!" Lâm Tam cũng gật đầu phối hợp, cũng chủ trương một chữ: thành thật.

"Đệ đệ của bố mày còn có cả tỷ quân đây!" Đổng Côn trực tiếp đáp trả, ngay sau đó liền hét lên: "Đánh cho bản thiếu thật mạnh vào, có chuyện gì bản thiếu gánh hết." "Vâng!!" Đám tay sai nhận được lệnh, công kích càng thêm sắc bén.

"Haiz!!" Tần Phong biết hai bên không cùng tần số, ánh mắt đột nhiên sắc bén không còn nương tay nữa.

Chỉ thấy hắn đối mặt với đám tay sai hung hăng lao tới mà không hề hoảng loạn, thân thể như bươm bướm lượn múa nhẹ nhàng xoay chuyển, ngay sau đó lấy quạt giấy làm kiếm, mạnh mẽ đâm về phía trước. *Vù!

Vù!* Kiếm quang như tia chớp xé rách bóng tối, nhanh chóng và sắc lẹm đâm xuyên qua một người.

Ngay sau đó một cú nghiêng người nhẹ nhàng né tránh một đòn đánh lén, cũng lại lấy quạt giấy làm kiếm đánh bay kẻ đánh lén, trực tiếp làm sập một chiếc bàn.

“Lợi hại quá!!” Mọi người trong toàn trường không nhịn được kinh hô, phát hiện mình đã xem thường Tần Phong.

Dù hắn bên trên không có người, nhưng thực lực bản thân lại rất mạnh, tuyệt đối là một thiên kiêu cấp yêu nghiệt.

Lúc này — Hậu đài của Lê Viên Giang Nam, đám con hát vẻ mặt lo lắng.

Nhưng bên cạnh lại có một nữ tử không vội không vàng trang điểm, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến bên ngoài, chính là hoa đán nổi nhất của Lê Viên, Kim Miểu Miểu.

“Miểu Miểu tỷ!” Một tiểu thị nữ vội vàng nói: “Bên ngoài đã đánh nhau rồi, còn bắt đầu đập phá quán của chúng ta nữa!!” “Đập thì đập thôi!” Kim Miểu Miểu không hề hoảng loạn trang điểm: “Chúng ta là phường hát xướng, trời sinh đã là hạ cửu lưu, chỉ cần khách lão gia trả nổi tiền, cho dù bao trọn Lê Viên của chúng ta cũng được.” “Nhưng, nhưng…” Tiểu thị nữ ấp úng: “Nhưng bọn họ trông không giống người sẽ trả tiền a!” “Nợ của Lê Viên chúng ta, không phải ai cũng quỵt được đâu!” Khóe miệng Kim Miểu Miểu hiện lên một nụ cười tự tin.

Mặc dù bọn họ là phường hát xướng thuộc hạ cửu lưu, nhưng cũng xem như là một môn phái trong võ lâm, có thể truyền thừa nhiều năm như vậy trong Hoang Cổ loạn lạc, đã rất nói lên vấn đề rồi. *Rầm* một tiếng!!

Một bóng đen đột nhiên đập vào tường, dọa cho Kim Miểu Miểu tay run một cái.

Chỉ thấy Tần Phong bên ngoài đã nổi điên, người và quạt giấy phảng phất như hòa làm một, như một tia chớp nhanh chóng xuyên qua đám đông.

“Công tử, nguôi giận, nguôi giận!!” Lão quản lý Lê Viên không còn quan tâm đến Đổng Côn nữa, quay sang khuyên Tần Phong thủ hạ lưu tình.

Nếu cứ để Tần Phong đánh như vậy nữa, Lê Viên của lão đến một cái bàn ghế hoàn chỉnh cũng không còn, sẽ ảnh hưởng lớn đến thời gian khai trương ngày mai.

Chương 1026

“Cút ngay!” Tần Phong vẻ mặt không vui: “Không thấy ta đang rất bực mình sao?!” “Khốn kiếp!!” Đổng Côn tức đến mặt mày tái mét, tỏ vẻ mình còn bực hơn.

“Hai vị công tử, có thể nể mặt nô gia một chút được không!?” Một giọng nói quyến rũ mê người vang lên, khiến cho các thân sĩ trong toàn trường càng thêm bực bội.

Chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp như tranh vẽ, mắt phượng đa tình, từ hậu đài của Lê Viên Giang Nam uyển chuyển bước ra, mỗi cử chỉ đều tràn đầy sức quyến rũ vô hạn.

Khuôn mặt nàng dịu dàng, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi cong lên, vóc dáng càng thêm quyến rũ mê người, lồi lõm đúng chỗ, động tác nhẹ nhàng mà ưu nhã, như một con mèo linh động.

Đặc biệt là làn da trắng nõn của nàng, cảm giác như có thể bấm ra nước.

“Ngươi chính là tiểu hoa đán, Kim Miểu Miểu!?” Tần Phong đánh giá từ trên xuống dưới, gật đầu: “Quả nhiên rất nhiều nước!” “Vị công tử này xin hãy tự trọng!” Sắc mặt Kim Miểu Miểu hơi giận.

Mặc dù bọn họ là phường hát xướng thuộc hạ cửu lưu, nhưng cũng có tôn nghiêm của riêng mình.

“Không được!!” Đổng Côn lúc này đã thực sự nổi điên, không nể mặt ai cả.

Là đại thiếu gia của đệ nhất gia tộc thành Đông Kinh, liên tiếp gọi hai nhóm người đến đều bị đánh gục, nếu không lấy lại được thể diện này, sau này hắn còn làm sao lăn lộn ở thành Đông Kinh nữa!?

Đúng lúc này, *ầm* một tiếng!!

Chỉ thấy cửa lớn của Lê Viên bị phá vỡ, xuất hiện hai thân ảnh cao lớn, một người cầm búa lớn, một người cầm chiến kích, trên người là áo giáp tỏa ra thần quang.

“Người tới là ai!?” Đổng Côn cảm thấy đối phương không dễ chọc, lớn tiếng hỏi tên họ.

“Thiên Quân!” “Vạn Mã!” Hai người bước lên một bước, phối hợp hô tên của mình.

“Ặc…” Toàn trường mọi người tại chỗ đều kinh ngạc đến ngây người, cũng tạm thời mất đi khả năng nói chuyện.

Vốn tưởng Tần Phong đang ra vẻ ta đây, không ngờ hắn thật sự gọi đến Thiên Quân, Vạn Mã. *Hí!

Hí!* Một tiếng ngựa hí đột nhiên vang vọng khắp trời đất, còn kèm theo một luồng uy áp Đại Đế kinh khủng.

Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một vị tướng quân trẻ tuổi mặc áo giáp bạc, tay cầm trường thương bạc, sau lưng là áo choàng trắng, dưới háng là một con chiến mã màu trắng bằng kim loại.

“Tướng quân tới là ai!?” Mọi người trong toàn trường trong lòng chấn động mạnh, có thể cảm nhận được người tới không tầm thường.

“Tránh ra!!” Một đám binh lính cũng mặc áo giáp xông vào Lê Viên, toàn thân toát ra một luồng sát khí kinh khủng.

“Là Vũ Lâm Vệ!!” Có người có kiến thức, kinh hãi kêu lên.

“Vũ Lâm Vệ?!” Mọi người trong lòng chấn động mạnh, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Ai cũng biết, Vũ Lâm Vệ là đội vệ binh chuyên thuộc của Long

Quân, cả thiên hạ người có thể điều động Vũ Lâm Vệ cũng chỉ có một mình Long Quân, cho dù là đệ đệ được Long Quân sủng ái nhất là Tần Vương cũng không được.

“Thần Bạch Nhật, hộ giá chậm trễ, xin Long Quân trách phạt!” Phảng phất như để chứng thực suy đoán của mọi người, Bạch Nhật vội vàng xuống ngựa quỳ lạy Tần Phong… "Ta thỏ đến hộ giá đây!!" Một giọng nói non nớt vang lên.

Chỉ thấy Tiểu Bạch vội vã chạy vào, không chỉ nhảy phắt lên vai Tần Phong, mà đôi mắt còn sáng rực quét qua mọi người, muốn thử xem người nào đầu sắt dám bạo kiếm. "Thật sự là Long Quân!!" Khán giả xung quanh đồng tử co rút mạnh, sợ đến mức quỳ rạp xuống đất.

Có lẽ Tần Phong có gan giả mạo Long Quân, Vũ Lâm Vệ cũng có khả năng là hắn bỏ tiền thuê tới, nhưng con thỏ tiện hề hề mang tính biểu tượng trên vai Long Quân thì không ai có thể bắt chước được.

Bởi vì cả thiên hạ đều biết, Long Quân nuôi một con thỏ béo.

Không chỉ sở hữu huyết mạch Thái Âm Tiên Thỏ gần như thuần chủng, mà còn đồng thời cụ thể ba đặc điểm lớn: manh manh đát (dễ thương), tiện hề hề, béo đến mức không có cổ.

Muốn tụ tập những đặc điểm này, quả thực còn khó hơn lên trời. "Hắn là Long Quân!!" Kim Miểu Miểu che miệng, đôi mắt đẹp kinh ngạc, cảm giác hôm nay nhất định là mình dậy quá sớm nên hoa mắt rồi.

Nàng thực sự không dám tin, một đế vương trấn áp vạn cổ, tiền cổ vô nhân như Long Quân, cư nhiên sẽ cải trang chạy tới nghe mình hát khúc!? "Long Quân!!" Đổng Côn sợ đến mức run như cầy sấy, hai chân mềm nhũn quỳ xuống.

Đồng thời, hắn cũng phảng phất như được đả thông hai mạch

Nhâm Đốc, trong nháy mắt liền hiểu được câu "bên trên không có người" là có ý gì. "Đáng ghét, lại để hắn trang bức được rồi!" Lâm Tam nhịn không được lầm bầm một tiếng, lẳng lặng nhìn Tần Phong làm màu. "Đinh, chúc mừng ký chủ đánh gãy Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử nhân tiền trang bức, thu hoạch được 10 vạn điểm phản diện!" "Thế là đánh gãy rồi!?" Tần Phong thầm nói trong lòng, sau đó nhìn về phía Đổng Côn. "Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết..." Đổng Côn vừa rồi kiêu ngạo bao nhiêu, hiện tại liền hèn mọn bấy nhiêu, không ngừng dập đầu nói: "Là tiểu nhân có mắt không tròng, mạo phạm Long Quân thánh giá, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết..." "Sao lại dọa thành cái dạng này?

Trẫm cũng đâu phải ác ma gì!" Tần Phong nhìn Đổng Côn dập đầu như giã tỏi, khóe miệng lộ ra một nụ cười hòa ái. "Đúng vậy, đúng vậy!!" Tiểu Bạch tán đồng gật gật cái đầu nhỏ, tỏ vẻ mình là một con thỏ đáng yêu. "Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết..." Đổng Côn chẳng những không cảm thấy vui mừng, nỗi sợ hãi trong mắt ngược lại càng nhiều hơn.

Chỉ thấy hắn đập đầu xuống đất "rầm rầm rầm", cho dù đầu rơi máu chảy cũng không dám dừng lại. "Xác thực không phải ác ma gì!" Mọi người trong lòng nhịn không được oán thầm: "Cũng chỉ là giết người đào mộ giở lưu manh, lao dân thương tài còn chửi đổng, ác ma có đến cũng phải xăm hình ngươi lên người để tỏ lòng tôn trọng." "Đinh, trở thành đại hôn quân nhất thống Hoang Cổ, nhiệm vụ cập nhật..." "Đinh, chúc mừng danh hiệu hôn quân của ký chủ đã thâm nhập lòng người, trước mắt độ hoàn thành nhiệm vụ đã đạt 90%!" "Rốt cuộc cũng 90%!" Tần Phong trong lòng có thể nói là cảm khái vạn ngàn, cảm thấy mình thực sự quá không dễ dàng.

Rõ ràng là một quân tử Nho gia đứng đắn đọc đủ thứ thi thư, nhưng lại vì để nhị đệ trở thành thánh quân, không thể không ủy khuất chính mình làm hôn quân.

Cho dù bị người đời thiên phu sở chỉ, cũng chỉ có thể ban đêm trốn một góc ôm các tiểu tỷ tỷ khóc thầm, ngày hôm sau thức dậy còn phải cắn răng tiếp tục kiên trì làm hôn quân.

Để bản thân trở thành cơn ác mộng trong lòng người đời, để thế giới phủ phục dưới chân hắn mà run rẩy!

Bất quá hắn hiện tại không có thời gian đi buồn bã, cũng không có thời gian để ý tới Đổng Côn, xoay người liền đi về phía cầu thang lầu hai, chuẩn bị đi xem gian bao sương vừa rồi tỏa ra ác ý kia. "Bệ hạ!!" Kim Miểu Miểu vội vàng đuổi theo, bồi cười nói: "Bao sương lầu hai sao xứng với thân phận của ngài, cao tọa ở chính giữa mới có thể hiển lộ rõ ràng sự tôn quý của ngài." "Đứng lại!!" Bạch Nhật ánh mắt chớp động hàn quang lạnh lẽo, trực tiếp ngăn cản Kim Miểu Miểu lại.

Phảng phất chỉ cần nàng dám bước thêm một bước, dám nói thêm một chữ, một giây sau sẽ làm cho nàng đầu rơi xuống đất. "Ực!!" Kim Miểu Miểu bị dọa nuốt ngụm nước miếng, nhìn theo Tần Phong lên bao sương lầu hai. "Tần huynh, sao vậy!?" Lâm Tam hiếu kỳ đi theo, nhìn bao sương trống rỗng.

Chương 1027

"Nơi này vừa rồi có hai nữ nhân!" Tần Phong đi vào bao sương nhìn một chút, sau đó nhìn về phía hai chén trà trên bàn. "Xác thực có hai người!" Lâm Tam nhìn về phía hai cái chén trà, tò mò hỏi: "Nhưng sao ngươi xác định là hai nữ nhân!?" "Mùi vị!" Tần Phong nhắm mắt lại ngửi một cái rồi nói: "Một cái là mùi thơm cơ thể độc hữu của con gái, một cái khác là mùi hương trầm của chùa chiền, không phải đạo cô thì chính là ni cô, nói nàng là lão xử nữ có gì không đúng sao!?" "Cái này mà ngươi cũng ngửi ra được!?" Lâm Tam viết hoa hai chữ chấn kinh, tỏ vẻ mình không tin. "Đương nhiên!" Tần Phong rất là tự tin nói: "Trẫm gần đây nhận được một cái tin tức, Diệp Thần đã tới Giang Nam, muốn liên hợp các nơi phản tặc phản Tần, Trẫm hoài nghi người trong bao sương vừa rồi chính là đồng bọn của Diệp Thần." "Diệp Thần!!" Sắc mặt Lâm Tam trong nháy mắt lạnh xuống, nhớ tới quá khứ bị vu oan giá họa. "Ngươi cũng đừng làm bừa!" Tần Phong chủ đánh một cái quan tâm nói: "Diệp Thần hiện tại lăn lộn cùng một chỗ với Phương Trường, ngươi mạo muội tiến đến sẽ chịu thiệt thòi lớn đấy." "Tần huynh!" Lâm Tam không có trả lời, nghiêm mặt ôm quyền nói: "Hiện tại Giang Nam Lê Viên đã tới rồi, hứa hẹn của ta cũng coi như hoàn thành, là lúc nên đi!" "Này, ngươi đừng làm bừa a!" Tần Phong lập tức kinh hô, đưa tay ngăn cản Lâm Tam.

Bất quá Lâm Tam dường như đã sớm dự đoán được động tác của Tần Phong, trực tiếp lui lại một bước tránh thoát, ngay sau đó hóa thành một đạo kiếm quang phóng lên tận trời. "Hắn lại đi rồi!" Tần Phong tâm tình vô cùng sa sút, phát hiện Lâm Tam mỗi lần đều như vậy.

Giống như một tên tra nam thuê phòng xong, căn bản không cho ngươi thời gian phản ứng, trực tiếp vỗ vỗ mông bỏ đi, cũng mang ý nghĩa hắn sẽ mất đi một khoản thu nhập lớn.

Bất quá hiện tại không phải lúc sa sút, chỉ thấy hắn giơ tay lên búng tay một cái. "Tách" một tiếng!!

Chỉ thấy trong bao sương vốn trống rỗng, đột nhiên xuất hiện hai thân ảnh, chính là Lâm Hồng Đậu và Bất Xuyên Tiên Cô vừa rồi sát giác sự tình không đúng nên rời đi.

Bất quá lúc này nhìn thấy cũng không phải bản thể các nàng, mà là cảnh tượng Tần Phong dùng Thời Gian Đại Đạo hồi tố lại.

Muốn để thời gian triệt để đảo ngược, lấy tu vi hiện tại của hắn còn không làm được.

Nhưng để thời gian hồi tố lại mười mấy phút trước, lấy tu vi Đại Đế cao giai vẫn là có thể làm được, cũng thành công nghe được cuộc nói chuyện của hai người. "Vãi chưởng, tặng cho Trẫm?!" Tần Phong suýt chút nữa thì phun ra một ngụm tiên huyết, không nghĩ tới sẽ đụng phải loại kịch bản cẩu huyết này.

Theo sáo lộ bên truyện nữ tần chính là: Ngươi yêu ta, ta yêu hắn, ngươi không yêu ta nữa, ta yêu ngươi, ngươi lại yêu hắn...

Ngươi nghe ta giải thích, ta không nghe, ngươi phải nghe, ta không nghe... các loại phim cẩu huyết ngược luyến tàn tâm.

Theo sáo lộ bên truyện nam tần thì là: Thiên Tuyển Chi Tử vì công nghĩa có thể hai bên không giúp, nhưng nếu ngươi dám động vào bạn gái hắn, hắn có thể chém chết cả nhà ngươi.

Nhưng mặc kệ theo loại sáo lộ nào, hắn hình như đều không có kết cục tốt... *** Đổng gia.

Gia tộc lớn nhất Đông Kinh thành.

Mấy năm trước còn chỉ là một tiểu gia tộc nhị lưu, toàn tộc càng là suýt chút nữa chết trong cuộc huyết tế của Đại Việt.

Vốn tưởng rằng thế đã đủ xui xẻo, nhưng ai biết còn có xui xẻo hơn.

Sau khi Long Quân đăng cơ sáng tạo Đại Tần, liền bắt đầu tìm các loại cớ tiêu diệt thế gia.

Đổng gia bọn họ vì tránh cho bị Long Quân để mắt tới, liền chủ động lấy tiền ra hỗ trợ tu kiến Đông Kinh thành, có thể nói Đông Kinh thành có thể khôi phục nhanh như vậy, Đổng gia bọn họ tuyệt đối là đệ nhất công thần.

Vốn nghĩ mình đối với Đại Tần cũng là có cống hiến, Long Quân sẽ không giơ đồ đao lên với mình nữa.

Nhưng ai biết không lâu trước đây Hình bộ Thượng thư Trần Tổ đột nhiên đi vào Đông Kinh thành, chẳng những phủ định công lao xây thành của bọn họ, còn chụp một cái mũ lớn là "xây thành ý đồ mưu phản".

Ngay tại lúc mọi người tưởng rằng Đổng gia sắp xong đời, Đổng gia gia chủ Đổng Nhất Điển từ trong nguy cơ ngửi thấy sinh cơ.

Hắn không chỉ lấy ra toàn bộ gia sản hiếu kính Trần Tổ, còn đem con gái và lão bà cùng nhau đóng gói tặng cho Trần Tổ làm tiểu thiếp, càng là để con trai mình là Đổng Côn bái Trần Tổ làm cha nuôi (cán gia gia).

Đến đây Đổng gia chẳng những không xong đời, còn đáp lên quan hệ với Hình bộ Thượng thư.

Càng là dưới sự giật dây bắc cầu của Hình bộ Thượng thư Trần Tổ, kết giao với Lễ bộ Thượng thư Đông Phương Tiểu Thư, Đại nông lệnh Lý Cực cùng nhiều vị cận thần bên cạnh Long Quân.

Bên trên có người dễ làm việc!

Đổng gia từ đó liền mở ra hình thức một bước lên mây, ngắn ngủi mấy năm liền thành đệ nhất đại gia tộc Đông Kinh thành!

Lúc này —— Đổng gia gia chủ Đổng Nhất Điển đang bồi tiếp bên cạnh Trần Tổ.

Bởi vì Long Quân muốn xuống Giang Nam tới Đông Kinh thành du ngoạn, cho nên bọn người Trần Tổ cùng các đại thần nhao nhao sớm qua đây chuẩn bị, chính là vì để cho Long Quân có trải nghiệm du ngoạn tuyệt vời nhất. "Cha nuôi!" Đổng Nhất Điển bưng một mâm linh quả, bồi cười nói: "Đây là linh quả từ vạn dặm bên ngoài khoái mã gia roi hái về, ngài nếm thử mùi vị thế nào!?" "Tiểu Đổng a!" Trần Tổ quan lão gia phái đầu mười phần, ăn linh quả hỏi: "Ngươi biết Bệ hạ lần này tới Giang Nam sở vi chuyện gì không!?" "Cái này tự nhiên hiểu một chút!" Đổng Nhất Điển lập tức nói: "Năm đó Đại Việt hoàng triều huyết tế Giang Nam ức vạn sinh linh, Bệ hạ đánh bại Đại Việt Thái Thượng Hoàng xong, nhìn thấy thảm trạng của Giang Nam không đành lòng rơi lệ, muốn đến Bệ hạ lần này trở về là xem bách tính Giang Nam sinh hoạt thế nào." "Ngươi nói không sai, Bệ hạ chính là trạch tâm nhân hậu như thế!" Trần Tổ ung dung thở dài nói: "Bất quá Giang Nam chi địa bị phá hư nghiêm trọng, một năm nửa năm thực sự khó mà khôi phục, còn có rất nhiều tiểu kiều thê không nhà để về a!" "Nhất Điển minh bạch!!" Đổng Nhất Điển con mắt hơi sáng lên, tỏ vẻ mình lại hiểu được một chút. "Minh bạch là tốt!" Trần Tổ thấy Đổng Nhất Điển minh bạch, lại mở miệng nói ra: "Ngươi đi chuẩn bị một chút, lần này cùng Bệ hạ cùng nhau đến đây, còn có Quốc Sư, Quốc Công, cùng Hộ bộ Thượng thư, bọn hắn cũng đều là đồng bọn quan trọng của vi phụ trên quan trường." "Nhất Điển minh bạch!" Mắt Đổng Nhất Điển lại sáng lên, tỏ vẻ cái này chính mình quá hiểu rồi.

Chỉ cần hầu hạ tốt ba vị đại nhân vật từ kinh đô tới, Đổng gia bọn họ liền có thể tiến thêm một bước, nhất định phải chuẩn bị sẵn ba phần hồng bao siêu to khổng lồ mới được. "Không tệ!!" Trần Tổ thấy chuyện quan trọng đều đã bàn giao xong, lại thuận miệng hỏi thăm: "Bản quan tới đây thời gian dài như vậy, sao không thấy Tiểu Côn tới thỉnh an a!?" "Hồi cha nuôi!" Đổng Nhất Điển vội vàng bồi cười nói: "Tiểu Côn vừa mới phát Xuyên Vân Tiễn của mình, muốn đến là lại đi nghịch ngợm gây sự rồi, Nhất Điển đã phái người đi xử lý." "Lại gây chuyện!?" Trần Tổ lông mày hơi nhíu nói: "Gần đây là thời kỳ phi thường, để Tiểu Côn khiêm tốn một chút, chớ có thất lễ trước mặt Long Quân biết không!?" "Cha nuôi yên tâm!" Đổng Nhất Điển vỗ ngực bảo đảm nói: "Đứa nhỏ Tiểu Côn này ta hiểu rõ nhất, chỉ là ngoan ngoãn một chút, lại không phải đám công tử bột thiếu tâm nhãn kia, tuyệt đối sẽ không thất lễ trước mặt Long Quân." "Lão gia, không xong..." Lời Đổng Nhất Điển vừa mới nói xong, liền nhìn thấy quản gia lảo đảo chạy vào, càng là mặt đầy kinh khủng phát ra tiếng kêu khóc cha gọi mẹ. "Hỗn trướng!" Đổng Nhất Điển một cước đạp ngã quản gia, mặt đầy nộ khí nói: "Không thấy bản lão gia đang tiếp cha nuôi sao, ngươi sao dám thất thái như thế xông vào!?" "Lão gia, thiếu gia xảy ra chuyện!" Quản gia chẳng những không có xin lỗi, ngược lại vẫn như cũ mặt đầy kinh khủng nói: "Thiếu gia ở Lê Viên gặp Long Quân vi phục xuất tuần, còn cùng Long Quân phát sinh xung đột, hiện tại Vũ Lâm Vệ đã bao vây Lê Viên rồi." "Phụt!!" Linh quả trong miệng Trần Tổ trực tiếp phun tới, tâm tư muốn giết chết Đổng Nhất Điển cũng có rồi.

Vốn nghĩ lần này biểu hiện tốt một chút trước mặt Long Quân, tranh thủ cơ hội cho món thần khí thứ hai của mình, ai biết Đổng Nhất Điển hắn đúng là chỉ "hiểu một chút" (Nhất Điển), ngay cả con cái nhà mình cũng chỉ hiểu một chút.

Họa diện nhất chuyển, Giang Nam Lê Viên.

Đổng Côn vẫn đang quỳ không ngừng dập đầu, cho dù đầu rơi máu chảy cũng không dám dừng. "Ực!!" Toàn trường mọi người nhịn không được nuốt ngụm nước miếng, cảm nhận được cái gì gọi là Long Quân chi uy.

Từ lúc Tần Phong hiển lộ thân phận xong một câu cũng không nói, lại có thể làm cho đệ nhất ác bá Đông Kinh thành sợ vỡ mật, chỉ có thể không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ, căn bản không thăng nổi một tia tâm tư phản kháng.

Bất quá Tần Phong lúc này cũng không để ý tới Đổng Côn, đang ở trong bao sương bận rộn viết kịch bản cho nhị đệ.

Hiện tại Cửu Đỉnh trấn áp long mạch luyện chế thành công, thế gia, giang hồ đều đã cơ bản xử lý xong, năm tòa tiên sơn chỉ còn lại hai tòa là hoàn công, là thời điểm ép nhị đệ khởi binh tạo phản rồi.

Tuy rằng Lâm Hồng Đậu là cái hố rất lớn, nhưng không thể không nói cũng là một cái đột phá khẩu. "Haizz!" Tần Phong đột nhiên ung dung thở dài nói: "Thời gian lưu lại hạ giới tác oai tác quái không còn nhiều, là thời điểm đốt bó phong hỏa trêu chọc chư hầu một chút rồi, chỉ là vì vị ái phi nào đốt phong hỏa đây?

Tử bảo bảo?

Chương 1028

Hồng bảo bảo?

Lan bảo bảo? ..." Họa diện nhất chuyển, Bắc Cương yếu tắc.

Chỉ thấy chỗ vết nứt dị giới hiện đầy thi thể sinh vật dị giới, Hồng Hạnh cả người chật vật vác đại đao dài hai mét, nhưng hưng phấn trong mắt lại không cách nào che giấu.

Nàng phát hiện quyết định "đường cong cứu quốc" lúc trước quá chính xác!

Từ khi đạt được binh quyền đi tới Bắc Cương yếu tắc liền triệt để sát phong (giết đến điên cuồng) rồi, mỗi ngày không chỉ có thể tận tình chém giết trên chiến trường, buổi tối trở về còn có Lan tỷ tỷ vừa đẹp vừa ngầu đích thân giúp nàng bôi thuốc.

Lúc này —— Vu Lan đang đứng trên Bắc Cương yếu tắc, bên cạnh là Bạch Hổ thể hình như núi.

Tuy rằng hiện tại vết nứt dị giới vẫn sẽ thỉnh thoảng toát ra sinh vật dị giới, nhưng trải qua bọn họ mấy năm trấn thủ diệt sát, đã không dám quy mô lớn xuất hiện. "Đại soái!!" Một tên lính bước nhanh tới, dâng lên một phần tình báo Giang Nam.

Chính là khung cảnh lãng mạn Tần Phong tỉ mỉ bố trí cho Tử Diên sau khi đến Giang Nam. "Vì nàng thắp sáng ba ngàn đèn, vì nàng hoa nở khắp tòa thành!" Vu Lan tại chỗ liền tức đến nổ ngực (nại đông), nắm chặt phấn quyền bóp nát tình báo.

Nàng trấn thủ Bắc Cương yếu tắc giết địch, hắn lại ở Giang Nam phong lưu khoái hoạt!!

Sĩ khả nhẫn, thục bất khả nhẫn!

Thím có thể nhẫn, ta không thể nhẫn! "Không được!!" Trong đôi mắt đẹp của Vu Lan nổi lên một vệt lãnh ngạo: "Ta muốn xuất binh xuống Giang Nam..." *** "Đinh, chúc mừng ký chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ đau ngực, thu hoạch được 10 vạn điểm phản diện!" "Lại đau rồi!?" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Làm một tên đệ tử Nho gia đứng đắn, ghét nhất là thấy Lan bảo bảo bị đau ngực quấy nhiễu, lần sau gặp mặt nhất định phải đích thân giúp nàng xoa bóp thật tốt mới được. "Bệ hạ!!" Thiên Quân, Vạn Mã cũng tiến vào bao sương, cung kính nói: "Sự tình đã điều tra rõ ràng, Đổng Côn bái Trần Tổ làm cha nuôi, hiện tại người của Trần Tổ đang ở Đổng gia." "Cha nuôi (cán gia gia)!?" Tần Phong tại chỗ liền mộng, quay đầu nhìn về phía Đổng Côn.

Năm đó hắn cùng Trần Tổ cùng là Thánh Tử của Âm Nguyệt hoàng triều, tuy rằng hai người không phải Thánh Tử cùng một khóa, nhưng chênh lệch cũng chỉ tầm mười lăm mười sáu tuổi.

Hiện tại nhìn bộ dạng Đổng Côn ít nhất hai ba mươi tuổi, hắn sao lại không biết xấu hổ gọi Trần Tổ là ông nội nuôi (cán gia gia) được chứ!? "Tiểu nhân đáng chết..." Đổng Côn vẫn như cũ không ngừng dập đầu.

Ngay tại lúc hắn cảm giác sắp không chống đỡ được nữa, một giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến. "Bệ hạ, ta muốn gặp Bệ hạ!" Trần Tổ kinh hoảng chạy vào Lê Viên, lại bị Bạch Nhật ngăn cản. "Cha nuôi!!" Đổng Côn nghe được âm thanh xong, phảng phất nhìn thấy cứu tinh.

Bất quá khi hắn quay đầu nhìn lại, tim lập tức lạnh một mảng lớn.

Chỉ thấy sau lưng Trần Tổ là cha hắn Đổng Nhất Điển, không chỉ bị trói gô đeo gông xiềng, còn bị người đánh thành một cái đầu heo, sau lưng càng là cắm một cái lệnh bài "thiên cổ tội nhân".

Nếu không phải từ nhỏ cùng nhau sinh hoạt quá quen thuộc, hắn còn thật chưa chắc có thể nhận ra được là cha ruột. "Đây chính là con nuôi của Trần Tổ!?" Tần Phong tò mò nhìn về phía đầu heo Đổng Nhất Điển, trong lòng lập tức toát ra một chữ "Vãi".

Tuy rằng Đổng Nhất Điển bị đánh thành đầu heo, nhưng không khó nhìn ra người này niên kỷ tuyệt đối lớn hơn Trần Tổ, nhưng hắn lại nhận Trần Tổ làm cha nuôi.

Quả thực là thái quá mẹ nó mở cửa cho thái quá, thái quá đến nhà rồi!! "Ta muốn gặp Bệ hạ!!" Trần Tổ hiện tại trong lòng hoảng loạn tột độ, chỉ có nhìn thấy Long Quân mới có thể an tâm. "Để hắn vào đi!" Tần Phong đứng dậy đi ra khỏi bao sương, đi tới trước mặt Đổng Côn.

Cũng không quản sau lưng có ghế hay không, trực tiếp thuận thế ngồi xuống.

Mà Thiên Quân, Vạn Mã cũng phảng phất đã sớm biết Long Quân muốn ngồi, đã sớm đem long ỷ chuyên chúc của Long Quân lấy ra, đặt ở sau lưng Long Quân. "Vâng!!" Bạch Nhật đạt được mệnh lệnh của Long Quân, thả Trần Tổ vào Lê Viên. "Bệ hạ, thần có tội!" Trần Tổ căn bản không dám giảo biện, vừa tiến đến liền quỳ xuống nhận sai. "Ngươi còn biết mình có tội!?" Tần Phong ngồi trên long ỷ, thần tình nghiêm túc nói: "Từ sau khi Đại Việt Thái Thượng Hoàng năm đó huyết tế Giang Nam, Trẫm liền một lòng quan tâm bách tính Giang Nam, thậm chí ăn không ngon, ngủ không yên, nhưng ngươi lại dám ở Giang Nam làm xằng làm bậy." "Đúng vậy, đúng vậy!" Tiểu Bạch nãi hung nãi hung (dữ dằn kiểu trẻ con) nói: "Thỏ chủ nhân nhà ta chỉ là giấu kiếm trong vỏ, không phải không cầm nổi đao nữa, các ngươi quả thực vô pháp vô thiên, quá to gan!" "Bệ hạ tha mạng, Bệ hạ tha mạng!" Trần Tổ sợ đến mức mồ hôi lạnh toát ra, vội vàng nằm rạp trên mặt đất.

Đừng nhìn Long Quân bình thường bộ dáng rất dễ nói chuyện, nhưng đế vương chính là đế vương, giận dữ liền có thể máu chảy ngàn dặm, thây phơi trăm vạn, càng huống chi Long Quân còn là đế vương mạnh nhất lịch sử Hoang Cổ. "Bệ hạ, thần chờ hộ giá lai trì!!" Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư đi tới Lê Viên, vội vã đẩy Bạch Nhật ra chạy vào.

Vốn dĩ bọn hắn là không muốn quản chuyện của Trần Tổ, nhưng nại hà hắn cùng ngã phật hữu duyên, chỉ có thể ngựa không dừng vó chạy tới cứu hắn. "Hộ giá!?" Tần Phong nhịn không được trợn trắng mắt, tỏ vẻ một chút cũng không nhìn ra.

Từ lúc hắn bắn Xuyên Vân Tiễn ra ngoài đến hiện tại, bọn hắn cho dù là bò cũng bò tới Lê Viên rồi, càng huống chi ba người bọn hắn đều đã đột phá đến Đại Đế chi cảnh.

E rằng hộ giá là giả, cầu tình mới là thật! "Bệ hạ!" Phảng phất là vì xác minh suy đoán của Tần Phong, Nhậm Hoàn dẫn đầu mở miệng nói: "Tuy rằng Trần đại nhân việc này xác thực có sai, nhưng hắn đối với Bệ hạ trung tâm nhật nguyệt có thể giám a!" Tần Phong trầm mặc, không nói gì.

Tuy rằng Đổng Côn mạo phạm đến hắn, nhưng hắn đối với lòng trung thành của Trần Tổ lại không nghi ngờ, là một nhân viên tốt dám gánh nồi cho lãnh đạo, thái độ công tác nghiêm túc. "Bệ hạ!!" Tam Lộng Đại Sư vội vàng tiến lên, thấp giọng nói: "Kỳ thật Trần đại nhân cũng không dễ dàng, từ khi biết Bệ hạ có ý tưởng vĩ đại luyện năm tòa tiên sơn, liền đi khắp nơi nghĩ biện pháp thu thập dược liệu hiếm có cho Bệ hạ, thậm chí không tiếc nhận một lão nam nhân lớn hơn mình làm con trai." "Bệ hạ, thần chính là quá muốn tiến bộ!" Trần Tổ lưu lại nước mắt hối hận, hy vọng Long Quân có thể khai ân.

Ngươi đều nói như vậy rồi!

Nếu là không tự phạt một ly, ngược lại lộ ra Trẫm không phải!

Tần Phong trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì, nhưng trong lòng lại cảm thấy mười phần vui mừng.

Đại Tần có bọn họ, chính mình liền yên tâm!

Không chỉ có thể giúp hắn vơ vét mồ hôi nước mắt nhân dân, còn có thể giúp hắn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, lúc cần thiết còn có thể lưu cho nhị đệ làm bao tải tiền.

Chương 1029

"Bệ hạ!" Mộc Tú nhìn ra Tần Phong có ý thiên vị, lập tức nghĩa chính ngôn từ nói: "Tuy rằng Trần đại nhân đối với Bệ hạ trung thành cảnh cảnh, nhưng mạo phạm nhân hoàng chi uy lại là sự thật không dung giảo biện, thần kiến nghị trị Trần đại nhân một tội ngự hạ không nghiêm." "Quốc Công nói có lý!" Tần Phong gật đầu tán đồng nói: "Liền phạt Trần Tổ bách niên bổng lộc, cách đi chức Hình bộ Thượng thư, giáng làm Hình bộ văn thư, tạm thay quyền Hình bộ Thượng thư, về phần Đổng gia mạo phạm nhân hoàng chi uy, tru di cửu tộc, gia sản toàn bộ sung công." "Cửu tộc!!" Mọi người xung quanh trong lòng kinh hãi, bị thủ đoạn của Long Quân dọa sợ.

Vốn tưởng rằng "Long Quân biết cửu tộc bóc tách thuật" là cái nói đùa, ai biết hắn là thật sự một lời không hợp liền diệt người ta cửu tộc. "Thần lĩnh tội!!" Trần Tổ vội vàng dập đầu tạ ơn, tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống.

Tuy rằng hắn trên danh nghĩa không phải Hình bộ Thượng thư, nhưng thực quyền Hình bộ vẫn còn trong tay, về phần phạt hắn trăm năm bổng lộc... thì giống như Long Quân đã từng phát qua bổng lộc bao giờ vậy. "Cha nuôi cứu ta, cha nuôi cứu ta..." Đổng Côn sợ đến mức khóc cha gọi mẹ, hy vọng Trần Tổ có thể cứu hắn.

Nhưng nại hà hắn đắc tội chính là Long Quân "bên trên không người", Trần Tổ cũng chỉ có thể ném qua một ánh mắt bất đắc dĩ, hy vọng hắn kiếp sau có thể mở to mắt nhìn rõ ràng.

Người nào có thể trêu chọc, người nào không thể trêu chọc! "Ách..." Đổng Nhất Điển không có kêu to gọi nhỏ.

Tại lúc Long Quân tuyên bố diệt cửu tộc, liền trợn trắng mắt ngất đi. "Trẫm vẫn là thích bộ dáng kiệt ngạo bất tuần của ngươi!" Tần Phong nhìn Đổng Côn bị lôi đi, rất thất vọng lắc đầu thở dài một tiếng. *** Họa diện nhất chuyển —— Cũng không biết là hào quang của Diệp Thần hiệu quả, hay là nguyên nhân gì khác, bọn hắn vừa vặn gặp Lâm Hồng Đậu và Bất Xuyên Tiên Cô vừa thấy tình thế không đúng nên sớm rời đi Giang Nam Lê Viên.

Hai bên quả thực chính là vương bát nhìn đậu xanh, trực tiếp liền hợp nhãn, càng là có loại cảm giác hận gặp nhau quá muộn.

Hơn nữa hai bên rất nhanh liền đạt thành một cái nhận thức chung giống nhau: Hiện tại mặc kệ là đi ám sát Long Quân, hay là khởi binh phản Tần đều không thực tế.

Chỉ có xử lý Mộc Tú, mới có khả năng phản Tần... "Các ngươi nói không sai!!" Phương Trường phảng phất như được điểm tỉnh nói: "Mộc Tú kẻ này tinh thông diễn toán thiên cơ chi số, tên tiện nhân Tần Phong kia sở dĩ có thể đăng cơ xưng hoàng, chính là bởi vì có Mộc Tú ở phía sau vì hắn mưu tính, thậm chí ngay cả thượng giới tiên nhân cũng đều bị hắn tính kế ở trong đó, kẻ này không chết, chúng ta đừng hòng lật đổ Bạo Tần." "Ừ!" Bất Xuyên Tiên Cô tán đồng gật đầu.

Tuy rằng nàng xuất gia xong liền rất ít hoạt động trên giang hồ, nhưng đại danh của Nhất Chi Độc Tú vẫn như sấm bên tai, xưng là thuật sĩ mạnh nhất lịch sử Hoang Cổ đều không quá đáng. "Thế nhưng giết Mộc Tú, nói nghe thì dễ a!" Diệp Thần mặt đầy sầu lo thở dài một tiếng nói: "Từ lúc Đại Tần sáng tạo ban đầu, chúng ta liền đang nghĩ biện pháp giết chết Mộc Tú, nhưng nại hà Mộc Tú kẻ này gần như yêu nghiệt, mỗi lần đều có thể tính tới chúng ta muốn đi làm cái gì, dẫn đến chúng ta mỗi lần ám sát đều là đại bại mà về, càng là tổn binh hao tướng, chỉ có thể kéo dài hơi tàn trốn tránh trong núi sâu chờ đợi thời cơ." "Ta không hiểu!!" Phương Trường theo bản năng nắm chặt nắm đấm, mặt đầy phẫn hận nói: "Tại sao bên cạnh tên vô sỉ tiện nhân Tần Phong kia, có thể tụ tập nhiều năng nhân dị sĩ như vậy!?" "Tại sao!?" Diệp Long lập tức quay đầu nhìn về phía Phương Trường, lộ ra ánh mắt ý vị thâm trường.

Muốn nói bên cạnh Long Quân tại sao lại có nhiều năng nhân dị sĩ như vậy, Phương Trường - cái tên "Lục vị đế hoàng hoàn" này tuyệt đối giúp đỡ thiên đại ân tình, xưng là Đại Tần đệ nhất công thần đều không quá đáng. "Ngươi đây là ánh mắt gì!?" Phương Trường phảng phất là một tiểu la lỵ mẫn cảm, sợ Diệp Long nói câu cửa miệng "lai nhật phương trường" (ngày sau còn dài). "Ta không nói gì nha!!" Diệp Long giây biến đóa hoa trắng nhỏ (bạch liên hoa) bất lực, vội vàng trốn sau lưng Diệp Thần. "Phương Trường, ngươi đừng quá phận!" Sắc mặt Diệp Thần trong nháy mắt lạnh xuống, tỏ vẻ Diệp Long thế nhưng là người của hắn. "Các ngươi đều đừng cãi cọ!" Bất Xuyên Tiên Cô không kiên nhẫn nói: "Ta có biện pháp có thể giết Mộc Tú!!" "Biện pháp gì!?" Sự chú ý của mọi người lập tức bị hấp dẫn, nhao nhao quay đầu nhìn về phía Bất Xuyên Tiên Cô.

Chỉ thấy nàng phất tay lấy ra một cái mâm tròn lớn màu vàng kim, bên trên là các chữ Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý... thiên can địa chi. "Đây là cái gì!?" Đường Xuyên tò mò tiến lên nhìn mấy lần, ngay sau đó liền nhịn không được kinh hô nói: "Đây chẳng lẽ chính là một trong Hoang Cổ thập đại thần khí —— Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn!?" "Không sai, chính là Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn!" Bất Xuyên Tiên Cô thần tình đắc ý nói: "Nó là thần khí thiên hạ thuật sĩ tha thiết ước mơ, không chỉ có thể dùng để nhìn lén thiên cơ, còn có thể dùng để che giấu thiên cơ." "Che giấu thiên cơ!!" Đôi mắt Diệp Thần lập tức sáng lên, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

Phải biết, bọn hắn sở dĩ mỗi lần đều bị đánh cho chạy trối chết, chính là bởi vì Mộc Tú có thể nhìn lén thiên cơ, biết được tin tức bọn hắn sắp hành động.

Nhưng một khi thiên cơ bị che giấu, Mộc Tú liền thành một kẻ mù, còn không phải mặc cho bọn hắn chém giết!? "Trí tuệ của Bệ hạ, thật sự là thâm bất khả trắc a!" Trong lòng Diệp Long trong nháy mắt suy nghĩ minh bạch vì sao Long Quân lại an bài nằm vùng.

Nguyên lai ngài ấy đã sớm nghĩ tới có người sẽ che giấu thiên cơ, cho nên mới dùng phương thức giản dị tự nhiên nhất để lấy tình báo, dùng khổ nhục kế đem hắn cài vào bên người Diệp Thần. "Căn cứ cổ tịch ghi chép, Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn xác thực có thể che giấu thiên cơ!" Phương Trường không có vui mừng, ngược lại đặc biệt tỉnh táo nói: "Nhưng các ngươi đừng quên, Long Quân vì Mộc Tú luyện chế ra một cái Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn hoàn toàn mới, tuy rằng ta không biết tân Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn dáng dấp ra sao, nhưng nó thế nhưng là xuất từ tay Long Quân, tay của Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất Long Quân." Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất!!

Ngắn ngủi bảy chữ lớn, làm cho mọi người trong lòng run lên.

Bọn hắn có thể bỉ ổi nhân phẩm của Long Quân, cũng có thể thống hận sự tàn bạo của Long Quân, nhưng lại không thể không thừa nhận thực lực Long Quân uy áp Hoang Cổ, cùng với thiên phú luyện khí nghịch thiên.

Trước kia ai nếu là có thể sở hữu một món thần khí, tuyệt đối sẽ dẫn phát một trận đại địa chấn tại Hoang Cổ.

Nhưng từ khi Long Quân hoành không xuất thế về sau, không chỉ đem giá cả Hoang Cổ thần khí đánh xuống thấp, càng là ngạnh sinh sinh bằng sức một mình, đem Hoang Cổ thần khí tăng lên mấy cái phiên bản.

Tuế Nguyệt Đao có thể đóng băng thời gian, Nam Vô Bồ Tát (súng sáu nòng) có thể hủy thiên diệt địa, Cương Thiết Chiến Mã cùng áo giáp tăng lên chiến lực...

Đại Tần Cửu Đỉnh có thể trấn áp long mạch, càng là có tiên sơn lơ lửng trên không trung.

Có thể nói chỉ có ngươi không nghĩ tới, không có thần khí Long Quân luyện không ra! "Sao có thể sợ đầu sợ đuôi như thế chứ!?" Diệp Long trong lòng bắt đầu sốt ruột, vội vàng mở miệng lừa dối nói: "Từ kinh nghiệm thất bại trước kia mà xem, Mộc Tú tuy rằng bói toán thông thần, nhưng cũng không thể hoàn toàn tính ra mỗi một bước của chúng ta, nếu không chúng ta tuyệt đối không có khả năng sống đến hiện tại." "Có đạo lý!" Diệp Thần dẫn đầu gật đầu tán đồng nói: "Nếu như Mộc Tú có thể tinh chuẩn tính ra mỗi một bước của chúng ta, Long Quân đã sớm nhằm vào hành động của chúng ta bố trí thiên la địa võng rồi, chúng ta tuyệt đối không có khả năng đào thoát." "Ừ!" Những người khác cũng tán đồng gật đầu, cảm thấy Diệp Long phân tích có đạo lý. "Hơn nữa căn cứ cổ tịch ghi chép..." Diệp Long thấy mọi người đều tán đồng, tiếp tục ân cần thiện dụ nói: "Thuật sĩ nhìn lén thiên cơ là phải gánh chịu nhân quả chi lực, nhìn lén thiên cơ càng quan trọng, thừa nhận nhân quả chi lực cũng liền càng lớn." "Ý của ngươi là..." Lông mày Diệp Thần hơi nhíu nói: "Mộc Tú sợ thừa nhận nhân quả chi lực, cho nên không dám tính quá chuẩn xác." "Không sai!" Diệp Long ném qua một ánh mắt khích lệ, ngay sau đó liền bắt đầu vẽ bánh nướng nói: "Có lẽ Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn của Bất Xuyên Tiên Cô không sánh bằng Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn do Long Quân luyện chế, nhưng ít nhiều có thể che giấu một chút thiên cơ, cộng thêm tính cách nhát gan không nguyện ý thừa nhận nhân quả chi lực của Mộc Tú, cho nên ưu thế tại ngã phương (bên ta)." "Có đạo lý!!" Mọi người liên tục gật đầu, hiển nhiên bị thuyết phục. "Đây là trời ban cơ hội tốt, bỏ lỡ lần này có khả năng liền không có cơ hội!" Thần tình Diệp Long đột nhiên nghiêm túc nói: "Cho nên ta kiến nghị lập tức liên lạc các lộ phản Tần nghĩa sĩ, tranh thủ một kích tất sát Mộc Tú, tuyệt đối không thể để hắn sống sót rời đi Giang Nam." "Diệp Long nói đúng!" Bất Xuyên Tiên Cô lập tức ủng hộ nói: "Chúng ta chỉ có một lần cơ hội này, nếu là không thể giết chết Mộc Tú, về sau có khả năng liền rốt cuộc không có cơ hội lật đổ Bạo Tần." "Thật sự có thể một kích tất sát!?" Lông mày Phương Trường không khỏi nhíu lại, tổng cảm giác có chút tâm thần không yên. "Yên tâm!" Diệp Thần vẻ mặt tự tin nói: "Để cho ta đi giết Long Quân khả năng không được, nhưng để cho ta đi giết Mộc Tú lại là dễ như trở bàn tay, mặc kệ bên cạnh hắn có người nào bảo hộ đều vô dụng." Nói xong —— Diệp Thần quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy thời tiết Giang Nam giống như khuôn mặt hài đồng ba tuổi, một giây trước còn đang mưa nhỏ tí tách, một giây sau mặt trời liền đi ra phóng tinh (trời quang). "Biểu tình này..." Phương Trường xuất thần nhìn Diệp Thần tự tin, giống như là nhìn thấy chính mình lúc trước.

Mỗi khi trời tạnh mưa qua (thiên tình vũ quá), hắn tổng cảm giác mình lại được rồi...

Lúc này —— một đám Vũ Lâm Vệ xông vào Đổng gia đại viện, lôi một đám đệ tử Đổng gia ra ngoài. "Thả ta ra, ta vô tội!!" "Lỗi của Đổng Côn, tại sao lại giết ta!" "Súc sinh, súc sinh a, Đổng Côn ngươi là đồ súc sinh!!" "........." Bất kể đệ tử Đổng gia giãy dụa như thế nào, đều bị Vũ Lâm Vệ vô tình lôi đi. "Đổng gia thế là xong rồi sao!?" Người qua đường xung quanh thần tình hoảng hốt, có một loại cảm giác như chưa tỉnh ngủ.

Phải biết rằng, đây chính là đệ nhất gia tộc Đông Kinh thành, bên trên là Hình bộ Thượng thư - một trong lục khanh, lại còn có tư giao mật thiết với nhiều đại viên trong triều, thế mà lại ầm ầm sụp đổ trong thời gian chưa đầy một ngày. "Đổng Nhất Điển đúng là chỉ hiểu có một chút (đổng nhất điểm), tưởng rằng leo lên được Hình bộ Thượng thư là gối cao đầu ngủ ngon rồi!" "Nào biết từ khoảnh khắc hắn leo lên Hình bộ Thượng thư, hắn đã mang cả Đổng gia tiến vào vùng nước sâu." "Tuy nhiên vùng nước sâu tài nguyên phong phú, nhưng không phải ai cũng có thể sinh tồn!" "Muốn sống sót ở vùng nước sâu, hoặc là tráng đại chính mình để ăn thịt người, hoặc là chờ bị người khác ăn thịt, một chút sai lầm cũng không thể có!" "........." Có rất nhiều người thông minh sau khi nhận được tin tức, tất cả đều nở nụ cười trào phúng.

Chương 1030

Chỉ cần là người từng nghiên cứu lịch sử đều biết, bất kỳ hoàng triều nào mới thành lập, đều sẽ sửa chữa những lỗi lầm (bug) khiến hoàng triều trước diệt vong trên cơ sở vốn có.

Hiện nay Tần gia dùng thân phận Hoang Cổ đệ nhất thế gia để đoạt được thiên hạ, làm sao có thể còn buông tha cho các thế gia khác ở Hoang Cổ làm lớn làm mạnh!?

Mà từ những việc làm sau khi Long Quân đăng cơ cũng có thể nhìn ra, địch ý của Long Quân đối với thế gia là không hề che giấu, hình thức cùng thế gia chia sẻ thiên hạ sắp rút khỏi vũ đài lịch sử.

Hiện tại các thế gia thông minh đều đang khiêm tốn làm người, hận không thể biến thành kẻ vô hình không ai ngó ngàng tới.

Thế nhưng Đổng gia lại cứ khăng khăng muốn chơi trội đi xây dựng Đông Kinh thành, còn không tiếc cái giá lớn đi nịnh bợ Hình bộ Thượng thư, cùng với một đám cận thần bên cạnh Long Quân, hoàn toàn chính là đang nhảy disco trên dây thần kinh tam thoa của Long Quân.

Đừng nói Đổng Côn xung đột với Long Quân, cho dù lão thực ở nhà làm bé ngoan, cũng phải tìm cái cớ diệt cửu tộc nhà ngươi.

Lúc này —— Tần Phong không thèm để ý bên ngoài có ngôn luận gì, đã dẫn người dọn vào Đổng gia đại viện.

Là đệ nhất đại gia tộc ở Đông Kinh thành Giang Nam, Đổng gia đại viện hoàn toàn mang phong cách lâm viên Giang Nam, nhỏ nhắn xinh xắn, đường mòn quanh co, sơn thủy hoa điểu.

Phác họa ý cảnh của Đường thi Tống từ, thể hiện sự tinh tế mỹ lệ của lâm viên. "Hậu đình viện của Đổng gia này không tệ!" Tần Phong nhìn phong cảnh Giang Nam xung quanh, không nhịn được ngâm thơ: "Ngắm tiền đài hoa nở hoa tàn, thưởng hậu đình chim vào chim ra, phong cảnh Giang Nam quả nhiên là nhất tuyệt a!" "A Di Đà Phật!!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay trước ngực, tỏ vẻ mình hoàn toàn chưa "lên xe". "Không theo kịp, hoàn toàn không theo kịp!" Mộc Tú đã từ bỏ giãy dụa, chỉ biết dùng hai chữ "vãi chưởng" để hình dung. "Ừm!" Nhậm Hoàn gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Cho dù hắn dùng hết sở học bình sinh, cũng chỉ có hai chữ "vãi chưởng" mới hình dung được tình cảnh này.

Đúng lúc này —— Hư không đột nhiên gợn sóng, ngay sau đó thân ảnh Thanh Thiên xuất hiện. "Bệ hạ, Thánh cung kim an?!" Thanh Thiên quỳ một chân xuống đất, ôm quyền mở miệng hành lễ. "Trẫm an, đứng lên đi!" Tần Phong giơ tay ý bảo bình thân, sau đó dò hỏi: "Giang Nam Lê Viên điều tra thế nào rồi!?" "Hồi bệ hạ!" Thanh Thiên vội vàng trả lời: "Sau khi bệ hạ dẫn người rời khỏi Giang Nam Lê Viên, tiểu hoa đán Kim Miểu Miểu cũng rời khỏi đó, nhưng năng lực phản trinh sát của nữ nhân này đặc biệt mạnh, người chúng ta phái đi đều bị cắt đuôi." "Còn có người Hắc Băng Đài các ngươi theo không kịp!?" Tam Lộng đại sư cảm thấy thập phần kinh ngạc.

Tuy rằng hắn không hiểu cơ chế vận hành của Hắc Băng Đài, nhưng lại biết Hắc Băng Đài khủng bố cỡ nào, nếu Long Quân nhìn trúng tiểu tức phụ nhà ai, chỉ cần ba phút, Thanh Thiên sẽ trình tư liệu đối phương lên.

Có thể nói hiện tại toàn bộ Hoang Cổ đều nằm trong sự giám sát của Hắc Băng Đài. "Có chút ý tứ!!" Tần Phong hứng thú nói: "Vốn dĩ trẫm phát hiện tung tích phản tặc ở Lê Viên, Kim Miểu Miểu chạy tới ngăn cản trẫm tưởng đâu là chuyện ngoài ý muốn, hiện tại xem ra, vị tiểu hoa đán 'bán nghệ không bán thân' này không đơn giản a!" "Bệ hạ!!" Nhậm Hoàn vội vàng tiến lên hỏi: "Có cần thần đi xóa hộ khẩu cho nàng ta không!?" "Bệ hạ!!" Trần Tổ vừa bị liên lụy, đang rất cần tiến bộ nói: "Hay là giao nữ nhân này cho Hình bộ chúng ta, cam đoan để nàng ta khai ra tất cả sự thật." "Ngã Phật từ bi!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay nói: "Bệ hạ có thể giao người cho bần tăng, tin tưởng Phật pháp nhất định có thể cảm hóa nàng." "Phi, thối không biết xấu hổ!!" Mộc Tú ném tới một ánh mắt khinh bỉ, cũng ngại vạch trần tâm tư của tên trọc lừa này.

Hắn là dùng Phật pháp cảm hóa Kim Miểu Miểu sao?!

Hắn rõ ràng là thèm thân mình Kim Miểu Miểu người ta!! "Không cần tranh nữa!" Tần Phong nhận được tin nhắn của Diệp Long, mở miệng nói: "Vừa nhận được tin tức Diệp Long truyền đến, Bất Xuyên Tiên Cô triệu tập các lộ phản tặc gặp mặt, nghĩ đến Kim Miểu Miểu chính là đi phó ước, chuẩn bị tối nay dạ tập Đổng gia đại viện, để chúng ta chuẩn bị trước cho tốt." "Tối nay dạ tập Đổng gia đại viện!!" Mọi người chẳng những không cảm thấy khẩn trương, ngược lại từng người hai mắt phát sáng.

Kể từ khi Long Quân nhất thống thiên hạ sáng lập Đại Tần, cơ hội lập công ngày càng ít, hiện tại đám phản tặc này nhảy ra, quả thực chính là từng cái "tam đẳng công" di động. "Mộc Tú tiền bối!" Tần Phong lại quay đầu nhắc nhở: "Căn cứ tin tức Diệp Long truyền đến, phản tặc lần này hình như là nhắm vào ngươi đấy, tối nay ngươi nhất định phải bảo vệ tốt chính mình a!" "Nhắm vào thần!?" Mộc Tú cưỡng ép đè xuống kinh hoảng trong lòng, nghĩa chính ngôn từ nói: "Bệ hạ, lần này phản tặc chẳng những đến số lượng nhiều, còn có Diệp Thần, Phương Trường - những tội phạm truy nã cấp Giáp của đế quốc, hiện tại bên cạnh bệ hạ chỉ có Vũ Lâm Vệ thủ hộ, có cần triệu Lão Tề, Quang Thiên tới để đảm bảo vạn vô nhất thất không!?" "Không được!!" Tần Phong nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Nếu mạo muội điều Lão Tề và Quang Thiên tới, thế tất sẽ kinh động đám phản tặc kia, nếu bọn họ ném chuột sợ vỡ bình không dám đi ra, chúng ta còn làm sao tóm gọn bọn họ một mẻ!?" "Nhưng mà bệ hạ......" Mộc Tú rốt cuộc không giữ được bình tĩnh nữa, sợ đến sắp khóc.

Tuy rằng Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư đều đã đột phá đến Đại Đế, nhưng hắn vẫn không có một chút cảm giác an toàn, sinh sợ quái tượng "cây mọc cao hơn rừng gió sẽ dập gãy" ứng nghiệm lên người mình. "Hiện tại hối hận có tác dụng gì!" Tần Phong tức giận nói: "Trẫm đã sớm nói với ngươi rồi, làm người phải có lương tâm, nhưng ngươi cứ không nghe, cho dù hết lần này tới lần khác bị phản tặc tìm tới cửa cũng chết không hối cải, vẫn cứ làm theo ý mình sau lưng trẫm làm mấy chuyện mờ ám không thể lộ ra ngoài." "Không phải, bệ hạ......" Mộc Tú vội vàng mở miệng giảo biện, tỏ vẻ mình vô tội. "A Di Đà Phật!!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay nói: "Thần côn, nếu một người tìm ngươi gây phiền toái, có lẽ là chúng ta oan uổng ngươi, nhưng mười người, trăm người đều tìm ngươi gây phiền toái, vậy thì khẳng định là nguyên nhân do chính ngươi rồi, ngươi cho dù muốn ném nồi cũng vô dụng, bởi vì ánh mắt quần chúng là tuyết lượng......" "Ừm, trọc lừa nói đúng!" Nhậm Hoàn tán đồng gật gật đầu, tỏ vẻ ánh mắt mình sáng như tuyết. "Súc sinh, ĐM lũ súc sinh a!!" Mộc Tú trong lòng điên cuồng chửi đổng.

Biết đám gia hỏa này không trông cậy được, cần thiết phải nghĩ cách tự cứu mới được. "Được rồi, đều trở về chuẩn bị đi!" Tần Phong không nỡ nhìn thoáng qua cảnh đẹp hậu đình, du du thở dài nói: "Thâm thâm u trì sàn sàn thủy, tuyệt mỹ hậu đình điểu tiến xuất (Hồ sâu nước chảy róc rách, hậu đình tuyệt mỹ chim vào ra), cũng không biết qua tối nay còn có thể nhìn thấy cảnh đẹp bực này hay không a!" "Hả!?" Tam Lộng đại sư thần tình lại sửng sốt, tỏ vẻ mình vẫn chưa lên được xe. "Đúng rồi!" Tần Phong đột nhiên quay đầu lại nói: "Nếu bọn họ tối nay chuẩn bị động thủ, vậy chúng ta giúp bọn hắn một phen, đem tiểu hoa đán Kim Miểu Miểu 'bán nghệ không bán thân' kia mời tới hát kịch." "Tuân chỉ!!" Mọi người lĩnh mệnh, đi xuống chuẩn bị.

Lúc này —— Bất Xuyên Tiên Cô dựa vào lực hiệu triệu của bản thân, đã triệu tập thủ lĩnh các lộ phản tặc lại.

Bọn họ sở dĩ hưởng ứng lời kêu gọi của Bất Xuyên Tiên Cô, không phải vì mị lực cá nhân của nàng ta mạnh bao nhiêu, cũng không phải vì nàng ta là vị hôn thê của Văn Tuyệt, sư muội của Đại Việt Quốc sư, hay người trong mộng của Phong Lâm tiên sinh.

Chỉ vì bọn họ có một kẻ địch chung: Long Quân!!

Vốn dĩ bọn họ là người đọc sách được người tôn trọng, con cháu thế gia cao cao tại thượng, nhân sĩ giang hồ khoái ý ân cừu.

Nhưng từ khi Long Quân đăng cơ sáng lập Đại Tần, chẳng những bội tín khí nghĩa lật đổ hết thảy, còn đập bể bát cơm của bọn họ, càng là một miếng cơm cũng không nguyện ý cho bọn họ ăn.

Thử hỏi, chuyện này gác lên người ai mà nhịn được a!? "Các vị!" Bất Xuyên Tiên Cô thấy người đều đến đông đủ, dẫn theo Diệp Thần mở miệng giới thiệu: "Bần đạo xin giới thiệu với mọi người một chút, hắn chính là......" "Bắc Cương ác ma, Diệp Diêm Vương phải không?!" Lời còn chưa nói xong, đã bị người cắt ngang: "Một tên súc sinh ti bỉ vô sỉ, khi thế trộm danh, đi khắp nơi đốt giết đánh cướp, làm nhục thê nữ người khác, trên người còn khắc chữ." "Ngươi nói cái gì!?" Sắc mặt Diệp Thần nháy mắt lạnh xuống, không cách nào chấp nhận bị người gọi là ác ma. "Hóa ra hắn chính là Bắc Cương ác ma!!" Kim Miểu Miểu trong đám người vẻ mặt đầy khinh bỉ, coi thường nhất loại dâm tặc vô sỉ này.

Thực ra tình huống của nàng có chút bất đồng với mọi người tại đây, nàng không phải người đọc sách suýt bị Long Quân chôn sống, cũng không phải con cháu thế gia lưu lạc dân gian, càng không phải người trong giang hồ bị diệt mãn môn.

Nàng đến từ Vô Song thành!!

Không sai, chính là Vô Song thành nơi Giang Linh ở!!

Nàng vốn là đại tiểu thư Kim gia ở Vô Song thành, từ nhỏ đã tới Giang Nam Lê Viên bái đại sư học nghệ.

Vốn định học nghệ thành tài sẽ về Kim gia làm đại tiểu thư, nhưng ai biết Tần Hạo đổi tên Giang Thiên Lý lẻn vào Vô Song thành, chẳng những trở thành con rể ở rể Giang gia, còn vô tình giết chết hai người ca ca của nàng là Kim Yến Long và Kim Thường Thư.

Mà lúc này Long Quân cũng đăng cơ sáng lập Đại Tần, còn mệnh lệnh Tề Tu Viễn suất lĩnh Đại Tuyết Long Kỵ ngựa đạp giang hồ.

Bởi vì sư phụ nàng thà chết không giao ra truyền thừa của Lê Viên, liền bị Tề Tu Viễn vô tình đả thương, trơ mắt nhìn truyền thừa Lê Viên bị cướp, từ đường cung phụng bài vị sư tổ bị hủy.

Sư phụ nàng chịu không nổi đả kích, một hơi không lên được mà qua đời.

Mà trùng hợp lúc này nàng gặp Bất Xuyên Tiên Cô, liền thuận thế gia nhập vào đại quân Liên minh phản Tần. "Mọi người hiểu lầm, hiểu lầm rồi!!" Diệp Long thấy Diệp Thần muốn động thủ làm hỏng việc, vội vàng đi ra giải thích: "Đốt giết đánh cướp, làm nhục thê nữ người khác, trên người khắc chữ không phải là Diệp Thần, mà là có người giả mạo Diệp Thần làm." "Bần đạo chứng minh!" Bất Xuyên Tiên Cô gật đầu nói: "Năm đó khi Phong Lâm tiên sinh còn tại thế, từng nói với bần đạo việc này, ngài nói Diệp Thần không có thời gian và động cơ gây án, là Long Quân mạo danh Diệp Thần giá họa cho hắn." "Phong Lâm tiên sinh!!" Toàn trường nháy mắt liền an tĩnh lại.

Tuy rằng cỏ trên mộ Phong Lâm tiên sinh hiện tại đã cao mấy mét, nhưng bọn họ đối với nhân phẩm của ngài vẫn tin tưởng được, nếu không cũng sẽ không nghe thấy Bất Xuyên Tiên Cô triệu hoán liền chạy tới.

Chương 1031

"Long Quân giá họa Diệp Thần!?" Có người đưa ra nghi ngờ: "Tuy rằng ta coi thường Long Quân, nhưng sự tàn bạo của hắn chưa bao giờ che giấu, cần gì vì nữ nhân và tiền tài mà giả mạo Diệp Thần sao!?" "Đúng vậy!" Có người lập tức phụ họa: "Ngươi nói Diệp Thần không có thời gian gây án, nhưng Long Quân hình như cũng không có thời gian gây án." "Hắn có!!" Bất Xuyên Tiên Cô thần tình nghiêm túc nói: "Các ngươi đừng quên, Long Quân khi đối chiến Tiên nhân thượng giới có Thân ngoại hóa thân, hắn tuyệt đối có đủ thời gian gây án." "Cái này......" Mọi người nháy mắt chần chờ, cảm thấy phân tích có đạo lý. "Các vị!!" Diệp Long mắt thấy sở thích của Tần lão bản sắp bị vạch trần, vội vàng mở miệng nói: "Hiện tại không phải lúc thảo luận ai là Khắc Tự Dâm Ma, chúng ta tới đây đều vì một mục tiêu, tru sát Mộc Tú, lật đổ Bạo Tần." "Đúng!!" Ánh mắt mọi người nháy mắt kiên định nói: "Tru sát Mộc Tú, lật đổ Bạo Tần!!" "Diệp Long!!" Diệp Thần ném tới một ánh mắt cảm kích, vừa rồi suýt chút nữa thì mất đi lý trí bạo tẩu. "Hai ta ai với ai a!" Diệp Long đáp lại ánh mắt "hết thảy có ta", ngay sau đó lại nói: "Các vị, hiện tại Long Quân đang ở Đổng gia đại viện, bên cạnh chỉ có số ít Vũ Lâm Vệ thủ hộ, là cơ hội tốt ngàn năm có một để giết Mộc Tú." "Long Quân ở Đổng gia đại viện!?" Mọi người lập tức kinh hô, cảm giác Diệp Long nhất định là điên rồi.

Ngay trước mặt Long Quân giết Mộc Tú, quả thực chính là thắp đèn trong nhà xí —— tìm chết a!! "Các vị, không cần lo lắng!" Diệp Long bắt đầu "vẽ bánh": "Diệp Thần thực lực tuy không thể chiến thắng Long Quân, nhưng lại có thể quấn lấy hắn, tranh thủ thời gian cho chúng ta giết Mộc Tú, hơn nữa giết Mộc Tú ngay trước mặt Long

Quân, có thể tăng mạnh sĩ khí phe ta, để người trong thiên hạ biết Long Quân cũng không phải không thể chiến thắng, từ đó gia nhập đại nghiệp phản Tần của chúng ta." "Không sai!" Diệp Thần phối hợp gật gật đầu, tỏ vẻ mình có thể quấn lấy Tần Phong. "Được!!" Mọi người sôi nổi gật đầu đồng ý, hiển nhiên là bị Diệp Long thuyết phục. "Đều là điểm công huân a!" Diệp Long nhìn mọi người, biết thần khí ổn rồi.

Đúng lúc này —— có người đột nhiên vội vội vàng vàng chạy vào, ghé vào tai Kim Miểu Miểu nói nhỏ mấy câu. "Các vị, thật là trời ban cơ hội tốt!" Kim Miểu Miểu vui vẻ nói: "Tối nay Long Quân muốn thiết yến tại Đổng gia đại viện, mời ta tới biểu diễn cho hắn, chúng ta vừa lúc có thể nhân cơ hội trong ứng ngoài hợp." "Quá tốt rồi!!" Mọi người nghe xong đều nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức đi tặng đầu người.

Thời gian không dài, màn đêm buông xuống.

Đông Kinh thành vẫn náo nhiệt như thường lệ, trên đường phố người đến người đi, tùy ý có thể thấy được tài tử giai nhân, đặc biệt là Đổng gia đại viện càng là náo nhiệt phi phàm.

Chỉ thấy Kim Miểu Miểu trang điểm đang ra sức biểu diễn trên đài, khiến cho giống đực phía dưới không ngừng vỗ tay khen hay.

Nhưng Tần Phong từng trải qua sự giáo dục của câu lan hiện đại, rõ ràng không thích ứng được loại hí khúc cổ điển bảo thủ này, hôn hôn trầm trầm phảng phất như sắp ngủ gật. "Phải làm Long Quân phân tâm mới được!" Kim Miểu Miểu thấy Tần Phong không bị hấp dẫn, cắn răng một cái tung ra tuyệt chiêu mình đã chuẩn bị.

Chỉ thấy nàng ở trên đài một giây biến trang, chẳng những thay một bộ hồng trang yêu kiều, càng là cáo già xảo quyệt để lộ bờ vai thơm, ánh mắt mê ly, mỗi cử chỉ đều toát ra vẻ thiên kiều bá mị. "Oa nga!!" Mọi người lập tức kinh hô, biểu tình cũng đi theo biến hóa.

Biểu tình trước khi biến trang: ·v· Biểu tình sau khi biến trang: ?? v?? "Ngươi mà biểu diễn cái này, trẫm liền không buồn ngủ nữa rồi!!" Tần Phong lập tức tỉnh táo lại, thưởng thức biểu diễn mang phong cách câu lan. "Hả!?" Tử Diên liễu mi hơi nhíu lại, ấn tượng đối với ả vô cùng không tốt.

Cũng không phải nói nàng lo lắng Tần Phong thu nhận Kim Miểu Miểu, mà là nữ tử này rõ ràng là hát kịch, thế nhưng hiện tại lại mặc bạo lộ như thế, rõ ràng chính là chuẩn bị để câu dẫn Long Quân, có thể thấy được tâm cơ thập phần sâu. "Hay!!" Tần Phong đi đầu vỗ tay.

Hắn sở dĩ liều mạng chen vào xã hội thượng lưu, chẳng qua chính là muốn sống loại cuộc sống hạ lưu này. "Hay!!" Mộc Tú cùng những người khác thấy Tần lão bản khen hay, cũng đều sôi nổi vỗ tay khen hay theo.

Nếu là thời niên thiếu bọn họ sẽ cảm thấy đây là phong khí bất lương của xã hội, nhưng sau khi lớn lên mới hiểu được đây là xã giao của cục diện cao cấp, chỉ có dung nhập vào mới có thể trở thành người trên người. "Hóa ra bệ hạ thích cái này!" Tiểu Hương Phi yên lặng ghi nhớ, chuẩn bị trở về học vũ đạo. "Cái này có gì đẹp!?" Điềm Điềm thì không cho là đúng, tỏ vẻ mình biết gọi ba ba.

Lúc này —— Phong Hoa Tuyết Nguyệt tứ đại nữ hầu cũng ở một bên hầu hạ, nhìn thấy Kim Miểu Miểu biến trang đều là thần tình khác nhau. "Phi, thối không biết xấu hổ!" Nguyệt Hi vẻ mặt ghét bỏ nói: "Đây đâu phải hoa đán gì, rõ ràng chính là con hồ ly tinh lẳng lơ chuyên đi câu dẫn nam nhân không biết lễ nghĩa liêm sỉ." "Ô ô......" Ngọc Tuyết vừa nhét quả nho trộm được vào miệng, liền lắc đầu tỏ vẻ hồ ly không có lẳng lơ như nàng ta. "Chỉ có ngươi nói nhiều!" Tần Phong quay đầu trắng mắt nhìn Nguyệt Hi một cái nói: "Thiện ngữ kết thiện duyên, ác ngữ thương nhân tâm, xin hỏi nàng ta ép ngươi xem sao!?" "Đúng vậy, đúng vậy!!" Phong Tình ở một bên gật cái đầu nhỏ ứng hòa, ánh mắt thì đang tính toán số liệu của Kim Miểu Miểu. "Ta cái gì cũng không hiểu!" Hoa Linh mở ra hình thức giả ngu, tiếp tục trộm ăn linh quả trên bàn Long Quân. "Cái tên cẩu tác giả này lại lười biếng rồi!!" Hữu Dung tức giận phồng má, ghét nhất là thấy cẩu tác giả rảnh rỗi.

Đồng thời, nàng cũng đang tìm kiếm cơ hội tiến cung, tranh thủ nửa năm thăng Mỹ nhân, ba năm thăng Tần phi, năm năm thăng Quý phi, còn chuyện làm Đế hậu chẳng những xem vận khí, áp lực cạnh tranh còn lớn, nàng liền không cưỡng cầu.

Họa diện nhất chuyển.

Bất Xuyên Tiên Cô mang theo Lâm Hồng Đậu, xuất hiện ở bên ngoài Đổng gia đại viện.

Sau khi tìm được một góc hẻo lánh không người, lại đem Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn ra. "Hồng Đậu, giúp vi sư hộ pháp!" Bất Xuyên Tiên Cô trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ, bắt quyết nói: "Nhất số Khảm lai nhị số Khôn, tam Chấn tứ Tốn thị trung phân, ngũ số trung cung lục Càn thị, thất Đoài bát Cấn cửu Ly môn, Thiên cơ, che!!" "Vâng, sư phụ!" Lâm Hồng Đậu thần tình có chút tiều tụy, hiển nhiên vẫn đang đấu tranh tư tưởng.

Hiện tại nàng đã có người trong lòng, tự nhiên không muốn đi làm nằm vùng bên cạnh Long Quân, nhưng lại không muốn làm trái sứ mệnh của Bất Xuyên Tiên Cô. "Đi!!" Thấy Bất Xuyên Tiên Cô che đi thiên cơ, trong đêm đen lập tức xuất hiện từng đạo thân ảnh.

Chỉ thấy bọn họ nín thở thu liễm khí tức bản thân, rón ra rón rén dán sát tường chậm rãi đi tới, một tay mò mẫm đến góc tường Đổng gia đại viện. "Dừng!" Lĩnh đầu Diệp Thần giơ tay kêu dừng, sau đó dò hỏi: "Nhân viên hay không đều vào vị trí rồi!?" "Đã vào vị trí rồi!"

Diệp Long nhìn nhìn xung quanh, mới vừa nói: "Các lộ phản Tần nghĩa sĩ đã dựa theo ước định trước đó, tới vị trí chỉ định, hiện tại chỉ cần ngươi ra lệnh một tiếng, mọi người sẽ vọt vào Đổng gia đại viện tru sát Mộc Tú." "Không vội!!" Diệp Thần hạ thấp giọng nói: "Ta đã cùng Miểu Miểu tiểu thư ước định rồi, đợi bọn họ rượu qua ba tuần thì phát tín hiệu xông vào." "Đợi tín hiệu?

Như vậy có thể đêm dài lắm mộng hay không!?" Diệp Long mặt lộ vẻ chần chờ nói: "Rốt cuộc bên trong không phải người khác, là Long Quân yêu nghiệt đệ nhất từ trước tới nay của Hoang Cổ, vạn nhất bị phát hiện thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ." "Không sao!" Diệp Thần vẻ mặt tự tin nói: "Nếu thật sự bị phát hiện, ta liền xông lên quấn lấy Long Quân, các ngươi dựa theo kế hoạch cũ đi tru sát Mộc Tú." "Được rồi!" Diệp Long thấy khuyên không được, chỉ có thể lựa chọn chờ đợi.

Lúc này —— Tần Phong nhận được tin nhắn "Diễn viên vào vị trí" của Diệp Long. "Được, nhảy thêm cái nữa!" Mộc Tú cùng những người khác vẫn như cũ vỗ tay khen hay, giống như đã quên mất nhiệm vụ tối nay. "Thật là vô dụng!" Tần Phong chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Cứ uốn éo vài cái như vậy, đã bị mê thành thiểu năng trí tuệ!" Thế nhưng giây tiếp theo, người liền ngẩn ra.

Chỉ thấy trong đêm đen xuất hiện một đạo hồng sắc thiến ảnh, đúng là khoản "tư nhân định chế" Tâm Nhan tiểu thư của hắn. "Nàng đêm hôm khuya khoắt sao lại tới đây!?" Tần Phong rốt cuộc ngồi không yên, đứng dậy đuổi theo đối phương.

Nhưng Tâm Nhan tiểu thư hiển nhiên không muốn gặp hắn, giống như một con thỏ nhỏ bị kinh hãi, hoảng hốt chạy bừa về phía hậu đình viện Đổng gia. "Lại bị con hồ ly tinh kia câu mất hồn!" Tử Diên tức giận đứng dậy.

Không có đại sảo đại náo đi đuổi theo Tần Phong cái tên tra nam kia, mà là xoay người về phòng lựa chọn mắt không thấy tâm không phiền. "Thế là đi rồi!?" Điềm Điềm cùng các nàng nhìn qua nhìn lại, thức thời đi theo Tử Diên.

Chương 1032

Rốt cuộc Tần Phong chỉ phụ trách truyền tông tiếp đại, đặt ở trên giường là được, nhưng Tử Diên lại là người nắm giữ quyền to kinh tế, nếu không muốn sau này bị cắt xén tiền tiêu hàng tháng, thì nhất định phải nâng tỷ tỷ trong lòng bàn tay. "Đi rồi càng tốt!" Thấy lão bản cùng bà chủ đều đi rồi, đám người Mộc Tú lập tức buông thả. "Long Quân rời tiệc rồi!" Kim Miểu Miểu cưỡng ép đè xuống kích động trong lòng, phát hiện đây quả thực chính là trời ban cơ hội tốt.

Vốn dĩ bọn họ còn đang lo lắng Diệp Thần có thể quấn lấy Long Quân hay không, hiện tại tốt rồi, Long Quân rời tiệc trực tiếp sáng tạo cơ hội cho bọn họ tru sát Mộc Tú. "Mộc Tú, trời xanh đều muốn ngươi chết, Đại Tần tất vong!!" Trong lòng Kim Miểu Miểu cười lạnh một tiếng, vội vàng ra hiệu cho đồng bọn.

Hưu một tiếng!!

Chỉ thấy một mũi Tên Xuyên Vân bắn ra, thắp sáng bầu trời đêm đen nhánh.

Bất quá làm Kim Miểu Miểu cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư tất cả đều vẻ mặt bình tĩnh, phảng phất như đã sớm biết sẽ có một màn này. "Là tín hiệu của Miểu Miểu tiểu thư!!" Diệp Thần trong lòng kinh hỉ khó có thể che giấu, lập tức dẫn đầu vọt vào Đổng gia đại viện. "Sát!!" Phản tặc xung quanh cũng đều sôi nổi hiện thân, từ bốn phương tám hướng sát nhập Đổng gia đại viện.

Chỉ là bọn hắn vừa mới bước vào Đổng gia đại viện, liền nhìn thấy không trung bị thắp sáng, từng đạo phù văn màu vàng xuất hiện trên bầu trời đêm, hình thành một cái trận pháp thật lớn bao phủ Đổng gia đại viện.

Ngay sau đó Bạch Nhật dẫn theo Vũ Lâm Vệ, đem bọn họ đoàn đoàn bao vây lại. "Không xong, trúng kế rồi!!" Đồng tử Diệp Thần không khỏi co rụt lại, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong. "Có kẻ phản bội, tuyệt đối có kẻ phản bội!!" Hiện trường có người phẫn nộ kêu to, làm toàn trường mọi người nộ khí dâng lên.

Hiện tại cho dù là kẻ ngốc cũng biết, Long Quân là sớm có chuẩn bị, muốn đem đám phản quân bọn họ một mẻ tóm gọn. "Ai?

Rốt cuộc là tên vương bát đản nào, bán đứng chúng ta!!" Diệp Long lấy ra kỹ năng diễn xuất Ảnh đế đại mãn quán (Grand Slam).

Chỉ thấy hắn gân xanh nổi lên phẫn nộ rống to, trong ánh mắt là hai phần không cam lòng, ba phần phẫn nộ, năm phần tuyệt vọng...... "Vãi chưởng!" Tam Lộng đại sư trong lòng toát ra một cái "vãi chưởng" to đùng, có loại xúc động muốn xông lên trao cho Diệp Long cái giải thưởng lớn. "Hắn đây là đang cướp đất diễn sao!?" Mộc Tú tức khắc liền không vui, tỏ vẻ tối nay hắn mới là nhân vật chính. "Đừng tự loạn trận cước!" Diệp Thần vội vàng mở miệng trấn an nói: "Không nhất định là trong chúng ta có kẻ phản bội, cũng có khả năng là Mộc Tú tính ra cái gì đó." "Mộc Tú thật sự nghịch thiên đến trình độ này sao!?" Kim Miểu Miểu giả bộ trấn định, trong lòng lại hoảng sợ tột độ.

Hiện tại các lộ phản Tần nghĩa sĩ đều bị nhốt, bọn họ cho dù có năng lực đánh vỡ trận pháp trốn ra ngoài, đối phương e rằng cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội này. "Sao có thể là Mộc Tú!?" Đường Xuyên vẻ mặt kinh hoảng nói: "Đám Vũ Lâm Vệ này chẳng những tới nhanh như vậy, còn bố hạ đại trận vây khốn chúng ta, rõ ràng chính là đã biết kế hoạch hành động chi tiết của chúng ta." "Thật sự có kẻ phản bội sao!?" Phản tặc lập tức cảnh giác lên, nhìn ai cũng giống như là kẻ phản bội kia. "Kẻ phản bội sao!?" Phương Trường ép buộc chính mình bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn về phía Diệp Long ở một bên.

Tuy rằng hắn hiện tại không có chứng cứ chứng minh, nhưng giác quan thứ sáu lại nói cho hắn biết, khả năng Diệp Long là kẻ phản bội phi thường lớn.

Thế nhưng giây tiếp theo, Phương Trường choáng váng.

Chỉ thấy Nhậm Hoàn đột nhiên đi ra, dựa theo kịch bản của Tần đạo diễn bắt đầu biểu diễn: "Phương Trường, bệ hạ niệm tình ngươi mê đồ biết phản, tố giác phản tặc có công, quyết định đồng ý thỉnh cầu của ngươi, thả Nam Phong công chúa xuất cung đoàn tụ với ngươi......" "Phương Trường!!" Toàn trường phản tặc tức khắc nộ khí max cây, hận không thể đem Phương Trường bầm thây vạn đoạn. "Ta không phải, ta không có, đừng nói bừa!!" Phương Trường vội vàng phủ nhận tam liên: "Đây là kế châm ngòi ly gián của Tần Phong, muốn chia rẽ quan hệ giữa chúng ta, để chúng ta tự tương tàn sát, hắn ngồi thu ngư ông thủ lợi." "Ngươi cảm thấy chúng ta sẽ tin sao!?" Mọi người vẻ mặt phẫn nộ ra mặt chỉ trích, hiển nhiên là không tin cái miệng thối của Phương Trường. "Đều câm miệng!!" Diệp Thần quát to một tiếng nói: "Ta vừa rồi đã nói, hiện tại không phải lúc chúng ta nội đấu, muốn sống sót đi ra ngoài thì phải liều mạng." Cũng không biết là quang hoàn Diệp Thần khởi động, hay là mị lực cá nhân của hắn rất mạnh, toàn trường nháy mắt liền an tĩnh lại.

Không ai thèm để ý kẻ phản bội trong bọn họ có phải Phương Trường hay không nữa, tất cả đều tinh thần cao độ cảnh giác nhìn về phía Vũ Lâm Vệ, chuẩn bị dốc hết toàn lực sát ra trùng vây. "Thế này mà các ngươi cũng nhịn được!?" Trong đôi mắt Nhậm Hoàn tràn đầy thất vọng, không nhìn thấy cảnh tượng muốn xem.

Bất quá hạt giống hoài nghi một khi gieo xuống thì rất khó loại bỏ, chỉ thấy đám phản tặc sôi nổi giữ một khoảng cách với Phương Trường, chẳng những đề phòng Vũ Lâm Vệ, càng là đang đề phòng Phương Trường. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư tiến lên chắp hai tay nói: "Người xuất gia không đánh lừa người, bần tăng khuyên nhủ các vị thí chủ, vẫn là chớ có làm những sự chống cự vô vị." "Động thủ!!" Tam Lộng đại sư vừa dứt lời, Diệp Thần liền dẫn đầu vọt lên.

Chỉ thấy quanh thân hắn lập tức bộc phát ra uy áp Đại Đế trung giai khủng bố, ngay sau đó Chiến Thần Giáp rách tung toé bao trùm toàn thân, trong tay cũng cầm Ngân Long Thương chuyên chúc của Chiến Thần.

Oanh long long!!

Diệp Thần trong nháy mắt liền tiến vào trạng thái toàn thuộc tính, thương ý trùng thiên dẫn tới hư không kịch liệt chấn động.

Một thương xuất, song long hiện!!

Chỉ thấy hai con cự long màu vàng bằng không xuất hiện trên bầu trời đêm, thân thể to lớn che khuất bầu trời, quấn quanh lấy tốc độ cực nhanh hướng về phía Mộc Tú vọt tới. "Vãi chưởng!!" Mộc Tú không nhịn được bạo thô khẩu, vội vàng che chở mọi người ở trước người. "Tiểu tử chớ có càn rỡ!!" Tam Lộng đại sư quyết đoán lấy ra Nam Vô Bồ Tát, đem họng súng nhắm ngay Diệp Thần đang lao tới. "Quốc sư, mau xử chết bọn hắn!!" Mộc Tú kích động đổi giọng kêu to, ít nhiều mang theo chút tình cảm cá nhân. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư thần tình trang trọng nói: "Bần tăng đã nói người xuất gia không đánh lừa người, nếu các vị thí chủ không nghe, vậy bần tăng liền tiễn các vị lên đường đi!!" "Tới đi!!" Diệp Thần không hề có ý tứ muốn trốn tránh, trong ánh mắt lộ ra khí thế dũng cảm tiến tới. "Ngươi càng phản kháng, bần tăng càng hưng phấn!!" Tam Lộng đại sư nháy mắt lâm vào trạng thái điên cuồng, không chút do dự nhắm ngay Diệp Thần bắn ra.

Đát!

Đát!

Đát!

Từng con hỏa xà cấp tốc bắn ra, va chạm cùng một chỗ với Diệp Thần.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang rền vang lên tại Đông Kinh thành, ánh lửa càng là thắp sáng toàn bộ bầu trời.

Mà theo hỏa xà không ngừng từ trong Nam Vô Bồ Tát bắn ra, phạm vi hỏa diễm bao phủ cũng đang cấp tốc mở rộng, phảng phất hình thành một cái lãnh địa hỏa diễm muốn biến mọi người thành người chín.

Chương 1033

"Mấy cái này đều là điểm công huân a!" Nhậm Hoàn không dám có một tia một hào chậm trễ, lấy ra Ngư Tràng Kiếm bắt đầu giúp đối phương xóa hộ khẩu.

Chỉ thấy hiệu suất hắn xóa hộ khẩu chẳng những nhanh, còn chưa nhận được một cái khiếu nại nào, đặc biệt là những khách hàng hùng hùng hổ hổ kia, hắn với nguyên tắc khách hàng là thượng đế, an bài bọn họ đi lối tắt VIP xóa hộ khẩu.

Lúc này —— Tâm Nhan tiểu thư hoảng hốt chạy bừa, đi tới bên cạnh hồ sen hậu đình. "Tâm Nhan tiểu thư là đang đợi gió, hay là đang đợi Phong (Tần Phong) a!?" Tần Phong đột nhiên từ trên trời rơi xuống, thành công chặn đường Tâm Nhan tiểu thư. "A!!" Tâm Nhan tiểu thư không nhịn được kinh hô một tiếng, không dừng lại kịp đâm vào trong lòng ngực Tần Phong. "Cẩn thận!" Tần Phong thuận thế ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tâm Nhan tiểu thư, lộ ra nụ cười bĩ soái nói: "Trẫm không ngờ nhiều ngày không gặp, Tâm Nhan tiểu thư sẽ gấp gáp không chờ nổi nhào vào trong lòng ngực trẫm như vậy." "Ngươi thả ta ra!" Tâm Nhan tiểu thư tức khắc kinh hoảng thất thố, ở trong lòng ngực Tần Phong liều mạng giãy dụa.

Chỉ tiếc nàng là một hồn tu, cho dù hiện tại sở hữu nhục thân hoàn toàn mới, sức mạnh bản thân cũng thập phần hữu hạn, căn bản vô pháp tránh thoát cái ôm của Tần Phong. "Trẫm nếu không buông thì sao!?" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên phảng phất như bắt được con mồi, đem Tâm Nhan tiểu thư ôm chặt hơn. "Ngươi......" Tâm Nhan tiểu thư ngước mắt đối thượng đôi mắt nóng rực của Tần Phong, phảng phất muốn đem trái tim băng phong của nàng hoàn toàn thắp sáng, trong lòng càng là như nai con bắt đầu nhảy loạn không ngừng.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang rền đánh nhau ở tiền viện truyền đến, ánh lửa ngút trời cũng bạt địa nhi khởi. "Đúng là một đám gia hỏa mất hứng!" Tần Phong có chút không vui giơ tay vung lên, đem hậu đình thành công bảo hộ lại.

Họa diện nhất chuyển —— chiến đấu ở tiền viện vẫn đang tiếp tục, Diệp Thần đã bị hỏa diễm cắn nuốt. "Kiệt kiệt kiệt kiệt!!" Tam Lộng đại sư không nhịn được cười ra tiếng nói: "Bệ hạ nói quá đúng, thương quả nhiên là vua của trăm loại binh khí!!" Lời còn chưa dứt, phanh một tiếng!!

Chỉ thấy Diệp Thần từ trong biển lửa cấp tốc vọt ra, một thương liền đem Tam Lộng đại sư đánh bay ra ngoài. "Vãi chưởng!!" Nhậm Hoàn văng tục một câu, đã đối thượng với Phương Trường.

Tuy rằng hắn bằng vào tu vi Đại Đế đỉnh phong, cùng với Ngư Tràng Kiếm có thể áp chế Phương Trường, nhưng có thể rõ ràng cảm giác được thời gian áp chế sẽ không quá lâu. "Bệ hạ sao còn không trở lại, sẽ không phải bị phu nhân nhà ai quấn lấy rồi chứ!?" Thấy Nhậm Hoàn và trọc lừa đều bị cuốn lấy, Mộc Tú vẻ mặt cuống cuồng nói: "Bệ hạ, ngài mà không trở lại, một pháo này là hại chết ba người chúng ta rồi......" "Chết đi!!" Mắt Diệp Thần lóe lên hàn quang lạnh lẽo, tay cầm Ngân Long thương cấp tốc lao về phía Mộc Tú.

Tuy nhiên bọn họ hiện tại đã trúng mai phục của Tần Phong, nhưng chỉ cần hắn có thể giết Mộc Tú thì cũng không tính là thất bại. "Đừng, ngươi đừng qua đây a!!" Mộc Tú kinh khủng liên tục lui về phía sau, muốn né tránh lại vô năng vi lực.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Thần, lấy tốc độ cực nhanh hướng về phía mình giết tới.

Khôi!

Khôi!

Tiếng ngựa hí thanh thúy vang vọng dạ không, còn nương theo một đạo Đại Đế uy áp. "Mau nhìn!!" Bách tính Đông Kinh thành nghe được động tĩnh, nhao nhao nhìn về phía Đổng gia đại viện.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, Bạch Nhật thân khoác Minh Quang áo giáp, cưỡi trên lưng Truy Phong Mã đạp không mà đi, ánh mắt càng thêm kiên định kéo Xạ Nhật Thần Cung thành hình trăng rằm, sử dụng Thiên Hỏa Liệu Nguyên trong ba mũi tên thần. "Oa, vị Bạch bào tướng quân này thật đẹp trai a!!" Giai nhân trong thành tim đập gia tốc, có loại cảm giác như đang yêu.

Vút một tiếng!!

Thiên Hỏa Liệu Nguyên như lôi đình xé rách bầu trời, hóa thành một con hỏa long gào thét lao về phía Diệp Thần, nơi đi qua thôn phệ mấy vị phản tặc, ngay cả tiếng thảm thiết cũng không kịp phát ra liền bị thiêu thành tro tàn. "Không hay!!" Sắc mặt Diệp Thần không khỏi biến đổi, có thể cảm giác được sự lợi hại của mũi tên này.

Chỉ thấy hắn quả đoán từ bỏ tiếp tục giết Mộc Tú, vội vàng huy vũ Ngân Long thương trong tay để cản Thiên Hỏa Liệu Nguyên.

Ầm ầm!!

Công kích của song phương hung hăng va chạm vào nhau, bộc phát ra một tiếng nổ vang rung trời điếc óc, càng là nương theo một cỗ năng lượng phong bạo tàn phá bừa bãi Đổng gia đại viện. "Không hổ là tâm phúc ái tướng của bệ hạ, vẫn là Bạch tướng quân đáng tin cậy!!" Mộc Tú bị dọa đến lăn một vòng, vội vàng đem Bạch Nhật hộ tại trước người. "Mạnh quá!!" Sắc mặt Diệp Thần lập tức ngưng trọng lên, thân thể không bị khống chế lui lại mấy bước.

Lúc này —— Bạch Nhật thấy Mộc Tú an toàn về sau, lần nữa giương cung lắp tên kéo căng như trăng rằm.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng lấy ra mũi tên thứ hai Thương Nguyệt Chi Tiễn, ngay sau đó không chút do dự liền bắn về phía Diệp Thần, muốn giúp Long Quân triệt để giải quyết hết đám phản tặc này.

Vút một tiếng!!

Ngay tại nháy mắt Thương Nguyệt Chi Tiễn rời dây cung, hư không bốn phía bắt đầu chấn động kịch liệt, ngay sau đó trong bầu trời đêm lại xuất hiện một vầng minh nguyệt, cùng mặt trăng vốn có giữa thiên địa giao thoa tỏa sáng. "Song Nguyệt Đồng Thiên!" Diệp Thần không kịp thưởng thức kỳ quan bực này, vội vàng sử xuất Long Khiếu Cửu Thiên để ngăn cản.

Gào!!

Chỉ thấy Diệp Thần hóa thành kim sắc cự long phát ra tiếng long ngâm chấn thiên, phảng phất có thể làm giảm thấp phòng ngự và sức kháng cự của địch nhân, mang lại ưu thế cực lớn cho mình.

Ầm ầm!!

Công kích của song phương lần nữa hung hăng va chạm vào nhau, không chỉ dẫn tới một đạo năng lượng phong bạo thao thiên, hư không cũng bắt đầu không ngừng sụp đổ. "Không ổn!!" Cao thủ trong Đông Kinh thành sắc mặt không khỏi biến đổi, nhao nhao xuất thủ hộ trụ Đông Kinh thành vừa mới xây xong. "Phụt!!" Diệp Thần thì là một ngụm máu tươi phun ra, hiển nhiên bị mũi tên thứ hai làm bị thương không nhẹ.

Bất quá Bạch Nhật lại không có ý tứ muốn dừng tay, dù là tay đã bắt đầu run rẩy, cũng y nguyên quật cường lần nữa kéo cung bắn ra mũi tên thứ ba Phá Thổ Chi Tiễn. "Còn nữa!?" Đồng tử Diệp Thần mạnh mẽ co rụt lại, có một loại xúc động muốn chửi thề.

Hắn không nghĩ tới Bắc Cương Chiến Thần uy danh hiển hách như mình, cư nhiên bị một tên vô danh tiểu tướng bức đến tình cảnh này. "Đây chính là uy lực của Tam Thần Trang sao!?" Tam Lộng đại sư từ dưới đất bò dậy, phảng phất như ăn phải một quả chanh chua loét.

Chương 1034

Chỉ thấy Bạch Nhật không chần chờ lần nữa buông tay, mũi tên thứ ba Phá Thổ Chi Tiễn cũng phảng phất tiến nhập tốc độ ánh sáng, lấy tốc độ mắt thường khó mà bắt được bắn về phía ngực Diệp Thần. "Nhanh quá!!" Toàn thân Diệp Thần lông tơ dựng đứng, cảm nhận được tử vong khí tức.

Chỉ thấy hắn không dám có chút do dự nào, thân thể bản năng nhanh chóng nghiêng người né tránh, muốn tránh thoát mũi tên thứ ba của Bạch Nhật.

Nhưng ba mũi tên thần của Bạch Nhật chính là do Tần Phong tỉ mỉ luyện chế mà thành, tuyệt không phải mấy thứ thần khí luyện chế từ vật liệu thừa có thể so sánh, cộng thêm Xạ Nhật Thần Cung, Minh Quang áo giáp, cùng với chiến lực của Truy Phong Mã gia trì.

Túng nhiên Diệp Thần sở hữu quang hoàn nhân vật chính, cũng khó mà tránh thoát ba mũi tên của Bạch Nhật.

Phụt một tiếng, máu tươi phi tiên!!

Chỉ thấy mũi tên thứ ba Phá Thổ Chi Tiễn như kiếm phá giáp, nháy mắt xuyên thấu Chiến Thần Giáp của Diệp Thần, máu tươi cũng phảng phất không cần tiền phun ra ngoài.

Bất quá Diệp Thần dù sao cũng là nam nhân sở hữu quang hoàn, một cú né tránh vừa rồi làm mũi tên lệch đi hai centimet, cũng không đem trái tim của hắn bắn xuyên. "Quá mạnh!!" Đám người Mộc Tú nhao nhao kinh hô lên, bị Bạch Nhật mặc trọn bộ Tam Thần Trang làm cho lác mắt.

Đừng nhìn hiện tại Diệp Thần đã sa cơ lỡ vận, nhưng người ở Hoang Cổ có thể vượt cấp khiêu chiến hắn tuyệt đối sẽ không vượt quá năm người.

Thế mà hiện tại Bạch Nhật mới Đại Đế sơ giai không chỉ vượt cấp khiêu chiến hắn, còn ngạnh sinh sinh bằng vào Tam Thần Trang suýt chút nữa đem hắn diệt sát thành công. "Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!!" Thần tình Diệp Thần vô cùng kích động, không nguyện ý tiếp nhận hiện thực này.

Nghĩ hắn Diệp Thần năm đó chính là Bắc Cương Chiến Thần ý khí phong phát, nhưng hiện tại cư nhiên bị người khác tiếp nhị liên tam vượt cấp khiêu chiến, điều này đối với tâm linh ấu tiểu của hắn tạo thành từng đợt bạo kích thương hại. "Tam Thần Thương, hợp!!" Bạch Nhật cũng không có ý tứ muốn dừng tay, nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết điểm ra.

Chỉ thấy ba mũi tên thần vừa bắn ra, hóa thành ba đạo quang mang dung hợp thành một cây trường thương màu trắng bạc, ngay sau đó Bạch Nhật một phát nắm chặt Tam Thần Thương, thúc ngựa hướng về phía Diệp Thần cấp tốc vọt tới. "Không được, bần tăng chua chết mất!!" Tam Lộng đại sư càng xem càng chua loét chịu không nổi, vội vàng siêu độ thí chủ để chuyển dịch lực chú ý. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ, cẩu thối tử của ngài kích thương Sử thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đả kích lòng tự tin của hắn, thu hoạch được 100 vạn điểm phản phái!" "Diệp Thần giegie cùi bắp thế sao!?" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, toát mồ hôi hột dùm cho Diệp Thần giegie. "A, đau quá!!" Tâm Nhan tiểu thư nhịn không được kêu lên thành tiếng, cảm nhận được cái mông bị Tần Phong nhéo một cái. "Ngại quá!!" Tần Phong vội vàng xin lỗi nói: "Thân thể của nàng là được định chế theo sở thích của trẫm, cho nên mỗi lần trẫm nhìn thấy nàng liền sẽ có chút tình bất tự cấm, nàng có thể lý giải đúng không!?" "Ta không lý giải!!" Tâm Nhan tiểu thư là vừa thẹn vừa giận, hận không thể cho Tần Phong một bàn tay. "Nữ nhân, nàng đang chơi lạt mềm buộc chặt sao!?" Tần Phong đột nhiên chuyển sang hình thức tổng tài bá đạo nói: "Rất tốt, nàng đã thành công hấp dẫn sự chú ý của trẫm!!" "Ngươi, ngươi có bệnh à..." Tâm Nhan tiểu thư bị chọc tức không chịu được.

Chỉ là còn chưa chờ nàng nói hết lời, Tần Phong liền hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. "Ưm ưm..." Tâm Nhan tiểu thư lập tức trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Tuy nhiên nàng năm đó cùng Long Ngạo Thiên tư định chung thân, nhưng song phương lại đều tuân thủ nghiêm ngặt lễ pháp, chưa từng làm qua bất kỳ cử động vượt rào nào, cũng tức là nói nụ hôn đầu của nàng bị Tần Phong đoạt đi rồi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi dễ người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử, thu hoạch được 50 vạn điểm phản phái!" "50 vạn!" Trong lòng Tần Phong đắc ý nói: "Ngạo Thiên huynh, trẫm cũng không muốn như vậy, nhưng nại hà hệ thống cho thực sự là quá nhiều..." "Ưm ưm..." Đôi mắt đẹp của Tâm Nhan tiểu thư trừng đến càng lớn hơn, cảm nhận được hàm răng bị Tần Phong cạy ra.

Bất quá làm cho nàng cảm thấy có chút kinh hoảng chính là, trong lòng nàng chẳng những không cảm thấy đây là bị người khi dễ, ngược lại còn có chút mạc danh thầm vui.

Nhưng giáo dục tam tòng tứ đức tiếp nhận từ nhỏ lại thời khắc nhắc nhở nàng phải kiên thủ phụ đạo. "Đinh đông, chúc mừng tiếp tục khi dễ người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử, thu hoạch được 50 vạn điểm phản phái!" "Ngạo Thiên huynh, tin tưởng ngươi sẽ lý giải cho trẫm!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, bắt đầu đưa tay leo lên ngọn núi cao. "Ưm ưm..." Thân thể Tâm Nhan tiểu thư bỗng nhiên cứng đờ, vội vàng thanh tỉnh đem Tần Phong đẩy ra.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng nổi lên một vệt đỏ hồng, muốn nói chuyện lại không biết nói cái gì, chỉ có thể dùng đôi mắt đẹp đầy vẻ thẹn thùng trừng Tần Phong - cái tên vô sỉ lưu manh này.

Chỉ tiếc lưu manh căn bản không ăn chiêu này của nàng, ngược lại da mặt dày lần nữa đem người kéo vào trong ngực. "Á!!" Tâm Nhan tiểu thư nhịn không được kinh hô một tiếng, trọng tâm không ổn định lần nữa ngã vào trong lòng Tần Phong. "Suỵt, đừng nói chuyện!" Tần Phong nâng lên ngón trỏ đặt tại trên môi hồng của Tâm Nhan tiểu thư, lại chuyển sang hình thức thâm tình nói: "Nhớ kỹ ngày đó lúc nàng phục sinh vui vẻ chuyển động váy, trẫm phân không rõ là mùa đông hay là vì thế mà động dung nở ra đóa hoa đầu xuân." "Ngươi buông ta ra!" Tâm Nhan tiểu thư tuy nhiên trong lòng cuộn trào, nhưng y nguyên mạnh miệng giãy dụa nói: "Ngươi cái tên bạo quân chỉ biết lạm sát kẻ vô tội này, ta mới sẽ không tin tưởng bất cứ câu nói nào của ngươi." "Bạo quân!?" Tần Phong cười cười cũng không tức giận, trực tiếp hỏi ngược lại: "Nếu trẫm tru sát mấy cái thế gia chính là bạo quân, vậy năm đó Long Ngạo Thiên phản bội Đại Yến, dẫn dị giới sinh vật xâm lấn, khiến cho nhân tộc Hoang Cổ gặp tai ương ngập đầu lại là cái gì đây!?" "Ta..." Tâm thần Tâm Nhan tiểu thư chấn động mạnh, nhất thời lại không biết nên nói cái gì.

Tuy nhiên Long Ngạo Thiên "xung quan nhất nộ" làm cho nữ nhân không cách nào kháng cự, nhưng thiên hạ thương sinh xác thực bởi vậy lọt vào tai ương ngập đầu, cũng làm cho nội tâm của nàng nhận lấy sự khiển trách cực lớn. "Cư nhiên dám để thỏ chủ ngân của ta mở miệng!?" Tiểu Bạch lúc này đang ôm củ cà rốt, tại bờ hồ sen nhìn say sưa ngon lành.

Mặc dù chiến đấu ở tiền viện đánh đến dị thường kịch liệt, nhưng y nguyên ngăn không được trái tim hóng hớt của nó, cũng giống như tiểu loli khó mà cưỡng lại sự dụ hoặc của cơm rang trứng. "Tâm trẫm hành trẫm trừng như minh kính, sở tác sở vi giai vi chính nghĩa!" Tần Phong lại giương cao lá cờ chính nghĩa của nhân vật chính, nói: "Cái gọi là chính nghĩa trong miệng nàng, chẳng qua là sự đồng tình từ trên cao nhìn xuống, nàng chỉ nhìn thấy những thế gia đại tộc kia bị trẫm tru diệt cửu tộc, nhưng lại không nhìn thấy thế gia áp bức thế nhân như thế nào để trở thành một khối u ác tính, cũng không nhìn thấy có bao nhiêu hàn môn tử đệ cải biến vận mệnh, càng không nhìn thấy nhân tộc ta đang tiến nhập thời đại mới bay lên." "Ngươi..." Tâm thần Tâm Nhan tiểu thư lần nữa chấn động, y nguyên tìm không thấy lý do phản bác.

Bởi vì khoảng thời gian nàng rời đi này, đã đi qua rất nhiều nơi tại Hoang Cổ.

Mặc dù đại chiến Hoang Cổ mấy năm trước dẫn đến nhân khẩu giảm mạnh, nhưng lại lộ ra một cỗ khí thế vạn vật cạnh tranh phát triển bừng bừng sức sống, không được bao lâu liền sẽ đón lấy một trận kỳ tích đại bộc phát. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của người trong lòng Thiên Tuyển Chi Tử, thu hoạch được 20 vạn điểm phản phái!" "Không tệ!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, tiếp tục thần tình nghiêm túc nói: "Cho dù để trẫm làm lại một lần, trẫm y nguyên sẽ không thay đổi, túng sử thanh sử vô danh, cũng muốn đạp bằng xương cốt công khanh khắp chân trời." "Ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư tâm thần câu chấn nhìn Tần Phong, phát hiện hắn tại một khắc này trở nên vô cùng cao lớn.

Đồng thời, nàng trong lòng cũng tình bất tự cấm đem Long Quân và Long Ngạo Thiên so sánh.

Một người vì nữ nhân đem lại vô tận thống khổ cho Hoang Cổ!

Một người vì thiên hạ thương sinh một mình gánh vác vạn thế tiếng xấu!

Túng nhiên nàng là nữ chính trong sự kiện Long Ngạo Thiên, cũng không thể không thừa nhận cách cục của Long Quân lớn hơn.

Mà tất cả nam nhân có cách cục lớn thường thường càng thêm có mị lực, tuyệt không phải loại tiểu nam nhân coi tình yêu lớn hơn trời kia có thể so sánh, cũng làm cho trái tim Tâm Nhan tiểu thư không hăng hái gia tốc đập loạn lên. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ múa cuốc thật tốt, thành công đào góc tường của Thiên Tuyển Chi Tử, thu hoạch được 50 vạn điểm phản phái!" "Ngạo Thiên huynh, ngại quá rồi!" Trong lòng Tần Phong cảm thấy mỹ mãn.

Nhưng ngay tại lúc hắn chuẩn bị thừa thắng xông lên, tiếng gầm gừ của Diệp Thần đột nhiên vang vọng dạ không. "Hống!!" Chỉ thấy hắn nháy mắt kích hoạt thuộc tính tàn huyết của quang hoàn, toàn thân cao thấp bộc phát ra một đạo kim sắc quang mang chói mắt, càng là nương theo vô số đạo vận trùng thiên mà lên. "Hoang Cổ Thánh Thể, đệ tam hình thái!!" Toàn trường chúng nhân nhịn không được ngẩng đầu kinh hô một tiếng, cảm nhận được khí tức Diệp Thần bạo trướng lên rất nhiều lần.

Nhất là ngực hắn vừa rồi bị Bạch Nhật bắn xuyên, càng là đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được để dũ hợp, nhưng là tóc mai hai bên của hắn lại bắt đầu phát trắng, rõ ràng là đang thấu chi sinh mệnh lực của mình. "Thiên Tuyển Chi Tử đúng thật là không nói đạo lý!" Tần Phong trong lòng mặc dù phi thường luyến tiếc Tâm Nhan tiểu thư, nhưng bài học "Thừa tướng một pháo hại ba hiền" vẫn còn lịch lịch tại mục.

Chương 1035

Cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ một phát xách lỗ tai thỏ lên, quay người sải bước hướng về phía tiền viện đi đến. "Đau, đau, đau, đau!!" Tiểu Bạch ủy khuất hô to đau quá, y nguyên không quên cắn một miếng cà rốt. "Tên này cũng quá khó giết rồi đi!?" Cả người Mộc Tú nháy mắt liền không xong, không nghĩ tới Diệp Thần cư nhiên còn có thể bộc phát. "Đến đây đi!!" Ánh mắt Bạch Nhật không hề sợ hãi, cưỡi Truy Phong Mã tiếp tục xung kích. "Ta muốn giết ngươi!!" Diệp Thần phát ra một tiếng gầm gừ, thương ý trùng thiên tùy theo bộc phát ra.

Ầm ầm!!

Chỉ thấy song phương lần nữa giao chiến cùng một chỗ, kịch liệt đánh nhau làm cho hư không chấn động kịch liệt, còn nương theo từng đạo tiếng nổ vang rung trời điếc óc. "Phải mau chóng đột vây!!" Kim Miểu Miểu như lửa đốt nhìn bốn phía.

Chỉ thấy Diệp Thần cùng Bạch Nhật đánh đến khó phân thắng bại, Phương Trường cũng cùng Nhậm Hoàn dây dưa cùng một chỗ, Tam Lộng đại sư thì đang độ thí chủ đi Tây Thiên hưởng cực lạc. "Hết cách rồi, chỉ có thể Thỉnh Thần Thượng Thân thôi!!" Trong lòng Kim Miểu Miểu quyết tâm, nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy nàng đột nhiên trợn trắng mắt kịch liệt run rẩy, ngay sau đó bằng không xuất hiện mấy đạo phù văn dung nhập vào trong thân thể, khí thế cả người cũng bắt đầu phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Cái gọi là Thỉnh Thần Thượng Thân, chính là mời người tới đánh dùm.

Cũng tức là nói cao thủ đã vẫn lạc trong dòng sông lịch sử Hoang

Cổ đều có thể bị bọn hắn mời tới đánh dùm.

Nhưng là muốn mời ra loại cao thủ này cũng không dễ dàng, nhất định phải toàn thân tâm cảm thụ bi hoan ly hợp trong nhân sinh của bọn hắn, cảm thụ càng sâu độ phù hợp càng lớn, chiến lực bộc phát ra cũng liền càng mạnh.

Cho nên Lê Viên bọn họ cũng không phải là đang hát kịch để mưu sinh, mà là đang hát nhân tình ấm lạnh, ngộ nhân sinh bách thái, để tiện cùng ý niệm của tiền bối hợp nhất. "Đây chính là Thỉnh Thần Thượng Thân của Lê Viên!?" Tần Phong xách theo Tiểu Bạch đi tới tiền viện, có thể cảm nhận được một cỗ năng lượng bành trướng. "Đến phiên ta thỏ xuất thủ rồi!" Tiểu Bạch lập tức liền tỉnh táo tinh thần, móc ra Thượng Phương Bảo Kiếm của mình... "Thỉnh Kiếm Thần thượng thân!!" Đôi mắt đẹp của Kim Miểu Miểu đột nhiên trở nên vô cùng lăng lệ, quanh thân cũng có vô số đạo kiếm khí bắt đầu quay cuồng. "Kiếm Thần?

Chẳng lẽ là..." Trong lòng Mộc Tú không khỏi kinh hãi.

Tuy nhiên cường giả được xưng là Kiếm Thần trong dòng sông lịch sử Hoang Cổ rất nhiều, nhưng vị Kiếm Thần gần đây nhất chính là Trường Không Kiếm Thần của vạn năm trước.

Lúc này —— Một đạo ngân sắc quang mang xé rách dạ không yên tĩnh, như cùng ngân hà trút xuống bao phủ Kim Miểu Miểu.

Chỉ thấy mắt nàng nháy mắt trở nên thâm thúy như biển, phảng phật giấu lấy vô tận vũ trụ, ngay sau đó khí tức quanh thân nàng bắt đầu điên cuồng bạo trướng, khiến cho cả thiên địa đều vì đó biến sắc. "Đại Đế đỉnh phong!!" Toàn trường chúng nhân giống như gặp quỷ, không thể tin nhìn về phía Kim Miểu Miểu.

Một giây trước còn là tiểu hoa đán nhu nhược bán nghệ không bán thân, một giây sau liền biến thành kiếm đạo cao thủ Đại Đế đỉnh phong, phương pháp tu luyện quỷ dị hoàn toàn điên đảo nhận thức của bọn hắn. "Kiếm lai!!" Kim Miểu Miểu không để ý tới đám người, giơ tay lên quát to một tiếng. "Quả nhiên..." Mộc Tú chỉ là đơn giản nhìn thoáng qua, liền xác nhận thỉnh Trường Không Kiếm Thần thượng thân.

Bởi vì Lâm Tam chính là đạt được truyền thừa của Trường Không Kiếm Thần, dù là kiếm pháp của hắn hiện tại tự thành một phái, y nguyên mang theo chút ít kiếm ý của Trường Không Kiếm Thần, cùng kiếm ý trên người Kim Miểu Miểu mười phần tương tự. "Hả!?" Lông mày Tần Phong hơi nhíu lại.

Đột nhiên cảm ứng được trong hệ thống không gian, Vô Tận Kiếm Hạp có dị động, không ngoài dự liệu chính là Trường Không Thần Kiếm cảm ứng được Trường Không Kiếm Thần triệu hoán.

Điều này cũng làm cho trong lòng hắn cảm thấy thập phần không vui, chuẩn bị tranh thủ thời gian đem Trường Không Thần Kiếm nung chảy.

Tuy nhiên năm đó dưới sự can thiệp cường thế của Tần gia Thập Tổ, làm cho Trường Không Thần Kiếm nhận hắn làm chủ thành công, nhưng thanh kiếm này lại chưa từng đem hắn xem như chủ nhân.

Dù là chính hắn phí tâm đem nó chữa trị tốt, thậm chí tăng lên phẩm chất cũng vô dụng.

Đã thanh kiếm này nuôi thế nào cũng nuôi không quen, liền nung chảy làm dược liệu chữa trị cho Ma Kiếm đi, hắn cũng không có loại tâm thái liếm chó đi nịnh nọt một thanh kiếm như nhân vật chính. "Ngô nãi Trường Không Kiếm Thần, đương trấn áp đương đại!!" Kim Miểu Miểu thấy Trường Không Thần Kiếm không có tới, chỉ có thể nhặt một thanh trường kiếm trên mặt đất lên.

Bất quá cho dù là trường kiếm phổ thông tùy tiện nhặt, đến trong tay nàng y nguyên giống như thần binh, cả người cũng phảng phật dung tiến vào thiên địa, trở thành chúa tể của phương thế giới này.

Linh khí bốn phía càng là điên cuồng dũng nhập trường kiếm trong tay, khiến cho trên thân kiếm tán phát ra ngân quang nhàn nhạt, phảng phật uống cạn tinh hoa giữa thiên địa. "Bất quá Thỉnh Thần Thượng Thân này ngược lại là có chút ý tứ!!" Tần Phong hứng thú nhìn Kim Miểu Miểu, nghĩ xem liệu có thể mời nhân vật trong thần thoại thượng thân hay không. "Nói nhảm vô dụng, ăn một kiếm của ta thỏ đây!!" Tiểu Bạch phát ra tiếng kêu hung hăng sữa (nãi hung nãi hung), cầm Thượng Phương Bảo Kiếm liền xông ra ngoài. "Hả!?" Đám người nghe tiếng, hiếu kỳ nhìn lại.

Chỉ thấy một con thỏ con béo múp míp xông ra, trong tay còn giơ một thanh tiểu phì kiếm (kiếm mập nhỏ) không có lưỡi, lấy tư thế Lực Phách Hoa Sơn hướng về phía Kim Miểu Miểu bổ xuống. "Con thỏ!?" Kim Miểu Miểu liễu mi hơi nhíu lại, hoàn toàn nhìn không ra lực sát thương gì.

Bất quá khi Tiểu Bạch cấp tốc giết tới trước mặt nàng, lập tức liền cảm ứng được một cỗ khí lãng hung mãnh đập vào mặt, có loại khí thế kinh khủng như Thái Sơn áp đỉnh. "Không hay!!" Sắc mặt Kim Miểu Miểu biến đổi, biết mình chủ quan rồi.

Chỉ thấy nàng vội vàng nâng trường kiếm trong tay lên ngăn cản, nhưng do thời gian quá vội vàng căn bản không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn tiểu phì kiếm của Tiểu Bạch nện ở trên đầu nàng.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang rung trời điếc óc, làm cho thần tình đám người sững sờ.

Chỉ thấy Kim Miểu Miểu phảng phật một quả bóng chuyền, bị Tiểu Bạch hung hăng đập xuống đất, càng là mang theo khí lãng kinh khủng va chạm đến mặt đất, hình thành một cỗ khí kình phong bạo siêu cường. "Dám coi thường ta thỏ!!" Tiểu Bạch hung hăng nói: "Đây chính là thỏ chủ ngân của ta chuyên môn vì ta thỏ lượng thân chế tạo Thượng Phương Bảo Kiếm, là thần khí hàng thật giá thật!" "Thần khí!!" Toàn trường chúng nhân kinh hô lên, nói không hâm mộ tuyệt đối là giả.

Ngay cả con thỏ do Long Quân nuôi đều có thể sở hữu thần khí chuyên chúc, mà bọn hắn lăn lộn cả một đời lại ngay cả sờ thần khí cũng chưa sờ qua, có thể thấy được vạch xuất phát của người ta là điểm cuối mà bọn hắn cả một đời đều đạt không được.

Chương 1036

"Đáng chết!!" Kim Miểu Miểu đầy người chật vật bò dậy.

Bất quá nàng cũng không có ý tứ chiến đấu với Tiểu Bạch, mà là đột nhiên xách kiếm hướng về phía Mộc Tú vọt tới.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay nàng như thiểm điện chém xuống từ cửu thiên chi thượng, trên thân kiếm lưu chuyển quang mang huyễn mục, phảng phất ngay cả không gian đều bị thanh kiếm này cắt rách. "Ngọa tào, sao lại tìm ta!?" Mộc Tú tức đến chửi ầm lên, muốn né tránh đã không kịp.

Ông!

Ông!

Chỉ là còn chưa chờ Kim Miểu Miểu vọt tới trước mặt Mộc Tú, một tiếng kiếm minh thanh thúy đột nhiên vang lên, còn nương theo một đạo kiếm khí lăng lệ hướng về phía nàng chém tới. "Người nào!?" Sắc mặt Kim Miểu Miểu không khỏi biến đổi, vội vàng huy xuất một đạo kiếm khí ngăn cản.

Ầm ầm!!

Kiếm khí của song phương va chạm vào nhau, cũng nhấc lên một trận kiếm khí phong nhận.

Bất quá kiếm khí của Kim Miểu Miểu rõ ràng bất địch, trực tiếp liền bị xé nứt ra, trường kiếm trong tay cũng vỡ vụn thành mười mấy khối, càng là bị kiếm khí trực tiếp đánh trúng ngực. "Phụt!!" Kim Miểu Miểu phun ra một ngụm máu tươi, thân thể hướng về sau liên tiếp lui mấy bước.

Tuy nhiên một kích vừa rồi không có đánh dẹp nàng, nhưng lại đem Trường Không Kiếm Thần nàng mời tới đánh chạy, biểu thị loại yêu nghiệt này mình trấn áp không được. "Không hay, Long Quân tới!!" Đường Xuyên mặt mũi tràn đầy kinh khủng hét to, cấp thiết muốn rời khỏi nơi này. "Long Quân!!" Toàn trường phản tặc đột nhiên mặt mũi tràn đầy vẻ kinh khủng, nhìn thấy Long Quân ung dung đi tới. "Bệ hạ!!" Mộc Tú phảng phật nhìn thấy cứu tinh, rưng rưng nước mắt chạy tới.

Ầm ầm!!

Một bên Diệp Thần và Bạch Nhật lần nữa va chạm vào nhau, năng lượng kinh khủng cũng dẫn tới đại địa chấn động kịch liệt, càng có từng đạo vết rách dữ tợn bắt đầu không ngừng lan tràn.

Nếu không phải hiện tại Đổng gia đại viện bị trận pháp vây quanh, lại thêm bên ngoài tới một đám cao thủ khổ khổ chèo chống, chỉ sợ lúc này Đông Kinh thành sẽ trở nên phi thường náo nhiệt.

Lúc này —— Diệp Long vội vàng nhìn về phía Tần Đạo (Tần Phong).

Biểu thị chính mình muốn thêm một màn kịch, có thể xông đi lên đâm lưng Diệp Thần.

Bất quá Tần Đạo lại cho hắn một ánh mắt phủ định, biểu thị ngàn vạn lần không thể học Đổng Thiên Bảo, trừ phi tận mắt nhìn thấy Diệp Thần tắt thở, đồng thời tự tay đem hắn hỏa táng, nếu không tuyệt đối không thể bại lộ thân phận của mình. "Cái này đều không thể bại lộ!?" Diệp Long im lặng nhìn tình thế song phương tại hiện trường, thực sự nghĩ không ra Diệp Thần còn có thể lật bàn như thế nào. "Trẫm cũng nên xuất thủ!!" Tần Phong không muốn để Tâm Nhan tiểu thư chờ quá lâu, đưa tay liền đem tổ truyền Ma Kiếm lấy ra.

Ầm ầm!!

Phong vân dũng động, sơn hà biến sắc.

Chỉ thấy kiếm ý kinh khủng nhảy lên trên Ma Kiếm, để cả thiên địa đều vì đó chấn động, cũng làm cho tất cả sinh mệnh tại một khắc này đều cảm nhận được run rẩy đến từ linh hồn. "Tần Phong, đến đây đi!!" Diệp Thần cũng không biết là dũng khí của ai, gầm thét liền hướng về phía Tần Phong vọt tới... "Ngươi đang sủa cái gì!?" Tiểu Bạch một cái không gian di động, xuất hiện ở sau lưng Diệp Thần.

Chỉ thấy nó giơ cao Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay, đối với Diệp Thần không chút do dự liền nện xuống, khí thế kinh khủng như Thái Sơn áp đỉnh lập tức bao trùm thiên địa, ép tới đám người phía dưới đều không ngẩng đầu lên được. "Không hay!!" Sắc mặt Diệp Thần không khỏi biến đổi.

Hình ảnh Kim Miểu Miểu bị đánh vừa rồi còn lịch lịch tại mục, trong lòng không dám coi thường con thỏ nhỏ manh manh đát này, vội vàng nâng lên Ngân Long thương trong tay ngăn cản một kiếm này.

Đinh một tiếng!!

Song phương thần binh hung hăng va chạm vào nhau, bộc phát ra một đạo tiếng kim loại chói tai, còn ma sát ra từng đạo hỏa hoa bay múa. "Phụt!!" Tuy nhiên Diệp Thần đã tính là làm xong chuẩn bị, nhưng lực đạo cường đại y nguyên làm cho ngực hắn quay cuồng, ngay sau đó liền phun ra một ngụm máu tươi màu vàng.

Đồng thời, người cũng không bị khống chế hướng về sau liên tiếp lui đi, hai cánh tay càng là một trận tê dại, bắt đầu không nghe sai khiến run rẩy lên. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ kích thương Sử thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu hoạch được 100 vạn điểm phản phái!" "Thỏ con lớn rồi!" Tần Phong lộ ra nụ cười vui mừng như lão phụ thân, đối với việc Tiểu Bạch chủ động kiếm tiền cho gia đình cảm thấy vui vẻ. "Đến phiên bần tăng!!" Tam Lộng đại sư thấy Tần lão bản ngay tại hiện trường, chuẩn bị tại trước mặt hắn hảo hảo biểu hiện chính mình.

Chỉ thấy hắn không cho Diệp Thần bất luận thời gian phản ứng gì, lần nữa lấy ra Nam Vô Bồ Tát đối với Diệp Thần liền bắn ra.

Đát!

Đát!

Đát!

Đát!

Từng đạo hỏa xà cấp tốc bắn ra, không ngừng đánh vào trên người Diệp Thần.

Chỉ thấy Chiến Thần Giáp trên người hắn càng phát ra phá toái, không chỉ lực phòng ngự đang trên phạm vi lớn rớt xuống, ngay cả chiến lực gia trì cũng đang không ngừng rơi xuống. "Hống!!" Diệp Thần đột nhiên sắc mặt vô cùng dữ tợn gầm lên một tiếng, phảng phất là kích hoạt thuộc tính "đầu ra dựa vào tiếng gầm" của quang hoàn.

Ầm ầm!!

Từng đạo phù văn ẩn chứa đạo vận bằng không xuất hiện, ngay sau đó liền dung nhập vào trong cơ thể Diệp Thần, để khí tức của hắn bắt đầu điên cuồng bạo trướng.

Đại địa cũng thừa chịu không nổi kịch liệt chấn động lên, phảng phất là núi Phú Sĩ của Tiểu Nhật Tử bộc phát. "Đây chính là đệ tam hình thái của Hoang Cổ Thánh Thể!?" Tần Phong đang hứng thú dò xét Diệp Thần.

Chương 1037

Phát hiện sinh mệnh chi lực của hắn đang điên cuồng trôi qua, cũng tức là nói hắn hiện tại đang dùng sinh mệnh để trang bức (ra vẻ), không có đại cơ duyên gì thì sẽ đối với tự thân tạo thành tổn thương không thể nghịch chuyển. "Đinh đông, chúc mừng cẩu thối tử của túc chủ đả thương Sử thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thương tới căn cơ, thu hoạch được 100 vạn điểm phản phái!" "Không có cơ hội rút thưởng!?" Trong đôi mắt Tần Phong khó giấu vẻ thất vọng.

Vốn cho rằng Diệp Thần giegie là một nhiệt huyết thiếu niên có lòng cầu tiến, ai biết hắn hiện tại cư nhiên cùng Phương Trường giống nhau học xong nằm ngửa, ngay cả một cái cơ hội rút thưởng nho nhỏ cũng không cho mình. "Còn dám sủa!!" Tiểu Bạch lại thi triển lại trò cũ, xuất hiện tại sau lưng Diệp Thần.

Chỉ là còn chưa chờ nó đem Thượng Phương Bảo Kiếm giơ lên, Diệp Thần liền bỗng nhiên quay đầu, Ngân Long thương trong tay giống như giao long xuất hải, hướng về phía Tiểu Bạch hung hăng đâm tới. "Không xong, chủ quan rồi!!" Sắc mặt Tiểu Bạch không khỏi biến đổi, tranh thủ thời gian dùng Thượng Phương Bảo Kiếm ngăn cản.

Bất quá cũng may Thượng Phương Bảo Kiếm là thanh cự kiếm, có thể đem thân thể nó cơ bản che chắn lại.

Đinh một tiếng!!

Chỉ thấy Tiểu Bạch thành công dùng Thượng Phương Bảo Kiếm ngăn trở mũi thương sắc bén của Ngân Long thương.

Bất quá sức mạnh cường đại lại không có dễ dàng triệt tiêu như vậy, trực tiếp liền đem Tiểu Bạch người cùng kiếm đánh bay ra ngoài.

"A!!" Tiểu Bạch rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Do thịt trên người thực sự quá nhiều, còn tại lúc rơi xuống đất Q-đàn (nảy tưng tưng) mấy lần. "Hết thảy đi chết đi cho ta!!" Sắc mặt Diệp Thần vô cùng dữ tợn, không có ý tứ muốn dừng lại.

Chỉ thấy hắn đỉnh lấy hỏa lực bao trùm dày đặc của Tam Lộng đại sư, cũng không lo Chiến Thần Giáp trên người đang sụp đổ, tay cầm Ngân Long thương cấp tốc xông lên. "Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!!" Diệp Long ở một bên không ngừng hét lớn, phảng phật là phi thường đau lòng Diệp Thần. "Không hay!!" Sắc mặt Tam Lộng đại sư biến đổi mạnh, chỉ thấy Diệp Thần từ trong biển lửa vọt ra.

Căn bản không cho hắn bất luận thời gian phản ứng gì, một chiêu Long Khiếu Cửu Thiên liền đối với hắn sử xuất ra, kim sắc cự long gào thét trong bầu trời đêm, phảng phật muốn đem cả thiên địa đều nuốt chửng lấy.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm minh thanh thúy vang vọng dạ không, nhấc lên một cỗ kiếm khí phong bạo lăng lệ.

Chỉ thấy Tần Phong tay cầm tổ truyền Ma Kiếm chém ra một kiếm, kiếm quang kình thiên lập tức liền chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm.

Nơi đi qua, vạn vật giai diệt!

Sơn phong như bọt nước phá toái, cự thạch bị cắt thành phấn vụn, đại địa nứt ra vết rách dữ tợn, ngay cả bầu trời đều phảng phật bị bổ ra, tinh thần từ trên bầu trời trụy lạc. "Tần Phong!!" Diệp Thần phát ra tiếng gầm gừ không cam lòng, nguyện đánh cược toàn bộ ngăn cản một kiếm này. "Diệp Thần, ta đến giúp ngươi!!" Phương Trường cũng nhanh chóng vọt tới.

Hắn biết tình huống hiện tại nguy cơ bao nhiêu, cũng biết Long Quân xuất thủ mang ý nghĩa cái gì, nếu là không thể mau chóng giết ra một đường máu, bọn hắn tất định sẽ toàn quân bị diệt. "Dám cùng bệ hạ cứng đối cứng, đơn giản chính là tìm chết!" Nhậm Hoàn không có ý tứ đi ngăn cản, chỉ cho một ánh mắt khinh thường.

Ầm ầm!!

Kiếm quang kình thiên hung hăng rơi xuống đất, đám mây hình nấm cực lớn bạt địa nhi khởi, đại địa càng là không ngừng chấn động, năng lượng tứ tán hóa thành phong bạo tàn phá bừa bãi thiên địa, phảng phất muốn đem thế giới triệt để phá hủy. "Đây chính là Vạn Cổ Duy Nhất Long Quân!?" Bách tính toàn bộ Đông Kinh thành mặt mũi tràn đầy vẻ chấn hám, nhao nhao quỳ xuống đất biểu đạt kính sợ chi tâm của mình.

Thời gian không dài, kiếm quang tiêu tán, vạn lại câu tịch!

Chỉ thấy Diệp Thần đầy người chật vật bán quỳ tại trong phế tích, Chiến Thần Giáp trên người đã mất đi quang trạch, Ngân Long thương trong tay cũng toái liệt, Hoang Cổ Thánh Thể đệ tam hình thái càng là bị đánh tan.

Về phần Phương Trường cũng không khá hơn chút nào, không chỉ toàn thân cao thấp đầy thương tích, khí tức cũng đang không ngừng hạ xuống, phảng phất liền chỉ còn lại một hơi thở. "Diệp Thần!!" Diệp Long cẩn tuân yêu cầu của Tần Đạo, hoảng mang chạy lên ôm lấy Diệp Thần, ngay sau đó mặt mũi tràn đầy bi phẫn kêu lên: "Ai?

Rốt cuộc là ai phản bội chúng ta!!" "Ngọa tào!!" Tam Lộng đại sư nhìn đến trợn mắt hốc mồm, trong lòng toát ra một chữ "Ngọa tào" thật to.

Nếu không phải hắn cũng xem qua kịch bản, nói không chừng còn thực sự tin Diệp Long!! "Quốc sư, ngươi không sao chứ!?" Tần Phong từ hư không chậm rãi rơi xuống, trong tay cầm tổ truyền Ma Kiếm. "Hồi bệ hạ, thần không sao!" Tam Lộng đại sư không quên điên cuồng ám chỉ nói: "Nếu vừa rồi thần có thể sở hữu ba kiện thần trang, tuyệt đối sẽ không kinh động đến bệ hạ, thần một người liền có thể đem đám phản tặc này tiễn đi Tây Phương Cực Lạc chi địa." "Không sao là tốt rồi!" Tần Phong không có tiếp lời, cầm kiếm đi hướng Diệp Thần. "Bệ hạ!!" Tam Lộng đại sư bản lấy tinh thần "cơ hội là lưu cho người da mặt dày", vội vàng đuổi theo nói: "Thần vừa rồi lại cẩn thận tính toán một chút, kỳ thật ba món thần trang cũng là có thể." "Bệ hạ!!" Nhậm Hoàn cũng hậu kiểm bì tiến lên nói: "Kỳ thật thần cảm thấy hai món thần trang là đủ rồi, căn bản không cần ba món thần trang nhiều như vậy..." "Hai món!?" Tần Phong lập tức dừng lại nhìn về phía Nhậm Hoàn, vô cùng hài lòng khích lệ: "Hộ bộ thượng thư lần này biểu hiện phi thường tốt, trẫm rất thưởng thức ngươi, Đại Tần sau này đành phải trông cậy hết vào ngươi rồi." "Vâng, bệ hạ!!" Nhậm Hoàn sau khi nhận được sự khẳng định của Long Quân, cả người phảng phất như được bơm máu gà. "Súc sinh, đúng là súc sinh mà!!" Tam Lộng Đại Sư trong lòng điên cuồng gào thét, hận không thể xông lên cho Nhậm Hoàn một cái tát.

Môi trường thị trường vốn dĩ đang tốt đẹp, chính là bị loại người này phá hoại, cho dù bản thân ăn ít đi một miếng cơm, cũng phải đập bát của người khác. "Cố gắng lên!" Tần Phong tiếp tục vẽ bánh: "Chỉ cần ngươi nỗ lực làm việc, coi Đại Tần như nhà của mình, đừng nói là hai món thần trang, cho dù năm món, sáu món cũng không phải là không có khả năng." "Sáu món thần trang!!" Hô hấp của Nhậm Hoàn trở nên dồn dập, hận không thể thiêu đốt chính mình vì Đại Tần. "Đinh, chúc mừng túc chủ kích thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến đối phương thân chịu trọng thương, thu hoạch được 500.000 điểm phản diện!" "Đinh, chúc mừng túc chủ kích thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến đối phương thân chịu trọng thương, thu hoạch được 1.000.000 điểm phản diện!" "Vẫn không có cơ hội rút thưởng!" Tần Phong trong lòng bất lực thở dài một tiếng, chỉ đành buồn bực mở giao diện hệ thống ra.

Chỉ thấy điểm phản diện của hắn lại tích lũy được hơn 82 triệu điểm, hắn thuần thục gọi hệ thống, chi 20 triệu điểm phản diện để thúc đẩy hồ lô đằng trưởng thành. "Đinh, chúc mừng túc chủ tiêu hao 1 triệu điểm phản diện, thúc đẩy Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "........." Liên tiếp hai mươi tiếng thông báo vang lên, khiến hồ lô đằng lần nữa phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy những quả hồ lô màu vàng vốn chỉ to bằng nắm tay trẻ con trên dây, bắt đầu nhanh chóng lớn lên, mãi đến khi to bằng nắm tay người lớn mới dừng lại.

Đồng thời, Tiên Thiên Chi Khí trong thế giới Trùng Đồng lần nữa được tinh lọc, khiến bên trong càng thêm sinh cơ dạt dào, giống như đang thai nghén pháp tắc của Tam Thiên Đại Đạo. "Sắp được rồi!" Tần Phong trong lòng yên lặng tính toán, còn thiếu mấy chục triệu nữa là có thể chín muồi.

Lúc này —— Đám phản tặc tại hiện trường mặt lộ vẻ tuyệt vọng, căn bản không nhìn thấy một chút hy vọng đào tẩu nào.

Hiện tại mấy vị cao thủ mạnh nhất bên phía bọn họ đều liên tiếp ngã xuống, lại còn bị trận pháp vây khốn trong Đổng gia đại viện không thể thoát thân, nhìn lại bên phía Long Quân thì hào phát vô tổn, hoàn toàn là nghiền ép đơn phương.

Chương 1038

"Các huynh đệ!!" Đường Xuyên đột nhiên thần tình phẫn nộ quát: "Dù sao ngang dọc gì cũng chết, chi bằng oanh oanh liệt liệt tự bạo mà chết." "Tự bạo!!" Đám phản tặc phảng phất như bừng tỉnh.

Thay vì chờ bị Long Quân lôi ra cửa chợ chém đầu, chi bằng tự bạo nở rộ hào quang cuối cùng của chính mình, cho dù không giết được Long Quân, cũng phải trước khi chết bắn rụng hai cái răng cửa của hắn. "Thế mà cũng được à!?" Tần Phong hoàn hồn hiếu kỳ nhìn thoáng qua, không ngờ cống ngầm cũng biết dùng "võ mồm". "Không ổn, mau giết bọn chúng!!" Bạch Nhật sắc mặt không khỏi biến đổi, vội vàng thúc ngựa múa thương xông lên. "Giết!!" Vũ Lâm Vệ lập tức hỏa lực toàn khai, điên cuồng chém giết đám phản tặc này.

Bất quá số lượng đối phương lại lên đến hàng ngàn người, đều là đầu mục phản tặc các nơi, thực lực cũng không yếu, nhất thời khó mà chém giết toàn bộ. "Bạo quân, đi chết đi!!" Trên mặt đám phản tặc tràn đầy điên cuồng, không chút do dự lao về phía Tần Phong tự bạo.

Bất quá bọn hắn đều không chú ý tới, Đường Xuyên vừa rồi dẫn đầu hô hào tự bạo, lại lặng lẽ lui về phía sau mọi người. "Bệ hạ, cẩn thận!!" Nhậm Hoàn và Tam Lộng Đại Sư sắc mặt biến đổi mạnh, không màng đến chuyện tranh công nữa mà vội vàng chắn trước mặt Tần Phong.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc liên miên bất tuyệt, còn kèm theo năng lượng khủng bố không ngừng xung kích đại trận, khiến cho đại trận bắt đầu chập chờn, cuối cùng trực tiếp bị phá vỡ. "Phá rồi!!" Đường Xuyên kích động suýt chút nữa kêu lên, vội vàng lăn lộn bò trườn xông ra khỏi đại trận. "Đi!!" Diệp Thần cưỡng ép xốc lên một hơi, túm lấy Diệp Long chạy như điên ra ngoài. "Đánh thỏ của ta xong mà còn muốn chạy!!" Tiểu Bạch tức giận chặn đường Diệp Thần, nhấc cái chân ngắn ngủn lên tung ra cú đá chính xác.

Bốp một tiếng, gà bay trứng vỡ!!

Chỉ thấy Diệp Thần lập tức đeo lên chiếc "mặt nạ đau khổ", cũng khom đầu gối xuống, trợn trắng mắt ngã ra đất không dậy nổi nữa. "Đinh, chúc mừng linh sủng của túc chủ thực thi đòn đánh chính xác đối với Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, thu hoạch được 500.000 điểm phản diện!" "Hít hà!!" Tần Phong nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy vô cùng đau đớn. "Mau chạy!!" Những phản tặc khác cũng đều phản ứng lại, lao về bốn phương tám hướng. "Muốn chạy!?" Tần Phong cười cười, cũng không đuổi theo.

Là một lão lục (kẻ chơi lén) vững vàng, sau khi biết được kế hoạch ám sát chi tiết của đám người Diệp Thần, làm sao hắn có thể chỉ an bài mỗi Vũ Lâm Vệ cùng đội hình 3.1 Đại Đế!?

Ong!

Ong!

Tiếng đao rít sắc nhọn vang lên điên cuồng giữa thiên địa, phảng phất như muốn áp chế tất cả mọi âm thanh ồn ào xuống. "Cái gì!!" Toàn trường phản tặc nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt lộ ra một tia tuyệt vọng.

Chỉ thấy Đổng gia đại viện đã bị mấy vạn Đại Tuyết Long Kỵ bao vây, Tề Tu Viễn thì rút ra Tuế Nguyệt Đao, đao khí vô tận từ trên thân đao trút xuống, chém thẳng về phía đám người vừa mới trốn ra.

Ngay lúc đám người Diệp Thần cảm thấy tuyệt vọng, một dải lụa trắng bay tới cuốn lấy mọi người kéo đi.

Ầm ầm ầm!!

Đao khí lăng lệ tuy không chém trúng người, nhưng lại nặng nề rơi xuống mặt đất, ngay sau đó một vết nứt dữ tợn xuất hiện, phảng phất như chẻ ngôi giữa cho kinh thành Đại Việt. "Muốn cứu người à!!" Đông Phương Tiểu Thư cũng cấp tốc bay tới, giơ tay đánh ra Lam Liên Hoa. "Xoẹt" một tiếng!!

Chỉ thấy dải lụa trắng cuốn lấy đám người Diệp Thần bị chém đứt, mọi người cũng theo đó từ hư không rơi xuống đất, Bất Xuyên Tiên Cô ở đầu bên kia sắc mặt âm trầm. "Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói lý lẽ mà!" Tần Phong tại chỗ cảm thấy cạn lời.

Hắn đã dồn người ta đến mức độ này rồi, thế mà vẫn có người không biết sống chết chạy tới cứu viện. "Lần này là xong đời thật rồi!!" Trong đôi mắt Đường Xuyên tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Chỉ riêng Đao Tuyệt, Lam Sắc Yêu Cơ, Hồng Y Yêu Tăng, Kim Sắc Truyền Thuyết, Sát Thủ Nhậm Hoàn - năm vị Đại Đế đã đủ khiến người ta tuyệt vọng rồi, ai ngờ Long Quân lại còn điều động cả Vũ Lâm Vệ và Đại Tuyết Long Kỵ bố hạ thiên la địa võng. "Mọi người phân tán chạy!!" Kim Miểu Miểu chật vật bò dậy, tiếp tục chấp nhất lao ra phía ngoài. "Có Thỏ gia ở đây, các ngươi ai cũng đừng hòng chạy thoát!!" Tiểu Bạch lại dùng một cái dịch chuyển không gian, xuất hiện trước mặt Kim Miểu Miểu.

Chỉ thấy nó lại lần nữa vươn cái chân ngắn của mình ra, thực thi đòn đánh chính xác cùng kiểu với Diệp Thần lên người Kim Miểu Miểu.

Bốp một tiếng, trúng đích chuẩn xác!! "A..." Kim Miểu Miểu ngã xuống đất phát ra tiếng thảm thiết, cũng đeo lên chiếc "mặt nạ đau khổ" cùng loại. "Vãi chưởng!" Tần Phong nhịn không được buột miệng chửi thề: "Đây chẳng lẽ chính là bạo kích trong truyền thuyết..." "A Di Đà Phật!!" Tam Lộng Đại Sư chắp tay trước ngực, tỏ vẻ mình lại học được chiêu mới. "Đúng là người nào nuôi thỏ nấy!" Đám người xung quanh nhìn mà trong lòng phát run, quyết định sau này tránh xa Tiểu Bạch một chút.

Nó không chỉ biết đánh chính xác chỗ hiểm, mà còn biết bạo kích chính xác!

Lúc này —— Theo việc Kim Miểu Miểu bị thương tổn bạo kích, đám phản tặc cũng đều kinh khủng không dám lộn xộn nữa.

Bọn hắn không ngờ Long Quân không chỉ giá trị vũ lực thâm sâu khó lường, mà tâm cơ cũng đồng dạng thâm sâu khó lường, dễ dàng đùa bỡn bọn hắn trong lòng bàn tay, khiến bọn hắn cảm nhận được một cỗ áp bách làm người ta ngạt thở. "Rốt cuộc là kẻ nào đã phản bội chúng ta!?" Diệp Long đỡ lấy Diệp Thần đang trọng thương, đầy mặt phẫn nộ ngửa mặt lên trời hét lớn.

Ầm ầm ầm!!

Cũng không biết là kịch bản cần thế, hay là thời tiết Giang Nam âm tình bất định, một trận sấm sét đột nhiên vang vọng bầu trời đêm, ngay sau đó mưa to như trút nước rào rào rơi xuống. "Phụt..." Phương Trường trong miệng phun ra máu tươi, rất gian nan ngẩng đầu lên.

Vốn dĩ hắn hoài nghi là Diệp Long bán đứng bọn hắn, nhưng bây giờ nhìn thấy biểu tình bi phẫn của Diệp Long, khiến hắn không thể không tự mắng mình một câu súc sinh, thế mà ngay cả huynh đệ nhà mình cũng hoài nghi.

Chương 1039

"Diệp Long!!" Diệp Thần suy yếu nhìn về phía Diệp Long, trong lòng cảm thấy một trận bi lương.

Vốn tưởng rằng lần này tru sát Mộc Tú, có thể mở ra con đường quang phục Đại Yến của bọn hắn, nhưng ai ngờ người tính không bằng trời tính, hai huynh đệ cuối cùng lại phải chôn thây ở nơi này.

Nếu như có kiếp sau, bọn hắn vẫn làm huynh đệ! "Diệp Thần!!" Diệp Long tuy rằng trên mặt tràn đầy vẻ bi thương, nhưng trong lòng lại hận không thể để Diệp Thần mau chóng chết đi.

Chỉ có Diệp Thần hiện tại tắt thở, hắn mới có thể trở về bên cạnh Long Quân, nhận lấy thần khí do Long Quân đích thân ban phát.

Ong!

Ong!

Tiếng đao rít sắc nhọn lần nữa vang lên, dẫn tới nước mưa xung quanh chấn động một trận.

Chỉ thấy Tề Tu Viễn tay cầm Tuế Nguyệt Đao chém về phía Bất Xuyên Tiên Cô vừa mới ra tay cứu người, đao khí vô tận lập tức từ trên thân đao trút xuống, hình thành một vùng chân không mà nước mưa không thể xâm nhập. "Không ổn!!" Sắc mặt Bất Xuyên Tiên Cô không khỏi biến đổi, vội vàng phi thân né tránh một đao khủng bố này.

Ầm ầm ầm!!

Đao khí dài mấy chục mét nặng nề chém xuống, lần nữa chẻ ngôi giữa cho kinh thành.

Tuy rằng Bất Xuyên Tiên Cô phản ứng đủ nhanh tránh thoát, nhưng vẫn bị đao khí của Tề Tu Viễn làm bị thương, lăn lộn mười mấy vòng trên mặt đất mới dừng lại. "Phụt!!" Bất Xuyên Tiên Cô phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy ngực cuộn trào dữ dội.

Bất quá Tề Tu Viễn cũng không có ý định dừng tay, tiếp tục tay cầm Tuế Nguyệt Đao lao về phía Bất Xuyên Tiên Cô chém giết. "Lão Tề cần cù chăm chỉ đã trở lại rồi!" Tam Lộng Đại Sư trong lòng vui vẻ không thôi, biết sau này đi làm lại có thể lười biếng rồi. "Bây giờ phải làm sao đây!?" Bất Xuyên Tiên Cô trong lòng cảm thấy vạn phần gấp gáp.

Vừa liều mạng né tránh công kích của Tề Tu Viễn, vừa suy nghĩ tiếp theo nên làm thế nào.

Hiện trường không chỉ có Long Quân áp bách mười phần, còn có Vũ Lâm Vệ, Đại Tuyết Long Kỵ, cùng với 5.1 vị Đại Đế là Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Bạch Nhật, Tề Tu Viễn, Đông Phương Tiểu Thư, Tam Lộng Đại Sư.

Tuy rằng bà ta hiện tại có năng lực rời đi, nhưng đám người Diệp Thần thì phải làm sao!?

Dù sao cũng là chính bà ta triệu tập bọn hắn, cũng là nghe theo kiến nghị của bà ta mới tới tru sát Mộc Tú, nếu chính mình cứ thế rời đi tất sẽ bị tâm ma phản phệ.

Ong!

Ong!

Một tiếng kiếm reo thanh thúy đột nhiên vang lên, khiến nước mưa giữa thiên địa chấn động.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang đang lao nhanh trong mưa tới, chính là Lâm Tam - người trước đó không lâu đã rời đi để truy tung Diệp Thần, vừa rồi cảm ứng được khí tức của Diệp Thần liền ngựa không dừng vó chạy tới. "Đây gọi là duyên phận a!!" Tần Phong lập tức lộ ra biểu tình vui mừng, lại có thể cùng Tiểu Tam Tam vui vẻ chơi đùa rồi. "Đây quả thực là nghiệt duyên mà!!" Lâm Tam trong lòng nhịn không được thở dài một tiếng, không ngờ đi một vòng lớn lại quay về chỗ cũ. "Là Lâm Tam!!" Diệp Thần lập tức lộ ra biểu tình tuyệt vọng, biết mình hôm nay tướng hung nhiều cát ít.

Tuy rằng hắn đến nay vẫn nghĩ không ra mình và Lâm Tam có thù oán gì, nhưng nhìn dáng vẻ Lâm Tam mấy lần trước ra tay tàn độc là biết, đối phương tuyệt đối không có khả năng bỏ qua cơ hội giết hắn. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp tay trước ngực nói: "Người xuất gia không đánh lừa người, các vị thí chủ vẫn là đừng làm những kháng cự vô nghĩa nữa, Long Quân chúng ta ưu đãi tù binh." "Phi!" Diệp Thần đầy phẫn nộ phỉ nhổ một tiếng nói: "Chúng ta hôm nay cho dù là đứng chết, cũng quyết không quỳ gối trước tên bạo quân này mà sống, cho dù chúng ta hôm nay chết rồi, nhưng ta tin tưởng vẫn còn ngàn ngàn vạn vạn người như chúng ta, các ngươi giết không hết đâu." "Đúng!!" Đám phản tặc phảng phất như bị tẩy não, ánh mắt lần nữa kiên định nói: "Giết một người ta, còn có ngàn ngàn vạn vạn người ta, các ngươi giết không hết đâu." "Trẫm biết rồi!" Tần Phong ngữ khí bình thản nói: "Vậy thì giết hết đi!" "Giết hết!?" Đường Xuyên trong lòng trở nên gấp gáp, tỏ vẻ mình nguyện ý quỳ mà sống. "Long Quân, ngươi đừng vui mừng quá sớm!" Bất Xuyên Tiên Cô lần nữa miễn cưỡng tránh thoát công kích của Tề Tu Viễn, trong đôi mắt tràn đầy lệ khí lấy ra một khúc gỗ hình rồng. "Là Lục Đạo Hàng Long Mộc!!" Mộc Tú liếc mắt liền nhận ra khúc gỗ này, sắc mặt kịch biến nói: "Nghe đồn gỗ này là linh mộc bầu bạn của Long Mạch, cũng là khắc tinh của Đế Vương, nếu có người dùng sinh mệnh hiến tế, là có thể phát động một lần công kích của Thiên Đạo đối với Đế Vương." "Lục Đạo Hàng Long Mộc!!" Tề Tu Viễn sắc mặt biến đổi, lập tức không dám ra tay nữa. "Thiên Tuyển Chi Tử quả nhiên không nói lý lẽ!!" Tần Phong triệt để cạn lời.

Không ngờ mình đều đã vững vàng như thế rồi, mắt thấy sắp tiễn bọn hắn đi hết, cuối cùng cư nhiên lại lòi ra cái gì mà Lục Đạo Hàng Long Mộc. "Cư nhiên là Lục Đạo Hàng Long Mộc!!" Đám người Diệp Thần lập tức kinh hỉ, phảng phất như lại nhìn thấy hy vọng sống. "Chúng ta đi!!" Bất Xuyên Tiên Cô tay cầm Lục Đạo Hàng Long Mộc, ra hiệu đám người Diệp Thần mau chóng rời đi. "Đa tạ Tiên Cô!" Đám người Diệp Thần gượng gạo đứng dậy, dìu đỡ nhau đi ra ngoài. "Trẫm cho phép các ngươi đi rồi sao!?" Thanh âm uy nghiêm của Tần Phong đột nhiên vang lên, khiến đám người Diệp Thần lập tức tim đập gia tốc. "Long Quân!!" Bất Xuyên Tiên Cô lập tức lệ thanh quát: "Từ xưa đến nay chưa có Đế Vương nào có thể chịu đựng một kích của Thiên Đạo, ngươi nếu không muốn vẫn lạc dưới Thiên Đạo, thì mau chóng tránh ra một con đường thả chúng ta rời đi." "Trẫm không phải Thiên Tử, là Cửu Cửu Nhân Hoàng!" Tần Phong thần tình uy nghiêm nói: "Thiên Đạo còn không quản được chuyện nhân gian của ta, Lục Đạo Hàng Long Mộc cũng không hàng phục được Cửu Cửu Nhân Hoàng là trẫm!!" "Ngươi đừng ép ta!!" Bất Xuyên Tiên Cô vì che giấu nỗi sợ hãi trong lòng, gắt gao nắm chặt Lục Đạo Hàng Long Mộc, lệ thanh gào to. "Trẫm cứ ép ngươi thì thế nào!" Tần Phong hùng hổ dọa người, bước về phía trước một bước.

Hắn tốn nhiều tinh thần thức đêm viết kịch bản như vậy, thật vất vả mới dồn đám người Diệp Thần đến tuyệt cảnh thế này, làm sao có thể ngay cả một lượt rút thưởng cũng không thu hoạch được mà đã để bọn hắn an toàn rời đi.

Càng huống chi hiện tại Tiểu Tam Tam cũng tới rồi, hoàn toàn có thể thay hắn đỡ một kích của Thiên Đạo. "Hả!?" Lâm Tam mạc danh rùng mình một cái, cảm giác bị thứ dơ bẩn nào đó nhắm trúng... "Ngươi, ngươi đừng qua đây!!" Bất Xuyên Tiên Cô không biết là bị uy áp của Nhân Hoàng chấn nhiếp, hay là không có dũng khí hiến tế sinh mệnh của chính mình, nhìn thấy Tần Phong bước tới một bước, lập tức bản năng lui về phía sau một bước. "Bệ hạ!!" Mộc Tú đầy mặt lo lắng tiến lên ngăn cản nói: "Tuy rằng ngài là yêu nghiệt mạnh nhất từ trước đến nay của Hoang Cổ, nhưng một kích của Thiên Đạo cũng tuyệt đối không phải chuyện đùa, thực sự không cần thiết phải đích thân đi mạo hiểm như vậy a!" "Đúng vậy!" Đám người Tam Lộng Đại Sư cũng nhao nhao tiến lên ngăn cản.

Bọn hắn không hiểu Long Quân vốn một mực thích làm "lão lục", lần này vì sao lại chấp nhất muốn cứng đối cứng với Thiên Đạo như vậy. "Bởi vì trẫm là Nhân Hoàng, Nhân Hoàng cùng Thiên Địa đồng tôn!!" "Thiên Đạo nếu dám ra tay, trẫm tất bạt kiếm hướng thiên!!" Tần Phong thay đổi thái độ lười biếng trước đó, lộ ra khí thế vương bá không giận tự uy.

Cũng để thể hiện hình tượng Nhân Hoàng chính diện của mình, hắn còn thừa dịp người khác không chú ý thu hồi Ma Kiếm tổ truyền, lấy Cửu Cửu Nhân Hoàng Kiếm ra. "Chỉ bằng ngươi?

Cũng xứng cùng Thiên Địa đồng tôn!?" Bất Xuyên Tiên Cô đầy mặt phẫn nộ nói: "Nhân Đạo ở dưới Thiên Đạo, đây là pháp tắc vạn cổ bất biến, chúng ta nên thuận ứng Thiên Mệnh, bần đạo khuyên ngươi chớ có không biết tự lượng sức mình." "Trẫm chính là muốn nghịch thiên, cũng không tin cái gì Thiên Mệnh chó má này!!" Tần Phong thần tình uy nghiêm nói: "Việc trẫm muốn làm chính là vì người trong thiên hạ này, chặt đứt những sợi dây rối chằng chịt trên đầu ba thước, hộ Nhân tộc ta, chứng Nhân Đạo ta, để Nhân tộc ta không còn trở thành nô lệ của Thiên Đạo, tự tin đứng trên đỉnh cao của chư thiên vạn giới." "Cái này..." Trong lòng đám phản tặc run lên bần bật, bị ngôn ngữ của Tần Phong làm kinh hãi.

Chương 1040

"Đây chính là bá khí của Nhân Hoàng!" Tâm Nhan tiểu thư đang núp trong bóng tối nhìn trộm, chỉ cảm thấy trái tim nhỏ bé đập loạn nhịp. "Tần huynh nói hay lắm!" Lâm Tam lập tức ủng hộ: "Nhân tộc ta nên tự cường, không quỳ trời, không lạy đất, không tin mệnh, chúng ta phải nắm vận mệnh trong tay của chính mình." "Đinh, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu hoạch được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh, chúc mừng túc chủ lừa gạt người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử, thu hoạch được 300.000 điểm phản diện!" "Ai lừa gạt chứ!?" Tần Phong thấy bầu không khí đã được đẩy lên đến mức độ này rồi, không rảnh đáp lời hệ thống, rút Nhân Hoàng Kiếm chỉ lên trời nói: "Trẫm lấy danh nghĩa Nhân Hoàng lập thệ, trẫm tại vị sẽ bảo hộ Nhân tộc ta, một tay nắm càn khôn, trẫm vong, huyết nhuộm Hoang Cổ, hồn thủ Cửu Châu, nhật nguyệt làm chứng, Thiên, Địa, Nhân, Thần, Quỷ cùng giám sát." Ầm ầm ầm!!

Thanh âm của Tần Phong vang vọng khắp Hoang Cổ, khiến thiên địa chấn động kịch liệt một trận.

Chỉ thấy khí vận Nhân tộc hóa thành từng đạo kim quang, từ bốn phương tám hướng bay nhanh về phía hắn hội tụ, uy áp Nhân Hoàng khủng bố càng là quét ngang toàn bộ Hoang Cổ. "Tần Phong lại đang làm trò gì vậy!?" Vũ Lăng Thánh Chủ ngẩng đầu nhìn về phía Giang Nam, do dự một chút rồi xé rách hư không mà đi. "Ca con đây là đang chứng đạo Nhân Hoàng sao!?" Nhàn Vân Tử trước tiên nhìn về hướng Giang Nam, sau đó nhìn về phía Tần Hạo ở bên cạnh. "Con không biết a!" Trên mặt Tần Hạo viết đầy hai chữ vô tội, chỉ biết là ca ca còn nợ hắn một màn vũ cơ biểu diễn. "Tranh đấu giữa Nhân Đạo và Thiên

Đạo bắt đầu rồi sao?!" Vu Tiên Sinh nhìn trời lẩm bẩm một tiếng, vội vàng kéo Lam Ma mau chóng đi tới Giang Nam. "Tuyên ngôn thật bá khí!" Vu Lan đang trên đường suất binh tới Giang Nam, nghe được lời Tần Phong lập tức đỏ mặt tim đập.

Vẫn là câu nói kia, Long Quân không đứng đắn làm người ta tức đau cả ngực, nhưng Long Quân khi đứng đắn lên lại làm người ta muốn ngừng mà không được, hận không thể lập tức xông tới Giang Nam lên Thiên Tư Bảng hạng nhất. "Lan tỷ tỷ, đây là..." Hồng Hạnh nhìn Vu Lan đang động tình, trong lòng mạc danh thầm vui.

Trước kia nàng không quá hiểu phong tình "nhất phu nhất thê", hiện tại cư nhiên đồng tình với phong tình "nhất phu nhất thê", trong lòng càng là có loại xúc động muốn vượt qua phong tình "nhất phu nhất thê".

Cùng lúc đó —— Cao thủ cấp Đế của toàn bộ Hoang Cổ đều bị kinh động.

Nguyệt Thần, Tiêu Dao Vương, Thảo Nguyên Vương, Đế Sư Vô Đạo, chín vị lão tổ Tần gia nhao nhao xuất quan, xé rách hư không xuất hiện trên bầu trời kinh thành.

Ầm ầm ầm!!

Từng đạo Đế uy khủng bố bao phủ kinh thành, lại có ba tòa tiên sơn phá không mà đến, bóng đen khổng lồ khiến toàn bộ kinh thành chìm vào một mảnh tối tăm. "Đây chính là tiên sơn do Long Quân luyện chế!?" Bá tánh toàn trường lập tức xôn xao, bị vật khổng lồ trước mắt làm cho chấn hám. "Xong rồi!!" Trong lòng Diệp Thần cảm thấy càng thêm tuyệt vọng.

Hiện tại Đại Đế còn sống ở Hoang Cổ, cơ bản đều là người của Tần Phong, cộng thêm ba tòa tiên sơn, cho dù thượng giới tiên nhân tới e rằng cũng chạy không thoát. "Á đù!!" Bất Xuyên Tiên Cô triệt để chết lặng.

Vốn dĩ bà ta chỉ muốn dùng Lục Đạo Hàng Long Mộc uy hiếp Long Quân một chút, ai ngờ hắn lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Hiện tại bầu không khí đã được đẩy lên đến mức độ này rồi, bà ta nếu không hiến tế thì cảm giác nói thế nào cũng không xong. "Vút" một tiếng!!

Tam Lộng Đại Sư thừa dịp Bất Xuyên Tiên Cô thất thần, cấp tốc xông lên muốn cướp đoạt Lục Đạo Hàng Long Mộc. "Cái gì!!" Bất Xuyên Tiên Cô bỗng nhiên hoàn hồn, vội vàng lui lại muốn né tránh.

Bất quá tốc độ của Tam Lộng Đại Sư rõ ràng nhanh hơn một chút, không chỉ một phát túm được Lục Đạo Hàng Long Mộc, mà còn nhào tới đè Bất Xuyên Tiên Cô ngã xuống đất. "Không xong!!" Bất Xuyên Tiên Cô đại kinh thất sắc, vội vàng toàn lực tranh đoạt với hắn.

Bởi vì Lục Đạo Hàng Long Mộc quan hệ đến sinh tử của nhiều người như vậy, cho nên bà ta đã không còn màng đến hình tượng Tiên Cô xuất trần nữa, trực tiếp dùng hai chân kẹp lấy đầu Tam Lộng Đại Sư, ý đồ ép hắn buông Lục Đạo Hàng Long Mộc ra.

Bất quá Tam Lộng Đại Sư dù sao cũng là đắc đạo cao tăng từng thấy qua việc đời, đối mặt với hành vi khiến người ta ngơ ngác này của đối phương, không những không hoảng hốt, ngược lại thi triển Vô Địch Phong Hỏa Luân cho đối phương một đòn cảnh tỉnh. "Oa!!" Màn vật lộn kịch liệt của hai người dẫn tới một trận kinh hô. "Mau hỗ trợ!!" Tề Tu Viễn dẫn đầu phản ứng lại, xông lên cướp đoạt Lục Đạo Hàng Long Mộc. "Đáng chết!!" Bất Xuyên Tiên Cô biết mình ứng phó không nổi hai người đàn ông, lập tức lệ thanh quát: "Đã ngang dọc gì cũng chết, bần đạo trước khi chết cũng muốn kéo các ngươi làm đệm lưng." Nói xong —— Bất Xuyên Tiên Cô liền khởi động Lục Đạo Hàng Long Mộc.

Chỉ thấy bà ta đem sinh mệnh lực của bản thân rót vào trong Lục Đạo Hàng Long Mộc, ngay sau đó liền bộc phát ra một cột sáng màu vàng trùng thiên, trong nháy mắt thắp sáng bầu trời đêm vốn đang tối đen.

Còn về phần Bất Xuyên Tiên Cô thì nhanh chóng khô quắt lại, cuối cùng hóa thành tro bụi tiêu tán giữa thiên địa.

Bất quá trước khi tiêu tán, bà ta nhìn về phía con hẻm nhỏ cách đó không xa.

Chỉ thấy Lâm Hồng Đậu trốn trong hẻm nhỏ tận mắt chứng kiến tất cả, lệ thủy sớm đã phủ đầy đôi mắt, cực lực khắc chế không để cho mình khóc thành tiếng.

Ầm ầm ầm!!!

Bầu trời đột nhiên truyền đến một trận sấm rền, thiên đạo chi uy vô tận cuồn cuộn đổ xuống. "Là Thiên Đạo!!" Đại Đế toàn trường trong lòng mạc danh hoảng loạn lên, chưa bao giờ phát hiện mình lại nhỏ bé như thế. "Không ổn, bảo hộ bệ hạ!!" Bạch Nhật vội vàng xông lên, chắn trước mặt Tần Phong. "Trẫm với nhân gian toàn vô địch, không đánh với trời thì đánh với ai!" Tần Phong trong miệng hô hào khẩu hiệu bá khí, nhưng lại lặng lẽ di chuyển đến bên cạnh Lâm Tam... "Tần huynh, quả thực bá khí trắc lậu!" Trong mắt Lâm Tam tràn đầy kính phục.

Bất quá khi hắn quay đầu liền cảm thấy không đúng lắm, Tần huynh cách hắn có phải là hơi quá gần rồi không, ngộ nhỡ lát nữa làm hắn bị thương thì phải làm sao a!? "Đừng mà!!" Vu Tiên Sinh kéo Lam Ma xé rách hư không mà đến, cấp bách hét lớn muốn ngăn cản Bất Xuyên Tiên Cô hiến tế.

Đáng tiếc bọn hắn vẫn tới chậm một bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bất Xuyên Tiên Cô hiến tế chính mình, cuối cùng hóa thành tro bụi theo gió bay đi. "Lão xử nữ này rốt cuộc cũng chết rồi!" Lam Ma nhìn thấy tình địch chết, kích động suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Bất quá vừa nghĩ tới hiện trường có nhiều đại lão nhìn như vậy, vội vàng làm bộ hiền thê lương mẫu tiến lên an ủi nói: "Tiên sinh không cần tự trách, lúc trước ở thảo nguyên, chàng đã có lòng tốt nhắc nhở đồ đệ của bà ta rồi, đối với bà ta cũng coi như là nhân chí nghĩa tận, là do bà ta tự mình tìm chết thì có thể trách được ai!" "Nàng an ủi người khác, có thể hay không che giấu nụ cười một chút!" Nhìn khóe miệng nhếch lên của Lam Ma, Vu Tiên Sinh tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Năm đó nếu không phải Lam Ma dùng 103 viên linh thạch ngủ hắn, hắn làm sao sẽ chia tay với vị hôn thê thanh mai trúc mã, hiện tại lại làm sao sẽ trơ mắt nhìn nàng vẫn lạc mà bất lực. "Ngại quá!!" Lam Ma cực lực khắc chế chính mình, nhưng vẫn không có tác dụng gì mấy. "Bản tính ma nữ!!" Đại lão toàn trường nhàn nhạt liếc mắt một cái, vì Vu Tiên Sinh mặc niệm hai phút rưỡi.

Chương 1041

Lấy văn tài phong lưu của Vu Tiên Sinh, không chỉ có tiền đồ đại hảo, còn có thể trở thành một đời Văn Thánh được người đời tôn kính, nhưng hết lần này tới lần khác tạo hóa trêu ngươi, để hắn gặp phải một ma nữ ra cửa chỉ mang 103 viên linh thạch. "A Di Đà Phật!!" Tam Lộng Đại Sư chắp tay trước ngực, trong lòng cảm thấy thập phần bi thống.

Vốn định cướp đoạt Lục Đạo Hàng Long Mộc lập công đổi thần khí, ai ngờ Bất Xuyên Tiên Cô cư nhiên trực tiếp khởi động, sớm biết vậy vừa rồi đã cho bà ta thêm mấy gậy cảnh tỉnh rồi. "Tiên Cô đại nghĩa, xả thân thành nhân!!" Đường Xuyên lập tức tỉnh táo lại nói: "Các vị, chớ có phụ lòng cơ hội Tiên Cô dùng sinh mệnh đổi lấy, mau chóng phân tán đột phá vòng vây a!!" "Giết!!" Đám phản tặc bỗng nhiên bừng tỉnh, vội vàng hướng về phía ngoài xông ra chém giết. "Cái này..." Đám người Tề Tu Viễn lập tức trở nên do dự.

Không biết là nên ngăn cản đám phản tặc này, hay là giúp Tần Phong ngăn cản công kích của Thiên Đạo. "Một tên cũng không để lại!" Tần Phong quả đoán ra lệnh, trong lòng lại bất lực thở dài một tiếng.

Tuy rằng hắn biết xác suất đám người Diệp Thần đào thoát rất lớn, nhưng ngặt nỗi hắn hiện tại đã bị Thiên Đạo khóa chặt, căn bản không dám có chút phân tâm nào, cũng lần nữa chứng kiến sự không nói lý lẽ của Thiên Tuyển Chi Tử.

Bất quá may mà hắn kịp thời ngăn cản, không để Diệp Long bại lộ thân phận. "Rõ!!" Đám người Tề Tu Viễn nhận được mệnh lệnh, lập tức bắt đầu vây quét đám phản tặc. "Thôi được!" "Vạn sự tận tâm tận lực là tốt rồi, có thì thêu hoa trên gấm, không có thì thuận theo tự nhiên!!" Tần Phong rất nhanh liền điều chỉnh xong tâm thái, ánh mắt lăng lệ nhìn về phía bầu trời đêm.

Chỉ thấy trong bầu trời đêm tụ tập mây đen dày đặc, lôi đình vô tận không ngừng lấp lóe trong mây đen, kèm theo tiếng sấm trầm thấp truyền đến, một cỗ thiên đạo chi uy khủng bố cũng cuồn cuộn đổ xuống. "Phụt!!" Tiêu Dao Vương phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy ngực cuộn trào dữ dội.

Những Đại Đế khác cũng không khá hơn là bao, cho dù bọn hắn đã đột phá đến cảnh giới Đại Đế, vẫn như cũ không cách nào ngăn cản thiên đạo chi uy khủng bố này.

Ầm ầm ầm!!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khiến cả thiên địa rung động kịch liệt một trận.

Chỉ thấy ba tòa tiên sơn do Tần Phong luyện chế bộc phát ra quang mang chói mắt, ngạnh sinh sinh gánh lấy uy áp khủng bố của Thiên Đạo, chín vị lão tổ Tần gia ở bên trong thì một chút sứt mẻ cũng không có. "Lợi hại thật!!" Đại Đế toàn trường tại chỗ bị kinh hãi.

Tuy rằng bọn hắn biết tiên sơn do Tần Phong luyện chế rất lợi hại, nhưng thật không ngờ lại có thể lợi hại đến mức độ này, ngay cả uy áp khủng bố của Thiên Đạo cũng không cách nào phá phòng ngự. "Phòng ngự thật mạnh!!" Nhàn Vân Tử thèm thuồng nhìn ba tòa tiên sơn.

Nhớ rõ lúc trước khi Tần Phong luyện chế Bồng Lai Tiên Sơn, đã từng nói qua tiên sơn có thể ngăn cản lôi kiếp phi thăng.

Nhưng do Tần Phong chưa bao giờ làm người, một tay lôi kéo Tần Hạo và Lâm Tam đi đỡ lôi kiếp, cho nên cũng không ai tận mắt thấy qua tiên sơn rốt cuộc lợi hại bao nhiêu.

Hiện tại tận mắt nhìn thấy, trái tim tự nhiên liền buông xuống.

Tuy rằng nhân phẩm của Tần Phong không nhìn thấy giới hạn thấp nhất, nhưng mình dù sao cũng là sư công của hắn, còn đồng ý cho hắn luyện hóa Thái Bạch Tiên Sơn, sau này mượn một tòa tiên sơn ngăn cản lôi kiếp phi thăng, nghĩ đến hắn sẽ không thu phí của mình đâu. "Thiên Đạo chi uy, bất quá cũng chỉ như thế!" Mấy vị lão tổ Tần gia vui vẻ không thôi.

Vốn tưởng rằng Tần Phong khiêu chiến Thiên Đạo sẽ là một trận đại chiến khoáng thế, bọn họ đều đã làm xong chuẩn bị liều chết một trận, nhưng ai ngờ lại dễ dàng đỡ được Thiên Đạo chi uy như vậy.

Bất quá có người vui thì có người buồn, Tần gia Nhị tổ biểu tình thập phần khó coi.

Hắn cũng tưởng rằng trận chiến này sẽ là một trận đại chiến khoáng thế, có thể sống sót trở về hay không cũng khó nói, cho nên trước khi đi không chỉ đem linh thạch trên người tặng cho các đầu bài ở Tần Hoài Hà, còn xé nát giấy nợ của những người nợ tiền hắn trên sòng bạc. "Lỗ nặng rồi!!" Tần Nhị tổ trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn, quyết định sau khi trở về sẽ ôm một hoa khôi để an ủi chính mình.

Ầm ầm ầm!!

Hư không lần nữa truyền đến một trận nổ vang đinh tai nhức óc, ngay sau đó một cỗ uy áp chưa từng có ập tới, giống như mười vạn ngọn núi lớn đè lên người mọi người.

Cho dù chín vị lão tổ Tần gia có ba tòa tiên sơn che chở, cũng có thể cảm nhận rõ ràng một cỗ uy áp khủng bố.

Hơn nữa cỗ uy áp này còn đang liên tục không ngừng tăng cường, ép ba tòa tiên sơn đang lơ lửng giữa không trung không ngừng trầm xuống, phảng phất như muốn ép dẹp lép hết thảy mọi thứ trong thiên địa. "Đây mới là Thiên Đạo a!!" Sắc mặt chín vị lão tổ Tần gia ngưng trọng, không dám xem thường uy lực của Thiên Đạo nữa.

Hiện tại chỉ riêng uy áp của Thiên Đạo đã có hiệu quả hủy thiên diệt địa, bọn họ thực sự không dám tin tưởng lát nữa một kích của Thiên Đạo sẽ khủng bố đến mức độ nào. "Tần huynh!!" Sắc mặt Lâm Tam cũng vô cùng ngưng trọng, muốn nghe xem Tần Phong có ý tưởng gì. "Thiên Đạo nho nhỏ, có gì đáng sợ!" Thanh âm to rõ của Tần Phong vang vọng thiên địa, tay cầm Nhân Hoàng Kiếm vẫn như cũ không hề sợ hãi.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm đinh tai nhức óc vang vọng thiên địa, phảng phất như cơn giận dữ tích tụ đã lâu của Thiên Đạo.

Bất quá Tần Phong vẫn như cũ không chút dao động, tay cầm Nhân Hoàng Kiếm bước về phía trước một bước, ngay sau đó liền mở ra hình thái thứ hai của Thương Thiên Bá Thể, một đầu tóc trắng phảng phất như dùng dầu gội Thanh Dương tung bay trong gió.

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong...

Theo mỗi bước chân Tần Phong bước ra, trên người sẽ xuất hiện thêm một cái buff, không chỉ khí tức bản thân bạo tăng gấp mười, còn có thêm một đạo quang mang chói mắt.

Chỉ thấy Thiên Sư Ấn nơi mi tâm hắn lấp lánh phát quang, trên đỉnh đầu không chỉ có Ngũ Hành Chi Khí lượn lờ, còn có ba đóa kim hoa hoàn toàn nở rộ, Hồng Mông Tử Khí từ phía đông bay tới, sau lưng là phật quang chói mắt... "Đây chính là hình thái hoàn toàn của Long Quân!?" Mọi người toàn trường nhìn đến ngây người như phỗng, cảm giác hôm nay nhất định là do mình thức dậy sai cách rồi...

"Tần huynh, huynh đúng là đồ biến thái!" Lâm Tam vội vàng hít sâu mấy hơi để giữ mạng.

Tuy rằng hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý để bị đả kích, nhưng khi nhìn thấy Tần Phong không ngừng đắp thêm buff lên người, trong lòng vẫn không sao bình tĩnh nổi, nảy sinh cảm giác thất bại như thể mình đang sống lãng phí không khí vậy. "Quả thực là một tên biến thái!" Tháp Gia trong Phần Thiên Tháp cũng cảm thấy vô cùng lo lắng.

Hiện tại bội kiếm của Tà Đế đã rơi vào tay Tần Phong, nếu Tà Đế Xá Lợi cũng rơi vào tay hắn, cộng thêm cái thiên phú yêu nghiệt biến thái này, thật không dám tưởng tượng ngày sau chư thiên vạn giới sẽ phải hứng chịu kiếp nạn như thế nào. "Đây chính là trạng thái hoàn toàn thể của ca ca!?" Tần Hạo sớm đã ngây ra như phỗng tại chỗ, chỉ có thể lẳng lặng móc ra cuốn sổ tay nhỏ.

Năm nào tháng nào: Ca ca nói trong cung mới đến một đám vũ cơ, còn đồng ý dẫn ta đi xem cùng, kết quả năm lần bảy lượt thất hẹn, việc này, ta nhịn!!

Chương 1042

"Đây chính là vị đế vương mạnh nhất lịch sử Hoang Cổ sao!!" Diệp Thần nhịn không được quay đầu nhìn lại, trong lòng lập tức dâng lên một trận bi ai.

Hắn không hiểu ông trời đã cho hắn sở hữu Hoang Cổ Thánh Thể, lại để hắn trở thành Bắc Cương Chiến Thần uy trấn thiên hạ, vì sao còn muốn để hắn và Long Quân - loại yêu nghiệt này sinh ra trong cùng một thời đại!?

Chẳng lẽ hắn đến thế gian này, chỉ là để làm nền cho Long Quân!? "Khốn cảnh mà thôi, đưa tay ra, ca đưa ngươi sát xuất trùng vây!!" Diệp Long lần nữa lấy ra diễn xuất cấp Ảnh đế, ánh mắt kiên định đưa tay mình ra. "Diệp Long!!" Ánh mắt mê mang của Diệp Thần hiện lên một tia hy vọng, lập tức đưa tay nắm lấy tay Diệp Long. "Chúng ta đi!!" Diệp Long kéo Diệp Thần dậy, chuyên chọn những chỗ đông người để đột phá vòng vây. "Đinh dong, chúc mừng túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, thu được 10 vạn điểm phản phái!" "Đinh dong, chúc mừng túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 30 vạn điểm phản phái!" "Đinh dong, chúc mừng túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 30 vạn điểm phản phái!" "Một pháo trúng ba!" Trong lòng Tần Phong sướng rơn, vội vàng ngừng việc đắp thêm buff.

Tuy rằng một kích của Thiên Đạo nhìn qua vô cùng khủng bố, nhưng hắn lại không thể tùy tiện triển hiện trạng thái hoàn toàn thể trước mặt người đời, đơn giản thêm mười mấy cái buff là được rồi.

Còn về việc có đỡ được hay không, hắn một chút cũng không lo lắng.

Dù sao Lục Đạo Hàng Long Mộc chỉ có thể chiêu tới một đạo công kích của Thiên Đạo, mà cái buff Thất Tinh Diệu Hoa hắn rút được lần trước lại có tính năng "tỏa huyết" (bất tử), căn bản không cần lo lắng bị Thiên Đạo một kích đánh chết tươi.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời đột nhiên nứt ra một khe hở sâu thẳm, một luồng kim quang thần bí từ trong đó trào ra.

Chỉ thấy thiên uy vô thượng cuồn cuộn đổ xuống từ khe nứt, con người đứng trước mặt nó nhỏ bé đến nhường nào, phảng phất như nhìn thấy sức mạnh chí cao của thiên địa, vượt ra khỏi sự hiểu biết và tưởng tượng của người đời. "Đây chính là Thiên Đạo!!" Toàn bộ Đại Đế tại hiện trường nhịn không được run rẩy, đứng trước cỗ lực lượng này căn bản không có lực phản kháng. "Ha ha..." Phương Trường đột nhiên cười lớn như điên dại: "Tần Phong, cho dù ngươi tự xưng Nhân Hoàng, thiên hạ vô địch thì đã sao?

Chỉ cần ngươi còn là thân xác phàm tục một ngày, thì không thể nào đỡ được một kích này của Thiên Đạo." "Thân xác phàm tục thì đã làm sao!!" Tần Phong cười lạnh một tiếng: "Trẫm cùng Lâm huynh liên thủ, không chỉ có thể trảm ba trăm tiên trên trời, cũng có thể trảm Thiên Đạo, làm hưng thịnh Nhân tộc ta!!" "A!?" Lâm Tam tại chỗ ngớ người, không biết sao tự nhiên lại bị điểm danh.

Chúng ta hãy nói xem có hay không một loại khả năng, người Thiên Đạo nhắm vào là ngươi, còn ta chỉ muốn đơn thuần tò mò hỏi chút thôi, chỉ cần thành thật đứng yên tại chỗ thì sẽ không có việc gì.

Bất quá Tần Phong căn bản không cho hắn cơ hội mở miệng, lôi kéo người liền cấp tốc bay về phía khe nứt hư không. "Bệ hạ!!" Tử Diên cảm nhận được thiên uy khủng bố, trái tim nhỏ bé lập tức nhảy lên tận cổ họng. "Quá bá khí rồi!!" Đám người Hữu Dung cũng đều khẩn trương, ánh mắt nhìn chằm chằm thân ảnh trong hư không.

Tuy rằng Đại ma vương bình thường không có đứng đắn, gặp cô nương xinh đẹp liền nhịn không được muốn mở miệng trêu chọc, nhưng dáng vẻ khi nghiêm túc lại thực sự khiến người ta muốn ngừng mà không được. "Tần huynh, ngươi chờ một chút!!" Lâm Tam vội vàng mở miệng nhắc nhở: "Lục Đạo Hàng Long Mộc chỉ có thể triệu hoán một kích của Thiên Đạo, chúng ta chỉ cần liên thủ đỡ được đòn này là xong chuyện rồi." "Không được, Trẫm không có thói quen bị động!" Tần Phong đầy mặt phẫn nộ nói: "Hôm nay Thiên Đạo dám ra tay với Trẫm, ngày mai nó liền dám tiếp tục nô dịch Nhân tộc ta, cho nên hôm nay chúng ta nhất định phải liên thủ xử đẹp nó, cho dù là Đại Đạo tới cũng vô dụng." "Tần huynh..." Lâm Tam cảm thấy dục khóc vô lệ, tỏ vẻ mình vô tội.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang chấn động Hoang Cổ, dường như Thiên Đạo đã súc lực xong.

Chỉ thấy kim quang trong khe nứt giống như một ngôi sao sáng chói, xé rách hư không lao xuống Hoang Cổ với tốc độ cực nhanh, phảng phất có thể coi thường tất cả thủ đoạn phòng ngự thế gian. "Bắt đầu đi!!" Tần Phong và Lâm Tam nhìn nhau một cái, lập tức bộc phát ra hai đạo kiếm quang đỏ và xanh.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng kiếm rít như sấm, kinh thiên động địa!

Chỉ thấy linh khí bàng bạc điên cuồng dũng mãnh lao vào cơ thể hai người, hai đạo quang mang đỏ xanh phảng phất như hai thanh trường kiếm kình thiên, động xuyên thiên khung, càng là mang theo năng lượng khủng bố hủy thiên diệt địa, khiến trời đất trong giờ khắc này cũng điên cuồng run rẩy. "Một kiếm thật khủng khiếp!!" Tất cả mọi người đều nín thở, bị một màn trước mắt làm chấn động.

Chỉ thấy hai đạo kiếm quang kình thiên cấp tốc dung hợp lại cùng nhau, phảng phất trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, không phân biệt lẫn nhau.

Ngay sau đó vô số đạo kiếm khí hóa thành phong bạo nối liền trời đất, tiếng kiếm minh chấn nhĩ dục lung vang lên, từng đạo gợn sóng mắt trần có thể thấy được tựa như bão tố càn quét thiên địa. "Tam Sơn Đại Trận, khởi!!" Chín vị lão tổ Tần gia vội vàng bấm chỉ quyết.

Chỉ thấy ba tòa Tiên Sơn lập tức lóe lên hào quang chói mắt, năng lượng khủng bố từ đó phun trào ra, bảo hộ toàn bộ Đông Kinh thành.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang đỏ xanh cùng kim quang từ trên trời giáng xuống va chạm kịch liệt, dư chấn khủng bố lập tức từ giữa thiên địa dập dờn hiện ra, hóa thành bão năng lượng càn quét bốn phương.

Ngay cả quái vật khổng lồ như Tiên Sơn cũng bị thổi cho rung lắc. "Phụt!!" Tần Phong nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, có thể cảm nhận được thân thể bị vô tình xé rách.

Bất quá khi hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn thấy kim quang trong khe nứt, đôi mắt lập tức lóe lên một tia kiên định và quyết tuyệt, Nhân Hoàng Kiếm trong tay càng là bộc phát ra một đạo kim quang chói mắt. "Là khí vận Nhân tộc ta!!" Toàn bộ Đại Đế theo bản năng nắm chặt nắm đấm, ánh mắt càng là gắt gao nhìn chằm chằm Tần Phong.

Có thể nói đây không chỉ là một kiếm chứng đạo Nhân Hoàng của Tần Phong, mà cũng là một kiếm gánh vác hy vọng của Nhân tộc bọn họ, càng là tiếng gào thét bất khuất của cả Nhân tộc đối với Thiên Đạo.

Nhân Đạo không nằm dưới Thiên Đạo, Nhân tộc bọn họ vĩnh viễn không làm nô!! "Sau kiếm này, Nhân tộc đại hưng!!" Tần Phong bất chấp đau đớn trên người, hóa thành kiếm quang lao vào trong khe nứt...

Ong!

Ong!

Chỉ thấy Tần Phong đối mặt với khe nứt không biết tên mà không hề sợ hãi, giống như một thanh lợi kiếm tùy thời có thể xuất vỏ chỉ thẳng thiên khung, ngay sau đó trong hư không liền truyền đến một trận tiếng kiếm minh sắc bén, phảng phất là ức vạn sinh linh Hoang Cổ đang nộ hống. "Phụt!!" Lâm Tam phun ra một ngụm máu tươi, trên người sớm đã nhuộm đầy máu.

Nhưng ánh mắt hắn vẫn kiên nghị như cũ, dường như quên đi đau đớn trên thân thể, đỉnh lấy uy áp đến từ Thiên Đạo, một đường thế như chẻ tre. "Đinh dong, chúc mừng túc chủ kéo Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại cùng nhau ngạnh kháng Thiên Đạo, khiến hắn bị trọng thương, thu được 100 vạn điểm phản phái!!" "100 vạn!!" Trong lòng Tần Phong sướng rơn, không quên hét lớn: "Lâm huynh, ngươi chuẩn bị xong chưa?

Trẫm tới đây!!" "Tới đi!!" Lâm Tam lập tức lớn tiếng đáp lại, ánh mắt thì gắt gao nhìn chằm chằm khe nứt.

Chương 1043

Giờ khắc này —— hắn cảm giác thế giới đột nhiên an tĩnh lại, cảnh sắc bốn phía bắt đầu dần dần trở nên chậm chạp, những thanh âm huyên náo ồn ào cũng biến mất không thấy, cả người càng là tiến vào một loại trạng thái không linh.

Dùng kiếm nhập đạo, lấy thân hợp kiếm, dùng kiếm phá đạo!! "Hả!?" Tần Phong lập tức liền phát giác được Lâm Tam biến hóa, không nghĩ tới hắn cư nhiên vào lúc này lại đốn ngộ.

Làm cho tâm tình vui sướng vừa rồi của hắn nháy mắt biến mất không thấy, cứ như thể cẩu tác giả đang vui vẻ đếm chữ tính tiền, đột nhiên có người hỏi hắn một năm đã qua một nửa, chắc hẳn để dành được không ít tiền rồi nhỉ!?

Ong!

Ong!

Một cỗ kiếm ý chấn động lòng người từ trên người Lâm Tam bộc phát ra.

Chỉ thấy hai người nháy mắt đạt tới tốc độ ánh sáng, kiếm quang đỏ xanh phảng phất như hai thanh trường kiếm kình thiên trực tiếp động xuyên thiên khung, ngay sau đó bộc phát ra kiếm thế khủng bố chấn động thiên địa cấp tốc chém xuống. "Song Kiếm Hợp Bích, Trảm!!" Tần Phong và Lâm Tam ăn ý vung kiếm, đối với kim quang Thiên Đạo trực tiếp chém xuống.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ trầm thấp vang vọng thiên địa, ngay sau đó bộc phát ra cực quang chói mắt, dư chấn khủng bố càng là từ giữa thiên địa dập dờn hiện ra, bộc phát ra uy lực khủng bố theo kiểu 1 + 1 lớn hơn 11. "Phụt!!" Tần Phong và Lâm Tam đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị phong bạo khủng bố cuốn đi ngay tại chỗ. "Bệ hạ!!" Đám người Tam Lộng đại sư lòng nóng như lửa đốt, muốn đi cứu viện lại bất lực.

Chỉ thấy bão năng lượng khủng bố càn quét thiên địa, cho dù bọn họ là tu vi Đại Đế cũng không cách nào chống cự, chỉ có thể dựa vào ba tòa Tiên Sơn che chở mới có thể miễn cưỡng tồn hoạt. "Đây thật sự là người đang chiến đấu sao!?" Chín vị lão tổ Tần gia hỏa lực toàn khai, mới miễn cưỡng khống chế được ba tòa Tiên Sơn.

Nhưng cho dù bọn họ dùng hết toàn lực, ba tòa Tiên Sơn trong bão tố vẫn như chiếc thuyền con không ngừng lắc lư, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ bị bão tố lật úp. "Bệ hạ, chàng nhất định phải trụ vững a!" Tử Diên khẩn trương nắm chặt tay nhỏ, ánh mắt càng là một mực nhìn chằm chằm hư không.

Bất quá nàng cũng không tìm được thân ảnh Tần Phong, ngược lại nhìn thấy Lâm Tam đang gian nan cầu sinh trong phong bạo, không chỉ toàn thân trên dưới đầy máu tươi, khí tức càng là không ngừng hạ xuống. "Lâm tiểu tử, ngươi phải chống đỡ a!" Tháp Gia trong Phần Thiên Tháp vội vàng ra tay, còn không quên mắng nhiếc: "Người trẻ tuổi bây giờ thực sự quá hoang dại, một lời không hợp liền đi trảm Thiên Đạo, nima, ngươi tưởng đó là cải trắng nhà ngươi sao, nói trảm là trảm a!" "Đinh dong, chúc mừng túc chủ kéo Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại cùng nhau ngạnh kháng Thiên Đạo, khiến hắn mệnh treo một đường, thu được 100 vạn điểm phản phái!!" "Mệnh treo một đường?

Tức là không có việc gì rồi!" Tần Phong tạm thời không lo được Lâm Tam thế nào, chỉ cảm thấy một cỗ đau đớn vô biên ập tới.

Chỉ thấy bão năng lượng khủng bố không ngừng xé rách nhục thân hắn, giống như ném người vào trong một cái máy giặt đầy lưỡi dao đang quay cuồng, vẻn vẹn công phu một lát liền cắt hắn toàn thân máu tươi đầm đìa.

Cho dù Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết của hắn đã tu luyện đến tầng thứ mười bốn, tốc độ chữa trị vẫn không đuổi kịp tốc độ phá hoại.

Bất quá khi lượng máu của hắn rơi xuống trình độ nhất định, bảy ngôi sao Bắc Đẩu: Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang trên bầu trời đột nhiên lóe lên hào quang chói mắt.

Tinh quang chi lực vô tận điên cuồng dũng mãnh lao vào cơ thể hắn, cưỡng ép khóa lại sinh mệnh lực đang trôi đi của hắn. "Tỏa huyết thành công!!" Trong lòng Tần Phong không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn cũng không vì vậy mà thành thật xuống, ngược lại nhân lúc thời gian "tỏa huyết" vô địch, nắm chặt Nhân Hoàng Kiếm chém ra một kiếm nữa về phía Thiên Đạo.

Chỉ thấy ánh mắt hắn bỗng nhiên lăng lệ, người tựa như một thanh tuyệt thế bảo kiếm xuất vỏ.

Nhất kiếm khai thiên môn!!

Kiếm ý khủng bố vô cùng hóa thành một đạo kiếm quang kình thiên, thiên địa lập tức tràn ngập sát cơ kinh thế đồ lục thương sinh, còn có hàn khí vô tận càn quét thiên địa, phảng phất là mùa đông lạnh giá đã đến trước thời hạn. "Bệ hạ ở đó!!" Đám người phía dưới lập tức phát hiện Tần Phong, cũng bị hành động của hắn làm cho kinh hãi.

Đều đã đỡ được một kích của Thiên Đạo rồi, sự tình cũng coi như kết thúc viên mãn, thế mà hắn cư nhiên lại chạy về chém Thiên Đạo thêm một kiếm. "Đây gọi là sáng nghe đạo, chiều có thể chết!" Tiểu Bạch lắc đầu đung đưa cái mông giải thích: "Thỏ chủ nhân của ta từng nói, đây là trí tuệ của Nho gia thánh hiền, quân tử chân chính không bao giờ thù dai, nếu có kẻ dám khiêu khích chúng ta, buổi sáng nghe ngóng đường đến nhà hắn, buổi tối liền đi tiễn cả nhà hắn lên đường." "Đây là trí tuệ của thánh hiền!?" Toàn bộ Đại Đế nghe đến ngẩn tò te, tỏ vẻ mình đọc sách ít đừng có lừa bọn họ. "Hữu nhục thánh hiền, hữu nhục thánh hiền!!" Vu tiên sinh nghe không nổi nữa, tức giận nhảy chân sáo gào lên. "Ta lại cảm thấy có đạo lý!" Lam Ma nghe say sưa ngon lành, quyết định có rảnh sẽ đi thỉnh giáo một chút.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang lăng lệ lần nữa chém về phía kim quang Thiên Đạo, tiếng nổ vang lập tức chấn động thiên địa, năng lượng tứ tán vô tình tàn phá bừa bãi, kiếm khí lăng lệ càng là tung hoành giao thoa giữa trời đất. "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, tại chỗ liền bị chấn bay ra ngoài.

Bất quá trước khi hắn bị chấn bay, đã ngạnh sinh sinh chém xuống một cái quang đoàn màu vàng, bên trong ẩn chứa một cỗ Thiên Đạo pháp tắc cực kỳ thuần tịnh.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc liên miên bất tuyệt, phảng phất là tiếng gào thét phẫn nộ của Thiên Đạo.

Chỉ là một kích Thiên Đạo của Lục Đạo Hàng Long Mộc đã kết thúc, khe nứt sâu thẳm trên bầu trời cũng bắt đầu khép lại, ngay sau đó thiên uy bắt đầu tiêu tán, bão năng lượng cũng dần dần bình ổn lại. "Ca!!" Tần Hạo lập tức khóa chặt Tần Phong đang rơi xuống, bất chấp nguy hiểm vọt lên đỡ lấy người.

Đồng thời, cách đó không xa Lâm Tam cũng nhờ sự giúp đỡ của Phần Thiên Tháp mà ổn định thân hình, càng là có một cỗ năng lượng thần bí hộ thể giúp hắn ngăn cản bão năng lượng. "Lâm huynh, ngươi thế nào rồi!?" Tần Phong vội vàng đẩy Tần Hạo ra, toàn thân chật vật bay qua. "Ta có thể có chuyện gì!" Lâm Tam thần tình rất là chật vật, nhưng vẫn ngẩng đầu "trang bức" nói: "Cho dù hiện tại lại đi trảm Thiên Đạo một lần nữa, ta đều không có chút vấn đề nào!" "Đây quả thực là vịt chết mạnh miệng a!" Tần Phong đánh giá Lâm Tam đầy người chật vật, trực tiếp thuận nước đẩy thuyền nói: "Vậy thì tốt quá, chọn ngày không bằng gặp ngày, chúng ta thừa thế xông lên luyện chế nốt hai tòa Tiên Sơn còn lại, để Thiên Đạo ngày sau không còn dám đánh chủ ý lên Nhân tộc ta nữa..." "Luyện... luyện chế Tiên Sơn!?" Biểu tình của Lâm Tam nháy mắt đông cứng, hận không thể tát cho mình một cái.

Không có việc gì lại đi giả vờ cứng cỏi trước mặt tên biến thái này làm chi!!

Thương Thiên Bá Thể của hắn có thể khôi phục nhanh chóng, nhưng mình thì làm gì có loại thể chất nghịch thiên này. "Bản vương cảm thấy vẫn là không nên quấy rầy bọn họ thì tốt hơn!" Tần Hạo vốn định tiến lên chất vấn xem hắn có coi mình là huynh đệ hay không.

Nhưng vừa nghe Tần Phong muốn luyện chế Tiên Sơn, trong lòng lập tức hoảng loạn.

Chương 1044

Dù sao so với việc Lâm Tam đi đỉnh lôi kiếp, hắn không chỉ bị bắt đi đỉnh lôi kiếp, cuối cùng còn phải bị ca hắn lấy mấy cân máu. "Thời gian cấp bách a!!" Tần Phong một tay tóm lấy nhị đệ đang muốn bỏ chạy, ngay sau đó liền đứng ở điểm cao đạo đức nói: "Hiện tại chúng ta đắc tội Thiên Đạo, càng là chém xuống một bộ phận pháp tắc của nó, nó tùy thời đều có khả năng tới trả thù Nhân tộc ta, các ngươi cũng không muốn Hoang Cổ sinh linh đồ thán chứ!?" "Ta..." Lâm Tam và Tần Hạo há to miệng.

Muốn phản bác lại tìm không thấy cớ, chỉ có thể mặc cho Tần Phong dùng đạo đức bắt cóc.

Lúc này —— năng lượng phong bạo giữa thiên địa dần dần bình phục, mặt trời cũng từ đường chân trời chậm rãi dâng lên. "Chúng ta còn sống!?" Bách tính Đông Kinh thành thần tình có chút hoảng hốt, không dám tin tưởng mình còn có thể sống sót.

Vốn tưởng rằng tối hôm qua chỉ là đơn giản bắt giữ phản tặc, chiến đấu rất nhanh sẽ kết thúc, ai ngờ bọn họ cuối cùng cư nhiên tận mắt chứng kiến Nhân Hoàng cùng Thiên Đạo khai chiến.

Nếu không phải có ba tòa Tiên Sơn ngăn cản chiến đấu dư ba, bọn họ lúc này e rằng ngay cả thi thể cũng tìm không thấy.

Mà ngay tại lúc mọi người hoảng hốt chưa hồi thần, có người đột nhiên lớn tiếng kinh hô. "Cảm giác được sao?

Thân thể giống như trở nên nhẹ nhõm hơn!" "Xác thực trở nên nhẹ nhõm, cứ như gông xiềng trên người được giải khai vậy!" "Loại cảm giác này quá tuyệt, tu vi đột phá dễ dàng hơn trước kia, ta cảm giác ta có thể đột phá Đại Đế!" "Là quy tắc Thiên Đạo trói buộc, Long Quân vì Nhân tộc ta chứng đạo thành công, từ nay về sau Nhân tộc ta không còn chịu Thiên Đạo áp chế và trói buộc nữa!!" "Long Quân nói không sai, sau kiếm này, Nhân tộc đại hưng!!" "........." Bách tính Đông Kinh thành lập tức sôi trào, sau đó toàn bộ Hoang Cổ cũng đồng dạng sôi trào. "Thế nào là thiên cổ đệ nhất đế vương?!" Các Đại Đế ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phong, phảng phất tìm được đáp án trong lòng.

Tuy rằng Long Quân sau khi đăng cơ háo sắc tàn bạo, sưu cao thuế nặng, hiếu chiến kiêu ngạo, xa hoa vô độ, nhưng không thể phủ nhận hắn xác thực đã mang đến cho một dân tộc sự tự tin trước nay chưa từng có, càng là mang đến cho một dân tộc cảm giác quy thuộc và lòng tự hào. "Hắn cuối cùng vẫn đi tới bước này!" Vũ Lăng thánh chủ xuất thần nhìn về phía Tần Phong, nhớ tới đánh giá của mấy vị trưởng lão về hắn.

Nếu hắn làm một hôn quân vui vẻ hưởng lạc, chắc chắn sẽ trở thành điển phạm minh quân một đời được người đời ca tụng, nhưng nếu hắn lập chí làm thánh quân, người đời sẽ vì hắn mà thừa nhận vô tận khổ nạn.

Mà sự thật cũng chứng minh, Tần Phong lựa chọn làm thánh quân.

Hắn vì để có thể siêu việt lịch đại đế vương trong khoảng thời gian hữu hạn trước khi phi thăng, không chỉ vô tình **bóc lột** sức dân, càng là cường thế trấn áp hết thảy thanh âm phản đối, dù cho bị người đời phỉ nhổ cũng không tiếc. "Hô hô!!" Tử Diên thở dài một hơi, nắm đấm nhỏ đang siết chặt cũng buông lỏng. "Thành công rồi, thành công rồi!" Phong Hoa Tuyết Nguyệt kích động nhảy lên, còn ôm chầm lấy nhau. "Bệ hạ, thành công rồi!" Tiểu Hương Phi liều mạng kiềm chế chính mình, nhưng thân thể vẫn run rẩy lợi hại.

Không chỉ bởi vì Long Quân trảm Thiên Đạo chứng Nhân Đạo, mà còn vì Thiên Đạo gông xiềng trên người nàng đã phá trừ, có xác suất rất lớn có thể bồi Long Quân cùng nhau phi thăng thượng giới. "Cùng thiên địa đồng tôn, Long Quân bá khí trắc lậu!" Hữu Dung nhìn Đại ma vương, cảm giác tim đập lợi hại.

Tuy rằng nàng biết Đại ma vương là một tên tra nam, nhưng ai có thể cự tuyệt một Đại ma vương vừa ngọt vừa mặn vừa ôn nhu, vừa cường ngạnh vừa mềm mỏng lại bá đạo làm tướng công đây!? "Trảm Thiên Đạo, chứng Nhân Đạo!" Tâm Nhan tiểu thư tim đập gia tốc ngước mắt nhìn Tần Phong, cảm giác trên người hắn toả ra một loại dụ hoặc trí mạng.

Mặc kệ nàng khắc chế chính mình như thế nào, cho dù dùng tam cương ngũ thường để trói buộc chính mình, vẫn như cũ không cách nào chống cự lại dụ hoặc trí mạng trên người Tần Phong, hận không thể lập tức lao lên đẩy ngã hắn cưỡng hôn.

Ầm ầm ầm!!

Hư không đột nhiên kịch liệt chấn động, dọa đám người nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tần Phong thần tình nghiêm túc đứng trên hư không, giơ tay thi triển vô thượng thần thông của mình, cư nhiên cách không tóm lấy Thái Bạch Tiên Sơn ở ngoài mấy vạn dặm ném qua đây.

Đệ tử phía trên mặt mũi tràn đầy kinh khủng, không biết làm sao lại đến chỗ này. "Hắn muốn làm gì!?" Toàn bộ Đại Đế lập tức kinh hô: "Sẽ không phải là muốn đem Thái Bạch Tiên Sơn luyện chế thành tòa Tiên Sơn thứ tư đó chứ!?" Ầm ầm ầm!!

Hư không lại truyền tới một trận chấn động kịch liệt, chỉ thấy một tòa thành trì lại bằng không xuất hiện.

Bất quá khác với tòa thành mới xây như Đông Kinh thành, tòa thành này lộ ra một cỗ khí tức tang thương hoành khóa vạn cổ, phía trên đồng dạng có một đám người mặt đầy kinh khủng. "Tòa thành này trông quen mắt quá a!?" Giang Vô Song cũng đi tới hiện trường, nhìn thấy tòa thành này không khỏi sững sờ. "Đương nhiên quen mắt rồi!" Giang Tuyết tức đến mức sùi bọt mép: "Đây là Vô Song thành của chúng ta a!!" "Vô Song thành!" Giang Vô Song lập tức kinh kêu một tiếng, sau đó đầy mặt cuống cuồng nói: "Long Quân bắt Vô Song thành của chúng ta tới làm gì, hắn sẽ không phải là muốn diệt Vô Song thành của chúng ta chứ!?" "Hẳn là luyện chế tòa Tiên Sơn thứ năm!" Giang Tuyết rất là đau đầu nói: "Ngàn tính vạn tính ta không tính tới, Long Quân đánh chủ ý lên ba đại thánh địa xong, cư nhiên lại đánh chủ ý tới trên đầu Vô Song thành chúng ta." "Súc sinh, TM đích thị là súc sinh a!!!" Giang Vô Song mặt đầy bi thống nói: "Chúng ta đã bồi một đứa con gái bảo bối, nhưng Tần gia vẫn không nguyện buông tha chúng ta, còn muốn đem Vô Song thành dưỡng lão của chúng ta lấy đi nốt." "Thật đáng thương!!" Các Đại Đế chung quanh nhao nhao ném tới ánh mắt đồng tình, trong lòng cũng vì bọn họ mặc niệm hai phút rưỡi.

Người khác gả con gái đều là ưu tiên bài trừ đệ tử Tần gia, chính là sợ bọn họ kế thừa tinh thần tổ truyền của Tần gia, nhưng vợ chồng hai người này thì hay rồi, cứ nhất định phải bắt Tần Hạo về làm ở rể.

Lần này thì hay rồi!

Gia nghiệp to lớn mấy đời người tích cóp, cuối cùng toàn bộ đều hời cho người Tần gia.

Ầm ầm ầm!!

Hư không kịch liệt chấn động, ngay sau đó nhiệt độ nhanh chóng tăng vọt.

Chỉ thấy Tần Phong nhanh chóng bấm chỉ quyết, tam đại thần hỏa dung hợp thành hai con hỏa long màu trắng, gào thét bao bọc lấy Thái

Bạch Tiên Sơn và Vô Song thành, người ở bên trên cũng bị dọa cho nhao nhao bỏ chạy. "Cư nhiên đồng thời luyện chế hai tòa Tiên Sơn!" Tần Hạo nhìn đến mức trợn mắt há mồm, phát hiện ca hắn căn bản không phải là người.

Đâu có ai vừa chống đỡ xong một kích khủng bố của Thiên Đạo, quay đầu liền có thể đồng thời luyện chế hai tòa Tiên Sơn!? "Tần huynh, sao ngươi lại biến thái như thế!?" Lâm Tam nhịn không được lẩm bẩm một mình, trong lòng có một loại cảm giác thất bại thật sâu.

Rõ ràng ngay từ đầu tu vi của hắn cao hơn Tần Phong, nhưng cuối cùng không chỉ bị vượt qua, thậm chí chênh lệch giữa song phương cũng càng kéo càng lớn, cảm giác không bao giờ còn có thể đè Tần Phong dưới thân được nữa... "Ta thật sự còn có hy vọng sao!?" Đôi mắt Diệp Thần lại ảm đạm thêm vài phần, căn bản không nhìn thấy hy vọng thắng lợi.

Bất quá hiện tại cũng không phải lúc tự giận mình, chỉ thấy Đại Tuyết Long Kỵ đã bao vây bọn họ tầng tầng lớp lớp, Tề Tu Viễn càng là xách theo Tuế Nguyệt Đao chém về phía bọn họ.

Ong!

Ong!

Tiếng đao rít sắc bén vang lên điên cuồng giữa thiên địa, phảng phất muốn đè ép xuống tất cả thanh âm huyên náo. "Không ổn!!" Dục vọng cầu sinh mãnh liệt của Diệp Thần bị kích hoạt, vội vàng túm lấy Diệp Long sử xuất Hóa Huyết Thuấn Di.

Vút một tiếng!!

Chương 1045

Diệp Thần ngay tại nháy mắt đao quang rơi xuống, hóa thành một đạo hồng quang biến mất không thấy.

Tốc độ nhanh đến mức mắt trần căn bản không cách nào bắt giữ, cho dù là Tề Tu Viễn cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy tàn ảnh, ngay sau đó một cỗ mùi máu tanh gay mũi tràn ngập trong hư không. "Ngọa tào!!" Trong lòng Diệp Long cuồng bạo chửi thề, phát hiện Diệp Thần quá khó giết.

Đều đã bị Long Quân bức đến trạng thái tàn huyết này rồi, bản thân hắn còn chuyên chọn chỗ đông người để chạy, kết quả tên kia cuối cùng cư nhiên vẫn có thể sử xuất Hóa Huyết Thuấn Di chạy trốn thành công. "Chạy đi đâu!!" Tề Tu Viễn không nói hai lời, xách đao liền đuổi theo.

Hắn không phải vì thần khí Long Quân luyện chế, mà là vì Tiên Thiên Đan Long Quân luyện chế.

Bởi vì lần trước Long Quân ban cho 20 viên Tiên Thiên Đan, không riêng gì đối với bản thân hắn có hiệu quả cực lớn, đối với Lục Mạn Mạn cũng đồng dạng có hiệu quả khó có thể tưởng tượng.

Hiện tại Thiên Đạo gông xiềng lại bị Long Quân mở ra, chỉ cần có đủ nhiều Tiên Thiên Đan, liền có thể ngạnh sinh sinh đắp Lục Mạn Mạn thành Đại Đế.

Lại thêm có Tiên Sơn có thể ngăn cản lôi kiếp, phi thăng thượng giới sẽ không phải là ảo tưởng gì.

Cho nên hắn tuyệt đối không thể buông tha bất luận một cái cơ hội lập công nào, nhất định phải truy nã bắt giữ tên tội phạm cấp A Diệp Thần này về quy án mới được. "Đinh dong, chúc mừng túc chủ đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến đạo tâm hắn bị tổn hại, thu được 10 vạn điểm phản phái!" "Đinh dong, chúc mừng túc chủ đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến đạo tâm hắn bị tổn hại, thu được 30 vạn điểm phản phái!" "Đinh dong, chúc mừng túc chủ đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến đạo tâm hắn bị tổn hại, thu được 30 vạn điểm phản phái!" "Điện chớp rồi, sấm rền rồi, Diệp Thần 'gie gie' lại chạy rồi!" Tần Phong hiện tại đang bận rộn đồng thời luyện chế hai tòa Tiên Sơn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Thần rời đi, cũng lần nữa chứng kiến sự phi lý của Thiên Tuyển Chi Tử.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nói vừa dứt, tiếng sấm vang lên.

Chỉ thấy lôi kiếp khủng bố đúng hẹn mà tới, bầu trời vừa mới sáng lên lại lần nữa bị mây đen bao phủ, vô tận lôi đình hóa thành lôi long quay cuồng gào thét trong tầng mây, uy lực lôi kiếp khủng bố khiến mọi người tại hiện trường nảy sinh sợ hãi. "Thôi bỏ đi!" Tần Phong nhanh chóng thu thập tâm tình, bắt đầu chuyên tâm luyện chế Tiên Sơn.

Chỉ thấy hắn lấy ra Thiên Đạo pháp tắc vừa chém xuống, không có ý tứ muốn tự mình hấp thu, trực tiếp chia nó thành năm phần đánh vào trong năm tòa Tiên Sơn.

Ầm ầm ầm!!

Năm tòa Tiên Sơn lập tức chấn động kịch liệt, bộc phát ra năm đạo hào quang chói mắt.

Ngay sau đó Thiên Đạo pháp tắc dung nhập vào trong Tiên Sơn, chuẩn xác mà nói là dung nhập vào trong Nhân Đạo, làm cho linh khí giữa thiên địa trong nháy mắt bạo tăng một đoạn lớn.

Mà năm tòa Tiên Sơn thì được pháp tắc dung nhập bảo hộ, tu luyện ở bên trên có thể càng dễ dàng tiến vào đốn ngộ. "Tốt, tốt, tốt!!" Chín vị lão tổ Tần gia phát hiện Tiên Sơn biến hóa, lập tức vui vẻ vuốt râu cười lớn.

Chỉ cần năm tòa Tiên Sơn còn trong tay Tần gia bọn họ, cho dù tương lai Đại Tần bọn họ vong, cũng có thể bảo đảm Tần gia bọn họ vạn cổ trường tồn.

Hơn nữa cứ dựa vào những lá bài tẩy Tần Phong lưu lại này, bọn họ thực sự không tưởng tượng nổi Đại Tần làm sao diệt vong!?

Ầm ầm ầm!!

Lôi long trên bầu trời rốt cuộc nhịn không được, gào thét hướng về phía Tần Phong bổ xuống. "Bản vương tới!!" Trong đôi mắt Tần Hạo tràn đầy hưng phấn, giơ lên Miêu Miêu Chùy liền vọt lên.

Tuy rằng anh ruột dùng em ruột để gánh lôi rất không đạo đức, nhưng nhục thân của hắn xác thực nhờ lôi kiếp mà mạnh lên, đối với việc hắn tu luyện Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính có trợ giúp cực lớn.

Ầm ầm ầm!!

Tần Hạo cùng lôi long va chạm kịch liệt, tiếng nổ vang chấn nhĩ nương theo phong bạo càn quét thiên địa.

Bất quá theo thực lực Tần Hạo không ngừng tăng lên, lôi kiếp vốn dĩ có thể khiến hắn chết đi sống lại, hiện tại cũng trở nên không còn đáng sợ như vậy, chỉ bị thương chút đỉnh liền nhẹ nhõm đỡ được. "Đinh dong, chúc mừng túc chủ lừa gạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đỉnh lôi, khiến hắn bị thương, thu được 20 vạn điểm phản phái!!" "Mới 20 vạn!?" Tâm tình Tần Phong trong nháy mắt liền cảm thấy buồn bực, có loại ảo giác như gặp phải phiên bản "có lương tâm" của Bính Tịch Tịch vậy.

Nguyên bản 100 vạn một đạo lôi kiếp, trước tiên là bị chém một dao thành 50 vạn, hiện tại lại bị chém một dao thành 20 vạn, hai tòa Tiên Sơn 18 đạo lôi kiếp chỉ có thể miễn cưỡng kiếm được 3 triệu 6 tiền vất vả. "Haizz!!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài nói: "Ở hạ giới tác oai tác quái tuy tốt, nhưng lại không có cảm giác an toàn gì, phải tranh thủ thời gian đột phá Đại Đế đỉnh phong phi thăng thượng giới mới được." Lôi kiếp tiếp tục, hình ảnh chuyển đổi.

Uyên Tổng từ trong ngọc bội Âm Dương Ngư đi ra, một bộ dáng tiều tụy như mới ốm dậy.

Bởi vì không có bản nguyên thủy tích do ngọc bội Âm Dương Ngư ngưng tụ hỗ trợ, cộng thêm thể chất của Tiền Uyên Tổng vốn dĩ đã không được, cho nên hắn phí sức chín trâu hai hổ mới rốt cục đem độc tố bài xuất ra ngoài cơ thể.

Nhưng ai ngờ vừa ra tới, liền cảm thấy thiên địa biến hóa. "Là Thiên Đạo gông xiềng bị mở ra!" Uyên Tổng đầy mặt khiếp sợ nhìn về phía Giang Nam, có thể cảm nhận được Nhân Hoàng chi uy khủng bố.

Hắn thực sự là nghĩ không ra, trên đời làm sao sẽ có yêu nghiệt khủng bố như thế, cư nhiên lấy thân phàm nhân chứng đạo Nhân Hoàng, càng là một kiếm chém xuống một bộ phận Thiên Đạo pháp tắc. "Loại yêu nghiệt này cư nhiên chỉ xếp hạng 38 trên Thiên Tư Bảng!?" Trong lòng Uyên Tổng có xúc động muốn chửi mẹ nó, hận không thể lập tức phi thăng đập nát cái Thiên Tư Bảng.

Bất quá rất nhanh hắn liền bình tĩnh lại, biết chửi đổng cũng thay đổi không được hiện thực, muốn đem Tần Phong thuần hóa thành một con chó nghe lời, phải lấy ra chút bản lĩnh thật sự mới được. "Phải mau chóng phi thăng!!" Uyên Tổng mở miệng an ủi chính mình: "Hiện tại tài nguyên Hoang Cổ cực độ thiếu thốn, Bản vương lại không có ưu thế sân nhà, thua Tần Phong rất là bình thường, đợi phi thăng đi thượng giới nhất định gấp mười, gấp trăm lần đòi lại." "A, đúng, đúng, đúng, đúng!" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong liên liên gật đầu, tỏ vẻ ngươi da mặt dày nói cái gì cũng đúng. "Bất quá trước khi phi thăng, Bản vương còn phải đi báo cái thù này đã!" Sắc mặt Uyên Tổng đột nhiên âm trầm xuống nói: "Phàm là kẻ đã phản bội qua Bản vương, hết thảy đều phải trả cái giá bằng máu." "Lâm gia xong đời rồi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, vì Lâm gia mặc niệm hai phút rưỡi.

Tuy rằng hiện tại Lâm Hào mang theo cả nhà đi nương nhờ Đại Tần, nhưng nại hà bản thể hắn đang luyện chế Tiên Sơn thực sự là không dứt ra được, hy vọng bọn họ có thể kiên trì đến khi viện quân tới đi!

Lúc này —— mười tám đạo lôi kiếp đã kết thúc, hai tòa Tiên Sơn luyện chế thành công. "Tần Phong tiểu đệ đệ!!" Nguyệt Thần lập tức vọt lên, đánh bài tình cảm nói: "Ngươi chớ có quên, lúc trước ngươi chính là đã đáp ứng tỷ tỷ nói muốn tri ân báo đáp..." "Tri ân báo đáp!?" Tần Phong tiên là sững sờ, sau đó chủ đánh chân thành nói: "Nguyệt Thần tỷ tỷ yên tâm, trẫm là đệ tử Nho gia đứng đắn, đã nói tri ân báo đáp thì nhất định sẽ tri ân báo đáp." "Đây là chính miệng đệ nói đấy nhé!" Nguyệt Thần lập tức mày dạn mặt cười nói: "Tỷ tỷ cũng không phải người không biết tốt xấu, đệ cho tỷ tỷ một tòa Tiên sơn coi như báo đáp là được rồi." "Có muốn nghe xem mình đang nói cái quái gì không!?" Đám người xung quanh nhịn không được trợn trắng mắt, đối với bốn chữ "không biết tốt xấu" đã có định nghĩa hoàn toàn mới. "Ách..." Tần Phong cũng nhịn không được trợn trắng mắt.

Vốn định tri ân báo cái đáp, ai ngờ nàng ta dám mở miệng đòi thật.

Lúc này —— Lôi vân trên bầu trời bắt đầu tiêu tán, năm tòa Tiên sơn theo đó lộ ra chân dung.

Chỉ thấy năm tòa Tiên sơn lơ lửng giữa không trung, núi non trùng điệp, tiên vụ lượn lờ, cây cối xanh tươi, hương hoa bốn phía, khe suối trong vắt thấy đáy, tiếng nước róc rách phảng phất như thiên lại chi âm, hoàn toàn chính là nhân gian tiên cảnh trong truyền thuyết. "Đây chính là năm tòa Tiên sơn mà Long Quân dốc sức cả thiên hạ luyện chế ra sao!?" Bách tính toàn bộ Đông Kinh thành đều ngẩng đầu lên, bị năm tòa Tiên sơn lơ lửng làm cho chấn động.

Chương 1046

Không chỉ có thể tích khổng lồ khiến người ta cảm thấy nhỏ bé như sâu kiến, mà còn có uy áp khủng bố tản ra từ bên trên, khiến trong lòng không khỏi dâng lên lòng kính sợ. "Tỷ tỷ muốn tòa này!!" Nguyệt Thần đã sớm nhận định năm tòa Tiên sơn, chỉ vào một tòa vừa mới luyện chế xong nói: "Sau này nó tên là Nguyệt Thần Tiên sơn!" "Cái này thì không được!" Tần Phong quả đoán cự tuyệt: "Tên của năm tòa Tiên sơn đã sớm được đặt xong rồi, phân biệt gọi là Đại Dư, Viên Kiệu, Doanh Châu, Phương Hồ, Bồng Lai." Ông!

Ông!

Tần Phong vừa dứt lời, tiếng kiếm reo liền vang lên.

Chỉ thấy hắn giơ tay bắn ra hai đạo kiếm khí, khắc lên vách đá của hai tòa Tiên sơn vừa luyện chế xong ba chữ lớn Đại Dư Tiên Sơn, Viên Kiệu Tiên Sơn, nét chữ rồng bay phượng múa.

Giống như ba tòa Tiên sơn trước đó, đều toát ra một cỗ kiếm ý cực kỳ khủng bố. "Đại Dư thì Đại Dư!" Nguyệt Thần lập tức phồng má tức giận nói: "Tỷ tỷ ta chính là muốn tòa Đại Dư Tiên sơn này!" "Ai da!" Còn chưa đợi Tần Phong mở miệng nói chuyện, Lam Ma đã âm dương quái khí nói: "Kẻ nào mặt lớn như vậy, mở miệng liền dám đòi một tòa Tiên sơn, vậy cái danh mẹ vợ Long Quân này của ta, chẳng lẽ không thể đi cửa sau đòi một tòa Tiên sơn sao!" "Cái này..." Tần Phong lập tức do dự, cảm thấy việc này cũng không phải là không thể.

Dù sao hắn ở mỗi tòa Tiên sơn đều chừa lại cửa sau, hiện tại nếu người ta nguyện ý đi cửa sau, chính mình lại cớ gì mà không làm? "Lam Ma, ngươi kiếm chuyện phải không!?" Nguyệt Thần lập tức tức giận xắn tay áo, từ Lâm Đại Ngọc thoắt cái biến thành Tôn Nhị Nương. "Ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc!" Lam Ma cũng xắn tay áo, muốn cùng Nguyệt Thần khô máu. "Hai vị tỷ tỷ chớ để thương tổn hòa khí!" Tần Phong vội vàng tiến lên, chắn giữa hai người. "Tần Phong đệ đệ!" Nguyệt Thần lại giây lát biến thành Lâm Đại Ngọc, mặt đầy ủy khuất lần nữa đánh bài tình cảm: "Đệ đừng quên, năm đó là ai đưa đệ về Nguyệt Thần Cung, lại là ai một tay phân một tay nước tiểu nuôi đệ khôn lớn, còn ủng hộ đệ làm Đệ Tam Thánh Tử, càng là không cần sính lễ liền gả Tử Diên cho đệ..." "Haizz, được rồi!" Tần Phong phảng phất bất lực thỏa hiệp nói: "Nếu Nguyệt Thần tỷ tỷ muốn, vậy Đại Dư Tiên sơn sau này sẽ quy về tỷ tỷ sở hữu." "Thật hả!?" Nguyệt Thần lập tức tinh thần tỉnh táo, càng là mắt long lanh nhìn chằm chằm Tần Phong. "Đại Tần Thủy Hoàng, kim khẩu ngọc ngôn!" Trong mắt Tần Phong tràn đầy chân thành, một tay tóm lấy nhị đệ kéo qua. "Bắt ta làm gì!?" Tần Hạo vẻ mặt mờ mịt, không hiểu ý gì.

Ào ào một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong thủ khởi kiếm lạc rạch phá lòng bàn tay nhị đệ, dùng máu tươi ngưng tụ ra một bản thệ ngôn khế ước, biểu thị chính mình nguyện ý đem Đại Dư tặng cho Nguyệt Thần tỷ tỷ.

Ngay sau đó liền tùy tiện ném nhị đệ ra ngoài, vừa vặn rơi vào trên Đại Dư Tiên sơn cách đó không xa, lại vừa vặn có mấy giọt máu tươi nhỏ xuống đất, lại vừa vặn kích hoạt huyết mạch khóa trên Đại Dư Tiên sơn, tóm lại hết thảy chính là trùng hợp như vậy. "Tần Phong đệ đệ, tỷ tỷ thật là yêu chết đệ rồi!" Nguyệt Thần không hề cảm thấy có cái gì không ổn, mặt đầy hưng phấn thu khế ước lại. "Cho thật à!?" Đại Đế toàn trường lập tức sôi trào.

Vốn cho rằng với tính cách không có chút tiết tháo nào của Tần Phong, khoản đầu tư năm đó của Nguyệt Thần tám phần mười sẽ đổ sông đổ biển, ai ngờ hắn cư nhiên thật sự tri ân báo đáp, đem một tòa trong năm tòa Tiên sơn tặng cho Nguyệt Thần. "Hu hu..." Tần Hạo mặt đầy ủy khuất nằm sấp trên mặt đất khóc thút thít, biểu thị chỉ có hắn đạt thành thế giới bị tổn thương. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ kích thương Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại kiếm 20 vạn!" Trong lòng Tần Phong vui vẻ, chuẩn bị đi an ủi nhị đệ một chút. "Long Quân, ngươi cũng không thể bên trọng bên khinh a!" Lam Ma thấy Nguyệt Thần sở hữu Tiên sơn, lập tức sốt ruột nói: "Nguyệt Thần con hồ ly lẳng lơ kia có cháu gái, Lam Ma ta cũng có con gái bảo bối, còn đang ở biên cương Đại Tần nằm gai nếm mật đấy." "Cái này...

Thôi được!" Tần Phong rất là bất đắc dĩ thở dài, lại một tay tóm lấy nhị đệ kéo qua. "Ca, huynh chính là ca ruột của ta đó!!" Tần Hạo liều mạng hô to gọi ca, ý đồ hoán tỉnh lương tâm của Tần Phong.

Bất quá rất đáng tiếc lương tâm Tần Phong không dễ dàng bị đánh thức như vậy, lại là thủ khởi kiếm lạc, đem bàn tay còn lại của Tần Hạo rạch phá, lần nữa dùng máu tươi ngưng tụ ra một bản thệ ngôn khế ước.

Ngay sau đó lại tùy tiện ném nhị đệ ra ngoài, lại vừa vặn rơi vào trên Viên Kiệu Tiên sơn cách đó không xa, lại vừa vặn lại có mấy giọt máu tươi nhỏ xuống đất, lại vừa vặn kích hoạt huyết mạch khóa trên Viên Kiệu Tiên sơn, tóm lại hết thảy lại là trùng hợp như vậy. "Hu hu..." Tần Hạo mặt đầy ủy khuất nằm rạp xuống đất khóc thút thít, biểu thị cái nhà này một ngày cũng không muốn ở nữa. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ kích thương Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại kiếm 20 vạn!" Trong lòng Tần Phong cảm thấy vui vẻ, phảng phất tác giả chó chết lại câu được một chương. "Không thể được!" Vu tiên sinh ngăn cản Lam Ma, thần tình nghiêm túc nói: "Viên Kiệu, Đại Dư hai tòa Tiên sơn nãi là Thái

Bạch Tiên sơn, Vô Song Thành luyện chế mà thành, lý nên quy về bọn hắn mới đúng, cùng chúng ta có quan hệ gì!?" "Tiên sinh cao nghĩa!!" Giang Tuyết, Giang Vô Song kích động khóc lên, rốt cục chờ được có tên ngốc tử lên tiếng thay bọn họ. "Cái gì gọi là chúng ta!?" Nguyệt Thần lập tức liền không vui, cảm thấy Vu tiên sinh đang đá xéo nàng. "Đây là thành tâm vả mặt trẫm à!" Tần Phong không có ý định trả lời, ngược lại mở miệng nói: "Nghe nói Bất Xuyên tiên cô là vị hôn thê của tiên sinh, trước khi chết lâm chung có câu di ngôn nhờ trẫm chuyển cáo tiên sinh." "Di ngôn gì!?" Vu tiên sinh lập tức truy vấn, trong thần tình tràn đầy cấp thiết. "Ta thấy ngươi nên lưu lại di ngôn thì có!" Sắc mặt Lam Ma lập tức lạnh xuống, nắm đấm nhỏ cũng theo đó cứng lên. "Chỉ bằng ngươi cũng muốn đấu với trẫm!" Trong lòng Tần Phong rất là đắc ý nói: "Đại Uy Thiên Long thân thượng văn, một tay nắm thóp lão trượng nhân; Đại phong khởi hề vân phi dương, ba thương khiêu phi trượng mẫu nương..." "Ách..." Thân thể Vu tiên sinh mạnh mẽ cứng đờ, cảm ứng được một cỗ sát khí tập tới.

Cũng làm cho hắn lập tức tỉnh táo lại, biết mắc bẫy Tần Phong tiểu nhi rồi, cái gì di ngôn của Bất Xuyên tiên cô, rõ ràng chính là gài bẫy hắn. "Có dưa để ăn!!" Mắt đẹp Nguyệt Thần lập tức sáng lên, vội vàng ngồi xổm một bên xem kịch. "Ca, đệ cũng cảm thấy việc này không ổn!" Tần Hạo mặt đầy chính nghĩa tiến lên, muốn tìm ca ruột lý luận một chút. "Cút, đừng ép trẫm lúc đang vui vẻ lại tát cho đệ một cái!" Nụ cười trên mặt Tần Phong nháy mắt biến mất: "Khắp chốn gầm trời, đâu đâu cũng là đất vua; ở trên đất vua, không ai không là thần dân của vua, trẫm quý vi Đại Tần Thủy Hoàng, tự nhiên muốn xử lý thế nào thì xử lý." "Ách..." Tần Hạo đối mặt ánh mắt của Tần Phong, sợ đến mức lập tức ngậm miệng lại.

Tuy rằng hắn cũng muốn tranh thủ chút phúc lợi cho trượng mẫu nương nhà mình, nhưng nại hà khí tràng của ca ruột quá cường đại, lập tức kích hoạt bóng ma tâm lý bị đánh lúc còn nhỏ. "Ta cái gì cũng không hiểu!" Lâm Tam thành thành thật thật đứng một bên, không có ý tứ tiến lên tìm không thoải mái. "Sai, đại sai đặc sai!" Vu tiên sinh phảng phất cô dũng giả không sợ cường quyền, vẻ mặt nghiêm mặt nói: "Ngươi hiện tại tuy quý vi Đại Tần Thủy Hoàng, nhưng đây là gia nghiệp tổ truyền của người ta..." "Câm miệng!" Lam Ma đã nhịn không thể nhịn, hung tợn trừng mắt một cái nói: "Ngươi cũng đừng ép ta lúc đang vui vẻ lại tát cho ngươi một cái!" "Hảo nam không cùng nữ đấu!" Vu tiên sinh bị hù rụt rụt cổ.

Chỉ dám lầm bầm một câu nhỏ xíu, phảng phất là sự quật cường cuối cùng của hắn. "Haizz!" Giang Tuyết bi thương thở dài một tiếng, biết Vô Song Thành đòi không lại rồi. "Súc sinh, TM súc sinh a!" Trong lòng Giang Vô Song tuy cảm thấy bi phẫn, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ ra.

Lúc này —— Tiếng chiến đấu phía dưới dần dần bình ổn.

Chỉ thấy trải qua một đêm kịch liệt chiến đấu tối hôm qua, ngoại trừ Diệp Thần dùng bí thuật Hóa Huyết Thuấn Di chạy trốn ra, những phản tặc khác đã lần lượt bị Vũ Lâm Vệ và Đại Tuyết Long Kỵ hoàn toàn khống chế. "Bệ hạ!" Tam Lộng đại sư vội vàng tiến lên tranh công nói: "Chúng ta hết thảy chém giết phản tặc hơn ba ngàn bốn trăm người, bắt sống hơn năm ngàn bảy trăm người, trong đó bao gồm cả tội phạm truy nã cấp Giáp - Phương Trường." "Phương Trường cũng sa lưới rồi!?" Thần tình Tần Phong hơi sững sờ, vội vàng tiến lên đích thân xem xét.

Chỉ thấy Phương Trường đang bị hai tên Đại Tuyết Long Kỵ áp giải, không chỉ sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, trên người càng là che kín vết máu, đại huyệt toàn thân cũng bị vô tình phong ấn. "Tần Phong!!" Phương Trường mặt đầy vẻ kinh hãi, bắt đầu liều mạng giãy dụa. "Thành thật một chút!!" Hai tên Đại Tuyết Long Kỵ lập tức ấn người xuống, cưỡng ép hắn quỳ gối trước mặt Tần Phong.

Chương 1047

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ bức Truyền Thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử hạ quỳ, hoạch đắc 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Mới 10 vạn!?" Trong lòng Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, không thể không thừa nhận Phương Trường càng ngày càng phế rồi.

Người ta Diệp Thần giegie đều đã bằng vào hào quang nhân vật chính thành công trốn thoát, mà hắn từ đầu đến cuối đều không kích hoạt hào quang nhân vật chính, cuối cùng còn bị đám nhân vật phụ nhỏ bé không có tên tuổi như Đại Tuyết Long Kỵ bắt sống.

Quả thực mất hết thể diện của Thiên Tuyển Chi Tử!! "Ta tự mình biết đi!!" Kim Miểu Miểu cũng bị áp giải tới.

Tuy rằng nàng lúc này đầu tóc rối bù, nhưng khó mà che giấu dung nhan xinh đẹp.

Chỉ bất quá ánh mắt nàng gắt gao nhìn chằm chằm Tần Hạo phía sau, phảng phất muốn lao lên cắn chết hắn cho hả giận. "Nàng ta cư nhiên quen biết nhị đệ!?" Tần Phong rất có hứng thú nhìn về phía nhị đệ, cảm giác lại nắm được một cái thóp nhỏ. "Đệ không phải, đệ không có, đệ không quen biết nàng ta!!" Tần Hạo lập tức phủ nhận tam liên, biểu thị chính mình là trong sạch. "Trong sạch!?" Tần Phong đối với việc nhị đệ có trong sạch hay không chả có hứng thú, chỉ biết lại có thể ăn hắn một đời. "Nàng là..." Giang Tuyết và Giang Vô Song thần tình sững sờ, phát hiện Kim Miểu Miểu vô cùng quen mắt.

Mà ngay tại lúc mọi người đặt ánh mắt lên người Kim Miểu Miểu, đôi mắt Phương Trường đột nhiên trở nên lăng lệ, hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ kinh hãi vừa rồi. "Tần Phong, ta lưu lại chính là vì đợi giờ khắc này!!" Chỉ thấy hắn trực tiếp nhóm lửa bản nguyên chi lực của tu luyện giả, cưỡng ép phá khai các đại huyệt trên người, càng là sử dụng Thôn Phệ Ma Công nháy mắt hút khô hai tên Đại Tuyết Long Kỵ. "Bệ hạ, nguy hiểm!!" Nhậm Hoàn quả đoán móc ra Ngư Tràng Kiếm, chuẩn bị tiến lên giúp Phương Trường "tiêu hộ".

Chỉ bất quá Phương Trường lúc này đang ở ngay trước mặt Tần Phong, cộng thêm đối phương đột nhiên xuất thủ, những người khác căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương ôm lấy Tần Phong. "Tần Phong, cùng nhau xuống địa ngục đi!!" Phương Trường mặt đầy điên cuồng hét lớn: "Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp!!" "Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp!!" Đám người xung quanh trong lòng không khỏi kinh hãi, đối với Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp cũng không xa lạ.

Năm đó Vạn Ma Chi Chủ bị Tam Thiên Đạo Môn bức đến tuyệt cảnh, chính là sử dụng chiêu này cùng vài vị Tử Bào Thiên Sư đồng quy vu tận.

Hiện tại Tần Phong vừa ngăn cản xong Thiên Đạo nhất kích, lại đồng thời luyện chế hai tòa Tiên sơn, thật sự còn có khí lực ngăn cản được Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp của Phương Trường sao!? "Tần huynh!!" Lâm Tam sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, vội vàng rút kiếm tiến lên cứu viện. "Ca, cẩn thận!!" Tần Hạo mặt đầy sốt ruột, nhanh chóng xông lên phía trước. "Tần Hạo, chôn cùng Kim gia ta đi!!" Kim Miểu Miểu cũng học theo Phương Trường nhóm lửa bản nguyên trong cơ thể, cưỡng ép xung khai các đại huyệt trên người.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm reo thanh thúy chợt vang lên, lần nữa thỉnh Trường Không Kiếm Thần lên thân.

Chỉ thấy kiếm khí lăng lệ cuốn sạch thiên địa, cưỡng ép bức lui đám người muốn tiến lên cứu viện, cũng tranh thủ thời gian cho Thiên Ma Giải Thể của Phương Trường. "Ca!!" Trong đôi mắt Tần Hạo tràn đầy lệ khí, mặc kệ tất cả xông lên.

Chỉ là người trong cuộc Tần Phong lại một chút cũng không hoảng hốt, chưa nói tới năng lực khôi phục của hắn biến thái cỡ nào, chính là mấy lá bài tẩy bảo lưu cũng có thể xác bảo chính mình vô sự. "Tần Phong, cùng nhau xuống địa ngục đi!!" Trong mắt Phương Trường tràn đầy điên cuồng, trực tiếp sử xuất Thiên Ma Giải Thể.

Oanh long long!!

Năng lượng khủng bố từ trong cơ thể Phương Trường bạo phát ra, dường như một quả nấm nhỏ năm đó được trồng xuống đất nước Tiểu Nhật Tử, khí lãng nóng rực nương theo tiếng nổ vang đinh tai nhức óc vang vọng thiên địa. "Không ổn!!" Bách tính trong Đông Kinh thành mặt đầy kinh hãi.

Nhưng ngay tại lúc bọn họ chuẩn bị liều chết ngăn cản dư ba, Tần Phong giơ tay ngưng tụ ra một đạo năng lượng bình chướng màu đỏ, cưỡng ép đem năng lượng của Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp áp súc lại cùng một chỗ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bức Truyền Thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử sử dụng Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, hoạch đắc 100 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bức Truyền Thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử sử dụng Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, hoạch đắc một lần rút thưởng cơ hội!" "Cư nhiên có cơ hội rút thưởng!!" Đôi mắt Tần Phong lập tức sáng lên, vội vàng hô hoán Hệ thống sử dụng cơ hội rút thưởng.

Ào ào một tiếng!!

Chỉ thấy vòng quay lớn quen thuộc lần nữa xuất hiện, đồng thời bắt đầu chậm rãi chuyển động. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng..." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng, Thiên Cơ Thẻ một trương!!" "Thiên Cơ Thể?

Bạn cũ rồi!" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, đã rất lâu không gặp lại người bạn cũ này.

Cũng bắt đầu nhanh chóng suy tư, muốn xem kịch bản của ai.

Nhị đệ?

Không được!

Đó chính là chí ái thân bằng, thủ túc huynh đệ của hắn a!

Lâm Tam?

Cũng không được!

Cơ duyên của hắn đa phần đều là dựa vào ngộ tính bản thân, cho dù bày bài thi ra trước mặt cho chép, cái tên học tra này cũng chưa chắc xem hiểu, huống chi hắn còn là thân huynh đệ khác cha khác mẹ của mình.

Vu Lan?

Cũng không được!

Đó chính là Lan bảo bảo hắn yêu nhất, Trấn Bắc Đại Nguyên Soái của Đại Tần, sau này muốn cùng Điềm Điềm tại hậu cung cử hành tranh bá tái, là tuyển thủ hạt giống số một!

Phương Trường?

E rằng cũng không được!

Tuy rằng hào quang của hắn còn chưa thanh linh, nhưng đã vô hạn tiếp cận số không rồi, cho dù lần này sử dụng Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp không chết, e rằng cũng ép không ra bao nhiêu dầu trơi nữa.

Về phần cái tên Đường gì đó, trực tiếp lựa chọn tính xem nhẹ.

Chương 1048

"Chỉ còn Diệp Thần và Uyên Tổng thôi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng lựa chọn Diệp Thần.

Bởi vì Thân Ngoại Hóa Thân của hắn hiện tại đang ở trên người Uyên Tổng, cho nên đối với hắn sử dụng Thiên Cơ Thẻ ý nghĩa không lớn, chỉ hy vọng Diệp Thần "giegie" có thể tranh khẩu khí, chớ có lãng phí một mảnh chân tâm và chân tình của mình. "Tần Phong cùng xuống địa ngục đi!!" Thanh âm như lệ quỷ của Phương Trường lại một lần nữa vang lên, ngay sau đó năng lượng như bài sơn đảo hải điên cuồng tập tới. "Cái gì!?" Sắc mặt Tần Phong không khỏi biến đổi, tranh thủ thời gian gia cố năng lượng bình chướng.

Chỉ bất quá Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp của Phương Trường quá tà tính, cư nhiên đang điên cuồng hấp thu năng lượng hắn phóng thích ra, nói cách khác hắn càng gia đại chuyển ra ngăn cản bạo tạc, uy lực Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp của Phương Trường lại càng cường đại.

Ông!

Ông!

Một đạo tiếng kiếm reo thanh thúy đột nhiên vang lên, dẫn tới hư không kịch liệt chấn động.

Chỉ thấy Kim Miểu Miểu được Trường Không Kiếm Thần phụ thể, tay cầm trường kiếm giao chiến cùng Tần Hạo, khí lãng sinh ra khi va chạm như dời non lấp biển tản ra. "Ngươi là truyền nhân của Long Tượng Đại Đế?!" Kim Miểu Miểu đột nhiên phát ra thanh âm nam nhân, cảm ứng được Long Tượng chi lực trên người Tần Hạo.

Năm đó hắn một người một kiếm trấn áp một thời đại, ngay tại lúc hắn cảm thấy nhân gian vô địch tịch mịch, bắt đầu điều chỉnh tâm thái chuẩn bị độ kiếp phi thăng thì Long Tượng Đại Đế hoành không xuất thế!!

Vốn nghĩ trước khi phi thăng lấy thân phận tiền bối đi chỉ đạo tiểu bối một chút, nhưng kết quả cư nhiên là hắn dùng hết toàn lực cũng đánh không lại tiểu bối Long Tượng Đại Đế này.

Cũng làm cho tâm thái hắn nháy mắt sụp đổ, cuối cùng vẫn lạc trong phi thăng lôi kiếp, cho nên hắn đối với Long Tượng chi lực tự nhiên không xa lạ. "Không sai!" Tần Hạo trả lời rất là tự hào, trở tay thưởng cho đối phương một búa. "Hoảng nhược cách thế a!" Kim Miểu Miểu nhanh chóng tránh né sự ban thưởng của Tần Hạo, trong mắt tràn đầy tang thương nói: "Lấy tư chất yêu nghiệt của Long Tượng Đại Đế, lúc này e rằng đã tại Thượng Giới sấm ra danh đường rồi." "Tiền bối, ta ở đây nè!" Một đạo thanh âm xấu hổ lại không thất lễ phép vang lên, ngay sau đó hư ảnh Long Tượng Đại Đế liền xuất hiện. "Ngươi đây là tình huống gì!?" Kim Miểu Miểu bị phụ thể thần tình đương trường ngây ngẩn, có chút không thể tin tưởng nhìn về phía Long Tượng Đại Đế.

Tuy rằng hiện tại Hoang Cổ có Tần Phong cái tên yêu nghiệt này hoành hành, nhưng năm đó Long Tượng Đại Đế tuyệt đối là Hoang Cổ đệ nhất nhân, hắn thực sự nghĩ không ra thời đại kia ai có thể giết chết Long Tượng Đại Đế. "Haizz, một lời khó nói hết a!" Long Tượng Đại Đế ung dung thở dài nói: "Năm đó vãn bối bị vây ở một chỗ bí cảnh, ở bên trong tao ngộ sinh tử nguy cơ, cuối cùng chỉ trốn được một tia tàn hồn ký thác tại một cái đỉnh rách nát." Phanh một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Hạo nhân lúc song phương ôn chuyện, trực tiếp một búa đem Kim Miểu Miểu đập bay ra ngoài. "Vô sỉ!!" Kim Miểu Miểu phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt tràn đầy lửa giận trừng Tần

Hạo. "Tiền bối mạo phạm rồi!" Tần Hạo nhanh chóng vượt qua Kim Miểu Miểu, đi thẳng về phía Tần Phong lao tới. "Đứa nhỏ ngốc, tiền bối đây là khen con đấy!!" Chín vị lão tổ Tần gia cũng nhanh chóng vượt qua, đối với hành động này của Tần Hạo biểu thị độ cao khẳng định.

Lúc này —— Tần Phong trên trán đã xuất hiện mồ hôi.

Tuy rằng hắn không để Phương Trường vào mắt, nhưng phản phác trước khi chết của đối phương xác thực lợi hại, càng là áp chế thì càng khó áp chế, nhưng không áp chế thì sẽ lập tức dẫn bạo. "Xem đệ đây!!" Tần Hạo nhanh chóng vọt tới bên cạnh Tần Phong, ngưng tụ một cây "Miêu Miêu Chùy" khổng lồ vung ra.

Phanh một tiếng!!

Năng lượng cầu do Tần Phong cưỡng ép áp súc, bị Tần Hạo một búa đánh bay ra ngoài. "Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp!!" Lâm Tam theo sát phía sau, huy kiếm nhanh chóng chém ra.

Oanh long long!!

Kiếm quang chói mắt cùng năng lượng cầu nặng nề va chạm vào nhau, ngay sau đó tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, nương theo một cỗ năng lượng phong bạo thao thiên hình thành giữa hư không. "Tam Sơn đại trận, thành!!" Chín vị lão tổ Tần gia nhanh chóng bấm ra chỉ quyết.

Chỉ thấy ba tòa Tiên sơn lập tức bạo phát ra kim quang, đem Đông Kinh thành đoàn đoàn bảo hộ lại. "Đây là..." Thân thể Kim Miểu Miểu hơi hơi run lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Tam.

Tuy rằng Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp của Lâm Tam không phải bắt nguồn từ kiếm đạo của hắn, nhưng hắn lại cảm ứng được một tia kiếm ý thuộc về chính mình, cũng tức là nói hắn tại Hoang Cổ còn có truyền nhân. "Tốt, tốt, tốt!" Kim Miểu Miểu lộ ra ánh mắt vui mừng, ngay sau đó liền bị thống khổ thay thế.

Chỉ thấy tóc Kim Miểu Miểu nháy mắt biến bạch, thủy phân thân thể cũng phảng phật bị nhanh chóng rút đi, không bao lâu liền hóa thành trần ai theo gió mà đi. "Khanh bản giai nhân, nại hà tố tặc!" Tần Phong nhịn không được thổn thức một tiếng nói: "Người ta có hào quang mới dám đốt lên bản nguyên chi hỏa, ngươi ngay cả cái âm nhắc nhở cũng không có sao dám học theo hắn a!?" Lúc này —— Năng lượng phong bạo trong hư không dần dần bình ổn, xuất hiện một đoàn hắc khí âm sâm khủng bố. "Tần Phong, ta muốn giết ngươi!!" Thanh âm như lệ quỷ của Phương Trường từ trong hắc khí truyền ra, ngay sau đó liền như phát điên lao về phía Tần Phong. "Còn đúng là không nhớ lâu!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, trực tiếp sử xuất Nam Minh Ly Hỏa.

Tuy rằng Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp của Phương Trường rất tà tính, nhưng Nam Minh Ly Hỏa của hắn chuyên môn khắc chế tà túy, chính như năm đó Vạn Ma Chi Chủ bị hắn khắc chế gắt gao vậy. "A!!" Phương Trường vừa mới chạm đến Nam Minh Ly Hỏa, liền phát ra tiếng kêu thê thảm như quỷ khóc.

Bất quá hắn cũng biết đồng quy vu tận với Tần Phong là không thực tế, trực tiếp cắn răng trảm đi một bộ phận linh hồn, sau đó hóa thành một đạo hắc khí tiêu tán giữa thiên địa. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đánh chạy Truyền Thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Quả nhiên không giảng đạo lý!" Trên mặt Tần Phong nổi lên một tia bất đắc dĩ, liền biết Phương Trường không dễ dàng chết như vậy.

Mà ngay tại lúc Phương Trường và Kim Miểu Miểu lựa chọn đồng quy vu tận với Tần Phong, Đường Xuyên nằm trên mặt đất giả chết cũng nhân cơ hội lén lút chuồn mất. "Tần huynh, huynh không sao chứ!?" Lâm Tam vội vàng tiến lên, quan tâm dò hỏi. "Trẫm, trẫm không sao!" Tần Phong ngoài miệng nói không sao, lại giả bộ suy yếu.

Ngay sau đó còn loạng choạng đi hai bước, sau đó liền một đầu đâm vào trong lòng ngực Nguyệt Thần... "Anh!

Anh!

Anh!" Nguyệt Thần nhịn không được kinh hô lên.

Chương 1049

Bản năng muốn đem Tần Phong ném ra ngoài, nhưng nghĩ đến Đại Dư Tiên sơn vừa tới tay, cuối cùng chỉ có thể mặc cho tiểu gia hỏa này ngã vào trong lòng mình. "Bệ hạ!!" Đám người xung quanh thấy Tần Phong ngã xuống, lập tức luống cuống tay chân. "Cái tên hôn quân này!!" Tử Diên ở một bên tức giận phồng má, tổng cảm thấy Tần Phong đang đánh chủ ý lên dì cả của nàng. "Đại ma vương đúng là cái tên biến thái!!" Hữu Dung đang giúp Tần Phong kiểm tra thân thể, nhưng càng kiểm tra thì càng cảm thấy kinh hãi.

Người khác ngạnh kháng xong Thiên Đạo nhất kích, lại đồng thời luyện hóa hai tòa Tiên sơn, càng là cưỡng ép áp xuống Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp của Phương Trường, e rằng cho dù không chết cũng phải tàn phế.

Nhưng đại ma vương không chỉ không có tàn phế, thương thế trên người càng là kỳ tích khôi phục, cho dù là tối nay động phòng đều không có bất kỳ vấn đề gì. "Lâm huynh!" Tần Phong gượng gạo nói: "Diệp Thần kẻ này ti bỉ vô sỉ, âm hiểm giảo hoạt, không chuyện ác nào không làm, càng là thích đốt giết cướp đoạt, làm nhục thê nữ người khác, trên người khắc chữ, lần này để hắn đào thoát, tất định sẽ điên cuồng báo thù bách tính Đại Tần ta." "Tần huynh, huynh an tâm dưỡng thương!" Lâm Tam một mặt chính khí nói: "Ta đi truy tầm Diệp Thần ngay đây, tuyệt đối sẽ không để hắn làm loạn." "Nhờ cậy huynh!" Tần Phong gượng gạo nói xong câu cuối cùng, sau đó liền ngất xỉu trong lòng ngực Nguyệt Thần. "Diễn, tiếp tục diễn!" Trong lòng Hữu Dung tràn đầy bỉ di.

Nhưng vừa nghĩ tới thủ đoạn hung tàn của đại ma vương, cuối cùng chỉ có thể thuận theo tiếp tục làm bệnh lịch giả. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ uy hiếp Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử tin vào lời nói dối định mệnh, hoạch đắc 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Hu hu..." Tần Phong không để ý gợi ý của Hệ thống, chỉ cảm thấy mình sắp bị ngộp chết rồi.

Lúc này —— Tin tức tối qua đã nhanh chóng truyền ra, cả Hoang Cổ theo đó sôi trào lên. "Cái gì?

Hàng vạn nghĩa sĩ phản Tần tối qua hành thích Mộc Tú, kết quả bị Long Quân một lưới bắt gọn!?" "Cái gì?

Long Quân chứng đạo Nhân Hoàng, một kiếm chém đứt xiềng xích Thiên Đạo!?" "Không đùa chứ?

Long Quân dùng quy tắc Thiên Đạo đồng thời luyện chế hai tòa Tiên sơn!?" "Đây TM còn có thể tính là người sao?

Người thật sự có thể biến thái đến trình độ này!?" "Hẳn là vẫn tính là người, nghe nói Long Quân cuối cùng do thương thế quá nặng, ngã vào trong lòng ngực Nguyệt Thần." "Thật là làm cho người ta thổn thức, hàng vạn nghĩa sĩ phản Tần cuối cùng chỉ có Diệp Thần và Diệp Long hai người trốn thoát, oai của Long Quân, khủng bố như vậy." "Đúng rồi, còn có cái tên Đường gì đó cũng trốn thoát!" "........." Tin tức như mọc cánh nhanh chóng truyền ra, cũng gây ra xung kích cực lớn đối với các phương thế lực.

Tuy rằng bọn họ năm lần bảy lượt đánh giá cao thực lực của Tần Phong, nhưng thật lòng không ngờ sẽ mạnh đến tình trạng ly phổ như thế, cư nhiên có thể một kiếm chém đứt xiềng xích Thiên Đạo vì Nhân tộc chứng đạo.

Còn có hàng vạn nghĩa sĩ phản Tần bị giết, làm cho đại nghiệp phản Tần gặp trọng thương.

Lại thêm Long Quân lại luyện chế ra hai tòa Tiên sơn, trực tiếp đánh vỡ ảo tưởng "mệnh ta do ta không do trời" trong lòng mọi người, muốn sống sót thì nhất định phải thành thành thật thật làm một thuận dân.

Lúc này —— Diệp Thần sắc mặt trắng bệch nằm trên mặt đất, tầm mắt cũng bắt đầu dần dần mơ hồ.

Trận chiến này hắn không chỉ Chiến Thần Giáp bị đánh nát, Ngân Long Thương cũng bị chém đứt, đạo tâm càng là gặp đả kích mang tính hủy diệt, hạt giống "Long Quân không thể chiến thắng" đã cắm rễ trong lòng. "Diệp Thần, ngươi không sao chứ!?" Diệp Long nhớ kỹ phân phó của Tần Đạo, mặt đầy sốt ruột hô hoán Diệp Thần.

Cho dù Diệp Thần lúc này sắc mặt trắng bệch, toàn thân trên dưới không cách nào động đậy một chút, hắn cũng không có ý định động thủ giết chết Diệp Thần, mà là giống kền kền yên lặng chờ đợi con mồi tự mình tử vong. "Diệp Long!" Diệp Thần phảng phất nghe được tiếng hô hoán, tràn đầy suy yếu nói: "Hiện tại Đại Tần đã thống nhất Hoang Cổ, ngươi mang theo ta là trốn không thoát đâu, ngươi mau đi đi..." "Chớ có nói bậy!!" Diệp Long lập tức lệ thanh cắt ngang nói: "Ngươi chính là chí ái thân bằng, thủ túc huynh đệ của ta, ta Diệp Long tuyệt đối sẽ không vứt bỏ huynh đệ một mình đào sinh, cho dù là chết chúng ta cũng phải chết cùng một chỗ." "Diệp Long!!" Diệp Thần đương trường liền không giữ được bình tĩnh, trong hốc mắt bắt đầu phiếm khởi lệ thủy.

Từ nay về sau cho dù người trong thiên hạ đều phản bội hắn, hắn cũng tuyệt đối sẽ không tin tưởng Diệp Long sẽ phản bội hắn, chỉ vì bọn họ là hảo huynh đệ hoạn nạn có nhau, sinh tử tương y, không rời không bỏ. "Đi!!" Diệp Long diễn kịch diễn nguyên bộ, quật cường cõng Diệp Thần lên. "Diệp Long, ngươi đi đi!" Diệp Thần vội vàng khuyên nhủ: "Ta cưỡng ép đột phá Hoang Cổ Thánh Thể đệ tam hình thái, hiện tại chính là một phế nhân, ngươi mang theo ta là trốn không thoát đâu..." "Yên tâm, chúng ta còn chưa có thua!" Diệp Long vẻ mặt quật cường nói: "Chỉ cần chúng ta hội họp với Hắc Kỳ Quân, liền không cần lo lắng truy binh của Long Quân, về phần thương thế của ngươi, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi cho ngươi, cho dù trị không hết, ta cũng sẽ cả một đời bảo hộ ngươi." "Diệp Long!!" Diệp Thần lập tức lệ rơi đầy mặt.

Đối mặt loại hảo huynh đệ hữu tình hữu nghĩa này, ai gặp được có thể không mê muội a!? "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cẩu thối tử lừa gạt tình cảm Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Diệp Thần giegie còn chưa chết!?" Tần Phong vừa nghe gợi ý của Hệ thống, liền biết là của Diệp Thần giegie.

Đồng thời, hắn cũng nhận được tin tức Diệp Long gửi tới, nói Diệp Thần hiện tại đã không còn lực phản kháng, hỏi thăm tiếp theo có muốn trực tiếp đem Diệp Thần giết hay không. "Giết Diệp Thần!?" Tần Phong cẩn thận nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là ổn một chút.

Tuy rằng hiện tại Diệp Thần đã tàn huyết suy yếu, nhưng tỷ lệ thắng của hắn lại chỉ có 99.999999%, so với đi tìm chết quả thực không có gì khác biệt quá lớn.

Vẫn là giữ lại quân cờ ngầm Diệp Long này trước, để Tiểu Tam Tam đi đối phó Diệp Thần là tốt rồi. "Đúng rồi!" Tần Phong nghĩ nghĩ nói: "Cũng vừa vặn có thể nhân cơ hội này, đem trăm vạn Hắc Kỳ Quân do Diệp Thần huấn luyện thu về, miễn cho hắn lại gây ra chuyện thiêu thân gì cho trẫm." "Được rồi, chúng ta đi thôi!" Tử Diên mệnh lệnh người đem Tần Phong nâng lên giường.

Tơ hào không có ý tứ muốn lưu lại hầu hạ, trực tiếp mang theo chúng nữ cùng nhau rời khỏi phòng. "Vâng, Đế hậu!!" Phong Hoa Tuyết Nguyệt lập tức lon ton đi theo.

Bởi vì so với Tần Phong - cái vật dụng trên giường này, Tử Diên nắm giữ chính là quyền to kinh tế, cũng là người các nàng cần nịnh nọt đặt ở đầu quả tim. "Trẫm chính là Hoàng đế a!!" Tần Phong tức giận từ trên giường nhảy dựng lên.

Bất quá vừa nghĩ tới còn có chính sự phải làm, liền quyết định tạm thời buông tha Tử Diên.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng tròng lên bộ "áo giáp" Tiểu Bách Hợp, mặt như trăng rằm trung thu, sắc như hoa xuân buổi sớm, tóc mai như dao cắt, mày như mực vẽ, mặt như cánh đào, mắt như thu ba, dường như từ trong sách tranh bước ra vậy. "Haizz!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài nói: "Muốn hợp lý đem Hắc Kỳ Quân thu về, cũng chỉ có thể hy sinh nhan sắc đi tìm Tửu Tiên tiểu thư tỷ tỷ hỗ trợ vậy..." Cảnh tượng thay đổi —— Tửu Tiên đang đứng trên đống đổ nát của Đổng gia đại viện, ngước mắt nhìn về phía năm tòa tiên sơn lơ lửng giữa không trung.

Nàng đang suy nghĩ xem có nên học theo Nguyệt Thần và Lam Ma, mặt dày mở miệng xin Long Quân một tòa tiên sơn hay không. "Nhất định phải đòi!" Tửu Tiên bắt đầu tự cổ vũ cho chính mình: "Hắn cướp Thiên Hương Cốc của ta, còn phá hủy căn nhà ta bỏ toàn bộ tiền tiết kiệm ra mua ở kinh đô, hơn nữa còn cướp đi Tiểu Bách Hợp yêu dấu của ta, ta dựa vào cái gì mà không thể đòi hắn một tòa tiên sơn chứ?!" "Cái này e rằng có chút độ khó à nha!" Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau: "Bất quá nếu ngươi đáp ứng nhập cung, nghĩ đến Long Quân cũng sẽ không keo kiệt một tòa tiên sơn, không chừng còn rút xương sườn ra hầm canh cho ngươi uống đấy!?" "Giọng nói này là..." Thân thể mềm mại của Tửu Tiên run lên bần bật, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau nàng quả thực xuất hiện bóng hình khiến nàng hồn xiêu phách lạc, chính là Tiểu Bách Hợp lần trước không từ mà biệt tại Thiên Tâm Chi Thành. "Tiên Tiên!" Tần Phong khoác lên mình lớp ngụy trang (acc clone) của Tiếu Bách Hợp, vẻ mặt thâm tình nói: "Ta vốn tưởng rằng chỉ cần rời xa ngươi thì sẽ quên được ngươi, nhưng mà nhiều ngày trôi qua như vậy, ta phát hiện ta thật sự làm không được." "Bách Hợp!!" Tửu Tiên nghe xong cảm động đến mức không kiềm chế được, ngay tại chỗ liền tha thứ cho Tiếu Bách Hợp. "Thế nhưng ta cũng khó mà quên được Long Quân!!" Tần Phong lại bày ra vẻ mặt đau khổ, thao túng tâm lý (PUA) nói: "Rõ ràng chỉ cần ngươi gật đầu đồng ý chấp nhận tình yêu của ba người, chúng ta sẽ không cần phải đau khổ như vậy nữa, nhưng tại sao ngươi cứ một mực không đồng ý chứ?

Rốt cuộc là trong lòng ngươi không có ta, hay là ngươi cố tình muốn tra tấn ta đây hả!?" "Ta không có!!" Tửu Tiên lắc đầu liên tục như trống bỏi, biểu thị mình không hề có ý đó. "Có hay không đã không còn quan trọng nữa rồi!" Tần Phong đột nhiên thở dài thườn thượt, nói: "Ta vừa mới đi gặp Long Quân, thấy hắn bị thương mà vẫn còn lo lắng chuyện của Diệp Thần, nên đã đồng ý giúp hắn đi truy bắt tên phản tặc Diệp Thần kia, trước khi đi đặc biệt ghé qua thăm ngươi một chút." "Không được!!" Tửu Tiên trong lòng kinh hãi, vội vàng khuyên can: "Diệp Thần đã hai lần muốn giết ta, ta biết thực lực của hắn lợi hại thế nào.

Có thể nói ở Hoang Cổ này, ngoại trừ Long Quân và một số ít yêu nghiệt ra, những lão bài Đại Đế khác căn bản không ai là đối thủ của hắn." "Như vậy chẳng phải càng tốt sao?!" Tần Phong nhìn về phía ánh trăng đang dâng lên nơi chân trời, thở dài u sầu: "Nếu ta thật sự chết trong tay Diệp Thần, đối với ba người chúng ta mà nói, chưa biết chừng lại là một loại giải thoát." "Không được, ngươi không thể chết!!" Tửu Tiên thần tình kích động nói: "Ta đi tìm Long Quân ngay bây giờ, bảo hắn phái người khác đi truy bắt Diệp Thần.

Nếu thực sự không được thì ta sẽ thay thế ngươi đi bắt Diệp Thần, Thánh Quang của ta còn có thể khắc chế Ma Đồng của Diệp Long." "Đúng là một người phụ nữ ngu ngốc!" Tần Phong cúi đầu nhìn Tửu Tiên đang vô cùng sốt ruột, trong lòng mạc danh kỳ diệu sinh ra một loại cảm giác tội lỗi mãnh liệt.

Chương 1050

"Đinh đông, kiểm tra đến túc chủ đùa bỡn tình cảm nữ nhân, thưởng không gian Hệ Thống mở rộng gấp đôi!" Cái gì gọi là đùa bỡn tình cảm?!

Hắn rõ ràng là thèm thân thể người ta có được hay không!!

Tần Phong trong lòng hung hăng khinh bỉ Hệ Thống, cảm thấy thập phần kiêu ngạo vì sự thành thật của bản thân. "Ta đi tìm Long Quân đây!" Tửu Tiên không còn tâm trí đâu mà hẹn hò với Tiểu Bách Hợp, vội vội vàng vàng chạy đi tìm Tần Phong. "Một người diễn hai vai đúng là mệt thật đấy!" Tần Phong nhìn theo bóng lưng rời đi nhanh chóng của Tửu Tiên, chỉ đành thoát khỏi lớp ngụy trang, quay về làm Long Quân.

Ngay lúc này —— Phía trước có hai bóng người đi tới, chính là Vu Tiên Sinh và Lam Ma.

Có điều bọn họ không giống như ngày thường tay trong tay tú ân ái, mà là Lam Ma tức giận đùng đùng đi phía trước, Vu Tiên Sinh thì lẽo đẽo theo sau liên tục xin lỗi. "Lam Lam, ta thật sự biết sai rồi!" Vu Tiên Sinh vẻ mặt sốt ruột đi theo xin lỗi, trong lòng thì hận chết cái tên nhãi con Tần Phong kia.

Đang yên đang lành lại bịa ra cái di ngôn Cô Cô không mặc gì, hại hắn bị Lam Ma hiểu lầm, dỗ dành cả ngày trời vẫn chưa xong, tối nay e rằng xác suất lớn là phải ra ngủ sàn nhà rồi. "Hành vi tra nam, nghiêm trọng phỉ nhổ!" Tần Phong hung hăng "phi" một tiếng, xoay người chuẩn bị quay về.

Bất quá ngay trong khoảnh khắc hắn xoay người, lại nhìn thấy một bóng hình màu đỏ quen thuộc.

Chỉ thấy trước hồ sen hậu đình trong Đổng gia đại viện đã hoang tàn, có một tuyệt mỹ nữ tử thân mặc hồng y, thần tình u buồn đang đứng đó, chính là bản "đặt chế riêng" của hắn, Tâm Nhan tiểu thư. "Ngạo Thiên huynh, tin tưởng ngươi sẽ hiểu cho Trẫm mà!!" Tần Phong lập tức hăng hái hẳn lên (chi lăng khởi lai), vội vàng thu hồi biến thân đi tới. "Kẻ nào!?" Tâm Nhan tiểu thư đang nhìn hoa sen đến xuất thần, bỗng nhiên nhíu mày quay đầu nhìn lại. "Tâm Nhan tiểu thư, hóa ra nàng vẫn chưa đi sao?!" Tần Phong liếc nhìn hồ sen đã tàn úa, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà mị kiểu Long Vương, nói: "Không biết Tâm Nhan tiểu thư là vì sen mà dừng bước, hay là vì ai mà dừng lại a!?" "Ngươi, ngươi đừng qua đây!!" Tâm Nhan tiểu thư lập tức hoảng loạn, nhảy ra xa nhanh như thỏ.

Lần trước chính vì nàng đứng quá gần Tần Phong, kết quả nụ hôn đầu đã bị hắn cướp mất tại nơi này, hiện tại hai bên gặp mặt nhất định phải giữ khoảng cách mới được. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử đỏ mặt tim đập, hoạch đắc 30 vạn điểm phản phái!" "Trẫm cả đời này cơ quan tính toán tường tận, lại duy độc tính không ra trái tim của nàng!" Tần Phong đột nhiên thở dài một tiếng đầy u sầu.

Ngay sau đó ngẩng đầu một góc 45 độ nhìn vọng ánh trăng trên bầu trời đêm, hoàn mỹ diễn dịch ra sự bi thương trong văn học thanh xuân đau đớn. "Ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư nhìn thấy Tần Phong bộ dạng như vậy, trong lòng không biết vì sao lại nhói đau một cái. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử đau lòng, hoạch đắc 30 vạn điểm phản phái!" "Nước béo của Tâm Nhan tiểu thư cũng nhiều thật đấy!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, tiếp tục to gan trêu chọc: "Tâm Nhan tiểu thư, nàng còn chưa trả lời Trẫm đâu, là đang ở chỗ này đợi Trẫm sao!?" "Ngươi đừng nói nữa!!" Tâm Nhan tiểu thư hiện tại trong lòng vô cùng rối bời.

Lý trí bảo nàng phải chung thủy một lòng chọn Long Ngạo Thiên, nhưng cứ nhắm mắt lại thì toàn là hình bóng của Tần Phong, căn bản không cách nào xóa bỏ hắn ra khỏi tâm trí. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 30 vạn điểm phản phái!" "Ngạo Thiên huynh, ngươi phải học cách hiểu cho Trẫm!" Tần Phong nhìn thấy Tâm Nhan tiểu thư thống khổ như vậy, vội vàng tiến lên ôm nàng vào lòng an ủi. "Ngươi buông ta ra!!" Tâm Nhan tiểu thư trong lòng kinh hãi, muốn vùng vẫy nhưng đã không kịp nữa rồi. "Tâm Nhan tiểu thư!" Tần Phong ghé vào tai nàng cười khẽ nói: "Trẫm chính là người nổi tiếng nhân phẩm không tốt, chỉ cần đã ôm được thì tuyệt đối sẽ không buông tay đâu!" "Ngươi mau buông ta ra!!" Tâm Nhan tiểu thư vừa gấp vừa giận nói: "Chúng ta thật sự không thích hợp, ta đã có người trong lòng rồi, ta đã là vợ của người ta rồi." "Vợ của người ta!?" Tần Phong lập tức càng thêm hưng phấn, phảng phất như tinh thần Tào Tặc được kích hoạt. "Ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư ngay tại chỗ liền bị làm cho câm nín.

Trước kia chỉ cần nói với người ta mình là vợ người khác, đối phương khẳng định sẽ áy náy rời đi, nhưng sao nói với tên này là vợ người ta, hắn lại càng hưng phấn hơn vậy... "Khụ khụ!!" Tần Phong phát hiện mình thất thái, vội vàng ho khan một tiếng nói: "Tâm Nhan tiểu thư, nàng cũng không cần có gánh nặng tâm lý gì, lúc trẻ tuổi yêu ai cũng không quá đáng, khi trưởng thành từ bỏ ai cũng không sai, tuân theo bản tâm của chính mình là tốt rồi!" "Xin Long Quân tự trọng!!" Tâm Nhan tiểu thư tiếp tục không ngừng vùng vẫy, sau đó quyết tâm cự tuyệt nói: "Ta và Ngạo Thiên đã tư định chung thân, chúng ta là tuyệt đối không thể nào." "Tâm Nhan tiểu thư, nàng thật sự đối với Trẫm không có một chút tình cảm nào sao!?" Ánh mắt Tần Phong nhìn chằm chằm vào Tâm Nhan tiểu thư, phảng phất như có thể nhìn thấu suy nghĩ chân thật trong nội tâm nàng. "Ta..." Tâm Nhan tiểu thư trong lòng run lên, ánh mắt bắt đầu né tránh.

Tuy rằng ngoài miệng nàng luôn không chịu thừa nhận, nhưng trong lòng lại không thể không thừa nhận, chính mình hình như xác thực đã thích Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bức bách người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 30 vạn điểm phản phái!" "Lại là 30 vạn!" Tần Phong trong lòng vui như mở cờ, ánh mắt tiếp tục nhìn chằm chằm nói: "Tâm Nhan tiểu thư, nàng vì Long Ngạo Thiên 'trùng quan nhất nộ' (nổi giận vì hồng nhan) mà khuynh tâm với hắn, nhưng nàng làm sao biết Trẫm sẽ không vì nàng mà 'phong hỏa hí chư hầu' (đốt lửa trêu chư hầu) chứ!?" "Đừng mà!!" Tâm Nhan tiểu thư lập tức kinh hô thành tiếng.

Lần trước Long Ngạo Thiên nổi giận một lần, người đời đã định nghĩa nàng là hồng nhan họa thủy rồi, nếu Tần Phong lại vì nàng mà chơi trò 'phong hỏa hí chư hầu', nàng thật sự sẽ thành yêu nữ họa quốc ương dân mất. "Haizz!!" Tần Phong rất biết nắm bắt nhịp điệu, thở dài rồi buông lỏng đối phương ra.

Ngay sau đó lại ngẩng đầu 45 độ nhìn ánh trăng trên bầu trời đêm, hoàn mỹ diễn dịch sự bi thương của văn học thanh xuân đau đớn. "Ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư nhìn biểu tình bi thương của Tần Phong, trong lòng không biết vì sao lại mạc danh nhói đau.

Nhất là khi Tần Phong đột nhiên buông nàng ra, khiến trong lòng nàng dâng lên một trận mất mát. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử rung động, hoạch đắc 30 vạn điểm phản phái!" "Haizz!!" Tần Phong lại thở dài một tiếng, sau đó liền xoay người rời đi.

Bởi vì hắn biết tiếp tục ôm nữa sẽ biến thành lưu manh, mà tố chất của tra nam là phải học cách buông tay thích hợp, dùng cảm giác cự ly lúc gần lúc xa để trêu chọc lòng người. "Tần..." Tâm Nhan tiểu thư nhìn theo bóng lưng cô tịch rời đi của Tần Phong, trong lòng không biết vì sao cảm thấy đau nhói.

Tuy rằng nàng vẫn cứng miệng không muốn thừa nhận, nhưng trong đầu toàn là hình bóng của Tần Phong, ngược lại hình ảnh Long Ngạo Thiên thì ngày càng mơ hồ.

Lúc này —— Trong đống đổ nát Đổng gia đại viện.

Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư đang trốn ở một bên len lén quan sát.

Bọn họ vốn định đi cứu tế mấy tiểu tỷ tỷ Giang Nam áo không đủ che thân, kết quả ba người trên người gom không nổi 79 viên linh thạch, bất đắc dĩ chỉ có thể chạy đến phế tích Đổng gia đại viện xem có thể tìm được bảo bối đáng giá nào không.

Ai ngờ bảo bối không tìm được, lại nhìn thấy Tần Phong trước biến thành Tiếu Bách Hợp tán tỉnh Tửu Tiên, sau đó lại khôi phục thành Long Quân tán tỉnh Tâm Nhan tiểu thư. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại nói: "Bần tăng từ trên người nữ tử này cảm ứng được khí tức Tiên Cốt, nghĩ đến nàng chính là 'Hoạt Bồ Tát' mà năm đó Bệ hạ nhắc tới." "Quái lạ, quái lạ!" Mộc Tú nhíu mày bấm đốt ngón tay tính toán: "Nữ tử này kiếp này rõ ràng chỉ có một đoạn nhân duyên, chính là Long Ngạo Thiên đã phi thăng vạn năm trước, nhưng hiện tại lại biến thành Bệ hạ, cứ như là bị người ta cưỡng ép 'tiệt hồ' (cướp tay trên) vậy." "Đừng lo nhân duyên vội!" Nhậm Hoàn mạc danh hoảng hốt nói: "Chúng ta phát hiện bí mật nhỏ của Bệ hạ, sẽ không bị diệt khẩu chứ!?" "Yên tâm!" Tam Lộng Đại Sư xua tay nói: "Bệ hạ sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà diệt khẩu đâu, bất quá điều kiện tiên quyết là ngươi phải thể hiện ra giá trị của bản thân mới được." "Ngốc lừa trọc nói không sai!" Mộc Tú tán đồng gật đầu: "Bên cạnh Bệ hạ không nuôi người rảnh rỗi, ngươi có thể không sống, nhưng ngươi không thể 'không có việc làm' (không có hoạt), chỉ cần ngươi có một kỹ năng sở trường, Bệ hạ sẽ không để ý những chi tiết này đâu." "Vậy ta phải làm sao!?" Nhậm Hoàn trong lòng càng thêm hoảng loạn: "Ta cái chức Hộ Bộ Thượng Thư này ngoại trừ biết tiêu hủy hộ khẩu ra, thì cũng chỉ biết thu hồng bao, căn bản không biết làm mấy loại công việc kỹ thuật như lấy tiền người ta rồi giúp người ta làm việc." "Vậy thì lấy tiền nhưng không làm việc!" Tam Lộng Đại Sư đánh giọng quan nói: "Dù sao mọi người đều là người một nhà, nếu ngươi bị người ta tố cáo, chúng ta cứ chơi bài 'không công bố', lấp liếm cho qua là xong." "Cao!" Mộc Tú lập tức giơ ngón tay cái lên: "Quốc Sư đúng là Quốc Sư, cao như tòa lầu ba mươi tầng vậy!" "Được rồi, đến giờ làm việc rồi!" Tam Lộng Đại Sư rất là chua xót nói: "Đổng gia này mặc kệ nói thế nào cũng là để nhất gia tộc Đông Kinh thành, gần đây chúng ta bị Bệ hạ áp bức khá ác, hy vọng có thể tìm được chút linh thạch đi cứu tế mấy cô nương Giang Nam áo không đủ che thân kia đi!" "E rằng là không có đâu!" Mộc Tú thở dài lắc đầu nói: "Trước khi Bệ hạ vào ở Đổng gia đại viện, ban ngày đã vơ vét sạch sẽ bảo bối bên trong rồi, nếu không Bệ hạ làm sao lại đặt địa điểm vây tiểu phản tặc ở chỗ này chứ!?" "Súc sinh, TM đích thị là súc sinh a!!" Tam Lộng Đại Sư vẻ mặt bi thống nói: "Chúng ta khó khăn lắm mới đến Giang Nam một chuyến, chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn mấy cô nương Giang Nam áo không đủ che thân sao!?" "Chuyện này có thể trách ai a!?" Mộc Tú tức giận nói: "Ngươi vì sao không tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình đi?

Nếu con lừa trọc nhà ngươi nỗ lực làm việc chăm chỉ, ba người chúng ta lại gom không nổi 79 viên linh thạch sao!?" "Ừm!!" Nhậm Hoàn rất tán đồng gật gật đầu, tỏ vẻ chuyện này đều trách Tam Lộng Đại Sư. "Các ngươi..." Tam Lộng Đại Sư tức giận không thôi, phát hiện không có một ai cần thể diện cả.

Cảnh tượng thay đổi, Thiên Tâm Chi Thành.

Lâm gia lão tổ sau khi biết tin Lâm Tâm Nhi và Nhất Kiếm hạ độc Uyên Tổng, lập tức tuyên bố muốn cùng Võ An Quân của Thiên Tâm

Chi Thành đoạn tuyệt hết thảy quan hệ.

Từ nay về sau Thiên Tâm Chi Thành là Thiên Tâm Chi Thành, Lâm gia là Lâm gia!! "Lão tổ tông, người đây là có ý gì!?" Lâm Hào cố nén lửa giận trong lòng, nhìn Lâm gia lão tổ trước mắt.

Chương 1051

Lúc trước khi Uyên Tổng ở bên ngoài gây thị phi, Lâm gia lão tổ khuyên hắn từ bỏ Uyên Tổng, là hắn cường thế biểu thị mình ủng hộ Uyên Tổng.

Nhưng hiện tại Uyên Tổng đi rồi, lão già này cư nhiên lại trở mặt với hắn. "Lúc đó khác, bây giờ khác!" Lâm gia lão tổ sắc mặt bình tĩnh nói: "Lúc trước khuyên ngươi từ bỏ Lâm Uyên, là vì để Lâm gia không bị liên lụy, hiện tại cùng ngươi đoạn tuyệt quan hệ, cũng đồng dạng là vì để Lâm gia không bị liên lụy." "Lão tổ tông, tính toán hay lắm!" Lâm Hào giận quá hóa cười: "Hiện tại đoạn tuyệt quan hệ với Thiên Tâm Chi Thành chúng ta, cho dù tương lai Lâm Uyên quay về báo thù, cũng là tìm Thiên Tâm Chi Thành ta, mà các ngươi không chỉ thoát khỏi sự chú ý của Long Quân, còn có thể âm thầm duy trì quan hệ với Lâm Uyên đúng không!?" "Lão phu không hiểu ngươi đang nói cái gì!" Lâm gia lão tổ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, bắt đầu giả ngu. "Lão tổ tông, người đang làm, trời đang nhìn!" Lâm Hào trong lòng đầy lửa giận nói: "Lúc trước khi Lâm gia bị bức vào tuyệt lộ, là chúng ta không quản nguy hiểm trở về giúp Lâm gia vượt qua cửa ải khó khăn, hiện tại người một cước đá văng chúng ta, còn đem tất cả rủi ro chuyển dời cho chúng ta, người không sợ tương lai có một ngày bị báo ứng sao..." "Báo ứng!?" Lâm gia lão tổ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Hắn không biết vì sao Lâm Hào lại ấu trĩ như vậy, chẳng lẽ chưa nghe qua câu 'nhất tướng công thành vạn cốt khô' sao!?

Mà Lâm gia bọn họ sở dĩ có thể đi đến ngày hôm nay, chính là dựa vào việc giẫm lên vạn ngàn xương khô, cùng với máu tươi của thân bằng đồng tộc mà đi tới, chưa bao giờ tin vào cái gọi là người đang làm trời đang nhìn.

Huống chi hiện tại Long Quân đã chém đứt gông xiềng Thiên Đạo, cho dù Trời có nhìn thấy cũng không làm gì được Lâm gia bọn họ. "Ngươi..." Lâm Hào trong lòng tuy rằng tức giận không thôi, nhưng lại không làm gì được Lâm gia lão tổ.

Dù sao sở dĩ tạo thành cục diện này, đều là do bảo bối nữ nhi nhà hắn gây ra, hắn cho dù muốn thoái thác trách nhiệm cũng không được, tức đến mức muốn quay về cầm gậy đánh chết đứa con gái bất hiếu kia.

Oanh long long!!

Tiếng nổ chói tai vang lên, đại môn Lâm gia bị người oanh khai.

Chỉ thấy một thiếu niên mặt lạnh như sương đi đến, chính là Uyên Tổng (Lâm Uyên) không lâu trước đây bị trúng độc bỏ trốn khỏi Thiên Tâm Chi Thành, lợi kiếm trong tay càng là toát ra một cỗ hàn khí băng lãnh thấu xương. "Lâm Uyên!!" Lâm gia lão tổ trong lòng thót một cái, có thể cảm giác được Lâm Uyên lại mạnh lên rồi. "Lâm Uyên tiểu hữu, ngươi không sao thật sự là quá tốt rồi!" Lâm Hào vội vàng tiến lên khuyên nhủ: "Chuyện lần trước là tiểu nữ không đúng, ta làm cha thay nó bồi tội với ngươi, ngươi đại nhân có đại lượng đừng chấp nhặt với một đứa con gái..." "Câm miệng!!" Uyên Tổng lệ thanh cắt ngang: "Hôm nay ai dám ngăn cản ta báo thù, đừng trách Lâm Uyên ta thủ hạ vô tình!" "Lâm Uyên tiểu hữu!" Lâm Hào không cam lòng tiếp tục khuyên: "Ta biết thiên phú của ngươi cao, nhưng đơn đả độc đấu không thành được đại khí hậu đâu.

Chỉ cần ngươi nguyện ý tha cho tiểu nữ một mạng, không chỉ mạng già này của Lâm Hào ta, ngay cả Thiên Tâm Chi Thành từ nay về sau đều là của ngươi." "Trâu dê mới thành đàn, mãnh thú chỉ độc hành!" Uyên Tổng đôi mắt lập lòe quang mang tự tin nói: "Lâm Uyên ta chú định là đỉnh phong cường giả phủ khám Cửu Thiên Thập Địa, căn bản không cần những ràng buộc vô dụng này của các ngươi..." "Có mùi rồi!!" Tần Phong lập tức hăng hái hẳn lên.

Vội vàng hái xuống mấy quả linh quả, bắt đầu đóng vai quần chúng ăn dưa. "Kẻ nào đập phá đại môn Lâm gia chúng ta!?" Đệ tử Lâm gia nghe thấy động tĩnh, vẻ mặt phẫn nộ chạy tới.

Chỉ là khi bọn họ nhìn thấy Lâm Uyên, phẫn nộ trên mặt lập tức tiêu tan, hiển nhiên cũng đều nghe nói về tao ngộ trúng độc của Uyên Tổng. "Oan có đầu, nợ có chủ!" Lâm gia lão tổ yên lặng lui sang một bên nói: "Lão phu đã công bố với bên ngoài rồi, Lâm gia cùng Thiên Tâm Chi Thành đoạn tuyệt hết thảy quan hệ, từ nay về sau Lâm gia là Lâm gia, Thiên Tâm Chi Thành là Thiên Tâm Chi Thành." "Lâm Uyên!!" Lâm Tâm Nhi cũng nghe thấy động tĩnh chạy ra, nhìn thấy Lâm Uyên lập tức kinh hoảng. "Chết hết cho ta!!" Cừu nhân gặp mặt đỏ mắt, Lâm Uyên lập tức mất đi lý trí.

Chỉ thấy hắn hóa thành một đạo tàn ảnh quỷ mị, cấp tốc lao về phía Lâm Tâm Nhi, lợi kiếm trong tay càng là lóe lên một đạo hàn quang chói mắt. "Dừng tay!!" Lâm Hào quả đoán lựa chọn ra tay ngăn cản.

Tuy rằng trong lòng hắn hận không thể cho đứa con gái bất hiếu này một gậy, nhưng nó rốt cuộc cũng là con gái duy nhất của hắn, làm cha sao có thể trơ mắt nhìn con chết ngay trước mặt mình. "Bảo hộ tiểu thư!!" Hộ vệ Thiên Tâm Chi Thành thấy thế, nhao nhao rút vũ khí xông lên. "Toàn bộ đi chết cho ta!!" Ánh mắt Uyên Tổng y nguyên vô vị mà lạnh lùng, lợi kiếm trong tay cũng nhanh chóng chém ra.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Tiếng va chạm kịch liệt, nương theo một trận hỏa quang.

Chỉ thấy kiếm pháp của Uyên Tổng như gió, như sấm, như tia chớp, như lôi đình, mặc kệ đối phương xuất chiêu như thế nào đều không thể ngăn cản kiếm thế của hắn, hoàn toàn là đồ lục đơn phương.

Một kiếm chém ra!!

Kiếm của Lâm Uyên giống như vật thể đến từ thiên ngoại, mang theo sức mạnh không thể địch nổi, trực tiếp chém rụng đầu lâu một gã hộ vệ, khiến trong lòng hắn cảm thấy một trận khoái ý.

Ngay lúc này —— Ngực Uyên Tổng truyền đến xao động, là Âm Dương Ngư Ngọc Bội khởi động rồi.

Chỉ thấy năng lượng của đối phương trong nháy mắt bị rút ra, ngay sau đó liền nhanh chóng hội tụ về phía ngực hắn, cuối cùng ngưng tụ thành giọt Bản Nguyên Thủy Tích trong không gian ngọc bội. "Có hàng rồi!!" Tần Phong đã xe nhẹ đường quen, trực tiếp há miệng hấp thu vào bụng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt tài nguyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 20 vạn điểm phản phái!" "Hệ Thống, ngươi thật đúng là dầu muối không ăn a!" Tần Phong rất là không vui nói: "Hiện tại thanh tiến độ luyện hóa Âm Dương Ngư Ngọc Bội của Trẫm còn nhiều hơn Uyên Tổng nhiều lắm, cũng tức là Trẫm hiện tại đang ở nhà mình, lấy đồ nhà mình sao có thể dùng từ 'cướp đoạt' để hình dung chứ!?" Oanh long long!!

Chiến đấu bên ngoài tiếp tục, truyền đến tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy Uyên Tổng không hề che giấu sát ý của mình, uy thế Đại Đế như bão tố quét ngang thiên địa. "Đại Đế!!" Đám hộ vệ bắt đầu khủng hoảng, trong lòng đã sinh ra ý muốn rút lui.

Tuy rằng bọn họ là hộ vệ ưu tú nhất của Thiên Tâm Chi Thành, nhưng lại biết rõ mình cân lượng thế nào, chiến đấu với Đại Đế hoàn toàn là lấy trứng chọi đá.

Nhưng Uyên Tổng lại không có ý định dừng lại, một kiếm tiếp nối một kiếm, mỗi một lần vung kiếm đều sẽ lấy đi sinh mệnh một hộ vệ.

Kiếm của hắn như lưỡi hái Tử Thần, không ngừng thu hoạch sinh mệnh. "Chạy mau!!" Nhìn thấy từng người từng người ngã xuống, đám hộ vệ rốt cuộc không chịu nổi nữa.

Chỉ thấy bọn họ vẻ mặt kinh khủng và tuyệt vọng bỏ chạy, không còn lo lắng đến việc bảo vệ Lâm Tâm Nhi vị đại tiểu thư này nữa. "Không, ngươi đừng qua đây!!" Lâm Tâm Nhi lảo đảo ngã xuống đất, trong đôi mắt tràn đầy kinh khủng, liên tục lui về phía sau.

Bất quá Uyên Tổng lại không có ý định dừng lại, tay cầm lợi kiếm thẳng tắp đâm về phía Lâm Tâm Nhi.

Đinh một tiếng!!

Chỉ thấy Lâm Hào kịp thời chạy tới, cầm một thanh đại đao đỡ lấy kiếm của Uyên Tổng, nhưng hắn rõ ràng không phải đối thủ của Uyên Tổng, mới một cái đối mặt đã bị đánh bay ra ngoài. "Thế này đã không xong rồi!?" Tần Phong nhìn thấy Lâm Hào bất địch, vội vàng thông báo bản thể làm việc.

Dù sao chính mình hiện tại là ông chủ trên danh nghĩa của Lâm Hào, vô duyên vô cớ diệt cả nhà người ta có chút ngại ngùng, nhưng nếu Uyên Tổng giết cả nhà Lâm Hào, chính mình liền có thể danh chính ngôn thuận đem tài sản Lâm gia đóng gói mang về nhà rồi.

Chương 1052

Cảnh tượng thay đổi —— Bồng Lai Tiên Sơn, trong Đồng Tước Đài.

Tần Phong sau khi tán tỉnh Tâm Nhan tiểu thư xong, lại ngựa không dừng vó chạy trở về.

Chỉ thấy Tửu Tiên đã đi tới ngoài cửa Đồng Tước Đài, khóc lóc om sòm đòi gặp hắn, mà Hữu Dung thì lấy lý do Long Quân đang chữa thương, ngăn cản Tửu Tiên ở bên ngoài. "Tửu Tiên tiền bối!" Hữu Dung khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ: "Bệ hạ thật sự đang chữa thương, người vẫn là lần sau hãy đến đi!" "Không được, ta có việc gấp tìm Bệ hạ!" Tửu Tiên vẻ mặt sốt ruột, nói xong liền muốn xông vào. "Tửu Tiên tiền bối, Bệ hạ thật sự không thể bị quấy rầy!" Hữu Dung vội vàng dùng thân thể chắn trước cửa lớn, sợ chuyện mình làm giả bệnh án bị bại lộ... "Ngươi tránh ra!" Tửu Tiên vẻ mặt sốt ruột đẩy Hữu Dung ra, trực tiếp xông vào trong Đồng Tước Đài. "Tiểu Y Tiên ta một đời thanh danh, chẳng lẽ cứ như vậy bị hủy hoại sao!!" Hữu Dung đầy vẻ tuyệt vọng quay đầu lại, chờ đợi việc làm giả bệnh án bị phơi bày.

Bất quá nằm ngoài dự đoán của nàng là, khi cửa lớn Đồng Tước Đài bị Tửu Tiên đẩy ra, tịnh không có cảnh tượng Long Quân xem ca múa như trong tưởng tượng, mà là đang thành thành thật thật nằm trên giường giả bệnh. "Hả!?" Hữu Dung ngây ngẩn cả người, có loại cảm giác như mình dậy quá sớm bị ảo giác.

Với cái tính cách 'không bị treo lên tường thì không chịu ngồi yên' của Đại Ma Vương, sao có thể một mình thành thành thật thật nằm trong Đồng Tước Đài giả bệnh chứ!?

Chẳng lẽ hắn lại đang mưu tính cái gì!? "Long Quân!" Tửu Tiên bất chấp tất cả xông vào Đồng Tước Đài, vẻ mặt sốt ruột quỳ xuống nói: "Khẩn cầu Long Quân thu hồi mệnh lệnh, đừng để Tiếu Bách Hợp đi truy bắt Diệp Thần." "Tiếu Bách Hợp!?" Hữu Dung lại đầy đầu dấu chấm hỏi.

Tuy rằng nàng còn chưa cướp được 'spotlight', nhưng cũng đi theo Tần Phong lâu như vậy rồi, ngoại trừ năm đó tại Tần gia từng gặp Tiếu Bách Hợp một lần ra, thì chưa từng nghe qua giữa hai người có liên hệ gì, sao lại mạc danh kỳ diệu phái Tiếu Bách Hợp đi truy bắt Diệp Thần rồi!? "Khụ khụ!!" Tần Phong ho khan giả bộ, gian nan ngồi dậy yếu ớt nói: "Tửu Tiên tỷ tỷ vẫn là trở về đi, Trẫm nãi Nhân Hoàng, kim khẩu ngọc ngôn, sẽ không vì ý chí cá nhân mà thay đổi đâu!" "Diễn, tiếp tục diễn đi!!" Hữu Dung nhịn không được trợn trắng mắt, càng thêm khẳng định Đại Ma Vương đang tính kế người ta. "Long Quân!!" Tửu Tiên thấy Tần Phong không buông lỏng, lại cấp thiết nói: "Ta nguyện thay thế Tiếu Bách Hợp đi truy bắt Diệp Thần, hơn nữa Thánh Quang của ta có thể khắc chế Ma Đồng của Diệp Long." "Cắn câu rồi!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, cố ý tỏ ra chần chờ một chút, thở dài nói: "Thôi được rồi, cũng chỉ có Tửu Tiên ngươi đến cầu tình, đổi lại là người khác, Trẫm đoạn nhiên sẽ không đáp ứng đâu." "Đa tạ Long Quân!!" Tửu Tiên kích động vội vàng nói cảm tạ, ấn tượng đối với hắn cũng thay đổi lớn.

Nhất là câu nói 'cũng chỉ có Tửu Tiên ngươi đến cầu tình', khiến nàng có loại cảm giác được đối đãi đặc biệt, độ hảo cảm với Long Quân cũng tăng vù vù. "Diệp Thần gie gie, ngươi cũng phải tranh khí (cố gắng) a!" Tần Phong nhìn theo Tửu Tiên vui vẻ rời đi, trong lòng hô gọi Hệ Thống sử dụng Thẻ Thiên Cơ.

Oanh long một tiếng!!

Tần Phong chỉ cảm thấy đầu óc đột nhiên nổ vang, ngay sau đó liền mở ra hành trình thời không.

Vốn tưởng rằng Diệp Thần gie gie sẽ gặp được cơ duyên tu phục căn cơ, ai ngờ Hạ Giới thật sự là một chút cơ duyên cũng không có, hắn chỉ có thể mạo hiểm phi thăng Thượng Giới tìm kiếm phương pháp tu phục căn cơ.

Tuy rằng căn cơ vỡ vụn, lại mất đi hai món thần khí, tỷ lệ phi thăng thành công không đến 1%, nhưng đối với Thiên Tuyển Chi Tử mà nói, 1% và 100% không có chút khác biệt nào, cuối cùng thành công độ qua lôi kiếp phi thăng đến Thượng Giới.

Ngay sau đó hắn liền gặp phải một đám 'du côn Tiên Giới' trêu chọc, một chiêu Long Khiếu Cửu Thiên thành công bạo lộ thân phận truyền nhân của Long Ngạo Thiên.

Mà ngay lúc đám du côn Tiên Giới kiêng kị thân phận truyền nhân Long Ngạo Thiên, Diệp Thần gie gie lại cứ không theo bài bản, trực tiếp ngay trước mặt mọi người tự phế tu vi cả đời, đồng thời phẫn nộ biểu thị chính mình và Long Ngạo Thiên có thù không đội trời chung.

Kết quả thật khéo làm sao, bị kẻ thù của Long Ngạo Thiên nghe được.

Đối phương sau khi nhìn thấy Hoang Cổ Thánh Thể của Diệp Thần, không chỉ giúp Diệp Thần gie gie đánh đuổi đám du côn, còn giúp hắn tu phục căn cơ, đưa về tông môn của mình.

Tiếp theo chính là mở ra thời gian trang bức (ra vẻ) chuyên chúc của hắn!!

Không chỉ thông qua khảo nghiệm nghiêm khắc của tông môn, còn ngoài ý muốn đạt được truyền thừa của một vị Tiên Vương nào đó.

Từ đó chân đạp đồng môn sư huynh, thương thiêu (dùng thương chọc) đồng môn sư tỷ, giống như hỏa tiễn một bước lên trời, mặc kệ ai tới đều không cản nổi hắn. "Hảo gia hỏa!!" Tần Phong trong lòng hô to 'hảo gia hỏa'.

Vốn dĩ Quang Phục Đại Yến chỉ là lừa Diệp Thần chơi thôi, ai ngờ hắn cư nhiên không giảng đạo lý như vậy, ngạnh sinh sinh biến nó thành cơ duyên của chính mình. "Ngươi nếu đã không giảng đạo lý như vậy, thì đừng trách Trẫm không giảng võ đức nha!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm tự nói, trong lòng đã bắt đầu cấu tứ kịch bản mới rồi. "Ca, huynh không sao chứ!?" Tần Hạo không biết từ lúc nào đã tới Đồng Tước Đài, vươn tay quơ quơ trước mặt Tần Phong. "Nhị đệ, sao đệ lại tới đây?!" Tần Phong hoàn hồn, một giây nhập vai, tạo cảm giác 'đụng nhẹ là vỡ'. "Ca, sao huynh lại bị thương nặng như vậy!?" Tần Hạo sắc mặt không khỏi biến đổi, vội vàng đỡ Tần Phong nằm xuống.

Vốn tưởng rằng thương thế của ca ca rất nhanh sẽ khôi phục, hắn chuyên môn qua đây xem có ca múa biểu diễn hay không, ai ngờ ca ca hiện tại cư nhiên ngay cả xuống giường cũng khó khăn. "Là ca coi thường Thiên Đạo, cũng coi thường Phương Trường!" Tần Phong giả bộ thở dài nói: "Đệ tới đúng lúc lắm, ca vừa mới nhận được tin tức, Lâm Uyên lần trước đánh lén đệ và Tiểu Bạch, hiện tại đang ở Thiên Tâm Chi Thành đại khai sát giới." "Lâm Uyên!!" Đôi mắt Tần Hạo lóe lên một đạo kim quang, không quên vỗ ngực cam đoan: "Ca ca yên tâm dưỡng thương, đệ đệ ta đi ngăn cản hắn ngay đây, tuyệt đối không để hắn ở Đại Tần ta loạn sát người vô tội." Nói xong —— Tần Hạo xoay người đi nhanh rời đi, cảm giác tiểu vũ trụ sắp áp không nổi nữa rồi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 20 vạn điểm phản phái!" "Thật là đệ đệ tốt a!" Tần Phong nhìn thấy Tần Hạo rời đi xong, lập tức sinh long hoạt hổ (khỏe như vâm) trở lại.

Hiện tại những việc hắn cần làm ở Hạ Giới đều đã làm xong, chỉ chờ Nhị đệ khởi binh tạo phản là có thể công thành lui thân, vì thế hắn còn không tiếc giả bệnh để hạ thấp độ khó của phó bản 'Trường Thành Thủ Vọng'.

Thế nhưng giây tiếp theo thần tình của hắn liền ngẩn ra một chút, chỉ thấy Hữu Dung đang dùng ánh mắt cổ quái nhìn mình. "Nàng nhìn như vậy là có ý gì!?" Tần Phong nghi hoặc nhìn lại chính mình nói: "Nàng không phải là muốn chơi cầu trượt trên cơ bụng của Trẫm đấy chứ!?" "Phi, lưu manh!" Hữu Dung lập tức đỏ mặt khẽ gắt một tiếng, sau đó lộ ra nụ cười giảo hoạt nói: "Bệ hạ, dân nữ tuy rằng không biết ngài giả bệnh muốn làm gì, nhưng ngài cũng không muốn tin tức giả bệnh bị truyền ra ngoài chứ!?" "Nữ nhân, nàng đây là đang chơi với lửa!" Tần Phong một giây chuyển đổi thành Tổng tài bá đạo, ép Hữu Dung vào góc tường (Kabedon). "Ưm ưm..." Hữu Dung lập tức mặt đỏ tim đập không cách nào chống cự, nhưng vẫn như cũ quật cường nói: "Chơi với lửa còn hơn làm kẻ nghèo hèn, muốn Bản Y Tiên không truyền ra ngoài, phải xem Bệ hạ có thể đưa bao nhiêu phí bịt miệng rồi." "Nữ nhân tham tài này, muốn phí bịt miệng đúng không!" Tần Phong tiếp tục hành vi Tổng tài bá đạo.

Chỉ thấy khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười tà mị, sau đó dùng ngón tay nâng lên cái cằm tinh xảo của Hữu Dung, ngay sau đó liền không chút do dự hôn xuống. "Ưm ưm..." Hữu Dung lập tức trừng lớn mắt, trong miệng phát ra tiếng ưm ưm. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ 'mệnh trung chú định' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 20 vạn điểm phản phái!" "Lại là 20 vạn!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, chuẩn bị bồi thêm một nụ hôn kiểu Pháp.

Ngay lúc này —— Giọng nói của Lan Bảo Bảo từ phía sau truyền đến: "Xem ra, ta đến không đúng lúc rồi..." "Hu hu..." Hữu Dung nghe thấy giọng của Vu Lan, sợ đến mức vội vàng đẩy Tần Phong ra.

Vốn tưởng rằng có thể cùng đại ma vương tiến thêm một bước, ai ngờ lại bị Vu Lan cái nữ ma đầu này bắt gặp, hình ảnh bị bắt nạt năm xưa lập tức hiện lên trong đầu. "Lan Bảo Bảo!!" Tần Phong thần tình không khỏi sững sờ, tò mò quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy Vu Lan và Hồng Hạnh thân khoác áo giáp, anh tư táp sảng bước vào Đồng Tước Đài.

Đặc biệt là quanh người Vu Lan hàn khí lượn lờ, nơi đi qua sàn nhà đều đóng băng sương, phảng phất như đang biểu đạt tâm tình của nàng lúc này vô cùng không tốt. "Con rồng cặn bã này!!" Vu Lan tức đến ngực đau, nắm đấm nhỏ cũng cứng lại.

Chương 1053

Tuy nàng đã sớm đoán được con rồng cặn bã này không chịu ngồi yên, nhưng tận mắt nhìn thấy trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đặc biệt là nghĩ đến chính mình ở Bắc Cương yếu tắc gian khổ phấn chiến, tên cặn bã này lại ở nhà phong lưu khoái hoạt, liền nhịn không được muốn xông lên bạo đánh hắn một trận. "Quá cặn bã rồi!" Hồng Hạnh cũng tức giận không thôi.

Vốn định trở về cho Tần Phong một niềm vui bất ngờ, lần nữa trải nghiệm một chút 'bát cấp đại cuồng phong', ai ngờ vừa vào cửa đã thấy hắn cùng Hữu Dung đang làm chuyện mờ ám. "Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta..." Hữu Dung trốn sau lưng Tần Phong lẩm bẩm không ngừng, xấu hổ đến mức ngón chân có thể móc ra một tòa tiên sơn.

Nàng làm sao cũng không ngờ tới lúc cùng đại ma vương tu tu, cư nhiên bị Vu Lan cái nữ ma đầu này chàng phá, nếu vì vậy mà bị nàng ta ghim, nửa đời sau của chính mình đừng hòng sống yên ổn. "Đinh, chúc mừng ký chủ khiến nốt ruồi son trong lòng Truyền Thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử tức giận, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Đinh, chúc mừng ký chủ bắt nạt định mệnh của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5 vạn điểm phản diện!" "Đinh, chúc mừng ký chủ chọc giận Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ đến đau ngực, nhận được 10 vạn điểm phản diện!!" "Một pháo trúng ba!!" Tần Phong một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, ngược lại vui vẻ vươn tay nói: "Lan Bảo Bảo, nàng tới thật đúng lúc!!" Keng một tiếng!!

Chỉ thấy Vu Lan tức giận rút ra Bạch Hổ Kiếm bên hông, hóa thành một đạo tàn ảnh lao nhanh về phía Tần Phong. "Lan Bảo Bảo, nàng muốn mưu sát chồng à!!" Tần Phong bị dọa đến vội vàng lùi lại né tránh, biết mình quản lý thời gian thất bại rồi. "Ái chà, mẹ ơi!!" Hữu Dung vội vàng tìm một góc ngồi xổm xuống, thông thạo vùi đầu vào trong ngực. "Tỷ tỷ đối phó tra nam, thật sự là vừa đẹp vừa ngầu!" Hồng Hạnh nhìn thấy Vu Lan động thủ, trực tiếp đóng cửa lại.

Ngay sau đó trong Đồng Tước Đài bắt đầu vang lên tiếng loảng xoảng, còn kẹp theo một vài tiếng kêu đau của nam nữ, vừa nghe liền biết là tiếng đánh nhau đứng đắn. ...

Hình ảnh chuyển đổi, Thiên Tâm Chi Thành.

Chỉ thấy Uyên Tổng tay nâng kiếm rơi, tay nâng kiếm rơi... từ cửa chính một đường giết tới đại sảnh, ngay cả mắt cũng không chớp một cái. "Lâm Uyên, ngươi thật sự muốn làm tuyệt tình như vậy sao?!" Lâm Hào nhìn đám người ngã xuống đất, trong lòng cảm thấy một trận đau đớn.

Những người này đều là tinh nhuệ của Thiên Tâm Chi Thành bọn họ, nhưng hiện tại toàn bộ đều bị Uyên Tổng chém giết, để Thiên Tâm Chi Thành bọn họ sau này làm sao có chỗ đứng tại Hoang Cổ đây!? "Là các ngươi làm tuyệt tình trước!" Trong mắt Uyên Tổng lóe lên một tia hàn quang, chút nào không có ý tứ thủ hạ lưu tình. "Lâm Uyên!!" Lâm Hào thấy mềm không được, lập tức hung hăng uy hiếp nói: "Ta chính là Võ An Quân do Long Quân thân phong, ngươi nếu dám ở Thiên Tâm Chi Thành đảo loạn, chính là cùng Đại Tần là địch, cùng Long Quân là địch." "Chẳng qua chỉ là một tên đế vương nhân gian mà thôi!" Uyên Tổng căn bản không ăn bộ này, cầm kiếm lao nhanh về phía Lâm Hào. "Cẩn thận!!" Lão tổ mạch của Lâm Hào lớn tiếng kinh hô, vội vàng xông lên chắn bên cạnh Lâm Hào.

Phập!!

Trường kiếm nhập thể, máu tươi bắn tung tóe.

Chỉ thấy Đế cấp lão tổ mạch của Lâm Hào bị đâm xuyên ngực, ngay sau đó ngọc bội Âm Dương Ngư trước ngực Uyên Tổng bắt đầu khởi động, điên cuồng hấp thu Đại Đế bản nguyên chi lực trong cơ thể lão tổ. "Trẫm nếm thử độ mặn nhạt xem nào!!" Tần Phong nhìn thấy Đại Đế bản nguyên ngưng tụ, thông thạo há miệng hút nó vào bụng. "Đinh, chúc mừng ký chủ cướp đoạt tài nguyên của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Ợ!!" Tần Phong nhịn không được ợ một cái, không thèm để ý hệ thống bắt đầu bơm nước. "Lão tổ tông!!" Lâm Hào rách cả mí mắt hét lớn, cảm giác trời đất giờ khắc này sụp đổ.

Đừng thấy Thiên Tâm Chi Thành trong tay hắn đạt đến đỉnh phong, nhưng sau lưng nếu không có vị lão tổ này vô điều kiện ủng hộ, hắn căn bản không có khả năng đưa Thiên Tâm Chi Thành đi xa đến thế. "Lão tổ tông!!" Lâm Tâm Nhi lệ rơi đầy mặt tiến lên, trong lòng hối hận vì đã đi trêu chọc Uyên Tổng.

Rõ ràng có thể nằm thắng cuộc đời, lại cứ khăng khăng muốn đi chứng minh chính mình, kết quả lại thua đến rối tinh rối mù. "Haizz!!" Lâm gia lão tổ ở một bên thở dài, trong lòng lược cảm thấy có chút hổ thẹn.

Năm đó đem mạch của Lâm Hào đuổi ra khỏi Lâm gia, đợi người ta phát đạt lại mặt dày gọi người ta về nhà, kết quả hiện tại lại đem người ta lần nữa đuổi đi ra.

Mặc kệ là nhân tính hay là đạo đức, bọn họ làm xác thực không đúng!

Nhưng vì tương lai của Lâm gia, hắn chỉ có thể nhẫn tâm làm như vậy! "Lâm Uyên, ngươi quá phận rồi!!" Lâm Hào rách cả mí mắt hét lớn, tay cầm đại đao liền xông lên. "Bản vương đã nói, ai dám ngăn cản bản vương, tất cả đều phải chết!!" Uyên Tổng chút nào không có ý tứ lưu thủ, hóa thành tàn ảnh lần nữa lao về phía Lâm Hào.

Chỉ thấy Lâm Hào căn bản không phải đối thủ của Uyên Tổng, đại đao trong tay trực tiếp bị hất bay ra ngoài, ngay sau đó trường kiếm lóe ra hàn quang liền đâm vào ngực hắn. "A!!" Lâm Hào chút nào không có ý tứ kêu đau, tóm lấy Uyên Tổng điên cuồng hét lớn.

Ầm ầm!!

Chỉ thấy năng lượng trong cơ thể Lâm Hào nhanh chóng sôi trào, ngay sau đó liền ôm lấy Uyên Tổng tự bạo, tiếng nổ vang chấn động kèm theo một trận bụi mù tràn ngập thiên địa. "Phụ thân!!" Lâm Tâm Nhi như phát điên hét lớn, không muốn chấp nhận hiện thực này.

Hiện tại lão tổ tông chết rồi, phụ thân cũng chết rồi, Thiên Tâm Chi Thành cũng diệt vong, khiến nàng căn bản không biết con đường sau này nên đi như thế nào.

Lúc này —— bụi mù trong hư không bắt đầu tiêu tán.

Căn cứ theo định luật 'có khói không thương', Uyên Tổng từ trong đó đi ra. "Đến lượt ngươi!!" Uyên Tổng ánh mắt băng lãnh nhìn về phía Lâm Tâm Nhi, tay cầm lợi kiếm từng bước một đi qua. "Ngươi dám!!" Thiên Tâm Thập Thất Tử đầy người thương tích bò dậy, bất chấp nguy hiểm chắn trước mặt Lâm Tâm Nhi. "Tìm chết, thành toàn cho các ngươi!" Uyên Tổng ánh mắt vẫn như cũ băng lãnh không có tình cảm, vung tay liền chém ra một đạo kiếm khí lăng lệ. "Lâm Uyên!!" Tiểu Mã nhìn kiếm khí lăng lệ đang lao tới, rách cả mí mắt nói: "Nam ca sẽ không bỏ qua cho ngươi, huynh ấy sẽ báo thù cho chúng ta..." Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang chấn thiên dục lung vang lên, dẫn đến hư không một trận kịch liệt chấn động.

Mà Thiên Tâm Thập Thất Tử vốn chuẩn bị tiếp nhận cái chết, lại không đợi được cơn đau tử vong trong tưởng tượng, ngược lại cảm nhận được một cỗ Đại Đế uy áp khủng bố.

Chương 1054

Chỉ thấy một cây búa nhỏ chặn lại kiếm khí của Uyên Tổng, bên trên còn khắc một chữ 'Lễ'. "Đây là..." Thân thể Tiểu Mã không khỏi run lên, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy Tần Hạo kịp thời xé rách hư không mà đến, sau lưng còn đi theo mười ba đạo thân ảnh, trong đó liền có Nam ca mà hắn tâm tâm niệm niệm... "Là ngươi!!" Uyên Tổng ngẩng đầu nhìn về phía hư không, liếc mắt liền nhận ra Tần Hạo.

Tuy rằng hiện tại Tần Hạo còn không phải đối thủ của hắn, nhưng Lục Đạo Luân Hồi, Long Tượng Chi Lực cùng đa thủ đoạn của y lại có tiềm lực vô cùng, một khi phi thăng thượng giới tất định long tường cửu thiên. "Nam ca!!" Nước mắt Tiểu Mã rốt cuộc không kìm được nữa, phảng phất như đứa trẻ chịu uất ức ở bên ngoài. "Nam ca!!" Tiểu Vu và Tiểu Trừ cũng sụp đổ khóc lớn, giống như đứa trẻ đi lạc tìm được cha mẹ. "Haizz!!" Hà Phi bi thương thở dài một tiếng.

Hiện tại thành chủ Lâm Hào của bọn họ chết rồi, không còn ai có thể ngăn cản ba cái tên này đầu quân cho Tần gia nữa, từ nay về sau Tần Nam là lão đại của Thiên Tâm Thập Thất Tử cũng không còn là nói đùa. "To gan Lâm Uyên!!" Tần Hạo lệ thanh quát: "Trước là ngăn cản bản vương bình định Yêu tộc, hiện tại lại vô cớ sát hại Võ An Quân của Đại Tần, ngươi coi luật pháp Đại Tần ta là bài trí sao!?" "Muốn chiến thì chiến, lấy đâu ra nhiều lời thừa thải như vậy!" Uyên Tổng lạnh lùng hừ một tiếng, cầm kiếm tiếp tục giết về phía Lâm Tâm Nhi.

Phanh một tiếng!!

Chỉ thấy Uyên Tổng không giống như trước đó một bước giết một người, hai đầu gối hơi uốn cong dùng lực bắn đi, bắt đầu không giữ lại chút nào thi triển ra toàn lực, tốc độ nhanh đến mức mắt thường căn bản không thể bắt được. "To gan!!" Tần Hạo trong lòng giận dữ.

Hắn cũng không phải vì Uyên Tổng muốn giết Lâm Tâm Nhi mà giận, là Uyên Tổng căn bản không đem Đại Tần bọn họ để vào mắt, cư nhiên dám ngay trước mặt hắn cái Tần Vương này giết người.

Nếu để hắn thành công, sau này còn có hà uy tín!?

Ầm ầm!!

Theo tiếng nói của Tần Hạo rơi xuống, hư không bắt đầu kịch liệt chấn động.

Chỉ thấy quanh người hắn nổi lên từng mảng tinh quang lấp lánh, ngay sau đó liền ngưng tụ ra hư ảnh khổng lồ của Thập Lục Long Tượng.

Tiếng gầm thét của Thập Lục Long Tượng khiến thiên địa kịch chiến, thiên địa linh khí càng là điên cuồng quán chú vào hư ảnh Long Tượng, khiến cho Thập Lục Long Tượng dần dần ngưng luyện lại, cũng tản phát ra một cỗ khí tức cổ lão tang thương.

Tinh quang dũng động, Long Tượng chấn thiên địa. "Thập Lục Long Tượng!?" Uyên Tổng mày hơi nhíu lại, phát hiện Tần Hạo lại mạnh lên.

Chỉ thấy Long Tượng chi lực cường đại dường như bài sơn đảo hải ập tới, cũng làm cho hắn không thể không tạm thời buông tha Lâm Tâm Nhi, nâng lên lợi kiếm trong tay ngăn cản Long Tượng chi lực của Tần Hạo.

Ong!

Ong!

Kiếm ý thao thiên, kiếm quang chớp động.

Kiếm khí như liệt phong dũng động, kiếm mang như điện quang lấp lóe.

Chỉ thấy Lâm Uyên phảng phất như Kiếm Thần trong truyền thuyết phụ thể, kiếm khí bạo phát trên lợi kiếm dường như cuồng phong bạo vũ, phảng phất có thể đem cả thế giới hủy diệt. "Cái này, cái này làm sao có thể!?" Đệ tử Lâm gia mặt đầy vẻ kinh khủng, nghiêm trọng hoài nghi có phải mình chưa tỉnh ngủ hay không.

Vốn tưởng rằng vừa rồi Lâm Uyên một người một kiếm diệt Thiên Tâm Chi Thành đã đủ chấn hám rồi, ai ngờ người ta cư nhiên ngay cả một thành công lực cũng chưa dùng đến.

Ầm ầm!!

Thần tình Uyên Tổng túc mục, nhân kiếm hợp nhất.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang trùng thiên lao thẳng lên tận trời, hàn quang thấu xương tràn ngập giữa thiên địa, khiến cho hư không chung quanh nháy mắt ngưng cố, kiếm ý càng là như lôi đình kích động.

Nương theo một tiếng nổ vang chấn thiên, cả bầu trời đều vì đó biến sắc. "Đến đây, vì vinh quang của Đại Tần!!" Tần Hạo giơ tay triệu hồi Miêu Miêu Chùy, ngay sau đó người và búa hợp nhất hóa thành một cái bóng búa khổng lồ, càng có Long Tượng gầm thét trong hư không, lấy khí thế Thái Sơn áp đỉnh nện xuống về phía Uyên Tổng.

Ầm ầm!!

Long Tượng gầm thét, kiếm ý cuồn cuộn.

Chỉ thấy thân hình hai bên trong hư không tung hoành giao thác, uy thế kiếm ý khủng bố phảng phất chấn hám cả thế giới, Long Tượng chi lực đáng sợ không ngừng xé rách hư không, năng lượng va chạm càng là như thủy triều tịch quyển thiên địa. "Ngươi nói với ta đây là Đại Đế!?" Đám người phía dưới trong lòng run rẩy, có thể cảm nhận được chính mình nhỏ bé biết bao nhiêu. "Hắn thật sự là Tần Hạo?!" Lâm Tâm Nhi mặt đầy chấn kinh nhìn Tần Hạo, nội tâm càng là hồi lâu không thể bình tĩnh.

Ai có thể nghĩ đến Tần gia phế vật nhị công tử năm đó, ngắn ngủi vài năm liền trưởng thành đến tình trạng khủng bố như tư thế này, cũng làm cho nàng trong lòng càng thêm hối hận năm đó vì sao lại đi từ hôn.

Ầm ầm!!

Hai bên trong hư không không ngừng va chạm, thân hình kịch liệt giao chức cùng một chỗ.

Mặt đất chấn động, núi non băng liệt!!

Mỗi một kích đều mang theo tính hủy diệt, bão tố năng lượng xé rách hư không, phảng phất lôi điện cùng bão tố cộng vũ, hình thành một bức tranh tận thế. "Đáng chết!!" Uyên Tổng thấy nhất thời không bắt được Tần Hạo, tâm tình cấp táo lựa chọn tung chiêu cuối.

Ầm ầm!!

Kiếm ý khủng bố đột nhiên bạo phát, làm cho cả thiên địa vì đó chấn động.

Chỉ thấy linh khí trong trời đất bắt đầu điên cuồng hội tụ, ngay sau đó sơn xuyên hà lưu bốn phía bắt đầu không ngừng sụp đổ, kiếm ý trùng thiên hóa thành hạo hãn lôi đình, thiên địa cũng theo đó phong vân biến sắc. "Đến đây đi!!" Tần Hạo không có chút nào sợ hãi, thần tình vô cùng nghiêm túc nói: "Lục Đạo chúng sinh, quy về tay ta, Lục Đạo Luân Hồi, KHAI!!" Ầm ầm!!

Một cỗ uy năng khủng bố lăng giá vu chúng sinh bao trùm thiên địa, thời không cũng phảng phất trong nháy mắt băng liệt, trong hư không hạo hãn lộ ra cánh cửa Lục Đạo Luân Hồi chói mắt.

Chương 1055

"Hửm!?" Tần Phong phát hiện ngọc bội Âm Dương Ngư muốn khởi động, quả đoán dùng ý niệm cưỡng ép cắt đứt quá trình khởi động.

Không có biện pháp!!

Kia chính là chí ái thân bằng, thủ túc huynh đệ của hắn a!!

Người mình đánh thì đó là thiên kinh địa nghĩa, người ngoài đánh chính là thiên lý nan dung!!

Ầm ầm!!

Hai bên nặng nề va chạm vào nhau, lập tức thiên băng địa liệt dường như mạt thế.

Sơn xuyên hà lưu không cách nào ngăn cản năng lượng cường kình xung kích của hai bên, bắt đầu không ngừng sụp đổ, nứt ra từng đạo từng đạo kẽ hở sâu không thấy đáy. "Phụt!!" Uyên Tổng phun ra một ngụm máu tươi, bị đánh đến liên liên lui lại. "Tại sao lại như vậy!?" Trong mắt Uyên Tổng tràn đầy vẻ không hiểu.

Vừa rồi hắn rõ ràng đã cảm giác được ngọc bội Âm Dương Ngư khởi động rồi, nhưng cuối cùng vì cái gì không có hấp thu Lục Đạo Luân Hồi của Tần Hạo chứ!? "Đinh, chúc mừng ký chủ châm ngòi hai đại Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử chiến đấu, nhận được 1000 vạn điểm phản diện!" "Đinh, chúc mừng ký chủ cưỡng ép cắt ngang, khiến Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử thân chịu trọng thương, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Nhị đệ và Uyên Tổng khai chiến rồi!" Bản thể Tần Phong nghe được tiếng hệ thống nhắc nhở, vội vàng kêu gọi Tam Lộng Đại Sư các loại đi sao gia. ... "Ngươi buông ta ra!!" Vu Lan hung hăng trừng mắt nhìn Tần Phong, ngực phập phồng thở hổn hển.

Tuy nàng ở Bắc Cương yếu tắc thành công đột phá đến Đại Đế chi cảnh, nhưng đối mặt con rồng cặn bã này vẫn như cũ không có lực hoàn thủ, đánh nửa ngày cuối cùng bị thành công đè ở dưới thân. "Dựa theo quy tắc giang hồ," Tần Phong khóe miệng giương lên nói: "Kẻ bại phải bị hôn một cái!!" "Đừng dùng cái miệng ngươi đã hôn qua nữ nhân khác hôn ta!" Vu Lan tức giận quay đầu đi, sống chết cũng không cho Tần Phong hôn. "Hôm nay Trẫm đã đánh răng rồi, là nụ hôn đầu!" Tần Phong với nguyên tắc nam nhân mặt dày mới có thịt ăn, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Vu Lan một cái. "Ngươi..." Vu Lan tức đến đau ngực, nắm đấm nhỏ lại cứng lên. "Đinh, chúc mừng ký chủ chọc giận Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ đến đau ngực, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Lan Bảo Bảo, nàng đây chính là dĩ hạ phạm thượng, Trẫm muốn xử phạt nàng!" Tần Phong một phen bế bổng Lan Bảo Bảo công chúa lên, cười xấu xa nói: "Trẫm cởi chiến bào cho tướng quân, phù dung trướng ấm độ xuân tiêu, nhưng khiến Long Thành phi tướng tại, từ đây quân vương bất tảo triều..." "Á!!" Vu Lan kinh hô một tiếng.

Người còn chưa phản ứng kịp, đã bị Tần Phong bế lên. "Nhân sinh một đời, vui vẻ là trên hết!" Tần Phong cắn nhẹ dái tai trắng nõn của Lan Bảo Bảo, thấp giọng thì thầm: "Trẫm muốn đi khắp nơi ban phát tình yêu và sự quan tâm, không biết tướng quân có thể cùng trẫm đồng hành hay không!?" "Phi, hôn quân!!" Vu Lan đỏ mặt khẽ gắt một tiếng.

Vốn dĩ còn muốn rụt rè một chút đẩy Tần Phong ra, nhưng lại ngoài ý muốn sờ được cơ ngực rắn chắc của hắn, trong đầu cũng lập tức nhớ tới thân hình của Tần Phong, làm cho nàng có xúc động muốn chơi cầu trượt trên cơ bụng hắn. "Thỏ ta cảm giác sắp lỗ vốn rồi!" Tiểu Bạch không biết xuất hiện từ lúc nào, ngay sau đó lại biến mất không thấy. "Rồng cặn bã không giáo huấn được, ngược lại đem chính mình bồi vào!" Hồng Hạnh nhịn không được thở dài một tiếng, biết tỷ tỷ đã luân hãm rồi.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng có loại hưng phấn nho nhỏ mạc danh, từ lúc bắt đầu chất nghi Tiểu Mị Ma Phong Tình, đến hiện tại bách thiết muốn trở thành Tiểu Mị Ma Phong Tình. "Đây là cái ta không trả phí cũng có thể xem sao!?" Hữu Dung thò cái đầu nhỏ ra nhìn quanh, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nàng hôm nay vất vả lắm mới tìm được cơ hội cướp nổi bật, kết quả lại nửa đường lao ra Vu Lan cái nữ ma đầu này, đem sự nổi bật vốn thuộc về nàng cướp đi mất.

Ngay tại lúc này —— giọng nói của Tử Diên từ cửa truyền đến: "Xem ra, thần thiếp đến không đúng lúc a!?" "Không, nàng đến thật đúng lúc!" Tần Phong chút nào không có ý tứ cần mặt mũi, quay đầu liền nhìn về phía cửa lớn Đồng Tước Đài.

Chỉ thấy cửa lớn Đồng Tước Đài bị người chậm rãi đẩy ra, Tử Diên thân mặc phượng bào ung dung hoa quý đi tới, vừa xuất hiện liền triển hiện ra khí tràng cường đại mà một quốc chi mẫu nên có.

Sau lưng là Điềm Điềm và Tiểu Hương Phi trong trang phục tần phi, lại phía sau là bốn cô người hầu Phong Hoa Tuyết Nguyệt. "Phượng bào!?" Sắc mặt Vu Lan nháy mắt biến lạnh, từ trong lòng Tần Phong nhảy xuống.

Nàng có thể cho phép Tần Phong ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng có thể cho phép những hồ ly tinh này nhập cung, nhưng tuyệt đối không cho phép có người đụng đến vị trí Đế Hậu. "Bầu không khí này không đúng a!" Hữu Dung nhìn qua nhìn lại hai đầu, tiếp tục vùi đầu vào trong ngực. "Bệ hạ!" Tử Diên ngó lơ Vu Lan, tiên phát chế nhân nói: "Vu tướng quân tuy rằng vì Đại Tần ta trấn thủ

Bắc Cương yếu tắc, lao khổ công cao, nhưng mặc kệ nói thế nào cũng là ngoại thần, ngài quý vi Cửu Cửu Nhân Hoàng cùng ngoại thần thân mật như thế, nếu bị truyền đi e rằng ảnh hưởng không tốt!" "Không khoa trương như vậy đâu!" Tần Phong mặt không quan tâm nói: "Người đời không chỉ biết Trẫm cùng tướng quân quen biết từ thuở thiếu thời, còn biết hai người chúng ta là quan hệ bạn cùng... giường..." "Không có việc của ngươi, tránh ra!!" Vu Lan cầm binh thời gian dài như vậy, chém tới chém lui quen rồi, nhưng không hiểu cái gì vòng vo tam quốc, trực tiếp liền đẩy Tần Phong ra, đi thẳng tới trước mặt Tử Diên. "Tỷ tỷ, ta tới đây!" Hồng Hạnh vội vàng khiêng đại đao, trung thành đi theo sau lưng Vu Lan. "Trẫm bị ghét bỏ rồi?!" Tần Phong trong lòng tràn đầy đều là ủy khuất, rất nhanh liền phát hiện hai bên không ổn.

Một người thân mặc phượng bào, ung dung hoa quý!

Một người thân khoác áo giáp, anh khí bức người!

Hai bên ánh mắt nhìn thẳng đối phương, cảm giác có dòng điện đang va chạm. "Đem phượng bào cởi ra cho bản soái!" Vu Lan không có nói nhảm dư thừa, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tử Diên. "Dựa vào cái gì!?" Ánh mắt Tử Diên không có né tránh, hào vô sợ hãi cùng Vu Lan đối thị. "Chỉ bằng cái này!!" Vu Lan quanh người hàn khí cuộn trào, phảng phất muốn đem người đóng băng. "Có bản lĩnh ngươi cứ thử xem!" Ánh mắt Tử Diên không chút sợ hãi, giơ tay hất lên trường tụ của mình.

Ong!

Ong!

Tiếng đao minh thanh thúy vang lên, dẫn đến hư không một trận chấn động.

Chỉ thấy Nguyệt Luân của Tử Diên trực tiếp bay ra, dường như hài đồng nghịch ngợm lượn lờ quanh người, bảo thạch bên trên càng là lấp lánh hào quang chói mắt. "Muốn đánh nhau rồi!!" Hồng Hạnh đôi mắt đẹp nhảy cẫng lên hưng phấn, quét qua trên người Điềm Điềm và Tiểu Hương Phi.

Tuy rằng trên người đối phương hai người đều có thần khí, nhưng nàng vẫn như cũ có lòng tin một chấp hai, cho dù cộng thêm bốn nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt cùng nhau, nàng cũng chút nào không sợ. "Các ngươi quá không nói đạo lý rồi!!" Điềm Điềm mắt thấy bầu không khí không đúng, vội vàng mở miệng nói: "Phàm sự đều có cái trước đến sau, ngươi trừ biết gắp thức ăn cho Tần ca ca ra, ngươi còn biết làm gì cho Tần ca ca nữa!?" "Khụ khụ!!" Tần Phong lập tức bị nước miếng sặc, tỏ vẻ chính mình cái gì cũng không hiểu.

Chương 1056

"Tầm mắt hạn hẹp a!" Vu Lan quay đầu nhìn về phía Điềm Điềm, lạnh lùng nói: "Bản soái cũng chỉ đi ra ngoài một chuyến, ngươi cư nhiên dám cùng bản soái cãi lại rồi!" "Tử Diên tỷ!!" Điềm Điềm bị dọa đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch, vội vàng trốn sau lưng Tử Diên. "Đừng động thủ!!" Tiểu Hương Phi vội vàng đi ra khuyên can: "Mọi người đều là người một nhà, có chuyện gì có thể ngồi xuống nói chuyện, không cần động đao động thương..." "Có cái gì tốt để nói!" Tử Diên lạnh lùng cắt ngang: "Là nói bản hậu làm thế nào cùng Long Quân từ nhỏ chơi đến lớn, hay là nói bản hậu làm thế nào là người đầu tiên ngủ cùng Long Quân!?" "Nàng quả thật là nữ trung hào kiệt!!" Tần Phong mắt thấy sự thái muốn mất khống chế, vội vàng giả chết nằm vật xuống đất. "Bệ hạ, ngài làm sao vậy!?" Hai bên trong lòng kinh hãi.

Không lo được tranh đấu nữa, hoảng mang vây lại.

Bất quá Tần Phong đã không phải lần đầu tiên giả bệnh, mặc cho các nàng kiểm tra cũng không phát hiện sơ hở gì, cuối cùng trực tiếp xách Hữu Dung đang làm đà điểu trong góc ra. "Ta là vô tội!!" Hữu Dung trong lòng ủy khuất, chỉ có thể muội lương tâm nói: "Bệ hạ đây là bị Thiên Đạo làm bị thương!!" "Bị Thiên Đạo làm bị thương!?" Vu Lan mày liễu hơi nhíu nói: "Vừa rồi bệ hạ còn sinh long hoạt hổ, một điểm cũng không giống bộ dáng bị thương a!?" "Cái này..." Hữu Dung cũng không phải lần đầu tiên làm bệnh án giả, mở miệng liền nói: "Bệ hạ tuy rằng chặt đứt gông xiềng Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo cũng có một phần lực lượng tàn dư xâm nhập vào cơ thể bệ hạ, vừa rồi bệ hạ chỉ là tạm thời áp chế, cho nên nhìn qua giống người bình thường, hiện tại bệ hạ cần phải hảo hảo tĩnh dưỡng mới được." "Tĩnh dưỡng!?" Vu Lan và Tử Diên nhìn nhau một cái, vẫn như cũ muốn cắn chết đối phương.

Bất quá nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tần Phong, cùng với khí tức vi nhược, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lựa chọn tạm thời ngưng chiến. "Ái phi môn, Trẫm không sao!" Tần Phong thấy hai bên tạm thời đình chiến, du du tỉnh lại nói: "Các nàng đều lui xuống tu luyện trước đi, để Hồng Hạnh một người ở lại chăm sóc Trẫm là được rồi." "Ta!?" Hồng Hạnh đương trường mộng bức.

Để nàng chém người một chút vấn đề cũng không có, nhưng phàm do dự một giây đều là bất kính với bệ hạ, nhưng nếu để nàng chăm sóc người, thần thiếp thật sự làm không được a!! "Hừ!!" Vu Lan và Tử Diên thấy Tần Phong mở miệng, hừ lạnh một tiếng mỗi người xoay người rời đi. "Bệ hạ, thần thiếp cáo lui!!" Tiểu Hương Phi vội vàng hành lễ, sau đó cung kính lui xuống. "Bệ hạ!" Điềm Điềm không vui chu cái miệng nhỏ, cuối cùng rất không tình nguyện rời đi.

Mà sau khi các nàng đi hết, Tần Phong lập tức sinh long hoạt hổ. "Cái này..." Hồng Hạnh lập tức ý thức được không đúng, nhưng muốn chạy đã không kịp rồi... ...

Thiên Tâm Chi Thành, chiến đấu tiếp tục.

Chỉ thấy Uyên Tổng bị đánh đến liên tục bại lui, căn bản không cách nào hữu hiệu áp chế Tần Hạo.

Không chỉ là vì ngọc bội Âm Dương Ngư bị Tần Phong cưỡng ép cắt đứt, càng nhiều là do hắn vừa mới khỏi bệnh nặng, thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục lại. "Đáng chết!!" Sắc mặt Uyên Tổng thập phân không tốt, phát hiện Tần Hạo càng đánh càng hưng phấn.

Rõ ràng là coi hắn thành bồi luyện để 'feed chiêu', không ngừng hoàn thiện kinh nghiệm chiến đấu của bản thân, thực lực cũng là tăng vù vù, làm cho hắn dần dần cảm nhận được áp lực. "Tiếp tục!!"

Trong mắt Tần Hạo sự hưng phấn căn bản không cách nào che giấu, xông lên tiếp tục cùng Uyên Tổng triền đấu một chỗ.

Không có biện pháp!!

Tuy rằng hắn sở hữu thiên phú khủng bố trấn áp vạn cổ, nhưng nại hà có một người ca ca yêu nghiệt trấn áp chư thiên, mặc kệ hắn nỗ lực như thế nào đều không thể nhìn thấy bóng lưng.

Hiện tại vất vả lắm mới gặp được một đối thủ thế quân lực địch, tự nhiên muốn xông lên chiến một trận thống khoái, giống như một ông chú kỳ quái bị kìm nén đã lâu, gặp được tiểu loli khả ái buộc tóc hai bên đi tất trắng.

Không chỉ khiến thiếu niên nhiệt huyết sôi trào, còn tìm lại được lòng tin đã đánh mất bấy lâu!

Ầm ầm!!

Hai bên lần nữa nặng nề va chạm vào nhau, hư không lập tức kịch liệt chấn động, còn kèm theo một cỗ năng lượng phong bạo khủng bố hướng về bốn phương tám hướng cuốn đi. "Đánh tiếp như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì!" Uyên Tổng bị đánh đến liên tục lui lại, cũng nhanh chóng phân tích lợi hại.

Hiện tại ngọc bội Âm Dương Ngư mãi không chịu khởi động, chính mình muốn đánh bại Tần Hạo giết Lâm Tâm Nhi căn bản không có khả năng, ngược lại sẽ luân vi đá mài dao trên con đường biến mạnh của hắn.

Ngay tại lúc này, hư không chấn động.

Chỉ thấy Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư ba người nhận được mệnh lệnh của Tần Phong, xé rách hư không xuất hiện trên bầu trời Thiên Tâm Chi Thành, chuẩn bị đem di sản của Lâm gia tận số sung công. "Không ổn!!" Nhìn thấy lại tới thêm 2,5 cái Đại Đế, Uyên

Tổng nháy mắt liền đưa ra lựa chọn.

Chỉ thấy hắn không cam lòng nhìn thoáng qua Lâm Tâm Nhi, sau đó liền hóa thành một đạo kiếm quang cấp tốc rời đi. "Chạy rồi?!" Tần Hạo mày hơi nhíu, không có tiến lên truy đuổi.

Tuy rằng Uyên Tổng cùng hắn thế quân lực địch, nhưng đối phương nếu một lòng muốn đi, chính mình cũng không có thực lực giữ hắn lại. "A di đà phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp tay trước ngực nói: "Tới lượt chúng ta đăng tràng rồi!!" "Haizz!!" Mộc Tú nhịn không được thở dài nói: "Thật ra Võ An Quân người này vẫn là rất không tệ, nhưng nại hà hắn chọn sai đường, phi yếu lấy gia tộc làm căn cơ phát triển, vi phạm lý niệm của bệ hạ." "Không hiểu!" Nhậm Hoàn mở miệng nói: "Bất quá nể tình mọi người quen biết một hồi, bản quan sẽ đích thân xóa hộ khẩu cho Lâm gia!" "Đừng lải nhải nữa, mau chóng sao gia!!" Tam Lộng Đại Sư đã đợi không kịp, lập tức lệ thanh quát: "Lâm gia lão tổ, các ngươi sát hại Võ An Quân của Đại Tần ta, ý đồ mưu phản có biết tội không!?" "Mưu phản!?" Lâm gia lão tổ trong lòng kinh hãi, vội vàng mở miệng biện giải: "Quốc Sư lời này từ đâu nói tới?

Vừa rồi tất cả mọi người đều nhìn thấy là Lâm Uyên giết Lâm Hào, cùng Lâm gia ta không quan hệ a!!" "Không quan hệ!?" Mộc Tú lạnh lùng nói: "Lâm Uyên xuất thân từ Lâm gia các ngươi, ngươi cư nhiên dám nói cùng các ngươi không quan hệ!?" "Quốc Công!" Lâm gia lão tổ định định tâm thần nói: "Lâm Uyên phản bội Lâm gia đã mọi người đều biết, Thiên Tâm Chi Thành cùng Lâm gia phân liệt cũng đã công bố thiên hạ, cừu sát giữa hai bên bọn họ cùng Lâm gia ta có quan hệ gì!?" "Nói đến đạo lý rõ ràng!" Tam Lộng Đại Sư vội vàng đứng ở điểm cao đạo đức nói: "Nhưng trước tiên ngươi phải là công dân Đại Tần ta chứ?

Trơ mắt nhìn Võ An Quân bị giết lại khoanh tay đứng nhìn, ngươi còn dám nói Lâm gia các ngươi vô tội!?" "Ta..." Lâm gia lão tổ lập tức cuống lên.

Hắn cho dù có ngu ngốc nữa cũng nhìn ra được, đây là sống chết cũng muốn gán cho Lâm gia bọn họ một cái tội danh, để mượn cơ hội đem Lâm gia bọn họ triệt để sạn trừ đi a!! "Đinh, chúc mừng ký chủ cắt ngang quá trình báo thù của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y ý niệm không thông đạt, nhận được 50 vạn điểm phản diện!!" "Đinh, chúc mừng ký chủ bắt nạt nốt ruồi son của Truyền Thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đã đạt giới hạn hôm nay 200 vạn điểm phản diện!" "Thế là đạt giới hạn rồi?!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Tỏ vẻ hai trăm vạn điểm phản diện là giới hạn của hệ thống, nhưng lại không phải là giới hạn năng lực cá nhân của Tần Phong hắn.

Ầm ầm!!

Hư không trong Đồng Tước Đài chấn động, Thái Cực Âm Dương Đồ cấp tốc chuyển động.

Chỉ thấy ý niệm hai người hợp nhất, tiến vào một loại trạng thái vong ngã, điên cuồng hấp thu linh lực trong trời đất, khiến cho khí tức của cả hai nhanh chóng tăng vọt. "Chính là hiện tại, phá cho Trẫm..." Tần Phong hai mắt mạnh mẽ trừng lên, trong cơ thể truyền đến một tiếng trầm muộn.

Phanh một tiếng!!

Chỉ thấy gông xiềng trong cơ thể Tần Phong bị phá vỡ, báo hiệu hắn thành công đột phá Đại Đế đỉnh phong.

Ngay sau đó uy áp khủng bố cũng nháy mắt bạo phát, dẫn đến Đồng Tước Đài một trận kịch liệt chấn động.

Đồng thời, ba mươi hai giọt trọng sinh tinh huyết trong đan điền cũng lần nữa phân liệt thành sáu mươi bốn giọt, báo hiệu Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết của hắn đột phá đến tầng thứ mười lăm. "Ưm..." Thân thể Hồng Hạnh không khỏi căng cứng, hung hăng cắn lên vai Tần Phong.

Chương 1057

Phanh một tiếng!!

Chỉ nghe trong cơ thể Hồng Hạnh cũng truyền ra một tiếng trầm muộn, là thanh âm gông xiềng tu vi bị phá vỡ, ngay sau đó liền bạo phát ra uy áp chỉ Chuẩn Đế mới có.

Thời gian không lâu —— Đồng Tước Đài dần dần khôi phục bình tĩnh, Thái Cực Âm Dương Đồ bắt đầu tiêu tán.

Chỉ thấy Hồng Hạnh hai má hồng nhuận nằm trong lòng Tần Phong, toàn thân trên dưới đã một chút khí lực cũng không còn, ngay cả ngón tay cũng không muốn động một chút. "Phù phù, đột phá Đại Đế đỉnh phong rồi!" Tần Phong thật dài thở ra một hơi, kêu gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan. "Đinh, chúc mừng ký chủ tiêu phí 1500 vạn điểm phản diện, đổi một viên Đại Đế Cảnh Căn Cơ Đan!" "Ăn vào là cũng gần đủ để phi thăng rồi!" Tần Phong nhìn Đại Đế Cảnh Căn Cơ Đan trong tay, biết thời gian ở lại hạ giới tác oai tác phúc không còn nhiều, nhiệm vụ 'Phong hỏa hí chư hầu' cũng nhất định phải nhanh chóng đưa vào lịch trình.

Một viên đan dược xuống bụng, căn cơ lập tức củng cố!

Chỉ thấy Tần Phong vừa mới đột phá Đại Đế đỉnh phong, khí tức ba động không quá ổn định nháy mắt bình ổn lại, tùy thời có thể đi nếm thử trùng kích chung cực dẫn tới phi thăng lôi kiếp. "Ngài vừa nãy uống đan dược!?" Hồng Hạnh vừa vặn nhìn thấy, gian nan muốn đứng dậy, rời xa cái tên đại hôn quân này.

Tuy rằng trong huyết mạch Ma tộc của nàng có tinh thần không chịu thua, nhưng nại hà Thương Thiên Bá Thể của đại ma vương thật sự quá khủng bố, cho dù nàng là nữ tướng quân rong ruổi sa trường cũng là bất địch.

Mấy trận giao phong sớm đã tinh bì lực tẫn, đâu còn chịu được hắn cắn thuốc a! "Đừng căng thẳng, Trẫm không phải loại người đó!" Tần Phong vội vàng ôm lấy Hồng Hạnh nhẹ giọng an ủi.

Hiện tại giới hạn 200 vạn điểm phản diện mỗi ngày đã cày xong, tự nhiên không cần thiết lừa gạt Hồng Hạnh tiểu ny tử này, Đại Tần Thủy Hoàng hắn chủ đánh chính là một sự chân thành.

Ó o o, ó o o...

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gà gáy, báo hiệu một ngày mới đã bắt đầu. "Ngày thứ hai rồi!!" Thần tình Tần Phong hơi hơi sửng sốt, sau đó nhanh chóng đề thương lên ngựa. "Đồ lừa đảo, đại lừa đảo!!" Tiếng kinh hô của Hồng Hạnh hồi vang trong Đồng Tước Đài, tỏ vẻ không bao giờ tin tưởng cái miệng quỷ của Tần Phong nữa...

Rừng rậm mênh mông, bát ngát.

Diệp Long đang dựa vào một gốc đại thụ nghỉ ngơi, bên cạnh là Diệp Thần đang vận công chữa thương.

Do Tần đạo diễn sống chết không đồng ý để hắn bại lộ thân phận nằm vùng, nên hắn chỉ có thể cõng Diệp Thần chạy trốn suốt một đường, hiện tại khoảng cách đến nơi bọn họ bố trí Hắc Kỳ Quân đã không còn xa nữa. "Lão Tề cái tên này có được hay không thế!?" Trong lòng Diệp Long không nhịn được mà âm thầm chửi bới.

Hắn đã nhận được kịch bản mới Tần đạo diễn gửi tới, không cần đến ba phút đã tìm được cảm giác nhập vai, thế mà vai phản diện Tề Tu Viễn lại mãi không chịu tiến vào trạng thái, báo hại vở kịch lớn này cứ dây dưa mãi. "Phụt!!" Diệp Thần đột nhiên rùng mình, phun ra một ngụm máu tươi. "Diệp Thần, huynh không sao chứ!?" Diệp Long theo bản năng bật dậy, khẩn trương nhìn về phía Diệp Thần xem hắn đã chết chưa. "Ta không sao!" Trong lòng Diệp Thần cảm thấy ấm áp, nói: "Tuy rằng tác dụng phụ của Hóa Huyết Thuấn Di rất lớn, nhưng do ta thường xuyên sử dụng, đã sờ soạng ra được một ít kinh nghiệm, lại phối hợp với đan dược chữa thương ta tự luyện chế, hiện tại thương thế đã khôi phục được bảy tám phần rồi." "Không sao là tốt rồi!!" Bề ngoài Diệp Long tỏ vẻ vui mừng cho Diệp Thần, nhưng trong lòng lại cảm thấy cực kỳ không vui.

Vốn tưởng rằng rất nhanh sẽ có thể trở về tiếp nhận thần khí do Long Quân đích thân ban thưởng, ai ngờ cái tên Diệp Thần này lại khó giết như vậy, thương thế nặng thế kia mà đã khỏi được bảy tám phần. "Có điều..." Ánh mắt Diệp Thần chợt ảm đạm: "Lần này ta cưỡng ép mở ra Hoang Cổ Thánh Thể hình thái thứ ba, thiêu đốt quá nhiều bản nguyên, sau này e là ngay cả hình thái thứ hai ta cũng không thể tiến vào được nữa." "Không sao đâu!" Diệp Long mở miệng an ủi: "Trước mắt những khó khăn này đều là tạm thời, ta tin tưởng huynh nhất định sẽ làm được!" "Đệ nói đúng!" Diệp Thần một hơi uống cạn bát "súp gà" (đạo lý) này, nói: "Những thứ này chẳng qua chỉ là khó khăn tạm thời, là cái dốc trong nhân sinh của ta, chỉ cần bước qua được là có thể một bước lên trời." "Qua được thì là dốc, không qua được thì là mệnh a!" Trong lòng Diệp Long không nhịn được lại thầm chửi một câu, phát hiện Diệp Thần vẫn cứ tự tin một cách mù quáng như vậy.

Ong!

Ong!

Tiếng đao rít bén nhọn vang lên điên cuồng trong rừng, còn nương theo vô tận đao khí cấp tốc chém về phía bọn họ. "Không ổn!!" Sắc mặt Diệp Thần biến đổi kịch liệt, vội vàng kéo Diệp Long né tránh.

Oanh long long!!

Chỉ thấy một đạo đao khí mang theo sát cơ âm sâm hung hăng chém xuống, bổ khu rừng bọn họ đang đứng ra thành một đường rãnh dài mấy ngàn mét, ngay sau đó đao khí vô tình tàn phá bừa bãi trong rừng rậm. "Đao Tuyệt, Tề Tu Viễn!!" Sắc mặt Diệp Thần trở nên ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy Tề Tu Viễn tay cầm Tuế Nguyệt Đao đứng sừng sững giữa hư không, đao ý quanh thân phong mang tất lộ, sát cơ lạnh lẽo, khiến người ta không khỏi cảm thấy tim đập chân run. "Lão Tề, rốt cuộc ngươi cũng chịu ra tay rồi!" Diệp Long đợi đến mức hoa cũng sắp tàn, một giây liền tiến vào trạng thái diễn xuất, an ủi nói: "Không cần lo lắng, đệ nghe nói ở bên cạnh Long Quân, ai vô sỉ nhất thì không biết, nhưng người nói đạo lý nhất nhất định là Tề Tu Viễn." "Nói đạo lý!?" Ánh mắt Diệp Thần không khỏi sáng lên, tỏ vẻ đây là sở trường của mình.

Ong!

Ong!

Tiếng đao rít bén nhọn lần nữa vang vọng thiên địa, vô tận đao khí từ trên thân đao trút xuống, lao thẳng về phía Diệp Thần mà gào thét.

Che khuất bầu trời, thanh thế to lớn!! "Vãi chưởng, thế này là nói đạo lý hả!?" Diệp Thần nhịn không được văng tục một câu, không thể không ngưng tụ thương ý để ngăn cản.

Oanh long long!!

Đao khí sắc bén cùng thương ý của Diệp Thần va chạm, tiếng nổ vang chấn động cũng theo đó vang vọng thiên địa.

Nhưng do Chiến Thần Giáp và Ngân Long Thương của Diệp Thần đã vỡ nát, cộng thêm thương thế trên người hắn còn chưa khỏi hẳn, thương ý vừa ngưng tụ ngay lập tức đã bị đao khí của Tề Tu Viễn xé rách. "Phụt!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, thân thể liên tục lùi về phía sau. "Diệp Thần, kiên trì lên a!" Diệp Long cẩn thận ghi nhớ lời dặn dò của Tần đạo diễn, vội vàng tiến lên đỡ lấy Diệp Thần.

Hắn càng làm theo kịch bản mới nhất Tần đạo diễn gửi tới, lấy ra một cái tù và thổi lên, bắt đầu hô hoán trăm vạn Hắc Kỳ Quân được bố trí ở gần đó. "Giết!!" Tiếng hô giết khủng bố vang lên từ bốn phương tám hướng, còn nương theo một đạo sát khí ngút trời. "Đây chính là Hắc Kỳ Quân!?" Lông mày Tề Tu Viễn hơi nhíu lại.

Chỉ thấy trăm vạn Hắc Kỳ Quân như sơn hồng hải khiếu lao ra, sát khí khủng bố ngưng tụ thành thực thể, khiến người ta nhịn không được mà run rẩy hàm răng.

Chương 1058

"Đã không còn đường lui, vậy thì chiến đi!!" Đôi mắt Diệp Thần vằn vện tơ máu, tiếp nhận một thanh trường thương rồi bộc phát.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Diệp Thần tay cầm trường thương đứng trước trăm vạn Hắc Kỳ Quân, vô số luồng chiến khí bắt đầu hội tụ về phía hắn, khiến cho chiến ý quanh thân hắn bắt đầu tăng vọt không ngừng. "Chiến Thần Quyết của Bắc Cương yếu tắc!" Lông mày Tề Tu Viễn nhíu càng chặt hơn.

Tuy rằng hắn có nghe nói Chiến Thần Quyết mà Diệp Long nằm vùng trộm về rất mạnh, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn bị chấn động, cư nhiên có thể hội tụ chiến khí của hàng trăm vạn đại quân vào một thân.

Vì chiến mà sinh, vì chiến mà cuồng!! "Hống!!" Diệp Thần tay cầm trường thương gầm lớn một tiếng, lao nhanh về phía Tề Tu Viễn. "Tới đi!!" Tề Tu Viễn lực bất tòng tâm, tay cầm Tuế Nguyệt Đao nghênh chiến.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Chỉ thấy hai bên không nói nhảm dư thừa, kịch liệt quấn lấy nhau.

Mỗi lần va chạm đều sản sinh ra năng lượng khủng bố, như pháo hoa rực rỡ nở rộ giữa hư không, ngay sau đó hình thành mưa to gió lớn quét ngang đại địa, phá hủy tất cả vật thể xung quanh.

Mặt đất càng nứt ra những vết rạn dữ tợn, hình thành từng cái khe rãnh và vực sâu khổng lồ. "Phụt!!" Tề Tu Viễn phun ra một ngụm máu tươi, thân hình cũng liên tục lùi về phía sau.

Tuy rằng Diệp Thần mất đi Chiến Thần Giáp và Ngân Long Thương, hiện tại thương thế cũng chưa lành, nhưng tu vi lại cao hơn hắn một giai, cộng thêm chiến khí của trăm vạn Hắc Kỳ Quân gia trì, hắn còn thực sự không chiếm được chút tiện nghi nào. "Tề tiền bối, ta tới trợ ngài!!" Lâm Tam vừa đến đã thấy Diệp Thần đang đánh Tề Tu Viễn, không nói hai lời rút Vô Trần Kiếm ra đâm về phía Diệp Thần.

Chỉ thấy hai mắt hắn tựa như liệt dương lấp lánh vạn đạo kim quang, một đạo kiếm mang kinh động cả Hoang Cổ xông thẳng cửu thiên, kiếm khí càng kích động chín vạn dặm khiến thiên địa chấn động, phảng phất một kiếm chém vào trong quá khứ tương lai. "Lại là ngươi!!" Diệp Thần đã sắp phát điên rồi, không biết cùng Lâm Tam có thâm thù đại hận gì.

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc thảo luận loại chuyện này, vội vàng cầm trường thương ngăn cản một kiếm Lâm Tam đâm tới.

Nhất thương xuất, song long hiện!

Hống!!

Hai con ngân long giống như thực thể bằng không xuất hiện, va chạm mạnh mẽ với kiếm quang của Lâm Tam.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm kịch liệt, năng lượng khủng bố trong nháy mắt chói mắt như mặt trời, cơn bão năng lượng vô tận cũng theo đó càn quét thiên địa, thậm chí dẫn đến không gian vặn vẹo, hình thành lỗ đen hoặc hư không toàn qua. "Phụt!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lại tái nhợt thêm một phần.

Tuy rằng hắn còn có thể "bán hành" cho Tề Tu Viễn, nhưng đối mặt với Lâm Tam lại không có chút biện pháp nào. "Diệp Thần, đầu hàng đi!" Lâm Tam cầm kiếm đứng giữa hư không, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Thần. "Ta còn chưa bại đâu!!" Diệp Thần phảng phất một con bạc thua đỏ mắt, định trực tiếp đặt cược tất cả chơi khô máu... "Diệp Thần, đừng mà!!" Diệp Long đột nhiên tê tâm liệt phế gào to.

Cũng không biết là khuyên Diệp Thần đừng chơi khô máu, hay là đang nhắc nhở Tề Tu Viễn mau chóng động thủ.

Oanh long long!!

Hư không đột nhiên chấn động, sát khí càn quét thiên địa.

Chỉ thấy Thiên Tuyển Chi Tử chủ yếu là một cái nết không nghe khuyên, ánh mắt băng lãnh vô tình khiến người ta sinh lòng sợ hãi, trong không khí xung quanh cũng tràn ngập hàn khí thấu xương, phảng phất là điềm báo mây đen áp thành thành muốn sập. "Đây là..." Sắc mặt Lâm Tam biến đổi kịch liệt, ánh mắt nhanh chóng quét qua xung quanh.

Chỉ thấy trăm vạn Hắc Kỳ Quân trong nháy mắt động đậy, bộc phát ra một cỗ sát khí khiến người ta hít thở không thông, phảng phất muốn cắn nuốt hết thảy quang minh và sinh mệnh thế gian. "Sức mạnh, ta muốn sức mạnh!!" Diệp Thần đột nhiên tay cầm trường thương ngửa mặt lên trời giận dữ gào thét, quanh thân cũng bộc phát ra một cỗ khí tức huyền ảo.

Oanh long long!!

Trên bầu trời đột nhiên mây đen dày đặc, từng đạo lôi điện rạch phá chân trời.

Giống như bức màn bị sức mạnh hắc ám xé rách, bóng ma tử vong bao trùm thế giới, khiến tất cả mọi người đều lâm vào kinh khủng và thét chói tai. "Giết!!" Trăm vạn Hắc Kỳ Quân đồng thanh hô to, trong đôi mắt càng tràn ngập điên cuồng.

Chỉ thấy bọn họ điên cuồng phóng thích sức mạnh bản thân, hàng trăm vạn luồng năng lượng điên cuồng hội tụ về phía Diệp Thần trong hư không, khiến cho khí tức của hắn bắt đầu điên cuồng tăng vọt, thương ý ngút trời cũng theo đó dẫn động thiên địa chấn động kịch liệt. "Không ổn!!" Sắc mặt Tề Tu Viễn biến đổi nói: "Diệp Thần hắn là muốn tế hiến trăm vạn Hắc Kỳ Quân, đem sức mạnh của bọn họ toàn bộ hội tụ vào trên người mình." "Cái tên súc sinh này!!" Cảm giác chính nghĩa của Lâm Tam trong nháy mắt bị kích hoạt, thân hình tựa như tia chớp lao về phía Diệp Thần. "Không ai có thể ngăn cản ta!!" Trong mắt Diệp Thần nổi lên một tia hung ác, trường thương trong tay vội vàng đâm về phía Lâm Tam.

Đinh một tiếng!!

Kiếm và thương lần nữa va chạm, tia lửa cũng theo đó bắn tung tóe. "Mạnh quá!!" Sắc mặt Lâm Tam hơi ngưng trọng, cảm nhận được Diệp Thần đã biến cường.

Chỉ thấy hắn quả đoán tung ra đại chiêu của mình, Vô Trần Kiếm trong tay lập tức trào ra một cỗ kiếm ý khủng bố, giống như sóng triều vô biên cuồn cuộn quét ra, phảng phất muốn cắn nuốt toàn bộ thiên địa.

Thần uy lấp lánh, kiếm đoạn vạn cổ!!

Một đạo kiếm mang kinh động cả Hoang Cổ xông thẳng cửu thiên, kiếm khí càng kích động chín vạn dặm khiến thiên địa chấn động, phảng phất một kiếm chém vào trong quá khứ tương lai.

Chương 1059

"Tới đi!!" Diệp Thần gầm lên dữ tợn, cũng phóng xuất ra đại chiêu của mình.

Chỉ thấy mũi thương bộc phát ra một cỗ khí tức hung sát, phảng phất ẩn chứa sức mạnh vô tận, ngay sau đó liền hóa thành một con kim long khổng lồ chói mắt gào thét lao ra.

Long khiếu cửu thiên!!

Tiếng rồng ngâm chấn điếc tai, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Không chỉ bộc phát ra một cỗ uy áp không cách nào ngăn cản, khiến người ta cảm thấy linh hồn đều đang run rẩy, nơi đi qua không gian càng băng liệt, đại địa run rẩy, phảng phất là ngày tận thế đã sớm buông xuống.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm kịch liệt, tiếng nổ vang chấn động cũng theo đó vang vọng thiên địa, thương khung vô tận phảng phất bị một đôi bàn tay vô hình xé rách ra một cái lỗ hổng khổng lồ. "Không đủ, vẫn chưa đủ!!" Diệp Thần phảng phất con bạc thua đỏ mắt, đỏ mắt gầm lên: "Ta muốn sức mạnh, ta muốn càng nhiều sức mạnh..." "Không xong!!" Sắc mặt Lâm Tam không khỏi biến đổi.

Phát hiện Diệp Thần lúc này đã tiến vào trạng thái điên ma, đang điên cuồng hấp thu sinh mệnh của trăm vạn Hắc Kỳ Quân. "Lâm Tam!!" Diệp Thần cười dữ tợn nói: "Ngươi ngăn cản không được ta, cũng không có ai có thể ngăn cản được ta..." Lời còn chưa dứt, Tử Tiên đăng tràng.

Chỉ thấy quanh thân Tử Tiên lấp lánh thánh quang chói mắt, giống như tinh linh ánh sáng rải xuống nhân gian điểm điểm tinh quang, đánh thức trăm vạn Hắc Kỳ Quân đang bị ma đồng của Diệp Long khống chế. "Là thánh quang!!" Tâm thái Diệp Thần trong nháy mắt sụp đổ, không ngờ Tử Tiên lại đột nhiên xuất hiện.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng thập phần hối hận, năm đó vì sao không kiên trì thêm một chút, bóp chết cái khắc tinh Tử Tiên này từ trong trứng nước chứ!? "Ta thế này là bị làm sao vậy!?" Trăm vạn Hắc Kỳ Quân dần dần tỉnh táo, tất cả đều mờ mịt nhìn xung quanh.

Nhưng rất nhanh bọn họ liền hưng phấn kêu to lên, phát hiện tu vi của mình cư nhiên bạo tăng nhiều như vậy, trong đầu càng xuất hiện thêm loại thần cấp công pháp như Chiến Thần Quyết. "Đến lượt nam chính là ta đăng tràng rồi!" Diệp Long nhìn thấy Hắc Kỳ Quân bị tịnh hóa xong, vội vàng ném cho Tề Tu Viễn một ánh mắt. "Đã rõ!!" Thần tình Tề Tu Viễn có chút khẩn trương.

Dù sao hắn cũng là lần đầu tiên tham dự kịch bản chế tác lớn của Tần đạo diễn, hơn nữa còn chưa hề diễn tập trước, sợ diễn không tốt trở về sẽ bị Tần đạo diễn cắt xén tiền lương.

Oanh long long!!

Lâm Tam cũng không có ý tứ muốn dừng tay, tiếp tục cùng Diệp Thần quấn đấu. "Diệp Thần, đi chết đi!!" Tề Tu Viễn nhe răng làm cho mình trông hung ác một chút, sau đó tay cầm Tuế Nguyệt Đao lao về phía Diệp Thần. "Diệp Thần, cẩn thận!!" Diệp Long tỏ vẻ trong nhân sinh không có diễn tập.

Chỉ thấy đôi mắt hắn trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, khí tức quỷ dị cũng theo đó lan tràn ra, càng hóa thành một đạo hồng quang cấp tốc lao về phía Tề Tu Viễn. "Không xong!!" Tề Tu Viễn giả bộ kinh hoảng thất thố, vội vàng giơ Tuế Nguyệt Đao trong tay lên ngăn cản.

"Phanh" một tiếng!!

Chỉ thấy Diệp Long giống như một quả đạn pháo tốc độ cao, hung hăng va chạm với Tề Tu Viễn đang lao về phía Diệp Thần.

Cũng không biết là Tề Tu Viễn vừa rồi bị Diệp Thần đả thương, hay là bị đánh lén đột ngột không phản ứng kịp, Tuế Nguyệt Đao trong tay cư nhiên ngoài ý muốn rơi xuống, còn khéo léo thế nào lại bị Diệp Long chộp được. "Tên tặc tử kia, trả đao lại cho ta!!" Tề Tu Viễn lần nữa nhe răng lộ ra biểu tình hung ác, giơ tay liền tung một chưởng vào ngực Diệp Long. "Phụt!!" Diệp Long phun ra một ngụm máu tươi, thân thể theo đó cấp tốc lùi lại.

Nhưng trong tay hắn lại gắt gao nắm chặt Tuế Nguyệt Đao, mặc kệ Tề Tu Viễn công kích như thế nào cũng không buông tay.

Bởi vì Tần đạo diễn thông qua Thẻ Thiên Cơ nhìn thấy, đại lão thượng giới đều đang điên cuồng tìm kiếm Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, nếu Tề Tu Viễn tiếp tục cầm Tuế Nguyệt Đao nhất định sẽ khiến người ta hoài nghi, chi bằng thuận nước đẩy thuyền để Diệp Thần tiếp tục cõng nồi cho rồi. "Diệp Long!!" Diệp Thần mắt thấy Diệp Long gặp nguy hiểm, trong lòng lập tức cuống lên.

Chỉ thấy hắn vội vàng một thương bức lui Lâm Tam, ngay sau đó chộp lấy Diệp Long, không thể không lần nữa sử dụng Hóa Huyết Thuấn Di chạy trốn. "Đáng chết, lại để hắn chạy thoát!" Lâm Tam nhìn Diệp Thần rời đi, trong lòng cảm thấy thập phần khó chịu. "Cuối cùng cũng kết thúc!" Lão Tề nhìn Tuế Nguyệt Đao đi xa, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút mất mát. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ khiêu khích hai đại Thiên Mệnh chiến đấu, đạt được 6 triệu điểm phản phái!" "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ thành công tan rã đại quân của Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 1 triệu điểm phản phái!" "Tử Tiên tỷ tỷ thành công rồi!" Tần Phong sau khi nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh Tử Tiên sử dụng thánh quang, càng là vô cùng kiêu ngạo nói: "Trẫm hồi nhỏ thì thích Tiga (Ultraman), lớn lên rồi vẫn cứ thích D+, cái này gọi là gì?

Cái này gọi là không quên sơ tâm..." "Đáng tiếc vẫn không có cơ hội rút thưởng!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chỉ có thể buồn bực mở ra bảng hệ thống.

Chỉ thấy điểm phản phái của hắn đã tích lũy đến hơn 81 triệu, trực tiếp hào sảng hô hoán hệ thống dùng 20 triệu điểm phản phái thúc giục Hồ Lô Đằng trưởng thành. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ tiêu phí 1 triệu điểm phản phái, thôi thục Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ tiêu phí 1 triệu điểm phản phái, thôi thục Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "..." Liên tiếp hai mươi tiếng hệ thống vang lên, làm cho Hồ Lô Đằng lần nữa phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy hồ lô màu vàng vốn dĩ to bằng nắm tay người lớn, nhanh chóng lớn lên đến kích cỡ hai nắm tay mới dừng lại. "Cũng tàm tạm rồi!" Tần Phong trong lòng yên lặng tính toán một chút, thêm một lần nữa là không sai biệt lắm sẽ thành thục.

Đồng thời, hắn cũng cảm ứng được Tiên Thiên chi khí trong thế giới Trùng Đồng lại được tinh lọc lần nữa, khiến thiên tài địa bảo trồng bên trong càng thêm sinh cơ dạt dào, hình thức ban đầu của Tam Thiên Đại Đạo Pháp Tắc đã bắt đầu uẩn dưỡng. "Tiên Thiên chi khí thật nồng đậm!" Tần Phong nhìn thoáng qua Hồng Hạnh đang ngủ say, trực tiếp mở ra Trùng Đồng tiến vào thế giới Trùng Đồng.

Nhưng ngay trong nháy mắt hắn tiến vào, Tiên Thiên Kiếm Thể của hắn bắt đầu xao động, tham lam hấp thu Tiên Thiên chi khí nồng đậm bên trong, còn đem kiếm khí vốn có trong cơ thể hắn chuyển hóa thành Tiên Thiên kiếm khí.

Giống như trong game ép ngọc cho vũ khí, uy lực so với trước kia mạnh hơn một bậc.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm reo thanh thúy từ trong cơ thể Tần Phong truyền ra, phảng phất là Tiên Thiên Kiếm Thể đã được triệt để kích hoạt, bộc phát ra một đạo kiếm ý lăng lệ càn quét thiên địa. "Đây mới là phương thức mở ra chính xác của Tiên Thiên Kiếm Thể!" Trong mắt Tần Phong tràn đầy vẻ kinh hỉ, có thể cảm giác rõ ràng mình đã mạnh lên. "Phong ca ca!!" Tiểu Nhu nhìn thấy Tần Phong, lập tức vui vẻ chạy tới.

Chương 1060

Chỉ thấy nàng mặc một bộ y phục cổ trang màu vàng nhạt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập nụ cười ngây thơ lãng mạn, tựa như một con bướm nhỏ vô ưu vô lo. "Tiểu Nhu muội muội!!" Tâm tình Tần Phong mạc danh vui vẻ lên, cũng nhớ tới ước định lúc trước với Tiểu Nhu.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị tiến lên thực hiện lời hứa, một đạo bóng dáng xinh đẹp đã dẫn đầu nhào tới đẩy ngã hắn xuống đất.

Chỉ thấy Tiêu Cửu Nương mặc một chiếc áo mỏng manh, còn là màu đỏ đầy ám muội, không chỉ phác họa hoàn toàn vóc người mạn diệu, còn có thể nhìn thấy rõ ràng làn da trắng nõn thủy nộn của nàng. "Bệ hạ, ngài để nô gia chờ thật khổ a!" Tiêu Cửu Nương mị nhãn như tơ nhìn Tần Phong, bàn tay nhỏ bé nhu nhược không xương đặt lên ngực hắn.

Càng là tâm cơ tràn đầy để áo trượt xuống khỏi vai, một lọn tóc đen tùy ý vắt trên bờ vai trắng nõn, lộ ra chiếc yếm đỏ thêu uyên ương. "Thật là một cái mị cốt thiên thành!" Tần Phong không hăng hái nuốt nước miếng một cái, suýt chút nữa thì bị mê hoặc đến không đi nổi.

Nhưng vừa nghĩ tới Tiêu Cửu Nương là thuốc cấp cứu đường uống của hắn, liền không thể không cưỡng ép để tâm tình mình bình phục lại. "Bệ hạ, nô gia không đẹp sao!?" Tiêu Cửu Nương ủy khuất chu cái miệng nhỏ, tỏ vẻ mình muốn bị sói xám ăn thịt. "Không hổ là yêu tinh của Hợp Hoan Tông!" Tần Phong bị ghẹo đến mức hỏa khí không ngừng dâng lên, không thể không nhớ tới Boruto truyện (Bác Nhân Truyện) để hạ nhiệt.

Cũng vẫn là câu nói kia, làm một đại phản phái vững vàng, tuyệt đối không thể vì xúc động mà lộ ra sơ hở, nhất định phải để cho mình có sự bảo hộ giống như không gian thất độ mới được. "Tiêu tỷ tỷ!" Tiểu Nhu ở một bên chu miệng nhỏ, tỏ vẻ là mình phát hiện trước. "Muội còn nhỏ, hiểu cái gì!" Tiêu Cửu Nương lẽ thẳng khí hùng nói: "Tỷ tỷ đây là đang dạy muội làm sao hầu hạ bệ hạ, đừng đợi đến lúc bệ hạ để muội thị tẩm, muội đến động tác cơ bản cũng không biết." "Tiêu tỷ tỷ, tỷ đang nói cái gì nha!" Da mặt Tiểu Nhu vô cùng mỏng, lập tức che mặt bỏ chạy. "Nha đầu này quá hay xấu hổ rồi!" Tiêu Cửu Nương vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Từ sau khi tới nơi này, không chỉ cõng ta trộm đi suối Thánh Linh tắm rửa, mỗi lần nói đến đề tài này còn che mặt chạy đi, sau này làm sao trở thành hảo tỷ muội cả đời được a!?" "Cả đời!?" Tần Phong lập tức dựng đứng lên, tỏ vẻ cái này tuyệt đối có thể có. "Bệ hạ!!" Tiêu Cửu Nương hình như cảm nhận được cái gì, bày ra một bộ dáng bồng môn kim thủy vì quân mở. "Khụ khụ!!" Tần Phong vội vàng ho khan một tiếng nói: "Cửu Nương, lần này trẫm tiến vào là muốn nói với nàng một tiếng, không bao lâu nữa trẫm phải độ kiếp phi thăng rồi, cũng không biết thế giới Trùng Đồng có thể qua mặt Thiên Đạo hay không, cho nên nàng gần đây cần phải nắm chắc thời gian tu luyện mới được." "Bệ hạ sắp độ kiếp rồi!" Tiêu Cửu Nương lập tức nghiêm túc hẳn lên, không dám ở loại chuyện này nói đùa. "Cửu Nương!" Tần Phong vẻ mặt thâm tình vẽ bánh nói: "Cố gắng tu luyện, trẫm nguyện vì nàng buông tha giang sơn này, cùng nàng đi thượng giới làm một đôi thần tiên quyến lữ." "Bệ hạ!!" Tiêu Cửu Nương bị nói đến mức lệ nóng doanh tròng, vội vàng chủ động dâng lên một nụ hôn thơm ngát. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ câu dẫn hồng nhan tri kỷ của Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 100 ngàn điểm phản phái!" "Diệp Thần giegie!" Trong lòng Tần Phong nhịn không được cảm khái nói: "Tuy rằng ngươi không thể nổ ra cơ hội rút thưởng mà trẫm muốn, nhưng mà ý nan bình và hồng nhan tri kỷ của ngươi xác thực rất nhuận!" Hình ảnh chuyển đổi —— Diệp Thần đang suy yếu nằm trên mặt đất, Diệp Long bên cạnh sắc mặt cũng tái nhợt.

Do Tần đạo diễn là một đạo diễn có chút lương tâm, trước nay không dùng động tác giả lừa gạt người xem, cho nên hắn là thật sự rắn chắc ăn một chưởng của Tề Tu Viễn. "Hả!?" Diệp Thần đột nhiên cảm nhận được một trận đau lòng, giống như có thứ gì đó bị cướp mất. "Diệp Thần, huynh không sao chứ!?" Diệp Long chủ yếu là quan tâm cho có lệ, vội vàng tiến lên kiểm tra thương thế. "Ta không sao!" Ánh mắt Diệp Thần ảm đạm nói: "Lần này không chỉ Phản Tần nghĩa sĩ bị Long Quân một lưới bắt hết, ngay cả trăm vạn Hắc Kỳ Quân cũng bị giải cứu, đại thế của Long Quân đã thành, chúng ta không có hy vọng rồi." "Diệp Thần, đừng như vậy!" Diệp Long vội vàng mở miệng an ủi: "Lần này trăm vạn Hắc Kỳ Quân sở dĩ bị giải cứu, hoàn toàn là do Chiến Thần Giáp và Ngân Long Thương của huynh bị hủy, đây là ta liều chết cướp về cho huynh thần khí Tuế Nguyệt Đao, chỉ cần huynh sở hữu thanh đao này, tin tưởng nhất định có thể tái hiện phong thái của Bắc Cương Chiến Thần năm đó." "Cướp vì ta!?" Diệp Thần cảm động đến mức hốc mắt phiếm lệ, tay lại rất tự nhiên tiếp nhận thanh đao.

Chỉ thấy trên thân đao lấp lánh hàn quang chói mắt, còn tản mát ra một cỗ khí tức thần bí, khiến người ta nhịn không được muốn hô to một tiếng "đao tốt". "Ta nghe nói đao này nãi là do Long Quân đích thân luyện chế!" Diệp Long lập tức giới thiệu nói: "Sở dĩ gọi là Tuế Nguyệt Đao, là bởi vì nó ở trong chiến đấu, không chỉ có thể ngưng đọng thời gian xung quanh, còn có thể gia tốc thời gian trôi qua, hao hết tuổi thọ của đối thủ." "Thời gian thật sự có thể bị người ta chưởng khống sao!?" Diệp Thần nhìn Tuế Nguyệt Đao trong tay, nhịn không được phát ra linh hồn khảo vấn: "Đao này là Long Quân luyện chế, có phải hay không ý vị hắn đã chưởng khống sức mạnh thời gian?

Thượng giới tiên nhân và cái tên Lâm Uyên kia nói Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, có thể nào đang ở trên người Long Quân..." "Ta cảm thấy hẳn là sẽ không!" Diệp Long bắt đầu phân tích một cách "hạch lý" (hợp lý): "Mọi người đều biết, Luyện Khí Sư luyện chế thần khí, đều là căn cứ vào thuộc tính của dược liệu để quyết định thuộc tính của nó, hiện tại Tuế Nguyệt Đao sở hữu sức mạnh thời gian, thì có quan hệ gì với Long Quân?

Ta thấy tám phần là Long Quân tìm được dược liệu gì đó mang sức mạnh thời gian, cho nên mới luyện chế ra thanh Tuế Nguyệt Đao này." "Dược liệu mang sức mạnh thời gian!?" Diệp Thần nhìn Tuế Nguyệt Đao trong tay, cảm thấy cái giải thích này phi thường hợp lý. "Hơn nữa huynh cũng biết..." Diệp Long tiếp tục phân tích "hạch lý": "Long Quân người này là kẻ cực kỳ thích nổi bật, có thể nói một ngày không chơi nổi thì cả người khó chịu, nếu hắn thật sự có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn gì đó, không có khả năng giấu giấu diếm diếm mới đúng." "Long Quân thích nổi bật!?" Diệp Thần nhíu mày nghĩ nghĩ, cảm giác không có vấn đề gì.

Từ khi Long Quân đăng cơ tới nay, mặc kệ là bắc phạt thảo nguyên, hay là đông chinh Yêu tộc, lại hoặc là đào đại vận hà hạ Giang Nam, chủ yếu chính là một cái phô trương và mặt mũi.

Nhưng không biết vì sao, tổng cảm thấy không đúng lắm.

Nhưng rốt cuộc là địa phương nào không đúng, hắn lại nói không nên lời, cứ cảm giác mình giống như vẫn luôn bị người ta dắt mũi đi. "Diệp Thần!" Diệp Long vội vàng khuyên nhủ: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, nhanh chóng thử đao đi!" "Không đúng!" Diệp Thần phảng phất não bộ đã quay về, thanh âm cấp thiết nói: "Lúc trước thượng giới tiên nhân hàng lâm, cả Hoang Cổ đều đang đồn ta có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn gì đó, còn có ta cùng Lâm Uyên chiến đấu tại Hoa Lạc thành, chính là vì thời gian đình chỉ mới đả thương hắn, hiện tại thanh Tuế Nguyệt Đao này lại khéo léo rơi vào trong tay chúng ta, đệ nói xem có khi nào là Long Quân muốn giá họa cho ta hay không a!?" "Khá lắm, càng ngày càng không dễ lừa!" Diệp Long không thể không đổi nghề làm biên kịch, trầm ngâm một lát nói: "Huynh nói không phải là không có khả năng, nhưng nếu ta nhớ không lầm thì lúc ấy Long Quân tịnh không có ở Hoa Lạc thành, cho nên cái huynh nói Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ở trên người Long Quân hình như cũng không thành lập." "A cái này..." Diệp Thần lập tức nghẹn lời, không biết nên giải thích như thế nào. "Diệp Thần!" Diệp Long đột nhiên mở miệng dò hỏi: "Huynh từng nói huynh cùng Long Quân giao ác là vì Vu Lan tiên tử, nhưng bên cạnh Long Quân cái không thiếu nhất chính là mỹ nhân, hắn thật sự có cần thiết vì một nữ nhân, mà phí hết tâm cơ giá họa cho huynh như vậy sao!?" "Đệ muốn nói cái gì!?" Trong mắt Diệp Thần nổi lên một tia nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu Diệp Long muốn biểu đạt cái gì. "Chúng ta không ngại lớn gan đoán thử xem!" Diệp Long bắt đầu ân cần thiện dụ: "Thượng giới tiên nhân và Lâm Uyên muốn tìm Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, kỳ thật tịnh không phải ở hiện tại, mà là ở tương lai." "Tương lai!?" Thần tình Diệp Thần mạnh mẽ sững sờ, không hiểu Diệp Long có ý gì. "Không sai, chính là tương lai!" Diệp Long mở miệng nhắc nhở: "Huynh đừng quên bên cạnh Long Quân, chính là có Mộc Tú trên thông thiên văn dưới tường địa lý, không gì không biết!" "Mộc Tú!!" Ánh mắt Diệp Thần lập tức đỏ ngầu, trầm giọng gầm nhẹ: "Ý của đệ là nói, Long Quân sở dĩ phí hết tâm tư đối phó ta như vậy, chính là bởi vì Mộc Tú tính ra được, tương lai ta có thể lĩnh ngộ Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn gì đó!?" "Đây chỉ là phỏng đoán, ta không có chứng cứ!" Diệp Long điểm đến là dừng, để Diệp Thần tự mình đoán. "Có phải hay không, rất nhanh sẽ có đáp án!"

Diệp Thần nhìn Tuế Nguyệt Đao trong tay, thanh âm trầm thấp nói: "Nếu Mộc Tú thật sự tính ra ta tương lai lĩnh ngộ sức mạnh thời gian, như vậy khẳng định là bắt đầu từ thanh Tuế Nguyệt Đao này, cho nên Long Quân nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào cướp thanh đao này về." "Có đạo lý!!" Diệp Long ném đi ánh mắt cổ vũ, vội vàng truyền tin tức cho Long Quân. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ sai chó săn lừa gạt Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 100 ngàn điểm phản phái!" "Diêm Vương gia đổi nghề làm biên kịch rồi sao!?" Tần Phong vừa nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, liền thu được tin tức Diệp Long truyền đến.

Nhưng vì cổ vũ ý tưởng này của Diệp Thần giegie, cũng vì để cho hắn tự giác cõng cái nồi này, hắn quyết định phối hợp thật tốt với Diệp Thần giegie để diễn kịch.

Chỉ thấy hắn sau khi kiểm tra xong thuốc cấp cứu đường uống, liền rời khỏi thế giới Trùng Đồng trở lại Đồng Tước Đài.

Lúc này —— Hồng Hạnh vẫn như cũ nằm sấp trên long tháp chìm vào giấc ngủ, ráng đỏ trên mặt cũng chưa hoàn toàn tiêu tán, tấm chăn gấm đắp trên người càng khó che giấu mảng lớn phong quang. "Lại đang dụ dỗ trẫm!" Tần Phong nghĩ đến còn có chính sự phải làm, chỉ có thể giúp Hồng Hạnh đắp kín chăn.

Rất nhanh —— Tần Phong liền ăn mặc chỉnh tề, đi tới bên ngoài Đồng Tước Đài.

Chỉ thấy năm tòa tiên sơn to lớn lơ lửng giữa hư không, phía dưới là Đông Kinh thành tiếng người huyên náo, vô số bá tánh vẻ mặt thành kính quỳ bái Nhân Hoàng. "Nhân Đạo phục tô có hy vọng rồi!" Tần Phong nhìn một màn này, rất là hài lòng gật gật đầu.

Kể từ sau khi hắn một kiếm chém đứt gông xiềng Thiên Đạo, người đời liền ý thức được Thiên Đạo cũng không phải không thể chiến thắng, từ đây Thiên Đạo sẽ ngã xuống thần đàn, nhân định thắng thiên sẽ trở thành tín niệm mới của người đời. "Đi, đi nhanh lên!!" Trên đường phố đột nhiên tới một đám người, cũng thành công hấp dẫn sự chú ý của Tần Phong.

Chỉ thấy trên người bọn họ bị đeo gông xiềng, tu vi cũng bị vô tình phong ấn lại, giống như tù phạm đi trên đường cái, tiếp nhận người qua đường hai bên chỉ chỉ trỏ trỏ. "Ca, vết thương của huynh thế nào rồi!?" Tần Hạo nhìn thấy Tần Phong, lập tức bay tới. "Khá hơn nhiều rồi!" Tần Phong một giây nhập diễn, giả bộ suy yếu hỏi: "Đệ lần này đi Thiên Tâm chi thành cứu người, có bị thương hay không a!?" "Ách, bị thương thì ngược lại không có!" Tần Hạo đột nhiên ấp a ấp úng nói: "Nhưng mà khi đệ chạy tới Thiên Tâm chi thành, Vũ An Quân đã bị Lâm Uyên sát hại rồi..." "Vũ An Quân chết rồi!?" Tần Phong tiên là khiếp sợ, sau đó phẫn nộ nói: "Trẫm để đệ đi cứu Vũ An Quân, sao đệ có thể để hắn chết chứ, đó chính là cổ quăng chi thần (bề tôi đắc lực) của Đại Tần ta, đệ bảo trẫm phải ăn nói với người trong thiên hạ như thế nào!?" "Đệ..." Tần Hạo cúi cái đầu nhỏ, chờ ăn năm vạn quân côn. "Bệ hạ bớt giận!" Mộc Tú vội vàng đi tới khuyên nhủ: "Việc này không thể trách Tần Vương, là đám người Lâm gia kia thấy chết không cứu, hại Đại Tần ta thống mất một viên đại tướng." "Đúng vậy, bệ hạ!" Tam Lộng đại sư cũng vội vàng mở miệng nói: "Nếu đám người Lâm gia này có thể hỗ trợ ngăn cản một hồi, Tần Vương nhất định có thể kịp thời cứu được Vũ An Quân." "Không sai!" Nhậm Hoàn cũng đi theo phụ họa nói: "Lâm gia mới là tội nhân của Đại Tần ta, chúng thần đã đem đệ tử Lâm gia toàn bộ áp giải trở về, do bệ hạ xử trí." "Chính là bọn họ hại chết Vũ An Quân của trẫm!?" Tần Phong nhìn mọi người trên đường phố phía dưới, vẻ mặt phẫn nộ nói: "Truyền ý chỉ của trẫm, tru Lâm gia cửu tộc, tất cả gia sản toàn bộ sung công." "Ca, tru tam tộc là được rồi!" Tần Hạo đột nhiên mở miệng.

Tuy rằng hắn cũng khinh thường hành vi bán đồng đội này của Lâm gia lão tổ, nhưng chỉ vì loại chuyện này mà diệt cửu tộc người ta thì quả thực có chút không nói nổi.

Chương 1061

"Tru tam tộc!?" Tần Phong thấy nhị đệ rốt cuộc cũng lộ ra sát tính, không chỉ không có răn dạy, ngược lại khen ngợi nói: "Nhị đệ thật là trạch tâm nhân hậu, bồ tát tâm tràng, vậy thì tru tam tộc đi..." Trạch tâm nhân hậu!?

Bồ Tát tâm tràng!?

Ngươi có muốn nghe xem chính mình đang nói cái gì không hả!?

Tam Lộng Đại Sư và những người khác khóe mắt giật giật, trong lòng càng là hiện lên hai chữ "vãi chưởng" to đùng.

Vốn tưởng rằng Tần Hạo sẽ là sự cứu rỗi cuối cùng của Tần gia, ai ngờ hắn vừa mở miệng đã là diệt người ta ba tộc, đã bắt đầu dần dần "Tần Phong hóa" rồi.

Bất quá nếu đổi hướng suy nghĩ một chút, so với Cửu Tộc Đại Bác Ly Thuật động một chút là thi triển của Long Quân, thì ba tộc của Tần Vương chẳng phải đúng là trạch tâm nhân hậu, Bồ Tát tâm tràng hay sao!? "Ca!" Tần Hạo khó mà che giấu sự kích động trong lòng, đây là lần đầu tiên hắn nhận được sự tán thành của ca ca. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dạy hư Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 20 vạn điểm phản phái!" "Dạy hư thì dạy hư thôi!" Tần Phong hiếm khi không phản bác Hệ thống, quay đầu mở miệng nói: "Hộ Bộ Thượng Thư, tiếp theo chuyện của Lâm gia giao cho ngươi toàn quyền xử lý!" "Thần, lĩnh chỉ!" Nhậm Hoàn thần tình nghiêm túc quỳ xuống lĩnh chỉ, ngay sau đó liền mang theo một tên côn đồ và một hòa thượng lui xuống. "Việc này không phải nên giao cho Hình Bộ sao!?" Tần Hạo cảnh giác mở miệng nói: "Ca, huynh không cảm thấy hiện tại triều đình vô cùng hỗn loạn sao?

Phái Lễ Bộ Thượng Thư đi đào vận hà, phái Hộ Bộ Thượng Thư đi tru diệt ba tộc người ta, còn có Hình Bộ Thượng Thư tri pháp phạm pháp, cuối cùng xử phạt vẻn vẹn chỉ là phạt chút bổng lộc, giáng chức tiếp tục quản lý Hình Bộ..." "Ngươi còn nhỏ, không hiểu!" Tần Phong thấm thía giáo dục: "Dùng người không chỉ phải biết dùng sở trường của bọn hắn, còn phải học được cách dùng cái xấu của bọn hắn, lúc cần thiết còn có thể dùng sở đoản của bọn hắn." "Tại sao phải làm cho phức tạp như thế chứ!?" Tần Hạo rất là không hiểu nói: "Chẳng lẽ chúng ta tựu không thể lấy tâm chân thành đối đãi người, lấy tâm trách nhiệm làm việc, lấy tâm vô thẹn kỷ luật bản thân sao!?" "Ngươi đi nói chuyện chân thành với một đám làm quan á!?" Tần Phong nhịn không được thở dài một tiếng nói: "Nhị đệ, ngươi vẫn là quá ngây thơ rồi, nhớ kỹ một câu của ca ca, người trong triều đình còn bẩn hơn cả kỹ nữ." "Ca, huynh nói đúng!" Tần Hạo gật đầu tán đồng: "Hiện tại đám tham quan trong triều đình kia xác thực còn bẩn hơn cả kỹ nữ, cho nên ta kiến nghị khai khoa thủ sĩ, một lần nữa đề bạt một đám người có chí tiến vào triều làm quan." "Ngươi vẫn là không hiểu ý của ca a!" Tần Phong tâm mệt mỏi thở dài một tiếng, phất phất tay nói: "Thôi được rồi, ngươi muốn khai khoa thủ sĩ thì cứ khai khoa thủ sĩ đi, bất quá ngươi phải khắc ghi một câu của ca, văn nhân khả dụng, nhưng bất khả tín." "Văn nhân khả dụng, nhưng bất khả tín!?" Trong đôi mắt Tần Hạo tràn đầy nghi hoặc.

Với trí tuệ hiện tại của hắn, rất khó lý giải câu nói này.

Lúc này —— Trên đỉnh núi Bồng Lai Tiên Sơn, tám vị lão tổ Tần gia đang đứng đó.

Còn về phần Tần gia Nhị Tổ thì đã sớm chạy tới Đông Kinh thành phía dưới, giờ phút này e rằng không phải đang đại sát tứ phương trong sòng bạc, thì chính là đang ôm một đám tiểu tỷ tỷ nghe hát ở câu lan rồi. "Đứa bé này thật sự có thể làm Nhân Hoàng sao!?" Tám vị lão tổ Tần gia tận mắt chứng kiến tất cả, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Hiện tại Tần Phong đã đột phá đến Đại Đế đỉnh phong, không bao lâu nữa sẽ phải độ kiếp phi thăng rời đi, nhưng Tần Hạo vẫn cứ một bộ tâm tính thiếu niên nhiệt huyết trẻ trâu, hoàn toàn không có kế thừa truyền thống ưu lương của Tần gia bọn hắn. "Kỳ thật chúng ta cũng không cần quá lo lắng!" Tần gia Thập Tổ mở miệng an ủi: "Mặc dù đứa bé này không có sự bá khí tru sát cửu tộc của ca nó, nhưng tốt xấu gì cũng học xong sự nhân từ tru sát ba tộc, giả dĩ thời nhật vẫn là có thể độc đương một mặt." "Cũng chỉ có cái tru sát ba tộc này là lấy ra được thôi!" Tần gia Cửu Tổ lắc đầu thở dài nói: "Những phương diện khác căn bản cũng không giống người Tần gia chúng ta." "Ca!!" Dưới núi, Tần Hạo đột nhiên nói: "Lần trước không phải huynh nói trong cung mới tới một nhóm ca cơ sao, không bằng chúng ta vừa xem ca vũ biểu diễn, vừa thương thảo chuyện khai khoa thủ sĩ thế nào?!" "Ca vũ biểu diễn!?" Tần gia Cửu Tổ có chút tức giận nói: "Đứa bé này học ai không học, sao lại giống Nhị Tổ thích đi câu lan nghe hát thế kia, không biết sắc dục là dao thép cạo xương sao!?" "Sắc dục xác thực là dao thép cạo xương!" Tần gia Bát Tổ tán đồng gật đầu, lại chuyển hướng nói: "Bất quá nam nhân lão Tần gia chúng ta xương cốt cứng a!!" "Ừm!!" Các lão tổ khác nhao nhao gật đầu tán đồng, tỏ vẻ xương cốt già của mình rất cứng. "Ta còn nhớ lúc nhỏ, gia gia từng nói với ta một câu!" Tần gia Tam Tổ hồi ức nói: "Nam nhân tự ti nhất định phải đi câu lan, nơi đó có thể rèn luyện dũng khí của một nam nhân, có thể cho ngươi trải nghiệm cảm giác chinh phục là gì, có thể để ngươi nói chuyện không còn ấp a ấp úng, dám đối mặt với ánh mắt của người khác.

Mặc dù đi một lần tốn không ít tiền, nhưng sự trưởng thành nội tâm là dùng tiền không cách nào mua được.

Khi ngươi tự tin lại thành thạo phất phất tay nói 'đổi người tiếp theo', ngươi cũng liền xuất sư, trở thành một nam nhân chân chính!" "Tần gia ta còn có tổ huấn này sao!?" Tần gia Cửu Tổ không dám chút nào chậm trễ, chuẩn bị đi câu lan rèn luyện dũng khí một chút.

Lúc này —— Tần Hạo đang tràn đầy hy vọng nhìn Tần Phong, bất quá lại bị Tần Phong vô tình cự tuyệt.

Hắn tuyệt đối không phải muốn một mình trốn đi xem lén, mà là vì để nhị đệ có thể trở thành một đời thánh quân, hắn nhất định phải một mình gánh chịu loại phong khí xã hội bất lương này. "Tại sao!?" Tần Hạo lập tức hét to lên, cảm thấy thập phần không hiểu.

Trước kia đều là ca ca chủ động kéo hắn đi câu lan nghe hát, chính mình không muốn đi cũng cứng rắn muốn kéo hắn cùng đi, nhưng bây giờ chính mình muốn xem, huynh ấy lại không đồng ý. "Không có tại sao!" Tần Phong lười đi giải thích, một cước đá bay nhị đệ. "Quá bắt nạt người khác rồi!" Trong lòng Tần Hạo tràn đầy ủy khuất, len lén móc cuốn sổ ghi chép ra.

Ngày X tháng X năm X: Ca ca lần nữa lừa gạt tình cảm của ta, ca vũ biểu diễn đã đáp ứng chậm chạp không thực hiện, còn một cước đá ta ra khỏi Bồng Lai Tiên Sơn, việc này ta nhịn!! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 20 vạn điểm phản phái!" "Nhị đệ, ngươi tranh khí một chút cho ta nhờ!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm nói: "Hiện tại trong tay ngươi không chỉ có địa bàn, còn có hơn hai trăm vạn tinh nhuệ mặc giáp, trẫm càng là trang bị thụ thương chỉnh độ khó phó bản xuống thấp nhất rồi, ngươi nếu là còn không dám khởi binh tạo phản thì quá bất lịch sự đấy." "Bệ hạ!" Thanh Thiên từ trong hư không đi ra, quỳ một chân trên đất nói: "Chúng ta đã tìm được vị Lâm Hồng Đậu cô nương kia, nàng hiện tại đã đến kinh đô, còn dịch dung trà trộn vào trong A Phòng Cung, bất quá nàng giống như cũng không có ý định tuân theo di chúc của Bất Xuyên Tiên Cô sử dụng mỹ nhân kế với bệ hạ, ngược lại giống một thích khách coi cái chết như không." "Thích khách cũng là khách mà!" Tần Phong cười cười nói: "Đã người ta đến A Phòng Cung, chúng ta làm chủ nhà, tự nhiên phải tận tình địa chủ chi nghị, tiếp đãi thật tốt mới được." "Ý của bệ hạ là..." Thanh Thiên ngước mắt nhìn về phía Tần Phong, làm một động tác cắt cổ. "Ngươi nghĩ nhiều rồi, trẫm giữ lại nàng còn có trọng dụng!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn thấy mưa phùn lần nữa bay lả tả, nhịn không được cảm khái nói: "Phong cảnh Giang Nam là không tệ, nhưng ở tạm là ý cảnh, ở lâu chính là khốn cảnh rồi, trẫm đi ra lâu như vậy, cũng nên bãi giá hồi kinh đô thôi..." ...

Rất nhanh —— Tin tức Long Quân hồi kinh liền truyền ra.

Mà truyền ra cùng lúc đó, còn có tin tức về Tề Tu Viễn.

Nghe nói Tề Tu Viễn làm mất Tuế Nguyệt Đao do Long Quân thân thủ luyện chế, chọc cho Long Quân giận tím mặt, không chỉ bãi miễn tất cả chức vụ của hắn, còn thu hồi quyền chưởng khống Đại Tuyết Long Kỵ.

Càng là hạ chỉ phải bất chấp mọi giá, đoạt lại Tuế Nguyệt Đao từ trong tay Diệp Thần.

Phàm là người có thể cung cấp manh mối tung tích Diệp Thần, sau khi chứng thực có thể đạt được 10 vạn cực phẩm linh thạch; nếu có thể giết chết Diệp Thần mang về Tuế Nguyệt Đao, không chỉ có thể đạt được 1000 vạn cực phẩm linh thạch, còn có thể đạt được một kiện thần khí do Long Quân thân thủ luyện chế, cùng với mười viên Cửu Chuyển Kim Đan.

Tin tức vừa ra, thiên hạ rúng động. "Vãi chưởng?

Một cái manh mối liền 10 vạn cực phẩm linh thạch!?" "Cây Tuế Nguyệt Đao này rốt cuộc là thần khí gì, cư nhiên có thể để Long Quân coi trọng như thế!?" "Cư nhiên thưởng một thanh thần khí, còn tặng kèm mười viên Cửu Chuyển Kim Đan, cư nhiên chỉ vì tìm về một cây đao!!" "Lấy thiên phú luyện khí của Long Quân, muốn bao nhiêu thần khí mà chẳng có, hà tất đơn phương yêu mến một cây đao chứ!?" "Ngươi hiểu cái gì, đây là mặt mũi!" "Người hiểu chuyện đều biết, Long Quân xuất đạo đến nay xưa nay đều là hắn cướp của người khác, khi nào có người cướp qua của hắn a!" "Loại lời này cũng dám nói, ngươi không muốn sống nữa à, tranh thủ thời gian đi tìm Diệp Thần phát tài đi!" "..." Do tiền thưởng Tần Phong tuyên bố quá phong phú, khiến cho toàn bộ Hoang Cổ triệt để sôi trào lên.

Không chỉ có tu luyện giả tu vi thấp chạy khắp nơi tìm kiếm tung tích Diệp Thần, cũng có rất nhiều cao thủ thành danh đã lâu tổ chức tiểu đội chuyên môn săn giết Diệp Thần, còn có cao thủ mê chi tự tin chuẩn bị đơn đấu Diệp Thần. "Long Quân đúng là để mắt đến ta a!" Diệp Thần mặt ngoài thập phần trấn định, nhưng trong lòng thì hoảng hốt tột độ.

Mặc dù hắn đoán được Tần Phong tiếp theo sẽ có động tác, nhưng thật không nghĩ tới sẽ là bút tích lớn như vậy, phát động toàn bộ Hoang Cổ tới tìm hắn, bức hắn lên trời không cửa, xuống đất không đường. "Cũng chính là nói bị ta đoán trúng rồi!" Diệp Long một giây nhập vai, thần tình kích động nói: "Sở dĩ Long Quân nhắm vào ngươi, cũng không phải là bởi vì Vu Lan tiên tử, là bởi vì Mộc Tú tính ra tương lai của ngươi, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, Tuế Nguyệt Đao cuối cùng vẫn là rơi vào trong tay ngươi." "Ngươi nói đúng, người tính không bằng trời tính!" Diệp Thần nhìn Tuế Nguyệt Đao trong tay, bắt đầu dần dần tin tưởng có thiên mệnh rồi.

Nếu không hắn thực sự là không cách nào giải thích, loại yêu nghiệt có thể trấn áp vạn cổ như Long Quân, vì sao lại đột nhiên xuất hiện phản ứng lớn như vậy.

Nhất định là sự thái thoát ly khỏi sự chưởng khống, kích thích đến thần kinh mẫn cảm của hắn. "Diệp Thần!" Diệp Long có chút lo lắng nói: "Hiện tại Long Quân tuyên bố tiền thưởng phong phú như vậy, tu luyện giả toàn bộ Hoang Cổ e rằng đều đang tìm chúng ta, tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ a!?" "Trốn đi tu luyện!" Diệp Thần nghĩ nghĩ, mới nói: "Chính như ta trước đó đã nói, quốc vận Đại Tần đã thành, mặc kệ chúng ta giày vò thế nào, đều không thể rung chuyển căn cơ Đại Tần, thay vì cuối cùng làm cho chính mình thương tích đầy mình, không bằng cố gắng tu luyện phi thăng thượng giới một lần nữa tìm kiếm cơ duyên." "Ta đã hiểu!" Diệp Long làm bộ lý giải, lại bi thương nói: "Đại Yến đã diệt vong, chúng ta nên nhìn rõ hiện thực rồi." "Chỉ cần ngươi và ta còn sống, Đại Yến tựu không tính là vong!" Diệp Thần đột nhiên thần tình nghiêm túc nói: "Ta cam đoan với ngươi, ta nhất định sẽ đích thân giết chết Long Ngạo Thiên, quang phục Đại Yến hoàng triều chúng ta, để cái tên Đại Yến uy chấn chư thiên vạn giới." "Diệp Thần, ta tin tưởng ngươi!!" Diệp Long nhìn cái bánh vẽ vừa to vừa tròn này, chỉ có thể giả vờ kích động mà nuốt xuống.

Bất quá hắn quay đầu liền nhổ cái bánh vẽ ra, tiết lộ phương vị của Diệp Thần ra ngoài.

Lúc này —— Tần Phong đã trở lại A Phòng Cung.

Bởi vì trong nhà tới một vị khách nhân, cho nên tịnh không trì hoãn thời gian trên đường, trực tiếp xé rách hư không trở lại trong A Phòng Cung.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang chấn nhĩ đột nhiên vang lên, dẫn tới hư không một trận kịch liệt chấn động.

Chỉ thấy Vu Lan cùng Tử Diên hai nữ cũng xé mở hư không trở về, chỉ là khí tràng cường đại phóng thích ra từ hai người không ngừng va chạm vào nhau, ai cũng không nhường ai. "Sao lại đánh nhau rồi!" Tần Phong nhìn qua nhìn lại hai nữ, không hề có ý tứ can ngăn.

Chương 1062

Đừng nhìn Vu Lan sở hữu kịch bản đại nữ chủ Thượng Giới đại năng chuyển thế, nhưng Tử Diên cũng đồng dạng sở hữu mệnh cách Đại Đế thuộc về nàng, càng là cùng hắn cùng một chỗ tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú thời gian dài như vậy.

Có thể nói thực lực Tử Diên hiện tại, một điểm cũng không kém hơn Vu Lan bao nhiêu. "Quá đáng sợ!!" Trái tim nhỏ của Hữu Dung sợ hãi đập bịch bịch, theo bản năng dựa vào bên người Tần Phong. "Hữu Dung cô nương!" Tần Phong lập tức thấp giọng dò hỏi: "Phí bịt miệng lần trước bị Lan bảo bảo quấy rầy, không biết phí bịt miệng còn lại cô còn muốn hay không!?" "Phi, lưu manh!" Hữu Dung đỏ mặt khẽ gắt một tiếng.

Mặc dù nàng cũng rất muốn đòi phí bịt miệng còn lại, nhưng Tử Diên cùng Vu Lan hai người đều không phải ăn chay, nàng một tiểu y tiên tay trói gà không chặt, cũng không dám làm tiểu động tác dưới mí mắt các nàng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích mệnh trung chú định của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 20 vạn điểm phản phái!" "20 vạn, ngon lành!" Tần Phong cười xấu xa tiếp tục đùa giỡn nói: "Hữu Dung cô nương, cô còn chưa trả lời vấn đề của trẫm!" "Đương nhiên là muốn rồi!" Hữu Dung vội vàng kêu lên: "Bất quá ta muốn phí bịt miệng đứng đắn, tốt nhất là thiên tài địa bảo đỉnh cấp." "Thiên tài địa bảo đỉnh cấp!?" Tần Phong lập tức nghĩ đến linh điền của Uyên Tổng, ngay sau đó liền bắt đầu xem xét.

Họa phong nhất chuyển —— Trong không gian Âm Dương Ngư Ngọc Bội, Uyên Tổng đang vô năng cuồng nộ.

Vốn dĩ bị Tần Hạo ngăn cản báo thù đã đủ tâm phiền, ai ngờ trở về xem xét vẫn là công thức quen thuộc, năng lượng trong bản nguyên thủy tích cơ hồ vi nhược đến mức không thể nhận ra. "Ngọc bội rách nát gì, ngọc bội rác rưởi!!" Uyên Tổng phẫn nộ gầm thét nói: "Hấp thu của ta nhiều năng lượng như vậy, nhưng đợi đến lúc ta cần ngươi, ngươi cư nhiên một chút tác dụng cũng không có, hại ta không cách nào giết chết Lâm Tâm Nhi báo thù, cũng không cách nào ý niệm thông đạt." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm cho tâm thái Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử sụp đổ, thu được 20 vạn điểm phản phái!" "Người trẻ tuổi hiện tại, năng lực chịu đựng tâm lý thật kém!" Tần Phong nhịn không được thở dài một tiếng, sau đó bắt đầu dạo chơi linh điền.

Chỉ thấy trong linh điền của Uyên Tổng có một cây thiên tài địa bảo lấp lóe tinh quang, chỉ cần ngửi một chút liền có thể làm cho người ta cảm thấy thần thanh khí sảng, phía trên còn kết xuất một quả trái cây màu vàng.

Quả này tên là, Thiên Địa Huyền Hoàng Quả!

Là một loại thiên tài địa bảo đỉnh cấp cực kỳ hiếm thấy, nghe nói ăn vào không chỉ có thể tăng cường tu vi, còn có thể bách tà bất xâm, so với Đạo Quả và Thất Thải Thánh Liên còn trân quý hơn một phần. "Không tệ, chính là ngươi!" Tần Phong phảng phất như đang ở nhà mình, một điểm cũng không khách khí, trực tiếp liền đem Thiên Địa Huyền Hoàng Quả nhổ tận gốc.

Mặc dù hắn sở hữu hai cây thiên tài địa bảo đỉnh cấp là Đạo Quả và Thất Thải Thánh Liên, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc hắn cầm thiên tài địa bảo đỉnh cấp nhà người khác đi làm nhân tình...

Lúc này —— Uyên Tổng giống như cảm ứng được cái gì, đình chỉ vô năng cuồng nộ nhìn về phía linh điền.

Vốn tưởng rằng là chính mình bệnh nặng mới khỏi xuất hiện ảo giác, nhưng sau khi nhìn kỹ vài lần rốt cục xác định, Thiên Địa Huyền Hoàng Quả di thực đến linh điền đã không thấy đâu nữa. "Thiên Địa Huyền Hoàng Quả đâu!?" Uyên Tổng phảng phất như chết cha chết mẹ, liên lăn đới ba chạy đến trong linh điền xem xét.

Mặc dù đối với Tiên Vương cự đầu đã từng mà nói, Thiên Địa Huyền Hoàng Quả không tính là bảo bối gì, nhưng đối với hắn hiện tại đang sa cơ lỡ vận, trợ giúp vẫn là rất lớn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt Thiên Địa Huyền Hoàng Quả của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 100 vạn điểm phản phái!" "Chỉ có 100 vạn!?" Trong lòng Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, biết Hạ giới đã không còn rút thưởng nữa.

Trước kia sở dĩ có thể nhẹ nhõm đạt được cơ hội rút thưởng, là bởi vì tu vi các Thiên Tuyển Chi Tử thấp kém, loại thiên tài địa bảo đỉnh cấp như Thiên Địa Huyền Hoàng Quả này sẽ trở thành nghịch thiên cơ duyên trên con đường quật khởi của bọn hắn.

Nhưng hiện tại tu vi các Thiên Tuyển Chi Tử đều đã lên, thiên tài địa bảo đỉnh cấp đối với bọn hắn, chỉ có thể đưa đến tác dụng dệt hoa trên gấm, căn bản không đạt được hiệu quả đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. "Ai?

Rốt cuộc là ai!?" Uyên Tổng tiếp tục vô năng cuồng nộ, đôi mắt đỏ ngầu muốn giết người.

Vừa rồi lúc hắn tiến vào rõ ràng nhìn thấy Thiên Địa Huyền Hoàng Quả mọc ở trong linh điền, ai ngờ vừa quay đầu liền bị nhổ tận gốc, khiến hắn không thể không hoài nghi trong Âm Dương Ngư Ngọc Bội còn có người khác.

Chỉ là mặc kệ hắn tìm kiếm thế nào, đều không tìm được bóng người thứ hai. "Nhà hắn ở Đôn Hoàng à?

Nhiều bích họa (nói nhảm) thế!!" Tần Phong bị ồn ào đến đau cả đầu.

Bất quá động tác trong tay hắn lại là một điểm cũng không nhàn rỗi, thông qua không gian Hệ thống đem Thiên Địa Huyền Hoàng Quả đưa ra ngoài.

Thuận tiện thừa dịp Uyên Tổng không chú ý, lại hái được khỏa linh quả ăn cho đỡ sợ. "Chẳng lẽ là Âm Dương Ngư Ngọc Bội!?" Sắc mặt Uyên Tổng khó coi muốn chết, nghĩ đến khối ngọc bội quỷ dị này.

Mỗi lần khởi động đều sẽ đem năng lượng địch nhân hấp thu, đồng thời chiếm 99.9999% năng lượng làm của riêng, hiện tại hấp thu thiên tài địa bảo trong linh điền mạo tựa hồ cũng có thể nói được.

Bất quá cũng làm cho hắn đối với Âm Dương Ngư Ngọc Bội sinh ra một loại sợ hãi không biết tên.

Mặc dù hắn nhờ Âm Dương Ngư Ngọc Bội trùng sinh, nhưng lại không biết lai lịch khối ngọc bội này, cộng thêm hiện tại không gian trong này quỷ dị không ngừng, khiến hắn không thể không đề cao mười hai phần tinh thần. "Đại cơ duyên thông thường làm bạn với đại nguy cơ!" Uyên Tổng sắc mặt ngưng trọng nói: "Khối ngọc bội này mặc dù có thể trợ giúp ta trùng sinh, cũng có thể bảo hộ ta lúc nguy cơ, nhưng nếu là không cẩn thận cũng có thể biến thành đại nguy cơ của ta, ta nhất định phải cẩn thận ứng đối mới được." "Giác ngộ này tốt!!" Tần Phong nghe được Uyên Tổng nói, lập tức liền lộ ra nụ cười.

Chỉ cần Uyên Tổng có loại ý nghĩ này, luyện hóa Âm Dương Ngư Ngọc Bội tất định sẽ cẩn thận từng li từng tí, như vậy chính mình cũng có thể đi trước hắn một bước đem Âm Dương Ngư Ngọc Bội luyện hóa.

Họa phong nhất chuyển —— Bản thể Tần Phong đã cầm tới Thiên

Địa Huyền Hoàng Quả, trực tiếp tặng cho Hữu Dung để đổi lấy nụ cười mỹ nhân. "Thiên Địa Huyền Hoàng Quả!!" Hữu Dung lập tức che miệng kinh hô lên, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ chấn kinh.

Vốn cho rằng Đại ma vương sẽ tiếp tục cho nàng phí bịt miệng không đứng đắn, ai ngờ cư nhiên tặng nàng một gốc Thiên Địa Huyền Hoàng Quả nguyên vẹn làm phí bịt miệng. "Thích không!?" Tần Phong giây biến thành Hoang Cổ đệ nhất thâm tình, ánh mắt thấu ra một cỗ nhu tình câu người. "Ừm, thích!" Hữu Dung thẹn thùng cúi thấp cái đầu nhỏ, đã bị đa tài đa nghệ của Long Quân chinh phục. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm cho mệnh trung chú định của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử rung động, thu được 20 vạn điểm phản phái!" "Lại nhập trướng 20 vạn!" Trong lòng Tần Phong sướng rơn, chuẩn bị tiếp tục đùa giỡn Hữu Dung.

Nhưng còn chưa chờ hắn mở miệng liền cảm giác được một cỗ hàn khí đánh tới, phảng phất muốn đem hắn sống sờ sờ đóng băng tại chỗ. "Xong đời!!" Trái tim nhỏ của Hữu Dung sợ hãi đập bịch bịch.

Chỉ thấy Vu Lan cùng Tử Diên không biết từ lúc nào xuất hiện ở sau lưng Tần Phong, hàn khí đáng sợ phảng phất ngay cả không gian đều có thể đóng băng, làm cho người ta có loại cảm giác không thể nào trốn chạy. "Bệ hạ, thật đúng là không chịu ngồi yên a!" Thanh âm Vu Lan băng lãnh nói: "Đều đã người mang trọng thương, cư nhiên còn có thể liếc mắt đưa tình với Hữu Dung cô nương, càng là tặng Thiên Địa Huyền Hoàng Quả loại thiên tài địa bảo đỉnh cấp này chỉ vì đổi lấy nụ cười mỹ nhân." "Nàng đây là trách trẫm sao!?" Tần Phong không hề có giác ngộ bị bắt gian, ngược lại trả đũa nói: "Nàng cả ngày ở bên ngoài mang binh đánh giặc, chưa bao giờ quan tâm cảm thụ của trẫm, trẫm tìm mấy cái tiểu tỷ tỷ làm bạn chính mình có sai sao!?" "Ngược lại là lỗi của ta rồi!?" Vu Lan bị tức đến ngực đau, nắm đấm phấn hồng nhỏ nhắn cũng cứng lại.

Chính mình hảo tâm đi giúp hắn trấn thủ Bắc Cương yếu tắc, yên lặng thủ hộ Đại Tần, nhưng hắn cư nhiên nói chính mình không quan tâm hắn, còn lẽ thẳng khí hùng ở trong nhà tìm nhiều nữ nhân như vậy. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tức đến Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ đau ngực, thu được 10 vạn điểm phản phái!" "Haizz!!" Tần Phong rất là ủy khuất thở dài một tiếng nói: "Tình yêu của nàng thu phóng tự như, tình yêu của trẫm nhất vãng tình thâm, đều nói chân thành là tất sát kỹ, nhưng nàng lại làm cho trẫm thua đến rối tinh rối mù." "Quá vô sỉ!" Tử Diên đều nhìn không được, muốn cùng Vu Lan thống nhất chiến tuyến.

Bất quá còn không có chờ các nàng bắt đầu liên hợp, tin tức Tần Phong hồi cung ngay tại kinh đô truyền ra, một đám đại thần trong triều vội vàng chạy tới A Phòng Cung bái kiến. "Long Quân, thánh cung kim an?!" Các đại thần vội vội vàng vàng chạy đến, nơm nớp lo sợ quỳ trên mặt đất. "Trẫm an!" Tần Phong nháy mắt liền uy nghiêm lên, Nhân Hoàng chi uy cũng theo đó bộc phát.

Chương 1063

Kỳ thật hắn đối với đám đại thần này một điểm cũng đều không hiểu rõ, thậm chí ngay cả tên bọn hắn cũng không biết, đều là đại thần của Đại Việt hoàng triều cùng Âm Nguyệt hoàng triều trước kia.

Bởi vì lúc ấy Đại Tần vừa mới sơ kiến, muốn từ trên xuống dưới đều thay nhân viên mới, thế tất yếu phải đi lên con đường cần chính 996, cho nên hắn liền trực tiếp bổ nhiệm đám đại thần có kinh nghiệm làm việc này.

Trừ việc có thể để cho chính mình an tâm làm một tên hôn quân, còn có thể lưu lại cho nhị đệ mấy cái gói quà lớn.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là hắn lao lao nắm binh quyền tại trong tay chính mình, nếu không đám đại thần này còn không biết chỉnh ra chính biến gì cho hắn đâu. "Chúc mừng bệ hạ thần uy vô địch, luyện chế ra năm tòa tiên sơn!!" Các đại thần thấy Long Quân chậm chạp không có mở miệng, vội vàng tìm kiếm chủ đề cuồng tâng bốc Long Quân. "Tin tức đều rất linh thông đấy, nhanh như vậy đã biết trẫm luyện chế được năm tòa tiên sơn!" Tần Phong nhìn đại thần phía dưới, chậm rãi mở miệng nói: "Bất quá Đại Tần ta chính là hoàng triều cường thịnh nhất Hoang Cổ từ trước tới nay, quang có Cửu Đỉnh, năm tòa tiên sơn còn chưa đủ để hiển lộ rõ ràng thần uy của trẫm, sự cường thịnh của Đại Tần, cho nên trẫm dự định thu binh khí trong thiên hạ, luyện chế Thập Nhị Kim Nhân bảo hộ Đại Tần ta." "Thập Nhị Kim Nhân!!" Các đại thần không có cao hứng, ngược lại mạc danh tâm hoảng.

Phải biết, Long Quân vì có thể tập hợp đủ dược liệu cho Cửu Đỉnh cùng năm tòa tiên sơn, thế nhưng là đem giang hồ môn phái, thế gia đại tộc, bao quát Tam đại thánh địa đều diệt.

Hiện tại luyện chế cái gì Thập Nhị Kim Nhân, không phải là muốn ra tay với bọn hắn chứ!? ... "Thu binh khí trong thiên hạ!?" Vu Lan nháy mắt bắt lấy trọng điểm, đôi mi thanh tú hơi nhíu nói: "Bệ hạ cử động lần này e rằng không ổn, nếu là thu binh khí của người trong thiên hạ, bọn hắn há không phải sẽ không còn cách nào bảo đảm an toàn tự thân nữa!?" "An toàn của bọn hắn tự nhiên do trẫm bảo đảm!" Tần Phong lẽ thẳng khí hùng nói: "Hiện tại trẫm đã nhất thống Hoang Cổ, bọn hắn sẽ không cần lo lắng bị người ngoài khi dễ nữa!" "Long Quân, thánh minh chúc chiếu!!" Trong lòng các đại thần không khỏi vui mừng, vội vàng dập đầu dâng lên một cái mông ngựa.

Mặc dù Long Quân luyện chế Thập Nhị Kim Nhân sẽ tốn hao cực lớn, nhưng nếu là thu binh khí trong thiên hạ, bọn hắn cũng liền không có nỗi lo về sau, không cần lo lắng ngày nào đó bị hiệp khách chính nghĩa để mắt tới. "Không được!!" Vu Lan rất là sốt ruột nói: "Binh khí là bảo đảm cuối cùng của bọn họ, nếu là thu binh khí của bọn hắn, bọn hắn liền mất đi chi lực phản kháng, há không phải mặc cho những quyền quý này tứ vô kỵ đạn bóc lột, đây là đạo làm yếu dân!!" "Bệ hạ, thần chờ oan uổng!!" Các đại thần nhìn nhau một cái, tề xoát xoát dập đầu kêu oan.

Bởi vì thu binh khí trong thiên hạ để bọn hắn có lợi ích tương đồng, cho nên bọn hắn quên đi phái hệ riêng của mình, lập tức liên hợp lại thống nhất chiến tuyến nhất trí đối ngoại.

Dù là bọn hắn biết Vu Lan cùng Long Quân ở giữa có quan hệ bất chính, nhưng vì lợi ích của tự thân cũng nhất định phải liên hợp lại cứng rắn một chút. "Làm càn!!" Tần Phong sắc mặt không vui nói: "Nàng hiện tại ỷ vào trẫm yêu thích nàng, càng ngày càng tứ vô kỵ đạn rồi, không biết hậu cung không được tham chính sao!?" "Hậu cung không được tham chính!?" Vu Lan như bị lôi kiếp, lui lại hai bước, một cỗ ủy khuất nháy mắt dâng lên trong lòng.

Lúc trước khi yêu đương cuồng nhiệt thì gọi nàng là Lan bảo bảo, nói cái gì vạn dặm sơn hà không bằng một phần vạn của nàng, yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân, trẫm thà phụ thiên hạ thương sinh, cũng tuyệt không phụ nàng.

Nhưng bây giờ chính mình chẳng qua là nói vài câu lời nói thật, hắn cư nhiên liền nói với mình hậu cung không được tham chính!

Nam nhân, quả nhiên đều là đồ lừa đảo!! "Bệ hạ, người có thương tích trong người, chớ có động nộ!!" Tử Diên lập tức vui vẻ tiến lên trấn an.

Vốn cho rằng Vu Lan sẽ là địch nhân cả đời của mình, là đối thủ cạnh tranh lớn nhất tranh đoạt vị trí Đế hậu, nhưng ai biết chiến dịch còn chưa bắt đầu đánh vang, nàng đã bị Long Quân trấn áp xuống. "Vẫn là Tử Diên tri kỷ nhất!" Tần Phong lộ ra nụ cười, trong mắt tất cả đều là Tử Diên. "Hừ!!" Vu Lan bị cẩu nam nữ tức đến đau ngực, trực tiếp hất tay áo xoay người rời đi.

Lúc trước nói cái gì sơn hà xa rộng, nhân gian tinh hà, không một ai là nàng, không một ai không phải nàng, nhưng kết quả quay đầu liền tìm mấy phòng vợ bé, càng là đem lời thề lúc trước quên sạch sẽ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tức đến Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ đau ngực, thu được 10 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, thu được 20 vạn điểm phản phái!" "Ai lừa gạt chứ!?" Tần Phong lập tức liền không vui.

Hắn rõ ràng đối với mỗi nữ nhân đều là chân tâm, sao có thể dùng từ lừa gạt để hình dung hắn chứ!? "Thật sự là quá không có quy củ..." Tử Diên lập tức mở ra hình thức cung đấu, bắt đầu châm ngòi thổi gió nói: "Ở trước mặt bệ hạ cư nhiên ngay cả câu chào hỏi cũng không đánh liền đi." "Được rồi!" Tần Phong sợ hai nữ chiến đấu thăng cấp, vội vàng quát bảo ngưng lại nói: "Vu tướng quân là đại tướng trấn thủ một phương, không biết lễ nghi trong cung cũng thuộc về bình thường." "Được thôi!!" Tử Diên nhìn thấy tâm tư nhỏ bị vạch trần, quyết định trở về bổ túc kiến thức cung đấu. "Các ngươi cũng lui xuống đi!" Tần Phong nhìn qua đại thần phía dưới, mở miệng nói: "Về việc làm sao thu binh khí trong thiên hạ, cùng với làm sao luyện chế Thập Nhị Kim Nhân, mỗi người trở về đều viết cái chương trình, tảo triều ngày mai cùng nhau trình lên." "Thần tuân chỉ!!" Các đại thần tiên là tề xoát xoát dập đầu, ngay sau đó tất cả đều bị chấn kinh đến.

Yêu thọ rồi!!

Long Quân ngày mai cư nhiên muốn tảo triều!!

Đây tuyệt đối là đại địa chấn cấp sử thi, đại sự kiện có thể ghi vào sử sách a!!

Lúc này —— Tần Phong không để ý tới các đại thần đang suy nghĩ gì, trực tiếp mang theo Tử Diên các nữ trở về hậu cung.

Cũng cảm nhận được cách đó không xa giống như có ánh mắt đang nhìn chằm chằm hắn, nếu là không đoán sai thì chính là Lâm Hồng Đậu tiềm nhập A Phòng Cung. "Thiết bị kích hoạt nộ khí trị của nhị đệ, ngươi nhưng đừng làm cho trẫm thất vọng a!" Khóe miệng Tần Phong có chút giương lên, không quay đầu lại trực tiếp đi. "Long Quân quả nhiên bị thương!" Lâm Hồng Đậu trốn ở trong góc quan sát Tần Phong, phát hiện sắc mặt hắn xác thực vô cùng tái nhợt.

Không phải nàng không muốn tuân theo sứ mệnh hy sinh nhan sắc tiếp cận Long Quân, mà là trong lòng nàng đã có người, thực sự không cách nào đột phá ranh giới cuối cùng về đạo đức trong lòng mình.

Hơn nữa căn cứ nàng quan sát thời gian dài như vậy, nàng cảm thấy Long Quân cũng tịnh không phải là hôn quân gì.

Mặc kệ là luyện chế Cửu Đỉnh, năm tòa tiên sơn, đào đại vận hà, tru diệt thế gia, mã đạp giang hồ... hay xưng Nhân Hoàng, trảm Thiên Đạo, cuối cùng được lợi ngược lại là cả Nhân tộc.

Chỉ là hắn dùng phương pháp quá khích tiến, thủ đoạn cũng quá mức tàn nhẫn. "Sư phụ, người sẽ tha thứ cho đồ nhi chứ!?" Thần tình Lâm Hồng Đậu đột nhiên trù trướng hẳn lên.

Muốn đích thân giết Long Quân báo thù cho sư phụ, nhưng lại lo lắng sau khi Long Quân thân chết thiên hạ đại loạn.

Họa phong nhất chuyển —— Chỉ thấy Lam Ma trên mặt treo nụ cười, bắt đầu điên cuồng đập tiền sửa sang lại kiệu tiên sơn. "Lam Lam!!" Vu tiên sinh thần tình ưu sầu nói: "Chúng ta đơn giản thu thập một chút là được rồi, không cần để tâm quá mức đối với toà tiên sơn này!" "Ông cái người này chính là không muốn thấy tôi tốt!" Nụ cười trên mặt Lam Ma lập tức biến mất nói: "Tôi đi theo ông phúc không hưởng được thì cũng thôi đi, hiện tại tôi tiêu tiền của chính mình làm sửa sang, ông lại ở nơi đó lải nhải không dứt." "Tôi không phải ý này..." Vu tiên sinh vội vàng nhắc nhở: "Bà biết Tần Phong cái tên tiểu vương bát đản kia, là nổi danh không làm chuyện của con người, làm sao có thể hào phóng tặng bà một tòa tiên sơn như thế chứ!?" "Có cái gì không thể nào!!" Lam Ma lẽ thẳng khí hùng nói: "Tôi thế nhưng là đem bảo bối nữ nhi gả cho hắn, hắn tặng tôi một tòa tiên sơn không phải là nên làm sao!?" "Ai nói con muốn gả cho con rồng cặn bã kia chứ!?" Còn không có chờ Vu tiên sinh mở miệng, Vu Lan liền tức giận đi tới. "Ngoan nữ nhi, con rốt cục nhìn rõ bộ mặt thật của Long Quân rồi!!" Vu tiên sinh lập tức liền kích động lên, hận không thể đi trảm cái Thiên Đạo trợ hứng.

Mặc dù Tần Phong hiện tại quý là Thủy Hoàng của Đại Tần, nhưng trong mắt hắn chính là cái tên trẻ trâu đua xe bốc đầu, căn bản không xứng với cây cải trắng thủy nộn nhà mình. "Cút!!" Lam Ma trừng mắt một cái.

Chỉ thấy đối phương lập tức rụt đầu lại, lui sang một bên không dám ho he một tiếng. "Lan Lan, con cùng Tần Phong cãi nhau sao!?" Lam Ma quay đầu lại khuyên nhủ: "Nghe mẹ một câu khuyên, nữ nhân không thể quá cường thế, con phải học được ôn nhu như nước và tri thư đạt lý." "A!?" Vu tiên sinh tại chỗ chấn kinh trừng to mắt, không biết sao Lam Ma dám nói ra loại lời này.

Mặc dù hắn rất muốn dùng câu nói này của Lam Ma để nhắc nhở một chút chính bà ấy, nhưng vừa nghĩ tới cái tính khí chưa bao giờ nói đạo lý của Lam Ma, bản lấy nguyên tắc thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chỉ có thể đem ủy khuất toàn bộ nuốt vào trong bụng... "Phụ nữ không thể quá mạnh mẽ sao!?" Vu Lan cũng ngây người, ánh mắt nhìn về phía cha ruột.

Chương 1064

Chỉ thấy Vu tiên sinh trả lại một ánh mắt chua xót, sau đó tiếp tục cúi đầu đếm kiến trên mặt đất, không dám mở miệng phản bác Lam Ma lấy nửa chữ. "Lan Lan!!" Lam Ma tiếp tục lời nói thấm thía dạy dỗ: "Vợ chồng hai người đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, lát nữa con chủ động đi xin lỗi Long Quân một câu, chuyện này coi như bỏ qua." "Con không đi!!" Vu Lan tức giận phồng má nói: "Rõ ràng là con rồng cặn bã kia không nói lý lẽ, còn lừa gạt tình cảm của con, con cho dù từ trên ngọn tiên sơn này nhảy xuống, cũng sẽ không tha thứ cho hắn." "Không đi!?" Lam Ma lập tức trở mặt quát tháo: "Con có biết mẹ con ta đã lấy ra toàn bộ tiền tiết kiệm để cải tạo tiên sơn hay không, ngộ nhỡ Long Quân tức giận thu hồi tiên sơn thì phải làm sao hả?!" "Thu hồi thì thu hồi!" Vu Lan vẫn bướng bỉnh nói: "Chỉ cần con còn sống một ngày, thì tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước hắn, cũng sẽ không trơ mắt nhìn hắn thu binh khí trong thiên hạ để luyện chế cái gì mà mười hai Kim Nhân." "Thu binh khí trong thiên hạ!?" Sắc mặt Vu tiên sinh trong nháy mắt trở nên ngưng trọng, phảng phất như dự cảm được điều gì đó. "Long Quân thu binh khí trong thiên hạ thì liên quan gì đến con hả!?" Lam Ma thấy cứng rắn không được, bèn giở bài tình cảm: "Hiện tại con nên đặt toàn bộ tinh lực vào việc tranh đoạt vị trí Đế hậu, chứ không phải chạy đi phản bác Long Quân, chứng minh bản thân còn lợi hại hơn cả Long Quân!!" "Mẹ, mẹ không hiểu!" Vu Lan vẻ mặt đầy chính nghĩa nói: "Hắn thu binh khí trong thiên hạ là giả, làm suy yếu vạn dân mới là thật, muốn để người trong thiên hạ vĩnh viễn không còn lực phản kháng, từ đó luân lạc làm trâu ngựa cho đám quyền quý." "Đủ rồi!!" Lam Ma lập tức đổi sắc mặt quát lớn: "Con có biết mình đang làm cái gì không?

Con đây là đang tự đẩy mình về phía đối lập với tất cả quyền quý, mặc kệ là cựu quyền quý trước kia, hay là tân quyền quý đi theo Long Quân phát tài, tất cả đều bị con đắc tội hết..." "Phu nhân, bớt giận!!" Vu tiên sinh mắt thấy tình hình không ổn, vội vàng tiến lên an ủi Lam Ma. "Cút ngay!!" Lam Ma không nể nang chút nào, chỉ thẳng mặt mắng: "Cha con các người không có một ai là thứ tốt, già thì tối ngày ở nhà lo nước thương dân, trẻ thì tối ngày ảo tưởng giải cứu thế giới.

Già thì cần tôi nuôi, trẻ thì tiêu tiền của tôi, vốn dĩ chỉ mong đứa nhỏ có thể tranh khí, ai ngờ cũng giống hệt thằng cha, chẳng khiến người ta bớt lo chút nào..." Lúc này —— Hai cha con bị mắng đến mức đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ có thể ăn ý tìm một góc tường ngồi xổm. "Phụ thân!" Vu Lan nhịn không được mở miệng hỏi: "Người nhìn nhận thế nào về việc rồng cặn bã thu binh khí trong thiên hạ!?" "Muốn cho diệt vong, trước phải khiến nó điên cuồng!" Vu tiên sinh ánh mắt thâm thúy nói: "Đại Tần tiếp theo e rằng sẽ đón nhận bóng tối trước bình minh, dấy lên một trận mưa máu gió tanh đủ để ghi vào sử sách." "Ý của phụ thân là rồng cặn bã sẽ gặp nguy hiểm!?" Trong lòng Vu Lan không khỏi thắt lại.

Mặc dù nàng thường xuyên bị tên rồng cặn bã kia chọc tức đến đau cả ngực, nhưng không thể phủ nhận bản thân xác thực đã thích hắn, tự nhiên cũng không muốn nhìn thấy hắn gặp nguy hiểm đến tính mạng. "Con vẫn chưa hiểu ý của vi phụ!" Vu tiên sinh ánh mắt thâm thúy nhìn về phương xa, khẽ nói: "Kẻ điên cuồng không phải là Long Quân, hắn là người tỉnh táo nhất trong toàn cục, không chỉ là người đánh cờ lấy thiên hạ làm bàn cờ, càng là người dẫn đường phá vỡ bóng tối." "Người đánh cờ?

Người dẫn đường!?" Cả người Vu Lan đứng ngây ra tại chỗ, không ngờ phụ thân lại đánh giá Tần Phong cao như vậy.

Chỉ là nàng có nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi, cứ cái kiểu rồng cặn bã không đứng đắn như Tần Phong, làm sao có thể dính dáng gì đến người đánh cờ với người dẫn đường chứ!? "Đừng quản hắn là cái gì, sau này bớt chơi với hắn là được!" Thái độ của Vu tiên sinh đột nhiên thay đổi.

Mặc dù ông rất bội phục dũng khí gánh vác tiếng xấu muôn đời của Tần Phong, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc ông nhìn hắn không thuận mắt, đặc biệt là nghĩ đến cây cải trắng nhà mình bị hắn ủi, liền tức đến ngứa cả răng.

Lúc này —— Tin tức về việc Long Quân thu binh khí trong thiên hạ đã truyền ra.

Vốn dĩ mọi người đều không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng không biết ai đã phân tích quan hệ lợi hại một hồi, lập tức gây ra oán hận trong phạm vi nhỏ, nhao nhao kháng nghị để Long Quân thu hồi mệnh lệnh. "Long Quân, vạn phúc kim an!?" Ngày hôm sau, các đại thần như ước hẹn đến thượng triều.

Chỉ có điều Tần Phong lúc này đang cực kỳ phiền não, cảm giác lệ quỷ cũng không có oán khí lớn bằng hắn.

Vốn dĩ hắn đang ôm Tử Diên ngủ nướng trên long sập, kết quả còn chưa tới giờ Mẹo, cũng chính là năm giờ sáng, đã bị bốn nữ hầu Phong Hoa Tuyết Nguyệt lôi dậy rửa mặt chải đầu.

Nếu không phải hôm qua chính hắn nói muốn tảo triều, e rằng đã sớm thi triển 'Thuật bóc tách chín đời' rồi. "Trẫm an!" Tần Phong cố nén oán khí nói: "Bản sớ tấu của các vị ái khanh đã viết xong chưa!?" "Thần đẳng đã viết xong!!" Các đại thần không dám chậm trễ, nhao nhao dâng tấu sớ lên.

Tuy nhiên sau khi Tần Phong xem xong, oán khí trên mặt càng lớn hơn, hiển nhiên không có một bản nào khiến hắn cảm thấy hài lòng. "Đây chính là kế hoạch các ngươi viết?!" Tần Phong vẻ mặt phẫn nộ ném tấu sớ bay đi, Nhân Hoàng chi uy cũng trong nháy mắt bộc phát ra. "Bệ hạ tha tội!!" Các đại thần vẻ mặt kinh khủng, vội vàng quỳ rạp trên mặt đất.

Trước kia bọn họ chỉ biết Long Quân thiên hạ đệ nhất, nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến lợi hại thế nào, hôm nay đích thân cảm nhận được uy thế Nhân Hoàng, mới hiểu được Long Quân rốt cuộc khủng bố đến mức nào. "Các ngươi xác thực có tội!!" Tần Phong vẻ mặt đầy nộ khí nói: "Trẫm hôm qua đã nói với các ngươi rồi, Đại Tần ta là hoàng triều mạnh nhất từ trước đến nay trong lịch sử Hoang Cổ, nhất định phải phô trương thần uy của trẫm, bày ra sự cường thịnh của Đại Tần ta.

Nhưng các ngươi thì hay rồi, Kim Nhân trong tấu sớ cư nhiên chỉ cần cao mười mét, kỹ thuật của trẫm khiến các ngươi không tin tưởng đến thế sao!?" "Bệ hạ!!" Có đại thần vội vàng giải thích: "Không phải thần đẳng nghi ngờ năng lực của bệ hạ, cũng không phải thiếu dược liệu luyện chế Kim Nhân, mà là trong chữ 'Kim Nhân' có mang chữ 'nhân', nếu quá cao tuy rằng uy lực tăng cường, nhưng độ linh hoạt khẳng định sẽ giảm đi rất nhiều, hơn nữa Kim Nhân nếu quá cao lớn, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng cao to của bệ hạ." "Nói như vậy là trẫm vô lý gây sự rồi!?" Tần Phong nhìn vị đại thần đang run như cầy sấy, miệng không ngừng nói không dám, vẻ mặt bá khí nói: "Đại Tần ta là hoàng triều mạnh nhất lịch sử Hoang Cổ, thì phải làm những việc người khác không nghĩ tới cũng không dám nghĩ, không làm được cũng không dám làm.

Trẫm không chỉ muốn có Cửu Đỉnh, năm tòa Tiên Sơn, đào Đại Vận Hà, còn muốn tu sửa Tần Trực Đạo, luyện chế Mười Hai Kim Nhân, luyện chế trăm vạn Binh Mã Dũng, tại yếu tắc Bắc Cương phải xây dựng Vạn Lý Trường Thành..." Lúc này —— Trong đại điện một mảnh tĩnh mịch.

Các đại thần đừng nói có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không, chỉ mới nghe thôi đã cảm giác sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì nếu thật sự làm theo quy trình này của Long Quân, nhất định phải động viên toàn bộ Hoang Cổ mới có thể làm được, mà lạm dụng sức dân như thế, cũng nhất định sẽ dẫn đến dân oán sôi trào.

Nếu lúc này lại xuất hiện một người có uy tín, có năng lực chấn tay hô to, người hưởng ứng trong thiên hạ nhất định nhiều như cá diếc sang sông.

Mà đám cẩu quan đi theo Long Quân trợ Trụ vi ngược như bọn họ, nghĩ thôi cũng biết sẽ bị dân chúng phẫn nộ lôi ra thiên đao vạn quả... "Không sai!!" Tiểu Bạch đột nhiên toát ra, giọng nãi thanh nãi khí phụ họa: "Chủ nhân Thỏ của ta là Nhân Hoàng đệ nhất lịch sử Hoang Cổ, chỉ có những việc người khác không nghĩ tới cũng không dám nghĩ, không làm được cũng không dám làm mới có thể xứng với thân phận của ngài ấy, phô trương thần uy của chủ nhân Thỏ ta, bày ra sự cường thịnh của Đại Tần." "Ngô hoàng uy vũ!!" Mặc dù rất nhiều đại thần nghe đến toát mồ hôi lạnh, nhưng cũng có đại thần giống như được tiêm máu gà.

Bởi vì chỉ có Long Quân đại hưng thổ mộc, bọn họ mới dễ dàng từ trong đó vơ vét của công bỏ túi riêng.

Công trình càng nhiều, vớ bẫm càng nhiều.

Quy củ từ xưa đến nay, ai tới cũng vô dụng! "Bản vương không tán đồng!!" Tần Hạo nghe tin anh ruột tảo triều cũng đã đến, trực tiếp bước ra khỏi hàng, ngôn từ khẩn thiết nói: "Hoang Cổ những năm trước vừa trải qua chiến hỏa còn chưa khôi phục, sau đó Đại Tần kiến quốc xong lại bắc phạt Thảo Nguyên, đông chinh Yêu tộc, đào vận hà, xây dựng Đông Kinh thành, trùng kiến Giang Nam...

Hiện tại thiên hạ đã rất mệt mỏi rồi, kính xin hoàng huynh thu hồi mệnh lệnh, để người trong thiên hạ nghỉ ngơi một chút đi!" "Nghỉ ngơi!?" Tần Phong phảng phất như bị mấy tên tác giả chó chết ngày Quốc Khánh không cho nghỉ nhập vào người, oán khí cực lớn nói: "Nghỉ ngơi cái gì?

Chỉ có những kẻ không có cống hiến cho Đại Tần ta mới có thể nghĩ đến nghỉ ngơi, người thật sự có bản lĩnh đều đang nghĩ làm thế nào để phục vụ nhân dân." "Chủ nhân Thỏ ta nói đúng!!" Tiểu Bạch tán đồng gật gật cái đầu nhỏ, tỏ vẻ bách tính khổ một chút cũng không sao. "Ca..." Tần Hạo gấp gáp mở miệng, còn muốn khuyên thêm một chút.

Chỉ là lúc này oán khí của Tần Phong đã mạnh hơn cả lệ quỷ, uy thế Nhân Hoàng khủng bố không chịu khống chế bộc phát ra, giống như Thái Sơn áp đỉnh đè toàn bộ đại thần trong đại điện nằm rạp xuống đất.

Ầm ầm!!

Đại địa bắt đầu chấn động kịch liệt, phảng phất không chịu nổi áp lực. "Bệ hạ, bớt giận!!" Các đại thần vẻ mặt đầy kinh hãi, sợ tới mức vội vàng dập đầu sát đất.

Bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng một cỗ áp bách cảm khủng bố ập tới, không chỉ đè bọn họ không cách nào đứng dậy nổi, còn có loại cảm giác nửa bước đạp vào quỷ môn quan, phảng phất như một con kiến hôi tùy thời đều sẽ bị người ta bóp chết. "Ca!!" Tần Hạo gian nan ngẩng đầu, vẫn bướng bỉnh nói: "Thiên hạ thật sự không thể giày vò thêm nữa, kính xin để người trong thiên hạ nghỉ ngơi một chút..." Phanh một tiếng!!

Chỉ thấy lời Tần Hạo còn chưa nói hết, ánh mắt Long Quân đã lạnh xuống.

Ngay sau đó Tần Hạo liền giống như một quả pháo đạn bay ngược ra khỏi đại điện, ngã xuống mặt đất bên ngoài đại điện hộc máu tươi, khí tức cũng trong nháy mắt giảm đi một nửa, cần phải hoãn một lúc lâu mới có thể từ dưới đất bò dậy. "Cái gì!!" Đồng tử các đại thần co rụt lại mạnh mẽ, trên trán bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh.

Bọn họ không phải khiếp sợ Long Quân ngay cả em ruột cũng đánh, mà là khiếp sợ Long Quân cư nhiên chỉ cần một ánh mắt đã đánh bay Tần Vương.

Mặc dù Tần Hạo là hàng tặng kèm nổi tiếng của Tần gia, nhưng trình độ yêu nghiệt tuyệt đối là xưa nay chưa từng có, mặc kệ đặt ở thời đại nào đều là tồn tại có thể trấn áp vạn cổ.

Chương 1065

Chỉ tiếc Tần Vương thời vận không đủ, cùng chung một thời đại với Long Quân.

Tuy rằng đây là một thời đại yêu nghiệt hoành hành, nhưng lại là thời đại của một mình Long Quân, mặc kệ ngươi có bao nhiêu kinh tài tuyệt diễm, hay là có thiên phú yêu nghiệt cường đại cỡ nào...

Đứng trước mặt vầng thái dương rực rỡ là Long Quân đây đều chỉ là ánh sáng đom đóm. "Tần Nhị Đản bị đánh rồi!!" Khóe miệng Tiểu Bạch nhếch lên, còn khó đè nén hơn cả khẩu súng AK.

Nếu không phải hiện tại chủ nhân nó còn đang tảo triều, nó nhất định sẽ không chút do dự cười ra tiếng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ kích thương Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 50 vạn điểm phản phái!" "Đánh đệ đệ xong, tâm tình trẫm tốt hơn nhiều rồi!" Tần Phong đứng dậy đứng trên ngự đài, từ trên cao nhìn xuống nói: "Trẫm đã nói với ngươi, Đại Tần là Đại Tần của trẫm, không phải Đại Tần của ngươi, trẫm muốn làm cái gì, còn chưa tới lượt ngươi ở đây chỉ tay năm ngón." "Đúng thế, đúng thế!!" Tiểu Bạch lập tức châm ngòi thổi gió nói: "Cả cái Hoang Cổ đều là của chủ nhân Thỏ ta, chủ nhân Thỏ ta muốn làm cái gì thì làm cái đó, cho dù Thiên Đạo tới cũng vô dụng." Nói xong —— Tiểu Bạch kiêu ngạo dùng lỗ mũi nhắm ngay Tần Hạo, diễn dịch câu thành ngữ 'thỏ mượn oai chủ' đến trình độ đầm đìa tinh tế. "Phụt!!" Tần Hạo bị tức đến phun ra một ngụm máu tươi, định tối nay trở về thêm món đầu thỏ cay tê. "Đều xốc lại tinh thần cho trẫm!" Tần Phong cũng không giả bộ nữa, vẻ mặt uy nghiêm bá khí nói: "Trẫm mặc kệ các ngươi dùng biện pháp gì, trong vòng một tháng cần phải tập hợp đủ dược liệu cho mười hai Kim Nhân cùng trăm vạn Binh Mã Dũng, còn có Tần Trực Đạo, Vạn

Lý Trường Thành cũng phải khởi công xây dựng, trong vòng ba tháng nếu không hoàn thành, toàn bộ tru di cửu tộc." "Bệ hạ..." Các đại thần lập tức lòng nóng như lửa đốt, muốn cầu Long Quân khoan hạn cho chút thời gian.

Mặc dù hiện tại Đại Tần có năng lực hoàn thành các công trình Long Quân nói như mười hai Kim Nhân, trăm vạn Binh Mã Dũng, Tần Trực Đạo, Vạn Lý Trường Thành, nhưng muốn hoàn thành trong vài tháng không thể nghi ngờ là độ khó cấp địa ngục.

Nhưng khi bọn hắn đối diện với ánh mắt băng lãnh của Tần Phong, tại chỗ liền bị dọa đến không dám lên tiếng nữa, chỉ có thể kiên trì nhận nhiệm vụ. "Thần đẳng lĩnh chỉ tạ ơn!" Các đại thần vẻ mặt tuyệt vọng, nghĩ xem có nên ăn tiệc chia tay sớm hay không. "Bãi triều đi!" Tần Phong hài lòng gật gật đầu.

Ngay sau đó liền vận chuyển linh lực trong cơ thể mình, làm cho sắc mặt trở nên mười phần tái nhợt, nhìn qua cũng cảm giác vô cùng mệt mỏi, bộ dáng giống như bị trọng thương. "Cái này..." Trong lòng các đại thần kinh hãi, nhớ tới lời đồn gần đây.

Nói Long Quân lúc vì Nhân tộc chặt đứt xiềng xích Thiên Đạo, cũng đồng dạng bị Thiên Đạo đánh thành trọng thương, một thân tu vi thông thiên hiện tại không còn đến một phần mười.

Vốn dĩ bọn họ còn tưởng rằng có người nói hươu nói vượn, nhưng hiện tại tận mắt nhìn thấy lại không thể không tin.

Long Quân xác thực là đang bị trọng thương!

Vừa rồi ra tay trấn áp Tần Vương, đã dẫn động thương thế của bản thân.

Lúc này —— Tiểu Bạch còn muốn chạy ra ngoài, nhân cơ hội giẫm Tần Hạo hai cái.

Kết quả còn chưa đợi nó bắt đầu hành động, đã bị Tần Phong xách tai thỏ lôi xuống triều.

Mà Tần Phong khác hẳn với hình tượng oán khí lệ quỷ lúc tảo triều, vừa bãi triều hắn liền biến thành chàng trai tỏa nắng trong nháy mắt, bất kể gặp ai cũng lộ ra nụ cười rạng rỡ. "Cái này là!?" Tiểu Bạch rất là nghi hoặc gãi gãi cái đầu nhỏ, không biết con người tại sao một ngày lại có hai bộ mặt. "Hả!?" Thần tình Tần Phong đột nhiên sững lại.

Chỉ thấy phía trước có một đám cung nữ đi tới, trong đó có một bóng người vô cùng quen thuộc, chính là Nam Phong công chúa của Đại Việt hoàng triều trước kia, cũng chính là bạch nguyệt quang mà Phương Trường ngày nhớ đêm mong. "Bái kiến Long Quân!!" Đám cung nữ nhìn thấy Tần Phong, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Mà Nam Phong công chúa cũng được điều giáo rất tốt, cũng đi theo cùng nhau quỳ xuống, không còn loại cảm giác ưu việt cao cao tại thượng như trước kia nữa. "Đây chính là số mệnh sao!" Trong lòng Nam Phong công chúa chua xót, trộm ngước mắt nhìn thoáng qua.

Ai có thể nghĩ đến đại công tước tử của Tần gia lúc ban đầu, ngắn ngủi mấy năm thời gian liền có thành tựu cao như thế, khí thế đế vương bá khí bễ nghễ thiên hạ khiến người ta phục tùng kia, làm cho sự sợ hãi trong lòng người ta đạt tới đỉnh điểm.

Sơ kiến quân thì, quân dĩ uy chấn bát phương!

Tái kiến quân thì, quân dĩ tuyệt thế vô song! "Nàng ta hiện tại cũng không dễ dàng a!" Trong lòng Tần Phong nhịn không được đồng tình nói: "Không chỉ phải thâm nhập hậu phương địch, còn phải kiếm sống dưới gậy gộc..." "Sao lại còn đồng tình rồi!?" Trong lòng Tiểu Bạch nhịn không được oán thầm: "Chủ nhân Thỏ của ta có phải hay không đã quên, người ta sở dĩ có ngày hôm nay, ngài chính là bỏ ra đại lực khí đấy." "Hắn nhìn ta!" Nam Phong công chúa vừa ngước mắt đối diện với tầm mắt Tần Phong, liền nhanh chóng cúi thấp cái đầu nhỏ không dám nhìn nữa.

Nàng đây tuyệt đối không phải bị vương bá chi khí của Tần Phong hù dọa, mà là đang suy tư phải làm như thế nào mới có thể hấp dẫn sự chú ý của Long Quân.

Mặc dù hiện tại Đại Việt hoàng triều của bọn họ đã vong, nhưng nàng vẫn có một trái tim muốn leo lên trên.

Chỉ cần để nàng nắm được một cơ hội, vậy nàng sẽ có thể nắm lấy tương lai, từ đó từng bước từng bước bò tới vị trí cao nhất, đem những kẻ từng nhục nhã nàng giẫm hết dưới chân. "Ngẩng đầu lên!" Ngay tại lúc Nam Phong công chúa đang suy nghĩ, Tần Phong chủ động đi tới trước mặt nàng. "Vâng, bệ hạ!" Nam Phong công chúa không dám kháng mệnh, nơm nớp lo sợ ngẩng đầu.

Chỉ thấy Tần Phong đang từ trên cao nhìn xuống nàng, vẻ trêu tức nơi khóe mắt khiến nàng mở ra ký ức bị trần phong, nhớ tới hồi ức có miệng khó trả lời liên quan đến lần đầu tiên đi Thúy Trúc Phong năm đó. "Có chút không đúng nha!" Tiểu Bạch đang ngồi ở trên vai Tần Phong, rất là cảnh giác nhìn Nam Phong công chúa.

Nó đối với việc Nam Phong công chúa kiếm sống dưới gậy gộc, hay là cầu sinh tồn trong khe hẹp đều không có hứng thú, chỉ biết nàng hiện tại là một công chúa vong quốc một xu dính túi cũng không có.

Là một con thỏ lòng dạ hiểm độc, nhất định phải ngăn cản hết thảy hành vi chơi chùa!

Cho dù hai bên đã từng hợp tác, cũng không thể thay đổi nguyên tắc làm thỏ! "Quả nhiên là bạn cũ, Nam Phong công chúa a!" Tần Phong từ trên cao nhìn xuống trêu tức nói: "Nói đến thì trong khoảng thời gian trẫm rời khỏi A Phòng Cung này, ngươi hẳn là có rất nhiều cơ hội đào tẩu mới đúng, nhưng ngươi cư nhiên thành thật ở lại trong cung như thế, là đang chờ người tới cứu ngươi, hay là muốn tìm điểm yếu của trẫm hả!?" "Bệ hạ, nô tỳ không dám!" Nam Phong công chúa sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất nói: "Lần trước là Phương Trường tự mình đa tình chạy tới A Phòng Cung, nô tỳ chưa bao giờ nghĩ tới phản bội bệ hạ a!" "Phải không!?" Tần Phong cười nghiền ngẫm nói: "Vậy hiện tại ngươi hẳn là cao hứng rồi, sau này Phương Trường rốt cuộc không cách nào tự mình đa tình, chạy tới A Phòng Cung gây sự dẫn ngươi đi nữa." "Ý gì!?" Trong lòng Nam Phong công chúa căng thẳng, có loại dự cảm không tốt. "Đương nhiên là ý trên mặt chữ!" Tần Phong phảng phất như vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Nam Phong công chúa, mở miệng kể lại: "Lần này trẫm xuống Giang Nam, Phương Trường cư nhiên muốn liên hợp một đám phản tặc ám sát trẫm, kết quả trẫm biết trước tin tức tóm gọn bọn họ một mẻ, về phần Phương Trường muốn dùng Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp đồng quy vu tận với trẫm, đáng tiếc đã đánh giá quá cao bản thân, cũng đánh giá quá thấp trẫm!" "Phương Trường chết rồi!!" Nam Phong công chúa như bị sét đánh, thân thể bắt đầu lung lay sắp đổ.

Giờ khắc này —— nàng cảm giác cổ họng mình không phát ra tiếng được, một cỗ cảm giác hít thở không thông dâng lên trong lòng, cả người cũng bị cảm xúc bi thương bao vây.

Vốn dĩ Đại Việt hoàng tộc bị Tần gia tru diệt toàn bộ, Phương Trường là thân nhân duy nhất của nàng trên đời này.

Nhưng hiện tại ngay cả Phương Trường cũng rời đi, từ nay về sau chỉ còn lại một mình nàng cô đơn, nói không đau lòng tuyệt đối là gạt người, nỗi đau trong lòng cũng quét sạch toàn thân. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt bạch nguyệt quang của Truyền Thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến đối phương bi thương muốn chết, đạt được 10 vạn điểm phản phái!" "Phong Tình làm việc không nghiêm túc a!" Tần Phong từ trên cao nhìn xuống Nam Phong công chúa.

Vốn cho rằng nàng thật sự giống như Phong Tình nói, bị thuần phục thành một con chó liếm nhỏ.

Nhưng hiện tại xem ra nữ nhân này cũng không phải đèn cạn dầu gì, cũng sẽ không cam chịu bình phàm, thời khắc nào cũng muốn một lần nữa leo lên đỉnh cao quyền lực.

Bất quá rất đáng tiếc...

Chương 1066

nàng cho dù là khéo ăn khéo nói, có ba tấc lưỡi không nát, cuối cùng ở trước mặt hắn cũng là uổng phí nước bọt. "Đa tạ bệ hạ báo cho biết!" Nam Phong công chúa cưỡng ép ổn định lại tâm thần, không để cho Tần Phong nhìn ra bi thương trong lòng nàng.

Mặc dù cái chết của Phương Trường làm cho nàng cảm thấy phi thường bi thương, nhưng nàng biết mình nhất định phải kiên cường sống tiếp, phải đem phiền não nuốt xuống, nhận lấy, bỏ qua, không kể lể với người khác...

Hình ảnh chuyển đổi —— Tần Hạo rốt cục đã hoãn lại được, vịn tường miễn cưỡng đứng dậy.

Bất quá chuyện thứ nhất hắn làm sau khi đứng dậy không phải về nhà, mà là móc ra một quyển sổ tay ghi chép lại.

Năm X tháng X: Ca ta đáp ứng biểu diễn ca múa cho ta mãi vẫn chưa thực hiện thì cũng thôi đi, hôm nay có lòng tốt đến tảo triều cổ vũ, kết quả cư nhiên dùng một ánh mắt đánh ta bị thương bay ra ngoài, chuyện này ta nhịn!! "Tần Vương!!" Lâm Hồng Đậu đang ở cách đó không xa, lén lén lút lút nhìn Tần Hạo.

Vừa rồi lúc Tần Hạo bị Long Quân dùng một ánh mắt đánh bay ra ngoài, tâm nàng đừng nhắc tới có bao nhiêu khẩn trương, nhưng hiện tại nhìn thấy Tần Hạo bò dậy, trái tim treo lên tận cổ họng rốt cục cũng hạ xuống.

Đồng thời, nội dung buổi tảo triều hôm nay của Long Quân, cũng làm cho nàng hạ quyết tâm đi ám sát Long Quân.

Long Quân hiện tại đã tẩu hỏa nhập ma, chỉ lo tô vẽ thành tích của mình, phô trương vinh quang Nhân Hoàng đệ nhất Hoang Cổ, căn bản không đoái hoài tới sống chết của thiên hạ thương sinh.

Duy chỉ có Tần Vương, mới là người thật sự mang trong lòng thiên hạ!

Cũng chỉ có Tần Vương là em trai song sinh kém ba tuổi này, mới có khả năng làm rung chuyển ngôi vị hoàng đế dưới mông Long Quân!! "Hả!?" Tần Hạo giống như cảm ứng được cái gì, theo bản năng quay đầu nhìn sang.

Bất quá Lâm Hồng Đậu đã rời đi, hắn cũng không nhìn thấy người quen nào, ngược lại phát hiện trong cung nhiều hơn rất nhiều tiểu kiều thê xinh đẹp, so với lúc Đại Tần mới sáng lập nhiều hơn gấp mười mấy lần.

Lúc này —— Đôi mắt đẹp của Lâm Hồng Đậu sắc bén như đao phong khát máu, giống như một chiến sĩ cảm tử khiến người ta không rét mà run.

Ngay sau đó nàng hùng dũng, oai vệ, anh tư bộc phát sải bước lớn về phía hậu cung, nhất định phải thuận theo cỗ xúc động chính nghĩa này đi ám sát Long Quân.

Mặc dù nàng cũng không biết mình có thể thành công hay không, nhưng vì thiên hạ thương sinh nàng nguyện ý thử một lần.

Có điều nàng vừa tới cửa lớn hậu cung A Phòng Cung, đã nhìn thấy một đám ca kỹ ăn mặc xinh đẹp, đang vẻ mặt nịnh nọt vây quanh Tiểu Bạch, chỉ vì cầu được một cơ hội đi vào biểu diễn cho Long Quân.

Dù sao so với nam nhân huyết chiến đoạt thiên hạ, nữ nhân chỉ cần chinh phục đế vương là được, đến lúc đó không chỉ vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, còn có được quyền lực dưới một người trên vạn người. "Vị tiểu tỷ tỷ này, tỷ bị đào thải!" Tiểu Bạch nãi thanh nãi khí nói: "Không phải tỷ không đủ ưu tú, là yêu cầu của chủ nhân Thỏ ta cao!!" "Bé Thỏ, em xem tỷ tỷ được không!?" Một vị tiểu tỷ tỷ hiểu chuyện tiến lên, móc ra một túi Cực Phẩm Linh Thạch. "Không tệ!!" Tiểu Bạch nhanh nhẹn thu túi linh thạch lại, tiếp tục nãi thanh nãi khí nói: "Vị tiểu tỷ tỷ này vừa nhìn liền biết là ca kỹ chuyên nghiệp, có thể đi vào hiến vũ cho chủ nhân Thỏ ta." Các ca kỹ khác trong nháy mắt liền hiểu rõ, nhao nhao lấy ra linh thạch đi hối lộ Tiểu Bạch. "Quả thực há có lý này!!" Lâm Hồng Đậu tức giận đến nghiến răng nghiến lợi nói: "Từ trên xuống dưới đều toát ra một cỗ tác phong lệch lạc tà khí, ngay cả một con thỏ cư nhiên cũng học được thói nhận hối lộ làm việc, Đại Tần như vậy còn có thể có hy vọng gì!?" Chỉ là mặc kệ Lâm Hồng Đậu bất mãn thế nào, không có linh thạch chính là không cho vào hậu cung...

Rất nhanh —— Tin tức Tiểu Bạch thu tiền làm việc liền truyền ra trong A Phòng Cung, nhờ vào uy tín tốt đẹp đã tích lũy được một lượng lớn khách hàng trung thành.

Đừng nhìn một người chỉ kiếm mười mấy viên linh thạch, nhưng không chịu nổi số lượng quần thể khách hàng to lớn.

Bởi vì Tần Phong có phong cốt của Tào Ngụy, cho nên các đại thần nhao nhao làm theo sở thích.

Trong khoảng thời gian hắn bắc phạt Thảo Nguyên và xuôi nam Giang Nam này, từ các nơi vơ vét một lượng lớn tiểu kiều thê ưu tú đưa vào trong cung, khiến cho số lượng tiểu kiều thê trong A Phòng Cung hiện tại đạt tới hơn vạn người.

Còn có một số đại thần vì có thể ôm lấy đùi Long Quân, thông qua đủ loại quan hệ đưa con gái nhà mình vào cung, kỳ vọng có một ngày bay lên đầu cành hóa phượng hoàng.

Thậm chí có kẻ còn đưa cả con gái đã xuất giá vào trong cung!

Trước kia có thể là tội khi quân đại bất kính, nhưng hiện tại tuyệt đối là hạng mục được cộng điểm!

Lại thêm thời gian gặp Long Quân có hạn, cho nên cần nạp tiền nhiều lần, khiến cho Tiểu Bạch kiếm được đầy bồn đầy bát, thậm chí còn tìm hai cung nữ tới giúp đỡ thu tiền.

Lúc này —— Trong một tòa cung điện hoa lệ ở hậu cung, có một cái hồ rượu rộng rãi, do ngọc thạch điêu khắc mà thành, trong veo như nước, tản mát ra mùi rượu nhàn nhạt.

Các tiểu kiều thê thì thân mặc sa mỏng, lộ ra da thịt tuyết trắng, ra sức uốn mông lắc eo. "Haiz, trẫm dễ dàng sao!?" Tần Phong ngồi trên bảo tọa cao cao, trong lòng rất là bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Vì để nhị đệ sớm ngày trở thành một đời thánh quân, hắn không thể không một mình đối mặt loại phong khí xã hội bất lương này quấy nhiễu.

Vừa nhìn các tiểu kiều thê khiêu vũ, vừa ăn rượu ngon và mỹ thực, còn phải chịu đựng bàn tay heo ăn mặn và những lần chuốc rượu của các nàng...

Làm việc đến rạng sáng một hai giờ là chuyện thường như cơm bữa, trời vừa mới sáng còn phải bò dậy tiếp tục làm việc.

Nếu không phải hắn sở hữu Thương Thiên Bá Thể, thân thể e rằng đã sớm bị mệt đến suy sụp.

Mà ngay tại lúc Tần Phong một mình đối mặt cỗ phong khí bất lương này, cỗ máy khổng lồ Đại Tần cũng bắt đầu vận chuyển.

Chỉ thấy các đại thần vì hoàn thành KPI Long Quân ra lệnh, cũng vì cửu tộc của mình không bị bóc tách, bắt đầu điên cuồng bắt giữ tu luyện giả trên đường phố.

Phàm là tu luyện giả có tu vi trong người, bất kể tu vi mạnh yếu, tất cả đều bị bắt đi xây dựng Tần Trực Đạo và Vạn Lý Trường Thành.

Hết cách rồi!!

Thời gian Long Quân cho quá ngắn!!

Nếu tìm những bách tính không có tu vi đi xây dựng, e rằng còn chưa đi đến nơi thi công, bọn họ sẽ bởi vì nhiệm vụ quá hạn mà bị Long Quân thi triển 'Thuật bóc tách chín đời'.

Cùng lúc đó —— Việc thu binh khí trong thiên hạ cũng đang đồng bộ tiến hành.

Mặc kệ người trong thiên hạ kháng nghị cự tuyệt giao nộp thế nào, đều không thể ngăn cản binh khí bị cưỡng ép thu đi.

Mà nhìn thấy đạo bảo hộ cuối cùng của mình bị vô tình tước đoạt, dân oán quy mô nhỏ bắt đầu dần dần diễn biến thành dân oán quy mô lớn.

Bất quá do Đại Tần hiện tại thực sự cường đại đáng sợ, lại thêm Long Quân sở hữu thực lực trảm Thiên Đạo, cho nên cho dù người trong thiên hạ trong lòng có khó chịu đến đâu, cũng không ai dám dẫn đầu hô to khẩu hiệu khởi nghĩa. "Con rồng cặn bã này quá đáng!!" Vu Lan nhìn thấy thảm trạng nhân gian, trong lòng hận không thể cắn chết Tần Phong. "Tạo nghiệp a!!" Vu tiên sinh lắc đầu thở dài một tiếng.

Mặc dù ông biết Tần Phong đang suy nghĩ gì, nhưng lại mười phần không tán đồng cách làm của hắn.

Chương 1067

Bởi vì cái hắn tranh là danh tiếng vạn đời, đối với con cháu đời sau có thể là phúc lợi, nhưng đối với người đương đại lại là một tai nạn triệt đầu triệt đuôi.

Mà những con cháu đời sau hưởng thụ được phúc lợi kia, sẽ cảm kích hắn, sùng bái hắn, ca tụng hắn, căn bản sẽ không nghĩ tới hùng tâm tráng chí của hắn cần ngàn vạn bộ xương khô để trả tiền.

Cho dù có người đời sau nhớ tới bọn họ, cũng sẽ dùng tám chữ 'tội tại đương đại, công tại thiên thu' để một bút lướt qua.

Từ đầu đến cuối không có ai hỏi bọn họ một câu, liệu có nguyện ý trở thành đống xương trắng dưới phong công vĩ nghiệp này hay không. "Không được, con muốn tiến cung!!" Vu Lan lần nữa bị tức đến đau cả ngực, chuẩn bị tiến cung đánh tỉnh con rồng cặn bã. "Chờ đã!!" Vu tiên sinh vội vàng ngăn cản nói: "Con cho dù tiến cung cũng vô dụng, Long Quân là một người lấy mình làm trung tâm, tính mục đích rất mạnh, tuyệt đối sẽ không vì bất luận kẻ nào mà thay đổi chủ ý của mình." "Vậy làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ cứ nhìn như vậy sao!?" Vu Lan vẻ mặt đầy phẫn nộ nói: "Cha xem hiện tại thiên hạ đều bị hắn làm thành cái dạng gì?

Thiên hạ thương sinh đều đã sắp không còn đường sống." "Haiz!!" Vu tiên sinh dằng dặc than thở: "Hiện tại dân oán đã triệt để sôi trào, chỉ cần có một tia lửa là có thể dẫn bạo nó, cho nên việc duy nhất chúng ta có thể làm chính là chờ đợi, chờ tia lửa hy vọng được Long Quân tán thành kia xuất hiện." "Tia lửa hy vọng!?" Vu Lan vẻ mặt đầy khó hiểu nói: "Tia lửa này ở đâu!?" "Tia lửa vẫn luôn ở đó!" Vu tiên sinh bất đắc dĩ than thở: "Long Quân mấy năm trước đã chọn hắn, chỉ là bản thân hắn dường như căn bản không ý thức được, cho nên những năm này mặc kệ Long Quân đè ra đánh đập thế nào, hắn từ đầu đến cuối vẫn không được thắp sáng." "Đè ra đánh đập!?" Thần tình Vu Lan hơi sững sờ, mạc danh kỳ diệu liền nghĩ đến Tần Hạo.

Đồng thời, nàng cũng lần nữa bị tức đến đau cả ngực.

Bà đây có tiền, có nhan sắc, có dáng người, lấy toàn bộ gia sản bồi ngươi gây dựng sự nghiệp, còn tự nguyện giúp ngươi trấn thủ yếu tắc Bắc Cương, kết quả ngươi cư nhiên muốn truyền ngôi vị hoàng đế cho nhị đệ của mình. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ đau nhức nhối, đạt được 10 vạn điểm phản phái!" "Lan bảo bảo lại đau ngực rồi!?" Tần Phong đang ôm tiểu kiều thê, nghe được âm thanh hệ thống thì thần tình sững lại.

Từ sau ngày hôm đó chọc tức Lan bảo bảo bỏ chạy, hắn liền luôn muốn tìm cơ hội đi an ủi nàng một chút, nhưng nại hà phong khí bất lương của xã hội quá lợi hại, luôn không cách nào bứt ra đi tìm Lan bảo bảo. "Không được, trẫm phải đi một chuyến!" Tần Phong vội vàng đẩy tiểu kiều thê ra.

Là một đệ tử Nho gia đứng đắn, tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Lan bảo bảo bị cơn đau ngực khốn nhiễu, nhất định phải đích thân tới cửa giúp nàng xoa bóp một chút mới được. "Bệ hạ!" Tiểu kiều thê lập tức thần tình u oán, phảng phất như bị tra nam vứt bỏ.

Đặc biệt là nàng còn có tám trăm cái tâm cơ, thuận thế liền ngã nhào trên đất, không chỉ bày ra một bộ dáng nũng nịu yếu đuối, trước ngực còn lộ ra một mảng lớn tuyết trắng. "Sao lại không cẩn thận như vậy a!?" Tần Phong lập tức bị tuyết trắng hấp dẫn, vội vàng tiến lên đỡ người dậy. "Bệ hạ!!" Tiểu kiều thê biểu tình nhu nhu nhược nhược, còn cố ý kéo cổ áo trễ xuống.

Đừng nhìn thân thể nàng nhỏ nhắn, lại ẩn chứa năng lượng chính nghĩa to lớn, tựa như hai con thỏ nhỏ muốn nhảy ra ngoài. "Chút tâm cơ này dùng hết lên người trẫm rồi!" Trong lòng Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, quyết định trước khi đi dùng một chút 'sữa rửa mặt'. "A!!" Tiểu kiều thê lập tức kinh hô một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng.

Chỉ là Tần Phong vừa mới dùng xong 'sữa rửa mặt' của tiểu kiều thê, liền cảm giác được thân thể cứng đờ một cái, giống như linh lực trong cơ thể nhận phải một loại trở ngại nào đó. "Đây là sữa độc!!" Trong lòng Tần Phong không khỏi kinh hãi, biết mình đã trúng độc.

Bất quá cũng may hắn sở hữu thể chất bách độc bất xâm, vẻn vẹn trong chốc lát đã thanh trừ sạch sẽ độc tố trong cơ thể... "Bệ hạ, ngài sao vậy!?" Tiểu kiều thê thấy sắc mặt Tần Phong không đúng, không nhịn được quan tâm hỏi han. "Phụt!!" Tần Phong không có ý định trả lời, mà cưỡng ép bức ra một ngụm máu tươi, giả bộ dáng vẻ bản thân đã trúng kịch độc. "Bệ hạ, ngài làm sao thế này!?" Tiểu kiều thê lập tức hoảng hồn, tỏ vẻ nàng cái gì cũng không biết.

Đúng lúc này —— Không khí chung quanh chợt trở nên lạnh lẽo, tâm trạng bất an dâng lên trong lòng mọi người.

Chỉ thấy trong đám người đột nhiên lao ra một nữ tử thân hình mảnh khảnh, tay cầm một thanh trường kiếm sắc bén xé rách hư không, dùng tốc độ cực nhanh đâm về phía lồng ngực Tần Phong. "Không xong, có thích khách!!" Đám tiểu kiều thê đâu đã thấy qua loại tràng diện này, lập tức kinh hoảng thất thố thét chói tai. "Quả nhiên là nàng ta!" Liếc mắt một cái Tần Phong đã nhận ra, người tới là Lâm Hồng Đậu.

Vốn dĩ hắn còn nghi hoặc có phải còn thích khách nào khác hay không, hiện tại xem ra vị Lâm Hồng Đậu này cũng khá thông minh, biết bôi độc lên người trước để hắn trúng độc rồi mới ra tay.

Bất quá nàng không biết, hắn vì sự an toàn của bản thân đã nỗ lực đến mức nào!

Không chỉ đóng quân cả trăm vạn đại quân tại kinh đô, để Hắc Băng Đài giám sát toàn bộ kinh đô 24 giờ, chỉ cần phát hiện nhân viên khả nghi là có thể lập tức bắt giữ.

Hắn còn từ toàn quân tuyển chọn tinh nhuệ biên chế vào Vũ Lâm vệ, chế tạo ra bốn kiện thần trang để vũ trang cho Bạch Nhật.

Có thể nói hắn đã tạo cho mình một lớp bảo hộ như tường đồng vách sắt, nếu không có sự cho phép của hắn, ngay cả một con ruồi bọ cũng đừng hòng tới gần người hắn.

Mà sở dĩ Lâm Hồng Đậu có thể thông qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra để đến bên cạnh hắn, tự nhiên là đã được hắn thụ quyền, nói cách khác chính là nhất cử nhất động của nàng đều nằm trong sự giám sát. "Vô đạo hôn quân!!" Lâm Hồng Đậu đầy mặt chính khí nói: "Vì thỏa mãn tư dục của bản thân mà không màng sống chết của thiên hạ thương sinh, hôm nay ta phải thay trời hành đạo..." Bụp một tiếng!!

Lời của Lâm Hồng Đậu còn chưa nói hết đã bị tiếng xé gió dồn dập cắt ngang.

Chỉ thấy Bạch Nhật hóa thành một đạo bạch quang lao nhanh tới, ngay khi trường kiếm của Lâm Hồng Đậu sắp đâm vào ngực Tần Phong, Tam Thần Thương trong tay nàng đã đi trước một bước chắn trước mặt Tần Phong.

Đinh một tiếng, tia lửa bắn tứ tung!!

Trường kiếm trong tay Lâm Hồng Đậu bị Bạch Nhật thành công cản lại, cho dù nàng dùng hết khí lực toàn thân cũng không thể tiến thêm nửa bước. "Dám hành thích Ngô hoàng, giết!!" Đôi mắt Bạch Nhật hiện lên một tia hàn quang.

Chỉ thấy Tam Thần Thương trong tay nàng bộc phát ra một đạo thương ý ngút trời, mang theo khí thế bài sơn đảo hải điên cuồng ùa về phía Lâm Hồng Đậu. "Mạnh quá!!" Lâm Hồng Đậu chịu không nổi, ý đồ lui lại để tháo lực.

Bất quá Bạch Nhật sau khi bức lui nàng, vẫn không có ý định buông tha, vung Tam Thần Thương trong tay nhanh chóng đập tới. "Không xong!!" Lâm Hồng Đậu không kịp phản ứng, giơ lên trường kiếm trong tay để đỡ.

Đinh một tiếng!!

Trường thương và trường kiếm va chạm mạnh mẽ vào nhau, cũng va ra một chùm hỏa quang chói mắt.

Đặc biệt là lực đạo cường đại mà Bạch Nhật vung ra, trực tiếp chấn cho cánh tay Lâm Hồng Đậu tê dại, ngay sau đó liền cảm giác được lồng ngực cuộn trào dữ dội.

Chương 1068

"Phụt!!" Lâm Hồng Đậu không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, thân hình càng là không chịu khống chế bay ngược ra ngoài.

Cùng lúc đó —— Một đám Vũ Lâm vệ võ trang đầy đủ cũng vọt vào, ánh mắt bọn hắn lạnh lùng mà kiên định, binh khí trong tay dưới ánh mặt trời cũng lóe ra hàn quang. "Kết thúc rồi sao!?" Lâm Hồng Đậu đột nhiên cười thê lương, biết mình không còn cơ hội nữa.

Tuy rằng nàng đã lén bôi độc dược lên ngực tiểu kiều thê kia, lợi dụng đặc tính háo sắc của Long Quân để hắn lơ là mà trúng độc, nhưng nề hà mình thế đơn lực bạc, cuối cùng vẫn không thể ám sát thành công. "Bảo hộ bệ hạ!!" Vũ Lâm vệ nhanh chóng hộ vệ trước người Tần Phong, lại phân ra một nhóm lao về phía Lâm Hồng Đậu. "Sư phụ, đồ nhi tới bồi người đây!" Nhìn Vũ Lâm vệ đang lao về phía mình, trong lòng Lâm Hồng Đậu ngược lại dị thường bình tĩnh.

Tuy rằng giết Long Quân có thể hoàn thành di nguyện của sư phụ, nhưng Tần Vương khẳng định sẽ hận chết mình vì đã giết ca ca hắn, nhưng nếu không giết Long Quân, di nguyện của sư phụ liền không cách nào hoàn thành, có lẽ chỉ có nàng chết đi mới là kết cục tốt nhất.

Bịch một tiếng!!

Đầu gối Lâm Hồng Đậu bị đánh trúng, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Ngay sau đó vài tên Vũ Lâm vệ nhanh chóng xông lên, không chỉ đánh rơi trường kiếm trong tay nàng, còn kề dao lên cái cổ trắng nõn của nàng, trong nháy mắt đã chế phục làm nàng mất đi sức chiến đấu. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả thương Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử từ trên trời rơi xuống, hoạch đắc 10 vạn Phản Phái

Điểm!" "Khanh bản giai nhân, nại hà tố tặc! (Nàng vốn là người đẹp, cớ sao lại làm giặc)" Tần Phong giả bộ trúng độc, rất là suy yếu nói: "Trẫm nếu nhớ không lầm, ngươi là nữ nhân của nhị đệ, có phải hay không nhị đệ phái ngươi tới ám sát trẫm!?" "Hừ!!" Lâm Hồng Đậu lạnh lùng hừ một tiếng, không có ý tứ muốn trả lời Tần Phong.

Từ lúc nàng tiến vào A Phòng Cung chuẩn bị ám sát Long Quân, liền chưa từng nghĩ tới chính mình có thể sống sót đi ra, không chỉ chuẩn bị độc dược cho Long Quân, cũng chuẩn bị cho mình một túi độc. "Không xong, nàng muốn uống thuốc độc tự sát!!" Tần Phong cảm giác được không đúng, một tay bóp lấy cằm đối phương.

Tuy rằng hắn thành công đoán được đối phương muốn tự sát, nhưng lại không thể ngăn cản nàng cắn nát túi độc trong miệng, máu tươi đỏ thẫm lập tức chảy ra từ khóe miệng, khí tức cũng bắt đầu tiêu tán với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "Chết rồi!?" Tiểu Bạch nghe được động tĩnh liền chạy tới.

Đáng tiếc còn chưa kịp đợi nó móc ra thượng phương bảo kiếm, đã thấy thích khách cắn nát túi độc ngã xuống. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bức Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử từ trên trời rơi xuống phải uống thuốc độc, hoạch đắc 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Lần này làm sao bây giờ, trong kịch bản không có màn này a!?" Tần Phong thần tình hơi hơi sửng sốt, sau đó lẩm bẩm nói: "Hay là học Thừa tướng, hồng đậu thượng ôn, tiên mỹ vô cùng, bất khả bất thường (hồng đậu còn ấm, tươi ngon vô cùng, không thể không nếm), đưa đi cho nhị đệ, thiết không thể để nguội giữa đường!?" Đúng lúc này —— Không biết là hào quang của Lâm Hồng Đậu khởi động, hay là cốt truyện của cẩu tác giả cần thế.

Chỉ thấy Hữu Dung đột nhiên đi tới bên ngoài cung điện, đang thò cái đầu nhỏ tò mò nhìn vào bên trong.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Lâm Hồng Đậu trúng độc, đôi mắt đẹp lập tức lóe lên kim quang. "Ánh mắt này..." Trong lòng Tần Phong không khỏi nhảy dựng, đối với ánh mắt này quá quen thuộc rồi.

Không phải ánh mắt ái muội khi nhìn thấy hoa bách hợp nở rộ nơi cố hương, mà là ánh mắt cuồng nhiệt của quái nhân khoa học khi nhìn thấy tiêu bản, chính như năm đó nàng dung hợp hai đại thần thể vậy.

Nếu không phải thực lực của hắn mạnh hơn Hữu Dung, e rằng đã sớm bị nàng đem đi giải phẫu.

Lúc này —— Tần Hạo cũng không biết trong cung đã xảy ra chuyện gì, hắn đã rời khỏi kinh đô trở lại đất phong của mình, chuẩn bị tìm vợ mình là Giang Linh để khóc lóc kể lể một chút về bạo hành của anh ruột.

Nhưng hắn vừa về đến nhà đã ngây ngẩn cả người!!

Bởi vì anh ruột ở Giang Nam đem Vô Song Thành luyện chế thành một tòa tiên sơn, cho nên cha vợ và mẹ vợ lẽ thẳng khí hùng dọn đến nhà hắn, còn đem theo cả mấy trăm vạn bá tánh trong Vô Song Thành đóng gói mang tới. "Tiểu Hạo về rồi đấy à, mau vào ngồi!" Giang Tuyết hoàn toàn không coi mình là người ngoài, nhiệt tình mời Tần Hạo đi vào... "Đây hình như là Vương phủ của bản vương mà!?" Tần Hạo sau khi xác nhận kỹ càng, rốt cuộc xác nhận chính mình không đi nhầm.

Bất quá cha vợ Giang Vô Song lại đang vắt chéo chân ngồi cao tại chủ vị đại sảnh, thấy hắn tiến vào cũng chút nào không có ý đứng dậy nhường chỗ, người không biết còn tưởng rằng ông ta mới là nam chủ nhân của Tần gia. "Cô gia, mời!" Tiểu thị nữ đi theo cũng phi thường hiểu chuyện, vội vàng lau ghế khách mời Tần Hạo ngồi xuống. "Phụ thân, nương thân!!" Giang Linh thật sự là nhìn không được nữa, tức giận đi ra nhắc nhở: "Nơi này là Tần Vương phủ của Đại Tần, không phải Vô Song Thành của các người." "Cái gì gọi là Vô Song Thành của các người!?" Giang Vô Song dường như bị mèo dẫm phải đuôi, lập tức nhảy dựng lên nói: "Nha đầu ngươi có phải quên rồi hay không, năm xưa không phải ngươi gả đến Tần gia, mà là Vô Song Thành chúng ta chiêu hắn làm ở rể." "Không phải, chàng không phải ở rể!" Giang Linh giống như gà mẹ bảo vệ con, ngẩng cái đầu nhỏ ồn ào nói: "Chàng là Tần Vương của Đại Tần, ta là Tần Vương phi của Đại Tần, hai vợ chồng các người còn nợ ta một phần mười dặm hồng trang của hồi môn chưa đưa đấy." "Hỏng rồi, hỏng rồi!!" Giang Vô Song lập tức đau lòng nhức óc nói: "Ta nuôi hơn hai mươi năm, chiếc áo bông nhỏ nâng trong lòng bàn tay, nó cư nhiên vì một tên ở rể mà tay khôn chĩa ra ngoài, muốn đuổi cha ruột, mẹ ruột ra khỏi nhà, chúng ta sắp phải lưu lạc đầu đường xó chợ rồi." "Ai nói đuổi các người ra khỏi nhà!!" Giang Linh gấp đến độ khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, tại chỗ bị chỉnh đến cứng họng. "Được rồi, được rồi!!" Giang Tuyết vội vàng đi ra hát mặt trắng, động chi lấy tình nói: "Tiểu Hạo, con cũng phải thông cảm cho chúng ta, hiện tại Vô Song Thành bị ca ca con luyện chế thành tiên sơn, cả đại gia đình chúng ta thật sự là không có chỗ để đi." "Cô gia!!" Các tiểu thị nữ từ Vô Song Thành tới, cũng đều sôi nổi lệ nhãn bà sa. "Nương!" Giang Linh lập tức cuống lên: "Vô Song Thành bị luyện chế thành tiên sơn, các người hẳn là đi tìm Long Quân mới đúng, không có việc gì làm phiền hai vợ chồng chúng ta làm cái gì..." "Linh Nhi, đừng nói nữa!" Tần Hạo vội vàng mở miệng ngăn cản nói: "Việc này xác thật là Tần gia ta không đúng trước, hơn nữa bọn họ lại là cha mẹ nàng, dọn đến Tần Vương phủ cư trú cũng không gì đáng trách." "Vẫn là Tiểu Hạo đứa nhỏ này hiểu chuyện!!" Giang Vô Song lập tức thay đổi gương mặt tươi cười, lại đặt mông ngồi về chủ tọa. "Vợ chồng các người được lắm!" Giang Linh thấy Tần Hạo gật đầu đồng ý, chỉ có thể tức giận nói: "Tâm cơ toàn dùng lên người con gái, con rể hết rồi!" "Con bé này nói cái gì vậy!" Giang

Tuyết tức giận trắng mắt liếc một cái nói: "Tuy rằng hiện tại Vô Song Thành bị luyện chế thành tiên sơn, nhưng bảo khố Vô Song Thành chúng ta vẫn còn nằm trong tay ta và cha con, mà con là con gái duy nhất của chúng ta, về sau những thứ này chẳng phải đều là của con sao!?" "Nương, người ngồi!!" Giang Linh đôi mắt đẹp lập tức lóe ra quang mang của kẻ mê tiền, cung kính đỡ Giang Tuyết đến ghế phụ ngồi. "Thật là một con bé mê tiền!" Giang Tuyết liếc mắt, sau đó nghiêm mặt nói: "Nếu đã nói đến đề tài này, kia vi nương liền giao cho các con một cái đáy, Vô Song Thành chúng ta tồn tại mấy vạn năm, mỗi đời đều có Đại Đế trấn thủ, cho nên bao nhiêu đời tích lũy tài phú tuyệt đối có thể xưng tụng là phú khả địch quốc." Nói xong —— Giang Tuyết nhìn về phía Tần Hạo, trong mắt đẹp mang theo nghiêm túc.

Hiện tại Long Quân đại hưng thổ mộc, làm cho dân chúng oán than dậy đất, vốn dĩ có mấy vị người được chọn có thể châm lên ngọn lửa này, đáng tiếc bọn họ toàn bộ đều bị Long Quân cường thế trấn áp.

Duy nhất chỉ có Tần Hạo, có binh, có lương, có địa bàn!

Nếu Tần Hạo lựa chọn châm ngọn lửa này, Vô Song Thành bọn họ nguyện ý bồi hắn chơi tất tay!! "Nhạc mẫu hiểu lầm rồi!!" Tần Hạo vội vàng xua tay nói: "Bản vương tuyệt đối không có đánh chủ ý vào bảo khố Vô Song Thành, mọi người muốn ở Tần Vương phủ bao lâu thì ở bấy lâu." Nói xong —— Vội vàng kéo Giang Linh chạy trối chết, giống như sợ đắc được bảo khố sẽ bị phỏng tay vậy. "Chàng, chàng chọc chết bản vương phi rồi!!" Giang Linh tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cắn chết Tần Hạo.

Hiện tại nương nàng đều đã chủ động mở miệng, chỉ cần da mặt dày chút là có thể đạt được bảo khố Vô Song Thành, nhưng hắn lại vào lúc này túng (nhát gan). "Phu nhân!!" Giang Vô Song rất là nghi hoặc nói: "Nàng xác định tiểu tử này thật là Tử Vi Đế Tinh?

Ta sao cảm giác một chút đều không giống a!?" "Hẳn là sẽ không sai!" Giang Tuyết liễu mi hơi nhíu nói: "Tuy rằng diễn toán thuật của ta không bằng Mộc Tú, nhưng cũng coi như là có vài năm đạo hạnh, vẫn là có thể xác định tiểu tử này chính là Tử Vi Đế Tinh." "Phu nhân!!" Giang Vô Song lòng **đầy ưu tư** nói: "Cho dù tiểu tử này là Tử Vi Đế Tinh, nhưng ca ca hắn thật sự là quá yêu nghiệt, chỉ bằng cái dạng **hèn nhát** này của tiểu tử kia, thật sự có thể đánh bại ca ca hắn đăng lên chí tôn chi vị sao!?" "Chàng có phải hay không quên mất cái gì!?" Giang Tuyết tức giận trắng mắt liếc nói: "Hiện tại Long Quân đã chém đứt gông xiềng Thiên Đạo, cho nên Tử Vi Đế Tinh của Tần Hạo không phải trời định, mà là Long Quân định, chỉ có đạt được Long Quân tán thành, mới là Nhân Hoàng đời kế tiếp của Đại Tần." "Long Quân định!?" Giang Vô Song thần tình không khỏi sửng sốt, có chút không rõ là có ý tứ gì. "Đương nhiên là Long Quân định!!" Giang Tuyết nâng mắt nhìn bầu trời tối đen, nhàn nhạt lẩm bẩm nói: "Vốn dĩ những Tiềm Long tinh có năng lực tranh đoạt thiên hạ, hiện tại đều đã ảm đạm vô quang, duy chỉ có Tử Vi Đế Tinh của Tần Hạo dị thường chói mắt, chàng cho rằng hết thảy đều là trùng hợp sao!?" "Trùng hợp!?" Giang Vô Song như cũ vẻ mặt mờ mịt, không rõ vợ mình có ý gì.

Đúng lúc này —— Thiên Quân, Vạn Mã mang theo thánh chỉ đi tới Tần Vương phủ.

Ý tứ đại khái trên đó chính là: Tần Vương phái sát thủ hạ độc hành thích Long Quân, Trẫm niệm tình huynh đệ tình thâm, không nỡ thủ túc tương tàn, đặc biệt đánh Tần Vương mười vạn quân côn để làm trừng phạt. "Thích khách!?" Tần Hạo tại chỗ liền mộng, sau đó hô to kêu oan: "Vu miệt, tuyệt đối có người vu miệt bản vương, bản vương trước nay chưa từng phái thích khách gì đi ám sát ca ca." "Tần Vương, chớ có giãy giụa!" Thiên Quân, Vạn Mã căn bản không nghe giải thích, trực tiếp liền mệnh lệnh người tiến lên bắt đầu chấp hành. "Hỗn trướng!!" Tần Hạo tại chỗ bạo nộ nói: "Bản vương đã nói rồi, không có phái thích khách gì ám sát ca ta..." "Tần Vương!!" Thiên Quân lạnh giọng quát: "Ngươi dám kháng chỉ bất tuân, chẳng lẽ là muốn tạo phản!?" "Ngươi..." Tần Hạo tức giận đến nắm chặt nắm tay.

Tuy rằng hắn hiện tại trong lòng lửa giận ngập trời, nhưng lại không có ý tưởng muốn tạo phản, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp nhận hình phạt mười vạn quân côn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ vu hãm Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn bị đánh một quân côn, hoạch đắc 100 Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ vu hãm Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn bị đánh một quân côn, hoạch đắc 100 Phản Phái Điểm!" "………" "Một côn 100 điểm, mười vạn côn chính là 1000 vạn!" Tần Phong đôi mắt lập tức sáng lên, phát hiện vẫn là đánh đệ đệ vui sướng nhất.

Chương 1069

Bất quá hắn hiện tại không rảnh đi quản nhị đệ có thể hay không tạo phản, hắn đã đi tới Viên Kiều Tiên Sơn, xem có thể vì Lan bảo bảo mà diễn một màn 'Phong hỏa hí chư hầu' hay không...

Màn đêm buông xuống, Viên Kiều Tiên Sơn.

Sau khi Lam Ma lấy ra toàn bộ tích súc để trang hoàng tinh xảo, trên tiên sơn nhiều ra một tòa cung điện chạm trổ, phong cách dán sát tự nhiên phảng phất như hòa hợp cùng ngọn núi. "Con rồng cặn bã!!" Vu Lan đang ngồi trong một tòa ngọc đình, vừa nhớ tới Tần Phong liền tức đến đau ngực.

Sau lưng nàng tìm vợ bé cũng đành thôi đi, cư nhiên còn nghĩ đem hoàng vị truyền cho nhị đệ, làm cho vị trí Đế Hậu mà nàng phấn lực tranh đoạt trong nháy mắt thành chê cười. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, hoạch đắc 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại đau ngực rồi!?" Tần Phong đã đi tới Viên Kiều Tiên Sơn, xa xa liền thấy Vu Lan trong đình.

Chỉ thấy nàng lúc này đang ngồi trong ngọc đình, ánh trăng đêm hè như nước rải lên người nàng, mạ cho nàng một tầng ngân quang nhàn nhạt, quả thực chính là một bức nguyệt hạ mỹ nhân đồ.

Bất quá trong đôi mắt đẹp của nàng mang theo một tia nộ ý, nghiến răng nghiến lợi giống như muốn cắn chết người nào đó. "Ai!?" Vu Lan cảm ứng được có người đang xem chính mình, mặt phấn đầy sát khí quay đầu nhìn lại. "Trường dạ mạn mạn, vô tâm thụy miên! (Đêm dài đằng đẵng, không tâm trạng ngủ)" Tần Phong một thân bạch y phối hợp quạt xếp, trong miệng niệm lời kịch kinh điển nói: "Trẫm tưởng rằng chỉ có mình ngủ không được, nguyên lai Lan bảo bảo nàng cũng ngủ không được a!" "Ngươi còn dám tới!!" Vu Lan căn bản không ăn bộ này, tức giận trực tiếp rút Bạch Hổ Kiếm.

Chỉ thấy dưới ánh trăng một đạo thân tư uyển chuyển lao nhanh về phía Tần Phong, tóc dài như tơ, tùy gió phiêu động, mỗi cái động tác đều như cùng một bức họa tinh mỹ. "Lan bảo bảo, nàng làm thật nha!!" Tần Phong không nghĩ tới Lan bảo bảo sẽ đột nhiên ra tay, chỉ có thể bị động lấy ra Tổ Truyền Ma Kiếm để đỡ.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Tiếng va chạm kịch liệt không ngừng vang lên, còn nương theo tiếng quát khẽ của nữ tử. "Ai a?

Đêm hôm khuya khoắt không ngủ!?" Lam Ma rất là bất mãn đi ra xem xét.

Chỉ thấy một nam một nữ giao thác dưới ánh trăng, kiếm quang lấp lánh, thân tư phiêu dật, uyển như hai con thiên nga trắng nhẹ nhàng nhảy múa trên mặt hồ. "Tên vương bát đản này dám đánh con gái ta!!" Vu Tiên Sinh lập tức liền nhịn không được, xắn tay áo chuẩn bị đi xử Tần Phong. "Chuyện của đôi vợ chồng son người ta, ông đi làm gì hả!?" Lam Ma tức giận liếc mắt, sau đó dọn tiểu ghế đẩu ra hóng hớt.

Lúc này —— Hai bên đã giao thủ vài hiệp.

Kiếm pháp của Vu Lan như gió thổi điện giật, mỗi một kiếm đều như mưa rào gió dữ, tựa hồ muốn đem tất cả sức mạnh đều trút xuống.

Kiếm pháp của Tần Phong tắc như nước thấm vào vật, mặc kệ Lan bảo bảo dùng bao lớn khí lực, hắn đều có thể dễ dàng hóa giải, bảo trì hình tượng ưu nhã của tự thân. "Lấy nhu khắc cương!!" Vu Lan nhận ra buff của nhà Tần Phong, tức giận tại chỗ liền đau ngực.

Tuy rằng nàng hiện tại sở hữu một bộ phận ký ức về kiếp trước, nhưng gặp phải loại vô lại như Tần Phong thật đúng là không có biện pháp, hắn có thể khắc chế tất cả chiêu thức của nàng gắt gao. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, hoạch đắc 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Cơ hội tốt!!" Tần Phong quả đoán nắm lấy cơ hội xông lên, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Vu Lan. "Ngươi, ngươi buông ta ra!!" Trái tim nhỏ của Vu Lan không biết cố gắng mà gia tốc nhảy lên, nhưng như cũ quật cường giãy giụa trong lòng ngực Tần Phong. "Lan bảo bảo!!" Tần Phong nháy mắt biến thành Hoang Cổ đệ nhất thâm tình nói: "Thanh thanh tử câm, du du ngã tâm.

Tung ngã bất vãng, tử ninh bất tự âm?

Thanh thanh tử bội, du du ngã tư.

Tung ngã bất vãng, tử ninh bất lai?

Thiêu hề đạt hề, tại thành khuyết hề.

Nhất nhật bất kiến, như tam nguyệt hề!" Dứt lời, thiên địa dị tượng.

Chỉ thấy Văn Khúc Tinh xuất hiện trên bầu trời đêm, lóe ra một đạo quang mang màu hồng phấn ái muội, còn đem sái lạc lên trên Viên Kiều Tiên Sơn. "Ngươi..." Trái tim nhỏ của Vu Lan lần nữa gia tốc nhảy lên, cảm giác chính mình sắp kiên trì không được. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm cho Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ tim đập nhanh, hoạch đắc 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Thế này đã sắp không xong rồi!?" Tần Phong nhìn Lan bảo bảo trong lòng.

Dung nhan như ngọc, không biết chạm đến sẽ ôn nhuận như thế nào, đôi môi phi hồng, nếm thử liệu có mềm mại nhẵn nhụi như cánh hoa hay không.

Đặc biệt là dưới sự chăm chú nóng rực của hắn, đôi mắt linh động bắt đầu thẹn thùng trốn tránh. "Hắn cư nhiên còn có thể dẫn động Văn Khúc Tinh?!" Vu Tiên Sinh rất là nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Văn Khúc Tinh.

Theo lý thuyết sau khi Tần Phong xưng Nhân Hoàng trở mặt với Thiên Đạo, hẳn là vĩnh viễn không thể sử dụng Thiên Đạo chi lực mới đúng, nhưng vì sao hắn lại vẫn cứ có thể điều động thiên địa chi lực đâu!?

Chẳng lẽ Tần Phong đã áp đảo Thiên Đạo, có thể cưỡng ép điều dùng thiên địa chi lực!? "Tiên sinh mau nhìn, Văn Khúc Tinh xuất hiện!" Lam Ma lôi kéo tay Vu Tiên Sinh, vẻ mặt kích động nói: "Đều nói thiên hạ văn thải mười đấu, Long Quân độc chiếm mười hai đấu, lời này tuyệt đối không phải tin vịt a!!" "Hừ!!" Vu Tiên Sinh nhớ tới cải trắng nhà mình sắp bị ủi, rất là khó chịu hừ một tiếng nói: "Văn chương tả tận thiên hạ sự, bất khẳng phủ thủ kiến thương sinh (Văn chương viết hết chuyện thiên hạ, không chịu cúi đầu nhìn thương sinh), cho dù hắn văn chương tốt hơn nữa thì có tác dụng gì!?" "Ta thấy ông chính là ghen ghét người ta!" Lam Ma nhịn không được trêu chọc một tiếng, tiếp tục say sưa ngon lành hóng hớt. "Ta ghen ghét hắn!?" Vu Tiên Sinh phảng phất bị mèo dẫm phải đuôi, rất là kích động nói: "Ta nãi là Văn Thánh trẻ tuổi nhất lịch sử, cũng là Văn Thánh duy nhất hiện tại của Hoang Cổ, ta sẽ ghen ghét hắn?

Một cái tên nhóc con miệng còn hôi sữa!?" "Đừng quấy rầy ta xem kịch!" Lam Ma trực tiếp làm lơ Vu Tiên Sinh, đang kích động nhìn hai người kia.

Chỉ thấy Tần Phong dưới ánh trăng chuẩn bị thừa thắng xông lên, trong không khí màu hồng phấn ái muội này, hiến thượng nụ hôn đầu tiên của mùa thu. "Hừ!!" Vu Lan tức giận hừ một tiếng, một phen liền đem Tần Phong đẩy ra.

Tuy rằng tài hoa của Tần Phong làm nàng dục bãi bất năng (muốn ngừng mà không được), nhưng không đại biểu chính mình cứ như vậy tha thứ cho hắn. "Dục cầm cố túng (Lạt mềm buộc chặt) phải không!" Khóe miệng Tần Phong phác họa ra nụ cười như Long Vương, liếc mắt một cái liền nhìn thấu ngụy trang quật cường của Lan bảo bảo.

Chương 1070

Chỉ thấy nàng lúc này tựa như một đóa hoa hồng có gai, đẹp đến mức làm người ta vô pháp kháng cự, muốn dùng cái chuông nhỏ để tận tình an ủi nàng, dù cho bị đâm đến cả người đầy thương tích cũng sẽ không tiếc. "Bệ hạ, vẫn là mời về cho!" Vu Lan bắt đầu âm dương quái khí nói: "Câu chuyện tình yêu của ngài cùng Tử Diên chính là danh chấn Giang Nam, vì nàng thắp đèn ba ngàn, vì nàng hoa khai mãn thành, chớ có bởi vì ta cái ngoại thần này, ảnh hưởng tình cảm phu thê giữa các người." "Ghen tị rồi!?" Tần Phong phảng phất không biết da mặt là vật gì, lại tiến lên ôm lấy vòng eo nhỏ của Vu Lan, tiếp tục vẻ mặt thâm tình nói: "Còn nhớ rõ trẫm từng nói với nàng, vạn dặm non sông không bằng một phần vạn của nàng, yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân, lời thề trẫm tình nguyện phụ thiên hạ thương sinh cũng tuyệt không phụ nàng hay không!?" "Ngươi còn có mặt mũi nói lời thề!?" Vu Lan tại chỗ đã bị tức đến đau ngực, hận không thể tát cho hắn một cái bạt tai. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, hoạch đắc 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Trẫm đương nhiên có rồi!" Tần Phong vẫn cứ vẻ mặt thâm tình nói: "Trẫm không riêng có mặt mũi nói, còn có thể chứng minh cho nàng xem, trẫm là như thế nào tình nguyện phụ thiên hạ thương sinh, cũng tuyệt không phụ nàng..." "Chứng minh!?" Vu Lan nhịn không được trợn trắng mắt, căn bản không tin cái miệng thối của Tần Phong.

Nhưng là giây tiếp theo, nàng liền choáng váng.

Chỉ thấy Tần Phong lấy ra một mũi tên xuyên vân bắn về phía không trung, nương theo một tiếng nổ lớn, một chữ Tần thật lớn xuất hiện trên bầu trời đêm. "U...u..." Ngay sau đó tiếng tù và tràn ngập sát khí vang lên, trong đêm đen yên tĩnh truyền đi rất xa rất xa, cũng truyền tới tai binh sĩ trực ban tại Phong Hỏa Đài ngoài kinh thành. "Là chiếu lệnh bệ hạ châm phong hỏa!!" Binh sĩ trực ban chút nào không dám chậm trễ, lập tức châm lửa khói sói (lang yên) trên Phong Hỏa Đài.

Phải biết rằng, lang yên trên Phong Hỏa Đài đại biểu cho sự triệu hoán khẩn cấp của Long Quân, một khi châm lửa liền ý nghĩa Long Quân gặp nguy hiểm, mặc kệ tướng quân Đại Tần thân ở nơi nào, đều phải lập tức chạy về bảo vệ kinh đô.

Còn có các Đại Đế được Đại Tần tán thành, cũng cần thiết ngựa không dừng vó chạy tới.

Lúc này —— Khói trắng cuồn cuộn trong đêm, giống như một dải lụa trắng vắt ngang chân trời.

Ngay sau đó binh sĩ trực ban ở Phong Hỏa Đài cách đó vài chục dặm cũng nhìn thấy, tự nhiên biết luồng khói sói này đại biểu cho cái gì, nói cũng không nói trực tiếp châm lửa Phong Hỏa Đài trước mặt.

Binh sĩ Phong Hỏa Đài ở những nơi khác thấy thế, không dám chần chờ cũng sôi nổi châm lửa.

Nhất thời chi gian, lang yên tứ khởi!

Đại Tần cỗ máy khổng lồ này, lập tức bắt đầu vận chuyển. "Về kinh đô, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về kinh đô hộ giá!!" Quang Thiên hai mắt muốn nứt ra hét lớn, như hung thú muốn chọn người mà cắn. "Về kinh hộ giá!!" Bách vạn Hoàng Gia Quân thần tình dữ tợn, đi theo Quang Thiên cấp tốc hồi kinh.

Phàm là trên đường gặp được người dám can đảm ngăn cản bọn họ, bất phân nam nữ già trẻ trực tiếp giết chết bất luận tội, quả thực thần cản giết thần, phật cản giết phật. "Lang yên khởi, bệ hạ xảy ra chuyện rồi!!" Trần Trường Phong nhìn thấy lang yên nổi lên bốn phía sắc mặt trực tiếp thay đổi, vội vàng mang theo bách vạn Ma tộc đại quân phi tốc chạy tới kinh đô. "Về kinh!!" Trấn thủ Bắc Cương yếu tắc như Bạch Khởi và Vạn Lý Lãng, cũng chẳng quan tâm cái gì dị giới sinh vật đột kích nữa.

Chỉ thấy bọn họ vội vàng lưu lại hơn mười vạn nhân mã tiếp tục trấn thủ Bắc Cương yếu tắc, ngay sau đó liền dẫn dắt hơn trăm vạn tướng sĩ còn lại vội vội vàng vàng chạy về kinh đô. "Không xong, bệ hạ xảy ra chuyện rồi!!" Tề Tu Viễn vừa mới bị Tần Phong tìm cớ giáng chức, đang cùng Lục Mạn Mạn hưởng thụ thời gian nghỉ phép hiếm có.

Kết quả nhìn thấy lang yên nổi lên trên Hoang Cổ đại địa, không dám có một lát chần chờ, vội vàng dùng Đại Đế chi lực xé rách hư không đi tới kinh đô Đại Tần. "Mau nhìn, lang yên trên Phong Hỏa Đài bị đốt lên rồi!!" Ba người trốn việc tới Tần Hoài Hà tìm niềm vui là Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư, vừa mới gọi tiểu tỷ tỷ tới chuẩn bị an ủi, đã nghe thấy bên ngoài có người hô to lang yên bị đốt. "Lang yên bị đốt rồi!?" Ba người lập tức buông tiểu tỷ tỷ trong lòng ra, mặt đầy kinh khủng liên lăn lộn bò đi ra ngoài xem xét.

Chờ đến khi bọn hắn tận mắt xác nhận mới biết được hiện tại vấn đề có tính nghiêm trọng, nói cũng không nói trực tiếp dùng Đại Đế chi lực xé rách hư không đi tới kinh đô hộ giá.

Lúc này —— Trong Tần Vương phủ.

Tần Hạo đang nằm sấp trên giường nhe răng trợn mắt, hiển nhiên đã bị đánh xong mười vạn quân côn.

Tuy rằng hắn hiện tại sở hữu tu vi cảnh giới Đại Đế, nhưng nề hà bị Câu Linh Tỏa khóa lại linh lực trong cơ thể, chỉ có thể bằng vào thân xác đi ngạnh kháng mười vạn quân côn này. "Rốt cuộc là ai vu hãm bản vương!?" Tần Hạo bị tức đến đau cả thận.

Đối tượng hoài nghi đầu tiên chính là con thỏ mập không có cổ kia, cũng chỉ có nó mới có thể dùng mấy thủ đoạn hạ lưu này tới vu hãm chính mình. "Thái quá đáng!!" Giang Linh ở một bên tức giận nói: "Hắn cho rằng chính mình là Nhân Hoàng thì có thể muốn làm gì thì làm sao?

Cư nhiên dám không phân xanh đỏ đen trắng đánh nam nhân của bản vương phi!!" "Linh Nhi, chớ có nói bậy!" Giang Vô Song quát lớn một tiếng, làm Giang Linh không cần nói lung tung.

Tuy rằng nơi này là đất phong của Tần Vương, nhưng đồng dạng cũng là tổ địa của Tần gia, nếu như bị người nghe được đi mách lẻo, Tần Hạo miễn không được lại muốn bị đánh một trận. "Hừ!!" Giang Linh tức giận hừ một tiếng, trong mắt đẹp tràn đầy vẻ không phục. "Tiểu Hạo!" Giang Tuyết phảng phất nhìn ra dụng ý của Long Quân, bắt đầu điên cuồng ám chỉ nói: "Ca ca con hiện tại nói con phái người đi ám sát hắn, con cảm thấy kế tiếp nên làm cái gì bây giờ!?" "Làm sao bây giờ!?" Tần Hạo tức đến nắm chặt nắm tay, ngay sau đó liền lấy ra cuốn sổ nhỏ.

Năm nọ tháng nọ: Ca ta nghe tin sàm ngôn, oan uổng bản vương phái người ám sát hắn, bản vương hoài nghi là con thỏ mập không có cổ kia, việc này bản vương nhịn!! "Nhịn!?" Trên trán Giang Vô Song che kín hắc tuyến, trong lòng cũng phát ra tiếng rống của con thổ bát thử (sóc đất).

Vốn tưởng rằng cái tên ở rể này là một thanh niên nhiệt huyết trung nhị (trẻ trâu), gặp được loại sự tình này khẳng định sẽ xông lên đòi cái công đạo, ai biết hắn cư nhiên lựa chọn ghi nhật ký rồi nhẫn nhịn. "Á đù!!" Giang Tuyết cũng choáng váng, vội vàng phân tích nói: "Con hiện tại chính là Vương gia duy nhất có thực quyền của Đại

Tần, ca con hiện tại hoài nghi con phái người đi ám sát hắn, con làm sao có thể lựa chọn nhẫn nhịn đâu!?" "Không nhẫn còn có thể làm gì!?" Tần Hạo chua xót thở dài một tiếng.

Không phải hắn không muốn đi tìm ca ca đánh một trận, thật sự là ca hắn mạnh đến mức làm người ta vô pháp lý giải, cho dù đi cũng chỉ sẽ luân vì bao cát của hắn mà thôi. "Không phải..." Giang Tuyết chưa từ bỏ ý định, còn muốn khuyên nữa.

Chỉ là còn chưa chờ bà mở miệng nói chuyện, thanh âm cấp thiết của Tần Nam đã vang lên. "Điện hạ không xong, lang yên trên Phong Hỏa Đài bị đốt lên rồi!!" Tần Nam vội vội vàng vàng xông vào, phía sau còn đi theo Tiểu Mã, Tiểu Trư, Tiểu Vu ba người. "Cái gì?

Lang yên bị đốt lên rồi!?" Tần Hạo chẳng quan tâm đau đớn trên mông, vội vàng từ trên giường bò dậy, sau khi nhìn thấy lang yên màu trắng bốc lên trong trời đêm, lập tức hạ lệnh triệu tập đại quân đi kinh đô hộ giá. "Rõ!!" Tần Nam đám người sôi nổi lĩnh mệnh, vội vàng đi xuống triệu tập đại quân. "Đứa nhỏ này sợ không phải có bệnh đi!?" Giang Tuyết nhìn xem đến trợn mắt há hốc mồm, tỏ vẻ chính mình thập phần không lý giải nổi.

Rõ ràng ca hắn ba ngày hai bữa tìm cớ tới đánh hắn, nhưng hắn đối đãi với ca hắn sao còn giống như mối tình đầu vậy!?

Rất nhanh —— Bên ngoài kinh đô Đại Tần liền xuất hiện rậm rạp thân ảnh.

Không chỉ có đám người Quang Thiên, Bạch Khởi, Trần Trường Phong, Vạn Lý Lãng những tướng quân thủ ác tinh nhuệ Đại Tần này, còn có địa phương quân trú thủ các nơi cũng đuổi tới kinh đô hộ giá.

Chương 1071

Ầm ầm ầm!!

Trên không trung kinh đô càng là không ngừng vang lên tiếng nổ vang chấn động, còn nương theo từng đạo uy áp Đại Đế khủng bố.

Chỉ thấy Nhàn Vân Tử của Thái Bạch Tiên Sơn, Vũ Lăng thánh chủ của Vũ Lăng thánh địa, Lục Đạo Đế Quân được phong làm Tiêu Dao Vương, cùng với Đế Sư Vô Đạo đang tu dưỡng tại Thúy Trúc Phong, cùng với chín vị lão tổ tông của Tần gia... "Đây chính là Phong hỏa hí chư hầu (đốt lửa trêu chư hầu)!?" Tần Phong nhìn người không ngừng tụ tập phía dưới, minh bạch vì sao quyền lực có thể làm người ta si mê. "Đinh đông, nhiệm vụ trở thành Đại Hôn Quân thống nhất Hoang Cổ cập nhật..." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ Phong hỏa hí chư hầu, trước mắt độ hoàn thành nhiệm vụ đã đạt tới 100%!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ Hoang Cổ Đại Hôn Quân, hoạch đắc khen thưởng Thần Thoại Cấp Bảo Tương *1!" "Khen thưởng tới!" Đôi mắt Tần Phong bỗng nhiên sáng lên, vội vàng hô hoán Hệ thống mở rương... "Đinh đông, chúc mừng túc chủ nhận được Tiên Thiên Đại Thần Thông: Pháp Tướng Thiên Địa!!" Pháp Tướng Thiên Địa: Thi triển thuật này có thể hóa thân thành thiên địa, bắt chước trời, mô phỏng đất, cao lớn như trời, rộng lớn như đất, là Tiên Thiên Đại Thần Thông có sức mạnh ngang hàng với thiên địa (Chú thích: Thần thông này là do tiên thiên thai nghén, không thể học tập qua hậu thiên). "Tiên Thiên Đại Thần Thông!?" Tần Phong nhìn thông báo hiện lên từ Hệ thống, ngay sau đó trong đầu vang lên một tiếng sét đánh ngang tai.

Ầm ầm ầm!!

Kèm theo tiếng sấm nổ vang, trong đầu hắn cũng hiện lên một bức tranh.

Chỉ thấy một hư ảnh thần bí xuất hiện giữa tinh hà, chu thân tỏa ra sức mạnh và uy nghiêm vô song, giống như thần linh giữa tinh không bao la. "Gào!!" Vị thần linh đột nhiên phát ra tiếng gào thét chấn thiên động địa, ngay sau đó thân thể hắn bắt đầu điên cuồng bạo trướng.

Ầm ầm ầm!!

Tinh hà chấn động kịch liệt, vô số ngôi sao vẫn lạc.

Theo thân thể hắn ngày càng lớn, thần uy khủng bố cũng ngày càng mạnh, còn kèm theo một luồng năng lượng kinh người, hóa thành cơn bão quét sạch tám phương.

Dường như cả vũ trụ đều chịu xung kích vào khoảnh khắc này, ngay cả thời gian và không gian cũng phải run rẩy trước sức mạnh của hắn. "Mạnh vãi chưởng!!" Trong mắt Tần Phong lóe lên ánh sáng rực rỡ, hắn có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh đang cuộn trào trong cơ thể.

Đó là một loại sức mạnh vô cùng vô tận, có thể chưởng khống vũ trụ, phảng phất như hắn chính là vị thần duy nhất giữa thiên địa, có thể dùng góc nhìn của thượng đế để quan sát sinh linh thế gian.

Lúc này —— Vu Lan hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi của Tần Phong, nàng sớm đã bị tên hôn quân này chọc cho tức đau cả ngực.

Vốn tưởng Tần Phong tối đa chỉ giỏi võ mồm, ai ngờ hắn lại dám vì nàng mà bày ra trò "Phong Hỏa Hí Chư Hầu", đem danh tiếng một đời của nàng hủy hoại như thế này. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ đến đau cả ngực, nhận được 10 vạn điểm phản phái!" "Lan bảo bảo!!" Tần Phong không hề có chút giác ngộ nào của người sắp bị đánh, tiếp tục bày ra vẻ mặt thâm tình nói: "Trẫm đã nói, thà phụ thiên hạ cũng tuyệt không phụ nàng, nàng đã cảm nhận được tình yêu của trẫm dành cho nàng chưa!?" "Ta, ta..." Vu Lan bị chọc tức đến mức không nói nên lời.

Tuy trong lòng hận không thể tát chết tên hôn quân này, nhưng với tư cách là nữ chính của màn kịch "Phong Hỏa Hí Chư Hầu", nói nàng không có chút cảm giác nào thì tuyệt đối là nói dối. "Trẫm biết nàng cảm nhận được mà!" Tần Phong căn bản không quan tâm ánh mắt người ngoài, trực tiếp ôm lấy eo thon của Vu Lan.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, hai người như một đôi thần tiên quyến lữ, ngay trước sự chứng kiến của hàng triệu đại quân cùng các vị Đại Đế, coi chốn không người mà rắc "cẩu lương". "Hôn quân, hôn quân a!!" Vu Tiên sinh rốt cuộc cũng hoàn hồn sau cơn chấn kinh, tức giận lập tức chửi ầm lên.

Tuy ông có dự cảm Tần Phong sẽ chẳng làm chuyện gì đàng hoàng, nhưng thật không ngờ hắn lại có thể làm ra chuyện thiếu tin cậy đến mức này, không tiếc đốt lửa phong hỏa đài chỉ để đổi lấy nụ cười của con gái nhà ông. "Hắn dám làm thật kìa!!" Lam Ma không nhịn được cảm thán một tiếng, trong đôi mắt đẹp viết đầy hai chữ ngưỡng mộ.

Phải biết rằng, Long Quân không chỉ là thiên kiêu yêu nghiệt nhất lịch sử Hoang Cổ, mà còn là vị Nhân Hoàng đầu tiên, vì muốn người đẹp cười một cái mà đốt phong hỏa triệu tập cường giả và đại quân thiên hạ.

Chỉ cần nghĩ thôi cũng đủ khiến phụ nữ kích động đến hét chói tai, chẳng người phụ nữ nào đỡ nổi chiêu này.

Lúc này —— Đại quân lục tục kéo đến, cùng với các vị Đại Đế cũng cảm giác được có gì đó sai sai.

Chỉ thấy Tần Phong đang đứng trên Viên Kiệu Tiên Sơn, ôm Vu

Lan, nhìn bọn họ như nhìn đám ngốc. "Không phải nói Long Quân gặp nguy hiểm sao!?" Đại quân phía dưới mặt đầy nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. "Thằng nhãi này không phải đang lừa chúng ta để mua vui đấy chứ!?" Nhàn Vân Tử tức đến mức thổi râu trừng mắt.

Lúc mới đến ông còn thắc mắc, với độ yêu nghiệt của Tần Phong thì gặp nguy hiểm gì mà phải đốt phong hỏa, kết quả vội vàng chạy tới lại phát hiện chẳng có cái vẹo gì xảy ra. "Tự tin lên, bỏ chữ 'không phải' đi!" Vũ Lăng Thánh Chủ sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Vốn dĩ hắn đang ngâm bồn tắm trên Doanh Châu Tiên Sơn, nghe thấy Tần Phong đốt phong hỏa, vội đến mức ngay cả cái yếm...

à nhầm, quần áo cũng chưa kịp mặc chỉnh tề, vội vàng điều khiển Doanh Châu Tiên Sơn chạy tới.

Ai ngờ hắn vất vả chạy đến hiện trường, lại thấy thằng nhãi kia đang cùng Vu Lan chàng chàng thiếp thiếp. "Thằng thối này đang làm cái trò gì vậy!?" Tám vị lão tổ Tần gia lập tức trở thành mục tiêu công kích, bị các Đại Đế có mặt tại đó nhìn chằm chằm đến mức toàn thân không tự nhiên.

Trước đây bọn họ chỉ cảm thấy Tần Phong diễn vai hôn quân quá giống, nhưng giờ đột nhiên phát hiện hình như không phải diễn, mà là hắn thật sự đang tận hưởng niềm vui khi làm hôn quân. "Thằng nhãi này được đấy!" Tần gia Nhị Tổ không hề có chút giác ngộ nào là sắp bị ăn đòn, ngược lại còn cười lớn khen ngợi Tần Phong.

Vốn tưởng mình ở phương diện phá gia chi tử đã không có đối thủ, ai ngờ Tần Phong trò giỏi hơn thầy, phá là phá cả một quốc gia.

Đúng là ếch xanh đứng trên đầu vịt, đỉnh của đỉnh (đỉnh oa oa)!! "Súc sinh, súc sinh a!!" Tam Lộng Đại Sư lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, chỉ thấy trong lòng như bị dao cứa, máu chảy đầm đìa.

Phải biết rằng, quy tắc của Tần Hoài Hà là quyên tiền trước, an ủi sau, mà bọn họ vừa mới quyên tiền xong còn chưa được an ủi miếng nào, đã bị khói báo động của Long Quân triệu tập về. "Súc sinh, quá súc sinh!!" Mộc Tú và Nhậm Hoàn cũng như cha mẹ vừa qua đời.

Đi làm ngày ngày bị vẽ bánh, không có lương đã đành, đến giờ tan tầm còn bị cưỡng ép lôi đầu đi diễn tập.

Có thể nói phàm là chuyện con người làm, Tần lão bản không làm chuyện nào cả. "Bệ hạ, chuyện này làm quả thực quá đáng rồi!" Tề Tu Viễn cũng không nhịn được nói: "Bất quá nếu bồi thường cho ta hai mươi viên Tiên Thiên Đan, ta có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra." "Hả!?" Mộc Tú và mọi người lập tức quay ngoắt sang nhìn, như thể tìm thấy chân trời mới.

Vãi chưởng!!

Lão Tề mày rậm mắt to thế kia, mà cũng nói ra được những lời vô sỉ như vậy sao!!

Chương 1072

"Tần huynh, trò đùa này của huynh vị miễn hơi quá trớn rồi đấy!?" Lâm Tam nhìn thấy phong hỏa cũng vội vàng chạy tới.

Tuy hắn biết trước kế hoạch của Tần Phong, nhưng tận mắt chứng kiến chuyện "Phong Hỏa Hí Chư Hầu", trong lòng không khỏi vẫn có chút khó chịu, cảm thấy Tần Phong làm vậy thật sự thiếu suy nghĩ. "Đây chính là Phong Hỏa Hí Chư Hầu sao!?" Vì lần trước ở Giang Nam Tần Phong từng nói sẽ làm chuyện này, nên Tâm Nhan tiểu thư nhìn thấy phong hỏa liền lập tức chạy tới.

Mặc dù cuối cùng phát hiện lửa này đốt vì Vu Lan, bản thân không phải gánh cái danh tiếng xấu gì, nhưng không hiểu sao trong lòng nàng lại chẳng vui nổi chút nào. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 30 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử đau lòng, nhận được 40 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ Phong Hỏa Hí Chư Hầu trêu đùa thiên hạ, bị người đời phỉ nhổ, nhận được 1000 vạn điểm phản phái!" "Nhiều thế cơ à!?" Mắt Tần Phong sáng rực lên, không ngờ lại có niềm vui ngoài ý muốn.

Bất quá hắn hiện tại không có hứng thú gì với Tiểu Tam Tam và Tâm Nhan tiểu thư, chỉ muốn biết nhị đệ sau khi thấy hắn Phong Hỏa Hí Chư Hầu, liệu có phẫn nộ đến mức trực tiếp lật bàn hay không...

Lúc này —— Tần Hạo bất chấp thương thế trên người, dẫn theo Tần Gia Quân hạo hạo đãng đãng chạy tới.

Chỉ là đợi hắn đến bên ngoài kinh đô lại phát hiện, vị đại ca tốt của hắn tịnh không xảy ra chuyện gì, ngược lại đang cùng Vu Lan khanh khanh ta ta trên Tiên sơn. "Quá đáng lắm rồi!!" Giang Linh cũng đi theo, thấy cảnh này thì tức điên.

Trước tiên là vô duyên vô cớ đánh người đàn ông của nàng mười vạn quân côn, giờ lại vì một người phụ nữ mà Phong Hỏa Hí Chư Hầu, quả thực quá không coi bọn họ là người. "Long Quân quả thực quá đáng!" Giang Vô Song sắc mặt khó coi nói: "Không chỉ đại hưng thổ mộc áp bức dân lực, còn đốt phong hỏa chỉ để đổi lấy nụ cười mỹ nhân, đây đâu phải chuyện một Nhân Hoàng nên làm!?" "Tiểu Hạo!" Giang Tuyết lại bắt đầu ám chỉ: "Cháu thấy việc này thế nào!?" "Tuy huynh ấy là ca ca của ta, nhưng Bản vương cũng thấy huynh ấy quá đáng!" Trong mắt Tần Hạo dâng lên nộ hỏa ngút trời, ngay sau đó liền móc cuốn sổ tay nhỏ ra. *Ngày... tháng... năm...

Ca ca ta không những không thực hiện lời hứa xem biểu diễn ca vũ, còn dùng phong hỏa lừa ta đến kinh đô hộ giá, kết quả huynh ấy chỉ vì muốn đổi lấy nụ cười của mỹ nhân.

Việc này Bản vương nhịn!!* "Ách..." Giang Tuyết nhìn mà khóe mắt giật giật, phát hiện Tần gia toàn sinh ra mấy thứ kỳ ba.

Vốn dĩ thấy bộ dạng phẫn nộ của Tần Hạo, bà ta đến cả khẩu hiệu tạo phản cũng nghĩ xong rồi, ai ngờ hắn quay đầu lại chọn tiếp tục nhẫn nhịn. "Biểu diễn ca vũ!?" Giang Linh thò cái đầu nhỏ vào nhìn thoáng qua, mục tiêu cừu hận lập tức chuyển di.

Trước đây là một không làm, hai không nghỉ, giờ thì một cái chơi cũng không xong, thế mà còn muốn chơi tận hai cái (song phi), mình mới cho hắn chút sắc mặt, hắn lại dám mở cả xưởng nhuộm. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ châm ngòi mối quan hệ giữa Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử và Hoan Hỉ Oan Gia, nhận được 20 vạn điểm phản phái!" "Sao lại là châm ngòi quan hệ!?" Tần Phong thần tình không khỏi sững sờ, phát hiện kịch bản không đúng lắm.

Theo lý thuyết, nhị đệ sau khi thấy thiên hạ bách tính chịu khổ, mình lại Phong Hỏa Hí Chư Hầu, lẽ ra phải sớm kích hoạt quang hoàn chính nghĩa rồi chứ, sao hiện tại vẫn trì hoãn chưa thấy nó tạo phản nhỉ!? "Ngươi, ngươi buông ta ra!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Lan ửng hồng, không ngừng giãy giụa trong lòng Tần Phong.

Tuy Tần Phong Phong Hỏa Hí Chư Hầu làm nàng tức điên, nhưng trước mặt bao nhiêu người thế này mà tú ân ái, lại làm nàng cảm thấy toàn thân không tự nhiên. "Trẫm không buông đấy thì sao!?" Tần Phong cười xấu xa bên tai Vu Lan, ngay sau đó liền hôn lên đôi môi đỏ mọng. "Ưm ưm..." Vu Lan lập tức trừng lớn mắt, có xúc động muốn phi thăng Thượng Giới ngay lập tức.

Hiện tại Tần Phong không chỉ hủy hoại thanh danh cả đời của nàng, còn trước mặt bao nhiêu người cưỡng hôn nàng, quả thực là muốn nàng xã hội tính tử vong (xã tử) mà! "Tên hôn quân này!!" Vu Tiên sinh thấy cải trắng nhà mình bị heo ủi, tức giận đến mức nhảy dựng lên, xắn tay áo muốn đi liều mạng với Tần Phong.

Bất quá thấy Lam Ma không có ý định cản mình, ông đành đứng tại chỗ không ngừng gào thét. "Thế phong nhật hạ, thế phong nhật hạ a!!" Các vị Đại Đế đến nơi cũng phẫn nộ khiển trách.

Vốn dĩ bị Tần Phong trêu đùa đã thấy bực mình, giờ lại thấy cảnh tượng không biết xấu hổ như vậy.

Nếu không phải bọn họ biết mình đánh không lại Long Quân, cũng biết Long Quân nổi tiếng nhân phẩm tồi tệ, bọn họ khẳng định đã lao lên tát cho hắn hai cái bạt tai.

Cảnh tượng chuyển đổi, trong A Phòng Cung.

Đám người Tử Diên cũng từ xa nhìn thấy từng cột khói phong hỏa được thắp lên. "Tần ca ca, quá đáng lắm!" Điềm Điềm chu cái miệng nhỏ, vô cùng không vui.

Nàng đã gọi không biết bao nhiêu tiếng "ba ba" rồi, nhưng vẫn không có đãi ngộ như Tử Diên "minh đăng tam thiên, hoa khai mãn thành", hay Vu Lan "Phong Hỏa Hí Chư Hầu". "Quá đáng sao?

Một chút cũng không quá đáng!" Tử Diên chẳng những không có ý phẫn nộ, ngược lại khóe miệng cong lên khó mà kìm nén.

Vốn tưởng Vu Lan sẽ là kẻ địch cả đời của mình, ai ngờ Tần Phong chuẩn bị cho nàng ta màn "Phong Hỏa Hí Chư Hầu", trực tiếp chụp cái mũ "Hồng Nhan Họa Thủy" to đùng lên đầu nàng ta.

Cũng đồng nghĩa với việc Vu Lan vĩnh viễn không còn cơ hội tranh đoạt vị trí Đại Tần Đế Hậu với nàng. "Chúc mừng tỷ tỷ!" Tiêu Hương Phi rất biết nhìn sắc mặt, vội vàng dâng lên lời chúc phúc.

Tuy Tần Phong vì nàng mà không làm khó Hộ Long nhất tộc, nhưng dù sao cũng là dư nghiệt tiền triều, căn bản không thể cho nàng đủ nhiều sự ủng hộ, nhất định phải ôm chặt cái đùi to Tử Diên này mới được. "Hậu cung quả nhiên rất nguy hiểm!" Hữu Dung nghĩ xem có nên học cách chọn phe không, kẻo có ngày bị người ta ném xuống giếng.

Lúc này —— Vu Lan đẩy mạnh Tần Phong ra, trên môi hồng còn vương một sợi chỉ bạc tinh tế. "Ngươi, đồ vô sỉ!!" Vu Lan tức đến đau cả ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng chạy đi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ đến đau cả ngực, nhận được 10 vạn điểm phản phái!" "Sao lại đau nữa rồi!?" Tần Phong đau lòng không thôi, muốn giúp nàng xoa bóp một chút. "Bệ hạ!!" Vũ Lăng Thánh Chủ rốt cuộc không nhịn được nữa, sắc mặt cực kỳ khó coi hỏi: "Ngươi đốt phong hỏa gọi bọn ta đến, rốt cuộc là vì chuyện gì!?" "Không có gì!" Tần Phong lý thẳng khí tráng đáp: "Chỉ là Lan bảo bảo giận Trẫm, Trẫm đốt phong hỏa chọc nàng vui mà thôi." "Mà thôi!?" Mọi người tuy sớm đoán được đáp án này, nhưng chính tai nghe thấy vẫn khó nén lửa giận trong lòng.

Trước đây Tần Phong làm việc quá trớn cũng bỏ qua, dù sao cũng có thể phúc trạch hậu thế tử tôn, mọi người có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng lần này thì thuần túy là không làm người nữa rồi. "Sao?

Các ngươi còn ý kiến gì nữa!?" Giọng Tần Phong tuy rất nhẹ, nhưng lại khiến tâm thần mọi người chấn động.

Mặc kệ bọn họ nhìn Tần Phong không thuận mắt thế nào, nhưng quả thực không làm gì được hắn, muốn sống sót thì phải nuốt cục tức này xuống.

Chương 1073

"Bệ hạ, ngài nói đùa rồi!" Quang Thiên vội vàng đổi một bộ mặt nịnh nọt nói: "Bệ hạ vì nụ cười mỹ nhân, đây là việc nhà, nhưng Bệ hạ lại cho chúng ta tham gia việc nhà của Bệ hạ, chứng tỏ Bệ hạ chưa bao giờ coi chúng ta là người ngoài, đây là vinh hạnh của chúng ta, chúng ta đâu dám có ý kiến a!?" "Đậu má!!" Mọi người không nhịn được chửi thề, bị ngôn luận của Quang Thiên làm cho kinh sợ.

Cái này chẳng khác nào người ta tát vào má trái ngươi, ngươi lại đưa má phải cho người ta tát, xong việc còn quan tâm hỏi người ta tay có đau không.

Trình độ vô sỉ, có thể xưng là Đại Tần đệ nhất! "Khá lắm!!" Tam Lộng Đại Sư vẻ mặt chấn kinh: "Thảo nào Quang Thiên có thể sở hữu ba món thần khí, chỉ riêng độ dày da mặt này bần tăng tự thẹn không bằng, nhất định phải học tập hắn nhiều hơn mới được!" "Ừ!!" Nhậm Hoàn tán đồng gật đầu, hiểu rõ việc học tập quan trọng thế nào. "Ừm!" Tần Phong hài lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía Bạch Khởi và Vạn Lý Lãng, thần tình không vui nói: "Ai cho phép hai ngươi dẫn binh từ Bắc Cương yếu tắc trở về, từ nay về sau phi có chiếu lệnh không thể hồi kinh, cho dù Đại Việt ta nội bộ gặp nạn, các ngươi cũng không được huy sư cần vương, càng không được bỏ thủ Bắc Cương yếu tắc, biết chưa!?" "Tuân lệnh Long Quân!!" Bạch Khởi và Vạn Lý Lãng có chút không hiểu, nhưng vẫn thành thật quỳ xuống lĩnh chỉ... "Không có chiếu lệnh không thể hồi kinh!?" Hiện trường chỉ có vài người thông minh, theo bản năng liếc nhìn Tần Hạo một cái.

Tuy bọn họ không dám xác định suy nghĩ của mình có đúng không, nhưng luôn cảm thấy Long Quân đang tạo điều kiện cho Tần Vương tạo phản. "Đúng rồi!" Tần Phong cảm giác độ khó vẫn còn hơi cao, lại mở miệng nói: "Bách vạn Hắc Kỳ Quân mà Tửu Tiên tiền bối vừa giải cứu ra, sau này cũng quy về hai người các ngươi thống lĩnh, phụ trách trấn thủ Bắc Cương yếu tắc." "Thần đẳng, tuân chỉ!" Bạch Khởi và Vạn Lý Lãng không dám có dị nghị, lần nữa ôm quyền quỳ xuống lĩnh thánh chỉ. "Điều Hắc Kỳ Quân tới Bắc Cương yếu tắc!?" Các phương đại lão toàn trường mặt đầy nghi hoặc, không hiểu Tần Phong đang thao tác cái gì.

Phải biết rằng, trước đây Bắc Cương Chiến Thần chỉ cần mười vạn đại quân là có thể trấn thủ Bắc Cương yếu tắc, nhưng hiện tại Long Quân lại tụ tập ở đó Trấn Ma Quân, Bạch Bào Quân, Thảo Nguyên Quân, cùng với Hắc Kỳ Quân, tổng cộng quy mô bốn trăm vạn đại quân tinh nhuệ. "Đây là muốn ép người ta lên ngôi sao?!" Giang Tuyết không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Phát hiện Tần Phong là thật lòng thương yêu nhị đệ Tần Hạo, rõ ràng không có điều kiện, lại cứ muốn tạo điều kiện cho hắn đăng cơ.

Không có binh thì tặng hắn hai trăm vạn sắt thép hồng lưu của Tần gia; không có đất thì đem tổ địa Tần gia ban cho hắn làm đất phong; không có thuộc hạ thì an bài Tần gia Thập Tam Thái Bảo đi theo, còn biếm mười tám vị Đại học sĩ đi giúp đỡ; không có công tích thì an bài hắn đi chinh thảo Yêu tộc; không có dân tâm thì tự mình làm hôn quân áp bức dân lực xây dựng cơ sở thiết bị; không có gan lượng thì đem quân tinh nhuệ trong tay phái hết đi trấn thủ Bắc Cương.

Có thể nói hiện tại Tần Hạo thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều chiếm đủ, chỉ cần chấn cánh tay hô một tiếng là có thể lập tức đăng cơ thành Tần Nhị Thế. "Khụ khụ!!" Tần Phong đột nhiên ho khan, bộ dạng như vết thương chưa lành. "Bệ hạ!!" Mộc Tú và mọi người kinh hãi, vội vàng tiến lên đỡ. "Trẫm không sao, đều giải tán đi!" Tần Phong yếu ớt xua tay, được mọi người dìu về cung. "Thả nước thế này (nhường), ta nhìn cũng không nổi nữa rồi!" Lâm Tam ở bên cạnh nhìn mà cạn lời.

Tuy hắn biết kế hoạch cụ thể của Tần Phong, nhưng thật không ngờ hắn có thể nhường đến mức này. "Cái này là giả vờ chứ gì!?" Giang Tuyết nhìn đến ngẩn tò te, cảm thấy ám chỉ quá rõ ràng rồi.

Chỉ thiếu nước nói thẳng với Tần Hạo: "Em trai, anh bây giờ bị thương, trong nhà cũng không còn binh mã bảo vệ, ngoại viện Đại Đế cũng bị anh vừa trêu đùa rồi, em không cần lo lắng sẽ có người đến quấy rầy em tạo phản đâu." "Hừ, đáng đời!!" Tần Hạo hừ một tiếng, xoay người dẫn binh về nhà. "Hết cứu!" Giang Tuyết cảm thấy đau đầu vô cùng.

Phát hiện Tần gia tâm nhãn có mười phần, Tần Phong một người độc chiếm mười hai phần, đệ đệ Tần Hạo nợ lại hắn hai cái tâm nhãn, nên mới biến thành cái dạng thiếu tâm nhãn (ngốc nghếch) như bây giờ.

Rất nhanh —— Tần Phong liền trở lại A Phòng Cung.

Vốn định đi Tửu Trì Nhục Lâm trải nghiệm niềm vui của hôn quân, ai ngờ nửa đường lại bị Tử Diên lôi về tẩm cung nộp thuế (trả bài). "Thần côn, ngươi cảm giác được không!?" Tam Lộng Đại Sư nhìn theo bóng lưng Long Quân rời đi, thần tình hiếm khi nghiêm túc nói: "Khí tức của Bệ hạ hình như mạnh hơn trước kia, e rằng đã đột phá Đại Đế đỉnh phong, ngày phi thăng Thượng Giới cũng càng ngày càng gần rồi." "Xác thực!" Mộc Tú gật đầu, thần tình cũng nghiêm túc. "Có vấn đề gì sao!?" Nhậm Hoàn rất khó hiểu nói: "Bệ hạ phi thăng không phải chuyện tốt sao?

Các ngươi làm gì mà biểu tình như thế!?" "Bệ hạ phi thăng, tự nhiên đáng mừng!" Mộc Tú nghiêm mặt nói: "Nhưng ngươi không nhìn ra, Bệ hạ muốn để Tần Vương kế vị sao!?" "Tần Vương kế vị!?" Nhậm Hoàn lập tức trừng lớn mắt kinh hô, cảm giác không đúng lại vội vàng bịt miệng. "Một đời Nhân Hoàng một đời thần a!" Tam Lộng Đại Sư không nhịn được cảm thán: "Ngươi cũng biết tính cách Tần Vương thế nào, trong mắt căn bản không dung được một hạt cát, một khi hắn kế vị thành công, ngày lành của chúng ta e rằng cũng chấm dứt." "Thế sao được!?" Nhậm Hoàn lập tức cuống lên.

Tuy Tần lão bản không bao giờ phát lương, nhưng phúc lợi ẩn hình vẫn khá nhiều.

Đặc biệt là gần đây hắn học được cách "được trả lương để học ngoại ngữ", loại cảm giác thành tựu đó làm hắn si mê, dần dần lạc lối trong từng tiếng gọi "đại nhân". "Nếu là Tiểu Bạch đăng cơ thì..." Tam Lộng Đại Sư nói được một nửa thì không dám nói tiếp.

Tuy Tiểu Bạch đăng cơ đối với bọn họ có nhiều chỗ tốt, có thể tiếp tục hưởng thụ phúc lợi ẩn hình như cũ, nhưng ý chí của Long Quân đâu phải thứ bọn họ có thể thay đổi. "Vẫn là tranh thủ thời gian tu luyện đi!" Mộc Tú không nhịn được thở dài một tiếng: "Chỉ cần có thể đi theo Bệ hạ phi thăng Thượng Giới, chúng ta vẫn có ngày lành để sống." "Haizz!" Hai người kia cũng thở dài một tiếng, biết ngày khổ sắp tới rồi.

Tuy Long Quân sở hữu thiên phú nghịch thiên, cũng không phải tính cách cam chịu làm kẻ dưới, nhưng phi thăng Thượng Giới nhất định cần một khoảng thời gian để "bỉ ổi phát dục" (ẩn mình phát triển).

Cũng đồng nghĩa với việc bọn họ theo Long Quân phi thăng, cần phải nỗ lực chém giết ở Thượng Giới, không thể tác oai tác quái như ở Hạ Giới được.

Lúc này —— Tần Phong đang bị Tử Diên đè dưới thân.

Vì vụ Phong Hỏa Hí Chư Hầu khiến Vu Lan thành "Hồng Nhan Họa Thủy", nên tối nay Tử Diên nhiệt tình chủ động lạ thường, thậm chí còn đáp ứng mấy yêu cầu quá đáng của Tần Phong. "Phi, tên hôn quân này!!" Tâm Nhan tiểu thư tịnh không rời đi, mà lẻn vào trong A Phòng Cung.

Vì hình bóng Tần Phong cứ lởn vởn trong đầu không tan, nên nàng muốn lẻn vào nhìn lén một cái, ai ngờ vừa đến đã nghe thấy thanh âm xấu hổ như vậy.

Bất quá nàng không chọn rời đi ngay, mà rón rén đáp xuống nóc nhà. "Ta chỉ nhìn một cái thôi!" Trên má Tâm Nhan tiểu thư ửng lên một ráng hồng, dưới sự thúc đẩy của lòng hiếu kỳ liền lật ngói ra. "Hửm!?" Mày Tần Phong lập tức nhíu lại, cảm ứng được có người đang nhìn lén.

Bất quá khi hắn cảm ứng người tới là Tâm Nhan tiểu thư, lập tức sững sờ, thật không ngờ Tâm Nhan tiểu thư nhìn qua cao lãnh, lại có một mặt không ai biết như thế này.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Tần Hạo đã trở lại tổ địa Tần gia.

Nhưng trở về xong hắn liền trầm mặc, một mình đi tới dưới gốc cây cổ thụ.

Trước đó nhìn thấy phong hỏa vội đi kinh đô cứu viện, vì gấp gáp nên không có tâm trạng ngắm phong cảnh trên đường, nhưng lúc về lại nhìn thấy cái gì gọi là nhân gian tật khổ.

Hàng vạn người bị cưỡng ép bắt đi làm lao dịch, càng có vô số quan sai cưỡng ép thu nộp binh khí trong thiên hạ.

Các loại cảnh tượng cốt nhục chia lìa, thê ly tử tán, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, quan binh áp bức bách tính... không ngừng hiện ra trước mắt hắn, cũng không ngừng kích thích thần kinh và lật đổ thế giới quan của hắn.

Chương 1074

"Không nên như vậy..." Tần Hạo hai tay vò đầu, đầy mặt thống khổ nói: "Ca ca là Nhân Hoàng chém đứt xiềng xích Thiên Đạo, huynh ấy nên che chở tử dân của mình, không nên đối xử với tử dân như vậy.

Tần gia chúng ta lật đổ tiền triều sáng tạo Đại Tần, là để chấm dứt chiến tranh mang lại ngày lành cho thiên hạ thương sinh, nhưng chúng ta đã làm cái gì?

Thiên hạ thương sinh chẳng những không được sống tốt, còn khổ hơn trước kia..." "Thằng nhóc này hình như bắt đầu giác ngộ rồi!" Giang Tuyết nhìn thấy cảnh này, kích động suýt khóc thành tiếng.

Nhưng còn chưa đợi bà vui vẻ được hai phút rưỡi, đã thấy Tần Hạo lại móc ra cuốn sổ tay nhỏ... "Ca, huynh đã tạo bao nhiêu nghiệp chướng a!" Tần Hạo bi phẫn lật xem sổ tay, bên trong toàn bộ là nghiệp chướng anh trai hắn gây ra. "Vẫn phải đẩy thêm một cái a!" Giang Vô Song càng nhìn càng sốt ruột, trực tiếp tiến lên nói: "Tiểu Hạo, như hôm nay hạ thương sinh đều đang kỳ vọng vào một vị minh chủ, mà ca ca ngươi tuy có tài năng siêu thế, nhưng lại tịnh không phải minh chủ trong lòng người đời mong đợi." "Minh chủ!?" Tim Tần Hạo không khỏi nhảy lên một cái, thanh tiến độ tạo phản bắt đầu kích hoạt. "Đúng vậy!" Giang Tuyết cũng vội vàng tiến lên, trực tiếp nói toạc ra: "Tiểu Hạo, hiện tại thiên hạ thương sinh khổ vì Long Quân đã lâu, cũng chỉ có ngươi mới có thể chửng cứu thiên hạ thương sinh, bọn họ đang chờ ngươi phất tay hô một tiếng thôi." "Ta!?" Khóe miệng Tần Hạo lộ ra một nụ cười khổ, cảm thấy bọn họ quá đề cao mình rồi.

Năm đó Diệp Thần, Phương Trường, Lâm Uyên kẻ nào chẳng kinh tài tuyệt diễm, thiên phú một chút cũng không kém hắn bao nhiêu, nhưng kết quả không phải vẫn bị anh trai hắn vô tình trấn áp sao.

Thật tưởng hắn muốn viết chữ "Nhẫn" à, chẳng qua là chơi không lại thôi! "Ngươi với bọn họ không giống nhau!" Giang Tuyết nhìn ra lo lắng của Tần Hạo, nghiêm túc nói: "Ngươi và Long Quân là anh em ruột cùng mẹ, huynh đệ song sinh cách nhau ba tuổi, trên người cùng chảy dòng máu Tần gia, chín vị lão tổ Tần gia sẽ không ra tay, Đại Tần Cửu Đỉnh ngươi cũng có thể sử dụng..." "Các người hình như vẫn chưa hiểu rõ!" Tần Hạo thần tình chính sắc cắt ngang: "Không phải Tần gia ta thành tựu ca ca ta, mà là ca ca ta thành tựu Tần gia.

Huynh ấy là tự mình tay trắng dựng nghiệp sáng tạo Đại Tần, cho dù chín vị lão tổ Tần gia không ra tay, dưới trướng huynh ấy cũng là nhân tài đông đúc.

Không chỉ có Nhất Đao, Nhất Tăng, Lưỡng Vệ, Tam Tâm Phúc, còn có Tứ Phó, Ngũ Tướng, Lục Bộ Môn, bọn họ không chỉ toàn bộ có thần khí do ca ta luyện chế, đại bộ phận còn đều đột phá đến cảnh giới Đại Đế." "Không sai, ca ca ngươi thủ hạ xác thực nhân tài đông đúc!" Giang Tuyết thần tình vẫn nghiêm túc, nhưng lại chuyển giọng: "Nhưng ngươi đừng quên, Nhất Đao Tề Tu Viễn đã bị ca ngươi biếm chức; Nhất Tăng Tam Lộng trọc lốc chẳng qua là một tên hoa hòa thượng; Lưỡng Vệ Thiên Quân và Vạn Mã, chỉ là cái đuôi của ca ngươi mà thôi." "Về phần Tam Đại Tâm Phúc, Bạch Nhật, Quang Thiên chẳng qua là cậy vào uy thần khí, Mộc Tú là một tên giang hồ lừa đảo thùng rỗng kêu to..." "Phong Hoa Tuyết Nguyệt tứ đại nữ bộc, tuy tiềm lực rất mạnh, nhưng còn chưa đột phá Đại Đế, cũng đồng dạng không đáng để lo; Ngũ Tướng Bạch Khởi, Vạn Lý Lãng trấn thủ Bắc Cương yếu tắc, không có chiếu lệnh không được hồi kinh, Ma tộc đại quân của Trần Trường Phong quanh năm ở bên ngoài, chỉ có

Thành Xuân, Mộc Thâm trấn thủ kinh đô là hơi phiền phức..." "Về phần Lục Bộ Môn Lý Cực và Trần Tổ, chẳng qua là công cụ liễm tài của Long Quân, cũng chỉ có Nhậm Hoàn, Tam Thu, Đông Phương tiểu thư, cùng với Thanh Thiên tứ vị Đại Đế cần chú ý." "Tam Lộng là hoa hòa thượng?

Mộc Tú là thùng rỗng kêu to!?" Giang Vô Song đứng một bên, nghe mà mắt chữ O mồm chữ A.

Thật muốn lớn tiếng hỏi vợ mình xem có biết mình đang nói cái gì không.

Đám người dưới trướng Long Quân kia tùy tiện lấy ra một người, đặt ở trước kia đều là tồn tại có thể hùng bá một phương, thế mà qua miệng bà ấy lại thành đám gà đất chó sành không lên được mặt bàn.

Ngươi có thể nghi ngờ nhân phẩm của "đội ngũ chuyên nghiệp" bên Long Quân, nhưng tuyệt đối không thể nghi ngờ thực lực của bọn họ a! "Không được!" Tần Hạo vẫn lắc đầu: "Cho dù những gì người nói đều thành lập, nhưng muốn lấy một góc đất nhỏ nhoi đối kháng cả thiên hạ, không nghi ngờ gì là người si nói mộng." "Ngươi còn chưa thử, sao biết không thực tế!?" Giang Tuyết vẫn nghiêm túc nói: "Ca ca ngươi xác thực tiền cổ vô nhân, thủ hạ cũng nhân tài đông đúc, nhưng ngươi hung hoài đại nghĩa, có một trái tim vì dân thỉnh mệnh, bao dung vạn dân." "Vì dân thỉnh mệnh!?" Chính nghĩa trong lòng Tần Hạo dường như bị kích hoạt, tiến độ tạo phản đạt tới 50%.

Nhưng vừa nghĩ tới áp lực như núi cao của anh trai, liền không nhịn được muốn cầm sổ tay lên bắt đầu ghi chép. "Tức chết bổn Vương phi rồi!!" Giang Linh ở bên cạnh nhìn không nổi nữa, tức giận đùng đùng lao đến trước mặt Tần Hạo.

Chỉ thấy nàng dưới ánh mắt mờ mịt của Tần Hạo, trực tiếp giật lấy cuốn sổ tay, sau đó ngay trước mặt Tần Hạo xé cuốn sổ thành mảnh vụn. "Linh nhi, muội làm gì vậy a!?" Trong mắt Tần Hạo tràn đầy vẻ đau lòng, vội vàng tiến lên nhặt những mảnh vụn.

Phải biết rằng, đây chính là cuốn sổ tay ca ca tặng cho hắn, bên trong ghi chép đều là sự chua xót và ủy khuất của hắn, cũng là động lực khích lệ hắn không ngừng tiến lên. "Ngươi làm cái gì!?" Giang Linh túm lấy cổ áo Tần Hạo xách lên, hung dữ nói: "Hiện tại vận mệnh thiên hạ thương sinh đều nằm trong tay một mình ngươi, ngươi lại còn nghĩ đến chuyện nhẫn nhịn, ngươi còn có chút đảm đương nào của đàn ông không hả!?" "Linh nhi, muội đừng ép Bản vương nữa!" Tần Hạo mặt đầy khổ sở nói: "Lấy một góc đất đối kháng cả thiên hạ căn bản không có hy vọng, chỉ riêng quân phí mỗi ngày đã là con số thiên văn, triều đình tha hồ dùng tiền đè chết chúng ta." "Không phải chỉ là quân phí sao?

Ngươi không có, ta có a!" Giang Vô Song vội vàng mở miệng chặn đường lui: "Ta có thể đem toàn bộ gia sản Vô Song Thành cho ngươi mượn, cứ coi như ta cùng ngươi đánh cược một ván lớn, ngươi thấy thế nào?!" "Bản vương..." Tần Hạo cảm thấy dở khóc dở cười.

Không ngờ bầu không khí lại bị đẩy lên đến mức độ này, làm cho hắn hiện tại không muốn tạo phản cũng không được nữa rồi, tiến độ tạo phản cũng đạt tới 70%. "Chúng ta đến hình như không đúng lúc a!?" Mười tám tên Học sĩ vốn có việc đến tìm Tần Hạo thương lượng, ai ngờ vừa vào đã thấy Giang Linh đang đánh Tần Vương, bên cạnh còn có Giang Tuyết và Giang Vô Song đang xem kịch.

Cũng làm cho bọn họ trong lòng mạc danh hoảng hốt, lo lắng phát hiện chuyện xấu của lão bản sẽ bị diệt khẩu. "Khụ khụ!!" Giang Linh vội vàng buông Tần Hạo xuống, ho khan một tiếng nói: "Y phục Tần Vương bị loạn, Bản Vương phi đang giúp chàng chỉnh lý y phục." "Vương phi thật là hiền thê!" Thập bát học sĩ nào dám nghi vấn, vội vàng khom người hùa theo. "Không sai, hiền thê!!" Giang Vô Song lờ đi khuôn mặt trắng bệch của Tần Hạo, lớn tiếng tán dương con gái rượu của mình. "Khụ khụ!!" Tần Hạo cũng vội vàng ho khan, che giấu sự xấu hổ: "Các vị đến tìm Bản vương, là có việc gấp gì sao!?" "Tần Vương điện hạ, xác thực có việc gấp!" Một tên học sĩ không dám chậm trễ chút nào, vội vàng mở miệng nói: "Lần trước Long Quân lấy cớ ám sát đánh Tần Vương mười vạn quân côn, chúng ta vốn tưởng là con thỏ tiện nhân không có cổ kia giá họa cho điện hạ, kết quả chúng ta điều tra phát hiện không liên quan đến con thỏ đó, mà thật sự có một nữ thích khách tên là Lâm Hồng Đậu đã ám sát Long Quân." "Hồng Đậu!!" Tần Hạo lập tức kinh hô thành tiếng, trong đầu hiện lên thân ảnh yểu điệu. "Điện hạ quen biết người này!?" Một tên học sĩ khác nhíu mày nói: "Nghe nói nữ nhân này không chỉ bị bắt tại trận, Long Quân còn hạ chỉ chờ mùa thu sẽ lăng trì xử tử, để răn đe kẻ khác." "Lăng trì!?" Trong lòng Tần Hạo không khỏi run lên, tiến độ tạo phản đạt tới 90%. "Điện hạ, việc này không phải chuyện đùa!!" Lại một tên học sĩ gấp giọng nói: "Cho dù ngài quen biết Lâm Hồng Đậu này, ngài cũng tuyệt đối không thể thừa nhận có quen biết, càng không thể vì nàng ta mà mở miệng cầu xin Long Quân, nếu không sẽ càng làm tọa thực tội danh ngài muốn ám sát Long Quân." "Không thể cầu xin!?" Hô hấp Tần Hạo đột nhiên dồn dập, tiến độ tạo phản đạt tới max cây... "Điện hạ, người sao vậy!?" Thập Bát Học Sĩ nhìn nhau, cảm giác Tần Hạo rất không bình thường. "Ca ta chỉ lo hưởng lạc cá nhân, không màng thiên hạ thương sinh sống chết!!" Tần Hạo đầy mặt phẫn nộ nói: "Tất cả đều do đám Hồng Y yêu tăng, Mộc Tú yêu đạo, Hộ bộ thượng thư Nhậm Hoàn, Hình bộ thượng thư Trần Tổ mê hoặc, các ngươi có nguyện truy tùy bản vương thanh quân trắc!?" "Thần đẳng nguyện ý!!" Thập Bát Học Sĩ không có chút do dự nào, thần tình nghiêm túc quỳ xuống biểu thị truy tùy. "Cuối cùng cũng phản rồi!!" Giang Tuyết, Giang Vô Song lập tức kích động, có thể cảm nhận rõ ràng quyết tâm tạo phản của Tần Hạo.

Bất quá mặt Giang Linh lại lạnh xuống, nắm đấm phấn nộn cũng cứng lại.

Vừa rồi một nhà ba người nàng nói nhiều như vậy, hắn đều không có ý tứ muốn tạo phản, hiện tại nghe nói Lâm Hồng Đậu sắp bị lăng trì xử tử, liền lập tức đánh khẩu hiệu thanh quân trắc tạo phản.

Hơn nữa nếu nàng nhớ không lầm, năm đó lúc Long Quân bắc phạt thảo nguyên, Tần Hạo liền mang theo một tên thị vệ tên là Lâm Hồng Đậu.

Lúc đó nàng đã cảm thấy có chút không đúng, nam tử làm gì có ai tên Lâm Hồng Đậu yểu điệu như vậy, hiện tại ngẫm lại nhất định chính là con hồ ly tinh chạy trốn khỏi Tần Vương phủ kia. "Một cái còn chơi không xong, chàng còn muốn chơi hai cái!" Giang Linh cưỡng ép áp lửa giận xuống, chuẩn bị đợi trở về sẽ thu thập hắn một trận ra trò.

Thất nhanh —— Trong Tần Vương phủ vang lên một trận tiếng chiến cổ.

Chỉ thấy Thập Tam Thái Bảo của Tần gia vừa mới trở về, cùng với gần hai triệu quân đoàn sắt thép lần nữa tụ tập. "Lại làm sao nữa vậy!?" Đệ tử Tần gia phảng phất như nhân viên vừa đi làm, oán khí tỏa ra còn nặng hơn cả lệ quỷ. "Yên lặng!!" Tần Hạo đứng giữa hư không, thần tình nghiêm túc nói: "Hiện tại trong triều có gian nịnh tiểu nhân tác quai tác quái, không chỉ mê hoặc ca ta làm ra chuyện Phong Hỏa Hí Chư Hầu hoang đường, còn khi áp bách tính, tham tang uổng pháp, lấy quyền mưu tư.

Bản vương chuẩn bị thuận ứng dân ý, khởi binh thanh quân trắc, các ngươi có nguyện ý truy tùy bản vương cử sự!?" "Cử sự khởi binh!?" Oán khí của mọi người tại hiện trường tại chỗ bị dọa cho tan biến, nghiêm trọng hoài nghi hôm nay mình có phải thức dậy quá mạnh bạo rồi hay không.

Tuy nói Long Quân làm trò Phong Hỏa Hí Chư Hầu khiến người ta nghiến răng nghiến lợi, nhưng người ta có cái tình để không ai làm gì được hắn, bất kể là thiên phú yêu nghiệt, hay là số lượng quân đội dưới trướng, đều không phải đám người bọn họ có thể lay chuyển.

Huống chi bọn họ nãi là tộc nhân huyết thân của Long Quân, bách tính sống chết thì liên quan gì đến bọn họ!? "Điện hạ!!" Tần Nam vội vàng mở miệng khuyên nhủ: "Ta cảm thấy việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn, bên cạnh bệ hạ có gian nịnh tiểu nhân, chúng ta dâng sớ đàn hặc là được rồi, hà tất phải đánh đánh giết giết chứ!?" "Đúng a!" Tần Tô cũng hiếm khi không hát ngược lại Tần Nam, mở miệng khuyên: "Có một số việc nhịn một chút cũng liền qua!" "Bản vương không muốn nhịn nữa!!" Tần Hạo phảng phất như được giải trừ phong ấn, ánh mắt kiêu ngạo nói: "Thiên hạ là thiên hạ của người trong thiên hạ, không phải thiên hạ của một mình ca ta.

Thân là Nhân Hoàng không lấy thiên hạ thương sinh làm trách nhiệm, sao xứng làm Nhân Hoàng!?" "Tần Vương điện hạ, thận trọng lời nói!!" Tần gia Thập Tam Thái Bảo giật nảy mình, không nghĩ tới Tần Hạo càng nói càng to gan. "Bản vương chỉ hỏi các ngươi một câu, có nguyện ý truy tùy bản vương hay không!" Tần Hạo ánh mắt nhìn chăm chú mọi người, lộ ra vẻ kiên định trước nay chưa từng có.

Chương 1075

"Thần đẳng nguyện ý thuận ứng dân ý, truy tùy Tần Vương thanh quân trắc!!" Tần gia Thập Tam Thái Bảo nhìn nhau, sau đó nhất tề quỳ xuống biểu trung tâm.

Không phải uy vọng của Tần Hạo lớn đến mức chấn nhiếp được bọn họ, cũng không phải mồm mép của Tần Hạo thuyết phục được bọn họ, mà là động tác gần đây của Long Quân khiến bọn họ ẩn ẩn có chút hoài nghi.

Lại thêm không lâu trước đây Thái Thượng Hoàng từng tìm bọn họ, trong tối ngoài sáng tiết lộ một chút tin tức nội bộ. "Chúng ta nguyện ý truy tùy Tần Vương!!" Quân đoàn sắt thép thấy lão đại nhà mình đều quỳ, tự nhiên cũng đi theo cùng nhau quỳ xuống biểu trung tâm. "Tốt!!" Tần Hạo ý khí phong phát, lớn tiếng nói: "Thuận ứng dân ý, khởi binh cử sự!!" Thùng!

Thùng!

Tiếng trống trận chấn thiên, thanh thế hạo đại.

Chỉ thấy gần hai triệu quân đoàn sắt thép huấn luyện nghiêm chỉnh bắt đầu xuất động, giống như một con chân long xuất hải, lộ ra một cỗ khí thế khủng bố khiến người ta kinh tâm.

Lúc này —— Tần Phong đang ở trong A Phòng Cung, đi khắp nơi tìm kiếm Tâm Nhan tiểu thư.

Từ sau hôm đó bị nàng nhìn trộm thấy cảnh giao nộp lương thực, nàng liền ỷ vào việc mình bận rộn không cách nào bứt ra, mỗi ngày đều lôi đả bất động chạy tới nhìn trộm.

Từ trong cung của Tử Diên theo tới cung của Điềm Điềm, lại từ cung của Điềm Điềm theo tới cung của Tiểu Hương Phi, lại từ cung của Tiểu Hương Phi theo tới cung của Hồng Hạnh.

Thậm chí hắn trêu chọc Tiểu Thiểm Khuyển, nàng cũng muốn chạy tới nhìn trộm.

Đợi sau khi xong việc hắn có thể rút người ra, nàng lại chạy mất tăm mất tích. "Rốt cuộc chạy đi nơi nào rồi!?" Tần Phong mười phần xác định đối phương đang ở trong cung, nhưng bất quản tìm kiếm thế nào cũng không thấy người.

Bởi vì Tâm Nhan tiểu thư là một tên hồn tu đã tu luyện mấy vạn năm, linh hồn sớm đã được chùy luyện đến một loại trình độ cực kỳ biến thái, cự ly xa một chút liền rất khó dùng thần thức lục soát được đối phương. "Chỉ còn nơi này chưa tìm!" Tần Phong đi vào đại điện thượng triều, đẩy cánh cửa lớn nặng nề ra.

Tuy nhiên hắn không nhìn thấy thân ảnh của Tâm Nhan tiểu thư, nhưng chóp mũi lại ngửi thấy một cỗ hương thơm nữ tử nhàn nhạt, giống hệt mùi vị trên người Tâm Nhan tiểu thư. "Trẫm xem nàng chạy đi đâu!" Khóe miệng Tần Phong câu lặc ra nụ cười Long Vương, đạp vào đại điện liền đóng cửa lớn lại.

Lúc này —— Tâm Nhan tiểu thư đang trốn trên xà nhà, đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Bất quá còn chưa đợi nàng phản ứng lại, liền nhìn thấy Tần Phong nhảy lên xà nhà, ngay sau đó một phát bắt lấy chân ngọc của nàng, dùng lực kéo nàng xuống. "A!!" Tâm Nhan tiểu thư kinh hô một tiếng, rơi vào trong ngực Tần Phong. "Cuối cùng cũng bắt được nàng rồi!" Khóe miệng Tần Phong hơi hơi giương lên, gắt gao ôm mỹ nhân không buông tay. "Ngươi buông ta ra!!" Tâm Nhan tiểu thư liều mạng giãy dụa nói: "Ta đã nói với ngươi rồi, chúng ta là không thể nào..." "Không thể nào mà nàng còn nhìn trộm trẫm!?" Tần Phong nhịn không được trợn trắng mắt, không hề có ý tứ buông tay. "Ta, ta không có!!" Tâm Nhan tiểu thư chột dạ nói thầm một tiếng, biên độ giãy dụa cũng rõ ràng nhỏ đi rất nhiều. "Nhan bảo bảo!" Tần Phong đột nhiên nhu thanh tế ngữ, bắt đầu lừa dối: "Hiện tại Long Ngạo Thiên ở thượng giới e rằng sớm đã thê thiếp thành đàn, nàng lại hà tất treo cổ trên một cái cây là hắn chứ..." "Đừng nói nữa!" Tâm Nhan tiểu thư đột nhiên cắt ngang nói: "Ta đã cùng Ngạo Thiên tư định chung thân, cho dù chàng ở thượng giới thê thiếp thành đàn, ta cũng phi chàng không gả." "A!?" Tần Phong đầy mặt chấn kinh nói: "Trẫm thật đúng là không nghĩ tới, nàng cư nhiên là cây thường xanh trong làng liếm chó, linh vật trong McDonald's, trụ cột trong Joker, đại đầu mục của thành phố Gotham." "Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì!" Tâm Nhan tiểu thư tiếp tục giãy dụa nói: "Ngươi mau buông ta ra, buông ta ra..." "Nhan bảo bảo, nghe trẫm khuyên một câu!" Tần Phong phảng phất như muốn thi nghiên cứu sinh, đầy mồm thuận khẩu lưu nói: "Bao năm làm liếm chó cũng bằng không, chi bằng vào quán bar gọi ông xã, chỉ cần đèn nhấp nháy, không có bi thương chỉ có yêu, nếu nàng muốn tìm người bồi, trẫm nguyện cùng nàng tiêu sái một hồi..." "Ngươi, ngươi vô sỉ!!" Tâm Nhan tiểu thư bị chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn thông hồng.

Phát hiện Tần Phong đơn giản chính là một tên hôn quân triệt đầu triệt đuôi, dùng hết thủ đoạn muốn kéo một phụ nữ nhà lành như nàng xuống nước. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cưỡng ép tâm ái chi nhân của Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 30 vạn điểm phản diện!" "Cưỡng ép?

Ai cưỡng ép!?" Tần Phong tỏ ra mình không phải loại người đó, tiếp tục khuyên: "Tâm Nhan tiểu thư, thay vì nhìn trộm nội dung trả phí để tìm kiếm vui vẻ, chi bằng tự mình mở rộng cách cục ra trải nghiệm vui vẻ." "Ta, ta không hiểu ngươi đang nói cái gì!" Tâm Nhan tiểu thư mạc danh chột dạ, lực độ giãy dụa lại bắt đầu giảm nhỏ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng bí mật nhỏ uy hiếp tâm ái chi nhân của Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 30 vạn điểm phản diện!" "Ai uy hiếp!?" Tần Phong lập tức lật cái xem thường, bàn tay lớn bắt đầu du tẩu.

Tuy nhiên hắn thành công bắt được vòng eo nhỏ nhắn của Tâm Nhan tiểu thư, nhưng do nàng là được định chế dựa theo sở thích của hắn, cho nên đối phương cũng thành công nắm được nhuyễn lặc của hắn. "Ngươi, ngươi buông ta ra!" Kiều khu Tâm Nhan tiểu thư mạnh mẽ cứng đờ, đỏ mặt lần nữa giãy dụa. "Mông qua vai, tái thần tiên!!" Tần Phong nhìn mỹ nhân mặt mang ráng hồng, trở tay liền cho một cái like to đùng.

Không vì cái gì khác, thuần túy là háo sắc!! "Ngươi, ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư thấy giãy dụa không được, trong đôi mắt đẹp bắt đầu phiếm lệ thủy.

Bản thân hiện tại đã bị Tần Phong khi phụ rất nhiều lần, thậm chí ngay cả chi tiết trên người hắn cũng biết đến nhất thanh nhị sở, khiến nàng sau này biết đối mặt với Long Ngạo Thiên thế nào. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ tâm ái chi nhân của Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 30 vạn điểm phản diện!" "Sao lại khóc rồi!?" Tần Phong không hề có ý tứ muốn dỗ dành, giả vờ đầy mặt bi thương nói: "Trẫm luôn đánh cược nàng sẽ rung động, nhưng kết quả nàng lại làm trẫm thua rất thảm.

Tiến một bước không có tư cách, lui một bước không nỡ, cho dù ngay cả ghen cũng không có tư cách.

Thôi, nàng đi đi!" Nói xong...

Tần Phong liền bi thương buông lỏng tay ra, bộ dáng muốn trả lại tự do cho nàng. "Ta..." Tâm Nhan tiểu thư tại chỗ liền không biết làm sao, trong lòng cũng mạc danh cảm nhận được một trận thất lạc.

Tuy nhiên giáo dục nàng tiếp nhận từ nhỏ khiến nàng kiên trì gả cho Long Ngạo Thiên, nhưng thân ảnh Tần Phong lại huy chi bất khứ trong đầu, nhất là nhìn thấy bộ dáng hắn thương tâm, trong lòng liền không khỏi có loại cảm giác nhói đau. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến tâm ái chi nhân của Thiên Tuyển Chi Tử đau lòng, hoạch đắc 30 vạn điểm phản diện!" "Tâm Nhan tiểu thư, nàng đi đi!" Tần Phong diễn rất thương tâm, xoay người không nhìn đối phương nữa. "Ngươi đừng như vậy!" Tâm Nhan tiểu thư không lo được bản thân thương tâm, quay ngược lại an ủi nói: "Tuy nhiên chúng ta kiếp này hữu duyên vô phận, nhưng trợ giúp của ngươi đối với ta ta khắc ghi trong tâm, chúng ta có thể làm bằng hữu..." "Bằng hữu!?" Tần Phong thời khắc không quên thi nghiên cứu sinh, lập tức quay đầu hỏi: "Trước làm bằng hữu sau làm em gái, cuối cùng biến thành tiểu bảo bối!?" "Ai là tiểu bảo bối của ngươi?!" Trong lòng Tâm Nhan tiểu thư giận không chịu được, phát hiện nói chuyện với Tần Phong căn bản không thông. "Đương nhiên là nàng a!" Tần Phong dứt khoát cũng không giả bộ nữa, lộ ra bộ mặt vốn có nói: "Tâm Nhan tiểu thư, nàng cũng không muốn chuyện nhìn trộm nội dung trả phí bị Long Ngạo Thiên biết được chứ!?" "Ngươi, ngươi vô sỉ!!" Tâm Nhan tiểu thư lại bị chọc cho nghiến răng nghiến lợi, phát hiện mình lại bị tên hôn quân này chơi xỏ rồi. "Trẫm có sỉ hay không, chẳng lẽ nàng không biết sao!?" Tần Phong lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, đưa tay liền chuẩn bị đi bắt Tâm Nhan tiểu thư. "Vô sỉ hôn quân!!" Tâm Nhan tiểu thư bị tức đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tranh thủ thời gian lui lại một bước lấy ra một thanh trường kiếm. "Ai da, tiểu nương tử còn biết múa kiếm!" Tần Phong lộ ra nụ cười của công tử bột, không hề sợ hãi mà nhào về phía đối phương. "Ngươi, ngươi đừng tới đây!!" Tâm Nhan tiểu thư sợ hãi vội vàng né tránh, trong đôi mắt đẹp cũng lộ ra một vòng hoảng loạn.

Họa phong nhất chuyển —— Chuyện về Tần Vương khởi binh tạo phản, rốt cục truyền đến trong A Phòng Cung.

Chỉ thấy đám người Mộc Tú sau khi nhận được tin tức, một khắc cũng không dám trì hoãn đi tới Tửu Trì Nhục Lâm, kết quả Tần Phong lại không có ở đó, chỉ có thể tìm Tiểu Bạch nghe ngóng tin tức.

Chương 1076

"Cái gì?

Tần Nhị Đản phản rồi!!" Tiểu Bạch đang nỗ lực kiếm tiền, nghe được tin tức lập tức ngẩn người.

Bất quá ngay sau đó liền kích động, biết Tần Nhị Đản đã có đường chết, ngôi vị hoàng đế Đại Tần sau này chính là của Tần Tiểu Bạch nó rồi. "Đi theo Thỏ ta!!" Tiểu Bạch hiếm thấy không thu tiền, hứng thú bừng bừng chạy đi tìm Tần Phong.

Mà khi mọi người đi vào đại điện thượng triều, liền nghe được bên trong truyền đến tiếng nữ tử kinh hoảng kêu la, còn nương theo tiếng cười xấu xa "kiệt kiệt kiệt kiệt" của Long Quân. "Á hự!!" Đám người Mộc Tú lập tức nhìn nhau, cảm giác tới hình như không đúng lúc. "Chủ nhân, Nhị Đản tạo phản rồi!!" Tiểu Bạch cũng mặc kệ mấy cái này, tiến lên liền đạp cửa ra.

Phanh một tiếng, cửa lớn mở ra!

Chỉ thấy Tâm Nhan tiểu thư đầy mặt kinh hoảng chạy quanh cây cột trong đại điện để né tránh, Long Quân thì cười xấu xa đuổi theo quanh cây cột ở phía sau, một bức tranh kinh điển công tử bột trêu ghẹo phụ nữ nhà lành. "Hả!?" Tần Phong lập tức dừng lại, quay đầu nhìn về phía mọi người ngoài cửa. "Làm sao bây giờ!?" Đám người Mộc Tú sợ hãi toát mồ hôi lạnh, sinh sợ Tần lão bản sẽ diệt khẩu bọn họ.

Lúc này —— Tam Thu yên lặng lấy ra bút mực, bắt đầu ghi chép lại Đại Tần chính sử.

Năm nào tháng nào: Long Quân tao ngộ thích khách ám sát, chạy quanh cột tránh né thành công phản sát kẻ địch. "Cái này TM cũng được!?" Đám người Tam Lộng đại sư lập tức liền nhìn ngây người, bắt đầu nghiêm trọng hoài nghi sử sách trước kia từng đọc. "Khụ khụ!!" Tần Phong một giây khôi phục uy nghiêm, ho nhẹ một tiếng nói: "Chư vị ái khanh gấp gáp tìm trẫm như thế, thế nhưng là có đại sự gì phát sinh!?" "Hồi bệ hạ!!" Mộc Tú lập tức nghĩ đến tính nghiêm túc của sự thái, vội vàng mở miệng nói: "Tần Vương vào ba ngày trước, đánh lấy khẩu hiệu thanh quân trắc phản rồi, gần hai triệu quân đoàn sắt thép đã liên tục công hạ mười mấy tòa thành trì, trên đường càng có vô số điêu dân hưởng ứng." "Tần Nhị Đản quá không phải thứ tốt rồi!" Tiểu Bạch tranh thủ thời gian bôi thuốc mắt nói: "Nhất định phải tranh thủ thời gian phái đại quân đi bình phản, còn muốn tước đoạt vương vị của hắn, thu hồi binh quyền của hắn, áp giải về kinh đô chém đầu..." "Cái gì?

Nhị đệ tạo phản rồi!?" Tần Phong không những không tức giận, ngược lại đầy mặt hưng phấn nói: "Binh mã đủ hay không?

Mau trói trẫm lại, thuận tiện mang theo cả Nhân Hoàng Kiếm và Nhân Hoàng Ấn..." "Đây là không diễn nữa à!?" Đám người Mộc Tú mắt trừng chó ngốc, không biết nên trả lời thế nào. "Hừ!!" Tiểu Bạch không vui hừ một tiếng, để Tần Phong một lần nữa tổ chức lại ngôn ngữ. "Không cẩn thận nói ra tiếng lòng rồi!" Tần Phong ý thức được nói sai, vội vàng đổi giọng phẫn nộ nói: "To gan Tần Vương, trẫm đối xử với hắn tốt như vậy, thế mà hắn cư nhiên dám tạo phản trẫm.

Người đâu, truyền ý chỉ của trẫm để Quang Thiên suất đại quân đi bình phản." "Bệ hạ!!" Có đại thần vội vàng mở miệng nói: "Quang tướng quân chỉ có một triệu Hoàng Gia quân, e rằng rất khó ngăn cản gần hai triệu phản quân của Tần Vương, thần kiến nghị điều binh từ cứ điểm Bắc Cương." "Không được, sinh vật dị giới rất nguy hiểm!" Tần Phong quả đoán lắc đầu cự tuyệt, sau đó bắt đầu vẽ bánh nói: "Chi bằng chư vị ái khanh mỗi người xuất ra một trăm vạn cực phẩm linh thạch, chúng ta tại chỗ chiêu mộ một đội tân quân, đợi đến khi bình phản thành công trẫm sẽ hoàn trả gấp trăm lần như thế nào!?" "Gấp trăm lần hoàn trả!?" Các đại thần tuy nhiên tâm động, nhưng lại không dám hành động.

Bởi vì Tần Phong hiện tại cứ như tên tác giả chó vô sỉ, cam kết ngày 29 tháng 9 Tết Trung Thu thưởng cho hắn 1 đồng tiền, thì ngày 31 tháng 9 hắn sẽ bạo chương 100 chương vậy... "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay trước ngực, nội tâm càng là đại thụ chấn hám.

Vốn cho rằng mình đã chạm đến ranh giới cuối cùng về sự vô sỉ của Long Quân, ai biết hắn lại một lần nữa hạ thấp ranh giới xuống, trước khi lâm phi thăng còn không quên cắt một đợt rau hẹ. "Thỏ ta không có tiền!" Tiểu Bạch quả đoán lắc lắc cái đầu nhỏ, tỏ vẻ mình là một con thỏ nghèo rớt mồng tơi. "Ngô đệ ngu xuẩn, Thỏ đương miễn chi!!" Tần Phong thông thạo vẽ bánh lớn nói: "Đừng nhìn nhị đệ là đang tạo phản trẫm, kỳ thật hắn là đang cướp giang sơn của mi đó, mi hiện tại nếu là không xuất lực, còn trông cậy vào ai xuất lực a!?" "Cướp giang sơn của Thỏ ta!?" Sắc mặt Tiểu Bạch lập tức củ kết, suy tư có nên tin tưởng thêm một lần hay không.

Dù sao nó đã nỗ lực lâu như vậy, không có lý do gì tại thời điểm cuối cùng lại lựa chọn từ bỏ a!?

Bất quá vừa rồi Tần Phong không cẩn thận nói ra lời nói thật lòng, khiến nó không thể không hoài nghi mình gặp phải lừa đảo qua mạng, không thể đem tiền thỏ vất vả dành dụm bồi vào được. "Nó cư nhiên do dự rồi!" Đám người Mộc Tú tại chỗ liền im lặng.

Năm đó chính là Tiểu Bạch nói ra câu danh ngôn chí lý "Đánh phong tiên đánh miệng, đánh muội tiên bẻ chân", nhưng hiện tại nó không chỉ tin cái miệng thối của Long Quân, còn nhìn cái bánh lớn

Long Quân vẽ mà do dự. "Còn các ngươi thì sao!?" Tần Phong không thèm để ý tới Tiểu Bạch nữa, ánh mắt băng lãnh quét qua đám người. "Bệ hạ, thánh minh!!" Các đại thần sợ hãi toát mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ xuống dập đầu tạ ơn. "Đây mới là hảo thần tử của Đại Tần ta!" Tần Phong lộ ra nụ cười hài lòng nói: "Đúng rồi, việc thu nộp binh khí trong thiên hạ, cùng với Vạn Lý Trường Thành, Tần Trực Đạo tu kiến thế nào rồi!?" "Hồi bệ hạ!" Có đại thần vội vàng như thực trả lời nói: "Binh khí thu được trong thiên hạ đang vận chuyển về kinh đô, Vạn Lý Trường Thành có tám mươi vạn người tu luyện đang tu kiến, thành cao năm trăm mét, toàn dài mười vạn dặm, trước mắt đã tu kiến được ba vạn dặm rồi." "Hồi bệ hạ!" Một tên đại thần khác tiếp lời nói: "Tần Trực Đạo có năm mươi vạn người tu luyện đang lát đường, chia làm bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, dự tính đường phía Đông lát đến Yêu tộc, đường phía Tây lát đến Ma tộc, đường phía Nam lát đến Cực Nam Chi Địa, đường phía Bắc lát đến Bắc Hải, trước mắt tổng tiến độ công trình đã hoàn thành một phần ba." "Mới hoàn thành một phần ba!?" Ánh mắt Tần Phong nháy mắt lạnh xuống nói: "Trẫm mặc kệ các ngươi dùng phương pháp gì, trong vòng ba tháng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, dám can đảm chậm trễ một ngày, trẫm liền tru cửu tộc các ngươi." "Vâng, bệ hạ!!" Các đại thần bị dọa cho can đảm câu liệt, nằm rạp trên mặt đất run rẩy không ngừng.

Bọn họ biết muốn hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn, liền nhất định phải tiếp tục bắt người tu luyện làm tráng đinh.

Nhưng vấn đề là mấy năm trước nhân chiến tranh tử vong hạ chỉ vạn vạn, lần trước tu vận hà lại chết mấy chục vạn, hiện tại Vạn Lý Trường Thành và Tần Trực Đạo lại bắt hơn một triệu.

Tráng đinh hợp cách cơ bản bắt hết rồi, lại bắt nữa thì chỉ có thể dùng trâu ngựa cho đủ số. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay trước ngực, nội tâm hồi lâu không thể bình tĩnh.

Người đời đều nói ma tu giết người như ngóe, nhưng so với hôn quân thì đơn giản chính là cặn bã, một câu nói, một cái quyết định, thậm chí một cái ý niệm liền có thể làm cho thiên hạ rung chuyển, ức vạn sinh linh vẫn lạc.

Cũng may Long Quân có thủ đoạn không dính nhân quả, nếu không kiếp sau khẳng định đầu thai vào súc sinh đạo.

Vút một tiếng!!

Một đạo tiếng xé gió cấp bách vang lên, dẫn đến hư không khẽ chấn động.

Chỉ thấy Tâm Nhan tiểu thư nắm lấy cơ hội chạy ra ngoài, trước khi đi không quên thần tình tu phẫn trừng mắt liếc Tần Phong một cái, phảng phất hận không thể xông lên cắn chết hắn cho hả giận. "Chạy rồi!?" Tần Phong cảm thấy một trận tiếc nuối, nhưng không có ý tứ đi đuổi theo.

Bởi vì thông qua kinh nghiệm mấy lần trước có thể nhìn ra, Tình Ti do hệ thống xuất phẩm xác thực lợi hại, bất kể Tâm Nhan tiểu thư có bao nhiêu tức giận, cuối cùng đều sẽ tự mình trở về. "Bệ hạ!" Mộc Tú sinh sợ Long Quân thu về sau tính sổ, vội vàng mở miệng nói: "Nếu là không có chuyện gì khác, thần đẳng xin lui xuống trước!" "Lui xuống đi!" Tần Phong vô tinh đả thải khoát tay áo, không quên nhắc nhở bọn họ lát nữa đi nộp tiền. "Thần đẳng cáo lui!" Đám người Mộc Tú dục khốc vô lệ.

Không nghĩ tới chỉ đơn giản chạy tới báo cái tin, lại làm cho mình tổn thất một trăm vạn cực phẩm linh thạch. "Ngô đệ ngu xuẩn, Thỏ đương miễn chi!" Tần Phong thấy ánh mắt Tiểu Bạch còn mang theo một tia hoài nghi, chỉ có thể lấy ra Nhân Hoàng Ấn lắc lắc ở trước mặt nó. "Cho Thỏ ta!?" Ánh mắt Tiểu Bạch nhìn chằm chằm Nhân Hoàng Ấn, thực tế là khó mà ngăn cản dụ hoặc của hoàng vị. "Đương nhiên!" Tần Phong tiếp tục vẽ bánh nói: "Mi thế nhưng là con thỏ thừa kế độc nhất vô nhị trong lòng trẫm, cho nên mi mới càng hẳn là nên dẫn đầu lấy tiền ra thay trẫm phân ưu." "Lấy tiền!?" Tiểu Bạch lập tức cảnh giác, gắt gao hộ lấy không gian của mình.

Tuy nhiên cái bánh lớn Tần Phong vẽ khiến nó khó mà cự tuyệt, nhưng ăn nhiều rồi tổng quy vẫn là có chút sức đề kháng, huống chi còn liên quan đến tiền riêng của mình.

Chương 1077

"Mi nhìn xem, lại hiểu lầm trẫm rồi không phải!?" Tần Phong lập tức đánh giọng quan nói: "Trẫm không phải muốn lấy tiền của mi, trẫm là muốn dùng tiền của mi, để thủ hộ giang sơn của mi." "Thủ hộ giang sơn của Thỏ ta!!" Tiểu Bạch nhìn Nhân Hoàng Ấn đung đưa trước mắt, lại trải qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng lại một lần nữa tin cái miệng thối của Tần Phong.

Vạn nhất là thật thì sao!?

Đó thế nhưng là hoàng vị chí cao vô thượng a!! "Thỏ hãy cố gắng lên a!" Tần Phong đưa mắt nhìn Tiểu Bạch rời đi, không quên nhét thêm một cái bánh lớn.

Ngay sau đó hắn liền gọi Thiên Quân, Vạn Mã tới, để bọn hắn phái toàn bộ thủy quân dưới trướng ra ngoài, cũng hạ đạt mệnh lệnh cho Quang Thiên, bảo hắn bại đừng có quá rõ ràng. "A!?" Cả người Quang Thiên đều choáng váng, nghiêm trọng hoài nghi mình tỉnh dậy quá sớm.

Hắn hiện tại không chỉ sở hữu ba kiện thần trang, còn dựa lưng vào đại thụ Đại Tần, thực tế là tìm không thấy lý do thua bởi một phương chư hầu.

Lúc này —— Tin tức Tần Vương tạo phản đã truyền ra, lập tức dẫn đến toàn bộ Hoang Cổ chấn động. "Tần Vương tạo phản?

Tần Vương nào tạo phản!?" "Đại Tần trừ song bào thai đệ đệ kém ba tuổi của Long Quân, còn có Tần Vương thứ hai sao!?" "Ngươi không đùa chứ?

Tần Vương thật sự tạo phản rồi!?" "Là thật, Tần Vương xác thực phản rồi!!" "Tần Vương thế nhưng là vương hầu hàng thật giá thật, không chỉ có phong địa, còn có quân đội, hắn tạo phản thì không phải chuyện đùa a!" "Không phải tạo phản, là thuận ứng dân ý thanh quân trắc!" "Quản nó là cái gì, thiên hạ khổ vì Bạo Tần đã lâu, chúng ta nguyện ý truy tùy Tần Vương, cứu vớt thiên hạ thương sinh!" "........." Khác với Diệp Thần, Phương Trường bọn người tạo phản trước đó, Tần Hạo không chỉ là song bào thai huynh đệ kém ba tuổi của Long Quân, càng là sở hữu phong địa và đại quân của riêng mình, đẳng cấp tạo phản rõ ràng đề cao mấy bậc.

Lại thêm thủy quân đi khắp nơi tán bộ tin tức, lập tức dẫn đến đám người nhao nhao hưởng ứng.

Có thể nói phản là buổi trưa tạo, hồ ly là buổi tối kêu, tấm vải trong bụng cá là nửa đêm phát hiện, người đá một mắt là sáng sớm vớt lên, sáng sớm hửng đông còn có người khoác áo cho Tần Vương... "Bánh răng vận mệnh bắt đầu chuyển động rồi sao!?" Lâm Tam nhận được tin tức lẩm bẩm một tiếng, ngay sau đó liền đi tìm Tần Hạo.

Hắn đã đợi không kịp, muốn đâm Tần huynh một nhát rồi... "A hắt xì!!" Tần Phong nhịn không được hắt hơi một cái, không biết tiểu tức phụ nhà ai nhớ hắn rồi. "Bệ hạ, người không cần quá mức lo lắng!" Tử Diên tới an ủi nói: "Tần Vương tuy là thiên túng kỳ tài, nhưng muốn lấy đất một góc địch lại toàn quốc vẫn là quá khó khăn, huống chi bệ hạ không chỉ dưới trướng nhân tài đông đúc, còn thần dũng vô song, thực lực một người độc đoán vạn cổ." "Ái phi nói đúng!" Tần Phong nắm tay nhỏ của Tử Diên, một phát kéo người vào trong lòng. "Bệ hạ!" Tử Diên mặt mang ráng hồng, cố tác sinh khí nói: "Thần thiếp là Đế hậu, không phải Quý phi!!" "Còn nghĩ đến làm Đế hậu cơ à!?" Tần Phong cảm thấy đau đầu, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Đại Tần ta cùng tiền triều bất đồng, vì để xác bảo hoàng quyền vĩnh cố, cho nên trẫm quyết định Đại Tần vĩnh viễn không lập hậu!!" "Vĩnh viễn không lập hậu!?" Tử Diên phảng phất như mèo con bị giẫm phải đuôi, lập tức liền từ trong ngực Tần Phong nhảy dựng lên.

Nàng phí nhiều tâm tư như vậy đi lôi kéo Điềm Điềm, Tiểu Hương Phi, lại cùng Vu Lan đấu đến ngươi chết ta sống, còn thức đêm bổ túc mấy quyển sổ tay sinh tồn cung đấu, nhưng kết quả con rồng cặn bã này cư nhiên nói với nàng Đại Tần vĩnh viễn không lập hậu.

Khiến nàng lập tức mất đi mục tiêu nhân sinh! "Bình tĩnh một chút..." Tần Phong lôi kéo Tử Diên, vội vàng mở miệng an ủi. "Ta bình tĩnh không được!!" Tử Diên ủy khuất bĩu môi nhỏ, phảng phất như thú nhỏ mộng tưởng gãy cánh. "Khụ khụ..." Tần Phong thấy nhất thời bán hội dỗ không tốt, vội vàng giả bệnh kịch liệt ho khan. "Bệ hạ!!" Tử Diên giật nảy mình.

Không lo được giận dỗi với Tần Phong, nhanh chóng cho người đi mời Hữu Dung. "Ái phi!!" Tần Phong thấy cảm xúc Tử Diên ổn định, lạp lấy tay nhỏ đối phương bắt đầu phiến tình nói: "Năm đó trẫm phụng mệnh lệnh của Tần gia thủy tổ đào vong đến Âm Nguyệt hoàng triều tị nạn, vốn cho rằng kiếp này đều phải làm bạn với hắc ám, không nghĩ tới vận mệnh để trẫm gặp được nàng, là nàng đưa trẫm về Nguyệt Thần Cung, cho trẫm một tuổi thơ tràn ngập ánh nắng, về sau chúng ta một đường chơi đùa làm bạn, thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai..." "Bệ hạ!!" Tử Diên tại chỗ liền bị nắm thóp, oán khí trong lòng lập tức tiêu tán.

Tuy nhiên Đại Tần vĩnh viễn không lập hậu khiến trong lòng nàng rất không thoải mái, nhưng chuyện nàng là thanh mai trúc mã của Long Quân thì ai cũng không cải biến được.

Có lẽ Long Quân tương lai còn có thể có rất nhiều nữ nhân, nhưng thanh mai bồi bạn tuổi thơ của hắn chỉ có một mình nàng, tương lai bất kể ai đến đều không thể thay thế địa vị của nàng trong lòng Long

Quân. "Khụ khụ!!" Tần Phong lại giả bộ ho khan một tiếng, sắc mặt cũng theo đó tái nhợt mấy phần. "Hữu Dung cô nương đâu!?" Tử Diên lập tức sốt ruột, nhìn về phía Tần Phong tràn đầy đau lòng. "Ái phi!!" Tần Phong nắm lấy tay nhỏ của Tử Diên, rất là suy yếu nói: "Trẫm lần này bị Thiên Đạo làm bị thương không nhẹ, nhị đệ lại tại lúc này suất binh tạo phản, là nguy cơ lớn nhất trẫm tao ngộ từ khi ra đời tới nay, nếu trẫm có cái gì bất hạnh..." "Bệ hạ, đừng nói nữa!" Tử Diên vội vàng giơ tay chặn trước miệng Tần Phong, đôi mắt đẹp kiên quyết nói: "Ngươi ta hai người là phu thê nhất thể, bất quản gặp phải nguy hiểm gì, thần thiếp đều sẽ cùng bệ hạ cùng nhau đối mặt, nếu bệ hạ có cái gì ngoài ý muốn, thần thiếp cũng đoạn nhiên sẽ không sống một mình." "Haizz!!" Trong lòng Tần Phong hơi thở dài một tiếng.

Nguyên bản hắn là muốn làm một đế vương bạc tình quả tính, đi thận không đi tâm, tương lai nếu xảy ra chuyện gì cũng có thể toàn thân trở ra, nhưng nề hà bọn Tử Diên một mực đang thêm tiền cược, khiến hắn dần dần có những vướng bận không nỡ bỏ.

Lúc này —— Hữu Dung đã được người mời tới, đang lẳng lặng nhìn hai người tú ân ái.

Nguyên bản nàng còn đang buồn bực Đại ma vương không việc gì giả bệnh làm gì, nghe được Tần Vương tạo phản nàng mới bừng tỉnh đại ngộ, cảm tình là muốn truyền ngôi cho nhị đệ của mình.

Bởi vì lo lắng ác danh của mình ảnh hưởng nhị đệ, sở hữu mới nghĩ trăm phương ngàn kế bức nhị đệ tạo phản.

Từ đó thanh danh huynh đệ hai người chia cắt...

Ca ca là một bạo quân hoang dâm vô đạo, đệ đệ thì là thánh quân cứu khổ cứu nạn, dùng bạo quân chi danh của mình, thành tựu thánh quân chi danh cho đệ đệ. "Hắn thật sự, ta khóc chết mất..." Hữu Dung không nghĩ tới Tần Phong là loại Đại ma vương này, độ hảo cảm đối với hắn lập tức bắt đầu tăng vọt. "Đinh đông, kiểm trắc được mệnh trung chú định của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, độ hảo cảm đối với túc chủ tăng vọt, hoạch đắc 20 vạn điểm phản diện!" "Độ hảo cảm!?" Trong mắt Tần Phong tràn đầy vẻ nghi hoặc, quay đầu liền nhìn thấy Hữu Dung ở một bên.

Hắn thực tế là nghĩ không ra, mình cùng Tử Diên tú ân ái, làm sao độ hảo cảm của Hữu Dung lại tăng!? "Hữu Dung cô nương đến rồi!" Tử Diên cũng quay đầu nhìn thấy Hữu Dung, vội vàng nhiệt tình tiến lên lôi kéo nàng. "Bệ hạ, nương nương!" Hữu Dung phi thường lễ phép chào hỏi một tiếng, sau đó đôi mắt đẹp phóng quang giúp Tần Phong kiểm tra.

Tuy nhiên nàng biết Đại ma vương là đang giả bệnh, nhưng thân thể hắn xác thực phi thường dụ nhân, không phải loại dụ nhân chà xát quần áo trên cơ bụng, mà là loại dụ nhân dung hợp hai đại thần thể.

Mà ngay tại lúc Hữu Dung đôi mắt đẹp phóng quang nhìn Tần Phong, Tử Diên ở sau lưng nàng cũng đồng dạng là đôi mắt đẹp phóng quang.

Nàng thế nhưng là từng nghe nói Hữu Dung là Dược Tiên Chi Thể gì đó, hiệu quả có thể xưng là linh dược mạnh nhất, bất quản bị thương nặng bao nhiêu đều có thể trị khỏi cho người ta.

Hiện tại Long Quân bị Thiên Đạo làm bị thương, Tần Vương lại dẫn binh tạo phản, vừa vặn trói nàng lại nhập thuốc cho Long Quân! "Ô ô..." Hữu Dung nhịn không được rùng mình một cái, có loại cảm giác bị thứ gì bẩn thỉu để mắt tới. "Đều không lập hậu rồi, sao còn loạn như vậy!?" Tần Phong tâm mệt thở dài một tiếng.

Quyết định định ra quy củ một vợ một chồng cho nhị đệ, miễn cho hắn tương lai cũng giống như mình, bị tam thiên hậu cung giai lệ làm cho đau đầu muốn chết.

Lúc này —— Uyên Tổng cũng nghe được tin tức Tần Vương tạo phản.

Chương 1078

Chỉ thấy dân oán trong thiên hạ phảng phất như một thùng thuốc súng nháy mắt bị nhen lửa, ngắn ngủi vài ngày liền quét sạch toàn bộ Hoang Cổ, vô số tu sĩ nhao nhao hưởng ứng hiệu triệu đi theo bộ phạt của Tần Vương. "Đây mới là dân oán thực sự sôi trào a!" Uyên Tổng nhìn từng tu sĩ phẫn nộ khởi nghĩa, liền biết Long Quân đã làm bao nhiêu chuyện thiên nộ nhân oán.

Bất quá hắn đối với việc Tần Vương có thể khởi nghĩa thành công hay không, Long Quân có thể trấn áp thành công hay không đều không quan tâm, hắn chỉ quan tâm mình có thể từ trong cuộc khởi nghĩa này đạt được chỗ tốt gì. "Tiên sơn!!" Uyên Tổng quay đầu nhìn về phía hướng kinh đô, hiển nhiên là có ý tưởng với năm tòa tiên sơn.

Kỳ thật hắn đã sớm đánh chủ ý lên tiên sơn, chỉ là muốn hoạch đắc quyền khống chế tiên sơn cần thời gian, lúc động thủ cũng tất định sẽ xúc phát cơ chế bảo hộ kinh động Long Quân.

Cho nên hắn mới lề mề không có xuất thủ, chính là sợ mình đánh cỏ động rắn.

Bất quá nếu có Tần Vương cái tên oan đại đầu này giúp mình cầm chân Long Quân, hắn không dám nói đem năm tòa tiên sơn toàn bộ đóng gói mang đi, nhưng đóng gói hai ba tòa vẫn là không thành vấn đề. "Hắc hắc!!" Uyên Tổng đột nhiên tự tin cười nói: "Long Quân, tung nhiên ngươi thiên phú vô song, chiến lực thiên hạ đệ nhất thì như thế nào, cuối cùng còn không phải làm áo cưới cho bản vương..." "Hắc hắc!!" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong nghe vậy cũng bật cười.

Hắn không biết là Ngũ Bách đã cho Uyên Tổng cái tôi, hay là

Lương Tĩnh Như đã cho gã dũng khí, nhưng hắn biết mình lại có thể bắt nạt "oán chủng" để kiếm điểm phản diện rồi. "Hửm!?" Cơ thể Uyên Tổng mạc danh kỳ diệu rùng mình một cái, có cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu nhắm vào.

Bất quá, mặc cho hắn tìm kiếm thế nào cũng không thấy thứ bẩn thỉu đâu, cuối cùng chỉ đành quy kết là do mình suy nghĩ nhiều, vội vàng lên đường đến kinh đô chờ đợi cơ hội xuất hiện. "Hắt xì!!" Tần Hạo không nhịn được hắt hơi một cái, không biết ca kỹ nhà ai đang nhớ thương mình. "Tần Vương, trời lạnh khoác thêm áo!" Thập Bát Học Sĩ vội vàng nắm lấy cơ hội tiến lên, lấy ra một chiếc long bào kiểu dáng y hệt của Long Quân.

Không còn cách nào khác!

Vận mệnh của bọn họ đã bị trói buộc chặt chẽ với Tần Hạo, nếu Tần Hạo thật sự chỉ "thanh quân trắc" (dẹp loạn bên cạnh vua), Long Quân sau đó chắc chắn sẽ thu về tính sổ với bọn họ.

Chỉ có Tần Vương tự mình làm chủ, thân gia tính mệnh của bọn họ mới được bảo đảm. "Ái chà, các ngươi làm cái gì vậy!?" Tần Hạo mắt nhanh tay lẹ né tránh, rất là phát điên nói: "Bản vương đã nói rất nhiều lần rồi, chúng ta là thanh quân trắc, không phải tạo phản!!" "Vâng!!" Thập Bát Học Sĩ cũng không phản bác.

Chỉ là thành thật thu lại long bào, chuẩn bị lần sau tìm cơ hội khoác lên. "Bản vương nói lại một lần nữa!!" Tần Hạo vẻ mặt phát điên nói: "Chúng ta là thanh quân trắc, không phải tạo phản, sau này không được phép nửa đêm học tiếng hồ ly kêu, cũng không được phép nhét vải vào bụng cá." "Vâng!!" Thập Bát Học Sĩ vẫn thành thật đáp lời.

Chỉ là thái độ nhận sai rất tốt, nhưng bộ dạng thì chết cũng không hối cải.

Hiện tại thùng thuốc súng dân oán đã hoàn toàn bị châm ngòi, như thế tinh hỏa lan ra khắp Hoang Cổ, bọn họ chỉ trong ngắn ngủi một tháng liền chiếm lĩnh nửa giang sơn Đại Tần, thuận lợi đến mức khiến bọn họ đơn giản là không dám tin.

Tuy rằng những việc Long Quân làm rất không được lòng người, nhưng đây chính là Đại Long Quân triều cường đại nhất lịch sử a!

Bất kể là số lượng binh sĩ mặc giáp, hay là số lượng Đại Đế đều là đứng đầu lịch sử, càng huống hồ còn có một vị yêu nghiệt Long Quân có thể trấn áp vạn cổ.

Thế nhưng hiện tại bọn họ chỉ dựa vào hai triệu sắt thép hồng lưu của Tần gia, cùng với Tần Vương, Giang Tuyết, Giang Vô Song ba vị Đại Đế đã đánh hạ nửa giang sơn Đại Tần.

Hơn nữa nửa giang sơn bọn họ đánh hạ, đường cao tốc (Tần đạo) lại vừa vặn xây dựng xong.

Lại kết hợp với một số suy đoán trước đó, khiến bọn họ càng thêm khẳng định Long Quân là thật lòng ép Tần Vương tạo phản, dùng cái danh bạo quân của chính mình để thành tựu cái danh thánh quân cho đệ đệ.

Cho nên hiện tại không khoác cho Tần Vương một bộ long bào, chẳng lẽ còn đợi Tần Vương ngồi lên ngai vàng mới khoác sao!?

Ầm ầm!!

Hư không đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang chấn động, còn kèm theo một cỗ uy áp Đại Đế khủng bố ập tới. "Không ổn, là Đại Đế!!" Sắc mặt mọi người toàn trường biến đổi, vội vàng xông ra quân trướng xem xét.

Chỉ thấy trong hư không, Quang Thiên đầu đội tử kim quan, dưới háng cưỡi ngựa chiến cơ giới Xích Thố, mình khoác thú diện thôn đầu liên hoàn khải, tay cầm Phương Thiên Họa Kích đang đại chiến cùng Giang Tuyết và Giang Vô Song.

Cho dù là lấy một địch hai, cũng không hề rơi xuống thế hạ phong. "Ba món thần khí, quá mạnh rồi!!" Trong mắt Giang Vô Song tràn đầy hâm mộ, đánh nửa ngày căn bản không thể phá phòng. "Hát!!" Quang Thiên đột nhiên hét lớn một tiếng, tung ra một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân.

Ầm ầm!!

Phương Thiên Họa Kích như sao băng xé rách hư không, nặng nề nện về phía vợ chồng Giang Tuyết, Giang Vô Song, nơi nó đi qua, hư không chấn động kịch liệt phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. "Không xong!!" Sắc mặt hai vợ chồng mạnh mẽ biến đổi, vội vàng xuất chiêu ngăn cản một kích này.

Ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, bộc phát ra một tiếng nổ vang chấn động, ngay sau đó năng lượng phong bạo khủng bố càn quét thiên địa, phảng phất như muốn đem hết thảy trên mặt đất đều tàn phá hủy diệt. "Phụt!!" Hai vợ chồng phun ra một ngụm máu tươi, bị chấn bay lùi vài ngàn mét. "Tần Vương, cái đồ lòng lang dạ thú nhà ngươi!" Quang Thiên trên cao nhìn xuống, lệ thanh chất vấn: "Bệ hạ đối tốt với ngươi như vậy, không chỉ đem tổ địa Tần gia phong thưởng cho ngươi, còn cho ngươi quyền binh mã, nhưng ngươi cư nhiên khởi binh tạo phản, ngươi có xứng đáng với sự vun trồng của bệ hạ dành cho ngươi không!?" "Bản vương khởi binh, không có tư tâm, chỉ vì thiên hạ thương sinh!" Ánh mắt Tần Hạo bất khuất, khẳng khái nói: "Chỉ cần hoàng huynh nguyện ý xa tiểu nhân, gần quân tử, cho thiên hạ thương sinh một con đường sống, bản vương nguyện ý lập tức lui binh, cũng có thể tự vẫn để tạ tội với thiên hạ."

"Tần Vương!!" Thập Bát Học Sĩ tại chỗ liền gấp gáp, khuyên Tần Hạo đừng có cắm "flag" lung tung. "Mục vô quân phụ, đầy mồm nhân nghĩa đạo đức!!" Quang Thiên cũng không biết là sợ ép chết Tần Vương thật, hay là lười cùng đối phương nói nhảm, trực tiếp cầm Phương Thiên Họa Kích, cưỡi ngựa chiến cơ giới Xích Thố xông về phía Tần Vương. "Giết!!" Trăm vạn Hoàng gia quân sau lưng Quang Thiên lập tức bộc phát ra tiếng hô giết chấn thiên. "Giết!!" Sắt thép hồng lưu của Tần gia hào không sợ hãi, cũng đồng dạng bộc phát ra tiếng hô giết chấn thiên.

Chỉ thấy sát khí của hai đại quân ngưng tụ thành thực thể, hóa thành hai con hung thú đen kịt cắn xé nhau trong hư không, Tần Hạo cùng Quang Thiên cũng kịch liệt giao chiến. "Bần tăng đến đây!!" Tam Lộng đại sư xé rách hư không, xuất hiện trên bầu trời chiến trường.

Ngay sau đó Nhậm Hoàn, Thanh Thiên, Tam Thu, Đông Phương tiểu thư thi nhau xé rách hư không mà đến, uy áp Đại Đế khủng bố không ngừng đan xen trên bầu trời chiến trường. "Cư nhiên tới nhiều Đại Đế như vậy!?" Trong đôi mắt đẹp của Giang Tuyết dấy lên một tia khiếp sợ, phát hiện độ khó của phó bản đột nhiên tăng lên. "Đến đây đi!!" Tần Hạo không hề có ý sợ hãi, ngược lại cảm thấy thập phần hưng phấn.

Chỉ thấy hắn tay cầm Miêu Miêu Chùy liền xông lên, quanh thân cũng hiện ra một tầng áo giáp do thần lôi tạo thành, cả người nhìn qua giống như một vị Lôi Đình Chi Thần.

Chương 1079

Ầm ầm!!

Hai bên giao thủ kịch liệt trong hư không, bộc phát ra từng đạo tiếng nổ vang chấn động.

Dù phải đối mặt với sáu vị Đại Đế như Tam Lộng đại sư liên thủ, Tần Vương cũng vẫn không hề rơi xuống hạ phong, phảng phất là chiến thần vô địch cùng cảnh giới. "Tần Vương chi uy, khủng bố như vậy!!" Mọi người bên dưới không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh, bị chiến lực khủng bố của Tần Vương dọa sợ.

Trước kia bọn họ chỉ biết Long Quân là tuyệt thế yêu nghiệt vạn cổ duy nhất, nhưng không ngờ đệ đệ song sinh kém hắn ba tuổi, cư nhiên cũng đồng dạng có thực lực trấn áp vạn cổ.

Giờ khắc này —— Tần Hạo mặc kệ là uy vọng cá nhân, hay là uy hiếp cá nhân đều đạt đến đỉnh phong, cũng bơm vào cho cuộc tạo phản này một niềm tin cường đại, để mọi người nhìn thấy hy vọng lật đổ bạo chính của Long Quân.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm reo thanh thúy đột nhiên vang vọng thiên địa.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay mọi người toàn trường bắt đầu rung động nhẹ, phảng phất là chịu sự dẫn dắt của một loại sức mạnh nào đó, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xuất vỏ bay đi. "Là Lâm Tam!!" Có người không nhịn được thốt lên một tiếng kinh hô, nhìn thấy một đạo thân ảnh đang cấp tốc lao tới.

Hiện tại chuyện Lâm Tam và Long Quân thân thiết đến mức có thể mặc chung một cái quần đã không còn là bí mật gì, nhưng ngay lúc mọi người tưởng rằng Lâm Tam đến giúp Long Quân trấn áp Tần Vương, thì Lâm Tam cư nhiên chĩa kiếm về phía đám người Quang Thiên... "Lâm Tam!?" Trong mắt Tần Hạo dấy lên một tia ngoài ý muốn, hiển nhiên không ngờ Lâm Tam sẽ giúp mình.

Bất quá vừa nghĩ tới việc Lâm Tam tu luyện là hạo nhiên chính khí, trong lòng không khỏi thoải mái, còn bớt đi một chút cảm giác tội lỗi.

Không phải hắn muốn phản ca ca hắn, là ca ca hắn làm việc xác thực không đúng đạo lý.

Lúc này —— Lâm Tam leng keng rút ra Vô Trần Kiếm trong tay, tiếng kiếm reo du dương dẫn đến thiên khung chấn động, ngay sau đó từng đạo kiếm ý sâm nhiên bộc phát ra, khiến nhiệt độ trong thiên địa bắt đầu giảm xuống cấp tốc.

Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp!!

Chỉ thấy vô tận kiếm ý hóa thành một đạo kiếm quang kình thiên, không chỉ cường thế xuyên thủng thiên khung, càng là dẫn đến thiên địa phong vân biến sắc, phảng phất thế giới không có thứ gì mà hắn không phá được. "Kiếm ý thật khủng bố!!" Sắc mặt Tam Lộng đại sư biến đổi, vội vàng sử ra Đỉnh Thượng Hóa Phật.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang chấn động hưởng triệt thiên địa, lập tức dẫn đến hư không kịch liệt chấn động.

Chỉ thấy Tam Lộng đại sư trong hư không hai tay chắp lại, thần tình trang trọng giống như một tôn chân phật, ngay sau đó thiên địa linh khí bốn phía bắt đầu điên cuồng hội tụ, ngưng tụ ra một tôn phật tổ kim thân cao mấy ngàn mét.

Tay phải niết một cái lan hoa chỉ, toàn thân tản mát ra vô tận phật quang. "Đỉnh Thượng Hóa Phật của Đại Quang Minh Tự!!" Mọi người bên dưới không nhịn được kinh hô thành tiếng, có thể cảm nhận được bản thân nhỏ bé đến mức nào.

Chỉ thấy sức mạnh cường đại lưu chuyển trên phật tổ kim thân, phảng phất ẩn chứa một cỗ phật môn chi lực vô cùng, càng dẫn đến hư không kịch liệt chấn động, đại địa cũng theo đó nứt ra từng đạo vết rách dữ tợn.

Ầm ầm!!

Kiếm quang cùng phật quang va chạm mạnh vào nhau, lập tức giống như ném bom nấm xuống nhà Tiểu Nhật Bản, không chỉ bộc phát ra một đạo quang mang thấu xương, còn dấy lên một cơn bão năng lượng ngập trời. "Vãi chưởng!!" Tam Lộng đại sư không nhịn được văng tục một câu.

Vốn tưởng rằng Lâm Tam là phùng trường tác kịch đi ngang qua sân khấu, ai biết hắn cư nhiên thật sự trọng quyền xuất kích, kiếm khí đánh ngực hắn cuộn trào lợi hại, hộc máu liên tục lùi lại. "Sắp được rồi!!" Quang Thiên vội vàng gửi tin nhắn trong nhóm chat, biểu thị nếu không tan làm thì sẽ phải tăng ca. "Có thể tan làm rồi!!" Mọi người lập tức liền kích động hẳn lên, muốn trực tiếp xé rách hư không rời đi.

Bất quá vừa nghĩ tới nhiệm vụ Tần lão bản giao phó, bọn họ liền không thể không lấy ra mười hai phần diễn xuất, giả bộ ra một bộ dáng liều mạng toàn lực cũng không địch lại. "Phụt!!" Tam Lộng đại sư phun trước một ngụm máu tươi, giả bộ ra bộ dạng bị đánh thành trọng thương. "Quốc sư!!" Quang Thiên hai mắt đầy tơ máu hét lớn, bất chấp tất cả xông về phía Tam Lộng đại sư. "Đối phương quá mạnh, rút, rút, rút!!" Nhậm Hoàn mặt đầy vẻ lo lắng, vội vàng đem hư không xé rách. "Đi!!" Đám người Đông Phương tiểu thư cũng thi nhau xé toạc hư không, trước khi đi không quên để lại một ánh mắt phẫn nộ. "U u..." Tiếng tù và rút lui cũng vang vọng thiên địa, Hoàng gia quân bắt đầu rút lui như thủy triều. "Thắng lợi rồi!!" Bá tánh bốn phía bộc phát ra tiếng hoan hô, ánh mắt nhìn về phía Tần Hạo vô cùng cuồng nhiệt.

Không chỉ có thể lấy sức một mình đối kháng sáu vị Đại Đế địch quân, càng là kéo được Lâm Tam - loại minh hữu cường lực này, khiến bọn họ lập tức liền nhìn thấy hy vọng lật đổ Bạo Tần. "Thế này là rút rồi!?" Trong ánh mắt Tần Hạo có chút mờ mịt, luôn cảm thấy chỗ nào không quá thích hợp.

Bất quá sau khi cẩn thận xem lại trong đầu, hắn lại tìm không ra chỗ nào không đúng, cuối cùng chỉ đành quy kết là do đám người Quang Thiên tham sống sợ chết. "Tần huynh, dụng tâm lương khổ a!" Trong lòng Lâm Tam không nhịn được cảm khái một tiếng.

Từ phản ứng của bá tánh bên dưới không khó nhận ra, đám người Quang Thiên là do Tần huynh chuyên môn đưa tới giúp Tần Hạo dựng đứng uy tín, có thể thuận tiện cho hắn sau này càng thêm dễ dàng quản lý Đại Long Quân triều. "Đinh dong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh dong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 20 vạn điểm phản diện!" "Trẫm sao lại lừa gạt tình cảm nữa rồi!?" Tần Phong tâm mệt thở dài một tiếng, sau đó mở bảng hệ thống ra.

Chỉ thấy điểm phản diện hiển thị trên bảng của hắn đã đạt tới 87 triệu 130 ngàn 820 điểm rồi.

Vốn định gom đủ 100 triệu điểm rồi phi thăng thượng giới để phòng ngừa vạn nhất, nhưng hiện tại biết được Uyên Tổng sắp tới tặng ấm áp, quả quyết gọi hệ thống tiêu 20 triệu điểm phản diện thúc giục hồ lô đằng chín. "Đinh dong, chúc mừng túc chủ tiêu phí 100 vạn điểm phản diện, thúc giục Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "Đinh dong, chúc mừng túc chủ tiêu phí 100 vạn điểm phản diện, thúc giục Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "........." Liên tiếp hai mươi tiếng hệ thống vang lên, khiến màu sắc của hồ lô càng ngày càng vàng.

Cùng lúc đó —— Tiên thiên chi khí trong Trùng Đồng thế giới lại lần nữa được tinh thuần, khiến thiên tài địa bảo trồng bên trong càng thêm sinh cơ dạt dào, hình thức ban đầu của ba ngàn đại đạo pháp tắc đã bắt đầu uẩn nhưỡng bên trong.

Bộp một tiếng!!

Hồ lô nhỏ màu vàng rốt cục chín muồi rơi xuống đất, bộc phát ra một đạo kim quang trùng thiên.

Chương 1080

"Cuối cùng cũng rơi xuống đất rồi!!" Tần Phong tuy rằng không phải lần đầu tiên, nhưng tâm tình vẫn kích động không thôi.

Vì có thể thúc giục cái tiên thiên hồ lô nhỏ thứ hai này, hắn trước trước sau sau đã ném vào 120 triệu điểm phản diện, hại hắn hiện tại trong túi chỉ còn lại 67 triệu 130 ngàn 820 điểm.

Bất quá hắn hiện tại không rảnh ở chỗ này kích động, vội vàng thu liễm tâm thần, bắt đầu kiểm tra hồ lô nhỏ có năng lực thần kỳ gì. **Trảm Tiên Hồ Lô:** Đại Tiên Thiên Chí Bảo, trong đó thai nghén một đạo trảm tiên bạch quang, chỉ cần bị bạch quang chiếu vào thân thể lập tức cứng ngắc tại chỗ, miệng niệm "Thỉnh bảo bối chuyển thân", có thể chém thủ cấp địch nhân, tuyệt kỹ tất sát, trăm phần trăm trúng đích. "Cư nhiên là Trảm Tiên Hồ Lô!!" Tần Phong nhìn tin tức hệ thống đưa ra, khóe miệng cong lên còn khó đè nén hơn cả AK.

Có Tử Kim Hồ Lô và Trảm Tiên Hồ Lô, hai cái Đại Tiên Thiên Chí Bảo, hắn không dám nói đi ngang ở thượng giới, nhưng tối thiểu an toàn cơ bản coi như được bảo đảm.

Rất nhanh —— Tần Phong thu thập tâm tình, chú ý tới dây hồ lô.

Chỉ thấy dây Đại Tiên Thiên Hồ Lô này sau khi kết ra hai cái Đại Tiên Thiên Hồ Lô, vẫn không có ý tứ muốn khô héo, cảm giác còn có thể tiếp tục thúc giục ra cái Đại Tiên Thiên Hồ Lô thứ ba. "Chẳng lẽ dây hồ lô nhất định phải kết đủ bảy cái mới viên mãn!?" Trong lòng Tần Phong cảm thấy vô cùng nghi hoặc, bất quá cũng không có ý từ chối.

Ai lại chê Đại Tiên Thiên Chí Bảo nhiều chứ!? "Uyên Tổng, ngươi cũng phải tranh thủ chút nha!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, đã nhịn không được muốn bắt nạt tên "oán chủng" kia rồi.

Bất quá Thiên Tuyển Chi Tử nổi tiếng là không nói đạo lý, vì để không cho nó thoát khỏi sự khống chế của mình, còn cần phải mưu tính thật tốt một chút, để nó đi theo kịch bản của mình mới được. "Cái cô nàng Lâm Hồng Đậu kia cũng không biết chết hay chưa!?" Tần Phong nghĩ đến món quà "từ trên trời rơi xuống" của nhị đệ, đứng dậy đi về phía tiểu dược lư của Hữu Dung.

Tuy rằng Lâm Hồng Đậu này cũng giống như nhị đệ, tiểu não phát triển không hoàn toàn, đại não hoàn toàn không phát triển, nhưng dùng lại rất thuận tay.

Căn bản không cần não động gì nhiều, chỉ cần đào cái hố là nàng ta có thể tự mình nhảy vào...

A Phòng Cung, tiểu dược lư.

Trên danh nghĩa là Tần Phong chuyên môn xây dựng cho Hữu Dung, thực tế chính là Ngự Dược Phòng khám bệnh cho hoàng đế.

Bởi vì Tần lão bản không muốn trả tiền lương cho nhân viên, cũng không muốn nuôi ngự y khác, cho nên liền nói với Hữu Dung đây là tiểu dược lư chuyên môn xây cho nàng.

Không chỉ có thể mạnh mẽ xoát một đợt hảo cảm, còn có thể không cần trả lương mời Tiểu Y Tiên làm ngự y, càng là có thể tùy tâm tình lựa chọn dùng ban ngày hay là dùng ban đêm.

Lúc này —— Lâm Hồng Đậu đang nằm trong tiểu dược lư, trên người thì bò đầy độc trùng độc vật.

Bởi vì độc nang nàng cắn vỡ là một loại kịch độc vô giải, cho nên Hữu Dung sau khi thử các loại phương pháp đều không thể giải độc, trực tiếp kiếm tẩu thiên phong lựa chọn lấy độc trị độc. "Phụt,

phụt..." Cơ thể Lâm Hồng Đậu đột nhiên co giật, trong miệng còn không ngừng phun ra máu đen, sinh mệnh khí tức càng là tiêu tán với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "Thất bại rồi!?" Hữu Dung nhíu mày liễu, cầm lấy ngân châm nhanh chóng châm xuống.

Chỉ thấy sinh mệnh chi lực vốn đang trôi đi nhanh chóng bắt đầu dừng lại, ngay sau đó cơ thể Lâm Hồng Đậu cũng ngừng co giật, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng nõn dấy lên từng trận hắc khí. "Giết, giết ta đi..." Lâm Hồng Đậu gian nan mở mắt, đầy vẻ cầu xin nhìn Hữu Dung.

Tuy rằng nàng biết Hữu Dung đang cứu mình, nhưng quá trình này thực sự quá thống khổ, hơn nữa cho dù cứu sống nàng thì thế nào, thích sát Long Quân vốn đã là cục diện phải chết. "Vậy sao được!" Hữu Dung lập tức nghiêm từ cự tuyệt.

Nàng tuyệt đối không phải luyến tiếc tiêu bản thực nghiệm tốt như Lâm Hồng Đậu, là chức trách của đại phu khiến nàng không thể buông tha bất cứ sinh mệnh nào, chỉ cần đối phương còn một hơi thở thì phải kiên trì đến cùng mới được. "Đinh dong, chúc mừng túc chủ hành hạ món quà 'từ trên trời rơi xuống' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 50 vạn điểm phản diện!" "Sao cái bô phân nào cũng úp lên đầu trẫm thế hả!?" Tần Phong vừa tới liền nghe thấy tiếng hệ thống, cả người trong nháy mắt liền cảm thấy không xong rồi.

Rõ ràng là Hữu Dung cái cô nàng Tiểu Y Tiên ác độc này, làm cho món quà của nhị đệ cầu sinh không được cầu chết không xong, sao có thể oan uổng người tốt như hắn chứ!? "Quá tàn bạo rồi!" Tiểu Bạch cũng đi theo cùng, bị thủ đoạn của Hữu Dung dọa sợ. "Bái kiến bệ hạ!!" Hữu Dung thấy Tần Phong đi vào, vội vàng tiến lên hành lễ. "Hữu Dung cô nương mau mau đứng lên!" Tần Phong cũng vội vàng tiến lên, đỡ người dậy. "Đa tạ bệ hạ!" Hữu Dung làm ra vẻ kiều nhu mỹ nhân vùng Giang Nam, hoàn toàn khác với bộ dạng "khoa học quái nhân" vừa rồi. "Cái biểu tình này..." Trong lòng Tần Phong lập tức cảnh giác.

Là một con "rồng cặn bã" tung hoành bụi hoa nhiều năm, tự nhiên biết nữ sinh đột nhiên ôn nhu với ngươi, không phải thèm thân thể ngươi, thì chính là có việc cầu ngươi. "Bệ hạ, đều là ta vô dụng, thời gian dài như vậy vẫn chưa thể giải độc!" Hữu Dung đột nhiên nũng nịu nói: "Nghe nói bên cạnh bệ hạ có nuôi một con tiểu la lỵ đến từ Miêu Cương, bọn họ không chỉ am hiểu hạ cổ, còn hiểu lấy độc trị độc để giải độc..." "Ngươi nói Tiểu Y Nha hả?!" Tần Phong quả quyết lắc đầu cự tuyệt: "Không được, tuyệt đối không được, trẫm tuyệt đối không thể thả nó ra!" "Không thể thả ra!?" Ánh mắt Hữu Dung vô cùng cổ quái, phảng phất đang nhìn một tên "quái thúc thúc" (chú biến thái). "Ngươi đừng có suy nghĩ lung tung!" Tần Phong vội vàng mở miệng cắt đứt suy nghĩ không lành mạnh của Hữu Dung.

Hắn tuyệt đối không có sở thích nuôi tiểu la lỵ, thực sự là con tiểu la lỵ này là một đứa bệnh kiều (Yandere).

Nếu để con tiểu la lỵ bệnh kiều đó từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ chui ra, hậu cung hắn tân tân khổ khổ sáng tạo, nhất định sẽ phải chịu một đợt đả kích mang tính hủy diệt. "Vậy phải làm sao!?" Hữu Dung quay đầu nhìn về phía Lâm Hồng Đậu.

Kỳ thực nàng không phải không có phương pháp khác giải độc, ví dụ như dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Quả Tần Phong cho là có thể giải độc, nhưng dùng thiên tài địa bảo trân quý như vậy cho một thích khách, nàng chỉ cần ngẫm lại thôi cũng cảm giác não mình bị lừa đá rồi. "Được rồi!!" Tần Phong suy tư một hồi, bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Chỉ thấy hắn bấm một đạo chỉ quyết, Sơn Hà Xã Tắc Đồ sau lưng

Tiểu Bạch lập tức bay ra, sau khi mở ra liền có một cỗ linh khí tinh thuần đập vào mặt, ngay sau đó liền hút hai người một thỏ vào trong. "Nơi này là..." Đôi mắt đẹp của Hữu Dung lập tức sáng lên, cả người càng là kích động không thôi.

Nàng không có hứng thú với cảnh tượng thế ngoại đào nguyên non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm gì đó, trong mắt đẹp toàn là mấy trăm mẫu linh điền được khai khẩn dưới chân núi.

Chỉ thấy bên trong mọc đầy các loại thiên tài địa bảo hiếm có, chỉ ngửi một cái liền khiến nàng như si như say, muốn ngừng mà không được.

Hận không thể lập tức đem Tần Phong phác gục, chờ gạo nấu thành cơm, chiếm hắn làm của riêng. "Đinh dong, chúc mừng túc chủ câu dẫn 'định mệnh' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 20 vạn điểm phản diện!" "Câu dẫn!?" Tần Phong vẻ mặt mộng bức, không biết luận từ đâu ra. "Y nha, y nha, ba ba!!" Tiểu Y Nha nhìn thấy Tần Phong tiến vào, lập tức bước đôi chân ngắn chạy tới.

Chương 1081

Chỉ thấy nó mặc trang phục độc đáo của tộc Miêu, đeo các loại trang sức bạc, chạy lên leng keng leng keng, vươn hai bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy đùi Tần Phong. "Đây chính là tiểu la lỵ Miêu tộc!?" Mắt đẹp Hữu Dung mạnh mẽ sáng lên, muốn vươn tay đi ôm một cái. "Y nha!!" Tiểu Y Nha sau khi nhìn thấy Hữu Dung, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lạnh xuống.

Chỉ thấy nó lấy ra nhạc cụ cổ huyên, đặt ở bên miệng thổi lên.

U u...

Theo âm thanh từ cổ huyên phát ra, khí tức bốn phía đột nhiên biến lạnh, vô số độc trùng độc vật từ dưới đất bò ra, bao vây Hữu Dung lại, dẫn đầu là một con thiềm thừ màu vàng to bằng bàn tay. "Cổ Vương!!" Hữu Dung liếc mắt một cái liền nhận ra Kim Thiềm, vội vàng lấy ra chiếc đàn một dây (độc huyền cầm).

Ông một tiếng!!

Chỉ thấy ngón tay ngọc như hành của Hữu Dung nhanh chóng gảy dây đàn, một đạo cầm âm phảng phất có ma lực từ độc huyền cầm truyền ra, khiến độc trùng độc vật bốn phía mạnh mẽ run lên.

Ngay cả Tần Phong cũng cảm giác được tim đập mạnh một cái. "Đây chính là y thuật truyền thừa của Dược Thần Cốc?!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Tuy rằng hắn nghe nói qua năm dây cổ cầm ứng với tâm, can, tỳ, phế, thận (ngũ tạng) của con người, y sư lợi hại không chỉ có thể dùng ngũ âm giúp người trị bệnh, cũng có thể dùng ngũ âm để giết người, nhưng thân thân cảm thụ lại là lần đầu tiên.

Cứ giống như trái tim bị bàn tay vô hình túm lấy, bất cứ lúc nào cũng sẽ bóp nát nó vậy. "Y nha!!" Tiểu Y Nha lập tức liền cảnh giác, cứ giống như là gặp khắc tinh vậy. "Được rồi, đừng nháo nữa!" Tần Phong vội vàng bế Tiểu Y Nha lên nói: "Nếu ngươi còn dám đi lung tung làm bị thương người khác, trẫm sẽ nhốt ngươi vĩnh viễn trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cả đời cũng không cho ngươi kẹo que ăn." "Y nha, ba ba!!" Tiểu Y Nha lập tức lộ ra biểu tình hoảng trương.

Cũng không biết là sợ bị Tần Phong vĩnh viễn nhốt trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hay là lo lắng cả đời không được ăn kẹo que, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của nó gắt gao túm lấy quần áo Tần Phong. "Kẹo que!?" Thần tình Hữu Dung lần nữa trở nên cổ quái, càng nhìn càng cảm thấy Tần Phong giống "quái thúc thúc"... "Chủ nhân tới rồi!!" Đám tiểu nữ quỷ Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái nhìn thấy Tần Phong lập tức liền vây quanh.

Nhất là cảm ứng được dương khí nồng đậm dâng trào trên người Tần Phong, liền không nhịn được mắt đẹp phóng quang muốn vươn tay vuốt ve một trận, phảng phất gặp được trân tu mỹ vị thèm nhỏ dãi nào đó. "Y nha!!" Tiểu Y Nha phảng phất gặp được hồng thủy mãnh thú gì đó, vội vàng rụt cái đầu nhỏ vào trong ngực Tần Phong.

Tuy rằng những tiểu nữ quỷ này không có bắt nạt nó, nhưng lại bị các nàng ngày ngày coi như búp bê vải mà nuôi, có đôi khi một ngày có thể thay cho ngươi mấy chục bộ quần áo. "Các nàng là khôi lỗi!?" Trong mắt đẹp của Hữu Dung tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Tuy rằng đối phương toàn bộ sở hữu nhục thân thực thể, nhưng lại không cảm ứng được sinh mệnh khí tức của các nàng.

Hơn nữa các nàng còn đều sở hữu linh hồn ba động siêu cường, hoàn toàn không giống với những chiến đấu khôi lỗi lạnh băng kia. "Không phải!" Tần Phong ôm Tiểu Y Nha, thuận miệng trả lời: "Các nàng chỉ là một đám tiểu nữ quỷ mất đi nhục thân, trẫm thấy các nàng đáng thương liền thu lưu các nàng, thuận tay giúp các nàng luyện chế một cái nhục thân bản 'cấu hình thấp'." "Bệ hạ đúng là tâm thiện a!" Hữu Dung không nhịn được trợn trắng mắt, cũng ngại vạch trần tâm tư của hắn.

Hắn mà là tâm thiện sao!?

Hắn rõ ràng chính là thèm thân thể người ta!! "Chủ nhân!" Trân Trân đột nhiên mở miệng nói: "Tiểu thư nhà ta hiện tại thế nào rồi!?" "Đúng a!" Liên Liên, Ái Ái cũng khẩn trương nhìn Tần Phong, thập phần lo lắng tiểu thư nhà mình an toàn bên ngoài. "Yên tâm!" Tần Phong mở miệng an ủi: "Lấy thực lực tiểu thư nhà ngươi, phóng mắt khắp Hoang Cổ, trừ trẫm ra không ai có thể làm nàng bị thương, nếu các ngươi nhớ nàng, lát nữa trẫm sẽ dẫn các ngươi ra ngoài tìm nàng!" "Có thể ra ngoài!?" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái lập tức kích động lên, dẫn đến các tiểu nữ quỷ xung quanh nhao nhao ném tới ánh mắt hâm mộ. "Quả nhiên là con rồng cặn bã!" Hữu Dung ở bên cạnh tức giận không thôi.

Vốn tưởng rằng nữ nhân của Đại Ma Vương đều đã ở trong cung rồi, ai biết hắn cư nhiên lại chạy ra bên ngoài hái hoa dại.

Bất quá vừa nghĩ tới mấy trăm mẫu linh điền nhà Đại Ma Vương, nàng cảm thấy đàn ông năm thê bảy thiếp cũng không tính là đại sự gì. "Đinh dong, chúc mừng túc chủ câu dẫn 'định mệnh' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 20 vạn điểm phản diện!" "Câu dẫn!?" Trên mặt Tần Phong vẫn là vẻ mờ mịt, thật không biết câu dẫn Hữu Dung kiểu gì.

Bất quá hắn hiện tại cũng không có thời gian đi nghiên cứu nguyên nhân, ánh mắt bị địa phương cực âm nơi Cương Thi ngủ say cách đó không xa hấp dẫn.

Bởi vì Cương Thi là dị loại sinh ra trong thiên địa, chỉ có thể thông qua hấp thực nhật nguyệt tinh hoa và máu tươi để tu luyện, cho nên tốc độ tu luyện của bọn chúng cực kỳ chậm chạp, không có mấy vạn năm rất khó trưởng thành.

Mà hắn và những tư bản tâm đen kia bất đồng, đã thu người ta gia nhập tập đoàn Đại Tần, tự nhiên sẽ không thể tùy tiện sa thải người ta.

May mắn trong ký ức truyền thừa luyện khí thượng giới hắn đạt được trong đầu, có một loại khôi lỗi trưởng thành được luyện chế từ Cương Thi.

Không chỉ có thể bảo lưu thuộc tính mình đồng da sắt của Cương Thi, còn có thể hấp thu nhật nguyệt tinh hoa tiếp tục tu luyện, dùng để làm binh mã dũng thủ hộ Đại Tần là thích hợp nhất. "Trẫm quả thực là một ông chủ tốt có lương tâm!" Tần Phong like cho chính mình một cái, tự mình cảm giác cũng thập phần tốt đẹp. "U u..." Cương Thi chôn dưới đất tập thể rùng mình một cái, có cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu nhắm vào. "Đi thôi!" Tần Phong không chỉ trên vai gánh thỏ, còn một tay ôm oa, một tay kéo Hữu Dung, xoay người đi về phía bên ngoài. "Rốt cục có thể ra ngoài rồi!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái lập tức kích động đi theo, đã sớm không kịp chờ đợi muốn nhìn thấy phong quang bên ngoài. "Thế là đi ra ngoài rồi!?" Những tiểu nữ quỷ khác đầy mặt hâm mộ, cũng muốn đi theo cùng nhau ra ngoài.

Bất quá vừa nghĩ tới hồn ấn của mình còn trong tay Tần Phong, các nàng liền chỉ đành thành thành thật thật ở lại làm ruộng. "Chúng ta cứ thế đi rồi!?" Hữu Dung đầy mặt không tình nguyện, mắt lom lom nhìn linh điền.

Nàng thật vất vả mới nhìn thấy mảnh ruộng trong mộng này, kết quả còn chưa nhìn được hai lần đã bị Đại Ma Vương lôi đi, hại nàng hận không thể giữa đường đè Đại Ma Vương xuống.

Người, nàng muốn!

Ruộng, nàng cũng muốn!! "Không thì sao!?" Tần Phong đầy mặt nghi hoặc nói: "Vừa rồi không phải ngươi nói muốn Tiểu Y Nha hỗ trợ sao, hiện tại trẫm mang người tới cho ngươi rồi, ngươi còn có vấn đề gì nữa không!?" "Đúng ha!!" Hữu Dung rốt cục nhớ tới chính sự, vội vàng nhìn về phía Lâm Hồng Đậu.

Chỉ thấy hắc khí trên người Lâm Hồng Đậu đã lan tràn đến toàn thân, sinh mệnh khí tức cũng bắt đầu càng ngày càng yếu, phảng phất giây tiếp theo thanh máu sẽ triệt để về không.

Chương 1082

"Không nên a!?" Hữu Dung đầy mặt nghi hoặc nói: "Cho dù phương pháp lấy độc trị độc của ta thất bại, độc tố cũng không nên lan tràn nhanh như vậy, sao cảm giác độc tố còn mạnh hơn trước kia!?" "Đinh dong, chúc mừng túc chủ hành hạ món quà 'từ trên trời rơi xuống' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 50 vạn điểm phản diện!" "Sao lại là lỗi của trẫm nữa!?" Cả người Tần Phong trong nháy mắt liền không xong.

Hắn rõ ràng là để Hữu Dung cứu sống món quà của nhị đệ, chưa bao giờ hạ mệnh lệnh hành hạ gì cả, không mang kiểu oan uổng người tốt như thế. "Y nha!!" Tiểu Y Nha tò mò nhìn Lâm Hồng Đậu, sau đó vươn bàn tay nhỏ bé khoa tay múa chân một hồi. "Ý của ngươi là dùng Phệ Cốt Thảo thử xem!?" Hữu Dung phảng phất xem hiểu, nhíu mày liễu nói: "Nhưng độc tính của Phệ Cốt Thảo phi thường mãnh liệt, nếu thất bại độc tố có thể sẽ xâm nhập tủy xương, đến lúc đó sẽ phải chịu nỗi đau phệ cốt (xương cốt bị ăn mòn)!?" "Y nha, y nha!" Tiểu Y Nha lại ngốc manh khoa tay múa chân, phảng phất đang hỏi Hữu Dung, ả ta là mẹ ngươi à!? "Vậy thử xem!" Hữu Dung gật đầu cũng cảm thấy có lý, tung tăng chạy đi tìm Phệ Cốt Thảo. "Bọn họ thật sự là đang cứu người sao!?" Tần Phong ở bên cạnh đều nhìn đến ngây người, luôn cảm thấy hai người này không đáng tin cậy.

Bất quá căn cứ kinh nghiệm mọt sách mười năm của hắn, món quà của nhị đệ hẳn là không dễ chết như vậy, cho dù lấy độc trị độc cuối cùng cũng có thể vượt qua. "Như vậy cũng tốt!" Tần Phong không hề có ý định ra tay.

Hắn nể mặt nhị đệ không giết nàng ta tại chỗ đã là rất đại lượng rồi, càng đừng nói dùng máu tươi bách độc bất xâm của mình đi cứu nàng ta. "Hữu Dung cô nương, Tiểu Y Nha làm phiền ngươi chăm sóc mấy ngày!" Tần Phong cũng không biết là cố ý, hay là không cẩn thận nói: "Trẫm phải trở về luyện chế Thập Nhị Kim Nhân, lần luyện khí này không giống bình thường, sau khi luyện chế xong sẽ có một đoạn thời gian suy yếu, thực lực mười phần không còn một!" Nói xong... liền nhìn thấy ngón tay Lâm Hồng Đậu động đậy một cái, hiển nhiên nàng lúc này vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức. "Đi đi, đi đi!" Hữu Dung đầu cũng không ngẩng xua tay, đã chuyển sang hình thức "khoa học quái nhân". "Y nha!" Tiểu Y Nha hiếm khi không ồn ào đòi đi cùng, bắt đầu cùng Hữu Dung nghiên cứu.

Thấy thế —— Tần Phong cũng không quấy rầy một lớn một nhỏ, mang theo Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái xoay người rời đi.

Chỉ là hắn vừa mới đi ra khỏi dược lư, liền nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống. "Đinh dong, chúc mừng túc chủ hành hạ món quà 'từ trên trời rơi xuống' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 50 vạn điểm phản diện!" "Nhị đệ, ngươi phải tin tưởng ca ca!" Tần Phong quay đầu lại nhìn thoáng qua nói: "Ca ca thật sự là đang cứu bạn gái nhỏ của ngươi mà..." "Hắt xì!!" Tần Hạo không nhịn được hắt hơi một cái, chẳng biết lại là ai đang nhắc tới mình. "Tần Vương, trời lạnh rồi khoác thêm cái áo đi!!" Tạ Thiên, Tạ Địa hai huynh đệ đi sát phía sau, động tác thành thạo lấy ra long bào khoác lên người Tần Hạo. "Cút!!" Tần Hạo giận không chỗ trút.

Hắn đã nói bao nhiêu lần rồi, nhưng đám người này vẫn cứ coi như gió thoảng bên tai, chỉ cần hắn lơ là một chút là lập tức khoác ngay long bào lên người hắn. "Được luôn!!" Tạ Thiên, Tạ Địa thành thạo cầm lấy long bào, te tái chạy sang một bên đứng nghiêm chỉnh. "Đến lượt chúng ta rồi!!" Bách Vạn, Đại Quân lập tức hí hửng tiến lên, chờ đợi cơ hội khoác long bào cho Tần Hạo. "Hình như chuẩn bị không chỉ một cái nha!" Lâm Tam không nói gì nhiều, chỉ lẳng lặng đứng một bên xem kịch. "Để Lâm huynh chê cười rồi!" Tần Hạo cười có chút xấu hổ, quay đầu không quên trừng mắt nhìn mấy tên kia một cái.

Chỉ là Tạ Thiên, Tạ Địa, Bách Vạn, Đại Quân chẳng hề có chút ý tứ xấu hổ nào, ngược lại còn bày ra bộ mặt lợn chết không sợ nước sôi. "Hiểu mà!" Lâm Tam gật đầu, chủ động lảng sang chuyện khác: "Tần Vương, hiện nay tin tức chúng ta đánh bại sáu vị Đại Đế của triều đình cũng như Hoàng Gia Quân đã truyền đi, chính là lúc đại quân khí thế như cầu vồng, chúng ta nên thừa thắng xông lên, một mạch đánh thẳng vào kinh đô mới đúng." "Không phải bản vương không muốn, là không dám a!" Tần Hạo u sầu thở dài: "Lần này sáu vị Đại Đế nhìn như bại tẩu, nhưng lại chưa chịu tổn hại thực chất nào, cũng tức là ưu thế vẫn không nằm ở phe ta, nhỡ đâu là kế điệu hổ ly sơn dụ địch vào sâu của ca ca ta, chúng ta mạo muội tiến lên rất có khả năng sẽ toàn quân bị diệt." "Hơn nữa..." Tần Hạo lại thần tình lo lắng nói: "Thái độ của chín vị lão tổ Tần gia ta cũng hối ám không rõ, một khi bọn họ lựa chọn ra tay giúp ca ca ta, đám đệ tử Tần gia dưới trướng bản vương nhất định sẽ lâm trận phản chiến." "Ách..." Lâm Tam tại chỗ cạn lời, cảm thấy Tần Hạo lo nghĩ quá nhiều rồi.

Hiện tại không phải là địch quân có bao nhiêu Đại Đế, mà là lão đại của địch quân phản biến rồi, ưu thế hoàn toàn ở phía ngươi, ngươi muốn đánh thế nào cũng thắng, căn bản không cần cân nhắc các yếu tố khác.

Một chữ thôi, quất là xong chuyện!!

Bất quá loại lời này hắn cũng không tiện nói thẳng, chỉ có thể một mực khuyên Tần Hạo mau chóng xuất thủ.

Tuyệt đối không phải vì hắn không kịp chờ đợi muốn đi đâm Tần huynh, thật sự là Tần Hạo quá mức nhân từ, phàm là người hưởng ứng hiệu triệu đến nương nhờ, hắn đều vô điều kiện thu lưu toàn bộ.

Tuy Tần Hạo có lòng nhân từ là chuyện tốt, nhưng tiêu hao mỗi ngày lại là con số trên trời.

Bọn họ thực sự là nuôi không nổi, nhất định phải sớm đưa ra quyết đoán.

Lúc này —— Trong quân trướng cách đó không xa.

Khác với tâm trạng lo lắng hết lòng hết sức của Tần Hạo, hai người Giang Tuyết và Giang Vô Song đang nhàn nhã uống trà.

Bởi vì từ trận chiến đánh bại đám người Tam Lộng đại sư lần trước, bọn họ đã cơ bản xác nhận mưu đồ của Long Quân, căn bản không lo lắng Tần Hạo sẽ tạo phản thất bại.

Chỉ là chưa đợi bọn họ nhàn nhã được mấy ngày, "oan gia đòi nợ" đã tự mình tìm tới cửa. "Cha, mẹ, ngày tháng này sống thế nào đây a!?" Giang Linh vừa vào quân trướng đã bắt đầu khóc lóc kể lể.

Không phải khóc lể Tần Vương lao tâm khổ tứ gầy đi bao nhiêu cân, thì là khóc lể đại quân không phát được quân lương, hoặc là khóc lể cứu tế nạn dân tốn bao nhiêu tiền gạo... "Cái con nợ này sao lại tới nữa rồi!?" Giang Tuyết tay day trán, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Từ sau khi Tần Hạo khởi binh, Giang Linh liền nhớ thương cái kho tiền nhỏ của vợ chồng bọn họ, ba ngày hai bữa lại chạy về nhà mẹ đẻ khóc lóc kể lể mình vất vả thế nào. "Con ruột, là con ruột..." Giang Vô Song hít sâu mấy hơi để giữ mạng, không ngừng lẩm bẩm là con gái ruột.

Bất quá Giang Linh thấy không ai để ý mình, không những không có ý tứ thu liễm, ngược lại còn khóc càng thêm ủy khuất thê thảm, đợi đến khi cha ruột móc ra một chiếc nhẫn trữ vật mới chịu ngừng khóc. "Vẫn là cha thương con gái nhất!!" Giang Linh lập tức hớn hở nhận lấy nhẫn trữ vật, còn không quên quét sạch trà bánh trên bàn. "Trời ạ, ta đây là nuôi cái giống gì thế này a!" Giang Tuyết tiếp tục đau đầu day trán.

Vốn dĩ bà tưởng mình nuôi một con chuột, sau này mới phát hiện cũng có thể là một tên cường đạo, mỗi lần về nhà mẹ đẻ đều là vừa ăn vừa cầm, căn bản không coi mình là bát nước hắt đi. "Ngày tháng này bao giờ mới kết thúc a!?" Giang Vô Song cũng bất lực thở dài một tiếng, chỉ hy vọng tốc độ tạo phản của Tần Hạo nhanh một chút.

Đồng thời, ông cũng khá hâm mộ đám người Tam Lộng đại sư, tan làm là có thể đi Tần Hoài Hà tìm niềm vui, không giống bọn họ còn phải tăng ca, hai mươi bốn giờ chờ lệnh.

Hình ảnh chuyển đổi, trong A Phòng Cung.

Tần Phong nhìn binh khí chất đống như núi thu thập từ khắp nơi, cùng với đủ loại dược liệu hiếm có, chuẩn bị mở ra thời gian kết giới Độ Nhật Như Niên, luyện chế Thập Nhị Kim Nhân và Binh Mã Dũng. "Cũng không biết Lâm Hồng Đậu kia có thể truyền tin tức ra ngoài hay không!" Tần Phong nhìn về hướng tiểu dược lư lẩm bẩm, nghĩ xem có nên chuẩn bị thêm hai tay hay không.

Ngay lúc này —— Tần Phong ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, chính là Tâm Nhan tiểu thư lần trước đã chạy thoát.

Chương 1083

Bất quá khi hắn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy lại không phải Tâm Nhan tiểu thư, mà là một tiểu cung nữ bình thường mặc trang phục cung nữ. "Bệ hạ!" Tiểu cung nữ thấy Tần Phong nhìn qua, vội vàng căng thẳng hành lễ. "Tâm Nhan tiểu thư!" Tần Phong cười tủm tỉm tiến lên nói: "Nàng nếu không quên được trẫm thì cứ nói thẳng, hà tất phải ngụy trang thành một tiểu cung nữ đi theo bên cạnh trẫm chứ!?" "Nô, nô tỳ, không hiểu bệ hạ đang nói gì!" Trong đôi mắt đẹp của tiểu cung nữ thoáng qua một tia hoảng loạn, nhưng miệng thì sống chết cũng không thừa nhận.

Đúng như Tần Phong nói nàng là Tâm Nhan tiểu thư, người làm sao cũng không quên được Tần Phong, lại không thoát khỏi trói buộc đạo đức, thế là liền ngụy trang thành tiểu cung nữ tiếp cận Tần Phong.

Nhưng làm nàng vạn vạn không ngờ tới là, nhanh như vậy đã bị nhìn thấu ngụy trang. "Cô ấy là tiểu thư!?" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái lập tức quay đầu nhìn lại, trong mắt đẹp tràn đầy nghi hoặc đánh giá đối phương từ trên xuống dưới. "Phải không!?" Tần Phong đi tới trước mặt Tâm Nhan tiểu thư, ghé vào tai nàng thì thầm: "Nàng đừng quên, mỗi một chi tiết trên người nàng đều là trẫm tư nhân định chế dựa theo sở thích, trẫm còn chuyên môn điểm một nốt ruồi 'tem chống hàng giả' trước ngực nàng đấy." "Ngươi, ngươi vô sỉ..." Tâm Nhan tiểu thư bị chọc tức đến đỏ mặt tim đập, vội vàng lùi lại muốn chạy trốn khỏi tên hôn quân này. "Đến rồi còn muốn chạy!?" Tần Phong đâu thể để đối phương dễ dàng rời đi, không cẩn thận giơ tay túm lấy vạt áo đối phương. "Xoẹt" một tiếng!!

Chỉ thấy Tâm Nhan tiểu thư chưa kịp dừng lại, y phục trên người đã bị xé toạc tại chỗ, không chỉ lộ ra một mảng lớn tuyết trắng trước ngực, mà nốt ruồi "tem chống hàng giả" màu hồng phấn cũng lộ ra. "Là tem chống hàng giả của trẫm!" Tần Phong càng thêm hưng phấn, trị số hôn quân lập tức +9999. "Ngươi, ngươi, ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư tức đến toàn thân run rẩy, vội vàng dùng tay nhỏ che chắn nốt ruồi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 30 vạn điểm phản phái!" "Hôm nay rảnh rỗi, trêu ghẹo ngọc quý!" Tần Phong lập tức lộ ra nụ cười Thừa tướng Tào tặc nói: "Không biết phu nhân, đêm nay nguyện cùng trẫm chung chăn chung gối chăng..." "Oa âu, kích thích vậy sao!?" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái ánh mắt ái muội, không ngờ Long Quân lại nói trắng trợn như thế. "Ngươi, ngươi, ngươi vô sỉ!!" Tâm Nhan tiểu thư vừa thẹn vừa giận, hận không thể cắn chết Tần Phong. "Trẫm thừa nhận vô sỉ!" Tần Phong sảng khoái thừa nhận, lại xoay chuyển lời nói: "Nhưng Tâm Nhan tiểu thư nàng thì sao?

Miệng nói không quên được Long Ngạo Thiên, nhưng thân thể lại cực kỳ thành thật, luôn quay về bên cạnh trẫm câu dẫn trẫm." "Ta, ta không có!" Tâm Nhan tiểu thư đỏ bừng mặt, không biết nên giảo biện thế nào.

Tuy trong lòng nàng rất không nguyện ý thừa nhận, nhưng Tần Phong nói lại là sự thật, bản thân căn bản không cách nào quên được hắn, trong đầu lúc nào cũng là hình bóng xua đi không được của hắn.

Cho dù nàng tự răn đe trong lòng không được gặp Tần Phong, nhưng thân thể cuối cùng vẫn tình không tự chủ mà chạy tới. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 30 vạn điểm phản phái!" "Không có!?" Tần Phong không khách khí chút nào vạch trần: "Đều ngụy trang thành tiểu cung nữ tiếp cận trẫm rồi, nàng còn dám nói không có, nàng không có câu dẫn trẫm!?" "Ta, ta..." Vì tâm tư nhỏ bị Tần Phong chọc thủng, Tâm

Nhan tiểu thư cuống đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Muốn tìm cớ biện giải, nhưng trong đầu lại trống rỗng, xấu hổ đến mức hận không thể tìm cái lỗ nẻ nào chui xuống, không bao giờ gặp lại cái oan gia này nữa. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đùa giỡn người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 30 vạn điểm phản phái!" "Tâm Nhan tiểu thư!" Tần Phong cười tà mị, ghé vào tai nàng nói nhỏ: "Nếu nàng ngại ngùng không dám thừa nhận cũng không sao, trẫm có thể sắm cho nàng một căn nhà ở bên ngoài, nuôi nàng ở bên trong, ban ngày làm quý phụ, buổi tối làm tình phụ được không!?" "Ngươi coi ta là hạng người gì!?" Tâm Nhan tiểu thư vừa thẹn vừa giận.

Tuy nàng hận không thể cắn chết tên hôn quân Tần Phong này, nhưng không biết vì sao vừa rồi xác thực có một sát na rung động, phảng phất như làm tình phụ của Tần Phong là chuyện vui vẻ gì đó vậy. "Sao mình lại có suy nghĩ đáng sợ như vậy!?" Tâm Nhan tiểu thư giật nảy mình, vội vàng ngăn lại không dám nghĩ nữa. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử, khiến tim nàng đập nhanh, nhận được 30 vạn điểm phản phái!" "Tâm Nhan tiểu thư cũng nhiều dầu mỡ (điểm) phết nhỉ!" Tần Phong trong lòng cảm thấy hớn hở, sau đó vươn tay dùng sức ôm lấy eo nhỏ của đối phương, rất bá đạo nói: "Thừa nhận đi!

Trong lòng nàng căn bản không yêu Long Ngạo Thiên, người nàng thực sự yêu là trẫm, cũng chỉ có trẫm mới có thể cho nàng tình yêu mà nàng muốn!!" "Ngươi, ngươi buông ta ra!" Tâm Nhan tiểu thư đỏ mặt tim đập nhanh nói: "Chúng ta thật sự không thích hợp, gượng ép ở bên nhau sẽ không hạnh phúc!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 30 vạn điểm phản phái!" "Phải không!?" Cánh tay Tần Phong ôm càng thêm dùng sức, lại cười tà mị nói: "Dưa hái xanh có lẽ không ngọt, nhưng trẫm từ trước tới giờ không quản nó ngọt hay không, chỉ cần giải khát là được." "Ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư khẽ mím môi son.

Nàng cảm giác mình đã sắp đạt tới cực hạn rồi, căn bản chịu không nổi thế công mãnh liệt như vậy của Tần Phong. "Oa ngẫu!!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái lập tức kích động lên, trừng to mắt tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Ầm ầm!!

Ngay lúc Tần Phong chuẩn bị muốn "hái dưa xanh", một tiếng nổ vang lên ở cách đó không xa. "Xảy ra chuyện gì!?" Tần Phong quay đầu nhìn lại, là hướng tiểu dược lư.

Chỉ thấy tiểu dược lư vốn có hoàn cảnh thanh nhã đã sụp đổ, còn bốc lên khói đen cuồn cuộn, phảng phất như có người cố ý châm lửa đốt tiểu dược lư. "Súc sinh, súc sinh a!!" Hữu Dung mặt mày lấm lem bay ra, chửi ầm lên: "Bản y tiên hảo tâm cứu ngươi, thế mà ngươi lại dám phóng hỏa đốt tiểu dược lư của bản y tiên, ngươi tốt nhất cầu nguyện đừng gặp lại bản y tiên, nếu không gặp lần nào độc chết ngươi lần đó." "Y nha, y nha!!" Tiểu Y Nha cũng lấm lem tương tự, tức giận y nha trong hư không. "Xem ra lấy độc trị độc thành công rồi!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, biết Lâm Hồng Đậu tám phần là chạy rồi.

Bất quá hắn cũng không có ý định phái người đi truy bắt, vừa khéo để nàng ta mang tin tức cho nhị đệ, để hắn mau chóng qua đây thu dọn đống hỗn độn mình để lại.

Duy nhất không vui là, hắn hiện tại phải đi làm rồi! "Haizz!" Tần Phong không nhịn được thở dài một tiếng, đột nhiên thấu hiểu Tâm Nhan tiểu thư.

Hắn không muốn thượng triều, nàng không muốn bị hắn thượng, gượng ép ở bên nhau xác thực sẽ không hạnh phúc! "Hả!?" Tâm Nhan tiểu thư thần tình không khỏi sững sờ, phát hiện Tần Phong thế mà lại buông lỏng mình ra.

Ngay sau đó liền thấy Tần Phong thu lại binh khí vơ vét được cùng với dược liệu hiếm, xoay người ngồi xếp bằng lấy ra đồng tiền Độ Nhật Như Niên và Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh bắt đầu luyện khí. "Tiểu thư, gặp được người thật tốt quá!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái vội vàng tiến lên, kích động ôm lấy Tâm Nhan tiểu thư.

Bất quá Tâm Nhan tiểu thư lúc này cũng không có niềm vui sướng chủ tớ tương phùng, ngược lại vô cùng tức giận vì sao Tần Phong lại phanh xe vào phút chót. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử, khiến nàng rung động, nhận được 30 vạn điểm phản phái!" "Đây là lạt mềm buộc chặt!?" Tần Phong không để ý đến Tâm Nhan tiểu thư, bấm quyết giải phóng ra tam đại thần hỏa.

Chỉ thấy tam đại thần hỏa dung hợp thành một con hỏa long màu trắng, bao bọc lấy Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, ngay sau đó từng kiện binh khí vơ vét từ thiên hạ bị ném vào trong lò.

Hình ảnh chuyển đổi, Bồng Lai Tiên Sơn.

Chín vị lão tổ Tần gia ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, phía dưới là mấy trăm vị cao tầng Tần gia.

Trừ cha ruột của Tần Phong là Thạch Trung Ngọc, ông nội Tần Kiên ra, ngay cả bác hai Tần Cường cũng ở trong đó, đang thương thảo xem có nên ra tay trấn áp Tần Hạo hay không. "Nhất định phải trấn áp!" Tần Cường lập tức dẫn đầu nhảy ra.

Tuy Tần Phong cho lão rất nhiều "Heo nái cũng điên cuồng", bản thân lão cũng tìm không ít em gái trẻ tuổi làm cống hiến cho Tần gia, nhưng lão trước sau không quên được sự thật cháu trai Tần Uy bị Tần Hạo giết chết. "Cách nhìn của các ngươi thế nào!?" Tần gia Thập Tổ không trả lời, quay đầu nhìn sang những người khác. "Cha, chuyện này còn cần cách nhìn gì nữa!?" Tần Cường tiếp tục châm ngòi thổi gió nói: "Đứa con dòng thứ thế mà dám công nhiên phản lại con dòng đích, nếu mở ra cái tiền lệ này, sau này nội bộ Tần gia ta chẳng phải có dạng học dạng, còn có tôn ti trật tự gì nữa a!?" "Nhị thúc!" Thạch Trung Ngọc vội vàng kéo kéo, bảo Tần Cường đừng nói nữa.

Chương 1084

Về chuyện Tần Hạo tạo phản là đã định sẵn từ sớm rồi, hiện tại họp hành chẳng qua là đi ngang qua sân khấu, chuẩn bị tìm con gà giết để dọa khỉ, để đám cao tầng Tần gia này đều thành thật một chút. "Thằng cháu lớn, ngươi đừng có kéo ta!" Tần Cường chút nào không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, tiếp tục lải nhải không ngừng: "Con trai cả của ngươi thủ đoạn đối ngoại có tàn khốc chút, nhưng tâm là hướng về người nhà chúng ta, nhưng thằng con út của ngươi quá không ra gì, suốt ngày nghĩ dùng đầu của đệ tử Tần gia chúng ta đi nịnh nọt đám tiện dân kia..." "Ngươi nói ai là tiện dân a!?" Tần gia Thập Tổ đột nhiên lạnh giọng nói: "Mới ăn được mấy bữa cơm no, đã quên tổ tông nhà mình làm nghề gì rồi hả!?" "Cha!!" Tần Cường sợ đến run bắn, vội vàng mở miệng giải thích: "Con không phải có ý này..." "Cha!!" Tần Kiên không đợi nhị đệ mở miệng giải thích, đã tri kỷ đưa lên một cây roi mây... "Cái này là..." Thạch Trung Ngọc liếc mắt liền nhận ra cây roi mây này.

Chính là thứ ông ta thuận tay cầm từ chỗ thằng con ngoan Tần Phong, lần trước cho cha ruột mượn đánh nhị thúc xong lại bị cầm đi mất. "Ca, ca làm cái gì vậy!?" Tần Cường sắc mặt không khỏi biến đổi, nhớ tới chuyện cũ bị đánh lần trước.

Chỉ thấy lão vội vàng tiến lên ngăn cản Thập Tổ, ý đồ đánh thức tình cha như núi của đối phương. "Làm cái gì!?" Tần gia Thập Tổ nhận lấy roi mây, hừ lạnh một tiếng: "Đánh cho ngươi một trận để ngươi nhớ lâu, Thủy tổ Tần gia ta năm đó quật khởi trong loạn thế có bao nhiêu không dễ dàng!!" "Cha, con sai rồi!!" Tần Cường phát ra tiếng kêu thê thảm, bị đánh đến chạy nhảy lung tung.

Bất quá Tần gia Thập Tổ chút nào không có ý định dừng tay, cũng không biết là dùng quá thuận tay, hay là hiệu quả "giết gà dọa khỉ" chưa đạt tới, từng roi lại từng roi vô tình quất lên người con trai ruột. "Oa, đánh thật nha!" Tần gia Nhị Tổ đang vì họp hành mà ỉu xìu, nhìn thấy Tần Cường bị đòn lập tức tỉnh cả người. "Thập Tổ, được rồi đó!" Các cao tầng khác của Tần gia nhìn mà tim đập chân run, vội vàng xông lên khuyên giải Thập Tổ bớt giận. "Lão phu không bớt được cơn giận này!!" Tần gia Thập Tổ đầy mặt nộ khí quát: "Mới vừa qua được mấy ngày tốt lành liền quên mất tổ tông, lão phu hôm nay nhất định phải cho nó nhớ đời." "Gia gia, con sai rồi!!" Tần Cường thấy tình cha không cách nào đánh thức, chỉ đành trông mong nhìn về phía Cửu Tổ. "Được rồi!!" Cửu Tổ rốt cuộc vẫn thương cháu, mở miệng nói: "Lần này là thương lượng chuyện Tần Hạo tạo phản, chuyện khác cứ để sau hẵng nói đi!" "Hôm nay tạm tha cho ngươi!" Thập Tổ hung hăng trừng mắt một cái, thuận tay liền thu hồi roi mây. "Roi mây của ta!!" Tần Kiên đau lòng nhìn cây roi, biết mình đòi không lại rồi. "Được rồi!" Tần gia Tam Tổ liếc mắt nhìn Nhị Tổ lại đang ỉu xìu, chỉ đành bất đắc dĩ mở miệng nói: "Về việc có trấn áp Tần Hạo hay không, ai tán thành, ai phản đối!?" "Đương nhiên là trấn áp rồi!" Đám cao tầng miệng đồng thanh, toàn bộ đều tỏ vẻ ủng hộ Tần Phong.

Bởi vì đúng như vừa rồi Tần Cường nói, Tần Phong đối ngoại thủ đoạn tàn khốc, nhưng đối với người nhà lại cực tốt, có thể dung túng bọn họ ở bên ngoài làm xằng làm bậy.

Mà Tần Hạo lại là pháo hoa khác biệt của Tần gia bọn họ, cho dù là huyết mạch chí thân cũng tuyệt đối sẽ không bao che.

Cho dù là một tên ngốc, cũng biết nên chọn thế nào! "Đúng!" Tần Cường lập tức tỉnh táo lại, hùa theo nói: "Nhất định phải trấn áp tiểu tử Tần Hạo kia, cho nó biết quy củ Tần gia ta." "Haizz!!" Mấy vị lão tổ Tần gia nhìn nhau, trong lòng không nhịn được thở dài một tiếng.

Hiện tại đám hậu bối này chỉ lo được mất lợi ích cá nhân, nghĩ đi theo Tần Phong có thể kiếm được bao nhiêu chỗ tốt, chưa bao giờ suy nghĩ qua mình sẽ tạo thành bao nhiêu thương tổn cho Đại Tần. "Đây chính là đáp án của các ngươi!?" Tần gia Tam Tổ trong lòng có chút nộ khí, nhưng vẫn cố nén lửa giận nói: "Các ngươi lựa chọn ủng hộ Phong nhi, rốt cuộc là vì công, hay là vì tư tâm lợi ích của bản thân!?" "Lão tổ tông!!" Các vị cao tầng vội vàng quỳ xuống, nghĩa chính ngôn từ nói: "Tần gia chúng ta phấn đấu mười ba đời mới sáng tạo ra Đại Tần, chúng ta đã là đệ tử Tần gia, cũng là con dân của Long Quân, chúng ta trung thành với Long Quân có gì sai sao!?" "Không sai!" Tần Cường quên đi đau đớn trên người, trong lòng đừng nhắc tới có bao nhiêu vui vẻ. "Từ tiết kiệm chuyển sang xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ chuyển sang tiết kiệm thì khó a!" Tần gia Tam Tổ trong lòng bất đắc dĩ than thở.

Hiện tại đệ tử Tần gia đã kiêu xa dâm dật quen rồi, căn bản không muốn quay về sống ngày tháng khổ cực nữa, sớm đã quên mất dáng vẻ dốc sức làm việc vì mộng tưởng năm xưa rồi. "Hết cách rồi!" Tần gia Cửu Tổ không đành lòng nhìn về phía Tần Cường.

Tuy ông thương đứa cháu nhỏ Tần Cường này, nhưng vì Đại Tần vạn thế trường tồn, ông chỉ có thể nén đau coi nó là con gà kia vậy. "Phanh" một tiếng!!

Còn chưa đợi Tần Cường phản ứng lại, người đã bị Cửu Tổ đá bay ra ngoài. "Gia gia!!" Tần Cường tại chỗ bị đánh ngơ ngác, không hiểu phạm phải lỗi gì. "Đệ tử Tần gia?

Con dân Đại Tần!?" Tần gia Cửu Tổ hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi nếu thật là đệ tử Tần gia ta, sẽ không chỉ lo bản thân phong lưu khoái hoạt, mà không màng sống chết của con cháu đời sau, ngươi nếu là con dân Đại Tần ta, sẽ không suốt ngày nghĩ đến vô pháp vô thiên, hủy hoại căn cơ Đại Tần ta..." "Cha!!" Tần gia Thập Tổ vội vàng tiến lên, đưa lên cây roi mây vừa rồi. "Lão phu cho ngươi phản đối này!!" Tần gia Cửu Tổ cũng không khách khí, nhận lấy roi mây liền quất tới tấp. "Gia gia, con biết sai rồi!!" Tần Cường lần nữa phát ra tiếng kêu thê thảm, bị Cửu Tổ đánh cho chạy nhảy lung tung. "Lại giết gà rồi!?" Nhị Tổ đang ỉu xìu, lập tức lại tỉnh táo hẳn. "Cái này..." Mí mắt các cao tầng Tần gia giật một cái, lập tức liền hiểu ra chuyện gì.

Hóa ra không phải Tần Hạo đầu óc nóng lên tạo phản, là chín vị lão tổ Tần gia ngầm đồng ý hắn tạo phản, thậm chí còn có khả năng nhận được sự ủng hộ của Long Quân.

Nhưng bất kể là gì, đều có nghĩa là ngày tháng tốt lành của bọn họ chấm dứt rồi!

Không bao giờ có thể giống như trước kia, cậy vào thân phận Đại Long Quân tộc, muốn làm gì thì làm nữa. "Xem ngươi còn dám phản đối nữa không!" Tần gia Cửu Tổ vốn thấy cháu nhỏ nhận sai định dừng tay, nhưng do roi mây thuận tay quá lại không nhịn được quất thêm mấy cái. "Được rồi!" Tần gia Tam Tổ lần nữa mở miệng nói: "Lão phu hôm nay gọi các ngươi tới, chính là hy vọng các ngươi hiểu, có nước mới có nhà, nếu Đại Tần mất rồi, các ngươi kiếm nhiều tiền hơn nữa cũng vô dụng!" "Cẩn tuân lão tổ tông dạy bảo!" Tâm thần các cao tầng Tần gia nhảy loạn, vội vàng cung kính quỳ xuống hành lễ. "Tiểu tử ngươi cũng về tự kiểm điểm đi!" Tần gia Cửu Tổ cũng dừng lại, theo thói quen thu hồi roi mây. "A cái này!!" Tần gia Thập Tổ nhìn roi mây bị thu đi, tỏ vẻ mình còn chưa cầm nóng tay đâu.

Rất nhanh —— Các vị cao tầng Tần gia liền rón rén rời đi.

Bọn họ biết đây là một bữa Hồng Môn Yến "giết gà dọa khỉ", cảnh cáo bọn họ đừng nhúng tay vào chuyện giữa hai huynh đệ nhà người ta. "Đều là một đám phá gia chi tử không bớt lo!" Tần gia Tam

Tổ day trán, chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu.

Thời chiến đệ tử Tần gia người nào cũng là bảo bối, từng người vì vinh quang gia tộc đều không sợ chết, nhưng đến thời bình liền trở thành tai tinh trời không sợ đất không sợ. "Yên tâm đi!" Tần gia Nhị Tổ vẻ mặt phong khinh vân đạm nói: "Tần Hạo tuy không yêu nghiệt như ca ca nó, nhưng trấn trụ đám gia hỏa này vẫn là dư xài, có Tần Hạo ở đó bọn chúng không lật nổi sóng gió gì đâu." "Lời là nói như vậy không sai..." Tần gia Tam Tổ vẫn đau đầu nói: "Nhưng hài nhi nghe nói, Tần Hạo hiện tại đã đình chỉ tiến công, cũng không có thừa thắng xông lên đánh vào kinh đô." "Không phải chứ!?" Tần gia Nhị Tổ thần tình sững sờ: "Lão đại địch quân đều làm phản rồi, nó thế mà còn có thể đánh thành chiến tranh trường kỳ!?" "A..." Tần Hạo cảm giác có người đang mắng mình.

Vốn định hắt hơi một cái cho có lệ, nhưng lại ngạnh sinh sinh kìm lại, sợ bị người ta khoác lên một cái áo. "Điện hạ!!" Tần Nam chạy lại báo cáo: "Chúng ta vừa rồi tuần tra phát hiện một nữ tử bị thương, cô ấy nói mình tên Lâm Hồng Đậu, có tình báo quan trọng muốn đích thân báo cáo với ngài..." "Hồng Đậu!?" Sắc mặt Tần Hạo lập tức biến đổi, vội vàng đẩy Tần Nam ra chạy đi.

Chỉ thấy bên ngoài đại doanh, hai binh sĩ đang khiêng Lâm Hồng Đậu suy yếu, thần tình vô cùng chật vật, đầu tóc cũng rối bời, nhưng khuôn mặt xinh đẹp vẫn dẫn người chú mục.

Bất quá đôi mắt linh động như sao trời của nàng lúc này lại ảm đạm vô quang, giống như chứa đựng tất cả sầu lo cùng khổ sáp của thế gian, sự bi thương tỏa ra từ nội tâm khiến người ta không thể phớt lờ.

Mỗi một động tác nhỏ càng khiến người ta nảy sinh lòng thương cảm, muốn ôm nàng vào lòng an ủi vỗ về.

Chương 1085

"Tần Vương!!" Lâm Hồng Đậu nhìn thấy Tần Hạo trong nháy mắt, nước mắt liền không khống chế được nữa.

Từ sau khi sư phụ nàng qua đời, nhà và người thân của nàng đều không còn.

Vốn ôm quyết tâm chắc chắn phải chết đi ám sát Long Quân, nghĩ chết là hết chuyện, kết quả lại luân lạc làm tiêu bản thí nghiệm của Hữu Dung, muốn sống không được muốn chết không xong.

Nếu không phải có niềm tin gặp Tần Hạo chống đỡ, nàng e rằng căn bản không kiên trì được tới hiện tại. "Hồng Đậu, nàng không sao thật là tốt quá!" Tần Hạo cũng đồng dạng không khống chế được mình, một bước vọt lên ôm chặt lấy đối phương. "Tần Vương!!" Lâm Hồng Đậu ủy khuất òa khóc nức nở, phát tiết thống khổ trong lòng thời gian gần đây.

Ngay lúc này —— Thanh âm âm dương quái khí của Giang Linh không hợp thời nghi vang lên: "Ai da, xem ra bản Vương phi tới không đúng lúc a!?" "Linh, Linh nhi!!" Thân thể Tần Hạo theo bản năng run lên một cái, vội vàng buông Lâm Hồng Đậu trong ngực ra. "Chúng ta cái gì cũng không nhìn thấy!" Đám người Tần Nam vội vàng cúi đầu đếm kiến, không muốn tham dự vào cuộc phân tranh gia đình này. "Họ Tần kia, ngươi cũng biết chơi lắm a!" Giang Linh không nhanh không chậm đi tới trước mặt Lâm Hồng Đậu, đánh giá xong nghiến răng nghiến lợi nói: "Lừa gạt bản Vương phi nói là thị vệ mới chiêu mộ gì đó, hóa ra là quang minh chính đại nuôi hồ ly tinh bên cạnh mình." "Tỷ tỷ!!" Lâm Hồng Đậu vội vàng mở miệng giải thích: "Năm đó Tần Vương lừa gạt tỷ là sự xuất hữu nhân (có nguyên do), ta cùng Tần

Vương là trong sạch..." "Tỷ tỷ cũng là để ngươi gọi sao!?" Giang Linh giơ tay lạnh lùng ngắt lời, lấy ra khí thế nên có nói: "Bản Vương phi không chỉ là Tần Vương phi được lão tổ Tần gia công nhận, còn là người thừa kế duy nhất của Vô Song Thành, cha mẹ càng là song song đột phá đến cảnh giới Đại Đế, ngươi thân phận gì, cũng dám xưng tỷ gọi muội với bản Vương phi!?" "Ô..." Lâm Hồng Đậu lập tức ủy khuất thút thít, bộ dáng đóa hoa nhỏ yếu ớt. "Linh nhi..." Tần Hạo có chút nhìn không nổi nữa, muốn mở miệng bênh vực Lâm Hồng Đậu.

Bất quá vừa chạm phải ánh mắt "sữa hung" của Giang Linh, liền lập tức nhớ tới nỗi sợ hãi bị "Lão tử thục đạo sơn" chi phối, sợ đến mức tắt lửa ngay tại chỗ, không dám mở miệng bênh vực Lâm Hồng Đậu nữa. "Vương phi, không cần như thế!" Lâm Hồng Đậu cười thê thảm nói: "Ta lần này tuy đại nạn không chết trốn ra khỏi A Phòng Cung, nhưng trong cơ thể sớm đã trúng kịch độc, thời gian không còn nhiều, sở dĩ tới tìm Tần Vương chỉ vì truyền đạt một tình báo quan trọng." Nói xong —— Cũng không cho mọi người thời gian phản ứng, liền phun ra một ngụm máu tươi ngã xuống. "Hồng Đậu!!" Tần Hạo tay mắt lanh lẹ, vội vàng ôm lấy người. "Tần Vương!" Lâm Hồng Đậu rất là suy yếu nói: "Tuy ca ca chàng là yêu nghiệt vạn cổ duy nhất, nhưng hắn chém Thiên Đạo lại bị trọng thương, sau đó lại trúng độc của ta, hiện tại lại chạy đi cưỡng ép luyện chế Thập Nhị Kim Nhân và Binh Mã Dũng, thực lực đã mười không còn một, chàng vì thiên hạ thương sinh nhất định phải nắm lấy cơ hội, nếu không đợi ca ca chàng khôi phục thiên hạ thương sinh sẽ không còn hy vọng nữa." "Mười không còn một!?" Lâm Tam nghe thấy động tĩnh đi tới, trong lòng lập tức phun tào (chửi thầm).

Dựa vào sự hiểu biết thâm sâu của hắn đối với Tần huynh bao năm qua, cái khả năng hồi phục và tự chữa lành biến thái kia, căn bản không thể nào có chuyện mười không còn một.

Đối phương tám phần là Tần huynh cố ý thả ra, không kịp chờ đợi muốn để mình đi đâm hắn rồi! "Nàng đừng nói nữa!" Tần Hạo phát hiện khí tức Lâm Hồng Đậu càng ngày càng yếu, vội vàng đưa linh lực của mình vào muốn giữ mạng cho nàng. "Tình huống của ta ta tự biết, không cần uổng phí sức lực!" Lâm Hồng Đậu vươn tay vuốt ve khuôn mặt Tần Hạo, trong mắt tràn đầy ôn nhu nói: "Kiếp này có thể gặp được chàng, là phúc khí của ta, đáng tiếc ta không cách nào tận mắt nhìn thấy thịnh thế phồn hoa do chàng chế tạo rồi..." Lời chưa nói hết, cánh tay ngọc đã buông thõng. "Không!!" Tần Hạo không nhịn được gào to một tiếng, liều mạng truyền tống linh lực của mình.

Hắn tuyệt đối không cho phép Lâm Hồng Đậu cứ thế ra đi, hắn muốn dẫn nàng cùng nhau tận mắt chứng kiến phồn hoa thịnh thế kia. "Tần Vương điện hạ!" Đám người Tần Nam vội vàng tiến lên an ủi nói: "Hiện tại không phải lúc thương tâm khổ sở, chúng ta phải thừa dịp bệ hạ suy yếu, mau chóng đánh vào kinh đô, dồn toàn lực vào một trận chiến này." "Không!!" Tần Hạo phảng phất như yêu đương não lên đầu, đầy mặt bi phẫn quát: "Bản vương nhất định phải cứu sống Hồng Đậu, không có nàng cho dù có được thiên hạ thì lại..." Lời chưa nói hết, "Bốp" một tiếng!!

Chỉ thấy Giang Linh đã nhịn hết nổi, giơ tay lên tát cho một cái thật kêu. "Họ Tần kia, ngươi náo đủ chưa!?" Giang Linh nộ quát: "Bản Vương phi có tiền, có nhan sắc, có bối cảnh, lấy cả Vô Song Thành ra chơi cùng ngươi, ngươi hiện tại thế mà vì một con hồ ly tinh đòi sống đòi chết, đấu chí toàn vô, ngươi coi bản Vương phi là không khí a?

Hay là coi tạo phản là trò chơi gia đình a!?" "Bản vương..." Sự bi thương của Tần Hạo bị cắt ngang tại chỗ, phảng phất như não yêu đương cũng bị chữa khỏi trong nháy mắt. "Mau cút về xử lý chính vụ!" Giang Linh thấy Tần Hạo hồi phục, lập tức lại răn dạy một tiếng. "Bản vương..." Tần Hạo nhìn Lâm Hồng Đậu trong ngực, tỏ vẻ đối phương vẫn còn có thể cứu chữa một chút. "Lão tử thục đạo sơn!!" Giang Linh lập tức tay nhỏ chống nạnh, hét lên với Tần Hạo. "Bản vương đi ngay, đi ngay đây..." Tần Hạo sợ đến mức thân thể run lên theo bản năng, vội vàng ôm lấy Lâm Hồng Đậu vắt chân lên cổ mà chạy.

Hai chân chạy vội là sự kính sợ đối với Giang Linh!

Hai tay ôm nữu (gái) là sự quật cường cuối cùng của hắn! "Đây chính là nam nhân sau khi thành thân!?" Lâm Tam nhìn Tần Hạo chật vật rời đi, đột nhiên phát hiện độc thân hình như cũng không tệ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thả 'từ trên trời rơi xuống' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đi, châm ngòi quan hệ giữa hắn và hoan hỉ oan gia, nhận được 20 vạn điểm phản phái!" "Tin tức truyền tới rồi!?" Tần Phong đang luyện khí nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, lập tức đoán được Lâm Hồng Đậu đã tìm được nhị đệ hắn.

Bất quá hắn hiện tại cũng không rảnh đi quản nhị đệ nữa, trực tiếp mở ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đem mấy vạn cương thi bên trong một mạch đổ hết vào trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Ngay sau đó truyền đến tiếng kêu gào thê lương, phảng phất như đi vào mười tám tầng địa ngục vậy.

Nhưng Tần Phong lại chẳng hề có ý tứ muốn dừng lại, lại lấy ra quan tài thủy tinh trước kia Tâm Nhan tiểu thư nằm, phía dưới là một viên huyết sắc thủy tinh thạch khắc đầy phù văn thần bí, bên trong tản mát ra một cỗ khí tức âm lãnh chí cực.

Cửu Âm Huyết Huyền Ngọc!!

Trước kia Tần Phong chưa đạt được truyền thừa luyện khí Thượng giới nên không nhận ra vật này, hiện tại biết vật này nãi là trân bảo cực kỳ hãn hữu thế gian, có thể hấp thu nhật nguyệt tinh hoa tẩm bổ thần hồn, tuyệt đối là ngọc trong mộng của hồn tu. "Ngạo Thiên huynh!" Khóe miệng Tần Phong hơi nhếch lên: "Trẫm giúp ngươi chăm sóc phu nhân lâu như vậy, dùng của ngươi một viên Cửu Âm Huyết Huyền Ngọc cũng không quá đáng đâu nhỉ..." "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt bảo vật của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 300.000 điểm phản diện!" "Cái gì gọi là cướp đoạt?!" Tần Phong nhịn không được lầm bầm: "Rõ ràng là trẫm giúp Ngạo Thiên huynh chăm sóc phu nhân làm thù lao, sao có thể dùng hai chữ cướp đoạt để hình dung nhân phẩm của trẫm được!?" Oanh long long!!

Bầu trời đang sáng bừng đột nhiên tối sầm lại, tiếng sấm sét chấn động vang vọng khắp thiên địa. "Lôi kiếp đến rồi!" Tần Phong hơi ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy từng đạo lôi đình giăng kín chân trời, giống như để lộ ra chân gà vô tình xé rách hư không, mỗi một đạo lôi kiếp đều phảng phất ẩn chứa một cỗ khí thế khủng bố hủy thiên diệt địa.

Bất quá làm hắn cảm thấy tiếc nuối là, nhị đệ và tiểu Tam Tam không có ở bên cạnh. "Lan bảo bảo, thời khắc khảo nghiệm tình yêu của chúng ta đến rồi!" Tần Phong nhịn không được nhìn về phía Lam Ma cung, trong lòng mong chờ Lan bảo bảo có thể hiểu chuyện một chút. "Đây là lôi kiếp?!" Bá tánh kinh đô trong ánh mắt tràn đầy kinh hãi, có một loại cảm giác bị tử vong bao trùm. "Hình như không phải phi thăng lôi kiếp!" Vu tiên sinh trên tiên sơn Viên Kiều quay đầu nhìn về hướng kinh đô.

Vốn tưởng rằng Hồng Nguyệt yêu nghiệt của Hoang Cổ rốt cuộc cũng sắp phi thăng đi rồi, ai ngờ cư nhiên là hắn luyện chế thần khí dẫn tới lôi kiếp, làm cho trong lòng ông dâng lên một cỗ thất vọng chưa từng có. "Lôi kiếp thật lợi hại!" Vu Lan nghe thấy động tĩnh cũng chạy ra, nghĩ cũng không nghĩ liền chuẩn bị qua đó đỡ lôi. "Khoan đã!" Vu tiên sinh vội vàng ngăn cản: "Long Quân nổi tiếng là nhân phẩm không tốt, thích nhất là tìm người đỡ lôi kiếp thay mình, con nếu đi là mắc lừa đó." "Cha, cha căn bản không hiểu chàng!" Vu Lan phảng phất như thiếu nữ tuổi dậy thì nổi loạn, ném lại một câu rồi bay đi mất.

Trải qua những ngày này suy nghĩ nàng cũng đã nghĩ thông suốt, Tần Phong có thể vì nàng mà xá bỏ thiên hạ, phong hỏa hí chư hầu, chính mình còn có cái gì không thể tha thứ cho hắn!? "Ta không hiểu hắn!?" Vu tiên sinh cảm thấy nóng nảy như lửa đốt, muốn ngăn cản nhưng đã không kịp nữa rồi.

Chương 1086

Cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Vu Lan rời đi, giống như lão đăng trơ mắt nhìn con gái rượu bị tên tóc vàng lái xe độ lừa đi mất vậy. "Ngươi xem kìa..." Lam Ma ở bên cạnh nói mát: "Hồi nhỏ không ở bên cạnh dỗ con gái, lớn lên có đàn ông dỗ thay ngươi." "Con gái ngoan, mau trở lại a!" Vu tiên sinh không có công phu để ý tới Lam Ma, không cam lòng hét lớn một tiếng.

Bất quá Vu Lan vẫn không có ý định quay đầu lại, trực tiếp giải phóng ra một luồng hàn khí lạnh đến cực hạn, ở trong hư không ngưng tụ ra một cái vòm băng khổng lồ, đem toàn bộ kinh đô bao trùm lại.

Oanh long long!!

Lôi kiếp hóa thành Lôi Long gào thét mang theo thế hủy diệt vô tận bổ xuống, phảng phất vô cùng vô tận không ngừng đánh vào trên vòm băng. "Huyền Âm Chi Thể!!" Tâm Nhan tiểu thư sắc mặt trở nên ngưng trọng, liếc mắt một cái liền nhìn ra thể chất của Vu Lan.

Bất quá căn cứ vào ký ức trong đầu nàng, chưa từng nghe nói có người có thể đem Huyền Âm Chi Thể tu luyện tới trình độ này, hàn khí cực hạn đã vô hạn tiếp cận độ không tuyệt đối trong truyền thuyết rồi.

Đừng nói là người bình thường chạm vào, cho dù là Đại Đế chạm vào đều sẽ bị đóng băng tại chỗ, hơn nữa còn không phải là loại đóng băng rã đông là xong, mà là loại đóng băng người sống sờ sờ chết tươi. "Như vậy chắc là không ngại rồi!" Vu Lan nhìn vòm băng ngưng tụ, phát hiện hiệu quả đỡ lôi kiếp vô cùng tốt.

Bất quá nàng rốt cuộc vẫn xem thường Tần Phong, không chỉ thu gom binh khí trong thiên hạ luyện chế Thập Nhị Kim Nhân, mà còn đem hàng vạn con cương thi luyện chế thành Binh Mã Dũng sánh ngang thần khí.

Dựa theo một món thần khí chín đạo lôi kiếp để tính toán, ít nhất cũng phải đánh xuống mười vạn đạo lôi kiếp.

Đừng nói nàng ngưng tụ cái gì vòm băng, cho dù là Tử Diên dắt Huyền Vũ của Nguyệt Thần Cung tới, e rằng cũng không có thanh máu dày như vậy. "Tên hôn quân này lại không làm việc của con người rồi!" Vũ Lăng Thánh Chủ nhìn về hướng kinh đô, nhớ tới chuyện cũ bị Tần Phong lừa về nhà.

Vốn tưởng rằng mình lừa về được một thiên kiêu, kết quả lại chiêu tới lôi kiếp đánh Vũ Lăng thánh địa suốt một tháng, cuối cùng còn chính tay đem Vũ Lăng thánh địa của bọn họ xóa tên.

Lúc này —— Các Đại Đế đều cảm ứng được lôi kiếp ở kinh đô, không hẹn mà cùng ở trong lòng mắng một câu biến thái.

Vốn dĩ thần khí ở Hoang Cổ là khả ngộ bất khả cầu, cho dù là Đại Đế cũng không nhất định có thể sở hữu một món thần khí, nhưng từ khi Tần Phong cái tên biến thái này hoành không xuất thế, liền đem thần khí khả ngộ bất khả cầu biến thành sản phẩm dây chuyền.

Trên người không mang theo một món thần khí thì đều ngại ra đường! "Bệ hạ luyện chế nhiều thần khí như vậy!?" Tam Lộng đại sư cùng đám cẩu thối nhao nhao kích động lên, vội vàng về kinh đô mắt trông mong chờ Long Quân cho ăn. "Ca ta đang luyện chế thần khí!" Tần Hạo lập tức quay đầu nhìn về hướng kinh đô, cũng cảm ứng được lôi kiếp dày đặc khủng bố.

Tuy rằng nhiều lôi kiếp như vậy làm cho hắn động lòng, theo bản năng liền muốn chạy đi đỡ lôi kiếp cho ca ca, nhưng vừa nghĩ tới chính mình hiện tại đang khởi binh tạo phản, cuối cùng chỉ có thể ngạnh sinh sinh dừng bước. "Điện hạ!" Tần Nam vội vàng mở miệng nói: "Hiện tại quân ta khí thế như cầu vồng, bệ hạ lại bế quan luyện khí, chính là cơ hội tốt để chúng ta nhất cử công phá kinh đô a!" "Được, toàn quân xuất kích!!" Tần Hạo không do dự nữa, tốc biến ra khí thế vương bát. "Rõ!!" Tần Nam đám người vui mừng quá đỗi, chạy đi triệu tập tam quân tiến công.

Rất nhanh —— Dòng lũ sắt thép liền như thủy triều xuất động.

Bởi vì Tần Hạo từ khi xuất binh tới nay đều là thiện đãi bá tánh, thanh danh nhân nghĩa đã sớm vang vọng thiên hạ, cộng thêm thân phận đệ đệ Long Quân chính thống của hắn.

Cho nên đại quân đi qua đâu gần như không có sự kháng cự, càng là có vô số bá tánh tự phát ra tới hoan nghênh.

Ngắn ngủi vài ngày thời gian liền chiếm đóng hơn phân nửa giang sơn, trên đường càng là có vô số người tu luyện nhao nhao hưởng ứng, binh phong chỉ thẳng vào kinh đô Đại Tần. "Tạo phản thật sự nhẹ nhàng như vậy sao!?" Diệp Thần sau khi biết tin tức, cả người đều ngơ ngác.

Hắn cùng Tần Hạo rõ ràng ở cùng một server, cũng đều đánh phó bản giống nhau, tại sao hắn vừa mới có một chút ý tưởng khởi binh tạo phản, liền sẽ lập tức kích hoạt chứng sợ hãi hỏa lực không đủ của Long Quân.

Không chỉ phải gặp phải bảy tám vị Đại Đế vây công, còn có mấy trăm vạn sư đoàn hổ sói vây truy chặn đường.

Cho dù hắn có thể chính diện công khắc được những cửa ải trên, cũng sẽ kích hoạt DeBuff Long Quân phẫn nộ.

Hắn sẽ ngay trước mặt ngươi thêm vào mấy chục cái buff gia chiến, càng là có vòng sáng buff song thuộc tính đỏ lam, có lẽ còn sẽ ngay trước mặt ngươi lấy ra Nhân Hoàng Kiếm, Nhân Hoàng Ấn, Đại Tần Cửu Đỉnh, Ngũ Tọa Tiên Sơn, những trấn quốc thần khí này.

Nhưng hiện tại Tần Hạo không chỉ nhẹ nhàng đánh bại sáu vị Đại Đế vây công, lại còn đánh cho sư đoàn hổ sói của Đại Tần chạy loạn khắp nơi, ngắn ngủi vài ngày liền chiếm đóng hơn phân nửa giang sơn của Đại Tần.

Rốt cuộc là hắn thoái hóa, hay là Tần Hạo tiến hóa rồi!? "Đừng quan tâm chuyện tạo phản nữa, truy binh lại đuổi tới rồi!" Diệp Long lôi kéo Diệp Thần, tiếp tục vong mệnh thiên nhai.

Đồng thời, cũng không quên gửi tin nhắn cho Thanh Thiên, báo cho biết vị trí của hắn và Diệp Thần. "Tại sao lại đuổi tới nữa!?" Diệp Thần còn chưa nghỉ ngơi được hai phút rưỡi lại phải chạy, nhịn không được quay đầu lẩm bẩm nói: "Vì sao mấy người này cứ như thuốc cao bôi da chó vứt cũng không vứt được, chẳng lẽ là ta sai ở chỗ nào..." "Mộc Tú!" Diệp Long vẻ mặt đầy thành khẩn nói: "Nhất định là Mộc Tú, là hắn tính ra vị trí của ngươi và ta!" "Mộc Tú!!" Diệp Thần lập tức nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lột da sống Mộc Tú.

Từ sau khi hắn rời khỏi Bắc Cương yếu tắc, có thể nói mỗi lần thất bại đều có bóng dáng của Mộc Tú, là hắn một tay kéo mình xuống khỏi thần đàn, luân lạc làm đá kê chân trên con đường thành công của Tần Phong.

Kẻ này đã có đường thủ tử, hắn tất phải đích thân tru sát tên giặc này!! "Chuyện gì xảy ra!?" Mộc Tú ở kinh đô xa xôi, nhịn không được rùng mình một cái.

Từ sau khi hắn đi theo Long Quân, tuy rằng không cần phải trải qua những ngày khổ cực bày vỉa hè xem bói nữa, mỗi ngày cũng còn có thể cùng đồng nghiệp đi Câu Lan nghe khúc, nhưng lại dăm bữa nửa tháng lại rùng mình, giống như bị thứ dơ bẩn gì đó nhắm vào.

Oanh long long!!

Lôi kiếp trên bầu trời vẫn đang tiếp tục, không ngừng đánh vào trên vòm băng. "Quá biến thái rồi!!" Tâm Nhan tiểu thư trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ kinh hãi.

Nàng không phải bị vòm băng do Vu Lan ngưng tụ làm cho kinh hãi, mà là bị Tần Phong cái tên yêu nghiệt biến thái này làm cho kinh hãi.

Luyện khí sư nhà người khác luyện chế thần khí, khoan hãy nói có thể đỡ được lôi kiếp hay không, chỉ riêng quá trình luyện chế thần khí thôi cũng có thể tiêu hao mất nửa cái mạng già.

Nhưng Tần Phong còn dũng mãnh hơn con lừa của đội sản xuất, căn bản không có một chút bộ dáng tiêu hao nào, một kiện tiếp một kiện hoàn toàn chính là dây chuyền sản xuất. "Tiểu thư!!" Trân Trân nắm bắt thời cơ, mở miệng bôi đen: "Lần trước thượng giới tiên nhân hàng lâm đã chứng minh rồi, người của thượng giới là có thể đi xuống hạ giới, nếu Long Ngạo Thiên trong lòng thật sự có người, lại sao có thể mấy vạn năm không tới tìm người?!" "Cái này..." Trái tim Tâm Nhan tiểu thư thắt lại, không biết nên phản bác như thế nào. "Tiểu thư!!" Liên Liên nắm lấy cơ hội, vội vàng tiếp thị: "Chủ nhân tuy rằng lăng nhăng một chút, nhưng ngài ấy đối với mỗi người phụ nữ đều là thật lòng, người gả cho ngài ấy thật sự không lỗ!" "Đúng vậy, đúng vậy..." Ái Ái không biết nên nói cái gì, gấp đến độ miệng phun ra lời lẽ hổ báo: "Tiểu thư, người cũng thấy rồi, chủ nhân không chỉ mạnh, còn bền bỉ, người không cần lo lắng mưa móc không đều, mười hai canh giờ là cực hạn của một ngày, nhưng tuyệt đối không phải cực hạn của chủ nhân." "Nói bậy bạ gì đó!" Tâm Nhan tiểu thư sợ tới mức vội vàng nhìn về phía Tần Phong, nhìn thấy hắn còn đang luyện khí mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là có một số lời một khi đã nghe được, thì giống như hạt giống rơi vào trong bùn đất, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày nảy mầm phá đất mà lên.

Ngay lúc này, rầm một tiếng!!

Chương 1087

Tuy rằng hàn khí do Huyền Âm Chi Thể của Vu Lan ngưng tụ rất khủng bố, nhưng dưới lôi kiếp dày đặc như thế vẫn khó lòng chống đỡ, từng đạo vết rạn rất nhanh đã lan tràn ra. "Sao lại có nhiều lôi kiếp như vậy!?" Vu Lan trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ kinh hãi, không biết Tần Phong luyện chế bao nhiêu thần khí.

Bất quá hiện tại cũng không có cách nào lôi người ra chất vấn, chỉ có thể cắn răng giống như chú ong mật cần cù bắt đầu tu tu bổ bổ, hy vọng vòm băng có thể chống đỡ đến khi Tần Phong luyện khí kết thúc.

Chỉ tiếc ý tưởng rất tốt đẹp, hiện thực lại vô cùng tàn khốc.

Mặc kệ nàng liều mạng tu phục vòm băng như thế nào, sau khi trải qua lôi kiếp tẩy lễ mấy ngày mấy đêm, cuối cùng vẫn bị lôi kiếp dày đặc đánh nát.

Rầm một tiếng!!

Vòm băng khổng lồ vỡ vụn, hóa thành tinh thể băng từ trên không rơi xuống.

Chỉ thấy vô số tinh thể băng lấp lánh quang mang tinh xảo, từ trên không rơi xuống cực nhanh, phảng phất muốn mang đến cho nhân gian một trận mưa đá gột rửa khổng lồ. "Không ổn, mau chạy đi!!" Bá tánh kinh đô vẻ mặt đầy kinh hãi, sợ tới mức vội vàng tìm nơi trốn tránh. "Mai rùa của Lan bảo bảo vỡ rồi!" Tần Phong có thể cảm ứng rõ ràng tình huống bên ngoài, nhân hoàng chi uy khủng bố lập tức quét ngang thiên địa.

Chỉ thấy mưa đá đang rơi xuống nhanh chóng bên ngoài, đột nhiên dừng lại giữa không trung, ngay sau đó hóa thành từng khỏa sao băng màu trắng, hướng về A Phòng cung bay nhanh tới.

Đây cũng không phải là mưa đá bình thường!

Là Lan bảo bảo dựa vào Huyền Âm Chi Thể, cùng với ký ức kiếp trước ngưng tụ ra mưa đá, bên trong ẩn chứa một tia Băng thuộc tính Đại Đạo pháp tắc thần bí.

Nếu đem nó thu thập lại, còn có thể phế vật lợi dụng một chút, luyện chế cho lão Tề một thanh Tuyết Ẩm Cuồng Đao. "Là Long Quân ra tay!!" Bá tánh kinh đô vẻ mặt vui mừng, biết an toàn có bảo đảm rồi.

Oanh long long!!

Lôi kiếp trên bầu trời vẫn đang tiếp tục, gào thét hướng về A Phòng cung bổ xuống. "Hết cách rồi, chỉ có thể đánh trực diện!" Vu Lan cảm ứng được Tần Phong còn đang luyện chế thần khí, chỉ có thể rút ra Bạch Hổ kiếm một mình đối mặt lôi kiếp.

Oanh long long!!

Hai bên ở trong hư không va chạm mạnh vào nhau, tức khắc địa động sơn dao, phong bạo quét ngang thiên địa, hư không bắt đầu chấn động kịch liệt, từng đạo gợn sóng cũng theo đó khuếch tán nhanh chóng. "Lan Lan!!" Tim Vu tiên sinh lập tức nhảy lên tới cổ họng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh trong hư không.

Chỉ thấy Vu Lan anh tư hiên ngang lơ lửng tại hư không, trên người khoác chiến giáp Bạch Hổ màu ngân bạch, trong tay cầm Bạch Hổ kiếm lấp lánh hàn quang, về phần lôi kiếp vừa rồi vẫn chưa tạo thành thương tổn thực chất gì cho nàng. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ dùng thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ đỡ lôi kiếp, khiến nàng chịu sát thương mức 'cạo gió', nhận được 100 điểm phản diện!" "Lôi kiếp không cần mặt mũi sao!?" Tần Phong tại chỗ bị kinh ngạc, không nghĩ tới lôi kiếp lại mất mặt như vậy.

Bất quá cũng may thủ hạ của hắn có hơn một vạn con cương thi, cho dù là cạo gió cũng có thể cạo ra vài triệu điểm phản diện.

Oanh long long!!

Lôi kiếp trên bầu trời phảng phất bị Vu Lan chọc giận, hóa thành một con Lôi Long lần nữa gào thét lao xuống. "Băng Tuyết Huyền Minh, Đạo Tàng Càn Khôn, Thiên Địa Vô Cực!!" Vu Lan đôi mắt đẹp lóe lên một mạt hàn quang băng lãnh chí cực, ngay sau đó liền bộc phát ra một cỗ hàn khí lạnh đến cực hạn.

Chỉ thấy nơi hàn khí đi qua phảng phất hư không bị đóng băng, lấy nàng làm trung tâm hình thành một cái lãnh địa hàn băng, cho dù là lôi kiếp đang gào thét lao tới cũng bị nháy mắt đóng băng thành cột. "Sao có thể!!" Tất cả mọi người đều trừng mắt kinh hô, không thể tin được nhìn cột băng. "Hàn khí thật khủng bố!!" Tần Phong cũng bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc.

Tuy rằng hắn biết Lan bảo bảo là vị đại năng nào đó chuyển thế, nhưng thật không nghĩ tới nàng cư nhiên ngay cả lôi kiếp đều có thể đóng băng.

Bất quá nếu đổi một cái tư duy, hắn hiện tại đã đem Lan bảo bảo sờ thấu, chơi nát, đến thượng giới chẳng phải là có thể quang minh chính đại ăn bám. "Đây là phú bà tiềm năng a!" Tiểu Bạch lập tức móc ra cuốn sổ nhỏ.

Đem con số 103 chú thích phía sau tên Vu Lan gạch đi, ngay sau đó nhanh chóng viết lên hai chữ to "Phú bà". "Hả!?" Hữu Dung vừa khéo đi ngang qua, tò mò liếc mắt một cái.

Chỉ thấy bên trên không chỉ có tên Vu Lan, còn có Tử Diên, Điềm Điềm, Tiểu Hương Phi, Vũ Lăng Thánh Chủ các loại tên, mà tên của nàng cũng thình lình nằm trong danh sách.

Bất quá vốn dĩ hai chữ "phú bà" bị gạch đi, thay vào đó là hai chữ to "nghèo rớt". "Nhìn cái gì mà nhìn..." Tiểu Bạch vội vàng thu hồi cuốn sổ nhỏ, vừa sữa vừa hung nói: "Đây là bí mật thương mại của Thỏ ta!!" "Ngươi lại dám nói bản y tiên là nghèo rớt!?" Hữu Dung tại chỗ nhịn không được.

Làm truyền nhân có tiền đồ nhất Dược Thần Cốc, nàng có đầy mánh khóe kiếm tiền, chỉ cần lương tâm chịu được, nửa tháng khẳng định ở biệt thự, chỉ cần lương tâm đủ sắt đá, ôm Long Quân xem tiểu thư.

Không có lo âu thì chế tạo lo âu!

Không có nhu cầu thì sáng tạo nhu cầu!

Chỉ cần trong túi bệnh nhân còn tiền, nàng liền tuyệt đối không dễ dàng nói từ bỏ... "Nghèo rớt!" Tiểu Bạch ném cho một ánh mắt khinh bỉ, sau đó bước đôi chân ngắn cũn xoay người rời đi. "Tức chết bản y tiên rồi!!" Hữu Dung bị chọc tức đến phát điên.

Hận không thể trực tiếp xông lên túm lấy tai thỏ, một đường chạy như điên vào ngự thiện phòng làm đầu thỏ cay tê. "Y nha!?" Tiểu Y Nha nghiêng cái đầu nhỏ, không hiểu Hữu Dung vì sao tức giận. "Đinh đoong, chúc mừng sủng vật của ký chủ chọc giận thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử đến mức phát điên, nhận được 100.000 điểm phản diện!" "Tiểu Bạch chọc giận Hữu Dung!?" Tần Phong vẻ mặt đầy nghi hoặc, không biết hai bên có mâu thuẫn gì.

Bất quá hắn hiện tại không rảnh đi tìm hiểu mâu thuẫn hai bên, vội vàng cách không đem lôi kiếp bị Vu Lan đóng băng chộp tới.

Ngay sau đó dùng thủ đoạn đại thần thông đem băng hệ pháp tắc bên trong, cùng với lôi kiếp chi lực rút ra, sau đó ném vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh không ngừng trui luyện Tuyết Ẩm Cuồng Đao.

Chỉ thấy thân đao lấp lánh hàn quang chói mắt, một cỗ hàn khí khủng bố cũng theo đó lan tràn.

Chương 1088

"Đao là đao tốt, đáng tiếc..." Tần Phong đột nhiên than ngắn thở dài.

Tuy rằng thanh đao này là hắn dụng tâm luyện chế một thanh bảo đao, uy lực so với Tuế Nguyệt Đao đều phải mạnh hơn vài phần, nhưng nề hà chịu hạn chế bởi dược liệu của hạ giới.

Cuối cùng chỉ có thể dừng bước ở thần khí, vô pháp đột phá đến hàng ngũ tiên khí.

Hống!!

Từng tiếng gào thét thê lương, từ trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh vang lên.

Chỉ thấy ngọn lửa màu trắng trong đỉnh quay cuồng, từng đạo kim quang từ trong đó bay nhanh ra, ngay sau đó liền rơi xuống trước mặt hắn, hóa thành từng chiến sĩ thân khoác áo giáp.

Bọn họ toàn thân trên dưới đều bị áo giáp bao bọc, ngay cả trên mặt đều đeo mặt nạ quỷ khủng bố. "Bái kiến ngô hoàng!!" Thanh âm đối phương giống như chuông lớn vang dội, quỳ một gối xuống trước mặt Tần Phong hành lễ.

Bọn họ chính là đám cương thi vừa rồi ném vào!

Sau khi trải qua một loạt quá trình luyện hóa phức tạp, bọn họ không chỉ tiêu trừ thi khí trên người, còn dung hợp Cửu Âm Huyết Huyền Ngọc do Long Ngạo Thiên tài trợ.

Hiện tại không chỉ có thuộc tính hấp thu nhật nguyệt tinh hoa tiếp tục trưởng thành, còn bảo lưu thuộc tính mình đồng da sắt khi làm cương thi trước kia.

Trên lý thuyết bọn họ tồn tại thời gian càng lâu, thực lực liền càng mạnh!! "Không tồi!!" Tần Phong hài lòng gật gật đầu, sau đó lại bấm một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy từng đạo phù văn màu vàng bằng không xuất hiện, cuối cùng toàn bộ chui vào mi tâm bọn họ, từ nay về sau sứ mệnh duy nhất của bọn họ chính là hóa thành Binh Mã Dũng đời đời kiếp kiếp thủ hộ Đại Tần. "Vệ ngã Đại Tần, hộ ngã xã tắc!!" Hàng vạn danh chiến sĩ đồng thanh hô to, ngay sau đó hóa thành từng tôn tượng gốm.

Từ giờ khắc này bọn họ sẽ lâm vào ngủ say, thân thể cũng sẽ theo bản năng hấp thu nhật nguyệt tinh hoa để trưởng thành, chờ đến khi Đại Tần xuất hiện nguy cơ mới có thể bị đánh thức. "Đi đi!" Tần Phong giơ tay lên phất về phía hư không một cái, đem bọn họ chôn ở Bồng Lai tiên sơn. "Đó là cái gì!?" Mộc Tú đám người nhao nhao ngẩng đầu.

Chỉ thấy từng đạo kim quang từ A Phòng cung không ngừng bay ra, ẩn ước có thể thấy được là từng chiến sĩ tượng gốm thân khoác áo giáp. "Đây là tượng gốm sao!?" Tam Lộng đại sư sắc mặt lập tức liền ngưng trọng lên, từ trên người tượng gốm cảm nhận được một cỗ túc sát chi khí. "Thủ đoạn của bệ hạ quả nhiên thần quỷ khó lường!" Nhậm Hoàn trên mặt cũng ngưng trọng lên.

Tuy rằng hắn không biết tượng gốm Long Quân luyện chế có tác dụng gì, nhưng lại có thể cảm ứng được hơi thở khủng bố ẩn chứa bên trong, cứ như thể là một con tuyệt thế hung thú bị phong ấn, một khi phá phong mà ra tất sẽ chấn kinh thế giới. "Phong nhi sắp phi thăng sao!?" Nhìn thấy Binh Mã Dũng bị chôn nhập Bồng Lai tiên sơn, chín vị lão tổ Tần gia lộ ra vẻ thương cảm.

Bọn họ biết Tần Phong đã không còn bao nhiêu thời gian, vì để có thể để lại cho Tần gia càng nhiều át chủ bài nhất có thể, cư nhiên không tiếc áp bức thiên hạ thương sinh gánh trên lưng bạo quân thiên cổ bạo danh.

Ông!

Ông!

Một đạo hàn quang lao ra khỏi Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, còn nương theo một tiếng đao minh vô tận. "Là đao!!" Mộc Tú đám người lập tức kinh hô một tiếng, sôi nổi quay đầu nhìn về phía Tề Tu Viễn.

Đối với việc Tề Tu Viễn làm mất Tuế Nguyệt Đao bọn họ tự nhiên biết, cũng tự nhiên biết là Tần Phong bảo hắn làm như vậy, lần này luyện chế đao e rằng chính là đao mới của Tề Tu Viễn. "Đao này..." Nhậm Hoàn ở một bên hâm mộ muốn chết.

Tuy rằng Tuế Nguyệt Đao thần kỳ, nhưng lại là tác phẩm thời niên thiếu của Long Quân.

Hiện giờ Long Quân không chỉ tu vi đại thành, càng là dùng tài nguyên cả Hoang Cổ tới luyện tay, cộng thêm thiên phú của bản thân hắn, kỹ thuật luyện khí đã sớm đạt tới tình trạng lô hỏa thuần thanh.

Cho dù là dùng mông nghĩ cũng biết, uy lực của thanh đao này sẽ mạnh bao nhiêu! "Không phải chỉ là một thanh đao thôi sao!?" Tam Lộng đại sư nói chuyện chua loét, phảng phất là ăn cả một quả chanh.

Rầm một tiếng!!

Tuyết Ẩm Cuồng Đao từ trên không rơi xuống cực nhanh, cắm phập xuống trước mặt Tề Tu Viễn.

Chỉ thấy thân đao lấp lánh hàn quang chói mắt, hàn khí băng lãnh chí cực lượn lờ quanh thân đao, còn có thể loáng thoáng nghe được tiếng sấm sét gào thét, phạm vi trăm mét quanh thân càng là bị vô tận đao khí bao trùm. "Đa tạ bệ hạ ban đao!!" Lão Tề kích động vội vàng quỳ xuống khấu tạ, sau đó không thể chờ đợi được nữa tiến lên rút đao.

Ngay trong khoảnh khắc tay tiếp xúc Tuyết Ẩm Cuồng Đao, một cỗ hàn khí băng lãnh chí cực quét ngang toàn thân hắn, làm cho người ta ở vào một loại trạng thái thanh minh, phảng phất có thể giữ vững bản tâm không rơi vào ma đạo.

Đồng thời, khí tức cả người cũng theo đó bắt đầu bạo trướng, vô tận đao ý càng là xông thẳng lên trời, phảng phất muốn đem lôi kiếp trên bầu trời sống sờ sờ xé nát. "Thật lợi hại!!" Mộc Tú đám người kinh hô lên, bị Tuyết Ẩm Cuồng Đao dọa sợ.

Tuy rằng bọn họ biết tác phẩm đỉnh cao của Long Quân ở nhân gian rất lợi hại, nhưng thật không nghĩ tới có thể làm cho chiến lực của một người lập tức tăng lên nhiều như vậy. "Không phải chỉ là một thanh đao thôi sao!?" Tam Lộng đại sư nói chuyện vẫn chua loét như cũ, nhưng lại đáng thương hề hề nhìn về phía A Phòng cung.

Chỉ tiếc Tần Phong lúc này căn bản không rảnh rút thời gian đi luyện chế thần khí khác, đang toàn lực dùng binh khí thu gom trong thiên hạ luyện chế Thập Nhị Kim Nhân.

Bọn họ cùng các thần khí khác bất đồng, giá trị tồn tại chính là diệt thế.

Một khi Thập Nhị Kim Nhân khởi động, liền sẽ tạo thành diệt thế đại trận, phạm vi bao phủ sẽ lan đến toàn bộ Hoang Cổ, đến lúc đó toàn bộ Hoang Cổ cũng sẽ hoàn toàn quy về số không. "Tần gia nếu không còn, còn cần Hoang Cổ làm gì!!" Tần Phong chút nào không có ý tứ muốn dừng tay, tính toán để lại cho Tần gia lá bài tẩy cuối cùng.

Một khi tương lai Tần gia xuất hiện nguy cơ diệt tộc gì, liền có thể khởi động Thập Nhị Kim Nhân cùng toàn bộ Hoang Cổ đồng quy vu tận, cũng coi như là một loại răn đe hạt nhân của Tần gia đối với bên ngoài.

Về phần hậu nhân có gan dạ khởi động hay không, kia liền không nằm trong phạm vi lo lắng của hắn!

Hắn đã hoàn thành sứ mệnh của chính mình, xứng đáng với tình cảm huyết mạch Tần gia rồi, để lại át chủ bài cũng đã đủ nhiều, nếu còn không giữ được thì chỉ có thể tự mình tìm nguyên nhân thôi.

Chương 1089

Thời gian vội vã —— Ngay lúc Tần Phong luyện chế Thập Nhị Kim Nhân, đội ngũ của Tần Hạo cũng đang không ngừng mở rộng.

Thủ quân các nơi sôi nổi đầu hàng, bá tánh các nơi cũng sôi nổi quy phụ...

Dùng một loại tốc độ không thể tin được, công đánh tới kinh đô Đại Tần. "Kinh đô, đến rồi!" Lâm Tam nhìn tường thành kinh đô cao lớn, biết quyết chiến cuối cùng sắp bắt đầu rồi...

Lúc này —— Tin tức đại quân công đánh tới kinh đô, đã truyền vào trong A Phòng cung.

Bất quá Tần Phong chút nào không có ý tứ muốn quản, vẫn như cũ không nhanh không chậm luyện chế Thập Nhị Kim Nhân, chỉ kém một chút xíu là có thể luyện chế thành công rồi. "Cái gì?

Tần Nhị Đản đánh tới kinh đô rồi!!" Tuy rằng Tần Phong là một chút cũng không vội, nhưng Tiểu Bạch lại là gấp đến độ nhảy nhót tưng bừng.

Nếu thật sự để Tần Nhị Đản công phá kinh đô Đại Tần, bánh vẽ bao nhiêu năm nay của nó chẳng phải là đều ăn không hết sao, càng huống chi nó còn đầu nhập hàng triệu cực phẩm linh thạch. "Giấc mộng này còn chưa tỉnh sao!?" Mộc Tú đám người tại chỗ liền cạn lời.

Không biết là Tiểu Bạch không muốn từ trong mộng tỉnh lại, hay là bánh vẽ của Long Quân quá thơm quá ngon rồi. "Không được, Thỏ ta không thể ngồi chờ chết!" Tiểu Bạch nghĩ nghĩ, mới nói: "Hiện tại kinh đô còn có trăm vạn Hổ Bí quân, chỉ cần chúng ta kiên thủ được, Hoàng gia quân và Ma tộc đại quân nhất định sẽ lai viện, thật sự không được còn có thể truyền lệnh cho Bạch Khởi và Vạn Lý Lãng ở Bắc Cương yếu tắc, để bọn họ hồi kinh hộ giá, đến lúc đó chúng ta có thể giáp công Tần Nhị Đản từ trước ra sau rồi." "Á hự!!" Mộc Tú đám người nhìn nhau, trong lòng nhịn không được thở dài.

Tuy rằng kế hoạch của Tiểu Bạch phi thường tốt, nhưng nề hà lão đại của bọn họ phản biến rồi, cho dù Tiểu Bạch là quân thần chuyển thế, e rằng cũng khó có thể xoay chuyển bại cục cuối cùng. "Còn có..." Tiểu Bạch lại quay đầu nhìn về phía Mộc Tú đám người, bắt đầu vẽ bánh nói: "Các ngươi nếu như theo Thỏ ta tử thủ kinh đô, như vậy chờ tương lai sau khi Thỏ ta kế vị, nguyện khôi phục chế độ phân phong của tiền triều, các vị đều sẽ được liệt thổ phong vương, sở hữu hết thảy quyền sinh sát trong lãnh địa." "Á hự!" Đám người Mộc Tú tim đập thình thịch, lập tức liền mê hồ lên.

Hóa ra không phải Tiểu Bạch không muốn từ trong mộng tỉnh lại, thật sự là cái bánh này ăn quá thơm, ai có thể cự tuyệt dụ hoặc quyền lực liệt thổ phong vương loại này chứ!?

Nhưng giây tiếp theo, trong lòng mọi người liền thở dài.

Nếu không có Tiên Nô Pháp Ấn của Long Quân, bọn họ khẳng định sẽ chịu không nổi dụ hoặc, toàn lực ủng hộ Tiểu Bạch kế vị, cho dù Long Quân không tính toán truyền ngôi cho Tiểu Bạch, bọn họ cũng có thể ngụy tạo một phần chiếu thư truyền ngôi.

Nhưng nề hà Long Quân thủ đoạn thông thiên, bọn họ căn bản không dám làm trái ý chí Long Quân!

Bất quá loại sự tình này bọn họ cũng không tiện nói rõ, chỉ có thể bồi đứa nhỏ diễn một vở kịch, cứ để nó quá giang làm nghiện Tần Nhị Thế đi!

Lúc này —— Bên ngoài kinh đô một mảng đại quân đen kịt, nhìn tường thành nguy nga hùng vĩ cảm thấy chấn hám.

Tường thành cao chọc trời tựa hồ có mấy trăm mét, trên mỗi khối gạch đều khắc một ít trận pháp phù văn, hoàn toàn không giống với những thành trì bọn họ gặp được trước đó.

Mà binh sĩ thủ thành trên tường thành, cũng cảnh giác nhìn địch nhân phía dưới.

Chỉ thấy ánh mắt bọn họ lãnh liệt, phảng phất cứng rắn như vách đá, bầu không khí giữa hai bên cũng theo đó khẩn trương lên, trong ánh mắt từng người đều tràn ngập địch ý, phảng phất đều muốn đại biểu chính nghĩa tiêu diệt đối phương. "Tần vương cư nhiên tới nhanh như vậy!?" Thành Xuân và Mộc Thâm hai vị đại tướng đứng trên tường thành, tự hỏi lát nữa dùng tư thế gì mở cửa đầu hàng.

Hiện tại tâm tư Long Quân muốn truyền ngôi cho nhị đệ đã ai ai cũng biết, bọn họ thật sự là không cần thiết làm loại chống cự vô vị này, còn không bằng sớm một chút thức thời mới là tuấn kiệt.

Ngay tại lúc hai người tự hỏi dùng tư thế gì đầu hàng.

Tiểu Bạch bước đi với dáng vẻ lục thân bất nhận đi tới, phía sau còn đi theo Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Thanh Thiên, Tam Thu, Tề Tu Viễn, Đông Phương tiểu thư, Tam Lộng đại sư chờ 6.1 cái Đại Đế. "Tới rồi sao?!" Tần Hạo sắc mặt lập tức ngưng trọng lên.

Tuy rằng lần trước ca hắn phong hỏa hí chư hầu đắc tội rất nhiều Đại Đế hoang dã, nhưng số lượng Đại Đế bên cạnh hắn vẫn cứ khủng bố đến dọa người, muốn thông quan phó bản nhìn thấy ca hắn cái trùm cuối này, còn cần phải đánh bại 6.1 cái Đại Đế này trước. "Tần Nhị Đản!!" Tiểu Bạch đứng trên tường thành, từ trên cao nhìn xuống chửi ầm lên: "Thỏ chủ nhân nhà ta đối với ngươi tín nhiệm có thừa, ngươi lại sau lưng làm ra hành vi đáng xấu hổ như thế, ngươi không chỉ phản bội triều đình, càng là phản bội bá tánh, đồ hỗn trướng bất trung bất nghĩa, mục vô quân phụ nhà ngươi." "Ách..." Thành

Xuân và Mộc Thâm tại chỗ liền cạn lời.

Vốn tưởng rằng lát nữa chỉ cần Tần vương mở miệng động chi lấy tình, hiểu chi lấy lý, bọn họ là có thể thuận thế mượn sườn núi xuống lừa mở cửa đầu hàng, nhưng ai ngờ Tiểu Bạch cư nhiên dẫn theo 6.1 cái Đại Đế tới.

Còn vừa lên liền cùng thủ lĩnh đối phương đấu võ mồm, làm cho bọn họ muốn tan tầm sớm cũng không được! "Ngươi nói xong chưa!?" Tần Hạo sắc mặt bình tĩnh, nội tâm không chút dao động.

Hắn biết hành vi của chính mình có lỗi với anh ruột, nhưng vì thiên hạ thương sinh hắn không thể không làm như vậy, cũng chỉ có làm như vậy thiên hạ thương sinh mới có đường sống.

Hắn thẹn với lòng! "Chưa!!" Tiểu Bạch tiếp tục vừa sữa vừa hung nói: "Tần Nhị Đản, ngươi đừng quên, trong tay Thỏ ta chính là có chứng cứ ngươi tiêu phí ở Bàn Tơ Động lần trước, ngươi nếu là còn không lui binh, Thỏ ta liền phải đương chúng phát sóng đấy." "Con thỏ vô sỉ này!!" Tần Hạo tại chỗ bị Tiểu Bạch làm cho phá phòng, rốt cuộc không còn vẻ thẹn với lòng lúc đầu nữa. "Bàn Tơ Động!?" Giang Linh ở hậu phương đại quân, đôi mắt đẹp hơi nheo lại.

Tuy rằng nàng không biết Bàn Tơ Động là địa phương nào, nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ lại làm nàng cảm giác thập phần không đứng đắn, hơn nữa Tần Hạo có thói quen nuôi hồ ly tinh, làm cho nắm tay nhỏ của nàng lập tức liền cứng lên. "Còn có cái Bàn Tơ Động!?" Lâm Tam thần tình không khỏi sửng sốt.

Tuy rằng Tần huynh từng mời hắn đi qua Bạch Kim Hãn, cũng đã gặp phong quang thảo nguyên, còn nhìn thấy Lê Viên của Giang Nam, nhưng chính là chưa từng dẫn hắn đi Tần Hoài Hà và Bàn Tơ Động mở mang kiến thức. "Bản vương không hiểu ngươi đang nói cái gì!"

Tần Hạo cầm trong tay Miêu Miêu Chùy, nhảy dựng lên nói: "Đánh trống trận, toàn quân xuất kích!!" "Giết!!" Đại quân phía sau lập tức sát khí ngút trời, tiếng trống trận chấn động cũng theo đó vang lên. "Tần Nhị Đản đáng chết, cư nhiên muốn giết thỏ diệt khẩu!!" Tiểu Bạch bị chọc tức muốn trực tiếp cho lộ ra ánh sáng.

Nhưng nề hà Tần Hạo đã đánh tới trước mặt nó, chỉ có thể bất đắc dĩ móc ra Thượng Phương Bảo Kiếm nghênh địch.

Oanh long long!!

Một người một thỏ lập tức giao chiến cùng một chỗ, hư không cũng nổi lên từng đạo gợn sóng.

Mũi tên trên tường thành cũng giống như mưa rào bắn xuống, binh sĩ công thành không màng nguy hiểm tiếp tục xung kích, dòng lũ sắt thép hậu phương cưỡi Thiết Bối Thương Hùng cao lớn phát ra tiếng vang như sấm sét.

Còn nương theo tiếng trống trận này lên kia xuống, như sóng biển cuộn trào mãnh liệt quanh quẩn tại hư không. "Chiến tranh bắt đầu rồi sao!?" Tần Phong nghe thấy động tĩnh chậm rãi mở mắt, không hoảng không loạn bấm đạo chỉ quyết cuối cùng.

Chỉ thấy mười hai đạo kim quang lao ra khỏi Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, hóa thành mười hai người khổng lồ cao trăm mét đứng sừng sững trên quảng trường A Phòng cung, nhìn qua thập phần uy nghiêm trang trọng, giống như hộ vệ thủ hộ vinh quang của Đại Tần. "Long Quân lại luyện chế cái gì!?" Do Tần Hạo đang dẫn quân công đánh kinh đô, ánh mắt các Đại Đế tự nhiên cũng tụ tiêu ở chốn này.

Chương 1090

Tại nháy mắt Thập Nhị Kim Nhân luyện chế mà thành, bọn họ liền mạc danh cảm thấy một trận tim đập nhanh, cứ như thể gặp phải đại sát khí đáng sợ gì đó vậy...

Oanh long long!!

Đạo lôi kiếp cuối cùng trên bầu trời giáng xuống, va chạm kịch liệt với Vu Lan.

Chỉ thấy quanh thân Vu Lan lam quang tỏa sáng rực rỡ, thiên địa vì đó mà đổi sắc.

Ngay sau đó, luồng khí lạnh lẽo đến cực hạn điên cuồng cuộn trào, vô tận khí tức huyền diệu cũng tranh nhau dũng hiện. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại chống đỡ lôi kiếp, tổng cộng thu hoạch được 525 vạn điểm phản phái!" "Mới có hơn 500 vạn à?!" Tần Phong trong lòng khẽ thở dài một tiếng.

Tuy rằng mỗi đạo lôi kiếp chỉ có thể đạt được 100 điểm phản phái theo kiểu "phần thưởng gãi ngứa", nhưng ngặt nỗi có mấy đạo lôi kiếp còn chưa kịp chạm đất đã bị Lan bảo bảo đóng băng mất rồi. "Nàng thế mà đỡ được!" Tử Diên bề ngoài thì phong khinh vân đạm, nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Vốn dĩ nàng định đợi Vu Lan không chịu nổi nữa mới ra tay, ai ngờ Vu Lan lại cứng cỏi từ đầu đến cuối, ngạnh kháng trọn vẹn gần mười vạn đạo Thần Khí lôi kiếp.

Tuy rằng nàng sở hữu truyền thừa của Nguyệt Thần Cung, lại cùng Tần Phong tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú khiến thực lực tăng vọt, nhưng nàng tự nhận mình không có năng lực một hơi đỡ hết gần mười vạn đạo lôi kiếp như vậy. "Tỷ tỷ thật sự là vừa đẹp vừa ngầu!" Điềm Điềm và Tiểu Hương Phi trong mắt tỏa sáng, trong nháy mắt liền biến thành fan cuồng của Vu Lan.

Bất quá nhìn thấy Tử Diên ở bên cạnh, các nàng lập tức nhớ tới phe cánh của mình, lộ ra vẻ mặt phẫn nộ như thể bị tiểu tam cướp mất chồng. "Khụ khụ!!" Vu Lan đáp xuống đất, chân mềm nhũn, quỳ một gối xuống ho khan.

Mặc dù lôi kiếp Tần Phong luyện chế Thần Khí đối với nàng chỉ gây ra sát thương kiểu gãi ngứa, nhưng tích tiểu thành đại, một lần ngạnh kháng gần mười vạn đạo, cũng tạo thành gánh nặng không nhỏ cho cơ thể nàng. "Tỷ tỷ!!" Hồng Hạnh vội vàng te tởn chạy lên trước, đỡ Lan bảo bảo dậy.

Chỉ thấy Vu Lan khác hẳn với hình tượng anh tư hiên ngang mặc áo giáp trước đó, hiện tại đang thở hồng hộc, tóc tai rối bù trông rất nhếch nhác, lại có một loại vẻ đẹp như bị "dày vò" xong. "Vất vả rồi!" Tần Phong đi tới trước mặt Lan bảo bảo, đồng tử theo đó phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy đồng tử vốn đen nhánh đột nhiên phân tách, ngay sau đó bộc phát ra một cỗ lực hút khủng bố. "Đây là cái gì?!" Vu Lan còn chưa kịp phản ứng đã bị hút vào thế giới Trùng Đồng.

Tiếp theo đó, Tử Diên, Hồng Hạnh, Điềm Điềm, Hữu Dung, Tiểu Hương Phi, Tiểu Y Nha, Phong Hoa Tuyết Nguyệt từng người một đều không thoát khỏi, toàn bộ đều bị Tần Phong đóng gói hút vào thế giới Trùng Đồng của mình. "Không ổn!!" Tâm Nhan tiểu thư sắc mặt biến đổi, muốn chạy nhưng đã không còn kịp nữa.

Chỉ thấy Tần Phong dùng một chiêu Tốc Biến đã tới trước mặt nàng, cánh tay mạnh mẽ cũng thành thạo ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, khiến nàng trong nháy mắt mất đi lực phản kháng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt tâm can bảo bối của Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 30 vạn điểm phản phái!" "Phu nhân, nàng chạy cái gì a?!" Tần Phong khóe miệng nhếch lên nụ cười Long Vương, cánh tay dùng lực nhấc lên, ôm càng chặt hơn. "Ách..." Tâm Nhan tiểu thư thân thể dán chặt vào Tần Phong, vẻ mặt vừa thẹn vừa giận nói: "Ngươi mau buông ta ra, ta chết cũng sẽ không tiến vào thế giới Trùng Đồng của ngươi..." "Ai nói trẫm muốn cho nàng vào thế giới Trùng Đồng chứ?!" Tần Phong ghé vào tai nàng, cười xấu xa khẽ nói: "Phu nhân, nàng đừng quên trẫm trước đó đã đáp ứng nàng, để nàng ban ngày làm quý phụ, ban đêm làm tình phụ.

Nếu đưa nàng vào thế giới Trùng Đồng cùng đám kia, chúng ta còn gì là thú vui nữa?!" "Ngươi, ngươi, ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư vừa thẹn vừa giận, hận không thể cho hắn một cái tát.

Nhưng Tần Phong căn bản không cho nàng cơ hội, bấm một đạo chỉ quyết mở ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trực tiếp ném Tâm Nhan tiểu thư vào trong. "Chúng ta mới vừa ra mà!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái chu cái miệng nhỏ, vô cùng không tình nguyện lại đi vào. "Yên tâm, trẫm sẽ không bạc đãi các nàng!" Tần Phong thời khắc không quên vẽ bánh: "Chờ trẫm độ xong lôi kiếp, thành công phi thăng Thượng Giới, sẽ đi tìm Thái Sơ Tiên Tủy và Tiên Cốt đúc lại thân thể cho các nàng." "Chủ nhân, ngài thật tốt!!" Ba con ma nữ nhỏ lập tức kích động, vội vàng chạy đến trước mặt Tâm Nhan tiểu thư nói tốt cho hắn. "Tiếp theo là..." Tần Phong thần tình do dự một chút, túm lấy Tiểu Thiểm Khuyển (chó liếm) qua.

Vốn dĩ hắn không muốn mang theo con chó này cùng phi thăng, nhưng nghĩ lại con chó này hiện tại đã sơ lộ hung tướng, lại còn học được thói ăn người không nhả xương, mang theo nó thì không sợ người Thượng Giới không tôn trọng mình.

Cũng có thể khích lệ Phương Trường nỗ lực tu luyện phi thăng!

"Bệ hạ!!" Nam Phong công chúa trên mặt đầy vẻ kinh khủng, bị một cỗ đại lực cách không tóm lấy.

Bất quá còn chưa đợi nàng hiểu rõ tình huống hiện tại, đã bị Tần Phong trực tiếp ném vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Lúc này —— Kinh đô bên ngoài đã chiến hỏa liên thiên.

Binh sĩ công thành như sóng biển cuồng bạo lao về phía tường thành, nhưng tường thành cao lớn vẫn như một vị cự nhân bất bại, mỗi một lần tiến công đều nương theo tiếng thảm thiết kêu gào và huyết vụ phun tung toé. "Quá thảm liệt!" Quang Thiên đang đứng ở phía xa quan sát, cũng không có ý tứ muốn ra tay. "Chúng ta cứ nhìn như vậy thật sự ổn sao?!" Trần Trường Phong vẻ mặt đầy sốt ruột.

Từ khi biết tin Tần Hạo tạo phản, hắn liền lập tức triệu tập Ma tộc đại quân chạy tới hộ giá, chỉ là còn chưa tới kinh đô đã bị Hoàng Gia Quân của Quang Thiên chặn đường. "Dụng ý của Bệ hạ ngươi còn chưa nhìn ra sao?!" Quang Thiên liếc mắt nói: "Đem Bạch Khởi lão tướng quân và Vạn Lý Lãng điều đi trấn thủ biên cương phía Bắc, lại để Thiên Quân, Vạn Mã đi khắp nơi tung tin, chính là muốn dùng danh tiếng một đời bạo quân của mình để thành tựu danh tiếng một đời nhân quân của Tần Vương." "Nhưng mà, nhưng mà..." Trần Trường Phong vẫn nóng nảy như ngồi trên đống lửa.

Bởi vì Ma tộc bọn họ trong mắt các đời đế vương đều là nhân tố bất ổn, cho nên hắn cũng không dám đánh cược thái độ của Tần Vương tương lai đối với Ma tộc, càng là không có cô con gái thứ hai để gả cho Tần Vương kéo quan hệ. "Thăng trước đó nào quản chuyện thăng sau, lãng được mấy ngày là mấy ngày!" Quang Thiên phảng phất nhìn ra sự lo lắng của Trần Trường Phong, mở miệng an ủi: "Chúng ta có hạnh đi theo Long Quân là phúc khí tu luyện bao nhiêu kiếp, Hoang Cổ không phải điểm cuối của chúng ta, Tiên Giới mới là chiến trường của chúng ta." "Cái này..." Trần Trường Phong không biết có phải là phúc khí hay không, nhưng hắn vẫn lựa chọn tin tưởng Quang Thiên.

Dù sao Quang Thiên cũng là người đàn ông sở hữu ba món thần trang, mà hắn ngoại trừ Hàng Ma Xử và Huyết Trì tổ truyền, đến nay một món thần khí do Long Quân luyện chế cũng không vớt được. "Được rồi, mau hành động đi!" Quang Thiên xoay người lên Xích Thố cương thiết chiến kỵ, hóa thành một đạo hồng quang cấp tốc rời đi.

Tuy rằng Hoàng Gia Quân của họ và đại quân Ma tộc không có nhiệm vụ chi viện, nhưng Long Quân lại để bọn họ lặng lẽ bao vây kinh đô, chờ con cá lớn Uyên Tổng tự mình cắn câu. "Ân?!" Uyên Tổng đã sớm lẻn vào kinh đô nhịn không được rùng mình một cái, không biết vì sao trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm bất hảo.

Bất quá rất nhanh hắn liền ném cảm giác này ra sau đầu, ánh mắt bị một đạo thân ảnh uy nghiêm trong hư không hấp dẫn, chính là Long Quân thân mặc hắc sắc long bào.

Người có tên, cây có bóng!!

Đừng nhìn đại quân tạo phản kêu gào lợi hại, nhưng sau khi Long Quân xuất hiện lập tức tắt đài.

Cả chiến trường một mảnh tịch mịch!!

Tất cả mọi người đều khẩn trương ngẩng đầu nhìn về phía Long Quân, cảm giác áp bách cường đại khiến bọn họ hô hấp đều cẩn thận từng li từng tí, giống như sợ quấy nhiễu đến Long Quân vậy...

Chương 1091

"Long Quân!!" Phản quân nhịn không được nuốt nước miếng, theo bản năng lui về phía sau một bước. "Ca ca!!" Tần Hạo nhìn thân ảnh Tần Phong, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên hoảng loạn.

Tuy rằng Lâm Hồng Đậu nói ca hắn hiện tại thân chịu trọng thương, thực lực mười không còn một, nhưng bóng ma tâm lý bị đánh từ nhỏ đến lớn vẫn khiến hắn mạc danh hoảng hốt. "Tần huynh, rốt cuộc cũng ra rồi!" Lâm Tam nhìn thân ảnh trong hư không, đã đợi không kịp muốn thọc cho một cái. "Chủ ngân thỏ ta tới rồi!!" Tiểu Bạch vẻ mặt kinh hỉ, cảm giác hoàng vị vững rồi.

Chỉ cần chủ ngân thân yêu của nó ra tay, đừng nói bạo đánh Tần Nhị Đản cái tên nghịch thần tặc tử này, cho dù thêm cả Lâm Tam cũng có thể một tay trấn áp. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư nhịn không được chắp tay trước ngực, phát hiện Tiểu Bạch vẫn là quá mức tuổi trẻ.

Tuy rằng nó đi theo Long Quân học được rất nhiều thứ, nhưng lại không phát hiện triều đình còn có một cái quy tắc ngầm: Có một số chức vị chỉ có thể thông qua ba loại kênh truyền bá là Mẫu-Anh, Huyết thống, và...

Ái ái.

Cho dù nó là do Long Quân một tay nuôi lớn, cũng phải đi theo quy tắc ngầm mới được.

Năng lực có mạnh nữa cũng không bằng "cơ cấu"!!

Không phải vì thiếu nhân tài nên mới mở Ân khoa, mà là vì có người này rồi, cho nên mới có trận Ân khoa này. "Tần Nhị Đản, ngươi xong đời rồi!" Tiểu Bạch vẫn sống trong mộng không nguyện ý tỉnh lại, nhịn không được đắc ý nói: "Chỉ cần chủ ngân thỏ ta lược vi ra tay, là có thể đem các ngươi đánh thành đầu heo!!" "Đều giết sạch?!" Đám đông toàn trường lập tức xao động, trong lòng mạc danh dâng lên một cỗ thoái ý.

Một đường hoành đẩy phía trước làm cho bọn họ tự tin bạo trướng, nhưng nhìn thấy Long Quân mới biết được chính mình nhỏ bé cỡ nào, cảm giác giống như một đám kiến càng mưu toan giết chết con người, thật buồn cười. "Yên lặng!!" Tần Hạo vội vàng lên tiếng ổn định quân tâm, triển lộ vương bá chi khí nói: "Ca ta hắn cùng Trảm Thiên Đạo gông xiềng nên thân chịu trọng thương, lại cưỡng ép luyện chế Thập Nhị Kim Nhân cùng các thần khí khác, hiện tại thực lực đã mười không còn một!!" "Long Quân thực lực mười không còn một?!" Đám người đưa mắt nhìn nhau, xao động lập tức bình ổn lại.

Tuy rằng Long Quân được dự là Vạn Cổ Đệ Nhất Nhân, cường đại đến mức làm cho người ta không sinh ra nổi một chút tâm tư phản kháng, nhưng nếu thực lực mười phần chết chín, vậy cũng không phải là không thể cứng rắn một chút. "Thập bất tồn nhất?!" Uyên Tổng đang trốn trong bóng tối, trong lòng lập tức cuồng hỉ.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn thừa cơ cướp đoạt hai ba tòa tiên sơn rồi chạy, nhưng ai ngờ Long Quân hiện tại thực lực lại suy yếu như thế, khiến hắn lập tức có ý tưởng đóng gói cả năm tòa tiên sơn mang đi.

Thậm chí còn có thể to gan hơn một chút, đem Đại Tần Cửu Đỉnh, Thập Nhị Kim Nhân cùng nhau đóng gói! "Ca, huynh không cần giả bộ nữa!" Tần Hạo cưỡng ép đè xuống hoảng loạn trong lòng, cố làm ra vẻ uy nghiêm nói: "Huynh hiện tại căn bản không phải đối thủ của ta và Lâm huynh, chỉ cần huynh viết xuống Tội Kỷ Chiếu (chiếu thư tự nhận tội), hướng thiên hạ thương sinh thừa nhận sai lầm của mình, đồng thời đối với Tần gia liệt tổ liệt tông thề sửa đổi, chúng ta liền lui binh, thế nào?!" "Trẫm có lỗi gì mà phải ban Tội Kỷ Chiếu?!" Tần

Phong ngữ khí bình thản nói: "Trẫm từ khi đăng cơ tới nay, đối ngoại bình định thảo nguyên, thu phục Ma tộc, trấn áp Yêu tộc, vạn tộc lai triều; đối nội đào vận hà quán thông nam bắc, xây trường thành chống lại dị giới sinh vật, chém đứt Thiên Đạo gông xiềng dương oai Nhân tộc ta, xây Đồng Tước Đài thu thập mỹ nhân về xem các nàng khiêu vũ, trẫm sai ở chỗ nào?!" "Ách..." Khóe mắt mọi người lập tức co giật, trong lòng hiện lên một cái to đùng "ngọa tào".

Vốn dĩ càng nghe công tích của Long Quân càng cảm thấy khâm phục, nhưng ai ngờ hắn đột nhiên quay ngoắt 180 độ, đem việc xây Đồng Tước Đài xem mỹ nhân khiêu vũ cũng tính vào luôn. "Ngược lại là đám tiện dân các ngươi!!" Ánh mắt Tần Phong đột nhiên trở nên lăng lệ: "Trẫm cho các ngươi sống, cho các ngươi cơm ăn, cho các ngươi tôn nghiêm, nhưng các ngươi thế mà lại muốn phản trẫm!!" "Ca, huynh không cần ở chỗ này giảo biện!" Tần Hạo ánh mắt nhìn thẳng, không chút sợ hãi nói: "Phàm là thiên hạ thương sinh còn có đường sống để đi, lại làm sao có thể chọn tạo phản, huynh chẳng lẽ không nên phản tư một chút nguyên nhân tại chính mình sao?!" "Trẫm không sai, vì sao phải phản tư?!" Tần Phong lý lẽ hùng hồn nói: "Kẻ không mưu vạn thế không đủ để mưu nhất thời, kẻ không mưu toàn cục không đủ để mưu một góc, tư tưởng của trẫm há là thứ các ngươi có thể lý giải." "Đúng thế, đúng thế!" Tiểu Bạch nhảy lên vai Tần Phong, gật gù cái đầu nhỏ nói: "Chủ ngân thỏ ta nói đúng, đám tiện dân này cái gì cũng không hiểu, nói với bọn họ cũng bằng thừa." "Người không tầm thường, mới có thể thành tựu sự nghiệp siêu hồ tầm thường!" Vu tiên sinh đang đứng tại Viên Kiệu tiên sơn, nhìn qua Tần Phong nhịn không được cảm khái.

Tuy rằng hành sự tác phong của Tần Phong quá mức cấp tiến, nhưng công tích của hắn xác thực không ai địch nổi, có lẽ người hiện đại không cách nào lý giải, nhưng người đời sau tất sẽ ca công tụng đức cho hắn. "Đừng cảm khái nữa!" Lam Ma vẻ mặt sốt ruột nói: "Ta thế nhưng là đã nhận của Long Quân một tòa tiên sơn, còn đem bảo bối nữ nhi gả cho hắn, là phái bảo hoàng trung thành, hiện tại Long Quân thực lực mười không còn một, chúng ta phải mau chóng đi chi viện mới được." "Đừng phí cái sức đó!" Vu tiên sinh xoay người xua tay nói: "Có thời gian đi chi viện, còn không bằng trở về ngủ trưa một giấc!" "Ý của tiên sinh là, Long Quân không cần chi viện cũng có thể thắng?!" Lam Ma vừa nghe muốn ngủ trưa, vội vàng đi theo vào trong phòng dò hỏi.

Ngay sau đó liền truyền đến thanh âm khẩn trương của Vu tiên sinh: "Nàng nói chuyện thì nói chuyện, không có việc gì cởi quần áo ta làm cái gì?!" "Lan Lan lập tức sắp phi thăng rồi!" Thanh âm hùng hồn đầy lý lẽ của Lam Ma vang lên: "Ta muốn lại có thêm một đứa bé, để duy trì quan hệ giữa chúng ta, chàng đừng có làm cái biểu tình ủy khuất đó, cùng lắm thì xong việc ta lại cho chàng 103 viên linh thạch làm thù lao." "Hữu nhục tư văn, hữu nhục tư văn..." Vu tiên sinh tức giận mở cửa muốn rời đi, nhưng lại bị Lam Ma túm trở về. "Nói nhiều vô ích, chiến đi!!" Lâm Tam không rảnh nghe huynh đệ hai người lải nhải, rút ra Vô Trần Kiếm liền đâm về phía Tần Phong.

Ông!

Ông!

Tấn như thiểm điện, thế như bôn lôi!

Tiếng kiếm minh đáng sợ lập tức vang vọng hư không, kiếm khí lăng lệ càng là tịch quyển thiên địa, còn nương theo một cỗ kiếm ý hủy thiên diệt địa khủng bố. "Ngươi cũng muốn phản trẫm?!" Tần Phong trang mô tác dạng quát lớn một tiếng, phất tay lấy ra Tổ Truyền Ma Kiếm.

Một kiếm chém ra!!

Kiếm quang lấp lánh cấp tốc xẹt qua hư không, bộc phát ra khí tức hủy thiên diệt địa.

Oanh long long!!

Hai cỗ kiếm ý khủng bố va chạm giữa hư không, trong nháy mắt dẫn phát năng lượng phong bạo kinh thiên động địa, bụi đất phi tán che khuất bầu trời. "Đây là mười không còn một?!" Đám người toàn trường lập tức trừng lớn mắt, bị một màn trước mắt làm cho chấn động.

Chỉ thấy song phương chiến đấu như thiểm điện giao thoa, tốc độ cực nhanh khiến người ta không cách nào nhìn rõ, kiếm khí lăng lệ cũng không ngừng bắn ra, nơi đi qua hư không càng là kịch liệt chấn động.

Đinh một tiếng!!

Kiếm của hai bên lần nữa va chạm, Lâm Tam không khống chế được liên tiếp lui về phía sau. "Cứ loại thực lực này cũng dám tạo phản?!" Tiểu Bạch lập tức kích động hô khẩu hiệu: "Tiên chi điên, ngạo thế gian, có thỏ chủ ngân ta liền là trời, cho dù thực lực mười không còn một, cần một tay nâng đỡ nhân thê, chủ ngân thỏ ta vẫn như cũ vô địch thế gian..." Ai dạy nó nói như vậy?!

Tần Phong trong lòng lập tức hoảng như chó, theo bản năng muốn gọi Nguyệt Thần tỷ tỷ cứu mạng.

Bất quá còn chưa đợi hắn nhập vai, liền thấy thân hình đang bay ngược của Lâm Tam khựng lại, còn ném cho hắn một ánh mắt, phảng phất đang hỏi: Đã nói là để ta đâm cho một cái, sao lại dùng toàn lực rồi?! "Ô..." Tần Phong trong lòng cảm thấy ủy khuất, cũng vội vàng trả lại một ánh mắt.

Biểu thị chính mình vừa rồi đã phi thường khắc chế, ngay cả một phần mười sức mạnh cũng không dùng đến. "Cái tên biến thái này!!" Khóe mắt Lâm Tam không khỏi co giật, trong lòng phát ra tiếng gào thét của con chuột chũi.

Vốn tưởng rằng nhẹ nhõm liền có thể đâm Tần huynh một cái, ai ngờ trình độ biến thái của hắn vượt xa tưởng tượng của mình, không dùng chút khí lực thì đúng là không đâm được hắn. "Phốc!!" Tần Phong vì biểu thị áy náy, cưỡng ép bức ra một ngụm máu tươi. "Long Quân thật sự bị thương!!" Phản quân toàn trường lập tức sôi trào, thần tình kích động căn bản không cách nào che giấu.

Long Quân trước kia phảng phất như một ngọn núi cao không thể vượt qua, khiến người ta không sinh ra nổi một tia tâm tư phản kháng, nhưng hiện tại Long Quân bị thương, làm cho bọn họ thấy được hy vọng thắng lợi. "Làm sao có thể?!" Tiểu Bạch lúc này có chút mộng, não không load kịp.

Chương 1092

Làm một con thỏ được Tần Phong nuôi từ nhỏ đến lớn, nó tự nhiên biết lực khôi phục của hắn biến thái cỡ nào, lần trước bị thương cũng là giả vờ, chỉ là vì lừa gạt tình cảm của các tiểu tỷ tỷ.

Làm sao có thể thật sự bị thương được chứ?! "Nước này thả cũng quá lộ rồi!!" Chín vị lão tổ Tần gia đang ở trên Bồng Lai tiên sơn lắc đầu, biểu thị chính mình sắp nhìn không nổi nữa. "Hạo Nhiên Chính Khí, Thiên Địa Nhất Kiếm!" Lâm Tam thanh âm to rõ vang vọng thiên địa, một đạo kim sắc kiếm quang phóng thẳng lên mây.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng, gợn sóng mắt trần có thể thấy được cổ động giữa thiên địa, kiếm khí trong tay mọi người càng là kịch liệt run rẩy, có loại cảm giác tùy thời đều sẽ tránh thoát bay đi. "Kiếm khí thật mạnh!!!" Toàn trường chúng nhân lập tức nín thở, ngẩng đầu chăm chú nhìn kiếm quang trên bầu trời. "Xác thực rất mạnh!!" Tần Phong cứ như vậy lẳng lặng nhìn Lâm Tam, có thể cảm ứng rõ ràng một kiếm này đáng sợ.

Từ sau khi Lâm Tam đạt được Đại Mộng Xuân Thu, một giấc mộng liền có thể đạt được ngàn năm Hạo Nhiên Chính Khí, nhiều năm như vậy nuôi dưỡng ra Hạo Nhiên Chính Khí đã sớm đạt tới con số thiên văn.

Lại thêm chính hắn sở hữu kiếm ý khủng bố, cùng với cưỡng ép mượn tới thiên địa chi thế.

Kiếm xuất vỏ, thiên băng địa liệt!

Phảng phất như tận thế buông xuống, kiếm ý khủng bố tịch quyển thiên địa.

Bất quá rất đáng tiếc, một kiếm này ẩn chứa Hạo Nhiên Chính Khí mạnh thì có mạnh, nhưng vẫn như cũ không cách nào đối với hắn cấu thành thương tổn thực chất gì.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm minh thanh thúy vang vọng thiên địa, dẫn tới hư không một trận kịch liệt chấn động.

Chỉ thấy Tần Phong phất tay lấy Vô Tận Kiếm Hạp ra, mấy vạn thanh trường kiếm như sao băng từ trong đó cấp tốc bay ra. "Mạn Thiên Tinh Thần, Hóa Vi Nhất Kiếm!" Tần Phong đầy vẻ phẫn nộ, bấm một đạo chỉ quyết quát to một tiếng, dẫn tới linh khí trong thiên địa như dã thú lao về phía hắn.

Ông!

Ông!

Hư không chấn động, kiếm minh không dứt.

Mấy vạn thanh kiếm hóa thành đầy trời tinh quang, ngưng tụ ra một thanh tử sắc trường kiếm trùng thiên, so với Hạo Nhiên Kiếm Khí mà Lâm Tam vừa thi triển còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. "Đây thật sự là mười không còn một?!" Đám người toàn trường lập tức trừng lớn mắt kinh hô, trong lòng càng là hiện lên một cái "ngọa tào" thật lớn.

Vốn tưởng rằng Long Quân thập bất tồn nhất rất dễ đối phó, ai ngờ vẫn mạnh đến mức ly phổ, một cỗ khí tức làm người ta tim đập nhanh lập tức tràn ngập khắp nơi. "Chủ ngân thỏ ta là lợi hại nhất!!" Tiểu Bạch lập tức kích động, biết hoàng vị lại một lần nữa vững rồi. "Lâm huynh, bản vương tới trợ ngươi!" Tần Hạo rốt cuộc ngồi không yên, tay cầm Miêu Miêu Chùy xông lên.

Chỉ thấy quanh người hắn nổi lên từng mảng tinh quang rực rỡ, ngay sau đó liền ngưng tụ ra hư ảnh mười bảy con Long Tượng (Voi rồng) khổng lồ.

Ô!!

Ngao!!

Tinh quang dũng động, Long Tượng chấn thiên địa.

Tiếng gào thét của mười bảy con Long Tượng khiến thiên địa kịch chiến, linh khí điên cuồng rót vào hư ảnh Long Tượng, khiến cho mười bảy con Long Tượng dần dần ngưng luyện, tản mát ra khí tức cổ lão tang thương. "Mười bảy Long Tượng?!" Tần Phong trong lòng nhịn không được chửi thầm, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử lại không nói đạo lý rồi.

Lần trước rõ ràng mới chỉ có thể ngưng tụ ra mười sáu Long Tượng chi lực, mấy tháng không gặp lại lĩnh ngộ ra thêm một rồng một voi, căn bản không quan tâm người ta có chịu nổi hay không. "Tần Nhị Đản, ngươi vô sỉ!!" Tiểu Bạch tức giận lớn tiếng khiển trách: "Đi Bàn Tơ Động không trả phí 'khai bạng', còn chuyên chọn lúc chủ ngân thỏ ta bị thương mà bắt nạt, càng là không biết xấu hổ mà hai đánh một, Thỏ ta chưa từng thấy qua người nào mặt dày vô sỉ như thế!!" "Ngươi..." Tần Hạo bị nói cho sắc mặt trướng hồng, thực sự tìm không ra lời nào để phản bác. "Phí khai bạng?!" Giang Linh tức đến mức nắm chặt nắm đấm nhỏ, trên trán phảng phất hiện lên một chữ 'tỉnh' (giận dữ). "Hàng tặng kèm đúng là hàng tặng kèm!" Chín vị lão tổ Tần gia thở dài bất lực, phát hiện tâm thái của Tần Hạo vẫn là không được.

Rõ ràng là một chuyện quanh vinh (đi chơi gái quỵt tiền), thế mà nó lại đỏ mặt ngượng ngùng, thực sự là có lỗi với tinh thần tổ truyền của Tần gia bọn họ. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ châm ngòi mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và hoan hỉ oan gia, hoạch đắc 20 vạn điểm phản phái!" "Khai bạng không trả tiền?

Không ngờ nhị đệ là loại người này!" Tần Phong trong lòng lập tức thầm mắng một tiếng, lại nhanh chóng bấm ra đạo chỉ quyết điểm xuất. "Xem kiếm!!" Sự phấn khích trong lòng Lâm Tam không cách nào che giấu, cầm kiếm thẳng tắp chém về phía Tần Phong. "Tới đi!!" Tần Phong mảy may không sợ.

Mạn thiên tinh thần hóa thành một kiếm cũng cấp tốc chém ra, ngay sau đó uy áp hạo hãn như biển cả tịch quyển thiên địa. "Quá đáng sợ!!" Tam Lộng đại sư và những người khác không dám chần chờ, vội vàng chống lên hộ thuẫn bảo vệ kinh đô.

Oanh long long!!

Chiêu thức công kích của ba người va chạm kịch liệt, tiếng nổ đinh tai nhức óc lập tức vang vọng, năng lượng phong bạo khủng bố khiến những ngọn núi ngoài thành trong nháy mắt hóa thành tro bụi. "Đây con mẹ nó thật sự là mười không còn một?!" Đại Đế đang quan khán lập tức lệ rơi đầy mặt, cảm giác mình sống chính là đang lãng phí không khí. "Phốc!!" Tần Hạo nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, hư ảnh Long Tượng sau lưng trong nháy mắt vỡ nát. "Tần huynh, huynh chơi ta a!!" Sắc mặt Lâm Tam cũng dần dần tái nhợt, một vệt máu đỏ tươi từ khóe miệng trượt xuống.

Vốn tưởng rằng dùng ra Hạo Nhiên Chính Khí uẩn dưỡng nhiều năm là có thể đâm Tần huynh, ai ngờ hắn vẫn cứ như người không việc gì, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không có.

Làm hại hắn đều có chút hoài nghi, Tần huynh có phải hay không đang lừa hắn?!

Chương 1093

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 30 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 30 vạn điểm phản phái!" "Lâm huynh, huynh phải tin tưởng trẫm!!" Tần Phong cảm nhận được ánh mắt u oán của Lâm Tam, bất đắc dĩ lại cưỡng ép bức ra một ngụm máu tươi.

Nói thật —— đây là trận đánh mệt nhất từ khi hắn xuất đạo tới nay!!

Không chỉ phải đè nén chiến lực bản thân xuống còn một thành, còn phải thời khắc chú ý xem có lỡ tay đánh chết nhị đệ hay không, càng phải tìm một cơ hội thích hợp để Tiểu Tam Tam đâm mình một cái...

Tin tưởng ngươi?!

Ngươi đánh ta thành bộ dạng này, bảo ta làm sao tin tưởng a?!

Lâm Tam nghiêm trọng hoài nghi Tần Phong là cố ý, chính là muốn thừa cơ đánh mình một trận. "Ngươi xem, lại hiểu lầm trẫm rồi có phải không?!" Tần Phong vội vàng đè nụ cười nơi khóe miệng xuống, trả lại một ánh mắt bảo đảm không hoàn thủ. "Được thôi!" Lâm Tam nhận được ánh mắt của Tần Phong, lựa chọn lại tin tưởng hắn một lần.

Chỉ thấy hắn quả quyết sử xuất đại chiêu của mình, Vô Trần Kiếm trong tay lập tức dũng xuất một cỗ kiếm ý khủng bố, giống như sóng triều vô biên cuồn cuộn trào ra, phảng phất muốn đem cả thiên địa đều thôn phệ.

Thần uy thôi xán, Kiếm Đoạn Vạn Cổ!!

Một đạo kiếm mang có thể kinh động cả Hoang Cổ lao thẳng tới chín tầng trời, kiếm khí càng là kích động chín vạn dặm làm thiên địa chấn động, phảng phất một kiếm chém vào trong quá khứ tương lai. "Đây chính là Nhất Kiếm Đoạn Vạn Cổ của Lâm huynh?!" Tần Phong nhìn thấy một kiếm này, lập tức động tâm.

Từ sau khi Lâm Tam lĩnh ngộ Nhất Kiếm Đoạn Vạn Cổ, hắn tuy rằng nghe nói qua rất nhiều lần, cũng đã gặp qua mấy lần, nhưng chính là chưa từng tự mình cảm thụ qua.

Hôm nay hắn sắp phi thăng thượng giới, nếu không cảm thụ thì không còn cơ hội nữa!

Ông!

Ông!

Thiên địa lập tức ảm đạm xuống, vô tận kiếm minh vang vọng.

Chỉ thấy Tần Phong tay cầm Tổ Truyền Ma Kiếm bước lên trước một bước, cô ngạo như tuyết liên trên vách núi đón gió mà động, mang theo một cỗ sức mạnh rung động lòng người.

Cúi đầu, rút kiếm!

Kiếm quang kinh diễm di thế nhi lập chợt hiện nhân gian, nhẹ nhàng như chim hồng, uyển chuyển như rồng bay, hoa lệ mà không lộ vẻ phù phiếm, khinh linh lại không mất đi vẻ thanh tú.

Thiên Ngoại Phi Tiên!

Một kiếm tuyệt đại phong hoa khiến vô số kiếm khách vì đó mà cúi đầu, cả thế giới cũng vào lúc này yên tĩnh lại, chỉ còn lại một kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên rơi xuống phàm trần, xua tan phù vân ngàn vạn dặm. "Ngọa tào!!" Dù cho tâm thái Lâm Tam có tốt đến đâu, cũng nhịn không được bạo thô khẩu.

Rõ ràng nói xong không hoàn thủ để cho mình đâm một cái, kết quả một giây sau liền sử xuất Thiên Ngoại Phi Tiên. "Đây chính là Thiên Ngoại Phi Tiên của Long Quân?!" Trong lòng mọi người mãnh liệt kinh hãi.

Chỉ thấy Tần Phong giống như trích tiên hạ phàm, kiếm ảnh mỹ luân mỹ hoán càng làm cho người ta si mê, nhưng lại lộ ra một cỗ khí tức nguy hiểm mãnh liệt, phảng phất một giây sau sẽ làm cho người ta đầu một nơi thân một nẻo. "Đây thật sự là mười không còn một?!" Các Đại Đế vây xem triệt để không bình tĩnh nổi nữa, biểu thị chính mình đọc sách ít đừng có lừa bọn họ.

Oanh long long!!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa bỗng nhiên vang lên, đế uy bàng bạc hùng hồn khiến thiên địa trầm luân không hề có điềm báo trước mà ép xuống. "Lâm huynh, bản vương tới trợ ngươi!!" Tần Hạo cũng giống như ý thức được vấn đề nghiêm trọng, vội vàng toàn lực ra tay: "Lục đạo chúng sinh, quy vu ngã thủ, Lục Đạo Luân Hồi, khai!!" Oanh long long!!

Một cỗ uy năng khủng bố lăng giá trên chúng sinh bao trùm thiên địa, thời không cũng phảng phất trong nháy mắt nứt toác, trong hư không hạo hãn lộ ra cánh cửa Lục Đạo Luân Hồi chói mắt. "Tần Nhị Đản, ngươi lại không cần mặt mũi rồi!" Tiểu Bạch tức đến mức xù lông tại chỗ, mầm cây nhỏ trên đầu cũng theo đó lấp lóe.

Oanh long long!!

Hư không đột nhiên kịch liệt chấn động, phảng phất vặn vẹo hóa thành lỗ đen.

Chỉ thấy trên vòm trời Lục Đạo Luân Hồi bộc phát ra uy năng khủng bố lăng giá chúng sinh, ngay sau đó một cái lỗ đen khổng lồ phảng phất có thể thôn phệ thiên địa bằng không xuất hiện. "Đám gia hỏa này thật sự là Đại Đế sao?!" Đám người toàn trường lộ vẻ kinh khủng, nghiêm túc hoài nghi mình dậy sớm quá nên ảo giác rồi.

Nhà ai Đại Đế đứng đắn mà lại mạnh mẽ ly phổ như thế, năng lượng khủng bố đều sắp làm hư không sụp đổ rồi.

Giang Tuyết, Giang Vô Song, Tam Lộng đại sư cùng bảy tám vị Đại Đế hai bên buông xuống ân oán liên thủ, cũng chỉ có thể khổ khổ chi chống trong dư ba chiến đấu của song phương.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Đại Đạo thần thông của Tiểu Bạch và Tần Hạo va chạm kịch liệt, tiếng nổ chói tai cũng theo đó vang vọng thiên địa, thương khung vô tận phảng phất bị một đôi tay lớn vô hình xé rách ra một cái lỗ hổng khổng lồ trong hư không. "Đánh đi, đánh động tĩnh càng lớn càng tốt!" Uyên Tổng trốn ở một bên khóe miệng giương lên, ánh mắt nhìn về phía tiên sơn trong hư không.

Bên kia —— Thiên Ngoại Phi Tiên của Tần Phong cấp tốc chém xuống, tiếng kiếm minh chói tai dẫn tới hư không một trận chấn động, kiếm khí phong bạo cuồng bạo càng là tịch quyển thiên địa.

Oanh long long!!

Kiếm thế như cầu vồng, vỡ đê mà xuống!

Tiếng kiếm minh đinh tai nhức óc lập tức vang vọng hư không, khiến toàn trường chúng nhân không thể không bịt lỗ tai, nhưng lại không chớp mắt nhìn chằm chằm vào hư không.

Chỉ thấy Thiên Ngoại Phi Tiên của Tần Phong cùng Nhất Kiếm Đoạn Vạn Cổ của Lâm Tam va chạm, ngay sau đó linh khí trong thiên địa bắt đầu điên cuồng hội tụ, sơn xuyên hà lưu xung quanh bắt đầu không ngừng sụp đổ.

Trùng thiên kiếm ý hóa thành hạo hãn lôi đình, thiên địa cũng theo đó phong vân biến sắc. "Phốc!!" Tần Phong nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, thân hình cũng không khống chế được liên tiếp lui về phía sau.

Tuy rằng trong lòng hắn rất không muốn thừa nhận, nhưng kiếm đạo thiên phú của Lâm Tam xác thực mạnh hơn hắn, Nhất Kiếm Phá Vạn Cổ cũng mạnh hơn Thiên Ngoại Phi Tiên một bậc.

Lại thêm hắn chỉ dùng một thành công lực, tại chỗ liền bị đánh mất 5% lượng máu, cần gần 25 giây mới có thể hoàn toàn khôi phục lại.

Chương 1094

"Long Quân lại bị thương!!" Đám người phía dưới không rõ nguyên do hoan hô lên, phảng phất nhìn thấy hy vọng lật đổ bạo quân. "Phốc!!" Tình huống của Lâm Tam cũng không tốt lắm, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi. "Lâm Tam cũng bị thương!!" Mọi người lập tức đình chỉ hoan hô, khẩn trương nhìn về phía Lâm Tam. "Uy của Long Quân, khủng bố như vậy!!" Các Đại Đế quan chiến lập tức hít sâu một hơi khí lạnh, thực sự bị chiến lực khủng bố của Tần Phong dọa sợ.

Bọn họ tự nhận không có năng lực chống đỡ Nhất Kiếm Đoạn Vạn Cổ của Lâm Tam, nhưng Long Quân không chỉ đỡ được, còn đem Lâm Tam đánh bị thương, quan trọng là hắn hiện tại thực lực còn mười không còn một.

Bọn họ thật sự không dám tin tưởng, Long Quân thời đỉnh phong có bao nhiêu khủng bố! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 50 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, hoạch đắc 20 vạn điểm phản phái!" "Ai nha, không ổn!" Tần Phong lập tức nhớ tới cam kết không hoàn thủ của mình, vội vàng cho Lâm Tam một ánh mắt áy náy. "Ta không nên tin cái miệng quạ đen của hắn!" Lâm Tam sau khi nhìn thấy ánh mắt của Tần Phong, biểu thị chính mình rốt cuộc không mắc lừa nữa.

Rõ ràng nói xong không hoàn thủ để cho mình đâm một cái, kết quả quay đầu liền dùng toàn lực đem mình ấn xuống đất ma sát, xong chuyện còn vẻ mặt vô tội lừa gạt mình nói không có dùng toàn lực. "Lâm huynh, huynh phải tin tưởng trẫm!!" Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất, biểu thị chính mình thật sự dùng có một thành công lực.

Lúc này —— Uyên Tổng đã thừa dịp song phương đại chiến, len lén leo lên Viên Kiệu tiên sơn của Lam Ma.

Mà ngay tại lúc hắn chuẩn bị ra tay, Thân Ngoại Hóa Thân ở trong Âm Dương Ngư phát tin tức cho bản thể, trong nháy mắt liền khóa chặt vị trí hiện tại của hắn. "Đáng chết loạn thần tặc tử!!" Trong đôi mắt Tần Phong lập tức tràn ngập ngọn lửa phẫn nộ.

Phảng phất là vì vãn hồi trái tim của Tiểu Tam Tam, chứng minh chính mình không có nói dối hắn, trực tiếp hỏa lực toàn khai, đem tất cả buff và thể chất đặc thù của bản thân...

Khởi động, khởi động, khởi động... "Vẫn còn cái này..." Giọng nói chứa đầy lửa giận của Tần Phong vang vọng thiên địa, cuối cùng mở ra Thương Thiên Bá Thể hình thái thứ hai.

Ầm ầm!!

Địa diện chấn động, núi non nứt toác!!

Chỉ thấy Tần Phong tóc trắng tung bay trong hư không, những đợt sóng năng lượng khủng bố cũng như lũ lụt không ngừng tuôn trào.

Cả thế giới phảng phất như không thể chịu đựng nổi sự xung kích của nguồn năng lượng đáng sợ này, sơn xuyên đại địa xung quanh bắt đầu sụp đổ không ngừng, nứt ra từng đạo từng đạo khe rãnh sâu không thấy đáy dữ tợn.

Trên bầu trời càng là lôi điện cùng bão tố cùng múa, giống như cảnh tượng tận thế đến sớm. "Đây chính là Long Quân ở trạng thái đỉnh phong!!" Toàn trường mọi người mặt đầy vẻ kinh khủng, sớm đã bị dọa đến mức nằm rạp trên mặt đất.

Cho dù là Giang Tuyết, Giang Vô Song, Tam Lộng đại sư cùng bảy tám vị Đại Đế khác buông bỏ ân oán, cùng nhau liên thủ cũng khó có thể chống đỡ Tần Phong ở trạng thái đỉnh phong.

Nhân Hoàng chi uy khủng bố tràn ngập giữa thiên địa, phảng phất như mười vạn ngọn núi lớn vô tình đè lên người bọn họ, khiến thân thể bọn họ căn bản không thể động đậy mảy may. "Thật... thật đáng sợ!!" Giang Tuyết nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng càng là hồi lâu không thể bình tĩnh.

Vốn dĩ những Đại Đế bản địa bọn họ đối mặt với Long Quân, chỉ cảm thấy là một ngọn núi cao không thể leo tới, nhưng sau khi nhìn thấy trạng thái đỉnh phong của Long Quân, mới hiểu được chính mình bất quá chỉ là một con kiến hôi dưới chân núi cao.

Cho dù bọn họ dốc hết cả một đời, cũng không nhìn thấy được phong cảnh nơi Long Quân đứng! "Ta..." Lâm Tam cả người ngẩn tò te ngay tại chỗ, nghiêm trọng hoài nghi có phải mình thức dậy sai cách hay không.

Vốn tưởng rằng Tần huynh chỉ là muốn nhân cơ hội tẩn mình một trận, ai ngờ hắn cư nhiên thật sự chỉ dùng một thành công lực.

Thậm chí có thể nói ngay cả một thành công lực hình như cũng chưa dùng tới, cũng thành công khiến cho đạo tâm của hắn bắt đầu nổi lên gợn sóng, sinh ra một loại mờ mịt đối với tương lai. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến đạo tâm vô địch của hắn bị tổn hại, đạt được 30 vạn điểm phản diện!" "Đạo tâm bị tổn hại rồi!?" Tần Phong tạm thời không đi để ý tới Lâm Tam, khóa chặt vị trí của Uyên Tổng rồi cấp tốc lao tới. "Hả!?" Uyên Tổng trực tiếp ngơ ngác tại chỗ, không hiểu sao lại lao về phía hắn.

Hơn nữa hắn chỉ là chuẩn bị ra tay cướp đoạt Viên Kiệu Tiên Sơn, còn chưa bắt đầu động thủ mà, sao Long Quân lại khóa chặt hắn trước rồi!?

Bất quá hắn hiện tại cũng không kịp suy nghĩ vì sao nữa!

Chỉ thấy Tần Phong dùng một cái Tốc Biến đã vọt tới trước mặt hắn, nắm chặt nắm đấm to như bao cát mà chào hỏi thẳng lên mặt hắn.

Phanh một tiếng!!

Còn chưa đợi Uyên Tổng ra tay chống đỡ, đã bị Tần Phong một quyền đánh bay ra ngoài.

Năng lượng khủng bố lập tức như núi lửa bùng nổ, đánh cho Uyên Tổng giống như một viên đạn pháo rời nòng, hung hăng oanh tạc lên cung điện được Lam Ma tinh trang tu (trang trí nội thất tinh xảo).

Ầm ầm!!

Cho dù Lam Ma lúc tinh trang tu đã bố trí hộ tông đại trận, cũng bị sóng xung kích cường đại nháy mắt oanh nát, tiếng nổ vang rền liên miên không dứt bên tai, nương theo từng tòa cung điện tinh xảo bắt đầu sụp đổ. "Hả!?" Ngay lúc chuẩn bị tiếp tục, thần tình Tần Phong đột nhiên ngẩn ra một chút.

Chỉ thấy trong một tòa cung điện sụp đổ, Vu Tiên Sinh đang bị Lam Ma đè dưới thân xé quần áo, mà Lam Ma thì vai thơm để lộ, gò má ửng hồng, một bộ dạng phong vận "tỳ bà che nửa mặt".

Bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí xấu hổ! "Không ngờ mẹ vợ lại bưu hãn như thế!" Tần Phong ngay tại chỗ bị một màn trước mắt làm cho kinh hãi, cũng rốt cuộc hiểu được vì sao Lan Bảo Bảo lại cường thế như vậy. "Hữu nhục tư văn, hữu nhục tư văn..." Vu Tiên Sinh thẹn quá hóa giận vội vàng dùng tay áo dài che mặt, cũng không quên đưa tay kéo quần áo cho Lam Ma lên. "Còn cần tư văn cái gì a!" Lam Ma hoàn hồn lập tức phát điên nói: "Lam Ma Cung của ta, Tiên Sơn của ta, đây chính là cung điện ta dùng toàn bộ gia sản, dốc hết toàn bộ tâm huyết mới xây xong a!!" "Không liên quan đến trẫm!!" Tần Phong phảng phất như tra nam không chịu trách nhiệm, xách quần lên hướng về phía Uyên Tổng đuổi theo. "Phụt!!" Trong miệng Uyên Tổng máu tươi không ngừng phun ra.

Vừa rồi một quyền của Tần Phong không chỉ đánh tụt hơn nửa thanh máu của hắn, thân thể càng là không chịu khống chế cấp tốc bay ngược, cho dù bay ra khỏi Viên Kiệu Tiên Sơn cũng không có ý tứ dừng lại. "Loạn thần tặc tử chạy đi đâu!!" Tần Phong vẻ mặt đầy phẫn nộ đuổi theo, trong tay còn cầm thanh Ma kiếm tổ truyền.

Chương 1095

Ong!

Ong!

Chỉ thấy Ma kiếm tổ truyền bộc phát ra kiếm ý tận trời, tiếng kiếm reo chói tai cũng theo đó vang vọng thiên địa.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Kiếm ý lăng lệ khủng bố vô cùng hóa thành một đạo kiếm quang kình thiên, từng đạo gợn sóng mắt thường có thể thấy được giống như bão tố tịch quyển toàn bộ Hoang Cổ.

Đồng thời, đôi mắt Tần Phong cũng nổi lên tử quang nhiếp nhân tâm thần, trực tiếp sử dụng ra Âm Dương Nhị Khí Thần Quang của Thượng Cổ Trùng Đồng, đem tất cả đường lui của Uyên Tổng đều chặn chết.

Ầm ầm!!

Bầu trời vốn dĩ sáng ngời đột nhiên ảm đạm xuống, vô số đôi mắt Trùng Đồng bằng không xuất hiện, nhìn đến mức người mắc chứng sợ lỗ tròn đều muốn tái phát.

Vèo!

Vèo!

Vèo!

Từng đạo tử quang khủng bố từ trong mắt bắn ra, giống như tia laser sắc bén bắn về phía Uyên Tổng. "Không ổn!!" Uyên Tổng cảm nhận được khí tức tử vong, mặt đầy kinh khủng vội vàng cưỡng ép bật đại chiêu.

Ong!

Ong!

Kiếm ý ngập trời, kiếm quang lay động.

Kiếm khí không chỉ như gió lốc trào dâng, kiếm mang càng là như điện quang chớp động.

Chỉ thấy Uyên Tổng cưỡng ép vận chuyển linh lực trong cơ thể hãm lại thân hình đang bay ngược, lợi kiếm trong tay càng là múa may như cuồng phong bạo vũ, mỗi một lần vung vẩy đều mang theo một cỗ năng lượng hủy thiên diệt địa.

Ầm ầm!!

Hai bên nặng nề va chạm vào nhau, tức khắc thiên băng địa liệt giống như tận thế.

Thế nhưng ngay sau đó một đạo kiếm quang kình thiên liền cấp tốc chém xuống, càng là mang theo một cỗ kiếm thế khủng bố tịch quyển thiên địa, phảng phất như Thái Sơn áp đỉnh đè cho người ta căn bản không thể động đậy. "Hả!?" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong nhướng mày, cảm ứng được Âm Dương Ngư Ngọc Bội muốn khởi động.

Bất quá nương nhờ sự luyện hóa nhiều ngày nay, nó bị hắn ngạnh sinh sinh áp xuống, không cách nào hấp thu Nhất Kiếm Khai Thiên Môn do bản thể huy ra, càng là ngăn cản hắn tiến vào trong Âm Dương Ngư Ngọc Bội để trốn tránh. "Bản vương còn chưa về báo thù, không thể cứ chết như vậy!!" Uyên Tổng không đợi được Âm Dương Ngư Ngọc Bội khởi động, ngược lại đợi được khí tức tử vong ập vào trước mặt.

Nhưng sự không cam lòng mãnh liệt do kiếp trước chết oan chết uổng lại làm cho hắn không từ bỏ, bắt đầu điên cuồng thiêu đốt sinh mệnh chi lực của chính mình muốn tránh né một kiếm này.

Ầm ầm!!

Kiếm quang rơi xuống, núi lở đất mòn!!

Năng lượng phong bạo lập tức tịch quyển thiên địa, giống như ném xuống nhà Tiểu Nhật Tử hàng trăm vạn quả bom nấm, tiếng nổ vang rền kinh thiên động địa có thể chấn cho màng nhĩ người ta nứt toác. "Cái này, cái này, cái này..." Toàn trường mọi người nhao nhao trợn to hai mắt, bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy bão tố bắt đầu dần dần bình ổn, bụi bặm cũng bắt đầu dần dần tán đi, hiển lộ ra một đạo kiếm ngân sâu không thấy đáy, nhìn không thấy điểm cuối, phảng phất như đem toàn bộ đại địa bổ ra, chẻ cho Hoang Cổ một cái ngôi giữa thật lớn. "Long Quân chi uy, khủng bố như vậy!" Các Đại Đế quan chiến nhao nhao hít sâu một hơi khí lạnh, rốt cuộc tin tưởng Tần Phong trước đó xác thực là mười phần không còn một. "Ca ca không phải bị thương sao!?" Tần Hạo ở một bên lập tức hoảng hốt, bắt đầu hoài niệm cuốn sổ nhỏ của mình rồi. "Tần Nhị Đản, ngươi sắp tiêu đời rồi!!" Tiểu Bạch là rốt cuộc khống chế không được nữa, khóe miệng so với AK còn khó kìm xuống... "Đây chính là toàn lực một kích của trẫm!?" Thần tình Tần Phong cũng không khỏi ngẩn ra một chút.

Do hắn xuất đạo đến nay đối địch chỉ dùng ba thành lực, cho nên hắn cũng không biết mình rốt cuộc mạnh bao nhiêu, không nghĩ tới một kiếm liền đem Hoang Cổ đánh xuyên qua. "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ..." Tạo phản đại quân ngắn ngủi thất thần sau đó, liền bắt đầu kinh hoảng lên.

Hiện tại sự cường đại của Long Quân đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của bọn hắn, một kiếm cư nhiên có thể bổ ra toàn bộ Hoang

Cổ, đừng nói đám tạo phản đại quân bọn họ, cho dù cả Hoang Cổ cùng nhau lên e rằng cũng khó có thể lay động Long Quân. "A di đà phật!!" Tam Lộng đại sư run rẩy giơ hai tay chắp lại, tỏ vẻ cần tiểu tỷ tỷ vỗ về tâm linh thương tổn.

Vừa rồi Nhất Kiếm Khai Thiên Môn của Long Quân mang đến cho hắn sự chấn động chưa từng có, cũng tạo thành sự xung kích chưa từng có đối với tâm linh ấu trĩ của hắn.

Chỉ có nằm trên đùi dài của tiểu tỷ tỷ, nghe khúc hát ru mới có thể làm cho mình đi vào giấc ngủ. "Long Quân chi uy, kinh thiên động địa!!" Mộc Tú thật sâu thở ra một hơi, bình phục tâm tình chấn động của chính mình.

Tuy rằng hắn vẫn luôn trong lòng tưởng tượng đỉnh phong của Long Quân có bao nhiêu khủng bố, nhưng khi chính mình tận mắt nhìn thấy, vẫn như cũ bị hình ảnh hủy thiên diệt địa kia làm cho chấn động. "Ca ca, thật sự không thể chiến thắng sao!?" Tần Hạo nhìn thân ảnh trong hư không, thân thể nhịn không được run rẩy lên.

Vốn tưởng rằng sau khi mình trưởng thành, chênh lệch với ca ca sẽ dần dần kéo gần lại, nhưng ai ngờ vẫn như lúc nhỏ, mặc kệ hắn nỗ lực như thế nào, đều không thể vượt qua ngọn núi cao là ca ca này. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm cho Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử sinh lòng sợ hãi, đạt được 30 vạn điểm phản diện!" "Nhị đệ lại 'tòng tâm' (sợ hãi) rồi!?" Tần Phong bất đắc dĩ lại bức ra một ngụm máu tươi, phảng phất như hồi quang phản chiếu lại yếu đi. "Các ngươi xem Long Quân đang gượng chống!" Phản quân phảng phất như bắt được cọng rơm cứu mạng, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phong. "Hả!?" Tần Hạo lập tức phấn chấn hẳn lên, cảm giác mình hình như lại được rồi. "Đây là đang dụ hoặc ta sao!?" Sắc mặt Lâm Tam lập tức rối rắm, không biết có nên tin tưởng thêm lần nữa hay không.

Dù sao Tần huynh trước đó cũng hứa qua không hoàn thủ, kết quả không chỉ hoàn thủ, còn suýt chút nữa đánh chết hắn, nhưng nếu mình không đi đâm hắn, kiếm luyện bao nhiêu ngày nay chẳng phải là mài công cốc sao!? "Haizz, mệt quá!!" Tần Phong rất là tâm luy thở dài một hơi, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm Uyên Tổng khắp nơi.

Chương 1096

Chỉ thấy Uyên Tổng sau khi điên cuồng thiêu đốt sinh mệnh đã thành công tránh thoát Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, nhưng vẫn như cũ bị kiếm khí phong bạo tản mát lăng lệ vô tình làm bị thương.

Hiện tại đang nằm trên mặt đất từng ngụm từng ngụm thổ máu tươi, xương cốt trên người cũng lộ ra hai phần ba. "Đây mới là 'lộ cốt' chân chính a!" Tần Phong từ trên cao nhìn xuống Uyên Tổng, có thể cảm ứng được khí tức hắn đang tiêu tán.

Lúc này —— Trong lòng Uyên Tổng ủy khuất không chịu nổi.

Lâm Tam và Tần Hạo khởi binh tạo phản, ngươi đánh với bọn họ có qua có lại.

Chính mình bất quá chỉ là muốn cướp đoạt Tiên Sơn, còn chưa bắt đầu động thủ, ngươi đã một kiếm đánh chính mình toàn thân lộ cốt, không biết còn tưởng rằng mình phạm phải thiên điều gì không thể tha thứ đâu. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử đến mạng treo một đường, đạt được 1000 vạn điểm phản diện!" "1000 vạn!!" Đôi mắt Tần Phong lập tức sáng lên, cảm thấy còn có thể lại hồi quang phản chiếu một chút. "Không ổn!!" Uyên Tổng cảm ứng được nguy cơ vẫn chưa tiêu tán, hoảng loạn muốn trốn vào trong không gian ngọc bội.

Nhưng nại hà trong không gian có Thân ngoại hóa thân của Tần lão lục, còn ỷ vào thanh tiến độ luyện hóa của mình nhiều hơn Uyên Tổng, lần nữa cưỡng ép ngăn cản Uyên Tổng tiến vào trong không gian tránh nạn. "Vãi chưởng, tất tất tất tất..." (tiếng chửi thề) Cho dù Uyên Tổng kiếp trước là Tiên Vương cự đầu, giờ khắc này cũng là nhịn không được bạo thô khẩu.

Thiên thiên ăn của hắn uống của hắn thì cũng thôi đi, mỗi khi đến thời điểm mấu chốt còn thỉnh thoảng tuột xích, hiện tại cư nhiên càng là không cho hắn tiến vào không gian trốn tránh.

Bất quá hắn cũng biết tình huống hiện tại nguy cấp, muốn đi Thượng Giới báo thù thì nhất định phải sống sót. "Tần Phong, ngươi đợi đấy cho bản vương!!" Uyên Tổng đột nhiên hai mắt muốn nứt ra, oán độc hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy hắn lần nữa thiêu đốt sinh mệnh của chính mình, máu tươi quanh thân cũng nhanh chóng ngưng tụ thành một cái huyết sắc trận pháp, ngay sau đó liền bộc phát ra một đạo hồng quang tận trời.

Ầm ầm!!

Hư không đột nhiên truyền đến tiếng nổ vang rền điếc tai, ngay sau đó một cỗ khí tức âm lãnh tịch quyển Hoang Cổ. "Xảy ra chuyện gì!?" Tần Phong mày hơi nhíu lại, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy bầu trời vốn dĩ trời quang mây tạnh đột nhiên bị nhuộm đỏ, ngay sau đó một cái hố đen nứt ra tại hư không, từ đó trào ra một cỗ khí tức âm tà băng lãnh, còn có thể nghe được tiếng cười chói tai giống như lệ quỷ. "Tần Phong, bản vương nhất định sẽ trở lại!!" Hồng quang mang theo Uyên Tổng cùng nhau lao vào trong hố đen, giữa thiên địa **vang vọng** thanh âm oán độc của Uyên Tổng.

Hết thảy đều phát sinh trong điện quang hỏa thạch, đợi mọi người phản ứng lại, hố đen trên bầu trời đã đóng lại, hồng quang đầy trời cũng theo đó tiêu tán. "Xảy ra chuyện gì!?" Tần Phong chưa từng thấy qua loại tình huống này, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ biết ngay nháy mắt Uyên Tổng theo hồng quang rời đi, liên hệ giữa hắn cùng Thân ngoại hóa thân bị chặt đứt.

Bất quá để phòng ngừa Uyên Tổng sử dụng chướng nhãn pháp, hắn vội vàng thông qua Tiên Nô Pháp Ấn liên hệ với Quang Thiên và Trần Trường Phong đang thủ ở vòng ngoài, bảo bọn họ xuất lĩnh Hoàng Gia Quân và Ma Tộc đại quân lục soát khắp nơi một chút. "Chính là hiện tại!!" Để phòng ngừa Tần Phong lại hoàn thủ, Lâm Tam lặng lẽ mò tới sau lưng hắn.

Ngay lúc Tần Phong đang suy tư Uyên Tổng chạy đi nơi nào, nắm chặt Vô Trần Kiếm trong tay liền đâm tới. "Hả!?" Tần Phong lập tức cảm ứng được nguy hiểm, theo bản năng liền muốn ra tay phản kích.

Bất quá khi hắn cảm ứng được người tới là "tiểu tam tam", chỉ có thể cắn chặt răng chờ hắn ra tay đâm mình.

Phụt một tiếng, trường kiếm nhập thể!!

Chỉ thấy Lâm Tam lấy thế đâm từ phía sau một kiếm đâm vào ngực Long Quân, máu tươi cũng phảng phất như không cần tiền theo đó phun trào ra, làm cho trái tim của mọi người toàn trường đập mạnh. "Rốt cuộc cũng đâm trúng rồi!!" Tâm tình Lâm Tam nháy mắt sảng khoái, đợi một khắc này đã đợi rất lâu rồi.

Thậm chí cảnh giới Kiếm Đạo chần chờ mãi không thể đột phá, cũng tại thời khắc này xuất hiện buông lỏng, cảm giác trở về bế quan là có thể nước chảy thành sông. "Đắc thủ rồi!!" Đám phản quân kích động hét to, phát tiết tâm tình áp lực vừa rồi. "Có dám diễn giả hơn chút nữa không!" Mộc Tú nhịn không được trợn trắng mắt.

Yêu nghiệt mạnh nhất lịch sử Hoang Cổ, còn sở hữu loại nghịch thiên thần kỹ cảm tri sát ý, cư nhiên lại bị người ta đâm một kiếm từ sau lưng dưới thanh thiên bạch nhật.

Ngươi đây là đốt báo chí lúc đi tảo mộ, lừa gạt quỷ à! "Gào!!" Tần đạo (đạo diễn Tần) bị đâm sau lưng không có qua loa cho xong chuyện, mà là phát cuồng phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ.

Ngay sau đó năng lượng khủng bố như dời non lấp biển, lần nữa từ trong cơ thể phun trào ra, hóa thành năng lượng phong bạo dẫn tới hư không kịch liệt chấn động.

Phanh một tiếng!!

Lâm Tam còn chưa phản ứng kịp, ngay tại chỗ đã bị năng lượng chấn bay ra ngoài, Vô Trần Kiếm đâm vào ngực Tần Phong cũng bị cưỡng ép bức bay ra. "Các ngươi đám loạn thần tặc tử này!!" Tần Phong phát ra tiếng gào thét phẫn nộ.

Bỏ mặc Lâm Tam đang ở ngay gang tấc không đánh, thẳng tắp hướng về phía nhị đệ ở xa xa lao tới... "Long Quân nổi giận rồi!!" Toàn trường trên mặt mọi người tràn đầy vẻ kinh khủng, có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của Long Quân sau khi bị đâm. "Không phải..." Tần Hạo cảm thấy dở khóc dở cười.

Rõ ràng là Lâm Tam đâm ca ca hắn, sao đột nhiên lại lao về phía hắn.

Ầm ầm một tiếng!!

Tiếng nổ đùng đoàng dồn dập vang vọng thiên địa, còn nương theo một cỗ cuồng bạo cụ phong.

Chỉ thấy Tần Phong giống như mở ra hình thức Siêu Xayda, nháy mắt liền Tốc Biến đến trước mặt nhị đệ, nắm chặt nắm đấm to như bao cát trực tiếp nện tới.

Phanh một tiếng!!

Tần Hạo ngay cả thời gian bày ra tư thế phòng ngự cũng không có, liền giống như đạn pháo rời nòng bị oanh bay ra ngoài.

Không chỉ vừa vặn va chạm vào đại môn kinh đô, càng là mang theo năng lượng khủng bố oanh khai cửa lớn, dọc theo Chu Tước đại đạo một đường bay ngược về hướng A Phòng Cung.

Chương 1097

"Đánh cũng quá ác rồi đi!?" Chín vị lão tổ Tần gia trong lòng đập mạnh, luôn cảm thấy Tần Phong mang theo chút ân oán cá nhân. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ kích thương Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 20 vạn điểm phản diện!" "Thằng em ngu ngốc của ta, tha thứ cho ca ca đi!" Tần Phong chút nào không có ý tứ muốn dừng lại, lại một lần nữa hóa thành gió lốc cấp tốc đuổi theo. "Tần Vương!!" Trái tim Giang Linh lập tức khẩn trương lên, bất chấp tất cả hướng về phía Tần Hạo đuổi theo.

Ầm ầm một tiếng!!

Lại là một đạo âm thanh nổ đùng đoàng dồn dập vang lên, ngay sau đó chính là cuồng bạo cụ phong quen thuộc.

Chỉ thấy Tần Phong lại Tốc Biến đến trước mặt nhị đệ, nắm đấm bao cát không chút do dự nện xuống, vừa vặn nện vào trên người một pho tượng Kim Nhân, cũng vừa vặn có máu tươi nhỏ xuống trên người Kim Nhân. "Đây là..." Chín vị lão tổ Tần gia lập tức nhìn nhau một cái, nháy mắt liền hiểu Tần Phong muốn làm gì.

Bước chân vốn định đi lên can ngăn lập tức dừng lại, từng người lấy ra ghế nhỏ và hoa quả thành thật làm quần chúng ăn dưa, còn thỉnh thoảng bình phẩm hai câu quyền này đánh không đủ ác. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ kích thương Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ kích thương Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 20 vạn điểm phản diện!" "........." Theo từng đạo thanh âm nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên, khiến Tần Phong đắm chìm trong niềm vui sướng khi đánh đệ đệ không thể tự thoát ra được.

Mỗi lần ra quyền đều vừa vặn nện vào trên người một pho tượng Kim Nhân, lại đều vừa vặn sẽ có vài giọt máu tươi nhỏ xuống phía trên. "Chênh lệch quá lớn!!" Các Đại Đế quan chiến mặt đầy khiếp sợ.

Làm em trai song sinh cùng một mẹ với Long Quân, Tần Vương không chỉ sở hữu Chí Tôn Cốt vạn người không có một, càng là sở hữu tư chất yêu nghiệt trấn áp vạn cổ.

Nhưng ai ngờ chính là Tần Vương yêu nghiệt như vậy, ở trong tay Long Quân vẫn như cũ không có chút lực phản kháng nào. "Làm sao bây giờ!?" Đám phản quân mặt đầy vẻ kinh khủng.

Hiện tại Long Quân ngay cả em trai ruột đều xuống tay nặng như vậy, đối phó bọn hắn những người không có quan hệ huyết thống này, còn không phải trực tiếp thưởng một cái đại lễ bao tiêu trừ cửu tộc sao. "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Tiểu Bạch rốt cuộc nhịn không được, bắt đầu ngửa mặt lên trời cười to.

Vốn tưởng rằng Tần Nhị Đản sẽ là trở ngại lớn nhất để mình tranh đoạt hoàng vị, ai ngờ hắn cư nhiên dám không biết sống chết khởi binh tạo phản vì đám tiện dân kia.

Chẳng lẽ hắn chưa nghe qua câu "Thiên địa vạn vật đều là của Long Quân, Long Quân không cho hắn không thể cướp" sao!? "Tiểu Bạch đáng thương!" Mộc Tú cùng những người khác nhao nhao than thở lắc đầu, biết mộng đẹp của Tiểu Bạch còn chưa tỉnh. "Thằng em ngu ngốc của ta, đây là lần cuối cùng rồi!" Tần Phong sau khi đem Thập Nhị Kim Nhân đều nhỏ lên máu tươi, lại một cước đá bay nhị đệ đến trên Bồng Lai Tiên Sơn, lại vừa vặn rơi vào nơi chôn giấu Binh Mã Dũng.

Tóm lại hết thảy đều là trùng hợp như vậy!! "Hả!?" Chín vị lão tổ Tần gia đang ăn dưa sửng sốt, không nghĩ tới cuối cùng sẽ đánh tới trên Bồng Lai Tiên Sơn.

Chỉ thấy bọn họ vội vàng đem đạo cụ ăn dưa thu lại, tiếp tục bảo trì hình tượng uy nghiêm của Tần gia lão tổ. "Khụ khụ!!" Tần Hạo hai tay gian nan chống thân thể, từng ngụm từng ngụm ho ra máu tươi.

Mà hắn không có chú ý tới chính là, máu tươi hắn ho ra sau khi rơi xuống đất liền dung nhập vào trong đất, Binh Mã Dũng chôn giấu bên dưới cũng theo đó kích hoạt huyết mạch khóa.

Bọn họ vì thủ hộ Đại Tần mà sống, cũng chỉ nghe lệnh của Đại Tần Nhân Hoàng!! "Hài tử, ngươi thế nào!?" Long Tượng Đại Đế vội vàng chạy ra, bắt đầu truyền tống sức mạnh cho Tần Hạo. "Đây chính là sức mạnh của ngươi sao!?" Tần Phong từ trên cao nhìn xuống, thần tình miệt thị nói: "Ngươi không phải luôn mồm nói mình có thể cứu vớt thiên hạ thương sinh sao, chính là dùng loại sức mạnh đáng thương lại nhỏ yếu này sao!?" "Không sai!!" Tần Hạo lảo đảo đứng dậy nói: "Sức mạnh của ta là không bằng ngươi, nhưng trong lòng ta có ái (tình yêu)..." Phanh một tiếng!!

Tần Phong lười đi nghe cái gì ái cùng chính nghĩa, một cái ánh mắt liền chấn bay người ra ngoài. "Ca ca, thật sự không thể chiến thắng sao!?" Tần Hạo nếm thử vài cái không đứng dậy nổi, chỉ có thể gian nan ngẩng đầu nhìn lại.

Cảm giác ca ca hắn lúc này cứ như một người khổng lồ, mình ở trong lòng bàn tay hắn không chỗ có thể trốn, trở tay gian là có thể trấn áp hắn xuống. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ kích thương Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 20 vạn điểm phản diện!" "Mới đọc mấy năm sách, đã dám ở trước mặt trẫm thuyết giáo!" Tần Phong từ không trung rơi xuống trước mặt Tần Hạo, từ trên cao nhìn xuống nói: "Tình yêu của ngươi có thể làm được cái gì?

Có thể làm cho kẻ yếu không còn sợ hãi?

Hay là có thể làm cho kẻ mạnh không dám kiêu ngạo?

Làm cho kẻ có quyền lực không dám ngạo mạn?

Làm cho xã hội càng thêm công bằng?

Làm cho ác nhân sợ hãi làm ác?

Làm cho thiện nhân có thể bình an?

Làm cho người người đều có thể tôn trọng lẫn nhau!?" "Ta..." Tần Hạo ngay tại chỗ bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề thâm ảo như thế. "Đây chính là quốc độ trong tâm trí của Tần huynh!" Lâm Tam nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, trong lòng càng phát ra kính bội Tần Phong.

Nguyên lai văn minh chân chính không phải có bao nhiêu Đại Đế, cũng không phải có diện tích quốc thổ lớn bao nhiêu, càng không phải có bao nhiêu quân đội.

Mà là làm cho kẻ yếu không còn sợ hãi, làm cho kẻ mạnh không dám kiêu ngạo, làm cho quyền lực không dám ngạo mạn, làm cho xã hội càng thêm công bằng, làm cho ác nhân sợ hãi làm ác, làm cho thiện nhân có thể bình an, làm cho người người tôn trọng lẫn nhau.

Bất quá vừa nghĩ tới sự trả giá của Tần huynh, ánh mắt liền lập tức ảm đạm xuống.

Vì diệt trừ thế gia, giang hồ môn phái những khối u ác tính của Hoang Cổ này, Tần huynh không thể không cạo xương trị thương làm một bạo quân, càng là gián tiếp đắc tội thiên hạ thương sinh, từ đây Hoang Cổ lại khó có nơi dung thân cho hắn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 20 vạn điểm phản diện!" "Tiểu tam tam lại ra mỡ (điểm) rồi!?" Tần Phong ấp ủ cảm xúc xong quay đầu nhìn lại, cho Lâm Tam một ánh mắt không hối hận.

Lấy kiếm trong tay, mở ra con đường tương lai!!

Thành công không cần ở ta, công thành nhất định có ta!! "Tần huynh!!" Thân thể Lâm Tam không khỏi run lên, bị cảnh giới của Tần Phong thuyết phục.

Người đời đều nói Tần huynh hắn là một quân chủ tàn bạo, nhưng ai lại biết hắn vẫn luôn phấn đấu vì mộng tưởng trong lòng, vì sự sinh tồn của thiên hạ thương sinh mà nỗ lực.

Chỉ tiếc tư tưởng của hắn vẫn luôn "dao dao lĩnh tiên" (dẫn đầu quá xa), thiên hạ thương sinh căn bản liền không hiểu sự hy sinh của hắn...

Chương 1098

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 20 vạn điểm phản diện!" "Vẫn là tiểu tam tam tốt!" Trong lòng Tần Phong tức khắc đắc ý.

Chỉ cần một ánh mắt là có thể lừa ra điểm, không giống nhị đệ nhất định phải đánh một trận mới có điểm phản diện. "Không đúng!!" Tần Hạo quật cường đứng dậy nói: "Mặc kệ ngươi nói cái gì, cũng thay đổi không được sự thật ngươi nô dịch thiên hạ thương sinh, hơn nữa ngươi dựa vào cái gì đem ý chí của chính mình áp đặt lên người khác..." Phanh một tiếng!!

Tần Phong không nghĩ tới nhị đệ lại chủ nghĩa lý tưởng như thế, lại là một ánh mắt đem người chấn bay ra ngoài. "Hàng tặng kèm chính là hàng tặng kèm!" Chín vị lão tổ Tần gia đau đầu thở dài, không nghĩ tới Tần Hạo lại dầu muối không ăn như thế. "Khụ khụ!!" Tần Hạo nặng nề rơi trên mặt đất, từng ngụm từng ngụm thổ huyết. "Dựa vào cái gì!?" Tần Phong từng bước một bức bách tới gần nói: "Dựa vào việc trẫm không ăn thịt bò!" "Không ăn thịt bò!?" Mọi người xung quanh thần tình hơi ngẩn ra, không hiểu Long Quân có ý gì. "Nguyên lai Long Quân không ăn thịt bò!" Nghe được động tĩnh chạy tới, các Yêu tộc Đại Đế tràn đầy hâm mộ nhìn về phía Ma Hoàng ở một bên. "Từ từ!!" Long Tượng Đại Đế sắc mặt biến đổi, vội vàng tiến lên ngăn cản nói: "Hắn chính là huynh đệ song sinh kém ngươi ba tuổi, chẳng lẽ ngươi còn thật sự muốn giết hắn hay sao!?" "Ồn ào!!" Đôi mắt Tần Phong hơi nhấc lên, năng lượng khủng bố lập tức bộc phát.

Phanh một tiếng!!

Long Tượng Đại Đế ngay tại chỗ bị đánh bay ra ngoài, hồn thể cũng theo đó trở nên ảm đạm, ngay sau đó liền vô lực duy trì hình thái rụt về trong chiếc đỉnh nhỏ. "Gia gia!!" Tần Hạo lập tức phẫn nộ hét to, phảng phất như muốn đem hào quang nhân vật chính châm ngòi. "Còn dám chó sủa!!" Tiểu Bạch quả đoán nắm lấy cơ hội, lao lên thống đánh chó rơi xuống nước.

Chỉ thấy nó lấy ra "Đạo Đức Chuyên" (cục gạch đạo đức) của mình, nhắm ngay đầu Tần Hạo hung hăng đập xuống.

Phanh một tiếng!!

Tần Hạo chỉ cảm thấy đầu đau xót, ngay sau đó người liền ngã trên mặt đất. "Tần Hạo!!" Giang Linh đang mặt đầy sốt ruột lớn tiếng hô hoán, nhưng dùng hết biện pháp cũng không cách nào leo lên Bồng Lai Tiên Sơn. "Thế này là phế đi rồi!?" Tần Phong nhìn nhị đệ ngã xuống đất không dậy nổi, trong lòng cũng không khỏi khẩn trương lên.

Nếu nhị đệ đợi lát nữa không thể bộc phát tiểu vũ trụ, chính mình chẳng phải là còn phải ở lại Hạ Giới thu dọn tàn cuộc sao!? "Tần Nhị Đản, ngươi cũng có ngày hôm nay!" Tiểu Bạch dùng cái chân nhỏ giẫm lên mặt Tần Hạo, đắc sờ ngửa mặt lên trời cười to nói: "Từ nay về sau ngươi sẽ bị Thỏ ta giẫm ở dưới chân, kiệt kiệt kiệt kiệt..." "Tiếng cười này..." Tần Phong vừa nghe tiếng cười của Tiểu Bạch, liền biết nhị đệ có thể bộc phát.

Lúc này —— Tầm mắt của Tần Hạo bắt đầu mơ hồ, cảm giác mình đã đạt đến cực hạn.

Thế nhưng ngay sau đó bên tai hắn, liền truyền đến một đạo thanh âm như hoa lan trong thung lũng vắng vẻ: "Thật sự cứ như vậy từ bỏ sao!?" "Ai đang nói chuyện!?" Tần Hạo mơ hồ mở mắt ra, nhưng cũng không nhìn thấy người nào.

Đồng thời, trong đầu hắn cũng giống như máy chiếu phim, bắt đầu không ngừng phát lại các loại tràng cảnh: cùng ca ca chơi đùa, ca ca đào Chí Tôn Cốt của hắn, mình hắn một mình nỗ lực, cùng ca ca đại chiến ở kinh đô... cuối cùng là hình ảnh biết được chân tướng. "Ta cuối cùng vẫn là không cách nào chiến thắng ca ca!" Mà ngay tại lúc Tần Hạo chuẩn bị muốn từ bỏ, lại nghe được tiếng Giang Linh cấp thiết hô hoán. "Linh Nhi!" Tần Hạo gian nan quay đầu nhìn về phía Giang Linh, tầm mắt mơ hồ bắt đầu dần dần rõ ràng.

Tuy rằng hắn và Giang Linh ở bên nhau sẽ thường xuyên cãi nhau ầm ĩ, nhưng mỗi lần khi hắn gặp nguy hiểm, đối phương luôn sẽ kiên định ở bên cạnh hắn. "Còn có Hồng Đậu!" Tần Hạo lại nghĩ tới Lâm Hồng Đậu đang hôn mê bất tỉnh, mình còn chưa mang nàng đi xem thử phồn hoa thịnh thế. "Không, ta còn không thể ngã xuống!" Tần Hạo phảng phất như kích hoạt tiểu vũ trụ, cả người một lần nữa toả sáng ra sinh cơ.

Cùng lúc đó —— Một phiến lá cây xanh biếc phảng phất như xuyên qua thời không mà đến, tinh chuẩn rơi vào ngực Tần Hạo, ngay sau đó bộc phát ra một cỗ khí tức Đại Đạo khủng bố. "Đây là..." Tần Phong nhìn thấy chiếc lá xanh biếc bay tới, lập tức quay đầu nhìn về phía tổ địa Tần gia.

Tuy rằng hắn hiện tại đã đột phá Đại Đế đỉnh phong, cự ly phi thăng chỉ kém một bước, nhưng vẫn như cũ nhìn không thấu cái cây cổ thụ xiêu vẹo ở tổ địa Tần gia kia. "Đại Đạo ba ngàn, trăm sông đổ về một biển!!" Tần Hạo tiến vào trạng thái đốn ngộ, trong miệng bắt đầu lẩm bẩm. "Đốn ngộ rồi!!" Chín vị lão tổ Tần gia trong lòng vui vẻ.

Tuy rằng Tần Hạo là hàng tặng kèm được Tần gia công nhận, nhưng thiên phú xác thực là chỉ đứng sau hàng chính phẩm Tần Phong, hắn đốn ngộ đối với Tần gia chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu. "Không ổn!!" Tiểu Bạch nhìn thấy Tần Hạo tiến vào trạng thái đốn ngộ, vội vàng lấy ra Đạo Đức Chuyên muốn đánh gãy hắn. "Ta chính là Đạo, Đạo chính là ta!" Ngay tại lúc Đạo Đức Chuyên của Tiểu Bạch sắp đập trúng Tần Hạo, chỉ thấy đôi mắt hắn mạnh mẽ mở ra, còn nương theo một cỗ năng lượng khủng bố từ trong cơ thể bộc phát ra ngoài. "A!!" Tiểu Bạch phát ra một tiếng thảm thiết, ngay tại chỗ bị đánh bay ra ngoài. "Lĩnh ngộ rồi sao!?" Tần Phong tùy tay chộp một cái, túm lấy lỗ tai thỏ.

Chỉ thấy Tiểu Bạch bị năng lượng vừa rồi chính diện đánh trúng, đang mắt đầy sao xẹt, lưỡi lệch sang khóe miệng, một bộ biểu tình như "mèo phê cỏ" uống xong thuốc phép sắp "tạch". "Đây là..." Toàn trường mọi người đồng loạt nhìn sang, có thể cảm nhận được sự biến hóa của Tần Hạo. "Gào!!" Tần Hạo đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên, phảng phất như kích hoạt hào quang "sát thương dựa vào tiếng hét".

Ầm ầm!!

Chỉ thấy quanh thân Tần Hạo đột nhiên điện quang lấp lóe, cả thiên địa cũng bắt đầu kịch liệt chấn động, linh khí càng là giống như bão tố dũng mãnh lao vào trong cơ thể hắn.

Ngay sau đó quanh thân nổi lên tinh quang **rực rỡ**, ngưng tụ ra hư ảnh khổng lồ của hai mươi con Long Tượng (Voi Rồng).

Ô!!

Ngao!!

Tinh quang trào dâng, Long Tượng chấn thiên địa.

Tiếng gầm thét của hai mươi con Long Tượng lệnh thiên địa kịch chiến, thiên địa linh khí càng là điên cuồng quán chú về phía hư ảnh Long Tượng, khiến cho hai mươi con Long Tượng dần dần ngưng luyện lại, cũng tản mát ra một cỗ khí tức cổ xưa tang thương. "Thế này đã hai mươi Long Tượng rồi?!" Tần Phong trong lòng lập tức oán thầm, tỏ vẻ thực sự quá không giảng đạo lý rồi.

Chương 1099

Rõ ràng vừa rồi vẫn là mười bảy Long Tượng chi lực, quay đầu liền lại lĩnh ngộ ra ba con Long Tượng, đạt tới hai mươi Long Tượng chưa từng nghe thấy, thực lực rõ ràng so với trước đó mạnh gần gấp mười, đều sắp đuổi kịp hắn bật một cái buff gia chiến rồi. "Tư tưởng của Tần huynh thật sự là dẫn đầu quá xa!" Lâm Tam thì ở một bên cảm khái, trong lòng càng phát ra bội phục Tần Phong.

Trận chiến này không chỉ giúp Tần Hạo tiêu trừ mối ẩn họa Uyên Tổng này, còn đem Tần Hạo từng bước một bức đến tuyệt cảnh, chỉ vì để cho thực lực hắn "trăm thước đầu sào tiến thêm một bước".

Dụng tâm lương khổ, khiến người ta rưng rưng nước mắt! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 20 vạn điểm phản diện!" "Hả!?" Thần tình Tần Phong không khỏi ngẩn ra, tỏ vẻ chính mình cái gì cũng chưa làm. "Tần Vương, uy vũ!!" Đám phản quân lập tức đồng thanh hô cao, phảng phất như lại một lần nữa nhìn thấy hy vọng. "Ca, huynh sai rồi!!" Tần Hạo lạc lối trong từng tiếng uy vũ, tay cầm "miêu miêu" (ám chỉ vũ khí hoặc cách nói tấu hài về sức mạnh mới) liền hướng về phía Tần Phong lao tới.

Chính mình muốn dùng thực lực hướng ca ca chứng minh, những lý luận kia của hắn toàn bộ đều là sai lầm, chỉ có tình yêu mới có thể sáng tạo kỳ tích vô hạn... "Haizz, là lỗi của trẫm!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thuận tay nhét Tiểu Bạch vào trong ngực.

Vốn định đánh cho nhị đệ một trận rồi phi thăng thượng giới, ai ngờ ánh mắt hắn vẫn trong veo và ngu xuẩn như thế, một loại ngây thơ chưa bị thế tục ô nhiễm.

Bây giờ chỉ có đánh hắn thừa sống thiếu chết mới có thể đánh thức giấc mộng thiếu niên của hắn!

Phanh một tiếng!!

Tần Phong nháy mắt biến đến trước mặt Tần Hạo, đấm một quyền vào bụng hắn. "Đinh đoong, chúc mừng Ký chủ đả thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Mới 20 vạn!?" Tần Phong trong lòng rất bất mãn, nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng nói: "Thằng em ngu ngốc của ta, nếu sức mạnh của ngươi chỉ có bấy nhiêu, vậy thì ngươi hãy đi chết cho trẫm!!" "Phụt..." Tần Hạo trừng lớn mắt phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lần nữa mất khống chế lùi lại gấp gáp. "Ách..." Đội cổ vũ phản quân lập tức tắt tiếng, khó tin nhìn cảnh này.

Hiện tại Long Quân không chỉ vết thương do chém gông xiềng Thiên Đạo chưa lành, vừa rồi lại bị Lâm Tam dùng tư thế "hậu nhập" đâm cho một kiếm, ngược lại Tần Vương của bọn họ không chỉ được đại năng nào đó giúp đỡ, còn đốn ngộ tăng vọt chiến lực gấp mười lần.

Sao lại vẫn không có sức phản kháng thế này!? "Bản vương không thể bại!!" Tần Hạo nhớ tới người mình muốn bảo vệ, trong ánh mắt hiện lên vẻ kiên nghị.

Chỉ thấy hắn cưỡng ép thân thể đang bay ngược dừng lại, không chỉ dung hợp Diệt Thế Thần Lôi và Cửu Thiên Thần Lôi, còn phụ chúng lên hư ảnh hai mươi con Long Tượng, phảng phất như khoác lên một tầng áo giáp kiên cố.

Ngao!!

Mu!!

Hai mươi con Long Tượng che khuất bầu trời ngửa mặt lên trời gào thét, phát ra từng đợt tiếng kêu chấn động màng nhĩ. "Lợi, lợi hại quá!!" Mọi người bên dưới lập tức lắp bắp, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Ai cũng biết, trong dòng sông lịch sử của Hoang Cổ, có vô số thiên kiêu muốn dung hợp Thần Lôi do thiên địa thai nghén, nhưng cuối cùng không một ngoại lệ đều thân tử đạo tiêu.

Thế nhưng hiện tại Tần Hạo không chỉ dung hợp hai đại Thần Lôi, còn có thể dung hợp chúng cùng với lực lượng Long Tượng. "Dung hợp hai đại Thần Lôi!?" Tần Phong cũng không quá ngạc nhiên, lật tay phóng ra ba đại Thần Hỏa.

Gào!!

Ba đoàn Thần Hỏa hóa thành rồng lửa trắng gào thét, khiến nhiệt độ trong thiên địa tăng vọt nhanh chóng. "Đây đều là cái loại yêu nghiệt gì vậy trời!!" Các Đại Đế quan chiến tâm tình rất buồn bực, càng cảm thấy mình sống chỉ tốn không khí.

Oanh long long!!

Thần Lôi cùng Thần Hỏa va chạm trong hư không, ngạnh sinh sinh dấy lên một cơn sóng khí cao vạn mét, ngay sau đó toàn bộ bầu trời bị nhuộm thành ngũ sắc rực rỡ, giống như một bảng pha màu đang được vẽ lên. "Phụt!!" Ngực Tần Hạo quay cuồng, phun ra một ngụm máu tươi. "Tần Hạo!!" Giang Linh thần tình vô cùng khẩn trương, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Tần Hạo. "Thiên địa tịnh sinh, vạn vật quy nhất, Đại Đạo dung lô!!" Tần Hạo không phục hét lớn một tiếng, bắt đầu điên cuồng buff cho chính mình.

Chỉ thấy đôi mắt đen nhánh như mực của hắn bỗng nhiên mở ra, loáng thoáng có sự sắc bén xông thẳng lên trời, quanh thân không chỉ có từng đạo phù văn vờn quanh, trên đỉnh đầu còn huyễn hóa ra một tôn đại đỉnh màu vàng.

Ong!

Ong!

Đại đỉnh màu vàng phát ra tiếng chuông ngân, khiến hư không xung quanh chấn động, chỉ thấy thiên địa linh khí trong vòng vạn dặm bắt đầu sôi trào, phảng phất như gặp máy hút bụi bị hút vào trong đại đỉnh màu vàng, khiến cho khí tức của Tần Hạo bắt đầu điên cuồng tăng lên. "Vạn vật quy nhất!!" Tần Phong mày không khỏi nhíu lại, có thể cảm giác được sự lợi hại của chiêu này.

Không chỉ có thể dung hợp năng lượng trong thiên địa lại với nhau, còn có thể chuyển hóa chúng thành năng lượng nguyên thủy lúc sơ khai của vạn vật.

Nếu nói tu luyện giả dùng linh lực là vũ khí lạnh, thì nhị đệ sở hữu lực lượng vạn vật chính là vũ khí nóng, đôi bên đối chiến hoàn toàn là đơn phương "hàng duy đả kích" (tấn công áp đảo từ chiều không gian cao hơn).

Cũng may hắn có Tà Đế Xá Lợi, có thể tiến hóa linh lực trong cơ thể mình. "Vẫn chưa xong đâu!!" Tần Hạo tiếp tục nhiệt huyết hét lớn, tay phải cũng nhanh chóng nắm chặt thành quyền.

Oanh long long!!

Bầu trời lập tức phong khởi vân dũng, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Linh khí dâng trào trong thiên địa điên cuồng hội tụ nén lại về phía nắm đấm, hai mươi Long Tượng che trời và năng lượng hai đại Thần Lôi cũng hội tụ vào quyền.

Cùng lúc đó —— Sau lưng Tần Hạo bộc phát ra một đạo kim quang, hóa thành một cây đại thụ cao chọc trời.

Chỉ thấy điểm điểm kim quang từ trên đại thụ rơi xuống, không chỉ đang bảo vệ Tần Hạo, mà còn đang thâu tống năng lượng cho hắn, khiến khí tức lần nữa bạo tăng điên cuồng.

Ngay cả Cửu Đỉnh trên quảng trường A Phòng Cung cũng bay tới, triệu hồi quốc vận Đại Tần gia trì lên người Tần Hạo.

Tiếp đó là năm tòa Tiên sơn bay tới, Tiên Thiên chi khí bàng bạc từ trong đó bay ra, bộc phát ra năm đạo tiên quang chói mắt tận trời, khiến hư không xung quanh bắt đầu chấn động kịch liệt.

Chương 1100

"Thiên Tuyển Chi Tử trừ mượn sức mạnh người khác thì còn biết cái gì?!" Tần Phong đầy vẻ khinh bỉ lẩm bẩm: "Không giống trẫm, có được ngày hôm nay toàn dựa vào sự nỗ lực của chính mình!" "Lợi, lợi hại quá!!" Mọi người toàn trường trừng lớn mắt kinh hô, có thể cảm nhận được sự lợi hại trong một quyền này của Tần Hạo.

Cứ như thể hắn đem tất cả sức mạnh trong thiên địa hội tụ vào một quyền, một khi đánh ra sẽ thạch phá thiên kinh, kinh thiên động địa, địa động sơn dao... "Ngươi không thể nào chiến thắng trẫm!!" Tần Phong giả vờ thẹn quá hóa giận, tay cầm Ma kiếm tổ truyền lao lên.

Ong!

Ong!

Chỉ thấy Ma kiếm tổ truyền bộc phát ra kiếm ý tận trời, tiếng kiếm minh chấn động cũng theo đó vang vọng thiên địa.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Kiếm ý sắc bén khủng bố vô cùng hóa thành một đạo kiếm quang kình thiên, từng vòng gợn sóng mắt thường có thể thấy được giống như phong bạo càn quét toàn bộ Hoang Cổ. "Ca, đệ không sợ huynh!!" Tần Hạo có thể cảm nhận được khí tức tử vong mà một kiếm này mang lại, nhưng hắn vẫn một bước không lùi vung ra một quyền của mình.

Một quyền đơn giản vô cùng bộc phát ra tiếng nổ siêu thanh chói tai, còn có năng lượng hủy thiên diệt địa từ trên nắm tay oanh ra, hãn nhiên va chạm cùng kiếm phong.

Oanh long long!!

Công kích của hai huynh đệ va chạm mạnh mẽ trong hư không, phảng phất như ném một quả bom nguyên tử xuống nhà bọn Nhật Bản dịp năm mới vậy.

Ngay sau đó tiếng nổ vang chấn động màng nhĩ vang vọng thiên địa, năng lượng hướng về bốn phương tám hướng trút xuống, hư không cũng bắt đầu vặn vẹo đến biến hình.

Mặt đất càng bắt đầu rung chuyển kịch liệt, một cảnh tượng như tận thế đến sớm. "Đây con mẹ nó thật sự là người sao!?" Mọi người bên dưới run lẩy bẩy, sợ hãi giây tiếp theo sẽ biến thành người chín. "Mọi người đỡ lấy a!" Tam Lộng đại sư cùng những người khác đang khổ sở chống đỡ, không để dư ba chiến đấu lan đến kinh đô. "Gào!!" Tần Hạo phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, thề chết cũng không nguyện ý lui lại một bước.

Cho dù lúc này cánh tay hắn sắp bị kiếm khí xé rách, máu tươi phảng phất như không cần tiền mà phun trào ra, hắn vẫn không có lùi về sau một bước.

Cũng không biết là Tần Phong "xả lũ" (nhường) quá nghiêm trọng, hay là dũng khí hướng chết mà sinh quá mạnh, cư nhiên để hắn thành công đột phá kiếm thế mà Tần Phong ngưng tụ ra. "Đánh trúng rồi sao?!" Mọi người toàn trường lập tức nín thở, tâm tình khẩn trương chờ đợi kết quả...

Phanh một tiếng!!

Nắm đấm của Tần Hạo nện mạnh vào ngực Tần Phong, năng lượng khủng bố cũng theo đó trút xuống. "Á chà!!" Tần Phong cúi đầu nhìn thoáng qua.

Tuy rằng cú đấm này của nhị đệ tạo ra động tĩnh rất lớn, nhưng đánh lên người hắn lại không có bao nhiêu thương tổn, giống như đứa bé mười tuổi phẫn nộ chạy tới đánh người đàn ông trưởng thành.

Có lẽ hơi đau, nhưng thật lòng không nhiều!

Bất quá để nhị đệ sớm tiếp quản cái đống lộn xộn này, hắn không thể không khoa trương phát ra một tiếng kêu thê thảm. "A!!" Tần Phong miệng phun máu tươi hét lớn một tiếng, thân thể không chịu khống chế bay ngược ra ngoài.

Oanh long long!!

Chỉ thấy Tần Phong giống như đạn pháo ra khỏi nòng, từ trên Bồng Lai tiên sơn cấp tốc bay ra, dọc đường cũng không biết kích xuyên bao nhiêu ngọn núi. "Trúng rồi!!" Toàn trường lập tức lặng ngắt như tờ, thật sự là không dám tin tưởng cảnh này.

Long Quân xưng danh vạn cổ đệ nhất, không chỉ bị Tần Vương chính diện đột phá, còn bị một quyền đánh bay ra ngoài, năng lượng khủng bố càng là giống như phong bạo càn quét thiên địa.

Nơi đi qua, vạn vật đều diệt!

Bất quá vừa nghĩ tới Long Quân chém gông xiềng Thiên Đạo bị thương, lại bị Lâm Tam dùng tư thế "hậu nhập" đâm cho một cái, cộng thêm Tần Vương vừa mới đốn ngộ được tăng cường, hết thảy lại cảm giác hình như không có vấn đề gì. "Cái này là xả lũ cấp độ thủy điện rồi!" Lâm Tam ở một bên đều cạn lời.

Người khác lúc này có thể sẽ cảm thấy Tần huynh đã đạt đến cực hạn, nhưng hắn lại nhớ rõ Tần huynh khi đối chiến thượng giới Tiên nhân, có sử dụng qua một chiêu thần thông tên là Ba Đầu Sáu Tay.

Nói cách khác một kiếm vừa rồi bổ ra Hoang Cổ, căn bản cũng không phải là toàn bộ thực lực của Tần huynh!

Phanh một tiếng!!

Tần Phong nặng nề rơi xuống đất, dùng Tiểu Bạch trong ngực làm đệm thịt. "Ách, Thỏ ta không chịu nổi sức nặng!!" Tiểu Bạch lập tức bị ép tỉnh lại, còn bị ép lồi cả mắt ra (hiệu ứng mắt to). "Ca, huynh thua rồi!" Tần Hạo cư cao lâm hạ, cánh tay buông thõng xuống.

Tuy rằng vừa rồi hắn đánh ra một kích mạnh nhất bình sinh, nhưng lực phản chấn cường đại lại tạo thành gánh nặng không nhỏ cho cánh tay.

Bất quá cũng may ca hắn bị đánh trúng rồi, lúc này đang chật vật nằm trên mặt đất. "Ách..." Tần Phong tại chỗ liền cạn lời.

Không chỉ bùng nổ xong không gây ra thương tổn thực chất gì cho mình, còn làm cánh tay mình bị thương, quả thực chính là tên sinh viên đại học vừa "ngu xuẩn thanh triệt" vừa máu giấy (giòn). "Tần Nhị Đản!!" Tiểu Bạch nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Tần Phong, tại chỗ liền bị chọc cho xù lông, móc ra gạch vồ từ phía trên chuẩn bị khai chiến. "Thôi đi!" Tần Phong ngăn Tiểu Bạch lại, rất chật vật nói: "Trận này chúng ta thua, vẫn là đầu hàng đi!" "Đầu hàng!?" Tiểu Bạch lập tức sốt ruột nói: "Thỏ ta đang muốn tử chiến, chủ nhân cớ gì tiên hàng!?" "Long Quân đầu hàng rồi!!" Đám người phản quân lập tức kích động lên, không nghĩ tới thắng lợi tới đột nhiên như thế.

Cũng bởi vì Tần Hạo là chính diện đánh bại Long Quân, làm cho uy vọng của hắn đạt đến một loại độ cao trước đó chưa từng có, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía hắn tràn đầy cuồng nhiệt. "Quả nhiên..." Vu tiên sinh nghe được đầu hàng xong, lộ ra biểu tình quả nhiên là thế.

Tuy rằng hắn từ lúc mới bắt đầu đã có chút hoài nghi, Long Quân làm nhiều chuyện như vậy là vì thành tựu danh tiếng nhân nghĩa cho Tần Vương, nhưng vừa rồi Long Quân đánh đệ đệ quả thực là quá ác, làm cho hắn có lúc hoài nghi mình đoán sai.

Bất quá hiện tại chính tai nghe được, chứng minh hắn cũng không đoán sai.

Chương 1101

"Kết thúc rồi sao!?" Tần gia chín vị lão tổ thở ra một hơi trọc khí, biết thịnh thế thuộc về Tần Hạo sắp đến rồi. "Chủ nhân!!" Tiểu Bạch đáng thương hề hề nhìn Tần Phong, tỏ vẻ mình còn có ngai vàng chưa kế thừa. "Không hàng không được a!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Oanh long long!!

Chỉ thấy bầu trời không biết từ lúc nào đã tụ tập mây đen dày đặc, lôi đình vô tận bắt đầu không ngừng chớp động trong mây đen. "Lôi kiếp, là lôi kiếp phi thăng!!" Sắc mặt mọi người toàn trường lập tức thay đổi, thân thể theo bản năng lùi về phía sau.

Cũng không biết là thực lực Tần Phong quá mức nghịch thiên, hay là Thiên Đạo vì báo thù lần trước bị chém đứt gông xiềng, cho nên lôi kiếp phi thăng mà hắn dẫn tới khủng bố đến dọa người.

Oanh long long!!

Bầu trời đột nhiên nứt ra một cái khe thâm thúy, một đoàn kim quang thần bí từ đó dâng lên.

Ngay sau đó Thiên Đạo chi uy vô thượng từ trong cái khe cuồn cuộn đổ xuống, làm cho người đời cảm nhận được cái gì gọi là sức mạnh chí cao, Đại Đế ở trước mặt nó đều giống như sâu kiến nhỏ bé không đáng kể. "Phụt!!" Tam Lộng đại sư phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy lồng ngực quay cuồng dữ dội.

Những Đại Đế khác cũng không khá hơn chút nào, dù cho bọn họ đã đột phá đến cảnh giới Đại Đế, vẫn như cũ không cách nào ngăn cản cỗ Thiên Đạo chi uy khủng bố này.

Nếu nói lần trước Tần Phong chém gông xiềng Thiên Đạo là giao thủ mang tính thăm dò với Thiên Đạo, vậy thì lần độ lôi kiếp phi thăng này, chính là giao thủ chính diện với Thiên Đạo.

Oanh long long!!

Một tiếng nổ vang chấn động màng nhĩ vang lên, khiến cả thiên địa rung chuyển kịch liệt. "Không ổn!!" Sắc mặt Tần Hạo bỗng nhiên biến đổi, tranh thủ thời gian bấm ra một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy năm tòa Tiên sơn, Đại Tần Cửu Đỉnh lập tức bộc phát ra quang mang chói mắt, ngay sau đó hóa thành từng đạo phù văn màu vàng, chắn trên đỉnh đầu Tần Phong.

Tuy rằng bọn họ vừa rồi bởi vì lý niệm bất đồng đánh đến ngươi chết ta sống, nhưng song phương vẫn là thân bằng chí hữu, huynh đệ thủ túc, chính mình sao có thể trơ mắt nhìn anh ruột chết dưới lôi kiếp!? "Trẫm không hiếm lạ!" Tần Phong làm bộ làm tịch hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hắn một tay xách Tiểu Bạch, một tay cầm Ma kiếm tổ truyền, hóa thành một đạo kiếm quang lao về phía Thiên Đạo. "Ca, đừng tùy hứng!!" Tần Hạo nóng như lửa đốt, nhanh chóng vọt lên.

Oanh long long!!

Trong hư không lần nữa truyền đến tiếng nổ vang chấn động, ngay sau đó một cỗ uy áp chưa từng có ập tới, giống như mười vạn ngọn núi lớn đè lên người mọi người.

Ba tòa Tiên sơn đang lơ lửng giữa không trung lập tức trầm xuống, phảng phất muốn đem vạn vật trong thiên địa đều ép dẹp. "Tần huynh, nguy hiểm!!" Lâm Tam cũng nóng như lửa đốt, cảm nhận được sự khủng bố của Thiên Đạo.

Nhưng Tần Phong vẫn không có ý muốn dừng lại, đỉnh lấy Thiên

Đạo uy áp vô tận, tay cầm Ma kiếm tổ truyền lao thẳng về phía bầu trời.

Oanh long long!!

Tiếng sấm chấn động vang vọng thiên địa, phảng phất là cơn giận Thiên Đạo tích lũy đã lâu.

Nhưng Tần Phong vẫn không chút sứt mẻ, một thân long bào bị gió thổi phần phật.

Ngay sau đó Thiên Sư Ấn ở mi tâm lóe lên kim quang, đỉnh đầu xuất hiện Ngũ Hành chi khí, nở rộ ba đóa kim hoa, Hồng Mông Tử Khí từ phía đông bay tới, sau lưng càng là có phật quang chói mắt... "Trẫm là Nhân Hoàng, chứ không phải Thiên Tử!" Giọng nói uy nghiêm to rõ của Tần Phong vang vọng thiên địa, ngay sau đó Nhân Hoàng chi uy khủng bố càn quét thiên địa.

Oanh long long!!

Nhân Hoàng chi uy cùng Thiên Đạo chi uy va chạm trong hư không, không chỉ không hề rơi vào hạ phong, còn đánh với Thiên Đạo có qua có lại, khiến hư không chấn động kịch liệt, năng lượng phong bạo càn quét thiên địa. "Khu khu Thiên Đạo, cũng dám ngăn cản trẫm phi thăng!!" Ánh mắt Tần Phong hiện lên một tia sắc bén, Ma kiếm tổ truyền cũng bộc phát ra kiếm ý tận trời. "Thỏ ta không muốn phi thăng!!" Tiểu Bạch liều mạng giãy dụa khóc lóc: "Thỏ ta còn có ngai vàng chưa kế thừa nè..." "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay trước ngực, mặc niệm cho Tiểu Bạch hai phút rưỡi.

Ăn bánh vẽ nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn không thoát khỏi kết cục phi thăng, cho dù thực lực chính mình chưa đạt tới yêu cầu phi thăng, Long Quân cũng không hề ghét bỏ mang theo nó cùng nhau phi thăng.

Khiến người ta nhất thời không phân biệt được, là phúc khí, hay là xui xẻo!

Oanh long long!!

Tiếng kiếm như sấm, kinh thiên động địa!

Chỉ thấy năng lượng bàng bạc từ trong cơ thể Tần Phong bộc phát ra, không chỉ hóa thành một đạo kiếm quang màu đỏ có thể xuyên thủng trời cao, còn mang theo năng lượng hủy thiên diệt địa khủng bố, làm cho thiên địa vào giờ khắc này điên cuồng run rẩy. "Long Quân không phải là sắp toi rồi sao!?" Mọi người toàn trường đều ngẩn người tại chỗ, tỏ vẻ mình có rất nhiều dấu chấm hỏi.

Chỉ thấy Long Quân hóa thành một đạo kình thiên kiếm quang cắm thẳng vào mây xanh, ngay sau đó vô số đạo kiếm khí hóa thành phong bạo liên tiếp thiên địa, tiếng kiếm minh chấn động màng nhĩ vang lên, từng đạo gợn sóng mắt thường có thể thấy được như bão táp càn quét thiên địa. "Ngũ Sơn đại trận, khởi!!" Tần gia chín vị lão tổ vội vàng bấm một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy năm tòa Tiên sơn lập tức lấp lóe quang mang chói mắt, ngay sau đó hóa thành từng đạo phù văn màu vàng, bảo hộ toàn bộ kinh đô không góc chết.

Oanh long long!!

Long Quân cùng Thiên Đạo va chạm mạnh mẽ trong hư không, gợn sóng khủng bố lập tức từ thiên địa dập dờn hiện ra, hóa thành năng lượng phong bạo khủng bố càn quét thiên địa.

Ngay cả quái vật khổng lồ như Tiên sơn, đều bị thổi đến lắc lư.

Lúc này —— Trên người Tần Phong đã xuất hiện rất nhiều vết máu, nhưng tốc độ của hắn vẫn không giảm xuống.

Chỉ thấy trong đôi mắt hắn lấp lóe sự kiên nghị và quyết tuyệt, hoàn toàn không quan tâm thương thế trên người, lấy trạng thái hãn không sợ chết va chạm cùng Thiên Đạo.

Oanh long long!!

Chương 1102

Tiếng nổ chấn động màng nhĩ lập tức vang vọng toàn bộ thế giới Hoang Cổ, còn kèm theo ánh sáng chói mắt và phong bạo khủng bố. "Không xong rồi!!" Tần gia chín vị lão tổ sắc mặt thống khổ, cảm nhận được uy áp vô tận ập tới.

Chỉ thấy năm tòa Tiên sơn như ngọn nến trong gió lắc lư theo gió, phảng phất giây tiếp theo sẽ bị năng lượng phong bạo hất bay ra ngoài, phù văn màu vàng vừa mới ngưng tụ ra cũng bắt đầu từng cái vỡ vụn. "Không thể nào?

Tuyệt đối không thể nào!" Tần Hạo nhìn sức phá hoại khủng bố như thế, trong lòng không khỏi bắt đầu tự mình hoài nghi. "Tần Hạo, ngươi còn ngẩn ra đó làm gì!?" Tần gia Nhị tổ cấp bách hét lớn: "Mau dùng Cửu Đỉnh trấn trụ Tiên sơn, chúng ta sắp không chống đỡ được nữa rồi!!" "A?

Ờ!" Tần Hạo buông xuống nghi hoặc trong lòng, vội vàng bấm một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy Đại Tần Cửu Đỉnh lập tức bay lên, hóa thành chín đạo kim quang rơi vào trên Bồng Lai tiên sơn, ngay sau đó trên Doanh Châu truyền đến tiếng chim hót của Chu Tước, trên Viên Kiệu tiên sơn truyền đến tiếng hổ gầm của Bạch Hổ, trên Đại Dư tiên sơn truyền đến tiếng gầm của Huyền Vũ quy.

Mỗi con đều ngưng tụ ra một tôn hư ảnh màu vàng khổng lồ, phảng phất là Thần thú thủ hộ của ba tòa Tiên sơn Nam, Tây, Bắc. "Rõ ràng là Tây phương Thần thú, sao lại còn thiếu một con?!" Mọi người nhìn thấy đại trận thiếu một góc, lập tức đồng loạt nhìn về phía Tửu Tiên. "Ách..." Tửu Tiên bị nhìn chằm chằm đến cả người không được tự nhiên, tự giác liền mang theo Thanh Long đi lấp chỗ trống.

Chỉ là Thanh Long vừa rơi vào trên Phương Hồ tiên sơn, liền có một cỗ Tiên Thiên chi lực thuần chính dâng vào trong cơ thể, ngay sau đó liền ngưng tụ ra một tôn hư ảnh màu vàng khổng lồ tương đồng.

Gào!!

Thanh Long kìm lòng không được ngửa mặt lên trời gào to, lập tức liền thích Phương Hồ tiên sơn.

Mà theo Thanh Long quy vị, năm tòa Tiên sơn lập tức bộc phát ra năm đạo kim quang chói mắt, lấy Nhân tộc khí vận trong Đại Tần Cửu Đỉnh làm mắt trận, bốn đại Thần thú phân biệt trấn thủ bốn phương vị Đông Nam Tây Bắc.

Cho dù là Thiên Đạo, cũng không cách nào lay động! "Tây phương Thần thú!?" Nguyệt Thần liễu mi hơi nhíu lại, càng cảm thấy mình bị lừa.

Đem Doanh Châu tiên sơn tặng cho Vũ Lăng thánh địa, đem Đại Dư tiên sơn tặng cho Nguyệt Thần Cung, đem Viên Kiệu tiên sơn tặng cho Lam Ma Cung, căn bản không giống như là tri ân báo đáp gì, ngược lại giống như là sớm có dự mưu đối với bốn đại Thần thú. "Long Quân!!" Tửu Tiên cũng phát hiện không đúng, lập tức bị chọc tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Không chỉ cướp Thiên Hương Cốc của hắn, hủy tiểu viện kinh đô của hắn, còn cướp Tiếu Bách Hợp hắn yêu mến, hiện tại càng là đánh chủ ý lên Thanh Long của hắn.

Là có thể nhẫn, thục không thể nhẫn!

Thím có thể nhẫn, ta không thể nhẫn!

Cho dù Long Quân phi thăng thượng giới, món nợ này của hắn cũng không xong đâu!! "Tên Tần Phong trời đánh a!!" Lam Ma nhìn cung điện tinh xảo rách nát, mặt đầy bi phẫn nói: "Đây chính là lão nương lấy ra toàn bộ tiền tiết kiệm xây dựng, hắn cư nhiên một quyền liền hủy hết của lão nương, không được, hắn nhất định phải đền tiền cho ta!!" "Đền tiền!?" Vu tiên sinh ngẩng đầu nhìn hư không, cảm giác độ khó không phải lớn bình thường.

Oanh long long!!

Hư không không ngừng truyền đến tiếng nổ vang chấn động màng nhĩ, còn kèm theo ánh sáng lúc sáng lúc tối, cùng với phong bạo khủng bố khiến thiên địa đều biến sắc. "Tần huynh thế nào rồi!?" Lâm Tam muốn xông lên cứu viện, nhưng căn bản chen không lọt vào. "Ta không biết!" Tần Hạo thần tình vô cùng khẩn trương, tìm kiếm bóng dáng anh trai khắp nơi.

Nhưng mặc kệ hắn tìm kiếm thế nào, đều không nhìn thấy bóng dáng Tần Phong, cứ phảng phất người đã không còn ở phương thế giới này, chỉ có thể thông qua ánh sáng và âm thanh không ngừng lấp lóe trên bầu trời để phán đoán song phương đang kịch chiến.

Lúc này —— Tần Phong trong hư không đầu bù tóc rối chật vật không chịu nổi, không chỉ long bào trên người rách nát thành vải vụn, toàn thân trên dưới càng là che kín từng đạo vết máu.

Bất quá đôi mắt hắn vẫn kiên định, không hề có ý muốn lui bước.

Oanh long long!!

Tiếng nổ chấn động lần nữa vang vọng thiên địa, phảng phất Thiên Đạo bị chọc giận hoàn toàn.

Chỉ thấy một đạo lôi kiếp khủng bố hóa thành lôi long gào thét, xé rách hư không lao nhanh xuống chỗ Tần Phong, phảng phất có thể coi thường tất cả thủ đoạn phòng ngự của thế gian. "Đến đây đi, Pháp Tướng Thiên Địa!!" Trong mắt Tần Phong hiện lên một tia ngoan lạt, trực tiếp sử dụng ra đại chiêu mạnh nhất của mình.

Oanh long long!!

Một cỗ sức mạnh phảng phất đến từ viễn cổ bị đánh thức, Hoang Cổ cũng phảng phất căn bản không cách nào dung hạ cỗ lực lượng này, mặt đất nứt ra từng cái khe dữ tợn, nước biển bắt đầu quay cuồng kịch liệt, núi lửa bắt đầu không ngừng phun trào...

Đồng thời, thân thể Tần Phong bắt đầu nhanh chóng bành trướng, sức mạnh bản thân cũng bắt đầu không ngừng tăng lên. "Mẹ thỏ ơi!!" Tiểu Bạch kinh đến ngây người như chó gỗ, không dám tin tưởng cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy Tần Phong đầu đội trời, chân đạp đất, phảng phất hóa thân thành Bàn Cổ cự nhân khai thiên, không chỉ một tay bóp nát lôi long khủng bố do Thiên Đạo ngưng tụ, còn một tay tóm lấy Thiên Đạo nuốt sống.

Oanh long long!!

Một bàn chân to lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống, mặt đất lập tức địa động sơn dao. "Đây là đùi của ca ca!?" Tần Hạo nhìn cái đùi to lớn đột nhiên xuất hiện trước mắt, nhịn không được liền ngẩng đầu nhìn về phía bên trên.

Bất quá đối phương thật sự là quá cao, hắn căn bản nhìn không rõ mặt đối phương. "Tần huynh, vì sao huynh lại biến thái như thế!?" Trái tim Lâm Tam nhịn không được run rẩy, cảm giác kiếp này không cách nào lại "thông" (đâm) Tần huynh rồi.

Bất quá lấy tu vi hiện tại của Tần Phong, căn bản không cách nào duy trì Pháp Tướng Thiên Địa, giống hệt như tay tác giả chó má vừa ngắn vừa nhỏ, đến nhanh, kết thúc cũng nhanh... "Cảm nhận được sao!?" Ngay tại lúc Lâm Tam chịu đả kích, giọng nói ngưng trọng của

Tháp gia truyền đến. "Cảm nhận được cái gì!?" Lâm Tam đầy vẻ nghi hoặc, không hiểu Tháp gia đang nói cái gì. "Tà Đế chi lực!" Tháp gia giọng nói ngưng trọng nói: "Vừa rồi Tần Phong vì duy trì Pháp Tướng Thiên Địa, đã vận dụng Tà Đế chi lực trong cơ thể, tuy rằng chỉ là một nháy mắt, nhưng vẫn bị lão phu cảm ứng được." "Hóa ra cái này gọi là Pháp Tướng Thiên Địa!" Lâm Tam nhìn hư không lẩm bẩm một mình, nghĩ đến việc sớm ngày phi thăng đi tìm Tần huynh đấu kiếm. "Tiểu tử ngươi có nghe lão phu đang nói cái gì không!?" Tháp gia tức đến hổn hển mắng: "Tần Phong nắm giữ Tà Đế chi lực, cũng có nghĩa là Tà Đế Xá Lợi đã rơi vào trong tay hắn, cộng thêm Ma kiếm trong tay hắn, hắn sẽ không chút trở ngại trở thành tân nhất đại Tà Đế." "Vậy không phải vừa khéo sao!" Trong mắt Lâm Tam lấp lóe ý chí chiến đấu: "Hắn đạt được Tà Đế truyền thừa, ta được Phạn Thiên Tiên Đế truyền thừa, đây là cuộc đối quyết giữa ta và hắn, cũng là đối quyết của túc mệnh." "Ngươi có muốn nghe xem ngươi đang nói cái gì không!?" Tháp gia rốt cuộc nhịn không được nữa, tức giận chửi ầm lên: "Với cái thiên phú yêu nghiệt kia của Tần Phong, nếu cứ phóng túng hắn tiếp tục trưởng thành, tất sẽ siêu việt lịch đại Tà Đế, trưởng thành thành một đại ma đầu cự bá!!" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Lâm Tam trực tiếp phủ định: "Tần huynh của ta đạo tâm kiên định, tuyệt đối không thể nào nhập ma đạo!!" "Ngươi có thể bình thường một chút hay không!!" Tháp gia tiếp tục chửi ầm lên: "Cứ nhìn những chuyện Tần Phong làm ở Hoang Cổ đi, đừng nói là nhập ma đạo, cho dù là nhập súc sinh đạo đều dư xài rồi, ngươi tự mình tính kỹ lại xem, có bao nhiêu sinh linh gián tiếp hoặc trực tiếp chết trong tay hắn!?" "Cải cách nào có chuyện không chết người!" Lâm Tam ngữ khí kiên định nói: "Ngươi chỉ nhìn thấy có bao nhiêu người chết trong tay Tần huynh, nhưng lại không nhìn thấy tương lai sẽ có bao nhiêu người vì hắn mà hạnh phúc vui vẻ." "Ngươi..." Tháp gia lập tức cứng họng, không biết nên phản bác thế nào.

Chương 1103

Ngươi nói hắn là một đại ma đầu cự bá, người ta hiểu được cải cách đổi mới!

Ngươi nói hắn là một đại thánh chủ minh quân, hắn lại hai tay dính đầy máu tanh!

Lúc này —— Mọi người toàn trường sớm đã ngây người tại chỗ, nghiêm trọng hoài nghi mình xuất hiện ảo giác.

Bất quá khi bọn hắn nhìn thấy dấu chân khổng lồ xuất hiện trên mặt đất, lại không thể không thừa nhận vừa rồi xác thực xuất hiện một người khổng lồ đầu đội trời, chân đạp đất. "Người khổng lồ vừa rồi là Long Quân sao!?" Các Đại Đế quan chiến tâm thần chấn động.

Do Long Quân chỉ có thể duy trì Pháp Tướng Thiên Địa hai ba giây, cho nên bọn họ cũng không dám khẳng định đối phương có phải là Tần Phong hay không, chỉ có thể thông qua Nhân Hoàng chi uy tàn lưu trong hư không để suy đoán. "Làm sao có thể là Long Quân!?" Có người lập tức lên tiếng phản bác: "Đừng quên Long Quân trước đó bị Thiên Đạo làm bị thương, lại bị Lâm Tam đâm lén phía sau một cái, vừa rồi còn bị Tần Vương một quyền đánh bay, nếu có loại át chủ bài này thì đã sớm dùng rồi mới đúng!" "Cái này..." Mọi người muốn nói lại thôi, tổng cảm giác không đúng lắm. "Tuyệt đối là Long Quân!" Nguyệt Thần ngẩng đầu nhìn hư không, trong đôi mắt đẹp mười phần khẳng định.

Bởi vì Tần Phong từ nhỏ đã lớn lên ở Nguyệt Thần Cung, cho nên nàng đối với cấu tạo thân thể hắn quả thực không thể quen thuộc hơn, cho dù phóng to mấy ngàn mấy vạn lần, nàng vẫn có thể một chút liền nhận ra hắn. "Thật sự là ca ca sao!?" Tần Hạo nhìn hư không lẩm bẩm một mình, nội tâm càng là hồi lâu không thể bình tĩnh.

Nói thật, khoảnh khắc hắn nhìn thấy cái đùi kia, cảm giác đầu tiên chính là đùi của ca ca, nhưng hắn thật sự nghĩ không ra, ca ca rõ ràng có át chủ bài cường hoành như thế, vì sao vừa rồi muốn cố ý thua chính mình chứ!? "Đúng rồi!!" Sắc mặt Tần Hạo đột nhiên cổ quái, mạc danh nhớ tới kịch bản hai lần trước.

Chẳng lẽ hắn đang trúng khổ nhục kế đào cốt, trả thù cho ca, rồi lại bất tri bất giác bị ca ca sắp xếp xong xuôi kịch bản thứ ba!?

Lúc này —— Trong thiên địa cũng dần dần khôi phục bình tĩnh, năng lượng phong bạo khủng bố bắt đầu tiêu tán.

Bất quá lại không có cảnh tượng độ qua lôi kiếp Thiên Môn xuất hiện như trước đó, hết thảy đều bắt đầu khôi phục bình tĩnh, giống như vừa rồi căn bản không có ai độ lôi kiếp phi thăng vậy. "Thất bại sao!?" Chín vị lão tổ trong lòng thắt lại, ánh mắt nhìn chằm chằm hư không.

Rất nhanh —— Hư không liền khôi phục bình tĩnh, nhưng vẫn không có động tĩnh gì. "Sao lại như vậy!?" Lam Ma có chút sốt ruột nói: "Long Quân rốt cuộc có phi thăng thành công hay không a?

Lan Lan nhà ta còn bay cùng tên vương bát đản này nữa đó!" "Long Quân phi thăng chỉ phong vũ!" Vu tiên sinh nhìn hư không, thở ra một hơi nói: "Rốt cuộc cũng đem cái tên yêu nghiệt Hồng Nguyệt này tiễn đi rồi, thiên hạ thương sinh cũng rốt cuộc có thể thở phào một cái." "Thỏ bảo!!" Thỏ mẹ cũng đi tới hiện trường, rất khẩn trương nhìn hư không.

Vừa rồi nàng tận mắt nhìn thấy, Long Quân xách Thỏ bảo nhà nàng cùng nhau phi thăng, có lẽ hai con thỏ sau này sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa. "Cung tiễn Đại Vương phi thăng!!" Các Đại yêu khóc bù lu bù loa, rốt cuộc tiễn bước được con thỏ tiện này. "Bệ hạ!!"

Tam Lộng đại sư cùng những người khác cũng khóc thành một mảnh.

Bọn họ không phải khóc vì Long Quân độ kiếp thất bại, thông qua Tiên Nô pháp ấn có thể cảm ứng rõ ràng Tần Phong còn sống, bọn họ là khóc vì chính mình sau này không cách nào đạt được Thần khí.

Bất quá bọn họ khóc thương tâm như thế, ngược lại làm cho đám người bên cạnh càng thêm khẳng định, Long Quân độ kiếp thất bại thân tử đạo tiêu rồi. "Long Quân tuy phi thăng, nhưng trường tồn với đời!" Tam Thu xuất thần nhìn hư không, chần chờ mãi không có hạ bút viết chính sử. "Quốc sư, Quốc công, các vị đại nhân!" Bạch Nhật mặt không biểu tình đi tới, chắp tay khách khí một cái nói: "Bệ hạ trước khi phi thăng có giao phó, các vị có thể tự hành lựa chọn đi hay ở, nếu quyết định lưu lại cần toàn lực phụ tá Tân hoàng, nếu lựa chọn rời đi, mỗi người có thể nhận được một ngàn viên Tiên Thiên Đan dùng cho tu luyện, ngày sau còn có thể mượn nhờ Tiên sơn chống cự lôi kiếp phi thăng." "Một ngàn viên Tiên Thiên Đan!!" Tam Lộng đại sư cùng những người khác lập tức kinh hô, nghiêm trọng hoài nghi Bạch Nhật giả truyền thánh chỉ.

Cứ nhìn bộ mặt của Tần lão bản, cái tên tư bản lòng dạ hiểm độc kia, hận không thể bắt ngươi đi làm trả phí, quanh năm không nghỉ, từ khi nào lại hào phóng như vậy a!? "Bất quá..." Bạch Nhật lại đổi giọng nói: "Tiên Thiên Đan này là dùng Tiên Thiên chi khí nén lại mà thành, tối đa chỉ có thể bảo quản ba năm, nếu trong vòng ba năm các vị không hấp thu hết sẽ tiêu tán." "Quả nhiên..." Sắc mặt đám người Tam Lộng đại sư lập tức đen lại.

Vốn tưởng rằng lương tâm Tần lão bản rốt cuộc phát hiện một lần, ai ngờ là muốn để bọn hắn tranh thủ thời gian phi thăng đặng còn tiếp tục áp bức. "Ta muốn!" Tề Tu Viễn không có chút do dự nào, từ bỏ vinh hoa phú quý, lựa chọn Tiên Thiên Đan. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay trước ngực, cũng là lựa chọn Tiên Thiên Đan.

"Quốc sư, ngài sao cũng..." Trần Tổ nguyên bản là muốn vinh hoa phú quý, nhìn thấy Tam Lộng đại sư lập tức ngừng lại. "Vẫn là quy ẩn đi!" Mộc Tú thấm thía khuyên nhủ: "Triều đình hiện tại chính là một đống lộn xộn, thay vì ở lại mỗi ngày bị công vụ quấn thân, còn không bằng đi Tần Hoài hà để hoa khôi tiểu thư quấn thân." "Cái này!" Lý Cực cùng Trần Tổ nhìn nhau một cái, vẫn là luyến tiếc quyền lực trong tay... "Hồ đồ à!" Nhậm Hoàn lắc đầu thở dài, cũng lựa chọn Tiên Thiên Đan.

Tuy rằng làm Hộ bộ thượng thư vui sướng đến mức người ngoài không tưởng tượng nổi, nhưng hắn cũng hiểu đạo lý một triều thiên tử một triều thần, cố chấp ở lại sẽ không có kết quả tốt đẹp gì. "Nô gia cũng chọn Tiên Thiên Đan!" Đông Phương tiểu thư không hề do dự, cũng đưa ra lựa chọn tương tự.

Thay vì ở lại hạ giới làm một phú bà có quyền có thế, chi bằng phi thăng thượng giới đi theo Long Quân khai sáng cơ nghiệp vạn cổ. "Chúng ta cũng chọn quy ẩn!" Lý Cực và Trần Tổ mếu máo, biểu cảm như cha chết mẹ tang.

Hiện tại ngay cả đám Đại Đế như Tam Lộng đại sư cũng chọn thoái ẩn, bọn họ không cho rằng mình còn lợi hại hơn mấy vị Đại Đế này.

Thôi thì cứ thành thật giao quyền lực ra, đi theo sau mông đại lão cho lành! "Ta là sử quan, không thể quy ẩn!" Tam Thu mặt không chút cảm xúc đáp một câu, ngay sau đó bắt đầu ghi chép chính sử.

Năm nào tháng nào: Tần Vương lấy danh nghĩa thanh quân trắc để tạo phản, Đại Tần Thủy Hoàng niệm tình huynh đệ ruột thịt tịnh không hạ sát thủ, Thiên Đạo nhân cơ hội giáng xuống phi thăng lôi kiếp, vọng tưởng mạt sát Long Quân để một lần nữa nô dịch Nhân tộc.

Thủy Hoàng không màng an nguy bản thân kịch chiến với Thiên Đạo nhiều ngày, bảo vệ tôn nghiêm Nhân tộc ta, cuối cùng lực kiệt phi thăng, sống chết chưa rõ! "Á đù, ngươi thay đổi rồi!" Tam Lộng đại sư tò mò liếc mắt nhìn, ngay tại chỗ ngây người.

Tuy rằng đã trải qua nhuận bút gia công đơn giản, nhưng lại có độ tương đồng cao với lịch sử mà bọn họ chứng kiến, hoàn toàn khác với xuân thu bút pháp trước kia của Tam Thu. "Ta không thay đổi!" Tam Thu nói năng leng keng hữu lực: "Sử quan nên cương chính không a dua, bỉnh bút trực thư!" "Hả!?" Mọi người kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ, trong lòng thầm hô vãi chưởng.

Vốn tưởng rằng tên này vì vinh hoa phú quý mới ở lại, ai ngờ người ta ở lại là để giám sát Tần Hạo.

Sau này phàm là Tần Hạo có hành động gì quá phận, nhất định sẽ bị tên Tam Thu này ghi chép lại y như thật.

Ví dụ như lần thanh quân trắc này, chính là vết nhơ không thể xóa nhòa!

Nếu không muốn bị người đời sau chê cười là đại đạo trộm nước, hắn sẽ phải làm việc chăm chỉ không ngừng nghỉ ngay từ giây phút đăng cơ.

Chương 1104

Có điều cho dù hắn làm việc chăm chỉ không ngừng nghỉ, đưa Đại Tần đi vào thời thịnh thế chưa từng có, Tam Thu cũng sẽ không ghi chép hắn là thuận vị thừa kế. "Được rồi!" Bạch Nhật gật đầu một cái, tỏ vẻ mình đã biết.

Ngay sau đó liền xoay người đi về phía Đế Sư Vô Đạo, còn lấy ra một đôi kim giản (thẻ tre vàng) lấp lánh thần quang, bên trên còn phân biệt khắc: Trên đánh hôn quân, Dưới đánh gian thần.

Đây là thần khí Tần Phong thuận tay dùng biên giác liệu luyện chế lúc làm binh mã dũng. "Bạch tướng quân đây là?!" Đế Sư Vô Đạo nhíu mày, khó hiểu nhìn về phía kim giản. "Bệ hạ trước khi đi có bàn giao!" Bạch Nhật thần tình nghiêm túc nói: "Hoàng đệ còn nhỏ, cần Đế Sư phò tá, phong Vô Đạo làm Đại Tần Thái sư, tay cầm Đả Hoàng Tiên, trên có thể đánh hôn quân, dưới có thể đánh gian thần!" "Vãi thật!!" Đám người Tam Lộng đại sư trong lòng thầm hô khá lắm.

Vốn tưởng rằng sau khi Long Quân phi thăng, Tần Hạo sẽ đón nhận đỉnh cao nhân sinh, ai ngờ ca ca hắn đã sắp xếp cho hắn rõ ràng rành mạch.

Không chỉ để Tam Thu vị sử quan "bỉnh bút trực thư" này ghi chép nhất cử nhất động, còn an bài Đế Sư Vô Đạo - cái lão già họm hẹm này ngày ngày đốc thúc hắn xử lý chính vụ.

Phúc, ca ca hưởng hết!

Tội, đều để lại cho đệ đệ!

Cho dù tương lai quần chúng biết được chân tướng, cũng sẽ nhịn không được giơ ngón tay cái lên, khen ngợi ca ca yêu thương đệ đệ của mình. "Lão thần, tất không phụ sự ủy thác của Thủy Hoàng!" Đế

Sư Vô Đạo lập tức kích động quỳ xuống, giơ hai tay nhận lấy Đả Hoàng Tiên.

Tuy rằng hắn biết Long Quân biếm mình đi Thúy Trúc Phong là để bảo vệ hắn, đợi đến thời gian thích hợp sẽ trọng dụng lại, nhưng hắn thật không ngờ, Long Quân sẽ trực tiếp phong hắn làm Đại Tần Thái sư.

Lại còn ban cho Đả Hoàng Tiên trên đánh hôn quân, dưới đánh gian thần!!

Cho dù hắn đã từng phò tá qua mấy đời đế vương, cũng khó nén được tâm tình kích động lúc này. "Toang rồi!!" Tiêu Dao Vương ở bên cạnh tâm tình nháy mắt sa sút.

Vốn dĩ hắn còn đang nghĩ có nên nhân lúc Long Quân phi thăng, khôi phục tôn hiệu Lục Đạo Đế Quân, triệu tập bộ hạ cũ như Bạch Khởi, Vạn Lý Lãng, Đế Sư Vô Đạo để đoạt lại quyền hành hay không.

Dù sao sau khi bọn họ đi theo Tần Phong cũng không được trọng dụng gì, xác suất đi theo mình tạo phản vẫn khá lớn.

Nhưng ai ngờ Tần Phong đã sớm an bài tốt mọi thứ, sở dĩ một mực chèn ép không trọng dụng, chẳng qua là để dành lại cho nhị đệ của mình sử dụng. "Haizz!" Tiêu Dao Vương trong lòng bất lực thở dài một tiếng, đấu chí vừa nhen nhóm lập tức bị dập tắt.

Hiện tại hắn chỉ hy vọng sau khi Tần Hạo kế vị, có thể thừa nhận ý chỉ ca ca hắn ban bố trước kia, đừng tước bỏ vương vị Tiêu Dao Vương của mình. "Long Quân chắc là không về được nữa rồi!" Phản quân dưới thành ngẩng đầu nhìn nửa ngày, vẫn không thấy bóng dáng Tần Phong. "Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ!?" Giang Linh tâm tình càng ngày càng kích động, khóe miệng còn khó ghìm hơn cả súng AK.

Cả nhà ơi, ai hiểu cho nỗi lòng này a!!

Nàng đều đã chuẩn bị sẵn sàng để bị lưu đày, ai ngờ quay đầu một cái liền thành Đế hậu Đại Tần! "Cuối cùng cũng kết thúc!" Giang Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng nàng đã đoán ra suy nghĩ của Long Quân, nhưng mưu phản dù sao cũng là chuyện lớn chém đầu, chỉ có khi bụi trần lắng xuống mới có thể hoàn toàn yên tâm. "Ta thật sự lại bị sắp đặt nữa sao!?" Tần Hạo lúc này chẳng có tâm tình gì để hoan hô, đi thẳng một mạch về phía Thái An Cung.

Hắn muốn đi tìm phụ thân, mẫu thân hỏi cho rõ ràng, có phải mình sau kế hoạch khoét xương khổ nhục, kế hoạch vì huynh báo thù, thì lại bị ca ca sắp xếp cho kịch bản thứ ba hay không.

Cảnh tượng xoay chuyển —— Diệp Thần đang sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía kinh đô.

Do thực lực của Tần Phong quá mức khủng bố, hai bên cho dù là cách chân trời góc biển, hắn vẫn có thể cảm ứng rõ ràng kiếm khí Tần Phong bộc phát ra. "Tên kia thật sự còn được tính là người sao!?" Diệp Thần đầy mặt kiêng kị nói: "Không chỉ một kiếm chém ra Hoang Cổ, còn dám đánh trực diện với Thiên Đạo!!" "Chắc là vậy đi!" Diệp Long trả lời rất qua loa.

Hắn lúc này đã nhận được tin tức Bạch Nhật gửi tới, đang nghĩ xem khi nào thì qua đó lấy lại Tiên Thiên Đan. "Mặc kệ hắn có phải hay không, đều không ngăn được ta quật khởi!" Diệp Thần đột nhiên kích động nói: "Hiện tại Long Quân đã phi thăng, chỉ bằng vào tiểu tử Tần Hạo kia căn bản không ngăn được ta, thời đại thuộc về chúng ta rất nhanh sẽ đến." "Hả!?" Diệp Long ngay tại chỗ bị chấn kinh, không biết đây là lời lẽ hổ báo cáo chồn gì.

Chưa nói tới Long Quân trước khi phi thăng đã để lại bao nhiêu hậu thủ, chỉ riêng bản thân Tần Vương đã có gần hai trăm vạn bộ đội đích hệ.

Nhìn lại bọn họ hiện tại, chỉ có đúng hai người!! "Yên tâm!!" Diệp Thần vẻ mặt tự tin nói: "Từ việc Tần Hạo ngắn ngủi mấy tháng công phá Đại Tần có thể thấy được, Đại Tần đã không phải là Đại Tần trước kia nữa, Tần Vương hắn làm được, Bắc Cương Chiến Thần ta không lý do gì không làm được, chỉ cần chúng ta nhân lúc căn cơ Tần Hạo chưa ổn định phát động công kích, nhất định có thể đánh thẳng hoàng long, quang phục Đại Yến!!" "Á đù!!" Diệp Long cạn lời ngay tại chỗ.

Vốn tưởng rằng Diệp Thần đã miễn dịch với cái bánh vẽ Đại Yến này rồi, ai ngờ hắn cư nhiên vẫn còn có thể nuốt trôi, thậm chí so với Tiểu Bạch ăn bánh vẽ ngôi vị hoàng đế còn tích cực hơn...

Lúc này —— Tần Phong đã thành công độ kiếp, đi tới một phiến không gian thần bí.

Tu luyện giả trước kia sau khi độ xong lôi kiếp, Thiên Đạo đều sẽ mở ra thiên môn đưa người đó đi thượng giới.

Nhưng hắn lại sử dụng Pháp Tướng Thiên Địa nuốt trọn Thiên Đạo một ngụm, cho nên cũng không có Thiên Đạo mở thiên môn cho hắn, chỉ có thể tự mình tìm kiếm con đường đi tới thượng giới. "Đây chính là thượng giới!?" Tiểu Bạch tò mò nhìn quanh, ngay cả cái bóng ma cũng không thấy.

Có điều còn chưa đợi Tần Phong mở miệng trả lời, bên tai đã truyền đến tiếng quỷ khóc thê lương của vạn nghìn chúng sinh, còn kèm theo một đạo ngôn từ vấn tâm: "Giẫm lên thi cốt ức vạn sinh linh để phi thăng, ngươi chẳng lẽ chưa từng có một tia hối hận sao!?" "Hối hận!?" Tần Phong quay đầu nhìn thoáng qua vô số lệ quỷ, ngữ khí bình thản nói: "Ngươi đã thấy ai nhân từ giẫm chết mấy con kiến hôi mà hối hận chưa!?" "Hả!?" Tiểu Bạch lập tức quay đầu nhìn, không biết Tần Phong đang nói chuyện với ai.

Bùm một tiếng!!

Phảng phất như cảm ứng được tâm trí Tần Phong kiên định, vô số hư ảnh lệ quỷ lập tức vỡ vụn.

Ngay sau đó trong không gian thần bí liền xuất hiện một đạo ánh sáng, còn kèm theo một luồng sương mù bao bọc lấy hắn, năng lượng ẩn chứa mạnh hơn linh khí quá nhiều.

Chỉ thấy bọn chúng từ bốn phương tám hướng thẩm thấu tiến vào trong thân thể, trong nháy mắt ngắn ngủi đã đi khắp tứ chi bách hài của hắn, ngay sau đó liền có một cỗ cảm giác nóng rát cực kỳ mãnh liệt bao trùm toàn thân. "Đây là Tiên khí!?" Lông mày Tần Phong hơi nhíu lại, vội vàng vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết.

Tuy rằng Tiên khí nhập thể khiến hắn có loại đau đớn như bị xé rách, nhưng thân thể lại cũng đang phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, linh lực trong cơ thể cũng sôi nổi chuyển hóa thành tiên lực cường đại hơn.

Chương 1105

Có điều còn chưa đợi hắn cao hứng vì biến mạnh, Thiên Đạo vừa rồi nuốt xuống đã bộc phát.

Chỉ thấy năng lượng khủng bố căng đến mức thân thể Tần Phong cấp tốc bành trướng, thậm chí còn nứt ra từng đạo vết máu, phảng phất như muốn sống sờ sờ làm hắn nổ tung. "Còn dám phản kháng!!" Tần Phong trong lòng giận dữ, trực tiếp khoanh chân luyện hóa.

Không chỉ lấy ra Độ Nhật Như Niên mở ra thời gian kết giới, còn hô hoán Hệ thống mở ra hào quang vạn bội ngộ tính. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ mở ra hào quang vạn bội ngộ tính, mỗi 12 tiếng thu phí 10 vạn điểm phản phái!" "Thượng giới khoan hãy đi vội!" Tần Phong liếc nhìn ánh sáng phía trước, ngay sau đó liền nhắm mắt bắt đầu luyện hóa.

Do năng lượng và pháp tắc ẩn chứa trong Thiên Đạo quá mức khổng lồ, trong thời gian ngắn căn bản không thể luyện hóa nó, cho nên hắn trực tiếp dùng nó để hoàn thiện thế giới Trùng Đồng của mình. "Hả!?" Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng lên.

Tuy rằng Tần Phong muốn dùng pháp tắc Thiên Đạo để hoàn thiện thế giới Trùng Đồng, nhưng do tự thân thực lực có hạn, cho nên vẫn có một bộ phận pháp tắc và năng lượng thất thoát ra ngoài.

Chỉ thấy nó thành thạo lấy ra chiếc chiếu nhỏ trải bên cạnh Tần Phong, ngay sau đó liền ngủ mất trong tiếng lải nhải của ba lão đầu.

Cảnh tượng xoay chuyển, thế giới Trùng Đồng.

Từ khi Tần Phong dọn người vào đây, thế giới Trùng Đồng liền triệt để náo nhiệt hẳn lên.

Chỉ thấy Nguyệt Hi trong nháy mắt đã trị khỏi chứng mất ngủ quấy nhiễu mình nhiều năm, một tấc không rời đi theo sau lưng Tiêu Cửu Nương, dùng cái miệng nhỏ bôi độc điên cuồng sát thương. "Ngươi, ngươi, ngươi..." Tiêu Cửu Nương bị chọc tức đến mức ngực phập phồng, hận không thể cắn chết nữ phụ ác độc này. "Ngươi cái gì mà ngươi!?" Nguyệt Hi vẫn ổn định sát thương nói: "Ngươi tưởng bệ hạ sắp xếp ngươi ở chỗ này là sủng ái ngươi sao?

Thật ra bệ hạ là ghét bỏ xuất thân của ngươi, cảm thấy ngươi căn bản không có tư cách nhập cung làm phi, cũng có khả năng là chê ngươi bẩn, nếu không tại sao mang theo ngươi bên người lâu như vậy, đều không có phá thân ngươi chứ!?" "Ta, ta, ta..." Tiêu Cửu Nương vừa thẹn vừa giận, trực tiếp lựa chọn động thủ. "Đừng đánh nữa, các ngươi đừng đánh nữa!" Tiểu Nhu ở một bên vẻ mặt sốt ruột.

Muốn kéo hai người ra, lại lo lắng nhìn về phía Hữu Dung.

Từ sau khi vị Tiểu Y Tiên này tiến vào thế giới Trùng Đồng, liền lập tức nhìn chằm chằm vào linh điền nàng vất vả trồng trọt.

Mà khác với quan niệm hy vọng thiên tài địa bảo lớn mạnh khỏe khoắn của nàng, Hữu Dung lại nghĩ đến việc đào thiên tài địa bảo ra nhập dược.

Vốn tưởng rằng nói với nàng mấy thiên tài địa bảo này đã mở linh trí thì nàng sẽ buông tha cho những thiên tài địa bảo đáng thương đó, ai ngờ nàng nghe xong lại càng hưng phấn hơn, còn nói thiên tài địa bảo mở linh trí nhập dược hiệu quả càng tốt. "Trời ơi!!" Hữu Dung cả người kích động không thôi, cảm giác hạnh phúc sắp ngất đi.

Vốn tưởng rằng Đại ma vương chỉ có mấy trăm mẫu linh điền trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nhưng ai ngờ hắn cư nhiên còn giấu trong mắt linh điền cực phẩm như vậy.

Thiên tài địa bảo bên trong dưới sự tư nhuận của Tiên thiên chi khí, đã mở ra một bộ phận linh trí, giống như mấy đứa nhóc con mới sinh vậy. "Hữu Dung tỷ, tỷ tha cho mấy đứa nhỏ này đi!" Tiểu Nhu vẻ mặt cầu xin tiến lên.

Vốn dĩ Hữu Dung trong mắt nàng là Tiểu Y Tiên cứu tử phù thương, nhưng hiện tại trong mắt nàng hoàn toàn là tên lừa đảo buôn thuốc phiện dụ dỗ trẻ con. "Tha cho bọn chúng!?" Hữu Dung nhìn thiên tài địa bảo trước mặt, dụ người y hệt cơ bụng của Đại ma vương vậy.

Ầm ầm!!

Cách đó không xa truyền đến một tiếng va chạm, gió bão cũng theo đó cuốn tới.

Chỉ thấy Tử Diên và Vu Lan hai người lại một lần nữa đối đầu, quanh thân hai bên đều dũng động một cỗ năng lượng khủng bố, nhẹ nhàng chạm vào liền bộc phát ra một cơn bão năng lượng kinh người. "Mọi người có chuyện gì từ từ nói!" Tiểu Hương Phi vẻ mặt sốt ruột, ý đồ khuyên giải hai người cả đời. "Có cái gì để nói!" Tử Diên cao ngạo ngẩng cái đầu nhỏ lên nói: "Bản hậu chính là chơi với Long Quân từ nhỏ đến lớn, chỉ cần bản hậu không chết, các ngươi toàn bộ đều là thiếp!" "Đúng, đúng, đúng!" Điềm Điềm giống như cái đuôi nhỏ, tán đồng gật đầu lia lịa: "Tử Diên tỷ chơi với Tần ca ca từ nhỏ đến lớn, ta cũng là chơi với Tần ca ca từ nhỏ đến lớn." Nói xong —— Điềm Điềm còn không quên ưỡn bộ ngực đã nhô lên của mình một cái. "Hừ, không biết liêm sỉ!" Vu Lan đỏ mặt hừ lạnh một tiếng: "Nếu ngươi muốn chết, vậy bản tướng quân liền thành toàn cho ngươi, cam đoan sẽ an táng ngươi nở mày nở mặt theo quy cách Hoàng hậu." "Tỷ tỷ nói đúng!" Hồng Hạnh vác đại đao, đi theo sau lưng Vu Lan. "Chuyện này phải làm sao bây giờ a!?" Tiểu Hương Phi mắt thấy hai bên sắp động thủ, trong lòng lập tức cuống lên.

Oanh một tiếng!!

Ngay tại lúc hai bên chuẩn bị động thủ, thế giới Trùng Đồng đột nhiên chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy một lượng lớn pháp tắc Thiên Đạo dũng mãnh lao vào thế giới Trùng Đồng, ngay sau đó lại tràn vào một cỗ năng lượng khủng bố, huyễn hóa ra bầu trời, đại địa, nhật nguyệt, tinh thần... bắt đầu không ngừng hoàn thiện thế giới Trùng Đồng. "Đây là pháp tắc Thiên Đạo!!" Vu Lan lập tức không còn tâm tình tranh cãi với Tử Diên, vội vàng khoanh chân tại chỗ bắt đầu cảm ngộ pháp tắc. "Hừ!!" Tử Diên cũng biết kỳ ngộ khó được, hừ một tiếng vội vàng khoanh chân cảm ngộ.

Những người khác cũng đều biết đây là một hồi đại cơ duyên, sôi nổi buông tranh cãi xuống bắt đầu khoanh chân cảm ngộ, khiến thế giới Trùng Đồng vốn đang ồn ào náo nhiệt trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Cảnh tượng xoay chuyển —— Tần Hạo đã đi tới Thái An Cung.

Thế nhưng còn chưa đợi hắn mở miệng dò hỏi, đã bị cha ruột Thạch Trung Ngọc quát lệnh quỳ xuống, ngay sau đó liền lấy ra gậy gộc muốn đánh hắn. "Cha, cha làm cái gì vậy!?" Tần Hạo lập tức hét toáng lên, ý đồ đánh thức tình cha như núi... "Làm cái gì?

Đương nhiên là đánh thằng nghịch tử nhà ngươi!!" Thạch Trung Ngọc tức giận giơ tay là đánh.

Tuy rằng ông đã sớm xem qua kịch bản thứ ba, nhưng lại không ngờ cuối cùng sẽ dẫn đến Thiên Đạo ra tay, làm cho thằng con lớn ngoan của ông hiện tại không biết là sống hay chết. "Cha, hài nhi không phục!!" Tần Hạo không dám tránh né, vẻ mặt quật cường nói: "Ca ca hoang dâm vô đạo cha một câu cũng không nói, hài nhi vì thiên hạ thương sinh khởi binh, cha lại mắng hài nhi là nghịch tử, cha không thể thiên vị như vậy a?!" "Ta cứ thiên vị đấy thì làm sao!?" Thạch Trung Ngọc lý lẽ hùng hồn nói: "Ca ca ngươi từ nhỏ bôn ba vì gia tộc, đánh trận nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không thể hưởng thụ một chút sao!?" "Hu hu..." Trong lòng Tần Hạo tràn đầy ủy khuất, tỏ vẻ mình khóc một lát là tốt rồi. "Dừng tay!!" Mẫu thân Vân Tịch Nguyệt vội vàng tiến lên, đoạt lấy gậy gộc. "Nương!!" Tần Hạo lập tức ngấn lệ, cảm nhận được tình mẹ đã lâu không gặp.

Chỉ là còn chưa đợi hắn nhào vào lòng nương khóc lóc kể lể ủy khuất, đã nghe thấy Vân Tịch Nguyệt hàm lệ phẫn nộ nói: "Con là ta sinh, ông dựa vào cái gì mà đánh đơn, muốn đánh cũng là đánh đôi hỗn hợp." "Hu hu..." Tần Hạo trong lòng khóc càng thêm thương tâm, phát hiện cái nhà này một ngày cũng không ở nổi nữa rồi.

Chương 1106

"Ngươi còn có mặt mũi mà ủy khuất!?" Thạch Trung Ngọc vẻ mặt khí phẫn nói: "Ngươi có biết hay không, ngươi sở dĩ có thể nhẹ nhàng như vậy đánh tới kinh đô, đánh bại ca ca ngươi, đều là do ca ca ngươi cho ngươi cơ hội!?" "Cho con cơ hội!?" Tần Hạo nắm đấm không khỏi siết chặt, hiển nhiên trong lòng thập phần không bình tĩnh.

Tuy rằng hắn đã đoán được mình bị anh ruột sắp đặt kịch bản thứ ba, nhưng chính tai nghe được từ miệng phụ mẫu vẫn khiến hắn suy tư vạn phần. "Hạo nhi!" Vân Tịch Nguyệt tiếp lời nói: "Nói chính xác là ca ca ngươi muốn truyền ngôi vị hoàng đế cho ngươi, cho nên mới nghĩ đủ mọi cách ép ngươi tạo phản." "Mọi người gạt con!!" Tần Hạo nhất thời khó có thể chấp nhận, lớn tiếng tê hống: "Ca ấy nếu thật lòng muốn truyền ngôi cho con, hoàn toàn có thể quang minh chính đại truyền, tại sao nhất định phải ép con tạo phản chứ!?" "Bởi vì ca ca ngươi yêu ngươi a!" Thạch Trung Ngọc thần tình thương cảm nói: "Nếu ca ca ngươi trực tiếp truyền ngôi cho ngươi, ngươi chính là em ruột của bạo quân Long Quân, nhưng nếu ngươi vì thiên hạ yêu thương sinh mà khởi binh phản kháng ca ca ngươi, ngươi chính là đại anh hùng trong lòng người đời lật đổ bạo quân, là một đời minh quân trong tương lai!!" "Ta không tin!!" Tần Hạo phảng phất như thiếu niên phản nghịch, tiếp tục gào lên: "Huynh ấy nếu thật sự muốn tốt cho ta, thì không nên làm một bạo quân, huynh ấy nên thi hành nhân chính làm một minh quân mới đúng." "Không phải Tần huynh không muốn thực hành nhân chính, mà là Hoang Cổ đã bệnh nguy kịch rồi!" Lâm Tam vác kiếm đi đến, thần tình nghiêm túc nói: "Thế gia lũng đoạn tất cả thông đạo thăng tiến, giang hồ môn phái đều tự làm theo ý mình, bá tánh không chỉ không nhìn thấy bất luận hy vọng gì, còn tùy thời đều có khả năng bị giang hồ cừu sát lan đến, thế là Tần huynh nghĩa vô phản cố bước lên ngôi vị hoàng đế, tru diệt thế gia, đạp bằng giang hồ, đào đại vận hà, luyện chế tiên sơn, chém xiềng xích Thiên Đạo... vì ngươi san bằng tất cả chướng ngại." "Lâm Tam!?" Tần Hạo mạnh mẽ quay đầu, khó có thể tin nói: "Ngay cả ngươi cũng biết chân tướng!?" "Đúng vậy!" Lâm Tam vẻ mặt chân thành nói: "Tại thời điểm Đại Tần khai quốc ta đã biết tất cả, Tần huynh muốn dùng ác danh bạo quân của mình, để thành tựu hiền danh nhân nghĩa của ngươi." "Hắc hắc..." Tần Hạo tự giễu cười lớn.

Vốn tưởng rằng tạo phản ca ca là đại khí phách, ai ngờ tên hề hóa ra lại là chính mình.

Hắn hiện tại thật sự rất muốn lớn tiếng hỏi một câu, bọn họ rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện giấu giếm mình!? "Hạo nhi, đừng oán trách ca ca con!" Vân Tịch Nguyệt đau lòng tiến lên nói: "Trong mắt người ngoài nó có khả năng là bạo quân, nhưng đối với người đệ đệ là con thì lại là chân tâm nhất." "Ta không thèm cái chân tâm của hắn!!" Tần Hạo triệt để bùng nổ, tê tâm liệt phế nói: "Hắn tưởng hắn là ai hả?

Dựa vào cái gì an bài cuộc đời của ta?

Dựa vào cái gì ta từ nhỏ đến lớn đều phải sống theo suy nghĩ của hắn..." Lời chưa nói xong, bốp một tiếng!

Chỉ thấy Thạch Trung Ngọc giơ tay tát một cái thật mạnh, cưỡng ép cắt ngang tiếng gào thét của Tần Hạo. "Ngươi đang nói cái gì!?" Thạch Trung Ngọc đầy mặt nộ khí nói: "Ngươi có biết Tần gia ta vì ngôi vị hoàng đế này đã đổ bao nhiêu máu không?

Ngươi lại có biết ca ca ngươi vì ngôi vị hoàng đế này thừa nhận bao nhiêu không?

Ngươi hiện tại nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu không thèm, không chỉ phủ định công tích của tiên bối Tần gia ta, càng là làm tổn thương trái tim tất cả đệ tử Tần gia ta!" "Con..." Tần Hạo sợ tới mức rụt đầu, không dám lớn tiếng kêu gào nữa. "Thằng nghịch tử này!!" Thạch Trung Ngọc vẫn chưa hả giận, lại lấy ra gậy gộc gầm lên: "Phú quý bát thiên này người ta cầu còn không được, ngươi cư nhiên dám ở chỗ này nói không thèm, xem lão tử hôm nay không đánh chết ngươi." "Phụ hoàng, đừng mà!!" Giang Linh vội vàng chắn trước mặt Tần Hạo, quỳ xuống lớn tiếng cầu xin: "Cầu xin người nể tình đứa nhỏ, tha cho Tần Vương lần này đi!" "Đứa nhỏ!?" Một hòn đá kích khởi ngàn tầng sóng, mọi người tề tề nhìn về phía Giang Linh. "Linh nhi, con mang thai rồi!?" Vân Tịch Nguyệt với tư cách người từng trải, lập tức kích động hẳn lên. "Vâng!" Giang Linh đỏ mặt, ngượng ngùng gật đầu.

Tuy rằng thời gian nàng mang thai không dài, nhưng xác thật cảm ứng được trong bụng có một sinh mệnh nhỏ, cũng không ngờ mình và Tần Hạo nhanh như vậy đã có kết tinh tình yêu. "Ta sắp làm ông nội rồi!?" Thạch Trung Ngọc lập tức toét miệng cười ngây ngô.

Vốn dĩ thấy thằng con lớn làm nhiều nghiệp như vậy, ông đều đã từ bỏ rồi, ai ngờ con dâu nhỏ lại tranh khí như thế, nhanh như vậy đã vì lão Tần gia nối tiếp hương hỏa truyền thừa. "Ta sắp làm cha rồi!?" Tần Hạo ngây ngốc đứng tại chỗ, chỉ cảm thấy đại não trống rỗng.

Không phải nói hắn không thích trẻ con, mà là đứa nhỏ này tới quá ngoài ý muốn, hắn đều còn chưa chuẩn bị tâm lý làm cha đâu. "Đừng vướng víu, tránh ra!" Vân Tịch Nguyệt vẻ mặt ghét bỏ đẩy Tần Hạo ra, sau đó mày khai mắt cười đỡ Giang Linh dậy.

Không chỉ phân phó ma ma dưới trướng đi thu dọn Vị Ương Cung, còn mệnh lệnh người đi chuẩn bị tiên dịch để an thai, càng là điều tập mấy vạn Vũ Lâm Vệ để đảm bảo Giang Linh vạn vô nhất thất. "Con..." Tần Hạo đầy mặt ủy khuất, muốn đi khóc một lát.

Vốn tưởng rằng sau khi ca ca rời đi, mình có thể hòa nhập vào gia đình, ai ngờ hắn không những không hòa nhập được, ngược lại trở nên càng thêm bị người ta ghét bỏ. "Mẫu hậu, việc này e rằng không hợp quy củ đi!?" Giang Linh vội vàng xua tay cự tuyệt, nhưng khóe miệng lại không kìm được nhếch lên: "Vị Ương Cung là chỗ ở của Đế hậu, con dâu dọn vào ở thì còn ra thể thống gì a!?" "Yên tâm!" Vân Tịch Nguyệt lập tức an ủi: "Con cứ an tâm ở Vị Ương Cung dưỡng thai, sau này con chính là nhị thế Đế hậu của Đại Tần ta." "Đa tạ mẫu hậu!" Giang Linh vừa nghe lời này, khóe miệng càng thêm khó đè nén.

Đúng lúc này —— Thái sư Vô Đạo tay cầm Đả Hoàng Tiên, một đường thông suốt không trở ngại đi đến, càng là thần tình nghiêm túc nói: "Đại Tần Thủy Hoàng có chỉ, Đại Tần ta vĩnh viễn không lập Hậu..." "Vĩnh viễn không lập Hậu!?" Khóe miệng đang nhếch lên của Giang Linh bắt đầu dần dần xệ xuống. "Phong nhi hạ ý chỉ loại này lúc nào!?" Vân Tịch Nguyệt bị đánh mặt trước công chúng, rất là không vui nói: "Từ xưa đến nay Đế là trời, Hậu là đất, vĩnh viễn không lập Hậu thì còn ra thể thống gì, có phải là ngươi giả truyền thánh chỉ hay không!?" "Thái hậu chớ có oan uổng lão thần!" Thái sư Vô Đạo chút nào không lay động nói: "Lão thần thừa mong ân sủng của Thủy Hoàng, phong làm Đại Tần Thái sư, ban cho Đả Hoàng Tiên, trên đánh hôn quân, dưới đánh gian thần, đối với Đại Tần một mảnh xích thành, trung tâm bất nhị." Nói xong —— còn quơ quơ Đả Hoàng Tiên trong tay, tỏ vẻ mình vừa rồi lời nói không ngoa. "Trên đánh hôn quân, dưới đánh gian thần!?" Tần Hạo cũng không muốn kiếm thêm cho mình một cha nuôi, quấy rầy cuộc sống xem ca múa sau này của mình, lập tức mở miệng phản bác: "Ca ca ta đã phi thăng rồi, ý chỉ của huynh ấy đối với bản vương vô hiệu." "Đúng, đúng!" Giang Linh điên cuồng gật đầu nhỏ, tỏ vẻ giơ hai tay ủng hộ tướng công. "Vô hiệu!?" Thái sư Vô Đạo không hoảng không loạn nói: "Ý của Tần Vương là, thừa nhận mình ủng binh tự trọng, tạo phản lật đổ

Đại Tần, phủ nhận thân phận người kế vị chính thống của Đại Tần, muốn một lần nữa đổi quốc hiệu kiến quốc!?" "Ta..." Tần Hạo ngay tại chỗ bị đỗi đến mức không nói ra lời.

Tuy rằng đại não hắn phát dục không hoàn toàn, tiểu não phát dục nhưng hoàn toàn không dùng đến, nhưng cũng biết thân phận chính thống có ý nghĩa gì, đổi quốc hiệu xây dựng lại đất nước càng là nghĩ cũng không dám nghĩ.

Chưa nói đến chín vị lão tổ Tần gia có đồng ý hay không, chỉ riêng cửa của cha ruột và mẹ ruột hắn đã không qua được rồi. "Điện hạ!!" Giang Linh vẫn chưa từ bỏ ý định, ủy khuất kéo tay Tần Hạo. "Cái này thật không được!" Tần Hạo ném lại một ánh mắt bất lực, tỏ vẻ cái này thật sự lực bất tòng tâm.

Tuy rằng trước khi ca ca hắn phi thăng người người căm ghét Đại Tần, nhưng sau khi ca ca hắn phi thăng, lại diễn biến thành nhân quân chính thống Đại Tần.

Nếu hắn không thừa nhận thân phận chính thống của Đại Tần, toàn bộ Hoang Cổ lập tức sẽ khói lửa nổi lên bốn phía, khắp nơi đều là phản tặc đánh khẩu hiệu báo thù cho ca ca hắn. "Hu hu..." Giang Linh lập tức bĩu môi, cả người ủy khuất không chịu nổi. "Linh nhi, chớ khóc!" Vân Tịch Nguyệt đau lòng cháu trai lớn, vội vàng an ủi: "Cho dù Đại Tần ta vĩnh viễn không lập Hậu, sau này hậu cung vẫn là do con định đoạt, có chuyện gì mẫu hậu chống lưng cho con." "Mẫu hậu nói đúng!" Tần Hạo vội vàng gật đầu phụ họa, muốn cưới Lâm Hồng Đậu về. "Hu hu..." Trong lòng Giang Linh càng thêm ủy khuất.

Vốn tưởng rằng mẫu hậu đứng về phía nàng, ai ngờ vẫn là đau lòng con trai mình, muốn tìm chút hồ ly tinh cho hắn để điền vào hậu cung. "Đại Tần Thủy Hoàng có chỉ..." Thái sư Vô Đạo lại vẻ mặt nghiêm túc nói: "Phàm là đế vương Đại Tần ta phải thực hiện một phu một thê, lấy thiên hạ thương sinh làm đầu, tuyệt đối không thể tham luyến ôn nhu hương." "Một phu một thê!?" Giang Linh lập tức không khóc nữa, tỏ vẻ cái này tuyệt đối có thể nha. "Không được, tuyệt đối không được!!" Tần Hạo ngay tại chỗ phá phòng, trực tiếp hét toáng lên.

Ca ca hắn làm hoàng đế thì có thể hưởng thụ tam cung lục viện, bảy mươi hai phi, cuộc sống vui vẻ xuân tiêu khổ đoản, sao đến lượt hắn lại biến thành một phu một thê.

Cái này công bằng sao!?

Cái này rõ ràng không công bằng!! "Tần Vương có ý kiến sao!?" Còn chưa đợi những người khác mở miệng, Giang Linh đã dẫn đầu mở miệng.

Chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng bất thiện nhìn về phía Tần Hạo, đại ý là ngươi dám nói một chữ không, bà đây liền dám tại chỗ hô "lão tử thục đạo sơn" (đếm tới ba). "Không, không ý kiến!" Tần Hạo vừa định mở miệng phản bác.

Liền nhìn thấy Tam Thu không biết tiến vào từ lúc nào, đang đứng ở một bên nhìn chằm chằm hắn chuẩn bị hạ bút, cuối cùng chỉ có thể nuốt lời đã đến bên miệng trở về. "Đúng rồi!!" Thạch Trung Ngọc thấy không khí không đúng, vội vàng mở miệng nói sang chuyện khác: "Thái sư đích thân tới Thái An Cung của trẫm, chẳng lẽ có chuyện gấp gì cần xử lý!?" "Bẩm Thái thượng hoàng!!" Thái sư Vô Đạo lập tức thần tình nghiêm túc nói: "Lão thần lần này đến Thái An Cung, xác thực có chuyện khó giải quyết cần Thái thượng hoàng đích thân định đoạt.

Chương 1107

Vừa rồi Quốc sư, Quốc công, Đại nông lệnh, Hộ bộ thượng thư, Lễ bộ thượng thư, Đại lý hình bộ thượng thư... sôi nổi dâng sớ xin từ quan quy ẩn." "Trẫm tưởng chuyện gì!" Thạch Trung Ngọc không cho là đúng nói: "Bọn họ đều là lão thần của Phong nhi, hiện giờ Phong nhi phi thăng, bọn họ xin từ quan cũng hợp tình hợp lý, trực tiếp hạ chỉ chuẩn hứa là được rồi." "Thái thượng hoàng!" Thái sư Vô Đạo vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở: "Tần Vương lần này tiến kinh, là tới thanh quân trắc..." "Hả!?" Thạch Trung Ngọc lập tức phản ứng lại, phát hiện việc này xác thực khó giải quyết.

Lúc trước Tần Hạo đánh khẩu hiệu thanh quân trắc để khởi binh, nhưng là chú trọng nhấn mạnh đám loạn thần tặc tử như Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư, hiện tại nếu để cho bọn họ xin từ chức quy ẩn thì làm sao bàn giao với thiên hạ thương sinh.

Nhưng nếu mình thật sự động thủ với bọn họ, sau này lại bàn giao với thằng con lớn ngoan của mình thế nào!? "Chuẩn hứa đi!" Tần Hạo nhanh chóng toát ra khí thế vương bát, một búa định âm nói: "Tuy rằng bọn họ tham tang uổng pháp, nhưng dù sao cũng có công với Đại Tần ta, Tần gia ta làm việc cũng không thể quá tuyệt tình, cứ ban cho bọn họ một cái ân điển, dựa theo đãi ngộ cấp hai quy hương chuẩn hứa cho bọn họ quy ẩn đi!" "Tần Vương quả nhiên là nhân nghĩa hiền vương!" Thái sư Vô Đạo vội vàng vỗ mông ngựa hòa hoãn không khí: "Hiện giờ Thủy Hoàng phi thăng, nhưng quốc không thể một ngày vô quân, lão thần đại biểu văn võ bá quan khẩn cầu Tần Vương sớm ngày đăng cơ." "Khẩn cầu Tần Vương sớm ngày đăng cơ!!" Bên ngoài Thái An Cung đồng thanh hô vang một mảng, sớm đã quỳ đầy văn võ đại thần. "Đây chính là phong cảnh mà ca ca nhìn thấy!?" Tần Hạo nhìn đám người quỳ rạp đen kịt một mảnh.

Tuy rằng hắn phi thường bất mãn cuộc đời mình bị sắp đặt, nhưng tâm tình giờ khắc này cũng không khỏi bành trướng lên.

Cám dỗ của ngôi vị chí tôn, người đàn ông nào có thể ngăn cản!? "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 20 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tước đoạt sở thích của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 20 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chia rẽ Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Tòng Thiên Nhi Hàng (cô gái từ trên trời rơi xuống), đạt được 100 vạn điểm phản phái!" "Nhị đệ biết chân tướng rồi sao!?" Tần Phong không rảnh đi để ý tới, đang dùng toàn lực để chạy nước rút.

Chỉ thấy theo Tiên khí bốn phía không ngừng dũng mãnh lao vào trong cơ thể, phàm thân của hắn bắt đầu chuyển hóa thành Tiên thể, quanh thân càng là dũng động khí tức pháp tắc Thiên Đạo bàng bạc.

Phanh một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong truyền đến một tiếng trầm đục, là âm thanh gông cùm xiềng xích thân thể bị đánh vỡ.

Hắn lúc này không chỉ luyện hóa pháp tắc Thiên Đạo, hoàn thiện thế giới Trùng Đồng của mình, còn đúc thành Tiên thể đột phá đến một loại cảnh giới hoàn toàn mới. "Phù!!" Tần Phong thở ra một ngụm trọc khí, mở đôi mắt thâm thúy ra.

Chỉ thấy trong đôi mắt hắn không chỉ có cảnh gấm vóc non sông, còn có nhật nguyệt tinh thần, bốn mùa luân chuyển, uy áp khủng bố quanh thân càng làm cho người ta không sinh ra nổi một tia phản kháng.

Ầm ầm!!

Không gian đột nhiên chấn động kịch liệt, một cỗ lực bài xích cũng theo đó ập tới.

Phảng phất như cảm ứng được Tần Phong đúc thành Tiên thể, muốn cưỡng chế kéo hắn tiến vào trong Tiên giới. "Tiên giới, Trẫm đến đây!!" Tần Phong nhìn quang đoàn xuất hiện phía trước, xách theo Tiểu Bạch đang ngủ say cấp tốc bay đi...

Bạch quang lóe lên, trời đất quay cuồng.

Khi Tần Phong mở mắt ra lần nữa, hắn đã đặt chân đến Tiên giới trong truyền thuyết.

Chỉ thấy tiên khí bàng bạc lại thần bí phả vào mặt, núi non cao ngất tráng lệ, chập trùng liên miên, sương mù như dải lụa mỏng lơ lửng giữa sườn núi, tăng thêm vài phần thần bí như chốn bồng lai tiên cảnh.

Mặt nước trong veo phản chiếu mây trời, hiện ra vẻ yên tĩnh lạ thường, mỗi một giọt nước đều phảng phất ẩn chứa sức mạnh sinh mệnh, dường như có thể đánh thức linh hồn đang ngủ say. "Đây chính là Tiên giới sao!?" Tần Phong nhìn quanh một vòng, tịnh không thấy nguy hiểm.

Nhưng hắn biết đây chẳng qua là hiện tượng bề ngoài, kỳ thực Tiên giới còn tàn khốc hơn Hạ giới gấp bội.

Căn cứ vào những gì hắn thấy khi dùng Thiên Cơ Thẻ lên người Diệp Thần lần trước, loại bình tĩnh này chẳng qua là nhân tạo, chính là để khiến người phi thăng lơ là cảnh giác.

Chỉ cần đi về phía trước một đoạn nữa, sẽ gặp rất nhiều tiên nhân cướp đường.

Bọn họ không hứng thú với bảo vật trên người ngươi, mà là hứng thú với chính con người ngươi.

Bởi vì ngươi từ Hạ giới phi thăng lên, tại Tiên giới tám chín phần mười là không có bối cảnh gì, có thể không kiêng nể gì mà bắt ngươi đến mỏ khoáng làm nô lệ.

Đương nhiên cũng sẽ có cá lọt lưới, đó đều là những yêu nghiệt thiên phú cực mạnh. "Cũng không biết Thủy Tổ thế nào rồi!?" Tần Phong nhìn Tiên giới bao la, không biết đi đâu tìm Thủy Tổ.

Ngay lúc này, thượng giới thần văn trong cơ thể Tần Phong bị kích hoạt, hóa thành một đạo kim quang xông thẳng lên trời cao, phảng phất như chạy đi thông báo cho chủ nhân của nó rằng người thừa kế đã đến rồi. "Là hào quang phản phái mở ra rồi sao!?" Tần Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhịn không được lẩm bẩm.

Căn cứ kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, tuy rằng phản phái cuối cùng khó thoát vận mệnh bị đánh bại, nhưng độ "ngầu" khi mới xuất hiện tuyệt đối là cao nhất.

Cho nên vị đại năng ban cho hắn thần văn năm xưa, lai lịch nhất định là phi thường trâu bò. "Cứ chờ xem sao đã!" Tần Phong không có ý định làm cá lọt lưới, ngồi xếp bằng xuống đất thử liên hệ với Mộc Tú và những người khác.

Cuối cùng, sau khi tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực, hắn rốt cuộc cũng cảm ứng được Tiên Nô Pháp Ấn trên người Mộc Tú bọn họ, cũng cảm ứng được thân ngoại hóa thân đã mất liên lạc trước đó.

Thì ra Uyên Tổng đã lấy tinh huyết bản thân làm dẫn, mở ra thông đạo đi tới U Minh giới.

Nghe nói đó là một nơi sa đọa bị chư thiên vạn giới chán ghét, bên trong giam giữ rất nhiều sinh vật tử linh và ma tu tội đại ác cực, mỗi ngày đều không ngừng diễn ra tử vong và giết chóc. "U Minh giới!?" Tần Phong mờ mịt mở mắt, mới đến Tiên giới nên cái gì cũng không hiểu.

Bất quá tử vong và giết chóc lại làm cho hắn cảm thấy rất vui vẻ, Uyên Tổng có thể cam tâm tình nguyện tăng ca, giúp hắn sớm ngày hoàn thành cái gì mà Hỗn Nguyên Đạo Thể. "Hừ!!" Tiểu Bạch không biết tỉnh lại từ lúc nào, đang tức giận phồng má trừng mắt nhìn Tần Phong.

Phảng phất như đang chất vấn Tần Phong có lương tâm hay không, rõ ràng đã nói sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho nó, cuối cùng lại xách tai thỏ của nó, mang nó đến cái Tiên giới này. "Mày hiểu mà, tình huống lúc đó nguy hiểm biết bao!" Tần Phong tiếp tục lừa gạt: "Nếu trẫm để mày ở lại Hoang Cổ một mình, nhị đệ còn không lập tức làm mày thành món đầu thỏ cay tê sao!?" "Hừ!!" Tiểu Bạch cái gì cũng không nói, cứ tức tối trừng mắt nhìn Tần Phong. "Haizz, thật hết cách với đứa nhỏ này!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, phất tay lấy ra Tử Kim Hồ Lô.

Tuy rằng Tử Kim Hồ Lô thuộc về Đại Tiên Chí Bảo, tốn của hắn hơn trăm triệu điểm phản phái mới thôi thục ra được, hiệu quả đối địch cũng rất mạnh, nhưng lại xung đột với Trảm Tiên Hồ Lô mới thôi thục.

Bởi vì cao thủ quyết đấu thắng bại chỉ trong nháy mắt, mà hai cái hồ lô đều yêu cầu khống chế thời cơ rất cao.

Nếu sử dụng Tử Kim Hồ Lô thì không có thời gian dùng Trảm Tiên Hồ Lô, ngược lại cũng thế.

Chi bằng đưa Tử Kim Hồ Lô cho Tiểu Bạch, coi như một đòn sát thủ của chính mình. "Cho thỏ của em hả!?" Tiểu Bạch lập tức tỉnh táo lại, mắt sáng rực nhìn Tử Kim Hồ Lô.

Chương 1108

Tuy rằng Tần Phong chỉ dùng qua một lần, nhưng uy lực lại khiến nó nhớ mãi không quên, tự nhiên biết cái hồ lô nhỏ này bảo bối thế nào.

Bất quá so với Tử Kim Hồ Lô, nó càng muốn Nhân Hoàng Ấn và Nhân Hoàng Kiếm hơn!! "Không cẩn thận để quên ở Hạ giới rồi!" Tần Phong phảng phất nhìn ra Tiểu Bạch đang nghĩ gì, vội vàng tìm một cái cớ qua loa tắc trách.

Kỳ thực hắn là cố ý!

Bởi vì bọn chúng khác với thần khí do con người luyện chế, là thánh vật trấn áp khí vận Nhân tộc, chỉ có được Nhân tộc khí vận ôn dưỡng mới có thể trở nên mạnh hơn.

Nói cách khác quốc vận Đại Tần càng dài, uy lực của Nhân Hoàng Kiếm và Nhân Hoàng Ấn càng mạnh.

Hiện tại Đại Tần mới vừa lập quốc, nếu mang bọn chúng lên thượng giới, cũng chỉ có uy lực của tiên khí bình thường, căn bản không có tác dụng xoay chuyển chiến cục gì.

Hơn nữa bọn chúng là hàng hệ thống xuất phẩm, đã sớm trói định với hắn.

Nếu thật sự đến lúc cần dùng, chỉ cần hô một tiếng "kiếm lai", là có thể cách không triệu hoán tới. "Hừ!!" Tiểu Bạch tức giận lăn lộn, biểu thị chính mình phi thường không vui.

Cái gì mà không cẩn thận để quên ở Hạ giới, rõ ràng là sớm có dự mưu, chính mình từ lúc bắt đầu đã không nên ăn miếng bánh vẽ kia, cuối cùng để tên Tần nhị đản kia hời to. ...

Tại Hạ giới. "Hắt xì!!" Tần Hạo nhịn không được hắt hơi một cái, hoài nghi là các tiểu thư ca kỹ đang nhớ mình.

Nhưng nại hà tấu chương ca ca để lại lúc tại vị tích lũy thực sự quá nhiều, chính mình mỗi ngày dù có bận từ sáng đến tối cũng xử lý không hết, căn bản không có thời gian đi xem cái gì ca vũ biểu diễn. "Tần Vương!" Thái sư Vô Đạo lại ôm tới một đống tấu chương nói: "Những tấu chương này cũng cần ngài đích thân phê duyệt, là về chuyện Thủy Hoàng thiết lập Thái Học Viện, còn có an ủi thảo nguyên, tấu chương của Ma tộc, hiện giờ Tần Vương ngài sắp đăng cơ, thiên hạ bách tính cũng cần an ủi, còn có..." "Đủ rồi!!" Tần Hạo triệt để bùng nổ, lớn tiếng gào lên: "Đừng có mang mấy cái tấu chương này đến phiền bản vương nữa!!" "Tần Vương!" Thái sư Vô Đạo lập tức lấy ra Đả Hoàng Tiên (Roi đánh vua), thần tình nghiêm túc nói: "Thủy Hoàng ban cho lão thần Đả Hoàng Tiên, trên đánh hôn quân, dưới đánh gian thần, như hôm nay ngài ngay cả chính vụ cơ bản nhất cũng không nguyện ý xử lý, chẳng lẽ là muốn làm hôn quân sao!?" Lúc này, Tam Thu - vị quan chép sử trầm mặc ít lời ở bên cạnh cũng cầm bút lên ghi chép. *Năm X tháng Y: Tần Vương gào thét với đương triều Thái sư, nói chính mình không muốn xử lý chính vụ, đây là hành vi hôn quân, điềm báo vong quốc, kỳ vọng Đại Tần nhị thế có thể kịp thời tỉnh ngộ, chớ để Đại Tần diệt vong ở đời thứ hai.* "Các ngươi..." Tần Hạo bị chọc tức đến mức nói không ra lời.

Bất quá vì để không bị chụp cái mũ hôn quân, chỉ đành biểu thị vừa rồi nói chuyện thanh âm có chút lớn. "Vậy là thỏa hiệp rồi!?" Thái sư Vô Đạo trong lòng mạc danh thở phào nhẹ nhõm.

Vốn tưởng rằng Tần Hạo xuất thân Tần gia, ít nhiều cũng mang chút gen "không biết xấu hổ", nhưng hiện tại xem ra, hắn xác thực là pháo hoa khác biệt của Tần gia. "Hu hu..." Trong lòng Tần Hạo tràn đầy ủy khuất, biểu thị chính mình muốn được yên tĩnh.

Vốn tưởng rằng hoàn thành giấc mộng chung cực của nam nhân sẽ rất vui vẻ, ai ngờ chờ đợi hắn cư nhiên là tấu chương xử lý mãi không hết.

Xử lý không hết!

Căn bản xử lý không hết... "Tần Vương điện hạ!" Thái sư Vô Đạo thấy Tần Hạo thỏa hiệp, càng thêm được đà lấn tới: "Như hôm nay hạ sơ định, đâu đâu cũng cần tiền, mà Thủy Hoàng trong thời gian tại vị đông chinh Yêu tộc, bắc phạt thảo nguyên, luyện chế tiên sơn, cửu đỉnh các loại trấn quốc thần khí, dẫn đến quốc khố hư không.

Lão thần kiến nghị Tần Vương điện hạ nên hiệu phỏng thánh quân thời cổ, đi đầu tiết kiệm, giảm bớt chi tiêu trong cung." "Giảm bớt chi tiêu!?" Tần Hạo bày ra vẻ mặt không còn gì luyến tiếc, hoài niệm quãng thời gian làm vương gia phú quý. "Không sai, giảm bớt chi tiêu!" Thái sư Vô Đạo thần tình nghiêm túc nói: "Mạo mỹ ca cơ mà Thủy Hoàng nuôi dưỡng khi tại vị nên thống thống giải tán, còn có chi tiêu của hoàng gia đệ tử cũng phải giảm bớt." "Giải tán ca cơ trong cung!?" Tần Hạo phảng phất như mèo bị giẫm phải đuôi.

Đối với việc giảm bớt chi tiêu của hoàng gia đệ tử hắn tán đồng, nhưng đối với việc giải tán ca cơ trong cung hắn tuyệt không thỏa hiệp. "Hửm!?" Tam Thu hơi ngẩng đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt như đang chờ đợi con mồi. "Thái sư nói có lý..." Tần Hạo trong lòng ủy khuất, nén bi thương nói: "Bản vương nên lấy thiên hạ thương sinh làm nhiệm vụ của mình, nên đi đầu đề xướng tiết kiệm, không thể tham đồ hưởng lạc, cũng không thể lại gia tăng gánh nặng cho bách tính." "Tần Vương thánh minh!!" Thái sư Vô Đạo thấy Tần Hạo lại thỏa hiệp, tiếp tục cố gắng nói: "Gần đây hoàng tộc đệ tử càng lúc càng trương cuồng kiêu ngạo, không chỉ giữa đường cướp đoạt con gái nhà lành, còn bá chiếm tổ nghiệp người ta, sung làm dù bảo hộ cho triều trung đại thần..." "Trời ơi!!" Tần Hạo lập tức đau đầu, trong lòng hối hận không để đâu cho hết.

Nếu sớm biết khởi binh tạo phản là phải sống những ngày khổ cực thế này, đánh chết hắn cũng sẽ không kích hoạt cái gì mà cảm giác chính nghĩa, cứ nên lười biếng ở đất phong làm một Tiêu Dao Vương gia.

Cho dù ngày ngày bị gậy của ca ca đánh, cũng tốt hơn ở chỗ này chịu khổ!

Không chỉ dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, có tấu chương xử lý không hết, còn phải giảm bớt chi tiêu, giúp ca ca điền vào chỗ trống quốc khố, hiện tại càng là muốn hắn đi đối mặt với đám "lão lục" trong gia tộc.

Hiện tại hắn đặc biệt hy vọng con trai sớm chút chào đời, để giải cứu vị thân cha này thoát khỏi bể khổ.

Nhưng điều này là không thể nào!

Vì đảm bảo gen truyền thừa của đời sau Tần gia, bọn họ đã sử dụng bí pháp lúc nhỏ dùng tiên dịch ngâm trăm năm, cũng có nghĩa là hắn tối thiểu phải bị nhốt ở ngôi vị hoàng đế trăm năm mới có thể giải thoát. "Hửm!?" Tam Thu thấy Tần Hạo do dự, lại nâng lên ánh mắt săn bắn. "Hỗn trướng!!" Tần Hạo lập tức đập bàn gào thét: "Làm hoàng tộc mà không lấy mình làm gương, cư nhiên khi nam bá nữ, hoành hành bá đạo, bản vương muốn nghiêm trị bọn họ, tuyệt không dung túng!!" "Tần Vương thánh minh!" Thái sư Vô Đạo trước tiên tặng một cái rắm cầu vồng, ngay sau đó bắt đầu giảng đại đạo lý: "Kỳ thực tất cả mâu thuẫn đều đến từ việc một quần thể muốn ăn nhiều chiếm nhiều, mà quần thể còn lại không nguyện đi vào khuôn khổ.

Chỉ cần làm việc mình nên làm, lấy thứ mình nên lấy, gánh vác trách nhiệm rồi hãy hưởng thụ quyền lợi, sẽ không có nhiều chuyện nát như vậy, cho nên Tần Vương nên làm gương cho thiên hạ..."

"Giết bản vương đi!!" Tần Hạo nghiến răng nghiến lợi, sắp sụp đổ rồi.

Không chỉ mỗi ngày có tấu chương xử lý không hết, còn phải nghe Thái sư và đám văn thần này lải nhải, động một chút là chi hồ giả dã, thánh nhân chi ngôn, Thủy Hoàng từng nói... "Tần Vương điện hạ..." Tần Nam đột nhiên vội vã chạy vào: "Đại sự không ổn rồi..." "Hoảng hoảng trương trương, còn ra thể thống gì!" Thái sư Vô Đạo lạnh lùng răn dạy một tiếng, không quên lượng ra Đả Hoàng Tiên của mình. "Thái sư giáo huấn phải!" Tần Nam vừa nhìn thấy Đả Hoàng Tiên, liền cảm thấy đối phương nói có đạo lý, vội vàng nghiêm mặt quỳ xuống nói: "Tần Vương điện hạ, chúng ta vừa mới nhận được tin tức từ Hắc Băng Đài, nguyên Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần đang chiêu binh mãi mã muốn tạo phản!" "Bản vương muốn ngự giá thân chinh!!" Tần Hạo lập tức hét lớn đứng dậy.

Hắn không phải bị danh hiệu Bắc Cương Chiến Thần dọa sợ, mà là rốt cuộc có thể thoát khỏi đống chính vụ bận rộn này rồi. "Tần Vương điện hạ!" Thái sư Vô Đạo chủ trương làm cho Tần Hạo không thống khoái, lập tức nghĩa chính ngôn từ nói: "Mỗi thế hệ có sứ mệnh của thế hệ đó, Thủy Hoàng dùng vũ lực quét ngang hết thảy, giành lại tôn nghiêm dân tộc cho Nhân tộc ta, mà ngài nên thực thi nhân chính, khai sáng vạn thế thái bình cho Đại Tần ta, chứ không phải học Thủy Hoàng động một chút là ngự giá thân chinh." "Ngươi..." Tần Hạo tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cho lão đầu này một gậy. "Thần cũng tán thành!!" Các đại thần khác cũng nhao nhao mở miệng khuyên: "Tần Vương, ngài lập tức sắp đăng cơ làm Nhị Thế Nhân Hoàng của Đại Tần, thân phận tôn quý vô cùng, mà Diệp Thần chẳng qua là con chó nhà có tang, cần gì ngài phải ngự giá thân chinh!?" "Trẫm ý đã quyết, không cần nhiều lời!" Tần Hạo tức giận tốc biến ra khí thế vương bá, thanh âm uy nghiêm nói: "Hoàng huynh từng nói thiên hạ đại đồng, định vạn sự chi hưng.

Hiện tại mộng của hoàng huynh, trở thành mộng của trẫm.

Huynh ấy đã gánh vác bao nhiêu năm tháng, lại mai táng bao nhiêu sinh mệnh, mới đổi lấy giang sơn nhất thống như hôm nay.

Trẫm tuyệt đối không cho phép có kẻ hủy diệt giấc mộng của trẫm, nghịch tặc đáng chết, Đại Tần tất hưng!!" "Long Quân thánh minh!!" Các đại thần thấy Tần Hạo đổi cách xưng hô, chỉ đành đi theo cùng nhau đổi xưng hô.

Nói xong, Tần Hạo còn không quên liếc nhìn Tam Thu, cảm thấy lần này chắc không có vấn đề gì. "Hửm!?" Tam Thu không thèm để ý ánh mắt của Tần Hạo, cầm lấy bút lông bắt đầu ghi chép.

Chương 1109

Năm X tháng Y: Nguyên Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần phát động tạo phản quy mô nhỏ, Long Quân Nhị Thế vì muốn biểu dương uy quyền Nhân Hoàng của mình, bất chấp chúng đại thần ngăn cản, càng bất chấp quốc khố ngày càng trống rỗng, khăng khăng suất quân ngự giá thân chinh. Cùng lúc đó, hệ thống bên tai Tần Phong vang lên: "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tước đoạt sở thích của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 20 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tước đoạt cuộc sống an dật của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 20 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử phát điên, hoạch đắc 20 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng hoàng vị giam cầm Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 50 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử cảm thấy sụp đổ, hoạch đắc 50 vạn điểm phản phái!" "Nhị đệ, chú em không ngờ tới chứ gì!" Khóe miệng Tần Phong nhịn không được nhếch lên.

Tuy rằng hắn hiện tại đã phi thăng thượng giới, nhưng vẫn như cũ có thể kiếm chác từ trên người nhị đệ.

Vút!!

Trong hư không đột nhiên vang lên một tiếng xé gió vi mô, là thanh âm vật thể nào đó xé rách không khí. "Không ổn, địch tập!" Tần Phong nương theo sát ý cảm tri, toàn thân lông tơ dựng đứng.

Chỉ thấy thân thể hắn bản năng né tránh, khóe mắt dư quang cũng nhanh chóng quét qua giữa không trung, phát hiện không biết từ lúc nào sau lưng xuất hiện mấy đạo thân ảnh, trong đó một người cầm trường cung bắn ra một mũi tên về phía hắn.

Mũi tên giống như được cài đặt chức năng định vị, mặc kệ né tránh thế nào đều hướng về phía ngực hắn mà bắn tới. "Không ổn!!" Sắc mặt Tần Phong không khỏi biến đổi, lay động thân ảnh lần nữa né tránh.

Bất quá đối phương tịnh không có ý định buông tha hắn, lại lần nữa giương cung lắp tên, lại bắn về phía hắn mũi tên thứ hai, đem đường lui của hắn triệt để phong tỏa. "Vãi chưởng!!" Tần Phong nhịn không được chửi thề một câu: "Vừa ra tay đã ngoan độc như vậy, tốt nhất đừng để trẫm biết nhà ngươi ở đâu..." "Tìm chết!!" Mục quang đối phương dâng lên một tia sát ý, lần thứ ba giương cung lắp tên bắn về phía Tần Phong.

Vút!

Vút!

Vút!

Ba đạo mũi tên sắc bén hoành khóa chân trời mà đến, phân biệt chỉ hướng ba chỗ yếu hại trên người Tần Phong, làm cho hắn cảm giác toàn thân trên dưới tràn ngập một cỗ hàn ý, có loại cảm giác bị vô số con độc xà nhìn chằm chằm. "Là các ngươi đang tìm chết!!" Tần Phong nhanh chóng lấy ra Ma Kiếm tổ truyền, kiếm ảnh u ám như nước cũng nhanh chóng triển khai.

Đang!

Đang!

Đang!

Chỉ thấy Tần Phong thế như tia chớp nhanh chóng điểm ra, ba đạo mũi tên sắc bén bắn tới lập tức rơi xuống. "Cái gì!?" Mấy người đối phương rõ ràng sửng sốt: "Một cái sơ giai Địa Tiên vừa mới phi thăng thượng giới, cư nhiên không tốn chút sức lực nào đánh rơi ba mũi tên do Chân Tiên bắn ra." "Địa Tiên?

Chân Tiên!?" Tần Phong bởi vì vừa mới phi thăng, đối với đẳng cấp thượng giới không hiểu rõ.

Bất quá từ trong lời nói của mấy người kia phán đoán ra, tu vi hiện tại của hắn là sơ giai Địa Tiên, đẳng cấp gã nam tử bắn cung kia là Chân Tiên, hẳn là đại cảnh giới nằm trên Địa Tiên cảnh. "Đừng xem thường hắn!" Một gã nam tử trong đó mở miệng nói: "Vừa rồi các ngươi cũng thấy, đó chính là thần văn quy cách cao nhất của Tiên Minh.

Người có thể khiến cao tầng Tiên Minh tốn công sức lớn, cách hai giới ban xuống thần văn quy cách cao, nhất định là tuyệt thế yêu nghiệt có thể lên Thiên Tư Bảng." "Thần văn!?" Tần Phong trong lòng lập tức chửi mẹ nó, thì ra là thần văn dẫn tới.

Bất quá đối với cái Tiên Minh trong miệng bọn họ, chính mình ngược lại hiểu rõ một chút, đó là thế lực mà Diệp Thần "ca ca" tương lai sẽ gia nhập, cũng là một trong ba đại siêu cấp thế lực của Tiên giới. "Yêu nghiệt trên Thiên Tư Bảng!?" Đối phương lập tức lạnh lùng nói: "Tiểu tử, ngươi hiện tại chỉ có hai con đường có thể đi, một là gia nhập Chiến Thần Điện chúng ta, con đường còn lại chính là hiện tại bị chúng ta giết chết." "Có cần trùng hợp vậy không a!?" Tần Phong trong lòng lập tức thầm oán, đối với cái Chiến Thần Điện này cũng không xa lạ.

Chính là thế lực do Long Ngạo Thiên sáng tạo tại Tiên giới, trải qua mấy vạn năm nỗ lực, rốt cuộc chen chân vào một trong ba đại siêu cấp thế lực Tiên giới, cũng là thế lực có tình thế mạnh nhất.

Năm đó khi dùng Thiên Cơ Thẻ với Diệp Thần "ca ca", chính là nhìn thấy hắn bị người của Chiến Thần Điện vây công, mãi đến khi sử xuất Long Khiếu Cửu Thiên mới bảo trụ được tính mệnh.

Không phải Long Khiếu Cửu Thiên của Diệp Thần lợi hại bao nhiêu, mà là có bóng dáng thành danh tuyệt kỹ của Long Ngạo Thiên.

Vốn dĩ người của Chiến Thần Điện đã sắp coi hắn thành truyền nhân của Long Ngạo Thiên, nhưng tên kia không biết dây thần kinh nào chập mạch, trực tiếp hô một câu "Ta với Long Ngạo Thiên không đội trời chung", càng là tự tay phế đi một thân tu vi của chính mình.

Mà khéo sao lúc này có vị đại lão Tiên Minh có thù với Long Ngạo Thiên đi ngang qua, lộ ra vẻ thưởng thức với Diệp Thần, không chỉ ra tay cứu hắn, còn mang hắn cùng về Tiên Minh.

Thế là Diệp Thần "ca ca" một lần nữa cầm lấy kịch bản sảng văn, không phải đang trên đường đi đâm sư tỷ đồng môn, thì chính là đang trên đường đi đâm sư huynh đồng môn. "Tiểu tử Địa Tiên cảnh!" Lại có một người mở miệng nói: "Chiến Thần Điện chúng ta có tiền đồ hơn Tiên Minh nhiều, lão đại Ngạo Thiên Tiên Đế của chúng ta, chính là Tiên Đế trẻ tuổi nhất Tiên giới, ngươi gia nhập chúng ta mới là lựa chọn sáng suốt." "Tiểu tử, ngươi chỉ có một cơ hội lựa chọn!" Mấy người khác trên cao nhìn xuống hắn, phảng phất như đang nhìn một con kiến hôi ti vi.

Tuy rằng Tần Phong là tuyệt thế yêu nghiệt lên Thiên Tư Bảng, nhưng chỉ cần chưa trưởng thành lên thì đến cái rắm cũng không bằng, huống chi Chiến Thần Điện và Tiên Minh vốn đã đối địch. "Ta phi!!" Tần Phong cầm lấy kịch bản của Diệp Thần "ca ca", đầy mặt phẫn nộ nói: "Lão tử cùng Long Ngạo Thiên có thù không đội trời chung, hận không thể ăn thịt hắn, uống máu hắn, ngủ vợ hắn!!" Nói xong... tịnh không có xúc phát hiệu quả đại lão cứu tràng, ngược lại chọc giận mấy người đối phương. "Đã muốn tìm chết, vậy thì thành toàn cho ngươi!" Tên nam tử bắn cung lập tức mắt lộ hàn quang, phảng phất như vợ bị người ta làm sủi cảo bì.

Chỉ thấy gã nhanh chóng giương cung lắp tên, liên tiếp bắn ra năm mũi tên.

Vút!

Vút!

Vút!

Vút!

Vút!

Năm đạo tiễn quang như sao băng cấp tốc trong nháy mắt mà tới, không chỉ thủ chỉ các đại yếu hại trên người Tần Phong, càng là đem toàn bộ đường lui của hắn phong tỏa. "Người đến Lạc Dương hoa tựa gấm, tiếc ta đến lúc chẳng gặp xuân!" Tần Phong nhìn thấy không có người cứu tràng, chỉ đành bất đắc dĩ thở dài một tiếng. "Hắc hắc!!" Tên bắn cung nhếch khóe miệng đắc ý cười nói: "Cho dù ngươi là yêu nghiệt trên Thiên Tư Bảng, hiện tại cũng chỉ là sơ giai Địa Tiên vừa phi thăng, xem ngươi làm thế nào tránh được ngũ tiễn tuyệt sát của ta." "Ngươi đối với sức mạnh hoàn toàn không biết gì cả!" Tần Phong thần tình lãnh tĩnh đến đáng sợ, Ma Kiếm tổ truyền lại một lần nữa điểm ra.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Chương 1110

Đinh!

Một chuỗi tiếng kim loại va chạm, nương theo hỏa tinh bắn ra tung tóe.

Chỉ thấy mỗi một kiếm của Tần Phong đều tinh chuẩn điểm trúng mũi tên, lực đạo khủng bố càng như hồng thủy trút xuống, vẫn như trước nhẹ nhõm đem năm mũi tên đánh rơi xuống đất. "Làm sao có thể!?" Tên bắn cung lập tức kinh hô, nghiêm trọng hoài nghi hôm nay mình dậy quá sớm nên hoa mắt. "Kẻ này trên Thiên Tư Bảng tuyệt đối danh liệt tiền mao!" Có người lập tức phản ứng lại, lớn tiếng kêu lên: "Phải trước khi Tiên Minh đến giết hắn, nếu không kẻ này tương lai nhất định là tâm phúc đại họa của Chiến Thần Điện ta." "Động thủ!!" Mấy người khác cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, không nói hai lời liền xông lên vây công Tần Phong.

Bất quá Tần Phong lại không có ý tứ cùng bọn họ ngạnh đấu, mà là xoay người hóa thành một đạo hồng quang vọt vào trong rừng núi bên cạnh.

Tuy rằng hắn vừa rồi rất nhẹ nhàng đỡ được công kích của tên bắn cung, nhưng tình huống trước mắt đối với Tiên giới lại biết quá ít, cũng không biết mấy người khác rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Vẫn là nên ổn trọng một chút, làm một "lão lục" (kẻ núp lùm) là ổn thỏa nhất! "Mau đuổi theo!!" Có người lập tức hét lớn: "Thần văn của hắn vừa rồi đã phát ra tin tức, cao tầng Tiên Minh không bao lâu nữa sẽ hàng lâm, chúng ta cần phải trước đó giết chết hắn." "Thời gian khẩn cấp!" Một người khác mở miệng nói: "Mọi người chia nhau ra tìm, nhất định phải trước khi Tiên Minh đến giết chết tiểu tử này!"

Vút!

Vút!

Vút!

Tiếng xé gió dồn dập rạch phá hư không, mấy người không chút do dự đuổi vào rừng núi.

Bất quá Tần Phong ngay nháy mắt tiến vào rừng núi, liền thêm vào buff "Phản Bản Quy Nguyên", thu liễm khí tức chấn động trên người, phảng phất cùng tự nhiên hòa làm một thể. "Muốn làm lão lục rồi!" Tiểu Bạch lập tức tỉnh táo hẳn lên, cũng học Tần Phong thu liễm khí tức.

Ngay lúc này, tên nam tử bắn cung vừa rồi xuất hiện ở cách đó không xa.

Chỉ thấy thân hình Tần Phong giống như mũi tên rời cung, từ trong rừng núi bạo xạ mà ra, tay cầm Ma Kiếm tổ truyền xuyên qua trong biển rừng mênh mông. "Tìm được rồi!!" Tên bắn cung mặt lộ vẻ cuồng hỉ, lắp tên liền chuẩn bị muốn bắn Tần Phong.

Chỉ là còn chưa đợi cung tên của gã kéo ra, kình phong dũng mãnh vô cùng đã ập vào mặt, còn mang theo một cỗ sức mạnh khiến gã kinh hồn bạt vía.

Không dám có chút do dự nào, thân thể bản năng hướng về phía sau thối lui.

Chỉ có điều kiếm quang của Tần Phong so với tốc độ lui lại của gã còn nhanh hơn.

Chỉ thấy kiếm quang u ám như nước trong rừng núi lóe lên một cái, còn nương theo một đạo huyết quang bắt mắt bay lên, ngay sau đó liền vang lên một tiếng thảm thiết hét lên vì mất đi "tuệ căn"... "A..." Tên bắn cung phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, cũng đeo lên chiếc mặt nạ thống khổ.

Bất quá Tần Phong tịnh không có ý muốn dừng lại, trở tay một kiếm lại đâm vào lồng ngực gã.

Phốc một tiếng, Ma Kiếm nhập thể!!

Chỉ thấy tên bắn cung khó có thể tin trừng lớn mắt, phát hiện tiên lực, tiên huyết, sinh mệnh lực trong cơ thể đang như thủy triều trôi đi, cũng có thể nói là bị Ma Kiếm tổ truyền của Tần Phong hấp thu.

Thậm chí đều không cho gã thời gian giãy dụa, trong nháy mắt đã bị hút thành xác khô. "Đến lượt thỏ ta làm việc rồi!" Tiểu Bạch lập tức hăng hái hẳn lên, thành thạo xông lên sờ xác.

Chỉ thấy bàn tay nhỏ của nó đều huy vũ ra đạo đạo tàn ảnh, chưa đến "một khôn giây" (2.5 giây) đã lột đối phương sạch sẽ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạn nhân tuệ căn (cắt đứt giống nòi), hoạch đắc 1000 điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lấy mạng chó của người khác, hoạch đắc 100 điểm phản phái!" "Bao nhiêu năm rồi cũng không tăng giá!?" Tần Phong xưa nay không bao giờ tìm nguyên nhân từ bản thân, chỉ cảm thấy tâm tình phi thường không đẹp.

Bất quá hiện tại cũng không phải lúc so đo chuyện này, hắn cảm ứng được có mấy đạo khí tức âm lãnh khóa chặt lấy hắn, xem ra là tiếng kêu thảm thiết khi mất đi "tuệ căn" của tên bắn cung vừa rồi kinh động đến bọn họ. "Đã chất lượng không được, vậy thì dựa vào số lượng đi!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên, một chút cũng không hoảng, biết thời khắc đi săn hiện tại bắt đầu rồi.

Chỉ thấy hắn một phen túm lấy tai thỏ Tiểu Bạch, lần nữa xông vào trong rừng núi trốn đi, buff Phản Bản Quy Nguyên cũng làm cho hắn trong nháy mắt cùng tự nhiên dung hợp, thoát khỏi khí tức khóa chặt của đối phương. "Đáng chết, để hắn chạy rồi!" Mấy người kia nhìn thấy thi thể tên bắn cung, lập tức phát ra tiếng vô năng cuồng nộ.

"Mau chóng phát tin tức, thông báo những người khác!" Một người trong đó sắc mặt âm trầm nói: "Tiểu tử này không chỉ thiên phú cao, còn âm hiểm xảo trá, chỉ bằng mấy người chúng ta chưa chắc có thể trước khi Tiên Minh đến giết được hắn." "Ừ!" Mấy người khác đều tán đồng gật đầu, cũng biết hiện tại thời gian phi thường khẩn cấp.

Tuy rằng nơi này cự ly Tiên Minh phi thường xa xôi, nhưng trên người Tần Phong mang theo thần văn quy cách cao nhất của Tiên Minh, một khi Tiên Minh nhận được tín hiệu, nhất định sẽ không tiếc đại giới qua đây đón người.

Lúc này, Tần Phong tịnh không đi xa.

Hắn đang tiềm tàng trên một cái cây lớn cách đó không xa, thấu qua khe hở cành lá rậm rạp đánh giá mấy người kia.

Từ khí tức hùng hậu thả du trường của bọn họ phán đoán, tu vi rõ ràng muốn mạnh hơn tên bắn cung một bậc, nhưng cũng không mạnh hơn đến mức nào. "Một, hai, ba, bốn, năm!" Tiểu Bạch xòe móng vuốt nhỏ đếm đếm, xác nhận đối phương xác thực có năm người. "Bọn chúng hình như đang gọi hội!" Trên mặt Tần Phong hiện lên một vẻ thị huyết, nhìn năm người kia như nhìn thấy con mồi.

Chỉ thấy đầu gối hắn hơi cong lại, ngay sau đó hai chân mãnh liệt đạp một cái, thân hình giống như hùng ưng từ trên cây mãnh phác xuống.

Vút!

Tiếng xé gió bén nhọn vang lên, khiến cho trong rừng một phen chấn động. "Không xong, tiểu tử kia còn chưa đi!!" Năm người trong lòng kinh hãi, nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tần Phong hóa thành một đạo hồng quang cấp tốc lướt tới, người còn chưa giết đến trước mặt bọn họ, kình phong lăng lệ đã thổi vào gò má bọn họ đau rát.

Ong!

Một đạo kiếm quang u ám như nước, nương theo tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên.

Trong chớp mắt liền xông đến trước mặt một người trong đó, trực tiếp một kiếm chém đứt "tuệ căn tội ác" của gã, máu tươi phảng phất như không cần tiền phun trào ra. "A..." Đối phương giống y hệt tên bắn cung, ngay lập tức đeo lên mặt nạ thống khổ. "Mày đang sủa cái gì đấy!?" Tiểu Bạch lập tức lấy ra Thượng Phương Bảo Kiếm, nhắm vào đầu đối phương trọng trọng đập xuống.

Chương 1111

Bốp một tiếng, đầu nở hoa!!

Đối phương phảng phất như con ngỗng lớn bị bóp cổ, trực tiếp tắt tiếng ngã xuống đất co giật. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạn nhân tuệ căn, hoạch đắc 1000 điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng hành hung, hoạch đắc 100 điểm phản phái!" "Còn lại bốn!" Tần Phong lẩm bẩm, quay đầu nhìn về phía những người khác. "Tiểu tử, muốn chết!!" Bốn người khác hồi thần bạo nộ, bọn họ làm sao cũng không ngờ tới, gan Tần Phong cư nhiên lớn như thế, giết tên bắn cung xong chẳng những không chạy, ngược lại trốn ở cách đó không xa chủ động tuyên chiến với bọn họ.

Ầm ầm!!

Khí tức khủng bố từ trên người bốn người bạo dũng hiện ra, gần như đồng thời, bốn đạo công kích phợp rợp trời đất nện về phía Tần Phong. "Có chút đánh giá cao các ngươi rồi!" Khóe miệng Tần Phong hiện lên một vẻ hí ngược, thân hình cấp tốc lui lại nhẹ nhõm né tránh. "Cái gì!!" Trong lòng bốn người không khỏi kinh hãi, nhìn về phía Tần Phong đang đứng cách mười bước.

Tuy rằng bọn họ đã đoán ra Tần Phong là yêu nghiệt trên Thiên Tư Bảng, nhưng thật không ngờ hắn cư nhiên có thể mạnh đến tình trạng ly phổ như vậy.

Một cái sơ giai Địa Tiên vừa mới phi thăng thượng giới, không chỉ đối mặt với sáu tên Chân Tiên bọn họ mảy may không sợ, còn có thể nhẹ nhõm giết chết hai tên Chân Tiên trong đó. "Cùng trẫm đối chiến, còn dám thất thần!" Tần Phong đã sờ rõ thực lực đối phương, không còn một ti một hào chần chờ.

Chỉ thấy thân hình hắn thế như tia chớp bạo xạ mà ra, trong chuyển mắt liền lần nữa xuất hiện trước mặt bốn người, Ma Kiếm tổ truyền trong tay càng là không có chút đình trệ nào, mang theo từng đạo kiếm ảnh u ám như nước hoành tảo quét ra. "Tiểu tử, ngươi tìm chết..." Đối mặt kiếm thế lăng lệ vô cùng của Tần Phong, bốn người quát lạnh nhanh chóng lui lại né tránh.

Bất quá còn chưa đợi bọn họ nói hết câu, liền cảm giác được dưới thân truyền đến một cỗ mát lạnh, ngay sau đó bốn người do như diều đứt dây, nặng nề ngã xuống thảm cỏ trong rừng. "A!!" Bốn người cũng đeo lên mặt nạ thống khổ, cảm nhận được niềm vui sướng của tên bắn cung lúc nãy. "Thỏ ta lại có mối làm ăn rồi!" Tiểu Bạch lập tức cử khởi Thượng Phương Bảo Kiếm, nhắm vào bốn người ngã xuống đất một gõ một cục u. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạn tuệ căn của bốn người, hoạch đắc 4000 điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng hành hung bốn lần, hoạch đắc 400 điểm phản phái!" "Đây chính là tiên nhân!?" Nhìn năm cái xác nằm trên mặt đất, Tần Phong trong lòng cảm thấy một trận thất vọng.

Vốn tưởng rằng đến thượng giới có thể thống khoái chiến một trận, ai ngờ đều là mấy thứ không lên được mặt bàn, hắn còn chưa dùng sức, đối phương đã ngã xuống rồi.

Ngay lúc này, một đạo thanh âm cấp thiết vang lên: "Sư đệ, sư đệ, bên các đệ xảy ra chuyện gì rồi!?" "Hửm!?" Tần Phong tò mò quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy hiện trường vụ án rơi ra một vật phẩm giống cái gương đồng nhỏ, bên trên còn có một ít phù văn xem không hiểu, thanh âm vừa rồi chính là từ bên trong truyền tới. "Thông tấn nghi!?" Tần Phong tò mò tiến lên nhặt lên.

Khi dùng Thiên Cơ Thẻ lên người Diệp Thần "ca ca" hắn đã từng thấy qua, là pháp khí dùng để liên lạc ở thượng giới, giống như điện thoại ở kiếp trước, mỗi người một cái, bất kể cự ly xa bao nhiêu đều có thể tiến hành nói chuyện. "Tiểu tử, ngươi là ai!?" Đối phương dường như ý thức được cái gì, lạnh lùng chất vấn: "Ngươi biết đắc tội Chiến Thần Điện chúng ta sẽ có hậu quả gì không!?" "Lão tử đi không đổi danh ngồi không đổi họ, Hoang Cổ Diệp Thần thị dã!!" Tần Phong mồm miệng chém gió thành thần: "Ngươi đi chuyển cáo tên phản đồ Long Ngạo Thiên kia, hậu nhân của Đại Yến hoàng triều đến tìm hắn báo thù, vợ hắn an trí tại Huyết Sắc Thương Hải rất 'nhuận' (ngon)..." "Ô..." Diệp Thần đột nhiên rùng mình một cái, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát. "Diệp Thần, ngươi không sao chứ?" Diệp Long nhìn thấy vậy, chủ đánh là một sự quan tâm. "Ngã không sao!" Diệp Thần cưỡng ép đè xuống cơn ớn lạnh sau lưng, mở miệng hỏi: "Ma Đồng của ngươi hiện tại đã khống chế được bao nhiêu người rồi?" "Không sao thì tốt!" Diệp Long trong lòng cảm thấy một trận thất vọng, ngay sau đó trả lời: "Ta đã dùng Ma Đồng khống chế toàn bộ người trong một tòa thành trì, nhưng số người phù hợp tiêu chuẩn gia nhập quân đội lại không đủ trăm người." "Sao lại không đủ trăm người!?" Diệp Thần tâm tình lập tức phiền não: "Nếu cứ chiếu theo tốc độ này, đợi ta tập hợp đủ đại quân, Tần Hạo e rằng đã sớm an ủi tốt lòng người trong thiên hạ rồi." "Chuyện này cũng không còn cách nào!" Diệp Long vẻ mặt bất lực nói: "Lúc trước khi Thủy Hoàng chưa phi thăng, không chỉ giẫm đạp giang hồ hủy diệt các môn các phái, còn diệt luôn những thế gia đại tộc truyền thừa vạn năm kia, lại càng lùng bắt đám tu luyện giả đi xây trường thành, đào vận hà, khiến cho số lượng tu luyện giả ở Hoang Cổ giảm mạnh gần ba thành, tám thành còn lại thì có năm thành bị phế, hiện tại muốn chiêu mộ đại quân theo tiêu chuẩn ban đầu thực sự là quá khó khăn." "Súc sinh, súc sinh a!!" Diệp Thần đầy mặt phẫn nộ, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Tuy rằng hắn làm Bắc Cương Chiến Thần giết người như ngóe, nhưng so với Tần Phong thì quả thực chính là thuần tình xử nam, cho dù có "tự sướng" mười ống cũng không nhiều bằng số người Tần Phong đã giết. "Diệp Thần!" Diệp Long nhịn không được khuyên nhủ: "Hiện nay Đại Tần như mặt trời ban trưa, quốc uy đang thịnh, chúng ta ngay cả chiêu binh mãi mã cũng khó khăn như vậy, ta thấy hay là thôi đi!" "Không được!!" Diệp Thần lập tức cự tuyệt: "Ta muốn quang phục Đại Yến, tuyệt đối không thể mang theo tiếc nuối phi thăng thượng giới!!" "Ách..." Diệp Long tại chỗ cạn lời, không biết ai cho hắn sự tự tin này. "Yên tâm!!" Diệp Thần phảng phất nhìn thấu nỗi lo âu của Diệp Long, mở miệng an ủi: "Tuy rằng Thủy Hoàng bọn hắn có thể thắng chúng ta vô số lần, nhưng chúng ta chỉ cần thắng bọn hắn một lần là đủ, chỉ cần một lần chúng ta có thể quang phục Đại Yến, đoạt lại giang sơn của tổ tông!!" "Diệp Thần!!" Diệp Long thấy Diệp Thần có chút "lên đầu", vội vàng dội gáo nước lạnh: "Nhưng chỉ bằng đại quân chưa đủ trăm người trong tay chúng ta hiện tại, đừng nói thắng bọn hắn một lần, ngay cả một trận công kiên chiến đơn giản nhất cũng đánh không nổi a!" "Yên tâm, ta đã nghĩ ra biện pháp rồi!" Diệp Thần vẫn một vẻ mặt tự tin nói: "Nếu chúng ta không chiêu mộ được người trong dân gian, vậy thì trực tiếp đi khống chế hổ lang chi sư của Đại Tần, không chỉ tiết kiệm được thời gian huấn luyện, còn có sẵn trang bị tinh lương." Lời còn chưa dứt —— một giọng nói vang dội liền vang lên: "Chủ ý không tệ, đáng tiếc ngươi không còn cơ hội nữa!!" "Kẻ nào!?" Diệp Thần trong lòng giật thót, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tần Hạo đang tay cầm Diệu Diệu Chùy, với tốc độ cực nhanh lao về phía hắn, sau lưng không chỉ đi theo Lâm Tam ánh mắt băng lãnh, mà còn theo cả một đám đại quân đen kịt. "Diệp Thần, xem ngươi chạy đi đâu!!" Lâm Tam là cừu nhân gặp mặt đỏ mắt, lập tức rút ra Vô Trần Kiếm trong tay. "Tần Hạo và Lâm Tam sao lại ở chỗ này!?" Diệp Thần trong nháy mắt liền không bình tĩnh nổi.

Tuy rằng hắn định khởi binh tạo phản, nhưng cũng chỉ có hắn và Diệp Long hai người biết, hiện tại ngay cả khẩu hiệu còn chưa hô ra, sao lại bị Tần Hạo nhắm vào rồi!? "Là Mộc Tú!!" Diệp Long thành thạo ném nồi, đầy mặt phẫn nộ nói: "Hắn thấy Long Quân phi thăng, trong triều mất đi chỗ dựa, thế là liền dùng tin tức chúng ta khởi binh, chạy đi đầu quân cho Đại Tần Nhị Thế đổi lấy vinh hoa phú quý." "Mộc Tú chết tiệt, lại hỏng việc tốt của ta!!" Diệp Thần tức đến sắc mặt xanh mét, chút nào không nghi ngờ lời Diệp Long.

Dù sao Diệp Long trước sau đã cứu mạng hắn mấy lần, hắn cho dù có nghi ngờ chính mình có vấn đề, cũng tuyệt đối không thể nào đi nghi ngờ Diệp Long.

Bất quá hiện tại hắn cũng biết phẫn nộ vô dụng, một tay túm lấy Diệp Long liền chạy về hướng ngược lại.

Nếu là trước kia hắn định nhiên không sợ Tần Hạo và Lâm Tam, nhưng nại hà nay đã khác xưa, hắn không chỉ vỡ nát Chiến Thần Giáp và Ngân Long Thương, còn bị thương căn cơ, ngay cả Hoang Cổ Thánh Thể hình thái thứ hai đều không thể mở ra.

Ở lại chỉ có nước hiến mạng, vẫn là tam thập lục kế tẩu vi thượng sách. "Chạy đi đâu!!" Tần Hạo khó khăn lắm mới thoát khỏi đống chính vụ, làm sao có thể để Diệp Thần cứ thế chạy mất.

Chỉ thấy quanh người hắn lập tức bạo phát ra lôi điện khủng bố, trong nháy mắt kích hoạt hoạt tính tế bào trong cơ thể, khiến tốc độ bản thân bạo tăng gấp mấy lần.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ chói tai vang lên, dẫn đến hư không chấn động một trận. "Mưu kế của ta không thành, là ý trời sao?!" Diệp Thần trong lòng đột nhiên cảm thấy một trận bi lương, chỉ có thể bất đắc dĩ thi triển Hóa Huyết Thuấn Di để bảo mệnh.

Vút một tiếng!!

Ngay khi Tần Hạo sắp đuổi kịp Diệp Thần, người đã hóa thành một đạo hồng quang biến mất không thấy, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể bắt kịp. "Cứ thế để hắn chạy thoát rồi!?" Tần Hạo lập tức không vui.

Vốn tưởng rằng gạt bỏ mọi lời bàn tán chạy ra ngoài lập cái uy, ai ngờ Diệp Thần nhìn thấy hắn xoay người chạy mất dép, chút nào không cho hắn cơ hội thụ lập uy vọng. "Vẫn là giao cho ta đi!" Lâm Tam đột nhiên mở miệng nói: "Loại người này không đáng để ngươi lãng phí thời gian vì hắn, ngươi nên lấy thiên hạ thương sinh làm nhiệm vụ của mình, quay về cung xử lý chính vụ trước đi!" Nói xong —— Lâm Tam đầu cũng không ngoảnh lại, lướt qua người Tần Hạo. "Về sao!?" Tần Hạo lập tức đau đầu.

Hiện tại Diệp Thần đã chạy mất, đồng nghĩa với việc hắn không còn cớ, chỉ có thể ngoan ngoãn quay về xử lý chính vụ.

Những chuyện khác đều có thể thông qua vũ lực để giải quyết, nhưng quốc khố trống rỗng lại làm hắn rất khó xử, thực sự là không biết đi nơi nào kiếm tiền.

Chương 1112

"Đinh dong, chúc mừng túc chủ châm ngòi ba vị Thiên Tuyển Chi Tử động thủ, đạt được 5 triệu điểm phản phái!" "Ai lại đánh nhau rồi!?" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở thì rất mờ mịt, bất quá rất nhanh đã bị vật phẩm trước mắt hấp dẫn.

Đều là đồ vật Tiểu Bạch lột xuống từ trên người đối phương, có loại ngọc thạch tương tự như Tiên Tinh, năng lượng bên trong tinh thuần hơn Tiên Tinh nhiều.

Còn có một số công pháp tu luyện của thượng giới, giúp hắn hiểu rõ hơn về hệ thống tu luyện nơi này.

Bất quá do đối phương thuộc về tầng lớp tiên nhân thấp nhất, cho nên đẳng cấp công pháp cũng không cao, chỉ ghi chép ba đại cảnh giới Địa Tiên, Chân Tiên và Kim Tiên.

Mỗi đại cảnh giới cũng giống như Đế cấp, chia làm bốn tiểu cảnh giới: đê giai, trung giai, cao giai, đỉnh phong! "Sơ giai Địa Tiên!" Tần Phong đã hiểu rõ về cảnh giới bản thân, trực tiếp gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan. "Đinh dong, chúc mừng túc chủ tiêu tốn 20 triệu điểm phản phái, đổi lấy một viên Địa Tiên Cảnh Căn Cơ Đan!" "20 triệu!?" Tần Phong lập tức cảm thấy đau lòng xót dạ, số dư chỉ còn lại 82.886.720 điểm. "Phát tài rồi, Thỏ ta phát tài rồi!" Tiểu Bạch hai mắt không ngừng chớp động ánh vàng của kẻ mê tiền, đem từng món đồ bỏ vào tiểu kim khố riêng của Thỏ. "Chờ đã!!" Tần Phong đột nhiên mở miệng ngăn cản, ánh mắt rơi vào một thanh kiếm.

Chính là thanh tiên kiếm năm đó khi Tần gia Thủy Tổ phi thăng, hắn đã tặng cho Thủy Tổ... "Thủy Tổ bị bọn chúng bắt đi rồi!?" Tần Phong cầm lấy tiên kiếm lật qua lật lại xem xét, xác thực là thanh hắn đưa cho Thủy Tổ.

Bất quá căn cứ kinh nghiệm mọt sách mười năm của hắn, hắn là một Thiên Mệnh Đại Phản Phái hà đức hà năng mà lại có thể kích hoạt loại nhiệm vụ chính tuyến giải cứu Thủy Tổ này!? "Cứu gia gia!!" Tiểu Bạch nghe được lời Tần Phong, lập tức phẫn nộ giơ cao nắm đấm nhỏ. "Đúng, cứu Thủy Tổ trước!" Tần Phong cưỡng ép đè xuống nghi hoặc trong lòng, phải xác nhận tung tích lão tổ tông trước đã.

Thu!!

Tiếng chim hót bén nhọn như kim loại xuyên qua tai vang lên, khiến rừng núi nơi Tần Phong đang đứng kịch liệt chấn động.

Chỉ thấy một con Đại Bằng to lớn hàng trăm trượng hoành không bay tới, lông vũ toàn thân trắng như tuyết tựa như thép đúc, tản ra một cỗ khí tức sắc bén.

Nhẹ nhàng vỗ cánh càng là bạo phát ra khí tức khủng bố, khiến vô số yêu thú trong rừng núi phía dưới kinh hoảng chạy trốn.

Đặc biệt là trên đỉnh đầu Đại Bằng còn đứng một nam tử thân khoác áo giáp, tựa như thần linh giáng lâm trần thế, quanh thân dũng động khí tức chấn động cường đại.

Trong tay còn cầm một cây trường thương màu vàng, bên trên khắc rất nhiều phù văn thần bí, ánh vàng nhàn nhạt lưu chuyển, còn nương theo một cỗ uy áp mạc danh. "Đây là Kim Tiên!?" Tần Phong ngước mắt nhìn một cái.

Căn cứ tin tức tương quan vừa xem từ bí tịch, cơ bản có thể phán đoán ra tu vi đối phương, cao hơn mình hai đại cảnh giới.

Tuy rằng hắn ở hạ giới có thể dựa vào một chút buff để khiêu chiến vượt mấy đại cảnh giới, nhưng hiện tại đến thượng giới, hắn cũng không biết mình còn có thể vượt cấp khiêu chiến hay không.

Hơn nữa nhìn tạo hình một thân áo giáp của đối phương, rõ ràng chính là tiểu đầu mục trong Chiến Thần Điện.

Vẫn là ổn trọng một chút, tiếp tục làm một cái "lão lục"!

Chỉ thấy Tần Phong cũng không biết là cố ý hay là vô tình, cư nhiên tiết lộ ra một chút xíu khí tức chấn động của bản thân. "Tìm được ngươi rồi!!" Áo giáp nam lập tức khóa chặt Tần Phong, trường thương trong tay vút lên đâm tới. "Lão tử liều mạng với ngươi!!" Tần Phong vẻ mặt phẫn nộ từ trong bụi cỏ nhảy ra, trong tay tắc đổi thành cây ngân thương chuyên môn luyện chế năm đó.

Ngân Long Thôn Châu!!

Một con ngân sắc cự long từ sau lưng Tần Phong đằng không mà lên, tiếng long ngâm chấn điếc tai nhức óc càng là vang vọng núi rừng.

Ngao!!

Ngân long há to long khẩu gào thét lớn, cấp tốc lao về phía nam tử áo giáp. "Ngân Long Thôn Châu!!" Nam tử áo giáp sắc mặt không khỏi biến đổi, vội vàng thu thương rũ bỏ một bộ sức mạnh.

Làm một tên tiểu đầu mục trong Chiến Thần Điện, làm sao có thể không nhận ra thành danh tuyệt kỹ của lão đại nhà mình, thậm chí những chiêu thức Chiến Thần Điện bọn hắn sử dụng hiện tại, đều là từ chiêu này diễn biến mà đến.

Ầm ầm!!

Tiếng va chạm kinh thiên lập tức vang vọng thiên địa, năng lượng cũng hóa thành phong bạo quét ngang núi rừng.

Tuy rằng đối phương kịp thời thu lực, nhưng vẫn chấn nứt ngân thương của Tần Phong, rất nhiều cây cối bị nhổ tận gốc, đám yêu thú càng là kinh khủng chạy loạn khắp nơi. "Đây chính là Kim Tiên!?" Tần Phong nhìn ngân thương xuất hiện vết nứt trong tay, đối với thực lực Kim Tiên đã có hiểu biết sơ bộ.

Bất quá để cho ổn thỏa, hắn quyết định tiếp tục làm "lão lục"! "Ngươi là người phương nào!?" Áo giáp nam lạnh giọng chất vấn: "Vì sao lại biết Ngân Long Thôn Châu của Chiến Thần Điện ta!?" "Muốn giết cứ giết!" Tần Phong vẻ mặt cứng cỏi nói: "Hoang Cổ Bắc Cương Chiến Thần nhất mạch ta chưa bao giờ có kẻ hèn nhát, chỉ có đứng chết, không có quỳ sinh, chỉ là đáng tiếc ta từ hạ giới đuổi tới tiên giới, chưa thể giết chết tên dư nghiệt tiền triều chó má Diệp Thần kia!!" "Hóa ra là từ Hoang Cổ phi thăng lên!" Áo giáp nam lộ ra biểu tình giật mình hiểu ra, sau đó đổi thành vẻ mặt tươi cười nói: "Đừng khẩn trương, người khai sáng Chiến Thần Điện ta, chính là đệ nhất đại Bắc Cương Chiến Thần của Hoang Cổ các ngươi, Long Ngạo Thiên, chúng ta coi như là đồng môn sư huynh đệ!" "Tổ chức đây rồi!?" Tần Phong lập tức kích động, một bộ biểu tình tìm được tổ chức. "Trâu bò!!" Tiểu Bạch ở một bên đều nhìn ngây người, không ngờ còn có thể chơi như vậy. "Đương nhiên là thật rồi!" Áo giáp nam sau khi xem qua Ngân Long Thôn Châu, không có chút nào hoài nghi nói: "Trước kia cũng có mấy đời Bắc Cương Chiến Thần từ Hoang Cổ phi thăng tới, Ngạo Thiên Tiên Đế còn đích thân triệu kiến bọn họ, hiện tại đều đang đảm nhiệm yếu chức tại tổng bộ Chiến Thần Điện." "Tốt quá rồi!!" Tần Phong kích động chạy lên trước, nắm chặt lấy tay đối phương. "Tiểu sư đệ, đừng kích động!!" Áo giáp nam xấu hổ rút tay về, vội vàng nói sang chuyện khác: "Vừa rồi nghe tiểu sư đệ nhắc tới Diệp Thần, có biết kẻ này hiện tại đang ở nơi nào không!?" "Sư huynh quen biết Diệp Thần!?" Tần Phong đầy mặt biểu tình vô tội, phảng phất thật sự cái gì cũng không hiểu. "Không quen!!" Áo giáp nam sắc mặt nháy mắt lạnh xuống: "Bất quá hắn vừa rồi giết sáu tên sư đệ của chúng ta, còn thông qua thiết bị truyền tin khiêu khích muốn tìm Ngạo Thiên Tiên Đế báo thù." "Tên Diệp Thần chết tiệt!" Tần Phong đầy mặt phẫn nộ nói: "Ngươi tốt nhất đừng để ta gặp được, nếu không nhất định sẽ một thương đâm chết hắn!!" Lời còn chưa dứt, rắc một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong không biết là cố ý hay là vô tình, ngân thương trong tay vừa dùng lực liền tại chỗ vỡ nát. "Tiểu sư đệ, ngại quá!" Áo giáp nam nhìn ngân thương vỡ nát, đầy mặt xấu hổ nói: "Vừa rồi nhất thời không cẩn thận đánh nát thương của ngươi, đợi lát nữa sau khi trở về, ta nhất định tặng ngươi một thanh hạ phẩm tiên khí." "Đây không phải lỗi của sư huynh..." Tần Phong vội vàng khoát tay cự tuyệt, lại cho Tiểu Bạch một ánh mắt. "Thỏ ta minh bạch!!" Tiểu Bạch hiểu ngay ý tứ của Tần Phong, vẻ mặt nhân súc vô hại nói: "Thật sự không cần, chủ nhân của Thỏ ta chính là một luyện khí sư rất lợi hại, chỉ cần đơn giản hồi lò là có thể sửa chữa lại." "Tiểu sư đệ là luyện khí sư!?" Áo giáp nam nhịn không được kinh hô, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong càng thêm kính sợ.

Vốn dĩ Tần Phong dựa vào thân phận Bắc Cương Chiến Thần đã có thể nhận được sự trọng dụng của Chiến Thần Điện, hiện tại lại thêm thân phận luyện khí sư, nghĩ thôi cũng biết tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng đến mức nào. "Đương nhiên rồi!!" Tiểu Bạch bán manh nhảy lên đầu áo giáp nam, còn lấy ra Thượng Phương Bảo Kiếm nói: "Ngươi xem, đây chính là Thượng Phương Bảo Kiếm chủ nhân vì Thỏ ta lượng thân luyện chế." "Phụt..." Áo giáp nam vừa nhìn thấy bảo kiếm, thừa nhận mình không nhịn được cười.

Hắn không ngờ luyện khí sư lợi hại trong miệng Tiểu Bạch, cư nhiên lại luyện chế ra thanh kiếm "thổ phì viên" (vừa quê vừa tròn vo) như vậy, quả thực chính là đồ chơi nhỏ của ông bố già làm cho con nít chơi.

Chương 1113

"Thượng Phương Bảo Kiếm của Thỏ ta rất lợi hại đó!" Tiểu Bạch phảng phất bị tiếng cười của đối phương chọc giận, lộ ra biểu tình hung dữ nhưng đầy mùi sữa, làm bộ giơ cao Thượng Phương Bảo Kiếm đập vào đầu áo giáp nam.

Bất quá đối phương lại không có ý định né tránh, hoàn toàn bị vẻ ngoài manh động của Tiểu Bạch lừa gạt.

Binh một tiếng!!

Tiểu phì kiếm trùng điệp đập lên đầu đối phương, một dòng máu tươi cũng theo đó phun ra, đập cho áo giáp nam đầu óc choáng váng, mắt nổ đom đóm. "Sọ não cứng thế!?" Tiểu Bạch nhịn không được kinh hô.

Phát hiện đầu của Kim Tiên cứng hơn đầu của sáu tên Chân Tiên trước đó nhiều, một phì kiếm giáng xuống không chỉ không đập hắn toác đầu, còn phản chấn làm tay nhỏ của mình run lên, sắp đuổi kịp mấy bác gái múc cơm ở căng tin rồi.

Keng một tiếng!!

Tần Phong cũng không có chút do dự nào, trực tiếp rút ra Tổ Truyền Ma Kiếm "bổ đao"... "Tiểu sư đệ, ngươi làm cái gì!?" Áo giáp nam hồi thần lại đầy mặt nộ khí, không hiểu vì sao Tần Phong lại muốn đâm hắn.

Tuy rằng hắn liều mạng muốn né tránh, nhưng nại hà vừa rồi trúng kế của Tiểu Bạch, bị gõ choáng váng nên đã mất đi tiên cơ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ma Kiếm đâm về phía mình.

Bất quá trong lòng hắn lại không có bao nhiêu hoảng sợ.

Bởi vì áo giáp hắn đang mặc là trung phẩm tiên khí, chỉ bằng Tần Phong một tên sơ giai Địa Tiên vừa mới phi thăng, căn bản không có khả năng có thủ đoạn phá vỡ áo giáp trên người hắn. "Không có gì, chỉ là muốn cùng sư huynh nói mấy lời móc tim móc phổi!" Tần Phong xuất kiếm tốc độ cực nhanh, trực tiếp đâm vào ngực đối phương.

Phập một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!!

Tuy rằng đối phương mặc áo giáp cấp bậc trung phẩm tiên khí, nhưng ở trước mặt Tổ Truyền Ma Kiếm của hắn vẫn không đủ xem, trực tiếp phá vỡ áo giáp đâm vào trong ngực đối phương. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Áo giáp nam khó có thể tin nhìn ngực, cảm thấy hôm nay mình nhất định là thức dậy sai cách rồi.

Một sơ giai Địa Tiên vừa mới phi thăng thượng giới, làm sao có thể một kiếm phá vỡ trung phẩm áo giáp trên người hắn!?

Thu!!

Đại Bằng bên cạnh nhìn thấy áo giáp nam bị thương, lập tức ngửa mặt lên trời phát ra tiếng chim hót chói tai. "Ngươi chó sủa cái gì!!" Là con thỏ được Tần Phong nuôi lớn từ nhỏ, một người một thỏ phối hợp vô cùng ăn ý.

Chỉ thấy Tiểu Bạch sau khi gõ choáng áo giáp nam, căn bản không có ý định tiếp tục gõ, mà là một cái thuấn di đến trên đầu Đại Bằng, cao cao giơ lên Thượng Phương Bảo Kiếm rồi trùng điệp nện xuống.

Binh một tiếng!!

Đại Bằng chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, Đại Bằng giương cánh cũng bị cưỡng ép cắt ngang. "Ngươi căn bản không phải Bắc Cương Chiến Thần, ngươi là Diệp Thần!!" Áo giáp nam rốt cuộc phản ứng lại, mắt muốn nứt ra trừng trừng nhìn Tần Phong. "Cái này cũng bị ngươi nhìn ra rồi!?" Tần Phong không ngờ sẽ có màn diễn thêm lâm thời, vội vàng nghiêm trang nói: "Không sai, ta chính là hậu nhân Đại Yến hoàng triều có mối thù không đội trời chung với Long Ngạo Thiên, Diệp Thần!!" "Diệp Thần, ta muốn giết ngươi!!" Áo giáp nam rống to, cưỡng ép bức Ma Kiếm ra ngoài.

Ầm ầm!!

Chỉ thấy trường thương trong tay hắn cũng bạo phát ra quang mang xán lạn như mặt trời gay gắt, mũi thương ngưng tụ thành kim sắc phong mang phảng phất có thể động xuyên qua phiến hư không này. "Kim Tiên quả thực khó giết hơn Chân Tiên!" Tần Phong thấy thế chút nào không thấy hoảng loạn, tay cầm Tổ Truyền Ma Kiếm nhanh chóng quét ra.

Đinh một tiếng!!

Kiếm như núi cao, xuyên vàng nứt đá.

Chỉ thấy Tổ Truyền Ma Kiếm của Tần Phong cùng trường thương đang bạo lược tới va chạm vào nhau, tiếng kim loại va chạm chợt vang lên trong rừng núi, cũng bạo phát ra một đạo quang hoa thôi xán chói mắt. "Phụt!!" Áo giáp nam phun ra một ngụm máu tươi, thân thể càng là liên tiếp lui về phía sau.

Tuy rằng hắn sở hữu tu vi Kim Tiên, nhưng nại hà gặp phải Tần Phong tên "lão lục" vô sỉ này, một chút cũng không cho hắn cơ hội toàn lực xuất thủ, vừa lên đã không nói võ đức cho hắn một kiếm.

Đặc biệt là thanh kiếm này còn không phải kiếm bình thường, vừa rồi suýt chút nữa hút cạn tinh huyết trong cơ thể hắn. "Cơ hội tốt!!" Tần Phong nhìn thấy đối phương suy yếu, quả đoán nắm lấy cơ hội tiến công.

Chỉ thấy tốc độ hắn nhanh như một tia chớp, Tổ Truyền Ma Kiếm trong tay không ngừng huy ra, mỗi một lần đều uyển như mang theo vạn quân chi lực.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Tiếng va chạm kịch liệt không ngừng vang lên, đánh cho áo giáp nam liên tiếp lui về phía sau. "Đáng chết!!" Áo giáp nam càng đánh càng nghẹn khuất.

Nghĩ hắn đường đường là đội trưởng tiểu đội Kim Tiên của Chiến Thần Điện, cũng từng đi theo Ngạo Thiên Tiên Đế nam chinh bắc chiến, thế mà hiện tại cư nhiên bị một tên sơ giai Địa Tiên bức đến nông nỗi này, ngay cả một phần trăm thực lực cũng không phát huy ra được. "Xem pháp bảo!!" Tiểu Bạch sau khi gõ choáng Đại Bằng, quả đoán lấy ra Tử Kim Hồ Lô.

Vừa xuất hiện liền lập tức khiến thiên địa phong vân biến sắc, bên trên cũng nổi lên rất nhiều phù văn kim sắc thần bí, chỉ cần nhìn từ xa một cái cũng khiến người ta trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô tận.

Thu!!

Đại Bằng tỉnh táo lại, phát ra tiếng kêu kinh khủng.

Chỉ thấy Tiểu Bạch mở ra Tử Kim Hồ Lô nhắm ngay vào nó, một cỗ hấp lực khủng bố lập tức quét ngang thiên địa.

Cho dù nó sở hữu năng lực giương cánh cưỡi gió chín vạn dặm, liều mạng vỗ cánh của mình, cũng không cách nào thoát khỏi hấp lực khủng bố của Tử Kim Hồ Lô, cuối cùng bị vô tình hút vào trong hồ lô. "Thật là một bảo bối tốt!!" Tiểu Bạch vội vàng đậy nắp lại, kích động dùng khuôn mặt nhỏ cọ cọ.

Mặc kệ đối phương tu vi cao hơn mình bao nhiêu, chỉ cần có thể thành công khóa chặt đối phương, là có thể đem người hút vào hóa thành Tiên Thiên Linh Thủy, tuyệt đối là pháp bảo không thể thiếu để giết người cướp của.

Chương 1114

Phập một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong lần nữa nắm được cơ hội, lại một kiếm đâm vào trong cơ thể áo giáp nam. "Phụt!!" Áo giáp nam lại phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn tinh huyết lần nữa bị hút đi, không còn chút khí lực nào để cưỡng ép bức Ma Kiếm ra nữa.

Bất quá ngay khi hắn chuẩn bị nghẹn khuất chờ chết, Tần Phong lại chủ động rút Tổ Truyền Ma Kiếm ra, định lưu hắn một mạng để bức hỏi tung tích Thủy Tổ.

Ong!

Ong!

Ma Kiếm lập tức phát ra một tiếng kiếm minh, phảng phất rất không vui với hành vi này của Tần Phong. "Hắn đối với trẫm còn có tác dụng, không thể để ngươi hút khô!" Tần Phong thấy Tổ Truyền Ma Kiếm vẫn không vui, chỉ có thể "vẽ bánh" nói: "Đi theo trẫm sau này cơ hội còn nhiều, đừng nói là một tên Kim Tiên nho nhỏ, cho dù là Tiên Đế cao cao tại thượng, chúng ta cũng có thể ăn một cái ném một cái!!" Ong!

Ong!

Ma Kiếm lại phát ra một tiếng kiếm minh, phảng phất đang vui vẻ gặm "bánh vẽ". "Đây là Ma Kiếm của Tà Đế!?" Áo giáp nam trong mắt đầy vẻ kinh khủng, rốt cuộc nhận ra lai lịch của Ma Kiếm.

Bất quá trạng thái của hắn lúc này phi thường không tốt, khác hẳn với hình tượng cao lớn uy mãnh ban đầu, hắn hiện tại chỉ còn lại một bộ da bọc xương, giống như một khúc gỗ mục khô cằn. "Cái gì Ma Kiếm của Tà Đế!?" Tần Phong rất là bất mãn nói: "Đây chính là Tổ Truyền Ma Kiếm Tần gia ta truyền suốt mười hai đời người, có quan hệ gì với cái tên Tà Đế chó má kia!?" Nói xong...

Tần Phong liền lấy ra Tà Đế Xá Lợi, năng lượng âm tà lập tức xung thiên núi rừng. "Tà Đế Xá Lợi!?" Áo giáp nam đồng tử mạnh mẽ co rút: "Ngươi là truyền nhân của Tà Đế!?" "Chúc mừng ngươi trả lời chính xác, đáng tiếc không có phần thưởng!" Tần Phong cười híp mắt đi lên trước, đặt tay lên đầu đối phương.

Tà Đế Xá Lợi sở dĩ được xưng là vật truyền thừa của Tà Đế, không chỉ vì bên trong chứa đựng tinh nguyên của lịch đại Tà Đế, mà còn ghi chép ma công do lịch đại Tà Đế sáng tạo ra.

Tuy rằng hắn đối với đám ma công này không có hứng thú gì, nhưng lại nhớ được bên trong có một môn Sưu Hồn Thuật, có thể cưỡng ép kiểm tra ký ức trong đầu người khác, vừa vặn có thể thử xem hiệu quả trên người áo giáp nam. "Ngươi giết ta đi!" Áo giáp nam không hiểu Tần Phong đang làm gì, vẻ mặt cứng cỏi nói: "Ngươi đừng hòng từ trong miệng ta hỏi ra một chữ, ta cho dù chết cũng tuyệt đối sẽ không phản bội Chiến Thần Điện, phản bội Ngạo Thiên Tiên Đế, a..." Áo giáp nam còn chưa cứng cỏi được ba giây, liền phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Cùng lúc đó —— trước mắt Tần Phong cũng giống như chiếu phim, phát lại ký ức trong đầu áo giáp nam.

Không chỉ có cảm ngộ tu luyện của hắn, còn có kinh nghiệm chiến đấu, thậm chí ngay cả hình ảnh lột da chân cũng có... "Hắn còn có bao nhiêu thứ chưa dạy Thỏ ta!?" Tiểu Bạch không vui lầm bầm một tiếng.

Bất quá rất nhanh ánh mắt nó liền bị áo giáp nam hấp dẫn, nhân lúc Tần Phong sử dụng Sưu Hồn Thuật kiểm tra ký ức, thành thạo xông lên lột sạch áo giáp và trường thương của hắn.

Còn không quên làm theo quy trình, giúp hắn chặt đứt "tuệ căn". "Một kiếm này, có thể giúp ngươi giới kiêu giới táo (cai kiêu cai nóng)!" Tiểu Bạch thần tình vô cùng nghiêm túc, giơ chân điểm ra một đạo kiếm chỉ.

Phập một tiếng, tuệ căn đoạn liệt! "A!!" Áo giáp nam lập tức đeo lên mặt nạ thống khổ, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê thảm nhân gian. "Đinh dong, chúc mừng linh sủng của túc chủ đoạn nhân tuệ căn, đạt được 1000 điểm phản phái!" "Quá tàn bạo rồi!!" Tần Phong không nỡ nhìn thẳng, thu tay về.

Do áo giáp nam bị hắn đánh lén trọng thương, lại bị Ma Kiếm hấp thu chín thành chín tinh huyết, cho nên hắn sử dụng Sưu Hồn Thuật cũng không có độ khó gì, nhẹ nhàng tìm được đáp án mình muốn.

Căn cứ ký ức của áo giáp nam, Tần gia Thủy Tổ năm đó phi thăng, xác thực rơi vào trong tay bọn hắn.

Bởi vì vừa phi thăng đã sở hữu hạ phẩm tiên kiếm, cho nên ấn tượng đối với ông ta thập phần sâu sắc, nhớ rõ ràng Tần gia Thủy Tổ bị bọn hắn bán tới khu mỏ nào đào khoáng.

Hơn nữa hắn còn từ trong ký ức của áo giáp nam phát hiện, bọn hắn cũng gặp được Lão Tử (Đạo Tổ) vừa mới phi thăng trước đó.

Bất quá khác với Tần gia Thủy Tổ chính là, Lão Tử chính là Tử Bào Thiên Sư trong Tam Thiên Đạo Môn, ngươi có thể nói bọn hắn không hiểu nhân tình thế cố, nhưng ngươi tuyệt đối không thể nói bọn hắn không có thực lực.

Dựa vào một tay đạo gia pháp thuật thuần chính, thành công được người của Tiên Minh cứu đi. "Diệp Thần, Ngạo Thiên Tiên Đế sẽ không tha cho ngươi đâu!!" Áo giáp nam dùng hết tia khí lực cuối cùng, ngẩng đầu phát ra tiếng gào thét không cam lòng cùng phẫn nộ.

Nói xong liền sinh cơ đoạn tuyệt ngã xuống, dùng ánh mắt phẫn nộ gắt gao trừng trừng Tần Phong, phảng phất muốn dùng ánh mắt đem Tần Phong bầm thây vạn đoạn. "Nghiệp do Diệp Thần gie gie tạo, ngươi nhìn Tần Phong ta làm cái gì!?" Tần Phong nhịn không được trợn trắng mắt, giơ tay bắn ra hỏa diễm thiêu hủy áo giáp nam. "Đúng vậy, đúng vậy!" Tiểu Bạch tán đồng gật gật cái đầu nhỏ, sau đó thành thạo nhảy lên vai Tần Phong. "Cũng không biết Thủy Tổ thế nào rồi!?" Tần Phong thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phía tây.

Căn cứ tin tức lấy được trong ký ức áo giáp nam, Thủy Tổ bị bọn hắn bán tới khu mỏ phía tây cách đây hơn mười vạn dặm, cho dù một đường thông suốt không trở ngại, cũng cần toàn lực chạy đi một tháng mới có thể tới nơi. "Một tháng a!" Tần Phong nhịn không được cảm khái một tiếng, giơ tay điểm nhẹ vào không khí.

Khác với ở hạ giới có thể xé rách hư không nhanh chóng đi tới nơi khác, hư không ở Tiên Giới cư nhiên bất động như núi, phảng phất như lập trình viên đã sửa lại bug cổng truyền tống rồi vậy. "Haizz!!" Tần Phong thấy không thể đi đường tắt, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài nói: "Thật là thân xác Hồng Lâu, tâm can Thủy Hử, lại muốn ở trong cái Tam Quốc hỗn loạn này một mình Tây Du a!!" "Có thể dùng cái này!" Tiểu Bạch hiến vật quý đắc ý huy động móng vuốt nhỏ, lấy ra bộ áo giáp mà nam tử kia mặc trước đó.

Tuy rằng áo giáp nam chỉ là tiểu đội trưởng Kim Tiên của Chiến Thần Điện, nhưng Ngạo Thiên Tiên Đế sau lưng hắn bày ra ở đó, ngoại trừ hai đại thế lực siêu cấp khác ra, còn thật không có thế lực nào dám tìm hắn gây phiền toái. "Ngươi ngược lại học cũng nhanh đấy!" Tần Phong cười cười, cũng không có cự tuyệt.

Ngay sau đó liền mở ra Trùng Đồng, tiến vào thế giới Trùng Đồng, định sửa chữa áo giáp cho tốt trước đã.

Chỉ là hắn vừa tiến vào thế giới Trùng Đồng, liền nhìn thấy hình ảnh gà bay chó sủa.

Hữu Dung vác cái cuốc muốn đào thiên tài địa bảo, Tiểu Nhu ôm lấy đùi năn nỉ ỉ ôi; Nguyệt Hi cái vị ác độc nữ phối này đi theo sau Tiêu Cửu Nương lải nhải không ngừng; Vu Lan và Tử Diên châm chọc đối đầu nhau, Hồng Hạnh và Điềm Điềm đi theo phía sau trợ uy, Tiểu Hương Phi ở một bên không ngừng khuyên bảo hảo tỷ muội một đời.

Còn Phong Tình nhìn mỹ nhân chảy nước miếng, Hoa Linh thì ở một bên thu thập tư liệu sáng tác, chỉ có Ngọc Tuyết ở một bên nghiêm túc hóng chuyện. "A cái này!!" Tần Phong lập tức cảm thấy đau đầu, yên lặng lui ra khỏi thế giới Trùng Đồng.

Chương 1115

"Hả!?" Các nàng dường như cảm ứng được cái gì, nhao nhao dừng lại quay đầu nhìn qua.

Bất quá Tần Phong đã lui ra khỏi thế giới Trùng Đồng, cũng không nhìn thấy bóng dáng Tần Phong, cho nên chỉ là ngắn ngủi yên tĩnh sau đó, lại bắt đầu gà bay chó sủa.

Lúc này —— Tần Phong đi tới trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Khác với sự hỗn loạn trong thế giới Trùng Đồng, nơi này là một bức tranh điền viên mục ca.

Một đám tiểu nữ quỷ đang vui vẻ lao động trên đồng ruộng, Tâm Nhan tiểu thư thì chèo thuyền trên hồ, nhẹ nhàng gảy dây đàn, phía sau đi theo Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái đang nghịch nước. "Thảo nào đàn ông thành công đều thích nuôi tình nhân!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, tâm tình trong nháy mắt liền cảm thấy vui vẻ. "Bệ hạ!" Tiểu Thiểm Khuyển là người đầu tiên nhìn thấy Tần Phong, lập tức vui vẻ chạy tới.

Tuy rằng Tần Phong chỉ coi nàng như một "tiểu thiểm khuyển" (con chó nhỏ thích liếm), nhưng nàng tin tưởng chỉ cần mình chịu nỗ lực, cho dù là liếm, cũng có thể liếm ra một mảnh tương lai.

Chỉ thấy nàng thành thạo quỳ gối trước mặt Tần Phong, miệng nhỏ phảng phất tự mang công năng định vị, sẽ tự động khóa chặt vị trí quan trọng. "Hả!?" Tần Phong mí mắt không khỏi giật một cái.

Vội vàng cho Tiểu Bạch một củ cà rốt, để đứa nhỏ đi tìm các nữ quỷ tỷ tỷ chơi, vị lão phụ thân là hắn hiện tại có chút việc gấp cần xử lý. "Thỏ ta..." Tiểu Bạch theo bản năng nhận lấy cà rốt, vừa định mở miệng đã bị ném ra ngoài. "Phi, hôn quân!!" Tâm Nhan tiểu thư đỏ mặt khẽ gắt một tiếng, cũng cảm ứng được Tần Phong đang làm "chuyện chính sự".

Bất quá ánh mắt nàng lại thỉnh thoảng nhìn qua, chạm mắt với Tần Phong xong lại hoảng loạn tránh né, nhưng ngay sau đó lại nhịn không được tò mò lén lút nhìn sang. "Đinh dong, chúc mừng túc chủ khi phụ bạch nguyệt quang của Truyền Thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 100 điểm phản phái!" "Đinh dong, chúc mừng túc chủ khi phụ bạch nguyệt quang của Truyền Thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 100 điểm phản phái!" "Đinh dong, chúc mừng túc chủ làm hư người trong lòng của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 300.000 điểm phản phái!" "Thiên Đạo cấp!?" Tần Phong vuốt ve đầu Tiểu Thiểm Khuyển, trong lòng nhịn không được lẩm bẩm: "Không hổ là Long Ngạo Thiên trong truyền thuyết, còn chưa xuất tràng đã làm mới giới hạn đẳng cấp của Thiên Tuyển Chi Tử, không giống Phương Trường bao nhiêu năm vẫn không có chút tiến bộ nào, cũng không tự tìm nguyên nhân ở bản thân." Lúc này —— bên ngoài A Phòng Cung.

Một đám tiểu tỷ tỷ một bước ba lần ngoảnh đầu nhìn về phía A Phòng Cung, các nàng chính là thành viên đoàn ca vũ Đại Tần bị buộc giải tán. "Số người này phải đến hàng vạn ấy nhỉ!?" "Hơn nữa người nào người nấy đều xinh đẹp kiều diễm như vậy, có thể cưới được một người đều là phúc khí tày trời a!" "Ngươi có thể hoài nghi nhân phẩm của Thủy Hoàng, nhưng ngươi không thể nghi ngờ ánh mắt của Thủy Hoàng!" "Không sai, nhân thê yyds (vĩnh viễn là chân ái)!!" "........." Quần chúng vây xem nghị luận ầm ĩ, đã bao giờ thấy qua loại đại tràng diện này. "Hu hu, đoàn ca vũ của trẫm!!" Tần Hạo đang đứng trên thành lầu cách đó không xa, không nỡ nhìn các tiểu tỷ tỷ rời đi.

Những người này đều là tài sản ca ca để lại cho hắn, chính mình cũng chưa kịp trải nghiệm niềm vui của ca ca, đã bị đại thần trong triều tập thể dâng sớ cho giải tán tại chỗ... "Tần Vương điện hạ!!" Thái Sư Vô Đạo như u linh âm hồn bất tán, tay cầm Đả Hoàng Tiên đột nhiên xuất hiện nói: "Người nên quay về xử lý chính vụ rồi!!" "Lại hối thúc!!" Nắm đấm Tần Hạo lập tức cứng lại, tâm tư muốn rút dao chém người sắp không kìm nén được nữa. "Tần Vương điện hạ!" Thái Sư Vô Đạo dù sao cũng đã phò tá qua mấy đời đế vương, căn bản không để loại tràng diện nhỏ này vào mắt, trực tiếp đứng trên điểm cao đạo đức nói: "Hiện tại Thủy Hoàng phi thăng, thiên hạ anh hào bắt đầu rục rịch ngóc đầu, chúng ta phải mau chóng xây dựng Thái Học Viện, để đoạn tuyệt dã tâm khai tông lập phái của bọn hắn, nếu không lương khổ dụng tâm của Thủy Hoàng sẽ đổ sông đổ biển." "Tâm huyết của ca ca!?" Tần Hạo nỗ lực hít sâu mấy hơi, bình phục tâm tình muốn giết người của mình.

Bất quá ngay sau đó, hắn liền cảm thấy đau đầu.

Tuy rằng ca ca giúp hắn diệt các đại môn phái giang hồ, cũng đóng gói mang về võ công bí tịch của bọn hắn, càng vì hắn luyện chế năm tòa tiên sơn cần thiết cho Thái Học Viện.

Nhưng quang có những thứ này vẫn chưa đủ, còn cần phải có lão sư có uy vọng.

Mà thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, muốn mời người ta qua làm lão sư, liền phải trả thù lao tài hành tương ứng, mà hắn hiện tại thiếu nhất chính là tiền. "Tần Vương điện hạ!" Thái Sư Vô Đạo lại mở miệng nói: "Việc này nên làm sớm không nên chậm trễ, tốt nhất là hoàn thành trước khi đăng cơ, như vậy không chỉ có thể an ủi thiên hạ, còn có thể làm cho người trong thiên hạ biết phẩm hạnh của điện hạ, càng là có thể vì Đại Tần ta tuyển bạt ra nhân tài ưu tú." "Những điều ngươi nói, trẫm đều biết..." Tần Hạo rất là đau đầu nói: "Nhưng lúc ca ca tại vị chi tiêu thật sự quá lớn, hiện tại trong quốc khố ngay cả một cái đồng bạc cũng không có, ngươi bảo trẫm làm sao đi an ủi thiên hạ đây hả!?" "Tần Vương điện hạ!" Thái Sư Vô Đạo nhìn bốn phía không người, tiến lên thấp giọng nói: "Kỳ thật Thủy Hoàng đã sớm liệu đến ngài sẽ thiếu tiền, từ sớm đã chuẩn bị tốt cho ngài nhiều túi tiền lớn rồi." "Túi tiền!?" Tần Hạo mặt đầy vẻ nghi hoặc, không hiểu đối phương có ý gì.

Kỳ thật sau khi hắn phát hiện quốc khố thâm hụt, liền bắt đầu nghĩ biện pháp điền vào chỗ trống.

Nhưng không tiền chính là không tiền, có làm thế nào cũng không kiếm ra tiền.

Cho dù Linh Nhi vác cái bụng bầu về nhà mẹ đẻ than nghèo, cũng chỉ là muối bỏ biển, căn bản lấp không được cái lỗ thủng khổng lồ mà ca hắn đâm ra lúc còn tại vị.

Có thể nói biện pháp có thể nghĩ đều nghĩ rồi, căn bản không nghĩ tới còn có túi tiền gì nữa. "Tần Vương điện hạ!" Thái Sư Vô Đạo nhỏ giọng nhắc nhở: "Mười năm tri phủ thanh liêm, mười vạn tuyết hoa thạch..." "Ý ngươi là..." Tần Hạo bỗng nhiên phản ứng lại.

Nhớ tới lúc ca ca hắn tại vị, dung túng những tên tham quan kia.

Hắn có thể không chút khách khí nói một câu, triều đình từ trên xuống dưới không một ai là sạch sẽ, so với mấy ả đàn bà bên sông Tần Hoài còn bẩn hơn nhiều.

Hơn nữa bắt đám tham quan không chỉ có thể thắng được dân tâm, còn có thể sung túc quốc khố, càng có thể dọn ra không ít vị trí để an bài tâm phúc. "Ca ca!!" Tần Hạo không kìm được, hốc mắt tại chỗ đỏ lên.

Vốn tưởng rằng ca ca để lại cho hắn một đống hỗn độn, không nghĩ tới ca ca đã sớm trải sẵn đường cho hắn, không chỉ để hắn đứng đấy cũng kiếm được tiền, còn có thể hung hăng cày một đợt hảo cảm độ trước mặt thiên hạ thương sinh.

Nghĩ đến đây —— Tần Hạo cảm thấy mình quá không phải thứ tốt rồi.

Ca ca vừa mới phi thăng liền giải tán đoàn ca vũ của y, chính mình thật sự là quá có lỗi với ca ca, đợi sau này có tiền nhất định phải xây dựng lại.

Mà ngay tại lúc Tần Hạo hoài niệm anh trai ruột, một gã thiếu niên đi tới trước cung A Phòng.

Chỉ thấy sắc mặt hắn tái nhợt, bộ dáng như vừa khỏi bệnh nặng, ánh mắt lướt qua từng người trên thân các mỹ nhân kiều diễm, tí nào không có ý tứ dừng lại trên người các nàng. "Không có, vì sao lại không có chứ!?" Tâm tình thiếu niên càng lúc càng cảm thấy nôn nóng, trong miệng càng là không ngừng lẩm bẩm một mình.

Hắn chính là Phương Trường, kẻ năm xưa trốn thoát một tia nguyên thần từ Đông Kinh thành, bằng vào thủ đoạn học được từ chỗ Vạn Ma Chi Tổ trước đó, thành công đoạt xá một thiếu niên để phục sinh.

Mà việc đầu tiên sau khi hắn phục sinh chính là nghe người ta nói, Tần Hạo thanh quân trắc thành công chuẩn bị phóng thích nữ tử trong cung.

Nhưng đợi hắn mang theo tâm tình kích động chạy tới, chuẩn bị cùng Nam Phong công chúa quên đi quá khứ, trải qua những ngày tháng nhỏ bé thuộc về chính bọn họ, lại phát hiện trong danh sách phóng thích không có Nam Phong công chúa.

Ngay tại lúc này —— tiếng oán trách của mấy nữ tử cách đó không xa, thành công thu hút sự chú ý của Phương Trường. "Ta đều còn chưa gặp mặt Thủy Hoàng, cứ như vậy xuất cung thật sự là không cam lòng!" "Lúc trước ta còn trào phúng cái vị công chúa tiền triều kia, nói ả chỉ biết múa mép khua môi, ai biết được ả lại dựa vào tuyệt kỹ này lọt vào mắt xanh của Thủy Hoàng!" "Còn không phải sao, ta cũng tưởng Thủy Hoàng chỉ là chơi đùa, ai biết được cư nhiên mang ả cùng nhau đi Thượng Giới rồi!" "Sớm biết múa mép khua môi hữu dụng như thế, ta cũng đi học rồi!" "Ngươi học thì có tác dụng gì, người ta Thủy Hoàng cần là cái thân phận công chúa tiền triều kia kìa." "..." Sắc mặt Phương Trường dần dần vặn vẹo, nắm đấm càng là siết đến kêu răng rắc.

Tuy rằng những nữ tử này không có chỉ danh nói họ, nhưng hắn vừa nghe liền biết là đang nói Nam Phong công chúa, cũng làm cho hắn nhớ tới hình ảnh thắt dây giày ở Côn Luân bí cảnh năm xưa. "Tần Phong, ta với ngươi không xong đâu!!" Phương Trường sắc mặt dữ tợn gào thét trầm thấp, trong đầu đều là hình ảnh bạch nguyệt quang chịu nhục.

Nhất định là Tần Phong tên tiện nhân vô sỉ kia, lợi dụng quyền lực trong tay bức bách Nam Phong công chúa đi vào khuôn khổ, hắn cho dù là liều mạng cái mạng già này cũng muốn phi thăng Thượng Giới cứu người ra. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chia rẽ Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết và bạch nguyệt quang của hắn, thu hoạch được 100 vạn điểm phản phái!" "Chia rẽ!?" Trong đôi mắt Tần Phong tràn đầy nghi hoặc, cúi đầu nhìn thoáng qua Nam Phong công chúa.

Chương 1116

Chỉ thấy nàng đang ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, gò má phiếm lên một vệt đỏ hồng kiều tu, còn không quên gắt gao nắm lấy điểm yếu của mình, ý đồ dùng ba tấc lưỡi không nát uy hiếp chính mình hướng nàng cúi đầu. "Phi, hôn quân!!" Tâm Nhan tiểu thư thu hồi tầm mắt, không quên đỏ mặt phê phán một tiếng. "Ân, hôn quân!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái cũng gật đầu phụ họa, đồng dạng đỏ bừng khuôn mặt nhỏ phê phán loại hành vi thương phong bại tục này.

Mà ngay tại lúc Tần Phong không nguyện ý cúi đầu, Tiên Minh xa xôi rốt cục cũng thu được tín hiệu. "Cái gì?

Thu được tín hiệu thần văn của người đứng đầu bảng thiên tư Khí tu!?" Các vị cao tầng Tiên Minh sau khi nhận được tin tức, toàn bộ đều không hẹn mà cùng ngẩn người một chút.

Năm đó người đứng đầu bảng thiên tư Khí tu hoành không xuất thế, chấn động cả Tiên Giới, bọn họ nhanh chóng đưa ra phản ứng, liên thủ mở ra một khe hở giữa hai giới, ban xuống thần văn quy cách cao nhất của Tiên Minh.

Cũng tại lúc này bọn họ dò xét được, Tần Phong bất quá chỉ mới mười mấy tuổi.

Theo lý thuyết Tần Phong cho dù thiên phú yêu nghiệt thế nào, cũng tối thiểu cần trăm năm thời gian mới có thể phi thăng, làm sao ngắn ngủi vài năm thời gian liền đột nhiên phi thăng Thượng Giới rồi!?

Hoàn toàn không có cho bọn hắn thời gian chuẩn bị, đánh cho bọn hắn trở tay không kịp! "Oa ha ha!!" Một tiếng cười điên cuồng đột nhiên vang vọng tận mây xanh, "Phi thăng rồi, phi thăng rồi, đồ nhi ngoan của bản đế rốt cục phi thăng rồi, mấy ngày nay ngươi để vi sư đợi khổ lắm đó a!!" "Không xong, lão phong tử xuất quan!!" Các vị cao tầng Tiên Minh trong lòng run lên, vội vàng gấp gáp quát: "Nếu để cho lão biết chúng ta cái gì cũng chưa chuẩn bị, e rằng có thể dỡ cả cái Tiên Minh này ra mất, mau phái người đi tìm, nhất định phải đem tiểu tử kia an toàn mang về, kẻ nào to gan dám ngăn cản giết không tha..." Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Tần Phong kéo quần lên, lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh. "Bệ hạ!!" Nam Phong công chúa mặt đầy vẻ u oán.

Tuy rằng nàng vừa rồi thành công nắm được điểm yếu của Tần Phong, cũng dựa vào ba tấc lưỡi không nát ép hắn cúi đầu, dù cho bản thân không tình nguyện nuốt xuống khẩu khí này, nhưng hắn trước sau không cho chính mình cơ hội tiến thêm một bước leo lên trên.

Búng tay một cái!!

Chỉ thấy Tần Phong mảy may không có ý tứ muốn để ý tới tiểu thiểm khuyển, giơ tay đánh một cái búng tay, ba đại Thần Hỏa lập tức dung hợp bay vào trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh. "Là Thần Hỏa!!" Đám tiểu nữ quỷ trong lòng run lên, theo bản năng lui lại hai bước.

Hết cách rồi!!

Trong ba đại Thần Hỏa mà Tần Phong dung hợp, có khắc tinh của bọn họ là Nam Minh Ly Hỏa. "Cái đó là..." Tâm Nhan tiểu thư trong lòng bỗng nhiên run lên.

Chỉ thấy Tần Phong vung tay lấy ra một bộ áo giáp màu đen ném vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, cùng với áo giáp mà đại quân dưới trướng Long Ngạo Thiên mặc năm đó không thể nói tương tự, quả thực chính là giống nhau như đúc. "Đi!!" Tần Phong sau khi ném áo giáp vào trong đỉnh, lại bấm ra chỉ quyết nhanh chóng điểm xuất.

Căn cứ vào kiến thức luyện khí về các đại lão Tiên Minh truyền xuống trong đầu hắn, tiên khí của Tiên Giới tổng cộng chia làm Hạ phẩm, Trung phẩm, Thượng phẩm, cùng với Cực phẩm bốn cấp bậc.

Trong đó Hạ phẩm tiên khí luyện chế dễ dàng nhất, chỉ cần có chút năng lực đều có thể làm ra một kiện.

Trung phẩm tiên khí muốn lấy được thì có chút khó khăn, bình thường đều là tiểu đầu mục trong các phương thế lực mới có thể sở hữu.

Thượng phẩm tiên khí độ khó thu hoạch lại càng lớn, chỉ có cao tầng các đại thế lực mới xứng sở hữu, về phần Cực phẩm tiên khí thì càng thêm hiếm có, đều là những kẻ đứng đầu các đại thế lực mới có thể nắm giữ.

Ví dụ như Tổ Truyền Ma Kiếm trong tay hắn, Phần Thiên Tháp trong tay Lâm Tam, đều thuộc hàng ngũ Cực phẩm tiên khí, phóng mắt khắp toàn bộ Tiên Giới e rằng cũng không có mấy kiện Cực phẩm tiên khí.

Không nói năm đó Tà Đế dùng bao nhiêu dược liệu trân quý để luyện chế, quang là để khai phong cho nó cũng không biết đã huyết tế bao nhiêu thế giới.

Có thể nói mỗi một kiện Cực phẩm tiên khí xuất thế, đều có thể dẫn phát một trận đại chiến kinh thiên tại Tiên Giới. "Đáng tiếc..." Trong lòng Tần Phong khẽ thở dài.

Tuy rằng Tổ Truyền Ma Kiếm của hắn thuộc về Cực phẩm tiên khí, nhưng nại hà sau đại chiến năm xưa bị tổn hại nghiêm trọng, hiện tại sát thương cộng thêm đối với hắn thập phần có hạn, cùng Hạ phẩm tiên khí không sai biệt lắm.

Bất quá cũng may nó năm xưa là Cực phẩm tiên khí, dược liệu sử dụng đều là hiếm có đương thời, cứng đối cứng thì cho dù Thượng phẩm tiên khí cũng va không lại nó.

Hiện tại tu phục bộ Trung phẩm tiên giáp này, chính là một ví dụ tốt nhất! "Thôi được rồi!!" Tần Phong thu liễm tâm thần, chuyên tâm tu bổ tiên giáp.

Chỉ thấy từng đạo chỉ quyết bị đánh vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, lỗ thủng trên tiên giáp cũng được từ từ tu phục lại, quang mang thuộc về Trung phẩm tiên khí bắt đầu sáng lên. "Áo giáp này tuyệt đối không phải phàm vật!" Tâm Nhan tiểu thư cũng không phải người ngu xuẩn gì, đơn giản tự khảo liền hiểu được phát sinh chuyện gì.

Nhất định là Tần Phong mang theo nàng cùng nhau phi thăng đến Tiên Giới, vừa rồi ở bên ngoài còn cùng thủ hạ của Long Ngạo Thiên phát sinh xung đột, đồng thời giết chết đối phương cướp đoạt bộ Trung phẩm tiên giáp này. "Chúng ta phi thăng rồi!?" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái trước tiên là sửng sốt, sau đó kinh hỉ suýt chút nữa nhảy cẫng lên tại chỗ.

Vốn tưởng rằng chính mình tương lai hơn phân nửa sẽ chết dưới lôi kiếp, nhưng ai biết được hạnh phúc tới đột nhiên như thế, các nàng cứ như vậy mạc danh kỳ diệu đi tới Tiên Giới.

Quả nhiên chọn đúng chủ nhân, có thể bớt đi đường vòng mấy vạn năm!

Bất quá khác với sự vui vẻ của đám Trân Trân, Tâm Nhan tiểu thư thì mặt đầy ưu sầu, cỡ nào hy vọng vừa rồi là mình đoán sai.

Lúc ở Hạ Giới nàng còn có thể tìm cớ không đi đưa ra lựa chọn, nhưng hiện tại Tần Phong và Long Ngạo Thiên đấu tại Tiên Giới, nàng cho dù có thể tránh được mùng một, cũng khẳng định tránh không khỏi ngày rằm, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với đề bài lựa chọn này.

Rốt cuộc là khắc thủ lễ pháp, lựa chọn Long Ngạo Thiên?!

Hay là tuân theo bản tâm, lựa chọn Tần Phong?!

Lúc này —— tin tức về Diệp Thần, đã truyền đến Chiến Thần Điện.

Bởi vì Ngạo Thiên Tiên Đế xuất thân từ Hoang Cổ hạ giới, còn quan hệ đến cái gì vợ của Ngạo Thiên Tiên Đế, cho nên cao tầng Chiến Thần Điện cũng không dám tự ý xử lý, một đường mở đèn xanh báo cáo đến trước mặt Long Ngạo Thiên.

Chỉ thấy trước một tòa cung điện nguy nga, có rất nhiều kim giáp hộ vệ thủ hộ.

Bọn hắn thân thể cao lớn uy mãnh, uyển như một ngọn núi nguy nga không thể lay động, trường thương trong tay lóe ra hàn quang, giống như tinh thần thôi xán đoạt mệnh, khiến người ta không rét mà run, khí tức quanh thân càng là như đại dương mênh mông cuộn trào mãnh liệt. "Bái kiến Tiên Đế!" Một gã kim giáp vệ quỳ ngoài cung điện, thần tình nghiêm túc nói: "Chúng ta vừa mới nhận được tin tức, Hoang Cổ hạ giới có một kẻ tên là Diệp Thần đã tới Thượng Giới, giết sáu tên Chân Tiên binh sĩ của Chiến Thần Điện chúng ta, một gã Kim Tiên tiểu đội trưởng, còn tự xưng là hậu duệ Đại Yến hoàng triều gì đó, nói là chuyên môn tới tìm ngài báo thù." Nói xong, không có hồi âm.

Bất quá kim giáp vệ lại không có ý rời đi, cứ như vậy lẳng lặng quỳ bên ngoài cung điện.

Chương 1117

Đợi nửa ngày sau...

Một đạo thanh âm bình thản từ trong cung điện truyền ra: "Không nghĩ tới Đại Yến hoàng tộc còn có hậu nhân, chỉ là bản đế năm đó có thể lật đổ Đại Yến hoàng triều như mặt trời ban trưa, hiện tại mấy vạn năm trôi qua, bản đế sớm đã trở thành Tiên Đế chí cao vô thượng của Tiên Giới này, để hắn cứ việc tới là được, bản đế còn chưa để hắn vào mắt." "Tiên Đế thần uy!" Kim giáp vệ dâng lên một cái nịnh nọt, nghĩ nghĩ lại mở miệng nói: "Đúng rồi, tên Diệp Thần kia còn nhờ người nhắn cho ngài một câu rất kỳ quái, nói cái gì mà vợ của ngài trong Huyết Sắc Thương Hải rất nhuận." Ầm ầm ầm!!

Thoại âm vừa dứt, chấn nhĩ dục lung.

Chỉ thấy kim giáp vệ và hộ vệ bốn phía ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, liền phảng phật tao ngộ bom nổ, bị oanh bay ra ngoài ngay tại chỗ, cung điện nguy nga kim bích huy hoàng cũng trong nháy mắt vỡ vụn tan tành. "Diệp Thần, bản đế muốn bầm thây ngươi vạn đoạn!!" Trong bụi mù loáng thoáng có thể thấy được một đạo thân ảnh cao lớn.

Chỉ thấy thanh âm của hắn không còn phong khinh vân đạm như trước đó nữa, thay vào đó là tiếng gào thét phẫn nộ sau khi bị đội nón xanh, làm cho cả thiên địa đều vì thế mà chấn động kịch liệt. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ châm ngòi cừu hận của hai đại Thiên Tuyển Chi Tử, thu hoạch được 500 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tù cấm người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến hắn mất đi lý trí, thu hoạch được 500 vạn điểm phản phái!!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tù cấm người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến hắn mất đi lý trí, thu hoạch được một lần cơ hội rút thưởng!!" "Gì cơ!?" Tần Phong vừa mới tu phục xong áo giáp, nghe được tiếng hệ thống không khỏi sững sốt.

Chính hắn cũng đã sắp không nhớ rõ, mình bao lâu rồi chưa xem qua rút thưởng, không nghĩ tới vừa mới phi thăng đến Tiên Giới, Ngạo Thiên huynh liền đưa tới cho hắn một phần đại lễ hậu hĩnh như thế.

Không chỉ có 1000 vạn điểm phản phái, còn có một lần cơ hội rút thưởng trân quý! "Cảm tạ Ngạo Thiên huynh đưa tới cơ hội rút thưởng, trẫm nhất định giúp ngươi hảo hảo thương yêu Tâm Nhan tiểu thư!" Tần Phong hồi thần lập tức kích động lên, vội vàng hô hoán hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Rào rào một tiếng!!

Vòng quay lớn quen thuộc lần nữa xuất hiện, bắt đầu chậm rãi chuyển động. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng..." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng Tiên cấp buff, Khô Mộc Phùng Xuân!" Khô Mộc Phùng Xuân: Tiên cấp buff, có thể tăng gia mười lần chiến lực cho người sử dụng, không chỉ sau khi bị thương có thể nhanh chóng hồi máu, khi tuổi thọ bản thân tiêu hao hết, còn có thể xúc phát buff chung cực, một lần nữa toả ra sự sống, cải lão hoàn đồng, có thể định nghĩa nó là tuổi thọ vô hạn. "Tuổi thọ vô hạn!!" Tần Phong lập tức trừng lớn mắt, bị thuộc tính buff này làm kinh ngạc.

Sở hữu gấp mười chiến lực gia thành đã đủ thơm rồi, nhưng nó cư nhiên còn sở hữu tuổi thọ vô hạn, làm cho hắn thật sự là tìm không ra lý do gì để cự tuyệt.

Hơn nữa nó còn sở hữu năng lực hồi máu nhanh chóng, cộng thêm Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết hắn tu luyện.

Quả thực chính là một con trâu thuần huyết a!! "Đúng rồi!" Tần Phong dần dần tỉnh táo lại, nhìn về phía hai chữ Tiên cấp.

Cũng không biết là con chó tác giả lúc đầu không đánh bản thảo tốt, hay là tham khảo thiết lập 'Thần không bằng Tiên' trong Phong Thần Bảng, Thần cấp buff lại thấp hơn Tiên cấp buff một đẳng cấp.

Kỳ thật cũng không có biến hóa gì quá lớn, chính là thời lượng sử dụng bị hạn chế.

Ví dụ như...

Thần cấp buff hắn sở hữu hiện tại, chỉ có thể đủ cho hắn sử dụng đến Chân Tiên cảnh.

Một khi hắn đột phá đến Chân Tiên cảnh, hiệu quả Thần cấp buff sẽ bị giảm giá trị lớn, cần phải lĩnh ngộ thêm một bước đối với nó, đạt tới Tiên cấp mới có thể một lần nữa thu hoạch được hiệu quả gia thành mười lần chiến lực. "Đột phá Chân Tiên chính là rất nhanh!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm một mình, trong lòng dò hỏi hệ thống có thể thăng cấp hay không. "Có thể!" Hệ thống trả lời: "Chỉ cần túc chủ tốn hao 1000 vạn điểm phản phái, mua sắm một tấm phiếu thăng cấp buff, liền có thể đem Thần cấp buff thăng cấp thành Tiên cấp buff." "1000 vạn một tấm!?" Tần Phong lập tức kinh kêu ra tiếng, trong lòng nhanh chóng tính toán.

Trừ bỏ Tiên cấp buff Khô Mộc Phùng Xuân vừa rút được, hắn hiện tại có Đại Đế Chi Tư, Dĩ Nhu Khắc Cương, Vô Địch Kiếm Tâm, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thượng Thiện Nhược Thủy, Thần Kỹ Kiếm Hồn, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tử Khí Đông Lai, Thiên Sư Ấn, Phật Quang Phổ Chiếu, Tri Hành Hợp Nhất, Hải Nạp Bách Xuyên, Sát Ý Ba Động, Thiên Nhân Cảm Ứng, Thiên Quan Chúc Phúc, Hợp Tung Liên Hoành, Phản Bản Quy Nguyên, Thất Tinh Diệu Hoa, mười chín cái Thần cấp buff.

Nếu như Sát Ý Cảm Tri, Cửu Luân Công Đức Hoàn, Bất Khuất Ý Chí, Vũ Khí Đại Sư, Bách Độc Bất Xâm, Tam Muội Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa cũng cần thăng cấp, vậy thì chính là hai mươi bảy tấm phiếu thăng cấp.

Hắn tổng cộng cần tốn hao 2.7 ức (270 triệu) điểm phản phái!! "2.7 cái ức!!" Tần Phong lúc này phảng phất Hứa lão bản nhập thể.

Trước kia có bao nhiêu xuân phong đắc ý, hiện tại liền có bấy nhiêu sầu dung mãn diện. "Hết cách rồi!" Tần Phong nỗ lực hít sâu một hơi bình phục tâm tình, ánh mắt nhìn về phía Tâm Nhan tiểu thư đang chèo thuyền.

Hiện tại nhị đệ, tiểu Tam Tam, Phương Trường, Diệp Thần giegie các loại đều ở Hạ Giới, Long Ngạo Thiên quá mạnh chính mình hiện tại lại không chọc nổi, chỉ đành tìm Tâm Nhan tiểu thư giúp hắn cùng nhau gánh vác thôi.

Lúc này —— Tâm Nhan tiểu thư vẫn đang lo lắng, không biết nên làm thế nào cho phải. "Tâm Nhan tiểu thư!" Thanh âm Tần Phong đột nhiên vang lên bên tai nàng.

Chỉ thấy hắn không biết xuất hiện từ lúc nào, vững vàng rơi xuống trên bè trúc, ngay sau đó liền thông thạo vươn cánh tay mạnh mẽ, một phen ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng. "Ngươi, ngươi sao lại tới đây!?" Tâm Nhan tiểu thư phảng phất là con thỏ bị kinh hãi, đợi phản ứng lại đã bị Tần Phong đắc thủ. "Nhớ nàng rồi!" Tần Phong giây biến thành đệ nhất thâm tình của Tiên Giới, nói không hai lời liền trực tiếp hôn xuống. "Ưm ưm..." Tâm Nhan tiểu thư đôi mắt đẹp lập tức trợn tròn, chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh trống rỗng.

Lại bị hôn rồi!!

Nàng lại bị cái tên hôn quân này hôn rồi!! "Oa âu!!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái lập tức che miệng kinh hô, mắt đẹp trừng lớn không buông tha bất luận một chi tiết nào. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, thu hoạch được 50 vạn điểm phản phái!" "Hôn một cái 50 vạn!?" Trong lòng Tần Phong không khỏi kinh hãi, vội vàng bắt đầu tính toán.

Một cái hôn 50 vạn! 2.7 ức chỉ cần 540 cái hôn!

Dựa theo một ngày trưa chiều một lần để tính toán, chỉ cần một năm rưỡi là có thể gom đủ 2.7 cái ức, về phần tại sao không lựa chọn sớm tối, hắn sợ chính mình sớm tối sẽ làm ra nhân mạng. "Vô sỉ!!" Tâm Nhan tiểu thư thẹn quá hóa giận, một phen đem Tần Phong đẩy ra.

Chỉ thấy gò má thủy nộn của nàng đã sớm đỏ bừng, thậm chí đỏ ửng đều lan tràn đến cái cổ trắng nõn, một đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy tu phẫn càng là gắt gao trừng mắt Tần Phong, phảng phất muốn cắn chết hắn một cái. "Hắc hắc!!" Tần Phong chẳng những không lấy làm hổ thẹn, ngược lại còn liếm liếm môi. "Ngươi, ngươi, ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư là vừa thẹn vừa giận, nửa ngày nói không ra một câu. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, thu hoạch được 50 vạn điểm phản phái!" "Buổi tối ngủ không được gọi cho trẫm, trẫm là một nam nhân có trách nhiệm!" Tần Phong cười híp mắt lần nữa tiến lên, lấy ra một cái máy thông tin đưa qua.

Chương 1118

Hắn hiện tại đã đem máy thông tin nghiên cứu thấu triệt, chỉ cần lưu lại ấn ký của chính mình ở bên trong, liền có thể thực hiện thông thoại không chướng ngại, giống như lưu số điện thoại vậy.

Hiện tại ấn ký bên trong cái máy thông tin này đều bị hắn xóa đi, chỉ để lại ấn ký của một mình hắn, hơn nữa còn bị hắn luyện chế lại, có thể cách Sơn Hà Xã Tắc Đồ liên thông ngoại giới.

Đương nhiên khoảng cách không thể quá xa, vượt qua trăm mét sẽ mất hiệu lực! "Cút!!" Tâm Nhan tiểu thư y nguyên là vừa thẹn vừa giận, cầm lấy máy thông tin liền chuẩn bị ném ra ngoài. "Tiểu thư, bớt giận a!!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái vội vàng tiến lên an ủi, bắt đầu đủ kiểu giúp Tần Phong nói tốt, cũng không quên đem máy thông tin đoạt xuống, đợi Tâm Nhan tiểu thư buổi tối ngủ không được thì lại lấy ra. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, thu hoạch được 50 vạn điểm phản phái!" "Ngạo Thiên huynh, vợ ngươi thật sự rất nhuận!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên biên độ càng lớn, cách không một phen túm Tiểu Bạch qua. "Ân!?" Tiểu Bạch đang mở tiệc đứng trong linh điền thần tình sửng sốt, trong ngực còn ôm một cây vạn năm linh tham vừa đào ra. "Đều đến Tiên Giới rồi, sao còn ăn linh quả phàm gian!?" Tần Phong chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Nhanh chóng đem cái thói xấu này sửa đổi, ăn tiên quả chúng ta chiếu dạng có thể ăn no!" "Có đạo lý!!" Tiểu Bạch tán đồng gật gật đầu nhỏ, ngay sau đó liền đem vạn năm linh tham ném đi. "Được rồi, đi thôi!" Tần Phong mặc vào áo giáp đã tu bổ xong, mang theo Tiểu Bạch rời khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Bất quá trước khi đi, lại đem vạn năm linh tham nhặt lên. "Không phải nói mang thỏ ta đi ăn tiên quả sao!?" Tiểu Bạch thần tình sững sốt nói: "Làm sao lại đem cây linh tham này nhặt lên rồi!?" "Ngươi còn nhỏ, không hiểu!" Tần Phong vẻ mặt tang thương nói: "Trẫm nhặt không phải linh tham, nhặt chính là tuế nguyệt tang thương!!" "Ân!?" Tiểu Bạch nhất thời có rất nhiều dấu chấm hỏi, tổng cảm giác mình lại bị lừa rồi... "Được rồi, đi thôi!" Tần Phong thu hồi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, mang theo Tiểu Bạch bay về hướng tây.

Không phải hắn không muốn ở tại chỗ chờ đội cứu viện của Tiên Minh, mà là hắn đã khiến Chiến Thần Điện chú ý, ở tại chỗ chỉ sẽ làm cho mình lâm vào nguy hiểm.

Hơn nữa đối phương còn có một cái Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, làm cho tỷ lệ thắng của hắn lại hạ thấp mấy cái phần trăm.

Vẫn là câu nói kia, hắn cùng cờ bạc không đội trời chung, cưỡng ép 'all-in' chỉ biết hại chính mình!!

Rất nhanh —— Tần Phong liền gặp được một đám người.

Vốn tưởng rằng cần tiến lên giương cái đại kỳ Long Ngạo Thiên một chút, ai biết được người ta chủ động đem đại đao trong tay để xuống, nhao nhao lộ ra một bộ biểu tình nịnh nọt cung kính. "Quân gia, ngài mời!" Lão đại đối phương mặt đầy vẻ siểm nịnh, gật đầu khom lưng nhường ra một con đường. "Quan phục mặc vào, vạn pháp bất xâm!" Trong lòng Tần Phong nhịn không được cảm khái một tiếng, không nghĩ tới cứ như vậy đột phá phong tỏa.

Đồng thời, hắn cũng phát hiện danh đầu Long Ngạo Thiên xác thực dùng tốt, so với danh đầu Diệp Thần giegie dùng tốt hơn nhiều. "Lão đại, không đúng a!" Tiểu đệ nhìn qua bóng lưng Tần Phong rời đi, rất là nghi hoặc nói: "Hắc Thiết Huyền Giáp của Chiến Thần Điện nãi là Trung phẩm tiên giáp, người mặc thấp nhất đều là tu vi Kim

Tiên cảnh, hơn nữa còn phối có một con yêu thú Đại Bằng Chân Tiên cảnh, nhưng người này tuy rằng mặc Hắc Thiết Huyền Giáp, nhưng lại không thấy yêu thú Đại Bằng, hơn nữa từ khí tức mà xem, hình như mới Sơ giai Địa Tiên tu vi." Bốp một tiếng!!

Lão đại tiến lên chính là một cái tát tai, hùng hổ mắng: "Ngươi tiểu tử muốn phá án thì đến nha môn, lão tử làm chính là cái nghề buôn bán nhân khẩu TM, cầu tài không cầu tử biết hay không hả!?" Kỳ thật gã cũng nhìn ra Tần Phong có vấn đề, nhưng mà thế thì có thể làm sao đây!?

Tần Phong có thể mặc Hắc Thiết Huyền Giáp, không ngoài hai cái nguyên nhân.

Một là hắn xác thực là Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện, cái còn lại chính là hắn giết Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện.

Vế trước, Sơ giai Địa Tiên đạt được Hắc Thiết Huyền Giáp, rõ ràng là đối tượng Chiến Thần Điện trọng điểm bồi dưỡng!

Vế sau, một cái Sơ giai Địa Tiên vừa phi thăng, vượt hai đại cảnh giới xử đẹp Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện, thử hỏi loại yêu nghiệt này là gã có thể trêu chọc tồn tại sao!? "Ô ô..." Tiểu đệ bụm mặt khóc thút thít, sợ tới mức không dám lên tiếng nữa. "Các ngươi cũng nghe kỹ cho lão tử!" Lão đại cảm thấy không yên lòng, lại hung tợn giao đại nói: "Chốc nữa nếu có người tới hỏi, liền nói cái gì cũng không thấy biết chưa?

Muốn phan phụ đại thế lực trước tiên nhìn xem chính mình là cái hàng sắc gì, chớ có chỗ tốt không vớt được, ngược lại trở thành vật hi sinh cho đại thế lực đánh cờ!" "Vâng, lão đại!!" Các tiểu đệ khác sợ tới mức liên liên gật đầu, tỏ vẻ chính mình nhất định sẽ không nói lung tung.

Mà ngay tại lúc Tần Phong vừa rời đi không lâu, Chiến Thần Điện cũng tìm được phiến sơn lâm kia.

Chỉ thấy sáu cỗ thi thể xếp thành hàng, không chỉ mất đi tuệ căn, tài vật trên người cũng bị lột sạch sẽ, về phần tên Kim Tiên tiểu đội trưởng kia, đã bị Thần Hỏa của Tần Phong thiêu thành tro tàn. "Súc sinh, súc sinh a!!" Mọi người thấy một màn này, không ai không nộ khí trùng thiên.

Không chỉ to gan lớn mật giết thành viên Chiến Thần Điện bọn họ, còn chém đứt tuệ căn của bọn hắn, phân minh chính là đang khiêu khích Chiến Thần Điện, không có đem Ngạo Thiên Tiên Đế để vào mắt. "Hiện tại không phải lúc tức giận!" Một nam tử thân khoác kim giáp đi tới, sắc mặt âm trầm nói: "Vừa mới nhận được mệnh lệnh Ngạo Thiên Tiên Đế tự mình hạ đạt, bảo chúng ta không tiếc bất cứ giá nào cũng phải bắt được Diệp Thần." "Diệp Thần khẳng định còn ở phụ cận!" Có người lập tức mở miệng nói: "Nơi đây là một chỗ phi thăng điểm, phụ cận không phải trạm kiểm soát của các đại thế lực, thì chính là thổ phỉ chặn đường bắt người, Diệp Thần vừa mới phi thăng Thượng Giới, bất quá là Sơ giai Địa Tiên cảnh, căn bản không có khả năng đột phá những phong tỏa này." "Đừng có xem thường Diệp Thần!" Có người lập tức phản bác nói: "Kẻ này có thể vượt hai đại cảnh giới, chém giết một vị Kim Tiên đội trưởng của chúng ta, tuyệt không phải Sơ giai Địa Tiên bình thường, rất có thể đã xông phá phong tỏa, chúng ta hẳn là mở rộng phạm vi tìm kiếm." Mà ngay tại lúc Chiến Thần Điện thương thảo bắt giữ, lại có một đám người lớn đi tới nơi này.

Chỉ thấy bọn họ có nam có nữ, nhân số đại ước có hơn mười người, dẫn đầu là một nam tử thân mặc bạch y, một bộ dáng cấm dục hệ mỹ nam không dính khói lửa nhân gian. "Mộc Hàn của Tiên Minh!" Mọi người lập tức như lâm đại địch, nhao nhao nắm chặt vũ khí trong tay.

Phải biết rằng, vị Mộc Hàn này chính là có xưng hào Lãnh Diện Tiên Quân, thực lực tại thế hệ trẻ tuổi của Tiên Minh tuyệt đối có thể xếp vào top một trăm. "Chiến Thần Điện!!" Mộc Hàn ánh mắt hơi hàn, trong lòng thầm kêu không ổn.

Căn cứ tin tức bên Tiên Minh tổng bộ truyền đến, Tần Phong hẳn là ở ngay phụ cận đây mới đúng, hiện tại toát ra nhiều người của Chiến Thần Điện như vậy, chẳng lẽ tin tức Tần Phong phi thăng bị tiết lộ rồi!?

Phải biết rằng, Tần Phong năm đó đăng thượng bảng thiên tư Khí tu đệ nhất, chính là oanh động cả Tiên Giới.

Biết bao nhiêu ẩn thế lão quái vật vì hắn xuất quan, muốn đem Tần Phong thu nhập môn hạ của mình.

Cuối cùng vẫn là Tiên Minh bọn họ bằng vào nội tình thâm hậu, một bên đỉnh lấy áp lực đến từ các phương, một bên phá vỡ khe hở hai giới, đem thần văn đưa xuống chiếm trước tiên cơ.

Nếu là hiện tại tin tức Tần Phong đã phi thăng Tiên Giới truyền ra, lập tức liền có thể đem những ẩn thế lão quái vật kia lần nữa dẫn dụ ra ngoài. "Mộc Hàn, ngươi tới đây làm cái gì!?" Kim giáp nam đối diện nhịn không được mở miệng, thần tình cảnh giác tí nào không dám thả lỏng. "Ngươi còn chưa đủ tư cách hỏi ta!!" Ngữ khí Mộc Hàn nói chuyện phi thường bình thản, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy một trận băng hàn. "Ngươi..." Kim giáp nam cường áp nộ khí nói: "Đừng tưởng rằng ngươi không nói ta liền đoán không được, ngươi nhất định là vì Diệp Thần mà đến, hắn là người của Tiên Minh các ngươi đúng không!?" "Diệp Thần!?" Mộc Hàn thần tình không khỏi sửng sốt, không hiểu đối phương đang nói cái gì.

Bất quá nghe được đối phương không phải tới tìm Tần Phong, trong lòng mạc danh nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi hắn còn thật sự tưởng rằng loại tin tức tuyệt mật này bị tiết lộ. "Mộc Hàn, ngươi đừng có giả vờ với ta!" Kim giáp nam đầy mặt nộ khí nói: "Diệp Thần giết sáu tên Chân Tiên, một tên Kim Tiên tiểu đội trưởng của chúng ta, nếu không có Tiên Minh các ngươi ở sau lưng chống lưng, hắn một cái Sơ giai Địa Tiên vừa phi thăng sao lại có lá gan lớn như thế!?" Sáu tên Chân Tiên?!

Một tên Kim Tiên tiểu đội trưởng!?

Còn là bị một cái Sơ giai Địa Tiên xử đẹp!?

Chương 1119

Tiên Minh mọi người sắc mặt biến đổi, bị chiến tích này làm kinh ngạc.

Đừng nói là Kim Tiên tiểu đội trưởng mà Chiến Thần Điện tinh khiêu tế tuyển đi ra, cho dù là Kim Tiên hoang dã bên ngoài, có thể vượt hai đại cảnh giới đánh bại cũng không phải người bình thường có thể làm được. "Tiên Quân!" Có đệ tử vội vàng thấp giọng nói: "Người chúng ta muốn tìm từng xuất hiện ở nơi này, ngài nói xem có thể là..." "Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!" Mộc Hàn trực tiếp lắc đầu phủ định.

Phải biết rằng, Tần Phong mà bọn họ muốn tìm chính là một gã Luyện khí sư.

Tuy rằng Luyện khí sư có sức chiến đấu nhất định, nhưng tuyệt đối đánh không ra chiến tích nghịch thiên như thế.

Hắn thậm chí có thể thả ra hào ngôn, nếu là Luyện khí sư có thể đánh ra chiến tích nghịch thiên như thế, hắn trực tiếp quỳ xuống gọi đối phương là bố ruột..." "Mộc Hàn!!" Gã đàn ông mặc giáp vàng lại lạnh lùng nói: "Ta không quản ngươi có phải vì Diệp Thần mà đến hay không, kẻ này đắc tội Ngạo Thiên Tiên Đế, Tiên Minh các ngươi không bảo vệ được hắn đâu." "Ngươi đang uy hiếp ta!?" Ánh mắt Mộc Hàn đột nhiên lạnh xuống, không khí xung quanh cũng nháy mắt giảm nhiệt độ. "Hừ, chúng ta đi!" Gã giáp vàng biết mình đánh không lại Mộc Hàn, hừ lạnh một tiếng đầy vẻ 'tòng tâm' (nhát gan), chuẩn bị dẫn người rời đi. "Muốn đi!?" Các đệ tử Tiên Minh khác vẫn không buông tha, nhao nhao rút bội kiếm ra định động thủ. "Các ngươi tưởng Chiến Thần Điện chúng ta sợ các ngươi sao!?" Người của Chiến

Thần Điện cũng nổi giận, bày ra tư thế muốn động thủ. "Để bọn hắn đi!!" Mộc Hàn đột nhiên mở miệng, giơ tay ngăn cản mọi người.

Hắn không phải sợ Ngạo Thiên Tiên Đế của Chiến Thần Điện, mà là Tần Phong đối với Tiên Minh bọn họ quá mức quan trọng.

Hãy tưởng tượng Long Ngạo Thiên, vị đứng đầu Thiên Tư Bảng kia, chỉ trong ngắn ngủi mấy vạn năm đã đột phá đến cảnh giới Tiên Đế, lại còn sáng tạo ra Chiến Thần Điện - một trong ba thế lực siêu cấp của Tiên giới.

Có thể thấy hàm lượng vàng của vị trí đứng đầu Thiên Tư Bảng cao đến mức nào!!

Cho nên trước khi tìm được Tần Phong, tốt nhất vẫn là không nên sinh thêm rắc rối. "Chúng ta đi!" Gã giáp vàng lại hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị trở về báo cáo việc này. "Tiên Quân!!" Đệ tử Tiên Minh mặt đầy vẻ không cam lòng nói: "Cứ như vậy trơ mắt nhìn bọn hắn rời đi sao!?" "Nhiệm vụ quan trọng hơn!" Mộc Hàn tiếc chữ như vàng, thốt ra vài chữ. "Tiên Quân!" Có đệ tử rốt cuộc nhịn không được hỏi: "Tổng bộ đột nhiên truyền tin cho chúng ta, bảo chúng ta qua đây bảo vệ một sư đệ vừa mới phi thăng, người này rốt cuộc có lai lịch gì a!?" "Đúng thế!" Các đệ tử trố mắt nhìn sang, bộ dạng như những đứa trẻ hiếu kỳ.

Vốn dĩ bọn họ chỉ đang làm nhiệm vụ ở gần đây, đột nhiên nhận được mệnh lệnh khẩn cấp từ bên trên, yêu cầu buông bỏ mọi nhiệm vụ trong tay, lập tức chạy đến điểm phi thăng này bảo vệ một người.

Phần thưởng là một viên Thái Ất Kim Đan, có thể giúp người ta đột phá Thái Ất Kim Tiên!!

Sự cám dỗ như vậy khiến bọn họ căn bản không thể từ chối, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới. "Đây không phải là điều các ngươi nên hỏi!" Mộc Hàn biết chuyện quan trọng, lạnh giọng quát:

"Các ngươi chỉ cần nhanh chóng tìm được hắn, bảo vệ tốt cho hắn, đợi đến khi Thiên Huyền Vệ qua đây giao người cho bọn họ là được." "Thiên Huyền Vệ!?" Các đệ tử cảm thấy tâm thần chấn động, không dám tin vào tai mình.

Phải biết rằng, Thiên Huyền Vệ chính là vệ đội bảo vệ Minh chủ Tiên Minh, mỗi một người đều là tuyệt thế thiên kiêu được tinh tuyển kỹ càng.

Tên sơ giai Địa Tiên vừa mới phi thăng thượng giới này tài đức gì, cư nhiên có thể khiến Minh chủ phái Thiên Huyền Vệ qua đây bảo vệ hắn!? "Tìm người!" Mộc Hàn lại biến thành nam thần hệ cấm dục, bắt đầu tìm kiếm tung tích Tần Phong khắp nơi.

Theo thiết tưởng của hắn, một Luyện Khí sư hẳn là chạy không xa, mình mang theo nhiều người như vậy qua đây rất dễ dàng liền có thể tìm được.

Nhưng hiện thực lại dạy cho hắn một bài học nhớ đời, liên tiếp tìm mấy ngày cũng không thấy bóng dáng Tần Phong, bất đắc dĩ chỉ có thể gửi tin tức về tổng bộ để định vị lại vị trí của Tần Phong.

Bởi vì bọn họ là bị trưng dụng tạm thời, nên không có pháp khí định vị thần văn.

Mà khi tổng bộ gửi lại định vị cho hắn, hắn cả người đều choáng váng.

Một Luyện Khí sư không chỉ đột phá phong tỏa của các phương thế lực, mà còn chạy đến nơi cách xa mấy vạn dặm. "Không đúng!!" Sắc mặt Mộc Hàn biến đổi mạnh.

Hắn phát hiện vị trí hiện tại của Tần Phong cư nhiên là phạm vi thế lực của Chiến Thần Điện.

Mà với sức chiến đấu của một Luyện Khí sư như hắn, tuyệt đối không có khả năng chạy xa như thế, vậy thì chân tướng chỉ có một, Tần Phong đã rơi vào tay Chiến Thần Điện, hiện tại đang bị áp giải về tổng bộ Chiến Thần Điện. "Khai chiến, nhất định phải khai chiến!!" Mộc Hàn lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, không còn giữ được vẻ ưu nhã của nam thần hệ cấm dục nữa.

Hiện tại Chiến Thần Điện sở hữu Long Ngạo Thiên - vị đứng đầu Thiên Tư Bảng đã như mặt trời ban trưa rồi, nếu lại để bọn hắn có được Tần Phong - vị đứng đầu Khí Tu Thiên Tư Bảng này, sau này Tiên Minh bọn họ còn đường sống nào mà đi a!?

Hắn phải nhanh chóng dẫn người đi cứu Tần Phong ra, tuyệt đối không thể để hắn rơi vào tay Chiến Thần Điện!!

Lúc này —— Tần Phong cũng không biết mình sắp dẫn phát đại chiến, đang mang theo Tiểu Bạch ngày đêm không nghỉ chạy về hướng khu mỏ.

Vốn tưởng rằng mặc Hắc Thiết Huyền Giáp của Chiến Thần Điện thì sẽ không có kẻ nào không có mắt tới cản đường, nhưng ngặt nỗi thiên hạ lại thật sự có kẻ mù lòa tìm tới.

Chỉ thấy một đám tôm tép riu cản đường Tần Phong, đang dùng ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào cái mầm cây nhỏ trên đỉnh đầu Tiểu Bạch. "Đậu má, quên mất!" Trong lòng Tần Phong thầm hô mình sơ suất.

Lúc trước ở hạ giới, Hữu Dung đã từng nhắc nhở hắn, bảo Tiểu Bạch thu cái Đại Đạo Manh Nha lại.

Nhưng hắn thấy hạ giới không có bao nhiêu người nhận biết loại hàng cao cấp này, cộng thêm lúc đó bên cạnh có Đại Đế bảo vệ, về sau càng là quân lâm thiên hạ, thế là cũng không quá để lời này trong lòng.

Hiện tại phi thăng Tiên giới một lần nữa làm 'lão lục', cư nhiên lại quên mất chi tiết quan trọng như vậy! "Không sai, chính là Đại Đạo Manh Nha!!" Đám tôm tép ánh mắt tham lam, hô hấp càng là thập phần dồn dập.

Chỉ bằng độ hiếm có của Đại Đạo Manh Nha, xứng đáng để bọn hắn trở mặt với bất kỳ thế lực nào, cho dù là thế lực siêu cấp như Chiến Thần Điện cũng không ngoại lệ.

Thành, phủ hám chúng sinh!

Bại, một lần nữa đầu thai! "Có chút phiền phức a!" Tần Phong bất động thanh sắc quét mắt một vòng.

Tuy rằng đám tôm tép này đều là Chân Tiên cảnh tu vi, nhưng lại có tới bốn người, mà muốn giữ được bí mật về Đại Đạo Manh Nha, thì cần phải lưu cả bốn người này lại. "Đừng mà, các ngươi đừng qua đây!!" Tiểu Bạch trong nháy mắt liền nhập vai, bộ dạng vô cùng sợ hãi.

Nó trốn vào trong lòng Tần Phong, lộ ra cái mông nhỏ run lẩy bẩy.

Chương 1120

"Khặc khặc khặc khặc..." Đám tôm tép cười gằn bức bách về phía một người một thỏ, căn bản không có ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. "Các ngươi muốn làm gì?!" Tần Phong giả bộ khiếp đảm lùi lại một bước, lại lớn tiếng uy hiếp nói: "Ta chính là tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện, các ngươi nếu dám động thủ với ta, chính là đối địch với cả Chiến Thần Điện, Ngạo Thiên Tiên Đế sẽ không tha cho các ngươi đâu!!" "Tiểu tử, đừng giãy dụa nữa!" Đối phương mặt đầy tham lam nói: "Cho dù ngươi là tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện, cũng bất quá chỉ là sơ giai Địa Tiên tu vi, căn bản không có khả năng là đối thủ của bốn gã Chân Tiên chúng ta." "Phải không!?" Tần Phong thấy đối phương tới gần, quả quyết lấy ra Ma Kiếm tổ truyền.

Keng thương một tiếng!!

Một tiếng kiếm minh thanh thúy đột nhiên vang vọng thiên địa, kiếm quang kinh diễm di thế nhi lập bỗng nhiên chợt hiện, hàn ý băng lãnh càng là tịch quyển toàn trường, khiến đám tôm tép trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!!

Chỉ thấy Tần Phong như tia chớp, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, đợi bốn tên tôm tép phản ứng lại, chỉ cảm thấy thân dưới thiếu đi thứ gì đó. "A!!" Bốn tên tôm tép cúi đầu xem xét, lập tức đeo lên chiếc mặt nạ thống khổ mà thảm thiết gào thét. "Đinh, chúc mừng ký chủ liên trảm bốn cái tuệ căn (của quý), đạt được 4000 điểm phản phái!!" "Các ngươi đừng sợ hãi!" Tần Phong vẻ mặt 'hạch thiện' (thân thiện hạt nhân) nói: "Chúng ta cầu tài không cầu mệnh, chỉ cần trên người các ngươi còn tiền..." "Chủ nhân của Thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch lập tức từ trong ngực chui ra, cũng vẻ mặt hạch thiện nói: "Chúng ta cầu tài không cầu mệnh, chỉ cần trên người các ngươi còn tiền, sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng." "Tiểu tử, ngươi muốn chết!!" Sự hạch thiện của Tần Phong và Tiểu Bạch không đổi được sự tôn trọng của đối phương.

Chỉ thấy bốn tên tôm tép vì đau đớn và phẫn nộ, sắc mặt đã vặn vẹo vào một chỗ, nhưng vẫn cường nhẫn nỗi đau bị chém mất 'tuệ căn', rút đại đao trong tay lao nhanh về phía một người một thỏ. "Sống không tốt sao!?" Tiểu Bạch lắc đầu thở dài một tiếng, mặc niệm cho bốn người hai phút.

Bất quá đối phương vẫn không ý thức được vấn đề nghiêm trọng, cũng có thể nói bọn họ biết mình không có đường lui, bất kể có lấy được Đại Đạo Manh Nha hay không, phản chính đều đã đắc tội Chiến Thần Điện.

Chỉ thấy đao pháp của bọn hắn phối hợp phi thường thành thạo, hình thành một đạo phong tỏa tuyến, vây Tần Phong vào giữa. "Lên!!" Theo một tên quát lớn, bốn người liền ong ong xông lên công hướng Tần Phong.

Đao pháp của bọn hắn như nước chảy mây trôi, mỗi một động tác đều tinh chuẩn mà nhanh chóng, hiển nhiên là đã trải qua thời gian dài ma luyện.

Lúc này —— Tần Phong cũng không vội vã xuất kiếm.

Vừa tỏ ra yếu thế giả bộ mình không địch lại, vừa cẩn thận thăm dò nông sâu của đối phương. "Chân Tiên hình như cũng không mạnh lắm a!" Tần Phong né tránh phi thường nhẹ nhàng, đã dò rõ nông sâu của Chân Tiên.

Với tu vi sơ giai Địa Tiên cảnh hiện tại của hắn, muốn vượt cấp khiêu chiến Chân Tiên căn bản không có khả năng, duy chỉ có mở ra một nửa gia chiến buff, mới có thể miễn cưỡng vượt cấp đánh giết cao thủ Chân Tiên cảnh đỉnh phong. "Tiểu tử, đi chết đi!!" Bốn tên tôm tép thấy Tần Phong liên tục lui lại, tự tin cũng càng phát ra bạo rạp.

Bọn hắn phảng phất như nghe được Lương Tĩnh Như đang hát bài 'Dũng Khí' bên tai, quả quyết từ bỏ phòng ngự bản thân, cùng nhau xông lên nỗ lực một chiêu chế phục Tần Phong. "Cơ hội tốt!!" Tần Phong quả quyết thêm vào bảy tám cái buff, thân hình như tia chớp lao về phía bốn người.

Chỉ thấy đỉnh đầu hắn nở ba hoa, quanh thân lượn lờ ngũ hành chi khí, sau lưng còn có kim sắc phật quang lấp lánh, Ma Kiếm tổ truyền trong tay càng là như linh xà xuất động nhanh chóng mà ngoan độc.

Oanh long long!!

Kiếm quang như một đạo lưu tinh, cấp tốc rạch phá hư không. "Cái gì!!" Bốn tên tôm tép sắc mặt biến đổi mạnh, biết mình lần này đá trúng tấm sắt rồi.

Bất quá bọn hắn hiện tại đã không còn đường lui, cho dù hiện tại lui đi, cũng sẽ tao ngộ Chiến Thần Điện truy sát, không lui ngược lại còn có thể đạt được Đại Đạo Manh Nha cầu được một tia sinh cơ. "Liều mạng!!" Bốn người nắm chặt cán đao, nhanh chóng nghênh đón.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đao quang kiếm ảnh, không ngừng va chạm.

Chỉ thấy Tần Phong bằng vào thân pháp Mị Ảnh Tiêu Dao nhanh như tia chớp, mỗi một lần kiếm kích đều chuẩn xác không sai lầm đánh trúng nhược điểm của đối thủ, phản quan đao pháp của bốn tên tôm tép tuy rằng hung mãnh, nhưng ở trước mặt kiếm pháp của Tần Phong lại có vẻ hơi vô lực. "Không ổn, mau chạy!!" Trong ánh mắt bốn tên tôm tép toát ra vẻ kinh khủng, biết lại không chạy sẽ phải chết dưới kiếm Tần Phong. "Khặc khặc khặc khặc, Thỏ ta đã đợi chờ đã lâu!" Tiểu Bạch đột nhiên cười lớn quái dị, lấy ra Thượng Phương Bảo Kiếm của mình.

Phanh một tiếng!!

Chỉ thấy Tiểu Bạch một cái thuấn di đến trước mặt một tên, trong lúc hắn không hề phòng bị một kiếm gõ nát sọ não hắn. "Cái gì!?" Ba người còn lại sắc mặt biến đổi mạnh, muốn né tránh đã không kịp nữa rồi.

Chỉ thấy Tần Phong tùy sau sát đến, một kiếm đâm xuyên một người, ngay sau đó Tiểu Bạch lại một cái thuấn di giết thêm một kẻ, sau đó một người một thỏ cười xấu xa nhìn về phía tên tôm tép cuối cùng. "Các ngươi không thể giết ta..." Tên tôm tép mặt đầy kinh khủng nói: "Ta là gia phó của Vương gia ở Tinh Cực Thành, các ngươi giết ta, Vương gia sẽ không tha cho các ngươi đâu." "Vương gia Tinh Cực Thành!?" Tần Phong lại vẻ mặt hạch thiện nói: "Cái Vương gia này rất có tiền sao!?" "Có tiền, có tiền..." Tên tôm tép sợ đến mức liên tục gật đầu nói: "Vương gia là gia tộc có tiền nhất Tinh Cực Thành rồi, Vương thiếu gia cùng Quân gia ngài giống nhau, đều là tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện, ngài nếu là muốn từ Vương gia kiếm tiền, tiểu nhân có thể vì ngài dẫn đường." "Dẫn đường thì không cần..." Tần Phong tiếp tục vẻ mặt hạch thiện nói: "Ngươi chỉ cần cho ta mượn một món đồ là được rồi!" "Thứ gì!?" Tên tôm tép phảng phất nhìn thấy cơ hội sống sót, thanh âm thập phần cấp thiết mở miệng dò hỏi. "Cũng không có gì!" Tiểu Bạch cũng vẻ mặt hạch thiện nói: "Chính là mượn cái đầu trên cổ ngươi dùng một chút!"

"Đầu người!?" Đồng tử tên tôm tép co rụt lại mạnh mẽ, theo bản năng liền muốn xoay người đào tẩu.

Bất quá hắn vừa mới xoay người, liền nhìn thấy nụ cười hạch thiện của Tần Phong, ngay sau đó liền một kiếm đâm vào lồng ngực hắn, kiếm khí khủng bố cũng theo đó bùng nổ trong cơ thể, đem nguyên thần hắn xé rách thành mảnh vỡ. "Đinh, chúc mừng ký chủ cùng linh sủng liên tục giết người cướp của, cộng hoạch được 400 điểm phản phái!" "Giết người cướp của!?" Tần Phong nhịn không được trợn trắng mắt, biểu thị mình mới là người bị hại. "Đến lượt Thỏ ta làm việc rồi!" Tiểu Bạch lập tức đắc ý tiến lên, lột sạch tài vật của bốn người. "Lần này trách nhiệm tại Tiểu Bạch!" Tần Phong thần tình nghiêm túc.

Với nguyên tắc 'thà trách cứ người khác chứ không trách cứ bản thân', quả quyết đem lỗi đẩy lên người Tiểu Bạch, chút nào không có ý tứ muốn khắc sâu kiểm điểm bản thân. "Không phải lỗi của Thỏ ta!!" Tiểu Bạch một phen đem cái mầm cây nhỏ dứt xuống, ý đồ ném vào trong miệng hủy thi diệt tích.

Bất quá nó vừa mới dứt cái mầm xuống, liền lại mọc ra một cái mầm mới, phảng phất như cọng tóc ngốc của loli trong anime (nhị thứ nguyên), vô cùng vô tận căn bản dứt không hết. "Như vậy không được a!" Tần Phong nhìn cái mầm cây trên đầu Tiểu Bạch, nghĩ nghĩ rồi lấy ra một tấm da thú.

Búng tay một cái!!

Chỉ thấy Tần Phong búng tay tạo ra ngọn lửa bao bọc tấm da thú, ngay sau đó liền xuất hiện một cái mũ nhỏ màu trắng lông xù.

Chương 1121

Bất quá bên trên lại có hai cái lỗ nhỏ, nhìn ngược lại rất giống cái quần lót, kỳ thực là để tiện cho Tiểu Bạch thò tai thỏ ra ngoài. "Chủ nhân của Thỏ ta là tốt nhất!" Tiểu Bạch vội vàng tiến lên cọ cọ, một phen đón lấy cái mũ thỏ.

Chỉ thấy Tiểu Bạch sau khi đội mũ thỏ lên, chỉ số đáng yêu lần nữa +999, lại phối hợp với Thượng Phương Bảo Kiếm, khiến người ta căn bản sẽ không liên tưởng đến, đây là con tuyệt thế hung thỏ chuyên giết người cướp của, ác danh vang xa. "Được rồi, đi thôi!" Tần Phong đem thi thể trên mặt đất thu lại, nhìn về phía tòa thành trì cao lớn phía trước nói: "Đều đã tới Tiên giới nhiều ngày như vậy rồi, trong túi hai đồng xu lẻ này còn không nhiều bằng nốt ruồi trên mông nhị đệ, phải nghĩ biện pháp đi kiếm một vố lớn mới được." "Chủ nhân của Thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch tán đồng gật gật cái đầu nhỏ, biểu thị trong túi mình cũng không có lấy hai đồng xu. "Hắt xì!!" Tần Hạo nhịn không được hắt hơi một cái, cảm giác là các tỷ tỷ ca vũ đang nhớ hắn.

Nhưng ngặt nỗi hiện tại quốc **khố** Đại Tần eo hẹp, hắn căn bản không có năng lực một lần nữa **tổ chức** đoàn ca vũ, chỉ có thể trước tiên đem một đám quan tham trong triều ra **trừng trị**. "Hỗn trướng!!" Tần Hạo mặt đầy vẻ giận dữ nói: "Kẻ này ăn lộc vua, nhưng lại không gánh nỗi lo của vua, tham tang uổng pháp, ngư thịt bách tính, cho dù trẫm có thể tha cho hắn, thiên hạ bách tính cũng không tha được cho hắn, truyền chỉ, tru di tam tộc kẻ đó!!" "Tần Vương, thật nãi nhân từ thánh quân!" Mãn triều văn võ vội vàng phụ họa, tuyệt đối là xuất phát từ chân tâm.

Không có cách nào!

So với thuật 'Cửu Tộc Đại Bác Ly' của Thủy Hoàng, việc tru di tam tộc của Tần Vương xác thực là nhân từ đến không được...

Họa diện nhất chuyển, trên sông Tần Hoài.

Chỉ thấy Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Trần Tổ, Lý Cực, Tam Lộng đại sư các loại, đang ai nấy ôm tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, nhìn tiểu tỷ tỷ chân trần phía trước khiêu vũ, nhàn nhã hưởng thụ thời gian 'quy hương' (về quê) cấp hai. "Nghe nói chưa!?" Nhậm Hoàn nhịn không được mở miệng nói: "Tần Vương hôm qua một hơi tru di tam tộc của bốn vị quan tham, tài sản cũng toàn bộ sung vào quốc khố." "Một ngày liền chém bốn người!?" Trần Tổ cùng Lý Cực trong lòng run lên, chỉ cảm thấy cổ lạnh sưu sưu.

May mắn bọn họ lúc trước nghe lời Mộc Tú và Tam Lộng đại sư, không có lưu lại triều đình tiếp tục làm quan, nếu không hiện tại cho dù bọn họ có mười cái đầu cũng không đủ cho Tần Hạo chém. "Rất bình thường!" Mộc Tú ôm tiểu tỷ tỷ, vẻ mặt tùy ý nói: "Thủy Hoàng trong thời gian tại vị công trình quá nhiều, hao phí quá lớn, quốc khố sớm đã không chịu nổi gánh nặng, Tần Vương nếu muốn nhanh chóng ổn định cục diện, thì chỉ có thể lấy đám quan tham này khai đao." "Không sai, Tần Vương hiện tại đều nghèo điên rồi!" Tam Lộng đại sư nâng cằm tiểu tỷ tỷ trong ngực lên, vẻ mặt cười xấu xa nói: "Không giống các ngươi, hai chân vừa nhấc, không chỉ khoái lạc, còn phát hoành tài, trăm tỷ vào túi." "Đại sư!!" Tiểu tỷ tỷ lập tức nũng nịu, bộ dạng không chịu buông tha. "Sao?

Bần tăng nói sai rồi!?" Tam Lộng đại sư nắm lấy tay ngọc của tiểu tỷ tỷ, chủ đánh một cái chân thành nói: "Chẳng lẽ các ngươi không phải là thiếu nữ đầy nghị lực, không tiếng ồn, không ô nhiễm, lợi dụng khe hở cầu phát triển sao!?" "Đại sư!!" Các tiểu tỷ tỷ xung quanh đều nũng nịu, tiến lên bắt đầu quấn lấy. "Oa ca ca!!" Tam Lộng đại sư lập tức cười to, cùng các tiểu tỷ tỷ vui đùa ầm ĩ. "Cái tên trọc này!" Mọi người lập tức nhìn sang, biểu thị tâm tình rất không đẹp.

Mọi người rõ ràng đều là tiêu cùng một số tiền, vì sao tên trọc này chơi lại vui vẻ hơn bọn họ nhiều như vậy!? "Khụ khụ!" Trần Tổ thấy không khí xấu hổ, vội vàng ho khan một tiếng nói: "Lúc trước đa tạ đại sư nhắc nhở, nếu không ta hiện tại e là đã vào tù rồi." "Đúng thế!" Lý Cực cũng là vẻ mặt nghĩ lại mà sợ nói: "Đám lão thần đi theo Thủy Hoàng chúng ta, e là cũng chỉ có đệ tử của lão Tề là sạch sẽ, những người khác ít nhiều đều không chịu nổi điều tra." "Ngươi làm sao biết lão Tề là sạch sẽ!?" Tam Lộng đại sư trái ôm phải ấp tiểu tỷ tỷ, vẻ mặt hí ngược nói: "Cái chức Trị Túc Nội Sử của ngươi tối đa là thu thuế theo tỷ lệ, nhưng lão Tề lại là mang theo Đại Tuyết Long Kỵ cưỡi ngựa giẫm nát giang hồ, cuối cùng cùng nhau đóng gói mang đi, nước béo so với ngươi nhiều hơn nhiều!" "Không phải chứ!?" Lý Cực lập tức kinh hô nói: "Lão Tề cái tên mày rậm mắt to kia cũng làm loại chuyện này!?" "Tiểu tử, ngươi còn quá trẻ!" Mộc Tú vỗ vỗ vai hắn nói: "Có rảnh đi nhà lão Tề nhìn xem vợ hắn, lúc đi là tu vi gì, hiện tại trở về lại là tu vi gì." "A cái này..." Lý Cực tại chỗ liền kinh ngây người.

Vốn tưởng rằng mình đứng vững gót chân trong đoàn đội chuyên nghiệp của Thủy Hoàng, là một tên 'súc sinh' không hơn không kém, ai ngờ súc sinh ở bên trong vừa bốc đã được một nắm lớn, hắn ở bên trong căn bản xếp không được thứ hạng, thuần khiết y như một con cừu non vậy. "Quốc Công!" Trần Tổ ở một bên nhịn không được lo âu nói: "Tần Vương hiện tại đã nghèo điên rồi, có thể hay không đối với chúng ta thu về tính sổ a!?" "Từ cổ chí kim đế vương có mấy người có thể làm được quân vô hí ngôn!?" Mộc Tú bộ dạng nhìn thấu thế sự, sau đó sái thoát cười một tiếng nói: "Bất quá ngươi cũng không cần lo lắng, Tần Vương xử lý xong quan tham chi hậu, còn muốn an bài tâm phúc của mình trong triều, để tiện cho việc chỉnh đốn hoàng tộc, sau đó còn muốn vì thiên hạ bách tính mưu cầu phát triển, đợi đến khi rảnh tay nhớ tới chúng ta, chúng ta sớm đã phi thăng thượng giới truy tùy Thủy Hoàng rồi." "Phi thăng thượng giới!?" Lý Cực trong lòng lập tức nóng nảy.

Tuy rằng hắn năm đó bằng thực lực tiến vào Thiên Hồng Thư Viện, thiên phú bản thân tuyệt đối so với người bình thường mạnh hơn, nhưng lại không có bao nhiêu nắm chắc có thể độ kiếp phi thăng thượng giới.

Cho dù hiện tại gông xiềng Thiên Đạo bị Thủy Hoàng chém đứt, trước khi đi còn lưu lại cho bọn hắn đại lượng Tiên Thiên Đan, trong lòng hắn vẫn như cũ không có bao nhiêu nắm chắc độ kiếp phi thăng. "Không sai!" Tam Lộng đại sư tiếp lời nói: "Chỉ cần Thủy Hoàng còn đó, chúng ta liền có thể tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy múa!" "Quốc Công!!" Lý Cực đột nhiên quỳ gối trước mặt Mộc Tú, vẻ mặt chân thành nói: "Lý Cực tự biết thiên tư không được, khó phi thăng thượng giới, nguyện bái ngài làm sư phụ, học huyền môn chi pháp..." "Bái ta làm sư phụ!?" Mộc Tú lập tức phát ra tiếng nổ mạnh chói tai, sợ đến mức nhảy dựng lên khỏi ghế.

Nhớ lại năm đó Hoang Cổ Tứ Tú, là bực nào kinh tài tuyệt diễm.

Nhưng kết quả...

Thần Tú thu Lâm Tam làm đồ đệ, kết quả chết; Thiên Tú thu Uyên Tổng làm đồ đệ, kết quả toi mạng; Đế Tú thu Tần Phong làm đồ đệ, kết quả điên rồi!

Hiện tại chỉ còn lại hắn 'nhất chi độc tú' (một cành hoa duy nhất) này, cũng không thể ngã ở cái khâu thu đồ đệ này được. "Sư phụ!" Lý Cực trực tiếp ôm lấy đùi hắn, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Ngài liền nhận lấy đồ nhi đi, chỉ cần ngài nhận đồ nhi, về sau tới Tần Hoài Hà tiêu phí đều do đồ nhi trả tiền..." "Ngươi trả tiền!?" Mộc Tú vốn còn đang giãy dụa, nghe vậy lập tức liền dừng lại.

Thậm chí bắt đầu suy tư, có nên hay không đánh cược một phen!

Họa diện nhất chuyển —— Tần Phong mang theo Tiểu Bạch, đi tới Tinh Cực Thành.

Bất quá hắn cũng không có trực tiếp đi tìm Vương gia gì đó kiếm tiền, mà là mang theo Tiểu Bạch trước tìm một cái tửu lâu nghe ngóng tin tức. "Quân gia, mời vào bên trong!!" Tiểu nhị nhìn thấy áo giáp trên người Tần Phong, vội vàng vẻ mặt nhiệt tình mời người lên lầu. "Ừ!" Tần Phong không có cự tuyệt, nhấc chân bước vào tửu lâu.

Chỉ thấy tửu lâu vốn ồn ào trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, mọi người tề xoát xoát nhìn về phía Tần Phong, ngay sau đó phi thường tự giác nhường ra một con đường. "Quân gia!" Tiểu nhị mang theo Tần Phong lên lầu hai, sau khi nhập tọa liền vội vàng thao thao bất tuyệt giới thiệu nói: "Tiểu điếm chúng ta có các món đặc sắc như Thanh Long Ngọa Tuyết, Phượng Xuyên Mẫu Đan, Lục Phì Hồng Sấu, Bát Tuyết Tầm Xuân, Thanh Phất Vạn Câu Thanh, Ngư Hỏa Dục Phục Thiên..." "Mỗi dạng đều cho một phần!" Tần Phong trực tiếp đại khí vung tay lên, bảo tiểu nhị nhanh chóng xuống dưới chuẩn bị. "Được rồi!!" Tiểu nhị không nghĩ tới Tần Phong hào khí như thế, vui vẻ liền chạy xuống lầu mở đơn. "Tiên giới chính là Tiên giới!" Tiểu Bạch vẻ mặt kích động nói: "Nghe mấy cái tên món ăn này liền biết, nhất định đều là trân tu mỹ vị ghê gớm." "Cái gì trân tu mỹ vị!?" Tần Phong nhịn không được trợn trắng mắt nói: "Đây bất quá là sáo lộ của chủ quán, kỳ thực chính là dưa chuột trộn, lưỡi phượng xào lăn, ớt xanh xào thịt, gân nai kho, vịt hầm bát bảo, hoa cúc phối cá vược." "Toàn là giả sao!?" Tiểu Bạch lập tức liền kinh ngây người tại chỗ, không nghĩ tới sáo lộ ở Tiên giới lại sâu như vậy. "Đương nhiên là thật rồi!" Tần Phong bắt đầu phân tích nói: "Cái Vương gia gì đó ở Tinh Cực Thành coi như là hộ lớn, nhưng thiếu gia nhà bọn hắn lại chỉ có thể làm cái tiểu đội trưởng ở Chiến Thần Điện, sung kỳ lượng cũng chỉ là Kim Tiên cảnh tu vi, ngươi cảm thấy loại địa phương nhỏ này có thể có trân tu mỹ vị gì!?" "Có đạo lý!" Tiểu Bạch nghĩ nghĩ, tán đồng gật đầu. "Hơn nữa địa phương nhỏ nổi tiếng là không có nước béo!" Tần Phong phảng phất lộ ra cái đuôi hồ ly, lại tiếp tục nói: "Cho nên đợi lát nữa một mình ta đi Vương gia, ngươi ở bên ngoài tiếp ứng, phòng ngừa có cái gì ngoài ý muốn phát sinh." "Thỏ ta ở ngoài tiếp ứng!?" Tiểu Bạch thần tình không khỏi sững sờ, tổng cảm giác có chút không đúng lắm... "Đương nhiên rồi!" Tần Phong thấm thía giáo dục nói: "Ngươi quên chúng ta vừa nãy vì sao bị theo dõi?

Còn không phải là bởi vì chúng ta không đủ ổn kiện (vững vàng), chính là bởi vì một cái chi tiết sơ suất nho nhỏ, suýt chút nữa dẫn đến chúng ta trở thành thức ăn trong miệng kẻ khác." "Có đạo lý!" Tiểu Bạch trọng trọng gật cái đầu nhỏ, cảm thấy mình nên ở bên ngoài tiếp ứng.

Thu!!

Một tiếng chim hót chói tai vang lên, dẫn tới mọi người trong thành nhao nhao ngẩng đầu.

Chỉ thấy một đàn đại bàng che khuất bầu trời từ đỉnh đầu cấp tốc lướt qua, hướng về con đường Tần Phong vừa tới mà lao đi, chút nào không có ý tứ dừng lại ở Tinh Cực Thành. "Đây là Thần Sách Quân của Chiến Thần Điện!?" "Hắc Thiết Huyền Giáp, Tiên Yêu Đại Bằng, không sai, là Thần Sách Quân!" "Đây là làm sao vậy?

Bình thường gặp một cái Thần Sách Quân đều khó, hôm nay sao lại xuất hiện nhiều như vậy!?" "........." Người trong tửu lâu ánh mắt tề xoát xoát nhìn về phía Tần Phong, một bộ dáng hiếu kỳ muốn tìm tòi bát quái. "Cái này các ngươi cũng không biết!?" Tần Phong không có thiết lập hình tượng cao lãnh gì, ngược lại chủ động đáp lại mọi

người.

Bất quá sau khi hắn nói xong một câu, ngay tại lúc mọi người chờ hắn nói tiếp, hắn đột nhiên ngậm miệng lại, một chữ cũng không nói nữa.

Chương 1122

"Ngọa tào, ngươi nói hết câu đi chứ a!?" Trong lòng mọi người điên cuồng thổ tào, bị làm cho khó chịu không lên không xuống. "Vị quân gia này!" Có người nhịn không được tiến lên nghe ngóng nói: "Tại hạ Lục Nhậm Giáp (người qua đường Giáp), không biết Chiến Thần Điện các ngài đây là..." "Ta không 'tạo' (biết) a!" Thấy mọi người đều dựng lỗ tai lên, Tần Phong lại giả bộ vô tội. "Tên này tuyệt đối là cố ý!" Mọi người tức đến mức nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không làm gì được Tần Phong.

Ngay lúc này —— Tiểu nhị bưng cơm rau làm xong lên, không khác dự đoán của Tần Phong vừa rồi là bao.

Bất quá thực phẩm sử dụng lại không phải vật phàm gian, bên trong toàn bộ ẩn chứa một tia tiên khí, đối với người tu luyện mà nói tuyệt đối là vật đại bổ. "Quân gia!" Tiểu nhị nở nụ cười chức nghiệp nói: "Món ngài gọi đã lên đủ, ngài thỉnh dùng từ từ!" "Ừ, không tệ!" Tần Phong gật gật đầu, sau đó nghiền ngẫm cười nói: "Bất quá chúng ta nói trước nhé, Quân gia ta trên người không mang tiền, hôm nay muốn ăn 'bá vương xan' (ăn quỵt) ở quán các ngươi!" "Quân gia, chớ có lấy tiểu nhân ra nói đùa!" Sắc mặt tiểu nhị cứng đờ, vội vàng bồi cười nói: "Dưới sự lãnh đạo anh minh của Ngạo Thiên Tiên Đế, Chiến Thần Điện cũng chưa bao giờ có thói quen ăn quỵt a!" "Hiện tại không phải có rồi sao!?" Tần Phong nói hùng hồn lý lẽ, nhất định phải làm một đóa pháo hoa khác biệt. "Đúng thế!" Tiểu Bạch cũng hùng hồn lý lẽ nói: "Trước kia không có, không có nghĩa là hiện tại không có, hôm nay chúng ta cho ngươi mở rộng kiến thức, ngươi phải trả ngược lại tiền cho chúng ta mới đúng!" "Á đù!!" Mọi người xung quanh đều kinh ngây người.

Không biết con thỏ đáng yêu như vậy, sao lại mọc ra một cái miệng như thế. "Cái này, cái này, cái này..." Tiểu nhị gấp đến độ sắp khóc, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hắn vừa rồi thấy Tần Phong mặc Hắc Thiết Huyền Giáp của Chiến Thần Điện, nghĩ đến danh tiếng tốt mà Chiến Thần Điện đánh ra những năm gần đây, liền nhiệt tình đón người vào, thấy Tần Phong gọi nhiều món như vậy càng là mặt mày hớn hở, nghĩ thầm tiền thưởng tháng này ổn rồi, ai ngờ một người một thỏ này cư nhiên không biết xấu hổ như thế. "Bàn của Quân gia này tính cho ta!!" Lục Nhậm Giáp vội vàng lên tiếng, móc ra một khối ngọc thạch phát quang.

Chỉ thấy khối ngọc thạch này có chút tương tự Tiên tinh ở hạ giới, nhưng năng lượng ẩn chứa bên trong lại tinh thuần hơn Tiên tinh nhiều. "Hạ phẩm Tiên tinh!" Tiểu nhị cảm động đến sắp khóc, liên tục nói: "Đủ rồi, đủ rồi, đa tạ Lục gia!!" "Hạ phẩm Tiên tinh sao!?" Tần Phong nâng mắt lẩm bẩm một tiếng.

Căn cứ theo ký ức sưu hồn gã áo giáp nam lúc trước, tiền tệ ở Tiên giới chia làm Hạ phẩm Tiên tinh, Trung phẩm Tiên tinh, Thượng phẩm Tiên tinh, cùng với Cực phẩm Tiên tinh bốn đẳng cấp.

Còn Tiên tinh trong Côn Luân bí cảnh ở hạ giới, tại Tiên giới chỉ có thể coi là một loại hàng tàn thứ phẩm!

Bởi vì tạp chất ẩn chứa bên trong thực sự là quá nhiều, nếu có người cưỡng ép hấp thu đột phá, không chỉ sẽ dẫn đến chiến lực bản thân tổn hại lớn, còn có thể đoạn tuyệt con đường tu luyện về sau.

Phàm là người có chút thường thức ở Tiên giới, đều sẽ không dùng loại Tiên tinh này tu luyện!

Bất quá có bệnh thì có thuốc, muốn trị liệu cũng có biện pháp.

Ví dụ như Tiên Thiên Chi Lực mà Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng phóng thích ra, không chỉ có thể làm cho người ta tiến vào trạng thái Tiên Thiên cảm ngộ, còn có thể chữa trị thương tổn do hấp thu Tiên tinh kém chất lượng mang lại.

Nhưng mà Đại Tiên Thiên Chí Bảo ở Tiên giới đều là đồ chơi hiếm có, muốn dùng Tiên Thiên Chi Lực để chữa trị đơn giản còn khó hơn lên trời. "Vị Quân gia này..." Lục Nhậm Giáp lần nữa mở miệng nghe ngóng: "Không biết Chiến Thần Điện các ngài..." "Lục huynh, mời ngồi, mời ngồi!" Tần Phong nhiệt tình kéo đối phương cùng ngồi xuống, sau đó nhìn nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: "Việc này ta chỉ nói với một mình ngươi, ngươi ngàn vạn lần không thể nói cho người khác biết a!" "Nhất định, nhất định!" Lục Nhậm Giáp trịnh trọng gật đầu, biểu thị miệng mình rất kín.

Những người khác vừa nghe Tần Phong muốn kể chuyện, cũng nhao nhao dựng lỗ tai lên nghe lén. "Ngàn vạn lần không thể nói với người khác!!" Tần Phong lại dặn dò một câu, sau đó phảng phất như kẻ trộm hạ thấp giọng nói: "Gần đây có một mãnh nhân vừa mới phi thăng tên là Diệp Thần, không chỉ giết sáu thành viên Chiến Thần Điện chúng ta, còn giết một vị tiểu đội trưởng lưu thủ, chọc cho Ngạo Thiên Tiên Đế chấn nộ, đích thân hạ đạt mệnh lệnh truy sát!" "Không thể nào?!" Lục Nhậm Giáp lập tức chấn kinh nói: "Tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện các ngài đều là Kim Tiên cảnh tu vi, một sơ giai Địa Tiên vừa mới phi thăng làm sao có thể vượt hai đại cảnh giới giết Kim Tiên!?" "Cái này ta cũng không biết!" Tần Phong ăn một miếng rau, lại phảng phất như kẻ trộm thấp giọng nói: "Bất quá ta nghe nói kẻ này cùng Ngạo Thiên Tiên Đế là đồng hương, đều đến từ một tiểu thế giới tên là Hoang Cổ!" "Hoang Cổ?!" Sau lưng có người nhỏ giọng lầm bầm: "Nếu ta nhớ không lầm, đại đạo cộng hưởng lần trước dẫn phát hình như chính là đến từ Hoang Cổ!" "Hả!?" Tiểu

Bạch nghe tiếng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện xung quanh đã vây đầy người. "Không sai!" Có người còn không quên phụ họa nói: "Hình như là ở Hoang Cổ có người đạt được Đại Đạo Chi Ấn, các đại thế lực vì thế mà điên cuồng một thời gian dài, nghe nói thời gian đó các đại thế lực đều đang nghiên cứu làm thế nào đưa người xuống hạ giới, nhưng kết quả không ngoại lệ đều chết rất thảm, cuối cùng cũng không giải quyết được gì." "Các ngươi nói cái gì vậy!?" Tần Phong lập tức lên tiếng phản bác: "Nói cứ như thể Diệp Thần đạt được Đại Đạo Chi Ấn, Ngạo Thiên Tiên Đế chúng ta là lấy cớ báo thù cho đàn em, để tới cướp đoạt Đại Đạo Chi Ấn của hắn vậy." Người nói vô tâm, người nghe hữu ý!

Vốn dĩ mọi người còn chưa nghĩ về hướng này, nhưng hiện tại bị Tần Phong nhắc nhở, càng nghĩ càng cảm thấy bên trong có liên quan. "Xác thực không đúng lắm!" Lục Nhậm Giáp nhịn không được lẩm bẩm nói: "Tuy rằng Diệp Thần giết tiểu đội trưởng Kim Tiên của Chiến Thần Điện, nhưng không có lý do gì kinh động đến Ngạo Thiên Tiên Đế cao cao tại thượng a!?" "Ta cảnh cáo các ngươi đừng đoán mò!" Tần Phong lập tức đập bàn đứng dậy nói: "Ngạo Thiên Tiên Đế chúng ta sở dĩ động nộ, tuyệt đối không phải vì cái gì Đại Đạo Chi Ấn, mà là vợ của ngài ấy ở hạ giới bị cái tên Diệp Thần này cướp mất..." Im lặng!

Toàn trường im phăng phắc!

Vốn tưởng rằng Ngạo Thiên Tiên Đế là kẻ vô sỉ hãm hại người khác để cướp đoạt Đại Đạo Chi Ấn, ai ngờ hắn lại là nạn nhân đáng thương bị Diệp Thần tặng cho một chiếc nón xanh, đây tuyệt đối là quả dưa to nhất mà bọn họ được ăn ở Tiên giới trong suốt mấy vạn năm qua. "Chết dở!" Tần Phong thấy mọi người dường như đều đã hiểu ra, lập tức giả bộ biểu cảm hoảng loạn như thể mình vừa lỡ lời.

Ngay sau đó, cơm cũng chẳng màng ăn nữa, vội vàng túm lấy tai

Tiểu Bạch thỏ, nhanh chóng biến mất giữa dòng người tấp nập trên phố, cũng chẳng biết là lạc hoang mà chạy hay là "thâm tàng công dữ danh". "Thỏ ta còn chưa ăn no mà!" Tiểu Bạch nhìn một bàn đầy thức ăn, biểu thị mình mới chỉ kịp ăn có hai miếng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bôi đen Sử thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn gặp sinh mệnh nguy cơ, thu được 3 triệu điểm phản phái!" "Cái gì gọi là bôi đen?!" Tần Phong sống chết cũng không thừa nhận mình xấu xa.

Hắn chẳng qua chỉ đơn thuần muốn tốt cho Diệp Thần giegie, muốn để hắn tr tôi luyện ý chí trong sinh tử đại kiếp, để sớm ngày trở lại làm Thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thậm chí thừa thế xông lên đột phá đến Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử. "Hắt xì..." Diệp Thần ở hạ giới bỗng nhiên hắt hơi một cái.

Ngay cả chính hắn cũng không biết là có chuyện gì, gần đây cứ cảm giác sau lưng lạnh toát, cứ như thể bị thứ gì đó bẩn thỉu nhắm vào, chỉ cần đi sai một bước là sẽ vạn kiếp bất phục. "Chẳng lẽ là Lâm Tam?!" Diệp Thần theo bản năng sờ sờ Tuế Nguyệt Đao.

Kể từ khi tin tức hắn muốn khởi binh bị bại lộ, Lâm Tam liền triển khai cuộc truy sát vạn dặm đối với hắn, trong đó có mấy lần còn bị Lâm Tam đuổi kịp, nếu không phải có Tuế Nguyệt Đao ở đây, e rằng cái mạng nhỏ của hắn và Diệp Long đã thật sự giao lại rồi. "Vãi chưởng!!" Diệp Thần càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực.

Hắn chẳng qua chỉ là muốn khởi binh mưu phản, đều còn chưa kịp hô khẩu hiệu, đã bị Tần Hạo đích thân dẫn đội đến vây công, sau đó lại còn bị Lâm Tam truy sát vạn dặm.

Thế này có lễ phép không!?

Thế này rõ ràng là không lễ phép chút nào!! "Diệp Thần, ngươi không sao chứ?!" Diệp Long nhìn gương mặt có chút tái nhợt của Diệp Thần, vội vàng tiến lên ân cần hỏi han.

Nếu không phải Tần Đạo Thiên đã căn dặn kỹ càng, bảo hắn phải chủ đạo thiết lập hình tượng noãn nam tốt bụng với Diệp Thần, thì hắn thật sự nhịn không được muốn lao lên thử xem thâm thiển của Diệp Thần thế nào. "Ta không sao!" Diệp Thần thở ra một hơi trọc khí thật sâu, ngay sau đó khí tức liền mạnh lên một phần.

Mặc dù Hóa Huyết Thuấn Di là thần kỹ bảo mệnh, sau khi sử dụng sẽ gây tổn hại cực lớn cho bản thân, nhưng không chịu nổi việc hắn dùng ba ngày hai bữa, cộng thêm việc bản thân hắn biết thuật luyện đan, hiện tại đã nảy sinh kháng thể không nhỏ.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm reo thanh thúy đột nhiên vang lên, khiến hư không chấn động kịch liệt. "Vãi chưởng!!" Diệp Thần lập tức vừa chửi đổng vừa đứng dậy, không cần nghĩ cũng biết là Lâm Tam đuổi tới rồi.

Coong một tiếng!!

Chương 1123

Chỉ thấy Lâm Tam mạnh mẽ rút ra Vô Trần Kiếm, thân hình như tia chớp lao về phía Diệp Thần. "Lâm Tam, ngươi thật sự tưởng ta sợ ngươi sao!!" Trong lòng Diệp Thần nghẹn một bụng lửa, tay cầm Tuế Nguyệt Đao lựa chọn nghênh chiến.

Đinh một tiếng!!

Đao kiếm va chạm mạnh vào nhau, tia lửa cũng theo đó bắn tung tóe. "Lâm Tam!!" Diệp Thần liên tục lui lại mấy bước, nghiêm nghị quát: "Ta đã nói với ngươi tám trăm lần rồi, ta chưa từng đi qua Côn Luân bí cảnh, đa phần là do tên vô sỉ Tần Phong kia vu oan giá họa cho ta!!" "Tiểu nhân vô sỉ, còn dám oan uổng Tần huynh của ta!" Ánh mắt Lâm Tam lập tức lạnh xuống, căn bản không tin cái miệng thối của Diệp Thần.

Hắn cũng đâu phải sinh viên đại học "trong veo ngu xuẩn" gì, làm sao lại không nghe ra Diệp Thần đang châm ngòi ly gián, huống chi lúc trước hắn chính tai nghe thấy Diệp Thần thừa nhận, Tiên Tinh của mình đến từ Côn Luân bí cảnh.

Thần uy thôi xán, Kiếm Đoạn Vạn Cổ!!

Thấy lời nói của Diệp Thần triệt để chọc giận Lâm Tam, hắn quả đoán tung ra đại chiêu mạnh nhất của mình, trên Vô Trần Kiếm lập tức trào ra một cỗ kiếm ý dao động khủng bố, giống như cuồng triều vô biên quét ngang thiên địa, phảng phất như muốn nuốt chửng Diệp Thần vậy. "Đậu má!!" Diệp Thần tức đến mức văng tục, chỉ có thể vội vàng huy đao ngăn cản.

Ông!!

Tiếng đao minh chói tai vang vọng thiên địa, còn kèm theo một cỗ đao ý trùng thiên. "Nhanh như vậy đã lĩnh ngộ được đao ý?!" Trong lòng Diệp Long không khỏi kinh hãi, phát hiện tên này quả thực không giảng đạo lý.

Cho dù Chiến Thần Giáp, Ngân Long Thương song song bị hủy, căn cơ bản thân bị đả kích mang tính hủy diệt, không cách nào mở ra hình thái thứ hai của Hoang Cổ Thánh Thể, nhưng vẫn có thể tìm lối tắt cảm ngộ ra đao ý. "Ngươi không cản được ta đâu!!" Đôi mắt Lâm Tam tựa như mặt trời gay gắt lấp lánh vạn đạo kim quang.

Ngay sau đó, một đạo kiếm mang kinh động Hoang Cổ thẳng đến chín tầng trời, kiếm khí càng là kích động chín vạn dặm khiến thiên địa chấn động, phảng phất một kiếm có thể chém vào trong quá khứ tương lai.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm reo chấn động màng nhĩ vang vọng thiên địa, thương khung phảng phất bị một đôi bàn tay vô hình cực lớn cưỡng ép xé rách ra một đường ranh giới, ngay sau đó liền va chạm mạnh mẽ với đao ý của Diệp Thần.

Ầm ầm!!

Hai bên công kích va chạm kịch liệt, năng lượng khủng bố như một vầng thái dương chói mắt, ngay sau đó liền hóa thành cơn bão vô tận quét ngang thiên địa. "Kiếm ý thật khủng bố!!" Các vị Đại Đế ở Hoang Cổ nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía đạo kiếm khí trùng thiên kia. "Là kiếm ý của Lâm Tam!" Tần Hạo vẻ mặt đầy hâm mộ, cũng muốn đi vạn dặm truy sát Diệp Thần.

Bất quá nhìn thấy Đả Hoàng Tiên trong tay Thái Sư Vô Đạo, cùng với bút lông trong tay Tam Thu, đành phải thành thành thật thật tiếp tục cắm đầu phê duyệt tấu chương. "Phụt!!" Diệp Thần nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không khống chế được liên tục lùi lại.

Tuy rằng tu vi hiện tại của hắn cao hơn Lâm Tam, nhưng ngặt nỗi căn cơ bị tổn hại quá nghiêm trọng, căn bản không phải đối thủ của Lâm Tam, chỉ có thể khởi động Sức mạnh Thời gian của Tuế Nguyệt Đao. "Lại là chiêu này!!" Sắc mặt Lâm Tam biến đổi, vội vàng lùi lại né tránh.

Chỉ thấy Sức mạnh Thời gian của Tuế Nguyệt Đao hóa thành từng đạo gợn sóng, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, nơi nó đi qua, sinh mệnh của vạn vật đều đang trôi đi nhanh chóng. "Sức mạnh Thời gian quả nhiên thần kỳ!" Trong lòng Diệp Thần nóng rực, cảm giác tương lai một mảnh quang minh.

Bất quá ở hạ giới ngày ngày bị Lâm Tam truy sát cũng không phải cách, nhất định phải mau chóng đột phá tu vi phi thăng thượng giới mới được, nơi đó mới hẳn là vũ đài của Diệp Thần hắn.

Nghĩ tới đây —— Diệp Thần cũng không dây dưa với Lâm Tam nữa, túm lấy Diệp Long lần nữa thi triển Hóa Huyết Thuấn Di. "Tên này sao lại khó giết thế hả!?" Diệp Long cảm thấy muốn khóc không ra nước mắt, không biết khi nào mới có thể về nhà. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Sử thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn bị trọng thương, thu được 1 triệu điểm phản phái!" "Diệp Thần giegie lại bị thương rồi?!" Tần Phong trong lòng nhịn không được thở dài một tiếng, mặc niệm cho Diệp Thần hai phút rưỡi.

Bất quá ngay sau đó ánh mắt của hắn liền bị đại môn Vương gia hấp dẫn, không chỉ khí phái mười phần, diện tích chiếm đất còn sắp đuổi kịp A Phòng Cung của hắn ở hạ giới. "Nơi này chính là Vương gia ở Tinh Cực thành sao?!" Tiểu Bạch ngốc manh ngẩng đầu nhìn đại môn Vương gia, nhìn thế nào cũng không giống dáng vẻ không có chút béo bở nào... "Phàm sự không được chỉ nhìn bề ngoài!" Tần Phong nhìn ra sự nghi hoặc của Tiểu Bạch, lập tức thấm thía giáo dục: "Giống như những tinh anh xã hội kia vậy, nhìn thì hào nhoáng, thực chất sớm đã không chịu nổi gánh nặng rồi." "Là như vậy sao?!" Tiểu Bạch nghiêng cái đầu nhỏ, cứ cảm thấy không đúng lắm. "Được rồi, mau đi đi!" Tần Phong vội vàng thúc giục: "Nhớ kỹ, chi tiết quyết định thành bại, hết thảy tiến hành theo kế hoạch cũ, ngàn vạn lần không thể để người ta phát hiện ngươi biết chưa?!" "Ân!" Tiểu Bạch gật gật cái đầu nhỏ, nhanh chóng nhảy xuống từ trên vai hắn.

Ngay sau đó liền nhảy vọt vào Vương gia, nhanh chóng tìm một bụi cỏ trốn vào, chờ đợi tín hiệu tiếp ứng của Tần Phong. "Chi tiết quyết định thành bại!" Tần Phong thấy Tiểu Bạch thành công lẻn vào, trong lòng mặc niệm ba lần.

Chỉ thấy hắn sử dụng Thiên Cương Biến Hóa Chi Thuật, trong nháy mắt biến thành bộ dáng của Diệp Thần giegie, ngay cả khí tức quanh thân cũng y hệt, sau đó liền nghênh ngang đi về phía Vương gia. "Là tiểu đội trưởng của Thần Sách Quân!" Quản gia Vương gia sau khi nhìn thấy Tần Phong, lập tức nhiệt tình nghênh đón.

Bởi vì thiếu gia nhà bọn họ chính là Kim Tiên tiểu đội trưởng của Thần Sách Quân, cho nên tôi tớ Vương gia bọn họ đối với Thần Sách Quân cũng không xa lạ, còn tưởng rằng Tần Phong là chiến hữu của thiếu gia nhà mình.

Chát một tiếng!!

Nhưng điều khiến quản gia Vương gia vạn lần không ngờ tới là, vừa đến trước mặt Tần Phong đã ăn ngay một cái tát tai vang dội. "Vị quân gia này..." Quản gia Vương gia ôm mặt, cảm thấy vẻ mặt mộng bức.

Hắn thực sự không biết mình đắc tội đối phương ở chỗ nào, ngay cả câu nói cũng chưa kịp nói đã bị táng cho một cái tát.

Mặc dù hành vi của Tần Phong khiến hắn rất tức giận, nhưng nhìn thấy Hắc Thiết Huyền Giáp trên người đối phương, hắn cảm thấy người ta làm như vậy nhất định là có đạo lý của người ta, chỉ là do mình thiên tư ngu độn tạm thời chưa thể lĩnh ngộ mà thôi. "Hừ!!" Tần Phong hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hắn không hề có ý giải thích, đi thẳng qua người quản gia tiến vào Vương gia. "Nhanh, mau đi thông báo cho gia chủ!" Quản gia Vương gia vội vàng phân phó người hầu, còn mình thì nhanh chóng đi theo.

Chỉ thấy Tần Phong nghênh ngang đi tới đại sảnh tiếp khách của Vương gia bọn họ, rất tự nhiên đặt mông ngồi lên chủ tọa, không hề có ý coi mình là người ngoài.

Chương 1124

Lúc này —— Gia chủ Vương gia cũng đã nhận được tin tức.

Biết được đối phương là người của Thần Sách Quân, hắn không dám chậm trễ chút nào, vội vội vàng vàng chạy tới.

Thế nhưng khi hắn đến phòng khách nhìn thấy Tần Phong, thần tình lại rõ ràng ngẩn ra một chút, không hiểu vì sao Sơ Giai Địa Tiên lại có thể mặc Hắc Thiết Huyền Giáp của Thần Sách Quân!?

Bất quá sự già đời nhiều năm khiến nghi hoặc của hắn chỉ lóe lên rồi biến mất, sau đó liền như không có chuyện gì bước vào phòng khách. "Quân gia giá lâm, bồng tất sinh huy!" Vương gia chủ vừa vào cửa liền ôm quyền nói: "Hạ nhân tiếp đón không chu đáo, còn mong quân gia bao hàm!" "Hừ!!" Tần Phong thuận nước đẩy thuyền, hừ lạnh nói: "Hạ nhân nhà ngươi quả thực to gan thật đấy!!" "Vương quản gia!" Sắc mặt Vương gia chủ trong nháy mắt đen lại, đôi mắt sắc bén nhìn về phía quản gia đứng bên cạnh. "Lão gia, ngài là hiểu ta mà!" Quản gia ở một bên sợ đến chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống nói: "Ta đối với Vương gia luôn luôn trung thành tuyệt đối, cho dù có cho ta mười cái gan, ta cũng không dám đắc tội quân gia của Thần Sách Quân a!!" "Cái này..." Vương gia chủ lập tức do dự.

Dù sao chủ tớ chung sống nhiều năm như vậy, đối với quản gia hắn tự nhiên là hiểu rõ. "Không phải hắn!" Lời nói của Tần Phong làm Vương gia chủ thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại khiến hắn bắt đầu chửi thầm trong bụng.

Chỉ thấy Tần Phong giơ tay về phía phòng khách vung lên, ngay sau đó bốn cái thi thể liền xuất hiện, chính là bốn tên tiểu tạp binh vọng tưởng cướp đoạt Đại Đạo Manh Nha của Tiểu Bạch. "Vương

Long Đào!" Quản gia Vương gia hét lớn với một cái thi thể, cảm giác không đúng lại vội vàng bịt miệng lại. "Vương gia chủ, đây là người hầu nhà ngươi đi!?" Tần Phong cười lạnh nói: "Gan của bọn hắn cũng lớn lắm, lại dám chặn đường cướp bóc tiểu đội trưởng của Thần Sách Quân!" "Hít hà!!" Vương gia chủ hít ngược một hơi khí lạnh, vội vàng rũ sạch quan hệ nói: "Quân gia, trong này khẳng định có hiểu lầm gì đó, con ta Vương Húc cũng là một gã Kim Tiên tiểu đội trưởng của Thần Sách Quân..." "Lần này quả thực là mạo hiểm a!" Tần Phong phảng phất như không nghe thấy lời Vương gia chủ, tự mình nói: "Nếu không phải ta may mắn được Ngạo Thiên Tiên Đế chỉ điểm, hôm nay e rằng đã phải chết ở Tinh Cực thành này rồi." "Được Ngạo Thiên Tiên Đế chỉ điểm!?" Trong lòng Vương gia chủ run lên bần bật, lập tức mở ra não động phong bạo.

Chuyện Sơ Giai Địa Tiên mặc Hắc Thiết Huyền Giáp vốn dĩ vô lý, tại giờ khắc này trong nháy mắt trở nên hợp lý, có thể vượt cấp chém giết bốn tên Chân Tiên người hầu nhà hắn, cũng chứng thực người trước mắt quả thực không giống bình thường, được Ngạo Thiên Tiên Đế chỉ điểm cũng hợp tình hợp lý.

Nếu như lại to gan hơn chút nữa mà nghĩ, người này liệu có phải là truyền nhân của Ngạo Thiên Tiên Đế hay không!?

Nghĩ tới đây —— Vương gia chủ tối sầm mặt mũi, chỉ cảm thấy hai chân bủn rủn. "Lão gia!!" Quản gia mắt sắc tay nhanh, vội vàng đỡ lấy người. "Đám súc sinh ăn cây táo rào cây sung này!!" Gia chủ Vương gia nhìn bốn cái thi thể trên mặt đất, hận không thể lao lên băm bọn hắn thành trăm mảnh. "Lão gia!" Quản gia vội vàng mở miệng nhắc nhở, biểu thị Tần Phong còn đang đợi. "Quân gia!" Vương gia chủ biết giải thích vô dụng, vội vàng nhận sai nói: "Việc này xác thực là Vương gia ta quản giáo không nghiêm, kinh động đến quân gia, muốn đánh muốn phạt Vương gia ta đều nhận." "Ngươi cũng không cần khẩn trương!" Tần Phong thấy đối phương bị hù dọa, bắt đầu ra vẻ ông cụ non nói: "Nếu ta thật sự muốn so đo việc này, hiện tại xuất hiện tại Vương gia chính là Thần Sách Quân rồi, ta cũng không có khả năng đơn thương độc mã tới đây, càng không có khả năng ngay cả Tiên Yêu Đại Bằng cũng không mang theo." "Có hi vọng!!" Vương gia chủ cũng là một kẻ tinh ranh, biết việc này có đường xoay chuyển. "Thực không dám giấu giếm!" Tần Phong đứng dậy tiến lên, hạ thấp giọng nói: "Ta chính là một trong hai đệ tử mới thu nhận gần đây của Ngạo Thiên Tiên Đế, chỉ là dựa theo quy củ của mạch Ngạo Thiên Tiên Đế, ta cùng sư huynh cuối cùng chỉ có thể sống sót một người.

Hiện tại ta đang cần gấp rút tổ chức ban đế của riêng mình, mà con trai ngươi Vương Húc ta rất coi trọng, cũng nguyện ý cho hắn một cơ hội, chỉ là không biết Vương gia các ngươi có nguyện ý nắm lấy cơ hội lần này hay không..." "Nguyện ý, nguyện ý!!" Lời của Tần Phong còn chưa nói hết, Vương gia chủ đã gật đầu như gà mổ thóc.

Đùa gì thế!

Một trong hai đại đệ tử mới thu nhận của Ngạo Thiên Tiên Đế, đây chẳng phải là tranh đoạt hoàng vị trong truyền thuyết sao!?

Hiện tại Tần Phong mới ở cảnh giới Sơ Giai Địa Tiên, Vương gia bọn họ một khi lựa chọn đi theo, liền tương đương với nắm giữ cổ phần nguyên thủy nhất, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết nên lựa chọn như thế nào.

Còn việc Tần Phong lừa hắn, hắn căn bản không tin.

Sơ Giai Địa Tiên vượt cấp giết chết bốn tên Chân Tiên nhà hắn, đủ để chứng minh thiên phú của Tần Phong yêu nghiệt đến mức nào, có thể được Ngạo Thiên Tiên Đế thu làm đệ tử cũng là hợp tình hợp lý. "Vương gia chủ có đảm lược!" Tần Phong lập tức lộ ra mỉm cười, bắt đầu vẽ bánh: "Lần này ta phụng mệnh sư phụ tới đây làm việc, nếu Vương gia chủ có thể giúp ta, ngày đại sự thành công ta nhất định sẽ bảo cử với sư phụ, để Vương gia chủ làm thành chủ của vùng đất mười vạn dặm quanh Tinh Cực thành này." "Tinh Cực thành phương viên mười vạn dặm!!" Hô hấp của Vương gia chủ lập tức trở nên dồn dập, đối với cái bánh vẽ to lớn này căn bản không có sức đề kháng... "Bất quá..." Vương gia chủ vội vàng đè xuống tâm tình kích động.

Hắn có thể làm gia chủ Vương gia, tự nhiên không phải kẻ ngu xuẩn gì, biết thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, muốn đạt được lãnh địa mười vạn dặm e rằng còn cần phải trả cái giá cực lớn. "Còn có Vương Húc huynh..." Tần Phong thấy Vương gia chủ không bị cái bánh lớn làm cho mê muội, lại vội vàng bưng tới một bát canh gà: "Ta sẽ hướng sư phụ xin một viên Thái Ất Kim Đan, trợ giúp hắn đột phá Thái Ất Kim Tiên, sau này làm đội trưởng đội hộ vệ thân cận của ta." "Thái Ất Kim Tiên, đội trưởng đội hộ vệ!!" Tâm tình vừa bình phục của Vương gia chủ, lại vì bát canh gà này mà lần nữa kích động.

Phải biết rằng, trên Kim Tiên cảnh chính là Thái Ất Kim Tiên cảnh, cũng là thiên uyên mà vô số tu tiên giả cùng kỳ cả đời cũng không cách nào bước qua, từ đó cũng liền có thuyết pháp không đột phá Thái Ất Kim Tiên chung quy vẫn là sâu kiến.

Mà Thái Ất Kim Đan chính là con đường tắt hiếm hoi để đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Huống chi còn có thể làm đội trưởng hộ vệ thân cận cho Tần Phong, tương đương với làm tâm phúc cho Thái tử gia của Chiến Thần Điện trong tương lai. "Vương gia chủ!" Tần Phong thấy đối phương đã mê muội, rốt cục mở miệng nói: "Động tĩnh lần này của Thần Sách Quân ngươi cũng thấy rồi đấy, tuyệt đối không phải chuyện đùa nhỏ nhặt gì, hiện tại ta đang thiếu ba vạn viên Cực phẩm

Tiên Tinh, không biết ngươi có nguyện ý giúp ta hay không a!?" "Ba vạn viên Cực phẩm Tiên Tinh!!" Vương gia chủ lập tức kinh hô thành tiếng, cả người cũng trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Phải biết rằng, Cực phẩm Tiên Tinh cho dù ở Tiên giới cũng là vật hiếm có, ba vạn viên Cực phẩm Tiên Tinh càng là một con số trên trời, tương đương với 300 cái "tiểu mục tiêu", cho dù Vương gia hắn là gia tộc đệ nhất trong Tinh Cực thành, nhất thời cũng khó mà gom góp được nhiều Cực phẩm Tiên Tinh như vậy. "Hừ!!" Tần Phong hừ lạnh một tiếng, đứng dậy giả vờ phẫn nộ bỏ đi: "Long Thần ta cũng không phải kẻ ép buộc người khác, đã Vương gia chủ không nguyện ý thì thôi vậy, đợi sau khi hoàn thành sự tình sư phụ giao phó, ta sẽ tự mình dẫn Thần Sách Quân tới quý phủ thanh toán chuyện dung túng gia nô chặn đường cướp bóc." "Quân gia, có chuyện gì từ từ thương lượng..." Vương gia chủ ngay tại chỗ liền cuống lên, vội vàng tiến lên ngăn cản Tần Phong. "Sao?

Vương gia chủ muốn cưỡng ép giữ tại hạ lại!?" Tần Phong cũng không biết là cố ý hay là không cẩn thận, không nói hai lời trực tiếp lấy ra trường thương màu vàng, đối mặt với sự ngăn cản của Vương gia chủ, liền thi triển ra tuyệt kỹ thành danh của Long Ngạo Thiên.

Ngân Long Thôn Châu!!

Một con ngân sắc cự long từ sau lưng Tần Phong bay lên không trung, tiếng long ngâm chấn điếc tai nhức óc càng là vang vọng khắp phòng khách.

Gào!!

Chỉ thấy thể hình của Ngân Long vô cùng to lớn, trực tiếp làm vỡ tung phòng khách, ngay sau đó liền há ra miệng rồng khổng lồ, cấp tốc lao về phía Vương gia chủ. "Ngân Long Thôn Châu!!" Sắc mặt Vương gia chủ biến đổi kịch liệt, bày ra bộ dạng khó có thể tin.

Hắn không hề cảm thấy bất ngờ khi Tần Phong có thể sử dụng Ngân Long Thôn Châu, mà là khó có thể tin được lại có người có thể luyện Ngân Long Thôn Châu đến Đại viên mãn.

Ai cũng biết, chiêu thức Đại viên mãn cần phải đốn ngộ!

Mà đốn ngộ lại chịu ảnh hưởng của tâm cảnh, hoàn cảnh, học thức, kinh nghiệm trưởng thành và các yếu tố bên ngoài khác, trừ phi có người có thể hoàn toàn cùng người khai sáng đạt được tâm linh hợp nhất, nếu không căn bản không thể nào thôi diễn nó đến cảnh giới Đại viên mãn.

Sai một ly, đi một dặm!

Cho nên ở Tiên giới chỉ có tu tiên giả nhị lưu mới đi học tập công pháp của người khác, tu tiên giả nhất lưu chân chính đều là dựa vào cảm ngộ tự sáng tạo ra đại chiêu bài tủ của mình.

Bất quá hiện tại hắn cũng không kịp suy tư, vội vàng lấy ra đại đao ngăn cản Ngân Long Thôn Châu.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc lập tức vang lên, phòng khách cũng theo đó mà vỡ nát tan tành.

Chương 1125

"Mạnh quá!!" Sắc mặt Vương gia chủ không khỏi biến đổi, thân thể liên tục lùi lại phía sau mấy bước. "Lão gia!" Quản gia vội vàng tiến lên đỡ lấy, không quên nhắc nhở: "Người này ngàn vạn lần không thể đắc tội, vừa rồi hắn nói mình họ Long tên Thần..." "Long Thần!?" Sắc mặt Vương gia chủ không khỏi biến đổi, lại một lần nữa mở ra não động phong bạo.

Nếu như người này cùng họ với Ngạo Thiên Tiên Đế là trùng hợp, vậy thì việc hắn sử dụng Ngân Long Thôn Châu ở cảnh giới Đại viên mãn, nhất định là kết quả của việc Ngạo Thiên Tiên Đế cùng hắn tâm linh hợp nhất.

Mà muốn đạt tới tâm linh hợp nhất, liền cần song phương mở ra tâm linh!

Đường đường là Ngạo Thiên Tiên Đế chói mắt nhất Tiên giới, lại mở ra tâm linh với một tên Sơ Giai Địa Tiên, cho dù là kẻ ngốc dùng mông nghĩ cũng biết, quan hệ giữa hai người tuyệt đối không đơn giản. "Vương gia chủ, còn muốn tiếp tục sao!?" Sắc mặt Tần Phong càng thêm lạnh lùng, thương ý quanh thân phóng lên tận trời. "Long đội trưởng hiểu lầm, ta không phải có ý này..." Vương gia chủ sợ đến mức mồ hôi lạnh toát ra, liên tục xua tay buông đại đao trong tay xuống. "Sao hả!?" Tần Phong hùng hổ dọa người nói: "Chẳng lẽ là Vương gia chủ đã nghĩ thông suốt, nguyện ý lấy ra ba vạn Cực phẩm Tiên Tinh để giúp ta!?" "Nguyện ý, ta nguyện ý!" Vương gia chủ vừa nghĩ tới thân phận của Tần Phong, cộng thêm cái bánh vẽ bá chủ phương viên mười vạn dặm, cùng với bát canh gà con trai cưng trở thành tâm phúc của Tần Phong, cuối cùng hắn vẫn cắn răng gật đầu đồng ý. "Vương gia chủ, có mắt nhìn!" Tần Phong lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười, cũng thu hồi trường thương trong tay.

Thời gian không lâu —— Vương gia chủ liền lấy ra một cái nhẫn trữ vật, rất là đau lòng đưa nó cho Tần Phong.

Nhận lấy kiểm tra thì phát hiện bên trong là một ngọn núi ngọc thạch long lanh trong suốt, cho dù là cách nhẫn trữ vật kiểm tra, vẫn như cũ có thể cảm ứng được một cỗ năng lượng ba động cực kỳ tinh thuần.

So sánh với Tiên Tinh trong Côn Luân bí cảnh, hoàn toàn là một trời một vực. "Vương gia chủ yên tâm!" Tần Phong kiểm kê xong xuôi, cũng không quên vẽ bánh: "Ngươi giúp ta hoàn thành nhiệm vụ sư phụ giao phó, ta tự nhiên cũng sẽ tuân thủ lời hứa của mình, từ nay về sau ngươi và ta chính là người trên cùng một chiếc thuyền chiến rồi." "Đúng, người trên cùng một chiếc thuyền!" Vương gia chủ lập tức quên hết đau lòng, chỉ còn lại sự hướng về tương lai tươi đẹp. "Vương gia chủ!" Tần Phong lại ôm quyền nói: "Hiện tại tình huống khẩn cấp, ta phải đi trước đây, đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ sư phụ giao phó, ta sẽ mang theo Vương Húc huynh cùng nhau trở về nâng chén ngôn hoan." "Đa tạ Long đội trưởng vun trồng!" Khóe miệng Vương gia chủ cười đến mức sắp không khép lại được rồi, cảm giác ba vạn Cực phẩm Tiên Tinh này tiêu thật mẹ nó đáng giá.

Không chỉ leo lên được cành cao là Long Thần, còn nhận được hứa hẹn lãnh địa mười vạn dặm, càng là nâng con trai tốt của mình thành tâm phúc của Long Thần. "Dừng bước!" Nụ cười trên khóe miệng Tần Phong cũng sắp không nén được nữa, vội vàng phát tín hiệu rút lui cho Tiểu Bạch. "Thỏ ta chủ nhân đắc thủ rồi!" Tiểu Bạch sau khi nhận được tin nhắn của Tần Phong, vội vàng chui ra khỏi bụi cỏ chạy đi hội hợp.

Mà ngay sau khi một người một thỏ rời đi không lâu, một đội

Thần Sách Quân đã tới Vương gia, một người trong đó chính là thiếu gia Vương gia, một gã Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện, Vương Húc!

Vốn định tranh thủ lúc rảnh rỗi đưa chiến hữu về nhà thăm một chút, cho lão phụ thân một sự ngạc nhiên, nhưng ai ngờ phụ thân hắn lại cho hắn một sự ngạc nhiên trước. "Húc nhi, sao con lại về rồi!?" Vương gia chủ còn chưa ý thức được mình bị lừa, vội vàng híp mắt cười nói: "Cha hiểu rồi, con là tới tìm Long đội đúng không, yên tâm, cha hiện tại đã đầu quân cho Long đội rồi, chúng ta hiện tại là người trên cùng một con thuyền..." "Long đội!?" Vương Húc nghe mà vẻ mặt mờ mịt.

Quay đầu nhìn về phía các chiến hữu khác, từng người cũng đều là biểu cảm y hệt. "Con hồ đồ rồi!!" Vương gia chủ thấy con trai tốt nghe không hiểu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhắc nhở: "Chính là một trong hai đại đệ tử mới thu nhận gần đây của Ngạo Thiên Tiên Đế, Long Thần, Long đội trưởng a!!" "Đồ đệ mới thu của Ngạo Thiên Tiên Đế!?" Vương Húc cùng các tiểu đội trưởng khác trong lòng kinh hãi, không hiểu vì sao mình chưa từng nghe nói qua. "Thiếu gia!!" Quản gia vội vàng tiến lên, bắt đầu kể lại quá trình.

Nhưng điều khiến tâm thái Vương Húc nổ tung là, cái gì mà Long Thần, cái gì mà Tiên Đế thân truyền đệ tử, hắn căn bản chưa từng nghe nói qua.

Đặc biệt là khi nghe thấy cha ruột đưa cho đối phương ba vạn viên Cực phẩm Tiên Tinh, càng là tức giận đến mức suýt chút nữa phun ra một ngụm máu bầm ủ từ năm 82. "Cha ruột của con ơi!!" Vương Húc đen mặt gào thét nói: "Cha bị người ta lừa rồi!!" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Vương gia chủ giống như người già mua thực phẩm chức năng, sống chết không thừa nhận nói: "Cha ngươi ta chính mắt nhìn thấy, Long đội trưởng thi triển ra Ngân Long Thôn Châu ở cảnh giới Đại viên mãn, ngoại trừ Ngạo Thiên Tiên Đế mở ra tâm linh truyền công, trên đời còn có ai có thể lĩnh ngộ Ngân Long Thôn Châu đến cảnh giới Đại viên mãn chứ!?" "Đúng a, thiếu gia!" Quản gia cũng ở một bên nói đỡ: "Long đội trưởng thi triển ra Ngân Long Thôn Châu cảnh giới Đại viên mãn, là ta và lão gia tận mắt nhìn thấy, phòng khách cũng là bị hủy lúc đó, hắn tuyệt đối không thể nào là kẻ lừa đảo!!" "Ngân Long Thôn Châu cảnh giới Đại viên mãn!?" Đám người Vương Húc lập tức kinh hô, cũng càng ngày càng cảm thấy mê hồ.

Mặc dù hiện tại bí tịch Ngân Long Thôn Châu ở Tiên giới không phải bí mật gì, nhưng muốn tu luyện nó đến cảnh giới Đại viên mãn, lại cần phải đạt tới cảnh giới tâm linh hợp nhất với người sáng tạo mới được.

Cho nên thành viên Chiến Thần Điện bọn họ đều là tham khảo Ngân Long Thôn Châu, thương kỹ sử dụng cũng đều là diễn biến từ Ngân Long Thôn Châu mà ra, chưa từng nghe nói qua có người có thể tu luyện Ngân Long Thôn Châu đến cảnh giới Đại viên mãn. "Các vị, mọi người mau qua đây xem..." Một tên Kim Tiên tiểu đội trưởng đột nhiên hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy hắn phát hiện bốn cái thi thể trong phòng khách sụp đổ, sau khi kiểm tra thì phát hiện bọn hắn giống hệt sáu cái thi thể ở điểm phi thăng, đều là bị người ta chặt đứt "tuệ căn" tràn đầy tội ác. "Nói!!" Vương Húc đột nhiên phát điên, túm lấy cổ áo quản gia rống lên: "Vừa rồi ngươi gọi người kia là gì?

Hắn lại là tu vi gì!?" "Long, Long Thần!!" Quản gia bị dọa sợ, lắp bắp mở miệng nói: "Tu, tu vi là Sơ, Sơ Giai Địa Tiên!!" "Long Thần, Long Thần, Diệp Thần!!" Các Kim Tiên tiểu đội trưởng khác lẩm bẩm vài tiếng, ngay sau đó liền giống như phát hiện ra điểm mù, đồng tử co rụt lại.

Hiện tại bọn hắn cơ bản đã có thể xác định, cái gọi là đệ tử của Ngạo Thiên Tiên Đế - Long Thần này, chính là Diệp Thần mà Ngạo Thiên Tiên Đế lần này đích thân hạ lệnh bắt giữ.

Uổng công bọn hắn còn bố trí lượng lớn binh lực tìm kiếm ở điểm phi thăng, hóa ra người ta đã sớm mặc Hắc Thiết Huyền Giáp nghênh ngang đi ra, lại còn kiêu ngạo đánh danh hiệu của Ngạo Thiên Tiên Đế đi rêu rao lừa đảo bên ngoài. "Diệp Thần chết tiệt!!" Vương Húc sắc mặt dữ tợn rống lên: "Lại dám lừa đến Vương gia ta, ta nhất định phải tự tay băm ngươi thành trăm mảnh!!" "Sao lại biến thành Diệp Thần rồi!?" Trong lòng Vương gia chủ đột nhiên lộp bộp một cái, có loại dự cảm không lành, vội vàng mở miệng hỏi thăm: "Húc nhi, rốt cuộc các con đang nói cái gì a?

Con cũng đừng dọa cha a!?" "Bác trai yên tâm, không sao đâu!" Một tên Kim Tiên tiểu đội trưởng vội vàng an ủi, lại mở miệng hỏi thăm: "Không biết bác trai có còn nhớ rõ tướng mạo của vị Long Thần kia không?

Sau khi hắn rời đi lại đi về hướng nào!?" "Nhớ, nhớ kỹ!" Vương gia chủ lúc này có chút lục thần vô chủ, vội vàng mở miệng nói: "Tướng mạo người này ta nhớ rõ mồn một, thậm chí ngay cả khí tức của hắn ta cũng nhớ, sau khi hắn rời khỏi Vương gia chúng ta, liền ra khỏi thành đi về hướng Tây rồi." "Truy!!" Vương Húc cùng mấy tên Kim Tiên tiểu đội trưởng nhìn nhau một cái, lập tức liền mang theo Vương gia chủ đuổi về phía Tây.

Mà lúc này, kẻ đầu sỏ gây nên Tần Phong, không chỉ thành công hội hợp với Tiểu Bạch, còn cởi ra Hắc Thiết Huyền Giáp trên người, khôi phục lại dung mạo vốn có của mình.

Cho dù Vương gia chủ đứng trước mặt, cũng không thể nào nhận ra hắn. "Vương gia thật sự lại nghèo như vậy sao!?" Tiểu Bạch nhìn mười viên Cực phẩm Tiên Tinh trong tay, lại hồi tưởng lại đại môn khí phái của Vương gia vừa rồi. "Đương nhiên rồi!" Tần Phong hùng hồn nói: "Đã nói với ngươi rồi, nơi này là cái nơi khỉ ho cò gáy, Cực phẩm Tiên Tinh ở chỗ này chính là đồ hiếm có, mười viên Cực phẩm Tiên Tinh này là tích trượng mấy ngàn năm của Vương gia đấy, tương đương với mấy ngàn vạn Cực phẩm Linh Thạch ở hạ giới, đợi lát nữa chúng ta chia đôi, ngươi năm viên, ta năm viên chia nhau!" "Thỏ ta chủ nhân là tốt nhất!" Tiểu Bạch vừa nghe giá trị mấy ngàn vạn Cực phẩm Linh Thạch, lập tức vui vẻ tiến lên dán vào người Tần Phong.

Ngay sau đó liền cẩn thận từng li từng tí đem năm viên Cực phẩm Tiên Tinh, bỏ vào trong tiểu kim khố riêng của mình, lại không nỡ đem năm viên Cực phẩm Tiên Tinh còn dư lại trả cho Tần Phong.

Chíu!!

Đúng lúc này, tiếng chim hót vang lên.

Chỉ thấy mấy chục con Tiên Yêu Đại Bằng che khuất bầu trời xuất hiện, dùng tốc độ cực nhanh lao về hướng Tần Phong, bên trên còn đứng mười mấy vị Kim Tiên tiểu đội trưởng thân khoác Hắc Thiết Huyền Giáp. "Nhanh như vậy đã phát hiện ra rồi!?" Tần Phong quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện Vương gia chủ trong đó.

Chỉ thấy hắn đang đứng trên lưng một con Tiên Yêu Đại Bằng, bên cạnh còn có một nam tử sắc mặt âm trầm, cách thật xa đều có thể cảm ứng được một cỗ sát khí trào ra trên người hắn.

Bất quá lúc này hắn lại bình tĩnh tự nhiên, không hề có ý muốn chạy trốn.

Bởi vì hắn đã để lại rất nhiều manh mối chỉ hướng Diệp Thần ở Vương gia, trừ phi vị Vương gia gia chủ này có Thiên Nhãn, nếu không căn bản không nhìn thấu Thiên Cương Biến Hóa Thuật của

hắn.

Chíu!!

Chương 1126

Tiếng chim hót chói tai, cấp tốc lướt qua.

Giống hệt như Tần Phong dự đoán, đối phương không hề có ý dừng lại, từng người từ trước mặt hắn cấp tốc lướt qua, cũng không nhận ra hắn chính là Diệp Chiến Thần giết người phóng hỏa. "Diệp Thần giegie!" Tần Phong nhìn Tiên Yêu Đại Bằng rời đi, nhịn không được lẩm bẩm nói: "Ta hiện tại đã giúp ngươi chỉnh độ khó lên cấp địa ngục rồi, ngươi nhất định phải tranh khẩu khí, chớ có để ta thất vọng nữa đấy!" "Tội nghiệp Diệp Thần!" Tiểu Bạch trong lòng nhịn không được thở dài một tiếng, mặc niệm cho Diệp Thần hai phút rưỡi.

Người ở hạ giới, lại có thể danh động Tiên giới!

Cho dù là phóng mắt nhìn khắp tu tiên giới, cũng là tồn tại tương đối bùng nổ rồi!

Lúc này —— Tin tức vỉa hè đã lan truyền khắp Tinh Cực thành.

Cho dù Chiến Thần Điện phản ứng lại muốn phong tỏa tin tức cũng không kịp nữa, tất cả mọi người đều biết Ngạo Thiên Tiên Đế có một cô vợ ở hạ giới, lại còn bị một chàng trai tên là Diệp Thần cắm cho cái sừng.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể báo cáo tin tức đúng sự thật lên trên! "Diệp Thần, ngươi gây ra họa lớn rồi!!" Long Ngạo Thiên nhìn tin tức được báo lên, lập tức cuồng nộ gào thét: "Cho dù Phật Tổ có đến, cũng không bảo vệ được ngươi, Long Ngạo Thiên ta nói rồi..." "Khởi bẩm Tiên Đế!" Nhân viên báo tin sợ hãi đến mức run rẩy cả người, lại tiếp tục mở miệng nói: "Chúng thuộc hạ còn nghe được một tin tức, nói rằng Diệp Thần kia sở dĩ có thể lấy tu vi Sơ Cấp Địa Tiên, vượt hai đại cảnh giới chém giết Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện chúng ta, là bởi vì hắn chính là người đoạt được Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn cách đây không lâu." "Hả!?" Lông mày Long Ngạo Thiên lập tức nhíu lại, bắt đầu nhanh chóng phân tích xem là thật hay giả.

Hắn với tư cách là người đứng đầu một trong ba thế lực siêu cấp tại Tiên Giới, tự nhiên biết tin tức Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn xuất thế tại Hoang Cổ, mà Diệp Thần lại khéo làm sao cũng từ Hoang Cổ phi thăng lên.

Quan trọng nhất là...

Hắn nhớ kỹ lúc mình vừa phi thăng lên Tiên Giới, cũng gặp phải bọn lừa đảo của các thế lực lớn, cho dù cuối cùng dốc hết toàn lực, dùng hết tất cả át chủ bài của mình, cũng chỉ miễn cưỡng đánh bị thương một tên Kim Tiên.

Căn bản không có khả năng giống như Diệp Thần, vượt hai đại cảnh giới chém giết đối phương.

Cho nên ngoại trừ việc Diệp Thần sở hữu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ra, dường như thật sự không tìm thấy lời giải thích hợp lý nào khác.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Long Ngạo Thiên dần trở nên lạnh lẽo, càng thêm muốn lộng chết Diệp Thần. "Đinh, chúc mừng túc chủ giá họa cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến đối phương rơi vào nguy hiểm tính mạng, thu hoạch được 1 triệu điểm phản phái!" "Tin tức truyền đi rồi sao!?" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, biết Diệp Thần ca ca có phúc rồi.

Đều không cần hắn tự mình ra cửa lịch luyện, ngồi ở nhà cũng sẽ có vô số ma nạn ập tới, buộc hắn từng bước từng bước leo lên đỉnh cao. "Đinh, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử mất đi lý trí, thu hoạch được 500 ngàn điểm phản phái!" "500 ngàn!?" Hai mắt Tần Phong lập tức sáng lên, phát hiện Ngạo Thiên huynh thật sự là nhiều dầu mỡ.

Bé Gia Lan nhà hắn cho dù bị chọc tức đến đau ti, hệ thống tối đa cũng chỉ cho 100 ngàn điểm phản phái, nhưng Ngạo Thiên huynh bị chọc giận một cái lại có thể thu hoạch được khoản tiền khổng lồ 500 ngàn điểm.

Làm hại hắn đều muốn đi vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cưỡng hôn Tâm Nhan tiểu thư một cái để trợ hứng. "Chủ ngân, người nhìn kìa!" Tiểu Bạch đột nhiên lên tiếng, vươn móng vuốt chỉ về phía trước.

Chỉ thấy Tiên Yêu Đại Bằng vừa mới bay qua đỉnh đầu bọn hắn, lúc này đang dừng lại ở bãi đất trống cách đó không xa, sắc mặt từng tên nhìn qua cũng thập phần âm trầm đáng sợ.

Bọn hắn đã đuổi theo mấy vạn dặm, thế nhưng ngay cả cọng lông cũng không thấy đâu. "Phía trước chính là khu mỏ quặng rồi!" Có một tên Kim Tiên tiểu đội trưởng nhìn thoáng qua phía trước, nhíu mày nói: "Một tên Sơ Giai Địa Tiên làm sao có thể chạy nhanh như vậy, còn nhanh hơn cả tốc độ Tiên Yêu Đại Bằng của chúng ta!?" "Chẳng lẽ chúng ta mắc lừa rồi!?" Vương Húc sắc mặt âm trầm nói: "Kẻ này là cố ý đi về hướng Tây, sau đó nửa đường quay lại!?" "Rất có thể!" Một tên Kim Tiên tiểu đội trưởng ngẫm nghĩ, mới nói: "Kẻ này không chỉ dám mặc Hắc Thiết Huyền Giáp rêu rao khắp nơi, còn dám mạo danh Chiến Thần Điện ta đi khắp nơi lừa gạt, loại chuyện nửa đường quay lại này rất phù hợp với tính cách to gan, không ra bài theo lẽ thường của hắn!" "Đáng chết!!" Trong lòng mọi người nộ khí cuộn trào, hận không thể lột da sống Diệp Thần.

Chiến Thần Điện bọn hắn có nhiều Kim Tiên cảnh tiểu đội trưởng như vậy, thế mà lại bị một tên Sơ Giai Địa Tiên vừa phi thăng xoay như chong chóng. "Quay về!!" Lửa giận trong lòng Vương Húc sắp không áp được nữa, lập tức quay đầu chim muốn chạy về. "Đi!!" Những người khác cũng không dài dòng, đi theo cùng nhau rời đi.

Mà ngay lúc bọn hắn quay trở lại theo đường cũ, lại một lần nữa gặp phải Tần Phong, chỉ là vẫn không nhận ra Tần Phong, từ bên cạnh hắn lần nữa cấp tốc lướt qua. "Thấy được chưa?!" Tần Phong nhìn đám người rời đi, mở miệng giáo dục: "Có một số người tự cho là mình nhìn thấy tầng thứ hai, lại không biết người ta sớm đã thân ở tầng khí quyển, dự đoán được dự đoán của bọn hắn, cho dù bọn hắn sở hữu hỏa lực cường đại, vẫn như cũ có thể dắt mũi bọn hắn đi." "Tầng khí quyển có cái gì!?" Tiểu Bạch hư tâm mở miệng thỉnh giáo, không nhìn thấy độ cao của tầng khí quyển. "Tầng khí quyển chính là, bọn hắn là do ta chuyên môn dẫn tới!" Tần Phong lộ ra nụ cười Long Vương nói: "Vừa rồi bọn hắn náo ra động tĩnh lớn như vậy, nhất định kinh động đến người trong khu mỏ phía trước." "Thỏ ta hiểu rồi!" Tiểu Bạch một điểm liền thông, mặt đầy hưng phấn nói: "Nếu chúng ta mạo muội đi vào khu mỏ, không có tu vi Kim Tiên và Tiên Yêu Đại Bằng, thân phận nhất định sẽ bị hoài nghi, nhưng nếu có đám người này làm đệm, đợi lát nữa chúng ta đi vào liền trở nên hợp tình hợp lý, còn có thể cáo mượn oai hùm hung hăng vơ vét một phen." Nói xong...

Tiểu Bạch vội vàng ngẩng đầu một góc 45 độ về phía Tây, dâng lên một ánh mắt cực độ sùng bái. "Nhu thỏ khả giáo dã (Con thỏ này có thể dạy dỗ)!" Khóe miệng Tần Phong cong lên một độ cong, đối với ánh mắt của Tiểu Bạch rất là hài lòng.

Ngay sau đó liền lại lấy ra Hắc Thiết Huyền Giáp mặc vào cho mình, nhanh chóng bay về phía khu mỏ cách đó không xa.

Bất quá theo việc hắn không ngừng tới gần, chấn hám trong lòng cũng càng phát ra mãnh liệt.

Chỉ thấy trên mặt đất phía dưới có hàng ngàn hàng vạn cái hố sâu khổng lồ đường kính hơn mấy trăm dặm, bên trong không chỉ có rậm rạp chằng chịt các tiên nhân mặt vàng da sạm đang đào mỏ, còn có một đám giám công hung thần ác sát tay cầm roi da đang thúc giục làm việc. "Đây chính là mỏ Tiên Tinh của Tiên Giới!?" Tiểu Bạch cũng bị một màn trước mắt làm kinh ngạc.

Nó vốn tưởng rằng Tần Phong ở Hạ giới dùng mấy trăm vạn tu luyện giả xây Vạn Lý Trường Thành, tràng diện đã đủ hoành tráng rồi, không nghĩ tới tràng diện đào mỏ ở Tiên Giới còn hoành tráng hơn cả xây Trường Thành, ít nhất cũng có hơn trăm triệu thợ mỏ đang cùng lúc đào khoáng.

Ngay lúc này, mấy nam tử nhìn thấy Tần Phong thân mặc Hắc Thiết Huyền Giáp, vội vàng tiến lên hành lễ nói: "Không biết Tiên Sứ đại nhân đại giá quang lâm, chúng ta chưa từng nghênh đón từ xa, còn mong Tiên Sứ đại nhân thứ tội!" "Đây là mỏ Tiên Tinh của nhà ai?!" Tần Phong lập tức đánh đòn phủ đầu, giọng quan nói: "Bản đại nhân và mấy vị đồng liêu phụng mệnh Ngạo Thiên Tiên Đế đang truy bắt một tên tội phạm truy nã, hiện tại có lý do hoài nghi hắn trốn vào trong khu mỏ nhà các ngươi, cần các ngươi phối hợp bản đại nhân bắt giữ tội phạm truy nã quy án." "Bẩm Tiên Sứ đại nhân!" Một nam tử vội vàng đáp: "Mỏ Tiên Tinh nơi này quy thuộc về Tô gia, là Tô gia nơi Tâm Ngữ tiên tử đang ở!" "Tô gia!?" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, bắt đầu lật xem ký ức.

Căn cứ ký ức đoạt được nhờ Sưu Hồn Thuật tên nam tử áo giáp, Tô gia tại Tiên Giới không tính là đại gia tộc gì, sở dĩ có thể sở hữu khu mỏ quy mô như thế, là bởi vì quan hệ giữa Long Ngạo Thiên và đại tiểu thư Tô gia, cũng chính là Tâm Ngữ tiên tử không bình thường.

Nghe nói năm đó Long Ngạo Thiên vừa tới Tiên Giới, Tâm Ngữ tiên tử liền đối với hắn nhất kiến chung tình.

Không chỉ không có coi thường hắn thực lực thấp kém, còn lúc hắn gặp phải nguy hiểm, nhiều lần vận dụng quan hệ gia tộc giúp hắn vượt qua nan quan, từ đầu đến cuối đều chưa từng dao động mảy may.

Mà chờ đến khi Long Ngạo Thiên một bước lên mây, Tô gia tự nhiên nương theo gió đông mà quật khởi.

Nhưng điều khiến người ta nghĩ mãi không rõ là...

Cả Tiên Giới đều biết Tâm Ngữ tiên tử thích Long Ngạo Thiên, nhưng Long Ngạo Thiên lại chần chờ mãi không cưới Tâm Ngữ tiên tử qua cửa. "Đàn ông hiểu đàn ông nhất!" Trong lòng Tần Phong phát ra tiếng cười Thừa tướng sâu xa nói: "Ngạo Thiên huynh ngươi yên tâm, nhữ thê ngô dưỡng chi (vợ ngươi ta nuôi)..." "Tô gia phú bà!" Tiểu Bạch lập tức dựng đứng cả lên.

Nhất là nhìn thấy khóe miệng Tần Phong nổi lên nụ cười cùng kiểu với Thừa tướng, liền biết vụ giao dịch thịt heo này có hy vọng rất lớn hoàn thành. "Tiên Sứ đại nhân!" Đối phương thấy Tần Phong chần chờ mãi không mở miệng nói chuyện, vội vàng cẩn thận từng li từng tí gọi nhẹ một tiếng.

Mặc dù bọn hắn nhìn ra tu vi của Tần Phong chỉ có Sơ Giai Địa Tiên, cũng không có thú cưỡi Tiên Yêu Đại Bằng tiêu chuẩn của Thần Sách Quân, nhưng bọn hắn lại không hề hoài nghi đây là hàng giả kém chất lượng.

Bởi vì khí tức của đám người Vương Húc vừa rồi bọn hắn đã cảm ứng được, cách thật xa đều có thể nhìn thấy Tiên Yêu Đại Bằng che khuất bầu trời.

Mà căn cứ theo tư duy theo quán tính của con người, Tần Phong thân mặc Hắc Thiết Huyền Giáp của Chiến Thần Điện, lại là từ phương hướng đám người Vương Húc đi tới, tự nhiên sẽ định nghĩa song phương thành một nhóm người.

Chương 1127

"Là khu mỏ của Tô gia thì dễ làm rồi!" Tần Phong tiếp tục giọng quan nói: "Các ngươi bây giờ đi bảo đám thợ mỏ này dừng lại, chờ đến khi ta tìm được tên tội phạm truy nã kia mới thôi." "Tiên Sứ đại nhân vạn vạn không thể đình công!!" Đối phương lập tức cuống cuồng nói: "Đình công sẽ tạo thành tổn thất to lớn, đến lúc đó chúng ta không cách nào bàn giao với Tô gia a!" "Không cần lo lắng!" Tần Phong không quên châm ngòi thổi gió nói: "Ngạo Thiên Tiên Đế thường nói Tô gia là con chó trung thành, Tâm Ngữ tiên tử càng là con liếm cẩu trung thực nhất của hắn, bất kể đánh mắng thế nào đều sẽ không đi, tự nhiên cũng sẽ không để ý chút tổn thất này." Vừa dứt lời, sắc mặt đối phương liền lập tức đen lại.

Mặc dù bọn hắn chỉ là người hầu của Tô gia, nhưng quan hệ với Tô gia lại là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, hiện tại bị Tần Phong trước mặt mọi người nói thành một con chó, mặc kệ là ai trong lòng đều cảm thấy mười phần khó chịu.

Bất quá vừa nghĩ tới mười mấy vị Kim Tiên tiểu đội trưởng như Vương Húc vừa rồi, hắn đột nhiên cảm thấy làm chó cho Ngạo Thiên Tiên Đế cũng không có gì không tốt.

Người khác muốn làm, còn làm không được ấy chứ! "Tiên Sứ đại nhân nói đúng!" Đối phương vội vàng bồi tiếu nói: "Bất quá việc này liên quan thực sự là quá lớn, tiểu nhân thật sự là không làm chủ được, không bằng Tiên Sứ đại nhân đi thương lượng với người phụ trách của chúng ta!?" "Được thôi!" Tần Phong cũng không làm khó những tiểu nhân vật này, để hắn dẫn đường đi gặp người phụ trách khu mỏ.

Trên đường đi...

Tần Phong cũng từ trong miệng đối phương, hỏi ra rất nhiều tin tức hữu dụng.

Đừng nhìn mỏ Tiên Tinh nơi này có hơn trăm triệu thợ mỏ, nhưng tại Tiên Giới lại là một tòa mỏ Tiên Tinh sơ cấp, cũng là tòa không đáng chú ý nhất trong đông đảo mỏ Tiên Tinh của Tô gia.

Sản xuất ra cũng đều là một ít Hạ phẩm Tiên Tinh, ngẫu nhiên cũng sẽ đào được Trung phẩm và Thượng phẩm Tiên Tinh.

Còn về xác suất đào ra Cực phẩm Tiên Tinh, quả thực thấp đến mức làm người ta giận sôi.

Nếu nhất định phải dùng một tính từ, vậy khẳng định là Mã Phục (Jack Ma - ý chỉ lừa đảo/khó tin)!! "Khá lắm!" Trong lòng Tần Phong hô to khá lắm.

Vốn cho rằng mình ở Hạ giới đào vận hà, đúc trường thành, tu sửa đường đều là đại sự kiện tiền vô cổ nhân, ai ngờ đâu ở Thượng giới cư nhiên ngay cả khu mỏ sơ cấp nhất của người ta cũng không bằng. "Phú bà, đây mới là phú bà chân chính!!" Trong đôi mắt Tiểu Bạch lấp lóe quang mang tài mê, đã không kịp chờ đợi muốn đem Tần Phong đi bán. "Nhanh chút đứng lên làm việc, đừng có giả chết!!" Tiếng quát chói tai của giám công vang lên.

Chỉ thấy bọn hắn huy vũ roi da trong tay, không chút lưu tình quất lên người thợ mỏ, đánh cho bọn hắn ở trên mặt đất không ngừng lăn lộn kêu rên.

Mà những thợ mỏ khác xung quanh, phảng phất như không nhìn thấy, tự mình làm việc.

Nguyên bản bọn hắn ở Hạ giới đều là đại nhân vật hô mưa gọi gió, nhưng đến Thượng giới lại thành thợ đào mỏ sơ cấp nhất, bọn hắn cũng không phải chưa từng nghĩ tới phản kháng, nhưng nại hà cuối cùng đều bị vô tình trấn áp.

Hiện tại trong ánh mắt bọn hắn chỉ còn lại sự tê liệt và tuyệt vọng, rốt cuộc không còn kích tình và ý chí chiến đấu như lúc mới phi thăng Tiên Giới nữa.

Thậm chí mỗi thời mỗi khắc đều bị vô tận hối hận bao phủ, lúc trước vì cái gì muốn phi thăng Tiên Giới truy tầm cái đại đạo chó má gì đó, chẳng lẽ ở Hạ giới làm Thổ Hoàng đế không thơm sao!? "Cũng không biết Thủy tổ hiện tại thế nào rồi!?" Tần Phong nhìn đám thợ mỏ tê liệt, tâm tình cảm thấy thập phần trầm trọng.

Hiện tại hắn chỉ cần nhắm mắt lại, là có thể nhìn thấy bộ dáng thê thảm của Thủy tổ.

Chỉ thấy trong hang mỏ hắc ám, ẩm ướt kia, là Tần gia Thủy tổ mặt vàng da sạm, còng lưng thân tử từng cái từng cái huy vũ cuốc chim, còn muốn thỉnh thoảng bị đám giám công súc sinh này roi đánh mua vui, ánh sáng trong mắt dần dần bị tê liệt và tuyệt vọng thay thế.

Hắn thậm chí đều có thể nghĩ đến, đợi khi nhìn thấy Thủy tổ, biểu tình vừa tủi thân vừa kích động của ngài ấy.

Ngay lúc này, mấy tiếng cười duyên của nữ tử, cắt đứt suy nghĩ của Tần Phong. "Tần gia hải lượng, lại uống một chén!" "Tần gia uống của ta, uống của ta!" "Tần gia ngài thật xấu, lại lén sờ ta!" "Tần gia ta chưa bao giờ sờ lén, đều là quang minh chính đại mười tám cái sờ, oa ha ha..." "..." Tần Phong nghe được tiếng cười quen thuộc, lập tức liền quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy trên cái mỏ quặng người ăn thịt người này, cư nhiên còn bày một bàn mỹ vị giai hào sắc hương vị đều đủ, mấy tên nữ tử mặc trang phục cổ phong mát mẻ đang vây quanh ngồi bên cạnh một lão đầu tóc trắng.

Không phải Thủy tổ Tần gia bọn hắn thì còn có thể là ai?! "Làm sao có thể!?" Tần Phong ở một bên đều nhìn choáng váng, hoàn toàn không giống với trong tưởng tượng. "Tiên Sứ đại nhân!" Tên tiểu nhân vật vội vàng giới thiệu nói: "Vị này chính là người phụ trách khu mỏ của chúng ta, Tần gia!!" "Tiên Sứ đại nhân!?" Tần gia Thủy tổ cũng chú ý tới Tần Phong ở một bên, sau khi nhìn thấy người thì trong nháy mắt liền ngây ngẩn tại chỗ.

Mặc dù Tần Phong lúc này biến thành bộ dáng của Diệp Thần, nhưng Tiểu Bạch trên vai hắn thì lão lại nhận biết, trong tay còn cầm cái chuông rách tổ truyền của Tần gia bọn hắn. "Không sai, chính là ta!" Tần Phong không có vội vã tiến lên nhận nhau với Thủy tổ, ngược lại lấy ra một củ cà rốt đưa cho Tiểu Bạch. "Thỏ ta chủ ngân là tốt nhất!" Tiểu Bạch vui vẻ thu hồi chuông rách, tiếp nhận cà rốt dán dán với Tần Phong. "Chủ nhân!?" Tần gia Thủy tổ cũng là người già thành tinh.

Mặc dù hắn không có Thiên Nhãn nhìn thấu Thiên Cương Biến Hóa Thuật của Tần Phong, nhưng hắn lại có thể xem hiểu ám hiệu Tần Phong đưa, biết người trước mắt tám chín phần mười là hy vọng của lão Tần gia bọn hắn. "Ngươi chính là Tần gia!?" Tần Phong vẫn như cũ dùng giọng quan nói: "Ngươi nơi này có chỗ nào yên tĩnh không, bản Tiên Sứ có chuyện cần thương lượng với ngươi một chút." "Có, có, có!" Tần gia Thủy tổ liên liên gật đầu, vội vàng mang theo Tần Phong rời đi.

Rất nhanh, Tần Phong liền đi theo Thủy tổ đi tới một chỗ tiểu viện.

Chờ xác nhận xung quanh không có người khác, Tần Phong lập tức khôi phục diện mạo vốn có. "Phong nhi, thật sự là ngươi!!" Tần gia Thủy tổ nhìn thấy Tần Phong, lập tức liền kích động lên.

Mặc dù hắn biết lấy thiên phú yêu nghiệt của Tần Phong, phi thăng Tiên Giới là chuyện ván đã đóng thuyền, nhưng hắn thật không nghĩ tới Tần Phong sẽ nhanh như vậy liền phi thăng lên Tiên Giới. "Thủy tổ!" Tần Phong không áp được tò mò trong lòng hỏi: "Ngài không phải bị người bán được khu mỏ đào khoáng sao?

Làm sao biến thành người phụ trách khu mỏ rồi!?" "Phong nhi, ngươi phải biết!" Tần gia Thủy tổ không chút nào giữ lại giáo dục nói: "Tiên Giới không phải đánh đánh giết giết, Tiên Giới là nhân tình thế cố..." "Cái này MẸ NÓ cũng được!?" Tiểu Bạch tại chỗ liền sững sờ, không biết nên giảng nhân tình thế cố như thế nào.

Cứ cái thảm trạng Tần gia Thủy tổ vừa phi thăng Tiên Giới, liền bị Chiến Thần Điện lột sạch bán cho khu mỏ, thật sự sẽ có tên oan đại đầu nào giảng nhân tình thế cố gì đó với lão sao!? "Không đúng a!" Tần Phong cũng rất là không hiểu nói: "Nhân tình thế cố là xây dựng trên cơ sở kinh tế, nhưng Thủy tổ ngài vừa tới Tiên Giới liền bị Chiến Thần Điện cướp, trên người hẳn là không có tiền rồi mới đúng a!?" "Chân chính cường giả, chưa bao giờ phàn nàn về hoàn cảnh lớn!" Tần gia Thủy tổ tự tin cười một tiếng nói: "Không có cơ hội, chúng ta liền sáng tạo cơ hội, bên ngoài những cái kia thợ mỏ đều là từ Hạ giới phi thăng lên, từng cái tỳ khí cao ngạo ghê gớm, lão phu chính là lợi dụng điểm này, xúi giục bọn hắn cùng đi tạo phản, sau đó lại đem tin tức nói cho một tên tiểu đầu mục, hắn nhờ bình loạn có công thăng làm đại đầu mục, lão phu nhờ tố giác có công trở thành một tên tiểu đầu mục của khu mỏ, lúc này lão phu mới tới khu mỏ hai tháng..." "Thủy tổ thăng chức ký?!" Tần Phong lập tức tỉnh táo tinh thần, ngoan ngoãn ngồi ở một bên nghe. "Thời gian nửa năm tiếp theo..." Tần gia Thủy tổ không có ý tứ muốn giấu giếm, tiếp tục nói: "Lão phu tích cực kinh doanh quan hệ, đối với bên trên các loại hiếu kính, đối với bên dưới các loại quan tâm, đối với mình thì nghiêm khắc yêu cầu, thẳng đến khu vực lão phu phụ trách đào được một viên Cực phẩm Tiên Tinh..." "Cực phẩm Tiên Tinh!!" Lỗ tai Tiểu Bạch lập tức dựng lên, ánh mắt lấp lóe quang mang tham tiền. "Cách cục phải lớn!" Thủy tổ xoa xoa đầu Tiểu Bạch, thấm thía giáo dục nói: "Đừng có tổng nghĩ đến chút lợi nhỏ này, ngươi hẳn là dùng viên Cực phẩm Tiên Tinh này đi vu oan giá họa, đem cấp trên trực tiếp đang cản trước mặt ngươi kéo xuống ngựa, sau đó thay thế, có quyền rồi, còn sợ không có tiền sao!?" "Có đạo lý!!" Tiểu Bạch lập tức xuất ra cuốn sổ nhỏ, bắt đầu nghiêm túc ghi chép bút ký. "Trâu bò!" Tần Phong cũng nghe đến trợn mắt hốc mồm, chỉ là tâm tình có chút nhỏ thất lạc.

Vốn cho rằng mình phát động nhiệm vụ nhân vật chính cứu vớt người thân, ai ngờ đâu Thủy tổ một mình đã tại Tiên Giới giết điên rồi.

Nếu là mình tới chậm thêm mấy năm, chỉ sợ ngay cả cơ hội cố gắng cũng không có, chỉ có thể thành thành thật thật làm một Thiên Mệnh Đại Phản Phái có tiền, có bối cảnh, có lão tổ bao che cho con cháu. "Ghi nhớ!!" Thủy tổ đột nhiên thần tình nghiêm túc nói: "Người làm đại sự, một là phải ổn, hai là phải nhẫn, ba là phải độc." "Cẩn tuân Thủy tổ dạy bảo!" Tần Phong cung kính hành lễ, một bộ dáng bé ngoan.

Chương 1128

"Đúng rồi!" Thủy tổ rốt cục phản ứng lại, nhịn không được mở miệng hỏi: "Phong nhi, ngươi làm sao lại tới nơi này, còn mặc Hắc Thiết Huyền Giáp của Chiến Thần Điện, đây chính là Trung phẩm Tiên Giáp mà Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện mới có tư cách mặc a!" "Bẩm Thủy tổ!" Tần Phong thật thà trả lời nói: "Phong nhi phi thăng xong cũng gặp Chiến Thần Điện, từ chỗ bọn hắn phát hiện ra thanh Tiên kiếm năm đó rèn đúc cho Thủy tổ, thế là liền làm thịt một tên Kim Tiên tiểu đội trưởng để cứu Thủy tổ." "Cái gì!!" Tần gia Thủy tổ là vừa mừng vừa sợ.

Sợ tự nhiên là Tần Phong giết Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện, lấy tỳ khí của Chiến Thần Điện khẳng định sẽ không bỏ qua cho hắn; mừng thì là Tần Phong xác thực là hy vọng của Tần gia bọn hắn, vừa phi thăng Tiên Giới liền có thể vượt hai đại cảnh giới chém giết Kim Tiên.

Đừng nói là nghe, cho dù là nghĩ cũng không dám nghĩ!

Chỉ cần cho Tần Phong thời gian trưởng thành, hắn nhất định có thể đăng đỉnh Tiên Giới chi điên! "Thủy tổ, ngài không có việc gì chứ!?" Tần Phong thấy sắc mặt Thủy tổ không ngừng biến hóa, vội vàng đỡ ngài ngồi xuống một bên. "Không có việc gì, không có việc gì!" Thủy tổ hít sâu một hơi, tự mình an ủi: "Tuy rằng ngươi giết Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện, nhưng thiên phú bày ở nơi đó, chỉ cần lão tổ ta bỏ ra cái mặt già này, đi tìm người Tô gia cầu xin tha thứ, cũng không phải không có dư địa xoay chuyển, nói không chừng còn có thể trong họa được phúc, giúp ngươi kiếm một cái biên chế chính thức tại Chiến Thần Điện." "Cái này..." Tần Phong muốn nói lại thôi: "Thủy tổ, Phong nhi không nghĩ tới việc đến Chiến Thần

Điện phát triển." "Vì cái gì!?" Thủy tổ lập tức cấp bách nói: "Lão phu hiện tại ở bên này đã coi như là có căn cơ, hơn nữa cũng đã làm nghiên cứu xâm nhập đối với các phương thế lực, Chiến Thần Điện dưới sự dẫn dắt của Long Ngạo Thiên thế đầu đang mạnh, cho dù là Tiên Minh cũng phải tránh mũi nhọn, lão phu dám đoán chắc không ra vạn năm, Long Ngạo Thiên nhất định nhất thống Tiên Giới, hơn nữa chúng ta với Long Ngạo Thiên còn là đồng hương, ngươi hiện tại gia nhập Chiến Thần Điện vừa vặn có thể dưới tàng cây đại thụ hóng mát a!" "Thủy tổ, ta biết ngài muốn tốt cho ta!" Tần Phong mặt đầy vô tội nói: "Thế nhưng ta đem vợ của Long Ngạo Thiên ra làm thịt rồi (ý nói đã ngủ/cắm sừng), cái này đồng hương gặp đồng hương chỉ sợ không phải là hai mắt đẫm lệ lưng tròng đâu a!" "Khụ khụ!!" Thủy tổ lập tức kịch liệt ho khan, suýt chút nữa không bị nước miếng sặc chết.

Hắn sở dĩ ở lại Tô gia liều mạng bò lên trên, chính là vì để đánh xuống một mảnh căn cơ cho hậu bối Tần gia, nhưng hiện tại Tần Phong lại mặt đầy vô tội nói cho hắn biết, mình đem vợ của đại lão bản Long Ngạo Thiên ra làm rồi. "Hả!?" Tiểu Bạch nhìn qua nhìn lại hai người, lại cúi đầu nhìn xem chính mình.

Nhất thời...

Nó có chút không phân rõ ai mới là súc sinh!? "Hô hô!!" Thủy tổ hít sâu mấy hơi để giữ mạng nói: "Đã hiện tại sự tình đã phát sinh rồi, chúng ta cũng nên tiếp nhận hiện thực đối mặt nó, ngươi tiếp theo dự định đi nơi nào phát triển!?" "Tiên Minh!" Tần Phong trả lời rất dứt khoát nói: "Năm đó ta đăng lên Khí Tu Thiên Tư Bảng hạng nhất đạt được Thần Văn chính là đến từ Tiên Minh, cũng chỉ có mượn nhờ thế lực của Tiên Minh mới có thể chống lại Chiến Thần Điện." "Ngươi đừng có nghĩ quá tốt đẹp!" Thủy tổ lập tức mở miệng đả kích nói: "Bên ngoài không có kỳ công cường cận chi thân (công lao lớn/thân cận), bên trong không có ứng môn ngũ xích chi đồng (người hầu thân tín/cơ sở), thiên phú của ngươi xác thực là tuyệt thế vô song, nhưng ngươi tại Tiên Minh cũng đồng dạng hào vô căn cơ, nếu bị người nhắm vào, ngươi ngay cả cơ hội cầu cứu cũng không có!" "Thủy tổ, yên tâm!" Tần Phong vẻ mặt tự tin nói: "Ta biết nam nhân có ba lần cơ hội cải mệnh: cha ruột, nhạc phụ, hiền nội trợ.

Hiện tại cha ruột dựa không được, ta tự nhiên sẽ ở Tiên Minh tìm cái nhạc phụ làm chỗ dựa rồi." "Không tệ, là giống nòi Tần gia ta!" Thủy tổ lộ ra nụ cười vui mừng, sau đó hỗ trợ tham mưu nói: "Bất quá theo lão phu biết, Tiên Minh trước mắt giống như không có chỗ nào để ra tay, nữ tử phù hợp điều kiện đều đã có đạo lữ rồi." "Cái này không phải chuyên môn đúng khẩu vị rồi sao!?" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, chi hồn Thừa tướng bắt đầu thiêu đốt. "Đúng khẩu vị!?" Thủy tổ tại chỗ liền choáng váng.

Vốn cho rằng đứa nhỏ này sẽ lộ ra biểu tình thất vọng, nhưng ai ngờ đâu khóe miệng của hắn đều sắp ép không được rồi. "Thủy tổ, ngài không hiểu!" Tần Phong thấy Thủy tổ mơ hồ, vội vàng nghiêm trang nói: "Không phải nữ thần theo đuổi không nổi, mà là thiếu phụ càng có tính giới bỉ (tỷ lệ giá thành/hiệu năng) cao hơn.

Ngài nếu là theo đuổi những tiểu tiên nữ đang đợi gả trong khuê phòng kia, nàng sẽ lấy ngài so sánh với mấy trăm nam tiên khác, nhưng ngài nếu là theo đuổi một thiếu phụ, nàng chỉ biết lấy ngài so sánh với tướng công của nàng, độ khó có phải hay không lập tức liền hạ thấp mấy trăm lần." "A!?" Thủy tổ tại chỗ kinh ngạc đến ngây người, căn bản không cách nào phản bác... "Có đạo lý!" Tiểu Bạch cẩn thận nghĩ nghĩ, tán đồng gật gật đầu.

Không phải loli mua không nổi, mà là quý phụ càng có tính giới bỉ.

Ngươi đem Tần Phong bán cho những tiểu loli kia, chỉ có thể kiếm tiền tiêu vặt của các nàng, nhưng ngươi nếu là đem Tần Phong bán cho những quý phụ kia, không chỉ có thể ở Tiên Giới nhập hộ khẩu, còn có thể ngay trong đêm dọn vào đại biệt thự. "Phong nhi!" Tần gia Thủy tổ mặt đầy lo lắng nói: "Ngươi nói xác thực có chút đạo lý, nhưng tướng công của những quý phụ này cũng đều là một phương đại lão, nếu để cho bọn hắn biết ngươi đào góc tường bọn hắn, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm tính mạng a!" "Quý phụ hiểm trung cầu!" Tần Phong vẻ mặt kiên nghị nói: "Tướng công của các nàng chỉ là chút trắc trở nhỏ trên con đường tình yêu của chúng ta, ta là tuyệt đối sẽ không bởi vì một chút trắc trở nhỏ này mà lùi bước!" Ngọa tào!!

Ngươi có muốn nghe một chút ngươi đang nói cái gì không!?

Dù là Tần gia Thủy tổ trải qua sóng to gió lớn, cũng bị phen ngôn luận này làm kinh hãi đến trợn mắt hốc mồm. "Thỏ ta chủ ngân nói đúng!" Tiểu Bạch cũng ở một bên, gật đầu phụ họa nói: "Quý phụ hiểm trung cầu, khu khu tướng công toán cá cầu (tướng công chỉ là cái thá gì)!" "Được thôi!" Tần gia Thủy tổ tâm tình phức tạp, biết khuyên nữa cũng vô dụng.

Chỉ thấy hắn mở cửa nhìn ngó xung quanh xác nhận không có người về sau, mới từ góc tường trong phòng đào ra một chiếc nhẫn trữ vật, sau đó trịnh trọng đem nó giao vào trong tay Tần Phong. "Đây là..." Tần Phong tò mò tiếp nhận nhẫn trữ vật, xem xét phát hiện bên trong toàn là Tiên Tinh.

Không chỉ có mấy vạn mai Hạ phẩm Tiên Tinh, còn có mấy ngàn mai Trung phẩm Tiên Tinh, cùng với mấy trăm mai Thượng phẩm Tiên Tinh, thậm chí còn có bảy tám mai Cực phẩm Tiên Tinh. "Đây là Tiên Tinh lão tổ tông len lén giấu đi!" Tần gia Thủy tổ mặt đầy tình cảm che chở con non nói: "Ngươi chuyến này đi Tiên Minh không rễ không bèo, hết thảy chỉ có thể dựa vào chính mình, mang theo những Tiên Tinh này có lẽ có thể cứu được nhu cầu cấp bách nhất thời." "Lão tổ tông!!" Tiểu Bạch cảm động lệ nhãn bà sa, đưa tay liền muốn cầm nhẫn trữ vật. "Lão tổ tông đây là ý gì!?" Tần Phong thu hồi nhẫn trữ vật, lông mày hơi nhíu lại nói: "Chẳng lẽ ngài không định cùng ta đi Tiên Minh sao!?" "Ô ô..." Tiểu Bạch nhìn thấy nhẫn trữ vật bị thu, rơi xuống nước mắt càng thêm thương tâm. "Không đi!" Tần gia Thủy tổ mặt đầy nhẹ nhõm nói: "Lão phu biết thiên phú của mình có bao nhiêu, cho dù cùng ngươi đi Tiên Minh cũng sẽ không có tiền đồ gì quá lớn, còn không bằng lưu tại nơi này vì ngươi cung cấp Tiên Tinh duy trì." "Như vậy sao được!?" Tần Phong lập tức cấp bách nói: "Ta và Long Ngạo Thiên tương lai nhất định sẽ có một trận chiến, lão tổ tông ngài lưu tại nơi này thực sự là quá nguy hiểm." "Không cần nói nữa!" Tần gia Thủy tổ đưa tay ngắt lời nói: "Chính vì lão phu biết ân oán giữa ngươi và Long Ngạo Thiên, cho nên càng thêm không thể rời đi Tô gia, tương lai nếu có gió thổi cỏ lay gì cũng tốt sớm thông báo cho ngươi." "Lão tổ tông!!" Tần Phong gấp giọng khuyên nhủ: "Kỳ thật ngài cùng ta đi Tiên Minh, đối với ta trợ giúp mới là lớn nhất, nơi này chỉ là một mỏ Tiên Tinh sơ cấp, dầu mỡ thực sự là có hạn, phản quan Tiên Minh gia đại nghiệp đại..." "Hồ đồ!" Tần gia Thủy tổ nghiêm nghị ngắt lời nói: "Lão tổ ta làm những chuyện không lên được mặt bàn kia, là bởi vì lão tổ ta không nhìn thấy con đường tương lai, dự định cho hậu bối các ngươi lưu lại một mảnh cơ nghiệp, tương lai cho dù sự việc bại lộ, cũng có thể hàm cười cửu tuyền, nhưng tiền đồ của ngươi là đại đạo thênh thang, một mảnh quang minh, tại Tiên Minh tuyệt đối không thể làm những chuyện tự hủy tiền đồ này biết không!?" "Lão tổ tông, ta biết ngài muốn tốt cho ta!" Tần Phong vội vàng tiến lên thuận thuận khí, lại mở miệng nhắc nhở: "Nhưng ngài có phải đã quên rồi không, ta còn có một người nhị đệ!!" "Hạo nhi!?" Tần gia Thủy tổ sững sờ, không hiểu ý gì.

Bọn hắn hiện tại thảo luận chính là ca ca Tần Phong, làm sao không có việc gì lại kéo tới đệ đệ Tần Hạo trên thân rồi!? "Không sai, chính là nhị đệ!" Tần đạo đã chuẩn bị xong kịch bản, bắt đầu ân cần thiện dụ nói: "Ngài ngẫm lại xem, cứ cái tính cách không chịu cúi đầu kia của nhị đệ, nếu tương lai phi thăng gặp phải đám thiên kiêu Tiên Minh tâm cao khí ngạo thì sẽ như thế nào!?" "Khẳng định đánh nhau!" Tần gia Thủy tổ nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp nói ra đáp án chính xác. "Không sai, lấy tính cách của nhị đệ khẳng định sẽ động thủ!" Tần Phong ném đi ánh mắt tán thưởng, tiếp tục nói: "Mà đánh nhau thì khó tránh khỏi sẽ có phá hư, có thể là kiến trúc bị tổn hại, cũng có thể là người bị thương, còn có thể là sổ sách và kho hàng bị thiêu rụi." "Ý của ngươi là..." Tần gia Thủy tổ rất nhanh liền phẩm ra mùi vị: "Chúng ta đi Tiên Minh to gan kiếm tiền, chờ Hạo nhi phi thăng xong tìm cái kẻ đầu têu đánh với hắn một trận, sau đó đến cái hủy thi diệt tích, chết không nhận nợ!?" "Không sai!" Tần Phong hạ thấp giọng nói: "Ta nhân Khí Tu Thiên Tư Bảng hạng nhất mà đạt được Thần Văn, tương lai đi Tiên Minh cũng nhất định là đảm nhiệm Luyện Khí Sư, phải biết những dược liệu kia đều rất đáng tiền, chỉ riêng buôn bán dược liệu một hạng mục này liền có thể nuôi béo toàn bộ Tần gia chúng ta." "Ân ~~" Tiểu Bạch vươn cái đầu nhỏ lại gần, trong mắt lấp lóe quang mang tài mê. "Nhưng là như thế, Hạo nhi không phải liền..." Tần gia Thủy tổ mặt lộ vẻ chần chờ, không nỡ để Tần Hạo nhận trừng phạt. "Lão tổ tông yên tâm!" Tần Phong mở miệng an ủi: "Nhị đệ khởi mã còn cần trăm năm mới có thể phi thăng, đoạn thời gian này đủ để chúng ta leo lên cao vị tại Tiên Minh rồi, đến lúc đó chỉ cần ra mặt cầu xin cho nhị đệ, nghĩ đến tối đa chính là một trận thịt xào roi tre, sẽ không có nguy hiểm tính mạng đâu." "Cái này..." Tần gia Thủy tổ suy tư mãi, cuối cùng vẫn là gật đầu đồng ý.

Dùng cái mông hàng tặng kèm của Tần gia bọn hắn, đổi lấy phú quý của Tần gia bọn hắn tại Tiên Giới, hắn thực sự là tìm không thấy một lý do cự tuyệt. "Như thế chúng ta liền quyết định nhé!?" Tần Phong không yên lòng, lần nữa xác nhận. "Quyết định, chúng ta đi Tiên Minh!" Tần gia Thủy tổ hiển nhiên là bị thuyết phục, lại móc ra mấy chục cái nhẫn trữ vật.

Khác với cái tiểu kim khố hắn vừa mới tư tàng, những cái này là Tiên Tinh đào ra được trong gần một năm nay.

Bên trong không chỉ chứa hơn ngàn vạn mai Hạ phẩm Tiên Tinh, còn chứa mười mấy vạn mai Trung phẩm Tiên Tinh, cùng với mấy vạn mai Thượng phẩm Tiên Tinh, thậm chí còn có mấy ngàn mai Cực phẩm Tiên Tinh.

Hiện tại hắn đã quyết định đi theo Tần Phong đến Tiên Minh phát triển, tự nhiên cũng liền không có đạo lý lưu lại cho Tô gia. "Lão tổ tông!" Tần Phong yếu ớt nói: "Chúng ta hốt trọn một ổ như vậy thật sự tốt sao!?" "Có cái gì không tốt..." Tần gia Thủy tổ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Những thứ này đều là tiền bất nghĩa!!" "Có đạo lý!" Tiểu Bạch lập tức tán đồng gật gật đầu nhỏ, trong mắt càng là lấp lóe quang mang tài mê.

Vốn cho rằng đi theo Tần Phong tới Tiên Giới cần trải qua một đoạn khổ sai, ai ngờ đâu hắn trời sinh là đóa hoa phú quý nhân gian, ngày khổ căn bản không tới lượt, hết thảy đều phải đi đường vòng tránh hắn. "Đinh, chúc mừng túc chủ cướp đoạt Tiên Tinh của nhà tình mới Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu hoạch được 1 triệu điểm phản phái!" "Lão tổ tông nói đúng!" Tần Phong lập tức vẻ mặt chính nghĩa nói: "Những thứ này đều là tiền bất nghĩa, chúng ta tuyệt đối không thể lưu lại cho Tô gia tiếp tục tai họa người khác!" Ngay lúc này, bên ngoài truyền đến một đạo âm thanh kinh hoảng: "Tần gia đại sự không ổn, có người tới phá quán, chúng ta đã có mấy chục huynh đệ chết trong tay bọn hắn rồi..." Lời còn chưa dứt, "rầm" một tiếng!!

Chỉ thấy đại môn bị người ta cưỡng ép tông ra, một tên đàn em cấp bách chạy vào. "Hửm!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, nhanh chóng biến lại bộ dáng Diệp Thần. "Ai cho ngươi vào hả!?" Tần gia Thủy Tổ lập tức quát lớn một tiếng, khí tức bạo táo bắt đầu cuộn trào. "Tần gia, tôi, tôi sai rồi!" Tên đàn em bị dọa nói lắp bắp: "Lần này sự tình quá khẩn cấp, lần sau tôi nhất định chú ý..." "Kiếp sau chú ý chút đi!" Tần gia Thủy Tổ đột nhiên lộ hung quang, lật tay liền lấy ra một thanh tiên kiếm.

Tuy rằng xác suất đối phương nhìn thấy diện mạo thật của Tần Phong không cao, nhưng ông ta vẫn cảm thấy không an toàn, chỉ tin tưởng người chết mới có thể giữ bí mật.

Vì an toàn của Tần Phong, ông ta chỉ đành ra tay tiễn tên đàn em này lên đường. "Oanh" một tiếng!!

Chương 1129

Chỉ thấy quanh thân Tần gia Thủy Tổ khí tức cuộn trào, tiên kiếm trong tay lóe lên một đạo hàn quang.

Tuy rằng ông ta tới Tiên giới mấy năm nay tu vi chỉ đột phá đến Trung giai Địa Tiên, nhưng giết một tên đàn em cảnh giới Sơ giai Địa Tiên thì vẫn không thành vấn đề. "Phập" một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!!

Chỉ thấy tên đàn em vừa xông vào còn chưa phản ứng kịp, liền cảm giác ngực truyền đến một cơn đau nhói, cúi đầu liền nhìn thấy tiên kiếm đâm vào ngực, còn nương theo một cỗ kiếm khí khủng bố xé rách nguyên thần. "Tần gia, vì, vì sao!?" Tên đàn em vẻ mặt mờ mịt, không biết vì sao lại đâm hắn. "Phập" một tiếng!!

Tần gia Thủy Tổ không trả lời vấn đề của hắn, chỉ lạnh lùng rút kiếm ra.

Nếu ở Hạ giới, ông ta sẽ cho tên đàn em không hiểu chuyện này một cơ hội, bởi vì Tần gia bọn họ ở Hạ giới thâm căn cố đế, cho dù đánh cược thua cũng sẽ không ảnh hưởng đến địa vị Tần gia.

Nhưng hiện tại bọn họ ở Tiên giới căn cơ quá mỏng, hoàn toàn chính là đang đi trên dây giữa cuồng phong, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ vạn kiếp bất phục!

Ông ta không dám cược, cũng không thể cược! "Hu hu..." Tiểu Bạch nhìn tên đàn em ngã xuống đất, nhịn không được rùng mình một cái.

Phát hiện Thủy Tổ không hổ là lão tổ tông của Tần gia, Tần Phong với ông ta quả thực như cùng một khuôn đúc ra, đem ôn nhu đều lưu lại cho người nhà, đối với người ngoài thì gọi là một sự khắc bạc quả ân.

Lúc này —— Bên ngoài khu mỏ chiến đấu vẫn tiếp tục, người đến chính là Mộc Hàn và những người khác.

Do trong tay bọn họ không có pháp khí định vị, cộng thêm Tần Phong chạy loạn khắp nơi, cho nên tốn gần một tháng thời gian mới rốt cuộc khóa được vị trí của Tần Phong. "Vẫn may!" Mộc Hàn nhìn thấy khu mỏ, mạc danh thở phào nhẹ nhõm.

Hắn biết là mình lo xa rồi, thân phận Tần Phong hẳn là còn chưa bị lộ, nếu không Chiến Thần Điện tuyệt đối sẽ không đưa hắn tới đào mỏ, đáng lẽ đã sớm an bài nhân thủ áp giải hắn về tổng bộ Chiến Thần Điện để chiêu an rồi.

Bất quá hiện tại cũng không phải lúc thả lỏng!

Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Chiến Thần Điện, hắn phải mau chóng cứu Tần Phong ra, miễn cho đêm dài lắm mộng xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì. "Nhanh, có người đến đập phá quán!!" Trong khu mỏ chạy ra một đám người đông nghịt, nhìn không thấy điểm cuối. "Hừ!!" Mộc Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, uy áp lập tức bùng nổ.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang kinh thiên động địa đột nhiên vang lên giữa thiên địa, uy áp bàng bạc hùng hậu như núi cao nặng nề ép xuống, phảng phất có thể làm cho cả khu mỏ triệt để luân hãm. "Uy áp thật khủng bố!!" Tiểu Bạch sợ tới mức run lẩy bẩy, vội vàng trốn vào trong lòng ngực Tần Phong. "Là Tiên Quân?!" Thủy Tổ sắc mặt chợt biến, trong lòng thầm kêu không ổn.

Tuy rằng ông ta tới Tiên giới không được mấy năm, nhưng lại có may mắn từ xa nhìn thấy Tiên Quân đánh nhau một lần, tuyệt đối là thiên băng địa liệt, phiên giang đảo hải, nhật nguyệt vô quang, phương viên vạn dặm căn bản tìm không ra một sinh vật sống. "Tiên Quân!?" Tần Phong cũng nhíu mày lại.

Căn cứ ký ức hắn đạt được khi sử dụng Sưu Hồn Thuật, Tiên Quân là đại cảnh giới trên Thái Ất Kim Tiên, tại Tiên giới không dám nói thiên hạ vô địch, nhưng tuyệt đối được coi là một phương cự đầu. "Sao lại có Tiên Quân tới nơi này phá quán!?" Thủy Tổ đầy đầu dấu chấm hỏi, thật sự là nghĩ không ra.

Đừng nhìn mỏ tiên tinh nơi này quy mô to lớn, nhưng lại là một tòa mỏ tiên tinh sơ cấp, căn bản không lọt nổi vào mắt xanh của loại cường giả như Tiên Quân mới đúng, sao lại ngàn dặm xa xôi chạy tới đây phá đám chứ!?

Bất quá cái bãi của Tô gia này, cũng không phải dễ đập như vậy.

Tuy rằng đây chỉ là một tòa mỏ tiên tinh sơ cấp, nhưng Tô gia lại phái một vị Tiên Quân tới đây tọa trấn, chỉ vì đối phương quanh năm bế quan tu luyện, cho nên mới có người phụ trách là ông ta.

Nếu không, chỉ với tu vi Trung giai Địa Tiên của ông ta, sao có thể trấn áp được mấy trăm triệu thợ mỏ!?

Ầm ầm ầm!!

Sấm sét gào thét vang vọng thiên địa, lôi đình vô tận bàn cứ trên bầu trời.

Ngay sau đó uy áp khủng bố ngập trời từ trên trời cao giáng xuống, tựa như mười vạn ngọn núi buông xuống mỏ quặng, tất cả thợ mỏ đều chịu không nổi cỗ uy áp khủng bố này, sôi nổi sắc mặt tái nhợt phủ phục trên mặt đất. "Kẻ nào đến khu mỏ Tô gia ta đảo loạn!?" Một nam tử cao lớn từ trong hư không đi tới.

Chỉ thấy quanh thân gã lưu chuyển vô tận quang huy, giống như một tôn thần minh tuyên cổ trường tồn, lôi đình trên bầu trời mở đường cho gã, uy áp khủng bố bễ nghễ hết thảy sinh linh làm cho thiên địa run rẩy, nương theo từng đạo gợn sóng cổ động xung quanh. "Tô gia Tiên Quân, cũng chỉ có thế!" Trong mắt Mộc Hàn không chút gợn sóng nói: "Bản Tiên Quân lần này tiến đến là vì tìm một người, ngươi nếu ngoan ngoãn giao người ra, bản Tiên Quân có thể tha cho ngươi khỏi chết." "To gan!!" Tô gia Tiên Quân đương trường nổi giận, chuẩn bị giáo huấn Mộc Hàn một trận ra trò. "Xem ra, ngươi là không giao rồi!" Sắc mặt Mộc Hàn trong nháy mắt liền lạnh xuống, thanh âm cũng thấu ra hàn ý băng lãnh thấu xương. "Đây chính là Tiên Quân!?" Tần Phong nâng mắt nhìn hai người trong hư không, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ cảm giác áp bách.

Tựa như là một phàm nhân đối mặt với thần linh cao cao tại thượng, uy áp hạo hãn vô tế bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết hắn, giống như nghiền chết một con kiến đơn giản. "Đừng nhìn nữa, mau chuồn thôi!" Tần gia Thủy Tổ vội vàng ra hiệu cho Tần Phong, sau đó gào thét rống lên: "Ngươi căn bản không phải Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện, ngươi là Diệp Thần của Hoang Cổ, mau chóng bỏ tiên tinh xuống, nếu không Tô gia sẽ không bỏ qua cho ngươi..." "Oa ha ha!!" Tần Phong ngầm hiểu ý, lập tức cười to nói: "Lão tử đến vợ của Long Ngạo Thiên còn dám ngủ, còn quan tâm cái Tô gia rách nát, muốn lấy tiên tinh, không sợ chết thì tự mình tới lấy đi!" Nói xong...

Tần Phong đầu cũng không ngoảnh lại, cấp tốc bay về phía ngoại vi. "Diệp Thần tiểu nhi chạy đi đâu!!" Tần gia Thủy Tổ vẻ mặt phẫn nộ, đuổi theo Tần Phong chạy ra ngoài. "Diệp Thần!?" Mọi người xung quanh vẻ mặt nghi hoặc, không biết Diệp Thần là người phương nào.

Bất quá câu nói "Ta đến vợ của Long Ngạo Thiên còn dám ngủ" kia, làm cho toàn trường lập tức vang lên một mảnh xôn xao, sôi nổi quay đầu nhìn về phía Tần Phong đang cấp tốc rời đi. "Diệp Thần tới!?" Tô gia Tiên Quân trong lòng không khỏi kinh hãi.

Gã làm Tiên Quân của Tô gia, tự nhiên nghe qua cái tên Diệp Thần, cũng biết Ngạo Thiên Tiên Đế thống hận kẻ này bao nhiêu.

Bất quá Mộc Hàn đang ở một bên hổ rình mồi, làm cho gã căn bản không dám có chút lơ là nào, chỉ có thể mặc kệ lão Tần một mình đi đuổi theo tên Diệp Thần kia... "Diệp Thần!?" Đệ tử Tiên Minh thần tình hơi ngẩn ra, phát hiện cái tên này phi thường quen thuộc.

Chương 1130

Ngay sau đó liền nghĩ tới thành viên Chiến Thần Điện gặp được ở phi thăng điểm, yêu nghiệt vượt hai đại cảnh giới chém giết Kim Tiên trong miệng bọn họ, hình như chính là họ Diệp tên Thần. "Sao có thể!?" Đệ tử Tiên Minh nhớ tới Diệp Thần xong, đôi mắt lập tức trừng lớn như chuông đồng.

Phải biết rằng, hiện tại Chiến Thần Điện đã hạ đạt mệnh lệnh truy nã Diệp Thần, phi thăng điểm càng là bị Chiến Thần Điện bao vây trùng điệp, cái tên Diệp Thần này làm sao đột phá phong tỏa đi tới khu mỏ được!?

Bất quá khi bọn họ nhìn thấy Tần Phong mặc Hắc Thiết Huyền Giáp, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình bừng tỉnh đại ngộ. "Kẻ này gan cũng to quá rồi đi!?" "Mạo danh tiểu đội trưởng Chiến Thần Điện, tẩy kiếp khu mỏ Tô gia thì thôi, hắn cư nhiên còn dám ngủ vợ của Long Ngạo Thiên!!" "Ai không biết Long Ngạo Thiên nổi tiếng là kẻ có thù tất báo, cái tên Diệp Thần này e rằng sống không được bao lâu!" "Sống không được thì cứ sống không được, nhưng không ảnh hưởng hắn đã được ghi vào sử sách a!" "..." Đệ tử Tiên Minh nghe được Long Ngạo Thiên bị "đội nón xanh", nụ cười trên khóe miệng còn khó đè nén hơn cả súng AK. "Ta nên nói lời xin lỗi với Long Ngạo Thiên!" Mộc Hàn nhịn không được lẩm bẩm một tiếng.

Lúc trước hắn nghe nói Long Ngạo Thiên đối phó một tên Sơ giai Địa Tiên vừa phi thăng, trong lòng hắn khinh bỉ cỡ nào, cảm thấy Long Ngạo Thiên chính là kẻ tiểu nhân ti bỉ ức hiếp kẻ yếu.

Nhưng làm cho hắn trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, Long Ngạo Thiên mới là người bị hại trong sự kiện lần này.

Bất quá hiện tại cũng không phải lúc trào phúng, phi, đồng tình Long Ngạo Thiên, hắn phải mau chóng cứu Tần Phong ra mới được, dù sao nơi này là địa bàn Chiến Thần Điện, ở thêm một phút liền có thêm một phút nguy hiểm.

Ầm ầm ầm!!

Mộc Hàn sừng sững trên mây, quanh thân vô tận kiếm khí dũng động.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng rút ra trường kiếm trong tay, tóc đen dài tùy gió phiêu động, trong ánh mắt càng để lộ ra một loại uy nghiêm không thể diễn tả. "Ngươi là Mộc Hàn của Tiên Minh!?" Tô gia Tiên Quân mày nhíu chặt, vội vàng bấm một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy trên cẩm bào trên người gã lập tức sáng lên, hiện ra từng đoàn đồ án mây trôi màu bạc, còn nương theo từng đạo phù văn thần bí quay cuồng quanh thân. "Điêu trùng tiểu kỹ, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Mộc Hàn chút nào không đem đối phương để vào mắt, cầm kiếm liền hướng về phía đối phương cấp tốc lao tới. "Mộc Hàn, Tiên Minh các ngươi khinh người quá đáng!!!" Tô gia Tiên Quân trong lòng tức giận không thôi, cũng chút nào không có ý tứ thối lui.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên thân ảnh không ngừng giao thoa trên không trung, kiếm quang và mây trôi đan xen vào nhau. "Hừ!!" Mộc Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, trường kiếm trong tay như băng long gào thét. "Ngươi tưởng ta sợ ngươi à!" Tô gia Tiên Quân vội vàng bấm quyết mặc niệm chú ngữ, từng đạo phù văn theo đó che kín bầu trời.

Ầm ầm ầm!!

Công kích hai bên nặng nề va chạm vào nhau, năng lượng xung kích hư không không ngừng chấn động. "Đây chính là Tiên Quân đại chiến!?" Tần Phong nghe được thanh âm nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy năng lượng phong bạo ngập trời cuốn theo đất đá mà đến.

Tuy rằng hắn cùng Tần gia Thủy Tổ đã chạy trước mấy ngàn dặm, vẫn như cũ không thể tránh thoát dư ba chiến đấu giữa các Tiên Quân, năng lượng phong bạo ngập trời trực tiếp nuốt chửng hai người. "Không ổn!!" Tần gia Thủy Tổ sắc mặt biến đổi, vội vàng ngưng tụ tiên lực để ngăn cản.

Chỉ tiếc ông ta mới là Địa Tiên trung giai, dốc hết toàn lực ngưng tụ ra tiên lực hộ thuẫn, không thể kiên trì nổi vài giây ngắn ngủi liền giống như thủy tinh vỡ vụn, căn bản ngăn không được dư ba chiến đấu giữa Tiên Quân. "Thỏ này không thể mất được!!" Tiểu Bạch gắt gao túm chặt vạt áo Tần Phong, phòng ngừa chính mình bị bão tố cuốn đi. "Tiên giới quả nhiên nguy hiểm!!" Tần Phong biết lúc này không thể do dự, vội vàng thêm một chút buff.

Ầm ầm ầm!!

Khí tức khủng bố trong nháy mắt bùng nổ, giống như biến thân Super Saiyan. "Vãi chưởng!!" Tần gia Thủy Tổ văng tục một câu, phảng phất gặp quỷ trừng lớn đôi mắt.

Chỉ thấy Tần Phong một đầu tóc trắng bị thổi lay động kịch liệt, quanh thân không chỉ có kiếm khí lượn lờ, còn có ngũ hành chi khí, đỉnh đầu thì là tam hoa và tử khí, giữa mày là Đạo gia Thiên Sư Ấn, phía sau còn lập lòe kim sắc phật quang... "Đi!!" Tần Phong không rảnh để ý tới sự khiếp sợ của Thủy Tổ.

Chỉ thấy hắn một tay tóm thỏ, một tay tóm tổ, giống như chiến cơ cấp tốc đi trước trong bão tố, mang theo tín niệm kiên định vô cùng trùng phá mây đen, một lần nữa nhìn thấy ánh mặt trời ấm áp. "Ái da thỏ mẹ ơi, ngã chết em thỏ rồi!" Tiểu Bạch từ không trung nặng nề rơi xuống, nện ra một cái hố hình con thỏ trên mặt đất. "Rầm" một tiếng!!

Tần Phong cũng mất đi cân bằng rơi xuống, vừa vặn đè lên người Tiểu Bạch. "A, thỏ này lại không chịu nổi sức nặng rồi!!" Tiểu Bạch phát ra một tiếng thảm thiết, lại lần nữa bị đè ra hiệu ứng mắt to lồi ra ngoài. "Rốt cuộc an toàn!" Tần gia Thủy Tổ ổn định thân hình, vững vàng đáp xuống đất.

Chỉ là còn chưa đợi hai người một thỏ thở hổn hển một hơi, bên tai liền truyền đến tiếng cười khẽ của một nam tử. "Kẻ nào!?" Tần Phong nhíu mày ngay lập tức, vội vàng đứng dậy ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một vị công tử trẻ tuổi khóe miệng mang cười xuất hiện ở cách đó không xa, thân mặc một bộ bạch y trường bào, bên hông treo một khối ngọc bội tinh xảo, tóc dùng một cây trâm bích ngọc nhẹ nhàng vấn khởi, lộ ra cái trán tuấn mỹ và đôi mắt thâm thúy.

Trong tay thì cầm một cây quạt xếp tinh xảo, trên mặt quạt viết bốn chữ to "Vô Sở Bất Tri" (Không gì không biết), mỗi một nét bút đều là mạnh mẽ hữu lực, thấu ra một cỗ tự tin cường đại. "Hai vị, các ngươi thật đúng là để tại hạ đợi lâu a!" Công tử trẻ tuổi thanh âm giàu từ tính, nện bước ưu nhã đi tới. "Ngươi có ý gì!?" Tần Phong đôi mắt hơi híp lại, trong lòng lập tức cảnh giác. "Quên tự giới thiệu!" Đối phương áy náy cười, sau đó vẫn như cũ ưu nhã nói: "Tại hạ thủ tịch đại đệ tử Thiên Cơ Các, Dịch Thiên Cơ, các ngươi có thể gọi ta Dịch tiên sinh." "Thiên Cơ Các!?" Tần Phong mày lập tức nhíu lại, bắt đầu lật xem ký ức trong đầu.

Căn cứ ký ức của tên nam tử áo giáp, Thiên Cơ Các hào xưng huyền môn chính tông, tinh thông thuật ngũ hành bát quái thôi diễn, mỗi lần đưa ra lời phê đều có thể dẫn tới các thế lực lớn ở Tiên giới chấn động. "Dịch Thiên Cơ!?" Tần gia Thủy Tổ lập tức cảnh giác nói:

"Xếp hạng thứ hai mươi Thiên Tư Bảng, sở hữu con mắt thứ ba trong truyền thuyết - Thiên Nhãn, có thể phá hết thảy mê chướng huyễn tượng thế gian, minh biện sự vật bản nguyên." "Ngươi sở hữu Thiên Nhãn!?" Tần Phong trong lòng không khỏi kinh hãi, cảm giác chính mình gặp được khắc tinh rồi.

Thiên Cương Biến Hóa Thuật của hắn tuy rằng có thể thiên biến vạn hóa, nhưng lại không qua mặt được Thiên Nhãn, cũng chính là nói kẻ này xuất hiện ở chỗ này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, e rằng đã nhìn thấu ngụy trang của hắn. "Không sai, tại hạ xác thực sở hữu Thiên Nhãn!" Dịch Thiên Cơ ưu nhã phe phẩy quạt xếp, khẽ cười nói: "Không chỉ nhìn thấu ngụy trang của các hạ, còn vì các hạ bốc một quẻ, tuy rằng ta không biết ngươi dùng phương pháp gì không dính nhân quả, che đi thiên cơ, nhưng nương theo thực lực ngươi biến cường, hiệu quả cũng giảm bớt đi nhiều, cuối cùng sau khi ta thiêu đốt ngàn năm tuổi thọ, rốt cuộc tính ra ngươi tên Tần Phong, đệ đệ tên Tần Hạo!" "Ngươi tính sai rồi!" Tần Phong vẻ mặt chân thành nói: "Đệ đệ ta không gọi Tần Hạo, đệ đệ ta gọi là Ngưu Ngưu..." "Tần Nhị Ngưu!?" Tiểu Bạch trên đầu đầy dấu chấm hỏi, không biết Nhị Đản đổi tên khi nào.

Chương 1131

"Tần Phong, ngươi đừng giả vờ nữa!" Dịch Thiên Cơ nhìn thoáng qua chiến đấu kịch liệt nơi xa, vẻ mặt tự tin nói: "Từ một khắc ngươi đăng thượng vị trí thứ nhất Khí Tu Thiên Tư Bảng, cả Tiên giới liền biết tên của ngươi, hiện tại Tiên Minh để Lãnh Diện Tiên Quân mạo hiểm tiềm nhập địa bàn Chiến Thần Điện, lại càng thêm chứng thực thân phận của ngươi." "Tiên Minh!?" Tần Phong quay đầu nhìn thoáng qua, trong lòng toát ra một câu "vãi chưởng".

Vốn tưởng rằng là tới tìm Tô gia trả thù, không nghĩ tới là ngự tiền hộ vệ của mình đến, sớm biết thế vừa rồi đã không vội vã chạy, nên nhân cơ hội vơ vét khu mỏ thêm một lần nữa. "Hơn nữa..." Dịch Thiên Cơ đột nhiên ánh mắt sáng quắc nói: "Thiên Nhãn của ta có thể nhìn thấu hết thảy mê chướng huyễn tượng thế gian, minh biện sự vật bản nguyên, không chỉ có ngụy trang của ngươi có thể nhìn thấu, ngay cả Thương Thiên Bá Thể và Trùng Đồng của ngươi ta cũng có thể nhìn xuyên." "Vậy sao!?" Tần Phong không tỏ ý kiến nói: "Vậy không biết đại lão ngươi ngàn dặm xa xôi tới đây chờ ta là vì chuyện gì?

Chẳng lẽ không phải thấy ta sở hữu vô hạn tiềm lực, muốn nhân lúc còn sớm ôm đùi ta đi!?" "Ôm đùi người ta, nào có đùi mình thơm chứ!" Dịch Thiên Cơ dần dần thu liễm tươi cười, ánh mắt nghiêm túc nhận chân nói: "Ta tới đây là vì Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn trên người ngươi!!" "Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn!?" Tần Phong lập tức trong lòng hơi kinh hãi, nhưng lại giả ngu nói: "Đó là cái gì a?

Ta hổng có biết nha!?" "Tần Phong, ngươi thật đúng là thích giả ngu!" Dịch Thiên Cơ lại đổi sang nụ cười tự tin chưởng khống hết thảy nói: "Thực không dám giấu giếm, từ một khắc ngươi xuất hiện ở

Tiên giới, ta cũng đã nhìn chằm chằm vào ngươi, vẫn luôn dùng Thiên Nhãn quan sát ngươi..." "Vậy sao!?" Tần Phong mặt ngoài nhìn vẫn như cũ bình tĩnh như nước, nhưng trong lòng lại cuộn lên sóng to gió lớn.

Đối với hiệu quả Thiên Nhãn nhìn lén hắn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, nhưng chính mình lại chút nào không phát hiện đối phương đang nhìn lén, tựa như một tên hề không mặc quần chạy rông trên phố, làm cho trong lòng hắn sinh ra một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt. "Sao?

Không tin!?" Khóe miệng Dịch Thiên Cơ giương lên nói: "Ta chính là nhìn thấy ngươi giết chết Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện như thế nào, còn biết con thỏ trên vai ngươi có Đại Đạo Manh Nha, cùng với ngươi từ Vương gia Tinh Cực Thành trấn lột ba vạn viên Cực Phẩm Tiên Tinh..." "Vãi chưởng!!" Tần gia Thủy Tổ nghe xong, lập tức văng tục.

Vốn tưởng rằng tốc độ kiếm tiền của mình ở Tiên giới đã đủ nhanh, ai biết tốc độ kiếm tiền của Tần Phong so với ông ta còn nhanh hơn, vừa phi thăng thượng giới chưa đến một tháng kiếm được tiên tinh, so với ông ta vất vả mấy năm còn nhiều hơn nhiều. "Bao nhiêu?

Ba vạn viên Cực Phẩm Tiên Tinh!!" Tiểu Bạch lập tức phát ra tiếng hét chói tai, cảm giác tình yêu đã triệt để biến mất.

Rõ ràng là mọi người cùng nhau hợp tác kiếm tiền, nhưng cuối cùng lại nói cho mình chỉ kiếm được mười viên, sau đó còn muốn chia đi năm viên Cực Phẩm Tiên Tinh, cho dù là súc sinh trong súc sinh cũng làm không ra loại sự tình này a!? "Hắn là người xấu!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hắn đây rõ ràng là đang châm ngòi ly gián quan hệ giữa chúng ta, ngươi chớ có mắc mưu bị lừa!" "Người xấu!?" Tiểu Bạch lập tức cảnh giác lên, cảm thấy Tần Phong nói có đạo lý. "Hắc hắc!" Dịch Thiên Cơ cười một tiếng, không tranh luận về chuyện này. "Ta không hiểu ngươi có ý gì!?" Cảm giác nguy cơ trong lòng Tần Phong càng thịnh, lại tiếp tục giả ngu nói: "Ta giết Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện, trấn lột Vương gia tiên tinh, cùng việc ta có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn có quan hệ gì!?" "Đương nhiên có quan hệ!" Dịch Thiên Cơ vẫn như cũ tự tin mỉm cười nói: "Tuy rằng ta vô pháp trực tiếp tính ra kết quả, nhưng thông qua những ngày này quan sát, ta phát hiện ngươi không phải một Luyện Khí Sư bình thường, còn sở hữu sức chiến đấu khủng bố như vậy, hơn nữa tính cách hư ngụy tàn nhẫn, giảo hoạt ngụy thiện." "Ta không hiểu!" Tần Phong vẫn như cũ giả ngu, ý đồ lừa dối qua cửa. "Vậy ta liền nói trắng ra chút!" Dịch Thiên Cơ đột nhiên thần tình nghiêm túc nói: "Ngươi đến từ Hoang Cổ ai ai cũng biết, Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ở Hoang Cổ xuất thế cũng là ai ai cũng biết, thử hỏi người có tính cách như ngươi, sao có thể cho phép thứ không chịu khống chế xuất hiện trước mặt chính mình, cho nên ta dám đoán chắc Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn cho dù không bị ngươi đoạt được, cũng tất định sẽ bị ngươi cướp đi!" "Các hạ ngưu bức như vậy, thật sự tốt sao!?" Tần Phong biết không gạt được nữa, trong lòng lập tức động sát cơ.

Đồng thời, trong lòng cũng sinh ra một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt, cần phải nhanh chóng đem cấp bậc buff toàn bộ tăng lên tới tiên cấp, nếu không chính mình căn bản vô pháp an tâm làm một lão lục vui vẻ. "Muốn giết ta!?" Dịch Thiên Cơ phảng phất liếc mắt một cái nhìn thấu nội tâm Tần Phong, khóe miệng giương lên nói: "Tuy rằng ta chỉ có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, nhưng không có khả năng học đám bạch si Chiến Thần Điện kia cho ngươi cơ hội đánh lén, hơn nữa trải qua đoạn thời gian này quan sát, ta cũng sờ rõ ràng ngươi đều có những bài tẩy nào, ngươi không có khả năng thắng ta, vẫn là thành thật giao Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ra đi!" "Vậy sao!?" Tần Phong đôi mắt khẽ híp lại, không quên cho Tiểu Bạch một ánh mắt. "Minh bạch!" Tiểu Bạch hiểu ngay ánh mắt, trực tiếp sử xuất Thuấn Di.

Chỉ thấy nó trong nháy mắt xuất hiện ở sau lưng Dịch Thiên Cơ, trong tay còn cầm Thượng Phương Bảo Kiếm, lấy thế lực bổ Hoa Sơn hướng về phía đầu Dịch Thiên Cơ hung hăng gõ xuống. "Điêu trùng tiểu kỹ!" Dịch Thiên Cơ khóe miệng tự tin giương lên, nâng chân phải lên nhẹ nhàng giẫm một cái. "Bốp" một tiếng!!

Chỉ thấy mọi người trong nháy mắt bị kéo vào một mảnh không gian đen kịt, một cái trận bàn lấp lánh tử quang lấy Dịch Thiên Cơ làm trung tâm triển khai, đem Tần Phong, Tiểu Bạch, Tần gia Thủy Tổ toàn bộ bao trùm ở trong đó. "Không ổn!!" Tiểu Bạch sắc mặt không khỏi biến đổi, phát hiện chính mình bị cấm cố lại. "Phong nhi, ngươi mau đi đi!" Tần gia Thủy Tổ sắc mặt biến đổi, khí tức quanh thân lập tức dũng động. "Muốn đi, muộn rồi!!" Dịch Thiên Cơ rốt cuộc khó áp chế kích động trong lòng, điên cuồng cười to nói: "Ở trong Thiên Cơ Kỳ Môn Cục của ta, các ngươi chính là dê con đợi làm thịt, Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn thuộc về ta rồi!!" "Người thì xấu mà nghĩ thì đẹp gớm!" Tần Phong nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết nói: "Ba đầu sáu tay kình thiên địa, phẫn nộ Na Tra phác đế chung!" Ầm ầm ầm!!

Xung quanh điện thiểm lôi minh, kim sắc quang mang đại thịnh.

Chỉ thấy trái phải hai bên Tần Phong phân biệt mọc ra hai cái đầu, bốn cánh tay, càng là bạo phát ra khủng bố thần uy tựa như thiên thần hạ phàm. "Là ba đầu sáu tay của chủ nhân em thỏ!!" Tiểu Bạch vẻ mặt kinh hỉ hét to, nhưng ngay sau đó liền tâm tình hạ thấp.

Từ sau khi biết Tần Phong biết ba đầu sáu tay, nó liền bắt đầu nếm thử đi học tập, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy vẫn như cũ là một đầu hai tay. "Ách..." Dịch Thiên Cơ phảng phất con ngỗng lớn bị bóp chặt yết hầu vận mệnh, tiếng cười đột nhiên gián đoạn, ngay sau đó phảng phất gặp quỷ lớn tiếng thét chói tai nói: "Sao có thể?

Ngươi một tên Sơ giai Địa Tiên vừa phi thăng thượng giới, sao có thể còn có bài tẩy chưa dùng!?" "Hừ, ngươi đối với thực lực của ta hoàn toàn không biết gì cả!" Tần Phong chậm rãi nâng lên lãnh mâu, lại bấm một đạo chỉ quyết nói: "Pháp Tướng Thiên Địa, khai..." "Cái gì!!" Đồng tử Tần gia Thủy Tổ chấn động, cảm giác hôm nay chính mình dậy quá sớm bị ảo giác rồi.

Chỉ thấy trong cơ thể Tần Phong phảng phất có cỗ sức mạnh đến từ viễn cổ được đánh thức, ngay sau đó thân thể hắn bắt đầu nhanh chóng bành trướng, hóa tác thần linh kình thiên ba đầu sáu tay sừng sững tại không gian nơi này.

Cũng làm cho ông ta trải nghiệm được thị giác của con kiến, sợ tới mức đứng ở nguyên tại chỗ một chút cũng không dám động, sinh sợ một không cẩn thận bị Tần Phong dẫm chết. "Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!!" Dịch Thiên Cơ sớm đã không còn sự thong dong ưu nhã lúc đầu, cả người đã triệt để lâm vào trong điên cuồng.

Tần Phong sở hữu Thượng Cổ Trùng Đồng và Thương Thiên Bá Thể, cùng với gần mười cái buff, đã đủ làm cho hắn hoài nghi nhân sinh, cảm thấy chính mình quả thực chính là phế vật tới nhân gian cho đủ số.

Nhưng ai biết cái này còn xa xa chưa đạt tới cực hạn của hắn!!

Không chỉ lấy thân thể phàm nhân luyện thành Hậu Thiên Pháp Tướng Thần Thông, Ba Đầu Sáu Tay, càng là sở hữu Tiên Thiên Đại Thần Thông trong truyền thuyết, Pháp Tướng Thiên Địa!! "Bị áp chế rồi?!" Tần Phong nhìn thân thể cao ngàn mét, mày không khỏi hơi nhíu lại.

Khác với thân thể cao lớn đỉnh thiên lập địa ở Hạ giới, tại Tiên giới hắn chỉ có thể bành trướng đến độ cao ngàn mét, muốn tiếp tục bành trướng cần tu vi cường đại hơn chống đỡ mới được.

Bất quá hiện tại cũng không phải lúc so đo loại chuyện này, hắn phải mau chóng đem nhân vật ngưu bức này xử lý!

Ông!

Ông!

Một tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên, dẫn tới không gian một trận kịch liệt chấn động.

Chỉ thấy Tần Phong giống như một thanh kình thiên thần kiếm trần phong đã lâu, xuất sao triển lộ ra phong mang kinh thiên, ma kiếm tổ truyền cũng nhanh chóng biến đại, bị một đầu hai tay gắt gao nắm chặt trong tay, nhắm ngay Dịch Thiên Cơ liền chém ra một chiêu Kiếm Khai Thiên Môn. "Đáng chết!!" Dịch Thiên Cơ đã bị chọc tức đến mức sắc mặt vặn vẹo.

Vốn tưởng rằng có thể nhân lúc Tần Phong vừa mới phi thăng, còn chưa trưởng thành lên để nhẹ nhàng đắn đo hắn, nhưng ai biết hắn không chỉ là một yêu nghiệt tiền cổ vô nhân, còn là một lão lục cực độ vô sỉ cộng thêm cực độ ổn trọng.

Giờ khắc này...

Không gian kịch liệt chấn động, phảng phất là khó có thể thừa nhận.

Chỉ thấy cường đại kiếm thế Tần Phong chém ra không ngừng xung kích không gian Dịch Thiên Cơ ngưng tụ ra, từng đạo vết rạn cũng theo đó lan tràn trong hư không.

Chương 1132

"Không làm chó của ta, thì sẽ bị ta đánh thành chó!" Tần Phong chút nào không có ý tứ lưu thủ, lại cho chính mình thêm mười mấy cái buff. "Vãi chưởng!!" Thủy Tổ ở một bên cuồng bạo văng tục, nghiêm trọng hoài nghi chính mình dậy quá sớm.

Tuy rằng ông ta biết tử tôn này của mình rất yêu nghiệt, mạnh hơn chính mình không biết bao nhiêu lần, nhưng không nghĩ tới có thể yêu nghiệt đến trình độ này, đem ông ta gắt gao đập chết dí trên bờ cát. "Hươu chết về tay ai, còn chưa nhất định đâu!!" Dịch Thiên Cơ biết lúc này không liều mạng không được, bắt đầu rót năng lượng vào Thiên Cơ Kỳ Môn Cục.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy hư không lại lần nữa kịch liệt chấn động, Thiên Cơ Kỳ Môn Cục dưới chân Dịch Thiên Cơ từ tím chuyển vàng, bạo phát ra một đạo kim sắc quang mang chói mắt, đem cả không gian đều thắp sáng. "Điêu trùng tiểu kỹ, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Thân thể khổng lồ của Tần Phong diện dung uy nghiêm, hết thảy thế gian đều có vẻ nhỏ bé như vậy.

Chỉ thấy một đầu hai tay của hắn tắc lấy ra Vô Tận Kiếm Hạp, sử xuất Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận; một đầu hai tay khác thì nhanh chóng bấm chỉ quyết Đại Uy Thiên Long.

Ngao!!

Kim sắc cự long gào thét mà ra, phóng thích ra một đạo vô tận long uy.

Ông!

Ông!

Mấy ngàn thanh thần kiếm cũng từ trong Vô Tận Kiếm Hạp như sao băng gào thét bay ra, bạo phát ra một cỗ khủng bố kiếm thế cực đoan đáng sợ, kiếm ấn tối nghĩa huyền ảo cũng không ngừng bay ra, hóa tác một mảnh ngân hà lộng lẫy bao trùm lấy Dịch Thiên Cơ.

Mạn thiên tinh thần, hóa tác nhất kiếm!! "Tới đi!!" Dịch Thiên Cơ hai mắt sung huyết lớn tiếng gào thét, quả đoán khởi động Thiên Cơ Kỳ Môn Cục dưới chân.

Ầm ầm ầm!!

Công kích hai bên nặng nề va chạm vào nhau, bạo phát ra một đạo năng lượng phong bạo khủng bố, vết rạn trong không gian dưới sự xung kích không ngừng bắt đầu lan tràn, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ vụn. "Phụt!!" Dịch Thiên Cơ phun ra một ngụm máu tươi, dưới chân lại không có lui ra phía sau một bước. "Đây chính là yêu nghiệt trên Thiên Tư Bảng?!" Tần Phong mày hơi nhíu lại.

Vốn tưởng rằng chính mình lấy ra hai tấm bài tẩy Ba Đầu Sáu Tay và Pháp Tướng Thiên Địa, có thể nhẹ nhàng đắn đo đối phương, nhưng ai biết đối phương cư nhiên ngạnh sinh sinh đỉnh trụ được. "Thật là quá đáng tiếc!!" Dịch Thiên Cơ đột nhiên điên cuồng cười to, trong miệng càng là không ngừng phun máu tươi nói: "Nếu ngươi mạnh hơn một chút nữa, hôm nay ta tất định sẽ chết dưới kiếm của ngươi, đáng tiếc bài tẩy hiện tại của ngươi đã dùng hết rồi!!" "Tên gia hỏa thật kiêu ngạo!!" Trong lòng Tần Phong lập tức liền khó chịu.

Bắt đầu tự hỏi là thêm mấy cái buff nữa, hay là thỉnh bảo bối ra xoay người một cái, hoặc là mở ra Thiên Nhãn bắn hắn một cái, còn có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn cũng đã thời gian dài chưa dùng.

Ngay tại lúc này —— Một đạo thanh âm non nớt đột nhiên vang lên từ sau lưng Dịch Thiên Cơ: "Ai nói chủ nhân em thỏ không có bài tẩy nữa?!" "Cái gì!?" Đồng tử Dịch Thiên Cơ mạnh mẽ co rụt lại, khóe mắt dư quang nhìn về phía sau lưng.

Chỉ thấy cái mũ hình quần lót trên đầu Tiểu Bạch vỡ vụn ra, lộ ra một cây giá đỗ nhỏ lấp lánh lượng quang, ngay sau đó quanh thân liền bạo phát ra một cỗ khí tức dao động cực kỳ khủng bố. "Em thỏ mới là một tấm bài tẩy lớn nhất của chủ nhân!!" Tiểu Bạch phát ra tiếng gào thét như ác long, quả đoán sử xuất Thôn Phệ Đại Đạo.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy hư không đột nhiên kịch liệt chấn động, ngay sau đó liền hóa thành một cái hắc động thật lớn.

Khí tức khủng bố cũng theo đó tịch quyển không gian nơi này, không chỉ có thể thôn phệ hết thảy sinh mệnh thế gian, thậm chí ngay cả quang minh và hắc ám đều có thể thôn phệ, bao gồm cấm cố mà Dịch Thiên Cơ thi gia đối với Tiểu Bạch cũng bị thôn phệ mất. "Thôn Phệ Đại Đạo!!" Cả người Dịch Thiên Cơ trong nháy mắt liền không xong, trong lòng cũng phát ra tiếng gào thét như con lửng mật.

Vốn dĩ hắn nhìn thấy Đại Đạo Manh Nha trên đỉnh đầu Tiểu Bạch cũng không coi là chuyện to tát gì, chỉ cho là đại đạo bình thường xếp hạng không cao trong Tam Thiên Đại Đạo, đối với hắn cũng cấu không thành uy hiếp gì, mục tiêu của hắn trước sau vẫn luôn là Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn trên người Tần Phong.

Nhưng làm cho hắn trăm triệu lần cũng không nghĩ tới chính là, Đại Đạo Manh Nha của Tiểu Bạch cư nhiên là Thôn Phệ!!

Đậu má!!

Cái Hoang Cổ này rốt cuộc là địa phương nào!?

Tiên là ra một cái yêu nghiệt Long Ngạo Thiên, hiện tại lại ra một Tần Phong càng thêm yêu nghiệt, không chỉ sở hữu Thời Gian Đại

Đạo Chi Ấn trong truyền thuyết, cư nhiên còn sở hữu manh nha của Thôn Phệ Đại Đạo trong truyền thuyết.

Ầm ầm ầm!!

Không gian rốt cuộc là chịu không nổi băng liệt, phát ra một tiếng nổ vang chấn điếc tai nhức óc. "Phụt!!" Dịch Thiên Cơ phun một ngụm máu tươi, đương trường đã bị chấn bay ra ngoài. "Vốn tưởng rằng là một nhân vật, không nghĩ tới là một phế vật!" Tần Phong khó có thể duy trì Pháp Tướng Thiên Địa lâu dài, thân thể cũng trong nháy mắt khôi phục lớn nhỏ bình thường.

Bất quá do vừa rồi thân thể đột nhiên bành trướng, đem Hắc Thiết Huyền Giáp trên người căng bạo, hiện tại hắn đang để mông trần đứng ở trước mặt Dịch Thiên Cơ. "Mau chạy!!" Dịch Thiên Cơ không kịp thưởng thức tám múi cơ bụng của Tần Phong, chật vật xoay người muốn rời xa cái tên biến thái Tần Phong này. "Muốn chạy!?" Tần Phong một cái cấp tốc xông lên, tung một cước đạp ngã đối phương. "Sai rồi, sai rồi, ta sai rồi!!" Dịch Thiên Cơ rốt cuộc biết sợ, vẻ mặt kinh khủng lớn tiếng cầu xin tha thứ... "Ta vẫn thích cái dáng vẻ kiêu ngạo khó thuần vừa rồi của ngươi hơn!" Tần Phong từ trên cao nhìn xuống đối phương, cũng không có ý định tiếp tục ra tay.

Dù sao hắn cũng vừa mới phi thăng lên Tiên giới, trong tay một tên đàn em dùng được cũng không có, nếu đối phương thật tâm biết sai, hắn cũng không phải không thể thưởng cho đối phương một cái Tiên Nô Pháp Ấn. "Đúng đấy!

Cái vẻ trâu bò vừa rồi của ngươi đâu mất rồi!?" Tiểu Bạch nhảy lên vai Tần Phong, dùng lỗ mũi nhỏ nhìn Dịch Thiên Cơ. "Không đúng!!" Tần gia Thủy Tổ thì nhíu mày, rất cảnh giác nhìn chằm chằm Dịch Thiên Cơ.

Tuy rằng ông cùng Dịch Thiên Cơ là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng nhìn từ thái độ tự tin đầy mặt của đối phương vừa rồi, tuyệt đối là loại người tâm cao khí ngạo, làm sao có thể khúm núm cầu xin tha thứ như vậy!? "Ta sai rồi, ta thật sự biết sai rồi!" Dịch Thiên Cơ mặt đầy kinh khủng cúi đầu, nhưng mi tâm lại bắt đầu chậm rãi nứt ra. "Phong nhi, mau giết hắn!!" Tần gia Thủy Tổ nhận ra điều bất thường, vội vàng hét lớn với Tần Phong.

Chương 1133

"Vãi chưởng!" Tần Phong nhịn không được chửi thề một câu, trong lòng cũng cảm thấy không ổn.

Chỉ thấy thần kỹ bị động "Sát Ý Cảm Tri" của hắn nháy mắt bị kích hoạt, cảm ứng được sát ý nhàn nhạt mà Dịch Thiên Cơ đang cúi đầu che giấu. "Đi chết đi cho ta!!" Dịch Thiên Cơ bất ngờ ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy vẻ điên cuồng.

Ngay sau đó, Thiên Nhãn ở mi tâm hắn bỗng nhiên mở ra, bắn ra một đạo kim quang, không chỉ thai nghén một luồng năng lượng khủng bố hủy thiên diệt địa, mà còn kéo Tần Phong vào một không gian tràn ngập lôi đình, phảng phất như cảnh tượng tận thế khi thần phạt giáng lâm.

Vút một tiếng!!

Chỉ thấy một đạo kim quang từ trong Thiên Nhãn của Dịch Thiên Cơ bắn ra, với tốc độ vượt qua ánh sáng, lao thẳng về phía Tần Phong.

Bất quá khác với Thiên Đạo Chi Quang do Thiên Nhãn của Tần Phong bắn ra, Thiên Nhãn của Dịch Thiên Cơ rõ ràng đã từng được tiến hóa, ánh sáng bắn ra cuộn trào một luồng dao động khí tức Đại Đạo cực mạnh, nên gọi nó là Đại Đạo Chi Quang. "Tiểu tử, ngươi đi nhầm đường rồi!!" Đôi mắt Tần Phong lóe lên một tia hàn quang.

Tuy rằng hắn đã cảm nhận trước được sát ý của Dịch Thiên Cơ, nhưng hắn lại không có ý định né tránh, mà là tay cầm Tổ Truyền Ma Kiếm đâm thẳng về phía Dịch Thiên Cơ. "Cái gì!!" Đồng tử Dịch Thiên Cơ co rụt lại, không ngờ Tần Phong lại điên cuồng như vậy.

Phập một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!!

Chỉ thấy ngực Tần Phong bị Đại Đạo Chi Quang bắn xuyên, xuất hiện một cái lỗ máu lớn đầm đìa, mà Dịch Thiên Cơ cũng chẳng khá hơn là bao, ngực bị Tổ Truyền Ma Kiếm trực tiếp đâm xuyên, máu tươi như sông đổ về phía thân kiếm hội tụ. "Khốn kiếp!!" Tiểu Bạch thấy Tần Phong bị thương, lập tức phẫn nộ nhảy dựng lên.

Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay bộc phát ra hào quang chói mắt, mang theo đầy bụng lửa giận đập về phía Dịch Thiên Cơ.

Binh một tiếng!!

Một tiếng va chạm trầm đục vang lên, còn kèm theo tiếng xương cốt nứt vỡ. "Ách……" Dịch Thiên Cơ như bị trọng kích, thân thể liên tục lui về phía sau.

Chỉ thấy đầu của hắn nháy mắt lõm xuống, máu tươi cũng phảng phất như không cần tiền mà không ngừng phun trào ra, rất nhanh đã nhuộm đỏ nửa khuôn mặt hắn. "Phụt!!" Tần Phong không nhịn được, phun ra một ngụm máu tươi. "Phong nhi!!" Tần gia Thủy Tổ kinh hãi, vội vàng tiến lên kiểm tra.

Bất quá may mắn là Tần Phong tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, trong đan điền lập tức trào ra một luồng sinh cơ bàng bạc, không ngừng hội tụ về phía lồng ngực bị bắn xuyên, lỗ máu đang được tu phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "Tần Phong, ta thật sự là xem thường ngươi rồi!" Dịch Thiên Cơ mặt đầy máu tươi, cười vô cùng rợn người: "Khặc khặc khặc, bất quá chiến đấu giữa chúng ta còn chưa kết thúc đâu, ngươi chẳng qua chỉ là may mắn thắng ta một ván……" "Ồn ào!!" Tần Phong ánh mắt lóe lên hàn quang thấu xương, giơ tay một cái túm lấy đầu đối phương.

Ngay sau đó, quanh thân bộc phát ra Tà Đế Chi Lực khủng bố, không chỉ bóp nát đầu đối phương, mà còn sử dụng Sưu Hồn Thuật xem xét ký ức của hắn. "Chuyện này là thế nào!?" Tần gia Thủy Tổ mặt đầy nghi hoặc.

Chỉ thấy Dịch Thiên Cơ sau khi bị Tần Phong bóp nát đầu, cả người cũng theo đó biến mất không thấy. "Đây là một cỗ phân thân!" Sắc mặt Tần Phong vô cùng âm trầm.

Căn cứ vào ký ức hắn vừa dùng Sưu Hồn Thuật xem được, bản thể của Dịch Thiên Cơ hiện tại đang bế quan trong Thiên Cơ Các, cái này chẳng qua chỉ là phân thân do hắn dùng tinh huyết bản thân luyện hóa ra mà thôi.

Đặc biệt là tiếng cười "khặc khặc khặc" kia, làm cho tâm tình hắn càng thêm khó chịu.

Hắn biết sau Nhất Kiếm, mình lại gặp được đồng nghiệp rồi!

Mà căn cứ vào tình huống của Nhất Kiếm để xem, nhân vật phản diện chỉ cần không gặp phải Thiên Tuyển Chi Tử, thì cũng đồng dạng vô cùng khó giết. "Tên này cư nhiên lại vững vàng như vậy!?" Tần gia Thủy Tổ trong lòng kinh hãi, lập tức nhíu mày nói: "Tên Dịch Thiên Cơ này biết nhiều bí mật của chúng ta như vậy, một khi hắn tung tin tức ra ngoài, chúng ta chẳng phải sẽ lập tức trở thành mục tiêu công kích sao!?" "Yên tâm, hắn sẽ không tung tin đâu!" Tâm tình Tần Phong vẫn khó chịu như cũ, nhưng lại thập phần tự tin nói: "Thậm chí hắn còn sẽ quay lại giúp chúng ta che giấu!" "Ngươi tự tin như vậy sao!?" Tần gia Thủy Tổ lo lắng sốt ruột, không biết ai cho Tần Phong sự tự tin này. "Đương nhiên!" Tần Phong rất tự tin nói: "Cũng giống như ta trước đó đã nói 'phú quý cầu trong nguy hiểm', nếu hắn đem tin tức ta sở hữu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn tung ra, sẽ dẫn tới vô số người tranh đoạt.

Hắn chỉ là hạng hai mươi trên Thiên Tư Bảng, cũng không phải vô địch, xác suất lớn sẽ không tới lượt hắn.

Nhưng nếu hắn không tung tin ta ra, thì đại biểu ta chỉ thuộc về một mình hắn." "Có lý!" Tần gia Thủy Tổ ngẫm nghĩ, gật đầu tán đồng: "Kẻ này không chỉ cực độ tự tin, còn thích chưởng khống hết thảy, xác thực sẽ không làm may áo cưới cho người khác, bất quá lần sau gặp mặt e rằng sẽ không dễ đối phó như vậy nữa." "Chính xác!" Tần Phong hai mắt khẽ híp lại, có loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Khác với loại "0.1 cái Đại Đế" như Mộc Tú, Dịch Thiên Cơ không chỉ biết bấm độn tính toán, còn sở hữu Thiên Nhãn, lại càng tâm tư kín đáo, bộ bộ vi doanh, tuyệt đối là đối thủ khó chơi nhất mà hắn gặp phải từ khi xuất đạo đến nay.

Nếu không phải hắn đang bật hack, làm việc cẩn thận, hôm nay rất có khả năng đã ngã trong tay hắn ta rồi!

Không sợ nhân vật chính chơi nhiệt huyết với ngươi, chỉ sợ phản diện chơi não với ngươi! "Như vậy không được!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm: "Ta phải giúp hắn tìm một nhân vật chính để hạ thấp trí thông minh xuống, đỡ cho những lá bài tẩy mình vất vả sưu tập bị hắn lật mở từng cái một." Lúc này —— trận chiến của Tiên Quân cách đó không xa cũng dần dần bình ổn lại. "Kết thúc rồi sao!?" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, biết đã đến lúc gia nhập Tiên Minh.

Bất quá căn cứ vào những gì hắn dùng Thẻ Thiên Cơ nhìn thấy về Diệp Thần lúc trước, yêu cầu về độ trung thành của Tiên Minh đối với đệ tử phi thường cao, mỗi đệ tử tiến vào Tiên Minh đều sẽ trải qua một cuộc khảo hạch nghiêm khắc.

Ví dụ như khảo hạch của Diệp Thần "giegei" chính là hộ tống một phần tình báo, kết quả nửa đường gặp phải một đám ngụy trang giả đến cướp đoạt, còn bắt người trói về nghiêm hình tra tấn bức cung tình báo.

Đương nhiên những thứ này đều không phải trọng điểm!

Trọng điểm là sau khi chịu đựng qua những cực hình này, sẽ phái ra một đám mỹ nhân đến dụ dỗ ngươi. "Khảo hạch của Tiên Minh sao!?" Tần Phong lẩm bẩm: "Cũng không biết ta có thể chịu đựng được mỹ nhân kế hay không……" "Thôi bỏ đi, khoan hãy nghĩ mấy thứ này!" Tần Phong tạm thời không đi suy xét khảo hạch của Tiên Minh, trong lòng gọi Hệ thống mở ra bảng hệ thống.

Vốn tưởng rằng chỉ cần thăng cấp trước khi đột phá Chân Tiên thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng ai biết Tiên giới ngọa hổ tàng long, hoàn toàn điên đảo nhận thức của hắn ở hạ giới, thủ đoạn thần quỷ khó lường lại càng tầng tầng lớp lớp.

Là một đại phản diện vững vàng, hắn tuyệt đối không cho phép chính mình có lỗ hổng, cần phải có sự bảo hộ toàn phương vị không góc chết mới được.

Chỉ thấy số dư tài khoản hiện tại của hắn chỉ có 96.841.120 điểm, khoảng cách đến mục tiêu 2.7 ức Điểm Phản Diện còn kém hai phần ba, trước mắt chỉ đủ đem 9 cái buff cấp S thăng cấp lên Tiên cấp. "Thăng cấp 9 cái không thực tế, phải giữ lại chút điểm đề phòng vạn nhất!" Tần Phong sợ có điêu dân chạy tới hại mình, gọi Hệ thống chỉ đổi 4 tấm vé thăng cấp buff. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu phí 40 triệu Điểm Phản Diện, thành công đổi 4 tấm vé thăng cấp buff!" "40 triệu a!" Tần Phong lập tức cảm thấy đau lòng, bắt đầu suy tư thăng cấp 4 cái buff nào. "Cửu Luân Công Đức" không dính nhân quả là bắt buộc phải thăng cấp, còn có "Bất Khuất Ý Chí" miễn dịch tinh thần công kích, cùng với "Đại Đế Chi Tư" gấp mười lần gia thành cũng có thể thăng cấp trước.

Chương 1134

Cuối cùng chính là cảm tri sát ý của "Sát Ý Cảm Tri"!

Theo tu vi của hắn không ngừng đột phá tăng cường, hiệu quả cảm tri cũng đang bị giảm giá trị lớn.

Tuy rằng vừa rồi thành công cảm ứng được sát ý của Dịch Thiên Cơ, nhưng rõ ràng so với trước kia chậm hơn một nhịp, thậm chí bị hắn dùng Thiên Nhãn nhìn trộm lâu như vậy vẫn hồn nhiên không biết. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng vé thăng cấp buff, Bất Khuất Ý Chí thăng cấp thành Tiên cấp buff!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng vé thăng cấp buff, Đại Đế Chi Tư thăng cấp thành Tiên cấp buff!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng vé thăng cấp buff, Sát Ý Cảm Tri thăng cấp thành Tiên cấp buff!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng vé thăng cấp buff, Cửu Luân Công Đức Hoàn thăng cấp thành Tiên cấp buff!" Theo bốn tiếng nhắc nhở của Hệ thống vang lên, thân thể Tần Phong cũng không khỏi rung lên, chỉ cảm thấy thân thể cùng thiên địa hòa làm một thể, tiến vào một loại cảm ngộ huyền chi lại huyền. "Thế này là đốn ngộ rồi!?" Tần gia Thủy Tổ lập tức liền phát hiện sự biến hóa của Tần Phong, trong lòng cũng nhịn không được toát ra một câu "vãi chưởng" to đùng.

Người khác tu tiên mấy vạn năm số lần đốn ngộ có thể đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí có người cùng kỳ cả đời cũng vô pháp tiến vào trạng thái đốn ngộ một lần, nhưng cái tên biến thái nhà hắn thì hay rồi, đốn ngộ cứ như uống nước vậy, quá đơn giản. "Hả!?" Tiểu Bạch thông thạo lấy ra chiếu nhỏ, trải xuống bên cạnh Tần Phong rồi lăn ra ngủ.

Lúc này —— tại một sơn cốc u tĩnh ở Tiên giới.

Một nam tử trẻ tuổi mặc đạo bào, đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá xanh khổng lồ, hai mắt khép hờ, hô hấp dài lâu mà hữu lực, phảng phất đang cảm thụ sự huyền bí giữa thiên địa.

Kẻ này cùng Dịch Thiên Cơ không thể nói là lớn lên rất giống, mà quả thực chính là giống nhau như đúc!

Hắn chính là bản thể của Dịch Thiên Cơ!!

Chỉ thấy quanh thân hắn tản mát ra quang mang nhàn nhạt, tinh xảo trong suốt như thần lộ, không ngừng vờn quanh thân thể hắn.

Đồng thời, còn có một cỗ lực lượng vô hình đang không ngừng ngưng tụ, khiến cho trong sơn cốc bắt đầu tràn ngập sương mù nhàn nhạt.

Lại thêm tiếng suối chảy róc rách trong sơn cốc, êm tai như thiên lại, làm cho tâm linh Dịch Thiên Cơ một mảnh bình tĩnh, cả người bắt đầu dần dần hòa làm một thể với thiên địa. "Phụt!!" Khí tức của Dịch Thiên Cơ đột nhiên hỗn loạn, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

Khác với Thân Ngoại Hóa Thân do Hệ thống của Tần Phong tặng, phân thân của hắn chính là dùng tinh huyết bản thân, luyện hóa mấy trăm năm mới luyện thành, trừ bỏ sở hữu một phần mười thực lực của bản thể ra, còn có mối liên hệ mật thiết "nhất tổn câu tổn" với bản thể. "Tần Phong!!" Dịch Thiên Cơ trong miệng ngậm máu gầm nhẹ, hai mắt càng là bố đầy tơ máu.

Hắn vừa rồi suýt chút nữa thì tiến vào trạng thái đốn ngộ, nhưng lại bởi vì phân thân bị giết mà bị cưỡng ép cắt ngang, thậm chí phân thân bị giết gặp phản phệ, khiến cho bản thể đã chịu lan đến.

Bất quá may mắn là trước khi phân thân chết đã truyền về tư liệu hình ảnh, để cho hắn biết món nợ này nên đi tìm ai đòi lại!! "Tần

Phong, ngươi rước lấy họa lớn rồi!!" Dịch Thiên Cơ phẫn nộ lấy ra một cái la bàn, chuẩn bị định vị vị trí Tần Phong để đi báo thù.

Nhưng giây tiếp theo, thảm thiết bị vả mặt!

Trước kia hắn còn có thể bắt được một tia thiên cơ về Tần Phong trong thiên địa, nhưng hiện tại mặc cho hắn lấy ra sở học cả đời cũng vô pháp bắt được, cứ phảng phất như cả Tiên giới đều không có người tên Tần Phong này vậy.

Mà không thể bắt được thiên cơ về Tần Phong, hắn liền vô pháp mở Thiên Nhãn định vị vị trí Tần Phong.

Tuy rằng Thiên Nhãn của hắn trên có thể xem Cửu Trọng Thiên, dưới có thể xem Lục Đạo Luân Hồi, nhưng muốn tìm một người không có định vị trong Tiên giới to lớn như vậy, không nghi ngờ gì là mò kim đáy bể, cũng tức là hắn hiện tại triệt để mất đi tung tích của Tần Phong.

Hơn nữa Thiên Nhãn của hắn tiêu hao thập phần cực đại, cho dù biết vị trí của Tần Phong, cũng không có khả năng hai mươi bốn giờ cứ nhìn chằm chằm hắn, sớm hay muộn sẽ lần nữa mất đi tung tích của hắn. "Kẻ này rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào!?" Dịch Thiên Cơ cả người đột nhiên bình tĩnh lại, cảm giác người rước lấy họa lớn hình như là chính hắn.

Tuy rằng hắn không biết Tần Phong làm thế nào che chắn được thiên cơ, nhưng một người vừa phi thăng chưa đến một tháng đã có thể tu phục lỗ hổng của bản thân, ngẫm lại đều làm cho người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Hơn nữa hắn hiện tại còn chưa gia nhập Tiên Minh, hoàn toàn dựa vào chính mình đã tu phục được cái bug này! "Kẻ này không chết, ngô mệnh khó an!" Trong mắt Dịch Thiên Cơ hàn quang lóe lên, bắt đầu suy tư làm thế nào giết chết Tần Phong.

Lúc này —— bốn cái buff của Tần Phong đã thăng cấp xong xuôi, cũng thuận tiện xem qua ký ức của Dịch Thiên Cơ.

Tuy rằng vừa rồi bóp nát chỉ là một phân thân của Dịch Thiên Cơ, ký ức có khả năng không quá đầy đủ, nhưng dù sao cũng là ký ức của hạng hai mươi Thiên Tư Bảng, tuyệt đối phong phú hơn tên áo giáp nam lúc trước nhiều. "Cái Tiên giới này thật lớn a!!" Tần Phong trong lòng tràn đầy chấn hám, phảng phất như Lưu mỗ mỗ tiến vào Đại Quan Viên.

Căn cứ ký ức trong đầu Dịch Thiên Cơ, Tiên giới chia làm bốn vực Đông, Tây, Nam, Bắc.

Không ai biết Tiên giới có bao nhiêu lớn, không phải không ai đo lường, mà là không ai có thể đo lường.

Nếu ngạnh kháng đem Tiên giới so sánh với Trái Đất kiếp trước của hắn, thì chính là hắn ngựa không dừng vó đi đường một tháng, chỉ có thể coi là miễn cưỡng đến nhà hàng xóm đi dạo một chút.

Mà vị trí hiện tại của hắn, là dải đất biên duyên nhất của Đông Vực.

Không chỉ tiên khí loãng, tài nguyên còn thập phần hữu hạn, trừ bỏ loại địa đầu xà như Tinh Cực Thành Vương gia sẽ lưu lại phát triển, phàm là người có chút thiên phú tu luyện đều sẽ không ở lại loại địa phương này. "Hả!?" Thần tình Tần Phong đột nhiên sửng sốt, từ trong chấn hám hồi phục tinh thần.

Hắn phát hiện trong ký ức của Dịch Thiên Cơ có một người quen, chính là Uyên Tổng đã chạy tới U Minh Giới du học thâm tạo.

Uyên Tổng trong ký ức không chỉ thảm thiết bị người khác đánh lén phản bội ngã xuống, còn là tuyệt thế yêu nghiệt xếp hạng thứ hai trên Thiên Tư Bảng, càng là Tiên Vương cự đầu trẻ tuổi nhất Tiên giới, được vinh danh là nam nhân có thể vượt qua Long Ngạo Thiên…… "Có ý tứ!" Khóe miệng Tần Phong nhịn không được nhếch lên.

Phát hiện trải nghiệm kiếp trước của Uyên Tổng phi thường cẩu huyết, người phụ nữ yêu thương liên hợp với huynh đệ đánh lén hắn không nói, còn ngạnh sinh sinh đem Tiên Vương Bản Nguyên trong cơ thể hắn đào ra.

Căn cứ ký ức sau đó của Dịch Thiên Cơ…… đôi cẩu nam nữ kia luyện hóa Tiên Vương Bản Nguyên của Uyên Tổng, không chỉ song song đột phá đến Tiên Vương Cảnh, còn tiếp quản giang sơn do Uyên Tổng đánh hạ, hiện tại đang sống những ngày tháng không biết xấu hổ. "Cái đường này đi hẹp rồi a!" Tần Phong trong lòng nhịn không được cảm khái một tiếng, mặc niệm hai phút rưỡi cho đôi cẩu nam nữ kia.

Hiện tại căn cứ tin tức do Thân Ngoại Hóa Thân truyền về, Uyên Tổng đang ở U Minh Giới điên cuồng cày cấp, đã đến trình độ gần như nhập ma, ngày tháng không biết xấu hổ để lại cho bọn họ thật sự không còn nhiều. ……… U Minh Giới.

Được xưng là vùng đất lưu đày, vùng đất sa đọa.

Bên trong không chỉ thai nghén ra rất nhiều tử linh sinh vật khủng bố, còn có rất nhiều ma tu tội đại ác cực bị lưu đày vào đây.

Nơi này không có sông ngòi, hồ nước, cũng không có một giọt nước, chỉ có một mảnh khô cạn, đất đai cằn cỗi, còn bị tử vong khí tức vô tận ăn mòn thành màu đen.

Bầu trời càng là bị mây đen bao phủ, phảng phất vĩnh viễn cũng không thấy được quang minh.

Ven đường là hài cốt tùy ý có thể thấy được, còn có một số sinh vật khác.

Chương 1135

Hình thái chúng nó khác nhau, diện mục khủng bố, có kẻ mọc răng nanh móng vuốt sắc bén, có kẻ toàn thân bao phủ lông tóc, có kẻ thì là quái vật bán nhân bán thú, không một ngoại lệ đều tản mát ra khí tức âm sâm khủng bố.

Lúc này —— tại một mảnh đất hoang vu trong U Minh Giới, đang đứng sừng sững một nam tử tay cầm trường kiếm.

Chỉ thấy y phục trên người hắn rách rách rưới rưới, trên mặt còn đeo nửa cái mặt nạ sắt, quanh thân lấp lánh quang mang màu đen thần bí, trường kiếm trong tay tản mát ra khí tức lăng lệ.

Người này chính là Uyên Tổng đến U Minh Giới du học!

Lúc trước hắn bị Tần Phong bức đến không còn đường lui, chỉ có thể tự mình lưu đày đi vào trong U Minh Giới này.

Bất quá do hắn bị thương quá mức nghiêm trọng, lại nghiêm trọng thấu chi sinh mệnh lực bản thân, khiến cho thân thể chịu sự ăn mòn của khí tức U Minh Giới, hiện tại có nửa khuôn mặt đã biến thành khô lâu âm sâm đáng sợ.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm reo thanh thúy vang lên, Uyên Tổng cũng nháy mắt chuyển động.

Chỉ thấy kiếm pháp của hắn không chỉ như mây trôi nước chảy, còn nhanh như tia chớp, bất luận tử linh sinh vật gì, đều vô pháp ngăn cản thế công của hắn, chỉ có thể nhìn thấy từng đạo kiếm quang lóe lên trong bóng đêm. "Lại bắt đầu rồi sao!?" Thân Ngoại Hóa Thân của

Tần Phong dở khóc dở cười, có một loại cảm giác vừa đau đớn vừa sung sướng.

Từ sau khi Uyên Tổng đi vào U Minh Giới, liền mở ra hình thức điên cuồng cày kinh nghiệm, một ngày hai mươi bốn giờ hắn có thể cày đến 23 giờ.

Báo hại hắn mỗi ngày đều phải uống một lượng lớn Bản Nguyên Thủy Tích, ngay sau đó lại phải tốn cả ngày thời gian đi luyện hóa.

Ong!

Ong!

Ngực Uyên Tổng đột nhiên lóe lên một đạo lượng quang, là Âm Dương Ngư Ngọc Bội lần nữa khởi động.

Tử linh sinh vật vừa bị Uyên Tổng giết chết hóa thành điểm điểm tinh quang, không ngừng hội tụ về phía ngực Uyên Tổng, ngay sau đó tiến vào không gian Âm Dương Ngư Ngọc Bội hóa thành Bản Nguyên Thủy Tích màu vàng kim. "Lại đến nữa rồi!?" Tần Phong mặt đầy vẻ thống khổ, chỉ có thể tranh thủ thời gian hấp thu.

Chỉ thấy giọt nước to như nắm tay người lớn, bị hắn một ngụm hút vào trong bụng mình, cũng không quên dựa theo quy củ giang hồ để lại cho Uyên Tổng một chút, to cỡ hạt gạo.

Ong!!

Bên ngoài Uyên Tổng một kiếm đâm ra, trực tiếp lấy một cái thủ cấp tử linh.

Chỉ thấy một kiếm này mãnh liệt như sấm sét, trực tiếp xuyên thủng thân thể tử linh, ngay cả tiếng thảm thiết cuối cùng cũng không kịp phát ra, liền hóa thành điểm điểm tinh quang bị Âm Dương Ngư Ngọc Bội hấp thu. "Lại ngưng tụ ra rồi!" Nhìn thấy Bản Nguyên Thủy Tích to cỡ hạt gạo, Uyên Tổng lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ.

Trước kia hắn chỉ cảm thấy cái Âm Dương Ngư Ngọc Bội này là một cái hố to, nhưng đi vào U Minh Giới lại phát hiện nó thật sự quá thơm, chỉ cần nỗ lực giết quái cả ngày là có thể ngưng tụ ra một Bản Nguyên Thủy Tích to cỡ hạt gạo.

Chỉ cần cứ giết tiếp như vậy, tối đa hai ngàn năm trăm năm, hắn là có thể tu luyện ra Hỗn Nguyên Đạo Thể.

Tuy rằng thời gian có chút lâu, nhưng uy lực lại là nghịch thiên.

Nghĩ đến đây —— Uyên Tổng càng thêm có nhiệt huyết.

Chỉ thấy hắn lần nữa huy vũ trường kiếm, từng đạo kiếm khí lăng lệ mà tinh chuẩn bắn mạnh ra, mỗi một lần xuất kiếm đều mang theo một luồng khí thế cường đại, điên cuồng thu hoạch tử linh sinh vật của U Minh Giới. "Gào!!" Một con cương thi giương nanh múa vuốt, tản mát ra khí tức khủng bố.

Bất quá Uyên Tổng lại hào không sợ hãi, đối mặt với cương thi liền huy kiếm chém ra.

Chỉ thấy từng đạo kiếm khí từ trên trường kiếm bắn mạnh ra, trực tiếp đem cương thi đang lao tới chém thành hai nửa, sau đó thân thể hóa thành điểm điểm tinh quang bị Âm Dương Ngư Ngọc Bội hấp thu. "Tần Phong, còn có đôi cẩu nam nữ kia!" Trong mắt Uyên Tổng lóe lên hàn quang nói: "Các ngươi cứ chờ Bản vương, đợi ngày Bản vương bò ra khỏi cái địa ngục U Minh này, chính là ngày tử vong của các ngươi đã đến." Nói xong…… Uyên Tổng hóa thân thành máy gặt vô tình, tiếp tục điên cuồng cắm đầu cày quái. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ liên tục cướp đoạt tu luyện tài nguyên của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 10 triệu Điểm Phản Diện!" "Đúng, tiếp tục phát huy!" Tần Phong đối với thái độ của Uyên Tổng rất là hài lòng, quyết định năm sau tìm cho mình vài cô vợ.

Họa phong xoay chuyển, Tô gia khoáng khu.

Chỉ thấy Mộc Hàn vẫn như cũ bảo trì sự ưu nhã của nam thần hệ cấm dục, phản quan Tiên Quân của Tô gia thì mặt đầy chật vật xoay người bỏ chạy.

Tuy rằng hắn cùng Mộc Hàn tu vi tương đồng, nhưng cùng cấp bậc cũng là phân mạnh yếu.

Cũng giống như mọi người đều là học sinh cùng một lớp, nhưng lại có sự phân chia giữa học bá đứng nhất và học tra đội sổ, cho dù hắn cưỡng ép thăng cấp, cũng không xứng làm đối thủ của học bá.

Chỉ có thể đi bắt nạt đàn em đàn em khóa dưới!

Bất quá có đôi khi cũng sẽ bị lật xe, sẽ gặp phải loại đàn em yêu nghiệt vượt cấp khiêu chiến! "Mộc Hàn, Tô gia sẽ không tha cho ngươi đâu!!" Tô gia Tiên Quân không có một chút biện pháp nào với Mộc Hàn, chỉ có thể mặt đầy phẫn nộ bỏ lại một câu ngoan thoại. "Hừ!!" Mộc Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, căn bản không đem đối phương để vào trong mắt.

Nếu không phải hắn hiện tại có nhiệm vụ khẩn cấp trong người, cần nhanh chóng tìm ra Tần Phong mang về, hắn nhất định đuổi theo cho đối phương hai cái tát tai, để cho hắn biết nói lớn tiếng với mình sẽ có hậu quả gì. "Tiên Quân!!" Đệ tử Tiên Minh vội vàng tiến lên, đưa máy thông tin qua.

Vừa rồi bọn họ liên hệ với Tiên Minh tổng bộ, muốn chuẩn xác tỏa định vị trí Tần Phong, nhưng ai biết Tần Phong lúc này cư nhiên không ở khoáng khu, mà xuất hiện ở ngoài vạn dặm cách khoáng khu. "Cái gì!?" Dù Mộc Hàn là nam thần hệ cấm dục, lúc này nghe được tin tức cũng không giữ được bình tĩnh.

Hắn từ Phi Thăng Điểm đuổi tới Tinh Cực Thành, lại từ Tinh Cực Thành đuổi tới Tô gia khoáng khu, đuổi theo Tần Phong ròng rã hơn một tháng, mắt thấy sắp hoàn thành nhiệm vụ trở về giao thoa rồi.

Nhưng ai biết cái tên tiểu vương bát đản này, cư nhiên lại chạy mất ngay dưới mí mắt hắn. "Luyện khí sư nhà ai mà chạy khỏe thế không biết!?" Mộc Hàn tuy rằng tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không có một chút biện pháp nào với Tần Phong.

Chỉ có thể thành thành thật thật mang theo đệ tử Tiên Minh, căn cứ định vị mới nhất vội vàng đi tìm kiếm Tần Phong...... Lúc này —— Tần Phong đã xem xong ký ức của Dịch Thiên Cơ.

Do Dịch Thiên Cơ xuất thân từ Thiên Cơ Các thần bí, cho nên phạm vi tri thức đề cập đến cũng phi thường rộng lớn.

Chương 1136

Không chỉ có bản đồ phân bố các thế lực lớn ở Tiên giới, còn có sự tích danh nhân trong dòng sông lịch sử Tiên giới, cùng với tiên thảo, tiên thạch, đan dược, trận pháp, công pháp, ý cảnh, giám định bảo vật, phong thổ nhân tình chờ các phương diện tri thức.

Quả thực chính là một quyển bách khoa toàn thư Tiên giới biết đi!!

Duy nhất đáng tiếc chính là…… đây là phân thân của Dịch Thiên Cơ, ký ức trong não không hoàn chỉnh.

Với mức độ thần bí của Thiên Cơ Các tại Tiên giới, cộng thêm thân phận Đại đệ tử thủ tịch của Dịch Thiên Cơ, trong đầu hẳn là phải lưu trữ lượng lớn bí mật không muốn người biết mới đúng.

Nhưng trong ký ức của phân thân lại không có một chút dấu vết nào, rất rõ ràng là bị bản thể của Dịch Thiên Cơ cố ý xóa đi rồi. "Đòi hỏi xe đạp cái gì chứ!" Tâm thái Tần Phong phi thường tốt, không đi so đo loại chuyện này.

Vốn dĩ hắn đều đã chuẩn bị tốt việc đồng nghiệp tranh đấu không có tiền, còn phiền toái, nhưng lại ngoài ý muốn thu hoạch được một bản hướng dẫn sử dụng Tiên giới, có thể làm cho hắn hòa nhập Tiên giới tốt hơn, nhanh hơn. "Oáp, Ta thỏ ngủ thật an dật!!" Tiểu Bạch ngáp một cái thật to, từ bên cạnh Tần Phong tỉnh lại. "Hả!?" Tần gia Thủy Tổ hiếu kỳ cúi đầu nhìn lại, phát hiện Tiểu Bạch hình như không giống trước nữa.

Tuy rằng tu vi không có biến hóa gì, vẫn là Đế cấp trung giai, nhưng trong khí tức lại lộ ra một tia cảm giác huyền chi lại huyền, cứ như là cả con thỏ được thăng hoa vậy.

Đặc biệt là cái mầm đậu nhỏ trên đỉnh đầu nó, so với trước kia càng thêm bóng loáng tỏa sáng. "Cái mũ này không chắc chắn a!" Tần Phong nhìn thoáng qua Đại Đạo Manh Nha của Tiểu Bạch, lại nhìn về phía trang bị Dịch Thiên Cơ rơi ra.

Trừ bỏ cây quạt xếp viết bốn chữ "Vô Sở Bất Tri", còn có một chiếc nhẫn trữ vật nhìn qua liền rất cao cấp. "Hả!?" Tiểu Bạch lập tức liền dựng đứng lên, nhanh chóng lao về phía trang bị rơi xuống.

Chỉ là còn chưa đợi nó chạy được hai bước, phần gáy vận mệnh liền bị túm lấy, đồng thời bị Tần Phong một tay xách lên. "Buông ta thỏ ra!!" Tiểu Bạch liều mạng giãy giụa nói: "Dựa theo quy củ giang hồ giữa người và thú đã định, đồ vật rơi xuống đất hẳn là thuộc về ta thỏ!!" "Ngươi cũng nói là 'hẳn là' mà!" Tần Phong vẫy tay chiêu đồ vật qua, kiểm tra phát hiện Dịch Thiên Cơ là thật sự có tiền.

Cây quạt xếp "Vô Sở Bất Tri" nhìn qua thường thường không có gì lạ, không có bị luyện chế thành khí, nhưng dược liệu dùng làm nan quạt lại là Tiên Trúc, ngàn năm mới có thể cao lên một cm, mấy trăm vạn năm mới có thể trưởng thành, ở Tiên giới thuộc về dược liệu luyện khí phi thường hiếm có.

Mặt quạt thì là da lông Tiên Yêu, còn là Tiên Yêu cấp bậc Tiên Quân!

Không chỉ sờ lên trơn bóng nhẵn nhụi, giống như chạm vào làn da kiều nộn của thiếu nữ mười tám tuổi, quạt lên còn mang theo một luồng thanh hương nhàn nhạt, làm cho người ta có loại cảm giác như gió xuân ấm áp. "Khá lắm!" Tần Phong trong lòng hô to một tiếng khá lắm, thừa nhận bị Dịch Thiên Cơ làm màu chấn động rồi.

Chỉ bằng mức độ hiếm có của hai kiện dược liệu này, luyện chế một thanh Thượng phẩm Tiên khí đều dư dả, nhưng Dịch Thiên Cơ lại dùng chúng nó làm một cây quạt xếp bình thường.

Quả nhiên, thế giới của thổ hào hắn không hiểu!!

Còn về trong nhẫn trữ vật…… Trừ bỏ một quyển tâm đắc tu luyện về Huyền Môn, còn có mấy ngàn viên Cực phẩm Tiên tinh, mấy tấm da Tiên Yêu cấp Kim Tiên, cùng với mấy quả Tiên quả nhìn qua mọng nước. "Chỉ thế thôi à!?" Tần Phong kiểm tra xong, trong lòng mắng to nghèo rớt mồng tơi.

Đường đường là Thủ tịch đại đệ tử của Thiên Cơ Các Tiên giới, thiên kiêu xếp hạng hai mươi trên Thiên Tư Bảng, ra cửa cư nhiên chỉ mang mấy ngàn viên Cực phẩm Tiên tinh, thật không biết hắn làm sao có mặt mũi sống trên đời này. "Ta thỏ rất không vui!" Tiểu Bạch tức giận khoanh tay trước ngực, biểu thị ta thỏ hiện tại phi thường tức giận.

Búng một tiếng!!

Tần Phong giơ tay búng một cái, Tam Đại Thần Hỏa theo đó phun ra.

Ngay sau đó lại từ trong nhẫn trữ vật của Dịch Thiên Cơ lấy ra một khối da thú, sau khi nhanh chóng đánh ra mấy đạo chỉ quyết, một cái quần lót nhỏ màu trắng lông xù liền lần nữa rơi vào trên đầu Tiểu Bạch, cũng đem Đại Đạo Manh Nha che lại.

Tìm nửa ngày, cảm giác tấm này cũng không tệ. "Ta thỏ liền tha thứ cho ngươi vậy!" Tiểu Bạch nhìn thấy cái mũ nhỏ, vui vẻ đội lên. "Thỏ đội mũ!?" Tần gia Thủy Tổ thần tình sửng sốt, hình như nhìn thấy chữ "oan".

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên, càng là dẫn tới hư không một trận kích động. "Hình như có người tới!" Tần gia Thủy Tổ theo bản năng quay đầu, nhìn về phía Tô gia khoáng khu lúc nãy.

Chỉ thấy phía xa xuất hiện mấy cái chấm nhỏ, trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mắt bọn họ, chính là Mộc Hàn và một đám đệ tử Tiên Minh. "Nơi này đã xảy ra chuyện gì!?" Mộc Hàn nhíu mày nhanh chóng quét qua bốn phía, có thể nhìn ra nơi này đã xảy ra một trận đại chiến.

Đồng thời, hắn cũng nhận ra Tần gia Thủy Tổ, chính là người phụ trách khoáng khu lúc đó đi truy đuổi Diệp Thần, chỉ là Tần Phong đang ở trần làm hắn nhìn không hiểu. "Phi, lưu manh!" Mấy nữ đệ tử Tiên Minh nhịn không được đỏ mặt khẽ gắt. "Lão tổ tông……" Tần Phong đột nhiên rất là suy yếu ngã xuống, một bộ biểu tình sắp mạng chẳng còn bao lâu. "Phong nhi, con phải ráng chịu đựng a!" Tần gia Thủy Tổ chính là một lão diễn viên gạo cội, không chỉ một phen đỡ lấy Tần Phong, còn tiếp lời bi phẫn hô: "Diệp Thần chết tiệt, nếu cháu đời thứ mười hai Tần Phong của lão phu có cái gì bất trắc, lão phu nhất định bầm thây ngươi vạn đoạn." "Chuyện này ta thỏ chính là chuyên nghiệp!" Tiểu Bạch lập tức liền dựng đứng lên, nhào lên gào khóc thảm thiết nói: "Chủ ngân, người nhất định phải ráng chịu đựng a!" "Tần Phong!!" Sắc mặt Mộc Hàn biến đổi mạnh, giống như kẻ điên vọt tới nói: "Ngươi vừa rồi nói hắn tên là Tần Phong?!" "Các hạ là người phương nào!?" Tần gia Thủy Tổ không giống như là diễn, rất là cảnh giác nhìn chằm chằm đối phương. "Bản quân không thích nói hai lần!" Mộc Hàn đôi mắt hàn quang lóe lên, Tiên Quân chi uy tùy theo bộc phát. "Ực……" Tần gia Thủy Tổ nuốt nước miếng, rất là phối hợp nói: "Hồi Tiên Quân, nó là cháu đời thứ mười hai của ta, xác thực tên là Tần Phong!" "Thật là Tần Phong!?" Trong lòng Mộc Hàn không xác định, lại hỏi: "Các ngươi đến từ đâu, vừa rồi nơi này lại xảy ra chuyện gì!?" "Chúng ta đến từ Hoang Cổ!" Tần gia Thủy Tổ bày ra biểu tình rất là sợ hãi, thành thật trả lời: "Bởi vì lão phu sau khi phi thăng bị bắt tới trường mỏ, Phong nhi nhận được tin tức liền không màng nguy hiểm chạy tới cứu ta, vừa rồi ta suýt chút nữa bị Diệp Thần giết chết, là Phong nhi liều chết đuổi Diệp Thần chạy."

"Thật sự là Tần Phong!" Trong lòng Mộc Hàn đã cơ bản có thể xác định, giây biến thành nam thần cấm dục nói: "Ta là Lãnh Diện Tiên Quân của Tiên Minh, Mộc Hàn, phụng mệnh Minh Chủ, tới đón Khí Tu Bảng đệ nhất danh Tần Phong về Tiên Minh!" "Khí Tu Bảng đệ nhất!" Các đệ tử Tiên Minh lập tức trừng mắt kinh hô.

Tuy rằng bọn họ biết nhiệm vụ lần này khen thưởng phong phú như vậy, người cần bảo hộ lai lịch định nhiên không tầm thường, nhưng thật lòng không nghĩ tới cư nhiên là Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất oanh động cả Tiên giới thời gian trước.

Đặc biệt là mấy nữ tiên vừa rồi còn ghét bỏ, lúc này hận không thể đem Tần Phong nuốt sống. "Các ngài là người của Tiên Minh!?" Tần gia Thủy Tổ vì thiết lập hình tượng người tốt cho Tần Phong, trực tiếp quỳ xuống khổ khổ cầu xin nói: "Cầu xin các ngài, nhất định phải cứu Phong nhi, nó là một đứa trẻ có tình có nghĩa có đảm đương a……" "Cứu... cứu mạng thỏ với chủ nhân ơi!" Tiểu Bạch vẻ mặt đầy ai oán cầu xin.

Nó biểu thị chủ nhân nhà mình không chỉ là đứa trẻ ngoan hữu tình hữu nghĩa, có trách nhiệm, mà còn sở hữu đức tính nhân từ, nhân đức, nhân nghĩa, yêu vợ thương con số một. "Đứng dậy đi!" Mộc Hàn phất tay, đỡ cả người lẫn thỏ dậy.

Tuy rằng việc Tần Phong chạy lung tung khiến y tức đến ngứa răng, nhưng nghe nói Tần Phong là vì cứu lão tổ tông nhà mình, oán khí trong lòng lập tức tiêu tan không ít, ấn tượng đầu tiên đối với hắn cũng vô cùng tốt.

Chương 1137

"Tần Phong sư đệ, hay là giao cho chúng ta chăm sóc đi!" Mấy nữ đệ tử Tiên Minh không kiềm chế được nữa, vội vàng tiến lên cướp Tần Phong từ trong tay Thủy Tổ.

Cho dù Tần Phong lúc này đang trần như nhộng, các nàng cũng không có ý định buông tay, thậm chí còn lén lút sờ soạng vài cái lên cơ ngực rắn chắc.

Không phải bọn họ không có sự rụt rè của con gái, mà thực sự là sức cám dỗ của Tần Phong quá lớn.

Hãy tưởng tượng Tâm Ngữ Tiên Tử năm xưa... chỉ vì nhìn trúng "cổ phiếu tiềm năng" Long Ngạo Thiên này, liền không tiếc hạ thấp thân phận chạy đi làm liếm chó, kết quả không chỉ thực lực bản thân tăng vọt, mà còn khiến cả Tô gia gà chó lên trời.

Hiện tại nếu các nàng nắm bắt được "cổ phiếu tốt" Tần Phong này, tương lai chưa chắc không thể trở thành Tâm Ngữ Tiên Tử thứ hai. "Đệt!!" Các nam đệ tử tâm tình trong nháy mắt khó chịu vô cùng, hận không thể đổi chỗ với Tần Phong. "Thu!!" Ngay khi Mộc Hàn chuẩn bị đưa Tần Phong về, tiếng chim kêu chói tai đột nhiên vang lên. "Là Chiến Thần Điện!!" Các đệ tử Tiên Minh biến sắc, vội vàng rút trường kiếm trong tay.

Chỉ thấy chân trời đột nhiên xuất hiện mấy chục tiểu đội trưởng cảnh giới Kim Tiên, Tiên Yêu Đại Bằng khẽ rung cánh một cái liền xuất hiện trước mặt bọn họ.

Ngay sau đó liền dấy lên một cơn phong bạo siêu cường, có thể thổi bay mọi thứ trên mặt đất, lại thêm cái bóng của thân thể khổng lồ bao trùm mọi người, khiến người ta nảy sinh một loại áp lực tâm lý cực mạnh.

Bởi vì tin tức Diệp Thần ngụy trang thành người Chiến Thần Điện rời đi bị bại lộ, thế nên Chiến Thần Điện lập tức mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Bọn họ vừa rồi cảm ứng được cuộc chiến giữa các Tiên Quân, liền điều không ngừng cánh chạy tới, kết quả vừa đến đã thấy Mộc Hàn đánh chạy Tô gia Tiên Quân. "Mộc Hàn, ngươi việt giới rồi!!" Kẻ cầm đầu là một nữ tử xinh đẹp, đang từ trên cao nhìn xuống Mộc Hàn.

Khác với những tiểu đội trưởng Kim Tiên mà Tần Phong từng gặp trước đó, cô gái này không chỉ mặc một bộ áo giáp đỏ tinh xảo, sau lưng còn khoác một chiếc áo choàng đỏ.

Trong tay cầm một cây trường thương màu đen, bên trên còn có hoa văn Bàn Long tinh mỹ.

Tiên Yêu Đại Bằng dưới chân cũng lớn hơn của những kẻ khác một vòng, tản mát ra một luồng yêu khí khủng bố khiến người ta khiếp sợ, căn bản không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén đầy dã tính của nó. "Đây là..." Đôi mắt Tần Phong lập tức sáng lên.

Hắn không phải bị vẻ đẹp của vị tiểu thư dẫn đầu Chiến Thần Điện hấp dẫn, mà là liếc mắt một cái đã nhận ra phẩm chất hai món trang bị trên người nàng.

Thượng phẩm tiên khí!!

Ở cái thời đại mà Cực phẩm tiên khí không xuất hiện, Thượng phẩm tiên khí xưng vương này, thì Thượng phẩm tiên khí chính là biểu tượng của vô địch, cũng là bảo bối mà người tu tiên hằng mơ ước.

Mà đối phương mang trên người tận hai món, có thể thấy lai lịch tuyệt đối không đơn giản.

Nếu ký ức của Dịch Thiên Cơ không sai, cô gái này hẳn là đến từ Hồng Nhan Thiết Kỵ, cũng chính là đội cận vệ của Long Ngạo Thiên, một đội cận vệ toàn là các em gái xinh đẹp. "Vãi chưởng!!" Tần Phong chửi thề một câu, thừa nhận mình ghen tị rồi.

Tuy rằng dựa theo kinh nghiệm mọt sách mười năm của hắn, biết loại nhân vật chính như Long Ngạo Thiên thì bên cạnh đến con chó cũng là giống cái, nhưng khi tận mắt nhìn thấy thì vẫn ghen tị đỏ mắt.

Không được!

Hắn cũng phải làm một đội nữ vệ binh để chơi!

Tiểu nữ quỷ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng không tệ, để Tâm Nhan tiểu thư làm tiểu đội trưởng của các nàng.

Không chỉ có thể dùng ban ngày, mà còn có thể dùng cả ban đêm! "Hồng Tụ!" Mộc Hàn hiển nhiên có quen biết đối phương, mở miệng nói: "Không ngờ Long Ngạo Thiên lại phái ngươi tới, xem ra Long Ngạo Thiên lần này thực sự nổi giận rồi, cũng gián tiếp chứng minh vợ của hắn quả thực bị tên Diệp Thần kia cướp mất." "Câm miệng!!" Nữ tướng tên Hồng Tụ quát khẽ, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia hàn ý.

Ngạo Thiên Tiên Đế trong lòng nàng chính là tồn tại như thần linh, nghe thấy có người vũ nhục Ngạo Thiên Tiên Đế là điều tuyệt đối không thể dung thứ. "Tránh ra, ngươi không phải đối thủ của bản quân!" Mộc Hàn vẫn giữ dáng vẻ nam thần cấm dục nói: "Nếu lần này là tỷ tỷ ngươi dẫn đội tới, bản quân có khả năng còn sẽ im miệng, nhưng ngươi thì ngay cả tư cách khiến bản quân rút kiếm cũng không có." "Ngươi muốn chết!!" Hồng Tụ nghe vậy trong lòng phẫn nộ vô cùng, phảng phất muốn thiêu đốt cả thế giới.

Chỉ thấy nàng sai khiến Tiên Yêu Đại Bằng lao về phía Mộc Hàn, trường thương màu đen trong tay như sao băng phá không, ma sát với không khí bộc phát ra tiếng thương minh chói tai.

Mỗi một lần kích đánh đều mang theo dao động năng lượng mãnh liệt, phảng phất ngay cả thiên địa cũng sẽ bị một kích này của nàng triệt để phá hủy. "Muốn chết là ngươi!" Trong mắt Mộc Hàn hàn quang lóe lên, trực tiếp rút trường kiếm trong tay ra.

Keng thương!!

Tiếng kiếm xuất vỏ thanh thúy vang lên, nương theo kiếm quang chói mắt.

Chỉ thấy Mộc Hàn đối mặt với cuồng phong đang gào thét mà đến không hề hoảng hốt, huy kiếm chém ra một đạo kiếm khí khiến người ta tim đập nhanh, đồng dạng ma sát không khí phát ra tiếng kiếm minh chấn động. "Á đù!!" Tần Phong ở bên cạnh nhìn đến ngẩn tò te.

Một giây trước còn như nam thần cấm dục nói đối phương không xứng rút kiếm, thế mà giây tiếp theo đã trực tiếp rút kiếm ra rồi, càng nhìn càng cảm thấy trình độ đạo đức của Tiên giới cũng chẳng cao lắm.

Oanh long long!!

Hai bên lập tức kịch chiến, va chạm dẫn phát năng lượng phong bạo.

Chỉ thấy Mộc Hàn ánh mắt lóe lên quang mang lạnh lùng, tay cầm trường kiếm lần nữa chém ra một đạo kiếm khí, bên trong phảng phất ẩn chứa một luồng khí tức hủy thiên diệt địa. "Mạnh quá!!" Sắc mặt Hồng Tụ không khỏi biến đổi, phát hiện chính mình quả thực không phải đối thủ.

Tuy rằng nàng gia nhập Hồng Nhan Thiết Kỵ của Ngạo Thiên

Tiên Đế, nhưng tu vi lại chỉ có Tiên Quân sơ giai, hoàn toàn là nể mặt tỷ tỷ nàng, cùng với thiên phú của bản thân nàng nên mới miễn cưỡng đồng ý. "Hồng Tụ cô nương, ta tới giúp ngươi!!" Tên Tiên Quân Tô gia vừa rời đi, đột nhiên lại quay trở lại.

Vốn dĩ hắn còn đang suy ngẫm nhân sinh, nghĩ xem làm mất khu mỏ thì phải ăn nói thế nào với Tô gia, ai ngờ giây tiếp theo liền thấy Hồng Tụ dẫn theo mấy chục vị tiểu đội trưởng Kim Tiên tới, làm hắn lập tức nhìn thấy hy vọng lấy lại khu mỏ.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng thiên địa, hai nam một nữ kịch liệt va chạm giữa hư không. "Giết bọn hắn!!" Mấy chục tên tiểu đội trưởng Kim Tiên mắt lộ hàn quang, điều khiển Tiên Yêu Đại Bằng lao về phía đệ tử Tiên Minh.

Chương 1138

"Các ngươi tưởng chúng ta sợ các ngươi à!" Đệ tử Tiên Minh cũng chẳng ngán chút nào.

Bọn họ có thể được tổng bộ chọn trúng phái đi làm nhiệm vụ, tự nhiên đều là người có thực lực, đối phó Tiên Quân thì đúng là chém gió, nhưng đối phó tiểu đội trưởng Kim Tiên thì lại vừa khéo.

Oanh long long!!

Song phương đều không có ý định dừng lại, một trận đại hỗn chiến cũng theo đó mở màn. "Lần này phiền phức rồi!" Tần Phong thấy hai bên đánh đến khó phân thắng bại, vội vàng mở miệng hét lớn: "Đừng đánh nữa, các ngươi đừng đánh nữa..." Tần Phong không mở miệng nói chuyện thì còn tốt, vừa mở miệng lập tức thu hút sự chú ý.

Chỉ thấy đám người Chiến Thần Điện nhao nhao quay đầu nhìn lại, ngay sau đó thần tình liền rõ ràng ngẩn ra một chút, không hiểu tên Địa Tiên sơ giai này vì sao lại trần truồng giữa ban ngày ban mặt. "Không ổn, bảo vệ Tần sư đệ!" Các tỷ tỷ Tiên Minh thấy đối phương chú ý tới Tần Phong, vội vàng rút kiếm chắn trước mặt hắn.

Chỉ là hành động bất thường này của các nàng lại khiến đám người Chiến Thần Điện ngẩn ra thêm lần nữa.

Một tên Địa Tiên sơ giai hà đức hà năng mà khiến nữ đệ tử Tiên Minh khẩn trương như thế?

Rốt cuộc là bọn hắn không theo kịp thời đại, hay là nữ đệ tử Tiên Minh chơi quá bạo, chỉ thích loại đàn ông trần truồng giữa chốn công cộng này!? "Chẳng lẽ Tiên Minh là vì kẻ này mà đến!?" Có người dẫn đầu phản ứng lại, bắt đầu nghiêm túc đánh giá Tần Phong.

Tuy rằng Chiến Thần Điện và Tiên Minh thường xuyên bùng nổ xung đột, nhưng giống như loại cường giả như Mộc Hàn chủ động dẫn đội việt giới thì đây vẫn là lần đầu tiên. "Mặc kệ bọn chúng vì cái gì mà đến!" Một tên tiểu đội trưởng Kim Tiên lạnh lùng hừ nói: "Cho dù bọn chúng tới chúc thọ, chúng ta cũng tuyệt đối không thể để bọn chúng thực hiện được!" "Có lý!" Những tiểu đội trưởng Kim Tiên khác gật đầu tán đồng.

Hiện tại Mộc Hàn không chỉ công nhiên dẫn đội việt giới, mà còn đại náo một trận tại khu mỏ Tiên Tinh của Tô gia.

Nếu Chiến Thần Điện bọn hắn mặc kệ không hỏi, để mặc Mộc Hàn dẫn người rời đi, sau này Chiến Thần Điện còn mặt mũi nào lăn lộn ở Tiên giới, còn tiểu đệ nào dám nhận Chiến Thần Điện bọn hắn làm đại ca nữa!? "Thu!!" Tiên Yêu Đại Bằng cũng cảm thấy có lý, dang cánh phát ra tiếng kêu cao vút.

Chỉ thấy đám người Chiến Thần Điện đứng trên đầu Tiên Yêu Đại Bằng, tay cầm trường thương, cấp tốc lao về phía đệ tử Tiên Minh, giống như một tia chớp rạch phá bầu trời, thân thể khổng lồ và sức mạnh cường hãn mang đến áp lực mãnh liệt. "Ái chà, mẹ thỏ ta ơi!" Tiểu Bạch bị dư chấn đánh cho nhảy lên nhảy xuống, mặt mũi đầy vẻ chật vật nói: "Đã bảo Tiên giới không phải chém chém giết giết, là đạo lý đối nhân xử thế cơ mà, sao một lời không hợp liền trực tiếp khai chiến thế hả!?" "Người Tiên giới quá mất lịch sự rồi!!" Tần gia Thủy Tổ cũng bị đánh cho chạy trối chết, kéo Tần Phong vội vàng lui về phía sau mọi người. "Bố trí Bắc Đẩu Trận!!" Các đệ tử Tiên Minh thấy tình hình bất lợi, nhanh chóng bấm quyết biến đổi phương vị.

Chỉ thấy một cái trận pháp kết giới nháy mắt hình thành, bao trùm cả hai bên vào trong, ngay sau đó bốn phía liền ảm đạm xuống, sáng lên bảy ngôi sao rực rỡ. "Thu!!" Tiên Yêu Đại Bằng lập tức phát ra tiếng kêu, đôi cánh khổng lồ cũng quạt lên cuồng phong.

Chỉ thấy đôi mắt nó lóe lên ánh sáng trí tuệ, không chỉ quạt gió thổi các đệ tử Tiên Minh nghiêng ngả, mà còn phảng phất có thể nhìn thấu điểm yếu của kẻ địch, dùng móng vuốt sắc bén cưỡng ép xé rách trận pháp kết giới vừa hình thành. "Không ổn!!" Đệ tử Tiên Minh kinh hãi biến sắc, vội vàng lắc mình muốn né tránh.

Bất quá đám người Chiến Thần Điện và Tiên Yêu Đại Bằng phối hợp ăn ý vô gian, hai bên như một thể thống nhất, sớm đã cầm trường thương trong tay cấp tốc lao xuống, mũi thương càng là tản mát ra một đạo quang mang lạnh lẽo. "Tiên Minh này hình như không được rồi!" Tần gia Thủy Tổ nhìn hình thế hiện trường, bắt đầu suy nghĩ lát nữa nên chạy hướng nào.

Hiện tại đám người Chiến Thần Điện chiếm cứ ưu thế sân nhà, lại có Tiên Yêu Đại Bằng ở bên hỗ trợ, hình thể khổng lồ và sức mạnh cường đại áp bách mười phần, đánh cho đệ tử Tiên Minh liên tục bại lui, căn bản không cách nào chống đỡ hiệu quả công kích của đối phương. "Không nên thế chứ!?" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm.

Căn cứ định luật bảo toàn năng lượng, đại phản phái giai đoạn đầu hẳn là phải vô địch mới đúng, hơn nữa hiện tại lại không có Thiên Tuyển Chi Tử ở đây, không lý do gì lại bị một đám nhân vật phụ tép riu bắt nạt.

Oanh long long!!

Hư không truyền đến tiếng nổ đinh tai, năng lượng phong bạo cũng theo đó cuốn lấy thiên địa.

Chỉ thấy Mộc Hàn một mình đấu hai người vẫn không hề rơi xuống hạ phong, nhưng theo thời gian trôi qua dần dần lộ ra vẻ mệt mỏi. "Mộc Hàn, còn không đầu hàng!" Hồng Tụ huy vũ trường thương trong tay, không cho Mộc Hàn cơ hội thở dốc. "Hừ!!" Mộc Hàn hừ lạnh một tiếng không trả lời, tiếp tục cầm tiên kiếm một địch hai. "Thật là hồ đồ a!" Tần Phong nhìn mà trong lòng sốt ruột: "Thuận gió có thể trang bức, ngược gió phải giảng đạo lý, y cư nhiên đều không biết lên án Chiến Thần Điện ỷ đông hiếp ít..." "Thu!!" Không đợi Tần Phong nói hết lời, tiếng chim kêu chói tai lần nữa vang lên.

Chỉ thấy phía xa lại tới mười mấy tên tiểu đội trưởng Kim Tiên, trong nháy mắt liền điều khiển Tiên Yêu Đại Bằng đi tới hiện trường chiến đấu, trong đó có thiếu gia Vương gia Tinh Cực Thành, Vương Húc. "Không xong, viện binh của Chiến Thần Điện tới rồi!" Sắc mặt Mộc Hàn hơi đổi, hướng phía dưới hét lớn: "Các ngươi mang người đi trước, bản quân phụ trách bọc hậu!" "Rõ!!" Đệ tử Tiên Minh cũng biết tình huống nguy cấp, bất chấp tất cả hướng về phía Tần Phong dựa sát vào. "Quả nhiên có vấn đề!" Đám người Chiến Thần Điện lập tức lên tinh thần.

Tuy rằng bọn hắn trước mắt còn không biết thân phận của Tần Phong, nhưng nhìn bộ dạng của Mộc Hàn thì biết tuyệt đối không đơn giản, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong giống như đang nhìn một cái huy chương hạng nhất biết đi. "Haizz, thời khắc mấu chốt vẫn phải dựa vào ta a!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, mở miệng hét lớn: "Đừng đánh nữa, các ngươi đừng đánh nữa, ta biết tung tích của Diệp Thần!!" "Diệp Thần!!" Tiếng kêu liên tiếp vang lên, mọi người nhao nhao dừng lại.

So với chuyện Diệp Thần đội nón xanh cho Ngạo Thiên Tiên Đế, thì việc Mộc Hàn dẫn đội việt giới căn bản chẳng tính là đại sự gì. "Phi, lưu manh!" Hồng Tụ nghe tiếng nhìn lại, lập tức khẽ nhổ một tiếng.

Chỉ thấy Tần Phong vẫn cứ trần truồng, đung đưa "vòi voi", chút nào cũng không có ý định mặc quần áo. "Tên này đang khoe khoang sao!?" Các đồng bào nam giới toàn trường tâm tình vô cùng khó chịu, có loại xúc động muốn lao lên đánh hội đồng Tần Phong. "Ngươi biết tung tích Diệp Thần!?" Vương Húc không kịp chờ đợi mở miệng hỏi thăm, lửa giận trong mắt không chút che giấu. "Chúng ta đương nhiên biết rồi!" Tần gia Thủy Tổ vội vàng mở miệng nói: "Vừa rồi Diệp Thần ngụy trang thành tiểu đội trưởng Chiến Thần Điện đi tới khu mỏ Tô gia, bởi vì trước đó có một đội thành viên Chiến Thần Điện đi ngang qua, lão phu nhất thời không tra xét nên mắc mưu tên súc sinh này, giao tất cả tiên tinh trong mỏ cho hắn..." "Cái gì?

Ngươi nói Diệp Thần đã tới khu mỏ Tô gia!?" Vương Húc cùng mọi người khó có thể tin trừng lớn mắt, phát hiện tên Diệp Thần này thực sự là quá khủng bố.

Vốn tưởng rằng đám người mình thông minh, nhìn thấu mưu kế quay lại giữa đường của Diệp Thần, ai ngờ người ta lợi dụng bọn hắn cáo mượn oai hùm, lại lừa lấy tất cả tiên tinh của khu mỏ Tô gia.

Đám Kim Tiên bọn hắn nhìn như cường đại, thực ra bị Diệp Thần xoay như chong chóng. "Chuyện này không thể trách lão tổ nhà ta!" Tần Phong vội vàng mở miệng nói: "Lão tổ nhà ta sau khi phát giác không đúng, biết rõ tên súc sinh Diệp Thần nguy hiểm, nhưng vẫn bất chấp nguy hiểm đuổi theo." "Vẫn là Phong nhi ngươi dũng cảm!" Tần gia Thủy Tổ cũng vội vàng phối hợp nói: "Vừa rồi nếu không phải ngươi kịp thời xuất hiện, mạo hiểm đại chiến với Diệp Thần ba trăm hiệp, cái mạng già này của lão phu e rằng đã giao lại ở đây rồi." "Lão tổ, người nói quá rồi!" Tần Phong mở ra hình thức tung hứng tâng bốc: "Nếu không phải ngài đánh Diệp Thần bị thương trước, ta làm gì có năng lực đuổi tên súc sinh kia đi..." "Ta thỏ thì các ngươi không nhắc tới một chữ nào à!" Tiểu Bạch nhìn hai ông cháu tâng bốc nhau, không vui khoanh hai tay trước ngực. "Đinh dong, chúc mừng ký chủ vu oan Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến tính mạng hắn càng thêm nguy hiểm, nhận được 200 vạn điểm phản phái!" "Lại bỏ túi hai trăm vạn!" Trong lòng Tần Phong cảm thấy sướng rơn, nụ cười trên khóe miệng còn khó đè nén hơn cả súng AK sấy.

Chương 1139

"Được rồi!" Hồng Tụ nghiêng đầu không nhìn Tần Phong đang ở trần, rất không kiên nhẫn mở miệng nói: "Ta đối với chuyện ông cháu các ngươi đại chiến Diệp Thần như thế nào không có hứng thú, ta chỉ muốn biết Diệp Thần hắn chạy hướng nào!?" "Ngươi phải thả chúng ta đi trước!" Tần Phong vẻ mặt đầy chính khí nói: "Chỉ cần ngươi thả chúng ta đi, ta sẽ nói cho ngươi biết tung tích của Diệp Thần." Nói xong...

Tần Phong còn chủ động trần truồng đi vào tầm mắt của Hồng Tụ. "Ngươi..." Hồng Tụ thấy Tần Phong lại xuất hiện trong tầm mắt mình, đôi mắt đẹp vừa thẹn vừa giận lại quay đầu sang một bên khác. "Nếu ngươi không đồng ý, cho dù đánh chết ta cũng sẽ không nói!" Ánh mắt Tần Phong vô cùng kiên định, lần nữa đi tới trong tầm mắt Hồng Tụ. "Ngươi..." Hồng Tụ lần nữa nhìn thấy Tần Phong trần truồng, cả người trong nháy mắt liền cảm thấy không ổn.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng sớm đã leo đầy ráng hồng, cũng không biết là bị chọc tức hay là thẹn thùng, ngược lại ngực phập phồng kịch liệt, nắm tay nhỏ cũng theo đó cứng lại. "Mẹ nó quá đê tiện!" Đám người Chiến Thần Điện mặt đầy vẻ phẫn nộ, muốn xông lên cho hắn một cái tát. "Chúng ta không quen hắn!" Các đệ tử Tiên Minh xấu hổ ngẩng đầu nhìn trời, bộ dạng như chúng ta không quen biết Tần Phong. "Hả!?" Mộc Hàn nhìn Tần Phong đang nhảy nhót tưng bừng, trên đầu lập tức hiện ra rất nhiều dấu chấm hỏi.

Tần Phong vừa rồi rõ ràng là bộ dạng sắp chết, sao hiện tại lại đột nhiên có thể chạy có thể nhảy rồi!? "Đều nhìn ta làm gì!?" Tần Phong vẫn là vẻ mặt đầy chính khí, biểu thị chính mình không phải loại người đó.

Hắn tuyệt đối không phải loại biến thái thích khoe thân vô sỉ, chỉ là đơn thuần muốn kiếm chút điểm phản phái, nhưng nại hà cái cô Hồng Tụ này một chút tác dụng cũng không có, cư nhiên không thể câu kết với Long Ngạo Thiên.

Làm hại tâm tình hắn hiện tại vô cùng không tốt, nhất định phải cưỡng hôn Tâm Nhan tiểu thư mới có thể khôi phục. "Ngươi tưởng ngươi không nói thì có tác dụng sao!?" Hồng Tụ đầy mặt thẹn thùng giận dữ nói: "Đợi ta bắt được ngươi sưu hồn, cũng giống nhau có thể biết Diệp Thần chạy đằng nào!" "Vãi chưởng, độc nhất là lòng dạ đàn bà a!" Tần Phong bị giật nảy mình, không ngờ đối phương lại ác như vậy. "Ngươi dám!!" Trong mắt Mộc Hàn lóe lên một đạo hàn quang, lần nữa cầm kiếm đâm mạnh về phía Hồng Tụ.

Ong!

Ong!

Kiếm thế thao thiên, kiếm quang lay động!!

Chỉ thấy một đạo kiếm quang kình thiên cấp tốc bắn ra, còn mang theo một luồng kiếm thế kinh khủng cuốn lấy thiên địa, phảng phất như Thái Sơn áp đỉnh đè ép mọi người tại tràng không thể động đậy. "Mộc Hàn, ngươi còn dám phản kháng!" Tô gia Tiên Quân lập tức sủa ầm lên, lần nữa cùng Hồng Tụ liên thủ vây công Mộc Hàn.

Oanh long long!!

Hai nam một nữ lần nữa kịch liệt va chạm vào nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc nương theo phong bạo cuốn lấy thiên địa. "Đây chính là chiến đấu giữa các Tiên Quân sao!?" Tần Phong nhìn hư không lẩm bẩm, trong lòng dâng lên một luồng cảm giác vô lực.

Cho dù hiện tại hắn sở hữu gần ba mươi cái buff gia trì, nhưng nại hà thuộc tính cơ bản của bản thân là Địa Tiên cảnh sơ giai, ở giữa chênh lệch mấy cái đại cảnh giới, cho dù làm lão lục e rằng cũng không cách nào làm bị thương Tiên Quân mảy may.

Chỉ có thể dựa vào Tử Kim Hồ Lô, Trảm Tiên Hồ Lô... cùng với Hồng Mao Lão Quái, những thủ đoạn phi thường quy này mới có thể chiến thắng. "Phong nhi, đừng nhìn nữa!" Tần gia Thủy Tổ cấp bách mở miệng nói: "Chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này, còn không đi e rằng sẽ không kịp nữa!" "Lão tổ tông, đợi một chút!" Tần Phong vội vàng mở miệng ngăn cản, không cam lòng muốn đợi thêm chút nữa.

Tuy rằng hắn là Thiên Mệnh Đại Phản Phái không có số mệnh tốt như Thiên Tuyển Chi Tử, nhưng cũng có khí vận gia thành thuộc về chính mình, hiện tại không có Thiên Tuyển Chi Tử ở đây, xác suất kích hoạt cứu viện vẫn là khá lớn. "Ngươi rốt cuộc đang đợi cái gì!?" Tần gia Thủy Tổ vẻ mặt sốt ruột.

Hiện tại Chiến Thần Điện chiếm cứ ưu thế sân nhà, có thể liên tục không ngừng triệu tập tiểu đệ, ngược lại đệ tử Tiên Minh cô quân thâm nhập, cho dù Mộc Hàn đồng cấp vô địch cũng không chịu nổi người ta đông.

Oanh long long!!

Không đợi Tần Phong mở miệng trả lời Thủy Tổ, tiếng nổ đinh tai nhức óc lần nữa vang lên. "Mộc Hàn!!" Thanh âm Hồng Tụ băng lãnh nói: "Hôm nay ta sẽ làm thịt ngươi trước, ngày sau lại cùng Ngạo Thiên Tiên Đế cùng nhau đạp bằng Tiên Minh các ngươi..." Lời còn chưa dứt —— Một giọng nói già nua hồn hậu phảng phất đến từ vô thượng vang lên: "Tiểu nha đầu miệng lưỡi thật lớn lối, bản đế ngược lại muốn xem xem các ngươi làm thế nào đạp bằng Tiên Minh ta!!" "Bản đế!?" Đồng tử mọi người Chiến Thần Điện mạnh mẽ co rụt lại.

Chỉ thấy không khí vốn bình tĩnh bắt đầu dao động, giống như hòn đá ném vào trong sông nổi lên gợn sóng, cách thật xa đều cảm ứng được một luồng uy áp khủng bố ập tới. "Tới rồi sao!?" Tim Tần Phong nhảy lên tận cổ họng, chuẩn bị trải nghiệm niềm vui sướng được cứu viện.

Oanh long long!!

Chân trời hạo miểu vô biên đột nhiên gió nổi mây phun, nương theo một luồng uy áp khủng bố cuốn lấy thiên địa. "Cái gì!!" Mọi người toàn trường đồng tử mạnh mẽ co rụt lại, nhất tề quay đầu nhìn về phía xa.

Thụy quang tỏa chiếu, vạn lại câu tịch!!

Chỉ thấy một lão giả mặc đạo bào, trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Thần tình lão uy nghiêm vô cùng, khuôn mặt cương nghị thâm thúy, đôi mắt sáng ngời có thần, phảng phất có thể nhìn thấu vạn vật, mà điều khiến người ta chú ý nhất, không nghi ngờ gì chính là mái tóc bạc trắng kia, dưới ánh hào quang chiếu rọi lấp lánh sinh huy. "Quả nhiên tới!" Tần Phong lập tức kích động, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía lão giả.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc lão giả xuất hiện, chúng sinh đều bái, không chỉ yêu thú nhao nhao cúi đầu, ngay cả hoa cỏ cây cối cũng không ngoại lệ, thậm chí ngay cả núi đá cũng phảng phất đang run rẩy.

Oanh long long!!

Uy áp vô biên từ trên người lão giả tản mát ra, khiến không gian chung quanh đều vì thế mà run rẩy.

Nhưng ngay sau đó lão giả liền thu hồi uy áp, cả người tựa hồ cùng thiên địa hòa làm một thể, mỗi một động tác, mỗi một biểu tình đều phảng phất ẩn chứa khí tức đại đạo nào đó. "Là Nhị Trưởng Lão!!" Các đệ tử Tiên Minh nhìn thấy lão giả, thần tình lập tức kích động hẳn lên.

Lệ!

Lệ!

Mười mấy con tiên hạc hình thể khổng lồ đang phát ra tiếng hạc kêu cấp tốc bay tới.

Chương 1140

Trên lưng chúng còn đứng một đám nam tử mặc đạo bào màu trắng, sau lưng mỗi người đều cõng một thanh Thượng phẩm tiên kiếm, quanh thân càng là tản mát ra tiên vận chi quang cực mạnh. "Là Thiên Huyền Vệ của Tiên Minh!!" Trong lòng đám người Chiến Thần Điện lập tức hoảng sợ tột độ.

Phải biết rằng, Thiên Huyền Vệ này chính là cận vệ của Tiên Minh minh chủ, tương đương với Hồng Nhan Thiết Kỵ của Chiến Thần Điện bọn hắn, số lượng tuy rằng không nhiều, nhưng chất lượng tuyệt đối cao đến dọa người. "Người này rốt cuộc là ai!?" Hồng Tụ vẻ mặt chấn kinh nhìn về phía Tần Phong, chỉ cảm thấy đại não mình một mảnh hỗn loạn.

Một tên Địa Tiên sơ giai có thể khiến Tiên Quân mạo hiểm việt giới đã đủ thái quá rồi, nhưng ai ngờ đây cư nhiên chỉ là đội tiên phong, Tiên Minh còn vì hắn xuất động Thiên Huyền Vệ chuyên thuộc về minh chủ, càng là do Nhị Trưởng Lão của Tiên Minh đích thân dẫn đội tới tiếp ứng. "Phi, nữ lưu manh!" Tần Phong nhìn thấy thế khẽ nhổ một cái, mặc quần áo vào từ chối cho xem hàng miễn phí... "Ngươi..." Hồng Tụ bị chọc tức đến ngực phập phồng kịch liệt, chưa từng thấy qua kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy. "Ách..." Đệ tử Tiên Minh nhìn đến mắt chữ O mồm chữ A.

Nhất thời thế mà có chút không phân rõ, vừa rồi rốt cuộc là ai đang giở trò lưu manh. "Hắn chính là Tần Phong!?" Tiên Minh Nhị Trưởng Lão không rảnh để ý tới đám người Hồng Tụ.

Chỉ thấy ánh mắt kích động của lão đang rơi trên người Tần Phong, phảng phất như ông chú lạ mặt gặp được tiểu loli dễ dụ vậy.

"Lão gia hỏa thật đáng sợ!" Trong lòng Tần Phong không khỏi run lên.

Cho dù hắn hiện tại đã mặc quần áo, nhưng vẫn có cảm giác như không mặc gì, dọa hắn vội vàng thêm cho mình cái buff Phản Phác Quy Chân, đem thuộc tính bản thân ẩn giấu đi. "Phản phác quy chân, thần quang nội liễm!?" Tiên Minh Nhị Trưởng Lão thần tình rõ ràng sửng sốt.

Phát hiện khí tức của Tần Phong đột nhiên thu liễm, nhìn qua cứ như một người bình thường.

Bất quá căn cứ tin tức bọn họ nắm giữ, Tần Phong là Khí tu Thiên Tư Bảng đệ nhất, Luyện Khí Sư chính hiệu, không nên có **tạo nghệ** võ học cao như vậy mới phải. "Đúng rồi!" Tiên Minh Nhị Trưởng Lão chợt phản ứng lại.

Bởi vì Tần Phong đăng đỉnh Khí tu Thiên Tư Bảng đệ nhất thực sự là quá mức chói mắt, cho nên mọi người đều xem nhẹ hắn còn là Võ tu Thiên Tư Bảng hạng ba mươi tám.

Có lẽ thứ hạng này trên Võ tu Thiên Tư Bảng không tính là quá mạnh, nhưng trong đám Luyện Khí Sư thì tuyệt đối là chiến lực đệ nhất thỏa thỏa, có thể lĩnh ngộ cảnh giới võ học cao thâm như Phản Phác Quy Chân này cũng là hợp tình hợp lý. "Thật sự là Kỳ Lân Tử của Tiên Minh ta a!" Tiên Minh Nhị Trưởng Lão vuốt râu, càng nhìn Tần Phong càng cảm thấy hài lòng.

Không chỉ sở hữu thiên phú đệ nhất Khí tu Thiên Tư Bảng, còn sở hữu thiên phú hạng ba mươi tám Võ tu Thiên Tư Bảng, càng là ở độ tuổi chưa đến ba mươi đã phi thăng lên Tiên giới.

Cho dù là phóng mắt nhìn khắp cả Tiên giới, đều là tồn tại tương đối bùng nổ! "Bái kiến Nhị Trưởng Lão!" Mộc Hàn rốt cục phản ứng lại, vội vàng phi thân tiến lên hành lễ.

Tuy rằng y biết tầm quan trọng của Tần Phong đối với Tiên Minh, cũng biết sẽ có Thiên Huyền Vệ tới tiếp ứng chính mình, nhưng y thật không ngờ dẫn đội cư nhiên là Nhị Trưởng Lão của Tiên Minh.

Phải biết rằng, Tiên Minh ngoại trừ minh chủ ra, còn có bảy vị trưởng lão đức cao vọng trọng.

Bọn họ mỗi một người đều sở hữu tu vi Chuẩn Tiên Đế, cách Tiên Đế trong truyền thuyết chỉ sai biệt nửa bước, tùy tiện dậm chân một cái đều có thể khiến Tiên giới run ba cái. "Bái kiến Nhị Trưởng Lão!" Các đệ tử Tiên Minh khác cũng phản ứng lại, nhao nhao tiến lên hành đại lễ với Nhị Trưởng Lão. "Đứng lên đi!" Nhị Trưởng Lão nghe tiếng thu hồi tầm mắt, quay đầu liền nhìn về phía Hồng Tụ ở bên cạnh. "Tiền bối có ý gì!?" Hồng Tụ biết lúc này không thể làm màu được nữa, vội vàng tranh trước giảng đạo lý: "Tiên Minh các ngươi vô cớ xâm nhập phạm vi thế lực Chiến Thần Điện ta, hiện tại chẳng lẽ còn muốn ỷ lớn hiếp nhỏ!?" "Đúng là một tiểu nha đầu miệng lưỡi sắc bén!" Nhị Trưởng Lão thản nhiên liếc mắt một cái, sắc mặt không chút thay đổi nói: "Ngươi yên tâm, bản đế sẽ không ỷ lớn hiếp nhỏ..." "Phù phù!!" Hồng Tụ mạc danh thở phào nhẹ nhõm, biết mình hiện tại an toàn rồi. "Không được!" Tần Phong lập tức nhảy ra, bắt đầu châm ngòi thổi gió: "Hôm nay nàng ta dám miệng lưỡi sắc bén, ngày mai nàng ta sẽ dám ăn thịt người không nhả xương, cho dù Nhị Trưởng Lão ngài không ỷ lớn hiếp nhỏ, cũng nên thay Long Ngạo Thiên dạy dỗ nàng ta một chút, để nàng ta biết Tiên Minh chúng ta không dễ bắt nạt như vậy." "Ngươi..." Hồng Tụ tức đến ngực phập phồng, hận không thể cắn chết tên nam nhân đê tiện này. "Tiên Minh chúng ta!?" Khóe miệng Tiên Minh Nhị Trưởng Lão hơi nhếch lên, trong nháy mắt đã bị Tần Phong gãi đúng chỗ ngứa.

Vốn dĩ lão còn đang suy nghĩ làm thế nào để lừa gạt tiểu tử này về nhà, ai ngờ người ta tự mình chủ động tắm rửa sạch sẽ dâng tới tận cửa, khiến lão thực sự tìm không ra lý do cự tuyệt thỉnh cầu của Tần Phong.

Bùm một tiếng!!

Chỉ thấy Nhị Trưởng Lão liếc mắt nhìn về phía Hồng Tụ một cái, ngay sau đó nàng liền như bị trọng kích bay ngược ra ngoài. "Ực!" Tô gia Tiên Quân nuốt nước miếng, trong lòng cảm thấy vô cùng hối hận.

Nếu ông trời nguyện ý cho hắn thêm một cơ hội nữa, hắn nhất định sẽ không chút do dự về Tô gia gọi cứu viện, chứ không phải ôm tâm lý may mắn quay lại kiên trì thêm một chút. "Phụt!!" Hồng Tụ phun ra một ngụm tiên huyết, vô lực quỳ trên mặt đất.

Nếu không phải trên người nàng mặc Thượng phẩm tiên giáp, lúc này e rằng đã thành một cái xác chết rồi. "Thần sứ đại nhân!" Các tiểu đội trưởng Kim Tiên kinh hãi, nhao nhao đuổi theo hướng Hồng Tụ. "Bài học này, ta nhớ kỹ!" Hồng Tụ nhìn về phía Tần Phong, đôi mắt đẹp hung ác nói: "Có bản lĩnh ngươi cứ để lại cái tên, ngày sau Hồng Tụ ta nhất định đăng môn thỉnh giáo!" "Lão tử đi không đổi danh, ngồi không đổi họ!!" Tần Phong thấy có người chống lưng, trực tiếp ra vẻ ta đây nói: "Ngươi nghe cho kỹ, lão tử chính là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, Khí tu Thiên Tư Bảng đệ nhất, Võ tu Thiên Tư Bảng hạng ba mươi tám, Tần Phong!

Từ hôm nay trở đi, ta chính là đệ tử Tiên Minh, sống là người Tiên Minh, chết là ma Tiên Minh!" "Không sai!!" Tiểu Bạch cũng vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta thỏ sống là Tiên Thỏ thủ hộ của Tiên Minh, chết là thỏ lẩu cay tê của Tiên Minh, muốn vì Tiên Minh cháy hết giọt giá trị cuối cùng của đời thỏ." "Lão phu..." Tần gia Thủy Tổ thấy bầu không khí đã tới, cũng muốn mở miệng làm hai câu.

Bất quá vừa nghĩ tới Tần Phong hiện tại đã trò giỏi hơn thầy, so với lão tổ như mình còn "súc sinh" hơn nhiều, lại còn có nhiều thủ đoạn không dính nhân quả, sợ rằng sau này chỉ có một mình lão bị báo ứng, quả quyết đem lời đến bên miệng nuốt ngược trở lại. "Hắn chính là Tần Phong!!" Hồng Tụ cùng mọi người lập tức trừng mắt kinh hô, ngay sau đó trong lòng liền bừng tỉnh đại ngộ.

Thảo nào một Tiên Quân như Mộc Hàn lại bất chấp nguy hiểm dẫn đội việt giới, Tiên Minh lại phái ra Thiên Huyền Vệ và Nhị Trưởng Lão tới tiếp ứng, hóa ra là vì Khí tu Thiên Tư Bảng đệ nhất từng làm chấn động Tiên giới năm xưa.

Nếu là Khí tu Thiên Tư Bảng đệ nhất, vậy thì mọi chuyện đều hợp tình hợp lý rồi! "Không phải chứ!?" Tô gia Tiên Quân mắt chữ O mồm chữ A, trong lòng lại là một trận ảo não.

Nhớ lúc hắn mới đề bạt lão Tần làm người phụ trách, thì thường xuyên thấy lão ngồi chém gió với đám thợ mỏ, nói cái gì mà mình có một hậu bối rất có tiền đồ, tương lai nhất định có thể uy chấn Tiên giới.

Bất quá hắn lúc đó căn bản không để trong lòng, chỉ cảm thấy đây chẳng qua là lão Tần đang khoác lác.

Nhưng điều khiến hắn ngàn vạn lần cũng không ngờ tới chính là, hậu bối của lão Tần cư nhiên là Tần Phong, Tần Phong xếp hạng nhất trên Khí tu Thiên Tư Bảng, làm hắn trong nháy mắt liền có loại cảm giác bỏ lỡ cả trăm tỷ. "Chúng ta đi!" Hồng Tụ biết có Tiên Minh Nhị Trưởng Lão chống lưng, mình không làm gì được Tần Phong, chỉ có thể hậm hực trừng mắt nhìn Tần Phong một cái, sau đó dẫn theo mọi người nhanh chóng rời đi.

Chương 1141

"Nhị Trưởng Lão..." Mộc Hàn quay đầu hỏi thăm, có cần giữ người lại hay không. "Không cần!" Nhị Trưởng Lão xua xua tay, không định giữ người lại.

Lần này việt giới quả thực là Tiên Minh bọn họ sai trước, nếu lại ỷ lớn hiếp nhỏ, ngược lại tỏ ra lão **tâm địa** hẹp hòi, cũng sẽ tạo cớ cho Long Ngạo Thiên xuất binh. "Cứ thế mà đi rồi!?" Tần Phong nhìn theo đám người Hồng Tụ đang rời đi.

Nghĩ thầm mình tới chỗ người ta làm phiền lâu như vậy, trước khi đi thế nào cũng phải tặng phần đại lễ mới được..." "Được rồi, chúng ta đi thôi!" Nhị trưởng lão quay đầu nhìn về phía Tần Phong, vui mừng trong mắt không cách nào che giấu. "Thế là kết thúc rồi à!?" Tần Phong trong lòng đột nhiên cảm thấy một trận hụt hẫng.

Vốn tưởng rằng sau khi thân phận mình bại lộ sẽ dẫn phát một trận đại chiến tranh đoạt, ai ngờ Hồng Tụ kia đến cái rắm cũng không dám thả đã chạy mất, thậm chí từ đầu đến cuối đều không thấy Long Ngạo Thiên đăng tràng.

Chẳng lẽ đây chính là đãi ngộ của phản phái!? "Nhị trưởng lão!" Mộc Hàn dường như nhớ ra điều gì, vội vàng mở miệng nói: "Gần đây có kẻ tên là Diệp Thần vừa mới phi thăng, giống như Long Ngạo Thiên đều đến từ Hoang Cổ.

Nghe nói kẻ này vừa mới phi thăng đã dùng tu vi sơ giai Địa Tiên vượt cấp chém giết sáu tên Chân Tiên, thậm chí còn vượt cấp chém giết một gã Kim Tiên tiểu đội trưởng." "Diệp Thần!?" Nhị trưởng lão nhíu mày nói: "Bản đế trên đường tới đây cũng nghe người ta nói qua, có người trẻ tuổi tên là Diệp Thần, cướp đi vợ của Long Ngạo Thiên ở hạ giới, chẳng lẽ chính là kẻ này!?" "Không sai!" Mộc Hàn gật đầu: "Kẻ này không chỉ thiên phú mạnh, gan còn đặc biệt lớn, tu vi sơ giai Địa Tiên cảnh đã xoay Chiến Thần Điện như chong chóng.

Hiện tại kẻ này đã triệt để đắc tội Long Ngạo Thiên, chúng ta sao không nhân cơ hội lôi kéo người này qua đây!?" "Lôi kéo Diệp Thần!?" Nhị trưởng lão lập tức do dự.

Tuy rằng Diệp Thần thể hiện ra thiên phú siêu cấp bắt mắt, nhưng hắn đắc tội chính là Tiên Đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử Tiên giới.

Với tính cách có thù tất báo của Long Ngạo Thiên, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Vì một Diệp Thần mà đắc tội Long Ngạo Thiên, thật sự đáng giá sao!? "Nhị trưởng lão, ta biết ngài đang lo lắng điều gì!" Mộc Hàn hiển nhiên là phái cấp tiến, ánh mắt kiên định khuyên nhủ: "Nhưng Tiên Minh chúng ta cũng không phải quả hồng mềm mặc người nắn bóp, cho dù Long Ngạo Thiên khó chịu, cũng không dám cùng chúng ta toàn diện khai chiến." "Tần Phong, việc này ngươi thấy thế nào!?" Nhị trưởng lão không trả lời, quay đầu nhìn về phía Tần Phong. "Hồi Nhị trưởng lão, ta là phái bảo thủ!" Tần Phong bày ra bộ dáng người vật vô hại nói: "Ta cảm thấy thay vì đánh muộn chi bằng đánh sớm, thay vì đánh sớm chi bằng đánh lớn.

Trực tiếp buông lỏng quản chế đối với các hàn môn nhỏ bé, đem Luyện Khí sư tổ kiến thành xưởng quân sự, đem Luyện Đan sư tổ kiến thành xưởng dược, Dược tu tổ kiến chiến địa y quán, Pháp tu phụ trách hỏa lực bao phủ, Thể tu phụ trách tiên phong xung kích, Phù tu phụ trách tùy thời chi viện, Cổ tu phụ trách tiềm nhập ám sát, Nhạc tu phụ trách chiến trường cổ vũ, Kiếm tu phụ trách kỳ binh đột tập..." "Ngươi gọi cái này là phái bảo thủ!?" Mộc Hàn ở một bên nghe được trợn mắt há hốc mồm, phát hiện chính mình cái phái cấp tiến này còn quá bảo thủ. "Bản đế không phải hỏi ngươi cái này..." Nhị trưởng lão vội vàng mở miệng ngắt lời nói: "Vừa rồi Mộc Hàn nói Diệp Thần đến từ Hoang Cổ, nếu bản đế nhớ không lầm thì ngươi cũng đến từ Hoang Cổ, tưởng chừng cũng quen biết Diệp Thần này đi!?" "Hồi Nhị trưởng lão, có quen!" Tần Phong tự do chuyển đổi biểu cảm, đầy mặt phẫn nộ nói: "Kẻ này ở hạ giới là một tên khốn nạn không hơn không kém, không chỉ giết người phóng hỏa, còn làm nhục thê nữ người ta, sau đó càng là khắc chữ lên người nữ tử.

Ở hạ giới phàm là người có chút lương tri, không ai không đối với hắn nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lột da, ăn thịt, uống máu hắn.

Mà giống như ta loại người cứu khổ cứu nạn, chính nghĩa chi sĩ này, càng là từ hạ giới một đường truy sát hắn đến Tiên giới..." "Quả thực chính là một con súc sinh!!" Nhị trưởng lão sắc mặt nháy mắt âm trầm xuống.

Vốn dĩ ông ta còn đang suy nghĩ có nên đem Diệp Thần cùng nhau mang về Tiên Minh hay không, nhưng nghe xong sự tích súc sinh của Diệp Thần, trong lòng đối với kẻ này thật sự là sinh không ra một chút hảo cảm nào. "Xác thực là một con súc sinh!" Mộc Hàn trong con ngươi tràn đầy vẻ bỉ ổi.

Tuy rằng hắn rất thưởng thức phong cách làm việc của Diệp Thần, nhưng lại thập phần chướng mắt nhân phẩm của hắn.

Nếu là chính mình gặp được loại súc sinh này, định sẽ không chút do dự rút kiếm chém chết. "Haizz!!" Tần Phong phảng phất ảnh đế nhập thể, đầy mặt ưu sầu than thở nói: "Đáng tiếc cuối cùng ta vẫn không thể giết chết hắn, để con súc sinh này chạy thoát, về sau Tiên giới không biết lại có bao nhiêu tiểu tức phụ vô tội thảm tao độc thủ của Diệp Thần con súc sinh này rồi!" "Tần Phong sư đệ, đây không phải lỗi của ngươi!" Mấy tên nữ đệ tử vội vàng tiến lên, đau lòng an ủi Tần Phong. "Quả nhiên trò giỏi hơn thầy a!" Tần gia thủy tổ cảm thấy mười phần vui mừng, tâm cam tình nguyện bị sóng sau xô lên bãi cát. "Thỏ ta còn phải nỗ lực a!" Tiểu Bạch nắm chặt nắm đấm cổ vũ cho chính mình, lập chí trở thành một con súc sinh chân chính. "Diệp Thần loại súc sinh này, không xứng gia nhập Tiên Minh!" Nhị trưởng lão đánh nhịp quyết định: "Trở về bản đế định sẽ bẩm báo Minh chủ, đem Diệp Thần kẻ này liệt vào danh sách đen, nếu dám đến địa bàn Tiên Minh ta tàn hại vô tội, định trảm không tha." "Nhị trưởng lão anh minh!" Mọi người vội vàng hành lễ, dâng lên một cái mông ngựa. "Việc ở đây đã xong, chúng ta đi thôi!" Nhị trưởng lão thấy không còn chuyện gì khác, mang theo một đoàn người vội vàng rời đi.

Ông ta tuyệt đối không phải sợ hãi Long Ngạo Thiên đột nhiên buông xuống nơi này, mà là Tần Phong đối với Tiên Minh thật sự là quá quan trọng, chỉ có đem hắn an toàn đưa về Tiên Minh mới có thể triệt để an tâm. "Rõ!" Mọi người vội vàng đuổi kịp, không dám làm trái mệnh lệnh.

Bất quá Tần Phong lại tụt lại phía sau mọi người, nhặt lên một tảng đá lớn cao gần bằng người, đơn giản gia công một chút, liền coi như lễ vật tùy tay ném ở ven đường.

Lúc này —— Hồng Tụ cùng những người khác còn chưa rời khỏi nơi này.

Bởi vì Tần Phong vừa rồi không nói hướng Diệp Thần bỏ chạy, cho nên bọn họ chỉ có thể tìm kiếm tung tích Diệp Thần ở xung quanh. "Thần sứ, mau tới xem!" Mấy tên Kim Tiên tiểu đội trưởng đột nhiên hét lớn, phát hiện tảng đá lớn Tần Phong vừa để lại.

Chỉ thấy trên cự thạch bị khắc lên mấy hàng chữ lớn, cuối cùng cư nhiên còn khắc đại danh của Diệp Thần, phảng phất là Diệp Thần cố ý lưu lại trào phúng bọn họ vô năng. "Đây là cái gì!?" Hồng Tụ chạy tới xem xét, lông mày hơi nhíu lại.

Tuy rằng mỗi chữ trên cự thạch nàng đều biết, nhưng nối liền cùng một chỗ lại xem không hiểu ý gì, ngược lại là các Kim Tiên tiểu đội trưởng ở một bên mặt lộ vẻ cổ quái.

Ầm ầm!!

Một đạo uy áp khủng bố bao trùm thiên địa, dẫn đến đại địa bắt đầu kịch liệt chấn động.

Ngay sau đó một nam tử thân khoác áo giáp vàng xuất hiện, quanh thân tản mát ra kim quang chói mắt, trong đôi mắt là khí thế bễ nghễ thiên hạ, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. "Là Tiên Đế!!" Gương mặt xinh đẹp của Hồng Tụ lập tức nổi lên nụ cười, giống như tuyết liên trên núi băng nở rộ.

Người tới chính là Long Ngạo Thiên, Tiên Đế trẻ tuổi nhất Tiên giới!

Sau khi biết được Diệp Thần cắm cho hắn cái sừng, hắn liền vội vàng kết thúc bế quan chạy tới.

Bất quá do nơi này thật sự là quá lạc hậu, vị trí địa lý lại quá mức hẻo lánh, cũng không có truyền tống trận đi thẳng đến, tốn của hắn trọn vẹn một tháng thời gian mới rốt cục chạy tới nơi này. "Diệp Thần đâu!?" Long Ngạo Thiên sắc mặt vô cùng âm trầm, mở miệng liền dò hỏi tung tích Diệp Thần. "Trước mắt còn chưa tìm được!" Hồng Tụ rất là chột dạ, chỉ có thể kiên trì nói: "Chúng ta chỉ tìm được một tảng đá lớn nghi là Diệp Thần lưu lại..." "Đá lớn!?" Ánh mắt Long Ngạo Thiên chuyển một cái, thành công nhìn thấy tảng đá.

Bất quá không nhìn còn tốt, vừa nhìn nộ hỏa trùng thiên.

Chỉ thấy trên cự thạch rõ ràng khắc: "Tâm Nhan có cái vại dưa muối, chỉ muối củ cải chẳng muối gừng, ta cầm củ cải nhét vào trong, một củ cải muối một vại..." "Diệp Thần!!" Long Ngạo Thiên sắc mặt nháy mắt vặn vẹo, phảng phất mất đi lý trí mà gầm thét: "Bản đế đối với Đại Đạo thề, dù cho lên trời xuống đất cũng phải đem ngươi thiên đao vạn quả, làm cho ngươi cầu sống không được, cầu chết không xong!!" Ầm ầm!!

Tiên Đế nhất ngôn, thiên địa chấn động.

Chương 1142

Chỉ thấy trên chín tầng trời đột nhiên lôi kiếp quay cuồng, phảng phất là Đại Đạo nghe được lời thề của Long Ngạo Thiên, lập tức hạ xuống vô tận pháp tắc ngưng tụ thành lời thề, càng là nương theo một cỗ uy áp hạo đãng bao trùm toàn bộ Tiên giới. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn phát ra Đại Đạo thệ ngôn, thu hoạch được 5 triệu điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến độ khó sinh tồn của hắn lần nữa gia tăng, thu hoạch được 100 vạn điểm phản phái!" "Xem ra Ngạo Thiên huynh đã nhận được lễ vật của ta rồi!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời phong vân biến ảo, liền biết Ngạo Thiên huynh đối với lễ vật phi thường hài lòng.

Dù sao hắn cùng Tâm Nhan tiểu thư có mấy vạn năm không gặp, đột nhiên biết được tin tức đối phương nói không kích động tuyệt đối là gạt người.

Cũng may bọn họ gặp được người thành thật như mình, nếu là gặp được người khác, đâu có chuyện hỗ trợ chăm sóc Tâm Nhan tiểu thư lâu như vậy, còn độ lượng đem tin tức gần đây nói cho Long Ngạo Thiên biết. "Đây là Đại Đạo thệ ngôn!!" Mộc Hàn vọng lên bầu trời trừng lớn mắt kinh hô, rốt cuộc không cách nào duy trì hình tượng cấm dục nam thần.

Phải biết rằng, Đại Đạo thệ ngôn cũng không phải lời thề bình thường, một khi vi phạm sẽ lọt vào sự trừng phạt nghiêm khắc của Đại Đạo, cho dù là cường giả như Tiên Đế cũng không chịu nổi Đại Đạo trừng phạt. "Đừng đi quản người ta nữa!" Nhị trưởng lão vọng về phía trước, rất là bình tĩnh nói: "Phía trước chính là địa bàn Tiên Minh chúng ta rồi, vừa rồi sợ vượt biên giới dẫn phát chiến tranh không cần thiết, liền đem Thiên Chu neo đậu ở nơi này, hiện tại để bọn hắn đem Thiên Chu lái qua đây đi!" "Rõ!" Một gã Thiên Huyền Vệ ôm quyền lĩnh mệnh, cưỡi tiên hạc liền xông vào tầng mây.

Chẳng được bao lâu —— Một chiếc phi thuyền khổng lồ thân thể như sơn nhạc liền phá vỡ tầng mây xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Chiếc thuyền này toàn thân chọn dùng kim loại thần quang kỳ dị chế tạo, lấp lánh ánh sáng tử kim sắc nhàn nhạt, phảng phất bao bọc trong một tầng quang mang thần bí.

Toàn thân dài hơn vạn mét, rộng gần ba ngàn mét, độ cao cũng đạt tới gần ngàn mét kinh người, thoạt nhìn như một tòa pháo đài hạng nặng trên không trung, tản mát ra vô tận uy nghiêm cùng khí thế.

Hai bên thì vẽ từng hình đồ án thần thú, sinh động như thật phảng phất tùy thời đều sẽ phá vách tường mà ra.

Còn khắc một ít hoa văn rất phức tạp, phảng phất là thiên địa chi lực ngưng tụ mà thành, tràn đầy vận vị thần bí cùng cổ lão, đỉnh chóp là một cái mũ miện tử kim sắc khổng lồ, uyển chuyển như vương giả chi quan, càng tăng thêm sự bá khí cho chiếc thuyền thần uy này. "Đây chính là Thiên Chu!?" Trong đôi mắt Tần Phong tràn đầy vẻ rung động.

Vốn tưởng rằng Thần Phong Chu của mình đã đủ lớn rồi, ai ngờ ở trước mặt Thiên Chu hoàn toàn là tiểu vu gặp đại vu, thuyền đánh cá nông thôn gặp phải hàng không mẫu hạm trong truyền thuyết. "Không sai, đây chính là Thiên Chu!" Nhị trưởng lão đối với biểu cảm của Tần Phong rất hài lòng, bắt đầu giảng thuật nói: "Là do mấy vạn tên Luyện Khí sư cộng đồng luyện chế ngàn năm mới thành, được dự là pháo đài trên không trung, máy xay thịt trên chiến trường, cũng là tác phẩm đắc ý của sư phụ tương lai ngươi!" "Sư phụ tương lai!?" Tần

Phong lập tức quay đầu nhìn lại, chờ đối phương giúp hắn giải hoặc. "Chờ đến Tiên Minh, ngươi tự nhiên sẽ thấy!" Nhị trưởng lão cười cười không giải thích, sau đó lại nói: "Được rồi, tranh thủ thời gian lên thuyền đi, nơi này cự ly Tiên Minh tổng bộ còn có một đoạn rất dài, xuất phát sớm một chút cũng tốt sớm một chút đến nơi." "Được rồi!" Tần Phong cũng không tiếp tục dò hỏi, phi thân nhảy lên một cái, đăng lên Thiên Chu.

Chỉ thấy không gian bên trong thuyền thập phần rộng rãi, trang trí cũng điêu lương họa đống, trần thiết xa hoa, tràn đầy vận vị cổ điển, động lực thì đến từ một khối thủy tinh tử kim sắc thần bí, bên trong phảng phất ẩn chứa vô cùng vô tận năng lượng. "Thật là lợi hại a!" Tiểu Bạch giống như bé ngoan hiếu kỳ nhảy lên nhảy xuống, cũng càng thêm xác nhận chính mình là thỏ phú quý chốn nhân gian. "Thật sự là đại thủ bút a!" Tần gia thủy tổ cũng nhịn không được cảm khái, phát hiện chênh lệch giữa người với người quá lớn.

Ông ta phí hết tâm tư mới lăn lộn lên làm người phụ trách một cái khu mỏ sơ cấp của Tô gia, mà Tần Phong vừa tới Tiên giới, không chỉ nhẹ nhõm tiếp xúc chiến lực cao cấp của Tiên giới, còn thu hoạch được vé vào cửa tiến vào trung tâm quyền lực của Tiên Minh. "Công tử, mời bên này!" Một thị nữ xinh đẹp xuất hiện, đem Tần Phong cùng đám người nghênh đón vào phòng. "Lui xuống đi!" Tần Phong nhìn căn phòng, khoát tay cho thị nữ lui ra. "Vâng, công tử!" Thị nữ cung kính lui xuống, trong đôi mắt đẹp nổi lên một tia thất vọng.

Nếu có thể bị yêu nghiệt như Tần Phong nhìn trúng, đối với loại tiểu thị nữ như nàng mà nói không thể nghi ngờ là một lần nghịch thiên cải mệnh, đáng tiếc Tần Phong đối với nàng tịnh không lộ ra hứng thú gì. "Thật sự là không hiểu phong tình a!" Tần gia thủy tổ bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người rời đi muốn an ủi tiểu thị nữ. "Ta không hiểu phong tình!?" Tần Phong nhịn không được trợn trắng mắt, biểu thị trong mắt chính mình liền có phong tình.

Chỉ thấy đồng tử song mâu hắn nhanh chóng phân liệt ra, ngay sau đó trong phòng một trận không gian vặn vẹo, Phong Tình, Hoa Linh, Nguyệt Hi, Ngọc Tuyết bốn cô gái cũng theo đó xuất hiện. "Đây là nơi nào!?" Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn nàng giống như bé ngoan hiếu kỳ, bắt đầu ở trong phòng nhìn ngó xung quanh.

Đặc biệt là tiên khí phiêu đãng trong không khí, càng làm cho các nàng kinh vi thiên nhân, tưởng rằng đi tới động thiên phúc địa gì, nhao nhao ngồi xếp bằng bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện. "Sao lại tu luyện rồi!?" Tần Phong nhìn bốn cô gái ngồi xếp bằng tu luyện, cả người nháy mắt liền không xong.

Chúng ta hãy nói xem có hay không một loại khả năng, hắn là chê một tiểu thị nữ quá ít, cho nên mới đem Phong Hoa Tuyết Nguyệt thả ra, muốn tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy múa đây!? "Thôi bỏ đi!" Tần Phong không ở việc này do dự.

Dù sao các nàng đều là thị nữ thân cận của mình, cũng không có khả năng từ trong tay mình chạy mất, chẳng qua cũng chỉ là khác biệt ở chỗ nhị đệ bị đánh tỉnh trễ mấy ngày thôi.

Ngay sau đó Tần Phong liền ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu nếm thử liên hệ Mộc Tú ở hạ giới.

Đem công pháp đạt được từ Dịch Thiên Cơ, cùng với tâm đắc tu luyện một mạch toàn bộ truyền đi qua.

Về phần có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, liền xem tạo hóa của Mộc Tú.

Cũng cùng thân ngoại hóa thân ở U Minh Giới lấy được liên hệ, thông qua hệ thống không gian song phương cùng hưởng, đem Bản Nguyên Thủy Tích mà Uyên Tổng tân khổ cày quái đạt được truyền tống tới.

Theo bản thể một ngụm nuốt vào Bản Nguyên Thủy Tích, Hỗn Nguyên chi lực cũng tại thể nội nổ tung ra.

Ngay tại lúc Tần Phong tu luyện, Thủy tổ cũng không có nhàn rỗi.

Không phải đi an ủi các tiểu thị nữ, chính là đi khắp nơi tạo dựng nhân thiết cho Tần Phong, gặp người liền nói cháu đời thứ mười hai của mình là một đứa bé ngoan hiếu thuận, tại hạ giới càng là người thành thật được công nhận. "Chủ nhân của thỏ ta là người thành thật!?" Tiểu Bạch nghe được xong đương trường kinh ngạc đến ngây người, phảng phất nghe được chuyện ma quỷ gì.

Bán thuốc giả, cướp vợ người!

Đập miếu tự, đào mộ tổ!

Trộm bảo khố, oan Diệp Thần!

Hại thương sinh, lừa nữ quỷ!

Hắn cư nhiên muội lương tâm, gọi cái này là người thành thật...

Lúc này —— Tần Phong đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trên giường trong phòng, quanh thân tản mát ra một cỗ năng lượng ba động không biết tên. "Đây là cái gì!?" Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn cô gái thân thể mềm mại run lên, bản năng hấp thu năng lượng dật xuất ra.

Mà theo cỗ năng lượng không biết tên này bị hấp nhập thể nội, các nàng chỉ cảm thấy tế bào trong cơ thể phảng phất bị kích hoạt, là một loại thể nghiệm kỳ diệu thoát thai hoán cốt, phảng phất mang theo thân thể các nàng hướng vĩ độ cao hơn tiến hóa. "Hả!?" Tiểu Bạch mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, cũng phát hiện biến hóa của Tần Phong.

Chương 1143

Chỉ thấy nó nhảy lên một cái rơi xuống bên cạnh Tần Phong, lấy ra chiếc chiếu nhỏ của mình trải tốt, lại đem năm viên Cực Phẩm Tiên Tinh chỉ còn lại trên người, bày đặt ở bên cạnh mình.

Sau đó hướng trên chiếu nhỏ nằm sấp một cái, chổng cái mông nhỏ lên liền ngủ mất. "Đây chính là Hỗn Nguyên chi lực!?" Tần Phong đã tiến vào trạng thái vong ngã, lẳng lặng cảm thụ được thân thể biến hóa.

Tuy rằng hắn trước kia dưới sự trợ giúp của Hệ thống, năng đem rất nhiều thể chất đặc thù dung vào một thể, cũng có thể trong chiến đấu đồng thời sử dụng, nhưng sử dụng lại là cực kỳ phiền toái.

Tựa như hệ thống dây điện phức tạp trong một tòa cao ốc, mỗi nhà mỗi hộ đều sở hữu đường dây vận hành bất đồng.

Bất quá sau khi có Hỗn Nguyên chi lực, hết thảy liền trở nên đơn giản.

Chỉ thấy Hỗn Nguyên chi lực trực tiếp đem toàn bộ cao ốc đả thông, từ nay về sau không còn sự phân biệt của Thương Thiên Bá Thể, Tiên Thiên Kiếm Thể, Thượng Cổ Trùng Đồng, Thiên Nhãn, Bách Độc Bất Xâm các loại thể chất đặc thù.

Về sau chỉ có một Hỗn Nguyên Đạo Thể!

Hỗn Nguyên Đạo Thể có thể mở Thiên Nhãn, có thể không biết mệt mỏi, có thể bách độc bất xâm, có thể mở Trùng Đồng!

Thậm chí ngay cả Tà Đế chi lực, cũng bị cùng nhau đồng hóa.

Bất quá muốn chân chính chuyển hóa thành Hỗn Nguyên Đạo Thể, chỉ chút Bản Nguyên Thủy Tích này rõ ràng không đủ. "Haizz!!" Tần

Phong trong lòng hơi than nhẹ một tiếng, cảm thấy Uyên Tổng vẫn là không đủ nỗ lực.

Đều đã bị truyền tống đi U Minh Giới nhiều ngày như vậy, chẳng những bản thể của mình không chuyển hóa thành Hỗn Nguyên Đạo Thể, ngay cả thân ngoại hóa thân cũng đồng dạng không chuyển hóa thành Hỗn Nguyên Đạo Thể.

Xem ra tiền lương hắn phát vẫn là quá nhiều rồi, đều để Uyên Tổng sinh ra tâm lý lười biếng.

Không được!

Tiền lương của Uyên Tổng phải giảm một chút, lương cao không có lợi cho hắn phấn đấu!

Lúc này —— Trong U Minh Giới.

Uyên Tổng bận rộn một ngày, rốt cục có thể thở dốc một hơi.

Nhưng ngay tại lúc hắn mở ra không gian ngọc bội Âm Dương Ngư, chuẩn bị xem xét thành quả lao động một ngày của mình, cả người trực tiếp liền chết trân tại chỗ, nghiêm trọng hoài nghi mình hôm nay có phải dậy quá mạnh hay không.

Nguyên bản hắn một ngày chỉ cần làm việc hai mươi ba tiếng đồng hồ, liền có thể thu hoạch được một giọt Bản Nguyên Thủy Tích to bằng hạt gạo.

Nhưng hiện tại trong không gian ngọc bội Âm Dương Ngư, không có Bản Nguyên Thủy Tích to bằng hạt gạo, chỉ còn lại có một nửa hạt gạo, so với trước kia thiếu trọn vẹn một nửa. "Quá mệt mỏi, ta nhất định là quá mệt mỏi!" Uyên Tổng hít sâu một hơi rời khỏi không gian, ấp ủ tốt cảm xúc lần nữa mở ra xem xét.

Lặp đi lặp lại, giống nhau như đúc!

Mặc kệ Uyên Tổng dùng tư thế gì, từ đầu đến cuối đều là to bằng nửa hạt gạo. "Vãi chưởng, lừa bố mày à!!" Uyên Tổng rốt cục chịu không nổi bạo phát.

Vốn tưởng rằng mình chỉ cần nỗ lực 2500 năm, liền có thể thành tựu Hỗn Nguyên Đạo Thể, nhưng ai biết đồ chơi này còn sẽ đột nhiên giảm phân nửa, đem tâm thái hắn trực tiếp liền làm sập.

Bất quá phẫn nộ thì phẫn nộ, phát tiết xong vẫn như cũ phải tiếp nhận hiện thực!

Tựa như những người trẻ tuổi cõng trên lưng tiền vay mua nhà...

Tuy rằng trong lòng hận không thể đem ông chủ hắc tâm ra bạo chùy một trận, nhưng vì mấy lượng bạc vụn lại không thể không cúi đầu trước hiện thực. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bức bách Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử thỏa hiệp, thu hoạch được 100 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạt lấy tài nguyên tu luyện của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu hoạch được 500 vạn điểm phản phái!" "Lại là 600 vạn nhập trướng!" Tần Phong nghe được tiếng hệ thống, trong lòng lập tức đắc ý.

Vốn tưởng rằng phí hết tâm tư giúp Diệp Thần giegei mở ra hình thức địa ngục, có thể ép ra không ít dầu vừng, nhưng ai biết nhiều ngày trôi qua như vậy, cũng không có tiến bộ gì quá lớn.

Ngược lại là Uyên Tổng hắn chướng mắt, tỷ lệ ra dầu bắt đầu một đường leo lên. "Sao lại thế này!?" Diệp Thần đang ở hạ giới, đột nhiên cảm giác sau lưng lạnh lẽo.

Khác với loại lạnh lẽo run rẩy trước kia, lần này hắn mạc danh cảm thấy tim đập nhanh, sau lưng phát lạnh, hô hấp khó khăn, tựa như bị thứ bẩn thỉu đáng sợ gì để mắt tới. "Diệp Thần, đừng tạo cho mình áp lực quá lớn!" Diệp Long chủ yếu là quan tâm, vội vàng tiến lên vẽ bánh nướng nói: "Ngươi hiện tại đã đạt được Tuế Nguyệt Đao, chỉ cần tham thấu bí mật thời gian trong đó, ngươi tương lai liền có thể quét ngang Tiên giới, đăng đỉnh đỉnh phong." "Ngươi nói đúng!" Diệp Thần lau mồ hôi lạnh trên đầu, mồm to thở hổn hển nói: "Chỉ cần ta tham thấu Tuế Nguyệt Đao, ta liền có thể nhất tuyết tiền sỉ, đến lúc đó toàn bộ Tiên giới đều là sân khấu của ta..." Ngay tại lúc này —— Một đạo thanh âm uy nghiêm to rõ vang vọng thiên địa: "Trẫm là Nhân Hoàng, hôm nay đăng cơ, chấp chưởng thiên hạ, tự đương lấy tâm từ ái vỗ về bách tính, lấy chính sách công bằng duy hộ trật tự, trẫm sẽ tận tâm tận lực, quản trị nhân gian, thủ hộ thiên hạ an ninh cùng phồn vinh." "Đại Tần Nhị Thế đăng cơ rồi!" Diệp Long lập tức nhìn về phía kinh đô.

Chỉ thấy giữa thiên địa tiên quang đại phóng, mây tía lăng không mà hiện, càng có tử khí đông lai ba vạn dặm, một cỗ khí tường thụy hoành sinh yên hà lượn lờ, còn nương theo Nhân Hoàng chi uy hạo đãng hoành ép Hoang Cổ. "Đúng vậy, đăng cơ rồi!" Tâm tình Diệp Thần đột nhiên sa sút hẳn.

Nguyên bản căn cơ bị hao tổn hắn đã không phải là đối thủ của Tần Hạo, hiện tại Tần Hạo đăng cơ thu hoạch được Nhân tộc khí vận gia trì, chính mình lại càng không phải là đối thủ của hắn, chỉ có thể nắm chắc thời gian tu luyện phi thăng thượng giới.

Bất quá cũng may hắn đã đột phá đến Đại Đế đỉnh phong, chỉ cần củng cố tu vi tốt là có thể đi phi thăng.

Lúc này —— Trên đài đăng cơ ở kinh đô, bày biện kim thân của Tần Phong.

Chỉ thấy Tần Hạo thân mặc long bào màu đen, quỳ gối phía dưới kim thân của Tần Phong, vô tận Nhân tộc khí vận dũng mãnh lao vào trong cơ thể hắn, Nhân Hoàng chi uy hạo đãng cũng theo đó tản mát ra. "Đây chính là Nhân tộc khí vận của ta!?" Trên mặt Tần Hạo không có bất kỳ biểu cảm gì, nhưng trong lòng lại là hồi lâu không thể bình tĩnh.

Bởi vì chỉ có khi hắn tự thân dung hợp Nhân tộc khí vận, mới biết được Nhân tộc khí vận mà ca ca hắn ngưng tụ hạo hãn cỡ nào, cũng hiểu rõ ca ca hắn lúc trước phóng không phải là nước, mà là biển cả. "Lễ thành..." Thái sư Vô Đạo thần tình nghiêm túc hô to, sau đó liền dẫn đầu quỳ xuống hành đại lễ. "Bái kiến Nhân Hoàng!!" Mãn triều văn võ phía dưới, chỉnh tề quỳ xuống. "Bình thân!" Tần Hạo đứng dậy, đứng ở trên đài đăng cơ.

Sau lưng thì là Vương Bách Vạn và Trần Đại Quân thân khoác áo giáp, hai người trong tay phân biệt bưng một cái khay, bên trong chính là tượng trưng thân phận Nhân Hoàng, Nhân Hoàng Kiếm và Nhân Hoàng Tỷ. "Tạ Nhân Hoàng!" Mãn triều văn võ cảm tạ, lại chỉnh tề đứng lên. "Đây chính là phong cảnh ca ca nhìn thấy!?" Tần Hạo trên cao nhìn xuống hết thảy, rốt cục cảm nhận được niềm vui của ca ca. "Bệ hạ!" Thái sư Vô Đạo phảng phất không gặp được Tần Hạo nhàn hạ, vội vàng mở miệng nói: "Hiện tại lễ đăng cơ đã kết thúc, còn mong bệ hạ tuân tuần lời thề vừa rồi, lấy tâm từ ái vỗ về bách tính, lấy chính sách công bằng duy hộ trật tự, tận tâm tận lực, quản trị nhân gian, thủ hộ thiên hạ an ninh cùng phồn vinh..." "Cái lão bất tử này..." Nụ cười trên mặt Tần Hạo nháy mắt cứng đờ, trong lòng hận không thể bóp chết Thái sư Vô Đạo.

Chương 1144

Bình thường thúc giục hắn xử lý chính vụ cũng thì thôi, nhưng hôm nay là đại điển đăng cơ của hắn, làm sao cũng phải dựa theo quá trình, tìm cái đoàn ca vũ tiến cung phổ thiên đồng khánh một chút chứ!? "Hả!?" Tam Thu phảng phất như chó ngửi được mùi thịt, cầm bút liền nhìn về phía Tần Hạo trên đài. "Thái sư nói đúng!" Tần Hạo cắn răng hàm nói: "Trẫm xác thực hẳn là tận tâm tận lực, quản trị nhân gian, thủ hộ thiên hạ an ninh cùng phồn vinh." "Bệ hạ, thật là nhân minh thánh quân a!" Thái sư Vô Đạo lập tức dâng lên long thí, không quên nhắc nhở: "Dựa theo quá trình tiếp theo, bệ hạ sau khi đăng cơ, phải đi Thái An cung thỉnh an Thái Thượng Hoàng và Hoàng Thái Hậu trước." "Trẫm biết rồi!" Tần Hạo tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, biểu thị cục tức này chính mình nhịn.

Tuy rằng hắn hiện tại có xử lý không hết chính vụ, nhưng cũng may chỉ cần nhẫn nại trăm năm là được rồi, đến lúc đó phi thăng Tiên giới còn không phải trời cao mặc chim bay, rốt cuộc không cần lo lắng lại bị ca ca thiết kế kịch bản gì nữa. "Bệ hạ!" Thái sư Vô Đạo thấy Tần Hạo thỏa hiệp, lại lấy ra một phần tấu chương nói: "Mấy ngày nữa chính là đại thọ hai vạn tuổi của lão thần, lão thần muốn nghỉ phép mấy ngày yến mời các lộ thân bằng hảo hữu, còn mong bệ hạ phê chuẩn." "Thái sư, ngươi cảm thấy trẫm sẽ phê sao!?" Oán khí của Tần Hạo so với lệ quỷ còn nặng hơn, phảng phất nhìn kẻ ngu nhìn đối phương.

Ngày ngày tra tấn hắn dậy sớm thức khuya xử lý chính vụ, chính mình lại làm sao có thể thả lão về nhà nghỉ ngơi.

Nhất định phải tổn thương lẫn nhau mới được!! "Sẽ đấy!" Thái sư Vô Đạo đứng tại điểm cao đạo đức, bắt đầu dẫn kinh cứ điển nói:

"Từ xưa đến nay, Hoang Cổ người có thể sống hai vạn tuổi có thể đếm được trên đầu ngón tay, cũng không ai không chịu người tôn trọng, mà Đại Tần ta giảng cứu trung hiếu liêm nghĩa, bệ hạ càng là tấm gương của người trong thiên hạ, thánh minh chi quân vạn cổ khó gặp, tất định sẽ đồng ý lão thần về nhà hưởng thụ niềm vui gia đình." "Hả!?" Tam Thu lần nữa ngẩng đầu nhìn lại, một bộ dáng muốn săn bắn. "Trẫm, chuẩn!!" Tần Hạo trong lòng tuy rằng tức muốn chết, nhưng lại bị đối phương nắm thóp gắt gao. "Bệ hạ, thật là thánh minh chi quân!" Thái sư Vô Đạo vội vàng tạ ơn, đắc ý được nghỉ phép về nhà. "Ngươi cái lão già này chờ đấy cho trẫm!" Tần Hạo tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, biểu thị việc này còn chưa xong.

Rất nhanh —— Tần Hạo liền đi tới Thái An cung, hành đại lễ với phụ mẫu. "Đứng lên đi!" Nụ cười nơi khóe miệng Vân Tịch Nguyệt không cách nào che giấu.

Vốn tưởng rằng con trai cả nhà mình làm Nhân Hoàng đã đủ uy phong rồi, ai ngờ con trai út nhà mình cũng đồng dạng có mệnh Nhân Hoàng, còn có đứa nhỏ trong bụng Giang Linh cũng đồng dạng có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế. "Tạ mẫu hậu!" Tần Hạo giống như bé ngoan, thành thật đứng dậy. "Hạo nhi!" Thạch Trung Ngọc đột nhiên mở miệng nói: "Trẫm nghe nói ngươi gần đây sai người tìm kiếm Dược Thần đang du lịch bên ngoài, còn đem ông ta mời vào cung giải độc cho cái cô Lâm Hồng Đậu kia, hiện tại người đã giải độc tỉnh lại!?" "Ách, vâng!" Tần Hạo mắt thấy giấu không được, chỉ có thể kiên trì thừa nhận. "Ngươi hồ đồ a ngươi!" Vân Tịch Nguyệt lập tức thu hồi nụ cười trên mặt, răn dạy: "Hiện tại Linh nhi đang mang thai con của ngươi, ngươi lại ở bên ngoài làm bậy với mấy nữ nhân không đứng đắn, ngươi đây là muốn cố tình kích thích con bé phải không!?" "Mẫu hậu, ta không có!" Tần Hạo lập tức giảo biện nói: "Lại nói, Hồng Đậu nàng cũng không phải nữ nhân không đứng đắn gì, hài nhi là thật tâm muốn cưới nàng qua cửa..." "Câm miệng!" Thạch Trung Ngọc giận dữ mắng mỏ cắt ngang: "Đừng ép ta tát ngươi!!" "Hu hu, trẫm quá khó khăn!" Tần Hạo trong lòng đầy ủy khuất, phát hiện cha ruột quá tiêu chuẩn kép rồi.

Nếu là ca ca hắn hỏi: Cha, con có thể tam cung lục viện không!?

Cha khẳng định trả lời: Tốt, rất tốt, vô cùng tốt!

Nhưng đến chỗ hắn hỏi: Cha, con có thể cưới thêm một Lâm Hồng Đậu không?!

Cha lại lập tức trở mặt: Đừng ép ta tát ngươi! ...

Mấy ngày sau, Thái sư đại thọ.

Chiêng trống vang trời, pháo nổ tề minh.

Do Thái sư Vô Đạo làm trong ngành giáo dục nhiều năm, lại thêm lúc này nắm giữ đại quyền, vô số thân bằng và học sinh nhao nhao mang theo thọ lễ tới bái phỏng, suýt chút nữa đem ngưỡng cửa phủ Thái sư đạp bằng.

Ngay cả Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng đại sư các loại vẫn luôn ở tại Tần Hoài Hà nghe được tin tức xong, cũng buông cô nương trong tay xuống, không xa vạn dặm mang theo bao tải lớn chạy tới ăn chực. "Thần côn, ngươi không sao chứ!?" Nhậm Hoàn lay lay Mộc Tú bên cạnh.

Kể từ khi Tần Phong thông qua Tiên Nô Pháp Ấn, đem công pháp Thiên Cơ Các cùng tâm đắc của Dịch Thiên Cơ truyền xuống, Mộc Tú cả người tựa như biến thành một cái xác không hồn. "Đừng quấy rầy hắn!" Tam Lộng đại sư mở miệng nói: "Hắn đang cảm ngộ Kỳ Môn Chi Thuật mà Thủy Hoàng truyền về, đó chính là Kỳ Môn Chi Thuật chân chính, sau khi luyện thành không chỉ sở hữu năng lực nhìn trộm thiên cơ, còn sở hữu thủ đoạn công kích siêu cường, so với Huyền

Môn Chi Thuật ở hạ giới chúng ta mạnh hơn không biết bao nhiêu." "Thật sao!?" Lý Cực lập tức kích động lên.

Hắn hiện tại đã bái Mộc Tú làm sư phụ, tự nhiên hi vọng sư phụ mình càng mạnh càng tốt, sớm ngày thoát khỏi danh hiệu xưng hô 0.1 cái Đại Đế. "Ngươi cũng đừng quá kích động!" Tam Lộng đại sư vô tình đả kích nói: "Chính gọi là mười cái Kỳ Môn chín cái điên, sư phụ ngươi tuy là huyền môn kỳ tài hiếm thấy ở Hoang Cổ, nhưng đây dù sao cũng là Kỳ Môn Chi Thuật của thượng giới, có thể lĩnh ngộ hay không còn phải xem tạo hóa của hắn." "Đa tạ đại sư nhắc nhở!" Lý Cực thần tình nghiêm túc thi lễ một cái, bắt đầu tấc bước không rời trông coi Mộc Tú.

Ngay tại lúc này —— Một đạo thanh âm bén nhọn vang lên: "Nhân Hoàng khẩu dụ, vạn dân triều bái!!" "Thánh chỉ!?" Hiện trường huyên náo lập tức yên tĩnh, mọi người chỉnh tề quỳ xuống.

Chỉ thấy một tên thái giám dẫn một đám hộ vệ tiến vào, thanh âm bén nhọn nói: "Truyền Nhân Hoàng khẩu dụ, từ khi trẫm đăng cơ đến nay, Thái sư tận tâm tận lực phò tá trẫm xử lý đại sự, trẫm cảm thấy rất vui mừng, nhưng nại hà trẫm mới đăng đại bảo, chính vụ phồn mang, không cách nào rút thân đến đây, đặc ban thưởng một món ăn chúc thọ Thái sư!" Nói xong...

Một tiểu thái giám mở hộp thức ăn ra, đem thức ăn bày ở trên bàn chính.

Chỉ thấy trong một cái mâm sứ điêu khắc rồng vàng, bày ba con ba ba già đã được hấp chín. "Món này tốt a!" Mọi người xung quanh lập tức khen hay nói: "Ngàn năm vương bát vạn năm quy, một con ba ba một vạn năm, ba con ba ba chính là ba vạn năm, bệ hạ đây là hi vọng Thái sư lại thủ hộ Đại Tần ta một vạn năm a!" "Một con ba ba một vạn năm!?" Thái sư Vô Đạo đầy mặt nghi hoặc, luôn cảm thấy chỗ nào không đúng. "Đại sư!" Nhậm Hoàn nhìn thoáng qua nói: "Không phải nói Đại Tần Nhị Thế ngày ngày tăng ca, hận không thể chém Thái sư sao?

Cái này thoạt nhìn hình như không giống a!" "Cái này còn không đủ rõ ràng sao!?" Tam Lộng đại sư nhịn không được nhắc nhở: "Ba con ba ba thật sự là ngụ ý ba vạn tuổi sao?

Có hay không một loại khả năng mắng Vô Đạo là lão ba ba (lão rùa già)!?" "Không thể nào!?" Nhậm Hoàn đầy mặt khiếp sợ nói: "Đại Tần Nhị Thế từ lúc nào học được thói âm dương quái khí như vậy rồi!?" "Không có gì là không thể nào!" Tam Lộng đại sư tiếp tục nhắc nhở: "Đừng quên Nhị Thế xuất thân từ Tần gia, cho dù trong rãnh nước nhảy ra một cục bông, cũng khẳng định sẽ mang theo một cỗ mùi thối..." Tiên giới.

Trên Thiên Chu.

Tần Phong vẫn ngồi xếp bằng nhắm mắt trong phòng, hai tay đặt tự nhiên trên đầu gối.

Chỉ thấy dung nhan hắn lúc này ninh tĩnh mà thâm thúy, phảng phất như hòa nhập vào giữa thiên địa, khiến người ta cảm thấy một loại an tường và thần bí khó tả.

Nhưng ngay sau đó, chu thân hắn nổi lên một tầng kim quang nhàn nhạt, tựa như có một cỗ sức mạnh cường đại đang thức tỉnh trong cơ thể.

Phanh một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong truyền đến một tiếng trầm đục, thân thể cũng khẽ run lên một cái, dường như đang chống lại sự xung kích của cỗ lực lượng này.

Ngay sau đó hô hấp của hắn bắt đầu trở nên thâm trầm hữu lực, không khí xung quanh bắt đầu xoay chuyển biến động, hình thành nên một trường năng lượng vô hình trong phòng. "Còn thiếu một chút!!" Tần Phong tâm thần khẽ động, tiến vào trong đan điền.

Chỉ thấy đan điền của hắn giống như một mảnh tinh không rực rỡ, 64 giọt Trọng Sinh Tinh Huyết đỏ như hồng ngọc bắt đầu phân liệt, ngay sau đó 128 giọt Trọng Sinh Tinh Huyết lấp lánh hồng quang như bảo thạch đã xuất hiện trong đan điền. "Thập lục trọng thiên rồi!" Tần Phong mở mắt, thật sâu thở ra một hơi.

Trải qua suốt một tháng liên tục hấp thu bản nguyên thủy tích, thanh tiến độ Hỗn Nguyên Đạo Thể của hắn đã đạt đến một phần trăm, cũng gián tiếp kích phát Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đột phá đến tầng thứ mười sáu.

Chương 1145

"Một tháng mới được một phần trăm!?" Tần Phong xem thời gian một chút, rất không hài lòng với tiến độ này.

Hắn không phải không có lòng tin với việc Uyên Tổng kiên trì đánh quái, mà là không có lòng tin với sự kiên nhẫn của chính mình, có thể thành thật bế quan một tháng đã là cực hạn kiên nhẫn của hắn rồi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Hoàng Vị phong ấn Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 100 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bổng đả uyên ương, chia rẽ Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử và kẻ từ trên trời rơi xuống của hắn, hoạch đắc 200 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bổng đả uyên ương, chia rẽ Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử và kẻ từ trên trời rơi xuống của hắn, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!" "Cơ hội rút thưởng!!" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, vội vàng hô hoán Hệ thống rút thưởng.

Ào ào một tiếng!

Đại chuyển bàn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi chuyển động. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng Phật gia Tiên cấp buff, Minh Tâm Kiến Tính!!" Minh Tâm Kiến Tính: Phật gia Tiên cấp buff, sau khi mở ra có thể tăng cường chiến lực bản thân gấp mười lần, cũng có thể sáng rõ bản tâm của chính mình, miễn nhiễm với mọi mị thuật trên thế gian. "Buff của Phật môn!?" Tần Phong thần tình không khỏi sửng sốt.

Tuy rằng buff hắn rút ra được có rất nhiều, nhưng lại chưa từng rút được cái buff Phật môn nào.

Cái buff Phật môn duy nhất là 'Phật Quang Phổ Chiếu', lại là thông qua Xá Lợi Tử trên người Phương Trường năm đó, cùng với xá lợi của Thảo Nguyên Hoạt Phật, từng bước tự mình lĩnh ngộ ra.

Oanh long một tiếng!!

Thân thể Tần Phong đột nhiên chấn động, chỉ cảm thấy linh đài một trận thanh minh.

Những chuyện trước kia nghĩ không thông, hiện tại rất nhẹ nhàng liền có thể nghĩ thông suốt, cũng nhìn thấy được bản tâm của chính mình, sở tác sở vi đều là chính nghĩa, ai cũng không cách nào lay chuyển nội tâm của hắn. "Chụt chụt!!" Ở bên cạnh, Tiểu Bạch liên tục chép chép cái miệng nhỏ, trên mũi còn có bong bóng nước mũi phập phồng lúc to lúc nhỏ.

Trong giấc mộng, nó lại nghe thấy ba lão đầu lải nhải bên tai, ngay sau đó bản thân đột nhiên bị một đạo phật quang bao trùm, khiến nó phảng phất nhìn thấy bản tâm của mình. "Phù phù!!" Không biết lại qua bao lâu, Tần Phong dài ra thở ra một hơi.

Hắn hiện tại đã sở hữu ba cái Tiên cấp buff là Tiên Đế Chi Tư, Khô Mộc Phùng Xuân, Minh Tâm Kiến Tính, nếu tính thêm Cửu Luân Công Đức Hoàn, Sát Ý Cảm Tri, Bất Khuất Ý Chí nữa thì hắn hiện tại liền sở hữu sáu cái Tiên cấp buff rồi.

Tại Tiên giới coi như là có chút năng lực tự vệ! "Ô ô, thỏ của ta ngủ thật an dật!" Tiểu Bạch ngáp một cái, vươn cái eo lười biếng ngồi dậy.

Chỉ thấy năm viên Cực Phẩm Tiên Tinh bày bên cạnh nó trước khi ngủ, lúc này đã hóa thành năm đống bụi phấn, năng lượng bên trong cũng không biết là bị nó hấp thu, hay là bị Tần Phong ở bên cạnh hấp thu hết. "Kết thúc rồi sao!?" Bốn nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt cũng mở mắt, đều là một bộ biểu tình chưa thỏa mãn.

Tiên khí nồng đậm không chỗ nào không có ở Tiên giới, cộng thêm Hỗn Nguyên Chi Lực tràn ra từ người Tần Phong, khiến tốc độ tu luyện của các nàng có thể nói là tiến triển cực nhanh, tu luyện một tháng có thể bằng các nàng khổ tu mười năm ở Hạ giới. "Được rồi, đi ra ngoài dạo chơi đi!" Tần Phong đứng dậy vươn vai một cái, sau đó liền dẫn đầu đi ra khỏi phòng. "Nhanh, đuổi theo!" Bốn nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt chưa thấy qua Tiên giới, vẻ mặt kích động vội vàng đi theo Tần Phong.

Rất nhanh —— một đoàn người đi tới trên boong tàu.

Khác với loại thuyền đánh cá nhỏ như Thần Phong Chu, boong tàu của Thiên Chu quả thực như một quảng trường lớn, dung nạp vài vạn người một chút vấn đề cũng không có, không thẹn với danh xưng pháo đài trên không. "Thật to nha!" Phong Hoa Tuyết Nguyệt môi anh đào khẽ mở, bị chấn kinh đến nói không ra lời.

Vốn tưởng rằng đại thủ bút của Long Quân đã đủ chấn hám rồi, chính mình có thể đi theo Long Quân cũng coi như là đã gặp qua việc đời, nhưng tới Tiên giới mới biết được mình nhỏ bé cỡ nào. "Xác thực rất to!" Tần Phong thập phần tán đồng gật gật đầu, trong lòng cũng có một cái ý tưởng điên cuồng.

Nếu Tiên Minh có năng lực luyện chế ra một chiếc Thiên Chu lớn như vậy, chính mình có phải hay không cũng có thể làm một chiếc phi thuyền Titanic bản khoa huyễn đây!? "Không tệ!" Nhị trưởng lão đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tần Phong, đánh giá xong hài lòng gật đầu nói: "Vẻn vẹn bế quan một tháng, khí tức liền đạt được tăng trưởng rõ rệt, dựa theo tốc độ này không quá một năm liền có thể đột phá Địa Tiên trung giai rồi." "Không hổ là thiên kiêu trên Thiên Tư Bảng!" Đệ tử xung quanh lập tức hít sâu một hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong tràn ngập kính sợ.

Tuy rằng Tần Phong sơ giai Địa Tiên tại Tiên giới không tính là gì, chỉ có thể coi là chiến lực tầng chót của Tiên giới, nhưng muốn trong vòng một năm đột phá một cái tiểu đẳng cấp cũng không phải ai cũng có thể làm được. "Quả nhiên..." Phong Tình mãn nhãn tiểu tinh tinh nói: "Bất quản bệ hạ thân ở nơi nào, vĩnh viễn đều là ngôi sao chói mắt nhất kia!" "Ân, ân, ân!" Hoa Linh và Ngọc Tuyết liên tục gật đầu, tỏ vẻ thập phần tán đồng lời của Phong Tình. "Mê trai!" Nguyệt Hi nhịn không được xem thường một phen.

Nàng hiện tại đối với Long Quân không có hứng thú gì, chỉ muốn trở lại trong Trùng Đồng tiêu tiền mua rượu (Hoa Tiêu Cửu Nương). "Ăn may mà thôi!" Tần Phong vẻ mặt khiêm hư nói: "Đệ tử chỉ là đột nhiên có chút cảm ngộ, cũng không có lợi hại như Nhị trưởng lão nói." "Ngươi cũng không cần khiêm hư như thế..." Nhị trưởng lão vuốt râu cười nói: "Ngươi trừ bỏ là Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất, còn là Võ Tu Thiên Tư Bảng hạng ba mươi tám, có loại tốc độ tu luyện này một chút cũng không kỳ quái." Còn chưa chờ Tần Phong tiếp tục mở miệng khiêm hư, một đạo hà quang liền rơi xuống trên boong tàu.

Chỉ thấy một nữ tử dung nhan thanh lệ thoát tục, mắt đẹp lấp lánh tinh quang, mặc nhu quần như mộng như ảo, phảng phất như đám mây nhẹ nhàng phiêu dật từ không trung xuống boong tàu.

Thân thể nàng nhẹ nhàng như lông vũ, mỗi một động tác đều ưu nhã lại ôn nhu. "Là nàng!!" Tần Phong đối với nữ tử này cũng không xa lạ.

Chính là vị đại lão đã cứu Diệp Thần trong Thiên Cơ Thẻ, cũng là mỹ nữ sư phụ tương lai của Diệp Thần, Tiên Minh Thất trưởng lão sở hữu tu vi Chuẩn Tiên Đế... "Mỹ nữ sư tôn sao!?" Tần Phong lẩm bẩm tự nói.

Tuy rằng Thiên Cơ Thể không thể nhìn thấy kết cục cuối cùng của Diệp Thần và mỹ nữ sư tôn, nhưng căn cứ kinh nghiệm mọt sách mười năm của hắn cũng đại khái có thể đoán được.

Khác với những nam sư tôn công cụ hình người dùng để tế thiên, đoạt xá rồi bị giết ngược của đám nhân vật chính, phương thức mở ra chính xác của mỹ nữ sư tôn tắc là 'kỵ sư miệt tổ', 'trùng sư nghịch đồ', truyền đạo thụ 'dịch'.

Có thể nói 99% mỹ nữ sư tôn đều chạy không thoát định luật này! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ phát hiện mỹ nữ sư tôn của Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử!!" "Quả nhiên là mỹ nữ sư tôn!" Trong mắt Tần Phong tràn đầy vẻ bỉ di, biết ngay Diệp Thần không phải người tốt lành gì.

Không giống loại chính kinh quân tử Nho gia như hắn, nghiêm khắc yêu cầu bản thân, khắc ghi sư đồ lễ nghi, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này. "Phong nhi!" Tần Gia Thủy Tổ không biết từ nơi nào chui ra, truyền âm nói: "Lão tổ ta đã nghe ngóng rồi, vị Thất trưởng lão này là người nhỏ tuổi nhất trong bảy đại trưởng lão Tiên Minh, cũng là nữ tử duy nhất, trong đoàn trưởng lão Tiên Minh thuộc về tồn tại được 'đoàn sủng'." "Đoàn sủng!?" Tần Phong sắc mặt bình tĩnh, đối với việc này không hứng thú. "Lão tổ còn nghe ngóng được..." Tần Gia Thủy Tổ lại tiếp tục truyền âm nói: "Thất trưởng lão có một vị hôn phu Tiên Vương, nhưng ba ngàn năm trước một chỗ Tiên Đế di tích hiện thế, dẫn tới các phương thế lực điên cuồng tranh đoạt, cuối cùng Long Ngạo Thiên dùng tư thế vô địch cán phiên tất cả đối thủ, dẫm lên thi thể một đám Tiên Vương, Tiên Quân chứng đạo Tiên Đế, trở thành Tiên Đế trẻ tuổi nhất Tiên giới, trong đó liền có vị hôn phu Tiên Vương của Thất trưởng lão..." "Nàng là một quả phụ!!" Mắt Tần Phong mạnh mẽ sáng lên, lập tức liền hăng hái hẳn lên.

Khó trách có thể cùng Diệp Thần nói chuyện hợp ý như vậy, không chỉ ngàn dặm xa xôi mang hắn về Tiên Minh, còn không tiếc hao phí tinh thần giúp hắn tu phục căn cơ, nguyên lai là vị hôn phu bị Long Ngạo Thiên giết. "Bái kiến Thất trưởng lão!" Các đệ tử xung quanh nhìn thấy người tới, vội vàng ôm quyền hành lễ. "Miễn lễ!" Thất trưởng lão nâng lên bàn tay ngọc ngà, lực lượng vô hình lập tức nâng mọi người dậy.

Chương 1146

"Tiểu Thất, muội sao lại tới đây?!" Nhị trưởng lão vuốt râu mỉm cười, trong mắt tràn đầy vẻ sủng nịch. "Nhị sư huynh!" Thất trưởng lão phúc thân hành lễ nói: "Minh chủ đã thu được tin tức ngài gửi về, thôi toán ra ngài đại khái chính là hai ngày này trở về, đặc mệnh muội ra nghênh đón ngài." "Loại chuyện này cần muội tự mình tới nghênh đón!?" Nhị trưởng lão trước là sửng sốt, sau đó bừng tỉnh nói: "Ta biết rồi, nhất định là tên hỗn đản Lão Tứ lại phát điên rồi, hai tháng ta rời đi này, e rằng hắn không ít gây chuyện đi?" "Hắc hắc..." Thất trưởng lão nhịn không được cười khổ một tiếng, hiển nhiên bị Nhị trưởng lão nói trúng rồi.

Từ sau khi thần văn trên người Tần Phong truyền tin tức trở về, Tứ sư huynh của nàng - người xưng Lão Phong Tử (Lão Điên), Tiên Minh Tứ trưởng lão - liền kích động không thôi, một ngày có thể chạy một trăm chuyến hỏi thăm Tần Phong đến chưa.

Cho dù ngươi lựa chọn bế quan, hắn cũng có thể lôi ngươi ra.

Làm cho một đám cao tầng Tiên Minh sắp tâm thần phân liệt luôn rồi!

Nàng bị phiền thật sự là không còn cách nào, chỉ có thể tìm cái cớ, tự mình xuất môn nghênh đón Nhị sư huynh trở về. "Haizz!!" Nhị trưởng lão cũng là bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lấy cái tên Lão Tứ này một điểm biện pháp cũng không có. "Ngươi chính là Tần Phong đi!?" Thất trưởng lão không có tiếp tục tán gẫu, quay đầu nhìn về phía Tần Phong ở bên cạnh.

Tuy rằng bọn họ đã nhận được tin tức Nhị trưởng lão truyền về, nhưng sau khi nhìn thấy Tần Phong bản nhân vẫn cảm thấy thập phần chấn kinh.

Sơ giai Địa Tiên không đủ ba mươi tuổi, tính ra đặt ở Tiên giới cũng là tồn tại tương đương tạc liệt.

Càng huống chi võ tu còn không phải nghề chính của hắn, chân chính lợi hại chính là thiên phú luyện khí của hắn! "Sư phụ, đồ nhi rốt cuộc nhìn thấy người rồi!" Tần Phong là một điểm cũng không biết mặt mũi là vật gì, trượt một cái quỳ xuống tiến lên liền ôm lấy đùi đối phương.

Hắn tuyệt đối không phải muốn học Diệp Thần kỵ sư miệt tổ, trùng sư nghịch đồ, truyền đạo thụ dịch, mà là đối phương trẻ tuổi, xinh đẹp, thủ quả (góa bụa), vị cao quyền trọng, không chỗ nào không thể hiện ra phẩm tính kiên cường, không sợ khó khăn của nàng, chính là Tiên Minh quý phụ mà hắn một mực khổ khổ tìm kiếm...

Phi!!

Là sư tôn tiểu bảo bối hắn khổ khổ tìm kiếm!! "Sư phụ!?" Thất trưởng lão đương trường liền bị chỉnh mộng, vội vàng mở miệng nói: "Ngươi có phải hay không có hiểu lầm gì, bản đế sẽ không luyện khí, cũng không phải sư phụ ngươi, sư phụ ngươi là Tứ sư huynh mới đúng." "Làm tốt lắm!" Tần Gia Thủy Tổ thấy thế, nhịn không được like một cái.

Trước mặt quý phụ dập cái đầu, tổ tôn ba đời không cần sầu!!

Ầm ầm ầm!!

Ngay tại lúc này, tiếng sấm vang rền.

Chỉ thấy tầng mây thật dày trên bầu trời vốn dĩ bắt đầu quay cuồng, giống như bị một cây lược khổng lồ chải ra một đường ngôi giữa, ngay sau đó chiếc Thiên Chu khổng lồ bắt đầu men theo đường ngôi giữa kia mà chạy. "Đây chính là Tiên Minh!?" Bốn nữ Phong Hoa

Tuyết Nguyệt trương đại miệng anh đào, bị một màn trước mắt làm chấn hám.

Chỉ thấy một tòa tiên đảo khổng lồ phiêu phù trong hư không, xung quanh còn có hàng ngàn hàng vạn tiên đảo nhỏ quay quanh.

Trên mỗi ngọn tiên sơn không chỉ có kiến trúc vật mỹ luân mỹ hoán, còn trồng các loại thần kỳ tiên thảo, càng có từng đàn tiên hạc bay lượn trên không trung, lông vũ trắng muốt như tuyết, tư thái ưu nhã cao quý, một bộ dáng nhân gian tiên cảnh tuế nguyệt tĩnh hảo. "Không hổ là Tiên Minh, quả nhiên đại thủ bút!" Tần Phong ôm đùi hít sâu một hơi, cũng bị sự hoành tráng của Tiên Minh làm kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng chính mình ở Hạ giới phí hết tâm tư luyện chế ra năm tòa tiên sơn đã đủ kinh diễm rồi, nhưng ai biết gộp lại cùng một chỗ đều không lớn bằng một ngọn tiên sơn nhỏ nhất của người ta. "Xác thực đại thủ bút!" Tần Gia Thủy Tổ nhìn cảnh tượng chấn hám trước mắt, biết chính mình sau này đã có mục tiêu phấn đấu.

Tiên Minh bạo lôi, cá nhân bạo phú!!

Tiên Minh ngã xuống, Tần gia ăn no!! "Thỏ ta muốn nỗ lực a!" Tiểu Bạch nắm chặt nắm tay nhỏ, cũng có mục tiêu phấn đấu.

Phú bà tuôn tương, thỏ thỏ bạo phú!

Phong Phong mệt lả, thỏ thỏ ăn no!

Ngay tại lúc này —— một đạo tiếng cười nam tử điên cuồng vang vọng thiên địa: "Tới rồi, đồ đệ bản đế chờ rốt cuộc tới rồi!" Ầm ầm ầm!!

Tiếng âm bạo chấn nhĩ vang lên, một đạo cực quang cấp tốc bay tới.

Chỉ thấy nơi cực quang đi qua, khiến cho từng đạo gợn sóng nổi lên, cả Tiên Minh trừ ngọn tiên sơn lớn nhất kia ra, hàng ngàn hàng vạn tiên sơn khác giống như thuyền con trong nước, trong từng đạo gợn sóng bắt đầu lắc lư.

Phanh một tiếng!!

Cực quang trọng trọng rơi xuống trên boong tàu, ngay sau đó liền hiển lộ ra nhân ảnh.

Chỉ thấy đối phương đỉnh đầu tóc tai bù xù như ổ gà, đạo bào trên người cũng không biết mấy vạn năm chưa giặt, giày trên chân cũng thiếu một chiếc, vừa đến liền tặc mi thử nhãn nhìn dáo dác khắp nơi. "Đồ đệ bản đế đâu?

Đồ đệ bản đế đâu!?" Đối phương rất nhanh liền phát hiện Tần Phong, chẳng qua một giây sau liền ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Tần Phong đang quỳ trước mặt tiểu sư muội, còn gắt gao ôm lấy cặp chân dài của tiểu sư muội. "Tần Phong, nhầm rồi!" Nhị trưởng lão vội vàng mở miệng nói: "Sư phụ của ngươi không phải Thất trưởng lão, là Tứ trưởng lão!" "Tứ trưởng lão!?" Tần Phong nhìn qua nhìn lại giữa lão đầu dơ dáy và mỹ nữ sư tôn, cho dù là kẻ ngu cũng biết lựa chọn như thế nào, lập tức ôm lấy chân dài của mỹ nữ sư tôn nói: "Sư phụ, người hãy thu nhận đồ nhi đi, đồ nhi hiểu được hoa ngữ của cọ nồi kim loại, ẩn nhẫn và phú quý..." "Cọ nồi kim loại!?" Thất trưởng lão vẻ mặt mộng bức, hoàn toàn không hiểu ý tứ gì. "Ẩn nhẫn và phú quý!?" Phong Hoa Tuyết Nguyệt thần tình rõ ràng sửng sốt một chút, qua nửa ngày rốt cuộc phản ứng lại.

Vốn tưởng rằng Tần Phong lựa chọn bái Thất trưởng lão làm thầy là vì thân phận đoàn sủng Tiên Minh của nàng, nhưng hiện tại càng nhìn càng thấy không đúng, tổng cảm thấy Tần Phong bái Thất trưởng lão làm thầy là giả, nhớ thương thân phận tiểu quả phụ của người ta là thật. "Không hổ là Phong nhi!" Tần Gia Thủy Tổ hô ra khẩu khí, tỏ vẻ chính mình tự thẹn không bằng.

Vốn tưởng rằng Tần Phong nói xuống tay từ nhân thê sẽ là một quá trình tuần tự tiệm tiến, nhưng ai biết hắn trực tiếp một bước đúng chỗ, khiêu chiến Thất trưởng lão độ khó đỉnh cấp của Tiên Minh.

Giả danh bái sư, thuận tiện ăn bám!

Không thể không nói... tư tưởng của Tần Phong dẫn đầu quá xa, chính mình căn bản theo không kịp tiết tấu. "Tiểu tiền tiền, tiểu tiền tiền..." Trong mắt Tiểu Bạch lấp lánh quang mang tài mê, đợi không kịp muốn ngay trong đêm dọn vào biệt thự rồi. "Tình huống gì!?" Tứ trưởng lão đương trường liền không làm, bắt đầu phát điên nói: "Tiểu Thất, ta coi muội là thân muội muội, muội cũng biết ta ngóng trăng ngóng sao mới mong được cái đồ đệ này tới, nhưng muội lại công nhiên đào góc tường của sư huynh ta?!" "Muội thật không có!" Thất trưởng lão vội vàng mở miệng giải thích nói: "Là chính hắn nhất định phải bái muội làm thầy, muội từ trước tới giờ chưa từng nói qua loại lời nói muốn thu hắn làm đồ đệ." "Lão Tứ, ngươi gấp cái gì!?" Nhị trưởng lão bản mặt nói: "Là ta không có nói rõ tình huống của ngươi với hắn, cho nên Tần Phong mới có thể nhận lầm Tiểu Thất thành ngươi." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ mỹ nữ sư phụ của Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, hoạch đắc 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Cái này cũng có Phản Phái Điểm?!" Tần Phong lập tức tỉnh cả người, ôm đùi không buông tay nói: "Ta không có nhận lầm, ta chính là muốn bái Thất trưởng lão làm thầy!!" "Ngươi, các ngươi..." Tứ trưởng lão vừa muốn yên tĩnh, lập tức lại phát điên lên.

Chương 1147

Càng cảm thấy là Lão Nhị và Tiểu Thất hợp lại lừa gạt hắn, chính là muốn cạy đi đồ đệ hắn ngóng trăng ngóng sao mong tới. "Tần Phong, ngươi có thể hay không đừng náo nữa!" Thất trưởng lão đầy mặt đau đầu nói: "Ngươi nãi là Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất, bản đế tu chính là Kiếm Tiên chi đạo, ngươi bái bản đế làm thầy tính là cái chuyện gì a!?" "Đúng a!!" Tứ trưởng lão vội vàng thấu tiến lên, rất là hèn mọn khuyên nhủ: "Ngươi một cái Luyện Khí Sư, bái cái gì Kiếm Tiên làm thầy, nghe lời, chúng ta đừng náo nữa, bái bản đế làm thầy, bản đế có thể dạy ngươi thuật luyện khí đỉnh cấp nhất Tiên giới." "Ta chính là muốn bái Thất trưởng lão làm thầy!" Tần Phong gắt gao ôm lấy đùi không buông tay, cũng không quên mở ra Kiếm Vực chứng minh chính mình.

Ông!

Ông!

Thiên địa gian lập tức ảm đạm xuống, vô tận kiếm minh vang vọng thiên địa.

Chỉ thấy quanh thân Tần Phong dũng động ra một cỗ kiếm thế trùng thiên, lập tức liền bao trùm Thiên Chu, mọi người phảng phất bị kéo vào trong một thế giới của kiếm. "Đây là...

Kiếm Vực!!" Đệ tử xung quanh lập tức sôi trào lên.

Có thể tại Tiên giới lĩnh ngộ Kiếm Vực không tính là có bao nhiêu khó, nhưng có thể trước ba mươi tuổi lĩnh ngộ Kiếm Vực, tuyệt đối là tồn tại như lông phượng sừng lân, càng huống chi Tần Phong còn là đến từ Hạ giới.

Ông!

Ông!

Trong cơ thể Tần Phong lại truyền ra tiếng kiếm minh, ngay sau đó năm đạo kim sắc ấn ký bay ra.

Chính là đại viên mãn chi ấn của Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Hà Kiếm Quyết, Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Thiên Ngoại Phi Tiên. "Hai môn Siêu Thần, ba môn Thần cấp!" Đệ tử xung quanh lại sôi trào lên, nghiêm trọng hoài nghi hôm nay thức dậy quá mạnh bạo rồi.

Vốn tưởng rằng Tần Phong lĩnh ngộ Kiếm Vực đã là cực hạn, ai biết hắn còn sáng tạo ra ba môn Thần cấp kiếm quyết, hai môn Siêu Thần cấp kiếm quyết.

Đừng nói Tần Phong đến từ Hạ giới tài nguyên nghèo nàn, cho dù là đặt ở Tiên giới tài nguyên phong phú rộng lớn vô ngân, cũng tuyệt đối là tồn tại tương đương tạc liệt rồi.

Chỉ là Tần Phong cũng không có ý tứ muốn dừng lại, Vô Địch Kiếm Tâm, Thần Kỹ Kiếm Hồn, Tiên Thiên Kiếm Khí cũng theo đó mở ra.

Ông!

Ông!

Tiên kiếm trong tay mọi người đột nhiên run rẩy, phảng phất là đang tham bái đế vương trong kiếm của chúng. "Đây là..." Hô hấp Thất trưởng lão lập tức dồn dập lên, liếc mắt liền nhìn ra thể chất của Tần Phong.

Tiên Thiên Kiếm Thể!!

Một trong Kiếm Đạo Tam Đại Thần Thể!!

Tuy rằng nàng rất không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, chính mình xác thực động tâm. "Tiểu Thất, ánh mắt đó của muội là sao!?" Tứ trưởng lão lập tức ngồi không yên, lớn tiếng kêu lên: "Ta cảnh cáo muội, ta thu Tần Phong làm đồ đệ là chuyện đã sớm nói tốt, muội cũng không thể nói lời không giữ lời a!?" "Lão Tứ, ai nói tốt với ngươi!" Nhị trưởng lão lập tức mở miệng phản bác nói: "Trước kia chúng ta tưởng rằng Tần Phong chỉ biết luyện khí, cho nên mới không có người tranh với ngươi, nhưng hiện tại người ta nếu có thiên phú phương diện này, chúng ta tự nhiên cũng muốn tôn trọng ý kiến người ta." "Đúng vậy, đúng vậy!" Thất trưởng lão liên liên gật đầu, tỏ vẻ muốn tôn trọng Tần Phong. "Các ngươi..." Tứ trưởng lão tức giận đến xoay quanh, khắc chế không cho chính mình phát điên. "Tần Phong!" Nhị trưởng lão trực tiếp làm lơ Tứ trưởng lão đang tức muốn hộc máu, lộ ra nụ cười hòa ái nói: "Ngươi sở hữu Tiên Thiên Kiếm Thể, trời sinh liền có thể cùng kiếm câu thông, là thiên sinh kiếm tu, cho dù bái Thất trưởng lão làm thầy cũng học không được cái gì hữu dụng, không bằng đi theo bản đế học đạo, bản đế có thể dạy ngươi Đạo Pháp Tự Nhiên, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Thất Tinh Diệu Hoa, Thượng Thiện Nhược Thủy các loại Đạo gia cảnh giới thần thông." "Nhị sư huynh, huynh..." Thất trưởng lão lập tức liền gấp.

Vốn tưởng rằng Nhị sư huynh là giúp chính mình nói chuyện, không nghĩ tới hắn là tới đào góc tường chính mình. "Không cần, ta chính là muốn bái Thất trưởng lão làm thầy!" Tần Phong vẫn cứ gắt gao ôm lấy cặp chân dài, không quên trang bức nói: "Hơn nữa mấy cái Đạo gia cảnh giới ông nói, ta đều đã lĩnh ngộ rồi, ta mới không cần bái ông làm thầy đâu." "Lĩnh ngộ!?" Nhị trưởng lão nhịn không được cười nói: "Ngươi biết chính mình đang nói cái gì không?

Những cái này đều là Đạo gia tiên bối chúng ta, ách..." Lời chưa nói xong —— Nhị trưởng lão liền giống như con ngỗng lớn bị bóp chặt yết hầu vận mệnh.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Tần Phong đột nhiên toát ra ba đóa kim hoa, ngũ hành chi khí vây quanh chu thân, thất tinh quang mang theo đó nở rộ, còn tản phát ra khí tức tự nhiên... "Không phải chứ!?" Thất trưởng lão môi anh đào khẽ mở, khó có thể tin nhìn Tần Phong.

Tuy rằng Đạo gia Tần Phong lĩnh ngộ còn chưa đột phá đến Tiên cấp, nhưng trình độ biến thái trong đó tại Tiên giới tuyệt đối là dẫn đầu rất xa. "Lão Nhị, ngươi xác định hắn là Tần Phong!?" Tứ trưởng lão đột nhiên đình chỉ phát điên, càng nhìn Tần Phong càng cảm thấy có vấn đề.

Trên tin tức nói Tần Phong trừ bỏ là Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất, còn là Võ Tu Thiên Tư Bảng hạng ba mươi tám, nhưng nhìn bộ dáng của hắn nơi nào giống cái gì hạng ba mươi tám, cho dù là đệ nhất danh Long Ngạo Thiên tới cũng chỉ xứng xách giày cho hắn. "Hẳn là thế đi!?" Nhị trưởng lão tự tin rõ ràng không đủ.

Cho dù hắn đã xác nhận thần văn trên người Tần Phong, trong lòng vẫn cứ không có bao nhiêu tự tin, bởi vì hắn chưa từng nghe qua có Luyện Khí Sư nào năng lực đánh đấm như thế.

Phanh một tiếng!!

Tần Phong vì chứng minh chính mình là Luyện Khí Sư, giơ tay búng tay một cái giữa không trung.

Chỉ thấy Tam Muội Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa từ đầu ngón tay phun ra, trong hư không nhanh chóng dung hợp thành một đoàn hỏa diễm màu trắng toàn tân... "Ba loại Thần Hỏa!!" Tứ trưởng lão lập tức kích động lên, càng nhìn càng cảm thấy Tần Phong đáng yêu.

Tuy rằng ba đại Thần Hỏa của Tần Phong đến từ phàm gian, uy lực còn chưa hoàn toàn khai phá ra, nhưng có thể lấy phàm nhân chi khu dung hợp ba đại Thần Hỏa, phóng nhãn toàn bộ Tiên giới đều là tồn tại tương đương tạc liệt. "Ngươi dung hợp như thế nào!?" Nhị trưởng lão cũng là đầy mặt chấn kinh.

Tuy rằng người Tiên giới bọn họ cũng có thể dung hợp Thần Hỏa, nhưng đều là bằng vào tu vi cường hoành cưỡng ép dung hợp, chưa từng nghe qua có người lấy phàm nhân chi khu dung hợp Thần Hỏa, còn là dung hợp ba đại Thần Hỏa. "Cái này không phải có tay là được sao!?" Tần Phong làm bộ vẻ mặt vô tội, hỏa diễm đầu ngón tay bắt đầu biến hóa.

Chỉ thấy hỏa diễm tại đầu ngón tay hắn không ngừng nhảy lên, một hồi biến thành con thỏ sống động như thật; một hồi biến thành đại thụ cành lá xum xuê, ngay cả vân trên lá cây cũng rõ ràng có thể thấy được; một hồi lại biến thành một tòa cung điện, không chỉ có thể nhìn thấy có người sống ở bên trong hí hửng đùa giỡn, thậm chí có thể thấy rõ tóc của người đó. "Khống chế lực thật lợi hại!" Thất trưởng lão lập tức hít sâu một hơi khí lạnh.

Tuy rằng nàng đều biết Tần Phong là Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất, nhưng không nghĩ tới có thể biến thái đến trình độ này, cũng làm cho nàng hiểu được hàm lượng vàng của thiên tư đệ nhất.

Nỗ lực trước mặt thiên phú, xác thực là không đáng một xu!! "Hắn thật là Luyện Khí Sư!?" Đệ tử xung quanh sớm đã ngây người tại chỗ, càng phát giác chính mình hôm nay thức dậy quá mạnh bạo rồi.

Chương 1148

Một cái Luyện Khí Sư đem kiếm đạo thôi diễn đến Kiếm Vực chi cảnh đã đủ thái quá rồi, nhưng hắn cư nhiên còn lĩnh ngộ nhiều Đạo gia buff như vậy, hiện tại càng là dung hợp ba đại Thần Hỏa do thiên địa dựng dục.

Quan trọng nhất chính là, hàng này năm nay còn chưa đến ba mươi tuổi!

Quả thực thái quá mẹ nó mở cửa cho thái quá, thái quá đến nhà rồi!! "Ai nha nha nha..." Tứ trưởng lão cả người kích động không thôi, cũng càng thêm hèn mọn nói: "Ngoan đồ nhi, ngươi liền theo sư phụ trở về đi?

Thật sự không được, sư phụ dập đầu cho ngươi một cái đều được a!" "Sư phụ dập đầu cho đồ đệ!?" Mọi người xung quanh đương trường sững sờ ngây dại, bị thao tác của Tứ trưởng lão làm kinh ngạc.

Ai có thể nghĩ đến đường đường một trong ba cự đầu của Tiên giới, Tiên Minh Tứ trưởng lão, vì có thể thu Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất làm đồ đệ, cư nhiên nghĩ đến cấp đồ đệ dập đầu loại thao tác lả lơi này. "Lại phát điên rồi!" Sắc mặt Nhị trưởng lão nháy mắt liền đen xuống.

Từ khi Lão Tứ gia nhập Tiên Minh trở thành trưởng lão về sau, liền lấy sức một người kéo thấp đẳng cấp của toàn bộ đoàn trưởng lão Tiên Minh.

Không chỉ mặc lôi thôi lếch thếch không tu biên phúc, còn thường xuyên không cố kỵ trường hợp mà ăn nói điên khùng, hoàn toàn không có uy nghiêm cùng hình tượng nên có của một phái trưởng lão. "Ta không cần, ta chính là muốn bái Thất trưởng lão làm thầy!" Tần Phong không chút do dự cự tuyệt, thu tay lại chuẩn bị tiếp tục ôm đùi.

Ngay tại lúc này, hưu một tiếng!!

Chỉ nghe một đạo tiếng xé gió dồn dập vang lên, ngay sau đó một đạo hắc ảnh liền tốc biến đến trước mặt Tần Phong, cũng không đợi Tần Phong phản ứng, liền một phen bắt lấy tay hắn. "Cái gì!?" Sắc mặt Tần Phong không khỏi biến đổi, căn bản không kịp làm ra phản ứng.

Chỉ thấy đối phương cũng là một lão đầu tử, bất quá khác với Nhị trưởng lão tiên phong đạo cốt, Tứ trưởng lão lôi thôi lếch thếch, người này mang theo một cái nón lá, một thân áo vải thô, trong miệng còn ngậm một cái tẩu thuốc đã lên nước bóng loáng. "Mượn cái lửa..." Lão giả thần tình có vẻ thập phần lo âu cùng cấp thiết, vội vàng đem tẩu thuốc đặt ở trên ngọn lửa chép chép hai cái.

Theo thuốc lá trong tẩu được châm, trong miệng lão giả phun ra một cái vòng khói, lo âu cùng cấp thiết trên mặt theo đó biến mất, thay vào đó là một bộ biểu tình tiêu hồn sảng khoái. "Bái kiến Lục Gia!!" Đệ tử xung quanh nhìn thấy người tới, vội vàng ôm quyền cung thân hành lễ.

Người tới không phải kẻ địch gì, chính là Lục trưởng lão trong bảy đại trưởng lão Tiên Minh.

Bất quá hắn không thích đệ tử gọi mình là Lục trưởng lão, thích đệ tử xưng hô hắn là Lục Gia, lý do là làm trưởng lão có trách nhiệm dạy dỗ đệ tử, cũng cần vì các đệ tử thụ lập tấm gương.

Mà làm Lục Gia không chỉ không cần phụ trách dạy dỗ, cũng không cần cái gì gánh nặng thần tượng, còn có thể làm một cái địa chủ lão gia vạn ác, đem đệ tử Tiên Minh làm nô tài sai sử. "Lão Lục, ngươi tới làm gì!?" Tứ trưởng lão lập tức cảnh giác lên, biết Lão Lục không có tiết tháo gì. "Đừng khẩn trương, Gia chính là đi ngang qua mượn cái lửa!" Lục Gia tiêu sái phun ra một cái vòng khói, sau đó ánh mắt liền rơi xuống trên người Tần Phong. "Ách..." Tần Phong bị nhìn đến cả người không được tự nhiên, cảm giác chính mình giống như heo đợi làm thịt.

Bất quá Lục Gia lại chút nào không có ý tứ thu hồi ánh mắt, sắc mặt bắt đầu từ từ trướng đến đỏ bừng, sung xích một loại hưng phấn và chuyên chú, thâm tình mà si mê, cứ như quái thúc thúc (ông chú biến thái) gặp được tiểu loli mang tất trắng vậy. "Lão Lục, chạy nhanh nhắm lại cẩu nhãn của ngươi!" Tứ trưởng lão lập tức liền gấp, chắn trước người Tần Phong.

Đây chính là đồ đệ hắn ngóng trăng ngóng sao mới mong tới, bất quản ai tới đều vô dụng, Tần Phong chỉ có thể làm đồ đệ của hắn. "Lục sư huynh!" Thất trưởng lão gấp giọng nhắc nhở nói: "Vừa rồi Tần Phong đã nói, hắn nguyện ý đi theo tiểu muội tu tiên kiếm nhất đạo, ngươi làm sư huynh cũng không thể đào góc tường của sư muội a!" "Phú bà mắc câu rồi!" Tiểu Bạch lập tức liền hăng hái hẳn lên, nghĩ đem chủ nhân bán bao nhiêu cho thích hợp.

Rốt cuộc là đơn hàng đầu tiên của nó tới Tiên giới, thế nào cũng phải cho khách hàng một cái giá ưu đãi, thiếu kiếm là thiếu kiếm một chút, nhưng lại có thể giúp nó càng nhanh đánh vang danh tiếng tại Tiên giới. "Cái gì gọi là đào góc tường của muội!?" Tứ trưởng lão đương trường liền muốn phát điên, không nghĩ tới tiểu sư muội là loại người này.

Ngay tại lúc này —— một đạo thanh âm uy nghiêm đột nhiên nổ vang bên tai mọi người: "Nháo đủ chưa?

Một đám trưởng lão tại cửa lớn Tiên Minh, không màng hình tượng cùng thân phận tranh đoạt đồ đệ, còn ra thể thống gì!?" "Là Đại trưởng lão!!" Sắc mặt các đệ tử mạnh mẽ biến đổi, tề xoát xoát liền quỳ xuống.

Khác với Nhị trưởng lão, Tứ trưởng lão, Lục trưởng lão, Thất trưởng lão... hiện tại Minh chủ bế quan, hết thảy sự vụ Tiên Minh đều do Đại trưởng lão xử lý, cũng chính là nói Đại trưởng lão là nhân vật số một trong Tiên Minh trước mắt. "Đại sư huynh!" Tứ vị trưởng lão thân thể mạnh mẽ chấn động, vội vàng câm miệng không dám nói thêm nữa.

Cho dù là Tứ trưởng lão thường xuyên phát điên, Lục Gia không có quy củ, lúc này cũng đều giống như bé ngoan, cúi đầu ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một cái. "Về phần Tần Phong..." Thanh âm uy nghiêm của Đại trưởng lão lần nữa vang lên: "Vừa mới phi thăng còn cái gì cũng không hiểu, trước tiên an bài người vào Thiên Phủ Viện học tập, chờ đoàn trưởng lão thương nghị qua đi rồi mới quyết định bái vị trưởng lão nào làm thầy." Nói xong...

đệ tử xung quanh lập tức ném tới ánh mắt hâm mộ.

Vừa rồi Đại trưởng lão nói đã rất rõ ràng rồi, lựa chọn thấp nhất để Tần Phong bái sư chính là trưởng lão, căn bản không cần giống bọn họ, từ tầng chót từng bước từng bước bò lên trên. "Thiên Phủ Viện!!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, biết cái nên tới rồi sẽ tới.

Căn cứ tin tức Thiên Cơ Thể tra xét được, Diệp Thần gie-gie chính là trước bị an bài tiến vào Thiên Phủ Viện, lúc sau bị người bắt đi một trận đấm đá túi bụi, cuối cùng còn dùng tới mỹ nhân kế. "Hy vọng đều là khuê nữ chưa chồng đi!" Tần Phong đối với mỹ nhân kế đảo là không lo lắng, chỉ sợ bên trong lẫn vào một vị nhân thê... "Thiên Phủ Viện!?" Tứ trưởng lão lập tức trầm mặc.

Là trưởng lão của Tiên Minh, tự nhiên ông biết Thiên Phủ Viện là nơi nào, cũng biết tiêu chuẩn thu người của Tiên Minh là gì.

Ngươi có thể có dã tâm, có thể có sở thích đặc thù, cũng có thể không từ thủ đoạn, thậm chí có thể giẫm lên thi thể đồng môn để leo lên cao, nhưng ngươi tuyệt đối không thể có suy nghĩ phản bội Tiên Minh, bắt buộc phải có một tấm lòng trung thành với Tiên Minh.

Nếu không, cho dù Tần Phong có là Thiên Tư Bảng hạng nhất, cũng không có khả năng trở thành đệ tử của Tiên Minh bọn họ.

Hơn nữa, để phòng ngừa loại yêu nghiệt như Tần Phong rơi vào tay thế lực địch đối, tạo thành uy hiếp cho Tiên Minh trong tương lai, bọn họ còn sẽ tàn nhẫn bóp chết hắn từ trong trứng nước.

Tuy rằng thủ đoạn phi thường vô nhân đạo, nhưng đây lại là quy tắc sinh tồn tại Tiên giới.

Bởi vì bồi dưỡng một đệ tử không chỉ cần tiêu tốn lượng lớn thời gian, còn cần hải lượng tài nguyên chồng chất, không ai có thể chấp nhận bỏ ra cái giá lớn như vậy để rồi may áo cưới cho người khác.

Cho nên bọn họ bắt buộc phải từ đầu nguồn, sàng lọc ra những kẻ nhân phẩm không tốt! "Tiểu gia hỏa, ngươi cũng đừng làm vi sư thất vọng a!" Tứ trưởng lão không nỡ nhìn Tần Phong một cái, sau đó liền xoay người biến mất tại chỗ.

Chương 1149

Tuy rằng ông vô cùng khát vọng có một đồ đệ đứng đầu bảng thiên tư Khí tu để kế thừa y bát, nhưng cũng không hy vọng đồ đệ mình dốc hết tâm huyết bồi dưỡng ra lại là một tên bạch nhãn lang.

Hiện tại điều duy nhất ông có thể làm chính là cầu nguyện Tần Phong có thể cứng rắn một chút, ngàn vạn lần đừng học những kẻ nhu nhược không có cốt khí, chỉ biết ăn bám phụ nữ. "Sư phụ, người đừng bỏ rơi con!" Tần Phong vẫn cứ gắt gao ôm chặt lấy đôi chân dài miên man, đáng thương hề hề cầu xin được ăn cơm mềm. "Ngươi buông tay ra trước đã!" Gương mặt trắng nõn của Thất trưởng lão lập tức phiếm hồng.

Vừa rồi chỉ lo tranh giành Tần Phong với Tứ trưởng lão, không chú ý tới hắn đang một tay ôm chặt đùi mình. "Đinh!

Kiểm tra đo lường đến túc chủ chiếm tiện nghi mỹ nữ sư tôn cấp Sử Thi Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 100.000 điểm phản phái!" "Ta không buông!" Tần Phong giả bộ cái gì cũng không hiểu, bắt đầu vô lý quấy nhiễu nói: "Hiện tại Tứ trưởng lão đã đi rồi, người không còn lý do gì không thu ta làm đồ đệ nữa.

Ta không quang hiểu được thâm ý của 'cọ nồi sắt', thân thể còn đặc biệt cường tráng, tính cách càng là ngoan ngoãn hiểu chuyện..." "A cái này!" Bốn nữ tử Phong Hoa Tuyết Nguyệt kinh ngạc đứng ngây tại chỗ.

Nếu không phải các nàng tận mắt nhìn thấy, thì có đánh chết cũng không dám tin tưởng, Thủy Hoàng ở hạ giới nhất thống thiên hạ, bá khí ầm ầm, đến Tiên giới cư nhiên sẽ mặt dày vô sỉ như thế.

Không đúng!!

Hắn vốn dĩ chính là mặt dày vô sỉ!

Hiện tại chẳng qua là không còn gông cùm xiềng xích, hắn lại phóng thích bản tính ra mà thôi. "Làm khó cho đứa nhỏ này rồi!" Tần gia thủy tổ thì lại vẻ mặt đầy đau lòng.

Vì vinh quang của Tần gia bọn họ, một chàng trai trẻ đang độ tuổi xuân xanh cư nhiên phải khuất thân với một quả phụ, còn là một quả phụ đã sống không biết bao nhiêu vạn tuổi. "Chủ nhân thỏ của ta quá không dễ dàng rồi!" Tiểu Bạch quệt một cái nơi khóe mắt không hề có nước mắt, trong lòng bàn tính xem lần này có thể kiếm được bao nhiêu tiền. "Ngươi tới Thiên Phủ Viện trước đi..." Thất trưởng lão nhìn Tần Phong sống chết không buông tay, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Bản đế đi tìm các vị sư huynh thương thảo ngay đây, chờ thương thảo xong sẽ tới Thiên Phủ Viện tìm ngươi." "Đinh!

Kiểm tra đến túc chủ chiếm tiện nghi mỹ nữ sư tôn cấp Sử Thi Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 100.000 điểm phản phái!" "Lại nhập trướng 10 vạn!" Trong lòng Tần Phong sướng rơn, ôm càng chặt hơn nói: "Không được, ta muốn bái người làm sư phụ ngay bây giờ.

Bái sư xong ta nhất định sẽ hầu hạ sư tôn thật tốt, làm ấm giường, rửa chân, mát xa ta đều làm được hết..." "Hả!?" Các đệ tử xung quanh đương trường chết lặng tại chỗ, mạc danh cảm giác tình thầy trò này sẽ biến chất. "Hồ thuyết cái gì đó!" Thất trưởng lão thẹn quá hóa giận quát lớn một tiếng, một cỗ khí tức tùy theo bạo phát ra.

Ầm một tiếng!!

Tần Phong không hề có lực phản kháng, đương trường đã bị chấn bay ra ngoài.

Mà Thất trưởng lão đầu cũng không ngoảnh lại, tựa như tiên nữ bay đi mất. "Sư phụ!!" Tần Phong ghé vào trên mặt đất ngẩng đầu, vươn tay lớn tiếng khóc la.

Giống như Ngưu Lang nhìn thấy Chức Nữ bị bắt về Thiên Đình, biết chính mình rốt cuộc không thể ăn bám được nữa, khóc đến là tình chân ý thiết, khóc đến là người nghe thương tâm. "Tần Phong sư đệ..." Các đệ tử xung quanh vu tâm bất nhẫn, chuẩn bị tiến lên khuyên bảo Tần Phong một chút. "Đi rồi!" Tần Phong thấy Thất trưởng lão biến mất trong tầm mắt, lập tức như người không có việc gì bò dậy từ dưới đất. "Á đù!!" Các đệ tử xung quanh hoàn toàn choáng váng, không hiểu vì sao con người lại có hai bộ mặt như thế. "Tại hạ Tần Phong, mới đến!" Tần Phong một chút cũng không xấu hổ, lấy ra Cực Phẩm Tiên Tinh nói: "Có chuẩn bị một phần lễ vật nhỏ cho các vị sư huynh, sư tỷ, các vị ngàn vạn lần đừng chê bai nha!" Nói xong...

Tần Phong liền cười ha hả tiến lên, mỗi người tặng hai viên Cực Phẩm Tiên Tinh.

Không chỉ các sư huynh, sư tỷ đi theo Mộc Hàn vượt giới có phần, mà ngay cả Thiên Huyền Vệ đi theo Nhị trưởng lão cũng đều có, nhân số xấp xỉ bốn năm trăm người, tốn của hắn hơn một ngàn viên Cực Phẩm Tiên Tinh. "Tặng nhiều như vậy!?" Tiểu Bạch ôm ngực, cảm thấy một trận thịt đau. "Tần Phong sư đệ, quá khách sáo rồi!" Mọi người xung quanh mắt lập tức sáng lên, không nghĩ tới Tần Phong lại ra tay hào phóng như thế.

Tuy rằng hai viên Cực Phẩm Tiên Tinh đối với cấp bậc tu tiên giả như bọn họ không tính là nhiều, nhưng mới vừa gặp mặt đã tặng bọn họ hai viên, giống như người phàm vừa gặp mặt đã tặng một vạn tệ tiền tươi vậy, độ hảo cảm đối với Tần Phong lập tức kéo đầy. "Không khách khí, không khách khí!!" Tần Phong thấy trải đường cũng hòm hòm rồi, vội vàng kéo Thủy tổ qua giới thiệu nói: "Vị này là thân lão tổ tông của sư đệ, mấy năm trước phi thăng bị lừa tới Tô gia khoáng khu tao ngộ phi nhân tra tấn, sau này còn mong các vị sư huynh, sư tỷ có thể chiếu cố nhiều hơn." "Tần Phong sư đệ, thật là một đại hiếu tử!" Có sư huynh nhịn không được cảm khái một tiếng, sau đó vỗ ngực bảo đảm nói: "Đệ yên tâm, sau này việc của đệ chính là việc của sư huynh, chỉ cần có ta ở đây, sẽ không ai có thể bắt nạt lão tổ tông nhà đệ." "Không sai!" Có sư tỷ cũng mở miệng nói: "Sau này việc của Tần Phong sư đệ chính là việc của chúng ta, tại Tiên Minh không ai có thể khi dễ lão tổ tông nhà đệ." "Đúng thế!" Những người khác cũng đều sôi nổi phụ họa, tỏ vẻ nhất định chiếu cố Tần gia thủy tổ. "Đa tạ, đa tạ!" Tần gia thủy tổ vội vàng ôm quyền cảm tạ, phát hiện vụ làm ăn này của Tần Phong quá hời.

Nhìn như Tần Phong tổn thất mấy ngàn viên Cực Phẩm Tiên Tinh, nhưng lại thu hoạch được độ hảo cảm của mấy trăm danh đệ tử Tiên Minh, trong đó không chỉ có Thiên Huyền Vệ là cận vệ đội của Minh chủ, còn có Mộc Hàn vị Lãnh Diện Tiên Quân này. "Ân!?" Mộc Hàn nhìn hai viên Cực Phẩm Tiên Tinh trong tay, do dự một chút vẫn là thu xuống.

Tuy rằng hắn không thiếu hai viên tinh thạch này, nhưng thiên phú Tần Phong vừa rồi thể hiện quá mức yêu nghiệt, chỉ cần có thể thông qua khảo nghiệm của Thiên Phủ Viện, tương lai tất định sẽ trở thành đối tượng được Tiên Minh trọng điểm bồi dưỡng.

Đặc biệt là với thân phận đứng đầu bảng thiên tư Khí tu của Tần Phong, tin tưởng không có bất kỳ một tu tiên giả nào có thể cự tuyệt kết giao với hắn. "Đây chính là nhân tình thế thái sao!?" Tiểu Bạch ở một bên nhìn đến sửng sốt, phát hiện Tiên giới xác thật không phải chỉ có đánh đánh giết giết...

Rất nhanh —— dưới sự gia trì của "tiền năng lực", Tần Phong liền hòa mình vào đám đệ tử Tiên Minh.

Cũng dưới sự chủ động dẫn dắt của các sư tỷ, hắn đi tới ngọn tiên sơn nơi Thiên Phủ Viện tọa lạc.

Vừa mới đặt chân lên tiên sơn, liền cảm nhận được một cỗ tiên khí nồng đậm đến cực hạn ập vào mặt.

Nếu nói tiên khí tại biên duyên khoáng khu là 1, như vậy độ nồng đậm tiên khí nơi này ít nhất cũng là 100. "Tiên khí thật nồng đậm!" Tần gia thủy tổ nhịn không được kinh hô một tiếng, càng là tham lam hít sâu mấy ngụm.

Ngay tại lúc này —— một đạo thanh âm trào phúng thập phần gợi đòn vang lên: "Mọi người mau lại đây nhìn xem, Thiên Phủ Viện tới một đám nhà quê, ngươi xem bộ dáng chưa thấy qua việc đời của bọn họ kìa, cư nhiên đang há mồm hít lấy hít để tiên khí..." "Hửm!?" Tần Phong lập tức nhíu mày quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa đang đứng một đám quý công tử trẻ tuổi, bọn họ thân mặc cẩm y hoa phục, đầu đội ngọc quan, bên hông đeo bảo ngọc, trên người toát ra một loại khí chất cao quý.

Phía sau còn đi theo một đám hộ vệ, không chỉ người khoác áo giáp, tay cầm binh khí, càng là ánh mắt như đuốc quét nhìn bốn phía, phảng phất chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay sẽ lập tức rút đao. "Phó huynh, đừng nói như vậy!" Một gã quý công tử rất là ưu nhã mở miệng nói: "Nhìn tu vi Sơ Giai Địa Tiên của bọn họ, rõ ràng là mới vừa phi thăng lên, nhìn thấy tiên khí nồng đậm như thế, hít thêm hai ngụm cũng là thường tình của con người." "Vậy không phải vẫn là đồ nhà quê sao!?" Quý công tử họ Phó chút nào không thu liễm, vẻ mặt đầy ưu việt tiếp tục trào phúng nói: "Mặc kệ bọn họ ở hạ giới hô mưa gọi gió thế nào, tại Tiên giới đều là một đám nhà quê chưa thấy qua việc đời, đừng nói tiên khí nồng đậm như thế, e rằng ngay cả tiên sơn cũng là lần đầu tiên thấy đi..." "Câm cái mồm chó của ngươi lại!!" Tiểu Bạch nhịn tên họ Phó này đã lâu, lập tức mở miệng phun: "Chủ nhân thỏ của ta ở hạ giới chính là độc tự luyện chế năm tòa tiên sơn, ngươi TM tính là cái thứ gì, cũng TM dám ở trước mặt chủ nhân thỏ sủa inh ỏi, ngươi TM nếu rảnh rỗi không có việc gì làm, thì TM đi nhà xí nếm thử cứt là mặn hay nhạt đi, đừng TM ở trước mặt chủ nhân thỏ tìm cảm giác ưu việt, loại như ngươi TM căn bản không đủ tư cách..." "Một người luyện chế năm tòa tiên sơn!?" Các quý công tử xung quanh lập tức cười to lên, phảng phất nghe được chuyện cười gì lớn bằng trời vậy.

Phải biết rằng, việc luyện chế tiên sơn cũng không đơn giản như mặt ngoài, cần rất nhiều vị Luyện Khí Sư đồng tâm hiệp lực mới có thể luyện chế hoàn thành.

Chương 1150

Hiện tại con thỏ này cư nhiên nói chủ nhân của nó ở hạ giới độc tự luyện chế năm tòa tiên sơn, giống hệt như có người đột nhiên nói với ngươi hắn tự mình chế tạo ra bom nấm vậy, mà lại còn là ở một quốc gia có trình độ công nghiệp cực độ lạc hậu. "Ngươi dám mắng bản công tử!!" So với sự cười to của các quý công tử khác, quý công tử họ Phó thì sắc mặt thiết thanh.

Hắn - Phó Ngôn Kiệt, nãi là đại công tước tử của Phó gia, tổ tiên càng là một tôn Tiên Đế, sở hữu huyết mạch truyền thừa Tiên Đế tôn quý, từ nhỏ đến lớn đều là tồn tại được chúng tinh phủng nguyệt, nào có khi nào bị một con thỏ sỉ nhục như thế, còn là sỉ nhục ngay trước mặt đám hồ bằng cẩu hữu của hắn.

Thị khả nhẫn, thục bất khả nhẫn!

Thím có thể nhịn, ta không thể nhẫn! "Làm càn!!" Vị sư tỷ dẫn đường mắt thấy tình huống không đúng, vội vàng quát lớn nói: "Vị này nãi là Tần Phong sư đệ đứng đầu bảng thiên tư Khí tu, ai cho các ngươi lá gan dám sỉ nhục hắn như thế!?" "Khí tu Thiên Tư Bảng đệ nhất!" Tiếng cười trào phúng xung quanh nháy mắt đình chỉ, đám quý công tử bắt đầu nhìn thẳng vào Tần Phong.

Tuy rằng tin tức Tứ trưởng lão tranh đồ đệ vừa rồi còn chưa truyền khai, nhưng bọn họ lại biết hàm lượng vàng của vị trí đứng đầu bảng thiên tư Khí tu.

Bất quá bọn họ cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút, cũng không có hèn mọn chạy lên như chó liếm, ôm đùi Tần Phong điên cuồng quỳ liếm nhận đại ca.

Bởi vì bọn họ đều là xuất thân từ tu tiên đại gia tộc ở Tiên giới, ít nhiều cũng nghe nói chuyện về Thiên Phủ Viện.

Hơn nữa bọn họ cùng loại tu tiên giả phi thăng lên như Tần Phong không giống nhau, bọn họ ở Tiên giới có gia tộc làm chỗ dựa, cho dù không thể thông qua khảo hạch, cũng có thể an toàn về nhà kế thừa gia nghiệp.

Nhưng Tần Phong ở Tiên giới không có căn cơ, một khi không thể thông qua khảo hạch, chờ đợi hắn chỉ có đường chết.

Hơn nữa căn cứ kinh nghiệm khảo hạch của Thiên Phủ Viện dĩ vãng, người từ hạ giới phi thăng lên, do thời gian tiếp xúc với Tiên Minh rất ngắn, lại không lớn lên trong phạm vi thống trị của Tiên Minh, rất khó sinh ra cảm giác quy thuộc đối với Tiên Minh, tỷ lệ đào thải có thể đạt tới 95% trở lên.

Cho nên Tần Phong hiện tại, căn bản không đáng giá để bọn họ đi nịnh bợ và đầu tư. "Hừ!!" Phó Ngôn Kiệt lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Thiên Tư Bảng đệ nhất Khí tu bất quá cũng chỉ là một cái Luyện Khí Sư mà thôi, Phó Ngôn Kiệt ta chính là đích hệ truyền nhân của Ngự Sơn Tiên Đế, trong cơ thể chảy xuôi dòng máu Tiên Đế tôn quý." "Tiên Đế huyết mạch!?" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, lật xem ký ức trong đầu.

Căn cứ theo Bách Khoa Toàn Thư Dịch Thiên Cơ giới thiệu, tu tiên giả ở Tiên giới đại khái có thể chia làm ba loại.

Loại thứ nhất là kẻ dựa vào huyết mạch tổ tiên, chỉ cần tổ tiên từng xuất hiện một vị Tiên Đế, tử tôn hậu đại sẽ mở ra huyết mạch truyền thừa, không chỉ có thể gia cường cực đại sức chiến đấu của bản thân, cho dù là nằm chơi không tu luyện, tu vi cũng sẽ theo tuổi tác tăng trưởng mà đột phá.

Bất quá theo số lần truyền thừa tăng nhiều, huyết mạch Tiên Đế cũng sẽ dần dần thưa thớt, hiệu quả tự nhiên cũng sẽ bị đánh gãy.

Loại thứ hai chính là Thiên Quyến Giả có thể chất đặc thù, trời sinh đã sở hữu thể chất đặc biệt, có đại khí vận gia thân, là cổ phiếu tiềm năng ưu lương mà các đại thế lực Tiên giới tranh đoạt.

Loại thứ ba đó là Nghịch Thiên Giả cái gì cũng không có, bọn họ không có huyết mạch, cũng không có thể chất đặc thù, nhưng lại có thể bằng vào thiên phú của bản thân, cùng với đại nghị lực, từng bước từng bước leo lên trên.

Cũng vì loại người này không dễ phân biệt, cho nên thường xuyên tao ngộ đối xử bất công. "Tiểu tử!" Phó Ngôn Kiệt vẫn cứ phách lối lải nhải nói: "Người khác có lẽ sẽ bị danh hiệu Khí tu đệ nhất của ngươi hù dọa, nhưng không dọa được Phó gia ta đâu, chạy nhanh quỳ xuống dập đầu xin lỗi bản thiếu gia, nếu không đừng trách bản thiếu gia phế bỏ ngươi." "Phó gia!?" Tần Phong nghe xong chẳng những không tức giận, còn cùng Tần gia thủy tổ nhìn nhau cười.

Đây không phải là trùng hợp sao!?

Bọn họ vừa muốn tìm cho nhị đệ một tên đầu gấu, cái tên Phó Ngôn Kiệt này liền tự mình nhảy ra.

Chỉ với cái tính tình phách lối này của hắn, khẳng định có thể làm nhị đệ hoàn toàn bạo tẩu, đem tất cả nợ nần giải quyết hết trong một lần. "Ngươi muốn chết!!" Phó Ngôn Kiệt thấy Tần Phong còn đang cười, lửa giận trong lòng đương trường bị châm ngòi.

Keng thương!!

Hộ vệ của Phó Ngôn Kiệt thấy thế, sôi nổi rút đại đao trong tay ra. "Không cần, bản thiếu tự mình tới!" Phó Ngôn Kiệt giơ tay ngăn cản, vẻ mặt đầy nộ khí nói: "Một tên Luyện Khí Sư nho nhỏ, bản thiếu chỉ cần lược thi xuất thủ, một chiêu là có thể bắt lấy." "Tuân mệnh, thiếu gia!" Các hộ vệ không nghi ngờ gì, sôi nổi thu hồi đại đao.

Cũng giống như thiếu gia nhà bọn họ nói, Tần Phong chẳng qua chỉ là một tên Luyện Khí Sư nho nhỏ, lại còn chỉ có tu vi Địa Tiên sơ giai, phản quan thiếu gia nhà bọn họ không chỉ đột phá đến Địa Tiên đỉnh phong, còn sở hữu Tiên Đế huyết mạch chi lực gia trì.

Mặc kệ nhìn từ góc độ nào, đều có thể một chiêu giải quyết... "Đừng, mau dừng tay..." Vị sư tỷ dẫn đường mắt thấy tình huống không đúng, vội vàng tiến lên chắn ở giữa hai người.

Nàng đảo không phải lo lắng Tần Phong bị một chiêu đánh bại, mà là sợ hãi Tần Phong sẽ đánh chết Phó Ngôn Kiệt.

Đừng nhìn trên đầu Tần Phong đỉnh danh hiệu đệ nhất Khí tu, nhưng chỗ biến thái chân chính của hắn lại là vũ lực trị khủng bố kia.

Nhiều đạo gia buff như vậy, lại thêm Tiên Thiên Kiếm Thể, cùng với Vô Địch Kiếm Vực, đừng nói Phó Ngôn Kiệt sở hữu tu vi Địa Tiên đỉnh phong, cho dù sở hữu tu vi Chân Tiên cảnh e rằng cũng không đủ cho Tần Phong đánh. "Hiện tại cầu xin tha thứ, muộn rồi!" Thái độ của Phó Ngôn Kiệt vẫn cứ là kiệt ngạo khó thuần, chút nào không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng trong cơ thể bạo phát, tiên sơn dưới chân chấn động.

Chỉ thấy mi tâm Phó Ngôn Kiệt hiện lên một cái đồ án hình ngọn lửa màu vàng, không chỉ tản mát ra một đạo kim sắc quang mang lóa mắt, còn dũng động một cỗ uy nghiêm và sức mạnh vô tận. "Lời hay khó khuyên con ma đáng chết!" Sư tỷ dẫn đường yên lặng lui sang một bên, trong lòng mặc niệm hai phút rưỡi cho Phó Ngôn Kiệt. "Đây chính là huyết mạch truyền thừa!?" Tần Phong rất có hứng thú đánh giá Phó Ngôn Kiệt.

Phát hiện hắn sau khi kích hoạt huyết mạch chi lực Tiên Đế, khí tức mạnh hơn Địa Tiên đỉnh phong gấp mấy lần.

Bất quá căn cứ tin tức ghi lại trong Bách Khoa Toàn Thư Dịch Thiên Cơ, Ngự Sơn Tiên Đế của Phó gia đã chết mấy chục vạn năm rồi, huyết mạch truyền thừa đến nay đã phi thường thưa thớt, chiến lực cộng thêm ngay cả một cái buff của hắn cũng so không bằng.

Đương nhiên huyết mạch thưa thớt không đồng nghĩa với gia tộc xuống dốc, ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện mấy kẻ huyết mạch phản tổ.

Nghe nói có vài hậu nhân Tiên Đế có huyết mạch có thể phản tổ đến độ thuần khiết của đời thứ hai, làm cho bọn họ có thể vượt hai đại cảnh giới khiêu chiến.

Bất quá huyết mạch chi lực cũng có trần nhà, chỉ giới hạn trong khiêu chiến dưới Chuẩn Tiên Đế!

Rốt cuộc lão tổ tông bọn họ cũng chỉ là Tiên Đế, hiện tại muốn ỷ vào huyết mạch chi lực của lão tổ tông đi vượt cấp khiêu chiến Tiên Đế hàng thật giá thật, ít nhiều có chút người si nói mộng, không thực tế rồi!

Nếu thật muốn vượt cấp khiêu chiến Tiên Đế, cũng không phải không có biện pháp khác!

Chỉ cần trên cơ sở huyết mạch truyền thừa Tiên Đế, lại tập hợp đủ thể chất đặc thù, thiên phú siêu cường, cùng với hào quang nhân vật chính các loại thuộc tính là được.

Nếu không thì không kiến nghị đi khiêu chiến! "Một chiêu!!" Phó Ngôn Kiệt sau khi buff đầy trạng thái, khiêu khích vươn một ngón tay.

Chương 1151

"Ngươi làm thật nha!!" Thần tình Tần Phong không khỏi sửng sốt.

Không nghĩ tới chính mình đường đường là Thiên Mệnh Đại Phản Phái, cư nhiên cũng có thể gặp được loại kịch bản cẩu huyết này.

Phanh một tiếng!!

Phó Ngôn Kiệt đối diện hai chân mạnh mẽ đạp đất, thân ảnh lập tức tựa như tia chớp lao về phía Tần Phong. "Được rồi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Vốn dĩ hắn đối với loại hàng sắc này thật sự là không đề nổi hứng thú, nhưng nề hà người ta trước mặt mọi người dựng flag, hắn nếu không ra tay phối hợp một chút, lại có vẻ hắn không hiểu nhân tình thế thái.

Phanh một tiếng!!

Chỉ thấy thân ảnh Tần Phong nháy mắt biến mất tại chỗ, ngay sau đó Phó Ngôn Kiệt đang nhanh như tia chớp, liền giống như một viên đạn pháo ra khỏi nòng, cấp tốc bay ngược về phía sau. "Cái quái gì vậy!?" Tất cả đều phát sinh trong điện quang hỏa thạch, các quý công tử tại hiện trường đều không kịp phản ứng.

Chờ bọn họ hồi thần quay đầu nhìn lại, lại bị một màn trước mắt làm kinh hãi!

Chỉ thấy Phó Ngôn Kiệt vừa rồi còn sinh long hoạt hổ, lúc này đã hấp hối ngã trên mặt đất, không chỉ ngực lún xuống, trong miệng càng là không ngừng phun ra tiên huyết. "Chúc mừng ngươi đoán đúng rồi, xác thật một chiêu!" Thanh âm của Tần Phong vang lên, kéo tầm mắt mọi người trở về.

Bất quá không nhìn còn tốt, vừa nhìn trực tiếp choáng váng.

Chỉ thấy Tần Phong đã trở lại chỗ đứng ban đầu, ẩn ước có thể thấy được Thiên Sư Ấn ở mi tâm, Tam Đóa Kim Hoa trên đỉnh đầu, Ngũ Hành Chi Quang quanh thân, Thất Tinh quang mang bắt đầu tiêu tán. "Sao có thể!?" Các quý công tử ngây ra như phỗng, không dám tin vào mắt mình.

Một giây trước còn là đóa hoa trắng nhỏ nhu nhược ai cũng có thể bắt nạt, giây tiếp theo liền một quyền đánh bay Phó Ngôn Kiệt ra ngoài, trên người càng là có nhiều ấn ký Đạo gia buff như vậy.

Hắn rốt cuộc là đứng đầu bảng thiên tư Khí tu, hay là đứng đầu bảng thiên tư Võ tu a!? "Nhìn như phách lối bá đạo, thực chất não làm bằng đậu hủ!" Tần Phong vẻ mặt đầy ghét bỏ bĩu môi, tỏ vẻ chính mình còn chưa có dùng sức.

Nếu không phải vì tìm kiếm vai phụ đầu gấu cho kịch bản thứ tư của nhị đệ, hiện tại Phó Ngôn Kiệt tuyệt đối không phải thổ mấy ngụm huyết đơn giản như vậy, mà là trực tiếp nằm thẳng cẳng chờ thân bằng hảo hữu tới ăn tiệc rồi. "Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!" Phó Ngôn Kiệt căn bản vô pháp tiếp thu hiện thực, gian nan ngẩng đầu nói: "Ngươi một cái Luyện Khí Sư, sao có thể sở hữu chiến lực biến thái như vậy!?" "Không có gì là không có khả năng!" Ngữ khí Tần Phong thập phần bình đạm nói: "Ta làm Luyện Khí Sư là vì để nói chuyện đàng hoàng với ngươi, tu luyện võ đạo là vì để ngươi tâm bình khí hòa nói chuyện với ta." "Bệ hạ, ngầu quá đi!!" Bốn nữ tử Phong Hoa Tuyết Nguyệt lập tức mắt đầy sao, phát hiện Thủy Hoàng nghiêm túc căn bản vô pháp mâu thuẫn. "Đáng chết!!" Phó Ngôn Kiệt hiển nhiên không muốn tâm bình khí hòa nói chuyện, vẻ mặt phẫn nộ rống nói: "Cho bản thiếu gia giết bọn họ, giết bọn họ..." "Còn dám chó sủa!!" Tiểu Bạch dùng một cái tốc biến đến trước mặt đối phương, lấy ra Thượng Phương Bảo Kiếm nện xuống.

Bốp một tiếng!!

Còn chưa chờ Phó Ngôn Kiệt nói hết lời, thanh nộ khí đã bị cưỡng chế đánh gãy. "Dựa theo quy củ Hoang Cổ chúng ta, bại giả lưu căn!!" Tiểu Bạch cũng không có ý tứ muốn dừng tay, lại thần tình nghiêm túc bấm một đạo kiếm quyết.

Phụt một tiếng, tuệ căn đoạn liệt!! "A!!" Phó Ngôn Kiệt lập tức thanh tỉnh thảm thiết gào thét, cũng đeo lên chiếc mặt nạ thống khổ. "Đinh!

Chúc mừng linh sủng của túc chủ đoạn tuệ căn người khác, đạt được 1000 điểm phản phái!" "Không tồi!" Tần Phong lộ ra nụ cười vui mừng như lão phụ thân, phát hiện Tiểu Bạch trưởng thành rồi, đã biết kiếm tiền trợ cấp gia dụng. "Hỗn đản!!" Đám hộ vệ rốt cuộc hồi quá thần lai, phẫn nộ rút đao lao về phía Tiểu Bạch. "Dừng tay!!" Những quý công tử khác sôi nổi mở miệng ngăn cản.

Tuy rằng tỷ lệ đào thải khảo nghiệm của phi thăng giả cao tới 95%, Tần Phong hiện tại không đáng giá để bọn họ đầu tư nịnh bợ, nhưng giẫm lên Phó Ngôn Kiệt để cày một đợt hảo cảm độ vẫn là có thể làm được. "Các ngươi..." Phó Ngôn Kiệt vẻ mặt đầy phẫn nộ, không nghĩ tới bị đâm sau lưng. "Cơ hội tốt!!" Tần Phong thấy hai bên bắt đầu giương cung bạt kiếm, quyết đoán lấy ra Tổ Truyền Ma Kiếm làm "lão lục".

Vù một tiếng!!

Chỉ thấy hắn lấy tốc độ kinh người lao vào trong đội hộ vệ của Phó Ngôn Kiệt, Tổ Truyền Ma Kiếm trong tay càng là múa đến kiếm ảnh trùng trùng, còn bạn theo đó là từng đạo tiếng thảm thiết hét lên vì bị đoạn căn. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đoạn tuệ căn người khác, đạt được 1000 điểm phản phái!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ đoạn tuệ căn người khác, đạt được 1000 điểm phản phái!" "........." Nghe hệ thống không ngừng vang lên tiếng nhắc nhở, tốc độ huy kiếm của Tần Phong cũng càng ngày càng nhanh. "Ngọa tào!!" Các quý công tử lập tức bạo một câu chửi tục, chỉ cảm thấy dưới thân truyền đến một trận lạnh lẽo...

Lúc này —— trên ngọn tiên sơn lớn nhất của Tiên Minh, có một tòa cung điện nguy nga.

Ở hai bên bàn dài trong đại điện, phân biệt ngồi Nhị trưởng lão, Tứ trưởng lão, Lục trưởng lão cùng Thất trưởng lão, ngồi ở thượng thủ chính là một vị trung niên nam tử thần thái uy nghiêm, ánh mắt như đuốc.

Người này đúng là Đại trưởng lão, người đứng đầu Tiên Minh hiện tại.

Mà ở phía trước bọn họ là một vật thể hư ảo tương tự như cái gương, bên trong đang phát hình ảnh Tần Phong tay cầm Tổ Truyền Ma Kiếm đi "đoạn căn". "Lão Tam và Lão Ngũ có việc, chúng ta không đợi bọn họ nữa!" Đại trưởng lão thu hồi ánh mắt, thanh âm uy nghiêm nói: "Hôm nay gọi mọi người lại đây họp, chính là thảo luận một chút về tên đệ tử đứng đầu bảng thiên tư Khí tu này, các ngươi cảm thấy tiểu tử này thế nào!?" "Niên thiếu khinh cuồng!" Nhị trưởng lão dẫn đầu mở miệng nói: "Tuy rằng Phó gia nay đã khác xưa, nhưng thuyền nát còn có ba cân đinh, vừa lên đã đắc tội với Phó gia, thật sự không phải hành động sáng suốt gì." "Niên thiếu không ngông cuồng thì đợi khi nào mới cuồng a!?" Lục gia buông tẩu thuốc, đương trường phản bác nói: "Lục gia ta nếu chưa đến ba mươi tuổi đã trở thành đệ nhất thiên tư Khí tu, đột phá Địa Tiên sơ giai, lĩnh ngộ nhiều cảnh giới Đạo gia như vậy, cùng với Tiên Thiên Kiếm Thể và các loại kiếm đạo cảm ngộ, ông có tin lão phu còn cuồng hơn hắn không!?" "Ta tin!!" Tứ trưởng lão nghiêm túc gật gật đầu, chủ đánh chính là một sự chân thành. "Các ông liền không phát hiện có cái gì không thích hợp sao!?" Thất trưởng lão đối với đề tài này không hứng thú, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn chằm chằm Tần Phong trong gương. "Tiểu Thất, có vấn đề gì sao!?" Đại trưởng lão lập tức quay đầu dò hỏi, biết tâm tư phụ nữ đặc biệt tinh tế. "Có vấn đề, rất lớn!" Thất trưởng lão mặt cười nghiêm túc nói: "Gần đây nghe nói Long Ngạo Thiên bị một phi thăng giả tên là Diệp Thần cướp mất phu nhân, vì thế ta liền phái người lưu ý một chút, căn cứ tin tức thám tử nghe ngóng được, kẻ này vừa phi thăng liền giết sáu gã Chân Tiên của Chiến Thần Điện, một vị tiểu đội trưởng cảnh giới Kim Tiên, mà bọn họ đều có một đặc điểm chung, trước khi chết bị hung thủ chặt đứt 'tuệ căn'." "Hả!?" Mấy tên trưởng lão mày lập tức nhíu lại, tề xoát xoát nhìn về phía Tần Phong đang say sưa đoạn căn. "Trùng hợp đi!?" Tứ trưởng lão gượng ép giải thích nói: "Con thỏ kia vừa rồi không phải đã nói sao, đây là quy củ Hoang Cổ bọn họ, bại giả lưu căn!" "Thật sự là trùng hợp sao!?" Nhị trưởng lão cũng hồi quá vị lai, suy nghĩ một chút nói: "Căn cứ tin tức Mộc Hàn truyền về, khi bọn họ tới điểm phi thăng, Tần Phong cùng Diệp Thần đều từng xuất hiện tại nơi đó, chờ bọn họ chạy tới Tô gia khoáng khu, Tần Phong cùng Diệp Thần vẫn từng xuất hiện tại nơi đó, chờ chúng ta tìm được Tần Phong, Diệp Thần cũng từng xuất hiện tại nơi đó." "Một lần là trùng hợp, hai lần e rằng cũng không phải là trùng hợp nữa!" Lục gia rít một hơi thuốc nói: "Căn cứ kinh nghiệm nhiều năm của Lục gia ta, cái tên Diệp Thần này tám phần là do Tần Phong tiểu tử kia giả mạo, đánh danh nghĩa Diệp Thần ở bên ngoài giết người phóng hỏa, chính mình tắc giả làm một bộ dáng thánh nhân cứu khổ cứu nạn." "Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!" Tứ trưởng lão vẫn đang gượng ép giải thích nói: "Tần Phong đã nói rồi, hắn đi Tô gia khoáng khu là giải cứu lão tổ chính mình, mà Diệp Thần đi Tô gia khoáng khu là để cướp bóc, hai người trùng hợp đụng phải nhau không phải rất bình thường sao!?" "Việc này xung đột sao!?" Thất trưởng lão mở miệng hỏi ngược lại: "Giải cứu lão tổ nhà mình và tẩy kiếp Tô gia khoáng khu có xung đột sao!?" "Lão Đại..." Tứ trưởng lão thật sự tìm không thấy cớ nữa, chỉ có thể cầu viện nhìn về phía Đại trưởng lão. "Nghe nói Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn đang ở trên người Diệp Thần?!" Đại trưởng lão lờ đi ánh mắt cầu cứu của Tứ trưởng lão, ngược lại nói một câu không đầu không đuôi.

Nói xong...

Chương 1152

Đại trưởng lão hai tay đan vào nhau chống dưới cằm, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tần Phong không biết đang suy nghĩ cái gì. "Hẳn là..." Nhị trưởng lão dẫn đầu phản ứng lại, mở miệng nói: "Mấy năm trước Hoang Cổ có một vị Tử Bào Thiên Sư phi thăng, bị Chiến Thần Điện truy sát thì vừa khéo được Tiên Minh chúng ta cứu, căn cứ lời hắn nói, Tiên giới có một phương thế lực thành công đưa một gã Địa Tiên xuống Hoang Cổ..." "Cư nhiên có người đưa Địa Tiên xuống dưới!?" Mấy vị trưởng lão lập tức kinh hô lên.

Nhớ rõ lúc trước phát hiện Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn xuất thế tại Hoang Cổ, cả Tiên giới đều sôi trào, cho dù Tiên Minh bọn họ cũng không thể may mắn thoát khỏi, muốn mở ra thông đạo lưỡng giới đưa người xuống cướp đoạt Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn.

Nhưng kết quả không chỉ đã chết mấy vạn người, còn lãng phí rất nhiều tài nguyên, cuối cùng không thể không lựa chọn từ bỏ. "Đúng vậy!" Nhị trưởng lão gật gật đầu, tiếp tục nói: "Theo vị Tử Bào Thiên Sư này nói, vị Địa Tiên kia tại Hoang Cổ tàn sát bừa bãi thiên kiêu tìm kiếm Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, nhưng cuối cùng không biết vì nguyên nhân gì không giết nữa, bắt đầu đi khắp nơi tuyên bố lệnh truy nã truy bắt Diệp Thần." "Còn thật có người tên Diệp Thần này!?" Lục gia buông tẩu thuốc sửng sốt nói: "Lục gia ta còn tưởng là cái tên do Tần Phong bịa đặt ra chứ!?" "Thì ra là thế!" Đại trưởng lão tiếp tục hai tay đan vào nhau chống cằm, ngữ khí bình thản mang theo uy nghiêm nói: "Các ngươi cảm thấy là Diệp Thần đạt được Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, hay là Tần Phong đạt được Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, rồi mượn danh nghĩa Diệp Thần đi khắp nơi vu oan giá họa đây!?" "Diệp Thần kẻ này chưa từng gặp qua, không tiện bình luận!" Thất trưởng lão nhìn Tần Phong trong gương, môi anh đào khẽ mở nói: "Nhưng Tần Phong kẻ này lại là hư ngụy tàn nhẫn, xảo trá ngụy thiện, to gan lớn mật, cho nên giả mạo danh nghĩa Diệp Thần để vu oan giá họa cũng không phải không có khả năng." "Lão Đại, ông có ý tứ gì!?" Tứ trưởng lão tức khắc liền gấp, lớn tiếng chất vấn nói: "Nếu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn thật sự ở trên người Tần Phong, ông định bất chấp thể diện cướp đoạt sao!?" "Việc này sau này hãy bàn!" Đại trưởng lão trầm mặc một hồi, lại bổ sung nói: "Chờ sau khi Tiên Minh trắc nghiệm xong, chúng ta mở hội nghị trưởng lão cùng nhau thương nghị việc này." "Lão Đại, lời này của ông có điểm ba phải cái nào cũng được rồi!" Lục gia ánh mắt sáng quắc nhìn lại nói: "Ông là hy vọng Tần Phong thông qua trắc nghiệm, hay là không hy vọng Tần Phong thông qua đây?

Hay là nói Tần Phong không thể thông qua trắc nghiệm, ông liền có thể danh chính ngôn thuận cường đoạt Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn rồi!?" "Ngươi đang nghi ngờ bản đế công bằng!?" Ánh mắt Đại trưởng lão đột nhiên sắc bén, uy thế của người bề trên nháy mắt bạo phát. "Có chuyện gì từ từ nói, làm cái gì vậy!?" Nhị trưởng lão mắt thấy sự tình không đúng, vội vàng mở miệng làm người hòa giải. "Có chuyện đương nhiên phải nói ra rồi!" Ánh mắt Lục gia chút nào không lùi bước nói: "Thuốc Tần Phong châm thập phần hợp khẩu vị của Lục gia ta, cho nên Lục gia ta quyết định, chỉ cần Tần Phong có thể thông qua trắc nghiệm của Tiên Minh, liền đích thân đi làm người hộ đạo cho hắn." "Lão Lục, pha này ta ủng hộ ông!" Tứ trưởng lão cũng buông lời hung ác nói: "Ta cảnh cáo các ngươi, Tần Phong là đồ đệ của ta, nếu ai dám đánh chủ ý lên hắn, cũng đừng trách ta đem cả cái Tiên Minh này dỡ xuống.

Đừng quên tiên khí, tiên sơn, thiên chu trong tay các ngươi đều là do ta luyện chế, chỉ cần ta động ý niệm là có thể nháy mắt kích nổ!!"

"Lão Tứ, đừng phát điên!!" Nhị trưởng lão hoảng sợ nhảy dựng, vội vàng lên tiếng hảo ngôn an ủi.

Bởi vì Tứ trưởng lão nói đều là lời nói thật, hơn nữa còn là một tay sành sỏi từng có tiền án.

Nếu không ông cũng sẽ không ngàn dặm xa xôi tự mình đi đón Tần Phong, chính là sợ trên đường xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, kích thích Tứ trưởng lão phát điên đem cả cái Tiên Minh dỡ xuống...

Thiên Phủ Viện.

Tần Phong hoàn toàn không biết đám cao tầng đang thảo luận về mình, hắn đang cầm thanh ma kiếm tổ truyền thẳng tay cắt đứt "tuệ căn" của Phó Ngôn Kiệt. "Quá tàn bạo rồi!" Hộ vệ của các vị quý công tử khác nhìn thấy mà tim đập chân run, thầm thấy may mắn vì công tử nhà mình không trêu chọc vào tên tiện nhân Tần Phong này. "Tiểu tử, mày muốn chết à!!" Đám hộ vệ sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn, trong lòng hận chết cái tên lão lục vô sỉ này.

Vốn dĩ có các quý công tử khác mở miệng ngăn cản, bọn họ chỉ cần làm bộ làm tịch một chút là có thể tan làm.

Ai ngờ cái tên lão lục Tần Phong này lại coi là thật, nhân lúc bọn họ đang giằng co lẫn nhau lại đột nhiên ra tay đánh lén, hơn nữa còn dùng thủ đoạn âm hiểm hạ lưu như vậy, một chút cũng không thông cảm cho nỗi khổ của phận làm công ăn lương như bọn họ.

Khiến cho việc công trong nháy mắt biến thành tư oán!

Cũng may là mất đi một hai tấc thịt cũng không ảnh hưởng đến chiến lực của bọn họ.

Chỉ thấy bọn họ nén đau thương sau khi chia lìa với "thằng em", tay cầm đại đao đồng loạt lao về phía Tần Phong vây công.

Oanh long long!!

Từng luồng khí tức Chân Tiên bùng nổ, dấy lên một cơn cuồng phong siêu cường.

Tên đội trưởng hộ vệ dẫn đầu khí tức càng đạt tới Kim Tiên cảnh, sắc mặt dữ tợn như tia chớp lao về phía Tần Phong, thanh trung phẩm tiên khí đại đao trong tay lóe lên hàn quang lạnh lẽo thấu xương. "Lấy nhiều hiếp ít, thật TM ti bỉ vô sỉ!" Tần Phong vẻ mặt đầy ghét bỏ lên tiếng khiển trách, nhanh chóng thu kiếm lùi về phía sau lưng các vị quý công tử. "Ti bỉ?

Vô sỉ?!" Các vị quý công tử ngơ ngác như những chú chuột chũi.

Thật sự rất muốn gào vào mặt Tần Phong một câu: Ngươi sao có thể mặt dày mày dạn mà thốt ra được những lời đó hả!? "Công tử, hiện tại làm sao bây giờ!?" Đám hộ vệ đồng loạt nhìn về phía công tử nhà mình, dường như đang hỏi có nên ra tay giúp Tần Phong hay không.

Dù sao bọn họ cũng định giẫm đạp Phó Ngôn Kiệt, không tốn một xu để cày độ hảo cảm, nhưng nếu động thủ thật thì tính chất lại khác, không khéo sẽ đắc tội triệt để với cả Phó gia. "Đa tạ các vị công tử đã ra tay tương trợ!" Tần Phong căn bản không cho đối phương cơ hội từ chối, vẻ mặt đầy cảm động lao lên bắt tay với đối phương.

Vô sỉ!!

Quá vô sỉ rồi!!

Các vị quý công tử trên mặt cười hì hì, nhưng trong lòng thì đã chửi thầm cả trăm câu rồi.

Vốn định không tốn tiền mà kiếm chút hảo cảm, ai ngờ lại bị Tần lão lục trói buộc đạo đức. "Muốn chiếm tiện nghi của bệ hạ..." Phong Hoa Tuyết Nguyệt cười cười không nói gì.

Từ sau khi các nàng trở thành hầu gái ngoan ngoãn của Tần Phong, ngoại trừ Tử Diên, Điềm Điềm, Tiểu Hương Phi, Hồng Hạnh bốn người có thể chiếm được "vài tỷ" tiện nghi của Tần Phong ra, thì chưa từng thấy ai có thể chiếm được hời của hắn.

À đúng rồi!

Còn có một con chó săn nhỏ miệng lưỡi trơn tru, thỉnh thoảng cũng có thể chiếm chút tiện nghi của Tần Phong.

Bốp một tiếng!!

Tiểu Bạch thành thạo lột sạch tài vật trên người Phó Ngôn Kiệt, trước khi đi còn không quên tặng cho đối phương một cái tát tai vang dội. "Ngươi..." Phó Ngôn Kiệt tức đến mức hai mắt muốn nứt ra, có bao giờ hắn phải chịu cái loại "thỏ khí" này. "Ngươi cái gì mà ngươi!?" Tiểu Bạch hếch mũi lên trời, vẻ mặt đầy kiêu ngạo nói: "Lần sau còn dám kiêu ngạo với thỏ gia, ta móc tròng mắt trái của ngươi nhét vào hốc mắt phải bây giờ!" "Đúng là chủ nào tớ nấy!" Mọi người tại hiện trường nhìn đến mức khóe mắt giật giật, trong lòng quyết định phải tránh xa tên tiện nhân và con thỏ tiện này một chút. "Giết, giết bọn chúng cho bản thiếu gia!!" Phó Ngôn Kiệt hai mắt đỏ ngầu gào thét, giống như Võ Tắc Thiên vừa mất đi tướng công. "Giết!!" Đám hộ vệ đang ôm cục tức vì bị đoạn mất "của quý", bất chấp tất cả lao về phía Tần Phong. "Đều dừng tay cho lão phu!!" Ngay khi các vị quý công tử đang do dự, một giọng nói phẫn nộ đột nhiên vang lên.

Oanh long long!!

Ngay sau đó, uy áp khủng bố ập tới, đè ép mọi người không thể động đậy chút nào.

Chỉ thấy một gã đàn ông trung niên béo tốt tai to mặt lớn đứng cách đó không xa, quanh thân cuồn cuộn uy áp khủng bố, phía sau còn đi theo một đám nam nữ nhìn ngó xung quanh như những đứa trẻ hiếu kỳ. "Thái Ất Kim Tiên!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, liếc mắt liền nhìn ra tu vi của đối phương.

Theo ghi chép của Dịch Thiên Cơ đại bách khoa, Thái Ất Kim Tiên là đại cảnh giới trên Kim Tiên, cũng là thiên uyên mà vô số tu tiên giả cả đời cũng không thể vượt qua.

Chương 1153

Bất quá một khi từ Kim Tiên đột phá đến Thái Ất Kim Tiên, liền có nghĩa là thực hiện được sự nhảy vọt về giai cấp, cũng là nhân tài được các phương thế lực tranh đoạt.

Không chỉ được hưởng động phủ tu luyện chuyên môn, mỗi tháng còn có thể nhận được một khoản thu nhập ổn định không nhỏ như tiên tinh, tiên đan. "Bái kiến Vương viện trưởng!!" Các vị quý công tử sắc mặt khẽ biến, nhao nhao chạy lên hành lễ.

Bọn họ không phải sợ hãi Thái Ất Kim Tiên, mà là sợ hãi thân phận Viện trưởng của đối phương.

Không sai!

Người này chính là Viện trưởng của Thiên Phủ Viện!

Tuy rằng hắn ở Tiên Minh không tính là quyền cao chức trọng gì, nhưng lại quan hệ đến việc bọn họ có thể trở thành đệ tử nội môn hay không. "Viện trưởng Thiên Phủ Viện sao!?" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, đối với việc này cũng không cảm thấy bất ngờ.

Theo Dịch Thiên Cơ đại bách khoa ghi chép, Tiên Minh sở dĩ được gọi là Tiên Minh, là bởi vì ban đầu nó là liên minh do rất nhiều thế lực nhỏ tạo thành để đối kháng với những thế lực lớn kia.

Bất quá trong quá trình lớn mạnh và diễn biến về sau, các thế lực nhỏ dần dần diễn biến thành ngoại môn của Tiên Minh.

Hiện tại số lượng ngoại môn đã đạt tới hơn vạn cái, mỗi năm mỗi nhà đều sẽ đưa một số nhân tài tới tổng bộ khảo hạch.

Mà nhân tài thông qua khảo hạch sẽ tiến vào Thiên Phủ Viện học tập.

Thật ra cũng chính là học tập quy củ nội môn, cùng với một số thường thức cơ bản của Tiên giới, thuận tiện lơ đãng kiểm tra lòng trung thành, đợi thông qua khảo hạch trung thành cuối cùng là có thể chính thức trở thành đệ tử nội môn.

Nói cách khác...

Vương viện trưởng này giống như giảng viên đại học, nắm trong tay bằng tốt nghiệp của bọn họ.

Nhưng Tần Phong lại chẳng coi vị Vương viện trưởng này ra gì!

Bởi vì trên đệ tử nội môn còn có đệ tử thân truyền, cũng chính là đệ tử của Trưởng lão và Minh chủ, coi như là tiến vào vòng tròn thượng lưu của Tiên Minh.

Nếu có thể từ trong đám đệ tử thân truyền mà trỗi dậy, sẽ được lập làm Thánh tử và Thánh nữ của tông môn, nắm giữ quyền lực chỉ đứng sau Trưởng lão, coi như là tiến vào vòng tròn nòng cốt thật sự.

Đương nhiên, Tiên giới vĩnh viễn không thiếu yêu nghiệt!

Trong mắt người đời, Thánh tử, Thánh nữ của Tiên Minh đã là cao không thể với tới, nhưng có một số yêu nghiệt lại có thể phá vỡ nhận thức của người đời, dễ dàng giẫm đạp những Thánh tử, Thánh nữ cao ngạo kia dưới chân.

Vì thế danh hiệu Tự Liệt ra đời!

Hiện tại trong Tiên Minh có Tứ Đại Tự Liệt, mỗi một người đều là yêu nghiệt trong yêu nghiệt.

Tuy rằng bọn họ hiện tại còn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng đều là những yêu nghiệt xếp hạng đầu trên Thiên Tư Bảng, nắm giữ quyền lực và địa vị ngang hàng với Trưởng lão trong Tiên Minh. "Ngươi là người mới tới!?" Vương viện trưởng nhìn thấy Tần Phong, không hỏi nguyên do liền trực tiếp nổi giận nói: "Ai cho phép ngươi động thủ ở Thiên Phủ Viện?

Ngươi có biết ngươi đánh ai không?

Đây chính là Phó công tử mang huyết mạch Tiên Đế, mau quỳ xuống xin lỗi Phó công tử!!" "Lại nữa!?" Tần Phong cả người ngẩn ra ngay tại chỗ.

Cái loại kịch bản trang bức vả mặt bất chấp sống chết này, thật sự là thứ mà một Thiên Mệnh Đại Phản Phái như hắn nên có sao!? "Dám quát tháo hy vọng của lão Tần gia ta!!" Tần gia Thủy Tổ đứng ở một bên híp mắt không nói lời nào, nhưng đã để mắt tới vị trí Viện trưởng Thiên Phủ Viện rồi... "Người mới, ngươi không nghe thấy lời bản viện trưởng nói sao!?" Vương viện trưởng chút nào không ý thức được vấn đề nghiêm trọng, tiếp tục giận dữ mắng mỏ: "Mau quỳ xuống xin lỗi Phó công tử!!" "Ách..." Tần Phong nhịn không được trợn trắng mắt, thật sự lười để ý tới loại người này.

Chỉ thấy hắn quay đầu ra hiệu cho Nguyệt Hi một ánh mắt: Đóng cửa thả nữ phụ độc ác miệng mồm cay độc ra. "Đã rõ!" Nguyệt Hi hiểu ngay ánh mắt của Tần Phong, cũng biết chỗ dựa của hắn, trực tiếp bắt đầu biểu diễn: "Lỗ đít đánh rắm cũng chỉ để mua vui, thật sự đánh rắm còn phải xem cái tên mập chết tiệt nhà ngươi a!" "Ngươi cư nhiên dám mắng ta!?" Sắc mặt Vương viện trưởng trong nháy mắt lạnh xuống.

Từ khi hắn làm Viện trưởng Thiên Phủ Viện đến nay, toàn bộ đều là người nịnh bợ hắn, có bao giờ bị một nữ nhân mắng trước mặt mọi người như vậy. "Mắng ngươi thì làm sao!" Nguyệt Hi chút nào không sợ hãi nói: "Nếu ngươi nghe không rõ, bà đây còn có thể khắc lên bia mộ cho ngươi!" "Ngươi, ngươi..." Vương viện trưởng tức giận chỉ tay quát: "Nữ nhân này, nói chuyện quá khó nghe rồi!!" "Ta nói chuyện khó nghe, cũng không bằng ngươi làm việc khó coi a!" Nguyệt Hi tiếp tục phun châu nhả ngọc: "Vừa lên đã không hỏi đúng sai, liền trực tiếp yêu cầu chủ nhân nhà ta quỳ xuống xin lỗi đối phương, người không biết còn tưởng rằng cái tên họ Phó này là cha ruột của ngươi đấy." "Ác độc nữ phụ đúng là ác độc nữ phụ, sức chiến đấu này quả nhiên kinh người!" Tần Phong đứng ở một bên xem say sưa, cũng rốt cuộc hiểu được vì sao Cửu Nương lại sợ Nguyệt Hi rồi. "Người đâu!!" Vương viện trưởng bị chọc tức đến mức thịt mỡ run lên bần bật.

Nếu không phải cân nhắc đến thân phận của mình, khẳng định đã tự mình lao lên tát cho nữ nhân này một cái. "Viện trưởng Thiên Phủ Viện, uy phong thật lớn a!" Tần gia Thủy Tổ vội vàng đứng lên điểm cao đạo đức, vẻ mặt đầy chính khí nói: "Chúng ta ôm niềm tin cứu vớt thiên hạ thương sinh mới gia nhập Tiên Minh, nhưng ngươi thân là Viện trưởng Thiên Phủ Viện, vừa tới không hỏi đúng sai đã bắt Phong nhi nhà ta quỳ xuống xin lỗi, bị người ta chỉ ra vấn đề còn muốn giết người diệt khẩu.

Hành vi ngang ngược như vậy rõ ràng là đã nhận tiền bẩn của Phó gia, ta thật sự không thể tưởng tượng được loại người như ngươi làm sao có thể làm Viện trưởng một viện, Tiên Minh trong này lại dơ bẩn không chịu nổi đến mức nào, ta thấy cái Tiên Minh này không ở cũng được, Tần gia chúng ta thế đại lòng dạ thẳng thắn, quang minh lỗi lạc, giữ mình trong sạch, tuyệt đối sẽ không cùng các ngươi thông đồng làm bậy..." Cứu vớt thương sinh!?

Lòng dạ thẳng thắn!?

Quang minh lỗi lạc!?

Giữ mình trong sạch!?

Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn nàng hầu ngẩn người tại chỗ, rốt cuộc cũng biết vì sao Tần Phong lại không biết xấu hổ như vậy rồi.

"Á đù!" Các vị quý công tử xung quanh cũng đều ngây ngốc, ánh mắt nhìn về phía Phó Ngôn Kiệt đang bị "đoạn căn". "Ngươi dám vu khống bản viện trưởng!" Vương viện trưởng không nghĩ tới có người dám nói toạc ra trước mặt mọi người, lập tức lấy quyền áp người, lệ thanh quát: "Người đâu, bắt đám người này lại, bản viện trưởng nghi ngờ bọn họ là gian tế do môn phái khác phái tới." Bất quá, đám quý công tử tại hiện trường dường như không nghe thấy hắn nói gì cả.

Không phải cúi đầu đếm kiến thì cũng là ngẩng đầu đếm mây.

Tuy rằng tỷ lệ đào thải 95% của phi thăng giả rất dọa người, nhưng vẫn còn 5% tỷ lệ sống sót, trước khi kết quả khảo hạch công bố thì hết thảy đều có khả năng.

Mà thân phận Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất của Tần Phong bày ra đó, một khi thông qua khảo hạch cuối cùng của Thiên Phủ Viện, thấp nhất đều là đệ tử thân truyền của Trưởng lão, không chừng còn trực tiếp được phong làm Tiên Minh Thánh tử.

Lại lịch luyện thêm trăm năm, thỏa thỏa là Tự Liệt thứ năm!

Bọn họ hiện tại không định bỏ tiền đầu tư Tần Phong, nhưng cũng không học theo cái loại đại ngốc như Phó Ngôn Kiệt, không có việc gì chạy đi đắc tội loại yêu nghiệt cấp bậc này. "Phản rồi, phản thiên rồi!" Vương viện trưởng thấy không ai động thủ, tức giận đến mức nhảy dựng lên tại chỗ. "Vương viện trưởng!" Có vị quý công tử nhìn không được, vội vàng tiến lên thấp giọng nhắc nhở: "Vị người mới này chính là Tần Phong, Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất!!" "Tần, Tần Phong!!" Trán Vương viện trưởng lập tức toát mồ hôi lạnh, rốt cuộc ý thức được vấn đề nghiêm trọng.

Chương 1154

Tuy rằng hắn có quyền lực thẩm hạch đệ tử ngoại môn, nhưng cũng chỉ giới hạn ở những đệ tử ngoại môn bình thường kia, giống như loại yêu nghiệt cấp bậc Tần Phong căn bản không đến lượt hắn tới khảo hạch.

Mà một khi Tần Phong thông qua khảo hạch, liền đại biểu cá chép hóa rồng thành công.

Tùy tiện phàn nàn với sư phụ Trưởng lão một câu, hắn liền phải bị đày đi biên cảnh làm bia đỡ đạn. ...

Chuyển cảnh, Tiên Minh đại điện.

Hai bên nhìn nhau không nói lời nào, trong không khí lộ ra một cỗ khí tức ngưng trọng. "Các ngươi vẫn nên bình tĩnh chút đi!" Đại trưởng lão dẫn đầu mở miệng phá vỡ không khí ngưng trọng, không hoảng hốt không vội vàng đứng dậy rời khỏi đại điện. "Hô hô!" Lục gia (Lục trưởng lão) và Tứ trưởng lão lập tức thở phào nhẹ nhõm, giống như hư thoát than ngồi trên ghế.

Đừng nhìn bộ dáng vừa rồi bọn họ cứng rắn với Đại trưởng lão rất ngầu, nhưng chỉ có bọn họ mới biết mình đang đối mặt với cái gì. "Ngầu!" Thất trưởng lão lập tức ném tới ánh mắt sùng bái, sau đó không quên nhắc nhở: "Nếu hai vị sư huynh đã lựa chọn Tần Phong, vậy thì hiện tại tốt nhất vẫn nên nhanh chóng đi cứu vãn một chút thì hơn." "Cứu vãn!?" Hai người nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói: "Cứu vãn cái gì!?" "Cứu vãn cái lỗ hổng mà Tần Phong phạm phải a!" Thất trưởng lão khẽ mở đôi môi anh đào nói: "Long Ngạo Thiên hiện tại là vì thê tử ở hạ giới bị cướp nên mới bị phẫn nộ làm mờ đầu óc, nhưng tuyệt đối sẽ không mãi bị cảm xúc phẫn nộ chi phối.

Chỉ cần bình tĩnh lại suy nghĩ kỹ càng, liền có thể đạt được kết luận giống như chúng ta, đến lúc đó cho dù Tần Phong không có giả mạo Diệp Thần, cũng nhất định sẽ bị Long Ngạo Thiên để mắt tới." "Có lý!" Tứ trưởng lão lông mày hơi nhíu lại, cảm thấy Thất trưởng lão phân tích đúng.

Long Ngạo Thiên sở dĩ một mực cự tuyệt Tâm Ngữ tiên tử của Tô gia, chính là bởi vì trong lòng hắn đã có người yêu, hiện tại nghe tin thê tử hạ giới bị cướp liền trực tiếp phát hạ đại đạo thệ ngôn, có thể thấy được vị Tâm Nhan tiểu thư này có phân lượng trong lòng Long Ngạo Thiên như thế nào.

Nếu để hắn phát hiện ra chân tướng, nhất định sẽ phát điên tới tìm Tần Phong.

Đối mặt với loại vạn cổ yêu nghiệt như Long Ngạo Thiên, Tiên Đế trẻ tuổi nhất Tiên giới, cho dù hắn cộng thêm Lão Lục cũng không nắm chắc ngăn cản được. "Tiểu Thất, thật là tâm tư kín đáo!" Lục gia cười ha hả nịnh nọt một câu, ngay sau đó giọng điệu thay đổi: "Vậy chuyện này chi bằng giao cho muội xử lý đi, sư huynh tin tưởng, cả cái Tiên Minh này không ai thích hợp hơn muội đâu." "Có lý!" Tứ trưởng lão lập tức gật đầu tán đồng, không quên khen ngợi: "Lão Lục, ta thật không ngờ trong mồm chó của đệ cư nhiên cũng có thể phun ra ngà voi đấy!" "Huynh gây sự phải không!?" Lục gia lập tức không làm nữa, đập bàn đứng dậy xắn tay áo. "Muốn đánh nhau à?

Ngươi tưởng Tứ gia sợ ngươi chắc!" Tứ trưởng lão cũng không cam lòng yếu thế đập bàn đứng dậy, xắn tay áo lên bắt đầu khoa tay múa chân.

Ngay sau đó hai người cứ thế vừa khoa tay múa chân vừa lao ra khỏi đại điện, sau đó đầu cũng không ngoảnh lại bỏ chạy lấy người, để lại Nhị trưởng lão và Thất trưởng lão hai người hai mặt nhìn nhau.

"Quá vô sỉ rồi!!" Thất trưởng lão rất nhanh liền phản ứng lại, muốn từ chối thì đã không tìm thấy bóng dáng đâu nữa rồi. "Thôi bỏ đi, bỏ đi!" Nhị trưởng lão vội vàng an ủi nói: "Sư muội muội chịu khó chút đi, đừng chấp nhặt với hai tên điên này, vạn nhất bệnh điên tái phát thì được không bù mất..." ...

Thiên Phủ Viện.

Vương viện trưởng sau khi biết được thân phận của Tần Phong, đại não nhanh chóng phân tích tình huống hiện tại.

Tuy rằng danh hiệu Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất của Tần Phong rất dọa người, nhưng tỷ lệ đào thải 95% của phi thăng giả bày ra đó, căn bản không đáng để hắn hiện tại vứt bỏ mặt mũi già nua đi quỳ liếm. "Không hoảng hốt, không hoảng hốt!" Vương viện trưởng hít sâu mấy hơi bình phục tâm tình, ngay sau đó nghiêm trang nói: "Vừa rồi bản viện trưởng chỉ là đang thử thách lòng can đảm của các ngươi, không nghĩ tới các ngươi lại cương trực công chính như thế, không cúi đầu trước quyền thế.

Bản viện trưởng cảm thấy vô cùng vui mừng.

Hiện tại nói xem đã xảy ra chuyện gì, các ngươi cứ việc yên tâm to gan mà nói, có bản viện trưởng chống lưng cho các ngươi rồi." "Thì ra vừa rồi là đang thử thách à?!" Các vị quý công tử xung quanh cũng vô cùng phối hợp, tỏ vẻ mình suýt chút nữa thì tin rồi. "Cũng không có chuyện gì lớn!" Tần Phong cũng chủ đạo một sự chân thành nói: "Chính là vị Phó Ngôn Kiệt đồng học này nói lão tổ tông nhà ta một câu, ta càng nghĩ càng giận, liền xông lên đấm hắn một quyền, sau đó thả con ác thỏ nuôi nhiều năm ra cắt đứt đường con cháu của hắn, còn lột sạch tài vật trên người hắn, càng là thuận tay thiến luôn cả hộ vệ của hắn." "Chỉ vậy thôi!?" Đám đệ tử ngoại môn đến sau đều ngẩn ra.

Vốn tưởng nhìn phản ứng lớn như vậy của Tần Phong là phải chịu ủy khuất tày trời gì, nhưng khiến người ta vạn lần không ngờ tới chính là, hết thảy chỉ vỏn vẹn vì Phó Ngôn Kiệt nói lão tổ tông Tần Phong một câu. "Ngao ô..." Tiểu Bạch nhảy lên vai Tần Phong, phối hợp phát ra tiếng gào thét của ác thỏ. "Đây chính là ác thỏ!?" Các tiểu tỷ tỷ xung quanh lập tức mắt hiện hình trái tim, trong nháy mắt bị con ác thỏ này manh đến ngất ngây. "Không đến mức đó chứ!?" Vương viện trưởng không có công phu quan tâm Tiểu Bạch có dễ thương hay không, có chút khó tin nói: "Chỉ vì Phó Ngôn Kiệt nói lão tổ tông nhà ngươi một câu, ngươi liền thiến cả hắn và hộ vệ, còn lột sạch tài vật trên người hắn!?" "Không sai!" Tiểu Bạch hếch mũi lên trời nói: "Chúng ta làm việc chính là như vậy!" "Dễ thương quá đi!" Trái tim của các tiểu tỷ tỷ xung quanh trong nháy mắt tan chảy, rất muốn dùng bao tải bắt cóc Tiểu Bạch về nhà. "Haizz!!" Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn đại nữ hầu không nhịn được lắc đầu thở dài một tiếng, biết lại thêm một đám thiếu nữ vô tri bị vẻ ngoài của Tiểu Bạch lừa gạt rồi. "Ách..." Khóe mắt Vương viện trưởng khẽ giật giật, càng ngày càng cảm giác Tần Phong là cố ý.

Chính mình đều đã tìm cho hắn bậc thang rồi, chỉ cần nói bản thân ủy khuất một chút là được, nhưng hắn cứ thiên về không ra bài theo lẽ thường, làm hại chính mình còn phải tìm cớ nói đỡ cho hắn. "Vương viện trưởng, ngài phải làm chủ cho ta a!" Tiếng khóc lóc như Đậu Nga của Phó Ngôn Kiệt vang lên, dưới sự nâng đỡ của đám hộ vệ miễn cưỡng đứng dậy. "Làm chủ cái gì cho ngươi!?" Vương viện trưởng vì không đắc tội Tần Phong, cưỡng ép tìm cớ nói: "Phó gia các ngươi đều không có gia giáo sao?

Cư nhiên dám nói xấu lão tổ tông nhà người ta trước mặt mọi người, ngươi biết chuyện này ác liệt cỡ nào không?

Cũng may Tần Phong tâm thiện chỉ là cắt đứt 'của quý' của ngươi để tiểu trừng đại giới, nếu đổi lại là Long Ngạo Thiên ngươi thử xem, không phải diệt Phó gia ngươi mãn môn mới lạ, hiện tại cư nhiên còn TM có mặt mũi kêu oan với bản viện trưởng..." "Hả!?" Mọi người xung quanh bị nói đến mức ngẩn tò te, cứ cảm giác có chỗ nào đó không đúng lắm. "Khá lắm!" Tần gia Thủy Tổ trong lòng thầm hô khá lắm, phát hiện mình đã xem thường người Tiên giới rồi.

Vốn tưởng rằng chính mình chỉ cần đứng ở điểm cao đạo đức là có thể gây sát thương cho đối phương, từ đó từ từ thay thế vị trí Viện trưởng của hắn, nhưng không ngờ đối phương cũng giống hắn, chẳng có chút gánh nặng đạo đức nào. "Vương viện trưởng!" Phó Ngôn Kiệt rất là sốt ruột nháy mắt ra hiệu với đối phương, dường như đang nhắc nhở đối phương đã nhận tiền của Phó gia bọn họ. "Cút!!" Sắc mặt Vương viện trưởng trong nháy mắt liền lạnh xuống, vung tay lên liền cuốn Phó Ngôn Kiệt cùng đám người bay đi.

Một bữa no và bữa nào cũng no, hắn vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

Chỉ cần giữ được vị trí Viện trưởng Thiên Phủ Viện, đi một cái Phó gia, còn có thể tới một cái Vương gia, Lý gia...

Nhưng nếu mất đi vị trí Viện trưởng Thiên Phủ Viện, ai còn coi hắn ra gì nữa a!? "Đều là tinh ranh cả a!" Tần Phong trong lòng không nhịn được cảm khái một tiếng, phát hiện Tiên giới và Hoang Cổ rất khác nhau.

Nơi này không chỉ tụ tập tinh anh chém giết từ chư thiên vạn giới đi ra, mà còn đều là lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm, có thể nói mỗi người đều là hồ ly ngàn năm, chơi tâm cơ trước mặt bọn họ hoàn toàn chính là múa rìu qua mắt thợ.

Bất quá thiên hạ rộn ràng đều vì lợi!

Chỉ cần ngươi có thể chứng minh giá trị của bản thân, vậy thì mọi người có thể tiếp tục cười nói chơi tiếp, cho dù ngươi không cẩn thận lộ ra sơ hở, cũng sẽ có người chủ động đi giúp ngươi chùi đít. "Được rồi, mọi người đều giải tán đi!" Vương viện trưởng nhìn Tần Phong một cái, do dự một chút vẫn xoay người rời đi.

Chương 1155

Thông qua chuyện vừa rồi không khó nhìn ra, Tần Phong là kẻ không có rào cản đạo đức gì, mà loại người này đối với một môn phái mới tiếp xúc không có khả năng nảy sinh cảm giác quy thuộc mãnh liệt.

Cho nên căn cứ kinh nghiệm làm Viện trưởng nhiều năm của hắn, Tần Phong xác suất lớn là không cách nào thông qua khảo hạch rồi.

Vừa rồi sở dĩ giúp hắn tìm cớ, cũng chẳng qua là để phòng ngừa vạn nhất.

Cho dù hắn tương lai thật sự thông qua khảo hạch của Tiên Minh, tin tưởng cũng ngại tới tìm mình gây phiền toái. "Trừ phi hắn biết nội dung khảo hạch, nếu không..." Vương viện trưởng không nhịn được tự giễu cười một tiếng, cảm thấy mình nghĩ hơi nhiều rồi.

Tuy rằng rất nhiều người ở Tiên giới đều biết, Tiên Minh Thiên Phủ Viện là dùng để kiểm tra độ trung thành của đệ tử, nhưng nội dung kiểm tra mỗi năm đều không giống nhau, ngươi căn bản sẽ không biết sẽ kiểm tra vào lúc nào, lại dùng phương pháp gì để kiểm tra.

Hơn nữa mỗi lần kiểm tra, còn sẽ sử dụng Vấn Tâm Kính.

Một tấm gương có thể nhìn thấu nội tâm con người, kiểm tra xem có nói dối hay không, cho dù là Thái Ất Kim Tiên như hắn, trước mặt Vấn Tâm Kính cũng không có chút bí mật nào, càng đừng nói Tần Phong loại Sơ Giai Địa Tiên này. "Thế là kết thúc rồi!?" Tần Phong nhìn đám người xung quanh tản đi, đứng tại chỗ có chút luống cuống.

Theo kinh nghiệm mười năm mọt sách của hắn, gặp được loại kịch bản vả mặt bất chấp sống chết này, lẽ ra đánh thằng nhỏ xong, phải tới thằng già...

Cuối cùng vì để làm nổi bật sự lợi hại của nhân vật chính, các loại đại nhân vật trong truyền thuyết đồng loạt đăng tràng, dọa đám bạn nhỏ gào thét "Ngọa tào" mới đúng.

Nhưng vì sao đến chỗ hắn, chỉ mới vừa báo cái tên, đối phương liền trực tiếp rụt vòi rồi!?

Đã không cho phản phái cái đãi ngộ này, tại sao lại còn cho hắn hy vọng chứ!? "Chủ nhân, ngài không sao chứ!?" Phong Tình nhìn thấy Tần Phong đột nhiên ngẩn người, vươn bàn tay ngọc quơ quơ trước mặt hắn. "Thôi bỏ đi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, không cưỡng cầu kịch bản trang bức vả mặt nữa.

Hiện tại người đã tới Tiên Minh, ngoại trừ nghĩ cách thông qua Tiên Minh khảo hạch ra, còn phải tranh thủ thời gian đi tìm cơ duyên của Diệp Thần giegie, một chỗ di tích Tiên Vương hàng thật giá thật.

Mà chìa khóa mở ra di tích Tiên Vương, chính là được phát hiện ở trong Tiên Minh. "Căn cứ Thiên Cơ Các hiển thị..." Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm nói: "Diệp Thần giegie đại khái sẽ phi thăng tới Tiên giới sau ba tháng nữa, hiện tại cũng không biết chìa khóa mở ra di tích Tiên Vương đã xuất hiện hay chưa..." ...

Hoang Cổ.

Diệp Thần trên đường mang theo Diệp Long, chạy trốn tứ phía tránh né Lâm Tam truy sát.

Chỉ là mặc kệ bọn họ trốn ở chỗ nào, Lâm Tam đều có thể rất nhanh tìm được bọn họ, ngay sau đó hai bên sẽ bùng nổ một trận chiến đấu kịch liệt.

Vốn dĩ hắn còn có thể dựa vào Hóa Huyết Thuấn Di, dễ dàng đào tẩu từ trong tay Lâm Tam, nhưng theo thời gian trôi qua, chiến lực của

Lâm Tam càng ngày càng mạnh, hắn cũng càng ngày càng cảm giác lực bất tòng tâm, có mấy lần hắn đều suýt chút nữa không chạy thoát. "Ô ô..." Diệp Thần lại không nhịn được rùng mình một cái, chỉ cảm thấy sau lưng càng ngày càng lạnh.

Giống như bị thứ bẩn thỉu gì đó để mắt tới, còn là một thứ bẩn thỉu cực kỳ đáng sợ, khiến cho trong lòng hắn mạc danh dâng lên một cỗ sợ hãi. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!?" Diệp Thần chỉ cảm thấy tim đập nhanh dữ dội, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn. "Diệp Thần, ngươi không cần quá mức khẩn trương!" Diệp Long vội vàng mở miệng an ủi nói: "Ngươi hiện tại đã đột phá đến Đại Đế đỉnh phong, chỉ cần củng cố tu vi bản thân cho tốt, là có thể nếm thử độ kiếp phi thăng rồi.

Tuy rằng hiện tại căn cơ ngươi bị tổn thương, nhưng thực lực bản thân bày ra đó, ta tin tưởng ngươi nhất định có thể thành công độ kiếp phi thăng." "Ta đối với độ kiếp thì không lo lắng..." Giọng điệu Diệp Thần đột nhiên bi thương nói: "Ta hiện tại duy nhất lo lắng chính là, một khi ta phi thăng đi Tiên giới, một mình ngươi phải đối mặt với sự truy sát của Lâm Tam như thế nào đây a!?" "Diệp Thần, ngươi không cần lo cho ta!" Diệp Long lập tức tiến vào trạng thái diễn sâu, vẻ mặt đầy quyết tuyệt nói: "Mục đích sống duy nhất của ta chính là quang phục Đại Yến, chỉ cần xác bảo ngươi không có việc gì, cho dù để ta hiện tại đi chết ta cũng sẽ không nhíu mày một cái." "Diệp Long!!" Diệp Thần rốt cuộc không kìm nén được nữa, siết chặt nắm đấm của mình.

Giờ khắc này... hắn cảm nhận được cảm giác vô lực trước nay chưa từng có.

Không cách nào ở bên cạnh Vu Lan cũng coi như xong, không thể bảo vệ Tiểu Nhu ý nan bình cũng không tính là gì, nhưng ông trời vì sao lại muốn chia rẽ hắn và Diệp Long, khiến cho hai người bọn họ từ nay về sau hai giới cách biệt chứ!? "Cái ánh mắt này..." Diệp Long bề ngoài cố làm ra vẻ trấn định, nhưng trong lòng thì hoảng sợ tột độ.

Từ sau khi Diệp Thần cưỡng ép hấp thu nguyên thần của Hắc Quả Phụ, ánh mắt nhìn về phía hắn liền bắt đầu càng ngày càng không thích hợp.

Trước kia sẽ vì Tần Phong cướp đi Vu Lan và Tiểu Nhu mà phẫn nộ, nhưng hiện tại hắn lại tuyệt nhiên không nhắc tới người, thường xuyên dùng một loại ánh mắt ái muội nhìn lén hắn tu luyện, thậm chí có đôi khi còn sẽ mời hắn cùng đi tắm rửa. "Đại ca, đệ bán nghệ không bán thân!" Diệp Long hiện tại trong lòng hoảng loạn vô cùng, chỉ hy vọng Diệp Thần nhanh chóng đi Tiên giới.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng đã lên kế hoạch xong.

Chỉ cần Diệp Thần chân trước phi thăng rời khỏi Hoang Cổ, chân sau hắn liền đi Tần Hoài Hà tìm Tam Lộng đại sư bọn người, một lần gọi mấy chục em gái, để chứng minh mình không có bị Diệp Thần bẻ cong.

Lúc này —— Tần Phong cùng đám người đã đi tới Thiên Phủ Viện.

Chỉ thấy Thiên Phủ Viện nằm trên quần phong của tiên sơn, xây dựng dọc theo thế núi, so le tinh tế, cổ phác điển nhã, bốn phía còn được mây mù lượn lờ, phảng phất như lạc vào một chốn tiên cảnh. "Đây chính là Thiên Phủ Viện!?" Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn nữ vẻ mặt đầy vui mừng, chỉ liếc mắt một cái liền lập tức thích nơi này.

Chỉ thấy trong Thiên Phủ Viện cây xanh rợp bóng, cầu nhỏ nước chảy, đường mòn quanh co, không chỉ mỗi một chỗ đều lộ ra khí tức cổ phác, điển nhã, còn tản ra một cỗ khí tức tuế nguyệt lắng đọng.

Trong giảng đường bày biện lít nha lít nhít bồ đoàn, một đám đệ tử ngoại môn ngồi xếp bằng trên đất, chuyên tâm nghe giảng; trong Tàng Thư Các điển tịch phong phú, đủ loại sách vở cái gì cần có đều có, một đám đệ tử ngoại môn yên lặng nghiêm túc lật xem.

Còn có khu sinh hoạt, thuận tiện cho các đệ tử tu luyện, giao lưu, phẩm trà, thưởng nguyệt.

Mà ở một đầu khác của Thiên Phủ Viện, là một mảnh hậu sơn rộng lớn.

Trên núi lục ý dạt dào, cổ mộc tham thiên, suối trong róc rách, chim hót hoa nở, là một nơi linh khí dồi dào tuyệt giai để tu luyện, rất nhiều đệ tử ở chỗ này cảm ngộ tự nhiên, thể ngộ đại đạo, tu luyện tâm tính. "Chúng ta đi thôi!" Tần Phong không có chút chấn kinh nào, dẫn theo mọi người đi vào Thiên Phủ Viện.

Đừng nhìn Thiên Phủ Viện quy mô to lớn, cái gì cần có đều có, nhưng lại chỉ là bộ phận tuyển bạt đệ tử ngoại môn của Tiên Minh, đối với Tiên Minh mà nói căn bản không tính là khu vực nòng cốt gì, tự nhiên cũng không đáng để hắn vì nó mà dừng lại lâu. "Phong nhi, lão tổ ta còn có việc!" Tần gia Thủy Tổ không đi cùng, phất phất tay tự mình rời đi.

Tuy rằng Vương viện trưởng của Thiên Phủ Viện cuối cùng đã rụt vòi, nhưng hắn lại không quên mục tiêu nhỏ mình đã đặt ra, dám quát tháo hy vọng của Tần gia bọn họ, cho dù chính mình không thể thay thế, cũng phải kéo hắn ta xuống ngựa. "Ô ô..." Vương viện trưởng lúc này không nhịn được rùng mình một cái, mạc danh có loại cảm giác bị thứ bẩn thỉu để mắt tới. "Vương viện trưởng, ông có ý gì!?" Phó Ngôn Kiệt sắc mặt vô cùng âm trầm, nghiêm giọng uy hiếp nói: "Ông đừng quên ông đã nhận của Phó gia chúng ta hai vạn cực phẩm tiên tinh, nếu ta tung chuyện này ra ngoài, Tiên Minh nhất định sẽ không..." "Tiểu tử, ngươi bớt giở trò đó với bản viện trưởng!"

Vương viện trưởng thay đổi hình tượng khúm núm lúc trước, ánh mắt lạnh lùng nói: "Bản viện trưởng đã dám nhận số tiền này, tự nhiên là trên dưới đều đã lo lót xong xuôi, ngươi nếu không biết sống chết tung ra ngoài, ngươi đoán là bản viện trưởng xuống đài trước, hay là Phó gia ngươi xong đời trước!?" "Ngươi..." Phó Ngôn Kiệt tại chỗ bị chặn họng nói không ra lời, sắc mặt càng là xanh đỏ đan xen như bảng màu.

Chương 1156

"Phó tiểu tử!" Vương viện trưởng thấy Phó Ngôn Kiệt bị dọa sợ, lập tức đánh giọng quan nói: "Bản viện trưởng nhận hai vạn cực phẩm tiên tinh của Phó gia ngươi, là bảo đảm ngươi thuận lợi trở thành đệ tử nội môn, nhưng chưa từng hứa hẹn giúp ngươi đối phó Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất." "Trả tiền cho ta!!" Phó Ngôn Kiệt trong mắt tràn đầy tơ máu, có chút phát điên nói: "Ba vạn cực phẩm tiên tinh, ông giúp ta đối phó Tần Phong, ta muốn hắn cũng bị đoạn căn, ta muốn băm hắn thành vạn mảnh, ta muốn thiên đao vạn quả hắn..." "Ngươi tự mình muốn chết, đừng có kéo theo ta!" Vương viện trưởng tại chỗ bị dọa đến nhảy dựng lên, không nghĩ tới đối phương lại không nhận rõ tình thế như vậy.

Vừa rồi hắn lợi dụng mạng lưới quan hệ trong Tiên Minh nghe ngóng một chút, kết quả suýt chút nữa không bị hù chết.

Minh chủ bế quan nhiều năm đích thân hạ lệnh, để Nhị trưởng lão dẫn theo Thiên Huyền Vệ điều khiển Thiên Chu đi đón Tần Phong.

Trở lại Tiên Minh về sau... càng là triển lộ ra siêu cường kiếm đạo thiên phú và đạo gia thiên phú, dẫn tới Nhị trưởng lão, Tứ trưởng lão, Lục trưởng lão, Thất trưởng lão bốn vị trưởng lão, bất chấp hình tượng tranh giành thu đồ đệ ngay bên ngoài Tiên Minh. "Chê ít phải không!?" Phó Ngôn Kiệt cảm thấy Vương viện trưởng đang chơi trò lạt mềm buộc chặt, lập tức vươn năm ngón tay nói: "Năm vạn cực phẩm tiên tinh, chỉ cần ông giúp ta đối phó Tần Phong, ta có thể thêm năm vạn cực phẩm tiên tinh nữa." "Đây thật không phải là chuyện tiền bạc!" Vương viện trưởng bị dọa không nhẹ.

Cũng vì đề phòng bị cái tên ngốc này liên lụy, vội vàng đem hai vạn cực phẩm tiên tinh trả lại.

Tuy rằng tỷ lệ đào thải của phi thăng giả cao tới 95%, nhưng chỉ cần kết quả kiểm tra một ngày chưa ra, Tần Phong vẫn cứ là tâm đầu nhục, cục cưng trong tay của bốn vị trưởng lão, ai dám động vào hắn một cái nhất định sẽ gặp phải cơn thịnh nộ lôi đình của bốn vị trưởng lão.

Hắn tuy rằng yêu tiền, nhưng càng quý cái mạng nhỏ hơn... "Mười vạn!" Phó Ngôn Kiệt hiểu ý ngay tắp lự, cắn răng nói: "Ông giúp ta đối phó Tần Phong, ta thêm mười vạn cực phẩm tiên tinh!!" "Ta đã nói rồi..." Vương viện trưởng chỉ cảm thấy đau đầu dữ dội, tỏ vẻ mình thật sự không có ý đó. "Mười hai vạn!" Phó Ngôn Kiệt thấy Vương viện trưởng còn do dự, liền cắt ngang: "Chỉ cần ông chịu giúp ta đối phó Tần Phong, ta nguyện ý thêm mười hai vạn cực phẩm tiên tinh!!" "Thật ra cậu không cần thiết phải như vậy!" Vương viện trưởng rất mực bất đắc dĩ nói: "Tuy rằng Tần Phong sở hữu thiên phú Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất, nhưng hắn dù sao cũng là người hạ giới phi thăng, đối với Tiên Minh sẽ không có cảm giác quy thuộc quá lớn, có xác suất rất lớn không cách nào thông qua khảo hạch, cậu hà tất phải sốt ruột như thế chứ!?" "Ta không đợi được, ta nhất định phải làm thịt Tần Phong!" Phó Ngôn Kiệt sắc mặt vô cùng dữ tợn: "Nếu hiện tại ta không thể giết chết hắn, đợi sau khi hắn thông qua khảo hạch thì sẽ chẳng còn cách nào giết hắn nữa, từ nay về sau ta sẽ cả đời sống trong bóng ma của hắn, hắn sẽ trở thành tâm ma vĩnh viễn của ta." "Việc này ta thật sự lực bất tòng tâm!" Vương viện trưởng bất lực thở dài một tiếng, đẩy hai vạn cực phẩm tiên tinh trở về. "Hừ, ông sẽ phải hối hận!!" Phó Ngôn Kiệt thấy Vương viện trưởng sống chết cũng không đồng ý, chỉ đành thu hồi hai vạn cực phẩm tiên tinh, hậm hực bỏ đi. "Đi thong thả, không tiễn!" Vương viện trưởng không hề cảm thấy hối hận, ngược lại trong lòng mạc danh thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không ngờ Ngự Sơn Tiên Đế từng uy chấn Tiên giới, cư nhiên lại sinh ra một tên hậu bối ngu ngốc không đáng tin cậy như vậy, không chỉ có trái tim thủy tinh không phân rõ thế cục, còn chẳng có chút tự mình hiểu mình nào.

Lúc này —— Tần Phong dẫn theo bốn nữ bộc Phong Hoa Tuyết Nguyệt, đã đi tới khu sinh hoạt của Thiên Phủ Viện.

Chỉ thấy nơi này không chỉ có từng hàng tiểu viện, còn có mấy tòa phủ viện mang theo sơn thủy viên lâm, tất cả đều được một đạo trận pháp bao bọc, không có pháp khí tương ứng thì căn bản không thể mở ra. "Đây chính là động phủ trong Thiên Phủ Viện sao!?" Phong Hoa Tuyết Nguyệt giống như bé ngoan hiếu kỳ, bắt đầu đánh giá khắp nơi.

Căn cứ theo lời vị sư tỷ dẫn các nàng tới Thiên Phủ Viện giới thiệu, khu sinh hoạt của Thiên Phủ Viện có cung cấp động phủ miễn phí, không chỉ có thể dùng để cư trú sinh hoạt, tu luyện cũng không cần lo lắng bị người khác quấy rầy. "Vị công tử này là tới thuê động phủ sao!?" Một tiểu thị nữ tiếp đãi ở khu sinh hoạt vừa nhìn thấy Tần Phong, mắt lập tức sáng lên.

Tuy rằng Tần Phong chỉ có tu vi Sơ Giai Địa Tiên, nhưng khí chất tôn quý toàn thân lại không cách nào che giấu.

Nhất là bốn cô gái Phong Hoa Tuyết Nguyệt sau lưng hắn, mỗi người đều sở hữu dung nhan và khí chất tuyệt mỹ, vừa nhìn liền biết là tiểu nữ bộc đỉnh cấp nhất trong giới quý nhân. "Thuê!?" Phong Tình mặt đầy nghi hoặc: "Không phải nói trong Thiên Phủ Viện cung cấp động phủ miễn phí cho đệ tử tu luyện sao!?" "Trong Thiên Phủ Viện xác thực cung cấp động phủ miễn phí!" Tiểu thị nữ rất lễ phép nói: "Bất quá động phủ miễn phí chỉ cung cấp hiệu quả cách âm đơn giản nhất." Nói rồi...

Tiểu thị nữ liền chỉ về phía vách núi cách đó không xa.

Chỉ thấy trên đó không chỉ có những hang động chi chít như tổ ong, còn có rất nhiều đệ tử ngoại môn đang ra ra vào vào, mang lại cho người ta một loại cảm giác như khu ổ chuột, hình thành sự đối lập rõ rệt với những phủ viện nơi này. "Mà những chỗ này thì không giống vậy..." Tiểu thị nữ lại chỉ về phía tiểu viện, bắt đầu chào hàng: "Trong những tiểu viện này không chỉ hoàn cảnh ưu nhã, còn bố trí cách âm kết giới và đại trận ngưng tụ tiên khí, có thể gia tốc tu luyện của bản thân, một ngày có thể bằng năm ngày tu luyện, càng có thể chịu tải 5 người tu luyện cùng lúc, tiền thuê mỗi ngày chỉ cần 100 viên trung phẩm tiên tinh." "Chủ nhân!!" Phong Hoa Tuyết Nguyệt đáng thương hề hề nhìn về phía Tần Phong, tỏ vẻ mình thật sự không muốn đi ở khu ổ chuột. "Thế còn những phủ viện kia!?" Tần Phong nhíu mày, tỏ vẻ không muốn ở tiểu viện. "Phủ viện!!" Đôi mắt tiểu thị nữ lập tức sáng rực, biết mình gặp được khách hàng lớn rồi, vội vàng giới thiệu: "Phủ viện có thể chịu tải 20 người tu luyện cùng lúc, hiệu quả tu luyện một ngày bằng mười ngày, xung quanh còn có trận pháp bảo vệ, cho dù Thái Ất Kim Tiên cũng đừng hòng xông vào quấy rầy công tử tu luyện, tiền thuê mỗi ngày chỉ cần 1 viên cực phẩm tiên tinh." "1 viên cực phẩm tiên tinh!?" Tần Phong không sảng khoái móc tiền, mà là quay đầu nhìn về phía Tiểu Bạch.

Tuy rằng hắn không biết trong nhẫn trữ vật của Phó Ngôn Kiệt có bao nhiêu tiên tinh, nhưng nghĩ đến việc trả tiền thuê cái phủ viện chắc vẫn không thành vấn đề. "Thỏ ta không có tiền!!" Tiểu Bạch liếc mắt một cái liền nhìn ra Tần Phong đang nghĩ gì, cái đầu nhỏ lập tức lắc lư như cái trống bỏi.

Ngay tại lúc này —— Một đám đệ tử ngoại môn đi tới, nịnh nọt lấy lòng một tên mập lùn.

Nhìn thấy trên đường có cái vũng nước, bọn họ lập tức tranh tiên khủng hậu nằm rạp xuống, còn hiếu thuận hơn đối với cha ruột mình. "Không tệ!" Tên mập hài lòng bước qua, móc ra một viên trung phẩm tiên tinh ném xuống. "Đa tạ Tiền gia!!" Đối phương lập tức kích động nói lời cảm tạ, cảm nhận được tình thương của cha. "Tiền gia!!" Tiểu thị nữ lập tức bỏ mặc Tần Phong, hai mắt phóng quang chạy tới.

Những người khác xung quanh nhìn thấy tên mập tới, cũng đều là biểu cảm kích động y hệt, phảng phất như nhìn thấy cha ruột tỷ phú thất lạc nhiều năm, nhao nhao lao về phía tên mập với tốc độ 180 dặm/giờ. "Đều có, đều có!" Tên mập cũng là ai đến cũng không từ chối, móc ra một nắm trung phẩm tiên tinh. "Là hắn!!" Tần Phong quay đầu nhìn thấy tên mập, trong đầu lập tức hiện lên thông tin liên quan.

Tuy rằng trong ký ức của Dịch Thiên Cơ không có loại đại bí mật kinh thiên động địa, nhưng cũng có không ít bí mật nhỏ có giá trị, trong đó bao gồm thông tin về vị béo ca này.

Người này tên là Tiền Đa Đa, là con trai của Ngũ trưởng lão Tiên Minh.

Bởi vì Ngũ trưởng lão chỉ có một đứa con trai bảo bối này, cho nên hận không thể đem tất cả những gì mình có cho hắn, trong đó bao gồm một gốc Đại Đạo Manh Nha!

Khác với việc Tiểu Bạch thôn phệ Đại Đạo, Đại Đạo Manh Nha của Tiền Đa Đa dựng dục chính là Nhân Quả Đại Đạo!

Một loại Đại Đạo cực kỳ thần bí! "Tên mập này lắm tiền thế!!" Trong mắt Tiểu Bạch lập tức lấp lánh ánh sáng của kẻ mê tiền, móc Thượng Phương Bảo Kiếm ra chuẩn bị trói người lại. "Nhân quả này mi chịu không nổi đâu!" Tần Phong vội vàng ấn đầu con thỏ thấy tiền sáng mắt xuống, trầm giọng nói: "Kẻ này sở hữu Nhân Quả Đại Đạo Manh Nha, hôm nay nếu mi cướp hắn, hoặc là mượn tiền hắn, ngày sau mi sẽ phải trả lại gấp bội cho hắn, nếu không mi tất sẽ bị nhân quả quấn thân, tu vi kiếp này đừng hòng tiến thêm một bước." "Lợi hại thế sao!?" Tiểu Bạch sắc mặt đại biến, lập tức rụt về. "Là rất lợi hại!" Tần Phong tán đồng gật đầu, lại chuyển giọng nói: "Bất quá ta nhân quả bất triêm thân (không dính nhân quả), trái lại có thể dựa vào bản lĩnh đi mượn tiền!" "Chủ ngân thỏ ta là lợi hại nhất!" Tiểu Bạch lập tức ngẩng đầu một góc 45 độ, thành thạo dâng lên một ánh mắt sùng bái. "Là Tần Phong!!" Có người nhận ra Tần Phong, lập tức kinh hô.

Do lúc trước Tần Phong đã đoạn tuyệt tuệ căn của Phó Ngôn Kiệt, càng bức Vương viện trưởng phải cúi đầu nhận thua, cho nên các đệ tử xung quanh nhìn thấy Tần Phong đều mặt đầy khẩn trương, sợ nói sai một câu sẽ gặp phải bạo lực học đường của Tần Phong... "Tình huống gì vậy!?" Ánh mắt Tần Phong tràn đầy vẻ nghi hoặc, không hiểu đám người này bị làm sao. "Hắn chính là Tần Phong!?" Tiền Đa Đa tò mò đánh giá Tần Phong, hiển nhiên cũng từng nghe qua sự tích của đối phương. "Tiền gia, chúng ta vẫn là đi thôi!" Đám con nuôi xung quanh vội vàng khẩn trương khuyên bảo, cũng không muốn cha nuôi gặp phải bạo lực học đường.

Chương 1157

"Không sao, ta có tiền!" Tiền Đa Đa hoàn toàn không thèm để ý xua tay, lại móc ra mười mấy viên cực phẩm tiên tinh. "Nguyện hộ Tiền gia chu toàn!" Đám con nuôi xung quanh phảng phất được buff thêm dũng khí, từng người đều ưỡn ngực thẳng lưng cảnh giác nhìn Tần Phong.

Dường như chỉ cần Tần Phong dám có một chút động tác không quy củ, bọn họ sẽ lập tức xông lên chém chết Tần Phong, dù có hy sinh huynh đệ cùng nhau lớn lên cũng không tiếc. "Khá lắm!" Trong lòng Tần Phong lập tức hô to khá lắm, phát hiện có tiền thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

Chính mình tốn cái giá lớn như vậy mới rút ra được Thiên Quan Chúc Phúc, Hợp Tung Liên Hoành loại buff quần chiến này, nhưng đối phương chỉ cần tùy tiện rải tiền là có thể đạt tới hiệu quả tương đồng. "Ngươi chính là Tần Phong!?" Tiền Đa Đa ôm quyền tự giới thiệu: "Tại hạ Tiền Đa Đa, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!!" "Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ!" Giơ tay không đánh người mặt cười, Tần Phong cũng ôm quyền đáp lễ. "Tần huynh, đây là tới thuê động phủ!?" Ánh mắt Tiền Đa Đa quét một vòng, bắt đầu tìm đề tài nói chuyện. "Đúng vậy!" Tần Phong chủ đánh một cái da mặt dày, trực tiếp thẳng thắn nói: "Con người ta thích yên tĩnh, muốn thuê hết cả khu này, nhưng vừa mới phi thăng trên người không có bao nhiêu tiền, không biết Tiền huynh có thể cho ta mượn một trăm vạn cực phẩm tiên tinh để cứu cấp hay không a!?" "Một trăm vạn?

Còn là cực phẩm tiên tinh!!" Đám con nuôi xung quanh lập tức kinh hô, sau đó mở ra hình thức bảo vệ cha, mặt đầy phẫn nộ quát: "Tần Phong, ngươi đừng có hiếp người quá đáng, ngươi thế này đâu phải là giang hồ cứu cấp, ngươi rõ ràng là coi Tiền gia chúng ta thành kẻ ngốc..." "Bao nhiêu!?" Tiền Đa Đa đẩy đám con nuôi ra, hai mắt phóng quang nhìn chằm chằm Tần Phong.

Phải biết rằng, Nhân Quả Đại Đạo của hắn là mượn càng nhiều, tương lai trả càng nhiều, chỉ cần một ngày chưa trả hết nhân quả, đối phương sẽ một ngày không được tự do, cho dù chết rồi nhập luân hồi cũng vô dụng, kiếp sau còn phải tiếp tục trả.

Hơn nữa có Đại Đạo làm đảm bảo, căn bản không sợ đối phương hủy ước. "Tiền gia..." Đám con nuôi vội vàng khuyên: "Ngài đừng mắc mưu tiểu tử này, hắn rõ ràng chính là đang tống tiền ngài, căn bản chưa từng nghĩ tới chuyện trả tiền ngài a!" "Câm miệng!" Tiền Đa Đa lạnh lùng quát lớn một tiếng, sau đó cười híp mắt ôm quyền nói: "Ta cùng Tần huynh mới gặp đã như thân quen, khu khu một trăm vạn cực phẩm tiên tinh tự nhiên không thành vấn đề, chỉ là tại hạ trên người thực sự không mang theo nhiều tiên tinh như vậy, đây là mười vạn cực phẩm tiên tinh xin Tần huynh cứ nhận lấy trước." Nói xong...

Tiền Đa Đa mặc kệ đám con nuôi đang vò đầu bứt tai xung quanh, cười híp mắt từ trong lòng móc ra một chiếc nhẫn trữ vật, bên trong không nhiều không ít vừa đúng mười vạn cực phẩm tiên tinh. "Hắn đòi, ngài liền cho sao!?" Đám con nuôi triệt để phát điên rồi.

Mới vừa gặp mặt đã cho đối phương mượn mười vạn cực phẩm tiên tinh, rốt cuộc là thế giới này quá điên cuồng, hay là thế giới của người giàu bọn họ không hiểu a!? "Mười vạn thì mười vạn vậy!" Tần Phong có chút thất vọng, không quên dặn dò: "Nhớ kỹ, ngươi còn nợ ta chín mươi vạn cực phẩm tiên tinh đấy nhé!" "Nợ!?" Đám con nuôi xung quanh mặt đầy biểu cảm chấn kinh, tỏ vẻ chưa từng gặp qua kẻ nào mặt dày vô sỉ như thế. "Không sai!" Tiểu Bạch tán đồng gật gật cái đầu nhỏ, sau đó ra vẻ cụ non nói: "Ngươi còn nợ chủ nhân thỏ ta chín mươi vạn cực phẩm tiên tinh, nếu không trả đúng hạn là phải tính lãi đấy." "Lãi suất!?" Đám con nuôi lập tức kinh hô, một bộ biểu cảm chấn kinh +999.

Tuy rằng bọn họ đã cố gắng hết sức tưởng tượng ranh giới đạo đức của Tần Phong, nhưng khi hắn mở miệng thì phát hiện mình vẫn là coi thường bọn hắn. "Chúng ta không quen biết một người một thỏ này!" Bốn cô gái Phong Hoa Tuyết Nguyệt cúi thấp đầu, bộ dáng 'ta với Tần Phong không thân'. "Tần huynh yên tâm, nhất định sẽ mau chóng bù vào!" Tiền Đa Đa đối với việc này một chút cũng không tức giận, ngược lại cười ha hả đưa nhẫn cho Tần Phong.

Chỉ riêng cái danh hiệu Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất của Tần Phong, vụ buôn bán nhân quả này hắn tuyệt đối là ổn kiếm không lỗ. "Hả!?" Đám con nuôi triệt để ngây người, nghiêm trọng hoài nghi hôm nay thức dậy quá mạnh bạo rồi.

Một kẻ dám đòi, một kẻ dám mượn!

Hoàn toàn không cân nhắc logic vận hành của thế giới này, cũng không cân nhắc bọn họ có chịu nổi hay không!

Bất quá so với sự không hiểu của đám con nuôi, tiểu thị nữ cho thuê động phủ thì vui vẻ đến không khép được miệng, vừa nãy Tần Phong chính là nói mình thích yên tĩnh, muốn thuê cả một khu lớn này. "Chuyện gì thế này!?" Tiền Đa Đa sau khi cho mượn tiền xong, trong ánh mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Trước kia khi hắn cho người khác mượn tiền, giữa hai bên sẽ xuất hiện một sợi dây nhân quả, cũng có thể gọi là khế ước nhân quả, chỉ có khi đối phương trả hết nhân quả mới có thể biến mất.

Nhưng lần này hắn cho Tần Phong mượn mười vạn viên cực phẩm tiên tinh, giữa hai bên cư nhiên không có xuất hiện khế ước nhân quả. "Chẳng lẽ là tiền cho mượn chưa đủ nhiều!?" Đại não Tiền Đa Đa vận chuyển phi tốc, càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Đối phương chính là Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất!

Sao có thể chỉ dùng khu khu mười vạn viên cực phẩm tiên tinh, liền để đối phương nợ mình một cái nhân quả to lớn được. "Tần Phong!" Đám con nuôi thấy cha ruột chấp ý như thế, chỉ đành nghĩ biện pháp bổ cứu: "Tiền gia hào phóng cho ngươi mượn mười vạn cực phẩm tiên tinh như vậy, ngươi có phải hay không cũng nên cam kết một cái ngày trả nợ!?" Trả!?

Dựa vào bản lĩnh mượn được tiền vì sao phải trả!?

Tần Phong nhịn không được lườm đối phương một cái thật to, tỏ vẻ tiền của mình còn khó đòi hơn Hứa lão bản nhiều. "Quá vô sỉ rồi!!" Đám con nuôi đã nhịn Tần Phong rất lâu rồi, xắn tay áo lên chuẩn bị đi hội đồng Tần Phong. "Đều dừng tay..." Tiền Đa Đa vội vàng giơ tay ngăn cản, không định thúc giục Tần Phong trả tiền.

Hắn hiện tại muốn làm chính là mau chóng trở về tìm cha ruột xin tiền, tranh thủ sớm ngày chạm tới giới hạn của Tần Phong, ký kết với hắn một bản khế ước có hiệu ứng nhân quả. "Nhưng mà..." Đám con nuôi tuy rằng cảm thấy không cam lòng, nhưng ngại vì uy hiếp của bạo lực học đường, cuối cùng chỉ có thể hậm hực buông nắm đấm ra. "Tiền huynh!" Tần Phong chủ đánh một cái tham lam vô độ, lại cười híp mắt nói: "Nghe nói Tiên Minh có một tòa Giao Dịch Tiên Sơn, bất kể trân kỳ dị bảo gì đều có thể mua được ở trên đó, không biết Tiền huynh có rảnh cùng đi xem một chút hay không a!?" "Tần Phong, ngươi đừng có quá đáng!" Đám con nuôi lập tức mở ra hình thức bảo vệ cha, hung tợn nói: "Ngươi đó là thành tâm mời Tiền gia đi dạo Giao Dịch Tiên Sơn sao?

Ngươi đây rõ ràng chính là muốn để Tiền gia trả tiền thay ngươi!!" "Không sai!" Tần Phong chủ đánh một cái chân thành nói: "Ta mời Tiền huynh đi Giao Dịch Tiên Sơn, chính là để hắn giúp ta trả tiền." "Vãi chưởng!!" Đám con nuôi nhịn không được nhao nhao chửi tục, thật sự chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như thế. "Không thành vấn đề!" Nhưng ngoài dự liệu của tất cả mọi người là, Tiền Đa Đa không chút do dự liền đáp ứng. "Hắn đòi, ngài liền cho sao!?" Toàn trường mọi người đều ngây ra như phỏng, thật tâm không hiểu thế giới của người có tiền...

Ngay sau đó —— Tần Phong liền tiêu sái vung tay lên, bao trọn toàn bộ các phủ viện. "Hắn cư nhiên thật sự bao trọn rồi!?" Mọi người xung quanh triệt để không bình tĩnh được nữa.

Vốn tưởng rằng đây chỉ là cái cớ Tần Phong mượn tiền, ai ngờ hắn tiêu tiền của người khác là thật sự không đau lòng. "Tiền huynh!" Tần Phong làm ra vẻ đương nhiên nói: "Con người ta kết bạn, chưa bao giờ nhìn đối phương có tiền hay không, cái cần chính là một thái độ của đối phương!" "Yên tâm, ta có tiền!" Tiền Đa Đa vẻ mặt kiêu ngạo ưỡn ngực ngẩng đầu, căn bản không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Bốp!

Bốp!

Chỉ thấy hắn giơ tay vỗ hai cái, lập tức xuất hiện một chiếc phi chu.

Khác với Thần Phong Chu nhỏ nhắn xinh xắn của Tần Phong, cũng khác với khí thế bá đạo của Thiên Chu Tiên Minh, chiếc phi chu này chủ đánh chính là một cái chủ nghĩa xa hoa, toàn thân do hoàng kim không biết tên chế tạo mà thành, dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh kim quang chói mắt.

Chương 1158

Thân thuyền dài chừng ngàn trượng, rộng mấy trăm trượng, có thể chứa cả ngàn người cùng lúc.

Mặt đất bên trong trải thảm dày cộm, mềm mại mà thoải mái; trên tường khảm nạm các loại bảo thạch, lấp lánh quang mang ngũ sắc rực rỡ; trên trần vẽ những bức bích họa tinh mỹ, miêu tả các loại cảnh tượng kỳ dị trong tiên cảnh.

Chỗ ngồi hoa lệ, bình phong tinh xảo, bàn trà ưu nhã... không cái nào không phải là trân phẩm giá trị liên thành. "Đúng là hào không nhân tính a!" Tần Phong nhìn mà trái tim nhỏ bé đập loạn xạ, phát hiện có tiền thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

Căn cứ theo Dịch Thiên Cơ đại bách khoa ghi chép, tùy tiện cạy một viên bảo thạch trên phi chu xuống, đều là trân bảo trị giá mấy vạn cực phẩm tiên tinh, tổng thể giá trị chế tạo tuyệt đối đạt tới năm ngàn vạn cực phẩm tiên tinh. "Thỏ ta nhịn không nổi nữa rồi!" Tiểu Bạch nhìn đến mức mắt lóe hồng quang.

Nó hiện tại đã chẳng màng đến cái gì nhân quả báo ứng nữa rồi, móc Thượng Phương Bảo Kiếm ra chuẩn bị đi bắt cóc Tiền Đa Đa, cho hắn biết báo ứng của ngươi chính là Tần Tiểu Bạch ta. "Nhân quả này mi chịu không nổi đâu!" Tần Phong lần nữa trấn áp Tiểu Bạch xuống, cũng không dám để con thỏ này làm bậy. "Tần huynh, mời!" Tiền Đa Đa kiêu ngạo ưỡn ngực ngẩng đầu, mời Tần Phong lên phi chu của mình. "Đi thôi!" Tần Phong thu hồi tâm thần, dẫn theo bốn cô gái Phong Hoa Tuyết Nguyệt lên thuyền. "Cái này cũng quá xa hoa rồi, không phải là chặn đường cướp được đấy chứ!?" Ngọc Tuyết chạy lên trước ôm chặt cánh tay Tần Phong, tò mò thò cái đầu nhỏ nhìn ngó xung quanh. "Cướp đường làm gì có bán thuốc kiếm tiền a!" Tần Phong nhịn không được cảm khái một tiếng.

Căn cứ Dịch Thiên Cơ đại bách khoa ghi chép, Tiền Đa Đa sở dĩ hào không nhân tính như vậy, là bởi vì Ngũ trưởng lão Tiên Minh nãi là Luyện Đan Sư đệ nhất Tiên giới, không chỉ người cầu đan nhiều vô số kể, cửa hàng đan dược trong nhà càng là mở khắp Đông Vực do Tiên Minh thống trị.

Cho dù ba vực khác ra lệnh cấm chỉ, nhưng kẻ buôn lậu vẫn nườm nượp không dứt.

Bất quá may mắn là hắn cũng sở hữu thiên phú luyện đan, đến nay chưa nhận phải một cái đánh giá kém nào, phú quý bát thiên sớm muộn gì cũng sẽ đến lượt hắn. "Hồ ly tinh!" Phong Tình nhìn thấy Ngọc Tuyết ôm lấy cánh tay Tần Phong, không cam lòng yếu thế tiến lên ôm lấy cánh tay còn lại.

Hiện tại Tử Diên, Vu Lan, Hồng Hạnh, Điềm Điềm, Hữu Dung, Tiểu Nhu, Tiểu Hương Phi, Tiêu Cửu Nương, cùng với cái tiểu Y Nha nguy hiểm kia đều bị nhốt vào Trùng Đồng thế giới, bên người chủ nhân chỉ có bốn người tiểu nữ bộc Phong Hoa Tuyết Nguyệt các nàng, chính mình cần phải nắm bắt cơ hội đóng dấu Mị Ma văn lên. "Ấu trĩ!" Nguyệt Hi nhịn không được lườm một cái, khinh thường tham gia loại tranh phong ghen tuông này.

Hiện tại nàng chỉ muốn về trong Trùng Đồng thế giới của Tần Phong tìm Tiêu Cửu Nương, cũng chỉ có Tiêu Cửu Nương mới có thể mang lại cho nàng khoái lạc chân chính, giống như cái gì Vương viện trưởng trước đó, nàng đều còn chưa bắt đầu phát huy đã tòng tâm rồi, căn bản không có chút thành tựu cảm nào. "Hửm!?" Tần Phong dường như cảm ứng được cái gì, theo bản năng quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy cách đó không xa có một đạo lưu quang đang bay cực nhanh, giống như sao băng rạch phá hư không bay về phía Thiên Phủ Viện. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ phát hiện Sơ Luyến Tiểu Sư Muội của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại!" "Sơ luyến tiểu sư muội!?" Thần tình Tần Phong không khỏi sững sờ, suy tư xem là tiểu sư muội của ai.

Trước mắt những Thiên Tuyển Chi Tử hắn gặp, chỉ có Diệp Thần, Uyên Tổng, Lâm Tam, nhị đệ, Lan Bảo Bảo là cấp Thần Thoại.

Bất quá Diệp Thần giegie không chịu thua kém, Uyên Tổng trọng sinh và Lan Bảo Bảo có thể loại trừ, thì chỉ còn lại Lâm Tam và nhị đệ thôi.

Nhưng vấn đề là nhị đệ đã có oan gia hoan hỉ và cô nàng từ trên trời rơi xuống, không giống người có tình đầu, còn về Lâm huynh, lão nam nhân ba mươi tuổi, có tình đầu cũng không thể nào ở cái nơi Tiên giới này. "Chẳng lẽ trong Tiên Minh này, còn ẩn giấu một tên Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại!?" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm tự nói, càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Bất kể nói thế nào cũng là một trong ba đại siêu cấp thế lực của Tiên giới, chiếm cứ Đông Vực trong Đông Nam Tây Bắc bốn vực, môn hạ quang đệ tử nội môn đã cao tới hơn trăm triệu, số lượng đệ tử ngoại môn càng là có thể đạt tới con số kinh người ngàn tỷ.

Mà những thứ này chỉ mới là sức mạnh bản thân Tiên Minh có thể điều động, còn chưa tính đến những thế lực lựa chọn y phụ Tiên Minh.

Có tông môn truyền thừa mấy chục vạn năm, cũng có vạn thế hoàng triều do Nhân Hoàng tọa trấn, còn có gia tộc truyền thừa huyết mạch Tiên Đế, cùng với các bộ lạc dị tộc sở hữu thủ đoạn quỷ dị.

Dưới cơ sở nhân khẩu khổng lồ như thế, xuất hiện một Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại hẳn là không khó.

Mà ngay trong lúc Tần Phong thất thần, đối phương đã phiêu phiêu bay đi, không để lại một câu nói, cũng không để lại một áng mây. "Tiên Minh này càng ngày càng thú vị!" Khóe miệng Tần Phong nhịn không được nhếch lên.

Vốn tưởng rằng phi thăng tới Tiên giới, chính mình sẽ mất đi rất nhiều niềm vui.

Nhưng ai ngờ mới tới Tiên Minh chưa được mấy ngày, đã lần lượt gặp được mỹ nữ sư tôn và sơ luyến tiểu sư muội, cùng với một Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại thượng vị chưa được khai phá.

Ngay tại lúc này —— Phía trước truyền đến một trận huyên náo, dường như đã tới khu chợ nhân gian. "Hạ phẩm tiên kiếm, 100 hạ phẩm tiên tinh mang về nhà!" "Tam Chuyển Tiên Đào, bảo bối hiếm thấy, các vị sư đệ, sư muội chớ có bỏ lỡ!" "Trung phẩm tiên giáp, Tây trưởng lão đích thân chỉ điểm, chỉ cần 300 thượng phẩm tiên tinh!" "Ấu tể huyết mạch Cùng Kỳ, ấu tể huyết mạch Cùng Kỳ, đi ngang qua dạo ngang qua chớ có bỏ lỡ!" "Ấu niên Côn Côn, ấu niên Côn Côn, ấu niên Côn Côn sinh ra được hai năm rưỡi!" "………" Tần Phong nghe tiếng quay đầu nhìn sang, đã tới trên Giao Dịch Tiên Sơn.

Chỉ thấy nơi này xác thực như trong lời đồn cái gì cũng bán, tiên thảo, tiên thạch, tiên thú, tiên khí, công pháp tu luyện cái gì cần có đều có, có thể nói chỉ cần ngươi gọi được tên, cơ bản đều có thể tìm thấy trên ngọn tiên sơn này.

Mà Diệp Thần cũng chính là giao dịch tại khu chợ này, tìm được chìa khóa mở ra Tiên Vương bí cảnh.

Rất nhanh —— Đám người Tần Phong đã xuống phi chu.

Chỉ thấy các chủ quán đã sớm mỏi mắt mong chờ, đang trông mong nhìn chằm chằm bọn họ, một bộ biểu cảm khát vọng 'cha ơi mau mau chọn con'.

Mà Tiền Đa Đa cũng không để các vị chủ quán thất vọng, thái độ cũng thập phần đoan chính, phàm là sạp hàng nào Tần Phong dừng lại quá ba giây, không nói hai lời trực tiếp bao trọn cả sạp hàng, để Tần Phong hiểu được cái gì gọi là "bao" trị bách bệnh. "Chủ nhân!" Ngọc Tuyết nhịn không được nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Chúng ta chiếm tiện nghi người ta như vậy không tốt lắm đâu!?" "Có tiện nghi không chiếm, chính là chịu thiệt!" Tần Phong là ai đến cũng không từ chối.

Chỉ cần Tiền Đa Đa dám mua, Tần lão lục hắn liền dám nhận... "Chủ ngân thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch tán đồng liên tục gật cái đầu nhỏ, tỏ vẻ mình kiên quyết không chịu cái thiệt thòi lớn này. "Đúng là người nào nuôi thỏ nấy!" Phong Hoa Tuyết Nguyệt biết khuyên cũng vô dụng, chỉ đành lựa chọn cùng nhau đồng lõa.

Lúc này —— Tiền Đa Đa đi theo sau lưng Tần Phong trả tiền, trong mắt nổi lên một tia mờ mịt.

Vừa nãy hắn vì Tần Phong bao trọn mười mấy cái sạp hàng, lại tốn hơn vạn viên cực phẩm tiên tinh, nhưng không chỉ không chạm tới giới hạn ký ước của Tần Phong, cũng không chạm tới giới hạn vô sỉ của Tần Phong. "Vì sao lại như vậy chứ!?" Trong lòng Tiền Đa Đa cảm thấy thập phần mờ mịt, không biết là xảy ra vấn đề ở chỗ nào.

Tuy rằng trước kia hắn chưa từng gặp qua đệ nhất danh trên Thiên Tư Bảng, nhưng cũng gặp không ít yêu nghiệt xếp hạng cao trên đó, nhẹ nhàng liền có thể cùng đối phương ký đính khế ước nhân quả.

Chương 1159

Nhưng vì sao gặp Tần Phong, lại một chút cũng không hiển thị chứ!? "Tiền gia!" Đám con nuôi nhìn không nổi nữa, khổ khẩu bà tâm khuyên: "Tần Phong này quá không biết xấu hổ rồi, nhận đồ liên một câu cảm ơn cũng không có, làm cứ như Tiền gia ngài nợ hắn vậy, người này vạn vạn không thể kết giao a!!" "Cái này..." Sắc mặt Tiền Đa Đa trở nên rối rắm, cũng ý thức được có chút không đúng lắm.

Bất quá vừa nghĩ tới số tiên tinh đã tiêu trên người Tần Phong, trong lòng lại cảm thấy thập phần không cam tâm, cảm thấy mình chỉ cần nỗ lực thêm một chút nữa, là có thể chạm tới giới hạn ký ước của Tần Phong. "Gia ta hôm nay cứ không tin tà đấy!" Tiền Đa Đa phảng phất như con bạc khát nước, sống chết cũng phải test ra giới hạn của Tần Phong.

Hắn cái gì không có, chính là tiền nhiều!! "A!!" Tần Phong đột nhiên dừng bước, ánh mắt rơi vào một sạp hàng phía trước.

Chỉ thấy trên sạp hàng này bán một đám yêu thú ấu niên, cùng một số trứng yêu thú không biết tên.

Mà ở một góc không bắt mắt còn đặt một cái Tỏa Yêu Lung, bên trong nhốt một con tiên hạc đang thoi thóp, cánh của nó vô lực rũ xuống, mắt nhắm nghiền, phảng phất tùy thời đều có thể mất mạng.

Trên người càng là đầy rẫy vết máu và thương tích, bộ lông trắng muốt cũng trở nên ảm đạm vô quang.

Nhưng dù vậy, vẫn không che giấu được cỗ tiên khí bẩm sinh trên người nó, phảng phất có thể tịnh hóa thế giới, khiến người ta cảm thấy một loại yên tĩnh và tường hòa mạc danh. "Không ngờ, ta cũng có loại vận khí này!" Tần Phong sau khi nhìn thấy tiên hạc, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Căn cứ tin tức xem được trong Thiên Cơ Tạp, Diệp Thần giegie vốn định mua một con thú cưỡi thay đi bộ, nhưng do mới tới Tiên giới túi tiền rỗng tuếch, chỉ đành mua con tiên hạc thoi thóp này.

Kết quả không ngoài dự đoán, kích hoạt hào quang nhân vật chính!

Con hạc này tên đầy đủ là Cửu Hoa Tiên Hạc, là một loại Tường Thụy Tiên Yêu không có lực công kích gì nhưng cực kỳ hiếm thấy, càng sở hữu một chiêu tiên thiên thần thông tên là "Tiên Hạc Chỉ Lộ".

Diệp Thần giegie chính là dưới sự chỉ dẫn của tiên hạc, tiến vào di tích Tiên Vương lấy được truyền thừa của Tiên Vương.

Cũng tức là nói con Cửu Hoa Tiên Hạc này, chính là chìa khóa hắn muốn tìm lần này! "Bao tất!!" Khác với trư cước (nhân vật chính) mua đồ ắt gặp phiền phức, Tiền Đa Đa xông lên liền giúp Tần Phong bao trọn tất cả. "Đa tạ Tiền gia, đa tạ Tiền gia!!" Chủ quán cả người kích động không thôi, phảng phất như trúng vé số giải độc đắc vậy.

Chỉ thấy hắn nhanh nhẹn lấy ra một cái túi ngự thú, đem toàn bộ yêu thú trên sạp thu vào, bao gồm cả con Cửu Hoa Tiên Hạc đang thoi thóp kia, sau đó cung cung kính kính đưa cho Tần Phong. "Vãi chưởng, thế là lại bao trọn nữa hả!?" Mọi người xung quanh cảm giác mình sắp điên rồi.

Nếu nói Tần Phong là nữ nhân, bọn họ còn có thể tỏ vẻ lý giải, nhưng vấn đề là Tần Phong là một đấng nam nhi thuần khiết, vì sao cũng có thể khiến Tiền Đa Đa điên cuồng như thế, phàm là sạp hàng nào ánh mắt dừng lại ba giây trực tiếp bao trọn.

Bất quá so với sự không hiểu của các khách hàng, các chủ quán thì triệt để điên cuồng rồi.

Bắt đầu nghĩ trăm phương ngàn kế để ánh mắt Tần Phong dừng lại trên sạp hàng của bọn họ ba giây, có mấy tiểu tỷ tỷ thậm chí không tiếc vén váy dài lên, lộ ra cặp đùi trắng nõn của mình.

Chỉ là Tần Phong cũng không có ý tứ ở lại thưởng thức, dẫn theo Phong Hoa Tuyết Nguyệt vội vội vàng vàng chạy về phủ viện.

Cũng không phải lương tâm Tần Phong trỗi dậy, mà là bận về chữa trị cho Cửu Hoa Tiên Hạc.

Dù sao Tiên giới cũng là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, thực lực vi tôn, cho dù hắn có thể dựa vào thao tác lươn lẹo và chút thông minh vặt để có được tài phú, cũng không thể giữ được, chỉ có bản thân đủ cứng mới là đạo lý cứng rắn.

Có lương không có súng, nhà ngươi là kho lương!

Có súng không có lương, chỗ nào cũng là nhà ăn!

Có lương lại có súng, ngươi chính là sơn đại vương! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sơ bộ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, hoạch đắc 500 vạn điểm phản phái!" "Sơ bộ!?" Đôi mắt Tần Phong tại chỗ liền sáng lên.

Hiện tại phần thưởng sơ bộ của hệ thống đã cho 500 vạn điểm phản phái, đợi lấy được di tích Tiên Vương chẳng phải là có thể hoạch đắc cơ hội rút thưởng. "Phải cường hóa một đợt rồi!" Tần Phong trầm tư một lát, mở ra bảng hệ thống.

Chỉ thấy hắn hiện tại chỉ có vỏn vẹn 8914 vạn 1120 điểm, ngay cả 9000 vạn điểm phản phái cũng không lấy ra được, nhưng vì năng lực đề thăng thực lực, chỉ đành nhịn đau hô gọi hệ thống đổi 4 tấm phiếu thăng cấp Buff Tiên Cấp.

Đem Vô Địch Kiếm Tâm, Thần Kỹ Kiếm Hồn, Tiên Thiên Kiếm Khí, Vô Địch Kiếm Vực, bốn cái buff chiến lực liên quan đến kiếm thăng lên Tiên cấp để đề thăng chiến lực. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng phiếu thăng cấp Buff, đem Vô Địch Kiếm Tâm thăng tới Tiên cấp!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng phiếu thăng cấp Buff, đem Thần Kỹ Kiếm Hồn thăng tới Tiên cấp!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng phiếu thăng cấp Buff, đem Tiên Thiên Kiếm Khí thăng tới Tiên cấp!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng phiếu thăng cấp Buff, đem Vô Địch Kiếm Vực thăng tới Tiên cấp!" Theo tiếng thăng cấp của hệ thống liên tục vang lên, một đạo kiếm khí lăng lệ trùng thiên bạo phát ra.

Trong chớp mắt —— Bầu trời Thiên Phủ Viện mây đen dày đặc, điện sấm rền vang, cuồng phong gào thét, ngay sau đó một cột sáng khổng lồ từ trong mây đen giáng xuống, trực tiếp rơi vào trên người Tần Phong, tản mát ra quang mang chói mắt, uyển như một tôn thần linh giáng lâm.

Ầm ầm ầm!!

Cả ngọn núi nơi Thiên Phủ Viện tọa lạc bắt đầu run rẩy, sơn thạch lăn xuống, cây cối nghiêng ngả, khiến cho một đám đệ tử ngoại môn nhao nhao ghé mắt nhìn về phía phủ viện của Tần Phong, thiên địa dị tượng bực này tự nhiên cũng không giấu được mấy vị trưởng lão Tiên Minh. "Hình như là khí tức của Tần Phong!" Thất trưởng lão liễu mi hơi nhíu cảm ứng, khiếp sợ hé đôi môi đỏ mọng: "Kiếm đạo thiên phú của kẻ này cũng vị miễn quá kinh khủng rồi đi?

Mới tới Tiên giới bao lâu đâu?

Nhiều cảnh giới kiếm đạo như vậy đã đạt được đột phá toàn diện." "Cái thằng nhãi ranh này..." Tứ trưởng lão tức giận thổi râu trừng mắt: "Không đi đàng hoàng luyện khí, chạy đi luyện kiếm cái gì, quả thực chính là đang lãng phí thiên phú Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất của hắn a!!" "Thiên phú của kẻ này, quả nhiên tiền cổ vô nhân!" Nhị trưởng lão quay đầu nhìn về phía Thiên Phủ Viện, nhịn không được lẩm bẩm nói: "Bản đế hiện tại đã không đợi được nữa rồi, phải đề tiền tiến hành khảo hạch mới được..." Lúc này, Tần Phong vẫn nhắm mắt ngồi xếp bằng bên hồ trong phủ viện, lẳng lặng cảm nhận sự thay đổi của tâm cảnh bản thân, hoàn toàn không để ý đến những phân tranh bên ngoài.

Cả người hắn phảng phất như đã hòa làm một thể với kiếm, không gian xung quanh càng bắt đầu ngưng cố lại.

Vô số kiếm khí giao thoa tung hoành, hình thành nên một thế giới của kiếm.

Thiên địa hỗn trọc, vạn vật mông lung!

Cả thế giới đâu đâu cũng là kiếm, hoặc treo trên bầu trời, hoặc cắm trên mặt đất, hoặc lơ lửng trong hư không, mỗi thanh kiếm đều tỏa ra khí tức lẫm liệt, dường như có thể đâm thủng hư không bất cứ lúc nào.

Ý niệm vừa động, tiếng kiếm reo vang tận trời xanh!

Vô số đạo kiếm quang tung hoành ngang dọc, dẫn động thiên địa cộng hưởng, như muốn phá khai mọi chướng ngại. "Lợi hại vãi!" Tiểu Bạch kinh ngạc há hốc mồm, động tác thành thạo móc ra chiếc chiếu nhỏ, trải xuống bên cạnh Tần Phong, chổng cái mông nhỏ lên rồi nằm sấp xuống...

Không quá ba giây tiếng ngáy như ông cụ non vang lên, không quá năm giây thành công đi vào giấc ngủ, không quá mười giây bong bóng mũi bắt đầu phập phồng lúc to lúc nhỏ, không quá hai mươi giây nước miếng đã thuận theo khóe miệng chảy xuống. "Đây chính là Kiếm Vực cấp Tiên sao!?" Tần Phong vội vàng thu liễm tâm thần, để thế giới trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh.

Chương 1160

Ngay sau đó liền bắt đầu kiểm tra ba cái buff Kiếm Đạo còn lại.

Vô Địch Kiếm Tâm, giúp đạo tâm của hắn càng thêm kiên định.

Tiên Thiên Kiếm Khí bắt nguồn từ Tiên Thiên Kiếm Thể, cho nên sau khi thăng cấp, Tiên Thiên Kiếm Thể dường như được mở ra một loại gông xiềng gen nào đó, không chỉ tăng cường độ thân hòa của hắn đối với kiếm, mà còn giúp hắn có những cảm ngộ khác biệt về kiếm.

Còn về thần kỹ Kiếm Hồn thăng cấp thành tiên kỹ Kiếm Hồn, sau khi thêm vào không chỉ có thể tăng cường gấp mười lần công kích cho bản thân, mà còn có thể tạo ra sát thương khó tin đối với nguyên thần của Tiên nhân. "Cảm giác vẫn là chưa đủ a!" Tần Phong vẫn không có chút cảm giác an toàn nào, tiếp tục ngồi xếp bằng chuẩn bị nỗ lực tu luyện.

Chỉ thấy hắn tiêu tốn tinh thần cực lớn, liên hệ với Thân Ngoại Hóa Thân ở U Minh giới, đòi lấy giọt Bản Nguyên Thủy Tích mà Uyên Tổng vừa tăng ca ngưng tụ ra gần đây.

Không phải là Tiên Tinh dùng không nổi, mà là Thủy Tích có tỷ lệ hiệu suất trên giá thành (P/P) cao hơn!

Ngươi dùng Tiên Tinh tu luyện sẽ tổn thất một khoản tiền lớn, nhưng nếu ngươi dùng Bản Nguyên Thủy Tích tu luyện, Uyên Tổng còn có thể kiếm thêm hai hào tiền tăng ca. "Cái này là..." Đôi mắt đẹp của bốn nàng Phong Hoa Tuyết Nguyệt bỗng sáng lên.

Do các nàng cũng chẳng lạ lẫm gì với khí tức bản nguyên, nên vội vàng thành thạo ngồi xếp bằng xung quanh Tần Phong.

Lệ!

Lệ!

Cửu Hoa Tiên Hạc đang bị thương kêu lên hai tiếng với mọi người, ý bảo các ngươi đều đi tu luyện rồi thì ai giúp ta chữa thương đây.

Bất quá khi nó cảm ứng được bản nguyên chi lực nồng đậm, lập tức "thân tàn nhưng chí kiên" lết đến bên cạnh Tần Phong, bắt đầu hấp thu bản nguyên chi lực rò rỉ ra từ trong cơ thể hắn, thương thế cũng đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Oanh long long!!

Tiên khí xung quanh phảng phất chịu sự thu hút của một loại sức mạnh thần bí nào đó, nhao nhao hội tụ về phía phủ viện nơi Tần Phong đang ở, hình thành một cái xoáy lốc tiên khí nồng đậm, bao vây nhóm người Tần Phong vào giữa.

Trong hoàn cảnh tiên khí nồng độ cao thế này, tốc độ tu luyện của Tần Phong trở nên cực nhanh.

Chỉ thấy tiên thể của hắn trở nên tinh oánh dịch thấu, dường như có thể nhìn thấy mạch máu và kinh lạc bên trong, nội bộ thân thể cũng đang phát sinh biến hóa vi diệu, cơ bắp trở nên càng thêm kiên nhận, xương cốt càng thêm cứng rắn, kinh mạch càng thêm rộng lớn, khí tức quanh thân cũng đang không ngừng tăng lên.

Đồng thời dưới sự gia trì không ngừng của bản nguyên chi lực, Hỗn Nguyên Đạo Thể cũng đang chậm rãi tiến hóa.

Không biết qua bao lâu, một tiếng "phanh" vang lên.

Trong cơ thể Tần Phong truyền ra một tiếng trầm đục, là âm thanh gông cùm xiềng xích của thân thể bị phá vỡ.

Ngay sau đó một cỗ sức mạnh chưa từng có dâng lên trong lòng, còn nương theo một cơn gió lốc siêu cường hung mãnh lao ra, giống như một cơn bão táp quét ngang toàn bộ đình viện, thổi mọi thứ đến đông lệch tây đổ. "Địa Tiên trung giai rồi!" Tần Phong mở mắt thở ra một hơi, có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của bản thân.

Căn cứ theo ghi chép của "Dịch Thiên Cơ Bách Khoa", cảnh giới Địa Tiên chỉ cần không ngừng th tôi luyện tiên thể, khi tiên thể được chùy luyện đến trình độ nhất định, sẽ có thể nước chảy thành sông đột phá đến cảnh giới Chân Tiên.

Lệ!

Cửu Hoa Tiên Hạc dang rộng đôi cánh vui vẻ kêu to một tiếng, sau đó dùng cái đầu nhỏ cọ cọ lên người Tần Phong. "Không tệ, khỏi hẳn rồi!" Tần Phong xoa xoa cái đầu nhỏ của tiên hạc, cười giáo dục: "Nhớ kỹ, chủ nhân ngươi ta chính là một người tri ân đồ báo, cho nên ngươi sau này cũng phải làm một con hạc tri ân đồ báo biết không hả!?" Lệ!

Cửu Hoa Tiên Hạc liên tục gật cái đầu nhỏ, tỏ vẻ chính mình nhất định sẽ tri ân đồ báo. "Không tệ!" Tần Phong hài lòng gật đầu, sau đó mở ra bảng hệ thống.

Chỉ thấy số dư của hắn hiện tại chỉ còn lại 49.141.120 điểm, bất quá hắn vẫn nhịn đau hô hoán Hệ thống đổi một viên Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu tốn 20 triệu điểm phản diện, đổi một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Địa Tiên!" Một viên đan dược xuống bụng, căn cơ lập tức củng cố!

Sau khi Tần Phong củng cố xong tu vi Địa Tiên trung giai, ánh mắt nhìn về phía bốn nàng Phong Hoa Tuyết Nguyệt bên cạnh.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Chỉ thấy khí tức quanh thân bốn nàng Phong Hoa Tuyết Nguyệt sôi trào, ngay sau đó trong cơ thể liền truyền ra bốn tiếng trầm đục.

Là gông cùm trong cơ thể các nàng đã bị phá vỡ thành công, nhao nhao đột phá đến cảnh giới Đại Đế, quanh thân cũng tản mát ra uy áp Đế cấp độc hữu của Đại Đế.

Bất quá rất đáng tiếc các nàng hiện tại đang ở Tiên giới, không dẫn phát bất kỳ thiên địa dị tượng nào, giống như ném một hòn đá nhỏ vào trong biển rộng, căn bản không nhấc lên nổi một chút bọt nước. "Chúng ta hình như đã tu luyện ba tháng rồi!" Hoa Linh sau khi mở to mắt, bẻ ngón tay tính toán. "Lâu như vậy sao!?" Ngọc Tuyết mặt đầy lo lắng nói: "Ta nhớ vị sư tỷ kia hình như từng nói, Thiên Phủ Viện yêu cầu mỗi ngày phải đi nghe giảng, chủ nhân ba tháng không đi, cũng không xin phép, sẽ không có chuyện gì chứ!?" "Không cần khẩn trương!" Phong Tình đầy vẻ không quan tâm nói: "Chủ nhân chính là hạng nhất Khí Tu Thiên Tư Bảng, chỉ bằng tấm biển vàng này, tại bên trong Tiên Minh tuyệt đối có đặc quyền, huống chi chủ nhân đột phá Địa Tiên trung giai hẳn là nên được khen thưởng mới đúng, đâu ra chuyện bị xử phạt!?" "Nghe giảng!?" Tần Phong vươn vai một cái, tỏ vẻ chính mình không cần.

Nếu nói Thiên Phủ Viện dạy là chương trình tiểu học, vậy thì "Dịch Thiên Cơ Bách Khoa" chính là giáo trình đại học, hắn căn bản không cần đi đến lớp học của Thiên Phủ Viện lãng phí thời gian, cũng chỉ có những lúc mất ngủ mới cần đi đến lớp học để ngủ bù. "Đúng rồi!" Tần Phong đột nhiên nhớ tới các nàng trong thế giới Trùng Đồng.

Chính mình đã đến Tiên giới ngót nghét gần nửa năm, cũng không biết các nàng hiện tại thế nào rồi.

Hơn nữa lần này hắn bế quan tiêu hao điểm phản diện rất lớn, đang cần gấp bọn Hữu Dung, Tiểu Nhu, Tiêu Cửu Nương, Lan bảo bảo giúp đỡ bổ sung một chút.

Bất quá vừa nghĩ tới chuyện lần trước Tử Diên và Lan bảo bảo nhìn nhau không vừa mắt, hắn liền cảm thấy một trận đau đầu, không biết nên xử lý quan hệ giữa hai nàng như thế nào, theo bản năng liền muốn đi vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ tìm Tình Phụ Tâm Nhan tiểu thư. "Thật đúng là tu tiên vô tuế nguyệt a!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm nói: "Bất tri bất giác đã qua lâu như vậy, tính toán thời gian, nếu là không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Diệp Thần giegie phi thăng chắc cũng trong mấy ngày nay, hi vọng hắn có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta, một lần nữa chấn tác quay về cấp bậc Thần Thoại..." * * * Họa phong xoay chuyển, thế giới Trùng Đồng.

Từ sau khi nữ phụ ác độc Nguyệt Hi rời đi, Tiêu Cửu Nương lại trở về cuộc sống yên tĩnh.

Bất quá khác với trước kia ngâm mình trong Thánh Linh Tuyền, tắm rửa trắng trẻo chờ Tần Phong tới sủng hạnh, hiện tại nàng cùng Tiểu Hương Phi tình mẫu tử tràn lan, thu lưu Tiểu Y Nha không nhà để về. "Y nha!!" Tiểu Y Nha mang vẻ mặt 'không còn gì để luyến tiếc'.

Chương 1161

Vốn tưởng rằng rời khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chính mình có thể đi theo bên cạnh Tần Phong, nhưng ai biết đâu quay đầu lại bị nhốt vào thế giới Trùng Đồng, nữ nhân ở đây còn hung dữ hơn nhiều so với nữ quỷ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Tiêu Cửu Nương và Tiểu Hương Phi mỗi ngày đều phải tranh đoạt quyền nuôi dưỡng nó, Hữu Dung và Tiểu Nhu mỗi ngày thì đều diễn vở kịch lớn tranh giành em bé.

Còn Tử Diên và Vu Lan mỗi ngày đều phải đánh một trận, liên lụy đến Hồng Hạnh và Điềm Điềm cũng sẽ động thủ theo.

Lúc này —— Linh điền mà Tiểu Nhu tỉ mỉ che chở đã bị Hữu Dung dùng cái cuốc đào đến hố lớn hố nhỏ, để tìm kiếm những "em bé" linh thảo chui xuống đất. "Hữu Dung tỷ, tỷ làm ơn làm phước, buông tha những đứa bé này đi!" Tiểu Nhu đôi mắt đẹp ngấn lệ ôm lấy đùi Hữu Dung, hệt như đóa hoa trắng nhỏ nhắn yếu ớt chịu đủ sự bắt nạt của ác bá. "Đào một gốc, ta đào thêm một gốc nữa thôi!" Hữu Dung hưng phấn căn bản không dừng lại được, tiếp tục vung cuốc đào "em bé" linh thảo.

Phải biết rằng, những linh thảo này đều đã mở linh trí, trên đời căn bản không có y sư nào có thể ngăn cản được loại dụ hoặc này, nhất định phải đào hết chúng nó về nhà ngâm rượu mới được.

Ngay tại lúc này, không gian trước mặt hai nàng vặn vẹo, ngay sau đó thân ảnh Tần Phong liền xuất hiện. "Đại ma vương tới!" Nụ cười trên mặt Hữu Dung lập tức cứng đờ, vội vàng giấu cái cuốc ra sau lưng.

Đồng thời, trong đầu cũng hiện lên những dòng chữ như "Cứu ta, cứu ta, cứu ta".

Không biết tiếp theo sẽ diễn biến thành 《Tuyệt mỹ Tiểu Y Tiên đào sạch linh điền của Đại ma vương, bị ép lấy thân gán nợ》, hay là 《Tuyệt mỹ Tiểu Y Tiên bị Đại ma vương đuổi ra khỏi nhà, chỉ có thể một mình xinh đẹp》. "Tần Phong ca ca!!" Tiểu Nhu nhìn thấy Tần Phong, rốt cuộc không kìm được nữa.

Chỉ thấy nàng nhào vào trong ngực Tần Phong, lưu lại tiếng khóc nức nở đầy ủy khuất. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến ý nan bình của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi đầu hoài tống bão, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đây là thế giới Trùng Đồng của ta!?" Tần Phong ôm mỹ nhân nhưng không có tâm trạng an ủi, đã bị một màn trước mắt làm cho kinh ngây người.

Chỉ thấy thế giới Trùng Đồng vốn non xanh nước biếc, chim hót hoa nở, phong cảnh như tranh vẽ, hiện tại biến thành thảm không nỡ nhìn.

Không chỉ linh điền bị Hữu Dung đào đến lồi lõm, những ngọn núi từng nguy nga sừng sững, nay cũng phảng phất như bị người khổng lồ giẫm qua, để lại vô số hố động và vết nứt.

Còn có rừng rậm um tùm, hiện tại trọc lóc một mảnh.

Dòng suối trong sơn cốc cũng không còn chảy xuôi, bị đá tảng rơi rụng chặn lại, hình thành từng cái vũng nước.

Nếu không phải Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng vẫn bình an vô sự, hắn còn tưởng mình thật sự đã vào nhầm chỗ. "Cái này cũng không liên quan đến chuyện của ta!" Hữu Dung vội vàng phủi sạch quan hệ nói: "Là do Vu Lan và Tử Diên hai người đánh nhau tạo thành, còn có Hồng Hạnh và Điềm Điềm là tòng phạm, bọn họ dăm ba bữa lại phải đánh một trận, ngày tích tháng lũy liền thành ra bộ dạng hiện tại này." Oanh long long!!

Phảng phất như để chứng minh lời nói của Hữu Dung, tiếng nổ vang chấn động lỗ tai cũng theo đó vang lên.

Chỉ thấy một tím một lam hai đạo quang mang phóng lên tận trời, ngay sau đó liền va chạm kịch liệt trong hư không, mỗi lần va chạm đều sẽ sinh ra cơn bão năng lượng khủng bố, không ngừng chà đạp thế giới Trùng Đồng của hắn. "Ngươi xem, ta đã nói rồi mà!" Hữu Dung lập tức tỉnh táo tinh thần, bắt đầu hất nồi (đùn đẩy trách nhiệm) nói: "Đều là do Tử Diên và Vu Lan đánh nhau tạo thành, cùng cái vị Tiểu Y Tiên cứu tử phù thương như ta đây, là một đinh điểm quan hệ cũng không có a!" "A!?" Tiểu Nhu đang khóc lóc tại chỗ liền kinh ngây người, thật không biết Hữu Dung lấy dũng khí ở đâu ra.

Những "em bé" linh thảo nàng ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn, bị người phụ nữ ác độc này phá hoại đến bảy tám phần mười, thế mà còn không biết xấu hổ nói chính mình là Tiểu Y Tiên cứu tử phù thương. "Phải không!?" Tần Phong ôm Tiểu Nhu trong ngực, liếc mắt nhìn Hữu Dung nói: "Xem ra ta phải bắt hai kẻ cầm đầu gây chuyện trước, ngày sau lại xử lý, tra xuống, ra sức tra, kiên quyết tra đến cùng, tuyệt không dung túng!" "Ừm!!" Hữu Dung tán đồng liên tục gật đầu, tỏ vẻ Tần Phong nói có lý.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang chấn động lỗ tai lại một lần nữa vang lên, hư không cũng đi theo một trận chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy hai nàng giao phong kịch liệt trong hư không, váy áo bay lên như tiên tử giáng trần, Bạch Hổ Kiếm cùng Nguyệt Luân giao thoa huy ánh, tia lửa bắn khắp nơi, xinh đẹp cùng sát phạt đan xen vào nhau, hình thành một bức họa quyển đầy chất thơ nhưng cũng đầy duy mỹ.

Lan bảo bảo khí chất thanh lãnh, giống như băng sơn tuyết liên, tay cầm trường kiếm, kiếm pháp linh động, mang theo vài phần ưu nhã cùng phiêu dật; Tử Diên thì ánh mắt kiên định mà nghiêm túc, Nguyệt Luân treo trên không, thân tư mạn diệu, thấy chiêu phá chiêu. "Thật là làm cho người ta đau đầu a!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, biết trốn là trốn không thoát. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại tranh phong ghen tuông, nhận được 2 triệu điểm phản diện!" "2 triệu!!" Tần Phong cái chân vừa mới bước ra, lập tức liền rụt trở về.

Hắn tuyệt đối không phải vì cái gì điểm phản diện, mà là lo lắng các nàng dễ dàng đạt được chính mình sau đó sẽ không trân quý, chính mình chẳng qua cũng chỉ là muốn thái độ của các nàng mà thôi.

Lúc này —— Thiên Phủ Viện vang lên một hồi tiếng chuông, đại biểu cho mệnh lệnh tập hợp khẩn cấp.

Chỉ thấy từng đệ tử ngoại môn sau khi nghe thấy tiếng chuông, lập tức buông xuống việc trong tay, nhao nhao hóa thành một đạo lưu quang chạy về phía đại điện của Thiên Phủ Viện. "Năm nay có bao nhiêu đệ tử ngoại môn tới!?" Nhị trưởng lão đang đứng trên một tòa lầu cao, nhìn các đệ tử không ngừng hội tụ phía dưới. "Bẩm Nhị trưởng lão!" Vương viện trưởng vội vàng thành thật trả lời: "Năm nay tổng cộng có 80 vạn đệ tử ngoại môn thông qua tuyển bạt bộc lộ tài năng, trong đó có hơn 6 vạn đệ tử ngoại môn trải qua thời gian học tập này đã đột phá đến cảnh giới Chân Tiên." "6 vạn cảnh giới Chân Tiên?

Cũng không tệ lắm!" Nhị trưởng lão khẽ gật đầu, sau đó lại hỏi: "Tần Phong đâu?

Hắn bế quan không phải đã kết thúc rồi sao?

Chuông tập hợp vang lên thời gian dài như vậy, sao còn chưa thấy hắn qua đây hả!?" "Ách..." Vương viện trưởng không biết trả lời thế nào, chỉ có thể bồi cười nói: "Có lẽ là đang tổng kết cảm ngộ, có một số người tu tiên là như vậy, thích sau khi xong việc lại hồi ức một lần, xem chính mình có chỗ nào sơ suất hay không." "Còn muốn hồi ức một lần!?" Trong lòng Nhị trưởng lão có chút phiền táo nói: "Bản đế vì chờ hắn xuất quan, đã trì hoãn khảo hạch ba tháng rồi!!" "Trì hoãn!?" Trong lòng Vương viện trưởng không khỏi run lên.

Tuy rằng lão biết cao tầng Tiên Minh coi trọng Tần Phong phi thường, nhưng không ngờ có thể coi trọng đến trình độ này, cư nhiên sẽ vì hắn mà phá vỡ quy củ truyền thừa nhiều năm của Tiên Minh.

Ngay tại lúc này —— Tần Phong từ trong thế giới Trùng Đồng đi ra, nghe được tiếng chuông cũng lập tức chạy tới.

Bất quá hắn lại không mang theo bốn nàng Phong Hoa Tuyết Nguyệt, thậm chí ngay cả Tiểu Bạch cũng không mang, để bọn họ ở lại trong phủ viện tiếp tục tu luyện, dự định một mình đi lĩnh giáo mỹ nhân kế của Tiên Minh...

Phi!

Là khảo hạch của Tiên Minh rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại... "Là Tần Phong!!" Các đệ tử nhìn thấy Tần Phong đến, lập tức tự giác nhường ra một con đường.

Hiện tại danh đầu "Giáo viên ác bá" của Tần Phong đã truyền ra, căn bản không có ai dám tới gần hắn, ngoại trừ Tiền Đa Đa sẽ "bao trị bách bệnh" ra, những người khác sinh sợ chọc vào hắn sẽ bị "đoạn căn". "Thằng nhãi này không giống người tốt gì a?!" Nhị trưởng lão nhìn thấy Tần Phong đến, thần tình không khỏi ngẩn ra một chút.

Nếu lão nhớ không lầm thì Tần Phong tới Thiên Phủ Viện cũng chỉ hơn ba tháng, trong đó có ba tháng thời gian còn là đang bế quan, nhưng chính trong thời gian chút xíu như vậy, hắn cư nhiên lại có thể trở thành "Giáo viên ác bá" được mấy chục vạn đệ tử ngoại môn công nhận trong lòng.

Thật sự không biết nên nói hắn là thiên phú dị bẩm, hay là nên nói người này khốn nạn đến mức nào!

Bất quá vừa nhìn thấy Tần Phong đột phá tới Địa Tiên trung giai, lại nghĩ tới thiên phú kiếm đạo biến thái của Tần Phong, cùng với danh hiệu hạng nhất Khí Tu Thiên Tư Bảng, cái gì giáo viên ác bá cũng không còn để ý như vậy nữa.

Chương 1162

Người tu tiên, ai mà không có chút thói hư tật xấu a! "Tần huynh!!" Tiền Đa Đa sau khi nhìn thấy Tần Phong, lập tức liền kích động lên.

Từ sau lần giao dịch Tiên Sơn từ biệt đến nay, hắn đã ba tháng không gặp Tần Phong, cũng đồng nghĩa với việc hắn ba tháng không vì Tần Phong tiêu tiền rồi. "Hóa ra là Tiền huynh!" Tần Phong nghe tiếng quay đầu nhìn sang, nhìn thấy tên tiểu béo quen thuộc.

Cũng không khác biệt lắm so với lần gặp trước, vẫn là bộ dáng "Ba Lâm" giáo viên, bên người còn vây quanh đầy những đứa con nuôi có hiếu tâm. "Tần huynh, sao ngươi bế quan thời gian dài như vậy!?" Tiền Đa Đa mặt đầy vẻ u oán, trách cứ Tần Phong không tiêu tiền của mình. "Có chút cảm ngộ, có chút cảm ngộ..." Tần Phong chịu không nổi loại ánh mắt này, vội vàng nói sang chuyện khác: "Đây là xảy ra chuyện gì?

Cư nhiên triệu tập tất cả đệ tử ngoại môn trong Thiên Phủ Viện lại!?" "Xác thực có đại sự phát sinh!" Sự chú ý của Tiền Đa Đa lập tức bị hấp dẫn, thần bí hề hề thấp giọng nói: "Ta nghe nói bên dưới có một cái hoàng triều muốn thoát ly Tiên Minh, vì thế cao tầng quyết định phái Thiên Phủ Viện chúng ta tiến đến trấn áp, biểu hiện tốt có thể trực tiếp tấn thăng làm đệ tử nội môn." "Hóa ra là thế!" Tần Phong nghe vậy gật gật đầu, biết khảo hạch đã bắt đầu.

Mặc dù hắn không biết nguyên nhân gì khiến khảo hạch sớm hơn, nhưng căn cứ thông tin nhìn thấy trong Thiên Cơ tạp, Diệp Thần giegie cũng là bởi vì nguyên nhân này mà rời khỏi Tiên Minh, kết quả bị đệ tử nội môn giả trang bắt làm tù binh, tao ngộ nghiêm hình tra tấn bức cung, một mạch chống đỡ đến mỹ nhân kế mới tính là kết thúc. "Có thể tấn thăng đệ tử nội môn!!" Các đệ tử xung quanh nghe vậy, lập tức kích động lên.

Bọn họ từ trong vô số đệ tử ngoại môn chém giết lao ra, thông qua tầng tầng tuyển bạt gian khổ một đường giết tới Thiên Phủ Viện, mục đích không phải là vì tấn thăng trở thành đệ tử nội môn của Tiên Minh sao!?

Hiện tại rốt cuộc để cho bọn họ chờ được cơ hội, lát nữa nhất định phải biểu hiện bản thân thật tốt. "Tiền huynh, ngươi cũng đi sao!?" Tần Phong làm lơ sự kích động của đệ tử chung quanh, rất là tò mò nhìn về phía Tiền Đa Đa.

Căn cứ "Dịch Thiên Cơ Bách Khoa" ghi chép, lão cha của Tiền Đa Đa chính là Ngũ trưởng lão vị cao quyền trọng của Tiên Minh, không có lý do gì để con trai nhà mình cùng đám "mã lâu" (khỉ/tôm tép) này cùng nhau tham gia loại khảo hạch nội môn này mới đúng, người ta từ khắc sinh ra đã là Tề Thiên Đại Thánh rồi. "Đương nhiên!" Tiền Đa Đa đột nhiên vẻ mặt chính sắc nói: "Trong nhà Tiền mỗ tuy rằng có chút gia tư, nhưng ở trước mặt Tiên Minh lại như hạt bụi nhỏ bé không đáng kể, tự nhiên cũng phải dựa theo quy củ của Tiên Minh mà làm." "Ách..." Tần Phong bảo trì trầm mặc không nói chuyện.

Biết tám phần mười đây lại là một tên siêu cấp "cường nhị đại" (con ông cháu cha) ẩn giấu thân phận, muốn chứng minh bản thân.

Bất quá hắn cũng không có ý tứ muốn vạch trần thân phận đối phương, ngược lại định bám sát bên người Tiền Đa Đa.

Bởi vì "cường nhị đại" có lẽ sẽ không vì xuất thân mà được đãi ngộ đặc thù, nhưng nhất định sẽ vì xuất thân "cường nhị đại" của bọn họ mà được đối đãi công chính, chính mình đi theo bên cạnh hắn sẽ không cần lo lắng bị người ta cho mang giày nhỏ.

Tiếp theo —— Vương viện trưởng lên đài, bắt đầu nói lời vô nghĩa.

Trước tiên là trần thuật đơn giản quá trình sự tình một chút, sau đó lại chú trọng cường điệu tính nguy hiểm của nhiệm vụ, khổ khẩu bà tâm khuyên mọi người lượng sức mà làm, hiện tại lui ra còn kịp.

Bất quá đệ tử có thể thông qua tầng tầng tuyển bạt đi vào nơi này, tự nhiên sẽ không vì vài câu nói của Vương viện trưởng mà lùi bước. "Không tệ!" Vương viện trưởng rất là hài lòng gật đầu, bắt đầu dựa theo quy trình vẽ bánh nướng tương lai.

Mà ngay tại lúc Tần Phong nghe đến mức hôn hôn trầm trầm, sắp bị thôi miên thành công thì lời nói nhảm của Vương viện trưởng rốt cuộc cũng giảng xong.

Ngay sau đó ba chiếc thiên chu khổng lồ chậm rãi bay lên, bóng đen cực lớn bao trùm cả ngọn Tiên Sơn, hơn tám mươi vạn đệ tử ngoại môn cũng bắt đầu nhao nhao lên thuyền, chút nào không có ý tứ muốn lùi bước. "Tiền huynh, chúng ta đi!" Tần Phong lôi kéo Tiền Đa Đa lên thuyền, chủ yếu chính là muốn một sự bồi bạn (ké fame).

Rất nhanh, gần tám mươi vạn đệ tử ngoại môn đăng lục hoàn tất, ba chiếc thiên chu cũng bắt đầu rời khỏi Tiên Minh. "Phong nhi, con cũng phải cố lên a!!" Tần gia Thủy Tổ đứng trên Tiên Sơn, nhìn thiên chu nhanh chóng rời đi.

Do lão dùng thân phận người nhà Tần Phong tiến vào Tiên Minh, cho nên cũng không cần đi tham gia khảo hạch nội môn Tiên Minh.

Hơn nữa ba tháng này lão cũng không có nhàn rỗi, đã sờ rõ ràng mạng lưới quan hệ bên trong Tiên Minh.

Còn lấy danh tiếng hạng nhất Khí Tu Thiên Tư Bảng của Tần Phong, kết giao được không ít lãnh đạo nhỏ trong Tiên Minh, cũng chế định phương án kéo Vương viện trưởng xuống ngựa.

Bất quá có thể lăn lộn lên làm lãnh đạo nhỏ trong Tiên Minh, không ai không phải là nhân tinh, muốn cho bọn họ ra tay hỗ trợ, còn cần lấy ra trù mã thực sự mới được, cũng chính là việc Tần Phong có thể hay không thông qua khảo hạch của Tiên Minh.

Một khi Tần Phong thông qua khảo hạch của Tiên Minh, lão sẽ có biện pháp kéo Vương viện trưởng xuống.

Coi như chính mình không thể thay thế vào đó, cũng có thể hoàn thành một cuộc trao đổi lợi ích!

Không chỉ có thể giúp lão nhanh chóng đứng vững gót chân tại Tiên Minh, còn có thể thu hoạch một bang phái đồng minh chính trị, đặt nền móng cho việc đào rỗng Tiên Minh sau này. "Hoặc là hồng phúc tề thiên, hoặc là địa phủ đại yên (thuốc phiện)!" Thần tình Tần gia Thủy Tổ đột nhiên nghiêm túc lên, quyết định làm theo kế hoạch kéo Vương viện trưởng xuống ngựa. "Ô ô..." Vương viện trưởng trên thiên chu nhịn không được rùng mình một cái, mạc danh kỳ diệu có loại cảm giác bị thứ đồ dơ bẩn gì đó nhắm vào.

Bất quá rất nhanh lão liền không có tâm tư quản loại sự tình này nữa, đầy trong đầu đều là nhiệm vụ Nhị trưởng lão giao cho lão trước khi xuất phát, lần này hơn tám mươi vạn đệ tử ngoại môn tham gia khảo hạch, chỉ có thể có một phần trăm tỷ lệ trúng tuyển.

Cũng chính là chưa đến một vạn người có thể trở thành đệ tử nội môn!

Không chỉ cần phải có lòng trung thành tuyệt đối, còn cần phải có thiên phú cùng thực lực, tuyệt đối không thể **lấp chỗ trống**. "Danh ngạch trúng tuyển lần này cư nhiên chỉ có chút xíu như vậy!" Trên mặt Vương viện trưởng tràn đầy vẻ đau lòng (vì tiền).

Tuy rằng lão có thói quen thu tiền trước khảo hạch, nhưng cam kết với người ta lại là "không qua bao lui tiền".

Cũng có thể hiểu là, tay không bắt sói!!

Những đệ tử ngoại môn này có thể thông qua khảo hạch hay không, kỳ thật cùng lão không có quan hệ gì, có thể thành công thì lão nhận tiền, không thể thành công thì lão đem tiền trả lại.

Cho nên về lý thuyết chính là cơ số càng lớn, tiền lão kiếm được cũng sẽ càng nhiều, hiện tại danh ngạch trúng tuyển chưa đến một vạn người, cũng có nghĩa là người có thể thông qua khảo hạch càng ít, tiền lão phải trả lại cũng sẽ càng nhiều...

Lúc này —— Sau khi Nhị trưởng lão tiễn bước ba chiếc thiên chu, liền đi tới trong đại điện tổng bộ Tiên Minh.

Chỉ thấy Đại trưởng lão vẫn thần thái uy nghiêm ngồi ở vị trí đầu não, hai tay đan vào nhau chống cằm, ánh mắt thì bình tĩnh nhìn tấm gương hư ảo phía trước, bên trong đang phát hình ảnh ba chiếc thiên chu rời đi.

Mà ở hai bên bàn hội nghị dài, thì phân biệt ngồi Lục Gia, Tứ trưởng lão, Thất trưởng lão, cùng với một gã trung niên nam tử béo mập, chính là Ngũ trưởng lão có xưng hô Đệ nhất luyện đan sư Tiên giới, cũng chính là cha ruột của Tiền Đa Đa. "Đều an bài xong xuôi rồi hả!?" Đại trưởng lão hai tay đan lại chống cằm, đôi mắt bình thản không gợn sóng nhìn không ra hỉ nộ. "An bài xong xuôi!" Nhị trưởng lão khẽ gật đầu nói: "Lão Tam đã đích thân dẫn đội xuất phát, tin tưởng rất nhanh sẽ có thể nhìn thấy kết quả." "Thật là chịu không nổi!" Lục Gia nhịn không được oán trách nói: "Khảo hạch đệ tử nội môn hàng năm đều làm phức tạp như vậy, không chỉ phải có một gã trưởng lão đích thân dẫn đội, còn muốn các trưởng lão khác cách không quan khán, cũng không thể phái vài tên chấp sự nội môn đi làm sao!?" "Chính phải!" Ngũ trưởng lão phảng phất tìm được tri kỷ, lập tức mở miệng nói: "Ta cứ mỗi phút mỗi giây là mấy chục vạn cực phẩm tiên tinh lên xuống, các ngươi biết ta mỗi lần tới họp, phải tổn thất bao nhiêu tiền không hả!?" "Còn TM 'phút mốt mấy chục vạn cực phẩm tiên tinh lên xuống'?!" Tứ trưởng lão đầy mặt ghét bỏ nói: "Ngươi nếu là phút mốt mấy chục vạn cực phẩm tiên tinh lên xuống, bản đế liền có thể bảo đảm mỗi vị ngồi đây nhân thủ một kiện cực phẩm tiên khí, không quá ngàn năm là có thể đem Long Ngạo Thiên ấn xuống đất ma sát." "Ba vị sư huynh!" Thất trưởng lão vội vàng tiến lên giảng hòa nói: "Đệ tử nội môn quan hệ đến tương lai của một tông môn, làm trưởng lão tự nhiên có trách nhiệm nghiêm khắc kiểm soát, các ngươi chớ có tranh cãi tổn thương hòa khí." "Ta lại không phải trưởng lão..." Lục Gia lập tức tìm được cái cớ, mở miệng muốn lớn tiếng kháng nghị.

Chỉ là hắn một câu còn chưa nói xong, ánh mắt bình thản không gợn sóng, uyển chuyển như vực sâu của Đại trưởng lão đã nhìn sang, dọa hắn lập tức rít hai hơi thuốc, quật cường lí nhí nói: "Ta xác thực không phải trưởng lão, ta là Lục Gia!!" "Mọi người đều đừng cãi nữa!!" Nhị trưởng lão tâm mệt mở miệng, nhìn về phía hình ảnh phát sóng trực tiếp trong gương.

Chương 1163

Chỉ thấy trên boong thuyền thiên chu, đã phân thành hai phái.

Một phái là phái bình dân không có bất kỳ bối cảnh gì, một phái tự nhiên là phái quý tộc xuất thân hào môn.

Chỉ thấy trên mặt các đệ tử phái bình dân khó giấu vẻ hưng phấn trong lòng, đều đang nghĩ lát nữa làm sao trấn áp phản loạn tấn thăng thành đệ tử nội môn.

Mà so với đệ tử phái bình dân chỉ biết kích động, đệ tử phái quý tộc rõ ràng biết chút nội tình khảo hạch, từ khi bước lên thiên chu đã bắt đầu quan sát tỉ mỉ, ý đồ tìm kiếm đề mục chính xác của lần khảo hạch này. "Khảo hạch như vậy hào vô ý nghĩa!" Tứ trưởng lão nhịn không được mở miệng nói: "Hào môn đại tộc có thể lợi dụng ưu thế bản thân, cung cấp trợ giúp cho đệ tử nhà mình, nhưng con cái nhà bình thường chỉ có thể dựa vào chính mình, hai bên có thể nói căn bản là không cùng một tầng thứ." "Ngươi nói không sai, hai bên xác thực không ở cùng một tầng thứ!" Nhị trưởng lão không nhanh không chậm nói: "Nhưng Tiên giới cũng không phải do một loại người tạo thành, nó là do rất nhiều loại tính cách con người tạo thành, mỗi người đều có cách dùng của mỗi người, phải xem ngươi phân loại bọn họ ra như thế nào." "Ý của ngươi là..." Lục Gia mày hơi nhíu lại nói: "Đáp án khảo hạch lần này không chỉ có một loại!?" "Phải, cũng không phải!" Nhị trưởng lão thấy mọi người không hiểu, mở miệng giải thích nói: "Có thể tiến vào Thiên Phủ Viện làm đệ tử ngoại môn, đều là thông qua tầng tầng khảo hạch tuyển bạt lên, vô luận thiên phú, tâm tính, hay là tu vi và thủ đoạn đều là những kẻ nổi bật trong đám đồng lứa, cho nên khảo hạch lần này vẫn là trắc nghiệm bọn họ liệu có trung thành với Tiên Minh ta hay không, chỉ là đối đãi người khác nhau, phương pháp dùng cũng không giống nhau." "Khác nhau như thế nào!?" Mấy vị trưởng lão đồng thanh dò hỏi, trông mong chờ đáp án. "Phi thường khác nhau!" Nhị trưởng lão không trực tiếp trả lời, trầm tư một hồi nói: "Từ sau khi Long Ngạo Thiên đột phá cảnh giới Tiên Đế, một số thế lực dưới trướng Tiên Minh liền bắt đầu rục rịch, trải qua xác thực có một cái Đại Lương Hoàng Triều đã âm thầm đầu quân cho Chiến Thần Điện, lần này để Thiên Phủ Viện đi trấn áp phản loạn cũng không phải cái cớ, mà là giết gà dọa khỉ." "Đại Lương Hoàng Triều!?" Tứ trưởng lão lập tức nhíu mày nói: "Nếu ta nhớ không lầm, Đại Lương Hoàng Triều chính là có Nhân Hoàng tọa trấn, chỉ phái đám đệ tử ngoại môn Thiên Phủ Viện kia đi thật sự không thành vấn đề sao!?" "Cho nên ta mới có thể định ra tỷ lệ trúng tuyển là một phần trăm!" Nhị trưởng lão không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Nơi tốt nhất để trắc nghiệm lòng trung thành chính là trên chiến trường, cũng chỉ có những đệ tử ngoại môn không hỏi nguyên do, kiên quyết chấp hành mệnh lệnh kia, mới có tư cách trở thành đệ tử nội môn, đáng giá để Tiên Minh tiêu tốn đại tinh lực đi bồi dưỡng bọn họ." "Có đạo lý!" Các vị trưởng lão nghĩ nghĩ, tán đồng gật gật đầu. "Tần Phong thì sao!?" Tứ trưởng lão nhịn không được dò hỏi: "Ngươi định trắc nghiệm hắn như thế nào!?" "Giống như hào môn đại tộc!" Nhị trưởng lão thần tình nghiêm túc nói: "Một đám công tử, tiểu thư thân kiều thịt quý chưa từng chịu khổ, đánh một trận trên cơ bản là sẽ khai ra hết thảy, nếu gặp phải kẻ có cốt khí thì dùng tiền tài, quyền thế, mỹ sắc tới trắc nghiệm bọn họ, chỉ có bọn họ trải qua ba loại khảo nghiệm này, mới có thể chứng minh lòng trung thành của bọn họ đối với Tiên Minh ta." "Tiền, quyền, sắc!?" Tứ trưởng lão lập tức mặt lộ vẻ lo lắng.

Là một người đàn ông các phương diện đều rất bình thường, tự nhiên biết lực sát thương của tiền quyền sắc lớn bao nhiêu.

Có thể nói là thứ mà mỗi người đàn ông đều khắc vào trong xương cốt truy cầu cả đời, chỉ cần có một chút cơ hội sẽ gắt gao nắm nó trong tay mình.

Mà từ việc Tần Phong tùy thân mang theo bốn cô thị nữ xinh đẹp có thể nhìn ra, hắn cho dù có thể chịu đựng đòn roi, tiền tài, quyền thế ba ải này, e rằng cũng rất khó vượt qua ải cuối cùng là mỹ sắc. "Hắt xì!!" Tần Phong nhịn không được hắt hơi một cái, không biết phu nhân nhà ai nhớ thương hắn rồi. "Truyền tống trận đến rồi!" Một gã đệ tử bên cạnh đột nhiên mở miệng, dẫn tới mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên quảng trường phía trước bày biện một cái truyền tống trận cực lớn, do những tảng đá khổng lồ không biết tên tạo thành, bên trên khắc đầy phù hào và đồ án kỳ quái, càng lấp lóe hào quang ngũ sắc rực rỡ, làm cho người ta cảm nhận được một cỗ lực lượng thần bí. "Đây chính là truyền tống trận!?" Tần Phong cũng ngước mắt nhìn sang.

Tuy rằng lần đầu tiên hắn ngồi thiên chu về Tiên Minh, giữa đường đã sử dụng mấy chục lần truyền tống trận, nhưng khi đó hắn đang bận bịu tu luyện trong phòng, cho nên cũng không có đi ra xem truyền tống trận.

Lúc này —— Trong hư không ẩn tàng một đám tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, đang yên lặng chăm chú nhìn ba chiếc thiên chu khổng lồ phía dưới. "Vị kia chính là Tần Phong!?" Một vị tiểu tỷ tỷ xinh đẹp phát hiện Tần Phong trên boong thuyền, lập tức che đôi môi đỏ mọng cười duyên nói: "Ai da, vị Tần Phong tiểu đệ đệ này dáng dấp thật đúng là tuấn tú, nhìn đến mức tỷ tỷ ta ngứa ngáy trong lòng." "Ngươi sợ ngứa không chỉ là trong lòng đâu nhỉ!?" Các tiểu tỷ tỷ khác nhịn không được trêu ghẹo, ánh mắt cũng tề xoát xoát nhìn về phía Tần Phong... "Ân!?" Tần Phong hơi nhíu mày, có cảm giác như đang bị ai đó nhìn trộm.

Tuy nhiên, còn chưa đợi hắn tìm ra kẻ nhìn trộm đang nấp trong bóng tối, xung quanh Thiên Chu đã xuất hiện một tầng hộ thuẫn trong suốt, đồng thời chậm rãi đi vào bên trong truyền tống trận phía trước.

Ngay sau đó, Tần Phong liền có cảm giác tiến vào đường hầm thời gian, trước mắt là vô số màu sắc và đồ án biến ảo nhanh chóng, phảng phất như đang xuyên qua thời không và vĩ độ khác biệt.

Đợi đến khi khôi phục bình thường, đã xuất hiện ở nơi cách xa không biết bao nhiêu năm ánh sáng. "Lợi hại thật!" Tần Phong sau khi trải nghiệm xong, cảm thấy vô cùng kinh kỳ.

Đồng thời, hắn cũng nhớ tới chuyện lần trước đi theo Nhị trưởng lão về Tiên Minh.

Trong tình huống có Thiên Chu và truyền tống trận, cũng phải mất cả tháng trời mới đến nơi, nếu để hắn tự mình đi bộ tới, chẳng phải là mất mấy ngàn năm mới đến được sao!? "Các vị ngoại môn đệ tử..." Vương viện trưởng thấy đã đến Đại Lương Hoàng Triều, lập tức hét lớn như chuông đồng: "Chúng ta đã đến Đại Lương Hoàng Triều, nhiệm vụ cụ thể của mỗi người sẽ được gửi đến thông tấn nghi của các ngươi.

Hiện tại rút lui vẫn còn kịp, một khi nhiệm vụ ban bố thì nhất định phải kiên quyết chấp hành đến cùng, cho dù chết cũng không được lùi bước." "Kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ!!" Tám mươi vạn ngoại môn đệ tử tâm chí kiên định, không có một ai lựa chọn rút lui vào lúc này.

Dù sao bọn hắn có thể xuất hiện ở đây, đều đã trải qua tầng tầng lớp lớp ma nan, làm sao có thể lựa chọn lùi bước ở bước cuối cùng này. "Tốt!" Vương viện trưởng hài lòng gật đầu, ra hiệu cho nữ thư ký bên cạnh.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Ngay sau đó, tiếng thông tấn nghi vang lên liên tiếp, các đệ tử lục tục nhận được tin tức nhiệm vụ.

Chỉ thấy bọn hắn không dám chậm trễ chút nào, người thì lấy ra phi hành pháp khí, người thì lấy ra tiên sủng tự nuôi...

đều dùng tốc độ nhanh nhất đi tới địa điểm nhiệm vụ. "Rốt cuộc cũng bắt đầu rồi!" Tiền Đa Đa mặt đầy kích động nói: "Cũng không biết năm trăm vạn cực phẩm Tiên tinh mà ta chuẩn bị, có thể hoàn thành nhiệm vụ bên trên ban bố hay không." "Bao... bao nhiêu!?" Tần Phong nghe xong thì hoàn toàn không bình tĩnh nổi, phát hiện có tiền đúng là có thể muốn làm gì thì làm.

Khi người khác đang nghĩ cách dùng mạng đi liều một cái danh ngạch, thì Tiền Đa Đa lại nghĩ dùng tiền đập chết người, cứ như dùng 500 tỷ đi mua cái bằng đại học, tin rằng không có học viện nào từ chối loại chuyện tốt này. "Tiền gia!!" Đám con nuôi xung quanh cứ như được tiêm máu gà.

Đừng nói là giúp Tiền Đa Đa hoàn thành nhiệm vụ Tiên Minh ban bố, cho dù là vì cha nuôi mà đánh hạ Đại Lương Hoàng Triều làm Nhân Hoàng cũng không thành vấn đề. "Tiền vàng một khi vang lên, mọi âm thanh khác đều im bặt!" Tần Phong trong lòng không nhịn được cảm thán một tiếng, lại có nhận thức hoàn toàn mới về sức mạnh của đồng tiền.

Rất nhanh —— Trên boong thuyền vốn có chút chen chúc, bắt đầu trở nên thưa thớt.

Một ánh mắt tràn đầy oán độc phẫn hận, cũng thành công rơi vào trên người Tần Phong.

Người này không phải ai khác, chính là Phó Ngôn Kiệt đã mất đi "tuệ căn"! "Ân!?" Tần Phong lập tức phát giác được, quay đầu nhìn về phía Phó Ngôn Kiệt.

Chỉ thấy dung mạo đối phương vặn vẹo như một cái mặt nạ dữ tợn, trong đôi mắt lấp lóe hào quang tàn bạo và oán độc, uyển như một con ác ma bò ra từ địa ngục. "Tần huynh, ngươi với người này có mâu thuẫn!?" Tiền Đa Đa cũng phát giác bầu không khí không đúng, tò mò dò xét hai người. "Cũng không có gì..." Tần Phong hời hợt nói: "Chính là lần trước ra tay hơi nặng, không cẩn thận đánh đối phương bị thương thôi!" "Đánh người bị thương, là cần phải bồi thường tiền thuốc men đó!" Mắt Tiền Đa Đa sáng lên ngay tại chỗ, trực tiếp móc ra một cái túi tiền tinh xảo.

Tuy rằng hiệu quả của túi tiền cũng giống như nhẫn trữ vật, nhưng lại đắt hơn nhẫn trữ vật nhiều, cứ như đeo đồng hồ vậy, là biểu tượng đẳng cấp của người thành công. "Bản thiếu thiếu chút tiền thuốc men đó của ngươi sao!?" Phó Ngôn Kiệt cảm giác bị sỉ nhục, dung mạo trở nên càng thêm vặn vẹo. "Vậy thì tốt quá, không đưa nữa!!" Tần Phong từ nhỏ đến lớn chưa từng có cái thói xấu chiều chuộng ai, một tay giật lấy túi tiền mà Tiền Đa Đa vừa móc ra.

Chương 1164

"Không phải..." Tiền Đa Đa ngẩn tò te ngay tại chỗ, mở miệng định đòi lại túi tiền.

Nếu là bình thường thì đừng nói một cái túi tiền, cho dù mười cái hắn cũng sẽ không đau lòng chút nào, nhưng hiện tại bọn hắn đã rời xa Tiên Minh, hơn nữa khảo hạch còn bắt đầu rồi.

Tần Phong hiện tại cầm túi tiền đi, để hắn lát nữa khảo hạch kiểu gì a!? "Tiền huynh, ta biết ngươi tâm thiện, nhưng loại người này không đáng đồng tình!" Tần Phong không cho Tiền Đa Đa cơ hội nói chuyện, mặt đầy chính khí nói: "Khu khu chuyện nhỏ tí tẹo, rõ ràng là chuyện trẻ con, nhưng hắn cứ bắt chúng ta bồi thường, loại hành vi này không phải là ăn vạ thì là cái gì?

Hôm nay chúng ta nếu bồi thường tiền, chính là dung túng khí thế của kẻ xấu, là không chịu trách nhiệm với những người tốt bụng kia." "Không phải..." Tiền Đa Đa nhìn chằm chằm vào túi tiền, hy vọng Tần Phong có thể lương tâm phát hiện mà trả lại cho hắn. "Yên tâm!" Tần Phong tiếp tục chính khí lẫm nhiên nói: "Chỉ cần có ta ở đây, hắn đừng hòng ăn vạ thành công!" Nói xong —— Hắn hùng hồn nhét túi tiền vào trong ngực mình. "Quá vô sỉ!!" Đám con nuôi xung quanh tức đến nghiến răng nghiến lợi, tỏ vẻ chưa từng thấy qua kẻ nào mặt dày vô sỉ như thế. "Tần Phong!!" Phó Ngôn Kiệt sớm đã giận không kìm được.

Thân là huyết mạch Ngự Sơn Tiên Đế cao quý, hắn đã bao giờ chịu sự khi nhục như vậy.

Ầm ầm!!

Chỉ thấy đồ án hỏa diễm màu vàng nơi mi tâm Phó Ngôn Kiệt bắt đầu hiện lên, lực lượng huyết mạch Tiên Đế trong cơ thể cũng trong nháy mắt bị kích hoạt, ngay sau đó quanh thân bộc phát ra một đạo kim quang chói mắt sáng chói. "Cư nhiên là huyết mạch Tiên Đế!" Ánh mắt Tiền Đa Đa lập tức bị hấp dẫn, quay đầu nhìn về phía Phó Ngôn Kiệt đang bộc phát. "Vương viện trưởng, Phó Ngôn Kiệt hắn muốn đánh ta!" Ngay tại lúc mọi người tưởng rằng sắp xảy ra kịch chiến, Tần Phong đột nhiên hướng về phía Vương viện trưởng la to gọi nhỏ. "Ngọa tào!!" Mọi người xung quanh lập tức chửi thề, không ngờ Tần Phong lại chạy đi mách lẻo. "Hử!?" Vương viện trưởng nghe tiếng nhìn sang, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Thân là người phụ trách trên danh nghĩa của lần khảo hạch này, hành động này của Phó Ngôn Kiệt không nghi ngờ gì là đang vả vào mặt hắn, cũng không để hắn cái viện trưởng này vào trong mắt. "Tần Phong, ngươi đợi đấy cho ta!" Phó Ngôn Kiệt tức đến nghiến răng, người cũng trong nháy mắt tỉnh táo hơn nhiều.

Biết hiện tại động thủ thì người chịu thiệt chỉ có thể là mình, không khéo còn bị hủy bỏ tư cách khảo hạch, chỉ có thể cưỡng ép đè nén lửa giận trong lòng, tản đi huyết mạch chi lực vừa kích hoạt.

Bịch một tiếng!!

Ngay tại lúc Phó Ngôn Kiệt thu hồi huyết mạch chi lực, Tần Phong lao lên tung ngay một cú đá chính diện. "Ngươi..." Phó Ngôn Kiệt sơ ý không tránh, trực tiếp bị đá bay ra ngoài. "Đây là thay Vương viện trưởng giáo huấn ngươi, cho ngươi biết cái gì gọi là quy củ!" Tần Phong bộ dáng đại nghĩa lẫm nhiên, từ trên cao nhìn xuống Phó Ngôn Kiệt đang ngã trên mặt đất. "Vô sỉ, quá vô sỉ rồi!" Trong lòng Vương viện trưởng điên cuồng gào thét.

Nếu không phải hắn biết Tần Phong là cục cưng của mấy vị trưởng lão, tuyệt đối sẽ nhịn không được lao lên thưởng cho hắn một cái tát tai.

Đinh một tiếng!!

Thông tấn nghi trong ngực Tần Phong vang lên, báo hiệu nhiệm vụ của hắn đã được ban bố... "Ân!?" Tần Phong nghe thấy tiếng thông tấn nghi, lập tức lấy ra xem xét.

Chỉ thấy bên trên giống như điện thoại khoa học viễn tưởng, bắn ra một dòng chữ, yêu cầu hắn trong vòng ba ngày phải chạy đến Phong Vũ Thành của Đại Lương Hoàng Triều, sau khi đến đó sẽ có chỉ thị nhiệm vụ tiếp theo. "Phong Vũ Thành!?" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, nhanh chóng lật xem Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa.

Căn cứ Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa ghi chép, Phong Vũ Thành là đô thành lớn thứ hai của Đại Lương Hoàng Triều chỉ sau đế đô, bên trong có một đội Mãnh Hổ Quân đóng quân, là đại quân tinh nhuệ của Đại Lương Hoàng Triều. "Tần Phong!!" Phó Ngôn Kiệt mặt đầy dữ tợn đứng dậy, lửa giận lần nữa khiến hắn mất đi lý trí.

Bịch một tiếng!!

Tần Phong giữ vững nguyên tắc tiên hạ thủ vi cường, trực tiếp lao lên đánh người ta gần chết.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt chấn kinh của mọi người, hắn lột nhẫn trữ vật của Phó Ngôn Kiệt xuống, sau đó thành thạo nhét vào trong ngực mình. "Thật là phách lối a!" Tiền Đa Đa nhìn đến trợn mắt hốc mồm.

Không chỉ dám động thủ đánh người ngay trước mặt Vương viện trưởng, mà còn cướp luôn nhẫn trữ vật của Phó Ngôn Kiệt.

Không giống hắn từ nhỏ gia giáo cực nghiêm, người đã mấy chục tuổi đầu rồi, nhìn thấy bánh ngọt trên bàn ở nhà, đều phải hỏi mẹ ruột xem có được ăn hay không. "Tiền gia!!" Đám con nuôi xung quanh mặt đầy sốt ruột, nhắc nhở Tiền Đa Đa hắn cũng là người bị hại. "Đúng a!" Tiền Đa Đa bỗng nhiên phản ứng lại, muốn đòi lại túi tiền của mình. "Tiền huynh!" Tần Phong phảng phất nhìn thấu suy nghĩ của Tiền Đa Đa, mặt đầy nghiêm túc ôm quyền nói: "Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, mỗi lần chia tay đều là vì lần sau gặp lại tốt đẹp hơn, chúng ta hẹn gặp lại ở nội môn!!" Nói xong —— Cũng không cho Tiền Đa Đa thời gian phản ứng, trực tiếp hóa thành một đạo hồng quang phóng lên tận trời. "Không phải..." Tiền Đa Đa mặt đầy sốt ruột, muốn ngăn cản đã không kịp.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Phong mang theo túi tiền của mình rời đi. "Quá vô sỉ rồi!" Vương viện trưởng tuy rằng nhìn Tần Phong không vừa mắt, nhưng thật lòng không làm gì được hắn.

Bất quá căn cứ kinh nghiệm làm viện trưởng nhiều năm của hắn mà nói, những ngày tiếp theo của Tần Phong e rằng sẽ không dễ chịu lắm.

Bởi vì đệ tử thiên phú càng yêu nghiệt thì càng thu hút sự chú ý của cao tầng Tiên Minh, mà giống như Tần Phong - loại yêu nghiệt đứng đầu Bảng Khí Tu Thiên Tư này, nhất định sẽ dẫn tới Tam trưởng lão đích thân khảo hạch. "Tam trưởng lão!" Vương viện trưởng vừa nghĩ tới Tam trưởng lão, liền nhịn không được rùng mình một cái.

Trong bảy đại trưởng lão của Tiên Minh bọn hắn, Tam trưởng lão có lẽ không phải là người mạnh nhất, nhưng tuyệt đối là người đáng sợ nhất, cũng là người mà các đệ tử nội môn không muốn gặp nhất trong lòng.

Lúc này —— Phó Ngôn Kiệt nằm trên mặt đất nửa ngày, cũng không đợi được người lên tiếng thay hắn. "Tần Phong!!" Sắc mặt Phó

Ngôn Kiệt bắt đầu trở nên dữ tợn.

Tuy rằng Vương viện trưởng không muốn nhận tiền giúp hắn đối phó Tần Phong, nhưng Phó gia bọn hắn cũng không phải ăn chay, nãi là huyết mạch Tiên Đế cao quý, sỉ nhục bực này nhất định phải dùng máu của Tần Phong để rửa sạch.

Chương 1165

"Cái tên Tần Phong này, quả thực hiếp người quá đáng!" Trong đại điện tổng bộ Tiên Minh, Ngũ trưởng lão tức đến nhảy dựng lên.

Tuy rằng hắn sớm đã nghe nói tên đứng đầu Bảng Khí Tu Thiên Tư mới tới này phách lối cỡ nào, nhưng không ngờ đối phương có thể phách lối đến mức độ này, cư nhiên công khai cướp túi tiền của bảo bối con trai hắn. "Lão Ngũ, không đến mức đó!" Tứ trưởng lão vội vàng âm dương quái khí nói: "Không phải chỉ là chuyện mấy trăm vạn cực phẩm Tiên tinh thôi sao?

Ngươi chính là người đàn ông phút chốc liền có thể kiếm được mấy chục triệu cực phẩm Tiên tinh mà!!" "Ngươi, ngươi, ngươi..." Ngũ trưởng lão bị chọc tức đến mức nói không ra lời, hận không thể tát chết cái tên già mồm này. "Tần Phong này đâu chỉ là phách lối..." Nhị trưởng lão nhịn không được mở miệng nói: "Quả thực chính là một luồng gió lệch lạc!!" "Lời không thể nói như vậy!" Tứ trưởng lão vội vàng mở miệng bảo vệ: "Vừa rồi đã nói là muốn đưa tiền thuốc men cho Phó Ngôn Kiệt, kết quả chính hắn lại từ chối, Tần Phong trong lòng áy náy, cảm thấy không đưa cái gì cũng không tốt." "Cho nên hắn liền tặng cho Phó Ngôn Kiệt một trận đấm đá!?" Thất trưởng lão đôi môi anh đào hé mở vì kinh ngạc, bị cái ngôn luận ly kỳ này làm cho ngẩn người. "Đánh là thân, mắng là yêu!" Lục gia nghiêm túc nói: "Đồng môn sư huynh đệ chi gian đánh đánh nháo nháo là rất bình thường, giống như ta với Lão Tứ thường xuyên đánh nhau vậy, nhưng chưa bao giờ ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta." "Lão Lục nói đúng!" Tứ trưởng lão cũng tiếp lời: "Tần Phong là đứa trẻ ngoan biết quan tâm đồng môn, nếu Phó Ngôn Kiệt ôm lòng oán hận, vậy thì là hắn sai rồi!" "Ngưu bức!" Ngũ trưởng lão nghe đến trợn mắt há hốc mồm, cũng nhịn không được giơ ngón tay cái lên.

Vốn là tên ác bá học đường phách lối ngang ngược, sau một hồi thao tác của hai người bọn hắn, cư nhiên một bước trở thành đứa trẻ ngoan quan tâm đồng môn, khiến người ta không phân biệt được là đạo đức suy đồi hay là nhân tính vặn vẹo. "Quả thực ngưu bức!" Nhị trưởng lão cũng bị làm cho kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ, trong lòng càng là hô to 'hảo gia hỏa'.

Tuy rằng hắn biết Lão Tứ và Lão Lục sớm đã vứt bỏ tiết tháo rồi, nhưng thật không ngờ bọn hắn có thể vứt tiết tháo đi xa đến thế. "Vậy Tần Phong cướp đồ của người ta thì giải thích thế nào!?" Thất trưởng lão ngồi một bên nghe say sưa ngon lành, muốn xem hai người còn có ngôn luận ly kỳ nào nữa không. "Đều đừng cãi nữa!" Đại trưởng lão rốt cuộc mở miệng, hai tay đan vào nhau chống cằm nói: "Hiện tại không phải là lúc thảo luận Tần Phong có phách lối hay không, nội dung khảo hạch lần này là lòng trung thành, khảo nghiệm xem Tần Phong có cảm giác quy thuộc đối với Tiên Minh hay không." "Lão Đại, chuyện này không công bằng!" Tứ trưởng lão lập tức kêu lên: "Tần Phong tới Tiên Giới mới hơn nửa năm, chúng ta tìm được hắn cũng bất quá mới hơn bốn tháng, trong đó có bốn tháng còn là đang bế quan, đối với Tiên Minh chúng ta có thể có bao nhiêu cảm giác quy thuộc chứ!?" "Đây không phải là cái cớ!" Ánh mắt Đại trưởng lão bình thản không chút gợn sóng nói: "Chúng ta lúc đầu cũng không ép buộc hắn gia nhập Tiên Minh, nếu hắn đã lựa chọn gia nhập Tiên Minh, vậy thì hắn có trách nhiệm bảo vệ lợi ích của Tiên Minh." "Ta ủng hộ Lão Đại!" Ngũ trưởng lão tán đồng gật đầu nói: "Mọi người lại đều không phải trẻ con, tự nhiên cần phải chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình, loại người vừa muốn cái này lại vừa muốn cái kia là đĩ điếm, Tiên Minh chúng ta không cần đĩ điếm." "Cái này..." Tứ trưởng lão há to miệng, thực sự là không cách nào phản bác.

Có lẽ Tần Phong đối với Tiên Minh không có cảm giác quy thuộc gì, nhưng hắn xác thực có trách nhiệm bảo vệ lợi ích Tiên Minh.

Trước kia những phi thăng giả kia sở dĩ tỷ lệ đào thải cao như vậy, chính là vì bọn hắn không chút nào có tinh thần khế ước, coi lời hứa của mình như đánh rắm, chỉ muốn chiếm tiện nghi chứ không muốn bỏ ra trách nhiệm mình phải làm. "Haizz!!" Lục gia nhịn không được thở dài một tiếng.

Tuy rằng Tần Phong rất hợp tính tình của hắn, thuốc lá Tam Đại Thần Hỏa cũng rất hợp khẩu vị hắn, nhưng nại hà quy củ chính là quy củ, hiện tại chỉ có thể kỳ vọng Tần Phong có thể có chút tinh thần khế ước.

Hình ảnh chuyển đổi —— Tần Phong đang một mình ngồi trên Thần Phong Chu, gia tăng mã lực chạy tới Phong Vũ Thành.

Vốn tưởng rằng chỉ có một mình hắn cần đi tới Phong Vũ Thành, không ngờ trên đường còn gặp được không ít đệ tử Tiên Minh. "Nhiều người cùng đi như vậy!?" Tần Phong nhíu mày, cảm giác sự tình không đúng.

Vội vàng hạ tốc độ Thần Phong Chu xuống, từ xa xa đi theo sau mọi người...

Lúc này —— Phía trước cách đó không xa, có một cái trạm tiền tiêu.

Chỉ thấy bên trong có khoảng hơn trăm người, bọn hắn khoác Hắc Sắc Hạ Phẩm Tiên Giáp, tay cầm Hạ Phẩm Tiên Thương sắc bén, tu vi thanh nhất sắc đều là Địa Tiên Cảnh, duy chỉ có người dẫn đầu là tu vi Chân Tiên Cảnh.

Do ba chiếc Thiên Chu không có chút ý tứ che giấu nào, cho nên bọn hắn ngay lập tức đã phát hiện ra người của Tiên Minh.

Vốn tưởng rằng giữa song phương đã xảy ra hiểu lầm gì đó, ai chẳng biết Đại Lương Hoàng Triều là phiên thuộc quốc của Tiên Minh, hàng năm đều cần hướng Tiên Minh xưng thần nạp cống.

Kết quả báo lên trên, lại nhận được câu trả lời là: Gặp đệ tử Tiên Minh thì giết chết ngay tại chỗ. "Giết chết tại chỗ!?" Chân Tiên dẫn đầu nhìn tin trả lời, tức đến mức suýt chút nữa chửi mẹ nó.

Tuy rằng những năm này Long Ngạo Thiên quật khởi mạnh mẽ, ép đến mức hai thế lực siêu cấp khác có chút không ngóc đầu lên được, nhưng tại mảnh đất Đông Vực này, Tiên Minh vẫn là tồn tại giống như thần linh.

Giết đệ tử Tiên Minh, bọn hắn có cái thực lực này sao!? "Lão đại!" Một tên đàn em nhịn không được mở miệng nói: "Căn cứ tình báo chúng ta đạt được, các trạm tiền tiêu khác cũng phát hiện tung tích đệ tử Tiên Minh, có vài trạm tiền tiêu thậm chí đã cùng đệ tử Tiên Minh giao thủ.

Bất quá theo bọn hắn nói, tu vi của đám đệ tử Tiên Minh này đều không cao, đa số đều là Địa Tiên Cảnh, chỉ có cực ít người đạt tới Chân Tiên Cảnh." "Hẳn là đệ tử ngoại môn của Tiên Minh!" Chân Tiên dẫn đầu không cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại sắc mặt ngưng trọng nói: "Nếu bản tướng đoán không sai, Tiên Minh đây là coi Đại Lương Hoàng Triều chúng ta thành trường thi, dùng để tuyển chọn ra đệ tử nội môn của bọn hắn." "Tại sao!?" Đám đàn em rất là không hiểu nói: "Đại Lương chúng ta không phải đã hướng Tiên Minh cúi đầu xưng thần rồi sao?

Tiên Minh tại sao muốn coi Đại Lương chúng ta thành trường thi, bọn hắn không sợ lòng người không phục sao!?" "Còn có thể là tại sao, gió chiều nào theo chiều nấy thôi!" Chân Tiên dẫn đầu bất đắc dĩ thở dài nói: "Gần đây trong nước vẫn luôn có lời đồn, Lương Đế dự cảm tương lai Tiên Minh sẽ bại, thế là âm thầm đầu quân cho Chiến Thần Điện.

Hiện tại xem ra xác thực có chuyện đó, Lương Đế thấy sự tình bại lộ, định đánh cược một lần, ngoan cố kháng cự đến cùng a!" "Vậy hiện tại làm sao bây giờ!?" Đám đàn em cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hoảng loạn lên.

Nếu Lương Đế thật sự phản bội Tiên Minh, Tiên Minh lại thật sự coi Đại Lương Hoàng Triều thành trường thi cho đệ tử ngoại môn, vậy cũng có nghĩa là bọn hắn đã làm tốt chuẩn bị vạn toàn, toàn bộ Đại Lương Hoàng Triều đều nằm trong sự giám sát của bọn hắn. "Ăn lộc của vua, phải chia sẻ nỗi lo với vua!" Chân Tiên dẫn đầu thần tình chính sắc nói: "Nếu bệ hạ có lệnh, ngã đẳng tự nhiên liều chết chấp hành!" "Nhưng, nhưng đó là Tiên Minh a!!" Đám đàn em nhao nhao lộ vẻ khó xử, đối với Tiên Minh có nỗi sợ hãi bẩm sinh. "Các ngươi cũng không cần lo lắng!" Chân Tiên dẫn đầu thấy đám đàn em nảy sinh sợ hãi, vội vàng "vẽ bánh" nói: "Ta vừa rồi đã nói, Lương Đế âm thầm đầu quân cho Chiến Thần Điện, nếu Lương Đế lựa chọn khai chiến, tự nhiên sẽ phái người đi Chiến Thần Điện cầu viện.

Chỉ cần chúng ta có thể kiên thủ đến khi viện quân của Chiến Thần Điện tới là được rồi, cũng không cần cùng Tiên Minh tử chiến đến cùng.

Hơn nữa người Tiên Minh phái tới đều là đệ tử ngoại môn, đủ để chúng ta tranh thủ đến lúc viện quân tới rồi." "Lão đại nói đúng!" Đám đàn em nghe xong phân tích, lập tức cảm giác ưu thế đang ở phe ta.

Hơn nữa đại danh của Long Ngạo Thiên hiện tại đã uy chấn Tiên Giới rồi, nhất thống Tiên Giới cũng là chuyện sớm hay muộn.

Thay vì đi theo con thuyền nát cũ kỹ Tiên Minh này cùng chìm nghỉm, chi bằng leo lên con thuyền lớn mới tinh của Long Ngạo

Thiên. "Lão đại!!" Một tên đàn em gấp gáp chạy tới nói: "Phía trước phát hiện rất nhiều đệ tử Tiên Minh, nhìn dáng vẻ của bọn hắn là muốn đi tới Phong Vũ Thành!" "Muốn đi Phong Vũ Thành, trước tiên phải bước qua thi thể bản tướng!" Chân Tiên dẫn đầu thấy bầu không khí đã được đẩy lên cao trào, mãnh liệt rút bội kiếm bên hông ra, cao giọng hét: "Huynh đệ môn, nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một giờ, có nguyện ý tùy bản tướng giết lui đám xâm lược này, bảo vệ Đại Lương hay không!!" "Bảo vệ Đại Lương!!" Đám đàn em tề thanh hô to, uyển như được tiêm máu gà.

Lúc này —— Các đệ tử Tiên Minh cũng nhìn thấy trạm tiền tiêu.

Bất quá trong đầu bọn hắn hiện tại đều là chuyện đi tới Phong Vũ Thành hoàn thành nhiệm vụ, tịnh không nhớ tới chuyện Vương viện trưởng trước đó đã nói Đại Lương Hoàng Triều đã phản biến.

Mãi đến khi thấy đối phương khoác Hắc Sắc Hạ Phẩm Tiên Giáp, tay cầm trường thương xung kích về phía bọn hắn mới nhớ ra. "Giết!!" Binh sĩ trạm tiền tiêu ánh mắt hung ác, sát khí lăng lệ theo đó bộc phát. "Không xong!" Các đệ tử sắc mặt biến đổi mạnh, vội vàng lấy ra vũ khí nghênh địch. "Quả nhiên..." Tần Phong xa xa đi theo phía sau, liền biết không có đơn giản như vậy.

Bất quá hắn lại không có ý nghĩ xem kịch vui, cũng không có ý nghĩ thừa cơ chuồn êm, mà là định ra tay cứu đám đệ tử ngoại môn này.

Bởi vì từ khoảnh khắc hắn bước lên Thiên Chu, đã ẩn ẩn cảm giác được có người đang nhìn trộm mình, nếu hắn không đoán sai, tám chín phần mười chính là đám lão gia hỏa trong Tiên Minh.

Tuy rằng bọn hắn có thể dung túng mình làm một tên ác bá học đường, nhưng tin rằng tuyệt đối không cách nào dung túng việc hắn coi thường đồng môn sống chết.

Thay vì tương lai bị người ta ghét bỏ, chi bằng mình học được cách tự cộng điểm!

Huống hồ thủ lĩnh đối phương mới chỉ là Chân Tiên Cảnh, đối với hắn mà nói bất quá là chuyện nhấc tay, sau đó còn có thể thu hoạch một đám đàn em lớn.

Chương 1166

Lúc này —— Song phương đã kịch liệt giao chiến, đệ tử Tiên Minh bị đánh đến liên tục bại lui.

Tuy rằng bọn hắn đều là tinh anh được Tiên Minh tuyển chọn qua tầng tầng lớp lớp, nhưng lúc đầu vì sơ ý chậm nửa nhịp, cộng thêm lại là mạnh ai nấy đánh, khiến bọn hắn dần dần rơi vào hạ phong, lâm vào cục diện bị động chịu đòn. "Các vị sư huynh, sư tỷ chớ hoảng, ta đến đây!!" Tần Phong mắt thấy cơ hội cứu nguy đã xuất hiện, quả đoán lấy ra Tổ Truyền Ma Kiếm lao ra ngoài. "Viện quân đến rồi!" Các đệ tử mặt đầy vui mừng, nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Nhưng một giây sau, nụ cười ngưng cố.

Vốn tưởng rằng là viện quân Tiên Minh của bọn hắn tới, ai ngờ người đến là Tần Phong - cái tên ác bá học đường này.

Hơn nữa sở dĩ Tần Phong có thể ở Thiên Phủ Viện phách lối ngang ngược, chẳng qua là ỷ vào thân phận đứng đầu Bảng Khí Tu Thiên Tư mà thôi, bọn hắn cũng không cho rằng một Luyện Khí Sư có thể bằng sức một mình nghịch phong lật bàn. "Không xong!!" Chân Tiên dẫn đầu sắc mặt biến đổi mạnh, cảm ứng được một cỗ kiếm ý lăng lệ.

Chỉ thấy Tần Phong với tốc độ như thiểm điện lao tới, đôi mắt lăng lệ vô cùng trong nháy mắt đã khóa chặt hắn, tay cũng nắm chặt chuôi Ma Kiếm, bày ra một tư thế muốn rút kiếm.

Keng!!

Tổ Truyền Ma Kiếm như du long lướt ra khỏi vỏ, tiếng kiếm minh thanh thúy lập tức quán triệt thiên địa.

Ngay sau đó một vệt kiếm quang chói mắt rực rỡ tấn mãnh hiện ra, không chỉ kéo theo dòng lũ kiếm khí đáng sợ vô cùng, còn ẩn chứa một cỗ sát cơ sâm hàn và lãnh ý, lại phảng phất như gió mát thổi qua, lại tựa như muốn vạch trần vạn dặm phù vân.

Cảm giác không thể ngăn cản, cũng không cách nào kháng cự! "Nguy hiểm!!" Chân Tiên dẫn đầu đồng tử co rút mạnh, cảm nhận được sự lợi hại của kiếm này.

Không dám có chút do dự và chần chờ nào, nhanh chóng huy động trường thương trong tay để chống đỡ. "Cái này TM là Luyện Khí Sư!?" Đám đệ tử xung quanh kinh đến trợn mắt há hốc mồm, nghiêm trọng hoài nghi mình hôm nay thức dậy quá mạnh bạo rồi... "Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật!" Ánh mắt Tần Phong trở nên càng thêm sắc bén, phảng phất như có thể chém ra tất cả.

Ầm ầm!!

Ma Kiếm như rồng, kiếm khí như cầu vồng!

Thương ý trùng thiên của đối phương phảng phất chịu phải sự nghiền ép của một cỗ sức mạnh vô hình, trong kiếm quang lăng lệ nháy mắt hóa thành hư vô, dao động kiếm khí cường hãn càng là hung mãnh hiện ra, nương theo tiếng xé gió chói tai khiến người ta tê da đầu. "Phốc!!" Chân Tiên dẫn đầu miệng phun máu tươi bay ngược ra sau, khí tức cũng trong nháy mắt uể oải xuống. "Làm sao có thể!?" Toàn trường binh sĩ lập tức kinh hô thành tiếng, khó có thể tin nhìn về phía Tần Phong.

Thủ lĩnh của bọn hắn chính là tu vi Chân Tiên đỉnh phong, làm sao có thể bị một tên Địa Tiên trung giai một kiếm đánh bại được!?

Mà so với sự khó tin của binh sĩ, đệ tử Tiên Minh thì phảng phất như gặp quỷ.

Sở hữu thiên phú đứng đầu Bảng Khí Tu Thiên Tư đã đủ ly kỳ rồi, nhưng ai ngờ hắn cư nhiên còn có thể vượt cấp khiêu chiến, hơn nữa là vượt hẳn một đại cảnh giới đánh bại đối thủ, càng là một bộ dáng vừa đánh xong một trận không đáng kể.

Cho dù là ông trời đuổi theo bón cơm, cũng không nên đuổi theo bón như thế chứ a!? "Đây chính là cơ hội tốt để trang bức!" Mắt thấy mọi người đều bị chấn nhiếp, Tần Phong một giây tiến vào trạng thái.

Chỉ thấy trong ánh mắt hắn tràn đầy kiên định và quyết tâm, trên người càng là tản phát một cỗ khí tức mãnh liệt, tay cầm Tổ Truyền Ma Kiếm đứng trước mặt đối thủ, uyển như một tôn Chiến Thần bất bại. "Phạm Tiên Minh ta, tuy xa tất giết!" Thanh âm như sấm rền của Tần Phong, vang vọng thật lâu giữa thiên địa không tan.

Tuyên ngôn tràn đầy bá đạo và uy nghiêm không chỉ khiến người ta tâm thần chấn động, còn khiến người ta cảm nhận được quyết tâm và tín niệm của hắn, càng là phảng phất nhìn thấy một tôn Chiến Thần bất bại sắp sửa quật khởi.

Nói xong —— Tần Phong nhìn về phía Chân Tiên dẫn đầu đang ngã trên mặt đất, trực tiếp chém chết hắn để tế cờ.

Phốc một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Chỉ thấy đối phương ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, đã bị Tổ Truyền Ma Kiếm một kiếm đâm xuyên ngực.

Ngay sau đó Tổ Truyền Ma Kiếm phảng phất như lữ khách khát nước trong sa mạc, tham lam hấp thu tiên huyết trong cơ thể đối phương, người cũng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà khô quắt đi. "Đây là kiếm gì!?" Toàn trường mọi người trong lòng mạc danh hoảng loạn, cảm nhận được một cỗ khí tức thập phần tà ác.

Keng!!

Đợi chờ mọi người không phải là đáp án, mà là một đạo kiếm quang lăng lệ.

Chỉ thấy Tần Phong tay cầm Tổ Truyền Ma Kiếm xuyên qua trong đám người, mỗi một lần vung kiếm đều mang theo sát ý lẫm liệt, kiếm pháp càng là tấn mãnh mà chuẩn xác như quỷ mị, khiến người ta không cách nào né tránh.

Nơi đi qua, đầu rơi máu chảy, tiếng kêu than dậy đất! "Giết!!" Đệ tử Tiên Minh lập tức sĩ khí tăng vọt, đi theo Tần Phong một đường đại sát tứ phương.

Nhất thời —— Kiếm khí tung hoành, quang mang bắn ra bốn phía!

Chấn động điếc tai, hoa cả mắt!

Ngay tại lúc Tần Phong dẫn dắt mọi người đại sát tứ phương, trong đại điện tổng bộ Tiên Minh lại là yên tĩnh không tiếng động.

Chỉ thấy mấy vị trưởng lão nhìn chằm chằm vào Tần Phong trong gương, chính xác mà nói là nhìn chằm chằm vào Tổ Truyền Ma Kiếm trong tay hắn. "Không sai được, sẽ không sai đâu!" Tứ trưởng lão thần tình đột nhiên kích động nói: "Thanh này tuyệt đối là Tà Đế Ma Kiếm năm đó khiến cả Tiên Giới phải run rẩy, mai táng chư thiên thần phật, chấm dứt thời đại Thái Cổ.

Các ngươi nhìn thần văn trên thân kiếm của nó, quả thực là quá đẹp!" "Thật sự là Ma Kiếm trong truyền thuyết sao!?" Thất trưởng lão cực lực khắc chế chính mình, nhưng thanh âm vẫn run rẩy nói: "Không phải nói năm đó Tà Đế đại chiến với Phần Thiên Tiên Đế, Ma Kiếm đã bị hủy diệt trong chiến đấu rồi sao?

Hiện tại sao lại ở trong tay Tần Phong?!" "Tần Phong cầm Ma Kiếm sẽ không nguy hiểm sao!?" Lục gia thần tình ngưng trọng nói: "Nghe nói Tà Đế năm đó vì luyện chế thanh Ma Kiếm này, nhưng là huyết tế ức vạn sinh linh Thái Cổ.

Kiếm này vừa xuất thế liền ma vân bao phủ Tiên Giới, đừng nói là cầm nó chiến đấu, chính là nhìn một cái cũng sẽ đọa nhập ma đạo." "Cái này ngược lại không cần lo lắng!" Nhị trưởng lão ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tần Phong, trầm giọng nói: "Tiên Thiên Kiếm Thể của Tần Phong trời sinh đã có thể giao tiếp với kiếm, bất luận kiếm gì ở trong tay hắn, đều có thể đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, cho dù là Ma Kiếm ma khí ngập trời cũng không ngoại lệ." "Lời tuy như thế..." Lục gia vẫn lo âu nói: "Nhưng đây dù sao cũng là Ma Kiếm, năm đó bao nhiêu đại năng Thái Cổ vẫn lạc dưới thanh Ma Kiếm này, Tà Đế càng là bằng vào kiếm này ngạnh sinh sinh chấm dứt thời đại Thái Cổ.

Nếu không phải Phần Thiên Tiên Đế hoành không xuất thế, e rằng Tà Đế sớm đã giết xuyên chư thiên, khiến thiên địa trở lại hỗn độn rồi." "Cũng không cần lo bò trắng răng!" Thất trưởng lão hít sâu mấy hơi, bình phục tâm tình nói: "Thanh Ma Kiếm này đã không phải là Ma Kiếm năm đó, rõ ràng là đã bị trọng thương trong trận đại chiến năm xưa, uy lực e rằng đã không đủ một phần ức vạn đỉnh phong." "Cái này có thể gọi là lo bò trắng răng sao!?" Ngũ trưởng lão mặt đầy ưu sầu nói: "Đừng quên Tần Phong chính là đứng đầu Bảng Khí Tu Thiên Tư, cho dù hắn hiện tại không thể tu phục Ma Kiếm, tương lai cũng tuyệt đối có năng lực tu phục, huống hồ Tiên Minh chúng ta còn có lão điên muốn thu hắn làm đồ đệ." "Ngươi nói ai là lão điên!?" Tứ trưởng lão lập tức tự mình nhận vơ, ánh mắt bất thiện nhìn sang. "Đều đừng cãi nữa!" Nhị trưởng lão quát lớn một tiếng, quay đầu nhìn về phía Đại trưởng lão.

Chương 1167

"Một thanh kiếm mà thôi, không cần chuyện bé xé ra to!" Đại trưởng lão hai tay đan vào nhau chống cằm, đôi mắt vẫn bình thản không chút gợn sóng nói: "Cho dù Tần Phong tương lai tu phục nó, cũng bất quá là một thanh cực phẩm Tiên khí.

Chỉ cần Tà Đế Xá Lợi không ở trên người Tần Phong, thì không cần lo lắng hắn nhập ma đạo trở thành tân nhất đại Tà Đế." "Có đạo lý!" Mấy vị trưởng lão đều tán đồng gật đầu, trái tim đang treo lên tận cổ họng cũng hạ xuống.

Tuy rằng uy danh của Ma Kiếm khiến người ta sợ mất mật, nhưng cũng phải xem là ở trong tay ai, chỉ cần Tần Phong không có truyền thừa Xá Lợi của Tà Đế, như vậy xác thực cũng không cần quá mức lo lắng. "Bất quá Tần Phong kẻ này, bản đế ngược lại là đã coi thường hắn!" Đại trưởng lão buông đôi tay đang chống cằm xuống, nhìn chằm chằm Tần Phong trong gương rồi ngồi thẳng người dậy nói: "Không chỉ sở hữu thiên phú đứng đầu Bảng Khí Tu Thiên Tư, còn có thể sở hữu thiên phú võ tu siêu cường, càng là phúc duyên thâm hậu được Ma Kiếm nhận chủ." "Xác thực coi thường hắn!" Mấy vị trưởng lão nhìn Tần Phong, trong lòng nhao nhao giơ bảng cộng điểm.

Vốn dĩ bọn hắn nhìn thấy những thao tác lẳng lơ kia của Tần Phong, đã đối với hắn không ôm hy vọng gì rồi, cảm thấy loại tiện nhân này căn bản không có khả năng thông qua trắc nghiệm.

Nhưng ai ngờ chính cái tên tiện nhân mà bọn hắn đều không ôm hy vọng này, nhìn thấy đồng môn gặp nguy hiểm cư nhiên không nói hai lời liền lao lên, sau đó càng là hô lên câu tuyên ngôn bá khí "Phạm Tiên Minh ta, tuy xa tất giết".

Lúc này —— Chiến đấu của Tần Phong và những người khác đã kết thúc.

Hơn trăm người của trạm tiền tiêu, không một ngoại lệ, toàn bộ bị cắt đứt đường lui và chém giết. "Ực!!" Các đệ tử ngoại môn nhịn không được nuốt nước miếng, theo bản năng lùi lại hai bước giữ khoảng cách an toàn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ liên tục cắt đứt 'tuệ căn' của người khác, cộng kế hoạch đạt được 12 vạn điểm phản phái!" "Mới 12 vạn?!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, phát hiện thời buổi càng ngày càng khó khăn.

Làm hắn hoài niệm những tháng ngày vui vẻ ở hạ giới, trong lòng cũng càng thêm nhớ nhung Diệp Thần giegie rồi...

Hoang Cổ.

Diệp Thần đứng trên đỉnh một ngọn núi, khí tức quanh thân cũng ngày càng cường hoành.

Ầm ầm ầm!!

Mây đen dày đặc, sấm chớp rền vang.

Từng đạo tia chớp như móng gà màu tím xé toạc hư không, chiếu sáng bầu trời như ban ngày, còn kèm theo tiếng sấm đinh tai nhức óc vang lên, khiến cả thiên địa đều run rẩy theo. "Đến rồi!" Diệp Thần bỗng nhiên mở mắt, khí thế trên người vẫn đang leo thang.

Ầm ầm ầm!!

Một đạo tia chớp to cỡ thùng nước từ trong mây đen giáng xuống, như lôi long gào thét lao nhanh về phía Diệp Thần.

Bất quá Diệp Thần lại không có ý định né tránh, ý tứ dịch ra chính là: cả người trên dưới không có một xu dính túi, căn bản mua không nổi phòng cụ gì, chỉ có thể hóa thành một đạo kim quang phóng thẳng lên trời, dùng thân thể của mình ngạnh kháng lôi kiếp. "Diệp Thần, cố lên nha!" Diệp Long tuy rằng sắp được giải thoát rồi, nhưng vẫn kiên thủ ca trực cuối cùng.

Ầm ầm ầm!!

Thân thể Diệp Thần nháy mắt bị tia chớp bao phủ, giữa thiên địa cũng bùng phát ra lôi quang chói mắt. "Phụt!!" Ngực Diệp Thần quay cuồng dữ dội, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

Bất quá lôi kiếp lại không có ý định dừng lại, đạo thứ hai, đạo thứ ba... nối gót mà tới, hơn nữa một đạo mạnh hơn một đạo, cũng làm cho thương thế của hắn ngày càng nghiêm trọng. "Diệp Thần!!" Diệp Long vô cùng có tinh thần chức nghiệp, phát ra tiếng hét lớn tê tâm liệt phế. "Ta còn không thể ngã xuống!!" Tầm mắt Diệp Thần ngày càng mơ hồ, nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

Ầm ầm ầm!!

Đạo phi thăng lôi kiếp cuối cùng giáng lâm, cũng là đạo lôi kiếp mạnh nhất.

Chỉ thấy một con lôi đình cự long từ trong mây đen thò ra, giương nanh múa vuốt lao mạnh về phía Diệp Thần. "Đến đây đi!!" Diệp Thần trừng to mắt lớn tiếng gào thét, khí thế quanh thân bắt đầu điên cuồng bạo trướng.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Diệp Thần hóa thành một cột sáng phóng lên tận trời, va chạm mạnh mẽ với đạo lôi kiếp cuối cùng, giữa thiên địa cũng theo đó vang lên tiếng nổ lớn, cả hư không phảng phất như muốn bị xé rách, bắt đầu điên cuồng vặn vẹo. "Phụt!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bắt đầu run rẩy không ngừng.

Nhưng hắn thủy chung không chịu bỏ cuộc, dù cho tầm mắt mơ hồ, thân thể lộ ra bạch cốt, máu tươi như suối phun trào, vẫn cứ cắn răng kiên trì.

Cuối cùng...

Mây đen trên bầu trời bắt đầu tan đi, ánh mặt trời một lần nữa chiếu rọi xuống đại địa. "Thành công rồi!" Tầm mắt Diệp Thần càng thêm mơ hồ, nhưng vẫn không che giấu được sự vui sướng.

Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một cánh thiên môn hoàn toàn mới, sau khi mở ra bắn ra một đạo kim quang bao bọc lấy thân thể hắn, ngay sau đó vết thương trên người hắn liền dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu khôi phục.

Bất quá cũng chỉ là khôi phục ngoại thương trên người, cũng không thể giúp hắn khôi phục căn cơ bị tổn hại. "Diệp Thần!" Diệp Long vừa nghĩ tới lát nữa phải đi Tần Hoài Hà, nước mắt liền không cầm được mà trào ra. "Diệp Long!!" Diệp Thần nhìn thấy Diệp Long rơi lệ, trong lòng không khỏi cảm thấy đau xót.

Bất quá vừa nghĩ tới cừu hận của mình với Long Ngạo Thiên, cùng với trọng trách quang phục Đại Yến, chỉ có thể nén nỗi đau ly biệt, hóa thành một đạo kim quang đầu cũng không ngoảnh lại lao vào trong thiên môn. "Tiên giới, Diệp Thần ta đến đây!" Đôi mắt Diệp Thần hiện lên một vẻ kiên nghị, thề phải cường thế đăng tràng trên vũ đài lớn của Tiên giới. "Rốt cuộc cũng đi rồi!" Diệp Long rốt cuộc không khống chế được nữa, kích động nhảy cẫng lên.

Sau đó đầu cũng không ngoảnh lại, dùng tốc độ có thể phát ra tiếng nổ siêu thanh, hướng về phía Tần Hoài Hà cấp tốc phóng đi.

Cũng không quên dùng Tiên Nô Pháp Ấn liên hệ đám người Tam Lộng đại sư, bảo bọn họ gọi trước cho mình mười mấy em gái, mình lập tức sẽ đi chứng minh bản thân. "Đáng chết, để hắn chạy thoát rồi!" Lâm Tam xé rách hư không mà đến, trơ mắt nhìn Diệp Thần rời đi.

Từ sau khi Tần huynh của hắn phi thăng Tiên giới, hắn liền triển khai đại truy sát Diệp Thần gần nửa năm, nhưng cuối cùng không chỉ nhiều lần để hắn đào thoát, còn để hắn thành công độ kiếp chạy tới Tiên giới.

Chương 1168

"Diệp Thần, ngươi không trốn thoát đâu!" Lâm Tam nhìn bầu trời thần tình lạnh lùng, quyết định phải dùng tốc độ nhanh nhất phi thăng.

Không chỉ là muốn tiếp tục truy sát Diệp Thần, còn phải đi Tiên giới tìm Tần huynh của hắn.

Lúc này —— Tần Hạo đình chỉ phê duyệt tấu chương, đi ra bên ngoài nhìn lên bầu trời.

Vừa rồi Diệp Thần độ kiếp hắn cũng cảm ứng được, chỉ là làm cho hắn không nghĩ tới chính là, cuối cùng cư nhiên cảm ứng được một tia khí tức của Thiên Đạo. "Đây là Thiên Đạo tân sinh!?" Tần Hạo nhíu mày lẩm bẩm một tiếng.

Hắn vẫn còn nhớ rõ lúc ca hắn phi thăng, dùng thân Pháp Tướng Thiên Địa một ngụm nuốt Thiên Đạo vào trong bụng, từ đó Hoang Cổ liền lấy Nhân Hoàng làm tôn, triệt để thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo.

Nhưng hiện tại mới qua bao lâu, Thiên Đạo cư nhiên lại tân sinh rồi! "Thiên Đạo tân sinh rất bình thường!" Thái sư Vô Đạo cũng đi theo ra ngoài, chậm rãi mở miệng nói: "Thiên - Địa - Nhân tam đạo tuy rằng tồn tại tranh đấu, nhưng lại là cơ sở duy trì sự vận hành của một thế giới, Thiên Đạo cũ bị Thủy Hoàng chém, Thiên Đạo mới tự nhiên sẽ ứng vận mà sinh." "Hy vọng nó có thể thành thật một chút!" Tần Hạo ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, rất bá khí nói: "Đừng có không có việc gì liền nhảy nhót lung tung, nếu không trẫm không ngại chém nó!" Nói xong...

Tần Hạo còn không quên quay đầu, liếc mắt nhìn Thái sư Vô Đạo. "Hả!?" Thái sư Vô Đạo thần tình hơi sững sờ, luôn cảm thấy Tần

Hạo là đang ám chỉ mình.

Mà nương theo Diệp Thần phi thăng, các Đại Đế trong Hoang Cổ cũng cảm ứng được Thiên Đạo tân sinh, cũng vì để phòng ngừa tái xuất hiện cục diện Thiên Đạo áp chế Nhân Đạo, bọn họ bắt đầu tranh thủ thời gian tu luyện. "Thằng đệ thối!" Nguyệt Thần tức giận phồng má nói: "Nói cái gì tri ân đồ báo, kết quả phi thăng thượng giới cũng không mang tỷ tỷ theo cùng, còn muốn tỷ tỷ tự mình đi độ lôi kiếp, thật là uổng công thương ngươi bao nhiêu năm nay!" "Lan Lan chạy theo thằng nhãi ranh kia rồi!" Lam Ma nhìn bầu trời thở dài một tiếng, quyết định đi tìm Vu tiên sinh luyện lại tài khoản phụ (sinh con). "Tiên giới!" Vũ Lăng thánh chủ nhìn thoáng qua bầu trời, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt tu luyện. "Bách Hợp, đợi ta!" Tửu Tiên vẻ mặt quật cường nhìn bầu trời.

Vốn tưởng rằng sau khi Thủy Hoàng phi thăng, sẽ không còn ai ngăn cản hắn và Tiếu Bách Hợp nữa.

Nhưng kết quả hắn tìm khắp Hoang Cổ, cũng không tìm thấy tung tích của Tiếu Bách Hợp, cuối cùng nghe thành viên Đại Tần Ca Vũ Đoàn đã giải tán nói, Thủy Hoàng trước khi phi thăng, đã thu các vị nương nương vào Trùng Đồng cùng mang đi Tiên giới. "Nam Phong, đợi ta!" Phương Trường đang ngồi xếp bằng trong một sơn động, liều mạng tu luyện một khắc cũng không dám buông lỏng.

Vốn tưởng rằng Nam Phong công chúa nằm trong danh sách phóng thích của Ca Vũ Đoàn, nhưng làm cho hắn không nghĩ tới chính là, nàng cư nhiên ở thượng giới giúp Tần Phong phóng thích, mỗi khi nghĩ đến đây hắn liền có loại cảm giác đau lòng đến hít thở không thông.

Cũng làm cho hắn có động lực tu luyện, thề phải phi thăng cứu ra Nam Phong công chúa! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạt lấy bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, cấp cho đối phương màu xanh dạt dào, hoạch đắc 5 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ vu oan hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hệ số nguy hiểm của hắn tăng cấp tốc, hoạch đắc 200 vạn điểm phản phái!" "Hệ số nguy hiểm tăng cấp tốc!?" Tần Phong nghe được tiếng hệ thống thì sững sờ, nhịn không được lẩm bẩm tự nói: "Này là ý gì?

Chẳng lẽ là Diệp Thần giegie phi thăng tới Tiên giới rồi..." "Tần sư đệ, vừa rồi đa tạ!" Ngay tại lúc Tần Phong lẩm bẩm tự nói suy tư, một gã đệ tử ngoại môn câu nệ tiến lên.

Tuy rằng Tần Phong là giáo viên ác bá nổi tiếng, nhưng vừa rồi xác thực là đã ra tay cứu bọn họ, nếu một tiếng chào hỏi cũng không đánh, thật sự là có chút không nói nổi. "Sư huynh, chớ có như thế!" Tần Phong lập tức chính khí lẫm nhiên nói: "Mọi người đều là đồng môn, ở bên ngoài giúp đỡ lẫn nhau là việc nên làm, ta tin tưởng nếu là ta gặp nguy hiểm, các vị sư huynh, sư tỷ cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn." "Ách..." Các đệ tử lập tức liền xấu hổ.

Nói thật, nếu bọn họ gặp phải Tần Phong tên giáo viên ác bá này gặp nguy hiểm, bọn họ tối đa chỉ có thể cam đoan mình không bỏ đá xuống giếng, nhưng khẳng định sẽ ở bên cạnh vỗ tay khen hay.

Cho nên nghe được Tần Phong nói chuyện như thế, trong lòng lập tức dâng lên một trận hổ thẹn. "Hắc hắc!" Khóe miệng Tần Phong hơi nhếch lên, biết đã nắm giữ quyền chủ động. "Tần sư đệ nói đúng, đồng môn sư huynh đệ liền nên giúp đỡ lẫn nhau!" Một gã đệ tử xấu hổ cười cười, vội vàng đổi chủ đề nói: "Còn đều ngẩn ra đó làm gì, mau giúp Tần sư đệ dọn dẹp chiến trường, vừa rồi chiến đấu động tĩnh lớn như vậy, viện quân của Đại Lương e rằng rất nhanh sẽ tới." "Đúng, đúng, đúng, chạy nhanh dọn dẹp chiến trường!" Các đệ tử ngoại môn khác lập tức liền phản ứng lại, nhao nhao tiến lên giúp Tần

Phong thu thập trang bị.

Tuy rằng trang bị đám binh sĩ trạm tiền tiêu này đeo đều là Hạ phẩm Tiên khí, nhưng chừng hơn một trăm bộ, bán mười mấy vạn viên Trung phẩm Tiên Tinh vẫn là không thành vấn đề, coi như là một món tài phú không nhỏ. "Dọn dẹp chiến trường!?" Tần Phong nhịn không được liếc mắt, trong lòng tràn đầy ghét bỏ.

Đừng nhìn hắn tới Tiên giới cũng mới hơn nửa năm, nhưng gặp đều là đại nhân vật có máu mặt, đánh cũng đều là trận đấu cao cấp, đối với đám Hạ phẩm Tiên khí và Trung phẩm Tiên Tinh này thật tâm chướng mắt. "Tần sư đệ!" Mọi người dọn dẹp rất nhanh, một lát sau liền sạch sẽ. "Không được, không được!" Tần Phong bộ dáng từ chối khéo léo như Đường Tăng, hết hồn hết vía liên tục xua tay thoái thác nói: "Tuy rằng ta vừa rồi ra tay xoay chuyển chiến cục, nhưng nếu không phải các vị sư huynh, sư tỷ liều chết phản kích, quang dựa vào một mình ta tuyệt đối vô pháp thủ thắng, sao có thể một người độc chiếm tất cả chiến lợi phẩm, nên chia đều mới đúng." "Chia đều!?" Đệ tử ngoại môn trong lòng lập tức kích động, độ hảo cảm đối với Tần Phong đi thẳng lên cao.

Trước kia bọn họ chỉ là nghe đồn đãi, cảm thấy Tần Phong là cái giáo viên ác bá, nhưng hiện tại lại phát hiện mình sai thái quá, đây phân minh chính là một tiểu sư đệ khiêm tốn hữu lễ.

Tám phần là Phó Ngôn Kiệt tên khốn kiếp kia tung tin đồn bôi đen tiểu sư đệ của bọn họ. "Không được, không được!" Một gã đệ tử vội vàng mở miệng cự tuyệt nói: "Vừa rồi nếu không phải Tần sư đệ ra tay, chúng ta e rằng đã dữ nhiều lành ít rồi, sao còn dám cùng Tần sư đệ chia đều đám chiến lợi phẩm này..." "Sư huynh chớ có nói nữa!" Tần Phong vội vàng giơ tay ngăn cản, thần tình nghiêm túc nói: "Nếu là sư huynh còn coi ta là sư đệ, hôm nay liền nghe ta đem đồ vật chia đều đi." "Cái này..." Mọi người thấy Tần Phong tư thái như thế, cũng không tiện nói thêm cái gì nữa.

Chỉ thấy mọi người nhao nhao hướng Tần Phong nói lời cảm tạ, sau đó vui vẻ đem trang bị chia đều.

Tuy rằng Tần Phong chướng mắt đám Hạ phẩm Tiên khí này, nhưng đối với bọn họ mà nói lại là bảo bối hiếm có, cho dù chính mình tương lai dùng không đến, cũng có thể bán đi đổi không ít Trung phẩm Tiên Tinh.

Rất nhanh —— Mọi người chia chác xong xuôi, tề xoát xoát nhìn về phía Tần Phong.

Trải qua thần binh từ trên trời giáng xuống, đồng môn giúp đỡ, chia chác tại chỗ các loại thao tác, mọi người bất tri bất giác liền sinh ra hảo cảm đối với Tần Phong, cũng bắt đầu lấy Tần Phong làm trung tâm, chờ chỉ lệnh tiếp theo của hắn. "Chúng ta đã chậm trễ rất nhiều thời gian, nhất định phải mau chóng chạy tới Phong Vũ Thành mới được!" Tần Phong cũng là đương nhân bất nhượng (không nhường người khác), trực tiếp mở miệng nói: "Bất quá từ phản ứng của cái trạm tiền tiêu này mà xem, Đại Lương Hoàng Triều là tính toán cùng Tiên Minh chúng ta triệt để xé rách da mặt, cho nên lộ trình tiếp theo, mọi người nhất định phải đánh lên mười hai phần tinh thần mới được." "Có đạo lý!" Mọi người tán đồng liên tục gật đầu, vì có chủ tâm cốt mà cao hứng.

Mà khác với Tần Phong loại này đi đường vòng thu đàn em, Tiền Đa Đa ở cách vách thì là thập phần đơn giản thô bạo.

Tuy rằng năm trăm vạn Cực phẩm Tiên Tinh hắn chuẩn bị bị Tần Phong cướp đi, nhưng không chịu nổi lão cha của hắn rải cửa hàng đan dược đi khắp nơi.

Đại Lương Hoàng Triều là phiên thuộc quốc của Tiên Minh, tự nhiên cũng có cửa hàng đan dược của Tiền gia hắn.

Chỉ thấy hắn cầm lệnh bài Thiếu chủ Tiền gia tìm một nhà cửa hàng đan dược, không những cửa hàng đan dược trong cảnh nội Đại Lương trù tiền cho hắn, liên đới các hoàng triều xung quanh Đại Lương cũng ngựa không dừng vó chạy tới đưa tiền cho hắn.

Cảm giác mình ở bên ngoài không an toàn, liền tiêu tiền thuê bảo tiêu chuyên nghiệp.

Nhìn thấy có binh sĩ Đại Lương cản đường, liền đơn giản thô bạo dùng tiền đập.

Đối mặt binh sĩ Đại Lương liều chết phản kháng, liền tiếp tục dùng tiền đập, một mạch đập đến khi bọn họ buông vũ khí trong tay xuống mới thôi.

Mà sau khi nhìn thấy "sao năng lực" (năng lực tiền giấy) của Tiền Đa Đa, binh sĩ Đại Lương giống như nhìn thấy chính nghĩa.

Vì thế trong thời gian ngắn ngủi hai ngày, Tiền Đa Đa nhẹ nhàng công phá mấy chục tòa thành thị của Đại Lương, bên người càng là như lăn cầu tuyết, càng lăn càng lớn, tụ tập mấy trăm vạn binh sĩ Đại Lương. "Hảo gia hỏa!" Thất trưởng lão nhìn Tiền Đa Đa trong gương, đôi mắt đẹp khiếp sợ nói: "Phương thức thông quan của người có tiền, quả nhiên là hào vô nhân tính a!" "Hoàn hảo, hoàn hảo!" Ngũ trưởng lão vội vàng đánh ha ha, sinh sợ có người mở miệng mượn tiền hắn.

Chương 1169

"Haizz!" Tứ trưởng lão trước là thở dài một tiếng, ngay sau đó âm dương quái khí nói: "Thảo nào Lão Ngũ sẽ nói mình phút chốc mấy trăm triệu trên dưới, không giống ta đem thanh xuân đều cống hiến cho Tiên Minh, hiện tại trong túi không có một xu dính túi." "Lão Tứ, ngươi gây sự đúng không!?" Ngũ trưởng lão tức giận đến nghiến răng, hận không thể cắn chết tên già âm dương quái khí này. "Ta đây là hâm mộ ngươi a!" Tứ trưởng lão tiếp tục âm dương quái khí nói: "Sớm biết mở tiệm kiếm tiền như thế, ta năm đó nên cùng ngươi một chỗ, hiện tại không chỉ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, còn có thể hưởng thụ quyền lực trưởng lão Tiên Minh." "Ngươi hâm mộ cũng vô dụng!" Ngũ trưởng lão trực tiếp đốp chát lại: "Lão Tiền gia ta sở dĩ có tiền, là vì ta có cái con dâu biết buôn bán, mặc kệ con trai ta bại gia như thế nào, đều đuổi không kịp tốc độ nương nó kiếm tiền." "Có con dâu thì ngon lắm à!" Lục gia chua lòm nói: "Con dâu ngươi cả ngày ở bên ngoài xuất đầu lộ diện làm buôn bán, không chừng ngày nào đó liền bị tiểu tử nhà ai câu đi mất." "Ghen tị!" Ngũ trưởng lão cười ha hả cũng không tức giận nói: "Ngươi đây là ghen tị ta tìm được con dâu tốt, hơn nữa tình cảm giữa vợ chồng chúng nó tốt lắm, mặc cho ai tới cũng câu không đi con dâu ta." "Hắt xì!!" Tần Phong nhịn không được hắt hơi một cái, không biết phu nhân nhà ai đang nhớ thương mình rồi.

Bất quá rất nhanh ánh mắt của hắn, liền bị thành trì phía trước hấp dẫn.

Chỉ thấy tòa thành này bất đồng với bất cứ tòa thành nào hắn từng gặp, nó nguy nga trôi nổi trên không trung, tản mát ra một cỗ khí tức thần bí mà lại cổ xưa, uyển như Thiên Không Chi Thành trong truyền thuyết, trên cổng thành thì viết "Phong Vũ Thành" ba chữ to cứng cáp hữu lực. "Phong Vũ Thành!" Tần Phong nhìn chữ Phong thật lớn, biểu thị đây là tên của mình... "Rốt cuộc cũng đến nơi!" Nhìn thấy Phong Vũ Thành lơ lửng phía trước, chúng đệ tử rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Ba ngày thời gian Tiên Minh cho vốn dĩ đã rất gấp gáp, trên đường còn thỉnh thoảng gặp phải binh sĩ Đại Lương, nếu không phải có Tần Phong cái tên yêu nghiệt này tổ chức bọn họ lại, còn thật không nhất định có thể đến Phong Vũ Thành đúng giờ. "Các ngươi, mau qua đây!" Một đạo thanh âm đột nhiên vang lên, khiến mọi người nhao nhao nhìn lại.

Chỉ thấy ở bên ngoài Phong Vũ Thành, đã tới một đám đệ tử Tiên Minh, nhưng bất đồng với bọn họ chính là, đối phương mặc trang phục đệ tử nội môn, nhân số ước chừng đạt tới hơn một ngàn người, tu vi càng là thanh nhất sắc Kim Tiên cảnh. "Tiền, tiền bối!" Đệ tử ngoại môn sắc mặt biến đổi, vội vàng chạy lên phía trước hành lễ. "Không tệ a!" Một gã đệ tử nội môn quét mắt nhìn một vòng, không tiếc lời khen ngợi nói: "Nghe nói các ngươi có một vạn người nhận được nhiệm vụ tới Phong Vũ Thành, vốn tưởng rằng có thể tới một trăm người là không tệ rồi, không nghĩ tới tới chừng hơn năm trăm người." "Tiền bối, quá khen!" Đệ tử ngoại môn vội vàng giải thích nói: "Chúng ta sở dĩ có thể tới nhiều người như vậy, là vì gặp được Tần Phong sư đệ, hắn không chỉ tổ chức chúng ta lại, còn mang bọn ta công phá mười mấy cái trạm tiền tiêu." "Khí tu Thiên Tư Bảng đệ nhất Tần Phong!?" Đệ tử nội môn trước là sửng sốt, sau đó đều nhìn về phía Tần Phong.

Tuy rằng Tần Phong hiện tại còn chưa chính thức được Tiên Minh nhận khả, nhưng thanh danh của hắn đã vang vọng toàn bộ Tiên Minh, hầu như tất cả đệ tử nội môn đều biết, Nhị trưởng lão vì hắn mà không quản vạn dặm đích thân đi đón người.

Còn có Tứ đại trưởng lão không màng thân phận, tranh giành thu hắn làm đồ đệ ở ngoài Tiên Minh.

Đừng nói những Thánh Tử, Thánh Nữ trong Tiên Minh bọn họ, cho dù là Tứ Đại Tự Liệt cao cao tại thượng, cũng chưa từng hưởng thụ qua đãi ngộ loại này của Tần Phong. "Chào các vị sư huynh, sư tỷ!" Tần Phong biểu hiện phi thường đúng mực, lễ phép tiến lên thi lễ một cái. "Sư đệ, khách khí rồi!" Các đệ tử nội môn xung quanh tề xoát xoát đáp lễ, hoàn toàn bất đồng với thái độ đối đãi đệ tử ngoại môn.

Dù sao từ sự thiên ái đặc thù mà Tần Phong nhận được liền có thể nhìn ra, một khi thông quan khảo hạch tất sẽ cá chép hóa rồng, một bước lên trời.

Mà hiện tại Tần Phong lại bày ra tinh thần không vứt bỏ, không buông tay, có thể thấy được nhân phẩm cao thượng biết bao nhiêu, thông quan khảo hạch cơ bản đã là chuyện ván đóng thuyền, bọn họ rốt cuộc không dám coi hắn như phi thăng giả bình thường mà đối đãi.

Bất quá cũng không phải tất cả mọi người đều nguyện ý nịnh bợ Tần Phong, một gã nam tử trẻ tuổi liền ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Tần Phong.

Người này thân mặc bạch y chuyên thuộc của nội môn, nhìn qua giống như một vị trích tiên, nhưng ánh mắt lại âm lãnh vô cùng, làm cho người ta có loại cảm giác rợn cả tóc gáy, về phần dung mạo có vài phần tương tự với Phó Ngôn Kiệt. "Ngươi họ Phó!?" Tần Phong tò mò đánh giá đối phương, có thể cảm giác được đối phương kẻ đến không thiện. "Phó gia, Phó Ngôn Khang!" Phó Ngôn Khang thần tình thập phần lạnh lùng nói: "Nghe nói đường đệ ta Phó Ngôn Kiệt, tại Thiên Phủ Viện tao ngộ một kẻ tên là Tần Phong sỉ nhục, còn bị hắn chém đứt căn, nghĩ đến người nọ chính là ngươi đi!?" "Thằng nào đm thằng nào tung tin đồn nhảm thế hả!?" Tần Phong lập tức tức hổn hển nói: "Ta đm lúc nào đoạn căn Phó Ngôn Kiệt rồi, đm chính ta sao lại không biết a?!" "Hả!?" Mọi người toàn trường thần tình không khỏi sững sờ.

Tuy rằng bọn họ cũng nghe qua là Tần Phong làm, nhưng nhìn phản ứng của hắn lại một chút cũng không giống, cứ như là thật sự bị người ta oan uổng vậy. "Đm, tút tút tút tút..." Tần Phong là càng nghĩ càng giận, trực tiếp hóa thân thành cái máy điện báo nói: "Rõ ràng là con thỏ ác ôn nhà ta đoạn căn, sao cái bô cứt gì cũng úp lên đầu ta thế hả?!" "Ách..." Mọi người toàn trường lập tức đầy đầu hắc tuyến, không biết mình đang kỳ vọng cái gì. "Hừ!" Phó Ngôn Khang lập tức hừ lạnh một tiếng nói: "Phó gia ta nãi là hậu duệ của Ngự Sơn Tiên Đế, sở hữu huyết mạch Tiên Đế cao quý, há có thể chịu đựng loại hương dã thất phu như ngươi sỉ nhục!!" "Phó Ngôn Khang, ngươi muốn làm gì!?" Các đệ tử nội môn khác sắc mặt biến đổi mạnh, nhao nhao xông lên muốn ngăn cản Phó Ngôn Khang. "Hôm nay cho dù Minh chủ tới cũng vô dụng, Tần Phong ta giết định rồi!!" Trong mắt Phó Ngôn Khang lập tức lóe lên một đạo hàn quang, khí tức quanh thân cũng trong nháy mắt bùng phát.

Ầm ầm ầm!!

Khác với Phó Ngôn Kiệt kích hoạt huyết mạch chi lực, kim quang quanh thân Phó Ngôn Khang bùng phát càng thêm chói mắt, đồ đằng hỏa diễm ở mi tâm cũng càng thêm sáng ngời, cũng làm cho tu vi vốn là Kim Tiên sơ giai của hắn trong nháy mắt đạt tới Kim Tiên cao giai. "Tiên Đế huyết mạch của hắn phản tổ rồi!" Đệ tử xung quanh lập tức kinh hô: "Có thể khiến người ta trong nháy mắt tăng lên hai cái tiểu cảnh giới, độ thuần khiết của huyết mạch này hẳn là ở khoảng mười phần đại!!" "Đi chết đi!!" Phó Ngôn Khang ánh mắt âm lãnh lấy ra một cây trường thương trung phẩm, bùng phát ra một đạo thương ý như rồng đâm về phía Tần Phong. "Lão hổ không phát uy, ngươi còn tưởng ta là kẹo ngọt siêu ngọt à!" Tần Phong cũng không có nuông chiều tật xấu của ai, trực tiếp vung tay lấy ra ma kiếm tổ truyền.

Chỉ thấy hắn tay cầm ma kiếm tổ truyền tung người nhảy lên, vẽ ra một đường vòng cung huyến lệ trên không trung, càng là cùng thân ảnh dung hợp thành một bức tranh khiến người ta say mê, phảng phất nhìn thấy tiên tử đang phiên phiên khởi vũ.

Thiên Ngoại Phi Tiên!

Kiếm pháp linh động giống như quỷ mị, tấn mãnh khiến mắt thường không cách nào nắm bắt. "Điêu trùng tiểu kỹ, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Trong mắt Phó Ngôn Khang tràn đầy vẻ khinh miệt, căn bản không đem Địa Tiên trung giai để vào mắt.

Chỉ thấy trường thương trong tay hắn bùng phát ra quang mang chói mắt, phảng phất đã cùng trường thương hợp làm một thể, mũi thương hô khiếu vẽ ra một đường vòng cung hoa lệ, còn mang theo một đạo tiếng phá gió chói tai và lực lượng lôi đình vạn quân. "Bạch si!" Tần Phong thấy đối phương lơ là, đột nhiên thêm vào một chút xíu buff.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy khí tức của Tần Phong đột nhiên điên cuồng bạo trướng, đỉnh đầu xuất hiện tam đóa kim hoa, ngũ hành chi khí vờn quanh thân, thất tinh quang mang nở rộ dưới chân, còn kèm theo kiếm khí khủng bố xông thẳng lên trời... "Cái gì!!" Đồng tử Phó Ngôn Khang co rụt lại mạnh mẽ, trong lòng bắt đầu điên cuồng đại mạ.

Ni mã!!

Giả heo ăn thịt hổ!!

Bất quá Tần Phong căn bản không cho hắn thời gian phản ứng, tốc độ đột nhiên tăng lên, giống như một đạo tia chớp cấp tốc lao đến trước mặt đối phương.

Kiếm quang lóe lên, căn đoạn người gào! "A!!" Phó Ngôn Khang lập tức đeo lên mặt nạ thống khổ, phát ra tiếng kêu thảm thiết như giết heo. "Hít hà!" Mọi người lập tức hít ngược một hơi khí lạnh, vốn tưởng rằng Tần Phong đoạn căn chỉ là lời đồn, không nghĩ tới cư nhiên sẽ là sở thích của hắn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạn tuệ căn của người khác, hoạch đắc 1000 điểm phản phái!" "Tần Phong ta là một nam nhân dám làm dám chịu!" Tần Phong cư cao lâm hạ, vẻ mặt hào khí nói: "Căn của ngươi là Tần Phong ta cắt, cái này ta nhận; căn của đường đệ ngươi không phải Tần Phong ta cắt, ta tuyệt đối không nhận!!" "A cái này!!" Mọi người xung quanh nhìn đến mức trố mắt ngoác mồm.

Không biết nên nói Tần Phong là thành thật, hay là nên nói hắn vô sỉ hạ lưu. "Tần Phong!!" Gân xanh trên trán Phó Ngôn Khang nổi lên, mồ hôi không ngừng lăn xuống, khiến cho dung mạo càng thêm dữ tợn khủng bố. "Ơi, cha ngươi ở đây nè!" Tần Phong đối mặt với tiểu vai phụ, trực tiếp liền trọng quyền xuất kích... "Cho ta đi chết!!" Sắc mặt Phó Ngôn Khang dữ tợn đáng sợ, ngọn lửa phẫn nộ bùng cháy trong mắt.

Chương 1170

Ầm ầm ầm!!

Khí tức khủng bố từ trong cơ thể bùng phát ra, quanh thân còn lấp lánh một đạo kim quang chói mắt.

Chỉ thấy Phó Ngôn Khang nén cơn đau mất đi tuệ căn, tay cầm trường thương bạo lược đâm về phía Tần Phong, nơi mũi thương đi qua, không khí phảng phất bị xé rách, giống như một đạo lưu tinh xé toạc màn đêm, còn mang theo một cỗ hàn mang khiến người ta lạnh thấu xương. "Chỉ bằng ngươi!?" Tần Phong rất là khinh miệt hừ lạnh một tiếng, quanh thân bùng phát ra một cỗ kiếm khí lẫm liệt.

Ầm ầm ầm!!

Thiên địa xung quanh trong nháy mắt ảm đạm xuống, phảng phất tiến vào một thế giới kiếm.

Tiếng kiếm minh thanh thúy chói tai, chấn cho người ta màng nhĩ sinh đau. "Đây là Tiên cấp Kiếm Vực!!" Các đệ tử xung quanh vẻ mặt khiếp sợ, nghiêm trọng hoài nghi hôm nay mình dậy quá sớm (bị ảo giác).

Phải biết rằng, Tần Phong mới phi thăng tới Tiên giới bất quá nửa năm, cư nhiên liền lĩnh ngộ Tiên cấp Kiếm Vực, làm cho bọn họ có loại cảm giác sống uổng phí cả đời.

Lúc này —— Tần Phong phảng phất là chúa tể của phiến thiên địa kiếm này, năng lượng khủng bố liên tục không ngừng rót vào ma kiếm tổ truyền trong tay, trên thân kiếm cũng theo đó lấp lánh quang mang kỳ dị, phát ra từng trận tiếng kiếm ngâm trầm thấp.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Tần Phong lại cho mình thêm một chút xíu buff, ma kiếm tổ truyền trong tay cũng mạnh mẽ vung ra.

Ngay sau đó kiếm khí lăng lệ xông thẳng lên trời, vô tình xé rách mây mù trên trời, phảng phất là chải cho bầu trời một cái ngôi giữa thật lớn.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên ra tay hào không dông dài, công kích va chạm mạnh mẽ vào nhau.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc theo đó vang vọng thiên địa, còn kèm theo năng lượng khủng bố sinh ra từ va chạm, nhấc lên một cơn bão năng lượng ngập trời càn quét toàn trường. "Phụt!!" Phó Ngôn Khang phun ra một ngụm máu tươi, thân thể liên tục lui về phía sau mấy bước. "Không ổn!!" Tần Phong cũng có chút không đỡ được cỗ lực lượng này, vội vàng thêm cho mình "dĩ nhu khắc cương".

Chỉ thấy quanh thân hắn lập tức dâng lên một cỗ nhu hòa chi lực, vừa lui về phía sau, vừa dùng nhu lực hóa giải cỗ lực lượng này, cuối cùng sau khi lui về phía sau vài chục bước, rốt cuộc đem cỗ lực lượng này triệt để hóa giải. "Hít hà!!" Mọi người xung quanh lập tức hít ngược một hơi khí lạnh.

Nếu nói Tần Phong vừa rồi đoạn căn là giả heo ăn thịt hổ, như vậy hiện tại chính là bản lĩnh thật sự thực đả thực, lấy tu vi Địa Tiên trung giai, vượt hai đại cảnh giới, ngạnh kháng Kim Tiên sơ giai một kích.

Đừng nói là đặt ở Tiên Minh bọn họ, cho dù là đặt ở toàn bộ Tiên giới, cũng là tồn tại tương đương tạc liệt. "Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!" Phó Ngôn Khang khó có thể tin trừng lớn mắt.

Căn bản không tin tưởng chính mình cái dòng dõi Tiên Đế huyết mạch cao quý này, sẽ bị một tên hương dã thất phu hạ giới phi thăng vượt cấp khiêu chiến. "Ảo giác, nhất định là ảo giác!" Phó Ngôn Khang phảng phất như phong ma không ngừng lẩm bẩm tự nói, ngay sau đó ánh mắt nhìn về phía Tần Phong càng thêm lạnh lẽo.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy quanh thân Phó Ngôn Khang bùng phát ra khí tức càng thêm khủng bố, đồ đằng hỏa diễm ở mi tâm cũng lấp lánh kim quang càng thêm chói mắt. "Đều dừng tay cho bản quân!!" Một đạo thanh âm băng lãnh chí cực vang lên, khiến người ta chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí ập tới.

Chỉ thấy trong hư không một cái thân ảnh dần dần hiển lộ ra, thân mặc một bộ trường bào màu trắng, trên trường bào thêu hoa văn tinh mỹ mà thần bí, quanh thân còn tản phát ra một loại uy áp khủng bố, làm cho người ta hô hấp đều trở nên khó khăn. "Là hắn!!" Tần Phong đối với người này vô cùng quen thuộc, chính là Mộc Hàn lúc trước đi đón hắn. "Là Mộc Hàn Tiên Quân!" Đệ tử xung quanh sắc mặt biến đổi, vội vàng tiến lên cung kính hành lễ. "Bái kiến Mộc Hàn Tiên Quân!" Phó Ngôn Khang tuy rằng hiện tại hỏa khí rất lớn, nhưng cũng không dám làm càn trước mặt Mộc Hàn.

Chỉ có thể nén nỗi đau đoạn căn, đè nén hỏa khí trong lòng xuống. "Các ngươi đang làm cái gì!?" Mộc Hàn lạnh mặt nói: "Lần này cho các ngươi qua đây là để công phá Phong Vũ Thành, nhưng các ngươi cư nhiên ở ngoài thành người mình đánh người mình, để người trong thành xem chê cười, các ngươi không chê mất mặt, Tiên Minh ta còn chê mất mặt đấy." "Báo cáo!" Tần Phong trực tiếp giơ tay cáo trạng nói: "Là Phó Ngôn Khang động thủ trước, các vị sư huynh, sư tỷ muốn cản đều cản không được, còn nói cho dù hôm nay Minh chủ tới, cũng cứu không được ta, Tiên Quân, hắn đây là căn bản không để ngài vào mắt a!" "Ngọa tào!" Đệ tử xung quanh nhịn không được bạo một câu chửi tục.

Tuy rằng Tần Phong nói đều là lời nói thật, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác vô sỉ. "Ngươi..." Phó Ngôn Khang tức giận đến mặt mày xanh mét, cảm giác đã nhịn không thể nhịn được nữa. "Đều câm miệng cho bản quân!" Mộc Hàn lạnh mặt quát lớn một tiếng, không có công phu phán đoán hai người đúng sai.

Bởi vì lần này tới Đại Lương Hoàng Triều không chỉ là khảo hạch đệ tử ngoại môn, còn phải dẫn dắt đệ tử nội môn công phá Đại Lương Hoàng Triều, để thế lực phụ dung Tiên Minh biết được kết cục khi làm cỏ đầu tường. "Vâng!" Chúng đệ tử giật nảy mình, vội vàng cúi đầu không dám lên tiếng.

Họa diện chuyển đổi, tổng bộ Tiên Minh.

Mấy vị trưởng lão vẫn ngồi trong đại điện, nhìn hình ảnh hiển thị trong gương phía trước. "Kẻ này thật sự là Luyện Khí Sư sao!?" Ngũ trưởng lão vẻ mặt khiếp sợ nói: "Một Luyện Khí Sư Địa Tiên trung giai, ngạnh kháng một kích của Kim Tiên sơ giai, còn là Kim Tiên sơ giai sở hữu truyền thừa huyết mạch Tiên Đế, các ngươi xác định không có nói đùa với ta!?" "Tần Phong không chỉ là Luyện Khí Sư!" Thất trưởng lão lập tức mở miệng giải thích nói: "Hắn còn là Võ Tu Thiên Tư Bảng hạng 38, căn cứ Thiên Tư Bảng hiển thị, hắn sở hữu Thượng Cổ Trùng Đồng, cùng với Thương Thiên Bá Thể, nhưng chúng ta lại phát hiện hắn còn sở hữu Tiên Thiên Kiếm Thể." "Cái này đm là hạng 38!?" Ngũ trưởng lão phi nhưng không có lý giải, ngược lại phát ra tiếng thét chói tai tiếp tục hỏi: "Ngươi xác định Võ Tu Thiên Tư Bảng hạng 38, có thể sở hữu Thượng Cổ Trùng Đồng, Thương Thiên Bá Thể, Tiên Thiên Kiếm Thể!?" "Đâu chỉ a!" Lục gia chút nào không quan tâm Ngũ trưởng lão sống chết, nhịn không được thở ra một hơi nói: "Tiểu tử này mới tới Tiên giới nửa năm, liền đột phá tới Địa Tiên trung giai, càng là dưới tình huống không ai giúp đỡ, đem Kiếm Vực và rất nhiều cảm ngộ kiếm đạo thôi diễn tới Tiên cấp, thậm chí còn lĩnh ngộ rất nhiều cảnh giới Đạo gia." "Các ngươi thật xác định hắn là hạng 38!?" Ngũ trưởng lão càng thêm mộng bức nói: "Loại yêu nghiệt này nếu là hạng 38, vậy Long Ngạo Thiên tính là hạng mấy a?

Hay là nói Võ Tu Thiên Tư Bảng là xếp từ hạng 38 bắt đầu!?" "Không biết!" Nhị trưởng lão xoa trán đau đầu nói: "Tiểu tử này thực lực không rõ, gặp mạnh thì mạnh, căn bản vô pháp dùng logic hiện có của chúng ta đi giải đọc hắn." "Không sai!" Thất trưởng lão tán đồng gật gật cái đầu nhỏ.

Phát hiện Tần Phong cứ giống như một cái túi bách bảo, luôn có thể đem lại kinh hỉ cho người ta, làm cho người ta không ngừng hưng phấn thét chói tai. "Trước đừng quản Tần Phong nữa!" Đại trưởng lão vẫn chắp hai tay chống cằm, đôi mắt bình thản không chút gợn sóng nói: "Như hôm nay 80 vạn đệ tử ngoại môn, chia làm 80 đường vây công Đại Lương Hoàng Triều, do bọn hắn kiên quyết chấp hành nhiệm vụ, trạm tiền tiêu xung quanh Đại Lương Hoàng Triều cơ bản đã bị nhổ sạch sẽ, tiếp theo nên tiến vào giai đoạn thứ hai của khảo hạch rồi." "Minh bạch!" Nhị trưởng lão khẽ gật đầu nói: "Ta đây liền đi thông báo Lão Tam, đến lượt lão biến thái kia đăng tràng rồi..." Phong Vũ Thành.

Theo sự xuất hiện của Mộc Hàn, mọi người cũng dần trấn tĩnh lại. "Về Phong Vũ Thành, chắc hẳn các ngươi ít nhiều đều biết cả rồi!" Mộc Hàn thấy không còn ai nhốn nháo mới chậm rãi mở miệng nói: "Đây là tòa thành lớn thứ hai của Đại Lương hoàng triều, bên trong có tinh nhuệ Hoả Long Quân trấn thủ, thống lĩnh là Long Dương Quân, một cường giả cấp bậc Tiên Quân." "Hoả Long Quân?

Tiên Quân cường giả?!" Đám đệ tử ngoại môn lập tức trở nên căng thẳng.

Khác với những binh sĩ ở trạm tiền tiêu mà bọn hắn đối mặt trước đó, trong Phong Vũ Thành chính là tinh nhuệ Hoả Long Quân của Đại Lương, Chân Tiên ở bên trong cũng chỉ xứng làm một tên lính quèn, còn đám Địa Tiên như bọn hắn e là chỉ có nước làm bia đỡ đạn. "Các ngươi không cần căng thẳng!" Mộc Hàn nhìn ra đám đệ tử ngoại môn đang nghĩ gì, mở miệng tiếp tục nói: "Công đánh Phong Vũ Thành là chuyện của đệ tử nội môn, Long Dương Quân sẽ do bản quân đích thân đối phó." "Hô..." Đám đệ tử ngoại môn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1171

Thế nhưng câu nói tiếp theo của Mộc Hàn lại khiến bọn hắn nhịn không được muốn chửi thề. "Nghe nói Long Dương Quân đã đoạt được Vô Thượng Thiên Thư..." Mộc Hàn tiếp tục nói: "Hơn nữa căn cứ theo tin tức đáng tin cậy, hắn không mang cuốn sách này theo bên người mà cất giấu ngay trong nhà riêng!" "Vô Thượng Thiên Thư!!" Đám đệ tử lập tức kinh hô, bị tin tức này làm cho giật mình.

Vô Thượng Thiên Thư tương truyền do một vị Tiên Đế cường giả dùng vô thượng thần lực luyện chế mà thành, phàm là người đạt được nó đều có thể tr tôi luyện nhục thân và nguyên thần đến cực hạn, lực có thể lay tinh tú, hồn có thể thông thần, quyền đấm nát sao trời, chân đạp chư thiên, đi lại trên cửu trọng thiên. "Cho nên lát nữa sau khi chiến đấu nổ ra..." Mộc Hàn đổi giọng nói: "Bản quân sẽ sử dụng bí thuật, truyền tống các ngươi vào trong Phong Vũ Thành.

Nhiệm vụ của các ngươi chính là đến nhà Long Dương Quân tìm cho ra Vô Thượng Thiên Thư, đồng thời an toàn mang nó về Tiên Minh." "Đến rồi!" Tần Phong nghe vậy lập tức tỉnh cả ngủ, cuối cùng cũng đợi được kịch bản của Diệp Thần giegie rồi.

Căn cứ theo tin tức nhìn thấy khi dùng Thiên Cơ Thẻ lúc trước, cái gì mà Long Dương Quân đạt được Vô Thượng Thiên Thư thuần túy là chém gió.

Chẳng qua là nội ứng tiềm nhập vào phủ Long Dương Quân, lén lút giấu đi một cuốn sách rách mà thôi.

Mà đợi sau khi ngươi tìm được cuốn sách rách này, bọn hắn sẽ bỏ nó vào một cái tiên khí tương tự như vali mật mã, sau đó lén lút nói cho ngươi mật mã, bảo ngươi mau chóng mang cái vali về Tiên Minh.

Ngay sau đó chính là sáo lộ quen thuộc, trên đường gặp phải đệ tử Tiên Minh giả trang, dùng vũ lực tuyệt đối bắt ngươi lại, sau đó vì mật mã mà nghiêm hình bức cung.

Mà đợi sau khi ngươi vượt qua được nỗi khổ da thịt, sẽ đến tiết mục mỹ nhân kế trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, trái ngược với sự mong chờ của Tần Phong sau khi biết trước kịch bản, các đệ tử ngoại môn khác thì mặt mũi như cha chết mẹ chết.

Vốn dĩ còn đang thầm vui mừng vì không phải làm bia đỡ đạn công thành, ai ngờ giây tiếp theo đã biến thành cừu non đi vào hang cọp. "Các ngươi cũng không cần quá lo lắng!" Mộc Hàn nhìn ra sự lo âu của mọi người, mở miệng trấn an: "Tiên Minh ta lần này chuẩn bị vô cùng đầy đủ, cao thủ trong thành chắc chắn sẽ dốc toàn lực ứng chiến, đến lúc đó nội bộ Phong Vũ Thành chắc chắn sẽ trống rỗng." "Rõ!!" Đệ tử ngoại môn biết phản kháng cũng vô dụng, chỉ có thể thầm hỏi thăm tổ tông Mộc Hàn trong lòng. "Khá lắm!" Tần Phong trong lòng thầm hô một tiếng vãi chưởng.

Vốn tưởng rằng Mộc Hàn là một nam thần lạnh lùng hệ cấm dục, ai ngờ tên mày rậm mắt to này nói dối mà mắt cũng không thèm chớp cái nào. "Ta rốt cuộc vẫn là quá đơn thuần rồi!" Tần Phong trong lòng nhịn không được cảm thán một tiếng: "Tại Tiên giới, không chỉ phụ nữ xinh đẹp không thể tin, mà ngay cả đàn ông nhìn có vẻ trung lương cũng không thể tin được a!" Mà sau khi Mộc Hàn giao đại xong nhiệm vụ, trực tiếp hạ lệnh công thành.

Chỉ thấy mấy ngàn đệ tử nội môn Kim Tiên cảnh đằng không bay đi, kẻ cầm đao, người cầm kiếm, kẻ cầm thương, dùng tốc độ cực nhanh từ bốn phương tám hướng lao về phía Phong Vũ Thành.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang rền chấn động thiên địa, cả hư không bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Chỉ thấy công kích dày đặc của đệ tử nội môn bị hộ thành đại trận của Phong Vũ Thành chặn lại, giống như những viên đá nhỏ không ngừng rơi vào trong nước, tạo nên từng vòng gợn sóng kích động. "Địch tập!!" Hoả Long Quân trên tường thành đã sớm nghiêm trận chờ đợi.

Chỉ thấy bọn họ thân mặc hạ phẩm tiên giáp tinh lương, tay cầm hạ phẩm tiên khí trường mâu, không chút do dự xông lên chém giết cùng đệ tử nội môn.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm khí tung hoành ngang dọc, pháp thuật huyễn lệ vô cùng.

Chỉ thấy chiêu thức của hai bên thiên biến vạn hóa, kỹ xảo xuất hiện lớp lớp, khiến cả chiến trường tràn ngập nguy hiểm và kích thích, còn có mũi tên và pháp thuật như mưa rơi xuống. "Giết cho bản quân!!" Một tiếng gầm thét đột nhiên vang lên, khiến hư không chấn động một trận.

Chỉ thấy một nam tử râu ria xồm xoàm mặc chiến giáp đỏ rực nhảy vọt lên trời, trong tay nắm một thanh chiến đao rực lửa, xung quanh tràn ngập một luồng khí tức nóng bỏng, phảng phất có thể thiêu hủy mọi thứ trên thế gian. "Long Dương Quân ra rồi!" Mộc Hàn biết cơ hội đến rồi, nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy từng đạo chỉ quyết xé rách một lỗ hổng trên hộ thành đại trận của Phong Vũ Thành, ngay sau đó vung tay cuốn lấy đám người Tần Phong ném đi, hóa thành một đạo bạch quang thành công đưa người vào trong Phong Vũ Thành. "Vãi chưởng!!" Tần Phong nhịn không được chửi thề một câu, lăn mấy vòng trên mặt đất mới dừng lại.

Hiện tại trong Phong Vũ Thành, phàm là người có chút chiến lực đều bị kéo lên tường thành thủ vệ, khiến cho đường phố rộng lớn không thấy một bóng người.

Lúc này —— Trên hư không, Mộc Hàn và Long Dương Quân đã đối đầu, trong nháy mắt dẫn phát cảnh tượng thiên băng địa liệt.

Chỉ thấy Mộc Hàn tay cầm một thanh trường kiếm hàn quang lấp loé, bộc phát ra một đạo kiếm khí lãnh tuấn, đối diện Long Dương Quân cũng không cam lòng yếu thế huy vũ chiến đao rực lửa, phóng xuất ra từng đạo đao khí nóng bỏng.

Ầm ầm ầm!!

Băng và hỏa va chạm, đao và kiếm xung kích!!

Thiên địa lập tức vang lên tiếng nổ **chấn động đến điếc tai nhức óc**, còn dấy lên một cơn bão năng lượng khủng bố, đại địa cũng theo đó nứt ra từng khe hở sâu hoắm dữ tợn, băng và hỏa càng là **đầy rẫy** cả thiên địa. "Mau đến phủ đệ của Long Dương Quân!" Đám đệ tử ngoại môn tiến vào nhao nhao phản ứng lại, vội vàng xác nhận phương hướng đi tới phủ đệ của Long Dương Quân.

Một lát sau —— Mọi người liền tìm được phủ đệ của Long Dương Quân.

Chỉ thấy thủ vệ có sức chiến đấu bên trong đều đã đi thủ thành, chỉ còn lại một đám nha hoàn và gia nhân không có mấy sức chiến đấu. "Á!!" Đám tiểu nha hoàn mặt đầy kinh khủng hét chói tai, run lẩy bẩy ôm chặt lấy nhau. "Nói!!" Một tên đệ tử ngoại môn mặt lộ vẻ hung quang: "Thư phòng của Long Dương Quân ở chỗ nào!?" "Ở, ở..." Đám tiểu nha hoàn sớm đã bị dọa đến lắp bắp, chỉ có thể run rẩy chỉ tay về một hướng. "Đi!!" Đám đệ tử ngoại môn không dám chậm trễ, tề chỉnh hướng về phía thư phòng chạy đi.

Bất quá so với sự tranh phân đoạt giây của người khác, Tần Phong lại không có ý muốn đi cùng. "Tần sư đệ, mau đi thôi!" Có người nhìn không được, quay đầu lớn tiếng thúc giục. "Sư huynh, huynh cứ đi trước đi!" Tần Phong lập tức nghiêm mặt nói: "Ta cảm thấy bảo vật như Vô Thượng Thiên Thư, Long Dương Quân chưa chắc sẽ giấu ở thư phòng, cho nên ta định đi bức cung phu nhân của hắn xem sao..." "Có lý!" Mấy tên đệ tử ngoại môn lập tức dừng bước, lại cầm đao bức hỏi tiểu nha hoàn: "Nói, phu nhân nhà ngươi hiện đang ở đâu!?" "Ở, ở các lầu hậu viện..." Đám tiểu nha hoàn sợ đến tè ra quần, quả đoán bán đứng phu nhân nhà mình. "Đi!!" Mấy tên đệ tử ngoại môn cũng không dài dòng, xách đao liền hướng hậu viện chạy tới. "Cho mày nhiều chuyện này, game một người chơi biến thành game nhiều người rồi đi!" Tần Phong hối hận tự vả miệng mình một cái, cũng rất là bất đắc dĩ chọn đi theo.

Rất nhanh —— Mọi người liền đi tới các lầu hậu viện.

Chỉ thấy hậu viện trồng đầy các loại hoa cỏ, tản ra từng trận hương thơm, còn có tiếng nước chảy róc rách. "Để ta!" Tần Phong đương nhân bất nhượng tiến lên, giơ tay chuẩn bị mở cửa các lầu.

Chương 1172

Bất quá vừa giơ tay liền kích hoạt cảm tri sát ý, có thể cảm giác rõ ràng sau cửa tiềm tàng nguy hiểm. "Sao vậy!?" Mấy người nhịn không được nhìn nhau một cái, không biết vì sao Tần Phong dừng lại. "Sốt ruột chết đi được, để ta!" Một nam tử gầy gò vội vội vàng vàng tiến lên, không nói hai lời liền đá một cước vào đại môn.

Rầm một tiếng!!

Đại môn bị đá văng, một luồng hương khí bay ra.

Chỉ thấy một mỹ phụ búi tóc cao tay cầm bảo kiếm lao ra, nhắm thẳng vào nam tử gầy gò vừa đá cửa mà đâm tới một kiếm. "Không ổn!!" Sắc mặt nam tử gầy gò đột nhiên biến đổi, muốn tránh né đã không còn kịp nữa.

Phập một tiếng, máu tươi bắn tung toé!

Chỉ thấy trường kiếm đâm vào ngực nam tử gầy gò, máu tươi phảng phất như không cần tiền mà phun ra. "A..." Tiếng kêu thảm thiết của nam tử gầy gò đặc biệt tiêm tế, thân thể bị đẩy lùi lại phía sau liên tục. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thần Thoại cấp Sơ Luyến Tiểu Sư Muội, khiến nàng trọng thương, thu hoạch được 50 vạn điểm phản phái!" "Sơ luyến tiểu sư muội!?" Tần Phong đầu tiên là sửng sốt một chút, vội vàng quay đầu nhìn về phía đối phương.

Thảo nào từ lần trước gặp sơ luyến tiểu sư muội xong, hắn không còn thấy nàng ở Thiên Phủ Viện nữa, hóa ra là ngụy trang thành một nam nhân gầy gò.

Bất quá cũng may sau khi hai người gặp mặt, bánh răng vận mệnh liền bắt đầu xoay chuyển, để bọn hắn gặp lại nhau lần nữa. "Đi chết đi!!" Mỹ phụ búi tóc mắt lộ hàn quang, kiếm khí quanh thân bắt đầu quay cuồng. "Ngươi dám!!" Tần Phong tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội cày độ hảo cảm này, lập tức tay cầm tổ truyền ma kiếm lao về phía mỹ phụ. "Không ổn!!" Mỹ phụ cảm giác sau lưng có nguy hiểm, vội vàng rút kiếm xoay người ngăn cản Tần Phong.

Chỉ thấy kiếm pháp của nàng cũng giống như người nàng vậy, ưu mỹ mà trí mệnh, mỗi lần vung ra đều như vũ đạo nhẹ nhàng linh động, nhưng lại ẩn chứa một luồng sát ý vô tận.

Chỉ tiếc tu vi của nàng chỉ có Kim Tiên cảnh, còn không có huyết mạch và buff chiến lực gia trì, là loại Kim Tiên dựa vào tài nguyên đắp lên, trước mặt yêu nghiệt như Tần Phong căn bản không đủ nhìn.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh thanh thúy chói tai vang lên, còn nương theo kiếm ý lăng lệ.

Chỉ thấy Tần Phong tay cầm tổ truyền ma kiếm như một con giao long linh động, trong nháy mắt liền vọt tới trước mặt mỹ phụ, một kiếm liền hất bay trường kiếm trong tay nàng ra ngoài. "Á!!" Mỹ phụ lập tức phát ra một tiếng hét chói tai, cái cổ tuyết trắng đã bị kiếm kề sát. "Mẹ kiếp!!" Mấy tên đệ tử ngoại môn khác cuối cùng cũng phản ứng lại, từng tên phẫn nộ muốn làm thịt mỹ phụ. "Thời gian khẩn cấp..." Tần Phong vẻ mặt đầy chính khí nói: "Ả này giao cho ta bức cung, các ngươi vào trong tìm đồ trước đi!" "Được!" Mọi người tịnh không có dị nghị gì, xông vào các lầu bắt đầu lục lọi. "Phu nhân!" Tần Phong dùng kiếm gí sát cổ đối phương, lộ ra nụ cười 'đồng bộ' với Tào Thừa Tướng: "Ta khuyên ngươi vẫn là phối hợp một chút thì hơn, ngươi cũng không muốn tuổi còn trẻ mà đã hương tiêu ngọc vẫn chứ!?" "Ta sẽ không phối hợp với ngươi đâu, muốn giết cứ giết, muốn chém cứ chém!" Phu nhân không hề có ý muốn thỏa hiệp, ngẩng đầu nhắm mắt chờ Tần Phong đâm xuống. "Phu nhân quả là nữ trung hào kiệt!" Tần Phong lộ ra ánh mắt thưởng thức, đột nhiên đổi giọng nói: "Bất quá phu nhân có từng nghĩ tới phu quân của ngươi không, ngươi cũng không hy vọng Long Dương Quân ngã xuống vào hôm nay chứ!?" "Ngươi, các ngươi đừng làm bậy!" Phu nhân phảng phất bị nắm được điểm yếu, đôi mắt đẹp ai cầu nói: "Chỉ cần các ngươi nguyện ý tha cho ta và phu quân, ta nguyện ý hiến ra hạch tâm của Phong Vũ Thành, thậm chí hiến ra bảo khố của Phong Vũ Thành cũng được." Nói xong...

Phu nhân theo bản năng sờ sờ chiếc nhẫn trữ vật đeo trên tay. "Giết ngươi, cũng là của bọn ta thôi!" Tiểu sư muội đột nhiên gắng gượng đứng dậy, từ phía sau một kiếm đâm vào trong cơ thể phu nhân.

Phập một tiếng, máu tươi bắn tung toé!

Chỉ thấy nguyên thần trong cơ thể phu nhân bị một kiếm đâm xuyên, ngực cũng theo đó nở rộ một đóa hoa hồng, ngay sau đó không chỉ đồng tử bắt đầu tan rã, sinh mệnh khí tức cũng bắt đầu cấp tốc biến mất. "Á đù!!" Tần Phong mộng bức nhìn về phía tiểu sư muội, phảng phất muốn hỏi nàng một câu.

Chúng ta nói xem có hay không một loại khả năng, nếu như không giết nàng ta, ta không chỉ lấy được tiền, mà còn có thể kiêm luôn cả sắc!?

Bất quá tiểu sư muội hiển nhiên không đọc hiểu ánh mắt của Tần Phong, sau khi gắng gượng đâm ra một kiếm cuối cùng, thân thể lập tức vô lực mềm nhũn ngã xuống. "Cẩn thận!" Tần Phong tay mắt lanh lẹ tiến lên, một tay ôm lấy eo nhỏ của đối phương.

Mặc dù đối phương lúc này ngụy trang thành một nam nhân, nhưng thân thể lại vẫn như nữ tử mềm mại, phảng phất không có xương cốt, có thể tùy ý bày ra các loại tư thế.

Lúc này —— Đệ tử tiến vào các lầu tìm đồ cũng đã đi ra, từng tên ủ rũ cụp đuôi hiển nhiên là không tìm thấy. "Vị sư đệ này không sao chứ!?" Đám đệ tử lập tức vây lại, nhìn về phía tiểu sư muội trong ngực Tần Phong. "Không sao!" Tần Phong lẽ thẳng khí hùng vươn tay nói: "Chỉ cần cởi quần áo ra, bôi chút thảo dược, băng bó một chút là được rồi!" "Cởi quần áo!?" Trong lòng tiểu sư muội thắt lại, vội vàng ngăn cản bàn tay to của Tần Phong: "Không, không cần phiền phức như vậy, trên người ta có mang Hồi Xuân Đan, ăn một viên là được rồi!" "Hồi Xuân Đan là dùng cho lúc quan trọng sinh tử!" Tần Phong tiếp tục lẽ thẳng khí hùng nói: "Hiện tại chúng ta lại chưa đến bước đường cùng, ăn đan dược thực sự là quá lãng phí.

Ngoan, để sư huynh giúp đệ băng bó vết thương, nếu có độc, sư huynh còn có thể giúp đệ dùng miệng hút ra." "Dùng miệng!?" Khuôn mặt nhỏ của tiểu sư muội lập tức đỏ bừng, muốn ngăn cản nhưng lại không dùng được chút sức lực nào.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay tà ác của Tần Phong đột phá phòng ngự của đôi tay nhỏ vô lực của nàng, một đường hướng về phía đai lưng nàng mò tới. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử - Sơ Luyến Tiểu Sư Muội, thu hoạch được 20 vạn điểm phản phái!" "Sư đệ, vì sao lại làm tư thái con gái như vậy!?" Tần Phong biết rõ còn cố hỏi: "Mọi người đều là đồng môn sư huynh đệ, cho dù là thản thành tương kiến (khỏa thân gặp nhau) thì có sao đâu!?" "Đúng đấy!" Các sư huynh khác cũng nhao nhao gật đầu, tỏ vẻ thản thành tương kiến không tính là chuyện gì to tát. "Ta, ta..." Tiểu sư muội gấp đến sắp khóc, mở miệng liền muốn thẳng thắn để được khoan hồng.

Bất quá Tần Phong căn bản không cho nàng cơ hội, trực tiếp bế ngang người lên, sải bước đi vào trong các lầu... "Chờ đã..." Tiểu sư muội thấy Tần Phong làm thật, không màng thương thế trên người mà giãy dụa. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử - Sơ Luyến Tiểu Sư Muội, thu hoạch được 20 vạn điểm phản phái!" "Yên tâm!" Tần Phong lộ ra nụ cười hòa thiện: "Sư huynh ta rất có kinh nghiệm, bảo đảm sẽ không để đệ..." Ầm ầm ầm!!

Còn chưa đợi Tần Phong nói hết lời, đã vang lên tiếng nổ chấn động.

Chỉ thấy đám đệ tử ngoại môn đi tới thư phòng đã thành công tìm được Vô Thượng Thiên Thư, nhưng lại bị một đám gia nhân đoàn đoàn bao vây.

Tuy rằng đám gia nhân này tu vi không cao, nhưng đều có tu vi tầm Địa Tiên cảnh. "Tần sư huynh, sinh tử nguy cơ đến rồi!" Tiểu sư muội nhân lúc Tần Phong không chú ý, lấy ra một viên Hồi Xuân Đan nuốt xuống.

Chương 1173

Chỉ thấy đan dược vào miệng liền tan, hóa thành sinh mệnh lực bàng bạc dũng mãnh lao tới tứ chi bách hải, ngay sau đó thương thế ở ngực khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, sinh mệnh khí tức vốn đang thoi thóp cũng nhanh chóng lớn mạnh.

Đồng thời, nàng cũng không cho Tần Phong thời gian phản ứng, giãy dụa nhảy xuống từ trong lòng Tần Phong. "Đậu má!!" Tần Phong nhịn không được chửi thề một tiếng, ánh mắt bất thiện nhìn về phía đám gia nhân kia.

Chỉ thấy tổ truyền ma kiếm phảng phất cảm nhận được tâm tình của Tần Phong, trên thân kiếm tản ra một đạo tử quang u ám, khiến mọi người xung quanh cảm nhận được một luồng tà khí đáng sợ khiến tim đập nhanh. "Đây là kiếm gì!?" Mọi người lập tức rùng mình một cái, cảm thấy cả người lẫn kiếm đều không đứng đắn.

Vút một tiếng!!

Tần Phong không có ý muốn trả lời câu hỏi của mọi người, tay cầm tổ truyền ma kiếm lao đi, kiếm ý trùng thiên lập tức như cuồng phong tàn phá bừa bãi thiên địa.

Trước khi đi cũng không quên tiện tay cầm luôn chiếc nhẫn trữ vật của vị phu nhân đã chết kia. "Cái gì!!" Đám gia nhân vây công sắc mặt đại biến, chỉ cảm thấy một luồng hàn ý bao trùm toàn thân.

Lúc này —— kiếm khí lăng lệ lưu chuyển quanh người Tần Phong, giống như quỷ mị cấp tốc xông vào đám người.

Chỉ thấy hắn không ngừng huy vũ tổ truyền ma kiếm trong tay, kiếm khí như rồng, phá không mà ra, phảng phất muốn chém đôi cả thiên địa, đám gia nhân cũng nhao nhao bị 'đoạn căn' mà kêu rên, thân thể không chịu khống chế rơi từ trên không trung xuống.

Tuy rằng đám gia nhân này có tu vi Địa Tiên cảnh, nhưng gặp phải loại yêu nghiệt này, đơn giản chính là sói lạc vào bầy cừu, không hề có chút sức phản kháng nào. "A..." Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, khiến người ta cảm giác bên dưới lạnh toát. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạn nhân tuệ căn, tổng cộng thu hoạch được 14 vạn điểm phản phái!" "Mười bước cắt một 'củ', ngàn dặm không ai tha!" Tần Phong dừng lại tạo dáng, sau lưng là một mảng tiếng kêu rên ngã xuống đất. "Hít hà!!" Đám đồng môn sư huynh nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh, theo bản năng kẹp chặt hai chân mình lại.

Đồng thời, bọn hắn cũng không biết nên dùng từ gì để hình dung Tần Phong.

Ngươi nói hắn tàn nhẫn, hắn không giết người!

Ngươi nói hắn không tàn nhẫn, hắn lại thiến ngươi! "Vị Tần sư huynh này sao lại..." Tiểu sư muội nhịn không được kiều sân một tiếng, mặt đỏ tới mang tai dời ánh mắt sang chỗ khác.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang rền đột nhiên vang lên, đại địa dưới chân cũng bắt đầu rung lắc kịch liệt.

Chỉ thấy hộ thành đại trận của Phong Vũ Thành bị công phá, đệ tử nội môn của Tiên Minh như sói lạc bầy cừu điên cuồng sát lục, tinh nhuệ Hoả Long Quân của Đại Lương hoàng triều thì hào vô sức chống cự, có thể nói hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. "Mộc Hàn, đi chết cho bản quân!!" Thanh âm phẫn nộ đến cực hạn của Long Dương Quân vang lên, còn nương theo uy áp khủng bố bao trùm thiên địa.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Long Dương Quân giống như núi lửa phun trào, ngọn lửa ngút trời lập tức phun dũng mãnh liệt.

Cả bầu trời bị liệt hỏa hừng hực nhuộm đỏ, nhật nguyệt tinh thần thảy đều bị đại hỏa thôn phệ, không khí càng bị thiêu đốt đến mức bắt đầu vặn vẹo biến hình, mang đến cho người ta một loại rung động và sợ hãi. "Liệt Hỏa Phần Thiên!" Tần Phong nhìn một màn trước mắt, trong lòng dâng lên một luồng cảm giác vô lực.

Nếu như trong tình huống không sử dụng các lá bài tẩy áp đáy hòm như Trảm Tiên Hồ Lô, Tử Kim Hồ Lô, Hồng Mao Lão Quái, chỉ dựa vào một chút buff này của bản thân, căn bản không thể nào chiến thắng cường giả cấp bậc Tiên Quân. "Vô Thượng Thiên Thư ở đâu!?" Một tên đệ tử nội môn đột nhiên xuất hiện, lớn tiếng hỏi đám đệ tử ngoại môn tại hiện trường. "Ở chỗ ta!" Một tên đệ tử ngoại môn không dám do dự, vội vàng móc ra một cuốn sách.

Chỉ thấy cuốn sách nhìn qua vô cùng bình thường, trên bìa viết bốn chữ lớn Vô Thượng Thiên Thư, bên trong thì một chữ cũng không có. "Có dám làm giả hơn chút nữa không?!" Tần Phong nhịn không được trợn trắng mắt, tỏ vẻ tổ đạo cụ quá không có tâm rồi. "Đưa ta!" Đệ tử nội môn cấp tốc tiến lên, một tay giật lấy cuốn sách.

Ngay sau đó vung tay lấy ra một cái hòm gỗ nhỏ màu sẫm, sau khi mở ra liền ném Vô Thượng Thiên Thư vào, đóng lại rồi nhanh chóng bấm mấy đạo chỉ quyết đánh lên mặt hòm gỗ nhỏ. "Đây là Huyền Vũ Bảo Tương!" Xung quanh có đệ tử biết nhìn hàng lập tức kinh hô.

Đừng nhìn cái hòm gỗ nhỏ này trông có vẻ không chắc chắn lắm, nhưng cho dù là Tiên Vương cự đầu đến cũng không cách nào dùng vũ lực phá vỡ nó, chỉ có phối hợp với chỉ quyết mở hòm chuyên dụng mới có thể mở ra được. "Được rồi!" Đệ tử nội môn xác nhận Huyền Vũ Bảo Tương đã khóa, trực tiếp ném nó cho Tần Phong đang đứng cách đó không xa. "Sư huynh đây là..." Tần Phong một tay tiếp lấy Huyền Vũ Bảo Tương, giả bộ dáng vẻ cái gì cũng không hiểu. "Chúng ta còn phải tiếp tục công thành, do các ngươi phụ trách mang bảo tương về Tiên Minh!" Đệ tử nội môn lại đi đến trước mặt Tần Phong, dựa theo nội dung ghi trên kịch bản, bấm một đạo chỉ quyết điểm vào mi tâm Tần Phong, truyền qua chỉ quyết mở Huyền Vũ Bảo Tương. "Nhưng mà..." Tần Phong giả bộ luống cuống tay chân, tỏ vẻ mình không gánh nổi trọng trách này. "Không có nhưng nhị gì hết!" Đệ tử nội môn trực tiếp ngắt lời, thần tình nghiêm túc nói: "Cuốn sách này đối với Tiên Minh ta có ý nghĩa trọng đại, các ngươi phải tranh thủ thời gian đưa sách về Tiên Minh.

Nhớ kỹ, bất luận gặp phải khó khăn gì, các ngươi đều phải đưa nó an toàn về Tiên Minh, cho dù phải trả giá bằng mạng sống cũng phải hoàn thành, biết chưa!?" Nói xong...

Cũng không cho đám người Tần Phong thời gian phản ứng, trực tiếp cầm đại đao chạy đi chém người. "Tần sư đệ, chúng ta mau đi thôi!" Mấy tên đệ tử ngoại môn khác mắt thấy chiến hỏa bức tới gần, vội vàng kéo Tần Phong chạy ra ngoài.

Lúc này —— Tại địa phương cách thành không xa, có một đám người lén lén lút lút.

Bọn hắn một nhóm ước chừng hơn ba mươi người, tu vi Kim Tiên cảnh xanh rờn, kẻ cầm đầu thì sở hữu tu vi Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Bất quá bọn hắn lại không phải người của Đại Lương hoàng triều, mà là đệ tử nội môn Tiên Minh hàng thật giá thật. "Tam trưởng lão có lệnh!" Tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu mở miệng nói: "Nhiệm vụ lần này của chúng ta là giả mạo viện quân của Chiến Thần Điện, chặn đánh đám sư đệ, sư muội ngoại môn lát nữa sẽ từ trong thành đi ra, các ngươi đều nghe rõ chưa!?" "Nghe rõ rồi!!" Hơn ba mươi người không giấu được vẻ hưng phấn trên mặt.

Năm đó khi bọn hắn tham gia khảo hạch nội môn cũng gặp phải cảnh ngộ tương tự từ các sư huynh sư tỷ nội môn, hiện tại cuối cùng phong thủy luân chuyển rồi, nhất định phải đem những trận mưa rào mà năm đó mình từng tắm, không sót một giọt nào trút lên đầu đám sư đệ, sư muội tương lai một lần...

Lúc này —— Thiên địa biến sắc, gió giục mây vần.

Chương 1174

Chỉ thấy hai bên đang chém giết trong Phong Vũ Thành, không chỉ khí thế bàng bạc điên cuồng dũng động, còn nương theo vô số đạo hào quang huyến lệ.

Các loại pháp bảo và pháp thuật giao thoa trên không trung, giống như pháo hoa rực rỡ, sơn mạch và dòng sông trên mặt đất dưới sự xung kích của dư ba chiến đấu mà run rẩy không dứt, phảng phất bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. "Đây chính là chiến đấu của Tiên giới sao!?" Đám người Tần Phong đã an toàn ra khỏi Phong Vũ Thành, nghe thấy động tĩnh nhịn không được quay đầu nhìn lại một cái.

Chỉ thấy công kích của đệ tử nội môn giống như cuồng phong bạo vũ, không ngừng phá vỡ phòng tuyến phòng ngự mà đối phương tổ chức.

Mỗi một lần công kích đều mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa khiến người ta tim đập chân run, hoa cỏ cây cối trên mặt đất cũng dưới dư ba tàn phá mà hóa thành tro bụi, cả thế giới đều bị bao phủ trong một màn khói bụi.

Mộc Hàn và Long Dương Quân trên hư không cũng phóng xuất ra đại chiêu mạnh nhất của mình, sức mạnh hủy thiên diệt địa va chạm hình thành một quả cầu ánh sáng khổng lồ, trong nháy mắt san bằng sơn mạch và dòng sông trên mặt đất, ánh sáng chói lọi khiến người ta không mở nổi mắt.

Chíu!!

Ngay tại lúc quân đội Đại Lương sắp không trụ được nữa, tiếng chim hót tiêm duệ chói tai đột nhiên vang lên. "Không ổn, viện quân của Chiến Thần Điện đến rồi!" Sắc mặt đám đệ tử ngoại môn biến đổi kịch liệt.

Chỉ thấy chân trời xuất hiện một đám mây đen nghịt, nương theo tiếng gió sấm, nhanh chóng tập kích về phía phế tích Phong Vũ Thành, đợi đến khi tới gần mới nhìn rõ, là thượng thiên vị Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện.

Bọn hắn đứng trên thân Tiên Yêu Đại Bàng, thân khoác huyền thiết chiến giáp màu đen, tay cầm trường thương, người nào người nấy anh vũ bất phàm. "Viện quân Chiến Thần Điện đến rồi!!" Hoả Long Quân mặt đầy kích động, cảm giác mình lại ngon rồi. "Viện quân?!" Tần Phong nhịn không được nói thầm một tiếng, tỏ vẻ đối phương nghĩ hơi nhiều.

Tiên Minh sau khi biết Đại Lương hoàng triều âm thầm đầu quân cho Chiến Thần Điện mà vẫn dám sắp xếp khảo hạch nội môn ở chỗ này, chứng tỏ bọn hắn có sự nắm chắc tuyệt đối với toàn cục, không chừng còn có vị trưởng lão nào đó đích thân tới đây tọa trấn.

Đối mặt với cục diện áp đảo này, trừ khi Long Ngạo Thiên bật hào quang, thân lâm Đại Lương hoàng triều, bằng không ai đến cũng không thể lật ngược tình thế.

Nhưng vấn đề là Long Ngạo Thiên lúc này căn bản không dứt ra được, vẫn đang lục soát tung tích của Diệp Thần giegie. "Lên!!" Đệ tử nội môn cũng không hề sợ hãi, trực tiếp lao về phía Kim Tiên tiểu đội trưởng. "Chết đi!!" Kim Tiên tiểu đội trưởng uyển như thần binh từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng gia nhập vào chiến đấu kịch liệt.

Chỉ thấy trường thương của bọn hắn múa may nhanh chóng, tạo nên từng mảng tàn ảnh, mũi thương lấp lóe hào quang chói mắt.

Tiên Yêu Đại Bàng dưới thân càng là uy mãnh vô cùng, giương cánh bay cao bổ nhào xuống, dùng móng vuốt sắc bén và cái mỏ công kích, mưu toan xé xác đối thủ thành mảnh vụn, cánh vỗ mạnh càng là tạo nên từng luồng cuồng phong. "Tần sư đệ, chúng ta mau đi thôi!" Có sư huynh gấp giọng thúc giục: "Đừng quên chúng ta còn có nhiệm vụ trong người, phải mau chóng mang Vô Thượng Thiên Thư về Tiên Minh!" "Sư huynh nói đúng, nhiệm vụ quan trọng hơn!" Tần Phong đã hoàn toàn nhập vai, một bộ dáng muốn tinh trung báo quốc.

Tuy rằng hắn biết đây là một vở kịch lớn do Tiên Minh đạo diễn, nhưng nại hà chính mình hiện tại căn bản không có thực lực chế định quy tắc, chỉ có thể thành thật từ Tần đạo diễn biến thành diễn viên Tần Phong, diễn ra vai nam chính trong lòng đạo diễn nhà người ta. "Tần sư huynh, thật là vững vàng a!" Tiểu sư muội đang trốn trong đám người, nhịn không được lén lút đánh giá Tần Phong.

Do Tần Phong vừa rồi ra tay cứu nàng, hơn nữa lại ôm nàng có da thịt thân cận, khiến nàng hiện tại độ hảo cảm với Tần Phong tăng vọt. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử - Sơ Luyến Tiểu Sư Muội, khiến độ hảo cảm tăng lên, thu hoạch được 20 vạn điểm phản phái!" "Nàng ta thích khẩu vị này!?" Tần Phong nhịn không được liếc mắt nhìn tiểu sư muội, quyết định diễn vai ngạnh hán có tình hoài gia quốc.

Ầm ầm ầm!!

Chiến đấu của hai bên trong nháy mắt thăng cấp, đại địa bắt đầu chấn động kịch liệt.

Phong Vũ Thành vốn lơ lửng trên không trung chịu không nổi sự xung kích của hai bên, bắt đầu như tảng băng trôi không ngừng nứt ra, từng khối mảnh vỡ khổng lồ chậm rãi từ trên không rơi xuống, mỗi lần chạm đất đều mang lại chấn động kịch liệt.

Cả thế giới lâm vào một mảng phế tích, trong bầu trời tràn ngập khói bụi và lửa cháy, phảng phất như ngày tận thế đến sớm vậy. "Đây là thành của ta a!" Tần Phong đau lòng nhìn thành trì sụp đổ, chuẩn bị sau khi trở về tìm Tiên Minh đòi bồi thường. "Đi!!" Đám đệ tử ngoại môn sắc mặt biến đổi, không dám dừng lại vội vã phi thân rời đi.

Chỉ là một đoàn người vừa đi ra ngoài không được bao xa, liền bị hơn ba mươi tên Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện chặn đường đi, kẻ cầm đầu càng là Thái Ất Kim Tiên đại đội trưởng thân khoác kim giáp.

Bất quá bọn hắn tuy mặc áo giáp của Chiến Thần Điện, nhưng lại không có Tiên Yêu Đại Bàng tiêu chuẩn của Chiến Thần Điện. "Giả mạo Chiến Thần Điện, cái này ta quen nè!" Tần Phong liếc mắt liền nhìn ra, là người mình cần đợi. "Giao ra Vô Thượng Thiên Thư!" Đối phương cũng không nói nhảm, trực tiếp nhìn về phía Huyền Vũ Bảo Tương. "Không ổn, mau chạy!!" Các sư huynh khác sắc mặt đại biến, xoay người không chút do dự bỏ chạy.

Bọn hắn khác với kẻ vô sỉ có kinh nghiệm giả mạo, còn đọc qua kịch bản như Tần Phong, là thật sự coi đối diện thành người của Chiến Thần Điện, sợ đến mức người chạy trước hồn đuổi theo sau, thống hận lão nương năm đó vì sao không giúp mình sinh thêm hai cái chân. "Các ngươi đi trước, ta ở lại đoạn hậu!!" Tần Phong một giây nhập vai, lập tức đứng ra.

Chỉ thấy hắn lấy ra tổ truyền ma kiếm, phấn đấu quên mình chắn sau lưng mọi người. "Tần sư đệ!!" Trong lòng mọi người vô cùng cảm động, không ngờ Tần Phong lại anh dũng như thế. "Tần sư huynh!" Trong lòng tiểu sư muội không khỏi thắt lại, hảo cảm với Tần Phong lần nữa tăng lên. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử - Sơ Luyến Tiểu Sư Muội, thu hoạch được 20 vạn điểm phản phái!" "Lại nhập trướng 20 vạn!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, nhưng ngoài mặt lại tê tâm liệt phế gào to: "Đừng quản ta, mau chạy đi, mang theo Huyền Vũ Bảo Tương mau chạy đi!!" Nói rồi...

Tần Phong liền ném Huyền Vũ Bảo Tương cho tiểu sư muội.

Ngay sau đó đầu cũng không ngoảnh lại tay cầm tổ truyền ma kiếm, giống như kẻ đi ngược dòng lao về phía đối diện, dù cho địch chúng ta quả vẫn không hề lui bước, pha chút bi tráng của tráng sĩ một đi không trở lại. "Tần sư huynh!!" Tiểu sư muội bi thống hét lớn, nước mắt cũng tuôn rơi.

Hình ảnh chuyển đổi —— Tại đại điện tổng bộ Tiên Minh, trong gương là hình ảnh tiểu sư muội bi thống khóc lóc. "Các ngươi xác định nội dung khảo hạch không bị tiết lộ!?" Lục Gia thần tình cổ quái nói: "Chỉ bằng loại người hư ngụy tàn nhẫn, xảo trá ngụy thiện, mặt dày vô sỉ, gan to bằng trời như Tần Phong, lại có giác ngộ xả kỷ vì người, chủ động ở lại đoạn hậu sao!?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Nhị trưởng lão trực tiếp phản bác: "Khảo hạch nội môn lần này do ta và lão Tam một tay chế định, trừ hai người chúng ta ra không có người thứ ba biết được, hơn nữa vì để theo đuổi tính chân thực, chúng ta còn đặc địa điều tập năm mươi vạn đệ tử nội môn, phát động công kích đối với các căn cứ quân sự quan trọng của Đại Lương hoàng triều." "Nhưng mà..." Lục Gia nhìn Tần Phong trong gương, càng cảm thấy hắn đã đọc qua kịch bản...

Lúc này, đám đệ tử nội môn giả danh người của Chiến Thần Điện vừa nhìn thấy Tần Phong liền lập tức cảnh giác.

Hiện tại khắp chiến trường Đại Lương đều đã lan truyền tin đồn về Tần Phong, hắn không chỉ sở hữu chiến lực biến thái mà còn là một kẻ không có chút tiết tháo nào.

Phó Ngôn Khang cảnh giới Kim Tiên chính vì sơ ý đã bị hắn đánh lén cắt mất "phiền não căn", cho nên bọn họ dù cùng là Kim Tiên nhưng khi đối mặt Tần Phong đều phải tập trung cao độ, tuyệt đối không thể cho hắn cơ hội "đoạn căn".

Chương 1175

"Có ta ở đây, các ngươi đừng hòng bước qua!!" Ánh mắt Tần Phong đột nhiên trở nên sắc bén, cả người như một thanh tuyệt thế bảo kiếm vừa xuất vỏ.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Chỉ thấy một luồng kiếm ý khủng bố vô cùng hóa thành kình thiên kiếm quang, giữa thiên địa lập tức tràn ngập sát cơ kinh thế đồ lục thương sinh, lại có vô tận hàn khí càn quét, phảng phất như mùa đông lạnh giá đã đến sớm. "Kiếm kỹ cấp Siêu Thần!" Đám người đối diện liếc mắt liền nhìn thấu, nhưng không ai dám coi thường Tần Phong.

Đừng thấy bọn họ hiện tại là đệ tử nội môn Kim Tiên cảnh của Tiên Minh, tu hành công pháp cấp Tiên trở lên, nhưng tự nhận trước ba mươi tuổi, bọn họ còn lâu mới đạt được trình độ biến thái như Tần Phong, ngay cả tư cách ngước nhìn cũng không có. "Để ta hội ngộ hắn!!" Một tên Kim Tiên chủ động lao lên, cũng chém ra một đường kiếm quang sắc bén.

Oanh long long!!

Hai luồng kiếm quang sắc bén va chạm mạnh mẽ, tiếng nổ chấn động lập tức vang vọng thiên địa, cuốn lên một cơn bão năng lượng vô tình tàn phá bốn phương, kiếm khí sắc bén càng tung hoành giao thoa giữa trời đất. "Phụt!!" Ngực Tần Phong cuộn trào, một ngụm máu tươi phun ra.

Tuy nhiên hắn vẫn ngạnh kháng, không lùi lại nửa bước, ngược lại ánh mắt càng thêm kiên định tiếp tục lao về phía đối phương. "Cái gì!!" Đồng tử tên Kim Tiên đối diện co rụt lại, bị sự tàn nhẫn của Tần Phong làm cho kinh hãi.

Chỉ thấy năng lượng phong bạo khủng bố xung quanh không ngừng xâu xé nhục thân hắn, giống như ném người vào một cái máy giặt lồng ngang đầy dao lam quay cuồng, chỉ trong chốc lát đã cắt toàn thân hắn máu tươi đầm đìa. "Thằng nhãi này muốn tự sát sao!?" Tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu lập tức hoảng hốt.

Tuy nhiệm vụ bọn họ nhận được là ngụy trang thành Chiến Thần Điện, bắt đám sư đệ sư muội ngoại môn này, nhưng tuyệt đối không bao gồm việc ép chết Tần Phong.

Mà tên Kim Tiên đang giao chiến với Tần Phong thì hối hận muốn chết, nếu loại yêu nghiệt như Tần Phong thật sự xảy ra chuyện trong tay hắn, bản thân hắn có mười cái mạng cũng không đủ đền.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi bắt đầu hối hận, đòn tấn công trên tay cũng rõ ràng yếu đi vài phần. "Chính là lúc này!!" Tần Phong nén cơn đau vô biên, quả quyết mở ra Thất Tinh Diệu Hoa.

Chỉ thấy bầu trời đột nhiên tối sầm lại, ngay sau đó lấp lánh bảy đạo tinh quang chói mắt, chính là bảy ngôi sao Bắc Đẩu: Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang.

Tinh quang chi lực vô tận điên cuồng dũng nhập vào cơ thể hắn, cưỡng ép khóa chặt sinh mệnh lực đang trôi đi. "Không ổn!!" Đồng tử tên Kim Tiên đối diện co rụt lại mãnh liệt, cảm ứng được khí tức nguy hiểm ập tới.

Nhưng lúc này Tần Phong đã "khóa máu" thành công, còn buff thêm cho mình một chút trạng thái, hắn muốn né tránh đã không còn kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Phong cầm Tổ Truyền Ma Kiếm lao tới với tốc độ cực nhanh.

Kiếm quang lóe lên, đứt căn kêu gào!! "A!!" Tên Kim Tiên lập tức đeo lên "chiếc mặt nạ đau khổ", phát ra một tiếng kêu thê thảm.

Tuy trong lòng hắn đã sớm phòng bị, nhưng vạn vạn lần không ngờ tới, Tần Phong lại dùng chiêu thức đồng quy vu tận để chém đứt "tuệ căn".

Khiến người ta nhất thời không phân biệt được, rốt cuộc là hắn tàn nhẫn với bản thân, hay là không quên sơ tâm! "Vãi chưởng, đúng là phòng không nổi a!" Những người khác đều giật thót mí mắt, chỉ cảm thấy thân dưới lạnh toát.

Vốn tưởng Tần Phong nói là "đoạn hậu" (chặn hậu), không ngờ hắn lại nói là "đoạn hậu" (làm cho tuyệt hậu). "Hắn giao cho ta, các ngươi đi bắt những kẻ khác!" Tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu đột nhiên mở miệng, chuẩn bị đích thân ra tay bắt Tần Phong. "Rõ!!" Các Kim Tiên khác nhao nhao lĩnh mệnh.

Sau khi chứng kiến sự tàn nhẫn của Tần Phong, bọn họ thật sự không dám đối mặt với loại người này, sợ bị hắn liều mạng lao lên chém đứt "tuệ căn". "Ta đã nói, có ta ở đây, các ngươi đừng hòng bước qua!" Tần Phong vẫn kiên định chắn đường, phất tay lấy Vô Tận Kiếm Hạp ra.

Ong!

Ong!

Hư không chấn động, kiếm khí tận trời.

Từng thanh thần kiếm từ trong Vô Tận Kiếm Hạp bay vút ra, giống như một dải ngân hà vắt ngang chân trời, còn kèm theo một luồng tinh thần chi lực dũng động giữa thiên địa.

Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận!!

Chỉ thấy hàng ngàn thanh thần kiếm tổ thành kiếm trận khổng lồ trong hư không, vạn vật hóa thành tinh vân và kiếm mang tung hoành giao thoa bên trong, lại như bão tố gầm thét lao tới, ngưng tụ thành một đạo kiếm quang cuồng bạo mang tính hủy diệt.

Đồng thời, Tần Phong cũng hóa thành kiếm quang phóng lên tận trời, vô tận kiếm ý càn quét cả thiên địa. "Kiếm trận!!" Đám người xung quanh lập tức tâm thần chấn động mạnh, nghiêm trọng hoài nghi hôm nay mình dậy quá sớm nên hoa mắt.

Chưa đến ba mươi tuổi có thể đạt thành tựu kiếm đạo như thế đã đủ nghịch thiên rồi, không ngờ hắn còn lĩnh ngộ được kiếm trận phức tạp hơn, có thể đồng thời thao túng hàng ngàn thanh thần kiếm. "Yêu nghiệt a!!" Sáu vị trưởng lão ngồi trong đại điện Tiên Minh cũng đồng dạng bị một màn trước mắt làm cho kinh hãi.

Qua khoảng thời gian quan sát này, bọn họ phát hiện giới hạn chiến lực của Tần Phong cũng giống như giới hạn tiết tháo của hắn vậy, là một bí ẩn chưa có lời giải và vĩnh viễn không thể phá giải. "Cho dù thiên phú của ngươi có mạnh hơn nữa, Địa Tiên trung giai vẫn là Địa Tiên trung giai!" Tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu thu liễm tâm thần, phất tay lấy ra một cây trường thương màu vàng.

Ong!

Ong!

Mũi thương lấp lánh hàn mang, phảng phất có thể đâm thủng trời xanh.

Chỉ thấy hắn như chúa tể vùng trời đất này, cầm trường thương lao về phía Tần Phong, thương ý càng như núi lửa phun trào, mang theo sức mạnh và uy thế vô cùng, khiến người ta không kìm được mà run rẩy. "Đến đây đi!!" Tần Phong cũng là lần đầu tiên đối mặt với Thái Ất Kim Tiên, quả quyết bật lên gần hai mươi cái buff.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm kịch liệt, cuốn lên cơn bão năng lượng ngập trời.

Chương 1176

Cả hư không cũng bắt đầu chấn động dữ dội, phảng phất như muốn bị năng lượng xé toạc, từng thanh thần kiếm cũng không chịu nổi mà bắt đầu vỡ vụn. "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, thân hình không khống chế được lùi lại phía sau.

Đúng như tên Thái Ất Kim Tiên đối diện đã nói, cho dù thiên phú hắn có mạnh đến đâu, bật gần hai mươi cái buff, nhưng Địa Tiên trung giai vẫn là Địa Tiên trung giai, muốn vượt ba đại cảnh giới để khiêu chiến căn bản là không thực tế. "Đây là cái loại yêu nghiệt gì vậy!!" Tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu trong mắt đầy chấn kinh, cơ thể không khống chế được mà lùi lại một bước. "Hảo gia hỏa!!" Lục gia nhìn hình ảnh trong gương, mặt đầy chấn kinh nói: "Địa Tiên trung giai lại có thể chính diện đẩy lùi Thái Ất Kim Tiên, ta mẹ nó thực sự không phải đang nằm mơ sao!?" *Bốp* một tiếng!!

Chỉ thấy Tây trưởng lão giơ tay lên, tát cho Lục gia một cái rõ kêu. "Mày mẹ nó đánh thật à!" Lục gia lập tức nổi giận, giơ tay muốn đánh lại. "Ta đây là có lòng tốt giúp ngươi!" Tây trưởng lão chiếm được tiện nghi, vui vẻ đứng dậy né tránh. "Quá yêu nghiệt!" Các trưởng lão khác không rảnh để ý đến hai tên dở hơi này, nhìn Tần Phong trong gương lẩm bẩm: "May mà phái Thái Ất Kim Tiên đi, nếu không còn chưa chắc đã bắt được hắn..." Oanh long long!!

Tiếng nổ chấn nhĩ dục lung vang vọng thiên địa, Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận cũng theo đó mà vỡ vụn.

Đồng thời, hàng ngàn thanh thần kiếm tạo thành đại trận cũng nhao nhao vỡ nát, bầu trời sao chói lọi ban đầu bắt đầu tiêu tán, đoạn kiếm giống như những bông tuyết sáng lấp lánh rơi xuống từ không trung, toát ra một nỗi bi thương của kiếm. "Phụt!!" Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận vừa bị phá, Tần Phong lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng may là hắn tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, sinh mệnh lực bàng bạc lập tức bùng nổ trong cơ thể, du tẩu khắp tứ chi bách hài tu phục cơ thể bị thương, cộng thêm Thương Thiên Bá Thể thì không cần đến hai phút rưỡi là có thể đầy máu sống lại. "Đầu hàng đi!" Tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu cầm trường thương, từ trên cao nhìn xuống nói: "Ngươi ở trước mặt ta, không có khả năng có chút phần thắng nào đâu!" "Thà đứng trong mưa cao giọng hát, không chịu gửi người dưới mái hiên!" Tần Phong sắc mặt tuy tái nhợt, nhưng ánh mắt vô cùng kiên định gào lên: "Tiên Minh chỉ có Tần Phong chiến tử, tuyệt đối không có Tần Phong quỳ gối cầu sinh!

Ta Tần Phong, thề chết không hàng!!" "Ngươi xác định thằng nhãi này thật sự chưa xem qua kịch bản!?" Lục gia tẩn xong Tây trưởng lão quay lại chỗ ngồi, quay đầu lại một lần nữa hỏi Nhị trưởng lão. "Kẻ có tư tưởng bẩn thỉu thì nhìn cái gì cũng bẩn!" Tây trưởng lão với đôi mắt gấu trúc quay lại chỗ ngồi, lập tức không khách khí đáp trả: "Người ta Tần Phong không giống ngươi, người ta có thể không quản vạn dặm xa xôi, không màng nguy hiểm đi cứu tổ tông nhà mình, hiện tại trung thành với Tiên Minh thì có vấn đề gì?

Điều này chỉ có thể chứng minh người ta chơi ra chơi, nháo ra nháo, nhưng chưa bao giờ lấy đạo đức làm trò đùa!!" "Ngươi có ý gì!?" Lục gia lập tức xắn tay áo lên: "Cái đồ lão bất tử nhà ngươi, nói ta không có đạo đức phải không!?" "Ngươi có đạo đức sao!?" Tây trưởng lão cũng không hề ngán, trực tiếp tung ra câu hỏi đánh vào linh hồn. "Con thuyền tình bạn lại lật rồi!" Mấy vị trưởng lão khác bất lực thở dài một tiếng, phớt lờ hai người kia tiếp tục nhìn về phía Tần Phong trong gương.

Chỉ thấy Tần Phong vẫn không có ý định bỏ cuộc, một lần nữa nắm chặt Tổ Truyền Ma Kiếm, ánh mắt kiên định đứng dậy. "Lấy thân tuẫn đạo không cầu sống, chỉ báo Tiên Minh đạo quang minh!" Tần Phong phảng phất như coi cái chết nhẹ tựa lông hồng hô to khẩu hiệu, cầm Tổ Truyền Ma Kiếm lần nữa lao về phía đối phương.

Ong!

Ong!

Thiên địa lập tức tối sầm lại, vô tận kiếm minh vang vọng khắp nơi.

Chỉ thấy Tần Phong cô ngạo như đóa tuyết liên trên vách núi đón gió mà động, mang theo một sức mạnh lay động lòng người, theo đó là kiếm quang kinh diễm di thế nhi lập chợt hiện giữa nhân gian, phiêu dật như chim hồng, mạnh mẽ như rồng lượn, hoa lệ mà không phù phiếm, nhẹ nhàng lại không mất đi sự tinh tế.

Thiên Ngoại Phi Tiên!

Chiêu kiếm mỹ luân mỹ hoán như trích tiên giáng trần khiến người ta si mê, nhưng trong đó lại toát ra khí tức nguy hiểm mãnh liệt, phảng phất giây tiếp theo sẽ khiến người ta đầu mình hai nơi. "Lại còn có thể tái chiến?!" Tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu trong lòng lại kinh hãi, không hiểu vì sao Tần Phong lại "bền bỉ" đến thế.

Tuy nhiên hắn hiện tại cũng không có thời gian suy nghĩ vấn đề này, phải mau chóng bắt Tần Phong về, nếu không đợi lát nữa gặp viện quân Chiến Thần Điện thật thì sẽ lộ tẩy.

Oanh long long!!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng, thương ý bàng bạc hùng hồn cũng theo đó bùng nổ. "Mở cho ta..." Tiếng Tần Phong tràn đầy nộ hỏa vang vọng thiên địa, điên cuồng buff thêm các trạng thái chuẩn bị hỏa lực toàn khai.

Từ sau khi phát hiện đám người Tiên Minh đều là một lũ cáo già, hắn liền biết chút tâm tư nhỏ của mình không qua mắt được bọn họ, mà muốn đứng vững gót chân ở Tiên Minh, chỉ có cách thể hiện ra giá trị của bản thân.

Oanh long long!!

Mặt đất chấn động, núi non nứt toác!!

Chỉ thấy Tần Phong một đầu tóc trắng đứng giữa hư không bay theo gió, năng lượng dao động khủng bố cũng như lũ lụt không ngừng tuôn trào.

Đại địa phảng phất không thể chịu đựng được sự xung kích của nguồn năng lượng đáng sợ này, núi sông xung quanh bắt đầu sụp đổ, nứt ra từng khe hở sâu không thấy đáy dữ tợn, sỏi đá trên mặt đất càng như phản trọng lực mà lơ lửng bay lên.

Trên bầu trời sấm sét cùng bão tố cùng múa, uyển như cảnh tượng ngày tận thế đến sớm. "Cái, cái, cái này làm sao có thể!?" Trong đại điện tổng bộ Tiên Minh, các trưởng lão nhao nhao đứng dậy kinh hô.

Bọn họ nhìn thấy cái gì!?

Không chỉ có Tiên Cấp Kiếm Vực của Kiếm đạo, Vô Địch Kiếm Tâm, Tiên Thiên Kiếm Khí, Tiên Kỹ Kiếm Hồn, còn có Đạo Pháp Tự Nhiên, Thượng Thiện Nhược Thủy, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tử Khí Đông Lai, Thiên Sư Ấn, Thiên Quan Chúc Phúc... của Đạo gia, lại còn có Minh Tâm Kiến Tính, Phật Quang Phổ Chiếu... của Phật gia. "Yêu nghiệt a!" Đôi mắt bình thản không gợn sóng của Đại trưởng lão cũng nổi lên gợn sóng, không thể giữ nổi dáng ngồi của đại lão nữa, hai tay đang đan vào nhau chống cằm cũng buông xuống.

Vốn dĩ lão còn đang nghĩ xem Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn có ở trên người Tần Phong hay không, nhưng hiện tại xem ra, giá trị bản thân Tần Phong còn lớn hơn Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn rất nhiều, một khi trưởng thành thì dù là Long Ngạo Thiên cũng phải đứng sang một bên.

Oanh long long!!

Kiếm thế như cầu vồng, vỡ đê tràn xuống!

Tiếng kiếm minh chấn nhĩ dục lung lập tức vang vọng hư không, khiến tất cả mọi người đều không chớp mắt nhìn chằm chằm Tần Phong.

Chỉ thấy Thiên Ngoại Phi Tiên của Tần Phong đâm thẳng vào tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu, ngay sau đó giữa thiên địa cuốn lên một cơn bão năng lượng ngập trời, núi sông xung quanh cũng bắt đầu không ngừng sụp đổ. "Phụt!!" Tần Phong không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, thân hình cũng không khống chế được liên tiếp lùi lại.

Cho dù hắn cộng dồn toàn bộ buff lên người, vẫn khó lòng lay chuyển được Thái Ất Kim Tiên, muốn vượt ba đại cảnh giới khiêu chiến thực sự là quá khó, sức mạnh của hai bên có thể nói hoàn toàn không cùng một thứ nguyên.

Chương 1177

"Hắn thật sự chưa đến ba mươi tuổi!?" Tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu mặt đầy chấn kinh, cơ thể không khống chế được lùi lại hai bước.

Tuy đòn tấn công của Tần Phong chưa gây ra thương tổn thực chất gì cho hắn, nhưng là người trực tiếp trải nghiệm, hắn lại cảm nhận được áp bách mà Tần Phong mang lại, đó là một loại áp bách đến từ giai cấp.

Cho dù hắn nỗ lực tu luyện cả đời, e rằng cũng khó mà bước qua giai cấp này! "Còn chưa xong đâu!" Tần Phong quệt đi vệt máu nơi khóe miệng, lần nữa cầm Tổ Truyền Ma Kiếm lao lên. "Đây rốt cuộc là con quái vật gì vậy a!?" Tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu trong nháy mắt cảm thấy không ổn.

Rõ ràng đã đánh Tần Phong trọng thương rồi, nhưng hắn không chỉ có thể quật cường đứng dậy hết lần này đến lần khác, mà đòn tấn công còn lần sau mạnh hơn lần trước, giống như một con tiểu cường đánh mãi không chết. "Dừng tay!!" Một tiếng quát lớn vang lên.

Chỉ thấy Tiểu sư muội và các đệ tử ngoại môn vẫn chưa chạy thoát thành công, đã bị các đệ tử Kim Tiên khác bắt giữ, Huyền Vũ Bảo Tương chứa Vô Thượng Thiên Thư cũng đồng dạng rơi vào tay bọn họ. "Tần Phong!" Một tên Kim Tiên mặt đầy đắc ý nói: "Ngươi cũng không muốn những sư huynh, sư tỷ đồng môn này vì ngươi mà chết chứ!?" "Các ngươi, các ngươi vô sỉ!!" Tần Phong lôi ra diễn xuất cấp Ảnh Đế, phẫn nộ đến mức toàn thân run rẩy. "Vô sỉ!?" Tại hiện trường, không chỉ đám cướp ngẩn ra, mà ngay cả con tin cũng rõ ràng ngẩn ra một chút. "Đừng mẹ nó nói nhảm nữa!" Tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu hung tợn nói: "Các ngươi nếu không muốn sống không bằng chết, thì mau chóng mở Huyền Vũ Bảo Tương ra cho ta..." "Hừ!!" Đám người Tiểu sư muội hừ lạnh, không có ý định trả lời. "Láo xược!!" Một tên Kim Tiên lập tức nổi giận.

Cũng không biết là do từng tắm chung một cơn mưa, hay là tự thêm đất diễn cho mình, hắn tiến lên túm lấy một đệ tử ngoại môn rồi đấm đá túi bụi. "Các ngươi chết tâm đi!" Đệ tử ngoại môn kia cũng là kẻ xương cứng, mắt muốn nứt ra gào lên: "Ta cho dù chết, cũng sẽ không phản bội Tiên Minh!!" "Rơi vào tay chúng ta, cái chết sẽ là mong cầu xa xỉ nhất của ngươi!" Một tên Kim Tiên khác lộ ra nụ cười tàn nhẫn, phất tay lấy ra mấy cây kim châm lấp lánh hàn quang.

Chỉ thấy hắn không cho đối phương chút thời gian phản ứng nào, trực tiếp lao đến trước mặt đối phương, mấy cây kim châm không chút do dự đâm vào mấy huyệt vị lớn trên người tên đệ tử kia. "A!!" Đệ tử ngoại môn lập tức co quắp phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, giọng nói khàn đặc mà thê lương, phảng phất như tiếng hô tuyệt vọng phát ra từ sâu trong linh hồn, gân xanh trên trán giật điên cuồng, mồ hôi to như hạt đậu cũng không ngừng chảy xuống gò má. "Cái này..." Đám người Tiểu sư muội trong lòng hoảng hốt, hạt giống sợ hãi trong nháy mắt được gieo xuống. "Ta, ta chết cũng sẽ không phản bội Tiên Minh..." Tên đệ tử ngoại môn đau đến mức mặt mũi vặn vẹo biến hình, quanh thân bắt đầu dũng động một luồng năng lượng dao động. "Muốn tự bạo!?" Tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu cười tàn nhẫn, tiến lên một quyền nện vào bụng đối phương.

Phanh một tiếng!!

Đệ tử ngoại môn lập tức bay ngược ra ngoài, bị đối phương cưỡng ép cắt ngang quá trình tự bạo. "Tiếp theo ai còn muốn thử nữa!?" Tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn, ánh mắt bắt đầu quét một vòng trên người đám đệ tử ngoại môn, cuối cùng thật khéo lại rơi vào trên người Tiểu sư muội. "Ta, ta sẽ không phản bội Tiên Minh!" Tiểu sư muội tuy sợ đến mức cơ thể run rẩy, nhưng vẫn cao ngạo ngẩng cái đầu nhỏ lên. "Vậy sao!?" Tên Kim Tiên cầm kim châm lộ ra nụ cười tàn nhẫn, không tin tà muốn đích thân thử một lần. "Chờ đã!" Tần Phong không bỏ qua cơ hội cày hảo cảm, lập tức chính khí lẫm nhiên nói: "Các ngươi có tra tấn nàng cũng vô dụng, chỉ quyết mở ra Huyền Vũ Bảo Tương chỉ có ta biết." "Tần sư đệ..." Các đệ tử ngoại môn mặt đầy lo lắng hét to lên, biết Tần Phong lại muốn hy sinh bản thân bảo vệ bọn họ. "Cái gì!?" Đám người ngụy trang đối diện rõ ràng ngẩn ra, trong lòng đối với Tần Phong càng thêm kính sợ.

Trước là không màng nguy hiểm cá nhân ở lại chặn hậu, hiện tại lại vì bảo vệ đồng môn mà hy sinh chính mình, người nghĩa bạc vân thiên, trọng tình trọng nghĩa như vậy, làm cho bọn họ đều muốn trực tiếp quỳ xuống nhận hắn làm đại ca. "Tần sư huynh!" Tiểu sư muội ngay tại chỗ không kìm được nữa, nước mắt không ngừng đảo quanh trong hốc mắt.

Trước là ở Phong Vũ Thành cứu mạng nàng, vừa rồi lại không sợ nguy hiểm chọn đi đoạn hậu, hiện tại lại chạy ra thay nàng đỡ lấy cực hình, nữ tử đang tuổi xuân thì nào chịu được loại dụ hoặc này, độ hảo cảm lập tức tăng vùn vụt. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại - Tiểu sư muội, khiến độ hảo cảm tăng lên, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Lại kiếm được 50 vạn!!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, nhưng thần tình nghiêm túc nói: "Chỉ cần các ngươi thả bọn họ đi, ta có thể đáp ứng đi theo các ngươi!" "Thả bọn họ đi!?" Tên Thái Ất Kim Tiên cầm đầu vội vàng thu liễm tâm thần, vô tình trào phúng nói: "Tiểu tử, ngươi có muốn nhìn xem hình thế hiện tại hay không, ngươi có tư cách gì dám đàm phán điều kiện với chúng ta!?" "Ai nói ta không có tư cách?

Bản thân ta chính là tư cách!" Tần Phong trực tiếp kề Tổ Truyền Ma Kiếm lên cổ mình, vẻ mặt quyết tuyệt nói: "Các ngươi nếu không thả bọn họ, ta sẽ tự sát, các ngươi vĩnh viễn đừng hòng mở được Huyền Vũ Bảo Tương lấy được Vô Thượng Thiên Thư." "Vãi chưởng, chơi lớn vậy sao!?" Đám đệ tử nội môn giả danh tim đập mạnh một cái, không ngờ Tần Phong lại dám trực tiếp lật bàn.

Tuy bọn họ toàn trình đều làm theo kịch bản, nhưng nếu thật sự bức Tần Phong xảy ra chuyện gì, sau khi trở về cho dù các trưởng lão không nói gì, nhưng sau lưng khẳng định cũng sẽ cho bọn họ "đi giày nhỏ". "Tần sư đệ!" Đám đệ tử ngoại môn lập tức hét lớn, khuyên Tần Phong ngàn vạn lần đừng làm chuyện dại dột.

Tuy nhiên Tần Phong lúc này nhập diễn đã sâu, ánh mắt quyết tuyệt định vung kiếm, trên cổ cũng theo đó xuất hiện một vệt máu, máu tươi theo thân ma kiếm chảy xuống rồi bị hấp thu, khiến người ta biết hắn tuyệt đối không phải đang nói đùa.

Ngay lúc này —— Sau lưng Tần Phong đột nhiên xuất hiện một bóng người, phảng phất như quỷ mị lặng lẽ không một tiếng động hiện ra. "Không ổn!!" Đồng tử Tần Phong không khỏi co rụt lại, lông tóc toàn thân trong nháy mắt dựng đứng.

Nhưng dù hắn có bị động tiên kỹ Sát Ý Cảm Tri, thì thực lực đối phương lại càng thêm khủng bố, cho dù hắn có thể cảm tri được sự tồn tại của đối phương, cũng có thể cảm tri được nguy hiểm của bản thân, nhưng cơ thể lại làm sao cũng không theo kịp tốc độ của đối phương.

Phanh một tiếng!!

Tần Phong chỉ cảm thấy sau gáy truyền đến cơn đau nhức, đồng tử co rút rồi triệt để mất đi ý thức. "Hảo gia hỏa!" Ngũ trưởng lão nhìn Tần Phong hôn mê trong gương, mặt đầy chấn kinh nói: "Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta vạn vạn lần không dám tin, hơn ba mươi tên Kim Tiên, một tên Thái Ất Kim Tiên lại không thể bắt được hắn, cuối cùng lại ngạnh sinh sinh bức Lão Tam phải đích thân ra tay." "Tiểu tử này thực sự là quá kinh diễm!" Nhị trưởng lão không nhịn được hít sâu một hơi nói: "Nếu không phải hắn lo nghĩ tình đồng môn, lão phu cảm giác hơn ba mươi tên Kim Tiên và một tên Thái Ất Kim Tiên này, e rằng sẽ triệt để bỏ mạng trong cuộc khảo hạch này." "Không khoa trương đến thế đâu!!" Tây trưởng lão sợ Tần Phong bị nhắm vào, vội vàng giảo biện: "Hắn nói cho cùng cũng chỉ là tu vi Địa Tiên trung giai, làm sao có thể xử lý hơn ba mươi tên Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên được chứ!?" "Vậy sao!?" Thất trưởng lão với đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Tần Phong, mở miệng nhắc nhở: "Đừng quên hắn vừa phi thăng đã giả mạo cái gì mà Diệp Thần, trước sau giết sáu tên Chân Tiên của Chiến Thần Điện, một tên tiểu đội trưởng Kim Tiên, càng nghênh ngang đi đến Vương gia ở Tinh Cực Thành tống tiền ba vạn Cực Phẩm Tiên Tinh, sau đó lại đi khu mỏ Tô gia cứu lão tổ nhà mình, thuận tiện cướp sạch khu mỏ Tô gia một lần." "Vãi chưởng!!" Ngũ trưởng lão lập tức văng tục, phát hiện vẫn là xem thường Tần Phong.

Nếu phân tích theo chiến tích mà Thất trưởng lão nói, hơn ba mươi tên Kim Tiên và một tên Thái Ất Kim Tiên kia, thật sự có khả năng bị hắn lộng chết, chỉ là thời gian trước sau có thể sẽ hơi dài một chút. "Tiểu tử này xác thực lợi hại!" Nhị trưởng lão nhìn Tần Phong đang hôn mê bị người mang đi trong gương, không nhịn được lại thở ra một hơi nói: "Có điều hiện tại hắn rơi vào tay Lão Tam, cũng không biết hắn có thể vượt qua khảo nghiệm tiếp theo hay không." "Tần Phong đáng thương a!" Mấy vị trưởng lão lập tức ném ánh mắt đồng cảm, trong lòng bắt đầu mặc niệm cho Tần Phong hai phút rưỡi.

Lúc này, Lục gia một mực trầm mặc không nói gì.

Cứ như vậy lẳng lặng nhìn Tần Phong trong gương, càng ngày càng cảm thấy tiểu tử này là đã xem qua kịch bản.

Mà ngay khi Tần Phong bị đánh ngất mang đi, Diệp Thần "ca ca" cũng đã thành công đúc thành tiên thể đi đến Tiên giới, cũng hạ cánh tại cùng một điểm phi thăng với Tần Phong...

Từ sau khi Diệp Thần bước vào Thiên Môn, liền cảm nhận được một luồng tiên khí cực hạn.

Chúng từ lỗ chân lông dũng nhập vào cơ thể hắn, tiên khí nồng đậm không ngừng du tẩu khắp tứ chi bách hài, đau đến mức hắn chỉ có thể nghiến chặt răng yên lặng chịu đựng loại thống khổ này.

Tuy nhiên theo thời gian trôi qua, cơ thể hắn cũng xuất hiện hàng loạt biến hóa, cơ bắp và xương cốt dần trở nên **dẻo dai** và hữu lực, ngũ quan trở nên mẫn cảm hơn, tư duy trở nên rõ ràng hơn. "Đây chính là Tiên nhân chi thể sao!?" Diệp Thần sau khi nếm được chút ngọt ngào, bắt đầu liều mạng hấp thu tiên khí.

Chỉ thấy hắn nghiến răng không ngừng kiên trì, cơ thể cũng dần phát sinh biến hóa, làn da trở nên như bạch ngọc, tinh **xảo trong suốt**, tản mát ra một loại quang mang thần bí, cơ thể cũng trở nên **dẻo dai** hơn, nhận được sức mạnh cường đại hơn, so với trước kia hoàn toàn là một trời một vực.

Chương 1178

Phanh một tiếng!!

Diệp Thần thành công ngưng tụ ra Tiên nhân chi thể, cũng chính thức đột phá đến cảnh giới Địa Tiên.

Hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại chưa từng có, cũng cảm thấy bản thân như thoát thai hoán cốt. "Đây chính là sức mạnh Tiên nhân sao!?" Diệp Thần mở mắt ra, không cách nào che giấu sự hưng phấn.

Tuy nhiên dù hắn thành công ngưng tụ Tiên nhân chi thể, nhưng căn cơ tổn hại của hắn vẫn chưa được tu phục, dù sao lúc trước vì để giữ được cái mạng chó, hắn đã đốt cháy bản nguyên Hoang Cổ Thánh Thể. "Không sao, Tiên giới nhất định có phương pháp tu phục bản nguyên Thánh Thể!" Trong mắt Diệp Thần vô cùng kiên định.

Nhìn thấy phía trước xuất hiện một điểm sáng, hắn trực tiếp hóa thành một đạo quang mang lao vào.

Bạch quang lóe lên, trời đất quay cuồng.

Đợi đến khi Diệp Thần lần nữa mở mắt ra, liền nhìn thấy phong cảnh mà Tần Phong lúc trước đã thấy.

Chỉ thấy tiên khí bàng bạc mà thần bí đập vào mặt, núi non cao ngất tráng lệ, trùng điệp nhấp nhô, sương mù như tấm lụa mỏng lơ lửng giữa sườn núi, tăng thêm vài phần cảm giác thần bí như cưỡi gió về trời.

Mặt nước trong veo phản chiếu mây trời, hiện ra vẻ yên tĩnh lạ thường, mỗi một giọt nước đều phảng phất ẩn chứa sức mạnh sinh mệnh, dường như có thể đánh thức linh hồn đang trầm ngủ của con người. "Tiên giới, ngươi chú định phải bị Diệp Thần ta giẫm dưới chân!!" Diệp Thần nhìn cảnh đẹp Tiên giới trước mắt, không nhịn được hào tình vạn trượng gào to lên.

Nhưng điều khiến hắn vạn vạn lần không ngờ tới là, giọng nói vang dội theo gió truyền đi rất xa, cũng thành công truyền vào trong tai bọn buôn người ở vòng ngoài. "Diệp Thần!?" Đám buôn người vòng ngoài trước tiên là hơi sững sờ, sau đó mặt đầy kinh hỉ chạy như điên tới.

Do Long Ngạo Thiên mãi không bắt được Diệp Thần, cho nên đã phát bố lệnh truy nã khắp Tiên giới.

Phàm là người cung cấp tình báo về Diệp Thần, có thể nhận được 100 vạn Cực Phẩm Tiên Tinh; người giết chết Diệp Thần, có thể nhận được 1000 vạn Cực Phẩm Tiên Tinh; người bắt sống Diệp Thần, thì có thể nhận được 3000 vạn Cực Phẩm Tiên Tinh, cộng thêm một kiện Thượng Phẩm Tiên Khí.

Lệnh truy nã này vừa ra, cả Tiên giới sôi sục.

Vô số tu tiên giả không quản vạn dặm đi đến vùng biên thùy Đông Vực này, chỉ để tìm kiếm gã đàn ông khiến trên đầu Long Ngạo Thiên "phát lục" (mọc sừng) này.

Oanh long long!!

Từng luồng uy áp khủng bố giáng lâm, khiến sắc mặt Diệp Thần không khỏi biến đổi.

Chỉ thấy mười mấy bóng người xuất hiện trong hư không, khí thế quanh thân bọn họ bàng bạc, uyển như sóng to gió lớn, cả thế giới phảng phất đều ngưng cố lại, chỉ còn lại luồng khí tức khủng bố trên người bọn họ, khiến người ta có loại cảm giác ngạt thở không thể hô hấp. "Cái gì!!" Sắc mặt Diệp Thần không khỏi biến đổi, vội vàng ôm quyền nói: "Tại hạ vừa rồi nhất thời hưng phấn, quấy rầy đến các vị tiền bối..." "Thật sự là Diệp Thần!!" Đám người căn bản không nghe Diệp Thần đang nói cái gì, từng người đều hô hấp dồn dập nhìn chằm chằm hắn.

Do Diệp Thần lừa gạt ba vạn Cực Phẩm Tiên Tinh ở Vương gia tại Tinh Cực Thành, cho nên dưới sự miêu tả của người bị hại là Vương gia chủ, dung mạo của Diệp Thần đã được hoàn nguyên thành công, so với người trước mắt không thể nói là giống, mà đơn giản chính là y hệt. "Tại hạ chính là Diệp Thần, các vị tiền bối quen biết tại hạ!?" Diệp Thần bị nhìn chằm chằm đến mức trong lòng phát hoảng.

Chỉ thấy đám người thở hổn hển đánh giá hắn, giống như mấy lão già biến thái gặp được tiểu la lỵ vậy. "Quen, đương nhiên quen rồi!" Đám người không nói thêm lời thừa thãi nào, trực tiếp đưa tay ra tóm lấy Diệp Thần.

Oanh long long!!

Uy áp khủng bố như núi Thái Sơn đè xuống, dẫn đến đại địa xung quanh một trận chấn động kịch liệt. "Không ổn!!" Đồng tử Diệp Thần co rụt lại mãnh liệt, theo bản năng bắt đầu né tránh.

Tuy hắn không biết vì sao đám người này ra tay với mình, nhưng trực giác lại nói cho hắn biết, một khi rơi vào tay bọn họ mình sẽ chết chắc, cho nên hắn tuyệt đối không thể ngồi chờ chết.

Ong!

Ong!

Tiếng đao rít sắc nhọn đột nhiên vang lên điên cuồng giữa thiên địa, vô tận đao khí hóa thành đao quang ngập trời bổ về phía các vị tiên nhân. "Đây là cái gì!?" Trong mắt các vị tiên nhân lóe lên một tia bất ngờ.

Chỉ thấy Diệp Thần rút phắt Tuế Nguyệt Đao ra, vô tận đao khí lập tức tuôn trào, còn dũng động một luồng năng lượng dao động quỷ dị khó lường, khiến cơ thể bọn họ phảng phất bị trói buộc lại.

Nếu không phải bọn họ có tu vi mạnh hơn Diệp Thần, nói không chừng còn thật sự mặc hắn xâu xé. "Là sức mạnh Thời Gian!!" Có người đột nhiên phản ứng lại, bắt đầu hân hoan hét lớn.

Hiện tại rất nhiều tin tức về Diệp Thần đã truyền đến, không chỉ có tin hắn cắm sừng Long Ngạo Thiên, còn có tin hắn đạt được Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn. "Tan!!" Một tên tiên nhân thấy đao khí sắc bén Diệp Thần chém xuống, trực tiếp phất tay bắn ra một luồng quang mang màu vàng.

Oanh long long!!

Tiếng nổ chấn động lập tức vang lên, còn cuốn lên một cơn bão năng lượng. "Phụt!!" Ngực Diệp Thần cuộn trào dữ dội, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy nhiên tên tiên nhân đối diện hiển nhiên không định cho hắn cơ hội thở dốc, trực tiếp hóa thành từng đạo tàn ảnh lao nhanh về phía hắn, còn mang theo tiên nhân chi uy khủng bố. "Sao lại thế này!?" Trong miệng Diệp Thần không ngừng phun máu, cả người đã hoàn toàn phát điên.

Vốn dĩ hắn đều đã lên kế hoạch xong xuôi, đến Tiên giới trước tiên sẽ ổi tỏa phát dục (lén lút phát triển), bắt đầu đánh từ ván tân thủ, nhưng ai ngờ vừa lên đã sắp xếp cho hắn ván sinh tử, ngay cả cơ hội từ chối cũng không cho hắn.

Oanh long long!!

Uy áp khủng bố không ngừng ập tới, đè ép Diệp Thần không thở nổi.

Thậm chí tiên thể vừa mới ngưng tụ thành cũng bắt đầu có chút không chịu nổi, ẩn ẩn có xu thế vỡ vụn. "Không được, ta phải sống!" Diệp Thần vừa nghĩ đến sự kỳ vọng của Diệp Long ở hạ giới, quả quyết mở ra chiêu bảo mệnh Hóa Huyết Thuấn Di.

Hưu một tiếng!!

Chương 1179

Chỉ thấy Diệp Thần hóa thành một đạo hồng quang lao nhanh đi, trong không khí thì tràn ngập một mùi máu tanh. "Điêu trùng tiểu kỹ!" Các vị tiên nhân thần tình đầy vẻ khinh miệt, nhao nhao hóa thành quang mang đuổi theo.

Có lẽ Hóa Huyết Thuấn Di của Diệp Thần ở hạ giới có thể giữ mạng, nhưng ở thượng giới lại chẳng đáng là gì, tốc độ của tất cả bọn họ đều nhanh hơn Hóa Huyết Thuấn Di nhiều. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn thân chịu trọng thương, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Ách..." Tần Phong nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, người bắt đầu mơ màng tỉnh lại... "Thằng nhãi này tỉnh rồi!" một giọng nói trầm thấp vang lên, khiến Tần Phong lờ đờ tỉnh lại.

Chỉ thấy hắn lúc này đang ở trong một lao phòng âm u ẩm ướt, mấy ngọn đèn dầu leo lét tỏa ra ánh sáng yếu ớt, trong không khí lẫn lộn mùi đất, rỉ sắt và mồ hôi tạo nên một thứ mùi quái dị. "Hửm!?" Tần Phong lập tức tỉnh táo lại, nỗ lực cử động tay chân.

Đinh đinh đang đang...

Tiếng xích sắt ma sát vang lên, phá vỡ sự tịch mịch trong lao phòng.

Chỉ thấy tay chân hắn lúc này đều bị xích sắt khóa chặt, toàn thân trên dưới càng là một chút sức lực cũng không dùng được, rõ ràng tu vi Địa Tiên trung giai của hắn đã bị người ta phong ấn, thanh ma kiếm tổ truyền cũng bị vứt tùy ý ở trong góc. "A, cứu mạng a..." Từng tiếng rên rỉ thống khổ cùng tiếng kêu thảm thiết thê lương từ sâu trong lao phòng truyền đến, cho dù cách một khoảng rất xa cũng có thể cảm nhận được sự sợ hãi và tuyệt vọng của bọn họ. "Thằng nhãi tỉnh rồi, chúng ta cũng phải làm việc thôi!" Hai gã tráng hán lưng hùm vai gấu cười âm hiểm, bắt đầu mân mê các loại hình cụ trên bàn. "Đây là nơi nào!?" Tần Phong thời khắc ghi nhớ sự tự tu dưỡng của diễn viên, ánh mắt hung ác chất vấn: "Các ngươi đưa sư huynh và sư tỷ của ta đi đâu rồi!?" "Đến nước này mà còn lo cho người khác, ngươi cứ lo cho cái thân mình trước đi!" Một gã tráng hán nở nụ cười âm sâm, giơ tay cầm lấy một cây roi quất tới.

Chát một tiếng!!

Roi da quất mạnh lên người Tần Phong, kèm theo tiếng quất giòn tan.

Chỉ thấy y phục của Tần Phong trực tiếp bị xé rách, máu tươi lập tức trào ra nhuộm đỏ áo. "Ách..." Tần Phong cắn chặt răng quan không phát ra tiếng động, nhưng đôi tay bị trói buộc lại siết chặt.

Đau!!

Quá đau!!

Đó là một loại đau đớn thương tổn đến nhục thể, lại chạm đến linh hồn!

Cho dù hắn đột phá Địa Tiên đúc thành Tiên thể, cũng vẫn không cách nào ngăn cản sự đau đớn mà cây roi này mang lại. "Nói hay không!?" Gã tráng hán còn lại lệ thanh gầm thét.

Chỉ thấy khuôn mặt gã âm trầm, ánh mắt như dao, khiến người ta không rét mà run, thấy Tần Phong không mở miệng, gã cũng cầm lấy một cây roi quất tới.

Chát một tiếng, lại là một roi! "Nói cái mả cha nhà ngươi à!?" Trên người Tần Phong lại thêm một vết roi, đau đến mức hắn lập tức chửi thề. "Còn già mồm!" Hai gã tráng hán thấy Tần Phong còn dám cãi lại, lập tức nổi nóng tiếp tục vung roi.

Chát!

Chát!

Chát!

Chát!

Roi da liên tục quất lên người Tần Phong, mỗi một roi xuống đều là một vết máu, nhưng bọn hắn vẫn không hỏi là vấn đề gì, đau đến mức Tần Phong nhe răng trợn mắt, chỉ có thể hóa thân thành máy phát điện báo mà chửi đổng lên.

Tít tít tít tít...

Lúc này —— Cách vách lao phòng của Tần Phong lại hoàn toàn bất đồng với nơi âm u hắn đang ở.

Chỗ này không chỉ được quét tước sạch sẽ, còn bày một cái bàn nhỏ cổ phác, bên trên có lư hương đang tỏa khói xanh, còn có một bộ trà cụ tinh xảo. "Thằng nhãi này đúng là một khúc xương cứng!" Một lão giả áo đen nhấp một ngụm trà, khóe miệng hiện lên một nụ cười vui mừng.

Người này không phải ai khác, chính là Tam trưởng lão của Tiên Minh!!

Không chỉ là chủ khảo quan của đợt khảo hạch lần này, mà còn là tổng chỉ huy chiến dịch phúc diệt Đại Lương hoàng triều. "Tam trưởng lão!" Một đệ tử cung kính tiến lên, đưa lên một danh sách: "Đây là danh sách từ các điểm khảo hạch khác gửi tới.

Có gần năm thành danh môn tử đệ, sau khi nghe đến Vô Thượng Thiên Thư, đã quả quyết lựa chọn chiếm làm của riêng.

Còn có ba thành danh môn tử đệ, ngay cả một vòng nghiêm hình tra tấn cũng không chịu nổi đã chọn đầu hàng.

Chỉ có chưa đến hai thành danh môn tử đệ là trụ được đến ải mỹ nhân kế, nhưng ta cảm thấy số người có thể vượt qua e rằng không đủ một thành." "Một thành coi như là không tệ rồi!" Tam trưởng lão lại uống ngụm trà nói: "Cái đám danh môn tử đệ này từ nhỏ sống trong lồng kính, muốn gì có đó, chưa từng thấy sự tàn khốc của Tiên giới, tu tiên chi tâm căn bản không kiên định, gặp chút trắc trở liền bỏ cuộc là chuyện quá bình thường." "Tam trưởng lão nói rất đúng!" Đệ tử cung kính vuốt mông ngựa, lại rất bất lực nói: "Còn có cái tên Tiền Đa Đa kia, hắn không chỉ tiêu tiền sách phản hơn một triệu binh sĩ Đại Lương, mà còn chi giá cao mời hơn hai mươi vị bảo tiêu cảnh giới Thái Ất Kim Tiên từ các nước lân cận.

Hiện tại hắn đang dẫn đại quân một đường công thành đoạt đất, sắp đánh đến kinh đô Đại Lương rồi, người của chúng ta căn bản không cách nào tiếp cận hắn, bắt hắn về tiếp nhận khảo hạch." "Bản trưởng lão ghét nhất là kẻ hay khoe của!" Tam trưởng lão lập tức cảm thấy trà mất ngon, đặt chén trà xuống nói: "Đi thông báo cho Mộc Hàn cùng mấy vị Tiên Quân, bảo bọn hắn nhất định phải bắt cái tên tiểu béo đó về đây, lão phu nhất định phải đánh cho bố nó cũng không nhận ra nó." "Ách..." Đệ tử tại chỗ câm nín, muốn nói lại thôi: "Tam trưởng lão, Tiền Đa Đa là con trai của Ngũ trưởng lão, chúng ta thật sự phải..." "Ngươi muốn bản trưởng lão tuẫn tư!?" Tam trưởng lão liếc mắt nhìn tên đệ tử, nhiệt độ không khí trong nháy mắt giảm xuống. "Đệ tử không dám!" Đệ tử sợ đến toát mồ hôi lạnh, trong lòng càng là hoảng hốt không thôi.

Căn cứ tin tức vỉa hè trong nội bộ Tiên Minh, mẹ ruột của Tiền Đa Đa là "bạch nguyệt quang" của Tam trưởng lão, nhưng do Ngũ trưởng lão "bình tỷ cận nhân" (dùng cả tỷ tiền để tiếp cận người đẹp), đa tài đa "tỷ", cuối cùng hai người đến với nhau sinh ra Tiền Đa Đa.

Cho nên Tam trưởng lão kiếp này thống hận nhất là người có tiền, càng thống hận người có tiền thích khoe của, đặc biệt là người có tiền mà còn mang họ Tiền lại hay khoe của. "Trở về sau tự mình đi lãnh phạt!" Tam trưởng lão thu hồi ánh mắt, lại khẽ nhấp ngụm trà hỏi: "Đệ tử nội môn hiện tại tình hình thế nào rồi!?" "Vâng!" Đệ tử vội vàng nhận phạt, lại gấp gáp trả lời: "Lần này chúng ta tổng cộng đến năm mươi vạn đệ tử nội môn, mười lăm vạn người phụ trách phá hủy các cứ điểm quân sự của Đại Lương hoàng triều, mười vạn người phụ trách khảo hạch đệ tử ngoại môn, hai mươi lăm vạn còn lại thì đang chặn viện quân của Chiến Thần Điện.

Hiện tại các cứ điểm quân sự của Đại Lương hoàng triều gần như đã bị chúng ta phá hủy, viện quân Chiến Thần Điện cũng bị chúng ta chặn lại, chỉ thả vài tên vào để hù dọa đệ tử ngoại môn theo yêu cầu thôi ạ." "Ừm, không tệ!" Tam trưởng lão hài lòng gật gật đầu, lại tự rót cho mình chén trà.

Chát một tiếng!!

Tiếng roi da quất bên phòng giam cách vách không ngừng nghỉ, còn kèm theo tiếng chửi "tít tít tít" của Tần Phong. "Nói hay không!?" Hai gã tráng hán thấy Tần Phong không rên một tiếng, tâm tình cảm thấy mười phần khó chịu.

Chương 1180

Bọn họ thẩm vấn các đệ tử khác, người ta không khóc cha gọi mẹ thì cũng là im lặng không nói, nhưng thằng nhãi này lại từ đầu đến cuối hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà bọn họ một lượt, thậm chí còn không hề trùng lặp. "Nhanh như vậy đã không được rồi!?" Tần Phong mặt đầy ghét bỏ nói: "Có thủ đoạn gì các ngươi cứ việc dùng hết ra, ta mà kêu một tiếng thì các ngươi chính là cháu trai ta!" "Tiểu tử, mày muốn chết!!" Hai gã tráng hán giận không kìm được, cầm lấy bàn là nung đỏ bên cạnh.

Tuy bàn là này giống với loại dùng để nghiêm hình bức cung ở phàm gian, nhưng ngọn lửa lại không phải lửa phàm, mà là Cửu U Minh Hỏa đến từ U Minh Giới, không chỉ gây thương tổn cho Tiên thể mà còn gây sát thương khủng bố cho Nguyên thần.

Xèo xèo!!

Chỉ thấy tráng hán cầm bàn là nung đỏ, hung hăng ấn lên ngực Tần Phong, một mùi thịt khét lẹt cũng theo đó lan tỏa trong không khí. "Ách..." Tần Phong toàn thân nhịn không được run rẩy, nhưng hắn lại cắn chặt răng quan không lên tiếng. "Nói hay không!?" Tráng hán lần nữa lệ thanh quát lớn, vẫn như cũ không hỏi là nói cái gì... "Ách..." Tần Phong đau đến toàn thân co rút, phát hiện diễn vai ngạnh hán này quá khó rồi. "Còn không nói!" Hai gã tráng hán thấy Tần Phong không nói một lời, tâm tình dần dần bắt đầu phiền muộn.

Cứ như thể đôi vợ chồng trẻ đang nghiên cứu nguồn gốc loài người, đằng trai thì liều mạng nỗ lực, nhưng lại chẳng nhận được hồi đáp gì từ đằng gái, thậm chí đối phương còn lười giả vờ, đơn giản chính là đem lòng tự trọng của hắn đạp dưới chân. "Các ngươi ***

*** ngược lại là hỏi đi chứ!?" Tần Phong rốt cuộc nhịn không được, phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ. "Chưa hỏi hả!?" Hai gã tráng hán lập tức nhìn nhau, biểu thị người đông có khả năng quên mất khâu đặt câu hỏi.

Bất quá sự xấu hổ trong mắt hai bên chỉ lóe lên rồi biến mất, trực tiếp lại quất Tần Phong một roi để xua tan bầu không khí gượng gạo. "Lão tử hỏi rồi là do ngươi không nghe thấy!" Một gã tráng hán hung tợn nói: "Lão tử hiện tại hỏi lại ngươi một lần, ngươi ở Tiên Minh có thân phận gì?

Đừng nói với lão tử ngươi là đệ tử ngoại môn, có thể sở hữu chiến lực như vậy tuyệt đối không thể nào là đệ tử ngoại môn!!" "Ngươi cứ đợi đấy cho ông!" Tần Phong trong lòng yên lặng ghi nhớ kẻ này, lại bày ra vẻ mặt vô sủng nói: "Không sai, bố mày đúng là không phải đệ tử ngoại môn bình thường, bố mày là con hổ chấn sơn của Tiên Minh!!" Chát một tiếng, lại một roi! "Nói hay không!?" "Ta nói, ta là con ưng nhìn xa của Tiên Minh!!" Chát một tiếng, lại một roi! "Nói hay không!?" "Ta nói, ta là con chó trung thành của Tiên Minh!!" Chát một tiếng, lại một roi! "Nói hay không!?" "Ta nói, ta tuyệt đối không phải con sâu làm rầu nồi canh!!" "..." Tam trưởng lão nghe động tĩnh bên cạnh, vẫn ung dung thưởng trà. "Tam trưởng lão!" Một đệ tử cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Có cần thông báo cho bọn họ tăng cường lực độ thẩm vấn với Tần Phong không!?" "Vô dụng thôi!" Tam trưởng lão nhấp ngụm trà, lững thững nói: "Tuy các ngươi đã phong ấn tu vi của Tần Phong, nhưng hiệu quả công pháp mà hắn cảm ngộ ra vẫn còn, có thể nhanh chóng giúp hắn tu phục tổn thương của bản thân, nỗi đau da thịt đối với hắn mà nói căn bản không tính là gì." "Hắn rốt cuộc ngộ ra công pháp gì!?" Các đệ tử trong lòng không khỏi kinh hãi.

Tuy công pháp Tiên Minh bọn họ thu thập rất nhiều, trong đó cũng không thiếu công pháp khôi phục nhanh, nhưng giống như Tần Phong khôi phục nhanh như vậy, hơn nữa trong tình huống bị phong ấn tu vi vẫn còn dùng được thì đúng là chưa từng nghe thấy. "Yêu nghiệt trên Thiên Tư Bảng, há có thể dùng ánh mắt người thường mà nhìn!" Tam trưởng lão đặt chén trà trong tay xuống, sau đó chậm rãi đứng dậy. "Tam trưởng lão, ngài đây là..." Các đệ tử thần tình không khỏi ngẩn ra, không lĩnh ngộ được ý đồ của Tam trưởng lão. "Đi đích thân hội kiến tên nhóc này một chút!" Tam trưởng lão cũng không có ý định giấu giếm, trực tiếp mở miệng nói: "Đã nỗi đau da thịt vô dụng với hắn, vậy thì xem hắn có thể trụ qua được sự dụ dỗ của lợi ích hay không." Nói xong liền sải bước đi ra ngoài, đường đường chính chính xuất hiện trước mặt Tần Phong. "Tam..." Hai gã tráng hán sắc mặt biến đổi, lập tức luống cuống tay chân.

Muốn tiến lên hành lễ với Tam trưởng lão, lại sợ bại lộ thân phận của ngài. "Không cần đa lễ!" Tam trưởng lão trực tiếp xua tay, nhìn Tần Phong hào phóng thừa nhận: "Bản đế nãi là Tam trưởng lão của Tiên Minh, biết ngươi chính là Tần Phong, kẻ đứng đầu Khí tu Thiên Tư Bảng, hạng ba mươi tám Võ tu Thiên Tư Bảng." "Tam trưởng lão!?" Tần Phong thần tình không khỏi ngẩn ra, trong lòng gào thét kịch bản đạo diễn không đúng.

Người ta Diệp Thần "giegie" sau khi trải qua nỗi đau da thịt, cái chờ đợi rõ ràng là mỹ nhân kế, tại sao đến lượt hắn lại biến thành một lão già khọm thế này!? "Không sai, chính là bản đế!" Tam trưởng lão không để ý tới sự khiếp sợ của Tần Phong, bắt đầu kể lể: "Hiện tại viện quân của Chiến Thần Điện đã đến, Ngạo Thiên Tiên Đế càng là thân lâm Đại Lương hoàng triều, bản đế không nỡ để sinh linh đồ thán, đã dẫn theo mấy chục vạn đệ tử nội môn đầu hàng Ngạo Thiên Tiên Đế rồi." "Thì ra là thế!" Tần Phong trong nháy mắt hiểu được khảo nghiệm vẫn chưa kết thúc, lập tức đầy khoang phẫn nộ rống lên:

"Thà chiến chết mất xã tắc, không thể chắp tay dâng giang sơn!

Duy có tử chiến, sao có thể nói hàng?!" Loảng xoảng, loảng xoảng!

Xích sắt bị Tần Phong giãy dụa kêu vang, cả người càng là giống như sư tử hùng nộ. "Kẻ này quả nãi trung nghĩa chi sĩ a!" Tam trưởng lão trong nháy mắt liền tin cái miệng quạ của Tần Phong, lại tiếp tục mở miệng khuyên: "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Ngạo Thiên Tiên Đế là đệ nhất Võ tu Thiên Tư Bảng, thống nhất Tiên giới là chuyện sớm hay muộn.

Bản đế quý trọng nhân tài, chỉ cần ngươi đồng ý đầu hàng..." "A phi!!" Tần Phong mặt đầy phẫn nộ phun một bãi nước miếng: "Ngọc có thể nát, chứ không thể đổi độ trắng; trúc có thể đốt, chứ không thể hủy đi tiết tháo.

Ta Tần Phong, thà chết không hàng!!" "Kẻ này xứng đáng là đệ nhất ngạnh cốt của Tiên Minh ta!" Tam trưởng lão thấy Tần Phong không dao động, trong lòng đối với hắn cũng càng thêm yêu thích.

Bất quá lão tịnh không có vội vã tuyên bố thông qua khảo hạch, ngược lại tiếp tục khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ: "Tần Phong, ngươi gia nhập Tiên Minh chẳng qua mới ngắn ngủi ba tháng, hà tất vì nó mà chôn vùi tương lai của mình?

Chỉ cần ngươi mở Huyền Vũ bảo rương ra, từ nay về sau phi hoàng đằng đạt, hưởng thụ vinh hoa phú quý không tốt sao!?" "Phi cái ĐMM đạt, hưởng cái ĐMM quý, tít tít tít..." Tần Phong như mang theo ân oán cá nhân, hóa thân thành máy phát điện báo bắt đầu điên cuồng chửi bới. "Thằng nhãi này..." Sắc mặt Tam trưởng lão trong nháy mắt đen sì.

Tuy lão biết mình đang diễn kịch, cũng biết Tần Phong không biết chân tướng, nhưng bất kỳ ai bị người ta chửi như vậy trong lòng đều sẽ khó chịu. "Tiểu tử, câm miệng!" Hai gã tráng hán sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng vung roi tiếp tục quất Tần Phong.

Nhưng Tần Phong căn bản không có ý định dừng lại, tiếp tục hóa thân thành máy phát điện báo, "tít tít tít" điên cuồng xả giận. "Hừ!!" Tam trưởng lão thực sự là nghe không nổi nữa, tức giận phất tay áo rời khỏi lao phòng.

Mà ở cách đó không xa, có một đám mỹ nữ trang điểm lộng lẫy.

Chỉ thấy các nàng nghe được tiếng "còi xe" kia xong, nhao nhao nhìn về phía lao phòng của Tần Phong. "Hình như là phòng giam của Tần Phong!?" "Tần Phong này đúng là xương cốt cứng thật, ngay cả Tam trưởng lão đích thân xuất mã lợi dụ cũng vô dụng." "Nghe nói Tần Phong này tu vi Địa Tiên trung giai, có thể vượt hai đại cảnh giới chiến Kim Tiên, trình độ yêu nghiệt còn biến thái hơn cả Long Ngạo Thiên." "Nhanh lên, nhanh lên, ta đã không kịp chờ đợi muốn đi dụ hoặc loại biến thái này rồi!" "Các vị đừng mơ tưởng nữa, loại yêu nghiệt này đều không gần nữ sắc, nhưng phàm dính chút nữ sắc đều không có khả năng tu luyện thành dạng này." "Có đạo lý, chưa đến ba mươi tuổi có thể có thành tựu như thế, tưởng chừng sắc dụ đối với hắn không có hiệu quả gì, chúng ta e rằng lại chơi không công rồi!" "Tiên cốt pháp thân cũng không địch lại nhân gian khói lửa, ta cũng không tin xương cốt hắn thật sự cứng như vậy!" "Lát nữa đều đừng tranh với tỷ tỷ, tỷ tỷ ta muốn dùng chân để đo vòng đầu của hắn." "Oa, chơi lớn vậy sao, quả nhiên vẫn là tỷ!" "..." Bên trong lao phòng, Tần Phong tiếp tục bị dụng hình, nhưng vẫn không có ý định buông lỏng.

Cuối cùng dưới sự ra hiệu của Tam trưởng lão, một đám tiểu tỷ tỷ tiến vào trong lao phòng. "Đến rồi sao!?" Tần Phong nhìn đám tiểu tỷ tỷ xinh đẹp đi vào, liền biết mình rốt cuộc đã trụ được đến ải mỹ nhân kế...

Lúc này —— Các tiểu tỷ tỷ đã tiến vào lao phòng, nhìn thấy Tần Phong lập tức cười duyên. "Đây chính là mỹ nhân kế trong truyền thuyết!?" Tần Phong cũng bắt đầu đánh giá đối phương, tỏ vẻ phi thường hài lòng với chất lượng.

Gái nhà lành không yêu kiều bằng các nàng, gái hộp đêm không lẳng lơ bằng các nàng!

Chỉ thấy các nàng ai nấy dung mạo xinh đẹp, thân tư thướt tha, giống như thiên tiên hạ phàm, nhẹ dời gót sen đi tới trước mặt Tần Phong, y phục trên người cũng theo đó lay động, giống như hồ điệp nhẹ nhàng nhảy múa, còn tản mát ra một mùi hương kỳ dị tràn vào khoang mũi.

Quần áo trên người càng là "phú hữu thả khảng khái" (giàu có và hào phóng), một bộ dáng dụ người theo kiểu "tỳ bà che nửa mặt".

Chương 1181

Đặc biệt là mỹ nữ dẫn đầu, càng là quốc sắc thiên hương, da như tuyết, mày như núi xa, môi như tô son, mỗi cái nhíu mày mỗi nụ cười đều có thể làm người ta say đắm, âm thanh như gió xuân lướt qua mặt, khiến người ta kìm lòng không được mà đào túy trong đó. "Công tử, nô gia là Kiều Kiều!" Mỹ nữ dẫn đầu chủ động dán sát lại, khẽ mở môi son nhu thanh nói: "Chúng ta là tới giúp chàng!!" "Giúp đỡ?

Nhưng ta không quen biết các cô!" Thân thể Tần Phong không khỏi cứng đờ, giả vờ ra dáng vẻ đại nam hài thuần tình.

Tại khoảnh khắc bị bàn tay ngọc ngà của đối phương chạm vào, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hiện lên một vệt đỏ ửng, tầm mắt càng là "dục cầm cố túng" (muốn bắt mà thả) chuyển dời đến chỗ khác. "Ha ha..." Kiều Kiều thấy Tần Phong hàm xúc như vậy, lập tức che miệng cười duyên nói: "Công tử không cần đa nghi, chúng ta thật sự không có ác ý gì.

Chỉ cần công tử đồng ý đầu hàng Chiến Thần Điện, không chỉ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý không dứt, ngay cả đám tỷ muội chúng ta cũng đều sẽ thuộc về công tử." Âm thanh ôn nhu êm tai, khiến người ta khó lòng kháng cự. "Hừ!!" Tần Phong giống như trung thần không thờ hai chủ, lập tức hừ lạnh nói: "Thà hát vang dưới mưa mà chết, không làm kẻ sống nhờ dưới mái hiên!

Ta Tần Phong đã lựa chọn Tiên Minh, liền tuyệt đối sẽ không làm chuyện phản bội Tiên Minh.

Ta sống là người của Tiên Minh, chết là ma của Tiên Minh!!" "Thật là có khí tiết nha!" Các tiểu tỷ tỷ lập tức con tim rung động, hận không thể đem Tần Phong làm thịt ngay tại chỗ. "Ừm, không tệ!" Cách vách, Tam trưởng lão rất hài lòng gật đầu, trong lòng trực tiếp cho Tần Phong mười điểm.

Bất quá lai lịch của Kiều Kiều cũng không đơn giản, nãi là Tiên Thiên Mị Thể trong truyền thuyết, xếp hạng thứ 68 trên Võ tu Thiên Tư Bảng, cũng là chuyên môn được điều tới để khảo nghiệm Tần Phong.

Xem hắn có thể ngăn cản được sự dụ dỗ của mỹ sắc hay không, cầu đạo chi tâm có kiên định hay không, tương lai có thể đảm đương trọng trách hay không. "Đệ đệ vì sao mở miệng ngậm miệng đều là sống chết vậy hả?!" Thanh âm Kiều Kiều đột nhiên tràn ngập dụ hoặc, ánh mắt càng là phảng phất có thể kéo tơ.

Chỉ thấy dung nhan tuyệt mỹ của nàng, giống như đóa hoa dưới ánh trăng, nở rộ hương thơm dụ người.

Trong không khí còn tràn ngập từng tia hương khí mê người, không chỉ ngọt ngào làm người ta trầm túy không cách nào kháng cự, lại phảng phất có một con dao ôn nhu, từ từ cắt ra phòng tuyến tâm lý của nam nhân. "Đây là mị thuật!?" Ánh mắt Tần Phong lập tức trở nên si mê, có loại xúc động muốn thần phục dưới váy đối phương. "Đàn ông đều giống nhau!" Khóe miệng Kiều Kiều nhếch lên một nụ cười giảo hoạt, phảng phất có thể đùa bỡn tất cả đàn ông trong thiên hạ.

Bất quá một giây sau, trong đầu Tần Phong liền vang lên một tiếng phật âm, buff Tiên cấp "Minh Tâm Kiến Tính" cũng theo đó mở ra, khiến cho linh đài của hắn trong nháy mắt khôi phục thanh minh, cũng thoát ra khỏi mị thuật của Kiều Kiều. "Làm sao có thể!?" Nụ cười trên mặt Kiều Kiều lập tức cứng đờ, không hiểu Tần Phong làm sao thoát được.

Mị thuật của nàng chính là có Tiên Thiên Mị Thể gia trì, cho dù là Kim Tiên Cảnh quanh năm "không lên" cũng có thể dễ dàng mê hoặc, Tần Phong một tên Địa Tiên trung giai huyết khí phương cương làm sao có thể thoát khỏi mị thuật của nàng!? "Yêu nữ..." Tần Phong vẻ mặt đầy chính khí nói: "Ngươi làm thế này chỉ tổ giúp ta tu hành, căn bản không có khả năng dụ hoặc được ta!" "Phải không!?" Một vị tiểu tỷ tỷ không tin tà đi đến trước mặt Tần Phong, ngay trước mặt hắn cởi bỏ y phục trên người.

Chỉ thấy bờ vai thơm trắng như ngọc bại lộ trong không khí, cũng lộ ra xương quai xanh tinh xảo, làn da kiều nộn như cánh hoa đầu xuân, mềm mại mà giàu tính đàn hồi, còn hơi lấp lánh quang trạch dụ người, giống như được rắc lên một tầng bột ngọc trai tinh tế.

Giống hệt một món đồ sứ vừa mới ra lò, đẹp đến tinh xảo! "Đồi phong bại tục!!" Tần Phong mặt đầy phẫn nộ khiển trách, nhưng ánh mắt lại đang quét tới quét lui quan sát. "Đồi phong bại tục!?" (Nguyên văn: Hữu nhũ thấp vẫn - chơi chữ đồng âm với Hữu nhục tư văn).

Các tiểu tỷ tỷ nghe vậy, càng thêm hưng phấn.

Các nàng làm sao cũng không nghĩ tới kẻ đứng đầu Khí tu Thiên Tư Bảng, hạng 38 Võ tu Thiên Tư Bảng, đối mặt với cực hình và lợi dụ đều mặt không đổi sắc như Tần Phong, cư nhiên vẫn là một thiếu nam thuần tình. "Ánh mắt của các nàng..." Trong lòng Tần Phong mạc danh hoảng hốt.

Hiểu được đàn ông nhìn phụ nữ đó gọi là thẩm mỹ, phụ nữ nhìn đàn ông mới là thực sự háo sắc. "Tần Phong tiểu đệ đệ!" Tiểu tỷ tỷ kiều nhu dán thân thể lên, khẽ mở môi son dụ hoặc nói: "Tỷ tỷ ta ngứa quá, ngươi có thể giúp tỷ tỷ một chút không a!?" "Cái này ngươi tìm ta vô dụng!" Tần Phong phảng phất hóa thân Liễu Hạ Huệ, tọa hoài bất loạn nói: "Nếu ngươi thật sự ngứa ngáy khó nhịn, ngươi nên đi tìm Đạt Khắc Ninh (Daktarin)!" "Đạt Khắc Ninh là ai!?" Kiều Kiều cùng đám người thần tình rõ ràng sững sờ, tỏ vẻ chưa từng nghe qua người tên Đạt Khắc Ninh này. "Tỷ tỷ chỉ muốn ngươi!" Tiểu tỷ tỷ ánh mắt như nước cắn môi hồng, cả người cũng dán lên người Tần Phong.

Đồng thời, trên người tản mát ra một luồng khí tức cực kỳ mị hoặc, khiến cả thế giới phảng phất đều biến thành màu hồng phấn. "Đồi phong bại tục, đồi phong bại tục..." Miệng Tần Phong không ngừng phê bình, nhưng con mắt thì một khắc cũng không rảnh rỗi. "Hắn cư nhiên còn có thể giữ vững thanh minh!!" Các tiểu tỷ tỷ trong lòng kinh hãi vô cùng, phát hiện ý chí lực của Tần Phong thật sự quá mạnh.

Không chỉ mị thuật của Kiều Kiều vô dụng với hắn, ngay cả mỹ nhân chủ động dâng tới cửa hắn cũng không cần, có thể thấy được tu đạo chi tâm của hắn vô cùng kiên định, tâm thủ hộ Tiên Minh càng là thiên địa khả giám. "Ta còn cũng không tin cái tà này!" Dục vọng thắng thua của Kiều Kiều bị kích thích, ra hiệu cho các tiểu tỷ muội một ánh mắt.

Chỉ thấy các tiểu tỷ muội lập tức ngầm hiểu, nhao nhao lấy ra nhạc khí bắt đầu đàn tấu.

Chính nàng cũng nương theo nhạc chương nhẹ nhàng múa trong lao phòng, động tác ưu nhã lộ ra một loại ma lực thần bí, làm người ta dần dần đánh mất bản thân rơi vào ảo cảnh.

Phảng phất thấy được một bức tranh mỹ nhân múa dưới trăng, tư thái ưu mỹ dưới ánh trăng càng trở nên mê người. "A a..." Mấy gã tráng hán nhìn trộm ngoài lao phòng lập tức rơi vào ảo cảnh.

Chỉ thấy bọn hắn phảng phất lâm vào trong trầm túy, trên mặt dương dật nụ cười hạnh phúc, dường như đã quên mất thế giới hiện thực, triệt để thần phục dưới váy thạch lựu của Kiều Kiều. "Đây chính là Thiên Ma Vũ, xem Tần Phong đỡ thế nào!" Trên mặt Kiều Kiều tràn đầy tự tin, nhảy cũng càng thêm ra sức.

Đừng nhìn Thiên Ma Vũ này chỉ là một điệu múa, nhưng lại là mị thuật đỉnh cấp nhất Tiên giới, đặc biệt là phối hợp với Tiên Thiên Mị Thể của nàng, lại càng có thể đem Thiên Ma Vũ phát huy đến cực hạn. "Ách, cái đó, Kiều Kiều tiểu thư phải không!?" Tần Phong nhìn Kiều Kiều đang ra sức lắc eo, nhịn không được hỏi: "Ta có thể mạo muội hỏi một câu, ngươi đã thành thân chưa?!" ...

Nghe vậy —— Trong đôi mắt đẹp của các tiểu tỷ tỷ hiện lên một vệt vui mừng, biết Tần Phong không đỡ được sự dụ dỗ của Thiên Ma Vũ.

Hắn sở dĩ hỏi Kiều Kiều có thành thân hay chưa, nhất định là đã động tâm với nàng, muốn xác nhận xong để cưới nàng về nhà, để Kiều Kiều làm tiểu kiều thê của hắn, từ nay về sau chỉ múa cho một mình hắn xem. "Bẩm công tử..." Kiều Kiều lập tức lộ ra tư thái tiểu nữ nhân, cúi đầu e thẹn nói: "Nô gia còn chưa từng hứa gả cho ai, cũng chưa từng có người trong lòng, đến nay vẫn là hoàn bích chi thân." "Nghĩa là chưa thành thân hả!?" Tần Phong lập tức mất hết hứng thú, rất là qua loa nói: "Vậy tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa đi!" "Hả?!" Cách vách, Tam trưởng lão thần tình sững sờ, lẩm bẩm: "Thằng nhãi này cũng thích 'nhân thê' (vợ người ta) sao!?" "A!?" Kiều Kiều thì tại chỗ ngẩn ngơ, không biết Tần Phong có ý gì.

Bất quá điều này cũng càng kích thích lòng hiếu thắng của nàng, nàng không tin trên đời sẽ có nam nhân có thể ngăn cản được sự dụ dỗ từ Tiên Thiên Mị Thể của nàng, ngay lập tức càng thêm ra sức lắc mông múa eo. "Tiểu tử này có ý gì!?" Lục gia trong đại điện nhìn Tần Phong trong gương, rít một hơi thuốc tùy ý nói: "Hắn không phải là thích vợ người ta đấy chứ!?" "Vợ người ta!?" Tứ trưởng lão nghe vậy nhíu mày, đăm chiêu nhìn thoáng qua Thất trưởng lão.

Nhớ tới lần đầu tiên mình gặp Tần Phong bên ngoài Tiên Minh, hắn cứ sống chết ôm đùi Thất trưởng lão đòi bái sư, mặc cho mình nói hết lời hay ý đẹp hắn cũng không chịu buông tay.

Chương 1182

"Ngươi tưởng ai cũng biến thái giống Lão Tam à!?" Nhị trưởng lão nói xong nhìn về phía Ngũ trưởng lão bên ngoài điện.

Chỉ thấy lão hiện tại căn bản không có tâm tư đi chú ý Tần Phong, đang dùng máy thông tin hỏi thăm tổ tông mười tám đời Tam trưởng lão.

Vì để bắt đại bàn tử (con trai mập) của Ngũ trưởng lão về nghiêm hình bức cung, Tam trưởng lão cư nhiên trực tiếp phái ra bốn danh Tiên Quân bao gồm cả Mộc Hàn, mấy trăm vị Thái Ất Kim Tiên, hơn vạn danh Kim Tiên.

Vốn dĩ Ngũ trưởng lão muốn Tam trưởng lão nể tình, kết quả Tam trưởng lão tỏ vẻ muốn con trai ngươi không sao thì bảo vợ ngươi tới tìm ta mà đàm đạo, tức đến mức Ngũ trưởng lão trực tiếp hóa thân thành máy phát điện báo, bắt đầu "tít tít tít" điên cuồng chửi bới. "Ngươi nói xem Lão Ngũ liệu có đồng ý không!?" Lục gia lập tức sáp lại trước mặt Tứ trưởng lão, hai người lần nữa ngồi lên con thuyền bát quái của tình hữu nghị. "Đương nhiên là sẽ đồng ý rồi!" Tứ trưởng lão cũng không biết là cố ý hay vô tình, trực tiếp hướng ra ngoài điện âm dương quái khí hô to: "Vừa rồi Lão Ngũ còn tự tin tỏ vẻ, vợ chồng bọn họ tình so kim kiên, không sợ bị người ta đào góc tường đâu." "Lão Tứ cái tên tiện nhân này..." Ngũ trưởng lão ở ngoài điện nghe được rõ ràng rành mạch, lập tức nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía Tứ trưởng lão. "Ách..." Thất trưởng lão mắt thấy chủ đề càng chạy càng lệch, vội vàng mở miệng kéo lại chủ đề: "Tần Phong sở dĩ có thể trụ được trước sự dụ dỗ từ Tiên Thiên Mị Thể của Kiều Kiều, ngoại trừ việc hắn lĩnh ngộ Phật gia Minh Tâm Kiến Tính, có thể nhìn rõ bản tâm của mình, còn lĩnh ngộ Vô Địch Kiếm Tâm, cùng với Đạo gia chư đa cảnh giới, có thể thấy được cầu đạo chi tâm của hắn dị thường kiên định, tuyệt đối sẽ không chịu ảnh hưởng của ngoại vật." "Lục gia ta tán đồng lời của Tiểu Thất!" Lục gia giơ tẩu thuốc trong tay lên rít một hơi, tán đồng gật đầu nói: "Tiên Thiên Mị Thể của Kiều Kiều là lấy thân làm dục, lấy thân làm mồi, câu những kẻ dâm mà không tỉnh, mà Tần Phong rõ ràng không nằm trong loại người này.

Cầu đạo chi tâm của hắn kiên định, gia cảm thấy hắn có thể thông quan rồi." "Tán thành!" Tứ trưởng lão lập tức gật đầu, quay đầu nhìn về phía Đại trưởng lão.

Chỉ thấy Đại trưởng lão vẫn giữ tư thế đại lão như cũ, hai tay đan vào nhau chống dưới cằm, trong đôi mắt bình đạm không gợn sóng, uyển như vực sâu. "Lão Tam bên kia nói thế nào!?" Đại trưởng lão trầm mặc một hồi lâu, liếc mắt nhìn Nhị trưởng lão bên cạnh. "Lão Tam nói Tần Phong rất hợp khẩu vị của lão!" Nhị trưởng lão mở miệng trả lời: "Thiên phú mạnh, chiến lực mãnh, cầu đạo chi tâm kiên định, cho dù lén dùng Vấn Tâm Kính với hắn cũng không nhìn ra vấn đề gì, hắn là thật sự coi Tiên Minh chúng ta thành nhà của mình, cho nên không định tiếp tục trắc nghiệm nữa." "Coi thành nhà mình!?" Thần tình Lục gia không khỏi sững sờ, luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng lắm. "Đã các vị đều không có ý kiến..." Đại trưởng lão đưa mắt nhìn quanh một vòng nói: "Vậy bản đế liền chính thức tuyên bố, Tần Phong thông qua khảo hạch nội môn, hiện tại là đệ tử nội môn của Tiên Minh ta, có thể tự hành lựa chọn sư phụ trong Tiên Minh để bái sư." "Rốt cuộc cũng thông qua khảo nghiệm rồi!" Tứ trưởng lão lập tức kích động, hận không thể lập tức kéo Tần Phong bái sư.

Bất quá khi lão quét mắt nhìn một vòng lại phát hiện Lão Lục, Tiểu Thất đồng dạng hai mắt phát quang, ngay cả trong đôi mắt bình đạm không gợn sóng của Lão Đại, cũng nổi lên một tia gợn sóng khác thường.

Lúc này —— Kiều Kiều sắp vặn gãy cả cái eo thon rồi mà vẫn không thể mê hoặc được Tần Phong. "Sao có thể như vậy!?" Lòng tự tin của Kiều Kiều bị đả kích nghiêm trọng, không hiểu là xảy ra vấn đề ở chỗ nào.

Từ khi nàng kích hoạt Tiên Thiên Mị Thể đến nay, mỗi nụ cười mỗi cái nhíu mày đều lộ ra phong tình vô hạn, bao nhiêu nam tử thiết cốt tranh tranh đều vì nàng mà khom lưng, từ đó thần phục dưới váy nàng.

Nhưng vì sao hôm nay đối với Tần Phong lại một chút hiệu quả cũng không có chứ!? "Còn có thể vì sao!?" Tần Phong hảo tâm chỉ điểm: "Ngươi đây rõ ràng là nỗ lực sai hướng.

Giống như ta, loại con trai ngoan đi theo 'ba ba Douyin' mà lớn lên, đối với việc mỹ nữ nhảy múa đã sớm miễn dịch rồi, chỉ có 'Tọa Thối Sát' (ngồi lên đùi) mới có khả năng làm ta luân hãm." "Tọa Thối Sát!?" Trong đôi mắt đẹp của Kiều Kiều tràn đầy mờ mịt, biểu thị mình chưa từng học qua chiêu này. "Không sai, chính là Tọa Thối Sát!" Tần Phong căn cứ kinh nghiệm mười năm làm 'lão tài xế', bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Ngươi bây giờ đi đổi một bộ váy hai dây bó sát ôm mông, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, trên người mang theo mùi sữa thơm nhàn nhạt, lại dùng ánh mắt đơn thuần nhìn ta, gọi một tiếng: 'Ca ca, muội có thể ngồi lên đùi huynh không?'.

Đừng đợi ta trả lời, trực tiếp dang rộng hai chân, ngồi lên đùi ta, sau đó giả vờ ngồi không vững trượt về phía trước một cái, hai chân lơ đãng kẹp chặt lại, hai tay ôm lấy cổ ta...

Chiêu này đối với ta tuyệt đối có thể tạo thành 1000% sát thương bạo kích." "Ách..." Đám tiểu tỷ tỷ xung quanh lập tức đầu đầy vạch đen, trong lòng càng là toát ra một chữ "Vãi" to đùng.

Vốn tưởng rằng Tần Phong là một mỹ thiếu nam thuần tình, ai biết hắn là một "lão tài xế" ngụy trang, chơi còn hoa hòe hơn cả các nàng, kinh nghiệm càng là cưỡi ngựa cũng đuổi không kịp. "Ta là nữ nhân, không phải tiện nhân!" Kiều Kiều tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Tuy nàng sở hữu Tiên Thiên Mị Thể tu luyện mị thuật, nhưng nàng lại là một cô gái tốt biết giữ mình trong sạch. "Xùy!" Tần Phong mặt đầy bỉ di nói: "Ngay cả chút hi sinh ấy cũng không nguyện ý, các ngươi chơi cái gì mỹ nhân kế hả!?" "Ngươi..." Kiều Kiều thẹn quá hóa giận, nắm đấm nhỏ cũng cứng rồi.

Nhưng ngay tại lúc nàng chuẩn bị cầm lấy roi da dạy dỗ Tần Phong, bên ngoài tiến vào một đám đệ tử nội môn Tiên Minh, trực tiếp tuyên bố Tần Phong đã thông qua khảo hạch của Tiên Minh, hiện tại là đệ tử nội môn Tiên Minh rồi. "Khảo hạch!?" Tần Phong giữ vững tố chất nghề nghiệp của diễn viên, lập tức giả bộ ra một bộ dáng mộng bức.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng cảm thấy mười phần thất vọng, Tiên Minh lớn như vậy cư nhiên tìm không ra nổi một "nhân thê" nào đến khảo nghiệm hắn... "Đúng vậy, đây chính là khảo hạch!" Vị sư huynh nội môn vội vàng cười làm lành tiến lên, tháo xiềng xích trên tay chân Tần Phong ra.

Hiện tại Tần Phong đã không còn là Tần Phong của lúc trước nữa, thông qua khảo hạch đồng nghĩa với cá chép vượt Long Môn hóa rồng thành công.

Cho dù bỏ qua việc hắn đứng đầu bảng thiên tư Khí tu không bàn tới, chỉ riêng thiên phú võ học mà hắn thể hiện ra cũng đủ để dẫn tới việc các vị trưởng lão điên cuồng tranh đoạt.

Tiền đồ quang minh, địa vị siêu nhiên... tuyệt đối không phải loại đệ tử nội môn bình thường như hắn có thể so sánh! "Haizz!!" Các tiểu tỷ tỷ bất lực thở dài một tiếng, biết nhiệm vụ của mình đã thất bại.

Tuy rằng thất bại sẽ không bị trừng phạt gì, nhưng nếu có thể mị hoặc thành công người đứng đầu bảng thiên tư Khí tu, đối với các nàng mà nói tuyệt đối là một sự tích huy hoàng đáng để khoe khoang.

Chỉ tiếc đạo tâm tu đạo của Tần Phong kiên định dị thường, cho dù Kiều Kiều đích thân xuất mã cũng không thể mị hoặc được hắn. "Hừ!!" Kiều Kiều tức tối hừ một tiếng, hiển nhiên là vô cùng không cam lòng.

Vốn tưởng rằng mình lần này được điều tới đây có thể một vũ kinh thiên hạ, nhưng ai biết vừa xuống núi đã gặp phải loại yêu nghiệt như Tần Phong.

Bất quá từ những lời nói lúc Tần Phong xoa đùi nàng vừa rồi, không khó nhận ra hắn tuyệt đối là một tên lão sắc lang (LSP) không hơn không kém, chẳng phải loại người tu đạo vô dục vô cầu gì, bản thân nàng sớm muộn gì cũng sẽ khiến hắn thần phục dưới váy lựu của mình. "Tần sư đệ, chúc mừng a!" Nội môn sư huynh sau khi tháo xiềng xích, vội vàng chắp tay đưa lên lời cung chúc. "Thật là khảo hạch sao!?" Tần Phong vẫn giữ vẻ mặt ngơ ngác, nhìn đối phương xác nhận lại lần nữa. "Không sai, thật sự là khảo hạch!" Nội môn sư huynh cười bồi nói: "Đại trưởng lão đích thân xác nhận Tần sư đệ thông qua khảo hạch, ngài hiện tại là đệ tử nội môn Tiên Minh hàng thật giá thật.

Đợi về Tiên Minh xong là có thể tự do bái sư, với chiến tích của Tần sư đệ, nhất định sẽ dẫn tới trưởng lão thu đồ đệ, đến lúc đó chính là thân truyền đệ tử.

Nếu lại lập được đại công cho Tiên Minh, là có thể trực tiếp tấn thăng làm Thánh Tử." "Đã hiểu!" Tần Phong gật đầu, lại hỏi: "Vậy tấn thăng Tự Liệt thì sao!?" "Tự Liệt!!" Lao phòng lập tức tĩnh mịch không một tiếng động, tất cả đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Tuy rằng Tần Phong không nói gì, nhưng bọn họ lại có thể cảm nhận được dã tâm của hắn.

Cái gì nội môn đệ tử, thân truyền đệ tử, Thánh Tử... người ta căn bản không thèm, chỉ có Tự Liệt mới có thể lọt vào mắt người ta. "Tự Liệt có chút khó!" Kiều Kiều do dự một chút, khẽ mở đôi môi đỏ mọng tóm tắt: "Hiện tại Tiên Minh có Tứ đại Tự Liệt, bọn họ không chỉ có thứ hạng cao trên Thiên Tư bảng, còn đều có chiến tích ngạo nhân, cũng như lập được công lao to lớn cho Tiên Minh." "Hai cái trước không có độ khó gì..." Tần Phong nhịn không được hỏi: "Chỉ là không biết cần công lao lớn bao nhiêu!?" "Hai cái trước không có độ khó gì!?" Khóe mắt mọi người không tự chủ được giật giật, trong lòng phát ra tiếng gào thét của con chuột chũi.

Con mẹ nó!!

Chương 1183

Vì sao mọi người đều là lần đầu tiên làm người, cảm giác trải nghiệm lại có chênh lệch lớn đến thế chứ!? "Hô hô!" Kiều Kiều cố nén xúc động muốn chửi bậy, hít sâu một hơi nói: "Nếu nhất định phải làm một cái so sánh, thì chính là khi Tiên Minh gặp nguy nan, ngươi dùng sức một mình, vãn cuồng lan vu ký đảo, phù đại hạ vu tương khuynh (cứu vãn cơn sóng dữ lúc ngã lòng, nâng đỡ tòa nhà lớn lúc sắp đổ)." "Đã hiểu!" Tần Phong như có điều suy nghĩ gật đầu.

Căn cứ theo ghi chép trong Bách Khoa Toàn Thư Dịch Thiên Cơ, kể từ ba ngàn năm trước sau khi Long Ngạo Thiên đạt được truyền thừa Tiên Đế đột phá Tiên Đế, Chiến Thần Điện liền nhảy vọt trở thành thế lực siêu cấp thứ ba của Tiên giới, từ đó hình thành cục diện tam quốc tranh hùng.

Do ai cũng không nắm chắc có thể nhanh chóng tiêu diệt đối phương, lại lo lắng bị bên thứ ba đánh lén chiếm hời, thế là Tiên giới rơi vào thời kỳ tĩnh lặng suốt ba ngàn năm.

Nói cách khác... hắn hiện tại không có cơ hội lập công trở thành Tự Liệt, muốn trở thành Tự Liệt thì phải làm cho Tiên giới loạn lên. "Tần sư đệ!" Nội môn sư huynh vẻ mặt nịnh nọt nói: "Hiện tại khảo hạch kết thúc rồi, ngài còn cần về Tiên Minh báo danh, Thiên Chu đã đợi ngài ở bên ngoài rồi." "Ta biết rồi!" Tần Phong gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu.

Ngay sau đó giơ tay hút thanh Ma kiếm tổ truyền ở góc tường vào trong tay, không quên quay đầu nhìn về phía hai gã tráng hán vừa rồi nghiêm hình bức cung mình.

Kiếm quang lóe lên, đứt căn kêu rên!! "A!!" Hai gã tráng hán đeo lên mặt nạ đau khổ, phát ra hai tiếng kêu thê thảm. "Tần sư đệ, ngươi..." Nội môn đệ tử sắc mặt không khỏi biến đổi, không nghĩ tới Tần Phong lại nhỏ nhen như vậy. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cắt đứt tuệ căn của hai người, hoạch đắc 2000 điểm phản phái!" "Đừng hiểu lầm!" Tần Phong lập tức vẻ mặt đầy chính khí nói: "Hai vị sư huynh này vừa rồi trúng mị thuật của Kiều Kiều sư tỷ, ta đây là giúp bọn họ phá trừ mị thuật, từ nay về sau không cần lo lắng bị người ta mị hoặc nữa." "Ngược lại thành lỗi của ta rồi!?" Kiều Kiều đương trường ngẩn ngơ tại chỗ, phát hiện Tần Phong còn không biết xấu hổ hơn trong tưởng tượng. "Đều là đồng môn không cần cảm ơn, lần sau chú ý chút là được!" Tần Phong an ủi Kiều Kiều một câu, sau đó đi ra ngoài. "Ta, ngươi..." Kiều Kiều tức đến mức nói không ra lời, tỏ vẻ chưa từng gặp qua người nào mặt dày vô sỉ như thế.

Ngay lúc Tần Phong thông qua khảo hạch về Tiên Minh, thì Diệp Thần cả người lại chật vật không chịu nổi.

Chỉ thấy hắn đầu tóc rối bù, sắc mặt tái nhợt, môi khô nứt, hô hấp dồn dập, bước chân lảo đảo, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Phịch một tiếng!!

Diệp Thần dưới chân loạng choạng, trực tiếp ngã một cú chó ăn cứt. "Tại sao lại như vậy!?" Diệp Thần nằm rạp trên mặt đất, phẫn nộ đấm xuống đất gào thét.

Vốn tưởng rằng phi thăng Tiên giới là có thể thoát khỏi Lâm Tam truy sát, nhưng ai biết phi thăng Tiên giới cư nhiên mở ra chế độ địa ngục, hàng trăm hàng ngàn tiên nhân truy sát hắn, ngay cả một hơi thở cũng không để hắn kịp thở.

Trước kia ở hạ giới tuy khổ, nhưng còn có Diệp Long bầu bạn bên cạnh, nhưng hiện tại mọi chuyện đều cần hắn một mình gánh vác. "Ta còn không thể chết!" Diệp Thần nhớ tới Diệp Long ở hạ giới, ánh mắt kiên định lau đi nước mắt.

Tuy rằng hắn hiện tại bị hàng trăm hàng ngàn tiên nhân truy sát, nhưng cũng không phải là bị cả Tiên giới truy sát, chỉ cần thoát khỏi nơi này bản thân cũng sẽ an toàn. "Chẳng qua là chút gió sương mà thôi!" Diệp Thần lau đi nước mắt nơi khóe mắt đứng dậy, đi khập khiễng tiếp tục hướng về phía trước.

Lúc này —— Tin tức Diệp Thần tái xuất hiện, như mọc cánh bay nhanh lan truyền. "Diệp Thần lại xuất hiện?

Hắn chạy đi đâu rồi!?" "Đúng a, nghe nói Ngạo Thiên Tiên Đế đã sắp điên rồi, đích thân tới khu vực biên giới Đông Vực, xuất động mấy chục vạn Chiến Thần Quân tìm kiếm, nhưng mãi vẫn không bắt được người." "Các ngươi cả đời này e rằng cũng không nghĩ tới, Diệp Thần hắn cư nhiên lại quay về điểm phi thăng rồi!" "Cái gì điểm phi thăng?

Hắn đang ở ngay dưới mí mắt Ngạo Thiên Tiên Đế!?" "Cái này ngươi liền không hiểu rồi, nơi nguy hiểm nhất, chính là nơi an toàn nhất!" "Không hổ là nam nhân dám cắm sừng Long Ngạo Thiên, gan này thật sự lớn đến không biên giới a!" "Đâu chỉ gan lớn không biên giới, còn ngông cuồng không biên giới, lần này chính là hắn chủ động bại lộ mới bị người ta phát hiện." "Chủ động bại lộ?

Hắn đây là khiêu khích Ngạo Thiên Tiên Đế, hay là đang mưu tính cái gì!?" "Cái này ai biết được, bất quá hắn cũng thật dám làm, Địa Tiên tu vi đối cứng vô địch Tiên Đế!!" "..." Theo tin tức không ngừng truyền ra, cũng truyền vào trong tai Long Ngạo Thiên...

Lúc này —— Long Ngạo Thiên đang sắc mặt âm trầm, đứng trên boong một chiếc Tiên chu.

Thể hình nó to lớn vô cùng, trên thân thuyền khắc các loại phù văn và trận pháp, không những có thể bay với tốc độ cực nhanh trong tầng mây, còn sở hữu khả năng phòng ngự và công kích cường đại.

Vô cùng tương tự với Thiên Chu của Tiên Minh, Chiến Thần Điện gọi nó là Long Chu! "Vẫn chưa tìm thấy Diệp Thần sao!?" Long Ngạo Thiên sắc mặt vô cùng âm trầm, nội tâm phẫn nộ như ngọn núi lửa bị đè nén.

Hắn đã tới biên giới Đông Vực được gần nửa năm rồi, điều tập mấy chục vạn người qua đây, phạm vi tìm kiếm cũng không ngừng mở rộng, nhưng lại trước sau không tìm thấy tung tích Diệp Thần, cứ như thể hắn bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Đối với kẻ một tay che trời, ngạo mạn thanh cao như hắn mà nói, cảm giác này còn khó chịu hơn cả giết hắn!

Hiện tại hắn cái gì cũng không muốn, chỉ muốn lộng chết Diệp Thần. "Vẫn chưa có!" Sau lưng Long Ngạo Thiên có mấy nữ tử thân khoác hồng giáp, trong đó có Hồng Tụ mà Tần Phong từng gặp lần trước, các nàng chính là Hồng Nhan Thiết Kỵ uy chấn Tiên giới, thiếp thân hộ vệ của Long Ngạo Thiên. "Đế quân, chúng ta có nên về trước hay không!?" Hồng Tụ nhịn không được mở miệng nói: "Tiên Minh đang dùng Đại Lương Hoàng Triều giết gà dọa khỉ, đem viện quân chúng ta phái đi đều chặn lại hết, tuy rằng Đại Lương Nhân Hoàng là âm thầm đầu quân cho chúng ta, nhưng hiện tại tin tức đã truyền ra, nếu Đế quân ngài còn không trở về, sau này ai còn theo Chiến Thần Điện chúng ta lăn lộn nữa a!?" "Hồng Tụ!!" Một nữ tử mở miệng quát lớn, bảo Hồng Tụ đừng nói lung tung.

Nữ tử này chính là thủ lĩnh Hồng Nhan Thiết Kỵ, cũng là chị ruột của Hồng Tụ, Hồng Liên! "Vốn dĩ là vậy mà..." Hồng Tụ không phục nói thầm: "Hiện tại đâu chỉ có chuyện Đại Lương Hoàng Triều cần xử lý, còn có Tần Phong bị Tiên Minh mang về, kia chính là yêu nghiệt đứng đầu bảng thiên tư Khí tu." "Tần Phong!?" Long Ngạo Thiên nhíu mày nói: "Bản đế nếu nhớ không lầm, cái tên Tần Phong này cũng giống Diệp Thần, đều đến từ Hoang Cổ hạ giới, hơn nữa Tần Phong này cũng từng xuất hiện tại mỏ khoáng sản Tô gia." "Đúng vậy!" Hồng Liên cung kính đáp: "Căn cứ theo điều tra của chúng ta, Tần Phong xác thực đến từ Hoang Cổ hạ giới, bất quá hắn đi mỏ khoáng sản Tô gia là để cứu lão tổ nhà mình." "Cứu lão tổ tông nhà mình!?" Long Ngạo Thiên nhíu mày càng chặt hơn: "Các ngươi nói có hay không một loại khả năng, kỳ thực Tần Phong mới là Diệp Thần chúng ta cần tìm!?" "Không thể nào?!" Hồng Tụ và những người khác lập tức trừng tròn mắt kinh hô, bị suy đoán này làm cho kinh ngạc triệt để.

Bất quá suy nghĩ kỹ lại cũng không phải không có khả năng này, bởi vì từ khi Tần Phong bị Tiên Minh mang đi, bọn họ mặc kệ tìm kiếm thế nào cũng không thấy tung tích Diệp Thần, cứ như trên đời căn bản không có người này vậy. "Hẳn là không phải!" Hồng Liên lập tức mở miệng nói: "Lúc trước mãi không tìm thấy tung tích Diệp Thần, chúng ta cũng từng hoài nghi Tần Phong chính là Diệp Thần, nhưng sau đó chúng ta dựa theo hướng tư duy này điều tra thì phát hiện, Tần Phong và Diệp Thần có quỹ tích hoạt động khác nhau.

Chuẩn xác mà nói là Tần Phong đi mỏ khoáng sản Tô gia cứu lão tổ tông nhà mình, còn Diệp Thần thì một đường đi theo Tần Phong, chúng ta còn tìm được không ít nhân chứng chứng minh." "Là như vậy sao!?" Long Ngạo Thiên lẩm bẩm tự nói, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Cũng có thể nói trong khoảng thời gian lý trí của hắn bị phẫn nộ thay thế, Thất trưởng lão của Tiên Minh đã giúp Tần Phong chùi sạch mông rồi.

Hiện tại bất kể Chiến Thần Điện điều tra thế nào, đều sẽ chỉ nhận được kết luận Tần Phong và Diệp Thần là hai người.

Về thời gian và không gian, hai người không cách nào trùng hợp! "Đúng rồi, Đế quân!" Hồng Liên đột nhiên thần tình nghiêm túc nói: "Trong thời gian điều tra Tần Phong, chúng ta phát hiện hắn không chỉ đứng đầu bảng thiên tư Khí tu, mà còn xếp hạng thứ ba mươi tám bảng thiên tư Võ tu, sở hữu thiên phú võ tu cực mạnh.

Nghe nói mấy vị trưởng lão Tiên Minh vì muốn thu hắn làm đồ đệ, không màng thân phận tranh giành đến đỏ mặt tía tai bên ngoài Tiên Minh." "Khí tu mà thôi, không cần khẩn trương!" Long Ngạo Thiên đối với thiên phú của bản thân vô cùng tự phụ, phất tay không thèm để ý nói: "Cho dù hắn có thiên phú võ tu, cũng chẳng qua mới hạng ba mươi tám, đối với bản đế căn bản không tạo thành uy hiếp gì, bản đế chú định là nam nhân phải nhất thống Tiên giới." "Oa âu!!" Hồng Tụ và các cô gái khác lập tức biến thành fan cuồng nhỏ, trong đôi mắt xinh đẹp tự mang theo ánh sáng kính lọc. "Chí ư Tiên Minh tiến công Đại Lương Hoàng Triều..." Long Ngạo Thiên sắc mặt lại đột nhiên âm trầm xuống nói: "Món nợ này có thể đợi sau này tính toán, nhưng hiện tại Diệp Thần hắn nhất định phải chết!" "Haizz!" Hồng Liên và những người khác bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nhìn ra Diệp Thần đã trở thành chấp niệm của Long Ngạo Thiên rồi, cho dù bọn họ nói rách cả miệng cũng vô dụng, chỉ có thể mặc niệm cho Diệp Thần trong lòng hai phút rưỡi.

Chương 1184

Thật không biết một cái Địa Tiên lấy dũng khí ở đâu ra, cư nhiên vừa phi thăng liền chạy tới khiêu chiến chế độ địa ngục!

Ngay lúc này —— Một gã kim giáp chiến sĩ đi tới trên Long Chu.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng đi tới trước mặt Long Ngạo Thiên, quỳ một gối xuống hành lễ, móc ra một phong thư. "Khởi bẩm Đế quân!" Kim giáp chiến sĩ không dám chậm trễ, vội vàng mở miệng nói: "Vừa nhận được một tin cấp báo, nói là có người cung cấp tung tích của Diệp Thần, sau khi xác nhận nhiều lần chứng minh tin tức này là thật." "Diệp Thần đang ở đâu!?" Long Ngạo Thiên vội vã rảo bước tiến lên, cầm lấy thư tín không kịp chờ đợi xé mở.

Nhưng một giây sau... hắn liền nắm chặt nắm đấm vò nát thư tín, trong ánh mắt càng là tràn ngập phẫn nộ.

Hắn vốn tưởng rằng Diệp Thần đã chạy mất, bắt đầu mở rộng phạm vi tìm kiếm, nhưng ai biết hắn cư nhiên lại chạy về điểm phi thăng.

Bản thân là Tiên Đế trẻ tuổi nhất Tiên giới, thế mà lại giống như một kẻ ngốc bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Đối với một kẻ luôn luôn tự phụ như hắn mà nói, quả thực còn khó chịu hơn cả giết hắn! "Diệp Thần!!" Long Ngạo Thiên dang rộng hai tay, phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ.

Chỉ thấy phẫn nộ trong mắt hắn không cách nào kìm nén, thanh âm càng giống như sấm sét vang vọng thiên địa, phảng phất như núi Phú Sĩ trầm tĩnh nhiều năm ở nhà Tiểu Nhật Tử bạo phát.

Ầm ầm ầm!!

Đại địa run rẩy, phong vân biến sắc!!

Sức mạnh bá đạo càng từ trong cơ thể hắn bùng nổ, giống như cơn bão diệt thế càn quét cả thiên địa. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ châm ngòi hai đại Thiên Mệnh mở ra sinh tử cục, hoạch đắc 10 triệu điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn rơi vào nguy cơ sinh tử, hoạch đắc 5 triệu điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn rơi vào nguy cơ sinh tử, hoạch đắc một lần cơ hội rút thưởng!" "Nổ hũ a!!" Tần Phong đang về Tiên Minh lập tức kích động lên.

Từ sau khi hắn phi thăng tới Tiên giới, còn chưa thấy khoản thu nhập lớn như vậy, càng là có cơ hội rút thưởng mà hắn yêu thích nhất, làm hắn muốn hát một bài 'Hôm nay là ngày tốt' để chúc mừng một chút. "Bất quá có cơ hội rút thưởng, chẳng phải chứng minh Diệp Thần giegie hiện tại rất nguy hiểm sao!?" Tần Phong đau lòng rơi vài giọt nước mắt cá sấu, trong lòng thì đang kêu gọi Hệ thống sử dụng cơ hội rút thưởng.

Ào ào một tiếng!!

Vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi chuyển động. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng..." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng Tiên cấp buff, Đại Âm Hi Thanh!" Đại Âm Hi Thanh: Tiên cấp buff Đạo gia, sau khi mở ra không những có thể gia tăng chiến lực bản thân gấp mười lần, còn đi kèm với thanh âm giản kết nhất, mộc mạc nhất thế gian. "May là Tiên cấp buff!" Tần Phong nhìn thấy chữ 'Tiên cấp', thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại hắn đã thăng cấp Tiên Đế Chi Tư, Vô Địch Kiếm Tâm, Tiên Kỹ Kiếm Hồn, Tiên Thiên Kiếm Khí, Vô Địch Kiếm Vực, Sát Ý Cảm Tri, Cửu Luân Công Đức Hoàn, Bất Khuất Ý Chí lên tới Tiên

cấp.

Lại thêm Khô Mộc Phùng Xuân, Minh Tâm Kiến Tính rút được trước đó là đã sở hữu mười cái Tiên cấp buff rồi.

Chỉ cần thăng cấp thêm 16 cái buff nữa gồm Dĩ Nhu Khắc Cương, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thượng Thiện Nhược Thủy, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tử Khí Đông Lai, Thiên Sư Ấn, Phật Quang Phổ Chiếu, Tri Hành Hợp Nhất, Hải Nạp Bách Xuyên, Sát Ý Ba Động, Thiên Nhân Cảm Ứng, Thiên Quan Chúc Phúc, Hợp Tung Liên Hoành, Phản Bản Quy Nguyên, Thất Tinh Diệu Hoa, thì hắn coi như triệt để hoàn thành tiến hóa.

Nếu tính thêm Tam Muội Thần Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, vậy thì thanh tiến độ của hắn mới hoàn thành một phần ba. "Phải tranh thủ đi tìm Tâm Nhan tiểu thư, bù lại nụ hôn mới được!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, kêu gọi Hệ thống bắt đầu cảm ngộ.

Ầm ầm ầm!!

Trong đầu Tần Phong vang lên một tiếng sấm sét, cả người theo đó tiến vào trạng thái không linh.

Phảng phất nghe thấy từ nơi xa xôi truyền đến một âm thanh, nó dường như không tồn tại ở bất kỳ phương hướng đặc định nào, giống như một cơn gió nhẹ nhàng, mang theo một loại sức mạnh thần bí mà không thể diễn tả bằng lời.

Làm cho hắn hiểu được sự huyền bí của vũ trụ, hiểu được ý nghĩa chân chính của sinh mệnh, tâm linh phảng phất được thăng hoa, trở nên càng thêm thuần tịnh và sáng ngời.

Giờ khắc này —— Thân thể hắn giống như trở nên nhẹ bẫng, phảng phất muốn bay lên vậy.

Ngay sau đó hắn liền cảm nhận được một luồng năng lượng cường đại từ đỉnh đầu dũng mãnh lao vào thân thể, mang theo một loại cảm giác ấm áp lại sáng ngời, làm cho thân thể tràn ngập sức mạnh, mỗi một tế bào đều đang hoan hô nhảy nhót. "Đây chính là Đại Âm Hi Thanh!?" Tần Phong chậm rãi mở mắt, sắc mặt có chút cổ quái nói: "Sao lại có cảm giác giống Kiều Bang Chủ (Kiều Phong) lúc chiến đấu tự vác theo loa đài vậy?

Còn nữa đây thật sự là đãi ngộ mà một Thiên Mệnh Đại Phản Phái như ta nên có sao!?" "Thôi bỏ đi!" Tần Phong lắc lắc đầu, không đi nghĩ những chuyện này.

Hiện tại bản thân đã thông qua khảo hạch của Tiên Minh, bước tiếp theo chính là đi tìm di tích Tiên Vương.

Dù sao Diệp Thần giegie hiện tại đã phi thăng tới Tiên giới, vạn nhất bị hắn không cẩn thận tìm được, chẳng phải lãng phí một phen khổ tâm của mình sao!? "Ta vì Diệp Thần giegie bỏ ra quá nhiều rồi!" Tần Phong lại rơi xuống vài giọt nước mắt cá sấu, hy vọng Diệp Thần giegie lần này có thể tranh chút khí thế.

Lúc này —— Diệp Thần trốn trong một khu rừng rậm, người đã sắp phát điên rồi.

Hắn phát hiện mặc kệ mình đi tới chỗ nào, đều khó thoát khỏi vận mệnh bị người ta nhận ra rồi truy sát.

Cho dù hắn hiện tại đã biến Hóa Huyết Thuấn Di thành thường thái, đối với tác dụng phụ của chiêu này cũng sinh ra kháng tính nhất định, nhưng đối mặt với nhiều tiên nhân như lang như hổ thế này, một mình hắn rõ ràng cũng chịu không nổi a! "Cứ tiếp tục thế này, ta sẽ bị phế mất!" Diệp Thần sắc mặt thập phần tái nhợt.

Do hắn gần đây liên tục sử dụng Hóa Huyết Thuấn Di để chạy trốn, dẫn đến căn cơ còn chưa kịp tu phục của hắn lại lần nữa xuất hiện ác hóa, nếu cứ kéo dài tình trạng này, căn cơ của hắn nhất định sẽ triệt để phế bỏ.

Ngay lúc này —— Một mùi trái cây kỳ dị bay tới, làm tinh thần Diệp Thần vì đó mà chấn động. "Thiên tài địa bảo!?" Diệp Thần theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong rừng rậm cách đó không xa có một cây tiên quả, bên trên có bốn quả trái cây giống như dâu tây, đỏ rực nhìn rất mê người, nhưng chu thân lại tản ra vầng sáng màu đỏ nhàn nhạt, phảng phất ẩn chứa tinh hoa của thiên địa. "Đây là tiên quả gì!?" Diệp Thần cẩn thận từng li từng tí đi lên phía trước, xác nhận không có nguy hiểm mới dám đưa tay.

Tuy rằng hắn ở hạ giới là một Thần cấp luyện đan sư, biết rất nhiều thiên tài địa bảo, nhưng lại là mới vừa phi thăng tới Tiên giới, cho nên hắn cũng không biết cây thiên tài địa bảo trước mắt này, cũng không biết nó rốt cuộc có công hiệu gì.

Ngay lúc này —— Trong rừng rậm truyền đến một thanh âm: "Mọi người tìm kỹ một chút, tên Diệp Thần kia có thương tích trong người chạy không xa đâu!" "Ngựa chết coi như ngựa sống chữa vậy!" Diệp Thần nhìn tiên quả trước mắt, cắn răng ném thẳng vào trong miệng.

Khi hắn vừa cắn xuống, một luồng khí lưu thanh lương bùng nổ trong khoang miệng, sau đó thuận theo yết hầu chảy vào tứ chi bách hài, không chỉ nhanh chóng giúp hắn tu phục thương thế trên người, còn cảm ngộ được một chút huyền bí giữa thiên địa.

Tuy rằng quả này hiệu quả rất rõ ràng, nhưng vẫn không thể tu phục căn cơ.

Chương 1185

Bất quá cũng làm cho hắn khôi phục được một chút bản nguyên, có thể mở ra Hoang Cổ Thánh Thể đệ nhị hình thái rồi. "Ở bên này!!" Khí tức Diệp Thần tản mát ra bị người ta cảm ứng được, mấy tiếng xé gió cấp tốc liền vang lên. "Thảo (Đù má), thật coi lão tử dễ bắt nạt lắm phải không!?" Nộ khí trị của Diệp Thần trong nháy mắt liền đầy cây.

Tuyệt đối không phải phát hiện đối phương là tu vi Địa Tiên, mà là hắn chịu đủ loại ngày tháng bị truy sát này rồi. "Còn dám phản kháng!" Mấy gã Địa Tiên không hề ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, đầy trong đầu đều là phần thưởng đạt được sau khi bắt lấy Diệp Thần. "Đi chết đi!!" Đôi mắt Diệp Thần lần nữa dâng lên hàn mang lăng lệ, tay cầm Tuế Nguyệt Đao không chút sợ hãi lao về phía đối phương.

Ông!

Ông!

Tiếng đao minh tiêm duệ đột nhiên vang lên điên cuồng trong rừng rậm, đao khí vô tận hóa thành đao quang trùng thiên chém về phía mấy gã Địa Tiên. "Cái gì!!" Mấy gã Địa Tiên sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, có thể cảm giác được sự lợi hại của đao này.

Bất quá bọn họ lúc này muốn lui đã không kịp nữa rồi, chỉ có thể kiên trì giơ vũ khí lên đối cứng với nó.

Chỉ là đao quang của Diệp Thần giống như ngọn núi lửa bị đè nén đã lâu đột nhiên bùng nổ, mang theo thế lôi đình vạn quân nặng nề chém xuống, phòng ngự của bọn họ cứ như giấy dán, không chịu nổi một kích.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc vang lên trong rừng rậm, va chạm sinh ra năng lượng phong bạo bắt đầu điên cuồng tàn phá, đem hết thảy chung quanh hủy diệt hầu như không còn, cuối cùng chỉ còn lại có một đống phế tích. "Phốc!!" Mấy gã Địa Tiên phun ra một ngụm tiên huyết, không còn chống đỡ nổi nữa ngã xuống đất.

Chỉ thấy thân thể bọn họ che kín đao vết, tiên huyết phảng phất không cần tiền mà phun ra, ngay cả nguyên thần bọn họ cũng không thể may mắn thoát khỏi, đã che kín vết rạn, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ vụn. "Gào..." Diệp Thần lập tức rống to lên, phát tiết sự uất ức dồn nén trong lòng.

Kể từ sau khi hắn gặp Tần Phong, hắn đã không còn loại cảm giác đè người ta ra đánh này nữa, mặc kệ làm chuyện gì đều sẽ bị Tần Phong đè ra đánh, dẫn đến lòng tự tin của hắn bị đả kích nghiêm trọng.

Hôm nay hắn chính là muốn dùng hành động nói cho tất cả mọi người, cái tên Chiến Thần chói mắt đã từng kia hắn lại trở về rồi!!

Giờ khắc này —— Diệp Thần cảm giác mình hình như lại 'được' rồi.

Cảm thấy không cần mười năm là có thể vượt qua Tần Phong, đè hắn chết gí dưới thân, đem những sỉ nhục hắn mang đến cho mình, gấp mười, gấp trăm lần trả lại cho hắn... "Hiện tại không phải lúc nghĩ những thứ này!" Diệp Thần vội vàng hít sâu mấy hơi bình phục tâm tình.

Nhanh chóng đem ba quả tiên quả còn dư lại thu hồi, sau đó xách đao đi về phía mấy tên Địa Tiên ngã xuống đất.

Hắn hiện tại nhất định phải làm rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, vì sao vừa đến Tiên giới liền mở ra chế độ địa ngục, còn có nhiều tiên nhân như vậy vì sao phải truy sát mình. "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Mấy gã Địa Tiên vẻ mặt đầy kinh khủng, trong lòng đừng nhắc tới có bao nhiêu hối hận.

Vốn tưởng rằng Diệp Thần chỉ là Địa Tiên vừa phi thăng, còn mang trọng thương, bản thân cũng có thể qua đây kiếm chút lợi lộc.

Nhưng ai biết Diệp Thần cư nhiên hung mãnh như thế, còn tìm được Linh Hư Quả tu phục thương thế bản thân, cũng chính là tiên quả Diệp Thần vừa ăn.

Tuy rằng ở Tiên giới không tính là tiên quả trân quý gì, nhưng đối với trị liệu xác thực có hiệu quả kỳ lạ. "Nói, vì sao phải giết ta!?" Ánh mắt Diệp Thần băng lãnh quét nhìn mấy người, lộ ra một luồng hàn ý khiến người ta tim đập nhanh. "Vì sao!?" Mấy gã Địa Tiên đương trường ngơ ngác, không biết đây là câu hỏi gì.

Hiện tại cả Tiên giới đều biết Diệp Thần cắm sừng Long Ngạo Thiên, thế mà lại hỏi bọn hắn vì sao muốn truy sát mình, hắn rốt cuộc là bị chứng mất trí nhớ, hay là đang khoe khoang chiến tích của mình a!?

Phập một tiếng!!

Diệp Thần thấy đối phương thất thần không nói chuyện, trực tiếp vung đao chém xuống một cánh tay. "A!!" Tên Địa Tiên lập tức phát ra tiếng thảm thiết, biết Diệp Thần không phải đang nói đùa.

Chỉ thấy bọn họ không dám có chút giấu giếm nào, vội vàng đem những gì mình biết nói ra. "Ngươi ở hạ giới bá chiếm thê tử của Ngạo Thiên Tiên Đế!" "Ngươi giết sáu tên Chân Tiên, một tên đội trưởng Kim Tiên của Chiến Thần Điện!" "Ngươi mạo danh đội trưởng Kim Tiên của Chiến Thần Điện, lừa Tam Vương gia của Tinh Cực Thành ba vạn viên cực phẩm Tiên tinh!" "Ngươi còn mạo danh

Chiến Thần Điện, lừa đi tất cả Tiên tinh đào được ở mỏ khoáng sản Tô gia!" "..." Theo sự giảng thuật không ngừng của mấy người, sắc mặt Diệp Thần cũng càng ngày càng đen.

Hắn hiện tại cho dù dùng mông để nghĩ cũng biết, giống hệt như lúc hắn ở hạ giới, là cái tên vương bát đản Tần Phong kia đánh danh tiếng của hắn, đi khắp nơi làm chuyện xấu bôi nhọ thanh danh của hắn. "Tần Phong!!" Diệp Thần rốt cuộc không khống chế được nữa, cuồng nộ gào thét lên.

Phập một tiếng, máu tươi bay tung tóe!

Chỉ thấy Diệp Thần phẫn nộ vung đao, giết sạch cả mấy tên Địa Tiên.

Cũng thành công bạo ra được vài món hạ phẩm Tiên khí, không những có cây trường thương hắn chủ tu, còn có một bộ hạ phẩm Tiên giáp, đều có trợ giúp cực lớn đối với chiến lực trước mắt của hắn.

Viut một tiếng!!

Một tiếng xé gió dồn dập đột nhiên vang lên, là một gã Chân Tiên nghe thấy động tĩnh chạy tới.

Hắn vốn tưởng rằng vừa rồi nơi này có yêu thú đang đánh nhau, ai biết qua đây mới phát hiện là Diệp Thần đang 'chó sủa'. "Diệp Thần!!" Đối phương nhìn thấy Diệp Thần xong, lập tức kích động lên.

Chỉ thấy hắn không nói hai lời trực tiếp cầm trường thương đâm về phía Diệp Thần, mũi thương lấp lánh hàn mang thấu xương, giống như lưu tinh xé rách màn đêm, nương theo một luồng khí thế khủng bố đâm ra. "Không ổn!!" Diệp Thần lập tức tỉnh táo lại, vội vàng giơ Tuế Nguyệt Đao lên đỡ.

Đinh một tiếng!!

Tiếng va chạm kim loại chói tai vang lên, tia lửa cũng theo đó bắn tứ tung. "Phốc!!" Diệp Thần phun ra một ngụm tiên huyết, chịu không nổi liên tục lùi lại.

Chương 1186

Tuy rằng thương thế hiện tại của hắn đã khỏi, nhưng thời gian cải tu Đao ý dù sao vẫn còn rất ngắn, cũng không mở ra Hoang Cổ Thánh Thể đệ nhị hình thái, đối mặt với Chân Tiên cao hơn một đại cảnh giới quả thật có chút lực bất tòng tâm. "Diệp Thần, thúc thủ chịu trói đi!" Chân Tiên đối diện hưng phấn không chịu nổi, lần nữa cầm thương đâm về phía Diệp Thần. "Thúc thủ con mẹ nhà ngươi!!" Diệp Thần lúc này trong lòng hỏa khí đang lớn, trực tiếp nhặt cây trường thương trên mặt đất lên.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Diệp Thần tay cầm trường thương giống như Chiến Thần giáng lâm, càng là mở ra Hoang Cổ Thánh Thể đệ nhị hình thái đã lâu không dùng, chu thân theo đó bùng nổ ra một luồng khí thế bàng bạc, sỏi đá trên mặt đất bắt đầu giống như phản trọng lực mà lơ lửng bay lên.

Long Khiếu Cửu Thiên!!

Chỉ thấy hắn mạnh mẽ đạp về phía trước một bước, trường thương trong tay giống như một tia chớp xẹt qua hư không, mang theo uy thế vô song đâm về phía trước, trên mũi thương càng là truyền đến trận trận tiếng long ngâm.

Trong hư không cũng ẩn ẩn có long ảnh hiện lên, phảng phất muốn đem cả khu rừng rậm triệt để hủy diệt. "Thương này..." Chân Tiên đối diện sắc mặt không khỏi biến đổi.

Tuy rằng chiêu này của Diệp Thần ở Tiên giới không tính là có bao nhiêu giỏi giang, nhưng hắn vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra, chiêu này là từ 'Ngân Long Thôn Châu' của Chiến Thần Điện diễn biến mà

thành.

Bất quá hắn hiện tại cũng không kịp tự hỏi Diệp Thần và Chiến Thần Điện có quan hệ gì, nhất định phải mau chóng bắt lấy Diệp Thần, nếu không tiếng đánh nhau lát nữa nhất định sẽ dẫn tới càng nhiều người.

Ầm ầm ầm!!

Công kích của song phương nặng nề va chạm vào nhau, dấy lên một cơn bão năng lượng khủng bố. "Phốc!!" Diệp Thần lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể lại không khống chế được lùi lại.

Tuy rằng hắn mở ra Hoang Cổ Thánh Thể đệ nhị hình thái, cũng dùng tới trường thương chủ tu, nhưng cây trường thương này dù sao cũng là hạ phẩm Tiên khí của người ta, hắn còn chưa kịp luyện hóa nó, tự nhiên không cách nào phát huy ra uy lực chân chính.

Phanh một tiếng!!

Chỉ thấy đối phương căn bản không cho Diệp Thần thời gian phản ứng, trực tiếp xông lên quất một thương vào bụng Diệp Thần.

Nếu không phải Diệp Thần còn sống đáng giá hơn, vừa rồi tuyệt đối sẽ một thương đâm chết người. "Phốc!!" Diệp Thần lại phun ra một ngụm tiên huyết, suýt chút nữa nôn cả mật xanh ra.

Đồng thời, hắn cũng rốt cuộc ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, căn cơ bị tổn hại cộng thêm vừa mới phi thăng, hắn hiện tại chỉ có thể vượt tiểu cảnh giới khiêu chiến, căn bản không cách nào vượt một đại cảnh giới khiêu chiến.

Phanh một tiếng!!

Công kích của đối phương lần nữa tập kích tới, nặng nề đánh lên người Diệp Thần. "Phốc!!" Diệp Thần lại phun ra một ngụm tiên huyết, tầm mắt bắt đầu mơ hồ.

Bất quá ngay sau đó hắn liền nhìn thấy Diệp Long, đang liều mạng gào thét với hắn: 'Kiên trì trụ, ngươi là hy vọng cuối cùng của Đại Yến Hoàng Triều, ngươi gánh vác huyết hải thâm cừu của Đại Yến Hoàng Tộc, ngươi còn chưa đi tìm Long Ngạo Thiên báo thù...' "Ta không thể chết, ta phải sống sót!!" Diệp Thần phảng phất bị cưỡng ép bật máy, trực tiếp liền sử ra Hóa Huyết Thuấn Di. "Chạy đi đâu!!" Đối phương lập tức đuổi theo, gắt gao cắn chặt Diệp Thần không buông. "Hả!?" Trên sông Tần Hoài, Diệp Long dường như có sở cảm, ôm hai vị tiểu tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời. "Sao vậy!?" Nhậm Hoàn tò mò dò hỏi: "Có phải Đại sư tìm mấy cô nương này không vừa ý!?" "Sao có thể chứ!" Diệp Long lập tức thu hồi ánh mắt, ôm tiểu tỷ tỷ vẻ mặt đầy sảng khoái nói: "Đại sư giúp ta tìm những cô nương này, người nào cũng thân hoài tuyệt kỹ, ta làm sao có thể không hài lòng chứ!?" "Đây là tự nhiên!" Tam Lộng Đại Sư ôm một vị tiểu tỷ tỷ, cũng không khiêm tốn nói: "Bần tăng sở dĩ tìm các nàng, chính là thấy các nàng mỹ lệ, ưu nhã, ôn nhu, thả lỏng..." "Đại sư!" Tiểu tỷ tỷ lập tức nũng nịu, bảo Đại sư đổi từ khác để hình dung. "Được rồi!" Tam Lộng Đại Sư ôm tiểu mỹ nhân trong ngực, lại nghiêm túc nói: "Là dương quang, tự tin, hào phóng, buông thả..." "Đại sư!" Các tiểu thư Tây Chu nũng nịu, không chịu buông tha mà vây quanh hắn. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư bất động như sơn, chắp tay trước ngực nói: "Các vị nữ thí chủ, bần tăng là người xuất gia phổ độ chúng sinh, chưa bao giờ nói dối, các người đừng tự lừa mình dối người nữa." "Đại sư, ngài thật là hư hỏng!!" Các tiểu thư Tây Chu lập tức nũng nịu, cùng Tam Lộng đại sư đùa giỡn thành một đoàn. "Oa dát dát!!" Tam Lộng đại sư lập tức cười quái dị, chủ trương chính là ai đến cũng không từ chối. "Con lừa trọc này lại bắt đầu rồi!" Nhậm Hoàn ở bên cạnh cực kỳ không vui, tỏ vẻ chính mình cũng muốn chơi như vậy.

Nhưng ngặt nỗi hắn không có thiên phú 'đỉnh đầu đụng trần nhà' như tên trọc kia, chỉ đành bỏ ra số tiền tương đương, nhìn con lừa trọc chơi vui vẻ hơn cả mình. "Cái quái gì thế?!" Diệp Long mặt đầy vẻ nghi hoặc, không hiểu Tam Lộng đại sư có ý gì.

Đúng lúc này —— một cỗ khí tức huyền ảo khó lường phóng lên tận trời, cả thiên địa trong nháy mắt ảm đạm xuống, phảng phất như bị kéo vào một thế giới khác. "Có chuyện gì vậy!?" Các văn nhân tao khách trên sông Tần Hoài lập tức xôn xao, mặt mũi kinh hãi không biết đã xảy ra chuyện gì. "Là tên thần côn kia!!" Đám người Tam Lộng đại sư trong lòng không khỏi giật mình, vội vàng đứng dậy đi vào một căn phòng trong khoang thuyền.

Chỉ thấy trong phòng, ánh mắt Mộc Tú vẫn ngây dại như cũ, nhưng quanh thân hắn lại lấp lánh quang mang như tinh tú, dưới chân còn hiện ra trận bàn biến pháp của Tam Thập Lục Thiên Cương, Thất Thập Nhị Địa Chi. "Đại sư, sư phụ ta bị làm sao vậy!?" Lý Cực đang chăm sóc Mộc Tú, mặt mũi khẩn trương lên tiếng hỏi.

Kể từ sau khi Tần Phong truyền Thiên Cơ Kỳ Môn Cục từ Tiên giới xuống, Mộc Tú đã ngơ ngơ ngác ngác gần nửa năm trời.

Giờ đây hắn rốt cuộc cũng có phản ứng, chỉ là không biết đã luyện thành hay chưa. "Đừng quấy rầy hắn!" Tam Lộng đại sư thần tình vô cùng nghiêm túc, túm lấy Lý Cực lôi ra khỏi phòng. "Cửu thiên chi thượng diễn thiên cơ, cửu u chi hạ hành bí pháp!!" Ánh mắt ngây dại của Mộc Tú đột nhiên trở nên lăng lệ, sau đó bắt đầu hét lớn, trong đôi mắt càng là lóe lên hai luồng tử sắc quang mang, phảng phất như có thể nhìn thấu mọi bí mật của thế gian.

Oanh long long!!

Thiên địa chấn động, phong vân biến sắc.

Chỉ thấy Mộc Tú bộc phát ra một cỗ Đế uy ngút trời, hoàn toàn khác biệt với uy áp của 0.1 cái Đại Đế trước kia, cho dù là đám người

Tam Lộng đại sư cũng còn lâu mới sánh bằng loại Đế uy này. "Tên thần côn hình như thành công rồi?!" Nhậm Hoàn nhịn không được kinh hô, phát hiện khí tức của Mộc Tú ngày càng mạnh. "Không phải chỉ là luyện thành thần công thượng giới thôi sao!?" Tam Lộng đại sư như thể vừa ăn mấy cân chanh, chua loét nói: "Chỉ bằng năng lực quậy phá của Thủy Hoàng, không cần bao lâu nữa là có thể kiếm được một bản Phật môn thần công uy chấn Tiên giới thôi." "Có lý!" Nhậm Hoàn phụ họa gật đầu, nhưng trong lòng vẫn chua xót không chịu nổi.

So với thất bại của bản thân thì cố nhiên đáng sợ, nhưng sự thành công của bạn bè lại càng khiến người ta đau lòng hơn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn bị trọng thương, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Lại là 1 triệu!!" Tần Phong lại giả bộ rơi vài giọt nước mắt cá sấu, biết rằng Diệp Thần gie gie sớm muộn gì cũng sẽ hiểu khổ tâm của hắn.

Ngay sau đó hắn lại lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, chính là chiếc nhẫn của phu nhân Long Dương Quân thành Phong Vũ.

Chương 1187

Vốn dĩ nhặt nhẫn trữ vật là để tưởng niệm phu nhân một chút, ai ngờ bên trong cư nhiên có hàng triệu cực phẩm tiên tinh, còn có một số dược liệu và đan dược Tiên giới hiếm có, thậm chí còn có một viên Ngũ Thải Tiên Thạch.

Đây là một loại tinh thạch ẩn chứa năng lượng khổng lồ!

Không chỉ có thể luyện chế thành động lực nguyên hạch tâm cho Tiên sơn, mà còn có thể dùng để luyện chế một kiện thượng phẩm tiên khí hiếm có, là dược liệu luyện khí cực kỳ hãn hữu và trân quý tại Tiên giới. "Trang bị trên người cũng đến lúc phải đổi mới rồi!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm một tiếng.

Kể từ sau khi phi thăng lên Tiên giới, ngoại trừ Tổ Truyền Ma Kiếm và Trảm Tiên Hồ Lô vẫn dùng tốt ra, thì Thần Phong Chu, Thủy Chiết Phiến, Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, đồng tiền Độ Nhật Như Niên, cùng với cục gạch Đạo Đức của Tiểu Bạch, Thượng Phương Bảo Kiếm, thẻ tre Thánh Nhân trên người hắn đều đã lỗi thời.

Lần khảo hạch nội môn này khi đối chiến với Thái Ất Kim Tiên, toàn bộ thần kiếm trong Vô Tận Kiếm Hạp đều đã nát vụn.

Ào ào một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong lấy Vô Tận Kiếm Hạp ra, đổ hết thần kiếm bên trong ra ngoài.

Vô số mảnh vỡ thần kiếm lập tức chất đầy cả căn phòng, có mảnh vỡ trong suốt như băng tinh, lấp lánh ánh lam; có mảnh vỡ nóng rực như hỏa diễm, tỏa ra ánh đỏ; còn có mảnh vỡ nhanh mạnh như tia chớp, chớp động ánh tím...

Tuy rằng chúng vẫn tản mát ra kiếm ý lăng lệ, nhưng lại phát ra từng tiếng bi minh ai oán.

Ngay cả thần kiếm Trường Không cũng không thể may mắn thoát khỏi, đồng dạng vỡ nát thành mấy đoạn, phát ra tiếng kiếm minh ô ô về phía Tần Phong, phảng phất muốn nhờ Tần Phong giúp nó nối lại. "Bây giờ mới nhớ đến cái tốt của ta à!" Tần Phong nhịn không được trợn trắng mắt, trực tiếp làm lơ thần kiếm Trường Không.

Hắn còn nhớ rất rõ, thần kiếm Trường Không sau khi nhận hắn làm chủ thì đối với hắn hờ hững lạnh nhạt, còn lúc Kim Miểu Miểu sử dụng Thỉnh Thần Thượng Thân, nó cư nhiên còn muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn để quay về tay chủ cũ.

Ông!

Ông!

Tổ Truyền Ma Kiếm phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy, bay lơ lửng trước mặt Tần Phong làm nũng.

Phảng phất sợ Tần Phong không chịu nổi cám dỗ mà tu sửa lại thanh thần kiếm "trà xanh" kia, cũng là đang minh bạch nói cho Tần Phong biết, ma đầu thì phải phối với ma kiếm, bọn họ mới là một cặp trời sinh. "Biết ngươi là tốt nhất rồi!" Tần Phong nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, ngữ khí nghiêm túc chưa từng có nói: "Yên tâm, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ tu phục ngươi, để ngươi tái hiện huy hoàng năm xưa, cũng sẽ mang theo ngươi lần nữa quân lâm chư thiên vạn giới." Ông!

Ông!

Tổ Truyền Ma Kiếm phát ra tiếng kiếm minh vui vẻ, tỏ vẻ mình phi thường xem trọng Tần Phong.

Ngay sau đó nó liền bộc phát ra một trận tử sắc quang mang yêu dị, bắt đầu điên cuồng hấp thu quang mang trong các mảnh vỡ thần kiếm.

Mà những mảnh vỡ thần kiếm mất đi ánh sáng, dần dần mất đi quang trạch, sau đó biến thành những cục sắt vụn bình thường.

Ngược lại, quang mang của Tổ Truyền Ma Kiếm ngày càng thịnh, kiếm ý bộc phát ra cũng ngày càng mạnh.

Nếu nói ban đầu Tần Phong cầm Tổ Truyền Ma Kiếm có thể +1 điểm chiến lực, thì hiện tại có thể +2 điểm chiến lực rồi, bất quá 2 điểm chiến lực này so với thời kỳ đỉnh phong của ma kiếm thì vẫn chưa bõ bèn gì. "Không thể lãng phí a!" Tần Phong nhìn đống mảnh vỡ đầy đất, quyết định đi tìm Tiên Minh đòi bồi thường.

Tuy rằng những thứ này đều là thần kiếm luyện chế ở hạ giới, trong mắt Tiên nhân chẳng phải thứ gì đáng giá, nhưng tình cảm lại là vô giá.

Chúng đều là thần kiếm do chính tay hắn luyện chế, tương đương với con cái của hắn, bầu bạn với hắn đi qua bao nhiêu năm tháng gian khổ.

Hắn đòi thêm chút bồi thường cũng là hợp tình hợp lý đi!

Đúng lúc này —— ngoài cửa truyền đến một thanh âm: "Tần sư đệ, chúng ta sắp đến Tiên Minh rồi!" "Tiên Minh đến rồi sao!?" Tần Phong vội vàng thu đồ đạc lại, lấy ra một củ gừng sống nuốt xuống.

Ngay sau đó cầm lấy thần kiếm Trường Không đã vỡ nát, vẻ mặt bi thương gào khóc: "Kiếm nhi của ta ơi..." "Tần sư đệ, đệ không sao chứ!?" Mấy tên đệ tử nội môn ngoài cửa nhìn nhau, không hiểu vì sao Tần Phong lại khóc bi thương đến vậy.

Bất quá còn chưa đợi bọn họ hiểu rõ chuyện gì xảy ra, liền cảm ứng được một cỗ uy áp khủng bố từ trên trời giáng xuống, khiến trong lòng người ta mạc danh dâng lên nỗi sợ hãi, hai chân mềm nhũn suýt chút nữa quỳ rạp xuống đất. "Đồ nhi ta đâu?

Đồ nhi ta đâu rồi!?" Người đến không phải ai khác, chính là Tây Trưởng Lão của Tiên Minh.

Chỉ thấy Tây Trưởng Lão không đợi thiên chu cập bến, liền vội vã leo lên thiên chu, nhìn ngó xung quanh tìm kiếm thân ảnh Tần Phong, mãi đến khi nghe thấy tiếng khóc đứt ruột đứt gan mới thành công khóa định được căn phòng Tần Phong đang ở. "Bái kiến Tây Trưởng Lão!!" Các đệ tử Tây Chu rốt cuộc cũng hoàn hồn, vội vàng tiến lên cung kính hành đại lễ. "Kẻ nào làm đồ nhi của bản đế khóc!?" Thanh âm băng lãnh như sấm sét nổ vang bên tai các đệ tử Tây Chu.

Chỉ thấy ánh mắt Tây Trưởng Lão đột nhiên trở nên băng lãnh sắc bén, quanh thân càng là tản mát ra một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa.

Oanh long long!!

Uy áp khủng bố như sóng biển cuộn trào, mang theo vô cùng năng lượng có thể tồi hủy tất cả quét ngang ra, khiến các đệ tử xung quanh đều cảm thấy ngạt thở và sợ hãi. "Ta, chúng ta, chúng ta không biết a!" Các đệ tử Tây Chu sợ đến mức run lẩy bẩy, vội vàng tỏ vẻ mình vô tội. "Không biết!?" Ánh mắt Tây Trưởng Lão vẫn vô cùng băng lãnh, giơ tay cưỡng ép mở cửa phòng Tần Phong.

Ào ào một tiếng!!

Chỉ thấy khoảnh khắc cửa phòng Tần Phong bị mở ra, mảnh vỡ đoạn kiếm lập tức trào ra như thủy triều. "Kiếm nhi của ta a!!" Tần Phong vừa nghe thấy Tây Trưởng Lão đến, lập tức khóc càng lớn tiếng hơn. "Chuyện này là thế nào!?" Tây Trưởng Lão mày không khỏi nhíu lại.

Là luyện khí đại sư số một số hai Tiên giới, lão tự nhiên có thể nhận ra mảnh vỡ đoạn kiếm, đều là mấy thanh thần kiếm hạ giới không lên được mặt bàn, kiếm linh ẩn chứa bên trong càng là đã triệt để tiêu tán. "Bẩm Tây Trưởng Lão..." Có đệ tử vội vàng mở miệng nói: "Những thanh kiếm này đều là của Tần sư đệ, chỉ là trong lúc khảo hạch bị một vị tiền bối khảo hạch phá hủy, có lẽ là trong lòng không nỡ, cho nên mới bi thương khóc lóc." "Thì ra là thế!" Tây Trưởng Lão chợt hiểu gật đầu, thu hồi uy áp tỏ vẻ có thể lý giải.

Tuy rằng Tần Phong là khí tu Thiên Tư Bảng đệ nhất, nhưng lại còn sở hữu Tiên Thiên Kiếm Thể trong truyền thuyết, trời sinh đã có thể câu thông với kiếm, hiện tại nhìn thấy ái kiếm vỡ nát, bi thương khóc lóc cũng thuộc về phản ứng bình thường. "Tiểu Không, ngươi không thể chết a!!" Tần Phong tay nâng mảnh vỡ thần kiếm Trường Không, khóc đến mức gần như sắp ngất đi: "Ta với ngươi nương tựa lẫn nhau, đồng cam cộng khổ bao nhiêu năm nay, ngươi chết rồi, ta sau này phải làm sao đây?!" "Haizz!" Tây Trưởng Lão than thở một tiếng, tiến lên an ủi: "Hài tử, đoạn kiếm có thể đúc lại, linh tán không thể phục sinh, kiếm linh của những đoạn kiếm này đã tiêu tán, con hãy nén bi thương đi!" "Tiểu Không, cầu xin ngươi tỉnh lại đi!" Tần Phong khóc càng thêm bi thương: "Không có ngươi, ta sau này lấy gì đi chiến đấu, không có các ngươi, ai đến phối hợp với ta hoàn thành Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, thà rằng tương lai chết trong tay kẻ địch, chi bằng ta hiện tại một chưởng tự đánh chết mình đi tìm các ngươi." Nói xong...

Tần Phong liền giơ tay lên, chuẩn bị tự vỗ xuống.

Chương 1188

"Không đến mức, không đến mức!!" Tây Trưởng Lão sợ đến mức vội vàng ngăn cản: "Chỉ là mấy ngàn thanh thần kiếm phàm gian mà thôi, chúng ta còn chưa đến mức đem mạng đáp vào, lát nữa vi sư sẽ đi tìm cho con mấy ngàn thanh hạ phẩm tiên kiếm..." "Hạ phẩm tiên kiếm!?" Tần Phong vừa nghe khóc càng dữ dội: "Ta không cần hạ phẩm tiên kiếm gì cả, ta chỉ muốn kiếm của ta, bọn chúng đều là ta ngày đêm không nghỉ, tự tay luyện chế ra thần kiếm, ta một tay coi bọn chúng như con ruột của mình mà đối đãi..." "Trung phẩm tiên kiếm!" Tây Trưởng Lão liếc mắt một cái liền nhìn ra Tần Phong muốn thêm tiền, trực tiếp dứt khoát nói: "Lát nữa vi sư sẽ phái người tìm cho con năm ngàn thanh trung phẩm tiên kiếm, hơn nữa đều là trung phẩm tiên kiếm đã sinh ra kiếm linh, sở hữu kiếm ý cực mạnh." "Năm ngàn thanh trung phẩm tiên kiếm!!" Các đệ tử Tây Chu lập tức kinh hô, trong ánh mắt ngoại trừ hâm mộ vẫn là hâm mộ.

Tuy rằng bọn họ đã trở thành đệ tử nội môn rất nhiều năm, nhưng trên người nhiều nhất cũng chỉ có một kiện trung phẩm tiên khí, còn là do bọn họ ngày đêm cày cuốc làm nhiệm vụ tông môn mới có được.

Ngược lại Tần Phong vừa thông qua khảo hạch tiến vào nội môn, liền lập tức sở hữu năm ngàn thanh trung phẩm tiên kiếm.

Quả nhiên có người sinh ra đã ở vạch đích, mà có người phấn đấu cả đời mới là trâu ngựa!! "Người không hiểu..." Tần Phong tiếp tục khóc lóc: "Chúng không chỉ là kiếm do ta tự tay luyện chế, còn là bạn chiến đấu quan trọng nhất..." "Được rồi, bớt giở trò này đi!" Tây Trưởng Lão dù sao cũng là lão quái vật sống không biết bao nhiêu vạn năm, làm sao lại không nhìn thấu chút tâm tư nhỏ của Tần Phong, lần nữa trực tiếp dứt khoát nói: "Tối đa cho con thêm một trăm thanh thượng phẩm tiên kiếm, con nếu còn tham lam, thì đi tìm Đại Trưởng Lão mà khóc đi!" "Thành giao!!" Tần Phong hiểu được thấy tốt thì thu, quả quyết chấp nhận bồi thường. "Một trăm thanh thượng phẩm tiên kiếm!!" Đệ tử Tây Chu hoàn toàn điên cuồng, quả thực không dám tin vào tai mình.

Thượng phẩm tiên khí là thứ chỉ đứng sau cực phẩm tiên khí tại Tiên giới, là trấn tông chi bảo của rất nhiều thế lực nhị lưu, cho dù ở siêu cấp thế lực như Tiên Minh, cũng chỉ có tầng lớp quản lý nòng cốt mới có tư cách đeo.

Vậy mà hiện tại Tây Trưởng Lão vừa ra tay đã là trăm kiện, quả thực hào phóng đến vô nhân tính a!! "Chuyện kiếm hiện tại đã xong!" Tây Trưởng Lão lập tức kích động xoa xoa tay nói: "Tiếp theo chúng ta có phải nên bàn chuyện bái sư rồi không!?" "Không muốn!" Tần Phong quả quyết cự tuyệt, không quên sơ tâm nói: "Ta đã nói rồi, ta muốn bái Thất Trưởng Lão làm sư phụ để học kiếm!!" "Vãi chưởng, hắn cư nhiên từ chối!?" Đệ tử Tây Chu kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, bắt đầu nghiêm trọng hoài nghi nhân sinh.

Bọn họ đối mặt với trưởng lão ngay cả thở mạnh cũng không dám, vậy mà Tần Phong cư nhiên không chút do dự cự tuyệt trưởng lão thu đồ đệ, hơn nữa Tây Trưởng Lão vừa mới đáp ứng cho hắn một trăm thanh thượng phẩm tiên kiếm và năm ngàn thanh trung phẩm tiên kiếm. "Hắc hắc..." Ngoài dự đoán của mọi người là Tây Trưởng Lão chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười ha hả nói: "Đáng tiếc vi sư đã đáp ứng giúp Tiểu Thất luyện chế một thanh cực phẩm tiên kiếm, nàng ta đã vui vẻ rút lui khỏi cuộc cạnh tranh, tỏ vẻ sẽ không thu con làm đồ đệ nữa." "Cái lão già này thật xấu xa!!" Tần Phong tức đến nghiến răng nghiến lợi nói: "Bất quá ông cũng đừng vui mừng quá sớm, cho dù ta không thể bái Thất Trưởng Lão làm sư phụ, ta còn có thể đi bái Lục gia (Lão Lục) làm sư phụ, ta cũng không tin ông cũng hứa cho Lục gia một thanh cực phẩm tiên khí." "Lão Lục!?" Tây Trưởng Lão lại bật cười nói: "Một kiện cực phẩm tiên khí xác thực không mua chuộc được Lão Lục, nhưng bản đế vừa nãy gọi hắn một tiếng 'cha ruột', hắn vui vẻ suýt chút nữa bay lên tại chỗ, cũng đã rút lui khỏi cuộc cạnh tranh, đồng dạng sẽ không thu con làm đồ đệ nữa." "A!?" Tần Phong đương trường kinh ngạc đến ngây người.

Phát hiện đám lão già Tiên giới này, tiết tháo vứt đi còn xa hơn cả mình... "Mấy lời này là chúng ta có thể nghe sao!?" Các đệ tử Tây Chu sợ đến mức tim đập chân run, vội vàng cúi đầu tỏ vẻ cái gì cũng không nghe thấy. "Cho dù không có Lục gia, còn có Nhị Trưởng Lão!" Tần Phong vẫn không phục nói: "Ta tinh thông nhiều cảnh giới Đạo gia như vậy, còn có Thiên Sư Ấn truyền thừa hạ giới, ta cũng không tin Nhị Trưởng Lão ông ấy không động lòng, không có ý nghĩ thu ta làm đồ đệ." "Lão Nhị đương nhiên có ý nghĩ rồi!" Tây Trưởng Lão vẫn cười híp mắt nói: "Bất quá cực phẩm tiên khí trong tay hắn, là bản đế hao phí vạn năm thời gian luyện chế mà thành, cũng vì luyện chế cực phẩm tiên khí khiến cho nguyên thần bản thân tiêu hao cực lớn, tu dưỡng gần ba vạn năm mới khôi phục, có cái ân tình lớn như vậy, Lão Nhị hắn không ngại ngùng mà tranh với bản đế sao!?" "Vãi lúa!!" Tần Phong nhịn không được buột miệng chửi thề, phát hiện cái lão già này quá xấu xa rồi. "Sao hả?

Con còn muốn bái Lão Đại làm sư phụ!?" Tây Trưởng Lão phảng phất dự đoán được dự đoán của Tần Phong, cười híp mắt nói: "Bất quá rất đáng tiếc, ngay từ khoảnh khắc con trèo lên Thiên Tư Bảng, bản đế đã minh xác tỏ vẻ muốn thu con làm đồ đệ, chuyện này Lão Đại đã gật đầu đồng ý, hiện tại hắn thân là Đại lý Minh chủ của Tiên Minh, đoạn nhiên sẽ không làm ra chuyện tự vả miệng mình, khiến quyền uy của bản thân bị nghi ngờ." "Có gì hay mà đắc ý!" Tần Phong tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Lần khảo hạch này ta còn gặp Tam

Trưởng Lão, ta còn có thể đi bái Tam Trưởng Lão làm sư phụ." "Ha ha..." Tây Trưởng Lão đột nhiên cười lớn, phảng phất như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ. "Tần sư đệ, không thể..." Các đệ tử Tây Chu nghe vậy nhao nhao tiến lên khuyên bảo, bảo Tần Phong ngàn vạn lần đừng nhảy vào hố lửa. "Hố lửa!?" Tần Phong đầy mặt nghi hoặc, không hiểu là có ý gì.

Tuy rằng hắn chỉ gặp mặt Tam Trưởng Lão một lần trong lúc khảo hạch, nhưng lại có thể nhìn ra đối phương đặc biệt yêu tài và quan tâm tiểu bối, cũng không có chỗ nào kỳ quái. "Con cũng đừng bị vẻ ngoài từ thiện của Lão Tam lừa gạt!" Tây Trưởng Lão cười xong tiếp tục nói: "Lần này sở dĩ phái hắn đi Đại Lương, không chỉ là vì khảo hạch các con, còn vì hắn là một kẻ tâm ngoan thủ lạt, tàn nhẫn đến cực điểm... biến thái..." Chuyển cảnh —— Tam Trưởng Lão đang vừa ngắm trăng, vừa nhấm nháp trà trong chén. "Tam Trưởng Lão!" Có đệ tử ôm quyền nói: "Khảo hạch đệ tử nội môn đã toàn bộ hoàn thành, có hơn bảy ngàn đệ tử ngoại môn thông qua khảo hạch, bất kể chúng ta dùng thủ đoạn gì bọn chúng đều không tiết lộ pháp quyết mở ra Huyền Vũ bảo tương." "Biết rồi!" Tam Trưởng Lão nhấp một ngụm trà nói: "Đã khảo hạch nội môn hoàn thành, vậy Đại Lương hoàng triều cũng không còn giá trị gì nữa." "Ý của Tam Trưởng Lão là..." Đệ tử thăm dò hỏi: "Công nhập kinh đô Đại Lương hoàng triều, chém giết Nhân Hoàng Đại Lương!?" "Như vậy quá hời cho hắn, cũng không thể giết gà dọa khỉ!" Tam Trưởng Lão đặt chén trà xuống, ngữ khí không nhanh không chậm nói: "Truyền lệnh của bản trưởng lão, đồ sát toàn bộ Đại Lương hoàng triều, đúc một triệu cái Kinh Quan (tháp đầu lâu), máu nhuộm vạn dặm giang sơn, treo sọ ba mươi vạn năm." "Đồ quốc!?" Các đệ tử Tây Chu nhịn không được nuốt nước miếng.

Tuy rằng Đại Lương hoàng triều ở Tiên giới chỉ tính là thế lực nhị lưu, nhưng diện tích quốc thổ lại cực kỳ to lớn, lớn hơn Hoang Cổ ở hạ giới không biết bao nhiêu lần, nhân khẩu tự nhiên cũng đông đến dọa người.

Vậy mà hiện tại Tam Trưởng Lão nhẹ nhàng buông một câu, liền muốn đem ức vạn triệu sinh linh toàn bộ đồ sát.

Cho dù bọn họ là tinh anh do Tiên Minh tuyển chọn, sở hữu tín niệm kiên định và tâm tính siêu cường, cũng không tránh khỏi cảm thấy một trận ớn lạnh. "Vẫn chưa đủ!" Tam Trưởng Lão lại nhấp một ngụm trà, nghĩ nghĩ rồi nói: "Trực tiếp giết Nhân Hoàng Đại Lương quá hời cho hắn, đem nguyên thần hắn rút ra, dùng Cửu U Chi Hỏa cầm tù tại kinh đô Đại Lương, mỗi ngày chịu nỗi đau Cửu U Chi Hỏa thiêu đốt, bản đế không chỉ muốn hắn sống không bằng chết, còn muốn hắn nhìn Đại Lương hoàng triều biến thành một mảnh luyện ngục, cũng để cho đám phiên thuộc quốc bên dưới nhìn xem phản bội Tiên Minh sẽ có kết cục gì." "Vâng!" Các đệ tử nghe mà tim đập chân run, nhưng vẫn thành thành thật thật lĩnh mệnh lui xuống.

Rất nhanh —— Kinh đô Đại Lương liền bị công phá.

Chỉ thấy bách tính trong thành lập tức loạn thành một đoàn, khói đặc và bụi đất tràn ngập, một mảnh hỗn độn, tiếng thảm thiết và tiếng khóc không ngừng vang lên, liệt hỏa hừng hực cũng như đóa sen lửa khổng lồ nở rộ, máu tươi càng là nhuộm đỏ đường phố, trong nháy mắt biến thành một mảnh tu la tràng. "Cứu mạng a!!" Hoàng cung Đại Lương rất nhanh cũng bị công phá, cung nữ và thái giám kinh khủng thét chói tai.

Bất quá đối mặt với tồn tại cấp bậc như Tiên Minh, Đại Lương hoàng triều căn bản không có một chút sức phản kháng nào, huống chi còn có loại đại lão đỉnh cấp Tiên giới như Tam Trưởng Lão tọa trấn. "Long Ngạo Thiên, ta @#$@#$..." Nhân Hoàng Đại Lương chật vật đứng trong biển lửa, hóa thân thành một cái máy điện báo vô tình.

Vốn tưởng rằng cho dù chuyện âm thầm đầu quân cho Chiến Thần Điện bại lộ, Long Ngạo Thiên cũng sẽ nể tình mà đến cứu Đại Lương hoàng triều bọn họ, ai ngờ cái tên vương bát đản này còn đang đi tìm cái tên Diệp Thần nào đó, căn bản không có ý định cứu viện Đại Lương hoàng triều.

Hiện tại hắn là hối hận không kịp, tin vào lời quỷ thoại của Long Ngạo Thiên. "Bây giờ hối hận đã muộn rồi!" Mấy đạo thân ảnh từ trong biển lửa bước ra, đi tiễn Nhân Hoàng Đại Lương một đoạn đường cuối cùng.

Chuyển cảnh —— Tây Trưởng Lão tiếp tục nói: "Lão Tam đối với kẻ địch và kẻ phản bội luôn tàn nhẫn đến cực điểm, đối với đệ tử nhà mình thì yêu cầu nghiêm khắc, lãnh diện vô tình, duy chỉ có đối với thê tử của Lão Ngũ là yêu thương có thừa..." "Hả!?" Tần Phong thần tình sững sờ: "Lão ta cũng thích nhân thê!?" "Hiện tại không phải lúc thảo luận chuyện này!" Tây Trưởng Lão lực chú ý đều đặt ở chuyện thu đồ đệ, không để ý mình dùng từ sai, tiếp tục nói: "Hơn nữa Lão Tam còn là Chấp pháp trưởng lão của Tiên Minh chúng ta, luôn thiết diện vô tư, có tính cách tự luật như biến thái, con nếu thật bái Lão Tam làm sư phụ, sau này đừng hòng ngủ nướng nữa." "Không thể ngủ nướng!?" Tần Phong thân là hộ dân chuyên nghiệp gặp khó khăn khi thức dậy, lập tức tỏ vẻ người sư phụ này tuyệt đối không thể bái.

Cho nên hiện tại hắn chỉ còn lại Tây Trưởng Lão và Ngũ Trưởng Lão để lựa chọn, mà giữa luyện đan và luyện khí, hắn cảm thấy vẫn là luyện khí đáng tin cậy hơn một chút, không chỉ bởi vì luyện khí nhiều dầu mỡ, mà còn vì tiên khí luyện ra có thể tăng lên thực lực bản thân. "Thế nào!?" Tây Trưởng Lão tiện hề hề ghé sát lại nói: "Chúng ta hiện tại có phải có thể bàn chuyện bái sư rồi không!?" "Có thể!" Tần Phong sống không còn gì luyến tiếc nói: "Ta hiện tại chỉ muốn biết, ta bái ông làm sư phụ có chỗ tốt và đặc quyền gì?!" "Đương nhiên có chỗ tốt rồi!" Tây Trưởng Lão thấy Tần Phong buông lỏng, cứ như nhìn thấy cô nương xinh đẹp dang rộng chân, lập tức kích động nói: "Chỉ cần con bái bản đế làm sư phụ, sau này con muốn làm gì thì làm, cả cái Tiên giới ngoại trừ ba người không thể chọc ra, bất kể chuyện gì vi sư đều có thể giúp con giải quyết, cho dù con có đấm Đại Trưởng Lão cũng không có bất cứ vấn đề gì." "Đây chính là hào quang phản diện sao!?" Tần Phong trong lòng nhịn không được cảm khái, phát hiện mình đúng là trời sinh mệnh phú quý... "Cái số mệnh này cũng quá tốt rồi đi!?" Các đệ tử Tây Chu trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ, hận không thể lao lên thay thế Tần Phong.

Sở hữu thiên phú khí tu Thiên Tư Bảng đệ nhất thì cũng thôi đi, còn sở hữu kiếm đạo thiên phú và đạo môn thiên phú siêu cường, quá đáng hơn là trưởng lão Tiên Minh cao cao tại thượng cư nhiên sủng ái hắn như vậy. "Được rồi!" Tần Phong tâm không cam tình không nguyện gật đầu, một bộ dáng như thể chịu ủy khuất to lớn lắm. "Hắn còn ra vẻ ủy khuất nữa chứ!!" Các đệ tử Tây Chu nhìn mà nghiến răng nghiến lợi, cảm thấy Tần Phong có chút không biết tốt xấu.

Đây chính là Tây Trưởng Lão của Tiên Minh đấy!!

Không chỉ là luyện khí đại sư số một số hai Tiên giới, còn sở hữu một thân tu vi thông thiên khủng bố.

Mỗi năm đều sẽ có vô số thiên chi kiêu tử đến bái sư, cho dù trở thành đệ tử ký danh cũng là chuyện lớn khiến tổ mộ bốc khói xanh, về nhà đều phải mở tiệc linh đình ăn mừng cả tháng.

Vậy mà Tần Phong thì hay rồi, Tây Trưởng Lão đều tự thân qua đây thu đồ đệ, hắn chẳng những không nể mặt, ngược lại còn làm bộ dạng tâm không cam tình không nguyện.

Ly phổ nhất là...

Tây Trưởng Lão cư nhiên còn không màng hình tượng, vác cái mặt già cầu xin Tần Phong làm đồ đệ của mình.

Thật đúng là ly phổ mẹ nó mở cửa cho ly phổ, ly phổ đến nhà rồi!!

Nếu bọn họ nghe được Tây Trưởng Lão muốn thu mình làm đồ đệ, đoán chừng đã sớm kích động quỳ xuống dập đầu, nhưng phàm do dự một giây đều là sự bất tôn trọng to lớn đối với bốn chữ "Thân truyền đệ tử". "Oa, oa, oa..." Tây Trưởng Lão thấy Tần Phong gật đầu đồng ý, lập tức vui vẻ cười ra tiếng kêu như ngỗng.

Chương 1189

"Quy trình bái sư thì miễn đi!" Tần Phong không kiên nhẫn nói: "Ta về Thiên Phủ Viện nghỉ ngơi trước đây, đừng quên lát nữa gửi quà bái sư qua!" "Loại lời này mà hắn cũng dám nói!!" Các đệ tử Tây Chu kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, bị thao tác lẳng lơ của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Tây Trưởng Lão hạ mình đến thu hắn làm đồ đệ đã là vinh diệu tày trời rồi, vậy mà hắn ngay cả cái đầu cũng không chịu dập, thậm chí còn mặt dày đưa tay đòi Tây Trưởng Lão quà bái sư gì đó.

Loại chuyện này đừng nói là Tây Trưởng Lão tôn quý của Tiên Minh, cho dù là đám tôm tép như bọn họ cũng không nhịn nổi. "Không vấn đề!!" Tây Trưởng Lão một chút cũng không tức giận, vẫn cười ha hả nói: "Vi sư về chuẩn bị quà bái sư cho con ngay đây, lát nữa sẽ cho người cùng với năm ngàn thanh trung phẩm tiên kiếm và một trăm thanh thượng phẩm tiên kiếm trực tiếp đưa qua cho con!" "Thế này mà cũng được á!?" Đệ tử Tây Chu lần nữa trợn mắt há mồm, nghiêm trọng hoài nghi hôm nay mình dậy quá sớm nên bị ảo giác.

Bọn họ thật sự rất muốn biết, Tần Phong rốt cuộc đã cho Tây Trưởng Lão uống thuốc mê gì, cư nhiên có thể khiến Tây Trưởng Lão ngoan ngoãn nghe lời một cách hèn mọn như vậy.

Chẳng lẽ thiên phú mạnh, thật sự có thể muốn làm gì thì làm sao!? "Đa tạ, sư tôn!" Tần Phong lễ phép hành lễ một cái nói: "Vậy đồ nhi xin về Thiên Phủ Viện nghỉ ngơi trước!" Nói xong...

Tần Phong liền hóa thành một đạo kiếm quang, rạch phá hư không cấp tốc rời đi. "Sư tôn?

Nó gọi bản đế là sư tôn kìa!" Khóe miệng Tây Trưởng Lão lập tức nhếch lên, còn khó ép xuống hơn cả AK sấy liên thanh.

Đúng lúc này —— một chiếc thiên chu khác cũng chậm rãi chạy tới, bên trên lác đác đứng một nhóm người.

Khác với gần tám mươi vạn đệ tử ngoại môn lúc bắt đầu đi khảo hạch nội môn, hiện tại đệ tử ngoại môn trở về đã không đủ ba mươi vạn, đại đa số đều chết trong nhiệm vụ bạt trừ các trạm gác ngoại vi của Đại Lương hoàng triều, người cuối cùng có thể thông qua khảo hạch càng là chỉ có chưa đến bảy ngàn người. "Lão biến thái, ông không ngờ tới chứ gì!" Tiền Đa Đa ý khí phong phát đứng trên boong thiên chu.

Tuy rằng Tam Trưởng Lão phái rất nhiều cao thủ bắt hắn đi giữa vạn quân, nhưng hắn vẫn dựa vào năng lực tiền tệ thành công thông quan khảo hạch, tiểu ca ca nghiêm hình bức cung thì cùng hắn xưng huynh gọi đệ, tiểu tỷ tỷ phụ trách mỹ nhân kế thì nguyện ý vì hắn nằm ấm giường. "Thiếu gia!" Một lão giả ăn mặc như lão bộc, gảy bàn tính nói: "Lão nô đã tính ra rồi, nếu cộng thêm 5 triệu cực phẩm tiên tinh bị Tần Phong lấy đi, lần khảo hạch này của chúng ta tổng cộng tốn 10 triệu 750 ngàn cực phẩm tiên tinh." "Rẻ thế sao!?" Tiền Đa Đa thần tình sửng sốt: "Ta cứ tưởng khảo hạch nội môn Tiên Minh khó thế nào chứ, không ngờ còn chưa tốn đến tiền tiêu vặt một tháng đã có thể đạt được." "Tiếng người ư!!" Các đệ tử Tây Chu hoàn toàn chua loét, phảng phất như vừa ăn mấy cân chanh.

Bọn họ làm trâu làm ngựa cày nhiệm vụ một tháng, mới có thể miễn cưỡng kiếm được một ngàn khối hạ phẩm tiên tinh, còn người ta chẳng cần làm gì, mỗi tháng nằm chơi cũng có mười triệu cực phẩm tiên tinh vào tài khoản.

Cách đó không xa —— Tiểu sư muội toàn thân chật vật đi vào phòng, nhưng hưng phấn trong đôi mắt đẹp lại không cách nào che giấu.

Vốn tưởng rằng mình thật sự gặp được Chiến Thần Điện, ai ngờ lại là nội dung khảo hạch của Tiên Minh, cũng đã thành công thông qua khảo hạch nội môn Tiên Minh, hiện tại đã là đệ tử nội môn của Tiên Minh rồi. "Tần sư huynh, huynh cũng thông qua rồi đúng không!" Trái tim thiếu nữ hoài xuân của Tiểu sư muội đang đập thình thịch, trong đầu đều là hình bóng cao lớn đoạn hậu của Tần Phong. "Tiểu thư, nước tắm đã chuẩn bị xong rồi!" Mấy danh tiểu thị nữ vội vàng tiến lên hành lễ, đưa Tiểu sư muội đến trước hồ tắm.

Chỉ thấy hồ tắm khổng lồ đang bốc hơi nước nóng hổi, còn có mấy tiểu thị nữ đang không ngừng rắc cánh hoa vào bên trong, trong không khí tản mát ra một mùi hoa thơm khiến tâm tình người ta vui vẻ. "Bổn tiểu thư, rốt cuộc có thể tắm rửa rồi!" Trong thanh âm của Tiểu sư muội tràn đầy vẻ mệt mỏi, vội vàng dùng tay nhẹ nhàng xoa nắn mặt mấy cái.

Chỉ thấy khuôn mặt gầy gò vàng vọt ban đầu biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn uyển chuyển như ngọc điêu khắc, toát ra một nụ cười ôn nhu mà tinh nghịch, phảng phất tùy thời đều có thể nói ra những lời khiến người ta rung động.

Cho dù trên người mặc rách rưới, vẫn khó giấu được dung nhan thiên sinh lệ chất. "Tiểu thư, vất vả rồi!" Mấy danh tiểu thị nữ phi thường hiểu chuyện, vội vàng tiến lên giúp cởi quần áo.

Theo quần áo của Tiểu sư muội được cởi ra, lộ ra làn da trắng nõn như trứng gà bóc, mái tóc đen như thác nước cũng xõa xuống trên vai, nhẹ nhàng phất qua làn da trắng nõn của nàng, tản mát ra một trận hương thơm thiếu nữ nhàn nhạt.

Ào ào một tiếng!

Chỉ thấy Tiểu sư muội vươn bàn chân ngọc linh lung, nhẹ nhàng khua nước trong hồ tắm.

Đợi cảm giác nhiệt độ vừa phải, mới ngâm mình vào.

Thời gian không lâu —— Tiểu sư muội tắm xong bước ra khỏi hồ tắm.

Chỉ thấy thân hình nàng kiều tiểu linh lung, mặc một chiếc váy Bách Điệp Như Ý Nguyệt, tà váy múa lượn theo gió, uyển chuyển như tiên tử phiên phiên khởi vũ, trên tay đeo một chuỗi vòng tay bạc, lấp lánh ánh sáng, tăng thêm cho nàng vài phần tinh nghịch và đáng yêu, trong từng cử chỉ càng là tràn ngập sức sống và triều khí thanh xuân. "Tần sư huynh, gặp lại lần nữa huynh còn nhận ra ta không!?" Tiểu sư muội nhìn mình trong gương, lộ ra vẻ e thẹn của con gái. "Hắt xì!!" Tần Phong nhịn không được hắt hơi một cái, không biết phu nhân nhà ai đang nhớ mình đây. "Đã lâu không đi thăm Tâm Nhan tiểu thư rồi!" Tần Phong vừa về đến Thiên Phủ Viện, ngay cả ngụm sữa cũng không kịp uống, liền tiến vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, vừa vào liền phát hiện Tâm Nhan tiểu thư đang độc tự tại một rừng trúc, nhắm mắt ngồi xếp bằng lẳng lặng cảm ngộ biến hóa của thế gian. "Đây không phải là cho ta cơ hội sao!?" Tần Phong cười xấu xa mò đến phía sau nàng, một phen liền ôm chầm lấy đối phương. "Kẻ nào!?" Tâm Nhan tiểu thư bỗng nhiên bừng tỉnh, theo bản năng liền muốn quay đầu lại.

Nhưng ngay sau đó bên tai liền truyền đến một luồng nhiệt khí, còn có thanh âm tiện hề hề của Tần Phong: "Tâm Nhan đừng quay đầu, ta là Ngạo Thiên..." "Tần Phong, ngươi buông ta ra!" Tâm Nhan tiểu thư mặt đầy kinh hoảng giãy dụa, không cần quay đầu cũng biết là Tần Phong cái tên tiện nhân này. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ tâm ái chi nhân của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu hoạch được 500.000 điểm phản phái!" "Ngạo Thiên huynh, vợ huynh đúng là mượt thật!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, hai tay từ phía sau ôm chặt lấy Tâm Nhan tiểu thư, nhẹ nhàng cắn lên vành tai trắng như ngọc của nàng, khẽ nói: "Ta không phải Tần Phong, ta là Ngạo Thiên, Long Ngạo Thiên mà nàng yêu nhất đây..." "A!!" Tâm Nhan tiểu thư bị cắn vành tai, kiều khu lập tức run rẩy một cái.

Chỉ thấy gò má trắng nõn của nàng trong nháy mắt đỏ bừng, tiếp đó lan tràn xuống cái cổ trắng ngần, cả người giống như một con vịt to đã được luộc chín, nhìn mà khiến người ta thèm ăn nhỏ dãi, chỉ muốn bóc vỏ nàng ra ăn sạch sành sanh. "Oa, chơi hoa thế!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái trốn ở cách đó không xa, đang thò cái đầu nhỏ ra kích động nhìn về phía hai người.

Vốn dĩ các nàng nghe thấy động tĩnh tưởng là tiểu thư nhà mình bế quan kết thúc, ai ngờ vừa qua tới đã nhìn thấy Tần Phong giả mạo Long Ngạo Thiên bắt nạt tiểu thư nhà mình, hơn nữa tiểu thư nhà mình hình như cũng không có phản kháng gì mấy. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ tâm ái chi nhân của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu hoạch được 500.000 điểm phản phái!" "Lại là 500.000!" Khóe miệng Tần Phong còn khó đè hơn cả tâm súng AK, bàn tay to bắt đầu leo lên ngọn núi cao. "Tần Phong, đừng..." Tâm Nhan tiểu thư thân thể mềm mại cứng đờ, vội vàng đè lại bàn tay to của Tần Phong.

Chỉ là da mặt Tần Phong còn dày hơn nàng tưởng tượng, phát hiện đường trên đi không thông, tay liền trực tiếp chuyển hướng đi xuống dưới, miệng lại càng trực tiếp hôn lên cái cổ trắng nõn của nàng, thoáng cái đã rút sạch toàn bộ sức lực của nàng.

Hơi nóng trong miệng hắn không ngừng phả lên mặt nàng, tiếng hít thở thô trọng càng làm cho tâm can nàng run rẩy. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ tâm ái chi nhân của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu hoạch được 500.000 điểm phản phái!" "Đã nói rồi, ta là Ngạo Thiên!" Tần Phong hôn lên cổ Tâm Nhan tiểu thư, thanh âm tràn đầy từ tính nói: "Nàng nếu là muốn Tần Phong, ta có thể giúp các người hẹn một cái thời gian." "Tần Phong, ngươi... ngươi vô sỉ..." Tâm Nhan tiểu thư vừa thẹn vừa giận, hận không thể cắn chết cái tên tiện nhân này.

Nhưng nại hà Tần Phong lúc này đã đột phá đến Địa Tiên trung giai, tại Tiên giới có lẽ không tính là chiến lực cao đẳng gì, nhưng đối với nàng mà nói lại là ngọn núi cao không thể vượt qua, căn bản không có năng lực giãy thoát khỏi cái ôm của tên tiện nhân này. "Ngạo Thiên, xin lỗi!" Tâm Nhan tiểu thư cắn chặt môi đỏ, mặt đầy tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nàng biết mình hôm nay khó thoát khỏi ma trảo của Tần Phong, lát nữa mình sắp phải đối mặt với cơn cuồng phong cấp tám của hắn.

Chương 1190

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ tâm ái chi nhân của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến nàng tuyệt vọng nhận mệnh, thu hoạch được 2.000.000 điểm phản phái!" "Phu nhân nhanh như vậy đã thỏa hiệp rồi!?" Tần Phong lập tức mất đi hứng thú, buông lỏng Tâm Nhan tiểu thư trong ngực ra.

Không phải phu nhân thỏa hiệp thì không có điểm phản phái, mà là phu nhân biết giãy dụa thì tính giới bỉ (tỷ lệ giá trị/giá cả) cao hơn.

Ngươi nhìn phu nhân thỏa hiệp, chỉ có thể thu được cố định 500.000 điểm phản phái, cũng chỉ có lúc bảo kích (bạo kích) mới kiếm được chút phí vất vả, nhưng ngươi nếu nhìn phu nhân giãy dụa, không chỉ thỉnh thoảng có thể nổ ra cái bạo kích, có khi còn có thể xuất hiện rút thưởng loại này niềm vui ngoài ý muốn. "Hả!?" Đang thút thít, Tâm Nhan tiểu thư hơi ngẩn ra, hiển nhiên là không ngờ Tần Phong sẽ buông tha mình.

Mà khi nàng có thể quay đầu nhìn lại, lại phát hiện Tần Phong đã rời đi rồi, lập tức liền khiến nàng quên mất ủy khuất, ngược lại trong lòng có loại cảm giác trống rỗng, cứ như mình đã bỏ lỡ cái gì đó. "Thế là đi rồi!?" Trân Trân đang trốn ở một bên xem say sưa ngon lành, kết quả Tần Phong cư nhiên đầu cũng không ngoảnh lại mà đi mất. "Đúng thế!" Liên Liên cũng nghi hoặc nghiêng cái đầu nhỏ nói: "Chủ nhân là LSP (Lão sắc phôi) nổi tiếng, ngay cả mấy tiểu nữ quỷ chúng ta hắn đều không buông tha, hôm nay sao lại đột nhiên lương tâm phát hiện lựa chọn tha cho tiểu thư!?" "Cái này gọi là 'dục cầm cố túng' (lạt mềm buộc chặt) không hiểu sao!?" Ái Ái phảng phất nhìn thấu tất cả, vẻ mặt tự tin nói: "Chủ nhân không chỉ muốn có được người của tiểu thư, còn muốn có được trái tim của tiểu thư, cảm giác như gần như xa sẽ làm cho tiểu thư được cái này mất cái kia, cuối cùng mất đi quyền chủ động trong trò chơi tình ái này." "Thì ra là thế!" Trân Trân, Liên Liên lộ ra biểu tình chợt hiểu, cảm thấy Ái Ái phân tích có đạo lý.

Lúc này —— Tần Phong không hiểu ba con tiểu nữ quỷ đang nghĩ cái gì, đã rời khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ đi ra bên ngoài.

Chỉ thấy Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn nữ chính như miếng bọt biển khát nước, sau khi tới Tiên giới thì không buông tha bất cứ cơ hội tu luyện nào, trong khoảng thời gian Tần Phong rời đi này vẫn luôn ngồi xếp bằng trong phủ viện liều mạng tu luyện.

Bất quá do thân phận của các nàng là hầu gái nhỏ của Tần Phong, cho nên cho dù thân ở Thiên Phủ Viện của Tiên Minh, cũng không có tư cách đi Thiên Phủ Viện tìm công pháp tu luyện tương quan, chỉ có thể tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú mà Tần Phong truyền cho các nàng.

Đừng nhìn Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú chỉ có Thần cấp, tại Tiên giới thuộc về công pháp đội sổ, nhưng tiềm lực ẩn chứa bên trong lại là vô hạn.

Giống như Ngân Long Thôn Châu của Long Ngạo Thiên, có thể từ trong đó diễn hóa ra những biến hóa khác nhau, gọi nó là căn bản của Chiến Thần Điện cũng không quá đáng. "Công pháp cũng cần phải thăng cấp!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, phát hiện đồ vật muốn thăng cấp quá nhiều.

Lệ!

Lệ!

Một tiếng tiên hạc kêu vang lên, cũng kéo suy tư của Tần Phong trở lại.

Chỉ thấy Cửu Hoa Tiên Hạc nhìn thấy Tần Phong trở về, lập tức vui vẻ vỗ cánh bay tới, còn dùng cái đầu nhỏ làm nũng cọ cọ vào mặt hắn. "Hóa ra là ngươi, cái tên nhóc con này!" Tần Phong xoa xoa đầu nhỏ của Cửu Hoa Tiên Hạc, lại từ trong Hệ Thống đổi ra mấy con cá khô nhỏ.

Giống như cà rốt của Tiểu Bạch, kẹo que của Tiểu Y Nha, đều là chuyên môn dùng để nuôi linh sủng, ăn lâu dài có thể tăng cường giới hạn trí lực của linh sủng và một số thuộc tính tiên thiên.

Lệ!

Lệ!

Cửu Hoa Tiên Hạc lập tức vui vẻ kêu to, ngửa đầu ngoạm lấy cá khô nhỏ nuốt xuống. "Cũng không biết độ hảo cảm cày đủ hay chưa?!" Tần Phong trong lòng nhịn không được lầm bầm một tiếng, nghĩ tới việc mau chóng đi di tích Tiên Vương kia.

Căn cứ theo tin tức Thiên Cơ Thẻ nhìn thấy hiển thị, trong di tích Tiên Vương kia không chỉ có truyền thừa Tiên Vương hoàn chỉnh, còn có rất nhiều bảo bối, trong đó quý giá nhất chắc chắn là một món phôi Cực phẩm Tiên khí.

Tuy rằng món Cực phẩm Tiên khí này không biết vì nguyên nhân gì không được luyện chế thành hình, nhưng có thể được luyện chế thành phôi nghĩa là chủ nhân của nó đã thu thập đủ dược liệu rồi.

Chỉ cần có đại lão luyện khí nguyện ý ra tay luyện chế lại, món Cực phẩm Tiên khí này cũng không phải không có cơ hội cứu chữa một chút. "Diệp Thần giegie, ta đây cũng là vì tốt cho ngươi!" Tần Phong rớt xuống vài giọt nước mắt cá sấu, giả mù sa mưa nói: "Khổ nạn mới có thể mài giũa con người, ngươi cầm truyền thừa Tiên Vương thì không cách nào trải nghiệm được khổ nạn rồi, vẫn là để ta thay ngươi thừa nhận phần thống khổ này đi!" Lệ!

Lệ!

Cửu Hoa Tiên Hạc ăn xong cá khô nhỏ, lại vui vẻ cọ cọ Tần Phong. "Chủ nhân của thỏ ta về rồi!!" Tiểu Bạch cảm ứng được Tần Phong đã về, phong phong hỏa hỏa từ bên ngoài chạy về.

Vốn định nhào vào trong lòng Tần Phong nũng nịu một chút, kết quả lại nhìn thấy hắn đang đút cá khô nhỏ cho Cửu Hoa Tiên Hạc... "Hả!?" Tần Phong dường như cảm ứng được cái gì, theo bản năng quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy Tiểu Bạch đang ủy khuất ba ba đứng ở cách đó không xa, hai cái tai nhỏ cũng vô lực cụp xuống, bộ dáng thương tâm "ta không còn là bé cưng của nhà ngươi nữa". "Một đời hạc mới thay thỏ cũ!" Tiểu Bạch rốt cuộc không kìm được nữa, thất thanh khóc rống nói: "Thỏ ta không còn là bé cưng duy nhất của chủ nhân nữa rồi!" "Chuyện gì thế này!?" Phong Hoa Tuyết Nguyệt nghe thấy động tĩnh liền tỉnh lại.

Vốn dĩ nhìn thấy Tần Phong trở về rất vui vẻ, nhưng rất nhanh liền phát hiện bầu không khí không đúng lắm. "Quy củ thỏ ta đều hiểu..." Tiểu Bạch cố nén bi thương nói: "Thỏ ta đi ngay đây, không cần chủ nhân ngài đuổi thỏ ta đi..." "Chủ nhân, ngài muốn đuổi Tiểu Bạch đi!?" Phong Hoa Tuyết Nguyệt lập tức cuống lên, vội vàng mở miệng cầu xin: "Tiểu Bạch chính là đi theo ngài từ nhỏ, cũng là ngài tận tay nuôi lớn, cho dù bình thường có nghịch ngợm một chút, ngài cũng không thể đuổi nó đi a!?" "Danh tiếng của ta sớm muộn gì cũng bị con thỏ này làm cho bại hoại!" Tần Phong nhịn không được trợn trắng mắt, tiến lên móc ra một củ cà rốt. "Hả!?" Tiểu Bạch nhanh nhẹn nhận lấy củ cà rốt, sau đó vui vẻ nhảy lên vai Tần Phong, cọ cọ nói: "Chủ nhân của thỏ ta là tốt nhất, là chủ nhân tốt nhất trên thế giới." "Hình như bị lừa rồi!?" Phong Hoa Tuyết Nguyệt bỗng nhiên phản ứng lại, rốt cuộc ý thức được Tiểu Bạch là giả vờ.

Chỉ bằng cái thuộc tính "không cần mặt mũi" mà nó học được từ Tần Phong, sao có khả năng vì một con Cửu Hoa Tiên Hạc mà rời đi, cho dù là thật sự có hạc mới thay thỏ cũ, với tính cách của nó cũng nên là đem Cửu Hoa Tiên Hạc đi hầm mới đúng.

Đúng lúc này —— trận pháp bên ngoài phủ viện bị người xúc động.

Chỉ thấy hai tên đệ tử nội môn đang cung kính đứng ở bên ngoài, trong tay còn bưng hai cái khay, một cái bên trong bày biện nhẫn trữ vật, cái còn lại bên trong thì bày biện một chiếc áo gi-lê tơ vàng. "Tần sư đệ, chào cậu!" Hai tên đệ tử thấy Tần Phong mở trận pháp, vội vàng lễ phép chào hỏi. "Hai vị sư huynh, chào các anh!" Tần Phong lễ phép đáp lễ, ánh mắt quét qua hai cái khay nói: "Là sư tôn bảo hai vị sư huynh qua đây sao!?" "Đúng vậy!" Sư huynh bưng nhẫn trữ vật mở miệng nói: "Trong chiếc nhẫn trữ vật này có năm ngàn thanh Trung phẩm Tiên kiếm và một trăm thanh Thượng phẩm Tiên kiếm, còn xin Tần sư đệ kiểm kê một chút." "Năm ngàn thanh Trung phẩm Tiên kiếm, một trăm thanh Thượng phẩm Tiên kiếm!" Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn nữ nghe mà tắc lưỡi.

Vốn tưởng rằng Tần Phong đến thượng giới không bối cảnh, không thế lực, cần phải "cẩu" (ẩn nhẫn) một đoạn thời gian mới có thể một lần nữa quật khởi.

Nhưng ai ngờ mới chỉ không đến một năm thời gian, hắn đã ở Tiên giới triệt để đứng vững gót chân.

Không chỉ tu vi đột phá đến Địa Tiên trung giai, Buff cộng thêm thăng cấp đến Tiên cấp, càng là bái trưởng lão của Tiên Minh làm sư phụ, kiếm được năm ngàn thanh Trung phẩm Tiên kiếm, một trăm thanh Thượng phẩm Tiên kiếm. "Làm phiền sư huynh rồi!" Tần Phong biểu hiện vô cùng tín nhiệm, để Phong Tình trực tiếp nhận lấy đồ vật. "Vâng!" Phong Tình vội vàng chạy chậm tiến lên cầm lấy nhẫn trữ vật, sau đó lui sang một bên bắt đầu dùng thần niệm đếm. "Tần sư đệ!" Một gã sư huynh khác mở miệng nói: "Đây là bái sư lễ mà Tây trưởng lão tỉ mỉ chuẩn bị cho cậu, Tiên Thiên Nhất Khí Y.

Bảo vật này vốn là Tiên Thiên Chí Bảo nhỏ do tiểu thế giới thai nghén ra, sau lại được Tây trưởng lão luyện chế ngàn năm mà thành.

Tuy rằng không thể so sánh với Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không uy lực cường đại như Cực phẩm Tiên khí, nhưng cũng mạnh hơn Thượng phẩm Tiên khí quá nhiều.

Chương 1191

Mặc vào sau có thể hấp thu thiên địa chi lực, không chỉ có thể ngưng luyện nhục thân, còn có thể xua đuổi bách độc, thủy hỏa bất xâm.

Quan trọng hơn là, vật này lực phòng ngự kinh người, có thể ngăn cản một kích toàn lực của Chuẩn Tiên Đế mà không chết." "Thật là bảo bối tốt a!" Tần Phong mặt đầy vẻ vui mừng, vội vàng cầm y phục lên.

Kỳ thật hắn đối với mấy cái công năng lực phòng ngự, xua đuổi bách độc, thủy hỏa bất xâm gì đó đều không có hứng thú gì, cái duy nhất làm hắn cảm thấy hứng thú chính là hấp thu thiên địa chi lực ngưng luyện nhục thân.

Đừng nhìn Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết của hắn lợi hại, nhưng nại hà hiện tại Buff của hắn thực sự quá nhiều.

Năng lượng của nhiều Buff chồng chất hội tụ lại một chỗ, cho dù hắn đem Thương Thiên Bá Thể và Tiên Thiên Kiếm Thể dung hợp cũng chịu không nổi, huống chi hắn còn chưa từng tu luyện công pháp luyện thể gì.

Hiện tại có chiếc Tiên Thiên Nhất Khí Y này, ngưng luyện nhục thân thoáng cái trở nên đơn giản rồi.

Bất quá muốn sử dụng bình thường chiếc Tiên Thiên Nhất Khí Y này, còn cần phải luyện hóa nó mới được, lấy tu vi Địa Tiên trung giai hiện tại của hắn, e rằng không có một năm nửa năm rất khó luyện hóa được nó. "Tu tiên vô tuế nguyệt a!" Tần Phong trong lòng nhịn không được cảm khái một tiếng, ngay sau đó đầu liền bắt đầu đau.

Bởi vì hắn không chỉ có một chiếc Tiên Thiên Nhất Khí Y cần luyện hóa, còn có năm ngàn thanh Trung phẩm Tiên kiếm, một trăm thanh Thượng phẩm Tiên kiếm đồng dạng cần luyện hóa.

Cho dù độ khó luyện hóa Tiên kiếm không cao bằng Tiên Thiên Nhất Khí Y, nhưng mỗi thanh Tiên kiếm cũng cần cả tháng trời mới có thể luyện hóa, trong tình huống tu vi không thay đổi, không có vài chục năm căn bản luyện hóa không hết. "Có lẽ..." Tần Phong đột nhiên nhớ tới Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn.

Hiện tại theo thực lực hắn không ngừng tăng lên, đối với việc sử dụng Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn cũng càng phát ra thuận buồm xuôi gió, không chỉ có thể sử dụng thời gian tạm dừng và thời gian hồi tố, còn có thể mở ra một cái kết giới gia tốc thời gian.

Ở bên trong tu luyện một năm, bên ngoài cũng chỉ trôi qua một ngày. "Tần sư đệ!" Hai vị sư huynh lại lễ phép hành lễ nói: "Nếu là không có việc gì khác, chúng ta liền về trước phục mệnh với Tây trưởng lão!" "Làm phiền hai vị sư huynh rồi!" Suy tư của Tần Phong bị kéo lại, vội vàng lễ phép nói lời cảm tạ. "Không sao!" Hai vị sư huynh giơ tay ngăn cản, không quên dặn dò: "Tần sư đệ, Thiên Phủ Viện là nơi cư trú của đệ tử ngoại môn, cậu hiện tại đã bái Tây trưởng lão làm sư phụ, vẫn là sớm dọn đến Tiên Chú Phong thì tốt hơn, chớ để Tây trưởng lão đợi đến sốt ruột." "Đa tạ sư huynh nhắc nhở!" Tần Phong lại ôm quyền nói: "Sư đệ ta đi thu dọn một chút, lát nữa sẽ đi Tiên Chú Phong tìm sư tôn." "Ừm, rất tốt!" Hai vị sư huynh hài lòng gật gật đầu, sau đó hóa thành hai đạo bạch quang rời đi. "Thế là đi rồi!?" Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn hai người rời đi, cảm thấy Tây trưởng lão này quá không hiểu chuyện.

Chỉ lo chuẩn bị bái sư lễ cho Tần Phong, cũng không biết chuẩn bị lễ gặp mặt cho nó, cũng không biết làm sao mà lên được chức trưởng lão Tiên Minh, thật là một chút nhân tình thế cố cũng không hiểu. "Quang!!" Đúng lúc này, tiếng chuông vang lên.

Chỉ thấy hai chiếc Thiên Chu chở đệ tử ngoại môn chậm rãi chạy tới, đại biểu cho đợt khảo hạch nội môn lần này của Tiên Minh chính thức kết thúc, tiếp theo chính là tiết mục bái sư kích động lòng người.

Chỉ cần bản thân tu vi vượt qua Tiên Quân, là có thể ở trong đó lựa chọn đồ đệ.

Tần Phong vốn tưởng rằng mình đã bái sư, Tây trưởng lão sẽ không tham dự hoạt động này, ai ngờ Tây trưởng lão không những tới, còn chuyên môn chui vào trong đám người đông đúc. "Bái kiến Tây trưởng lão!" Mọi người giật nảy mình, vội vàng chắp tay hành đại lễ. "Các ngươi làm sao biết ta thu đồ đệ!?" Tây trưởng lão lập tức cười to nói: "Không sai, Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất Tần Phong, vừa rồi đã bái bản đế làm sư phụ rồi..." "Chúng ta có hỏi sao!?" Mọi người lộ ra nụ cười xấu hổ nhưng không mất lễ phép, cũng không quên chắp tay chúc mừng: "Chúc mừng Tây trưởng lão thu được một đồ nhi thông minh lanh lợi, cần cù hiếu học, tin tưởng dưới sự dạy bảo của ngài, Tần Phong nhất định sẽ trở nên càng thêm ưu tú, trở thành Đệ Ngũ Tự Liệt của Tiên Minh chúng ta..." "Quá khen, quá khen!!" Tây trưởng lão ngoài miệng nói vô cùng khiêm tốn, nhưng nụ cười nơi khóe miệng lại khó đè nén hơn cả súng AK.

Tuy rằng ông ta vì thu Tần Phong mà đã ký kết rất nhiều điều ước không bình đẳng, nhưng vừa nghĩ tới việc mình thu được một bảo bối đồ đệ, tâm tình lập tức vui vẻ lên.

Đi đường càng là ưỡn ngực ngẩng đầu, tiếp tục đi về phía đông người. "Ách..." Tần Phong ở một bên nhìn mà tim đập chân run, sợ ông ta hô lên "đồ nhi ta có Tiên Đế chi tư". "Tiểu tử, sư tôn này của ngươi là định đi khoe từng người một đấy à!" Lục gia đột nhiên đi tới bên cạnh Tần Phong, trong miệng vẫn ngậm cái tẩu thuốc quen thuộc. "Lục gia!" Tần Phong vội vàng lễ phép ôm quyền hành lễ, nhìn thấy tẩu thuốc của Lục gia không có châm lửa, cũng vô cùng có mắt nhìn mà búng ra ba đoàn Thần Hỏa giúp châm thuốc. "Tiểu tử ngươi châm thuốc không tệ!" Lục gia ý vị thâm trường nhìn thoáng qua, sau đó rít một hơi thuốc xoay người rời đi. "Cái lão già lôi thôi này quá đáng lắm!" Tiểu Bạch vẻ mặt khó chịu nói: "Chủ nhân của thỏ ta đích thân dùng Tam Đại Thần Hỏa châm thuốc cho lão, lão không cho quà gặp mặt thì thôi đi, cư nhiên ngay cả một câu cảm ơn cũng không nói." "Thứ ngươi cần học còn rất nhiều!" Tần Phong thấm thía giáo dục: "Ta vừa nãy châm không phải là thuốc, mà là 'nhân tình thế cố', ngươi thật sự tưởng ai cũng có tư cách châm thuốc cho Lục gia sao!?" "Châm thuốc cũng là nhân tình thế cố!?" Tiểu Bạch mặt đầy vẻ nghi hoặc, phát hiện thế giới nhân loại thật phức tạp.

Rõ ràng mỗi chữ nói ra nó đều có thể nghe hiểu, nhưng lại cần phiên dịch lại mới có thể minh bạch là có ý gì, học mười mấy năm y nguyên chỉ học được một chút da lông.

Đúng lúc này —— Trên Thiên Chu đi xuống hai đạo thân ảnh, đang dùng ánh mắt oán độc nhìn Tần Phong. "Hả!?" Tần Phong dường như cảm ứng được cái gì, theo bản năng quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy đối phương không phải ai khác, chính là Phó Ngôn Kiệt bị Tiểu Bạch đoạn căn (thiến), cùng với Phó Ngôn Khang bị hắn đoạn căn, hai anh em nhà này.

Tuy rằng hai huynh đệ bọn họ hiện tại đều là người "vô căn", nhưng may là nhân họa đắc phúc, Phó Ngôn Kiệt nhờ vào ưu thế mất đi "căn phiền não", thành công vượt qua ải mỹ nhân kế trong khảo hạch của Tiên Minh. "Tần Phong!" Kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt, Phó Ngôn Kiệt tại chỗ nhịn không được.

Chỉ thấy sắc mặt hắn dữ tợn đáng sợ, ngọn lửa phẫn nộ dường như muốn từ trong đôi mắt hắn phun trào ra, nắm đấm càng là siết đến kêu răng rắc, gân xanh trên cánh tay cũng nổi lên, phảng phất tùy thời chuẩn bị huy ra một đòn trí mạng. "Đây là vẫn không phục!?" Tần Phong lập tức cười híp mắt nói: "Định tiếp tục tìm ta hưng sư vấn tội!?" "Hưng sư vấn tội!?" Tiểu Bạch lập tức dựng đứng lên, vội vàng lấy Thượng Phương Bảo Kiếm ra.

Từ sau khi khảo hạch nội môn của Tiên Minh bắt đầu, Thiên Phủ Viện to lớn liền triệt để trống rỗng, ngay cả cái bóng ma cũng không tìm thấy, hại nó khoảng thời gian này đều không tìm thấy người đánh nhau, đã sắp bị nghẹn chết rồi. "Tần Phong!" Thanh âm Phó Ngôn Kiệt tràn đầy phẫn nộ, bất chấp tất cả liền muốn xông lên. "Chúng ta không phải tới hưng sư vấn tội!" Phó Ngôn Khang còn chưa có mất đi lý trí, vội vàng kéo Phó Ngôn Kiệt lại.

Hắn biết Tần Phong có thể lại xuất hiện tại Thiên Phủ Viện, liền ý nghĩa hắn đã thành công thông qua khảo hạch nội môn, cũng ý nghĩa Tần Phong hiện tại đã không phải là Tần Phong lúc trước nữa.

Cứ nhìn thân phận Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất của hắn, tất định sẽ dẫn tới trưởng lão Tiên Minh đích thân thu đồ, đến lúc đó thấp nhất cũng là thân truyền đệ tử của trưởng lão.

Tuy rằng Phó gia bọn họ sở hữu huyết mạch truyền thừa Tiên Đế, trong gia tộc có mười mấy vị Tiên Vương tọa trấn, nhưng cũng không dám trắng trợn đắc tội trưởng lão Tiên Minh như vậy. "Không phải tới hưng sư vấn tội, chẳng lẽ là tới xin lỗi ta!?" Tần Phong chủ yếu là đánh bài chân thành, vẻ mặt đơn thuần nhìn về phía hai anh em. "Chủ nhân quá xấu rồi!" Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn nữ nhịn không được cảm khái một tiếng.

Phát hiện Tần Phong không hổ là Hồng Nguyệt Yêu Nghiệt trong truyền thuyết, đi đến đâu là có thể làm loạn đến đó, cho dù hiện trường không có hỗn loạn, hắn cũng có thể bằng bản lĩnh chế tạo ra hỗn loạn, lại càng thích điên cuồng nhảy disco trên dây thần kinh số ba của người ta. "Xin lỗi đại gia ngươi!!" Phó Ngôn Kiệt là thật sự nhịn không được, nắm chặt nắm đấm liền muốn xông lên khô máu. "Dừng tay!" Phó Ngôn Khang vội vàng ngăn người lại, cũng không quên hung hăng nói: "Tần Phong, Phó gia con cháu bất hiếu chúng ta tuy rằng không thể tái hiện vinh quang tiên tổ năm đó, nhưng cũng không phải ai cũng có thể bắt nạt, món nợ này chúng ta nhớ kỹ, sớm muộn gì cũng sẽ cùng ngươi tính cả vốn lẫn lời!" Nói xong liền kéo Phó Ngôn Kiệt rời đi, không cho người khác cơ hội xem chê cười. "Nhớ kỹ là tốt!" Khóe miệng Tần Phong nhịn không được nhếch lên, like cho sự chấp nhất của Phó gia một cái.

Chương 1192

Có lẽ trong mắt người khác Phó gia là quái vật khổng lồ truyền thừa không biết bao nhiêu vạn năm, nhưng chút tích lũy của vài trăm, vài ngàn đời người kia, làm sao so được với vài chục năm bật Hack của hắn.

Sở dĩ còn giữ lại cái mạng chó của hai anh em này, chẳng qua là vì tương lai tiện cho việc xóa nợ.

Họa phong nhất chuyển —— Chỉ thấy Tần gia Thủy tổ đang ôm hai gã nữ đệ tử, đối diện thì ngồi một gã nam tử trung niên gầy gò. "Tần lão đệ, chúc mừng a!" Nam tử gầy gò chắp tay kích động nói: "Ta vừa rồi đã nhận được tin tức xác thực, hậu bối Tần Phong nhà ngươi không chỉ thông qua khảo hạch nội môn, càng là nhận được sự thưởng thức của Tây trưởng lão thu làm thân truyền đệ tử." "Tràng diện nhỏ!" Tần gia Thủy tổ bề ngoài vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đừng nhìn lão hiểu được nắm bắt nhân tình thế cố, cũng hiểu được quy tắc sinh tồn nơi công sở, nhưng không có thực lực thì hết thảy đều là trăng trong nước hoa trong kính, mà đứa hậu bối yêu nghiệt Tần Phong này chính là lo lắng và thực lực của lão tại Tiên giới.

Chỉ cần thiên phú Tần Phong triển hiện càng mạnh, như vậy sự phát triển của lão sẽ càng thuận lợi. "Tần lão đệ, ta thật sự là hâm mộ ngươi, sinh được một hậu bối yêu nghiệt như thế!" Nam tử gầy gò là thật tâm hâm mộ nói: "Không chỉ đăng đỉnh Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất, còn nghe nói hắn dùng tu vi Địa Tiên trung giai, ngạnh sinh sinh đẩy lui một gã Thái Ất Kim Tiên mấy bước." "Oa ha ha..." Tần gia

Thủy tổ nhịn không được đắc ý cười to nói: "Tiểu tiểu Thái Ất Kim Tiên tính là cái gì, Phong nhi nhà ta thế nhưng là sở hữu Tiên Đế chi tư, tương lai chú định là muốn đăng đỉnh Tiên giới chi điên." "Tiên Đế chi tư!!" Hai gã nữ đệ tử lập tức hai mắt tỏa sáng, biết mình đây là ôm được đùi lớn rồi. "Đó là, đó là..." Nam tử gầy gò gật đầu phụ họa liên tục: "Cho dù là Long Ngạo Thiên của Chiến Thần Điện, trình độ yêu nghiệt cũng không cách nào so sánh với hậu bối nhà ngươi, sau này Tần lão đệ phát đạt rồi, cũng đừng quên ca ca ta a!" "Dễ nói, dễ nói!" Tần gia Thủy tổ miệng đầy đáp ứng, y nguyên không quên sơ tâm nói: "Hiện tại Phong nhi đã thông qua khảo hạch nội môn của Tiên Minh, vậy chúng ta tiếp theo cũng nên đuổi Vương hiệu trưởng xuống đài rồi..." "Ô ô..." Vương viện trưởng nhịn không được rùng mình một cái, chỉ cảm thấy sau lưng mạc danh có chút phát lạnh.

Bất quá khi ánh mắt hắn quét nhìn bốn phía, lại cũng không có phát hiện thứ gì bẩn thỉu, ngược lại nhìn thấy Thiên Phủ Viện tới rất nhiều đại lão.

Chỉ thấy bọn họ thấp nhất đều là tu vi cấp bậc Tiên Quân, quanh thân tản mát ra khí thế mãnh liệt, ánh mắt nhất nhất quét qua trên người các đệ tử thông qua khảo hạch, muốn tìm kiếm đồ đệ trong mộng của mình.

Bất quá rất đáng tiếc trong cuộc khảo hạch lần này xuất hiện một cái Tần Phong, không chỉ sở hữu thiên phú Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất, còn có thể lấy tu vi Địa Tiên trung giai đẩy lui Thái Ất Kim Tiên một bước, khiến bọn họ nhìn các đệ tử khác trong nháy mắt liền thấy tẻ nhạt vô vị.

Đương nhiên khảo hạch lần này không chỉ Tần Phong chói mắt, "siêu năng lực" (tiền) của Tiền Đa Đa cũng đồng dạng hút mắt.

Chẳng qua Tiền Đa Đa là con trai ruột duy nhất của Ngũ trưởng lão, cho dù mượn bọn họ mười cái gan cũng không dám thu hắn làm đồ đệ. "Tần huynh!!" Tiền Đa Đa ở trong đám người, liếc mắt liền thấy được Tần Phong.

Chỉ thấy hắn vui vẻ vẫy vẫy hai tay với Tần Phong, ngay sau đó liền sải bước chân hướng về phía Tần Phong chạy như điên, mỗi một lần bàn chân rơi xuống đất, đều sẽ mang theo năng lượng, khiến cho thân thể béo mập nổi lên từng trận gợn sóng. "Hóa ra là Tiền huynh!!" Tần Phong nghe tiếng nhìn sang, lễ phép ôm quyền hành lễ. "Tần huynh, rốt cuộc gặp được cậu rồi!" Tiền Đa Đa không chút che giấu vui vẻ nói: "Ta nghe nói cậu cũng thông qua khảo hạch rồi, sau này chúng ta chính là sư huynh đệ đồng môn, nếu gặp khó khăn gì nhất định phải nói với sư huynh, bất kể khó khăn bao nhiêu sư huynh đều có thể giúp cậu giải quyết, gặp chuyện ngàn vạn lần đừng một mình gánh vác a!" "Tiền sư huynh yên tâm, sư đệ chưa bao giờ biết khách khí là vật gì!" Tần Phong một chút cũng không khách khí nói: "Trước mắt sư đệ liền gặp một chuyện khó khăn, đang muốn đi nhờ Tiền sư huynh giúp một tay." "Chuyện gì?!" Tiền Đa Đa lập tức kích động lên.

Hắn không sợ hạ hạn của Tần Phong thấp bao nhiêu, chỉ sợ Tần Phong không cho hắn cơ hội trắc thí thượng hạn, chỉ cần Tần Phong mở miệng mượn tiền mình, mình sớm muộn gì cũng có thể trắc thí ra thượng hạn của hắn, từ đó cùng hắn ký kết một phần nhân quả khế ước. "Vấn đề chỗ ở!" Tần Phong rất là khó xử nói: "Hiện tại thông qua khảo hạch nội môn, Thiên Phủ Viện là không thể ở nữa, phải dọn đến Tiên Chú Phong của Tây trưởng lão ở, nhưng Tiền sư huynh huynh là hiểu ta mà, con người ta thích yên tĩnh, không thích ở cùng người khác." "Tần sư đệ, yên tâm!" Tiền Đa Đa lập tức vỗ ngực bảo đảm nói: "Gần Tiên Chú Phong cũng có mấy ngọn tiên phong bỏ không, lát nữa sư huynh liền đi giúp cậu mua một ngọn." "Mua một ngọn tiên phong!?" Các đệ tử bốn phía mặt đầy vẻ hâm mộ, cũng muốn có một người bạn tên là Tiền Đa Đa.

Đừng nhìn bọn họ hiện tại đã trở thành đệ tử nội môn của Tiên Minh, nhưng sau khi bái sư tối đa cũng chỉ được phân phối một cái động phủ, nỗ lực thêm vài ngàn, vài vạn năm nữa may ra mới có thể mua một cái phủ viện độc lập.

Muốn ở trên tiên phong, vậy thì chỉ có thể dựa vào mệnh rồi! "Tiền sư huynh, hiểu lầm rồi!" Tần Phong vội vàng xua tay nói: "Ta thích yên tĩnh không phải là muốn tiên phong gì, mà là muốn huynh giúp ta mua một tòa tiên đảo độc lập." "Tiên đảo!!" Đệ tử bốn phía nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Vốn tưởng rằng cái hiểu lầm mà Tần Phong nói là chỉ tiên phong quá quý trọng, ai ngờ là bọn họ đánh giá cao điểm mấu chốt của Tần Phong, một ngọn tiên phong căn bản không thỏa mãn được khẩu vị của hắn, cư nhiên dám công phu sư tử ngoạm đòi một tòa tiên đảo. "Tiên đảo!?" Tiền Đa Đa cũng rõ ràng ngẩn ra một chút, không nghĩ tới Tần Phong thật dám đòi. "Không sai, tiên đảo!" Tần Phong bắt đầu thao thao bất tuyệt nói: "Ta cũng không phải loại người yêu cầu cao, diện tích có khoảng năm vạn km² là đủ dùng rồi, lại phối thêm bảy tám ngọn tiên phong, còn phải có đại trận bảo hộ an toàn..." "Yêu cầu không cao!?" Đệ tử bốn phía nghe mà khóe mắt giật giật.

Thật sự rất muốn lớn tiếng hỏi Tần Phong một câu, ngươi có biết mình đang nói cái gì không!? "Không thành vấn đề!" Nhưng vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người là, Tiền Đa Đa không chút do dự liền đáp ứng.

Tuy rằng loại tiên sơn Tần Phong nói cần hơn ngàn vạn Cực phẩm Tiên tinh, nhưng chỉ cần có thể ký kết nhân quả khế ước, như vậy đối với hắn mà nói chính là vụ mua bán ổn kiếm không lỗ. "Hắn đòi, ngươi liền cho!?" Đệ tử bốn phía khó tin kinh hô, nghiêm trọng hoài nghi mình hôm nay dậy sớm quá rồi bị ảo giác.

Cho dù nhà Tiền Đa Đa nhiều tiền, cũng không mang kiểu phá gia chi tử như vậy chứ!?

Lúc này —— Nhị trưởng lão và Thất trưởng lão cũng tới Thiên Phủ Viện, vừa tới đã nhìn thấy Tần Phong đang hố tiền của Tiền Đa Đa. "Không đúng a!" Thất trưởng lão liễu mi hơi nhíu nói: "Ta nếu nhớ không lầm, trên người Tiền Đa Đa hẳn là có đại đạo mầm mống, hình như còn là Nhân Quả Đại Đạo mầm mống a!?" "Không sai!" Nhị trưởng lão hơi hơi gật đầu nói: "Lão Ngũ năm đó ngoài ý muốn đạt được một gốc Nhân Quả Đại Đạo mầm mống, chính mình không nỡ dùng liền cho bảo bối nhi tử sử dụng, cũng là nguyên nhân Tiền Đa Đa thích đi khắp nơi cho người ta mượn tiền." "Đây là tiền nhân quả!!" Thất trưởng lão cẩn thận đánh giá Tần Phong, trong đôi mắt tràn đầy nghi hoặc nói: "Theo lý thuyết Tần Phong mượn nhiều tiền như vậy, song phương hẳn là thiết lập quan hệ nhân quả mới đúng, nhưng vì sao ta lại không cảm nhận được quan hệ nhân quả của hai bên nhỉ!?" "Cái này..." Nhị trưởng lão tay vuốt râu, nghĩ nghĩ nói: "Có lẽ trên người Tần Phong có đại đạo còn lợi hại hơn cả Nhân Quả Đại Đạo, cho nên tiền nhân quả của Tiền Đa Đa mới không có hiệu quả gì với hắn." "Đại đạo còn lợi hại hơn cả Nhân Quả Đại Đạo!!" Thân thể mềm mại của Thất trưởng lão hơi run lên, nghĩ tới Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn.

Tuy rằng hiện tại còn chưa có chứng cứ trực tiếp chứng minh Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ở trên người Tần Phong, nhưng thông qua các loại suy đoán từ những dấu vết để lại, khả năng Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ở trên người Tần Phong là cực lớn. "Hẳn là không phải!" Nhị trưởng lão phảng phất nhìn thấu suy nghĩ của Thất trưởng lão, mở miệng nói: "Căn cứ theo tin tức mới nhất chúng ta nhận được, có người ở gần điểm phi thăng lúc trước của Tần Phong nhìn thấy Diệp

Thần, hiện tại Long Ngạo Thiên đã nhận được tin tức đang đi khắp nơi truy sát cái tên Diệp Thần này." "Diệp Thần phi thăng rồi!?" Thất trưởng lão thần tình đầu tiên là hơi hơi ngẩn ra một chút, sau đó trong lòng vì Diệp Thần mặc niệm hai phút rưỡi.

Vốn tưởng rằng Tần Phong chỉ là thuận miệng bịa ra một cái tên, ai ngờ cư nhiên thật có người tên Diệp Thần, hơn nữa vừa phi thăng đã bị cưỡng ép mở ra hình thức sinh tồn địa ngục. "Đúng vậy!" Nhị trưởng lão thần tình đột nhiên nghiêm túc nói: "Hơn nữa cái tên Diệp Thần này rất không đơn giản, hết lần này tới lần khác đào thoát khỏi sự truy sát, tới Tiên giới gần một tháng rồi vẫn chưa bị người ta bắt được." "Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!" Thất trưởng lão lập tức kinh hô lên tiếng phủ định.

Diệp Thần vừa mới phi thăng bất quá mới có tu vi Địa Tiên sơ giai, sao có thể ở trong hình thức địa ngục sinh tồn thời gian dài như vậy!? "Căn cứ theo lời của người truy sát Diệp Thần nói..." Nhị trưởng lão tiếp tục thần tình nghiêm túc nói: "Sở dĩ Diệp Thần có thể hết lần này tới lần khác đào thoát truy sát, là bởi vì hắn không chỉ có thể làm cho thời gian gia tốc trôi đi, còn có thể làm cho thời gian ngắn ngủi tạm dừng." "Thời gian trôi đi, thời gian tạm dừng!?" Đôi môi anh đào của Thất trưởng lão chấn kinh hơi hé mở nói: "Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ở trên người Diệp Thần..." "Tình hình trước mắt là như vậy!" Nhị trưởng lão vuốt râu, cau mày nói: "Trừ lời giải thích là Diệp Thần sở hữu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ra, thì rất khó lý giải việc hắn chỉ là một sơ giai Địa Tiên mà lại có thể năm lần bảy lượt thoát khỏi sự truy sát." "Nhị sư huynh phân tích rất có lý!" Thất trưởng lão gật đầu tán đồng: "Một lần, hai lần thoát được thì có thể nói là may mắn, nhưng ba lần, bốn lần đều thoát thì tuyệt đối không phải ăn may, mà là Diệp Thần hắn thực sự có thực lực này." "Bất quá..." Nhị trưởng lão bỗng chuyển giọng: "Trực giác của bản đế lại cảm thấy có chút không đúng, nhưng nhất thời lại không nói ra được là không đúng ở chỗ nào." "Có gì mà không đúng chứ!?" Thất trưởng lão không cho là đúng: "Chẳng lẽ lại là Tần Phong đang sắp đặt hãm hại Diệp Thần sao?!" "Không thể nào!" Nhị trưởng lão quả quyết lắc đầu phủ định: "Tần Phong hiện tại đã đến trụ sở chính của Tiên Minh, có thể nói là cách xa Diệp Thần cả chân trời góc biển, dù có muốn sắp đặt cũng không làm được a!" "Vậy thì đúng rồi!" Thất trưởng lão tiếp tục nói: "Tuy Tần Phong làm người hư ngụy tàn nhẫn, xảo trá ngụy thiện, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ chưa đến ba mươi tuổi.

Trừ phi hắn sở hữu năng lực dòm ngó thiên cơ, bắt đầu bố cục nhắm vào Diệp Thần từ tận hạ giới, nếu không thì căn bản không thể nào ngồi ở Tiên giới mà sắp đặt Diệp Thần được." "Khoan hãy quản Tần Phong!" Nhị trưởng lão đột nhiên nghiêm mặt nói: "Hiện tại các phương thế lực đều đang chú ý đến Diệp Thần, nhao nhao lên đường đến biên khu Đông vực để tranh đoạt Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn.

Nếu để thế lực khác đoạt được còn đỡ, nhưng nếu để Long Ngạo Thiên lấy được, Tiên Minh chúng ta e rằng sẽ càng khó sinh tồn." "Nhị sư huynh nói phải!" Thất trưởng lão cũng trở nên nghiêm túc: "Đại Đạo Chi Ấn đối với Tiên Minh ta quá quan trọng, tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay Long Ngạo Thiên.

Ta sẽ về chuẩn bị một chút, đích thân đi một chuyến đến biên khu Đông vực." "Như vậy rất tốt!" Nhị trưởng lão vui mừng gật đầu, vô cùng yên tâm về Thất trưởng lão. "Nhưng mà Nhị sư huynh..." Thất trưởng lão bỗng nhiên muốn nói lại thôi: "Vạn nhất, đệ nói là vạn nhất, nếu thực sự là Tần Phong đứng sau màn sắp đặt Diệp Thần, kỳ thực Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn đang ở trên người hắn, huynh và Đại sư huynh sẽ xử trí hắn thế nào!?" Nói xong, ánh mắt Thất trưởng lão nhìn chằm chằm Nhị trưởng lão.

Tuy hắn vì một thanh Cực Phẩm Tiên Kiếm mà không thu Tần

Phong làm đồ đệ, nhưng trong lòng vẫn rất yêu tài đối với kiếm đạo yêu nghiệt như Tần Phong, không muốn trơ mắt nhìn một thiên tài kiếm đạo cứ thế vẫn lạc. "Lão đại thì ta không biết..." Nhị trưởng lão thần tình nghiêm túc chân thành nói: "Nhưng cái ta tu là Đạo, cũng tu là Tâm.

Chuyện cường đoạt bảo bối của sư điệt ta làm không được, cũng sẽ không vì Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn mà làm trái bản tâm của mình." "Đệ tin tưởng Nhị sư huynh!" Thất trưởng lão nhìn ánh mắt chân thành của đối phương, biết là mình đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Có lẽ Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn trong mắt người khác là cơ duyên tày đình, nhưng trong mắt người tu đạo như Nhị trưởng lão cũng chỉ là vật ngoài thân, căn bản không thể lay chuyển đạo tâm kiên định của ông.

Chỉ có điều...

Đại trưởng lão!

Không ai biết ông ấy đang nghĩ gì, cũng không biết ông ấy sẽ làm gì!

Lúc này, Tần Phong cũng chú ý tới Thất trưởng lão và Nhị trưởng lão.

Chương 1193

Tuy không nghe được nội dung đối thoại, nhưng từ biểu tình nghiêm túc của hai người không khó nhận ra bọn họ đang bàn đại sự gì đó rất quan trọng.

Cộng thêm ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía mình, cơ bản có thể khẳng định chuyện này có liên quan đến hắn. "Liên quan đến mình!?" Đại não Tần Phong bắt đầu vận chuyển phi tốc, phân tích xem hai người đang nói chuyện gì.

Hắn tới Tiên giới chưa đầy một năm, tuy bình thường hay gây chuyện thị phi nhưng trong mắt các trưởng lão cũng chỉ là tiểu đả tiểu náo, chưa đủ để bọn họ có biểu tình nghiêm trọng như vậy.

Cho nên gạt bỏ mấy chuyện lặt vặt kia ra, chỉ còn lại chuyện giả mạo Diệp Thần 'giegie' mà thôi. "Chẳng lẽ chuyện mình giả mạo Diệp Thần 'giegie' bị phát hiện rồi!?" Trong lòng Tần Phong không nhịn được thót một cái, nhưng cũng không quá để tâm.

Bởi vì hắn hiện tại đã thể hiện giá trị của bản thân với Tiên Minh, chỉ cần cao tầng Tiên Minh không phải kẻ ngốc thì sẽ toàn lực ứng phó bảo vệ hắn.

Cho dù hắn có lộ ra chút sơ hở gì, bọn họ cũng sẽ chủ động nghĩ cách giúp hắn chùi đít. "Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Diệp Thần 'giegie' cũng trâu bò thật a!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm: "Đối mặt với hình thức Địa Ngục trong truyền thuyết mà cư nhiên có thể kiên trì được nhiều ngày như vậy, chỉ là không biết Diệp Thần 'giegie' hiện tại thế nào rồi!?" Hình ảnh chuyển đổi.

Diệp Thần phảng phất như một con thỏ rừng bị kinh sợ, vừa chạy thục mạng vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn dáo dác.

Chỉ thấy Tiên giáp trên người hắn lại một lần nữa rách nát tả tơi, tóc tai rối bù như tổ gà, bên trên còn dính mấy cọng cỏ dại, trông vô cùng chật vật.

Trên mặt hắn tràn đầy kinh khủng và mệt mỏi, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng và bất lực. "Tần Phong chết tiệt!!" Môi Diệp Thần khô khốc, cổ họng phát ra tiếng khàn khàn.

Hắn đã không nhớ mình chạy bao xa, cũng không biết mình tao ngộ bao nhiêu lần vây công, chỉ biết mình bất kể chạy trốn tới chỗ nào đều bị người ta tìm được.

Cho dù hắn không ngừng giải thích là do Tần Phong giả mạo, nhưng chẳng có ai nguyện ý tin tưởng hắn vô tội. "Đúng rồi, là thanh đao này!" Diệp Thần chợt phản ứng lại, nhìn về phía Tuế Nguyệt Đao trong tay.

Sở dĩ những kẻ kia cứ truy đuổi hắn không buông, trừ lệnh truy nã của Long Ngạo Thiên ra, phần nhiều là vì cái gọi là Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, giống hệt như những Tiên nhân giáng lâm Hoang Cổ năm xưa. "Mẹ kiếp, lại mắc mưu tên tiện nhân Tần Phong rồi!!" Diệp Thần lập tức phát ra tiếng gào thét vô năng cuồng nộ.

Hắn hiện tại dù có ngốc đến đâu cũng hiểu ra mọi chuyện, cái gì mà cướp được Tuế Nguyệt Đao từ tay Tề Tu Viễn, rõ ràng là Tần Phong cố ý để Tề Tu Viễn 'làm rớt' đao, cốt để gán chặt tội danh sở hữu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn lên đầu hắn. "Ta..." Diệp Thần phẫn nộ muốn ném Tuế Nguyệt Đao đi, nhưng tay giơ lên giữa không trung lại khựng lại.

Hiện tại cho dù hắn biết chân tướng cũng không thể rời xa thanh Tuế Nguyệt Đao này được.

Bởi vì sở dĩ hắn có thể sống sót trong hình thức Địa Ngục, chính là dựa vào thanh đao này để lần lượt thoát khỏi truy sát.

Nếu thật sự ném nó đi, lần sau chắc chắn khó thoát. "Thu!!" Tiếng chim hót chói tai vang vọng thiên địa, ngay sau đó dấy lên một trận cuồng phong.

Chỉ thấy hơn mười tên tiểu đội trưởng Kim Tiên của Chiến Thần Điện xuất hiện, dưới chân cưỡi Tiên Yêu Đại Bằng vỗ đôi cánh khổng lồ.

Sau khi phát hiện Diệp Thần trong rừng, chúng lập tức vươn móng vuốt sắc nhọn chộp tới. "Không ổn!!" Diệp Thần chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, không dám do dự, nhanh chóng né tránh. "Tìm thấy Diệp Thần rồi, mau phát tín hiệu cho Tiên Đế!!" Mười mấy tên Kim Tiên tiểu đội trưởng mừng rỡ như điên, không ngờ mình cũng có ngày hưởng phú quý ngất trời này. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến mục tiêu rơi vào tuyệt cảnh, hoạch đắc 300 vạn điểm phản phái!" "Diệp Thần 'giegie' rơi vào tuyệt cảnh rồi!?" Tần Phong sau khi nghe hệ thống nhắc nhở, giả bộ nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu... "Bất quá ta tin tưởng Diệp Thần 'giegie'..." Tần Phong gạt đi nước mắt nơi khóe mắt, sau đó vẻ mặt kiên định nói: "Việc này đối với hắn mà nói bất quá chỉ là chút gió sương mà thôi, ta tin hắn nhất định có thể tuyệt xứ phùng sinh, chiến thắng mọi khó khăn." "Ách..." Tiểu Bạch nghe Tần Phong phát biểu, nhịn không được trợn trắng mắt.

Với cái kiểu khai cục hình thức Địa Ngục mà Diệp Thần đang đối mặt hiện tại, đừng nói là chiến thắng khó khăn tuyệt xứ phùng sinh, có giữ được toàn thây hay không còn phải đặt một dấu hỏi lớn.

Lúc này, các đệ tử xung quanh đã lục tục bái sư thành công, những đệ tử còn lại cũng chẳng hề lo lắng chuyện không có sư phụ.

Bởi vì Tiên Minh có nhiệm vụ thu đồ đệ, đệ tử được thu nhận mỗi khi đột phá một đại cảnh giới, sư tôn sẽ nhận được phần thưởng tương ứng.

Đệ tử đột phá đẳng cấp càng cao, sư tôn nhận thưởng tự nhiên càng nhiều.

Nếu đệ tử đạt thành tích tốt trong các cuộc thi đấu, sư tôn còn nhận được phần thưởng hậu hĩnh hơn.

Cho nên chỉ cần đệ tử không có vấn đề gì quá lớn, bình thường đều không cần lo lắng chuyện bái sư. "Tiểu nha đầu, ngươi có nguyện ý bái bản đế làm sư phụ không!?" Nhị trưởng lão vuốt râu lộ ra nụ cười hiền hòa, hỏi thăm một nữ đệ tử.

Chỉ thấy nữ tử này không phải ai khác, chính là tiểu sư muội cùng tổ khảo hạch với Tần Phong, cũng là mối tình đầu của một vị Thiên Tuyển Giả nào đó chưa lên sàn. "Đệ tử Mộ Dung Tĩnh, bái kiến sư tôn!" Tiểu sư muội vừa nghe Nhị trưởng lão muốn thu mình, kích động lập tức quỳ xuống hành đại lễ bái sư. "Tốt, tốt, tốt!" Nhị trưởng lão vui vẻ cười không khép được miệng, vội vàng đỡ đối phương dậy.

Tuy vị tiểu sư muội Mộ Dung Tĩnh này biểu hiện trong đợt khảo hạch không tính là quá xuất sắc, cũng không có chiến tích gì chói mắt, nhưng ông thân là Nhị trưởng lão Tiên Minh, lão quái vật sống không biết bao nhiêu vạn năm, vẫn liếc mắt một cái liền nhìn ra đối phương không đơn giản.

Hẳn là có một loại thể chất đặc thù, chỉ là trước mắt còn chưa được kích hoạt. "Nàng cư nhiên bái trưởng lão làm sư phụ!!" Các đệ tử xung quanh nhao nhao ném tới ánh mắt hâm mộ.

Khác với đám đệ tử nội môn bình thường như bọn họ, đệ tử của trưởng lão chính là thân truyền đệ tử, không chỉ tài nguyên tu luyện được phân phối mỗi tháng nhiều hơn, mà còn có thể tùy thời thỉnh giáo trưởng lão về phương diện tu luyện. "Là nàng ta..." Tần Phong nghe thấy động tĩnh bèn quay đầu nhìn lại, liếc mắt liền nhận ra vị tiểu sư muội này.

Tuy nàng ngụy trang rất tốt, nhưng hắn lại sở hữu Thiên Nhãn nhìn thấu hết thảy, cho dù hắn không chính thức mở ra Thiên Nhãn thì vẫn có thể nhìn thấu chân diện mục của đối phương. "Đồ nhi ngoan, đi theo vi sư!" Nhị trưởng lão vuốt râu cười lớn một tiếng, phất trần cuốn lấy Mộ Dung Tĩnh. "Đi!!" Các cao thủ khác cũng nhao nhao mang theo đồ đệ, bay vút lên trời bám theo Nhị trưởng lão. "Chúng ta cũng đi thôi!" Tứ trưởng lão phất tay lấy ra một chiếc Tiên thuyền, mang theo Tần Phong và Phong Hoa Tuyết Nguyệt đi theo.

Một lát sau, mọi người đã tới trên một ngọn Tiên sơn.

Chương 1194

Chỉ thấy nơi này sừng sững một tấm bia đá cao chọc trời, tựa như một ngọn núi trang nghiêm nhìn xuống toàn bộ Tiên Minh.

Tấm bia này cao hàng vạn trượng, rộng hàng ngàn trượng, thông thể đen kịt, chu thân lượn lờ một mảng vân vụ thần bí, bên trên khắc đầy những phù văn và đồ án cổ xưa, tản mát ra một loại khí tức thần bí mà huyền ảo.

Mà ở bốn phía tấm bia đá này còn có rất nhiều đệ tử đang ngồi xếp bằng.

Chỉ thấy bọn họ có người ngơ ngác nhìn bia đá, miệng lẩm bẩm không ngừng, còn có người thì nôn nóng vò đầu bứt tai, bộ dáng vô cùng thống khổ... "Đây chính là Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ của Tiên Minh!?" Tần Phong đứng dưới chân bia đá, cảm giác bản thân thật nhỏ bé.

Căn cứ theo giới thiệu của Bách Khoa Toàn Thư Dịch Thiên Cơ, Tiên Minh có một bức quan tưởng đồ lưu truyền từ thời Thái Cổ, chính là bức Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ trước mắt này, cũng được xưng là Tiên giới đệ nhị quan tưởng đồ.

Còn về bức quan tưởng đồ xếp hạng nhất Tiên giới, chính là Vô Thượng Thiên Thư đã được nhắc đến trong cuộc khảo hạch.

Những bức quan tưởng đồ này do đại thần thông giả thời Thái Cổ khắc họa, bên trong ẩn chứa vô thượng đại đạo chân ý, phàm là người có đại cơ duyên đều có thể từ đó ngộ ra thần công và cảm ngộ vô thượng.

Dù chỉ lĩnh ngộ được một chút da lông cũng đủ để vượt xa người thường vài phần! "Là Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ!!" Các đệ tử thần tình vô cùng kích động, nhao nhao ngồi xếp bằng bắt đầu cảm ngộ.

Oanh long long!!

Có đệ tử rất nhanh đã cảm ngộ được điều gì đó, chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng nổ vang.

Bọn họ dường như đi tới một nơi vũ trụ vô biên vô tận, cảm giác bản thân hòa làm một thể với vũ trụ, có thể cảm tri được sự hạo hãn và xa xăm của nó.

Cũng cảm nhận được mạch đập và tiết tấu của vũ trụ, có thể giao lưu với những ngôi sao xa xôi. "Cảm giác thật kỳ diệu!" Chúng đệ tử cảm thấy ý thức của mình được một luồng ánh sáng nhu hòa bao bọc.

Ánh sáng kia tựa như sương sớm trong nắng mai, ấm áp mà mông lung.

Khi ánh sáng dần tiêu tán, bọn họ phát hiện mình đang đứng giữa một biển sao vô tận.

Vô số tinh thần lấp lánh trong bóng tối, bản thân giữa vũ trụ bao la thật quá đỗi nhỏ bé.

Ngay sau đó, bọn họ cảm thấy mình được ban cho một loại sức mạnh cường đại, có thể dùng sức mạnh này để cảm tri thế giới xung quanh, để lý giải mối liên hệ của vạn sự vạn vật. "A ô, Thỏ buồn ngủ quá!" Tiểu Bạch nhìn chằm chằm Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ một lúc, sau đó ngáp một cái, chui vào lòng Tần Phong lăn ra ngủ khì. "Không phải chứ, các ngươi sao lại..." Tần Phong tại chỗ cạn lời.

Hắn phát hiện không chỉ Tiểu Bạch cảm ngộ được gì đó từ Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ, mà ngay cả bốn tỳ nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt cũng nhao nhao nhắm mắt ngồi xếp bằng bắt đầu cảm ngộ, chỉ có một mình hắn nhìn nửa ngày mà chẳng nhìn ra cái gì. "Quá TM ăn hiếp người rồi!" Trong lòng Tần Phong tức đến ngứa răng.

Dựa vào cái gì nhân vật chính gặp tình huống này thì gây ra chấn động trang bức vả mặt, còn bọn phản phái như hắn gặp tình huống này thì chỉ có thể xấu hổ đến mức dùng ngón chân móc ra được căn hộ ba phòng ngủ một phòng khách chứ. "Đồ nhi, sao con không cảm ngộ!?" Tứ trưởng lão không hiểu sự tình, khẩn trương quan tâm hỏi han.

Trong mắt ông, tên đồ đệ yêu nghiệt này ngộ tính cao như vậy, lĩnh ngộ được bao nhiêu buff Kiếm đạo, Đạo gia như thế, thì việc lĩnh ngộ đại đạo chân ý trong Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ tự nhiên không phải việc khó.

Nhưng ông đợi nửa ngày lại chẳng thấy Tần Phong có phản ứng gì. "Không có gì!" Tần Phong đánh chết cũng không thừa nhận mình không được, ưỡn ngực ngẩng đầu cưỡng ép ra vẻ nói: "Không phải con không ngộ ra được cái gì, mà là con tuyệt đối không cho phép võ học đi vào đại não của con bằng phương thức ti liệt như thế này." "Đồ nhi ngoan, đừng quá khí thịnh!" Tứ trưởng lão không nghi ngờ gì, vội vàng mở miệng khuyên: "Đây chính là Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ của Tiên Minh ta, quan tưởng đồ xếp hạng thứ hai Tiên giới, là bảo bối mà bao nhiêu tu tiên giả cầu còn không được.

Con nếu có cảm ngộ gì thì mau chóng tu luyện, nó có thể giúp con đứng trên vai người khổng lồ mà nhìn ngắm thế giới, giúp con tương lai đạt được thành tựu cao hơn." "Hừ!" Tần Phong khinh thường hừ lạnh một tiếng, vẫn cứ cứng miệng chém gió: "Tần Phong ta không thèm đứng trên vai người khổng lồ nhìn thế giới, bởi vì bản thân ta chính là người khổng lồ, ta muốn đi ra một con đường thuộc về chính mình..." "Tốt, tốt, tốt!" Tứ trưởng lão vẻ mặt vui mừng khôn xiết: "Không hổ là đồ đệ của bản đế, lời nói ra thật là bá khí.

Chúng ta bản thân chính là người khổng lồ, căn bản không cần đứng trên vai kẻ khác để nhìn thế giới." "Đây chính là yêu nghiệt sao!?" Các đệ tử xung quanh nghe vậy cũng nhao nhao nhìn sang, tỏ vẻ thế giới của yêu nghiệt bọn họ không hiểu nổi.

Bọn họ vì để đến được nơi này đã chịu không biết bao nhiêu khổ cực, thế mà Tần Phong lại căn bản không để Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ vào trong mắt, chênh lệch giữa người với người thực sự là quá lớn. "Không sai..." Tần Phong kiêu ngạo ưỡn ngực ngẩng đầu, rất là khinh thường liếc nhìn bia đá.

Nhưng chính cái liếc mắt này khiến thân thể hắn run lên.

Chỉ cảm thấy một luồng ánh sáng từ trong tâm thăng khởi, tựa như một ngọn đèn sáng soi rọi con đường tiền hành của hắn.

Tuy trong lòng hắn tự nhận thiên phú võ tu của mình rất bình thường, nhưng đó là do hắn cứ so sánh với đám Thiên Tuyển như Long Ngạo Thiên, chứ thực ra cái thiên phú xếp hạng 38 trên Bảng Thiên Tư Võ Tu của hắn cũng không hề kém.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm ngâm vang vọng mạnh mẽ, kiếm khí lăng lệ cũng theo đó phóng lên tận trời. "Ách..." Nụ cười trên mặt Tứ trưởng lão nháy mắt đông cứng, phát hiện tên tiểu đồ đệ này thật không đáng tin cậy.

Mình vừa mới ở trước mặt các đệ tử khác đắc ý xong, giây sau nó đã hung hăng tự vả mặt mình, xấu hổ đến mức ông có thể dùng ngón chân đào ra cả tòa lâu đài.

Ông!

Ông!

Tiên kiếm trong thiên địa dường như chịu phải lực lượng vô hình lôi kéo, nhao nhao xuất vỏ, rạch phá thiên khung tụ hội về phía Tần

Phong. "Đây là Vạn Kiếm Quy Tông!!" Các cao thủ toàn trường nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy từng thanh Tiên kiếm tựa như sao băng rạch phá hư không, hình thành nên một biển kiếm hạo hãn như đại dương trên bầu trời, bên trong ẩn chứa một cỗ kiếm ý lăng lệ vô cùng khủng bố. "Cảm giác thật kỳ diệu!" Tần Phong cảm thấy bản thân lúc này phảng phất như tránh thoát mọi trói buộc của thế gian, hóa thân thành một thanh thần kiếm phù dao bay lên cửu trọng thiên, tiêu dao giữa thiên địa.

Giờ khắc này, vô số đại đạo chân ý hiện lên trong đầu hắn, cũng bắt đầu giúp hắn hoàn thiện kiếm đạo của bản thân.

Đặc biệt là Thiên Ngoại Phi Tiên và Nhất Kiếm Khai Thiên Môn bắt đầu thôi diễn phi tốc, từ Siêu Thần cấp kiếm quyết nhanh chóng tiến hóa hướng về Tiên cấp kiếm quyết, chu thân cũng tản mát ra chấn động kiếm ý độc hữu của Tiên cấp kiếm quyết. "Nhanh như vậy đã lĩnh ngộ ra Tiên cấp kiếm quyết?!" Thất trưởng lão đang đứng từ xa nhìn Tần Phong, không biết vì sao đột nhiên có chút hối hận.

Tuy Cực Phẩm Tiên Kiếm là thanh kiếm trong mơ của hắn, nhưng đạt tới cấp bậc như bọn họ, cái mong muốn hơn cả vẫn là một đệ tử có thể truyền thừa y bát.

Chương 1195

Mà Tần Phong tới Tiên giới ngắn ngủi chưa đầy nửa năm, không chỉ thăng cấp các loại Thần cấp buff lên Tiên cấp, hiện tại càng là đem kiếm quyết thôi diễn đến Tiên cấp, tuyệt đối là truyền nhân y bát hoàn mỹ nhất trong lòng hắn.

Oanh long long!!

Bia đá phía trước đột nhiên sáng lên, bộc phát ra một luồng hắc quang.

Ngay sau đó Tiên khí xung quanh phảng phất như chịu sự lôi kéo của lực lượng nào đó mà rót vào bia đá, một đạo uy áp khủng bố cũng theo đó bính phát ra, trong đó ẩn chứa một cỗ khí tức vô thượng đại đạo cổ xưa tang thương. "Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ bị dẫn động rồi!!" Đệ tử xung quanh lập tức không bình tĩnh nổi, ánh mắt khó tin nhìn về phía Tần Phong.

Phải biết rằng, Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ là quan tưởng đồ xếp hạng thứ hai Tiên giới, có thể lĩnh ngộ chút da lông cũng đủ thụ dụng cả đời, còn loại người dẫn động được Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ như Tần Phong thì tựa như lông phượng sừng lân, mấy vạn năm cũng chưa chắc xuất hiện một người.

Oanh long long!!

Áp lực vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng ập tới, ép thân thể Tần Phong bắt đầu run rẩy mạc danh. "Phốc!!" Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ thấy khí thế như cầu vồng hắn vừa ngưng tụ nháy mắt sụp đổ, ánh mắt sắc bén như kiếm cũng trở nên hoán tán.

Tuy nhiên Tần Phong không hề từ bỏ, ngước mắt nhìn về phía bia đá cao chọc trời, chu thân một lần nữa ngưng tụ ra một đạo kiếm ý lăng lệ tận trời, dẫn động Tiên kiếm trong hư không phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy.

Ông!

Ông!

Vạn kiếm cùng run, kiếm ngâm không dứt!

Chỉ thấy kiếm ý ngưng tụ quanh người Tần Phong càng lúc càng mạnh, minh ngộ về kiếm đạo trong lòng cũng càng lúc càng rõ ràng, khiến cho thân ảnh hắn trở nên vô cùng đĩnh bạt, mâu quang cũng trở nên sắc bén hơn.

Đồng thời, Thiên Ngoại Phi Tiên và Nhất Kiếm Khai Thiên Môn cũng thành công thôi diễn tới Tiên cấp, kiếm ý lăng lệ tận trời lập tức dẫn tới thiên địa phong vân biến sắc. "Kiếm đạo thiên phú thật lợi hại!" Thất trưởng lão kinh ngạc đến mức miệng anh đào khẽ há, trong lòng hồi lâu không thể bình tĩnh.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn vạn lần cũng không dám tin lại có người thực sự trong vòng nửa năm ngắn ngủi đã đem kiếm đạo buff và kiếm quyết thi nhau thôi diễn tới Tiên cấp. "Đây chính là quan tưởng đồ xếp hạng thứ hai Tiên giới!?" Tần Phong dần dần tỉnh lại từ trạng thái đốn ngộ, có thể cảm nhận rõ ràng biến hóa của bản thân.

Không chỉ Thiên Ngoại Phi Tiên và Nhất Kiếm Khai Thiên Môn được thôi diễn tới Tiên cấp, mà ngay cả Đại Uy Thiên Long của hắn cũng đồng dạng được thôi diễn lên Tiên cấp trong lần đốn ngộ này.

Còn có Đại Hà Kiếm Quyết, Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Tam Sơn Phù Lục, Nhất Khúc Can Tràng Đoạn, Chu Thiên Hành Tinh

Thần Kiếm Quyết, cùng với chiêu thức Ngân Long Thôn Châu của Long Ngạo Thiên... tất cả Thần cấp chiêu thức đều được thôi diễn lên Siêu Thần cấp.

Có thể nói mấy môn võ kỹ hắn học, toàn bộ đều thành công đẳng cấp +1. "Đồ nhi!" Tứ trưởng lão vẻ mặt u oán nói: "Đã bảo tự mình làm người khổng lồ cơ mà!?" "Quá bỉ ổi rồi!" Tần Phong lập tức khiển trách: "Cư nhiên thừa dịp ta không chú ý, dùng phương thức ti liệt như vậy nhét kiến thức vào não ta.

Bất quá cũng may ta kiên trì cái tôi, chỉ là hoàn thiện võ học cảnh giới của bản thân mà thôi." "Ách..." Đám đệ tử xung quanh lập tức cạn lời, phát hiện Tần Phong đúng là không cần mặt mũi.

Rõ ràng nhận được lợi ích tày đình từ Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ, lại cứ khăng khăng lập đền thờ trinh tiết biểu thị mình là trai nhà lành. "Đúng rồi!" Tần Phong không thèm để ý ánh mắt mọi người, mà trực tiếp mở ra Thượng Cổ Trùng Đồng.

Trước đó vì mới phi thăng lên Tiên giới, mãi không tìm được chỗ dừng chân ổn định nên hắn không vội thả các nàng ra.

Hiện tại hắn đã thông qua khảo hạch nội môn của Tiên Minh, cũng bái Tứ trưởng lão Tiên Minh làm sư phụ, lại còn có một ngọn Tiên sơn do Tiền Đa Đa tặng, cũng là lúc thả các nàng ra rồi, thuận tiện để các nàng cảm ngộ Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ của Tiên Minh một chút. "Thượng Cổ Trùng Đồng!" Mọi người xung quanh lập tức kinh hô, phát hiện biến hóa trong đôi mắt Tần Phong.

Chỉ thấy đồng tử Tần Phong nhanh chóng phân tách, ngay sau đó hư không phía trước chấn động một trận.

Chín đạo thân ảnh gồm Tử Diên, Vu Lan, Điềm Điềm, Hồng Hạnh, Hữu Dung, Tiểu Nhu, Tiêu Cửu Nương, Tiểu Y Nha, Tiểu Hương Phi lần lượt xuất hiện. "Đây là nơi nào!?" Vu Lan và những người khác tới hoàn cảnh mới, theo bản năng liền đề phòng. "Hả!?" Tứ trưởng lão ở bên cạnh nhìn đến ngẩn tò te, không ngờ Tần Phong lại tùy thân mang theo nhiều nữ nhân như vậy. "Những người này là..." Thất trưởng lão lập tức không bình tĩnh nổi.

Vốn tưởng Tần Phong tùy thân mang theo chỉ là mấy đồ dùng hàng ngày, ai ngờ càng nhìn càng khiến người ta kinh hãi.

Không chỉ có Huyền Âm Chi Thể, Dược Tiên Chi Thể, còn có Tiên Thiên Đạo Thể... "Không Linh Thánh Thể!!" Nhị trưởng lão đột nhiên thất thái kêu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Nhu. "Không Linh Thánh Thể!?" Thất trưởng lão nghe tiếng bèn nhìn sang.

Chỉ thấy ánh mắt Tiểu Nhu trong veo trong suốt, phảng phất như một dòng suối mát không chút tạp chất, chu thân càng tản mát ra một loại thân hòa lực mạc danh, khiến người ta tình bất tự cấm muốn bảo vệ nàng. "Tần Phong ca ca!" Tiểu Nhu bị mọi người nhìn chằm chằm đến mức toàn thân không tự nhiên, trốn sau lưng Tần Phong nắm chặt vạt áo. "Không cần sợ..." Tần Phong nhẹ giọng an ủi Tiểu Nhu, trong đầu cũng đang lật xem Bách Khoa Toàn Thư.

Căn cứ theo ghi chép của Dịch Thiên Cơ, Không Linh Thánh Thể còn được gọi là Linh Vật, người sở hữu không ai không có tâm tư đơn thuần, có độ thân hòa thiên nhiên với Đại Đạo, có thể trong lúc vô tình ảnh hưởng đến người hoặc vật bên cạnh.

Giống như những linh thảo khai mở linh trí vậy, chính là chịu ảnh hưởng từ Đại Đạo quanh người Tiểu Nhu. "Không được rồi, không được rồi..." Tứ trưởng lão nhịn không được kinh hô, phát hiện mấy nữ oa oa này đều không đơn giản.

Trừ Huyền Âm Chi Thể của Vu Lan, Dược Tiên Chi Thể của Hữu Dung, Tiên Thiên Đạo Thể của Tiêu Cửu Nương, cùng với Không Linh Thánh Thể của Tiểu Nhu ra, còn có Tiểu Y Nha là Cổ tu cực kỳ hiếm thấy.

Còn về Tử Diên, Điềm Điềm, Hồng Hạnh, Tiểu Hương Phi tuy không có thể chất đặc thù, nhưng mệnh cách của các nàng lại cực kỳ đặc biệt, trong đó ẩn chứa một tia khế cơ thành Đế thần bí. "Sư tôn, các nàng đều là vợ của đệ tử!" Tần Phong phảng phất không biết mặt mũi là vật gì, vội vàng chào hỏi các nàng tới bái kiến sư tôn. "Đều là vợ!?" Nam đồng bào xung quanh nháy mắt cảm thấy không ổn, như thể vừa nuốt phải mấy quả chanh chua loét.

Vốn dĩ bên cạnh Tần Phong có bốn đại nữ hầu Phong Hoa Tuyết Nguyệt đã đủ khiến người ta hâm mộ rồi, ai ngờ hắn lại lôi ra thêm một đống vợ xinh đẹp chất lượng cao như thế này.

Chương 1196

Bất quá khi bọn họ nhìn thấy Tiểu Y Nha, trong lòng lập tức gào thét Tần Phong là đồ súc sinh.

Ra tay với dị tộc như Hồng Hạnh, Hoa Linh, Ngọc Tuyết thì cũng thôi đi, đằng này đến Tiểu Y Nha - một tiểu loli Cổ tu như vậy mà cũng không tha. "Vợ của Tần sư huynh!?" Mộ Dung Tĩnh tiểu sư muội tại chỗ vỡ mộng, không ngờ người mình thích đã là hoa có chủ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến mối tình đầu tiểu sư muội của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử ăn giấm, hoạch đắc 20 vạn điểm phản phái!" "Ghen rồi!?" Tần Phong hơi ngẩn ra, không biết đối phương ghen cái gì.

Bất quá hắn hiện tại cũng không rảnh đi quản tiểu sư muội, kéo các nàng trịnh trọng giới thiệu: "Vị này chính là sư tôn của ta, Tứ trưởng lão của Tiên Minh, cũng là Luyện Khí Sư ngầu nhất Tiên giới.

Mau quỳ xuống bái kiến sư tôn, để sư tôn còn phát quà gặp mặt cho mấy đứa đồ con dâu..." "Không phải..." Tứ trưởng lão lập tức mở miệng muốn giải thích, ý bảo mình chưa nói sẽ phát quà gặp mặt. "Bái kiến sư tôn!" Các nàng nghe vậy vội vàng quỳ xuống hành lễ, sau đó mắt chớp chớp chờ quà gặp mặt. "Cái thằng đồ đệ hố sư phụ này!" Tứ trưởng lão thấy xung quanh nhiều người nhìn như vậy, chỉ có thể nén đau thương lấy ra chín phần quà gặp mặt.

Bất quá Tiên khí trên người ông đã bị Tần Phong vặt gần hết rồi, chỉ đành phất tay lấy ra chín viên kim đan lấp lánh lưu quang, mùi thuốc tản mát ra khiến tinh thần người ta phấn chấn. "Đây là...

Tiên Nguyên Đan!" Đệ tử biết nhìn hàng lập tức kinh hô, vô cùng hâm mộ nhìn chằm chằm chín viên kim đan. "Tiên Nguyên Đan!?" Tần

Phong lẩm bẩm, bắt đầu lật xem Bách Khoa Toàn Thư.

Căn cứ theo ghi chép, Tiên Nguyên Đan thuộc thất phẩm cao giai Tiên đan, cho dù ở Tiên giới người luyện chế được cũng cực kỳ hiếm hoi.

Khi tiềm lực bản thân cạn kiệt không thể đột phá, dùng đan này có thể phá vỡ cực hạn bản thân để đột phá lên tầng thứ cao hơn. "Đa tạ sư tôn!" Tử Diên không hiểu Tiên Nguyên Đan là gì.

Nhưng với nguyên tắc "ngủ một cái giường không ra hai loại người", nàng học theo cái dáng vẻ "có lợi mà không chiếm là chịu thiệt" của Tần Phong, quả quyết dẫn đầu nhận lấy Tiên Nguyên Đan. "Đa tạ sư tôn!" Những người khác thấy Tử Diên dẫn đầu cũng nhao nhao nhận lấy.

Ngay cả "Lan bảo bảo" cũng không có ý khách khí, thạo tay thu Tiên Nguyên Đan vào, rồi rất nhanh chú ý tới tấm bia đá cao chọc trời ở quảng trường cách đó không xa. "Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ?

Nơi này là Tiên giới..." Vu Lan có chút xuất thần nhìn về phía bia đá, hàn khí quanh thân cũng không khống chế được mà giải phóng.

Đồng thời, trong đầu nàng cũng hiện lên rất nhiều hình ảnh, giống như có phong ấn gì đó trong cơ thể vừa được giải khai.

Oanh long long!!

Bia đá phía trước lại một lần nữa sáng lên, bộc phát ra một luồng hắc quang. "Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ lại bị người dẫn động rồi!!" Mọi người xung quanh lập tức kinh hô, tề xoát xoát quay đầu nhìn về phía Vu Lan.

Chỉ thấy quanh người nàng cuộn trào một cỗ hàn khí thấu xương, phảng phất như bằng sức một người ngưng tụ ra cả một thế giới băng tuyết.

Nơi ánh mắt nàng nhìn đến đều là cảnh tượng ngân trang tố khỏa, cả thế giới đều bị đóng băng trong vòng tay của băng giá. "Nữ oa oa này không đơn giản!" Sắc mặt Nhị trưởng lão không khỏi biến đổi: "Chỉ dựa vào luồng hàn khí kham bỉ độ không tuyệt đối mà nàng giải phóng ra này, nàng tuyệt đối không phải người bình thường, nhất định là yêu nghiệt xếp hạng cao trên Bảng Thiên Tư." "Chẳng lẽ nàng chính là Vu Lan!?" Thất trưởng lão nhíu mày nói: "Nhớ kỹ trước khi Tần Phong đăng lên Bảng Thiên Tư, Hoang Cổ có một nữ tử tên là Vu Lan, bằng vào Huyền Âm Chi Thể thành công đăng lên vị trí thứ mười chín Bảng Thiên Tư Võ Tu." "Lại là Hoang Cổ!?" Nhị trưởng lão lập tức không bình tĩnh được nữa.

Trước thì lòi ra một Long Ngạo Thiên đứng đầu Bảng Thiên Tư Võ Tu, tiếp đó lại lòi ra một Tần Phong đứng đầu Bảng Thiên Tư Khí Tu.

Giờ lại thêm một Vu Lan hạng mười chín, còn có Hữu Dung Dược Tiên Chi Thể, Tiểu Nhu Không Linh Thánh Thể, Tiêu Cửu Nương Tiên Thiên Đạo Thể...

Cái Hoang Cổ nhỏ bé kia tài đức gì mà tạo ra được nhiều thần thoại như vậy!?

Lúc này, đại địa bị tầng băng dày bao phủ, hình thành nên một thế giới băng tuyết.

Băng tuyết hóa thành những ngọn băng sơn cao chọc trời, tinh oánh dịch thấu, lại giống như một con cự long uốn lượn hùng vĩ.

Trời xanh như gột rửa, không một gợn mây, chỉ có màu lam thuần tịnh điền đầy cả chân trời.

Ánh nắng xuyên qua tầng khí quyển loãng, chiếu lên mặt băng tạo thành hiệu ứng quang ảnh kỳ dị, khiến người ta như lạc vào mộng ảo. "Băng sương hàng thế, đạo vận càn khôn!!" Đôi mắt đẹp của Vu Lan mãnh liệt mở ra, lóe lên một đạo hàn quang.

Ngay sau đó khí chất quanh người nàng phát sinh biến hóa long trời lở đất, toát ra một cỗ khí chất cao quý không thể với tới, giữa mi tâm cũng hiện lên một viên băng tinh sáng lấp lánh. "Nàng là chuyển thế chi thân của Tiên Đế!!" Mấy vị trưởng lão tại hiện trường sắc mặt đại biến, có thể nhìn ra Vu Lan đã thức tỉnh. "Lan bảo bảo nhà ta là Tiên Đế chuyển thế!?" Tần Phong lập tức thành tâm cầu nguyện: "Hoàng thiên tại thượng, đại đạo phù hộ, nguyện cho Lan bảo bảo nhà ta thuận phong thuận thủy thuận Tài Thần, sớm ngày trở thành Tiên Đế, sau đó bao nuôi ta, ta thật sự không muốn nỗ lực nữa rồi." Cùng lúc đó, tại một tòa Băng cung ở Bắc vực Tiên giới đột nhiên rung chuyển kịch liệt.

Chỉ thấy một viên băng tinh thuần bạch đặt trong Băng cung đột nhiên lóe lên một luồng ánh sáng chói mắt tận trời, toàn bộ thiên khung bắt đầu phong vân biến ảo, từng trận đại đạo chi âm vang vọng thiên địa. "Nữ Đế về rồi, Nữ Đế của chúng ta về rồi!!" Các cao thủ trong Băng cung thấy cảnh này, kích động nhao nhao quỳ rạp xuống...

Cảnh tượng thay đổi —— xung quanh Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ gió lạnh gào thét, khí tức băng giá lan tràn khắp thiên địa.

Ngay sau đó, một cỗ uy áp vô hình khiến người ta nghẹt thở từ quanh thân Vu Lan tỏa ra, cho dù là các trưởng lão đã sống không biết bao nhiêu vạn năm, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy một trận áp bách mãnh liệt. "Ô ô..." Tiểu Bạch cảm nhận được hàn khí, tỉnh lại từ trong cơn đốn ngộ.

Vốn dĩ nó còn định mắng chửi vài câu, nhưng khi nhìn thấy là Vu Lan thì quả quyết lựa chọn ngậm miệng.

Bởi vì bắt nạt "Tần Nhị Đản" (Tần Phong), hắn nói ăn đầu thỏ cay có lẽ chỉ là dọa suông, nhưng nếu bắt nạt Vu Lan, hắn nói ăn đầu thỏ cay tuyệt đối là làm thật, hơn nữa còn là loại giết thịt ngay tại chỗ. "Cư nhiên là Tiên Đế chuyển thế!" Đám người Nhị trưởng lão vẻ mặt đầy kinh hãi, trong lòng càng là hồi lâu không thể bình tĩnh.

Không phải bọn họ chưa từng thấy cường giả cấp bậc Tiên Đế, mà là chưa từng thấy Tiên Đế nào chuyển thế thành công.

Phải biết rằng, Tiên Đế là chiến lực mạnh nhất Tiên giới, tuy sở hữu pháp lực vô biên lực có thể lay chuyển tinh tú, hồn có thể thông thần, quyền đập nát tinh thần, chân đạp chư thiên, nhưng vẫn không cách nào chống lại sự xâm thực của dòng sông thời gian.

Có những Tiên Đế chọn thản nhiên tọa hóa, hóa thành vạn thiên mưa ánh sáng trở về với thiên địa đại đạo, lại có những Tiên Đế không cam lòng cứ thế tọa hóa, nghĩ đủ mọi cách để sống ra kiếp thứ hai.

Trong đó luân hồi chuyển thế chính là phương pháp thường thấy nhất!

Chương 1197

Tuy nhiên tỷ lệ thành công khi luân hồi chuyển thế cực thấp, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ vạn kiếp bất phục, cho dù may mắn luân hồi thành công cũng chưa chắc tìm lại được ký ức tiền kiếp, cho nên Tiên Đế có thể chuyển thế thành công là ít lại càng ít. "Con ả này thế mà lại là Tiên Đế chuyển thế!!" Tử Diên không nhịn được nắm chặt nắm đấm nhỏ, nội tâm dậy sóng không cách nào bình tĩnh.

Tuy nàng sở hữu truyền thừa của Nguyệt Thần Cung, cũng cùng Tần Phong tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, nhưng trong khoảng thời gian ở Trùng Đồng thế giới, nàng vẫn không phải là đối thủ của Vu Lan, lần nào cũng thua Vu Lan với khoảng cách nhỏ.

Hiện tại Vu Lan lại thức tỉnh ký ức tiền kiếp, chẳng phải mình càng không có cửa thắng sao!? "Phú bà, đây mới là phú bà chân chính!" Tiểu Bạch lập tức lựa chọn tha thứ cho Vu Lan, không kịp chờ đợi muốn bán đứng Tần Phong.

Ầm ầm ầm!!

Hàn khí khủng bố càn quét thiên địa, Vu Lan cũng đã triệt để thức tỉnh.

Chỉ thấy làn da nàng trắng nõn như ngọc, tản ra khí tức lạnh lùng mà cao quý, mái tóc đen như thác nước rủ xuống đôi vai, nhẹ nhàng phất qua làn da trắng ngần, tựa như một đóa tuyết liên nở rộ trên băng sơn, khiến người ta say mê nhưng lại không cách nào chạm tới. "Đây là vị Tiên Đế nào chuyển thế!?" Các đệ tử xung quanh vẻ mặt đầy kính sợ, chỉ dám nhìn Vu Lan từ xa không dám tới gần. "Lan Bảo Bảo!!" Tần Phong không hề sợ hãi, dang tay lao tới muốn ôm. "Càn rỡ!!" Đôi mắt đẹp của Vu Lan lóe lên hàn quang quát lớn một tiếng, giơ bàn tay ngọc lên định vỗ vào ngực Tần Phong.

Nàng hiện tại không chỉ thức tỉnh ký ức tiền kiếp mà còn đánh thức cả ý thức tiền kiếp, tuyệt đối không cho phép những gã đàn ông bẩn thỉu chạm vào ngọc thể của mình.

Thế nhưng ngay khi nàng sắp đánh trúng Tần Phong, lại bị một luồng ý thức mãnh liệt ngăn cản.

Và chính nhờ luồng ý thức này ngăn cản, Tần Phong đã thành công ôm được người đẹp. "Ngươi..." Thân thể mềm mại của Vu Lan cứng đờ, trong lòng cảm thấy vừa thẹn vừa giận.

Không cần nghĩ cũng biết luồng ý chí kia đến từ "Lan Bảo Bảo", cũng làm nàng nhớ lại từng chút từng chút kỷ niệm bên cạnh Tần Phong.

Không chỉ có hình ảnh sáu múi cơ bụng của Tần Phong, mà còn có cả hình ảnh cởi trần chiến đấu kịch liệt. "Lan Bảo Bảo, nàng không sao chứ!?" Tần Phong nhìn Lan Bảo Bảo trong lòng, có thể cảm giác được mười phần không thích hợp. "Ngươi buông ta ra!!" Vu Lan tức đến đau ngực, đẩy mạnh Tần Phong ra.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng dâng lên cảm giác hoảng loạn mạc danh, tuy nàng thành công thức tỉnh ý thức tiền kiếp, nhưng lại chịu ảnh hưởng từ ý chí kiếp này mà thích Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ chọc tức Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ đến đau ngực, hoạch đắc 20 vạn điểm phản diện!" "Lại tăng rồi!?" Trong lòng Tần Phong sướng rơn, dang rộng hai tay chuẩn bị tiếp tục ôm một cái.

Chỉ là Vu Lan căn bản không cho hắn cơ hội, băng tinh nơi mi tâm lóe lên một đạo quang mang.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên, khiến hư không xung quanh chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy quanh thân Vu Lan bộc phát ra một cỗ khí tức hàn băng càng thêm khủng bố, quang mang từ băng tinh nơi mi tâm hóa thành từng đạo phù văn băng tinh thần bí bao quanh người.

Ngay sau đó cũng không cho mọi người thời gian phản ứng, nàng trực tiếp hóa thành một đạo băng tinh phóng thẳng lên trời. "Lan Bảo Bảo, nàng muốn đi đâu a!?" Tần Phong lập tức kinh hoảng hét lớn, hắn không muốn bát cơm mềm dâng tận miệng cứ thế mà chạy mất. "Phú bà tỷ tỷ, người quay lại đi mà!!" Tiểu Bạch sốt ruột nhảy lên nhảy xuống, tỏ vẻ chủ nhân còn chưa bán được đâu. "Nhị sư huynh!" Thất trưởng lão không ngăn cản Vu Lan rời đi, chỉ mở miệng hỏi: "Huynh có nhìn ra đây là chuyển thế chi thân của vị Tiên Đế nào không!?" "Khó nói lắm!" Nhị trưởng lão phất trần, sắc mặt đạm nhiên nói: "Người này một thân hàn khí, hẳn là tu luyện Hàn Băng đại đạo.

Mà Tiên Đế tu luyện Hàn Băng đại đạo có khá nhiều vị, nhất thời cũng không cách nào nhìn ra là vị nào chuyển thế, còn cần trở về tra cứu tư liệu mới có thể xác định." "Được rồi!" Thất trưởng lão cũng không quá rối rắm, thu hồi ánh mắt liếc nhìn Tần Phong một cái.

Ông ta phát hiện Tần Phong không chỉ bản thân thần bí, người bên cạnh hắn cũng thần bí như vậy, giống như có bí mật đào mãi không hết, khiến người ta nhịn không được muốn tìm tòi nghiên cứu. "Được rồi!" Nhị trưởng lão cũng thu hồi ánh mắt, cao giọng nói: "Nếu thực sự không cách nào đốn ngộ thì đừng miễn cưỡng bản thân nữa.

Tiên Minh ta ngoại trừ Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ còn có ức vạn cuốn tàng thư, các ngươi cũng có thể đi Tàng Thư Các tìm kiếm cơ duyên của mình." "Đa tạ Nhị trưởng lão chỉ điểm!" Các đệ tử lập tức khom người ôm quyền hành lễ.

Chỉ thấy một số đệ tử biết nghe lời bắt đầu lục tục rời đi, một số đệ tử không cam lòng thì chọn tiếp tục ở lại, bộ dáng quyết không bỏ qua nếu không đốn ngộ được Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ.

Mấy vị trưởng lão đã sớm thấy nhiều không trách, xoay người rời đi không có ý định khuyên thêm. "Ngoan đồ nhi!" Tây trưởng lão sợ Tần Phong lại đòi quà gặp mặt, trực tiếp ném lại một câu: "Vi sư còn có việc đi trước một bước, con tự mình dẫn vợ đến Tiên Chú Phong đi!" "Sao lại đi rồi!?" Tiểu Bạch lập tức cảm thấy không vui, tỏ vẻ quà gặp mặt của nó còn chưa đưa đâu. "Tần sư đệ!" Tiền Đa Đa cười híp mắt đi tới, bắt đầu thi triển "sao năng lực" (năng lực đồng tiền).

Chỉ thấy cách đó không xa xuất hiện một ngọn tiên sơn lơ lửng giữa không trung, những ngọn núi trên đó cao chọc trời, đỉnh núi mây mù lượn lờ tựa như chốn bồng lai tiên cảnh.

Khắp núi đồi nở đầy kỳ hoa dị thảo, tô điểm cho ngọn tiên sơn này đẹp như một bức tranh.

Càng đặc biệt là có một tòa cung điện cổ điển được rừng rậm bao quanh, trên tường leo đầy dây leo xanh, trên cửa lớn khắc hoa văn tinh xảo, mang theo vẻ đẹp cổ kính trầm lắng của năm tháng. "Có tiền đúng là có thể muốn làm gì thì làm!" Tần Phong nhịn không được cảm thán một tiếng.

Vốn tưởng rằng Tiền Đa Đa kiểu gì cũng cần vài ngày chuẩn bị, kết quả là hắn đã quá coi thường năng lực đồng tiền của đối phương, chưa đến một canh giờ đã mua được một ngọn tiên sơn... "Tần sư đệ!" Tiền Đa Đa bắt đầu thao thao bất tuyệt giảng giải: "Đây chính là tiên sơn mua theo yêu cầu của đệ, không chỉ diện tích chiếm đất lớn mà bên trên còn có 18 ngọn tiên phong.

Trong đó ba ngọn tiên phong có đẳng cấp tiên khí là Giáp cấp cao nhất, năm ngọn tiên phong là Ất cấp, mười ngọn còn lại là Bính cấp.

Hơn nữa còn được trang bị trận pháp hộ sơn Thiên Cương Thất Diệu, một khi mở ra không chỉ có thể ngăn cách thần thức bên ngoài dò xét mà còn ngăn cản người ngoài xâm nhập, không phải Tiên Vương cự đầu thì không thể phá." Lời vừa dứt, toàn trường sôi trào. "Đùa gì thế?

Hắn đòi là ngươi cho thật à!?" "18 ngọn tiên phong, 3 ngọn Giáp cấp, quả thực hào phóng đến vô nhân tính mà!" "Đừng nói Giáp cấp, Ất cấp, cho dù là Bính cấp ta cũng với không tới a!" "Ta cho dù không ăn không uống, nỗ lực làm nhiệm vụ vạn năm e rằng cũng không mua nổi một ngọn tiên phong Bính cấp!" "Thổ hào, ngài còn thiếu bạn bè không!?" "Thổ hào cái gì, đây là nghĩa phụ thất lạc nhiều năm của ta!" "Tiền gia, ngài hiểu mà, ta từ nhỏ đã không có nghĩa phụ!" "..." Các đệ tử xung quanh triệt để không bình tĩnh nổi, bị năng lực đồng tiền của Tiền Đa Đa làm cho kinh ngạc.

Vốn tưởng Tiền Đa Đa cũng chỉ tặng một ngọn tiên sơn bình thường, ai ngờ hắn tặng lại là "Rolls-Royce" trong giới tiên sơn, mười tám ngọn tiên phong thế mà có ba ngọn đạt tiêu chuẩn Giáp cấp, lại còn có Thiên Cương Thất Diệu hộ sơn đại trận bảo vệ.

Dịch đơn giản một chút chính là... bạn là một sinh viên đại học mới tốt nghiệp, chỉ có thể miễn cưỡng thuê một cái tầng hầm.

Chương 1198

Nhưng bạn học của bạn vừa tốt nghiệp đã sở hữu một hòn đảo, trên đó có mười tám căn biệt thự độc lập trang hoàng lộng lẫy, trong đó ba căn còn là trang viên đỉnh cấp có vườn hoa, trước cửa còn có hàng vạn lính đặc chủng giải ngũ bảo vệ hai mươi bốn giờ.

Trừ khi có sức mạnh cấp quốc gia can thiệp, nếu không ai cũng đừng hòng công phá cửa lớn nhà hắn. "Tần sư đệ, đệ thấy thế nào!?" Khóe miệng Tiền Đa Đa không nhịn được nhếch lên, cảm thấy lần này nhất định không có vấn đề.

Ngọn tiên sơn này là do cha hắn tốn giá lớn chế tạo, chỉ riêng dược liệu đã tốn hơn một ức cực phẩm tiên tinh, không tin còn không chạm tới giới hạn nhân quả của Tần Phong. "Tạm được!" Tần Phong rất có lệ trả lời một câu, sau đó chiêu hô các nàng dâu đi tới tiên sơn. "Đây là nhà của chúng ta ở Tiên giới sao!?" Thần tình Tử Diên không khỏi ngẩn ngơ.

Tuy nàng biết với thiên phú của Tần Phong, việc quật khởi ở Tiên giới là chuyện sớm muộn, nhưng thật không ngờ chỉ ngắn ngủi nửa năm hắn đã gây dựng được cơ ngơi lớn như vậy.

Nếu để hắn nỗ lực thêm vài năm, chẳng phải mình lại thành Đế Hậu rồi sao!? "Tạm... tạm được!?" Các đệ tử xung quanh thì nháy mắt cạn lời, cảm thấy Tần Phong ít nhiều có chút không biết tốt xấu.

Nếu có người tặng bọn họ một ngọn tiên sơn hào hoa như vậy, e rằng đã sớm quỳ xuống gọi nghĩa phụ, nhưng hắn thì hay rồi, chẳng những không cảm tạ Tiền Đa Đa, ngược lại còn khinh miêu đạm tả nói một câu "tạm được". "Hắc hắc..." Tiền Đa Đa một chút cũng không tức giận, còn hí hửng đi theo sau.

Thế nhưng còn chưa đợi hắn bước lên tiên sơn, Tần Phong đã khởi động Thiên Cương Thất Diệu hộ sơn đại trận, trực tiếp chặn đám người Tiền Đa Đa ở bên ngoài tiên sơn.

Ầm ầm ầm!!

Trận pháp khởi động, phong vân biến sắc.

Chỉ thấy trên bầu trời hiện ra bảy ngôi sao chói mắt, giống như những viên minh châu tỏa ra hào quang rực rỡ khảm vào trời đêm.

Hơn nữa bảy ngôi sao này vận động theo quỹ tích đặc thù, giữa lẫn nhau dường như có liên hệ thần bí, ánh sáng của chúng đan xen vào nhau tạo thành một tấm lưới ánh sáng khổng lồ bao trùm cả ngọn tiên sơn vào trong.

Ngay sau đó, xung quanh tiên sơn dâng lên từng tầng mây mù, giống như từng con bạch long uốn lượn giữa các ngọn núi, tạo thành một bức tranh hùng vĩ, ẩn ước còn có thể thấy một số quang mang kỳ dị lấp lóe, dường như là sức mạnh của trận pháp đang không ngừng giải phóng. "Quá đáng lắm rồi!!" Không đợi Tiền Đa Đa mở miệng nói chuyện, đám con nuôi đã triệt để nổi giận.

Ăn của cha nuôi bọn họ, uống của cha nuôi bọn họ, ở nhà cha nuôi bọn họ, kết quả còn chặn cha nuôi bọn họ ở bên ngoài, nhưng phàm là người biết liêm sỉ đều không làm ra được loại chuyện này.

Tuy nhiên Tiền Đa Đa lại không rảnh tức giận, đang vẻ mặt đầy nghi hoặc nhìn tiên sơn.

Hắn phát hiện sau khi Tần Phong nhận lấy ngọn tiên sơn trị giá một ức cực phẩm tiên tinh, giữa hai bên vẫn chưa thể thành công ký kết nhân quả khế ước, cũng tức là hắn vẫn chưa chạm tới giới hạn nhân quả của Tần Phong. "Tại sao lại như vậy!?" Trong đôi mắt Tiền Đa Đa tràn đầy mờ mịt, không biết sai ở chỗ nào.

Tuy rằng lý trí bảo hắn mau chóng cắt lỗ kịp thời, Tần Phong chính là một cái hố trời, nhưng vừa nghĩ tới đã cho Tần Phong mượn nhiều tiền như vậy rồi, nhỡ đâu nỗ lực thêm chút nữa là chạm tới giới hạn của Tần Phong thì sao!?

Lúc này —— Tần Phong cùng mọi người đã bước lên tiên sơn, tiên khí nồng đậm lập tức ập vào mặt. "Tiên khí thật nồng đậm a!" Tử Diên và các nàng lập tức kinh hô, cảm giác khác hẳn bên ngoài.

Chỉ thấy tiên khí nồng đậm hóa thành mưa bụi lất phất, rơi vào người khiến tinh thần phấn chấn, những điểm tắc nghẽn trong cơ thể cũng theo đó xuất hiện buông lỏng, tùy tiện hít sâu một hơi cũng bằng khổ tu một ngày ở hạ giới. "Thỏ ta thích chỗ này!!" Tiểu Bạch vui vẻ chạy nhảy tứ tung giữa quần sơn, nhìn thấy động vật nhỏ liền tát cho hai cái để tuyên bố chủ quyền.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm reo thanh thúy đột nhiên vang lên khiến các nàng sôi nổi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tần Phong khép hai ngón tay giải phóng ra một đạo kiếm khí, bút tẩu long xà khắc lên tiên sơn ba chữ lớn "Bạch Ngọc Kinh", coi như chính thức đặt tên cho ngọn tiên sơn này. "Bạch Ngọc Kinh, tên hay!" Đôi mắt đẹp của Tiêu Cửu Nương lấp lánh ánh sao, trầm mê trong tài hoa của Tần Phong không cách nào tự kiềm chế. "Hay ở chỗ nào!?" Nguyệt Hi lập tức sấn lại gần, cái miệng nhỏ ngoa ngoắt nói: "Ngươi là biết xuất xứ của cái tên này, hay là biết ngụ ý của cái tên này, hoặc là biết điển cố của cái tên này!?" "Ngươi..." Nụ cười trên mặt Tiêu Cửu Nương lập tức biến mất, tâm trạng vui vẻ cũng nháy mắt không còn đẹp đẽ nữa. "Được rồi!" Tử Diên lấy ra khí thế của bà cả, mở miệng giải quyết xấu hổ: "Nơi này có tổng cộng mười tám ngọn tiên phong, sau này mọi người sẽ sinh hoạt ở đây, hay là chọn trước tiên phong cho mình đi!" "Có thể tự mình chọn lựa!?" Cả người Hữu Dung lập tức dựng đứng lên, vắt chân chạy về phía một ngọn tiên phong Giáp cấp. "Hữu Dung tỷ, chờ muội với..." Điềm Điềm cũng không cam chịu yếu thế, nhanh chóng đuổi theo.

Những cô gái khác cũng sôi nổi phản ứng lại, chạy như điên về phía ngọn tiên phong mình thích. "Các ngươi còn ngẩn ra đó làm gì, mau đi thôi!" Tiêu Cửu Nương thấy Tiểu Hương Phi và Tiểu Nhu không hành động, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trực tiếp kéo hai người đi.

Rất nhanh —— hiện trường chỉ còn lại hai người Tần Phong và Tử Diên.

Còn chưa đợi Tần Phong phản ứng lại xem xảy ra chuyện gì, mùi hương u lan thấm vào ruột gan đã từ phía sau truyền đến, một đôi cánh tay ngọc mềm mại không xương vòng qua eo hắn, tiểu nương tử vốn e thẹn nháy mắt biến thành tiểu yêu tinh dính người. "Đây là..." Thần tình Tần Phong không khỏi ngẩn ra, chưa từng thấy Tử Diên chủ động như vậy. "Lần này ta không đột phá Địa Tiên, chàng đừng hòng ra khỏi cửa phòng!" Tử Diên không cho Tần Phong chút cơ hội từ chối nào, trực tiếp lôi người vào trong tòa cung điện kia.

Khoảng thời gian này nàng đã bị Vu Lan đả kích sâu sắc, cần phải tranh thủ từng giây từng phút tu luyện, ép khô mỗi một phần giá trị trên người Tần Phong mới được... "Tử Diên bảo bảo, nàng làm thật đấy à!" Thần tình Tần Phong không khỏi ngẩn ra.

Vốn định kháng nghị một chút rằng mình không phải công cụ hình người, kết quả còn chưa mở miệng thì cái miệng đã bị Tử Diên hôn lấy, ngay sau đó người cũng bị vô tình đẩy ngã, hai tay bị đè chặt.

Lúc này —— trên khuôn mặt tươi cười của Tử Diên phiếm khởi một vệt hồng vựng kiều diễm.

Tuy rằng nàng và Tần Phong đã không phải lần đầu tiên, nhưng mỗi lần thân mật vẫn cảm thấy mười phần thẹn thùng.

Có điều vừa nghĩ tới Vu Lan là chuyển thế chi thân của Tiên Đế, mình mỗi lần đều thua trong tay con hồ ly tinh kia chỉ vì một chút chênh lệch, dục vọng thắng thua trong lòng lập tức chiến thắng sự thẹn thùng của con gái. "Bệ hạ, ta muốn chàng trợ ta tu hành!" Tử Diên đè chặt hai tay Tần Phong, đỏ mặt nghiêm túc chưa từng có. "Xong rồi!" Tần Phong tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Chương 1199

Biết rõ sự khác biệt giữa việc mình chủ động cày cấy, lần này Tử Diên chủ động cày sẽ là ruộng nước.

Giây tiếp theo —— một cái âm dương thái cực đồ khổng lồ bao bọc lấy hai người, hóa thành một cái vòng xoáy điên cuồng hấp thu tiên khí trong thiên địa.

Ngay tại lúc Tần Phong hưởng thụ ôn nhu hương, thì "Diệp Thần giegie" lại vô cùng chật vật.

Chỉ thấy hắn đang cuộn mình trong khe hở của tảng đá lớn, liều mạng thu liễm khí tức bản thân, tay thì nắm chặt cán đao Tuế Nguyệt Đao, đốt ngón tay vì dùng sức quá độ mà trở nên trắng bệch. "Diệp Thần, mau cút ra đây, ngươi không chạy thoát đâu!" Từng đạo thân ảnh khổng lồ bay qua trên đỉnh đầu Diệp Thần.

Chỉ thấy các tiểu đội trưởng Kim Tiên của Chiến Thần Điện đứng trên lưng Tiên Yêu Đại Bằng, không ngừng lục soát khu vực Diệp Thần ẩn nấp. "Chẳng lẽ ta thật sự phải chết ở chỗ này!?" Diệp Thần nhìn truy binh không ngừng bồi hồi trên đỉnh đầu, trong lòng tràn đầy vô tận không cam lòng cùng tuyệt vọng.

Vốn tưởng rằng tới Tiên giới là có thể hoàn thành mộng tưởng của mình, ai ngờ bị tên tiện nhân Tần Phong kia cưỡng ép mở ra hình thức địa ngục, khiến hắn ở cái Tiên giới rộng lớn này mà không tìm thấy chốn dung thân. "Tìm được rồi!!" Một tên tiểu đội trưởng Kim Tiên mặt lộ vẻ đại hỉ, nhanh chóng từ trên Tiên Yêu Đại Bằng nhảy xuống. "Không ổn!!" Sắc mặt Diệp Thần không khỏi biến đổi, vội vàng từ trong khe hở nhảy ra.

Có lẽ là biết đã đến quan đầu sinh tử tồn vong, Diệp Thần triển hiện ra dũng khí cùng nghị lực kinh người.

Chỉ thấy hắn phát huy đao thuật đến trình độ đầm đìa, lao lên liền cùng đối phương triển khai một trận quyết đấu kinh tâm động phách, đao khí sắc bén không ngừng kích động trong rừng. "Thật sự là Diệp Thần!" Các tiểu đội trưởng Kim Tiên khác hai mắt sáng lên, cũng sôi nổi cầm trường thương trong tay lao về phía Diệp Thần. "Trời diệt ta rồi!!" Diệp Thần nhìn kẻ địch như thủy triều dũng mãnh lao tới, trong lòng tràn đầy sự bất lực cùng tuyệt vọng sâu sắc.

Đừng nói hắn hiện tại bị thương dẫn đến căn cơ bị tổn hại, cho dù căn cơ không bị tổn hại, đối mặt với nhiều tiểu đội trưởng Kim Tiên như vậy cũng là lực bất tòng tâm, biết rõ mình hôm nay e rằng thật sự là dữ nhiều lành ít.

Ầm ầm ầm!!

Thương ý trùng thiên ập tới, hung hăng đánh trúng Diệp Thần. "Phụt!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Tuy nhiên đối phương chút nào không có ý tứ muốn dừng tay, từ bốn phương tám hướng lần nữa giết về phía Diệp Thần, không chỉ chặn kín tất cả đường chạy trốn của hắn mà còn dùng uy áp đè hắn chết gí không thể động đậy. "Diệp Thần, thúc thủ chịu trói đi!" Các tiểu đội trưởng Kim Tiên thần tình vô cùng kích động, không ngờ Diệp Thần sẽ rơi vào tay bọn họ.

Rầm một tiếng!!

Diệp Thần lần nữa bị đánh bay ra ngoài, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có. "Phụt!!" Trong miệng Diệp Thần không ngừng hộc máu tươi, như chó chết ngã trên mặt đất không dậy nổi. "Gần được rồi!" Có tiểu đội trưởng Kim Tiên ngăn cản nói: "Nếu đánh chết người, chúng ta không có cách nào bàn giao với Ngạo Thiên Tiên Đế!"

"Hời cho hắn quá!" Các tiểu đội trưởng Kim Tiên khác thần tình phẫn hận, hận không thể một thương đâm chết Diệp Thần.

Mà sở dĩ bọn họ thống hận như thế, không chỉ vì hắn xoay bọn họ như chong chóng, mà còn bởi vì Diệp Thần giết mấy thành viên của Chiến Thần Điện bọn họ.

Càng là đội cho Long Ngạo Thiên một cái nón xanh, làm cho Chiến Thần Điện bọn họ luân lạc thành trò cười của cả Tiên giới. "Ta có cách!" Một tên tiểu đội trưởng Kim Tiên lộ ra nụ cười tàn nhẫn nói: "Tên Diệp Thần này không phải thích đoạn 'của quý' người khác sao?

Nếu chúng ta không thể giết hắn, vậy thì lấy gậy ông đập lưng ông là được." "Chủ ý này hay!" Các tiểu đội trưởng Kim Tiên khác hai mắt sáng lên, sôi nổi lộ ra nụ cười tàn nhẫn cùng loại. "Từ từ!" Diệp Thần không màng thương đau trên người, trong mắt đầy kinh khủng kêu lên: "Ta không phải người các ngươi muốn tìm, cũng không có sở thích thiến người khác, càng không có cướp vợ của Long Ngạo Thiên, những chuyện đó đều là Tần Phong giả mạo ta làm..." "Giả mạo!?" Các tiểu đội trưởng Kim Tiên thần tình khinh thường, căn bản không tin cái miệng thối của Diệp Thần.

Hiện tại Tần Phong đã được Tiên Minh đón về rồi, cho dù là muốn bịa đặt thì Diệp Thần cũng không bịa kịp, huống chi Diệp Thần là thật sự có khả năng khống chế thời gian, Đại Đạo Chi Ấn cũng nhất định ở trên người hắn.

Vút một tiếng!!

Đám người căn bản không tin Diệp Thần giảo biện, cầm thương đâm về phía "tuệ căn" của hắn. "Của quý của ta xong đời rồi!!" Trong mắt Diệp Thần tràn đầy vẻ kinh khủng, cảm xúc tuyệt vọng cũng dâng lên trong lòng.

Ngay tại lúc này —— cũng không biết là số Diệp Thần chưa tận, hay là "hào quang nhân vật chính" của hắn phát động.

Chỉ thấy thế giới phảng phất bị người ấn nút tạm dừng, mấy tên tiểu đội trưởng Kim Tiên lao về phía Diệp Thần bị định giữa không trung, hoa cỏ xung quanh cũng đồng dạng bị định trụ bất động. "Kẻ nào!?" Trong lòng mọi người mãnh kinh, nhìn thấy một nam tử bạch y.

Chỉ thấy đối phương mang theo nụ cười tự tin đi tới, trong tay còn phe phẩy một cây quạt xếp, bên trên viết bốn chữ lớn "Vô Sở Bất Tri" (Không gì không biết), ngay sau đó liền giơ tay búng tay một cái.

Tách một tiếng!!

Toàn trường lập tức bị kéo vào một thế giới đen kịt, dưới chân là một cái trận bàn lấp lánh ánh tím, bên trên khắc các phù văn đại biểu Thiên Can Địa Chi, Nhị Thập Bát Tinh Tú. "Đây là Kỳ Môn Cục!!" Đồng tử một tên tiểu đội trưởng Kim Tiên co rụt lại nói: "Ngươi là Võ Tu Thiên Tư Bảng xếp hạng thứ hai mươi, sở hữu con mắt thứ ba, Thủ tịch đại đệ tử của Thiên Cơ Các - Dịch Thiên Cơ!?" "Chúc mừng ngươi trả lời chính xác, nhưng mà không có phần thưởng!" Khóe miệng Dịch Thiên Cơ hơi nhếch lên, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái.

Chỉ thấy trận bàn màu tím dưới chân mọi người lập tức sáng lên, ngay sau đó một cỗ năng lượng thần bí bao bọc lấy mọi người. "A!!" Đám tiểu đội trưởng Kim Tiên mặt đầy vẻ kinh khủng, thân thể cũng bắt đầu vặn vẹo không kiểm soát.

Tuy rằng bọn họ là tiểu đội trưởng Kim Tiên được Chiến Thần Điện ngàn chọn vạn tuyển ra, nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi sự chưởng khống của Dịch Thiên Cơ, chỉ có thể trở thành con cừu non chờ làm thịt mặc cho hắn tàn sát. "Vì sao lại cứu ta!?" Diệp Thần gắng gượng đứng dậy, vẻ mặt cảnh giác nhìn đối phương.

Tuy hắn không biết Thiên Cơ Các là nơi nào, nhưng trực giác lại nói cho hắn biết, đối phương cứu mình tuyệt đối không có hảo tâm gì, nhất định là đang mưu toan mục đích không thể cho ai biết. "Không cần căng thẳng!" Dịch Thiên Cơ phất tay thu hồi Kỳ Môn Cục, tỏ vẻ mình không có ác ý gì.

Hắn sở dĩ ra tay cứu Diệp Thần, trừ việc có thể phá hoại kế hoạch của Tần Phong ra, còn có thể làm "nhà đầu tư thiên sứ" cho Diệp Thần...

Bạch Ngọc Kinh.

Ánh trăng xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào trong cung điện, trên mặt đất đâu đâu cũng là y phục tán loạn.

Tử Diên đang yên tĩnh nằm sấp trong lòng Tần Phong ngủ say, trên gò má trắng nõn phiếm một vệt hồng vựng sau cuộc mây mưa, mái tóc đen như mực nhẹ nhàng xõa xuống, hơi lấp lánh ánh nước, tấm lưng ngọc mịn màng dưới ánh trăng càng thêm kiều nộn.

Chương 1200

Cả người nhìn qua ninh tĩnh mà an tường như vậy, tựa như một nàng tiên tử đang say ngủ tỏa ra mị lực vô tận. "Giường đồng chân sắt, nệm rơm mài thành cám!" Tần Phong nhìn Tử Diên đang ngủ say nhịn không được cảm thán một tiếng, vừa rồi mới có thể trực quan cảm nhận được trái tim không chịu thua của nàng.

Vì có thể đánh bại Tiên Đế chuyển thế Lan Bảo Bảo, nàng đã âm thầm bỏ ra mồ hôi và nỗ lực mà người thường khó có thể tưởng tượng, cho dù hết lần này đến lần khác vô lực ngã xuống cũng chưa từng nghĩ tới muốn bỏ cuộc. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ hãm hại Sử Thi cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn bị trọng thương, hoạch đắc 50 vạn điểm phản diện!" "Diệp Thần giegie lại bị thương!?" Sau khi Tần Phong nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, lập tức nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu.

Tuy nhiên rất nhanh hắn đã phát hiện không thích hợp, mãi mà không chờ được tiếng nhắc nhở khác.

Nhớ lần trước hệ thống nhắc nhở là Diệp Thần giegie gặp phải nguy cơ sinh tử, nhưng lần này chỉ đạt được 50 vạn điểm phản diện, rõ ràng không phù hợp thiết lập nguy cơ sinh tử. "Chẳng lẽ là hào quang của Diệp Thần giegie khởi động rồi!?" Tần Phong nhịn không được nhíu mày lẩm bẩm một tiếng, hoài nghi Thiên Tuyển Chi Tử lại không nói đạo lý rồi.

Có điều rất đáng tiếc hắn tới Tiên giới còn chưa đến nửa năm, căn cơ còn rất yếu, trước mắt vẫn chưa có thuộc hạ nào có thể sai khiến, cho nên cũng không biết tình huống cụ thể hiện tại của Diệp Thần giegie. "Thiên Tuyển Chi Tử quả nhiên là không nói đạo lý a!" Tần

Phong phát hiện Diệp Thần giegie có xu thế thoát khỏi sự kiểm soát, bắt đầu suy tư xem có nên sắp xếp lại một kịch bản cho hắn hay không.

Dù sao hoàn cảnh an dật sẽ làm người ta lười biếng, nguy hiểm mới có thể khiến người ta trưởng thành nhanh chóng, có lẽ Diệp Thần giegie hiện tại không hiểu khổ tâm của hắn, nhưng tin tưởng tương lai nhất định sẽ hiểu. "Bệ hạ, chàng tỉnh rồi!?" Một giọng nói lười biếng vang lên.

Chỉ thấy Tử Diên không biết tỉnh lại từ lúc nào, đang dùng bàn tay ngọc chống đầu nhìn hắn, tăng thêm vài phần ý vị nũng nịu, trong đôi mắt sáng như nước hồ đào hoa hiện lên một tia giảo hoạt. "Nàng muốn làm gì!?" Thần tình Tần Phong không khỏi ngẩn ra, trong lòng có loại dự cảm không lành. "Thần thiếp đã nói rồi..." Tử Diên đỏ mặt xoay người lên ngựa, từ trên cao nhìn xuống nói: "Lần này không đột phá Địa Tiên cảnh, Bệ hạ đừng hòng ra khỏi cửa!" "Đột phá Địa Tiên!?" Tần Phong mở miệng muốn từ chối, nhưng đối phương lại không cho hắn cơ hội.

Chỉ thấy Tử Diên cúi người hôn lên cái miệng của hắn, cũng lần nữa thành thạo đè chặt hai tay hắn. "Xong rồi, lại bị động rồi!" Tần Phong biết không thể làm trái ý chí phụ nữ, chỉ có thể yên lặng phối hợp Tử Diên tu luyện.

Lúc này —— tại Thiên Phủ Viện của Tiên Minh.

Tuy rằng khảo hạch nội môn đã kết thúc, nhưng Thiên Phủ Viện lại không nhàn rỗi.

Chỉ thấy khắp nơi đều lưu truyền tin đồn vỉa hè về Vương viện trưởng, cái gì mà Vương viện trưởng nhận hối lộ tiết lộ đề thi, lợi dụng chức quyền ép buộc nữ đệ tử xinh đẹp, sau đó còn lừa trên gạt dưới, một tay che trời. "Vu oan, trần trụi là vu oan!" Sau khi Vương viện trưởng nghe được tin tức, tức giận đập bàn hét lớn. "Viện trưởng!" Tiểu bí thư vội vàng khuyên nhủ: "Hiện tại tin tức đã truyền ra rồi, chúng ta cần phải nhanh chóng nghĩ cách mới được." "Đúng, là phải nghĩ cách..." Vương viện trưởng bị tiểu bí thư nhắc nhở, người cũng nháy mắt bình tĩnh lại.

Nếu cái mông của lão sạch sẽ thì tự nhiên không sợ loại tin đồn nhảm này, cũng không sợ cấp trên nhận được tin tức qua đây điều tra lão.

Nhưng vấn đề là cái mông lão không sạch sẽ, căn bản không chịu nổi điều tra, nếu khiến cấp trên chú ý, tuyệt đối là tra một cái chuẩn một cái, cho nên phải nghĩ cách dìm chuyện này xuống, tuyệt đối không thể mất khống chế truyền đến tai cấp trên. "Viện trưởng!" Tiểu bí thư cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Chúng ta bây giờ nên làm gì đây a!?" "Đừng vội..." Vương viện trưởng vội vàng sửa sang lại suy nghĩ, mở miệng nói: "Bản viện trưởng cảm thấy chuyện này không đơn giản, muốn để tin tức truyền bá nhanh như vậy, phía sau nhất định có người đang **đẩy sóng trợ lực**, hẳn là có người ở sau lưng muốn chơi bản viện trưởng." "Chơi ngài!?" Thần tình tiểu bí thư ngẩn ra nói: "Nhưng chúng ta làm việc luôn dĩ hòa vi quý, tuy rằng thu tiền của đám đệ tử ngoại môn kia, nhưng sau đó không thông qua thì hoàn trả toàn bộ, hơn nữa chúng ta cũng rất hiểu quy củ, trên dưới đều đã lo lót xong, mình chỉ giữ lại một phần mười a!" "Chúng ta dĩ hòa vi quý, nhưng không đại biểu chưa từng đắc tội người nào!" Vương viện trưởng mở miệng nhắc nhở: "Ngươi quên Tần Phong không lâu trước đây, còn có Phó Ngôn Kiệt của Phó gia rồi sao!?" "Tần Phong!?" Tiểu bí thư nhíu mày nói: "Lúc ấy ngài cũng chỉ huấn xích Tần Phong một câu, sau đó càng là cho hắn đủ mặt mũi, hắn không đến mức nhỏ mọn thù dai thời gian dài như vậy chứ!?" "Bản viện trưởng cũng cảm thấy không phải Tần Phong..." Vương viện trưởng trầm tư một lát mới nói: "Người này hiện tại không chỉ thông qua khảo hạch nội môn mà còn bái Tây trưởng lão làm sư phụ, trở thành thân truyền đệ tử, tương lai lăn lộn kiếm chút công tích chính là Thánh tử, Thánh nữ, lộng không tốt còn có thể một bước trở thành Tự Liệt, tiền đồ có thể nói là một mảnh quang minh, xác thực không cần thiết so đo với một viện trưởng Thiên Phủ nho nhỏ như ta." "Vậy chính là Phó Ngôn Kiệt của Phó gia!" Tiểu bí thư buột miệng nói: "Đám đệ tử gia tộc có huyết mạch Tiên Đế truyền thừa này, kẻ nào kẻ nấy đều có loại cảm giác ưu việt mạc danh, lần trước Viện trưởng ngài bác bỏ thỉnh cầu của Phó Ngôn Kiệt, hắn ghi hận trả thù cũng không phải là không có khả năng." "Hừ!!" Vương viện trưởng hừ lạnh một tiếng nói: "Chẳng qua là một gia tộc huyết mạch truyền thừa đã sa sút, Phó gia này thật đúng là coi mình là cái thá gì chứ!" "Viện trưởng!" Tiểu bí thư vội vàng hỏi: "Chúng ta có muốn phái người đi giáo dục Phó Ngôn Kiệt một chút, để hắn biết quy củ của Thiên Phủ Viện chúng ta không!?" "Không cần!" Vương viện trưởng vẫn chưa mất đi lý trí, rất lãnh tĩnh nói: "Hiện tại rốt cuộc là Tần Phong nhỏ mọn, hay là Phó Ngôn Kiệt trả thù, hoặc là đấu đá phái hệ nội bộ còn chưa làm rõ ràng, mạo muội hành động chỉ sẽ để người ta nắm được thóp, vẫn là xác nhận một chút rồi hãy đưa ra quyết định thì tốt hơn." "Vâng!" Sự thất vọng trong mắt tiểu bí thư chợt lóe lên rồi biến mất, sau đó vội vàng hỏi: "Vậy không biết Viện trưởng ngài tiếp theo định bắt đầu điều tra từ đâu!?" "Ưm..." Vương viện trưởng trầm ngâm một lát mới hỏi: "Nếu bản viện trưởng nhớ không lầm thì Tần Phong có một vị Lão tổ tông, cũng đi theo hắn cùng tới Tiên Minh chúng ta đúng không!?" "Đúng vậy!" Tiểu bí thư vội vàng trả lời: "Tần Phong xác thực có dẫn theo một vị Lão tổ tông tới Tiên Minh, hiện tại người đang ở trong Thiên Phủ Viện chúng ta, nghe nói Phó viện trưởng gần đây thường xuyên đích thân tới cửa bái phỏng." "Lão thái!!" Trên mặt Vương viện trưởng bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại cảnh giác hẳn lên...

Lúc này, tại khu nhà ở của Thiên Phủ Viện.

Tần gia Thủy Tổ đang cầm một chiếc cần câu, ngồi câu cá trong hồ nước ở hậu hoa viên.

Ngồi bên cạnh hắn uống trà là một nam tử gầy gò, chính là lão Thái trong miệng Vương viện trưởng, Phó viện trưởng của Thiên Phủ Viện, người thuộc phe phái khác với Vương viện trưởng và cũng là đối tác hiện tại của Tần gia Thủy Tổ. "Cá cắn câu rồi!" Tần gia Thủy Tổ mạnh mẽ nhấc cần câu, một con cá lớn lập tức vùng vẫy nhảy lên. "Con cá to quá!" Thái Phó viện trưởng đứng bên cạnh vội vàng đặt tách trà xuống, kinh hô. "Còn dám giãy giụa!" Tần gia Thủy Tổ vội vàng vươn tay giữ chặt dây câu, cũng không quên búng ra một đạo kiếm khí lăng lệ, thực hiện một cú "vợt cá kiểu Mỹ" đối với con cá lớn đang quay cuồng trong hồ.

Phanh một tiếng!!

Kiếm khí bắn ra, xuyên thủng đầu cá!

Chỉ thấy máu tươi loang lổ trong hồ nước, con cá lớn vốn đang vùng vẫy cũng ngừng giãy giụa. "Ách, quá tàn bạo rồi!" Thái Phó viện trưởng nhìn mà mí mắt giật giật, tỏ vẻ chưa từng thấy qua loại vợt lưới kiểu này. "Thái viện trưởng nói đùa!" Tần gia Thủy Tổ bình thản xách con cá lớn lên, giọng điệu rất đỗi bình thản nói: "Con cá này đã cắn câu, tự nhiên phải một gậy đánh chết, nếu không để nó chạy mất thì chẳng phải quá đáng tiếc sao!?" "Lời này nói không sai!" Thái viện trưởng nhấp ngụm trà gật đầu tán đồng, lại chuyển đề tài nói: "Bất quá lão Vương làm viện trưởng Thiên Phủ Viện bao nhiêu năm nay, năm nào cũng hiếu kính lên trên, chỉ bằng mấy lời đồn đại e là không thể một gậy đánh chết hắn được đâu nhỉ?!" "Yên tâm!" Tần gia Thủy Tổ tự tin cười nói: "Ta đã sách phản được cô thư ký nhỏ bên cạnh Vương viện trưởng, lời đồn đại có thể nói là cơ bản đúng sự thật.

Còn việc có thể một gậy đánh chết Vương viện trưởng hay không, thì phải xem các ngươi tung tin đồn lực độ có đủ lớn hay không, nếu lực độ đủ lớn, thì không phải cứt cũng thành cứt thôi." "Còn có chuyện này?!" Đôi mắt Thái viện trưởng lập tức sáng lên, tách trà trong tay cũng đặt xuống.

Tuy rằng qua thời gian dài tiếp xúc, hắn biết Tần gia Thủy Tổ có chút thủ đoạn, nhưng thật không ngờ lại có thủ đoạn đến mức này, ngay cả thư ký nhỏ bên cạnh Vương viện trưởng cũng có thể sách phản.

Hiện tại đã nắm được thóp của đối phương, không gian thao tác cũng lớn hơn.

Chỉ cần nghĩ cách lan truyền lời đồn đại ra ngoài, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của các đại lão bên trên.

Đến lúc đó, đại lão phía trên mình lại châm ngòi thổi gió thêm một chút, mình liền có thể thay thế Vương viện trưởng. "Đương nhiên, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt!" Tần gia Thủy Tổ tràn đầy tự tin nói: "Phong nhi nhà ta hiện tại không chỉ thông qua khảo hạch của Tiên Minh, còn là Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất, Võ Tu Thiên Tư Bảng thứ ba mươi tám, sở hữu Tiên Đế chi tư.

Thư ký nhỏ của Vương viện trưởng lại không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết nên lựa chọn thế nào." "Cũng đúng!" Thái viện trưởng tán đồng gật đầu, cảm thấy Tần gia Thủy Tổ nói rất đúng.

Từ khi Tần Phong thông qua khảo hạch của Tiên Minh, không chỉ các phương thế lực muốn bỏ tiền trọng kim đầu tư hắn, mà còn có rất nhiều đệ tử định lựa chọn sau này đi theo Tần Phong.

Hiện tại thư ký nhỏ của Vương viện trưởng bị sách phản, có thể nói là chẳng có gì bất ngờ.

Nghĩ đến đây —— Thái viện trưởng ngồi không yên nữa, đứng dậy cáo từ rời đi.

Còn Tần gia Thủy Tổ cũng không có ý định vãn lưu, tiếp tục quăng cần câu xuống hồ bắt đầu câu cá.

Tuy rằng hắn thành công sách phản thư ký nhỏ của Vương viện trưởng, cũng định mượn thế lực của Thái viện trưởng kéo Vương viện trưởng xuống ngựa, nhưng hắn lại không có ý định đầu quân vào phe Thái viện trưởng.

Hiện tại Tần gia bọn họ đã xuất hiện một Kỳ Lân nhi, còn bái Tây trưởng lão của Tiên Minh làm thầy, hoàn toàn có năng lực tự mình làm chủ, hà tất phải đi theo sau mông người khác chứ!?

Một câu nói...

Hai bên đều không đắc tội, chỗ tốt hắn muốn tất!

Chương 1201

Đinh một tiếng!

Thiết bị truyền tin của Tần gia Thủy Tổ vang lên, nhìn qua là tin nhắn do cô thư ký nhỏ gửi tới.

Mở ra xem, một dòng chữ vàng hiện lên, đại ý là Vương viện trưởng không vì phẫn nộ mà mắc mưu, ngược lại chĩa mũi nhọn vào Phó Ngôn Kiệt của Phó gia, hiện tại đang định đích thân qua đây thăm dò Tần gia Thủy Tổ. "Cá lại cắn câu rồi!" Tần gia Thủy Tổ mạnh mẽ nhấc cần, tiếp đó lại sử ra chiêu "vợt cá kiểu Mỹ".

Rất nhanh —— Vương viện trưởng liền dẫn theo cô thư ký nhỏ đến phủ viện của Tần gia Thủy Tổ. "Chúc mừng, chúc mừng!" Vương viện trưởng vừa gặp mặt đã chắp tay, vô cùng nhiệt tình nói: "Lần này Tần Phong thành công thông qua khảo hạch, còn bái Tây trưởng lão làm thầy, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng.

Sau này lão ca ca phát đạt rồi, chớ có quên đệ đệ ta đấy nhé!" Nói xong...

Vương viện trưởng liền ra hiệu cho cô thư ký bên cạnh, đối phương lập tức hiểu ý dâng lên một hộp gỗ nhỏ. "Vương viện trưởng quá khách sáo rồi!" Tần gia Thủy Tổ cũng là ai đến cũng không từ chối, cười ha hả nhận lấy lễ vật. "Không khách khí, đều là chút đồ chơi nhỏ thôi!" Vương viện trưởng liếc mắt nhìn tách trà trên bàn, lập tức thuận thế mở miệng nói: "Lão ca ca, chỗ ngài vừa có khách sao!?" "Là Thái viện trưởng, đã đi rồi!" Tần gia Thủy Tổ không hề giấu giếm, bộ dáng phẳng lặng như nước. "Lão Thái a!" Vương viện trưởng bất động thanh sắc cười nói: "Chúng ta cùng làm việc mấy trăm năm rồi, nghĩ lại chắc hắn cũng đến chúc mừng nhà lão ca ca xuất hiện một Kỳ Lân nhi." "Cái này e là ngươi đoán sai rồi!" Tần gia Thủy Tổ thần bí nhìn ngó xung quanh, bắt đầu châm ngòi thổi gió: "Nể tình ngươi lần trước nói đỡ cho lão phu, quát lui tên Phó Ngôn Kiệt kia, lão phu cho ngươi một câu lời khuyên chân thành: Tri nhân tri diện bất tri tâm, đừng để bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền." "Lão ca ca, ý này là sao?!" Nụ cười trên mặt Vương viện trưởng lập tức thu lại, vội vàng mở miệng truy vấn Tần gia Thủy Tổ.

Chỉ là Tần gia Thủy Tổ lại chơi trò lạt mềm buộc chặt, mặc kệ hỏi thế nào cũng không mở miệng, cũng khiến trong lòng Vương viện trưởng càng thêm khẳng định kẻ giở trò sau lưng mình chính là Thái viện trưởng. "Ân..." Vương viện trưởng thấy Tần gia Thủy Tổ trước sau không chịu mở miệng, vội vàng ra hiệu cho cô thư ký nhỏ. "Tần gia!" Cô thư ký nhỏ hiểu ngay ánh mắt của Vương viện trưởng, thành thạo ngồi vào trong lòng Tần gia Thủy Tổ. "Hữu nhục tư văn!" Tần gia Thủy Tổ ngoài miệng tuy khiển trách, nhưng tay thì không hề nhàn rỗi, cuối cùng rất là bất đắc dĩ nói: "Vương viện trưởng, ngươi làm thế này khiến lão phu thực sự rất khó xử a!?" "Lão ca ca!" Vương viện trưởng vội vàng đánh bài tình cảm: "Ta là thật lòng coi ngài như ca ca, ngài cũng không thể trơ mắt nhìn đệ đệ ta bị tiểu nhân ám toán chứ!?" "Thôi được!" Tần gia Thủy Tổ rối rắm một hồi, phảng phất như hạ quyết tâm nói: "Nể tình huynh đệ chúng ta hợp nhau như vậy, ca ca sẽ nói cho ngươi biết.

Tên họ Thái kia thực ra đến để lôi kéo ca ca, hắn nói mình không những đã chào hỏi bên trên, còn lôi kéo được Phó gia, định một mạch đá đệ đệ ngươi ra khỏi cục." "Lão Thái, Phó gia!" Sắc mặt Vương viện trưởng trong nháy mắt lạnh xuống, liền biết việc này không đơn giản như vậy. "Lão đệ a!" Tần gia Thủy Tổ giây lát biến thành người anh trai tri kỷ, vẻ mặt quan tâm nói: "Đã ngươi gọi ta một tiếng lão ca, thì lão ca không thể mặc kệ ngươi.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, lão ca ta dù có bỏ cái mặt già này đi, cũng sẽ dắt Phong nhi đi tìm Tây trưởng lão cầu tình bảo vệ ngươi một mạng." "Lão ca ca!" Vương viện trưởng đương trường xúc động không kìm được, độ hảo cảm tăng lên vùn vụt...

Bạch Ngọc Kinh.

Tiểu Bạch đang chạy nhảy khắp nơi trong núi rừng.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi một tháng, nó đã tuyên bố chủ quyền trên mười tám ngọn tiên phong.

Ngay cả những con vật nhỏ sống trong hang động cũng bị nó lôi ra tát cho hai cái bạt tai.

Còn về đám người Hữu Dung, Điềm Điềm, Tiểu Hương Phi... ai cũng không muốn đi ở tiên phong cấp Ất, cuối cùng đều dọn đến cung điện ở chủ phong. "Đã một tháng rồi..." Điềm Điềm nhìn cánh cửa cung điện đóng chặt, mòn mỏi trông chờ nói: "Bệ hạ sao còn chưa ra, cũng không biết thương hoa tiếc ngọc Tử Diên tỷ tỷ chút nào sao!?" "Ngươi thì hiểu cái gì!?" Hồng Hạnh ở bên cạnh châm chọc nói: "Tử Diên trước đó luôn bị Lan tỷ tỷ đè đầu cưỡi cổ, trong lòng cảm thấy không phục, liền ý đồ lôi kéo bệ hạ tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú để tìm cầu siêu việt.

Đáng tiếc gà rừng vẫn là gà rừng, dù có bay lên cành cao cũng không phải là phượng hoàng, phượng hoàng chân chính là Tiên Đế chuyển thế Lan tỷ tỷ." "Có gì mà đắc ý!" Điềm Điềm không cam lòng yếu thế đáp trả: "Ngươi đừng quên Lan tỷ tỷ của ngươi đã bỏ ngươi lại mà đi rồi, ngươi nếu không muốn sau này bị bắt nạt, thì thành thật cụp đuôi mà làm người đi." "Ngươi..." Huyết mạch Ma tộc của Hồng Hạnh bị kích hoạt, xắn tay áo lên định lao vào khô máu. "Ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc!" Điềm Điềm cũng có huyết mạch thảo nguyên, một lời không hợp cũng lao vào chiến. "Đừng đánh, đừng đánh!" Tiểu

Hương Phi vội vàng đứng giữa hai người can ngăn, tỏ vẻ mọi người đều là hảo tỷ muội cả đời.

Oanh long long!!

Trong cung điện đột nhiên truyền đến một trận chấn động, còn kèm theo một luồng năng lượng tinh thuần.

Chỉ thấy Tần Phong và Tử Diên trong cung điện bị Thái Cực Âm Dương Đồ bao bọc, điên cuồng hấp thu tiên khí trong thiên địa, khiến hai người tiến vào một loại trạng thái vong ngã, khí tức cũng đang nhanh chóng tăng vọt. "Chính là lúc này, phá cho ta!!" Tần Phong mạnh mẽ mở bừng đôi mắt, trong cơ thể truyền ra một tiếng trầm đục.

Phanh một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong bộc phát ra một luồng uy áp khủng bố, khí tức quanh thân cũng trong nháy mắt bạo tăng một đoạn dài.

Tuy rằng một tháng tu luyện không khiến tu vi của hắn đột phá đến Địa Tiên cao giai, vẫn là Địa Tiên trung giai như cũ, nhưng Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết lại thành công đột phá đến tầng mười bảy.

Không chỉ năng lực tự chữa lành của bản thân được tăng cường lần nữa, mà Trùng Sinh Tinh Huyết trong đan điền cũng đạt đến 256 giọt. "Ư..." Tử Diên không kìm được căng chặt kiều khu, ngón chân ngọc ngà cũng theo đó mà co quắp lại.

Phanh một tiếng!!

Chỉ nghe trong cơ thể Tử Diên truyền đến một tiếng trầm đục, là thanh âm gông cùm xiềng xích tu vi bị phá vỡ, ngay sau đó tiên khí điên cuồng dũng mãnh tràn vào cơ thể, uy áp độc hữu của Địa Tiên cũng theo đó bộc phát ra. "Tử Diên bảo bảo rốt cuộc cũng đột phá Địa

Tiên rồi!" Tần Phong thở phào một hơi, coi như hoàn thành ý chí phụ nữ.

Thời gian không lâu —— trong cung điện dần dần khôi phục bình tĩnh, tiên thể của Tử Diên cũng đã đúc thành.

Chỉ là Tử Diên lại má đỏ hây hây nằm sấp trong lòng Tần Phong, giống như người làm công vừa tan ca chế độ 007 về nhà, toàn thân trên dưới một chút sức lực cũng không có, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon. "Tử Diên bảo bảo!" Tần Phong hôn lên trán Tử Diên một cái, cười hì hì nói: "Thanh xuân không có giá bán, chúng ta không nên lãng phí thời gian vào việc ngủ, nên nhân lúc còn trẻ làm nhiều chuyện có ý nghĩa hơn mới đúng." "Đừng quậy nữa!" Tử Diên ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên nổi, hữu khí vô lực lầm bầm nói: "Ngài một câu thanh xuân không có giá bán, thần thiếp liền phải từ trên giường run rẩy xuống dưới giường, thần thiếp mới không mắc lừa nữa đâu." "Nàng thế này không phải là bắt nạt người thật thà sao?!" Tần Phong lập tức không vui.

Chính mình không vi phạm ý chí phụ nữ, ngày đêm không nghỉ giúp nàng đột phá đến cảnh giới Địa Tiên, vậy mà xong việc nàng lại trở mặt không nhận người, không chịu giúp mình đột phá đến Địa Tiên cao giai. "Đi tìm mấy con hồ ly tinh khác đi!" Tử Diên lười để ý đến Tần Phong, xoay người chìm vào giấc ngủ say. "Quá bắt nạt người ta rồi!" Trong lòng Tần Phong đầy ủy khuất, biết mình bị lừa gạt rồi.

Bất quá vừa nghĩ đến không thể trái với ý chí phụ nữ, hắn chỉ đành đứng dậy đi tìm đám người Tiểu Hương Phi tìm kiếm an ủi.

Nhưng ngay khi Tần Phong đứng dậy ăn mặc chỉnh tề, phát hiện trên thiết bị truyền tin có mấy tin nhắn chờ.

Ngoài tin nhắn của Tây trưởng lão bảo hắn sau khi xuất quan thì đến Tiên Chú Phong ra, còn có một số tin tức Tần gia Thủy Tổ nghe ngóng được, trong đó có tin Thất trưởng lão rời khỏi Tiên Minh. "Thất trưởng lão rời khỏi Tiên Minh!?" Tần Phong nhịn không được nhíu mày lẩm bẩm: "Chẳng lẽ bánh răng vận mệnh đã chuyển động, Thất trưởng lão rất nhanh sẽ gặp gỡ Diệp Thần gie gie, sau đó bái nhập Tiên Minh trở thành thân truyền đệ tử của Thất trưởng lão!?" "Nhân thủ không đủ a!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, hoài niệm khoảng thời gian ở Hạ giới.

Chương 1202

Tuy rằng khi đó hắn còn rất yếu nhỏ, nhưng lại có một đám thủ hạ cho hắn sai khiến, cả cái Hoang Cổ chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay đều không qua mắt được hắn.

Nhưng hiện tại chính mình cô gia quả nhân một mình, rất nhiều tin tức đều không thể cập nhật kịp thời. "Phải nhanh chóng phát triển thế lực của chính mình!" Tần Phong không còn tâm trí đi tìm các em gái an ủi nữa, mở cửa cung điện đi thẳng đến Tiên Chú Phong. ……… Tiên Chú Phong!

Nơi tu hành của Tây trưởng lão Tiên Minh, cũng là thánh địa trong lòng các luyện khí sư ở Tiên giới.

Chỉ thấy một hòn đảo khổng lồ lơ lửng giữa không trung, ngọn núi cao chọc trời giống như một thanh kiếm sắc bén cắm thẳng lên trời xanh, xung quanh ngọn núi tiên khí phiêu đãng, mây mù mênh mang lượn lờ, phảng phất như khoác lên một tầng khăn che mặt thần bí.

Từ xa còn có thể nhìn thấy một chiếc lò luyện khí khổng lồ, bên trong không chỉ có ngọn lửa đang nhảy múa, quanh thân còn khắc đầy rất nhiều phù văn thần bí, toát ra một cỗ khí tức cổ lão tang thương. "Đây chính là Tiên Chú Phong!?" Tần Phong dựa vào thân phận đệ tử thân truyền, rất nhẹ nhàng tiến vào Tiên Chú Phong.

Chỉ thấy nơi này khác với cảnh tượng vung búa lớn khắp nơi trong tưởng tượng, các luyện khí sư giống như thư sinh ở học đường đang cầm sách đọc, còn có luyện khí sư thì đang tu luyện pháp quyết luyện khí... "Tần sư đệ, mời đi bên này!" Một vị sư tỷ chủ động dẫn đường cho Tần Phong, thuận tiện giảng giải: "Tiên Chú Phong chúng ta tuy rằng không nhiều đệ tử như các phong khác, nhưng đều là do Tây trưởng lão **tuyển chọn kỹ lưỡng** ra, tiên khí mà toàn bộ đệ tử Tiên Minh sử dụng cũng đều do chúng ta luyện chế, cho nên đệ tử các phong khác nhìn thấy chúng ta đều khách khách khí khí." "Sư tỷ!" Tần Phong tò mò nhìn ngó xung quanh, nhịn không được hỏi: "Nghe nói luyện khí sư ở Tiên giới đều rất kiếm tiền, chuyện này có thật không!?" "Đương nhiên là thật rồi!" Trên mặt sư tỷ tràn đầy tự tin nói: "Luyện khí sư kém nhất của Tiên Chú Phong chúng ta cũng có thể luyện chế hạ phẩm tiên khí, cho dù ba tháng mới luyện chế được một kiện, cũng có thể kiếm được hàng vạn khối hạ phẩm tiên tinh." "Nhiều như vậy sao!?" Tần Phong lập tức phối hợp kinh hô một tiếng, trong lòng đã bắt đầu tính toán.

Là Thiên Mệnh Đại Phản Phái trong truyền thuyết, hắn ghét nhất là thấy người ta vui vẻ.

Sớm muộn gì cũng phải giúp bọn họ an bài "Đô thị chi cực hạn bát hạng" trong truyền thuyết: Phòng chi thải khoản (vay mua nhà), hôn chi thải lễ (sính lễ), học chi khu phòng (nhà gần trường), oa chi nhuyễn lặc (điểm yếu con cái), y chi tác mệnh (viện phí), lao chi vô hưu (làm việc không nghỉ), tân chi vô trợ (lương thấp), thực chi ngoan hoạt (thực phẩm bẩn)... "Đây còn tính là ít đấy!" Sư tỷ kiên nhẫn giải thích: "Nếu có thể luyện chế trung phẩm tiên khí, một năm tối thiểu cũng kiếm được mấy vạn trung phẩm tiên tinh; nếu có thể luyện chế thượng phẩm tiên khí, vậy thì càng ghê gớm hơn, cho dù cuối cùng luyện khí thất bại, người ta cũng phải chi trả mấy vạn thượng phẩm tiên tinh làm phí vất vả." "Lợi hại như vậy sao!?" Tần Phong vừa đi theo sư tỷ, vừa lật xem Đại Bách Khoa.

Căn cứ theo ghi chép trong Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, cấp bậc của luyện khí sư ở Tiên giới cũng giống như phân chia đẳng cấp của Thiên Tuyển Chi Tử, chia làm bốn cấp bậc: Truyền Thuyết, Sử Thi, Thần Thoại, Thiên Đạo.

Cũng phân biệt tương ứng với hạ phẩm tiên khí, trung phẩm tiên khí, thượng phẩm tiên khí, cùng với cực phẩm tiên khí.

Còn về vị sư tôn giá rẻ kia của hắn, thì đã đạt đến cấp Bán Bộ Thiên Đạo.

Tuy rằng có thể luyện chế ra cực phẩm tiên khí, nhưng lại cần tiêu hao tinh thần và thời gian cực lớn, hơn nữa chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ dẫn đến luyện chế thất bại. "Ta là đẳng cấp gì nhỉ!?" Tần Phong trong lòng thầm nói thầm.

Bởi vì hắn còn chưa từng thử qua luyện chế tiên khí, cho nên cũng không biết đẳng cấp luyện khí của mình.

Bất quá căn cứ theo kinh nghiệm hồi lò luyện chế hạ phẩm tiên kiếm ở Hạ giới, cùng với việc tu sửa trung phẩm tiên giáp ở Thượng giới mà xem, hắn hiện tại hẳn là đã đạt đến cấp Truyền Thuyết, luyện chế được hạ phẩm tiên khí.

Còn về việc có thể luyện chế trung phẩm tiên khí hay không, hắn cảm giác mình trước mắt vẫn chưa được.

Không phải vấn đề kỹ thuật, mà là vấn đề tu vi!

Với tu vi Địa Tiên trung giai hiện tại của hắn, cho dù có bản lĩnh luyện chế trung phẩm tiên khí, cũng không có năng lực luyện chế ra, ít nhất cũng phải đột phá Chân Tiên mới có khả năng. "Đương nhiên lợi hại rồi!" Sư tỷ tiếp tục thao thao bất tuyệt nói: "Luyện khí sư chúng ta cái không thiếu nhất chính là tiền, không giống như Thiên Kiếm Phong của Thất trưởng lão bên cạnh, đám kiếm tu nghèo rớt mồng tơi trên đó chỉ có thể dựa vào bổng lộc hàng tháng của Tiên Minh mà sống qua ngày." "Thiên Kiếm Phong của Thất trưởng lão bên cạnh!?" Tần Phong lập tức tỉnh cả người, uyển như kích hoạt Tào Tặc chi hồn.

Từ xa quả thực có thể nhìn thấy một tòa tiên sơn lơ lửng trong mây mù, cho dù cách một quãng xa đều có thể cảm nhận được kiếm ý trùng thiên, Tiên Thiên Kiếm Khí trong cơ thể hắn cũng bắt đầu cuộn trào. "Góa phụ trước cửa nhiều thị phi!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, quyết định có rảnh sẽ sang đó chơi.

Rất nhanh —— Tần Phong liền đi theo sư tỷ đến trước một cái hắc động.

Chỉ thấy bên ngoài hắc động có hàng trăm đệ tử nội môn canh giữ, thấp nhất cũng là tu vi Thái Ất Kim Tiên cảnh, trên người càng là trang bị mấy kiện trung phẩm tiên khí. "Khu vực hạch tâm, cấm đi vào!" Đệ tử thủ vệ thần tình giới bị, trực tiếp ngăn cản Tần Phong lại. "Người mình!" Sư tỷ vội vàng lấy ra giấy thông hành, mở miệng giải thích: "Vị này là Tần Phong sư đệ, đệ tử thân truyền của Tây trưởng lão." "Hắn chính là Tần Phong!?" Mọi người nghe vậy, vẻ mặt đầy hâm mộ.

Đừng nhìn Tiên Chú Phong bọn họ có rất nhiều luyện khí sư, đều là do Tây trưởng lão **tuyển chọn kỹ lưỡng** ra, nhưng lại không có một ai lọt vào mắt xanh của Tây trưởng lão, cao nhất cũng chỉ được thu làm đệ tử ký danh.

Nói cách khác...

Tần Phong là y bát truyền nhân duy nhất của Tây trưởng lão, là người thừa kế tương lai trên danh nghĩa của Tiên Chú Phong. "Chúng ta đi thôi!" Sau khi giao giấy thông hành cho hộ vệ kiểm tra xong, sư tỷ liền dẫn Tần Phong bước vào trong hắc động.

Khi Tần Phong bước vào hắc động, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy phía sau hắc động là một không gian độc lập do đại năng khai mở, bên trong giống như cảnh tượng chế tạo phi thuyền vũ trụ trong phim khoa học viễn tưởng tương lai, mấy chiếc Thiên Chu khổng lồ đang được chế tạo.

Không chỉ có luyện khí sư, còn có trận pháp sư, phù văn sư...

Có thể nói việc chế tạo một chiếc Thiên Chu cũng giống như hàng không mẫu hạm vậy, tuyệt đối không phải một người có thể làm ra, mà là cần một tổ quốc cường đại, hàng trăm hàng ngàn bộ môn hợp tác mới có thể hoàn thành. "Cảm giác thế nào!?" Tây trưởng lão không biết xuất hiện từ lúc nào, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Thiên Chu này chính là tác phẩm đắc ý của vi sư, là đại sát khí siêu cấp trên chiến trường, năm đó vừa ra mắt đã lập tức chấn động cả Tiên giới." "Quả thực rất lợi hại!" Tần Phong tán đồng gật đầu.

Dù hắn đã nhìn thấy Thiên Chu mấy lần rồi, vẫn như cũ có thể cảm nhận được áp bách cảm của Thiên Chu. "Đáng tiếc..." Tây trưởng lão đột nhiên thần tình sa sút nói: "Biểu hiện của Thiên Chu trên chiến trường quá mức chói mắt, lập tức thu hút sự chú ý của các phương thế lực, sau đó các đại thế lực liền nhao nhao đầu nhập lượng lớn nhân lực vật lực đi phỏng chế.

Long Chu của Chiến Thần Điện chính là phỏng chế Thiên Chu của Tiên Minh ta, uy lực càng là kẻ tám lạng người nửa cân với Thiên Chu của chúng ta." "Rất bình thường!" Tần Phong nhìn Thiên Chu phía trước, mở miệng nói: "Tuy rằng sự xuất hiện của Thiên Chu đã thay đổi cục diện chiến trường, nhưng cũng không thoát khỏi tư duy hiện có, thủ đoạn công kích cũng không có gì quá đổi mới, cho nên các phương thế lực phỏng chế lại cũng không khó." "Hình thức tư duy hiện có!?" Tây trưởng lão ngẫm nghĩ kỹ, lập tức vỗ đùi kinh hô: "Ngoan đồ nhi, con nói quá đúng!

Thiên Chu là tác phẩm tập hợp đại thành của các kỹ thuật luyện khí, trận pháp, phù văn...

Chúng ta có những kỹ thuật này, thế lực khác cũng đồng dạng có, cho nên phỏng chế lại cũng không tính là quá khó." "Không sai, chính là ý này!" Tần Phong gật đầu nói: "Cho nên muốn để bọn họ không thể phỏng chế, thì nhất định phải thoát khỏi hình thức tư duy hiện có mới được, làm cho bọn họ căn bản xem không hiểu chúng ta rốt cuộc đang sử dụng kỹ thuật gì." "Con nói nghe nhẹ nhàng lắm!" Tây trưởng lão nhịn không được trợn trắng mắt nói: "Muốn thoát khỏi hình thức tư duy hiện có, thì cần phải khai mở lại một hệ thống hoàn toàn mới.

Sư phụ con tuy rằng ngông cuồng, nhưng còn chưa ngông cuồng đến mức có thể thoát ly hệ thống hiện có để khai tông lập phái." "Sư tôn không có, đồ nhi có a!" Tần Phong vung tay lên, lấy ra Đại Pháo Manh Muội. "Đây là..." Ánh mắt Tây trưởng lão lập tức bị thu hút.

Tuy rằng Đại Pháo Manh Muội ngay cả thánh khí phàm gian cũng chưa đạt tới, nhưng là luyện khí sư cấp Bán Bộ Thiên Đạo, ông vẫn liếc mắt một cái liền nhìn ra chỗ bất tầm thường của nó.

Khác hẳn với vũ khí lạnh trong nhận thức của ông, là một loại vũ khí ông chưa từng thấy qua. "Đây là pháo..." Tần Phong không có ý định giấu giếm, bắt đầu giảng giải cho Tây trưởng lão.

Cuối cùng không chỉ vẽ ra phi thuyền vũ trụ, mà còn lôi hết các khái niệm vũ khí như pháo quỹ đạo (railgun), lò rèn tinh tế, lồng giam hành tinh (Dyson sphere concept), dấu ấn tử vong, trượng của thượng đế (Rods from God), đại bác trên không (AC-130 concept?)...

Chương 1203

ra nói một lượt. "Không được rồi, không được rồi..." Tây trưởng lão chỉ cảm thấy trước mắt rộng mở trong sáng.

Tuy ông biết Tần Phong là yêu nghiệt đứng đầu Khí Tu Thiên Tư Bảng, nhưng chưa từng thấy qua sự lợi hại của đệ nhất yêu nghiệt, mà hiện tại ông rốt cuộc trực quan cảm nhận được rồi, cái gì gọi là yêu nghiệt đứng đầu Khí Tu Thiên Tư Bảng.

Hoàn toàn vứt bỏ hình thức tư duy hiện có, đề xuất một bộ hình thức chiến đấu hoàn toàn mới.

Có lẽ phi thuyền vũ trụ trong miệng Tần Phong không thể vượt qua Thiên Chu, nhưng phương thức chiến đấu mới lạ tuyệt đối có thể đánh cho đối phương trở tay không kịp.

Hơn nữa bởi vì chưa từng thấy qua, cho nên không dễ dàng bị phỏng chế. "Kỳ thực chúng ta còn có thể đề xuất kế hoạch Nam Thiên Môn!" Tần Phong tiếp tục nói: "Nếu bọn họ lựa chọn theo, thì cần phải đầu nhập lượng lớn nhân lực vật lực, đến lúc đó nhất định sẽ bị kéo sụp, còn nếu không theo, chúng ta liền làm thật ra..." "Kế hoạch Nam Thiên Môn!?" Tây trưởng lão hai mắt sáng lên, bắt đầu nghiền ngẫm kỹ càng.

Nếu Long Ngạo Thiên tin vào kế hoạch Nam Thiên Môn, thế tất sẽ đầu nhập lượng lớn nhân lực vật lực, cho dù không thể kéo sụp Chiến Thần Điện, cũng có thể tiêu hao đi lượng lớn tài nguyên của Chiến Thần Điện, chiếm cứ quyền chủ động cho chiến tranh tương lai.

Còn nếu Long Ngạo Thiên không tin kế hoạch Nam Thiên Môn, vậy bọn họ sẽ lôi Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất ra.

Còn về việc Long Ngạo Thiên làm ra Nam Thiên Môn, ông cá nhân cảm giác khả năng không lớn.

Bởi vì bọn họ rất khó đột phá hình thức tư duy hiện có, giống như Tần Phong kiến lập một hệ thống chiến tranh hoàn toàn mới.

Hơn nữa lùi một vạn bước mà nói, đến cả Long Ngạo Thiên cũng làm ra Nam Thiên Môn, thì thân là người đề xuất kế hoạch Nam Thiên Môn, lại thêm Tần Phong đứng đầu Khí Tu Thiên Tư Bảng, lại có lý do gì không làm ra Nam Thiên Môn chứ!? "Hắc hắc..." Khóe miệng Tần Phong nhịn không được nhếch lên, biết vị sư tôn giá rẻ này động tâm rồi.

Tiếp theo ông ấy thế tất sẽ thúc đẩy tiến hành kế hoạch Nam Thiên Môn, mà kế hoạch Nam Thiên Môn to lớn như vậy, nhất định sẽ liên quan đến lượng lớn nhân lực và vật lực, cũng chính là tạo cho hắn rất nhiều cơ hội biển thủ túi riêng. "Ngoan đồ nhi, kế hoạch này của con phi thường tốt!" Tây trưởng lão không tiếc lời khen ngợi nói: "Vi sư đi tìm mấy vị trưởng lão thương nghị ngay đây, nếu các vị trưởng lão đều tán đồng, vậy con lần này lập đại công rồi, tấn thăng Tự Liệt có thể hơi khó khăn, nhưng tấn thăng Thánh Tử hẳn là không có vấn đề gì lớn." "Sư tôn quá khen!" Tần Phong vẻ mặt khiêm tốn nói: "Đồ nhi thân là đệ tử Tiên Minh, những việc này đều là việc nằm trong phận sự của đồ nhi!" "Không kiêu không ngạo, tốt!" Tây trưởng lão càng nhìn Tần Phong càng hài lòng, nhịn không được móc ra một tấm lệnh bài.

Chỉ thấy tấm lệnh bài này do dược liệu trân quý không biết tên luyện chế mà thành, hiện ra màu cổ đồng thâm trầm, mặt chính khắc vân văn phức tạp cùng ba chữ to Tiên Chú Phong, mặt sau thì là đồ án của Tiên Chú Phong. "Đây là..." Sau khi Tần Phong nhìn thấy lệnh bài, thần tình không khỏi ngẩn ra.

Tuy hắn không biết tấm lệnh bài này đại biểu cho cái gì, nhưng lại có thể nhìn ra bản thân nó là một kiện tiên khí, còn là một kiện thượng phẩm tiên khí công phòng nhất thể. "Đây là lệnh bài của Tiên Chú Phong ta!" Tây trưởng lão mở miệng giải thích: "Tiên Chú Phong ta nãi là trọng địa của Tiên Minh, có rất nhiều nơi liên quan đến cơ mật không cho vào, có lệnh bài này, con không những có thể thông suốt không trở ngại, còn có thể điều động đệ tử Tiên Chú Phong ta, cùng với xem các công pháp truyền thừa của Tiên Chú Phong." Nói xong...

Tây trưởng lão trịnh trọng giao lệnh bài vào trong tay Tần Phong. "Sư tôn, đệ tử hà đức hà năng..." Tần Phong ngoài miệng tuy thập phần khiêm nhường, nhưng tay lại rất thành thật nhận lấy lệnh bài. "Được rồi, chính con đi dạo trước đi!" Tây trưởng lão cũng không rảnh để ý đến chút tâm cơ nhỏ của Tần Phong, không thể chờ đợi được nữa liền đi tìm các trưởng lão khác thương lượng. "Cung tống sư tôn!" Tần Phong hành lễ mục tống như bé ngoan, đợi xác nhận ông ta rời đi rồi liền lập tức hiện nguyên hình.

Chỉ thấy hắn cầm lệnh bài đi lượn lờ khắp nơi trên Tiên Chú Phong, khiến một đám sư huynh và sư tỷ vội vàng buông việc trong tay xuống hành lễ. "Người này là ai!?" Các đệ tử nhìn theo bóng lưng Tần Phong rời đi, nhao nhao nghe ngóng: "Vì sao lại cầm lệnh bài của Tây trưởng lão!?" "Hắn chính là Tần Phong..." Có người lập tức trả lời: "Tần Phong xếp hạng nhất trên Khí Tu Thiên Tư Bảng, cũng là đệ tử thân truyền duy nhất của Tây trưởng lão." "Thảo nào có thể sở hữu lệnh bài của Tây trưởng lão!" Trong mắt chúng đệ tử tràn đầy vẻ hâm mộ.

Đừng nhìn tu vi của bọn họ cao hơn Tần Phong, thời gian nhập môn dài hơn Tần Phong, nhưng lại chỉ là đệ tử ký danh của Tây trưởng lão, so với đệ tử thân truyền duy nhất là Tần Phong thì kém không chỉ một sao nửa điểm.

Rất nhanh —— đệ tử toàn bộ Tiên Chú Phong đều đã biết mặt

Tần Phong, biết hắn là đệ tử thân truyền duy nhất của Tây trưởng lão. "Lệnh bài này dùng cũng tốt phết!" Tần Phong dựa vào lệnh bài trong tay, đi lại thông suốt không trở ngại trên Tiên Chú Phong.

Không chỉ quan sát ở cự ly gần mấy chiếc Thiên Chu chưa hoàn công, còn tiến vào kho hàng nhìn thấy rất nhiều tiên khí thành phẩm, đao thương kiếm kích, phủ việt đao xoa cái gì cần có đều có.

Bất quá đều là một số hạ phẩm và trung phẩm tiên khí, khiến hắn thực sự khó lòng dấy lên dục vọng gói mang về. "Ân!?" Tần Phong đột nhiên cảm nhận được một luồng nhiệt lãng, theo bản năng quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy cách đó không xa có một tòa bảo tháp cao chọc trời, bên trên viết Thiên Hỏa Tháp, một cỗ khí lãng nóng rực đang từ bên trong phóng thích ra, hư không xung quanh càng là bị nung đỏ đến vặn vẹo biến hình. "Nơi này chính là Thiên Hỏa Tháp!?" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, trong đầu hiện lên tin tức tương quan.

Căn cứ theo ghi chép của Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, Thiên Hỏa Tháp của Tiên Minh đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng, bên trong thu thập hơn tám thành thần hỏa của chư thiên vạn giới, là thánh địa trong lòng các luyện khí sư, luyện đan sư. "Phải vào xem thử!" Tần Phong dựa vào lệnh bài, dễ dàng tiến vào Thiên Hỏa Tháp.

Chỉ thấy hắn vừa bước vào liền có một luồng nhiệt lãng ập vào mặt, ngay sau đó một cỗ cảm giác nóng rực từ bốn phương tám hướng đánh tới, phảng phất như bị người ta ném vào trong một cái đỉnh lớn đang nung đỏ. "Địa Tiên trung giai?

Lại một kẻ không biết tự lượng sức mình!" Đệ tử trong Thiên Hỏa Tháp nhìn thấy Tần Phong thì tiên là sững sờ, sau đó khóe miệng bất giác bắt đầu nhếch lên.

Phải biết rằng, trong Thiên Hỏa Tháp có hơn tám thành thần hỏa của chư thiên vạn giới, nhiệt độ cao do chúng hội tụ sinh ra, đừng nói Tần Phong loại Địa Tiên trung giai này, cho dù là Kim Tiên cảnh cũng chưa chắc đã gánh được. "Ân!?" Lông mày Tần Phong hơi nhướn lên, tam đại thần hỏa tùy thời phóng thích.

Chỉ thấy tam đại thần hỏa nhanh chóng bao bọc lấy chính mình, cả người cũng phảng phất như dung hợp làm một thể với hỏa diễm, mặc kệ nhiệt độ bên ngoài cao bao nhiêu, đều không thể làm hắn bị thương mảy may. "Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa!" Tên đệ tử chuẩn bị xem kịch vui lập tức trừng lớn mắt, nghiêm trọng hoài nghi hôm nay mình có phải dậy quá sớm nên hoa mắt hay không.

Đừng nói Tần Phong chỉ có tu vi Địa Tiên trung giai, cho dù là luyện khí sư Thái Ất Kim Tiên cảnh, e rằng cũng không thể luyện hóa dung hợp tam đại thần hỏa chứ!? "Đây là thần hỏa của phàm gian!" Không biết ai hét lớn một tiếng, khiến mọi người nhao nhao nhìn sang.

Tuy rằng Tiên giới cũng có Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, nhưng lại là tiên hỏa do đại đạo dựng dục qua vô tận tuế nguyệt, mạnh hơn thần hỏa do thiên đạo Hạ giới dựng dục không chỉ một sao nửa điểm, hoàn toàn là khác biệt một trời một vực. "Hóa ra chỉ là thần hỏa phàm gian!" Có đệ tử lập tức trào phúng nói: "Ta còn tưởng là tuyệt thế yêu nghiệt gì, không ngờ chỉ là một tên nhà quê mới phi thăng, dù sao Tiên giới chúng ta cũng không tìm thấy loại thần hỏa cấp thấp này." "Ngươi đây là đang tìm cảm giác ưu việt trước mặt ta sao!?" Tần Phong cũng không có thói quen của nhân vật chính là nhẫn nhục chịu đựng, trực tiếp lấy lệnh bài Tây trưởng lão cho ra. "Đây là lệnh bài của Tây trưởng lão!!" Sắc mặt đối phương mạnh mẽ biến đổi, trong lòng thầm hô toang rồi.

Hắn hiện tại dù dùng mông nghĩ cũng biết, người này chắc chắn là Khí Tu Thiên Tư Bảng đệ nhất vừa mới phi thăng, cũng là đệ tử thân truyền duy nhất của Tây trưởng lão. "Sao không nói chuyện nữa!?" Tần Phong không có lý cũng phải cãi ba phần, hiện tại chiếm lý, lập tức kêu gào nói: "Ta vẫn là thích bộ dáng kiệt ngạo bất tuân vừa rồi của ngươi..." "Tần, Tần sư đệ nói đùa rồi!" Đối phương lập tức nở nụ cười nịnh nọt, nói: "Ta nào dám tỏ ra hơn người trước mặt ngươi chứ, chưa đến ba mươi tuổi đã đột phá Địa Tiên trung giai, còn dung hợp ba loại thần hỏa, thành tựu này dù đặt ở Tiên giới cũng là sự tồn tại cực kỳ bá đạo rồi!" "Đúng vậy!

Đúng vậy!" Các đệ tử khác vội vàng gật đầu phụ họa, bọn họ không muốn bị Tần Phong để ý tới.

Chương 1204

"Các ngươi không cứng rắn một chút à!?" Tần Phong lập tức cạn lời.

Cứ tưởng rằng mình, một đại phản diện, cuối cùng cũng đón được mùa xuân, có thể diễn một màn giả heo ăn thịt hổ, vả mặt thỏa thích như nhân vật chính.

Ai ngờ đối phương lại nhận thua nhanh như vậy, không cho hắn cơ hội thể hiện chút nào. "Tần sư đệ nói đùa rồi…" Mọi người vội vàng cười làm lành.

Không phải là không muốn cứng rắn, mà là giữ lại tuệ căn thì có lợi hơn.

Hiện tại, sở thích bẻ gãy tuệ căn của Tần Phong đã lan truyền khắp Tiên Minh, bọn họ không muốn bị Tần Phong tìm được cơ hội cắt đứt tuệ căn của mình, phải học tập nhị đệ của mình, biết co biết duỗi. "Thôi bỏ đi!" Tần Phong không lãng phí thời gian với đối phương nữa, mà bắt đầu quan sát Thiên Hỏa Tháp.

Chỉ thấy bên trong Thiên Hỏa Tháp phảng phất như một thế giới khác, bốn bức tường khắc đầy những phù văn thần bí, mỗi phù văn đều lấp lánh ánh sáng khác nhau.

Còn có rất nhiều bong bóng lơ lửng trong không trung, mỗi bong bóng đều bao bọc một ngọn lửa, giống như những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Hơn nữa, càng đi lên cao, nhiệt độ của ngọn lửa càng cao, đại biểu cho cấp bậc thần hỏa cũng càng cao. "Ba đại thần hỏa của ta hẳn là ở trên đó!" Tần Phong không khỏi lẩm bẩm một tiếng, nhấc chân chuẩn bị đi lên.

Theo ghi chép trong bộ bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ, thần hỏa ở phàm gian và tiên hỏa ở Tiên giới cùng chung một nguồn gốc, chỉ cần hấp thu một chút tiên hỏa là có thể hoàn thành tiến giai, giúp mình tiết kiệm được 30 triệu điểm phản diện. "Tần sư đệ!" Có người nhìn ra ý đồ của Tần Phong, vội vàng lên tiếng ngăn cản: "Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Tam Muội Thần Hỏa của ngươi đều là những thần hỏa hàng đầu trên bảng xếp hạng, muốn dùng tu vi Địa Tiên trung giai để hấp thu tấn cấp thì quá sức rồi, tốt nhất là đợi đột phá Kim Tiên rồi hãy thử." "Kim Tiên?

Lâu quá!" Tần Phong trước giờ không nghe khuyên bảo, lập tức phi thân nhảy lên tháp. "Tần sư đệ!!" Mọi người trong lòng kinh hãi, muốn ngăn cản cũng đã không kịp.

Chẳng mấy chốc, Tần Phong đã lên đến tầng trên của Thiên Hỏa Tháp, nhiệt độ cũng cao đến mức vô cùng kinh khủng.

Cho dù hắn đã luyện thành tiên thể, có ba đại thần hỏa hộ thân, lại còn có Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết và khả năng hồi phục siêu cường của Thương Thiên Bá Thể, cảm giác cũng chỉ có thể kiên trì được hai khắc. "Nhiệt độ thật đáng sợ!" Tần Phong nuốt nước bọt ừng ực, bắt đầu nhìn quanh tìm kiếm.

Chỉ thấy hắn rất nhanh đã tìm được những bong bóng bao bọc Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Tam Muội Thần Hỏa, khí tức tỏa ra từ bên trong khiến người ta kinh hồn bạt vía, phảng phất như chỉ cần chạm nhẹ là sẽ bị thiêu thành tro bụi. "Vì tiết kiệm tiền, liều mạng!" Tần Phong nghiến răng, lập tức bắt đầu hấp thu, một cảm giác nóng bỏng đáng sợ lập tức ập tới.

Trong nháy mắt, một cảm giác bỏng rát đau đớn vô cùng lan tràn trong cơ thể, đau đến mức khuôn mặt Tần Phong lập tức méo xệch. "Đau, đau quá!" Tần Phong trong lòng đã bắt đầu hối hận vì tiết kiệm tiền, chỉ có thể liều mạng vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết.

Ầm ầm ầm!!

Ba luồng hỏa diễm kinh khủng từ bốn phương tám hướng ập tới, điên cuồng chui vào tứ chi bách hài của hắn qua các lỗ chân lông, ngay sau đó là một cảm giác đau rát cực kỳ mãnh liệt bao trùm toàn thân, khiến cơ thể hắn bắt đầu run rẩy không ngừng. "Không được, cứ thế này mình sẽ hỏng mất!" Tần Phong bắt đầu điên cuồng vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, cố gắng hấp thu ngọn lửa từ bên ngoài để dung hợp với thần hỏa của bản thân.

Thế nhưng hiệu quả lại không được lý tưởng, ngọn lửa từ bên ngoài hoàn toàn không chịu sự khống chế, như mãnh hổ chạy loạn trong tứ chi bách hài, nơi nào nó đi qua đều bị phá hủy tan hoang.

Đau!!

Một cơn đau thấu tận linh hồn khiến Tần Phong nảy sinh cảm giác bất lực.

Ầm ầm ầm!!

Ngay lúc Tần Phong định từ bỏ để gọi hệ thống, một luồng năng lượng thần bí bộc phát trong cơ thể hắn.

Hỗn Nguyên Chi Lực!

Chính là Hỗn Nguyên Chi Lực có thể đồng hóa mọi năng lượng trên thế gian mà Uyên Tổng đã tài trợ miễn phí từ hai giới xa xôi. "Thế mà lại quên mất, mình còn có Hỗn Nguyên Chi Lực!" Trên mặt Tần Phong lộ rõ vẻ vui mừng, vội vàng ngồi xếp bằng liên lạc với thân ngoại hóa thân của mình.

Cảnh tượng chuyển sang U Minh Giới.

Uyên Tổng vẫn đang làm việc ngày đêm không nghỉ.

Dù lúc này hắn đã vô cùng mệt mỏi, nhưng vẫn không hề buông thanh kiếm trong tay.

Bởi vì hắn tin chắc chỉ cần mình nỗ lực, nhất định có thể luyện thành Hỗn Nguyên Đạo Thể trong truyền thuyết, đến lúc đó sẽ lên Tiên giới diệt sạch đôi cẩu nam nữ, đạp Tần tiện nhân dưới chân, để cho đại danh của mình vang dội khắp chư thiên vạn giới. "Uyên Tổng vẫn đang tăng ca à!?" Thân ngoại hóa thân trong ngọc bội Âm Dương Ngư vừa luyện hóa xong Hỗn Nguyên Chi Lực, mở mắt ra.

Cứ tưởng gã Uyên Tổng này liên tục tăng ca thì sẽ nghỉ ngơi một chút, ai ngờ hắn lại giống như con lừa của đội sản xuất, lại ngưng tụ ra một giọt bản nguyên to bằng nắm tay. "Hử!?" Ngay lúc thân ngoại hóa thân chuẩn bị nuốt xuống để tiếp tục, thì nhận được tin nhắn khẩn cấp từ bản thể.

Bản thể cho biết mình đang cần gấp bản nguyên thủy tích, bảo hắn mau chóng **truyền đưa** bản nguyên thủy tích qua không gian tùy thân. "Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi một lát rồi!" Thân ngoại hóa thân lập tức nước mắt lưng tròng, cảm thấy mình thật sự quá vất vả.

Từ khi Uyên Tổng đến U Minh Giới, mỗi ngày 24 giờ thì có thể làm việc 23 giờ, cho dù có giảm lương cũng không hề lay chuyển, hại mình mỗi ngày đều phải tu luyện theo từ sáng đến tối.

Giống hệt như một nhà tư bản mặt đen, đếm tiền đến chuột rút tay vậy.

Bây giờ bản thể muốn giúp đếm tiền, hắn đâu có lý do gì để từ chối, lập tức truyền giọt bản nguyên thủy tích to bằng nắm tay qua không gian tùy thân.

Đương nhiên, với tư cách là một đại phản diện có lương tâm, hắn cũng đặc biệt chừa lại một chút tiền lương cho Uyên Tổng.

Nhưng vì bản thể bên kia đang nâng cấp ba đại thần hỏa, tương đương với việc nhà tư bản mặt đen tự đổi cho mình một chiếc siêu xe, nên đành phải cắt xén tiền lương vốn to bằng nửa hạt gạo xuống chỉ còn bằng hạt vừng. "Uyên Tổng sẽ hiểu cho mình thôi!" Tần Phong không hề có chút gánh nặng tâm lý nào.

Dù sao thì sếp đổi một chiếc siêu xe, nhân viên ra ngoài cũng có thể diện lắm chứ. "Hộc hộc…" Uyên Tổng thở hổn hển, cảm giác mình đã đến giới hạn.

Chương 1205

Chỉ thấy hắn buông trường kiếm trong tay, tiến vào ngọc bội Âm Dương Ngư, chuẩn bị hấp thu nửa hạt bản nguyên thủy tích để hồi phục một chút. "Hử!?" Uyên Tổng vừa tiến vào không gian đã lập tức sững sờ tại chỗ.

Hắn phát hiện bản nguyên thủy tích vốn to bằng nửa hạt gạo, hôm nay lại biến thành nhỏ như hạt vừng, nếu không phải hắn là Tiên Vương đầu sỏ trọng sinh, thì chưa chắc đã phát hiện ra hạt vừng này. "Chuyện gì thế này?

Tại sao lại nhỏ đi nữa rồi!?" Uyên Tổng đầu đầy dấu hỏi, nghĩ mãi không ra, cuối cùng chỉ đành bất lực thở dài: "Xem ra mình vẫn chưa đủ nỗ lực à…" "Đúng, ngươi đúng là chưa đủ nỗ lực!" Tần Phong tán đồng gật đầu.

Hắn cùng Uyên Tổng đến U Minh Giới đã hơn nửa năm, nhưng Hỗn Nguyên Đạo Thể mới chỉ hoàn thành được một phần mười tiến độ, từ đó có thể thấy Uyên Tổng đúng là chưa đủ nỗ lực. "Lại tăng thêm một chút!" Uyên Tổng nhìn hạt vừng trong tay, nuốt xuống rồi lập tức mỉm cười.

Mặc dù lần này bản nguyên thủy tích lại nhỏ đi rất nhiều, nhưng vẫn tăng cho hắn 0.00000001 điểm kinh nghiệm, khoảng cách đến việc luyện thành Hỗn Nguyên Đạo Thể lại tiến thêm một bước.

Cùng lúc đó, hắn cũng nhìn về phía sâu trong U Minh Giới.

Hiện tại kinh nghiệm hắn nhận được từ việc đánh quái ngày càng ít, tiếp tục ở lại ngoại vi cũng không có ý nghĩa gì nữa, có thể thử tiến vào sâu trong U Minh Giới để săn giết quái vật cấp cao.

Hơn nữa, thông đạo dẫn đến Tiên giới cũng nằm ở sâu trong U

Minh Giới này. "Hắn muốn làm gì!?" Tần Phong nhìn ra ý đồ của Uyên Tổng, trong lòng lập tức lo lắng.

Mặc dù đây là lần đầu tiên hắn đến U Minh Giới, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự đáng sợ ở sâu bên trong, giống như có một con quái vật đáng sợ nào đó bị phong ấn ở đó. "Phú quý hiểm trung cầu!" Ánh mắt Uyên Tổng kiên định, rời khỏi không gian, cầm kiếm xông về phía sâu trong U Minh Giới. "Mỗi tháng mấy trăm đồng, ngươi liều mạng cái gì chứ!" Tần Phong lo lắng đến mức nhảy dựng lên.

Mặc dù Uyên Tổng có hào quang nhân vật chính cấp thần thoại bảo vệ, sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng việc bị thương nặng vẫn có thể xảy ra, mà sau khi bị thương thì cần phải xin nghỉ phép, mỗi ngày nghỉ thêm một ngày, mình sẽ mất thêm một ngày tiền. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt tài nguyên tu luyện của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 10 triệu điểm phản diện!" Tần Phong bản thể nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, nhưng lúc này lại không có tâm trí để ý.

Sau khi nhận được bản nguyên thủy tích từ thân ngoại hóa thân gửi đến, hắn liền lấy ra nuốt chửng vào bụng, ngay sau đó một luồng năng lượng bàng bạc liền bùng nổ trong cơ thể. "Đây là khí tức gì!?" Các đệ tử bên dưới kinh hãi trong lòng, đồng loạt ngẩng đầu nhìn Tần Phong.

Chỉ thấy Tần Phong ngồi xếp bằng giữa không trung, ba luồng thần hỏa điên cuồng tràn vào cơ thể, xung quanh còn hiện ra từng đạo phù văn màu vàng, tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa như xuyên qua thời viễn cổ mà đến. "Vãi chưởng!!" Tần Phong không nhịn được văng tục một tiếng.

Hắn phát hiện bản nguyên thủy tích không hề giúp hắn giảm bớt đau đớn, ngược lại còn chạy loạn trong cơ thể hắn, cơn đau như xé tim xé phổi khiến hắn suýt nữa ngất đi.

Nhưng hắn vẫn cố gắng chịu đựng, giữ vững tâm thần, điên cuồng vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Tần Phong không dám lơ là một khắc nào, xương cốt, huyết nhục, và kinh mạch trong cơ thể luôn phải chịu đựng sự nóng bỏng của ngọn lửa, cơn đau xé tim xé phổi khiến thần kinh của hắn cũng ngày càng tê dại.

Nhưng theo thời gian, cơ thể cũng bắt đầu có sự thay đổi.

Từng luồng hỏa diễm như dòng lũ gào thét tràn vào đan điền của hắn, dần dần dung hợp với ba đại thần hỏa trong cơ thể, ngay sau đó một luồng sức mạnh vô cùng cường đại lan tỏa trong tâm trí. "Thành công rồi sao!?" Các đệ tử bên dưới nín thở, vô cùng căng thẳng nhìn chằm chằm vào Tần Phong.

Chỉ thấy cơ thể Tần Phong bị ba đại thần hỏa bao bọc, nhiệt độ xung quanh cũng bắt đầu tăng vọt, giống như một mặt trời nhỏ nóng rực, phảng phất như chỉ cần đến gần là sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Phanh một tiếng!!

Một tiếng trầm đục vang lên từ trong cơ thể Tần Phong, khí tức cũng theo đó tăng vọt một đoạn.

Chỉ thấy gông cùm trong cơ thể hắn nháy mắt bị phá vỡ, tiên thể cũng một lần nữa được tăng cường, thành công đột phá từ Địa Tiên trung giai lên Địa Tiên cao giai.

Còn Trùng Sinh Tinh Huyết trong đan điền cũng một lần nữa phân liệt, đạt đến 512 giọt, chính thức đột phá đến tầng thứ mười tám, tốc độ tự lành lại một lần nữa được tăng cường. "Gào!!" Tần Phong đột nhiên mở mắt gầm lên một tiếng, ba đại thần hỏa quanh thân theo đó bùng phát.

Ầm ầm ầm!!

Sóng nhiệt nóng bỏng lập tức càn quét trời đất, khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy toàn thân Tần Phong được bao bọc bởi một ngọn lửa màu trắng, không chỉ giống như Hỏa Thần giáng lâm, mà còn tỏa ra một luồng uy thế vô thượng kinh khủng, mang lại cho người ta cảm giác áp bách đến kinh hồn bạt vía. "Thành công rồi!!" Các đệ tử nhận thấy sự thay đổi của Tần Phong, hiện trường cũng lập tức sôi sục.

Chưa đến ba mươi tuổi đã đột phá đến Địa Tiên cao giai đã đủ vô lý rồi, vậy mà hắn còn thành công nâng cấp ba đại thần hỏa, khiến bọn họ nghiêm túc hoài nghi hôm nay có phải mình đã ngủ mê không. "Phù phù, cuối cùng cũng nâng cấp thành công!" Tần Phong lòng còn sợ hãi thở ra một hơi, có cảm giác như sống sót sau kiếp nạn.

Nhưng vừa nghĩ đến việc mình đã bằng bản lĩnh nâng cấp thành công ba đại thần hỏa, tiết kiệm cho mình một khoản khổng lồ 30 triệu điểm phản diện, cảm giác sợ hãi trong lòng lập tức bị xua tan đi không ít. "Đúng rồi, vừa rồi hình như lại kiếm được 10 triệu!" Tần Phong tâm tình lại tốt lên một chút, gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chi 20 triệu điểm phản diện, đổi được một viên Địa Tiên cảnh Căn Cơ Đan!" "20 triệu à!" Tâm tình vừa tốt lên của Tần Phong lại xấu đi, cố nén nỗi đau thịt nát mà ăn viên Căn Cơ Đan.

Một viên đan dược vào bụng, căn cơ lập tức vững chắc!

Chỉ thấy tiên lực đang cuộn trào trong cơ thể Tần Phong nháy mắt bình ổn lại, ngọn lửa màu trắng đang cuộn trào quanh thân cũng dần dần trở lại tĩnh lặng, toàn thân trên dưới đều toát ra một luồng khí tức ôn hòa. "Yêu nghiệt à!" Các đệ tử kinh hãi nhìn Tần Phong, trong lòng mãi không thể bình tĩnh lại.

Trước đây bọn họ chỉ nghe nói đến các thiên kiêu trên bảng Thiên Tư yêu nghiệt đến mức nào, nhưng bây giờ cuối cùng cũng được tận mắt cảm nhận sự yêu nghiệt của người trên bảng Thiên Tư, hoàn toàn không thể dùng thế giới quan của người bình thường để nhìn nhận bọn họ.

Lúc này, Tần Phong không rảnh để ý người khác nghĩ gì, đang nhìn ba đại thần hỏa đã được nâng cấp trong tay.

Chỉ thấy ba đại thần hỏa của hắn đã thành công nâng cấp lên tiên cấp, uy lực so với trước đây hoàn toàn là một trời một vực, khiến hắn luyện khí càng thêm thuận buồm xuôi gió. "Không thể không thử một phen!" Tần Phong lập tức hăng hái, bắt đầu nhìn quanh tìm kiếm.

Trong Thiên Hỏa Tháp này không chỉ cất giấu hơn tám thành thần hỏa của chư thiên vạn giới, mà còn cung cấp động phủ độc lập cho luyện khí sư, luyện đan sư sử dụng, có thể dùng để luyện hóa thần hỏa và tu luyện, cũng có thể dùng để luyện khí và luyện đan.

Chương 1206

Chẳng mấy chốc, Tần Phong đã tìm được một động phủ trống.

Bên trong không chỉ khắc trận pháp ngũ hành bát quái để tăng tỷ lệ thành công, mà còn cung cấp miễn phí một lò luyện tiên hạ phẩm, trên bồ đoàn còn đặt sách hướng dẫn cơ bản về luyện khí, luyện đan. "Cũng được!" Tần Phong vào phòng xem một vòng, sau đó ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Chỉ thấy hắn trước tiên bấm một đạo chỉ quyết, mở cấm chế của động phủ, sau đó liền lấy ra những thứ thu được gần đây.

Ngoài mấy triệu tiên tinh cực phẩm mượn của cha, còn có di vật của phu nhân thành Phong Vũ, và chiếc quạt giấy trang bức rơi ra khi chém giết phân thân của Dịch Thiên Cơ năm đó. "Haizz, cư dân mạng quả không lừa ta!" Tần Phong không khỏi thở dài: "Người có lương tâm như ta, quả nhiên không kiếm được bao nhiêu tiền…" "Không nói nữa, nói nhiều đều là nước mắt!" Tần Phong ra vẻ lau khóe mắt, sau đó mở nhẫn trữ vật của phu nhân.

Rào một tiếng!

Chỉ thấy bên trong rơi ra rất nhiều thứ, chẳng mấy chốc đã chất thành một ngọn núi nhỏ.

Không chỉ có rất nhiều tiên quả, tiên thảo lấp lánh tiên quang, mà còn có các loại dược liệu quý hiếm phát sáng, nào là tử tinh, phượng hoàng mộc, kỳ lân huyết, thiên tuyền thủy, thần mộc chi tâm, ngũ thái thần thạch… "Nên luyện chế cái gì đây!?" Tần Phong nhìn ngọn núi nhỏ trước mắt, sau đó lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Mặc dù Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh chỉ là một món thần khí, nhưng lại là sản phẩm của hệ thống, có thuộc tính đặc biệt là có thể dung luyện vạn vật, có thể nói là có tiềm năng cực lớn.

Keng một tiếng!

Tần Phong lại lấy ra đồng tiền Độ Nhật Như Niên, ném lên không trung mở ra kết giới thời gian.

Ngay sau đó lại sử dụng ấn ký Thời Gian Đại Đạo, thêm một lớp buff cho kết giới thời gian, khiến cho dòng chảy thời gian trong kết giới lại được tăng cường thêm.

Ở bên trong hai năm, bên ngoài mới trôi qua một ngày. "Bắt đầu thôi!" Ánh mắt Tần Phong lóe lên một tia nghiêm túc, bắn ra ba đại thần hỏa vừa được nâng cấp.

Gào!!

Ba đại thần hỏa ẩn chứa năng lượng cường đại nhanh chóng dung hợp, hóa thành một con hỏa long màu trắng xông vào lò luyện tiên phía trước, ngay sau đó hắn cũng ném Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh và một số dược liệu quý hiếm vào trong. "Đi!" Tần Phong nhanh chóng bấm chỉ quyết, đánh ra từng đạo minh văn.

Chỉ thấy đồ án ngũ hành bát quái xung quanh lò luyện tiên sáng lên, hóa thành từng đạo phù văn thần bí bao bọc lấy lò luyện tiên hạ phẩm. "Tần sư đệ, đang luyện khí sao?!" Các đệ tử tại hiện trường thấy Tần Phong mở cấm chế, đồng loạt nhìn về phía cửa động phủ.

Bọn họ không chỉ là luyện khí sư của Tiên Chú Phong, mà còn là những tinh anh được Tiên Minh tuyển chọn kỹ lưỡng, sự kiêu ngạo có thể nói đã khắc sâu vào xương tủy từ nhỏ.

Nghe tin Tần Phong đứng đầu bảng Thiên Tư khí tu, tự nhiên không phục, bây giờ **vừa lúc** xem thử người đứng đầu bảng Thiên Tư khí tu rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Ầm ầm ầm!!

Không lâu sau, tiếng sấm vang lên.

Chỉ thấy trên bầu trời Thiên Hỏa Tháp mây đen dày đặc, tia chớp như móng gà lan ra. "Là hạ phẩm lôi kiếp!!" Có đệ tử lập tức kinh hô: "Vị Tần sư đệ này không phải mới phi thăng chưa được nửa năm sao?

Tại sao lại có thể luyện chế hạ phẩm tiên khí dẫn tới hạ phẩm lôi kiếp chứ!?" "Ngươi tưởng hạng nhất bảng Thiên Tư là trò đùa chắc!" Ánh mắt các đệ tử khác tràn đầy kinh ngạc, nội tâm mãi không thể bình tĩnh.

Mặc dù bọn họ đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thấy Tần Phong luyện chế ra hạ phẩm tiên khí vẫn bị sốc, người ta hai mươi mấy tuổi đã biết luyện chế hạ phẩm tiên khí, còn bọn họ hai mươi mấy tuổi chỉ biết nửa đêm trốn trong chăn xem tranh yêu tinh đánh nhau.

Ầm ầm ầm!!

Lôi kiếp hóa thành lôi long, gào thét bổ xuống.

Nhưng Tiên Chú Phong là trọng địa của Tiên Minh, lại tập trung nhiều luyện khí sư như vậy, tự nhiên có một hệ thống để chống lại lôi kiếp.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc lôi kiếp xuất hiện, xung quanh Thiên Hỏa Tháp đã bay ra từng đạo phù văn màu vàng, ngay sau đó nhanh chóng hóa thành một tấm khiên năng lượng, bao bọc lấy Thiên Hỏa Tháp.

Bất kể lôi kiếp bổ xuống thế nào, tấm khiên vẫn không hề lay chuyển. "Cũng khá chắc chắn đấy!" Tần Phong ngẩng đầu lẩm bẩm một tiếng, rất hài lòng với hệ thống phòng ngự này.

Sau khi xác nhận độ bền phòng ngự của Thiên Hỏa Tháp, Tần Phong cũng hoàn toàn bung hết sức, không chỉ nâng cấp Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh lên hạ phẩm tiên khí, mà còn lấy ra Vô Tận Kiếm Hạp, Thần Phong Chu, Thủy Chiết Phiến, Độ Nhật Như Niên.

Cảnh tượng chuyển sang đại điện của tổng bộ Tiên Minh.

Tứ trưởng lão tìm các trưởng lão khác đến, kể lại kế hoạch Nam Thiên Môn.

Cứ tưởng các trưởng lão khác sau khi nghe xong kế hoạch Nam Thiên Môn cũng sẽ kích động như mình, cảm thấy đây là một kế hoạch vô cùng tốt, nhưng thực tế lại là từng người đều nhìn hắn như nhìn một thằng ngốc. "Các ngươi có biểu cảm gì vậy!?" Tứ trưởng lão lập tức kích động nói: "Là coi bản đế là thằng ngốc, hay là thấy bản đế điên rồi!?" "Rít!" Lục gia bình tĩnh rít một hơi thuốc, nhìn đứa con trai ngốc của mình. "Lão Tứ, ngươi đừng kích động vội!" Nhị trưởng lão vội vàng lên tiếng: "Kế hoạch Nam Thiên Môn mà Tần Phong đề xuất ra trông có vẻ không có vấn đề gì, nhưng ngươi có nghĩ đến vấn đề chi phí không, nó không chỉ có thể kéo sập Chiến Thần Điện của Long Ngạo Thiên, mà cũng có thể kéo sập Tiên Minh của chúng ta, ngươi bây giờ ngay cả một thành phẩm cũng không có, bảo chúng ta làm sao mà đặt cược toàn bộ, đồng ý cái kế hoạch Nam Thiên Môn này." "Bản đế là không có thành phẩm…" Tứ trưởng lão lý lẽ hùng hồn nói: "Nhưng Tiên Minh chúng ta có Tần Phong, nó là tuyệt thế yêu nghiệt đứng đầu bảng Thiên Tư khí tu, tuyệt đối có năng lực hoàn thành kế hoạch Nam Thiên Môn này." "Rít!" Lục gia lại bình tĩnh rít một hơi thuốc, tiếp tục nhìn đứa con trai ngốc của mình. "Ngươi cũng quá đơn phương rồi!" Ngũ trưởng lão thẳng thừng đả kích: "Mặc dù Tần Phong đứng đầu bảng Thiên Tư khí tu, nhưng vẫn chưa chuyển hóa tiềm năng thành thực lực, tương lai sẽ ra sao không ai nói trước được, ai dám vì nó mà đặt cược toàn bộ gia sản!?" "Lão Ngũ nói đúng!" Nhị trưởng lão tán đồng gật đầu: "Chúng ta hiện tại chỉ biết tiềm năng của Tần Phong, vẫn chưa thấy được thực lực luyện khí mà nó thể hiện ra, thật sự không dám đặt cược nặng như vậy vào nó." Ầm ầm ầm!!

Những tiếng sấm rền vang đột nhiên vang lên, cách xa cũng có thể nghe thấy. "Ai dẫn tới hạ phẩm lôi kiếp vậy!?" Các vị trưởng lão nhíu mày, vô thức nhìn về phía Tiên Chú Phong.

Không phải bọn họ chưa từng thấy lôi kiếp khi luyện chế hạ phẩm tiên khí, mà là lôi kiếp lần này quá dày đặc, giống như có người cùng lúc luyện chế mấy món hạ phẩm tiên khí. "Hình như là khí tức của Tần Phong!" Lục gia buông tẩu thuốc xuống, nhíu mày nói: "Nó hình như đã đột phá đến Địa Tiên cao giai, còn hấp thu Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa trong Thiên Hỏa Tháp thành công tiến giai rồi." "Địa Tiên cao giai!!" Các vị trưởng lão trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Không phải bọn họ chưa từng thấy tu tiên giả Địa Tiên cao giai, mà là Tần Phong từ lúc phi thăng đến nay, tính ra cũng chỉ hơn nửa năm.

Nhưng chính trong khoảng thời gian hơn nửa năm này, tu vi của hắn không chỉ đột phá hai tiểu cảnh giới, mà còn tiến giai thành công ba đại thần hỏa, lại còn nâng cấp Đạo gia, Kiếm đạo và rất nhiều buff khác. "Ai nói đồ đệ của ta không có thực lực!?" Tứ trưởng lão lập tức đắc ý nói: "Địa Tiên cao giai không chỉ tiến giai ba đại thần hỏa, mà còn có thể liên tục luyện chế mấy món hạ phẩm tiên khí, xin hỏi các ngươi đã từng nghe qua chưa!?" "Chuyện này…" Mọi người lập tức im lặng, quả thực là chưa từng thấy qua.

Dù là Long Ngạo Thiên năm đó xuất thế kinh thiên động địa, cũng kém xa sự yêu nghiệt của Tần Phong, thậm chí còn không có tư cách xách giày cho nó. "Lão đại!" Tứ trưởng lão lại tiếp tục quảng bá: "Bây giờ các vị không chỉ thấy được tiềm năng của Tần Phong, mà còn thấy được thực lực mà nó thể hiện ra, kế hoạch Nam Thiên Môn tuyệt đối có bảo đảm." Nghe vậy, mọi người đồng loạt nhìn về phía Đại trưởng lão.

Chương 1207

Chỉ thấy ông ta vẫn hai tay đan vào nhau chống cằm, đôi mắt đen láy bình lặng như vực sâu… Lúc này, Đại trưởng lão không lên tiếng, đang dùng thần thức quan sát Tần Phong.

Mặc dù thiên phú luyện khí của Tần Phong xếp hạng nhất, nhưng luyện chế hạ phẩm tiên khí cũng cần thời gian hồi chiêu, thế mà bây giờ giữa hai món hạ phẩm tiên khí hoàn toàn không có khoảng cách thời gian. "Chẳng lẽ là Thời Gian Đại Đạo!?" Đại trưởng lão lập tức liên tưởng đến Thời Gian Đại Đạo, cũng chỉ có Thời Gian Đại Đạo mới có thể có hiệu quả này.

Nhưng vì lúc này ông ta cách Tần Phong khá xa, lại thêm trong Thiên Hỏa Tháp có thiết lập cấm chế, nên ông ta cũng không thể cảm nhận được tình hình cụ thể trong động phủ.

Chỉ có thể giống như Lục gia, thông qua những lời nói rời rạc của các đệ tử trong Thiên Hỏa Tháp, biết được Tần Phong đã đột phá đến Địa Tiên cao giai, và đã hấp thu ba đại thần hỏa tiên cấp thành công. "Lão đại, ngài không sao chứ!?" Tứ trưởng lão không nhịn được tiến lên, đưa tay quơ quơ trước mặt ông ta. "Việc này quan hệ trọng đại, bản đế không thể tự quyết!" Đại trưởng lão lập tức thu hồi suy nghĩ, giọng điệu thản nhiên nói: "Cần phải đợi minh chủ xuất quan, triệu tập bảy vị trưởng lão của Tiên Minh cùng thương nghị." "Lão đại!" Tứ trưởng lão vẫn không từ bỏ: "Minh chủ trước khi bế quan đã có dặn dò, mọi việc lớn nhỏ trong Tiên Minh đều có thể do ngài toàn quyền quyết định, hơn nữa không ai biết khi nào minh chủ xuất quan, có thể là ngàn năm, cũng có thể là vạn năm, chẳng lẽ chúng ta cứ thế chờ đợi…" "Bản đế đã nói rồi…" Đại trưởng lão ánh mắt sắc bén nhìn sang, lập tức ngắt lời: "Việc này quan hệ trọng đại, cần phải đợi minh chủ xuất quan rồi thương nghị!" "Ngắt lời người khác thật bất lịch sự!" Tứ trưởng lão sợ hãi rụt cổ lại, lẩm bẩm nhỏ giọng là sự quật cường cuối cùng. "Nhưng mà…" Đại trưởng lão coi như không nghe thấy, lại chuyển chủ đề: "Bản đế đối với kế hoạch Nam Thiên Môn này của Tần Phong cũng rất có hứng thú, cũng cảm thấy kế hoạch này có thể kéo sập Chiến Thần Điện." "Lão đại, ngài thật quá anh minh!" Tứ trưởng lão lập tức phấn chấn, mặt mày nịnh nọt ra sức tâng bốc. "Ngươi cũng đừng mừng vội!" Đại trưởng lão hai tay vẫn đan vào nhau chống cằm, giọng điệu không nhanh không chậm nói: "Muốn bản đế ủng hộ kế hoạch Nam Thiên Môn, còn cần Tiên Chú Phong chứng minh năng lực của mình." "Chứng minh năng lực!?" Tứ trưởng lão ngẩn người, không hiểu ý của Đại trưởng lão. "Không sai, chính là chứng minh năng lực!" Đại trưởng lão lại chậm rãi nói: "Kế hoạch Nam Thiên Môn bản đế không thể tự quyết, nhưng cải tạo tiên chu thì bản đế có thể quyết định, bản đế muốn xem thử cái gọi là Tiêm Tinh Hạm trong miệng Tần Phong rốt cuộc có gì khác biệt." "Ta đi chuẩn bị ngay đây!" Tứ trưởng lão nhận được câu trả lời mong muốn, lập tức vội vã rời đi. "Lão đại, ngài thật sự ủng hộ kế hoạch này sao!?" Nhị trưởng lão nhìn Tứ trưởng lão rời đi, không nhịn được hỏi: "Mặc dù kế hoạch Nam Thiên Môn trông có vẻ rất lợi hại, nhưng chu kỳ quá dài, chi phí quá lớn, biến số quá nhiều, một khi thất bại Tiên Minh chúng ta sẽ hoàn toàn rơi vào thế bị động." "Bản đế đương nhiên biết!" Đại trưởng lão giọng điệu vẫn không nhanh không chậm: "Nhưng sự trỗi dậy của Long Ngạo Thiên đã không thể ngăn cản, dù cho tương lai minh chủ xuất quan cũng chưa chắc có thể chống đỡ được, nếu cục diện đã tệ đến vậy, tại sao chúng ta không liều một phen!?" "Chuyện này…" Mọi người lập tức im lặng, không biết nên nói gì. "Tần Phong!" Đại trưởng lão vẫn giữ tư thế của một ông lớn, nhìn về phía trước không biết đang nghĩ gì.

Cảnh tượng chuyển sang trong Thiên Hỏa Tháp.

Tần Phong đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới luyện khí, từng món thần khí cũng thành công được nâng cấp lên hạ phẩm tiên khí. "Không ổn rồi!" Tần Phong không khỏi nhíu mày, phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng.

Mặc dù hắn đã hấp thu ba đại thần hỏa tiên cấp thành công, nhưng lại không thể phát huy được uy lực của thần hỏa tiên cấp, giống như chiếc xe 86 thay động cơ mới nhưng lại không thể phát huy được toàn bộ sức mạnh. "Hẳn là vấn đề kỹ thuật!" Tần Phong lẩm bẩm, rất nhanh đã tìm ra nguyên nhân.

Mặc dù năm đó khi hắn đứng đầu bảng Thiên Tư khí tu, Tứ trưởng lão đã truyền cho hắn Thần Văn Truyền Thừa từ xa, nhưng bên trong đều là những kiến thức cơ bản về luyện khí, không hề liên quan đến truyền thừa luyện khí cốt lõi của Tiên Minh. "Haizz, lại phải học!" Tần Phong bất lực thở dài, đứng dậy mở cấm chế của động phủ. "Ra rồi!" Các đệ tử bên ngoài thấy Tần Phong ra, đồng loạt quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy Tần Phong vẫn thần thái sáng láng, không có một chút vẻ chật vật nào, luyện chế hạ phẩm tiên khí giống như ăn cơm vậy. "Không thể nào?

Đây chính là hạng nhất bảng Thiên Tư khí tu sao!?" "Quá kinh khủng, Địa Tiên cao giai đã có thể luyện chế hạ phẩm tiên khí, nhìn khắp Tiên giới cũng là sự tồn tại cực kỳ bá đạo." "Đúng là kinh khủng, ta một Chân Tiên cảnh luyện chế hạ phẩm tiên khí, sau đó sẽ mệt mỏi nằm trên giường mấy ngày, vậy mà hắn lại như không có chuyện gì." "Quan trọng là từ lôi kiếp vừa rồi mà xem, hắn luyện chế không chỉ một món hạ phẩm tiên khí." "Nghe ngươi nói vậy, ta cảm thấy mình đúng là một phế vật!" "Nhưng vấn đề là, chúng ta đều là tinh anh được Tiên Minh tuyển chọn từng lớp mà!" "Nghĩ thoáng đi, loại yêu nghiệt này nhìn ai cũng là phế vật, chúng ta không chơi với hắn là được rồi." "Hạng nhất bảng Thiên Tư khí tu, quả nhiên kinh khủng đến thế!" "…" Các đệ tử xung quanh tự giác nhường ra một con đường, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy kính sợ.

Mặc dù Tần Phong lúc này chỉ có tu vi Địa Tiên cao giai, cũng chỉ có thể luyện chế hạ phẩm tiên khí, nhưng thiên phú kinh khủng mà hắn thể hiện ra lại khiến người ta chấn kinh. "Haizz, ta cũng muốn khiêm tốn, nhưng thực lực không cho phép à!" Tần Phong trong lòng bất lực thở dài, chỉ có thể nhanh chân rời khỏi Thiên Hỏa Tháp.

Nhưng hắn không trở về Bạch Ngọc Kinh, mà đi đến Tàng Thư Các của Tiên Minh, định tìm vài cuốn sách về luyện khí, nâng cao kỹ thuật luyện khí của mình.

Không lâu sau, Tần Phong đã đến Tàng Thư Các của Tiên Minh.

Chỉ thấy Tàng Thư Các nằm trên một ngọn tiên sơn độc lập, từ xa đã có thể thấy một tòa kiến trúc cao lớn sừng sững, khí thế hùng vĩ, còn có rất nhiều đệ tử ra vào. "Lớn thật!" Tần Phong đứng ở cửa Tàng Thư Các, cảm thấy mình nhỏ bé như một con kiến.

Khi hắn bước vào Tàng Thư Các, một mùi hương sách đậm đà ập vào mặt, ngay sau đó là những hàng giá sách dài bất tận, trên đó xếp đầy sách.

Nội dung bên trong bao quát kiến thức của tất cả các lĩnh vực đã biết ở Tiên giới, nào là kiếm tu, khí tu, thể tu, đan tu, có đủ cả. "Đinh đông, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại mới ở gần đây!" "Cuối cùng cũng tìm thấy nó rồi!" Tần Phong lập tức phấn chấn.

Từ khi phát hiện Mộ Dung Tịnh tiểu sư muội, hắn vẫn luôn tìm kiếm Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại này, không ngờ tìm kiếm trăm ngàn lần, quay đầu lại thì nó lại trốn ở Tàng Thư Các. "Sẽ là loại Thiên Tuyển Chi Tử nào đây!?" Tần Phong bắt đầu nhìn quanh: "Sao lại có cảm giác giống như là Thiên Tuyển Chi Tử thuộc phái cẩu đạo lưu trốn trong Tàng Thư Các nhỉ…" Ở một nơi không xa, một đệ tử trẻ tuổi đang đọc sách đột nhiên cảm thấy hoảng loạn không rõ lý do. "Chuyện gì vậy!?" Trong lòng gã dấy lên một nỗi nghi ngờ, một cảm giác chưa từng có.

Tuy nhiên, với bản tính khiêm tốn và ổn định trước giờ, gã vẫn đặt cuốn sách trên tay xuống, chọn một nơi khác để tiếp tục ẩn mình đọc sách. "Người đâu rồi!?" Tần Phong tìm kiếm nửa ngày trời cũng không tìm thấy Thiên Tuyển Chi Tử mới, khiến hắn **một thời gian** nghi ngờ có phải hệ thống đã xảy ra lỗi không. "Hệ thống không có lỗi!" Hệ thống đột nhiên lên tiếng: "Người này đã nhận ra điều không ổn, hiện đã rời xa túc chủ." "Thế mà cũng nhận ra được!?" Tần Phong ngây người tại chỗ, cảm thấy như mình đã gặp phải đối thủ.

Vốn tưởng rằng bánh xe vận mệnh sẽ bắt đầu quay vào khoảnh khắc này, không ngờ đối phương lại từ chối gặp mặt hắn, điều này càng khiến hắn khẳng định đối phương là Thiên Tuyển Chi Tử thuộc trường phái "cẩu đạo lưu".

Chỉ có Thiên Tuyển Chi Tử của trường phái này mới khiêm tốn và ổn định đến vậy!

Ngay lúc này, một giọng nữ trong trẻo như chim hoàng oanh ra khỏi hang vang lên, trong giọng nói còn xen lẫn một niềm vui sướng: "Tần sư huynh!" "Hử!?" Tần Phong theo phản xạ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp, trẻ trung và hoạt bát đang mỉm cười nhìn hắn.

Nụ cười ngọt ngào và rạng rỡ, tựa như đóa hoa nở rộ trong nắng xuân, mang lại cảm giác ấm áp và vui tươi.

Một đôi mắt to tròn sáng ngời và trong vắt, lấp lánh như những vì sao, bộc lộ sự tinh nghịch và thông minh của nàng, mỗi cử chỉ đều toát lên một vẻ đẹp linh động.

Chiếc váy màu xanh nhạt nàng mặc trên người càng trong trẻo và tươi sáng như bầu trời buổi sớm.

Vòng eo thon thả được thắt bởi một dải lụa màu trắng bạc, làm nổi bật thân hình mảnh mai.

Mái tóc đen óng ả như thác nước buông xuống hai vai, trên tóc cài một chiếc trâm ngọc, làn da trắng nõn như tuyết, tựa như được tạc từ ngọc.

Người này không ai khác chính là tiểu sư muội Mộ Dung Tĩnh – mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, người đã được Nhị trưởng lão nhận làm đệ tử. "Trùng hợp quá nhỉ!?" Tần Phong nhìn thấy người tới, trong lòng lập tức vui như mở cờ.

Hắn đang sầu não vì không tìm được vị Thiên Tuyển Chi Tử "cẩu đạo lưu" kia, không ngờ mồi câu lại tự mình tìm đến cửa, bánh xe vận mệnh cũng sẽ chính thức bắt đầu quay từ khoảnh khắc này.

Chương 1208

Tuy nhiên, hắn vẫn cố nén niềm vui trong lòng, giả vờ như không quen biết đối phương. "Cô là?!" Tần Phong tỏ vẻ đầy nghi hoặc, như thể thật sự không nhận ra nàng. "Tần sư huynh, huynh không nhận ra muội sao!?" Tiểu sư muội Mộ Dung Tĩnh tinh nghịch cười một tiếng, tỏ ra rất hài lòng với biểu cảm của Tần Phong.

Nàng giơ bàn tay ngọc ngà của mình lên quơ quơ trước mặt, ngay sau đó, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đã biến thành một nam tử gầy gò, chính là dáng vẻ của nam tử đã tham gia kỳ khảo hạch nội môn lúc trước. "Là ngươi!!" Tần Phong đột nhiên kinh ngạc kêu lên, vẻ mặt như thể không thể tin nổi. "Không sai, chính là muội!" Mộ Dung Tĩnh lại khôi phục dáng vẻ ban đầu, cười tươi tự giới thiệu: "Muội tên là Mộ Dung Tĩnh, hiện đang tu đạo dưới trướng Nhị trưởng lão, việc này còn phải đa tạ ơn cứu mạng của Tần sư huynh trong kỳ khảo hạch." "Đâu có, đâu có!" Tần Phong vội vàng khiêm tốn nói: "Sư muội có thể vượt qua khảo hạch đều là do sư muội có bản lĩnh, sư huynh sao dám tranh công của trời." "Tần sư huynh khiêm tốn quá rồi!" Mộ Dung Tĩnh nhìn Tần Phong, càng lúc càng rung động.

Không chỉ có tinh thần xả thân vì người, mà còn khiêm tốn, lễ phép, quả thực chính là bạch mã hoàng tử trong lòng mình. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của tiểu sư muội tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Cái gì gọi là lừa gạt!?" Tần Phong lập tức không phục mà chửi thầm trong lòng, tỏ vẻ mình đối với con gái xinh đẹp đều là thật lòng. "Đúng rồi, Tần sư huynh!" Mộ Dung Tĩnh mặt đầy nghi hoặc hỏi: "Vừa rồi muội nghe các sư huynh khác nói, lôi kiếp ở Tiên Trú Phong là do huynh dẫn tới, sao bây giờ huynh lại xuất hiện ở Tàng

Thư Các!?" "Luyện khí xong thì qua đây!" Tần Phong không giấu giếm, trực tiếp trả lời: "Vừa rồi lúc luyện chế hạ phẩm tiên khí ta phát hiện mình chỉ biết một số kiến thức cơ bản về luyện khí, không thể phát huy hết uy lực của ba loại thần hỏa, cho nên đến Tàng Thư Các tìm một bản công pháp luyện khí." "Tần sư huynh, huynh thật nỗ lực!" Mộ Dung Tĩnh càng nhìn càng hài lòng.

Không chỉ sở hữu thiên phú kinh khủng đứng đầu bảng thiên tư khí tu, mà hậu thiên lại còn nỗ lực học tập như vậy, chẳng trách chưa đến ba mươi tuổi đã phi thăng Tiên giới, đạt được thành tựu lớn đến thế. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của tiểu sư muội tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Ra là nàng thích kiểu này!" Tần Phong trong lòng lập tức có số, vội vàng khiêm tốn nói: "Sư muội quá khen rồi, nỗ lực thì không dám nhận, ta chỉ là có một trái tim cầu tiến mà thôi!" "Tần sư huynh, quá khiêm tốn rồi!" Mộ Dung Tĩnh đôi mắt to tinh nghịch đảo một vòng, nói: "Gần đây sư muội cũng gặp phải một số vấn đề tu luyện, đang nghĩ đến Tàng Thư Các xem có tìm được phương pháp giải quyết không, hay là chúng ta đi cùng nhau nhé!?" "Chuyện này..." Mặc dù đề nghị của tiểu sư muội Mộ Dung Tĩnh đúng ý Tần Phong, nhưng hắn lại giả vờ làm một chính nhân quân tử theo kiểu nam nữ thụ thụ bất thân. "Đi thôi!" Mộ Dung Tĩnh không cho Tần Phong cơ hội từ chối, nắm lấy tay hắn đi vào Tàng Thư Các. "Sư muội, nam nữ thụ thụ bất thân!" Tần Phong như Đường Tăng nhập thể, giật mình muốn giằng ra.

Nhưng hắn càng làm màu, tiểu sư muội lại càng không buông tay. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ chiếm tiện nghi của tiểu sư muội tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Ai chiếm tiện nghi của ai hả!?" Tần Phong điên cuồng chửi thầm trong lòng, bảo hệ thống đừng vu oan cho người tốt.

"Tần sư huynh!!" Mộ Dung Tĩnh mặc kệ ánh mắt của người xung quanh, bắt đầu giải thích: "Tàng Thư Các của Tiên Minh tổng cộng có chín tầng, năm tầng đầu chỉ mở cửa cho đệ tử nội môn, tầng thứ sáu chỉ có đệ tử thân truyền và chấp sự tông môn mới được vào, tầng thứ bảy cần phải đạt đến Thánh tử, Thánh nữ, cũng như tu vi Tiên Vương cảnh mới có thể vào, tầng thứ tám thì cần phải đạt đến trưởng lão, cũng như các đại tự liệt mới được vào, còn tầng thứ chín nghe nói cất giữ bí thuật và cấm thuật, cần được minh chủ phê chuẩn mới có thể vào, hiện tại minh chủ đang bế quan, cần phải được các vị trưởng lão phê chuẩn mới được vào." "Bí thuật, cấm thuật!?" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, lập tức có hứng thú với tầng thứ chín. "Tần sư huynh!" Mộ Dung Tĩnh lại nói: "Huynh và muội đều là đệ tử thân truyền của trưởng lão, không cần lãng phí thời gian ở năm tầng đầu, chúng ta đến thẳng tầng thứ sáu là được." "Tầng thứ sáu!?" Tần Phong rõ ràng không coi trọng tầng thứ sáu, lấy ra lệnh bài mà Tây trưởng lão đưa cho và hỏi: "Đây là lệnh bài sư tôn đưa cho ta, có thể sử dụng trong Tàng Thư Các không!?" "Trời ơi!" Mộ Dung Tĩnh giật lấy lệnh bài xem xét kỹ lưỡng, kinh ngạc đến mức đôi môi anh đào hé mở: "Đây là lệnh bài trưởng lão, không chỉ có thể thông suốt không trở ngại vào tầng thứ tám của Tàng Thư Các, mà còn có quyền sinh sát đối với đệ tử ngoại môn, thậm chí có thể trực tiếp ra lệnh cho đệ tử nội môn." "Lợi hại vậy sao!?" Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên, trong lòng cũng nảy ra một ý tưởng táo bạo...

Chẳng mấy chốc, Tần Phong và Mộ Dung Tĩnh đã đến tầng tám của Tàng Thư Các.

Khác với mấy tầng trước, vừa bước vào đã bị một luồng khí tức đáng sợ khóa chặt, giống như gặp phải một con mãnh hổ ngoài tự nhiên, có thể vồ lấy họ bất cứ lúc nào. "Ô..." Mộ Dung Tĩnh không nhịn được rùng mình, theo phản xạ nắm chặt tay Tần Phong.

Chỉ thấy ở cửa tầng tám của Tàng Thư Các, một lão giả tóc trắng đang ngồi xếp bằng nhắm mắt, toàn thân không cảm nhận được chút dao động khí tức nào, giống như một ông lão bình thường sắp lìa đời.

Nhưng không ai dám thực sự coi ông ta là một lão già bình thường, vì luồng khí tức đáng sợ kia chính là do ông ta khóa chặt. "Đừng sợ!" Khóe miệng Tần Phong lộ ra nụ cười ấm áp của một soái ca, vỗ nhẹ vào bàn tay nhỏ bé của Mộ Dung Tĩnh để an ủi. "Vâng!" Mộ Dung Tĩnh ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng lập tức có một cảm giác an toàn. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ quyến rũ tiểu sư muội tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Lại kiếm được 20 vạn!" Tần Phong lưu luyến rút tay ra, sau đó không kiêu ngạo cũng không tự ti chắp tay hành lễ: "Vãn bối Tần Phong, sư thừa Tây trưởng lão của Tiên Minh, bái kiến tiền bối!" "Ngươi chính là người đứng đầu bảng thiên tư khí tu!?" Lão giả nghe vậy bèn mở đôi mắt đục ngầu, bắt đầu tò mò đánh giá Tần Phong, sau đó từ từ nói: "Thân phận hiện tại của ngươi là đệ tử thân truyền của trưởng lão, nên đến tầng sáu của Tàng Thư Các mới phải, tầng tám không phải là nơi ngươi nên đến lúc này." "Điều này vãn bối biết, nhưng vãn bối có cái này..." Tần Phong không nhanh không chậm, lấy lệnh bài ra. "Lệnh bài trưởng lão?

Tây trưởng lão đúng là rất yêu thương ngươi!" Lão giả có chút bất ngờ nhìn lệnh bài, rồi lại từ từ nói: "Nếu ngươi có lệnh bài của Tây trưởng lão, vậy thì vào đi!

Nhưng bí tịch tu luyện và tâm đắc tu luyện bên trong đều là tâm huyết cả đời của các tiền bối Tiên Minh, cũng là nền tảng để Tiên Minh chúng ta đứng vững ở Tiên giới, ngươi chỉ có thể xem ở tầng tám, không được tự ý mang chúng ra ngoài, biết chưa!?" "Đa tạ tiền bối!" Tần Phong lại chắp tay hành lễ, kéo Mộ Dung Tĩnh định đi vào. "Ngươi có thể vào, cô ta thì không!" Lão giả nhìn Mộ Dung Tĩnh, lại nói: "Lệnh bài trưởng lão chỉ cho một người vào, không thể dẫn người ngoài vào tầng tám, trừ khi trưởng lão đích thân đến, nếu không ai cũng không được dẫn người vào." "Huhu..." Mộ Dung Tĩnh bĩu môi, vẻ mặt không vui. "Tiền bối có thể châm chước một chút được không!?" Tần Phong nhìn Mộ Dung Tĩnh, tiếp tục nói không kiêu ngạo cũng không tự ti: "Vị này là tiểu sư muội của vãn bối, Mộ Dung Tĩnh, sư thừa Nhị trưởng lão của Tiên Minh, không phải người ngoài." "Châm chước một chút đi ạ!?" Mộ Dung Tĩnh đáng thương nhìn lão giả, cố gắng dùng chiêu bán manh để qua cửa. "Không được!" Lão giả hoàn toàn không ăn chiêu này, không chút do dự từ chối. "Thế cũng không được!?" Đôi mắt Tần Phong khẽ híp lại, không ngờ đối phương lại không nể mặt đến vậy. "Vẫn không được sao!?" Niềm hy vọng trong đôi mắt đẹp của Mộ Dung Tĩnh tan biến với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ngay lúc này, một giọng nam đầy từ tính từ phía sau truyền đến: "Thì ra ngươi chính là tiểu sư muội mà Nhị trưởng lão mới nhận, ta thì lại có quyền dẫn một người vào, không biết tiểu sư muội có đồng ý không!?" "Ta ngửi thấy mùi trang bức!?" Tần Phong theo phản xạ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nam tử mặc bạch y đi tới, toàn thân toát ra khí chất thanh nhã cao quý.

Khuôn mặt tuấn mỹ như ánh nắng ấm áp của mùa xuân, ấm áp mà lại rạng rỡ, trong đôi mắt sâu thẳm tựa như ẩn chứa vạn câu chuyện, khiến người ta suy tư, mái tóc được một cây trâm ngọc nhẹ nhàng búi lên, càng làm y thêm phần uy nghi, anh tư bừng bừng. "Ngươi là!?" Mộ Dung Tĩnh mặt đầy nghi hoặc, tỏ vẻ không quen biết đối phương. "Tại hạ Từ Càn Khôn!" Nam tử bạch y trực tiếp lơ Tần Phong, tiến lên lễ phép chắp tay nói: "Sư thừa Đại trưởng lão của Tiên Minh!" "Ngươi chính là Từ Càn Khôn!?" Mộ Dung Tĩnh lập tức kinh ngạc kêu lên: "Người đứng thứ tám trên bảng thiên tư võ tu, tự liệt thứ ba của Tiên Minh chúng ta?!" "Sư muội đã từng nghe qua câu chuyện của ta!?" Từ Càn Khôn lập tức nở nụ cười, còn không quên tạo dáng đẹp trai. "Đây chính là tự liệt!?" Tần Phong không nhịn được đánh giá đối phương.

Mặc dù y trông giống một công tử trói gà không chặt, nhưng hắn lại cảm nhận được trong cơ thể y ẩn chứa một luồng dao động khí tức cực kỳ đáng sợ, một khi bùng nổ chắc chắn sẽ kinh thiên động địa. "Đương nhiên!" Mộ Dung Tĩnh thành thật trả lời: "Muội nghe nói năm đó Tiên Minh đại chiến với Chiến Thần Điện, minh chủ và bảy vị trưởng lão đều xuất quân, cửu đại hoàng triều nhân cơ hội phản bội, triệu tập hai mươi triệu đại quân chuẩn bị tấn công Tiên Minh chúng ta, chính là huynh đã dẫn mười vạn đệ tử nội môn liều chết chống cự ba tháng, mới giành được một tia sinh cơ cho Tiên Minh." "Không sai!" Từ Càn Khôn không chút khiêm tốn nói: "Năm đó ta quả thực đã dẫn mười vạn đệ tử nội môn liều chết chống cự cửu đại hoàng triều ba tháng, trận chiến đó quả thực là trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang, nhưng may mà cuối cùng chúng ta đã đợi được viện quân." "Sau này sư muội còn phải học hỏi sư huynh nhiều!" Mộ Dung Tĩnh lễ phép khách sáo vài câu, đối với y không có quá nhiều nhiệt tình.

So với tính cách không chút khiêm tốn của Từ Càn Khôn, nàng vẫn thích kiểu đàn ông xả thân vì người, khiêm tốn lễ phép, có chí tiến thủ như Tần Phong hơn. "Được thôi!" Từ Càn Khôn dường như không hiểu ý tốt xấu, lại lần nữa đưa ra lời mời: "Sư muội không phải muốn vào tầng tám sao?

Thân là tự liệt có quyền lực giống như trưởng lão, có thể dẫn một người vào." "Thái sư huynh, không cần đâu!" Không đợi tiểu sư muội mở lời, Tần Phong đã trực tiếp từ chối: "Tiểu sư muội lát nữa sẽ cùng ta vào, không phiền Thái sư huynh phải động dụng quyền lực của tự liệt nữa." "Ta họ Từ, không phải họ Thái!" Từ Càn Khôn mặt lộ vẻ không vui nói: "Còn nữa vị sư đệ này, không có bản lĩnh thì đừng nói khoác, lệnh bài trưởng lão của ngươi không thể dẫn người vào tầng tám Tàng Thư Các đâu!" "Chuyện này không cần Thái sư huynh lo lắng!" Tần Phong hoàn toàn không để y vào mắt, trước mặt y trực tiếp mở Trùng Đồng. "Thượng cổ Trùng Đồng!!" Sắc mặt Từ Càn Khôn không khỏi biến đổi: "Ngươi chính là Tần Phong đứng đầu bảng thiên tư khí tu, được Tây trưởng lão nhận làm đệ tử thân truyền!?" "Chúc mừng ngươi đoán đúng rồi, tiếc là không có phần thưởng!" Tần Phong cười với y một tiếng, sau đó quay đầu nhìn Mộ Dung Tĩnh.

Chỉ thấy nơi ánh mắt hắn nhìn đến, hư không lập tức vặn vẹo, ngay sau đó thân thể Mộ Dung Tĩnh cũng vặn vẹo theo. "Chuyện gì vậy!?" Mộ Dung Tĩnh chưa từng gặp phải tình huống này, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nhưng chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nàng đã biến mất tại chỗ, bị Tần Phong nhét vào thế giới của Trùng Đồng, sau đó nghênh ngang đi vào tầng tám trước mặt lão giả. "Chuyện gì đã xảy ra!?" Lão giả ngây người tại chỗ, đầu óc đầy dấu hỏi... "Trùng Đồng khai thiên địa!!" Từ Càn Khôn lẩm bẩm trong miệng, nhớ lại thông tin liên quan đến Trùng Đồng.

Chương 1209

Tương truyền Thượng cổ Trùng Đồng có thể **khai mở** một tiểu thế giới, một khi bị kéo vào trong đó sẽ trở thành cừu non chờ làm thịt, còn người sở hữu Trùng Đồng sẽ trở thành kẻ thống trị tuyệt đối của thế giới này. "Thế giới Trùng Đồng!!" Lão giả cũng đột nhiên phản ứng lại, sau đó bắt đầu phân vân.

Bây giờ Tần Phong đã thu Mộ Dung Tĩnh vào thế giới Trùng Đồng của mình, vậy rốt cuộc hắn được tính là một người vào hay là hai người vào đây!?

Lúc này, Tần Phong đã tiến vào tầng tám của Tàng Thư Các.

Khác với tầng một bên dưới đâu đâu cũng là đệ tử Tiên Minh, tầng tám lại không có một bóng người, số lượng sách cũng chỉ có vài chục hàng, ước tính tổng số không quá một vạn cuốn.

Tuy nhiên, sách ở đây tuy không nhiều bằng bên dưới, nhưng vẫn được phân loại và sắp xếp gọn gàng, nào là kiếm tu, thể tu, khí tu, đan tu, phù tu, đạo tu, phật tu... có đủ cả. "Đây chính là tầng tám!?" Tần Phong xác nhận không có người khác, bèn mở Trùng Đồng thả Mộ Dung Tĩnh ra.

Chỉ thấy hư không phía trước vặn vẹo một trận, ngay sau đó Mộ Dung Tĩnh xuất hiện. "Ta trở lại rồi!?" Mộ Dung Tĩnh ngây người tại chỗ, trong lòng mãi không thể hoàn hồn.

Vốn tưởng mình đã gặp phải chuyện gì đáng sợ, ai ngờ lại được truyền tống đến một nơi non xanh nước biếc, bên trong còn tràn ngập tiên thiên chi khí cực kỳ hiếm có.

Chỉ là chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nàng lại bị Tần Phong kéo ra khỏi thế giới Trùng Đồng. "Đừng ngẩn ra nữa, mau tìm sách đi!" Tần

Phong vỗ vào Mộ Dung Tĩnh đang ngẩn người, sau đó đi về phía giá sách của khí tu. "A?

Ồ!" Mộ Dung Tĩnh bị vỗ một cái mới hoàn hồn, cuối cùng cũng nhớ ra mình đến đây để làm gì.

Nàng không dám chậm trễ thời gian, sợ bị lão giả phát hiện rồi ném ra ngoài, vội vàng chạy đến giá sách đặt điển tịch Đạo gia, bắt đầu nghiêm túc lật xem.

Lúc này, Tần Phong đã đến trước giá sách của khí tu, nhìn quanh toàn là sách về luyện khí.

Không chỉ có công pháp tu luyện của khí tu, mà còn có rất nhiều tâm đắc tổng kết của các tiền bối khí tu, trong đó còn thấy cả tâm đắc tổng kết của vị sư tôn hờ của hắn. "Nhiều công pháp quá!" Tần Phong nhìn những cuốn sách trước mắt, trong đầu hiện lên thông tin liên quan.

Theo ghi chép trong Bách khoa toàn thư Dịch Thiên Cơ, cấp bậc công pháp của Tiên giới được chia thành ba phẩm cấp: Tiên giai, Đế giai, Đạo giai, mỗi phẩm cấp lại được chia thành ba tiểu cấp thượng, trung, hạ.

Trong đó công pháp Tiên giai là phổ biến nhất, thường là tán tu tu luyện.

Còn công pháp Đế giai đa phần do Chuẩn Tiên Đế sáng tạo, được một số thế lực hạng hai, hạng ba dùng làm công pháp truyền thừa.

Về phần công pháp Đạo giai là do Tiên Đế lĩnh ngộ được chân lý đại đạo sáng tạo ra, bên trong ẩn chứa quy tắc đại đạo cực mạnh, là nền tảng truyền thừa của các đại thế lực Tiên giới, chỉ có đệ tử nòng cốt mới được mượn xem.

Hiện tại, công pháp trong tầng tám thấp nhất cũng là Đạo giai hạ phẩm. "Đạo giai hạ phẩm, Chân Pháp Tứ Cảnh Hỏa!" Tần Phong tiện tay rút ra một cuốn công pháp, bắt đầu nghiêm túc xem xét.

Công pháp này không chỉ ghi lại rất nhiều pháp quyết luyện khí cao thâm và kiến thức liên quan đến luyện khí, mà yêu cầu tu luyện cũng cực kỳ hà khắc, cần phải dung hợp bốn loại thần hỏa trước. "Chỉ dung hợp được bốn loại!?" Tần Phong mặt đầy vẻ chê bai đặt cuốn sách trở lại, lại rút ra một cuốn Đạo giai trung phẩm khác là Thất Bảo Bí Thuật.

Công pháp này không chỉ có thể nâng cao tinh thần lực của luyện khí sư, mà còn có thể tăng tỷ lệ luyện khí thành công, tu luyện đến cuối cùng còn có thể tùy tâm mà động, luyện hóa vạn vật thế gian thành khí. "Cuốn này thì không tệ!" Tần Phong lập tức có hứng thú, bắt đầu nghiêm túc lật xem.

Hắn phát hiện người sáng tạo công pháp này quả thực lợi hại, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của con người, đã đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục, cho dù là một khúc gỗ bình thường cũng có thể bị ông ta luyện chế thành hạ phẩm tiên khí.

Tuy nhiên, người này sau đó không biết là tài năng cạn kiệt, hay là xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, Thất Bảo Bí Thuật cuối cùng chỉ dừng lại ở Đạo giai trung phẩm. "Tiếc quá!" Tần Phong không nhịn được thở dài một tiếng, lại nhìn sang một cuốn sách khác trên giá.

Chỉ thấy cuốn sách này là cuốn duy nhất trên giá sách đạt Đạo giai thượng phẩm, trên bìa sách viết bốn chữ lớn mạnh mẽ, cứng cáp "Thần Hỏa Hợp Nhất".

Khác với các công pháp luyện khí khác, công pháp này ngoài việc luyện khí, còn là một bản võ học bí tịch, có thể dung hợp nhiều loại thần hỏa lại với nhau, tạo ra thần hỏa mạnh mẽ hơn.

Tu luyện đến cuối cùng còn có thể đốt trời nấu biển, ngay cả Tiên

Đế gặp phải cũng phải lùi ba bước. "Cuốn nào hình như cũng không tệ..." Sắc mặt Tần Phong lập tức trở nên do dự.

Hắn vừa muốn pháp quyết luyện khí cao thâm của Chân Pháp Tứ Cảnh Hỏa, lại muốn sự tùy tâm sở dục của Thất Bảo Bí Thuật, còn muốn cả việc dung hợp nhiều loại thần hỏa của Thần Hỏa Hợp Nhất. "Trẻ con mới lựa chọn!" Tần Phong trực tiếp đặt ba cuốn công pháp trước mặt mình, sau đó gọi hệ thống mở vòng sáng ngộ tính vạn lần. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ mở vòng sáng ngộ tính vạn lần, mỗi mười hai giờ tiêu hao 100.000 điểm phản diện!" Ầm ầm ầm!!

Tần Phong chỉ cảm thấy một tiếng sấm kinh thiên nổ vang trong đầu, người cũng theo đó tiến vào một trạng thái cực kỳ trống rỗng, như thể chân lý đại đạo đang ở ngay trước mắt, chỉ cần mình nhẹ nhàng chạm vào là có thể lĩnh ngộ được. "Thằng nhãi này cũng quá không biết tự lượng sức mình rồi!?" Từ Càn Khôn cũng đã vào tầng tám, thấy Tần Phong liền lập tức chế nhạo.

Một tên Địa Tiên cao giai lại vọng tưởng cùng lúc lĩnh ngộ ba bản công pháp Đạo giai, cho dù y có thiên phú đứng đầu bảng thiên tư khí tu cũng là si nhân thuyết mộng, trừ khi y có thể nâng ngộ tính của mình lên vạn lần. "Đây chính là tự liệt thứ ba!?" Mộ Dung Tĩnh cũng nghe được lời của Từ Càn Khôn, cảm thấy nhân phẩm của người này có vấn đề nghiêm trọng.

Người ta Tần Phong có chí tiến thủ, dám mạnh dạn thử nghiệm, y làm sư huynh không khuyến khích, không giúp đỡ thì thôi, lại còn có mặt mũi đứng một bên chế nhạo.

Ầm ầm ầm!!

Hư không xung quanh đột nhiên chấn động, một luồng sức mạnh vô hình bao bọc lấy Tần Phong.

Ngay sau đó, quanh thân hắn ngưng tụ ra từng đạo phù văn màu vàng, mỗi một đạo phù văn đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng tầng tám của Tàng Thư Các như ban ngày. "Đây là khí tức của đại đạo!" Nụ cười trên mặt Từ Càn Khôn lập tức cứng đờ, trong lòng càng gào thét như con marmot.

Chỉ thấy khí tức của Tần Phong ngày càng mạnh mẽ, như thể dung hợp làm một với thiên địa đại đạo, trong cơ thể cũng không ngừng tuôn trào những luồng khí màu vàng, giống như những dải lụa vàng, bao bọc lấy từng bộ phận trên cơ thể hắn. "Trời ơi!!" Mộ Dung Tĩnh kinh ngạc đến mức lấy tay che miệng, không dám tin vào mắt mình.

Chương 1210

Mặc dù nàng rất ngưỡng mộ chí tiến thủ của Tần Phong, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng hắn thật sự có thể thành công.

Hơn nữa, từ trạng thái hiện tại của hắn không khó để nhận ra, hắn đã tiến vào trạng thái đốn ngộ, mà còn không phải là đốn ngộ bình thường, mà là đốn ngộ đối với chân lý đại đạo. "Hắn làm thế nào được vậy!?" Từ Càn Khôn thấy Tần Phong dễ dàng đốn ngộ như vậy, đột nhiên có một loại ảo giác "ta lên ta cũng làm được"...

Ầm ầm ầm!!

Hư không quanh thân Tần Phong bắt đầu rung động nhẹ, như thể có một loại sức mạnh thần bí nào đó đang thức tỉnh.

Chỉ thấy những phù văn màu vàng xung quanh Tần Phong nhanh chóng hội tụ, ngưng tụ thành một phù văn màu vàng chói lọi hơn, quanh thân cũng theo đó bộc phát ra một luồng khí tức mạnh mẽ, như thể đã hoàn toàn dung hợp làm một với thiên địa đại đạo. "Đại viên mãn chi ấn Tiên giai thượng phẩm!!" Sắc mặt Từ Càn Khôn không khỏi biến đổi, cả người lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Có thể ngưng tụ ra Đại viên mãn chi ấn Tiên giai thượng phẩm, chứng tỏ Tần Phong đã thành công sáng tạo ra công pháp Tiên giai thượng phẩm.

Có lẽ công pháp Tiên giai thượng phẩm ở Tiên giới không là gì cả, chỉ cần người có chút thiên phú là có thể sáng tạo ra, nhưng bản công pháp Tiên giai thượng phẩm này của Tần Phong lại được lĩnh ngộ từ ba bản công pháp Đạo giai.

Bây giờ chỉ là do bị giới hạn bởi cảnh giới của Tần Phong, cho nên mới dừng lại ở hàng ngũ công pháp Tiên giai thượng phẩm.

Đợi sau này tu vi của Tần Phong đột phá, tự nhiên sẽ dần dần hoàn thiện và nâng cấp. "Không hổ là người đàn ông mà bản tiểu thư nhìn trúng!" Mộ Dung Tĩnh ở bên cạnh kích động đến mức mặt đỏ bừng.

Vốn tưởng Tần Phong lần đầu xem công pháp Đạo giai chỉ là có chút cảm ngộ, ai ngờ hắn lại trực tiếp sáng tạo ra công pháp Tiên giai thượng phẩm thuộc về chính mình.

Đừng nói là ở Tiên Minh, cho dù là nhìn khắp cả Tiên giới, cũng là một sự tồn tại cực kỳ bùng nổ. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ thành công quyến rũ tiểu sư muội tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến độ hảo cảm tăng lên, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Lại kiếm được 50 vạn!" Tần Phong tạm thời không có thời gian để ý đến thông báo của hệ thống, đã hoàn toàn đắm chìm trong công pháp vừa sáng tạo ra.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng tinh thần lực của mình đã được tăng cường, việc khống chế ba loại thần hỏa cũng trở nên thuần thục hơn, còn những pháp quyết luyện khí trong đầu càng khiến hắn được mở mang tầm mắt.

Tuy nhiên, còn cách xa cảnh giới tùy tâm sở dục, luyện hóa vạn vật. "Tiên giai thượng phẩm!" Tần Phong xác nhận cấp bậc công pháp xong, bắt đầu đặt tên cho nó.

Tuy nhiên, với một kẻ mù đặt tên như hắn, không có những cái tên bá đạo như Cửu Thiên Luyện Khí Quyết, Hư Không Dung Luyện Thuật, Thần Cơ Bách Luyện, Thái Hư Cửu Tuyệt Kỹ, mà trực tiếp đặt tên là Luyện Khí Tổng Cương.

Không lâu sau, phù văn màu vàng quanh thân Tần Phong tan biến, người cũng tỉnh lại từ trạng thái đốn ngộ. "Đinh đong, túc chủ mở vòng sáng ngộ tính vạn lần ba ngày, tổng cộng tiêu hao 600.000 điểm phản diện!" "60 vạn!?" Tâm trạng của Tần Phong lập tức không còn đẹp đẽ nữa.

Vừa mới kiếm được năm mươi vạn từ tiểu sư muội, chưa kịp ấm chỗ đã bị trừ sạch, còn phải bù thêm mười vạn điểm phản diện của mình. "Ngươi làm thế nào được vậy!?" Từ Càn Khôn thấy Tần Phong tu luyện kết thúc, lập tức xông lên lớn tiếng chất vấn: "Tu vi của ngươi rõ ràng chỉ có Địa Tiên cao giai, tại sao có thể cùng lúc cảm ngộ ba bản công pháp Đạo giai, còn sáng tạo ra công pháp Tiên giai thượng phẩm!?" "Làm thế nào được á!?" Tần Phong mặt vô tội nói: "Chuyện này có tay là làm được mà!?" "Có tay là làm được!?" Sắc mặt Từ Càn Khôn vô cùng khó coi, cảm thấy tâm thái của mình lập tức sụp đổ.

Thân là tự liệt thứ ba của Tiên Minh, tuyệt thế yêu nghiệt xếp thứ tám trên bảng thiên tư võ tu, trước giờ đều là y trang bức trước mặt người khác, từ khi nào lại có người có thể trang bức trước mặt y, ngay cả các tự liệt khác của Tiên Minh cũng không có bản lĩnh này.

Nhưng cho dù y biết Tần Phong đang trang bức, bản thân cũng không làm gì được hắn.

Bởi vì y thực sự không làm được, không có thiên phú kinh khủng như vậy.

Khoảnh khắc này, cảm giác ưu việt mà y từng có trước mặt người khác đã không còn tồn tại, y đã hiểu cảm giác của người khác khi ngưỡng vọng mình lúc trước là gì, một cảm giác bất lực sâu sắc dâng lên trong lòng.

Đậu má!!

Mọi người đều là lần đầu làm người, sao chênh lệch lại lớn như vậy chứ!? "Thái sư huynh, huynh không sao chứ!?" Tần Phong rất quan tâm hỏi, không quên đưa tay quơ quơ trước mặt y. "Ta đã nói, ta họ Từ!!" Từ Càn Khôn nghiến răng nghiến lợi, gạt tay Tần Phong ra.

"Ta biết rồi, Thái sư huynh!" Tần Phong thừa nhận sai lầm, nhưng chết cũng không đổi. "Ngươi..." Từ Càn Khôn tức đến toàn thân run rẩy, thật muốn cho Tần Phong một cái tát trời giáng.

Nhưng nghĩ đến sư phụ của Tần Phong là Tây trưởng lão, một lão điên hễ nói không hợp là đòi cho nổ tung Tiên Minh, cuối cùng chỉ có thể cố gắng nén cơn giận xuống, chọn cách tha thứ cho vị sư đệ không hiểu chuyện này. "Hừ!!" Từ Càn Khôn tức đến mức phất tay áo bỏ đi, không muốn ở lại thêm một giây nào nữa. "Người bản địa thật không lịch sự!" Tần Phong không nhịn được lắc đầu thở dài.

Mình dù sao cũng đã trả lời câu hỏi của đối phương, nhưng đối phương không những không cảm ơn mình, mà còn hừ lạnh một tiếng với mình. "Lịch sự!?" Mộ Dung Tĩnh không nhịn được đảo mắt, muốn hỏi rốt cuộc là ai không lịch sự.

Rõ ràng biết Từ Càn Khôn họ Từ, nhưng cứ nhất quyết gọi người ta là Thái sư huynh, thật không biết chữ Thái và chữ Từ liên quan đến nhau thế nào. "Tiểu sư muội!" Tần Phong đột nhiên quay đầu hỏi: "Vấn đề tu luyện của muội giải quyết được chưa!?" "Chưa!" Mộ Dung Tĩnh rất bất đắc dĩ nói: "Công pháp ở tầng tám quá cao thâm, với tu vi hiện tại của muội có rất nhiều chỗ không hiểu, xem ra chỉ có thể từ từ tích lũy từ dưới lên thôi." "Cao thâm đến vậy sao!?" Tần Phong mặt đầy nghi hoặc, tỏ vẻ không cảm thấy vậy. "Ách..." Khóe mắt Mộ Dung Tĩnh không khỏi giật giật, cuối cùng cũng hiểu được tâm trạng của Từ Càn Khôn. "Không hiểu cũng không sao, ta đi cùng muội từ từ tìm!" Tần Phong trong nháy mắt biến thành sư huynh ấm áp, kéo Mộ Dung Tĩnh đi ra ngoài.

Bây giờ công pháp về phương diện luyện khí đã giải quyết xong, đã đến lúc thả Mộ Dung Tĩnh, con mồi này ra, để câu Thiên Tuyển Chi Tử đang ẩn nấp trong Tàng Thư Các ra. "Tần sư huynh!" Mộ Dung Tĩnh thấy Tần Phong chủ động nắm tay mình, tâm trạng vốn đang u uất lập tức trở nên vui vẻ. "Tiền bối, tạm biệt!" Tần Phong kéo Mộ Dung Tĩnh nghênh ngang đi ra ngoài, còn không quên chào hỏi lão giả tóc trắng canh gác. "Thằng nhãi con này..." Lão giả tức đến râu ria dựng đứng, cảm thấy Tần Phong chính là cố ý.

Chỉ là Tần Phong không hề có chút giác ngộ tôn lão ái ấu nào, không quay đầu lại mà kéo Mộ Dung Tĩnh rời khỏi tầng tám, sau đó bắt đầu chế độ câu cá trong Tàng Thư Các. "Chẳng lẽ đi rồi!?" Tần Phong câu cá trong Tàng Thư Các nửa ngày, cũng không câu được con cá lớn trong lòng.

Ngay lúc hắn đang nghĩ có nên lần sau lại đến câu cá không, một nam tử trẻ tuổi đi ngang qua Mộ Dung Tĩnh, còn liếc nhìn cuốn Tử Dương Chân Kinh mà Mộ Dung Tĩnh đang cầm trong tay. "Vị sư muội này tu đạo!?" Nam tử trẻ tuổi không nhịn được lên tiếng: "Nhưng cuốn Tử Dương Chân Kinh này tuy là Đế giai thượng phẩm, nhưng khi tu luyện lại cần phải chịu đựng sự cọ rửa của tử dương chi khí, quá trình sẽ vô cùng đau đớn, ta đề cử muội đi xem Thái Thanh Tiên Pháp ở tầng năm của Tàng Thư Các, tuy công pháp này chỉ có Đế giai hạ phẩm, nhưng tu luyện lại vô cùng ôn hòa." Nói xong, nam tử trẻ tuổi không quay đầu lại, sượt qua vai Tần Phong.

Chương 1211

"Đinh đong, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại!!" "Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi!!" Đôi mắt Tần Phong lập tức sáng lên, biết rằng bánh xe vận mệnh đã bắt đầu quay...

“Oa oa...” Chàng trai trẻ đột nhiên rùng mình một cái, có cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu nhìn chằm chằm.

Nhưng khi y cảm thấy có gì đó không đúng và quay đầu lại nhìn, Tần Phong đã trở lại dáng vẻ bình thường, còn nở một nụ cười thân thiện gật đầu với y.

“Lẽ nào là ảo giác của ta!?” Chàng trai trẻ thầm **lầm bầm** trong lòng, cũng cảm thấy có chút hối hận.

Trước đây y chưa bao giờ chủ động giúp người khác giải đáp thắc mắc, nhưng vừa rồi không hiểu sao khi thấy Mộ Dung Tĩnh lại mở lời, khiến y nảy sinh một dự cảm chẳng lành.

“Tại hạ Tần Phong, đến từ Tiên Chú Phong!” Tần Phong chủ động ôm quyền chào hỏi: “Dám hỏi sư huynh tôn tính đại danh!?” “Thì ra là sư đệ của Tiên Chú Phong!” Chàng trai trẻ nghe vậy hoàn hồn, vội vàng ôm quyền đáp: “Tại hạ Triệu Trường Sinh, là một đệ tử bình thường trong Tàng Thư Các này.” “Triệu sư huynh, quá khiêm tốn rồi!” Tần Phong sợ Triệu Trường Sinh lại chạy mất, bèn nắm lấy tay đối phương nói: “Từ lời nói vừa rồi của Triệu sư huynh có thể thấy, Triệu sư huynh tuyệt không phải đệ tử bình thường gì, mà là một người tài học uyên bác, ta phải học hỏi huynh một phen mới được.” “Ách...” Triệu Trường Sinh cảm thấy bị Tần Phong bám lấy sẽ không được yên thân, vội vàng rút tay từ chối: “Tần sư đệ nói đùa rồi, ta thật sự chỉ là một đệ tử bình thường, chẳng qua là đọc nhiều hơn vài quyển sách, không thể coi là uyên bác gì, thỉnh giáo thì thật không dám nhận!” “Triệu sư huynh, đây là xem thường ta sao!” Tần Phong lập tức đứng trên đỉnh cao đạo đức, nói giọng âm dương quái khí: “Vừa rồi bằng lòng lên tiếng nhắc nhở tiểu sư muội chưa từng gặp mặt, lại không muốn chỉ giáo cho tiểu sư đệ ham học hỏi như ta đây.” “Hử!?” Mộ Dung Tĩnh lập tức cảnh giác.

Vốn dĩ nàng còn có thiện cảm với lời nhắc nhở của Triệu Trường Sinh, nhưng sau khi nghe lời Tần Phong nói, nàng không khỏi nghi ngờ liệu Triệu Trường Sinh có phải cố ý tiếp cận mình không.

“Ta, ngươi...” Triệu Trường Sinh lập tức cảm thấy không ổn, không ngờ Tần Phong lại khó chơi đến vậy.

Nhưng so với sự vô liêm sỉ của Tần Phong, Triệu Trường Sinh rõ ràng vẫn còn biết giữ thể diện, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ ép buộc Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại thỏa hiệp, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ ly gián mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và tiểu sư muội mối tình đầu của hắn, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Cuối cùng cũng có thịt ăn rồi!” Tần Phong kích động đến mức suýt rơi lệ.

Kể từ khi phi thăng đến Tiên giới, cuộc sống của hắn trôi qua vô cùng túng thiếu, chỉ có thể dựa vào việc khích lệ Diệp Thần ca ca để miễn cưỡng sống qua ngày.

“Hắt xì!!” Diệp Thần đột nhiên hắt hơi một cái, không biết là ai đang nhớ đến mình.

Nhưng hiện tại hắn không có thời gian suy nghĩ vấn đề này, đang trần như nhộng ngâm mình trong một thùng gỗ lớn, bên cạnh là Dịch Thiên Cơ đang đổ một bình máu tươi vào thùng.

“Đây là tinh huyết của yêu thú cấp Tiên Vương!” Dịch Thiên Cơ thấy Diệp Thần tỏ vẻ cảnh giác, chủ động giải thích: “Sau khi nấu cùng một số tiên thảo sẽ trở thành dược dục, có thể giúp ngươi bổ sung bản nguyên của Hoang Cổ Thánh Thể, tu phục căn cơ bị tổn hại.” “Tại sao ngươi lại giúp ta!?” Diệp Thần nhìn chằm chằm Dịch Thiên Cơ, không tin đối phương lại tốt bụng như vậy.

“Bởi vì chúng ta có chung kẻ thù!” Dịch Thiên Cơ nghiêm nghị nói: “Tần Phong không chỉ đi khắp nơi mạo danh ngươi, hủy hoại danh tiếng của ngươi, hắn còn hủy cả phân thân ta khổ công luyện chế ra, nhưng Tiên Minh sau lưng hắn ta không đắc tội nổi, nên ta cần sự giúp đỡ của ngươi.” “Vậy sao!?” Diệp Thần nhìn sâu vào Dịch Thiên Cơ, cảm thấy đối phương không nói thật với mình.

Nhưng việc tu phục căn cơ khiến hắn không thể từ chối, quyết định tạm thời lựa chọn tin tưởng đối phương, nhưng sự cảnh giác trong lòng vẫn không hề buông lỏng.

Đúng lúc này — hiệu quả của dược dục bắt đầu xuất hiện.

Chỉ thấy Diệp Thần như bị lửa thiêu, da dẻ tức thì trở nên đỏ bừng, một luồng năng lượng kinh khủng theo lỗ chân lông đang mở rộng ùa vào tứ chi bách hài, đau đến mức cơ thể hắn bắt đầu run rẩy dữ dội.

“Ách...” Diệp Thần đau đến sắc mặt vặn vẹo biến dạng, như bị nỗi thống khổ vô tận nuốt chửng.

Nhưng cho dù toàn thân bị nỗi đau vô tận nuốt chửng, mỗi lần thở ra đều như đang đẩy sinh mệnh ra khỏi cơ thể, hắn cũng không có ý định rời khỏi thùng gỗ.

Hắn bám chặt vào thành thùng, âm thầm chịu đựng sự hành hạ đau đớn này.

Bởi vì hắn biết đây là cơ hội duy nhất của mình, một khi không thể tu phục căn cơ, Dịch Thiên Cơ sẽ không do dự mà vứt bỏ hắn, tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội thứ hai để tu phục căn cơ.

“Diệp Long, ta sẽ không để ngươi thất vọng đâu!” Tầm mắt của Diệp Thần bắt đầu mơ hồ, phảng phất như thấy Diệp Long đang hô hào cổ vũ cho mình.

Trong lúc Diệp Thần đang bận rộn tu phục căn cơ, Thất trưởng lão sau hơn một tháng ròng rã bôn ba, cuối cùng cũng đã đến khu vực biên giới phía Đông nơi Diệp Thần xuất hiện.

“Bái kiến Thất trưởng lão!” Một nhóm đệ tử Tiên Minh vội vã đến, quỳ lạy hành đại lễ với Thất trưởng lão.

“Đứng lên đi!” Thất trưởng lão khoát tay hỏi: “Tên Diệp Thần kia hiện đang ở đâu?

Có rơi vào tay Chiến Thần Điện không!?” “Đa tạ Thất trưởng lão!” Đệ tử Tiên Minh nghe lời đứng dậy, không dám giấu giếm: “Cách đây không lâu chúng ta nhận được tin, Chiến Thần Điện đã phát hiện tung tích của Diệp Thần, nhưng khi chúng ta tìm đến thì lại phát hiện mấy chục thi thể của đội trưởng Kim Tiên, còn Diệp Thần đã sớm biến mất không thấy, thậm chí từ đó về sau không còn ai nhìn thấy Diệp Thần nữa.” “Mấy chục thi thể của đội trưởng Kim Tiên!?” Thất trưởng lão nhíu mày nói: “Cho dù Diệp Thần này sở hữu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, cũng không thể nào với tu vi Địa Tiên sơ giai mà chém giết nhiều đội trưởng Kim Tiên của Chiến Thần Điện như vậy, hẳn là có thế lực khác nhúng tay vào, e rằng Diệp Thần đã rơi vào tay bọn họ rồi.” “Chúng ta cũng nghĩ vậy!” Đệ tử Tiên Minh rất bất lực nói: “Nhưng thế lực này vô cùng cẩn thận, hiện trường không tìm thấy một chút manh mối hữu dụng nào, cho dù là Long Ngạo Thiên đích thân đến cũng không nhìn ra là do môn phái nào làm.” “Thú vị đấy!" Thất trưởng lão lập tức hứng thú: "Chẳng trách dám vuốt râu hùm, đúng là có bản lĩnh, e rằng Long Ngạo Thiên bây giờ đã tức điên lên rồi nhỉ!?" Cảnh tượng chuyển đổi — Không ngoài dự đoán của Thất trưởng lão, Long Ngạo Thiên đang phát điên.

"Ai?

Rốt cuộc là ai!?" Long Ngạo Thiên tức đến xanh mặt, gào thét: "Không chỉ giết thành viên Chiến Thần Điện của ta, còn dám cứu Diệp Thần đi, đây là khiêu khích trắng trợn Chiến Thần Điện của ta." "Liệu có phải là Tiên Minh không!?" Hồng Tụ tức giận nói: "Tiên Minh trước nay luôn thích đối đầu với Chiến Thần Điện chúng ta, hễ là người mà Chiến Thần Điện chúng ta bắt, Tiên Minh bọn họ sẽ ra tay bảo vệ." "Cũng có thể là chính Diệp Thần!" Hồng Liên nghiêm túc nói: "Đừng quên trước đó hắn đã mạo danh Chiến Thần Điện của chúng ta đi lừa bịp khắp nơi, còn viết thơ khiêu khích Ngạo Thiên Tiên Đế, sau đó biến mất một thời gian dài, lần này hắn biến mất e rằng lại đang âm mưu gì đó." "Bản đế không cần biết là ai đã cứu Diệp Thần..." Long Ngạo Thiên đưa tay ra trước mặt Hồng Liên, sau đó nắm chặt kêu răng rắc, ánh mắt hung tợn nói: "Cũng không cần biết Diệp Thần đang âm mưu gì, bản đế chỉ cần Diệp Thần chết..." "Đế quân, bình tĩnh lại!" Hồng Liên giật nảy mình, vội vàng khuyên nhủ: "Kể từ khi tên Diệp Thần đó xuất hiện, ngài không chỉ hoàn toàn mất đi sự lý trí, ngay cả chuyện của Chiến Thần Điện cũng không còn quan tâm nữa." "Lý trí, ngươi bảo bản đế làm sao lý trí!?" Long Ngạo Thiên mặt mày dữ tợn: "Tâm Nhan là tình yêu cả đời của bản đế, bản đế sở dĩ liều mạng tu luyện, chính là để phá giới trở về Hoang Cổ hồi sinh Tâm Nhan, nhưng bây giờ Tâm Nhan lại bị tên súc sinh Diệp Thần kia sỉ nhục, ngươi bảo bản đế làm sao lý trí, làm sao bình tĩnh!!" "Tình yêu cả đời!?" Các cô gái xinh đẹp của Tây Chu trong lòng dâng lên một nỗi thất vọng.

Bọn họ sở dĩ bằng lòng trở thành Hồng Nhan Thiết Kỵ, ít nhiều đều có chút lòng ái mộ đối với Long Ngạo Thiên, vốn tưởng rằng bầu bạn là lời tỏ tình dài lâu nhất, ai ngờ vẫn không thể thay thế được vị trí của Tâm Nhan tiểu thư.

Bây giờ vì Tâm Nhan tiểu thư... hắn không chỉ mất đi sự trầm tĩnh lạnh lùng ngày xưa, mà còn bắt đầu trở nên nóng nảy, dễ nổi giận.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ sỉ nhục Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến ý niệm của hắn không thông suốt, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “Sỉ nhục Long Ngạo Thiên!?” Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, vẻ mặt rõ ràng ngẩn ra.

Tuy 100 vạn điểm phản diện rất hấp dẫn, nhưng hệ thống cũng không thể tùy tiện vu oan cho người tốt được a!

Hắn hiện tại rõ ràng đang kéo Triệu Trường Sinh thỉnh giáo, chạy đi sỉ nhục Long Ngạo Thiên từ lúc nào!?

“Tần sư đệ!” Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong mất tập trung, vội vàng nói: “Năng lực của ta thật sự có hạn, về vấn đề luyện khí thật lòng không thể giúp được ngươi, hay là ta đi mời các sư huynh khác trong Tàng Thư Các giúp ngươi giải đáp!?” “Triệu sư huynh, khách sáo quá!” Tần Phong cười tủm tỉm nói: “Tuy sư đệ ta xuất thân từ Tiên Chú Phong, nhưng kiến thức muốn thỉnh giáo lại không phải về phương diện luyện khí.” “Vậy sư đệ, ngươi...” Triệu Trường Sinh đầu đầy dấu hỏi, không hiểu Tần Phong muốn thỉnh giáo điều gì.

“Sư đệ muốn thỉnh giáo một vài kiến thức đời sống!” Tần Phong xác nhận Mộ Dung Tĩnh đang đọc sách ở không xa, lén lút lấy ra một quyển sách bìa cứng từ trong lòng.

“Đây là...” Triệu Trường Sinh lập tức trợn tròn mắt.

Chỉ thấy trên bìa quyển sách bìa cứng Tần Phong lấy ra, ghi rõ năm chữ to “Xuân Tiêu Bí Hí Đồ”, bên trong không chỉ có hình minh họa tinh xảo, mà còn có chú thích bằng văn tự chi tiết.

Mặc dù y đã đọc rất nhiều sách trong Tàng Thư Các, nhưng có thể thề với trời là không có quyển nào đặc sắc như quyển này.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ dạy hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Quả nhiên!” Tần Phong không nhịn được nhếch mép, tỏ vẻ mình là người hiểu đàn ông nhất.

Giống hệt như lão tác giả chó má không biết xấu hổ kia, đối mặt với cờ bạc và ma túy thì sẽ từ chối không chút do dự, nhưng gặp phải hàng nóng thì chắc chắn sẽ mở miệng xin link, đó là gen đã khắc sâu trong xương tủy của đàn ông.

“Tần sư đệ, vấn đề này ta không thể trả lời!” Triệu Trường Sinh cuối cùng cũng hoàn hồn, vội vàng xua tay đẩy quyển sách lại.

Nhưng dù đã đẩy sách lại, ánh mắt y vẫn thỉnh thoảng liếc về phía quyển sách.

“Triệu sư huynh!” Tần Phong vội vàng đẩy lại: “Gặp vấn đề chúng ta nên giải quyết vấn đề, chứ không phải trốn tránh vấn đề, quyển sách này huynh cứ cầm về nhà xem trước, đợi tìm được đáp án rồi nói cho ta cũng không muộn.” “Không được, không được...” Triệu Trường Sinh tuy rất động lòng, nhưng vẫn chưa thể đột phá giới hạn cuối cùng.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ dụ dỗ Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại động lòng, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Lại một tên mày rậm mắt to!” Tần Phong không nhịn được thầm rủa trong lòng, phát hiện đám Thiên Tuyển Chi Tử đều cùng một giuộc.

Rõ ràng trong lòng muốn đến chết đi được, nhưng miệng thì toàn là nhân nghĩa đạo đức.

Nhưng cũng chính vì bọn họ đều có cái nết này, nên mình mới có thể đứng trên đỉnh cao đạo đức mà chỉ trỏ bọn họ.

“Tần sư đệ, ta đi trước đây!” Triệu Trường Sinh cả người hoảng hốt.

Tựa như Tần Phong là hồng thủy mãnh thú, y không dám ở lại thêm một khắc nào mà vội vàng bỏ chạy.

Chương 1212

“Triệu sư huynh, sách của huynh!!” Tần Phong cầm sách hét lớn, đuổi theo Triệu Trường Sinh.

“Là sách của ngươi!!” Triệu Trường Sinh không ngoảnh đầu lại, nhanh chóng rời xa Tần Phong.

“Hử!?” Mộ Dung Tĩnh đang đọc sách bên cạnh nghe tiếng, tò mò ngẩng đầu nhìn qua.

Tuy nàng không biết hai người vừa rồi trao đổi gì, nhưng nhìn dáng vẻ cử chỉ của hai người chắc chắn có vấn đề, cũng lập tức khơi dậy lòng hiếu kỳ mãnh liệt của nàng.

“Ai, Triệu sư huynh này!” Tần Phong tỏ vẻ mình không có ý xấu gì, vừa hay đuổi đến bên cạnh Mộ Dung Tĩnh thì dừng lại.

“Tần sư huynh, sao vậy!?” Mộ Dung Tĩnh chớp chớp đôi mắt to, ánh mắt bắt đầu liếc về phía quyển sách.

“Không, không có gì!” Tần Phong vội vàng che tên sách lại, vẻ mặt hoảng hốt nói: “Chỉ là, chỉ là Triệu sư huynh giới thiệu cho ta một quyển sách, ta thấy không hợp với mình, nên muốn đuổi theo trả lại cho huynh ấy.” “Sách gì!?” Mộ Dung Tĩnh tức thì hứng thú, đưa tay nhỏ ra định giật lấy.

Phải biết rằng, Tần Phong trong ký ức của nàng là hình tượng anh hùng, bất kể là đối mặt với kẻ địch đông gấp mấy lần mà xả thân vì người, hay là đối mặt với cực hình mà thà chết chứ không chịu khuất phục, đều chưa từng lộ ra vẻ mặt hoảng hốt như vậy.

Nhưng bây giờ lại vì một quyển sách mà lộ ra vẻ mặt hoảng hốt này.

Điều đó lập tức khơi dậy lòng hiếu kỳ của nàng, dù thế nào cũng phải xem thử quyển sách này.

“Không được, không được!” Tần Phong càng hoảng hốt hơn: “Quyển sách này muội không thể xem, muội thật sự không thể xem...” “Tại sao ta không thể xem!?” Mộ Dung Tĩnh trong lòng càng thêm tò mò, chỉ về phía sau lưng đột nhiên hét lên: “Tần sư huynh mau nhìn, Tây trưởng lão đến tìm huynh kìa...” “Sư tôn!?” Tần Phong rất phối hợp quay đầu lại, quả nhiên không có một bóng người.

“Cơ hội tốt!” Khóe miệng Mộ Dung Tĩnh lộ ra nụ cười tinh nghịch, một tay giật lấy quyển sách trong tay Tần Phong.

“Tiểu sư muội, không được...” Tần Phong càng hoảng hốt hơn, vội vàng đưa tay ra định giật lại.

Chỉ là Mộ Dung Tĩnh uyển chuyển như một con bướm nhỏ linh động, rất tinh nghịch né được cú giật của Tần Phong, sau đó nhanh chóng mở quyển sách vừa giật được ra.

“A!!” Mộ Dung Tĩnh lập tức hét lên một tiếng, vội vàng đóng sách lại.

Chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã đỏ bừng, như một quả táo nhỏ chín mọng, khiến người ta không nhịn được muốn tiến lên cắn một miếng.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ trêu ghẹo tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Lại kiếm được 20 vạn!” Tần Phong trong lòng sướng rơn, lại vội vàng tiến lên nói: “Tiểu sư muội, muội không sao chứ!?” “Quá đáng rồi!!” Mộ Dung Tĩnh sau khi hoàn hồn, giận quá hóa thẹn nói: “Không ngờ Triệu sư huynh này lại là loại người như vậy!!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ ly gián mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và tiểu sư muội mối tình đầu, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Tiểu sư muội!” Tần Phong vội vàng giả làm người tốt: “Muội đừng trách Triệu sư huynh, là tự ta muốn xem.” “Huynh nghĩ ta sẽ tin sao!?” Mộ Dung Tĩnh tức đến phồng má.

Trong ấn tượng của nàng, Tần Phong là một người có chí tiến thủ, làm sao có thể chủ động đi xem loại sách vô liêm sỉ này...

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ ly gián mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và tiểu sư muội mối tình đầu, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Tiểu sư muội, muội oan cho Triệu sư huynh rồi!” Tần Phong mặt đầy lo lắng nói: “Thật ra quyển sách này là của ta, không có chút quan hệ nào với Triệu sư huynh cả!” “Tần sư huynh, huynh chính là quá vì người khác mà suy nghĩ rồi!” Mộ Dung Tĩnh vẻ mặt chắc nịch nói: “Lúc khảo hạch bất chấp nguy hiểm cứu ta, gặp nguy hiểm lại không màng thân mình chọn ở lại cản hậu, huynh là người như thế nào, lẽ nào ta không biết sao!?” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ ly gián mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và tiểu sư muội mối tình đầu, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Ai!” Tần Phong trong lòng bất lực thở dài, không ngờ nói thật cũng không ai tin.

“Tần sư huynh!” Mộ Dung Tĩnh khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói: “Huynh là một người có chí tiến thủ, cũng là hy vọng tương lai của Tiên Minh chúng ta, sau này bớt chơi cùng với loại sư huynh không cầu tiến như Triệu Trường Sinh đi.” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ ly gián mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và tiểu sư muội mối tình đầu, khiến nàng nảy sinh ác cảm, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Lại kiếm được 50 vạn.” Tần Phong trong lòng lại sướng rơn, nhưng vội vàng giải thích: “Tiểu sư muội, Triệu sư huynh không phải người không cầu tiến gì, huynh ấy là một người học thức uyên bác...” “Được rồi, đừng nói giúp hắn nữa!” Mộ Dung Tĩnh tức giận ngắt lời: “Người có thể xem loại sách này, cho dù học thức uyên bác, cũng là một tên súc sinh đạo đức bại hoại, sau này huynh bớt qua lại với hắn là được rồi.” “Nhìn người chuẩn vậy sao?!” Tần Phong không khỏi ngẩn ra, đưa tay định lấy lại quyển sách.

“Huynh muốn làm gì!?” Mộ Dung Tĩnh lập tức cảnh giác, nhanh chóng giấu quyển sách đi.

“Ta định trả sách lại cho Triệu sư huynh!” Tần Phong nghiêm túc, trong mắt đầy vẻ chân thành.

“Thật không!?” Mộ Dung Tĩnh rõ ràng không tin, bèn nhét sách vào lòng nói: “Huynh vẫn là đừng có ý đồ với quyển sách này nữa, lát nữa về ta sẽ hủy nó đi.” Nói xong... cũng không cho Tần Phong cơ hội mở miệng, bèn xoay người rời khỏi Tàng Thư Các.

“Khoan đã, sư muội...” Tần Phong mặt đầy vẻ lo lắng, muốn cầu xin sư muội nương tay.

Đây chính là một trong số ít những bản sưu tầm của hắn, hơn nữa bây giờ đã tuyệt bản, có tiền cũng không mua được nữa.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ dạy hư tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Dạy hư!?” Tần Phong đứng sững tại chỗ, phát hiện sự việc có chút không ổn.

Lúc này — Động tĩnh do ba người gây ra có hơi lớn, khiến các đệ tử Tây Chu **đều** nhìn qua.

“Có chuyện gì vậy!?” “Hai nam một nữ, ngoài chuyện tình cảm ra thì còn có thể là chuyện gì nữa!?” “Nàng yêu chàng, chàng yêu cô ấy, chàng không yêu nàng!?” “Cảm giác không giống, có chút giống như nàng yêu chàng, chàng yêu cô ấy, nhưng cô ấy lại yêu chàng!” “Vãi chưởng, giới trẻ bây giờ chơi kích thích vậy sao!?” “Không muốn chết thì câm miệng lại ngay, đó là Tần Phong, đệ nhất bảng thiên tư khí tu, đệ tử thân truyền duy nhất của Tây trưởng lão!” “Hắn chính là Vô Căn Môn môn chủ Tần Phong!?” “...” Các đệ tử Tây Chu nghe thấy đại danh của Tần Phong, sợ đến mức lập tức ngậm miệng lại.

Bây giờ đại danh của Tần Phong đã truyền khắp Tiên Minh, tất cả đệ tử không chỉ biết hắn là đệ nhất bảng thiên tư khí tu, mà còn biết hắn hễ không vừa ý là thích đoạn tuệ căn của người khác.

Vì vậy cũng bị người ta gọi là Vô Căn Môn môn chủ!

“Hử!?” Tần Phong tò mò quay đầu nhìn một cái, dọa cho đám đệ tử lập tức lùi lại mấy bước.

Không phải tu vi của bọn họ không bằng Tần Phong, mà là hắn đã bái lão điên Tây trưởng lão làm thầy, lại còn là đệ tử thân truyền duy nhất của Tây trưởng lão, cho dù cho bọn họ mười lá gan cũng không dám đi trêu chọc.

Ra ngoài lăn lộn, quan trọng là thế lực và bối cảnh!

Đương nhiên có người sợ hãi Tần Phong, cũng có người muốn nịnh bợ Tần Phong.

Chỉ riêng ba danh hiệu: đệ nhất bảng thiên tư khí tu, xếp hạng thứ ba mươi tám bảng thiên tư võ tu, đệ tử thân truyền duy nhất của Tây trưởng lão Tiên Minh, đã định trước tương lai của hắn tiền đồ vô lượng.

“Cơ hội là do mình tự tranh thủ!” Một nam đệ tử đi đến trước mặt Tần Phong, ôm quyền tự giới thiệu: “Tại hạ Phụng Thiên, đệ tử Lang Gia Phong, tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, muốn đi theo Tần sư đệ.” “Lang Gia Phong!?” Tần Phong hơi ngẩn ra, nhớ lại thông tin về Lang Gia Phong.

Theo ghi chép trong bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ, Lang Gia Phong của Tiên Minh là đạo trường tu hành của Lục gia, đệ tử chiêu mộ đều là thể tu, cũng là quân chủ lực tuyệt đối của Tiên Minh trên chiến trường.

“Không sai, Lang Gia Phong!” Phụng Thiên nghiêm túc nói: “Ta muốn đi theo Tần sư đệ, từ nay huynh là chủ, ta là tốt!” “Bên cạnh ta không bao giờ nuôi người ăn hại!” Tần Phong đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, giọng điệu thản nhiên nói: “Tuy ngươi có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nhưng vẫn chưa đủ để ta thu nhận ngươi, muốn đi theo ta, ngươi còn phải **lấy ra** chút bản lĩnh thật sự mới được.” “Vãi chưởng!!” Các đệ tử Tây Chu **đều** chửi thề, cảm thấy Tần Phong có chút không biết điều.

Tuy hắn có thiên phú đệ nhất bảng khí tu, nhưng vẫn chưa chuyển hóa thiên phú thành thực lực, hiện tại bất quá chỉ là tu vi Địa Tiên cao giai, vậy mà dám chê bai một Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đến đầu quân.

“Xì!” Tần Phong khinh thường bĩu môi, lười giải thích với đám người này.

Đừng nói là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, cho dù là Tiên Quân đỉnh phong hắn cũng không thèm để vào mắt, huống chi Tiên Nô Pháp Ấn của hắn không phải ai cũng có tư cách sở hữu.

“Được, ta có thể chứng minh bản thân!” Phụng Thiên không những không tức giận bỏ đi, ngược lại ánh mắt kiên định chấp nhận thử thách.

“Ồ!?” Tần Phong lập tức hứng thú: “Không biết ngươi có bản lĩnh gì!?” “Ta còn là một Thần Bổ!” Phụng Thiên vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Ta từng trong trăm năm truy bắt 2478 tội phạm truy nã, trong đó tội phạm truy nã cấp Giáp 6 tên, tội phạm truy nã cấp Ất 34 tên, tội phạm truy nã cấp Bính 103 tên...” “Thần Bổ!?” Tần Phong lập tức mất hứng, xoay người định rời đi.

Bọn họ làm toàn những chuyện không thể để người khác biết, thật sự không biết chiêu mộ một Thần Bổ vào để làm gì.

“Tần sư đệ, đợi một chút!” Phụng Thiên không muốn mất cơ hội ôm đùi, vội vàng nói: “Ngươi không cần Thần Bổ cũng không sao, nhưng ngươi cần gì có thể nói ra, biết đâu ta lại vừa hay phù hợp với yêu cầu của ngươi thì sao!?” “Ngươi nói cũng có lý!” Tần Phong nghe vậy dừng bước, suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta hiện tại thiếu một người nghe ngóng tin tức, không cần tin tức nghe ngóng được phải tuyệt mật đến mức nào, nhưng cần phải thông báo cho ta trong thời gian sớm nhất.” “Cái này ta có thể a!” Phụng Thiên lập tức vỗ ngực cười nói: “Những năm nay ta truy bắt tội phạm truy nã đã đi qua rất nhiều nơi, cũng kết giao được rất nhiều bạn bè, có thể bất cứ lúc nào hỏi thăm tin tức từ họ.” “Vậy sao!?” Tần Phong mở miệng hỏi: “Vậy ngươi có biết Diệp Thần không!?” “Diệp Thần này ta biết!” Phụng Thiên lập tức trả lời: “Nghe nói hắn sở hữu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, không chỉ giả mạo Chiến Thần Điện đi lừa bịp khắp nơi, còn ngủ với vợ của Long Ngạo Thiên ở hạ giới, hiện tại các thế lực lớn đều đang truy bắt hắn.” “Không tệ nha!” Tần Phong lập tức ném ánh mắt tán thưởng.

Hắn phát hiện Phụng Thiên này, đúng là cũng có trình độ nhất định...

“Thật sao!?” Phụng Thiên thấy ánh mắt tán thưởng của Tần Phong, cố nén sự kích động trong lòng nói: “Ta không chỉ biết Diệp Thần, còn nghe đệ tử đồn trú ở biên khu phía Đông nói, ngay lúc Diệp Thần sắp bị Chiến Thần Điện bắt được thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mấy chục đội trưởng Kim Tiên toàn quân bị diệt, Diệp Thần cũng vì thế mà mất tích.” “Diệp Thần mất tích!?” Tần Phong trong lòng lập tức thầm rủa, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử đúng là khó giết thật.

“Đúng vậy!” Phụng Thiên gật đầu tiếp tục nói: “Nghe nói Chiến Thần Điện tìm đến giờ, cũng không tra ra được là ai làm.” “Không thể nào!?” Tần Phong ngẩn ra nói: “Chiến Thần Điện là một trong ba siêu cấp thế lực của Tiên giới, kẻ nào có thể nhổ răng trong miệng cọp, mà không để lại một chút dấu vết nào chứ!?” “Chuyện này kỳ lạ chính là ở chỗ đó!” Phụng Thiên như mở được máy, bắt đầu kể lể: “Nghe nói Long Ngạo Thiên đích thân đến hiện trường, nhưng lại không tìm thấy một chút manh mối nào, sau đó còn lấy Thời Gian Kính có thể quay ngược thời gian ra xem, kết quả nhìn thấy lại là một khoảng trống, cuối cùng không còn cách nào khác đành dùng vô thượng thần thông thử dò xét thiên cơ, nhưng lại phát hiện thiên cơ cũng đã bị người che đậy.” “Còn có chuyện này!?” Tần Phong khẽ nhíu mày, cảm thấy có chút không ổn.

Mặc dù các thế lực truy bắt Diệp Thần là vì Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, và việc sử dụng những thủ đoạn này vì Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn cũng hợp tình hợp lý, nhưng vấn đề là trên người Diệp Thần không hề có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn.

Chương 1213

Người khác không biết, nhưng hắn là đạo diễn thì rõ ràng nhất!

Vậy vấn đề đến rồi...

Nếu đối phương biết Diệp Thần không có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, vậy tại sao lại phải tốn công sức lớn như vậy để xóa bỏ manh mối!?

“Lẽ nào đối phương đã để mắt đến con người Diệp Thần này!?” Tần Phong thầm **nghĩ**, suy nghĩ xem ai đang bảo vệ Diệp Thần.

Mặc dù theo nguyên tác trong Thiên Cơ Tạp, cuối cùng là Thất trưởng lão ra tay bảo vệ Diệp Thần.

Nhưng lúc đó Diệp Thần không hề chọc tới Long Ngạo Thiên, cũng không có tin tức chấn động về việc cắm sừng Long Ngạo Thiên.

Nhưng bây giờ Diệp Thần ca ca không chỉ có khởi đầu địa ngục, cơ thể ở hạ giới còn bị hắn chơi hỏng, mới đến Tiên giới cũng chưa tạo được danh tiếng gì, hoàn toàn không tìm thấy một chút giá trị đầu tư nào.

Đừng nói hắn có hào quang cấp Sử Thi, cho dù có hào quang cấp Thiên Đạo, e rằng cũng không có ai dám mạo hiểm đắc tội với Chiến Thần Điện, đắc tội với Long Ngạo Thiên để bảo vệ hắn.

“Nếu đối phương không thật lòng bảo vệ, vậy chính là xem hắn như một quân cờ!” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm: “Nhưng muốn xem Diệp Thần ca ca như một quân cờ, thì cần phải lên kế hoạch từ trước, lâm thời nảy ý mà dám tính kế một thế lực khổng lồ như Chiến Thần Điện, rõ ràng không có khả năng, nhưng nếu đối phương đã lên kế hoạch từ trước, chẳng phải chứng tỏ, đối phương đã sớm biết trên người Diệp Thần ca ca không có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn sao!?” “Lẽ nào là Dịch Thiên Cơ!!” Tần Phong hai mắt đột nhiên sáng lên, như Sherlock Holmes phát hiện ra điểm mấu chốt.

Bây giờ ở Tiên giới có lẽ sẽ có người nghi ngờ Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn có ở trên người Diệp Thần hay không, nhưng kẻ dám khẳng định như vậy thì không ai khác ngoài Dịch Thiên Cơ, hơn nữa với trình độ của Dịch Thiên Cơ về Kỳ Môn Số Thuật, quả thật có năng lực che đậy thiên cơ, khiến người ta không tìm ra được một chút manh mối giá trị nào.

“Thật sự là Dịch Thiên Cơ sao!?” Tần Phong không nhịn được thầm **lẩm bẩm**.

Tất cả những điều hiện tại đều là do hắn suy đoán qua vài lời nói rời rạc, không tìm thấy một chút bằng chứng nào để ủng hộ suy đoán của mình, nên hắn cũng không dám chắc có phải Dịch Thiên Cơ đứng sau giở trò hay không.

Nhưng rất nhanh, hắn đã nghĩ thông suốt.

Bởi vì dù có phải Dịch Thiên Cơ đứng sau giở trò hay không, mình và hắn cũng không thể chung sống hòa bình, thay vì đợi hắn tương lai tính kế mình, chi bằng mình chủ động xuất kích.

Nếu thật sự là hắn đứng sau giở trò, vừa hay để Long Ngạo Thiên qua đó xử hắn.

Nếu không phải hắn đứng sau giở trò, cũng có thể khiến hắn tức điên một phen.

“Hy vọng thật sự là Dịch Thiên Cơ đứng sau giở trò!” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, trong lòng cũng đặc biệt hy vọng là thật.

Bởi vì tên Dịch Thiên Cơ này không chỉ giỏi bấm quẻ tính toán, còn dã tâm bừng bừng, hơn nữa còn có Thiên Nhãn có thể nhìn thấu mọi ngụy trang, là đối thủ mà hắn không muốn đối mặt nhất kể từ khi ra mắt.

Nếu hắn thật sự cấu kết với Diệp Thần ca ca, nói không chừng còn có thể nhận được một cái hào quang giảm trí thông minh, cũng có thể khóa chặt hai người lại với nhau.

“Tần sư đệ, huynh không sao chứ!?” Phụng Thiên rất nghi hoặc tiến lên, đưa tay huơ huơ trước mắt Tần Phong.

Kể từ khi Tần Phong nghe được tin tức về Diệp Thần, biểu cảm trên mặt hắn bắt đầu không ngừng thay đổi, khiến y không khỏi nghi ngờ giữa hai người có bí mật nhỏ gì đó.

“Ta không sao!” Tần Phong hoàn hồn nói: “Thông tin ngươi vừa cung cấp rất tốt, có thể thấy ngươi đúng là không phải hạng ăn hại, nên ta quyết định thu nhận ngươi, từ nay ngươi là người của ta.” “Tốt quá rồi!” Phụng Thiên cố nén sự kích động trong lòng, nghiêm túc quỳ xuống nói: “Ta, Phụng Thiên, xin lấy lòng chí thành, thề với chúa công, ta sẽ trung thành với chúa công, không sợ gian nan hiểm trở, không tiếc tính mạng, kiên quyết bảo vệ an toàn và tôn nghiêm của chúa công, nếu ta có nửa điểm vi phạm lời thề này, nguyện chịu trời phạt đất diệt, chết dưới đao kiếm, vĩnh viễn không được vào luân hồi.” “Ta có được Phụng Thiên, thật là trời ban anh kiệt vậy!” Tần Phong vẻ mặt kích động tiến lên, vội vàng đỡ người dậy.

“Hai tên này chắc chắn có vấn đề!” Các đệ tử Tây Chu không nhịn được thầm rủa.

Một tên Địa Tiên cao giai ra vẻ ta đây thì thôi đi, một Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong lại tự hạ thấp thân phận phối hợp, đúng là hai thằng ngốc chơi với nhau.

“Phụng Thiên!” Tần Phong không để ý đến người khác, nghiêm túc hỏi: “Ta có một ấn, có thể tăng cho ngươi năm lần chiến lực, không biết ngươi có bằng lòng tiếp nhận ấn này không!?” “Ấn tăng năm lần chiến lực!?” Các đệ tử Tây Chu lập tức kinh hô, nhìn Tần Phong như nhìn một thằng ngốc.

Một Địa Tiên cao giai lại dám nói với một Thái Ất Kim Tiên, ta có thể giúp ngươi tăng năm lần chiến lực, bất cứ ai có não bình thường đều sẽ không tin, được không.

“Thuộc hạ nguyện ý!” Phụng Thiên không chút do dự, lại quỳ một gối xuống.

“Vãi chưởng, hắn vậy mà tin thật!” Các đệ tử của Tây Chu không nhịn được **đều** chửi thề, phát hiện hai người này có thể chơi được với nhau không phải là không có lý do.

Nhưng một giây sau, tất cả mọi người đều ngớ ra.

Chỉ thấy Tần Phong nhanh chóng kết một ấn Tiên Nô Pháp Ấn, trên đó dâng trào một luồng dao động cực kỳ thần bí.

Nhưng chưa đợi mọi người nhìn rõ ấn này, đã nghe một tiếng “bốp”, ấn bị Tần Phong đánh vào giữa trán Phụng Thiên, theo đó là một luồng khí tức kinh khủng bộc phát ra.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh khủng tức thì bộc phát, hóa thành bão táp càn quét Tàng Thư Các.

“Đây, đây là...” Phụng Thiên không thể kìm nén được tâm trạng kích động nữa, có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng bàng bạc trong cơ thể.

Không nhiều không ít, vừa đúng năm lần!

“Sao có thể!!?” Các đệ tử Tây Chu **đều** trợn tròn mắt, cả người tức thì không còn bình tĩnh được nữa.

Vốn tưởng là thằng ngốc chơi với thằng ngốc, không ngờ gã hề lại chính là bọn họ...

“Hắn làm thế nào vậy!?” Có vài đệ tử lập tức rục rịch.

Mặc dù họ cảm thấy pháp ấn này chắc chắn có một số hạn chế nào đó, nhưng sự cám dỗ của việc tăng năm lần chiến lực thực sự không có mấy người có thể chống lại được, đặc biệt là những tinh anh được Tiên Minh sàng lọc kỹ lưỡng như họ.

Trông thì có vẻ tiền đồ vô lượng, nhưng lại không bằng những yêu nghiệt kia.

Nhưng nếu có được sự gia trì của năm lần chiến lực này, cũng không phải là không thể chiến một trận với những yêu nghiệt đó.

Nhưng Tần Phong không thèm để ý đến họ, hắn trực tiếp dẫn Phụng Thiên rời đi và bắt đầu sắp xếp công việc, bảo y đi lan truyền tin tức Dịch Thiên Cơ đã cứu Diệp Thần.

“Thủ tịch đệ tử của Thiên Cơ Các, Dịch Thiên Cơ!?” Phụng Thiên không khỏi sững sờ, không hiểu ý của Tần Phong.

Nhưng nghĩ đến việc mình đã bái Tần Phong làm chủ, lại còn nhận được Tiên Nô Pháp Ấn tăng năm lần chiến lực, y chỉ có thể đè nén nghi hoặc trong lòng, gật đầu nhận nhiệm vụ Tần Phong giao phó.

“Tiếp theo là di tích Tiên Vương!” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, biết rằng di tích Tiên Vương không thể trì hoãn thêm nữa.

Hiện tại Thất trưởng lão đã đến khu vực biên giới Đông Vực, tên Diệp Thần đó cũng đã cấu kết với Dịch Thiên Cơ, không còn là Thiên Tuyển Chi Tử đơn thương độc mã xông vào chế độ địa ngục nữa.

Nếu mình không ra tay nhanh hơn một chút, nói không chừng sẽ thật sự xảy ra biến số gì đó.

“Xảy ra chuyện gì vậy!?” Triệu Trường Sinh đi rồi lại quay về, nấp trong đám đông nhìn ngó.

Vừa rồi Phụng Thiên bị đóng Tiên Nô Pháp Ấn gây ra động tĩnh quá lớn, y vì tò mò nên đã quay lại, liền thấy Tần Phong vẫn chưa rời đi.

“Ồ, Triệu sư huynh!” Hai mắt Tần Phong lập tức sáng lên, thành công phát hiện ra Triệu Trường Sinh trong đám đông.

Chương 1214

Là một nhà tư bản lòng dạ đen tối, hắn ghét nhất là loại cẩu vương thích nằm yên như Triệu Trường Sinh, phải nghĩ cách dùng đạo đức để trói buộc y, biến y thành một con lừa trong đội sản xuất.

“Ánh mắt này…” Triệu Trường Sinh đột nhiên rùng mình một cái, không chút do dự quay người nhanh chóng rời đi.

Y không biết tại sao bây giờ lại có một dự cảm mãnh liệt, rằng phải mau chóng tránh xa Tần Phong, nếu không mình nhất định sẽ gặp phải tai họa.

“Triệu sư huynh, huynh chạy không thoát đâu!” Khóe miệng Tần Phong nhếch lên, không đuổi theo mà ngân nga một giai điệu nhỏ rồi rời khỏi Tàng Thư Các: “Thế giới này rộng lớn như vậy, phong cảnh đẹp như tranh vẽ, ấy vậy mà lại để ta gặp được ngươi, đây gọi là duyên phận nhỉ!” Cảnh tượng thay đổi.

Mộ Dung Tĩnh đã trở về nơi ở của mình, đang ngồi trước bàn trang điểm và cười ngây ngô.

“Tiểu thư!” Thị nữ bên cạnh lo lắng nói: “Hôm nay ở Tàng Thư Các người rốt cuộc đã gặp phải thứ bẩn thỉu gì vậy?

Tại sao sau khi trở về lại cứ cười ngây ngô mãi thế?

Người đừng dọa Tiểu Thúy mà!” “Ngươi mới gặp phải thứ bẩn thỉu!” Mộ Dung Tĩnh tức giận liếc mắt một cái, sau đó vẻ mặt ngọt ngào nói: “Hôm nay tiểu thư ở Tàng Thư Các đã gặp Tần Phong sư huynh, huynh ấy không chỉ nắm tay tiểu thư, còn đưa tiểu thư đến tầng thứ tám của Tàng Thư Các, thậm chí vì tiểu thư mà đối đầu gay gắt với Tự Liệt thứ ba.

Ngươi không biết dáng vẻ cứng rắn của huynh ấy đẹp trai đến mức nào đâu.” “Tần Phong sư huynh!?” Tiểu Thúy suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Chính là vị đã cứu tiểu thư trong kỳ khảo hạch nội môn, đứng đầu bảng thiên tư Khí tu, thứ ba mươi tám bảng thiên tư Võ tu, sau đó còn được Tây trưởng lão nhận làm đệ tử thân truyền, Tần Phong đó sao?” “Không sai, chính là huynh ấy!” Mộ Dung Tĩnh vẫn giữ vẻ mặt ngọt ngào: “Hôm nay tiểu thư mới phát hiện, Tần sư huynh không chỉ có tinh thần xả thân vì người, mà còn đặc biệt khiêm tốn lễ phép, dù có thiên phú yêu nghiệt, vẫn giữ một trái tim cầu tiến.” “Tiểu thư!!” Tiểu Thúy nhìn tiểu thư nhà mình đang lụy tình, vội vàng lên tiếng nhắc nhở: “Người có phải đã quên lần trước ở trước Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ, Tần Phong đã thả ra bảy, tám vị tiểu kiều thê không?

Huynh ta là người đã có gia thất rồi!” “Có gia thất!?” Vẻ ngọt ngào trên mặt Mộ Dung Tĩnh biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Tiểu thư!” Tiểu Thúy lại nói: “Người đừng trách Tiểu Thúy dội gáo nước lạnh, tuy Tần Phong là người đứng đầu bảng thiên tư Khí tu, cũng được Tây trưởng lão nhận làm đệ tử thân truyền, nhưng chỉ riêng việc huynh ta có gia thất, lão gia cũng không thể nào đồng ý cho hai người ở bên nhau.” “Ai nói huynh ấy có gia thất!” Mộ Dung Tĩnh không cam lòng biện giải: “Biết đâu những nữ tử đó đều là muội muội của Tần sư huynh thì sao!?” “Muội muội!?” Tiểu Thúy mặt đầy bất lực nói: “Tiểu thư, lời này chính người có tin không!?” “Bản tiểu thư bây giờ sẽ đi tìm Tần sư huynh hỏi cho rõ!” Mộ Dung Tĩnh không biết nên biện giải thế nào, liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Tiểu thư, đợi ta!” Tiểu Thúy vội vàng la lớn, cũng nhanh chóng đi theo.

Chẳng mấy chốc, Mộ Dung Tĩnh đã đến Bạch Ngọc Kinh.

Nàng định xông thẳng vào tìm Tần Phong hỏi cho rõ, nhưng lại bị Thiên Cương Thất Diệu Đại Trận chặn lại.

“Cái trận pháp rách nát này mà cũng dám cản bản tiểu thư!” Mộ Dung Tĩnh tức đến giậm chân, xắn tay áo lên định xông vào.

“Tiểu thư, người đừng làm bừa!” Tiểu Thúy giật nảy mình, vội vàng ngăn lại: “Đây là Thiên Cương Thất Diệu Đại Trận, nếu người xông vào sẽ lập tức biến thành sát trận, không phải Tiên Vương cự đầu thì không thể phá được đâu!” “Tức chết bản tiểu thư rồi!” Mộ Dung Tĩnh thấy mình không thể vào Bạch Ngọc Kinh, chỉ có thể hét lớn vào trong: “Tần sư huynh có ở nhà không?

Sư muội Mộ Dung Tĩnh đến bái kiến!!” “Sư muội?!” Hữu Dung và những người khác nghe thấy tiếng liền lập tức cảnh giác, biết rằng Đại Ma Vương lại ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt rồi.

“Tiểu sư muội đến à!?” Tần Phong vừa trở về đã nghe thấy tiếng của Mộ Dung Tĩnh, hắn đứng dậy chuẩn bị mở trận pháp cho đối phương vào.

Kết quả hắn vừa đứng dậy đã bị Hồng Hạnh đè ngã.

Đối mặt với hai triệu điểm phản diện được dâng đến tận cửa, cùng với sự cám dỗ của “một tấc quang âm một tấc vàng”, hắn thực sự không tìm được lý do nào để từ chối.

“Sao không có động tĩnh gì hết vậy!?” Mộ Dung Tĩnh thấy không có ai ra, mày liễu nhíu lại: “Lẽ nào khoảng cách xa quá, Tần sư huynh không nghe thấy!?” “Tiểu thư!” Tiểu Thúy lại khuyên: “Nếu không nghe thấy, chúng ta về trước đi!” “Không được!” Mộ Dung Tĩnh chu môi nói: “Hôm nay bản tiểu thư nhất định phải tìm Tần sư huynh hỏi cho rõ!” “Nhưng mà…” Tiểu Thúy lập tức lộ vẻ khó xử, thầm nghĩ tiểu thư thật khó hầu hạ.

Két!

Két!

Một tiếng hạc kêu đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy một con tiên hạc thân hình khổng lồ, từ trên không trung của Bạch Ngọc Kinh dang rộng cánh bay cao.

“Tốt quá rồi!” Mộ Dung Tĩnh đột nhiên kích động nói: “Chúng ta có cách vào trong rồi!” “Vào bằng cách nào!?” Tiểu Thúy đầu đầy dấu hỏi, tỏ vẻ không hiểu.

“Đây là Cửu Hoa Tiên Hạc!” Mộ Dung Tĩnh đôi mắt đẹp linh động nói: “Nó có một chiêu Tiên Hạc Chỉ Lộ, có thể phá vỡ mọi cấm chế trên đời, chỉ cần chúng ta cưỡi nó là có thể dễ dàng xuyên qua Thiên Cương Thất Diệu Đại Trận.” Nói xong, Mộ Dung Tĩnh liền lấy ra một quả tiên quả, lớn tiếng dụ dỗ: “Tiểu hạc hạc lại đây, lại đây, ta có tiên quả tươi ngon nè…” Két!

Cửu Hoa Tiên Hạc nghe tiếng nhìn qua, lập tức phát ra tiếng kêu vui vẻ.

“Không ổn!” Điềm Điềm không muốn để đối phương vào tham gia cuộc thi giành ba, vội vàng chạy ra lớn tiếng ngăn cản Cửu Hoa Tiên Hạc… “Ở đây, ở đây…” Mộ Dung Tĩnh nhìn Cửu Hoa Tiên Hạc đang bay tới, vẻ mặt kích động vẫy vẫy tiên quả trong tay.

Nhưng ngay khi nàng đang nghĩ đến việc cưỡi hạc vào Bạch Ngọc Kinh, một giọng nói the thé dồn dập đột nhiên vang lên.

“Tiểu Cửu Bảo, Tiểu Cửu Bảo, mau qua đây, mau qua đây…” Điềm Điềm đứng ở rìa Bạch Ngọc Kinh, tay cầm cá khô ra sức dụ dỗ.

Do Tần Phong thường xuyên chạy lung tung, không thể cho Cửu Hoa Tiên Hạc ăn đúng giờ, nên đã để lại một lượng lớn cá khô, bình thường cũng do các nàng thay phiên nhau cho ăn.

Két!

Cửu Hoa Tiên Hạc lập tức phát ra tiếng kêu hưng phấn, bỏ qua tiên quả quay đầu bay về phía cá khô.

So với quả tiên quả mà Mộ Dung Tĩnh lấy ra, cá khô do hệ thống sản xuất mới là món yêu thích nhất của nó, không chỉ giúp nó khai trí, mà còn cải thiện thể chất.

Quan trọng nhất là… cá khô không có giới hạn, ăn càng nhiều hiệu quả càng tốt.

“Có người!?” Tâm trạng Mộ Dung Tĩnh tức thì trở nên tồi tệ.

Vừa rồi nàng ở bên ngoài kêu gào nửa ngày, nhưng đến một bóng ma cũng không thấy.

Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được Cửu Hoa Tiên Hạc, mắt thấy sắp dụ được nó ra, cưỡi nó vào Bạch Ngọc Kinh, thì lại không biết từ đâu chui ra một con nhỏ giọng the thé khó nghe.

Két!

Cửu Hoa Tiên Hạc vững vàng đáp xuống bên cạnh Điềm Điềm, vui vẻ ngậm lấy cá khô, ngẩng đầu nuốt chửng một miếng.

“Tiểu Cửu ngoan thật!” Điềm Điềm vui vẻ vuốt ve đầu Cửu Hoa Tiên Hạc, còn không quên ném cho Mộ Dung Tĩnh một ánh mắt khiêu khích.

“Bản tiểu thư, nhịn!” Mộ Dung Tĩnh hít sâu một hơi, nói vọng qua không trung: “Vị cô nương này, có thể giúp ta thông báo cho Tần sư huynh một tiếng không, cứ nói tiểu sư muội Mộ Dung Tĩnh đến bái kiến.” “Ngươi đến trễ rồi!” Điềm Điềm cười toe toét nói: “Bệ hạ bây giờ đã nghỉ ngơi rồi, ngươi ngày mai hãy đến đi!” “Tiểu thư, người nghe thấy rồi đó…” Tiểu Thúy mặt đầy vẻ tức giận.

Cứ tưởng Tần Phong chỉ là một người đàn ông có gia thất, ai ngờ hắn lại là vua của một nước, có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần.

“Bản tiểu thư nghe rồi!” Mộ Dung Tĩnh tức giận hét về phía Điềm Điềm: “Ngươi nói bậy, bây giờ trời còn chưa tối, Tần sư huynh sao có thể nghỉ ngơi được?

Bản tiểu thư khuyên ngươi tốt nhất mau đi thông báo đi!!” “Ách… hết cứu rồi!” Tiểu Thúy đau đầu xoa trán, thua hoàn toàn trước cái đầu lụy tình.

Cứ tưởng tiểu thư nhà mình đã phát hiện Tần Phong là một tên rồng cặn bã, ai ngờ sự chú ý của nàng lại là Tần Phong bây giờ đã nghỉ ngơi hay chưa.

“Ta mới không nói bậy!” Điềm Điềm hùng hồn nói: “Bệ hạ nhà chúng ta nổi tiếng là tắt đèn sớm, cũng nổi tiếng là sau khi tắt đèn thì ồn ào.

Ngươi từ đâu đến thì về lại đó đi!” Nói xong, Điềm Điềm cũng không thèm để ý đến Mộ Dung Tĩnh nữa, cưỡi Cửu Hoa Tiên Hạc tiêu sái rời đi.

“Tức chết bản tiểu thư rồi!” Mộ Dung Tĩnh tức đến mức tay chân múa loạn, hận không thể cắn chết con nhỏ giọng the thé này.

Chương 1215

“Tiểu thư, có người, có người…” Tiểu Thúy thấy có đệ tử tò mò nhìn ngó, vội vàng khuyên: “Hôm nay chúng ta e là không gặp được Tần Phong rồi, hay là về trước đi!” “Hừ!!” Mộ Dung Tĩnh cũng thấy các đệ tử xung quanh, tức giận hừ một tiếng rồi quay người về nhà.

Nhưng Mộ Dung Tĩnh về đến nhà càng nghĩ càng tức, liền lấy giấy bút ra bắt đầu viết.

Con nhỏ giọng the thé và con hạc!!

Ngày đẹp trời, đến Bạch Ngọc Kinh, dưới chân núi gọi lớn, không người đáp lời.

Tình cờ gặp một con hạc, định dùng tiên quả cho nó ăn, cưỡi hạc lên núi.

Sắp vào cửa thì bỗng nghe một giọng the thé dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ nó, gọi con hạc là bảo bảo ngoan ngoãn, nghe mà ghê tởm vô cùng.

Hạc bỏ ta mà đi, quay sang ăn cá khô của con nhỏ giọng the thé đó.

Vừa kinh ngạc vừa tức giận, viết ra bài này!!

“Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã để mặc tiểu lão bà nhà mình bắt nạt tiểu sư muội, mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Tiểu sư muội bị bắt nạt!?” Tần Phong không khỏi sững sờ, không biết ai đã bắt nạt tiểu sư muội.

“Bệ hạ, lúc này mà ngài còn thất thần!” Hồng Hạnh tức giận lật người lên ngựa, giống như một nữ tướng quân tung hoành trên chiến trường.

“Ngươi cái con nữ ma đầu này, dám đánh lén trẫm!” Tần Phong lập tức hóa thân thành chính nghĩa, bắt đầu thống kích công chúa Ma tộc.

“Đinh đong, chúc mừng túc chủ liên tục bắt nạt nốt ruồi chu sa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, tổng cộng nhận được 2.000.000 điểm phản diện!” “Hai triệu là giới hạn của hệ thống, nhưng không phải là giới hạn của trẫm!” Tần Phong vì bảo vệ chính nghĩa, tiếp tục thống kích công chúa Ma tộc.

Cho đến khi đối phương phát ra tiếng xin tha, một trận đại chiến hàng ma kịch liệt mới dừng lại.

Công chúa Ma tộc kiêu ngạo ban đầu không còn chút khí thế nào, giống như một con husky nép trong lòng Tần Phong ngủ say.

“Ta vẫn chưa thua…” Hồng Hạnh mặt đỏ bừng rúc trong lòng Tần Phong, nhưng miệng vẫn không ngừng nói mớ.

“Ngươi cũng chỉ còn lại cái miệng cứng thôi!” Khóe miệng Tần Phong không nhịn được nhếch lên, hôn nhẹ lên trán nàng.

Tiếp đó, hắn nhẹ nhàng gỡ bàn tay nhỏ bé của nàng ra khỏi người mình, đứng dậy nhặt quần áo vương vãi trên đất mặc vào, sau đó rón rén rời đi, sợ làm phiền đến giấc ngủ của nàng.

Lúc này, mặt trời đã ló dạng nơi chân trời, một ngày mới cũng bắt đầu.

Chỉ thấy Tần Phong sau khi rời khỏi cung điện, liền ngồi xếp bằng trên đỉnh núi tu luyện.

Khi hắn kích hoạt buff Tử Khí Đông Lai, mặt trời vừa mọc lập tức tách ra một tia tử khí còn nhỏ hơn cả sợi tóc, dường như vượt qua ngàn dặm dung nhập vào cơ thể Tần Phong.

“Nhiều quá!” Thân thể Tần Phong không khỏi rung lên.

Hắn phát hiện Hồng Mông Tử Khí hấp thu ở Tiên giới còn nhiều hơn cả một năm hấp thu ở hạ giới.

Nhưng vì Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết mà hắn tu luyện hiện vẫn còn thuộc cấp Thần, không thể một lần luyện hóa hết lượng Hồng Mông Tử Khí khổng lồ như vậy, chỉ có thể bất đắc dĩ lựa chọn lãng phí một phần.

“Chủ ngân thỏ ta đang tu luyện!” Tiểu Bạch đang tuyên bố chủ quyền cảm ứng được gì đó, lập tức buông con vật nhỏ trong tay ra, một lần không gian di động liền xuất hiện bên cạnh Tần Phong.

Chỉ thấy mầm cây nhỏ dưới chiếc mũ nhỏ của nó lấp lánh ánh sáng, hấp thụ toàn bộ Hồng Mông Tử Khí mà Tần Phong không thể hấp thu được, ngay sau đó khí tức toàn thân nó bắt đầu tăng vọt với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Hùù!!” Tần Phong thở ra một hơi dài **trọc khí**, chỉ cảm thấy cả người vô cùng sảng khoái.

“Hùù!!” Tiểu Bạch cũng học theo thở ra một hơi dài, cũng cảm thấy một trận sảng khoái.

Đinh một tiếng!!

Thiết bị truyền tin của Tần Phong vang lên, mở ra thì thấy một tin nhắn.

Trên đó viết Linh Chi Bí Cảnh sắp mở, phàm là đệ tử nội môn, đệ tử thân truyền của Tiên Minh đều có thể lập tổ đội đi đến.

Cuối cùng còn nhắc nhở rằng trong Linh Chi Bí Cảnh vô cùng nguy hiểm, không khuyến khích đệ tử dưới Kim Tiên đi vào.

“Bắt đầu rồi sao!?” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Dựa theo thông tin thấy được trong Thiên Cơ Tạp, di tích Tiên Vương chính là ở trong Linh Chi Bí Cảnh này, mà Diệp Thần đã phớt lờ lời nhắc nhở không được vào đối với người dưới Kim Tiên, cuối cùng lấy tu vi Địa Tiên thành công nhận được truyền thừa của Tiên Vương.

“Bí cảnh!?” Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng lên, đã lâu rồi nó không được làm thổ phỉ.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Tần Phong vẻ mặt **hào hùng tráng chí**, biết rằng đã đến lúc ra ngoài **xông pha** rồi… Chẳng mấy chốc, Tần Phong đã tìm thấy Tử Diên và những người khác, cho biết mình cần phải đi xa một chuyến.

Do lần này Linh Chi Bí Cảnh cách Tiên Minh khá xa, nên có thể cần mấy tháng mới trở về được, bảo các nàng đừng chạy lung tung, tốt nhất là ở lại Bạch Ngọc Kinh tu luyện.

Tất nhiên, là một đại phản phái vững vàng, hắn còn mang theo cả bảo hiểm kép bên trong và bên ngoài.

Hắn không chỉ mang Hữu Dung theo bên mình, mà còn thu Tiêu Cửu Nương vào thế giới Trùng Đồng, còn Tiểu Nhu thì lựa chọn ở lại Bạch Ngọc Kinh tu luyện, cố gắng khai phát Không Linh Thánh Thể của mình càng sớm càng tốt.

“Đi đi, đi đi!” Tử Diên mất kiên nhẫn xua tay.

Nàng cho biết bây giờ không có thời gian để ý đến Tần Phong, toàn tâm toàn ý đều đặt vào việc tu luyện, thề phải đè Vu Lan xuống dưới thân.

“Mới có mấy năm, nàng đã bắt đầu chán ta rồi sao?!” Tần Phong rất đau lòng cưỡi Cửu Hoa Tiên Hạc, mang theo Tiểu Bạch và Hữu Dung rời khỏi Bạch Ngọc Kinh.

“Bệ hạ!” Tiểu Hương Phi nhìn Tần Phong rời đi, mắt đầy lưu luyến lẩm bẩm: “Thần thiếp sẽ ở nhà đợi bệ hạ trở về!” “Tần ca ca, đi rồi sao!?” Điềm Điềm không vui chu môi.

Cô bé cho biết từ khi đến Tiên giới, vẫn chưa tìm được cơ hội gọi ba ba.

Trước tiên là ở trong thế giới Trùng Đồng mấy tháng, sau đó khó khăn lắm mới ra ngoài, Tử Diên lại chiếm Tần Phong một tháng.

Nếu sớm biết Tần Phong hôm nay đi, tối qua nói gì cũng phải cùng Hồng Hạnh tranh giành một trận.

“Hu hu…” Nguyệt Hi nhìn Tần Phong rời đi, rất đau lòng nức nở.

Nàng không phải vì Tần Phong rời đi mà đau lòng, mà là vì Tiêu Cửu Nương bị mang đi như một vật dụng hàng ngày mà đau lòng, khiến cho nữ phụ độc ác như nàng trong nháy mắt không còn không gian để phát huy.

“Chủ nhân đi rồi!” Phong Tình cũng khóc rất đau lòng.

Nàng theo Tần Phong đã hơn mười năm, từ Hoang Cổ hạ giới phi thăng lên Tiên giới, nhưng đến nay vẫn chưa được đánh dấu Mị Ma Văn, khiến nàng mãi không thể trải nghiệm cuộc sống một chồng nhiều vợ.

Đơn giản là sự sỉ nhục của giới Mị Ma!

Chương 1216

“Ai, áp lực lớn quá!” Ngọc Tuyết nhìn các cô gái xung quanh, trong lòng bất lực thở dài.

Cứ tưởng hồ ly tinh như mình có thể làm rạng danh tổ tông, mê hoặc đế vương nhân tộc đến không phân biệt được đông tây nam bắc, ai ngờ chất lượng mỹ nhân bên cạnh Tần Phong lại cao như vậy, hồ ly tinh như mình ở đây không có chút ưu thế nào.

“Yeah!” Hoa Linh thì vui chết đi được.

Bây giờ nam chủ nhân đi xa, nữ chủ nhân ở nhà bận tu luyện, Hữu Dung cái người thúc giục cập nhật cũng bị mang đi rồi, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt.

“Y nha, y nha!!” Tiểu Y Nha tức đến mức không ngừng y nha, tỏ vẻ Tần Phong chỉ thuộc về một mình nó.

Nhưng sự tức giận của nó trong mắt người khác hoàn toàn là bán manh, không những không làm các nàng sợ hãi, ngược lại còn kích hoạt hào quang mẫu tính của các nàng, trực tiếp mang nó về nhà trang điểm đủ kiểu.

Lúc này, Tần Phong đã đến Tiên Chú Phong, định tìm Tây trưởng lão xin nghỉ.

“Đây là nơi nào vậy!?” Hữu Dung như một đứa trẻ tò mò, bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

“Đây là Tiên Chú Phong!” Tần Phong trực tiếp nhảy xuống từ Cửu Hoa Tiên Hạc, còn đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Hữu Dung đỡ nàng xuống.

“Tiên Chú Phong!?” Hữu Dung sững sờ, tự mình nhảy xuống.

Mặc dù nàng đến Tiên Minh không lâu, nhưng cũng biết Tần Phong đã bái Tây trưởng lão làm sư phụ, cũng nghe nói đạo trường tu luyện của Tây trưởng lão là Tiên Chú Phong.

“Đây là muốn đưa ta ra mắt sư tôn sao!?” Má Hữu Dung ửng lên một vệt hồng, đầu óc cũng bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Đại Ma Vương này rõ ràng có nhiều nữ nhân như vậy, nhưng lại chỉ đưa một mình nàng đến gặp sư tôn của hắn, trước đó cũng không nói với nàng một tiếng, hại nàng cái gì cũng chưa chuẩn bị!

“Đi thôi!” Tần Phong không hiểu Hữu Dung đang nghĩ gì, trực tiếp nắm tay nàng đi vào trong.

“Lát nữa mình phải thể hiện thật tốt!” Hữu Dung trong lòng mừng thầm, khóe miệng còn khó kéo xuống hơn cả AK.

Cứ tưởng mình là nữ chính trong truyện cung đấu kiểu 《Hậu cung ba ngàn của Đại Ma Vương chi Tuyệt Mỹ Tiểu Y Tiên》, ai ngờ mình lại là nữ chính trong truyện ngọt sủng kiểu 《Hậu cung ba ngàn mỹ nhân của Đại Ma Vương, độc sủng Tuyệt Mỹ Tiểu Y Tiên》.

Thậm chí lần này ra ngoài cũng không cần tác giả cẩu Hoa Linh giúp đỡ, nàng cũng có thể tự mình tưởng tượng ra mấy triệu chữ truyện phiêu lưu ngọt sủng.

“Thỏ ta phải đề phòng đồ keo kiệt!” Tiểu Bạch nhìn ra Hữu Dung muốn được hưởng lợi không công, trong lòng lập tức cảnh giác.

Thân quen là một chuyện, nhưng ăn chùa thì quyết không được!

Nó cũng tuyệt đối sẽ không vì ai mà từ bỏ nguyên tắc làm thỏ của mình, phải bán chủ ngân với giá tốt!

Chẳng mấy chốc, Tần Phong đã dựa vào lệnh bài để đến khu vực cốt lõi.

“To quá!” Hữu Dung nhìn thấy con thiên chu siêu lớn, đôi môi anh đào kinh ngạc từ từ mở ra.

“Đồ nhi ngoan của bản đế đến rồi!” Tây trưởng lão nhìn thấy Tần Phong, lập tức vui vẻ đi tới.

Nhưng khi ông thấy bên cạnh Tần Phong có một cô gái, trong lòng không khỏi giật thót một cái.

Đến khi nhìn rõ mặt Hữu Dung, xác nhận mình đã cho quà ra mắt rồi, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng giây tiếp theo… Chỉ thấy Tiểu Bạch từ vai Tần Phong nhảy xuống, và ôm chầm lấy đùi Tây trưởng lão.

“Sư tôn của chủ ngân thỏ ta!” Tiểu Bạch biết rõ cơ hội chỉ dành cho những con thỏ mặt dày, lập tức ôm đùi đáng thương nói: “Là linh sủng được chủ ngân thỏ ta nuôi từ nhỏ, ngài vẫn chưa cho thỏ ta quà ra mắt đâu.” “Sao lại lòi ra thêm một con thỏ nữa!?” Khóe mắt Tây trưởng lão không khỏi giật giật, trong lòng hiện lên một chữ “đậu má” to đùng.

“Bái kiến sư tôn!” Tần Phong như không nhìn thấy gì, dắt Hữu Dung tiến lên hành lễ.

“Bái kiến sư tôn!” Hữu Dung lập tức biến thành tiểu thư khuê các, nhẹ nhàng cất tiếng hành lễ theo.

“Đây là con thỏ ngươi nuôi à!?” Tây trưởng lão thấy Tần Phong không quản, chỉ có thể chủ động hỏi.

“Thưa sư tôn, đúng vậy!” Tần Phong lập tức bắt đầu kể khổ: “Đồ nhi ở hạ giới xuất thân bần hàn, cùng Tiểu Bạch nương tựa vào nhau, trên đường đi luôn hỗ trợ lẫn nhau, sớm đã coi nó như con của mình…” “Hay cho nhà ngươi!” Hữu Dung đứng bên cạnh không nói gì, trong lòng đã sớm điên cuồng chửi thầm.

Nàng phát hiện Tần Phong thật sự là mở miệng nói liền, nếu không phải mình là đồng hương với hắn, nói không chừng đã thật sự tin cái miệng lưỡi này của hắn rồi.

“Đừng nói nữa!” Tây trưởng lão vội vàng giơ tay ngắt lời, biết hôm nay không xuất huyết không được rồi.

Chỉ thấy ông vung tay lấy ra một sợi dây thừng dày bằng ngón tay cái, trên đó không chỉ lấp lánh ánh sáng độc hữu của thượng phẩm tiên khí, mà còn dấy lên một luồng dao động khí tức vô cùng quỷ dị.

“Đa tạ sư tôn của chủ ngân thỏ ta!” Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng lên.

Nó cũng không quan tâm sợi dây này có tác dụng gì, vội vàng cảm ơn rồi nắm chặt sợi dây.

“Đây là Khổn Tiên Thừng, thượng phẩm tiên khí!” Tây trưởng lão không so đo với Tiểu Bạch, buông tay ra giải thích: “Sau khi luyện hóa, đối mặt với Thái Ất Kim Tiên, trói một phát dính một phát.

Còn đối với người trên Thái Ất Kim Tiên, cần phải ra tay bất ngờ, nhưng một khi đã bị trói, cho dù là Tiên Vương cự đầu cũng khó thoát.” “Lợi hại như vậy!?” Tần Phong không lộ vẻ gì liếc mắt một cái, suy nghĩ có nên giúp Tiểu Bạch bảo quản hay không… “Đúng là bảo bối tốt!” Tiểu Bạch lập tức lộ vẻ vui mừng, ôm Khổn Tiên Thừng cọ cọ vào mặt.

“Lại là Khổn Tiên Thừng!” Các đệ tử xung quanh thấy vậy, lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Cứ tưởng Tần Phong hết lần này đến lần khác đòi quà ra mắt sẽ chọc giận Tây trưởng lão, ai ngờ Tây trưởng lão không những không nổi giận, mà còn tặng Khổn Tiên Thừng cho linh sủng của hắn làm quà ra mắt.

Phải biết, đây là thượng phẩm tiên khí!

Đừng nói là ở bên ngoài, cho dù là trong nội bộ Tiên Minh của họ, cũng chỉ có số ít cao tầng mới có tư cách đeo, đều là những cao thủ tuyệt thế đã đột phá Tiên Vương cảnh.

Thế mà bây giờ ông lại cho một con thỏ, một con thỏ vừa mới đột phá Địa Tiên.

“Nhìn cái gì mà nhìn!?” Tiểu Bạch lộ vẻ hung dữ nhưng đáng yêu, nhanh nhẹn ôm Khổn Tiên Thừng vào lòng.

“Dễ thương quá!” Mắt của các nữ đệ tử xung quanh lập tức sáng lên, rất muốn hỏi Tiểu Bạch thích màu gì.

“Dễ thương!?” Hữu Dung không nhịn được đảo mắt một cái, biết rằng lại có thiếu nữ ngây thơ bị lừa rồi.

Đừng thấy Tiểu Bạch trông vô hại, nhưng dưới sự ảnh hưởng của Tần Phong, nó đã thành công lĩnh ngộ chân lý “mặt người dạ thú”, vẻ ngoài càng manh, nội tâm càng điên cuồng.

Một khi bị con thỏ này nhắm vào, tán gia bại sản cũng là do tổ tiên phù hộ!

“Được rồi, vào chuyện chính!” Tây trưởng lão lưu luyến nhìn Khổn Tiên Thừng một cái, sau đó nghiêm mặt nói: “Kế hoạch Nam Thiên Môn của ngươi chưa được thông qua, dự định đợi minh chủ xuất quan rồi mới thương thảo lại, nhưng Đại trưởng lão đã đồng ý việc chế tạo Tiêm Tinh Hạm.” “Kế hoạch Nam Thiên Môn!?” Hữu Dung ở bên cạnh nghe mà như vịt nghe sấm.

Nhưng khi nàng nghe kế hoạch này là do Tần Phong đề xuất, cộng thêm kinh nghiệm nhiều năm bầu bạn, liền biết Đại Ma Vương này lại sắp gây chuyện rồi.

Chương 1217

“Chỉ đồng ý Tiêm Tinh Hạm!?” Tâm trạng Tần Phong lập tức trở nên tồi tệ.

Hắn đề xuất kế hoạch Nam Thiên Môn chính là để tương lai dễ dàng kiếm chác, nhưng bây giờ chỉ đồng ý một kế hoạch Tiêm Tinh Hạm, còn không đủ cho hắn nhét kẽ răng.

“Ngươi cũng không cần làm vẻ mặt đó!” Tây trưởng lão thấy Tần Phong thất vọng, lại nói: “Chỉ cần Tiêm Tinh Hạm chúng ta tạo ra có hiệu quả xuất sắc, thì kế hoạch Nam Thiên Môn sẽ có cơ hội rất lớn được thông qua.” “Thôi được!” Tần Phong bất lực gật đầu, biết chuyện này không thể vội vàng.

Nhưng kế hoạch Nam Thiên Môn cũng không thể trì hoãn quá lâu, phải thực thi trước khi nhị đệ Tần Hạo phi thăng, nếu không hắn sẽ phải nghĩ cách khác để cân bằng.

“Đừng nghĩ đến kế hoạch Nam Thiên Môn nữa!” Tây trưởng lão lên tiếng an ủi: “Vi sư định hôm nay sẽ bắt đầu chế tạo Tiêm Tinh Hạm, ngươi đến đúng lúc lắm, lát nữa giúp vi sư một tay, chú ý xem thủ pháp khống hỏa và pháp quyết luyện khí của vi sư…” “Ách, cái này…” Tần Phong cười gượng gạo nói: “Đồ nhi lần này không phải đến để đi làm, mà là đến xin sư tôn cho nghỉ phép đi Linh Chi Bí Cảnh.” “Linh Chi Bí Cảnh!?” Tây trưởng lão sững sờ nói: “Ngươi một luyện khí sư đi Linh Chi Bí Cảnh làm gì!?” “Rèn luyện!!” Tần Phong nghiêm túc nói: “Đồ nhi gần đây cảm thấy mình gặp phải bình cảnh, mãi không thể đột phá, nên muốn nhân cơ hội này đi Linh Chi Bí Cảnh rèn luyện một phen.” Gặp phải bình cảnh!?

Mãi không thể đột phá!?

Các đệ tử xung quanh nghe xong khóe mắt bất giác giật giật, muốn hỏi Tần Phong có biết mình đang nói gì không.

Phi thăng lên Tiên giới chưa đầy nửa năm, tu vi từ Địa Tiên sơ giai một mạch đột phá đến Địa Tiên cao giai, trung bình hai tháng đột phá một tiểu đẳng cấp.

Tốc độ tu luyện kinh khủng như vậy… đừng nói là tứ đại Tự Liệt trong Tiên Minh của họ, cho dù là Long Ngạo Thiên, người được mệnh danh là yêu nghiệt vạn cổ cũng không làm được.

Thế mà bây giờ Tần Phong lại có mặt mũi nói mình gặp phải bình cảnh tu luyện.

Hóa ra bình cảnh nhà ngươi, là tính theo ngày à!

"Không được!" Tây trưởng lão không nghĩ ngợi, trực tiếp từ chối: "Tương lai ngươi phải kế thừa y bát của vi sư, trở thành luyện khí sư đệ nhất chư thiên vạn giới, đánh đánh giết giết ra thể thống gì.

Hơn nữa trong Linh Chi Bí Cảnh đó cũng chỉ sản xuất ra một ít thượng phẩm linh thạch, tiên phẩm khoáng thạch, tiên phẩm linh quả gì đó, trong kho của chúng ta có rất nhiều, ngươi muốn thì cứ trực tiếp đến lấy là được, cần gì phải đích thân mạo hiểm đi xông vào Linh Chi Bí Cảnh!?" "Đây chính là sự khác biệt giữa đệ tử thân truyền và đệ tử ký danh sao!?" Các đệ tử xung quanh nghe mà nước mắt lưng tròng, trong lòng cũng không biết tủi thân đến mức nào.

Họ muốn cái gì chỉ có thể tự mình nhận việc riêng kiếm tiền, nhưng đối với Tần Phong lại trực tiếp mở kho cho tùy tiện chọn.

Sự cưng chiều đối với Tần Phong đã sắp đến mức vô pháp vô thiên rồi.

"Đây chính là hào quang phản diện sao!?" Tần Phong trong lòng không khỏi lẩm bẩm.

Trước đây hắn không hiểu tại sao phản diện vừa xuất hiện đã kiêu ngạo như vậy, bây giờ hắn cuối cùng đã hiểu, lớn lên trong sự cưng chiều vô pháp vô thiên như thế, ai đến mà không hồ đồ cho được.

“Đồ nhi, nghe lời!” Tây trưởng lão nói với giọng điệu thấm thía: “Với thiên phú của con trong lĩnh vực luyện khí, cộng thêm kinh nghiệm cả đời của vi sư, không cần mấy năm con sẽ trở thành luyện khí tiên sư cao cao tại thượng, tuyệt đối đừng học theo mấy tên kiếm tu nghèo kia chơi trò trượng kiếm đi thiên nhai.” “Ai!!” Tần Phong trong lòng bất lực thở dài, biết rằng muốn đi phải **lấy ra** chút bản lĩnh thật sự.

Chỉ thấy hắn giơ tay bấm một đạo chỉ quyết, một **phù văn** vàng cũng theo đó xuất hiện, chính là Đại Viên Mãn Chi Ấn ngưng tụ ra khi sáng tạo ra Luyện Khí Tổng Cương.

“Đây là Đại Viên Mãn Chi Ấn tiên giai thượng phẩm!” Tây trưởng lão vẻ mặt đầu tiên là sững sờ, sau đó lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Là một luyện khí sư bán bộ Thiên Đạo cấp, ông liếc mắt một cái đã nhận ra đây là công pháp luyện khí, hơn nữa còn dung hợp đặc tính của ba bản đạo cấp công pháp 《Chân Hỏa Tây Cảnh Pháp》, 《Thất Bảo Bí Thuật》, 《Thần Hỏa Hợp Nhất》.

“Không phải chứ!?” Sắc mặt các đệ tử xung quanh lập tức thay đổi, trong lòng càng hiện lên chữ “đậu má” to đùng.

Chân trước vừa mới ở Thiên Hỏa Tháp nâng cấp thành công tam đại thần hỏa, chân sau đã chạy đến Tàng Thư Các sáng tạo ra công pháp tiên giai thượng phẩm, hoàn toàn không quan tâm trái tim nhỏ bé của họ có chịu nổi hay không.

“Tốt, tốt, tốt!!” Tây trưởng lão ngửa mặt lên trời cười lớn, còn liên tiếp nói ba chữ tốt.

Đến độ cao có thể **coi thường** chúng sinh như họ, điều mong muốn nhất không phải là danh và lợi, mà là một người thừa kế hoàn hảo, một người thừa kế có thể vượt qua chính mình.

“Sư tôn!” Tần Phong tiếp tục nghiêm túc nói: “Công pháp mà đồ nhi sáng tạo ra ngoài việc có thể luyện khí, còn có thể dùng để chiến đấu.

Lần này Linh Chi Bí Cảnh mở ra, vừa hay có thể thực chiến một phen, để đồ nhi phát hiện ra bản thân còn có những điểm nào chưa đủ.” “Nếu con nói như vậy, vi sư thật sự không tiện cản con!” Tây trưởng lão bất lực thỏa hiệp, lại bắt đầu dặn dò: “Nhưng Linh Chi Bí Cảnh mở ra, không chỉ có đệ tử Tiên Minh chúng ta, mà còn có đệ tử của các thế lực khác, nhớ kỹ không được một mình chạy lung tung.” “Sư tôn, yên tâm!” Tần Phong lập tức bảo đảm: “Gần đây có một vị sư huynh đầu quân cho đệ tử, có tu vi Thái Ất Kim Tiên cảnh, đủ để bảo đảm an toàn cho đồ nhi lần này.” “Một Thái Ất Kim Tiên sao đủ!?” Tây trưởng lão rất lo lắng nói: “Vi sư vẫn nên đi tìm Đại trưởng lão thương lượng một chút, điều mấy trăm danh Thiên Huyền Vệ qua…” "Đừng nói nữa……" Đệ tử Tây Chu lập tức nước mắt lưng tròng, cho biết đãi ngộ hai bên thực sự quá khác biệt.

Bọn họ mỗi ngày đi làm trễ một phút liền bị mắng cho sấp mặt, thế mà Tần Phong cả ngày không đi làm lại được duyệt đơn xin nghỉ, bây giờ còn định sắp xếp cho hắn mấy trăm vệ sĩ, lại còn là đội vệ sĩ chuyên thuộc của Tiên Minh Minh chủ bọn họ.

Đây rốt cuộc là đi lịch luyện hay là đi du lịch vậy!? "Không cần, không cần……" Tần Phong vội vàng mở miệng từ chối.

Không phải hắn chê Thiên Huyền Vệ không tốt, mà là lần này đến Linh Chi Bí Cảnh là để tìm kiếm di tích Tiên Vương.

Nếu dẫn theo nhiều người như vậy, lúc chia của sau này mình sẽ không vui, mà không chia của thì lại mang tiếng keo kiệt, không có lợi cho sự phát triển của hắn ở Tiên Minh sau này, cho nên không bằng một mình đi thì hơn. "Ngoan đồ nhi, không thể hành động theo cảm tính!" Tây trưởng lão lập tức nghiêm mặt nói: "Linh Chi Bí Cảnh không có hạn chế tu vi gì đâu, Tiên Vương, Tiên Đế đều có thể vào được, con chỉ mang theo một Thái Ất Kim Tiên thì thực sự quá nguy hiểm." "Phụt!!" Đệ tử Tây Chu suýt nữa phun ra một ngụm lão huyết năm 82.

Tuy Linh Chi Bí Cảnh đúng là không có hạn chế tu vi gì, nhưng nó lại là một phó bản tương đối sơ cấp ở Tiên giới, Tiên Vương, Tiên Đế nhà nào lại rảnh rỗi đến phó bản sơ cấp này để **đánh bóng tên tuổi** chứ!?

Mỗi lần mở ra nhiều nhất cũng chỉ thu hút một vài Kim Tiên đến, Thái Ất Kim Tiên vào trong đó có thể đi ngang được rồi, được không. "Thật sự không cần đâu!" Tần Phong vội vàng nghiêm túc nói: "Đồ nhi lần này đến Linh Chi Bí Cảnh là để lịch luyện, nếu mang theo quá nhiều người thì chẳng phải đã mất đi ý nghĩa của việc lịch luyện sao!?" "Hả!?" Đệ tử Tây Chu nghe mà ngây cả người, cảm thấy đầu óc có chút không theo kịp.

Mang theo quá nhiều người sẽ mất đi ý nghĩa lịch luyện, cho nên hắn chỉ mang theo một Thái Ất Kim Tiên!? "Thôi được!" Tây trưởng lão bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Không phải ông thấy Tần Phong nói có lý, mà là ông cảm thấy Thiên Huyền Vệ cũng không đáng tin, vẫn nên đi tìm Lão Lục làm hộ đạo nhân cho Tần Phong, phụ trách âm thầm bảo vệ an toàn cho hắn. "Đa tạ sư tôn thành toàn!" Tần Phong cung kính hành lễ, sau đó lại mở miệng nói: "Nhưng đồ nhi đến Tiên giới thời gian quá ngắn, có rất nhiều thứ không hiểu, muốn tìm một sư huynh làm người dẫn đường." "Cũng đúng!" Tây trưởng lão gật đầu tán thành: "Con đến

Tiên giới mới hơn nửa năm, có một sư huynh dẫn dắt cũng tốt, không biết con muốn vị sư huynh nào làm người dẫn đường cho con đây!?" "Triệu Trường Sinh sư huynh ở Tàng Thư Các!" Tần Phong lập tức buột miệng đáp: "Không chỉ kiến thức uyên bác, mà còn thật thà đáng tin, đồ nhi cảm thấy huynh ấy là thích hợp nhất!" "Triệu Trường Sinh!?" Đệ tử Tây Chu mặt đầy nghi hoặc, tỏ vẻ chưa từng nghe qua.

Tuy bọn họ thường xuyên đến Tàng Thư Các tìm tư liệu, cũng quen biết không ít đệ tử Tàng Thư Các, nhưng lại chưa từng nghe qua một người tên Triệu Trường Sinh, có thể nói là không có một chút ấn tượng nào. "Chỉ là……" Tần Phong bắt đầu **nhỏ thuốc mắt**, bất đắc dĩ than thở: "Chỉ là Triệu sư huynh **làm người khiêm tốn**, thích một mình yên tĩnh đọc sách, muốn mời huynh ấy ra ngoài e là không dễ đâu!" "Yên tâm!" Tây trưởng lão tự tin an ủi: "Người này chẳng qua chỉ là một đệ tử Tàng Thư Các nhỏ bé, còn con không chỉ là đệ tử của Tiên Chú Phong, mà còn là đệ tử thân truyền duy nhất của bản đế, cho dù cho hắn mười lá gan cũng không dám từ chối." "Triệu sư huynh, ta xem ngươi còn cẩu thế nào nữa!?" Tần Phong trong lòng vô cùng vui vẻ: "Bây giờ rơi vào tay ta rồi, ngươi sắp phải chịu khổ rồi!" Cảnh tượng thay đổi, bên trong Tàng Thư Các.

Triệu Trường Sinh đang đọc sách trong góc đột nhiên không rõ lý do mà hắt hơi một cái. "Chuyện gì vậy!?" Triệu Trường Sinh lòng hoảng hốt: "Ta không phải đã tránh xa vị Tần Phong sư đệ đó rồi sao?

Tại sao vẫn có cảm giác hoảng hốt này chứ!?" "Triệu Trường Sinh!" Một người đàn ông trung niên đột nhiên xuất hiện, cười híp mắt nói: "Phúc khí của ngươi tới rồi!" "Bái kiến Tổng quản đại nhân!" Triệu Trường Sinh đứng dậy hành lễ, mặt đầy nghi hoặc nói: "Không biết Tổng quản đại nhân có ý gì?

Tiểu tử từ nhỏ cha mẹ đều mất, tư chất không tốt, có thể vào nội môn được phân đến Tàng Thư Các đã là tổ tiên phù hộ rồi, thực sự không biết phúc khí từ đâu đến!?" "Ngươi đúng là ở trong phúc mà không biết phúc a!" Tổng quản đại nhân mặt đầy ngưỡng mộ nói: "Vừa mới nhận được tin từ Tiên Chú Phong, nói rằng người đứng đầu bảng thiên tư khí tu, đệ tử thân truyền duy nhất của Tây trưởng lão, Tần Phong, đã điểm danh ngươi đi cùng hắn đến Linh Chi Bí Cảnh." "Đứng đầu bảng thiên tư khí tu!!" Triệu Trường Sinh trong lòng không khỏi kinh ngạc, không ngờ lai lịch của Tần Phong lại lớn như vậy.

Mặc dù bây giờ đại danh của Tần Phong đã truyền khắp Tiên Minh, nhưng vì hắn một lòng hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, cho nên lần đầu gặp mặt cũng không biết thân phận của đối phương. "Ngươi nói xem đây có phải là phúc khí không!?" Tổng quản đại nhân mặt đầy kích động nói: "Chỉ cần ngươi hầu hạ tốt vị này, là có thể một bước lên trời, điều đi khỏi Tàng Thư Các cũng chỉ là một câu nói của hắn mà thôi." "Tổng quản đại nhân!" Triệu Trường Sinh lòng như lửa đốt: "Tiểu tử thiên tư có hạn, đến Linh Chi Bí Cảnh thực sự lực bất tòng tâm, cả đời này cũng chỉ có số trông coi Tàng Thư Các thôi, xin ngài hãy giúp ta từ chối Tần Phong sư đệ đi!" "Ngươi coi Tiên Chú Phong là nơi nào?

Cả Tiên Minh này ai dám nói với họ một chữ 'không' chứ!?" Sắc mặt Tổng quản đại nhân lập tức lạnh xuống: "Ta nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi, cho dù Tần Phong có sở thích đặc biệt gì, ngươi cũng phải ngoan ngoãn hiến thân, biết chưa!?" "Toang rồi!" Triệu Trường Sinh trong lòng cảm thấy tuyệt vọng vô cùng.

Vốn tưởng rằng mình và Tần Phong chỉ là duyên gặp một lần, ai ngờ cuối cùng lại phát hiện ra đây là một đoạn nghiệt duyên.

Chương 1218

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng quyền thế ép buộc Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại thỏa hiệp, nhận được 1,000,000 điểm phản diện!" "Vậy mà có 1,000,000!" Tần Phong không nhịn được nhếch mép.

Tuy đối phương là Thiên Tuyển Chi Tử theo trường phái cẩu đạo, nhưng ra ngoài lăn lộn phải dựa vào thế lực và bối cảnh, cho dù hắn có cẩu đến đâu cũng không thể chống lại mình dùng quyền ép người. "Nụ cười này……" Hữu Dung nhìn thấy khóe miệng Tần Phong nhếch lên, lập tức biết có người sắp gặp xui xẻo rồi.

Lệ!

Cửu Hoa Tiên Hạc chở hai người một thỏ, vững vàng đáp xuống trước Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ.

Chỉ thấy trên quảng trường dưới tấm bia đá khổng lồ, đã tụ tập đông nghịt các đệ tử nội môn, đều là những người nhận được tin tức chuẩn bị đến Linh Chi Bí Cảnh mạo hiểm. "Đông người quá!" Hữu Dung nhìn đám đông dày đặc.

Như một đứa trẻ sợ đi lạc, nàng nắm chặt tay Tần Phong.

Chủ yếu là nàng vẫn chưa luyện thành tiên thể, mà các đệ tử nội môn có mặt ở đây không phải là Chân Tiên thì cũng là Kim Tiên, tiên uy tỏa ra khiến nàng cảm thấy vô cùng bất an. "Đừng sợ!" Tần Phong nở nụ cười ấm áp như nắng, ôm chặt Hữu Dung vào lòng. "Huhu……" Mặt Hữu Dung lập tức ửng hồng, như một đoàn tàu hỏa nhỏ sắp khởi động. "Không sợ trộm cắp, chỉ sợ trộm nhòm ngó, phải mau bán chủ ngân đi thôi!" Tiểu Bạch cảnh giác liếc nhìn Hữu Dung một cái, sau đó nhìn quanh tìm kiếm phú bà.

Chẳng mấy chốc, nó đã nhìn thấy Mộ Dung Tĩnh ở không xa.

Mặc dù đối phương ăn mặc như một cô em gái nhà bên, nhưng dựa vào kinh nghiệm giao tiếp với phú bà nhiều năm, nó vẫn nhận ra ngay nữ nhân này là một phú bà ẩn thân…… "Phú bà!!" Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng lên, nó cũng nhảy từ vai Tần Phong xuống. "Hửm!?" Tần Phong ngẩn người, không biết Tiểu Bạch đi làm gì. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trêu chọc mệnh trung chú định của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200,000 điểm phản diện!" "Kệ nó đi làm gì!" Tần Phong lập tức thu lại ánh mắt, bắt đầu tiếp tục trêu chọc Hữu Dung. "Huhu……" Hữu Dung cúi gằm đầu, mặt đỏ bừng, như một đóa hoa mặc cho người ta hái.

Lúc này, Tiểu Bạch đã xuyên qua đám đông, đến trước mặt Mộ Dung Tĩnh.

Vì Tần Phong đi tham gia khảo hạch nội môn không mang theo Tiểu Bạch, đến Tàng Thư Các cũng không mang theo Tiểu Bạch, cho nên nó không nhận ra Mộ Dung Tĩnh, Mộ Dung Tĩnh cũng không nhận ra nó. "Ngươi là thỏ con sao?!" Mộ Dung Tĩnh vừa nhìn thấy Tiểu Bạch đã không nhịn được kinh ngạc kêu lên: "Oa, ngươi mập quá, lại còn đặc ruột nữa, ngươi không có cổ luôn này!" "Ngươi……" Tiểu Bạch tức đến nỗi mặt thịt run lên.

Vốn dĩ vui vẻ chạy đến tìm Mộ Dung Tĩnh bàn chuyện làm ăn, ai ngờ đối phương chỉ vài câu ngắn ngủi đã làm tổn thương nó ba lần.

Nếu không phải nhận ra đối phương là một siêu cấp phú bà, nó sẽ không do dự rút Thượng Phương Bảo Kiếm ra, cho nàng biết thế nào là tuyệt thế kiếm thỏ. "Aiya, tiểu tử này còn giận nữa!" Mộ Dung Tĩnh càng vui vẻ hơn, đưa tay ôm Tiểu Bạch lên.

Nói chứ…… đúng là đặc ruột thật, ôm nặng trịch. "Vì tiền, thỏ ta nhịn!" Tiểu Bạch hít sâu mấy hơi, sau đó nở nụ cười nói: "Tiểu thư xinh đẹp ơi, mỗi đêm khuya có cảm thấy cô đơn không, có phải rất muốn tìm một bờ vai mạnh mẽ để dựa vào không!?" "Đêm khuya, cô đơn!?" Mộ Dung Tĩnh cũng không biết đã nghĩ đến điều gì, trên mặt liền ửng hồng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm hư tiểu sư muội thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200,000 điểm phản diện!" "Làm hư!?" Trên đầu Tần Phong lập tức hiện ra rất nhiều dấu chấm hỏi, không hiểu mình đã làm hư Mộ Dung Tĩnh từ lúc nào. "Có cửa rồi!" Tiểu Bạch lập tức nhảy lên đầu Mộ Dung Tĩnh, chỉ vào Tần Phong ở không xa nói: "Thấy người đàn ông cao to uy mãnh kia không?

Hắn là chủ ngân của thỏ ta, có thể khiến nàng đêm khuya không còn cô đơn, cho nàng một bờ vai mạnh mẽ để dựa vào." "Tần sư huynh!" Mộ Dung Tĩnh nhìn thấy Tần Phong rõ ràng là ngẩn người, không ngờ Tiểu Bạch là linh sủng của Tần Phong. "Ngươi quen chủ ngân của thỏ ta!?" Tiểu Bạch đầu tiên là ngẩn ra, sau đó thuận thế nói tiếp: "Nếu mọi người đều là người quen, thỏ ta sẽ giảm cho ngươi hai mươi phần trăm, ngươi đưa cho thỏ ta mười triệu cực phẩm tiên tinh, thỏ ta đảm bảo sẽ giúp ngươi được như ý nguyện, chiếm được suất đầu tiên, thế nào!?" "Mười triệu cực phẩm tiên tinh!?" Mộ Dung Tĩnh trong lòng chấn động mạnh, cảm giác mình đã gặp phải một tên lừa đảo chuyên nghiệp.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng không khỏi bắt đầu tự mình công lược.

Bên cạnh Tần sư huynh sở dĩ có nhiều mỹ nữ như vậy, có phải là do con thỏ buôn người này giở trò sau lưng không.

Mà Tần sư huynh là một người đàn ông tốt có trách nhiệm, sau chuyện đó không những không đuổi những mỹ nữ này đi, mà còn bất chấp an nguy của bản thân, chịu đựng áp lực của lôi kiếp phi thăng, đưa họ cùng đến Tiên giới!? "Ngươi đừng có chê đắt!!" Tiểu Bạch lại bắt đầu tiếp thị: "Chủ ngân của thỏ ta là người đứng đầu bảng thiên tư khí tu, bỏ ra mười triệu cực phẩm tiên tinh để có được người đứng đầu bảng thiên tư một lần, tính thế nào cũng là ngươi lời." "Ta không phải là chê đắt……" Mộ Dung Tĩnh lập tức động lòng, vẻ mặt có chút do dự nói: "Ta chỉ hơi nghi ngờ, mười triệu cực phẩm tiên tinh thật sự có thể giải quyết được Tần sư huynh sao!?" "Đương nhiên!" Tiểu Bạch vô cùng chắc chắn nói: "Ngươi đừng nhìn chủ ngân của thỏ ta kiên cường như một mãnh nam, thực ra hắn luôn mong chờ có một phú bà nhìn thấu sự gồng gánh của hắn, cởi bỏ lớp ngụy trang của hắn, đưa hắn vào biệt thự lớn để tuyên đọc hoa ngữ của búi cọ nồi." "Hả!?" Mộ Dung Tĩnh đứng ngây tại chỗ.

Tuy có vài chỗ nàng nghe không hiểu lắm, nhưng trong lòng lại có một sự thôi thúc đặt hàng không thể giải thích được. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ làm hư tiểu sư muội thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200,000 điểm phản diện!" "Linh sủng!?" Tần Phong tò mò quay đầu nhìn, thấy Tiểu Bạch và Mộ Dung Tĩnh.

Chỉ thấy một người một thỏ đang thì thầm gì đó, thỉnh thoảng lại liếc về phía hắn, thấy hắn cũng đang nhìn mình thì lập tức chột dạ dời mắt đi.

Nhưng chưa kịp hiểu chuyện gì, ánh mắt hắn đã bị Triệu Trường Sinh đang đến thu hút. "Triệu sư huynh!" Tần Phong lập tức ném một người một thỏ ra sau đầu, tí tởn chạy lên chào hỏi Triệu Trường Sinh. "Tần sư đệ!" Lông tơ toàn thân Triệu Trường Sinh lập tức dựng đứng, cảm giác bất an lại một lần nữa ùa về trong lòng.

Cảnh tượng thay đổi, ngay lúc Tần Phong chuẩn bị xuất phát, Thiên Phủ Viện cũng trở nên náo nhiệt.

Do tin đồn không thể kiểm soát được, cộng thêm Thái Phó Viện trưởng ở bên cạnh không ngừng thổi gió thêm dầu, cuối cùng đã thành công thu hút sự chú ý của cấp cao Tiên Minh, lập tức phái người xuống điều tra Vương viện trưởng. "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!?" Vương viện trưởng lo lắng đi đi lại lại, biết rằng lần này mình tiêu rồi.

Không phải hắn làm viện trưởng không đủ cẩn thận, mà là tên khốn tung tin đồn đã hiểu thấu hắn, con đường kiếm tiền của hắn bị công bố rành rành, căn bản không chịu nổi sự điều tra của cấp trên. "Lão đệ, đừng đi nữa!" Tần gia thủy tổ ôm eo cô thư ký nhỏ, không kiên nhẫn nói: "Ngươi cứ đi qua đi lại thế này, làm ca đây lòng dạ rối bời." "Lão ca ca, lão đệ lần này thật sự gặp chuyện lớn rồi!" Vương viện trưởng vội vàng dừng bước, bắt đầu kể khổ: "Đệ không ngờ họ Thái lại độc ác như vậy, hắn muốn một gậy đập chết đệ đây mà!" "Chỉ một mình Thái Phó Viện trưởng, e là không làm được!" Tần gia thủy tổ mở miệng phân tích: "Ta thấy sau chuyện này, tám phần là do Phó gia giở trò!" "Phó gia!?" Vương viện trưởng mặt đầy phẫn nộ nói: "Phó gia này đúng là khinh người quá đáng, ta chẳng qua là không ra mặt giúp Phó Ngôn Kiệt, bọn họ lại muốn đẩy ta vào chỗ chết." Nói xong…… không quên ra hiệu cho cô thư ký nhỏ. "Tần gia!" Cô thư ký nhỏ lập tức hiểu ý, vội vàng nói: "Vương viện trưởng của chúng ta là đệ đệ của ngài, bây giờ bị tiểu nhân hãm hại, ngài không thể không quan tâm đến ông ấy được a!?" "Lão ca ca!" Vương viện trưởng cũng rất phối hợp, lập tức quỳ xuống cầu xin: "Ngài nhất định phải cứu đệ đệ, đệ đệ cả đời này sẽ ghi nhớ ơn của ngài." "Lão đệ, làm gì vậy!?" Tần gia thủy tổ không nỡ buông cô thư ký nhỏ, tiến lên đỡ người dậy: "Ca đã nói từ lâu rồi, nếu có chuyện gì xảy ra, ca đây dù phải vứt bỏ cái mặt già này cũng sẽ dắt Phong nhi đi tìm Tây trưởng lão cầu xin bảo vệ mạng cho ngươi." "Ca, huynh chính là ca ruột của ta!" Vương viện trưởng sau khi nhận được lời đảm bảo, nước mắt cảm động tuôn trào…… "Aiya, lão đệ làm gì thế!?" Tần gia thủy tổ thấy đối phương lại muốn quỳ, vội vàng đưa tay ngăn cản. "Lão ca ca!" Vương viện trưởng ném một ánh mắt cảm kích, sau đó ánh mắt trở nên hung ác: "Có câu nói này của huynh ta cũng yên tâm rồi, có thể buông tay liều một phen cá chết lưới rách với bọn chúng." "Không được……" Tần gia thủy tổ vội vàng ngăn cản.

Hắn muốn ăn cả hai bên, chứ không phải là lưỡng bại câu thương. "Lão ca ca yên tâm!" Vương viện trưởng đã quyết tâm: "Ta sẽ không liên lụy đến huynh đâu, bọn chúng cũng không dám làm gì huynh." "Ca không phải sợ bị liên lụy……" Tần gia thủy tổ nói với giọng điệu **thấm thía**: "Ca là muốn nói với đệ, **còn núi xanh thì không lo thiếu củi đốt**, lần này kết quả tồi tệ nhất của đệ cũng chỉ là bị bọn chúng kéo xuống đài, nhưng sau này đệ vẫn có cơ hội đứng dậy, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn a!" "Ca quá coi trọng ta rồi!" Vương viện trưởng mặt đầy khổ sở: "Đừng thấy Thiên Phủ Viện đặt ở tổng bộ Tiên Minh, nhưng viện trưởng ta đây chỉ là một nhân vật nhỏ trong Tiên Minh, một khi bị người ta kéo xuống đài, rất nhanh sẽ bị người ta quên lãng, muốn đứng dậy lần nữa nói dễ vậy sao!" "Lão đệ, đừng nản lòng!" Tần gia thủy tổ thấy không khí đã đủ, bắt đầu lộ ra đuôi cáo: "Ca đây, có thể chỉ cho đệ một con đường sáng!" "Tần gia ca ca, dạy ta!" Vương viện trưởng như người chết đuối vớ được cọc, không nói hai lời liền quỳ xuống. "Huynh đệ chúng ta, đừng như vậy!" Tần gia thủy tổ giả vờ đỡ người dậy, sau đó phân tích: "Tình hình hiện tại là, Phó gia và Thái Phó Viện trưởng đã quyết tâm muốn đẩy đệ vào chỗ chết, cho dù ta có can thiệp bảo vệ đệ, cũng chỉ có thể bảo vệ được mạng nhỏ của đệ, cấp trên tuyệt đối sẽ không để đệ tiếp tục giữ chức viện trưởng Thiên Phủ Viện." "Không sai!" Vương viện trưởng gật đầu đồng ý, cho rằng đúng là như vậy.

Vì có sự bảo vệ của Tần gia thủy tổ, nên hắn có thể giữ được mạng nhỏ này, nhưng lại không thể giữ được vị trí viện trưởng Thiên

Phủ Viện.

Chương 1219

Mà đối với một người đã từng hưởng thụ quyền lực, mất đi quyền lực còn khó chịu hơn là giết hắn.

Cho nên hắn muốn nhân lúc quyền lực còn trong tay, liều một phen cá chết lưới rách với đối phương.

Tần gia thủy tổ thấy đối phương đồng ý, lại tiếp tục dụ dỗ: "Nếu vị trí viện trưởng Thiên Phủ Viện không thể giữ được, vậy không bằng chúng ta cứ tương kế tựu kế." "Tương kế tựu kế thế nào!?" Vương viện trưởng vội vàng đỡ Tần gia thủy tổ ngồi xuống, hóa thân thành học sinh chuyên tâm nghe thầy giảng bài. "Phong nhi nhà ta gần đây tiết lộ cho ta một tin tức!" Tần gia thủy tổ ra vẻ nhìn quanh, xác nhận không có ai mới hạ thấp giọng nói: "Nói rằng Tiên Minh đang ấp ủ một kế hoạch Nam Thiên Môn, kế hoạch này liên quan đến sự hưng thịnh của Tiên Minh, có thể thống nhất Tiên giới hay không." "Kế hoạch Nam Thiên Môn!?" Trong mắt Vương viện trưởng hiện lên một tia kinh hoảng, cho rằng tuyệt mật này không phải là thứ mình có thể nghe được.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng không khỏi **châm chọc**.

Bọn họ đang thảo luận làm thế nào để tương kế tựu kế, tự dưng lôi kế hoạch Nam Thiên Môn vào làm gì, cho dù hậu bối nhà ngươi có ưu tú, vừa vào cửa đã tiếp xúc với tuyệt mật của Tiên Minh, ngươi cũng không thể lúc nào cũng khoe khoang cảm giác ưu việt được a! "Đừng hiểu lầm, ca đây không phải muốn khoe khoang cảm giác ưu việt gì!" Tần gia thủy tổ sau khi khoe **khoang** xong, tiếp tục nói: "Ca là muốn nói với đệ, kế hoạch Nam Thiên Môn là tương lai của Tiên Minh, đệ chỉ cần **tranh thủ được** gia nhập kế hoạch này, thì sẽ có cơ hội **đông sơn tái khởi**." "Ca đừng lấy đệ ra đùa nữa!" Vương viện trưởng lập tức lộ ra nụ cười khổ: "Với thân phận mang tội như đệ, có thể giữ được tính mạng đã là may mắn trong bất hạnh rồi, làm sao có thể gia nhập kế hoạch tuyệt mật này chứ!?" "Cho nên mới phải tương kế tựu kế a!" Tần gia thủy tổ **lộ rõ ý đồ**: "Nếu bọn chúng muốn kéo lão đệ xuống đài, không bằng ca dẫn đệ đi tự thú, **tranh thủ được khoan hồng**." "Ý của ca là……" Vương viện trưởng trong lòng cảnh giác: "Lấy đầu của lão đệ đi lập công!?" "Lão đệ, hiểu lầm ca rồi phải không!?" Tần gia thủy tổ giả vờ tức giận: "Ca là tương kế tựu kế, không phải bỏ đá xuống giếng, ca mà lập được công, cộng thêm quan hệ của Phong nhi, thì có cơ hội rất lớn gia nhập kế hoạch Nam Thiên Môn này, đến lúc đó đợi sóng gió qua đi, lại chiêu lão đệ vào chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao!?" "Tần gia ca ca, huynh chính là cha mẹ tái sinh của ta!" Vương viện trưởng lập tức thay đổi sắc mặt, cảm động đến nước mắt lưng tròng.

Không phải trong lòng hắn không nghi ngờ Tần gia thủy tổ đang tính kế mình, mà là hắn phản ứng lại quá chậm, bây giờ đã không còn đường lui, muốn lấy lại quyền lực thì phải đánh cược một lần.

Hơn nữa, kết cục tồi tệ nhất cũng chỉ là mất mạng như ban đầu.

Thay vì lật bàn vạch mặt, không bằng cứ giả vờ không biết!

Thắng thì xem hoa khôi nhảy múa, thua thì xuống địa ngục làm việc! "Hay thật!" Cô thư ký nhỏ ở bên cạnh xem mà ngây người.

Tuy cô đã sớm biết Tần gia thủy tổ định kéo Vương viện trưởng xuống đài, nhưng cô thật không ngờ Vương viện trưởng lại cam tâm tình nguyện giúp hắn đếm tiền, sau đó còn không quên nói một tiếng cảm ơn.

Đúng rồi!

Còn có vị Thái Phó Viện trưởng kia nữa!

Sau khi lên chức chắc chắn sẽ mang lễ vật hậu hĩnh, đích thân đến cửa cảm ơn Tần gia thủy tổ.

Có thể nói hắn không những không đắc tội bên nào, mà còn ăn cả hai bên, cả hai đều phải nói với hắn một tiếng cảm ơn.

Cảnh tượng thay đổi, Tần Phong lấy ra Thần Phong Chu, chuẩn bị đến Linh Chi Bí Cảnh. "Con thỏ tiện tì không biết xấu hổ này!" Hữu Dung nhìn thấy Tiểu Bạch và Mộ Dung Tĩnh lêu lổng cùng nhau, không cần nghĩ cũng biết nó lại bán Tần Phong đi rồi. "Nữ nhân xấu xa không biết xấu hổ này!" Mộ Dung Tĩnh trong lòng lại cảnh giác, cho rằng đối phương đang quyến rũ Tần sư huynh của mình. "Được rồi, lên thuyền đi!" Tần Phong tạm thời không có thời gian để ý đến hai nữ nhân, kéo Triệu Trường Sinh lên Thần Phong Chu.

Khác với thần khí Thần Phong Chu ở hạ giới, Thần Phong Chu hiện tại đã được hắn nâng cấp thành hạ phẩm tiên khí, không chỉ có tốc độ di chuyển cực nhanh, mà còn có cấu hình hỏa lực cực mạnh.

Có thể nói là từ du thuyền dân dụng, đã nâng cấp thành khu trục hạm quân dụng. "Bái kiến chủ nhân!" Một nữ tử mặc y phục màu đỏ xuất hiện, cung kính hành lễ với Tần Phong.

Nữ tử này không ai khác, chính là khí linh của Thần Phong Chu, Tiểu Chu Chu!

Từ sau khi Thần Phong Chu nâng cấp thành công thành hạ phẩm tiên khí, nàng đã hoàn toàn thần phục dưới tay nghề cao siêu của Tần Phong, tự nguyện trở thành hạm nương của Thần Phong Chu. "Xuất phát!" Tần Phong hào tình vạn trượng, hạ lệnh xuất phát. "Vâng!" Tiểu Chu Chu gật đầu nhận lệnh, bắt đầu khởi động Thần Phong Chu.

Cảnh tượng thay đổi, Tiền Đa Đa đang uể oải nằm trên ghế tựa, bên cạnh là mấy tiểu thị nữ cẩn thận hầu hạ.

Do cha và mẹ hắn đặc biệt giỏi kiếm tiền, nên từ nhỏ hắn đã mất đi phiền não, trong khi người khác vì mấy khối tiên tinh mà nỗ lực, hắn chỉ có thể nằm ở nhà ăn không ngồi rồi. "Tiền gia, Tiền gia!" Một tên con nuôi vội vàng chạy đến: "Chúng ta vừa nhận được tin, Tần Phong đã rời Tiên Minh đến Linh Chi Bí Cảnh rồi." "Tần huynh rời Tiên Minh rồi!?" Tiền Đa Đa lập tức bật dậy.

Tuy hắn không biết tại sao Tây trưởng lão lại đồng ý cho Tần Phong rời Tiên Minh, nhưng hắn biết mình một ngày không tiêu tiền cho Tần Phong là cả người khó chịu…… Trên Thần Phong Chu.

Hữu Dung đang trừng mắt với Mộ Dung Tĩnh, có vẻ như chỉ cần một lời không hợp là sẽ lao vào xé nhau.

Nhưng Tần Phong lại không có ý định để ý đến hai nữ nhân, đang nghĩ cách moi điểm phản diện từ Triệu Trường Sinh.

Chỉ là hai bên lằng nhằng cả buổi, một chút dầu mỡ cũng không moi ra được, cho dù ngươi nói gì với hắn, hắn cũng chỉ gật đầu, đúng, đúng, đúng, đúng…… một bộ dạng ngươi có bàn phím ngươi thắng, có sai hay không ta đều nhận! "Tên nhóc này dầu muối không ăn a!" Tần Phong trong lòng lập tức không vui.

Cứ tưởng đối phương sẽ dễ ra dầu như Tiểu Tam Tam, ai ngờ Thiên Tuyển Chi Tử trường phái cẩu đạo lại có tỉ lệ ra dầu thấp như vậy. "Tần sư đệ!" Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong nửa ngày không nặn ra được chữ nào, chủ động mở lời: "Đến Linh Chi Bí Cảnh còn cần mấy ngày nữa, nếu không có chuyện gì khác, ta về phòng tu luyện trước đây." "Triệu sư huynh, có chuyện, có chuyện!" Tần Phong vội vàng kéo đối phương lại, cười híp mắt nói: "Sư đệ định tranh thủ mấy ngày này nâng cấp trang bị, nhưng huynh biết đấy, luyện chế hạ phẩm tiên khí sẽ dẫn đến lôi kiếp……" "Tần sư đệ, ta hiểu!!" Triệu Trường Sinh liếc nhìn Phụng Thiên trên boong tàu, vội vàng ngắt lời:

"Phụng Thiên sư huynh là thể tu, lôi kiếp rèn thể đối với tu luyện của huynh ấy có ích, cho nên sư đệ muốn nhờ Phụng Thiên sư huynh giúp đỡ chống lôi kiếp, vừa có thể luyện chế tiên khí, lại vừa giúp Phụng Thiên sư huynh tu luyện." "Hả!?" Tần Phong không khỏi ngẩn người, không ngờ đối phương lại nói như vậy. "Không phải chứ!?" Triệu Trường Sinh vội vàng dùng đạo đức để ép người: "Tần sư đệ, huynh không phải là không định để Phụng Thiên sư huynh là thể tu này chống lôi kiếp, mà lại muốn sư huynh ta là một thư sinh yếu đuối này đi chống lôi kiếp chứ!?" "Sao có thể……" Tần Phong nở nụ cười, nhưng trong lòng đã sớm chửi thề.

Từ trước đến nay đều là hắn đứng trên đỉnh cao đạo đức chỉ trỏ người khác, ai ngờ hôm nay lại có người chỉ trỏ hắn. "Ta biết ngay, Tần sư đệ không phải loại người đó!" Triệu Trường Sinh cũng nở nụ cười: "Nếu Tần sư đệ định để Phụng Thiên sư huynh chống lôi kiếp, vậy ta cũng không tham gia nữa, để tránh gây phiền phức cho Tần sư đệ, ta về phòng tu luyện trước đây." Nói xong chắp tay với Tần Phong, bước đi với dáng vẻ của người chiến thắng trở về phòng. "Tên này thật không biết xấu hổ!" Tiểu Bạch ngồi trên vai Tần Phong, vừa ăn cà rốt vừa tức giận nói: "Lại dám dùng đạo đức để ép chúng ta, thỏ ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy." "Đúng là không biết xấu hổ!" Tần Phong nhìn Triệu Trường Sinh bước vào khoang thuyền, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử trường phái cẩu đạo đúng là phiền phức.

Bọn họ không có sự nhiệt huyết bốc đồng của nhị đệ, cũng không có sự trọng tình trọng nghĩa của Tiểu Tam Tam, càng không có khao khát quyền lực của Diệp Thần ca ca, chỉ có sự ổn định đến mức tỉ lệ thắng 99.999% cũng không ra tay. "Chủ thượng!" Phụng Thiên nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, vội vàng chạy đến biểu lộ lòng trung thành: "Thuộc hạ tu luyện là Bất Diệt Kim Thân, lôi kiếp của hạ phẩm tiên khí cỏn con có thể dễ dàng chống đỡ." "Chống lôi kiếp không vội!" Tần Phong xua tay: "Chuyện ta giao cho ngươi, ngươi làm đến đâu rồi!?" "Bẩm chủ thượng!" Phụng Thiên lập tức nghiêm túc ôm quyền: "Thuộc hạ đã liên lạc với một đệ tử ở khu vực biên giới Đông Vực, vô tình tiết lộ tin tức về Dịch Thiên Cơ cho hắn, với tính cách lẻo mép của người này, chắc chắn sẽ lan truyền tin tức ra ngoài." "Rất tốt!" Tần Phong hài lòng gật đầu, cũng xoay người đi vào khoang thuyền.

Chỉ thấy hắn đặt cấm chế trong phòng mình, sau đó lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh đã được nâng cấp lên hạ phẩm tiên khí, tiếp theo lại lấy ra đồng tiền Độ Nhật Như Niên cũng đã được nâng cấp lên hạ phẩm tiên khí để mở kết giới thời gian, chuẩn bị nâng cấp cho gạch đạo đức của Tiểu Bạch và Thượng Phương Bảo Kiếm. "Chủ ngân của thỏ ta là tốt nhất!" Tiểu Bạch lập tức vui vẻ ra mặt, vui mừng cọ cọ vào Tần Phong. "Ngươi là con thỏ ta nuôi lớn, ta không tốt với ngươi thì tốt với ai a!?" Tần Phong sau khi chơi bài tình cảm xong, lại chuyển chủ đề: "Còn về thượng phẩm tiên khí Khổn Tiên Thằng, tu vi của ngươi bây giờ còn quá thấp, sợ là mấy năm cũng không luyện hóa được, nhưng may là tam đại thần hỏa của ta đã nâng cấp thành công rồi, lát nữa có thể giúp ngươi luyện hóa một chút." "Giúp thỏ ta luyện hóa tiên khí!?" Tiểu Bạch lập tức ngây người tại chỗ, trên đầu hiện ra rất nhiều dấu chấm hỏi.

Luyện hóa tiên khí, còn có chuyện giúp thỏ luyện hóa nữa sao!? "Ai!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, phát hiện con thỏ này càng ngày càng khó lừa rồi.

Thôi bỏ đi!

Chương 1220

Vẫn nên tìm cơ hội đào tổ thỏ vậy!

Cảnh tượng thay đổi, khu vực biên giới Đông Vực.

Theo lời của đệ tử lẻo mép mà Phụng Thiên liên lạc, tin tức về Dịch Thiên Cơ lan truyền với tốc độ chóng mặt. "Rốt cuộc là ai!?" Dịch Thiên Cơ sau khi biết tin.

Hoàn toàn mất đi vẻ ung dung ban đầu, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng và sợ hãi.

Vốn tưởng rằng mình đã xóa sạch mọi dấu vết, sẽ không ai phát hiện ra sự tồn tại của mình, ai ngờ lại nhanh chóng bị người ta phát hiện ra thân phận thật sự.

Tuy hắn là thủ tịch đệ tử của Thiên Cơ Môn, yêu nghiệt xếp hạng 20 trên bảng thiên tư võ tu, nhưng trước mặt Ngạo Thiên Tiên Đế vô địch lại chẳng là gì, nghiền chết hắn cũng đơn giản như nghiền chết một con kiến. "Có phải là Tần Phong không!?" Căn cơ của Diệp Thần lúc này đã hồi phục, trực giác mách bảo hắn chắc chắn là Tần Phong. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Dịch Thiên Cơ lập tức phủ nhận: "Bây giờ Tần Phong đã đến Tiên Minh, cách nơi này quá xa, căn bản không thể biết chuyện gì đã xảy ra ở đây, làm sao có thể suy đoán ra là ta đã cứu ngươi!?" "Ngươi đừng có xem thường Tần Phong!" Diệp Thần vẻ mặt nghiêm túc: "Điều đáng sợ thực sự của Tần Phong không phải là chiến lực vô địch của hắn, mà là bên cạnh hắn tụ tập rất nhiều quái tài, lúc ở hạ giới, hắn chính là dựa vào một thần toán bên cạnh để lần lượt đoán trước được ý đồ của địch, sau đó từng bước giành chiến thắng, cuối cùng đoạt được thiên hạ." "Thần toán!?" Dịch Thiên Cơ nhíu mày: "Tuy thần toán có thể nhìn trộm thiên cơ, nhưng người ở hạ giới dù sao cũng là phàm thể, dám nhìn trộm thiên cơ quan trọng như vậy, e rằng người này đã bị thiên khiển phản phệ rồi." "Cái này ngươi đoán sai rồi!" Diệp Thần tiếp tục nghiêm túc: "Người này không phải là thần toán bình thường, hắn có thủ đoạn thông thiên kinh thiên động địa, thần quỷ khó lường, sau khi giúp Tần Phong đoạt được thiên hạ, không những không bị thiên khiển, mà còn được phong làm Quốc công hưởng thụ vinh hoa phú quý." "Sao có thể!?" Dịch Thiên Cơ kinh ngạc tại chỗ: "Ngay cả ta bây giờ nhìn trộm thiên cơ cũng phải chịu thiên khiển phản phệ, hắn chẳng qua chỉ là xác thịt phàm thai, làm sao có thể nhìn trộm thiên cơ mà không bị thiên khiển phản phệ!?" "Cho nên ta mới nói, có khả năng là Tần Phong!" Diệp Thần vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Thành danh từ nghìn năm trước, xuất sơn sau nghìn năm, tay cầm bát quái nhập hồng trần, trợ chủ thừa phong đăng long vị, lật tay làm mây, úp tay làm mưa, xem ta một mình tỏa sáng thế nào, chỉ cần Mộc Tú còn đây, mọi điều vô lý đều sẽ trở nên hợp tình!" "Ý của ngươi là……" Dịch Thiên Cơ hoàn toàn chấn kinh: "Thần toán này đã giúp Tần Phong tính toán được chuyện ở Tiên giới, cho nên hắn mới có thể gây ra nhiều chuyện lớn như vậy, và biết được là ta đã cứu ngươi sau lưng……" "Khả năng tính toán phi thường!" Diệp Thần nghiêm túc nói: "Ta ở hạ giới sở dĩ thua mãi, bị Tần Phong đè đầu đánh một tay, chính là vì mưu kế của kẻ này thông thần, mỗi lần đều có thể tính toán chính xác vô cùng từng bước hành động của ta." "Người này thật sự thần thánh đến vậy sao!?" Dịch Thiên Cơ có chút khó tin nói: "Nhưng hắn dù sao cũng chỉ là một kẻ phàm nhân, sao có thể nghịch thiên như thế, chẳng lẽ bên cạnh ngươi bị Tần Phong cài cắm nội gián gì đó, nên mới biết từng bước hành động của ngươi…" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Diệp Thần lập tức ngắt lời Dịch Thiên Cơ, vẻ mặt chắc nịch nói: "Bên cạnh ta chỉ có Diệp Long, hắn và ta đều là hậu duệ hoàng tộc Đại Yến, không phải huynh đệ ruột thịt, nhưng còn hơn cả huynh đệ ruột thịt, lại còn nhiều lần cứu ta trong cơn nguy khốn, sao có thể là nội gián do Tần Phong phái tới!?” “Chuyện này…” Dịch Thiên Cơ lập tức bị hào quang của Diệp Thần làm cho hồ đồ, không biết rốt cuộc mắt xích nào đã xảy ra vấn đề.

Lẽ nào trên đời thật sự có kỳ nhân như vậy, có thể lấy thân thể phàm nhân sánh ngang tiên nhân!?

Hình ảnh chuyển cảnh, trên sông Tần Hoài.

Trên bầu trời mây đen giăng kín, gió cuồng gào thét như sói tru.

Từng tia sét giáng xuống như thể ngày tận thế sắp đến, mặt sông dấy lên những con sóng khổng lồ, nhấp nhô như những dãy núi, va vào nhau tạo ra những tiếng đập vang trời dậy đất.

Còn Mộc Tú thì nhắm mắt ngồi xếp bằng giữa trung tâm dòng sông sóng cả, xung quanh hiện ra một đồ hình Thiên Can Địa Chi khổng lồ màu vàng kim.

“Vãi chưởng!!” Nhậm Hoàn nhìn Mộc Tú ở giữa sông, không nhịn được văng tục: “Chuyện này đã kéo dài mấy tháng rồi, đến bao giờ tên thần côn này mới xong, các cửa hàng trên sông Tần Hoài đều không thể kinh doanh bình thường được nữa.” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay trước ngực, chua lè nói: “Tên thần côn này là do thiên phú không đủ, giống như bị táo bón vậy, có cảm giác mà không ra được.

Nếu ngày xưa Thủy Hoàng truyền lại là một bản công pháp Phật môn, bần tăng chỉ trong nháy mắt là có thể lĩnh ngộ tinh túy của nó.” “Hai vị tiền bối đừng trách, đừng trách!” Lý Cực vội vàng cười làm lành: “Đợi gia sư tu luyện xong, vãn bối nhất định sẽ bao trọn sông Tần Hoài, cảm tạ hai vị tiền bối đã không quản ngại vất vả hộ pháp cho gia sư.” “Tiểu tử nhà ngươi cũng biết đối nhân xử thế đấy!” Tam Lộng đại sư nghe đến sông Tần Hoài, tâm trạng cuối cùng cũng tốt hơn một chút.

“Haiz!” Diệp Long nhìn Mộc Tú với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, khẽ thở dài: “So với việc bao trọn sông Tần Hoài, ta càng muốn công pháp mà Thủy Hoàng truyền lại hơn, đây chính là công pháp tiên nhân tu luyện a!” “Thật ra…” Nhậm Hoàn đột nhiên lên tiếng: “Muốn tu luyện công pháp của tiên nhân cũng không khó…” “Thật không ạ!?” Đông Phương tiểu thư không biết từ đâu xuất hiện, chớp chớp đôi mắt to ngấn nước nhìn chằm chằm Nhậm Hoàn.

“Đương nhiên!” Nhậm Hoàn lập tức thao thao bất tuyệt: “Mọi người có cảm ứng được không, gần đây mối liên hệ giữa các Tiên Nô Pháp Ấn lại có thêm một đạo nữa, nếu ta không đoán sai, Thủy Hoàng ở Tiên giới lại thu nhận thêm một người.” “Bần tăng còn tưởng chuyện gì!” Tam Lộng đại sư lập tức dội gáo nước lạnh: “Ngay khoảnh khắc Thủy Hoàng thu nhận người này, bần tăng đã cảm ứng được rồi, chỉ là người này hiện đang ở Tiên giới, với tu vi của chúng ta rất khó liên lạc xuyên giới với đối phương, trừ khi đối phương chủ động liên lạc với chúng ta.” “A!?” Đông Phương tiểu thư mặt mày thất vọng, không muốn chấp nhận sự thật này.

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư lập tức tiến lên an ủi: “Đông Phương tiểu thư đừng nản lòng, tuy chúng ta không liên lạc được với đối phương, nhưng tên thần côn đang cảm ngộ tiên đạo kia nói không chừng có thể.” “Thật không ạ!?” Đông Phương tiểu thư bất giác liếc mắt nhìn: “Mộc Tú thật sự sẽ giúp chúng ta liên lạc với đồng liêu ở Tiên giới sao!?” “Yên tâm!” Tam Lộng đại sư vỗ ngực tự tin nói: “Nếu tên thần côn không hiểu Đại thừa Phật pháp, bần tăng cũng biết chút quyền cước, bảo đảm hắn sẽ cam tâm tình nguyện giúp đỡ…” Ầm ầm ầm!!

Tam Lộng đại sư còn chưa nói xong, tiếng nổ vang trời đã vang vọng khắp thiên địa.

Chỉ thấy Mộc Tú đang ngồi xếp bằng giữa sông đột nhiên mở mắt, khí tức kinh khủng cũng theo đó bùng phát, dấy lên những con sóng khổng lồ hung hãn đập vào bờ.

“Oa ha ha, đạo gia ta thành công rồi!!” Mộc Tú đột nhiên ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, khí tức toàn thân cũng tăng vọt.

Theo đà khí tức của y không ngừng tăng vọt, đồ hình Thiên Can Địa Chi dưới chân cũng điên cuồng khuếch trương, chỉ trong nháy mắt đã hình thành một lãnh địa khổng lồ, bao trùm toàn bộ sông Tần Hoài.

“Vãi chưởng!” Mọi người đều văng tục một tiếng.

Bọn họ phát hiện Mộc Tú không còn là vị Đại Đế 0.1 trước đây nữa, khí tức kinh khủng khiến cả đất trời phải run rẩy, dù đứng ngay trước mặt, họ cũng không nhận ra dáng vẻ ngày xưa của y.

“Đại sư!” Nhậm Hoàn không nhịn được hỏi: “Ngài chắc chắn quyền cước của ngài có thể khiến tên thần côn kia cam tâm tình nguyện sao!?” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư lập tức biến thành dáng vẻ đắc đạo cao tăng, chắp tay nói: “Người xuất gia từ bi làm trọng, không thể đánh đánh giết giết!” “Không hổ là ngài!” Mọi người dường như đã **quen rồi**, **đều** giơ ngón tay cái lên.

Lúc này — trong cung A Phòng.

Động tĩnh do Mộc Tú gây ra đã kinh động đến Tần Hạo.

“Là khí tức của Mộc Tú!” Tần Hạo ngừng phê duyệt tấu chương, đứng dậy đi ra cửa cung điện.

“Đúng là Mộc Tú!” Thái sư Vô Đạo cũng đi ra theo, mặt đầy nghi hoặc: “Nhưng Mộc Tú tu luyện không phải là thuật diễn toán sao?

Sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy!?” “Hẳn là hoàng huynh!” Tần Hạo ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm: “Xem ra hoàng huynh đã phi thăng thành công, và ở Tiên giới cũng sống không tệ, hơn nữa còn có thủ đoạn liên lạc với hạ giới.” “Thủy Hoàng!?” Thái sư Vô Đạo sững sờ: “Bệ hạ vì sao dám khẳng định như vậy!?” “Bởi vì trẫm đã trưởng thành…” Tần Hạo tự tin một cách khó hiểu nói: “Không còn là Tần Vương tùy ý sắp đặt kịch bản như trước nữa, trẫm bây giờ là Nhân Hoàng của Đại Tần, đã nắm giữ vận mệnh của chính mình.” “Ặc…” Thái sư Vô Đạo im lặng không nói gì, không biết nên nói gì.

Tuy Tần Hạo sau gần một năm rèn luyện trên triều đường đã có tiến bộ rõ rệt, nhưng nhiều nhất cũng chỉ ở tầng thứ ba, so với người ca ca một tay ở tầng khí quyển của hắn, rõ ràng không cùng một đẳng cấp.

Ông không biết Thủy Hoàng trước đây đã sắp đặt những kịch bản gì, nhưng ông biết Tần Hạo phi thăng chắc chắn có kịch bản đang chờ hắn.

Hình ảnh chuyển cảnh, trên một ngọn núi nào đó.

Lâm Tam đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi tu luyện, bên cạnh cắm thanh Vô Trần kiếm của mình.

“Là khí tức của Mộc Tú tiền bối!” Lâm Tam từ từ mở mắt, nhìn về phía sông Tần Hoài.

Giống như Tần Hạo suy đoán, hắn cũng cảm thấy có liên quan đến Tần Phong, nếu không Mộc Tú không thể nào đột nhiên trở nên lợi hại như vậy.

“Tần huynh, đợi ta!” Lâm Tam ngẩng đầu nhìn trời một cái, sau đó nhắm mắt tiếp tục tu luyện.

Hiện tại nhờ sự giúp đỡ của tháp gia, tu vi của hắn có thể nói là tiến triển một ngày ngàn dặm, nhiều nhất nửa năm là có thể độ kiếp phi thăng, đến Tiên giới tìm Tần Phong tiếp tục trận quyết đấu kiếm chưa hoàn thành.

“Hắt xì!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết cô vợ nhỏ nhà ai đang nhớ hắn… “Kệ đi!” Tần Phong vội vàng gạt bỏ suy nghĩ, ánh mắt chăm chú nhìn vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Chỉ thấy ngọn lửa trắng không ngừng nhảy múa trong đỉnh, kèm theo từng trận nhiệt độ cao kinh khủng ập tới, giống như gợn sóng lan ra khi ném một viên sỏi vào nước.

“Nóng chết thỏ ta rồi!” Tiểu Bạch nóng đến mức lè lưỡi.

Nó không chỉ cởi mũ trên đầu xuống, mà còn lấy thẻ tre của thánh nhân ra, dùng làm cái chiếu nhỏ ngồi lên để giải nhiệt.

Nhưng đối với một con thỏ mặc áo lông thú như nó, làm vậy cũng không có tác dụng giải nhiệt gì mấy, ngược lại mầm đậu nhỏ trên đầu lại không ngừng lóe sáng, điên cuồng hấp thụ ngọn lửa trắng rò rỉ ra từ trong đỉnh.

“Sắp được rồi!” Hai mắt Tần Phong lóe lên một tia sáng vàng, hai tay nhanh chóng bấm ra từng đạo chỉ quyết.

Bởi vì hiện tại hắn đã thành công lĩnh ngộ được 《Luyện Khí Tổng Cương》 tiên giai thượng phẩm, nên hắn không định nâng cấp theo kiểu hạ phẩm tiên khí, mà đang thử luyện chế trung phẩm tiên khí.

Còn về tỷ lệ thành công của trung phẩm, miễn cưỡng đạt được ba thành!

Hắn sở dĩ dám cả gan thử như vậy, tuyệt đối không phải vì Đạo Đức Chuyên và Thượng Phương Bảo Kiếm là do Tiểu Bạch cung cấp, mà là vì hắn có một trái tim dũng cảm vươn lên đỉnh cao.

Vù một tiếng!!

Chỉ thấy ngọn lửa trắng trong đỉnh lập tức sôi trào, Đạo Đức Chuyên và Thượng Phương Bảo Kiếm cũng theo đó hiện ra.

Chương 1221

Tuy hình dạng của Đạo Đức Chuyên và Thượng Phương Bảo Kiếm vẫn như cũ, nhưng toàn thân lại lóe lên những tia sáng màu sắc, giống như vũ khí được cường hóa +12 trong game.

“Được rồi sao!?” Tiểu Bạch lập tức bật dậy từ chiếc chiếu nhỏ, ánh mắt dán chặt vào Đạo Đức Chuyên và Thượng Phương Bảo Kiếm.

Chỉ thấy theo pháp quyết luyện khí của Tần Phong không ngừng được đánh ra, quy tắc Đại Đạo cũng từ bốn phương tám hướng tràn vào trong Đạo Đức Chuyên và Thượng Phương Bảo Kiếm, kèm theo một luồng tiên khí như sóng lớn.

“Luồng khí tức này là…” Triệu Trường Sinh ở phòng bên cạnh trong lòng đột nhiên kinh hãi, vội vàng đặt sách trong tay xuống.

Tuy hắn chưa từng tự mình thử luyện chế tiên khí, nhưng cũng đã đọc qua giới thiệu liên quan trong sách, có thể cảm nhận rõ ràng tiên khí mà Tần Phong luyện chế không hề đơn giản.

Bởi vì luyện chế hạ phẩm tiên khí sẽ không dẫn động quy tắc Đại Đạo, chỉ có luyện chế trung phẩm tiên khí mới dẫn động quy tắc của Đại Đạo.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm vang trời vang vọng khắp thiên địa, trên bầu trời cũng theo đó mây đen giăng kín.

“Quả nhiên là lôi kiếp của trung phẩm tiên khí!” Triệu Trường Sinh liếc mắt là nhận ra đẳng cấp của lôi kiếp, trong lòng cũng lập tức dấy lên sóng to gió lớn.

Tuy hắn biết Tần Phong đứng đầu bảng thiên tư khí tu, có thiên phú luyện khí yêu nghiệt, nhưng thật không ngờ hắn ở Địa Tiên cao giai đã có thể luyện chế trung phẩm tiên khí.

“Tần sư huynh, lợi hại quá!!” Mộ Dung Tĩnh kích động đến mức mặt đỏ bừng, chỉ hận không thể quỳ xuống hát bài “Chinh Phục” cho Tần Phong nghe.

“Cái con tiểu tam này!” Hữu Dung ở bên cạnh tức đến phồng má, suy nghĩ làm thế nào để đuổi Mộ Dung Tĩnh đi.

“Lại là lôi kiếp của trung phẩm tiên khí!” Phụng Thiên đầu tiên là sững sờ, sau đó cảm thấy một trận vui mừng khôn xiết.

Hiện tại gã đã chọn trung thành với Tần Phong, hai bên chính là vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.

Thực lực của Tần Phong càng mạnh, lợi ích của gã cũng càng lớn!

Còn về lôi kiếp của trung phẩm tiên khí này, đối với một Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong như gã, cũng không phải là chuyện gì quá khó, chỉ là tốn nhiều sức hơn một chút mà thôi.

Ầm ầm ầm!!

Phụng Thiên và lôi kiếp va chạm mạnh vào nhau, tiếng nổ vang trời kèm theo bão táp càn quét khắp thiên địa.

“Đáng tiếc!” Tần Phong cảm nhận được tình hình bên ngoài, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Lôi kiếp sinh ra khi luyện chế trung phẩm tiên khí còn đáng sợ hơn nhiều so với tiên sơn luyện chế ở hạ giới lúc trước, nếu có thể đánh toàn bộ lên người Triệu Trường Sinh, mình chắc chắn sẽ kiếm bộn.

Đáng tiếc đối phương là một Thiên Tuyển Chi Tử theo trường phái cẩu đạo!

Không chỉ giống hắn, ổn định đến 99.999% tỷ lệ thắng cũng không ra tay, mà còn thích đứng trên đỉnh cao đạo đức để chỉ trỏ người khác.

“Thứ gì vậy, lại giống hệt ta!” Tần Phong trong lòng rất khó chịu, quyết định tạo một kịch bản riêng cho đối phương.

“Hắt xì…” Triệu Trường Sinh không nhịn được rùng mình một cái, cảm giác bất an lại một lần nữa xuất hiện.

Không lâu sau — Phụng Thiên đã chống đỡ thành công lôi kiếp, mây đen trên trời cũng bắt đầu tan đi.

Chỉ thấy gã thở hổn hển từng ngụm, toàn thân cũng có chút nhếch nhác, nhưng khí tức lại vô cùng ổn định, cũng không bị thương tổn gì quá lớn.

“Được rồi, được rồi!” Tiểu Bạch vui vẻ nhảy cẫng lên, ánh mắt chăm chú nhìn vào trong đại đỉnh.

Chỉ thấy Đạo Đức Chuyên và Thượng Phương Bảo Kiếm lơ lửng trong đỉnh, toàn thân không chỉ lấp lánh ánh sáng ngũ sắc chói lòa, mà còn tỏa ra một luồng dao động khí tức của quy tắc Đại Đạo.

“Lại thành công!” Tần Phong cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Tuy hắn đã sáng tạo ra 《Luyện Khí Tổng Cương》 tiên giai thượng phẩm, lại nâng cấp ba loại thần hỏa và Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, nhưng vì tu vi của bản thân vẫn chỉ có ba thành chắc chắn.

Nhưng không ngờ cuối cùng lại thật sự thành công!

“Tần sư huynh, huynh không sao chứ!?” Mộ Dung Tĩnh gõ cửa nói: “Chúng ta đã đến Linh Chi Bí Cảnh rồi!” “Ta không sao!” Tần Phong thu lại suy nghĩ, đáp lại một tiếng, ngay sau đó vung tay một cái.

Chỉ thấy cấm chế trong phòng lập tức được giải trừ, Độ Nhật

Như Niên đồng tiền và kết giới thời gian cũng được thu lại.

Két một tiếng, cửa phòng mở ra!

Mộ Dung Tĩnh thò cái đầu nhỏ vào từ khe cửa, thấy Tần Phong không sao, đôi mắt to ngấn nước lập tức cong thành hình trăng lưỡi liềm, vội vàng đẩy cửa muốn xông vào.

“Tránh ra, bệ hạ cần trị liệu!” Hữu Dung dựa vào vóc dáng kiêu ngạo của mình, lập tức chen Mộ Dung Tĩnh ra.

“Ngươi…” Mộ Dung Tĩnh mất thăng bằng, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Chỉ là Hữu Dung hoàn toàn không có ý định để ý đến nàng, kiêu ngạo ưỡn ngực đi vào phòng, khiến Mộ Dung Tĩnh vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.

“Ây da, hai người làm gì vậy!?” Tần Phong thấy hai cô gái sắp cãi nhau, đứng dậy định tiến lên khuyên giải.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến người trong mộng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại ghen tuông vì mình, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại ghen tuông vì mình, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Một phát trúng hai!” Tần Phong sững sờ một chút, rồi lại im lặng ngồi xuống.

Tuyệt đối không phải vì điểm phản diện cho quá nhiều, mà là đàn ông không thể tự hạ thấp giá trị của mình, một khi đàn ông chọn hạ thấp tiêu chuẩn, thì sau này trong hôn nhân phụ nữ sẽ coi đó là điều hiển nhiên, cuối cùng người đau khổ chỉ là đàn ông chúng ta.

Ngay lúc này — Bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, hình như là hai nhóm người đang cãi nhau.

“Chuyện gì vậy!?” Tần Phong không để ý đến hai cô gái, đứng dậy ra khỏi khoang thuyền nhìn xuống.

Chỉ thấy bên ngoài Linh Chi Bí Cảnh có một thị trấn nhỏ, có rất nhiều tu tiên giả từ xa đến, định vào thị trấn nghỉ ngơi một chút, nhưng lại được thông báo rằng thị trấn đã bị người ta bao trọn.

Xung đột giữa hai bên từ đó bắt đầu… Một bên chặn ở ngoài không cho vào, một bên cảm thấy đối phương quá bá đạo.

“Bao trọn!?” Tần Phong không khỏi sững sờ, có một cảm giác quen thuộc đến lạ… Không lâu sau — Tiểu Chu Chu điều khiển Thần Phong Chu, ổn định đáp xuống bên ngoài thị trấn nhỏ.

“Ai vậy?

Có tiền không có chỗ tiêu à!?” Triệu Trường Sinh nhìn thị trấn phía trước, trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Bây giờ chỉ còn một hai ngày nữa là Linh Chi Bí Cảnh mở ra, lúc đó mọi người đều sẽ vào Linh Chi Bí Cảnh để rèn luyện, bỏ ra nhiều tiền như vậy để bao trọn cả thị trấn không phải là hành vi thuần ngốc sao!?

“Thế giới của người có tiền, ai mà biết được!” Tần Phong giơ tay lên, thu lại Thần Phong Chu.

Chương 1222

Chỉ thấy Tiểu Bạch đang khoe khoang với Phụng Thiên về Đạo Đức Chuyên và Thượng Phương Bảo Kiếm đã được nâng cấp, còn Hữu Dung và Mộ Dung Tĩnh thì đang nhe răng gầm gừ với nhau, như hai con chó husky đang đánh nhau.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến người trong mộng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại ghen tuông vì mình, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại ghen tuông vì mình, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Ai, đẹp trai thật là phiền não!” Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, hận mẹ đã sinh mình quá đẹp trai.

Ngay lúc này — Một giọng nói quen thuộc từ trong thị trấn truyền ra: “Tần huynh, Tần huynh!” “Hử!?” Tần Phong tò mò ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy Tiền Đa Đa mặt mày hưng phấn từ trong thị trấn chạy ra, mỗi bước chạy thịt trên người lại rung lên một cái, phía sau còn có hơn ba mươi con trai nuôi cảnh giới Thái Ất Kim Tiên theo sát.

“Ghê thật!” Triệu Trường Sinh nhìn đến mí mắt giật giật, trong lòng càng hô to “ghê thật”.

Ban đầu tưởng Tần Phong mang một Thái Ất Kim Tiên đến Linh Chi Bí Cảnh đã là rất phô trương rồi, ai ngờ Tiền Đa Đa còn phô trương hơn cả Tần Phong, đi một cái phó bản tân thủ mà lại mang theo hơn ba mươi vị Thái Ất Kim Tiên.

“Ra là hắn!” Phụng Thiên sau khi nhìn thấy Tiền Đa Đa, lập tức lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Vừa rồi gã còn đang nghĩ đây là tên ngốc thuần túy nhà ai, bây giờ nhìn thấy Tiền Đa Đa thì mọi chuyện đều sáng tỏ, cả Tiên Minh đều biết hắn nổi tiếng là người ngốc tiền nhiều.

“Tiền huynh, chúng ta thật có duyên a!” Tần Phong cười tủm tỉm tiến lên, không quên chắp tay chào hỏi.

“Ta không bao giờ tin vào duyên phận…” Tiền Đa Đa cũng vẻ mặt kinh ngạc nói: “Ta nghe nói Tần huynh đến Linh Chi Bí Cảnh, nên mới suốt đêm dẫn người đến, để Tần huynh không bị làm phiền, đã đặc biệt bao trọn cả thị trấn.” “Bao vì ta!?” Tần Phong không khỏi sững sờ.

Trước đây hắn không hiểu vì sao phụ nữ lại dùng “túi” (bao) để chữa bệnh, bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu “bao” quả thật có thể chữa bệnh.

“Đương nhiên rồi!” Tiền Đa Đa lập tức hưng phấn nói: “Ta không chỉ bao trọn cả thị trấn cho Tần huynh, mà còn mời đệ nhất thần bếp của Tiên giới chuẩn bị rượu và thức ăn, cùng với mười tám ca kỹ tuyệt mỹ và một trăm lẻ tám nhạc sư hàng đầu…” “Hù hù!!” Tần Phong không nhịn được thở ra một hơi.

Trước đây hắn không hiểu tại sao các tiểu tiên nữ có thể vừa làm vừa ra vẻ như một thói quen, bây giờ có con liếm cẩu này cuối cùng cũng hiểu ra, ngươi càng tỏ ra không quan tâm, hắn lại càng sẵn lòng chi tiền cho ngươi.

Lúc này — Mọi người xung quanh không thể chịu đựng được nữa, **đều** tức giận chỉ trích.

“Thật quá đáng, ngươi bao trọn thị trấn, chúng ta ở đâu!?” “Có tiền là ghê gớm lắm sao!?” “Đúng vậy, cho dù ngươi có tiền, cũng không thể muốn làm gì thì làm!” “Đừng tưởng ngươi mang theo hơn ba mươi vị Thái Ất Kim Tiên là chúng ta sợ ngươi, tà ác vĩnh viễn không thể chiến thắng chân lý!” “Mọi người đều là đệ tử Tiên Minh, các ngươi làm vậy thật quá đáng!” “…” Thấy mọi người xung quanh chỉ trích, các con trai nuôi lập tức không chịu được.

Sỉ nhục ba mươi mấy vị Thái Ất Kim Tiên như bọn họ thì được, nhưng tuyệt đối không thể sỉ nhục kim chủ ba ba của bọn họ.

“Đừng manh động, đừng manh động!” Tiền Đa Đa chủ trương hòa khí sinh tài, vội vàng chắp tay nói: “Mọi người đều là đệ tử Tiên Minh, tại hạ hôm nay có nhiều điều đắc tội, lát nữa mỗi người năm viên tiên tinh cực phẩm, coi như là tại hạ bồi tội với các vị sư huynh, sư đệ, sư tỷ, sư muội.” Nghe được bồi thường năm viên tiên tinh cực phẩm, phong cách của toàn trường lập tức thay đổi.

“Vãi chưởng, năm viên tiên tinh cực phẩm!?” “Đừng nói chuyện tiền bạc, tục, sư đệ đã dùng tình cảm để chinh phục ta!” “Không sai, sư đệ thật là đa tài đa nghệ, bình dị gần gũi a!” “Bao trọn một thị trấn, đây không phải là có tiền muốn làm gì thì làm, mà là thể hiện tầm vóc lớn của đệ tử Tiên Minh chúng ta!” “Không sai, Tiên Minh chúng ta là một trong ba siêu cấp thế lực của Tiên giới, đệ tử ra ngoài cần nhất chính là khí thế!” “Sư đệ dương oai Tiên Minh, chúng ta bội phục!” “…” Mọi người chỉ hận không thể dập đầu cho Tiền Đa Đa một cái, nếu không số tiền này họ cầm thật không yên lòng.

“Đúng là bà già đi cắt mí, mở mang tầm mắt a!” Tần Phong trong lòng không khỏi cảm thán, đã được chứng kiến uy lực của năng lực đồng tiền.

Ngay lúc này — Một đám người mặc áo giáp trắng bạc đi tới, mỗi người đều tỏa ra khí thế kinh khủng.

“Là đệ tử của Lăng Tiêu Cung!” Mọi người lập tức im lặng, đồng loạt nhìn về phía đối phương.

“Lăng Tiêu Cung!?” Tần Phong nhìn qua lẩm bẩm một tiếng, trong đầu hiện ra thông tin liên quan.

Theo ghi chép trong bộ bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ, Lăng Tiêu Cung chính là thế lực cuối cùng trong ba siêu cấp thế lực của Tiên giới, hiện tại có quan hệ liên minh với Tiên Minh của bọn họ, cùng nhau chống lại Long Ngạo Thiên đang trỗi dậy mạnh mẽ.

Giống như liên minh Tôn-Lưu, cùng nhau chống lại Tào Ngụy vậy.

Hiện tại Chiến Thần Điện của Long Ngạo Thiên thật sự quá mạnh mẽ, chỉ dựa vào Tiên Minh hoặc Lăng Tiêu Cung một mình căn bản không thể chống cự, chỉ có hai bên liên minh mới có thể kìm hãm được Long Ngạo Thiên đang trỗi dậy mạnh mẽ.

Vì vậy, minh chủ của Tiên Minh bọn họ còn gả con gái duy nhất của mình cho Lăng Tiêu Tiên Đế của Lăng Tiêu Cung làm vợ.

“Sao giống Tam Quốc thế nhỉ!?” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm: “Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung không chỉ kết minh, còn gả con gái cho đối phương, ta sao càng nhìn càng thấy mình giống Thử Bối (chuột nhắt) thế nhỉ!?” “Không đúng, thần tượng của ta là Thừa tướng cơ mà!” Tần Phong vội vàng phủ nhận trong lòng, tỏ vẻ mình không phải là Thử Bối.

“Tiên Minh các ngươi có ý gì!?” Một đệ tử Lăng Tiêu Cung lên tiếng: “Biết rõ trong vòng mấy ngàn dặm chỉ có một thị trấn này, lại còn bao trọn nó, là cố tình không muốn cho đệ tử Lăng Tiêu Cung chúng ta nghỉ ngơi phải không?

Đừng quên chúng ta đã là minh hữu kết minh rồi.” “Kết minh thì sao!?” Tần Phong để chứng minh mình không phải Thử Bối, lập tức lên tiếng phản pháo: “Chỉ vì chúng ta kết minh, Tiên Minh chúng ta phải nuôi các ngươi như con trai sao, các ngươi không có chỗ nghỉ ngơi cũng là lỗi của chúng ta à!?” “Ngươi nói ai là con trai!?” Đệ tử

Lăng Tiêu Cung nghe vậy liền nổi giận, lửa giận cũng theo đó bùng phát.

“Làm gì?

Tưởng Tiên Minh ta không có người à?!” Đệ tử Tiên Minh **đều** đứng ra ủng hộ Tần Phong, nếu không năm viên tiên tinh cực phẩm cầm không yên lòng.

“Tên Tần sư đệ này quả là một tai họa!” Triệu Trường Sinh thấy tình hình không ổn, im lặng bảo vệ mọi người sau lưng mình.

“Hử!?” Tần Phong luôn chú ý đến Triệu Trường Sinh, thấy hắn bảo vệ mọi người sau lưng, lập tức đứng trên đỉnh cao đạo đức nói: “Triệu sư huynh, huynh làm gì vậy?

Hiện tại liên quan đến vinh nhục của Tiên Minh ta, huynh không nghĩ đến việc chiến đấu vì Tiên Minh, lại trốn sau lưng mọi người…” “Hử!?” Đệ tử Tiên Minh nghe vậy, đồng loạt nhìn qua.

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh vốn đang đứng bên cạnh Tần Phong, không biết từ lúc nào đã di chuyển ra sau lưng mọi người, cộng thêm lời chỉ trỏ trên đỉnh cao đạo đức của Tần Phong, khiến họ trong lòng lập tức cảm thấy khó chịu.

Mình coi hắn là đồng môn sư huynh, vậy mà hắn lại chơi trò ú tim với mình!

“Đúng là bại loại của Tiên Minh ta!” Mộ Dung Tĩnh không nhịn được hừ một tiếng.

Vốn dĩ ấn tượng của nàng đối với Triệu Trường Sinh đã không tốt, bây giờ lại thấy hắn không có đảm đương như vậy, trong lòng tự nhiên càng thêm coi thường.

“Ặc…” Triệu Trường Sinh người cứng đờ tại chỗ, ngượng đến mức có thể dùng ngón chân đào ra được cả một căn ba phòng một sảnh.

Ban đầu định cẩu sau lưng mọi người để bảo toàn tính mạng, ai ngờ Tần Phong đột nhiên quay lại hét một tiếng, không chỉ khiến hắn trở thành mục tiêu của mọi người, mà còn bị dán mác bại loại của Tiên Minh.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến danh tiếng của hắn bị tổn hại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và tiểu sư muội mối tình đầu, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Hắc hắc…” Khóe miệng Tần Phong không nhịn được nhếch lên.

Tuy đối phương là một Thiên Tuyển Chi Tử theo trường phái cẩu đạo, nhưng hắn cũng là một mọt sách mười năm, hoàn toàn có thể dự đoán được dự đoán của hắn, đứng trên đỉnh cao đạo đức để chỉ trỏ hắn.

“Ta không phải, ta không có, đừng nói bậy!” Triệu Trường Sinh vội vàng phủ nhận ba lần, sau đó chính khí lẫm liệt nói: “Ta sở dĩ lùi ra sau mọi người, là để bảo vệ hậu phương cho mọi người.” “Chuyện này…” Đệ tử Tiên Minh lập tức do dự, cảm thấy lý do này khá hợp lý.

“Triệu sư huynh, là sư đệ hiểu lầm huynh rồi!” Tần Phong vội vàng lên tiếng xin lỗi, không quên thêm dầu vào lửa: “Ra là huynh sớm đã nhìn ra đệ tử của Lăng Tiêu Cung đều là một đám chuột nhắt thích đánh lén sau lưng, nên mới lùi ra sau bảo vệ mọi người.” Nói xong… Tần Phong trang trọng hành lễ, ra vẻ biết lỗi thì sửa.

“Tần huynh!” Tiền Đa Đa vội vàng lên tiếng: “Sai thì sai rồi, hà tất phải tự mình hành đại lễ như vậy, cùng lắm thì bồi thường cho hắn ít tiền là được…” “Không được!” Tần Phong lập tức chính khí lẫm liệt nói: “Ta là đệ tử Nho gia chính thống, Tử viết: quân tử bất trọng tắc bất uy, học tắc bất cố, phạm lỗi thì không được sợ hãi sửa chữa.” “Hử!?” Tiểu Bạch lập tức sững sờ, đầu nhỏ đầy dấu hỏi.

Từ nhỏ Tần Phong dạy nó rõ ràng là, quân tử đánh người phải ra tay nặng, nếu không không thể thiết lập uy tín, bây giờ sao lại biến thành biết lỗi thì sửa!?

“Hay cho một câu ‘quân tử bất trọng tắc bất uy’!” Đệ tử Tiên Minh **đều** ném ánh mắt tán thưởng, trong lòng cũng càng thêm khinh bỉ Triệu Trường Sinh.

Rõ ràng là đồng môn sư huynh đệ, sao chênh lệch lại lớn như vậy!?

“Tên khốn này tuyệt đối là cố ý!” Triệu Trường Sinh trong lòng tức đến mức chửi ầm lên, có cảm giác bị người ta đặt lên giàn lửa nướng.

“Tần sư huynh, là quân tử thật sự!” Mộ Dung Tĩnh mắt lấp lánh trái tim hồng, đối với Tần Phong càng ngày càng không thể tự thoát ra.

Chương 1223

Không chỉ có tinh thần xả thân vì người, còn khiêm tốn lễ phép có chí tiến thủ, bây giờ lại còn biết lỗi thì sửa, thật sự là người bạn đời hoàn hảo nhất trong lòng nàng.

“Con hồ ly tinh này…” Hữu Dung trong lòng lập tức cảnh giác, thề phải ngăn cản Mộ Dung Tĩnh giành sự chú ý.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ giúp Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại kéo thù hận, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đạp lên Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại để **đánh bóng danh vọng**, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ quyến rũ tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến người trong mộng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại ghen tuông vì mình, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Vãi chưởng, bùng nổ rồi!” Tần Phong trong lòng cảm thấy sung sướng, phảng phất như tác giả lại câu thêm một chương.

So với niềm vui nhận được điểm phản diện của Tần Phong, đệ tử Lăng Tiêu Cung đối diện thì hoàn toàn nổi giận, trước đó ví họ như con trai của Tiên Minh, bây giờ lại ví họ như chuột nhắt.

Cái này có thể nhịn, cái kia không thể nhịn!

Thím có thể nhịn, chứ ta không thể nhịn!

“Ta không phải, ta không có, đừng nói bậy!” Triệu Trường Sinh vội vàng tiếp tục phủ nhận ba lần, trong lòng chỉ muốn tát chết tên tai họa Tần Phong này.

Mình đang cẩu yên ổn trong Tàng Thư Các, vậy mà hắn cứ phải lôi mình ra, bây giờ lại còn đặt mình lên giàn lửa nướng, muốn đoạn tuyệt con đường cẩu đạo sau này của mình.

“Không có là ý gì!?” Tiểu Bạch cũng bắt đầu nói bóng nói gió: “Lẽ nào ngươi lùi ra sau mọi người, không phải để đề phòng đám chuột nhắt Lăng Tiêu Cung đánh lén, mà là chơi trò ú tim với đệ tử Tiên Minh, coi mọi người là đồ ngốc, là bia đỡ đạn!?” “Đồ ngốc?!” “Bia đỡ đạn!?” Sắc mặt các đệ tử Tiên Minh lập tức lạnh xuống, muốn Triệu Trường Sinh cho họ một lời giải thích hợp lý.

“Mẹ nó chứ…” Triệu Trường Sinh cả người lập tức không ổn.

Hắn phát hiện đúng là có chủ nhân thế nào thì có linh sủng thế đó, với Tần Phong **quả thực** là một khuôn đúc ra.

“Một con thỏ ngoan ngoãn, sao lại mọc ra cái miệng thế!” Hữu Dung trong lòng không khỏi cảm thán.

Tiểu Bạch khi không nói chuyện thì đáng yêu biết bao, nhưng một khi nó mở miệng chắc chắn có thể khiến người ta tức chết.

“Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ làm bại hoại danh tiếng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Không hổ là thỏ ta nuôi lớn!” Tần Phong trong lòng rất hài lòng, thưởng cho một củ cà rốt.

“Chủ ngân của thỏ ta là tốt nhất!” Tiểu Bạch vui vẻ cọ cọ, đưa tay nhận cà rốt.

“Tần sư đệ, ngươi cố ý!” Triệu Trường Sinh tức đến nghiến răng, yêu cầu Tần Phong cho mình một lời giải thích.

“Triệu sư huynh, đừng hiểu lầm!” Tần Phong nghiêm túc nói: “Ta cho Tiểu Bạch cà rốt, tuyệt đối không phải để thưởng cho nó, mà là muốn nó mau ngậm miệng lại.” “Ừ, ừ…” Miệng Tiểu Bạch nhét đầy đến phồng lên như má sóc, chỉ có thể phối hợp gật gật cái đầu nhỏ của mình.

“Mọi người đừng cãi nhau nữa, đừng cãi nhau nữa!” Tiền Đa Đa vội vàng lên tiếng: “Nếu Lăng Tiêu Cung và Tiên Minh chúng ta là minh hữu, vậy thì cũng mỗi người năm viên tiên tinh cực phẩm, mọi người đừng vì chút chuyện nhỏ này mà làm mất hòa khí.” “Tiền gia, hào phóng!” Đệ tử Tiên Minh không nhịn được cảm thán một tiếng, phát hiện có tiền thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

“Năm viên tiên tinh cực phẩm!?” Đệ tử Lăng Tiêu Cung vừa mới chuẩn bị đánh nhau, lập tức sững sờ tại chỗ, bị tình cảm chân thành nhất của Tiên Minh chinh phục.

“Đây đều là tiền của ta a!” Tần Phong trong lòng lập tức khó chịu, tiếp tục thêm dầu vào lửa: “Tiền sư huynh, huynh làm vậy không tốt đâu?

Người ta Lăng Tiêu Cung là minh hữu của chúng ta, huynh cho người ta tiền như vậy không phải là sỉ nhục người ta, coi người ta như ăn mày sao!?” “Ăn mày!?” Đám đệ tử Lăng Tiêu Cung tức đến ngứa cả răng, năm viên tiên tinh cực phẩm bỗng nhiên không còn thơm nữa.

Trước thì ví họ như con trai, sau lại ví như chuột nhắt, bây giờ lại ví như ăn mày, thật sự không coi họ ra gì cả!?

Ngay lúc này — Một giọng nói trong trẻo như lan trong cốc vắng vang lên: “Đệ tử Tiên Minh thật là kiêu ngạo, không biết có dám cùng Lăng Tiêu Cung chúng ta tỷ thí một trận, người thắng sẽ vào thị trấn nghỉ ngơi…” "Hử!?" Mọi người nghe thấy âm thanh, theo phản xạ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nữ tử tuyệt mỹ lạnh lùng đột nhiên xuất hiện, thân khoác một bộ tiên giáp màu bạc cực kỳ tinh xảo, trong tay là một thanh trường thương màu bạc thon dài.

Mũi thương lấp lánh hàn quang, phảng phất có thể đâm thủng mọi chướng ngại.

Mà dưới thân nàng là một con cửu vĩ tiên hồ toàn thân trắng như tuyết, chín chiếc đuôi phiêu dật như lụa, trong mắt lộ ra vẻ trí tuệ và thần bí, dường như không ai có thể che giấu bí mật trước mặt nó. "Vãi chưởng, hàng hiệu đây mà!" Tần Phong bất giác sáng mắt lên, có cảm giác cao cấp đến mức chơi không nổi.

Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, trong lòng lập tức mất hết hứng thú với cô nàng Tô Uyển của Lăng Tiêu Cung này. "Là Tô Uyển của Lăng Tiêu Cung!" Có người không nhịn được kinh hô, mọi người đều tự giác nhường ra một lối đi. "Tô Uyển!?" Tần Phong đầu đầy dấu hỏi, phát hiện bách khoa toàn thư của mình bị hỏng rồi. "Nàng là tân tú của Lăng Tiêu Cung!" Mộ Dung Tĩnh ghé tai giới thiệu: "Tuy mới gia nhập Lăng Tiêu Cung chưa đầy hai năm, tu vi cũng chỉ có Chân Tiên trung giai, nhưng lại là thiên kiêu xếp hạng ba mươi trên Võ Tu Thiên Tư Bảng." "Ra là tân tú!" Tần Phong lập tức lộ vẻ bừng tỉnh.

Hèn gì bách khoa toàn thư Dịch Thiên Cơ của hắn đột nhiên mất tác dụng, thì ra là đệ tử mà Lăng Tiêu Cung mới chiêu mộ gần đây. "Kẻ nào, dám chiến?!" Tô Uyển từ trên lưng cửu vĩ tiên hồ nhảy xuống, hiên ngang dùng ngân thương chỉ về phía đám người Tần Phong. "Đây chính là thiên kiêu hạng ba mươi Võ Tu Thiên Tư Bảng đấy!" Các đệ tử Tiên Minh biết mình là ai, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tần Phong. "Triệu sư huynh nói quả không sai, Lăng Tiêu Cung toàn một lũ chuột nhắt!" Tần Phong không lúc nào quên diss Triệu Trường Sinh, mặt đầy khinh miệt nói: "Thị trấn nhỏ này đã bị chúng ta bao trọn rồi, vốn dĩ nên là chúng ta ở, vậy mà ngươi vừa đến đã đòi thông qua tỷ thí để vào ở, không muốn bỏ ra bất cứ thứ gì, thật sự coi đệ tử Tiên Minh chúng ta đều là lũ ngu không biết đếm số sao!?"

"Đúng là khinh người quá đáng!" Đệ tử Tiên Minh tự nhiên không thừa nhận mình là đồ ngu, nhao nhao chửi mắng đám đệ tử Lăng Tiêu Cung đối diện là lũ chuột nhắt. "Ta không có nói, hắn vu khống ta!!" Triệu Trường Sinh gào thét điên cuồng trong lòng, tỏ vẻ mình chưa từng nói những lời như vậy. "Ting ting, chúc mừng túc chủ vu hãm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, giúp y kéo thù hận, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Lại có 50 vạn vào tài khoản!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, đã mò được điểm G của Triệu Trường Sinh. "Các ngươi mới là lũ chuột nhắt!!" Đám đệ tử Lăng Tiêu Cung cũng nổi nóng, sống chết không thừa nhận mình là chuột nhắt. "Im lặng!" Tô Uyển lạnh lùng hừ một tiếng: "Nếu các ngươi thắng, ta thua một ngàn viên cực phẩm tiên tinh.

Còn nếu ta thắng, các ngươi phải cút khỏi thị trấn cho ta.

Bây giờ, ai trong các ngươi dám cùng ta một trận!" "Tên tai họa này cuối cùng cũng gặp báo ứng rồi!" Triệu Trường Sinh trong lòng vui sướng vô cùng, chuẩn bị lấy hạt dưa ra ngồi hóng kịch.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, Tần Phong lại dẫn mọi người lùi lại mấy bước, khiến hắn trong nháy mắt biến thành đại ca đứng hàng đầu. "Ngươi!" Tô Uyển dùng ngân thương trong tay chỉ vào Triệu Trường Sinh, chiến ý quanh thân cũng bắt đầu dâng trào. "Hử!?" Triệu Trường Sinh ngẩn người, theo phản xạ nhìn sang hai bên.

Mà khi hắn nhìn một vòng rồi quay đầu lại nhìn về phía sau, lại thấy Tần Phong ném cho mình một ánh mắt cổ vũ. "Ting ting, chúc mừng túc chủ gài bẫy Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Triệu sư huynh, cố lên!" Ánh mắt Tần Phong tràn đầy sự cổ vũ, không quên làm động tác **cổ vũ**. "Vãi chưởng..." Triệu Trường Sinh tuy không chửi thành tiếng ngay tại chỗ, nhưng trong lòng lại chửi cực kỳ bẩn.

Từ lúc gặp phải tên khốn Tần Phong này, hắn đã bị y một tay gác lên giàn lửa nướng, cũng khiến hắn vô cùng hối hận, lúc đầu tại sao lại lắm mồm đi bắt chuyện với Mộ Dung Tĩnh. "Chiến đi!" Tô Uyển không chút do dự, dứt khoát cầm thương tấn công.

Vút một tiếng!!

Chương 1224

Chỉ thấy ngân thương trong tay Tô Uyển như một tia chớp bạc, nhanh và chuẩn xác đâm về phía Triệu Trường Sinh, mà Triệu Trường Sinh không thể không né tránh, đồng thời cũng vung tay lấy ra một thanh trường kiếm.

Keng!

Keng!

Keng!

Hai bên giao chiến kịch liệt, tiếng kim loại chói tai không ngừng vang lên.

Chỉ thấy bóng dáng hai người không ngừng giao nhau trên không, ngân thương và trường kiếm vẽ ra từng quỹ đạo chói mắt, từng luồng năng lượng mạnh mẽ cũng sinh ra từ những va chạm của hai người. "Vãi!" Đám đệ tử Tiên Minh văng tục, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Trường Sinh.

Cứ tưởng Triệu Trường Sinh chỉ là một đệ tử nội môn bình thường, sẽ nhanh chóng thất bại, không ngờ hắn lại có thể đấu ngang tài ngang sức với Tô Uyển, người xếp hạng ba mươi trên Võ Tu Thiên Tư Bảng. "Ting ting, chúc mừng túc chủ ép Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại lộ ra một phần thực lực, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Tên này khá thật!" Tần Phong thầm hô trong lòng.

Đối mặt với Tô Uyển hạng ba mươi Võ Tu Thiên Tư Bảng, hắn vậy mà vẫn có thể che giấu phần lớn thực lực của mình, nếu không có hệ thống nhắc nhở, nói không chừng thật sự đã bị tài diễn xuất của hắn lừa gạt.

Lúc này – Triệu Trường Sinh tung ra một đạo kiếm khí mạnh mẽ, đẩy lùi Tô Uyển mấy mét, nhưng Tô Uyển lộn một vòng trên không trung, sau đó thuận thế sử dụng một chiêu Hồi Mã Thương. "Hử!?" Triệu Trường Sinh nhíu mày, lại chém ra một đạo kiếm khí.

Ầm ầm ầm!!

Ngân thương và trường kiếm lại một lần nữa va chạm, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Chỉ thấy không khí xung quanh bị chấn động, dấy lên một cơn bão năng lượng kinh hoàng, ngay sau đó bóng dáng hai người lại giao nhau trên không, không ngừng va chạm tạo ra từng tia lửa. "Lợi hại quá!" Tiền Đa Đa nhìn Tô Uyển, ánh mắt si mê nói: "Tần huynh, ta cảm giác ta đã rơi vào lưới tình rồi!" "Ngươi không phải là định nói với ta, ngươi thích Tô Uyển này đấy chứ!?" Tần Phong nhìn theo ánh mắt của y, không nhịn được khuyên nhủ: "Tiền huynh, nghe huynh đệ khuyên một câu, người phụ nữ như Tô Uyển ngươi không nắm giữ được đâu!" "Ý gì!?" Tiền Đa Đa lập tức cảnh giác: "Tần huynh muốn tranh Tô Uyển với ta!?" "Hử!?" Hữu Dung và Mộ Dung Tĩnh lập tức thống nhất chiến tuyến, hai đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tần Phong. "Ngươi nghĩ nhiều rồi!" Tần Phong không nhịn được đảo mắt khinh bỉ: "Không phải ta muốn tranh Tô Uyển với ngươi, mà là sau này người ta sẽ thích Triệu sư huynh, dù ngươi có năng lực đồng tiền cũng không theo đuổi được đâu." "Tương lai?

Sao ngươi tính ra được!?" Tiền Đa Đa mặt đầy vẻ hoài nghi, cảm thấy Tần Phong chỉ muốn lừa mình rút lui. "Ta đây không phải là tính, đây là kinh nghiệm tổng kết!" Ánh mắt Tần Phong tràn đầy tự tin.

Theo kinh nghiệm mười năm mọt sách lão làng của hắn, phàm là cô gái xinh đẹp nào đã chiến đấu với nam chính, cuối cùng đều sẽ vì một lý do không thể giải thích được mà thích nam chính đó.

Giống như mỗi năm đến dịp lễ Giáng Sinh... nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều cô em mặc đồ Giáng sinh màu đỏ, các nàng không chỉ hoạt động trên các nền tảng video ngắn, mà còn xuất hiện trong chuyên mục Giáng sinh của một số trang web nào đó.

Đây là kinh nghiệm tổng kết nhiều năm, tuyệt đối không sai... "Kinh nghiệm tổng kết!?" Tiền Đa Đa đứng hình tại chỗ, không hiểu Tần Phong lấy kinh nghiệm ở đâu ra.

Ầm ầm ầm!!

Chưa đợi Tiền Đa Đa nói tiếp, tiếng nổ chói tai lại vang lên.

Chỉ thấy hai người lại một lần nữa va chạm mạnh vào nhau, không chỉ dấy lên một cơn bão năng lượng kinh hoàng, mà cơ thể cũng không khống chế được đồng thời lùi lại mấy bước mới dừng lại. "Cẩn thận!" Tiền Đa Đa đau lòng đến mức suýt chút nữa đã lao ra, sợ Triệu Trường Sinh đánh hỏng mất Tô Uyển. "Tên này, không lẽ là thật lòng sao!?" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm trong lòng.

Ban đầu hắn nghĩ Tiền Đa Đa sẽ là người anh em nhà giàu bên cạnh Thiên Tuyển Chi Tử, nhưng bây giờ càng nhìn càng thấy y giống nam phụ lụy tình hèn mọn mà sâu sắc trong tiểu thuyết.

Để tác thành cho nữ chính và nam chính ở bên nhau, không chỉ hiến dâng toàn bộ gia sản của mình, còn gánh chịu mọi tiếng xấu, cuối cùng mang theo tình yêu với nữ chính mà chết cóng đầu đường.

Lúc này – Hai bên đã ổn định thân hình, đám đệ tử Lăng Tiêu Cung lập tức sôi trào. "Đùa gì vậy?

Người này lại có thể đấu ngang tài ngang sức với Tô Uyển!" "Hơn nữa tu vi của hắn, lại giống hệt Tô Uyển, đều là Chân Tiên trung giai!" "Hôm nay ta nhất định là ngủ chưa tỉnh, Tô Uyển chính là người xếp hạng ba mươi trên Võ Tu Thiên Tư Bảng đó!" "Ai biết người này không?

Tuyệt đối không phải là kẻ vô danh!" "..." Đệ tử Lăng Tiêu Cung hỏi nửa ngày không ai biết, ngay cả đệ tử Tiên Minh cũng không ai nhận ra. "Ngang tài ngang sức!?" Tần Phong không nhịn được thầm phỉ nhổ, phát hiện Triệu Trường Sinh còn diễn giỏi hơn cả mình. "Ngươi tên gì!?" Tô Uyển cũng đầy vẻ không dám tin.

Từ khi nàng gia nhập Lăng Tiêu Cung, leo lên Võ Tu Thiên Tư Bảng, toàn là nàng vượt cấp khiêu chiến người khác, chưa từng có ai có thể đấu ngang tài ngang sức với nàng. "Không ổn!" Triệu Trường Sinh thấy mình gây chú ý, vội vàng chắp tay nói: "Tại hạ là một tiểu tốt vô danh của Tiên Minh, vừa rồi đa tạ Tô Uyển sư muội đã hạ thủ lưu tình!" "Thì ra là hạ thủ lưu tình!" Mọi người xung quanh lập tức lộ vẻ bừng tỉnh.

Họ còn đang thắc mắc một tiểu tốt vô danh sao có thể đấu ngang sức với Tô Uyển, thì ra là Tô Uyển biết đại thể, biết Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung là minh hữu, cố ý hạ thủ lưu tình để giữ thể diện cho Tiên Minh. "Ặc..." Tô Uyển lập tức cứng đờ tại chỗ.

Là đối thủ trực diện giao đấu với Triệu Trường Sinh lúc nãy, nàng tự nhiên biết người đàn ông trước mắt này lợi hại thế nào, không những không có chuyện hạ thủ lưu tình, mà còn ép nàng phải dùng toàn lực.

Thậm chí trong lòng nàng còn có cảm giác mơ hồ, nếu cứ đánh tiếp, mình chắc chắn sẽ thua không thể nghi ngờ.

Nhưng bây giờ Triệu Trường Sinh lại nói là mình hạ thủ lưu tình, không chỉ giữ được thể diện cho mình, mà còn giữ được thể diện cho Lăng Tiêu Cung, khiến nàng trong phút chốc nảy sinh hảo cảm. "Tốt, tốt, tốt, chơi kiểu này phải không!?" Tần Phong nhìn hai người liếc mắt đưa tình, trong lòng lập tức cảm thấy không vui. "Hử?

Cơ hội của thỏ ta lại đến rồi!" Tiểu Bạch như giun trong bụng Tần Phong, lập tức quay sang chửi mắng Triệu Trường Sinh: "Chủ ngân thỏ ta tốt bụng cho ngươi cơ hội, ngươi lại vô dụng như vậy!" "Ngươi nói ai vô dụng!?" Triệu Trường Sinh vừa nghe thấy tiếng Tiểu Bạch đã nghiến răng nghiến lợi, hận không thể dùng bao tải tròng nó về nhà làm món đầu thỏ xào cay. "Đương nhiên là ngươi rồi!" Tiểu Bạch không chút khách khí đáp trả: "Chủ ngân thỏ ta cho ngươi cơ hội, không chỉ là để ngươi dương danh Tiên Minh ta, mà còn là tạo cơ hội cho ngươi dương danh lập vạn.

Vậy mà ngươi lại cố ý đánh hòa với một nữ nhân, cái vẻ ngang ngược bất tuân hô Lăng Tiêu Cung là lũ chuột nhắt lúc nãy của ngươi đâu rồi!?" "Lũ chuột nhắt!?" Đám đệ tử Lăng Tiêu Cung vừa nghe thấy hai chữ này, tâm trạng lập tức khó chịu. "Cố ý!?" Đám đệ tử Tiên Minh vừa nghe thấy hai chữ này, ánh mắt lập tức lạnh đi.

Chương 1225

Cứ tưởng Tần Phong lùi lại là vì ngứa mắt Triệu Trường Sinh, không ngờ là cho hắn cơ hội dương danh lập vạn, nhưng ai ngờ hắn không biết trân trọng thì thôi, lại còn muốn làm bại hoại danh tiếng Tiên Minh của bọn họ. "Ta không phải, ta không có, nó nói bậy!" Triệu Trường Sinh vội vàng phủ nhận ba lần: "Là con thỏ này vu khống ta, ta chưa bao giờ nói Lăng Tiêu Cung là lũ chuột nhắt..." "Ting ting, chúc mừng linh sủng của túc chủ làm bại hoại danh tiếng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Không hổ là thỏ ta nuôi lớn!" Tần Phong thấy Tiểu Bạch đã đóng xong vai ác, vội vàng đóng vai hiền: "Tiểu Bạch, không được nói bậy, Triệu sư huynh là đệ tử Tàng Thư Các của Tiên Minh chúng ta, là người đọc sách, biết lễ nghĩa liêm sỉ, sao có thể cố ý thua cho lũ chuột nhắt Lăng Tiêu Cung, làm bại hoại danh tiếng Tiên Minh ta được chứ!?" Nói xong... không quên lấy ra hai củ cà rốt, nhét vào miệng Tiểu Bạch. "Vật dụ chủ ngân nót đúng..." Tiểu Bạch vui vẻ ăn cà rốt, miệng căng phồng như một con sóc. "Tên này..." Triệu Trường Sinh mặt đầy vạch đen.

Tuy hắn nghi ngờ Tần Phong đang cà khịa mình, nhưng khổ nỗi bây giờ hắn không có bằng chứng. "Ting ting, chúc mừng túc chủ cà khịa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, làm bại hoại danh tiếng của y, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Lại vào túi 20 vạn!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên, còn khó nén hơn cả súng AK. "Đừng cãi nữa, mọi người đừng cãi nữa!" Tiền Đa Đa thấy tình hình sắp leo thang, vội vàng sử dụng năng lực đồng tiền: "Mọi trách nhiệm đều do ta, cho ta một canh giờ, ta sẽ giúp các bạn Lăng Tiêu Cung xây một thị trấn hoàn toàn mới để ở." "Một canh giờ, một thị trấn!?" Mọi người xung quanh lập tức kinh hô.

Họ phát hiện ra sự nghèo khó quả thật đã hạn chế trí tưởng tượng của mình, niềm vui của người có tiền có nghĩ nát óc họ cũng không tưởng tượng ra được. "Tô..." Tiền Đa Đa mặt đầy nụ cười nịnh nọt, chuẩn bị đến chỗ Tô Uyển tự giới thiệu. "Tiền sư huynh!" Tần Phong kéo Tiền Đa Đa lại, mặt đầy ý cười nói: "Lúc nãy không phải huynh nói đã mời thần bếp đệ nhất Tiên giới, mười tám ca kỹ xinh đẹp, và một trăm linh tám nhạc sư hàng đầu cho ta sao!?" "Đúng vậy!" Tiền Đa Đa cuối cùng cũng nhớ ra chính sự.

Chỉ có thể vô cùng tiếc nuối liếc nhìn Tô Uyển một cái, sau đó dẫn đám người Tần Phong vào trong thị trấn.

Cùng lúc đó – Khu vực biên giới Đông Vực.

Tin đồn Quan Vũ Dịch Thiên Cơ cứu Diệp Thần đi, lan truyền nhanh như virus. "Dịch Thiên Cơ?

Dịch Thiên Cơ của Thiên Cơ Môn!?" "Ai cho hắn lá gan đó?

Dám đối đầu với Ngạo Thiên Tiên Đế!" "Tuy Dịch Thiên Cơ xếp hạng hai mươi trên Võ Tu Thiên Tư Bảng, nhưng Ngạo Thiên Tiên Đế chính là đệ nhất càn quét vạn cổ!" "Đừng quên, Dịch Thiên Cơ xuất thân từ Thiên Cơ Môn, môn phái thần bí nhất Tiên giới!" "Ý ngươi là, Thiên Cơ Môn đã tính toán được điều gì đó, nên mới dám mạo hiểm đắc tội Ngạo Thiên Tiên Đế để ra tay cứu Diệp Thần!?" "Cái này còn phải nghĩ sao?

Diệp Thần có thể nhận được Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, chứng tỏ hắn là người có đại cơ duyên, Thiên Cơ Môn đây là đang đầu tư vào Diệp Thần!" "Xác định chưa?

Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn thật sự ở trên người Diệp Thần sao!?" "Xác định rồi, nghe từ những người đã giao thủ với Diệp Thần, Diệp

Thần chính là dựa vào việc ngưng đọng thời gian để hết lần này đến lần khác thoát khỏi sự truy bắt." "Bây giờ Dịch Thiên Cơ của Thiên Cơ Môn ra tay, lại càng chứng minh cho điểm này!" "..." Mà theo tin tức không ngừng lan truyền, cũng đã thành công truyền đến tai Long Ngạo Thiên... "Dịch Thiên Cơ!" Long Ngạo Thiên sau khi nhận được tin, cả người tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Trước đó hắn **sở dĩ** gào thét phẫn nộ, là vì mãi không tìm được manh mối, giống như nắm đấm phẫn nộ không đánh trúng mục tiêu.

Nhưng bây giờ có cái tên Dịch Thiên Cơ, nắm đấm phẫn nộ của hắn cuối cùng cũng có thể xuất kích. "Bẩm Đế quân..." Hồng Liên vội vàng lên tiếng: "Ngay khi nhận được tin, chúng ta đã đi điều tra Dịch Thiên Cơ, kết quả phát hiện phân thân của hắn đã rời khỏi Thiên Cơ Các nửa năm trước.

Dựa vào lộ trình phán đoán, đích đến chính là khu vực biên giới Đông Vực." "Khu vực biên giới Đông Vực!!" Long Ngạo Thiên ánh mắt lạnh lẽo: "Nửa năm trước Diệp Thần vừa mới phi thăng lên Tiên giới, ngay sau đó Dịch Thiên Cơ liền đến khu vực biên giới Đông Vực, tất cả chuyện này có phải là quá trùng hợp rồi không!?" "Quả thực trùng hợp!" Hồng Liên gật đầu tiếp tục: "Hơn nữa chúng ta còn điều tra được, trong khoảng thời gian Diệp Thần biến mất, bản thể của Dịch Thiên Cơ cũng đã rời khỏi Thiên Cơ Các.

Đợi đến khi Diệp Thần lại xuất hiện ở khu vực biên giới Đông Vực, có người đã phát hiện tung tích của Dịch Thiên Cơ ở đó." "Chắc chắn là Dịch Thiên Cơ không sai rồi!" Hồng Tụ lập tức la lên: "Diệp Thần xuất hiện hai lần, Dịch Thiên Cơ cũng xuất hiện hai lần.

Bây giờ Diệp Thần biến mất, Dịch Thiên Cơ cũng biến mất theo, không phải hắn cứu Diệp Thần thì còn là ai!?" "Một lần là trùng hợp, hai lần thì không phải là trùng hợp nữa!" Hồng Liên cũng gật đầu đồng ý: "Qua nhiều lần suy luận, chúng tôi đi đến kết luận, kẻ giết chết mấy chục tiểu đội trưởng Kim Tiên của Chiến Thần Điện chúng ta, cứu Diệp Thần đi tám chín phần chính là Dịch Thiên Cơ.

Hắn cũng có năng lực xóa bỏ manh mối và che đậy thiên cơ." "Nhưng mục đích Dịch Thiên Cơ làm vậy là gì!?" Hồng Tụ không nhịn được hỏi: "Ta không tin hắn mạo hiểm đắc tội Chiến Thần Điện để cứu Diệp Thần, là vì lòng tốt gì đó.

Hắn chắc chắn có bí mật không thể cho ai biết." "Bất kể hắn có bí mật gì, từ khoảnh khắc hắn cứu Diệp Thần, hắn đã là một người chết rồi!" Ánh mắt Long Ngạo Thiên đột nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Ngay sau đó, ngọn lửa giận kinh hoàng như cuồng phong bão táp càn quét ra ngoài, kèm theo một cảm giác áp bức ngột ngạt đến cực điểm, khiến người ta như đang ở trong tâm bão không thể thoát ra. "Tuân chỉ!" Hồng Liên và những người khác vẻ mặt nghiêm túc, đồng loạt đứng thẳng chắp tay lĩnh mệnh. "Đế quân!" Hồng Liên suy nghĩ một chút, mới hỏi: "Thiên Cơ Các phải xử lý thế nào!?" "Diệt!" Trong mắt Long Ngạo Thiên vẫn cuồn cuộn lửa giận, nhưng lại nhẹ nhàng thốt ra một chữ. "Hắt xì..." Dịch Thiên Cơ không hiểu sao rùng mình một cái, dự cảm không lành dâng lên trong lòng. "Không ổn!" Sắc mặt Diệp Thần bên cạnh đột ngột thay đổi, toàn thân lông tơ dựng đứng.

Mà khi khóe mắt hắn lướt nhanh qua xung quanh, liền thấy mười mấy bóng người từ tứ phía tám hướng lao về phía bọn họ.

Nhưng những người này khác với những tiên nhân hắn gặp trước đây, khí tức của họ kinh khủng như biển rộng, đã đạt đến tu vi Thái Ất Kim Tiên cảnh, dù hắn có dùng hết sức bú sữa mẹ cũng không thể né tránh. "Chết đi!" Dịch Thiên Cơ ánh mắt lạnh lẽo, chân phải dùng sức đạp mạnh.

Rầm một tiếng!

Chỉ thấy một trận bàn Thiên Can Địa Chi màu vàng hiện ra, bao trùm toàn bộ mười mấy bóng người lao tới. "Thiên Cơ Kỳ Môn Cục?

Quả nhiên là Dịch Thiên Cơ!" Mười mấy người ánh mắt như lang như hổ, toát ra vẻ hung tàn và tham lam.

Bây giờ quyết tâm giết Diệp Thần của Long Ngạo Thiên đã người người đều biết, càng căm hận kẻ đã cứu Diệp Thần đi đến nghiến răng nghiến lợi.

Nói cách khác, bây giờ trước mặt bọn họ là hai phần quà lớn.

Ầm ầm ầm!!

Mười mấy người phối hợp vô cùng ăn ý, lập tức tấn công Dịch Thiên Cơ.

Chỉ thấy động tác của họ nhanh và mạnh, như một cơn cuồng phong bão táp ập tới, cố gắng phá vỡ Thiên Cơ Kỳ Môn Cục của Dịch Thiên Cơ bằng vũ lực. "Trò mèo, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Dịch Thiên Cơ lạnh lùng hừ một tiếng, nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy trận bàn Thiên Can Địa Chi dưới chân nhanh chóng vận chuyển, sức mạnh thiên cơ kinh hoàng bắt đầu điên cuồng cắn xé mười mấy người đối phương.

Tuy phân thân bị Tần Phong chém giết của hắn chỉ có Kim Tiên cảnh đỉnh phong, nhưng tu vi bản thể đã đột phá đến Tiên Quân cảnh, cao hơn hẳn một đại cảnh giới so với đám Thái Ất Kim Tiên này. "Ngươi nghĩ rằng sau khi biết sự tồn tại của ngươi, chúng ta sẽ không có chuẩn bị sao?!" Mười mấy Thái Ất Kim Tiên lộ ra nụ cười khinh miệt, dường như không hề coi Dịch Thiên Cơ ra gì. "Cái gì!!" Sắc mặt Dịch Thiên Cơ không khỏi biến đổi, vội vàng quay đầu nhìn về phía sau lưng mình.

Chương 1226

Chỉ thấy không biết từ lúc nào một vị Tiên Quân đã xuất hiện sau lưng hắn, nắm chặt nắm đấm to như bao cát lập tức oanh kích lên Kỳ Môn Cục của hắn.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất, Kỳ Môn Cục vừa ngưng tụ đã lập tức vỡ tan. "Phụt!!" Dịch Thiên Cơ phun ra một ngụm máu tươi, khí tức yếu đi không ít so với trước. "Ngươi không sao chứ!?" Diệp Thần biến sắc, vội vàng đỡ lấy y. "Lúc này không động thủ, còn đợi đến khi nào!" Vị Tiên Quân vừa ra tay hạ lệnh, mọi người nhao nhao lao về phía hai người. "Nguy hiểm!!" Dịch Thiên Cơ cố nén cơn tức ngực cuộn trào, một tay tóm lấy Diệp Thần nhanh chóng né tránh.

Chỉ thấy y dựa vào thân hình linh hoạt của mình, né qua từng đợt tấn công, nhưng số lượng đối phương thực sự quá đông, theo thời gian trôi đi, y cũng dần cảm thấy **lực bất tòng tâm**.

Xoẹt một tiếng!!

Dịch Thiên Cơ né không kịp, Diệp Thần trong tay y bị người ta chém một nhát. "A!!" Diệp Thần hét lên thảm thiết, sau đó đeo lên chiếc mặt nạ đau đớn.

Nhưng chưa kịp thở dốc nghỉ ngơi, lại có người một kiếm đâm trúng hắn, máu tươi phun ra như không cần tiền, và theo thời gian, vết thương trên người hắn ngày càng nhiều. "Ting ting, chúc mừng túc chủ lừa gạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Ting ting, chúc mừng túc chủ vu hãm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Ting ting, chúc mừng túc chủ gài bẫy Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến y bị người chém trọng thương, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Ting ting, chúc mừng túc chủ gài bẫy Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến y bị người chém trọng thương, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "..." "Diệp Thần giegie bị phát hiện rồi!?" Tần Phong đang xem ca múa biểu diễn, nghe thấy tiếng hệ thống không khỏi ngẩn người.

Cứ tưởng Diệp Thần giegie còn có thể dựa vào hào quang nhân vật chính để thoát nạn, không ngờ tin tức vừa lan ra mấy ngày đã bị người ta lôi ra, khiến hắn nghe tin không khỏi cảm thấy một trận đau lòng. "Cũng chỉ có ta mới đau lòng cho giegie thôi!" Trong lòng Tần Phong lập tức dâng lên một trận bi thương, tay thì ôm lấy mấy mỹ nữ phương nam ngọt ngào. "Tần sư đệ!" Tiền Đa Đa trong đầu toàn là Tô Uyển, đẩy mỹ nữ bên cạnh ra, mặt đầy ưu sầu nói: "Nếu để đệ chọn giữa kiếm tiền và cua gái, đệ sẽ chọn cái gì!?" "Ta sẽ chọn để phụ nữ kiếm tiền!" Tần Phong ôm mỹ nữ phương nam, phương châm chính là chân thành. "Thỏ ta sẽ chọn kiếm tiền của phụ nữ!" Tiểu Bạch ôm củ cà rốt trong lòng, cũng tương tự là chủ trương chân thành... "Hả!?" Tiền Đa Đa đứng hình tại chỗ, không ngờ còn có hai loại đáp án này. "Súc sinh!" Triệu Trường Sinh không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, quyết định tránh xa một người một thỏ này.

Tuy đến giờ hắn vẫn không hiểu, tại sao một người một thỏ này lại nhắm vào mình, nhưng chỉ với cái kiểu nhân phẩm không có giới hạn này, mình phải sớm tránh xa bọn họ, nếu không sau này không biết còn xảy ra chuyện gì nữa. "Hử!?" Tai Tần Phong khẽ động, mỉm cười nhìn về phía Triệu Trường Sinh. "Tần sư đệ!!" Triệu Trường Sinh lập tức trở lại bình thường, nâng ly rượu lên mặt đầy áy náy nói: "Ly rượu này xem như sư huynh tạ lỗi với đệ, đệ tạo cơ hội cho sư huynh, nhưng sư huynh lại không hiểu được dụng tâm lương khổ của đệ." "Tên này, còn diễn giỏi hơn cả mình!" Tần Phong không nhịn được thầm phỉ nhổ, nhưng cũng nâng ly rượu lên, giả vờ nghiêm túc nói: "Triệu sư huynh nói gì vậy, huynh đệ đồng môn chúng ta, giúp đỡ lẫn nhau, cổ vũ lẫn nhau là chuyện nên làm, sau này đừng nói những lời như vậy nữa." "Tần sư đệ, không nói nhiều nữa!" Triệu Trường Sinh ra vẻ cảm động khôn xiết, một hơi uống cạn ly rượu. "Tất cả đều ở trong rượu rồi!" Tần Phong cũng không nói hai lời, một hơi uống cạn. "Thật là tình huynh đệ đáng ngưỡng mộ!" Mọi người nhao nhao ném ánh mắt ngưỡng mộ, cũng muốn có một người huynh đệ như vậy. "Hử!?" Tiểu Bạch nhìn qua nhìn lại hai người, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngay lúc này – Bên ngoài có thuộc hạ vào báo cáo, thị trấn đã hoàn thành đúng giờ.

Chỉ thấy cách thị trấn bọn họ đang ở không xa, một thị trấn hoàn toàn mới mọc lên từ mặt đất, không chỉ sao chép một đối một, đảm bảo chất lượng, mà còn đầy đủ đồ đạc, xách vali vào ở. "Đây chính là năng lực đồng tiền sao!?" Tần Phong ra ngoài nhìn, trong lòng không khỏi cảm khái.

Cứ tưởng chỉ cần mình chịu khó nỗ lực, là có thể sống cuộc sống mình mong muốn, nhưng ai ngờ phấn đấu hơn hai mươi năm, ngay cả vạch xuất phát của người ta cũng chưa chạm tới. "Thỏ ta chịu không nổi nữa rồi!" Mắt Tiểu Bạch lập tức đỏ lên, thật muốn xông lên bắt cóc người ta.

Nhưng chưa kịp hành động, đã bị Tần Phong một tay đè xuống, tỏ vẻ chuyện cướp bóc phạm pháp bọn họ không làm, thiếu tiền có thể đường đường chính chính đi xin vay. "Tiền gia!" Thuộc hạ mặt đầy nịnh nọt báo cáo: "Chúng tôi sau khi nhận được lệnh của ngài, đã lập tức điều động một vạn Địa Tiên, thành công trong một canh giờ xây dựng một thị trấn, hoàn toàn sao chép một đối một theo thị trấn này, đảm bảo mỗi chi tiết đều giống hệt." "Không tệ, thưởng!" Tiền Đa Đa hài lòng gật đầu: "Mỗi Địa Tiên thưởng mười viên thượng phẩm tiên tinh, rồi lấy một ngàn viên cực phẩm tiên tinh, mua một ít thị nữ về, nhất định phải để các minh hữu Lăng Tiêu Cung có cảm giác thân quen như ở nhà." "Vâng!" Thuộc hạ chắp tay lĩnh mệnh, quay người đi chấp hành. "Đây là cuộc sống của người có tiền sao!?" Đám đệ tử Tiên Minh nhìn mà mặt đầy ngưỡng mộ, hận không thể cắt cổ đầu thai lại.

Còn đệ tử Lăng Tiêu Cung thì mặt mày rầu rĩ, so với trải nghiệm thân quen như ở nhà này, họ cảm thấy năm viên cực phẩm tiên tinh vẫn thơm hơn, ở ngoài trời hai ngày cũng không có gì không tốt.

Lúc này – Trên một cái cây không xa.

Lục gia đang đứng trên cành cây, tay cầm tẩu thuốc rít một hơi.

Sau khi Tần Phong rời khỏi Tiên Minh, Tây trưởng lão đã chạy đến Lang Gia Phong của ông, sau đó bắt đầu ăn vạ đủ kiểu, cuối cùng nể tình đã từng gọi mình một tiếng cha, ông đích thân ra mặt làm hộ đạo nhân cho Tần Phong. "Hình như còn có thu hoạch bất ngờ!" Lục gia nhìn về phía Triệu Trường Sinh, nhẹ nhàng nhả ra một vòng khói.

Là Lục trưởng lão của Tiên Minh, ông tự nhiên có thể nhìn ra, lúc nãy trong trận chiến với Tô Uyển, Triệu Trường Sinh đã che giấu thực lực.

Phát hiện này khiến ông vui như điên...

Bởi vì Tô Uyển là thiên kiêu xếp hạng ba mươi trên Võ Tu Thiên Tư Bảng, bây giờ Triệu Trường Sinh che giấu thực lực đánh hòa với nàng, chẳng phải **chứng tỏ** Triệu Trường Sinh có tư chất top ba mươi Võ Tu Thiên Tư Bảng sao!?

Nhưng khi ông gửi tin tức về mới phát hiện...

Triệu Trường Sinh này chỉ là một đệ tử bình thường của Tàng Thư Các, bình thường cũng chỉ thích đọc sách, trong mắt các sư huynh đệ luôn bình thường không có gì nổi bật, chưa từng thể hiện bất kỳ biểu hiện kinh diễm nào. "Thằng nhóc này rốt cuộc là không màng thế sự, hay là gián điệp của thế lực khác phái tới!?" Lục gia xa xa nhìn Triệu Trường Sinh, quyết định quan sát kỹ hơn một chút. "Hắt xì..." Triệu Trường Sinh không nhịn được rùng mình một cái, chỉ cảm thấy toàn thân lông tơ dựng đứng.

Nhưng khi hắn nghi hoặc nhìn quanh, lại không thấy ai cả, ngay cả Tần Phong cũng không có gì khác thường, đang nhìn thị trấn vừa mới xây xong ở phía trước. "Tại sao lại như vậy!?" Triệu Trường Sinh trong lòng lẩm bẩm.

Từ khi hắn lắm mồm bắt chuyện với Mộ Dung Tĩnh, cứ ba ngày hai bận lại xuất hiện cảm giác kỳ quái này, cũng khiến lòng hắn ngày càng hoảng sợ, không có một chút cảm giác an toàn nào. "Tiên giới cường giả nhiều như vậy, ta không muốn chết đâu!" Triệu Trường Sinh trong lòng cảm thấy hoảng sợ bất an, suy nghĩ xem mình nên đối phó như thế nào.

Bây giờ có tên khốn Tần Phong này luôn theo dõi mình, sau này phần lớn là không có ngày yên ổn để sống rồi.

Chương 1227

Hay là nhân cơ hội ra ngoài lần này mau chóng chạy đi, tìm một nơi không ai biết mình, ẩn danh giấu tên tiếp tục ẩn mình.

Đợi đến khi Tần Phong, Long Ngạo Thiên những người này đều chết hết, mình lại ra ngoài dạo chơi.

Còn về việc có thể sống dai hơn Tần Phong và Long Ngạo Thiên hay không, hắn vô cùng tự tin, bởi vì hắn tình cờ nhận được Trường Sinh Đại Đạo Chi Ấn, sở hữu sinh mệnh vô cùng vô tận.

Có thể đứng trên đỉnh cao của sinh mệnh, nhìn tử thần cuồng nộ bất lực!

Nhưng sự cám dỗ của Trường Sinh Đại Đạo Chi Ấn thực sự quá lớn, ngay cả Tiên Đế trấn áp vạn cổ cũng khó lòng chống lại, vì vậy vì cái mạng nhỏ của mình, hắn phải tìm một nơi an toàn để ẩn mình.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên, như thể có một sức mạnh thần bí đang thức tỉnh.

Chỉ thấy trong khu rừng cách thị trấn không xa, một đàn chim kinh động bay lên, ngay sau đó một khe nứt khổng lồ xuất hiện ở trung tâm khu rừng, như bị một lực lượng vô hình cưỡng ép xé rách.

Qua khe nứt có thể lờ mờ thấy một thế giới, bên trong có rất nhiều tiên thú mạnh mẽ, cùng rất nhiều tiên thảo và tiên quả hấp dẫn, còn có một số tiên tinh và tiên thạch hiếm có. "Linh Chi Bí Cảnh mở ra rồi!" Toàn trường mọi người nhao nhao kinh hô, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Theo kinh nghiệm mở ra của Linh Chi Bí Cảnh những năm trước, đáng lẽ còn hai ngày nữa mới mở, nhưng tại sao năm nay lại đột nhiên sớm hơn hai ngày.

Nhưng mọi người cũng không nghĩ nhiều, sau khi thấy Linh Chi Bí Cảnh mở ra, nhao nhao gọi những người bạn đã hẹn trước, lao vào bắt đầu vơ vét bảo bối bên trong. "Mở rồi sao!?" Tần Phong nhìn Linh Chi Bí Cảnh lẩm bẩm một tiếng, tự nhiên biết tại sao lại mở sớm hai ngày.

Bởi vì bị ảnh hưởng của di tích Tiên Vương, đợi mọi người vào trong, di tích Tiên Vương sẽ mở ra theo, đến lúc đó cũng sẽ thu hút một lượng lớn tu hành giả. "Triệu sư huynh, chúng ta đi thôi!" Tần Phong đề phòng Triệu Trường Sinh, lại túm hắn từ phía sau kéo ra trước mặt mình... "Tần sư đệ, ngươi..." Triệu Trường Sinh lộ vẻ mặt đau đớn tột cùng.

Y định đứng trên đỉnh cao đạo đức để tố cáo Tần Phong lấy mình làm bia đỡ đạn. "Có vấn đề gì sao!?" Tần Phong dường như đã đoán trước được ý đồ của Triệu Trường Sinh, ra tay ngắt chiêu trước: "Lần này ta đến Linh Chi Bí Cảnh là lấy danh nghĩa người dẫn đường mời Triệu sư huynh, người dẫn đường đi phía trước giảng giải cho chúng ta, có vấn đề gì sao!?" "Đúng vậy!

Có vấn đề gì sao!?" Mộ Dung Tĩnh và những người khác cũng ngơ ngác, không hiểu tại sao Triệu Trường Sinh lại có biểu cảm như vậy. "Ặc..." Khóe mắt Triệu Trường Sinh không khỏi giật giật, phát hiện kế hoạch chiếm lĩnh đỉnh cao đạo đức đã thất bại. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã ngắt lời Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại chiếm lĩnh đỉnh cao đạo đức, còn tiện tay bắt cóc đạo đức ngược lại y, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "He he, không ngờ tới chứ gì!" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười của kẻ chiến thắng.

Tuy Thiên Tuyển Chi Tử theo trường phái cẩu đạo lưu không dễ đối phó, nhưng dựa vào kinh nghiệm mọt sách mười năm của hắn, chỉ cần đối phương nhúc nhích cái mông là hắn biết y định ị ra cái gì rồi. "Ngươi cứ chờ đấy cho ta!" Triệu Trường Sinh tức đến nghiến răng nghiến lợi trong lòng, thề phải giành lại đỉnh cao đạo đức.

Lúc này, hai mắt Tần Phong chợt biến đổi, khởi động Trùng Đồng, thả Cửu Hoa Tiên Hạc ra.

Lệ!

Lệ!

Cửu Hoa Tiên Hạc thấy Tần Phong liền vui mừng kêu lên.

Chỉ là không giống lúc ở Tiên Minh, hình thể của nó rõ ràng đã lớn hơn vài vòng, trên cái đầu nhỏ còn có thêm một vầng hào quang tiên gia, trông cực kỳ ra vẻ. "Hử!?" Tần Phong không khỏi ngẩn người.

Ban đầu hắn chỉ vì cẩn thận, lo Cửu Hoa Tiên Hạc gặp chuyện ngoài ý muốn trên đường nên mới cho nó vào thế giới Trùng Đồng giao cho Tiêu Cửu Nương nuôi một thời gian, không ngờ lại có biến hóa lớn như vậy.

Nhưng rất nhanh, hắn đã hiểu ra chuyện gì!

Lúc giúp Tiểu Bạch nâng cấp gạch đạo đức và Thượng Phương Bảo Kiếm, hắn không chỉ dùng Độ Nhật Như Niên Đồng Tiền mà còn dùng cả Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, dưới sự gia trì của hai tầng buff thời gian, thế giới Trùng Đồng cũng bị ảnh hưởng bởi gia tốc thời gian.

Thêm vào đó, thế giới Trùng Đồng tràn ngập tiên thiên chi khí, Cửu Hoa Tiên Hạc có biến hóa như vậy cũng không có gì lạ. "Là con hạc đó..." Mộ Dung Tĩnh vừa nhìn đã nhận ra Cửu Hoa Tiên Hạc, rồi lại nhớ đến tên mập thối kia. "Đây là Cửu Hoa Tiên Hạc sao!?" Sắc mặt Triệu Trường Sinh lập tức thay đổi, kinh ngạc nhìn Cửu Hoa

Tiên Hạc.

Là một Thiên Tuyển Chi Tử cẩu đạo lưu quanh năm suốt tháng ở Tàng Thư Các, y đương nhiên nhận ra Cửu Hoa Tiên Hạc ngay, cũng không ngờ bên cạnh Tần Phong lại có một bảo bối sống hiếm có như vậy. "Không sai, chính là Cửu Hoa Tiên Hạc!" Tần Phong không quên khoe khoang: "Lần trước Tiền huynh dắt ta đi chợ giao dịch, vô tình nhặt được của hời là con Cửu Hoa Tiên Hạc này.

Lúc đó chủ quán không biết hàng, hành hạ nó đến thoi thóp, cuối cùng ta chỉ tốn mấy viên tiên tinh trung phẩm đã mua được rồi." "Mấy viên tiên tinh trung phẩm!?" Triệu Trường Sinh lập tức kinh hô, sự ngưỡng mộ trong mắt càng thêm nồng đậm.

Tuy y là Thiên Tuyển Chi Tử cẩu đạo lưu, nhưng nghe người khác nhặt được của hời còn khó chịu hơn cả mình bị lỗ vốn, chỉ hận sao người nhặt được của hời không phải là mình. "Hử!?" Tiền Đa Đa nghe vậy thì sững sờ.

Hắn nhớ mình có đi chợ giao dịch với Tần Phong, cũng nhớ Tần Phong mua một con tiên hạc thoi thóp, nhưng hắn hỏi giá ông chủ lúc nào, chẳng phải lần nào cũng chưa kịp để ông chủ mở miệng đã bao trọn gói rồi sao.

Sao có thể vu oan cho người trong sạch như vậy chứ!? "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Ai lừa gạt tình cảm!?" Tần Phong lập tức cảm thấy không vui, mạnh mẽ lên án hệ thống vu oan cho mình.

Dựa theo tình tiết xem được từ Thiên Cơ Tạp lúc trước, Diệp Thần ca ca đúng là chỉ tốn hai đồng rưỡi linh thạch trung phẩm đã mua được con Cửu Hoa Tiên Hạc này cơ mà. "Tần sư huynh!" Mộ Dung Tĩnh lên tiếng thúc giục: "Nhân lúc mọi người chưa đổ xô vào

Linh Chi Bí Cảnh, chúng ta mau tranh thủ vào trong đi!" "Được thôi!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn Triệu Trường Sinh, vẻ mặt như đang chờ y đi trước. "Tên này, chưa xong à!?" Triệu Trường Sinh tức đến ngứa cả chân răng, liếc nhìn hơn ba mươi người con nuôi Thái Ất Kim Tiên của Tiền Đa Đa, quay đầu hỏi: "Tiền sư huynh, huynh đến Linh Chi Bí Cảnh lần này, chắc cũng là để rèn luyện bản thân, hay là cùng chúng ta vào trong đi, trên đường cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau." "Hay cho tên này!" Tần Phong thầm hô một tiếng hay.

Vốn tưởng mình đã dồn Triệu Trường Sinh vào đường cùng, ai ngờ y lại giở trò này với mình, định mượn đám con nuôi của Tiền Đa Đa để tiếp tục cẩu, nằm im không làm gì. "Ta không đi đâu!" Tiền Đa Đa liếc nhìn Linh Chi Bí Cảnh, không có ý định vào thám hiểm.

Một phó bản cấp thấp hoàn toàn không đáng để hắn đích thân đi, hơn nữa bên trong cũng không có chỗ nào để tiêu tiền cho Tần Phong, có thời gian đó thà ở lại thị trấn thưởng thức "cám mịn" còn hơn. "Vậy sao!" Triệu Trường Sinh nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, không hiểu tại sao ông trời lại đối xử với mình như vậy.

Chương 1228

Nếu y có tội thì xin hãy giáng một đạo sấm sét xuống, chứ đừng cử một người một thỏ đến hành hạ y. "He he..." Khóe miệng Tần Phong lập tức nhếch lên, còn khó đè xuống hơn cả AK.

Ngay lúc này, không biết là hào quang của Triệu Trường Sinh khởi động, hay là ông trời đã nghe thấy nỗi ấm ức của y, giọng nói trong trẻo như lan trong cốc vắng của Tô Uyển truyền đến: "Đệ tử Lăng Tiêu Cung, theo ta!" Chỉ thấy Tô Uyển ở thị trấn bên cạnh, thân khoác ngân giáp, tay cầm ngân thương, anh tư hiên ngang lật người lên Cửu Vĩ Tiên Hồ, sau đó dẫn đầu đệ tử Lăng Tiêu Cung xông vào Linh Chi Bí Cảnh. "Tần huynh, ta đột nhiên cảm thấy..." Tiền Đa Đa lập tức thay đổi ý định, nghiêm túc nói: "Không đi là không đúng, đệ tử Tiên Minh nên dũng cảm tiến lên, nam nhi chân chính nên đối mặt với khó khăn, không thể sống dưới vinh quang của cha ông, vì vậy ta quyết định cùng các ngươi tiến vào Linh Chi Bí Cảnh." Lời vừa dứt, biểu cảm của Tần Phong và Triệu Trường Sinh lập tức hoán đổi cho nhau.

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh nở nụ cười còn khó đè hơn cả AK, còn Tần Phong thì nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xông lên bóp chết tên mập này. "Không hổ là Đại Ma Vương!" Hữu Dung không nhịn được lẩm bẩm: "Bất kể là ở Hoang Cổ hay Tiên giới, bên cạnh chàng chưa bao giờ có người nào bình thường cả!" "Chúng ta đi thôi!" Triệu Trường Sinh mang theo nụ cười đắc thắng đi phía trước, sau lưng có hơn ba mươi Thái Ất Kim Tiên trấn giữ. "Ngươi đừng có đắc ý!" Tần Phong tức đến nghiến răng, bắt đầu nhớ đến Tam Tam nhà mình.

Không chỉ không cãi lại mình, tỷ lệ ra dầu còn cao như vậy, không giống tên Triệu Trường Sinh này, tỷ lệ ra dầu thấp đã đành, tâm tư còn nhiều, lại còn thích cãi lại mình...

Rất nhanh, Tần Phong và mọi người đã tiến vào Linh Chi Bí Cảnh.

Nhưng vừa bước vào đã như lạc vào đường hầm thời không, cơ thể cũng bị một lực lượng thần bí kéo giật, đến khi lấy lại được quyền kiểm soát cơ thể thì đã ở bên trong Linh Chi Bí Cảnh.

Chỉ là bọn họ đang ở giữa không trung, chưa kịp phản ứng đã rơi xuống. "A..." Tiểu Bạch có lẽ do thân hình chắc nịch, rơi từ trên không xuống đất đầu tiên.

Cũng có thể là do nó rất béo, sau khi tiếp đất còn nảy lên hai cái rất Q.

Bịch một tiếng!

Chưa kịp để Tiểu Bạch đứng dậy, Hữu Dung đã nặng nề đè lên. "A, thỏ ta không chịu nổi sức nặng này!" Tiểu Bạch lại kêu thảm một tiếng, lần nữa bị đè đến trợn tròn mắt.

Bịch một tiếng!!

Không cho Tiểu Bạch kịp thở, Mộ Dung Tĩnh lại nặng nề đè xuống. "A..." Tiểu Bạch lại kêu thảm một tiếng, sau đó ấm ức khóc lóc: "Tại sao cuộc sống cứ vả vào mặt thỏ ta liên tục thế này, lẽ nào là để thịt thỏ ta trở nên săn chắc và Q hơn sao!?" Lệ!

Lệ!

Cửu Hoa Tiên Hạc kêu to một tiếng.

Chỉ thấy nó sau khi vào Linh Chi Bí Cảnh đã nhanh chóng giữ thăng bằng, vỗ cánh đỡ lấy Tần Phong đang rơi xuống một cách vững vàng.

Còn Tiền Đa Đa cũng không kịp phản ứng, mất thăng bằng trên không trung và rơi xuống, nhưng may là hắn có siêu năng lực, lần này vào đây cũng mang theo hơn ba mươi người con nuôi. "Tiền gia!!" Đám con nuôi thấy vậy thì kinh hãi thất sắc, vội vàng lao lên làm đệm thịt. "Đây là siêu năng lực của người có tiền sao!?" Tần Phong không nhịn được thầm **chê bai**, sau đó nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng của Triệu Trường Sinh.

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh không hề chật vật như những người khác, mà đã giữ vững thân hình trên không, với một tư thế rơi tự do đẹp mắt, vững vàng đáp xuống mặt đất. "Lòi đuôi cáo rồi nhé!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, phát hiện cẩu đạo lưu ẩn mình thật sâu.

Lực lượng thần bí gặp phải lúc vào Linh Chi Bí Cảnh, ngay cả hơn ba mươi Thái Ất Kim Tiên mà Tiền Đa Đa mang theo cũng không chống đỡ nổi, thế mà Triệu Trường Sinh, một Chân Tiên trung giai lại có thể vững vàng đáp xuống như không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều có thể nhìn ra y đang giả heo ăn thịt cọp. "Hử!?" Triệu Trường Sinh trong lòng không khỏi căng thẳng, vô thức quay đầu nhìn Tần Phong.

Nhưng Tần Phong với tư cách là một đạo diễn chuyên nghiệp, ngay lập tức đã khôi phục lại vẻ bình thường, vội vàng nhảy xuống từ trên người Cửu Hoa Tiên Hạc, căng thẳng tiến lên đỡ Hữu Dung và Mộ Dung Tĩnh dậy. "Tần sư huynh, ta không sao!" Mộ Dung Tĩnh thấy Tần Phong lo lắng như vậy, trong lòng lập tức cảm thấy ngọt ngào. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã quyến rũ tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Lại có 200.000 vào tài khoản!" Tần Phong trong lòng sung sướng, rất hài lòng với tốc độ kiếm tiền gần đây. "Mọi người cẩn thận!" Triệu Trường Sinh đột nhiên lên tiếng nhắc nhở, ánh mắt nhanh chóng quét qua bốn phía.

Chỉ thấy bọn họ đang ở trong một khu rừng rậm không rõ, cây cối cao lớn rậm rạp, cành lá đan xen che kín bầu trời, ánh nắng không thể xuyên qua khu rừng rậm rạp này, chỉ có những tia sáng yếu ớt lọt qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất, tạo thành những mảng sáng tối loang lổ.

Mà giữa những cây đại thụ này, ẩn giấu một luồng khí tức nguy hiểm đáng sợ. "Đây là Linh Chi Bí Cảnh sao!?" Tần Phong nhìn quanh bốn phía, cũng cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Giống như có mấy trăm con rắn độc ẩn nấp trong khu rừng này, nhìn bọn họ như con mồi, sẵn sàng lao ra nuốt chửng họ bất cứ lúc nào.

Hống!!

Một tiếng thú gầm rung trời vang lên, khiến hư không xung quanh chấn động dữ dội. "Cái gì!?" Tần Phong và mọi người sắc mặt biến đổi, vô thức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một con vượn trắng khổng lồ lao ra từ khu rừng không xa, tứ chi cường tráng và lồng ngực rộng lớn như một ngọn núi, miệng há ra có thể dễ dàng nuốt chửng một con voi trưởng thành.

Đôi mắt như hai quả cầu lửa, lấp lánh ánh sáng đỏ rực.

Làn da trên người cũng vô cùng cứng rắn, như một lớp áo giáp dày, bàn tay khổng lồ có thể dễ dàng quét gãy một cây đại thụ, cũng có thể dễ dàng đập nát một ngọn núi. "Không hay rồi, là Cự Ngạc Viên!" Một tu tiên giả vừa vào sắc mặt biến đổi, nhanh chóng đứng dậy né tránh đòn tấn công của con vượn trắng.

Hống!!

Cự Ngạc Viên gầm lên há miệng, ngọn lửa lập tức phun ra từ trong miệng.

Ầm ầm ầm!!

Ngọn lửa kinh hoàng không chỉ quét qua trời đất, mà còn gây ra địa chấn và lở núi, một dãy núi trong nháy mắt bị san thành bình địa, một số tu tiên giả không kịp né tránh, tại chỗ bị ngọn lửa thiêu thành tro bụi. "A..." Hiện trường lập tức biến thành địa ngục lửa, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt.

Chương 1229

Hống!!

Cùng với sự ra tay của Cự Ngạc Viên, tiếng thú gầm cũng không ngừng vang lên.

Chỉ thấy trong rừng rậm cũng lao ra rất nhiều yêu thú, như thể mở ra một bữa tiệc thịnh soạn, tàn sát không thương tiếc các tu tiên giả vừa tiến vào. "Mẹ kiếp, nhiều yêu thú vậy!" Triệu Trường Sinh không nhịn được chửi thề một tiếng, vô thức muốn đẩy mọi người ra phía trước che chắn.

Nhưng nghĩ đến cảnh lần trước bị Tần Phong bắt tại trận, y đành phải miễn cưỡng dừng bước chân lùi lại, sau đó không để lại dấu vết di chuyển về phía Tiền Đa Đa. "Ngươi nghĩ cứ cẩu như vậy là ta không làm gì được ngươi sao!?" Tần Phong liếc Triệu Trường Sinh một cái, sau đó **chính khí lẫm liệt** nói: "Các vị, tu sĩ chúng ta nên lấy việc **duy trì chính nghĩa**, cứu vớt chúng sinh làm nhiệm vụ của mình.

Bây giờ gặp phải đám súc sinh này tàn sát tu sĩ nhân tộc chúng ta, chúng ta há có thể khoanh tay đứng nhìn, các vị theo ta giết!" "Giết!!" Mọi người đồng thanh hô vang, xông lên chém giết yêu thú.

Ngay cả Tiền Đa Đa cũng hưởng ứng, dưới sự bảo vệ của đám con nuôi xông lên, tiện tay lấy ra một chồng đạo gia phù lục trông có vẻ rất đắt tiền ném ra ngoài. "Tần sư huynh ngầu quá!" Mộ Dung Tĩnh bị mê hoặc đến không phân biệt được đông tây nam bắc, đôi mắt đẹp không ngừng lấp lánh những trái tim màu hồng.

Nhưng khi mọi người xông lên chém giết yêu thú, Triệu Trường Sinh đang trốn trong đám đông cũng hiện ra, một mình đứng tại chỗ có chút ngượng ngùng, không biết phải làm sao. "Súc sinh, đúng là súc sinh mà!" Triệu Trường Sinh tức đến chửi ầm lên trong lòng, nghiêm trọng hoài nghi Tần Phong cố ý làm vậy. "Kẻ nhu nhược!!" Mộ Dung Tĩnh cũng nhìn thấy Triệu Trường Sinh, lập tức ném ánh mắt khinh bỉ.

Bây giờ mọi người đều đang bận chém giết yêu thú, còn y lại đứng yên tại chỗ, thêm vào sự kiện "yêu tinh đánh nhau" ở Tàng Thư Các và việc đẩy người khác ra che chắn.

Điều này khiến ấn tượng của nàng về Triệu Trường Sinh vô cùng tệ, chưa từng thấy người đàn ông nào kém cỏi và hèn nhát như vậy. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã khích bác mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và tiểu sư muội mối tình đầu, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "He he, lại có 1.000.000 vào tài khoản!" Khóe miệng Tần Phong không nhịn được nhếch lên.

Tuy Triệu Trường Sinh là Thiên Tuyển Chi Tử cẩu đạo lưu, nhưng nếu hắn mang đại nghĩa dân tộc ra, không biết các hạ sẽ ứng đối thế nào đây...

Hống!

Tiếng yêu thú gầm rống rung trời, khiến hư không chấn động.

Chỉ thấy rất nhiều yêu thú khổng lồ lao ra từ rừng rậm, chúng xông ngang dọc, không chỉ làm bụi bay mù mịt khiến mặt đất rung chuyển, mà hàng loạt cây đại thụ cũng đồng loạt ngã xuống.

Khác với yêu thú ở hạ giới sau khi hóa hình, yêu thú ở Tiên giới bị ảnh hưởng bởi tiên khí, tiềm năng đều được tăng cường ở các mức độ khác nhau, thêm vào đó là một số tiên quả, tiên thảo nghịch thiên phụ trợ, vì vậy rất ít yêu thú sẽ từ bỏ vạn năm tu vi để hóa hình. "Không hay rồi, bảo vệ Triệu sư huynh!!" Tần Phong rất khéo léo chuyển sang chế độ chính khí, tay cầm tổ truyền ma kiếm chắn trước mặt Triệu Trường Sinh. "Hử!?" Những người khác nghe thấy, **đều** nhìn qua.

Vốn dĩ mọi người đều đang bận giết quái không để ý đến Triệu Trường Sinh, nhưng bây giờ bị Tần Phong hét một tiếng, lập tức phát hiện ra Triệu Trường Sinh đang cẩu, sau đó liền ném ánh mắt khinh bỉ. "Con người ngươi thật tốt!" Khóe mắt Triệu Trường Sinh bất giác giật giật, càng lúc càng nghi ngờ Tần Phong cố ý. "Kẻ nhu nhược!" Mộ Dung Tĩnh lại ném ánh mắt khinh bỉ.

Nàng thật sự không hiểu tại sao sự khác biệt giữa người với người lại lớn như vậy.

Tần sư huynh của nàng không chỉ khiêm tốn lễ phép, biết sai thì sửa, có chí tiến thủ, mà còn có tinh thần xả thân vì người, dũng cảm gánh vác.

Ngược lại, Triệu Trường Sinh vào môn phái trước Tần Phong, nhưng lại thích xem những cuốn sách không lành mạnh, gặp chuyện thì không dám gánh vác mà trốn sau lưng người khác, càng không có tình cảm cao thượng của bậc hiệp sĩ lớn vì nước vì dân. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã hủy hoại danh tiếng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã khích bác mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và tiểu sư muội mối tình đầu, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Lại có 1.000.000 vào tài khoản!" Tần Phong trong lòng sung sướng, nhưng biểu cảm lại chính khí lẫm liệt.

Ầm ầm ầm!!

Khí tức kinh khủng như thủy triều ập đến, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy một con gấu khổng lồ như ngọn núi nhỏ, từ trong rừng rậm lao ra nhanh chóng, hai mắt lóe lên ánh sáng máu đáng sợ, nơi nó đi qua, hàng loạt cây đại thụ đồng loạt ngã xuống. "Kim Giáp Bạo Hùng!" Mọi người xung quanh sắc mặt biến đổi, trong lòng thầm hô phen này chết chắc rồi.

Lông của con Kim Giáp Bạo Hùng này sánh ngang với tiên giáp trung phẩm, lực phòng ngự cực cao, hơn nữa tính cách hung bạo, tính công kích cực mạnh, tiếng gầm còn có thể trấn nhiếp kẻ địch, khiến họ mất khả năng chiến đấu.

Đặc biệt là chiến lực của nó, sánh ngang với tu sĩ Kim Tiên cảnh.

Soạt soạt!

Một âm thanh khiến người ta nổi da gà vang lên, cũng khiến tất cả nữ sinh có mặt tại hiện trường thất thanh hét lên.

Chỉ thấy một con giao xà khổng lồ cao bằng tòa nhà năm sáu tầng xuất hiện, thân hình to lớn quấn quanh một cây đại thụ lè lưỡi, toàn thân đỏ rực như được nhuộm máu tươi, răng nanh sắc bén cũng lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Khí tức tỏa ra từ cơ thể nó cũng không kém gì Kim Giáp Bạo Hùng. "Huyết Giao Mãng!!" Một số tu sĩ nuốt nước bọt, vô thức lùi lại một bước.

Bọn họ đều là tu sĩ Địa Tiên, Chân Tiên cảnh giới, gặp phải những yêu thú sánh ngang Kim Tiên cảnh này, chẳng khác nào đi tìm cái chết. "Cút khỏi Linh Chi Bí Cảnh!!" Kim Giáp Bạo Hùng nói tiếng người, phát ra tiếng gầm phẫn nộ.

Chỉ thấy sóng âm kinh khủng tạo ra một cơn cuồng phong, có thể thổi bay cả cây đại thụ xung quanh, một số tu luyện giả tu vi thấp còn bị chấn đến thất khiếu chảy máu. "Chủ thượng, cẩn thận!" Phụng Thiên lập tức chắn trước mặt Tần Phong, giơ tay chặn lại đòn tấn công sóng âm. "A!!" Hữu Dung mặt mày tái nhợt, kêu thảm một tiếng.

Khác với các tu tiên giả khác có mặt tại đây, nàng bị Tần Phong cưỡng ép đưa lên Tiên giới, ngay cả Địa Tiên cảnh cũng chưa đột phá, căn bản không thể chống đỡ được tiếng gầm của Kim Giáp Bạo Hùng. "Triệu sư huynh, huynh tự cẩn thận!" Tần Phong vội vàng ném lại một câu, nhanh chóng lao về phía Hữu Dung. "Chủ thượng, đợi ta..." Phụng Thiên chỉ biết một lòng đi theo, lập tức lon ton chạy theo. "Mẹ kiếp!!" Triệu Trường Sinh không nhịn được chửi thề một tiếng, mạnh mẽ lên án Tần Phong làm việc không đạo đức.

Y đã chuẩn bị vứt bỏ mặt mũi để nhận sự bảo vệ của Tần Phong rồi, ai ngờ hắn quay đầu chạy mất, còn mang theo cả hộ vệ nhỏ của y đi, khiến y không thể không tự mình ra tay chống đỡ sóng âm.

Chương 1230

"Đại Ma Vương!" Hữu Dung lập tức như một mỹ nhân bệnh tật, yếu ớt ngã vào lòng Tần Phong. "Con hồ ly tinh này..." Mộ Dung Tĩnh ở bên cạnh nhìn mà nghiến răng nghiến lợi, nghĩ xem phải trả bao nhiêu tiền để Hữu Dung rời xa Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã để cho người định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tranh giành tình cảm vì mình, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã để cho tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tranh giành tình cảm vì mình, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đừng sợ, đừng sợ, có ta ở đây rồi!" Tần Phong ôm Hữu Dung nhẹ nhàng an ủi, cố gắng kiếm thêm chút điểm phản diện.

Còn về đám yêu thú lao tới, thì giao cho Phụng Thiên đối phó. "Xem ra, ta đến không đúng lúc rồi!" Mộ Dung Tĩnh ở bên cạnh nói giọng mỉa mai, càng tức đến phồng cả má. "Không, nàng đến rất đúng lúc!" Tần Phong biết cơ hội chỉ dành cho kẻ mặt dày, một tay kéo luôn Mộ Dung Tĩnh vào lòng mình. "Ngươi..." Mộ Dung Tĩnh tức đến mặt đỏ bừng.

Nàng từ nhỏ đã được giáo dục phải ăn một mình, nhưng cánh tay của Tần Phong lại như sắt thép, dù nàng giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được, cuối cùng cũng chỉ có thể mặc cho tên đại xấu xa này ôm mình. "Súc sinh, đúng là súc sinh mà!!" Nhìn Tần Phong đang ôm ấp mỹ nữ, Triệu Trường Sinh trong lòng tức đến chửi ầm lên.

Cưỡng ép lôi y đang cẩu trong đám đông ra làm bia đỡ đạn, còn mình thì chạy đi ôm ấp mỹ nữ, phàm là người có chút liêm sỉ, đều không thể làm ra chuyện thất đức như vậy.

Hống!!

Kim Giáp Bạo Hùng gầm lên một tiếng rồi nhảy lên, mang theo một luồng khí tức cuồng bạo vô cùng, như Thái Sơn áp đỉnh hung hăng lao về phía Triệu Trường Sinh.

Còn Huyết Giao Mãng đang quấn quanh cây đại thụ bên cạnh cũng động, há cái miệng to như chậu máu, để lộ răng nanh lóe sáng lạnh lẽo lao về phía Triệu Trường Sinh, định nuốt chửng y một miếng. "Người này xong rồi!" Mọi người xung quanh đều thở dài, mặc niệm cho Triệu Trường Sinh hai phút rưỡi.

Trận chiến giữa Triệu Trường Sinh và Tô Uyển trước đó họ đều đã thấy, tự nhiên biết tu vi Chân Tiên trung giai của Triệu Trường Sinh, cho dù lúc đó Tô Uyển không nương tay đánh hòa với y, cũng không thể nào đồng thời chống đỡ được hai con yêu thú sánh ngang Kim Tiên cảnh này. "Không hay rồi!" Triệu Trường Sinh còn muốn giãy giụa một chút, nhìn quanh tìm Tiền Đa Đa. "Còn muốn giãy giụa!" Tần Phong dường như đã đoán trước được ý đồ của y, hét lớn với Tiền Đa Đa: "Tiền huynh, người tình trong mộng của huynh hình như gặp nguy hiểm rồi!" "Tô cô nương!?" Tiền Đa Đa không khỏi rùng mình, ánh mắt nhìn về phía Tô Uyển.

Chỉ thấy đệ tử Lăng Tiêu Cung cũng bị yêu thú vây công, Tô Uyển đang dẫn đệ tử Lăng Tiêu Cung **dũng cảm** chém giết yêu thú. "Huynh đệ tốt!!" Tiền Đa Đa ném cho Tần Phong một ánh mắt cảm kích, sau đó liền dẫn đám con nuôi xông qua... "Ta xem ngươi còn cẩu thế nào được!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên, tiếp tục tả ủng hữu bão. "Ngươi khiến ta cảm thấy ghê tởm!" Triệu Trường Sinh ấm ức đến sắp khóc.

Y chỉ muốn tìm một nơi để **mai phục** cho tốt, **nhẫn nại đến khi** tất cả mọi người **chết hết**, nhưng Tần Phong lại như khắc tinh của y, hết lần này đến lần khác tấn công chính xác vào y, chặn hết mọi con đường y định đi. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã chiếm tiện nghi của người định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã chiếm tiện nghi của tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã chặn đứng con đường cẩu đạo của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "He he..." Tần Phong vui vẻ tả ủng hữu bão, nhưng ngoài mặt lại quan tâm hét lên: "Triệu sư huynh, cẩn thận a!!" Hống!!

Tiếng gầm của Kim Giáp Bạo Hùng vang vọng trời đất, như một ngôi sao băng hung hăng rơi xuống. "Cẩn thận cái beep nhà ngươi, beep beep..." Triệu Trường Sinh trong lòng tức đến chửi ầm lên, biết mình không thể cẩu được nữa rồi.

Keng!

Tiếng trường kiếm ra khỏi vỏ trong trẻo vang lên, át đi mọi tiếng ồn ào giữa trời đất.

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh tay cầm trường kiếm đã ra khỏi vỏ, ánh mắt cũng đột nhiên trở nên sắc bén, như một thanh tuyệt thế thần kiếm phá vỡ phong ấn, tỏa ra một luồng kiếm ý ngút trời sắc bén.

Cùng lúc đó, khí tức Kim Tiên sơ giai từ trong cơ thể y bộc phát ra. "Cái gì!!" Mọi người xung quanh lập tức trừng mắt kinh hô, không thể tin được nhìn về phía Triệu Trường Sinh.

Chỉ thấy khí tức tỏa ra từ cơ thể y hùng hậu vô cùng, vừa nhìn đã biết không phải do bí pháp cưỡng ép tăng lên, mà là thông qua tu luyện bình thường, vững chắc đột phá. "Quả nhiên..." Tần Phong ánh mắt lóe lên kim quang, không hề cảm thấy bất ngờ.

Dựa theo kinh nghiệm mọt sách mười năm của hắn, tu vi mà Thiên

Tuyển Chi Tử cẩu đạo lưu thể hiện ra tuyệt đối không thể tin được, ít nhất phải tính thêm ba bốn đại cảnh giới nữa mới đúng.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh chói tai vang vọng trời đất, còn kèm theo một đạo kiếm quang ngút trời. "Kiếm ý thật mạnh!" Tần Phong ánh mắt lập tức bị thu hút, có thể cảm nhận được sự đáng sợ của thanh kiếm này.

Nhưng nghĩ đến đối phương là Thiên Tuyển Chi Tử cẩu đạo lưu, hắn lại có cảm giác khó tả, kiếm đạo có lẽ không phải là bản mệnh đạo của đối phương, tám phần là y còn giấu bài tẩy lợi hại nào đó mà người khác không biết.

Phụt một tiếng!!

Một đạo kiếm quang lóe qua trước mắt mọi người, trúng vào Huyết Giao Mãng đang lao tới.

Chỉ thấy đầu của Huyết Giao Mãng bị kiếm khí xuyên thủng, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, liền như diều đứt dây rơi từ trên không xuống, máu tươi cũng như không cần tiền phun ra ào ạt. "Hít!!" Mọi người xung quanh lập tức hít một hơi khí lạnh.

Vốn tưởng Triệu Trường Sinh không địch lại hai con yêu thú sánh ngang Kim Tiên, ai ngờ y chỉ cần một kiếm đã chém giết được một con.

Bịch một tiếng!!

Huyết Giao Mãng nặng nề rơi xuống đất, làm tung lên một trận bụi mù mịt.

Không cho mọi người kịp phản ứng và suy nghĩ, một đóa hoa máu rực rỡ yêu dị lại lần nữa nở rộ.

Chỉ thấy con Kim Giáp Bạo Hùng đang xông ngang dọc cũng bị Triệu Trường Sinh một kiếm xuyên thủng đầu, thân thể to như ngọn núi nhỏ cũng theo đó ầm ầm sụp đổ, cũng làm tung lên đầy bụi đất.

Sau đó cơ thể co giật vài cái, rồi hoàn toàn mất đi hơi thở. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến y bại lộ một phần nhỏ thực lực, nhận được 2.000.000 điểm phản diện!" "Quả nhiên..." Tần Phong lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Tuy hắn biết không thể nhanh như vậy đã ép Triệu Trường Sinh lộ hết bài tẩy, nhưng thật không ngờ Kim Tiên sơ giai mà vẫn chỉ là một phần nhỏ thực lực.

Chương 1231

"Sao có thể!?" Mộ Dung Tĩnh ngẩn người, không ngờ Triệu Trường Sinh lại lợi hại như vậy. "Biểu cảm này..." Tần Phong thấy Mộ Dung Tĩnh sắp bị thu hút, lập tức châm dầu vào lửa: "May mà tu vi thật của Triệu sư huynh là Kim Tiên sơ giai, nếu không rơi vào tay đám yêu thú này thì thảm rồi, bọn chúng không nương tay như Tô Uyển của Lăng Tiêu Cung đâu a!" "Đúng là một tên cặn bã!!" Mộ Dung Tĩnh lập tức phản ứng lại, trong lòng càng thêm khinh bỉ Triệu Trường Sinh.

Rõ ràng có tu vi Kim Tiên sơ giai, có thực lực miểu sát yêu thú cùng cấp, nhưng y lại ngụy trang thành Chân Tiên trung giai, thấy Tô Uyển của Lăng Tiêu Cung xinh đẹp, liền không màng đến vinh dự của Tiên Minh mà chạy đi quỳ liếm.

Nàng chưa từng thấy người đàn ông nào mặt dày vô sỉ như vậy! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã khích bác mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và tiểu sư muội mối tình đầu, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Trúng lớn rồi!" Tần Phong trong lòng sung sướng, sau đó mở bảng hệ thống.

Chỉ thấy số điểm phản diện trong tài khoản của hắn hiện là 77.813.120 điểm, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa là có thể thực hiện được một mục tiêu nhỏ rồi.

Lúc này, yêu thú xung quanh mặt mày kinh hãi, từng con một quay đầu bỏ chạy.

Do Linh Chi Bí Cảnh là phó bản sơ cấp ở Tiên giới, nên yêu thú bên trong cao nhất cũng chỉ là Kim Tiên cảnh, Kim Giáp Bạo Hùng và Huyết Giao Mãng được xem là lão đại ở đây.

Bây giờ ngay cả lão đại cũng đã chết, bọn chúng đâu còn dám chiến đấu nữa!?

Bên phía Tiền Đa Đa cũng gần như vậy, hơn ba mươi con nuôi Thái Ất Kim Tiên cảnh cùng ra tay, hoàn toàn là một cuộc tàn sát đơn phương.

Đừng nói là cứu được Tô Uyển, cái "cám mịn" này, mà cho dù là càn quét cả Linh Chi Bí Cảnh cũng không thành vấn đề. "Đây là người có tiền sao!?" Các thế lực khác nhìn mà ngưỡng mộ.

Do bọn họ không có thực lực của Triệu Trường Sinh, cũng không có tài lực của Tiền Đa Đa, nên vừa vào Linh Chi Bí Cảnh đã tổn thất một nửa đệ tử. "Đa tạ Tiền sư huynh!" Tô Uyển thấy yêu thú đã rút lui, tiến lên chắp tay cảm tạ Tiền Đa Đa.

Tuy với thực lực của đệ tử Lăng Tiêu Cung bọn họ, đánh lui đám yêu thú này không thành vấn đề, nhưng bây giờ người ta đã ra tay, mình cũng nên biết chút lễ nghĩa. "Tô sư muội, quá khách sáo rồi!" Tiền Đa Đa trong lòng kích động nói: "Lăng Tiêu Cung các muội và Tiên Minh chúng ta là minh hữu, mọi người nên qua lại nhiều hơn, giúp đỡ lẫn nhau mới phải." "Tiền sư huynh, đại nghĩa!" Tô Uyển nở một nụ cười ngọt ngào, nhưng đôi mắt đẹp lại bất giác liếc về phía Triệu Trường Sinh.

Tuy trận chiến trước đó đã biết Triệu Trường Sinh nương tay, nhưng nàng thật không ngờ đối phương lại nương tay nhiều đến vậy, nếu đối phương dùng tu vi Kim Tiên sơ giai chiến đấu nghiêm túc, e rằng nàng ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Nghĩ đến đây, độ hảo cảm của nàng đối với Triệu Trường Sinh lại tăng lên một chút, trong lòng cũng nảy sinh sự tò mò đối với người đàn ông này.

Người khác đều tranh giành thứ hạng trên Thiên Tư Bảng đến chết đi sống lại, nhưng y lại chọn không chứng minh bản thân, còn cố ý che giấu tu vi của mình, muốn tất cả mọi người đều quên mất y. "Tô sư tỷ, tỷ mau qua đây!" Một đệ tử Lăng Tiêu Cung kinh hỉ kêu lớn: "Chúng ta phát hiện một cây Băng Lăng Tiên Quả..." "Băng Lăng Tiên Quả!" Cơ thể các đệ tử chấn động, đồng loạt nhìn về phía đối phương. "Đây đúng là bảo bối mà!" Tần Phong cũng sáng mắt lên, trong đầu hiện ra những ký ức liên quan.

Dựa theo ghi chép trong Bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ, Băng Lăng Tiên Quả là một loại thiên tài địa bảo cực kỳ hiếm có, mang lại hiệu quả ngưng thần tĩnh khí, dù trời sập cũng không kinh động.

Khi đột phá tu vi mà ăn một quả, không chỉ tăng tỷ lệ thành công mà còn có thể ngăn ngừa tẩu hỏa nhập ma, cho dù là Tiên Vương đột phá sử dụng cũng có hiệu quả tương tự.

Hơn nữa, năm tuổi càng cao, hiệu quả càng tốt. "Có bảo bối!" Tiểu Bạch đang ôm củ cà rốt gặm, nghe thấy bảo bối liền phấn chấn hẳn lên. "Ở đâu?!" Tô Uyển lập tức kích động hỏi, không ngờ vừa mới vào đã có thu hoạch. "Ở bên này..." Đệ tử của Lăng Tiêu Cung cũng không nhiều lời, dẫn Tô Uyển đi tìm Băng Lăng Tiên Quả. "Đi, đi xem thử!" Những người khác không chút do dự, cũng lũ lượt đi theo.

Mặc dù họ không có gan đoạt bảo từ tay Lăng Tiêu Cung, nhưng Lăng Tiêu Cung là một trong ba siêu cấp thế lực của Tiên giới, không phải thứ gì cũng lọt vào mắt xanh của họ.

Nếu đây chỉ là một cây Băng Lăng Tiên Quả trăm năm, ngàn năm, vậy thì đám thiên chi kiêu tử của Lăng Tiêu Các này có lẽ sẽ không thèm lấy.

Có lẽ Băng Lăng Tiên Quả trăm năm, ngàn năm trong mắt đệ tử

Lăng Tiêu Cung là rác rưởi, nhưng trong mắt những đệ tử tiểu thế lực như họ lại là bảo bối khó gặp. "Chỉ là Băng Lăng Tiên Quả thôi mà, cần gì phải kích động vậy chứ!?" Tiền Đa Đa lẩm bẩm tỏ vẻ khó hiểu, nhưng vẫn lon ton chạy theo.

Lúc này, Tần Phong không đi theo ngay lập tức mà lặng lẽ lùi về phía sau mọi người. "Phát tài rồi!" Tần Phong nhìn những thi thể yêu thú la liệt trên đất, khóe miệng bắt đầu nhếch lên điên cuồng.

Trong mắt Luyện khí sư và Luyện đan sư, đây đều là những dược liệu luyện khí thượng hạng.

Bây giờ mọi người đều bận đi xem Băng Lăng Tiên Quả, không ai tranh giành những dược liệu miễn phí này với hắn nữa. "Đúng là phát tài thật rồi!" Tiểu Bạch lập tức hiểu ý Tần Phong, khóe miệng cũng nở một nụ cười y hệt. "Của ta, của ta, tất cả đều là của ta!" Tần Phong nhìn đám người rời đi, không nhịn được muốn cất tiếng cười to.

Nhưng còn chưa kịp cười thành tiếng, hắn đã thấy hiện trường vẫn còn một người.

Chính là Thiên Tuyển Chi Tử của cẩu đạo lưu, Triệu Trường Sinh!

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh có cùng suy nghĩ với Tần Phong, lặng lẽ lùi về phía sau mọi người, nhân lúc họ rời đi liền nhanh chóng dọn dẹp chiến trường.

Không chỉ gói ghém thi thể yêu thú mang đi, mà ngay cả những tu tiên giả đã chết cũng bị y sờ soạng từng người. "Hử?!" Triệu Trường Sinh cũng nhìn thấy Tần Phong, khung cảnh lập tức rơi vào bối rối.

Dù sao thì cả hai người họ đều đến từ Tiên Minh, lại còn là những đệ tử nội môn được tuyển chọn kỹ lưỡng, bây giờ lại nhân lúc không ai để ý mà lén lút dọn dẹp chiến trường, nếu truyền ra ngoài ít nhiều cũng làm bại hoại danh tiếng. "Triệu sư huynh, huynh đây là..." Tần Phong cười gượng gạo, lên tiếng trước để phá vỡ sự im lặng. "Ha ha..." Triệu Trường Sinh cũng cười ngượng, không biết nên trả lời thế nào, đành hỏi ngược lại: "Tần sư đệ, đệ đây là..." "Bảo vệ môi trường, người người có trách nhiệm!" Tần Phong nghiêm túc trả lời: "Ta thấy ở đây bừa bãi quá nên giúp dọn dẹp một chút." "Đúng, đúng, đúng..." Triệu Trường Sinh gật đầu lia lịa: "Bảo vệ môi trường, người người có trách nhiệm, ta cũng thấy chướng mắt quá nên mới ở lại giúp dọn dẹp." "Bảo vệ môi trường, người người có trách nhiệm!" Hai người cười ngượng ngùng với nhau, ngầm hiểu không vạch trần đối phương.

Ngay sau đó, cả hai liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi nhanh chóng lao lên tranh giành thi thể yêu thú. "Hả!?" Tiểu Bạch nhìn qua nhìn lại hai người, cảm thấy thế giới loài người thật phức tạp. "Mất mặt quá!" Lục Gia đang trốn trong bóng tối, đau đầu xoa trán.

Tiên Minh của họ là một trong ba siêu cấp thế lực của Tiên giới, sao lại sinh ra hai cái thứ mất mặt xấu hổ này, đến một ngụm canh cũng không chừa cho tiểu thế lực người ta.

Chương 1232

"Nhưng mà..." Vẻ mặt Lục Gia đột nhiên trở nên nghiêm túc, ánh mắt chuyển sang nhìn Triệu Trường Sinh.

Cảnh Triệu Trường Sinh chém giết Kim Giáp Bạo Hùng và Huyết Giao Mãng lúc nãy ông cũng đã thấy.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông ta vạn lần cũng không thể tin nổi, đối phương lại có thể che giấu tu vi ngay trước mặt mình.

Điều này càng khiến ông ta không thể nhìn thấu được Triệu Trường Sinh này rốt cuộc muốn làm gì.

Các đệ tử khác gia nhập Tiên Minh đều muốn leo lên cao, còn y thì lại cẩu mình trong Tàng Thư Các đọc sách, thậm chí còn cố ý che giấu tu vi để tránh bị người khác chú ý.

Lần này nếu không phải Tần Phong lôi y ra, ông ta thật sự không biết Tiên Minh lại có một thiên kiêu như vậy. "Hy vọng không phải là gián điệp của thế lực khác phái tới..." Lục Gia không nhịn được lẩm bẩm.

Ông ta đã cho người điều tra Triệu Trường Sinh mấy lần rồi, nhưng không phát hiện ra điều gì đáng ngờ. "Hắt xì..." Triệu Trường Sinh không nhịn được hắt hơi một cái, cảm giác như có người đang nhìn trộm mình.

Nhưng khi y nhìn quanh một vòng, lại không thấy một bóng người nào.

Ngược lại, y lại thấy Tần Phong và Tiểu Bạch, một người một thỏ vô liêm sỉ này, với động tác cực kỳ thành thục, đã dọn dẹp hiện trường sạch sẽ không còn một mống. "Mẹ nó, tuyệt đối là dân chuyên nghiệp!" Triệu Trường Sinh không nhịn được lẩm bẩm, quyết định phải tránh xa một người một thỏ này. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt tài nguyên của Thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ gài bẫy Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y bị người khác để ý, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Bị người khác để ý?!" Tần Phong ngẩn ra, không hiểu ý của hệ thống là gì. "Đi thôi, đi thôi..." Tiểu Bạch thấy chiến trường đã dọn dẹp xong, lại bắt đầu thèm thuồng Băng Lăng Tiên Quả. "Được rồi!" Tần Phong hoàn hồn, đi về phía khu rừng rậm.

Mà Triệu Trường Sinh nhìn chiến trường sạch sẽ, cũng chỉ đành bất lực lựa chọn đi vào rừng cùng.

Chẳng mấy chốc, hai người đã nhìn thấy một hồ nước yên tĩnh trong khu rừng không xa.

Giữa hồ có một hòn đảo nhỏ, trên đó sừng sững một cây băng độc đáo.

Toàn thân trong suốt như được điêu khắc từ băng tuyết tinh khiết nhất, trên cành treo lủng lẳng hơn mười quả Băng Lăng Tiên Quả lấp lánh, chúng nhỏ nhắn xinh xắn, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, trên vỏ còn có những đường vân đặc biệt, tựa như những hoa văn được chạm khắc tinh xảo. "Là Băng Lăng Tiên Quả mười vạn năm!!" Triệu Trường Sinh lập tức kinh hô, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Ai cũng biết, năm tuổi của Băng Lăng Tiên Quả càng cao, hiệu quả càng tốt, mà Băng Lăng Tiên Quả mười vạn năm này, ngay cả đối với Tiên Vương cũng có hiệu quả.

Đặc biệt là cây này lại kết hơn mười quả, giá trị của nó cao đến mức nào, dù là kẻ ngốc cũng biết.

Tuy nhiên, Băng Lăng Tiên Quả sinh trưởng càng lâu năm, hàn khí tỏa ra càng mạnh, cho dù là tu tiên giả Kim Tiên cảnh cũng khó lòng chống lại luồng hàn khí này.

Vì vậy, mọi người đều vây quanh bờ hồ quan sát, không ai dám tiến lên hái quả. "Lăng Tiêu Cung làm việc, các vị mời rời đi!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung chuẩn bị hái quả, bắt đầu xua đuổi đám đông hóng chuyện. "Với tư cách là minh hữu, ta không đề nghị các ngươi hái đâu!" Tần Phong tính toán trong đầu, nghiêm túc nói: "Bởi vì Băng Lăng Tiên Quả này hàn tính rất lớn, ăn vào không tốt cho cơ thể, nhưng các ngươi không cần lo, ta xuất thân hàn môn không sợ..." "Chủ ngân thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch vô cùng tán thành gật gật cái đầu nhỏ, nhảy tưng tưng chuẩn bị đi hái Băng Lăng Tiên Quả. "Cái màn tính toán này..." Mọi người xung quanh đồng loạt nhìn sang, đều bị tiếng lách cách trong đầu Tần Phong làm cho kinh ngạc. "Hắn thật sự dám mở miệng!" Triệu Trường Sinh vội vàng lùi lại giữ khoảng cách với Tần Phong, để không bị người khác hiểu lầm là cùng một loại người. "Dừng tay!" Tô Uyển thấy Tiểu Bạch sắp động thủ, lập tức dẫn người xông lên ngăn cản. "Làm gì?

Cậy đông hiếp thỏ ít à!" Tiểu Bạch nào có chiều theo cái thói hư tật xấu của ai, lập tức rút ra Thượng Phương Bảo Kiếm phiên bản nâng cấp. "Tần Phong, ngươi có thể có chút liêm sỉ được không!" Tô Uyển phớt lờ Tiểu Bạch, quay sang Tần Phong hừ lạnh: "Băng Lăng Tiên Quả này là do Lăng Tiêu Cung chúng ta vừa tìm thấy, không phải Tiên Minh các ngươi tìm thấy." "Có vấn đề gì sao?!" Tần Phong giả vờ ngây thơ: "Tiên Minh chúng ta và Lăng Tiêu Cung các ngươi đã kết minh, mọi người đều là người một nhà, của ngươi chẳng phải là của ta sao, của ta vẫn là của ta, cần gì phải phân biệt rõ ràng như vậy?!" "Hay cho câu!" Cả đám người có mặt không nhịn được phải chửi thầm: "Ngươi có muốn nghe lại xem mình đang nói cái gì không?!" "Đại ma vương, thật đúng là bỏ xa người khác!" Hữu Dung cúi đầu tìm đầu ngón chân của mình, tỏ vẻ không quen biết Tần Phong.

Vốn tưởng Tần Phong định dùng tình cảm để cướp Băng Lăng Tiên Quả, ai ngờ hắn hoàn toàn không coi Lăng Tiêu Cung ra gì. "Không hổ là ngươi!" Triệu Trường Sinh nghe mà trợn mắt há mồm, bị sự vô sỉ của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Vốn tưởng mình bị Tần Phong khắc chế đến chết là do vấn đề kỹ thuật, không ngờ cuối cùng mới phát hiện ra là do vấn đề mặt dày, chỉ cần có chút liêm sỉ thôi cũng không thể nói ra những lời như vậy. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bại lộ bộ mặt thật, làm hư Thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Làm hư!?" Tần Phong trong lòng căng thẳng.

Khác với việc làm hư nhị đệ và tiểu tam tam, Triệu Trường Sinh mà học thói xấu thì sẽ học thật, một khi y học thành công rồi, sau này mình còn làm sao đứng trên đỉnh cao đạo đức để chỉ trỏ y nữa. "Đây thật sự là Tần sư huynh của mình sao!?" Mộ Dung Tĩnh sững sờ tại chỗ, cảm thấy nhất định là Tần Phong đã nói nhầm.

Anh ấy tuyệt đối không phải muốn nói 'của ngươi chẳng phải là của ta, của ta vẫn là của ta' kiểu này, mà là muốn nói 'của ngươi chẳng phải là của ta, của ta chẳng phải là của ngươi' thể hiện sự đoàn kết yêu thương.

Đúng vậy!

Chắc chắn là như thế!! "Các ngươi đều nghe thấy rồi đó..." Tiểu Bạch như để chứng minh Mộ Dung Tĩnh không nghe nhầm, cầm Thượng Phương Bảo Kiếm vênh váo nói: "Chủ ngân thỏ ta vừa mới nói rồi, của ngươi là của ta, của ta vẫn là của ta, cho nên các ngươi mau cút đi cho thỏ ta!!" "Đây là con thỏ!?" Toàn trường có chút hoang mang quay đầu nhìn Tiểu Bạch, không hiểu sao một con thỏ ngoan ngoãn lại mọc ra cái miệng. "A?!" Đầu óc Mộ Dung Tĩnh cũng có chút mơ màng, cảm giác bộ lọc hình tượng vỡ tan trong nháy mắt. "Quá đáng lắm rồi!" Đệ tử Lăng Tiêu Các triệt để nổi giận, tỏ vẻ chưa từng chịu sự sỉ nhục lớn như vậy. "Ngươi tưởng ta sợ các ngươi à!" Tần Phong cũng không chiều theo thói hư tật xấu của ai, vung tay rút ra ma kiếm gia truyền. "Đừng đánh, đừng đánh..." Tiền Đa Đa thấy tình hình không ổn, vội vàng nhảy ra nói: "Mọi người đều là minh hữu, không cần thiết vì mấy quả Băng Lăng Tiên Quả mà làm mất lòng nhau, hay là mọi người nể mặt ta, đợi sau khi ra ngoài ta mời mọi người ăn Vạn Quả Yến." "Vạn Quả Yến!!" Cả đám người có mặt lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Mặc dù họ không biết Vạn Quả Yến là gì, nhưng chỉ nghe tên thôi cũng biết, ít nhất cũng phải có một vạn loại tiên quả, nếu không khó mà gọi là Vạn Quả Yến. "Tiền sư huynh, đây không phải là chuyện tiền bạc!" Tần Phong tiến lên đẩy Tiền Đa Đa ra.

Mặc dù Vạn Quả Yến nghe có vẻ rất sang chảnh, nhưng hắn vẫn cảm thấy tiên quả cướp được ăn sẽ ngon hơn. "Không sai, đây đúng là không phải chuyện tiền bạc!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung trừng mắt nhìn Tần Phong, tỏ vẻ đã nhịn hắn rất lâu rồi.

Chương 1233

Vừa mới gặp mặt đã ví Lăng Tiêu Cung họ như con trai, sau đó lại ví họ là chuột bọ, bây giờ lại coi họ như trâu ngựa.

Điều này có thể nhịn, nhưng chú không thể nhịn!

Thím có thể nhịn, ta không thể nhịn! "Đây không phải là bắt nạt người thật thà sao?!" Mộ Dung Tĩnh đứng bên cạnh cũng không thể nhìn nổi nữa, không biết tại sao Tần Phong lại biến thành như vậy. "Không ổn!" Tần Phong nhìn thấy ánh mắt của Mộ Dung Tĩnh, trong lòng lập tức thầm kêu không ổn.

Vừa rồi chỉ mải nhìn Băng Lăng Tiên Quả của người ta, quên mất mình không chỉ có gánh nặng thần tượng, mà còn có một fan cuồng não tàn.

Nhưng điều này hiển nhiên không làm khó được hắn...

Chỉ thấy hắn lập tức khóa mục tiêu vào Tiền Đa Đa, một tay kéo y đến bên cạnh Mộ Dung Tĩnh. "Tần sư đệ..." Tiền Đa Đa mặt đầy lo lắng, muốn khuyên Tần Phong nên nghĩ cho đại cục. "Yên tâm..." Tần Phong lên tiếng ngắt lời, sau đó hạ thấp giọng nói: "Ta cướp Băng Lăng Tiên Quả là vì tiểu sư muội sắp đột phá, không phải vì Tô Uyển của ngươi, ngươi vẫn nên nghĩ xem lát nữa làm thế nào để sưởi ấm, an ủi trái tim bị tổn thương của Tô Uyển đi!" "Vì mình?!" Thân thể mềm mại của Mộ Dung Tĩnh không khỏi run lên, phát hiện bộ lọc hình tượng lại quay trở lại. "Sưởi ấm!?" Tiền Đa Đa đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức phản ứng lại.

Tần Phong đây là muốn hy sinh bản thân, để thành toàn cho mình ôm được mỹ nhân về. "Huynh đệ tốt!" Tiền Đa Đa ném một ánh mắt cảm kích, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Tần huynh với y tâm liền tâm, y lại với Tần huynh chơi trò đấu trí!

Đơn giản là một tên súc sinh mà! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của tiểu sư muội mối tình đầu của Thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Cuối cùng cũng qua được ải rồi!" Tần Phong trong lòng thở phào nhẹ nhõm, tự nhủ sau này không được đắc ý quên mình. "Họ đã nói gì vậy!?" Đệ tử Lăng Tiêu Cung lập tức im lặng, căng thẳng nhìn về phía Tiền Đa Đa.

Mặc dù họ không sợ tên tiện nhân Tần Phong này, nhưng lại e dè năng lực dùng tiền của Tiền Đa Đa, một khi y lựa chọn đứng về phía Tần Phong, điều đó có nghĩa là họ phải đối mặt với hơn ba mươi Thái Ất Kim Tiên. "Được rồi, mau cút đi!" Tần Phong vô cùng sốt ruột nói: "Đừng làm lỡ việc ta đi hái Băng Lăng Tiên Quả tươi ngon!" "Tần Phong, ngươi đừng quá đáng!" Tô Uyển tức đến mức ngực phập phồng, chưa từng thấy người nào vô lý như vậy. "Rốt cuộc là ta quá đáng, hay là Lăng Tiêu Cung các ngươi quá bá đạo!?" Tần Phong không khách khí đáp trả: "Chỉ nhìn một cái đã nói là của các ngươi, vậy ta nhìn một cái Tiên giới, chẳng lẽ cả Tiên giới đều là của ta à!?" "Ngươi..." Tô Uyển tức đến nắm chặt nắm đấm nhỏ, quay đầu tìm Triệu Trường Sinh, hét lớn một tiếng: "Triệu sư huynh, huynh ra đây nói một câu công đạo, Băng Lăng Tiên Quả này có phải nên thuộc về Lăng Tiêu Cung chúng ta không!?" "A?

Hả!?" Triệu Trường Sinh đang hóng chuyện thì ngẩn người, không hiểu tại sao Tô Uyển lại gọi mình. "Đừng nghe cô ta nói bậy!" Tần Phong không quên châm dầu vào lửa: "Cô ta chính là muốn bắt nạt ông Triệu nhà ngươi là một phần tử trí thức..." "Ngươi mới nói bậy!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung tức giận ngút trời, hận không thể xé sống Tần Phong.

Nhưng nhìn thấy Phụng Thiên bên cạnh Tần Phong, họ thừa nhận rằng mình nói hơi to tiếng. "Lão Triệu, ông **ngàn vạn** đừng mắc mưu bọn họ!" Tần Phong phớt lờ mọi người, tiếp tục châm dầu vào lửa: "Bọn họ chính là thấy ông Triệu nhà ngươi là một phần tử trí thức, muốn dùng mỹ nhân kế để làm tan rã ý chí của ông, dụ dỗ ông làm ra chuyện phản bội Tiên Minh." "Đúng vậy!" Các đệ tử Tiên Minh khác cũng **đều** khuyên nhủ: "Huynh là đệ tử Tiên Minh, **ngàn vạn** đừng hồ đồ giúp đối phương nói chuyện." "Cái gì gọi là giúp Lăng Tiêu Cung chúng ta nói chuyện!?" Tô Uyển tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Băng Lăng Tiên Quả này là do Lăng Tiêu Cung chúng ta phát hiện, vốn dĩ nên thuộc về Lăng Tiêu Cung chúng ta." Nói xong...

Tô Uyển khẩn cầu nhìn về phía Triệu Trường Sinh, hy vọng y có thể ra mặt nói một câu công bằng.

Chỉ tiếc Triệu Trường Sinh là Thiên Tuyển Chi Tử của cẩu đạo lưu, cả đời sợ nhất là phiền phức, đặc biệt là loại phiền phức giúp bên nào cũng không được lòng này.

Vì vậy y lập tức lựa chọn giả chết, coi như không nhìn thấy sự khẩn cầu của Tô Uyển. "Triệu sư huynh, huynh..." Ánh mắt Tô Uyển tràn đầy thất vọng, cảm thấy mình đã nhìn nhầm người. "Ngươi không cần tìm lão Triệu nữa đâu!" Tần Phong không quên tiếp tục châm dầu vào lửa: "Lão Triệu là đệ tử Tiên Minh ta, cũng là người đầu tiên nhảy ra mắng các ngươi là chuột bọ, sao có thể giúp các ngươi nói chuyện được?!" "Chuột bọ!?" Đệ tử Lăng Tiêu Cung lập tức bị chọc vào chỗ đau, ánh mắt nhìn Triệu Trường Sinh cũng tràn đầy thù địch. "Súc sinh, mẹ nó đúng là súc sinh mà!" Triệu Trường Sinh trong lòng tức giận chửi ầm lên.

Giấc mơ của y chỉ là núp sau lưng mọi người, làm một cẩu vương không ai chú ý, ai ngờ lại bị Tần Phong dùng làm lá chắn, hết lần này đến lần khác lôi ra trước mặt người khác diễu võ dương oai. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chặt đứt duyên đào hoa của Thần thoại cấp

Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công kéo thù hận cho Thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Lại kiếm được một mớ!" Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, trong lòng lập tức cảm thấy sung sướng.

Trong lúc hai bên đang cãi nhau không dứt, Tiểu Bạch đã lén lút đến trước cây Băng Lăng Tiên Quả.

Chỉ thấy nó đưa móng vuốt nhỏ ra, bắt một ấn quyết, ba loại Thần Hỏa cũng theo đó bao bọc lấy nó, ngăn cách hàn khí cực lạnh tỏa ra từ Băng Lăng Tiên Quả. "Của ta, của ta, đều là của thỏ ta!" Tiểu Bạch hau háu nhìn chằm chằm vào Băng Lăng Tiên Quả, nước miếng nơi khóe miệng cũng bất giác chảy xuống. "Không ổn!" Có người phát hiện ra Tiểu Bạch, lập tức hét lớn: "Con thỏ không có cổ kia định trộm Băng Lăng Tiên Quả!" "Cái gì!!" Toàn trường kinh hãi, đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tiểu Bạch đã ở trên hòn đảo nhỏ giữa hồ, còn đang đưa móng vuốt tội lỗi của mình về phía Băng Lăng Tiên Quả. "Bỏ Băng Lăng Tiên Quả ra!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Cũng không thèm đôi co với Tần Phong nữa, đồng loạt xông lên ngăn cản Tiểu Bạch. "Ôi chao, con thỏ này..." Tần Phong nhìn mà lòng nóng như lửa đốt.

Hắn tuyệt đối không phải tiếc Băng Lăng Tiên Quả, cũng không phải lo lắng Tiểu Bạch ăn bậy bạ bên ngoài, ảnh hưởng đến an toàn thực phẩm, mà chỉ đơn thuần lo lắng hàn khí của Băng Lăng Tiên Quả sẽ làm Tiểu Bạch bị thương. "Không ổn!" Tiểu Bạch thấy bị phát hiện, lập tức tăng tốc.

Ngay khi móng vuốt nhỏ của nó sắp chạm vào Băng Lăng Tiên

Quả, dường như đã kích hoạt cơ chế bảo vệ nào đó, một luồng hàn khí cực lạnh lập tức quét ra.

Chỉ thấy mặt hồ xung quanh lập tức đóng băng, trên cành cây treo đầy băng tinh... tựa như đột nhiên bước vào thế giới băng tuyết.

Cho dù Tiểu Bạch có ba loại Thần Hỏa hộ thể, cũng bị lạnh đến run lên, đôi chân nhỏ chạm đất còn bị lạnh đến mức phải đổi chân liên tục.

Nhưng dù Tiểu Bạch bị lạnh đến run rẩy, nó vẫn không rụt móng vuốt nhỏ của mình lại. "Dừng tay!" Tô Uyển thấy Tiểu Bạch sắp thành công, tốc độ không khỏi tăng thêm vài phần.

Ông!

Ông!

Chương 1234

Kiếm quang lóe lên, chém tan băng tuyết.

Chỉ thấy Tần Phong hóa thành một đạo kiếm quang, nhanh chóng lướt qua trước mặt Tô Uyển, nơi đi qua, mặt hồ đóng băng lập tức vỡ tan, kiếm khí sắc bén càng khuấy động nước hồ cuộn trào, phía sau còn có hộ vệ Phụng Thiên theo sát. "Làm sao có thể!?" Sắc mặt Tô Uyển không khỏi biến đổi, như thể ban ngày gặp ma.

Nàng đã cho người đi dò la về Tần Phong, biết hắn chính là hạng nhất bảng thiên tư khí tu, tu vi hiện tại là Địa Tiên cao giai.

Nhưng bộ dạng của hắn bây giờ, đâu có giống một Luyện khí sư chứ!?

Đừng nói là những kỳ tài được mệnh danh là kiếm đạo, ngay cả nàng, một thiên kiêu xếp hạng ba mươi trên bảng thiên tư võ tu, cũng không thể ở độ tuổi này lĩnh ngộ được kiếm ý đáng sợ như vậy.

Vút một tiếng!!

Tần Phong hóa thành kiếm quang lướt qua, chớp mắt đã đến trước mặt Tiểu Bạch.

Chỉ thấy hắn không nói hai lời đã tóm lấy đôi tai thỏ định mệnh của Tiểu Bạch, sau đó nhấc bổng nó lên, trơ mắt nhìn Băng Lăng Tiên Quả sắp đến tay lại ngày càng xa mình. "Huhu, thả thỏ ta ra..." Tiểu Bạch không cam lòng giãy giụa, đưa móng vuốt nhỏ ra cố vươn tới.

Chỉ là Tần Phong không có ý định buông ra, ngược lại còn đánh giá cây Băng Lăng Tiên Quả trước mặt. "Tần Phong, dừng tay!!" Tô Uyển hoàn hồn, vội vàng xông về phía Tần Phong. "Phụng Thiên, chặn bọn họ lại!" Tần Phong quay đầu liếc một cái, đồng tử theo đó bắt đầu phân tách. "Thượng Cổ Trùng Đồng!!" Mọi người xung quanh đồng loạt kinh hô, lập tức nhận ra Trùng Đồng. "Vâng!!" Phụng Thiên không có lời thừa, sau khi xoay người, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén. "Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!" Tô Uyển và những người khác lập tức dừng lại, vẻ mặt cảnh giác nhìn Phụng Thiên.

Mặc dù họ đều là những tinh anh được Lăng Tiêu Cung tuyển chọn kỹ lưỡng, nhưng tiếc là thời gian nhập môn quá ngắn, căn bản không có vốn liếng để đối mặt với Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nếu không lúc nãy họ cũng không đôi co với Tần Phong nửa ngày, hy vọng hắn có thể lương tâm trỗi dậy.

Ầm ầm ầm!!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, nước hồ cũng bắt đầu cuộn trào.

Chỉ thấy hòn đảo giữa hồ bị một luồng năng lượng bí ẩn bao phủ, ngay sau đó không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo, tựa như một hố đen muốn nuốt chửng hòn đảo nhỏ này. "Là Thượng Cổ Trùng Đồng!" Mọi người xung quanh lớn tiếng kinh hô, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy toàn thân hắn lưu chuyển ánh sáng vô tận, trong con ngươi mơ hồ có thể thấy vô số tinh thần lấp lánh, cảnh non sông gấm vóc luân chuyển không ngừng, tựa như bên trong đang thai nghén một phương tiểu thế giới. "Trùng Đồng khai thiên địa!" Triệu Trường Sinh không nhịn được lẩm bẩm, trong lòng cũng bị Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Không chỉ có thiên phú hạng nhất bảng thiên tư khí tu, còn có thiên phú kiếm đạo đáng sợ, lại còn trời sinh đã có thể chất đặc biệt, đơn giản là ông trời dí cơm tận mồm. "Tiên giới quá nguy hiểm rồi!" Triệu Trường Sinh vừa nghĩ đến Tiên giới đâu đâu cũng là yêu nghiệt, liền không nhịn được muốn lập tức tìm một chỗ để cẩu mình.

Chẳng mấy chốc, cây Băng Lăng Tiên Quả đã bị Tần Phong di thực vào trong thế giới Trùng Đồng. "Băng Lăng Tiên Quả, thuộc về Tiên Minh ta..." Tần Phong quét mắt một vòng nói: "Bây giờ ta đã nói xong, ai tán thành, ai phản đối..." "Phản đối!?" Mọi người nhìn về phía Phụng Thiên, tập thể lựa chọn im lặng.

Không phải họ muốn tán thành Tần Phong, mà là không có thực lực để phản đối hắn.

Mặc dù Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong không phải là chiến lực trần nhà của Tiên giới, nhưng trong Linh Chi Bí Cảnh này quả thực là tồn tại vô địch. "Thỏ ta vẫn còn quá ngây thơ!" Tiểu Bạch nhìn hòn đảo giữa hồ biến mất, cũng rơi vào trầm mặc.

Nó chỉ muốn hái một quả Băng Lăng Tiên Quả nếm thử, nhưng chủ ngân của nó lại nghĩ đến việc bứng cả gốc đi. "Ngươi..." Tô Uyển tức đến mức mặt đỏ bừng, nhưng lại không làm gì được Tần Phong. "Cơ hội của gia đến rồi!" Tiền Đa Đa mắt sáng lên, lon ton chạy lên sưởi ấm.

Ầm ầm ầm!!

Một tiếng nổ vang trời đột nhiên vang lên, cả bầu trời cũng lập tức tối sầm lại.

Ngay sau đó, mặt đất dưới chân bắt đầu rung chuyển, tựa như có một luồng năng lượng đang cuồng loạn dâng trào, ngay cả không gian cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, giống như ngày tận thế đến sớm. "Mở rồi sao!?" Tần Phong ngẩng đầu lẩm bẩm, biết di tích Tiên Vương sắp mở ra.

Mà khi tin tức di tích Tiên Vương chính thức mở ra được lan truyền, sẽ có một lượng lớn cao thủ tràn vào Linh Chi Bí Cảnh, những người như Phụng Thiên loại Thái Ất Kim Tiên này chỉ có thể coi là tồn tại lót đường. "Chuyện gì vậy!?" Toàn trường đồng loạt kinh hô, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy mây đen trên trời bắt đầu cuộn trào dữ dội, từng đạo kim quang từ khắp nơi trong Linh Chi Bí Cảnh bắn lên trời, còn kèm theo một luồng khí tức cổ xưa mà mạnh mẽ quét qua toàn bộ Linh Chi Bí Cảnh. "Phụng Thiên, chúng ta đi!" Tần Phong gọi một tiếng.

Sau đó xách Tiểu Bạch nhảy lên lưng Cửu Hoa Tiên Hạc, cũng không quên mang theo Hữu Dung và Mộ Dung Tĩnh.

Còn về Triệu Trường Sinh, thì không mang theo.

Mặc dù y là cẩu đạo lưu Thiên Tuyển Chi Tử, nhưng cũng là Thiên Tuyển Chi Tử có hào quang cấp Thần thoại, có thuộc tính không nói lý lẽ, bản thân hắn không muốn cuối cùng lại làm áo cưới cho y. "Vâng!" Phụng Thiên không chút do dự, bay vút lên trời nhanh chóng đuổi theo. "Kiếm ít một chút thì kiếm ít một chút, còn hơn bị trộm nhà!" Tần Phong liếc nhìn Triệu Trường Sinh, sau đó nhanh chóng tiến đến di tích. "Hắn đi rồi?

Hắn đi rồi!?" Triệu Trường Sinh nhìn Tần Phong rời đi, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại vui mừng khôn xiết.

Trời ơi!

Đất hỡi!

Chương 1235

Tên tiện nhân này cuối cùng cũng rời xa y rồi!!

Y cuối cùng cũng có thể tìm một nơi yên tĩnh để cẩu mình, không cần phải lo lắng bị người ta dùng làm lá chắn lôi ra diễu võ dương oai nữa.

Nhưng ngay khi Triệu Trường Sinh đang vui mừng, giọng nói vang dội của Tần Phong đã truyền đến. "Triệu sư huynh, lần này huynh **cống hiến** nhiều nhất, Băng Lăng Tiên Quả đáng lẽ phải có phần của huynh!" Giọng nói vừa dứt, một quả trái cây bị ném xuống.

Chỉ thấy một quả Băng Lăng Tiên Quả được năng lượng bao bọc, lấp lánh ánh sáng từ trên không trung từ từ rơi xuống trước mặt Triệu Trường Sinh. "Hử!?" Triệu Trường Sinh ngẩn ra, theo bản năng đưa tay ra đỡ.

Vốn tưởng là tên tiện nhân Tần Phong này cố ý trêu chọc mình, nhưng khi tay y chạm vào Băng Lăng Tiên Quả, một luồng hàn khí lập tức tràn vào cơ thể, khiến y lập tức run lên, cũng chứng minh quả này đúng là hàng thật không thể nghi ngờ. "Chẳng lẽ mình đã hiểu lầm hắn!?" Ánh mắt Triệu Trường Sinh lóe lên một tia mờ mịt, thật sự không hiểu được hành động của Tần Phong.

Rõ ràng là gài bẫy khiến tâm trạng y bùng nổ, hận không thể xé hắn ra làm tám mảnh, nhưng mỗi lần lại đều nhân danh vì tốt cho y, bây giờ lại còn nhận được lợi ích thực sự.

Nhưng giây tiếp theo, y đã chửi thầm trong bụng.

Chỉ thấy mọi người xung quanh đồng loạt nhìn y, nhưng ánh mắt đều vô cùng không thân thiện. "Hắn **cống hiến** nhiều nhất!?" Đệ tử Tiên Minh lập tức không vui.

Mặc dù chiến đấu lực của họ không bằng Triệu Trường Sinh, nhưng mỗi lần đoàn chiến đều tích cực tham gia, tuyệt đối không có chuyện núp sau lưng đồng môn sư huynh đệ như vậy. "Đây là của Lăng Tiêu Cung chúng ta!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung nghiến răng nghiến lợi.

Không chỉ căm hận Tần Phong cướp Băng Lăng Tiên Quả của họ, mà còn căm hận hơn nữa Triệu Trường Sinh đã mắng họ là chuột bọ. "Người này hình như khá bị ghét bỏ nhỉ!?" Một số đệ tử tiểu thế lực xung quanh, nhìn Triệu Trường Sinh **như có điều suy nghĩ**.

Mặc dù họ cũng đỏ mắt với Băng Lăng Tiên Quả trong tay Tần Phong, nhưng tiếc là Tần Phong dựa vào cây đại thụ Tiên Minh, phía sau còn có Phụng Thiên Thái Ất Kim Tiên cảnh đỉnh phong.

Ngược lại, Triệu Trường Sinh tuy là đệ tử Tiên Minh, nhưng lại bị đệ tử Tiên Minh ghét bỏ, cộng thêm việc đắc tội với minh hữu Lăng Tiêu Cung, khiến họ nảy sinh ý nghĩ liều mình cầu phú quý. "Súc sinh, mẹ nó đúng là súc sinh mà!" Triệu Trường Sinh trong lòng tức giận chửi ầm lên, càng ngày càng nghi ngờ Tần Phong cố ý làm vậy.

Nhưng nhìn Băng Lăng Tiên Quả trong tay, y lại phát hiện mình không có chứng cứ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ gài bẫy Thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "He he!" Khóe miệng Tần Phong không nhịn được nhếch lên.

Mặc dù cẩu đạo lưu Thiên Tuyển Chi Tử không dễ đối phó, nhưng nếu dùng mưu kế 'nhị đào sát tam sĩ', không biết các hạ sẽ đối phó thế nào đây!? "Hừ!!" Tiểu Bạch tức giận khoanh tay nhỏ, tỏ vẻ mình rất không vui.

Thà tóm lấy đôi tai thỏ định mệnh của nó, cũng không cho nó ăn một quả Băng Lăng Tiên Quả, nhưng quay đầu lại vô điều kiện tặng cho Triệu Trường Sinh một quả, nó không còn là tiểu khả ái của nhà hắn nữa rồi. "Tần sư huynh, chuyện này huynh làm quả thực không **tử tế**!" Mộ Dung Tĩnh ôm Tiểu Bạch đang hậm hực, cũng cảm thấy không nên tặng cho Triệu Trường Sinh. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ **khiêu khích** mối tình đầu của Thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử và tiểu sư muội, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Cái này cũng được sao!?" Tần Phong trong lòng cảm thấy bất ngờ, nhưng lại tỏ vẻ chính khí nói: "Không thể nói như vậy được, là ta lôi Triệu sư huynh cùng ra ngoài, bây giờ có được bảo bối tự nhiên phải chia cho huynh ấy một phần." "Tần sư huynh!" Mộ Dung Tĩnh lập tức tự động bật bộ lọc, cảm nhận được sự chính trực của Tần Phong. "Là vậy sao!?" Trên đầu nhỏ của Hữu Dung đầy dấu hỏi.

Theo sự hiểu biết của nàng về Đại ma vương bao nhiêu năm nay, hắn tuyệt đối không thể chia chiến lợi phẩm cho đồng đội, mà đáng lẽ phải tìm mọi cách đổ vỏ cho đồng đội mới đúng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tiểu sư muội của Thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Hết rồi!?" Tần Phong theo bản năng liếc nhìn Hữu Dung, không nhận được ánh mắt sùng bái.

Điều này cũng khiến hắn trong lòng cảm thấy vô cùng không vui, nghĩ bụng phải tìm cơ hội dạy dỗ nàng một chút, để nàng biết rốt cuộc mình là một người đàn ông chính trực đến mức nào. "Hử!?" Hữu Dung dường như cảm ứng được điều gì đó, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Đại ma vương. "Đúng rồi, Phụng Thiên!" Tần Phong lập tức thu hồi ánh mắt, bắt đầu xây dựng hình tượng chính trực, lại lấy ra hai quả Băng Lăng Tiên Quả nói: "Ta thấy ngươi hiện tại đã là Thái Ất Kim Tiên cảnh đỉnh phong rồi, có hai quả Băng Lăng Tiên Quả này, chắc chắn xác suất ngươi đột phá Tiên Quân sẽ tăng lên rất nhiều." "Đa tạ, chủ thượng!!" Phụng Thiên nhìn thấy Băng Lăng Tiên Quả, liền biết mình đã bái đúng chủ. "Làm tốt vào!" Tần Phong không quên vẽ bánh và răn đe: "Chỉ cần ngươi chịu nỗ lực, ta bảo đảm tỷ lệ trúng thưởng một phần hai mươi tỷ sẽ có ngươi, nhưng nếu ngươi không làm tốt, ta cũng có thể bảo đảm trong năm nghìn cổ phiếu, ngươi sẽ không mua được một cổ phiếu nào tăng giá..." "Vâng!" Phụng Thiên vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Tuy gã không hiểu năm ngàn gia tộc cổ xưa là cái gì, nhưng đi theo Tần Phong thì chắc chắn không sai, hai quả Băng Lăng Tiên Quả trong tay gã chính là minh chứng rõ ràng nhất. "Tần sư huynh!" Mộ Dung Tĩnh đột nhiên tỉnh táo lại, nói: "Cách làm của huynh như vậy chẳng phải là quá độc tài, quá bá đạo rồi sao, **quả thực** coi người đời là kẻ ngốc mà đùa giỡn à!" "Độc tài thì sao?

Bá đạo thì thế nào!?" Hữu Dung lập tức lên tiếng bênh vực Tần Phong, tỏ vẻ mình thích nhất là kiểu tổng tài bá đạo. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ quyến rũ người trong mộng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Lại thêm một người!?" Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, lập tức nhận ra vấn đề.

Không phải hắn không thể trải nghiệm niềm vui nhân đôi, mà là hai người thích những mẫu hình khác nhau.

Một người thích anh hùng chính trực!

Một người thích tổng tài bá đạo!

Mặc dù hắn có thể đảm nhiệm mọi vai diễn, nhưng ngoài việc dùng cả đời ra, hắn không thể nào thỏa mãn cả hai người cùng một lúc được. "Ngươi..." Hữu Dung và Mộ Dung Tĩnh lập tức mắt to trừng mắt nhỏ, giữa hai người phảng phất có một luồng điện đang va chạm. "Được rồi, đừng cãi nhau nữa!" Tần Phong vội vàng kéo hai cô gái ra, nghiêm mặt nói: "Ta làm vậy cũng không thể coi là bá đạo độc tài, chỉ là có một trái tim của đấng nam nhi đại trượng phu, sao có thể uất ức chịu phận dưới người khác, một trái tim cầu tiến mà thôi." "Tần sư huynh nói đúng!" Mộ Dung Tĩnh lập tức mỉm cười rạng rỡ: "Nam nhi đại trượng phu, quả thực phải có một trái tim cầu tiến!" "Trái tim cầu tiến!?" Hữu Dung ở bên cạnh nghiêng đầu.

Nàng không rõ Tần Phong có trái tim cầu tiến hay không, nhưng việc Tần Phong có một trái tim đen tối của nhà tư bản thì nàng lại rất rõ, những người làm công cho hắn, đến nay hình như chưa ai nhận được đủ một tháng lương.

Ngay lúc này, Cửu Hoa Tiên Hạc theo chỉ lệnh của Tần Phong, bay đến trước một vách đá trên đỉnh núi.

Chỉ thấy vách đá này tỏa ra một luồng kim quang nhàn nhạt, trên đó còn chi chít những vết nứt, khi đến gần còn có thể cảm nhận được một luồng khí tức cổ xưa dao động. "Đây là nơi nào!?" Mộ Dung Tĩnh như một đứa trẻ tò mò, nhìn ngó xung quanh rồi nói: "Sao ta cảm thấy đây không giống vách đá, mà lại giống một phong ấn cổ xưa bị vỡ nát nhỉ!?" "Có phải hay không, thử là biết ngay!" Tần Phong nhảy từ trên lưng Cửu Hoa Tiên Hạc xuống, sau đó vung tay lấy ra thanh ma kiếm gia truyền.

Ầm ầm ầm!!

Thiên địa xung quanh trong nháy mắt tối sầm lại, phảng phất như tiến vào một thế giới của kiếm.

Chương 1236

Tần Phong thì như thể là chúa tể của mảnh trời đất kiếm đạo này, năng lượng kinh khủng không ngừng rót vào thanh ma kiếm gia truyền trong tay, thân kiếm cũng theo đó lóe lên những tia sáng kỳ dị, phát ra từng trận kiếm ngâm trầm thấp. "Tiên Cấp Kiếm Vực!" Mộ Dung Tĩnh không nhịn được kinh hô một tiếng, bị thiên phú của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Rõ ràng là yêu nghiệt đứng đầu bảng xếp hạng thiên tư khí tu, nhưng lại đạt được thành tựu kinh khủng như vậy trên kiếm đạo, khiến cho những thiên kiêu chuyên tu kiếm đạo kia biết giấu mặt vào đâu.

Nhưng một cái Tiên Cấp Kiếm Vực rõ ràng không thể thỏa mãn Tần Phong, hắn lại nhanh chóng cộng thêm cho mình một chút buff. "Đúng là đồ nhà quê chưa thấy sự đời!" Hữu Dung liếc một ánh mắt khinh bỉ, đối với mấy trò cơ bản này của Đại Ma Vương sớm đã miễn dịch.

Ầm ầm ầm!!

Khí tức kinh khủng trong nháy mắt từ trong cơ thể Tần Phong bộc phát ra, sỏi đá trên mặt đất như bị phản trọng lực mà lơ lửng lên, ngay sau đó trên người hắn liền lóe lên những luồng sáng ngũ sắc sặc sỡ. "Mẹ nó, mình chắc chắn đang nằm mơ!" Phụng Thiên ở bên cạnh xem đến mắt trợn chó ngơ, nghiêm trọng hoài nghi hôm nay mình đã dùng thuốc quá liều.

Mặc dù gã biết Tần Phong là một yêu nghiệt, nhưng hắn cũng không thể không theo lẽ thường mà ra bài chứ!?

Nhà ai luyện khí sư chính chuyên lại tay cầm ma kiếm, mở Tiên

Cấp Kiếm Vực, cộng thêm buff của Đạo gia, hô khẩu hiệu Phật gia, rồi đi giảng đạo lý Nho gia với người khác chứ!?

Lúc này, Tần Phong cảm thấy đã tích đủ lực, vung thanh ma kiếm gia truyền chém nhanh ra một nhát.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Chỉ thấy một đạo kiếm khí sắc bén phóng lên trời, xé toạc tầng mây trên cao một cách không thương tiếc, phảng phất như muốn rẽ cho bầu trời một đường ngôi giữa thật lớn.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang hung hăng nện vào vách đá, phát ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó, năng lượng kinh khủng sinh ra từ va chạm lan ra bốn phía, dấy lên một cơn bão năng lượng ngút trời càn quét khắp nơi, mặt đất cũng theo đó rung chuyển dữ dội. "Mạnh quá!!" Mộ Dung Tĩnh khó khăn chống đỡ trong cơn bão, trong lòng càng là hồi lâu không thể bình tĩnh.

Nếu không phải hôm nay nàng tận mắt chứng kiến, ai dám tin một luyện khí sư lại có thể có sức chiến đấu kinh khủng đến vậy, e rằng ngay cả Chân Tiên đỉnh phong gặp phải cũng phải cúi đầu nhận thua. "Gió lớn quá..." Hữu Dung không thể chống đỡ được cơn bão cấp độ này, chỉ có thể tiến lên ôm chặt lấy đùi của Tần Phong. "Hu hu, thỏ ta sắp bị gió lớn thổi bay rồi..." Tiểu Bạch cũng bám chặt lấy Tần Phong, thân thể thì bị thổi bay lên.

Không lâu sau, cơn bão kết thúc.

Chỉ thấy vách đá không bị đánh nổ ngay lập tức, mà xuất hiện thêm rất nhiều vết nứt, ngay sau đó vết nứt bắt đầu lan ra xung quanh, cuối cùng không chịu nổi nữa mà ầm ầm sụp đổ.

Ầm ầm ầm!!

Vách đá cuối cùng cũng vỡ nát, hiện ra một cái hố đen khổng lồ.

Tiếp theo đó, một đường hầm dài dằng dặc xuất hiện trước mắt mọi người, toát ra một luồng khí tức âm u kinh khủng, trên tường còn mọc đầy rêu xanh và dây leo, không khí càng lan tỏa một mùi ẩm mốc và thối rữa. "Đây hình như là một ngôi mộ!?" Mộ Dung Tĩnh nghển cổ nhìn quanh, sau đó đầy nghi hoặc nói: "Linh Chi Bí Cảnh không phải là một bí cảnh sao?

Ai lại xây mộ của mình ở đây chứ!?" "Ai mà biết được!?" Tần Phong vô tội nhún vai.

Mặc dù hắn thông qua Thiên Cơ Tạp thấy được là Diệp Thần giegie nhận được truyền thừa của Tiên Vương, nhưng rốt cuộc là nhận được truyền thừa của ai thì hắn hoàn toàn không biết. "Chủ thượng!" Phụng Thiên nhìn ngôi mộ, mặt đầy kích động nói: "Cảnh tượng bất thường trong Linh Chi Bí Cảnh vừa rồi, e rằng chính là do ngôi mộ này gây ra, nói cách khác trong ngôi mộ này tuyệt đối có bảo bối phi thường." "Cũng khá thông minh đấy!" Tần Phong liếc nhìn tán thưởng.

Mặc dù vị Tiên Vương kia che giấu mộ của mình rất kỹ, cũng dùng phong ấn để trấn áp các vật phẩm bồi táng trong mộ.

Nhưng sau khi trải qua sự bào mòn của năm tháng, phong ấn dần dần lỏng ra, cuối cùng khó có thể trấn áp được những vật phẩm bồi táng quý giá đó nữa, từ đó dẫn đến di tích Tiên Vương xuất thế.

Đương nhiên cũng có khả năng là Tiên Vương sớm đã tính được, truyền nhân của mình sẽ xuất hiện ở hậu thế, do đó mới có di tích Tiên Vương xuất thế ở nơi này.

Tóm lại bất kể là nguyên nhân gì, bên trong có bảo bối là sự thật!

"Chủ thượng!" Phụng Thiên được khen thưởng rất vui vẻ, sau đó lại vội vàng nói: "Động tĩnh vừa rồi e rằng không giấu được những người khác, nếu lát nữa họ đến đây nhìn thấy ngôi mộ, chắc chắn sẽ thông báo cho tông môn nhà mình phái người tới." "Yên tâm!" Tần Phong vẻ mặt tự tin nói: "Đợi bọn họ truyền tin tức về, rồi lại phái người ngàn dặm xa xôi chạy tới, chúng ta sớm đã dọn sạch ngôi mộ này rồi." "Không sai, chúng ta là dân chuyên nghiệp!" Tiểu Bạch kiêu ngạo ngẩng cao đầu, nhìn là biết ngay dân trộm chuyên nghiệp... "Ơ..." Phụng Thiên tại chỗ liền bị nói cho câm nín, không biết ai đã cho bọn họ sự tự tin này.

Phải biết rằng, từ xưa đến nay những người có thể xây lăng mộ cho mình đều là cường giả hùng bá một phương, vật phẩm bồi táng bên trong có thể khiến người ta điên cuồng, nhưng cơ quan bên trong cũng có thể lấy mạng người. "Tần sư huynh, huynh định..." Mộ Dung Tĩnh là người đầu tiên phản ứng lại, quay đầu liếc nhìn Cửu Hoa Tiên Hạc.

Mặc dù Cửu Hoa Tiên Hạc không có sức chiến đấu gì, nhưng lại sở hữu thiên phú thần thông, Tiên Hạc Chỉ Lộ, có thể phá vỡ mọi cấm chế trên thế gian, tránh né cơ quan trong mộ huyệt để đến nơi cất giấu bảo vật. "Thông minh thật!" Tần Phong cười ý nhị, sau đó dặn dò: "Phụng Thiên, ngươi ở lại bên ngoài tiếp ứng chúng ta, phòng ngừa có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra." "Nhưng mà chủ thượng..." Phụng Thiên không lập tức đồng ý, ngược lại vẻ mặt có chút lo lắng.

Mặc dù Tần Phong không phải là một luyện khí sư đứng đắn, sức chiến đấu càng mạnh đến vô lý, nhưng dù sao hắn cũng chỉ mới có tu vi Địa Tiên cao giai, hệ số nguy hiểm khi thám hiểm loại mộ của cường giả này thực sự quá cao. "Được rồi, ta đã quyết!" Tần Phong xua tay ngắt lời, cất bước đi về phía ngôi mộ.

Mà Mộ Dung Tĩnh và Hữu Dung cũng nhanh chóng theo sau, một trái một phải ôm chặt cánh tay Tần Phong, phía sau là Cửu Hoa Tiên Hạc, kiêu ngạo ngẩng cao đầu. "Vâng!" Phụng Thiên bất đắc dĩ nhận lệnh, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Ngay khi Tần Phong và những người khác tiến vào ngôi mộ, trên một cái cây không xa xuất hiện hai bóng người.

Bọn họ không phải ai khác, chính là Phó Ngôn Kiệt, Phó Ngôn Khang của Phó gia!

Kể từ khi bị Tần Phong chặt đứt phiền não căn, họ không lúc nào là không nghĩ đến việc giết chết Tần Phong, nhưng Tần Phong cứ ở trong Tiên Minh, khiến họ không tìm được cơ hội ra tay.

Lần này nghe tin Tần Phong sẽ đến Linh Chi Bí Cảnh, họ lập tức không ngừng vó ngựa chạy tới.

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới là, bên cạnh Tần Phong không chỉ có Phụng Thiên, mà còn có Tiền Đa Đa và hơn ba mươi người con nuôi của gã, đối mặt với đội hình xa hoa này, dù cho họ có thêm một trăm lá gan cũng không dám động thủ.

Ngay khi họ tưởng rằng chuyến đi này đã công cốc, thì ông trời đột nhiên chiếu cố họ, Tần Phong sau khi cướp được Băng Lăng Tiên Quả, lại chọn cách bỏ lại Tiền Đa Đa để hành động một mình.

Chương 1237

Mặc dù bên cạnh Tần Phong vẫn có Phụng Thiên, một Thái Ất Kim Tiên cảnh đỉnh phong, nhưng vẫn đơn giản hơn nhiều so với việc đối mặt với hơn ba mươi người con nuôi của Tiền Đa Đa. "Đường ca, mau nhìn kìa!" Phó Ngôn Kiệt nhìn vách đá bị đánh nổ, mặt đầy kinh hỉ nói: "Là mộ của cường giả, không ngờ chúng ta lại có niềm vui bất ngờ!" "Đúng là niềm vui bất ngờ!" Phó Ngôn Khang nén lại sự kích động trong lòng nói: "Nhưng một kiếm vừa rồi của Tần Phong ngươi cũng đã thấy rồi, hắn lại mạnh lên, cộng thêm Phụng Thiên sư huynh, một Thái Ất Kim Tiên cảnh đỉnh phong, dù chúng ta có lòng cũng không có sức a!" "Vậy phải làm sao!?" Phó Ngôn Kiệt tại chỗ liền sốt ruột.

Bắt hắn nhìn người khác phát tài, còn khó chịu hơn cả giết hắn, huống chi người phát tài lại là Tần Phong, cái tên tiện nhân đó. "Truyền tin về gia tộc!" Phó Ngôn Khang suy nghĩ một hồi, vẻ mặt quả quyết nói: "Gia tộc trước giờ vẫn không đồng ý việc chúng ta tìm Tần Phong báo thù, không muốn vì hai tiểu bối chúng ta mà đắc tội với Tây trưởng lão quyền cao chức trọng, nhưng nếu trong đó liên quan đến một lợi ích khổng lồ, ta không tin gia tộc còn có thể không động lòng." "Thông báo cho gia tộc!?" Phó Ngôn Kiệt lập tức do dự nói: "Nhưng như vậy, bảo bối tìm được trong mộ, chẳng phải sẽ thuộc về gia tộc sao?!" "Ngươi có thể dùng chút đầu óc được không!?" Phó Ngôn Khang hận sắt không thành thép nói: "Chỉ với tu vi của hai chúng ta, đừng nói là có thể đánh bại Tần Phong để vào mộ hay không, cho dù mộ có mở cửa cho chúng ta, cũng không có thực lực đó để vào lấy bảo bối, chẳng bằng thông báo cho gia tộc để kiếm chút công lao và phần thưởng." "Chết tiệt..." Phó Ngôn Kiệt nhìn ngôi mộ từ xa, trong lòng cảm thấy vô cùng không cam tâm.

Khó khăn lắm mới gặp được một ngôi mộ của cường giả, cũng biết bên trong có rất nhiều vật phẩm bồi táng quý giá, nhưng cuối cùng lại vì thực lực bản thân không đủ, mà không thể không dâng nó cho người khác. "Được rồi, đừng tự dằn vặt nữa!" Phó Ngôn Khang mở lời an ủi: "Thật ra ngươi có thể suy nghĩ theo hướng khác, lần này chúng ta **bất chấp** gia tộc phản đối mà đến giết Tần Phong, không thành công thì khó giữ được mạng, còn liên lụy gia tộc, thành công thì phải sống trong lo sợ, lo bị người ta phát hiện manh mối, nhưng bây giờ chúng ta giết Tần Phong, không những được gia tộc ủng hộ, sau này còn có thể nhận được một khoản thưởng hậu hĩnh." "Được thôi!" Phó Ngôn Kiệt rất bất đắc dĩ gật đầu, lấy ra máy truyền tin bắt đầu thông báo cho gia tộc.

Ngay khi hai người đang nghĩ đến việc làm bọ ngựa, phía sau họ còn ẩn giấu một con chim sẻ. "Đúng là dao nhỏ rạch mông, mở mang tầm mắt!" Lục Gia rít một hơi thuốc nói: "Nói bọn chúng thông minh đi, thì bọn chúng lại chạy đến giết đệ tử thân truyền của trưởng lão Tiên Minh, nói bọn chúng không thông minh đi, thì bọn chúng lại biết đánh không lại, biết dùng lợi ích để trói Phó gia lên chiến xa của mình, hòng mượn tay Phó gia trừ khử Tần Phong." *Rít* một tiếng!

Lục Gia lại hút một hơi thuốc, thu lại ánh mắt của mình.

Mặc dù Phó gia có huyết mạch Tiên Đế, nhưng đã sớm mất đi vinh quang ngày xưa, đối với Tiên Minh đang nắm quyền hiện tại, căn bản không đáng để lên bàn cân, điều gã hứng thú bây giờ là ngôi mộ này. "Tên nhóc Tần Phong này, phúc duyên sâu dày thật a!" Lục Gia lại rít một hơi thuốc nói: "Mặc dù ngôi mộ cổ này ở trong Linh Chi Bí Cảnh, lại trải qua mấy chục vạn năm tháng bào mòn, nhưng vẫn mơ hồ cảm ứng được một tia khí tức Tiên Vương, nói cách khác đây là một di tích Tiên Vương chưa được khai phá, cơ duyên như vậy không phải ai cũng có thể gặp được." *Rít!

Rít!* Lục Gia lại hút thêm mấy hơi thuốc, quyết định gia tăng đầu tư vào Tần Phong.

Tu tiên chưa đầy ba mươi năm, lại có thể đột phá đến Địa Tiên cao giai, còn lĩnh ngộ được kiếm đạo, Đạo gia, Nho gia, Phật gia các loại buff, càng có vòng hào quang phúc duyên sâu dày khiến người ta ngưỡng mộ.

Gã thực sự không tìm ra lý do gì để không gia tăng đầu tư vào Tần Phong.

Lúc này, Tần Phong đã đến cuối hang động, đối với những chuyện xảy ra bên ngoài hoàn toàn không biết gì. "Đến cuối rồi sao!?" Hữu Dung nghi hoặc nhìn cuối hang động.

Dựa vào ánh sáng từ vầng tiên quang trên đầu Cửu Hoa Tiên Hạc, có thể thấy trên vách đá khắc rất nhiều phù văn, nhưng do thời gian quá lâu, rất nhiều phù văn đã bị rêu xanh và dây leo che phủ. "Lối vào bị ẩn giấu rồi!" Tần Phong nhìn vách động xung quanh, sau đó lấy ra một con cá khô nhỏ.

Lệ!!

Cửu Hoa Tiên Hạc lập tức vui mừng kêu lên, tiến lên một ngụm nuốt con cá khô vào bụng.

Sau đó dưới chân nó liền sáng lên một vầng hào quang màu trắng, tiếp theo đó tiên khí xung quanh nhanh chóng hội tụ, ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng màu trắng to bằng quả bóng rổ. "Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi!" Mộ Dung Tĩnh lập tức kích động nói: "Cửu Hoa Tiên Hạc sắp thi triển thiên phú thần thông, Tiên Hạc Chỉ Lộ rồi!!" Thu!!

Cửu Hoa Tiên Hạc ngẩng đầu kêu một tiếng, hang động cũng theo đó sáng lên.

Ngay sau đó thân thể nó bắt đầu nghiêng về bên phải, chiếc chân phải thon dài cũng bắt đầu co duỗi lên xuống theo nhịp điệu, quả cầu ánh sáng màu trắng ngưng tụ ra cũng như quả bóng rổ nhảy lên nhảy xuống. "Hử!?" Tần Phong không khỏi sững sờ, phảng phất như nhìn thấy một vị cố nhân...

Thu!

Cửu Hoa Tiên Hạc lại ngẩng đầu kêu một tiếng.

Ngay sau đó nó đột nhiên duỗi ra cái chân gà của mình, tiếp theo đó vầng hào quang màu trắng dưới chân cũng theo đó sáng lên, quả cầu ánh sáng màu trắng nhảy lên nhảy xuống như quả bóng rổ cũng trong nháy mắt nổ tung thành những đốm sáng li ti. "Hử!?" Nhìn cái chân gà lộ ra, Tần Phong lại sững sờ. "Đến rồi, đến rồi..." Mộ Dung Tĩnh vẻ mặt đột nhiên kích động lên.

Chỉ thấy vầng hào quang màu trắng dưới chân Cửu Hoa Tiên Hạc bay lên, ngay sau đó những đốm sáng li ti vỡ ra dung nhập vào trong đó, hóa thành một cái hố đen sâu không thấy đáy.

Cái hố đen này có thể xuyên qua từng tầng cơ quan trong mộ, đi thẳng đến nơi sâu nhất cất giấu bảo vật trong mộ huyệt, có chút giống với chức năng Cánh Cửa Thần Kỳ của Doraemon. "Đây chính là Tiên Hạc Chỉ Lộ!?" Hữu Dung tò mò nghển cổ nhìn quanh, kết quả một mảng đen kịt không thấy gì cả. "Vào xem chẳng phải là biết sao!" Tần Phong không chút do dự, dẫn đầu đi vào trong hố đen.

Ngay sau đó mọi người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đợi đến khi thị lực khôi phục lại, liền thấy phía trước có một tòa cung điện dưới lòng đất khổng lồ, bên trong còn lan tỏa một luồng khí tức tử vong khiến người ta không rét mà run. "Không sai, là nơi này rồi!" Tần Phong nhìn thấy địa cung, mắt lập tức sáng lên.

Căn cứ vào kịch bản thấy được trong Thiên Cơ Tạp, trong tòa cung điện dưới lòng đất này không chỉ có truyền thừa của Tiên Vương, mà còn cất giấu phôi thai tiên khí cực phẩm mà hắn hằng ao ước, vẫn chưa hoàn thành. "Tần sư huynh, chúng ta thật sự phải vào trong sao?!" Mộ Dung Tĩnh nhìn cung điện dưới lòng đất phía trước, căng thẳng ôm chặt cánh tay Tần Phong không buông. "Đến cũng đã đến rồi..." Tần Phong mặt đầy hưng phấn nói: "Dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, chúng ta vào xem thử là được." "Đợi một chút..." Mộ Dung Tĩnh vội vàng kéo Tần Phong lại, nhìn xung quanh căng thẳng nói: "Ta nghe nói có một số lão quái vật không cam tâm cứ thế chết đi, sẽ dùng bí pháp phong ấn mình trong mộ, để đoạt xá thiên tài hậu thế tiến vào." "Cái gì?

Đoạt xá!?" Hữu Dung sợ đến mức vội vàng ôm chặt cánh tay Tần Phong, giọng nói có chút run rẩy: "Hay là chúng ta quay lại gọi Phụng Thiên, để gã vào xem trước đi!" "Ý này được đấy!" Mộ Dung Tĩnh lập tức thống nhất chiến tuyến với Hữu Dung, gật gật đầu nói: "Chúng ta còn có thể đi tìm Tiền sư huynh, bên cạnh huynh ấy có hơn ba mươi vị Thái Ất Kim Tiên, chúng ta không cần thiết phải tự mình đi mạo hiểm." Lệ!

Lệ!

Còn chưa đợi Tần Phong mở lời an ủi, Cửu Hoa Tiên Hạc đã kêu lên.

Phảng phất như đang nói mình là một con hạc đặc biệt đáng tin cậy, đã giúp mọi người bỏ qua tất cả những nơi nguy hiểm, tuyệt đối sẽ không chỉ cho mọi người một con đường chết nguy hiểm. "Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu!" Tần Phong đi đầu, hướng về phía địa cung.

Căn cứ vào kịch bản hắn thấy được trong Thiên Cơ Tạp, trong tòa cung điện dưới lòng đất này không có nguy hiểm gì cả.

Hơn nữa trên người hắn còn mặc Tiên Thiên Nhất Khí Y mà Tây trưởng lão đưa cho, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa nó, nhưng cũng đã luyện hóa được một chút, đủ để hắn đối phó với tình huống đột xuất, tranh thủ thời gian để mình mở trạng thái lão quái lông đỏ. *Két* một tiếng, đẩy cửa cung điện ra.

Chỉ thấy bên trong cung điện không giống với cảnh tượng âm u mà hai cô gái tưởng tượng, bên trong vàng son lộng lẫy, xa hoa vô cùng, còn có mười hai cây cột vàng rồng cuộn cao lớn, ở giữa thì đặt một cỗ quan tài ngọc vô cùng tinh xảo.

Mà ở phía trước quan tài ngọc thì dựng một tấm bia ngọc, trên đó viết về cuộc đời của một vị gọi là Phá Quân Tiên Vương.

Chương 1238

Nào là tám tuổi vào giang hồ, ba mươi tuổi quét ngang giang hồ, trăm tuổi bước vào giới tu tiên, ngàn tuổi vang danh tiên giới, vạn tuổi hùng bá một phương, mười vạn tuổi đột phá Tiên Vương, hai mươi vạn tuổi trở thành cự đầu Tiên Vương...

Hậu thế nếu muốn nhận được truyền thừa của ông ta, cần phải dập một vạn cái lạy trước quan tài ngọc của ông ta. "Trời ơi!!" Mộ Dung Tĩnh nhìn thấy những ghi chép trên bia ngọc, kinh ngạc đến mức há hốc miệng anh đào: "Đây lại là một di tích Tiên Vương, hơn nữa còn là Phá Quân Tiên Vương, thực lực của ngài ấy có thể đạt đến cấp bậc cự đầu Tiên Vương a!" "Có gì mà phải kinh ngạc!?" Tần Phong khinh bỉ liếc một cái nói: "Sống mười vạn năm mới đột phá Tiên Vương, sau đó lại tu luyện mười vạn năm, mới có thể xưng hùng trong giới Tiên Vương, ta mà là hắn thì sớm đã tìm một miếng đậu hũ đập đầu vào chết cho rồi!" "Ơ..." Mộ Dung Tĩnh tại chỗ liền câm nín.

Nếu là người khác nói những lời này, nàng chắc chắn sẽ phản bác lại, nhưng đối với một yêu nghiệt như Tần Phong, chưa đến ba mươi tuổi đã có thành tựu nghịch thiên như vậy, nàng thực sự không tìm ra được lý do gì để phản bác.

Chỉ là Tần sư huynh của nàng, không phải là khiêm tốn lễ phép sao?!

Sao đột nhiên lại kiêu ngạo như vậy!? "Không hổ là Đại Ma Vương!" Hữu Dung mặt đầy sùng bái nói: "Nhìn ai cũng giống như một phế vật!" "Chủ ngân nhà thỏ nói đúng!" Tiểu Bạch đồng tình gật gật đầu, sau đó khinh bỉ nhổ một bãi nước bọt về phía quan tài ngọc. "Ơ..." Mộ Dung Tĩnh lại câm nín, chỉ có thể đánh trống lảng nói: "Trên tấm bia ngọc này viết rất rõ, chỉ cần chúng ta dập đủ một vạn cái lạy, là có thể nhận được truyền thừa của Phá Quân Tiên Vương, chúng ta mau chóng dập đầu thôi!" "Dập đầu?

Hắn cũng xứng!?" Tần Phong mặt đầy khinh bỉ nói: "Sư tôn của ta là Tây trưởng lão của Tiên Minh, tu vi Chuẩn Tiên Đế, luyện khí sư cấp bán bộ Thiên Đạo, lúc bái sư còn không nỡ để ta dập một cái đầu, hắn một tên phế vật Tiên Vương nho nhỏ, cũng xứng để ta dập cho hắn một vạn cái đầu sao, ta coi trọng truyền thừa của hắn là đã cho hắn mặt mũi rồi." "Chủ ngân nhà thỏ nói đúng!" Tiểu Bạch lại một lần nữa đồng tình gật gật đầu, lại khinh bỉ nhổ một bãi nước bọt về phía quan tài ngọc. "Ơ..." Mộ Dung Tĩnh lại một lần nữa câm nín, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Nhưng mà Phá Quân Tiên Vương đã vẫn lạc rồi, e rằng sẽ không sống lại để cho chúng ta mặt mũi này đâu." "Hay là để ta dập đầu đi!" Hữu Dung xắn tay áo lên nói: "Ta một tiểu y tiên phàm gian, có thể dập đầu cho Tiên Vương là vinh hạnh của ta..." "Nữ nhân của ta, ngoài cha mẹ ra, sao có thể quỳ gối trước người khác!" Tần Phong trong nháy mắt biến thành Đại Ma Vương bá đạo, một tay kéo Hữu Dung vào lòng. "Mình là nữ nhân của Đại Ma Vương!?" Hữu Dung mặt đỏ bừng rúc vào lòng Tần Phong, ngay sau đó liền bắt đầu tưởng tượng. 《Đại Ma Vương bá đạo lỡ lời, chỉ yêu tuyệt mỹ tiểu y tiên》《Tình yêu của Đại Ma Vương bá đạo, yêu phải tuyệt mỹ tiểu y tiên phàm gian》《Đại Ma Vương không cho ta dập đầu, chỉ vì ta là tuyệt mỹ tiểu y tiên mà chàng yêu nhất》 "Con nhỏ tâm cơ này..." Mộ Dung Tĩnh tức đến toàn thân run rẩy, phảng phất như ngửi thấy một mùi trà xanh thoang thoảng. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ quyến rũ người trong mộng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến cho tiểu sư muội thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ghen vì mình, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Cuối cùng cũng một phát trúng hai!" Tần Phong hí hửng buông Hữu Dung ra, ngay sau đó liền đi đến trước quan tài ngọc. "Vô dụng thôi!" Mộ Dung Tĩnh mặt đầy bất đắc dĩ nói: "Trên tấm bia ngọc này đã viết rất rõ ràng rồi, muốn nhận được truyền thừa cần phải dập một vạn cái lạy..." Lời còn chưa dứt, *bốp* một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong tiến lên một bước đá vào quan tài ngọc, đá bay quan tài ngọc ra xa hơn mười mét. "Tần sư huynh..." Mộ Dung Tĩnh kinh hãi thất sắc.

Muốn lấy truyền thừa của người ta không dập đầu thì thôi, lại còn một cước đá bay quan tài của người ta đi.

Nhưng giây tiếp theo, nàng liền sững sờ!

Chỉ thấy nơi vốn đặt quan tài ngọc, phiến đá bắt đầu từ từ hạ xuống, ngay sau đó liền nâng lên một cái bệ đá... *Két!

Két!* Một trận tiếng bánh răng cơ khí vang lên, bệ đá cũng theo đó từ từ nâng lên.

Chỉ thấy trên bệ đá đặt một cái hộp ngọc vô cùng tinh xảo, xung quanh còn bao bọc bởi một luồng tiên quang dịu nhẹ, nhìn là biết ngay bên trong chứa bảo bối phi thường. "Cứ thế mà nhận được truyền thừa Tiên Vương sao!?" Mộ Dung Tĩnh tại chỗ liền ngây ra, phát hiện đầu óc có chút không theo kịp.

Rõ ràng nói phải dập một vạn cái lạy mới cho, kết quả sao đá hắn một cước cũng cho vậy!? "Dập đầu làm sao nhanh bằng tiện tay lấy!" Tần Phong khóe miệng hơi nhếch lên, bước đến trước bệ đá.

Căn cứ vào kịch bản thấy được trong Thiên Cơ Tạp, Diệp Thần giegie chính là sau khi thành thật dập một vạn cái lạy, đã thành công kích hoạt cơ quan được lắp đặt dưới quan tài ngọc, từ đó nhận được truyền thừa của Phá Quân Tiên Vương.

Bây giờ hắn đã biết truyền thừa ở đâu, hà cớ gì phải như kẻ ngốc mà dập một vạn cái lạy!? "Chủ ngân nhà thỏ nói đúng!" Tiểu Bạch đồng tình gật gật đầu, ánh mắt rơi vào hộp ngọc trên bệ đá.

Mà khi Tần Phong đưa tay mở hộp ngọc ra, bên trong lập tức bộc phát ra một luồng kim quang, ngay sau đó một hạt đậu nhỏ màu vàng với tốc độ cực nhanh lao vào giữa mi tâm của Tần Phong.

Ầm ầm ầm!!

Tần Phong lập tức trợn to mắt, thân thể run lên, như vạn đạo sấm sét nổ tung trong đầu.

Ngay sau đó một luồng khí tức tung hoành ngang dọc, đột nhiên từ giữa mi tâm của hắn lan ra, hóa thành một cơn bão năng lượng kinh khủng vô cùng, càn quét toàn bộ cung điện dưới lòng đất.

Bên tai cũng phảng phất vang lên tiếng gầm đinh tai nhức óc, tựa như đến từ thời đại viễn cổ xa xôi. "Đại Vu Tiên Quyết, Chúc Dung Hỏa Luyện!" Tiếng nói tang thương vang vọng, khiến ánh mắt Tần Phong tối sầm lại.

Ngay sau đó hắn liền chìm vào bóng tối vô tận, đợi một lúc lâu mới thấy được một tia sáng bình minh từ giữa trời đất, xé toạc bóng tối vô tận, nhìn thấy một người khổng lồ bằng lửa đứng sừng sững giữa trời đất.

Cơ bắp của gã ta lấp lánh ánh kim loại, tràn đầy sức mạnh vô cùng vô tận.

Giây tiếp theo, nắm đấm của gã ta mang theo uy thế hủy diệt tất cả đánh về phía bầu trời, khí tức nóng bỏng theo đó từ trong nắm đấm bộc phát ra, phảng phất như muốn thiêu rụi cả thế giới.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai vang vọng khắp trời đất, cả bầu trời phảng phất như sắp bị đánh vỡ.

Chỉ thấy mây trên trời bị đánh tan trong nháy mắt, hư không cũng bị điên cuồng nén ép, hình thành một cơn lốc khí khổng lồ, phảng phất như muốn hút tất cả mọi thứ xung quanh vào trong.

Ngay sau đó trên bầu trời xuất hiện một vết nứt, như thể là rào cản giữa trời đất bị xé toạc. "Lại là ấn ký công pháp của Vu tộc!" Trong mắt Tần Phong tràn đầy vẻ kinh ngạc, trong đầu cũng hiện ra những thông tin liên quan.

Căn cứ vào bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ, Vu tộc nổi danh ở tiên giới với nhục thân cường hãn, cũng là một trong những bá chủ của thời kỳ thái cổ, mà Đại Vu chính là cao thủ hàng đầu trong Vu tộc.

Nhưng cùng với sự kết thúc của thời kỳ thái cổ, Vu tộc cũng biến mất trong dòng sông thời gian, chỉ có một phần nhỏ công pháp của Vu tộc được lưu truyền lại.

Mà Chúc Dung Hỏa Luyện này chính là ấn ký công pháp mà Đại Vu tu luyện, bên trong ghi chép lại truyền thừa hoàn chỉnh của Đại Vu, có thể lợi dụng thần hỏa của thế gian để rèn luyện nhục thân của mình.

Phá Quân Tiên Vương chính là tình cờ nhận được ấn ký này, mới thành tựu được danh hiệu cự đầu Tiên Vương của mình.

Nhưng rất đáng tiếc là cả đời ông ta, tu luyện hai mươi vạn năm, cũng không tu luyện được Chúc Dung Hỏa Luyện đến đại viên mãn.

Nguyên nhân chủ yếu không phải là thiên phú của ông ta kém, mà là ông ta không có huyết mạch Vu tộc.

Nhưng dù không có huyết mạch Vu tộc, Chúc Dung Hỏa Luyện đối với nhân tộc mà nói, cũng là một bản công pháp luyện thể có thể sánh ngang với Đạo giai thượng phẩm.

Chương 1239

"Không ổn!!" Sắc mặt Tần Phong đột nhiên biến đổi, vội vàng ngồi xếp bằng, ngũ tâm triều thiên. *Ầm* một tiếng!!

Một luồng năng lượng kinh khủng từ trong cơ thể bộc phát, bắt đầu điên cuồng **tràn** vào tứ chi bách hài của hắn.

Ngay sau đó tam đại thần hỏa bao bọc lấy hắn, còn kèm theo một luồng khí tức kinh khủng tung hoành ngang dọc. "Vãi chưởng, đám thể tu toàn là một lũ biến thái a!" Trong lòng Tần Phong có một sự thôi thúc muốn chửi mẹ, cơn đau xé tim gan càn quét toàn thân.

Khác với phương pháp tu luyện trước đây của hắn, thể tu cần phải rèn luyện nhục thân đến cực hạn, quá trình tự nhiên cũng kèm theo vô tận đau khổ. "Tần sư huynh!" "Đại Ma Vương!" Hữu Dung và Mộ Dung Tĩnh mặt đầy lo lắng, có thể thấy Tần Phong lúc này rất đau đớn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến cho người trong mộng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại lo lắng cho mình, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến cho tiểu sư muội thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại lo lắng cho mình, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Hự..." Tần Phong đau đến không nói nên lời, chỉ có thể dựa vào ý chí để kiên trì. "Thần hỏa còn có thể chơi như vậy sao!?" Tiểu Bạch phảng phất như phát hiện ra một đại lục mới, lập tức thành thạo lấy ra thẻ tre của thánh nhân.

Đầu tiên là trải ra bên cạnh Tần Phong, sau đó chổng mông nhỏ lên một cái.

Không quá ba giây, tiếng của lão đầu vang lên, không quá năm giây, thành công chìm vào giấc ngủ, không quá mười giây, bong bóng mũi bắt đầu lúc to lúc nhỏ, không quá hai mươi giây, nước dãi chảy dọc theo khóe miệng xuống.

Mà mầm đậu nhỏ dưới mũ, thì như đom đóm lấp lánh lên.

Hút hết ngọn lửa mà Tần Phong tỏa ra, chuyển hóa thành một luồng năng lượng cực kỳ tinh thuần để cải tạo thân thể.

Ngay khi Tần Phong đang bận rộn tu luyện, bên ngoài mộ huyệt cũng trở nên náo nhiệt.

Chỉ thấy động tĩnh Tần Phong phá vỡ phong ấn mộ huyệt trước đó, đã thu hút một đám người, nhìn thấy nơi này có một ngôi mộ lớn thì lập tức kích động lên. "Phàm là mộ lớn, ắt có trọng bảo!" "Nhìn quy cách của ngôi mộ này, tuyệt đối không phải là cường giả bình thường!" "Theo ta thấy, thấp nhất cũng là một Tiên Quân, không chừng còn có thể là một vị Tiên Vương!" "Vậy còn chờ gì nữa?

Mau vào mộ thôi!" "..." Có một số người đã không thể chờ đợi được nữa, lập tức xông vào trong hang động.

Mà một số người có hiểu biết về đại mộ, thì lén lút đi theo sau mọi người, muốn dùng những người đi trước làm bia đỡ đạn, để phá giải bẫy rập và cơ quan trong mộ cho mình.

Cũng có một số người thì vội vàng lấy ra máy truyền tin, truyền tin tức phát hiện đại mộ về gia tộc.

Bất kể cuối cùng ai là người nhận được truyền thừa và bảo vật, chỉ cần canh giữ ở lối vào này, là có thể dễ dàng cướp lại đồ vật, căn bản không cần phải liều mạng xuống mộ thám hiểm. "Nhiều người như vậy?

Ta phải tranh thủ thời gian đột phá mới được!" Phụng Thiên nhìn đám người ngoài động, không tiến lên ngăn cản họ.

Bởi vì những người này căn bản không gây ra được uy hiếp gì đối với Tần Phong, người thực sự có thể uy hiếp đến an toàn của Tần Phong là cao thủ gia tộc mà họ thông báo, mình phải tranh thủ thời gian đột phá Tiên Quân mới có thể tiếp ứng Tần Phong.

Hơn nữa gã vốn đã bị kẹt ở Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong nhiều năm, bây giờ có hai quả Băng Lăng Tiên Quả mà Tần Phong cho, khả năng đột phá đến Tiên Quân cao đến chín thành.

Thời gian vội vã, một tháng trôi qua.

Ngọn lửa quanh người Tần Phong bắt đầu tiêu tán, lộ ra một thân cơ bắp với những đường nét rõ ràng. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 500 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được một cơ hội rút thưởng..." Lúc này, Tần Phong không hề gọi hệ thống rút thưởng mà đang tiến hành giai đoạn đột phá cuối cùng.

Chỉ thấy cơ thể hắn so với một tháng trước đã có sự thay đổi long trời lở đất, những khối cơ bắp cuồn cuộn không chỉ có đường nét mượt mà mà còn ẩn chứa một luồng sức mạnh bùng nổ khủng khiếp như dã thú. "Chính là lúc này, phá cho ta!!" Tần Phong đột nhiên mở bừng hai mắt, trong cơ thể truyền ra một tiếng trầm đục.

Rầm một tiếng!!

Chỉ thấy toàn thân Tần Phong bộc phát ra một luồng hồng quang, kèm theo đó là một luồng uy áp kinh khủng càn quét khắp cung điện dưới lòng đất, sàn nhà dưới chân hắn cũng không chịu nổi mà vỡ vụn ra. "Kết thúc rồi!" Hai cô gái đang buồn chán chờ đợi ở bên cạnh lập tức phấn chấn hẳn lên, nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy ngọn lửa quanh người Tần Phong từ từ tan biến, để lộ ra tám múi bụng săn chắc và hai khối cơ ngực cường tráng, toàn thân cuộn trào khí tức dao động của Địa Tiên đỉnh phong. "A!!" Mộ Dung

Tĩnh xấu hổ vội vàng che mắt lại, nhưng vẫn chừa ra một kẽ hở nho nhỏ. "Huhu, cơ bụng của Đại Ma Vương..." Hữu Dung nhìn đến mức gương mặt xinh đẹp ửng hồng, trong đầu toàn là cảnh tượng đang chơi cầu trượt trên đó. 【Đinh đông, chúc mừng ký chủ quyến rũ người trong mộng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!】【Đinh đông, chúc mừng ký chủ quyến rũ tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!】"Quyến rũ?

Bọn họ cũng có khẩu vị mặn thế à!?" Tần Phong ngẩn ra một chút, quay đầu liếc nhìn hai cô gái.

Nhưng bây giờ hắn không có thời gian để ý đến hai người họ, chỉ vội liếc một cái rồi thu hồi ánh mắt, bắt đầu yên lặng cảm nhận nguồn năng lượng kinh khủng ẩn chứa trong cơ thể.

Lần tu luyện này không chỉ đột phá đến Địa Tiên đỉnh phong, mà còn luyện thành sơ bộ Vu tộc Chúc Dung Hỏa Luyện.

Trước kia hắn bật hết buff sẽ khiến thân thể nứt toác.

Nhưng bây giờ có được thân thể cường hãn này, mẹ không cần phải lo thân thể hắn nứt toác nữa rồi.

Điểm không hoàn hảo duy nhất là, thân thể cường hãn sẽ ảnh hưởng đến thời gian tự hồi phục, vết thương trước đây chỉ cần hai phút rưỡi là có thể phục hồi, bây giờ có lẽ cần đến hai tiếng rưỡi mới hồi phục được.

Đương nhiên, thân thể mạnh mẽ cũng đồng nghĩa với việc phòng ngự tăng cường, không có tu vi Chân Tiên cảnh thì rất khó phá được phòng ngự của hắn. "Hùù!" Tần Phong thở ra một hơi dài, ngay sau đó liền mở bảng hệ thống.

Bây giờ hắn không chỉ nhận được một cơ hội rút thưởng, mà trong tài khoản còn có 87.913.120 điểm phản diện.

Nhưng vừa nghĩ đến một viên Địa Tiên Cảnh Căn Cơ Đan cần đến 20 triệu điểm phản diện, tâm trạng vui vẻ ban nãy lập tức tụt dốc, hắn có một thôi thúc muốn biến thành lão quái tóc đỏ xuống hạ giới đập cho nhị đệ một trận. "Thôi bỏ đi, tha cho nó một mạng chó!" Tần Phong đè nén ý muốn đánh nhị đệ, gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan trước. 【Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã chi 20.000.000 điểm phản diện, đổi thành công một viên Địa Tiên Cảnh Căn Cơ Đan!】 "20 triệu lận đó!" Tần Phong nuốt viên Căn Cơ Đan trong sự đau lòng.

Chỉ thấy Căn Cơ Đan vẫn tan ngay trong miệng, sau đó nhanh chóng ổn định lại năng lượng và huyết khí đang cuộn trào trong cơ thể, khí tức hỗn loạn quanh thân cũng theo đó mà bình tĩnh lại.

Chương 1240

"Hả!?" Hữu Dung không khỏi ngẩn người, đầu óc có chút không theo kịp.

Đan dược mà Đại Ma Vương luyện ra, không phải đều là duỗi chân trợn mắt sao!?

Nhưng tại sao viên đan dược hắn vừa nuốt vào lại có hiệu quả củng cố căn cơ nhanh chóng như vậy!? "Tiếp theo..." Tần Phong cảm nhận căn cơ đã được củng cố, chuẩn bị gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Nhưng không biết là do tình tiết yêu cầu, hay là do thằng tác giả chó má muốn câu chương, một tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên, mặt đất dưới chân cũng bắt đầu rung chuyển, trên trần nhà còn rơi xuống một ít bụi bặm. "Có chuyện gì vậy!?" Hữu Dung và Mộ Dung Tĩnh lập tức căng thẳng, đồng loạt nhìn về phía cửa cung điện dưới lòng đất. "Chắc là có người xuống mộ rồi!" Tần Phong lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Dù sao thì hắn mở di tích Tiên Vương cũng đã được một tháng, đủ để các thế lực lớn nhận được tin tức và **vội vã** đến Linh Chi Bí Cảnh rồi. "Vậy chúng ta mau đi thôi!" Mộ Dung Tĩnh vội vàng nói: "Dù sao chúng ta cũng đã có được truyền thừa của Tiên Vương rồi, không cần thiết phải xung đột với bọn họ, mà xem động tĩnh này, e là họ cũng sắp tới nơi rồi." "Không vội!" Tần Phong nhanh chóng đảo mắt một vòng quanh đại điện, ánh mắt dừng lại trên mười hai cây cột vàng rồng cuộn.

Theo tình tiết nhìn thấy từ Thiên Cơ Tạp, sau khi Diệp Thần ca ca nhận được Chúc Dung Hỏa Luyện, mười hai cây cột vàng rồng cuộn cũng theo đó vỡ ra, ngay sau đó phôi Tiên khí cực phẩm liền xuất hiện.

Nhưng bây giờ đến lượt mình, sao lại không có chút phản ứng nào hết vậy!? "Chẳng lẽ là không đi đúng quy trình!?" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một mình, không quên quay đầu liếc nhìn chiếc quan tài ngọc.

Nhưng hắn rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm trạng, không còn vướng bận chuyện này nữa.

Dù sao bây giờ hắn đã có bản hướng dẫn hoàn chỉnh, nếu nó không tự ra thì mình tự đi lấy, tóm lại một câu, thứ Diệp Thần ca ca có, ta phải có, thứ Diệp Thần ca ca không có, ta cũng phải có.

Keng một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong tay cầm ma kiếm gia truyền, chém một luồng kiếm khí về phía cột vàng.

Nhưng chưa đợi kiếm khí chạm vào cột vàng, dường như đã kích hoạt cơ chế phòng ngự nào đó, mười hai cây cột vàng rồng cuộn lập tức sáng lên, từng đạo phù văn màu vàng cũng theo đó bay ra. "Không phải nói là không có nguy hiểm sao!?" Tim Mộ Dung Tĩnh lập tức đập nhanh hơn, cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm.

Lệ!

Lệ!

Cửu Hoa Tiên Hạc lập tức kêu lên oan uổng, tỏ ý là Tần Phong đã kích hoạt công tắc nguy hiểm.

Ầm ầm ầm!!

Mười hai cây cột vàng rồng cuộn đột nhiên vỡ nát, để lộ ra mười hai viên châu lấp lánh.

Ngay sau đó, mọi người như bị kéo vào một thế giới khác, xung quanh lấp lánh những vì sao chói lọi, còn có một luồng sức mạnh bí ẩn giam cầm bọn họ lại. "Thập Nhị Tinh Thần Châu!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, trong đầu hiện lên ký ức liên quan.

Theo ghi chép trong Bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ, mấy chục vạn năm trước Lăng Tiêu Cung vẫn chưa phải là một trong ba siêu thế lực của Tiên giới, người có tu vi cao nhất là Chuẩn Tiên Đế cảnh, cũng là tiền cung chủ của Lăng Tiêu Cung.

Người này giống như Tây trưởng lão của Tiên Minh, là luyện khí sư cấp Bán Bộ Thiên Đạo.

Ông ta tình cờ có được một khối Cửu Thiên Tinh Thần Thạch quý hiếm, bèn muốn luyện chế nó thành một món Tiên khí cực phẩm.

Nhưng tin tức lại vô tình bị rò rỉ, dẫn đến vô số cao thủ tranh đoạt.

Mà tiền cung chủ Lăng Tiêu Cung biết rằng ngày Tiên khí luyện thành cũng là lúc Lăng Tiêu Cung của họ diệt vong, vì vậy đành phải tạm dừng việc luyện chế, cầm Thập Nhị Tinh Thần Châu chưa hoàn thành vội vàng ứng chiến.

Cuối cùng tiền cung chủ Lăng Tiêu Cung tử trận, Thập Nhị Tinh Thần Châu cũng bặt vô âm tín. "Là Thập Nhị Tinh Thần Châu!" Mộ Dung Tĩnh nhận ra ngay lập tức, không nhịn được hít một hơi khí lạnh: "Thảo nào mấy chục vạn năm không có tin tức gì, thì ra đã bị Phá Quân Tiên Vương mang vào trong mộ." "Bây giờ ta tuyên bố, nó thuộc về ta!" Tần Phong lập tức cầm ma kiếm xông lên, trong lòng cũng không quên gọi hệ thống rút thưởng.

Xoẹt một tiếng!!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay. 【Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng...】 【Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng Tiên Thiên Chi Linh, Bồ Đề Cổ Thụ!】 [Bồ Đề Cổ

Thụ]: Tiên Thiên Chi Linh, cây trí tuệ, tu luyện dưới gốc cây có thể nhận được vạn lần thiên phú gia trì. "Vạn lần thiên phú gia trì!?" Tần Phong sáng mắt lên, rất hài lòng với Bồ Đề Cổ Thụ.

Trước đây bật vầng sáng Vạn Bội Ngộ Tính để tu luyện, mỗi ngày cần trả 200.000 điểm phản diện, khiến hắn bình thường căn bản không dám dùng, chỉ đến lúc quan trọng mới dám bật một chút.

Nhưng bây giờ có được cây Bồ Đề Cổ Thụ này, mẹ không cần lo hắn tiêu tiền oan nữa rồi.

Đồng thời, cũng chứng thực một cách rõ ràng câu nói của cư dân mạng, mua sớm hưởng sớm, mua muộn hưởng chiết khấu, không mua được tặng miễn phí!

Ầm ầm ầm!!

Mười hai viên Tinh Thần Châu lơ lửng trong tinh không vô tận, mỗi viên đều tỏa ra một luồng tinh thần chi lực kinh khủng.

Ngay sau đó, ánh sao hội tụ thành một tấm lưới ánh sáng rực rỡ, bao phủ lấy Tần Phong và những người khác, đồng thời giải phóng một cảm giác áp bức khủng khiếp, khiến người ta hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn. "Tần sư huynh, cẩn thận đó!" Mộ Dung Tĩnh vẻ mặt lo lắng.

Mặc dù Thập Nhị Tinh Thần Châu là Tiên khí cực phẩm chưa hoàn thành, nhưng mỗi viên châu đều có thể dẫn động tinh thần chi lực, khi dùng chung lại có thể hội tụ sức mạnh của **trăm triệu** tinh tú, ngay cả Tiên Vương cự đầu cũng phải tạm thời né tránh.

Bây giờ Tần Phong vừa mới đột phá đến Địa Tiên cảnh đỉnh phong, đối mặt với Thập Nhị Tinh Thần Châu thực sự quá nguy hiểm. "Vừa hay thử độ cứng của thân thể!" Tần Phong không hề có ý định giảm tốc, bắt đầu điên cuồng buff cho bản thân.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy khí tức của Tần Phong bắt đầu tăng vọt điên cuồng, một mái tóc dài màu trắng theo đó xuất hiện, giữa trán là Thiên Sư Ấn lấp lánh, trên đỉnh đầu hiện ra ba đóa hoa vàng, Ngũ Hành chi khí vây quanh thân, ánh sáng Thất Tinh tỏa ra dưới chân, còn có một âm thanh Đại Đạo giản dị, mộc mạc vang lên... "Trời đất ơi!" Mộ Dung Tĩnh lập tức kinh ngạc che miệng kêu lên, trong lòng mãi không thể bình tĩnh lại được.

Chương 1241

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, nàng tuyệt đối không thể tin được, trên đời lại có người có thể lĩnh ngộ nhiều buff đến vậy, hơn nữa còn là người chưa đến ba mươi tuổi đã lĩnh ngộ được nhiều buff như thế. "Làm như chưa thấy bao giờ!" Hữu Dung liếc một ánh mắt khinh bỉ, đối với những thao tác cơ bản này của Tần Phong nàng đã sớm miễn dịch rồi.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm ngân vô tận vang lên, khiến hư không chấn động.

Chỉ thấy Tần Phong kiêu ngạo như đóa sen tuyết trên vách núi đón gió lay động, mang theo một sức mạnh lay động lòng người, theo đó một luồng kiếm quang kinh diễm độc lập với thế gian đột ngột xuất hiện, nhanh như kinh hồng, mạnh như du long, hoa lệ mà không phô trương, nhẹ nhàng mà không mất đi vẻ đẹp tinh tế.

Thiên Ngoại Phi Tiên!

Chiêu kiếm đẹp đẽ như tiên giáng trần khiến người ta say mê, nhưng trong đó lại ẩn chứa một luồng khí tức nguy hiểm mãnh liệt, dường như giây tiếp theo sẽ khiến người ta đầu lìa khỏi cổ.

Ầm ầm ầm!!!

Mười hai viên Tinh Thần Châu dường như cảm nhận được sự lợi hại của chiêu kiếm này của Tần Phong, tinh thần chi lực bàng bạc hùng hồn như sông hồ cuồn cuộn ập về phía Tần Phong. "Một kiếm phá tinh thần..." Giọng nói vang dội của Tần Phong chấn động trời đất, tay cầm ma kiếm gia truyền chém xuống.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng kiếm ngân đinh tai nhức óc theo đó vang vọng khắp cung điện dưới lòng đất, những luồng năng lượng kinh khủng cũng như hồng thủy không ngừng tuôn ra.

Chỉ thấy chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên của Tần Phong trực diện va chạm với Thập Nhị Tinh Thần Châu, ngay sau đó liền tạo ra một cơn bão năng lượng ngút trời, toàn bộ cung điện dưới lòng đất không thể chịu đựng nổi luồng xung kích năng lượng đáng sợ này, bắt đầu không ngừng sụp đổ, nứt ra những khe hở sâu không thấy đáy. "Đáng sợ quá!!" Hữu Dung và Mộ Dung Tĩnh bỏ qua ân oán, ôm chặt lấy nhau run lẩy bẩy. "Là của ta rồi..." Tần Phong một kiếm phá tan dòng lũ tinh thần, lao đến trước mặt Thập Nhị Tinh Thần Châu.

Ong!

Ong!

Mười hai viên Tinh Thần Châu dường như không coi Tần Phong ra gì, lại một lần nữa bộc phát ra mười hai luồng ánh sáng chói mắt.

Thần quang lóe lên, không thể tránh né!

Mười hai đòn tấn công như pháo laser, mang theo năng lượng hủy diệt bắn về phía Tần Phong. "Còn dám phản kháng!" Ánh mắt Tần Phong đột nhiên trở nên sắc bén, lại một lần nữa giơ ma kiếm gia truyền lên.

Chỉ thấy hắn không hề có ý định phòng ngự, không chút do dự vung kiếm chém về phía Thập Nhị Tinh Thần Châu, trên người thì xuất hiện một bộ đồ bó màu đen, sau đó hình thành một trường lực năng lượng. "Tiên Thiên Nhất Khí Y!" Mộ Dung Tĩnh không nhịn được kinh hô.

Mặc dù nàng biết Tây trưởng lão cưng chiều Tần Phong vô bờ bến, nhưng thật không ngờ ngay cả Tiên Thiên Nhất Khí Y cũng đưa cho hắn.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai vang lên, tạo ra một cơn bão năng lượng. "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, không kiểm soát được lùi lại vài bước.

Mặc dù Tiên Thiên Nhất Khí Y mà Tây trưởng lão đưa cho có thể chống đỡ một đòn của Chuẩn Tiên Đế mà không chết, nhưng tiếc là hắn vẫn chưa đủ thực lực để hoàn toàn luyện hóa nó, bây giờ nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ một đòn toàn lực của Tiên Quân mà không chết.

Tí tách tí tách...

Mười hai viên Tinh Thần Châu bị kiếm khí của Tần Phong đánh trúng, như diều đứt dây rơi xuống đất. "Huhu, thỏ ta ngủ ngon quá!" Tiểu Bạch chổng cái mông nhỏ, ngáp một cái tỉnh dậy.

Nó định tỉnh dậy đi tìm Tần Phong làm nũng đòi củ cà rốt, kết quả lại phát hiện bên cạnh xuất hiện mười hai viên trân châu trắng muốt, mỗi viên đều cuộn trào tinh thần chi lực bàng bạc, vừa nhìn đã biết là bảo bối quý giá. "Giang hồ có luật, ai nhặt được là của người đó!" Tiểu Bạch lập tức tỉnh táo lại, nhanh chóng xông lên định nhặt châu.

Chỉ là chưa kịp nhấc đôi chân ngắn của mình lên, đôi tai thỏ định mệnh lại một lần nữa bị Tần Phong tóm lấy, sau đó liền thấy Tần Phong vẫy tay về phía mặt đất, mười hai viên Tinh Thần Châu theo đó bay vào tay hắn. "Đây là do thỏ ta phát hiện!!" Tiểu Bạch lập tức ấm ức chìa cái vuốt nhỏ ra, muốn cướp lại mười hai viên Tinh Thần Châu. 【Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 5.000.000 điểm phản diện!】【Đinh đông, chúc mừng ký chủ liên tục đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến cấp bậc của hắn rơi xuống thành Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết.】 "Diệp Thần ca ca bị rớt cấp rồi!?" Tần Phong lập tức thấy không vui, cảm thấy vô cùng thất vọng về Diệp Thần ca ca.

Mình đã nỗ lực tạo ra khó khăn cho hắn như vậy, chính là hy vọng hắn có thể trưởng thành trong nghịch cảnh, nhưng ai ngờ hắn lại không biết phấn đấu, để cho vầng sáng của mình tụt mất một cấp.

Hắn có xứng đáng với sự cống hiến của mình không!?

Hắn có xứng đáng với kỳ vọng của mình không!? "Hắt xì!!" Diệp Thần không nhịn được hắt hơi một cái, trong lòng tự dưng cảm thấy trống rỗng.

Cứ như thể mình có thứ gì đó rất quan trọng, đã bị người ta cưỡng ép cướp đi, từ nay về sau mình chỉ có thể giãy giụa cầu sinh trong vũng bùn. "Suỵt!!" Dịch Thiên Cơ giật mình, vội vàng ra hiệu im lặng.

Bây giờ Long Ngạo Thiên đã biết ông ta ra tay cứu Diệp Thần, khắp nơi đều là người truy bắt bọn họ, nếu không cẩn thận bị phát hiện, mình sẽ lập tức rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. "Ư ư..." Diệp Thần vội vàng bịt miệng lại, không dám phát ra một tiếng động nào.

Cho dù có biến thái làm gì hắn, hắn cũng không dám la lớn, chỉ có thể âm thầm chịu đựng, nhíu mày... "Rốt cuộc là ai đã để lộ tin tức!?" Dịch Thiên Cơ bắt đầu cảm thấy bực bội, không biết chỗ nào đã xảy ra sai sót.

Vốn dĩ mọi chuyện đều diễn ra theo kế hoạch của ông ta, nhưng không biết thằng khốn nào đã phanh phui ông ta ra, hại ông ta bị Long Ngạo Thiên truy đuổi như chó nhà có tang.

Chỉ trong vòng hơn một tháng, đã bị vây bắt hơn mười lần.

Chương 1242

Dù ông ta có tu vi Tiên Quân cảnh, cũng bắt đầu có chút không chịu nổi. "Không được, mình phải bình tĩnh!" Dịch Thiên Cơ ép mình bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ cách phá vỡ thế cục.

Bây giờ lực lượng tìm kiếm của Chiến Thần Điện mạnh chưa từng có, chỉ riêng cường giả Tiên Vương cảnh đã có đến mấy trăm vị, tìm thấy họ cũng chỉ là vấn đề thời gian, nếu vận khí không tốt gặp phải Long Ngạo Thiên thì có thể lên đường ngay lập tức.

Nhưng bây giờ tuy ông ta đang ở thế yếu, cũng không phải là không còn con bài nào để đánh.

Theo ông ta được biết, Thất trưởng lão của Tiên Minh cũng đã đến, với ân oán giữa ông ta và Long Ngạo Thiên, khả năng ra tay cứu bọn họ là rất cao.

Hơn nữa theo kế hoạch ban đầu của ông ta, tương lai cũng cần phải tiếp xúc với Tiên Minh. "Dịch tiền bối, bây giờ chúng ta phải làm sao!?" Diệp Thần bây giờ trong lòng hoảng loạn vô cùng, coi Dịch Thiên Cơ là chỗ dựa duy nhất. "Đi tìm Tiên Minh!" Dịch Thiên Cơ nghiêm túc nói: "Tuy bây giờ Long Ngạo Thiên đang mạnh mẽ trỗi dậy, nhưng vẫn chưa đến mức thiên hạ vô địch, chúng ta hoàn toàn có thể tìm kiếm sự che chở của Tiên Minh." "Không được!!" Diệp Thần lập tức phủ định: "Bây giờ Tần Phong đã gia nhập Tiên Minh, ta nghe nói hắn còn bái Tây trưởng lão của Tiên Minh làm thầy, chúng ta mà đến Tiên Minh chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao!?" "Ngươi có thể dùng chút đầu óc được không?!" Dịch Thiên Cơ hận rèn sắt không thành thép nói: "Đến Tiên Minh tự chui đầu vào lưới vẫn còn có thể cầu được một tia sinh cơ, nhưng rơi vào tay Long Ngạo Thiên thì chắc chắn phải chết!" "Dịch tiền bối, ngài sai rồi!" Diệp Thần nghiêm túc nói: "Ta có thể nói cho ngài một cách có trách nhiệm, Tần Phong còn đáng sợ hơn Long Ngạo Thiên nhiều." "Ngươi không bị bệnh đấy chứ!?" Dịch Thiên Cơ không nhịn được đảo mắt, hoàn toàn không tin lời Diệp Thần nói.

Mặc dù thiên phú của Tần Phong khiến người ta kinh ngạc, nhưng vẫn chưa chuyển hóa thành thực lực, cũng chưa tạo ra thế lực của riêng mình, rời khỏi Tiên Minh hắn ngay cả thực lực tự vệ cũng không có.

Ngược lại, Long Ngạo Thiên không chỉ đã chuyển hóa thiên phú thành thực lực, được mệnh danh là Tiên Đế đệ nhất Tiên giới, mà còn tự tay tạo ra Chiến Thần Điện uy chấn Tiên giới, chen chân vào một trong ba siêu thế lực của Tiên giới.

Dù nhìn từ góc độ nào, cũng đều là sự tồn tại nghiền ép Tần Phong. "Ngài phải tin ta..." Diệp Thần sốt ruột nói: "Tần Phong hắn thật sự..." "Suỵt!" Dịch Thiên Cơ vội vàng bịt miệng Diệp Thần, vội vã ra hiệu im lặng.

Giây tiếp theo — Một đám người xuất hiện ở không xa, toàn thân còn cuộn trào khí tức kinh khủng. "Mọi người tìm kỹ vào, đừng bỏ sót bất kỳ nơi nào!" "Nói chứ, tên Diệp Thần này cũng máu mặt thật, dám cắm sừng cho Ngạo Thiên Tiên Đế!" "Diệp Thần chỉ là lợi dụng được ưu thế ở hạ giới thôi, nói về máu mặt thì phải là Dịch Thiên Cơ, dám công khai đối đầu với Ngạo Thiên Tiên Đế." "Người này quá tự cao, tự cho là có thể khống chế toàn cục, nhưng cuối cùng vẫn bị người ta nhìn ra sơ hở." "Ta nghe nói Ngạo Thiên Tiên Đế sau khi biết được sự thật đã vô cùng tức giận, lập tức ra lệnh diệt Thiên Cơ Các!?" "Chứ sao nữa, ta nghe nói Thiên Cơ Các sợ đến mức phải ra thông báo ngay trong đêm, trục xuất Dịch Thiên Cơ khỏi sư môn, nhưng vẫn không thể khiến Ngạo Thiên Tiên Đế nguôi giận." "Vậy là Thiên Cơ Các đã bị diệt môn rồi!?" "Không sai, toàn tông trên dưới hai nghìn năm trăm hai mươi lăm người không một ai sống sót, ngay cả các chủ Thiên Cơ Tử cũng bị chém giết tại chỗ." "Ta cũng nghe nói rồi, cuộc tàn sát kéo dài suốt cả một đêm, Thiên Cơ Tử trước khi chết còn bi tráng hô to, thiên cơ hỗn loạn, trời có gió mây bất trắc!" "Thảm, thảm quá, hơn hai nghìn người cứ thế mà đi đời!" "..." Dịch Thiên Cơ nghe xong, đạo tâm suýt nữa thất thủ.

Mặc dù Thiên Cơ Môn của bọn họ ở Tiên giới rất có danh tiếng, nhưng lại chỉ là một tiểu môn phái không mấy nổi bật, không ngờ Long Ngạo Thiên đường đường là Tiên Đế, lại không dung thứ nổi một tiểu môn phái. "Ngài không sao chứ!?" Diệp Thần nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đỡ lấy Dịch Thiên Cơ. "Ta không sao!" Dịch Thiên Cơ vội vàng ổn định tâm thần, cố gắng không để mình khóc.

Đồng thời, ông ta cũng đang nghĩ về câu nói 'trời có gió mây bất trắc' mà sư tôn Thiên Cơ Tử nói trước khi chết, ông ta mơ hồ có cảm giác, câu nói này là sư tôn cố ý để lại cho mình. "Ai đó!?" Người đang tìm kiếm đột nhiên hét lớn một tiếng, nhanh chóng xông về phía Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ. "Không ổn!" Lông tơ toàn thân Diệp Thần lập tức dựng đứng.

Chỉ thấy hơn mười bóng người nhanh chóng tản ra xông tới, lập tức bao vây bọn họ lại, hơn nữa không chút do dự liền tấn công họ. "Chết tiệt!" Dịch Thiên Cơ lộ ra hung quang, chân phải dùng sức dẫm một cái.

Rầm một tiếng!

Chỉ thấy một trận bàn Thiên Can Địa Chi màu vàng hiện ra, bao phủ toàn bộ hơn mười bóng người đang xông tới.

Nhưng đối phương lại không hề hoảng sợ, ngược lại còn vẻ mặt phấn khích, ánh mắt nhìn hai người họ giống như một tên quái thúc

thúc nhìn thấy tiểu loli có Tiên Thiên Bạch Ti Thánh Thể.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên lập tức giao chiến, tạo ra từng trận bão năng lượng.

Và theo định luật thần tiên đánh nhau, người phàm gặp họa, Diệp Thần lại một lần nữa bị thương, bị dư chấn làm cho liên tục thổ huyết, trên người cũng xuất hiện thêm từng vết máu. 【Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến hắn bị thương nặng, nhận được 100.000 điểm phản diện!】 "Ai bị thương vậy?

Diệp Thần ca ca!?" Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, trong lòng đầy vẻ khinh bỉ.

Một chút khó khăn cỏn con cũng không khắc phục được, dẫn đến cấp bậc vầng sáng của bản thân bị tụt xuống, bị thương nặng mới được 100.000 điểm phản diện, thật không biết hắn lấy đâu ra mặt mũi mà sống nữa.

Ầm ầm ầm!!

Mặt đất lại một lần nữa rung chuyển dữ dội, kèm theo tiếng nổ đinh tai. "Tần sư huynh!" Mộ Dung Tĩnh vội vàng lên tiếng: "Bây giờ Thập Nhị Tinh Thần Châu và truyền thừa Tiên Vương đều đã có được, chúng ta cần phải nhanh chóng rời khỏi đây, bọn họ sắp tới rồi." "Không vội!" Tần Phong liếc nhìn ra ngoài cửa cung, xoay người đi đến trước quan tài ngọc.

Qua lớp ngọc thạch trắng muốt có thể lờ mờ nhìn thấy, bên trong là một người đàn ông trung niên thân hình vạm vỡ, dù đã chết mấy chục vạn năm, vẫn toát ra một luồng uy áp kinh khủng.

Đối với một luyện khí sư chuyên nghiệp mà nói, đây chính là dược liệu tuyệt hảo để luyện chế con rối. "Tần sư huynh, huynh định làm gì vậy!?" Mộ Dung Tĩnh dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Tần Phong, vội vàng lên tiếng ngăn cản: "Tiên Minh chúng ta là danh môn chính phái, luyện người thành con rối là hành vi của tà phái, nếu huynh luyện thi thể của Phá Quân Tiên Vương thành con rối, chắc chắn sẽ bị toàn bộ tu tiên giả của Tiên giới phỉ nhổ." "Sao ngươi có thể nhìn ta như vậy chứ!?" Tần Phong rất đau lòng nói: "Ta chỉ là thấy mộ của Phá Quân Tiên Vương bị người ta phá hoại, không nỡ để ngài ấy tiếp tục ở đây bị làm phiền, nên mới muốn đưa ngài ấy đi cùng, đợi sau khi ra ngoài sẽ tìm một nơi phong thủy bảo địa để an táng lại." "Mời vong giả lên kiệu!!" Tiểu Bạch phối hợp lấy ra một xấp tiền giấy tung lên trời, ngay sau đó liền rút ra cây kèn **bầu** yêu quý của mình... "Hả!?" Mộ Dung Tĩnh nhìn mà ngây người.

Mặc dù trong lòng nàng nghi ngờ động cơ của Tần Phong, nhưng thủ pháp của Tiểu Bạch quả thực rất chuyên nghiệp, khiến nàng nhất thời không phân biệt được thật giả, cuối cùng chỉ có thể chọn tin cái miệng lưỡi của Tần Phong. "Hay thật, cô ta lại tin!" Hữu Dung biến thành biểu cảm kinh ngạc của một người bạn thân, không ngờ lại có người tin vào cái miệng lưỡi của Tần Phong. 【Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!】 "Nhìn người không chuẩn rồi!" Tần Phong thấy Mộ Dung Tĩnh chọn tin mình, hí hửng thu quan tài ngọc vào không gian hệ thống.

Ầm ầm ầm!!

Mặt đất lại một lần nữa rung chuyển dữ dội, và ngày càng gần bọn họ hơn. "Đến nhanh vậy sao!?" Mộ Dung Tĩnh quay đầu nhìn lại, thúc giục Tần Phong mau đi. "Được rồi, chúng ta đi!" Tần Phong thấy những bảo bối cần lấy đều đã lấy được, cũng sảng khoái đồng ý rời khỏi cung điện dưới lòng đất.

Và khác với việc gặp di tích trước đây hắn thích vu oan giá họa, lần này hắn không để lại bất kỳ manh mối nào để đổ tội cho người khác.

Không phải hắn đột nhiên lương tâm trỗi dậy, mà là đã cân nhắc kỹ lưỡng lợi hại.

Trước đó để di tích Tiên Vương xuất thế sớm, hắn đã một kiếm phá vỡ phong ấn của di tích, động tĩnh lớn như vậy căn bản không thể giấu được những người khác trong Linh Chi Bí Cảnh.

Thêm vào đó, hắn luôn mang theo Cửu Hoa Tiên Hạc bên mình, chỉ cần là người có chút kiến thức đều có thể nhận ra hắn.

Chương 1243

Đối mặt với hai manh mối quan trọng này, rất dễ dàng có thể suy ra rằng, truyền thừa Tiên Vương đã rơi vào tay hắn.

Nếu cưỡng ép vu oan giá họa cho người khác, không chỉ khiến mình trở thành mục tiêu của mọi người, sau này còn không thể đứng trên đỉnh cao đạo đức, hơn nữa sẽ mất đi độ hảo cảm của tiểu sư muội mà mình khó khăn lắm mới cày được.

Nhưng nếu hắn thừa nhận mình đã có được truyền thừa Tiên Vương, ngoài việc có thể tạo dựng danh tiếng của mình trong Tiên Minh, còn có thể được các cao tầng của Tiên Minh trọng điểm bồi dưỡng, cũng như có được quyền ưu tiên lựa chọn bạn đời trong tương lai của Tiên Minh.

Hú!!

Cửu Hoa Tiên Hạc lập tức ngẩng đầu kêu lớn, toàn thân cũng theo đó sáng lên.

Giống như một ngôi sao nào đó lên sân khấu, vô số đèn chiếu hội tụ vào người nó, ngay sau đó thân nó bắt đầu nghiêng sang phải, đôi chân gà thon thả cũng bắt đầu nhịp nhàng cong lên gập xuống.

Ngay sau đó một quả cầu trắng to bằng quả bóng rổ xuất hiện, theo nhịp điệu của nó bắt đầu nhảy lên nhảy xuống. "Á..." Tần Phong nhìn có chút ngẩn ngơ, luôn cảm thấy như gặp lại cố nhân.

Rầm một tiếng!

Quả bóng rổ màu trắng nổ tung, thông đạo đã được mở thành công. "Cuối cùng cũng có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này rồi!" Mộ Dung Tĩnh vui vẻ cười, kéo Tần Phong xuyên qua hố đen. "Đợi ta với..." Hữu Dung lập tức theo sau, nắm chặt tay Tần Phong.

Và khi họ xuyên qua hố đen, họ xuất hiện ở cuối hang động trước đó.

Nhưng khác với hang động tối om trước đây, lúc này trong hang động có thêm rất nhiều đá chiếu sáng.

Vách đá vốn khắc đầy phù văn đã biến mất, thay vào đó là một hố đen giống như cổng dịch chuyển, trên mặt đất còn nằm rất nhiều thi thể mặt mũi dữ tợn, vừa nhìn đã biết nơi này trước đó đã xảy ra một trận chiến. "A!!" Hữu Dung lập tức hét lên một tiếng chói tai, như một con mèo nhỏ bị kinh sợ lao vào lòng Tần Phong. "Hừ..." Tần Phong không nhịn được đảo mắt, một liếc đã nhìn ra Hữu Dung đang giả vờ.

Nàng không chỉ là một tiểu y tiên học y, mà còn là một nhà khoa học điên cuồng thích nghiên cứu cấu tạo cơ thể, sao có thể bị vài cái xác chết dọa cho hét lên chói tai được!? "Bệ hạ, người ta sợ quá đi!" Hữu Dung biến thành giọng điệu yếu đuối của con gái phương nam, học theo Điềm Điềm õng ẹo. "Con hồ ly tinh này..." Mộ Dung Tĩnh ở bên cạnh tức không chịu nổi, dường như ngửi thấy mùi trà xanh. 【Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến người trong mộng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại chủ động ôm ấp, nhận được 200.000 điểm phản diện!】【Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tranh giành tình cảm vì mình, nhận được 200.000 điểm phản diện!】"Thế này cũng được à!?" Tần Phong đầu tiên là ngẩn ra, sau đó ôm chặt Hữu Dung, biến thành một chàng trai ấm áp dịu dàng an ủi: "Bảo bối đừng sợ, có ta ở đây rồi, ta sẽ bảo vệ nàng..." "Lại muốn ăn chùa!" Tiểu Bạch lẳng lặng nhìn Hữu Dung, biết rằng mình nên ra tay rồi.

Là một con thỏ uy tín nhận tiền làm việc, nó đã nhận tiền của Mộ

Dung Tĩnh thì tuyệt đối không thể để Hữu Dung cướp mất sự chú ý.

Lúc này — Bên ngoài hang động tụ tập rất nhiều người.

Không chỉ có Tô Uyển của Lăng Tiêu Cung, còn có Tiền Đa Đa, Triệu Trường Sinh của Tiên Minh, các đệ tử của thế lực khác vào Linh Chi Bí Cảnh lịch luyện cũng đều ở đó.

Vốn dĩ họ tưởng rằng cơ duyên của mình đã đến, nhưng sau khi vào mới phát hiện là di tích Tiên Vương, các cơ quan cạm bẫy bên trong, căn bản không phải là thứ họ có thể đối phó.

Cuối cùng sau khi tổn thất một lượng lớn đệ tử, họ đành phải gửi tin về nhà gọi phụ huynh.

Bây giờ phụ huynh của mỗi người đang ở bên trong thám hiểm, còn họ thì bị bỏ lại bên ngoài hang động chờ đợi. "Di tích Tiên Vương đáng sợ quá, đã có mấy nghìn vị Thái Ất Kim Tiên bỏ mạng trong đó rồi!" "May là chúng ta biết điều không tiếp tục, nếu không về thì cả tông môn phải đến ăn giỗ của ta rồi." "Nghe nói người vừa ra ngoài nói, trên đường đi không hề phát hiện tung tích của Tần Phong!?" "Nhưng Tần Phong không phải là người đầu tiên vào sao?

Tại sao lại không phát hiện tung tích của hắn!?" "Ngươi có nhớ bên cạnh Tần Phong có một con hạc không?

Nếu ta không nhìn nhầm, đó chắc là một con Cửu Hoa Tiên Hạc!" "Cửu Hoa Tiên Hạc?

Con Cửu Hoa Tiên Hạc có thần thông chỉ đường!?" "Không sai, chính là Cửu Hoa Tiên Hạc, thần thông Tiên Hạc Chỉ Lộ của nó không chỉ phá vỡ cấm chế, mà còn có thể tránh được mọi nguy hiểm, dịch chuyển người đến nơi cất giấu bảo vật cuối cùng." "Không thể nào?

Năng lực này cũng quá bá đạo rồi!" "Vì vậy Cửu Hoa Tiên Hạc cực kỳ hiếm có, mấy trăm vạn năm chưa chắc đã xuất hiện một con." "Vậy có nghĩa là, di tích Tiên Vương đã rơi vào tay Tần Phong rồi!?" "Chắc là không sai, nếu không rất khó giải thích tại sao không phát hiện tung tích của Tần Phong!" "..." Các thế lực lớn nghe xong, trong lòng cảm thấy không cam tâm.

Họ vượt ngàn dặm đến Linh Chi Bí Cảnh, lúc thám hiểm lại tổn thất một lượng lớn đệ tử, bây giờ lại nói với họ rằng di tích Tiên Vương đã bị Tần Phong định sẵn rồi.

Sự chênh lệch như vậy, ai có thể chấp nhận!? "Cho dù rơi vào tay Tần Phong, chúng ta cũng có thể ép hắn giao ra!" Có người lập tức nảy sinh ý đồ xấu, quay đầu nhìn về phía các đệ tử Tiên Minh. "Các ngươi muốn làm gì!?" Tiền Đa Đa lập tức nhận ra có điều không ổn, lớn tiếng quát: "Chúng ta là đệ tử nội môn của Tiên Minh, động đến chúng ta chính là gây chiến với Tiên Minh, các ngươi cũng không muốn bị Tiên Minh truy sát chứ!?" "Tiên Minh!!" Có người lập tức tỉnh táo lại.

Mặc dù truyền thừa của Tiên Vương rất hấp dẫn, nhưng mạng chó của mình vẫn quan trọng hơn.

Nhưng cũng có một số người không sợ Tiên Minh, nghĩ rằng Tiên giới lớn như vậy, Tiên Minh cũng không phải độc bá Tiên giới, họ hoàn toàn có thể cướp được truyền thừa Tiên Vương rồi đi đầu quân cho Chiến Thần Điện. "Sắp đánh nhau rồi sao!?" Triệu Trường Sinh nhận thấy bầu không khí không ổn, vội vàng lùi lại, đẩy mọi người lên làm lá chắn trước mặt... "Tiên Minh hù dọa không được ta đâu!" Một giọng nói vang dội đột nhiên vang lên, khiến tất cả mọi người trong sân đồng loạt nhìn sang.

Chỉ thấy một gã đàn ông **khôi ngô** đi tới, tựa như một ngọn núi nhỏ di động.

Gã cao tới hơn hai mét, dường như đã phá vỡ giới hạn chiều cao của con người.

Bộ da thú trên người sau bao năm tháng đã trở nên thô ráp và cũ kỹ, nhưng cũng mang lại cho gã một vẻ hoang dã và sức mạnh nguyên thủy.

Trên vai gã vác một thanh chiến đao khổng lồ nặng trịch, thân đao lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời.

Đồng thời, quanh thân gã còn dâng lên một luồng khí tức giết chóc cuồng bạo, khiến người ta không rét mà run, tựa như khói sói trong đêm đen, lan tỏa xung quanh, làm cho gã trông càng thêm bí ẩn và đáng sợ.

Cộng thêm thân hình to lớn như núi nhỏ, tạo cho người ta một cảm giác áp bức khủng khiếp, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn. "Là Đàm Lực!" Có người lập tức kinh hô: "Hắn chính là Đàm Lực, hạng mười lăm trên Bảng Thiên Tư Võ Tu." "Hắn chính là Đàm Lực!" Mọi người xung quanh lập tức kinh hô, **đều** tự giác nhường đường.

Đối với Đàm Lực, bọn họ không hề xa lạ, là một tân tú mới nổi trong mấy năm gần đây, sở hữu một phần ba huyết mạch của Vu tộc Thái cổ, Kim Tiên đỉnh phong đối chiến Thái Ất Kim Tiên như giết gà làm thịt chó.

Quan trọng nhất là kẻ này không môn không phái, đơn độc một mình, chân đất không sợ đi giày, chẳng sợ Tiên Minh trả thù sau này.

Chương 1244

Chỉ thấy Đàm Lực không hề để ý đến người khác, vác đại đao đi thẳng về phía Tiền Đa Đa. "Dừng lại!!" Đám nghĩa tử lập tức lớn tiếng quát lớn, che chắn cho Tiền Đa Đa sau lưng mình.

Mặc dù họ cũng cảm nhận được cảm giác áp bức từ Đàm Lực, nhưng biết làm sao được khi tiên tinh mà Tiền Đa Đa cho thực sự quá nhiều, dù có phải liều mạng cũng tuyệt đối không thể để kim chủ bị thương. "Không muốn chết thì cút ngay!" Thân hình khổng lồ của Đàm Lực tiến đến trước mặt mọi người, khí tức giết chóc khủng khiếp bùng nổ như bão táp. "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Tiền Đa Đa thấy đối phương nhắm vào mình, khí thế lúc nãy lập tức biến mất.

Là con trai ruột của Ngũ trưởng lão Tiên Minh, hắn tự nhiên biết những người có thể lên Bảng Thiên Tư Võ Tu đáng sợ đến mức nào, đặc biệt là loại có thứ hạng cao như Đàm Lực lại càng là yêu nghiệt trong yêu nghiệt.

Dù bây giờ hắn có hơn ba mươi cao thủ Thái Ất Kim Tiên cảnh bảo vệ, đối mặt với loại yêu nghiệt như Đàm Lực cũng không có một chút cảm giác an toàn nào.

Vượt cấp khiêu chiến đối với họ mà nói, đơn giản như uống nước. "Nghe nói ngươi và Tần Phong quan hệ rất tốt!" Đàm Lực ánh mắt sắc lẹm, nhìn về phía Tiền Đa Đa.

Hắn lần này lặn lội ngàn dặm đến Linh Chi Bí Cảnh, còn dám chọc vào thế lực khổng lồ như Tiên Minh, chính là vì nghe nói di tích Tiên Vương được phát hiện lần này là của Phá Quân Tiên Vương.

Mà đối phương tu luyện Chúc Dung Hỏa Luyện, cũng là chuyện ai ai cũng biết.

Chỉ cần hắn có được ấn ký của Chúc Dung Hỏa Luyện, cộng thêm một phần ba huyết mạch Vu tộc của bản thân, tương lai không chỉ có thể càn quét Bảng Thiên Tư Võ Tu, mà còn có cơ hội tấn công ngôi vị Tiên Đế.

Cho nên để ép Tần Phong giao ra, hắn chuẩn bị bắt cóc Tiền Đa Đa trước.

Ầm ầm một tiếng!!

Chỉ thấy Đàm Lực vung chiến đao trên vai xuống, sau khi rơi xuống đất đã đập mạnh khiến mặt đất rung chuyển dữ dội, một vết nứt dữ tợn cũng theo đó lan ra. "Sức mạnh thật đáng sợ!" Mọi người xung quanh nuốt nước bọt, vội vàng tự giác lùi lại mấy bước.

Ban đầu họ nghe Đàm Lực giết Thái Ất Kim Tiên như giết gà giết chó, còn tưởng là nói quá, nhưng bây giờ xem ra, hạng mười lăm trên Bảng Thiên Tư Võ Tu tuyệt không phải là hữu danh vô thực. "Chuyện gì vậy!?" Tần Phong nghe thấy động tĩnh bên ngoài hang, liền dẫn hai cô gái đến cửa hang xem xét.

Kết quả còn chưa kịp hiểu rõ sự tình, đã thấy Triệu Trường Sinh đang nấp sau lưng mọi người. "Đúng là không biết nhớ lâu mà!" Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên, biết là đến lúc dắt con la ra ngoài đi dạo rồi. "Bắt nạt Tiên Minh ta quá đáng!" Mặt Mộ Dung Tĩnh lập tức lạnh đi, xắn tay áo lên chuẩn bị xông vào khô máu. "Khoan đã!" Tần Phong vội vàng kéo Mộ Dung Tĩnh lại.

Chưa nói đến việc Tiền Đa Đa có hơn ba mươi nghĩa tử bên cạnh, chỉ nói về quy tắc cứu viện, cũng không có chuyện vừa mới xung đột đã ra tay, đều là đợi đến thời khắc cuối cùng mới tỏa sáng lên sân khấu. "Không thể đợi thêm được nữa!" Mộ Dung Tĩnh mặt đầy lo lắng nói: "Tuy Đàm Lực này chỉ có tu vi Kim Tiên cảnh đỉnh phong, nhưng lại đứng thứ mười lăm trên Bảng Thiên Tư Võ Tu, sở hữu một phần ba huyết mạch Vu tộc Thái cổ, Tiền sư huynh bọn họ căn bản không cản nổi hắn đâu." "Yên tâm!" Tần Phong lập tức châm dầu vào lửa: "Tiền sư huynh bọn họ không cản được, chẳng phải vẫn còn Triệu sư huynh sao!?" "Triệu sư huynh!?" Mộ Dung Tĩnh rõ ràng sững sờ một lúc, rất nhanh đã phát hiện ra Triệu Trường Sinh đang nấp sau lưng mọi người. "Đồ nhu nhược, đồ cặn bã!!" Mộ Dung Tĩnh tức đến nghiến răng nghiến lợi, không biết mình đang mong đợi điều gì nữa.

Lần trước Tần Phong đã cho hắn mấy bậc thang để đi xuống, vậy mà hắn vẫn chứng nào tật nấy, gặp chuyện là chỉ nghĩ đến việc đẩy đồng môn ra làm lá chắn, không có một chút huyết tính và đảm đương của đàn ông. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và tiểu sư muội mối tình đầu, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Không tồi, không tồi!" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Ong!

Ong!

Một tiếng đao minh kinh thiên đột nhiên vang vọng trời đất, đao khí khủng khiếp hóa thành cuồng phong càn quét toàn trường.

Chỉ thấy thanh chiến đao khổng lồ trong tay Đàm Lực dường như sống lại, thân đao không chỉ lấp lánh hàn quang lạnh lẽo mà còn phát ra tiếng đao minh kinh thiên, ngay sau đó một đao chém ra, hình thành một đạo đao quang vút tận mây xanh, dường như muốn chém đôi cả bầu trời. "Đừng có coi thường người khác!" Đám nghĩa tử ánh mắt lộ vẻ hung tợn, xông lên là khô máu.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên lập tức giao chiến với nhau, tiếng nổ vang tai cũng theo đó vang lên.

Nhưng Đàm Lực như một cơn bão hung hãn, càn quét mọi thứ không ai cản nổi, mỗi một nhát chém đều mang theo khí thế khiến người ta nghẹt thở, khóe miệng còn nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn và khát máu. "Phụt!!" Đám nghĩa tử **đều** phun máu tươi ngã xuống đất.

Mặc dù họ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng vẫn không địch lại được Đàm Lực ở Kim Tiên đỉnh phong, gã ta quả thực là một cỗ máy ủi hình người đáng sợ, dù có dốc toàn lực cũng không thể chống lại một đòn. "Đây chính là huyết mạch Vu tộc!!" Mọi người xung quanh **đều** hít một hơi khí lạnh.

Chỉ sở hữu một phần ba huyết mạch Vu tộc, Đàm Lực đã có thể vượt cấp khiêu chiến như uống nước, nếu sở hữu một trăm phần trăm huyết mạch Vu tộc, họ thực sự không dám tưởng tượng sẽ lợi hại đến mức nào. "Đừng, ngươi đừng qua đây!" Tiền Đa Đa sợ đến mức liên tục lùi lại, trong lòng hối hận vì đã không mời Tiên Vương làm vệ sĩ. "Cũng gần đến lúc rồi!" Tần Phong thấy thời cơ đã chín muồi, liền khởi động Đại Đạo Hí Âm. "Ngoan ngoãn trở thành con tin của ta đi!" Đàm Lực phớt lờ đám nghĩa tử phiền phức, xông thẳng về phía Tiền Đa Đa. "Cứu mạng a..." Tiền Đa Đa mặt đầy kinh hoàng la lớn.

Giống hệt như một cô bé loli bạch tạng mềm mại cao một mét năm, bị một gã chú biến thái béo như quả bóng dồn vào góc tường, rồi hai mắt sáng rực, chảy nước miếng lao về phía mình.

Đúng lúc này — Một âm thanh đại đạo giản dị, mộc mạc vang vọng khắp trời đất, còn kèm theo một luồng kiếm ý sắc bén vô cùng càn quét toàn trường... "Chuyện gì vậy!?" Mọi người trong lòng giật mình, bắt đầu nhìn quanh.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang chói mắt từ trên trời giáng xuống, như một ngôi sao băng lao nhanh về phía Đàm Lực. "Hửm!?" Đàm

Lực lập tức nhíu mày, thân hình to lớn vội vàng dừng lại.

Peng một tiếng!!

Chương 1245

Đạo âm vang lên, kiếm khẽ kêu!

Chỉ thấy thanh ma kiếm gia truyền của Tần gia cắm thẳng xuống đất, từng vết nứt như mạng nhện lan ra, thân kiếm còn lấp lánh một luồng hàn quang khiến người ta run sợ. "Thanh kiếm này..." Triệu Trường Sinh lập tức nhận ra thanh ma kiếm, trong lòng không khỏi giật thót một cái.

Trong một tháng Tần Phong rời đi, cuộc sống của hắn trôi qua rất thoải mái, bây giờ nhìn thấy thanh bội kiếm của Tần Phong, lập tức khiến hắn nhớ lại những ngày bị dắt đi dạo.

Nhưng khi nhìn thấy Đàm Lực to lớn như núi, hắn vẫn chọn cách nấp sau lưng mọi người.

Dù sao Đàm Lực cũng nhắm vào Tần Phong, chắc sẽ không có thời gian để ý đến hắn.

Đúng lúc này — Một giọng sữa non mang theo vẻ kiêu ngạo vang lên: "Trên đỉnh cõi tiên, ngạo nghễ thế gian, chủ nhân thỏ ta chính là trời!!" "Cái gì!!" Mọi người nghe tiếng lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Tần Phong một thân bạch y chậm rãi hạ xuống, đôi mắt kiếm sáng như sao, mái tóc dài như mực tung bay trong gió, trên vai là một chú thỏ nhỏ đáng yêu. "Hạng mười lăm trên Bảng Thiên Tư, uy phong thật đấy!" Tần Phong mũi chân khẽ điểm, đứng trên thanh ma kiếm gia truyền. "Ái chà!" Mộ Dung Tĩnh nhìn đến ngây người.

Mặc dù cô biết Tần Phong sẽ ra tay cứu viện, nhưng không ngờ lại bày ra cảnh tượng này, không chỉ có nhạc nền Đại Đạo Hí Âm, mà còn có Tiểu Bạch bên cạnh vẫy cờ hò reo. "Không hổ là Đại Ma Vương, bá khí ngút trời!" Hữu Dung tuy đã thấy nhiều lần, nhưng trái tim nhỏ bé vẫn đập thình thịch. "Tần sư đệ!!" Tiền Đa Đa nhìn thấy Tần Phong, lập tức như tìm được chỗ dựa.

Vốn tưởng mình sẽ giống như cô bé loli, bị gã chú biến thái ức hiếp, ai ngờ đúng lúc hắn tuyệt vọng, Tần Phong từ trên trời giáng xuống, che chắn trước mặt hắn. "Ngươi chính là Tần Phong?!" Đàm Lực ánh mắt lạnh lùng hỏi: "Truyền thừa của Phá Quân Tiên Vương bị ngươi lấy được rồi!?" "Không sai!" Tần Phong chủ trương thành thật, thẳng thắn thừa nhận: "Đây đúng là di tích của Phá Quân Tiên Vương, truyền thừa Tiên Vương bên trong cũng bị ta lấy được rồi!" "Thật sự lấy được rồi!!" Toàn trường lập tức sôi trào, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy ngưỡng mộ.

Mặc dù trong dòng sông lịch sử của Tiên giới có rất nhiều Tiên Vương, nhưng những người được xưng là cự đầu Tiên Vương thì không nhiều, nhận được truyền thừa của họ, thành tựu thấp nhất trong tương lai cũng là Tiên Vương cảnh, càng là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của một tông môn. "Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn giao ra, đừng ép ta động thủ với ngươi!" Đàm Lực khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn khát máu, ánh mắt nhìn Tần Phong như thợ săn nhìn con mồi. "Chỉ bằng ngươi?!" Tần Phong đối mặt với Đàm Lực không hề sợ hãi, khí tức quanh thân cũng bắt đầu sôi trào. "Tần sư đệ, cẩn thận!" Tiền Đa Đa vội vàng nói: "Kẻ này sở hữu một phần ba huyết mạch Vu tộc, sức mạnh vô cùng, Thái Ất Kim Tiên cũng không phải là đối thủ của hắn." "Aiya..." Các đệ tử Tiên Minh nằm trên đất rên rỉ, **đều** đeo mặt nạ đau khổ. "Quá đáng!" Tần Phong nhìn các đệ tử Tiên Minh đang rên rỉ trên đất, nhân cơ hội châm dầu vào lửa: "Lăng Tiêu Cung luôn miệng nói với Tiên Minh chúng ta là quan hệ đồng minh, vậy mà bây giờ lại trơ mắt nhìn đệ tử Tiên Minh ta bị bắt nạt, Triệu sư huynh nói quả không sai, Lăng Tiêu Cung chính là một đám chuột nhắt." "Đúng rồi, Triệu sư huynh đâu!?" Tần

Phong nói xong, nhân cơ hội hỏi.

Cũng không thèm để ý đến các đệ tử Lăng Tiêu Cung đang tức giận, bắt đầu nhìn quanh tìm kiếm Triệu Trường Sinh. "Tao biết ngay mà..." Triệu Trường Sinh trong lòng lập tức gào thét, không biết nên mong đợi gì ở tên khốn này nữa.

Chẳng mấy chốc — Hai người đã bốn mắt nhìn nhau.

Nhưng khác với cảnh bị xử tội công khai mà Triệu Trường Sinh tưởng tượng, Tần Phong không nói một lời, chỉ có một tia thất vọng lóe lên trong mắt, sau đó lặng lẽ thu lại ánh mắt của mình. "Hửm!?" Mọi người lập tức nhận ra sự bất thường của Tần Phong, đồng loạt quay đầu nhìn về phía sau đám đông.

Kết quả không ngoài dự đoán, họ đã nhìn thấy Triệu Trường Sinh.

Nếu lần trước gặp Lăng Tiêu Cung là ngẫu nhiên, thì lần này tuyệt đối không phải, hắn chính là loại người gặp nguy hiểm liền dùng sư huynh đệ đồng môn làm lá chắn.

Chẳng trách Tần Phong lại thất vọng như vậy, sự im lặng còn đinh tai nhức óc hơn cả lời nói! "Súc sinh, đúng là súc sinh!" Triệu Trường Sinh trong lòng chửi ầm lên, càng lúc càng nghi ngờ Tần Phong cố ý. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lôi Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ra 'xử tội công khai', nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Lại thêm nước vào rồi!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, nhưng vẫn giả vờ rất đau lòng. "Không giao ra, thì đừng trách ta động thủ cướp!" Đàm Lực cầm đại chiến đao chém về phía Tần Phong, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Peng một tiếng!!

Chân trái của Đàm Lực dẫm mạnh xuống đất, cả mặt đất lập tức nứt ra, còn hắn thì như một quả đạn pháo bay ra, không chỉ tạo ra một tiếng nổ siêu thanh khủng khiếp mà còn dấy lên một cơn bão cực mạnh. "Đây là Vu tộc!?" Tần Phong dường như thấy một con dã thú lao về phía mình, nhanh chóng tự cộng thêm một chút buff.

Thấy cảnh này, toàn trường sôi trào. "Mẹ ơi, Tần Phong đỡ nổi không!?" "Đàm Lực Kim Tiên đỉnh phong, Tần Phong Địa Tiên đỉnh phong, cách nhau hai đại cảnh giới, hắn lấy gì mà đỡ!?" "Ngay cả Thái Ất Kim Tiên còn không đỡ nổi, Tần Phong lại càng không thể!" "..." Mọi người xung quanh đều tỏ vẻ tiếc nuối, trong lòng mặc niệm cho Tần Phong hai phút rưỡi.

Mặc dù Tần Phong nhờ Cửu Hoa Tiên Hạc mà có được truyền thừa, nhưng thực lực bản thân lại không thể giữ được truyền thừa.

Ầm ầm ầm!!

Ngay lúc mọi người đang cảm thấy tiếc cho Tần Phong, khí tức quanh thân hắn bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Mái tóc đen như mực trong nháy mắt biến thành màu trắng, giữa trán là Thiên Sư Ấn lấp lánh, trên đỉnh đầu xuất hiện ba đóa kim hoa, Ngũ Hành Chi Khí vây quanh thân, Thất Tinh quang mang tỏa sáng dưới chân, còn có một âm thanh đại đạo giản dị, mộc mạc vang lên... "Vãi, vãi!!" Mọi người xung quanh lập tức văng tục, nghiêm túc nghi ngờ hôm nay mình đã chơi đồ.

Họ đã thấy cái gì!?

Lại có người tự cộng cho mình hai ba mươi cái buff!!

Điều khiến họ không thể chấp nhận nhất là, trên lý lịch của Tần Phong, lại ghi ba chữ to: Luyện Khí Sư. "Đậu má, đây mà là Luyện Khí Sư!?" Đàm Lực cũng không khỏi thất thần, nhưng rất nhanh đã hồi phục lại.

Cho dù Tần Phong có thiên phú trấn áp vạn cổ, cộng thêm hai ba mươi cái buff tăng cường chiến lực, nhưng Địa Tiên đỉnh phong vẫn là Địa Tiên đỉnh phong, căn bản không thể chiến thắng hắn, một Kim Tiên đỉnh phong. "Tới đây!" Tần Phong cầm thanh ma kiếm tổ truyền, ánh mắt không chút sợ hãi nói: "Thấy lão Triệu lùi sau người khác, ngươi thì lòng cao khí ngạo, dám động đao với ta, ngươi là sinh tử khó lường..." "Lại réo tên mình!!" Trên đầu Triệu Trường Sinh lập tức đầy vạch đen, phát hiện Tần Phong ba câu không rời mình.

Nếu không phải bên cạnh Tần Phong có Hữu Dung và Mộ Dung Tĩnh hai cô gái, hắn còn nghi ngờ Tần Phong có sở thích đặc biệt gì, muốn làm chuyện gì đó không đứng đắn với mình. "Muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi!" Trong mắt Đàm Lực lóe lên một tia hàn quang, trong nháy mắt đã xông đến trước mặt Tần Phong.

Chương 1246

Ong!

Ong!

Một tiếng đao minh kinh thiên đột nhiên vang vọng trời đất, đao khí khủng khiếp hóa thành cuồng phong càn quét toàn trường.

Ngay sau đó, thanh chiến đao trong tay hắn bùng phát ra thế khai thiên lập địa, đao thế bàng bạc vô cùng hóa thành đao quang xuyên thấu trời cao, giống như dải ngân hà trên chín tầng trời đổ xuống, mang theo đao khí cuồn cuộn chém xuống. "Một đao thật đáng sợ!" Toàn trường thân thể không khỏi run rẩy.

Chỉ cảm thấy một luồng uy áp khủng khiếp ập tới, tiên lực trong cơ thể lập tức bị áp chế, dù họ có vận chuyển thế nào cũng không thể sử dụng được chút nào. "Một tên lai tạp cũng dám vênh váo trước mặt ta!" Tần Phong không chút sợ hãi.

Chỉ thấy hắn cầm thanh ma kiếm tổ truyền bước ra một bước, cả người như một thanh thần kiếm xuất vỏ, **phong mang tất lộ**.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Ánh sáng rực rỡ chói mắt, chiếu rọi mười phương trời đất.

Chỉ thấy một luồng kiếm ý sắc bén từ trên người Tần Phong bùng phát ra, ngay sau đó người và kiếm hợp nhất hóa thành một đạo kiếm quang vút trời, dường như muốn xé toạc bầu trời, hủy diệt càn khôn. "Ta muốn giết ngươi!!" Trong mắt Đàm Lực lóe lên từng trận hàn quang.

Chỉ thấy thanh chiến đao khổng lồ trong tay hắn hàn quang **bùng phát**, giao nhau với đạo kiếm quang đang gào thét lao tới.

Ầm ầm ầm!!

Cả trời đất bùng phát một luồng ánh sáng chói mắt, tiếng va chạm còn như sấm sét vang dội khắp trời đất. "A..." Mọi người xung quanh lập tức bịt tai hét lên, cảm giác màng nhĩ như sắp bị xé rách.

Khi họ kinh hãi nhìn lên không trung, năng lượng do va chạm tạo ra đã hóa thành bão táp, điên cuồng càn quét trời đất, như sóng cả biển gầm, liên miên không dứt.

Lúc này — Quanh thân Tần Phong sáng lên một luồng ánh sáng vàng.

Chỉ thấy Tiên Thiên Nhất Khí Y nhanh chóng khởi động, hình thành một đạo tiên thiên lực trường quanh thân.

Mặc dù đạo tiên thiên lực trường này có thể chống lại phần lớn công kích của Đàm Lực, nhưng sức mạnh còn lại vẫn có thể gây ra thương tổn không nhỏ cho bản thân hắn. "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ cảm thấy cơ thể như bị ngàn quân vạn mã xung kích, thanh ma kiếm tổ truyền trong tay suýt nữa tuột khỏi tay bay ra ngoài.

Còn Đàm Lực ở phía đối diện, cũng không chiếm được chút lợi thế nào. "Sao có thể!!" Trong mắt Đàm Lực đầy vẻ kinh hãi.

Chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh đáng sợ từ chuôi đao truyền đến, chấn đến hổ khẩu tay phải của hắn đau nhói, khiến hắn cũng suýt không cầm vững chiến đao, thân hình càng không kiểm soát được mà lùi lại mấy bước mới dừng lại. "Đây chính là huyết mạch Vu tộc!!" Tần Phong cảm nhận được huyết khí cuồn cuộn trong lồng ngực, vội vàng cưỡng ép vận công đè nén nó xuống.

Mặc dù hắn đã từng chém giết Kim Tiên cảnh trong trạng thái full buff, nhưng đó đều là những tên tép riu bình thường, còn loại yêu nghiệt có thứ hạng cao trên Bảng Thiên Tư như Đàm Lực thì đúng là không đánh lại.

Giải thích đơn giản là... hắn đối đầu với tép riu có thể vượt hai đại cảnh giới để chém giết, nhưng đối đầu với yêu nghiệt hàng đầu trên Bảng Thiên Tư Võ Tu, chỉ có thể vượt một đại cảnh giới để chém giết.

Muốn vượt hai đại cảnh giới, không muốn chịu thiệt thì chỉ có thể làm lão lục. "Vãi, đây mà là Luyện Khí Sư!?" Mọi người xung quanh nhìn đến trợn mắt há mồm, nghiêm trọng nghi ngờ hôm nay mình đã chơi đồ.

Địa Tiên đỉnh phong không chỉ cứng rắn chống lại một đòn của Kim Tiên đỉnh phong, mà còn đẩy lùi Kim Tiên đỉnh phong mấy bước, hơn nữa đối phương còn không phải là Kim Tiên đỉnh phong bình thường, mà là yêu nghiệt trên Bảng Thiên Tư coi Thái Ất Kim Tiên như gà đất chó sành. "Vẫn chưa kết thúc đâu!" Tiểu Bạch nhân lúc giao đấu vừa rồi, đã thành công vòng ra sau lưng Đàm Lực.

Chỉ thấy nó cầm Thượng Phương Bảo Kiếm phiên bản nâng cấp, nhắm vào sau gáy Đàm Lực mà đập xuống. "Chết đi!!" Đàm Lực lập tức mắt lộ hung quang, cảm ứng được Tiểu Bạch sau lưng.

Chỉ thấy quanh thân hắn lập tức bùng phát một luồng áp bức khủng khiếp, chiến đao vạch một đường cong sắc bén trong không trung, chém thẳng về phía Tiểu Bạch sau lưng. "Aiya, mẹ thỏ của ta ơi!!" Tiểu Bạch sợ đến mặt mày trắng bệch, vội vàng sử dụng dịch chuyển không gian.

Vút một tiếng, đao khí tung hoành!!

Ngay khoảnh khắc Tiểu Bạch vừa biến mất, chiến đao của Đàm Lực cũng chém xuống.

Nếu chậm thêm 0.01 giây, chắc chắn sẽ bị chém thành hai nửa. "Thái Âm Tiên Thỏ!!" Mọi người xung quanh lập tức kinh hô, nhận ra chủng loại của Tiểu Bạch.

Mặc dù thỏ yêu ở Tiên giới có rất nhiều chủng loại, nhưng có thể khống chế không gian chỉ có Thái Âm Tiên Thỏ, cũng là một tiên chủng cực kỳ hiếm có ở Tiên giới.

Nghe nói Thái Âm Tiên Thỏ tu luyện đến đại thành, có thể tự do ra vào thượng hạ giới, phớt lờ quy tắc giữa thượng hạ giới, có thể thỏa sức chu du trong chư thiên vạn giới. "May mà thỏ ta chạy nhanh!" Tiểu Bạch xuất hiện ở không xa, mặt đầy sợ hãi nói: "Suýt chút nữa là thỏ ta bị đem đi mai táng trong nồi rồi, một nửa sốt mật ong, một nửa cay tê!" "Cơ hội tốt!!" Tiên lực trong cơ thể Tần Phong lập tức bùng nổ, năng lượng chứa trong huyết nhục cũng theo đó nổ tung, ngay sau đó thân hình như ảo ảnh lao về phía Đàm Lực, thanh ma kiếm tổ truyền trong tay càng liên tục đâm tới tuệ căn của đối phương. "Vô sỉ!!" Đàm Lực vừa kinh vừa giận, vội vàng lùi lại né tránh.

Trước là để con thỏ nhà mình đánh lén, sau đó chính mình lại chạy tới đánh lén, còn dùng chiêu thức bỉ ổi hạ lưu như vậy, hắn chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như thế. "Ta vô sỉ!?" Tần Phong lập tức không vui, đứng trên đỉnh cao đạo đức phản bác lại: "Lúc ngươi Kim Tiên đỉnh phong bắt nạt ta Địa Tiên đỉnh phong, sao ngươi không nói vô sỉ?

Lúc ngươi một võ tu bắt nạt ta một luyện khí sư, sao ngươi không nói vô sỉ?

Lúc ngươi một lão quái vật tu hành mấy trăm năm, bắt nạt ta một chàng trai hai mươi mấy tuổi, sao ngươi không nói vô sỉ!?" "Ta..." Đàm Lực lập tức nghẹn lời, không biết nên phản bác thế nào.

Chương 1247

Chỉ có thể vừa nhanh chóng lùi lại né tránh, vừa vung chiến đao cố gắng đẩy lùi Tần Phong.

Nhưng Tần Phong sau một đòn đối đầu trực diện, biết sức mạnh của mình kém xa đối phương, lập tức thay đổi phương thức tấn công, dựa vào thân pháp quỷ mị của Mị Ảnh Tiêu Dao không ngừng di chuyển tấn công.

Keng!

Keng!

Keng!

Tiếng kim loại va chạm không ngớt bên tai, phát ra từng trận tiếng đao kiếm va chạm.

Chỉ thấy thân ảnh của Tần Phong như tia chớp không thể khóa chặt, Đàm Lực không theo kịp chỉ có thể bị động phòng ngự, hai bên rất nhanh đã rơi vào thế giằng co. "Chết cho ta!!" Tâm tình Đàm Lực càng lúc càng nóng nảy, phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Đàm Lực bùng phát một luồng huyết khí bàng bạc, dao động khí tức mạnh mẽ càng khiến người ta kinh hồn bạt vía, như đại dương cuộn sóng trong nháy mắt nhấn chìm cả vùng hư không. "Hắn đã kích hoạt huyết mạch Vu tộc!!" Mọi người xung quanh mặt đầy kinh hãi, cảm nhận được một luồng áp bức khủng khiếp. "Không ổn!!" Sắc mặt Tần Phong đột nhiên biến đổi, phát hiện mình đã bị khóa chặt. "Lúc quan trọng vẫn phải dựa vào thỏ ta!" Tiểu Bạch thấy Tần Phong đã trở thành mồi nhử, lại một lần nữa lén lút vòng ra sau lưng Đàm Lực, còn lấy ra sợi Khổn Tiên Thừng mà Tây trưởng lão đã cho... "Gầm!!" Đàm Lực ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, quanh thân bùng phát hồng quang như máu tươi.

Ngay sau đó, năng lượng giữa trời đất nhanh chóng hội tụ về phía hắn, thân hình vốn đã như núi non lại một lần nữa phình to, một luồng năng lượng khủng khiếp cũng theo đó phun trào ra. "Địa Tiên đỉnh phong vẫn còn quá thấp!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Mặc dù hắn có thể dựa vào ưu thế tốc độ để đánh cho đối phương phải phòng ngự bị động, nhưng đối phương cũng có thể dùng hỏa lực bao trùm để khóa chặt hắn lại, phương pháp phá cục tốt nhất chính là nâng cao chiến lực của bản thân. "Tần sư huynh!!" "Đại Ma Vương!!" Hữu Dung và Mộ Dung Tĩnh mặt đầy lo lắng, có thể thấy Tần Phong bây giờ rất nguy hiểm.

Nhưng Tần Phong lại không có chút giác ngộ nào của người đang gặp nguy hiểm, chỉ quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Trường Sinh đang che chắn cho mọi người phía sau, cũng không nói một lời, ngay sau đó thất vọng thu lại ánh mắt. "Súc sinh, đúng là súc sinh!" Triệu Trường Sinh trong lòng chửi ầm lên, lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Chỉ thấy mọi người **đều** ném ánh mắt khinh bỉ về phía hắn, từ tận đáy lòng coi thường tên nhu nhược của Tiên Minh này.

Rõ ràng có thực lực lên Bảng Thiên Tư Võ Tu, gặp chuyện lại chỉ nghĩ đến việc trốn sau lưng mọi người, lấy sư huynh đệ đồng môn của mình làm lá chắn, chưa bao giờ đặt vinh nhục của Tiên Minh vào lòng.

Ngược lại, Tần Phong tuổi còn nhỏ đã biết bảo vệ vinh nhục của Tiên Minh.

Để có thể khiến sư huynh của mình danh **nổi danh** thiên hạ, càng là lao tâm khổ tứ, không ngừng tạo cơ hội cho Triệu Trường Sinh **nổi danh**.

Nhưng Triệu Trường Sinh lại lần này đến lần khác khiến Tần Phong thất vọng, ngay cả khi thấy Tần Phong có nguy hiểm đến tính mạng cũng không ra tay, vẫn cứ núp sau lưng mọi người xem kịch.

Triệu Trường Sinh tham sống sợ chết, không xứng với nhân nghĩa của Tần Phong!! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lôi Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ra 'xử tội công khai', nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Lại vào sổ 50 vạn!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, không bỏ qua bất kỳ cơ hội kiếm điểm nào.

Ầm ầm ầm!!

Phong vân biến sắc, sấm sét run rẩy.

Chỉ thấy Đàm Lực sắp kích hoạt hoàn toàn một phần ba huyết mạch Vu tộc, biến thành một người khổng lồ cao ba mét, khí tức quanh thân càng cuồng bạo như mãnh thú hồng hoang. "Không giao ra truyền thừa, vậy thì đi chết đi!" Đàm Lực phát ra tiếng gầm như dã thú, vung chiến đao chém về phía Tần Phong.

Ong!

Ong!

Một tiếng đao minh kinh thiên đột nhiên vang vọng trời đất, đao khí khủng khiếp hóa thành cuồng phong càn quét toàn trường.

Chỉ thấy chiến đao trong tay Đàm Lực bùng phát ra thế khai thiên lập địa, đao thế bàng bạc vô cùng hóa thành đao quang xuyên thấu trời cao, như dải ngân hà trên chín tầng trời mang theo đao khí cuồn cuộn đổ xuống. "Một đao thật đáng sợ!!" Toàn trường gan mật đều nứt, thân thể bắt đầu run lẩy bẩy. "Tô Uyển sư muội!" Các đệ tử Lăng Tiêu Cung vội vàng hỏi: "Chúng ta có nên ra tay cứu Tần Phong không!?" "Không cứu!" Tô Uyển hừ lạnh một tiếng: "Kẻ này liên tục làm bại hoại danh tiếng của Lăng Tiêu Cung ta, chết cũng đáng đời!!" "Nhưng..." Các đệ tử Lăng Tiêu Cung lộ vẻ do dự: "Nhưng Lăng Tiêu Cung và Tiên Minh chúng ta bây giờ là quan hệ đồng minh, nếu thấy chết không cứu chẳng phải là quá không giảng đạo nghĩa sao!?" "Chuyện này..." Tô Uyển lộ vẻ do dự.

Mặc dù trong lòng cô rất mong Tần Phong chết đi, nhưng liên quan đến liên minh lại không thể không cân nhắc.

Nếu chỉ là một đệ tử Tiên Minh bình thường, chết thì cũng chết rồi, hai bên còn chưa đến mức vì một đệ tử bình thường mà tan rã.

Nhưng Tần Phong là đệ tử thân truyền duy nhất của Tây trưởng lão Tiên Minh, nếu thực sự trơ mắt nhìn hắn chết trước mặt mình, trở về thật sự không dễ ăn nói với Lăng Tiêu Tiên Đế. "Mau cứu người!!" Tiền Đa Đa thấy Tần Phong gặp nguy hiểm, lập tức dùng siêu năng lực tiền bạc la lớn: "Ta là thiếu các chủ của Đan Bảo Các, Tiền Đa Đa, ai cứu được sư đệ của ta thưởng 1 triệu cực phẩm tiên tinh, ai đẩy lùi được Đàm Lực thưởng 5 triệu cực phẩm tiên tinh, người bị thương mỗi người 1 vạn cực phẩm tiên tinh phí điều dưỡng, người tử vong mỗi người 10 vạn cực phẩm tiên tinh phí an gia." "Bị thương cũng có 1 vạn cực phẩm tiên tinh!" Toàn trường lập tức xôn xao.

Do hình tượng con trai ngốc nhà địa chủ của Tiền Đa Đa đã sớm ăn sâu vào lòng người, nên không có ai đi nghi ngờ vấn đề uy tín của Tiền Đa Đa, cũng không có ai hỏi một câu là thật hay giả.

Chỉ thấy trong đám người lập tức xông ra mấy trăm vị Thái Ất Kim Tiên, không nói hai lời liền xông thẳng về phía Đàm Lực.

Bất cứ ai dám khuyên can một câu, đều sẽ bị chửi cho không ngóc đầu lên được. "Cái gì!!" Sắc mặt Đàm Lực không khỏi biến đổi, biết mình gặp chuyện lớn rồi.

Mặc dù hắn có khả năng vượt cấp khiêu chiến Thái Ất Kim Tiên, nhưng lực công kích của đối phương cũng có thể làm hắn bị thương, bây giờ nếu hắn cố chấp vung đao chém Tần Phong, sẽ phải chịu đựng sự tấn công liên thủ của mấy trăm vị Thái Ất Kim Tiên.

Cuối cùng, sau khi cân nhắc lợi hại, Đàm Lực quả quyết thu đao phòng ngự.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên giao chiến kịch liệt với nhau, va chạm tạo ra từng tiếng nổ vang tai.

Chương 1248

"Đây chính là yêu nghiệt trên Bảng Thiên Tư!?" Mọi người xung quanh nuốt nước bọt, bị sự khủng bố của Đàm Lực dọa cho sợ hãi.

Chỉ thấy Đàm Lực vẫn như hung thú càn quét, mấy trăm vị Thái Ất Kim Tiên cũng chỉ có thể miễn cưỡng áp chế, căn bản không thể triệt để tiêu diệt hắn. "Chết tiệt!!" Đàm Lực trong lòng càng lúc càng bực bội.

Vốn định cướp đoạt truyền thừa Tiên Vương trên người Tần Phong, ai ngờ lại gặp phải siêu năng lực tiền bạc của Tiền Đa Đa, khiến hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Phong thoát khỏi sự khóa chặt. "Có qua có lại mới toại lòng nhau, ăn ta một kiếm!!" Tần Phong sau khi thoát khỏi sự khóa chặt, lập tức cầm kiếm xông lên.

Thiên Ngoại Phi Tiên!

Kiếm quang kinh diễm độc lập với thế gian chợt hiện ở Tiên giới, một kiếm tuyệt đại phong hoa khiến vô số kiếm khách phải cúi đầu, cả thế giới cũng vào lúc này yên tĩnh lại, chỉ còn lại một kiếm xua tan ngàn dặm mây bay. "Kiếm hay!!" Triệu Trường Sinh không nhịn được bình luận một câu.

Chỉ thấy Tần Phong một thân bạch y như trích tiên giáng trần, kiếm ảnh mỹ lệ đến mức khiến người ta si mê, nhưng trong đó lại ẩn chứa một luồng khí tức nguy hiểm mãnh liệt. "Mèo cào cào chuột, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Trong mắt Đàm Lực lộ vẻ hung tợn, không đặt Tần Phong vào mắt.

Mặc dù trạng thái full buff của Tần Phong khiến người ta kinh ngạc, nhưng hắn vẫn giữ nguyên quan điểm, Địa Tiên đỉnh phong chính là đỉnh phong, tuyệt đối không thể đánh bại hắn, một Kim Tiên đỉnh phong trên Bảng Thiên Tư. "Chính là lúc này!!" Một tay ẩn nấp phía sau, Tiểu Bạch, đột nhiên biến đến sau lưng Đàm Lực.

Bây giờ phần lớn sự chú ý của Đàm Lực đều bị một kiếm này của Tần Phong thu hút, còn phải đối chiến với mấy trăm vị Thái Ất Kim Tiên xung quanh, đã sớm quên mất con thỏ lão lục này rồi.

Vút một tiếng!!

Chỉ thấy Tiểu Bạch ném ra một sợi dây thừng màu vàng, như một con rắn linh động nhanh chóng lao về phía Đàm Lực. "Không ổn!" Đàm Lực chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, ánh mắt cũng nhanh chóng quét qua phía sau.

Chỉ tiếc là sự chú ý của hắn đều đặt trên người Tần Phong, nhận ra quá muộn, Khổn Tiên Thừng đã như rắn nhanh chóng quấn chặt lấy hắn, mặc cho hắn kéo giật cũng không thể giật ra. "Theo quy củ của Hoang Cổ chúng ta, kẻ bại trận phải để lại 'căn'!" Tần Phong tốc độ không giảm, xông đến trước mặt Đàm Lực...

Phốc!

Kiếm quang lóe lên, tuệ căn rơi xuống đất. "A..." Đàm Lực hét lên một tiếng thảm thiết, từ trên không trung nặng nề rơi xuống đất. "Đểu thật!" Triệu Trường Sinh xem mà trong lòng run lên.

Trước đây hắn chỉ hơi nghi ngờ Tần Phong cố ý, nhưng bây giờ hắn càng ngày càng cảm thấy tên này không phải người tốt lành gì. "Hít!" Các đệ tử Tiên Minh cũng hít một hơi khí lạnh, cơ thể bất giác lùi lại mấy bước.

Mặc dù ở Tiên Minh họ đã nghe qua sự tích Tần Phong cắt rễ, nhưng chưa bao giờ để trong lòng, chỉ coi như ai đó đùa một chút, nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến mới biết, Tần Phong đúng là môn chủ của Vô Căn Môn thật. "Tàn nhẫn quá!" Mọi người tại đó cũng xem mà kinh hãi.

Vốn dĩ trong lòng họ còn định mặc niệm cho Tần Phong hai phút rưỡi, cảm thấy việc hắn rơi vào tay Đàm Lực chỉ là chuyện sớm muộn, ai ngờ Tần Phong lại dựa vào thủ đoạn vô sỉ hạ tiện, tạo nên chiến tích lật kèo ngược gió bằng cách cắt rễ. "Hả..." Mộ Dung Tĩnh cũng ngây người tại chỗ, đầu óc nhỏ bé có chút không theo kịp.

Tần sư huynh của nàng rõ ràng là một chính nhân quân tử, sao lại có thể sử dụng chiêu thức hạ lưu như vậy chứ!? "Không đúng!" Mộ Dung Tĩnh lập tức bắt đầu tự mình tìm lý do, mặt đầy vẻ xấu hổ nói: "Tần sư huynh làm vậy là để đối chiến với ngoại địch, bảo vệ vinh nhục cho Tiên Minh chúng ta, mình thật đáng chết, suýt chút nữa đã hiểu lầm Tần sư huynh." "Ực..." Hữu Dung cạn lời liếc nhìn.

Dường như thấy được cảnh Mộ Dung Tĩnh và Điềm Điềm lập đội, đang ra sức đào rau dại trên một sườn núi. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ giết gà dọa khỉ, khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại cảm thấy kinh hãi, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ quyến rũ tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ cắt tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Haiz, vẫn là 1000 điểm!" Tần Phong bất lực thầm than, phát hiện bao nhiêu năm qua vẫn không tăng giá. "Tần Phong!!" Trong mắt Đàm Lực tràn ngập lửa giận vô tận, chỉ số tức giận cũng bắt đầu tăng vọt.

Giờ đây, lý trí của hắn đã bị lửa giận thay thế, ném Ấn Ký Chúc Dung Hỏa Luyện ra sau đầu, chỉ nghĩ đến việc xông lên nghiền nát thằng em của Tần Phong.

Gầm gừ!!

Năng lượng kinh khủng tức thì bộc phát từ cơ thể hắn, mặt đất không chịu nổi bắt đầu nứt ra liên tục.

Chỉ thấy Đàm Lực dường như đã bật mode Siêu Xay-da, từng vết nứt dữ tợn lan ra dưới chân, những viên sỏi trên mặt đất như được bật phản trọng lực bay lơ lửng, bầu trời cũng theo đó mà sấm chớp đùng đoàng.

Nhưng rất đáng tiếc...

Hắn đã bị Khổn Tiên Thằng của Tiểu Bạch trói chặt, dù có bật mode Siêu Xay-da cũng không thể thoát ra. "Không cần giãy giụa nữa!" Tiểu Bạch bước đi trên đôi chân ngắn cũn, vênh váo nói: "Khổn Tiên Thằng của thỏ ta là thượng phẩm tiên khí, chỉ cần bị nó trói lại, dù là Tiên Vương cự đầu cũng khó mà thoát được." Vừa dứt lời, cả đám đông sôi trào. "Ghê thật, lại là Khổn Tiên Thằng!" "Ta nghe nói Khổn Tiên Thằng này được luyện chế từ gân rồng của một con cự long cảnh giới Tiên Vương!?" "Đúng vậy, ngàn năm trước, một con yêu long, cậy mình có tu vi Tiên Vương cảnh, đến Tiên Minh gây rối, còn ăn thịt người, Thất trưởng lão một kiếm chém chết nó, Tây trưởng lão rút gân rồng của nó luyện thành Khổn Tiên Thằng." "Khổn Tiên Thằng của Tây trưởng lão, sao lại nằm trong tay con thỏ béo không có cổ này!?" "Ngươi không xem chủ nhân của nó là ai à, hắn là đệ tử thân truyền duy nhất của Tây trưởng lão đó!" "Đúng vậy, Tây trưởng lão ngay cả Tiên Thiên Nhất Khí Y cũng cho Tần Phong rồi, một cái Khổn Tiên Thằng thượng phẩm tiên khí thì có là gì." "Cưng chiều quá mức rồi!" "Cho nên sau này tuyệt đối đừng chọc vào Tần Phong, hắn đánh thắng ngươi, hắn cắt tuệ căn của ngươi, ngươi đánh thắng hắn, hắn về nhà gọi sư tôn." "Đáng sợ quá!" "..." Các đệ tử Tiên Minh dường như đã đạt được sự đồng thuận, thấy Tần Phong là lập tức lùi lại hai bước. "Gàoooo!!" Đàm Lực gầm lên một tiếng giận dữ, không cam lòng tiếp tục dùng sức giãy giụa.

Chỉ thấy cơ bắp toàn thân hắn cuồn cuộn nhảy lên, như những ngọn núi lửa sắp phun trào, năng lượng kinh khủng càng như hồng thủy tuôn ra, cố gắng làm nổ tung Khổn Tiên Thằng trên người.

Đáng tiếc tu vi Kim Tiên đỉnh phong của hắn, căn bản không thể làm nổ tung Khổn Tiên Thằng. "Ngươi sủa cái gì đấy!" Tiểu Bạch chẳng chiều thói hư của ai, lôi Gạch Đạo Đức ra đập xuống.

Bốp một tiếng!

Do Gạch Đạo Đức vừa được Tần Phong nâng cấp, Đàm Lực tại chỗ bị ngắt thi pháp, rơi vào trạng thái choáng váng ngắn, những tảng đá phản trọng lực cũng lần lượt rơi xuống.

Tiếp theo, theo quy tắc của Tiểu Bạch, bên thắng tiến lên thu chiến lợi phẩm.

Nhưng Đàm Lực không môn không phái, trên người ngoài một thanh chiến đao khổng lồ ra thì chẳng tìm được bảo bối quý giá nào.

Chương 1249

"Phì, đồ nghèo rớt mồng tơi!" Tiểu Bạch lập tức khinh bỉ bĩu môi.

Dựa trên nguyên tắc thỏ ta không bao giờ về tay không, nó đành miễn cưỡng thu thanh chiến đao lại. "Ta muốn giết ngươi!" Đàm Lực tỉnh lại sau cơn choáng váng ngắn.

Thấy Tiểu Bạch lấy đi chiến đao của mình, sắc mặt hắn lập tức trở nên dữ tợn gào thét.

Hắn cũng đã rút kinh nghiệm từ lần thất bại khi dùng bạo lực giãy giụa trước đó, liền tắt huyết mạch Vu tộc của mình, cố gắng thu nhỏ thân thể để thoát khỏi Khổn Tiên Thằng.

Nhưng rất đáng tiếc...

Cùng với việc cơ thể hắn không ngừng thu nhỏ, Khổn Tiên Thằng cũng đang co lại không gian, mặc cho hắn biến lớn biến nhỏ đều không thể thoát ra. "Còn dám sủa!" Tiểu Bạch lập tức không vui, lại dùng Gạch Đạo Đức đập mạnh xuống.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Đàm Lực bị đập đến quay cuồng, cuối cùng cũng nhận ra hiện thực.

Bây giờ hắn giống như một quý bà bị trói bằng mai rùa, mất đi vốn liếng để dương oai diễu võ ngày nào, trở thành một con cừu non chờ làm thịt trong mắt lão Tần nhà bên. "La đi, sao không la nữa!?" Tần Phong vênh váo tiến lên nói: "Cái vẻ ngầu lòi ban nãy đâu rồi?

Cái vẻ kiêu ngạo bất tuân ban nãy đâu rồi!?" "Ngươi..." Lửa giận trong lòng Đàm Lực bùng lên, nhưng lại không làm gì được Tần Phong. "Đàm Lực cứ thế mà bại rồi sao!?" Tô Uyển trong lòng vô cùng kinh ngạc, cảm thấy có chút khó tin.

Tần Phong, hạng ba mươi tám trên bảng thiên tư võ tu, lại đánh bại được Đàm Lực, hạng mười lăm trên bảng thiên tư võ tu.

Mặc dù trong quá trình chiến đấu Tần Phong đã dùng một số thủ đoạn vô sỉ hạ lưu, nhưng Tiên giới là nơi cá lớn nuốt cá bé, kẻ thắng làm vua, ai sẽ đi quan tâm đến những chi tiết này, huống hồ tu vi của Tần Phong thấp hơn Đàm Lực hai đại cảnh giới là sự thật.

Chuyển cảnh...

Ống kính hướng về Lục gia đang bảo vệ trong bóng tối.

Chỉ thấy Lục gia vẫn đang rít tẩu thuốc, hứng thú xem kịch ở không xa. "Khá lắm!" Lục gia rít một hơi thuốc, không khỏi cảm thán: "Hạng ba mươi tám đánh cho hạng mười lăm một trận, khiến Lục gia ta có lúc còn nghi ngờ bảng thiên tư võ tu được xếp từ hạng ba mươi tám trở đi." Ầm ầm ầm!

Hư không đột nhiên truyền đến một trận chấn động, mặt đất dưới chân cũng rung chuyển theo. "Hửm!?" Lục gia quay đầu nhìn về phía lối vào di tích Tiên Vương, lại rít một hơi thuốc nói: "Xem ra di tích Tiên Vương đã khám phá xong rồi, những cao thủ kia sắp ra rồi, chỉ là không biết thằng nhóc này có trụ được không..." Lúc này...

Mọi người bên ngoài động nghe thấy động tĩnh, đều quay đầu nhìn về phía cửa động.

Chỉ thấy mười mấy bóng người nhếch nhác từ trong động đi ra, toàn bộ đều là tu vi cấp Tiên Quân, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên có khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú.

Mọi người không nhìn ra tu vi của đối phương, nhưng lại toát ra một luồng vương bát chi khí! "Trông quen quá!" Tần Phong nghi hoặc đánh giá đối phương, có một cảm giác quen thuộc. "Phụ thân!" "Đường thúc!" Hai giọng nói vui mừng vang lên, hai người từ trong đám đông lao ra.

Họ không phải ai khác, chính là hai anh em Phó Ngôn Kiệt, Phó Ngôn Khang.

Vì thực lực của họ không đủ, nên được sắp xếp chờ bên ngoài động, kết quả lại thấy Tần Phong an toàn ra ngoài, còn thừa nhận mình đã nhận được truyền thừa Tiên Vương, liền lập tức dùng thiết bị liên lạc liên hệ với trưởng bối trong động.

Mà người nhà họ Phó sau khi biết truyền thừa rơi vào tay Tần Phong, cũng không nói hai lời, lập tức quay đầu ra cướp đoạt truyền thừa.

Mặc dù họ cũng phát hiện không ít đồ bồi táng trong di tích Tiên Vương, nhưng so với truyền thừa của Phá Quân Tiên Vương thì căn bản không đáng nhắc tới.

Có thực lực rồi thì bảo bối gì mà không kiếm được!? "Là gia chủ Phó gia, Phó Sĩ Khang!" Có người lập tức kinh hô, nhận ra ngay người của Phó gia. "Lại là Phó gia!" Mọi người tại đó cũng kinh hô, bị sự ra tay hào phóng của Phó gia làm cho kinh ngạc.

Tùy tiện đã có thể điều động mười mấy vị Tiên Quân, gia chủ dẫn đầu càng có tu vi Tiên Vương, dù Phó gia hiện tại đã bắt đầu suy tàn, nhưng lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa. "Thì ra là Phó gia!" Tần Phong lập tức lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh, cuối cùng cũng biết vì sao lại thấy quen mắt.

Lúc này...

Hai anh em nhà họ Phó đang báo cáo với Phó Sĩ Khang, thỉnh thoảng còn liếc nhìn Tần Phong với ánh mắt khiêu khích. "Ngu ngốc!" Vẻ chán ghét trên mặt Tần Phong không hề che giấu, căn bản không coi đối phương ra gì.

Mặc dù Phó Sĩ Khang có tu vi Tiên Vương, nhưng ra ngoài lăn lộn quan trọng là thế lực và bối cảnh.

Huống hồ bây giờ là dưới đông đảo quần chúng, còn có nhiều người đang nhìn như vậy, dù cho Phó gia mười lá gan, cũng không dám động đến một sợi tóc của mình ở đây.

Nếu họ thật sự dám động...

Thì buổi sáng họ động thủ, buổi chiều Phó gia sẽ bay màu, tuyệt đối không ai cản nổi Tây trưởng lão đang nổi điên! "Tần Phong!" Đàm Lực thấy Tần Phong và Phó gia có ân oán, liền lên tiếng: "Lần này coi như ta nhận thua, ngươi thả ta ra, trả lại đao cho ta, ta giúp ngươi cùng đối phó Phó gia, thế nào?!" "Giúp ta!?" Tần Phong cười cười nói: "Bọn họ đều là những kẻ theo đuổi danh lợi, dễ đối phó hơn ngươi nhiều, ngươi có tin không, bây giờ ta qua đó đánh con trai hắn ngay trước mặt Phó Sĩ Khang, hắn cũng không dám động đến một sợi tóc của ta!" "Ta không tin!" Đàm Lực nhìn Tần Phong như nhìn một thằng ngốc, nói: "Nếu hắn không đánh chết ngươi, sau này ta gặp ngươi một lần, liền quỳ xuống gọi ngươi một tiếng cha!" "Gọi ta là gì!?" Tần Phong như không nghe thấy, lại hỏi một lần nữa. "Cha!" Đàm Lực vẻ mặt nghiêm túc, nói lại một lần nữa. "Ơi!" Tần Phong lập tức nở nụ cười, lớn tiếng đáp lại Đàm Lực. "Ngươi, ngươi con mẹ nó chiếm hời của ta!!" Đàm Lực lập tức gầm lên, muốn xé sống Tần Phong.

Chương 1250

"Ngươi lại sủa cái gì đấy!?" Tiểu Bạch lập tức rút Gạch Đạo Đức ra, không nói hai lời liền gõ xuống.

Bốp một tiếng!

Đàm Lực tại chỗ rơi vào choáng váng, bị cưỡng ép ngắt tiếng sủa. "Ngươi chính là Tần Phong!?" Phó Sĩ Khang nghe thấy động tĩnh, nhìn về phía Tần Phong, ánh mắt lạnh lùng nói: "Giao truyền thừa của Phá Quân Tiên Vương ra đây, ân oán giữa ngươi và Phó gia có thể xóa bỏ, nếu không..." "Ngươi con mẹ nó là cái thá gì!" Tần Phong không những không bị uy hiếp, ngược lại còn đi tới trước mặt đối phương.

Bốp một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong ngay trước mặt Phó Sĩ Khang, tát thẳng vào mặt Phó Ngôn Kiệt một cái thật kêu. "Vãi chưởng, dũng cảm thế sao!?" Mọi người tại đó đều trợn mắt há mồm, tại chỗ bị làm cho đứng hình.

Địa Tiên đỉnh phong đối mặt với Tiên Vương mà không sợ, còn tát con trai ruột của người ta ngay trước mặt ông bố Tiên Vương, mức độ kiêu ngạo này tuyệt đối cao bằng ba cái lầu ở Tam Tây. "Vãi chưởng, hắn dám đánh thật!" Đàm Lực ở bên cạnh cũng nhìn mà ngây người, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong. "Tần Phong, tao con mẹ nó giết mày!!" Phó Ngôn Kiệt thất thần trong giây lát, sau khi hoàn hồn liền nổi giận.

Ban đầu không chỉ bị cắt tuệ căn, bây giờ còn bị đánh vào mặt trước đám đông, thù mới hận cũ khiến hắn trong nháy mắt mất đi lý trí. "Lý trí, lý trí một chút!" Phó Ngôn Khang vội vàng ôm lấy hắn, để phòng lát nữa xung đột leo thang. "Ngươi bảo ta lý trí thế nào!!" Mắt

Phó Ngôn Kiệt tràn ngập lửa giận, thề phải xé xác Tần Phong ra thành vạn mảnh.

Nhưng khổ nỗi tu vi của mình không bằng Phó Ngôn Khang, bị ôm chặt cứng không thể thoát ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Phong vênh váo trước mặt mình. "Tần Phong, ngươi tìm chết!!" Sắc mặt Phó Sĩ Khang vô cùng âm trầm, khí tức kinh khủng dao động quanh thân. "Đừng có giả vờ trước mặt tao!" Tần Phong không hề sợ hãi, cũng không nể mặt nói: "Phó gia các ngươi đi lừa người khác thì được, trước mặt ta còn chưa đủ tư cách, bây giờ ta đứng ngay trước mặt ngươi đây, hỏi ngươi con mẹ nó có dám động đến một sợi tóc của ta không!?" "Đúng vậy!" Tiểu Bạch cũng hếch mũi lên trời nói: "Bọn ta bây giờ đứng ngay trước mặt ngươi, có giỏi thì động thử xem!" "Ngươi..." Chỉ số tức giận trong lòng Phó Sĩ Khang tăng vọt, nhưng lại thật sự không dám động thủ với Tần Phong.

Vốn nghĩ đối phương còn nhỏ tuổi, có thể mượn khí thế Tiên Vương, dọa đối phương giao ra truyền thừa, ai ngờ đối phương căn bản không chơi theo bài, tát một cái thật kêu khiến hắn không xuống đài được. "Ngươi cái gì mà ngươi!!" Tần Phong không những không thu liễm, còn tiến lên vỗ vào mặt Phó Sĩ Khang nói: "Anh đây chơi với chú, chú phải cười.

Anh đây cho mặt mũi, chú bắt buộc phải nhận.

Đừng có cứng đối cứng với Phong ca của chú.

Anh đây bị thương, còn chú thì mất mạng.

Nước quá sâu, gió quá lớn, không có thực lực thì đừng có lên tiếng!" "Vãi chưởng!!" Mọi người sợ đến nín thở, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Thấy kẻ kiêu ngạo rồi, nhưng chưa thấy ai kiêu ngạo như thế này!

Không chỉ dám đánh con trai người ta ngay trước mặt ông bố Tiên Vương, quay đầu còn dám vỗ mặt ông bố Tiên Vương để dạy đời, từ đầu đến cuối không hề coi Phó gia ra gì. "Loại người này mình phải tránh xa hắn ra!" Triệu Trường Sinh bị dọa đến tim đập thình thịch.

Vốn tưởng Tần Phong chỉ là mặt dày vô sỉ, ai ngờ hắn còn kiêu ngạo ngang ngược, nếu đi quá gần với mình, tương lai chắc chắn sẽ bị hắn liên lụy. "Cha, người chính là cha ruột của con!" Đàm Lực xem mà trợn mắt há hốc mồm.

Vốn bị Tần Phong dùng thủ đoạn hạ tiện đánh bại, trong lòng cảm thấy trăm điều không phục, nhưng bây giờ xem xong màn thao tác của Tần Phong, mỗi tế bào trong cơ thể đều bị chấn kinh. "Tần sư huynh, dũng cảm quá!" Mắt Mộ Dung Tĩnh sáng lên hình trái tim màu hồng, bị sự dũng cảm của Tần Phong mê hoặc. "Đây mới là đại ma vương!" Hữu Dung lập tức kích động, biết ngay Tần Phong bản tính khó dời. "Tuổi trẻ không giới hạn, chủ ngân nhà thỏ mặt dày như tường thành!" Tiểu Bạch nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Tần Phong, biết con đường mình phải đi còn rất xa... "Hắn thật sự không sợ chết sao!?" Phó Ngôn Kiệt lập tức ngừng gây rối, không thể tin nổi nhìn Tần Phong.

Hắn vốn tưởng Tần Phong bắt nạt mình là vì chiến đấu lực của mình không đủ, ai ngờ sự kiêu ngạo của hắn đã khắc vào trong xương, đối mặt với ông bố Tiên Vương của mình cũng dám vỗ mặt sỉ nhục. "Dũng cảm vãi!" Phó Ngôn Khang xem mà trợn mắt há hốc mồm.

Trước đó hắn bị Tần Phong cắt tuệ căn, khiến ý niệm không thông suốt, nhưng bây giờ thấy Tần Phong ngay cả Tiên Vương cũng dám vỗ mặt sỉ nhục, tức thì cảm thấy chút ấm ức của mình thật sự chẳng là gì. "Chưa thấy sự đời!" Tiền Đa Đa khác với những người khác, căn bản không coi chuyện này ra gì.

Mặc dù Tiên Vương trong mắt người thường là tồn tại cao cao tại thượng, nhưng trước mặt con trai độc nhất của Ngũ trưởng lão Tiên Minh như hắn, đơn giản như một con chó, có thể phán cho hắn tội không được phép ra vẻ. "Thằng nhóc này, thật là kiêu ngạo!" Lục gia bảo vệ trong bóng tối rít một hơi thuốc, liếc mắt một cái đã nhìn ra chỗ dựa của Tần Phong là gì.

Nhưng ông chỉ đề nghị chơi kiểu này vào buổi trưa thôi, vì sớm muộn cũng xảy ra chuyện, lỡ gặp phải một Tiên Vương tâm trạng không ổn định, e rằng sẽ tại chỗ xé xác hắn ra thành vạn mảnh.

Lúc này...

Phó Sĩ Khang không nói gì, chỉ sắc mặt âm trầm nhìn Tần Phong.

Trong mắt còn lộ ra một luồng hàn ý thấu xương vô tận, lửa giận trong lòng dường như không thể kìm nén được nữa, những viên sỏi dưới chân bắt đầu bay lơ lửng phản trọng lực.

Ầm ầm ầm!

Uy áp vô tận như núi lở biển gầm đột nhiên bộc phát, tựa như mười vạn ngọn núi lớn từ cửu trọng thiên giáng xuống nhân gian, không ít người tại hiện trường không chịu nổi, liền sắc mặt trắng bệch quỳ xuống. "Ối mẹ thỏ ơi!" Tiểu Bạch tại chỗ bị đè bẹp xuống.

Chỉ cảm thấy một luồng uy áp mênh mông ập tới, khiến nó có cảm giác như đang ở giữa biển lớn giận dữ, còn không ngừng đè ép cơ thể nó, xương cốt thậm chí còn truyền đến tiếng răng rắc như bị nghiền nát. "Còn dám phản kháng!" Tần Phong lập tức cảm thấy không vui, liền lôi lệnh bài của Tây trưởng lão ra. "Đây là..." Hai anh em Phó Ngôn Kiệt, Phó Ngôn Khang kinh hãi.

Mặc dù họ biết Tây trưởng lão đã nhận Tần Phong làm đệ tử thân truyền, nhưng thật không ngờ lại giao lệnh bài trưởng lão Tiên Minh cho hắn.

Chương 1251

"Lệnh bài trưởng lão Tiên Minh!" Sắc mặt Phó Sĩ Khang không khỏi biến đổi, lửa giận trong lòng tức thì bị dập tắt.

Đắc tội với các trưởng lão khác của Tiên Minh, Phó gia có thể còn có đường sống, nhưng nếu đắc tội với kẻ điên như Tây trưởng lão này, ông thật sự không dám đảm bảo Phó gia có thể có một người sống sót.

Hơn nữa, khác với những kiếm tu nghèo khó kia, sức hiệu triệu của luyện khí sư đặc biệt mạnh.

Chỉ cần hé lộ một chút tin tức ra ngoài, sẽ có một đám lớn cao thủ giúp ông ta giết người, chỉ cầu sau đó có thể giúp mình luyện chế một kiện tiên khí, mà còn là loại tự chuẩn bị dược liệu để cầu xin. "Lão Phó, lời ta vừa nói, ngươi một câu cũng không nghe lọt tai à!" Tần Phong cầm lệnh bài của Tây trưởng lão, tiếp tục vỗ mặt sỉ nhục nói: "Tiên giới không có cây che trời, chỉ có nhất vật hàng nhất vật, làm người thì nên kiêu ngạo, nhưng cho ngươi mặt mũi thì ngươi cũng phải nhận chứ!" "Ngươi..." Phó Sĩ Khang tức đến mặt mày tái xanh, ngọn lửa giận vừa bị dập tắt lại bùng cháy.

Ông đường đường là gia chủ Phó gia hậu duệ Tiên Đế, cao thủ Tiên Vương cảnh, lại bị một tiểu bối Địa Tiên đỉnh phong, trước mặt đông đảo quần chúng hai lần vỗ mặt sỉ nhục.

Điều này có thể nhịn, nhưng chú không thể nhịn!

Thím có thể nhịn, ta không thể nhịn! "Dũng cảm thật sự!" Tim mọi người như nhảy lên cổ họng, đều lo lắng cho Tần Phong.

Trước khi gặp Tần Phong, có đánh chết họ cũng không tin, có người dám hai lần vỗ mặt sỉ nhục một Tiên Vương, mà bản thân lại chỉ có tu vi Địa Tiên đỉnh phong. "Sao?

Vẫn không phục!?" Tần Phong thấy Phó Sĩ Khang có dấu hiệu bùng nổ, liền học theo Triệu Trường Sinh lùi đến bên cạnh Tiền Đa Đa, sau đó tiếp tục kiêu ngạo nói: "Ngon thì nhào vô đây, ta cùng với thiếu các chủ Đan Bảo Các, Tiền Đa Đa, Tiền sư huynh cùng tiến cùng lùi, bọn ta mà chớp mắt một cái, thì con mẹ nó không phải đàn ông." "Hả!?" Tiền Đa Đa lập tức ngơ ngác, không biết tại sao lại lôi mình xuống nước. "Ta đang tạo cơ hội cho ngươi đó!" Tần Phong lập tức truyền âm lừa bịp: "Bây giờ Tô Uyển sư muội đang đứng xem bên cạnh, chính là cơ hội tốt để ngươi thể hiện sức hấp dẫn nam tính đó!" "Huynh đệ tốt!" Tiền Đa Đa lập tức ném ánh mắt cảm kích, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đúng vậy, Tiền gia ta cùng Tần sư đệ đồng tiến đồng lùi, bọn ta mà chớp mắt một cái, thì con mẹ nó không phải đàn ông!" "Không ổn!" Sắc mặt hai anh em nhà họ Phó đột nhiên biến đổi, vội vàng tiến lên kéo Phó Sĩ Khang lại.

Phải biết, Tiền Đa Đa là con trai độc nhất của Ngũ trưởng lão Tiên Minh, thiếu các chủ của Đan Bảo Các, một khi ép hắn phải sử dụng siêu năng lực, giun đất của cả Phó gia cũng sẽ bị lôi ra bổ dọc. "Vô sỉ quá!" Mọi người xung quanh đều ném ánh mắt khinh bỉ.

Tự mình ở bên ngoài kiêu ngạo ngang ngược gây sự khắp nơi, sau đó lại lôi Tiền Đa Đa ra làm lá chắn, phàm là người có chút liêm sỉ, đều không làm ra loại chuyện này. "Đúng là vô sỉ!" Triệu Trường Sinh rất đồng tình gật gật đầu, tỏ vẻ mình không làm ra chuyện như vậy. "Tần Phong!!" Phó Sĩ Khang nghiến răng nghiến lợi, giận dữ gầm nhẹ: "Ngươi có Tây trưởng lão và Ngũ trưởng lão chống lưng, bản vương quả thực không dám động đến ngươi, nhưng ngươi cũng đừng quên, đến di tích Tiên Vương không chỉ có chúng ta Phó gia." Ầm ầm ầm!

Hư không lại một lần nữa truyền đến chấn động, mặt đất dưới chân lại rung chuyển. "Tần Phong, ngươi xong đời rồi!" Phó Sĩ Khang cười lạnh nói: "Phó gia chúng ta đi giày không làm gì được ngươi, nhưng lần này tiến vào di tích Tiên Vương, có rất nhiều tán tu không môn không phái, bọn họ đi chân đất sẽ không nương tay với ngươi đâu." "Đa tạ ngươi nhắc nhở!" Tần Phong trước tiên cảm ơn một tiếng, sau đó ngửa mặt lên trời cười lớn nói: "Đàm Lực, ngươi không ngờ rằng Ấn Ký Chúc Dung Hỏa Luyện mà ngươi tốn bao công sức cướp được, còn chưa ấm chỗ đã bị Phó gia chủ cướp mất rồi nhỉ, mười hai Tinh Thần Châu còn lại ngươi cũng không giữ được đâu..." "Cái gì!?" Phó Sĩ Khang tại chỗ bị làm cho đứng hình.

Vốn định mượn dao giết người để trừ khử Tần Phong, ai ngờ hắn lại quay ngược một đòn, vu oan giá họa cho Phó gia họ. "Vãi chưởng!!" Đàm Lực lập tức chửi thề, không ngờ cha ruột lại là loại người này. "Ta không quen hắn!" Các đệ tử Tiên Minh cũng nhìn không nổi nữa, làm ra vẻ không quen biết Tần Phong. "Đi!" Tần Phong vội vàng vẫy tay lấy ra Thần Phong Chu, kéo Mộ Dung Tĩnh và Hữu Dung nhanh chóng lên thuyền. "Bái bai nhé!" Tiểu Bạch vẫy vẫy bàn tay nhỏ về phía Đàm Lực, thu Khổn Tiên Thằng về tay.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang trời vang lên, hang động liền bị nổ tung.

Chỉ thấy bên trong xông ra mấy chục bóng người, uy áp kinh khủng như núi lở biển gầm ập tới, không chỉ có mấy chục vị cao thủ Tiên Quân cảnh, mà còn có mấy vị cao thủ Tiên Vương cảnh. "Ấn Ký Chúc Dung Hỏa Luyện!" "Mười hai Tinh Thần Châu!!" Các vị cao thủ vừa rồi đều đã nghe thấy, lập tức khóa chặt mục tiêu xông tới. "Đợi đã, vừa rồi là Tần Phong..." Phó Sĩ Khang thấy mình sắp bị vây công, vội vàng lên tiếng muốn giải thích lớn.

Nhưng đối phương rõ ràng còn vội hơn, như thể chậm một bước sẽ bị người khác cướp mất vậy, xông lên là một trận điên cuồng tấn công... "Vãi chưởng!!" Đàm Lực không nhịn được chửi thề, thấy tình thế không ổn liền vội vàng quay người bỏ chạy.

Mặc dù hắn xếp hạng mười lăm trên bảng thiên tư võ tu, nhưng chỉ có tu vi Kim Tiên cảnh đỉnh phong, đánh Thái Ất Kim Tiên còn được, nhưng đối mặt với một đám Tiên Quân và Tiên Vương chỉ có thể dùng ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.

Nhưng các cao thủ đã khóa chặt hắn, nhanh chóng xông lên vây hắn lại. "Đàm Lực!" Một cao thủ lập tức quát lạnh: "Biết điều thì mau giao Mười hai Tinh Thần Châu ra, nếu không đừng trách bọn ta không nể nang thân phận, lấy lớn hiếp nhỏ!" "Các vị tiền bối, các vị hiểu lầm rồi..." Đàm Lực vội vàng giải thích: "Trên người ta căn bản không có Mười hai Tinh Thần Châu, cũng không có Ấn Ký Chúc Dung Hỏa Luyện gì cả..." "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Các cao thủ chưa đợi hắn nói xong, sắc mặt đã âm trầm xuống.

Chỉ thấy một người đàn ông đến trước mặt Đàm Lực, dùng ưng trảo công tóm vào vai hắn, ngay sau đó liền truyền đến một tiếng xương gãy giòn tan. "A!!" Đàm Lực lập tức hét lên thảm thiết, cả cánh tay theo đó vặn vẹo biến dạng.

Phó Sĩ Khang ở không xa cũng gặp cảnh ngộ tương tự, cho dù ông ta mang theo mười mấy Tiên Quân đến, cũng khó mà chống lại đám người đang đỏ mắt vì muốn cướp truyền thừa Tiên Vương.

Cả hai anh em Phó Ngôn Kiệt, Phó Ngôn Khang cũng bị đám đông đẩy vào đánh cho thừa sống thiếu chết. "Tàn bạo quá!" Triệu Trường Sinh quay đầu đi không nỡ nhìn nữa.

Vốn nghe tin Tần Phong gặp phải bọn đi chân đất còn rất vui, ai ngờ hắn lại chơi trò vu oan giá họa lưu loát đến thế, mình phải mau chóng tránh xa tên tai họa này, nếu không không biết sẽ bị hắn hại thảm đến mức nào. "Thằng nhóc này đúng là đểu thật!" Lục gia rít một hơi thuốc nói: "Xem mà Lục gia ta cũng muốn tiến lên cho hắn một gậy!" Nói xong...

Lục gia do dự nhìn Triệu Trường Sinh, sau đó nhanh chóng đuổi theo Tần Phong.

Qua mấy ngày quan sát, ông phát hiện Triệu Trường Sinh rất không đơn giản, cho dù ông có tu vi Chuẩn Tiên Đế cảnh, cũng không thể nhìn thấu tu vi thực sự của hắn. "Thôi, tạm thời không quan tâm hắn nữa!" Lục gia không để ý đến Triệu Trường Sinh nữa, tiếp tục làm hộ đạo nhân cho Tần Phong. "Sai rồi, sai rồi!" Mọi người xung quanh phản ứng lại, vội vàng tiến lên hét lớn.

Các cao thủ vừa ra khỏi động không biết sự thật, nhưng họ đã chứng kiến toàn bộ quá trình, tất cả đều là âm mưu vu oan giá họa của Tần Phong. "Sai cái gì!?" Các cao thủ đang hội đồng hai người đều tỏ vẻ nghi hoặc, không hiểu đám tiểu bối nhà mình nói gì. "Sai rồi!" Có người vội vàng nói: "Đàm Lực căn bản không cướp được truyền thừa Tiên Vương từ tay Tần Phong, Phó gia chủ cũng không động thủ, tất cả đều là Tần Phong cố ý lừa gạt các vị, truyền thừa Tiên Vương từ đầu đến cuối đều nằm trong tay Tần Phong." "Còn có chuyện này sao!?" Các cao thủ vội vàng dừng tay ngẩng đầu, thấy mọi người đều nhất trí gật đầu khẳng định.

Chương 1252

"Đánh nhầm thật à!?" Các cao thủ lần lượt dừng tay, áy náy nhìn nạn nhân.

Chỉ thấy Đàm Lực và các cao thủ của Phó gia, trong chốc lát đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập, trên người còn có nhiều chỗ xương bị đánh gãy, nằm trên đất không thể động đậy như chó chết. "Thế này còn chưa đủ rõ ràng sao!?" Trong lòng Đàm Lực đầy ấm ức, suýt chút nữa đã bật khóc như một đấng nam nhi. "Hu hu..." Hai anh em nhà họ Phó ôm nhau khóc nức nở, tỏ vẻ bây giờ mình thật sự rất ấm ức. "Chuyện này không thể trách chúng ta!" Các cao thủ mặc dù biết mình sai, nhưng chết cũng không thừa nhận sai lầm của mình, liền quay ngược một đòn nói: "Vừa rồi sao các ngươi không nói?

Các ngươi mà nói, chúng ta sao lại ra tay nặng như vậy!?" "Lại là lỗi của chúng ta à!?" Phó Sĩ Khang mang một cái đầu heo, tức đến suýt chút nữa thì chết ngất. "Không nói với các ngươi nữa, Tần Phong đâu!?" Các cao thủ liền chuyển chủ đề, bắt đầu nhìn quanh tìm kiếm Tần Phong.

Nhưng Tần Phong đã sớm nhân lúc hỗn loạn, mang theo hai cô gái ngồi Thần Phong Chu chạy xa rồi, bây giờ e rằng đã sắp ra khỏi Linh Chi Bí Cảnh. "Đuổi theo!!" Có người không chút do dự đuổi theo.

Họ đều là tán tu không môn không phái, không có đạo lữ, một tay dắt đầu vào thắt lưng để kiếm sống, bọn đi chân đất từ trước đến nay không sợ loại đi giày như Tần Phong. "Chúng ta cũng đuổi theo!" Các thế lực khác cũng không ngồi yên được nữa, lần lượt hóa thành lưu tinh đuổi theo.

Mặc dù họ có gia có nghiệp ở Tiên giới, cũng biết Tần Phong là đệ tử thân truyền duy nhất của Tây trưởng lão Tiên Minh, nhưng có thể sinh tồn ở nơi cá lớn nuốt cá bé như Tiên giới, ai mà sau mông lại sạch sẽ.

Giết người cướp của ở Tiên giới quá phổ biến, không biết bao nhiêu thiên kiêu của các tông môn vì thế mà mất tích không rõ. "Ngu ngốc!" Một số thế lực không đuổi theo, ngược lại còn lộ ra vẻ khinh bỉ.

Đừng nói đến thân phận khí tu thiên tư bảng đệ nhất của Tần Phong, chỉ cần nói đến thiên phú võ đạo kinh khủng mà hắn thể hiện, Tiên Minh không thể nào để hắn một mình ra ngoài lịch luyện, sau lưng chắc chắn đã sắp xếp một hộ đạo nhân lợi hại.

Đây không phải là đi cướp truyền thừa Tiên Vương, mà là vội vã đi đến điện Diêm Vương báo danh! "Tần Phong, Phó gia chúng ta không đội trời chung với ngươi!!" Sắc mặt Phó Sĩ Khang vô cùng âm trầm.

Trước đó Tần Phong cắt rễ của đứa con trai giỏi của ông, ông vì đại cục đã chọn nhẫn nhịn, cắt rễ của đứa con trai út, ông vì đại cục vẫn chọn nhẫn nhịn, ai ngờ đổi lại là hai lần bị vỗ mặt sỉ nhục.

Bây giờ ông không nhịn nữa!

Nhất định sẽ khiến Tần Phong phải trả giá đắt!

Lúc này...

Tần Phong đã rời khỏi Linh Chi Bí Cảnh, nhưng lại không vội trở về Tiên Minh.

Hiện tại các thế lực đều nhắm vào truyền thừa Tiên Vương của hắn, mà hắn cũng nhắm vào những bảo bối họ tìm thấy trong di tích Tiên Vương, nếu cứ thế này trở về chẳng phải là lỗ to sao. "Bây giờ trong tay không có nhiều bài tẩy!" Tần Phong gãi cằm lẩm bẩm.

Vừa rồi hắn dùng Tiên Nô Pháp Ấn liên lạc với Phụng Thiên, biết cô ấy đang ở thời điểm quan trọng đột phá, chỉ còn một bước nữa là thành công đột phá Tiên Quân.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ vang trời vang lên, cách rất xa cũng có thể nghe thấy. "Tần sư huynh, họ đuổi tới rồi!" Mộ Dung Tĩnh lập tức căng thẳng, nắm chặt cánh tay Tần Phong. "Yên tâm, họ không tìm được chúng ta đâu!" Tần Phong tự tin cười, sau đó mở Trùng Đồng.

Chỉ thấy hư không xung quanh đột nhiên vặn vẹo, tiếp đó người và thuyền cũng bắt đầu vặn vẹo, sau đó hóa thành một vòng xoáy biến mất tại chỗ.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang trời từ xa đến gần, sau đó mấy bóng người lóe qua. "Thế giới Trùng Đồng sao?!" Lục gia rít một hơi thuốc nói: "Nhưng mà người ta dùng Trùng Đồng để khai thiên lập địa, từ đó nhân gian không có trận bại nào, thế mà thằng nhóc Tần Phong này dùng Thượng Cổ Trùng Đồng, sao lại dùng ra cái cảm giác bỉ ổi thế nhỉ!?" "Hắt xì!!" Tần Phong vừa tiến vào thế giới Trùng Đồng, đã không nhịn được hắt hơi một cái. "Đây là..." Mộ Dung Tĩnh trong lòng không khỏi kinh ngạc, đối với nơi này không hề xa lạ.

Lần trước khi Tần Phong ở Tàng Thư Các, đã thu nàng vào đây để hack bug, tiên thiên chi khí nồng đậm bên trong cũng để lại cho nàng ấn tượng sâu sắc.

Lúc này...

Tần Phong không hề có ý định tu tâm dưỡng tính, gọi hệ thống lấy ra Bồ Đề Cổ Thụ...

“Kia là...” Mộ Dung Tĩnh đang tò mò nhìn ngó xung quanh, ngay sau đó ánh mắt nàng dừng lại trên dây hồ lô.

Do lần trước vào đây thời gian quá ngắn nên nàng không hề nhìn thấy dây hồ lô này, bây giờ nhìn kỹ mới phát hiện, tiên thiên chi khí nồng đậm đều bắt nguồn từ chính dây hồ lô này.

“Trời ạ!!” Mộ Dung Tĩnh kinh ngạc che miệng thốt lên, nội tâm chấn động mãi không thể bình tĩnh.

Nàng phát hiện dây hồ lô này không chỉ tỏa ra tiên thiên chi khí nồng đậm mà còn ẩn chứa một luồng khí tức đại đạo kinh khủng.

Nếu nàng không đoán sai, đây chính là một gốc tiên thiên linh căn, hơn nữa còn là loại có thể **thai nghén** đại tiên thiên chí bảo.

Một khi tin tức này bị lộ ra ngoài, toàn bộ Tiên giới sẽ phải điên cuồng vì nó!

Ầm ầm ầm!!

Chưa đợi Mộ Dung Tĩnh hoàn hồn sau cơn chấn động, mặt đất dưới chân đã đột nhiên rung chuyển.

“Bệ hạ đến rồi!” Tiêu Cửu Nương nghe thấy động tĩnh, lập tức kích động hẳn lên.

Mặc dù lần nữa trở lại thế giới Trùng Đồng của Tần Phong, tránh xa ả nữ phụ độc ác Nguyệt Hi kia khiến nàng rất vui, nhưng lần này Tiểu Nhu lại ở lại Bạch Ngọc Kinh tu luyện mà không đến.

Trước đó còn có Cửu Hoa Tiên Hạc bầu bạn, nhưng bây giờ chỉ còn lại một mình nàng cô đơn.

Nhưng Tần Phong vào thì lại khác, cô nam quả nữ khó tránh khỏi củi khô lửa bốc.

Chương 1253

“Bệ hạ, xem người chạy đi đâu!” Tiêu Cửu Nương vội vàng thay một bộ váy lụa mỏng manh như ẩn như hiện, còn lấy ra một bình đặc sản của Hợp Hoan Tông được tỉ mỉ điều chế.

“Hử!?” Tần Phong bất giác rùng mình, có cảm giác như bị ai đó nhắm tới.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt hắn đã bị cây Bồ Đề đại thụ thu hút.

Chỉ thấy cách đó không xa, một cây đại thụ phá đất mà lên, thân cây đặc biệt to khỏe, cần đến bốn năm người trưởng thành nắm tay nhau mới ôm xuể, phảng phất như đã trải qua vạn năm tuế nguyệt.

Vỏ cây phủ đầy dấu vết của thời gian và những hoa văn kỳ đặc, tựa như huyết quản cổ xưa của đại địa, chảy xuôi mạch đập của sự sống.

Tán cây khổng lồ vươn lên trời cao, dường như che khuất toàn bộ ánh sáng của thế giới, những chiếc lá xanh biếc mọc ra không chỉ lấp lánh điểm điểm tinh quang mà còn ẩn chứa một luồng dao động quy tắc của đại đạo.

“Đây là Bồ Đề cổ thụ!!” Mộ Dung Tĩnh lại một lần nữa kinh ngạc đến mức miệng anh đào nhỏ nhắn há to, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nàng cảm thấy mình như bị kéo vào lãnh địa của cây cổ thụ, đang đứng dưới một bầu trời đêm, không chỉ có một vầng trăng tròn treo cao mà còn có những vì sao lấp lánh điểm xuyết.

Mà bản thân nàng đang ở trong lãnh địa của cây cổ thụ, chỉ cảm thấy linh đài một trận thanh minh, phảng phất như thiên phú bị cưỡng ép tăng lên vạn lần, những chuyện trước đây nghĩ không thông, bây giờ thoáng cái đã thông suốt.

“Bồ Đề cổ thụ!?” Hữu Dung đầu óc đầy dấu chấm hỏi, xác nhận mình chưa từng nghe nói qua.

Nhưng điều khiến nàng tò mò là, mình đã sống trong thế giới Trùng Đồng lâu như vậy, thiên tài địa bảo bên trong đáng lẽ đã bị mình đào sạch sẽ rồi, tại sao lại chưa từng thấy qua cây Bồ Đề cổ thụ này chứ!?

“Tần sư huynh, tại sao huynh lại có Bồ Đề cổ thụ!?” Mộ Dung Tĩnh cố nén sự kinh ngạc trong lòng, quay đầu nhìn Tần Phong hỏi.

Tuy Bồ Đề cổ thụ không bằng dây hồ lô, nhưng Phật Tổ đã thành công ngộ đạo dưới gốc cây này, là bảo bối chí cao vô thượng của Phật môn, bây giờ đáng lẽ phải được Phật môn xem như thánh vật mà thờ phụng mới đúng, sao lại có thể xuất hiện trong Trùng Đồng của Tần Phong chứ!?

“Diệp Thần ca ca tặng đó!” Tần Phong sắc mặt như thường, chủ yếu là chân thành.

“Diệp Thần tặng!?” Hữu Dung lập tức lườm một cái, biết Đại ma vương lại đang lừa người rồi.

Chưa nói đến việc Diệp Thần có thể cướp được Bồ Đề cổ thụ từ tay Phật môn hay không, chỉ riêng cách đối xử mà Diệp Thần phải chịu ở hạ giới đã đủ khiến hắn hận không thể xé xác Đại ma vương ra thành vạn mảnh, làm sao có thể tặng Đại ma vương món quà quý giá như vậy chứ!?

Đúng là ra mộ đốt báo, lừa quỷ mà!

“Diệp Thần!?” Mộ Dung Tĩnh nhíu mày nói: “Chính là đồng hương của Ngạo Thiên Tiên Đế, kẻ đã nhân lúc Ngạo Thiên Tiên Đế không có nhà mà ngủ với vợ người ta đó sao!?" "Hả!?" Tần Phong ngẩn ra: "Chuyện này ngay cả muội cũng biết rồi sao!?" "Bây giờ ở Tiên giới ai mà không biết chứ!?" Mộ Dung Tĩnh bực bội lườm một cái, sau đó gương mặt nhỏ nhắn trở nên nghiêm túc: "Tần sư huynh, Diệp Thần này không phải người tốt gì đâu, sau này huynh nên ít qua lại với hắn thì hơn." "Không được nói bậy!!" Tần Phong vẫn giữ vững phong thái chân thành, nghiêm mặt nói: "Diệp Thần ca ca là người thế nào ta còn không biết sao?

Rõ ràng là có kẻ ghen ăn tức ở, bịa đặt về hắn, muội tuyệt đối đừng nghe lời đồn thổi, vu khống Diệp Thần ca ca, biết chưa?!" "Tần sư huynh, muội không nói bậy!" Mộ Dung Tĩnh lập tức bướng bỉnh phồng má: "Diệp Thần này chẳng qua chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mới phi thăng, ai ăn no rửng mỡ không có việc gì làm lại đi bịa đặt về hắn chứ?

Muội nghe nói hắn ở hạ giới đã thích giết người phóng hỏa, làm nhục vợ con người khác, còn xăm mình nữa... là một tên bại hoại chính hiệu!!" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Tần Phong tiếp tục giữ vững sự chân thành: "Diệp Thần ca ca là đệ nhị công thần của Đại Tần ta, sao có thể làm ra chuyện súc sinh như vậy chứ!?" "Đệ nhị công thần của Đại Tần!?" Hữu Dung lập tức ngây người tại chỗ, đầu óc có chút không theo kịp.

Trong ký ức của nàng, Diệp Thần rõ ràng là kẻ tạo phản Đại Tần, sao qua miệng Tần Phong lại biến thành đệ nhị công thần của Đại Tần rồi!?

"Tần sư huynh, huynh chính là quá lương thiện rồi!" Mộ Dung Tĩnh khổ sở khuyên nhủ: "Phải biết, biết người biết mặt không biết lòng, bề ngoài hắn là đệ nhị công thần của huynh, nhưng việc hắn lén lút làm chuyện súc sinh cũng không hề mâu thuẫn chút nào!" "Đại ma vương quá lương thiện!?" Hữu Dung trong nháy mắt trông như một lão fan cứng vừa bị sốc, không hiểu đây là lời lẽ hổ lang gì.

Chỉ với những chuyện thất đức mà Đại ma vương đã làm ở hạ giới, sau khi chết mà được đầu thai vào kiếp súc sinh đã là do ông trời mắt mù rồi.

Nếu địa phủ có chỉ tiêu thành tích, Đại ma vương tuyệt đối là quán quân, hơn nữa còn là loại bỏ xa đối thủ.

Diêm Vương cũng phải xăm hình hắn lên ngực làm tín ngưỡng!!

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Lừa gạt!?” Tần Phong lập tức cảm thấy không vui, mạnh mẽ khiển trách hệ thống đã vu oan cho người tốt.

Bất kể là lai lịch của Bồ Đề cổ thụ hay công lao của Diệp Thần ca ca, hắn đều nói rành rành mạch mạch, tuyệt đối không có một chút che giấu nào, sao lại có chuyện lừa gạt được chứ!?

“Tần sư huynh, huynh không sao chứ!?” Mộ Dung Tĩnh thấy Tần Phong có vẻ không ổn, đưa tay huơ huơ trước mặt hắn.

“Ta không sao!” Tần Phong hoàn hồn: “Ta cần tĩnh tâm một chút!” “Được...” Mộ Dung Tĩnh có thể hiểu được tâm trạng của Tần Phong, liền kéo Hữu Dung đang đứng bên cạnh rời đi.

“A!?” Tần Phong đơ người tại chỗ, hắn chỉ nói là mình cần tĩnh tâm thôi mà.

Chỉ là Mộ Dung Tĩnh không hề quay đầu lại, kéo Hữu Dung đi thẳng, để lại một mình hắn đứng dưới gốc cây Bồ Đề nghĩ về “Tĩnh Tĩnh”.

“Thôi kệ!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, vung tay mở ra kết giới thời gian.

Ngay sau đó, hắn còn lấy ra đồng tiền Độ Nhật Như Niên để gia tốc lần thứ hai, rồi khoanh chân ngồi dưới gốc Bồ Đề cổ thụ, yên lặng cảm ngộ, những đốm tinh quang xung quanh cũng phảng phất như bị thu hút mà vây quanh hắn.

Mà ngay lúc Tần Phong đang cảm ngộ dưới gốc cây cổ thụ, bên ngoài lại vì hắn mà náo loạn cả lên...

Lúc này – tại lối vào của Linh Chi bí cảnh, đã tập trung một đám cao thủ.

Sau khi biết mình bị Tần Phong chơi xỏ, bọn họ liền không ngừng đuổi theo Tần Phong, nhưng đuổi đến lối vào hội quân với người tiếp ứng mới biết, Tần Phong không hề đi ra từ Linh Chi bí cảnh.

“Các ngươi có chắc mình không nhớ nhầm không!?” “Thật sự không nhầm, Linh Chi bí cảnh còn hai tháng nữa mới đóng, người ra trước rất ít, chúng ta tuyệt đối không thể nhớ nhầm được!” “Nhưng chúng ta đuổi theo cả một đường, cũng không thấy Tần Phong đâu cả!?” “Rất rõ ràng, Tần Phong đã trốn đi, vẫn còn ở trong Linh Chi bí cảnh.” “Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Lúc này mà còn không nghĩ đến chuyện chạy trốn!?” “Đúng vậy, xông ra khỏi Linh Chi bí cảnh về lại Tiên Minh còn có một tia hy vọng sống, ở lại chính là rùa trong chum mà!” “...” Các cao thủ không khỏi nhìn nhau, đều không hiểu Tần Phong đang giở trò gì.

Nhưng bọn họ cũng không vì thế mà nản lòng, ngược lại lập tức quay người tiến vào Linh Chi bí cảnh một lần nữa, bắt đầu tìm kiếm tung tích Tần Phong như trải thảm.

Bởi vì trong mắt bọn họ, Tần Phong chính là một con cừu béo mập đi lạc.

Không chỉ có Chúc Dung Hỏa Luyện và Thập Nhị Tinh Thần Châu hai món bảo bối, mà còn có Tiên Thiên Nhất Khí Y và Khổn Tiên Thằng, đáng để bọn họ đánh cược mạng sống đi mạo hiểm.

So với những tán tu quang côn không môn không phái, các thế gia và tông môn lại đang nhiệt tình hàn huyên với nhau.

Không phải bọn họ không có hứng thú với bảo bối trên người Tần Phong, mà là bọn họ không dám biểu hiện ra vẻ có hứng thú, đều đang âm thầm phái tử sĩ được bồi dưỡng đi tìm Tần Phong.

Cho dù tương lai bốn vị trưởng lão có nổi giận, bọn họ cũng có thể phủi sạch quan hệ.

Lúc này – Tần Phong dưới gốc Bồ Đề cổ thụ, toàn thân lấp lánh điểm điểm tinh quang.

Toàn bộ đại não đang ở trong trạng thái trống rỗng chưa từng có, ngay sau đó tri thức liền theo một phương thức vi diệu tiến vào đầu hắn, bắt đầu không kiểm soát mà suy diễn công pháp mà bản thân tu luyện.

Chỉ thấy từng mai Đại Viên Mãn Chi Ấn phiêu phù quanh thân, quang mang lóe lên cũng ngày càng chói mắt.

“Thỏ ta buồn ngủ quá đi!” Tiểu Bạch ngáp một cái, vung tay lấy ra thẻ tre của Thánh Nhân.

Chương 1254

Ngay sau đó, nó thuần thục trải ra bên cạnh Tần Phong, vểnh cái mông nhỏ lên bắt đầu ngủ khò khò.

Bùng một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong truyền đến một tiếng trầm đục, một mai Đại Viên Mãn Chi Ấn bộc phát ra hồng quang.

Ngay sau đó, tinh huyết trùng sinh trong đan điền của hắn phân tách thành 1024 giọt, báo hiệu Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết của hắn đã đột phá đến Thập Cửu Trọng Thiên, năng lực tự chữa lành cũng một lần nữa được tăng cường.

“Phù!!” Tần Phong mở mắt thở ra một ngụm trọc khí, cả người có một cảm giác sảng khoái không tả xiết.

Vừa rồi hắn không chỉ đột phá Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết lên Thập Cửu Trọng Thiên, mà còn suy diễn Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết từ cấp Thần lên cấp Siêu Thần, đồng thời cũng khai phá thêm năng lực mới.

Bùng một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong vung tay, Vô Tận Kiếm Hạp xuất hiện rơi xuống đất.

Vút!

Vút!

Vút!

Hàng ngàn thanh tiên kiếm từ trong kiếm hạp bay ra, ngay sau đó như một trận mưa kiếm, cắm xuống xung quanh cây Bồ Đề cổ thụ, trông như thể đã đến một khu kiếm mộ.

“Đi!!” Tần Phong ánh mắt lóe lên, bấm một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy 1024 giọt tinh huyết trùng sinh trong đan điền của hắn nhanh chóng bay ra ngoài cơ thể, dung nhập vào hàng ngàn thanh tiên kiếm, ngay sau đó từng đạo kiếm ý ngút trời liền càn quét toàn bộ thế giới Trùng Đồng.

“Phụt!!” Tần Phong không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt cũng theo đó trở nên trắng bệch vô cùng.

Tinh huyết trùng sinh có thể giúp hắn tái sinh là vì bên trong nó chứa một tia ý chí nguyên thần của hắn, bây giờ ép nó ra khỏi cơ thể, chẳng khác nào tách ra cả ngàn sợi nguyên thần.

Cho dù hắn là Địa Tiên đỉnh phong, cũng cảm thấy có chút không chịu nổi.

Nhưng cũng chính vì bên trong có một tia ý chí nguyên thần của mình, nên mới có thể dung nhập nó vào tiên kiếm để nhanh chóng luyện hóa chúng.

“Cấp Siêu Thần vẫn chưa đủ a!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, giơ tay lau đi vết máu ở khóe miệng.

Kể từ khi hắn tu luyện Chúc Dung Hỏa Luyện kiêm cả thể tu, nhục thân được cường hóa, năng lực tự chữa lành đã giảm đi đáng kể, cho dù suy diễn đến cấp Siêu Thần cũng vẫn không ổn.

Ở hạ giới có lẽ là tồn tại như thần, nhưng ở Tiên giới lại là tồn tại yếu kém nhất.

“Thôi kệ, dục tốc bất đạt!” Tần Phong bắt đầu gọi thân ngoại hóa thân, bảo nó gửi một ít bản nguyên thủy tích đến để chữa thương.

Chuyển cảnh.

Uyên Tổng đã đến sâu trong U Minh giới, đang nỗ lực kiếm tiền nâng cấp thể chất.

Chỉ thấy nơi đây có rất nhiều sinh vật tương tự ma tộc, con ngươi đỏ rực lộ ra sát khí huyết sắc, cơ thể càng bộc phát ra thú tính hung tàn nguyên thủy nhất, và như thủy triều lao về phía Uyên Tổng.

Phụt!!

Kiếm quang lóe lên, máu tươi bắn tung tóe!!

Chỉ thấy trong đôi mắt của Uyên Tổng là sự lạnh lẽo vô tận, đối mặt với đám ma vật như thủy triều không hề nao núng, trường kiếm trong tay điên cuồng thu hoạch ma vật, phảng phất như một cỗ máy gặt không có tình cảm.

Gầm!!

Tiếng gầm rống đinh tai nhức óc, như thủy triều cuồn cuộn kéo đến.

Chỉ thấy vô số ma vật phóng ra sát khí kinh khủng của bản thân, như hồng thủy bùng nổ bắt đầu hội tụ, cuồn cuộn đổ xuống muốn triệt để nuốt chửng Uyên Tổng.

“Đến đây!!” Uyên Tổng ánh mắt kiên định, không có ý định lùi bước.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay hắn bộc phát ra một đạo kiếm ý ngút trời, ngay sau đó một đạo kiếm quang màu vàng rực rỡ chói mắt nhanh chóng chém ra, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, như biển cả mênh mông gào thét kéo đến.

“Một kiếm thật mạnh!!” Thân ngoại hóa thân của Tần Phong ở trong ngọc bội, cũng có cảm giác kinh tâm động phách.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang lẫm liệt chói mắt va chạm với bầy ma vật, bộc phát ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc, ngay sau đó một cơn bão năng lượng ngút trời càn quét thiên địa, phảng phất như quả bom nấm chính nghĩa được gieo xuống đất nước mặt trời mọc năm nào.

“Phụt!!” Uyên Tổng không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy lồng ngực đột nhiên cuộn trào dữ dội.

Nhưng ngọc bội Âm Dương Ngư lại đang điên cuồng hấp thu, ngưng tụ thành một giọt bản nguyên thủy tích siêu lớn, bên trong ẩn chứa một luồng dao động năng lượng cực kỳ kinh khủng.

“Lại bị thương rồi!?” Tần Phong cảm nhận được Uyên Tổng bị thương, lập tức cảm thấy không vui.

Trước đây ở vùng ngoại vi U Minh giới, một ngày có thể làm việc 23 tiếng, nhưng từ khi tiến vào sâu trong U Minh giới, ba ngày hai bữa lại bị thương xin nghỉ.

Nếu ai cũng xin nghỉ như hắn, năm sau mình lấy gì cưới vợ đây!?

“Không được, trừ lương!” Tần Phong nhận được tin nhắn từ bản thể gửi tới.

Dứt khoát gửi giọt nước siêu lớn qua, không chừa lại cho Uyên Tổng dù chỉ nửa hạt gạo.

“Gần đủ rồi!” Uyên Tổng thấy ngọc bội Âm Dương Ngư hấp thu nhiều năng lượng như vậy, lập tức vui vẻ tiến vào không gian ngọc bội chuẩn bị lĩnh lương.

Nhưng khi hắn vào trong thì ngây người...

Mình rõ ràng đã giết nhiều ma vật như vậy, cũng hấp thu nhiều năng lượng như vậy, tại sao lại không có một giọt nào thuộc về mình chứ!?

“Ngươi vẫn chưa đủ nỗ lực a!” Tần Phong nhìn Uyên Tổng, cách không an ủi: “Xem Tường Tử người ta kìa, dựa vào nỗ lực đã tiến bộ...” “Sao lại không có chứ!?” Uyên Tổng kéo lê thân thể trọng thương, vội vàng tiến lên kiểm tra kỹ lưỡng.

Nhưng không có chính là không có, cho dù hắn kiểm tra kỹ đến đâu, thậm chí là bò rạp trên đất dùng kính hiển vi tìm từng tấc một, vẫn không thể tìm thấy giọt bản nguyên thủy tích mà mình muốn.

“Lẽ nào bản vương vẫn chưa đủ nỗ lực sao!?” Uyên Tổng mặt mày suy sụp ngồi trên đất, thực sự khó có thể chấp nhận hiện thực này.

Chương 1255

Trước đây hắn ở vùng ngoại vi U Minh giới nỗ lực một ngày có thể nhận được nửa hạt gạo, tại sao bây giờ mạo hiểm đến sâu trong U Minh giới, ngược lại ngay cả một cọng lông cũng không có!?

“Đương nhiên là chưa đủ nỗ lực rồi!” Tần Phong cách không vẽ bánh: “Ngươi phải học Tường Tử người ta, chăm chỉ kéo xe, không một lời oán thán, nghiêm túc làm việc, mới có cơ hội tiến bộ.” “Không được, bản vương không thể suy sụp!” Đôi mắt Uyên Tổng lóe lên một tia hàn quang, bắt đầu tự an ủi: “Bản vương còn chưa trở lại Tiên giới, chưa tự tay giết chết đôi cẩu nam nữ kia, càng chưa thuần hóa Tần Phong thành chó, cũng chưa dẫm Long Ngạo Thiên dưới chân, bản vương còn quá nhiều quá nhiều chuyện chưa hoàn thành, bản vương tuyệt đối không thể cứ thế suy sụp, cho dù không có Hỗn Nguyên Đạo Thể, bản vương cũng có thể trấn áp vạn cổ!” Nói xong – Uyên Tổng tại chỗ hồi đầy máu, bắt đầu khoanh chân vận công chữa thương.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ liên tục cướp đoạt tài nguyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 10.000.000 điểm phản diện!” “Tên Uyên Tổng này quá đáng quá rồi!” Tần Phong nghe thấy thông báo của hệ thống, mặt đầy vẻ ghét bỏ mà lẩm bẩm.

Mình là ông chủ, cho hắn ăn, cho hắn uống, vậy mà hắn không những không cảm kích mình, ngược lại còn sau lưng nói xấu mình như vậy, đúng là một con sói mắt trắng nuôi không thuần.

Ban đầu trừ sạch lương của Uyên Tổng, trong lòng còn có chút áy náy.

Nhưng bây giờ cảm giác áy náy của mình đã biến mất, đối với

Uyên Tổng chỉ còn lại sự thất vọng tràn trề.

“Ngày nào cũng chỉ biết nhìn chằm chằm vào tiền, đúng là không có chút ước mơ nào!” Tần Phong trong lòng thở dài hận rèn sắt không thành thép, quyết định vẫn phát lương theo tiêu chuẩn một hạt gạo như trước.

Hắn tuyệt đối không phải sợ Uyên Tổng sau này không nỗ lực mà chọn nằm thẳng, mà là vì hắn là một nhà tư bản lương tâm có tấm lòng rộng lượng, đã chọn tha thứ cho hành vi vô lễ của Uyên Tổng.

“Kệ hắn, ta cũng phải chữa thương rồi!” Tần Phong lấy ra giọt bản nguyên thủy tích, to cỡ một quả bóng rổ.

Chỉ thấy nó không chỉ lấp lánh kim quang chói mắt, bên trong còn cuộn trào một luồng bản nguyên chi lực cực kỳ tinh thuần, cùng với một luồng quy tắc đại đạo cực kỳ thần bí và thuần túy.

“Uyên Tổng vẫn chưa đủ nỗ lực a!” Tần Phong lại không nhịn được mắng một tiếng, bắt đầu hấp thu giọt bản nguyên thủy tích.

Đừng thấy giọt bản nguyên thủy tích này to cỡ quả bóng rổ, nhưng sau khi hấp thu hoàn toàn, nhiều nhất cũng chỉ có thể hoàn thành một phần mười thanh tiến độ của Hỗn Nguyên Đạo Thể.

Cộng thêm một phần mười đã hoàn thành trước đó, cũng tức là mới hoàn thành được một phần năm, cách thành tựu Hỗn Nguyên Đạo Thể còn kém bốn phần năm.

Ầm ầm ầm!!

Theo Tần Phong hấp thu giọt bản nguyên thủy tích vào cơ thể, năng lượng bàng bạc cũng bùng nổ trong cơ thể hắn.

Chỉ thấy Tần Phong nhắm mắt khoanh chân ngồi dưới gốc Bồ Đề cổ thụ, toàn thân hiện lên từng đạo phù văn màu vàng, tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa như xuyên qua thời viễn cổ mà đến.

“Vãi chưởng!!” Tần Phong không nhịn được văng tục.

Ban đầu chỉ định dùng bản nguyên thủy tích để chữa thương một chút, nhưng không ngờ thân ngoại hóa thân gửi đến quá nhiều, năng lượng bàng bạc lập tức xông ngang dọc trong cơ thể.

Không những không có tác dụng chữa thương, mà cơn đau như xé tim gan còn suýt nữa khiến hắn ngất đi tại chỗ.

Hắn không thể không thu liễm tâm thần, giữ vững tâm trí, điên cuồng vận công để luyện hóa bản nguyên thủy tích.

“Chẹp, chẹp...” Tiểu Bạch chép miệng, lật người ngủ tiếp.

Mà bản nguyên chi lực mà Tần Phong không thể hấp thu cũng như nước tràn ly mà thoát ra khỏi cơ thể, hóa thành từng sợi tơ vàng bay về phía Tiểu Bạch đang ngủ say bên cạnh.

Trong thời gian tiếp theo – Tần Phong không dám lơ là một khắc, tinh thần tập trung cao độ luyện hóa bản nguyên.

Điều này cũng khiến cơ thể hắn xảy ra những thay đổi long trời lở đất, xương cốt, huyết nhục, và kinh mạch đều được cường hóa rõ rệt, bản nguyên chi lực trong cơ thể cũng hoàn thành 20% chuyển hóa.

“Phù!!” Tần Phong thở ra một ngụm trọc khí, khí tức quanh thân bắt đầu bình ổn.

Mặc dù lần này tu vi của hắn không có đột phá, nhưng 20% bản nguyên chi lực đã chuyển hóa lại khiến chiến lực của hắn tăng lên một bậc.

Lấy một ví dụ... trước kia khi ở trạng thái full buff, hắn không thể chính diện đánh bại Đàm Lực.

Nhưng sau khi có 20% bản nguyên chi lực, hắn có tự tin giao thủ chính diện với Đàm Lực mà không rơi vào thế hạ phong, nhưng muốn vượt hai đại cảnh giới để chính diện đánh bại đối phương, ít nhất cần hoàn thành 50% chuyển hóa bản nguyên chi lực mới được.

“Uyên Tổng, ngươi phải nỗ lực lên a!” Tần Phong lập tức chuyển áp lực sang cho Uyên Tổng.

Đúng lúc này – cách đó không xa truyền đến một trận cãi vã.

Chỉ thấy Tiêu Cửu Nương mặc một bộ váy lụa mỏng manh như ẩn như hiện, với tư thái vũ mị yêu kiều, còn Mộ Dung Tĩnh thì tức đến đỏ mặt, đứng bên cạnh chỉ trỏ.

Còn Hữu Dung thì yên lặng hóng drama!

“Đúng là **mất phong hóa**!” Mộ Dung Tĩnh lớn tiếng khiển trách: “Ban ngày ban mặt mà lại ăn mặc như vậy, cha mẹ ngươi không dạy ngươi lễ nghĩa liêm sỉ sao!?” “Ồ, nha đầu vắt mũi chưa sạch này ở đâu ra vậy!” Tiêu Cửu Nương tiếp xúc lâu với ả nữ phụ độc ác Nguyệt Hi, cũng học được cái miệng lưỡi độc địa, lập tức đáp trả: “Ta ăn mặc thế nào thì liên quan gì đến ngươi, ngươi thích lo chuyện bao đồng như vậy, có phải phân trong nhà xí cũng muốn nếm thử mặn nhạt không?!” “Đây là Cửu Nương của ta sao!?” Tần Phong lập tức ngây người, cảm thấy hình tượng nhân vật có vẻ đã sụp đổ.

“Ngươi, ngươi...” Mộ Dung Tĩnh tức đến mức mặt nhỏ đỏ bừng: “Ngươi là con gái con đứa, sao lại ăn nói toàn lời bẩn thỉu như vậy!?” “Ồ, muội muội còn là tiểu thư khuê các cơ à!” Tiêu Cửu Nương tiếp tục dùng miệng lưỡi độc địa đáp trả: “Không biết còn tưởng con lươn thối dính chút nước biển, lại tưởng mình là hải sản rồi!” “Ngươi, ngươi, ngươi...” Mộ Dung Tĩnh bị tức đến nói không nên lời, ngón tay chỉ vào đối phương run rẩy.

“Hừ, đấu với ta à!” Tiêu Cửu Nương kiêu ngạo ngẩng cao đầu, như một con chim sẻ vàng vừa thắng trận.

Mặc dù nàng không phải là đối thủ của ả nữ phụ độc miệng Nguyệt Hi kia, nhưng đối phó với loại “củ khoai tây nhỏ phương Nam” còn chưa mọc đủ lông này thì dễ như trở bàn tay.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết vì mình mà tranh giành ghen tuông, nhận được 50.000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại vì mình mà tranh giành ghen tuông, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Mới có năm vạn!?” Tần Phong lắc đầu thở dài, cảm thấy thất vọng về Diệp Thần ca ca.

Ngay sau đó, hắn liền rời khỏi thế giới Trùng Đồng, không hề có ý định đi can ngăn, cũng không lo Mộ Dung Tĩnh bị ấm ức mà bỏ đi.

Bởi vì dựa theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, tiểu sư muội thông thường đều sẽ vì lụy tình mà thất thân với đại phản phái, từ đó trở thành ánh trăng sáng vĩnh viễn trong lòng sư huynh.

Ngươi cứ mạnh mặc kệ ngươi, sư muội mấy chốc đã thành nương tử nhà người khác...

Giây tiếp theo – Tần Phong liền xuất hiện trong Linh Chi bí cảnh, trong tay còn xách theo Tiểu Bạch đang ngủ.

Nhưng hắn còn chưa kịp gọi Tiểu Bạch dậy, cảm ứng sát ý đã được kích hoạt trong nháy mắt, có thể cảm nhận rõ ràng xung quanh đang dấy lên một luồng sát ý lúc có lúc không.

“Ra rồi sao!?” Lục Gia đang nằm trên cây hút thuốc, hạ điếu thuốc xuống liếc nhìn phía dưới.

Chỉ thấy trong khu rừng rậm phía dưới ngoài Tần Phong ra, xung quanh còn ẩn nấp hơn mười nam nữ trẻ tuổi, đang dùng ánh mắt của thợ săn nhìn con mồi mà nhìn Tần Phong.

“Đúng là Tần Phong!!” Nam nữ trong rừng rậm mặt đầy kích động.

Bây giờ chuyện Tần Phong mang trên mình trọng bảo và tiên vương truyền thừa đã không còn là bí mật, nhưng điều họ không ngờ tới là, vận may ngút trời này lại đột nhiên rơi trúng đầu họ.

“Ra đây đi!” Tần Phong ánh mắt cảnh giác quét qua khu rừng rậm xung quanh, thấy không có ai ra liền nói thẳng: “Ta đã cảm nhận được sát khí trên người các ngươi, các ngươi tiếp tục trốn cũng không có ý nghĩa gì.” “Mau thông báo cho thành chủ, ta sẽ cầm chân hắn!!” Một nam tử trong rừng rậm dặn dò một câu, sau đó liền nhanh chóng lao về phía Tần Phong.

Mặc dù hắn từng nghe Tần Phong rất lợi hại, nhưng dù sao cũng chỉ là tu vi Địa Tiên đỉnh phong, mình là Kim Tiên sơ giai cho dù đánh không lại, lẽ nào còn không chạy được sao!?

Chương 1256

“Sư huynh, chúng ta đến giúp huynh!” Lại có hai Chân Tiên lao ra khỏi rừng rậm, trong tay còn cầm đại đao lóe hàn quang.

Vút!

Vút!

Vút!

Ba tiếng xé gió sắc bén vang lên, trong rừng rậm nổi lên một trận cuồng phong.

Chỉ thấy ba người họ từ ba hướng khác nhau lao ra, như quỷ mị lao nhanh về phía Tần Phong, đại đao trong tay càng phát ra tiếng đao minh trong trẻo, sau đó hóa thành một đạo đao quang thực chất chém về phía Tần Phong.

“Một Kim Tiên, hai Chân Tiên!” Tần Phong chỉ nhàn nhạt liếc nhìn ba người một cái, sau đó liền sử dụng Thụy Thỏ Tam Liên Tiên.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Chỉ thấy Tần Phong đầu tiên là một pha di chuyển lắt léo, thành công né được đòn tấn công của ba người, sau đó nắm lấy tai thỏ của Tiểu Bạch, hung hăng quất bay ba người ra ngoài.

“Sao có thể!” Ba người mặt đầy vẻ kinh hãi, lùi lại mấy bước mới dừng lại.

Nếu không phải chính họ tự mình trải nghiệm, ai dám tin một Địa Tiên đỉnh phong, chỉ dùng một con thỏ đã đẩy lùi được một Kim Tiên và hai Chân Tiên!?

“Ủa, thỏ ta ngủ ngon quá!” Tiểu Bạch ngáp một cái, không quên vươn vai một cái.

“Đệ tử của Linh Uyên thành!” Tần Phong nhìn trang phục của ba người, biết họ đến từ Linh Uyên thành.

Theo bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ, Linh Uyên thành chính là thế lực mà Uyên Tổng đã sáng lập ở Tiên giới.

Nhưng Uyên Tổng không mấy quan tâm đến việc phát triển thế lực, chỉ theo đuổi đột phá thực lực cá nhân, nên Linh Uyên thành ở Tiên giới cũng chỉ là một thế lực tam lưu.

Có lẽ cũng chính vì nguyên nhân này, đã dẫn đến việc Uyên Tổng rất không được lòng người, thế nên mới có sự kiện bị đôi cẩu nam nữ đâm sau lưng.

Bây giờ đôi cẩu nam nữ sau khi có được tiên vương bản nguyên của Uyên Tổng, cả hai cùng đột phá đến Tiên Vương cảnh, càng dẫn dắt Linh Uyên thành mở rộng thôn tính, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã chen chân vào hàng ngũ thế lực nhị lưu.

Soạt soạt!!

Trong rừng rậm lại lao ra hơn mười nam nữ, tay cầm các loại vũ khí bao vây Tần Phong.

“Đã thông báo cho thành chủ rồi, sắp đến nơi, tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát!” Đệ tử Linh Uyên thành ánh mắt đầy vẻ phấn khích, như đang vây bắt con mồi mà từ từ siết chặt vòng vây.

“Vốn chỉ định theo quy củ của Hoang Cổ, tha cho các ngươi một mạng...” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, vung tay lấy ra ma kiếm tổ truyền.

Vút một tiếng!!

Tiếng xé gió dồn dập vang lên, Tần Phong biến mất tại chỗ.

Chỉ thấy hắn như một tia chớp nhanh chóng lao vào đám người, ma kiếm tổ truyền trong tay mỗi lần vung lên, đều mang theo một tiếng xé gió lăng lệ, theo đó là một kẻ địch ngã xuống trong vũng máu.

“Sao có thể nhanh như vậy!?” Đệ tử Linh Uyên thành sắc mặt tràn đầy kinh hoàng, cuối cùng cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nhưng Tần Phong không cho họ cơ hội rút kinh nghiệm, thân ảnh hóa thành từng đạo tàn ảnh nhanh chóng xuyên qua đám người, mỗi một đòn tấn công đều chính xác và chí mạng.

“Dừng tay!!” Đệ tử Kim Tiên nhìn thấy mà tròng mắt muốn nứt ra, cầm đao nhanh chóng lao lên ngăn cản Tần Phong.

Chỉ thấy đại đao trong tay hắn phát ra tiếng kêu khẽ, đao khí kinh khủng tựa như sóng biển vỗ bờ, trong nháy mắt huyễn hóa ra từng đạo đao ảnh u ám như nước.

Ầm ầm ầm!!

Từng đạo đao quang gào thét chém về phía Tần Phong, bên trong ẩn chứa một luồng uy thế hạo hãn ngút trời.

“Muốn chết, thành toàn cho ngươi!” Tần Phong hai chân mạnh mẽ đạp đất, như báo săn bắn vọt ra.

Ngay sau đó, kiếm khí lăng lệ như hồng thủy bùng nổ, ma kiếm tổ truyền trong tay cũng lóe lên một đạo kiếm mang lạnh lẽo.

Keng một tiếng!!

Đao kiếm va chạm mạnh vào nhau, phát ra tiếng kim loại chói tai.

Chỉ thấy đao khí không thể lay chuyển của đối phương trong nháy mắt vỡ tan, như một chiếc thuyền con bị lật úp trong cơn sóng dữ, lực lượng kinh khủng càng chấn cho hắn hổ khẩu đau nhức, đại đao trong tay lập tức bị đánh bay ra ngoài.

"Phụt!!" Đối phương không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Cơ thể càng chịu đựng cú va chạm cực mạnh này, lảo đảo lùi lại mấy chục bước mới dừng lại.

Nhưng Tần Phong không hề có ý định cho đối phương cơ hội thở dốc, thân hình trên không trung xoay một vòng cực kỳ duyên dáng, như gió mát lướt qua mặt, một kiếm đâm về phía đối phương.

Phụt!!

Kiếm quang lóe lên, tuệ căn rơi xuống đất.

"A!!" Đối phương lập tức hét lên thảm thiết, cũng đeo lên mặt nạ đau đớn.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ đoạn nhân tuệ căn, nhận được 1.000 điểm phản diện!" "Quy củ của Hoang Cổ không thể thay đổi!" Tần Phong thần tình vô cùng nghiêm túc, lại vung một kiếm về phía đối phương.

Phụt!!

Kiếm quang lóe lên, máu tươi bắn tung tóe.

Chỉ thấy tiếng của Kim Tiên thành Linh Uyên đột nhiên im bặt, sau đó co giật hai cái trên đất rồi không còn động tĩnh.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ tổng cộng chém giết 13 người, nhận được 1.300 điểm phản diện!" "Lỗ nặng rồi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, phảng phất như đã bỏ lỡ mấy trăm triệu.

"Đến lượt thỏ ta ra tay rồi!" Tiểu Bạch lập tức vui vẻ chạy lên, thuần thục bắt đầu thu dọn chiến lợi phẩm.

Chương 1257

“Thằng nhóc này rốt cuộc là quái vật gì vậy!?” Lục Gia vội vàng hút một hơi thuốc để bình tĩnh lại: “Mới có mấy ngày mà lại mạnh lên rồi, hơn mười Chân Tiên, một Kim Tiên sơ giai nhanh như vậy đã bị hắn xử lý sạch sẽ, còn có thời gian cắt gốc và thu dọn chiến lợi phẩm nữa.” “Tiểu Bạch, đi thôi!” Tần Phong đột nhiên gọi một tiếng, tỏ ý không thể lãng phí thời gian.

“Đến đây!” Tiểu Bạch nhanh nhẹn nhảy lên vai Tần Phong, sau đó một người một thỏ nhanh chóng luồn vào rừng rậm.

“Tiểu tử, tiếp theo ngươi định làm thế nào đây!?” Lục Gia phả ra một làn khói, nhìn theo Tần Phong lẩm bẩm.

Bởi vì Tần Phong không kịp thời xông ra khỏi Linh Chi bí cảnh, khiến các thế lực có thời gian bố trí, bây giờ Linh Chi bí cảnh đã bị bao vây tầng tầng lớp lớp, cho dù Tần Phong có chiến lực nghịch thiên, cũng đừng hòng với tu vi Địa Tiên đỉnh phong mà xông ra ngoài được...

“Hử!?” Tần Phong nghi hoặc quay đầu lại nhìn, luôn cảm thấy có người đang nhìn trộm mình.

Nhưng khi hắn quay lại kiểm tra thì lại chẳng phát hiện ra điều gì, khiến hắn nghi ngờ không biết mình có mắc chứng hoang tưởng bị hại không.

“Chủ ngân, ngươi sao vậy!?” Tiểu Bạch cũng nghi hoặc quay đầu nhìn lại, vẫn chẳng thấy ai cả.

“Không có gì!” Tần Phong thu lại ánh mắt nghi hoặc, trong lòng đã có một suy đoán.

Nếu thật sự có người đang nhìn trộm hắn trong bóng tối, chắc chắn là một cao thủ có tu vi cao thâm, muốn giết mình tuyệt đối là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng cảm ứng sát ý của hắn lại không hề được kích hoạt, chứng tỏ đối phương không có ác ý gì với hắn.

Vì vậy hắn đoán trong lòng, tám chín phần là ám vệ do Tây trưởng lão phái tới!

“Là ám vệ sao!?” Tần Phong thầm lẩm bẩm, bộ não vận hành với tốc độ chóng mặt.

Dựa theo thông tin mà Phụng Thiên truyền qua Tiên Nô Pháp Ấn, hiện tại Linh Chi bí cảnh đã bị người ta phong tỏa, bên trong còn có một đám người đang tìm kiếm hắn, nếu không nhanh chóng nghĩ ra cách phá cục, hắn chắc chắn sẽ rơi vào những trận chiến không hồi kết.

“Bị phát hiện rồi sao!?” Lục Gia từ trong bóng tối bước ra, hạ tẩu thuốc trong tay xuống.

Ban đầu y cứ nghĩ làm hộ đạo nhân cho Tần Phong hiện tại không cần quá nghiêm túc, ai ngờ mức độ biến thái của tên nhóc này vượt xa phạm vi hiểu biết của người thường, tu vi Địa Tiên đỉnh phong vậy mà có thể cảm ứng được sự tồn tại của một Chuẩn Tiên Đế như y.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc đột nhiên vang vọng khắp trời đất, uy áp bàng bạc như mười vạn ngọn núi lớn giáng xuống, tựa như muốn khiến cả vạn trượng trời đất này hoàn toàn chìm trong biển lửa.

“Thành chủ của Linh Uyên thành sao?!” Lục Gia lại cầm tẩu thuốc lên rít một hơi, ánh mắt nhìn về phía một nữ tử vừa xuất hiện.

Chỉ thấy đối phương có ngũ quan tinh xảo, đôi mắt trong veo sáng ngời, toát ra một khí tức thuần khiết và lương thiện, hàng mi cong

cong như lá liễu, đôi môi anh đào nhỏ nhắn nở một nụ cười ngọt ngào.

Nàng chính là người phụ nữ mà Uyên Tổng yêu nhất ở kiếp trước, Liễu Như Yên!

“Liễu Như Yên đến rồi sao!?” Tần Phong không nhịn được quay đầu nhìn lại, hắn không hề xa lạ với Như Yên Đại Đế.

Chính cái gọi là… Lướt tiểu thuyết vạn vạn thiên, sắt đá bất biến Liễu Như Yên!

Ngay cả những người chưa từng đọc tiểu thuyết cũng nên nghe qua danh của Như Yên Đại Đế.

“Cường giả Tiên Vương, thật kinh khủng!” Tiểu Bạch không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bọn chúng bây giờ đã chạy rất xa rồi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được uy áp đáng sợ của Liễu Như Yên, nếu đối mặt trực diện, tuyệt đối là không có sức phản kháng, mặc cho người ta xâu xé.

“Đúng là lợi hại!” Tần Phong tán đồng gật đầu, có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương.

Chính cái gọi là… Đường tra nữ ai dám xưng hùng, gặp Như Yên Đạo cũng thành không.

Như Yên Đại Đế lấy ‘tra’ nhập đạo, ngay cả cường giả như Uyên Tổng, một Tiên Vương cự đầu, cuối cùng cũng gục ngã dưới tay Như Yên Đại Đế.

“Chúng ta bây giờ làm sao đây!?” Tiểu Bạch có chút sợ hãi nói: “Đây chính là cường giả Tiên Vương đó, bị nàng ta đuổi kịp là chúng ta đi bán muối luôn.” “Một người đàn bà đang nín tiểu, không gây ra được sóng gió gì lớn đâu, không có gì đáng sợ!” Tần Phong tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Tạm thời không cần để ý đến Liễu Như Yên này, chúng ta bây giờ nên nhân cơ hội hiếm có, nghĩ cách vơ vét một mẻ lớn từ các thế lực lớn mới đúng.” “Vơ vét một mẻ lớn thế nào!?” Tiểu Bạch lập tức phấn chấn hẳn lên, tỏ vẻ chuyện này tuyệt đối có thể làm được.

“Tài bạch động nhân tâm!” Tần Phong khẽ nhếch miệng nói: “Bây giờ những kẻ đó vây chúng ta chết dí, chẳng qua là nhắm vào bảo vật trên người chúng ta, nhưng cũng chính vì thế mà bộc lộ ra phẩm hạnh tham lam vô độ, không có giới hạn đạo đức của chúng, chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng điểm này để tóm gọn chúng một lưới.” “Chủ ngân thỏ ta, lợi hại quá!” Tiểu Bạch lập tức phối hợp, gửi đến ánh mắt sùng bái.

Lúc này – Liễu Như Yên nhìn đống thi thể la liệt trên đất, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Sau khi nhận được tin tức từ các đệ tử, nàng đã tức tốc chạy đến, nhưng ai ngờ cuối cùng vẫn chậm một bước, không chỉ để Tần Phong chạy thoát mà còn giết chết nhiều đệ tử của Linh Uyên thành như vậy.

Phải biết rằng, những đệ tử được phái đến Linh Chi bí cảnh đều là đệ tử tinh anh có tiềm năng.

Bây giờ chết một lúc mười mấy người, trong đó còn có cả Kim Tiên sơ giai, bao nhiêu năm bồi dưỡng thoáng chốc đổ sông đổ bể, cũng làm chậm trễ sự phát triển của Linh Uyên thành, sao nàng có thể vui vẻ cho được.

“Tần Phong!” Sắc mặt Liễu Như Yên lạnh như băng, năng lượng trong cơ thể lập tức bùng nổ.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, giống như quả bom nguyên tử được thả xuống.

Chỉ thấy cây cối trong rừng rậm lập tức hóa thành tro bụi, thi thể trên đất cũng bị năng lượng bốc hơi trong nháy mắt, mặt đất còn nứt ra từng vết nứt dữ tợn.

“Chẳng trách năm đó người đứng thứ hai trên Thiên Tư Bảng lại gục ngã trong tay nàng ta!” Lục Gia đang lơ lửng trên không trung quan sát mặt đất, lại cầm tẩu thuốc lên rít một hơi.

Cứ tưởng Liễu Như Yên chỉ là một đóa dây tơ hồng sống bám vào Lâm Uyên, ai ngờ tất cả chỉ là sự ngụy trang của nàng ta.

Người phụ nữ này không chỉ lòng dạ độc ác, mà còn có một trái tim tham vọng không bao giờ thỏa mãn.

“Tần Phong, ngươi không chạy thoát được đâu!” Liễu Như Yên không phát hiện ra Lục Gia trong bóng tối, sau khi trút giận xong lại biến trở về dáng vẻ dây tơ hồng.

Ngay sau đó, nàng dựa vào khí tức còn sót lại của Tần Phong, đuổi theo hướng hắn rời đi.

“Người phụ nữ này dã tâm không nhỏ a!” Lục Gia liếc mắt một cái đã nhìn ra Liễu Như Yên định làm gì, lại rít một hơi thuốc nói: “Tần Phong có thể chống lại sự cám dỗ của Tiên Thiên Mị Thể của Kiều Kiều, không biết có thể chống lại sự ngụy trang của Liễu Như Yên này không.” “Hắt xì!!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết cô vợ nhà ai đang nhớ hắn.

“Đây là nơi nào vậy!?” Tiểu Bạch tò mò nhìn về phía trước, thấy một tế đàn cũ nát.

Chỉ thấy những bức tường xung quanh tế đàn phủ đầy rêu xanh lốm đốm, dấu vết của năm tháng tùy ý lan tràn trên đó, nền gạch đá cũng đã sớm bị mài mòn, những chỗ lõm xuống chứa đầy nước mưa, mọc lên vài ngọn cỏ nhỏ kiên cường.

“Trước khi đến, ta có xem qua một số tài liệu!” Tần Phong nhìn tế đàn đáp: “Nghe nói Linh Chi bí cảnh này trước đây do một vị cường giả Tiên Đế nào đó khai phá ra, để cho hậu bối của mình ẩn thế, nhưng cuối cùng gia đạo sa sút, bị đuổi ra khỏi Linh Chi bí cảnh, sau đó lại đổi chủ mấy lần, xảy ra rất nhiều trận chiến bên trong, khiến cho tiên mạch bên trong bị phá vỡ, cuối cùng trở thành địa bàn của yêu thú, các thế lực lớn bèn coi nó như nơi rèn luyện cho các đệ tử, tế đàn này là do những người từng sống ở đây xây dựng.” “Do Tiên Đế khai phá ra!?” Tiểu Bạch lập tức bừng tỉnh nói: “Chủ ngân thỏ ta định dùng vị Tiên Đế này làm mồi nhử, lừa hết bảo bối trong tay các thế lực lớn về đây!” “Sao lại gọi là lừa!?” Tần Phong lập tức không vui nói: “Đây gọi là đầu tư, tung ra một ít tin tức có lợi, để bọn họ đến đầu tư, kiếm được tiền là bọn họ có mắt nhìn, lỗ vốn thì coi như cống hiến.” “Còn có cách nói này sao!?” Cả cuộc đời con thỏ của Tiểu Bạch đều bị chấn kinh.

“Đương nhiên, ngươi còn nhỏ không hiểu đâu!” Tần Phong không tiếp tục giải thích, qua loa đáp một câu… “Thỏ ta không hiểu!?” Đầu Tiểu Bạch đầy dấu chấm hỏi, phát hiện thế giới loài người thật phức tạp.

“Đi!!” Tần Phong không để ý đến Tiểu Bạch nữa, bấm một chỉ quyết điểm về phía tế đàn.

Vù một tiếng!!

Chương 1258

Chỉ thấy Tam Đại Thần Hỏa lập tức hóa thành hỏa long bay ra, bao bọc lấy tế đàn cũ nát, hắn còn lấy ra một ít vật liệu thừa thường ngày ném vào.

“Xuống vốn lớn vậy sao!?” Tiểu Bạch nhìn mà đau lòng, trách Tần Phong không biết vun vén.

Rất nhanh – Tế đàn đã được luyện chế xong.

Bề ngoài trông không khác gì trước đây, vẫn là dáng vẻ cũ nát phủ đầy rêu xanh lốm đốm, bị năm tháng gột rửa, nhưng bên trong lại có thêm rất nhiều công năng.

“Vậy là xong rồi sao!?” Tiểu Bạch tò mò nhìn tế đàn, không nhịn được nhắc nhở: “Lần này tiến vào Linh Chi bí cảnh không chỉ có Chân Tiên, Kim Tiên, mà còn có không ít cao thủ cấp Tiên Quân, Tiên Vương, tế đàn này sẽ không bị bọn họ nhìn ra sơ hở gì chứ!?” “Không đâu!” Tần Phong tràn đầy tự tin, hoàn toàn không lo bị người ta nhìn thấu.

Bây giờ hắn là Luyện Khí Sư cấp Sử Thi có thể luyện chế trung phẩm tiên khí, muốn nhìn thấu tế đàn do hắn ngụy trang, ít nhất cũng phải là Luyện Khí Sư cấp Thần Thoại có thể luyện chế thượng phẩm tiên khí.

Nhưng Luyện Khí Sư cấp cao như vậy, sao có thể đến cái phó bản cấp thấp này chứ!?

Hơn nữa, tế đàn này không phải do hắn mới xây, nó vốn là kiến trúc biểu tượng ở đây, trên đó viết đầy cảm giác nặng nề của lịch sử đã được năm tháng gột rửa.

Khiến người ta vừa nhìn thấy đã có thể nảy sinh một cảm giác tin tưởng.

Đúng lúc này – Trong lòng Tần Phong chợt run lên, cảm ứng sát ý được kích hoạt.

“Là Liễu Như Yên sao!?” Tần Phong tuy không quay đầu lại nhìn, nhưng lại có thể đoán ra người đó là ai.

Vừa rồi sau khi diệt đệ tử của Linh Uyên thành, hắn không hề che giấu tung tích của mình, phóng ra Tam Đại Thần Hỏa cũng là quang minh chính đại, nếu Liễu Như Yên như vậy mà còn không tìm thấy hắn, thì vị Tiên Vương như nàng ta thật sự có thể về nhà sớm tắm rửa đi ngủ rồi.

“Đến lúc kiểm tra kỹ năng diễn xuất rồi!” Tần Phong ra hiệu cho Tiểu Bạch một ánh mắt, sau đó nhảy lên tế đàn cười lớn nói: “Tìm thấy rồi, cuối cùng cũng để ta tìm thấy rồi, giống hệt như Phá Quân Tiên Vương nói, ở đây quả nhiên có một tòa tế đàn.” “Trời ạ, thật sự có một tòa tế đàn!” Tiểu Bạch lập tức hiểu ý, tỏ vẻ mặt khó tin kinh hô: “Tìm được tòa tế đàn này, chẳng phải là chúng ta có thể mở ra di tích Tiên Đế, kế thừa truyền thừa của Tiên Đế sao!?” “Di tích Tiên Đế!?” Liễu Như Yên vừa đuổi tới, nghe thấy vậy lập tức chấn động tâm thần.

Phải biết rằng, Long Ngạo Thiên sở dĩ có thể quật khởi nhanh như vậy, chính là vì năm đó gã đã nhận được truyền thừa trong di tích Tiên Đế, từ đó mới có cục diện Tiên giới tam phân thiên hạ.

Bây giờ nếu thật sự có di tích Tiên Đế xuất thế, tuyệt đối có thể thay đổi cục diện hiện tại của Tiên giới.

“Im lặng nào!?” Liễu Như Yên lập tức dừng bước, bắt đầu dỏng tai lắng nghe.

“Không sai, tế đàn này chính là chìa khóa để mở ra di tích Tiên Đế!” Tần Phong như bị tiểu nhân đắc chí nhập vào, bắt đầu đắc ý nói: “Đám ngu ngốc kia chỉ biết đến di tích của Phá Quân Tiên Vương, nào biết Phá Quân Tiên Vương chỉ là người trông mộ cho vị Tiên Đế tiền bối này, bảo bối thật sự của Linh Chi bí cảnh đều nằm trong di tích Tiên Đế.” “Cái gì!!” Không chỉ Liễu Như Yên mặt đầy kinh ngạc, mà cả Lục Gia đi theo cũng kinh ngạc không kém.

Nếu như trước khi Linh Chi bí cảnh mở ra, Tần Phong nói trong phó bản cấp thấp có di tích Tiên Đế, bọn họ chắc chắn sẽ thưởng cho hắn một cái tát.

Nhưng bây giờ di tích Tiên Vương đã xuất hiện trong phó bản cấp thấp, bọn họ thật sự không dám nói di tích Tiên Đế là giả.

Hơn nữa, Tiên Vương trông mộ cho Tiên Đế là chuyện hợp tình hợp lý, cộng thêm tòa tế đàn cổ xưa này, cùng với lịch sử của Linh Chi bí cảnh, khiến bọn họ thật sự không tìm thấy bằng chứng nào để phản bác Tần Phong.

“Ha ha, bảo tàng Tiên Đế là của ta rồi!” Tần Phong ngửa mặt lên trời cười lớn, vung tay lấy ra Thập Nhị Tinh Thần Châu.

Chỉ thấy Thập Nhị Tinh Thần Châu lập tức bay về phía tế đàn, ngay sau đó tế đàn như được bật hiệu ứng đặc biệt, lóe lên một luồng tinh quang chói mắt, mặt đất cũng khẽ rung chuyển theo.

“Đến rồi, đến rồi…” Tiểu Bạch cũng phối hợp giả vờ kích động, cơ thể nhỏ bé còn run rẩy.

“Thật sự có di tích Tiên Đế!?” Liễu Như Yên nhìn một người một thỏ, thế nào cũng không giống đang diễn.

“Không lẽ thật sự có di tích Tiên Đế sao!?” Lục Gia lập tức hạ tẩu thuốc xuống, căng thẳng đưa tay ra lấy máy truyền tin.

Y có thể không coi di tích Tiên Vương ra gì, nhưng tuyệt đối không thể không coi di tích Tiên Đế ra gì.

Nếu Tiên Minh của họ có được di tích Tiên Đế, sẽ có cơ hội trỗi dậy một lần nữa, đè Long Ngạo Thiên xuống đất mà ma sát.

Chỉ là mặt đất rung chuyển vài cái rồi lại yên tĩnh, mười hai viên Tinh Thần Châu cũng biến mất trên tế đàn.

Tế đàn vốn đang phát sáng cũng trở lại vẻ cũ nát.

“Sao lại mất rồi!?” Nụ cười trên mặt Tần Phong lập tức đông cứng, vừa lăn vừa bò lao lên tế đàn kiểm tra.

“Tại sao lại như vậy!?” Tiểu Bạch cũng như phát điên, loạng choạng lao về phía tế đàn.

Một người một thỏ như rơi từ trên mây xuống vực sâu, biểu cảm trên mặt không giống như đang diễn, cách xa cũng có thể cảm nhận được một luồng khí tức tuyệt vọng đang nhen nhóm.

Rắc một tiếng!!

Chỉ thấy một phiến đá trên tế đàn đột nhiên mở ra, một cây cột đá từ từ trồi lên từ dưới đất.

Tiếp đó, trên tế đàn lại có sáu phiến đá khác mở ra, chỉ là bên trong không có cây cột đá nào trồi lên.

“Đây là ý gì!?” Tiểu Bạch như hóa điên, mắt đỏ hoe gầm lên: “Di tích Tiên Đế đã hứa đâu?

Tại sao chỉ có một cây cột đá trồi lên, cái thằng chó Phá Quân Tiên Vương lừa chúng ta, thỏ ta đi đập mộ của hắn ngay bây giờ…” Nói rồi… Tiểu Bạch liền rút Thượng Phương Bảo Kiếm ra, quay người định đi đập mộ đối phương.

“Đợi đã!” Tần Phong giả vờ ngăn Tiểu Bạch lại, như thể đã bình tĩnh lại phân tích: “Phá Quân Tiên Vương nói Thập Nhị Tinh Thần Châu là chìa khóa để mở di tích Tiên Đế, nhưng ông ta không nói có bao nhiêu chìa khóa để mở di tích Tiên Đế.

Bây giờ Thập Nhị Tinh Thần Châu bị nuốt mất, một cây cột đá trồi lên, còn lại sáu cái, có phải ý là chìa khóa để mở di tích Tiên Đế có tổng cộng bảy cái không!?” “Bảy cái!?” Tiểu Bạch lập tức hung hăng nói: “Cái thằng chó Phá Quân Tiên Vương này đùa chúng ta rồi, chúng ta đi đâu tìm sáu cái chìa khóa còn lại chứ!?” “Chuyện này cũng không thể trách Phá Quân Tiên Vương được!” Tần Phong an ủi Tiểu Bạch đang nổi nóng, tiếp tục phân tích hợp lý: “Có lẽ chính ông ta cũng không ngờ chúng ta sẽ mượn Cửu Hoa Tiên Hạc để đến được sâu trong mộ thất, cho nên nếu ta đoán không lầm, sáu chìa khóa còn lại chắc là ở trong các mộ thất phía trước.” “Vậy làm sao bây giờ!?” Tiểu Bạch lập tức lo lắng nói: “Mộ thất phía trước có cơ quan chúng ta không đi, bây giờ đã bị các thế lực khác dọn sạch rồi, sáu chìa khóa có lẽ đã rơi vào tay bọn họ.” “Chuyện này đúng là khó giải quyết!” Tần Phong giả vờ hối hận đau đớn, nhưng nụ cười trên khóe miệng lại đặc biệt khó nén.

Giống như ngày đầu năm mới nghe tin nhà bọn lùn có động đất, đau buồn đến mức cơ mặt bắt đầu co giật nhếch lên… “Không phải chứ?!” Liễu Như Yên nghe xong phân tích của Tần Phong, lập tức lộ ra vẻ thất vọng.

Quần mình cũng đã cởi rồi, kết quả lại bảo nàng cần bảy chiếc chìa khóa, mà sáu chiếc trong đó còn đang ở trong tay các thế lực khác.

Tuy Linh Uyên thành của họ những năm gần đây phát triển rất nhanh, nhưng muốn lấy được sáu chiếc chìa khóa còn lại từ tay các thế lực đó, quả thực còn khó hơn lên trời.

“Bảy chiếc chìa khóa!?” Lục Gia trầm ngâm, hạ máy truyền tin xuống.

Tuy logic của Tần Phong không có vấn đề gì, cũng không giống như đang diễn, nhưng với sự hiểu biết của y về tính cách của Tần Phong, y luôn cảm thấy tên nhóc này đang nói bừa.

Nhưng cái tế đàn này, lại không giống giả!

“Không đúng!” Lục Gia đột nhiên phản ứng lại, vội vàng đặt máy truyền tin xuống.

Vừa rồi vì sự xuất hiện đột ngột của Liễu Như Yên, khiến Tần Phong đã rời khỏi tầm mắt của y một lúc.

Mà với thiên phú luyện khí đứng đầu Thiên Tư Bảng của Tần Phong, y hoàn toàn có khả năng cải tạo nội bộ của cái tế đàn cũ nát này.

Đúng lúc này – Tần Phong nhanh chóng bấm một chỉ quyết, theo đó một phù ấn màu đỏ xuất hiện.

Chương 1259

“Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn!” Liễu Như Yên lập tức nín thở, ánh mắt chăm chú nhìn vào phù ấn màu đỏ.

Tuy Phá Quân Tiên Vương đã dùng cả cuộc đời mình để chứng minh rằng, không có huyết mạch Vu tộc, cho dù sở hữu Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn, cũng khó mà luyện Chúc Dung Hỏa Luyện đến đại thành.

Nhưng đồng thời ông ta cũng chứng minh rằng, sở hữu Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn, có thể tu luyện đến Tiên Vương cự đầu.

Mà đối với một Tiên Vương bình thường như nàng, sự cám dỗ của Tiên Vương cự đầu thực sự quá lớn.

Nhưng chưa đợi nàng ra ngoài cướp đoạt Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn, đã thấy Tần Phong ném Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn về phía tế đàn, như thể để chứng minh suy đoán vừa rồi của mình là đúng hay sai.

Ầm ầm ầm!!

Tế đàn lại một lần nữa lóe lên tinh quang chói mắt, mặt đất cũng khẽ rung chuyển theo.

Ngay sau đó Chúc Dung Hỏa Luyện biến mất, sáu cây cột đá chưa trồi lên trên tế đàn, vậy mà thật sự lại trồi lên thêm một cây, bây giờ chỉ còn lại năm cây cột đá chưa trồi lên.

“Vãi chưởng!” Tần Phong lập tức văng tục: “Cái di tích Tiên Đế quái quỷ gì thế này, vậy mà thật sự cần bảy chiếc chìa khóa mới có thể mở ra!!” “Lỗ rồi, lỗ to rồi!!” Tiểu Bạch vò hai tai thỏ, lo lắng nhảy tưng tưng trên tế đàn: “Năm chiếc chìa khóa còn lại, chúng ta còn không biết chúng trông như thế nào, biết đi đâu mà tìm đây?

Nếu không tìm được năm chiếc chìa khóa còn lại, chẳng phải Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện sẽ không lấy lại được sao!?” “Hết cách rồi, chỉ có thể đi tìm Tiền sư huynh thôi!” Tần Phong nghiến răng nói: “Bây giờ các thế lực lớn vẫn chưa rời đi, để Tiền sư huynh bỏ tiền ra mua lại những bảo vật họ lấy được từ di tích Tiên Vương, cho dù phải thử từng món một, ta cũng phải tìm ra năm chiếc chìa khóa còn lại.” “Có lý!” Tiểu Bạch lập tức gật đầu tán thành: “Tiền Đa Đa là thiếu các chủ của Đan Bảo Các, nghèo đến mức chỉ còn lại tiền thôi, mua lại toàn bộ bảo vật trong di tích Tiên Vương, đối với hắn ta chỉ là chuyện nhỏ.” “Đi!” Tần Phong như không thể chờ đợi được nữa, xách Tiểu Bạch lên rồi nhanh chóng rời đi.

“Thử từng món một!?” Liễu Như Yên nhìn bóng lưng Tần Phong rời đi, đứng tại chỗ không có ý định ra tay.

Sở dĩ bọn họ bất chấp nguy cơ đắc tội Tiên Minh, phong tỏa Linh Chi bí cảnh, chính là vì Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn.

Nhưng bây giờ Tần Phong đã dùng chúng làm chìa khóa, nàng tự nhiên không cần phải mạo hiểm nữa.

Còn về Tiên Thiên Nhất Khí Y trên người Tần Phong, và Khổn Tiên Thằng của Tiểu Bạch, dù sao cũng là do Tây trưởng lão của Tiên Minh làm ra, ai biết được lão điên đó có để lại hậu thủ gì không.

Cho nên có thể không động vào thì tốt nhất là không động vào!

Nghĩ đến đây – Liễu Như Yên liền quay người rời đi, chuẩn bị đi tìm tình nhân thương lượng.

Bây giờ nàng không chỉ tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, mà logic cũng không có chút sơ hở nào, cá nhân cảm thấy khả năng có di tích Tiên Đế là rất lớn.

Điều duy nhất khiến nàng đau đầu là, làm thế nào để thu thập đủ năm chiếc chìa khóa còn lại!

“Không ổn, rất không ổn!” Lục Gia càng nhìn càng thấy không ổn, vội vàng đuổi theo Tần Phong.

Lúc này – Tần Phong dẫn theo Tiểu Bạch, dừng lại ở một nơi không xa.

Sau khi xác nhận xung quanh không có ai khác, Liễu Như Yên cũng đã đi rồi, hắn mới nhanh chóng bấm một chỉ quyết.

Chỉ thấy hư không đột nhiên gợn lên từng gợn sóng, như viên sỏi ném xuống hồ, ngay sau đó Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn liền hiện ra từ trong hư không.

“Ra rồi!” Tần Phong lập tức nhếch miệng cười, thu lại hai món bảo bối.

Chiêu này tên là Phóng Trục Chi Thuật, đến từ bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ.

Có thể trục xuất vật phẩm vào hư không, khi cần có thể dùng chỉ quyết độc quyền để lấy ra, nhưng phạm vi trục xuất có giới hạn, vượt quá phạm vi này sẽ không thể lấy đồ ra được, coi như là một loại bí thuật cất giấu bảo vật.

“Hắn còn bao nhiêu thứ chưa dạy thỏ ta!?” Tiểu Bạch nhìn mà ngây người, tỏ vẻ mình cũng muốn học chiêu này.

“Tên nhóc xấu xa này…” Lục Gia chứng kiến tất cả, cả người lập tức không ổn.

May mà vừa rồi y không vội gửi tin tức về, nếu không sau này phát hiện bị tên nhóc này lừa, chẳng phải anh danh cả đời của mình sẽ bị hủy hoại sao, cũng sẽ hoàn toàn trở thành trò cười trong giới trưởng lão của Tiên Minh.

“Chúng ta đi thôi!” Tần Phong không biết mình đã bị phát hiện, dẫn theo Tiểu Bạch nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

“Chúng ta bây giờ đi đâu!?” Tiểu Bạch nhảy lên vai Tần Phong, lấy củ cà rốt ra ăn.

“Đi tung tin tức!” Tần Phong mở miệng trả lời: “Dù sao chúng ta cũng là đệ tử danh môn chính phái, danh tiếng đối với chúng ta vẫn rất quan trọng, cần tìm một người để gánh cái nồi đen này.” Nói xong… Tần Phong dùng Thiên Cương Biến Hóa Thuật, khoác lên mình áo giáp của Tiếu Bách Hợp.

“Có lý!” Tiểu Bạch tán thành gật đầu lia lịa, vội vàng thu tai thỏ lại.

Nếu không nhìn cái đuôi ngắn, còn tưởng là một con hamster.

“Hay cho nhà ngươi!” Lục Gia trong lòng thầm hô một tiếng hay cho nhà ngươi.

Chỉ cần nhìn sự phối hợp ăn ý của một người một thỏ này, y đã biết đây tuyệt đối là một đôi tội phạm có tổ chức, lúc ở hạ giới Hoang Cổ, tuyệt đối đã làm không ít chuyện thất đức như thế này.

Đồng thời, khi thấy Tần Phong đổi áo giáp, trong lòng y cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Với tu vi Chuẩn Tiên Đế cảnh của mình, y vậy mà không nhìn thấu được sự ngụy trang của Tần Phong, cứ như thể hắn vốn dĩ đã có dáng vẻ đó vậy.

“Đây rốt cuộc là quái vật gì vậy!?” Lòng Lục Gia mãi không thể bình tĩnh, sau đó hít một hơi thật sâu để giữ mạng nói: “Nếu còn làm hộ đạo nhân cho tên tiểu vương bát đản này thêm vài ngày nữa, Đạo tâm của Lục gia ta chắc chắn sẽ bị hắn hành cho tan nát mất, toàn thân trên dưới không có một điểm nào giống người bình thường cả.” Lúc này – Tần Phong khoác lên mình áo giáp mới, ỷ vào đối phương không có thiên nhãn, nghênh ngang đi trên đường.

Gặp người liền chủ động tiến lên chào hỏi, lại dựa vào khuôn mặt tuấn tú của Tiếu Bách Hợp, thành công chiếm được lòng tin của một đám nữ tu sĩ, nhất quyết kéo hắn ngồi lại cùng nhau, sau đó vô tình tiết lộ ra một số thông tin… “Không biết công tử, thuộc môn phái nào!?” Mấy nữ tu sĩ lại gần Tần Phong một chút, đôi mắt đẹp sáng lên bắt đầu điều tra hộ khẩu.

“Tại hạ Tần Vân, vô môn vô phái!” Tần Phong không **kiêu căng không tự ti**, mỉm cười gật đầu.

“Tán tu!?” Trong mắt mấy nữ tu sĩ thoáng qua một tia thất vọng, cơ thể cũng vô thức dịch ra ngoài một chút.

Tuy nhan sắc của Tần Phong hợp gu thẩm mỹ của họ, nhưng đều là những lão quái vật đã sống hàng ngàn năm, tự nhiên biết trên con đường tu tiên, thứ quan trọng là tài nguyên và nhân mạch, ngoại hình là thứ không đáng tiền nhất.

“Đúng rồi, các vị tỷ tỷ!” Tần Phong không có ý định ra vẻ, bắt đầu chủ động tìm chủ đề nói chuyện: “Không phải nói di tích Tiên Vương đã được phân chia xong rồi sao, tại sao những vị Tiên Quân và Tiên Vương kia vẫn chưa rời đi!?” “Các ngươi là tán tu nên tin tức thật không nhạy bén a!” Nữ tu không nghi ngờ gì, mở miệng trả lời: “Di tích Tiên Vương này đã được các thế lực lớn phân chia rồi, nhưng hai món quý giá nhất trong đó là Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn lại rơi vào tay Tần Phong, các thế lực lớn tự nhiên không muốn bỏ qua miếng thịt béo này.” “Không phải chứ!?” Tần Phong khoa trương kêu lên: “Tần Phong này là đệ tử thân truyền duy nhất của Tây trưởng lão Tiên Minh, các thế lực này dám coi hắn là miếng thịt béo, đây là chuột chù làm phù dâu cho mèo, không muốn sống nữa sao!?” “Tần đệ đệ, ngươi vẫn còn quá trẻ!” Một nữ tu lớn tuổi hơn nhìn khuôn mặt đẹp trai của Tần Phong, không nhịn được nói với giọng điệu sâu sắc: “Ngươi đừng nhìn bề ngoài Tiên giới yên bình, nhưng có rất nhiều nơi ánh sáng không thể chiếu tới, thân phận của Tần Phong chỉ có thể đảm bảo hắn sống sót dưới ánh sáng, nhưng không thể đảm bảo hắn tồn tại trong bóng tối.” “Thì ra là vậy!” Tần Phong lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh, thuận thế nói: “Ta còn đang thắc mắc tại sao đệ tử thân truyền duy nhất của Tây trưởng lão Tiên Minh lại chật vật như vậy, thì ra là mang ngọc mắc tội a!” “Tần đệ đệ, ngươi đã gặp Tần Phong rồi sao!?” Mấy nữ tu sĩ người run lên, ngay cả nam tu bên cạnh cũng nhìn qua.

“Đúng vậy!” Tần Phong giả vờ vô tội nói: “Vừa rồi ta vô tình gặp được Tần Phong, thấy hắn đang bị Liễu thành chủ của Linh Uyên thành truy sát, toàn thân đầy máu, vô cùng chật vật.” “Liễu Như Yên!!” Mọi người trong lòng lập tức kinh hãi, không nhịn được nhìn nhau.

Do những năm gần đây Linh Uyên thành phát triển thế rất mạnh, nên họ đều đã nghe qua đại danh của Liễu Như Yên, cũng biết nàng có tu vi Tiên Vương cảnh.

Bây giờ Tần Phong một Địa Tiên đỉnh phong, cho dù thiên phú có nghịch thiên đến đâu, cũng không thể là đối thủ của Tiên Vương Liễu Như Yên, cũng có nghĩa là hai món bảo vật trên người Tần Phong, sắp rơi vào tay Liễu Như Yên.

Nghĩ đến đây – Mọi người lập tức ngồi không yên, bắt đầu thông báo cho trưởng bối nhà mình.

“Hê hê…” Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, quay người rời đi, công thành danh toại.

“Hay cho nhà ngươi!” Lục Gia nhìn mà mắt trợn tròn như chó ngốc, càng thêm khẳng định Tần Phong là tội phạm có tổ chức.

Chương 1260

Trước tiên làm một cái tế đàn giả lừa Liễu Như Yên, bây giờ lại phơi bày Liễu Như Yên ra, để các thế lực thành công chú ý đến nàng ta.

Nếu Liễu Như Yên không muốn bị các thế lực lớn nhắm vào, thì phải công bố chuyện tế đàn giả ra.

Cho dù nàng ta có thể chịu được áp lực không nói, Tần Phong cũng có thể lợi dụng dư luận ép nàng ta nói.

Mà sau này khi mọi người phát hiện bị lừa, Tần Phong có thể phủi sạch quan hệ, tỏ vẻ mình không biết gì cả, để Liễu Như Yên gánh cái nồi đen này.

Hiểu đơn giản là… Công ty vi phạm thì tìm người đại diện pháp luật, liên quan gì đến ông chủ như ta!

Lúc này – Liễu Như Yên đến bên cạnh tình nhân Quý Bác Đạt, cũng chính là huynh đệ tốt của Uyên Tổng kiếp trước.

“Di tích Tiên Đế!?” Quý Bác Đạt nghe xong nhíu mày nói: “Trong Linh Chi bí cảnh này sao có thể có di tích Tiên Đế được, nàng có bị Tần Phong lừa không vậy!?” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Liễu Như Yên vẻ mặt tin tưởng nói: “Ta đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, thần thái của Tần Phong hoàn toàn không giống như đang diễn, hơn nữa tòa tế đàn đó vẫn luôn ở trong Linh Chi bí cảnh, ta còn tận mắt nhìn thấy sự thay đổi của tế đàn, sao có thể là giả được!?” “Chuyện này…” Quý Bác Đạt lộ vẻ do dự nói: “Cho dù di tích Tiên Đế là thật, nhưng chúng ta đi đâu tìm năm chiếc chìa khóa còn lại!?” “Mua!” Liễu Như Yên vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chúng ta có thể theo suy nghĩ của Tần Phong, mua lại những thứ trong di tích của

Phá Quân Tiên Vương, chúng ta không cần mua đủ năm chiếc chìa khóa, chỉ cần mua được một chiếc là được." "Ta hiểu rồi!" Quý Bác Đạt lập tức mỉm cười nói: "Chỉ cần chúng ta có một chiếc chìa khóa trong tay, Tần Phong sẽ không bao giờ có thể mở được di tích Tiên Đế, đến lúc đó chúng ta sẽ có vốn để đàm phán với hắn." "Ta không định đàm phán với hắn!" Trong mắt Liễu Như Yên tràn đầy tham vọng nói: "Ta định đợi khi Tần Phong từ bỏ, sẽ một mình dùng chiếc chìa khóa này mở di tích Tiên Đế, đến lúc đó toàn bộ di tích Tiên Đế sẽ là của chúng ta." "Như Yên, nàng thật là thông minh!" Quý Bác Đạt tiến lên ôm lấy vòng eo nhỏ, trong mắt là sự dịu dàng không thể tan.

"Ghét thật!" Liễu Như Yên lập tức biến thành tiểu nữ nhân, cùng đối phương đi về phía phòng ngủ.

Tiết kiệm lưu lượng, màn hình chuyển cảnh!

Chỉ thấy Phụng Thiên đang ngồi xếp bằng trong một hang động, quanh thân dâng trào một luồng dao động năng lượng kinh khủng.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, năng lượng kinh khủng như núi lửa phun trào.

Ngay sau đó mặt đất nứt ra từng vết nứt dữ tợn, khí tức của Phụng Thiên cũng bắt đầu tăng vọt điên cuồng, uy áp kinh khủng chỉ Tiên Quân mới có cũng xông thẳng lên trời.

"Đột phá rồi, ta đã đột phá Tiên Quân rồi!" Phụng Thiên kích động mở mắt ra, cảm nhận năng lượng bàng bạc trong cơ thể.

Cứ tưởng mình cần phải khổ tu hàng ngàn năm mới có thể đột phá Tiên Quân, ai ngờ đi theo Tần Phong chỉ ngắn ngủi vài tháng, đã nhận được hai quả Băng Lăng Tiên Quả, giúp hắn một lần đột phá đến Tiên Quân, giúp hắn bớt đi hàng ngàn năm phấn đấu.

“Chủ thượng tìm ta!” Phụng Thiên đột nhiên đứng dậy, nhận được tin tức của Tần Phong.

Bảo hắn sau khi đột phá thì nhanh chóng đi tìm các thế lực lớn, mượn danh nghĩa của Tiền Đa Đa, dùng giá cao thu mua những bảo vật được sản xuất từ di tích của Phá Quân Tiên Vương.

“Thu mua giá cao!?” Phụng Thiên đầy dấu chấm hỏi, không biết có ý gì.

Nhưng hắn cũng không có ý định hỏi thêm, liền cầm số tiền tiết kiệm bao năm của mình đi thu mua, nghĩ rằng sau này sẽ tìm Tần Phong thanh toán sau.

Lúc này – Tần Phong sau khi rải tin tức xong, lại một lần nữa tiến vào thế giới Trùng Đồng.

Chỉ thấy hắn lấy ra một số vật liệu thừa khi luyện khí, bắt đầu luyện chế một số tiên khí kỳ quái, không cần có sức sát thương lớn, chỉ cần có ánh sáng của tiên khí là được.

“Luyện chế mấy thứ này để làm gì!?” Tiểu Bạch tò mò **rướn** cái đầu nhỏ ra, không hiểu Tần Phong lại định làm gì.

“Bán lấy tiền chứ sao!” Tần Phong cầm lấy một món đồ chơi nhỏ, sau đó bật gia tốc thời gian.

Chỉ thấy một món đồ chơi vốn dĩ mới toanh, dưới sự gột rửa của gia tốc thời gian, đã có thêm vài vạn năm dấu vết lịch sử, nói nó là sản phẩm từ di tích Tiên Vương tuyệt đối có người tin.

“Thứ này có thể bán được tiền sao!?” Tiểu Bạch lập tức dựng đứng người dậy, đối với chủ đề này vô cùng hứng thú… “Đương nhiên!” Tần Phong nghịch món đồ chơi nhỏ trong tay, không hề giấu giếm: “Ta đã cho Phụng Thiên mượn danh nghĩa của Tiền sư huynh đi thu mua bảo vật trong di tích Tiên Vương rồi.

Đến lúc đó chỉ cần vô tình tiết lộ chuyện bảy chiếc chìa khóa, cả thị trường chắc chắn sẽ hoàn toàn điên cuồng, **củng cố mạnh mẽ** niềm tin đầu tư của mọi người, khi đó chúng ta có thể yên tâm ra tay rồi!" "Nói thì đúng là như vậy…" Tiểu Bạch đột nhiên lộ vẻ do dự: "Nhưng đối phương đều là những lão quái vật đã sống không biết bao nhiêu năm, bọn họ thật sự sẽ tin vì một câu nói của chúng ta sao!?" "Đương nhiên là không!" Tần Phong nhếch miệng đáp: "Cho nên ta và ngươi đã diễn một vở kịch trước, tiết lộ tin tức thu mua lượng lớn cho Như Yên, sau đó lại đi rải tin khắp nơi, khiến các thế lực lớn chú ý đến Như Yên.

Chỉ cần ả có động thái thu mua số lượng lớn, các thế lực lớn sẽ lập tức hiểu ra mọi chuyện, từ đó tham gia vào cuộc cuồng hoan này.

Nhưng chẳng ai từng thấy năm chiếc chìa khóa còn lại trông thế nào, chỉ có thể dựa vào khí tức của năm tháng để phán đoán có phải là sản phẩm từ di tích Tiên Vương hay không.

Mà loại đồ vật nhỏ này, chúng ta hoàn toàn có năng lực sản xuất hàng loạt…" "Lợi… hại!" Tiểu Bạch đứng ngây tại chỗ, nhất thời không phân biệt được ai mới là súc sinh.

Không chỉ nhắm vào bảo vật sản sinh trong di tích Tiên Vương, mà còn nhắm vào cả quỹ đen riêng của các thế lực lớn, lại còn để Như Yên vô tình gánh tội thay, còn mình thì có thể mang theo toàn bộ tiền bạc ung dung rút lui.

"Đừng ngây ra đó nữa, mau phụ một tay!" Tần Phong ném món đồ chơi nhỏ cho Tiểu Bạch, bảo nó qua làm một chân khuân vác.

"A, ồ!" Tiểu Bạch hoàn hồn, vội vàng khuân vác.

Nó đem những món đồ chơi nhỏ mà Tần Phong luyện chế ra, từng món một xếp ngay ngắn lại, chuẩn bị hàng cho thị trường sắp bùng nổ sắp tới.

Lúc này, hai trấn nhỏ bên ngoài Linh Chi Bí Cảnh đã bị các thế lực chiếm giữ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, bọn họ dần bắt đầu sốt ruột.

Suy cho cùng, sau lưng Tần Phong là cây đại thụ Tiên Minh, thời gian kéo dài càng lâu, khả năng Tiên Minh nhận được tin tức càng cao, đối với bọn họ càng bất lợi.

“Chết tiệt!!” Phó Ngôn Kiệt đi đi lại lại trong phòng khách, mặt mày cáu kỉnh: “Đã hơn nửa tháng trôi qua rồi, sao vẫn chưa phát hiện tung tích của Tần Phong vậy!?” “Không lẽ đã chạy mất rồi chứ!?” Phó Ngôn Khang cau mày nói: “Nhiều thế lực tìm kiếm Tần Phong như vậy, hắn không có lý do gì trốn được lâu thế.” “Bao nhiêu cặp mắt nhìn chằm chằm, Tần Phong không thể nào chạy thoát được!” Phó Sĩ Khang lập tức phủ quyết, suy nghĩ một lát rồi nói: “Bản vương nghe người ta nói lúc Linh Chi Bí Cảnh vừa mở ra, đã xuất hiện một cây Băng Lăng Tiên Quả mười vạn năm, cuối cùng cây Băng Lăng Tiên Quả này đã bị Tần Phong đoạt được!?” “Đúng vậy!” Phó Ngôn Khang thành thật đáp: “Lúc đó Tần Phong đã mở Thượng Cổ Trùng Đồng, hút cả gốc cây Băng Lăng Tiên Quả vào trong.” “Vậy thì đúng rồi!” Phó Sĩ Khang đập bàn nói: “Cổ tịch có ghi chép, người có Thượng Cổ Trùng Đồng có thể mở ra tiểu thế giới.

Lúc này Tần Phong e rằng đang trốn trong tiểu thế giới do chính mình mở ra, cho nên mới tìm thế nào cũng không thấy hắn.” “Sao lại thế được!?” Phó Ngôn Kiệt mặt đầy không cam lòng hỏi: “Cha, người có cách nào mở ra thế giới của Trùng Đồng không!?” “Kể cả có thì đã sao!?” Phó Sĩ Khang mặt đầy bất đắc dĩ: “Bây giờ đã qua hơn nửa tháng, tin tức e rằng đã truyền đến Tiên Minh từ lâu, không chừng Tây trưởng lão lúc này đang xách đao trên đường tới đây.

Ngươi đoán xem nếu chúng ta lúc này động thủ với Tần Phong, Tây trưởng lão có diệt cả nhà họ Phó chúng ta không!?” “Ặc…” Phó Ngôn Kiệt bị hỏi đến không nói nên lời.

Tuy gã không có nhiều trí tuệ, nhưng là đệ tử của Tiên Minh, gã cũng biết đắc tội Tây trưởng lão sẽ có kết cục gì.

“Gia chủ, tin tốt, tin tốt đây ạ!” Một tên hạ nhân mặt mày hưng phấn chạy tới báo cáo: “Chúng ta vừa nhận được tin, Liễu Như Yên của Linh Uyên Thành đang truy sát Tần Phong, nghe nói Tần Phong bây giờ thảm hại như chó nhà có tang.” “Liễu Như Yên!!” Không chỉ nhà họ Phó nhận được tin, các thế lực khác cũng nhận được tin.

Chỉ thấy bọn họ lập tức phấn chấn hẳn lên, còn vui hơn cả cưới mười tám phòng tiểu thiếp.

Bởi vì cướp bảo vật từ tay Tần Phong và cướp bảo vật từ tay Liễu Như Yên hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, hệ số rủi ro quả thực là từ chín tầng trời rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

Nhưng bọn họ không vội đi tìm Liễu Như Yên, mà phái người đi dò la xem tin tức có chính xác không.

Dù sao Linh Uyên Thành hiện tại có Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt hai vị Tiên Vương, không thể vì một tin tức không đầu không đuôi mà chạy đến gây sự với người ta được.

Trong lúc các thế lực lớn đang bận rộn dò la tin tức, Phụng Thiên cũng bắt đầu hành động theo sự sắp đặt của Tần Phong.

Chỉ thấy Phụng Thiên làm theo kịch bản mà Tần Phong đưa, đầu tiên sử dụng biến hóa thuật để che giấu thân phận, sau đó đến lối ra của Linh Chi Bí Cảnh.

Bởi vì rất nhiều người không thể tìm thấy thứ mình muốn trong bí cảnh, nên ở lối ra dần hình thành một khu chợ giao dịch, tiện cho mọi người trao đổi vật phẩm ưng ý trước khi rời đi.

“Đi ngang qua đừng bỏ lỡ, Xích Tiên Trúc mới đào!” “Các vị qua đây xem, Tam Sinh Ô Kim Cốt trăm năm khó gặp.” “Thanh Tu Bảo Quả, Thanh Tu Bảo Quả…” “Phục Thiên Ô Kim Thạch, Phục Thiên Ô Kim Thạch…” “Tiên kiếm tìm thấy trong di tích Tiên Vương, bỏ lỡ là hối hận cả đời!” “...” Phụng Thiên nghe thấy tiếng rao, lập tức đi tới.

Chương 1261

Chỉ thấy chủ quán là một đệ tử tông môn, trên sạp là một thanh tiên kiếm cổ xưa.

Tuy trên thân kiếm là vẻ tang thương bị năm tháng ăn mòn, nhưng vẫn toát ra một luồng hàn khí lạnh lẽo.

“Vị huynh đệ này có mắt nhìn thật!” Chủ quán lập tức sáng mắt lên, vội vàng chào hàng: “Kiếm này mới được tìm thấy từ di tích Tiên Vương không lâu, lúc đó tại hạ đã liều mạng cửu tử nhất sinh mới mang được thanh kiếm này ra khỏi di tích Tiên Vương.

Huynh đệ nếu thật lòng muốn, tại hạ sẽ đau lòng bán cho ngươi 100 viên tiên tinh cực phẩm…” “Kiếm này không tệ, là trung phẩm tiên kiếm!” Phụng Thiên nhấc thanh kiếm lên, xem xét rồi nói: “Chỉ tiếc trải qua sự ăn mòn của năm tháng, kiếm linh bên trong đã sớm tiêu tan, bây giờ còn không bằng hạ phẩm tiên kiếm, thảo nào ngươi lại nỡ đem ra bán.” “Người trong nghề à!” Chủ quán không hề có chút ngượng ngùng nào khi bị vạch trần, tiếp tục chào hàng: “Kiếm linh của thanh kiếm này tuy đã tiêu tan, nhưng dược liệu rèn đúc lại là hàng thật giá thật, về tìm một luyện khí sư nung lại là được.

Huynh đệ nếu thật lòng muốn, 70 viên tiên tinh cực phẩm ngươi lấy đi.” “Cứ 100 viên đi!” Phụng Thiên ghi nhớ kịch bản của Tần Phong, lập tức ném xuống 100 viên tiên tinh cực phẩm, vẻ mặt hào phóng nói: “Chủ tử nhà ta là thiếu các chủ của Đan Bảo Các, mua đồ không bao giờ trả giá.

Lần này ngài ấy muốn mua một ít bảo vật trong di tích Tiên Vương về làm kỷ niệm, nếu ngươi còn, có bao nhiêu chủ tử nhà ta thu bấy nhiêu.” “Vãi, hào phóng thế!?” Cả khu chợ giao dịch lập tức im lặng, đồng loạt nhìn về phía Phụng Thiên… “Có bao nhiêu lấy bấy nhiêu!?” Chủ quán nghe xong lập tức kích động, vội vàng lấy ra thêm ba món tiên khí.

Chỉ thấy ba món tiên khí này giống hệt thanh tiên kiếm trước đó, trên thân toát ra vẻ tang thương bị năm tháng ăn mòn, khí linh bên trong cũng đã hoàn toàn tiêu tan trong dòng sông thời gian.

“Không tệ!” Phụng Thiên nghĩ đến việc có thể đi tìm Tần Phong thanh toán, lập tức sảng khoái lấy ra ba trăm tiên tinh cực phẩm.

“Gã có là ngươi mua ngay!” Mấy chủ quán xung quanh mặt đầy ghen tị, còn khó chịu hơn cả mình bị lỗ vốn.

“Đa tạ ca, đa tạ ca…” Chủ quán kích động cảm ơn rối rít, trong lòng lại cảm thấy vô cùng hối hận.

Ban đầu khi hắn theo đoàn người tiến vào di tích Tiên Vương, đã vô tình phát hiện một gian bồi táng, bên trong có mấy vạn món tiên khí bị năm tháng ăn mòn như thế này.

Đều là chiến lợi phẩm của Phá Quân Tiên Vương khi đánh bại đối thủ lúc sinh thời.

Lẽ ra hắn không thèm để ý đến loại tiên khí đã mất khí linh này, nhưng khổ nỗi nếu đi tiếp sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, thế là với nguyên tắc không về tay không, hắn đã tiện tay cướp vài món tiên khí rồi quay về.

Ai mà ngờ thứ tiên khí rách nát này lại có người bỏ ra số tiền lớn để mua!

Sớm biết sẽ gặp phải kẻ lắm tiền ngu ngốc này, lúc đó nói gì hắn cũng phải cướp thêm vài món.

“Vẫn câu nói đó…” Phụng Thiên vẫn giữ vẻ mặt hào phóng: “Tiền gia nhà ta không thiếu tiền, các ngươi có bao nhiêu ngài ấy thu bấy nhiêu.

Bất kể là tiên khí không có khí linh, hay là bảo vật quý hiếm gì, chỉ cần là sản phẩm từ di tích Tiên Vương, Tiền gia nhà ta đều trả được giá!” “Đó là tự nhiên…” Các chủ quán xung quanh gật đầu lia lịa tán thành, không hề nghi ngờ gì về tài lực của Tiền Đa Đa.

Một số người phản ứng nhanh đã bắt đầu dọn sạp, chuẩn bị lợi dụng thông tin chênh lệch để đi thu mua một đợt.

Tuy những bảo vật có giá trị, lợi hại trong di tích Tiên Vương đều nằm trong tay các Tiên Quân, Tiên Vương, nhưng những vật bồi táng như loại tiên khí không có khí linh này cũng không hề ít.

Lúc này, Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt cũng đang quan sát ở gần đó.

Ban đầu trong lòng họ còn có chút do dự, có nên đặt cược toàn bộ gia sản vào ván này không, nhưng bây giờ thấy Tiền Đa Đa phái người đến thu mua, chút do dự cuối cùng trong lòng cũng lập tức tan biến.

“Như Yên!” Quý Bác Đạt vẻ mặt kích động nói: “Quả nhiên giống hệt như ngươi nói, Tần Phong vì muốn có được năm chiếc chìa khóa còn lại, đã nhờ Tiền Đa Đa đến thị trường điên cuồng vơ vét hàng, cũng chứng tỏ di tích Tiên Đế là thật.” “Bây giờ không phải lúc vui mừng!” Liễu Như Yên cố nén sự kích động trong lòng, lên tiếng thúc giục: “Tài lực của Linh Uyên Thành chúng ta có hạn, không thể đấu lại thiếu các chủ của Đan Bảo Các.

Nhân lúc tin tức chưa lan truyền ra ngoài, mau phái đệ tử đi vơ vét hàng, không thể để Tiền Đa Đa giành hết được.” “Đúng, vơ vét hàng!” Quý Bác Đạt mặt đầy kích động, sau đó bắt đầu thông báo cho đệ tử.

Trong lúc Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt điên cuồng vơ vét hàng, người của các thế lực lớn phái tới cũng đã truyền tin tức về.

“Cái gì!?” Phó Ngôn Kiệt nghe hạ nhân báo cáo xong, mặt mày mờ mịt: “Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt đang mua đồ trong di tích Tiên Vương?

Bọn họ rảnh rỗi mua những thứ đó làm gì!?” “Không biết!” Hạ nhân cũng lắc đầu: “Nhưng theo điều tra của chúng ta, không chỉ Linh Uyên Thành đang vơ vét hàng, mà cả thiếu các chủ của Đan Bảo Các cũng phái người đi vơ vét, với tư thế ai đến cũng không từ chối, không cần mạng.” “Tình hình gì đây!?” Phó Ngôn Khang mặt đầy nghi hoặc: “Trong di tích Tiên Vương tuy có tuyệt thế trân bảo, nhưng không phải thứ gì cũng là bảo bối, có những thứ bị năm tháng ăn mòn đã sớm thành phế phẩm, ý nghĩa của việc họ bỏ ra nhiều tiền như vậy để thu mua rốt cuộc là gì!?” “Chuyện này quả thật không tầm thường, phái người đi dò hỏi xem!” Phó Sĩ Khang cũng không nghĩ ra, bèn lên tiếng: “Nhưng trước tiên đừng kinh động Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt, có thể đi mời thuộc hạ của Tiền Đa Đa uống rượu, rồi tìm vài mỹ nhân hầu hạ, nhân cơ hội moi tin.” “Vâng!” Thuộc hạ nhận lệnh rồi lui xuống.

“Cha, có cần thiết phải vậy không!?” Phó Ngôn Kiệt có chút không hiểu: “Chỉ là mua một ít đồ rách nát, có cần chúng ta phải quan tâm đến vậy không!?” “Chính vì mua đồ rách nát, nên chúng ta mới phải quan tâm!” Phó Sĩ Khang nói với giọng điệu dạy dỗ thấm thía: “Tiền Đa Đa ngốc nghếch nhiều tiền mua những thứ rách nát này không có gì lạ, nhưng Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt cùng nhau mua thì lại không bình thường.” “Bá phụ nói đúng!” Phó Ngôn Khang gật đầu tán thành: “Một người có thể nói là trùng hợp, hai người thì tuyệt đối không phải trùng hợp, bên trong chắc chắn có bí mật gì đó mà chúng ta không biết, phải nhanh chóng làm rõ mới được.” “Vậy sao!?” Phó Ngôn Kiệt đầu đầy dấu chấm hỏi, luôn cảm thấy là bọn họ nghĩ nhiều rồi.

Lúc này, các thế lực khác cũng đã phái người đi, tìm cách moi tin từ Phụng Thiên.

Mà Phụng Thiên sau khi nghiên cứu kỹ kịch bản Tần Phong đưa, cũng ai đến cũng không từ chối, ôm mỹ nhân, uống rượu ngon của tiên gia, vô tình tung ra một số tin tức có lợi.

“Các ngươi chẳng hiểu gì cả!” Phụng Thiên ôm mỹ nhân, cười như say rượu: “Không phải Tiền gia nhà ta muốn thu mua những thứ rách nát này, là Tần Phong bảo Tiền gia nhà ta thu mua, các ngươi cũng biết Tiền gia nhà ta trọng tình trọng nghĩa, chuyện gì giải quyết được bằng tiền đều không phải là chuyện, thế là phái ta đến thu mua những thứ rách nát này.” “Tần Phong!?” Mọi người trong lòng kinh ngạc, vội vàng rót đầy rượu, ra vẻ vô tình hỏi: “Ta nghe nói Tần Phong bị Liễu Như Yên của Linh Uyên Thành truy sát, hắn không sao chứ!?” “Ngươi nghe ai nói thế!?” Phụng Thiên uống cạn ly rượu, tiếp tục giả say lừa bịp: “Liễu Như Yên đúng là đã gặp Tần Phong, nhưng Tần Phong đã dùng Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn làm chìa khóa rồi, Liễu Như Yên còn tận mắt nhìn thấy, làm sao có thể còn dám mạo hiểm đắc tội Tiên Minh để truy sát Tần Phong nữa chứ!?” “Chìa khóa!?” Mọi người trong lòng lại kinh ngạc, vội vàng rót đầy rượu, ra vẻ chế nhạo: “Đại huynh đệ say thật rồi, Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn sao có thể là chìa khóa được!?” “Đương nhiên là chìa khóa!!” Phụng Thiên như thể nổi nóng, lập tức đập bàn đứng dậy hét lên: “Ta chính tai nghe Tần Phong nói với Tiền gia nhà ta, trong Linh Chi Bí Cảnh này không chỉ có một di tích Tiên Vương, mà còn có một di tích Tiên Đế!

Phá Quân Tiên Vương chỉ là kẻ giữ mộ cho di tích Tiên Đế mà thôi.

Ngoài Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện hai chiếc chìa khóa ra, còn cần năm chiếc nữa mới mở được di tích Tiên Đế.

Chỉ là không biết năm chiếc chìa khóa đó là gì, cho nên Tiền gia nhà ta mới không tiếc tiền điên cuồng vơ vét hàng.” “Cái gì, di tích Tiên Đế!!” Mọi người lập tức kinh hãi kêu lên, chỉ cảm thấy đầu óc như nổ tung.

Đồng thời, các manh mối trong đầu cũng điên cuồng kết nối lại, trong nháy mắt đã hiểu ra tại sao Tần Phong lại mạo hiểm ở lại Linh Chi Bí Cảnh, cũng hiểu ra tại sao Tiền Đa Đa và Liễu Như Yên lại đột nhiên điên cuồng vơ vét hàng.

Phịch một tiếng!!

Phụng Thiên nói xong lập tức giả say, ngã đầu vào lòng mỹ nhân… Chẳng mấy chốc, các thế lực đều nhận được tin tức, tại chỗ phát ra những tiếng hét chói tai.

“Cái gì?

Ngươi nói lại lần nữa?

Di tích Tiên Đế!?” “Trời đất ơi, sao Linh Chi Bí Cảnh lại có di tích Tiên Đế được!?” “Trước đây có người nói với ngươi Linh Chi Bí Cảnh có di tích Tiên Vương, ngươi có tin không!?” “Linh Chi Bí Cảnh vốn do Tiên Đế **khai mở** ra, có di tích Tiên Đế có vẻ cũng rất hợp lý!” “Thảo nào Tần Phong có cơ hội chạy trốn mà lại chọn mạo hiểm ở lại, vì di tích Tiên Đế thì cũng dễ hiểu rồi!” “Ta đã nói sao bọn họ lại điên cuồng vơ vét hàng như vậy, hóa ra mở di tích Tiên Đế cần bảy chiếc chìa khóa, thế này thì mọi chuyện đều thông suốt rồi.” “Tổ tông phù hộ, phú quý ngút trời cuối cùng cũng đến lượt ta rồi!” “...” Các thế lực kích động không kìm được, hận không thể lập tức đi đào di tích Tiên Đế.

Thực ra cũng không trách bọn họ kích động như vậy, mà là người gần nhất có được di tích Tiên Đế là Long Ngạo Thiên, hiện đã dẫn dắt Chiến Thần Điện trở thành một trong ba thế lực lớn nhất Tiên giới.

Sự cám dỗ thực sự quá lớn, khiến người ta không thể bình tĩnh.

Nhưng là những lão quái vật đã sống không biết bao nhiêu năm, bọn họ không vội vàng mang tiền vào cuộc, mà cùng hẹn nhau đi tìm Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt để xác nhận lần cuối.

“Bắt đầu rồi sao!?” Phụng Thiên luôn chú ý đến động thái của các thế lực, thấy họ hành động liền vội vàng thay một bộ ngụy trang khác rồi đi theo.

Do Tần Phong hiện tại chỉ có một mình hắn là thuộc hạ, nên chỉ có thể để hắn một mình đóng nhiều vai.

Cũng may hắn trước đây từng làm thần bộ, có kinh nghiệm về ngụy trang, nếu không cũng chưa chắc đã đáp ứng được yêu cầu của Tần Phong.

Chẳng mấy chốc, Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt đã bị mọi người vây lại.

“Các ngươi muốn làm gì!?” Liễu Như Yên nhíu mày, cảnh giác nhìn chằm chằm mọi người.

“Không có gì, chỉ là có chuyện muốn thỉnh giáo!” Phó Sĩ Khang không hề nhượng bộ, lên tiếng trước: “Bản vương nghe nói ngươi đã gặp Tần Phong, còn thấy hắn dùng Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn làm chìa khóa.” “Sao bọn họ lại biết!?” Liễu Như Yên trong lòng cả kinh, nhưng vì muốn ăn một mình, sống chết không thừa nhận: “Chìa khóa gì?

Ta không hiểu các ngươi đang nói gì!” “Đúng vậy, chúng ta không hiểu!” Quý Bác Đạt cũng ở bên cạnh gật đầu phụ họa, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Chương 1262

“Thật sự không hiểu sao!?” Phó Sĩ Khang cười lạnh một tiếng: “Vậy các ngươi có thể giải thích một chút, tại sao Linh Uyên Thành của các ngươi lại điên cuồng vơ vét hàng không!?” “Phóng túng!!” Liễu Như Yên hừ lạnh một tiếng: “Nhà họ Phó các ngươi đã không còn như xưa, chúng ta cũng đều là Tiên Vương cảnh, Linh Uyên Thành chúng ta mua đồ gì, còn cần phải báo cáo với nhà họ Phó các ngươi sao!?” “Quá đáng!” Quý Bác Đạt cũng mặt mày lạnh băng: “Nhà họ Phó các ngươi là cái thá gì, cũng dám dạy Linh Uyên Thành chúng ta làm việc!?” “Dạy ngươi làm việc đấy, thì sao nào!!” Người đứng đầu các thế lực khác lập tức áp sát, uy áp kinh khủng cũng bùng nổ trong nháy mắt.

Tuy lần này Linh Uyên Thành có hai vị Tiên Vương, nhưng đối mặt với người đứng đầu của nhiều thế lực như vậy, vẫn không đủ sức chống cự, không chỉ có mấy chục vị Tiên Quân, mà còn có bảy, tám vị Tiên Vương.

“Chết tiệt!!” Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt tức đến nghiến răng, không biết tin tức này làm sao lại bị lộ ra ngoài.

“Đừng đánh, đừng đánh!” Phụng Thiên thấy thời cơ đã chín muồi, vội vàng làm theo kịch bản Tần Phong đưa, đứng ra châm dầu vào lửa: “Nếu Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt nói không biết, vậy thì để bọn họ đối diện Đại Đạo thề một câu là được rồi.” “Đối diện Đại Đạo thề!!” Sắc mặt của Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt xấu đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nếu họ thật sự đối diện Đại Đạo thề rằng mình không biết gì, không những không thể ăn một mình, mà còn bị Đại Đạo đánh chết tại chỗ.

“Có lý!” Mọi người **đều** gật đầu, ép hai người phải thề.

“Bắt nạt người quá đáng!!” Quý Bác Đạt còn muốn giãy giụa một chút, lập tức rút ra một thanh tiên kiếm.

Ông!

Ông!

Kiếm ý hóa thành bão táp quét qua trời đất, kèm theo tiếng kiếm minh chói tai.

Chỉ thấy Quý Bác Đạt như một vị kiếm tiên giáng trần, tiên kiếm trong tay tỏa ra vạn đạo kiếm quang, sau đó chém nhanh về phía Phụng Thiên và những người khác.

“Tìm chết!!” Phó Sĩ Khang nổi giận tại chỗ, lập tức kích hoạt huyết mạch Tiên Đế.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy giữa trán ông ta hiện ra một đồ án ngọn lửa màu vàng, khí tức cổ xưa và hùng hồn cũng từ trong cơ thể bùng nổ, khiến hư không xung quanh rung chuyển dữ dội.

“Huyết mạch Tiên Đế!” Sắc mặt Quý Bác Đạt đột nhiên thay đổi, lập tức cảm nhận được áp lực.

Nhưng hắn không có ý định từ bỏ, sau khi chém ra vạn đạo kiếm quang, hắn kéo Liễu Như Yên bên cạnh rồi co giò bỏ chạy.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang chém xuống, tiếng vang điếc tai.

Chỉ thấy Phó Sĩ Khang tung một quyền, lập tức đánh tan vạn đạo kiếm quang, hóa thành những điểm sáng li ti rơi xuống đất.

“Chạy đi đâu!!” Những người khác thấy hai người định chạy trốn, nhanh chóng xông lên vây kín họ lại.

“Liễu Như Yên, Quý Bác Đạt!” Phó Sĩ Khang vẻ mặt uy nghiêm nói: “Bản vương khuyên các ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn phối hợp, nếu hôm nay các ngươi không đối diện Đại Đạo thề, thì tuyệt đối đừng hòng rời đi.” “Đúng vậy!” Mọi người **đều** gật đầu phụ họa.

Không phải bọn họ thích ép người, mà là di tích Tiên Đế quá hấp dẫn.

“Xong rồi!” Quý Bác Đạt mặt đầy tuyệt vọng, biết là không thể ăn một mình được nữa.

“Được, ta thú nhận!” Liễu Như Yên nhìn các Tiên Vương xung quanh, chỉ có thể không cam lòng nói: “Ta quả thực đã gặp Tần Phong, theo hắn tìm đến một tế đàn.

Không chỉ chính tai nghe hắn nói về di tích Tiên Đế, mà còn tận mắt thấy hắn dùng Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn làm chìa khóa mở tế đàn.

Nhưng chìa khóa mở tế đàn có bảy chiếc, Tần Phong vì dựa vào Cửu Hoa Tiên Hạc nên đã vào sâu trong mộ thất, cho nên chỉ có hai chiếc chìa khóa.

Về năm chiếc còn lại thì không biết, đó là toàn bộ thông tin ta biết.” “Thật sự có di tích Tiên Đế!” Ánh mắt Phó Sĩ Khang và những người khác nóng rực, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

Bây giờ họ không chỉ kết nối được tất cả các manh mối, mà còn có được câu trả lời từ Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt, cũng có nghĩa là họ có thể yên tâm mang tiền vào cuộc rồi.

“Thành công!” Khóe miệng Phụng Thiên không nhịn được mà nhếch lên, bắt đầu gửi tin tức cho Tần Phong.

Chuyển cảnh, thế giới Trùng Đồng.

Tần Phong không biết mình đã luyện chế bao nhiêu, chỉ thấy bên cạnh xuất hiện một ngọn núi nhỏ.

“Chủ ngân, ta mỏi eo quá!” Tiểu Bạch mệt đến mức nằm bẹp xuống đất, tỏ ý thật sự làm không nổi nữa.

“Đừng có lảm nhảm, mau khiêng đi, trẻ con làm gì có eo!” Tần Phong như một ông chủ hắc ám bóc lột lao động trẻ em, nhét món đồ chơi nhỏ vừa được làm cũ vào lòng Tiểu Bạch.

“Huhu…” Tiểu Bạch phát ra tiếng nức nở tủi thân, tỏ ý mình là thỏ phú quý nhân gian.

Có thể chịu thiệt, nhưng không thể chịu khổ!!

“Xong rồi sao!?” Tần Phong nhận được tin tức từ Phụng Thiên, khóe miệng cũng nhếch lên theo.

Bây giờ các đại lão đã tranh nhau mang tiền vào cuộc, mà nguồn hàng bên hắn cũng vô cùng dồi dào, có thể yên tâm xuất hàng, muốn bao nhiêu cũng có thể cung cấp cho họ… Chẳng mấy chốc, Linh Chi Bí Cảnh đã trở nên náo nhiệt, các thế lực **đều** mang tiền vào cuộc.

Nhưng do ban đầu Phụng Thiên ra giá quá cao, sau lưng lại có tên con trai ngốc của địa chủ Tiền Đa Đa chống lưng, cộng thêm bây giờ có quá nhiều đại lão vào cuộc vơ vét hàng, nên giá cả cũng tăng với tốc độ cực kỳ khoa trương.

Tuy các đại lão vào cuộc cảm thấy đau lòng, nhưng vừa nghĩ đến di tích Tiên Đế, cuối cùng vẫn quyết định tăng cường độ vơ vét hàng.

“Oa, náo nhiệt quá!” Tần Phong thay bộ áo giáp của Tiếu Bách Hợp, cùng Tiểu Bạch đến khu chợ giao dịch.

Chỉ thấy trong chợ người đông như kiến, khắp nơi đều có thể thấy những tấm biển thu mua vật bồi táng của Tiên Vương.

Một số sạp hàng bán vật bồi táng còn bị người ta vây kín mít, tranh giành đến đỏ mặt tía tai.

“Tiền nhỏ, tiền nhỏ!” Trong mắt Tiểu Bạch lóe lên ánh sáng của kẻ mê tiền, không màng đến eo đau mà đi tìm chỗ bày sạp.

Khi Tiểu Bạch bày ra vài món đồ chơi nhỏ, khu chợ ồn ào cũng dần dần yên tĩnh lại.

Chỉ thấy ánh mắt của mọi người xung quanh đều đồng loạt đổ dồn về sạp hàng, qua khí tức năm tháng tỏa ra từ chúng, cùng với hoa văn đồ án, có thể nhận ra ngay là sản phẩm từ di tích Tiên Vương.

Rào một tiếng!!

Giống như sỏi rơi xuống mặt hồ, mọi người lập tức đổ xô lại.

“50 viên tiên tinh cực phẩm mỗi món, ta bao hết!” “Giá thị trường là 100 viên tiên tinh cực phẩm, ngươi sao dám mở miệng 50 viên tiên tinh cực phẩm!?” “Không nói nhiều, 110 viên tiên tinh cực phẩm, ta gói hết!” “Ta ra 120 viên tiên tinh cực phẩm…” “...” Trước sạp hàng, mọi người tranh giành đến đỏ mặt tía tai, khiến Tần Phong cảm nhận được sự điên cuồng của đám rau hẹ.

Nhưng là một nhà tư bản lòng dạ đen tối, hắn không vội ra tay, mà dùng Tiên Nô Pháp Ấn gọi Phụng Thiên tới, muốn đẩy giá lên cao hơn nữa.

Chương 1263

“Đến đây!!” Phụng Thiên nhận được mệnh lệnh, không ngừng vó ngựa chạy tới.

Hơn nữa, y cũng làm theo yêu cầu của Tần Phong, thay một bộ trang phục hoàn toàn mới, diễn một vai diễn quần chúng hoàn toàn mới.

“150 viên tiên tinh cực phẩm!!” Có người sốt ruột, lập tức báo giá cao.

“Vãi, 150 viên!” Mọi người xung quanh lập tức kinh hô, cảm thấy thế giới này thật xa lạ.

Trước đây đơn vị tính tiền của họ đều là tiên tinh hạ phẩm, trung phẩm, ngay cả tiên tinh thượng phẩm cũng rất ít khi dùng đến, nhưng bây giờ mở miệng là tiên tinh cực phẩm.

Chẳng lẽ cả Tiên giới, chỉ có bọn họ nghèo rớt mồng tơi!?

“200 viên tiên tinh cực phẩm!!” Ngay khi đối phương tưởng đã chắc kèo, Phụng Thiên chen qua đám đông bước vào.

“Vãi, 200 viên tiên tinh cực phẩm!” Mọi người xung quanh lại kinh hô, đột nhiên phát hiện thế giới này quá điên cuồng.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ tuyệt đối không dám tin, thứ phế phẩm trước đây không ai thèm, bây giờ lại trở thành hàng hot, hét thêm vài lần nữa là có thể mua được một món trung phẩm tiên khí rồi.

“Ngươi ngon!!” Đối phương thấy đồ bị giành, hung hăng trừng mắt nói: “220 viên tiên tinh cực phẩm mỗi món, ta lấy hết!” “250 mỗi món!!” Phụng Thiên như không thấy ánh mắt cảnh cáo của đối phương, kiên quyết thực hiện nhiệm vụ theo chỉ lệnh của Tần Phong.

“Khốn kiếp!!” Đối phương bị kích động tại chỗ, quay đầu hung hăng uy hiếp: “Ta thấy ngươi không muốn sống nữa rồi, dám giành đồ với ta, ngươi có biết ta là người của nhà họ Phó không!?” “Nhà họ Phó thì sao!?” Phụng Thiên rất khiêu khích: “Không mua nổi thì cút đi, đừng ở đây mất mặt!” “Ngươi tìm chết!!” Đối phương hoàn toàn nổi giận, rút đao chém về phía Phụng Thiên.

“Phóng túng!!” Trong mắt Phụng Thiên lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, uy áp của Tiên Quân bùng nổ trong nháy mắt.

Ầm ầm ầm!!

Uy áp kinh khủng như mười vạn ngọn núi lớn giáng xuống, đè ép mọi người tại hiện trường lập tức quỳ rạp xuống đất.

“Vãi, dũng mãnh thế sao?!” Mọi người xung quanh sợ đến mí mắt giật giật.

Tuy Phụng Thiên có tu vi Tiên Quân cảnh, nhưng nhà họ Phó có cường giả Tiên Vương tọa trấn, lại còn có lực lượng huyết mạch Tiên Đế gia trì.

Y không nể mặt nhà họ Phó như vậy, thật không sợ nhà họ Phó sau này báo thù sao!?

“Một Tiên Quân quèn, cũng dám ngang ngược!” Đối phương khó khăn ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ không phục: “Gia chủ nhà họ Phó ta là cường giả Tiên Vương cảnh, ngươi dám sỉ nhục ta như vậy, gia chủ nhà họ Phó ta sẽ không tha cho ngươi đâu.” “Coi như ngươi giỏi!” Ngay khi mọi người tưởng Phụng Thiên sẽ cứng rắn một phen, y lại đột nhiên ném lại một câu hăm dọa rồi quay đầu bỏ đi.

“Cứ thế mà đi rồi á!?” Mọi người xung quanh đều ngẩn ra.

Bọn họ quần cũng đã cởi rồi, chờ một trận đại chiến, ai ngờ y lại nhát gan như vậy.

“Coi như ngươi biết điều!” Đối phương vừa nghĩ đến giá gốc 250 viên tiên tinh cực phẩm, bị mình ép giá xuống 220 là lại vui mừng.

Mà Phụng Thiên sau khi rời đi cũng không rảnh rỗi, lại bị Tần Phong yêu cầu thay một bộ trang phục mới, đến tế đàn để tiếp tục diễn một vai quần chúng mới.

Lúc này, các đại lão mang tiền vào cuộc **đều** đến trước tế đàn.

Tuy bây giờ họ đều là bá chủ một phương, nhưng lúc trẻ cũng từng đến Linh Chi Bí Cảnh lịch luyện, tự nhiên cũng có không ít người từng thấy tế đàn ở đây, cho nên khi thấy tế đàn cũng không nghi ngờ đây là giả.

“Thật không ngờ…” Có người không nhịn được cảm thán: “Tế đàn không đáng chú ý này, lại có thể mở ra di tích Tiên Đế!” “Ai nói không phải chứ!” Có người cũng cảm thán theo: “Nếu không phải lần này di tích Tiên Vương xuất thế, e rằng không ai nghĩ đến đây có di tích Tiên Đế.

Vị tiền bối này quả thật đã nghiên cứu thấu đáo lòng người, biết rằng nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.” “Đừng cảm thán nữa, mau qua đây xem!” Phó Sĩ Khang nhảy lên tế đàn, nhìn một lượt rồi nói: “Nơi này quả nhiên giống như Liễu Như Yên nói, trên tế đàn đã mọc lên hai cột đá, còn có năm hố đá chưa mọc lên.” “Quả thật như vậy!” Mọi người tiến lên xem, có người lên tiếng phân tích: “Hai cột đá đã mọc lên này, chắc là do Tần Phong dùng Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn mở ra, năm hố đá còn lại chắc là tương ứng với năm món bảo vật khác.” “Ừm!” Những người khác gật đầu tán thành, tỏ ý chắc chắn là như vậy.

“Được rồi!” Phó Sĩ Khang đi vào chủ đề chính: “Bây giờ chúng ta đã biết cách mở di tích Tiên Đế, các vị đừng giấu giếm nữa, mau lấy bảo vật mà mình có được trong di tích Tiên Vương ra thử xem!” “Thử xem!?” “Thử xem!?” Mọi người hoàn toàn không ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, **đều** lấy ra bảo vật cướp được trong di tích Tiên Vương.

Chỉ thấy sau khi họ ném bảo vật về phía tế đàn, hư không đột nhiên gợn lên từng gợn sóng, giống như ném vàng xuống sông, chỉ nghe một tiếng động rồi không có gì nữa.

“Tình hình gì vậy!?” Mọi người lập tức sốt ruột, đổ xô lên tế đàn.

Vốn tưởng không phải chìa khóa thì còn lấy lại được, ai ngờ lại bị nuốt chửng hết.

“May mà đến kịp!” Phụng Thiên chạy đến nơi còn chưa kịp nghỉ ngơi, vội vàng điều chỉnh cảm xúc của mình… "Tại sao lại thế này!?" Phó Sĩ Khang cũng không thể giữ được bình tĩnh, vội vàng tiến lên xem xét có chuyện gì.

Phải biết rằng, những bảo bối đó đều là bọn họ liều mạng **cửu tử nhất sinh**, từ di tích của Phá Quân Tiên Vương **liều mạng** mang ra ngoài.

Lấy một hai món làm chìa khóa thì không vấn đề, nhưng lấy đi toàn bộ không khác gì muốn lấy mạng già của bọn họ. "Mẹ nó, cái tế đàn rách nát gì thế này!" Có kẻ nóng tính muốn ra tay phá hủy tế đàn. "Không được, không được!" Phụng Thiên điều chỉnh lại cảm xúc, vội vàng tiến lên ngăn cản: "Tế đàn này là mấu chốt để mở di tích Tiên Đế, nếu ngươi phá hủy nó, chúng ta làm sao mở được di tích?

Nếu phá hủy tế đàn mà nó cũng không nhả bảo bối ra, chúng ta chẳng phải là mất cả chì lẫn chài sao?!" "Đúng vậy, không thể phá hủy!!" Những người khác cũng phản ứng lại, vội vàng tiến lên giữ chặt kẻ đang kích động. "Vậy các ngươi nói xem phải làm sao!?" Có người vừa tức vừa vội nói: "Cái tế đàn này nuốt mọi thứ, nhà ai mà chịu nổi nó nuốt kiểu này chứ!?" "Chuyện này quả thực có chút kỳ lạ!" Phó Sĩ Khang lại lần nữa nhìn về phía tế đàn, nhíu mày nói: "Cho dù đây là di tích của Tiên Đế, cũng không thể cái gì cũng nuốt chứ?

Hơn nữa đã nuốt của chúng ta nhiều bảo bối như vậy mà không có chút phản ứng nào, điều này rất không hợp lý!" "Đúng là không hợp lý!" Mọi người cũng đều im lặng lại, bắt đầu quan sát tế đàn.

Bọn họ là thủ lĩnh của các thế lực, đều là những lão hồ ly đã sống không biết bao nhiêu năm, đối với tình huống này lập tức đề cao cảnh giác, cũng đang suy nghĩ có nên tiếp tục vét hàng hay không. "Rất cẩn thận, tiếc là chủ thượng đã liệu trước rồi!" Phụng Thiên không hoảng không vội mở miệng nói: "Các vị, theo lời kể của Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt trước đó, khái niệm bảy chiếc chìa khóa này chỉ là suy đoán của Tần Phong..." "Ý của ngươi là..." Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Phụng Thiên, ra hiệu cho y nói ra suy nghĩ của mình. "Ý của ta là..." Phụng Thiên bắt đầu từng bước dụ dỗ: "Có thể căn bản không có cái gọi là bảy chiếc chìa khóa, chỉ khi số lượng bảo bối đầu tư vào đạt đến một mức độ nhất định mới kích hoạt tế đàn, làm một cột đá trồi lên.

Kích hoạt toàn bộ bảy cột đá mới có thể mở ra di tích Tiên Đế." "Cái này..." Mọi người lập tức lộ vẻ trầm tư, lại lần nữa nhìn về phía tế đàn cũ nát.

Bởi vì Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn đã kích hoạt hai lần, nên mới có suy đoán về bảy chiếc chìa khóa.

Nhưng nghĩ ngược lại, với mức độ quý giá của Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn, việc kích hoạt tế đàn hai lần dường như cũng hợp tình hợp lý. "Hình như vẫn chưa cắn câu!" Phụng Thiên nhìn đám người đang im lặng, đành phải dùng đến tuyệt chiêu mà Tần Phong đã đưa, bắt đầu lẩm bẩm: "Cách mở này chưa từng nghe thấy bao giờ, giống như một hũ thưởng tích lũy vậy, một khi trúng thưởng là có thể thu hoạch toàn bộ tài sản của mọi người." Lời vừa dứt— Toàn trường chấn động.

Bọn họ không phải cường giả Tiên Quân cảnh thì cũng là cường giả Tiên Vương cảnh, tự nhiên có thể nghe rõ tiếng lẩm bẩm của Phụng Thiên.

Hơn nữa từ việc bọn họ phong tỏa Linh Chi Bí Cảnh, truy bắt Tần Phong là có thể thấy, bọn họ đều là một đám người tham lam vô độ, không có giới hạn gì, căn bản không chịu nổi sự cám dỗ trần trụi của tiền bạc như thế này. "Cũng không phải là không thể thử!" Các thế lực nhìn tế đàn, bắt đầu đăm chiêu suy nghĩ.

Dù sao thì bây giờ họ cũng đã cử người đi vét hàng rồi, có thể thử theo hướng suy nghĩ của Phụng Thiên, nếu thật sự cột đá thứ ba trồi lên, thì tiếp tục vét hàng, còn nếu không thể trồi lên, kịp thời dừng lỗ vẫn còn kịp.

Chương 1264

Chẳng mấy chốc— Tin tức các thế lực tiếp tục vét hàng lan truyền, giá cả lại bước vào một vòng tăng giá mới.

Nhưng tiền bạc làm động lòng người, có một số kẻ đã ngồi không yên.

Chỉ thấy một đám lớn những kẻ liều mạng sống bằng nghề đâm chém bắt đầu đi khắp nơi giết chóc các tán tu có hàng, thậm chí có kẻ to gan lớn mật, ngay cả nhân viên vét hàng của các thế lực lớn cũng không tha. "Khốn kiếp!!" Các thế lực lớn biết tin, tất cả đều giận không thể át.

Chỉ thấy họ lập tức phái ra hai đội người ngựa, một đội công khai truy sát đám liều mạng để báo thù, một đội ngầm giả dạng đám liều mạng để cướp hàng.

Chủ trương chính là hàng ta muốn, tiền ta cũng không muốn trả! "Vãi chưởng, đây không phải là bắt nạt người thật thà sao!?" Tần Phong rất nhanh đã nhận ra có điều không ổn, vội vàng dẫn Tiểu Bạch rời khỏi khu giao dịch.

Nhưng trước khi đi, hắn không quên thanh lý hết số hàng tồn trong tay, kiếm nhẹ vài chục vạn cực phẩm tiên tinh. "Thằng nhóc này đúng là một tai họa!" Lục gia càng nhìn càng kinh hãi, vội vàng hút một hơi thuốc để trấn tĩnh.

Nếu không phải ông ta tận mắt chứng kiến, thì tuyệt đối không dám tin một tên Địa Tiên đỉnh phong có thể gây ra nhiều chuyện tai ương đến vậy, cả Linh Chi Bí Cảnh không chỉ vì hắn mà loạn, mà còn chết vô số người.

Bây giờ ông ta bắt đầu nghi ngờ, Tần Phong có phải là Hồng

Nguyệt giáng sinh hay không.

Ngoài loại tai họa Hồng Nguyệt giáng sinh đó ra, ai có thể gây ra nhiều chuyện như hắn chứ!?

Còn về việc Tần Phong kiếm được vài chục vạn cực phẩm tiên tinh, ông ta không hề liên tưởng đến hàng giả, dù sao Tần Phong cũng là người đầu tiên tiến vào di tích Tiên Vương, có thể lấy ra nhiều hàng như vậy cũng là hợp tình hợp lý. "Nhóc con, để ý ngươi lâu rồi!" Tần Phong vừa rời khỏi khu giao dịch, liền bị một đám người vây lại. "Các ngươi muốn làm gì!?" Tần Phong liếc mắt qua đối phương.

Tổng cộng có mười bảy người, trong đó mười sáu tên là tiểu đệ Chân Tiên, kẻ cầm đầu là một tên Kim Tiên sơ giai. "Không làm gì cả!" Tên Kim Tiên cầm đầu cười hì hì nói: "Anh em mấy người gần đây thiếu tiền tiêu, thấy tiểu huynh đệ ở khu giao dịch kiếm bộn tiền, nên muốn mượn tiểu huynh đệ chút tiền tiêu vặt, cũng không mượn nhiều, 20 vạn cực phẩm tiên tinh là được." "Mượn tiền ta!?" Tần Phong không nhịn được cười nói: "Ta chỉ sợ các ngươi có mạng mượn, không có mạng tiêu thôi!" "Nhóc con!" Sắc mặt tên Kim Tiên cầm đầu lập tức lạnh xuống: "Ngươi đây là mời rượu không uống, muốn uống rượu phạt à!?" "Haizz!!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Không hiểu vì sao mình nói thật thì không ai tin, nói dối thì lại có nhiều người tin răm rắp. "Nhóc con, ngươi tìm chết!!" Một tên tiểu đệ Chân Tiên cảnh tính tình khá nóng nảy, lập tức vung quyền lao về phía Tần Phong. "Chút Chân Tiên, cũng dám ra tay với Địa Tiên ta!" Tần Phong lười rút ra tổ truyền ma kiếm, lập tức siết chặt nắm đấm tung một quyền ra.

Ầm ầm ầm!!

Quyền ý kinh khủng trong nháy mắt bùng nổ, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Tiếp theo là tiếng va chạm vang trời điếc tai, từng vòng gợn sóng có thể thấy bằng mắt thường lan ra giữa hai người. "Phụt!!" Tên tiểu đệ Chân Tiên lập tức cảm thấy lồng ngực cuộn trào, phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay sau đó, thân thể y như một viên đạn đại bác rời nòng, bị Tần Phong một quyền đánh bay ra ngoài, quyền phong mạnh mẽ càng hóa thành bão táp, thổi bay mọi thứ xung quanh. "Sao có thể!!" Đám người đối phương kinh hô đầy khó tin, không dám tin Chân Tiên lại bị Địa Tiên đánh bại. "Nhục thân mạnh thật!" Lục gia rít một hơi thuốc nói: "Tiểu tai họa này đã bắt đầu tu luyện Chúc Dung Hỏa Luyện rồi, xem như là thể tu chính hiệu.

Theo quy củ của Tiên Minh, thể tu thuộc Lang gia ta quản, lão Tây, ngươi cũng không muốn chuyện đồ đệ cưng của mình lừa người vào tròng bị truyền ra ngoài chứ..." "Còn dám phản kháng!!" Kẻ cầm đầu Kim Tiên vẫn chưa nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, khí tức quanh thân dao động với tốc độ kinh người tăng vọt.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng đao ý kinh khủng đột nhiên bùng nổ, như bão táp càn quét khắp nơi.

Chỉ thấy trong mắt đối phương không mang chút tình cảm nào nhìn về phía Tần Phong, trong tay thì đã có thêm một thanh đại đao lấp loáng hàn quang. "Thằng nhóc này xong rồi!" Đám tiểu đệ xung quanh lập tức lộ vẻ vui mừng.

Mặc dù Tần Phong lấy Địa Tiên đỉnh phong đánh bại Chân Tiên cảnh khiến bọn chúng vô cùng kinh ngạc, nhưng tuyệt đối không thể vượt hai đại cảnh giới, đánh bại lão đại Kim Tiên cảnh của bọn chúng được. "Nhóc con, ngươi rất mạnh, tiếc là gặp phải ta!" Tên Kim Tiên cầm đầu lạnh lùng hừ một tiếng, tay cầm đại đao lấp loáng hàn quang lao nhanh về phía Tần Phong, quanh thân còn cuộn trào sấm sét cuồng bạo mà kinh khủng.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy sấm sét kinh khủng lóe lên trong hư không, trong nháy mắt đã xuất hiện phía trên Tần Phong.

Ngay sau đó một đao từ trên xuống dưới chém xuống, không một chút hoa mỹ, vô tận đao ý ngưng tụ thành đao quang chói mắt, như Thái Sơn áp đỉnh chém về phía Tần Phong. "Mạnh quá!!" Đám tiểu đệ xung quanh lập tức cảm nhận được một luồng áp lực mãnh liệt, nhưng vẫn khó che giấu được ánh sáng kích động lóe lên trong mắt. "Chỉ thế thôi!?" Tần Phong hờ hững liếc một cái, bước lên một bước lại lần nữa vung quyền.

Mặc dù nhát đao này của đối phương rất không đơn giản, có thể thấy tạo nghệ trên đao đạo rất mạnh, nhưng vẫn chưa đủ tư cách để hắn rút kiếm, cũng chỉ có thể thêm cho hắn một chút buff mà thôi.

Ầm ầm ầm!!

Nắm đấm bộc phát ra một luồng dao động cực kỳ kinh khủng, phảng phất có thể một quyền đánh nát cả bầu trời. "Ặc..." Giọng nói của đám người xung quanh im bặt, như bị bóp cổ.

Vốn tưởng Tần Phong là con cừu non chờ làm thịt, ai ngờ hắn lại là một con sói đội lốt cừu, khí tức bùng nổ của Địa Tiên đỉnh phong còn mạnh hơn cả Kim Tiên.

Ầm ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, tiếng nổ điếc tai cũng vang vọng khắp đất trời.

Chỉ thấy đao khí đáng sợ và quyền kình đan vào nhau, trong hư không cũng nổi lên từng vòng gợn sóng, ngay sau đó liền dấy lên một luồng sóng xung kích năng lượng kinh khủng. "Sao lại thế này!?" Trong mắt tên Kim Tiên cầm đầu tràn đầy kinh ngạc, nghiêm trọng hoài nghi mình hôm nay phê thuốc rồi.

Nhưng cơn đau dữ dội truyền đến từ hổ khẩu tay phải đang cầm đao nói cho gã biết, hôm nay gã tuyệt đối không phê thuốc, mà là gặp phải yêu nghiệt trong truyền thuyết trên bảng Thiên Tư.

Chương 1265

Ngay sau đó cũng không cho gã thời gian cầu xin tha thứ, lực đạo kinh khủng đã truyền đến người gã. "Phụt!!" Tên Kim Tiên cầm đầu ngực cuộn trào dữ dội, tại chỗ phun ra một ngụm máu già tám hai năm.

Cũng giống như tên tiểu đệ Kim Tiên lúc trước, biến thành viên đạn đại bác rời nòng, bị Tần Phong một quyền đánh bay ra ngoài, quyền phong kinh khủng lại lần nữa hóa thành bão táp, thổi bay mọi thứ xung quanh một lần nữa. "Gặp phải thứ dữ rồi, gió lớn, té thôi!!" Đám tiểu đệ xung quanh không còn quan tâm đến lão đại nhà mình, mặt đầy kinh hãi quay người bỏ chạy. "Kẻ bại trận phải để lại gốc, đây là quy củ của Hoang Cổ!" Tiểu Bạch từ trong lòng Tần Phong chui ra, trịnh trọng rút ra Thượng Phương Bảo Kiếm.

Vút một tiếng!!

Chỉ thấy Tiểu Bạch nhanh như chớp biến mất tại chỗ, ngay sau đó liền vang lên những tiếng kêu thảm thiết thê lương. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của ký chủ đoạn tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của ký chủ đoạn tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" "..." Liên tục 17 thông báo vang lên, không ai thoát khỏi ma trảo của Tiểu Bạch. "Tàn bạo quá!" Tần Phong tiện tay nhặt một thanh trường kiếm, hóa thành một đạo kiếm quang biến mất không thấy. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lấy mạng người, nhận được 100 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lấy mạng người, nhận được 100 điểm phản diện!" "..." Cũng là 17 thông báo vang lên, không ai thoát khỏi ma trảo của Tần Phong. "Tiền ơi là tiền!!" Trong mắt Tiểu Bạch lóe lên ánh sáng mê tiền, nhanh chóng lao tới nhặt những đồng kim hồn tệ rơi vãi. "Ặc..." Lục gia ở trong bóng tối lặng lẽ quan sát, nhất thời không phân biệt được ai mới là súc sinh. "Đi thôi!" Tần Phong gọi Tiểu Bạch một tiếng, đi về phía tế đàn. "Đợi thỏ ta với!" Tiểu Bạch nhanh nhẹn dọn dẹp xong chiến trường, sau đó chạy bằng đôi chân ngắn cũn nhảy lên vai Tần Phong.

Không lâu sau khi Tần Phong rời đi, một đám người vây lại.

Do nơi này cách khu giao dịch rất gần, động tĩnh chiến đấu vừa rồi lại quá lớn, nên rất nhiều người trong khu giao dịch đã nghe thấy, vừa đến đã thấy mười bảy thi thể nằm trong vũng máu. "Vãi chưởng, một lần chết mười bảy người, đây là giết đỏ mắt rồi sao?!" "Không muốn chết thì mau rời đi, ta sợ có mạng kiếm tiền, không có mạng tiêu!" "Linh Chi Bí Cảnh đã bị phong tỏa, ngay cả thiết bị liên lạc cũng không dùng được, chúng ta làm sao rời đi đây!?" "Vãi chưởng, lão tử đây là gặp phải tai bay vạ gió à!" "Bây giờ đều đã giết đỏ mắt rồi, mọi người chỉ có thể tự cầu phúc thôi!" "Dù sao ngang dọc cũng là chết, không bằng liều một phen!" "Đúng vậy, đám chó chết kia phong tỏa Linh Chi Bí Cảnh, chúng ta cũng có thể đi cướp di tích Tiên Đế." "Nói không sai, đánh cược một lần, phi kiếm biến thành thuyền lớn!" "..." Nhiều thanh niên nhiệt huyết nổi nóng lên, lập tức lao nhanh về phía tế đàn.

Nhưng cũng có rất nhiều người quý mạng, lựa chọn ngoan ngoãn chờ đợi, tin rằng tông môn lâu ngày không liên lạc được với mình, chắc chắn sẽ phái người đến tìm.

Cũng có những kẻ coi tiền như mạng, nắm bắt cơ hội liều mạng kiếm tiền.

Chẳng mấy chốc— Tần Phong đã đến trước tế đàn.

Cũng lo lắng bị các đại lão mang vốn vào sân nhìn ra sơ hở, hắn cẩn thận nhét Tiểu Bạch vào trong lòng, chỉ cần dám ló đầu ra là lập tức búng trán một cái. "Hu hu..." Tiểu Bạch mặt đầy uất ức khóc lóc: "Thỏ ta còn nhỏ như vậy, sao có thể đánh thỏ chứ!?" "Con nhà mình là để đánh!" Tần Phong phảng phất như đang dạy dỗ con, vô tình nhét Tiểu Bạch trở lại.

Lúc này— Một đám đại lão vào sân đang vây quanh tế đàn, vẻ mặt bực bội không thể che giấu.

Bọn họ đã đầu tư vào tế đàn một lượng lớn bảo bối, sơ bộ tính toán đã chi gần một triệu cực phẩm tiên tinh, nhưng cột đá thứ ba vẫn chậm chạp không trồi lên. "Tế đàn này tuyệt đối có vấn đề!!" Có người cuối cùng không nhịn được, lên tiếng chất vấn.

Bọn họ đã chi gần một triệu cực phẩm tiên tinh để vét hàng, dù là đùi của tiên tử cao ngạo cũng đập mở được rồi, nhưng vẫn không thể làm cột đá thứ ba của tế đàn trồi lên.

Bọn họ có tiền, nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngốc! "Hình như không còn tự tin nữa rồi?

Phải tung ra chút tin tốt thôi!" Tần Phong nhìn vẻ mặt bực bội của mọi người, vội vàng lén lút bấm một đạo chỉ quyết.

Ầm ầm ầm!!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển nhẹ, tế đàn cũng lóe lên ánh sáng chói mắt.

Ngay sau đó, dưới sự chứng kiến của toàn trường, cột đá thứ ba từ từ trồi lên khỏi tế đàn, khiến tâm trạng vốn đang vô cùng bực bội của mọi người lập tức lấy lại niềm tin đầu tư... "Lên rồi, lên rồi!!" Phó Sĩ Khang và những người khác lập tức kích động, phảng phất như thấy được ánh bình minh của chiến thắng. "Thấy chưa, ta đã nói đây là hũ thưởng tích lũy mà!" Phụng Thiên cũng lập tức nhảy ra gào lên, trong lòng thì thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi đối phương đầu tư nhiều bảo bối như vậy, mà mãi không thấy cột đá thứ ba trồi lên, khiến y một phen lo lắng thấp thỏm, sợ những nhà đầu tư này chạy mất.

Nhưng may mà Tần Phong đến kịp lúc, tung ra một tin tức tốt. "Phải tăng cường đầu tư!!" Phó Sĩ Khang lập tức lên tiếng đề nghị: "Di tích Tiên Đế này tuyệt đối không phải sức một nhà có thể mở được, chúng ta phải đồng tâm hiệp lực mới có hy vọng mở ra di tích." "Đúng vậy, phải đồng tâm hiệp lực!" Mọi người đồng tình gật đầu, đáy mắt lại lóe lên một tia tham lam.

Trước đó bọn họ còn hối hận không cướp được thêm vài món bảo bối từ di tích Tiên Vương, bây giờ không chỉ có cơ hội phân chia lại, mà còn có cơ hội nuốt trọn cả hũ thưởng. "Hắc hắc, lại cắn câu rồi!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên, còn khó đè nén hơn cả khẩu AK.

Mặc dù các thế lực đều có tính toán riêng, nhưng lúc này bọn họ lại thật sự đồng tâm hiệp lực.

Chỉ thấy bọn họ lần lượt lấy ra những bảo bối tìm được từ di tích Tiên Vương, sau đó không chút do dự ném về phía tế đàn, như đá cuội rơi xuống nước tạo nên từng vòng gợn sóng.

Mà tế đàn cũng không từ chối bất cứ thứ gì, bao nhiêu cũng có thể nuốt xuống. "Tai họa à!!" Lục gia đặt tẩu thuốc xuống, không nhịn được cảm thán.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông ta tuyệt đối không dám tin, kẻ đứng sau giật dây lại là một tên Địa Tiên đỉnh phong, nhiều Tiên Quân, Tiên Vương như vậy lại bị hắn xoay như chong chóng. "Khối Hồng Ti Long Mộc này của ta ai muốn!?" Ngay khi mọi người đang bận rộn tăng cường đầu tư, một nam tử Tiên Quân đột nhiên hét lớn.

Chỉ thấy gã giơ cao tay phải, trong tay cầm một khối gỗ hình trái tim lớn bằng lòng bàn tay, toàn thân xanh biếc, lấp lánh lục quang, mơ hồ còn có thể thấy những sợi tơ đỏ lướt qua. "Lại là Hồng Ti Long Mộc!" Tần Phong nghe tiếng nhìn sang, mắt lập tức sáng lên.

Theo ghi chép trong Bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ, điều kiện hình thành của Hồng Ti Long Mộc cực kỳ hà khắc, cần có một con rồng khổng lồ chết ở nơi cực dương, bên cạnh lại vừa hay phải có một cây thần mộc.

Trong vài chục vạn năm sau đó, thần mộc sẽ từ từ hấp thụ năng lượng huyết nhục của rồng khổng lồ.

Chương 1266

Mà thần mộc sau khi hấp thụ năng lượng huyết nhục của rồng khổng lồ trong vài chục vạn năm, không chỉ chuyển hóa thành Hồng Ti Long Mộc, mà trong đó còn thai nghén ra một tia long hồn, luyện chế thành tiên khí sẽ hình thành khí linh bẩm sinh.

Còn tiên khí mà hắn luyện chế trước đây, đều là khí linh hình thành sau trong quá trình luyện chế.

Giải thích đơn giản là... tiên khí cùng cấp bậc, khí linh hình thành sau không thể đánh lại khí linh bẩm sinh!

Nhưng loại dược liệu có thể luyện chế khí linh bẩm sinh này vô cùng hiếm thấy, ngay cả Tây trưởng lão của Tiên Minh, một luyện khí sư cấp bán bộ Thiên Đạo có tu vi chuẩn Tiên Đế, cả đời cũng chưa thấy qua mấy lần. "Lại ở trong tay ngươi!!" Mọi người lần lượt quay đầu nhìn lại, tham lam nhìn vào khối Hồng Ti Long Mộc.

Bọn họ không xa lạ gì với khối Hồng Ti Long Mộc này, lúc mở kho báu của di tích Tiên Vương, họ đã chú ý đến nó.

Nhưng vì bộ sưu tập trong kho báu quá phong phú, trong đó còn có mấy kiện thượng phẩm tiên khí thành phẩm, nên đợi đến khi họ phân chia xong quay lại, khối Hồng Ti Long Mộc này đã bị người ta cướp đi mất rồi. "Một triệu!!" Nam tử Tiên Quân không để ý đến mọi người, lập tức ra giá: "Ta chỉ bán một triệu cực phẩm tiên tinh, ai có thể **lấy ra** một triệu cực phẩm tiên tinh, khối Hồng Ti Long Mộc này của ta sẽ thuộc về người đó." "Một triệu!?" Mọi người lập tức nhìn nhau.

Thực ra theo mức độ quý giá của Hồng Ti Long Mộc, một triệu cực phẩm tiên tinh tuyệt đối là lời to, nhưng bây giờ bọn họ đang đồng tâm hiệp lực mở di tích Tiên Đế, tự nhiên không ai muốn bỏ ra số tiền này. "Các ngươi tốt nhất đừng làm bậy!" Nam tử Tiên Quân phảng phất nhìn thấu suy nghĩ của mọi người, lập tức nói: "Mặc dù các ngươi có mấy vị cường giả Tiên Vương cảnh, nhưng ta có tự tin hủy đi khối Hồng Ti Long Mộc này trước khi các ngươi ra tay." "Vị tiểu huynh đệ này hiểu lầm rồi phải không!?" Phó Sĩ Khang lập tức thay đổi vẻ mặt tươi cười nói: "Chúng ta đều là một thể, ai lại làm hại ngươi chứ?

Ta đề nghị ngươi vẫn nên ném Hồng Ti Long Mộc vào đi, lát nữa chúng ta cùng nhau vào di tích Tiên Đế chẳng phải tốt đẹp sao!?" "Không cần đâu!" Nam tử Tiên Quân thái độ kiên quyết nói: "Di tích Tiên Đế ta không đi nữa, kiếm được một triệu cực phẩm tiên tinh, ta đã rất biết đủ rồi!" "Ồ!?" Tần Phong không nhịn được liếc nhìn đối phương.

Vốn tưởng tất cả mọi người sẽ lựa chọn điên cuồng đầu tư, ai ngờ lại có người chống lại được cám dỗ lựa chọn toàn thân rút lui, không biết nên nói gã là người tỉnh táo giữa nhân gian, hay là nên nói gã đã nhìn thấu tất cả. "Chủ thượng!" Phụng Thiên nhìn về phía Tần Phong, hỏi có cần diệt khẩu không.

Bây giờ khó khăn lắm mới dụ được đám đại lão này vào sân, không thể để nam tử Tiên Quân này phá hỏng được. "Cứ xem sao đã!" Tần Phong không vội ra tay.

Dù sao đối với một luyện khí sư mà nói, sự cám dỗ của Hồng Ti Long Mộc thực sự quá lớn, hắn thà từ bỏ cơ hội thu hoạch lần này, cũng không hy vọng Hồng Ti Long Mộc xảy ra vấn đề gì. "Mỗi người một chí, được rồi!" Phó Sĩ Khang ra vẻ thở dài, vung tay liền lấy ra một triệu cực phẩm tiên tinh. "Đa tạ!!" Nam tử Tiên Quân cũng không khách khí.

Sau khi nhận một triệu cực phẩm tiên tinh, liền ném Hồng Ti Long Mộc cho Phó Sĩ Khang, sau đó không ngoảnh đầu lại nhanh chóng rời đi. "Phó gia chủ, không được đâu!" Những người khác lập tức lo lắng nói: "Hắn nói không đi là thật sự không đi sao?

Lỡ như hắn nhận tiền, bán hàng xong, đợi di tích Tiên Đế mở ra lại quay lại tranh giành với chúng ta thì sao?

Tiền lệ này không thể mở ra được!" "Ta tin rằng Tiên giới vẫn còn nhiều người chính nghĩa!" Phó Sĩ Khang ra vẻ chính khí lẫm liệt, không quên ra hiệu cho một Tiên Quân dưới trướng. "Phó gia chủ nhân nghĩa!" Những người khác lần lượt giơ ngón tay cái, từ tận đáy lòng khâm phục Phó Sĩ Khang. "Hiểu rồi!" Tiên Quân dưới trướng lập tức hiểu ý, đuổi theo chuẩn bị lấy lại tiền. "Phì, đúng là không biết xấu hổ!" Tần Phong mặt đầy ghét bỏ phì một tiếng, sau đó lặng lẽ rời khỏi hiện trường.

Chuẩn bị tìm một nơi không có người gần đó, dùng Phóng Trục Chi Thuật để dọn sạch hũ thưởng. "Ngộp chết thỏ ta rồi!" Tiểu Bạch thấy xung quanh không có ai, từ trong lòng Tần Phong nhảy ra.

Tiếp đó khoanh tay, vểnh mông lên, cuối cùng chân trái duỗi ra trước 45 độ, dậm xuống đất theo một nhịp điệu độc đáo, ra vẻ tức giận để Tần Phong đoán. "Mau qua đây làm việc!" Tần Phong không có ý định đoán.

Dù sao không phải tuổi thơ của ai cũng có thể giống như người Đông Bắc, có những thứ như thiên mã, mặt trăng nhân tạo, gấu Bắc Cực, chim cánh cụt, khinh khí cầu, tàu đệm khí, lê đông lạnh bày bán... "Hu hu..." Tiểu Bạch kháng nghị vô hiệu, bị túm tai thỏ xách lên.

Nhưng ngay sau đó nó liền cảm nhận được, niềm vui tuổi thơ độc quyền của mình, chỉ thấy Tần Phong bấm một chỉ quyết, trong hư không ào ào rơi xuống một đống lớn bảo bối... "Nhiều quá!" Phụng

Thiên cũng nhanh chân theo tới, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Mặc dù trước đây y làm công việc thần bắt chính nghĩa, nhưng đối mặt với những kim ngân châu báu này, cũng chỉ biết im lặng, trong đầu toàn là mình chạy vai quần chúng, sau này Tần Phong sẽ trả cho mình bao nhiêu tiền cát-xê. "Tiền ơi, tiền ơi!!" Tiểu Bạch lập tức mắt sáng lên ánh vàng mê tiền, chạy bằng đôi chân ngắn cũn lao tới.

Nhưng chưa kịp nó nhảy vào bơi lội, đã bị Tần Phong thu vào không gian hệ thống của mình.

Ngoài một số phế phẩm tiên khí đã mất đi ánh sáng, còn có rất nhiều dược liệu luyện khí hiếm có, thiên tài địa bảo quý giá... thậm chí còn có mấy bản công pháp Đạo giai hạ phẩm. "Hừ hừ..." Tiểu Bạch lập tức không vui.

Lại bắt đầu khoanh tay, vểnh mông, chân trái duỗi ra trước 45 độ, dậm xuống đất theo nhịp điệu độc đáo, để Tần Phong đoán xem nó vì sao tức giận. "Hồng Ti Long Mộc sao vẫn chưa tới!?" Tần Phong quay đầu nhìn về phía tế đàn, không nhịn được lẩm bẩm: "Ta còn đang nghĩ khối gỗ nhỏ bằng lòng bàn tay kia, vừa hay có thể luyện chế cho thỏ nhà ta một thanh tiểu phi đao có khí hồn bẩm sinh." "Luyện chế tiểu phi đao cho thỏ ta!?" Tiểu Bạch lập tức tỉnh táo lại, nhảy lên vai Tần Phong, nịnh nọt: "Chủ ngân của thỏ ta là tốt nhất!!" "Đương nhiên rồi, ngươi là con thỏ do ta một tay nuôi lớn, ta không tốt với ngươi, thì tốt với ai chứ!?" Tần Phong ra vẻ chính khí lẫm liệt, sau đó lại chuyển giọng: "Nhưng tiên khí có khí hồn bẩm sinh này uy lực mạnh mẽ, quá trình luyện chế lại đặc biệt khó khăn, trong đó còn cần rất nhiều dược liệu quý giá, chỉ dựa vào một mình ta e là trong thời gian ngắn khó mà tập hợp đủ!" "Thỏ ta có... thời gian, có thể chờ!" Tiểu Bạch vừa định nói mình có quỹ đen nhỏ, nhưng lời đến miệng lại nuốt trở vào.

Hết cách!

Ăn bánh vẽ nhiều năm như vậy, dù sao cũng có chút miễn dịch rồi. "Ai, được rồi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, phát hiện bánh vẽ ngày càng khó vẽ.

Giống như tư bản nhà đen gặp phải thế hệ 00, không cho tiền là lập tức nằm thẳng, căn bản không ăn bánh vẽ, cũng không cho ngươi một chút cơ hội bóc lột.

Chủ trương chính là của rẻ không có hàng tốt, muốn hàng tốt thì phải thêm tiền!

Lúc này— Ngay khi Tần Phong đang dọn sạch hũ thưởng, Linh Chi Bí Cảnh cũng hoàn toàn sôi sục.

Chương 1267

Chỉ thấy các thế lực sau khi thấy cột đá thứ ba trồi lên, đều tràn đầy tự tin vào tương lai, bắt đầu vét hàng điên cuồng hơn, giá cả tự nhiên cũng càng ngày càng cao, căn bản không cân nhắc đến việc bong bóng có thể vỡ hay không.

Nhìn giá cả không ngừng tăng vọt, rất nhiều tu tiên giả đều ngồi không yên.

Có người liều lĩnh vào di tích Tiên Vương lật tìm, cố gắng tìm một số bảo vật còn sót lại.

Có người không liều lĩnh thì bắt đầu điên cuồng giết chóc, cướp đoạt tiên tinh và bảo vật trong tay người khác.

Trong một thời gian— Tiền bạc và máu tanh, tràn ngập bí cảnh.

Hoặc là một đêm phất lên, bước lên đỉnh cao cuộc đời!

Hoặc là chết bất đắc kỳ tử ngoài đường, trở thành bữa tối của yêu thú!

Mà Tần Phong để trói chặt những người như Phó Sĩ Khang, không ngừng tung ra tin tức tốt, cột đá thứ tư, cột đá thứ năm trên tế đàn lần lượt trồi lên. "Cố lên nào!!" Phó Sĩ Khang hai mắt đỏ ngầu gầm lớn, phảng phất như một con bạc đã đặt cược tất tay. "Sắp rồi, sắp rồi, sắp mở rồi!!" Những người khác cũng hai mắt đỏ ngầu, gào thét đến khản cổ: "Còn ai giữ bảo vật, mau ném vào đi, đã lên cột đá thứ năm rồi, đã lên cột đá thứ năm rồi..." "Mau ném vào đi!" Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt cũng đến, vội vàng ném số hàng vừa vét được vào.

Mặc dù Linh Uyên Thành của họ không thể ăn một mình, nhưng di tích Tiên Đế chắc chắn thơm hơn di tích Tiên Vương, dù chỉ cướp được một món bảo bối trong di tích Tiên Đế, đối với họ cũng là lời to.

Hơn nữa Linh Uyên Thành lần này đến hai vị Tiên Vương, xác suất cướp được bảo bối tuyệt đối lớn hơn các thế lực khác.

Nhưng không phải ai cũng điên cuồng như vậy, có một số người đã cảm thấy có điều không ổn, bắt đầu khuyên người bên cạnh lý trí một chút, tuyệt đối không được đầu tư thêm tiền vào nữa. "Cút ngay!!" Chỉ là đối phương đã lên cơn, căn bản không nghe vào.

Ngươi càng khuyên hắn lý trí một chút, hắn lại càng cảm thấy ngươi không có ý tốt, chỉ là không muốn thấy mình sắp phát tài. "Không được phép nói xấu, chỉ được phép tháo chạy!" Tần Phong thấy có người nhảy ra gây rối, lập tức ra hiệu cho Phụng Thiên.

Chỉ thấy Phụng Thiên không nói hai lời liền lao tới, không cần phân bua đã đè đối phương xuống đất đánh một trận túi bụi, còn cảnh cáo đối phương không có tiền thì mau cút đi, đừng làm lỡ việc bọn họ kiếm tiền lớn. "Đúng vậy!" Những người khác cũng **đều** phụ họa: "Không có tiền thì mau cút, đừng làm lỡ việc chúng ta mở di tích Tiên Đế!" "Ngươi, các ngươi sẽ hối hận..." Người bị đánh tuy trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng đối mặt với nhiều người như vậy cũng không có cách nào. "Hối hận!?" Tần Phong thấy có người bắt đầu do dự, lập tức lại bấm một đạo chỉ quyết.

Ầm ầm ầm!!

Mặt đất lại lần nữa rung chuyển, tế đàn cũng lóe lên ánh sáng chói mắt.

Nhưng khác với hiệu ứng năm xu trước đó, lần này tế đàn không chỉ lóe lên ánh sáng ngũ sắc sặc sỡ, mà còn có một con chim lớn màu đỏ và một con màu xanh bay vút lên trời.

Thu!!

Tiếng chim hót cao vút, vang vọng khắp đất trời.

Ngay sau đó, dưới sự chứng kiến của mọi người, cột đá thứ sáu từ từ trồi lên, còn có một luồng năng lượng cuộn trào trên tế đàn, những lớp rêu mốc bám trên tường, những phiến đá vỡ vụn lần lượt bong ra, để lộ một tế đàn hoàn toàn mới. "Băng loan hỏa phượng!!" Phó Sĩ Khang lập tức kích động hét lên: "Cột đá thứ sáu đã lên rồi, cột đá thứ sáu đã lên rồi, chỉ còn cột đá cuối cùng, chỉ còn cột đá cuối cùng!!" "Tốt quá rồi, cột cuối cùng rồi!!" Những người vốn bắt đầu có chút lung lay, lập tức như được tiêm một liều thuốc trợ tim.

Bọn họ đều đã đầu tư nhiều như vậy, sao có thể công dã tràng vào phút cuối chứ!?

Hơn nữa, chỉ cần nhìn vào hiệu ứng Băng loan hỏa phượng, cột đá thứ sáu đã trồi lên, và tế đàn lột xác trong nháy mắt, nhìn thế nào cũng không giống giả, phải toàn lực đẩy cột thứ bảy ra. "Liều một lần giàu ba đời, liều mạng mới không thất bại!" Tần Phong xông vào đám đông, kích động giơ tay hô lớn: "Vì thế hệ sau của chúng ta có thể thắng ngay từ vạch xuất phát, vì thế hệ sau của chúng ta có thể sở hữu huyết mạch Tiên Đế, vì thế hệ sau của chúng ta không còn bị người khác bắt nạt, di tích Tiên Đế hôm nay phải được mở ra, vét hàng, vét hàng, thắng lợi chắc chắn sẽ thuộc về chúng ta!!" "Đúng vậy, thắng lợi chắc chắn sẽ thuộc về chúng ta!!" Sự điên cuồng của mọi người đã bị đốt cháy hoàn toàn, bắt đầu bất chấp tất cả điên cuồng vét hàng. "Thằng nhóc này đúng là một tai họa!" Lục gia thở ra một hơi thật sâu nói: "Rõ ràng đã xem từ đầu đến cuối, cũng biết rõ đây là một trò lừa đảo, nhưng Lục gia ta vẫn bị nó làm cho nhiệt huyết sôi trào, thậm chí còn có chút muốn xuống tham gia vét hàng cùng mọi người." "Ừm, không tệ!" Tần Phong hài lòng gật đầu, lại lui về phía sau để dọn dẹp hũ thưởng...

Rất nhanh sau đó, Tần Phong tìm một nơi không người, lại một lần nữa dọn sạch bảo bối trong ao thưởng.

Nhưng khác với những bảo bối bỏ vào trước đó, chất lượng càng về sau càng kém, trong đó còn lẫn cả mấy món hàng giả mà hắn đã bán đi lúc trước. "Cái đám này có được việc không vậy!?" Tần Phong cảm thấy rất không vui, cho rằng mình đã lỗ nặng rồi.

Nhất là khi nhìn thấy mấy món hàng giả kia, trong lòng hắn không nhịn được mà suy nghĩ, không biết có nên đem ra bán thêm lần nữa không.

Mặc dù bảo bối của các thế lực đã bị moi sạch, nhưng tiên tinh cực phẩm trên người họ vẫn còn mà! "Không được, không được!" Tần Phong lập tức lắc đầu phủ định.

Tuyệt đối không phải vì bây giờ bán đồ có rủi ro quá lớn, dễ làm lộ thân phận kẻ chủ mưu sau lưng của mình, mà là vì hắn là người đường đường chính chính, có điểm mấu chốt của riêng mình. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ thành công họa loạn thương sinh, khiến họ thương vong thảm trọng, nhận được 20 triệu điểm phản diện!" "20 triệu!?" Tần Phong ngẩn người ngay lập tức.

Trước đây khi hắn gây họa ở Hoang Cổ tại hạ giới cũng chỉ được hơn mười triệu điểm phản diện, vậy mà bây giờ chỉ gây họa cho một cái Linh Chi Bí Cảnh đã cho hắn nhiều đến vậy, khiến hắn nghiêm trọng nghi ngờ mình nghe nhầm.

Nhưng vừa nghĩ đến đây là Tiên giới, lớn hơn Hoang Cổ không biết bao nhiêu lần, trong lòng hắn liền chấp nhận hiện thực. "Bọn họ thật đáng thương quá!" Tần Phong giả nhân giả nghĩa rơi vài giọt nước mắt cá sấu, sau đó liền gọi hệ thống mở bảng tài khoản.

Chỉ thấy sau khi nhận được 20 triệu điểm phản diện, hắn đã tức khắc thực hiện được một mục tiêu nhỏ, số dư tài khoản đã đạt tới 100 triệu 93 vạn 2820 điểm. "Vượt 100 triệu rồi!" Trong lòng Tần

Phong tuy đau như cắt, nhưng cũng biết đã đến lúc phải cường hóa một phen.

Hiện tại hắn chỉ có tám buff Tiên cấp là Tiên Đế Chi Tư, Khô Mộc Phùng Xuân, Minh Tâm Kiến Tính, Vô Địch Kiếm Tâm, Tiên Kỹ Kiếm Hồn, Tiên Thiên Kiếm Khí, Vô Địch Kiếm Vực, Đại Âm Hi Thanh, vẫn còn rất nhiều buff chưa được nâng cấp. "Bắt đầu thôi!" Tần Phong nén đau gọi hệ thống, đổi 5 cuộn giấy nâng cấp buff.

Hắn định nâng cấp năm buff Thần cấp của Đạo gia là Đạo Pháp Tự Nhiên, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Thất Tinh Diệu Hoa, Tử Khí Đông Lai lên Tiên cấp. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đã tiêu 50 triệu điểm phản diện, mua 5 cuộn giấy nâng cấp buff!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ sử dụng cuộn giấy nâng cấp buff, nâng cấp Đạo Pháp Tự Nhiên lên Tiên cấp!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ sử dụng cuộn giấy nâng cấp buff, nâng cấp Tam Hoa Tụ Đỉnh lên Tiên cấp!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ sử dụng cuộn giấy nâng cấp buff, nâng cấp Ngũ Khí Triều Nguyên lên Tiên cấp!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ sử dụng cuộn giấy nâng cấp buff, nâng cấp Thất Tinh Diệu Hoa lên Tiên cấp!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ sử dụng cuộn giấy nâng cấp buff, nâng cấp Tử Khí Đông Lai lên Tiên cấp!" Cùng với năm tiếng thông báo nâng cấp của hệ thống kết thúc, trong đầu Tần Phong vang lên một tiếng sấm.

Ầm ầm ầm!!

Thân thể Tần Phong chấn động mạnh, vội vàng ngồi xếp bằng xuống đất.

Chương 1268

Ngay sau đó, như thể linh hồn xuất khiếu, hắn vượt qua sự trói buộc của thể xác, tiến sâu vào một cảnh giới huyền diệu và siêu việt.

Giây phút này, Tần Phong dường như cảm nhận được một loại linh tính nào đó trong cơ thể thức tỉnh, không chỉ có thể kết nối với bản nguyên vũ trụ, mà còn như đang ở trong một khoảng hư không vô biên vô tận, có thể tự do bay lượn. "Hửm!?" Phụng Thiên thấy Tần Phong tu luyện, lập tức cảnh giác. "Đây là..." Lục Gia đặt tẩu thuốc xuống, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy quanh người hắn xuất hiện cảnh tượng kỳ dị với tinh thần lấp lánh, ánh sáng rực rỡ, còn dâng trào một luồng khí tức độc hữu của Đại Đạo, liếc mắt là biết đã tiến vào trạng thái đốn ngộ. "Hửm!?" Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn Tần Phong một cái, sau đó lấy ra chiếc chiếu nhỏ của mình.

Tiếp đó là một loạt động tác thuần thục như mây bay nước chảy, đầu tiên là trải chiếc chiếu nhỏ bên cạnh Tần Phong, sau đó vểnh cái mông nhỏ lên làm một tư thế nằm sấp kinh điển.

Chưa đến ba giây, tiếng ngáy đã vang lên, chưa đến năm giây đã ngủ say, chưa đến mười giây bong bóng mũi đã bắt đầu phập phồng, chưa đến hai mươi giây nước miếng đã chảy dài theo khóe miệng. "Thái Âm Tiên Thỏ!?" Lục Gia rít một hơi thuốc, ánh mắt rơi trên người Tiểu Bạch.

Chỉ thấy khí tức Đại Đạo quanh người Tần Phong chảy về phía Tiểu Bạch, sau đó một người một thỏ dường như trở thành một thể thống nhất, bị khí tức Đại Đạo bao bọc chặt chẽ. "Sao lại thế này!?" Trong mắt Lục Gia lóe lên một tia nghi hoặc.

Nếu lão không nhớ lầm, Thái Âm Tiên Thỏ bẩm sinh đã có không gian thần thông, tu luyện đến đại thành có thể tự do ra vào thượng hạ giới, bỏ qua quy tắc giữa các giới, thỏa sức rong chơi khắp chư thiên vạn giới.

Nhưng chưa từng nghe nói nó có năng lực này!?

Nhưng rất nhanh lão đã hiểu ra vấn đề, dưới chiếc mũ mà Tiểu Bạch đội, truyền đến một luồng khí tức thôn phệ Đại Đạo, nếu không lầm thì đó hẳn là mầm mống của Thôn Phệ Đại Đạo. "Thì ra là vậy!" Lục Gia lộ vẻ bừng tỉnh nói: "Thôn Phệ Đại Đạo đã nuốt chửng năng lượng tràn ra từ Tần Phong, cộng thêm lời dạy của Thánh nhân chi âm trong thẻ tre, cuối cùng hợp nhất một cách kỳ diệu với Tần Phong, cảm nhận được toàn bộ quá trình đốn ngộ của hắn." Không lâu sau, "bụp" một tiếng!

Chỉ thấy ánh sáng tinh thần lấp lánh quanh người Tần Phong tức khắc vỡ tan, linh hồn xuất khiếu cũng lập tức quay về cơ thể. "Phù!!" Tần Phong từ từ mở mắt, cũng thở ra một hơi trọc khí.

Ngay sau đó, quanh người hắn dâng lên ánh sáng màu tím, trên đỉnh đầu là ba đóa kim quang rực rỡ, Ngũ hành chi khí vây quanh thân, dưới chân là Bắc Đẩu Thất Tinh, khí chất cả người càng toát ra một vẻ huyền diệu khó lường. "Năm loại cảnh giới Tiên cấp của Đạo gia!!" Lục Gia lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Tuy lão cảm nhận được lần đốn ngộ này của Tần Phong rất phi thường, nhưng thật không ngờ hắn có thể một lần đốn ngộ ra năm loại cảnh giới của Đạo gia.

Đừng nói là trong toàn bộ Tiên giới, mà cho dù nhìn khắp chư thiên vạn giới, đây cũng là sự tồn tại cực kỳ bùng nổ! "Oa oa, thỏ ta ngủ trưa một giấc thật là thoải mái!" Tiểu Bạch vươn vai tỉnh lại, quanh người cũng có hiệu ứng tương tự.

Nhưng hiệu ứng ánh sáng của nó rõ ràng không ổn định bằng của Tần Phong, chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, vẫn cần bản thân nó tu luyện thêm sau này. "Rốt cuộc Hoang Cổ là nơi quái quỷ gì vậy!?" Lục Gia gần như suy sụp, trong lòng càng thêm bất an.

Có thể sinh ra một yêu nghiệt như Tần Phong đã đủ hoang đường rồi, ai ngờ lại còn có thêm một con thỏ biến thái như vậy, tức thì khiến lão có cảm giác mình đã sống phí hoài cả đời.

Cảnh tượng chuyển đến trước tế đàn.

Chỉ thấy Phó Sĩ Khang và những người khác hai mắt vằn tơ máu, như phát điên mà ném đồ vật vào tế đàn.

Chỉ là bất kể họ ném vào bao nhiêu, tiêu bao nhiêu tiên tinh để gom hàng, cây cột đá thứ bảy vẫn mãi không thấy nhô lên.

Mặc dù trong lòng họ đã mơ hồ cảm thấy bất an, nhưng khổ nỗi đã đầu tư quá nhiều, bây giờ đã hoàn toàn bị mắc kẹt, ngoài việc đi một con đường đến cùng, căn bản không còn lựa chọn nào khác... "Sao vẫn chưa lên!?" Mọi người nhìn chằm chằm vào tế đàn, cũng càng lúc càng sốt ruột.

Lý do họ dám điên cuồng gom hàng như vậy là vì tin chắc rằng sau khi di tích Tiên Đế mở ra, sẽ mang lại cho họ lợi nhuận gấp bội, nhưng ai ngờ đã đổ vào nhiều tiền như vậy mà vẫn không có phản ứng. "Mọi người đừng hoảng!" Trán Quý Bác Đạt lấm tấm mồ hôi, cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Tế đàn này tồn tại nhiều năm như vậy rồi, có thể là lâu năm không được tu sửa, xảy ra vấn đề kỹ thuật..." "Vấn đề kỹ thuật?!" Mọi người càng hoảng sợ hơn: "Vậy bây giờ phải làm sao?

Chúng ta dám điên cuồng ném tiền vào như vậy là vì tin rằng di tích Tiên Đế mở ra sẽ giúp chúng ta kiếm đậm một phen, bây giờ di tích không mở được, chẳng phải chúng ta lỗ đến mất cả vốn liếng sao!?" "Không thể nào!" Phó Sĩ Khang lập tức phản bác: "Tiên Đế có thủ đoạn thông thiên triệt địa, cho dù đã qua đời vạn vạn năm, đế uy vẫn không tan, sao có thể xảy ra vấn đề kỹ thuật chứ!?" "Vậy thì nguyên nhân là gì!?" Đối với sự phản bác của Phó Sĩ Khang, mọi người không hề nghi ngờ.

Dù sao người ta cũng là huyết mạch chí thân của Ngự Sơn Tiên Đế, cho dù bây giờ Phó gia đã sa sút, cũng hiểu rõ sự khủng bố của Tiên Đế hơn bọn họ. "Nếu không phải vấn đề kỹ thuật..." Mái tóc Liễu Như Yên có chút rối loạn, ép mình bình tĩnh nói: "Vậy chỉ có thể nói là chưa đạt đến giới hạn, chúng ta cần tiếp tục đầu tư mới có thể mở di tích Tiên Đế." "Tiếp tục!?" Mọi người lập tức lộ vẻ khó xử.

Bây giờ họ không chỉ gom sạch hàng hóa trên thị trường, thậm chí cả bảo bối trên người cũng đã ném vào, thực sự không còn khả năng tiếp tục nữa. "Ai còn!?" Phó Sĩ Khang lập tức hai mắt đỏ ngầu, quét nhìn mọi người như một con sói đói. "Đúng vậy, ai còn!?" Quý Bác Đạt cũng hai mắt đỏ ngầu, lớn tiếng gầm lên: "Bây giờ là lúc nào rồi, có đồ trong di tích Tiên Vương thì mau lấy ra, chẳng lẽ còn muốn mọi người chờ một mình ngươi sao!?" "Ai còn nữa!?" Mọi người cũng hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt như những con bạc đã đặt cược đến đỏ mắt. "Ta biết ai có!" Liễu Như Yên đột nhiên phản ứng lại, lớn tiếng hét lên: "Thiếu các chủ của Đan Bảo Các, Tiền Đa Đa, hắn là người đầu tiên phái người đi gom hàng, nhưng từ đầu đến cuối hắn đều chưa từng đến tế đàn, trong tay hắn nhất định vẫn còn hàng." "Tiền Đa Đa!!" Mọi người cũng lần lượt phản ứng lại.

Trước đó ai cũng muốn nhanh chóng mở di tích Tiên Đế, mong sao bớt đi một người tranh giành bảo vật với mình, nên không ai để ý Tiền Đa Đa có đến hay không.

Bây giờ được Liễu Như Yên nhắc nhở, mới nhớ ra Tiền Đa Đa không có mặt. "Tiền Đa Đa này không đơn giản a!" Phó Sĩ Khang nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu bản vương không đoán sai, lúc này hắn đang chờ chúng ta đến cửa tìm hắn, và định bàn điều kiện với chúng ta." "Có lý!" Mọi người đồng tình gật đầu, cảm thấy phân tích của Phó Sĩ Khang rất đúng.

Trước đây họ đều coi Tiền Đa Đa là thằng con ngốc nhà địa chủ, nhưng ai ngờ đây lại chỉ là vỏ bọc của hắn, tâm cơ sâu sắc, kiên nhẫn đủ đầy, thủ đoạn tàn nhẫn vượt xa những người thuộc thế hệ trước như họ. "Tiền Đa Đa chết tiệt!" Liễu Như Yên tức đến nghiến răng kèn kẹt.

Vốn dĩ những lời này phải là của ả, nhưng bây giờ lại bị Tiền Đa Đa cướp mất. "Đi, tìm Tiền Đa Đa!" Phó Sĩ Khang không thể chờ đợi được nữa, dẫn người quay lưng rời đi.

Lúc này, Tần Phong đang đứng xem mọi người ở không xa.

Từ biểu cảm và hành động của họ không khó để nhận ra, họ thực sự đã sốt ruột, cũng có nghĩa là bảo bối trên người họ đã bị vắt kiệt, mình cũng có thể theo kế hoạch mang tiền tiêu sái rời đi rồi. "Phụng Thiên!" Tần Phong lên tiếng hỏi: "Tiền sư huynh bây giờ đang làm gì!?" "Thưa chủ thượng!" Phụng Thiên đứng sau lưng Tần Phong, tiến lên một bước nói: "Từ sau khi các thế lực phong tỏa Linh Chi Bí Cảnh, Tiền sư đệ vẫn luôn ở bên cạnh Tô Uyển của Lăng Tiêu Cung." "Ai, lẽ nào thiên mệnh thật sự không thể trái!?" Tần Phong ôm trán không nhịn được thở dài một tiếng, không cần nhìn cũng biết là bộ dạng gì rồi.

Chương 1269

Giống như khi bạn mới gặp được một cô gái nhỏ nhắn dễ thương, không chỉ nhất mực chiều chuộng, mà còn đưa ra rất nhiều quyết định đi ngược lại với tổ tông. "Chủ thượng!" Phụng Thiên không nhịn được lên tiếng: "Bọn họ đi tìm Tiền sư đệ rồi, chúng ta có cần đi theo xem không!" "Ta trong lòng đã có tính toán!" Tần Phong ung dung nói: "Lát nữa ta sẽ rời khỏi Linh Chi Bí Cảnh, còn ngươi thì lén lút đi theo, xuất hiện vào thời điểm mấu chốt, sau đó cung cấp cho ta chứng cứ không có mặt ở Linh Chi Bí Cảnh, tiện thể đổ vỏ cho Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt." "Rời khỏi Linh Chi Bí Cảnh!?" Phụng Thiên đầu tiên là sững sờ, sau đó vội nói: "Chủ thượng, bây giờ Linh Chi Bí Cảnh đã bị phong tỏa, lại còn có cường giả cấp Tiên Quân trấn giữ, ngài một mình đi quá nguy hiểm, hay là để ta đi cùng ngài..." "Yên tâm!" Tần Phong vẻ mặt tự tin, giơ tay ngắt lời: "Ta chưa bao giờ làm việc mà không nắm chắc, cho dù bọn họ có Tiên Quân trấn giữ cũng không ngăn được ta!" "Vâng!" Phụng Thiên mấp máy môi nhưng không nói gì thêm, chỉ trịnh trọng chắp tay rồi đi theo. "Chúng ta cũng đi thôi!" Tần Phong dẫn theo Tiểu Bạch, quay người đi về phía lối ra.

Nhưng trước khi đi, hắn vẫn không quên dọn sạch ao thưởng một lần nữa, đồng thời khởi động một thiết bị đếm ngược trên tế đàn, chỉ cần hết thời gian, cây cột đá thứ bảy sẽ tự động nhô lên. "Thú vị rồi đây!" Lục Gia lập tức rít hai hơi thuốc, hứng thú nhìn về phía Tần Phong.

Lão rất muốn biết, ai đã cho Tần Phong sự tự tin này?!

Bây giờ lối ra của Linh Chi Bí Cảnh có mấy vị Tiên Quân trấn giữ phong tỏa, với tu vi Địa Tiên đỉnh phong của Tần Phong, căn bản không thể qua mặt được họ.

Còn việc xông vào phong tỏa, lại càng không thể!

Trước không nói Tần Phong có thể đánh bại mấy vị Tiên Quân trấn giữ hay không, một khi hắn chọn xông vào thì sẽ bại lộ bản thân, không thể cung cấp chứng cứ ngoại phạm, cũng không thể đổ vỏ cho Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt được.

Rất nhanh sau đó, Lục Gia đi theo một người một thỏ đến lối ra của Linh Chi Bí Cảnh.

Chỉ thấy khu chợ giao dịch ở lối ra một mảnh máu tanh, không còn vẻ náo nhiệt như trước, chỉ còn lại một đám côn đồ vì tiền tài mà giết đến đỏ mắt. "Thật tàn bạo!" Tần Phong rơi vài giọt nước mắt cá sấu.

Ngay sau đó liền thu Tiểu Bạch vào trong Trùng Đồng, còn mình thì sử dụng Thiên Cương Biến Hóa Chi Thuật. "Thế này cũng biến được!?" Lục Gia lập tức trợn tròn mắt, vội vàng đặt tẩu thuốc trong tay xuống.

Chỉ thấy thân thể Tần Phong đột nhiên bắt đầu hư hóa, sau đó biến thành một làn khói trắng nhàn nhạt, theo gió bay về phía lối ra của Linh Chi Bí Cảnh.

Cảnh tượng chuyển đổi, Tiền Đa Đa đang dẫn theo hơn ba mươi tên đàn em, vây quanh Tô Uyển của Lăng Tiêu Cung để lấy lòng.

Nhưng giây tiếp theo, hắn đã bị bao vây.

Chỉ thấy các thế lực do Phó Sĩ Khang dẫn đầu, xé rách hư không nhanh chóng kéo đến, bao vây Tiền Đa Đa lại. "Các ngươi là ai!?" Đám đàn em vội vàng tiến lên, che chắn cho Tiền Đa Đa ở phía sau. "Tiền Đa Đa!" Quý Bác Đạt lập tức lạnh lùng nói: "Giao hết hàng trong tay ngươi ra đây, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!" "Hàng gì?!" Tiền Đa Đa ngơ ngác nói: "Ta không biết..." "Tình hình gì đây!?" Không chỉ Tiền Đa Đa ngơ ngác, các đệ tử Tiên Minh cũng ngơ ngác.

Chỉ thấy họ không nhịn được nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu đối phương có ý gì. "Tình hình có chút không đúng!" Triệu Trường Sinh cảm thấy sự việc không đơn giản, vội vàng lùi lại che chắn cho mọi người ở phía trước. "Tiền Đa Đa, ngươi đừng giả vờ nữa!" Liễu Như Yên không nhịn được lên tiếng: "Ta tận mắt thấy ngươi phái người đến khu chợ gom hàng, tất cả mọi người ở khu chợ đều có thể chứng minh, ngươi ở đây giả vờ có ý nghĩa gì sao!?" "Đến khu chợ gom hàng!?" Tô Uyển ánh mắt bình tĩnh lướt qua xung quanh, cuối cùng cũng biết họ đến vì cái gì.

Từ sau khi Linh Chi Bí Cảnh bị các thế lực phong tỏa, tin tức về di tích Tiên Đế đã lan truyền ra ngoài, nhưng nàng không hề dẫn đệ tử Lăng Tiêu Cung tham gia.

Một là thực lực bản thân không đủ, không có tư cách tranh đoạt!

Hai là giác quan thứ sáu của phụ nữ, cảm thấy bên trong có vấn đề!

Mà sau đó hành động điên cuồng gom hàng, điên cuồng ném tiền vào tế đàn của các thế lực, càng khiến nàng tin chắc vào phán đoán của mình, vì vậy tiếp tục dẫn đệ tử Lăng Tiêu Cung đi rèn luyện mà không tham gia vào.

Chỉ là điều nàng không ngờ tới là, Tiền Đa Đa lại tham gia vào.

Còn âm thầm điên cuồng gom hàng sau lưng, ép nhiều cường giả Tiên Quân, Tiên Vương cảnh như vậy phải đích thân đến đây. "Khu chợ nào, hàng hóa gì!?" Tiền Đa Đa càng thêm ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói gì.

Từ sau lần Tần Phong lừa gạt Phó gia rời đi, hắn một lòng một dạ với Tô Uyển, căn bản không có tâm tư quan tâm đến chuyện khác.

"Tiền gia!" Một tên đàn em không nhịn được thấp giọng nhắc nhở: "Gần đây tôi nghe được một số tin tức, nói Linh Chi Bí Cảnh ngoài di tích Tiên Vương ra, còn có một di tích Tiên Đế, bọn họ có lẽ là vì cái này mà đến." "Di tích Tiên Đế!?" Tiền Đa Đa vẫn ngơ ngác: "Ta không biết!!" "Tiền Đa Đa, đừng giả vờ nữa!" Phó Sĩ Khang lạnh mặt nói: "Ngươi phái người đến khu chợ ở lối ra điên cuồng gom hàng, chẳng phải là muốn tranh thủ con bài mặc cả cho mình sao?

Bây giờ ngươi mau nói ra điều kiện của mình, đừng làm mất thời gian của mọi người!" "Đúng vậy!" Quý Bác Đạt cũng lên tiếng thúc giục: "Muốn bao nhiêu tiên tinh cực phẩm thì nói thẳng, đừng ở đây giả vờ giả vịt!" "Bố mày giả vờ cái đ*o gì!!" Tiền Đa Đa hoàn toàn nổi giận: "Nhà ông đây mở Đan Bảo Các, từ trước đến nay chỉ có ông tiêu tiền ra ngoài, mày thấy ông kiếm tiền về nhà bao giờ chưa?

Nếu ông đây ra ngoài kiếm tiền, thì tiền ở nhà đến bao giờ mới tiêu hết?

Trong nhà có nhiều tiền như vậy không tiêu đi, chẳng lẽ để chờ trộm nó ngó tới à!?" "Ách..." Mọi người xung quanh nghe xong đều im bặt.

Mặc dù cảm thấy Tiền Đa Đa đang khoe của, nghe xong **bỗng nhiên** muốn xông lên đánh hắn một trận, nhưng lại không thể không thừa nhận, lời hắn nói quả thực có chút đạo lý. "Nói nhảm với hắn làm gì!" Một vị Tiên Quân không kiên nhẫn nói: "Tuy hắn là thiếu các chủ của Đan Bảo Các, nhưng bây giờ bên cạnh chỉ có ba mươi Thái Ất Kim Tiên, căn bản không có tư cách bàn điều kiện với chúng ta." "Không có tư cách!?" Mọi người lập tức đồng loạt quay đầu nhìn sang, muốn hỏi đây là lời nói hổ báo gì vậy.

Đừng thấy bên cạnh Tiền Đa Đa chỉ có hơn ba mươi Thái Ất Kim Tiên, nhưng chỉ riêng thân phận thiếu các chủ Đan Bảo Các của hắn, cũng đủ để quần hùng thiên hạ nhường ba phần.

Có thể dùng lời nói, tuyệt đối không động thủ! "Tiền Đa Đa, ngươi đừng có ngụy biện nữa!" Liễu Như Yên như thám tử lừng danh nhập thể, vẻ mặt chắc nịch nói: "Ta thấy ngươi sở dĩ giả vờ không hiểu, là muốn đợi chúng ta không cầm cự được nữa, để một mình ngươi ăn hết phải không!?" "Không sai, hắn chính là muốn ăn một mình!" Trong mắt Quý Bác Đạt lửa giận bùng cháy.

Theo kế hoạch ban đầu của họ, người được ăn một mình phải là bọn họ, nhưng không biết bị lão lục nào đó chơi xỏ, đem tin tức lan truyền ra ngoài, hại bọn họ chỉ có thể ăn cơm tập thể. "Tiền Đa Đa, giả ngu vô dụng thôi!" Phó Sĩ Khang sắc mặt không vui nói: "Liễu Như Yên tận mắt thấy Tần Phong đi tìm ngươi, trên thị trường cũng có nhiều bằng chứng như vậy, mau bảo Tần Phong cút ra đây, âm mưu của các ngươi đã bị chúng ta nhìn thấu rồi." "Không sai!!" Mọi người bắt đầu lớn tiếng hô: "Bảo Tần Phong cút ra đây, bảo Tần Phong cút ra đây..." "Phóng cái rắm thối của mẹ nhà ngươi!!" Không đợi Tiền Đa Đa lên tiếng, Phụng Thiên đã xuất hiện một cách sáng chói.

Ầm ầm ầm!!

Uy áp kinh khủng tức khắc bùng nổ, như mười vạn ngọn núi lớn từ trên trời giáng xuống. "Tiên Quân!!" Các thế lực nhìn thấy Phụng Thiên, trong lòng không khỏi chùng xuống.

Từ khi họ định ra tay với Tần Phong, đã điều tra những người bên cạnh hắn, ngoài Tiền Đa Đa và ba mươi tên đàn em của hắn, còn có thuộc hạ Phụng Thiên này.

Vốn dĩ một Thái Ất Kim Tiên như Phụng Thiên không được họ để vào mắt, nhưng bây giờ đột phá đến Tiên Quân thì không thể không nhìn thẳng vào. "Chúc mừng Phụng Thiên lão đệ đột phá Tiên Quân!"

Phó Sĩ Khang lập tức thay đổi nụ cười cáo già, chắp tay hỏi: "Nghe nói Phụng Thiên lão đệ đã bái Tần Phong công tử làm chủ, bây giờ lão đệ đã ra mặt, sao không thấy Tần Phong công tử ra đây a!?" "Ra cái đầu nhà ngươi ấy!!" Phụng Thiên không hề nể mặt, lập tức chửi thẳng: "Chủ thượng nhà ta sau khi ra khỏi di tích Tiên Vương đã lập tức rời khỏi Linh Chi Bí Cảnh, ngươi bây giờ bảo ngài ấy ra mặt là có ý gì!?" "Cái gì?!" Mọi người lập tức kinh hô: "Tần Phong đã rời khỏi Linh Chi Bí Cảnh!?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Liễu Như Yên lập tức hét lên: "Sau khi Linh Chi Bí Cảnh bị phong tỏa, ta tận mắt thấy Tần Phong, hắn còn giết mấy chục đệ tử của Linh Uyên Thành ta." "Thấy cái em gái nhà ngươi ấy!" Phụng Thiên lập tức đáp trả: "Nếu các ngươi không tin, có thể gỡ bỏ phong tỏa Linh Chi Bí Cảnh, sau đó dùng thông tấn nghi liên lạc với chủ thượng nhà ta, xem ngài ấy có phải đã sớm rời đi hay không." "Tần Phong thật sự đã rời đi sao!?" Mọi người nhìn thấy vẻ mặt quả quyết của Phụng Thiên, trong lòng lập tức hoảng loạn.

Bây giờ họ đã đặt cược hơn nửa gia sản của mình vào ván bài di tích Tiên Đế này, nếu cuối cùng chứng thực tin tức là giả, họ thực sự không dám nghĩ tiếp theo phải làm sao.

Chương 1270

"Đi, quay về!!" Phó Sĩ Khang mặt đen như đít nồi, quay người chạy như bay về phía tế đàn. "Đi!!" Mọi người cũng lần lượt phản ứng lại, lòng như lửa đốt quay về tế đàn. "Đi, đi xem sao!" Tiền Đa Đa và những người khác cảm thấy có kịch hay, cũng lon ton đi theo.

Khi mọi người vội vã quay trở lại tế đàn, thời gian đếm ngược mà Tần Phong cài đặt cũng đã hết.

Chỉ thấy cây cột đá thứ bảy từ từ nhô lên, ngay sau đó tế đàn biến thành sân khấu vũ trường, đủ loại đèn nhấp nháy không ngừng, tiếp đó hình ảnh hoạt hình của Uyên Tổng xuất hiện trên sân khấu, còn hát theo nhạc bài ca Cá Sấu Nhỏ. "Ngươi vốn là SB, nhưng ăn mặc thật ngầu lòi...

Ai là thằng SB, SB, SB, SB đó..." Ầm một tiếng!!

Mọi người chỉ cảm thấy đầu óc như nổ tung, cơ thể bắt đầu lảo đảo.

Ban đầu họ chỉ coi đó là đầu tư, sau đó cảm thấy giống đầu cơ, rồi lại cảm thấy là đánh bạc, vừa rồi phát hiện là lừa đảo, bây giờ cuối cùng xác nhận là bị cướp... "Sao lại thế này!?" Phó Sĩ Khang một tay ôm ngực, cảm thấy hơi khó thở.

Vốn tưởng mình đã nắm trong tay tất cả, có thể tái hiện lại vinh quang của tiên tổ, nhưng ai ngờ tất cả chỉ là một trò lừa bịp. "Gia chủ, cẩn thận!" Mấy người phía sau thấy vậy, vội vàng đỡ lấy. "Ta...

Phụt!!" Phó Sĩ Khang vẫn không nhịn được, phun ra một ngụm máu tươi tại chỗ.

Cho đến bây giờ ông ta vẫn không hiểu, mình đã làm thế nào mà từng bước đi đến cục diện này, trước khi đầu tư ông ta đã nghiên cứu rất kỹ, các loại tin tức tốt cũng không tìm ra được kẽ hở nào! "Gia chủ!!" Mấy người lập tức hoảng hốt, vội vàng đỡ lấy. "Hắn, hắn đã trở lại!" Khác với những người khác bị đả kích tinh thần, Liễu Như Yên đang mặt mày kinh hãi nhìn Uyên Tổng.

Mặc dù Tần Phong đã xử lý hình ảnh của Uyên Tổng thành hoạt hình, nhưng ả vẫn nhận ra ngay lập tức, không chỉ tên giống kiếp trước, mà ngoại hình cũng y hệt kiếp trước. "Không, không thể nào, hắn đã chết rồi!" Vẻ kinh hãi trên mặt Quý Bác Đạt không thể che giấu, cả người càng thêm hoảng hốt thất thần.

Năm đó gã và Liễu Như Yên đã tận mắt nhìn Uyên Tổng tắt thở, còn tự tay mổ lồng ngực hắn, hấp thu tiên vương bản nguyên của hắn, không một tia nguyên thần nào thoát ra được. "A!!" Phó Sĩ Khang mặt mày dữ tợn đẩy thuộc hạ ra hét lớn, sau đó phẫn nộ đánh một chưởng về phía tế đàn.

Ầm ầm ầm!!

Tế đàn tức khắc bị đánh cho tan nát, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất. "Lũ khốn chết tiệt!!" Tất cả mọi người có mặt đều bừng tỉnh, cũng lập tức tiến vào trạng thái cuồng bạo.

Không chỉ cướp sạch tiền của họ, sau đó còn hát hò sỉ nhục họ, quả thực là giết người tru tâm, bất cứ ai còn thở được đều không thể nuốt trôi cục tức này. "Liễu Như Yên!!" Phó Sĩ Khang sắc mặt dữ tợn, hai mắt đỏ ngầu nói: "Đây là di tích Tiên Đế mà ngươi nói sao!?" "Ta cũng là người bị hại!" Liễu Như Yên đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng giải thích: "Là Tần Phong, nhất định là Tần Phong, hắn đã sớm phát hiện ra ta, nên cố ý dùng một cái tế đàn giả để lừa ta, các ngươi đừng có mắc bẫy của hắn! "Tần Phong!?" Quý Bác Đạt đứng một bên, không nói đỡ cho Liễu Như Yên.

Bởi vì chuyện về di tích Tiên Đế và tế đàn, gã cũng là nghe từ Liễu Như Yên, chứ không tận mắt nhìn thấy, việc Tần Phong xuất hiện trong Linh Chi Bí Cảnh sau khi bị phong tỏa.

Đặc biệt là sự xuất hiện của hoạt hình Uyên Tổng, càng khiến gã nghi thần nghi quỷ.

Gã cảm thấy tất cả đều là do Uyên Tổng giở trò sau lưng, Liễu Như Yên càng phản bội gã, quay lại vòng tay của Uyên Tổng, mục đích là để tìm gã báo thù, muốn gã sống không được chết không xong. "Con tiện nhân nhà ngươi, bớt ở đây vu khống chủ thượng nhà ta!" Phụng Thiên như một con chó trung thành, lập tức nhảy ra quát: "Ta vừa mới nói rồi, chủ thượng nhà ta đã sớm rời khỏi Linh Chi Bí Cảnh, nếu các ngươi không tin có thể gỡ bỏ phong tỏa, dùng thông tấn nghi liên lạc với chủ thượng nhà ta." "Khinh người quá đáng!!" Các đệ tử Tiên Minh xung quanh lập tức nổi giận.

Đầu tiên là phong tỏa Linh Chi Bí Cảnh không cho họ ra ngoài, bây giờ lại không phân biệt đúng sai vu khống sư đệ của họ, thật sự coi đệ tử Tiên Minh bọn họ dễ bắt nạt lắm sao!? "Chuyện này..." Mọi người nhìn dáng vẻ quả quyết của Phụng Thiên, cán cân trong lòng không khỏi nghiêng về phía Tần Phong. "Thật sự không phải Tần sư đệ!?" Triệu Trường Sinh đang che chắn cho mọi người ở phía trước, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Mặc dù hắn quen biết Tần Phong không lâu, nhưng trong lòng luôn có một giọng nói mách bảo, tuyệt đối đừng bị vẻ ngoài ngây thơ của Tần Phong lừa gạt, chuyện này chín phần mười là do Tần Phong làm. "Chuyện này sẽ không cứ thế mà xong đâu, chúng ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng!" Phó Sĩ Khang trong lòng tuy cảm thấy vô cùng phẫn nộ, nhưng không mất đi lý trí như Võ Tắc Thiên.

Bây giờ việc đầu tư vào tế đàn đã bị người khác đem ra làm trò hề, ông ta không muốn bị người khác lợi dụng làm công cụ, phải điều tra rõ ràng là Tần Phong đứng sau giở trò, hay là Liễu Như Yên đang lừa gạt bảo bối của bọn họ.

Lúc này, tại lối vào của Linh Chi Bí Cảnh.

Ba vị Tiên Quân đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, xung quanh còn có mấy trăm thủ vệ.

Họ đều là những người được các thế lực lựa chọn, chịu trách nhiệm phong tỏa Linh Chi Bí Cảnh, không chỉ người bên trong không ra được, mà ngay cả thông tấn nghi cũng bị trận pháp chặn tín hiệu. "Hửm!?" Ba vị Tiên Quân đột nhiên mở mắt.

Chỉ thấy lối vào Linh Chi Bí Cảnh lóe lên một cái, nhưng không thấy ai từ bên trong đi ra, chỉ có một làn khói trắng bay ra, sau đó tan biến vào hư không. "Sao lại có khói trắng!?" Một vị Tiên Quân khẽ cau mày, nhìn về phía làn khói tan biến. "Chắc là lại đánh nhau rồi!" Một vị Tiên Quân khác thản nhiên nói: "Gần đây bên trong rất loạn, đặc biệt là khu chợ giao dịch ở lối ra, càng thêm máu tanh, có một làn khói trắng bay ra từ bên trong cũng không có gì lạ." "Có lý!" Hai vị Tiên Quân còn lại không nghi ngờ gì, tiếp tục nhắm mắt ngồi tu luyện.

Nhưng không lâu sau, lối vào lại sáng lên.

Chỉ thấy Phó Sĩ Khang và mấy vị Tiên Vương khác đi ra, Phụng Thiên thì bị một đám Tiên Vương bao vây chặt chẽ.

Do Linh Chi Bí Cảnh bị phong tỏa, không thể sử dụng thông tấn nghi, nên chỉ có thể áp giải Phụng Thiên ra ngoài để liên lạc với Tần Phong, chỉ cần hắn có thể liên lạc được với Tần Phong ở bên ngoài, là có thể chứng minh Tần Phong thực sự không có trong Linh Chi Bí Cảnh. "Hừ, liên lạc thì liên lạc!" Phụng Thiên đã nhận được tin tức Tần Phong đã thoát thân thành công, không chút do dự lấy thông tấn nghi ra liên lạc với Tần Phong.

Chỉ thấy Phụng Thiên bấm một đạo chỉ quyết, nhanh chóng điểm lên thông tấn nghi.

Chương 1271

Ngay sau đó thông tấn nghi lóe lên một đạo kim quang, hóa thành một màn hình giống như máy chiếu, bóng dáng của Tần Phong cũng theo đó xuất hiện trên màn hình, đang ở trong một nhà hát ở một thị trấn nhỏ để xem kịch.

Bên trái ôm Mộ Dung Tĩnh, bên phải thì ôm Hữu Dung! "Phụng Thiên, có chuyện gì sao!?" Tần Phong giả vờ ngây thơ: "Ta không phải bảo ngươi ở lại bảo vệ Tiền sư huynh sao?

Sao ngươi lại ra ngoài một mình?

Tiền sư huynh đâu rồi!?" Ầm ầm ầm!!

Lửa giận của Phó Sĩ Khang và những người khác tức khắc bùng nổ, uy áp Tiên Vương khủng bố như bão táp tuôn ra.

Nếu Tần Phong ở trong Linh Chi Bí Cảnh, Phụng Thiên căn bản không thể liên lạc được với hắn, bây giờ liên lạc được cũng có nghĩa là có chứng cứ ngoại phạm, cũng tức là bọn họ đều bị con tiện nhân Liễu Như Yên này lừa rồi. "Không phải tôi, tôi không có..." Liễu Như Yên lập tức hoảng hốt, nói rằng mình bị oan.

Nhưng Phó Sĩ Khang và những người khác căn bản không muốn nghe ả giải thích, không nói hai lời liền xông lên bắt đầu điên cuồng tấn công.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc lập tức vang vọng khắp trời đất, cách xa vẫn có thể cảm nhận được mặt đất rung chuyển. "Đã nghiền, đã nghiền, trận này đánh càng lúc càng đã nghiền!" Tần Phong vui vẻ ngồi trên ghế đẩu, kéo hai cô gái cùng xem đại chiến Tiên Vương.

"Thằng nhóc này đúng là một tai họa mà!" Lục Gia không nhịn được thở ra một làn khói nói: "Ngụy thiện, tâng bốc để giết, đào hố, cô lập, cướp công, đổ vỏ, bịa đặt, mượn đao giết người, tám loại quỷ kế này, dùng cái nào cũng điêu luyện hơn cái nấy..." "Hửm!?" Tần Phong nghi hoặc nhìn xung quanh, hình như nghe thấy có người đang khen mình.

“Sao nhiều Tiên Vương lại đánh nhau thế này!?” Gò má Mộ Dung Tĩnh ửng lên một mảng hồng, cố gắng thoát khỏi vòng tay của Tần Phong.

Nàng vốn tưởng rằng sau khi sống trong thế giới Trùng Đồng nhiều ngày như vậy, ra ngoài sẽ lập tức quay về Tiên Minh, ai ngờ Tần Phong lại không về Tiên Minh, vẫn còn ở trong tiểu trấn bên ngoài Linh Chi Bí Cảnh, hơn nữa còn không nói hai lời đã kéo nàng vào lòng.

Phải biết rằng, nàng là đại tiểu thư của Mộ Dung gia, từ nhỏ đã được dạy dỗ lễ nghi của một thiên kim đại tiểu thư.

Cho dù Tần Phong là mẫu người nàng thích, cũng không thể ôm ấp nhau giữa chốn đông người như vậy, lỡ như truyền ra ngoài, sau này bảo nàng làm sao lấy chồng được nữa!?

“Chắc là họ rảnh rỗi không có việc gì làm thôi!” Tần Phong hờ hững đáp một câu, tay như gọng kìm siết chặt không buông.

“Chủ ngân thỏ ta nói đúng!” Tiểu Bạch vừa vui vẻ gặm cà rốt, vừa hứng thú xem Tiên Vương đánh nhau.

“Rảnh rỗi không có việc gì làm!?” Hữu Dung không nhịn được mà đảo trắng mắt, chỉ muốn hỏi xem Tần Phong tự mình có tin không.

Tuy nàng không biết giữa các Tiên Vương này đã xảy ra chuyện gì, nhưng dựa vào kinh nghiệm làm tiểu y tiên thân cận của Đại ma vương bao nhiêu năm nay, tám phần mười chuyện này không thoát khỏi liên quan đến hắn.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ chiếm được tiện nghi định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ chiếm được tiện nghi của tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Lại có thêm 400.000!” Khóe miệng Tần Phong không kìm được mà nhếch lên, tiếp tục ôm gái xem Tiên Vương giao chiến.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp đất trời, vô số gợn sóng lan tỏa khiến hư không chấn động.

Chỉ thấy Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt bị một đám Tiên Vương vây công, vô số hiệu ứng kỹ năng trên trời đánh cho họ không còn sức chống trả, chỉ có thể dựa vào tu vi Tiên Vương cảnh mà gắng gượng chống đỡ.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” Liễu Như Yên thấy đối phương không dừng tay, chỉ đành liều mạng giải thích: “Thật sự không phải ta tính kế các ngươi, kẻ chủ mưu là Tần Phong, là hắn đã cướp bảo bối và tiên tinh của các ngươi, các ngươi tuyệt đối đừng mắc bẫy của hắn.” “Còn dám ngụy biện!!” Phó Sĩ Khang ánh mắt lạnh lùng nói: “Thông tin về di tích Tiên Đế là ngươi đưa cho chúng ta, mà Tần Phong người ta đã sớm rời khỏi Linh Chi Bí Cảnh, ngươi dù có muốn vu oan cho người ta thì cũng tìm lý do tốt hơn đi, thật sự coi chúng ta đều là một lũ ngu sao!?” “Ừm!” Tần Phong đang ôm trái ôm phải nghe vậy, rất tán đồng gật gật đầu.

Chuyện khác hắn không dám nói, nhưng chuyện này hắn tuyệt đối có quyền lên tiếng, nếu không cũng chẳng chuyên môn phối cho bọn họ bài hát “Cá Sấu Nhỏ” làm gì.

“Ta thật sự không có!!” Liễu Như Yên vẫn không từ bỏ, cứng rắn giải thích: “Biết đâu là Tần Phong nhân lúc người của các ngươi không chú ý, lẻn ra ngoài thì sao?

Còn nữa, đừng quên, Tần Phong là hạng nhất bảng thiên tư Khí tu, luyện chế ra một cái máy truyền tin có thể xuyên qua phong tỏa cũng không phải là không thể.” “Lời này chính ngươi có tin không!?” Phó Sĩ Khang lại lạnh lùng cười nói: “Chúng ta đã phái ba vị Tiên Quân, mấy chục vị Thái Ất Kim Tiên canh giữ bên ngoài, Tần Phong nếu ra ngoài, có thể qua mắt được bọn họ sao?

Ngươi tưởng Tần Phong có thể biến thành khói bay ra ngoài à?!” “Chuyện này mà ngươi cũng biết!?” Lục gia vẻ mặt sững sờ, sau đó liền ném tới ánh mắt khẳng định.

“Đúng vậy, thật sự coi chúng ta là đồ ngu à!” Các Tiên Vương khác cũng mặt đầy tức giận nói: “Tần Phong nếu thật sự có bản lĩnh luyện chế máy truyền tin mới gì đó, đã sớm liên lạc với Tây trưởng lão của Tiên Minh để tố cáo rồi, bây giờ Linh Chi Bí Cảnh cũng đã sớm bị đại quân Tiên Minh bao vây.” “Ta…” Liễu Như Yên mở miệng, không biết phải giải thích thế nào.

Vốn tưởng Tần Phong là con mồi của mình, ai ngờ mình mới là con mồi của người ta, cho dù nàng có một trăm cái miệng cũng không giải thích rõ được tại sao lại thành ra thế này.

“Chuyện này không liên quan đến ta!” Quý Bác Đạt không chịu nổi áp lực, vội vàng hét lên: “Ta cũng là người bị hại giống các ngươi, ta cũng nhận được tin tức từ Liễu Như Yên.” “Ngươi…” Liễu Như Yên lập tức cảm thấy lòng mình lạnh đi.

Vốn tưởng Quý Bác Đạt sẽ cùng mình tiến thoái, ai ngờ đại nạn đến nơi lại lập tức phủi sạch quan hệ, cũng khiến nàng cảm thấy hối hận, nhớ lại sự tốt đẹp của Uyên Tổng đối với mình ngày xưa.

“Không liên quan!?” Các Tiên Vương lập tức hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không tin lời ma quỷ của Quý Bác Đạt.

Năm đó Uyên Tổng, Quý Bác Đạt, Liễu Như Yên ba người cùng nhau sáng lập thành Linh Uyên, trong thời gian đó Uyên Tổng còn nhiều lần ra tay cứu Quý Bác Đạt và Liễu Như Yên.

Nhưng đột nhiên có một ngày, Uyên Tổng thân tử đạo tiêu!

Một người có thực lực đứng đầu trong số các Tiên Vương, xếp hạng thứ hai trên bảng thiên tư Võ tu, chỉ đứng sau Long Ngạo Thiên, cứ thế mà ngã xuống một cách khó hiểu.

Sau đó, Quý Bác Đạt và Liễu Như Yên hai người còn đồng loạt đột phá đến Tiên Vương cảnh.

Tuy hai người họ tuyên bố với bên ngoài rằng Uyên Tổng là do tu luyện tẩu hỏa nhập ma mà chết, nhưng mọi người đều là những con cáo già sống không biết bao nhiêu năm, không cần bằng chứng cũng biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Uyên Tổng đối với họ móc tim móc phổi, còn họ lại đào tim móc phổi của Uyên Tổng!

Thử hỏi lời của loại người này, ai sẽ tin chứ!?

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh khủng như thủy triều điên cuồng tuôn ra, mặt đất hàng ngàn dặm bắt đầu không ngừng sụp đổ.

Chỉ thấy các vị Tiên Vương không còn nói nhảm với hai người nữa, bắt đầu một đợt tấn công mới, các loại hiệu ứng kỹ năng như không cần tiền mà liều mạng ném ra.

“Vãi chưởng!!” Tần Phong không nhịn được văng tục một tiếng, vội vàng kéo hai nàng co giò bỏ chạy.

Hắn hiện đang ở trong tiểu trấn mà Tiền Đa Đa mới xây, cách lối vào Linh Chi Bí Cảnh vẫn còn rất gần, vừa hay nằm trong phạm vi hỏa lực bao phủ của đám Tiên Vương này.

Nhưng hắn vừa động, lập tức bị người khác phát hiện.

“Là Tần Phong!!” Phó Ngôn Kiệt là người đầu tiên phát hiện ra Tần Phong, lập tức hét lớn.

Chương 1272

Một lời nói kinh động ngàn con sóng!

Chỉ thấy đệ tử của các thế lực đang chiếm đóng tiểu trấn, nghe vậy liền đồng loạt quay đầu nhìn về phía ba người Tần Phong.

Bọn họ vẫn tưởng Tần Phong bị kẹt trong Linh Chi Bí Cảnh, vì thế còn tìm kiếm trong đó hơn nửa tháng, ai ngờ hắn không chỉ sớm đã ra ngoài, mà còn trốn ngay dưới mí mắt họ để xem kịch.

“Bắt lấy Tần Phong!!” Có người đột nhiên hét lớn: “Di tích Tiên Đế là giả, vậy có nghĩa là Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn vẫn còn trên người Tần Phong.” “Thập Nhị Tinh Thần Châu!” “Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn!” Toàn trường mọi người lập tức thở dốc, ánh mắt ánh lên vẻ tham lam.

“Ai dám động đến chủ thượng nhà ta!!” Phụng Thiên lập tức nhảy ra, chắn trước mặt Tần Phong.

“Tiên Quân sơ giai, không bảo vệ được Tần Phong đâu!” Ba vị Tiên Quân vốn đang phong tỏa Linh Chi Bí Cảnh, lập tức xông lên chặn đường đám người Tần Phong.

“Tần sư huynh, làm sao bây giờ!?” Mộ Dung Tĩnh nhìn ba vị Tiên Quân chặn đường, căng thẳng nắm chặt bàn tay to của Tần Phong.

“Yên tâm!” Tần Phong trong nháy mắt biến thành soái ca ấm áp nhẹ nhàng an ủi, hoàn toàn không coi đối phương ra gì.

“Hừ, ai mà không làm được chứ!” Hữu Dung lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, sau đó trong nháy mắt biến thành tiểu thư Giang Nam yếu đuối, nhào vào lòng Tần Phong, thân thể mềm mại run rẩy, giọng nói còn nũng nịu: “Bệ hạ, người ta sợ quá đi ~~” “Ặc…” Tần Phong nổi hết da gà, không chịu nổi giọng điệu õng ẹo của Hữu Dung.

“Con bò sữa này!!” Mộ Dung Tĩnh tức đến nghiến răng, hận không thể cắn chết con bò sữa này.

“Ra tay!!” Ba vị Tiên Quân đối diện không chút do dự, lập tức vung tay lấy ra tiên kiếm của mình.

Ngay sau đó, họ dậm mạnh chân, như đạn pháo rời nòng lao nhanh về phía Tần Phong, tiên kiếm trong tay cũng bộc phát ra một luồng kiếm khí ngút trời.

“Gào!!” Phụng Thiên như một Siêu Xay-da, phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Chỉ thấy cơ bắp toàn thân hắn trong nháy mắt nổi lên như sắt, lực bộc phát kinh khủng hóa thành hồng quang xông lên, mặt đất dưới chân cũng tức thì nứt ra, từng mảng đá vụn như được bật chế độ phản trọng lực mà bay lên.

“Là Thể tu!!” Sắc mặt ba vị Tiên Quân không khỏi biến đổi, vội vàng lùi lại muốn kéo giãn khoảng cách an toàn.

Phải biết rằng, Thể tu đều là một đám biến thái thích bị ngược đãi, ngoài khoảng cách tấn công ngắn ra, các phương diện khác đều vượt trội, một khi bị họ áp sát, thì chẳng khác nào tiểu loli bị quái thúc thử lừa về nhà.

Trừ phi có chiều cao một mét chín, nếu không chỉ có thể mặc cho hắn ta giày vò.

Bùm một tiếng!!

Phụng Thiên dậm mạnh chân, mặt đất tức thì vỡ nát.

Ngay sau đó hắn lao ra như một chiến cơ siêu thanh, không chỉ gây ra một tiếng nổ siêu thanh chói tai mà còn cuốn theo một cơn cuồng phong kinh hoàng, thổi bay cả những kiến trúc trong tiểu trấn.

“Các ngươi chặn hắn lại, ta đi bắt Tần Phong!” Một vị Tiên Quân bỏ lại một câu, nhanh chóng lao về phía Tần Phong.

“Được!” Hai vị Tiên Quân còn lại gật đầu đồng ý, cầm kiếm tiến lên quấn lấy Phụng Thiên mà giao đấu.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên hóa thành tàn ảnh giao chiến kịch liệt, tiếng nổ chói tai vang lên không ngớt.

Chỉ thấy mỗi một đòn tấn công của Phụng Thiên đều như một cú búa tạ, đánh cho hai vị Tiên Quân không thể chống đỡ, cơ thể còn liên tục bộc phát ra năng lượng mạnh mẽ trong chiến đấu, phảng phất như một ngọn lửa không bao giờ tắt.

“Đây mà là Tiên Quân sơ giai á!?” Hai vị Tiên Quân lập tức mất bình tĩnh, phát hiện Phụng Thiên thật sự quá hung mãnh.

Trước đây họ cũng không phải chưa từng giao đấu với Thể tu, nhưng Phụng Thiên giống như một con khủng long bạo chúa hình người, sức mạnh bộc phát ra còn mạnh hơn Thể tu cùng cấp từ bốn đến năm lần.

Nhưng họ cũng chỉ kinh ngạc một chút, đều là những người từng trải trăm trận, rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm thái của mình.

Chỉ thấy họ dựa vào thân pháp như quỷ mị để né tránh, kiếm pháp thì nhanh như tia chớp khiến người ta không kịp nhìn, mỗi một lần vung kiếm đều có thể xé rách không khí, phóng ra kiếm khí mạnh mẽ.

Ầm ầm ầm!!

Các đòn tấn công của hai bên không ngừng va chạm vào nhau, tạo ra từng gợn sóng trong hư không.

“Thể tu kinh khủng đến vậy sao?!” Những người vây xem không nhịn được kinh hô.

Không chỉ một mình chống lại hai đại kiếm tu, mà còn quyền nào quyền nấy trúng thịt khiến người xem nhiệt huyết sôi trào.

Chuyển cảnh – Vị Tiên Quân thứ ba đã xông đến trước mặt Tần Phong, không nói hai lời cầm kiếm đâm tới.

“Nguy hiểm!” Mộ Dung Tĩnh lập tức kinh hô, muốn kéo Tần Phong né tránh.

Nhưng Tần Phong lại không hề có ý định né tránh, trước tiên đẩy hai nàng ra, sau đó liền lấy ra ma kiếm tổ truyền chủ động nghênh đón.

“Hắn điên rồi sao!?” Phó Ngôn Kiệt lập tức ngây người.

Một Địa Tiên đỉnh phong đối mặt với công kích của Tiên Quân không những không né, ngược lại còn cầm kiếm chủ động nghênh chiến, rốt cuộc là hắn đang mơ chưa tỉnh, hay là thế giới này quá điên cuồng rồi.

Keng!!

Hai kiếm va chạm, tia lửa bắn ra tứ phía.

Tần Phong như lấy trứng chọi đá, lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Nếu không phải Tiên Thiên Nhất Khí Y kịp thời phóng ra lực trường tiên thiên bảo vệ, kiếm khí kinh khủng mà đối phương phóng ra đã có thể giết chết hắn ngay lập tức.

“Phụt!!” Tần Phong ngực sôi trào, phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy có Tiên Thiên Nhất Khí Y bảo vệ, nhưng chênh lệch tu vi giữa hai bên quá lớn, vẫn bị kiếm khí của đối phương làm bị thương.

“Tiên Thiên Nhất Khí Y!” Vị Tiên Quân đối diện mặt đầy ghen tị.

Hắn ở Tiên giới phấn đấu bao nhiêu năm, khó khăn lắm mới đột phá đến Tiên Quân, vậy mà ngay cả một món thượng phẩm tiên khí cũng không có, ngược lại Tần Phong mới Địa Tiên đỉnh phong đã sở hữu mấy món thượng phẩm tiên khí.

“Nhưng bây giờ đều là của ta rồi!” Vị Tiên Quân lập tức lộ ra vẻ tham lam, cầm kiếm lần nữa lao về phía Tần Phong.

“Tần sư huynh!!” Mộ Dung Tĩnh hoảng hốt hét lớn, vội vàng chạy về phía Tần Phong.

“Đừng đi gây thêm phiền phức!” Hữu Dung vội vàng kéo Mộ Dung Tĩnh lại, biết rằng Đại ma vương sắp bắt đầu ra vẻ rồi.

Chương 1273

“Hừ hừ!!” Tần Phong lạnh lùng cười một tiếng, vung tay lấy ra Vô Tận Kiếm Hạp.

Bùm một tiếng!

Kiếm hạp rơi xuống đất, kiếm khí ngút trời.

Từng thanh tiên kiếm từ trong Vô Tận Kiếm Hạp nhanh chóng bay ra, như một dải ngân hà lướt qua bầu trời, còn kèm theo một luồng tinh thần lực cuộn trào trong trời đất.

Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận!!

Chỉ thấy mấy ngàn thanh tiên kiếm tạo thành một kiếm trận khổng lồ trong hư không, vạn vật hóa thành tinh vân và kiếm quang tung hoành xen kẽ, lại như bão tố gào thét mà đến, ngưng tụ thành một đạo kiếm quang cuồng bạo và hủy diệt.

Cùng lúc đó — Tần Phong cũng hóa thành kiếm quang lao vút lên trời, vô tận kiếm ý càn quét cả trời đất.

“Vãi chưởng!!” Mọi người xung quanh lập tức văng tục, nghiêm trọng hoài nghi hôm nay mình dậy quá sớm.

Chỉ thấy từ trong Vô Tận Kiếm Hạp bay ra hơn năm ngàn thanh trung phẩm tiên kiếm, còn có hơn trăm thanh thượng phẩm tiên kiếm, mức độ xa hoa, nhìn khắp cả Tiên giới cũng thuộc hàng khủng bố.

“Kiếm trận sao!?” Lục gia lẩm bẩm một tiếng, sau đó rít một hơi thuốc.

Lần trước trong kỳ khảo hạch nội môn, gã từng thấy Tần Phong sử dụng trận này.

Nhưng do phẩm cấp của kiếm lúc đó quá thấp, nên không phát huy được uy lực thực sự của trận pháp, bây giờ đổi thành trung phẩm tiên kiếm và thượng phẩm tiên kiếm, uy lực lập tức tăng lên theo cấp số nhân.

Chỉ là Địa Tiên đỉnh phong vẫn là Địa Tiên đỉnh phong, cho dù đổi một thân trang bị cực phẩm, cũng vẫn không thể lay động cường giả Tiên Quân cảnh.

“Thằng nhóc này rốt cuộc muốn làm gì!?” Lục gia lại rít một hơi thuốc, trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Dựa vào tài trí mà Tần Phong thể hiện trong Linh Chi Bí Cảnh, không thể nào không biết mình không có chút cơ hội thắng nào, vậy tại sao hắn lại muốn cứng đối cứng với Tiên Quân chứ!?

“Trò mèo!” Vị Tiên Quân đối diện hừ lạnh một tiếng, lập tức vung ra một kiếm.

Ông!

Ông!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng khắp đất trời, ngay sau đó bùng nổ ra kiếm quang xé rách thương khung.

Chỉ thấy hắn phảng phất như chúa tể của trời đất này, chém một kiếm về phía Tần Phong, kiếm ý kinh khủng lập tức như núi lửa phun trào, mang theo sức mạnh và uy thế vô cùng, khiến người ta không khỏi run rẩy.

“Đến đây!!” Tần Phong không hề lùi bước, lại thêm một chút buff.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, tạo ra một cơn bão năng lượng ngút trời.

Ngay sau đó cả hư không bắt đầu chấn động dữ dội, phảng phất như sắp bị xé toạc ra, kiếm khí kinh khủng càng nuốt chửng Tần Phong ngay lập tức.

“Để xem ngươi còn kiêu ngạo được không!” Vị Tiên Quân nhìn Tần Phong bị kiếm khí nuốt chửng, trong lòng dâng lên một cảm giác khoái trá không tên.

Nhưng chưa kịp sướng được ba giây, đã nghe thấy một tiếng hô vang vọng khắp trời đất: “Bảo bối, xin hãy xoay người…” “Cái gì vậy!?” Toàn trường mọi người trong lòng chấn động mạnh, không hiểu sao cảm thấy một trận tim đập nhanh.

Chỉ thấy Tần Phong đang vật lộn trong kiếm khí, đột nhiên kết một đạo chỉ quyết, ngay sau đó một cái hồ lô nhỏ màu vàng từ hư không bay ra, mở nắp nhắm thẳng vào vị Tiên Quân đang vung kiếm đối diện.

Vút một tiếng!!

Cũng không cho đối phương thời gian phản ứng, miệng hồ lô liền bắn ra một đạo quang mang.

Chỉ thấy quang mang rực rỡ hóa thành một phi đao sắc bén, kèm theo tiếng xé gió chói tai xé toang kiếm khí ngập trời, và với thế sét đánh không kịp bưng tai lao nhanh về phía Tiên Quân đối diện.

“Đây là cái gì!?” Vị Tiên Quân đối diện trong lòng hoảng loạn, cảm nhận được hơi thở tử vong đang đến gần.

Nhưng ngay khi hắn muốn lùi lại, giữ một khoảng cách an toàn, thì lại phát hiện cơ thể đã bị khóa chặt, một luồng sức mạnh vô hình trói buộc hắn tại chỗ, mặc cho hắn dùng sức thế nào cũng không thể thoát ra.

Chỉ có thể liều mạng vung tiên kiếm trong tay, cố gắng chặn Trảm

Tiên Phi Đao lại.

Đáng tiếc lý tưởng rất đầy đặn, thực tế lại rất xương xẩu, không cần biết hắn vung ra bao nhiêu đạo kiếm quang, đều bị Trảm Tiên Phi Đao xé nát, cuối cùng hóa thành những đốm sáng li ti rơi xuống mặt đất, như một màn pháo hoa rực rỡ.

“Ta đầu hàng, ta đầu hàng…” Đối phương thấy giãy giụa vô ích, lập tức kinh hãi hét lớn.

Chỉ đáng tiếc Trảm Tiên Phi Đao không hề có ý định dừng lại, hóa thành một ngôi sao băng phát ra tiếng xé gió chói tai, mang theo một lực xung kích mạnh mẽ, trong nháy mắt xé nát cơ thể hắn thành vô số mảnh vụn.

Bùm một tiếng!!

Máu thịt bay tứ tung, thê thảm vô cùng.

Toàn trường trong nháy mắt im phăng phắc, đều bị luồng sức mạnh này làm cho chấn động.

Ngay cả các Tiên Vương đang chiến đấu cũng đồng loạt dừng tay, đồng loạt quay đầu nhìn về phía tiểu trấn.

Chỉ thấy cả trời đất phảng phất như đang run rẩy, cho đến khi đao mang của Trảm Tiên Phi Đao tiêu tán mới khôi phục lại bình tĩnh, cuối cùng còn lại một đống máu thịt từ trên trời rơi xuống, ngay cả một tia nguyên thần cũng không thoát ra được.

“Hù hù!!” Tần Phong thở hắt ra một hơi thật sâu, mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Tuy Trảm Tiên Phi Đao dùng rất sướng, có thể giúp hắn dễ dàng chém giết cường giả Tiên Quân cảnh, nhưng lại hút cạn tiên lực trong cơ thể hắn trong nháy mắt, cũng là lần đầu tiên sau khi sở hữu Thương Thiên Bá Thể, hắn có cảm giác mệt mỏi đến hai chân mềm nhũn.

“Đại Tiên Thiên Chí Bảo!” Lục gia mặt đầy kinh ngạc đặt tẩu thuốc xuống, trong lòng chấn động hồi lâu không thể bình tĩnh.

Vừa rồi gã thấy Tần Phong bị kiếm khí nuốt chửng, đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay, nhưng ai ngờ hắn lại lấy ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo trong truyền thuyết, lập tức lật kèo giết chết Tiên Quân.

Tốc độ quá nhanh, khiến người ta không kịp phòng bị!

Lúc này — toàn trường mọi người nhao nhao tỉnh lại, tiếng xôn xao cũng lập tức vang lên.

“Đại Tiên Thiên Chí Bảo, chắc chắn là Đại Tiên Thiên Chí Bảo!!” “Không sai, chỉ có Đại Tiên Thiên Chí Bảo mới có uy lực như vậy!!” “Tần Phong lấy đâu ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo?

Sao hắn lại có Đại Tiên Thiên Chí Bảo!?” “Quá kinh khủng, một đòn miểu sát Tiên Quân, ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có!” “Nói nhảm, nếu không thì sao Long Ngạo Thiên lại được gọi là đệ nhất Tiên giới, chẳng phải là vì hắn có một món Đại Tiên Thiên Chí Bảo sao!” “Đại Tiên Thiên Chí Bảo của Tần Phong, là tìm thấy trong di tích của Phá Quân Tiên Vương à?

Chương 1274

Chưa từng nghe nói Phá Quân Tiên Vương có Đại Tiên Thiên Chí Bảo a!?" "…" Ánh mắt mọi người tham lam nhìn về phía Tần Phong, chính xác hơn là cái hồ lô nhỏ bên cạnh hắn.

Nhưng không có ai dám trực tiếp tiến lên cướp đoạt, dù sao uy lực của cái hồ lô nhỏ vừa rồi mọi người đều đã thấy, ngay cả các Tiên Vương có mặt cũng không chắc có thể né được Trảm Tiên Phi Đao.

"Tên tiểu tai họa này lại đang giở trò quỷ gì vậy!?" Lục gia không nhịn được nhíu mày, trong lòng cảm thấy bất an không rõ lý do.

Dựa vào biểu hiện của Tần Phong trong Linh Chi Bí Cảnh, tên nhóc này tuy là một tai họa, nhưng lại biết chùi sạch mông, không đẩy mình vào tình thế nguy hiểm.

Nhưng hành động hôm nay của hắn lại rất bất thường!

Không chỉ công khai lấy ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo, còn phô trương chém giết cường giả Tiên Quân cảnh, giống như cố ý muốn thu hút sự chú ý của mọi người, hoàn toàn khác với tính cách ổn trọng trước đây của hắn.

Trông thế nào cũng giống như khúc dạo đầu cho một vụ lớn!

"Đều cắn câu rồi sao!?" Thấy ánh mắt tham lam của mọi người, khóe miệng Tần Phong không khỏi nhếch lên.

Sở dĩ hắn phô trương sử dụng Đại Tiên Thiên Chí Bảo như vậy, không phải hắn muốn học Thiên Tuyển Chi Tử ra vẻ, mà là hắn muốn khuấy đục vũng nước Tiên giới này, chỉ có nước đục mới có thể giúp hắn mò được cá, thúc đẩy quá trình tư hữu hóa Tiên Minh.

"Cái hồ lô nhỏ này lại lợi hại như vậy!" Tiểu Bạch kinh ngạc đến mức đánh rơi cà rốt, sau đó không nhịn được mà cười ngây ngô.

Vốn nó vẫn canh cánh trong lòng chuyện bị Tần Phong túm tai thỏ phi thăng, không được kế thừa đế vị Đại Tần, nhưng sau khi thấy uy lực của hồ lô nhỏ, mới hiểu Tần Phong cưng chiều nó đến mức nào.

Nhị Đản ngu ngốc, thỏ ta miễn cưỡng chấp nhận vậy!!

"Mau đi!!" Liễu Như Yên thấy ánh mắt mọi người đều bị Tần Phong thu hút, không chút do dự liền quay người rời đi.

"Đúng, mau đi!" Quý Bác Đạt cũng phản ứng lại, vừa lăn vừa bò rời khỏi hiện trường.

Mà Phó Sĩ Khang và những người khác không đuổi theo, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Có bữa tiệc siêu cấp là Đại Tiên Thiên Chí Bảo, họ đâu còn để ý đến những món ăn vặt kia nữa.

"Tần sư huynh, làm sao bây giờ!?" Trái tim Mộ Dung Tĩnh lại treo lên cổ họng, tiến lên nắm chặt bàn tay to của Tần Phong.

"Không cần lo lắng!" Tần Phong ánh mắt quét qua mọi người xung quanh, không chút sợ hãi nói: "Chúng ta là đệ tử thân truyền của trưởng lão Tiên Minh, cho dù cho họ mười lá gan, họ cũng không dám ra tay với chúng ta giữa chốn đông người." "Hửm!?" Phó Sĩ Khang và những người khác lập tức nhíu mày.

Vừa rồi chỉ mải nhìn Đại Tiên Thiên Chí Bảo, quên mất thân phận đệ tử Tiên Minh của Tần Phong, hơn nữa hắn đã rời khỏi Linh Chi Bí Cảnh lâu như vậy, ai biết hắn có truyền tin tức về Tiên Minh hay không.

"Thật sao!?" Mộ Dung Tĩnh vẫn rất căng thẳng, không dám thả lỏng chút nào.

Dù sao Đại Tiên Thiên Chí Bảo quá hiếm có, ngay cả Tiên Đế gặp phải cũng không thể giữ được bình tĩnh, lỡ như đối phương không chịu nổi cám dỗ, chỉ dựa vào thân phận đệ tử thân truyền của trưởng lão Tiên Minh e là không trấn áp được lòng tham của con người.

“Tiểu sư muội đừng hoảng, sư huynh đến rồi đây!” Không đợi Tần Phong hóa thân thành soái ca ấm áp an ủi, một giọng nói vang dội từ xa truyền đến.

Chỉ thấy ở phía chân trời xa xôi có một nam tử đang lao tới với tốc độ cực nhanh, mặc một bộ bạch y, toàn thân toát ra khí chất thanh nhã cao quý.

Chính là Tự Liệt thứ ba của Tiên Minh, Từ Càn Khôn!

Tuy các thế lực đã phong tỏa Linh Chi Bí Cảnh, không thể dùng máy truyền tin liên lạc với bên ngoài, nhưng mất liên lạc lâu như vậy cũng đã khiến các cao tầng của Tiên Minh nghi ngờ, vì vậy đã phái Từ Càn Khôn đến xem xét đã xảy ra chuyện gì.

Ai ngờ hắn vừa đến đã thấy có người muốn bắt nạt tiểu sư muội.

“Cơ hội thể hiện đến rồi!” Từ Càn Khôn trong lòng lập tức kích động.

Kể từ lần trước gặp Mộ Dung Tĩnh ở tầng thứ tám của Tàng Thư Các, trong đầu hắn toàn là hình bóng của vị tiểu sư muội này, trái tim vốn tĩnh lặng cũng dấy lên những con sóng dữ dội.

“Thái sư huynh!!” Tần Phong thấy đối phương, lập tức vui mừng hét lớn… “Ta họ Từ!!” Từ Càn Khôn vừa nhìn thấy Tần Phong, sắc mặt liền sầm xuống.

“Biết rồi, Thái sư huynh!” Tần Phong trịnh trọng gật đầu, một bộ dạng tiếp thu phê bình.

“Ngươi…” Mặt Từ Càn Khôn tức đến xanh mét, thật muốn cho

Tần Phong một gậy.

“Từ sư huynh, gặp được huynh thật tốt quá!” Mộ Dung Tĩnh như thấy được cứu tinh, trái tim treo lơ lửng cũng được đặt xuống.

Tuy tu vi của Từ Càn Khôn chỉ có Tiên Quân cảnh đỉnh phong, nhưng hắn là thiên kiêu xếp hạng thứ tám trên bảng thiên tư Võ tu, vượt cấp khiêu chiến Tiên Vương dễ như uống nước.

“Tiểu sư muội…” Vừa nghe thấy giọng của Mộ Dung Tĩnh, cơn giận của Từ Càn Khôn lập tức tan biến.

Nhưng khi nhìn thấy mười ngón tay đang đan chặt của Tần Phong và Mộ Dung Tĩnh, sắc mặt hắn lại sầm xuống, nói: “Xem ra, ta đến không đúng lúc rồi!” “Không, ngươi đến rất đúng lúc!” Tần Phong lập tức ném tới ánh mắt khẳng định, sau đó quay đầu nhẹ nhàng an ủi: “Tiểu sư muội, bây giờ muội có thể yên tâm rồi, lát nữa nếu bọn họ dám ra tay, cứ để Thái sư huynh đỡ ở phía trước, như vậy là có thể câu giờ cho chúng ta chạy trốn rồi.” “Ta nghe Tần sư huynh!” Mộ Dung Tĩnh lập tức lộ ra vẻ mặt ngoan ngoãn, nắm chặt tay Tần Phong hơn nữa.

“Oa, kích thích vậy sao!?” Hữu Dung như phát hiện ra một vùng đất mới, đứng bên cạnh xem một cách thích thú.

“Tiểu sư muội…” Từ Càn Khôn thấy Tần Phong coi mình như chó, tức đến mặt xanh lè nói: “Ngươi, ngươi mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, tên này phong lưu thành tính, bắt cá hai tay, ti bỉ vô sỉ, không có giới hạn, sao ngươi có thể ở bên hắn được chứ!?” “Cái gì gọi là phong lưu thành tính, cái gì gọi là bắt cá hai tay?!” Tần Phong lập tức không vui nói: “Trong nhà ta còn có bốn vị phu nhân, bốn vị hồng nhan, bốn vị nữ tỳ, một vị tình nhân rồi, còn nữa, đây không gọi là ti bỉ vô sỉ, không có giới hạn, đây gọi là trâu càng lớn, trách nhiệm càng lớn, vì thế ta một khắc cũng không dám lơ là, ‘Làm sao có được vạn gian nhà rộng, che chở cho tất cả muội tử trong thiên hạ đều vui vẻ’, ta chỉ đơn thuần muốn cho các cô gái xinh đẹp trong thiên hạ một mái nhà ấm áp, ta có gì sai sao!?” “Vãi chưởng!!” Tiếng “vãi chưởng” vang lên khắp nơi.

Bọn họ thật sự rất muốn hỏi Tần Phong một câu, làm thế nào mà hắn có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy, bằng một giọng điệu đầy nhiệt huyết và chí khí đến thế.

“Hù hù!” Lục gia thở ra một vòng khói thật sâu.

Là một lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm, kẻ không biết xấu hổ gã đã gặp quá nhiều, nhưng loại không biết xấu hổ như Tần Phong, đây là lần đầu tiên trong đời gã thấy.

“Bốn vị phu nhân?

Bốn vị hồng nhan?

Một vị tình nhân!?” Trái tim Mộ Dung Tĩnh lập tức co thắt lại.

Tuy nàng đã sớm biết bên cạnh Tần Phong có nhiều phụ nữ, nhưng sau khi nghe thấy trong lòng vẫn rất khó chịu, hoàn toàn khác với tình yêu mà nàng mong đợi ban đầu.

“Bốn vị hồng nhan!?” Hữu Dung bẻ ngón tay, bắt đầu đếm.

Bây giờ bên cạnh Tần Phong ngoài bốn nữ tỳ Phong Hoa Tuyết Nguyệt ra, cũng chỉ có nàng, Vu Lan, Tiểu Nhu, Tiêu Cửu Nương là bốn người chưa có danh phận, vậy nên nàng chính là một trong bốn vị hồng nhan trong lòng Đại ma vương rồi.

“Ngươi, ngươi không biết xấu hổ…” Từ Càn Khôn nín nhịn hồi lâu, cuối cùng cũng nặn ra được một câu.

“Mặt!?” Tần Phong ghét bỏ bĩu môi, hoàn toàn không coi chuyện này ra gì.

Mặt là vật ngoài thân, có cũng được không có cũng chẳng sao; tiền là vật cần thiết, không thể không có; tình là vật tổn thương thân thể, có thể không cần thì đừng cần; đây chính là ba câu châm ngôn mà hắn luôn ghi nhớ trong lòng.

Chương 1275

Lúc này — Phó Sĩ Khang và một đám Tiên Vương, vẻ mặt đang không ngừng biến đổi.

Bây giờ Tiên Minh đã phái Tự Liệt thứ ba Từ Càn Khôn đến, báo hiệu rằng Linh Chi Bí Cảnh đã bị chú ý.

Tiếp theo họ cần phải nhanh chóng đưa ra lựa chọn, là đánh cược một phen, hay là cứ thế buông tay nhìn Tần Phong rời đi.

Chỉ thấy ánh mắt mọi người giao nhau, bắt đầu truyền âm hỏi nhau.

“Làm sao bây giờ?

Có làm không!?” “Làm thế nào được?

Bây giờ Tiên Minh đã chú ý đến chúng ta rồi!” “Đúng vậy, ngay cả Tự Liệt thứ ba cũng phái ra, ai dám động đến Tần Phong vào lúc này chứ!?” “Đó là Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cứ thế mà từ bỏ sao!?” “Không chỉ có Đại Tiên Thiên Chí Bảo, còn có Thập Nhị Tinh Thần Châu, Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn!” “Đừng quên, trên người Tần Phong cũng có trọng bảo, Khổn Tiên Thằng, Tiên Thiên Nhất Khí Y, hơn năm ngàn thanh trung phẩm tiên kiếm, hơn một trăm thanh thượng phẩm tiên kiếm!” “Vãi chưởng, đây quả thực là một kho báu di động a!” “Bảo bối nhiều hơn nữa, cũng phải có mạng mà hưởng chứ!” “Mấu chốt là bây giờ Tiên Minh đã chú ý đến chúng ta, ai dám công khai cướp bảo bối trên người Tần Phong chứ!?” “…” Các vị Tiên Vương không nhịn được nhìn nhau, đều thấy được sự tham lam trong mắt đối phương.

Nhưng vì ngại núi dựa sau lưng Tần Phong, lại không thể không kiềm chế lòng tham trong lòng.

“Các vị…” Phó Sĩ Khang đột nhiên truyền âm: “Tiên Minh đã chú ý đến chúng ta, nhưng từ Linh Chi Bí Cảnh đến Tiên Minh vẫn còn mấy ngày đường…” Lời chưa nói hết, ý đã rõ ràng!

Các vị Tiên Vương khác lập tức nhìn nhau, trong nháy mắt đã hiểu ý của Phó Sĩ Khang.

Tuy họ không thể trực tiếp ra tay cướp đoạt bảo vật trong tay Tần Phong, nhưng không có nghĩa là họ không thể tìm người khác đi cướp bảo vật trên người Tần Phong.

“Các vị, ta còn có việc, hẹn gặp lại!” Một vị Tiên Vương lập tức chắp tay rời đi, không định tham gia vào chuyện này.

Tuy bảo vật trên người Tần Phong rất hấp dẫn, nhưng rủi ro phải gánh chịu quá lớn, lỡ như chuyện bại lộ thì cả tộc bị diệt, chẳng thà đi truy đuổi Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt còn hơn.

Tuy thịt không nhiều, nhưng được cái an toàn!

“Ta cũng có việc, hẹn gặp lại!” Lại có hai vị Tiên Vương chắp tay, cũng không muốn gánh chịu rủi ro.

Dù sao họ cũng không giống như thời trẻ nữa, bây giờ đã có gia đình, có điểm yếu, gặp chuyện đầu tiên nghĩ đến là gia tộc, không thể đầu óc nóng lên là xông vào làm.

“Giàu sang tìm trong nguy hiểm!” Mấy vị Tiên Vương còn lại cũng không miễn cưỡng, cắn răng quyết định đem cả gia tộc ra đánh cược một phen.

Lúc này — ở lối vào Linh Chi Bí Cảnh, rất nhiều bóng người tuôn ra.

Họ đều là đệ tử của các thế lực lớn, sau khi phát hiện phong tỏa của Linh Chi Bí Cảnh được giải trừ, lập tức chạy ra ngoài, trong đó có cả đệ tử Tiên Minh và đệ tử Lăng Tiêu Cung.

“Cuối cùng cũng ra ngoài được rồi!” Các đệ tử của các phái kích động hét lớn, giải tỏa những cảm xúc bị dồn nén gần đây.

Khác với sự hung hãn khi đối mặt với yêu thú, họ bị phong tỏa trong Linh Chi Bí Cảnh, đã nhìn thấy mặt xấu xa nhất của nhân tính, giây trước còn có thể xưng huynh gọi đệ với bạn, giây sau đã có thể vì tiền mà đâm bạn một nhát thấu tim.

Hơn nữa, khác với cảnh người đông như biển khi đi vào, số người sống sót ra ngoài chưa đến một phần mười.

“Thằng nhóc này đúng là tai họa mà!” Lục gia rít một hơi thuốc, không nhịn được cảm thán: “Lão Tam cái loại đồ tể giết người không chớp mắt kia so với nó, quả thực là một đại thiện nhân, bản đế so với nó chỉ có thể coi là em, nó mới là anh cả thật sự!” “Hửm!?” Tần Phong không nhịn được nhìn xung quanh, hình như lại nghe có người khen mình.

Nhưng rất nhanh ánh mắt của hắn đã bị một bóng người thu hút, chính là Triệu Trường Sinh vừa mới từ trong Linh Chi Bí Cảnh ra ngoài… "Lão Triệu!!" Tần Phong lập tức buông Mộ Dung Tĩnh ra, lao về phía Triệu Trường Sinh. "Tần sư huynh, huynh…" Mộ Dung Tĩnh thấy Tần Phong bỏ mặc mình thì tức giận dậm chân tại chỗ.

Nàng thật sự không thể hiểu nổi, một kẻ tham sống sợ chết như Triệu Trường Sinh thì có gì tốt mà có thể khiến Tần Phong bỏ lại một thiếu nữ xinh đẹp vô địch tuổi thanh xuân như mình chứ. "Cảnh tượng quen thuộc làm sao!" Hữu Dung không khỏi lẩm bẩm, lập tức nghĩ đến Lâm Tam.

Khi còn ở hạ giới Hoang Cổ, Tần Phong gặp Lâm Tam cũng có biểu cảm y hệt, không chỉ ban ngày dính lấy nhau mà ngay cả tối ngủ cũng chỉ hận không thể kéo Lâm Tam đi cùng.

Chuyện đó đã khiến cả hậu cung như gặp phải đại địch, chỉ sợ mình lại có thêm một đối thủ. "Tiểu sư muội…" Từ Càn Khôn thấy Tần Phong rời đi, lập tức mặt dày bước tới.

Nhưng Mộ Dung Tĩnh không cho y chút mặt mũi nào, hừ lạnh một tiếng rồi đuổi theo Tần Phong, kiên quyết không cho Triệu Trường Sinh có cơ hội làm hư Tần sư huynh của nàng. "Đợi ta với!" Hữu Dung cũng nhanh chóng đuổi theo, không dám rời Tần Phong quá xa. "Không ai có thể từ chối ta, Từ Càn Khôn!" Sắc mặt Từ Càn Khôn lập tức tối sầm lại.

Là một trong Tứ Đại Tự Liệt của Tiên Minh, trước nay toàn là nữ đệ tử chủ động lao vào lòng y, làm gì có chuyện nữ đệ tử nào dám phớt lờ y như vậy, lại còn là phớt lờ khi y đã chủ động tiếp cận.

Lúc này, Triệu Trường Sinh đang đi theo sau các đệ tử, ngó nghiêng khắp nơi chuẩn bị tìm cơ hội chuồn lẹ.

Vốn tưởng lần này chỉ là đi du học cùng đại thiếu gia, về rồi có thể tiếp tục ẩn mình trong tàng thư các đọc sách, ai ngờ tên khốn Tần Phong này hết lần này đến lần khác đẩy y lên giàn lửa nướng.

Nếu không mau chóng nhân cơ hội này rời đi, sau này không biết còn gây ra yêu ma quỷ quái gì nữa.

Nhưng chưa đợi y tìm được cơ hội chuồn, y đã có cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu để mắt tới.

Ngay sau đó, không cho y kịp phản ứng, Tần Phong đã xuất hiện bên cạnh y như một bóng ma. "Lão Triệu, ta nhớ ông muốn chết đi được!" Tần Phong mặt mày hớn hở tiến lên, một tay tóm chặt lấy Triệu Trường Sinh. "Tần, Tần sư đệ!" Triệu Trường Sinh nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, trong lòng thì gào thét như con marmota.

Trời cao ơi!

Đất dày hỡi!

Nếu ta có tội thì xin hãy giáng một đạo lôi kiếp xuống, chứ đừng phái một tên tiện nhân đến hành hạ ta!! "Lão Triệu!" Tần Phong sau khi hàn huyên, liền tỏ vẻ quan tâm: "Nghe nói sau khi Linh Chi Bí Cảnh bị phong tỏa thì đặc biệt hỗn loạn, khắp nơi đều là người giết đến đỏ mắt.

May mà Tiên Minh có ông dẫn đội, mọi người mới có thể an toàn thoát ra khỏi Linh Chi Bí Cảnh." "Triệu sư huynh dẫn đội!?" Các đệ tử Tiên Minh nghe vậy lập tức không vui.

Mặc dù Triệu Trường Sinh đã thể hiện tu vi Kim Tiên sơ giai trong trận chiến trước đó, nhưng trong suốt thời gian thử luyện ở Linh Chi Bí Cảnh, y chỉ toàn ẩn nấp sau lưng mọi người chứ không hề ra tay.

Gặp quái nhỏ thì bọn họ ra tay!

Gặp quái lớn thì đám con nuôi của Tiền Đa Đa ra tay!

Chương 1276

Bọn họ thật sự không biết việc mình có thể an toàn thoát ra thì liên quan cái lông gì đến Triệu Trường Sinh!? "Tần sư đệ…" Triệu Trường Sinh lập tức hoảng, muốn Tần Phong mau ngậm miệng lại. "Ta hiểu!" Tần Phong ném cho Triệu Trường Sinh một ánh mắt "ta hiểu mà", sau đó ngắt lời: "Lần này mọi người có thể an toàn thoát ra không thiếu một ai, tất cả đều là công lao của lão Triệu ông.

Đợi về rồi ta sẽ báo cáo các vị trưởng lão để xin công cho ông." "Tần sư huynh, huynh đừng có dát vàng lên mặt hắn nữa!" Mộ Dung Tĩnh đi tới, nói thẳng: "Với cái tính tham sống sợ chết của hắn, chắc chắn chỉ toàn trốn sau lưng mọi người, làm sao có dũng khí bảo vệ mọi người được!?" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ phá hoại danh tiếng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ khiêu khích mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và tiểu sư muội mối tình đầu, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Lại vào túi 1 triệu!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, nhưng vẫn nghiêm mặt nói: "Tiểu sư muội đừng nói bậy, trong số các đệ tử đi lịch luyện của Tiên Minh lần này, lão Triệu là người có chiến lực mạnh nhất, nếu không phải ông ấy dẫn đội, sao mọi người có thể an toàn thoát ra không thiếu một ai được!?" "Đây là logic quái gì vậy!?" Các đệ tử Tiên Minh trong lòng lập tức khó chịu.

Nếu giải thích theo logic của Tần Phong, chẳng phải bọn họ đều là một đám phế vật, rời khỏi Triệu Trường Sinh là chắc chắn phải chết sao!? "Tần sư đệ, ngươi mau đừng nói nữa!" Triệu Trường Sinh lo đến sắp khóc, nghiêm trọng nghi ngờ Tần Phong đang giúp mình kéo cừu hận. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ giúp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại kéo cừu hận thành công, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Lão Triệu, ông không thể như vậy được!" Tần Phong chẳng những không dừng lại, ngược lại còn tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: "Bọn họ chính là bắt nạt ông là người trí thức, thấy ông dễ nói chuyện, muốn cướp công của ông.

Ông yên tâm, đợi về rồi ta nhất định sẽ bẩm báo sự thật với các vị trưởng lão, tuyệt đối không để ai cướp công của ông đâu." "Ai cướp công của hắn!?" Các đệ tử Tiên Minh tức đến nghiến răng, đồng loạt trừng mắt nhìn Triệu Trường Sinh đang đứng bên cạnh. "Ta không phải, ta không có, đừng nói bậy!" Triệu Trường Sinh vội vàng phủ nhận ba lần, bảo Tần Phong đừng nói lung tung.

Nhưng Tần Phong không có ý định tha cho y, vẫn tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa ở bên cạnh, cố gắng moi thêm dầu mỡ từ trên người y. "Hử!?" Tiểu Bạch nghiêng cái đầu nhỏ, càng nhìn càng thấy mơ hồ.

Nó thật sự không hiểu Tần Phong rốt cuộc muốn làm gì, lúc thì dắt Triệu Trường Sinh ra như dắt la đi dạo, lúc lại đặt y lên giàn lửa nướng sống, bây giờ lại còn định về xin công cho y. "Thế giới của loài người phức tạp thật!" Tiểu Bạch lôi ra một củ cà rốt, không thèm suy nghĩ những chuyện này nữa.

Không lâu sau, màn đêm buông xuống.

Vì mọi người đã chiến đấu liên tục nhiều ngày trong Linh Chi Bí Cảnh, tinh thần luôn ở trong trạng thái căng thẳng, nên không vội về Tiên Minh mà quyết định nghỉ ngơi một đêm trong trấn nhỏ bên ngoài.

Trong đêm tối đen kịt mang theo chút hơi lạnh, mấy chục bóng đen lặng lẽ lẻn vào trấn nhỏ, nhanh chóng len lỏi trên các con phố, thẳng tiến về phía nơi ở của Tần Phong và những người khác. "Kẻ nào!?" Đệ tử gác đêm lập tức hét lớn, mắt tinh tay nhanh rút tiên kiếm trong tay ra.

Keng một tiếng!!

Tiếng kim loại va chạm trong đêm tối đặc biệt chói tai, kèm theo một trận tia lửa bắn ra.

Nhưng đối phương không tiếp tục tấn công mà lập tức biến mất trong bóng tối, như thể chưa từng có ai đến đây. "Mọi người cẩn thận, có địch tấn công!" Đệ tử gác đêm lớn tiếng nhắc nhở, vẻ mặt cảnh giác nhìn bốn phía.

Lúc này, các đệ tử Tiên Minh nghe thấy động tĩnh cũng lũ lượt cầm vũ khí xông ra. "Tần sư huynh!" Mộ Dung Tĩnh rất lo lắng nói: "Những người này không phải đều nhắm vào huynh đấy chứ!?" "Yên tâm, năng lực tác chiến ban đêm của ta không ai sánh bằng!" Tần Phong nhẹ giọng an ủi: "Từng có một tổ chức hung ác, định nhân lúc đêm tối tấn công ta, nhưng cuối cùng đều bại dưới Nhị Thập Bát Lộ Thuần Dương Côn Quyết của ta…" "Tần sư huynh, lợi hại quá!" Mộ Dung Tĩnh lập tức hóa thành fan cuồng, ném tới một ánh mắt cực kỳ sùng bái. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ quyến rũ tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Chuyện nhỏ!" Lòng hư vinh của Tần Phong được thỏa mãn, lại ra vẻ chính khí nói: "Là một đấng đại trượng phu thà gãy không cong, ta tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước những thế lực hung ác đó." "Tần sư huynh, đẹp trai quá!" Mắt Mộ Dung Tĩnh sáng lên hình trái tim màu hồng, trong phút chốc lại lần nữa chìm đắm.

Tuy rằng Tần Phong có lúc giống như một tên lưu manh không có dáng vẻ quân tử, lại còn bắt cá nhiều tay lật thuyền không hết, nhưng người làm nên đại sự xưa nay không câu nệ tiểu tiết, có chút tật xấu cũng có thể thông cảm.

Chỉ cần trong lòng mang chính nghĩa, có một trái tim cầu tiến, nàng cũng không phải là không thể chấp nhận! "Hử!?" Trên đầu Hữu Dung đầy dấu chấm hỏi.

Là một tiểu y tiên thân cận bên cạnh Đại Ma Vương, nàng chưa từng nghe nói có thế lực tà ác nào tấn công Đại Ma Vương, chỉ vì bản thân Đại Ma Vương chính là đầu sỏ của thế lực tà ác lớn nhất Hoang Cổ. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ quyến rũ tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Không phải là trúng quả đúp à!?" Tần Phong trong lòng bất lực thở dài, muốn trải nghiệm niềm vui một phát trúng hai.

Ngay lúc này, một đám người áo đen đột nhiên xuất hiện trong đêm tối, từ bốn phương tám hướng lao về phía Tần Phong.

Chỉ thấy bọn chúng ai nấy đều thân thủ nhanh nhẹn, tay cầm lưỡi đao sắc bén, tựa như một con báo săn đang lao đi trong đêm tối, tốc độ nhanh đến mức các đệ tử Tiên Minh không kịp phản ứng. "Kim Tiên cảnh!" Tần Phong đảo mắt một vòng, đã nhìn ra tu vi của đối phương. "Tìm chết!!" Phụng Thiên lập tức nộ khí bùng nổ, nhanh chóng xông lên ngăn cản đối phương.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh khủng tức khắc bùng nổ, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội.

Chỉ là đám người áo đen căn bản không dây dưa với Phụng Thiên, hóa thành từng đạo tàn ảnh lướt qua y, mục tiêu rõ ràng nhắm thẳng về phía Tần Phong. "Tốc độ thật nhanh!!" Tần Phong lập tức nhíu mày, vội vàng lấy ra thanh ma kiếm tổ truyền.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Trong đêm tối vang lên tiếng va chạm kịch liệt, kèm theo từng tia lửa bắn ra tứ phía.

Chỉ thấy một tên áo đen nhân cơ hội lao lên, lưỡi đao trong tay mang theo một luồng hàn quang xé toạc màn đêm, đâm thẳng vào yết hầu của Tần Phong, ra tay độc ác không chút dây dưa dài dòng. "Nhanh, quá nhanh!" Tần Phong vội vàng nghiêng người né tránh, tay không quên phản công đối thủ một kiếm.

Nhưng đối phương lập tức dùng thần kỹ nhảy lùi, nhẹ nhàng né được đòn tấn công của Tần Phong, ngay sau đó lại lần nữa cầm lưỡi đao đâm về phía ngực hắn.

Ầm một tiếng!!

Ngay khi đối phương tưởng rằng có thể hoàn thành nhiệm vụ, mặt đất đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Phụng Thiên mặt đầy nộ khí xông tới, nắm đấm to như bao cát tựa như thiên thạch rơi xuống đất mà hung hăng nện ra, nơi nó đi qua, không gian bắt đầu rung chuyển kịch liệt. "Cái gì!!" Đồng tử của đối phương co rụt lại, muốn né nhưng đã không kịp.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn nắm đấm to như bao cát hung hăng nện vào bên má của mình, ngay sau đó mặt của gã bắt đầu biến dạng, thân hình cũng mất kiểm soát bay ra ngoài.

Chương 1277

Ầm ầm ầm!!

Sóng xung kích kinh khủng tức khắc bùng nổ, cả con phố cũng sụp đổ trong nháy mắt. "Ực!!" Các đệ tử Tiên Minh không khỏi nuốt nước bọt, bị đòn tấn công vật lý của thể tu dọa cho sợ hãi.

Keng!!

Tiếng kiếm minh trong trẻo đột nhiên vang vọng khắp bầu trời đêm, bùng nổ ra một luồng kiếm quang rực rỡ chói mắt.

Chỉ thấy thanh ma kiếm tổ truyền trong tay Tần Phong như một con du long mạnh mẽ vô cùng, kéo theo một dòng lũ kiếm khí đáng sợ, dưới sự che chở của màn đêm ẩn giấu vô tận sát cơ và hàn ý.

Phụt!!

Kiếm quang lóe lên, máu tươi bắn tung tóe. "A!!" Một tên áo đen hét thảm một tiếng, sau đó hóa thành một đám khói đen biến mất. "Ám Ảnh Sát Thủ!!" Tần Phong không khỏi nhíu mày, trong đầu hiện lên thông tin liên quan.

Theo ghi chép trong Bách khoa toàn thư Dịch Thiên Cơ, Ám Ảnh Sát Thủ là tử sĩ do một số thế lực dùng bí pháp bồi dưỡng ra, không có chút tình cảm nào của con người, chỉ biết tuân lệnh hoàn thành nhiệm vụ, có thể nói chính là một cỗ máy giết chóc không cảm xúc.

Lúc này, mấy tên áo đen còn lại không có ý định bỏ chạy.

Chỉ thấy bọn chúng cầm lưỡi đao sắc bén lại lần nữa lao về phía Tần Phong, không chỉ nhắm vào các yếu huyệt trên người, mà còn phong tỏa tất cả đường lui của Tần Phong, ra tay độc ác không một chút do dự. "Gầm…" Phụng Thiên gầm lên một tiếng rồi hoàn toàn bộc phát, tựa như một con mãnh hổ bị chọc giận.

Ầm ầm ầm!!

Uy áp kinh khủng tức khắc bùng nổ, như mười vạn ngọn núi lớn từ trên trời giáng xuống.

Chỉ thấy thân thể của tất cả mọi người đột nhiên run lên, mặt đất càng không chịu nổi lập tức sụp xuống, như một chưởng pháp từ trên trời giáng xuống hung hăng đập vào mặt đất. "Phụt!!" Mấy tên áo đen còn lại phun ra một ngụm máu tươi, sau đó lần lượt hóa thành một đám khói đen biến mất.

Lúc này, trên bầu trời đêm không xa.

Phó Sĩ Khang và những người khác đang nhìn về phía trấn nhỏ, chứng kiến toàn bộ những gì vừa xảy ra. "Ta đã nói rồi!" Phó Sĩ Khang có chút tức giận nói: "Bên cạnh Tần Phong có Phụng Thiên, một thể tu đã đột phá Tiên Quân bảo vệ, các ngươi dù có phái thêm bao nhiêu Ám Ảnh Sát Thủ Kim Tiên cảnh cũng vô dụng." "Không phái Ám Ảnh Sát Thủ thì phái cái gì!?" Có người lập tức không phục nói: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn chúng ta tự mình đi sao!?" "Tự mình đi, ta không làm đâu!" Có người lập tức tỏ thái độ, thà chết cũng không lộ mặt.

Mặc dù Tiên Vương cảnh ra tay có thể tăng tỷ lệ thành công, nhưng rủi ro cũng sẽ tăng lên gấp mấy lần, một khi để Tần Phong chạy thoát, chờ đợi bọn họ chính là cả nhà xếp hàng ngay ngắn đi báo danh ở điện Diêm Vương. "Hít… hà…!!" Phó Sĩ Khang hít sâu một hơi, bình tĩnh lại nói: "Không phải bảo các ngươi tự mình đi, mà là bảo các ngươi phái vài Tiên Quân đi!" "Ngươi tưởng Tiên Quân là cải trắng à!?" Những người khác lập tức không vui.

Bọn họ không phải là siêu cấp bá chủ như Tiên Minh, Tiên Quân trong gia tộc đều được bồi dưỡng như người thừa kế, không nỡ mang ra làm chuyện nguy hiểm như vậy. "Vậy các ngươi nói xem phải làm sao!?" Phó Sĩ Khang lại bắt đầu tức giận: "Phái Kim Tiên đi thì bị người ta chém như chém rau, phái Thái Ất Kim Tiên đi thì người ta có hơn ba mươi người.

Ngoài việc phái thêm vài vị Tiên Quân liên thủ áp chế Phụng Thiên, thì chỉ còn cách Tiên Vương ra tay thôi!" "Chuyện này…" Mọi người lộ vẻ do dự, trong lòng đã muốn rút lui.

Tiên Quân thì không nỡ, Tiên Vương thì không dám đi!

Hơn nữa bên cạnh Tần Phong không chỉ có Phụng Thiên, còn có Tiền Đa Đa với năng lực đốt tiền, và cả Từ Càn Khôn, Tự Liệt thứ ba của Tiên Minh, độ khó cao đến mức khiến người ta không thấy chút hy vọng nào. "Thật sự phải bỏ cuộc sao!?" Trong mắt Phó Sĩ Khang tràn đầy vẻ không cam lòng, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Trước đây Tần Phong không chỉ chặt đứt gốc rễ của Phó gia hắn, mà còn hai lần vả mặt sỉ nhục hắn trước công chúng, khiến hắn thực sự không nuốt trôi cục tức này. "Sống không tốt sao!?" Lục gia không khỏi thở dài, ném tới một ánh mắt đồng tình.

Thà đắc tội quân tử, chứ đừng đắc tội tiểu nhân!

Mà Tần Phong chính là một tên tiểu nhân cực kỳ nhỏ mọn, một khi đắc tội với hắn, ngay cả mộ tổ Tiên Đế của Phó gia hắn cũng có thể đào lên… "Hử!?" Tần Phong không khỏi ngó nghiêng, hình như lại nghe thấy có người khen mình.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Phụng Thiên xông đến trước mặt một tên áo đen đã ngã xuống đất, giơ nắm đấm to như bao cát lên hung hăng nện xuống, không chỉ đập đầu đối phương lún sâu vào lòng đất, mà còn tạo ra những vết nứt đáng sợ lan rộng ra. "Ực, quá tàn bạo!" Các đệ tử Tiên Minh nuốt nước bọt, cơ thể bất giác lùi lại hai bước.

Khác với những tu tiên giả ưu nhã như bọn họ, thể tu hoàn toàn là một đám bạo long hình người, đấm nào ra đấm nấy, nhìn thôi cũng cảm thấy đau. "Gầm!!" Phụng Thiên ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng, tiếp tục xông về phía mục tiêu tiếp theo. "Đúng là một con mãnh hổ!" Từ Càn Khôn nghe thấy động tĩnh cũng ra ngoài xem xét tình hình.

Nhưng ánh mắt của y chỉ dừng lại trên người Phụng Thiên vài giây, rồi bị Tần Phong đang chiến đấu ở không xa thu hút.

Chỉ thấy Tần Phong đối mặt với sự vây công của một đám Ám Ảnh Sát Thủ Kim Tiên cảnh, không chỉ không có chút chật vật nào, ngược lại còn nhân cơ hội phản sát được mấy tên. "Gã này thật sự là luyện khí sư sao!?" Sắc mặt Từ Càn Khôn trở nên ngưng trọng, cảm nhận được sự khủng bố của Tần Phong. "Tần sư huynh, lợi hại quá!!" Mộ Dung Tĩnh hóa thành fan cuồng, kích động đến nhảy cẫng lên. "Không ai có thể từ chối ta, Từ Càn Khôn!" Từ Càn Khôn quay đầu nhìn Mộ Dung Tĩnh, sắc mặt lập tức tối sầm lại.

Chỉ là chưa đợi y đứng ra ra vẻ, bên tai đã truyền đến tiếng của các đệ tử khác. "Địa Tiên diệt Kim Tiên, Tần sư đệ, thật đáng sợ!" "Diệt Kim Tiên thì tính là gì, ta nghe nói Tần sư đệ còn diệt cả một Tiên Quân rồi!" "Tiên Quân?

Ngươi đùa cái gì vậy, Địa Tiên làm sao có thể diệt Tiên Quân!?" "Là thật đó, ta nghe nói Tần sư đệ có một cái hồ lô nhỏ, là Đại Tiên Thiên Chí Bảo!!" "Đại Tiên Thiên Chí Bảo?

Ngươi không đùa đấy chứ!?" "Hiện tại món Đại Tiên Thiên Chí Bảo duy nhất được biết đến ở Tiên giới đang ở trong tay Long Ngạo

Thiên, Tần sư đệ lấy đâu ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo chứ!?" "Không biết, ta chỉ biết Tần sư đệ có một cái hồ lô nhỏ, một câu 'mời bảo bối xoay người', lập tức nổ cường giả Tiên Quân cảnh thành tro bụi!" "…" Nghe thấy năm chữ "Đại Tiên Thiên Chí Bảo", cơ thể Từ Càn Khôn đột nhiên run lên.

Chương 1278

Vốn tưởng Tần Phong chỉ là một luyện khí sư cầm kiếm, không ngờ hắn lại còn sở hữu một món Đại Tiên Thiên Chí Bảo, còn khó từ chối hơn cả tiểu sư muội Mộ Dung Tĩnh. "Ta muốn tất cả!!" Trong mắt Từ Càn Khôn lóe lên hàn quang, nắm đấm cũng siết chặt kêu răng rắc.

Lúc này, Tần Phong đã giải quyết xong đám Ám Ảnh Sát Thủ vây công mình, cũng có thể cảm nhận được có rất nhiều người đang nhìn mình chằm chằm từ bốn phía. "Đều là nhắm vào Trảm Tiên Hồ Lô mà đến sao!?" Tần Phong không khỏi lẩm bẩm.

Mặc dù hắn đã biết được qua Bách khoa toàn thư Dịch Thiên Cơ rằng Đại Tiên Thiên Chí Bảo quý giá đến mức nào ở Tiên giới, nhưng không ngờ những người này lại đến nhanh như vậy, cũng khiến hắn hiểu được cái gì gọi là người chết vì tiền, chim chết vì mồi. "Nhân tính quả nhiên không chịu được thử thách a!" Tần Phong không khỏi cảm thán một tiếng, biết rằng phải mau chóng trở về Tiên Minh.

Mặc dù hắn tiết lộ Đại Tiên Thiên Chí Bảo là để khuấy đục nước, nhưng không có ý định đặt mình vào nguy hiểm, bây giờ phải nhanh chóng trở về Tiên Minh tìm kiếm sự bảo vệ. "Tần sư đệ!" Từ Càn Khôn vội vàng đi tới, tỏ vẻ quan tâm: "Nghe nói những người này là nhắm vào ngươi, vì sự an toàn của ngươi, ta thấy hay là để ta bảo vệ ngươi về Tiên Minh trước đi!?" "Đa tạ, thái sư huynh!" Tần Phong lễ phép cảm ơn, sau đó khéo léo từ chối: "Nhưng ta định cùng Triệu sư huynh về, chỉ cần có Triệu sư huynh ở đây, tuyệt đối sẽ không cho bọn tiểu nhân có cơ hội lợi dụng." "Triệu sư huynh!?" Các đệ tử Tiên Minh xung quanh nghe vậy, bất giác quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh quả nhiên đang ở sau lưng mọi người, che chắn mọi người ở trước mặt mình một cách vững chắc. "Ách…" Triệu Trường Sinh thấy mọi người đồng loạt nhìn mình, xấu hổ đến mức có thể dùng ngón chân đào ra một căn nhà ba phòng một sảnh. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ gài bẫy Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Ai gài bẫy chứ!?" Tần Phong lập tức không vui, khiển trách hệ thống vu khống người tốt.

Hắn chỉ thấy Triệu Trường Sinh mất đi ý chí cầu tiến, nên mới muốn trả lại cho y một trái tim cầu tiến, sao có thể dùng từ 'gài bẫy' để hình dung tấm lòng khổ tâm của hắn chứ!?

Ầm một tiếng!!

Chỉ thấy Phụng Thiên như một con bạo long hình người, lại lần nữa đánh bay một người ra ngoài.

Nhưng khi y ngẩng đầu tìm kiếm mục tiêu tiếp theo, lại phát hiện cả con phố đã sớm tan hoang, mấy chục tên Ám Ảnh Sát Thủ không nằm la liệt trên đất thì cũng treo lủng lẳng trên tường như cảnh chợ chiều. "Hết rồi!?" Phụng Thiên không vui chép miệng, tỏ vẻ mình còn chưa dùng sức. "Đến lượt thỏ ta lên sân khấu rồi!" Tiểu Bạch lập tức kích động, chuẩn bị xông lên vơ vét sạch sẽ. "Một đám tử sĩ thì có thứ gì tốt trên người chứ!?" Tần Phong một tay nắm lấy tai thỏ của Tiểu Bạch, không quên mở miệng giáo dục: "Với lại sắp đến Tết rồi, bây giờ bên ngoài có rất nhiều kẻ trộm heo, đừng có chạy lung tung ra ngoài nữa." "Thỏ ta không phải là heo!!" Tiểu Bạch lập tức lớn tiếng kháng nghị, tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp cũng run lên. "Được, ngươi không phải là heo!" Tần Phong qua loa dỗ dành một câu, quay người đi tìm Tiền Đa Đa. "Tần sư huynh, đợi ta với!" Mộ Dung Tĩnh lập tức đi theo, thành thạo nắm lấy bàn tay to của Tần Phong. "Hừ, với ai mà chẳng được!" Hữu Dung tức giận phồng má hừ một tiếng, tiến lên nắm lấy tay còn lại của Tần Phong. "Mẹ nó chứ, ta họ Từ!" Từ Càn Khôn nhìn Tần Phong đang rời đi, tức đến mức cả khuôn mặt từ đỏ chuyển sang xanh.

Không chỉ hết lần này đến lần khác sỉ nhục y, còn dám phớt lờ Tự Liệt thứ ba như y trước mặt mọi người.

Nếu y không cho Tần Phong biết tay, y sẽ không biết tại sao hoa lại có màu đỏ.

Chẳng mấy chốc, Tần Phong đã tìm thấy Tiền Đa Đa.

Chỉ thấy gã đang bận rộn lấy lòng Tô Uyển, hoàn toàn không để ý đến trận chiến bên ngoài. "Tô sư muội!" Tiền Đa Đa nhận một đĩa trái cây từ tay hạ nhân, mặt mày lấy lòng nói: "Đây là lê tiên bảy lá đông lạnh do đầu bếp thần số một Tiên giới làm, ăn trước khi ngủ không chỉ giúp ngủ ngon mà còn có công hiệu làm đẹp dưỡng nhan." "Đĩa lê tiên bảy lá!?" Mộ Dung Tĩnh nhìn đến ngây người.

Dù nàng từ nhỏ sinh ra ở Mộ Dung gia, cũng chưa từng thấy ai bày cả đĩa lê tiên bảy lá. "Ta biết rồi!" Tô Uyển rất qua loa đáp một câu, đứng dậy đuổi người: "Bây giờ ta muốn nghỉ ngơi, Tiền sư huynh, huynh cũng về nghỉ sớm đi!" Nói xong… cũng không cho Tiền Đa Đa cơ hội mở miệng, liền đẩy người ra khỏi cửa. "Tô sư muội, nhớ phải ăn nhé!" Tiền Đa Đa không cam lòng, đứng ngoài cửa hét lớn.

Thấy Tô Uyển hoàn toàn không có ý định trả lời, gã mới mặt mày chán nản quay đầu nhìn Tần Phong, hỏi Tần Phong nửa đêm tìm mình có chuyện gì. "Cha nội, cuối cùng ngươi cũng để ý đến ta rồi!" Tần Phong không khỏi đảo mắt, phát hiện Tiền Đa Đa quá giỏi lơ người.

Giống như Nhĩ Tân vì lấy lòng 'củ khoai tây nhỏ phương Nam', chỉ hận không thể rút máu ra làm thành đĩa dồi huyết, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của anh em khác… "Có chuyện thì nói mau!" Tiền Đa Đa mất kiên nhẫn nói: "Lát nữa ta còn phải đi chuẩn bị bữa sáng cho Tô sư muội, không có thời gian ở đây nói nhảm với ngươi làm mất thời gian." "Nửa đêm mà ngươi chuẩn bị bữa sáng!?" Tần Phong tại chỗ ngẩn người, nhìn lên mặt trăng trên bầu trời đêm. "Cưng chiều đến vậy sao!?" Trong đôi mắt đẹp của Mộ Dung Tĩnh tràn đầy vẻ hâm mộ, cũng muốn Tần Phong cưng chiều mình như vậy. "Thôi được!" Tần Phong hít sâu một hơi nói: "Ta đến tìm Tiền sư huynh là muốn mượn phi chu của huynh về Tiên Minh!" "Về Tiên Minh sao phải mượn phi chu!?" Tiền Đa Đa ngẩn người nói: "Chúng ta đều về Tiên Minh, cùng nhau về là được rồi mà!?" "Không giống nhau!" Tần Phong tiến lên khoác vai, bắt đầu lừa gạt: "Ta mượn phi chu là vì ta bị người ta để mắt tới, muốn mượn danh nghĩa của ngươi để rời đi.

Mà ngươi cho ta mượn phi chu, thì có thể nói với bên ngoài là ta cướp phi chu của ngươi.

Tô Uyển sư muội thấy ngươi đáng thương, chẳng phải sẽ tự mình tiễn ngươi về Tiên Minh sao." "Huynh đệ tốt!!" Tiền Đa Đa lập tức có tinh thần, tỏ vẻ phi chu này nhất định phải cho mượn. "Ngươi biết là tốt rồi!" Tần Phong cũng học theo Nhĩ Tân.

Mở đầu một trận tuyết, trang bị toàn bộ dựa vào mượn. "Phi chu của Tiền Đa Đa!!" Tai thỏ của Tiểu Bạch lập tức dựng lên như ăng-ten, trong mắt càng lóe lên ánh sáng của kẻ ham tiền.

Đối với chiếc phi chu chứa đầy châu báu của Tiền Đa Đa, nó đã sớm thèm nhỏ dãi, nhưng khổ nỗi Tiền Đa Đa có mầm mống Nhân Quả Đại Đạo, khiến nó mãi không có dũng khí đi cướp.

Bây giờ Tần Phong dựa vào bản lĩnh mượn được, tự nhiên cũng không có lý do gì để trả! "Tần sư đệ, ta đưa cho ngươi đây…" Tiền Đa Đa lôi ra một cái túi tiền, chuẩn bị lấy phi chu ra cho Tần Phong mượn. "Không được…" Tần Phong vội giơ tay ngăn lại: "Bây giờ những kẻ theo dõi ta đều ở ngoài trấn nhỏ, ngươi lấy ra như vậy chẳng phải là nói rõ cho người ta biết, ta chuẩn bị giả mượn danh nghĩa của ngươi để chạy trốn sao!?" "Cũng đúng!" Tiền Đa Đa suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Vậy ngươi có cách nào hay không!?" "Phương pháp rất đơn giản!" Tần Phong thấy xung quanh không có ai, hạ giọng nói: "Chỉ cần lát nữa ngươi vừa khóc vừa hét lên một tiếng, 'Tao về nhà mách bố tao xử mày' là được." "Khóc!?" Tiền Đa Đa ngẩn người, không hiểu ý gì.

Rầm một tiếng!!

Chưa đợi Tiền Đa Đa hiểu ra là chuyện gì, nắm đấm to như bao cát của Tần Phong đã đấm vào mặt gã, còn lập tức đấm bay gã ra ngoài. "A!!" Tiếng hét thảm thiết của Tiền Đa Đa lập tức vang vọng khắp bầu trời đêm. "Tiền sư huynh, giúp người thì giúp cho trót!" Tần Phong thấy Tiền Đa Đa không khóc, lập tức lại xông lên đấm thêm mấy quyền. "Chuyện gì vậy!?" Các đệ tử Tiên Minh bên ngoài nghe thấy động tĩnh chạy vào.

Chương 1279

Kết quả vừa vào đã thấy Tần Phong đang đánh Tiền Đa Đa, cũng không biết giữa hai người có thâm thù đại hận gì, hoàn toàn là đánh đến chết, sắp đánh Tiền Đa Đa thành đầu heo rồi. "Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!" Mộ Dung Tĩnh vội vàng xông lên, kéo Tần Phong ra. "Đúng vậy!" Các đệ tử khác phản ứng lại, cũng nhao nhao tiến lên khuyên can: "Mọi người đều là đồng môn sư huynh đệ, có chuyện gì cứ nói chuyện đàng hoàng là được, sao phải động tay động chân chứ!?" "Buông ta ra!!" Tần Phong như một con sư tử nổi điên.

Vừa giãy khỏi sự kiềm chế của mọi người, vừa nháy mắt với Tiền Đa Đa, bảo gã mau đọc lời thoại, còn không quên tiện tay nhét túi tiền vào trong ngực mình. "Vì huynh đệ!" Tiền Đa Đa đau đến mức cuối cùng cũng chảy nước mắt, chỉ vào Tần Phong vừa khóc vừa hét lớn: "Ngươi cứ chờ đấy, tao về nhà mách bố tao xử mày…" Rầm một tiếng!!

Thấy Tiền Đa Đa đã nói xong lời thoại, Tần Phong lập tức tung thêm một quyền.

Chỉ thấy Tiền Đa Đa như một viên đạn đại bác rời nòng, với tốc độ cực nhanh bay ngược ra ngoài, trên đường còn đâm xuyên qua không biết bao nhiêu bức tường, cuối cùng bay vào màn đêm đen kịt. "Ta đánh chết ngươi!!" Tần Phong lập tức giãy khỏi sự kiềm chế của mọi người, nhanh chóng đuổi theo Tiền Đa Đa.

Còn không quên ra hiệu cho Phụng Thiên, Hữu Dung, Mộ Dung Tĩnh ba người, ngay sau đó còn dựa vào bóng đêm làm vỏ bọc, sử dụng Thiên Cương Biến Hóa Thuật biến thành dáng vẻ của Tiền Đa Đa bị đánh. "Đừng đánh nữa!!" Ba người lập tức hiểu ý, cũng nhanh chóng lao vào màn đêm.

Ngay sau đó liền thấy một chiếc phi chu hoa lệ xuất hiện trong đêm tối, Tiền Đa Đa mặt mũi bầm dập đứng trên boong tàu, điên cuồng chửi bới xuống phía dưới: "Tần Phong, ngươi cứ chờ đấy, ta về ngay bây giờ bảo bố ta xử mày…" "Dám đánh Tiền gia!!" Hơn ba mươi tên con nuôi lập tức tức giận đến nứt cả khóe mắt, thuận theo tầm mắt của Tiền Đa Đa mà lao tới.

Ngay sau đó trong màn đêm đen kịt, liền truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết. "Tiền sư huynh, huynh tự thêm kịch bản cho mình đấy à!" Tần Phong ngơ ngác nhìn xuống phía dưới, chỉ có thể trong lòng mặc niệm hai phút rưỡi.

Nhưng chưa mặc niệm được hai giây rưỡi, hắn đã thấy Triệu Trường Sinh đang xem kịch ở bên cạnh, lập tức quay đầu mời: "Triệu sư huynh, có muốn đi cùng ta không!?" "Được chứ!!" Triệu Trường Sinh lập tức vui mừng đồng ý.

Y đang sầu não không có cách nào thoát khỏi tên tai họa Tần Phong, bây giờ nhân lúc tên tai họa này bị đánh, mình vừa hay có thể cùng Tiền Đa Đa rời đi, đợi nửa đường lại tìm cơ hội chuồn lẹ.

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh không chút do dự, lập tức nhảy lên phi chu.

Nhưng y vừa lên phi chu đã cảm thấy có gì đó không ổn, phát hiện trên phi chu không chỉ có Tiền Đa Đa, mà còn thấy cả Phụng Thiên, Hữu Dung, và Mộ Dung Tĩnh cũng ở trên phi chu. "Tình huống gì đây!?" Trong lòng Triệu Trường Sinh chùng xuống, đột nhiên có một dự cảm không lành.

Chỉ là Tần Phong không cho y thời gian xuống thuyền, lập tức bấm một đạo chỉ quyết khởi động phi chu, hóa thành một ngôi sao băng xé toạc bầu trời đêm đen kịt.

Lúc này, các Tiên Vương đang mai phục bên ngoài trấn nhỏ cũng thấy chiếc phi chu bay ra.

Mặc dù họ biết độ khó để động đến Tần Phong rất lớn, nhưng vừa nghĩ đến Đại Tiên Thiên Chí Bảo lại cảm thấy không nỡ, thế là định đi một bước xem một bước, chờ đợi cơ hội ra tay. "Tên Tần Phong này thật là kiêu ngạo a!" Mọi người thấy Tiền Đa Đa bị đánh thành đầu heo, suýt nữa đã không nhịn được mà cười như ngỗng kêu.

Bây giờ Tần Phong và Tiền Đa Đa trở mặt, có nghĩa là hơn ba mươi Thái Ất Kim Tiên sẽ không còn giúp Tần Phong nữa, khiến tỷ lệ thành công của họ tức khắc tăng lên không ít. "Không đúng!" Phó Sĩ Khang nhíu mày nói: "Tần Phong và Tiền Đa Đa thân thiết đến mức có thể mặc chung một cái quần, sao đột nhiên lại động thủ chứ!?" Lúc này, đám con nuôi của Tiền Đa Đa cuối cùng cũng phát hiện có gì đó không ổn. "Giọng nói này quen quá!" Đám con nuôi nhìn nhau, vội vàng cúi đầu nhận dạng kỹ lưỡng.

Chỉ thấy bọn họ nhờ ánh trăng yếu ớt, thấy được một nam tử mập mạp, vóc dáng hoàn toàn không giống Tần Phong, ngược lại rất giống với vóc dáng của kim chủ ba ba của bọn họ. "Oái!!" Đám con nuôi lập tức hét lên chói tai, không ngờ đánh nãy giờ lại là kim chủ ba ba. "Oái!!" Triệu Trường Sinh cũng hét lên chói tai y hệt.

Vốn tưởng lần này mình có thể thoát khỏi hang cọp, ai ngờ vẫn không thoát khỏi ma trảo của Tần Phong… “Bất ngờ chưa, ngạc nhiên chưa!” Tần Phong hiện nguyên hình ngay trước mặt Triệu Trường Sinh.

“Trời xanh thăm thẳm, sao bạc đãi ta!” Triệu Trường Sinh ngẩng đầu nhìn trời đêm, vẻ mặt như thể không còn gì luyến tiếc với cõi đời.

Cứ tưởng mình từ nay có thể thoát khỏi Tần Phong, tìm một nơi tiếp tục cuộc sống ẩn dật vui vẻ, ai ngờ cuối cùng vẫn phải lên chiếc thuyền giặc của tên khốn này.

“Sao gã hèn này cũng lên đây?!” Mộ Dung Tĩnh vừa thấy Triệu Trường Sinh cũng lên thuyền, ánh mắt khinh bỉ trong đôi mắt đẹp gần như muốn tràn ra khỏi màn hình.

Nàng thật sự không hiểu nổi, tại sao Tần Phong lại muốn chơi với loại người này!?

Không chỉ thích trốn trong Tàng Thư Các đọc trộm những sách không lành mạnh, gặp chuyện còn không có gan gánh vác mà trốn sau lưng đồng môn sư đệ, bây giờ Tần Phong tốt bụng đưa hắn đi cùng, hắn lại bày ra cái vẻ mặt như chết cha chết mẹ.

Thật khiến người ta ghê tởm!!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chia rẽ mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và tiểu sư muội thanh mai trúc mã, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã phá hỏng kế hoạch của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!” “Kế hoạch!?” Tần Phong không khỏi ngẩn người, không biết đối phương có kế hoạch gì.

Nhưng bây giờ hắn cũng không rảnh đi tìm hiểu kế hoạch của Triệu Trường Sinh, bèn lấy ra Thần Phong Châu của mình, sau đó thu phi thuyền của Tiền Đa Đa lại, đưa mọi người lên Thần Phong Châu.

“Tần sư huynh, đây là…” Mộ Dung Tĩnh mặt đầy nghi hoặc, không biết Tần Phong có ý gì.

“Ngươi nghĩ mấy lão cáo già đó đều là kẻ ngốc à!?” Tần Phong lại dùng Thiên Cương Biến Hóa Thuật, thay một cái lốt người bình thường, rồi nói: “Mấy trò vặt của chúng ta có thể lừa được bọn họ nhất thời, nhưng tuyệt đối không lừa được cả đời.

Đợi bọn họ phản ứng lại, chắc chắn sẽ phái người đến điều tra.”

“Có lý!” Mộ Dung Tĩnh đồng tình gật gật cái đầu nhỏ, sau đó tự giác vào khoang thuyền trốn đi.

“Bệ hạ, ngài tự mình cẩn thận nhé ~” Hữu Dung biến ngay sang giọng điệu yểu điệu của người phương Nam, ra vẻ dịu dàng như nước.

“Không trả tiền, còn muốn chiếm spotlight!” Tiểu Bạch lập tức không vui, giơ vuốt búng một cái.

Chỉ thấy dưới chân Hữu Dung xuất hiện một cái hố đen, rồi cả người cứ thế rơi xuống.

“Tiểu Bạch, bản y tiên với ngươi không xong đâu!” Giọng nói tức tối của Hữu Dung truyền đến, ngay sau đó bị dịch chuyển vào trong khoang thuyền.

“Tần sư đệ!” Triệu Trường Sinh còn muốn giãy giụa một chút, nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy như vậy cũng không an toàn lắm, hay là ta đi dụ bọn chúng đi, tranh thủ thời gian cho ngươi và tiểu sư muội chạy trốn.” “Không cần!” Tần Phong tiến lên khoác vai, cười tủm tỉm nói: “Ta đã kiểm tra rồi, đám ngốc đó IQ có hạn, nhiều nhất chỉ nghĩ được đến bước thứ hai, căn bản không nghĩ tới ta còn có kế hoạch bước thứ ba.” “Kiểm tra rồi!?” Triệu Trường Sinh ngẩn ra, không hiểu ý là gì.

Bốp một tiếng!!

Tần Phong không có ý định giải thích, tiện tay một cước đá gã vào phòng.

“Trời ơi, tại sao lại đối xử với ta như vậy!” Lòng Triệu Trường Sinh đầy ấm ức.

Không biết kiếp trước mình đã tạo nghiệp gì, mà kiếp này lại gặp phải tên khốn Tần Phong.

Chương 1280

“Chủ thượng, một mình ngài không sao chứ!?” Phụng Thiên lộ vẻ do dự, muốn ở lại bảo vệ Tần Phong.

“Yên tâm!” Tần Phong xua tay, tỏ ý không vấn đề gì.

Sự kiện Tiên Đế Tế Đàn trước đó đã chứng minh, đám người này đúng là có chút trí tuệ, nhưng rõ ràng không nhiều, hoàn toàn không cần lo bị bọn họ nhìn ra sơ hở gì.

“Vậy được rồi!” Phụng Thiên bất đắc dĩ gật đầu, đi vào trong phòng.

Ngay sau đó, Tần Phong bấm một đạo chỉ quyết, không chỉ điều chỉnh một chút ngoại hình của Thần Phong Châu, mà còn khởi động một số cấm chế che giấu khí tức trên thuyền.

“Chi tiết quyết định thành bại, lần này chắc không có vấn đề gì rồi!” Tần Phong nở nụ cười hài lòng, bảo Tiểu Chu Chu giảm tốc độ xuống.

Không lâu sau, phía sau truyền đến tiếng xé gió dồn dập.

Chỉ thấy một đám Tiên Vương như những chiếc chiến đấu cơ siêu thanh, di chuyển cực nhanh trên bầu trời, tạo ra từng đợt sóng âm chói tai.

“Phía trước có một chiếc phi thuyền!” Có người nhìn thấy Thần Phong Châu, lập tức chỉ tay hét lớn.

“Không phải!” Phó Sĩ Khang liếc nhìn rồi nói: “Đây chỉ là một chiếc phi thuyền bình thường, hơn nữa tốc độ di chuyển chậm như vậy, chắc là tu tiên giả đi ngang qua.” “Không sai!” Các Tiên Vương khác gật đầu phụ họa: “Bây giờ Tần Phong mượn danh nghĩa Tiền Đa

Đa trốn đi, chắc chắn sẽ tức tốc quay về Tiên Minh, không thể nào thong thả như vậy được.

Chúng ta mau đuổi theo, không thể chậm trễ thời gian.” Vút!

Vút!

Vút!

Một đám Tiên Vương xé toạc trời đêm, trong nháy mắt vượt qua Thần Phong Châu.

Đồng thời, bọn họ cũng không quên quay đầu lại liếc nhìn, thấy người trên boong tàu không phải là Tần Phong, lập tức hóa thành những vệt sao băng, biến mất trong màn đêm.

“Đám này quả nhiên đều là đồ ngốc!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một hơi, cảm thấy vô địch thật là cô đơn.

“Ngươi tưởng ai cũng là tai họa như ngươi à!” Lục gia chậm rãi theo sau, cũng thu thần thức trở về.

Lúc này, Tần Phong để Tiểu Chu Chu tự lái, còn mình thì quay trở lại khoang thuyền.

Vốn định đi tìm Triệu Trường Sinh kiếm chút cháo, nhưng đi được nửa đường thì máy truyền tin vang lên, là Tần gia thủy tổ gửi yêu cầu trò chuyện, hắn đành phải quay về phòng mình trước.

“Phong nhi, con đang giở trò quỷ gì vậy!?” Vừa về phòng kết nối, Tần gia thủy tổ đã vội vàng quát lên: “Sao bây giờ con lại học thói phô trương như vậy, khắp nơi đều là tin tức con có Đại Tiên Thiên Chí Bảo, con không biết cây cao đón gió, đã quên hết tổ huấn của Tần gia ta rồi sao!?” “Phong nhi không quên!” Tần Phong bất đắc dĩ nói: “Phong nhi làm vậy, là đã suy nghĩ kỹ càng rồi.” “Đây cũng gọi là suy nghĩ kỹ càng!?” Tần gia thủy tổ tức giận hét lên: “Con có biết tin tức bây giờ lan nhanh đến mức nào không, chẳng mấy ngày nữa cả Tiên giới sẽ đều biết, đến lúc đó con đừng hòng âm thầm phát triển nữa." "Cái này con đương nhiên biết!" Tần Phong vội vàng đưa máy truyền tin ra xa, sau đó hỏi lại: "Nhưng lão tổ tông, ngài thấy cục diện của Tiên giới có thể duy trì được bao lâu!?" "Bao lâu!?" Tần gia thủy tổ không hiểu ý Tần Phong là gì, suy nghĩ một lát rồi nói: "Hiện tại Tiên giới đang trong cục diện tam phân thiên hạ, đã hình thành một thế cân bằng vi diệu.

Trừ phi Long Ngạo Thiên có đột phá trọng đại, nếu không rất khó phá vỡ thế cân bằng này.

Mà Long Ngạo Thiên dù có yêu nghiệt đến đâu, để đạt tới cảnh giới Tiên Đế này, không có mấy vạn năm khổ tu, e rằng cũng khó có đột phá trọng đại." "Không sai, điều đó cũng có nghĩa là Tiên giới vạn năm nữa sẽ không có đại loạn!" Tần Phong trước tiên đưa ra một câu trả lời khẳng định, sau đó lại nói: "Nhưng có sự cám dỗ của Đại Tiên Thiên Chí Bảo, thế cân bằng này sẽ bị dồn nén vô hạn, toàn bộ Tiên Minh sẽ phải chịu áp lực từ cả Tiên giới.

Mà một khi đám cao tầng của Tiên Minh cảm nhận được áp lực này, ngài nghĩ bọn họ sẽ làm gì!?" "Tăng ngân sách quân phí!" Tần gia thủy tổ cuối cùng cũng phản ứng lại, mắt đột nhiên sáng lên: "Như vậy chúng ta có thể nhân cơ hội vơ vét một mớ lớn, đợi trăm năm sau Hạo nhi phi thăng, lại giải quyết sổ sách, Tần gia chúng ta sẽ có thể hoàn thành tích lũy nguyên thủy ở Tiên giới…" "Đúng vậy, đối mặt với tình huống này, khả năng lớn là sẽ tăng ngân sách quân phí!" Tần Phong tiếp tục nói: "Cho nên con phải tích cực thể hiện bản thân, cho đám cao tầng Tiên Minh thấy giá trị của mình, như vậy mới có cơ hội thăng tiến, gia nhập vào những bộ phận béo bở." "Phong nhi, kế hoạch của con không tồi!" Tần gia thủy tổ lộ vẻ lo lắng: "Nhưng như vậy, tình cảnh của con sẽ rất nguy hiểm." "Lão tổ tông yên tâm!" Tần Phong tự tin nói: "Di tích Tiên Vương phát hiện ở Linh Chi Bí Cảnh đã hoàn toàn rơi vào tay con rồi, bảo bối bên trong quá nhiều, cần một thời gian rất dài mới có thể tiêu hóa hết.

Nói cách khác, sắp tới con sẽ luôn ở trong Tiên Minh, sẽ không có nguy hiểm gì đâu.” “Di tích Tiên Vương hoàn toàn rơi vào tay con!?” Tần gia thủy tổ ngẩn ra, thăm dò hỏi: “Thằng nhóc con không phải là muốn nói với lão tổ tông ta, cái Tiên Đế Tế Đàn kia là do con làm ra đấy chứ!?” “Chuyện này ngài cũng biết rồi à!?” Tần Phong cũng ngẩn ra, không ngờ tin tức lan nhanh như vậy.

“Đúng là con làm thật!!” Tần gia thủy tổ chết lặng ngay tại chỗ, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Lúc mới nghe tin, ông còn đang vui sướng trên nỗi đau của người khác, nghĩ rằng kẻ chủ mưu sau lưng sớm muộn cũng tiêu đời vì dám một lần đắc tội với nhiều Tiên Vương và Tiên Quân như vậy, không ngờ cuối cùng lại hóng chuyện trúng ngay nhà mình.

Đồng thời, ông cũng nhớ lại vầng trăng đỏ khi Tần Phong ra đời.

Từ những chuyện thất đức mà nó đã làm ở hạ giới, đến việc vừa đến Tiên giới đã khiến Long Ngạo Thiên ngứa ngáy khắp người, và cả việc vơ vét toàn bộ Linh Chi Bí Cảnh, thằng nhóc này quả thực là tai họa bẩm sinh.

Đi tới đâu, gieo họa tới đó!

“Con cũng không muốn như vậy!” Tần Phong mặt đầy ấm ức nói: “Nhưng con đường đường chính chính hỏi xin, bọn họ cũng có cho đâu!” “Đúng là bọn họ không đúng!” Tần gia thủy tổ đồng tình gật đầu, sau đó lại lo lắng nói: “Nhưng Đại Tiên Thiên Chí Bảo này là bảo bối mà ngay cả Tiên Đế cũng động lòng, cho dù sắp tới con ở trong Tiên Minh không ra ngoài, e rằng cũng khó đảm bảo an toàn cho bản thân.” “Nguy hiểm tự nhiên sẽ có, nhưng vẫn trong phạm vi kiểm soát!” Tần Phong tự tin nói: “Lão tổ tông, ngài vừa cũng nói rồi, hiện tại Tiên giới tam phân thiên hạ, đạt đến một thế cân bằng vi diệu.

Mà con lại bái Tây trưởng lão làm sư phụ, động đến con chắc chắn sẽ phá vỡ thế cân bằng này, cho nên đám cao tầng Tiên Minh chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không vì con mà gây ra nội loạn." "Con nói có lý!" Tần gia thủy tổ bình tĩnh phân tích: "Nhưng bọn họ bây giờ không động đến con, không có nghĩa là sau này cũng không động.

Tiên giới này suy cho cùng vẫn là thế giới cá lớn nuốt cá bé, chỉ dựa vào lòng tốt của người khác thì không sống lâu được.

Cho nên con phải dùng không gian đổi lấy thời gian, mau chóng chuyển hóa thiên phú của mình thành thực lực, như vậy mới có thể thực sự nắm giữ vận mệnh của chính mình." "Phong nhi, hiểu rồi!" Tần Phong trịnh trọng gật đầu, cũng biết tầm quan trọng của thực lực.

"Tiếp theo con cứ yên tâm tu luyện, chuyện khác giao cho lão tổ tông ta!" Tần gia thủy tổ dặn dò thêm vài câu, sau đó liền ngắt máy truyền tin.

"Phong nhi, biết rồi!" Tần Phong đặt máy truyền tin xuống, vung tay lấy ra mấy quyển cổ thư.

Đó là bí tịch từ di tích của Phá Quân Tiên Vương, đẳng cấp đều đạt đến Đạo giai hạ phẩm, nào là 《U Minh Quỷ Ảnh Quyết》, 《Cửu Dương Phần Thiên Quyết》, 《Đại Từ Đại Bi Chưởng》, 《Âm Dương Nghịch Chuyển》… "Mấy quyển công pháp này cũng không tồi!" Tần Phong nhìn mấy quyển công pháp trong tay, định truyền tống về hạ giới cường hóa một phen.

Tuy Tiên Nô Pháp Ấn có thể chiêu mộ nhân viên mới, nhưng nhân viên cũ rõ ràng có hiệu suất cao hơn, không cần giai đoạn làm quen, phi thăng lên Tiên giới là có thể sắp xếp công việc ngay.

Lúc này, trên sông Tần Hoài.

Kể từ lần trước Mộc Tú tu luyện kết thúc, nơi đây lại một lần nữa khôi phục sự phồn hoa ngày trước.

Chỉ thấy trên thuyền không phải là văn nhân ngâm thơ đối câu, thì cũng là một đám công tử nhà giàu tiêu tiền như nước, cùng với những người như Tam Lộng Đại Sư thường trú trên thuyền.

“Oa ha ha…” Mộc Tú ôm tiểu thư, đắc ý khoe khoang: “Đạo gia nói cho các ngươi biết, công pháp của thượng giới khác hẳn công pháp của hạ giới.

Đạo gia chỉ mới lĩnh ngộ được một chút da lông, đã có thể đè lừa ngốc ra đất mà ma sát.” “Ặc…” Sắc mặt Tam Lộng Đại Sư tức thì đen lại, đã sắp chịu hết nổi những ngày tháng này rồi.

Kể từ khi Mộc Tú luyện thành Thiên Cơ Kỳ Môn Cục, gã đã hoàn toàn bay lên trời, không phải thường xuyên kéo bọn họ đánh một trận, thì cũng là thỉnh thoảng khoe khoang một chút, khiến cho tiểu thư trong lòng ông cũng không còn thơm nữa.

“Đó là đương nhiên rồi!” Lý Cực mắt đầy sùng bái, không quên xát muối: “Sư phụ, ngài là tâm phúc số một của Thủy Hoàng, nhiều người như vậy không cho, lại chỉ cho một mình ngài, điều này đã nói lên rất nhiều vấn đề rồi, ngài là khai quốc công thần số một của Đại Tần chúng ta, không thể nghi ngờ!” “Oa ha ha…” Mộc Tú lập tức vui vẻ cười to, ôm lấy tiểu thư hôn một cái thật kêu.

“Cái tên bịp bợm chết tiệt này!!” Tam Lộng Đại Sư tức đến nghiến răng nghiến lợi, từ khi nào lại phải chịu sự ấm ức này.

Những người khác cũng nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xông lên đánh cho Mộc Tú một trận, nhưng khổ nỗi Mộc Tú bây giờ đã khác xưa, cho dù bọn họ cùng xông lên cũng không đánh lại.

“Đại sư, đừng tức giận!” Tiểu thư lập tức hiểu chuyện lên tiếng an ủi: “Hay là chúng ta về phòng, nô gia sẽ an ủi đại sư thật tốt…” Nói rồi, nàng ngước đôi mắt đẹp có thể kéo tơ, bàn tay nhỏ vẽ vòng tròn trên ngực ông.

“Cô thì thôi đi!” Tam Lộng Đại Sư tâm trạng không tốt nói: “Cứ toàn phun nước vào bần tăng…” “Đại sư, ghét quá!” Tiểu thư lập tức không chịu bỏ qua, tỏ vẻ mình đều là bị ép.

“Đại sư!” Một tiểu thư khác lại tiến lên, ngồi vào lòng Tam Lộng Đại Sư, cũng liếc mắt đưa tình nói: “Nếu ngài chê muội muội có thói quen xấu, hay là để nô gia giúp đại sư hóa duyên thì sao!?” “Sao lại là cô!?” Tam Lộng Đại Sư ngẩng đầu nhìn, lập tức đau đầu: “Địa chủ nhà ta cũng không chịu nổi cô hóa duyên như vậy đâu!” “Đại sư, ngài xấu quá!” Hai vị tiểu thư lập tức làm nũng, nhào vào lòng ông không chịu buông.

Chương 1281

“Xấu sao!?” Tam Lộng Đại Sư nhìn mỹ nhân đang làm nũng trong lòng, tâm trạng bất giác tốt lên, lộ ra nụ cười xấu xa của hòa thượng hoa: “Bần tăng còn có một mặt xấu xa hơn nữa, hai người các cô có muốn chiêm ngưỡng không!?” “Đại sư, ngài đáng sợ quá!” Hai vị tiểu thư lập tức nhập vai, giả vờ sợ hãi.

“Oa ha ha…” Tam Lộng Đại Sư phát ra tiếng cười quái dị, bắt đầu đùa giỡn với hai người.

“Hừ!!” Mộc Tú không vui hừ một tiếng.

Không hiểu tại sao mọi người đều tiêu tiền như nhau, mà sao lừa ngốc lại có thể chơi vui hơn gã.

Ngay lúc Tam Lộng Đại Sư chuẩn bị ôm hai tiểu thư về phòng hóa duyên, cơ thể không khỏi run lên, nhận được 《Đại Từ Đại Bi Chưởng》 do Tần Phong gửi từ Tiên giới.

“Đây là…” Nhậm Hoàn cũng run người, nhận được 《U Minh Quỷ Ảnh Quyết》 “Trời ơi, đất hỡi!!” Diệp Long kích động đến mức sắp khóc, đi làm bao nhiêu năm cuối cùng cũng được phát lương… “Các ngươi sao vậy!?” Mộc Tú thấy mọi người lộ vẻ vui mừng, trong lòng bất giác dâng lên một dự cảm không lành.

Nhưng lúc này mọi người đều không rảnh để ý đến Mộc Tú, nhao nhao buông tiểu thư trong lòng ra, chạy về phòng nhận công pháp từ thượng giới.

“Đại sư!!” Các tiểu thư lập tức sốt ruột, tỏ ý còn chưa đưa mình đi.

“Các cô tự chơi một lát đi!” Tam Lộng Đại Sư bỏ lại một câu, không quay đầu lại mà về phòng.

Ông gần đây luôn bị tên thần côn Mộc Tú đó đè đầu, bây giờ khó khăn lắm mới đợi được cơ hội ngẩng đầu ưỡn ngực, sao có thể vì hai người phụ nữ mà làm hỏng chuyện tốt của mình.

“Đại sư xấu quá!” Các tiểu thư mặt đầy ửng hồng, hiểu chuyện dắt tay nhau về phòng.

“Không lẽ Thủy Hoàng cho bọn họ công pháp rồi chứ!?” Sắc mặt Mộc Tú lập tức xụ xuống, cả người cũng cảm thấy không ổn.

Cứ tưởng mình là tâm phúc số một của Thủy Hoàng, từ nay sẽ đè đầu cưỡi cổ đám lừa ngốc, ai ngờ chưa sướng được mấy ngày, mọi người đều được tăng cường, suy ra gần như là mình không được tăng cường gì cả.

“Thủy Hoàng, sao ngài có thể làm vậy!” Mộc Tú nhào vào lòng tiểu thư, khóc lóc thảm thiết.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm vang trời đột nhiên vang vọng khắp Hoang Cổ.

Chỉ thấy từng tia chớp như những móng vuốt gà màu tím, xé toạc bầu trời mây đen dày đặc, kèm theo tiếng sấm đinh tai nhức óc, khiến cả trời đất cũng phải run rẩy.

“Đây là phi thăng lôi kiếp?!” Mộc Tú ngẩng đầu nhìn, không nhịn được lẩm bẩm: “Lôi kiếp đáng sợ như vậy, cả Hoang Cổ chỉ có hai người có thể dẫn tới, một là Đại Tần Nhị Thế, người còn lại chính là Lâm Tam.” Nói xong, Mộc Tú tiếp tục đau khổ tột cùng, vùi đầu vào lòng cô gái.

Lúc này, Lâm Tam đang ngồi xếp bằng trên một đỉnh núi, khí tức toàn thân cũng ngày càng mạnh mẽ.

Ầm ầm ầm!!

Một tia chớp to bằng thùng nước từ trong mây đen giáng xuống, như một con lôi long gầm thét lao nhanh về phía Lâm Tam.

“Cuối cùng cũng đến!” Lâm Tam không có ý định né tránh, hóa thành một đạo kiếm quang xông thẳng lên trời.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang và lôi kiếp va chạm mạnh vào nhau, trời đất lập tức bùng nổ ánh sét chói lòa.

Khác với vẻ chật vật thảm hại của Diệp Thần khi độ kiếp lúc trước, Lâm Tam lúc này đang ở đỉnh phong, chỉ nhẹ nhàng vung một kiếm, đã dễ dàng đỡ được đạo lôi kiếp đầu tiên.

“Đây chính là phi thăng lôi kiếp!?” Lâm Tam không khỏi ngẩn người, có cảm giác không thật.

Trước kia xem Tần gia thủy tổ, Tần Phong, Diệp Thần độ phi thăng lôi kiếp, ai nấy đều chết đi sống lại, nhưng bây giờ tự mình độ lôi kiếp mới phát hiện, hình như cũng không khó lắm.

“Không giống đâu!” Tháp gia đột nhiên lên tiếng: “Thằng nhóc Tần Phong đó là tai họa mà thiên đạo không dung, lôi kiếp tự nhiên được tăng cường.

Còn ngươi bản tính chính trực, lòng mang chính nghĩa, tự nhiên sẽ không bị đối xử như tai họa kiểu đó.” “Tần huynh thật không dễ dàng!” Lâm Tam cảm động, có chút nghẹn ngào nói: “Vì thiên hạ thương sinh, một mình gánh vác tội nghiệt, cho dù thế nhân hiểu lầm huynh ấy, huynh ấy cũng chưa từng biện giải cho mình một câu.” “Ặc…” Tháp gia thấy Lâm Tam vẫn cố chấp không tỉnh ngộ, đành chọn cách im lặng không nói nữa.

Nhưng y cũng phải thừa nhận một điều, vì có sự tồn tại của siêu cấp yêu nghiệt Tần Phong, đã khiến Lâm Tam có chấp niệm liều mạng tu luyện, hoàn toàn vượt xa dự đoán ban đầu của y.

So với Phần Thiên Tiên Đế năm đó, còn yêu nghiệt hơn không biết bao nhiêu lần.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm đinh tai nhức óc lại vang lên, hóa thành một con lôi long gầm thét bổ xuống.

Tiếp đó là đạo thứ ba, đạo thứ tư… nối tiếp nhau kéo đến, và đạo sau mạnh hơn đạo trước, nhưng đều bị Lâm Tam nhẹ nhàng đỡ được.

“Tần huynh, ta đến đây!” Lâm Tam vẻ mặt nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ thấy mây đen hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, vô tận lôi đình hội tụ trong đó, thai nghén đạo lôi kiếp cuối cùng, giống như cảnh tượng ngày tận thế đến sớm.

Ầm ầm ầm!!

Đạo phi thăng lôi kiếp cuối cùng giáng xuống, cũng là đạo lôi kiếp mạnh nhất.

Chỉ thấy một con cự long sấm sét thò ra từ trong mây đen, nhe nanh múa vuốt lao về phía Lâm Tam.

“Đạo lôi kiếp cuối cùng!” Lâm Tam ngẩng đầu nhìn trời không có ý định né tránh, thanh Vô Trần Kiếm trong tay càng bùng nổ kiếm ý ngút trời.

Tiếp đó, kiếm ý ngút trời hóa thành thủy triều vô biên, phảng phất như muốn nuốt chửng cả Hoang Cổ.

“Một kiếm thật đáng sợ!!” Các Đại Đế ở Hoang Cổ kinh hãi trong lòng, nhao nhao quay đầu nhìn về phía Lâm Tam.

Cứ tưởng trước khi Thủy Hoàng phi thăng, một kiếm chém đôi Hoang Cổ đã đủ vô địch rồi, ai ngờ một kiếm này của Lâm Tam, không hề yếu hơn một kiếm của Thủy Hoàng năm xưa.

“Đến đây!” Đôi mắt Lâm Tam rực rỡ như mặt trời, lóe lên vạn đạo kim quang.

Tiếp đó, một đạo kiếm mang kinh động Hoang Cổ vươn tới cửu thiên, kiếm khí khuấy động chín vạn dặm, khiến cả trời đất chấn động, phảng phất một kiếm có thể chém vào quá khứ tương lai.

Ông!

Ông!

Thần uy rực rỡ, kiếm đoạn vạn cổ!!

Tiếng kiếm minh vang vọng trời đất, bầu trời như bị một đôi tay vô hình, mạnh mẽ xé ra một đường ở giữa, ngay sau đó va chạm mạnh với đạo lôi kiếp cuối cùng.

Chương 1282

Ầm ầm ầm!!

Kiếm khí kinh khủng tức thì đánh tan lôi kiếp, bùng nổ một luồng sáng chói mắt.

Tiếp đó, bão năng lượng kinh khủng càn quét trời đất, cả Hoang Cổ dường như rung chuyển dữ dội, hư không méo mó biến dạng, phảng phất như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Đợi đến khi mây đen trên trời tan đi, ánh nắng lại chiếu rọi mặt đất.

Chỉ thấy trên mặt đất Hoang Cổ lại có thêm một vết kiếm, không hề thua kém vết kiếm Tần Phong để lại năm xưa, phảng phất như muốn chém đôi cả Hoang Cổ.

“Tần huynh, một kiếm này của ta không yếu hơn huynh!” Khóe miệng Lâm Tam nở nụ cười vui vẻ, ngẩng đầu liền thấy thiên môn đã mở.

Không chút do dự!

Chỉ thấy Lâm Tam hóa thành một đạo kim quang, ngay lập tức xông vào trong thiên môn.

“Đi rồi sao!?” Tần Hạo đang phê duyệt tấu chương, đột nhiên dừng bút nhìn ra ngoài cửa.

Thực ra trong lòng hắn cũng đặc biệt khao khát phi thăng đến Tiên giới, nhưng khổ nỗi bị trói buộc bởi ngôi vị cửu cửu nhân hoàng này, không chỉ mỗi ngày có tấu chương xử lý không hết, mà ngay cả quyền lợi xem ca múa biểu diễn cũng bị tước đoạt.

“Hửm!?” Sử quan Tam Thu thấy Tần Hạo dừng bút, lập tức cầm bút lên chuẩn bị ghi chép.

“Tại sao ban đầu trẫm lại tạo phản chứ!” Tần Hạo trong lòng hối hận không thôi, thu hồi ánh mắt tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Rõ ràng có thể làm một Tiêu Dao vương gia ăn không ngồi rồi, lại cứ phải đầu óc nóng lên đi tạo phản, bây giờ để không lưu lại tiếng xấu trong lịch sử, chỉ có thể liều mạng thức đêm tăng ca.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã dùng hoàng vị trói buộc Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn không thể làm theo ý muốn, nhận được 2.000.000 điểm phản diện!” “Nhị đệ lại than vãn rồi à!?” Tần Phong còn chưa kịp cà khịa vài câu như thường lệ, đã nhận được tin tức tiểu tam tam phi thăng.

“Tiểu tam tam phi thăng rồi!!” Tần Phong kích động đến xoa tay.

Hận không thể hóa thành lão quái tóc đỏ, xé rách hư không về Hoang Cổ, đá nhị đệ hai phát để ăn mừng… “Bình tĩnh, bình tĩnh!” Tần Phong vội vàng hít thở sâu mấy hơi, ổn định lại tâm trạng kích động của mình.

Tuy tiểu tam tam không cần kịch bản gì, chỉ cần vài câu là có thể lừa nó ra ngoài, nhưng nó lại luôn nghĩ đến việc vượt qua mình, cho nên để không bị nó vượt mặt, phải luôn đè nó dưới thân mới được.

“Phải mau chóng tu luyện thôi!” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, đã hoàn thành việc truyền công pháp.

Tuy việc phát lương cho nhân viên đã đi ngược lại nguyên tắc làm người của hắn, nhưng vừa nghĩ đến việc sau này không cần vẽ bánh mà có thể áp bức hơn nữa, tâm trạng tức thì được an ủi đôi chút.

“Hửm!?” Tiểu Bạch lúc này đang ở ngoài cửa lớn, thò cái đầu nhỏ vào trong nhìn trộm.

Vốn định tìm cơ hội bán Tần Phong cho phú bà Mộ Dung, để mau chóng hoàn thành đơn hàng đau đầu này, ai ngờ lại thấy Tần Phong ngồi xếp bằng trên giường, chủ động nhắm mắt bắt đầu tu luyện.

Lúc này, toàn thân Tần Phong nổi lên từng đạo phù văn huyền ảo, tiên khí trong trời đất bắt đầu hội tụ về đan điền.

Theo ghi chép trong Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, khác với việc đột phá Địa Tiên ngưng tụ tiên thể, đột phá Chân Tiên cần phải mở Thần Tàng trong cơ thể, chỉ có mở được Thần Tàng mới được coi là đột phá đến Chân Tiên.

“Thỏ ta hoa mắt rồi sao!?” Tiểu Bạch vội vàng dụi mắt, nghi ngờ mình đã thấy thứ gì đó không sạch sẽ.

Tuy nó thường xuyên mang cái chiếu nhỏ đến bên cạnh Tần Phong để hít ké kinh nghiệm, nhưng đó đều là lúc Tần Phong tu luyện trong tình thế bị ép buộc.

Lớn từng này rồi, đây là lần đầu tiên nó thấy Tần Phong tự giác tu luyện như vậy.

Nhưng với nguyên tắc không hít thì phí, nó thành thạo lấy ra chiếc chiếu nhỏ của mình.

Ầm một tiếng!!

Tiên lực trong cơ thể Tần Phong bắt đầu sôi trào, trong đan điền tỏa ra kim quang rực rỡ.

Ngay sau đó, sâu trong tinh hà đan điền hiện ra một tòa cung điện nguy nga hùng vĩ, từng đạo đạo văn siêu phàm vây quanh nó, tựa như ẩn chứa một sự tồn tại chí cao vô thượng nào đó.

Một khi mở ra, tất sẽ kinh thiên động địa.

“Đây chính là Thần Tàng trong cơ thể người!?” Tần Phong lập tức ổn định tâm thần, thử mở Thần Tàng.

Ầm!!

Một luồng năng lượng đánh vào cửa lớn cung điện, toàn bộ đan điền lập tức rung chuyển dữ dội.

“Phụt!!” Tần Phong dường như bị phản phệ, khóe miệng rỉ ra một vệt máu tươi.

Nhưng hắn lại cảm nhận được một luồng năng lượng trào ra từ đan điền, lập tức hướng về tứ chi bách hài của hắn, gột rửa từng tấc da thịt, rèn luyện từng mảnh xương cốt của hắn.

“Cảm giác thật kỳ diệu!” Tinh thần Tần Phong chấn động, có cảm giác như được thăng hoa.

Giống như một loại xiềng xích nào đó trong cơ thể đã bị phá vỡ, có thể cảm ngộ đại đạo bản nguyên một cách dễ dàng hơn, toàn thân đều tràn ngập một loại đạo vận.

Ầm ầm ầm!!

Nếm được trái ngọt, Tần Phong không chút do dự, lại một lần nữa phóng ra một luồng năng lượng đánh vào cung điện.

Tiếp đó, trong đan điền lại có một luồng năng lượng trào về tứ chi bách hài, gột rửa da thịt và xương cốt, khiến cơ thể xảy ra một sự lột xác kinh người, khí tức cũng không ngừng tăng lên trong mỗi lần gột rửa.

“Còn thiếu một chút!!” Tần Phong tiếp tục nghiến răng kiên trì, liên tục đánh tới.

Ầm một tiếng!!

Khí huyết trong cơ thể Tần Phong bắt đầu sôi trào, năng lượng hùng hồn cuồn cuộn tuôn ra.

Tiếp đó, đại đạo ẩn chứa trong trời đất điên cuồng tuôn vào những phù văn vây quanh hắn, khiến chúng bùng nổ ánh sáng chói lòa hơn, tựa như nước chảy thành sông, tự nhiên thăng cấp.

“Mở Thần Tàng quả nhiên phi phàm!” Tần Phong tâm tĩnh như nước, bắt đầu lặng lẽ cảm ngộ.

Trong khoảnh khắc đánh vào Thần Tàng, hắn đã thành công đột phá đến Chân Tiên cảnh, cũng tiến vào một trạng thái kỳ diệu.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Hà Kiếm Quyết, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Tam Sơn Phù Lục, Nhất Khúc Can Tràng Đoạn, Mị Ảnh Tiêu Dao các võ kỹ cấp Siêu Thần đều đột phá đến Tiên giai hạ phẩm.

Cả công pháp hắn tu luyện là Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú cũng từ cấp Siêu Thần, chính thức đột phá đến Tiên giai hạ phẩm.

Chương 1283

Còn ba môn võ kỹ chủ tu là Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Thiên Ngoại Phi Tiên, Đại Uy Thiên Long, thì từ Tiên giai hạ phẩm đột phá đến Tiên giai trung phẩm, uy lực so với trước đây hoàn toàn là một trời một vực.

Hồi lâu sau, Tần Phong chậm rãi mở mắt, bình tĩnh không gợn một chút sóng.

Tiếp đó, những phù văn vây quanh cơ thể bắt đầu tan biến, tiên khí cuồn cuộn trong trời đất cũng khôi phục lại sự tĩnh lặng, đạo vận tràn ngập quanh thân cũng biến mất, phảng phất như tất cả chưa từng xuất hiện.

“Đột phá Chân Tiên sơ giai rồi!” Tần Phong thở ra một hơi dài, có thể cảm nhận rõ sự thay đổi của bản thân.

Nếu như với thực lực trước đây, đối mặt với Đàm Lực hắn chỉ có thể giữ thế bất bại, thì bây giờ hắn có tự tin đè Đàm Lực xuống đất mà ma sát.

Cho dù gã có một phần ba huyết mạch Vu tộc, tu vi đạt đến Kim Tiên đỉnh phong, là thiên kiêu xếp hạng thứ mười lăm trên bảng thiên tư võ tu, mình cũng có tự tin đè gã xuống đất mà ma sát.

“Chẹp, chẹp!” Tiểu Bạch chép miệng, lật người ngủ tiếp.

“Nó mới thực sự là nằm không cũng thắng a!” Tần Phong có chút hâm mộ nhìn Tiểu Bạch, sau đó gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chi 25.000.000 điểm phản diện, đổi một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Chân Tiên!” “25 triệu!?” Tần Phong lập tức cảm thấy đau lòng, tiếc nuối ném nó vào miệng.

Một viên đan dược vào bụng, căn cơ lập tức vững chắc!

Khi Căn Cơ Đan tan ra trong miệng, một luồng năng lượng theo đó tuôn về tứ chi bách hài, tiếp đó năng lượng bất ổn trong cơ thể bắt đầu bình ổn lại.

“Chỉ còn lại 31.432.820 điểm!” Tần Phong nhìn số dư trong tài khoản hệ thống, biết rằng mình phải mau chóng kiếm tiền rồi.

“Tiểu tai họa hình như đột phá rồi!” Lục gia theo sau không xa không gần.

Trước đó, y cảm nhận được tiên khí trong trời đất hội tụ về phía Thần Phong Châu, bây giờ tiên khí hội tụ đột nhiên dừng lại, tiếp đó liền cảm nhận được một luồng dao động khí tức do đột phá Chân Tiên cảnh gây ra.

“Tiểu tai họa này rốt cuộc có phải là người không vậy!?” Tay hút thuốc của Lục gia có chút run rẩy, trong lòng càng lâu không thể bình tĩnh.

Phi thăng lên Tiên giới tính ra cũng mới hơn một năm, thế mà đã từ Địa Tiên sơ giai đột phá đến Chân Tiên sơ giai, cho dù là Long Ngạo Thiên được mệnh danh là yêu nghiệt năm đó cũng không có tốc độ này!

Lúc này, Tần Phong bước ra khỏi phòng, thấy Phụng Thiên đang đứng gác bên ngoài.

“Chủ thượng!” Phụng Thiên như một hộ vệ tận trung, luôn bảo vệ an toàn cho Tần Phong.

“Vất vả rồi!” Tần Phong vỗ vai khích lệ một câu, chuẩn bị đi tìm Triệu Trường Sinh kiếm chút cháo.

“Chủ thượng, không vất vả!” Phụng Thiên thấy Tần Phong tâm trạng rất tốt, vội vàng lấy ra một tờ hóa đơn, nói: “Đây là hóa đơn mua sắm lần trước ở Linh Chi Bí Cảnh, chủ thượng có thể thanh toán cho thuộc hạ không ạ.” “Không vấn đề!” Tần Phong cầm lấy hóa đơn ký tên, miệng đồng ý: “Cứ đi tìm quan tài chính của trẫm là được!” “Quan tài chính!?” Phụng Thiên ngẩn ra nói: “Vị quan tài chính này hiện đang ở đâu!?” “Ở hạ giới!” Tần Phong trả lại hóa đơn cho Phụng Thiên, sau đó không quay đầu lại mà bỏ đi… "Hạ giới!?" Phụng Thiên đứng sững tại chỗ.

Vốn thấy Tần Phong ký tên sảng khoái như vậy, y cứ ngỡ mình đã tìm được một ông chủ tốt, ai ngờ hắn lại đột ngột bảo mình rằng phòng tài vụ ở hạ giới, khiến y nhất thời không biết phải ứng phó thế nào. "Lão Triệu, lão Triệu…" Tần Phong đến trước cửa phòng Triệu Trường Sinh, giáng một trận đập cửa đầy bạo lực. "Thằng súc sinh này sao cứ bám lấy mình không tha vậy!?" Triệu Trường Sinh nghe thấy tiếng đập cửa của Tần Phong, cả người lập tức cảm thấy không ổn.

Vốn dĩ gã định nhân lúc Tần Phong tu luyện, tìm cơ hội lén lút chuồn đi, nhưng lại cảm ứng được một luồng khí tức lúc có lúc không, luôn lẳng lặng bám theo sau thần phong chu.

Nếu gã đoán không lầm, đó chính là hộ đạo nhân bảo vệ Tần Phong.

Tuy gã thích ẩn giấu thực lực, nhưng đối mặt với cao thủ cấp bậc này, gã không có chút tự tin nào có thể rời đi ngay dưới mí mắt đối phương, thế nên vì giữ vững tâm thái ổn định mà không chạy. "Làm sao bây giờ!?" Triệu Trường Sinh nhìn Tiên Minh càng lúc càng gần, biết mình không chạy nữa thì không kịp rồi. "Lão Triệu, mở cửa đi!" Tần Phong tiếp tục đập cửa rầm rầm: "Ta biết ngươi ở bên trong, ngươi mau mở cửa đi, chúng ta sắp đến Tiên Minh rồi…" "Lẽ nào thật sự có cánh cũng khó thoát!?" Triệu Trường Sinh phảng phất như đã chấp nhận số phận, thở dài tiến lên mở cửa.

Chỉ thấy Tần Phong ngoài cửa lập tức hưng phấn hẳn lên, đôi mắt còn sáng rực lên đánh giá gã, cứ như một lão dê già đến chốn ăn chơi, định tìm mỹ nam để chơi trò thăng long. "Ực…" Triệu Trường Sinh không khỏi rùng mình một cái, lập tức nảy sinh tâm lý chống cự.

Nhưng Tần Phong căn bản không quan tâm đến những điều này, chỉ muốn vắt dầu từ người gã để hồi máu. "Lão Triệu!" Tần Phong một tay kéo đối phương lại, bắt đầu tìm chủ đề: "Ta vừa mới đột phá Chân Tiên có chút cảm ngộ, hay là chúng ta ra ngoài giao lưu một chút!?" "Giao lưu tâm đắc!?" Triệu Trường Sinh trong lòng vẫn cảnh giác, cảm thấy Tần Phong không có lòng tốt như vậy.

Nhưng thẳng thừng từ chối lại có vẻ không lịch sự, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Lúc này – Lục Gia nhận được tin nhắn của Đại trưởng lão, bảo ông ta mau chóng trở về Tiên Minh họp.

Về phần an toàn của Tần Phong và những người khác, đã có người khác được sắp xếp tiếp quản. "Sắp đến Tiên Minh rồi, chắc sẽ không có nguy hiểm gì đâu!" Lục Gia do dự một lúc, quyết định trở về họp trước.

Mặc dù Phó Sĩ Khang và những người khác đều có tu vi Tiên Vương cảnh, nhưng cho dù cho bọn họ mười lá gan cũng không dám động thủ bên ngoài Tiên Minh, huống chi còn có những người khác phụ trách bảo vệ an toàn cho Tần Phong.

Nghĩ đến đây – Lục Gia không còn do dự, nhanh chóng trở về Tiên Minh.

Chỉ thấy trong đại điện của Tiên Minh, ngoài Thất trưởng lão đã đến khu biên giới Đông Vực, năm vị trưởng lão còn lại đều đã có mặt, Đại trưởng lão vẫn giữ tư thế ngồi kinh điển của một ông lớn, hai tay đan vào nhau chống dưới cằm. "Người đã đông đủ, họp thôi!" Đại trưởng lão ngước mắt nhìn Lục Gia, mở miệng hỏi thẳng: "Lão Lục, ngươi phụ trách âm thầm bảo vệ Tần Phong, chuyện về nó ngươi hẳn là rõ nhất, Đại Tiên Thiên Chí Bảo có phải là thật không." "Là thật!" Lục Gia biết chuyện này không giấu được, dứt khoát thừa nhận: "Trong tay Tần Phong có một quả hồ lô nhỏ màu vàng, có thể trực tiếp chém giết cường giả Tiên Quân cảnh, xác thực là Đại Tiên Thiên Chí Bảo không còn nghi ngờ gì nữa." "Thật sự là Đại Tiên Thiên Chí Bảo!!" Ngũ trưởng lão lập tức kinh hô: "Tần Phong này không phải là con ruột của Đại Đạo đấy chứ?

Thiên phú của bản thân đã đủ khiến người ta tuyệt vọng rồi, sao phúc duyên cũng sâu dày đến thế, ngay cả Đại Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể có được." "Tốt quá rồi!" Nhị trưởng lão thì vui mừng reo lên: "Có được kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo này, thực lực Tiên Minh chúng ta lại có thể tiến thêm một bước." "Đừng mừng vội!" Tam trưởng lão rất bình tĩnh nói: "Bây giờ tin tức Tần Phong sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo đã lan truyền, Tiên Minh chúng ta đã trở thành mục tiêu của mọi người, cục diện Tiên giới chia ba rất có thể sẽ bị phá vỡ…" "Lão Tam, ngươi có ý gì!?" Tây trưởng lão lập tức đập bàn ngắt lời: "Ngươi không phải là muốn ỷ lớn hiếp nhỏ, ép đồ nhi của ta giao ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo đấy chứ?

Ta cảnh cáo ngươi tốt nhất đừng có ý định đó, nếu không đừng trách ta cho nổ tung cả Tiên Minh này!" "Ta nói là sự thật!" Tam trưởng lão vẫn bình tĩnh nói: "Tần Phong hiện tại chỉ có tu vi Địa Tiên cảnh, căn bản không giữ được Đại Tiên Thiên Chí Bảo…" "Ngắt lời một chút!" Lục Gia rít một hơi thuốc, lại ngắt lời: "Tần Phong vừa mới mở thần tàng trong cơ thể, thành công đột phá đến Chân Tiên sơ giai, bây giờ đã không còn là tu vi Địa Tiên cảnh nữa." "Không hổ là đồ nhi của ta!" Tây trưởng lão lập tức đắc ý nói: "Lão Ngũ, đồ nhi của ngươi có thể trong một năm từ Địa Tiên đột phá Chân Tiên không?

Lão Nhị, ta đang nói chuyện với ngươi đó, ngươi lên tiếng đi chứ?

Còn có lão Đại, sao ngươi cũng không nói gì nữa…" "Hít… hà…!" Tam trưởng lão hít sâu một hơi, đè nén sự kinh ngạc trong lòng nói: "Cho dù Tần Phong đột phá đến Chân Tiên cũng không thay đổi được gì, trên Chân Tiên còn có Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Tiên Quân, Tiên Vương, Tiên Đế, nó dù có Đại Tiên Thiên Chí Bảo cũng không thể địch lại cả Tiên giới." "Haiz!!" Nhị trưởng lão bất đắc dĩ thở dài: "Đứa nhỏ này quá nóng vội, bại lộ quá sớm, đã rút ngắn thời gian trưởng thành của nó!" "Lão Lục!" Tây trưởng lão nhìn một vòng thấy không ai cãi lại được, chỉ có thể quay sang Lục Gia gầm lên: "Ta bảo ngươi đi bảo vệ đồ nhi của ta, thế mà ngươi thấy Tiên Quân đánh nó lại không ra tay, còn để nó dùng đến Đại Tiên Thiên Chí Bảo, ngươi bảo vệ đồ nhi của ta như vậy đấy hả!?" "Mẹ nó ngươi có thể nói lý chút không!" Lục Gia cũng nổi giận, lập tức cãi lại: "Tao có biết mẹ nó là nó có Đại Tiên Thiên Chí Bảo đâu, đợi đến lúc tao phản ứng lại, nó đã dùng Đại Tiên Thiên Chí Bảo vèo vèo kết thúc trận đấu rồi, mẹ nó ngươi bảo tao ngăn cản nó thế nào!?" "Tóm lại là lỗi của ngươi!" Tây trưởng lão thấy mình đuối lý, nhưng vẫn cứng miệng nói: "Đồ nhi của ta một đứa trẻ con thì có lỗi gì được, nó chẳng qua chỉ là phản ứng bản năng khi gặp nguy hiểm thôi!" "Được rồi, đừng cãi nhau nữa!" Đại trưởng lão cuối cùng cũng lên tiếng: "Bây giờ sự việc đã xảy ra, thảo luận ai đúng ai sai không có ý nghĩa gì cả, bản đế lần này triệu tập mọi người đến họp, chính là muốn hỏi các vị, kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo này nên xử lý thế nào!?" "Có gì mà phải hỏi!" Tây trưởng lão lập tức lạnh mặt nói: "Đại Tiên Thiên Chí Bảo là của đồ nhi ta, xử lý thế nào là chuyện của nó, có quan hệ gì đến chúng ta!?" "Lão Tây, ngươi bình tĩnh lại!" Nhị trưởng lão lên tiếng khuyên can: "Bây giờ Đại Tiên Thiên Chí Bảo ở trong tay Tần Phong, có nghĩa là chúng ta sẽ phải chịu áp lực từ toàn bộ Tiên giới, nhưng nếu kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo này ở trong tay minh chủ, Tiên Minh chúng ta có thể uy hiếp toàn bộ Tiên giới, sự khác biệt trong đó ngươi nên biết." "Ta không biết!" Tây trưởng lão tức giận phất tay, lên cơn như thường lệ: "Tao chỉ biết là, đứa nào dám làm đồ nhi của tao không vui, tao dám làm cả nhà nó không vui…" "Lão Tây, ngươi bình tĩnh lại!" Tam trưởng lão không nhịn được nhíu mày nói: "Đại sự của Tiên Minh tuyệt đối không thể dùng tình cảm, mọi thứ phải lấy lợi ích của Tiên Minh chúng ta làm đầu." "Ta không bình tĩnh được!" Tây trưởng lão tiếp tục lên cơn cãi vã: "Không có bản lĩnh thì là không có bản lĩnh, các ngươi đừng có lôi lợi ích của Tiên Minh ra nói chuyện, nếu các ngươi thật sự có bản lĩnh, cần gì phải hy sinh lợi ích của đồ nhi ta!?" "Lão Tây!" Nhị trưởng lão tiếp tục khuyên: "Đây không phải là vấn đề hy sinh lợi ích của ai, tất cả đều là vì đại cục, ngươi chớ có suy nghĩ lung tung!" "Đại cục?!" Tây trưởng lão đã nổi điên, lập tức cười lạnh một tiếng: "Đừng có ở đây vẽ bánh cho tao, tao biết thừa các ngươi ngồi ở vị trí cao, chỉ biết bắt nạt người nhà mình, gặp chuyện thì bảo người nhà mình phải lo cho đại cục, còn bản thân thì lấy quyền mưu tư, có bản lĩnh thì các ngươi ra ngoài tìm Long Ngạo Thiên nói chuyện đại cục đi!?" "Lấy quyền mưu tư!?" Tam trưởng lão lập tức nhìn về phía Ngũ trưởng lão, động tác không chút do dự. "Lão Tam, ngươi có ý gì!?" Ngũ trưởng lão lập tức ngồi không yên, cảm thấy đối phương đang vu khống mình.

Mặc dù Đan Bảo Các của ông ta độc chiếm thị trường đan dược của cả Đông Vực, các thế gia, môn phái, hoàng triều dưới trướng Tiên Minh đều đang dùng đan dược nhà ông ta, nhưng đây đều là do bản thân ông ta tự mình làm nên, tuyệt đối không có một chút quan hệ nào với việc ông ta là Ngũ trưởng lão của Tiên Minh. "Được rồi, yên lặng cả đi!" Đại trưởng lão không biết là bị cãi nhau đến phát bực, hay là lo lắng bị Tây trưởng lão bóc phốt gì đó, đột nhiên lên tiếng: "Đứng trên góc độ đạo nghĩa, chúng ta quả thực không có quyền yêu cầu Tần Phong giao ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng đứng trên góc độ sinh tồn, chỉ có Tần Phong giao ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo, Tiên Minh chúng ta mới có thể tranh thủ được không gian sinh tồn." "Ý của lão Đại là…" Mọi người ngừng tranh cãi, đồng loạt nhìn sang. "Thay vì tranh luận, chi bằng bỏ phiếu!" Đại trưởng lão nói thẳng: "Cứ tranh luận thế này, không cần người khác đến cướp, Tiên Minh chúng ta tự loạn trước, hay là đợi tiểu Thất về rồi bỏ phiếu quyết định, thiểu số phục tùng đa số, xem Tần Phong có phải giao ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo hay không." "Không được!" Tây trưởng lão hoàn toàn nổi điên, đập bàn gầm lên: "Lão Đại, ông đừng có ở trước mặt tôi giả bộ đại nghĩa lẫm liệt, Đại Tiên Thiên Chí Bảo vốn là của đồ nhi tôi, dựa vào cái gì mà phải qua các người bỏ phiếu quyết định, nếu theo logic của ông, có phải tôi cũng có thể trực tiếp phát động bỏ phiếu, đưa vợ của lão Ngũ ra để thiểu số phục tùng đa số không!?" "Cái này tuyệt đối có thể!" Tam trưởng lão lập tức hăng hái, hăm hở chuẩn bị đi kéo phiếu. "Các người coi tôi là người chết à!" Ngũ trưởng lão tức giận đập bàn đứng dậy, khiến Tam trưởng lão tắt ngay ý định đó.

Chương 1284

"Hắc hắc…" Trong mắt Tam trưởng lão đầy vẻ khinh bỉ, căn bản không để lời cảnh cáo vào mắt. "Mọi người đừng cãi nhau nữa!" Nhị trưởng lão vội vàng hóa thân thành người hòa giải, lên tiếng khuyên: "Mọi người đều là đệ tử Tiên Minh, có chuyện gì có thể từ từ thương lượng, đừng vì cãi vã mà làm mất hòa khí." "Hừ!!" Mấy người lập tức hừ lạnh, đều nhìn đối phương không thuận mắt. "Lão Lục!!" Đại trưởng lão thấy cảnh này cũng cảm thấy đau đầu, quay đầu nhìn sang Lục Gia đang hút thuốc xem kịch không nói lời nào ở bên cạnh, mở miệng hỏi: "Gần đây ngươi vẫn luôn làm hộ đạo nhân cho Tần Phong, ngươi thấy thế nào về việc để Tần Phong giao ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo!?" "Hử!?" Mọi người lập tức im lặng, đồng loạt nhìn về phía Lục Gia.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Lục Gia không vội không vàng đặt tẩu thuốc xuống, gõ gõ nồi thuốc lên lòng bàn chân. "Lục gia ta không có ý kiến gì!" Lục Gia ném tẩu thuốc lên bàn, ngồi một cách rất tùy ý nói: "Ta chỉ muốn hỏi các vị, hiện tại Tiên giới có ba vị Tiên Đế, Ngạo Thiên Tiên Đế của Chiến Thần Điện, Lăng Tiêu Tiên Đế của Lăng Tiêu Cung, và minh chủ của Tiên Minh chúng ta, trong đó Chiến Thần Điện quật khởi muộn nhất, Long Ngạo Thiên tu luyện thời gian ngắn nhất, nhưng tại sao Tiên Minh chúng ta phải liên minh với Lăng Tiêu Cung, mới có thể đối kháng với Chiến Thần Điện mới nổi lên!?" "Cái này còn phải hỏi sao!?" Ngũ trưởng lão lập tức buột miệng nói: "Bởi vì Long Ngạo

Thiên không chỉ là đệ nhất bảng thiên tư võ tu, sở hữu thiên phú siêu cường, còn có một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cùng với chưởng khống Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn, thực lực vượt xa Tiên Đế cùng cấp, cho nên hắn mới có thể áp đảo minh chủ chúng ta và Lăng Tiêu Tiên Đế một bậc." "Không sai!" Lục Gia gật đầu, rồi phảng phất như hồi tưởng lại: "Nhớ lúc đầu sau khi xác nhận Long Ngạo Thiên sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn, Tiên Minh chúng ta đã thức trắng đêm để xây dựng phương án đối phó, nhưng không có một phương án nào có thể chống lại, cuối cùng không thể không áp dụng chiến thuật cực hạn tám đổi một, lấy bảy vị trưởng lão Chuẩn Tiên Đế và minh chủ của chúng ta ôm quyết tâm tử chiến để nghênh chiến Long Ngạo Thiên, điều này mới khiến Long Ngạo Thiên không dám hành động thiếu suy nghĩ." "Đây cũng là biện pháp trong lúc không còn cách nào khác!" Nhị trưởng lão không nhịn được thở dài: "Long Ngạo Thiên thực sự quá mạnh, gọi hắn là Tiên Đế mạnh nhất Tiên giới cũng không quá lời, nếu Tiên Minh chúng ta một mình đối mặt với hắn, chỉ có cực hạn tám đổi một mới có thể cầu được một tia sinh cơ cho Tiên Minh." "Nói những thứ này làm gì!?" Tam trưởng lão không nhịn được nhíu mày nói: "Chúng ta bây giờ đã liên minh với Lăng Tiêu Cung, cường cường kết hợp căn bản không cần sợ Long Ngạo Thiên." "Chúng ta bây giờ thì không sợ, nhưng ngàn năm, vạn năm sau thì sao!?" Vẻ mặt Lục Gia hiếm khi nghiêm túc: "Trừ Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn, điều thực sự đáng sợ của Long Ngạo Thiên là thiên phú, một khi hắn có đột phá, sự cân bằng chia ba thiên hạ sẽ bị phá vỡ trong nháy mắt, cho dù chúng ta và Lăng Tiêu Cung liên minh, cho dù chúng ta áp dụng chiến thuật cực hạn tám đổi một, cũng chưa chắc có thể ngăn được hắn." Lời vừa dứt, toàn trường im lặng.

Bọn họ không phải kẻ ngốc, tự nhiên đều đã hiểu.

Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn đều là ngoại lực, thiên phú của Long Ngạo Thiên mới là thứ đáng sợ nhất, cho dù bọn họ lấy Đại Tiên Thiên Chí Bảo của Tần Phong đưa cho minh chủ Tiên Minh, cũng chỉ là kéo dài hơi tàn thêm vài năm mà thôi, vẫn không thể giải quyết vấn đề từ gốc rễ. "Các vị…" Lục Gia chất vấn đanh thép: "Lần trước chúng ta thông qua manh mối suy đoán ra, Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn đa phần là ở trên người Tần Phong, nhưng các người ai dám đảm bảo, lấy được Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, là có thể cùng Long Ngạo Thiên một trận chiến!?" "Chuyện này…" Toàn trường lại một lần nữa im lặng, không ai dám đảm bảo điều này. "Nhưng Tần Phong có thể!" Vẻ mặt Lục Gia đột nhiên kích động: "Nó đã khiến Lục gia ta nhìn thấy hy vọng, nó là chân long định sẵn sẽ một bước lên trời, khi nó tỉnh giấc, các vị sẽ nghe thấy tiếng long ngâm vang vọng khắp Tiên giới." "Rồng ngủ tỉnh giấc, một tiếng động càn khôn!" Thân thể các vị trưởng lão bất giác run lên, trong đầu hiện ra cảnh tượng tương quan.

Mặc dù lấy đi Đại Tiên Thiên Chí Bảo có thể giải quyết khốn cảnh hiện tại của Tiên Minh, nhưng không thể không thừa nhận Lục Gia nói đúng, về lâu dài, Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, chỉ có trong tay Tần Phong mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất… "Bản đế cảm thấy lão Lục nói có lý!" Tam trưởng lão liếc nhìn một vòng, cán cân trong lòng bắt đầu nghiêng về phía Tần Phong.

Mặc dù hy sinh lợi ích của Tần Phong có thể bảo vệ được Tiên Minh, nhưng cũng chỉ là sống lay lắt kéo dài, chỉ có yêu nghiệt như Tần Phong trưởng thành, mới thực sự có vốn liếng để đối kháng với Long Ngạo Thiên.

Thêm vào đó, ấn tượng của Tần Phong trong cuộc khảo hạch nội môn trước đây đối với ông ta rất tốt.

Vì vậy ông ta lập tức thay đổi chủ ý, quyết định đặt cược vào Tần

Phong, cùng lão Lục điên cuồng một phen. "Lão Tam!!" Tây trưởng lão lập tức rơi lệ, cảm động đến mức suýt nữa lấy thân báo đáp.

Bây giờ Tiên Minh tổng cộng chỉ có bảy vị trưởng lão, có sự ủng hộ của Tam trưởng lão, bọn họ đã có ba phiếu, chỉ cần kéo thêm một phiếu nữa, sẽ không ai có thể ép bảo bối đồ đệ của ông ta giao ra đại bảo bối. "Lão Lục nói đúng!" Nhị trưởng lão đột nhiên lên tiếng, cũng lựa chọn ủng hộ Tần Phong.

Là trưởng lão đầu tiên tiếp xúc với Tần Phong, có thể nói ông ta đã chứng kiến Tần Phong trưởng thành từng bước, cũng tin tưởng Tần Phong có tiềm lực một bước lên trời. "Bốn phiếu đã đủ rồi sao?!" Tây trưởng lão không khỏi ngẩn người, có chút nghi ngờ mình có phải đã thức dậy quá sớm không.

Vốn tưởng rằng phiếu cuối cùng này phải đi cầu cứu Thất trưởng lão, sau đó hai bên sẽ diễn ra một cuộc giằng co tranh giành, ai ngờ Nhị trưởng lão lại chủ động dâng phiếu tận cửa. "Thôi được rồi!" Ngũ trưởng lão bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Mặc dù ông ta không muốn chịu áp lực từ toàn bộ Tiên giới, nhưng ông ta cũng biết nếu tiếp tục gây rối sẽ dễ dàng xuất hiện mâu thuẫn nội bộ, huống chi cục diện hiện tại cho dù không đồng ý cũng không thay đổi được gì. "Lão Đại…" Mọi người đồng loạt nhìn về phía Đại trưởng lão, chờ ông ta công bố đáp án cuối cùng. "Bản đế cũng cảm thấy lão Lục nói có lý!" Đại trưởng lão vẫn hai tay đan vào nhau chống dưới cằm, đột nhiên đổi giọng: "Nhưng các người có từng nghĩ đến một vấn đề, Long Ngạo Thiên thật sự sẽ để mặc cho Tần Phong trưởng thành sao!?" "Chuyện này…" Mọi người lập tức nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc.

Chỉ riêng với thiên phú yêu nghiệt mà Tần Phong thể hiện, đừng nói là Long Ngạo Thiên, cho dù là đồng minh của họ là Lăng Tiêu

Cung, e rằng cũng sẽ cảm thấy cực kỳ bất an.

Nếu biết được Tần Phong còn sở hữu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, e rằng Long Ngạo Thiên sẽ lập tức phát động tấn công Tiên Minh, bóp chết Tần Phong từ trong trứng nước. "Điều chết người nhất là…" Tam trưởng lão trầm tư một lúc mới nói: "Tần Phong lần này đến Linh Chi Bí Cảnh rèn luyện, không chỉ sử dụng Đại Tiên Thiên Chí Bảo, thực lực của bản thân cũng đã bị các thế lực chú ý, muốn che giấu căn bản là không giấu được." "Điểm này ta quả thực chưa từng nghĩ tới!" Lục Gia không nhịn được nhíu mày nói: "Trừ phi chúng ta có thể tìm cho Tần Phong một thế thân, dùng hắn để thu hút sự chú ý của Long Ngạo Thiên, nếu không chúng ta rất khó tranh thủ được thời gian cho Tần Phong trưởng thành." "Lão Lục, ngươi đưa ra cái ý tưởng quái quỷ gì vậy!" Tây trưởng lão tâm trạng có chút bực bội nói: "Người ta Long Ngạo Thiên cũng không phải kẻ ngốc, sao lại bỏ qua bảo bối đồ nhi của ta mà đi chú ý đến một kẻ thế thân nào đó…" Nói được nửa câu, toàn trường im lặng.

Chỉ thấy sáu vị trưởng lão nhìn nhau, trong đầu đồng loạt hiện ra một cái tên.

Diệp Thần!!

Nếu nói ai có thể thu hút sự chú ý của Long Ngạo Thiên, thì nhìn khắp Tiên giới không ai khác ngoài Diệp Thần.

Bởi vì cả Tiên giới đều biết, Diệp Thần đã cắm sừng Long Ngạo Thiên!

Dù cuối cùng chứng minh Diệp Thần vô tội cũng vô dụng, vì Long Ngạo Thiên đã đối mặt với Đại Đạo lập thệ, giữa hai bên căn bản không có khả năng hòa giải.

Dùng hắn làm thế thân cho Tần Phong, thu hút sự chú ý của Long Ngạo Thiên, thực sự là không thể thích hợp hơn. "Thông báo cho Thất trưởng lão!" Nhị trưởng lão lập tức đứng dậy, hét ra ngoài cửa: "Bảo bà ấy đừng xem kịch nữa, phải bằng mọi giá đưa Diệp Thần về Tiên Minh, cũng thông báo cho tất cả đệ tử Tiên Minh gần đó, bảo họ mau chóng đến chi viện cho Thất trưởng lão." "Vâng!!" Đệ tử ngoài cửa nghe thấy động tĩnh, lập tức gửi tin nhắn cho Thất trưởng lão. "Thật sự đã quyết định rồi sao!?" Đại trưởng lão vẫn hai tay chắp lại chống dưới cằm, hơi ngước mắt nhìn năm vị trưởng lão còn lại. "Quyết định rồi!" Tam trưởng lão đi đầu bày tỏ thái độ, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thay vì sống lay lắt thêm vài năm, chi bằng oanh oanh liệt liệt đánh cược một ván này!" "Quyết định rồi!" Mấy vị trưởng lão khác cũng lần lượt gật đầu, quyết định làm nhà đầu tư thiên thần cho Tần Phong. "Được rồi, thiểu số phục tùng đa số!" Đại trưởng lão thu lại ánh mắt, vẫn mặt không biểu cảm nói: "Nếu mọi người đều đã quyết định dốc sức bảo vệ Tần Phong, vậy thì tiếp theo chúng ta cần thảo luận, làm thế nào để chống lại áp lực từ toàn bộ Tiên giới, đề nghị của bản đế là tăng ngân sách quân phí…" "Vẫn là đi đến bước này rồi, Tiên giới từ nay sẽ không còn yên bình nữa!" Lục Gia không nhịn được thở ra một hơi, lẩm bẩm: "Nhưng sao ta càng nhìn càng thấy Tần Phong giống như yêu nghiệt Huyết Nguyệt, đi đến đâu cũng có thể gây ra động loạn quy mô lớn." Cảnh tượng chuyển đổi, khu biên giới Đông Vực.

Thất trưởng lão đang ở trong một tiểu viện, nhẹ nhàng múa thanh tiên kiếm trong tay.

Chỉ thấy bà mặc một bộ cổ trang màu trắng, thân hình nhẹ nhàng, như khói như sương, phảng phất một luồng tiên khí bao quanh, cho người ta cảm giác siêu phàm thoát tục.

Tiên kiếm trong tay cũng như một con bạch long linh động, mũi kiếm ẩn hiện lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Đúng lúc này – Mấy nữ đệ tử đến ngoài tiểu viện, yên lặng chờ

Thất trưởng lão triệu kiến. "Vào đi!" Thất trưởng lão thấy người đến, ngừng luyện kiếm. "Bái kiến Thất trưởng lão!" Mấy nữ đệ tử vào tiểu viện, cung kính hành một đại lễ. "Đứng lên đi!" Giọng Thất trưởng lão ôn hòa: "Có tin tức mới nhất của Diệp Thần rồi sao!?" "Vẫn chưa có!" Một nữ đệ tử vội vàng trả lời: "Từ khi xác nhận Diệp Thần bị Dịch Thiên Cơ cứu đi, không chỉ chúng ta khó xác định vị trí chính xác của Diệp Thần, mà ngay cả bên Chiến Thần Điện cũng vậy, chỉ là trong lúc tìm kiếm có vô tình đụng phải vài lần, đáng tiếc đợi viện quân đến thì bọn họ đã chạy mất dạng rồi." "Rất bình thường!" Thất trưởng lão không trách mắng: "Dịch Thiên Cơ không chỉ là thiên kiêu xếp hạng hai mươi trên bảng thiên tư võ tu, còn là thủ tịch đại đệ tử của Thiên Cơ Môn, có thể bói toán, còn sở hữu Thiên Nhãn trong truyền thuyết, làm sao có thể dễ dàng bị người ta truy lùng được, nhưng Long Ngạo Thiên đã điều động mấy chục vạn người tìm kiếm, không gian sinh tồn của bọn họ đang không ngừng bị thu hẹp, bị tìm thấy chỉ là chuyện sớm muộn." "Thất trưởng lão nói đúng!" Mấy nữ đệ tử liên tục gật đầu, ánh mắt nhìn Thất trưởng lão đầy sùng bái. *Ting* một tiếng!

Thiết bị liên lạc của Thất trưởng lão vang lên, là nhiệm vụ đưa Diệp Thần trở về. "Đưa Diệp Thần trở về!?" Thất trưởng lão không khỏi nhíu mày, không hiểu ý của tổng bộ là gì.

Chương 1285

Bây giờ cả Tiên giới đều biết, Long Ngạo Thiên muốn lăng trì Diệp Thần, đưa hắn về Tiên Minh chẳng phải là tự tìm phiền phức cho mình sao!?

Tuy nhiên, nếu các trưởng lão khác đã quyết định, bà tự nhiên cũng không tiện nói nhiều, chỉ có thể nghĩ cách đưa Diệp Thần trở về hoàn thành nhiệm vụ, đợi sau khi trở về sẽ hỏi mọi người nguyên nhân. "Hắt xì…" Diệp Thần ban ngày ban mặt bỗng rùng mình một cái, có cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu theo dõi.

Phản ứng đầu tiên của hắn là Tần Phong đang tính kế mình, ngay sau đó liền nảy sinh phản ứng căng thẳng, bắt đầu nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Tần Phong… "Phát hiện ra gì rồi!?" Dịch Thiên Cơ lập tức phản xạ có điều kiện, căng thẳng nhìn xung quanh.

Mặc dù y có bản lĩnh bói toán, dò xét thiên cơ, nhưng không thể đảm bảo online 24/7, huống chi kẻ địch của họ là Long Ngạo Thiên trong truyền thuyết.

Mệnh cách của người này đặc biệt, có quá nhiều biến số.

Cho nên ngay cả chính y cũng không biết, ngày mai và cái chết, cái nào sẽ đến trước. "Không có gì…" Diệp Thần cảnh giác nhìn xung quanh, không giấu giếm: "Ta đột nhiên cảm thấy trong lòng bất an, nghi ngờ có phải Tần Phong đang ở gần đây, muốn ngầm hãm hại chúng ta không." "Ngươi quá nhạy cảm rồi!" Dịch Thiên Cơ thở phào nhẹ nhõm: "Tần Phong đã đến tổng bộ của Tiên Minh rồi, tính thời gian, bây giờ nó hẳn là sẽ đến Linh Chi Bí Cảnh rèn luyện, không thể nào quay lại khu biên giới Đông Vực được." "Linh Chi Bí Cảnh!?" Trái tim nhỏ bé của Diệp Thần lập tức co rút lại, luôn cảm thấy mình lại mất đi thứ gì đó. "Chúng ta không thể ở lại quá lâu, phải nhanh chóng rời khỏi đây!" Dịch Thiên Cơ không có thời gian để ý đến Diệp Thần, bấm ngón tay tính toán: "Ta đã tính ra vị trí của Thất trưởng lão Tiên Minh, chúng ta phải nhanh chóng đến đó, mới có thể cầu được một tia sinh cơ." "Dịch tiền bối!" Diệp Thần vẫn không từ bỏ ý định khuyên can: "Tần Phong bây giờ đã bái nhập môn hạ của Tây trưởng lão Tiên Minh, chúng ta bây giờ đi chính là tự chui đầu vào lưới, kết cục chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm." "Ngươi thật sự không cần sợ Tần Phong…" Dịch Thiên Cơ rất đau đầu nói: "Với tư chất của ngươi, đến Tiên Minh cũng có thể bái trưởng lão làm thầy, đến lúc đó ngươi và Tần Phong sẽ có quan hệ ngang hàng." "Dịch tiền bối đừng nói đùa!" Diệp Thần lập tức cười khổ: "Bây giờ cả Tiên giới đều biết, Long Ngạo Thiên hận không thể xé xác ta ra làm tám mảnh, đối với ta càng là tránh còn không kịp, làm sao có thể có người thu ta làm đồ đệ chứ!?" "Đây là thật!" Vẻ mặt Dịch Thiên Cơ vô cùng nghiêm túc: "Ta trước đây đã bói cho ngươi một quẻ, phát hiện ngươi sẽ bái nhập Tiên Minh, nhưng sau đó không biết vì nguyên nhân gì, con đường này đột nhiên đứt đoạn, nhưng bây giờ lại không biết vì sao, con đường này lại nối liền trở lại, điều này chứng tỏ ngươi mệnh trung chú định phải bái nhập Tiên Minh." "Ta có thể bái nhập Tiên Minh?!" Diệp Thần đứng sững tại chỗ, nhất thời không phản ứng kịp.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng hắn liền kích động lên, trong mắt cũng bắt đầu rưng rưng nước mắt chua xót.

Nhớ lại ngày xưa hắn mang theo tâm trạng hào hùng vạn trượng phi thăng, tưởng rằng mình có thể ở Tiên giới tạo dựng nên một vùng trời riêng, ai ngờ lại bị tiểu nhân hãm hại, như chó nhà có tang bị truy sát hơn một năm.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng tìm được chỗ dựa của mình, không cần phải sống cuộc sống như chó nhà có tang nữa. "Có thể!" Dịch

Thiên Cơ gật đầu mạnh, rất có lòng tin vào quẻ của mình. "Tốt quá rồi!" Nước mắt chua xót của Diệp Thần không còn kìm nén được nữa, trong lòng đối với quẻ của Dịch Thiên Cơ tin tưởng không chút nghi ngờ.

Dù sao hắn chính là dựa vào quẻ của Dịch Thiên Cơ, mới có thể lần lượt thoát khỏi sự truy sát của Long Ngạo Thiên, cho nên hắn căn bản sẽ không đi nghi ngờ tính uy tín của quẻ của Dịch Thiên Cơ. "Hắc hắc…" Dịch Thiên Cơ thấy Diệp Thần tin tưởng, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Y sở dĩ mạo hiểm ra tay cứu Diệp Thần, còn không tiếc cái giá lớn giúp hắn phục hồi căn cơ, không chỉ là muốn cùng hắn liên thủ đối phó Tần Phong, mà còn nhắm vào Hoang Cổ Thánh Thể của hắn, định luyện hóa thành phân thân mới của mình.

Cho nên khi y giúp Diệp Thần phục hồi căn cơ, còn cho thêm một số dược liệu đặc biệt vào!

Mặc dù quá trình có chút thoát khỏi tầm kiểm soát, nhưng may mắn là kết quả cuối cùng vẫn giống như y đã dự tính.

Chỉ cần Diệp Thần thành công bái nhập Tiên Minh, là có thể nội ứng ngoại hợp đối phó Tần Phong, đợi y có được Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, sẽ lại luyện hóa Diệp Thần thành phân thân của mình.

Đến lúc đó, Long Ngạo Thiên gì đó, đều sẽ phải thần phục dưới chân y! "Hắt xì!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết tiểu nương tử nhà ai đang nhớ hắn.

Nhưng hắn bây giờ không có tâm trạng nghĩ đến tiểu nương tử nào, chỉ muốn vắt dầu từ người Triệu Trường Sinh, nhưng gã lại giống như một cái giếng cạn, cho dù mình có cố gắng thế nào cũng không ra nước.

Ngươi nói gì với gã, gã cũng chỉ: Đúng đúng đúng đúng! "Tần sư đệ, nói đúng!" Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong hắt hơi, nghĩ cũng không nghĩ liền gật đầu nói đúng. "Tên khốn này tức chết ta rồi!" Tần Phong thấy đối phương dầu muối không ăn, tức đến mức hận không thể cho Triệu Trường Sinh một gậy.

Nhưng hắn bây giờ vẫn chưa nắm rõ được bài tẩy của đối phương, tỷ lệ thắng khi ra tay có thể không đạt đến một trăm phần trăm, cho nên vẫn phải nghĩ cách để lừa điểm phản diện.

Tốt nhất là đứng trên đỉnh cao đạo đức, chỉ trỏ vào gã! "Vẫn là tiểu Tam Tam tốt hơn!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, bắt đầu nhớ đến tiểu Tam Tam.

Không giống như Triệu Trường Sinh dầu muối không ăn, tiểu Tam Tam thì bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể ra dầu. "Đúng rồi!" Tần Phong vừa nghĩ đến tiểu Tam Tam, lập tức mở miệng hỏi: "Lão Triệu, ngươi ở Tàng Thư Các đọc sách nhiều năm như vậy, có biết Tạo Hóa Tiên Cảnh ở hạ giới Hoang Cổ, ở thượng giới thuộc về đạo thống truyền thừa của nhà nào không!?" "Tạo Hóa Tiên Cảnh!?" Vẻ mặt Triệu Trường Sinh sững sờ, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ta nhớ ta đã từng thấy trong một quyển sử sách, Tạo Hóa Tiên Cảnh này là một tông môn của mấy chục vạn năm trước, thời kỳ đỉnh cao cũng ngang ngửa với Tiên Minh chúng ta, nhưng theo sau sự vẫn lạc của Tiên Đế của họ, tông môn bắt đầu dần dần suy tàn, bây giờ chắc đã sa sút thành một môn phái nhỏ hạng hai, hạng ba." "Không thể nào!?" Tần Phong ngẩn người: "Tạo Hóa Tiên Cảnh này và Vũ Lăng Thánh Địa nơi ta ở, ở hạ giới đều là một trong ba đại thánh địa của Hoang Cổ đấy!" "Tiên giới chính là như vậy, ngươi hát xong ta lên sân khấu!" Triệu Trường Sinh bình tĩnh nói: "Ví dụ như Vũ Lăng Thánh Địa mà Tần sư đệ vừa nói, trước đây cũng từng là một thế lực lớn hùng bá một phương, cuối cùng suy tàn bị Tiên Minh chúng ta thôn tính, bây giờ đã trở thành một văn phòng ngoại môn của Tiên Minh chúng ta, mà đạo thống truyền thừa của họ ở hạ giới, tự nhiên cũng thuộc về Tiên Minh chúng ta rồi." "Thì ra là vậy!" Tần Phong gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó quay đầu dặn dò: "Phụng Thiên, ta có một người bạn tốt tên là Lâm Tam, hắn vừa mới từ hạ giới phi thăng lên, ngươi đi tìm vài người diệt Tạo Hóa Tiên Cảnh đi, để hắn gia nhập vào Tiên Minh chúng ta." "Vâng!" Phụng Thiên tuy có chút mơ hồ, nhưng lại không từ chối. "Ngươi thật là một người tốt đấy!" Triệu Trường Sinh ngay tại chỗ kinh ngạc đến ngây người.

Vì để bạn tốt gia nhập Tiên Minh, liền ra lệnh cho người đi diệt cả môn phái của hắn. "Ngươi đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta cũng là vì tốt cho Tiên Minh chúng ta thôi!" Tần Phong một chút cũng không chột dạ, ngược lại còn lý lẽ hùng hồn nói: "Người bạn tên Lâm Tam này của ta, tuy không có thể chất đặc thù gì, nhưng lại có thiên phú kiếm đạo siêu cường, còn gõ vang chín tiếng Tạo Hóa Tiên Chung, là thiên tài mà Tiên Minh chúng ta đang rất cần." "Cái gì?!" Vẻ mặt Triệu Trường Sinh lập tức nghiêm túc: "Ngươi nói hắn ở hạ giới, gõ vang chín tiếng Tạo Hóa Tiên Chung…" "Có vấn đề gì sao!?" Tần Phong nhìn vẻ mặt của đối phương là biết chuyện này không đơn giản.

Thế nhưng Đại Bách Khoa Dịch Thiên Cơ lần này lại mất linh, cũng không biết là do niên đại quá xa xưa không đáng quan tâm, hay là do tác giả chó má muốn nhân cơ hội câu chữ, tóm lại là bên trong không hề có ghi chép về Tạo Hóa Tiên Cảnh của Tiên giới. "Đương nhiên là có vấn đề!" Triệu Trường Sinh có vẻ mặt hiếm khi nghiêm túc, nói: "Thiên Tư Bảng không phải có từ thời xa xưa, trước đây Tạo Hóa Tiên Cảnh thử nghiệm thiên phú của đệ tử chính là dùng Tạo Hóa Tiên Chung này để kiểm tra." "Vậy à!" Tần Phong lộ vẻ bừng tỉnh, không nhịn được hỏi tiếp: "Vậy loại người gõ được chín tiếng Tạo Hóa Tiên Chung này thuộc về thiên kiêu cấp bậc nào!?" "Đỉnh cấp!"

Triệu Trường Sinh nghiêm nghị nói: "Theo ghi chép trong cổ tịch, người có thể gõ vang chín tiếng Tạo Hóa Tiên Chung chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng không một ngoại lệ nào là không thể lọt vào top hai mươi của Thiên Tư Bảng." "Lợi hại vậy sao!?" Tần Phong trong lòng không khỏi kinh ngạc, bị thứ hạng của Lâm Tam dọa cho hết hồn.

Cho dù Lâm Tam xếp ở vị trí thứ hai mươi cuối cùng, cũng cao hơn hắn tới mười tám bậc, Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại quả nhiên khủng bố đến vậy. "E rằng còn hơn thế nữa..." Triệu Trường Sinh nghiêm túc nhìn về phía Tần Phong, mở miệng xác nhận: "Ngươi vừa mới nói, người bạn này của ngươi không có thể chất đặc thù, chỉ đơn thuần là có thiên phú về kiếm đạo, phải không!?" "Phải!" Tần Phong ngơ ngác gật đầu, không biết có vấn đề gì. "Hắn là Nghịch Thiên Giả!" Triệu Trường Sinh mở miệng giải thích: "Khác với những Huyết Mạch Giả có huyết mạch truyền thừa, hay những Thiên Quyến Giả có thể chất đặc thù, Nghịch Thiên Giả sinh ra là để đi ngược dòng nước, cho nên chín tiếng chuông vang là cực hạn của Tạo Hóa Tiên Chung, chứ không phải cực hạn của hắn, loại người này càng gặp mạnh càng mạnh, chỉ cần lơ là một chút sẽ bị hắn vượt qua." "Chính xác!" Tần Phong vô cùng tán đồng gật đầu, hắn đã đích thân trải nghiệm sự khó chơi của tiểu Tam Tam.

Khác với đám Tương Phương Trường, Diệp Thần bị hắn đè xuống đất ma sát, mỗi khi hắn có đột phá, tiểu Tam Tam luôn có thể theo sát phía sau, mở khóa ra tư thế mới, có xu thế muốn đè ngược hắn xuống dưới. "Hoang Cổ này rốt cuộc là nơi quái quỷ gì!?" Sắc mặt Triệu Trường Sinh vẫn như thường, nhưng trong lòng lại không thể bình tĩnh trong một thời gian dài.

Các hạ giới khác có thể xuất hiện một yêu nghiệt trên Thiên Tư Bảng đã là rất lợi hại rồi, nhưng Hoang Cổ không chỉ có Long Ngạo Thiên đứng đầu võ tu, lại còn có Tần Phong đứng đầu khí tu, bây giờ lại còn lòi ra một Nghịch Thiên Giả Lâm Tam.

Đúng rồi!

Nghe nói bạn gái nhỏ của Tần Phong ở Hoang Cổ hình như cũng là chuyển thế của Tiên Đế nào đó.

Còn có Diệp Thần gần đây bị Long Ngạo Thiên truy sát, hình như cũng đến từ Hoang Cổ, không chỉ sở hữu Hoang Cổ Thánh Thể, mà còn có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn trong truyền thuyết. "Cái ngày tháng này còn sống nổi không!?" Triệu Trường Sinh trong lòng bỗng dưng hoảng hốt.

Vốn tưởng chỉ cần sống lâu hơn Long Ngạo Thiên là có thể tiêu dao tự tại, ai ngờ Hoang Cổ lại một lúc cung cấp nhiều quái vật như vậy, không khéo còn có thể châm ngòi cho một trận đại chiến Tiên giới quy mô chưa từng có.

Nếu thật sự xảy ra tình huống đó, hắn có thể trốn đi đâu được chứ!? "Đinh đong, chúc mừng túc chủ dọa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại hoảng hốt trong lòng, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Dọa đến hoảng hốt trong lòng!?" Tần Phong ngẩn người, quay đầu dò hỏi: "Lão Triệu, thật ra ta còn có một người em trai ruột, trời sinh Chí Tôn, bái vào Thái Bạch Tiên Sơn của Hoang Cổ, còn leo lên được Đăng Tiên Đài chín mươi chín bậc." "Trời sinh Chí Tôn, leo lên Đăng Tiên Đài!" Triệu Trường Sinh lập tức hét lên chói tai, cả người cũng hoàn toàn mất bình tĩnh.

Chương 1286

Đậu má!!

Hoang Cổ này là phòng chứa quái vật à!?

Sao lại sinh ra nhiều quái vật như vậy!?

Còn có thể cho ta một con đường sống để mà cẩu không hả!?

Giống như Tạo Hóa Chung của Tạo Hóa Tiên Cảnh lúc nãy, Đăng Tiên Đài của Thái Bạch Tiên Sơn cũng là sản vật của thời đại cũ, người có thể leo lên đỉnh cũng có thể lọt vào top hai mươi của Thiên Tư Bảng.

Điểm khác biệt duy nhất là...

Tạo Hóa Tiên Cảnh bây giờ đã sa sút thành thế lực nhỏ hạng hai, hạng ba, nhưng Thái Bạch Tiên Sơn ở Tiên giới vẫn đang ở đỉnh cao.

Chỉ vì Thánh nữ đời đầu của Thái Bạch Tiên Sơn đã gả cho Cung chủ đời trước của Lăng Tiêu Cung.

Đúng vậy!

Bà chính là mẹ ruột của Lăng Tiêu Tiên Đế!!

Sau khi Lăng Tiêu Cung thất bại vì mười hai viên Tinh Thần Châu, bà đã một mình chống đỡ Lăng Tiêu Cung, trong thời gian đó cũng nhiều lần nhận được sự giúp đỡ của Thái Bạch Tiên Sơn.

Cho nên khi Lăng Tiêu Tiên Đế thành tựu đế vị, địa vị của Thái Bạch Tiên Sơn cũng theo đó mà lên cao, là thế lực siêu nhất lưu chỉ sau ba đại siêu cấp thế lực của Tiên giới. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ dọa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại hoảng hốt trong lòng, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Thế này cũng được à!" Mắt Tần

Phong lập tức sáng lên, như thể một LSP vừa mở khóa tư thế mới. "Chủ nhân!" Tiểu Chu Chu đột nhiên bay tới, mở miệng nhắc nhở: "Chúng ta sắp đến Tiên Minh rồi!" "Đến Tiên Minh rồi sao!?" Tần Phong ngẩn ra, bất giác ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy phía trước đã lờ mờ nhìn thấy Tiên Minh, những hòn đảo tiên dày đặc trôi nổi trên không trung vô cùng hùng vĩ. "Cuối cùng cũng đến!" Triệu Trường Sinh thở phào một hơi, cuối cùng cũng có thể tìm cớ tránh xa Tần Phong. "Sao lại thuận lợi như vậy!?" Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Theo kinh nghiệm mọt sách mười năm của hắn, cùng với một sinh vật như Thiên Tuyển Chi Tử về nhà, ít nhiều cũng phải gặp phải một vài trở ngại mới đúng, không thể nào thuận lợi như vậy được.

Lúc này – Lâm Tam đã phi thăng thành công đến Tiên giới, còn hạ cánh cùng một điểm phi thăng với Tần Phong. "Đây chính là thân thể tiên nhân sao!?" Mắt Lâm Tam không khỏi sáng lên, có thể cảm nhận được sự thay đổi của bản thân.

Chỉ thấy tiên khí không ngừng tràn vào cơ thể hắn, đi khắp tứ chi bách hài, tuy quá trình đau đến mức chỉ có thể nghiến chặt răng, nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của cơ thể.

Cơ bắp và xương cốt trở nên rắn chắc và mạnh mẽ, ngũ quan trở nên nhạy bén hơn, tư duy cũng trở nên rõ ràng hơn.

Bùm một tiếng!!

Lâm Tam ngưng tụ thành công tiên nhân chi thể, cũng chính thức đột phá đến Địa Tiên cảnh, trong cơ thể lập tức dâng lên năng lượng cuồn cuộn, có một sự thay đổi kinh người như thay da đổi thịt. "Đây là Tiên giới sao!?" Lâm Tam không kịp kiểm tra sự thay đổi của bản thân, vô cùng cảnh giác ngẩng đầu quan sát xung quanh.

Chỉ thấy xung quanh trông vô cùng yên tĩnh và hòa bình, tiên khí nồng đậm ập vào mặt, núi non cao lớn hùng vĩ, trùng điệp nhấp nhô, sương mù như lụa mỏng lơ lửng giữa núi, tăng thêm vài phần cảm giác thần bí như cưỡi gió mà đi.

Mặt nước trong veo phản chiếu mây trời, trông đặc biệt yên tĩnh, mỗi giọt nước dường như đều ẩn chứa sức mạnh của sự sống, dường như có thể đánh thức linh hồn đang ngủ say của con người.

Nhưng Lâm Tam lại không hề thả lỏng chút nào, ánh mắt vẫn cảnh giác quan sát xung quanh.

Khác với Tần Phong, Diệp Thần phi thăng đến Tiên giới, hắn có Tháp gia làm người dẫn đường, tự nhiên biết chuyện sau khi phi thăng sẽ bị người ta bắt đi làm nô lệ.

Ầm ầm một tiếng!!

Một tiếng nổ vang trời vang lên, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy xa xa có vài bóng người lao đến với tốc độ cực nhanh, không nói một lời đã bao vây Lâm Tam lại... "Tiểu tử cũng cẩn thận đấy nhỉ!" Mấy vị tiên nhân vây quanh Lâm Tam, không nhịn được cất tiếng chế nhạo.

Tuy Lâm Tam không thả lỏng cảnh giác như những người phi thăng khác, nhưng chỉ với tu vi Địa Tiên sơ giai vừa mới đột phá của hắn, cũng khó thoát khỏi số phận bị bán đến mỏ than đen làm phu mỏ. "Thượng giới tiên nhân, bốn người!" Lâm Tam không dám thả lỏng chút nào, ánh mắt cảnh giác quét qua bốn người. "Không cần căng thẳng!" Giọng Tháp gia vang lên: "Với sức chiến đấu hiện tại của ngươi, có thể vượt một đại cảnh giới thách đấu Chân Tiên, mà bốn người bọn chúng đều là Địa Tiên đỉnh phong, không cần phải để chúng vào mắt." "Ta hiểu rồi!" Nghe Tháp gia đánh giá sức chiến đấu, Lâm Tam lập tức thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu tử, ngoan ngoãn đầu hàng đi!" Một tiên nhân có chút không đợi được, đưa tay ra định bắt Lâm Tam.

Keng một tiếng!!

Vô Trần Kiếm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, rút ra khỏi vỏ, bùng phát ra kiếm thế vô tận ngút trời.

Tiếp đó, kiếm ý sắc bén lan tỏa giữa các ngọn núi, khiến bốn vị Địa Tiên đang bao vây Lâm Tam cảm thấy run rẩy không thôi. "Còn dám chống cự!" Bốn tiên nhân lập tức nổi giận, quyết định phải dạy dỗ Lâm Tam một trận.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang trời theo đó vang lên, bốn luồng khí tức kinh khủng bùng phát trong nháy mắt.

Chỉ thấy bốn tiên nhân phản ứng cực nhanh, bốn luồng uy áp Địa Tiên lập tức bùng phát, như mười vạn ngọn núi lớn đè về phía Lâm Tam. "Hừ!!" Lâm Tam thân thể run lên, phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Nhưng Vô Trần Kiếm trong tay hắn lại không dừng lại, xé rách hư không, tỏa ra một luồng ánh sáng sắc bén vô tận, như thể có thể chém đứt cả thời không, càn khôn, vĩnh hằng, khiến người ta không thể chống đỡ. "Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Sự khinh miệt trong mắt bốn tiên nhân không hề che giấu, lần lượt tung ra chiêu thức của mình tấn công Lâm Tam.

Ầm ầm ầm!!

Hư không vang lên từng trận nổ vang trời, ánh sáng chói mắt soi sáng cả dãy núi.

Chương 1287

Chỉ thấy đòn tấn công của bốn tiên nhân ập đến như sóng thần, lực va chạm mạnh mẽ dường như muốn nghiền nát Lâm Tam thành tro bụi. "Thần uy rực rỡ, chém đứt vạn cổ!" Lâm Tam không hề sợ hãi, cầm kiếm bay vút lên trời.

Ầm ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh mẽ trong hư không, mặt đất cũng theo đó rung chuyển dữ dội. "Phụt!!" Khí huyết trong lồng ngực Lâm Tam bắt đầu cuộn trào, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi. "Ngươi có ngốc không!?" Tháp gia không nhìn nổi nữa, tức giận mắng: "Tháp gia ta nói ngươi có thể vượt cấp thách đấu một đại cảnh giới, chứ không bảo ngươi đi cứng đối cứng với chúng nó?

Mà còn là một lúc đối đầu với bốn đứa..." "Ta chỉ thử xem tiên nhân thượng giới mạnh đến đâu!" Lâm Tam cứng miệng lau đi vết máu ở khóe miệng, sau đó liền vung tay lấy ra Phần Thiên Tháp.

Soạt một tiếng!!

Ngay khi bốn tiên nhân chuẩn bị tiếp tục ra tay, một luồng thần quang đột nhiên chiếu rọi khắp các ngọn núi xung quanh.

Chỉ thấy Phần Thiên Tháp bùng phát ra ánh sáng thần thánh chói lọi như sao trời, không chỉ giúp Lâm Tam chống đỡ đòn tấn công của đối phương, mà còn đưa hắn không lùi mà tiến, lao nhanh về phía bốn tiên nhân. "Đây là cái gì!?" Bốn tiên nhân trong lòng run lên, một cảm giác nguy hiểm dâng lên trong lòng. "Ngũ môn, khai!!" Ánh mắt Lâm Tam đột nhiên trở nên sắc bén, không quên bấm một đạo chỉ quyết.

Nhất phương trấn áp!

Nhị thủy dao phân!

Tam cực thùy quang!

Tứ đại giai không!

Ngũ diệu cảnh giới!

Chỉ thấy Lâm Tam một hơi mở ra năm tầng Phần Thiên Tháp, trong chốc lát, phong vân biến sắc, một cột sáng năng lượng khổng lồ phóng thẳng lên trời, như thể xuyên qua vạn cổ mà bắn về phía bốn tiên nhân. "Không ổn, đá phải tấm sắt rồi!" Một tiên nhân sắc mặt đại biến nói: "Tên này tuyệt đối là yêu nghiệt có thể lên Thiên Tư Bảng, không muốn chết thì mau ra tay diệt hắn, nếu không sau này chúng ta đều phải chết." "Ra tay!" Bốn tiên nhân không dám chần chừ, lần lượt tung ra đại chiêu của mình.

Ầm ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, tiếng nổ vang trời cũng vang vọng khắp đất trời.

Chỉ thấy đòn tấn công của bốn tiên nhân không thể cản được, trong nháy mắt đã bị cột sáng năng lượng của Phần Thiên Tháp đánh tan, cuối cùng hóa thành những đốm sáng li ti tiêu tán giữa núi non. "Phụt!!" Bốn tiên nhân phun ra một ngụm máu tươi, lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Đợi đến khi trời đất yên tĩnh trở lại, bọn họ đã thảm hại nằm trên mặt đất, hơi thở thoi thóp chỉ còn lại một chút. "Không muốn chết thì trả lời câu hỏi của ta!" Lâm Tam ung dung từ trên không hạ xuống, nhìn bốn người đang nằm trên đất mở miệng hỏi: "Khoảng một năm trước, có một người tên Tần Phong phi thăng đến Tiên giới, các ngươi có từng nghe qua chưa!?" "Tần Phong?

Biết, biết!" Bốn tiên nhân sợ hãi gật đầu lia lịa, không dám giấu giếm: "Khí tu Thiên Tư Bảng đệ nhất, có tình có nghĩa, hiếu tử hiền tôn, một năm trước từ Hoang Cổ phi thăng đến Tiên giới, nghe tin lão tổ tông bị kẹt ở khu mỏ Tô gia, không quản vạn dặm đến khu mỏ Tô gia cứu lão tổ tông, sau đó được Tiên Minh đón về, hiện tại bái Tứ trưởng lão của Tiên Minh làm thầy, là đệ tử thân truyền của Tiên Minh." "Hừ, Tần huynh không sao!" Lâm Tam trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại lạnh lùng hỏi: "Còn có một người tên Diệp Thần, các ngươi có từng nghe qua chưa!?" "Cái thằng súc sinh Diệp Thần đó, chúng ta cũng biết!" Bốn tiên nhân sợ hãi tiếp tục nói: "Hắn cũng giống Tần Phong, đến từ Hoang Cổ, không chỉ giết người như ngóe, còn thích khắc chữ lên người, lại còn ngủ với vợ của Ngạo Thiên Tiên Đế ở hạ giới, bây giờ Ngạo Thiên Tiên Đế đang nổi giận, truy sát hắn khắp Tiên giới." "Long Ngạo Thiên?

Thằng súc sinh này vậy mà vẫn chưa chết!" Lâm Tam cười lạnh nói: "Năm đó vì tư lợi cá nhân, suýt nữa khiến nhân tộc Hoang Cổ của ta diệt chủng, bây giờ chỉ bị Diệp Thần cắm sừng, thật quá hời cho hắn rồi." "Hắn cũng đến từ Hoang Cổ!?" Bốn tiên nhân cảm thấy muốn khóc mà không có nước mắt, phát hiện ra người đến từ Hoang Cổ không thể trêu vào.

Chỉ trong hơn một năm đã đến ba kẻ hung hãn, mỗi lần đều cướp đi mấy mạng người của bọn họ, sau này gặp người Hoang Cổ tốt nhất là nên tránh xa.

Lúc này – Thất trưởng lão của Tiên Minh đang ở không xa.

Ngay khoảnh khắc Lâm Tam rút kiếm khỏi vỏ, bà đã cảm nhận được kiếm ý kinh khủng của hắn. "Kiếm ý thật thuần túy!" Đôi mắt đẹp của Thất trưởng lão lập tức sáng lên, bà liền dừng bước quay đầu nhìn lại.

Tuy bà bây giờ còn cách Lâm Tam một khoảng rất xa, nhưng có thể cảm nhận được kiếm ý thuần túy ẩn chứa trong đó, dù so với kiếm ý của Tần Phong cũng không hề thua kém. "Người này chẳng lẽ chính là Lâm Tam sao!?" Một đệ tử thấy Thất trưởng lão có biểu cảm như vậy, vội vàng tiến lên nói: "Thất trưởng lão, vừa rồi Phụng Thiên sư huynh gửi tin đến, nói Tần Phong sư đệ có một người bạn tốt tên Lâm Tam từ Hoang Cổ phi thăng đến Tiên giới, không chỉ có thiên phú kiếm đạo siêu cường, còn gõ vang chín tiếng Tạo Hóa Tiên Chung, bảo chúng ta nếu gặp nhất định phải bảo vệ thật tốt." "Bạn của Tần Phong!?" Thất trưởng lão lập tức có hứng thú, nói: "Người có thể chơi chung với yêu nghiệt như Tần Phong, chắc chắn là một kỳ tài kiếm đạo phi thường, tuyệt đối không thể để người này lọt vào tay các môn phái khác." "A!?" Các đệ tử ngẩn người, vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở: "Thất trưởng lão, Lâm Tam gõ vang chín tiếng Tạo Hóa Tiên Chung, là đệ tử của Tạo Hóa Tiên Cảnh, chúng ta cứ công khai đào góc tường như vậy, truyền ra ngoài sẽ không tốt cho danh tiếng lắm..." "Đào góc tường!?" Thất trưởng lão liếc mắt lạnh lùng, nói: "Bản đế cho ngươi thêm một cơ hội để sắp xếp lại lời nói!" "Ách..." Các đệ tử cảm nhận được ánh mắt tử thần của Thất trưởng lão, sợ hãi vội vàng nói: "Là đệ tử nhớ nhầm, Tạo Hóa Tiên Cảnh tự biết không thể sinh tồn ở Tiên giới, đã sáp nhập vào Tiên Minh của chúng ta rồi." "Ừ, không tệ!" Thất trưởng lão hài lòng gật đầu, tỏ vẻ mình chưa bao giờ đào góc tường của ai. "Phù phù..." Các đệ tử lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó vội vàng gửi tin về Tiên Minh.

Bảo bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất, đi thu phục Tạo Hóa Tiên Cảnh, tiếp nhận toàn bộ đạo thống truyền thừa của họ ở hạ giới.

Ngao!!

Xa xa đột nhiên vang lên một tiếng rồng ngâm vang trời, cách rất xa cũng có thể cảm nhận được mặt đất rung chuyển. "Xảy ra chuyện gì!?" Thất trưởng lão khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn về hướng ngược lại. "Bẩm Thất trưởng lão, tin tức đã được xác nhận!" Một nữ đệ tử lấy ra thiết bị liên lạc hỏi xong, mặt mày khổ sở nói: "Nhưng là một tin tốt, một tin xấu, không biết ngài muốn nghe tin nào trước!?" "Đừng có úp mở!" Thất trưởng lão liền hỏi: "Nói trước tin tốt là gì!?" "Tin tốt là chúng ta đã phát hiện ra Diệp Thần!" Nữ đệ tử thành thật trả lời: "Hắn hiện đang đi về phía chúng ta, rất nhanh sẽ gặp được chúng ta!" "Diệp Thần đi về phía chúng ta!?" Thất trưởng lão nhíu mày, lại hỏi: "Vậy tin xấu là gì!?" "Tin xấu là Diệp Thần đã bị Chiến Thần Điện phát hiện!" Nữ đệ tử lại khổ sở nói: "Bây giờ hai bên đã giao thủ, Long Ngạo Thiên nhiều nhất là một tuần trà nữa là có thể nhận được tin tức và chạy tới." "Đúng là không phải tin tốt gì!" Sắc mặt Thất trưởng lão trở nên rối rắm, ánh mắt bắt đầu nhìn qua nhìn lại.

Một bên là Diệp Thần mà Đại trưởng lão và những người khác muốn, không nhanh chân đi thì sẽ bị Long Ngạo Thiên bắt mất, một bên là kỳ tài kiếm đạo mà mình vừa ý, không nhanh chân đi thì có thể hắn sẽ chạy mất. "Thất trưởng lão!" Một nữ đệ tử vội vàng nói: "Tình hình bên Diệp Thần khá nguy hiểm, bên Lâm Tam cứ giao cho đệ tử đi!" "Cũng được!" Thất trưởng lão không thể không nhanh chóng quyết định: "Lâm Tam vừa phi thăng Tiên giới, không có kẻ thù nào, các ngươi đi nhiều người một chút là đủ để đối phó rồi." "Vâng!" Nữ đệ tử lập tức nghiêm túc nói: "Đệ tử nhất định sẽ đưa Lâm sư đệ về an toàn!" "Đi thôi!" Thất trưởng lão đã có quyết định liền không do dự nữa, lập tức hóa thành một đạo kiếm quang bay vút lên trời.

Vút!

Vút!

Vút!

Mấy nữ đệ tử cũng hóa thành từng đạo kiếm quang, bay về phía điểm phi thăng của Lâm Tam.

Lúc này – Lâm Tam đã tra hỏi được rất nhiều thông tin hữu ích từ miệng của bốn tiên nhân.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi điểm phi thăng, đột nhiên nghe thấy tiếng rồng ngâm vang trời từ xa, còn kèm theo một luồng thương ý sắc bén ngút trời. "Đây là..." Sắc mặt Lâm Tam lập tức lạnh đi, nhận ra đó là Long Khiếu Cửu Thiên của Diệp Thần.

Kể từ khi bị Diệp Thần vu oan hãm hại ở Côn Luân bí cảnh, hắn luôn luôn nghĩ đến việc giết chết Diệp Thần, vì thế hắn đã đuổi theo từ hạ giới đến Tiên giới, tuyệt đối sẽ không nhận nhầm đại chiêu của Diệp Thần.

Chương 1288

Vút một tiếng!

Trong lúc Lâm Tam bị Diệp Thần thu hút sự thù hận, một tiên nhân đang nằm trên đất gắng gượng đứng dậy bỏ chạy. "Ngươi nghĩ các ngươi chạy được sao!?" Giọng Lâm Tam vô cùng lạnh lẽo, lập tức bấm một đạo chỉ quyết.

Tuy hắn luôn giữ một trái tim son sắt, dùng thiện ý và sự dịu dàng để nhìn thế giới, nhưng đối với loại súc sinh buôn người này, hắn lại không hề có một chút đồng cảm nào.

Soạt một tiếng!!

Phần Thiên Tháp dường như nhận được mệnh lệnh, lập tức bùng phát ra một luồng thần quang. "Đây là Phần Thiên Tháp!" Tiên nhân đang bỏ chạy kinh hãi quay đầu lại, cuối cùng cũng nhận ra Phần Thiên Tháp của Lâm Tam. "Phần Thiên Tháp!" Ba tiên nhân còn lại nghe vậy, ánh mắt tràn đầy ghen tị và căm hận.

Bọn họ thật sự không hiểu, một người hạ giới như Lâm Tam có đức có tài gì mà lại được Phần Thiên Tháp công nhận.

Ngược lại, bọn họ sinh ra ở Tiên giới, cao quý hơn người hạ giới không biết bao nhiêu lần, lại chỉ có thể làm những việc buôn người, cướp bóc để sống qua ngày.

Ầm ầm một tiếng!!

Chỉ thấy Phần Thiên Tháp bắn ra một cột sáng năng lượng, lập tức nghiền nát tiên nhân đang bỏ chạy thành tro bụi. "Thiếu hiệp, cho chúng tôi một cơ hội đi!" Ba người còn lại sợ đến toát mồ hôi lạnh, bất chấp thương thế vội vàng dập đầu xin tha. "Trước đây các ngươi có từng cho người khác cơ hội không!" Ánh mắt Lâm Tam lạnh lùng không một chút cảm xúc, Vô Trần Kiếm trong tay lóe lên như tia chớp.

Phụt!!

Kiếm quang lóe lên, máu tươi bắn tung tóe!

Chỉ thấy thân thể ba tiên nhân còn lại cứng đờ, nguyên thần trong cơ thể lập tức bị kiếm khí đánh nát, tiếp đó ánh mắt mất đi ánh sáng, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất. "Tiểu tử, ngươi dám!!" Một tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp núi non.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên cảnh giới Kim Tiên, mặt mày giận dữ lao nhanh về phía Lâm Tam.

Hắn chính là đại ca của bốn vị tiên nhân!

Vốn dĩ theo quy trình, phái bốn tiểu đệ đi bắt người là dư sức, nhưng khi hắn thấy động tĩnh đánh nhau thì biết là có chuyện không hay, đợi đến khi hắn đến nơi thì thấy Lâm Tam đã giết bốn tiểu đệ của hắn. "Là tu sĩ Kim Tiên, mau chạy!" Tháp gia vội vàng lên tiếng nhắc nhở, bảo Lâm Tam đừng có đối đầu. "Ta không ngốc!!" Lâm Tam cũng cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương, vội vàng thu lại Phần Thiên Tháp quay người bỏ chạy.

Ầm ầm ầm!!

Uy áp kinh khủng như mười vạn ngọn núi lớn đè xuống, mặt đất xung quanh cũng sụp đổ trong nháy mắt. "Phụt!!" Thân thể Lâm Tam run lên, khóe miệng rỉ ra một vệt máu tươi. "Tiểu tử, chết đi cho ta!!" Người đàn ông trung niên lúc này vô cùng tức giận, giơ tay lên đánh mạnh về phía Lâm Tam.

Ầm ầm ầm!!

Một bàn tay khổng lồ xuất hiện từ hư không, như Ngũ Chỉ Sơn của Phật Tổ từ trên trời giáng xuống.

Dù Lâm Tam là Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhưng trước sức mạnh tuyệt đối, cũng giống như Tôn Ngộ Không đang chờ đợi số phận. "Liều mạng!" Lâm Tam nhìn chưởng pháp từ trên trời giáng xuống, nghiến răng chuẩn bị cưỡng ép mở ra tầng thứ sáu.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị lấy ra Phần Thiên Tháp, một đạo kiếm quang từ xa bắn tới với tốc độ cực nhanh, và đâm mạnh vào lòng bàn tay khổng lồ.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy bàn tay khổng lồ lập tức nổ tung, như một quả bom nấm mọc lên trên đảo Hiroshima, bão năng lượng ngút trời theo đó quét tới, phá hủy mọi thứ xung quanh. "Hả!?" Lâm Tam không khỏi ngẩn người, vội vàng quay đầu nhìn về phía hư không sau lưng.

Chỉ thấy mấy vị tiểu thư kiếm tu đang đứng trên không, trên người đều tỏa ra dao động khí tức của cảnh giới Kim Tiên. "Ngươi chính là Lâm Tam phải không!?" Một vị tiểu thư nhìn về phía Lâm Tam, lập tức mở miệng hỏi. "Các ngươi là ai!?" Lâm Tam không biết đối phương là địch hay bạn, vẻ mặt lập tức trở nên cảnh giác. "Ngươi không cần căng thẳng!" Một vị tiểu thư mỉm cười nói: "Chúng ta là đệ tử Tiên Minh, là Tần Phong sư đệ bảo chúng ta đến bảo vệ ngươi." "Tần huynh, có ngươi là phúc khí của ta!" Lâm Tam cảm động đến mức thiếu chút nữa không kìm được.

Mỗi khi hắn gặp nguy hiểm, Tần Phong luôn có thể xuất hiện kịp thời... "Đệ tử Tiên Minh!" Sắc mặt nam tử Kim Tiên đột biến, thân hình lóe lên quay đầu bỏ chạy.

Đừng nhìn hắn có tu vi Kim Tiên, tác oai tác quái ở khu vực biên giới Đông Vực, nhưng đối mặt với những đệ tử Tiên Minh có bối cảnh này, dù cho hắn mười lá gan cũng không dám động thủ với họ.

"Chạy đi đâu!" Mấy vị tiểu thư lạnh lùng hừ một tiếng, rút kiếm ra định đuổi theo. "Sư muội, cứ để hắn đi đi." Một nữ tử khác lên tiếng khuyên can, "Chúng ta đã đồng ý với Thất trưởng lão, phải đưa Lâm sư đệ an toàn về Tiên Minh, không thể gây thêm chuyện, để tránh phát sinh sự cố." "Thôi được!" Mấy vị tiểu thư mặt mày khó chịu, nhưng cũng biết phải lấy đại cục làm trọng. "Mấy vị tiên tử tỷ tỷ, có lẽ đã hiểu lầm rồi!" Lâm Tam có chút lúng túng nói: "Tại hạ tuy cùng Tần huynh là huynh đệ sinh tử, nhưng đã bái nhập Tạo Hóa Tiên Cảnh, nay phi thăng Tiên giới, tự nhiên phải đi tìm đạo thống của Tạo Hóa Tiên Cảnh ở Tiên giới." "Không có hiểu lầm!" Vị tiểu thư dẫn đầu biến thành con sói bà ngoại lừa gạt cô bé quàng khăn đỏ, cười tươi nói: "Tiên Minh chúng ta sở dĩ gọi là Tiên Minh, là vì chúng ta do rất nhiều môn phái hợp thành liên minh, mà Tạo Hóa Tiên Cảnh của Lâm sư đệ, hiện tại cũng là một thành viên trong Tiên Minh của chúng ta." "Nói vậy là ta với Tần huynh là đồng môn rồi!?" Lâm Tam nghe vậy trước tiên là ngẩn ra, sau đó lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Nếu sau này hắn và Tần Phong là đồng môn sư huynh đệ, chẳng phải có nghĩa là có thể tùy thời đi tìm Tần Phong luyện kiếm sao!? "Đương nhiên!" Mấy vị tiểu thư gật đầu lia lịa, cho một câu trả lời khẳng định. "Được, ta theo các ngươi về Tiên Minh!" Lâm Tam sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, không nghĩ ngợi gì liền đồng ý ngay. "Được, vậy chúng ta mau đi thôi!" Vị tiểu thư trong lòng thở phào nói: "Hiện tại Thất trưởng lão đi cứu Diệp Thần rồi, Long Ngạo Thiên cũng có thể giáng lâm bất cứ lúc nào, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được." "Các ngươi cứu cái thằng súc sinh Diệp Thần đó làm gì!?" Sắc mặt Lâm Tam lập tức lạnh đi, nói: "Các ngươi có biết hắn ở hạ giới đã làm những gì không?

Chương 1289

Không chỉ đốt giết cướp bóc, diệt người cả nhà, còn làm nhục vợ con người ta, khắc chữ lên người họ, lại còn mấy lần khởi binh tạo phản, nếu không phải Tần huynh phản ứng nhanh, thiên hạ thương sinh lại phải rơi vào cảnh chiến tranh rồi." "Quả nhiên là súc sinh!!" Mấy vị tiểu thư nghe xong vô cùng tức giận, không hề nghi ngờ tính chân thực của lời nói này.

Dù sao Diệp Thần ngay cả vợ của Long Ngạo Thiên cũng dám ngủ, còn có chuyện gì mà hắn không dám làm, cộng thêm khí chất chính nghĩa của Lâm Tam, khiến người ta có thể tin tưởng vô điều kiện rằng đây là sự thật. "Không được!" Cảm giác chính nghĩa của Lâm Tam lập tức được kích hoạt: "Ta phải đi ngăn cản Thất trưởng lão của các ngươi, tuyệt đối không thể để bà ấy cứu loại súc sinh như Diệp Thần, cứu hắn chính là vô trách nhiệm với thiên hạ thương sinh." Nói xong...

Lâm Tam cũng không cho người khác thời gian phản ứng, lập tức hóa thành một đạo kiếm quang bay đi với tốc độ cực nhanh. "Lâm sư đệ!!" Mấy vị tiểu thư kinh hãi, vội vàng đuổi theo.

Vốn tưởng đưa Lâm Tam về sẽ rất dễ dàng, ai ngờ vừa gặp mặt đã xảy ra chuyện này, nếu thật sự xảy ra chuyện gì bất trắc bị thương, bọn họ không biết ăn nói thế nào với Thất trưởng lão. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ khiêu khích ba đại Thiên Tuyển Chi Tử, khiến mâu thuẫn leo thang, nhận được 500 vạn điểm phản diện!" "Là tiểu Tam Tam sao!?"

Tần Phong không nhịn được nhếch mép, quả thực muốn yêu chết thằng Tam Tam rồi.

Hắn nói rách cả mép mới moi được mấy chục vạn điểm phản diện từ Triệu Trường Sinh, ngược lại tiểu Tam Tam ở tận chân trời, lại một lần gửi cho hắn 540 vạn điểm phản diện.

Làm sao người ta có thể không yêu cho được!? "Cuối cùng cũng về rồi!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Tĩnh đầy vẻ phấn khích, đã đến bên ngoài Tiên Minh.

Chỉ thấy hàng trăm hàng nghìn ngọn núi tiên trôi nổi trên không, bất kể nhìn lúc nào cũng có thể cảm nhận được một sự chấn động tột cùng, mang lại cho người ta một cảm giác áp bức về mặt tâm lý. "Về rồi sao!?" Tần Phong không nhịn được nhìn xung quanh, vẫn có cảm giác không thật.

Hắn là cùng với một Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại trở về, trên đường đi sao có thể không gặp chút nguy hiểm nào chứ!?

Chẳng lẽ, mình chính là nguy hiểm của hắn chứ!?

Lúc này – Phó Sĩ Khang và các Tiên Vương khác đang ở không xa, trơ mắt nhìn Tần Phong tiến vào Tiên Minh.

Tuy Tần Phong đổi thuyền ngụy trang đã lừa được bọn họ, nhưng bọn họ rất nhanh đã phản ứng lại, cảm thấy Tần Phong không thể chạy nhanh hơn những cường giả Tiên Vương như họ.

Và khi họ quay lại theo đường cũ, quả thật đã phát hiện ra Thần Phong Chu của Tần Phong.

Không phải lúc đó họ không muốn ra tay, mà là lúc đó thật sự không dám ra tay.

Bởi vì trước đó tu vi của họ và Lục gia chênh lệch quá lớn, nên trên đường đi không hề phát hiện ra tung tích của Lục gia, nhưng lúc này Lục gia đã về Tiên Minh họp, thay thế công việc của ông là ba cường giả Tiên Vương cảnh.

Do hai bên đều là tu vi Tiên Vương cảnh, nên lập tức phát hiện ra bọn họ.

Tuy đối phương chỉ có ba cường giả Tiên Vương cảnh, không đông bằng số Tiên Vương bên họ, nhưng họ cũng không có đủ tự tin để hạ gục toàn bộ, chỉ cần chạy thoát một người thì sẽ nhận được đại lễ bao Cửu Tộc Tiêu Tiêu Nhạc.

Bất đắc dĩ...

Họ chỉ có thể đi theo suốt chặng đường, chờ đợi cơ hội ra tay.

Đáng tiếc họ đi theo đến tận Tiên Minh cũng không tìm được cơ hội ra tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Phong tiến vào Tiên Minh, mất đi cơ hội ra tay cuối cùng. "Lão Thiên gia, tại sao ông lại đối xử với tôi như vậy!" Phó Sĩ Khang đau đớn ôm ngực, cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình co thắt dữ dội.

Vốn tưởng có thể mở ra di tích Tiên Đế, tái hiện vinh quang của tổ tiên, ai ngờ lại bị lừa đến không còn một xu dính túi.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị chấp nhận số phận, lại dùng Đại Tiên Thiên Chí Bảo để dụ dỗ hắn, nhưng số phận lại khiến hắn vuột mất nó, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó rời xa mình. "Chết tiệt!!" Các Tiên Vương khác mặt mày không cam lòng nói: "Sớm biết kết cục như vậy, bản vương nên đi truy sát Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt!" "Ngươi tưởng đôi gian phu dâm phụ đó dễ truy sát sao!?" Một Tiên Vương vô tình đả kích: "Vừa rồi bản vương nhận được một tin, Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt đã trốn đi rồi, dù mọi người có diệt cả thành Linh Uyên cũng không lộ diện." "Súc sinh, đúng là súc sinh mà!" Một Tiên Vương hối hận đấm ngực dậm chân nói: "Ta đã tin tưởng vào di tích Tiên Đế như vậy, nhưng ai đến thương xót ta đây, lúc đó ta đã nghĩ đủ mọi cách để bán hết tài sản, chỉ để kiếm chút tiền dưỡng lão, kết quả cuối cùng lại bị kẹt hết vào đó." "Liễu Như Yên ngươi chết đi!!" Các vị Tiên Vương tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Bây giờ việc cướp bảo vật từ tay Tần Phong đã không còn thực tế, chỉ có tìm được Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt mới có thể cứu vãn tổn thất.

Lúc này – Tần Phong và những người khác đã trở về Tiên Minh.

Nhưng họ vừa vào đã cảm thấy không khí không đúng, chỉ thấy trong Tiên Minh xuất hiện rất nhiều cờ xí của Lăng Tiêu Cung... "Sao lại có nhiều cờ hiệu của Lăng Tiêu Cung thế này!?" Tần Phong nghi hoặc nhìn con thuyền, nói: "Chẳng lẽ trong mấy tháng chúng ta ra ngoài, Lăng Tiêu Cung đã đánh úp nhà của Tiên Minh chúng ta rồi sao!?" "Ngươi tưởng Tiên Minh là hổ giấy à!?" Mộ Dung Tĩnh lườm một cái, sau đó nhìn rồi nói: "Chắc là Lăng Tiêu Cung đến Tiên Minh chúng ta ghé thăm, hơn nữa nhìn động tĩnh và phô trương thế này, thân phận người đến không hề thấp." "Ghé thăm!?" Tần Phong cười lạnh một tiếng: "Ta thấy là chồn chúc Tết gà, chẳng có ý tốt gì đâu!" "Ta cũng cảm thấy bọn họ không có ý tốt!" Mộ Dung Tĩnh tán đồng gật đầu: "Không phải vì Đại Tiên Thiên Chí Bảo của ngươi thì cũng là vì Thập Nhị Tinh Thần Châu trong tay ngươi, dù sao Thập Nhị Tinh Thần Châu vốn do cung chủ đời trước của Lăng Tiêu Cung luyện chế." "Thằng súc sinh này, sao lại gây chuyện nữa rồi!" Triệu Trường Sinh không nhịn được thầm rủa trong lòng, lùi về sau chuẩn bị tránh xa tên tai họa Tần Phong này. "Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn!" Tần Phong một tay tóm lấy Triệu Trường Sinh đang lùi lại, vẻ mặt bất khuất nói: "Lão Triệu, đi, chúng ta đi gặp đám chuột nhắt của Lăng Tiêu Cung này." "Tần sư đệ!" Triệu Trường Sinh dù trong lòng chửi ầm lên nhưng mặt lại tỏ vẻ sốt sắng: "Ta chỉ là một đệ tử ở Tàng Thư Các, không xứng xuất hiện ở nơi thế này, ta về Tàng Thư

Các trước đây!" "Lão Triệu, ta không cho phép ngươi nói về mình như vậy!" Tần Phong đột nhiên vẻ mặt kích động, lớn tiếng hét lên: "Lúc mới đến Linh Chi Bí Cảnh, đối mặt với sự khiêu khích của đám chuột nhắt Lăng Tiêu Cung, chính ngươi đã nghĩa bất dung từ đứng ra bảo vệ tôn nghiêm của Tiên Minh ta!

Sau đó các thế lực lớn liên thủ phong tỏa Linh Chi Bí Cảnh, lại là ngươi đứng ra bảo vệ mọi người!

Cả lúc ta để lộ Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cũng là ngươi suốt chặng đường hộ tống ta trở về Tiên Minh!

Nếu ngươi không xứng, thì Tiên Minh ta còn ai xứng đáng nữa!?" "Hử!?" Đệ tử Tiên Minh xung quanh nghe vậy, nhao nhao quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy thần phong chu kỷ đã tiến vào trong Tiên Minh, Tần Phong và mọi người đều đứng trên boong tàu, một bộ dạng phong trần mệt mỏi vừa đi rèn luyện trở về. "Ta không phải, ta không có…" Triệu Trường Sinh lập tức cuống lên.

Hắn đi theo con đường cẩu đạo, sao xứng với công lao to lớn thế này!? "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chặn đứng con đường cẩu đạo của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Cuối cùng cũng ra dầu rồi!" Tần Phong đè nén sự kích động trong lòng, thừa thắng truy kích: "Lão Triệu, ngươi lại khiêm tốn rồi, ngươi có dám thề với Đại Đạo rằng người giao thủ với Tô Uyển của Lăng Tiêu Cung không phải là ngươi không?

Bây giờ còn có bao nhiêu cặp mắt nhìn thấy, ngươi cùng ta trở về, chẳng lẽ mắt mọi người đều mù hết cả sao!?" "Ngươi đừng nói nữa, ta sợ lắm!" Triệu Trường Sinh cuống đến độ đi vòng vòng, tỏ rõ mình chỉ muốn ẩn mình. "Lão Triệu, sống ở đời này, sợ gì tương lai!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thiếu niên không nên viết nên những vần thơ dang dở, mà phải trở thành chương kinh thế hãi tục nhất trong một cuốn sách cấm.

Ngươi cứ mãi khiêm tốn nhẫn nhịn, chỉ đổi lại được sự được voi đòi tiên của kẻ khác mà thôi!" "Nói hay lắm!!" Một đệ tử lập tức cao giọng tán thưởng, tiếng vỗ tay cũng vang lên theo đó.

Các đệ tử khác nhìn Tần Phong với ánh mắt ngưỡng mộ, không chỉ có nhiệt huyết của thiếu niên, mà còn có tình nghĩa của thiếu niên, có thể làm huynh đệ với hắn tuyệt đối là phúc tu tám đời. "Tần sư huynh, đẹp trai quá!" Mắt Mộ Dung Tĩnh lấp lánh trái tim màu hồng, bị Tần Phong mê hoặc không chịu nổi.

Không chỉ có lòng chính nghĩa, còn có một trái tim cầu tiến, càng không sợ quyền quý, dám làm một chương kinh thế hãi tục. "Đại ma vương mà nghiêm túc lên thì đúng là lấy mạng người mà!" Hữu Dung kích động đến mức mặt đỏ bừng, bị tài hoa của Tần Phong chinh phục. "Đồ súc sinh, mẹ nó chứ đồ súc sinh!" Triệu Trường Sinh cuống đến sắp khóc.

Hắn chỉ muốn tìm một nơi để ẩn mình, tại sao hiện thực lại đối xử với hắn như vậy, để hắn gặp phải tên súc sinh Tần Phong này, hết lần này đến lần khác lôi hắn ra như lôi la đi dạo.

Chương 1290

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã khơi gợi số mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã khơi gợi tiểu sư muội thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chặn đứng con đường cẩu đạo của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Không tệ, không tệ!" Tần Phong không nhịn được nhếch mép.

Hắn phát hiện đối phó với Thiên Tuyển Chi Tử theo trường phái cẩu đạo, không chỉ có thể chiếm lĩnh đỉnh cao đạo đức, mà còn có thể tâng bốc giết chết bọn họ, tiện thể xây dựng hình tượng cương trực không a dua của mình. "Các ngươi đang làm gì đó!?" Một giọng nói vang dội vang lên.

Chỉ thấy bảy bóng người phiêu phù trên không trung như thần linh, ngoài sáu vị trưởng lão của Tiên Minh, còn có một mỹ phụ phong vận, dung mạo hoa quý. "Bái kiến sáu vị trưởng lão!" "Bái kiến Lăng Tiêu Thánh Mẫu!" Các đệ tử xung quanh thấy vậy, vội vàng cung kính hành lễ. "Bà ta chính là Lăng Tiêu Thánh Mẫu!?" Tần Phong tò mò nhìn về phía mỹ phụ phong vận, trong đầu hiện lên những ký ức liên quan.

Theo ghi chép trong Bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ, Lăng Tiêu Thánh Mẫu chính là thánh nữ đời đầu của Thái Bạch Tiên Sơn, sau đó gả cho cung chủ đời trước của Lăng Tiêu Cung, cũng chính là mẹ ruột của Lăng Tiêu Tiên Đế hiện tại.

Mặc dù tu vi của bản thân bà ta chỉ ở Tiên Vương cảnh trung giai, nhưng ở Lăng Tiêu Cung lại có quyền lực tối cao. "Thằng nhóc này về thật không đúng lúc!" Đại trưởng lão nhìn thấy Tần Phong, lập tức cảm thấy đau đầu.

Lần này Lăng Tiêu Thánh Mẫu đích thân đến, chính là vì Thập Nhị Tinh Thần Châu trong tay Tần Phong.

Vốn định dùng cớ Tần Phong không có nhà để trì hoãn, ai ngờ thằng nhóc này lại tự mình dâng đến tận cửa. "Đồ nhi ngoan về rồi!" Tây trưởng lão không phải là người chịu thiệt, vội vàng nháy mắt với Tần Phong: "Chuyến đi Linh Chi Bí Cảnh lần này chắc thu hoạch không ít, còn không mau về bế quan củng cố đi!?" "Chuyện của đồ nhi không vội!" Tần Phong làm như không thấy: "Nhân lúc các vị trưởng lão đều ở đây, ta muốn xin công cho Triệu Trường Sinh sư huynh…" "Phụt!!" Triệu Trường Sinh suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Vốn tưởng trong tình huống này Tần Phong sẽ nghĩ cho mình, ai ngờ hắn vẫn muốn lôi mình xuống nước. "Các vị trưởng lão!" Tần Phong chính khí lẫm liệt nói: "Chuyến rèn luyện ở Linh Chi Bí Cảnh lần này, Triệu sư huynh không chỉ bảo vệ tôn nghiêm của Tiên Minh chúng ta, mà sau khi bí cảnh bị phong tỏa còn bảo vệ an toàn cho mọi người, càng là lúc ta gặp phải Tiên Vương truy sát, đã hộ tống ta an toàn trở về Tiên Minh.

Trên đường có mấy lần suýt mất mạng, đều là Triệu sư huynh dùng thân mình che chắn nguy hiểm cho ta.

Tinh thần của huynh ấy, là sự ấm áp, là tình yêu, là sự bao dung, là tháng tư của nhân gian, đáng để tất cả đệ tử Tiên Minh chúng ta học tập…" "Ta không phải, ta không có, hắn nói bậy!" Đối mặt với công lao to lớn này, Triệu Trường Sinh trong lòng cuống đến muốn khóc. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chặn đứng con đường cẩu đạo của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Lại kiếm được 1.000.000!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, cứ như tác giả cẩu lại câu thêm được một chương… "Tiên Minh ta còn có đệ tử như vậy sao!?" Các vị trưởng lão mắt sáng rực lên, đồng loạt nhìn về phía Triệu Trường Sinh.

Nhưng do Triệu Trường Sinh toàn ẩn mình trong Tàng Thư Các không ra ngoài, nên các vị trưởng lão của Tiên Minh cũng không nhận ra hắn, thậm chí trong đầu không có một chút thông tin nào về hắn. "Lão Lục!" Nhị trưởng lão quay đầu nhìn Lục trưởng lão, hỏi ý kiến của ông ta về Triệu Trường Sinh.

Dù sao trước đó ông ta phụ trách âm thầm bảo vệ Tần Phong, trên đường chắc chắn đã chú ý đến Triệu Trường Sinh đi cùng, biểu hiện của người này hẳn là rất rõ ràng. "Triệu Trường Sinh này không đơn giản đâu!" Lục trưởng lão không giấu giếm, trực tiếp truyền âm nói: "Đầu tiên là đánh ngang tay với Tô Uyển của Lăng Tiêu Cung, quay đầu lại diệt yêu thú Kim Tiên cảnh, dù vậy hắn vẫn che giấu tu vi thật của mình, khiến Lục gia ta đến giờ vẫn chưa nhìn thấu tu vi thật của hắn!" "Cái gì?

Che giấu tu vi!?" Các vị trưởng lão được nhắc nhở, vội vàng phóng thần thức ra xem xét kỹ.

Chỉ thấy trên người Triệu Trường Sinh như có một lớp sương mỏng bao phủ, trông có vẻ yếu ớt, nhưng dù bọn họ dùng thần thức tra xét thế nào cũng không thể nhìn thấu tu vi thật của hắn. "Không ổn rồi!" Triệu Trường Sinh không khỏi run lên, biết mình sắp không giấu được nữa. "Sao có thể!!" Các vị trưởng lão trong lòng chấn động, khó có thể chấp nhận sự thật này.

Bọn họ đều là trưởng lão của Tiên Minh với tu vi Chuẩn Tiên Đế cảnh, sao có thể không nhìn thấu tu vi thật của một đệ tử bình thường chứ!? "Các vị trưởng lão, ta không có…" Triệu Trường Sinh trong lòng vô cùng sốt ruột, mở miệng muốn giãy giụa một chút.

Hắn không muốn bị cái công lao to lớn này đập trúng, chỉ muốn yên tĩnh ẩn mình trong Tàng Thư Các đọc sách, chờ cho chết hết đám yêu nghiệt ở Tiên giới này. "Không có là ý gì!?" Tiểu Bạch không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, nhảy lên vai Tần Phong, giọng non nớt nói: "Ý của ngươi là chủ ngân thỏ của ta lạm dụng chức quyền, hay là ngươi từ trước đến nay chưa từng xem Tiên Minh ra gì!?" "Đậu má, con thỏ này sao lại chui ra nữa rồi?!" Triệu Trường Sinh lập tức phát điên, phát hiện đường lui đã bị Tiểu Bạch chặn hết.

Nếu hắn thừa nhận Tần Phong lạm dụng chức quyền, sau này đệ tử Tiên Minh sẽ nhìn hắn thế nào!?

Người ta làm huynh đệ tốt bụng xin công cho ngươi, ngươi không cảm kích thì thôi, lại còn quay lưng bán đứng huynh đệ, đây là vấn đề đạo nghĩa vô cùng nghiêm trọng, sau này ai cũng có thể đứng trên đỉnh cao đạo đức mà chỉ trỏ hắn.

Còn nếu ngươi thừa nhận không xem Tiên Minh ra gì, đó lại là vấn đề trung thành còn nghiêm trọng hơn.

E rằng đám trưởng lão Tiên Minh này có thể tại chỗ đánh chết hắn! "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ đã chặn đứng con đường cẩu đạo của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Ừm, không tệ!" Tần Phong lộ ra nụ cười hiền từ của một người cha, lấy ra một củ cà rốt đưa cho Tiểu Bạch. "Chủ ngân thỏ của ta là tốt nhất!" Tiểu Bạch vui vẻ cọ cọ vào Tần Phong, sau đó nhanh nhẹn nhận lấy củ cà rốt. "Đồ súc sinh, mẹ nó chứ đồ súc sinh!" Triệu Trường Sinh trong lòng ấm ức muốn khóc, biết mình không thể quay lại được nữa rồi.

Bây giờ bị Tần Phong làm ầm ĩ trước mặt mọi người, hắn không chỉ lọt vào mắt xanh của các vị trưởng lão Tiên Minh, mà còn có khả năng bị dựng lên làm tấm gương điển hình, không bao giờ có thể ẩn mình trong Tàng Thư Các đọc sách được nữa. "Hắn ta còn ấm ức nữa kìa!" Mộ Dung Tĩnh đứng bên cạnh tức không chịu được, trong lòng càng thêm chán ghét Triệu Trường Sinh.

Nàng đã theo sát Tần Phong và chứng kiến toàn bộ quá trình, chỉ thấy được sự hèn nhát của Triệu Trường Sinh trước mặt người khác, gặp nguy hiểm chỉ nghĩ đến việc trốn tránh vô trách nhiệm.

Bây giờ Tần Phong vì tình đồng môn mà nói giúp hắn bao nhiêu lời tốt đẹp, thế mà hắn không những không cảm kích, lại còn tỏ ra ấm ức.

Nàng lớn đến từng này rồi, chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô liêm sỉ như vậy! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chặn đứng con đường cẩu đạo của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chia rẽ mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và tiểu sư muội thanh mai trúc mã, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Hôm nay đúng là một ngày bội thu!" Tần Phong trong lòng sướng rơn.

Mặc dù Thiên Tuyển Chi Tử phái cẩu đạo không dễ ra dầu, nhưng một khi đã tìm đúng vị trí đâm vào, thì sẽ không thể kiểm soát được, tuôn ra như nước sông cuồn cuộn không dứt. "Khụ khụ!" Nhị trưởng lão không nhịn được ho khan một tiếng: "Tần Phong, chuyện này chúng ta biết rồi, sẽ có phần thưởng tương ứng cho Triệu Trường Sinh.

Hôm nay có khách quý đến, các ngươi lui xuống trước đi, đừng làm kinh động đến khách quý." "Nhị trưởng lão khách sáo quá rồi!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu nãy giờ không nói gì đột nhiên lên tiếng: "Bây giờ Lăng Tiêu Cung và Tiên Minh đã kết minh, chúng ta đều là người một nhà, tiểu bối nhà ngươi cũng là tiểu bối nhà ta, sao lại có chuyện khách quý, kinh động gì chứ!?" "Thánh Mẫu nói phải…" Nhị trưởng lão cười gượng, lại nháy mắt với Tần Phong, bảo hắn mau về nhà bế quan, đừng ra ngoài làm trò cười cho thiên hạ. "Nếu mọi người đã là người một nhà, chúng ta cũng không nói lời khách sáo nữa!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu cũng thấy được ánh mắt ra hiệu của các vị trưởng lão Tiên Minh, vội vàng đi thẳng vào vấn đề: "Chắc hẳn mọi người cũng biết, Thập Nhị Tinh Thần Châu là do vong phu hao hết tâm huyết luyện chế thành, vì bảo vật này mà còn mất cả tính mạng.

Nay được Tần Phong tiểu hữu tìm về, chắc hẳn cũng là vong phu trên trời có linh thiêng phù hộ, mong Tần Phong tiểu hữu vật quy nguyên chủ, để an ủi vong linh của vong phu trên trời!" "Thánh Mẫu, như vậy không hợp quy củ đâu!?" Tây trưởng lão lập tức bênh vực đồ đệ, giọng điệu không mấy thiện cảm: "Năm đó là do các ngươi không giữ được Thập Nhị Tinh Thần Châu, chứ không phải đồ nhi của ta cướp từ tay Lăng Tiêu Cung của các ngươi, sao lại có chuyện vật quy nguyên chủ!?" "Tây trưởng lão nói vậy là không đúng rồi!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu tiếp tục nói một cách chừng mực: "Thập Nhị Tinh Thần Châu xuất từ Lăng Tiêu Cung của ta, chuyện này cả Tiên giới đều biết, chẳng qua là vô tình lưu lạc bên ngoài." Nay bản hậu biết được tung tích của nó, muốn mang về cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng bản hậu cũng không phải loại người không nói lý lẽ, nếu là Tần Phong tiểu hữu tìm về được Thập Nhị Tinh Thần Châu, bản hậu có thể cho phép hắn chơi thêm vài ngày, nhưng khi bản hậu rời khỏi Tiên Minh, phải trả Thập Nhị Tinh Thần Châu lại cho Lăng Tiêu Cung của ta." "Thánh Mẫu!!" Tam trưởng lão sắc mặt lạnh băng: "Bà đây là xem Tiên Minh chúng tôi không có ai, định mua bán cưỡng ép sao!?" "Ngươi cũng có thể hiểu như vậy!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu không hề nao núng, trực tiếp lật bài ngửa.

Bà ta dám mạnh mẽ đến đòi Thập Nhị Tinh Thần Châu như vậy, chính là vì nắm chắc Tiên Minh hiện tại không dám trở mặt với Lăng

Tiêu Cung của họ.

Chương 1291

Bởi vì bây giờ cả Tiên giới đều biết, đệ tử Tiên Minh Tần Phong có trong tay một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, một khi Tiên Minh trở mặt với Lăng Tiêu Cung, sẽ phải một mình gánh chịu áp lực từ cả Tiên giới.

Cho nên giữa một kiện phôi thai Tiên Khí cực phẩm và một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ cần đám cao tầng của Tiên Minh không phải kẻ ngốc, đều biết nên bỏ cái nào giữ cái nào. "Khinh người quá đáng!!" Các trưởng lão của Tiên Minh sắc mặt vô cùng khó coi, có cảm giác như bị người ta nắm trúng điểm yếu… "Làm sao bây giờ!?" Mấy vị trưởng lão nhìn nhau, đều không có cách nào hay.

Mặc dù bọn họ đã quyết định đặt cược vào Tần Phong, nhưng vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để chịu đựng áp lực từ toàn bộ Tiên giới, bây giờ quả thực không phải là lúc trở mặt với Lăng Tiêu Cung.

Ngay cả Tây trưởng lão cũng im lặng.

Mặc dù ông ta là kẻ thường xuyên phát điên, nhưng chiêu này chỉ có hiệu quả với Tiên Minh, đối với Lăng Tiêu Cung thì thực sự không có uy hiếp gì. "Ngươi cũng có ngày hôm nay!!" Triệu Trường Sinh quét sạch sự ấm ức trước đó, cả người lập tức trở nên có tinh thần.

Vốn tưởng rằng sự ấm ức của mình không có chỗ để kêu oan, ai ngờ giây tiếp theo Tần Phong đã phải mất đi Thập Nhị Tinh Thần Châu, quả thực là thiên đạo luân hồi, trời cao tha cho ai. "Đây không phải là bắt nạt người thật thà sao!?" Mộ Dung Tĩnh tức giận lộ ra răng nanh nhỏ: "Thập Nhị Tinh Thần Châu mà Tần sư huynh của ta thập tử nhất sinh mới có được từ di tích Tiên Vương, dựa vào cái gì mà vì một câu nói của lão bà bà nhà ngươi mà phải đưa ra chứ!?" "Tổ tông của ta ơi, sao con cũng tham gia náo nhiệt thế này!" Nhị trưởng lão lập tức cảm thấy đau đầu.

Vốn tưởng Mộ Dung Tĩnh là một cô gái ngoan ngoãn, ai ngờ sau khi ra ngoài cùng Tần Phong một chuyến, trở về lại biến thành bộ dạng này, không lớn không nhỏ mà chất vấn Lăng Tiêu Thánh Mẫu trước mặt mọi người. "Cái gì mà dựa vào cái gì!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu hùng hồn nói: "Thập Nhị Tinh Thần Châu vốn là do vong phu luyện chế, sau đó bị một đám tiểu nhân cướp đi không rõ tung tích, bây giờ Tần Phong tìm được Thập Nhị Tinh Thần Châu, chẳng lẽ không nên trả lại cho Lăng Tiêu Cung của ta sao!?" "Ngươi…" Mộ Dung Tĩnh bị tức đến mặt đỏ bừng, xắn tay áo lên định đánh lão bà bà này. "Phu nhân nói có lý!" Tần Phong ngăn Mộ Dung Tĩnh sắp bùng nổ lại, cười híp mắt nói: "Thứ bị người ta cướp đi, dù qua tay bao nhiêu người, người cuối cùng nhận được cũng nên trả lại cho chủ cũ." "Cái gì!?" Mọi người xung quanh lập tức kinh ngạc kêu lên, không thể tin được mà nhìn Tần Phong.

Bọn họ không nghe lầm chứ!?

Tần Phong lại nói có lý!?

Đó là phôi thai Tiên Khí cực phẩm đấy, hắn thực sự nỡ trả lại sao!? "Hắn lại khiến chủ ngân thỏ của ta phải mở miệng nói chuyện rồi!" Tiểu Bạch kích động lập tức dựng thẳng người, vội vàng lấy cà rốt ra ngồi chờ xem kịch hay. "Coi như ngươi thức thời!" Khóe miệng Lăng Tiêu Thánh Mẫu nở một nụ cười thắng lợi, biết ngay Tiên Minh không dám trở mặt với mình lúc này. "Phu nhân nói phải…" Tần Phong không phản bác, tiếp tục cười híp mắt nói: "Vậy không biết phu nhân đêm nay, có bằng lòng cùng ta chung chăn chung gối không?!" "A!?" Toàn trường kinh ngạc đến ngây người.

Ngay cả những trưởng lão đã từng trải, tu luyện không biết bao nhiêu vạn năm, tâm cảnh sớm đã không còn gợn sóng, cũng bị lời nói này của Tần Phong làm cho chấn kinh. "Chung chăn chung gối!?" Mộ Dung Tĩnh trong lòng lập tức cảm thấy ấm ức.

Vốn tưởng Tần Phong thích loại thiếu nữ xinh đẹp trẻ trung như mình, ai ngờ hắn lại có hứng thú với loại gái già nửa mùa này. "Đậu má!" Triệu Trường Sinh không nhịn được văng tục, không ngờ Tần Phong lại to gan đến vậy.

Không chỉ trêu ghẹo mẹ ruột của Lăng Tiêu Tiên Đế trước mặt mọi người, mà còn muốn làm cha dượng của Lăng Tiêu Tiên Đế, đừng nói là ở Tiên giới, cho dù là nhìn khắp chư thiên vạn giới, cũng là một sự tồn tại cực kỳ chấn động. "Thằng nhóc này cũng thích nhân thê!?" Tam trưởng lão lập tức nhìn về phía Tần Phong, ném cho một ánh mắt đồng tình. "Càn rỡ!!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu như một con sư tử nổi giận, uy áp kinh khủng cũng bùng phát trong nháy mắt.

Đừng nói bây giờ bà ta là mẹ ruột của Lăng Tiêu Tiên Đế, cho dù là lúc bà ta còn là thánh nữ của Thái Bạch Tiên Sơn, cũng không có ai dám sỉ nhục bà ta trước mặt mọi người như vậy. "Phu nhân đừng tức giận, quy củ ta đều hiểu!" Tần Phong sợ hãi vội vàng trốn sau lưng Tây trưởng lão, không quên ló đầu ra nói: "Thực ra ta cũng giống phu nhân, đều là người nói lý lẽ.

Bà đến Tiên Minh làm khách cứ coi như là bị bắt cóc đi, chỉ cần phu nhân chơi với ta vài ngày, ta sẽ vật quy nguyên chủ thả phu nhân về Lăng Tiêu Cung, đảm bảo không chiếm giữ phu nhân vĩnh viễn không trả." "Hay, hay, hay, chơi thế này à!" Các đệ tử xung quanh nhao nhao phản ứng lại, phát hiện Tần Phong thật sự là gan to bằng trời.

Vốn tưởng hắn không chịu nổi áp lực mới giao ra Thập Nhị Tinh Thần Châu, ai ngờ người ta lại dùng ma pháp để đánh bại ma pháp, căn bản không coi Lăng Tiêu Thánh Mẫu ra gì. "Ngươi muốn chết!!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu hoàn toàn nổi giận, giơ tay lên định đánh chết Tần Phong. "Ngươi dám!" Tây trưởng lão cũng lập tức nổi giận, uy áp kinh khủng bùng phát trong nháy mắt.

Xoẹt một tiếng!!

Chỉ thấy các cao thủ mà Lăng Tiêu Thánh Mẫu mang đến nhao nhao bùng phát, khí tức sát phạt kinh khủng lập tức quét qua trời đất như một cơn bão, một tình thế căng thẳng như sắp có đại chiến nổ ra. "Lão Tây, dừng tay!" Đại trưởng lão đứng chắn trước mặt Lăng Tiêu Thánh Mẫu, ánh mắt bình thản không gợn sóng, sâu thẳm như vực sâu: "Thánh Mẫu, bà có thể đến Tiên Minh làm khách, bản đế rất vui mừng.

Nhưng những gì bà làm, bản đế rất không thích, Tiên Minh còn chưa đến lượt bà chỉ tay năm ngón!" "Ngươi…" Lửa giận trong mắt Lăng Tiêu Thánh Mẫu vẫn còn, nhưng lại không thể không dừng tay.

Mặc dù bà ta là mẹ ruột của Lăng Tiêu Tiên Đế, nhưng đây dù sao cũng là địa bàn của Tiên Minh, động thủ ở đây thì người chịu thiệt chỉ có thể là Lăng Tiêu Cung của bọn họ. "Phu nhân đừng tức giận!" Tần Phong không có ý định ngoan ngoãn, tiếp tục nói: "Bà vừa nói dù qua tay bao nhiêu người, cuối cùng chỉ cần vật quy nguyên chủ là được, yên tâm, ta sẽ đi bảo nam đệ tử của Tiên Minh xếp hàng, đảm bảo sẽ khiến phu nhân hài lòng!" "Còn có thể xếp hàng!?" Các nam đệ tử lập tức dựng thẳng người, tỏ ý nguyện thề chết theo Tần Phong. "Đậu má, hắn thật sự là cái gì cũng dám nói a!" Triệu Trường Sinh đứng bên cạnh xem đến ngây người.

Vốn tưởng mình sẽ được xem cảnh Tần Phong bị thiệt thòi, ai ngờ hắn lại dám sỉ nhục Lăng Tiêu Thánh Mẫu trước mặt mọi người, cũng hiểu được tại sao một con thỏ ngoan ngoãn lại mọc ra một cái miệng. "Ngươi, ngươi vô liêm sỉ!!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu bị tức đến toàn thân run rẩy, vẻ mặt trên mặt càng thêm phẫn nộ đến méo mó.

Chỉ cảm thấy lồng ngực bị một ngọn lửa giận vô danh lấp đầy, dường như muốn thiêu đốt cơ thể của bà ta, không chỉ hô hấp trở nên dồn dập, lồng ngực cũng bắt đầu đau nhói. "Phu nhân, sao có thể nói vô liêm sỉ chứ!?" Tần Phong vẫn không có ý định ngậm miệng, ngược lại còn vẻ mặt ấm ức nói: "Qua bao nhiêu tay, chỉ cần chơi xong vật quy nguyên chủ là được, đây không phải là do phu nhân đích thân nói sao?

Ta đều làm theo quy củ của phu nhân đấy chứ!" "Ngươi, ngươi…" Lăng Tiêu Thánh Mẫu bị tức không chịu nổi, nhưng lại mắng không lại Tần Phong, chỉ có thể gầm lên với Tây trưởng lão: "Đây là đồ đệ ngoan mà ngươi dạy dỗ sao?

Vô lễ với trưởng bối, sỉ nhục trưởng bối, miệng toàn lời bẩn thỉu." "Vô lễ với trưởng bối?

Không thể nào!" Tây trưởng lão công khai bênh vực: "Vừa rồi mọi người đều nghe thấy yêu cầu của Thánh Mẫu, hắn cũng làm theo yêu cầu của Thánh Mẫu, sao có thể gọi là vô lễ với trưởng bối được chứ?!" "Ông cứ dung túng cho nó đi!" Các trưởng lão lập tức cảm thấy đau đầu, cảm giác việc kết minh với Lăng Tiêu Cung sắp đi đến hồi kết. "Ngươi, ngươi, ngươi…" Lăng Tiêu Thánh Mẫu phổi sắp nổ tung vì tức, thật muốn xông lên cắn chết Tần Phong… "Lão Tây!" Đại trưởng lão lập tức dùng ánh mắt cảnh cáo, bảo ông ta nói chuyện chú ý hoàn cảnh.

Tần Phong có thể dựa vào thân phận trẻ con mà nói chuyện không chịu trách nhiệm, nhưng Tây trưởng lão là trưởng lão của Tiên Minh, nói chuyện là phải chịu trách nhiệm. "Hừ!" Tây trưởng lão không phục hừ một tiếng, nhưng cũng không tiếp tục mở miệng.

Dù sao hai bên hiện tại vẫn là quan hệ đồng minh, nếu thực sự ép đến mức giải trừ quan hệ, Tiên Minh của bọn họ sẽ thiếu đi một kẻ đỡ đòn, phải một mình gánh chịu áp lực từ toàn bộ Tiên giới.

Chương 1292

"Vừa rồi thật sự là dọa chết ta rồi!" Mộ Dung Tĩnh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Vốn tưởng Tần Phong đói quá nên cái gì cũng ăn được, hóa ra chỉ là dùng ma pháp để đánh bại ma pháp. "Tiểu Bạch nói quá đúng!" Hữu Dung nhìn Lăng Tiêu Thánh Mẫu điên cuồng, không nhịn được lẩm bẩm: "Đánh phong tiên đánh miệng, đánh muội tiên xếp hàng, một khi để Đại ma vương mở miệng, không phải là đỉnh cao của cuộc đời, thì cũng là cuộc đời điên cuồng a!" "Thánh Mẫu!" Nhị trưởng lão hóa thân thành người hòa giải, cười hì hì nói: "Đứa trẻ này bị lão Tây chiều hư rồi, ăn nói không kiêng nể, bà là trưởng bối ngàn vạn lần đừng để trong lòng!" "Một câu trẻ con là xong chuyện sao!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu vẻ mặt có chút điên cuồng cắn răng, rõ ràng không có ý định chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không. "Chúng ta làm việc chính là như vậy!" Tiểu Bạch đứng trên vai Tần Phong, ngẩng đầu dùng lỗ mũi nhìn đối phương. "Con thỏ này kiêu ngạo quá!" Các đệ tử xung quanh nhao nhao nhìn qua.

Vốn tưởng đây là một con thỏ nhỏ dễ thương, ai ngờ lại kiêu ngạo y như chủ nhân của nó. "Nói năng kiểu gì thế!?" Tần Phong đột nhiên nghiêm mặt trách mắng: "Phu nhân vừa mới nói, Tiên Minh chúng ta và Lăng Tiêu Cung là một nhà, ngươi nói năng như vậy, cẩn thận lát nữa phu nhân không cho ngươi quà gặp mặt!" "Quà gặp mặt!?" Các đệ tử kinh ngạc đến ngây người, trong lòng càng thêm hô to 'cao thủ'.

Sau khi sỉ nhục Lăng Tiêu Thánh Mẫu trước mặt mọi người, hắn lại còn có mặt mũi đòi quà gặp mặt, đừng nói người trong cuộc bây giờ tâm trạng thế nào, ngay cả những người hóng chuyện như bọn họ cũng cảm thấy ngại ngùng. "Thật sao!?" Tiểu Bạch lập tức có tinh thần, trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam. "Tiên Minh các ngươi dạy dỗ đệ tử như vậy sao!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu bị tức đến toàn thân run rẩy, không còn vẻ ung dung phú quý như trước.

Vốn định nhân lúc Tiên Minh gặp khó khăn, thừa nước đục thả câu đòi lại Thập Nhị Tinh Thần Châu, nhưng ai ngờ Tiên Minh không những không biết điều, mà còn dám dung túng cho Tần Phong hết lần này đến lần khác sỉ nhục bà ta. "Vậy không biết Thánh Mẫu còn muốn thế nào!?" Ánh mắt như thần như ma của Đại trưởng lão khiến người ta cảm nhận được một áp lực.

Đừng nhìn Lăng Tiêu Thánh Mẫu bây giờ kiêu ngạo, dường như nắm giữ thế chủ động, nhưng nếu thực sự giải trừ quan hệ đồng minh giữa hai bên, Lăng Tiêu Cung e rằng sẽ còn khó khăn hơn Tiên Minh của bọn họ. "Trả lại Thập Nhị Tinh Thần Châu!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu cắn răng, vẻ mặt thế tại tất đắc nói: "Chỉ cần Tần Phong trả lại Thập Nhị Tinh Thần Châu, chuyện này coi như xong, Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung vẫn là một nhà." Lời vừa dứt, toàn trường sôi sục. "Đậu má, đây không phải là bắt nạt người thật thà sao!?" "Nhà mình không giữ được, bây giờ sao có mặt mũi đòi lại chứ!?" "Quan trọng nhất là, bà ta muốn ăn không, không muốn trả giá gì cả mà muốn lấy lại, ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô liêm sỉ như vậy." "Đúng vậy, thật sự coi Tiên Minh chúng ta dễ bắt nạt à!?" "Loại đồng minh thừa nước đục thả câu này, không cần cũng được!" "Huynh đệ với ngươi chung một lòng, ngươi lại với huynh đệ chơi trò đầu óc, Lăng Tiêu Cung quá vô liêm sỉ!" "………" Các đệ tử Tiên Minh xung quanh mặt đầy phẫn nộ, hận không thể xông lên đánh Lăng Tiêu Thánh Mẫu một trận.

Nhưng Lăng Tiêu Thánh Mẫu căn bản không coi bọn họ ra gì, vẫn kiêu ngạo nhìn các vị trưởng lão Tiên Minh, vẻ mặt không đạt được mục đích thề không bỏ qua. "Sắp mất kiểm soát rồi!" Triệu Trường

Sinh càng xem càng cảm thấy không ổn, vội vàng lùi lại, dùng mọi người che chắn trước mặt. "Vẫn không chịu nhớ bài học!" Tần Phong luôn chú ý đến Triệu Trường Sinh, thấy hắn lùi lại sau lưng mọi người, lập tức nghĩa chính ngôn từ nói: "Phu nhân miệng luôn nói ta vô lễ với trưởng bối, nhưng phu nhân có từng tôn trọng Tiên Minh chúng ta chưa?

Đến Tiên Minh không những huyên tân đoạt chủ, mà còn muốn xảo thủ hào đoạt, từ đầu đến cuối không coi Tiên Minh chúng ta ra gì.

Với phẩm hạnh như vậy, ta rất khó tin Lăng Tiêu Cung các ngươi sẽ cùng chúng ta tiến thoái, không chừng còn đâm sau lưng chúng ta nữa.

Chẳng trách Triệu Trường Sinh sư huynh lại nói Lăng Tiêu Cung toàn là một đám chuột nhắt." "Hử!?" Triệu Trường Sinh lập tức ngẩn người, hình như nghe thấy tên mình. "Lão Triệu nói đúng!" Tiểu Bạch lại dùng lỗ mũi hướng về người khác: "Lăng Tiêu Cung chính là một đám chuột nhắt!!" "Đồ súc sinh, mẹ nó chứ đồ súc sinh!" Sau khi xác nhận không nghe lầm, Triệu Trường Sinh trong lòng lập tức mắng chửi thậm tệ.

Nói bao nhiêu câu trước đó, Tần Phong đều không nhắc đến tên hắn, nhưng hắn vừa mới dùng mọi người che chắn trước mặt, Tần Phong liền mở miệng nhắc đến tên hắn, khiến hắn không thể không nghi ngờ Tần Phong cố ý. "Tên nhu nhược này!" Mộ Dung Tĩnh nghe vậy nhìn ra sau lưng, lập tức lộ ra ánh mắt khinh bỉ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chia rẽ mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại và tiểu sư muội thanh mai trúc mã, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Lại ra dầu rồi!" Tần Phong đè nén khóe miệng đang nhếch lên, tiếp tục nói: "Trước đây ta còn không tin, bây giờ ta không thể không tin, Triệu sư huynh nói đúng, Lăng Tiêu Cung chính là một đám chuột nhắt." "Ta không phải, ta không có, hắn nói bậy!" Triệu Trường Sinh trong lòng vừa tức vừa lo, càng ngày càng nghi ngờ Tần Phong cố ý. "Ngươi, ngươi, ngươi…" Lăng Tiêu Thánh Mẫu bị tức đến lồng ngực phập phồng dữ dội, mắt thấy tiểu vũ trụ sắp hoàn toàn bùng nổ.

Ngay lúc này — Một giọng ngự tỷ quyến rũ vang lên, "Bản cung nói một câu công đạo, Tần Phong tiểu sư điệt nói không sai, chuyện này quả thực là Lăng Tiêu Cung của ta không đúng." "Giọng nói này…" Tai Tiểu Bạch lập tức dựng thẳng lên, chỉ nghe giọng nói đã phán đoán được là một phú bà. "Hử!?" Tần Phong cũng nghe tiếng nhìn sang.

Chỉ thấy một nữ tử tuyệt mỹ phiêu diêu mà đến, áo mây mỏng, eo thon nhỏ, một vẻ đẹp kiều mị của nữ tử Giang Nam, giữa hai hàng lông mày còn có một hoa điền ấn ẩn hiện. "Mộng Dao sư muội!" Các vị trưởng lão Tiên Minh nhìn sang, nhao nhao lộ ra nụ cười cưng chiều. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã phát hiện Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại!!" "Giải Ngữ Hoa!!" Tần Phong lập tức dựng thẳng người, cảm giác linh hồn Tào tặc đã thức tỉnh.

Theo ghi chép trong Bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ, vị nữ tử tên Mộng Dao này chính là con gái duy nhất của Minh chủ Tiên Minh, vì để duy trì mối quan hệ đồng minh giữa Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung, đã gả cho Lăng Tiêu Tiên Đế hiện tại, cũng chính là quý phụ mà hắn đang tìm kiếm… "Mộng Dao tiên tử!" Các đệ tử Tiên Minh thấy người tới thì ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

Năm xưa khi Mộng Dao tiên tử còn chưa xuất giá, nàng là nữ thần trong lòng tất cả đệ tử Tiên Minh, hệt như một người chị gái nhà bên dịu dàng tinh tế, không chỉ thấu hiểu lòng người mà còn sở hữu vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thắp sáng cả tuổi thanh xuân của biết bao thiếu niên. "Bái kiến Đế hậu!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung thấy người tới liền đồng loạt ôm quyền cúi người hành đại lễ. "Bái kiến mẫu hậu!" Mộng Dao tiên tử đến trước mặt Lăng Tiêu Thánh Mẫu, cử chỉ ưu nhã hành đại lễ. "Sao ngươi lại đến đây!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu không vui nói: "Ở đây đâu có chỗ cho ngươi lên tiếng, mau lui xuống đi, ngươi còn chưa đại diện được cho Lăng Tiêu Cung của ta!" Vừa dứt lời, sắc mặt của Đại trưởng lão và những người khác liền trở nên âm trầm.

Phải biết rằng, Mộng Dao tiên tử đại diện cho Tiên Minh của họ xuất giá kết minh.

Giờ Lăng Tiêu Thánh Mẫu làm nàng bẽ mặt trước đám đông, chẳng phải là đang vả vào mặt Tiên Minh của họ sao!? "Hử!?" Tần Phong lập tức phấn chấn, kê sẵn ghế đẩu chuẩn bị hóng chuyện.

Dù hắn chưa tìm hiểu sâu về vị Mộng Dao tiên tử này, nhưng dựa vào kinh nghiệm mười năm làm mọt sách của mình, rất có thể đây là kịch bản máu chó kiểu con dâu bị mẹ chồng độc ác hành hạ sau khi về nhà chồng. "Mẫu hậu nói gì vậy chứ…" Mộng Dao tiên tử đáp một cách chừng mực: "Con đã gả cho Lăng Tiêu Tiên Đế thì chính là nữ chủ nhân của Lăng Tiêu Cung.

Chuyện của Lăng Tiêu Cung con tự nhiên có thể làm chủ.

Xin mẫu hậu đừng gây sự vô cớ nữa, làm mất mặt Lăng Tiêu Cung chúng ta." "Nữ chủ nhân?

Ta phi!!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu bất chấp hình tượng mà nhổ toẹt một tiếng: "Ngươi gả vào Lăng Tiêu Cung của ta đã mấy nghìn năm rồi mà đến một đứa con cũng không sinh ra nổi.

Con gà mái không biết đẻ trứng như ngươi có tư cách gì làm nữ chủ nhân Lăng Tiêu Cung của ta!?" "Vẫn chưa đẻ quả trứng nào à!?" Tần Phong hứng thú đánh giá Mộng Dao tiên tử, càng nhìn càng thấy giống kịch bản mẹ chồng độc ác. "Ngươi, ngươi, ngươi…" Mộng

Dao tiên tử vừa xấu hổ vừa tức giận.

Nàng muốn mở miệng nói nhưng lại không thốt nên lời, dường như có nỗi khổ gì khó nói. "Cái biểu cảm này…" Tần Phong dường như đã nhìn ra điều gì đó, trong đầu cũng hiện lên một đoạn thông tin.

Theo ghi chép của bách khoa toàn thư Dịch Thiên Cơ, ánh trăng sáng trong lòng Lăng Tiêu Tiên Đế thực ra là Tâm Ngữ tiên tử của Tô gia.

Chương 1293

Chỉ tiếc sau này Long Ngạo Thiên xuất hiện, cướp mất hồn của Tâm Ngữ tiên tử.

Lăng Tiêu Tiên Đế phẫn nộ nên đã ra tay chèn ép Long Ngạo Thiên khắp nơi.

Thế nhưng Long Ngạo Thiên không những không bị đè bẹp mà ngược lại còn dựa vào hào quang nhân vật chính để quật khởi nhanh chóng.

Cuối cùng còn ép Lăng Tiêu Tiên Đế từ công chuyển thành thủ, không thể không cưới con gái minh chủ Tiên Minh để kết minh tự vệ.

Hiểu đơn giản là: Y yêu nàng ta, nàng ta lại yêu gã kia, nhưng y yêu nàng ta đến thế, mà nàng ta lại gả cho y, nhưng trong lòng nàng ta lại chứa gã kia, y đang đợi nàng ta hồi tâm chuyển ý, nhưng nàng ta lại không hề yêu y… "Không đúng!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm.

Từ những thông tin hiện có, Lăng Tiêu Tiên Đế không giống một Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, mà giống nam phụ si tình chuyên đi tặng tiền, tặng tài nguyên, tặng vợ trong truyền thuyết hơn.

Nhưng vừa rồi hệ thống lại thông báo, Mộng Dao tiên tử là một đóa Giải Ngữ Hoa. "Là của ai nhỉ!?" Tần Phong bắt đầu suy tư, nhưng dần dần lại cảm thấy có nguy cơ.

Mặc dù những Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đã biết có nhị đệ, tiểu Tam Tam, Triệu Trường Sinh, Uyên Tổng, nhưng cũng không loại trừ khả năng là một Thiên Tuyển Chi Tử mới có sở thích NTR.

Vì vậy hắn phải giữ nhà cho kỹ, tuyệt đối không thể để người khác có cơ hội lợi dụng. "Chúng ta đi!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu thấy Mộng Dao tiên tử chạy ra phá đám, biết tiếp tục giằng co cũng vô ích, liền xoay người dẫn một đám đệ tử Lăng Tiêu Cung hùng hổ rời đi.

Nhưng họ không rời khỏi Tiên Minh mà định ở lại để đánh trường kỳ. "Khinh người quá đáng!!" Tam trưởng lão tức giận hét lên: "Đây rốt cuộc là tổng bộ Tiên Minh của chúng ta, hay là phân bộ của Lăng Tiêu Cung nhà nó?

Mụ già này cũng quá không coi chúng ta ra gì rồi!?" "Mẹ nó quá đáng lắm rồi!" Lục gia mặt đầy căm phẫn nói: "Bà ta dám làm Mộng Dao sư muội bẽ mặt ngay trước chúng ta.

Tôi thật không dám tưởng tượng mấy nghìn năm qua Mộng Dao sư muội đã sống như thế nào." "Lục ca, em không sao…" Mộng Dao tiên tử vội lên tiếng che chở, tỏ ý mình ở Lăng Tiêu Cung rất tốt. "Thế mà cũng gọi là không sao!?" Tây trưởng lão lập tức nổi giận: "Mụ già này dám làm như vậy ngay trước mặt chúng ta?

Ngươi còn dám nói ngươi ở Lăng Tiêu Cung sống rất tốt à?!" "Khinh người quá đáng!!" Ngũ trưởng lão cũng tức không chịu nổi: "Mụ già này không chỉ vả mặt Tiên Minh ta, mà còn vả mặt Đan Bảo Các của ta nữa.

Coi mấy lão già chúng ta chết hết rồi sao!?" "Ngũ ca, thôi bỏ đi, em thật sự không sao!" Mộng Dao tiên tử trong lòng vô cùng cảm động, nhưng vì đại cục nên không muốn truy cứu. "Cái gì gọi là bỏ đi?

Chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy!" Nhị trưởng lão trước nay luôn hòa nhã, sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

Cứ tưởng nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác sẽ đổi lại được hữu nghị của đối phương, ai ngờ đối phương lại được đằng chân lân đằng đầu, hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn của họ. "Lão đại…" Các trưởng lão đồng loạt nhìn về phía Đại trưởng lão, chờ ông ta ra lệnh là đi xếp hàng.

Phi!!

Là đi bem mụ già kia! "Bản đế biết rồi!" Ánh mắt Đại trưởng lão vẫn bình lặng không gợn sóng, sâu như vực thẳm.

Nói xong liền biến mất tại chỗ. "Lão đại ý gì vậy!?" Các vị trưởng lão nhìn nhau, không hiểu ý của Đại trưởng lão. "Ta thấy lão đại sợ rồi!" Tam trưởng lão nhân cơ hội đoạt quyền: "Hay là chúng ta bỏ phiếu bãi miễn ông ta, rồi ta lên làm Đại trưởng lão, dẫn mọi người đi trút giận cho Mộng Dao sư muội, thế nào!?" "Xì!!" Mọi người lập tức ném ánh mắt khinh bỉ, hoàn toàn không coi Tam trưởng lão ra gì.

Đừng thấy Đại trưởng lão chỉ để lại năm chữ, nhưng chó hay cắn thì thường không sủa.

Hơn nữa Đại trưởng lão trước nay không bao giờ để lộ cảm xúc, tâm cơ cực sâu, một khi bị ông ta cắn trúng thì chắc chắn phải chết. "Được rồi, mọi người giải tán đi!" Thấy người xung quanh càng lúc càng đông, Nhị trưởng lão phất tay với mọi người. "Các vị trưởng lão, tôi muốn tố cáo Tần Phong!" Ngay khi mọi người chuẩn bị giải tán, một giọng nói vang dội đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy Từ Càn Khôn dẫn các đệ tử quay về, ai nấy trông đều vô cùng nhếch nhác. "Tố cáo Tần Phong!?" Nhị trưởng lão nhíu mày: "Ngươi muốn tố cáo Tần Phong chuyện gì!?" "Không sai, chính là tố cáo Tần Phong!" Từ Càn Khôn mặt đầy chính khí nói: "Tần Phong hắn không chỉ đánh đập đồng môn, còn lạm dụng chức quyền để xin công cho Triệu Trường Sinh." Nói xong, Từ Càn Khôn còn khiêu khích liếc Tần Phong một cái, nghĩ đến cảnh Tần Phong thân bại danh liệt lát nữa.

Nhưng điều gã không ngờ là, các đệ tử xung quanh không những không phẫn nộ mà ngược lại còn nhìn Tần Phong với vẻ mặt kích

động.

Không chỉ lạm dụng chức quyền giúp huynh đệ xin công, mà còn cho huynh đệ đi xếp hàng nữa.

Một lão đại có tình có nghĩa như vậy, bọn họ phải thề chết đi theo… "Sao lại nhắm vào mình!?" Tần Phong lập tức cạn lời.

Hắn chỉ muốn hưởng phúc lợi mà thân phận mang lại, chứ không muốn gánh phiền phức do nó gây ra. "Tình hình gì đây!?" Từ Càn Khôn đứng ngây tại chỗ, cảm thấy đầu óc có chút không theo kịp.

Trước đây nghe thấy chuyện lạm dụng chức quyền như thế này, chẳng phải ai cũng tỏ ra vô cùng phẫn nộ, hận không thể băm vằm kẻ đó ra thành trăm mảnh hay sao?

Sao hôm nay lại có biểu cảm thế này!? "Tần Phong!" Tam trưởng lão nghiêm mặt nói: "Những gì Từ Càn Khôn nói có đúng sự thật không!?" "Toang rồi!" Các đệ tử xung quanh thầm than trong lòng, gửi đi ánh mắt chia buồn.

Phải biết, Tam trưởng lão là Chấp pháp trưởng lão của Tiên Minh, thiết diện vô tư không nể mặt ai, cuộc sống lại tự kỷ luật đến mức gần như biến thái. "Bẩm Tam trưởng lão, đương nhiên là giả!" Tần Phong sống chết không thừa nhận: "Thái sư huynh nói tôi đánh đập đồng môn, vậy thì huynh ấy cứ để người bị hại đứng ra đi!?" "Mẹ nó tao họ Từ!!" Từ Càn Khôn gầm lên với Tần Phong, hận không thể băm vằm hắn ra thành trăm mảnh. "Tôi biết rồi Thái sư huynh!" Tần Phong vẫn ngoan cố: "Mời huynh để người bị hại đứng ra đi!" "Ngươi…" Từ Càn Khôn lười tranh cãi với Tần Phong, liền nói: "Người bị hại đứng ra e là không được, nhưng khiêng ra thì được." Nói xong, Từ Càn Khôn liền ném cho Tần Phong một ánh mắt khiêu khích, sau đó vỗ tay hai cái.

Ngay sau đó liền thấy Tiền Đa Đa bị người ta khiêng ra.

Chỉ thấy Tiền Đa Đa mặt mũi bầm dập, gần như không còn nhận ra hình người.

Nếu đi ngoài đường vào dịp cuối năm, có khi bị người ta lôi về làm thịt lợn. "Ai ui, ai ui…" Tiền Đa Đa mang cái đầu heo, phát ra tiếng kêu la thảm thiết.

Chương 1294

Không phải không có người chữa trị cho gã, mà là chính gã không muốn chữa.

Bởi vì gã nghiêm túc làm theo yêu cầu của Tần Phong, dùng khổ nhục kế để chiếm được sự đồng tình của Tô Uyển.

Mà Tô Uyển nhớ đến sự chăm sóc của Tiền Đa Đa trước đây, nên đã đích thân hộ tống gã đến Tiên Minh. "Tiền sư huynh, chúng ta đến Tiên Minh rồi!" Tô Uyển đi bên cạnh Tiền Đa Đa, nhưng ánh mắt lại tìm kiếm bóng hình của Triệu Trường Sinh. "Giọng này quen quá…" Các vị trưởng lão nhìn kỹ một lúc, cuối cùng nhận ra là con trai cưng của lão Ngũ. "Vãi chưởng!!" Ngũ trưởng lão lập tức nổi giận: "Là thằng trời đánh nào làm, dám đánh con trai bảo bối của ta thành ra thế này!?" "Bẩm Ngũ trưởng lão…" Từ Càn Khôn liếc nhìn Tần Phong, khóe miệng nhếch lên: "Người đánh Tiền sư đệ thành ra thế này, chính là Tần Phong.

Các đệ tử sau lưng đệ tử đều là nhân chứng, tối hôm đó mọi người vừa vào đã thấy Tần Phong đang đánh Tiền sư đệ." "Ừ, ừ, ừ!!" Các đệ tử liên tục gật đầu, tỏ ý mình đã thấy. "Lão Ngũ, bình tĩnh!" Tây trưởng lão thấy tình hình có vẻ không ổn, vội vàng tiến lên ngăn Ngũ trưởng lão lại. "Bản đế không bình tĩnh nổi!" Ngũ trưởng lão hoàn toàn nổi giận, không nể mặt ai nữa.

Tuy ông ta ủng hộ phương án của Tần Phong, nhưng không có nghĩa là từ nay ông ta không còn giới hạn, có thể để mặc cho tên nhóc Tần Phong này đánh con trai cưng của mình. "Tần Phong!" Tam trưởng lão lạnh mặt nói: "Bây giờ nhân chứng vật chứng đều có đủ, ngươi còn gì để nói nữa không!?" "Cuối cùng hắn cũng sắp gặp báo ứng rồi!" Triệu Trường Sinh cả người kích động không thôi, dường như đã chờ ngày này rất lâu rồi. "Oan uổng quá!" Tần Phong lớn tiếng kêu oan: "Sở dĩ tôi đánh Tiền sư huynh, không phải là đồng môn tương tàn, mà là Tiền sư huynh yêu cầu tôi đánh…" "Chép, chép…" Lục gia rít một hơi thuốc, im lặng xem Tần Phong biểu diễn. "Đêm hôm đó…" Tần Phong vẻ mặt bi phẫn, giọng điệu hùng hồn: "Chúng ta bị sát thủ Ám Ảnh tập kích, Tiền sư huynh biết chúng đến vì Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nên đã quyết định hy sinh bản thân để diễn vở khổ nhục kế này giúp tôi trốn thoát.

Ban đầu tôi không đồng ý, nhưng Tiền sư huynh nói, chỉ có tôi đêm nay đi được thì Tiên Minh mới có ngày mai.

Anh ấy nguyện đốt cháy mình để soi sáng con đường tương lai cho Tiên Minh chúng ta, dù phải hy sinh vì nghĩa cũng không hối tiếc, muốn dùng máu của mình để khích lệ mọi người.

Ta ngang đao cười với trời xanh, giữ lại gan mật ở hai núi Côn Luân!!" "Tiền sư huynh, đại nghĩa!!" Tiểu Bạch phối hợp hét lớn một tiếng, gửi đi ánh mắt kính trọng cao nhất. "Chép, chép…" Lục gia lại rít một hơi thuốc, tiếp tục im lặng xem Tần Phong biểu diễn. "Cái gì!?" Tô Uyển nghe vậy thì ngẩn người, bất giác nhìn về phía Tiền Đa Đa.

Cứ tưởng đây là một tên phú nhị đại ăn không ngồi rồi, không ngờ gã lại có tấm lòng và hoài bão như vậy, đặc biệt là câu thơ "Ta ngang đao cười với trời xanh, giữ lại gan mật ở hai núi Côn Luân" càng khiến người ta kính nể. "Huynh đệ tốt!" Tiền Đa Đa thấy biểu cảm của Tô Uyển thay đổi, trong lòng lập tức chọn tha thứ cho Tần Phong. "Các vị trưởng lão!" Tần Phong đột nhiên ôm quyền, nghiêm mặt nói: "Tiền sư huynh không chỉ nhiệt huyết tràn đầy, khí phách hiên ngang, mà còn xả thân vì người, một lòng bảo vệ Tiên Minh chúng ta.

Đệ tử kiến nghị phá lệ thăng Tiền sư huynh lên hàng Đệ Ngũ Tự Liệt của Tiên Minh, để ca ngợi tinh thần bất khuất của Tiền sư huynh!" "Phá lệ thăng lên Đệ Ngũ Tự Liệt!?" Cơn giận của Ngũ trưởng lão lập tức tan biến, cảm thấy đề nghị này có thể bàn bạc. "Hay cho thằng nhóc!" Các vị trưởng lão đều kinh ngạc.

Không chỉ mấy câu đã tẩy trắng cho mình, mà còn khiến lão Ngũ nợ hắn một ân tình. "Ngươi nói bậy…" Từ Càn Khôn lập tức cuống lên, bắt đầu nói năng lộn xộn.

Nhưng lời đến bên miệng lại nghĩ ra, chuyện này liên quan đến lợi ích của Ngũ trưởng lão, chỉ có thể vội vàng đổi giọng: "Thế chuyện lạm dụng chức quyền giúp Triệu Trường Sinh xin công thì ngươi giải thích thế nào?

Các đệ tử đến Linh Chi Bí Cảnh đều ở đây cả…" "Đều ở đây thì sao!" Tần Phong lập tức ngắt lời, ra đòn phủ đầu: "Ta hỏi các ngươi, năm đó người chiến đấu với Tô Uyển để bảo vệ danh dự Tiên Minh là ai?

Người tiến vào Linh Chi Bí Cảnh chém giết yêu thú bảo vệ mọi người lại là ai?

Từng công lao này, các ngươi đều mù hết không thấy sao!?" "Đây là sự thật…" Có đệ tử vội nói: "Nhưng…" "Sự thật còn chưa đủ sao!?" Tần Phong hoàn toàn không cho đối phương cơ hội nói, ánh mắt sắc như kiếm: "Ta nói cho các ngươi biết, Tần Phong ta tuy không có bản lĩnh gì, nhưng ghét nhất là thấy thiên tài uất ức không được trọng dụng.

Bây giờ ai trong các ngươi có thể đánh bại lão Triệu, ta, Tần Phong, nguyện ý nhận mọi hình phạt.

Nhưng nếu các ngươi không làm được, thì câm miệng lại cho ta!" "Đánh bại Triệu Trường Sinh!?" Các đệ tử lập tức im bặt.

Dù Triệu Trường Sinh thích để mọi người chắn trước mặt, nhưng thực lực của hắn mạnh mẽ là điều ai cũng thấy.

Thật sự không ai dám nói mình có thể đánh bại hắn.

Hơn nữa, ánh mắt của Tần Phong quá đáng sợ, khiến họ không dám nói thêm một lời. "Không cần sợ!" Từ Càn Khôn lập tức đứng ra: "Có ta ở đây không ai có thể uy hiếp các ngươi, cứ nói hết những gì các ngươi thấy ra." "Thái sư huynh!" Tần Phong không hề lề mề như nhân vật chính, lập tức ra đòn: "Chẳng phải huynh thấy tiểu sư muội thích tôi, nên mới không tiếc công sức muốn hại chết tôi hay sao?

Đệ Tam Tự Liệt đường đường của Tiên Minh lại đi tơ tưởng vợ người ta, đúng là không biết xấu hổ…" Soạt một tiếng, cả khán trường sôi trào. "Không phải chứ?

Đệ Tam Tự Liệt lại thích vợ người khác!?" "Thích vợ người khác thì không sao, nhưng không thể vu oan giá họa chứ!" "Thế này cũng quá mất giá rồi, đây là anh hùng của Tiên Minh chúng ta sao!?" "Đúng vậy, Tự Liệt của Tiên Minh đều là anh hùng cứu vớt Tiên Minh, sao hắn có thể làm chuyện này!?" "Tự Liệt chỉ đại diện cho chiến lực, không đại diện cho chuẩn mực đạo đức!" "Một mình hắn đã kéo thấp đẳng cấp của Tự Liệt Tiên Minh chúng ta." "…" Các đệ tử xung quanh lập tức xôn xao, bắt đầu chỉ trỏ về phía Từ Càn Khôn. "Tôi không phải, tôi không có, hắn nói bậy!!" Từ Càn Khôn không kịp sửa lại chuyện mình họ Từ, vội vàng hét lên bộ ba phủ nhận.

Gã vốn định nhân cơ hội này làm Tần Phong thân bại danh liệt để chiếm lấy Mộ Dung Tĩnh, ai ngờ Tần Phong lại lật cả bàn, khiến gã bây giờ mới là người có nguy cơ thân bại danh liệt. "Mẹ nó thế cũng được!!" Triệu Trường Sinh nhìn mà trợn mắt há mồm, hoàn toàn không theo kịp Tần Phong.

Vở kịch thiên đạo luân hồi, trời cao có mắt mà hắn mong chờ đã không diễn ra, thay vào đó lại chứng kiến Tần Phong làm thế nào để né nặng tìm nhẹ, lôi kéo quan hệ, tẩy trắng cho bản thân, rồi quay ngược lại úp bô lên đầu Từ Càn Khôn. "Tần sư huynh nói mình là vợ của huynh ấy!!" Mộ Dung Tĩnh e thẹn che mặt, vẻ mặt như một thiếu nữ ngọt ngào đang yêu. "Mê trai!" Hữu Dung mặt đầy ghét bỏ liếc một cái.

Năm đó ở Hoang Cổ hạ giới, Tần Phong cũng nói mình là vợ của hắn, nhưng lúc đó nàng rất bình tĩnh, hoàn toàn không có biểu cảm mê trai như Mộ Dung Tĩnh. "Gã cũng thích vợ người khác!?" Tam trưởng lão lập tức nhìn về phía Từ Càn Khôn, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Thích vợ người khác thì không có gì sai, nhưng nói ra thì lại là vấn đề đạo đức.

Đừng nói chính ông ta coi thường gã từ trong tâm, mà bất cứ ai có chút đạo đức đều coi thường gã. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã quyến rũ tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Làm hư!?" Tần Phong trong lòng lập tức cảnh giác.

Chương 1295

Khác với nhị đệ và tiểu Tam Tam bị làm hư, lão Triệu mà bị làm hư thì độ khó sẽ tăng lên. "Thằng nhóc này quả nhiên là tai họa!" Lục gia nhả ra một vòng khói, phát hiện cái miệng của Tần Phong quá lợi hại.

Người ta đặt ra quy tắc chỉ có hai đáp án đúng và sai, nhưng Tần Phong lại cứ thích dùng đáp án thứ ba để giải quyết vấn đề.

Chỉ cần ngươi tuân thủ quy tắc, là có thể bị hắn chơi cho đến hoài nghi nhân sinh. "Tất cả im lặng!" Tam trưởng lão lạnh mặt quát một tiếng, dọa cho mọi người lập tức không dám lên tiếng. "Tam trưởng lão!" Từ Càn Khôn vội nói: "Tôi thật sự không có, Tần Phong hắn oan cho tôi…" "Tôi oan cho huynh!?" Tần Phong tiếp tục công kích: "Vậy huynh có dám thề với Đại Đạo, nói huynh không có ý gì với tiểu sư muội không!?" "Tần Phong, ngươi đừng có vu khống ta ở đây!" Từ Càn Khôn mặt đầy tức giận nói: "Tiểu sư muội bây giờ còn chưa xuất giá, ta có thích muội ấy thì có vấn đề gì sao?

Ai quy định tiểu sư muội là của ngươi rồi!" "Vậy là huynh thừa nhận thích tiểu sư muội!" Tần Phong bắt đầu chuyển chủ đề, né nặng tìm nhẹ: "Thấy tiểu sư muội ở bên tôi, huynh liền sinh lòng ghen ghét, nên mới không tiếc công sức vu oan giá họa cho tôi, đúng không!?" "Ta… mẹ nó…" Từ Càn Khôn tức đến phát điên, không biết sao lại bị vòng lại vấn đề cũ. "Thái sư huynh, huynh thật khiến người ta cảm thấy buồn nôn!" Mộ Dung Tĩnh ném một ánh mắt khinh bỉ, sau đó tiến lên nắm chặt tay Tần Phong.

Dường như nàng đang dùng hành động để tuyên bố với cả thế giới, người mình thích là Tần Phong, hoàn toàn không thích Từ Càn

Khôn, dù gã có là Đệ Tam Tự Liệt cũng không thích. "Ngươi…" Từ Càn Khôn không kịp sửa lại chuyện mình họ Từ, chỉ cảm thấy ngực đột nhiên cuộn trào dữ dội. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã quyến rũ tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Lại kiếm được 20 vạn!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, nghĩ cách kéo lão Triệu vào chuyện này. "Tất cả im lặng!" Tam trưởng lão sắc mặt không vui nói: "Một người là Đệ Tam Tự Liệt của Tiên Minh, một người là đệ tử thân truyền của Tiên Minh, lại không màng thân phận mà lớn tiếng cãi vã giữa thanh thiên bạch nhật, truyền ra ngoài còn ra thể thống gì nữa?!" "Đệ tử biết sai rồi!" Tần Phong và Từ Càn Khôn lập tức nhận sai, nhưng trong lòng không hề có ý định sửa đổi. "Tần Phong!" Tam trưởng lão lạnh mặt nói: "Bản đế với thân phận Chấp pháp trưởng lão, phạt ngươi đến Tiên Trú Phong diện bích sám hối ba tháng." "Ba tháng!!" Tần Phong lập tức kinh ngạc kêu lên, tỏ ý hình phạt quá nặng.

Với một đứa trẻ tăng động như hắn, đừng nói ba tháng, ba ngày thôi cũng đủ lấy mạng hắn rồi, trừ khi có vài cô em gái cùng hắn diện bích sám hối. "Mới có ba tháng!?" Từ Càn Khôn tỏ vẻ không hài lòng, lẩm bẩm một tiếng. "Từ Càn Khôn!" Sắc mặt Tam trưởng lão càng lạnh hơn: "Đừng tưởng tấn thăng lên Tự Liệt là có thể ngồi ngang hàng với trưởng lão.

Lập tức cút về chép minh quy Tiên Minh một vạn lần.

Nếu dám thiếu một chữ, bản đế sẽ đánh cho ngươi ra cả cứt." "Vâng!!" Từ Càn Khôn không dám do dự một chút nào, dường như nhớ lại nỗi sợ hãi từng bị chi phối. "Còn có Triệu Trường Sinh…" Tam trưởng lão phạt xong hai người, quay đầu nhìn về phía Triệu Trường Sinh. "Hả!?" Triệu Trường Sinh lập tức ngây người, không hiểu tại sao lại điểm danh mình. "Nếu công lao của ngươi không nói rõ được…" Ánh mắt Tam trưởng lão sâu thẳm: "Vậy thì đến Trấn Yêu Tháp ở một tháng.

Đợi ngươi từ trong đó ra thì sẽ nói rõ được thôi!" "Trấn Yêu Tháp!!" Các đệ tử xung quanh lập tức kinh hô, sau đó ném đi một ánh mắt chia buồn.

Bởi vì yêu thú thường xuyên xâm nhập vào địa bàn Tiên Minh làm hại người dân, nên Tiên Minh cũng thường xuyên phái đệ tử xuống núi bắt yêu.

Mà những con yêu bị bắt về, đều bị giam giữ trong Trấn Yêu Tháp.

Dù không gian trong Trấn Yêu Tháp rất lớn, nhưng không chịu nổi việc ném yêu thú vào đó suốt mấy nghìn, mấy vạn năm, nên cứ cách một khoảng thời gian, Tiên Minh sẽ phái người vào để kiểm soát số lượng. "Bắt tôi đến Trấn Yêu Tháp!?" Triệu Trường Sinh đứng ngây tại chỗ, trong lòng điên cuồng gào thét tại sao.

Tần Phong nói bậy bạ bị phạt ở nhà diện bích sám hối, Từ Càn Khôn vu khống đồng môn bị phạt chép minh quy một vạn lần, còn hắn từ đầu đến cuối không nói được mấy câu lại bị phạt đến Trấn Yêu Tháp.

Mẹ nó!!

Đây không phải là bắt nạt người thật thà sao!? "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã gài bẫy Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Còn có chuyện tốt thế này à!" Tần Phong ngơ ngác đứng tại chỗ, cảm thấy có chút mơ màng.

Hắn vốn tưởng đây là cuộc chiến giữa mình và Từ Càn Khôn, ai ngờ cuối cùng chỉ có một mình lão Triệu là người bị tổn thương. "Được rồi, tất cả giải tán đi!" Nhị trưởng lão phất tay, sau đó biến mất.

Các trưởng lão khác cũng theo sau, ngay cả Mộng Dao tiên tử cũng biến mất. "Thỏ ta phải tìm hiểu nhu cầu của phú bà trước đã!" Tiểu Bạch nhìn Mộng Dao tiên tử biến mất, lấy sổ tay ra ghi chép.

Mộng Dao tiên tử: Nhà mẹ đẻ có tiền, nhà chồng có tiền, vì lý do của chồng, thành thân mấy nghìn năm không có con, đang cần gấp một mãnh nam thân thể cường tráng, để hoàn thành giấc mơ làm mẹ của nàng… "Tần Phong, ngươi cứ chờ đấy!" Ánh mắt Từ Càn Khôn tràn đầy oán độc, tỏ ý mối thù giữa hai bên đã kết. "Thái sư huynh, huynh có bị bệnh không đấy?!" Tần Phong không có thói quen lề mề của Thiên Tuyển Chi Tử, lập tức mở miệng: "Huynh tơ tưởng vợ tôi, gây khó dễ cho tôi không thành, bây giờ lại uy hiếp bắt tôi chờ, huynh đang khiêu khích minh quy của Tiên Minh, hay đang thách thức giới hạn đạo đức của Nhân tộc vậy hả!?" Vừa dứt lời, cả khán trường lại bàn tán. "Vô sỉ quá đi chứ?

Người như vậy cũng xứng làm Đệ Tam Tự Liệt!?" "Đúng vậy, mình phải tránh xa Thái sư huynh ra, kẻo hắn lại tơ tưởng vợ mình." "Mình không có hậu thuẫn như Tần Phong sư đệ, bị Thái sư huynh tơ tưởng đến cơ hội phản kháng cũng không có." "Thái sư huynh thật là oai phong, mở miệng là bắt người ta chờ!" "Tần sư đệ nói không sai chút nào, Thái sư huynh đúng là có bệnh, rõ ràng là lỗi của mình, cuối cùng lại đổ cho người khác." "Khoan đã, hắn không phải họ Từ sao!?" "Từ gì chứ?

Chúng ta đang bàn về Thái sư huynh!" "…" Các đệ tử xung quanh mặt đầy vô tội, tỏ ý không bàn tán về Từ Càn Khôn. "Các ngươi…" Từ Càn Khôn tức đến không chịu nổi, nhưng lại không làm gì được bọn họ.

Nếu động thủ, thì chính là thừa nhận mình đạo đức bại hoại!

Nếu không động thủ, lại không làm gì được họ! "Hừ!!" Từ Càn Khôn hừ lạnh một tiếng.

Trước khi đi còn không quên hung hăng trừng Tần Phong một cái, tỏ ý chuyện này tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy. "Chúng ta cũng đi!" Tần Phong không coi Từ Càn Khôn ra gì, dắt hai nàng bay về phía Bạch Ngọc Kinh.

Ngay khi Tần Phong và những người khác lần lượt rời đi, các đệ tử lại nhìn về phía Phụng Thiên.

Tin tức Phụng Thiên bái Tần Phong làm chủ trước đây rất nhiều người đã nghe nói, nhưng điều họ không ngờ là, Phụng Thiên chỉ đi theo Tần Phong ra ngoài nửa năm, đã thành công từ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đột phá đến Tiên Quân sơ giai. "Nhanh vậy đã đột phá Tiên Quân rồi!" Các đệ tử nhìn mà một trận hâm mộ, suy nghĩ có nên nhận Tần Phong làm chủ không.

Không chỉ giúp tiểu đệ đột phá nhanh chóng, còn lạm dụng chức quyền giúp huynh đệ xin công, hơn nữa còn có cơ hội xếp hàng, khiến người ta thật sự khó có thể chống lại sự cám dỗ này.

Chương 1296

"Tình hình này có chút loạn!" Một số đệ tử lại vô cùng bình tĩnh, không có ý định ôm đùi Tần Phong.

Tuy thiên phú của Tần Phong khủng bố như vậy, phúc lợi cho tiểu đệ cũng khiến người ta động lòng, nhưng tin tức hắn sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo đã lan truyền, chẳng khác nào thu hút sự chú ý của toàn bộ cường giả Tiên giới.

Nói cách khác, lúc này nhận Tần Phong làm lão đại, không nghi ngờ gì là đang mở phó bản độ khó địa ngục.

Hơn nữa Tần Phong vừa rồi còn sỉ nhục Lăng Tiêu Thánh Mẫu trước mặt mọi người, và chính thức kết thù với Đệ Tam Tự Liệt Từ Càn Khôn, chẳng khác nào lại nâng cấp độ khó của phó bản địa ngục lên một bậc.

Nhưng rủi ro cao, đồng nghĩa với lợi nhuận cao!

Nếu lúc này họ kiên định lựa chọn Tần Phong, vậy thì đợi Tần Phong thông quan phó bản độ khó địa ngục, chờ đợi họ sẽ là vinh hoa phú quý hưởng không hết. "Theo, hay không theo!?" Một số đệ tử mặt đầy do dự, không biết nên lựa chọn thế nào.

Lúc này, Tần Phong đã quay về Bạch Ngọc Kinh.

Hoàn toàn khác với lúc rời đi nửa năm trước, khắp núi đồi tràn ngập sinh cơ khủng bố.

Chỉ thấy Tiểu Nhu như một người làm vườn không biết mệt mỏi, trên từng ngọn linh phong đã trồng vô số thiên tài địa bảo, từng trận hương thơm ngát dài lâu khiến người ta tinh thần sảng khoái. "Thỏ ta về rồi!!" Tiểu Bạch vui vẻ hét lớn một tiếng.

Ngay sau đó liền nhanh chóng lao vào trong rừng, lôi mấy con vật nhỏ ra tát cho hai cái. "Tần đại ca về rồi!" Tiểu Nhu nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên.

Chỉ là chưa đợi nàng nhào vào lòng Tần Phong, chơi trò trượt trên cơ bụng của hắn, thì đã thấy Hữu Dung mắt sáng rực, nhìn chằm chằm vào những thiên tài địa bảo mà nàng trồng. "Y sư nào có thể chống lại sự cám dỗ này chứ!!" Hữu Dung lập tức kích động, vung tay lấy ra chiếc cuốc nhỏ. "Hữu Dung tỷ, không được…" Tiểu Nhu bị dọa cho một phen.

Không màng đến việc vào lòng Tần Phong chơi trượt, vội vàng lao lên ôm lấy đùi Hữu Dung. "Đào một cây, ta chỉ đào một cây thôi…" Hữu Dung khó có thể chống lại sự cám dỗ này, sống chết đòi qua đó đào một trận. "Ba ba!!" Tiểu Y Nha thấy Tần Phong quay về, đôi mắt to lập tức cong thành vầng trăng khuyết.

Chỉ thấy cô bé mặc trang phục của Miêu tộc, trên đường đi leng keng leng keng, nhấc đôi chân ngắn của mình nhào vào lòng Tần Phong, ngay sau đó liền truyền đến một trận cười khúc khích như chuông bạc. "Tần sư huynh, đây là con gái của huynh!?" Mộ Dung Tĩnh thấy Tiểu Y Nha, trong lòng lập tức cảm thấy tủi thân.

Cứ tưởng mình tìm được hoàng tử bạch mã, ai ngờ cuối cùng lại thành mẹ kế độc ác. "Y nha!!" Tiểu Y Nha nghe thấy giọng Mộ Dung Tĩnh, nụ cười vui vẻ ban đầu lập tức biến mất.

Chỉ thấy cô bé ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Mộ Dung Tĩnh, một bộ dạng loli bệnh kiều lạnh lùng với sinh mệnh. "Không phải!" Tần Phong thấy loli bệnh kiều lại sắp phát tác, chỉ có thể nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ trên người Tiểu Bạch bay ra, ngay sau đó liền ném Tiểu Y Nha vào trong phong ấn lần nữa. "Y nha, y nha!!" Tiểu Y Nha lập tức hét lớn, tỏ ý mình đã ngoan rồi.

Chỉ là Tần Phong không có ý định dừng lại, mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra, liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng oanh oanh yến yến, "Tiểu Y Nha về rồi, mau bắt lấy nó, đừng để nó lại chạy mất…" "Nhiều phụ nữ thế!?" Mộ Dung Tĩnh trong lòng càng thêm tủi thân.

Cứ tưởng mình đã bước vào trái tim của ca ca, không ngờ chỉ là bơi vào ao cá của ca ca.

Cứ tưởng ca ca chỉ có một ao cá, không ngờ ca ca là hải vương, còn quản lý cả bảy đại dương.

Đúng lúc này, một giọng nói õng ẹo quen thuộc truyền đến: "Tần ca ca, cuối cùng huynh cũng về rồi!" "Không sai, là con nhỏ õng ẹo đó!!" Mộ Dung Tĩnh lập tức hết tủi thân, nghiến răng nghiến lợi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Điềm Điềm mặt đầy tủi thân chạy tới, một đầu nhào vào lòng Tần Phong tìm kiếm an ủi. "Sao thế này!?" Tần Phong sắc mặt lạnh xuống: "Có phải trong lúc ta đi, có kẻ không biết sống chết nào bắt nạt các nàng không!?" "Không có!" Điềm Điềm mặt đầy tủi thân nói: "Chỉ là sau khi huynh đi em cảm thấy buồn chán, nên chạy đi tìm Tử Diên tỷ đánh bài, kết quả thua mất quyền sử dụng huynh cho chị ấy." "Quyền sử dụng!?" Tần Phong ngẩn người: "Em thua mấy ngày!?" "Hai tháng!" Điềm Điềm mặt đầy đau lòng, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt. "Cô nương phá gia chi tử này!" Tần Phong lập tức buông Điềm Điềm ra rồi đi, không quên mắng: "Cả ngày chỉ biết gây chuyện cho ta…" "Tần ca ca!" Điềm Điềm mặt đầy lo lắng: "Huynh đi đâu vậy!?" "Còn đi đâu được nữa!?" Tần Phong không quay đầu lại: "Đi lấp lỗ hổng giúp em chứ sao!" Tiết kiệm dung lượng, cảnh quay chuyển.

Chỉ thấy Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ bị một đám người bao vây, tiếng nổ năng lượng khủng bố không ngừng vang lên bên tai.

Khác với tiểu đội trưởng Kim Tiên gặp phải trước đây, lần này đến đều là đại đội trưởng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, thậm chí còn có tiểu boss cấp thủ lĩnh Tiên Quân dẫn đội… "Bây giờ phải làm sao?!" Diệp Thần trong lòng càng lúc càng lo lắng, cảm giác lần này mình khó thoát khỏi kiếp nạn. "Chúng ta sẽ không sao đâu!" Dịch Thiên Cơ vẫn đang liều mạng giãy giụa, vội vàng khởi động Thiên Cơ Kỳ Môn Cục.

Chỉ thấy dưới chân hắn xuất hiện một trận bàn thiên can địa chi lấp lánh kim quang, bao trùm toàn bộ thành viên Chiến Thần Điện có mặt tại đó, ngay sau đó liền tuôn ra một luồng năng lượng như cuồng phong bão táp. "Mau phá Kỳ Môn Cục của hắn!" Mấy tên tiểu boss Tiên Quân quyết đoán ra tay, những đòn tấn công cuồng bạo hung hăng nện lên trận bàn.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên không ngớt, ánh lửa ngút trời theo đó bùng lên.

Chỉ thấy Kỳ Môn Cục của Dịch Thiên Cơ hoàn toàn không chịu nổi, trong nháy mắt bị đánh thành những đốm sao li ti, mặt đất dường như không thể chịu được luồng năng lượng này, từng vết nứt dữ tợn bắt đầu lan ra. "Phụt!!" Dịch Thiên Cơ liên tục phun ra máu tươi, cả người trông thảm hại không sao tả xiết. "Hắn sắp không xong rồi!!" Mấy tên tiểu boss Tiên Quân mặt mày hớn hở, chỉ hận không thể mở sâm panh ăn mừng giữa trận.

Phải biết rằng, Diệp Thần có thể né được sự truy bắt của bọn chúng, nguyên nhân chủ yếu là do Dịch Thiên Cơ ra tay can thiệp, bây giờ Dịch Thiên Cơ sắp gục, cũng có nghĩa là Diệp Thần sẽ dễ như trở bàn tay. "Xong rồi!" Diệp Thần cũng biết tình hình lúc này, có chút tuyệt vọng nhắm mắt lại. "Không đúng!" Dịch Thiên Cơ trong lòng cũng bắt đầu lo lắng.

Hắn sở dĩ lựa chọn đến giờ vẫn chưa từ bỏ, là vì trước đó đã gieo cho Diệp Thần một quẻ, quẻ tượng cho thấy Diệp Thần sẽ gặp hung hóa cát, có quý nhân tương trợ.

Nhưng tại sao đến bây giờ vẫn không thấy có ai ra tay cứu bọn họ, điều này cũng khiến hắn nảy sinh ý nghĩ bỏ lại Diệp Thần để một mình phá vòng vây.

Chương 1297

Ngay lúc này — Một luồng uy áp kinh khủng đột nhiên ập đến, như thể mười vạn ngọn núi lớn từ trên trời giáng xuống.

Ngay sau đó, một luồng hàn khí lạnh lẽo thấu xương càn quét khắp không gian, dấy lên những gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, dường như đã đóng băng cả thế giới này. "Cái gì!?" Mấy tên tiểu boss Tiên Quân trong lòng kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Chỉ thấy Thất trưởng lão một thân váy dài trắng tinh đứng sừng sững giữa hư không, như thể đang nhìn xuống một bầy kiến, kiếm khí kinh khủng từ trong cơ thể gào thét tuôn ra, hóa thành một đạo kiếm ý sắc bén càn quét khắp trời đất. "Cuối cùng cũng xuất hiện!" Dịch Thiên Cơ thở phào nhẹ nhõm, biết rằng cái mạng chó của mình đã được giữ lại. "Đẹp quá!" Diệp Thần có chút ngây ngẩn nhìn Thất trưởng lão, đột nhiên cảm thấy mình hình như lại yêu rồi. "Thất trưởng lão của Tiên Minh!" Mấy tên tiểu boss Tiên Quân thấy người đến, vẻ mặt lập tức căng thẳng tột độ.

Năm đó Ngạo Thiên Tiên Đế vì tranh đoạt di tích Tiên Đế, đã thất thủ giết chết vị hôn phu của Thất trưởng lão, từ đó Thất trưởng lão liền hận Ngạo Thiên Tiên Đế, hễ gặp phải đệ tử Chiến Thần Điện là không bao giờ nương tay.

Ầm ầm ầm!!

Uy áp kinh khủng đột nhiên ập đến, như một chiếc búa khổng lồ nện vào mọi người. "Phụt!!" Toàn bộ mọi người tại hiện trường lập tức phun ra một ngụm máu tươi, càng như bị trọng thương mà quỳ rạp xuống đất. "Cút đi!" Thất trưởng lão vẻ mặt lãnh đạm nói: "Về nói với Long Ngạo Thiên, Diệp Thần, bản đế mang đi rồi!" "Thất trưởng lão, ngươi muốn khơi mào đại chiến hai phe sao!?" Một tên tiểu boss Tiên Quân miệng phun máu tươi, nghiêm giọng chất vấn: "Diệp Thần là người Ngạo Thiên Tiên Đế điểm danh muốn bắt, nếu ngươi…" "Ồn ào!!" Thất trưởng lão không đợi đối phương nói xong, liền phóng ra một đạo kiếm khí kinh khủng. "Nguy hiểm!!" Sắc mặt mấy vị Tiên Quân đại biến, vội vàng liên thủ chống lại kiếm khí.

Keng!

Kiếm khí và mấy người va chạm mạnh vào nhau, lập tức dấy lên một gợn sóng năng lượng đáng sợ. "Phụt!!" Mấy tên tiểu boss Tiên Quân lại phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không kiểm soát được bay ngược ra ngoài.

Các thành viên khác của Chiến Thần Điện cũng chẳng khá hơn là bao, bị dư chấn của kiếm khí đánh ngã xuống đất, một số Thái Ất Kim Tiên đứng quá gần còn chết ngay tại chỗ. "Hít!!" Diệp Thần lập tức hít một ngụm khí lạnh, bị chiến lực của Thất trưởng lão dọa cho sợ hãi.

Hắn vốn tưởng Thất trưởng lão cần một trận kịch chiến mới có thể đưa bọn họ rời đi, ai ngờ chỉ một đạo kiếm khí đã hạ gục toàn bộ kẻ địch tại hiện trường. "May mà không có gì bất ngờ!" Thất trưởng lão thầm thở phào, chuẩn bị nhanh chóng đưa Diệp Thần rời đi.

Dù sao thì Long Ngạo Thiên có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, chỉ một mình nàng vẫn chưa phải là đối thủ của Long Ngạo Thiên.

Thế nhưng, theo định luật câu chữ của tác giả, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì bất ngờ sẽ xảy ra.

Ông!

Ông!

Chỉ nghe một tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, kèm theo đó là một đạo kiếm khí kinh khủng ập tới. "Là kiếm ý của Lâm Tam…" Thất trưởng lão nhíu mày, bất giác quay đầu nhìn lại.

Tuy kiếm ý của Lâm Tam trong mắt nàng yếu đến đáng thương, nhưng tiềm năng ẩn chứa trong đó lại là vô cùng vô tận, cho nên ấn tượng của nàng đối với hắn cũng đặc biệt sâu sắc. "Diệp Thần, chết đi cho ta!!" Lâm Tam hóa thành một đạo kiếm quang lao tới, nhìn thấy Diệp Thần, sát ý trong mắt không hề che giấu.

Ông!

Ông!!

Một tiếng kiếm minh du dương vang vọng khắp nơi, dường như xé rách thời không từ viễn cổ truyền đến.

Chỉ thấy Lâm Tam tay cầm Vô Trần Kiếm chém ra thật nhanh, ngay sau đó một đạo kiếm quang chói mắt vút lên trời, mang theo kiếm ý sắc bén không thể hình dung chém về phía Diệp Thần. "Đậu má, Lâm Tam!!" Diệp Thần có chút suy sụp gào lên: "Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, không phải tao hãm hại mày, là Tần Phong, là Tần Phong, là Tần Phong đó!!" "Đến bây giờ ngươi còn dám vu khống Tần huynh của ta!" Lâm Tam lập tức hừ lạnh, lực đạo lại tăng thêm mấy phần.

Ban đầu hắn chính tai nghe thấy Diệp Thần thừa nhận, bây giờ nói như vậy chẳng qua là muốn ly gián tình cảm giữa hắn và Tần Phong, nhưng hắn đã xem thường tình nghĩa giữa mình và Tần Phong rồi.

Tình nghĩa giữa bọn họ, là thứ có thể chịu được thử thách! "Đậu má!!" Diệp Thần không nhịn được văng tục một tiếng, chỉ có thể lấy ra một cây trường thương để ứng chiến.

Ông!

Ông!

Chỉ thấy trường thương trong tay Diệp Thần phát ra tiếng rít chói tai, thương ý kinh khủng hóa thành thương mang sắc bén vô cùng, với một tư thế cực kỳ nhanh nhẹn, nhanh như tia chớp nghênh đón kiếm quang của Lâm Tam.

Ầm ầm ầm!!

Vô Trần Kiếm và trường thương hung hãn va chạm, tiếng kiếm minh du dương theo đó vang vọng khắp trời đất. "Phụt!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi ngay tại chỗ, thân thể không ngừng lùi về phía sau.

Tuy hắn phi thăng sớm hơn Lâm Tam nửa năm, còn được Dịch Thiên Cơ chỉ đạo, nhưng khổ nỗi vòng sáng nhân vật chính đã rơi xuống cấp Truyền Thuyết, thật sự khó mà phát huy toàn bộ thực lực để chống lại Lâm Tam. "Chết đi!" Đôi mắt Lâm Tam lóe lên hàn quang, tiếp tục cầm kiếm đâm về phía Diệp Thần.

Nhưng Thất trưởng lão lại không cho hắn cơ hội, giơ bàn tay ngọc ngà thon thả điểm một cái, Lâm Tam lập tức bị giam cầm tại chỗ không thể động đậy. "Thả ta ra!" Lâm Tam liều mạng giãy giụa: "Diệp Thần tên súc sinh này ở hạ giới gian dâm cướp bóc, không việc ác nào không làm, ta tuyệt đối không thể để loại súc sinh này tiếp tục hại người." "Mẹ nó chứ…" Diệp Thần cả người đều không ổn, tỏ vẻ mình bị oan. "Được rồi, đừng cãi nữa!" Thất trưởng lão không quan tâm đến ân oán của hai người, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng ngay khi nàng chuẩn bị đưa hai người đi, một giọng nói hùng hồn tràn đầy uy nghiêm vô thượng vang lên: "Người mà Long Ngạo Thiên ta muốn giết, vẫn chưa có ai bảo vệ được…" "Không ổn!!" Sắc mặt Dịch Thiên Cơ đột ngột biến đổi.

Không kịp kiểm tra thương thế của Diệp Thần, hắn bất giác quay người nhìn lên hư không.

Chương 1298

Chỉ thấy tầng mây nơi chân trời cuồn cuộn lan ra, một chiếc long chu che trời lấp đất phá mây xuất hiện, bóng đen khổng lồ dường như muốn bao trùm cả trời đất, áp lực kinh khủng càng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Mà xung quanh chiếc long chu khổng lồ, còn có hàng ngàn phi chu cỡ nhỏ.

Trên đó có hàng vạn chiến sĩ mặc chiến giáp bạch kim, không chỉ tay cầm trường thương bạch kim, mà còn đồng loạt là tu vi Thái Ất Kim Tiên cảnh, cách xa vẫn có thể cảm nhận được chiến ý ngút trời trên người bọn họ.

Còn có hơn mười vị Tiên Quân mặc chiến giáp tử kim, là những tiểu boss có thể trấn thủ một phương cho Chiến Thần Điện. "Hắn chính là Long Ngạo Thiên!?" Đồng tử Diệp Thần không khỏi co rụt lại, thân thể bắt đầu run rẩy.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên mặt lạnh như băng đứng ở đầu long chu, sau lưng là một đội Hồng Nhan Thiết Kỵ đồng loạt mặc hồng giáp.

Ầm ầm ầm!!

Vô tận lôi đình quẩn quanh trên bầu trời, khiến cả trời đất đều phải run rẩy.

Ngay sau đó, uy áp vô cùng vô tận từ trên trời giáng xuống, từng vết nứt dữ tợn theo đó lan ra trên mặt đất, tựa như mảnh trời đất này không thể chịu đựng nổi Long Ngạo Thiên vậy. "Đây chính là người đàn ông mạnh nhất Tiên giới!" Lâm Tam ngẩng đầu nhìn Long Ngạo Thiên, sắc mặt cũng theo đó trở nên ngưng trọng.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên thân hình thẳng tắp đứng ở đầu thuyền, quanh thân lưu chuyển tiên đế quang huy vô tận, giống như một vị thần minh tồn tại vĩnh cửu, đôi mắt sâu thẳm dường như đang nhìn xuống bầy kiến trên mặt đất. "Đúng là kế hoạch không theo kịp thay đổi!" Thất trưởng lão thấy Long Ngạo Thiên, lập tức đau đầu.

Ban đầu nàng đã lên kế hoạch xong xuôi, tìm thấy Diệp Thần là lập tức rút lui, nhưng không ngờ Lâm Tam lại chạy ra đâm Diệp Thần một kiếm, khiến bọn họ rút lui chậm một bước. "Bây giờ làm sao đây!?" Dịch Thiên Cơ trong lòng lo lắng, suy nghĩ xem tiếp theo phải làm thế nào.

Phải biết rằng, Long Ngạo Thiên trong quẻ tượng của hắn là một nhân tố không thể kiểm soát, cho nên Diệp Thần cuối cùng có thể gặp hung hóa cát hay không, hoàn toàn dựa vào tạo hóa của chính hắn. "Bái kiến Ngạo Thiên Tiên Đế!" Vị Tiên Quân bị thương trước đó, gắng gượng quỳ xuống hành lễ. "Thất trưởng lão của Tiên Minh!" Long Ngạo Thiên đứng ở đầu thuyền, nhìn về phía xa. "Hắn lại mạnh hơn rồi!" Thân thể yêu kiều của Thất trưởng lão khẽ run lên, trong lòng dâng lên một luồng hàn ý.

Tuy lúc này hai bên vẫn còn một khoảng cách, nhưng ánh mắt của Long Ngạo Thiên lại mang đến một cảm giác áp bức khó tả, chỉ cảm thấy máu trong người như đông lại, cảm giác lạnh lẽo băng giá càng quét khắp toàn thân. "Chạy mau!!" Diệp Thần không chịu nổi áp lực tâm lý, mặt mày kinh hãi quay người định chạy. "Muốn chạy!" Long Ngạo Thiên thu lại ánh mắt, rơi trên người Diệp Thần.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời chấn động, trời rung đất chuyển.

Chỉ thấy lôi đình trên bầu trời hóa thành lôi long gào thét, thần uy vô thượng như mười vạn ngọn núi lớn giáng xuống thế gian này.

"Phụt!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, hai đầu gối lập tức bị ép khuỵu xuống. "Uy của Tiên Đế, thật đáng sợ!" Lâm Tam cảm nhận được uy áp vô tận, hai chân cũng không nhịn được cong lại.

Nhưng khác với việc Diệp Thần lập tức quỳ xuống, đối mặt với uy áp Tiên Đế đáng sợ của Long Ngạo Thiên, hắn lại bộc phát ra một luồng khí thế kinh khủng như hồng thủy, gắng gượng đứng thẳng đôi chân đang cong lại. "Cái, cái này sao có thể!?" Thất trưởng lão có chút kinh ngạc, đôi môi anh đào hé mở, nghiêm trọng hoài nghi mình có phải đã hoa mắt hay không.

Một Địa Tiên vừa mới phi thăng Tiên giới, lại có thể chống đỡ được uy áp của Long Ngạo Thiên.

Dù cho Long Ngạo Thiên lúc này không dùng toàn lực, thậm chí chưa dùng đến một phần trăm sức mạnh, nhưng đó là Long Ngạo Thiên cơ mà, người được mệnh danh là Tiên Đế mạnh nhất Tiên giới đấy!

Nhưng Địa Tiên sơ giai vẫn là Địa Tiên sơ giai, không thể dựa vào một bầu nhiệt huyết mà vượt qua hiện thực. "Thú vị!" Long Ngạo Thiên nhất thời hứng thú, ánh mắt lại chuyển sang người Lâm Tam.

Chỉ thấy khuôn mặt Lâm Tam bắt đầu tái đi, một vệt máu tươi cũng rỉ ra từ khóe miệng, khí thế như hồng thủy cũng có dấu hiệu tan vỡ. "Kiếm tu thật lợi hại!" Hồng Tụ không nhịn được lên tiếng: "Lại có thể lấy tu vi Địa Tiên sơ giai, kiên trì được ba hơi thở dưới uy áp của Đế quân, đừng nói là ở Chiến Thần Điện chúng ta, cho dù là nhìn khắp cả Tiên giới cũng là một sự tồn tại vô cùng kinh khủng." "Quả thực rất lợi hại!" Long Ngạo Thiên lập tức nảy sinh lòng yêu tài, mở miệng nói: "Ngươi tên gì?

Có bằng lòng gia nhập Chiến Thần Điện của ta không!?" "Súc sinh không xứng biết tên của ta!" Thân thể Lâm Tam run rẩy dữ dội, nhưng đôi mắt vẫn sắc bén nói: "Ngươi Long Ngạo Thiên vì tư dục của bản thân, mặc kệ thiên hạ thương sinh, đó là bất nghĩa; ngươi Long Ngạo Thiên vì một người phụ nữ, phản bội quốc gia sinh ngươi dưỡng ngươi, đó là bất trung; ngươi Long Ngạo Thiên để mặc sinh vật dị giới xâm lược, phá hủy Hoang Cổ nơi đã nuôi dưỡng văn minh nhân tộc ta, đó là bất hiếu; ngươi Long Ngạo Thiên tạo ra Bắc Cương Yếu Tắc, để cho hậu thế phải trả giá cho sai lầm của ngươi, đó là bất nhân, ngươi loại súc sinh bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa này, có tư cách gì hỏi tên của ta!!" "Hay, nói rất hay!" Thất trưởng lão kích động vỗ tay khen ngợi liên tục, hảo cảm đối với Lâm Tam càng tăng vọt.

Nhưng vừa nghĩ đến tình cảnh hiện tại của bọn họ, liền chỉ có thể ép xuống sự kích động trong lòng, ngay sau đó lén lút bấm một đạo chỉ quyết, bắt đầu chuẩn bị cho trận đại chiến sắp tới. "Ngươi đến từ Hoang Cổ!" Sắc mặt Long Ngạo Thiên trong nháy mắt âm trầm xuống, khí tức kinh khủng quanh thân cũng bắt đầu sôi trào. "Không sai, ta chính là đến từ Hoang Cổ!" Lâm Tam vẫn ưỡn thẳng cột sống, lớn tiếng mắng: "Lão thiên cho ngươi thiên phú ngạo thị quần hùng, nhưng ngươi lại dùng nó để tai họa thương sinh, thể hiện địa vị vô thượng của mình, loại tư tưởng của sinh vật cấp thấp như ngươi, ngay cả tư cách xách giày cho Tần huynh cũng không có." "Hỗn xược!!" Hồng Tụ và những người khác đều nổi giận, lớn tiếng quát Lâm Tam câm miệng.

Trong lòng bọn họ, Long Ngạo Thiên chính là thần, tuyệt đối không cho phép người khác mắng vị thần của họ như vậy. "Hoang Cổ rốt cuộc là nơi nào!?" Thất trưởng lão ở bên cạnh lẩm bẩm, càng lúc càng tò mò về Hoang Cổ.

Đầu tiên là xuất hiện một yêu nghiệt như Long Ngạo Thiên, sau đó lại có một siêu cấp yêu nghiệt như Tần Phong, bây giờ lại mọc ra một yêu nghiệt như Lâm Tam, còn có Diệp Thần nhìn khắp Tiên giới cũng là một yêu nghiệt vô cùng đáng sợ.

Nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ những chuyện này, phải mau chóng đưa Lâm Tam và Diệp Thần rời đi.

Cũng may là sự chú ý của Long Ngạo Thiên đã bị Lâm Tam thu hút, tranh thủ được cho nàng một ít thời gian quý báu để chạy trốn.

Ầm ầm ầm!!

Một tiếng nổ đột nhiên vang lên, hư không chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy một chiếc Thiên Chu khổng lồ đột nhiên lao ra từ tầng mây, và đâm thẳng vào long chu của Long Ngạo Thiên, va chạm cực lớn lập tức gây ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc. "Nổ cho bản đế!!" Thất trưởng lão không chút do dự, lập tức bấm quyết cho nổ Thiên Chu.

Ngay sau đó một tay xách Diệp Thần, một tay xách Lâm Tam, hóa thành một đạo kiếm quang lao đi vun vút, động tác hành vân lưu thủy, một mạch mà thành. "Khoan, còn tôi thì sao!?" Dịch Thiên Cơ ngơ ngác đứng tại chỗ, tỏ vẻ mình còn chưa lên xe… Lúc này — Cú va chạm bất ngờ của Thiên Chu khiến long chu rung lắc dữ dội.

Chương 1299

Mà đợi đến khi Long Ngạo Thiên và những người khác ổn định lại thân hình, Thất trưởng lão đã mang theo hai người chạy mất rồi. "Chạy đi đâu!!" Long Ngạo Thiên tức giận tại chỗ, đứng dậy chuẩn bị đuổi theo.

Nhưng chưa kịp hành động, thời gian đếm ngược tự bạo của Thiên Chu đã đến.

Chỉ thấy trên Thiên Chu sáng lên một luồng ánh sáng chói mắt, hóa thành từng đạo phù văn ẩn chứa khí tức kinh khủng. "Không ổn!!" Đồng tử của mọi người xung quanh co rụt lại, chỉ cảm thấy tim mình đột nhiên ngừng đập.

Mẹ nó!!

Còn có thể chơi vui vẻ được nữa không!?

Bọn họ còn chưa ra con ba, đối phương đã quăng thẳng con át chủ bài rồi!

Cũng vì không ngờ đối phương vừa ra tay đã chơi lớn như vậy, cho nên lúc này bọn họ muốn phòng ngự đã không còn kịp nữa, chỉ có thể hy vọng Long Ngạo Thiên ra tay cứu bọn họ. "Chết tiệt!!" Long Ngạo Thiên trong lòng tức giận không ngừng dâng lên, cũng không ngờ đối phương lại chơi lớn như vậy.

Nếu hắn bây giờ đi đuổi theo Thất trưởng lão và những người khác, có nghĩa là thuộc hạ của mình sẽ thương vong thảm trọng, nhưng nếu chọn cứu thuộc hạ, với tu vi Chuẩn Tiên Đế của Thất trưởng lão, trong nháy mắt sẽ biến mất không thấy tăm hơi.

Đối mặt với lựa chọn này, Long Ngạo Thiên không hề do dự.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết, dựng lên một tấm khiên năng lượng cho mọi người, chống lại sức công phá kinh khủng từ vụ nổ của Thiên Chu.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, một đám mây hình nấm khổng lồ cũng theo đó bốc lên.

Chỉ thấy năng lượng kinh khủng hóa thành một cơn bão càn quét trời đất, dường như muốn phá hủy tất cả mọi thứ trên đời, giống hệt như mùa hè năm ấy của mấy chú lùn, cả con phố đâu đâu cũng là người quen. "Đậu má!!" Dịch Thiên Cơ văng tục một tiếng, trong lòng uất ức không sao tả xiết.

Vốn tưởng giúp Diệp Thần tính ra có quý nhân tương trợ, gặp hung hóa cát là có thể vạn sự đại cát rồi, ai ngờ cái quẻ tượng gặp hung hóa cát này lại không bao gồm cả mình.

Nhưng hắn bây giờ cũng không có thời gian để uất ức, phải nhân cơ hội này nhanh chóng chạy trốn.

Nếu không đợi Long Ngạo Thiên hoàn hồn lại, hắn muốn chạy cũng không kịp nữa. "Liều!!" Dịch Thiên Cơ cắn răng một cái, lập tức từ bỏ chống cự.

Chỉ thấy cơn bão năng lượng kinh khủng, nhanh chóng lan ra khắp bốn phương tám hướng, cuốn cả người hắn lên rồi mang đi.

Tuy hắn dùng cơn bão năng lượng làm gió đông để đào thoát, nhưng sát thương trong đó lại không hề giảm đi chút nào, chỉ trong khoảnh khắc, trên người hắn đã bị máu tươi nhuộm đỏ, có nơi thậm chí còn lộ cả xương. "A!!" Dịch Thiên Cơ phát ra tiếng kêu thảm thiết, theo gió không biết bay về phương nào. "Diệt cho bản đế!!" Giọng nói uy nghiêm vô thượng của Long Ngạo Thiên vang vọng khắp trời đất, ngay sau đó một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Ầm ầm ầm!!

Bàn tay kinh khủng mang theo uy lực hủy thiên diệt địa từ trên trời giáng xuống, không gian không chỉ gợn lên từng đợt sóng, mà cả mặt đất dường như cũng không chịu nổi, nứt ra từng vết nứt dữ tợn. "Yêu nghiệt này lại mạnh hơn rồi!" Thất trưởng lão lòng còn sợ hãi quay đầu nhìn lại, có một cảm giác ngột ngạt đến khó thở.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên một chưởng đánh tan đám mây hình nấm đang bốc lên, uy áp Tiên Đế mênh mông vô tận, cho dù cách rất xa, vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng.

Ầm ầm ầm!!

Đám mây hình nấm ngút trời tan biến trên không trung, ngay sau đó trời đất bắt đầu khôi phục lại sự bình tĩnh.

Còn Long Ngạo Thiên thì lẳng lặng đứng sừng sững giữa hư không, uy áp coi thường thế gian hóa thành từng gợn sóng lan ra, "Đế quân thần uy!!" Thành viên Chiến Thần Điện thoát được một kiếp, lập tức mở miệng nịnh nọt. "Thần uy cái rắm!!" Sắc mặt Long Ngạo Thiên không chỉ vô cùng âm trầm, mà lửa giận trong lòng cũng không thể dập tắt.

Bản thân không chỉ bị Diệp Thần cắm sừng, mấy chục vạn quân còn bị hắn cho leo cây suốt nửa năm, vừa rồi còn bị người ta cứu đi ngay trước mặt, khiến hắn hoàn toàn trở thành trò cười cho cả Tiên giới. "Thuộc hạ có tội!" Mọi người trong lòng giật mình, vội vàng thành thật quỳ xuống nhận lỗi. "Sỉ nhục, thật là đại sỉ nhục!!" Lửa giận trong lồng ngực Long Ngạo Thiên đang bùng cháy, thề rằng phải xé xác Diệp Thần ra thành vạn mảnh. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết bị thương, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại bị thương, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ châm ngòi ba đại Thiên Mệnh đại chiến, nhận được 500 vạn điểm phản diện!" "Trúng đậm rồi!!" Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, bật mạnh người ngồi dậy từ trên giường. "Bệ hạ!!" Tử Diên lập tức một cú lật người lên ngựa, đè Tần Phong xuống dưới thân lần nữa. "Khoan đã…" Tần Phong lập tức kêu lên: "Ta vừa nãy không phải đã giúp Điềm Điềm lấp cái hang rồi sao!?" "Nợ của Điềm Điềm thì trả xong rồi, còn của thần thiếp thì sao!?" Tử Diên vừa nghĩ đến Vu Lan là Tiên Đế chuyển thế, liền chỉ có thể nghĩ mọi cách để bóc lột Tần Phong. "Không phải, ưm…" Tần Phong một câu còn chưa nói xong, lại bị ép bắt đầu tu luyện. "Một ổ quả nhiên không thể ngủ ra hai loại người!" Phong Hoa Tuyết Nguyệt tứ nữ ở bên ngoài cung điện, nhìn cánh cửa đóng chặt mà thở dài một tiếng.

Ban đầu Tử Diên làm chủ vẫn rất công bằng, nhưng ở cùng Tần Phong lâu, liền bắt đầu biến chất, bây giờ chính mình ăn thịt, đến cả canh cũng không cho bọn họ húp.

Dù cho Điềm Điềm có thể chia được chút phiếu thịt, cũng phải tìm cách lừa lại.

Tiết kiệm lưu lượng, chuyển cảnh.

Bên trong đại điện tổng bộ Tiên Minh, các vị trưởng lão lại một lần nữa tụ tập đông đủ. "Xảy ra chuyện gì!?" Lục gia vừa hút tẩu thuốc vừa mở miệng hỏi trước. "Tiểu Thất có thể đã xảy ra chuyện rồi!" Tây trưởng lão vẻ mặt ngưng trọng nói: "Vừa rồi bản đế cảm ứng được, chiếc Thiên Chu mà Tiểu Thất lái đi đã bị nó cho nổ rồi." "Thiên Chu bị cho nổ rồi!!" Các vị trưởng lão lập tức nghiêm túc, ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Phải biết rằng, Thiên Chu là tài nguyên chiến lược quan trọng của Tiên Minh bọn họ, tổng cộng cũng không chế tạo được bao nhiêu chiếc, bây giờ Thất trưởng lão lại cho nổ một chiếc, có thể thấy nàng tuyệt đối đã gặp phải nguy cơ sinh tử. "Chẳng lẽ là gặp phải Long Ngạo Thiên!?" Nhị trưởng lão lập tức nhíu mày nói: "Tuy các thế lực đều đã đến biên khu Đông Vực để truy bắt Diệp Thần, nhưng người có thể gây ra uy hiếp cho Tiểu Thất cũng chỉ có một mình Long Ngạo Thiên." "Lão Nhị!" Đại trưởng lão hai tay chống cằm, đột nhiên mở miệng nói: "Ngươi lập tức mang theo ba chiếc Thiên Chu, ba mươi vị Tiên Vương, cùng với một vạn Thiên Huyền Vệ đi tiếp ứng Tiểu Thất." "Lão Đại, ngươi điên rồi!" Tam trưởng lão trong lòng kinh hãi nói: "Bây giờ các thế lực đều đang nhòm ngó Tiên Minh chúng ta, sao ngươi có thể một lúc điều đi nhiều chiến lực cao cấp như vậy!?" "Đây là uy hiếp, cũng là một canh bạc!" Ánh mắt Đại trưởng lão bình thản không chút gợn sóng: "Lão Nhị mang thêm người đi tiếp ứng, không chỉ có thể thể hiện thực lực của Tiên Minh chúng ta, còn uy hiếp những kẻ đang rục rịch, chúng ta trấn thủ tổng bộ Tiên Minh, thì đánh cược các thế lực không dám hành động thiếu suy nghĩ." "Thật sự đã đến bước này rồi sao!?" Sắc mặt các vị trưởng lão rất ngưng trọng, biết rằng đã đến lúc phải tất tay rồi… "Hô hô!!" Nhị trưởng lão hít sâu một hơi, không nói thêm gì liền rời đi.

Chương 1300

Tuy Tiên Minh hiện tại trông có vẻ thái bình, nhưng thực ra đã bị bầy sói nhòm ngó, chỉ cần lộ ra một chút mệt mỏi, bầy sói sẽ lập tức xông lên xé xác bọn họ.

Chỉ có tìm được con sói đầu đàn và cho nó một gậy vào đầu, mới có thể trấn áp những con sói khác đang rục rịch.

Mà Chiến Thần Điện hiện tại chính là con sói đầu đàn đó, chỉ cần bọn họ dùng thủ đoạn sấm sét đánh lui nó, các thế lực khác đang rục rịch sẽ tạm thời ngoan ngoãn một thời gian. "Lão Tây!" Đại trưởng lão hai tay chống cằm, đột nhiên hỏi: "Tiêm Tinh Hạm mà Tần Phong đề nghị thế nào rồi?

Có thể chế tạo ra được không!?" "Lý thuyết thì không thành vấn đề!" Tây trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc nói: "Sau hơn nửa năm nghiên cứu và kiểm chứng, cùng với khẩu đại pháo mà Tần Phong đưa làm nguồn cảm hứng, Tiên Chú Phong chúng ta đã thiết kế xong bản vẽ của Tiêm Tinh Hạm, chỉ cần bên ngươi có đủ kinh phí, nhiều nhất là hai năm rưỡi nữa bán thành phẩm sẽ ra đời." "Tốt, bản đế sẽ toàn lực bảo đảm cho các ngươi!" Ánh mắt Đại trưởng lão đột nhiên trở nên sắc bén: "Nếu uy lực của Tiêm Tinh Hạm thật sự có thể đạt được hiệu quả như mong đợi, bản đế sẽ đích thân đi tìm Minh chủ ký duyệt phương án Nam Thiên Môn." "Yên tâm, nhất định sẽ đạt được!" Tây trưởng lão gật đầu, trong mắt tràn đầy tự tin.

Tuy hiện tại Tiêm Tinh Hạm vẫn còn đang nằm trên giấy, nhưng hắn là Luyện Khí Sư cấp Bán Bộ Thiên Đạo, chỉ cần tính toán đơn giản là có thể biết được uy lực của Tiêm Tinh Hạm lợi hại đến mức nào.

Không phải Tần Phong có kiến thức lý luận luyện khí cao siêu gì, mà là tư duy của hắn đã mở ra một cánh cửa thế giới mới cho mình. "Ừm!" Các trưởng lão khác gật đầu.

Đối với kỹ thuật của Tây trưởng lão, họ vẫn rất tán thành. "Nói đến Tần Phong…" Tam trưởng lão thấy chính sự đã bàn xong, sắc mặt không tốt nói: "Tiểu tử này căn bản không coi bản đế ra gì, bản đế bảo nó đến Tiên Chú Phong diện bích sám hối, thế mà nó lại cứ ru rú trong Bạch Ngọc Kinh của mình không ra ngoài." "Như nhau cả thôi!" Tây trưởng lão vội vàng mở miệng bảo vệ: "Ở Tiên Chú Phong diện bích sám hối, với ở Bạch Ngọc Kinh diện bích sám hối là như nhau!" "Như nhau cái rắm!" Lục gia bĩu môi nói: "Người khác đến Tiên Minh đều là bái sư học nghệ, còn Tần Phong thì lại mang cả nhà đến, ai mà không biết trên Bạch Ngọc Kinh của nó, có mấy phòng tiểu thiếp của nó ở." "Người trẻ tuổi có thể hiểu được!" Tây trưởng lão tiếp tục bảo vệ: "Nếu bản đế chưa đến ba mươi tuổi mà có được những thành tựu như nó, chắc chắn còn chơi bời hơn nó nữa." "Mấy nha đầu đó, bản đế cũng có nghe nói!" Ngũ trưởng lão mở miệng nói: "Không chỉ có Không Linh Thánh Thể, còn có Dược Tiên Chi Thể, càng có Tiên Thiên Đạo Thể, mấy người còn lại tuy không có thể chất đặc biệt, nhưng cũng đều là người có mệnh cách cao quý." "Hoang Cổ này đúng là nơi tụ tập của quái vật!" Lục gia không nhịn được cảm thán: "Vốn tưởng Long Ngạo Thiên đã thiên hạ vô địch, không ngờ Tần Phong còn dũng mãnh hơn hắn, còn có Diệp Thần kia cũng là một yêu nghiệt, lại có thể trốn được sự truy bắt của Long Ngạo Thiên suốt nửa năm." "Đừng có lạc đề!" Tam trưởng lão vẻ mặt không vui nói: "Chúng ta bây giờ đang thảo luận việc trừng phạt Tần Phong, không phải thảo luận Hoang Cổ có bao nhiêu quái vật!" "Chuyện của Tần Phong cứ tạm gác lại!" Đại trưởng lão đột nhiên mở miệng nói: "Mấy nha đầu này không thể lấy thân phận gia quyến để vào Tiên Minh, phải mau chóng sắp xếp khảo hạch để gia nhập với thân phận đệ tử

Tiên Minh." "Thế còn lão tổ tông của Tần Phong thì sao!?" Ngũ trưởng lão không nhịn được hỏi: "Theo thông tin chúng ta có được, tư chất của lão tổ tông Tần Phong không được tốt lắm, theo quy trình bình thường thì không thể trở thành đệ tử nội môn của Tiên Minh ta được." "Vậy thì không cần sắp xếp khảo hạch!" Đại trưởng lão hai tay chống cằm nói: "Cứ để ông ta lấy thân phận gia quyến của Tần Phong gia nhập Tiên Minh, và sắp xếp cho ông ta một chức vụ ở Tiên Chú Phong, không cần quá lớn, chỉ cần có thể giữ người ở lại Tiên Minh là được." "Tính toán hay thật…" Các vị trưởng lão không nhịn được thầm oán, liếc mắt một cái là nhìn ra ý đồ thực sự của Đại trưởng lão.

Đừng thấy Đại trưởng lão sắp xếp công việc cho Tần gia lão tổ tông, thực chất là sợ Tần Phong sau này sẽ rời khỏi Tiên Minh, nên sớm giữ người nhà của hắn ở lại Tiên Minh làm con tin, phòng ngừa việc đầu tư sau này của bọn họ đổ sông đổ biển.

Nhưng vì chuyện này liên quan đến lợi ích của mọi người, nên bọn họ cũng không mở miệng ngăn cản.

Lúc này — Tần gia thủy tổ đang cùng Vương viện trưởng uống trà.

Từ sau khi Vương viện trưởng nghe theo lời khuyên của Tần gia thủy tổ, liền từ bỏ chức vụ viện trưởng Thiên Phủ Viện, yên tĩnh chờ đợi cơ hội để ôm đùi Tần gia thủy tổ. "Lão ca ca!" Vương viện trưởng mặt mày lo lắng nói: "Tần Phong đã trở về nhiều ngày rồi, nhưng bên trên lại chậm chạp không có động tĩnh gì, bây giờ rốt cuộc là tình hình thế nào?

Huynh biết đấy, ta là đã đặt cược cả tiền đồ vào nó rồi đấy!" "Không có tin tức chính là tin tức tốt nhất!" Tần gia thủy tổ nhấp một ngụm trà, mở miệng hỏi ngược lại: "Ngươi thấy cao tầng của Tiên

Minh ta, có biết tin tức về Đại Tiên Thiên Chí Bảo mà Phong nhi sở hữu không!?" "Tất nhiên là biết rồi!" Vương viện trưởng buột miệng trả lời: "Bây giờ tin tức e là đã truyền khắp Tiên giới, không chỉ biết Tần Phong sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn biết nó sở hữu Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn." "Cho nên a…" Tần gia thủy tổ không nhanh không chậm, lại nhấp một ngụm trà nói: "Nếu mọi người đều biết sự lợi hại của Đại Tiên Thiên Chí Bảo, tại sao cao tầng của Tiên Minh ta lại chậm chạp không có động tĩnh gì!?" "Lão ca ca, ý của huynh là…" Vương viện trưởng không phải kẻ ngốc, chỉ cần gợi ý là thông: "Cao tầng Tiên Minh ta sở dĩ không có động tĩnh, chính là định dốc sức bảo vệ Tần Phong, muốn vì nó mà chống lại áp lực từ toàn bộ Tiên giới!?" "Đây là điều chắc chắn!" Tần gia thủy tổ lại nhấp một ngụm trà nói: "Chuyện Lăng Tiêu Thánh Mẫu đòi Thập Nhị Tinh Thần Châu mấy hôm trước, ngươi chắc cũng đã nghe nói rồi, thái độ của các vị trưởng lão đã nói lên rất nhiều vấn đề rồi." "Đúng, đúng, đúng, lão ca ca nói đúng!" Vương viện trưởng lập tức kích động nói: "Nếu cao tầng thật sự định ra tay với Tần Phong, thì đã không thể vì nó mà đắc tội với Lăng Tiêu Thánh Mẫu, hơn nữa thiên phú của Tần Phong là có mắt cùng thấy, tương lai có thể hạ gục Long Ngạo Thiên, khả năng cao tầng dốc sức bảo vệ nó là rất lớn." Ngay lúc này — Nữ bí thư ưỡn eo đi vào, sau lưng còn có một đệ tử Tiên Minh.

Là phụng mệnh của Tây trưởng lão, đến để bổ nhiệm Tần gia thủy tổ. "Tần gia!" Đệ tử lấy ra một khối lệnh bài, mặt cười nói: "Đây là lệnh bài Nhất cấp Chấp sự mà Tây trưởng lão cấp cho ngài, sau này ngài sẽ phụ trách quản lý một kho chứa cấp một của Tiên Chú Phong chúng ta." "Nhất cấp Chấp sự!?" Vương viện trưởng trên mặt có chút thất vọng, không ngờ chức quan lại nhỏ như vậy.

Phải biết rằng, chức quan của Tiên Minh từ dưới lên trên được chia thành Chấp sự, Hộ pháp, Trưởng lão, trong đó Chấp sự và Hộ pháp được chia thành chín cấp theo công lao, mà Nhất cấp Chấp sự chính là chức quan nhỏ nhất. "Tần gia, ngài đừng chê quan nhỏ!" Đệ tử không quên an ủi: "Kho chứa này tuy là cấp một, bên trong cũng không có dược liệu quý giá gì, nhưng lại là nơi gần khu vực cốt lõi của Tiên Chú Phong nhất." "Xem ngươi nói kìa…" Tần gia thủy tổ vội vàng nghiêm nghị nói: "Chức quan này, bất kể lớn nhỏ, đều là để phục vụ cho các đệ tử…" Cảnh tượng thay đổi, trên Bạch Ngọc Kinh.

Chỉ thấy tiên khí giữa trời đất đang hội tụ về phía cung điện trên đỉnh núi.

Càng có quy tắc của ba ngàn đại đạo hóa thành phù văn màu vàng thần bí, lơ lửng quanh cung điện, xa xa trông lại cứ ngỡ như đã đến Đại Lôi Âm Tự trên Linh Sơn.

“Hu hu!!” Điềm Điềm nhìn cánh cửa lớn đang đóng chặt, lao vào lòng Tiểu Hương Phi khóc nức nở.

Vốn dĩ nàng đã hơn nửa năm không được ăn thịt, bây giờ lại thua mất hai tháng quyền sử dụng thịt, mỗi lần nghĩ lại trong lòng lại thấy hối hận vô cùng.

“Đáng đời!” Hồng Hạnh đứng bên cạnh hả hê, tỏ vẻ phiếu thịt của mình vẫn còn nguyên.

“Bệ hạ đúng là một con súc sinh!” Nguyệt Hi không nhịn được cảm thán: “Trận chiến Bạch Ngọc Kinh lần này e là sẽ phá kỷ lục trước đây mất!” “Phá kỷ lục à!!” Phong Tình nhìn cánh cửa đóng chặt, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

Vốn tưởng rằng theo Tần Phong, tên đại sắc lang này, mình sẽ nhanh chóng được khắc Mị Ma Văn, ai ngờ mười mấy năm trôi qua, mình vẫn là nỗi sỉ nhục của giới Mị Ma.

“Ai, thế thời thay đổi rồi!” Ngọc Tuyết cũng nhìn về phía cánh cửa đóng chặt, không khỏi thở dài thườn thượt.

Hồ ly tinh ngày xưa không họa quốc hại dân thì cũng được thư sinh bao nuôi, thế mà bây giờ hậu cung của Tần Phong mỹ nhân quá nhiều, khiến cho con hồ ly tinh là nàng đây mười mấy năm vẫn chưa chốt được đơn nào.

“Lạc quan lên, cứ ăn cứ ngủ thôi!” Hoa Linh thấy Hữu Dung vác cuốc chạy khắp núi thì dứt khoát chọn cách drop truyện, tìm một chỗ đi ngủ.

“Đại ma vương vẫn đang cày cuốc trong động!” Hữu Dung ngước mắt nhìn cung điện, tâm trạng vô cùng khó chịu.

Vốn tưởng lần này đi ra ngoài cùng đại ma vương có thể chơi trò bạch phiêu miễn phí, ai ngờ phần lớn thời gian lại bị đại ma vương ném vào thế giới Trùng Đồng.

Còn những lúc ở cùng nhau thì lại có quá nhiều người xung quanh.

“Không được, mình phải đào thêm vài gốc nữa!” Hữu Dung lập tức vác cuốc lên, lại bắt đầu cày cày cuốc cuốc.

“Tần Phong ca ca…” Tiểu Nhu giống như một đóa hoa trắng nhỏ bị ác bá trêu ghẹo, chỉ có thể đẫm lệ nhìn về phía cung điện.

Mong chờ Tần Phong có thể kết thúc sớm một chút, ra ngoài trừng phạt tên dược phiến tử Hữu Dung này.

“Tần sư huynh rốt cuộc có bao nhiêu người phụ nữ!?” Mộ Dung Tĩnh nhìn các nàng, tâm trạng rất phiền muộn.

Tuy xuất thân từ Mộ Dung gia nên nàng có thể chấp nhận tam thê tứ thiếp, nhưng phụ nữ bên cạnh Tần Phong cũng quá nhiều rồi, khiến nàng không biết phải làm sao tiếp theo.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến người trong mộng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tranh giành tình cảm vì mình, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tranh giành tình cảm vì mình, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” Trong cung điện tràn ngập âm thanh mê ly, Tần Phong cũng không rảnh để ý đến tiếng hệ thống.

Chỉ thấy hắn vừa tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, vừa không quên mở Thượng Cổ Trùng Đồng của mình, dẫn dắt quy tắc đại đạo trong Bồ Đề Cổ Thụ ra ngoài, khiến cho cả cung điện được bao phủ trong vầng hào quang thiên phú gấp vạn lần.

Ầm ầm ầm!!!

Tiên khí từ tám phương bốn hướng tràn vào cơ thể hai người, toàn thân còn được Thái Cực Âm Dương Đồ bao bọc, khiến hai người tiến vào một trạng thái vong ngã, khí tức cũng không ngừng tăng vọt.

“Thiên phú vạn lần, quả nhiên lợi hại!” Tần Phong chỉ cảm thấy linh đài một trận trong sáng, điên cuồng thôi diễn các công pháp mình tu luyện.

Không chỉ thôi diễn Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đến tầng hai mươi, ngưng tụ ra 2048 giọt Tinh Huyết Trọng Sinh, mà còn không ngừng hoàn thiện các kiếm quyết hiện tại mình nắm giữ, hơn nữa còn củng cố một trăm lẻ tám loại kiến thức đấu đá nội bộ của Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú… Còn Tử Diên lúc này tâm ý tương thông với Tần Phong, có thể trực tiếp cảm nhận được những lĩnh ngộ của hắn.

“Đúng là yêu nghiệt!!” Tử Diên càng cảm ngộ càng kinh hãi, không ngờ Tần Phong lại kinh khủng đến vậy.

Người khác cần mấy trăm năm mới có chút lĩnh ngộ, vậy mà lĩnh ngộ của hắn lại đơn giản như uống nước, tu hành chưa đến ba mươi năm lại bằng người khác tu hành mấy vạn năm.

Nhưng theo nguyên tắc nằm chung một chăn không thể là hai loại người, nàng không chút do dự dung nhập vào những lĩnh ngộ này.

Không biết qua bao lâu, một tiếng động trầm đục vang lên.

Bùm một tiếng!!

Chương 1301

Chỉ thấy toàn thân Tần Phong kim quang đại thịnh, hóa thành từng lá bùa vàng.

“Chính là lúc này, phá cho ta!!” Tần Phong đột nhiên mở bừng hai mắt, khí tức toàn thân bắt đầu tăng vọt.

Mặc dù lần tu luyện này không thể giúp tu vi của hắn đột phá, nhưng dưới sự gia trì của thiên phú vạn lần từ Bồ Đề Cổ Thụ, hắn đã thành công thôi diễn Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết và Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú lên tiên giai trung phẩm.

“Ư…” Thân thể yêu kiều của Tử Diên bất giác căng cứng, đôi chân ngọc ngà cũng theo đó mà nở hoa.

Bùm một tiếng!!

Chỉ nghe trong cơ thể Tử Diên truyền đến một tiếng động trầm đục, đó là âm thanh nút thắt cổ chai tu vi bị phá vỡ, ngay sau đó tiên khí điên cuồng tràn vào cơ thể, khí tức toàn thân cũng bắt đầu tăng vọt theo.

“Cuối cùng cũng kết thúc!” Tần Phong thở ra một hơi dài, có cảm giác không nợ nần gì thật nhẹ nhõm.

Nhưng một đời quật cường của Tử Diên căn bản không cho hắn thời gian thở dốc, đã lại kéo lê thân thể rã rời lật người lên ngựa.

“Ta sẽ không thua Vu Lan đâu!” Vẻ ửng hồng trên mặt Tử Diên vẫn chưa tan, đã quật cường đè Tần Phong xuống một lần nữa.

“Đừng mà, hu hu…” Tần Phong không thể làm trái ý chí của phụ nữ, chỉ có thể bị động chấp nhận tu luyện lần nữa.

Lúc này – Tại một băng cung ở Bắc Vực Tiên giới, Vu Lan đang ngồi trên vương tọa băng giá.

Hoàn toàn khác với hình tượng anh tư hiên ngang trong bộ giáp Bạch Hổ trước kia, lúc này nàng đội một chiếc vương miện băng tinh, mặc một chiếc váy làm từ băng tinh, toàn thân lưu chuyển ánh sáng vô tận, tựa như một vị Nữ Đế Băng Giá tồn tại từ vĩnh hằng.

"Chết tiệt!" Tâm trạng Vu Lan vô cùng bực bội.

Kể từ khi nàng ở Tiên Minh dựa vào Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ hoàn toàn khôi phục ký ức kiếp trước, liền nhận được triệu hoán đến Bắc Cảnh của Tiên giới, cũng chính là Băng Cung do nàng tạo ra ở kiếp trước.

Nhưng mỗi khi nàng muốn tĩnh tâm tu luyện, trong đầu lại hiện lên hình bóng của Tần Phong.

Mặc dù nàng có thể xóa đi ký ức liên quan đến Tần Phong, nhưng lại bị ý thức của kiếp này ngăn cản, thậm chí luồng ý thức này còn bắt đầu dần dần nắm quyền kiểm soát cơ thể.

"Nữ đế, người không sao chứ!?" Hai nữ tử mặc ngân giáp đứng hai bên vương tọa, mặt đầy lo lắng.

"Bản đế không sao!" Vu Lan hít sâu một hơi nói: "Chỉ là bị ảnh hưởng bởi ý thức của kiếp này, trong đầu toàn là hình bóng của Tần Phong." "Tần Phong!?" Một nữ tử ngân giáp sững sờ nói: "Là Tần Phong đứng đầu bảng thiên tư Khí tu, thứ ba mươi tám bảng thiên tư Võ tu, hiện đang bái nhập dưới trướng Tây trưởng lão của Tiên Minh sao!?" "Không sai, chính là tên tiện nhân đó!" Vu Lan nghiến răng nghiến lợi nói: "Bản đế cũng không biết kiếp trước đã tạo nghiệt gì mà kiếp này lại gặp phải loại tiện nhân vô sỉ này, hơn nữa còn mắt mù thích phải loại tiện nhân vô sỉ này." "Nói đến Tần Phong…" Một nữ tử ngân giáp khác lên tiếng: "Gần đây ta có nghe nói hắn sở hữu một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, hiện tại các thế lực lớn đều đang rục rịch.” “Cái gì!!” Vu Lan nghe Tần Phong gặp nguy hiểm, chỉ cảm thấy trong lòng bất chợt nhói lên… “Nữ đế, người sao vậy!?” Hai nữ tử ngân giáp nhìn nhau, có thể cảm nhận được lòng Vu Lan đã rối loạn.

“Không có gì!” Vu Lan vội vàng ổn định tâm thần, lần nữa khôi phục vẻ mặt lạnh lùng.

“Ồ!” Hai nữ tử ngân giáp không dám hỏi nữa, lại cẩn thận hỏi: “Nữ đế, hiện tại Đại Tiên Thiên Chí Bảo xuất hiện, Băng Cung chúng ta có nên tham gia vào cuộc tranh đoạt này không!?” “Chúng ta lấy gì mà tranh!?” Vu Lan từ trên vương tọa băng giá đứng dậy, nhìn xuống đại điện trống rỗng bên dưới, vẻ mặt có chút cô đơn nói: “Bắc Vực hiện tại là thiên hạ của Lăng Tiêu Cung, Băng Cung chúng ta không còn là chúa tể của Bắc Vực nữa, có tư cách gì tham gia tranh đoạt Đại Tiên Thiên Chí Bảo!?” “Thuộc hạ vô năng…” Hai nữ tử ngân giáp vội vàng quỳ xuống, hoảng sợ nói: “Sau khi Nữ đế rời đi, đã không thể giữ được Băng Cung!” “Đứng dậy đi!” Vu Lan quay đầu vuốt ve vương tọa băng giá, đôi mắt đẹp lạnh như băng đao: “Có triều khởi thì có triều lạc, ngày nào bản đế khôi phục tu vi Tiên Đế, chính là lúc Băng Cung ta lần nữa chúa tể Bắc Vực.” “Chúng thần nguyện thề chết đi theo Nữ đế!!” Hai nữ tử ngân giáp vội vàng biểu trung, trong mắt tràn đầy sùng bái cuồng nhiệt.

“Đúng rồi!” Vu Lan đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt có chút không tự nhiên: “Phái vài người đến Tiên Minh theo dõi Tần Phong, nếu gặp phải nguy hiểm gì thì ra tay cứu người về đây.” “A?

Cứu Tần Phong!?” Hai nữ tử ngân giáp sững sờ, sau đó ngọn lửa bát quái bắt đầu bùng cháy.

“Các ngươi đừng có nghĩ lung tung!” Ánh mắt Vu Lan có chút né tránh: “Trước khi bản đế thức tỉnh, từng tiến vào thế giới Trùng Đồng của Tần Phong, ở bên trong từng thấy một gốc Tiên Thiên Linh Căn, nếu bản đế không đoán sai, Đại Tiên Thiên Chí Bảo của Tần Phong chính là đến từ gốc Tiên Thiên Linh Căn này." "Cái gì?

Tiên Thiên Linh Căn!!" Hai nữ tử ngân giáp chấn động: "Ý của Nữ đế là, trong tay Tần Phong có thể không chỉ có một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo!?" "Chuyện này là chắc chắn!" Vu Lan quả quyết nói: "Dựa vào kinh nghiệm yêu nhau hơn mười năm của bản đế kiếp này với hắn, hắn đặc biệt thích ẩn mình sau màn làm hắc thủ, tuyệt đối sẽ không chủ động bại lộ át chủ bài của mình.

Mỗi khi hắn bại lộ át chủ bài, điều đó có nghĩa là hắn đã có át chủ bài lợi hại hơn." "Không thể nào!?" Một nữ tử ngân giáp khó tin nói: "Đó là Đại Tiên Thiên Chí Bảo, là chí bảo mà ngay cả Tiên Đế cũng phải động lòng đó!" "Đây cũng là điểm khiến bản đế có chút khó hiểu!" Vu Lan nhíu mày: "Dựa theo hiểu biết của bản đế về Tần Phong, hắn không thể nào vào lúc mình còn yếu ớt như vậy mà bại lộ Đại Tiên Thiên Chí Bảo, để mình rơi vào thế bị động như thế này.

Chẳng lẽ Đại Tiên Thiên Chí Bảo này là mồi nhử do hắn tung ra, tên tiện nhân này lại đang âm thầm mưu tính chuyện gì!?" "Mồi nhử!?" Hai nữ tử ngân giáp nhìn nhau, đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Phải biết rằng, Tần Phong mới phi thăng Tiên giới hơn một năm, cho dù hắn chủ động bại lộ Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không có thực lực đó để làm hắc thủ sau màn a!?

"Các ngươi đừng xem thường Tần Phong, thực lực của hắn vượt xa sức tưởng tượng của các ngươi!" Vu Lan dường như nhìn thấu sự nghi ngờ của hai người, nghiêm túc nói: "Đừng thấy hắn đứng đầu bảng thiên tư Khí tu, thứ ba mươi tám bảng thiên tư Võ tu, nhưng thiên phú thực sự của hắn lại mạnh hơn tên Long Ngạo Thiên kia rất nhiều." "Nữ đế, thuộc hạ có một câu không biết có nên nói hay không!” Một nữ tử ngân giáp thấy Vu Lan không phản đối, cẩn thận lên tiếng: “Thực ra xét về mọi mặt, Tần Phong không chỉ ở Tiên giới, mà dù nhìn khắp cả chư thiên vạn giới cũng là một tồn tại cực kỳ bá đạo, cũng là người đàn ông duy nhất xứng đôi với Nữ đế, huống hồ hai người kiếp này vốn đã là một đôi tình nhân.” “Đúng vậy, duyên phận do trời sắp đặt là lớn nhất!” Nữ tử ngân giáp còn lại cũng nhìn ra tâm tư của Vu Lan, vội vàng phụ họa: “Nữ đế, Tần Phong thật sự có thể gả, người không ngại suy nghĩ một chút…” “Ai thèm gả cho tên tiện nhân đó!” Vu Lan như bị nói trúng tim đen, lập tức thẹn quá hóa giận: “Bản đế là Hàn Nguyệt Tiên Đế chúa tể ức vạn sinh linh Bắc Vực, là tồn tại chí cao vô thượng, sao có thể giống như những nữ tử phàm trần kia chìm đắm trong tình cảm nam nữ!?” “Xin Nữ đế trách phạt!” Hai nữ tử ngân giáp giật nảy mình, mặt đầy kinh hãi quỳ xuống nhận lỗi.

“Bản đế tuyệt đối sẽ không thích tên tiện nhân đó!” Vu Lan tức giận lẩm bẩm, cũng lại lần nữa cảm nhận được cơn đau lòng.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ chọc giận Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại đến đau lòng, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Lan bảo bảo!?” Tần Phong không khỏi sững sờ, ngay sau đó liền trở nên buồn rầu.

Kể từ lần trước Lan bảo bảo thức tỉnh, hắn đã mất đi tin tức của nàng, cũng không biết nàng hiện đang ở đâu, có đang nỗ lực kiếm tiền làm của hồi môn hay không. *Ting* một tiếng!

Thiết bị truyền tin của Tần Phong đột nhiên vang lên, dọa hắn vội vàng liếc nhìn Tử Diên.

Chỉ thấy Tử Diên đang nằm ngủ say trên giường, làn da trắng nõn không chỉ còn vương lại vầng hồng chưa tan, mà còn có những giọt mồ hôi lấm tấm, tựa như một nhân viên văn phòng 007 vất vả về nhà sau khi tăng ca, toàn thân không còn chút sức lực nào.

“May mà không đánh thức nàng dậy!” Tần Phong vội vàng rón rén vén chăn lên, đợi đến khi ra khỏi cung điện mới dám xem tin nhắn.

Chỉ thấy tin nhắn do Tần gia thủy tổ gửi tới, trên đó viết rằng ông được bổ nhiệm làm chấp sự cấp một, hiện đang phụ trách quản lý một kho chứa trên Tiên Chú Phong.

“Thế này không ổn rồi!” Tần Phong xem xong tin nhắn, không khỏi lo lắng.

Sắp xếp Tần gia thủy tổ đến kho chứa làm chấp sự, chẳng khác nào để sinh viên đại học và đồ Tết vào chung một phòng, có thể xơi bao nhiêu quýt đường, hoàn toàn phụ thuộc vào việc năm nay mẹ mua bao nhiêu; có thể ăn bao nhiêu thịt khuỷu heo, quyết định bởi năm nay mẹ làm mấy cân.

Nghĩ đến đây – Tần Phong vội vàng gửi tin nhắn cho lão tổ tông, bảo ông nhất định phải kiềm chế bản thân.

Hắn không phải đã quên giấc mơ tư hữu hóa Tiên Minh, mà là nếu tiêm tinh hạm xảy ra vấn đề chất lượng gì, thì kế hoạch Nam Thiên Môn sau này chắc chắn sẽ bị gác lại.

Làm người tuyệt đối không thể vì nhỏ mất lớn!

“Yên tâm!” Tần gia thủy tổ gửi lại tin nhắn, tỏ vẻ mình biết chừng mực.

Ông đã đến kho chứa cấp một làm việc gần một tháng rồi, ngoài việc lấy một ít dược liệu quý giá để tặng quà, đi quan hệ của mình ra, cũng không làm chuyện gì quá đáng.

“À thì…” Tần Phong lập tức câm nín, không biết nên nói gì nữa.

“Tần Phong ca ca!!” Tiểu Nhu thấy Tần Phong bước ra khỏi cung điện, lập tức đẫm lệ lao vào lòng hắn.

Ngay sau đó liền bắt đầu tố cáo tên dược phiến tử Hữu Dung này, đã làm thế nào mà đào cả gốc thiên tài địa bảo mà nàng vất vả vun trồng, sau đó rửa sạch mang về nhà ngâm rượu.

“Không khóc, không khóc, Tiểu Nhu không khóc!” Tần Phong đau lòng ôm Tiểu Nhu vào lòng, không quên nhẹ giọng an ủi: “Lát nữa Tần Phong ca ca sẽ đi tìm Hữu Dung, đánh cho cô ta một trận ra trò, giúp tiểu Nhu muội muội của ta trút giận…” “Hay là… thôi đi!” Tiểu Nhu nghe đến việc đánh Hữu Dung, lòng lập tức mềm nhũn.

“Em chính là quá lương thiện rồi!” Tần Phong nhìn cô bé đáng thương trong lòng, quyết định phải bồi thường cho nàng thật tốt.

Chỉ thấy song đồng của hắn bắt đầu thay đổi, mở Trùng Đồng thả Tiêu Cửu Nương ra.

Chương 1302

Ngay sau đó lại bộc phát ra một lực hút kinh khủng, di dời Bồ Đề Cổ Thụ trong Trùng Đồng ra ngoài.

Theo Bồ Đề Cổ Thụ bị di dời ra khỏi Trùng Đồng, cung điện trên đỉnh núi dường như bị kéo vào một lãnh địa, không chỉ xuất hiện một vầng trăng tròn, mà còn có ánh sao lấp lánh đầy trời đêm.

“Đây là cái gì!?” Tiểu Nhu kinh ngạc đến mức đôi môi anh đào hé mở, ngẩng đầu nhìn Bồ Đề Cổ Thụ cao lớn.

Nàng chỉ cảm thấy mình đang đứng dưới gốc cây mà linh đài một trận trong sáng, phảng phất như thiên phú bị cưỡng ép tăng lên mấy vạn lần, những chuyện trước đây nghĩ không thông, bây giờ thoáng cái đã nghĩ thông suốt.

“Bệ hạ!!” Tiêu Cửu Nương mờ mịt mở mắt, thấy Tần Phong liền lập tức oán trách.

Vốn tưởng Tần Phong mang mình đi cùng là để tiện dập lửa bất cứ lúc nào, vì vậy nàng đã chuẩn bị rượu ngon món tốt trong thế giới Trùng Đồng, mỗi ngày còn kiên trì tắm rửa sạch sẽ, nhưng đợi mãi đợi mãi cũng không thấy Long Quân hỏa khí ngút trời đâu.

Chỉ có thể một mình ngồi dưới gốc Bồ Đề Cổ Thụ, tĩnh lặng cảm ngộ Tiên Thiên Đạo Thể của mình.

“Ngươi đúng là liều thuốc cứu mạng a!” Tần Phong an ủi một hồi, liền lấy ra một viên tiên tinh.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng ném tiên tinh ra xung quanh cung điện, ngay sau đó lại bấm ra từng đạo chỉ quyết cực kỳ phức tạp, bố trí một trận pháp trên đỉnh núi.

Trận pháp này tên là Huyền Linh Huyễn Trận, đến từ Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa!

Tuy không phải là trận pháp gì lợi hại, nhưng lại có thể che giấu khí tức của Bồ Đề Cổ Thụ, đồng thời tạo ra một ảo ảnh thật giả lẫn lộn.

“Thằng nhóc đó lại giở trò quỷ gì vậy!?” Các vị trưởng lão Tiên Minh nhíu mày, đồng loạt nhìn về phía Bạch Ngọc Kinh.

Ngay khoảnh khắc Tần Phong di dời Bồ Đề Cổ Thụ ra ngoài, họ đã cảm ứng được một tia khí tức quy tắc của đại đạo.

Nhưng khi họ nhìn về phía Bạch Ngọc Kinh, lại không thấy có vấn đề gì.

Không phải Huyền Linh Huyễn Trận mà Tần Phong bố trí lợi hại đến mức nào, mà là Bạch Ngọc Kinh vốn có Thiên Cương Thất Diệu Đại Trận mà không phải Tiên Vương cự đầu thì không thể phá, chỉ nhìn từ bên ngoài căn bản không thể phát hiện ra vấn đề gì.

“Xong rồi!” Tần Phong lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống tiên sơn bên dưới.

Chỉ thấy cung điện trên đỉnh núi vẫn là cung điện đó, nhưng Bồ Đề Cổ Thụ cao lớn vừa được di dời lại không thấy đâu nữa, chỉ có tự mình đặt chân lên đỉnh núi mới có thể thấy được phong cảnh thật sự và Bồ Đề Cổ Thụ.

“Đây là cái gì!?” Các nàng nghe thấy động tĩnh, nhao nhao chạy đến xem.

Đặc biệt là khi họ ở dưới gốc Bồ Đề Cổ Thụ, cảm nhận được thiên phú gia trì vạn lần, lập tức kích động ngồi xếp bằng dưới gốc cây, bắt đầu nhắm mắt tĩnh lặng cảm ngộ.

“Thỏ ta lên cơn rồi à!?” Tiểu Bạch nghe động tĩnh ra xem, phát hiện mọi người vậy mà đều đang tu luyện.

Vốn định đến dưới gốc cây cùng mọi người nỗ lực, kết quả lại như bị học tra nhập thể, đầu óc trống rỗng.

“Chắc chắn là cách thỏ ta mở ra không đúng!” Tiểu Bạch lại lấy ra một quyển bí tịch võ học, cố gắng nhồi nhét kiến thức vào đầu.

Nhưng sau hai phút rưỡi nỗ lực, nó lại lặng lẽ gấp sách lại.

Mặc dù mỗi chữ nó đều nhận ra, nhưng ghép lại với nhau thì lại không nhận ra nữa, cũng khiến nó hiểu ra trên đời không có việc gì khó, chỉ cần chịu từ bỏ, nó vẫn là một chú thỏ đáng yêu ngây thơ vô tội.

“Học?

Học cái con khỉ!” Tiểu Bạch tiện tay vứt luôn bí tịch đi, nhảy lên vai Tần Phong tiếp tục ké kinh nghiệm.

Lúc này – Tần Phong thấy các nàng đều đang bận tu luyện, liền mang theo Tiểu Bạch rời khỏi Bạch Ngọc Kinh.

“Chủ thượng!!” Phụng Thiên thấy Tần Phong ra ngoài, vội vàng tiến lên ôm quyền hành lễ.

“Ừm!” Tần Phong gật đầu chào hỏi, sau đó hỏi: “Gần đây có tin tức gì về Lâm huynh của ta không!?” “Có!” Phụng Thiên thành thật trả lời: “Theo lời bạn của thuộc hạ ở biên khu Đông Vực, Lâm Tam hiện đang ở cùng Thất trưởng lão, đã trên đường trở về Tiên Minh rồi.” “Sao họ lại ở cùng nhau!?” Tần Phong rõ ràng sững sờ, đầu óc có chút không theo kịp.

Dựa theo nội dung nhìn thấy khi sử dụng Thiên Cơ Tạp lúc trước, Thất trưởng lão đáng lẽ là mỹ nữ sư tôn của Diệp Thần, hơn nữa còn được hệ thống chứng nhận, bây giờ sao lại dính líu đến Tiểu Tam Tam rồi!?

Chẳng lẽ thật sự là thiên mệnh khó chống lại, không thoát khỏi định luật kỵ sư diệt tổ, xung sư nghịch đồ, truyền đạo giải hoặc!?

“Bẩm chủ thượng!” Phụng Thiên tiếp tục nói: “Nghe nói là kiếm ý của Lâm Tam đã kinh động đến Thất trưởng lão, vì vậy Thất trưởng lão nổi lòng yêu tài nên đã mang y về, còn có Diệp Thần cũng theo Thất trưởng lão cùng trở về.” “Diệp Thần!?” Tần Phong càng thêm ngơ ngác.

Theo lý mà nói, bây giờ danh tiếng của Diệp Thần giegei đã thối hoắc, còn đắc tội với Long Ngạo Thiên đệ nhất Tiên giới, đáng lẽ không có môn phái nào thu nhận loại cặn bã này mới phải.

“Chuyện này thì ta không biết!” Phụng Thiên lắc đầu, sau đó lại nói: “Nhưng Lâm Tam này quả thật rất mạnh, nghe nói y đã chống đỡ được dưới uy áp của Long Ngạo Thiên trong ba hơi thở, còn mắng chửi hắn một trận ngay trước mặt, bây giờ cả Tiên giới đều đang đồn, Lâm Tam là người đàn ông có gan nhất Tiên giới.” “Giống chuyện Tiểu Tam Tam sẽ làm!” Tần Phong lộ ra nụ cười vui mừng.

Chỉ cần Tiểu Tam Tam một lòng giữ vững xích tử chi tâm này, vậy thì hắn sớm muộn cũng có thể thực hiện được tự do điểm phản diện.

“Dũng cảm vậy sao!?” Tiểu Bạch mặt đầy kinh ngạc: “Long Ngạo Thiên không nổi giận, cứ thế để người ta đi sao!?” “Làm sao có thể!!” Phụng Thiên vội vàng nói: “Nghe nói Long Ngạo Thiên lúc đó tức đến xanh mặt, nhưng Thất trưởng lão đã quyết đoán, tiện tay cho nổ tung một chiếc Thiên Chu, lúc này mới có thể mang theo Lâm Tam và Diệp Thần cùng nhau trốn thoát.” “Thiên Chu còn có thể dùng như vậy sao!?” Tần Phong trong lòng thầm kêu hay lắm, nhưng vẻ mặt lại có chút tiếc nuối.

Vốn tưởng hào quang của Long Ngạo Thiên có thể áp chế Diệp

Thần đến chết, ai ngờ hắn ta lại mượn hào quang của Tiểu Tam Tam mà trốn thoát thành công.

“Thất trưởng lão đã dùng như vậy!” Phụng Thiên gật đầu tiếp tục nói: “Nghe nói Long Ngạo Thiên sau đó tức đến mức nổi trận lôi đình, liền dẫn binh xông vào địa giới Tiên Minh chúng ta bắt người, hiện tại Nhị trưởng lão đã mang theo ba chiếc Thiên Chu, hơn ba mươi vị Tiên Vương, cùng với hơn một vạn Thiên Huyền Vệ đi chi viện rồi, không chừng có thể khai chiến bất cứ lúc nào.” “Đều là do Diệp Thần gây họa!” Tần Phong mặt đầy căm phẫn nói: “Nếu không phải hắn, sao lại xảy ra chuyện như vậy!?” “A!?” Phụng Thiên lập tức đờ người như khúc gỗ.

Gần đây vì chuyện đại thần tài vụ, hắn đã chủ động liên lạc với hạ giới.

Tuy vẫn chưa giải quyết được vấn đề báo cáo chi tiêu, nhưng lại biết được ân oán giữa Tần Phong và Diệp Thần từ họ, cũng đại khái đoán ra là Tần Phong đứng sau đổ nước bẩn cho Diệp Thần.

Cho nên đầu sỏ gây họa căn bản không phải Diệp Thần, mà là vị Tần Phong vô hại trước mắt này.

“Không được!” Tần Phong chính khí lẫm liệt nói: “Ta phải đi nói cho mọi người biết tin này, để mọi người biết Diệp Thần là loại súc sinh gì…” “Chủ ngân của thỏ ta nói đúng!” Tiểu Bạch cũng chính khí lẫm liệt: “Diệp Thần chính là một tên súc sinh, suốt ngày không làm chuyện người!!” “Ặc…” Phụng Thiên rất cạn lời nhìn một người một thỏ, nhất thời không phân biệt được rốt cuộc ai mới là súc sinh.

Rất nhanh – Trong Tiên Minh bắt đầu nổi lên tin đồn, tất cả đều là tin tức về Diệp Thần.

“Nghe gì chưa?

Diệp Thần cùng Thất trưởng lão trở về rồi!” “Diệp Thần?

Chẳng lẽ là Diệp Thần cắm sừng Long Ngạo Thiên!?” “Không sai, chính là hắn, Thất trưởng lão đã mang hắn từ biên khu trở về!” “Không phải chứ?

Tại sao Thất trưởng lão lại mang loại người này về!?” “Người này có thể chống đỡ trong vòng vây của Long Ngạo Thiên hơn nửa năm, ngươi nói xem tại sao!?” “Ta thừa nhận Diệp Thần quả thực lợi hại, nhưng nhân phẩm của hắn không được a!” “Loại cặn bã này mà đến Tiên Minh chúng ta, ta còn không yên tâm cho vợ ra ngoài nữa.” “Phản đối, phản đối, Tiên Minh chúng ta không thể chỉ nhìn thiên phú, mà còn phải xem nhân phẩm nữa!” “…” Theo tin đồn không ngừng lan truyền, các đệ tử có đạo lữ bắt đầu hoảng sợ.

Ngay cả Long Ngạo Thiên được xưng là đệ nhất Tiên giới cũng bị Diệp Thần cắm sừng, sau đó còn không làm gì được Diệp Thần, nếu Thất trưởng lão thật sự mang Diệp Thần về chẳng phải là dẫn sói vào nhà sao!?

Còn có rất nhiều nữ đệ tử của Tiên Minh sau khi nghe tin, cũng nhao nhao tham gia vào đội quân phản đối.

Chương 1303

Họ không muốn sống trong lo sợ, càng không muốn chung hội chung thuyền với loại cặn bã như Diệp Thần.

“Hắt xì…” Diệp Thần không khỏi hắt hơi một cái, có cảm giác bị thứ gì đó bẩn thỉu bám lấy.

Khi hắn quay đầu lại, thấy Lâm Tam đang ở không xa nhìn chằm chằm mình, kiếm ý toàn thân bắt đầu cuộn trào, thanh Vô Trần Kiếm trong tay dường như có thể xuất vỏ bất cứ lúc nào.

Keng một tiếng!!

Chỉ thấy ngón cái của Lâm Tam khẽ búng, Vô Trần Kiếm lập tức lộ ra một đoạn thân kiếm.

“Lâm Tam, ngươi muốn làm gì!?” Diệp Thần sợ hãi vội vàng nhảy dựng lên: “Ta cảnh cáo ngươi đừng có làm bừa, bây giờ Long Ngạo Thiên đang ở gần đây tìm chúng ta, nếu ngươi động thủ sẽ lập tức bại lộ vị trí, đến lúc đó ngươi cũng không thoát được đâu!” “Quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm!” Lâm Tam nghiêm túc nói: “Thay vì để mặc loại súc sinh như ngươi tiếp tục tàn hại chúng sinh, ta thà cùng ngươi đồng quy vu tận!!” Lời vừa dứt, keng một tiếng!!

Chỉ thấy tốc độ rút kiếm của Lâm Tam nhanh như chớp, một vệt kiếm quang trắng xóa nhanh chóng xé rách hư không.

“Đậu má, ngươi chơi thật à!” Diệp Thần không nhịn được văng tục, vội vàng lấy ra một cây trường thương để chống đỡ. *Keng* một tiếng, tóe lửa!

“Ặc…” Diệp Thần phát ra một tiếng rên trầm, chỉ cảm thấy cánh tay tê rần.

Nhưng Lâm Tam không cho hắn cơ hội thở dốc, Vô Trần Kiếm trong tay bộc phát ra một đạo kiếm mang sắc bén, đâm ra với tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

“Kiếm đạo thật lợi hại!” Thất trưởng lão đứng bên cạnh không ngăn cản, lặng lẽ nhìn Lâm Tam vung kiếm tấn công.

Mặc dù kiếm pháp hiện tại của Lâm Tam trong mắt nàng đầy rẫy sơ hở, nhưng căn cơ lại được xây dựng vô cùng vững chắc, đặc biệt là chiêu Nhất Kiếm Đoạn Vạn Cổ mà y đã sử dụng lần trước, tiềm lực ẩn chứa trong đó càng là vô cùng vô tận.

Đối mặt với một khối ngọc thô hoàn mỹ như Lâm Tam, nàng lập tức có ý định thu y làm đồ đệ.

Còn về Diệp Thần… Nàng đã liên lạc với các trưởng lão khác, biết được kế hoạch dùng hắn để thu hút hỏa lực, cho nên cũng không cần quan tâm đến cảm nhận của hắn.

Bùm một tiếng!!

Lâm Tam chém ra một kiếm, đánh bay Diệp Thần.

“Mẹ nó…” Diệp Thần tuy trong lòng tức giận, nhưng lại không thể không nén giận xuống.

Bởi vì hắn đã cảm nhận được sự hiểm ác của Tiên giới, không còn nhiệt huyết xốc nổi như Lâm Tam nữa, chỉ có thể phòng ngự một cách vô cùng bị động, sợ gây ra động tĩnh quá lớn sẽ dẫn Long Ngạo Thiên đến.

“Chết đi!” Lâm Tam chớp lấy cơ hội, một kiếm nhanh chóng đâm ra.

“Không ổn!!” Sắc mặt Diệp Thần đột nhiên thay đổi, muốn né đã không kịp nữa rồi.

“Tất cả dừng tay!!” Thất trưởng lão đưa tay ngọc ra khẽ điểm một cái, trói chặt Lâm Tam tại chỗ.

“Tiền bối!!” Lâm Tam như thanh niên phẫn nộ nhập thể nói: “Diệp Thần này ở hạ giới giết người như ngóe, không việc ác nào không làm, còn làm nhục vợ con người khác, khắc chữ lên người ta, là một tên súc sinh chính hiệu, Tiên Minh các người sao có thể bao che cho loại súc sinh này!?” “Ta không phải, ta không có, hắn nói bậy!!” Diệp Thần vội vàng phủ nhận ba lần, tỏ vẻ mình bị oan uổng.

“Đủ rồi!!” Thất trưởng lão lười để ý đến hai người, tiện tay vung lên cuốn lấy hai người rồi đi.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khoảnh khắc ba người rời đi, tiếng nổ vang tai đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy một đám mây hình nấm khổng lồ bốc lên, giống như mùa hè năm ấy của nhà Nhật lùn, năng lượng kinh khủng như bão tố càn quét trời đất, khắp con phố đâu đâu cũng thấy người quen (chín rục).

“Cái gì!?” Lâm Tam trong lòng cả kinh, bất giác quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy trong hư không xuất hiện mấy vạn con Tiên Yêu Đại Bằng, trên mỗi con Tiên Yêu Đại Bằng đều đứng một người, mặc chiến giáp màu bạch kim, tay cầm trường thương bạch kim.

Chính là đội trưởng Thái Ất Kim Tiên của Chiến Thần Điện!!

Còn có mấy ngàn người mặc chiến giáp màu tử kim, là tiểu BOSS cấp Tiên Quân của Chiến Thần Điện.

“Tìm thấy rồi, giết!!” Mấy vạn chiến sĩ không chút do dự, điều khiển Tiên Yêu Đại Bằng nhanh chóng truy đuổi.

Ầm ầm ầm!!

Hư không chấn động kịch liệt, như sông dài cuồn cuộn không ngừng.

Khí thế cuồn cuộn đáng sợ khiến người ta kinh hồn bạt vía, sát khí kinh khủng càng hội tụ lại một chỗ, phảng phất như ngưng tụ thành một cỗ máy giết chóc vô tình, thần cản giết thần, phật cản giết phật.

“Làm sao bây giờ!?” Diệp Thần mặt đầy kinh hãi, sớm đã bị dọa mất mật.

Mặc dù Thất trưởng lão có tu vi Chuẩn Tiên Đế cảnh, nhưng đối mặt với nhiều cao thủ Chiến Thần Điện như vậy, rõ ràng không có nhiều tinh lực dư thừa để bảo vệ hắn.

Ngay lúc này – Cũng không biết là do kịch bản yêu cầu, hay là hào quang của Diệp Thần khởi động.

Chỉ thấy trên bầu trời phía trước, vô số sấm sét gào thét lao ra, hóa thành lôi long chiếu sáng trời đất, ngay sau đó ba chiếc Thiên Chu khổng lồ chậm rãi tiến đến, khí thế kinh khủng khiến trời đất cũng phải run rẩy.

“Cuối cùng cũng đến rồi!!” Thất trưởng lão thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không phải đơn độc tác chiến.

“Chiến Thần Điện gan lớn thật!” Giọng nói uy nghiêm vô thượng của Nhị trưởng lão vang vọng khắp trời đất: “Dám vô cớ xâm phạm địa giới Tiên Minh ta, giết, không chừa một mống!!” “Tuân pháp chỉ của Nhị trưởng lão!!” Tiếng hô vang dội đồng thanh, như tiếng rồng ngâm vang vọng khắp bầu trời.

Ngay sau đó liền thấy mấy vạn Thiên Huyền Vệ cưỡi hạc bay lên không, từng thanh tiên kiếm như sao băng xé rách hư không, còn có hơn ba mươi vị Tiên Vương cũng ra tay mạnh mẽ, năng lượng kinh khủng dường như muốn làm nứt vỡ cả bầu trời này.

“Đây chính là chiến tranh của Tiên giới!!” Lâm Tam ngơ ngác nhìn cảnh này, nội tâm càng lâu không thể bình tĩnh.

Hắn cảm thấy mình lúc này giống như một con kiến, tận mắt chứng kiến chiến tranh hạt nhân của thế giới loài người, không ngừng tác động đến thần kinh và thế giới quan của hắn… Ầm ầm ầm!!

Khí tức thiêu đốt cả bầu trời cuộn trào trong biển lửa, nhìn từ xa, cả thiên địa đều bắt đầu vặn vẹo.

Chỉ thấy người của Tiên Minh xông vào đám đông, khởi động chế độ tàn sát điên cuồng, năng lượng khủng bố như bão táp càn quét đất trời, còn có đủ loại quy tắc đại đạo tung hoành. "Giữ vững trận hình!!" Người của Chiến Thần Điện đều là những kẻ thiện chiến, đối mặt với Tiên Minh hung hãn mà không hề nao núng.

Chỉ thấy từng người bọn họ ánh mắt kiên định, dù biết rõ đối diện đều là cao thủ, vẫn không hề có ý định xoay người bỏ chạy, siết chặt trường thương trong tay rồi giao chiến.

Thế nhưng thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp họa!

Chương 1304

Do hai bên đột nhiên khai chiến không hề báo trước, phạm vi lại lớn đến vậy, nên có rất nhiều tu luyện giả bị cuốn vào. "Cứu mạng, cứu mạng a!!" "Không, ta còn chưa muốn chết!!" "Con ơi, con của ta, ai tới cứu con ta với!!" "Tướng công, đừng bỏ ta lại!!" "………" từng tiếng kêu thảm thiết, bị tiếng nổ vang rền che lấp. "Diệp Thần, đều là chuyện tốt ngươi làm đấy!!" Đôi mắt Lâm Tam lập tức đỏ ngầu, quyết tâm giết Diệp Thần càng thêm kiên định. "Sao lại là ta!?" Diệp Thần phát điên ngay tại chỗ, trong lòng ấm ức không nói nên lời.

Gia đình ơi!!

Ai hiểu cho tôi không!!

Vừa đến Tiên giới đã bị Tần Phong cưỡng ép mở chế độ địa ngục, mặc cho y giải thích thế nào cũng không ai tin, người duy nhất hiểu y là Dịch Thiên Cơ thì giờ lại sống chết không rõ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công châm ngòi một trận đại chiến, nhận được 300 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ly gián quan hệ hai đại Thiên Mệnh, khiến ân oán không ngừng gia tăng, nhận được 200 vạn điểm phản diện!" "Lại đánh nhau rồi à!?" Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, trong lòng tràn đầy ngưỡng mộ.

Người ta là Thiên Tuyển Chi Tử, từ lúc sinh ra đã là muốn làm gì thì làm nấy, không giống hắn cả đời này như đi trên băng mỏng, sợ rằng chỉ một chút bất cẩn là rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục. "Chủ thượng!!" Phụng Thiên đột nhiên mở miệng nói: "Ta vừa nhận được tin, Tam trưởng lão sai người đến tìm ngài tới Tiên Chú Phong diện bích tư quá." "Lão già này có thôi đi không vậy!" Tần Phong rất cạn lời nói: "Ta đã diện bích tư quá trên Bạch Ngọc Kinh rồi, sao còn muốn bắt ta tới Tiên Chú Phong diện bích tư quá nữa, không thể linh hoạt một chút sao!?" "Tam trưởng lão là người như vậy đó…" Phụng Thiên cũng bất đắc dĩ nói: "Lão nhân gia trước nay luôn nghiêm khắc với đệ tử, có thể nói là không nể mặt ai, hay là chúng ta vẫn nên đến Tiên Chú Phong đi!?" "Không cần để ý đến lão!" Tần Phong thản nhiên nói: "Hiện tại Tiên Minh đang trong thời buổi rối ren, ngoại có Chiến Thần Điện, nội có Lăng Tiêu Cung, đám cao tầng đều bận đến tối mắt tối mũi, căn bản không có thời gian quản chúng ta!" Nói xong… Tần Phong quay người trở về Bạch Ngọc Kinh, hoàn toàn không có ý định đi làm.

Hình ảnh chuyển đổi, đại điện Tiên Minh.

Đúng như Tần Phong đã nói, Tiên Minh hiện đang trong thời buổi rối ren.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Thánh Mẫu sau khi nhận được tin tức Tiên Minh và Chiến Thần Điện khai chiến, lập tức chạy tới đại điện Tiên Minh, ý đồ nhân cơ hội này ép Đại trưởng lão giao ra Thập Nhị Tinh Thần Châu. "Đại trưởng lão, bản hậu khuyên ngươi nên suy nghĩ cho kỹ!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu với dáng vẻ nắm chắc phần thắng nói: "Hiện tại Tiên Minh và Chiến Thần Điện đã giao chiến, muốn toàn thân trở ra căn bản là không thực tế, nếu không nhận được sự hỗ trợ từ Lăng Tiêu Cung chúng ta, chỉ dựa vào các ngươi Tiên Minh căn bản không thể nào chống đỡ được cuộc tấn công của Long Ngạo Thiên." Nói xong… Khóe miệng Lăng Tiêu Thánh Mẫu không nhịn được mà nhếch lên.

Ả không thể nào ngờ được Tiên Minh lại đưa ra một quyết định ngu xuẩn như vậy, không chỉ phái Thất trưởng lão đi bảo vệ tên súc sinh Diệp Thần kia, còn phái Nhị trưởng lão đi chi viện cho Thất trưởng lão, cuối cùng trực tiếp châm ngòi cho đại chiến giữa Tiên

Minh và Chiến Thần Điện. "Khinh người quá đáng!!" Các trưởng lão Tiên Minh không thể che giấu được sự tức giận trong lòng, không ngờ Lăng Tiêu Thánh Mẫu lại vô liêm sỉ đến vậy. "Yên lặng!" Đại trưởng lão vẫn hai tay chống cằm, duy trì tư thế ngồi của đại lão, ánh mắt bình thản không chút gợn sóng nói: "Thánh Mẫu đây là muốn bội tín bội nghĩa, đâm sau lưng đồng minh sao!?" "Không sai!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu cũng không giả vờ nữa, giọng nói đanh thép hữu lực: "Vì Thập Nhị Tinh Thần Châu của vong phu, bản hậu cho dù mang danh bội tín bội nghĩa, cũng không hề hối tiếc." "Mẫu hậu!" Mộng Dao Tiên Tử sắc mặt không tốt nói: "Người làm vậy không sợ đẩy Lăng Tiêu Cung vào cảnh vạn kiếp bất phục sao?

Người nghĩ rằng Long Ngạo Thiên công phá Tiên Minh rồi, kẻ tiếp theo hắn đối phó sẽ là ai!?" "Bản hậu biết ngươi muốn nói cái gì môi hở răng lạnh!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu lạnh lùng nói: "Nhưng bản hậu muốn nói là, các ngươi Tiên Minh hiện tại đã không còn đường lui rồi, còn Lăng Tiêu Cung chúng ta vẫn còn đường lui là đầu hàng, bản hậu hỏi các ngươi có dám đánh cược với bản hậu một ván này không." "Ngươi…" Các vị trưởng lão trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không làm gì được đối phương.

Bây giờ đối phương ngay cả mặt mũi cũng không cần nữa, đường đường là một trong tam đại siêu cấp thế lực của Tiên giới mà lại nghĩ đến chuyện đầu hàng, bọn họ thật sự không có cái mặt dày đó để cược với ả ván này.

Chỉ có thể đồng loạt nhìn về phía Đại trưởng lão, xem thử ông còn có cách nào không. "Thánh Mẫu!!" Đại trưởng lão đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén như ma thần nói: "Hiện tại không chỉ Tiên Minh ta, mà cả Lăng Tiêu Cung của ngươi đều đã rơi vào thế cờ, ngươi thật sự cho rằng mình muốn rút là có thể rút ra được sao!?" "Ngươi bớt ở đây giả vờ giả vịt đi!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu bị nhìn đến trong lòng có chút hoảng, nhưng vẫn cố gắng ổn định tinh thần nói: "Bây giờ các ngươi Tiên Minh đã không còn đường lui, nếu không muốn Tiên Minh vong trong tay các ngươi, thì hãy trả Thập Nhị Tinh Thần Châu lại cho Lăng Tiêu Cung ta." "Thánh Mẫu nói đúng, chúng ta Tiên Minh quả thực không còn đường lui!" Đại trưởng lão thẳng thắn thừa nhận, ngay sau đó ánh mắt đột nhiên lóe lên một tia điên cuồng nói: "Nhưng Tiên Minh chúng ta có năng lực kéo Lăng Tiêu Cung cùng xuống địa ngục, chỉ cần tiền tuyến truyền về tin lão Nhị và tiểu Thất vẫn lạc, chúng ta Tiên Minh lập tức lái Thiên Chu đến Chiến Thần Điện tự bạo, năm vị trưởng lão còn lại và minh chủ, sẽ dẫn theo ức vạn đệ tử Tiên Minh tấn công Lăng Tiêu Cung ở Bắc Vực." "Ngươi, ngươi là một tên điên!!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu trong lòng run lên một cái, ngay sau đó bắt đầu hoảng loạn.

Vốn tưởng rằng lần này có thể dễ dàng nắm thóp đám cao tầng Tiên Minh, ép bọn họ giao ra Thập Nhị Tinh Thần Châu, nhưng ai ngờ Đại trưởng lão lại chơi trò cá chết lưới rách với ả.

Mặc dù Tiên Minh không thể một mình chống lại Long Ngạo Thiên, nhưng tuyệt đối có năng lực kéo bọn họ xuống nước. "Không hổ là lão đại!" Các trưởng lão lập tức lộ ra nụ cười, chỉ muốn hỏi Lăng Tiêu Cung có dám theo không. "Hừ!!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu không có cách đối phó, chỉ có thể tức giận rời khỏi đại điện. "Mụ già này thật tức chết người!" Tam trưởng lão sắc mặt âm lãnh nói: "Nếu không phải vì đại cục, bản đế sớm đã cho mụ một gậy rồi!" "Đúng là tức chết người!" Các trưởng lão khác gật đầu tán thành, cũng đã chịu đủ Lăng Tiêu Thánh Mẫu rồi. "Chuyện của Lăng Tiêu Cung giải quyết xong rồi, nên bàn chính sự của Tiên Minh chúng ta thôi!" Ngũ trưởng lão lon ton chạy đến trước mặt Đại trưởng lão, ra sức nịnh nọt nói: "Lão đại, ngài xem chuyện con trai ta thăng lên tự liệt…" "Thăng tự liệt!?" Các trưởng lão ngay tại chỗ cạn lời.

Vốn tưởng rằng người thông minh như lão Ngũ, có thể nhìn ra Tần Phong là đang nói bậy để thoát tội, ai ngờ ông ta lại ngây ngô tin là thật.

Hơn nữa, cho dù Tiền Đa Đa thật sự xả thân vì người, công lao cũng không đủ để thăng lên đệ ngũ tự liệt a! "Lão Tam!" Đại trưởng lão trực tiếp lờ đi: "Cái tên Triệu Trường Sinh kia biểu hiện trong Trấn Yêu Tháp thế nào?

Có phải thật sự ẩn giấu thực lực không!?" "Triệu Trường Sinh!?" Mộng Dao Tiên Tử lập tức lẩm bẩm một tiếng, mất hai giây rưỡi cuối cùng cũng nhớ ra đối phương.

Khi đó ngoài Tần Phong là tên nổi bật dám ngủ với bà bà của nàng, quả thực có một tên đệ tử nội môn tên Triệu Trường Sinh, mọi chuyện cũng đều do Tần Phong xin công cho Triệu Trường Sinh mà ra. "Không phải, lão đại…" Ngũ trưởng lão lập tức sốt ruột, còn muốn nói thêm gì đó. "Không nhìn thấu!" Tam trưởng lão lập tức mở miệng cắt ngang, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tiểu tử này từ khi vào Trấn Yêu Tháp, chưa từng gặp phải yêu thú lợi hại nào, không biết là do vận khí hắn tốt, hay là hắn cố ý né tránh những yêu thú lợi hại đó." "Lão Tam…" Ngũ trưởng lão rất bất mãn, mở miệng muốn khiển trách một chút. "Vận khí tốt!?" Tây trưởng lão cũng mở miệng cắt ngang, nhíu mày nói: "Trong Trấn Yêu Tháp giam giữ mấy trăm vạn con yêu thú, thấp nhất cũng là Kim Tiên cảnh, trong đó còn có đại yêu Tiên Vương cảnh, chỉ dựa vào vận khí thật sự có thể tránh được những yêu thú này sao!?" "Không phải, lão Tây ngươi…" Ngũ trưởng lão ở một bên tức đến không chịu được, tỏ vẻ không ai lại đi bắt nạt người như vậy. "Cho nên mới nói là không nhìn thấu a!" Tam trưởng lão trực tiếp chọn cách lờ đi, rất bất đắc dĩ nói: "Đệ tử được phái đi theo dõi hắn báo cáo, mỗi ngày hắn đều gặp phải yêu thú, nhưng đều là yêu thú Kim Tiên cảnh cấp thấp nhất, hơn nữa đánh nhau rất vất vả, cuối cùng đều phải trải qua một trận ác chiến mới miễn cưỡng giết được." "Các ngươi cố ý…" Ngũ trưởng lão trong lòng tức không chịu nổi, tỏ vẻ mình là một người sống sờ sờ đây. "Diễn đó!" Lão Lục lại lần nữa cắt ngang, vẻ mặt chắc chắn nói: "Khi còn ở Linh Chi bí cảnh, tiểu tử họ Triệu này hai kiếm giết hai con yêu thú Kim Tiên cảnh, động tác gọi là gọn gàng dứt khoát, ngay cả thở mạnh cũng không hề." "Lão Lục, sao ngươi cũng…" Ngũ trưởng lão trong lòng tràn đầy ấm ức, phảng phất như bị tra nam phản bội. "Diễn sao!?" Tam trưởng lão không chút đồng tình, lại nhíu mày cắt ngang nói: "Người khác đều tìm mọi cách thể hiện thực lực của mình, để tranh thủ thêm tài nguyên tu luyện trong Tiên Minh, nhưng hắn lại ẩn giấu mình sâu như vậy, rốt cuộc hắn muốn làm gì!?" "Các ngươi…" Ngũ trưởng lão trong lòng lạnh toát, bắt đầu nhớ lão Nhị và tiểu Thất rồi. "Mỗi người có chí hướng riêng, không cần phải suy đoán!" Đại trưởng lão ánh mắt bình thản không gợn sóng nói: "Có người thích phô trương, có người thích khiêm tốn, có người đến thế gian này là để dương danh lập vạn, cũng có người đến thế gian chỉ để cảm nhận cuộc sống, chỉ cần hắn không làm ra chuyện phản bội Tiên Minh, thì vẫn là đệ tử của Tiên Minh chúng ta." "Thôi được!" Thấy Đại trưởng lão đã nói vậy, các trưởng lão cũng không tiếp tục truy cứu. "Triệu Trường Sinh!?" Mộng Dao Tiên Tử yên tĩnh ngồi một bên lắng nghe, cũng nảy sinh một tia tò mò đối với Triệu Trường Sinh.

Là con gái của minh chủ Tiên Minh, con dâu của Lăng Tiêu Cung, từ nhỏ đã thấy quá nhiều sự lừa gạt, tranh quyền đoạt thế, chưa từng thấy người nào có thực lực mà không tranh không giành như Triệu Trường Sinh. "Cuối cùng cũng thảo luận xong!" Ngũ trưởng lão phảng phất như thấy được mùa xuân, vội vàng mặt dày hỏi: "Lão đại, ngài xem chuyện con trai ta thăng lên tự liệt…" "Không có việc gì, mọi người cứ về chuẩn bị đi!" Đại trưởng lão lại lần nữa lờ đi nói: "Phải để cho Lăng Tiêu Thánh Mẫu cảm nhận được quyết tâm của chúng ta, cảm nhận được dũng khí dám lật bàn của chúng ta, ép ả phải cùng Tiên Minh chúng ta cùng tiến cùng lùi." "Vâng!" Các trưởng lão vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, chuẩn bị sẵn sàng cho một trận tử chiến đến cùng. "Lão Tây, chờ đã!" Ngũ trưởng lão thấy mọi người định đi, vội vàng kéo Tây trưởng lão gần nhất lại nói: "Trước đây không phải ngươi nói cái gì mà kế hoạch Tiêm Tinh Hạm, Nam Thiên Môn sao?

Tiểu đệ ta với tư cách là trưởng lão của Tiên Minh muốn giúp ngươi gánh vác một phần." "Tự liệt?

Tự liệt gì!?" Tây trưởng lão lập tức tỉnh táo lại nói: "Trưởng lão à, Tiên Minh chúng ta hiện đang trong thời khắc sinh tử tồn vong, cấp bách cần một vị Bát trưởng lão trẻ tuổi để khích lệ lòng người." "Ai da, lão Tây, ngươi đúng là cho ta một bất ngờ lớn a!" Ngũ trưởng lão lập tức cười không khép được miệng, lại quay đầu nhìn sang các trưởng lão khác. "Ai!!" Các trưởng lão bất đắc dĩ thở dài một hơi, phát hiện ra tiền thật sự có thể thông thần.

Mặc dù bọn họ cũng không muốn đồng ý, nhưng không chịu nổi đối phương cho quá nhiều, mà đó cũng là thứ Tiên Minh cần nhất hiện nay. "Phong Tiền Đa Đa làm Thánh Tử!" Đại trưởng lão cuối cùng cũng mở miệng nói: "Lần này Tiền Đa Đa xả thân vì người, cứu được đồng môn sư đệ, phong làm Thánh Tử của Tiên Minh chúng ta." "Thánh Tử!?" Ngũ trưởng lão lập tức không vui.

Tiền gia bọn họ không thể một nhà hai trưởng lão thì thôi đi, sao bỏ tiền ra mà ngay cả một cái tự liệt cũng không mua được!?

Chương 1305

"Ngũ ca!" Mộng Dao Tiên Tử vội vàng ra hiệu bằng mắt, bảo đối phương mau thấy tốt thì thu.

Tự liệt của Tiên Minh đều là những siêu cấp yêu nghiệt dựa vào bản lĩnh xoay chuyển càn khôn, nếu thật sự để ông ta bỏ tiền mua được, sau này làm sao phục chúng, các trưởng lão còn uy nghiêm gì nữa!? "Thôi được!" Ngũ trưởng lão lòng không cam tình không nguyện, bỏ tiền ra mua một cái chức vị Thánh Tử.

Hình ảnh chuyển đổi, trên Bạch Ngọc Kinh.

Tần Phong nhìn về phía các nữ nhân dưới gốc Bồ Đề Cổ Thụ, từng người từng người toàn thân đều lấp lánh tinh quang.

Không giống với tốc độ tu luyện chậm chạp trước kia, lúc này khí tức của bọn họ tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, ngắn ngủi mấy ngày đã lần lượt đột phá đến Địa Tiên chi cảnh. "Ức…" Tiểu Nhu không nhịn được mà phát ra một tiếng rên rỉ.

Chỉ thấy tiên khí nồng đậm không ngừng tràn vào cơ thể nàng, và điên cuồng du tẩu trong tứ chi bách hài, đau đến mức nàng suýt nữa thì ngất đi.

Nhưng theo thời gian trôi qua, thân thể cũng phát sinh biến hóa kinh thiên động địa, ngũ quan trở nên nhạy bén hơn, tư duy trở nên rõ ràng hơn, da dẻ non mịn như trẻ sơ sinh, còn có từng đạo quang vận tôn lên khí chất của nữ thần. "Đây chính là Không Linh Thánh Thể sao!?" Tần Phong lập tức quay đầu nhìn qua.

Chỉ thấy Tiểu Nhu bị quy tắc đại đạo bao bọc xung quanh, hoa cỏ cây cối bốn phía cũng theo đó mà nở rộ, ngay cả Bồ Đề Cổ Thụ cũng phảng phất như được tái sinh, mọc ra rất nhiều chồi non xanh biếc.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn được ‘ý nan bình’ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, khiến độ hảo cảm tăng lên, nhận được 5 vạn điểm phản diện!" "Đôi khi thật ghen tị với ‘ý nan bình’ của Diệp Thần giegie!" Tần Phong không nhịn được mà thở dài thườn thượt: "Không giống như ‘ý nan bình’ của ta, là chờ hết năm này qua năm khác, cũng không đợi được núi lửa của nhà Nhật Bổn phun trào…" Rầm một tiếng!!

Tiểu Nhu thành công ngưng tụ ra tiên nhân chi thể, cũng chính thức đột phá đến Địa Tiên chi cảnh. "Lợi hại quá!" Tiểu Nhu mở mắt ra, tràn đầy vẻ vui mừng.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng trong cơ thể đang cuộn trào một luồng sức mạnh to lớn, cũng có thể cảm nhận được sự biến đổi thay da đổi thịt của bản thân, cả người càng được đại đạo bao bọc, mỗi cử động đều toát ra đạo vận thần bí. "Đúng là người trước trồng cây, người sau hóng mát a!" Tần Phong không nhịn được mà cảm khái một tiếng, cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của câu nói này.

Hắn ở Tiên giới lăn lộn hơn một năm trời, mới miễn cưỡng đột phá đến Chân Tiên cảnh sơ giai, còn bọn họ dưới sự hỗ trợ của Bồ Đề Cổ Thụ và Bạch Ngọc Kinh, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã đột phá đến Địa Tiên chi cảnh.

Cho dù là đột phá đến Chân Tiên chi cảnh, cũng chỉ cần hơn mười năm thời gian.

Nếu phối hợp với Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, thời gian tu luyện có thể rút ngắn xuống còn hai năm rưỡi. "Tần Phong ca ca!" Tiểu Nhu tu luyện xong thấy Tần Phong ở cách đó không xa, đôi mắt to lập tức cong thành vầng trăng khuyết chạy tới. "Tiểu Nhu muội muội, có thích cây Bồ Đề Cổ Thụ này không!?" Tần Phong trong nháy mắt biến thành đại ca tri kỷ, xoa đầu đối phương nói: "Đây chính là món quà ta chuẩn bị cho muội, sau này muội không cần lo lắng nữa, Hữu Dung sẽ không đào nó đi ngâm rượu đâu, nếu chị ta còn dám làm bậy, ta sẽ bắt chị ta đi muối dưa cải." "Tần Phong ca ca, huynh đối với Tiểu Nhu thật tốt quá!" Trong mắt Tiểu Nhu ánh lên sự trong trẻo và ngây ngô của một sinh viên đại học, hoàn toàn không nhận ra mình đã trở thành lao động miễn phí. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của 'ý nan bình' Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 5 vạn điểm phản diện!" "Mới có 5 vạn!?" Tần Phong trong lòng lập tức không vui.

Thiên Tuyển Chi Tử nhà người ta đều là gặp khó khăn càng chiến càng dũng, nhưng Diệp Thần giegie hễ gặp khó khăn là lại nhụt chí, cấp bậc không tiến mà còn lùi, phụ lòng tất cả kỳ vọng của hắn. "Hử?!" Diệp Thần nghi hoặc nhìn xung quanh, dường như nghe thấy tiếng lòng của tên khốn nào đó.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, năng lượng thiêu đốt cả bầu trời cuộn trào trong hư không.

Chỉ thấy Tiên Minh và Chiến Thần Điện điên cuồng chém giết lẫn nhau, trên bầu trời là sấm sét vô tận gào thét, mặt đất không chịu nổi xung kích mà nứt ra từng vết nứt dữ tợn. "Trận chiến của tiên nhân, khủng bố đến nhường này!" Trong mắt Lâm Tam tràn đầy vẻ chấn động, nội tâm càng không thể bình tĩnh trong một thời gian dài.

Nếu không phải Thất trưởng lão đưa bọn họ lên Thiên Chu, đừng nói hắn hiện tại chỉ có tu vi Địa Tiên cảnh sơ giai, cho dù là tu vi Chân Tiên cảnh cũng sẽ bị dư chấn đánh cho không còn một mảnh vụn. "Đừng có gánh nặng tâm lý gì cả!" Thất trưởng lão đi đến bên cạnh Lâm Tam, đôi môi anh đào khẽ mở nói: "Không phải bọn họ mạnh mẽ như thần linh, mà là ngươi tu luyện chưa đủ trăm năm, còn bọn họ đều là những lão quái vật đã tu luyện mấy vạn năm, mạnh hơn ngươi là chuyện rất bình thường." "Đa tạ tiền bối chỉ giáo!" Lâm Tam vội vàng ổn định tâm thần, cung kính chắp tay hành lễ. "Tiểu tử này chính là Lâm Tam sao!?" Nhị trưởng lão cũng quay đầu nhìn qua, trong ánh mắt cũng mang theo một tia tán thưởng.

Mặc dù ông là nghe đệ tử nói về Lâm Tam, cũng là lần đầu tiên gặp mặt Lâm Tam, nhưng từ luồng hạo nhiên chính khí cuộn trào trên người hắn, liền biết hắn và mình có một đoạn duyên sư đồ. "Nhị ca!" Thất trưởng lão phảng phất như nhìn thấu suy nghĩ của Nhị trưởng lão, không để lộ cảm xúc đứng chắn trước mặt Lâm Tam, mở miệng hỏi: "Bây giờ Long Ngạo Thiên e rằng đã nhận được tin tức, huynh cảm thấy hắn sẽ đưa ra quyết định gì?

Là rút quân chọn cách nhẫn nhịn, hay là cùng Tiên Minh chúng ta triệt để xé rách mặt mũi khai chiến!?" "Theo như bản đế hiểu về Long Ngạo Thiên…" Nhị trưởng lão thu hồi ánh mắt, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hắn không chỉ là một kẻ tâm cao khí ngạo, mà còn là một kẻ cực kỳ tự phụ, có thù đều báo ngay tại chỗ, tuyệt đối không để qua đêm." "Có thù báo ngay tại chỗ!?" Diệp Thần trong lòng lập tức hoảng hốt, sợ rằng Tiên Minh sẽ giao mình ra. "Đều là lỗi của ngươi!" Lâm Tam lập tức phóng ánh mắt giết người qua, hận không thể tát chết Diệp Thần ngay tại chỗ.

Nếu không phải tên súc sinh Diệp Thần này gây rối với vợ người ta, Long Ngạo Thiên sao lại cứ bám riết không tha, hắn không dám tưởng tượng, trận chiến giữa Tiên Minh và Chiến Thần Điện sẽ liên lụy đến bao nhiêu sinh mệnh vô tội. "Ta đệt…" Diệp Thần cả người sắp phát điên, nghi ngờ Lâm Tam chắc chắn có bệnh gì đó.

Y đã nói mấy trăm lần không phải mình làm, nhưng Lâm Tam thà tin cái mồm thối của tên khốn Tần Phong, cũng không chịu tin y là người bị hại. "Chẳng lẽ trận chiến này thật sự không thể tránh khỏi!?" Thất trưởng lão nhíu mày, tâm tình cũng có chút phiền não.

Mặc dù nàng đã sớm muốn cùng Long Ngạo Thiên một trận, báo thù cho vị hôn phu đã chết của mình, nhưng đó đều là dựa trên cơ sở có thể thắng, nàng sẽ không bị thù hận che mờ hai mắt mà đi nộp mạng. "Cho nên lão đại đã đi một nước cờ hiểm!" Nhị trưởng lão thở ra một hơi nói: "Ông ấy lúc phái ta đến chi viện cho muội, cũng đã phái người tiết lộ tin tức cho Tâm Ngữ Tiên Tử của Tô gia, cả Tiên giới có thể khuyên được Long Ngạo Thiên, e rằng cũng chỉ có vị Tâm Ngữ Tiên Tử này thôi." "Tâm Ngữ Tiên Tử của Tô gia!?" Thất trưởng lão có chút thất thần lẩm bẩm, trong đầu hiện ra một bóng hình tuyệt mỹ.

Hình ảnh chuyển đổi, trên Long Chu. "Khốn kiếp!!" Long Ngạo Thiên nhìn chiến báo trong tay, mặt đầy phẫn nộ xé nát nó: "Tiểu nhi Diệp Thần sỉ nhục bản đế, Tiên Minh cũng muốn chen vào náo nhiệt, vậy thì đánh!!" "Đế quân, xin hãy suy nghĩ lại!" Hồng Liên vội vàng khuyên nhủ: "Hiện tại chúng ta khai chiến với Tiên Minh không chiếm được chút ưu thế nào, làm không tốt còn tự đẩy mình vào vũng lầy chiến tranh…" "Câm miệng!!" Long Ngạo Thiên mặt đầy phẫn nộ cắt ngang: "Trận chiến này không phải bản đế muốn châm ngòi, là Tiên Minh châm ngòi, đã vậy thì họ muốn đánh, vậy thì cứ đánh, bản đế từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng sợ ai." "Ngạo Thiên!!" Một giọng nói dịu dàng như nước vang lên, khiến Long Ngạo Thiên trong nháy mắt nguôi giận.

Chỉ thấy một nữ tử tuyệt mỹ mặc y phục hoa lệ, dáng người thướt tha đi vào.

Nàng có dung mạo thanh lệ, mày như núi xa, mắt sáng như sao, khóe môi hơi cong, mang theo một nụ cười như gió xuân ấm áp.

Mái tóc dài như thác nước chảy trên vai, da trắng nõn không tì vết, phảng phất như thổi là sẽ vỡ.

Dáng người nhẹ nhàng phiêu dật, như một cơn gió là có thể mang nàng đi, toàn thân toát ra một luồng khí tức thanh nhã thoát tục, khiến người ta không khỏi vì nàng mà xiêu lòng. "Bái kiến Tâm Ngữ Tiên Tử!" Hồng Liên và những người khác vội vàng hành lễ, trong lòng cũng thở phào một hơi.

Mặc dù Long Ngạo Thiên chưa từng chấp nhận Tâm Ngữ Tiên Tử trên hành động, nhưng trong lòng sớm đã công nhận đối phương, cũng là nữ nhân duy nhất hiện tại có thể khuyên được Long Ngạo Thiên.

Chương 1306

"Sao nàng lại đến đây!?" Long Ngạo Thiên thu lại vẻ mặt nóng nảy, khôi phục lại phong thái của Chiến Thần Tiên giới. "Đến để khuyên huynh suy nghĩ lại!" Tâm Ngữ Tiên Tử dựa vào quan hệ thân mật của hai người, đi thẳng vào vấn đề: "Mặc dù huynh được mệnh danh là Tiên Đế mạnh nhất Tiên giới, nhưng tốc độ phát triển của Chiến Thần Điện quá nhanh, nền tảng không thể sâu dày bằng Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung, một khi huynh bị cuốn vào, những người bên dưới tất sẽ tổn thất thảm trọng, huynh cũng không muốn thấy chuyện này xảy ra đúng không…" "Chuyện này…" Long Ngạo Thiên lộ vẻ do dự, rõ ràng chưa từng cân nhắc đến vấn đề này.

Trước đây hắn làm việc hoàn toàn theo sở thích của mình, nhưng bây giờ nhìn lại mới đột nhiên phát hiện, bên cạnh mình không biết từ lúc nào đã tụ tập một đám người lớn.

Nói cách khác… Hắn có thực lực một chọi hai ở đường trên, nhưng lại không thể ngăn cản đối phương đẩy lẻ nhà chính của mình.

Trừ khi hắn có thực lực áp đảo đối phương, có thể nhanh chóng kết thúc trận chiến, và về nhà bảo vệ nhà chính, nếu không những người bên cạnh hắn tất sẽ vì sự bốc đồng của hắn mà chết thảm. "Ngạo Thiên!" Tâm Ngữ Tiên Tử tiếp tục khuyên nhủ: "Mặc dù Chiến Thần Điện hiện tại xưng bá Nam Vực của Tiên giới, nhưng chính huynh cũng nên biết rõ, các thế lực chỉ là e ngại uy thế của huynh, chứ không phải thật tâm kính sợ Chiến Thần Điện." "Đúng vậy, Đế quân!" Hồng Liên cũng vội vàng mở miệng khuyên nhủ: "Hiện tại trong Chiến Thần Điện những người cùng huynh gây dựng giang sơn đã không còn nhiều, đệ tử mới chiêu mộ cũng chưa hoàn toàn trưởng thành, chúng ta hiện tại nên tiếp tục nghỉ ngơi dưỡng sức, tăng cường nền tảng của mình, chứ không phải vội vàng đi tìm Tiên Minh quyết chiến." "Nghỉ ngơi dưỡng sức!?" Long Ngạo Thiên không nói gì, chỉ cảm thấy tâm tình sốt ruột.

Hắn tự nhiên biết lợi ích của việc nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng bọn họ nghỉ ngơi được, Tâm Nhan lại không chờ được, vừa nghĩ đến nữ nhân mình yêu nhất bị Diệp Thần tùy ý sỉ nhục, hắn liền cảm thấy cả người sắp phát điên. "Ngạo Thiên!" Tâm Ngữ Tiên Tử dịu dàng an ủi: "Ta biết huynh bây giờ rất đau khổ, nhưng chính vì đau khổ, nên càng cần phải nhẫn nhịn, nếu không không chỉ không cứu được Tâm Nhan tỷ tỷ, mà còn khiến mọi người cùng rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm." "Nhẫn nhịn!?" Long Ngạo Thiên phảng phất như nhận được mật mã chính xác, trong mắt dấy lên một luồng hận ý ngút trời.

Hôm nay nhẫn nhịn… là để tương lai dồn sức một lần nuốt chửng toàn bộ bọn chúng! "Cuối cùng cũng khuyên được rồi!" Tâm Ngữ Tiên Tử trong lòng thở phào một hơi.

Mặc dù nàng từ xa chạy đến khuyên nhủ, là vì tốt cho Long Ngạo Thiên, nhưng bên trong cũng ẩn giấu một chút tư tâm của nàng.

Rõ ràng là nàng cùng Long Ngạo Thiên một đường chiến đấu mới có được ngày hôm nay, dựa vào cái gì phải nhường vị trí Thiên Hậu cho một nữ tử phàm trần!?

Chỉ vì cô ta gặp được Long Ngạo Thiên sớm hơn!?

Bây giờ vị Tâm Nhan tiểu thư kia bị người ta làm bẩn, cho dù cô ta là bạch nguyệt quang của Long Ngạo Thiên, cũng không có tư cách tranh giành vị trí Thiên Hậu với mình, từ nay về sau Long Ngạo Thiên sẽ thuộc về một mình nàng. "Vậy mà khuyên được rồi sao!?" Hồng Liên liếc nhìn Tâm Ngữ Tiên Tử, cảm thấy nữ nhân này không hề đơn giản.

Nhưng không có cách nào!

Long Ngạo Thiên chính là thích kiểu này!

Cùng một lời nói từ miệng Tâm Ngữ Tiên Tử nói ra, hoàn toàn khác với từ miệng bọn họ nói ra.

Hình ảnh chuyển đổi, tiền tuyến chiến trường.

Chỉ thấy hai bên vẫn đang quên mình chém giết, tiếng nổ vang đinh tai càng không dứt bên tai.

Mặc dù chiến sĩ của Chiến Thần Điện thiện chiến, cũng chiếm ưu thế về số lượng, nhưng Tiên Minh lần này xuất động toàn là cao thủ, tấn công mãnh liệt khiến Chiến Thần Điện tổn thất thảm trọng.

Tút… Một tiếng tù và đột nhiên vang lên, khiến toàn trường mọi người đều giật mình. "Là tù và rút lui của Chiến Thần Điện!!" Nhị trưởng lão lập tức lộ vẻ vui mừng, biết rằng lần này bọn họ đã cược đúng rồi.

Mặc dù việc rút lui của Chiến Thần Điện là để tương lai dồn sức một lần nuốt chửng bọn họ, nhưng hiện tại bọn họ quả thực đã tranh thủ được thời gian, cũng trấn áp được những thế lực đang rục rịch kia. "Rút lui!" Người của Chiến Thần Điện mặc dù trong lòng không cam tâm, nhưng vẫn tuân theo mệnh lệnh nhanh chóng rút lui. "Cuối cùng cũng rút lui rồi!" Diệp Thần kích động đến mức suýt khóc.

Từ khi y phi thăng đến Tiên giới, chưa từng được ngủ một giấc ngon, suốt ngày không phải đang trên đường chạy trốn, thì cũng là đang trên đường bị truy sát.

Bây giờ Long Ngạo Thiên bị ép rút quân, cuối cùng y cũng có thể ngủ một giấc ngon rồi. "Hù hù…" Thất trưởng lão nhìn các chiến sĩ đang rút lui, không nhịn được mà thở ra một hơi dài.

Bây giờ Long Ngạo Thiên đã chọn cách nhẫn nhịn, giúp bọn họ hoàn thành bước đầu trong kế hoạch chiến lược, tiếp theo chính là toàn lực điều giáo Tần Phong, để hắn nhanh chóng chuyển hóa thiên phú thành thực lực.

Tất nhiên… để Tần Phong có thể an toàn trưởng thành, còn cần dùng Diệp Thần để thu hút hỏa lực.

Lúc này – Long Ngạo Thiên đang đứng giữa hư không, nhìn chằm chằm vào Diệp Thần trên Thiên Chu.

Mặc dù hắn hiện tại rất muốn xông qua xé xác đối phương thành vạn mảnh, nhưng Tâm Ngữ Tiên Tử lại ở bên cạnh giữ chặt hắn, sợ hắn không khống chế được mà xông ra gây chuyện. "Ngạo Thiên, huynh đừng kích động!" Tâm Ngữ Tiên Tử vội vàng khuyên nhủ: "Mặc dù chúng ta lúc này không làm gì được Tiên Minh, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có cách." "Nói thế nào!?" Long Ngạo Thiên lập tức quay đầu, rất hứng thú với chủ đề này. "Về Đại Tiên Thiên Chí Bảo của Tiên Minh huynh hẳn đã nghe nói rồi đúng không!?" Tâm Ngữ Tiên Tử khẽ cười nói: "Hiện tại món Đại Tiên Thiên Chí Bảo này đã thu hút sự chú ý của toàn bộ Tiên giới, các thế lực cũng đang rục rịch, nhưng vì e ngại sự cường đại của Tiên Minh nên không ai dám đi đầu, chúng ta hoàn toàn có thể âm thầm hỗ trợ mấy thế lực để chúng ra mặt." "Ý nàng là gì!?" Long Ngạo Thiên nhíu mày, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Vừa mới khuyên hắn đừng khai chiến với Tiên Minh, bây giờ lại bảo hắn hỗ trợ mấy thế lực đi khai chiến với Tiên Minh, khiến hắn thật sự không hiểu trong đó có gì khác nhau. "Đương nhiên là khác rồi!" Tâm Ngữ Tiên Tử cười tủm tỉm nói: "Nếu huynh trực tiếp khai chiến với Tiên Minh, vậy thì Lăng Tiêu Cung tất sẽ ra tay, đạo lý môi hở răng lạnh ai cũng hiểu, nhưng nếu huynh âm thầm hỗ trợ mấy thế lực đi khiêu khích Tiên Minh, vậy thì Lăng Tiêu Cung chắc chắn sẽ không để ý, mà các thế lực khác thấy có người ra mặt, cũng tất sẽ có người hưởng ứng." "Bản đế hiểu rồi!" Long Ngạo Thiên bừng tỉnh nói: "Nàng là muốn để Tiên Minh khắp nơi bốc cháy, mệt mỏi đối phó, cuối cùng lộ ra vẻ mệt mỏi, rồi cho chúng một đòn chí mạng!?" "Không sai!" Tâm Ngữ Tiên Tử tiếp tục cười tủm tỉm nói: "Một khi Tiên Minh lộ ra vẻ mệt mỏi, chúng ta có thể một lần đánh tan, đến lúc đó có thể tiếp quản nền tảng của Tiên Minh để lớn mạnh bản thân." "Tốt, tốt, tốt!" Long Ngạo Thiên không nhịn được mà ngửa mặt lên trời cười lớn, tâm trạng phẫn nộ lập tức khá hơn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ép buộc Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo chọn cách nhẫn nhịn, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Nhẫn nhịn!?" Tần Phong vẻ mặt hơi sững sờ, trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức.

Vốn tưởng rằng Long Ngạo Thiên sẽ giống như một người đàn ông không chết không thôi, ai ngờ hắn cuối cùng lại chọn cách nhẫn nhịn, không phẫn nộ đến mức tiêu diệt Diệp Thần giegie.

Nhưng may mà hắn có hai tay chuẩn bị, có thể đem tin tức nói cho Tâm Nhan tiểu thư!

Hắn có thể dựa vào hào quang thắng một ván, nhưng mình tuyệt đối sẽ không chịu thiệt!

Ầm ầm ầm!!

Một tiếng nổ vang đột nhiên vang lên, Bạch Ngọc Kinh bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Thánh Mẫu xuất hiện bên ngoài Bạch Ngọc Kinh, ý đồ muốn phá vỡ Thiên Cương Thất Diệu Hộ Sơn Đại Trận. "Tần Phong, bản hậu biết ngươi đang ở nhà!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu mặt đầy sương lạnh nói: "Mau trả lại Thập Nhị Tinh Thần Châu, nếu không đừng trách bản hậu san bằng tiên sơn của ngươi." "Vãi chưởng!!" Tần Phong không nhịn được mà văng tục: "Mụ này ăn phải bao nhiêu măng đắng, mới có thể nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy chứ…" “Kẻ nào?!” Các cô gái đang tu luyện dưới gốc cây bị đánh thức, vô cùng bất mãn nhìn ra ngoài Bạch Ngọc Kinh.

Nhưng khi thấy đối phương là một người phụ nữ, lại còn là một người phụ nữ đã có chồng búi tóc cao, ai nấy đều có vẻ mặt quái lạ nhìn về phía Tần Phong, dường như đang hỏi có phải lại là nợ phong lưu do ngươi gây ra không.

“Không liên quan đến ta!!” Tần Phong vội vàng kéo Mộ Dung Tĩnh qua, để nàng mau chóng chứng minh giúp mình.

“Là Lăng Tiêu Thánh Mẫu!” Mộ Dung Tĩnh lập tức tức giận phồng má nói: “Bản tiểu thư chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy, đến nhà người ta làm khách mà lại còn kiêu ngạo hơn cả chủ nhà, bà ta tưởng mình là ai chứ?

Tần sư huynh dựa vào cái gì mà phải trả lại Thập Nhị Tinh Thần Châu?!” “Bà ta chính là Lăng Tiêu Thánh Mẫu?!” Ánh mắt các cô gái lập tức trở nên rõ ràng.

Chương 1307

Trong lúc Tần Phong bận giúp Điềm Điềm lấp hố trả nợ, bọn họ đã nghe Hữu Dung kể về vị Lăng Tiêu Thánh Mẫu này, cũng biết giữa bà ta và Tần Phong có ân oán gì.

“Không đúng!” Tần Phong đầy mặt nghi hoặc nói: “Tuy Thập Nhị Tinh Thần Châu xuất xứ từ Lăng Tiêu Cung, nhưng phản ứng của Lăng Tiêu Thánh Mẫu cũng quá lớn rồi thì phải?!” “Hửm?!” Mộ Dung Tĩnh đầu tiên là sững sờ, sau đó đôi mày liễu khẽ nhíu lại.

“Rất bình thường mà!” Điềm Điềm, cô nàng não yêu đương này, lên tiếng đầu tiên: “Thập Nhị Tinh Thần Châu là di vật của người chồng đã khuất của bà ấy, bà ấy muốn lấy lại để tưởng nhớ chồng mình, chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?!” “Nếu là ngươi thì đúng là rất bình thường!” Mộ Dung Tĩnh bực bội liếc mắt: “Nhưng bà ta là Lăng Tiêu Thánh Mẫu, Thánh nữ đời đầu của Thái Bạch Tiên Sơn, sau khi Đại cung chủ Lăng Tiêu Cung qua đời, một mình chống đỡ Lăng Tiêu Cung, bồi dưỡng ra một vị Tiên Đế, là một nữ cường nhân đấy.” “Ta hiểu rồi!” Điềm Điềm lập tức vỗ tay reo lên: “Ngươi muốn nói Lăng Tiêu Thánh Mẫu này căn bản không hề yêu phu quân của mình, bà ta chỉ đơn thuần muốn lấy lại Thập Nhị Tinh Thần Châu mà thôi!” “Ngươi nói thế có khác gì không nói đâu?!” Mộ Dung Tĩnh lại bực bội liếc mắt: “Bây giờ bà ta muốn lấy lại Thập Nhị Tinh Thần Châu, đến kẻ ngốc cũng nhìn ra được, điều chúng ta đang thảo luận là, nguyên nhân gì khiến một nữ cường nhân tâm trí kiên định như vậy lại nóng lòng muốn lấy lại Thập Nhị Tinh Thần Châu đến thế.” “Cái này còn cần thảo luận sao?!” Điềm Điềm tiếp tục phát ngôn ngốc nghếch: “Đó là Thập Nhị Tinh Thần Châu đó, phôi tiên khí cực phẩm, nếu là ta ta cũng liều mạng đòi lại!” “Hết cứu rồi!” Mộ Dung Tĩnh đau đầu xoa trán, hoàn toàn chịu thua cô nàng ngốc này.

Tuy phôi tiên khí cực phẩm có thể khiến Tiên giới điên cuồng, nhưng đối phương là thân mẫu của Lăng Tiêu Tiên Đế, thuộc về tồn tại ở đỉnh chuỗi thức ăn, một món phôi tiên khí cực phẩm tuyệt đối không thể khiến bà ta điên cuồng đến mức này.

Không chỉ công khai uy hiếp các vị trưởng lão Tiên Minh, mà còn chạy tới tận nơi đập cửa nhà Tần Phong.

Soạt một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong vung tay lấy ra Thập Nhị Tinh Thần Châu, chúng lơ lửng giữa không trung như mười hai ngôi sao.

“Đây là Thập Nhị Tinh Thần Châu?!” Ánh mắt mọi người lập tức bị thu hút, nhao nhao nhìn về phía mười hai viên tinh châu.

“Không sai, đây chính là Thập Nhị Tinh Thần Châu!” Tần Phong nhìn mười hai viên tinh châu, mở miệng hỏi: “Các ngươi thấy Lăng Tiêu Thánh Mẫu điên cuồng như vậy, là do ‘ý của túy ông không ở trong rượu’, hay là trong Thập Nhị Tinh Thần Châu này có bí mật gì?!” “Bí mật?!” Các cô gái lập tức hứng thú, bắt đầu kiểm tra Thập Nhị Tinh Thần Châu.

“Chẳng lẽ thật sự có bí mật gì sao?!” Tần Phong nhìn mười hai viên tinh châu, cảm thấy cũng không phải không có khả năng.

Dù sao thứ này cũng là thiên mệnh pháp bảo của Diệp Thần ca ca, bên trong ẩn giấu bí mật gì đó tuyệt đối là hiện tượng bình thường.

Thế nhưng, với tư cách là Thiên Mệnh Đại Phản Phái, hắn lật qua lật lại xem xét nửa ngày cũng không nhìn ra bên trong ẩn giấu bí mật gì, cứ như thể hắn không xứng được biết bí mật này vậy.

“Sao lại phân biệt đối xử thế?!” Tần Phong lập tức không vui.

Hắn quyết định cho dù để Thập Nhị Tinh Thần Châu mục nát trong tay cũng kiên quyết không trả lại cho Diệp Thần ca ca để gã đổi đời.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang tai lại vang lên, Bạch Ngọc Kinh cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Tuy Bạch Ngọc Kinh tự có Thiên Cương Thất Diệu Hộ Sơn Đại Trận, phi Tiên Vương cự đầu không thể phá, nhưng Lăng Tiêu Thánh Mẫu lại có tu vi Tiên Vương cảnh thực thụ, cộng thêm những pháp bảo cao cấp mà bà ta sở hữu nhờ địa vị cao quý, tuyệt đối có thể cưỡng ép phá tan Thiên Cương Thất Diệu Hộ Sơn Đại Trận.

“Mụ già này khinh người quá đáng!!” Các cô gái trong nháy mắt nổi giận.

Không chỉ muốn chiếm không Thập Nhị Tinh Thần Châu, mà còn dám đập cửa nhà bọn họ.

“Đây là bắt nạt người thật thà mà!” Sắc mặt Tần Phong cũng trầm xuống, vung tay lấy ra Trảm Tiên Hồ Lô.

Nhưng với tư cách là phản phái, hắn dường như không có tư cách để trang bức vả mặt, còn chưa kịp hô khẩu quyết “xin mời bảo bối quay người”, năm vị trưởng lão của Tiên Minh đã giáng lâm.

Chỉ thấy sắc mặt năm vị trưởng lão âm trầm đến cực điểm, không hề nể mặt Lăng Tiêu Thánh Mẫu chút nào, trực tiếp phóng ra uy áp của mình đè xuống.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất, uy áp cuồn cuộn như muốn khiến thiên địa hoàn toàn chìm đắm.

"Phụt!!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cũng lập tức suy yếu.

Tuy bà ta có tu vi Tiên Vương cảnh, nhưng đối diện lại là năm vị Chuẩn Tiên Đế, cho dù bà ta có pháp bảo hộ thân lợi hại đến đâu cũng không thể chống lại uy áp kinh khủng mà bọn họ phóng ra.

"Thánh Mẫu!!" Tam Trưởng lão sắc mặt âm trầm nói: "Tiên Minh chúng ta xem ngài là khách quý, nhưng ngài lại hết lần này đến lần khác ra tay với đệ tử của Tiên Minh, thật sự xem Tiên Minh chúng ta dễ bắt nạt, hay là cho rằng mấy lão già chúng ta không nhấc nổi đao nữa rồi?!" "Có giỏi thì các ngươi giết bản hậu đi!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu lau vết máu nơi khóe miệng, không hề sợ hãi nói: "Hôm nay bản hậu nói rõ ở đây, chỉ cần Tần Phong một ngày không trả lại Thập Nhị Tinh Thần Châu, bản hậu sẽ một ngày không dừng lại." "Đậu má!!" Các vị trưởng lão trong lòng vô cùng tức giận, hận không thể lao lên cho bà ta một gậy.

"Mẫu hậu, người rốt cuộc muốn làm gì?!" Mộng Dao tiên tử cố nén giận nói: "Lẽ nào người thật sự muốn phá hoại liên minh hai nhà, trơ mắt nhìn Lăng Tiêu Cung mà phu quân đã vất vả gầy dựng bị hủy diệt sao?!" "Câm miệng!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu hừ lạnh một tiếng: "Bản hậu muốn làm gì, còn chưa đến lượt con gà không biết đẻ trứng như ngươi xen mồm!" "Người, người…" Mộng Dao tiên tử trong lòng đầy tủi thân, nước mắt bắt đầu lưng tròng.

"Phu nhân nói vậy là không đúng rồi!" Tần Phong thong thả bước ra, nghiêm túc nói: "Chuyện có thể đẻ trứng hay không là của hai người, lỡ như con trai của người không được, chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?!" "Chủ ngân thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch nhảy lên vai Tần Phong, nói tiếp: "Đẻ trứng là chuyện của hai người, nếu con trai bà không được, chúng ta có thể làm theo quy củ giang hồ, bỏ chút tiền tìm một chàng trai khỏe mạnh đẹp trai để mượn giống, đảm bảo không làm lỡ việc hương hỏa thừa kế nhà bà.” “Khụ khụ…” Các đệ tử nghe thấy động tĩnh chạy tới, nghe vậy lập tức bị nước bọt sặc cho ho sặc sụa.

Bọn họ thật sự không hiểu nổi, một con thỏ đáng yêu như vậy, sao lại mọc ra cái miệng thế không biết… “Mượn giống?!” Mộng Dao tiên tử lập tức quên đi tủi thân, ngây người tại chỗ, rất lâu không thể hoàn hồn.

“Ngươi thấy chủ ngân thỏ ta thế nào?!” Tiểu Bạch chỉ biết đi ngược đời, bắt đầu chào hàng bằng giọng nói non nớt: “Không chỉ đẹp trai, thiên phú mạnh, mà còn trẻ trung khỏe mạnh, hỏa lực dồi dào, lại còn có ‘cây ngô to bằng ba ba’, tuyệt đối là lựa chọn số một để mượn giống, hôm nay gặp được chính là duyên phận, không cần 998, cũng không cần 98, chỉ cần 9.8 tỷ cực phẩm tiên tinh là có thể mang về nhà.” “Cái tên thích thể hiện này!” Các vị trưởng lão không nhịn được xoa trán thở dài, xem như hoàn toàn chịu thua con thỏ này.

“Ta không quen con thỏ này!” Tần Phong gào thét trong lòng, cảm thấy mình không còn trong sạch nữa.

Hắn chỉ là ngứa mắt với bộ mặt kiêu ngạo của Lăng Tiêu Thánh Mẫu, nên mới đứng ra bênh vực cho Mộng Dao tiên tử, tuyệt đối không có ý định bán mình đi mượn giống.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ có linh sủng trêu chọc ‘Giải Ngữ Hoa’ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Ta sẽ không cúi đầu trước đồng tiền, chỉ có ngẩng cao đầu!” Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, ánh mắt vẫn kiên định, tỏ vẻ mình là một đệ tử Nho gia đứng đắn.

“Câm miệng!!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu nổi giận tại chỗ, hận không thể cắn chết một người một thỏ này.

“Phu nhân, người đừng có gánh nặng tâm lý gì cả!” Tần Phong không những không thu liễm, ngược lại còn nói tiếp: “Tuy cháu trai không phải ruột thịt, nhưng nó gọi người là bà nội, nói cho cùng vẫn là Lăng Tiêu Cung các người lời to, không dưng có được một đứa cháu trai lớn!” “Chủ ngân thỏ ta nói đúng!” Tiểu Bạch đọc vè như đọc rap: “Bà đừng có gánh nặng tâm lý, chính vì thế mới nói, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, cháu trai lớn khó tìm khó cầu, vì để gia nghiệp được kế thừa, cái mũ xanh cỏn con có là gì!!” “Vần ghê!” Đệ tử vây xem ngày càng đông, đứng một bên xem rất hứng thú.

“Ơ…” Mộng Dao tiên tử lúng túng đứng tại chỗ, nhất thời không biết phải làm sao.

Tuy một người một thỏ đang nhắm vào mẹ chồng nàng, nhưng mở miệng ngậm miệng đều là giúp nàng mượn giống, hoàn toàn không xem xét tâm trạng của người trong cuộc là nàng.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ trêu chọc ‘Giải Ngữ Hoa’ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Lại vào túi 20 vạn!” Tần Phong trong lòng sướng rơn.

Tuy hắn đến giờ vẫn chưa nhìn ra Mộng Dao tiên tử là ‘Giải Ngữ Hoa’ của ai, nhưng chỉ cần không ảnh hưởng đến tốc độ kiếm điểm phản diện của hắn thì mặc kệ là của ai.

“Ngươi, ngươi…” Lăng Tiêu Thánh Mẫu bị tức đến ngực phập phồng.

Tuy bà ta chuyên đến tìm Tần Phong, nhưng vừa nghe thấy giọng nói của hắn, liền mất đi lý trí giống như Võ Tắc Thiên.

“Bà yên tâm!” Tiểu Bạch tiếp tục tấn công: “Thỏ ta là thương hiệu lâu năm hơn chục năm, uy tín tuyệt đối có bảo đảm, ai dùng qua cũng khen tốt, đến nay chưa có một đánh giá tiêu cực nào, bất kể phải đổ bao nhiêu mồ hôi, đảm bảo nhà bà mượn giống thành công.” “Phóng túng!!” Lửa giận của Lăng Tiêu Thánh Mẫu không thể kìm nén được nữa, uy áp Tiên Vương kinh khủng bộc phát trong nháy mắt.

“Ái chà, dọa thỏ ta rồi!” Tiểu Bạch sợ hãi hét lên một tiếng, vội vàng chui vào lòng Tần Phong.

“Phóng túng!!” Năm vị trưởng lão của Tiên Minh cũng tức giận quát lên, một lần nữa phóng ra uy áp Chuẩn Tiên Đế.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất, uy áp cuồn cuộn như muốn khiến thiên địa hoàn toàn chìm đắm.

“Phụt!!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu lại phun ra một ngụm máu tươi, khí tức lại lần nữa suy yếu.

“Thánh Mẫu!!” Đệ tử Lăng Tiêu Cung đi theo thấy vậy, vội vàng lo lắng xông lên kiểm tra.

Chương 1308

“Có giỏi thì các ngươi giết bản hậu đi!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu đẩy mọi người ra, quát lớn: “Bản hậu vừa nãy đã nói rồi, chỉ cần Tần Phong một ngày không trả lại Thập Nhị Tinh Thần Châu, bản hậu sẽ một ngày không dừng lại.” “Khinh người quá đáng!” Các vị trưởng lão đều giận không thể át, nhao nhao quay đầu nhìn về phía Đại Trưởng lão.

Bây giờ Lăng Tiêu Thánh Mẫu đã rõ ràng muốn vô sỉ đến cùng, nhưng ngại thân phận của bà ta lại không thể đánh, không thể mắng, chỉ có thể kỳ vọng Đại Trưởng lão thu phục được mụ đàn bà vô lại này.

“Cứ bắt nạt các ngươi đấy thì sao!!” Thái độ của Lăng Tiêu Thánh Mẫu vẫn cứng rắn, nhưng trong lòng lại vô cùng căng thẳng.

Tuy kế hoạch của Đại Trưởng lão khiến bà ta cảm thấy một trận lạnh lẽo, nhưng để bà ta cứ thế từ bỏ lại thật sự không cam lòng, vì vậy bà ta quyết định liều mình đánh cược thêm một lần nữa.

“Thánh Mẫu!!” Đại Trưởng lão như nhìn thấu suy nghĩ của Lăng Tiêu Thánh Mẫu, ánh mắt bình lặng không gợn sóng nói: “Tiên Minh ta cần là minh hữu cùng tiến cùng lùi, chứ không phải tiểu nhân vô sỉ đâm sau lưng, nếu ngài không phân biệt được sự khác biệt trong đó, Tiên Minh ta thà không cần minh hữu này, hôm nay bản đế trước mặt mọi người tuyên bố, từ nay về sau Tiên Minh ta và Lăng Tiêu Cung…” “Sao có thể?!” Lòng Lăng Tiêu Thánh Mẫu chấn động mạnh, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Trước khi đánh cược bà ta đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, duy chỉ không nghĩ đến Đại Trưởng lão sẽ trả lời dứt khoát như vậy, lẽ nào ông ta không sợ sau khi giải trừ liên minh sẽ bị Chiến Thần Điện lần lượt đánh bại sao?!

Giờ khắc này — Lăng Tiêu Thánh Mẫu hoảng sợ, vội vàng lớn tiếng ngăn cản.

“Đợi đã!!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu vội vàng mở miệng ngắt lời, không còn vẻ mạnh mẽ như trước nữa.

Tuy trong lòng bà ta cảm thấy Đại Trưởng lão đang ra vẻ, không thể nào giải trừ quan hệ minh hữu giữa hai bên, nhưng nhìn tốc độ nói không hề dừng lại của Đại Trưởng lão, lòng bà ta cũng dần dần bắt đầu hoảng loạn.

Cuối cùng, trái tim bà ta không chịu nổi, bất đắc dĩ chọn giơ cờ trắng đầu hàng.

“Thánh Mẫu!!” Đại Trưởng lão đứng trên cao nhìn xuống, vẻ mặt uy nghiêm nói: “Đây đã không phải lần đầu tiên, nhưng bản đế hy vọng là lần cuối cùng, đừng thách thức giới hạn của Tiên Minh chúng ta nữa.” “Được, lần cuối cùng!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu lòng không cam tâm, nhưng không còn cách nào khác.

Bởi vì không đồng ý có nghĩa là, hoặc bị Chiến Thần Điện lần lượt đánh bại, hoặc bị Tiên Minh kéo đi chôn cùng, căn bản không cho phép bà ta nói một tiếng không.

“Hù hù…” Sắc mặt Đại Trưởng lão vẫn bình lặng không gợn sóng, nhưng trong lòng lại thở phào một hơi dài.

Ông thừa nhận mình có thành phần đánh cược, nhưng may mắn là ván cược này ông đã thắng!

“Cứ thế là xử lý xong?!” Các vị trưởng lão vẻ mặt hơi sững sờ, có chút sùng bái nhìn về phía Đại Trưởng lão.

Vốn tưởng gặp phải loại đàn bà vô lại này sẽ rất đau đầu, không ngờ Đại Trưởng lão lại dễ dàng xử lý được.

“Lão đại quả là lão đại!” Tây Trưởng lão vội vàng nịnh nọt: “Chẳng trách ông ấy có thể làm Đại Trưởng lão, cái tầm nhìn này, cái thủ đoạn này, lợi hại thật!” “Có gì ghê gớm đâu!” Tam Trưởng lão chua lè nói: “Nếu ta làm Đại Trưởng lão, cũng làm được như vậy, không tin, chúng ta cùng nhau bãi miễn lão đại, chọn bản đế làm Đại Trưởng lão làm cho các ngươi xem.” “Ơ…” Các trưởng lão liếc mắt một cái, để ông ta tự mình từ từ cảm nhận.

“Cứ thế là kết thúc rồi?!” Tần Phong ngơ ngác đứng tại chỗ.

Vốn tưởng đây sẽ là một màn kịch trang bức vả mặt triệt để, ai ngờ hắn vừa nói hai câu thô tục đã kết thúc, từ đầu đến cuối không cho hắn cơ hội trang bức vả mặt.

Đúng lúc này — có đệ tử đột nhiên hét lên: “Mau nhìn, Nhị Trưởng lão và Thất Trưởng lão về rồi!!” “Tiểu Tam Tam đến rồi!” Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên, quên đi chuyện không vui quay đầu nhìn qua… Lúc này — ba chiếc thiên chu khổng lồ chậm rãi tiến vào Tiên Minh.

Không chỉ mọi người trên thuyền đều tả tơi, mà thân thuyền xung quanh cũng đầy dấu vết chiến đấu.

“Trận chiến thật kịch liệt!” Các đệ tử nhìn dấu vết trên thân thuyền, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

Tuy lần này Tiên Minh không thể đánh với Chiến Thần Điện, nhưng bọn họ đều biết tương lai hai bên sớm muộn cũng có một trận chiến, và thời gian kéo dài càng lâu, quy mô đại chiến bùng nổ cũng sẽ càng lớn.

Mà muốn không chết trong trận đại chiến kinh thiên đó, bọn họ chỉ có cách nỗ lực tu luyện hơn nữa.

“Đây là Tiên Minh sao?!” Diệp Thần đứng trên boong thiên chu, bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Chỉ thấy hàng ngàn tiên sơn trôi nổi trong hư không, trung tâm là một tiên sơn siêu khổng lồ, giống như những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, vây quanh mặt trăng tròn.

Mỗi ngọn tiên sơn không chỉ có những công trình kiến trúc tráng lệ, mà còn có các loại tiên thảo, tiên quả thần kỳ, lại có từng đàn tiên hạc tự do bay lượn trên không, lông vũ trắng như tuyết, tư thái ưu nhã cao quý.

Cảnh đẹp như tiên cảnh nhân gian này khiến tâm trạng người ta vui vẻ một cách khó tả.

“Cuối cùng cũng về rồi!” Thất Trưởng lão thả lỏng trái tim đang treo lơ lửng.

Tuy Long Ngạo Thiên đã ra lệnh rút quân, nhưng không ai biết hắn có đổi ý không, chỉ có trở về Tiên Minh mới thực sự an toàn.

“Phải, về rồi!” Nhị Trưởng lão cũng không nhịn được cảm khái một tiếng, có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Đừng nhìn lần này Tiên Minh bọn họ đánh cược thắng, nhưng rủi ro trong đó vẫn rất lớn, chỉ cần đi sai một bước, bọn họ đều không thể sống sót trở về Tiên Minh.

“Sắp được gặp Tần huynh rồi!” Lâm Tam vội vàng hít sâu mấy hơi, cảm thấy tâm trạng vô cùng phức tạp.

Tuy có Tần huynh là phúc khí của hắn, mỗi khi hắn gặp nguy hiểm, Tần huynh luôn có thể xuất hiện kịp thời, nhưng khi hắn không gặp nguy hiểm, Tần huynh sẽ trở thành nguy hiểm lớn nhất của hắn.

Không phải dẫn hắn đi xem ca múa biểu diễn, thì là dẫn hắn đi thanh lâu tìm niềm vui.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ dạy hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Dạy hư?!” Tần Phong vẻ mặt rõ ràng sững sờ, tỏ vẻ mình còn chưa ra tay mà.

Nhưng hắn bây giờ cũng không rảnh để bận tâm vấn đề này, đã phát hiện ra Tiểu Tam Tam mà hắn hằng mong nhớ, đang hai tay ôm kiếm đứng trên boong một chiếc thiên chu ra vẻ đẹp trai.

“Lâm huynh!!” Tần Phong vui vẻ vẫy tay hét lớn, không đợi được nữa liền xông lên.

“Tần huynh!” Lâm Tam nghe tiếng nhìn qua, lập tức nở nụ cười.

“Tần Phong!!” Diệp Thần nhìn thấy Tần Phong xông tới, hận thù kìm nén trong lòng nháy mắt dâng lên, một luồng lửa giận cuồn cuộn trong lồng ngực, khiến khuôn mặt hắn đỏ bừng, trong mắt càng hiện lên những tia máu đỏ ngầu.

Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường!

Diệp Thần vừa nghĩ đến những gì mình đã trải qua ở Tiên giới, liền không thể kiểm soát được bản thân nữa.

Chỉ thấy gã vung tay lấy ra một thanh trường thương hạ phẩm, cả người như sao băng lao ra, khí kình bá đạo bắt đầu tùy ý tuôn trào, như muốn trút hết mọi tủi thân và phẫn nộ trong lòng.

“Thương ý thật lợi hại!” Các vị trưởng lão mắt sáng rực lên, bị thương ý của Diệp Thần kinh ngạc.

Tuy trong Tiên Minh của bọn họ có rất nhiều cao thủ dùng thương lợi hại, nhưng người có thể lĩnh ngộ thương ý lợi hại như vậy ở cảnh giới Địa Tiên thật sự không có mấy người.

“Diệp Thần?!” Tần Phong vẻ mặt rõ ràng sững sờ.

Vừa nãy hắn chỉ lo tìm Tiểu Tam Tam, không phát hiện Diệp Thần cũng ở gần đó.

“Tìm chết!!” Lâm Tam thấy Diệp Thần tấn công Tần Phong, lập tức nổi giận rút kiếm đuổi theo.

Keng một tiếng!!

Chương 1309

Chỉ thấy Vô Trần kiếm nhanh như du long xuất vỏ, kiếm khí ngút trời lập tức bộc phát, từng đạo kiếm ảnh u ám tức khắc hội tụ, hình thành một đạo kiếm quang như sóng lớn cuộn trào.

“Kiếm ý thật mạnh!!” Các vị trưởng lão lập tức kích động.

Vốn tưởng thương ý của Diệp Thần đã đủ lợi hại, không ngờ kiếm ý của Lâm Tam lại còn lợi hại hơn.

Chỉ riêng việc Lâm Tam lĩnh ngộ được kiếm ý lợi hại như vậy ở cảnh giới Địa Tiên, thiên phú của hắn đã đủ để leo lên top 20 Thiên Tư Bảng, nếu lại lĩnh ngộ thêm vài chiêu kiếm lợi hại, tiến vào top 10 Thiên Tư Bảng tuyệt đối không có vấn đề gì.

Keng một tiếng, tia lửa bắn tung tóe!

Chỉ thấy Lâm Tam nhanh chóng đuổi kịp Diệp Thần, một kiếm hất văng trường thương trong tay gã, ma sát tạo ra một chuỗi tia lửa.

“Lâm Tam, lại là ngươi!!” Diệp Thần khó có thể kìm nén lửa giận trong lòng, gân xanh trên cánh tay nổi lên.

Chỉ thấy trường thương trong tay gã vẽ ra một quỹ đạo huyền ảo, tiên khí trong phạm vi mấy trăm mét xung quanh bắt đầu cuồng bạo, hóa thành một con thương long mang theo uy thế kinh khủng lao về phía Lâm Tam.

Long Khiếu Cửu Thiên!!

Chiêu cuối mạnh nhất hiện tại của Diệp Thần, đạt đến cấp Thần cấp cao giai.

“Thần uy thôi xán, kiếm đoạn vạn cổ!” Trong mắt Lâm Tam không hề có chút hoảng sợ, cũng dùng chiêu cuối đáp trả Diệp Thần.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy kiếm quang trên Vô Trần kiếm phủ đầy thần văn, hư không xung quanh cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, một luồng áp lực kinh khủng khó có thể tưởng tượng bao trùm khắp nơi.

“Đây là trận chiến giữa các Địa Tiên sao?!” Các đệ tử xung quanh xem mà ngây người, nghiêm trọng hoài nghi mình hôm nay bị ảo giác.

Giống như một sinh viên đại học thông minh xem học sinh tiểu học đánh nhau, vốn tưởng sẽ là một trận gà mổ nhau cực kỳ mãn nhãn, ai ngờ bọn họ lại đánh ra trình độ của một trận đấu võ chuyên nghiệp.

Ầm ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, sau đó hóa thành bão năng lượng quét sạch khắp nơi.

“Phụt!!” Diệp Thần vẫn không địch lại Lâm Tam, tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi.

“Diệp Thần, chết đi!!” Lâm Tam không cho Diệp Thần một chút cơ hội thở dốc, tay cầm Vô Trần kiếm lại lần nữa lao tới giết gã.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” Tần Phong ở một bên liều mạng la hét, hy vọng hai người nể mặt hắn.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích hai đại thiên mệnh động thủ, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “100 vạn?!” Tần Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó chính khí lẫm liệt hét lớn: “Diệp Thần, ngươi cái đồ súc sinh, ở hạ giới Hoang Cổ không chỉ đốt giết cướp bóc, làm nhục vợ con người khác, sau đó còn khắc chữ lên người ta, quả thực người người oán giận, heo chó không bằng, Lâm huynh, vì những vong hồn vô tội đã chết thảm, giết chết tên súc sinh này đi.” “Chủ ngân thỏ ta nói đúng!” Tiểu Bạch cũng chính khí lẫm liệt nói: “Thiên đạo rõ ràng, nhân quả tuần hoàn, kẻ giết người, phải đền mạng, kẻ súc sinh, phải vạn đoạn phanh thây!!” “Diệp Thần?

Hắn chính là Diệp Thần!!” Các đệ tử xung quanh lập tức xôn xao, nhao nhao ném ánh mắt phẫn nộ về phía gã.

Do trước đó Tần Phong tung tin đồn khắp nơi, nên cả Tiên Minh đều biết Diệp Thần là súc sinh, bây giờ gặp được bản thân hận không thể xông lên vạn đoạn phanh thây gã.

“Diệp Thần?!” Khác với sự phẫn nộ của các đệ tử, các vị trưởng lão lại trong lòng mừng như điên.

Vốn bọn họ còn đang nghĩ làm sao để bảo vệ Diệp Thần, tấm bia đỡ đạn này, để tranh thủ thêm thời gian cho Tần Phong, ai ngờ gã lại có thiên phú mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn có thể sắp xếp gã ra ngoài làm nhiệm vụ.

Không chỉ có thể giúp Tiên Minh gánh tai họa làm cống hiến, mà còn có thể mang nguy hiểm tiềm tàng rời khỏi Tiên Minh… Nghĩ đến đây — các vị trưởng lão vội vàng ra tay, ngăn cản Lâm Tam giết Diệp Thần.

Chỉ thấy một trưởng lão giơ tay nhẹ nhàng vung lên, một luồng sức mạnh vô hình lập tức trói buộc Lâm Tam, mũi kiếm Vô Trần chỉ cách cổ họng Diệp Thần 0.01 centimet.

“Thả ta ra!!” Lâm Tam mặt đầy phẫn nộ giãy giụa: “Hôm nay ta nhất định phải vì thiên hạ thương sinh, giết chết tên súc sinh heo chó không bằng Diệp Thần này.” Các đệ tử xung quanh nghe vậy cũng nhao nhao phản đối.

“Đúng, Diệp Thần phải chết!!” “Tiên Minh ta là danh môn chính phái, không phải nơi tụ tập của cặn bã!” “Không sai, loại súc sinh heo chó không bằng này, không xứng làm đệ tử của Tiên Minh chúng ta!”

“Hắn ngay cả vợ của Long Ngạo Thiên cũng dám ngủ, còn có gì mà hắn không dám làm?!” “Không sai, Diệp Thần không chết, chúng ta khó yên!!” “Giết Diệp Thần, Tiên Minh chúng ta không cần loại cặn bã ghê tởm này!!” “…” Diệp Thần nghe những lời chửi rủa xung quanh, giá trị tức giận trong lòng điên cuồng tăng lên.

Vốn gã là Bắc Cương Chiến Thần được người người kính ngưỡng ở hạ giới Hoang Cổ, nhưng từ khi quen biết Tần Phong tên tiện nhân này, gã đã từ Bắc Cương Chiến Thần được người người kính ngưỡng trở thành một con chuột qua đường bị người người la đánh.

Vốn tưởng phi thăng Tiên giới là có thể bắt đầu lại từ đầu, ai ngờ Tần Phong vẫn không tha cho gã, ngày ngày lấy danh nghĩa của gã đi làm chuyện xấu.

Hại gã… người còn chưa gia nhập Tiên Minh bái sư, tiếng xấu đã truyền khắp thiên hạ!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ tung tin đồn bôi nhọ Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến gã bị đồng môn cô lập, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Lại vào túi 50 vạn!” Tần Phong trong lòng cảm thấy sướng rơn, như một tác giả lười biếng ở nhà nghỉ lễ.

“Thả ta ra!!” Ánh mắt Lâm Tam tràn đầy lửa giận, thân thể vẫn liều mạng giãy giụa.

Mặc dù cơ thể giãy giụa đến vặn vẹo biến dạng, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Thần, hận không thể dùng ánh mắt xé nát tên cặn bã này.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích hai đại thiên mệnh khai chiến, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “Tiểu Tam Tam vẫn nóng tính như vậy!” Tần Phong trong lòng vô cùng bất đắc dĩ thở dài, quyết định sau này sẽ dẫn Tiểu Tam Tam đi thanh lâu hạ hỏa.

“Tất cả câm miệng!!” Diệp Thần không chịu nổi những lời chỉ trỏ, mặt đầy phẫn nộ gầm lên: “Ta không giết người như ngóe, cũng không làm nhục vợ con người khác, khắc chữ lên người, càng không ngủ với vợ của Long Ngạo Thiên, ta bị người ta vu oan hãm hại, người đó chính là Tần Phong, là Tần Phong hắn hãm hại ta!!” Nói xong… Diệp Thần mặt đầy phẫn nộ chỉ vào Tần Phong, muốn xé toạc bộ mặt giả tạo của đối phương.

“Thằng nhóc này đúng là tai họa mà!” Các vị trưởng lão không nhịn được liếc Tần Phong một cái.

Tuy trong lòng họ tin lời Diệp Thần là thật, cũng nghi ngờ là Tần Phong vu oan giá họa cho Diệp Thần, nhưng trong thế giới của người trưởng thành chưa bao giờ có đúng và sai.

Bây giờ tiềm năng Tần Phong thể hiện ra mạnh hơn Diệp Thần, phù hợp với lợi ích phát triển sau này của Tiên Minh, nên dù biết Diệp Thần bị oan, họ vẫn sẽ chọn làm như không thấy.

“Cái gì?

Tần Phong?!” Các đệ tử xung quanh sững sờ, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Tuy Tần Phong đến Tiên Minh chưa lâu, nhưng trong lòng họ hắn là hình tượng hiếu thảo đức độ, trung thành dũng cảm.

Vì cứu lão tổ nhà mình không tiếc một mình xông vào nguy hiểm, vì cứu đồng môn càng không tiếc một mình đoạn hậu.

Còn dám mạo hiểm lấy quyền mưu tư vì huynh đệ xin công, đối mặt với Lăng Tiêu Thánh Mẫu mạnh mẽ cũng không hề nao núng, không chỉ bảo vệ được thể diện của Tiên Minh, mà còn sẵn lòng cho họ đi xếp hàng.

“Diệp Thần!!” Lâm Tam lập tức nổi giận: “Loại súc sinh heo chó không bằng như ngươi, đến lúc này còn không biết hối cải, còn muốn bôi nhọ Tần huynh của ta.” “Ta không có!!” Diệp Thần mặt đầy phẫn nộ nói: “Tần Phong mới là tên súc sinh giết người như ngóe, hắn ở hạ giới Hoang Cổ không chỉ mưu triều soán vị, còn đạp bằng giang hồ, tru diệt thế gia, diệt người cửu tộc, càng vì tư dục của bản thân mà đào đại vận hà, từng việc, từng chuyện đó ta nói sai chỗ nào?!” “Mưu triều soán vị?

Diệt người cửu tộc?!” Xung quanh lập tức vang lên một tràng xôn xao, không ngờ Tần Phong lại là người như vậy.

“Nhổ vào, ngươi có tư cách gì để đánh giá Tần huynh của ta!!” Lâm Tam phẫn nộ nhổ một bãi nước bọt nói: “Mưu triều soán vị là vì hoàng tộc Đại Việt chèn ép bá tánh, đạp bằng giang hồ là vì tu luyện giả loạn sát người vô tội, tru diệt thế gia là vì công bằng cho thiên hạ, đào đại vận hà là để nối liền nam bắc, Tần huynh ta thà tự mình mang tiếng xấu, cũng chưa bao giờ phụ thiên hạ thương sinh, huynh ấy dùng nhiệt huyết của tuổi trẻ, trả lại công đạo cho thế gian, để cho người người trong thiên hạ đều có thể tu luyện, để kẻ yếu không còn sợ hãi, để kẻ mạnh không dám kiêu ngạo, để người có quyền lực không dám ngạo mạn, để xã hội công bằng hơn, để kẻ ác sợ làm điều ác, để người lương thiện có thể bình an, để người người có thể tôn trọng lẫn nhau.” “Công bằng cho thiên hạ!” Các đệ tử đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, phát hiện lý do thích hắn lại có thêm một điều.

Đối với những kẻ cầm quyền cao cao tại thượng, Tần Phong tuyệt đối là kẻ phản nghịch không thể tha thứ, nhưng đối với những kẻ yếu như họ, Tần Phong chính là một tia hy vọng chiếu rọi vào cuộc đời họ.

Chương 1310

“Khiêm tốn, khiêm tốn!” Tần Phong nghe mà khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng, trong lòng cũng có chút ngượng ngùng.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “Lần này lại nhiều như vậy?!” Tần Phong lập tức phấn chấn, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không sai, trẫm là Đại Tần Thủy Hoàng, trả lại công đạo cho thiên hạ, cứu thương sinh khỏi nước sôi lửa bỏng, trẫm còn, sẽ giữ quốc môn, bảo vệ trăm họ Đại Tần ta!

Trẫm mất, cũng sẽ thân hóa long hồn, phù hộ nhân tộc ta vĩnh thế bất suy.” Nói xong… Tần Phong lập tức khởi động Đại Âm Hy Thanh, còn phóng ra Nhân Hoàng chi khí của mình.

Ông!

Ông!

Giữa thiên địa lập tức vang lên BGM độc quyền, còn có từng con kim long hiệu ứng đặc biệt lượn lờ xung quanh.

“Nhân Hoàng, là Nhân Hoàng!!” Các đệ tử lập tức kinh hô, không thể tin nổi nhìn chằm chằm Tần Phong.

Tuy Tiên giới có rất nhiều hoàng triều do Nhân Hoàng tạo ra, nhưng Nhân Hoàng từ hạ giới phi thăng lên thì chưa từng thấy qua, thậm chí ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói.

Đặc biệt là lý niệm “quân vương chết vì xã tắc, Nhân Hoàng giữ quốc môn”, khiến độ hảo cảm của mọi người đối với Tần Phong tăng vọt như tên lửa.

“Thằng nhóc này lại còn là Nhân Hoàng?!” Các vị trưởng lão tại chỗ sững sờ, đầu óc có chút không theo kịp.

Vốn tưởng Tần Phong là một luyện khí sư đứng đắn, ai ngờ hắn còn có thể cầm kiếm đuổi theo người ta chém.

Mà khi họ tưởng Tần Phong là một kiếm tu đứng đắn, ai ngờ hắn còn tinh thông nhiều loại buff của Đạo gia, hô khẩu hiệu của Phật gia, giảng đạo lý của Nho gia với người khác.

Bây giờ lại xuất hiện thêm một thân phận Nhân Hoàng, hoàn toàn không xem xét người ta có chịu nổi hay không.

“Hắn nói bậy!!” Diệp Thần hoàn toàn nổi điên, lớn tiếng hét lên: “Tần Phong người này giả dối tàn nhẫn, gian trá ngụy thiện, căn bản không vĩ đại như các ngươi tưởng tượng, các ngươi ngàn vạn lần đừng tin cái miệng hôi của hắn…” "Câm miệng!" Lâm Tam lại tức giận quát: "Tần huynh là người thế nào ta còn rõ hơn ngươi, ngươi đừng có ở đây vu khống Tần huynh của ta nữa!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Đúng thế, đúng thế!" Tần Phong tán đồng gật đầu lia lịa, tỏ vẻ mình bị oan. "Ta không có vu khống!!" Diệp Thần không cam lòng tiếp tục gào lên: "Ngươi nói Tần Phong là vì thiên hạ chúng sinh, nhưng tại sao hắn lại thu gom binh khí thiên hạ để luyện chế mười hai kim nhân, còn rút cạn tài nguyên của cả Hoang Cổ để luyện chế Cửu Đỉnh, năm ngọn tiên sơn và các thần khí khác." "Luyện chế năm ngọn tiên sơn!!" Mọi người trong sân lập tức kinh hô, nhìn Tần Phong với ánh mắt khó tin.

Tuy họ biết Tần Phong đứng đầu bảng thiên tư khí tu, nhưng thật không ngờ hắn lại có thể dùng thân thể phàm nhân luyện chế tiên sơn, lại còn luyện chế thành công đến năm ngọn. "Trẫm luyện chế tiên sơn là để bảo vệ người nhà!" Tần Phong mặt đầy chính khí nói: "Trẫm có thể gánh vác mọi tội danh, nhưng người nhà của trẫm vô tội, cho nên trẫm đã luyện chế một vài trang bị phòng ngự để bảo vệ an toàn cho họ." "Chủ ngân thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch nói giọng non nớt nghiêm túc: "Chỗ chúng ta đây đều là trang bị phòng ngự, trường thương trong tay ngươi mới là trang bị tấn công." "Trang bị phòng ngự!?" Diệp Thần cả người lập tức suy sụp, thật sự rất muốn hét lớn hỏi Tần Phong.

Cái mả cha nhà ngươi!

Ngươi có biết mình đang nói cái gì không hả!?

Năm đó khi hắn đến A Phòng Cung cứu Đường Xuyên, đã bị Thạch Trung Ngọc cầm Cửu Đỉnh đuổi đánh, sau đó còn bị tiên sơn đập cho sủa như chó.

Bây giờ hắn lại có mặt mũi nói với mình rằng, những thứ đó chỉ là trang bị phòng ngự. "Đại ma vương không sai!" Hữu Dung vội vàng lên tiếng bênh vực Tần Phong, tỏ vẻ vì người nhà của mình thì không có gì sai cả. "Tần sư huynh thật vĩ đại!" Mộ Dung Tĩnh bị mê hoặc đến không phân biệt được đông tây nam bắc, đôi mắt đẹp không ngừng lấp lánh những trái tim hồng nhỏ bé.

Cứ tưởng Tần Phong ở hạ giới là một hôn quân phong lưu thành tính, ai ngờ hắn lại là một thánh quân lòng mang thiên hạ chúng sinh, cũng khó trách bên cạnh hắn lại quy tụ nhiều tiểu thư xinh đẹp như vậy.

Người đàn ông ưu tú như thế, ai nhìn mà không mê cho được!? "Ân, ân, ân!" Tiểu Nhu ở bên cạnh kích động gật đầu lia lịa, cũng đồng ý Tần Phong là một đế vương vĩ đại. "Bệ hạ thật quá vất vả!" Hồng Hạnh mắt đẹp lấp lánh không ngừng, trái tim nhỏ đập thình thịch. "Bệ hạ!!" Tiêu Cửu Nương vẻ mặt có chút oán giận, thực sự quá muốn cướp spotlight. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của người định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của người khó quên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của nốt chu sa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "5 người mà chỉ có 70 vạn!?" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, cảm thấy vô cùng không vui.

Cứ tưởng sẽ là một lần bùng nổ siêu cấp, ai ngờ năm người cộng lại còn không bằng một mình Tiểu Tam Tam cống hiến. "Vậy mà vẫn còn ngụy biện!" Các đệ tử lần lượt ném ánh mắt khinh bỉ, từ tận đáy lòng xem thường loại người như Diệp Thần. "Ta không có ngụy biện!!" Diệp Thần bị dồn đến đường cùng, gào lên: "Nếu các ngươi không tin, ta…" "Ta có thể thề với Đại Đạo để chứng minh sự trong sạch!" Tần Phong như thể đã đoán trước được ý định của Diệp Thần, cướp lời ngắt ngang: "Nếu ta, Tần Phong, vu oan hãm hại Diệp Thần, thì hãy để ta vận rủi đeo bám, ác mộng thành sự thật, cả đời không một ngày yên ổn, ra đường liền bị tiểu thư xinh đẹp bắt về nhà nuông chiều đến chết, chết rồi xuống mười tám tầng địa ngục, kiếp sau từ nhỏ thiếu canxi, lớn lên thiếu tình thương, bà nội không thương, cậu không yêu.

Má trái ngứa đòn, má phải ngứa đạp.

Lừa thấy lừa đá, heo thấy heo đạp…" Ầm ầm ầm!!

Lời vừa dứt, trời đất chấn động.

Chỉ thấy trên cửu trọng thiên đột nhiên lôi kiếp cuồn cuộn, phảng phất như Đại Đạo đã nghe thấy lời thề của Tần Phong, lập tức giáng xuống vô tận pháp tắc ngưng tụ thành lời thề, rồi nhanh chóng tiêu tán giữa đất trời. "Là lời thề Đại Đạo!!" Đệ tử Tây Chu lập tức kinh hô, ngay lập tức tin rằng Tần Phong vô tội. "Hắn vậy mà lại thề với Đại Đạo!!" Các vị trưởng lão của Tiên Minh cũng đều kinh ngạc đến ngây người.

Vốn dĩ họ còn định ra mặt ngăn cản trò hề này, ai ngờ Tần Phong lại thề với Đại Đạo, khiến họ cũng có chút hoài nghi, liệu trước đó có phải đã suy đoán sai rồi không. "Tên tai họa này sẽ thề sao!?" Lục Già hít một hơi thuốc trong tay, như có điều suy nghĩ nhìn về phía Tần Phong.

Bà ta nhớ Tiền Đa Đa có mầm mống Nhân Quả Đại Đạo, phàm là người vay tiền của nàng đều sẽ bị nhân quả ràng buộc, chỉ có khúm núm trả tiền mới có thể giải trừ.

Nhưng Tần Phong vay nhiều tiền như vậy mà thái độ vẫn ngang ngược, khiến bà ta không khỏi hoài nghi Tần Phong có thể miễn dịch nhân quả.

Mà cái gọi là lời thề Đại Đạo, chính là một loại nhân quả báo ứng. "Diệp Thần!" Giọng Lâm Tam lạnh băng: "Bây giờ Tần huynh đã thề với Đại Đạo, ngươi còn gì để nói không?!" "Ta, ta…" Diệp Thần ngơ ngác đứng tại chỗ, không hiểu tại sao Tần Phong lại nói lời thoại của mình.

Đồng thời, trong lòng cũng không khỏi bắt đầu hoài nghi, có phải mình thật sự đã oan cho Tần Phong hay không. "Ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy!!" Đám đệ tử Tây Chu mặt đầy phẫn nộ, càng thêm chán ghét Diệp Thần.

Rõ ràng bản thân phẩm hạnh bại hoại, lại còn đi bôi tro trát trấu lên người tốt, nếu không phải nhân phẩm của Tần Phong có Đại Đạo bảo chứng, không biết còn bị loại cặn bã này vu khống thành cái dạng gì nữa. "Ta không phải, ta không có, hắn nói bậy!!" Diệp Thần vội vàng phủ nhận ba lần, cũng chuẩn bị thề với Đại Đạo. "Được rồi!!" Nhưng chưa kịp mở miệng, đã bị Tam trưởng lão ngắt lời.

Chương 1311

Tiếp đó Tam trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bản đế không quan tâm các ngươi ở hạ giới có ân oán gì, cũng không cần biết là Tần Phong vu khống Diệp Thần, hay Diệp Thần vu khống Tần Phong, bây giờ các ngươi chỉ cần nhớ, các ngươi là đệ tử của Tiên Minh ta, sau này tuân thủ môn quy của Tiên Minh ta là được." "Vâng!" Diệp Thần cảm nhận được uy áp của Tam trưởng lão, chỉ có thể không cam lòng đồng ý. "Được thôi!" Tần Phong vẻ mặt sa sút, phảng phất như chịu oan ức. "Đây không phải là bắt nạt người thật thà sao!?" Đám đệ tử Tây Chu mặt đầy tức giận, cảm thấy bất công cho Tần Phong.

Bây giờ người sáng mắt đều biết Diệp Thần bôi xấu Tần Phong, nhưng Tam trưởng lão không những không truy cứu, còn thiên vị Diệp Thần, chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, cứ thế cho qua chuyện này. "Khinh người quá đáng!" Cảm giác chính nghĩa trong lòng Lâm Tam bùng nổ, thề chết cũng phải đòi lại công bằng cho Tần Phong. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ vì bị Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết nhắm vào, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Ể!?" Tần Phong lập tức ngẩn người.

Đối với việc lừa gạt tình cảm của Tiểu Tam Tam thì hắn còn hiểu được, nhưng tại sao bị nhắm vào cũng có điểm phản diện… "Tại sao lại như vậy nhỉ!?" Tần Phong nghĩ nửa ngày cũng không hiểu ra.

Đây không phải là hắn chuyên môn chạy tới nhắm vào Diệp Thần, mà là vì nguyên nhân của Diệp Thần, bản thân bị Tam trưởng lão nhắm vào, cũng tức là nói hắn bị Diệp Thần bắt nạt.

Thôi thì không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, dù sao có tiền không kiếm là đồ ngốc. "Ta không đồng ý!" Lâm Tam mặt đầy chính khí, lời lẽ đanh thép nói: "Đúng là đúng, sai là sai, sao có thể dùng một câu không liên quan đến mình, cứ thế nhẹ nhàng cho qua, các vị đây là vô trách nhiệm, cũng là chà đạp lên chính nghĩa, lên công đạo!!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Đây là Tiểu Tam Tam!?" Tần Phong nghe mà ngây cả người, trong lòng thầm kêu "vãi chưởng".

Cứ tưởng Tiểu Tam Tam tính cách hướng nội, không giỏi ăn nói, không ngờ mới hơn một năm ngắn ngủi không gặp, hắn đã học được cách đứng trên đỉnh cao đạo đức mà chỉ trỏ. "Không sai!!" Các đệ tử Tây Chu cũng nhao nhao phụ họa: "Chuyện này chúng ta không dám gật bừa, xin các vị trưởng lão trả lại công bằng cho Tần sư đệ." "Bây giờ làm sao đây!?" Mấy vị trưởng lão nhìn nhau, ai nấy đều cảm thấy vô cùng đau đầu.

Cứ tưởng có thể chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, cho qua chuyện này, không ngờ giữa đường lại nhảy ra một kẻ cứng đầu như Lâm Tam, dám công khai thách thức quyền uy của các trưởng lão. "Lâm huynh, thôi đi!" Tần Phong vội vàng tiến lên, mở miệng khuyên Lâm Tam.

Lần này hắn tuyệt đối không có ý định giật giải Ảnh đế, mà là thấu hiểu sâu sắc rằng giả không thể thành thật, thật không thể thành giả, nếu cứ tiếp tục làm ầm ĩ, hình tượng mà hắn khổ công xây dựng sẽ sụp đổ. "Tại sao lại thôi!?" Lâm Tam vẻ mặt có chút kích động nói: "Tần huynh, lẽ nào huynh đã quên ước mơ năm xưa rồi sao?

Không sợ trời, không sợ đất, chỉ vì chính nghĩa trong lòng, dù cho thân này hóa thành quân cờ chết trong ván cờ, cũng phải thắng trời nửa nước!!" "Lấy thân nhập cuộc, thắng trời nửa nước!!" Các đệ tử

Tây Chu đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, trong mắt tràn đầy sự kính sợ sâu sắc.

Trước đây họ chỉ coi Tần Phong là một đứa nhóc có thiên phú siêu cường, nhưng từ những lời nói rời rạc của Lâm Tam và Diệp Thần, họ lại thấy được một khía cạnh hào sảng phóng khoáng, phóng đãng bất kham, tự tin dũng cảm của hắn.

Quãng đời chưa đầy ba mươi năm của hắn, lại còn sóng gió tráng lệ hơn cả cuộc đời dài đằng đẵng của họ. "Ngươi đừng nói nữa!" Tần Phong cảm thấy muốn khóc không ra nước mắt, cảm giác bộ lọc sắp vỡ đến nơi rồi. "Tần sư huynh!!" Mộ Dung Tĩnh mắt đầy trái tim hồng, đối với Tần Phong càng ngày càng không thể tự thoát ra được.

Các cô gái khác cũng nhao nhao ném ánh mắt sùng bái, không ai hiểu rõ sự ưu tú của Tần Phong hơn họ. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của người định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của người khó quên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của nốt chu sa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" Lại là một chuỗi thông báo hệ thống, phảng phất như tác giả copy-paste. "Lại là 70 vạn!?" Tần Phong trong lòng vẫn không vui, cảm thấy vẫn là Tiểu Tam Tam thơm hơn. "Được rồi, tất cả câm miệng!" Tam trưởng lão vẻ mặt uy nghiêm nói: "Bản đế thân là chấp pháp trưởng lão của Tiên Minh, còn chưa đến lượt đám tiểu bối các ngươi chất vấn, Lâm Tam và Diệp Thần phá lệ gia nhập Thiên Phủ Viện, Tần Phong không theo lệnh trừng phạt đến Tiên Chú Phong diện bích tư quá một tháng, phạt thêm ba tháng, nếu còn không đến Tiên Chú Phong diện bích tư quá, sẽ bị phạt vào Trấn Yêu Tháp tu hành một năm." "Ba tháng!?" Tần Phong lập tức kinh hô: "Hình phạt này của ngài cũng quá nặng rồi đi!?" "Dũng cảm thế sao!?" Đệ tử Tây Chu đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, phảng phất như đang nhìn gấu trúc quốc bảo.

Kể từ khi Tam trưởng lão nhậm chức chấp pháp trưởng lão, chưa có đệ tử nào dám công khai thách thức quyền uy của ông, ngay cả Tứ kiệt của Tiên Minh cũng không dám, lần trước Thái sư huynh cũng phải ngoan ngoãn quay về chép môn quy một vạn lần.

Pha!!

Là Từ sư huynh!! "Lão Tam, ngươi oan cho đồ nhi của ta rồi!" Tây trưởng lão cũng vội vàng nói đỡ: "Không phải nó không đến Tiên Chú Phong diện bích tư quá, mà là bản đế thấy Tiên Chú Phong bừa bộn, nên mới bảo nó về nhà mình diện bích tư quá." "Ông cứ cưng chiều nó đi!" Các trưởng lão trong lòng không khỏi thầm oán.

Cảm thấy Lão Tây cứ cưng chiều như vậy, Tần Phong sớm muộn gì cũng vô pháp vô thiên. "Không được!!" Tam trưởng lão lạnh lùng vô tình, không nể mặt ai cả. "Bản đế cho ngươi mặt mũi rồi phải không!?" Tây trưởng lão tức đến râu ria dựng đứng, xắn tay áo lên chuẩn bị khô máu. "Bình tĩnh, bình tĩnh!!" Lục Già vội vàng kéo Tây trưởng lão, lôi xềnh xệch người đi. "Ể!?" Lâm Tam vẻ mặt rõ ràng ngẩn ra.

Cứ tưởng Tần Phong đến Tiên giới rồi sẽ nhún nhường, không ngờ hắn vẫn đang mang tội trên người.

Vậy nên lúc nãy hắn nói với mình thôi đi, không phải là đang cúi đầu trước số phận, mà là không muốn gây sự chú ý của các trưởng lão!?

Nghĩ đến đây—— Lâm Tam trong lòng cảm thấy một trận xấu hổ, vội vàng ném một ánh mắt áy náy. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại lòng sinh áy náy, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Lòng sinh áy náy!?" Tần Phong không khỏi sững sờ, không hiểu vì sao Tiểu Tam Tam lại áy náy.

Nhưng điều này cũng một lần nữa chứng minh, tỷ lệ ra dầu của Tiểu Tam Tam quả thực rất cao, thực hiện tự do điểm phản diện cũng sắp thành hiện thực rồi. "Được rồi, chúng ta đi thôi!" Thất trưởng lão để ngăn tình hình mất kiểm soát thêm, liền nhấc Lâm Tam đến Thiên Phủ Viện.

Còn Diệp Thần!?

Ai muốn thì nhận! "Lâm Tam!!" Sắc mặt Diệp Thần lập tức lạnh đi, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Tuy Thất trưởng lão trên đường đi đối với hắn không nóng không lạnh, nhưng trong lòng hắn lại vô cùng kháng cự việc Thất trưởng lão ở cùng người khác, giống như đồ của mình bị người ta cướp mất vậy. "Lâm huynh!!" Tần Phong lập tức hét lớn: "Ta lát nữa sẽ đến Thiên Phủ Viện tìm huynh…" "E rằng ngươi phải đợi ba tháng!!" Tam trưởng lão vô tình ngắt lời: "Bây giờ ngươi tự mình đến Tiên Chú Phong diện bích tư quá, hay là để bản đế tự mình áp giải ngươi đến Tiên Chú Phong diện bích tư quá!?" "Ta thu dọn một chút, tự mình đi vậy!" Tần Phong thấy Tam trưởng lão làm thật, chỉ có thể không tình nguyện quay về Bạch Ngọc Kinh.

Nhưng hắn vừa về đến Bạch Ngọc Kinh, liền ôm lấy vòng eo nhỏ của Tiểu Nhu, còn không quên quay đầu lại liếc Diệp Thần một cái, phảng phất như đang nói, người trong mộng của ngươi đúng là mlem mlem. "Tần Phong ca ca!!" Tiểu Nhu e thẹn cúi đầu, nép vào lòng Tần

Phong. "Tần Phong!!" Lồng ngực Diệp Thần trong nháy mắt bị lửa giận lấp đầy, sự ghen tị càng khiến hắn mặt mũi méo mó. "He he…" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên.

Chương 1312

Phảng phất như bị một tên họ Tào nào đó đoạt xá nhập hồn, vô sỉ đến không còn một chút giới hạn nào… "Tần Phong!!" Ánh mắt Diệp Thần tràn đầy oán độc, nắm đấm càng siết chặt kêu răng rắc.

Năm đó khi hắn bị trọng thương, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, chính Tiểu Nhu đã hóa thành một tia sáng soi rọi cuộc đời hắn, nhưng sau đó lại bị tên tiện nhân vô sỉ Tần Phong này dùng thủ đoạn hèn hạ cướp đi.

Đến khi gặp lại nàng… Trong mắt đã không còn Diệp Thần ca ca nữa, chỉ còn lại tên tiện nhân vô sỉ Tần Phong này thôi!

Đặc biệt là khi nghĩ đến lần đầu gặp gỡ ở Tiên giới vừa rồi, Tiểu Nhu suốt cả quá trình không hề có biểu cảm gì, thậm chí còn không chào hỏi hắn một tiếng, phảng phất như người dưng nước lã.

Nghĩ đến đây—— Diệp Thần liền cảm thấy lồng ngực một trận đau nhói, cảm giác nghẹt thở cũng theo đó dâng lên trong lòng. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ bắt nạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, khiến tâm cảnh của hắn bất ổn, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Lại có thể vắt ra 50 vạn nhiều như vậy!?" Khóe miệng Tần Phong nở một nụ cười của họ Tào, một bên ôm eo nhỏ của Tiểu Nhu, một bên ra vẻ rộng lượng, thực chất là tiếp tục vắt kiệt: "Tiểu Nhu muội muội, không qua chào hỏi Diệp huynh một tiếng sao!?" "Ta không quen loại súc sinh này!" Tiểu Nhu đầu cũng không ngoảnh lại, phảng phất như sợ Tần Phong hiểu lầm. "Phụt!!" Diệp Thần nghe vậy phun ra một ngụm máu tươi, phảng phất như lồng ngực bị đâm một nhát dao. "Ể!?" Mọi người ở Tây Chu nhìn qua nhìn lại, phảng phất như ngửi thấy mùi drama.

Nhưng Tần Phong không có ý định tiếp tục, sau khi dẫn các cô gái vào Bạch Ngọc Kinh, liền có một đám mây mù bao phủ lấy Bạch Ngọc Kinh, từ bên ngoài rất khó nhìn thấy tình hình bên trong. "Tần Phong, ta với ngươi không đội trời chung!!" Diệp Thần sớm đã ghen tị đến mặt mũi méo mó, phẫn nộ siết chặt nắm đấm kêu răng rắc. "Haizz!!" Các vị trưởng lão bất đắc dĩ thở dài, biết rằng Tiên Minh sau này sẽ náo nhiệt rồi. "Không đúng a!!" Tần Phong đột nhiên quay đầu nhìn lại, càng nhìn càng thấy không ổn.

Vừa rồi hình như trong lúc vô tình, hắn lại đóng vai đại phản diện, chính là loại cướp bạn gái của nhân vật chính, sau đó mang đến khoe khoang sỉ nhục, cuối cùng trở thành mục tiêu trả thù của nhân vật chính. "Đinh đoong, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết biến đau thương thành thù hận, thành công thăng cấp thành Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi!" "Đậu má, thế này cũng được à!" Tần Phong không khỏi sững sờ, không ngờ Diệp Thần lại cứng cỏi như vậy.

Cũng khiến hắn trong nhất thời không biết nên vui hay không nên vui. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt người trong mộng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn cảm thấy nghẹt thở, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt người trong mộng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn cảm thấy nghẹt thở, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Cái này thì tuyệt đối có thể có!" Tần Phong không ngờ niềm vui đến bất ngờ như vậy, vội vàng gọi hệ thống trong lòng bắt đầu rút thưởng.

Soạt một tiếng!!

Vòng quay lớn quen thuộc lại xuất hiện, và bắt đầu chậm rãi quay. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ rút trúng buff tiên cấp của Đạo gia, Thiên Đạo Thù Cần!" Thiên Đạo Thù Cần: Buff tiên cấp của Đạo gia, sau khi mở không chỉ có thể tăng gấp mười lần chiến lực của bản thân, mà còn có thể ngưng tụ một phân thân Thiên Đạo dùng để tu luyện (chú thích: phân thân Thiên Đạo không thể rời khỏi bản thể, cũng không thể tham gia chiến đấu, chỉ có thể ẩn trong đan điền tu luyện, và cảm ngộ thu được từ tu luyện có thể lấy ra bất cứ lúc nào.) "Treo máy!!" Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên, kích động đến mức suýt nữa sủa như chó.

Tuy phân thân Thiên Đạo mà Thiên Đạo Thù Cần ngưng tụ không thể rời khỏi bản thể, nhưng nó có thể tu luyện hai mươi bốn giờ trong đan điền, tương đương với việc treo máy nhận kinh nghiệm trong game khi không online.

Ầm một tiếng!!

Trong đầu Tần Phong đột nhiên vang lên một tiếng sấm sét, tựa như linh hồn xuất khiếu đến một vùng trời sao.

Chỉ thấy hắn phân tách ra một bản thân có chút trong suốt, sau đó liền nhắm mắt ngồi xếp bằng giữa trời sao, không chỉ có thể suy diễn võ học của bản thân, mà còn có thể tu luyện nâng cao tu vi. "Đây là…" Mộ Dung Tĩnh lập tức nhìn về phía Tần Phong, đôi mắt đẹp tràn đầy sự không thể tin nổi.

Chỉ thấy Tần Phong vẻ mặt đột nhiên trở nên mơ hồ, toàn thân còn tỏa ra một luồng khí tức của Đạo, rõ ràng là đã lĩnh ngộ được một loại thần thông cảnh giới của Đạo gia. "Quen là được rồi!" Hữu Dung và những người khác sớm đã quen, không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Người khác lĩnh ngộ được một buff đã là mồ mả tổ tiên bốc khói xanh, còn Tần Phong lĩnh ngộ một buff lại đơn giản như uống nước, họ ở cùng Tần Phong lâu như vậy, cũng sớm đã thấy quen rồi. "Quen!?" Mộ Dung Tĩnh kinh ngạc đến miệng anh đào hé mở, cảm thấy mình thực sự không quen nổi. "Đây chính là Thiên Đạo Thù

Cần!?" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, ý thức quay về bản thể.

Hắn vừa rồi đã phân tách ra một phân thân Thiên Đạo, hiện đang tu luyện trong đan điền của mình, cũng có thể tùy thời hấp thu phân thân, giống như nhận kinh nghiệm treo máy trong game vậy. "Tần Phong, đừng trốn bên trong!" Giọng nói uy nghiêm của Tam trưởng lão vang lên, luôn nhắc nhở Tần Phong mau ra ngoài. "Lão già này!!" Tần Phong trong lòng tức muốn chết, nhưng lại không làm gì được đối phương.

Chỉ có thể đơn giản dặn dò các cô gái mấy câu, sau đó rất bất đắc dĩ đi đến Tiên Chú Phong.

Nhưng Tiên Chú Phong là địa bàn của Tây trưởng lão, tự nhiên sẽ không thật sự để hắn đi diện bích tư quá, liền lấy lý do công việc bảo mật, đuổi Tam trưởng lão đi. "Tần sư đệ, theo ta!" Một vị sư tỷ dẫn Tần Phong vào khu vực trung tâm.

Chỉ thấy trong một không gian mới được khai phá, từng tòa đài làm việc cao lớn khắc đầy phù văn mọc lên từ mặt đất, còn có rất nhiều luyện khí sư lợi hại đang làm việc. "Lớn quá!" Tiểu Bạch kinh ngạc há to miệng, bị cảnh tượng trước mắt làm choáng váng. "Thiên Chu và Tiêm Tinh Hạm đều là tiên khí siêu cỡ lớn…" Sư tỷ sợ Tần Phong không hiểu, bắt đầu giải thích: "Những thứ liên quan bên trong thực sự quá phức tạp, muốn dựa vào sức một người hoàn thành là không thể, cho nên cần tập hợp hàng ngàn vạn luyện khí sư, mà muốn tập hợp sức mạnh của nhiều luyện khí sư như vậy, thì cần phải luyện chế ra Cửu Trọng Đài trước, cũng chính là những kiến trúc mà ngươi đang thấy trước mắt, mỗi một cái đều tương đương với thượng phẩm tiên khí, tổng cộng cần xây dựng chín nghìn chín trăm chín mươi chín tòa…" "Lợi hại quá!" Tần Phong như bà Lưu vào vườn Đại Quan, một bộ dạng chưa từng thấy sự đời.

Tuy hắn ở hạ giới đã luyện chế ra tiên sơn, nhưng cũng chỉ to bằng một ngọn đồi nhỏ, trước mặt Thiên Chu hoàn toàn là một thằng em, căn bản không cùng một đẳng cấp. "Tần sư đệ!" Sư tỷ tiếp tục nói: "Vừa rồi Tây trưởng lão có dặn dò, sau này việc xây dựng những Cửu Trọng Đài này giao cho ngươi, cần người và dược liệu gì, cứ cầm lệnh bài trưởng lão đi trưng dụng là được." "Để ta phụ trách công trình này!?" Tần Phong vẻ mặt hơi sững sờ, trong lòng bắt đầu rối rắm.

Rốt cuộc là không phụ lòng tin của sư tôn, hay là học hỏi từ các tiền bối đồng nghiệp.

Say sưa đốt đèn vẽ đường, mộng về công trường, tám công phân nền đất lún, năm mươi năm tù có thời hạn, nhà tù điểm binh, đo đạc trâu ngựa như bay, xám xịt như sét đánh kinh hoàng, xong xuôi việc công trường trước mắt, giành được danh tiếng kỹ sư sau lưng, đáng thương tóc bạc sinh… "Để chủ ngân thỏ ta phụ trách!?" Tiểu Bạch lập tức lộ vẻ vui mừng, trong mắt lấp lánh ánh vàng của kẻ ham tiền.

Ai cũng biết… người khác tham ô đều gặm một ít vụn vặt, chủ ngân của nó tham ô thì chừa lại một ít vụn vặt. "Thôi vậy!" Tần Phong rối rắm một hồi, cuối cùng vẫn chọn từ bỏ.

Hắn tuyệt đối không phải sợ vì cái nhỏ mất cái lớn, không ăn được phúc lợi của kế hoạch Nam Thiên Môn, mà là Tây trưởng lão đối với hắn có ơn tri ngộ, làm người không thể không có lương tâm. "Thôi cái gì!?" Tiểu Bạch sốt ruột nhảy dựng lên, trong lòng có dự cảm không lành.

Nó đã chuẩn bị sẵn bao tải để đựng tiền rồi, sao có thể nói thôi là thôi được chứ!?

Nhưng Tần Phong không thèm để ý đến Tiểu Bạch, đi theo sư tỷ đến một tòa phủ viện.

Chỉ thấy bên trong có rất nhiều đệ tử qua lại, phảng phất như đến phòng quản lý của công trình.

Chương 1313

"Tần sư đệ!" Các đệ tử vội vàng tiến lên, trịnh trọng chắp tay hành lễ.

Tuy họ rất bất mãn với vị sư đệ đột nhiên nhảy dù này, nhưng ai bảo người ta bái được một sư tôn tốt, còn không phân biệt trường hợp các loại cưng chiều, khiến họ căn bản không dám cậy già lên mặt, chỉ có thể ngoan ngoãn đặt việc đang làm xuống để tới chào hỏi. "Chào các vị sư huynh!" Tần Phong cũng lễ phép chắp tay, cúi người đáp lễ mọi người. "Không dám, không dám!" Các đệ tử vội vàng khách sáo mấy câu, bắt đầu tò mò đánh giá Tần Phong.

Cứ tưởng vị tiểu sư đệ được Tây trưởng lão cưng chiều này sẽ được sủng sinh kiêu, vô pháp vô thiên, không ngờ hắn lại bình dị gần gũi, không kiêu không ngạo như vậy, hoàn toàn không tìm thấy dáng vẻ bị cưng chiều hư hỏng. rất nhanh —— Tần Phong liền dựa vào hình tượng quân tử khiêm tốn, làm quen với các đệ tử của Tiên Chú Phong.

Và toàn tâm toàn ý chuyên tâm vào xây dựng Cửu Trọng Đài, không chỉ khiêm tốn thỉnh giáo các sư huynh về chi tiết của Cửu Trọng Đài, còn thức đêm đọc các loại sách luyện khí liên quan. "Khó trách Tần sư đệ có thể thành danh khi còn trẻ!" Các đệ tử nhìn mà xấu hổ không chịu nổi.

Cứ tưởng thành công của Tần Phong là vì thiên phú mạnh, ai ngờ người ta còn có chí tiến thủ như vậy, cũng cuối cùng hiểu tại sao Tần Phong ở hạ giới có thể luyện chế ra tiên sơn. "Thỏ ta nhìn nhầm rồi sao!?" Tiểu Bạch nhìn Tần Phong đang nghiêm túc, phảng phất như ban ngày gặp ma.

Nhưng là một con thỏ do chính Tần Phong nuôi lớn, nó rất nhanh đã phản ứng lại, chỉ có tìm hiểu sâu sắc từng chi tiết của công trình, mới biết kiếm tiền từ chỗ nào. "Thì ra là ý này!" Tiểu Bạch lập tức lộ vẻ bừng tỉnh, bắt đầu chuẩn bị bao tải chờ đi đựng tiên tinh.

Trong lúc Tần Phong đang bận rộn tìm hiểu sâu, Uyên Tổng ở U Minh Giới vẫn đang nỗ lực làm việc. "Hộc hộc!!" Uyên Tổng thở hổn hển từng ngụm, xung quanh la liệt thi thể quái vật.

Nhưng dù hắn có nỗ lực giết quái thế nào, tiền công mỗi ngày vẫn là nửa hạt gạo, khoảng cách đến thành tựu Hỗn Nguyên Đạo Thể vẫn xa vời vợi, cũng khiến hắn nảy sinh ý định đổi bản đồ cao cấp hơn.

Nhưng U Minh Giới là nơi lưu đày, nơi sa đọa, bên trong ngoài những sinh vật tử linh đáng sợ, còn lưu đày rất nhiều ma tu tội ác tày trời, tương đương với nhà tù giam tử tù của Tiên giới.

Cho nên hắn muốn rời khỏi đây, độ khó không phải dạng vừa! "Sao lại dừng rồi!?" Thân ngoại hóa thân trong không gian ngọc bội, thấy Uyên Tổng dừng lại rất không hài lòng.

Nguyên bản do Uyên Tổng còn chăm chỉ hơn cả lừa trong đội sản xuất, cộng thêm bản thể không thường xuyên tu luyện, dẫn đến mỗi ngày nó đều phải hấp thu lượng lớn bản nguyên, cho nên Uyên Tổng nghỉ ngơi nó đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng bây giờ khác rồi!

Gần đây bản thể rút được Thiên Đạo Thù Cần, có thể treo máy hai mươi bốn giờ một ngày.

Dù cho bản thân nó hấp thu không hết, cũng có thể chuyển phát nhanh cho phân thân Thiên Đạo, bây giờ nó ghét nhất là thấy Uyên Tổng nhàn rỗi.

Bởi vì hắn nghỉ ngơi một giây, có nghĩa là bản thân nó kiếm ít đi một giây tiền, nó trả cho hắn lương cao như vậy, không phải để hắn đi làm ngồi chơi xơi nước. "Thù của bản vương vẫn chưa báo, dù khó khăn thế nào cũng phải xông pha một phen!" Uyên Tổng phảng phất như đã hạ quyết tâm gì đó, liền bộc phát ra một luồng khí tức đáng sợ.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời vốn đen kịt đột nhiên sấm chớp đùng đoàng, hóa thành những con lôi long gào thét cuồn cuộn trong biển mây. "Lôi kiếp!?" Tần Phong lập tức sững sờ, không ngờ Uyên Tổng lại độ kiếp lúc này.

Chỉ thấy hắn đối mặt với lôi long gào thét lao xuống không hề né tránh, ngược lại chủ động hóa thành một đạo kiếm quang chói mắt xông thẳng lên trời. "Hừ, lôi kiếp cỏn con!" Uyên Tổng vẻ mặt khinh miệt nhìn lên trời, căn bản không để lôi kiếp vào mắt.

Tuy cơ thể sau khi trọng sinh không bằng kiếp trước, nhưng kinh nghiệm của một cự đầu Tiên Vương của hắn vẫn còn đó, lôi kiếp mức độ này căn bản không đáng để vào mắt.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang và lôi kiếp va chạm mạnh vào nhau, đất trời lập tức bùng nổ ánh lôi chói lòa. "Phụt!!" Uyên Tổng phun ra một ngụm máu tươi, liền bị đánh rơi xuống đất.

Tuy hắn từng là cự đầu Tiên Vương trọng sinh, nhưng khổ nỗi bây giờ không phải một mình hắn độ kiếp, thân ngoại hóa thân của Tần Phong còn đang trốn trong âm dương ngư ngọc bội.

Cộng thêm Hỗn Nguyên Đạo Thể là vô thượng thần thể, là dị loại mà ngay cả Đại Đạo cũng không dung thứ.

Cho nên dù Tần Phong hiện tại vẫn chưa chuyển hóa thành công, lôi kiếp vẫn được tăng cường cấp sử thi, một đạo còn mạnh hơn chín đạo, chỉ có miệng cứng, không có kẹo ngọt. "Sao lại thế này!?" Uyên Tổng tại chỗ bị đánh cho ngơ ngác, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm đinh tai nhức óc lại vang lên, hóa thành một con lôi long gào thét bổ xuống. "Đậu má!!" Uyên Tổng không nhịn được văng tục.

Tuy hắn vẫn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng thời gian căn bản không cho phép hắn do dự, chỉ có thể cầm kiếm liều mạng chống đỡ lôi kiếp, một đạo nối tiếp một đạo, suýt nữa đánh cho hắn hồn lìa khỏi xác.

Ầm ầm ầm!!

Đạo lôi kiếp thứ chín giáng xuống, cũng là đạo mạnh nhất.

Chỉ thấy một con cự long sấm sét thò ra từ trong mây đen, nhe nanh múa vuốt lao về phía Uyên Tổng. "Đạo cuối cùng rồi!" Uyên Tổng lúc này đã vô cùng thảm hại, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh hãi.

Nhưng hắn vẫn nắm chặt thanh trường kiếm trong tay, hóa thành cơn sóng cuồng vô biên, va chạm với cự long sấm sét.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, bùng nổ một luồng sáng chói mắt.

Tiếp đó, cơn bão năng lượng kinh hoàng quét sạch đất trời, cả hư không càng vặn vẹo đến biến dạng, phảng phất như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Chương 1314

Khi lôi kiếp trên trời tan đi, U Minh Giới quanh năm không thấy ánh mặt trời xuất hiện một tia nắng, xuyên qua tầng tầng mây đen chiếu rọi vào vùng đất âm u. "He he, lôi kiếp cỏn con!" Uyên Tổng lảo đảo đứng dậy từ mặt đất.

Khi hắn nhìn thấy ánh mặt trời, đột nhiên cảm thấy mình lại được rồi. "Ta cũng nên độ kiếp rồi!" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong nhắm mắt ngồi xếp bằng, khí tức toàn thân cũng ngày càng mạnh mẽ.

Tuy thân ngoại hóa thân có thể chia sẻ thần thông buff và thể chất của bản thể, nhưng tu vi lại cần tự mình từng bước tu luyện, cũng không có thần vật nghịch thiên như Căn Cơ Đan, cho nên đến bây giờ mới miễn cưỡng đạt đến tiêu chuẩn phi thăng… Ầm ầm ầm!!

Mây sét vừa mới tan đi lại một lần nữa tụ tập, lôi long gào thét cũng lại cuộn trào lên. "Đây, đây, đây..." Nụ cười trên mặt Uyên Tổng thoáng chốc cứng đờ, cả người cũng hoàn toàn mất bình tĩnh.

Vừa rồi y đã dốc toàn lực mới vượt qua được một đợt lôi kiếp, bây giờ sao lại đến một đợt nữa, khiến y bắt đầu tự vấn xem mình đã phạm phải thiên điều gì mà cần phải trải qua lôi kiếp phi thăng phiên bản tăng cường đến hai lần.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm đinh tai nhức óc lại vang lên, hóa thành một con lôi long gầm thét bổ xuống. "Vãi chưởng!!" Uyên Tổng không nhịn được văng một câu tục tĩu.

Chỉ thấy lôi kiếp căn bản không cho y thời gian do dự, ép y chỉ có thể lựa chọn ra tay lần nữa để chính diện đối đầu.

Ầm ầm ầm!!

Lôi kiếp giáng xuống hết đạo này đến đạo khác, đánh cho Uyên Tổng suýt chút nữa thì tại chỗ phi thăng. "Ta còn chưa thể chết!!" Toàn thân Uyên Tổng có nhiều chỗ đã lộ cả xương, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Y muốn đến Tiên giới tìm đôi cẩu nam nữ Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt báo thù, muốn đến Tiên giới đạp Long Ngạo Thiên dưới chân, muốn đến Tiên giới thuần hóa Tần Phong thành chó, còn muốn đến Tiên giới thành tựu Hỗn Nguyên Đạo Thể vạn cổ duy nhất... "Đúng là không nói đạo lý mà!" Tần Phong không khỏi cảm thán một tiếng, không biết nên nói gì cho phải.

Cứ tưởng mình mở khóa được buff máu đã là thiên hạ vô địch rồi, không ngờ vòng sáng khóa máu của Thiên Tuyển Chi Tử còn bá đạo hơn hắn, trong tình trạng còn một vệt máu không còn mana, vẫn có thể dựa vào ý chí để chống đỡ hết đợt lôi kiếp này đến đợt lôi kiếp khác.

Nhưng muốn trở lại Tiên giới, độ lôi kiếp chỉ là khởi đầu.

Theo ghi chép trong Bách khoa toàn thư Dịch Thiên Cơ, Tiên giới được chia thành Đông, Nam, Tây, Bắc vực.

Tiên Minh xưng bá Đông vực, Lăng Tiêu Cung thống lĩnh Bắc vực, Chiến Thần Điện chiếm cứ Nam vực.

Còn về Tây vực, đó là cổ chiến trường.

Nghe nói các đại năng thời thái cổ không biết vì lý do gì đã phát sinh một trận đại chiến quy mô chưa từng có ở Tây vực, vô số đại năng thần thông giả tham chiến, không chỉ đánh cho sơn hà vỡ nát, mà còn đánh cho thiên địa pháp tắc sụp đổ.

Bây giờ bên trong đâu đâu cũng là bão pháp tắc hình thành từ những pháp tắc vỡ nát, còn có chấp niệm của các đại năng thần thông giả tham chiến năm đó sau khi chết, cho dù là cường giả Tiên Vương tiến vào cũng không chắc có thể toàn thân trở ra.

Mà điểm phi thăng của U Minh giới lại nằm ở trung tâm Tây vực.

Có thể nói, có rất nhiều phương pháp để vào U Minh giới, nhưng muốn ra ngoài thì chỉ có một con đường này, đó cũng là nguyên nhân tại sao U Minh giới lại trở thành nhà tù của Tiên giới, đến nay vẫn chưa có ai có thể trốn thoát ra ngoài.

Nhưng đối với Thiên Tuyển Chi Tử sở hữu mọi vòng sáng, xác suất 0.00001% cũng có thể dùng như 100%, biết đâu còn có thể kích hoạt bạo kích may mắn, nhận được cơ duyên truyền thừa của cường giả nào đó. "Không chịu làm việc tăng ca cho đàng hoàng, lại chạy đi độ kiếp lo chuyện riêng!" Tần Phong lập tức nói lời chính nghĩa: "Không được, ta phải phạt hắn, khấu trừ hết tiền thưởng cơ duyên của hắn." Ầm ầm ầm!!

Đạo lôi kiếp cuối cùng trên bầu trời lại một lần nữa bổ xuống, lôi long gào thét nhe nanh múa vuốt lao về phía Uyên Tổng. "Tới đây!!" Uyên Tổng như một con bạc đặt cược tất cả, hai mắt đỏ ngầu gào thét nghênh đón lôi kiếp.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, cả hư không theo đó rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy vụ va chạm tạo ra một luồng sáng chói mắt, bão năng lượng kinh hoàng càn quét đất trời, hư không càng vặn vẹo đến biến hình, như thể có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. "Phụt!!" Uyên Tổng phun ra một ngụm máu tươi, bị đánh văng mạnh xuống đất.

Ngay sau đó, y mình đầy máu tươi, nằm sấp trên đất không nhúc nhích, khí tức yếu ớt đến mức không thể nhận ra.

Mãi một lúc sau, ngón tay mới khẽ động đậy, chứng minh rằng y vẫn chưa đi nhận cơm hộp.

Ông!

Ông!

Thiên Môn trên bầu trời từ từ xuất hiện và mở ra, còn hạ xuống một cột sáng chiếu lên người Uyên Tổng. "Cuối cùng cũng kết thúc!" Uyên Tổng không thể chống đỡ được nữa, đầu nghiêng sang một bên rồi ngất đi. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đỡ sét, khiến người đó bị trọng thương, nhận được 5.000.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đã dồn Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại vào tuyệt cảnh, khiến người đó gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhận được 5.000.000 điểm phản diện!" "10 triệu!!" Bản thể Tần Phong nghe thấy âm thanh hệ thống, mắt liền sáng rực lên.

Tuy Uyên Tổng trong giờ làm việc lại chạy đi lo chuyện riêng độ kiếp là lỗi của y, nhưng nể tình y đã kiếm cho mình 10 triệu điểm phản diện, hắn quyết định tăng lương hiện tại của y lên thành một hạt gạo.

Phi!!

Là tăng gấp đôi lương hiện tại của y!! "Tần sư đệ!" Một vị sư tỷ đi tới nói: "Tây trưởng lão bảo đệ qua đó một chuyến!" "Được ạ, đệ đi ngay đây!" Tần Phong vội vàng kìm nén tâm trạng vui mừng, cảm ơn sư tỷ rồi đi tìm Tây trưởng lão.

Chẳng mấy chốc...

Tần Phong đã đến một phủ viện.

Chỉ thấy nơi đây được canh phòng đặc biệt nghiêm ngặt, cổng còn có hai vị Tiên Vương canh gác.

Cho dù mọi người đều biết hắn là đồ đệ cưng của Tây trưởng lão, vào phủ viện này cũng cần phải nghiệm minh chính thân, sau khi xác nhận nhiều lần mới cho hắn vào.

Chương 1315

"Thỏ không được mang vào!" Hai vị Tiên Vương không hề nể mặt, trực tiếp ném Tiểu Bạch ra ngoài. "Tức chết ta thỏ rồi!!" Tiểu Bạch thấy đối phương là cường giả Tiên Vương, chỉ có thể tức giận đến mức chống nạnh bằng đôi tay nhỏ tròn vo. "Tự đi chơi một lát đi!" Tần Phong bất đắc dĩ an ủi Tiểu Bạch, sau đó đi vào phủ viện.

Chỉ thấy trong phủ viện vẫn canh phòng nghiêm ngặt, Luyện khí sư cấp Thần Thoại có thể thấy ở khắp nơi, còn Tây trưởng lão thì đang cùng một nhóm người hoàn thiện bản vẽ của tiêm tinh hạm. "Đồ đệ ngoan đến rồi!" Tây trưởng lão thấy Tần Phong bước vào, lập tức tươi cười rạng rỡ kéo người qua, chỉ vào bản vẽ tiêm tinh hạm nói: "Đây chính là bản vẽ tiêm tinh hạm mà con nói, xem xem có chỗ nào cần cải tiến không." "Cái này..." Một đám Luyện khí sư cấp Thần Thoại nhìn nhau, thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Tuy họ biết Tây trưởng lão cưng chiều Tần Phong, nhưng cũng không thể cưng chiều vô độ như vậy chứ?!

Có tân nhân nào mới nhập môn hơn một năm, không chỉ được toàn quyền phụ trách việc xây dựng Cửu Trọng Đài, mà còn có thể tùy ý xem loại bản vẽ tuyệt mật như tiêm tinh hạm sao!? "Bây giờ đồ nhi sao mà xem hiểu được ạ!" Tần Phong diễn vai một người hiểu chuyện biết tiến biết lùi, vội vàng lên tiếng: "Đồ nhi chỉ có thể đề xuất một ý tưởng, còn về kỹ thuật liên quan trong đó, vẫn cần phải dựa vào sư tôn và các vị tiền bối." "Ừ, không tệ!" Tâm trạng của đám luyện khí sư lập tức thoải mái, ấn tượng đầu tiên về Tần Phong rất tốt. "Cũng phải!" Tây trưởng lão lập tức phản ứng lại, phát hiện là mình quá vội vàng.

Cho dù Tần Phong có thiên phú đứng đầu bảng thiên tư Khí tu, nhưng hắn hiện tại dù sao cũng chưa đến ba mươi tuổi, giống như bắt một học sinh tiểu học đi giải đề của sinh viên đại học, nhìn thế nào cũng không thực tế. "Phải rồi, sư tôn!" Tần Phong thấy vẻ mặt Tây trưởng lão có chút thất vọng, vội vàng chuyển chủ đề: "Lăng Tiêu Thánh Mẫu cứ bám lấy đồ nhi đòi mười hai tinh thần châu, đồ nhi nghi ngờ, có phải bên trong mười hai tinh thần châu này có ẩn giấu bí mật gì không." Nói xong...

Tần Phong liền vung tay lấy ra mười hai tinh thần châu, lập tức thắp sáng cả căn phòng. "Ẩn giấu bí mật!?" Tây trưởng lão cầm một viên châu lên xem xét, lập tức phát hiện bí mật ẩn giấu bên trong... "Đây chính là mười hai tinh thần châu!" Mọi người như bị nhà khoa học điên nhập vào người, nhao nhao tiến lên xem xét Thập Nhị Tinh Thần Châu.

Phải biết rằng, luyện khí cũng tồn tại rào cản kỹ thuật, thủ pháp luyện khí của mỗi nhà cũng không giống nhau.

Bây giờ Tần Phong lấy mười hai tinh thần châu ra, giống như đưa chiếc F-22 của phe đối địch đến trước mặt mình vậy.

Dù mình đã có rồi, cũng phải tháo ra nghiên cứu một chút. "Cứ xem tùy ý!" Tần Phong cũng không keo kiệt, mặc cho mọi người nghiên cứu. "Thì ra là vậy!" Tây trưởng lão không nhịn được nhếch mép cười: "Chẳng trách mụ già đó lại liều mạng muốn lấy lại, thì ra trong mười hai tinh thần châu này có giấu trận đồ của Thập Nhị Tinh Túc Tru Tiên Đại Trận." "Thập Nhị Tinh Túc Tru Tiên Đại Trận!!" Một đám Luyện khí sư cấp Thần Thoại lập tức kinh hô, đôi mắt chó bằng hợp kim titan cũng sẵn sàng sáng lên.

Phải biết rằng, Thập Nhị Tinh Túc Tru Tiên Đại Trận này là hộ tông đại trận của Lăng Tiêu Cung, ai nắm được trận đồ thì tương đương với việc có được chìa khóa của Lăng Tiêu Cung, có thể ra vào Lăng Tiêu Cung bất cứ lúc nào. "Hộ tông đại trận!?" Tần Phong rất mờ mịt hỏi: "Một cái hộ tông đại trận mà cần phải kích động như vậy sao?

Về đổi một cái khác là được rồi mà!?" "Tiểu sư đệ, đệ có biết mình đang nói gì không!?" Một vị luyện khí sư trợn mắt nói: "Chỉ riêng chi phí bố trí đại trận này đã là con số thiên văn, huống chi Thập Nhị Tinh Túc Tru Tiên Đại Trận đã trải qua mấy vạn năm diễn biến, trong đó hội tụ trí tuệ của bao nhiêu đại nhân, đâu phải nói đổi là có thể đổi được!" "Không sai!" Một vị luyện khí sư khác lên tiếng: "Bây giờ cho dù mời hết các đại sư trận pháp của cả Tiên giới đến, trong thời gian ngắn cũng rất khó tạo ra một hộ tông đại trận sánh ngang với Thập Nhị Tinh Túc Tru Tiên Đại Trận được." "Thế cũng không đúng!" Tần Phong vẫn nghi hoặc: "Cho dù trong thời gian ngắn không thể thay đổi, cũng có thể sửa đổi phương vị của đại trận, đâu đến mức điên cuồng như vậy chứ!?" "Vạn biến không rời gốc!" Tây trưởng lão kiên nhẫn giảng giải: "Trong mười hai tinh thần châu này là trận đồ nguyên thủy do Thượng Đại Cung Chủ của Lăng Tiêu Cung sáng tạo ra, mọi biến hóa cũng đều được xây dựng dựa trên nó, bất kể họ thay đổi thế nào cũng phải tuân theo định luật này, nếu không sự cân bằng của trận pháp sẽ bị phá vỡ." "Thì ra là vậy!" Tần Phong chợt hiểu ra: "Chẳng trách Lăng Tiêu Thánh Mẫu lại điên cuồng như vậy, hóa ra là lo ta lẻn vào Lăng Tiêu Cung từ cửa sau." "Hả!?" Mọi người rõ ràng đều sững sờ, không hiểu được tư duy của Tần Phong.

Có khả năng nào người ta không phải lo Tần Phong lẻn vào từ cửa sau, mà là sợ trận đồ của Thập Nhị Tinh Túc Tru Tiên Đại Trận rơi vào tay Tiên Minh không!? "Con đừng có làm bậy!" Vẻ mặt Tây trưởng lão đột nhiên nghiêm túc: "Cho dù con có trận đồ, có thể lẻn vào Lăng Tiêu Cung từ cửa sau, bên trong cũng canh phòng nghiêm ngặt, tuyệt đối không phải nơi con có thể hồ đồ được đâu." "Phải đó, tiểu sư đệ!" Những người khác cũng nhao nhao khuyên: "Đệ mà vào từ cửa sau bị bắt được, không chỉ là chịu tội đâu, mà là chết đến nơi rồi, ngay cả cơ hội biện minh cũng không có." "Sư tôn và các vị sư huynh yên tâm!" Tần Phong nghiêm túc đảm bảo: "Trước đây con có quen một người tên là Phương Trường, có lần thấy hắn lẻn vào từ cửa sau nhà người ta, nước đến chân rồi mà còn muốn ngụy biện, con sợ bị hắn làm hư, từ đó không còn chơi với hắn nữa!" "Không tệ, không tệ!" Tây trưởng lão hài lòng gật đầu, không quên khen ngợi: "Con làm rất đúng, nên tránh xa những đứa trẻ hư như vậy!" Cảnh tượng chuyển đổi, hạ giới Hoang Cổ.

Phương Trường đứng trên một biển xác núi xương, khí tức quanh thân cũng ngày càng mạnh mẽ.

Dù hắn bị Tần Phong đánh cho chỉ còn một luồng tàn hồn, nhưng may mắn là thể chất của thiếu niên mà hắn đoạt xá không tồi, cộng thêm việc không còn bị gông cùm thiên đạo áp chế, cũng như sự hỗ trợ của Thôn Phệ Ma Công, khiến hắn chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã đạt đến Đại Đế đỉnh phong.

Ầm ầm ầm!!

Mây đen dày đặc, sấm chớp vang rền.

Từng tia chớp như móng gà màu tím xé toạc hư không, chiếu rọi bầu trời như ban ngày, còn kèm theo tiếng sấm đinh tai nhức óc, khiến cả trời đất đều run rẩy.

Ngay sau đó, một tia chớp to như thùng nước, hóa thành một con lôi long gào thét lao nhanh xuống Phương Trường. "Tới đây!!" Trong mắt Phương Trường tràn đầy hận ý, không chút do dự nghênh đón.

Ầm ầm ầm!!

Cơ thể Phương Trường lập tức bị sét đánh chìm nghỉm, trời đất cũng bùng nổ ánh sáng sấm sét chói lòa. "Phụt!!" Lồng ngực Phương Trường cuộn trào dữ dội, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Do hắn vội vã phi thăng để cứu Nam Phong công chúa, liều mạng sử dụng Thôn Phệ Ma Công để cưỡng ép tăng tu vi, dẫn đến căn cơ của bản thân không hề vững chắc, tự nhiên cũng không thể độ kiếp dễ dàng như Lâm Tam.

Ầm ầm ầm!!

Lôi kiếp không hề đồng tình với ai, giáng xuống hết đạo này đến đạo khác. "Ta còn chưa thể ngã xuống!!" Tầm mắt Phương Trường ngày càng mơ hồ, nhưng vẫn cắn răng kiên trì. "Ai đang độ kiếp vậy!?" Đông Phương tiểu thư quay đầu nhìn qua, cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc. "Để ta tính xem..." Mộc Tú bấm ngón tay tính toán rồi nói: "Là Phương Trường đang độ kiếp phi thăng!" "Hắn vẫn chưa từ bỏ sao!?" Đông Phương tiểu thư buồn bã nói: "Thủy Hoàng đã đổi tư thế hết lần này đến lần khác, mà hắn vẫn cứ lật lại ký ức cũ hết lần này đến lần khác.

Đâu có chuyện chân tình đổi lấy chân tình, toàn là tốc độ đổi lấy âm thanh thôi!" "A di đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại nói: "Người đáng thương ắt có chỗ đáng hận, Phương Trường này vì tu luyện Thôn Phệ Ma Công, một đêm đã tàn sát hơn ba mươi thành trì, hàng trăm triệu người vô tội bị giết, hắn bây giờ đã hoàn toàn nhập ma rồi, Đông Phương tiểu thư vẫn là đừng nên thích hắn nữa." "Không phải chứ!?" Diệp Long ở bên cạnh kinh ngạc hô lên: "Nhị Thế cứ thế mặc kệ hắn tàn sát à!?" "Sao có thể chứ!?" Mộc Tú trợn mắt nói: "Ngay ngày đầu tiên Phương Trường ra tay, đã bị Nhị Thế dồn vào địa giới của dị tộc, đợi đến khi Phương Trường bắt đầu tàn sát, Nhị Thế lại đánh danh nghĩa cứu viện, nhân cơ hội thu phục toàn bộ dị tộc." "A!?" Diệp Long ngẩn người nói: "Ngươi chắc chắn đây là Nhị Thế?

Không phải Thủy Hoàng đã trở về đấy chứ!?" "A di đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại nói: "Một cái ổ không thể ngủ ra hai loại người, cho dù trong rãnh nước bẩn có mọc ra một cục bông, không đen thì cũng thối!" "À... này!!" Mọi người sững sờ, hình như đã hiểu ra điều gì đó.

Ầm ầm ầm!!

Đạo lôi kiếp phi thăng cuối cùng giáng xuống, cũng là đạo lôi kiếp mạnh nhất.

Chỉ thấy một con cự long sấm sét thò đầu ra từ trong mây đen, nhe nanh múa vuốt lao thẳng về phía Phương Trường. "Tới đây!!" Phương Trường hai mắt đỏ ngầu gầm lên, khí thế quanh thân cũng bắt đầu tăng vọt điên cuồng.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Phương Trường hóa thành một cột sáng lao vút lên trời, va chạm mạnh với đạo lôi kiếp cuối cùng, trời đất cũng theo đó vang lên tiếng nổ lớn, cả hư không như muốn bị xé toạc, bắt đầu vặn vẹo điên cuồng.

Chương 1316

"Phụt!!" Phương Trường phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể bắt đầu run rẩy không ngừng.

Nhưng hắn vẫn không từ bỏ, cho dù tầm mắt mơ hồ, trên người lộ cả xương, máu tươi như suối, vẫn cắn răng kiên trì, không ngừng lật xem hình ảnh Nam Phong công chúa trong ký ức... "Nam Phong!!" Phương Trường phát ra một tiếng gầm thét, như siêu Saiyan bùng nổ.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng hắc quang đột nhiên bùng nổ, bắt đầu điên cuồng thôn phệ lôi long.

Nhưng cơ thể hắn rõ ràng không thể chịu nổi sự va chạm của lôi kiếp, cả người như một con búp bê gốm sứ phủ đầy vết nứt, máu tươi càng như không cần tiền mà tuôn ra ngoài.

Nhưng hắn vẫn không từ bỏ, vẫn đang cắn răng kiên trì.

Cuối cùng...

Mây đen trên trời bắt đầu tan đi, ánh nắng lại chiếu rọi xuống mặt đất. "Nam Phong, ta đến cứu nàng đây!" Tầm mắt Phương Trường ngày càng mơ hồ, nhưng vẫn không che giấu được niềm vui sướng.

Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một cánh Thiên Môn hoàn toàn mới, sau khi mở ra liền bắn ra một luồng kim quang bao bọc lấy cơ thể hắn, ngay sau đó vết thương trên người hắn liền bắt đầu hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cảnh tượng chuyển đổi, trong cung A Phòng.

Tần Hạo dừng việc phê duyệt tấu chương, đứng dậy nhìn về phía có người độ kiếp. "Bệ hạ!" Thái sư Vô Đạo theo sát phía sau nói:

"Phương Trường vừa độ kiếp xong đã kiệt sức, chúng ta có nên nhân cơ hội qua đó để diệt trừ hậu họa không!?" "Không cần!" Tần Hạo vẻ mặt bình thản nói: "Một Phương Trường còn sống mới có thể khiến những dị tộc đó cảm thấy sợ hãi, muốn sống sót thì chỉ có thể bám chặt lấy Đại Tần chúng ta, nghe lệnh Đại Tần chúng ta." "A!?" Thái sư Vô Đạo ngẩn người, lên tiếng nhắc nhở: "Nhưng Phương Trường bây giờ đã phi thăng rồi, dị tộc e rằng sẽ không sợ hãi một người đã phi thăng..." "Trẫm biết!" Tần Hạo thong thả nói: "Lát nữa hãy tung tin ra ngoài, nói rằng Phương Trường ở Hoang Cổ còn để lại một phân thân, nếu sau này những dị tộc đó còn không ngoan ngoãn, chúng ta vừa lúc mượn danh Phương Trường hành sự, cũng tiện duy trì hình tượng chính diện của triều đình." "Bệ hạ, không được!" Thái sư Vô Đạo vội vàng lên tiếng: "Tuy triều đình có thể mượn danh Phương Trường hành sự, nhưng những người khác cũng có thể giả mạo danh nghĩa của Phương Trường để làm việc ác, cứ tiếp tục như vậy, tất sẽ lòng người hoang mang." "Lòng người hoang mang không tốt sao?!" Tần Hạo nhìn Thiên Môn đang mở trên bầu trời, không nhịn được lẩm bẩm: "Nếu người người đều sống thoải mái, không có phiền não, không có áp lực, ngôi vua của trẫm làm sao có thể ngồi yên được chứ!?" "A!?" Thái sư Vô Đạo thân thể đột nhiên run lên, vẻ mặt bắt đầu có chút hoảng hốt.

Vừa rồi có một khoảnh khắc, ông cảm thấy người trước mắt không phải là Tần Hạo, mà là Tần Phong đã phi thăng thượng giới đột nhiên quay trở về. "Thái sư, ngài vừa nghe thấy gì sao!?" Tần Hạo quay đầu liếc một cái, vẻ mặt vẫn bình thản không chút gợn sóng. "Có tiếng gì sao!?" Thái sư Vô Đạo vội vàng giả ngơ, trong lòng thì bắt đầu suy nghĩ.

Tần Hạo hiện tại không chỉ bước đầu kích hoạt huyết mạch của Tần gia, mà còn bước đầu kích hoạt Đế vương chi tâm, không còn là thiếu niên gặp chuyện là nhiệt huyết bốc đồng như lúc đầu nữa.

Mình nếu không muốn chết một cách không minh bạch, tốt nhất vẫn là nhanh chóng giao ra quyền lực.

Cáo lão về quê, an hưởng tuổi già! "Có lẽ là trẫm nghe nhầm!" Tần Hạo khóe miệng nhếch lên một nụ cười vô hại, cuối cùng vẫn sống thành bộ dạng mình ghét nhất. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đã làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Ta lại làm hư ai rồi!?" Tần Phong trong lòng kịch liệt lên án, cho rằng hệ thống lại oan uổng người tốt.

Hắn hiện tại đang bận rộn học tập trên Tiên Chú Phong, cả ngày nghiên cứu làm thế nào để tiết kiệm chi phí cho Cửu Trọng Đài, làm gì có thời gian đến Thiên Phủ Viện làm hư tiểu tam tam chứ!? "Thôi kệ, không quan tâm nó nữa!" Tần Phong không tiếp tục lên án hệ thống nữa, mà mở giao diện hệ thống ra.

Chỉ thấy tài khoản của hắn hiện có 81.532.820 điểm, hắn định đổi bốn cuộn nâng cấp buff để nâng cấp một vài buff. "Bắt đầu đi!" Tần Phong đau lòng gọi hệ thống, đổi lấy bốn cuộn nâng cấp.

Bây giờ hắn đã sở hữu Tiên Đế Chi Tư, Khô Mộc Phùng Xuân, Minh Tâm Kiến Tính, Vô Địch Kiếm Tâm, Tiên Kỹ Kiếm Hồn, Tiên Thiên Kiếm Khí, Vô Địch Kiếm Vực, Đại Âm Hi Thanh, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thất Tinh Diệu Hoa, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tử Khí Đông Lai, Thiên Đạo Thù Cần, mười bốn buff chiến đấu cấp Tiên rồi.

Cộng thêm lần này chuẩn bị nâng cấp Thiên Sư Pháp Ấn, Thượng Thiện Nhược Thủy, Thiên Quan Chúc Phúc, Phản Bản Quy Nguyên, là có mười tám buff chiến đấu cấp Tiên rồi.

Chỉ còn lại Phật Quang Phổ Chiếu, Tri Hành Hợp Nhất, Hải Nạp Bách Xuyên, Sát Ý Ba Động, Thiên Nhân Cảm Ứng, Hợp Tung Liên

Hoành, Dĩ Nhu Khắc Cương bảy cái chưa nâng cấp.

Còn về Thiên Mệnh Gia Thân và Thượng Giới Thần Văn...

Một cái đến từ Nhân Hoàng Tỳ, một cái đến từ Tây trưởng lão, bây giờ phi thăng Tiên giới đã mất đi hiệu quả, cho nên không cần đổi cuộn nâng cấp để nâng cấp. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đã tiêu 40.000.000 điểm phản diện, mua 4 cuộn nâng cấp buff!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ sử dụng cuộn nâng cấp buff, nâng cấp Thiên Sư Pháp Ấn lên cấp Tiên!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ sử dụng cuộn nâng cấp buff, nâng cấp Thượng Thiện Nhược Thủy lên cấp Tiên!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ sử dụng cuộn nâng cấp buff, nâng cấp Thiên Quan Chúc Phúc lên cấp Tiên!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ sử dụng cuộn nâng cấp buff, nâng cấp Phản Bản Quy Nguyên lên cấp Tiên!" Theo sau tiếng thông báo nâng cấp của bốn hệ thống, trong đầu Tần Phong cũng vang lên một tiếng sấm.

Ầm ầm ầm!!

Tần Phong thân thể đột nhiên run lên, vội vàng ngồi xếp bằng xuống đất.

Ngay sau đó như linh hồn xuất khiếu, vượt qua sự trói buộc của thể xác, tiến vào một cảnh giới huyền diệu và siêu việt.

Giây phút này...

Tần Phong dường như cảm nhận được một loại linh tính nào đó trong cơ thể thức tỉnh, không chỉ có thể kết nối với bản nguyên vũ trụ, mà còn đặt mình trong một hư không vô biên vô tận, có thể tự do tự tại bay lượn.

Mà ngay khi Tần Phong đang nâng cấp buff, trên Tiên Chú Phong đã loạn thành một đoàn.

Chỉ thấy Tiểu Bạch cậy vào thân phận của mình, đi khắp Tiên Chú

Phong thu phí bảo kê, hễ có ai dám không nộp tiền, nó liền chạy đi tìm Tây trưởng lão mách lẻo.

Bởi vì mọi người đều có thói quen nhận việc riêng, nên Tiểu Bạch đi mách là mách đâu trúng đó. "Quá TM nó tức người rồi!" Các đệ tử tức giận hô to khẩu hiệu: "Tiên Chú Phong không phải là nơi ngoài vòng pháp luật, không thể để con thỏ này trở thành con thỏ hoang mất cương!!" "Ngươi tưởng ta thỏ bị dọa lớn lên à!" Tiểu Bạch hếch mũi lên trời, hung hăng nói: "Ta thỏ nói cho các ngươi biết, ta thỏ không chỉ béo thân, mà gan cũng béo, có bản lĩnh thì các ngươi thử không nộp xem!?" Mà ngay khi mọi người đang tức điên lên, Tiểu Bạch dường như cảm ứng được điều gì đó.

Chỉ thấy nó lập tức bước đi trên đôi chân ngắn của mình, chạy như điên về phía Tần Phong, trên đường gặp đường thẳng thì tăng tốc, gặp khúc cua thì điên cuồng vẫy đuôi drift.

Khi thấy Tần Phong đang trong trạng thái cảm ngộ, nó lập tức lấy ra chiếc chiếu mát nhỏ của mình. "May quá, vẫn kịp!" Tiểu Bạch lộ ra vẻ mặt thoải mái.

Ngay sau đó, nó trải chiếc chiếu mát nhỏ bên cạnh Tần Phong, vểnh mông nhỏ lên làm một tư thế nằm sấp kinh điển.

Chưa đến ba giây, tiếng ngáy của lão đầu đã vang lên, chưa đến năm giây đã chìm vào giấc ngủ thành công, chưa đến mười giây bong bóng mũi đã bắt đầu phập phồng, chưa đến hai mươi giây nước miếng đã chảy dài theo khóe miệng...

Không biết bao lâu sau, "phanh" một tiếng!

Chỉ thấy tinh quang rực rỡ quanh thân Tần Phong lập tức vỡ tan, linh hồn xuất khiếu cũng lập tức quay trở lại cơ thể. "Hô hô!!" Tần Phong thở ra một hơi trọc khí, mắt cũng từ từ mở ra.

Chương 1317

Ngay sau đó, Thiên Sư Pháp Ấn ở mi tâm càng thêm sáng chói, quanh thân cũng dấy lên từng gợn sóng, khí chất của cả người cũng toát ra một luồng khí tức dao động huyền diệu vô cùng.

Nhưng khi Tần Phong kết thúc cảm ngộ, khí tức huyền ảo cũng lập tức tiêu tan.

Cả người tiến vào một trạng thái thần quang nội liễm, phản phác quy chân, giống như một người bình thường không có tu vi. "Lại nâng cấp bốn buff!" Tần Phong khóe miệng nhếch lên một nụ cười mãn nguyện, sau đó liền thấy Tiểu Bạch đang ngủ say bên cạnh.

Chỉ thấy Tiểu Bạch vẫn đang vểnh mông nhỏ, những đốm tinh quang như tuyết rơi xuống người nó, sau đó như tan chảy dung nhập vào cơ thể, quanh thân còn dấy lên một luồng khí tức quy tắc đại đạo nhàn nhạt. "Quy tắc đại đạo yếu quá!" Tần Phong nhận ra có điều không ổn, đưa tay vỗ vào mông thỏ.

Bốp một tiếng!!

Chỉ thấy Tiểu Bạch chép miệng một cái, lật người đổi tư thế tiếp tục ngủ.

Mà cùng lúc Tiểu Bạch lật người, thẻ tre Thánh Nhân bên dưới cũng lộ ra, Tần Phong cũng không khách khí đưa tay ra, cầm ba quyển thẻ tre Thánh Nhân lên xem xét.

Do ba quyển thẻ tre Thánh Nhân ở hạ giới, đã được rất nhiều đại nho dùng văn khí ôn dưỡng.

Vì vậy bên trong ẩn chứa rất nhiều chân lý thiên đạo, cho dù đến Tiên giới vẫn chưa hề lỗi thời.

Nhưng thẻ tre Thánh Nhân dù sao cũng là vật được luyện chế từ phàm gian, cho dù đến Tiên giới không lỗi thời, nhưng bây giờ cũng đã sắp đạt đến giới hạn rồi. "Nâng cấp cho nó một chút vậy!" Tần Phong suy nghĩ kỹ một hồi, liền vung tay lấy ra hồng ti long mộc.

Ban đầu hắn định dùng khối hồng ti long mộc quý hiếm này, luyện cho Tiểu Bạch một con dao béo nhỏ có Tiên Thiên Khí Hồn.

Nhưng sau khi nhìn thấy thẻ tre Thánh Nhân, hắn lập tức thay đổi chủ ý.

Bởi vì thẻ tre Thánh Nhân đã được nhiều vị đại nho dùng văn khí nuôi dưỡng, chân lý thiên đạo ẩn chứa bên trong có thể dễ dàng dẫn động thế của trời đất, nếu lại phối hợp thêm một Tiên Thiên Khí Hồn, tất sẽ có thể dẫn động quy tắc đại đạo của Tiên giới.

Không chỉ có thuộc tính công kích cực mạnh, mà còn có khả năng cảm ngộ đại đạo, mạnh hơn nhiều so với một con dao béo nhỏ đồ chơi.

Tất nhiên...

Thẻ tre Thánh Nhân không phải ai cũng có thể nâng cấp được, đó là Ngôn Thư do Văn tu dùng văn khí ôn dưỡng ra.

Nhưng may là hắn đã học thi từ được hai năm rưỡi, lại còn có cảm ngộ từ vô số buff, miễn cưỡng cũng đủ tư cách giúp nó nâng cấp.

Phanh một tiếng!!

Tần Phong lại vung tay một cái, lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Ngay sau đó, hắn ném thẻ tre Thánh Nhân và hồng ti long mộc vào trong đỉnh, lại bấm pháp quyết bắn ra Tam Đại Thần Hỏa, hóa thành một con hỏa long màu trắng lập tức đốt cháy Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh. "Đi!!" Tần Phong nhanh chóng bấm pháp quyết, đánh ra từng đạo minh văn.

Chỉ thấy Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh lập tức sáng lên, hiệu ứng ánh sáng ngũ hành bát quái theo đó xuất hiện, không chỉ tiên khí giữa trời đất hội tụ vào trong đỉnh, mà còn kèm theo một luồng khí tức quy tắc của đại đạo. "Tần sư đệ đang luyện khí!" Các đệ tử trong phủ viện cảm ứng được, đồng loạt nhìn về phía phòng của Tần Phong.

Cứ tưởng Tần Phong đang luyện chế tiên khí lợi hại gì, nhưng ngay sau đó liền cảm ứng được một luồng thế của trời đất giáng xuống, còn có từng hư ảnh thánh nhân hiện ra giữa không trung. "Vãi chưởng, là Ngôn Thư!!" Các đệ tử lập tức văng tục, nghiêm trọng nghi ngờ hôm nay mình đã dậy quá sớm.

Tuy Tiên Chú Phong của họ có thể luyện chế bất kỳ tiên khí nào, nhưng tuyệt đối không bao gồm Ngôn Thư của đám nho sĩ nghèo kiết xác kia.

Không phải vì trong đó có rào cản kỹ thuật khó khăn gì, mà là hai bên căn bản không cùng chuyên ngành.

Mọi người đều biết, trang bị của Văn tu đều cần tự thân dùng văn khí ôn dưỡng, uy lực mạnh yếu càng phụ thuộc vào tu dưỡng văn hóa của bản thân, không có nền tảng văn học cực mạnh thì căn bản không thể luyện chế Ngôn Thư. "Không phải chứ!?" Tây trưởng lão vẻ mặt khó tin nói: "Thằng nhóc này còn là một Văn tu ư!?" Ông!

Ông!

Dường như để chứng thực suy đoán của Tây trưởng lão, Tần Phong tiếp tục thêm buff Tri Hành Hợp Nhất.

Chỉ thấy trên bầu trời Tiên Chú Phong lập tức xuất hiện một ngôi sao sáng lấp lánh, thế của trời đất càng hóa thành pháp tắc đại đạo điên cuồng tuôn vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh. "Vãi chưởng, Văn Khúc Tinh!!" Các đệ tử trên Tiên Chú Phong lập tức văng tục như điên, trong lòng càng gào thét như chuột chù.

Cứ tưởng Tần Phong chỉ biết chút văn chương, ai ngờ hắn lại có thể dẫn động Văn Khúc Tinh, có nghĩa là hắn đã được thiên đạo công nhận, sở hữu chiến lực cấp Văn Thánh.

Thơ có thể giết địch, từ có thể diệt quân!

Một lời sơn hà động, một lời diệt thương sinh! "Đây rốt cuộc là quái vật gì vậy!?" Tây trưởng lão lập tức ngây người, đại não cũng không thể theo kịp.

Rõ ràng là người đứng đầu bảng thiên tư Khí tu, nhưng lại suốt ngày không lo chính sự, không chạy đi làm Kiếm tu, thì cũng dùng buff của Đạo gia, hô khẩu hiệu của Phật gia, đi giảng đạo lý của Nho gia cho người khác.

Lại còn là Văn Khúc Tinh hạ phàm, làm công việc của Nhân Hoàng.

Khiến người ta không phân biệt được là Văn Khúc Tinh mưu triều soán vị, hay là Nhân Hoàng phong hoa tuyết nguyệt không màng triều chính. "Hình như cũng không khó lắm!" Tần Phong không rảnh để ý đến người khác, đang tập trung tinh thần luyện khí.

Chỉ thấy theo việc hắn mở Tri Hành Hợp Nhất, dung nhập cảm ngộ buff của bản thân vào thẻ tre Thánh Nhân, một luồng quang mang ẩn chứa khí tức đại đạo cũng theo đó lao vút lên trời.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng kim quang xuyên thủng mây xanh, trời đất theo đó chấn động.

Chỉ thấy âm dương cực khí lưu chuyển giữa trời đất, ngũ hành linh quang lấp lánh, vạn đóa kim liên chiếu rọi cửu thiên, ba đạo hư ảnh thánh nhân cũng theo đó xuất hiện, dẫn động thế đại đạo của trời đất. "Là Tiên Thiên Khí Hồn!!" Tây trưởng lão thân là Luyện khí sư cấp bán bộ Thiên Đạo, liếc mắt một cái đã nhận ra sự bất phàm của thể tre Thánh Nhân.

Chương 1318

Dù thẻ tre Thánh Nhân bị tu vi của Tần Phong hạn chế, sau khi nâng cấp chỉ đạt đến cấp trung phẩm tiên khí, nhưng dựa vào thuộc tính Tiên Thiên Khí Hồn, uy lực cũng không hề yếu hơn thượng phẩm tiên khí.

Quan trọng nhất là thẻ tre Thánh Nhân có thể dẫn động thế của đại đạo, ở một mức độ nào đó còn lợi hại hơn nhiều so với thượng phẩm tiên khí. "Chỉ có thể dừng ở trung phẩm tiên khí thôi sao!?" Tần Phong lại thử thêm vài lần, vẫn không thể tiếp tục nâng cấp.

Bây giờ trừ khi hắn có thể đột phá đến Thái Ất Kim Tiên cảnh, nếu không phương diện luyện khí sẽ rất khó có đột phá lớn. "Huhu, ta thỏ ngủ ngon quá!" Tiểu Bạch vươn vai một cái rồi bò dậy, mở mắt ra liền thấy chiếc chiếu mát nhỏ.

Chỉ thấy thẻ tre Thánh Nhân đang lơ lửng trong không trung, xung quanh lấp lánh ánh sáng đạo vận dịu dàng, rõ ràng đã được nâng cấp lên mấy bậc so với trước. "Sao lại thay đổi rồi!?" Trên đầu Tiểu Bạch đầy dấu hỏi.

Nó không hiểu sao mình ngủ một giấc tỉnh dậy, chiếc chiếu mát nhỏ lại đột nhiên thay đổi.

Nhưng nghĩ đến cơ hội là dành cho thỏ mặt dày, nó nhanh nhẹn thu thẻ tre Thánh Nhân lại, sau đó nhảy lên vai Tần Phong làm nũng, không quên nói một câu, chủ ngân của ta thỏ là tốt nhất. "Ngươi đúng là không khách sáo chút nào!" Tần Phong xoa xoa đầu thỏ, đứng dậy hoạt động gân cốt nói: "Đến lúc đi Thiên Phủ Viện xem tiểu tam tam rồi, cũng không biết nó bây giờ sống thế nào..." Thiên Phủ Viện.

Kể từ lần đầu Tần Phong đến đây, đã gần một năm trôi qua.

Nơi này dường như vẫn không có gì thay đổi, Thiên Phủ Viện cổ kính trang nhã được xây dựng dựa theo thế núi, xung quanh là mây mù lượn lờ, phảng phất như đang ở giữa chốn tiên cảnh.

Bên trong lại càng là cây xanh thành bóng, cầu nhỏ nước chảy, đường nhỏ quanh co, khắp nơi đều toát lên vẻ cổ kính trang nhã.

Mặc dù trong kỳ sát hạch nội môn lần trước đã chết rất nhiều đệ tử ngoại môn, nhưng may mắn là Tiên Minh có đến mấy vạn cứ điểm ngoại môn, có thể liên tục bổ sung nguồn lực cho nơi này.

Thiên Phủ Viện hiện tại vẫn đông đúc đệ tử. "Thật đúng là không có chút thay đổi nào!" Tần Phong dẫn theo Tiểu Bạch đến Thiên Phủ Viện, đột nhiên có cảm giác như đã qua một đời.

Chỉ thấy các đệ tử ngoại môn hoặc là đang ngồi trên sàn trong giảng đường, chuyên tâm lắng nghe giảng bài, hoặc là đang yên tĩnh đọc sách trong Tàng Thư Các, hoặc là đang giao lưu, phẩm trà, ngắm trăng ở khu sinh hoạt.

Cảnh tượng này, sao mà quen thuộc đến thế! "Kia không phải là Tần Phong sao!?" Mấy tên đệ tử nội môn đi ngang qua, nhìn thấy Tần Phong thì không khỏi ngẩn người.

Theo bọn họ biết thì Tam trưởng lão đã gia tăng hình phạt với Tần Phong, bây giờ hắn đáng lẽ phải đang ở trên Tiên Chú Phong diện bích hối lỗi mới đúng, sao lại xuất hiện ở Thiên Phủ Viện chứ!? "Ta không thấy gì hết!" Một đệ tử thông minh đã quay người rời đi.

Không phải bọn họ không muốn đi tố cáo Tần Phong, mà là vì chỗ dựa của Tần Phong là Tây trưởng lão.

E rằng bọn họ chân trước vừa đi tố cáo, chân sau đã bị người ta bắt đi, chưa đến ba ngày đã bị tuyên án vào tù. "Ta cũng không thấy!" Các đệ tử khác cũng lần lượt phản ứng lại, vội vàng bỏ chạy khỏi hiện trường như thể tháo chạy. "Hử!?" Tần Phong nghi hoặc quay đầu lại nhìn, không hiểu tại sao bọn họ thấy mình lại bỏ chạy.

Nhưng bây giờ hắn cũng không có thời gian để ý đến chuyện này, bắt đầu hỏi thăm các đệ tử ngoại môn về tung tích của Tiểu Tam Tam. "Lâm Tam!?" Các đệ tử ngoại môn đồng loạt nhìn qua, hiển nhiên không hề xa lạ với Lâm Tam.

Bởi vì bây giờ cả Thiên Phủ Viện đều biết, Lâm Tam là do Thất trưởng lão đích thân đưa tới.

Ban đầu còn có người cho rằng Lâm Tam không là gì, định đánh bại y để thu hút sự chú ý của Thất trưởng lão, thế là liên tiếp mười mấy người chạy đến khiêu chiến, kết quả không một ai ngoại lệ đều bại dưới kiếm của Lâm Tam.

Có thể nói, Lâm Tam hiện tại là tuyển thủ hot nhất Thiên Phủ Viện. "Đây chính là sự khác biệt giữa nhân vật chính và phản diện!?" Tần Phong lập tức cạn lời.

Mặc dù cả hai đều gặp rắc rối ở Thiên Phủ Viện, nhưng hắn còn chưa kịp ra vẻ thì đã kết thúc, còn Tiểu Tam Tam thì lại ra vẻ từ đầu đến cuối. "Lâm Tam rất dễ tìm!" Một đệ tử ngoại môn lại lên tiếng: "Y không ở trong động phủ miễn phí của mình tu luyện, thì cũng là đang luyện kiếm ở hậu sơn của Thiên Phủ Viện." "Động phủ miễn phí!?" Tần Phong không khỏi ngẩn người, quay đầu nhìn về phía xa.

Không giống như hắn vừa đến Thiên Phủ Viện đã được ở biệt thự lớn, Tiểu Tam Tam chỉ có thể ở trong động phủ được cung cấp miễn phí, không có hiệu quả gia tốc tu luyện gấp mấy lần, chỉ có một hiệu quả cách âm đơn giản. "Kiếm tu nghèo!" Vẻ mặt ghét bỏ của Tiểu Bạch gần như tràn ra khỏi màn hình.

May mà năm đó thỏ mẹ giao nó cho Tần Phong nuôi dưỡng, nếu giao cho tên kiếm tu nghèo rớt mồng tơi Lâm Tam này thì làm gì có con thỏ phú quý nhân gian như bây giờ, chỉ có một con thỏ đáng thương ăn bữa nay lo bữa mai. "Thôi cứ đến hậu sơn trước đi!" Tần Phong liếc nhìn những hang động chi chít trên vách đá, rồi xoay người dẫn Tiểu Bạch đi về phía hậu sơn.

Chẳng mấy chốc, một người một thỏ đã đến hậu sơn.

Chỉ thấy trên núi xanh tươi um tùm, cây cổ thụ chọc trời, suối trong róc rách, chim hót hoa thơm, rất nhiều đệ tử đều đang ở đây cảm ngộ tự nhiên, thể ngộ đại đạo, tu luyện tâm tính. "Tìm thấy rồi!" Mắt Tần Phong đột nhiên sáng lên, đã phát hiện thành công một em Tiểu Tam Tam hoang dã.

Chỉ thấy Lâm Tam đang dựa vào một gốc cây lớn ngủ, toàn thân không chỉ dâng trào một luồng kiếm khí như có như không, mà còn có những luồng quang vận thần bí đang nhảy múa. "Lâm huynh vẫn chưa ngủ à!" Tần Phong chắc chắn Tiểu Tam Tam đang giả vờ ngủ, liền tiến lên bắt đầu lay y. "Ai đó!?" Giấc mộng đẹp của Lâm Tam bị quấy rầy.

Vốn định tỉnh lại dạy dỗ đối phương một trận, nhưng khi tỉnh lại thì phát hiện đó là Tần huynh của mình. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ làm phiền Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tu luyện, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Lại ra dầu rồi!" Tần Phong trong lòng sung sướng, nhưng bề ngoài lại tỏ ra quan tâm: "Lâm huynh, sao huynh lại ngủ ở đây vậy?!" "Ta đang tu luyện!!" Lâm Tam nhìn thấy Tần Phong là đầu lại đau: "Ngươi lại không phải không biết, ta đã lĩnh ngộ được Đại Mộng Xuân Thu!" "Có chuyện đó sao!?" Tần Phong bắt đầu giả ngu, sau đó lảng sang chuyện khác: "Đúng rồi, chị dâu đâu rồi!?" "Chị dâu nào!?" Lâm Tam ngơ ngác, không hiểu ý là gì. "Vợ huynh đó!" Tần Phong nhìn xung quanh, thăm dò hỏi: "Huynh không phải là định nói với ta, huynh lại FA thêm một năm nữa đấy chứ!?" Phụt!!

Lâm Tam chỉ cảm thấy ngực như bị một nhát dao đâm, phải chịu sát thương bạo kích của một con chó độc thân. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ bắt nạt chó độc thân cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Vẫn là Tiểu Tam Tam có tỉ lệ ra dầu cao!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, nụ cười trên môi còn khó nén hơn cả AK.

Ngay lúc này, không biết là do kịch bản yêu cầu, hay là do ông trời không nhìn nổi nữa, một tiếng chuông vang lên ở Thiên Phủ Viện, đại diện cho mệnh lệnh tập hợp khẩn cấp.

Chương 1319

Chỉ thấy từng đệ tử ngoại môn sau khi nghe thấy tiếng chuông liền lập tức buông việc trong tay, hóa thành từng luồng sáng lao về phía quảng trường Thiên Phủ Viện. "Có chuyện gì vậy!?" Lâm Tam nhíu mày đứng dậy, nhìn về phía Thiên Phủ Viện. "Là sát hạch nội môn!" Tần Phong rất khó chịu nói: "Khó khăn lắm mới lẻn ra ngoài được, để ôn chuyện với Lâm huynh, không ngờ sát hạch nội môn lại đột nhiên bắt đầu." "Không có gì phải tức giận cả!" Lâm Tam không cho là đúng, thản nhiên cười nói: "Chúng ta còn nhiều thời gian, sau này có khối cơ hội ôn chuyện." "Được thôi!" Tần Phong bất đắc dĩ gật đầu, không quên dặn dò: "Những đệ tử phi thăng như chúng ta, bài sát hạch sẽ khác với các đệ tử ngoại môn, nhưng huynh tu luyện hạo nhiên chính khí, ta tin loại sát hạch này đối với huynh không có chút khó khăn nào." "Ta hiểu rồi, sau kỳ sát hạch gặp lại!" Lâm Tam mỉm cười chắp tay cáo biệt, sau đó hóa thành một luồng kiếm quang bay đi. "Haizz!!" Tần Phong khẽ thở dài.

Vốn hắn đã chuẩn bị để nói chuyện thâu đêm suốt sáng, ai ngờ hai người vừa gặp mặt đã lại phải chia xa. "Tần Phong!!" Một giọng nói đầy oán độc vang lên.

Chỉ thấy Diệp Thần xuất hiện ở không xa, đang dùng ánh mắt oán độc nhìn Tần Phong. "Diệp Thần!!" Tần Phong nghe tiếng nhìn lại, cũng thấy được Diệp Thần.

Nhưng Diệp Thần lúc này đã có chút khác trước, cũng không biết là Lương Tĩnh Như cho hắn dũng khí, hay là Ngũ Bách cho hắn cái tôi bất ngờ, khí thế tự tin như chiến thần kia dường như đã quay trở lại. "Tần Phong, ngươi cứ đợi đấy cho ta!!" Diệp Thần lạnh lùng bỏ lại một câu, rồi sải bước rời đi. "Bảo ta đợi à!?" Tần Phong cầm lệnh bài của Tây trưởng lão, tìm đến người phụ trách sát hạch nội môn, mở miệng dặn dò: "Đối phó với Diệp Thần tuyệt đối đừng dùng mỹ nhân kế, cái đó vô dụng với hắn, hắn có sở thích đoạn tụ..." "Không thể nào!?" Người phụ trách kinh ngạc nói: "Không phải nói Diệp Thần này thích vợ người khác, đã ngủ với vợ của Long Ngạo Thiên rồi sao!?" "Cái này có xung đột sao!?" Tiểu Bạch cắn một miếng cà rốt, hỏi lại: "Thích vợ người khác và sở thích đoạn tụ, hai cái này có xung đột sao!?" "Không xung đột à!?" Người phụ trách sững sờ, sau đó phản ứng lại, nhìn Tần Phong với vẻ mặt kinh hãi: "Ý của Tần sư đệ là...

Diệp Thần này nam nữ ăn tất!?" "Ai!!" Tần Phong khẽ thở dài, rất bất đắc dĩ gật đầu. "Vãi chưởng!!" Người phụ trách lập tức văng tục, chỉ cảm thấy sau lưng bất giác lạnh gáy.

Vốn tưởng rằng loại cặn bã như Diệp Thần sau khi gia nhập Tiên Minh, vợ ở nhà một mình sẽ rất nguy hiểm, ai ngờ con trai bọn họ ở nhà một mình cũng nguy hiểm không kém. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ bôi nhọ Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Anh trai Diệp Thần vẫn giữ giá phết!" Tần Phong trong lòng sung sướng, nụ cười trên môi càng khó nén hơn cả AK. "Không được!" Vẻ mặt người phụ trách đột nhiên nghiêm túc, trong lòng cũng lập tức có quyết định.

Vì sự ổn định nội bộ của Tiên Minh sau này, gã nói gì cũng không thể để Diệp Thần vượt qua, phải tăng độ khó cho hắn lên chế độ địa ngục, sắp xếp một vài trai cơ bắp cuồn cuộn để ép hắn lộ nguyên hình. "Hắt xì..." Diệp Thần bất giác rùng mình một cái, có cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu theo dõi.

Nhưng vừa nghĩ đến những gì mình thấy và nghe được sau khi vào Thiên Phủ Viện, hắn lại như mở ra cánh cửa thế giới mới, chỉ số tự tin cũng bắt đầu hồi phục với tốc độ không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ hắn có tự tin, đánh bại tên tiện nhân Tần Phong!!

Ngay lúc này, ba bóng đen khổng lồ bao trùm cả sân, chính là ba chiếc thiên chu của Tiên Minh đưa bọn họ đi tham gia sát hạch. "Tần Phong, ngươi cứ đợi đấy cho ta!" Diệp Thần trước khi lên thuyền quay đầu lại nhìn, giọng nói lạnh lùng: "Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ, đừng có lúc nào cũng lấy chuyện trước đây ra nói, đợi ta sát hạch trở về, nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết." "Hắn lại lải nhải cái gì thế!?" Tần Phong vừa hay thấy Diệp Thần quay đầu lải nhải, lập tức lại dặn dò người phụ trách: "Vị sư huynh này, ta thấy vì sự ổn định của Tiên Minh chúng ta sau này, vẫn nên thiến Diệp Thần đi là tốt nhất." "Sư đệ, ý hay!!" Người phụ trách lộ vẻ vui mừng, tư duy lập tức được khai thông.

Thay vì ở nhà lo sợ hãi hùng, không bằng cắt của Diệp Thần để trừ hậu họa vĩnh viễn, cho dù cuối cùng hắn có may mắn vượt qua chế độ địa ngục, bọn họ cũng không cần lo lắng cho sự an toàn của vợ và chính mình.

Còn về việc Diệp Thần dùng thiên tài địa bảo để hồi phục, bọn họ tỏ ra hoàn toàn không cần lo lắng.

Mặc dù Tiên giới có rất nhiều thiên tài địa bảo có thể tái tạo chi thể, nhưng cũng có rất nhiều thủ đoạn khiến người ta không thể hồi phục, có thể gây ra thương tổn vĩnh viễn cho kẻ địch. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn rơi vào nguy hiểm, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Cho ngươi lải nhải nữa này!" Tần Phong trong lòng hừ một tiếng, sau đó dẫn Tiểu Bạch rời đi. "Hắt xì..." Diệp Thần lại bất giác rùng mình một cái, lần nữa cảm nhận được thứ gì đó bẩn thỉu.

Nhưng hắn lại không hề liên tưởng đến Tần Phong, vì sau khi lên thuyền hắn phát hiện, Lâm Tam đang dùng ánh mắt như nhìn người chết nhìn hắn, thanh Vô Trần Kiếm trong tay cũng như thể tùy thời rút ra khỏi vỏ. "Xúi quẩy!!" Diệp Thần không nhịn được văng tục, thầm nghĩ ra đường không xem hoàng lịch.

Lần sát hạch nội môn này Tiên Minh huy động ba chiếc thiên chu, vậy mà mình lại lên cùng thuyền với Lâm Tam, thật không biết nên nói hai người có duyên, hay nên nói giữa hai người là nghiệt duyên.

Cảnh tượng thay đổi, Tây Vực Tiên giới.

Là chiến trường cổ xưa thời thái cổ, mọi thứ ở đây đều có vẻ đặc biệt hỗn loạn.

Pháp tắc đại đạo như những dòng lũ cuồng bạo, lúc thì đan xen, lúc thì va chạm, giải phóng ra sức mạnh hủy diệt.

Có lúc còn hình thành bão tố pháp tắc, như thủy triều càn quét khắp đất trời; có lúc lại ngưng tụ thành những vòng xoáy năng lượng khổng lồ, tùy ý cắt xé không gian.

Ở nơi hỗn loạn này, sinh mệnh trở nên đặc biệt nhỏ bé, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể bị nghiền nát.

Còn có vô số chấp niệm còn sót lại của các đại năng, ở đây đan xen, va chạm, như ác mộng không ngừng vang vọng, phát ra những âm thanh bi tráng, ai oán, cuồng ngạo, oán hận kỳ lạ, không lúc nào là không xâm nhập vào tư tưởng của con người.

Mà điều đáng sợ nhất chính là sát khí ngưng tụ trên chiến trường, chúng được tạo thành từ oán niệm, sát ý và sức mạnh hủy diệt của vô số sinh mệnh, có sức ăn mòn và hủy diệt cực mạnh, đồng thời lan tỏa trong hư không, như bóng ma tử thần không ngừng khuếch tán, khiến người ta cảm nhận được một loại áp lực vô hình.

Ầm ầm một tiếng!!

Một bóng người từ trên không trung rơi xuống với tốc độ cực nhanh, cuối cùng đập mạnh xuống mặt đất. "A!!" Uyên Tổng hét lên một tiếng thê thảm.

Nhưng quán tính do va chạm vẫn chưa dừng lại, mặt hắn còn mài trên đất một đoạn dài mới dừng lại. "Mau dậy làm việc đi!" Tần Phong thấy Uyên Tổng nửa ngày không động đậy, trong lòng lập tức khó chịu.

Vừa mới ở U Minh Giới tăng gấp đôi tiền lương cho hắn, bên này vừa phi thăng lên Tiên giới đã bắt đầu lười biếng, con lừa trong đội sản xuất cũng không dám nghỉ ngơi như hắn. "Khụ khụ!!" Uyên Tổng không nhịn được ho ra một ngụm máu tươi, cả người càng thêm suy yếu vô cùng.

Vốn định độ kiếp phi thăng để đổi bản đồ cao cấp, nhưng không biết là đại ca nào lại cho hắn hai đợt lôi kiếp phiên bản tăng cường, đánh cho hắn suýt nữa thì chết tại chỗ.

Nhưng may mắn là cuối cùng hắn đã vượt qua được, thành công phi thăng đến Tây Vực Tiên giới. "Lần này phiền phức rồi!" Uyên Tổng nhìn pháp tắc hỗn loạn, không nhịn được lộ ra một nụ cười khổ.

Bây giờ hắn chỉ còn lại một hơi tàn, ngay cả đi lại cũng cảm thấy khó khăn, huống chi là rời khỏi Tây Vực trở về Đông Vực, tìm cặp đôi chó má Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt để báo thù.

Hú!

Chương 1320

Hú!

Tiếng gió rít dữ dội đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy ánh mặt trời trong hư không bắt đầu méo mó biến dạng, một cơn bão tố pháp tắc quét qua vạn núi nghìn khe, nơi nào nó đi qua đều trở nên hoang tàn, không một ngọn cỏ. "Không ổn!!" Uyên Tổng thấy bão tố thổi tới, vội vàng gượng dậy né tránh.

Nhưng thân bị trọng thương khiến hành động của hắn vô cùng bất tiện, né không kịp, cánh tay lập tức bị xé toạc một mảng thịt, lộ cả xương trắng, hắn hét lên thảm thiết. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đẩy Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại vào nơi nguy hiểm, khiến hắn bị trọng thương, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Cái quái gì cũng được à!?" Tần Phong lập tức hưng phấn hẳn lên, lớn tiếng hét cho bão tố đến dữ dội hơn nữa. "Ta bây giờ còn chưa thể gục ngã..." Uyên Tổng đau đến toát mồ hôi hột, nhưng vẫn cắn răng kiên trì: "Vì báo thù, vì Hỗn Nguyên Đạo Thể, ta phải nỗ lực tu luyện, ta phải nỗ lực trở nên mạnh mẽ, ta tuyệt đối không thể gục ngã ở đây." "Ừm, thái độ này không tệ!" Tần Phong gật gù nói: "Cố gắng lên, sau này cuộc sống sẽ ngày càng ngọt ngào..." Ầm ầm ầm!!

Mặt đất dưới chân đột nhiên rung chuyển, phảng phất như có một sự tồn tại kinh khủng nào đó bị đánh thức. "Cái gì!?" Uyên Tổng trong lòng kinh hãi, gắng gượng đề phòng.

Nhưng còn chưa kịp phát hiện kẻ địch trông như thế nào, hắn đã cảm nhận được một luồng sóng xung kích vô hình, như thủy triều hung dữ, mang theo uy áp và oán khí vô tận ập về phía mình.

Ầm ầm một tiếng!!

Uyên Tổng chỉ cảm thấy cơ thể đột nhiên chùng xuống, phảng phất như bị một ngọn núi vô hình đè lên.

Không chỉ hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn, mà cảnh vật xung quanh cũng bắt đầu méo mó, ngay sau đó cơ thể bắt đầu run rẩy, ý thức cũng dần mơ hồ. "Là chấp niệm của cường giả thái cổ!!" Uyên Tổng đột nhiên lộ vẻ mặt đau đớn, bị áp lực đè cho quỳ rạp xuống đất.

Lúc này hắn có thể cảm nhận rõ ràng có một luồng chấp niệm mạnh mẽ đang không ngừng ăn mòn linh hồn mình, khiến cho mỗi một tế bào trên toàn thân hắn đều run rẩy, như thể đang ở trong một hầm băng lạnh lẽo.

Trong đầu càng hiện lên từng khung cảnh máu tanh, bạo ngược, những cảm xúc tiêu cực như tuyệt vọng, phẫn nộ, khát máu, cuồng bạo không ngừng ập đến, muốn hủy diệt ý chí của hắn, biến hắn thành một cái xác không hồn. "Không được, ta còn chưa thể gục ngã!!" Uyên Tổng nén đau cắn chặt răng, vội vàng ngồi xếp bằng vận công.

Chỉ thấy toàn thân hắn lập tức hiện ra những phù văn màu vàng, ngực càng hiện ra đồ án Âm Dương Ngư kinh điển, ngay sau đó tiên khí lơ lửng trong trời đất liền hội tụ về phía hắn. "Có nên tắt cho hắn không nhỉ!?" Thấy Uyên Tổng khởi động ngọc bội Âm Dương Ngư, Tần Phong cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm.

Bởi vì trong quá trình luyện hóa ngọc bội Âm Dương Ngư, hắn phát hiện bên trong ngọc bội có sẵn một bộ công pháp, còn là công pháp do thiên địa đại đạo thai nghén không biết bao nhiêu năm mà thành, sau khi luyện thành sẽ có uy năng vô thượng, cũng là công pháp độc quyền của Hỗn Nguyên Đạo Thể trong truyền thuyết.

Mà Uyên Tổng là người được thiên mệnh chọn để nhận chủ ngọc bội, tự nhiên cũng đã tu luyện công pháp độc quyền của Hỗn Nguyên Đạo Thể.

Nhưng do Uyên Tổng từ trước đến nay không nỗ lực làm việc, dẫn đến không có đủ bản nguyên chi lực để cải tạo cơ thể, cho nên hắn bây giờ vẫn đang dừng ở tầng thứ nhất của công pháp, chỉ có thể sử dụng đơn giản ngọc bội Âm Dương Ngư.

Còn hắn vì bản nguyên chi lực dồi dào, bây giờ đã tu luyện đến tầng thứ ba, tỉ lệ chuyển hóa Hỗn Nguyên Đạo Thể cũng đạt đến 30%.

Lúc này, Uyên Tổng tuy thân bị trọng thương, cơ thể vô cùng suy yếu, nhưng để ý chí của mình không bị nuốt chửng, hắn bắt đầu điên cuồng đốt cháy linh hồn mình, gắng sức chống lại luồng chấp niệm mạnh mẽ kia. "Ta còn chưa thể chết, ta tuyệt đối không thể chết!!" Tầm mắt của Uyên Tổng bắt đầu ngày càng mơ hồ, trong lòng cũng dâng lên một luồng bất cam mãnh liệt.

Hắn còn chưa đi tìm Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt báo thù, cũng chưa vượt qua Long Ngạo Thiên để lên đỉnh, càng chưa thuần hóa Tần Phong thành chó...

Hắn còn quá nhiều tiếc nuối trên đời này. "Thật sự kết thúc rồi sao!?" Uyên Tổng vẫn đang khổ sở chống đỡ, muốn tìm kiếm sức mạnh trong nghịch cảnh.

Cũng không biết là sự kiên cường trong nội tâm của hắn vượt xa tưởng tượng, hay là kỳ tích của sinh mệnh nở rộ từ trong tâm hồn, chỉ thấy Âm Dương Ngư trên ngực hắn đột nhiên sáng lên, ngay sau đó bộc phát ra một lực hút kinh khủng, không chỉ hút tiên khí lơ lửng trong trời đất, mà còn hút cả pháp tắc đại đạo hỗn loạn, ngay cả những chấp niệm chưa tiêu tan kia cũng bị hút vào toàn bộ. "Vãi chưởng, cái này hơi bị đỉnh à nha!" Tần Phong không nhịn được văng tục, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy một giọt nước bản nguyên bảy màu to bằng nắm tay người lớn đang ngưng tụ trong không gian ngọc bội Âm Dương Ngư, bản nguyên chi lực chứa trong đó còn tinh khiết hơn giọt nước trước đó, cảm giác hấp thu một giọt có thể bằng mấy chục năm khổ tu.

Quan trọng nhất là... cả Tây Vực đều là môi trường như thế này, có nguồn nguyên liệu vô tận. "Thiên Tuyển Chi Tử quá vô lý rồi!" Tần Phong trong lòng cảm thấy rất không vui, lập tức nuốt chửng giọt nước bản nguyên.

Đương nhiên... là một người giữ chữ tín, hắn cũng chừa lại cho Uyên Tổng một hạt gạo. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt tài nguyên tu luyện của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Ai cướp đoạt!?" Tần Phong lập tức không vui, bắt đầu bơm nước vào giọt nước.

Lúc này, Uyên Tổng lồm cồm bò dậy từ mặt đất, nhưng trong mắt lại không che giấu được sự hưng phấn.

Vốn tưởng rằng phi thăng đến Tây Vực Tiên giới sẽ là cửu tử nhất sinh, ai ngờ nơi này đối với hắn lại là một vùng đất quý. "Tiên giới, ta Lâm Uyên đã trở về!" Uyên Tổng không còn kìm nén được tâm trạng kích động, hét lớn về phía vùng đất trống trải không người.

Nhưng khi hắn tiến vào không gian ngọc bội, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, giọt nước lớn như vậy mà chỉ chứa một tí tẹo bản nguyên chi lực.

Cho dù bây giờ hắn đang ở Tây Vực tài nguyên phong phú, không có mấy nghìn năm thì đừng hòng sở hữu Hỗn Nguyên Đạo Thể.

Cảnh tượng thay đổi, biên khu Đông Vực.

Phương Trường sau khi đúc thành tiên thể, cũng hạ cánh tại cùng một điểm phi thăng.

Nhưng hắn lại không có thực lực như Tần Phong lúc mới bắt đầu, cũng không có trang bị như Diệp Thần lúc mới bắt đầu, càng không có hào quang như Lâm Tam lúc mới bắt đầu, vừa phi thăng đến Tiên giới đã rơi vào tay một đám buôn người. "Ối chà, lại có người đến!" Một gã to con vạm vỡ đánh giá Phương Trường, không nhịn được cười xấu xa: "Dáng vẻ da mịn thịt mềm, non nớt có thể véo ra nước này, nếu rơi vào tay đám đàn ông thô lỗ mấy trăm, mấy nghìn năm chưa thấy phụ nữ trong khu mỏ, thì sẽ phải chịu khổ nhiều đây." "Ha ha..." Những người khác cũng cười cợt bừa bãi, hoàn toàn không coi Phương Trường ra gì. "Các ngươi là ai!?" Phương Trường cảnh giác nhìn đối phương, cơ thể càng thêm căng cứng. "Không cần giãy giụa đâu!" Gã to con vạm vỡ cũng không che giấu, cười tủm tỉm nói: "Ngươi vừa mới đột phá Địa Tiên cảnh sơ giai, còn ở đây thấp nhất cũng là Địa Tiên cảnh cao giai, ngươi có giãy giụa cũng vô ích, không bằng ngoan ngoãn bị chúng ta bán đến khu mỏ đổi tiên tinh..." Vút một tiếng!!

Không đợi đối phương nói xong, Phương Trường đã quả quyết ra tay.

Chương 1321

Chỉ thấy hắn hóa thành một tàn ảnh lao nhanh về phía đối phương, đồng thời sử dụng Thôn Phệ Ma Công, vô tận hắc khí trong nháy mắt ngưng tụ thành đầu quỷ, há to miệng điên cuồng hấp thu. "Thằng nhóc này là ma tu!!" Sắc mặt mọi người tại hiện trường đều đại biến, không ngờ tên công tử bột này lại là ma tu.

Chỉ cảm thấy năng lượng trong cơ thể đang bị hấp thu, cho dù tu vi của bọn họ cao hơn Phương Trường, cũng khó mà chống lại được Thôn Phệ Ma Công quỷ dị này của hắn. "Đợi đã..." Gã to con vạm vỡ dường như nghĩ ra điều gì, mặt đầy kinh hãi nói: "Tên công tử bột này không phải cũng phi thăng từ Hoang Cổ nào đó lên chứ!?" "Nhanh, nhanh gửi tín hiệu cho lão đại!!" Những người khác vừa nghe thấy hai chữ Hoang Cổ, lập tức có phản ứng khẩn cấp.

Không phải bọn họ không có tố chất nghề nghiệp của dân buôn người, mà thật sự là nơi như Hoang Cổ không bao giờ nuôi kẻ tầm thường.

Trước đây mấy trăm năm cũng không gặp được một thiên kiêu có thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng hai năm gần đây lại liên tục gặp ba lần, mà đều là từ cái phòng quái vật Hoang Cổ này ra... "Trả lời đúng rồi, ta đúng là đến từ Hoang Cổ!" Phương Trường không có ý định khen thưởng, như quỷ mị xuất hiện trước mặt đối phương.

Phập một tiếng!!

Chỉ thấy Phương Trường biến tay thành trảo, xuyên thủng lồng ngực gã to con.

Mặc dù ở hạ giới hắn bị Tần Phong hành hạ không còn dũng mãnh như xưa, nhưng để vượt cấp đối phó với mấy tên tép riu Địa Tiên cao giai, hắn vẫn có đủ sức chiến đấu. "Hắn thật sự đến từ Hoang Cổ!!" Mấy tên tép riu sắc mặt đại biến, trong lòng thì cảm thấy vô cùng uất ức.

Yêu nghiệt mấy trăm năm mới gặp một lần, bọn họ chưa đến hai năm đã gặp bốn lần, thật không biết nên nói bọn họ may mắn, hay nên nói bọn họ bất hạnh.

Cũng vì bọn họ đã có ba lần kinh nghiệm, nên đối mặt với Phương Trường cũng không cảm thấy quá hoảng sợ.

Chỉ thấy bọn họ vội vàng lùi lại giữ khoảng cách an toàn, ngay sau đó lại lấy ra tên hiệu bắn lên trời.

Đoàng!!

Chỉ thấy một mũi tên hiệu bắn lên trời, ngay sau đó liền nổ tung trong hư không. "Không ổn!!" Phương Trường muốn ngăn cản, nhưng lại không thành công.

Và ngay khi hắn cảm thấy nguy hiểm, muốn quay người bỏ chạy khỏi nơi này, một luồng uy áp kinh khủng đột nhiên giáng xuống.

Ầm ầm một tiếng!!

Phương Trường chỉ cảm thấy cơ thể đột nhiên chùng xuống, phảng phất như bị một ngọn núi vô hình đè lên.

Ngay sau đó đầu quỷ ngưng tụ ra liền vỡ tan, đầu gối cũng không chịu nổi mà quỳ xuống đất, hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn, toàn thân càng bị đè đến không thể động đậy mảy may. "Lão đại!!" Mọi người mặt đầy uất ức, nhìn về phía bóng người trên không trung.

Giống như đoàn tàu Phục Hưng bị hỏng giữa trời tuyết lớn, đợi được ông tổ tàu xanh đến cứu viện kịp thời.

Nhưng lúc này hào quang của Phương Trường rõ ràng năng lượng không đủ, không đợi được đầu tàu hơi nước ì ạch, cũng không đợi được đầu tàu diesel sáng loáng đến cứu viện. "Thả ta ra!!" Phương Trường liều mạng giãy giụa, nhưng thực lực không cho phép. "Không cần căng thẳng!" Mọi người thấy Phương Trường bị khống chế, lập tức mạnh dạn mở miệng: "Chúng ta không những không lấy mạng ngươi, mà còn đưa ngươi đến khu mỏ kiếm tiền lớn." "Thả ta ra!!" Phương Trường vẫn đang liều mạng giãy giụa, căn bản không tin lời ma quỷ của đối phương.

Nhưng biết làm sao khi hắn bây giờ vừa không có nhiều buff gia thân như Tần Phong lúc mới bắt đầu, cũng không có Tuế Nguyệt Đao đi kèm như Diệp Thần lúc mới bắt đầu, càng không có vận khí gặp được Thất trưởng lão như Lâm Tam lúc mới bắt đầu.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị bọn họ bán vào khu mỏ đen.

Có lẽ cuối cùng hắn có thể dựa vào hào quang nhân vật chính để trốn thoát, nhưng trước đó vẫn phải rèn luyện gân cốt một phen. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ liên lụy Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến hắn gặp phải trò lừa đảo kiểu mới, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Cấp Truyền Thuyết?

Phương Trường!?" Tần Phong rõ ràng ngẩn ra, không biết mình đã liên lụy hắn như thế nào.

Nhưng bây giờ hắn cũng không có thời gian để ý đến Phương Trường, đang nghiên cứu làm thế nào để tiết kiệm chi phí cho Cửu Trọng Đài.

Vốn tưởng đây sẽ là một việc rất nhẹ nhàng, nhưng nghiên cứu cả tháng trời vẫn không có manh mối, căn bản không thể vừa rẻ, vừa bền mà xây dựng được Cửu Trọng Đài. "Ta đã coi thường người trong thiên hạ rồi!" Tần Phong đặt bản vẽ trong tay xuống, rất bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Đừng thấy Cửu Trọng Đài chỉ là một đài xây dựng, nhưng bên trong cũng ngưng tụ tâm huyết của biết bao thế hệ, sự cân bằng ở các phương diện không chỉ đạt đến mức hoàn mỹ, mà ngay cả vật liệu sử dụng cũng rất khó thay thế.

Muốn kiếm chác từ trong đó, chỉ có thể dùng hàng dỏm thay hàng tốt. "Không biết nhị đệ, có thể tranh giành được chút thể diện không?!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Mặc dù yêu cầu xây dựng Cửu Trọng Đài là sử dụng nghìn năm, nhưng trăm năm sau nhị đệ sẽ phi thăng lên Tiên giới, dùng vật liệu cấp thấp hơn vận hành trăm năm vẫn không có khó khăn gì. "Ai, thật là rối rắm!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài.

Một bên là tiền bạc trắng phau, một bên là lương tâm của mình, khiến hắn thật sự không biết nên lựa chọn thế nào. "Ai, thôi bỏ đi!" Tần Phong lại thở dài một hơi, không nghĩ đến chuyện phiền lòng này nữa.

Chỉ thấy hắn cầm lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ sau lưng Tiểu Bạch, định đến nhà tình nhân bé nhỏ tìm chút an ủi về mặt tâm lý. "Chủ ngân thỏ của ta định làm gì thế!?" Tiểu Bạch thấy Tần Phong không để ý đến mình, cũng không đi theo xem xét.

Thay vào đó, nó đeo thẻ tre thánh nhân mới ra lò lên lưng, bắt đầu đi lang thang trên Tiên Chú Phong, hễ có ai nhìn nó, nó sẽ lập tức dừng lại, tiến lên giảng giải cho người ta cái gì gọi là tiên thiên khí hồn.

Nó còn vô tình lấy ra Khổn Tiên Thằng, nói cho mọi người biết cái gì gọi là yêu ai yêu cả đường đi lối về. "Vãi chưởng, Khổn Tiên Thằng của Tây trưởng lão!" Đệ tử Tiên Chú Phong càng nhìn càng khó chịu, phảng phất như nuốt phải cả quả chanh.

Mặc dù trung phẩm tiên khí đối với bọn họ không là gì, nhưng nó lại có tiên thiên khí hồn, uy lực sánh ngang với thượng phẩm tiên khí, cộng thêm Khổn Tiên Thằng thượng phẩm tiên khí mà Tây trưởng lão cho, khiến bọn họ trong nháy mắt hiểu ra Tây trưởng lão cưng chiều Tần Phong đến mức nào. "Còn có cái này..." Tiểu Bạch không có ý định dừng lại, lại lôi ra Đạo Đức Chuyên và Thượng Phương Bão Kiếm. "Lại là hai kiện trung phẩm tiên khí!" Chúng đệ tử lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Chương 1322

Mặc dù trung phẩm tiên khí đối với bọn họ không là gì, nhưng dùng để cho trẻ con làm đồ chơi thì quá đáng rồi, cũng khiến bọn họ trong nháy mắt hiểu ra con thỏ này không thể chọc vào.

Sau này muốn tiếp tục sống ở Tiên Chú Phong, chỉ có thể ngoan ngoãn nộp phí bảo kê. "Ừm!" Tiểu Bạch rất hài lòng với biểu cảm của chúng đệ tử, cất đồ đạc đi tìm mục tiêu tiếp theo.

Còn về Tử Kim Hồ Lô và Tần Gia Tiểu Phá Chung, nó không có ý định lấy ra khoe khoang.

Dù sao nó cũng là con thỏ do Tần Phong nuôi từ nhỏ đến lớn, từ nhỏ đã được thấm nhuần triết lý tiên tiến rằng 99.999% tỉ lệ thắng không khác gì đi tìm chết.

Cho nên nó luôn nhớ giấu vài lá bài tẩy, đề phòng gặp phải chuyện đột xuất, bị người ta bắt đi làm món đầu thỏ xào cay.

Lúc này, trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Tiểu Y Nha thấy Tần Phong tiến vào, lập tức kêu y y nha nha. "Trẻ ngoan thì có kẹo ăn!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái lập tức bế Tiểu Y Nha rời đi, rất thức thời để lại không gian cho Tâm Nhan tiểu thư và Tần Phong.

Còn về Nam Phong công chúa chỉ có thể ở một bên chờ đợi, chờ Tần Phong nổi nóng rồi chủ động tìm nàng. "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Tâm Nhan tiểu thư thấy Tần Phong đi tới, trong lòng lập tức căng thẳng. "Ta đến thăm Tâm Nhan tiểu thư!" Tần Phong cười tủm tỉm tiến lên, đưa tay định ôm nàng. "Ngươi, ngươi đừng làm bậy!" Tâm Nhan tiểu thư như một con thỏ bị kinh hãi, sợ đến mức vội vàng nhảy ra né tránh móng vuốt của Tần Phong. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ trêu ghẹo người thương của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Vợ yêu kháng cự, kích thích ham muốn chiến đấu!" Tần Phong chớp mắt một cái đã đến sau lưng Tâm Nhan tiểu thư, ngay sau đó một tay ôm chặt đối phương vào lòng. "Ngươi, ngươi buông ta ra!" Thân thể mềm mại của Tâm Nhan tiểu thư đột nhiên cứng đờ, trong lòng kinh hoảng: "Ta, ta gần đây tới tháng rồi, ngươi vẫn nên đi tìm vị Nam Phong công chúa kia đi!" "Thật sao!?" Khóe môi Tần Phong không nhịn được nhếch lên, thì thầm bên tai nàng: "Ta là Mạc Cân Giáo Úy do Thừa tướng đích thân sắc phong, không biết Tâm Nhan tiểu thư có bằng lòng tiếp nhận kiểm tra không..." "Ngươi, ngươi vô sỉ!!" Tâm Nhan tiểu thư vừa xấu hổ vừa tức giận, trong lòng càng là chịu không nổi.

Người khác nghe thấy nữ tử đến tháng đều ghét bỏ xui xẻo mà tránh đi thật xa, thế mà Tần Phong không những không bị dọa chạy, còn muốn hóa thân thành Mạc Kim Giáo Úy tự mình kiểm tra. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trêu ghẹo người thương của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Lại vào sổ 50 vạn!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, lại tiếp tục mở miệng nói: "Tâm Nhan tiểu thư, nàng không trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ coi như nàng ngầm đồng ý chấp nhận kiểm tra nhé." "Không, không muốn…" Thân thể yêu kiều của Tâm Nhan tiểu thư run lên kịch liệt, vội vàng đưa tay giữ chặt bàn tay to lớn của Tần Phong. "Không muốn!?" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, lại thì thầm bên tai nàng: "Tâm Nhan tiểu thư, hai chúng ta cũng coi như người quen cũ rồi, ta không tin nàng đối với ta một chút cảm giác cũng không có." "Ta, ta…" Tâm Nhan tiểu thư cảm nhận được hơi nóng phả vào vành tai, sức lực trong cơ thể phảng phất như bị rút cạn trong nháy mắt.

Chỉ thấy thân thể nàng mềm nhũn, ngã vào trong lòng Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt người thương của Thiên

Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Không hổ là vợ của Ngạo Thiên huynh, thật là mượt!" Khóe miệng Tần Phong nở nụ cười của Long Vương, cánh tay đang ôm eo nàng lại siết thêm vài phần. "Ưm…" Tâm Nhan tiểu thư không nhịn được rên khẽ một tiếng, cả người đều dán chặt vào trên người Tần Phong.

Mặc dù bây giờ trong đầu nàng toàn là hình bóng của Tần Phong, nhưng vẫn không quên mình là vợ của Long Ngạo Thiên, sau khi hoàn hồn liền lập tức bắt đầu giãy giụa. "Tâm Nhan tiểu thư!" Tần Phong lại tiếp tục hỏi: "Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, rốt cuộc nàng đối với ta có cảm giác gì a!?" "Ngươi buông ta ra!" Tâm Nhan tiểu thư không biết trả lời thế nào, chỉ có thể giãy giụa đổi chủ đề: "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới chịu để ta rời khỏi nơi này!?" "Tâm Nhan tiểu thư, hà tất phải biết rõ còn cố hỏi chứ!?" Tần Phong nở nụ cười của thừa tướng, nói: "Ta biết nàng là người thông minh, ta hiểu ý của nàng, ta cũng là người thông minh, người thông minh thì nên hiểu ý của ta, chỉ cần mọi người đều hiểu, người thông minh nên hiểu cái ý mà ta hiểu là nàng cũng hiểu, lẽ nào nàng còn không hiểu sao!?" "Ngươi, ngươi vô sỉ!" Tâm Nhan tiểu thư hiển nhiên đã nghe hiểu, tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn ửng lên một màu hồng xấu hổ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trêu ghẹo người thương của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Ta lại vô sỉ chỗ nào chứ!?" Tần Phong rất cạn lời nói: "Thích một người, miệng nàng có thể không thừa nhận, nhưng cơ thể lại vô cùng thành thật, nàng thích ta, ta cũng thích nàng, đây là tình yêu hai chiều có được không." Nói xong, "chát" một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong phảng phất như để chứng minh mình không nói dối, một bàn tay vỗ lên cặp mông đào của Tâm Nhan tiểu thư. "Ưm…" Tâm Nhan tiểu thư không kịp phòng bị, phát ra tiếng rên khẽ đáng xấu hổ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt người thương của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Nàng xem…" Tần Phong lập tức đắc ý nói: "Ta nói không sai chứ, cơ thể của nàng thành thật hơn miệng nàng nhiều!" "Ngươi, ngươi vô sỉ!!" Má Tâm Nhan tiểu thư nóng ran, trong lúc cấp bách liền cắn Tần Phong một cái. "Ái chà!" Tần Phong bất ngờ, đau quá nên buông tay ra. "Tên háo sắc!!" Tâm Nhan tiểu thư lập tức thoát ra lùi lại, vừa xấu hổ vừa tức giận nói: "Ngươi mà còn dám nói bậy bạ, động tay động chân với ta, xem ta có cắn chết ngươi không…" "Tâm Nhan tiểu thư, hà tất phải vậy chứ!?" Tần Phong giả vờ rất tổn thương nói: "Thật ra không phải ta không muốn thả nàng ra, mà là chúng ta bây giờ đã đến Tiên giới, ta còn nghe được rất nhiều tin tức về Long Ngạo Thiên, hiện tại ở bên cạnh hắn là Tâm Ngữ tiên tử, người ta sớm đã quên nàng rồi." "Không thể nào, ngươi lừa ta!" Tâm Nhan tiểu thư không muốn chấp nhận hiện thực, lập tức hét lớn về phía Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của người thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Tâm Nhan tiểu thư thật là mượt mà!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, không quên tiếp tục nói: "Ta có nói dối hay không, thật ra trong lòng nàng rõ hơn ai hết, Long Ngạo Thiên sớm đã đột phá đến Tiên Đế chi cảnh từ ba ngàn năm trước, nếu trong lòng hắn có nàng, sao có thể để mặc nàng một mình ở hạ giới chờ đợi chứ." "Ngươi lừa ta, ngươi lừa ta…" Tâm Nhan tiểu thư lẩm bẩm trong miệng, phảng phất như mộng đẹp bị chọc thủng.

Ngay sau đó, ngực truyền đến một trận đau nhói, cả người như bị sét đánh, lảo đảo. "Cẩn thận!!" Tần Phong mắt lanh tay nhanh, tiến lên ôm lấy người nàng.

Khác với dáng vẻ trinh tiết liệt nữ giãy giụa lúc trước, Tâm Nhan tiểu thư lúc này phảng phất như chú cún Hachimi bị thương, dựa vào lồng ngực mạnh mẽ của hắn mà khóc nức nở. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của người thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Cái gì gọi là lừa gạt tình cảm!?" "Ta chỉ là muốn cho các cô gái một mái ấm mà thôi!" Tần Phong trong lòng hung hăng khiển trách hệ thống xong, liền hóa thân thành trai ấm, dang tay ôm người vào lòng.

Cảnh tượng chuyển đổi, trong Chiến Thần Điện.

Long Ngạo Thiên đột nhiên cảm thấy tâm tình phiền não, ngọn lửa giận vô danh bùng cháy trong lồng ngực. "Ngạo Thiên, ngươi không sao chứ!?" Tâm Ngữ tiên tử nhận ra có điều không ổn, vội vàng lên tiếng quan tâm: "Có phải tu luyện xảy ra vấn đề gì không?

Có cần tìm y sư đến xem không!?" "Bản đế không sao!" Long Ngạo Thiên tâm tình phiền não nói: "Thế lực để nâng đỡ đã tìm được chưa?

Tên Diệp Thần kia bây giờ đang ở đâu!?" "Bẩm Đế quân!" Hồng Liên vội vàng lên tiếng trả lời: "Thế lực để nâng đỡ chúng ta đã chọn xong rồi, còn về Diệp Thần, theo tin tức chúng ta nhận được, hắn hiện đang tham gia khảo hạch nội môn của Tiên Minh." "Tốt, tốt, tốt!" Long Ngạo Thiên càng thêm tức giận nói: "Tiên Minh đây là thật sự định thu nhận Diệp Thần, công khai vả mặt Long Ngạo Thiên ta à!" "Hành động lần này của Tiên Minh quả thực quá đáng!" Tâm Ngữ tiên tử cũng có vẻ mặt không vui nói: "Bọn họ đây là chắc chắn chúng ta không dám khơi mào chiến tranh vào thời điểm này." "Vậy phải làm sao!?" Hồng Tụ lập tức lo lắng nói: "Nếu Chiến Thần Điện chúng ta thật sự không làm gì cả, chỉ khiến người đời cho rằng Chiến Thần Điện chúng ta dễ bắt nạt, sau này Chiến Thần Điện chúng ta làm sao có thể đứng vững ở Nam Vực nữa!?" "Đúng là không thể không làm gì!" Trong mắt Long Ngạo Thiên lóe lên hàn quang, nói: "Lập tức phái Ám Ảnh sát thủ đến địa bàn Tiên Minh, bất kể giá nào cũng phải giết Diệp Thần mang về cho bản đế, bản đế muốn cho người đời biết, người mà Long Ngạo Thiên ta muốn giết, cho dù là Tiên Minh cũng không bảo vệ được!!" "Vâng!!" Mọi người lập tức nhận lệnh, không chút do dự. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã đẩy Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi vào tuyệt cảnh, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Tuyệt cảnh!?" Tần Phong vẻ mặt rõ ràng sững sờ.

Không hiểu tại sao mình chỉ tùy hứng một chút thôi, mà lại đẩy Diệp Thần giegie vào tuyệt cảnh… "Hu hu, ngươi lừa ta…" Tiếng khóc của Tâm Nhan tiểu thư cắt ngang dòng suy nghĩ của Tần Phong. "Ta lừa nàng cái gì!?" Tần Phong rất cạn lời nói: "Bây giờ câu chuyện tình yêu của Long Ngạo Thiên và Tâm Ngữ tiên tử, cả Tiên giới đều biết, nếu nàng không tin, ta có thể thả nàng ra ngoài hỏi thăm." "Hu hu…" Tâm Nhan tiểu thư nghe vậy, khóc càng thêm đau lòng.

Mặc dù trước đây Tần Phong cũng từng nói với nàng những lời tương tự, nhưng vì lúc đó mọi người đều ở hạ giới Hoang Cổ, nàng liền phảng phất như vớ được cọng rơm cứu mạng, lấy đó làm cớ không ngừng lừa dối chính mình.

Nhưng bây giờ đã đến Tiên giới… Tần Phong không chỉ nói những lời tương tự, còn sẵn lòng thả nàng ra ngoài chứng thực.

Điều này khiến nàng không còn tìm được cớ để trốn tránh nữa, nỗi ấm ức đè nén trong lòng bấy lâu cũng bùng phát trong nháy mắt. "Ai!" Tần Phong ôm mỹ nhân đang khóc, tiếp tục than thở xát muối: "Người ta ở bên nhau bao nhiêu năm rồi, da dạy con không biết đã sờn thành màu gì rồi, nàng còn ở đây tự lừa dối mình có ý nghĩa gì không?!" "Hu hu…" Tim Tâm Nhan tiểu thư càng đau hơn, khóc nức nở trong lòng Tần Phong. "Da dạy con?

Da dạy con là gì!?" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái ba cô gái đang lén nhìn từ xa, trên đầu lập tức hiện lên rất nhiều dấu chấm hỏi, rõ ràng là đã chạm đến vùng kiến thức mù của họ. "Y nha…" Tiểu Y Nha liều mạng giãy giụa, muốn đi giành lại Tần Phong.

Chương 1323

Nhưng khổ nỗi thân thể mình quá nhỏ bé, không chỉ bị đè chặt, miệng còn bị bàn tay to lớn vô tình bịt lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Phong và Tâm Nhan tiểu thư tình tứ với nhau. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của người thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, bước đầu công phá phòng tuyến tâm lý của nàng, nhận được 200 vạn điểm phản diện!" "Thế mà đã tin rồi à!?" Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

Theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, vợ của Thiên Tuyển Chi Tử không biết sự hiểm ác của xã hội, thường thích nghe lời một phía của đại phản diện, vĩnh viễn không bao giờ tự mình đi chứng thực. "Như vậy cũng tốt, đỡ cho ta rất nhiều phiền phức!" Khóe miệng Tần Phong nở nụ cười của Long Vương, vội vàng thừa cơ xen vào: "Tâm Nhan tiểu thư nàng yên tâm, ta, Tần Phong sẽ đối tốt với nàng cả đời, sẽ yêu thương nàng cả đời." "Tần Phong!" Tâm Nhan tiểu thư mắt đẫm lệ, không còn kháng cự như trước.

Mặc dù giáo dục từ nhỏ không cho phép nàng làm ra chuyện này, nhưng Long Ngạo Thiên người ta đã không cần nàng nữa, nàng hà tất phải tha thiết chủ động sáp lại làm gì!? "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo và người thương, đồng thời thừa cơ xen vào, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Ngạo Thiên huynh, huynh yên tâm!" Khóe miệng Tần Phong lộ ra nụ cười của thừa tướng, không nhịn được thầm nói trong lòng: "Từ nay về sau, vợ của ngươi ta sẽ nuôi, ngươi không cần lo lắng!!" Cảnh tượng chuyển đổi, tại hiện trường khảo hạch.

Chỉ thấy Lâm Tam và những người khác được đưa đến một dãy núi, bên trong thỉnh thoảng còn truyền đến những tiếng gầm của dã thú.

Nội dung khác với lúc Tần Phong tham gia khảo hạch, chủ yếu là vì không có nhiều đế quốc làm sân bãi, nên họ cần phải hoàn thành khảo hạch trong dãy núi đầy yêu thú này.

Bên trong ngoài yêu thú hung tàn, còn có rất nhiều tu hành giả mạo hiểm.

Những người này không phải là thiện nam tín nữ gì, mà là những kẻ liều mạng sống trên lưỡi đao, một khi gặp phải chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn. "Nhớ kỹ…" người phụ trách dặn dò: "Nhiệm vụ của các ngươi là tìm kiếm thiên tài địa bảo trị giá một nghìn trung phẩm tiên tinh trong dãy núi, đồng thời phải mang về mà không được để lộ thân phận đệ tử ngoại môn Tiên Minh, một khi để lộ thân phận sẽ lập tức bị hủy bỏ tư cách khảo hạch." "Trị giá một nghìn trung phẩm tiên tinh!!" Mọi người lập tức kinh hô, trong lòng gào thét thần thiếp không làm được.

Mặc dù một nghìn trung phẩm tiên tinh đối với Tần Phong không là gì, nhưng đối với họ lại là một con số trên trời, hơn nữa còn có rất nhiều yếu tố không chắc chắn.

Không chỉ không thể dự đoán được sức mạnh của yêu thú, còn không được để lộ thân phận để bảo mệnh. "Chỉ vậy thôi à!?" Sự tự tin của Diệp Thần phảng phất như đã hoàn toàn trở lại, cảm thấy cuộc khảo hạch này thực sự quá đơn giản.

Hết cách!

Hắn chính là người đàn ông bị Long Ngạo Thiên truy sát suốt nửa năm!!

Mặc dù tu vi của hắn không có đột phá lớn nào, nhưng nói về chạy trốn, hắn nhận thứ hai, cả sân không ai dám nhận thứ nhất, cho dù là người phụ trách khảo hạch cũng không được. "Ở đây có thể giết người!?" Lâm Tam không mở miệng nói, chỉ im lặng nhìn Diệp Thần. "Đệt, thằng này bị bệnh à!" Diệp Thần phát hiện Lâm Tam đang nhìn mình, trong lòng lập tức tức giận chửi ầm lên.

Mình đã giải thích với hắn tám trăm lần rồi, không phải mình vu oan giá họa cho hắn, thế mà hắn cứ khăng khăng cho rằng là mình làm, còn không quên sơ tâm từ hạ giới đuổi giết hắn lên tận Tiên giới.

Người không biết còn tưởng hắn là lửng mật châu Phi đấy! "Được rồi!" Người phụ trách lại mở miệng nói: "Nếu mọi người không có thắc mắc gì, vậy thì khảo hạch nội môn chính thức bắt đầu." Lời vừa dứt… Diệp Thần liền dẫn đầu lao vào dãy núi, ngay sau đó Lâm Tam cầm kiếm nhanh chóng đuổi theo. "Tình hình gì vậy!?" Cả sân mọi người nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng có người lập tức theo sát phía sau, sợ thiên tài địa bảo bị hai người họ cướp mất, còn một bộ phận đệ tử thì không vội vàng, định lập đội tiến vào dãy núi để hoàn thành khảo hạch.

Lúc này… Nhị Trưởng lão đang đứng trên một chiếc thiên chu, nhìn các đệ tử tham gia khảo hạch phía dưới.

Giống như Tam Trưởng lão trong lần khảo hạch trước, ông chính là trưởng lão trấn giữ cuộc khảo hạch lần này. "Hai tiểu tử này đúng là oan gia mà!" Nhị Trưởng lão cười vuốt râu, ra lệnh cho người theo dõi sát sao Lâm Tam và Diệp Thần. "Vâng!" Đệ tử phía sau nhận lệnh lui xuống, đi âm thầm bảo vệ hai người. "Bái kiến Nhị Trưởng lão!" Một đệ tử đến báo, quỳ xuống chắp tay nói: "Theo báo cáo của đệ tử chúng ta sắp xếp trong dãy núi, trong núi hình như có một nhóm người khả nghi, nghi là Ám Ảnh sát thủ, tu vi thấp nhất cũng đạt đến Thái Ất Kim Tiên cảnh, kẻ dẫn đầu tu vi hẳn là đã đạt đến Tiên Quân cảnh!"

"Ra tay thật hào phóng!" Tay Nhị Trưởng lão đột nhiên khựng lại, lập tức nghiêm túc nói: "Mặc dù các thế lực lớn đều có thói quen bồi dưỡng Ám Ảnh sát thủ, nhưng có thể huy động Ám Ảnh sát thủ cấp Tiên Quân, ở Tiên giới không có mấy nhà có thực lực này." "Ý của Nhị Trưởng lão là…" Có đệ tử lập tức hiểu ra, mở miệng thăm dò hỏi: "Những Ám Ảnh sát thủ này là nhắm vào Diệp Thần, rất có thể là mệnh lệnh do Long Ngạo Thiên của Chiến Thần Điện hạ đạt!?" "Không phải là có thể, mà là chắc chắn!" Nhị Trưởng lão vẻ mặt quả quyết nói: "Long Ngạo Thiên từ khi ra mắt đến nay, chưa từng chịu thiệt lớn như vậy, làm sao có thể cho phép Diệp Thần sống trên đời làm hắn ngứa mắt chứ!?" "Bắt nạt người quá đáng!" Có đệ tử lập tức lạnh lùng hừ một tiếng: "Công khai phái sát thủ như vậy, căn bản là không coi Tiên Minh chúng ta ra gì." "Hắc hắc…" Nhị Trưởng lão cười cười không nói gì, rất hài lòng với kết quả này.

Bây giờ Long Ngạo Thiên tập trung sự chú ý vào Diệp Thần, có nghĩa là hắn không có thời gian quan tâm đến Tần Phong nữa, áp lực của bọn họ tự nhiên cũng sẽ giảm đi… "Người tốt à!" Nhị Trưởng lão không nhịn được cảm thán một tiếng.

Vốn tưởng rằng rắc rối mà Tần Phong gây ra bên ngoài Tiên Minh không gánh nổi, ai ngờ Diệp Thần lại xuất hiện vào lúc này, còn tốt bụng chủ động đứng ra giúp họ thu hút hỏa lực từ Long Ngạo Thiên. "Hắt xì…" Diệp Thần không nhịn được hắt hơi một cái, trong lòng cũng hoảng loạn một cách khó hiểu.

Vù!

Vù!

Một tiếng xé gió sắc bén đột nhiên vang lên, ngay sau đó một đạo kiếm khí gào thét lao về phía hắn.

Chỉ thấy Lâm Tam một đường đuổi theo Diệp Thần đến rừng sâu trong núi, thấy Diệp Thần không nói hai lời liền rút kiếm Vô Trần đâm tới. "Diệp Thần, ngươi chạy không thoát đâu!" Đôi mắt Lâm Tam chợt lóe lên một tia sáng vàng như mặt trời chói lọi, kiếm Vô Trần trong tay cũng bộc phát ra một luồng kiếm mang kinh động cửu thiên.

Kiếm khí càng là khuấy động bốn phương, phảng phất có thể phá vỡ vạn pháp!! "Lại là ngươi!!" Diệp Thần sắp phát điên rồi, nghiêm túc nghi ngờ Lâm Tam có bệnh nặng.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc thảo luận chuyện này, vội vàng lấy trường thương ra chống đỡ một kiếm của Lâm Tam.

Một thương xuất, song long hiện!

Gầm!!

Hai con rồng bạc như thật xuất hiện giữa không trung, va chạm mạnh với kiếm quang của Lâm Tam.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh vào nhau, năng lượng khủng khiếp sinh ra vào lúc này chói mắt như mặt trời, bão năng lượng vô tận cũng theo đó quét sạch bốn phương. "Ực…" Diệp Thần phát ra một tiếng kêu rên, thân thể mất thăng bằng lùi lại mấy bước.

Mặc dù hắn và Lâm Tam đều có tu vi Địa Tiên sơ giai, còn phi thăng lên Tiên giới sớm hơn nửa năm, nhưng khổ nỗi cấp độ hào quang lại thấp hơn Lâm Tam một bậc, đối chiến với y căn bản không chiếm được chút lợi thế nào. "Hừ!!" Lâm Tam lạnh lùng hừ một tiếng.

Không cho đối thủ cơ hội thở dốc, lại một lần nữa cầm kiếm Vô Trần đâm tới.

Chương 1324

"Lâm Tam, đây là ngươi ép ta!" Trong con ngươi Diệp Thần lóe lên một tia đỏ rực, lập tức bộc phát ra một luồng quang mang màu đỏ.

Mặc dù tu vi của hắn không đột phá trong nửa năm ở Tiên giới, nhưng lại được Dịch Thiên Cơ chữa trị tốt căn cơ, cộng thêm tu hành ở Thiên Phủ Viện, giúp hắn thành công lĩnh ngộ ra hình thái thứ ba của Hoang Cổ Thánh Thể.

Ầm ầm ầm!!

Mặt đất đột nhiên chấn động, sát khí bùng phát trong nháy mắt.

Chỉ thấy ánh mắt lạnh lùng vô tình của Diệp Thần khiến người ta sinh lòng sợ hãi, giữa trán cũng hiện ra một phù văn màu đỏ, không khí xung quanh càng là tràn ngập hàn khí thấu xương, phảng phất như muốn đóng băng vĩnh viễn người sống. "Hừ!!" Lâm Tam vẫn lạnh lùng hừ một tiếng, không có ý định dừng lại.

Mặc dù Diệp Thần đã mở hình thái thứ ba của Hoang Cổ Thánh Thể, có thể nâng cao chiến lực của bản thân, nhưng thiên phú của y cũng không phải để trưng, làm sao có thể dậm chân tại chỗ chờ hắn chứ.

Ầm ầm ầm!!

Đại địa chấn động càng thêm dữ dội, khí tức huyền ảo theo đó bùng phát.

Chỉ thấy kiếm Vô Trần trong tay Lâm Tam bộc phát ra một luồng kiếm ý khủng bố, như thủy triều cuồng nộ vô biên quét ra, phảng phất như muốn nuốt chửng cả trời đất.

Thần uy rực rỡ, kiếm đoạn vạn cổ!!

Một đạo kiếm ý kinh động trời cao quét sạch bốn phương, kiếm khí sắc bén càng là khuấy động chín vạn dặm, một kiếm có thể chém vào quá khứ vị lai, phảng phất muốn khiến vạn vật thế gian đều chìm trong kinh hoàng và gào thét. "Tới đây!!" Diệp Thần phảng phất như đã kích hoạt thuộc tính Chiến Thần, cầm thương tung ra đại chiêu của mình.

Chỉ thấy mũi thương bộc phát ra một luồng khí tức hung sát, phảng phất ẩn chứa sức mạnh vô tận, ngay sau đó liền hóa thành một con kim long khổng lồ chói mắt gầm thét lao ra.

Long khiếu cửu thiên!!

Tiếng rồng gầm vang vọng chấn động màng nhĩ, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Không chỉ bộc phát ra một luồng uy áp không thể chống đỡ, khiến người ta cảm thấy linh hồn đều đang run rẩy, nơi nó đi qua, không gian vỡ nát, đại địa run rẩy, phảng phất như tận thế đã đến sớm.

Ầm ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh vào nhau, tiếng nổ vang vọng chấn động màng nhĩ cũng theo đó vang lên.

Ngay sau đó một luồng bão năng lượng quét sạch khu rừng, nhổ bật gốc cây cối xung quanh, những vết nứt nanh nọc cũng theo đó lan ra trên mặt đất. "Vãi chưởng, đây thật sự là trận chiến của Địa Tiên sơ giai sao!?" Đệ tử Tiên Minh âm thầm bảo vệ hai người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người, cũng cuối cùng hiểu tại sao Nhị Trưởng lão lại bảo họ âm thầm bảo vệ hai người này. "Phụt!!" Diệp Thần không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không kiểm soát được lùi về phía sau mấy bước.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Lâm Tam cũng không kiểm soát được lùi lại mấy bước, nhưng trong miệng lại không phun ra máu tươi. "Sao có thể!?" Diệp Thần trừng lớn mắt không thể tin được, thực sự không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Hắn đã mở hình thái thứ ba của Hoang Cổ Thánh Thể, tu vi còn giống Lâm Tam đều là Địa Tiên sơ giai, sao có thể vẫn bị y áp đảo chứ!? "Tà không thắng chính!" Lâm Tam lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Loại súc sinh tâm thuật bất chính như ngươi, vĩnh viễn cũng không thể chiến thắng chính nghĩa!" "Ta đệt mẹ nhà ngươi…" Diệp Thần cả người lập tức phát điên, hận không thể tát chết Lâm Tam.

Mình đã nói với hắn bao nhiêu lần rồi, kẻ thật sự là súc sinh chính là Tần Phong, thế mà hắn thà tin cái miệng rách của Tần Phong, cũng không chịu tin mình là người vô tội.

Nhưng trong lòng hắn cũng biết, quyền lên tiếng nằm trong tay kẻ mạnh.

Bây giờ lá bài tẩy hình thái thứ ba của Hoang Cổ Thánh Thể đã dùng hết, hắn đã mất đi cơ hội tranh đoạt quyền lên tiếng, tiếp tục dây dưa chỉ có mình hắn chịu thiệt. "Chúng ta chờ xem!" Diệp Thần không phục ném lại một câu, sau đó không chút do dự quay người bỏ chạy.

Vẫn là câu nói đó… chạy trốn hắn nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất.

Hắn chính là người đàn ông đã sống sót thành công nửa năm dưới sự truy sát của Long Ngạo Thiên. "Chạy đi đâu!!" Lâm Tam cũng không chút do dự, cầm kiếm đuổi theo. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích hai đại Thiên Mệnh chiến đấu, nhận được 200 vạn điểm phản diện!" "Tiểu Tam Tam và Diệp Thần giegie!?" Tần Phong mặt đầy nghi hoặc, lẩm bẩm: "Bọn họ không phải đi tham gia khảo hạch nội môn sao?

Sao lại vô cớ đánh nhau nữa rồi!?" "Thôi kệ!" Tần Phong không có thời gian để ý đến hai người, cúi đầu nhìn phu nhân trong lòng.

Chỉ thấy Tâm Nhan tiểu thư hình như đã khóc mệt, nằm trong lòng hắn từ từ ngủ thiếp đi, trên hàng mi dài còn vương những giọt lệ long lanh, tạo cho người ta một cảm giác ta thấy mà còn thương. "Thật đáng thương!" Tần Phong cúi đầu nhìn mà thấy đau lòng, quyết định thay Ngạo Thiên huynh chăm sóc nàng thật tốt.

Ngay sau đó liền bế ngang Tâm Nhan tiểu thư, đi vào một gian nhà trúc nhỏ cách đó không xa. "Được rồi, được rồi…" Trân Trân vẻ mặt kích động nói: "Tiểu thư cuối cùng vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay của chủ nhân!" "Trời ơi, phát triển này cũng quá nhanh rồi!!" Liên Liên ở bên cạnh kích động đến mức mặt đỏ bừng, phảng phất như cô bé xem cảnh nam nữ chính phim thần tượng hôn nhau. "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ…" Ái Ái vẻ mặt lo lắng nói: "Tiểu thư tuy nói có hôn ước với Long Ngạo Thiên ở hạ giới Hoang Cổ, nhưng lại là hoàng hoa đại khuê nữ chính hiệu, là một chú gà con không biết gì cả, làm sao có thể chịu nổi sự khai hoang cuồng phong bão táp của chủ nhân chứ…" "Đúng vậy!" Hai cô gái còn lại lập tức lộ ra vẻ lo lắng, sợ Tâm Nhan tiểu thư lát nữa sẽ phải chịu khổ. "Y nha, y nha!!" Nghe thấy Tâm Nhan tiểu thư sắp phải chịu khổ, Tiểu Y Nha lập tức vui vẻ y nha lên.

Cảnh tượng chuyển đổi… Tần Phong bế ngang Tâm Nhan tiểu thư vào nhà trúc, rồi nhẹ nhàng đặt người lên giường.

Và ngay khi hắn đang suy nghĩ chiếc xe đạp mà Ngạo Thiên huynh không nỡ đạp, mình có nên đứng lên đạp mạnh không, thì phát hiện hơi thở của Tâm Nhan tiểu thư đột nhiên trở nên dồn dập, lông mi càng là không ngừng run rẩy. "Tâm Nhan tiểu thư, nàng tỉnh rồi!?" Tần Phong tiến lên, mở miệng hỏi.

Nhưng đối phương lại không trả lời, vẫn nhắm chặt hai mắt.

Nhưng hơi thở dồn dập của nàng đột nhiên ngừng lại, dường như đang nín thở, lông mi cũng run rẩy dữ dội hơn, còn có thể nghe thấy tiếng tim nhỏ của nàng đập thình thịch.

Chương 1325

"Giả vờ ngủ!?" Khóe miệng Tần Phong không nhịn được nhếch lên, cúi người thì thầm bên tai nàng: "Tâm Nhan tiểu thư, về mặt đạo đức thì ta là một người yếu đuối, nàng làm vậy rốt cuộc là đang ám chỉ ta có thể làm chuyện xấu, hay là đang thử thách ta, xem ta có làm chuyện xấu không vậy!?" "A!!" Tâm Nhan tiểu thư biết Tần Phong đã phát hiện ra mình giả vờ ngủ, lập tức nhảy dựng lên như một con thỏ bị kinh động. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trêu ghẹo người thương của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Quả nhiên là giả vờ ngủ!" Khóe miệng Tần Phong nở nụ cười của Long Vương, cảm thấy vẫn nên làm một tên cầm thú thì tốt hơn. "Ngươi, ngươi đang nhìn gì!?" Tâm Nhan tiểu thư bị nhìn đến vô cùng căng thẳng, trái tim nhỏ càng là đập thình thịch không ngừng. "Nhìn nữ thần hoàn mỹ trong lòng ta!" Tần Phong đột nhiên vẻ mặt chân thành, tuyệt đối không phải đang nói đùa.

Bởi vì cơ thể của Tâm Nhan tiểu thư là hàng đặt riêng, mỗi một bộ phận đều được thiết kế theo sở thích của hắn, cũng có thể nói mỗi một nơi đều hợp gu thẩm mỹ của hắn, tuyệt đối xứng đáng là nữ thần hoàn mỹ nhất trong lòng hắn. "Ngươi, ngươi, tên háo sắc!" Tâm Nhan tiểu thư phảng phất như nghĩ đến điều gì đó, lập tức vừa xấu hổ vừa tức giận đấm Tần Phong.

Khác với sự phản kháng kịch liệt khi bị trêu ghẹo như lương gia phụ nữ lúc trước, lúc này hai người phảng phất như cặp đôi đang yêu nhau đùa giỡn, trêu ghẹo trong nháy mắt đã biến thành tán tỉnh. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công quyến rũ người thương của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Phu nhân cuối cùng cũng thỏa hiệp rồi!" Tần Phong nhìn sự thay đổi của Tâm Nhan tiểu thư, lập tức rèn sắt khi còn nóng ôm lấy nàng, thì thầm bên tai nàng hỏi: "Tâm Nhan tiểu thư xinh đẹp thiện lương, đêm nay có thể bằng lòng cho ta, một kẻ không nhà không cửa, ở lại không!?" "Ta, ta…" Tim Tâm Nhan tiểu thư đập thình thịch, giọng nói trở nên có chút run rẩy.

Nhất là khi cảm nhận được những luồng khí nóng truyền đến bên tai, cộng thêm mùi hương hormone nam tính tỏa ra từ người Tần Phong, khiến sức lực trong cơ thể nàng trong nháy mắt bị rút cạn, cả người mềm nhũn ngã vào lòng Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trêu ghẹo người thương của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Tâm Nhan tiểu thư…" Tần Phong lúc này phảng phất như tình trường lão luyện nhập vào người, nhẹ nhàng hôn lên vành tai trắng ngần của đối phương. "Ưm…" Tâm Nhan tiểu thư phảng phất như bị điện giật, chỉ cảm thấy trong đầu là một khoảng trống.

Giây phút này… nàng đã quên Long Ngạo Thiên, cũng quên đi gông cùm đạo đức.

Nàng chỉ muốn tuân theo bản tâm của mình sống một lần, cho dù cuối cùng có vạn kiếp bất phục cũng không hối tiếc. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công quyến rũ người thương của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Hắc hắc…" Tần Phong thấy Tâm Nhan tiểu thư không từ chối, lập tức càng thêm táo bạo.

Nhưng ngay khi hắn thành công dũng cảm leo lên đỉnh cao, muốn tiến thêm một bước, Tâm Nhan tiểu thư đột nhiên ngăn cản hắn, và nhân lúc hắn đang nghi hoặc liền đẩy hắn ra ngoài nhà trúc. "Này, ý gì đây!?" Tần Phong sững sờ ngoài cửa, vội vàng gõ cửa: "Tâm Nhan bảo bối mau mở cửa, ta còn chưa lên xe mà!!" "Ta, ta hôm nay không tiện!" Tâm Nhan tiểu thư trốn sau cửa, đỏ mặt đáp lại một câu.

"Không tiện!?" Tần Phong lộ ra nụ cười đầy ẩn ý nói: "Vậy ý ngược lại có phải là đang nói với ta, lúc nào tiện thì ta có thể tiếp tục, vậy chủ nhật này nàng có rảnh không!?" "Xì, tên háo sắc!" Tâm Nhan tiểu thư đỏ mặt khinh bỉ một tiếng, tỏ vẻ mình không phải là người phụ nữ tùy tiện. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công đào góc tường của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công đào góc tường của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Phụ nữ quả nhiên khẩu thị tâm phi!" Tần Phong bất đắc dĩ than một tiếng, sau đó lẩm bẩm: "Nhưng Ngạo Thiên huynh thật hào phóng, không chỉ tặng vợ, còn tặng nhiều điểm phản diện như vậy, lại còn tặng một cơ hội rút thưởng nữa." Nói xong… Tần Phong liền gọi hệ thống rút thưởng trong lòng, kiên quyết không cho tác giả chó má có cơ hội câu chương.

Soạt một tiếng!

Chỉ thấy vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu từ từ quay. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng đạo cụ bí ẩn, Tinh Phấn Mộng Ma!" Tinh Phấn Mộng Ma: Đạo cụ bí ẩn trong truyền thuyết mà Mộng Ma dùng để tạo ra mộng cảnh, sau khi sử dụng có thể khiến người ta lập tức rơi vào mộng cảnh, như thể đang ở trong đó, người sử dụng không chỉ có thể dựa vào mộng cảnh để thăm dò bí mật của người khác, còn có thể thay đổi mộng cảnh theo ý thức của bản thân (Lưu ý: Đạo cụ này là đạo cụ dùng một lần, chỉ có tác dụng với tu tiên giả dưới Tiên Đế). "Mộng!?" Tần Phong nhìn giới thiệu thông tin, lập tức sững sờ tại chỗ.

Vốn tưởng lần rút thưởng này cũng sẽ giống như trước, sẽ rút ra một buff tăng chiến lực, ai ngờ lần này lại rút ra đạo cụ, còn là đạo cụ tạo mộng một lần.

Mặc dù thông qua mộng cảnh thăm dò bí mật của người khác không tệ, nhưng đối với hắn ít nhiều có chút gân gà.

Khác với việc dùng Thiên Cơ Tạp để thăm dò cơ duyên tương lai của Thiên Tuyển Chi Tử, hắn cũng không biết bí mật trong lòng ai đáng giá, mà biết được bí mật của đối phương đáng giá rồi, hình như lại không cần lãng phí Tinh Phấn Mộng Ma. "Dùng cho lão Triệu!?" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm.

Hiện tại những Thiên Tuyển Chi Tử đã biết đều đã bị hắn nắm rõ rồi, tước đoạt sạch sẽ rồi, duy chỉ có Triệu Trường Sinh là không nhìn thấu, có thể dùng Tinh Phấn Mộng Ma để thăm dò bí mật của hắn. "Không được!" Tần Phong lập tức lắc đầu phủ quyết.

Hắn hiện tại và Triệu Trường Sinh lại chưa xé rách mặt nhau, hai bên vẫn là đệ tử của Tiên Minh, hoàn toàn có thể tiếp tục dùng đạo đức và đại nghĩa để trói buộc hắn, từ trên người hắn moi ra một lượng lớn dầu mỡ.

Căn bản không cần vội vàng đi thăm dò, đối phương rốt cuộc giấu những lá bài tẩy gì.

Hơn nữa đối với loại Thiên Tuyển Chi Tử theo phái cẩu đạo này, lá bài tẩy ngươi nhìn thấy bây giờ, tuyệt đối không phải là lá bài tẩy cuối cùng của hắn, dùng Tinh Phấn Mộng Ma với hắn hoàn toàn là lãng phí, căn bản không thể tối đa hóa lợi ích. "Đúng rồi!!" Mắt Tần Phong đột nhiên sáng lên, lập tức nghĩ đến một người.

Nếu hắn dùng với người này, nhất định có thể tối đa hóa lợi ích… "Quyết định là ngươi vậy!" Tần Phong xác nhận mục tiêu xong, bèn xoay người rời khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Đi vậy sao!?" Nam Phong công chúa nhìn bóng lưng Tần Phong biến mất, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác mất mát.

Nàng vốn tưởng rằng sau khi bị Tâm Nhan tiểu thư đuổi ra, Tần Phong sẽ mang một bụng lửa giận đến tìm nàng trút giận, ai ngờ từ đầu đến cuối hắn chẳng hề nhớ tới mình. "Không được, bản công chúa không thể ngồi chờ..." Nam Phong công chúa nhanh chóng vực lại tinh thần, quyết định phải tìm cơ hội chủ động ra tay.

Là một người phụ nữ có dã tâm, sao có thể cam lòng bị nhốt trong lồng, làm một chú cún con để Tần Phong tiêu khiển đùa giỡn chứ!?

Nàng phải chủ động tìm kiếm cơ hội, nắm chặt tương lai trong tay mình!!

Cảnh tượng thay đổi, màn đêm buông xuống.

Tần Phong sau khi nghe ngóng được những thông tin liên quan, liền dẫn theo Tiểu Bạch đến Thiên Kiếm Phong ở kế bên.

Dưới màn đêm, Thiên Kiếm Phong sừng sững dưới vầng trăng tròn, tựa như một thanh thiên kiếm vạn trượng cắm thẳng lên trời cao, kiếm khí sắc bén xông thẳng lên mây xanh, khiến người ta nhìn mà sợ hãi không dám dễ dàng tiếp cận. "Tối hôm chúng ta đến đây làm gì!?" Tiểu Bạch dáng vẻ lơ mơ ngái ngủ, rõ ràng là bị Tần Phong cưỡng ép lôi dậy. "Đương nhiên là làm chuyện đứng đắn rồi!" Tần Phong thuận miệng đáp cho có lệ, sau đó đáp xuống Thiên Kiếm Phong. "Chuyện đứng đắn!?" Trong đầu Tiểu Bạch toàn là dấu chấm hỏi.

Nếu nó nhớ không lầm, Thiên Kiếm Phong là đạo trường của Thất trưởng lão, lại còn là một góa phụ vừa mất vị hôn phu, cộng thêm bây giờ là đêm hôm khuya khoắt, nó thật sự không hiểu nổi lúc này qua đây có thể làm chuyện đứng đắn gì.

Vút!!

Ngay khi một người một thỏ vừa đặt chân lên Thiên Kiếm Phong, một luồng kiếm thế sắc bén lập tức ập tới.

Chỉ thấy những cây cổ thụ cao chọc trời trong núi có kiếm khí lướt qua ngọn cây; con suối róc rách trong rừng dưới sự khuấy động của kiếm khí gợn lên từng vòng sóng; mỗi khi gió thổi qua còn có thể nghe thấy tiếng kiếm ngân...

Có thể nói cả tòa tiên sơn đâu đâu cũng tràn ngập một luồng kiếm thế.

Chương 1326

"Kiếm thế thật lợi hại!!" Tiểu Bạch không nhịn được kinh hô, không ngờ kiếm thế lại mạnh đến vậy. "Đó là tự nhiên!" Tần Phong chậm rãi nói: "Trên Thiên Kiếm Phong quy tụ rất nhiều kiếm tu, dưới sự ảnh hưởng quanh năm suốt tháng của họ, mỗi ngọn cỏ cành cây trên núi đều nhuốm đầy kiếm ý, không có tu vi nhất định thì thật sự không thể lại gần." "May mà thỏ ta luyện kiếm từ nhỏ!" Tiểu Bạch nhìn Thiên Kiếm Phong cao ngất, chỉ cảm thấy kiếm khí đang cuộn trào trong lồng ngực. "Được rồi, chúng ta đi thôi!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn Thiên Kiếm Phong.

Mặc dù càng lên cao kiếm thế sẽ càng mạnh, nhưng hắn hoàn toàn không coi ra gì, trực tiếp không nói võ đức mà khởi động Tiên Thiên Lực Tràng của Tiên Thiên Nhất Khí Y. "Mau nhìn kìa, có người lên Thiên Kiếm Phong!!" Các đệ tử Thiên Kiếm Phong lập tức kinh hô, nhìn về phía Tần Phong áo trắng dưới ánh trăng.

Chỉ thấy hắn như một vị trích tiên áo trắng phiêu diêu, tay trái chắp sau lưng, trên vai còn có một con thỏ, nhẹ nhàng vài bước nhảy đã lên đến Thiên Kiếm Phong, hoàn toàn xem nhẹ kiếm thế trên núi. "Sao có thể!!" Một đệ tử Thiên Kiếm Phong khó tin nói: "Người này tu vi chẳng qua chỉ là Chân Tiên cảnh sơ giai, sao có thể ung dung leo lên Thiên Kiếm Phong như vậy!?" "Đúng vậy!" Các đệ tử khác cũng nhao nhao kinh hô: "Kiếm thế trên Thiên Kiếm Phong của chúng ta là hội tụ từ hàng chục triệu kiếm tu nổi tiếng đương thời, trải qua mấy chục vạn năm hình thành, cho dù là Thái Ất Kim Tiên cảnh cũng không thể dễ dàng lên đỉnh như vậy, một Chân Tiên cảnh sơ giai như hắn sao có thể lên đỉnh được!?" "Các ngươi mù hết rồi à?

Không thấy con thỏ trên vai hắn sao!?" Một kiếm tu đứng ra nói:

"Hắn không phải Chân Tiên sơ giai bình thường, hắn là Tần Phong của Tiên Chú Phong kế bên, có hộ thể tiên khí Tiên Thiên Nhất Khí Y do Tây trưởng lão ban cho." "Tiên Thiên Nhất Khí Y!!" Đệ tử Thiên Kiếm Phong nghe vậy, lập tức cảm thấy GATO.

Rõ ràng mọi người đều là đệ tử Tiên Minh, nhưng có người lại được sống cuộc sống gấm vóc lụa là, còn đám kiếm tu bọn họ chỉ có thể sống cuộc sống như khổ hạnh tăng.

Lại còn mỹ danh là, mài giũa kiếm tâm!!

Lúc này— Tần Phong đã dẫn Tiểu Bạch lên đến đỉnh Thiên Kiếm Phong.

Ánh trăng chiếu vào một sân viện đá xanh, rọi lên dáng người tuyệt mỹ của Thất trưởng lão.

Nàng mặc một bộ váy dài màu xanh lục thanh nhã, tay cầm trường kiếm nhẹ nhàng múa, vạt váy khẽ lay động theo bước chân của nàng, tựa như tiếng gió xuân thổi qua rừng trúc biếc, vài lọn tóc bay theo gió, tăng thêm mấy phần dịu dàng và phiêu dật.

Đặc biệt là trường kiếm của nàng không ngừng biến hóa, lúc thì mềm mại như nước chảy, lúc thì sắc bén như gió lốc, dưới ánh trăng lấp lánh hàn quang, tựa như một con rồng bạc đang múa lượn trên không. "Hay!" Tần Phong không nhịn được cất tiếng khen.

Đúng là người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo...

Đối với mỹ nữ không thể chỉ nhìn nhan sắc, dáng người cũng quan trọng không kém.

Mà Thất trưởng lão không chỉ có dung mạo tuyệt mỹ, mà còn có thân hình hoàn hảo, tựa như một bữa tiệc thị giác và tâm hồn, khiến người ta đắm chìm trong đó không thể thoát ra. "Hửm!?" Thất trưởng lão nghe tiếng liền nhíu mày, dừng kiếm nhìn về phía Tần Phong. "Bái kiến Thất trưởng lão!" Tần Phong lập tức biến thành chính nhân quân tử hành lễ, ánh mắt lại liếc về phía Mộng Dao tiên tử bên cạnh.

Hắn nửa đêm không ngủ chạy đến Thiên Kiếm Phong không phải để gõ cửa phòng góa phụ, cũng không phải để dùng Mộng Ma Tinh Phấn với Thất trưởng lão, mà là do nghe ngóng được Mộng Dao tiên tử gần đây cứ quấn quýt bên Thất trưởng lão.

Đúng vậy!

Hắn định dùng Mộng Ma Tinh Phấn với Mộng Dao tiên tử!

Không chỉ vì nàng là đóa hoa giải ngữ của Thiên Tuyển Chi Tử, mà còn vì nàng là con gái của minh chủ Tiên Minh, là con dâu mà Lăng Tiêu Tiên Đế dùng kiệu tám người khiêng rước về nhà, là một quý phụ đúng chuẩn trong lòng hắn.

Không những có thể kiếm điểm phản diện, còn có thể làm chỗ dựa, lại càng có thể thỏa mãn sở thích cá nhân! "Tần Phong!?" Thất trưởng lão nhíu mày nói: "Ngươi tối hôm đến Thiên Kiếm Phong của ta có việc gì!?" "Bẩm Thất trưởng lão!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Đệ tử gần đây gặp phải bình cảnh trong kiếm đạo, cho nên đến Thiên Kiếm Phong thỉnh giáo Thất trưởng lão một chút!" "Gặp vấn đề sao!?" Đôi mắt sáng của Thất trưởng lão đảo một vòng, vẻ mặt khó xử nói: "Không phải bản đế không muốn giúp ngươi, mà là Tiên Minh ta có quy định, để tránh gây ra những phiền phức không cần thiết, các trưởng lão không thể vượt rào, ngươi bây giờ đã bái Tây sư huynh làm thầy, chính là đệ tử của Tiên Chú Phong, bản đế dạy ngươi kiếm pháp không thích hợp, không thích hợp..." "Có quy định này sao!?" Mộng Dao tiên tử ở bên cạnh rõ ràng ngẩn ra, không biết Tiên Minh đổi quy tắc từ lúc nào. "Trừ phi..." Thất trưởng lão lại chuyển lời: "Trừ phi ngươi tự nguyện bái bản đế làm sư tôn kiếm đạo của ngươi, một người dạy ngươi luyện khí, một người dạy ngươi kiếm pháp, như vậy bản đế có thể quang minh chính đại dạy ngươi, dù Tây sư huynh cũng không nói được gì." "Hay cho ngươi!!" Mộng Dao tiên tử ở bên cạnh nghe mà ngây người, cảm giác như hạt bàn tính văng cả lên mặt rồi. "Chuyện này..." Tần Phong lập tức do dự.

Tuy bái một mỹ nữ sư tôn có thể mở khóa các thành tựu như kỵ sư diệt tổ, xông sư nghịch đồ, truyền đạo thụ dịch, nhưng Tây trưởng lão đối với hắn đúng là không có gì để chê... "Tần Phong, ngươi đừng có gánh nặng tâm lý gì cả!" Thất trưởng lão thấy Tần Phong không lên tiếng, lập tức khuyên nhủ: "Ngươi đừng quên, lúc ngươi mới đến Tiên Minh, sư tôn ngươi muốn bái nhất chính là bản đế, là Tây sư huynh chơi ăn vạ mới cướp ngươi đi đó." "Chơi ăn vạ!?" Mộng Dao tiên tử ở bên cạnh liếc mắt, phát hiện Tiểu Thất đúng là được chiều hư rồi.

Dù nàng đã sớm gả đến Lăng Tiêu Cung, nhưng cũng nghe nói Tây trưởng lão vì người đồ đệ bảo bối này mà không tiếc hao tổn pháp lực giáng hạ thần văn, chỉ để sớm xác nhận quan hệ với Tần Phong.

Thế mà đến miệng Thất trưởng lão lại thành chơi ăn vạ.

Còn chuyện thanh cực phẩm tiên kiếm, nàng ta càng không hề nhắc tới!! "Đa tạ Thất trưởng lão ưu ái..." Tần Phong đột nhiên chính khí lẫm liệt nói: "Nhưng một trò không bái hai thầy, đệ tử đã bái Tây trưởng lão làm sư, thì chỉ có một sư tôn này, một ngày làm thầy, cả đời làm cha!!" "Hả!?" Tiểu Bạch bất ngờ không kịp đề phòng, ngơ ngác tại chỗ.

Đối mặt với một quý phụ cô đơn vừa mất vị hôn phu, chủ ngân của nó lại từ chối không chút do dự!?

Lúc này — Tần Phong nói xong vẫn giữ vẻ chính khí lẫm liệt, khóe mắt lại liếc về phía Mộng Dao tiên tử.

Tuy bái Thất trưởng lão làm sư có thể mở khóa rất nhiều thành tựu, trải nghiệm niềm vui của Thiên Tuyển Chi Tử, nhưng lại có khả năng làm mất điểm trong lòng Mộng Dao tiên tử, không có lợi cho sự phát triển của kịch bản tiếp theo.

Điểm quan trọng nhất là...

Bái Thất trưởng lão làm thầy thì sẽ cùng vai vế với tiểu Tam Tam, nhưng nếu hắn tán đổ Thất trưởng lão, thì sẽ là trưởng bối của tiểu Tam Tam. "Tây ca, thật có phúc khí!" Mộng Dao tiên tử tán thưởng gật đầu.

Dù trong hai lần tiếp xúc trước đây, Tần Phong cho nàng cảm giác rất ranh mãnh, nhưng thật không ngờ hắn lại tôn sư trọng đạo như vậy, ấn tượng về hắn cũng thay đổi rất nhiều. "Ngươi..." Thất trưởng lão muốn nổi giận, nhưng lại không tìm được cớ.

Vốn tưởng rằng có thể hốt cả người lẫn tiên kiếm, ai ngờ Tần Phong đột nhiên nghiêm túc, khiến cho bàn tính của nàng ta hoàn toàn đổ bể. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ từ chối mỹ nữ sư tôn của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của đóa hoa giải ngữ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Một phát hai nổ!!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, lại bắt đầu chơi trò lạt mềm buộc chặt: "Hôm nay là đệ tử đường đột, đã làm phiền Thất trưởng lão tu hành, đệ tử xin rời khỏi Thiên Kiếm Phong!" Nói xong...

Tần Phong trịnh trọng ôm quyền cúi người, sau đó xoay người định rời đi. "Đừng đi mà!" Tiểu Bạch lập tức sốt ruột.

Dù Tần Phong nghiêm túc khiến nó bất ngờ, nhưng không làm thầy trò được thì vẫn có thể bàn chuyện mua bán khác, người ta là quý phụ cô đơn vừa mất chồng đàng hoàng mà. "Đợi đã..." Thất trưởng lão lập tức cắn câu, rất không tình nguyện mở miệng.

Tuy không lừa được Tần Phong thành đệ tử của mình, nhưng nhiều đệ tử như vậy đều thấy Tần Phong đến tìm nàng, nếu mình thật sự không dạy gì mà để hắn đi, sau này gặp Tây trưởng lão sẽ ngượng ngùng biết bao.

Chương 1327

Tiên giới không phải chỉ có đánh đánh giết giết, Tiên giới còn là tình người lẽ đời!! "Thất trưởng lão, còn có chuyện gì sao!?" Tần Phong trong lòng vui mừng, nhưng quay đầu lại lại tỏ vẻ ngơ ngác. "Hừ hừ!!" Thất trưởng lão tức giận hừ hừ nói: "Tuy ngươi không muốn bái bản đế làm thầy, nhưng bản đế vốn có lòng yêu tài, có gì không hiểu cứ nói ra đi!" "Đa tạ Thất trưởng lão!" Tần Phong vội vàng ôm quyền cảm tạ, sau đó lại vẻ mặt khó xử nói: "Nhưng đệ tử không hiểu sâu về kiếm đạo, cho nên cũng không hình dung được mình gặp khó khăn gì, hay là Thất trưởng lão cứ tiếp tục, để đệ tử tự lĩnh ngộ từ trong đó!?" "Tiếp tục múa kiếm!?" Mộng Dao tiên tử trong lòng đột nhiên cảm thấy nghi hoặc, luôn cảm thấy Tần Phong không phải đến để học kỹ thuật. "Được thôi!" Thất trưởng lão không nghi ngờ gì, tiếp tục múa kiếm.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay nàng lấp lánh hàn quang dưới ánh trăng, thân kiếm như một con rồng bạc, mỗi một đường kiếm đều tràn đầy sức mạnh và vẻ đẹp. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt mỹ nữ sư tôn của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Ai lừa gạt chứ?

Ta thật sự đến học kỹ thuật mà!" Tần Phong rất không hài lòng lẩm bẩm một tiếng, sau đó tiếp tục thưởng thức mỹ nhân dưới trăng.

Nhưng hắn cũng không quên mục đích mình đến Thiên Kiếm Phong, liền một tay túm lấy tai thỏ của Tiểu Bạch, ngay sau đó lại giấu Mộng Ma Tinh Phấn vào trong chiếc áo lông của nó. "Hửm!?" Tiểu Bạch vẻ mặt nghi hoặc, không hiểu Tần Phong đang làm gì. "Nuôi thỏ ngàn ngày, dùng thỏ một giờ!" Tần Phong ra hiệu cho Tiểu Bạch một cái, rồi thả nó ra. "Thỏ ta hiểu rồi!!" Tiểu Bạch tuy không hiểu Tần Phong đang làm gì, nhưng lại hiểu ngay ánh mắt của hắn, lập tức nhảy đến trước mặt Mộng Dao tiên tử. "Thì ra là tiểu đáng yêu nhà ngươi à!" Mộng Dao tiên tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó vui vẻ ôm nó lên.

Nếu nói trong hai lần tiếp xúc với Tần Phong, điều gì ấn tượng nhất, thì không nghi ngờ gì chính là con thỏ nhỏ muốn bán Tần Phong cho nàng để phối giống này.

Rõ ràng trông rất manh rất đáng yêu, nhưng lại cứ thích mở miệng. "Không sai, chính là thỏ ta!" Tiểu Bạch lập tức nói giọng sữa: "Nhưng thỏ ta không thích từ đáng yêu này, giống như lời chúc năm mới vậy, mỗi năm đều nhận được rất nhiều, nhưng chẳng có tác dụng gì, không bằng cho thỏ ta một bao lì xì to thì thực tế hơn." "Khà khà..." Mộng Dao tiên tử lập tức bị chọc cười, vung tay lấy ra một quả tiên quả quý hiếm. "Tỷ tỷ, tỷ đúng là người đẹp lòng tốt!!" Tiểu Bạch vui vẻ nhận lấy tiên quả, cũng không quên nhiệm vụ Tần Phong giao phó.

Chỉ thấy nó lấy lòng nhảy lên vai Mộng Dao tiên tử, dùng đầu nhỏ cọ cọ với đối phương, còn không quên giũ giũ chiếc áo lông của mình.

Giây tiếp theo — Mộng Ma Tinh Phấn không màu, không mùi, không hình dạng liền từ áo lông của Tiểu Bạch bay ra, khiến Mộng Dao tiên tử lập tức cảm thấy một cơn buồn ngủ ập đến, và cũng thành công thiết lập một mối liên hệ nào đó với Tần Phong. "Đây là mộng cảnh sao!?" Tần Phong trong lòng đột nhiên có thêm một mối liên kết, tựa như tiến vào nội tâm của Mộng Dao tiên tử.

Ở đây hắn dò xét được bí mật trong lòng Mộng Dao tiên tử, cũng biết được tại sao nàng không sinh được con, không phải bụng nàng không ra gì, mà là Lăng Tiêu Tiên Đế từ đầu đến cuối chưa từng chạm vào nàng, một lòng thủ thân như ngọc vì Tâm Ngữ tiên tử. "Vãi chưởng, cẩu huyết vậy!" Tần Phong tại chỗ câm nín.

Vốn tưởng tỷ tỷ là quý phụ muốn có con, không ngờ nàng lại là một hoàng hoa đại khuê nữ.

Lúc này — Mộng Dao tiên tử dường như cảm ứng được bí mật bị lật ra, đang than thở trong lòng: "Tỷ ta đẹp tựa hoa, da mềm như gái mười tám, hà cớ gì tướng công lại là đồ yếu sinh lý, đôi gò bồng đảo căng tròn không ai nắm..." "Hửm!?" Tần Phong vẻ mặt hơi sững lại, tưởng mình nghe nhầm.

Vốn tưởng tỷ tỷ là tiên tử không vướng bụi trần, ai ngờ nghe được tiếng lòng của nàng mới phát hiện, tỷ tỷ lại còn có chút tiểu muộn tao... "Oáp!!" Mộng Dao tiên tử không nhịn được ngáp một cái, đột nhiên cảm thấy một cơn buồn ngủ ập đến. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dò xét tiểu bí mật của đóa hoa giải ngữ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Tỷ tỷ, tỷ cũng không muốn bí mật bị người khác biết đâu nhỉ!?" Khóe miệng Tần Phong không nhịn được nhếch lên, rồi ngồi xếp bằng xuống đất.

Nhìn thì có vẻ đang cảm ngộ kiếm đạo, thực chất là đang làm Tần đạo diễn!

Dù trải qua của tỷ tỷ khiến người ta đau lòng, nhưng theo kinh nghiệm mười năm mọt sách của hắn, hoàn toàn có thể viết tiếp cho tỷ tỷ một kịch bản đại nữ chủ trọng sinh trở về, bá khí xé trà xanh.

Chẳng mấy chốc — Mộng Dao tiên tử bắt đầu ngủ gật, Tần Phong cũng bắt đầu xây dựng mộng cảnh.

Trong mơ, nàng bị Lăng Tiêu Thánh Mẫu đủ điều chê bai, Lăng Tiêu Tiên Đế thì làm như không thấy, mà nàng vì đại cục, vì duy trì quan hệ giữa Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung mà chọn cách một mình nhẫn nhịn.

Nhưng Lăng Tiêu Tiên Đế không những không cảm kích sự hi sinh của nàng, còn bị Tâm Ngữ tiên tử xúi giục mà đâm sau lưng Tiên Minh.

Không chỉ nhân lúc đến thăm mà đánh lén phụ thân minh chủ của nàng, còn cấu kết với Long Ngạo Thiên công phá Tiên Minh, sáu vị trưởng lão ca ca yêu thương nàng đều chiến tử sa trường, Thất trưởng lão còn vì bảo vệ nàng mà chết.

Dù mình khổ sở cầu xin Lăng Tiêu Tiên Đế, nhưng vẫn không thể khiến hắn hạ thủ lưu tình.

Cuối cùng còn vì câu nói của Tâm Ngữ tiên tử "tim ta đau quá, cần tiên cốt và tiên tủy làm thuốc dẫn", mà sống sờ sờ đào ra tiên cốt và tiên tủy của nàng.

Đương nhiên, với tư cách là tổng đạo diễn, Tần Phong cũng không quên điên cuồng thêm đất diễn cho mình. "May mà mình đã xem không ít Như Yên Đại Đế!" Tần Phong vẫn tự tin tràn đầy, bắt đầu điên cuồng thêm đất diễn cho mình.

Chỉ thấy Mộng Dao tiên tử mất đi tiên cốt và tiên tủy, lại bị Lăng Tiêu Tiên Đế đẩy vào U Minh Giới, cuối cùng bị vô số tà túy cắn xé mà chết.

Nhưng linh hồn của nàng không vì thế mà tiêu tán trong trời đất, mà lại chứng kiến tất cả dưới góc độ của một người ngoài cuộc.

Sau khi chết, nàng tận mắt nhìn thấy Tần Phong xông vào U Minh Giới, đại chiến với tà túy như thủy triều để đoạt lại thi thể của nàng, không chỉ quỳ trước thi thể nàng khóc nói mình đến muộn, còn quật cường cõng nàng nói muốn đưa nàng về nhà, cuối cùng không chỉ xuyên thủng U Minh Giới trở về Tiên giới, còn băng qua Tây Vực Thái Cổ chiến trường đầy rẫy nguy cơ.

Khi trở về Tiên Minh đã tan hoang, bản thân cũng đã trọng thương.

"Tỷ tỷ, ta đưa tỷ về nhà rồi!" Tần Phong lại tự thêm đất diễn cho mình, trong mắt đã sớm đong đầy lệ.

Trời đổ mưa như trút nước, nhưng hắn lại như không nghe thấy, dùng hai tay mình đào một cái hố lớn trên mặt đất lầy lội, còn tự tay đặt thi thể Mộng Dao tiên tử vào quan tài thủy tinh rồi chôn cất.

Mà xung quanh nơi chôn cất Mộng Dao tiên tử, còn có những nấm mồ nhỏ chi chít, chôn cất hàng tỷ tỷ đệ tử Tiên Minh. "Tần Phong!!" Mộng Dao tiên tử nhìn Tần Phong trong cơn mưa lớn, đau lòng muốn đưa tay ra vuốt ve hắn.

Chỉ tiếc là nàng đang ở trạng thái linh hồn, người ngoài hoàn toàn không nhìn thấy nàng, bàn tay đưa ra cũng xuyên qua người Tần Phong. "Nợ máu phải trả bằng máu!!" Tần Phong tiếp tục tự thêm đất diễn, quỳ trong mưa lớn với vẻ mặt căm hận nói: "Tỷ tỷ, tỷ yên tâm, phàm là những kẻ đã bắt nạt tỷ, Tần Phong ta một người cũng không tha, còn có các vị sư huynh, sư tỷ, trưởng lão, sư tôn, ta nhất định sẽ báo thù cho mọi người." Nói xong...

Tần Phong đứng dậy không quay đầu lại, biến mất trong cơn mưa lớn.

Sau đó, Mộng Dao tiên tử đã chứng kiến toàn bộ quá trình một thiếu niên đơn độc xông pha giang hồ, không chỉ trải qua đủ loại phản bội và truy sát, còn thấy được sự cô độc và bất lực của hắn, điều duy nhất không thay đổi chính là trái tim báo thù của hắn. "Tần Phong!!" Mộng Dao tiên tử cảm động vô cùng.

Chương 1328

Tướng công lẽ ra phải là một thể với nàng, vì một người phụ nữ mà không chỉ giết cha và đồng môn của nàng, còn đào tiên cốt và tiên tủy của nàng, thế mà sư điệt Tần Phong chẳng có mấy giao tình, vì cứu nàng mà tự nguyện vào U Minh Giới, băng qua Thái Cổ chiến trường của Tây Vực.

Cảnh tượng tua nhanh — Khi Tần Phong đột phá Chuẩn Tiên Đế cảnh, Lăng Tiêu Tiên Đế hoàn toàn hoảng loạn.

Hắn đích thân dẫn đội vây công Tần Phong, ý đồ bóp chết hắn từ trong trứng nước.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Tần Phong lại dựa vào đại tiên thiên chí bảo hồ lô, dùng tu vi Chuẩn Tiên Đế cảnh mà cứng rắn chống đỡ được công kích của Lăng Tiêu Tiên Đế.

Nhưng vì nhu cầu kịch bản, Chuẩn Tiên Đế vẫn là Chuẩn Tiên Đế.

Cuối cùng Lăng Tiêu Tiên Đế chiếm thế thượng phong, nhân lúc Tần Phong không chú ý, một kiếm đâm thẳng vào ngực hắn. "Không!!" Mộng Dao tiên tử lập tức hét lên, theo bản năng xông lên chắn trước mặt Tần Phong.

Mà Tần Phong thấy hành động của Mộng Dao tiên tử như vậy, lập tức biết độ hảo cảm của mình đã cày max, khóe miệng nhếch lên, quyết định nâng tầm chủ đề lên một bậc. "Cẩu nam nhân, xuống địa ngục sám hối với tỷ tỷ của ta đi!!" Tần Phong không chút sợ hãi nghênh đón, trong mắt còn ánh lên một tia điên cuồng.

Phập một tiếng!!

Trường kiếm trực tiếp xuyên qua ngực Tần Phong, nhưng hắn lại nắm chặt lấy Lăng Tiêu Tiên Đế, ngay sau đó trực tiếp tự bạo đại tiên thiên chí bảo hồ lô. "Không!!" Mộng Dao tiên tử lập tức hét lên, nước mắt cũng không kiểm soát được mà tuôn rơi.

Ầm ầm ầm!!

Một đám mây hình nấm bốc lên từ mặt đất, khiến trời đất rung chuyển dữ dội. "Hộc hộc!!" Mộng Dao tiên tử lập tức tỉnh lại, bắt đầu thở hổn hển. "Đinh đông, chúc mừng đã lừa gạt tình cảm của đóa hoa giải ngữ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Sao lại gọi là lừa gạt chứ!?" Tần Phong trong lòng lập tức càm ràm, tỏ vẻ đây gọi là phú quý trong hiểm nguy. "Đây là Thiên Kiếm Phong của Tiểu Thất!?" Mộng Dao tiên tử nhìn Thất trưởng lão đang múa kiếm, trong đôi mắt đẹp lập tức hiện lên một tia mờ mịt.

Do mộng cảnh do Mộng Ma Tinh Phấn tạo ra vô cùng chân thực, cho nên nàng cũng không thể phân biệt được mộng cảnh và hiện thực, chỉ nhớ rằng kiếp này của mình đã sống rất đau khổ, nỗi đau bị rút đi tiên cốt và tiên tủy vẫn còn cảm nhận được. "Tiếp theo đến lượt ta biểu diễn rồi!" Tần Phong nhắm mắt ngồi xếp bằng trên đất giả vờ tu luyện, trong lòng thì dựa theo kịch bản mà đổi buff thăng cấp quyển. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chi 1000 vạn điểm phản diện, đổi thành công một tấm buff thăng cấp quyển!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng buff thăng cấp quyển, thành công nâng cấp Dĩ Nhu Khắc Cương lên Tiên cấp!" Theo tiếng hệ thống vang lên, thân thể Tần Phong cũng khẽ run lên.

Chỉ cảm thấy thân thể mình như hòa làm một với trời đất, tiến vào một trạng thái cảm ngộ huyền diệu. "Chủ ngân của thỏ ta lại ngộ rồi!" Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng lên.

Nó vội vàng thoát khỏi vòng tay của Mộng Dao tiên tử, lấy ra chiếc chiếu nhỏ trải bên cạnh Tần Phong, sau đó làm một tư thế kinh điển nằm sấp bắt đầu ké kinh nghiệm. "Chuyện này..." Đồng tử của Mộng Dao tiên tử đột nhiên co rút lại, chỉ cảm thấy đầu óc lập tức nổ tung.

Nàng vốn tưởng vừa rồi chỉ là một giấc mộng hoàng lương, nhưng cảnh tượng trước mắt lại quen thuộc đến vậy, khiến nàng lập tức nhận ra, mình rất có khả năng đã trọng sinh trở về... "Không phải chứ!?" Thất trưởng lão cũng dừng kiếm, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Mình còn chưa dạy hắn, hắn đã tự mình đốn ngộ, hoàn toàn vượt ngoài phạm vi hiểu biết của con người.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng bắt đầu hối hận, tại sao lúc đầu vì một thanh cực phẩm tiên kiếm mà lại bán đi một tên đồ đệ yêu nghiệt như vậy chứ!? "Ta thật sự trọng sinh rồi sao!?" Hơi thở của Mộng Dao tiên tử lập tức dồn dập, bàn tay nhỏ cũng căng thẳng nắm chặt lấy váy mình.

Nếu nàng thật sự trọng sinh trở về, vậy thì Tần Phong lát nữa sẽ gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, từ đó vì một tiếng tỷ tỷ này, xuống U Minh, xông Tây Vực, chiến Tiên Đế...

Không lâu sau, Bùm một tiếng!

Xung quanh Tần Phong đột nhiên bộc phát ra ánh sao rực rỡ, cả người cũng như thăng hoa, trở nên mộng ảo hư ảo. "Hộc hộc!!" Tần Phong thở ra một hơi trọc khí, mắt cũng từ từ mở ra.

Ngay sau đó, xung quanh hắn liền gợn lên từng vòng sóng nước, nhìn qua giống như những gợn sóng trên mặt hồ không có chút uy lực nào, nhưng bên trong lại ẩn chứa một luồng dao động năng lượng cực kỳ đáng sợ. "Hửm!?" Thất trưởng lão ngẩn người nói: "Sao lại là Dĩ Nhu Khắc Cương của Đạo gia?

Không phải nói gặp bình cảnh về kiếm đạo sao!?" "Dĩ Nhu Khắc Cương!!" Tim Mộng Dao tiên tử khẽ run lên, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Tần Phong.

Trong ký ức của nàng, Tần Phong cũng đã đốn ngộ Dĩ Nhu Khắc Cương, lý do đưa ra là vì thấy nàng và Thất trưởng lão, dưới ánh trăng một tĩnh một động, như một cương một nhu. "Ngoài ý muốn cảm ngộ, ngoài ý muốn cảm ngộ..." Tần Phong dựa theo lời thoại đã chuẩn bị sẵn, gãi gãi gáy ngượng ngùng cười nói: "Ta vừa rồi thấy Thất trưởng lão và Mộng Dao tỷ tỷ dưới ánh trăng, một tĩnh một động, như một cương một nhu, liền không hiểu sao đốn ngộ." "Giống hệt, ta thật sự trọng sinh rồi sao?!" Thân thể yêu kiều của Mộng Dao tiên tử khẽ run lên, có cảm giác nghẹt thở không thở nổi. "Tỷ tỷ cái gì!!" Thất trưởng lão lập tức không vui nói: "Mộng Dao và bản đế, còn có sư tôn ngươi bọn họ đều là đệ tử cùng thế hệ, ngươi nên gọi nàng là sư cô, đừng có gọi lung tung loạn bối phận!!" "Ta không quan tâm!" Tần Phong vẻ mặt quật cường nói: "Ta chính là muốn gọi tỷ tỷ, sau này nàng chính là tỷ tỷ của ta." "Hắn gọi ta là tỷ tỷ, ta thật sự trở về rồi..." Mộng Dao tiên tử nhìn cảnh tượng quen thuộc, trong mắt lập tức ứa lệ.

Vốn tưởng mình đã chết, oan khuất không bao giờ có thể rửa sạch, ai ngờ trời cao thương xót, lại cho nàng trọng sinh trở về, trở về trước khi tất cả bi kịch xảy ra. "Đã nói rồi, không được gọi tỷ tỷ!!" Thất trưởng lão trong lòng tức điên.

Phải biết, Mộng Dao tiên tử và nàng ta gần bằng tuổi nhau, bây giờ gọi mình là trưởng lão, lại gọi đối phương là tỷ tỷ, chẳng phải là gọi mình già đi rồi sao, cho nên nàng ta nhất định phải sửa lại Tần Phong mới được. "Mộng Dao tỷ tỷ..." Tần Phong không để ý đến Thất trưởng lão, dựa theo kịch bản chạy đến trước mặt Mộng Dao tiên tử, như một chàng trai lớn hay xấu hổ, đỏ mặt hỏi: "Sau này ta có thể gọi tỷ là tỷ tỷ không!?" "Tần Phong..." Mộng Dao tiên tử nhìn chàng trai lớn hay xấu hổ trước mặt, lập tức nghĩ đến cảnh tượng kiếp trước hắn đưa mình về nhà. "Mộng Dao, ngươi đừng có mắc lừa..." Thất trưởng lão lập tức vội vàng khuyên ngăn: "Tên nhóc này xưa nay ranh mãnh, không chừng trong lòng đang có âm mưu quỷ kế gì đó..." "Được thôi!" Mộng Dao tiên tử không nghĩ ngợi, liền gật đầu đồng ý.

Kiếp trước Tần Phong cũng đã hỏi mình như vậy, nhưng mình lại không đồng ý, thế mà hắn vẫn cố chấp gọi mình là tỷ tỷ, lại càng vì tiếng tỷ tỷ này, vì mình mà xuống U Minh, xông Tây Vực, chiến Tiên Đế... "A!?" Thất trưởng lão lập tức ngây người, nghiêm trọng nghi ngờ mình nghe nhầm.

Con gái của minh chủ Tiên Minh, Thiên Hậu của Lăng Tiêu Cung, lại đồng ý cho một tiểu bối gọi mình là tỷ tỷ, khiến người ta không phân biệt được nàng là tự hạ thân phận, hay là muốn bò già gặm cỏ non nữa. "Ô, ta có tỷ tỷ rồi!" Tần Phong giả vờ rất vui mừng, dẫn Tiểu Bạch chạy đi khắp nơi tuyên bố. "Không phải, Mộng Dao..." Thất trưởng lão lập tức vội vàng nói: "Sao ngươi có thể đồng ý cho nó gọi ngươi là tỷ tỷ, ngươi làm vậy đặt ta vào đâu, ta đường đường là trưởng lão Tiên Minh, chẳng phải thành đồng bối với Tần Phong rồi sao..." "Tiểu Thất!!" Mộng Dao tiên tử không đợi Thất trưởng lão nói xong, liền mắt ngấn lệ tiến lên ôm chầm lấy nàng.

Chương 1329

Bây giờ nàng đã xác định mình trọng sinh trở về, còn nhớ rõ dáng vẻ thảm thương của Tiểu Thất khi bảo vệ mình, lần này mình nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt. "Ngươi sao vậy!?" Thất trưởng lão cảm thấy không hiểu sao, không hiểu tại sao đột nhiên ôm mình.

Không lẽ bò già không chỉ thích gặm cỏ non, mà còn thích cả trâu gặm hoa bách hợp sao!? "Lần này ta sẽ không để bi kịch tái diễn!" Mộng Dao tiên tử như bị nữ chính văn trọng sinh nhập thể, trong đầu cũng niệm lên đoạn lời thoại kinh điển đó.

Ta trọng sinh rồi!

Kiếp trước ta gả vào Lăng Tiêu Cung, hết lòng duy trì quan hệ hai bên.

Nào ngờ mọi người bề ngoài tôn trọng ta, yêu thương ta, nhưng lại ngấm ngầm liên hợp lại đâm sau lưng ta, bà bà còn động một chút là lấy cớ ta không thể sinh con để sỉ nhục ta.

Tên cẩu nam nhân Lăng Tiêu Tiên Đế không những không giúp ta nói đỡ, còn hủy Tiên Minh của ta, giết huynh trưởng của ta, lại còn đào tiên cốt, rút tiên tủy của ta để cứu bạch nguyệt quang của hắn.

Còn đẩy ta xuống U Minh Giới, thảm thương bị vạn ngàn tà túy cắn xé.

Có lẽ là chết không nhắm mắt, sau khi chết không vào luân hồi, lang thang trong trời đất, thấy tiểu đệ đệ Tần Phong không màng nguy hiểm đến U Minh Giới, lại còn xuyên thủng U Minh Giới, băng qua Thái Cổ chiến trường Tây Vực, chỉ để mang thi thể ta về nhà chôn cất.

Nhưng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn cô độc trưởng thành, cuối cùng còn cùng tên cẩu nam nhân Lăng Tiêu Tiên Đế đồng quy vu tận.

May mà trời có mắt, cho ta sống lại một lần.

Lần này ta nhất định phải thoát khỏi tra nam, xé trà xanh, yêu thương tiểu đệ đệ Tần Phong, dẫn dắt Tiên Minh đi đến đỉnh cao. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công PUA đóa hoa giải ngữ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 200 vạn điểm phản diện!" "200 vạn!!" Mắt Tần Phong sáng lên nói: "Hệ thống sản xuất quả nhiên là tinh phẩm, không chỉ thành công dò xét được bí mật của tỷ tỷ, còn thành công tẩy não giúp tỷ tỷ, sau đó còn không hề bị phát hiện ra sơ hở." "Hửm!?" Tiểu Bạch nghi hoặc nghiêng đầu, phát hiện Tần Phong hôm nay là lạ.

Vốn tưởng nửa đêm ra ngoài là tìm góa phụ, ai ngờ hắn lại quay đầu đi tìm quý phụ, bây giờ lại không hiểu sao về nhà, hoàn toàn không hiểu nổi hôm nay hắn đang làm gì. "Tiểu Bạch, hôm nay ngươi là công đầu đó!" Tâm trạng Tần Phong bây giờ rất tốt, thưởng cho Tiểu Bạch hai mươi củ cà rốt. "Mẹ thỏ của ta ơi!!" Tiểu Bạch chưa bao giờ thấy nhiều phần thưởng như vậy, nhất thời không biết phải làm sao.

Chỉ thấy móng vuốt nhỏ kích động của nó không biết đặt đâu, muốn đi lấy cà rốt, lại sợ đang mơ bị tỉnh giấc, muốn đi cọ cọ với Tần Phong, lại lo cà rốt mọc chân chạy mất.

Cảnh tượng thay đổi, tại hiện trường khảo hạch.

Một vở kịch lớn khác do Tần đạo diễn, sau một thời gian chuẩn bị, cuối cùng cũng chính thức ra mắt mọi người...

Rừng biển mênh mông.

Diệp Thần dựa vào một gốc cây lớn, thở hồng hộc.

Mặc dù sức chiến đấu của Lâm Tam mạnh hơn hắn, nhưng xét về khoản chạy trốn thì không phải là đối thủ của hắn.

Sau ba ngày dây dưa, cuối cùng hắn cũng đã cắt đuôi được Lâm Tam. "Đấu với ta à!" Diệp Thần khinh bỉ nhếch mép, trong ánh mắt mang theo một tia kiêu ngạo.

Hắn chính là người đàn ông đã sống sót nửa năm dưới sự truy sát của mười mấy vạn quân lính của Long Ngạo Thiên, sao có thể bị một tên Lâm Tam nho nhỏ truy sát thành công được chứ.

Soạt!

Soạt!

Soạt!

Bụi cỏ đột nhiên rung động, truyền đến tiếng sột soạt. "Ai đó!?" Diệp Thần hoảng hốt nhảy dựng lên khỏi mặt đất, sợ rằng Lâm Tam sẽ từ trong bụi cỏ lao ra.

Nhưng người đến không phải là Lâm Tam, mà là một người đàn ông bị thương rất nặng, không chỉ khắp người đầy máu tươi trông vô cùng đáng sợ, mà khí tức cũng vô cùng yếu ớt, một vẻ sắp chết đến nơi. "Diệp sư huynh..." Người đàn ông bị thương nặng dường như nhận ra Diệp Thần, loạng choạng bước về phía hắn. "Ngươi nhận ra ta!?" Diệp Thần nhíu mày, tiến lên đỡ đối phương hỏi: "Ngươi là đệ tử ngoại môn của Tiên Minh tham gia khảo hạch?

Là ai đã đả thương ngươi thành ra thế này!?" "Là đám mạo hiểm giả kia..." Người đàn ông bị thương nặng thở có chút gấp gáp nói: "Ta phát hiện một hang động ở phía đông cách đây năm mươi dặm, bên trong có Vạn Niên Tiên Linh Tủy, nhưng lại có một con yêu thú canh giữ, một mình ta không thể đối phó, nên định đi tìm các sư huynh đệ khác giúp đỡ, kết quả vô tình lỡ lời, bị đám mạo hiểm giả kia biết được, thế là bọn chúng muốn bắt ta để tra hỏi tung tích của Tiên Linh Tủy.

Ta liều chết chống cự mới giết được một đường máu thoát ra." "Vạn Niên Tiên Linh Tủy!!" Diệp Thần hai mắt lập tức sáng lên.

Mặc dù hắn đến Tiên giới chưa được bao lâu, nhưng cũng đã nghe qua đại danh của Tiên Linh Tủy, có thể dịch cân tẩy tủy, nâng cao tư chất.

Đặc biệt là Vạn Niên Tiên Linh Tủy lại càng là cực phẩm trong cực phẩm, chỉ cần một giọt là có thể hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch nội môn cần một ngàn trung phẩm tiên tinh.

Vút!

Vút!

Vút!

Một loạt tiếng xé gió dồn dập vang lên, kéo suy nghĩ của Diệp Thần trở lại.

Chỉ thấy một đám mạo hiểm giả mặt mày hung tợn, từ tám phương hướng lao về phía bọn họ. "Bọn chúng đuổi đến rồi, Diệp sư huynh mau chạy đi!" Người đàn ông bị thương nặng lộ vẻ kinh hãi, kéo Diệp Thần chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng thực lực của đối phương lại vượt xa dự liệu của họ, một kẻ trong nháy mắt đã đến trước mặt Diệp Thần, đại đao trong tay cũng chém về phía đầu hắn. "Nguy hiểm!!" Diệp Thần đồng tử co rút mạnh, vội vàng vung trường thương chống đỡ.

Gàoo!!

Một thương xuất ra, song long hiện!

Hai con cự long màu vàng xuất hiện từ hư không, ngẩng đầu phát ra tiếng rồng gầm kinh thiên động địa.

Chương 1330

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, năng lượng bùng nổ như bão tố tràn ngập khu rừng. "Phụt!!" Diệp Thần lập tức phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể cũng theo đó bay ngược ra ngoài.

Nhưng đối phương không hề có ý định tha cho hắn, thừa thắng xông lên, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Diệp Thần, nắm đấm to như bao cát không chút do dự đấm vào bụng hắn. "Ực..." Diệp Thần bị đánh đến hai mắt lồi ra, trong miệng còn nôn ra cả dịch mật. "Mau nói!" Một tên tiểu đệ tiến lên túm tóc Diệp Thần, hung tợn hỏi: "Hang động cất giấu Vạn Niên Tiên Linh Tủy ở đâu!?" "Không thể nói..." Người đàn ông bị thương nặng vội la lên, muốn xông lên giải cứu.

Nhưng lại bị một quyền đánh bay ra ngoài, liên tiếp đâm gãy mấy gốc cây lớn rồi rơi vào bụi cỏ không rõ sống chết.

Đối phương không có ý định tha cho gã, lập tức có mấy bóng người lao vào bụi cỏ. "Nói hay không!?" Tên tiểu đệ hung hăng giật tóc Diệp Thần, còn dùng nắm đấm to như bao cát liên tục đấm đá. "Ta không biết..." Diệp Thần tuy đau muốn chết, nhưng vẫn chọn cứng miệng.

Dù bị người ta đánh cho hộc máu cũng không có ý định thành khẩn khai báo. "Không biết!?" Mấy tên tiểu đệ lập tức nổi giận, chuẩn bị dùng đại hình với Diệp Thần.

Ngay lúc Diệp Thần bị tra tấn đến phát ra tiếng kêu thảm thiết, người đàn ông bị thương nặng vừa bay vào bụi cỏ lúc nãy lại như không có chuyện gì mà bò dậy khỏi mặt đất, còn không quên phủi bụi trên người. "Sư huynh, lúc nãy ta diễn thế nào!?" Người đàn ông bị thương nặng thấy có người đến, lập tức lon ton chạy tới.

Đúng vậy!

Giống như tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện mà Tần Phong gặp trong kỳ khảo hạch, đám mạo hiểm giả này cũng đều là do đệ tử Tiên Minh giả dạng. "Không tồi!" Đối phương đưa ra ánh mắt khẳng định: "Vừa rồi ngươi diễn rất tự nhiên, lát nữa ngươi lại la hét thảm thiết vài tiếng, dọa cho Diệp Thần sợ hãi, ép hắn báo ra danh hiệu của Tiên Minh, như vậy chúng ta có thể loại hắn ra." "Được thôi!!" Người đàn ông bị thương nặng lập tức nhận lời, bắt đầu khóc lóc thảm thiết. "Nói hay không!?" Đệ tử đang tra hỏi Diệp Thần không chút lưu tình, tát vào mặt hắn bôm bốp. "Oa chơm pu chít ào..." (Ta thật không biết...) Diệp Thần bị đánh đến đầu óc quay cuồng, nói năng cũng bắt đầu không rõ ràng.

Nhưng hắn vẫn cứng miệng không nói thật, dù cho tiếng la hét thảm thiết bên cạnh cũng không thể dọa được hắn, ra vẻ có thủ đoạn gì cứ dùng hết ra đi. "Hay là thành thật khai ra đi!" Có người giả làm người tốt khuyên nhủ: "Nếu lát nữa đồng bạn của ngươi không chịu nổi mà khai ra, ngươi có muốn khai cũng không còn cơ hội nữa đâu." "Hắn không phải đồng bọn của ta..." Diệp Thần vẫn nói năng không rõ ràng: "Ta chỉ đi ngang qua thôi, không quen biết hắn, cũng không biết Vạn Niên Tiên Linh Tủy gì cả, các ngươi nhận nhầm người rồi, ta vô tội..." "Tốt, vẫn còn cứng miệng đúng không!" Đệ tử tra hỏi nhếch lên một nụ cười lạnh, rồi tung một cú đá mạnh vào hạ bộ của Diệp Thần.

Bốp một tiếng, gà bay trứng vỡ!! "A!!" Diệp Thần lập tức đeo lên mặt nạ đau đớn, sau đó phát ra tiếng hét thảm thiết.

Nhưng hắn vẫn không có ý định mở miệng, cảm thấy đây chẳng qua chỉ là chút sương gió trên con đường thành công, mình nhất định có thể khắc phục mọi khó khăn. "Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng!" Đệ tử tra hỏi tiếp tục lạnh lùng nói: "Nếu còn không nói ra vị trí của Tiên Linh Tủy, ta sẽ dùng Minh Hải Thủy Chú lên ngươi, phàm là thứ gì bị Minh Hải Thủy Chú chạm vào đều sẽ khô héo vĩnh viễn, ngươi cũng không muốn sau này mình mất đi niềm vui chứ!?" "Ta thật sự không biết..." Diệp Thần trong lòng lập tức hoảng hốt, không màng đến trứng đau mà la lớn. "Ngươi đúng là không thấy quan tài không đổ lệ..." Sắc mặt của đệ tử tra hỏi lập tức lạnh xuống, vung tay lấy ra một cái bình sứ bốc khói đen. "Ta nói, ta nói..." Diệp Thần thấy đối phương không nói đùa, lại liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau của mình, lập tức thành khẩn khai báo: "Vạn Niên Tiên Linh Tủy, ở trong một hang động phía đông cách đây năm mươi dặm." "Khai nhanh vậy!?" Mấy đệ tử tra hỏi lập tức nhìn nhau.

Vốn tưởng rằng Diệp Thần sẽ bị ép đến mức tự báo gia môn, như vậy bọn họ có thể hợp lý loại hắn ra, ai ngờ hắn lại thà từ bỏ Vạn Niên Tiên Linh Tủy chứ không chịu tự báo gia môn. "Hết cách rồi!" Các đệ tử trong lòng thầm than một tiếng, quyết định sử dụng mỹ nam kế với hắn...

Rất nhanh —— Các đệ tử trao đổi ánh mắt xong, quyết định sắp xếp cho Diệp Thần một phen. "Những gì ta nói đều là thật..." Diệp Thần thấy mọi người đều im lặng, lòng hoảng hốt la lớn: "Vừa rồi chính người kia nói với ta, Vạn Niên Tiên Linh Tủy ở trong một hang động phía đông cách đây năm mươi dặm." "Thật hay giả, chúng ta tự sẽ đi kiểm tra!" Đệ tử dẫn đầu lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó quay đầu dặn dò: "Để lại mấy người trông chừng hắn, những người khác theo ta đến phía đông năm mươi dặm kiểm tra." "Vâng!!" Những người khác đều không có ý kiến, để lại ba bốn người canh giữ.

Chỉ thấy bọn họ toàn là những gã đô con cơ bắp cuồn cuộn, ở trần, mỗi người đều có tu vi Địa Tiên cao giai. "Địa Tiên!?" Diệp Thần trên mặt vẫn tỏ vẻ hoảng sợ, nhưng trong lòng lại không khỏi mừng thầm.

Vốn tưởng rằng hôm nay mình sẽ toi ở đây, ai ngờ hạnh phúc lại đến đột ngột như vậy, bọn họ không những không giết mình, mà còn để lại mấy tên Địa Tiên canh giữ hắn.

Mặc dù bây giờ hắn ngay cả Lâm Tam cũng đánh không lại, nhưng đối phó với mấy tên tép riu thì vẫn dễ như trở bàn tay.

Lát nữa hắn chỉ cần nhân lúc không ai để ý lấy ra Tuế Nguyệt Đao, là có thể bất ngờ giải quyết mấy người này, còn có thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến phía đông năm mươi dặm, xem có cơ hội cướp đoạt Vạn Niên Tiên Linh Tủy hay không.

Nhưng chưa đợi hắn bắt đầu hành động, đối phương đã ra tay với hắn trước.

Chỉ thấy ánh mắt của những gã đô con này nhìn hắn rất mờ ám, thậm chí có kẻ còn táo bạo vươn tay ra, đang cười dâm đãng vuốt ve cơ ngực nở nang của hắn. "Các ngươi muốn làm gì!?" Diệp Thần trong lòng giật thót, bản năng lùi lại mấy bước.

Nhưng dù bản năng của hắn ghét bỏ đám đô con cởi trần này, nhưng ý chí còn sót lại của Hắc quả phụ năm đó lại vô cùng thích khẩu vị này, khóe miệng lại bất giác cong lên. "Vãi chưởng!!" Các đệ tử đang âm thầm quan sát, trong lòng lập tức hiện lên hai chữ này.

Vốn tưởng rằng Tần Phong ít nhiều có chút tư thù cá nhân, ai ngờ Diệp Thần lại thật sự là loại người này. "Phụt!!" Nhị trưởng lão đang nhàn nhã uống trà, tại chỗ không nhịn được mà phun ra.

Lúc trước ông còn mắng thuộc hạ hồ đồ, làm gì có ai dùng mỹ nam kế với đàn ông, ai ngờ bây giờ đám trẻ chơi lớn như vậy, hoàn toàn không thể dùng tư tưởng của thế hệ trước để nắm bắt được bọn chúng. "Nhị trưởng lão, ngài không sao chứ!?" Các đệ tử bên cạnh thấy vậy, vội vàng tiến lên giúp đỡ thu dọn. "Bản đế không sao!" Nhị trưởng lão vội vàng lau chùi, lại khôi phục hình tượng cao nhân.

Vút!

Vút!

Vút!

Chương 1331

Ngay lúc mọi người bị khẩu vị của Diệp Thần làm cho kinh ngạc, một loạt tiếng xé gió dồn dập đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy trong rừng có mấy trăm bóng đen nhảy múa, nhanh như tia chớp lao về phía Diệp Thần, đến gần mới thấy rõ, là mấy trăm tên Ám Ảnh Sát Thủ mặc đồ đen.

Toàn thân bọn họ được bọc trong y phục đen, tay cầm bội kiếm thống nhất. "Không ổn!!" Diệp Thần tuy không nhận ra đối phương, nhưng bản năng cảm nhận được nguy hiểm.

Chỉ thấy đồng tử hắn co rút mạnh, không dám do dự chút nào, lập tức quay người lao vào rừng.

Còn về người đệ tử đã báo tin cho hắn, hắn còn chẳng thèm liếc nhìn một cái. "Cứ thế mà đi à!?" Nhị trưởng lão khẽ nhíu mày, ấn tượng về Diệp Thần rất không tốt.

Mặc dù vừa rồi Diệp Thần không tự báo gia môn trong cuộc thẩm vấn, gặp nguy hiểm chạy trốn cũng không có gì đáng trách, nhưng so với hành động của Tần Phong trong kỳ khảo hạch lần trước, khi gặp nguy hiểm đã chủ động ở lại bọc hậu cho đồng môn, hai người có thể nói là hoàn toàn không cùng đẳng cấp. "Nhị trưởng lão!" Một đệ tử lập tức lên tiếng: "Bây giờ đã có thể xác nhận, đám Ám Ảnh Sát Thủ này chính là nhắm vào Diệp Thần, chúng ta có nên lập tức ra tay tiêu diệt bọn chúng không!?" "Không vội!" Nhị trưởng lão vẫn vững như bàn thạch, không vội đi cứu Diệp Thần.

Mặc dù Diệp Thần là người bọn họ tìm về để thay Tần Phong thu hút hỏa lực, nhưng cũng phải gõ đầu hắn một chút, cho hắn biết tình cảnh của mình nguy hiểm đến mức nào, Tiên Minh mới là chỗ dựa duy nhất của hắn.

Phập một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Chỉ thấy mỹ nam kế của đám đô con còn chưa kịp phản ứng, đã bị Ám Ảnh Sát Thủ lướt qua giết chết.

Tốc độ của bọn chúng không hề giảm, tiếp tục nhanh chóng đuổi theo Diệp Thần. "Vãi, đám này là ai vậy!?" Diệp Thần trong lòng tức đến chửi ầm lên, không biết mình đã phạm phải thiên điều gì.

Vốn tưởng rằng gia nhập Tiên Minh là có thể kết thúc cuộc sống bị truy sát, ai ngờ cuộc sống vẫn không có chút thay đổi nào, mỗi ngày không phải đang bị truy sát, thì cũng là trên đường bị truy sát.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng bắt đầu nhớ đến Diệp Long.

Mặc dù lúc trước ở hạ giới cũng bị truy sát, nhưng ít nhất còn có Diệp Long ở bên cạnh, còn bây giờ bên cạnh hắn không có một người nào đáng tin cậy, một cảm giác cô độc chưa từng có đang dần dần nuốt chửng hắn. "Không được!!" Ánh mắt Diệp Thần đột nhiên trở nên kiên định: "Vì Diệp Long ta còn chưa thể chết, ta phải kiên trì không bao giờ bỏ cuộc!!" Rầm một tiếng!!

Một đòn tấn công lao đến, thành công đánh rơi Diệp Thần.

Chỉ thấy cơ thể hắn mất thăng bằng trên không, sau đó dựa vào một cú mài mặt mà đáp đất thành công, còn trượt trên mặt đất mấy chục mét mới dừng lại.

Nhưng đối phương không có ý định dừng lại, vẫn cầm bảo kiếm cùng loại lao về phía hắn. "Chết tiệt!!" Diệp Thần không có thói quen ngồi chờ chết, vội vàng lấy ra Tuế Nguyệt Đao để chống đỡ.

Chỉ thấy trên thân đao dâng lên một luồng sức mạnh thời gian, hóa thành từng gợn sóng lan nhanh ra tám hướng, nơi nó đi qua, sinh mệnh của vạn vật dường như bị tạm dừng. "Là sức mạnh thời gian!!" Ám

Ảnh Sát Thủ nhíu mày, vội vàng vung trường kiếm trong tay.

Keng!

Keng!

Mấy chục tiếng kiếm minh sắc bén vang vọng khắp trời đất, vô tận kiếm khí cũng từ thân kiếm tuôn ra, tràn ngập khắp nơi lao về phía Diệp Thần.

Chỉ có điều Tuế Nguyệt Đao tuy thần kỳ, nhưng nó dù sao cũng là thần khí của hạ giới.

Rầm một tiếng!

Chỉ thấy trường lực thời gian mà Diệp Thần ngưng tụ ra lập tức vỡ nát, trên thân đao còn xuất hiện rất nhiều vết nứt, rõ ràng đòn tấn công của nhiều người đã đạt đến giới hạn chịu đựng của nó. "Sao có thể..." Diệp Thần trong lòng cảm thấy một trận bi thương.

Mặc dù Tuế Nguyệt Đao là do Tần Phong gài bẫy hắn, nhưng nó thật sự đã đồng hành cùng hắn qua những năm tháng gian khó.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất, kèm theo một cơn bão năng lượng càn quét núi rừng. "Phụt!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bị đánh bay ra ngoài. "Tốc chiến tốc thắng!" Tốc độ của Ám Ảnh Sát Thủ vẫn không giảm, cầm kiếm tiếp tục đâm về phía Diệp Thần. "Không ổn!!" Trên mặt Diệp Thần hiện lên một tia kinh hãi, cơ thể cũng liều mạng di chuyển về phía sau.

Nhưng đối phương không hề có ý định lưu thủ, mấy chục thanh kiếm từ tám hướng đâm tới, chặn hết mọi đường thoát của hắn. "Lẽ nào ta thật sự phải bỏ mạng ở đây sao!?" Diệp Thần nhìn mũi kiếm ngày càng gần, trong lòng dâng lên một cảm giác không cam lòng mãnh liệt.

Hắn còn chưa hoàn thành lời hẹn ước với Diệp Long, chưa giết Long Ngạo Thiên để báo thù cho tiên tổ, cũng chưa khôi phục lại Đại Yến hoàng triều của bọn họ...

Ầm ầm ầm!!

Ngay lúc Diệp Thần chuẩn bị nhận mệnh, thuộc tính cứu viện của hào quang nhân vật chính đã được kích hoạt.

Chỉ thấy trong rừng đột nhiên xuất hiện một nhóm người, bọn họ mặc trang phục của đệ tử nội môn Tiên Minh, khí tức sâu không lường được, trường kiếm trong tay lóe hàn quang, với thế sét đánh lao nhanh về phía đám Ám Ảnh Sát Thủ. "Là viện quân!!" Diệp Thần kích động đến mức suýt khóc, có một cảm giác thuộc về gia đình.

Trước đây khi bị người ta truy sát, hắn chỉ có thể một mình âm thầm chịu đựng, nhưng bây giờ hắn đã có Tiên Minh làm chỗ dựa, không còn cần phải một mình đối mặt nữa. "Không ổn, bị phát hiện rồi!" Sắc mặt của Ám Ảnh Sát Thủ không khỏi biến đổi, cưỡng ép tăng tốc đâm về phía Diệp Thần. "Tìm chết!!" Đệ tử nội môn của Tiên Minh nổi giận đùng đùng.

Chỉ thấy bọn họ nhanh chóng cầm kiếm lao lên, mũi kiếm lóe lên một luồng kiếm quang chói mắt, tạo ra từng lớp tàn ảnh thành công hất văng thanh kiếm đi.

Keng một tiếng, tia lửa bắn ra tứ phía!

Chương 1332

Nhưng Ám Ảnh Sát Thủ không hề dừng lại, mà tiếp tục tìm cơ hội ra tay với Diệp Thần.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên lập tức giao chiến, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy khu rừng vốn yên tĩnh và thanh bình cũng sôi sục lên, bão năng lượng do va chạm tạo ra không ngừng tàn phá khu rừng, cây lớn bị nhổ bật gốc không thương tiếc, mặt đất cũng bị nổ tung thành từng vết nứt dữ tợn.

Không trung tràn ngập khói bụi và lửa, như thể ngày tận thế đã đến sớm. "Phù phù!" Nhị trưởng lão thấy đã cứu viện thành công, trong lòng bất giác thở phào nhẹ nhõm. "Nhị trưởng lão!" Một đệ tử rất không hiểu hỏi: "Chúng ta rõ ràng đã sớm phát hiện ra tung tích của đám Ám Ảnh Sát Thủ, cũng có khả năng âm thầm giải quyết bọn chúng, tại sao lại phải đợi đến khi bọn chúng dồn Diệp Thần vào đường cùng mới ra tay!?" "Đúng vậy!" Các đệ tử khác cũng rất không hiểu.

Diệp Thần người này rõ ràng là một kẻ không bằng chó lợn, nhưng các cao tầng của Tiên Minh lại cứ khăng khăng coi hắn như bảo bối, mở đường cho hắn mọi lúc, dù cho các đệ tử Tiên Minh có cùng nhau viết thư kiến nghị cũng không thể ngăn cản Diệp Thần nhập môn. "Chuyện này các ngươi không cần biết!" Nhị trưởng lão không có ý định giải thích, mà lại hỏi: "Chiến Thần Điện gần đây có động tĩnh gì không!?" "Thưa Nhị trưởng lão!" Đệ tử không dám có ý kiến khác, vội vàng trả lời: "Long Ngạo Thiên kể từ sau lần thất bại trước, vẫn luôn ở tại tổng bộ Chiến Thần Điện ở Nam Vực không rời đi, Chiến Thần Điện gần đây cũng không có động thái điều binh quy mô lớn nào." "Đây là đang nhẫn nhịn sao!?" Nhị trưởng lão khẽ nhíu mày.

Mặc dù ông nghi ngờ đám Ám Ảnh Sát Thủ này là do Long Ngạo Thiên phái tới, nhưng trò mèo vờn chuột ở mức độ này rõ ràng không phù hợp với tính cách của Long Ngạo Thiên, hắn chắc chắn còn đang ấp ủ âm mưu gì đó.

Nhưng bất kể Long Ngạo Thiên đang ấp ủ âm mưu gì, chỉ cần bọn họ có lá bài Diệp Thần này là đủ.

Bất kể Long Ngạo Thiên chạy đi đâu gây chuyện, bọn họ đều có thể phái Diệp Thần đi dập lửa, từ đó chuyển dời ánh mắt thù hận của Long Ngạo Thiên.

Lúc này —— Đám Ám Ảnh Sát Thủ đến ám sát Diệp Thần đã bị đệ tử Tiên Minh giết sạch.

Long Ngạo Thiên ở Nam Vực xa xôi cũng lập tức nhận được tin tức. "Đế quân!" Hồng Liên vội vàng đến báo cáo: "Đám Ám Ảnh Sát Thủ được phái đi ám sát Diệp Thần, Hồn Đăng của bọn họ vừa mới tắt hết, cũng có nghĩa là bọn họ hiện tại đã chết hết rồi." "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Long Ngạo Thiên mặt đầy kinh ngạc, lập tức phản bác: "Lần này dẫn đội Ám Ảnh Sát Thủ là tu vi Tiên Quân cảnh, dù cho nhiệm vụ ám sát Diệp Thần của hắn có thất bại, cũng có thể ung dung thoát khỏi hiện trường, sao có thể chết được chứ!?" "Thật sự đã chết rồi!" Hồng Liên mặt đầy khổ sở nói: "Xem ra chúng ta đã đánh giá thấp quyết tâm bảo vệ Diệp Thần của Tiên Minh, ngay cả Ám Ảnh Sát Thủ Tiên Quân cảnh cũng không thể đến gần Diệp Thần." "Khốn kiếp!!" Long Ngạo Thiên lập tức tức giận đập bàn: "Tiên Minh này quyết tâm chống đối bản đế, dùng tên Diệp Thần này để cố tình làm bản đế ghê tởm phải không?!" "Đế quân bớt giận!" Hồng Liên vội vàng khuyên nhủ: "Ngài đã lãng phí quá nhiều tâm sức vào Diệp Thần rồi, nên tập trung vào Tần Phong của Tiên Minh, nghe nói người này gần đây đã nhận được một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo." "Đúng vậy!" Hồng Tụ cũng lên tiếng khuyên: "Tần Phong này ta đã gặp qua, tuyệt đối không phải loại hiền lành gì, bây giờ lại có được Đại Tiên Thiên Chí Bảo, tương lai tuyệt đối là một đối thủ khó nhằn." "Tần Phong?

Bản đế đã nghe nói!" Long Ngạo Thiên vẻ mặt lạnh lùng nói: "Chẳng qua chỉ là một Luyện Khí sư, dù có cơ duyên nhận được Đại Tiên Thiên Chí Bảo cũng không gây ra được sóng gió gì lớn, càng không đủ tư cách làm đối thủ của bản đế." "Đế quân, đừng khinh địch!" Hồng Liên vội vàng nhắc nhở: "Theo tin tức chúng ta điều tra được gần đây, Tần Phong người này không chỉ biết luyện khí, mà còn có thiên phú kiếm đạo cực mạnh, còn sở hữu Thương Thiên Bá Thể, Thượng Cổ Trùng Đồng, lĩnh ngộ được đa trọng đạo gia cảnh giới, còn tinh thông một số chân lý của Phật gia." "Thì sao chứ!?" Long Ngạo Thiên vẫn vẻ mặt lạnh lùng nói: "Dù cho hắn sở hữu Thương Thiên Bá Thể, Thượng Cổ Trùng Đồng, lĩnh ngộ được Đạo gia và Phật gia, nhưng trên bảng xếp hạng thiên tư võ tu vẫn chỉ xếp thứ ba mươi tám, còn bản đế lại là người đứng đầu bảng xếp hạng, luyện khí bản đế có lẽ không bằng hắn, nhưng luận đánh nhau thì hạng ba mươi tám tuyệt đối không thể đánh thắng hạng nhất, dù hắn có sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo cũng không được." "Nhưng mà..." Hồng Liên còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì.

Mặc dù thông tin cô điều tra được về Tần Phong rất kinh người, nhưng bảng xếp hạng thiên tư cũng không phải là giả, khiến người ta thật sự không phân biệt được nên tin vào cái nào. "Được rồi, đừng có nhưng mà nữa!" Long Ngạo Thiên mất kiên nhẫn ngắt lời: "Đừng nói hắn chỉ xếp hạng ba mươi tám trên bảng thiên tư võ tu, không đủ làm đối thủ của bản đế, dù cho hắn thật sự có tiềm lực vô hạn, bản đế cũng có thể đánh bại hắn." "Đế quân, uy vũ!" Hồng Liên và những người khác không còn nghi ngờ gì nữa, tin tưởng tuyệt đối vào lời của Long Ngạo Thiên.

Hết cách!

Từ khi Long Ngạo Thiên ra mắt đến nay, những gì hắn chém gió đều đã thành hiện thực.

Cuộc đời hắn chưa từng gặp thất bại, có thể nói là một đường thẳng tiến, càn quét thiên hạ, cũng khiến bọn họ đối với hắn sinh ra một loại tin tưởng mù quáng, hoàn toàn không tin thế gian có người có thể đánh bại Long Ngạo Thiên.

Dù cho tình báo cho thấy Tần Phong có thiên phú yêu nghiệt, điều đầu tiên họ nghĩ đến cũng chỉ là Tần Phong tương lai sẽ gây phiền phức cho Long Ngạo Thiên, chứ không phải Tần Phong có thể gây ra mối đe dọa gì cho hắn. "Diệp Thần!!" Long Ngạo Thiên ánh mắt lóe lên hàn quang, một lòng muốn giết chết Diệp Thần. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn mất đi tuệ căn, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn bị thương nặng, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi để thu hút thù hận, khiến hắn rơi vào nguy hiểm, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Diệp Thần ca ca sao lại gặp nguy hiểm nữa rồi!?" Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, giả vờ rơi vài giọt nước mắt cá sấu... "Hử!?" Tiểu Bạch nghi ngờ nhìn Tần Phong, không biết hắn lại đang khóc tang cho ai.

Nhưng bây giờ nó cũng không có tâm trí để quan tâm đến chuyện này, nó đang nhìn chằm chằm vào hai mươi củ cà rốt Tần Phong đưa cho mà trầm tư, không biết đây là tiền lì xì năm mới, hay là bữa ăn cuối cùng của đời thỏ. "Thật đáng thương!" Tần Phong lau đi nước mắt cá sấu, lại chuyển sang tài khoản của Tần Hạo.

Mặc dù hắn đã dùng Mộng Ma Tinh Phấn với Mộng Dao tiên tử, khiến nàng cảm thấy mình đã trọng sinh trở về, nhưng có rất nhiều chi tiết không chịu nổi sự suy xét, vì vậy hắn đã thêm vào trong giấc mơ rất nhiều tình tiết đời sống.

Bây giờ hắn phải tái hiện lại những tình tiết này, để củng cố niềm tin trọng sinh của Mộng Dao tiên tử.

Đương nhiên đây không phải là bộ phim hai người của mấy hãng phim nhỏ ở Nhật, dù đạo diễn có thể kiêm luôn vai nam chính cũng không thể dựa vào sức một người mà tái hiện lại tình tiết một cách hoàn hảo được. "Sản xuất lớn có nghĩa là phải chi tiền lớn!" Tần Phong không nỡ chi tiền lớn, bắt đầu lẩm bẩm: "Lần trước lấy quyền mưu tư giúp lão Triệu xin công, còn xếp hàng giúp Lăng Tiêu Thánh Mẫu chửi rủa đã tích lũy được không ít nhân khí, nghe nói gần đây có không ít đệ tử chạy đến tìm Phụng Thiên hỏi thăm, có thể tìm bọn họ đến làm diễn viên quần chúng miễn phí." "Chủ thượng!" Phụng Thiên nhận được mệnh lệnh của Tần Phong, không dám chậm trễ vội vàng chạy tới. "Ngươi đến rồi!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn một cái, lấy ra một xấp kịch bản nói: "Đi tìm một số đệ tử đáng tin cậy, bảo họ diễn theo những gì trên này, nhớ kỹ, nhất định phải diễn nghiêm ngặt theo yêu cầu của kịch bản, một ly một tấc cũng không được sai, biết chưa!?" "Vâng!" Phụng Thiên mặc dù cảm thấy rất nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận lấy kịch bản.

Chỉ thấy trên những kịch bản này không chỉ ghi rõ số lượng người tham gia, tình tiết, lời thoại, mà ngay cả thời gian và địa điểm diễn xuất cũng được ghi rõ ràng. "Nhớ kỹ!!" Tần Phong lại nghiêm túc dặn dò: "Nhất định phải tìm đệ tử đáng tin cậy, sau này tuyệt đối không được kể cho người ngoài nghe." "Chủ thượng, yên tâm!" Phụng Thiên thấy Tần Phong vẻ mặt như vậy, trong lòng lập tức nghiêm túc hẳn lên.

Mặc dù gã không hiểu Tần Phong muốn làm gì, nhưng với tư cách là một thuộc hạ trâu ngựa ưu tú, phải hoàn thành nhiệm vụ do lãnh đạo giao phó một cách hoàn hảo.

Hơn nữa theo gã thấy, chuyện này cũng không khó.

Bây giờ Tần Phong là đệ tử ngôi sao đang nổi như cồn của Tiên Minh, biết bao nhiêu đệ tử đang nghĩ cách nịnh bợ hắn, bây giờ cơ hội bày ra trước mắt, sao có thể không trân trọng chứ!?

Còn về việc sau này có nói lung tung hay không, gã cũng không hề lo lắng.

Phải biết rằng, đệ tử nội môn của Tiên Minh đều là những người được tuyển chọn nghiêm ngặt, trong đó có một hạng mục là kiểm tra lòng trung thành, những bí mật không nên nói thì dù có chết cũng không nói.

Huống chi những gì Tần Phong đưa không gọi là bí mật, đều là những chuyện vặt vãnh thường gặp trong cuộc sống.

Nào là linh sủng chạy mất, nào là thấy không vừa mắt đánh nhau, nào là bế quan ba năm, con đã hai tuổi, nào là ra ngoài rèn luyện, người thương đã gả cho người khác...

Tóm lại đều là những chuyện thường thấy trong giới tu tiên. "Thế này chắc không có vấn đề gì nữa chứ?!" Tần Phong vẫn cảm thấy không yên tâm, còn đích thân chạy đến hiện trường giám sát.

Chỉ thấy Phụng Thiên nghiêm ngặt làm theo yêu cầu của hắn, tìm đến một đám đệ tử quần chúng đáng tin cậy, bất kể Mộng Dao tiên tử có đi ngang qua hay không, đều sẽ đúng giờ bắt đầu diễn, tuyệt đối không vì không có khán giả mà trì hoãn một giây nào. "Yến Tử, Yến Tử, ta không thể sống thiếu nàng được, Yến Tử!!" Một đệ tử quần chúng khóc đến tê tâm liệt phế, hoàn toàn không để ý đến những lời chỉ trỏ của người khác. "Vị sư huynh này sao vậy!?" "Nghe nói ra ngoài rèn luyện hai năm rưỡi, trở về phát hiện tiểu sư muội đã gả cho người khác!" "Ai, ngươi mạnh mặc ngươi mạnh, sư muội đã thành mẹ người ta!" "Chuyện này nói cho chúng ta biết, đừng chỉ lo tu luyện, bỏ lỡ rồi mới biết hối hận." "Đã bước trên con đường tu luyện rồi, sao còn tham lam hồng trần như vậy, thật đúng là không có tiền đồ!" "Không sai, cường giả không cần thứ tình yêu chó má gì cả!" "Không thể nói như vậy được, tình cảm là bản năng của con người, tại sao tu hành lại phải xóa bỏ tình cảm!?" "Tình cảm?

Tình cảm là thứ vô dụng nhất trên đời này!" "Lời này ta không dám đồng tình, con người nếu không có tình cảm, thì khác gì cầm thú!?" "..." Số đệ tử vây xem xung quanh ngày càng đông, cũng lần lượt tham gia vào cuộc thảo luận về tình cảm.

Mặc dù có người cho rằng tu hành phải đoạn tuyệt hồng trần, mới có thể thành tựu vô thượng đại đạo, nhưng cũng có người cho rằng yêu không sai, nhân danh tình yêu cũng có thể thành đại đạo.

Lúc này —— Mộng Dao tiên tử đang đứng cách đó không xa, nhìn cảnh tượng trước mắt có chút thất thần.

Chương 1333

Mặc dù sau khi trọng sinh trở về, nàng phát hiện có một số chuyện không giống, nhưng cũng có rất nhiều chuyện giống hệt với trải nghiệm kiếp trước của nàng.

Ví dụ như vị đệ tử rèn luyện hai năm rưỡi trở về, biết tin tiểu sư muội đã gả cho người khác, đã hoàn toàn trùng khớp với ký ức kiếp trước của nàng, cũng khiến nàng càng thêm tin chắc mình đã trọng sinh. "Tình yêu ư!?" Mộng Dao tiên tử đôi mắt đẹp tràn ngập phẫn nộ, nắm đấm nhỏ nhắn cũng lập tức cứng lại.

Kiếp trước nàng gả đến Lăng Tiêu Cung cũng đã từng thử yêu, nhưng trong lòng Lăng Tiêu Tiên Đế lại hoàn toàn không có nàng, trong lòng trong mắt đều là con tiện nhân nhà họ Tô kia.

Dù biết rõ đối phương không thích mình, cũng cứ phải như một con chó mà bám theo. "Chi tiết quyết định thành bại!" Tần Phong cũng đang nhìn từ xa, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên. "Nhóc con ngươi đang nhìn cái gì đấy!?" Thất trưởng lão như một bóng ma, đột nhiên xuất hiện sau lưng Tần Phong. "Ái chà, mẹ ơi!" Tần Phong bị dọa giật nảy mình, phát ra tiếng hét chói tai. "Ái chà, thỏ mẹ của ta!" Tiểu Bạch cũng bị dọa giật nảy mình, vội vàng chui vào lòng Tần Phong. "Ông làm gì vậy!?" Tần Phong nhìn thấy Thất trưởng lão, tức giận nói: "Không biết người dọa người, sẽ chết người sao!?" "Ngươi không làm chuyện khuất tất thì có bị dọa không!?" Thất trưởng lão bực bội liếc mắt, nhìn theo hướng Tần Phong vừa nhìn nói: "Tần Phong, nhóc con ngươi không phải là đang có ý đồ với Mộng Dao đấy chứ!?" "Ông đừng có vu oan cho người tốt!" Tần Phong lập tức chính nghĩa nói: "Ta khác với những tên trộm thuần túy thèm muốn vợ người khác, ta là người thừa kế ý chí của thừa tướng, theo đuổi là phú quý trong hiểm nguy, ánh mắt nhìn mỹ nữ càng là sự thưởng thức thuần túy đối với cái đẹp, đây là một sự thăng hoa của linh hồn, là sự theo đuổi nghệ thuật tối cao." "Chủ ngân thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch lập tức phụ họa: "Ngài ấy là quân tử chính trực của Nho gia, chìm đắm trong nghệ thuật, không thể tự thoát ra được." "Chỉ nó?

Mà cũng là quân tử!?" Thất trưởng lão lại trợn trắng mắt nói: "Ngươi không nghe nói quân tử không nghe tiếng dâm, mắt không nhìn sắc tà, miệng không nói lời ác sao?

Ngươi nhìn trộm Mộng Dao như vậy còn có thể xem là quân tử sao!?" "Sai rồi, sai rồi!" Tần Phong lập tức hùng hồn biện minh: "Quân tử nghe tiếng dâm mà không sinh sắc tướng, mắt nhìn sắc tà mà không khuất phục, miệng nói lời ác mà không hướng đến kẻ yếu, đó mới là quân tử, càng là đại trượng phu vậy..." “Hay cho nhà ngươi!” Thất trưởng lão nghe mà trợn mắt há mồm, thật sự rất muốn lớn tiếng hỏi một câu.

Rốt cuộc hắn đã dùng ngữ khí bình tĩnh và văn phong phi phàm đến mức nào để nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy.

“Chủ ngân nhà thỏ ta nói đúng!” Tiểu Bạch lập tức hùa theo: “Bậc quân tử Nho gia chân chính nên là ngươi nghe thấy âm thanh dâm đãng mà không nảy sinh sắc tướng, mắt nhìn tà sắc mà không khuất phục, miệng nói lời ác mà không hướng về kẻ yếu, đó mới là quân tử, càng là đại trượng phu vậy!!” “Ừm!!” Tần Phong rất hưởng thụ gật gật đầu, lấy ra một củ cà rốt thưởng cho Tiểu Bạch.

“Đây mới là chủ ngân nhà thỏ ta!” Tiểu Bạch lập tức vui vẻ cọ cọ vào người Tần Phong, không còn vẻ kích động và kinh hoảng như lúc nhận hai mươi củ cà rốt nữa.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ trêu chọc mỹ nữ sư tôn của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Ai, có 10 vạn thôi à!" Tần Phong bất lực thở dài trong lòng, phát hiện Diệp Thần càng ngày càng phế.

Nhị đệ và tiểu Tam Tam vốn không bằng Diệp Thần, giờ đã thăng cấp lên Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thấp nhất cũng khởi điểm từ 20 vạn điểm phản diện, vậy mà gã lại không có chí tiến thủ, tụt xuống cấp Sử Thi.

Trừ khi có sự cố trọng đại, nếu không thì cứ 10 vạn, 10 vạn mà cộng!

"Các người đang làm gì vậy!?" Ngay lúc Tần Phong đang tiếc cho Diệp Thần giegie, giọng ngự tỷ quyến rũ của Mộng Dao tiên tử vang lên.

Chỉ thấy nàng từ xa phiêu diêu bay tới, áo mây mỏng, eo liễu thon, một dáng vẻ kiều mị như thiếu nữ Giang Nam, ấn hoa điền thấp thoáng giữa hai hàng lông mày càng làm tăng thêm mấy phần khí chất cao quý.

"Mộng Dao, ngươi đến đúng lúc lắm!!" Thất trưởng lão như tìm được viện binh, vội vàng kéo lấy bàn tay ngọc của đối phương, phẫn nộ nói: "Ngươi không biết đâu, tên nhóc Tần Phong này vừa rồi lén lút nhìn ngươi, bị bản đế phát hiện còn dám cãi chày cãi cối nói mình đang thưởng thức nghệ thuật…" "Ta tin Tần Phong tiểu đệ đệ!" Mộng Dao tiên tử không chút do dự bán đứng Thất trưởng lão, nở nụ cười dịu dàng như chị gái nhà bên: "Hắn nói thưởng thức nghệ thuật thì nhất định là đang thưởng thức nghệ thuật, nhưng lén lút nhìn đúng là không tốt, nếu ngươi muốn thưởng thức, có thể đến tìm tỷ tỷ để thưởng thức một cách quang minh chính đại." "Hả!?" Thất trưởng lão đứng hình tại chỗ, nghi ngờ Mộng Dao tiên tử đói thật rồi.

Tin cái miệng thúi của Tần Phong thì thôi đi, lại còn bảo hắn quang minh chính đại mà xem, đây là lời mà một phụ nữ đã có chồng có thể nói ra sao!?

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ phản đòn mỹ nữ sư tôn của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Lại là một phát trúng hai đích!” Tần Phong trong lòng sướng rơn, cũng không quên nhập vai trong một giây.

Chỉ thấy hắn như một đứa trẻ không biết phải làm sao, đầy mong đợi nhìn Mộng Dao tiên tử nói: “Tỷ tỷ, là thật sao ạ!?” “Đương nhiên là thật!” Mộng Dao tiên tử nhìn Tần Phong, trong lòng cảm thấy vô cùng đau khổ.

Hắn rõ ràng vẫn là một đứa trẻ chưa đến ba mươi tuổi, nhưng sau khi Tiên Minh diệt vong, hắn lại phải gánh vác trách nhiệm không thuộc về lứa tuổi này, từ đó nụ cười trên mặt hắn không còn nữa, mỗi ngày đều sống trong cảnh lừa lọc đấu đá bị truy sát.

Sống lại một lần nữa… Nàng sẽ không để Tần Phong khổ như kiếp trước, nàng muốn yêu thương tiểu đệ đệ này thật tốt, để hắn được là chính mình vui vẻ, không còn gặp phải những sự phản bội lừa lọc đó nữa.

“Không phải, Mộng Dao ngươi…” Thất trưởng lão lập tức sốt ruột, muốn khuyên đối phương mau dừng lại.

Tuy tiểu thịt tươi như Tần Phong trông cũng không tệ, nhưng nàng bây giờ đã là gái có chồng, không thể phạm phải sai lầm mang tính nguyên tắc về lối sống này được.

Thế nhưng Mộng Dao tiên tử hoàn toàn không để tâm, bây giờ chỉ muốn tìm hiểu Tần Phong nhiều hơn một chút, để bù đắp cho cuộc đời bi thảm của hắn ở kiếp trước.

“Hừ!!” Chưa đợi Mộng Dao tiên tử tìm hiểu sâu hơn về Tần Phong, một tiếng hừ lạnh đầy phẫn nộ đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Thánh Mẫu đang đứng ở không xa, nhìn thấy Mộng Dao tiên tử ở cùng Tần Phong, sắc mặt u ám như bầu trời đầy mây đen, dường như có thể bùng nổ một trận cuồng phong bão táp bất cứ lúc nào.

“Mụ già này còn chưa đi à?!” Tiểu Bạch ôm củ cà rốt, nghi hoặc lẩm bẩm một tiếng.

Tuy đối phương là Thánh Mẫu của Lăng Tiêu Cung, cũng là một quý bà chính chuyên, nhưng nó làm ăn cũng có nguyên tắc, loại quý bà đã sinh con này không nằm trong danh sách của nó.

Đừng hỏi, hỏi là sợ nuôi phải sói mắt trắng!

“Bà ta vẫn chưa từ bỏ ý định sao!?” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm trong lòng, nhớ tới Thập Nhị Tinh Thần Tru Tiên Đại Trận.

Tuy Đại trưởng lão đã dùng thủ đoạn sấm sét trấn áp Lăng Tiêu Thánh Mẫu, nhưng trong lòng bà ta hiển nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định lấy lại Thập Nhị Tinh Thần Châu.

“Là bà ta!!” Mộng Dao tiên tử nhìn thấy Lăng Tiêu Thánh Mẫu, sát tâm lập tức trào dâng.

Kiếp trước sau khi nàng gả cho Lăng Tiêu Tiên Đế, một lòng tuân thủ tam tòng tứ đức, không chỉ quản lý Lăng Tiêu Cung ngăn nắp trật tự, còn không tiếc lấy của hồi môn của mình ra để giúp Lăng Tiêu Cung tăng cường thực lực.

Thế nhưng mụ già này lại hết lần này đến lần khác sỉ nhục nàng, một mực nhẫn nhịn càng đổi lấy sự được đằng chân lân đằng đầu của đối phương.

Nay sống lại một đời, nàng sẽ không nhẫn nhịn nữa!

“Hừ!!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu hừ lạnh một tiếng, cố ý sỉ nhục: “Ngươi, đồ đàn bà không giữ phụ đạo, dám công khai lôi lôi kéo kéo với một người đàn ông…” “Mẫu hậu, chuyện này không thể trách con dâu được a!” Mộng Dao tiên tử dường như đã hoàn toàn thức tỉnh, lập tức nũng nịu khóc lóc: “Phu quân ngài ấy không thể làm chuyện phòng the, người lại cứ một mực đòi cháu nội, con dâu đây cũng hết cách, mới nghĩ đến việc ra ngoài mượn giống ạ!?” “Mượn giống!!” Tiểu Bạch lập tức dựng thẳng người lên.

Bây giờ đã biết nhu cầu của phú bà, chuyện làm ăn tiếp theo sẽ dễ nói chuyện hơn rồi.

“Cái gì!?” Các đệ tử Tây Chu nghe vậy, đồng loạt nhìn sang: “Lăng Tiêu Tiên Đế không thể làm chuyện phòng the!?” “Hay cho nhà ngươi!” Tần Phong đứng bên cạnh cũng ngây người, không ngờ tỷ tỷ lại cứng rắn như vậy.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ dạy hư Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Ta dạy hư!?” Tần Phong lập tức không vui, mạnh mẽ lên án hệ thống vu oan cho người tốt.

Rõ ràng bản thân Mộng Dao tiên tử đã là kiểu ngầm phóng đãng, ngực đầy đặn mà không ai vuốt ve, sao có thể vô trách nhiệm nói là do hắn dạy hư chứ!?

“Ngươi nói bậy bạ gì đó!?” Lăng Tiêu Thánh Mẫu không ngờ Mộng Dao tiên tử luôn yếu đuối lại nói ra những lời như vậy, ngẩn người một lúc, mới tức đến mức hổng bét gào lên: “Rõ ràng là ngươi không giữ phụ đạo, bây giờ còn muốn đổ nước bẩn lên người con trai ta.” “Con dâu không nói dối…” Mộng Dao tiên tử tiếp tục nức nở khóc lóc: “Phu quân ngài ấy thật sự không thể làm chuyện phòng the, con dâu gả cho phu quân đã mấy nghìn năm, nhưng đến nay vẫn là thân trong trắng.” Nói xong… Mộng Dao tiên tử như để chứng minh bản thân, còn kéo tay áo của mình lên.

Chỉ thấy trên cánh tay ngọc trắng nõn mịn màng như cành liễu non nớt của nàng, hiện rõ một chấm thủ cung sa đỏ tươi đại diện cho thân xử nữ… Tuyệt sát, KO!!

Theo sau khi Mộng Dao tiên tử lộ ra thủ cung sa, toàn trường cũng lập tức sôi sùng sục.

“Vãi chưởng, lại là thủ cung sa!!” “Không phải chứ, không phải chứ, đã qua gần ba nghìn năm rồi mà vẫn còn là thân trong trắng!” “Đây quả thực là tuyệt sát, khiến người ta không thể nào biện giải.” “Nói nhảm, thủ cung sa là ấn ký trinh tiết của nữ tử, trừ khi hành phòng nếu không sẽ không bao giờ rơi ra.” “Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta vạn lần cũng không dám tin, Lăng Tiêu Tiên Đế lại là một con tôm chân mềm!” “Mộng Dao tiên tử không chỉ xuất thân cao quý, còn là mỹ nhân nổi tiếng Tiên giới, lại gả cho một con tôm chân mềm, đúng là phí của trời a!” “Bà mẹ chồng này cũng thuộc hàng cực phẩm, con trai là tôm chân mềm, lại trách con dâu không thể sinh con!” “Vừa muốn thể diện, lại còn muốn cả thực tế, quá là bắt nạt người thật thà mà!” “…” Nghe tiếng mắng chửi của các đệ tử Tây Chu, Lăng Tiêu Thánh Mẫu chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Chương 1334

Vốn định mượn cớ Mộng Dao tiên tử không giữ phụ đạo để sỉ nhục Tiên Minh, ai ngờ đối phương lại tung ra thủ cung sa, đóng đinh con trai bà ta vào cái mác không thể làm chuyện phòng the.

“Ngươi, ngươi nói bậy!!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu thất thần trong giây lát, lập tức quát lên: “Rõ ràng là ngươi không giữ phụ đạo, không trong sạch với tên nhãi Tần Phong, bị bản hậu phát hiện liền muốn dùng thủ cung sa giả này để vu khống con ta, đổ nước bẩn lên người con ta.” “Mẫu hậu, hà tất phải tự lừa mình dối người!” Mộng Dao tiên tử tiếp tục khóc lóc: “Thủ cung sa của con dâu là thật hay giả chỉ cần nhìn là biết, người dù có muốn bảo vệ danh tiếng của phu quân, cũng nên tìm lý do hợp lý hơn một chút, người thật sự nghĩ mắt mọi người đều mù sao!?” “Ngươi, ngươi, ngươi…” Lăng Tiêu Thánh Mẫu đối mặt với thế cục tuyệt sát này, căn bản không tìm được lý do để phản bác.

Chỉ có thể tức đến mặt đỏ bừng, nửa ngày không nặn ra nổi hai chữ.

“Ngươi cái gì mà ngươi!” Tần Phong nhớ lại hình tượng cậu em ngoan của mình trong giấc mơ của Mộng Dao tiên tử, lập tức đứng ra bảo vệ: “Ngươi nói thủ cung sa của tỷ tỷ là giả, vậy ngươi làm một cái ra cho chúng ta xem đi!?” “Tần Phong tiểu đệ đệ…” Mộng Dao tiên tử thấy Tần Phong lên tiếng bảo vệ mình, trong lòng lập tức cảm động không thôi.

Có người ghét nàng như cỏ rác, có người quý nàng như trân bảo!

Chỉ trách mình năm đó quá ngây thơ, cho rằng trái tim dù lạnh giá đến đâu cũng có thể sưởi ấm, từ đó bỏ qua rất nhiều người yêu thương mình bên cạnh.

Đời này… Nàng không chỉ sống vì mình, mà còn phải bảo vệ những người yêu thương nàng.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ PUA thành công Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “Nước nôi của tỷ tỷ đầy đủ ghê!” Tần Phong trong lòng sướng rơn, thầm nghĩ Mộng Ma Tinh Phấn đã dùng đúng người.

Lúc này – Các đệ tử Long Sáo thấy Tần Phong lên tiếng, lập tức hùa theo.

“Đúng vậy, ngươi nói thủ cung sa là giả, vậy ngươi làm một cái ra cho chúng ta xem đi!” “Nếu ngươi có thể làm ra được, thì đúng là xe cũ làm mới, có thể thổi phồng giá cả rồi đấy!” “Xe cũ có thể bán như xe mới, món hời này ngươi kiếm đậm rồi!” “Các ngươi đừng nói nữa, con trai người ta không thể làm chuyện phòng the, không thể bế cháu nội nữa rồi.” “Nói thế không đúng, tuy con trai người ta không thể làm chuyện phòng the, nhưng bà ấy có thể làm một cái thủ cung sa giả để trải nghiệm mùa xuân thứ hai, thực hiện ước mơ làm mẹ lần nữa.” “Tên nhóc nhà ngươi nói có lý quá!” “Đúng thế, cháu nội làm sao thân bằng con trai, chỉ cần là từ bụng ngươi chui ra, ngươi quan tâm cha nó là ai làm gì, dù sao cũng phải gọi ngươi là mẹ.” “Không sai, cha có thể không phải ruột thịt, nhưng mẹ chắc chắn là ruột thịt.” “…” Các đệ tử Tây Chu nghe mà say sưa, không ngờ lại được hóng drama lớn như vậy.

“Ngươi, các ngươi…” Sắc mặt Lăng Tiêu Thánh Mẫu xanh trắng đan xen, trong lòng càng hận Mộng Dao tiên tử thấu xương.

Nhưng bà ta bây giờ đã bị dồn vào thế không thể xuống đài, chỉ có thể trợn mắt, ngửa người ra sau, giả vờ bị Mộng Dao tiên tử chọc tức đến ngất đi.

“Thánh Mẫu!!” Các đệ tử Lăng Tiêu Cung phía sau thấy vậy, kinh hoàng thất sắc tiến lên đỡ lấy bà ta.

“Đáng đời!!” Mộng Dao tiên tử hừ lạnh một tiếng, trong lòng cũng thấy sảng khoái một cách khó hiểu.

Tuy trong ký ức kiếp trước của nàng, không có chuyện Lăng Tiêu Thánh Mẫu bị tức đến ngất, cũng không có ký ức liên quan đến việc Lăng Tiêu Thánh Mẫu đến tìm mình, nhưng nghĩ đến việc mình trọng sinh, gây ra chút hiệu ứng cánh bướm cũng không để tâm nữa.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ dạy hư Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!”
“Sao lại là ta dạy hư!?” Tần Phong lập tức cạn lời.

Tuy mình hiện tại rất cần điểm phản diện, nhưng bị đổ oan vô cớ vẫn thấy khó chịu, nếu có thể cho thêm chút bồi thường thì tốt hơn.

Rất nhanh – Lăng Tiêu Thánh Mẫu bị người ta khiêng đi, thật sự không còn mặt mũi nào ở lại nữa.

Vốn tưởng Mộng Dao tiên tử vẫn như trước đây, vì duy trì quan hệ đôi bên mà chọn cách nín nhịn cho qua, ai ngờ nàng lại lật bàn, không chỉ không màng đến quan hệ đôi bên, mà còn không nể mặt nhau nữa.

“Ái chà!” Thất trưởng lão lúc này vẫn còn ngẩn ngơ tại chỗ, chỉ cảm thấy trong đầu là một mớ hỗn loạn.

Từ lúc Lăng Tiêu Thánh Mẫu đột nhiên xuất hiện vu khống Mộng Dao tiên tử không giữ phụ đạo, đến lúc Mộng Dao tiên tử tự bóc phốt Lăng Tiêu Tiên Đế không thể làm chuyện phòng the, và cả việc đưa ra thủ cung sa, cuối cùng là chọc tức Lăng Tiêu Thánh Mẫu đến ngất rồi bị khiêng đi.

Không chỉ đến quá đột ngột, mà lượng thông tin cũng quá lớn.

Khiến hắn trong thời gian ngắn, căn bản không thể tiêu hóa nổi!

“Chuyện này chưa xong đâu!” Mộng Dao tiên tử nhìn theo Lăng Tiêu Thánh Mẫu đang rời đi, trong đôi mắt đẹp ánh lên một tia hận ý ngút trời.

Lần này trọng sinh trở về!

Nàng tuyệt đối sẽ không tha cho những kẻ đã làm hại nàng, nhất định phải bắt chúng trả giá bằng máu.

“Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ!?” Tần Phong chuyên tâm vào hình tượng cậu em ngoan, vội vàng tiến lên an ủi: “Tỷ tuyệt đối đừng có gánh nặng tâm lý gì cả, nếu Lăng Tiêu Tiên Đế thật sự yêu tỷ, tuyệt đối sẽ không để mẹ hắn sỉ nhục tỷ như vậy, loại đàn ông này không đáng để tỷ yêu.” “Ngươi còn nhỏ, không hiểu đâu…” Mộng Dao tiên tử vẻ mặt u buồn, gượng nở một nụ cười.

Tuy trong lòng nàng hận không thể lột da rút gân, băm vằm Lăng Tiêu Tiên Đế thành vạn mảnh, nhưng nói gì thì nói, kiếp trước mình cũng đã từng yêu, nói không đau lòng tuyệt đối là nói dối.

“Tỷ tỷ, đừng buồn!” Tiểu Bạch thấy phú bà buồn bã rơi lệ, vội vàng nhảy qua giúp lau nước mắt.

“Tỷ tỷ, đệ hiểu!” Tần Phong lập tức nhập vai, vô cùng thương cảm nói: “Đệ vẫn còn nhớ rõ năm đó, cô ấy không cho đệ biết tên, chỉ nói tên là một biệt danh.” “Ngươi cũng từng yêu sao!?” Mộng Dao tiên tử tò mò hỏi, muốn tìm hiểu sâu hơn về tiểu đệ đệ.

“Tình yêu theo tiếng chuông ngân lên, chuông ngừng ý khó bình!” Tần Phong khẽ thở dài: “Đệ nhớ lần đầu tiên gặp cô ấy, là khi cô ấy đẩy cửa bước vào, dưới ánh đèn mờ ảo, cô ấy là một thiếu nữ kiều diễm như hoa, còn đệ chỉ là một thằng làm công vặn ốc vít cho ông chủ, cô ấy đã gột rửa cho đệ những vết bùn trần thế, nắn đi những góc cạnh và bất hạnh mà thời gian mài mòn, có lẽ là do đêm đó sắc trời quá mê người, đệ thừa nhận đệ đã rung động…” “Thế mà cũng rung động!?” Thất trưởng lão không nhịn được đảo mắt nói: “Vừa gặp đã rung động, rốt cuộc đây là tình yêu, hay là cái cớ cho việc thấy sắc nổi lòng tham hả!?” “Tiểu Thất, ngươi đừng có chen vào!” Mộng Dao tiên tử bực bội quát một tiếng, lại hóa thân thành chị gái nhà bên dịu dàng hỏi: “Hẳn là cô gái này có thể khiến ngươi rung động, nhất định phải có một câu chuyện cảm động lắm nhỉ!?” “Ngươi bảo ta đừng chen vào!?” Thất trưởng lão lộ vẻ mặt khó tin, nghiêm trọng nghi ngờ mình đã nghe nhầm.

Hai người họ là khuê mật chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, bây giờ lại vì một tên nhóc mà quát mắng mình, tình khuê mật từ nhỏ đến lớn này còn cần nữa không!?

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ bắt nạt mỹ nữ sư tôn của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Lại một phát trúng hai đích!” Tần Phong trong lòng sướng rơn, tiếp tục thương cảm nói: “Tỷ tỷ nói không sai, cô ấy sở dĩ có thể khiến đệ rung động, quả thực là có một câu chuyện cảm động, cô ấy đến từ một gia đình tan vỡ, có một người cha nghiện cờ bạc, một người mẹ bệnh tật.” “Cô gái này thật không dễ dàng!” Trái tim thánh mẫu của Mộng Dao tiên tử được kích hoạt, lại không nhịn được hỏi: “Tần Phong tiểu đệ đệ, cuối cùng ngươi có ra tay giúp đỡ cô ấy không!?” “Đương nhiên!” Tần Phong kiên định trả lời, lại lộ vẻ thương cảm: “Đệ không nỡ để cô ấy chịu khổ, thế là nhắn tin vay mượn hết bạn bè xung quanh, muốn âm thầm ủng hộ, cứu vớt thiếu nữ tan vỡ, nhưng chung quy cũng chỉ là muối bỏ bể, đệ chỉ có thể ghi nhớ sự dịu dàng như nước của cô ấy, biến mất trong đêm lạnh giá đó.” “Cô ấy… xảy ra chuyện rồi!?” Tim Mộng Dao tiên tử thắt lại, có một dự cảm không lành.

“Hử!?” Tiểu Bạch nhìn qua nhìn lại hai người, luôn cảm thấy họ không cùng tần số.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Ai!” Tần Phong thở dài coi như ngầm thừa nhận, lại đột nhiên nắm chặt tay, ý chí sục sôi nói: “Đệ cũng từ khoảnh khắc đó mới bắt đầu tỉnh ngộ, nghèo thì lo cho thân, giàu thì cứu giúp gái góa, đưa các club vào diện bảo hiểm y tế, đó là tuyên ngôn chiến đấu của đệ, cũng là quyết tâm phấn đấu vì những cô gái đáng thương trong thiên hạ, để họ có thể sống một cuộc sống tốt đẹp!” “Tần Phong đệ đệ, ngươi lương thiện quá!” Mũi Mộng Dao tiên tử đột nhiên cay xè, có một cảm giác muốn khóc.

“Ha ha!!” Thất trưởng lão lại đảo mắt nói: “Cho nên đây là lý do ngươi cưới bảy bà vợ, có bảy hồng nhan, thu bảy nữ tỳ, nuôi một nhân tình à!?” “Sao hắn biết được!?” Vẻ mặt Tần Phong không khỏi sững sờ.

Hắn nhớ mình chỉ nói những lời như ‘ngực càng lớn, trách nhiệm càng nặng’ ở trong Linh Chi Bí Cảnh, nhưng lúc đó tại hiện trường ngoài Thái sư huynh và những người khác ra, không có đệ tử Tiên Minh nào khác.

“Đúng rồi!” Tần Phong trong lòng bỗng giật mình, nhớ lại cảm giác bị theo dõi.

Tuy hắn chỉ cảm nhận được trong một khoảnh khắc, nhưng cơ bản có thể xác định có người đang âm thầm bảo vệ hắn.

Chẳng lẽ người đó là Thất trưởng lão!?

Nhưng không đúng!

Lúc đó Thất trưởng lão đang ở biên khu Đông Vực, không có thời gian đến Linh Chi Bí Cảnh a!?

“Không lẽ là trưởng lão cùng cấp với Thất trưởng lão!?” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm trong lòng.

Nhưng hắn không những không hoảng sợ khi bị phát hiện, ngược lại còn có một cảm giác vui sướng khi giá trị bản thân được công nhận.

Có thể phái một vị trưởng lão âm thầm bảo vệ một tiểu bối vừa mới nhập môn, có thể thấy được tầm quan trọng của mình trong mắt các cao tầng Tiên Minh.

“Nếu ngươi đã nói như vậy…” Vấn đề mà Tần Phong băn khoăn bấy lâu nay, trong khoảnh khắc này đã có câu trả lời.

Cũng giống như mấy đứa sinh viên đại học trộm đồ ăn Tết, ăn chút lấy chút cũng không đến mức giết mình chứ!?

“Tiểu Thất!” Mộng Dao tiên tử đột nhiên lên tiếng: “Ngươi đừng nói Tần Phong tiểu đệ đệ như vậy, tuy bên cạnh hắn có không ít nữ nhân, nhưng hắn chưa bao giờ phụ bạc họ, cũng không quên trách nhiệm của mình, so với một số tra nam thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.” “Hả!?” Thất trưởng lão cả người lập tức ngơ ngác, không biết Mộng Dao tiên tử ăn nhầm thuốc gì.

Rõ ràng đều là tra nam, mà nàng lại có thể phân biệt tốt xấu!

Chương 1335

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ phản đòn mỹ nữ sư tôn của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Lại là một phát trúng hai đích!” Tần Phong trong lòng sướng rơn, không ngờ hiệu quả của Mộng Ma Tinh Phấn lại tốt đến vậy.

“Tiểu Thất, ngươi không hiểu đâu!” Mộng Dao tiên tử khẽ thở dài, không cho rằng mình có bệnh gì nặng.

Tuy Tần Phong có nhiều hồng nhan tri kỷ, nhưng kiếp trước nàng đã chứng kiến kết cục của họ, đều là vì bảo vệ Tần Phong mà chết, từ đó Tần Phong đóng cửa trái tim không yêu ai nữa.

Ngươi có thể nói hắn thấy một người yêu một người, nhưng ngươi không thể phủ nhận hắn dám làm dám chịu!

So với loại cặn bã như Lăng Tiêu Tiên Đế, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Nghĩ đến đây – Mũi Mộng Dao tiên tử cay xè, tủi thân lập tức ùa về.

“Tỷ tỷ đừng khóc!” Tiểu Bạch vội vàng nắm bắt cơ hội, giọng non nớt tiếp thị: “Thật ra cách tốt nhất để chữa lành nỗi đau là bắt đầu một mối tình mới, mà chủ ngân nhà thỏ ta chính là giống loài quý giá nhất trên đời, tuyệt thế hảo nam nhân, không chỉ có thiên phú siêu cường, là cổ phiếu tiềm năng ưu tú, mà còn có thân thể cường tráng, có thể thực hiện ước mơ làm mẹ của tỷ, càng có một trái tim yêu tỷ, chấp nhận mọi tính xấu và sự tùy hứng của tỷ.” “Đừng quậy!” Mộng Dao tiên tử ôm lấy Tiểu Bạch, xoa đầu thỏ bực bội nói: “Ta chỉ xem chủ nhân của ngươi là em trai, ta lớn hơn nó mấy nghìn tuổi rồi, chúng ta không thể nào đâu, sau này ngươi đừng có gán ghép lung tung nữa.” “Lớn hơn không tốt sao!?” Tiểu Bạch vẫn không từ bỏ việc bán chủ, miệng nói liến thoắng: “Gái hơn ba, ôm gạch vàng; Gái hơn ba mươi, tặng giang sơn; Gái hơn ba trăm, tặng tiên đan; Gái hơn ba nghìn, đứng vào hàng tiên… Chủ ngân nhà thỏ ta cũng từng nói, tỷ tỷ là người thương người nhất!” “Giống lời Tần Phong nói ghê!” Thất trưởng lão lập tức ném ánh mắt khinh bỉ, phát hiện chủ nào tớ nấy.

Ta không phải!

Ta không có!

Nó nói bậy!

Tần Phong lập tức gào thét phủ nhận ba lần trong lòng, tỏ vẻ mình không dạy Tiểu Bạch những lời này.

“Nó thật sự nói những lời như vậy!?” Tim Mộng Dao tiên tử không khỏi nóng lên, sau đó bắt đầu đập nhanh hơn.

Tuy đời này nàng và Tần Phong giao tiếp không nhiều, nhưng kiếp trước đã chứng kiến sự trưởng thành của Tần Phong, biết rõ hắn là người như thế nào, cũng có thể nói là thỏa mãn mọi ảo tưởng của phụ nữ về nửa kia của mình.

Nói không rung động, tuyệt đối là tự lừa mình dối người!

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ quyến rũ Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến nàng rung động, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “100 vạn điểm phản diện!!” Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, lập tức nghiêm túc nói: “Không sai, ta quả thực đã nói những lời như vậy, tỷ tỷ lớn tuổi hơn là thương người nhất, có thể bao dung cho đệ đệ nghịch ngợm…” “Tiểu đệ đệ thích tỷ tỷ!” Mộng Dao tiên tử lập tức tim đập nhanh hơn, ánh mắt nhìn Tần Phong cũng thay đổi.

Vốn tưởng kiếp trước Tần Phong vì nàng mà xuống U Minh, xông Tây Vực, chiến Tiên Đế là vì tình đồng môn, không ngờ tên đệ đệ hư hỏng này gọi mình là tỷ tỷ, lại là đang có ý đồ xấu này.

"Mộng Dao, ngươi không phải là thật đấy chứ!?" Là khuê mật chơi với Mộng Dao từ nhỏ đến lớn, Thất trưởng lão quá hiểu nàng.

Thấy ánh mắt nàng thay đổi, lập tức biết nàng bây giờ đạo tâm gặp mùa xuân, sợ hãi vội vàng kéo người đi, phòng ngừa vị thiếu phụ đã có chồng này làm ra chuyện gì quá đáng.

"Ai ui, ngươi làm gì vậy!" Mộng Dao tiên tử không kịp đề phòng, bị Thất trưởng lão kéo đi.

"Đinh đong, chúc mừng ký chủ quyến rũ Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến đạo tâm nàng gặp mùa xuân, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Lại 100 vạn!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, biết Mộng Ma Tinh Phấn không dùng sai người.

Không chỉ có thể cày điểm phản diện, còn có thể làm chỗ dựa, càng có thể kế thừa ý chí của thừa tướng, giống như ngày lễ tình nhân nghênh đón Thần Tài, đôi bên cùng có lợi, bánh mì và tình yêu có thể có được cả hai.

"Sao lại đi rồi!?" Tiểu Bạch sốt ruột đi vòng quanh, tỏ vẻ giá cả còn chưa bàn bạc xong.

Lúc này – Trong đại điện hội nghị của tổng bộ Tiên Minh.

Trừ Nhị trưởng lão đang chủ trì khảo hạch nội môn, và Thất trưởng lão vừa kéo Mộng Dao tiên tử đi, năm vị trưởng lão còn lại đang tụ tập họp.

"Lão Đại, lại xảy ra chuyện gì nữa!?" Tứ trưởng lão rất bất mãn nói: "Ngươi có biết ta bây giờ vì Chiến hạm Tinh Tiêm mà bận rộn đến mức nào không!?” “Đúng vậy!” Ngũ trưởng lão lập tức hùa theo: “Đan Bảo Các của ta mỗi phút là mấy chục vạn lên xuống, ngươi cứ dăm ba bữa lại lôi người ta đến họp, có biết ta vì vậy mà tổn thất bao nhiêu tiền không!?” “Gần đây họp hành đúng là hơi thường xuyên!” Lục gia rít một hơi thuốc, cũng có chút không vui: “Lục gia ta đến Tiên Minh làm chủ, không phải đến để cho các ngươi sai khiến như súc vật.” “Đều đừng cãi nữa, xảy ra chuyện lớn rồi!” Tam trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vừa rồi Mộng Dao và Lăng Tiêu Thánh Mẫu cãi nhau một trận to, còn hoàn toàn trở mặt, bây giờ Lăng Tiêu Thánh Mẫu đã lên đường rời khỏi Tiên Minh.” “Mộng Dao cãi nhau?

Còn hoàn toàn trở mặt!?” Các trưởng lão lập tức kinh ngạc kêu lên, nhìn nhau cảm thấy khó tin.

Phải biết, Mộng Dao tiên tử là do họ nhìn lớn lên, từ nhỏ đã biết lễ nghĩa, là hình tượng tiểu thư khuê các tú ngoại tuệ trung, cũng chưa từng thấy nàng cãi nhau hay trở mặt với ai.

Cũng chính vì tính cách này của Mộng Dao tiên tử, Minh chủ năm đó mới gả con gái đến Lăng Tiêu Cung.

“Bình thường!” Tứ trưởng lão lên tiếng đầu tiên: “Với cái tính cách thối của Lăng Tiêu Thánh Mẫu, cũng chỉ có Mộng Dao mới nhịn được bà ta mấy nghìn năm, nếu là bản đế thì một khắc cũng không nhịn nổi.” “Không sai!” Ngũ trưởng lão lại lên tiếng hùa theo: “Nếu là bản đế thì đã sớm tát bà ta rồi, đánh cho mặt bà ta toàn dấu gậy!” “Trở mặt!?” Lục gia nhíu mày rít một hơi thuốc: “Không phải lại là Lăng Tiêu Thánh Mẫu vô cớ gây sự, lấy chuyện Mộng Dao không sinh được con ra nói chứ!?” “Còn thật sự để ngươi đoán đúng rồi!” Giọng Tam trưởng lão lạnh băng: “Lăng Tiêu Thánh Mẫu này chắc vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn tìm cơ hội lấy lại Thập Nhị Tinh Thần Châu, nhưng lần này Mộng Dao không chiều bà ta nữa, ra tay công khai bóc phốt Lăng Tiêu Tiên Đế không thể làm chuyện phòng the, qua mấy nghìn năm mà thủ cung sa vẫn còn.” “Cái gì!?” Ba vị trưởng lão đồng thanh kinh hô: “Thủ cung sa của Mộng Dao vẫn còn!?” “Hỗn xược!” Tứ trưởng lão lập tức đập bàn giận dữ: “Lăng Tiêu Thánh Mẫu này thực sự quá đáng, rõ ràng là con trai mình không thể làm chuyện phòng the, lại muốn Mộng Dao phải gánh cái nồi này, thật sự cho rằng Tiên Minh ta không có người sao!?” “Quả thực quá đáng!” Ngũ trưởng lão sắc mặt âm trầm: “Mộng Dao ở Tiên Minh chúng ta là tiểu công chúa, nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan, vậy mà Lăng Tiêu Cung lại giày vò nó như vậy.” “Lão Đại, chuyện này ngươi thấy thế nào!?” Lục gia rít một hơi thuốc, quay đầu nhìn về phía Đại trưởng lão.

Chỉ thấy ánh mắt của ông vẫn bình thản không gợn sóng như vực sâu, hai tay chống cằm giữ tư thế ngồi của một đại lão.

“Sự việc đã xảy ra, thấy thế nào không quan trọng!” Đại trưởng lão ngữ khí bình thản: “Chúng ta bây giờ cần phải cân nhắc là, Lăng Tiêu Tiên Đế có vì vậy mà nổi giận, dẫn đến liên minh giữa Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung hoàn toàn tan vỡ hay không.” “Cái này…” Mọi người lập tức im lặng.

Đừng nói là một trong tam cự đầu Tiên giới như Lăng Tiêu Tiên Đế, cho dù là một người đàn ông bình thường, bị vợ mình công khai bóc phốt không thể làm chuyện phòng the, e rằng cũng sẽ kích hoạt thuộc tính bạo tẩu.

“Cái này chắc không cần lo lắng!” Tứ trưởng lão suy nghĩ một lát, mới nói: “Trong Thập Nhị Tinh Thần Châu mà Tần Phong có được, có trận đồ nguyên thủy của Thập Nhị Tinh Thần Tru Tiên Đại Trận, Lăng Tiêu Tiên Đế dù có muốn bạo tẩu, cũng không thể không cân nhắc hậu quả.” “Trận đồ nguyên thủy của Thập Nhị Tinh Thần Tru Tiên Đại Trận!” Các vị trưởng lão lập tức kinh hô, ngay cả Đại trưởng lão cũng có biến hóa.

“Thì ra là vậy!” Ngũ trưởng lão hoàn hồn, bừng tỉnh nói: “Khó trách Lăng Tiêu Thánh Mẫu lại một mực đeo bám không buông, nhưng bà ta muốn thì cứ nói thẳng là được rồi, hà tất phải gây ra những chuyện này chứ!?” “Người ta luôn thích dùng ác ý để suy đoán người khác!” Lục gia không nhịn được cảm khái: “Bà ta e rằng không tin tưởng Tiên Minh chúng ta, cho rằng chúng ta sẽ chiếm trận đồ nguyên thủy làm của riêng, dùng để đối phó với Lăng Tiêu Cung của họ!” “Lão Lục, không ngờ ngươi cũng có giác ngộ này!” Tam trưởng lão ném ánh mắt tán thưởng, lại không nhịn được hỏi: “Nếu bà ta thật sự mở miệng đòi, ngươi thật sự sẽ trả lại cho bà ta sao!?” “Trả?

Trả cho bà ta một gậy!” Lục gia lý lẽ hùng hồn: “Bảo bối mà đệ tử Tiên Minh ta dựa vào bản lĩnh có được, tại sao phải trả lại cho bà ta!?” “Không hổ là ngươi!” Tam trưởng lão lặng lẽ thu hồi ánh mắt, không biết mình đang mong đợi cái gì.

“Các vị…” Đại trưởng lão hai tay chống cằm, chậm rãi mở miệng: “Tình hình hiện tại rất phức tạp, cho dù có trận đồ nguyên thủy của Thập Nhị Tinh Thần Tru Tiên Đại Trận trong tay, chúng ta cũng nên chuẩn bị sẵn sàng vứt bỏ mọi ảo tưởng, một mình đối mặt với cục diện sắp tới.” “Vâng!” Các trưởng lão lập tức nghiêm túc trở lại, biết rằng tiếp theo sẽ phải đối mặt với điều gì.

“Còn chuyện gì khác không!?” Đại trưởng lão thấy sự việc đã xử lý xong, lại mở miệng hỏi những chuyện khác.

“Có!” Tam trưởng lão lên tiếng hỏi trước: “Lão Tứ, gần đây có đệ tử nhìn thấy, Tần Phong xuất hiện ở Thiên Phủ Viện, chuyện này ngươi giải thích thế nào!?” “Sao có thể!!” Tứ trưởng lão lập tức che đậy giúp: “Tần Phong gần đây vẫn luôn ở Tiên Chú Phong diện bích tư quá, bản đế còn đích thân giám sát, chắc chắn là đệ tử của ngươi hoa mắt nhìn nhầm rồi.” “Ngươi cứ cưng chiều nó đi!” Các trưởng lão khác không nhịn được đảo mắt, tỏ vẻ một dấu chấm câu cũng không tin.

“Đúng rồi!” Tứ trưởng lão vội vàng đổi chủ đề: “Khảo hạch nội môn chắc đã kết thúc rồi, biểu hiện của Diệp Thần thế nào!?” “Diệp Thần!?” Đại trưởng lão luôn thong dong không vội, sắc mặt cổ quái nói: “Nó đói thật rồi, cái gì cũng ăn được…” "Đói rồi!?" Tây trưởng lão mặt đầy nghi hoặc, không hiểu ý tứ là gì.

Do hiện tại Tiên Minh đang ở trung tâm của vòng xoáy, cần gấp rút tạo ra chiến hạm tối tân để trấn nhiếp bầy sói, cho nên lần này ông không đi xem khảo hạch nội môn, đối với những chuyện xảy ra trong đó cũng hoàn toàn không biết gì. "Ai, Diệp Thần này đúng là không kén ăn thật!" Tam trưởng lão không nhịn được xuýt xoa: "Cứ tưởng hắn ở hạ giới đốt giết cướp bóc, làm nhục vợ con người khác, khắc kinh văn lên người đã là chuyện người người căm phẫn rồi, ai ngờ hắn ngay cả đàn ông cũng không tha." "Không thể nào!?" Tây trưởng lão lập tức kinh hãi la lên, vẻ mặt tỏ rõ tôi không tin. "Chuyện này thật sự không phải nói bừa..." Lục gia lấy ra một khối Lưu Ảnh Thạch, phát lại cảnh tượng Diệp Thần "đói rồi".

Chỉ thấy trong hình ảnh, đệ tử Tiên Minh đã dùng mỹ nam kế với Diệp Thần, mà Diệp Thần miệng tuy nói không cần, nhưng khóe miệng lại lộ ra nụ cười bỉ ổi, ánh mắt không ngừng trêu chọc một đám cơ bắp cuồn cuộn đang cởi trần. "Vãi chưởng!!" Tây trưởng lão lập tức văng tục, trong lòng thầm kêu quá cay mắt. "Lão đại!" Ngũ trưởng lão không nhịn được lên tiếng: "Hiện tại đám đệ tử bên dưới oán thán về Diệp Thần rất nhiều, chúng ta thật sự muốn thu nhận loại súc sinh như Diệp Thần vào Tiên Minh sao!?" "Đúng vậy!" Tam trưởng lão cũng có chút lo lắng: "Đám đệ tử bên dưới vốn đã oán giận việc thu nhận Diệp Thần, bây giờ nếu lại lộ ra chuyện Diệp Thần có tật không kén ăn, e rằng chưa đợi đối phương đến đánh chúng ta, nội bộ Tiên Minh đã tự loạn trước rồi." "Yên tâm!" Đại trưởng lão lại khôi phục tư thế ngồi của đại lão, nói: "Bản đế đã thương lượng với lão nhị rồi, không định giữ Diệp Thần ở lại Tiên Minh, mà là phái hắn ra ngoài khắp nơi dập lửa kéo cừu hận." "Dập lửa kéo cừu hận!?" Các vị trưởng lão thần sắc hơi sững sờ, không biết Đại trưởng lão có ý gì. "Đều xem đi!" Đại trưởng lão không có ý định giấu diếm, lấy ra mấy phần văn kiện ném lên bàn. "Đây là cái gì!?" Các vị trưởng lão tò mò, lần lượt cầm lên xem. "Đây là tình báo điều tra mới nhất!" Đại trưởng lão mở miệng nói: "Từ khi tin tức Tần Phong sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo truyền ra, các thế lực khắp nơi đã bắt đầu rục rịch, phái rất nhiều thám tử đến Tiên Minh dò la tin tức, nhưng vì e ngại uy nghiêm của Tiên Minh chúng ta, nên cũng chỉ giới hạn ở việc dò la.

Nhưng Minh Nguyệt Cung lại nhảy nhót rất hăng, đã tấn công một cứ điểm ngoại môn của Tiên Minh ta." "Ngông cuồng như vậy!?" Sắc mặt các trưởng lão lập tức lạnh xuống, sát khí trong nháy mắt tràn ngập đại điện.

Chương 1336

"Không đúng!" Lục gia nhìn tình báo trong tay, nhíu mày nghi hoặc: "Từ ghi chép trên mấy phần tình báo này xem ra, Minh Nguyệt Cung này chỉ có Tiên Quân tọa trấn, sao chúng dám ngông cuồng tấn công Tiên Minh chúng ta?

Chẳng lẽ sau lưng chúng có người chống đỡ!?" "Không sai!" Đại trưởng lão không nhìn ra vui buồn, nói: "Lúc mới xem phần tình báo này, bản đế cũng cảm thấy rất kỳ quái, thế là phái người đi điều tra Minh Nguyệt Cung này, kết quả phát hiện bọn chúng có tiếp xúc với Chiến Thần Điện." "Ý của lão đại là..." Tây trưởng lão nhíu mày: "Minh Nguyệt Cung sở dĩ dám động thủ với Tiên Minh chúng ta, là do Long Ngạo Thiên sai khiến, muốn đả kích uy tín của Tiên Minh!?" "Chắc là không sai!" Đại trưởng lão hai tay chống cằm nói: "Nếu bản đế là Long Ngạo Thiên, cũng sẽ tìm một người đại diện ra mặt tấn công Tiên Minh.

Một khi khơi dậy được ngọn lửa nhỏ có thể thiêu rụi cả cánh đồng, sẽ khiến các thế lực đang quan sát phải nhập cuộc, từ đó kéo Tiên Minh chúng ta vào vũng lầy chiến tranh.

Ngược lại, cho dù không thể tạo thành thế lửa lan, đối với Chiến Thần Điện của bọn chúng cũng không có tổn thất gì." "Long Ngạo Thiên này quả là gian trá!" Tam trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Cho dù chúng ta dùng thủ đoạn mạnh mẽ diệt Minh Nguyệt Cung, hắn cũng có thể trong thời gian ngắn hỗ trợ cái gì Hắc Nguyệt Cung, Bạch Nguyệt Cung ra." Mà loại chuyện này một khi nhiều lên, những thế lực đang rục rịch kia cũng sẽ không ngồi yên được nữa." "Không sai!!" Ánh mắt Đại trưởng lão vẫn bình thản không gợn sóng: "Chiêu này của Long Ngạo Thiên quả thực đủ gian trá, muốn không bị kéo vào vũng lầy chiến tranh, Tiên Minh chúng ta cũng cần tìm vài người đại diện ra mặt, mà Diệp Thần chính là người phát ngôn mà Tiên Minh chúng ta cử đi!" "Cao, thực sự là cao!" Tây trưởng lão lập tức nịnh nọt: "Cử Diệp Thần đi làm người phát ngôn, như vậy không chỉ có thể tránh cho Tiên Minh phải nhập cuộc sớm, còn có thể diệt người đại diện của Long Ngạo Thiên, thu hút cừu hận của hắn." "Không sai!" Ánh mắt Đại trưởng lão đột nhiên trở nên sắc bén: "Hiện tại Tiên giới đã từ thời đại tăng trưởng trong quá khứ, bước vào thời đại bão hòa.

Càng nhập cuộc muộn, xác suất thắng cũng càng lớn." "Nói thì nói như vậy không sai..." Ngũ trưởng lão có chút lo lắng: "Nhưng Diệp Thần dù sao cũng mới phi thăng, tu vi vẫn còn ở Địa Tiên sơ giai, thật sự có thể chống đỡ được những người đại diện kia của Long Ngạo Thiên không!?" "Cái này không cần lo lắng!" Lục gia rít một hơi thuốc: "Tuy tu vi của Diệp Thần chỉ có Địa Tiên cảnh sơ giai, nhưng hắn là người duy nhất ở Tiên giới sống sót nửa năm dưới sự truy sát của Long Ngạo Thiên.

Đối phó với mấy người đại diện của Long Ngạo Thiên căn bản không thành vấn đề." "Chuyện này...

được rồi!" Mấy vị trưởng lão khác suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu lựa chọn tin tưởng Diệp Thần. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hệ số nguy hiểm của hắn tăng lên, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Hả!?" Tần Phong mặt đầy nghi hoặc, không hiểu mình đã hãm hại Diệp Thần giegie lúc nào. "Thôi kệ, không quan tâm nữa!" Tần Phong nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, bắt đầu nhận điểm kinh nghiệm cắm máy.

Chỉ thấy Thiên Đạo phân thân do Thiên Đạo Thù Cần ngưng tụ vẫn đang ngồi xếp bằng trong đan điền của mình, toàn thân dâng lên một luồng dao động năng lượng hùng hậu, còn kèm theo một luồng khí tức đại đạo.

Ầm ầm ầm!!

Thiên Đạo phân thân tức thì vỡ nát, hóa thành từng luồng năng lượng thuần khiết. "Ực..." Tần Phong vẻ mặt say sưa, không nhịn được phát ra tiếng rên sung sướng.

Tuy Thiên Đạo phân thân chỉ tu luyện được mấy tháng, nhưng dưới sự gia trì của bản nguyên chi lực dồi dào từ Uyên Tổng, đã khiến hắn trong nháy mắt đột phá đến Chân Tiên cảnh trung giai, Hỗn Nguyên Đạo Thể cũng hoàn thành 35% chuyển hóa. "Năng lượng thật tinh thuần!" Tiểu Bạch nghi hoặc gãi gãi cái đầu nhỏ, không biết năng lượng tinh thuần này từ đâu ra.

Nhưng Đại Đạo Manh Nha của nó thì không quan tâm từ đâu đến, lập tức hấp thu bản nguyên chi lực bị rò rỉ ra ngoài, phương châm chính là không bao giờ lãng phí một giọt năng lượng. "Thiên Đạo Thù Cần này quả nhiên thần kỳ!" Tần Phong lộ vẻ vui mừng, cảm nhận năng lượng bành trướng trong cơ thể.

Nhưng kinh nghiệm cắm máy này tuy rất phong phú, lại không củng cố được căn cơ Chân Tiên trung giai.

Muốn củng cố tốt căn cơ hiện tại, cần phải ngưng tụ lại Thiên Đạo phân thân để cắm máy. "Như vậy quá tốn thời gian!" Tần Phong do dự một lúc, liền gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ tiêu hao 25 triệu điểm phản diện, đổi thành công một viên Chân Tiên cảnh Căn Cơ Đan!" "25 triệu lận!" Tần Phong trong lòng đau như cắt, tiếc nuối nuốt viên Căn Cơ Đan vào.

Mà hắn vừa củng cố xong căn cơ, Tiền Đa Đa đã chạy tới tìm hắn. "Tần sư đệ!" Tiền Đa Đa cười hì hì hỏi: "Ngươi xem chiếc phi chu kia của ta..." "Phi chu?

Phi chu gì!?" Tần Phong ngẩn người một lúc lâu, cuối cùng cũng nhớ ra chuyện gì.

Lần trước để an toàn rời khỏi Linh Chi Bí Cảnh, hắn quả thực đã mượn Tiền Đa Đa chiếc phi chu phiên bản xa xỉ, nhưng đó là thứ hắn mượn bằng bản lĩnh, tại sao phải vì một câu nói của gã mà trả lại chứ!? "Tần sư đệ, ngươi không phải là không định trả chứ!?" Tiền Đa Đa thấy Tần Phong không nói gì, tim lập tức nhảy lên tới cổ họng.

Nếu là thứ khác thì thôi gã cũng không đòi, nhưng đó là chiếc phi chu chứa đầy các loại trân bảo đỉnh cấp, cả Tiên giới cũng chỉ có một chiếc độc nhất.

Gã còn đang định mời Tô Uyển của Lăng Tiêu Cung cùng lên đó ngồi chơi nữa. "Sao có thể!?" Tần Phong lập tức phủ nhận, tỏ vẻ mình không phải loại người đó. "Vậy phi chu đâu!?" Tiền Đa Đa mắt trông mong nhìn Tần Phong, chờ đợi hắn lương tâm trỗi dậy một lần. "Đừng vội như vậy..." Tần Phong tiến lên khoác vai Tiền Đa Đa, bắt đầu lừa phỉnh: "Thực ra ta đã sớm muốn trả phi chu cho ngươi rồi, nhưng lại sợ sau này ngươi xảy ra chuyện, cho nên vẫn luôn rối rắm không biết có nên trả cho ngươi hay không." "Xảy ra chuyện?

Ta có thể xảy ra chuyện gì chứ!?" Tiền Đa Đa không cho là đúng mà cười nói: "Tần sư đệ, không phải sư huynh ta khoác lác với ngươi đâu, cả Tiên giới trừ ba vị cường giả Tiên Đế cảnh ra, không có chuyện gì mà sư huynh ngươi không dùng tiền giải quyết được." "Cái này ta tuyệt đối tin!" Tần Phong đối với điều này tin tưởng không nghi ngờ, nhưng lại chuyển giọng: "Nhưng nếu Đan Bảo Các nhà ngươi xảy ra chuyện thì sao?

Có người thay thế Đan Bảo Các nhà ngươi, liệu ngươi còn có thể được như bây giờ không!?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Tiền Đa Đa vẫn không cho là đúng mà cười nói: "Cha ta không chỉ là đệ nhất luyện đan sư Tiên giới, còn là cường giả Chuẩn Tiên Đế cảnh, càng là Ngũ trưởng lão của Tiên Minh.

Cần kỹ thuật có kỹ thuật, cần thực lực có thực lực, cần địa vị có địa vị, ai có thể thay thế ông ấy?

Thay thế Đan Bảo Các nhà ta!?" "Diệp Thần!" Tần Phong thần sắc vô cùng nghiêm túc, không giống như đang nói đùa. "Diệp Thần!?" Tiền Đa Đa sững sờ: "Chính là cái tên đã ngủ với vợ Long Ngạo Thiên, ở hạ giới giết người phóng hỏa, làm nhục vợ con người khác, khắc chữ lên người, tên súc sinh Diệp Thần đó!?" "Không sai, chính là hắn!" Tần Phong thần sắc vẫn vô cùng nghiêm túc: "Diệp Thần ở hạ giới chưa đầy trăm tuổi đã đạt tới Thần cấp luyện đan sư, thiên phú luyện đan của hắn xưa nay hiếm thấy.

Thay thế cha ngươi trở thành đệ nhất luyện đan sư chỉ là vấn đề thời gian.

Hơn nữa người này bỉ ổi vô sỉ, âm hiểm độc ác, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn." "Diệp Thần thật sự lợi hại như vậy!?" Tiền Đa Đa thấy Tần Phong không giống đang nói đùa, trong lòng cũng không khỏi bắt đầu căng thẳng. "Đương nhiên!" Tần Phong khẳng định đáp: "Ngươi nếu không tin, cứ việc sắp xếp cho Diệp Thần đi kiểm tra Thiên Tư Bảng, bảo đảm ngươi kiểm tra xong sẽ không nói nên lời." "Đúng, Thiên Tư Bảng!" Tiền Đa Đa bị nói cho có chút hoảng loạn, xoay người sải bước rời đi để sắp xếp.

Nhưng ngay lúc Tần Phong tưởng đã lừa phỉnh thành công, Tiền Đa Đa lại đột nhiên quay người trở lại nói: "Tần sư đệ, ngươi vẫn chưa trả phi chu cho ta!" "Ai, ngươi vẫn không hiểu tấm lòng khổ sở của ta!" Tần Phong rất tổn thương mà than thở: "Ta vừa mới nói rồi, không phải ta không muốn trả phi chu cho ngươi, mà là lo lắng sau này ngươi xảy ra chuyện sẽ không một xu dính túi, đến lúc đó chẳng phải ngươi ngay cả vốn liếng để đông sơn tái khởi cũng không có sao." "Huynh đệ tốt!!" Tiền Đa Đa không hổ là thằng con ngốc nhà địa chủ, lập tức tin vào cái miệng lưỡi của Tần Phong.

Chỉ thấy gã bị cảm động đến rơi nước mắt, không đòi phi chu của Tần Phong nữa, lập tức xoay người sải bước rời đi, sắp xếp chuyện cho Diệp Thần kiểm tra Thiên Tư Bảng. "Đậu má, thế này cũng được á!?" Tiểu Bạch tại chỗ kinh ngạc đến ngây người.

Nó đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc hai bên đàm phán đổ vỡ và ra tay rồi, ai ngờ gã kia đi rồi còn không quên quay đầu lại nói tiếng cảm ơn.

Nó cũng hiểu ra vì sao Ngũ trưởng lão lại phải trang bị cho Tiền Đa Đa một cái Nhân Quả Đại Đạo Manh Nha.

Thì ra không phải là mong con hóa rồng, mà là sợ con mình bị lừa quá thảm! ...

Cảnh tượng chuyển đổi, khảo hạch kết thúc.

Chỉ thấy Lâm Tam dựa vào Hạo Nhiên Chính Khí của bản thân, không ngoài dự đoán đã thành công thông qua khảo hạch.

Diệp Thần cũng vì thân phận đặc thù của mình mà cũng thông qua khảo hạch nội môn.

Chương 1337

"Hừ!!" Lâm Tam thấy Diệp Thần, lập tức hừ lạnh một tiếng. "Ta không thèm chấp nhặt với ngươi!" Diệp Thần biết đánh không lại Lâm Tam, chỉ có thể bỏ lại một câu nói cay độc. "Đi thôi!" Nhị trưởng lão không để ý đến ân oán của hai người, dẫn cả hai đến một quảng trường.

Chỉ thấy trung tâm quảng trường dựng một tấm bia đá khổng lồ, uy áp bàng bạc không ngừng hạ xuống, từng gợn sóng lan tỏa ra xung quanh, dường như cả mảnh trời đất này cũng không thể chịu đựng được sự tồn tại của nó. "Thiên Tư Bảng!" Lâm Tam và Diệp Thần lập tức im lặng, đồng loạt nhìn về phía tấm bia đá khổng lồ.

Chỉ thấy trên bia đá không chỉ có uy áp bàng bạc hạ xuống, còn lấp lánh rất nhiều văn tự vàng óng, đều là tên và thông tin thể chất của các thiên kiêu trong Tiên giới có tên trên bảng. "Không sai, Thiên Tư Bảng!" Nhị trưởng lão chậm rãi mở miệng: "Tin rằng các ngươi đối với Thiên Tư Bảng không xa lạ gì, chỉ cần đi qua dùng tay chạm vào là được, sau đó sẽ dựa vào thiên phú của các ngươi để xếp hạng.

Các ngươi ai đến trước!?" "Để ta trước đi!!" Diệp Thần không thể chờ đợi được nữa mà tiến lên, đưa tay chạm vào Thiên Tư Bảng.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời đột nhiên vạn đạo kinh lôi lóe lên, hư ảnh rồng phượng du tẩu khắp trời đất, âm dương cực khí lưu chuyển giữa thiên địa, ngũ hành linh quang từ trên trời giáng xuống, vạn đóa kim liên chiếu rọi cửu thiên thập địa. "Có người lên Thiên Tư Bảng rồi!!" Đệ tử Tiên Minh nghe tiếng, nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên bia đá sáng lên một luồng ánh sáng vàng, đại danh của Diệp Thần cũng theo đó xuất hiện, còn kèm theo một giọng nói hùng hồn phảng phất xuyên qua thiên cổ. "Bảng Thiên Tư Võ Tu hạng hai mươi bảy, Diệp Thần, Hoang Cổ Thánh Thể, tiềm lực vô hạn..." "Hạng hai mươi bảy!?" Đệ tử Tiên Minh lập tức phát ra tiếng xì xào.

Cứ tưởng các trưởng lão thu nhận Diệp Thần là vì thiên phú của hắn, ai ngờ hắn lại chỉ xếp hạng hai mươi bảy.

Tuy Bảng Thiên Tư Võ Tu hạng hai mươi bảy rất lợi hại, bọn họ có vỗ mông ngựa cũng không đuổi kịp, nhưng ở trong siêu cấp thế lực như Tiên Minh thì có chút không đủ nhìn, thiên kiêu có thiên phú mạnh hơn hắn còn có mấy vị. "Hạng hai mươi bảy!" Diệp Thần nhìn thấy thứ hạng của mình, trong lòng lập tức kích động.

Hắn không quan tâm mình ở Tiên Minh xếp hạng bao nhiêu, chỉ biết thứ hạng của mình ở trên Tần Phong, cũng có nghĩa là thiên phú của mình mạnh hơn Tần Phong, có thể đè Tần Phong dưới chân mà điên cuồng chà đạp. "Không tệ, hạng hai mươi bảy!" Nhị trưởng lão vuốt râu, lộ ra nụ cười hài lòng.

Ban đầu bọn họ còn lo lắng Diệp Thần không chống đỡ nổi, bây giờ thấy hắn xếp hạng hai mươi bảy, tảng đá trong lòng lập tức hạ xuống, tin rằng hắn nhất định có thể thu hút ánh mắt cừu hận của Long Ngạo Thiên.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi mọi người cảm thấy Diệp Thần không ổn, trên bầu trời lại lần nữa lóe lên vạn đạo kinh lôi.

Chỉ thấy ánh sáng vàng trên Thiên Tư Bảng không hề tiêu tan, ngược lại còn bùng phát ra một luồng ánh sáng chói mắt hơn, giọng nói hùng hồn xuyên qua thiên cổ lại vang lên lần nữa... "Bảng Thiên Tư Đan Tu hạng nhất, Diệp Thần, Mộc hệ tiên thiên đại viên mãn, tiềm lực đan tu vô hạn..." "Lên cả hai bảng!!" Đệ tử Tiên Minh lập tức sôi trào, khó tin quay đầu nhìn về phía Diệp Thần.

Không chỉ có thiên phú Bảng Thiên Tư Võ Tu hạng hai mươi bảy, lại còn là Mộc hệ tiên thiên đại viên mãn trong truyền thuyết, sở hữu thiên phú kinh khủng hạng nhất Bảng Thiên Tư Đan Tu. "Quạc quạc quạc!!" Diệp Thần không nhịn được nữa, phát ra một tràng cười như ngỗng kêu.

Cứ tưởng đời này mình sẽ bị Tần Phong đè dưới thân chà đạp, không ngờ thiên phú của mình lại mạnh hơn Tần Phong nhiều như vậy.

Hắn võ tu hạng ba mươi tám, mình võ tu hạng hai mươi bảy!

Hắn khí tu hạng nhất, mình đan tu hạng nhất!

Trước đây mình sở dĩ liên tiếp thất bại, nhất định là do không có một sân khấu ưu tú.

Nay hai người cùng ở trên một sân khấu, Tần Phong chẳng phải là mặc cho hắn đè xuống đất chà đạp sao. "Hắn có vẻ lại cảm thấy mình được rồi!" Lâm Tam chỉ nhàn nhạt liếc một cái, cảm thấy Diệp Thần thật đúng là vô tri.

Có lẽ Thiên Tư Bảng đối với người khác có thể quyết định tất cả, nhưng trong đó tuyệt đối không bao gồm Tần huynh của hắn.

Bởi vì Tần Phong chính là một con quái vật phá vỡ mọi quy tắc, bất kỳ quy tắc nào trên đời cũng không thể áp dụng lên người hắn.

Mỗi khi ngươi cảm thấy mình có thể chiến thắng hắn, hắn luôn có thể cho ngươi một bất ngờ thật lớn. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Tần Phong thấy xong, lập tức hét lớn.

Tuy hắn biết Diệp Thần với tư cách là Thiên Tuyển Chi Tử, thiên phú luyện đan nhất định không thấp, nhưng làm sao có thể là hạng nhất Bảng Thiên Tư Đan Tu được chứ!?

Phải biết rằng, đan dược hắn luyện chế ra, không chỉ toàn bộ là do mình nghiên cứu, mà đến nay một đánh giá xấu cũng chưa nhận được, hạng nhất Bảng Thiên Tư Đan Tu đáng lẽ phải là hắn mới đúng. "Vãi chưởng!!" Tiền Đa Đa thấy xong, lập tức văng tục.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, gã vạn lần cũng không dám tin, Diệp Thần lại sở hữu thiên phú luyện đan kinh khủng như vậy, cũng khiến trong lòng gã hoảng loạn một cách khó hiểu.

Sợ rằng tương lai sẽ như lời Tần Phong nói, Diệp Thần sẽ thay thế Đan Bảo Các. "Không được, ta phải sớm tính kế!!" Tiền Đa Đa trong lòng hoảng loạn, quyết định gửi thêm tiền ở chỗ Tần Phong.

Cho dù tương lai thật sự xuất hiện tình huống xấu nhất, Tiền gia cũng còn có vốn liếng để đông sơn tái khởi, không đến mức không một xu dính túi, lưu lạc đầu đường. "Lại là Mộc hệ tiên thiên đại viên mãn!" Ngũ trưởng lão thấy bảng xếp hạng xong, cả người tức thì không ổn.

Cứ tưởng thằng con quý tử Tiền Đa Đa đến tìm mình là hồ đồ, ai ngờ Diệp Thần lại thật sự sở hữu thiên phú luyện đan kinh khủng như vậy, lại còn là thiên phú Mộc hệ tiên thiên đại viên mãn trong truyền thuyết. "Bảng xếp hạng này không phải là giả chứ?!" Tây trưởng lão bất mãn chất vấn: "Diệp Thần này thân phận gì, đồ nhi ta địa vị gì, lại có thể giống như Hỏa hệ tiên thiên đại viên mãn của đồ nhi ta, sở hữu thiên phú Mộc hệ đại viên mãn trong truyền thuyết." "Quả thực ngoài dự liệu!" Tam trưởng lão không nhịn được cảm thán: "Nếu không phải lão ngũ khăng khăng yêu cầu cho Diệp Thần kiểm tra Thiên Tư Bảng, chúng ta thật sự không biết Diệp Thần lại là hạng nhất Bảng Thiên Tư Đan Tu." "Đều là đan tu, nhìn ra cũng không kỳ lạ!" Lục gia rít một hơi thuốc, sau đó hỏi: "Lão ngũ, bây giờ đã chứng thực Diệp Thần có thiên phú đan tu, lại còn là hạng nhất Bảng Thiên Tư Đan Tu, tiếp theo ông có định thu hắn làm đồ đệ không!?" "Bản đế lấy đại cục làm trọng, tuân theo sự sắp xếp của Tiên Minh!" Ngũ trưởng lão miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, trong lòng lại không muốn thu Diệp Thần làm đồ đệ.

Không phải lo lắng tương lai dạy dỗ đồ đệ chết đói sư phụ, mà là danh tiếng của Diệp Thần hiện tại đã thối rồi, ông không muốn bị người ta chỉ trỏ, nói rằng đồ đệ của mình thật sự "đói rồi". "Đúng vậy, lão đại!" Tây trưởng lão lập tức căng thẳng hỏi: "Hiện tại Diệp Thần có thiên phú hạng nhất Bảng Thiên Tư Đan Tu, kế hoạch ban đầu của chúng ta có tiếp tục nữa không!?" "Tiếp tục!" Đại trưởng lão hai tay chống cằm, lời nói ngắn gọn: "Tuy rất nguy hiểm, nhưng cũng là một loại rèn luyện, có thể cho Tiên Minh chúng ta thêm một lựa chọn." "Lão đại chính là lão đại, tầm nhìn vĩnh viễn lớn như vậy!" Tây trưởng lão vừa nghe bảo bối đồ nhi có người gánh nồi, lập tức mặt mày hớn hở nịnh nọt. "Phù phù!!" Ngũ trưởng lão thấy Đại trưởng lão không ép buộc, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, trong đầu ông cũng bắt đầu suy nghĩ, có nên ra tay giết người diệt khẩu hay không.

Chương 1338

Bây giờ ông đã quyết định không thu Diệp Thần làm đồ đệ, có nghĩa là hắn sẽ không trở thành người của mình, tương lai chắc chắn sẽ tạo thành uy hiếp đối với Đan Bảo Các của họ, phá vỡ quyền kinh doanh độc quyền của họ. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hệ số nguy hiểm của hắn tăng lên, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Sao lại là ta nữa!?" Tần Phong trong lòng lập tức không vui, cảm thấy hệ thống lại đang oan uổng người tốt.

Một người muốn giết Diệp Thần, có thể là lỗi của hắn!

Mười người muốn giết Diệp Thần, cũng có thể là lỗi của hắn!

Nhưng hàng trăm hàng ngàn người muốn giết Diệp Thần, chẳng lẽ vẫn là lỗi của hắn sao!?

Bản thân Diệp Thần không có nguyên nhân gì sao?

Có thể tìm nguyên nhân từ chính bản thân hắn không, bao nhiêu năm nay có làm được việc tốt nào không, đừng có cái gì bô cứt cũng đổ lên đầu hắn được không. ...

Lúc này, ánh sáng vàng trên Thiên Tư Bảng tiêu tan, đại danh của Diệp Thần cũng được khắc lên đó. "Hoang Cổ rốt cuộc là nơi quái quỷ gì vậy!?" Nhị trưởng lão không nhịn được lẩm bẩm, quay đầu nhìn sang Lâm Tam bên cạnh.

Đầu tiên là xuất hiện một Long Ngạo Thiên hạng nhất Bảng Thiên Tư Võ Tu, ngay sau đó lại đến một Tần Phong hạng nhất Bảng Thiên Tư Khí Tu, bây giờ lại thêm một Diệp Thần hạng nhất Bảng Thiên Tư Đan Tu.

Còn có Lâm Tam, một yêu nghiệt...

Tuy không có thể chất đặc thù gì, nhưng lại là một Nghịch Thiên Giả thực thụ. "Đến lượt ta rồi!" Lâm Tam không nói nhiều lời vô nghĩa, nhấc chân đi về phía Thiên Tư Bảng.

Chỉ thấy theo hắn không ngừng tiếp cận bia đá, trên bầu trời lập tức sấm chớp vang rền, vô số tia sét hóa thành lôi long, không ngừng cuộn trào trong hư không.

Đồng thời, cũng có một luồng uy áp như mười vạn ngọn núi lớn hạ xuống, cố gắng ngăn cản bước chân hắn tiếp cận Thiên Tư Bảng.

Nhưng mức độ thiên uy này, căn bản không thể khiến hắn dừng bước. "Lâm Tam, là Lâm Tam!" Đệ tử Tiên Minh xung quanh lập tức nín thở, ánh mắt cũng nhao nhao tập trung vào người Lâm Tam.

Tuy Lâm Tam đến Tiên Minh không lâu, bọn họ đối với hắn không hiểu rõ lắm, nhưng lại biết hắn có thể tùy ý đè Diệp Thần hạng hai mươi bảy xuống đất mà chà đạp. "Lâm Tam có thể xếp hạng bao nhiêu đây!?" Thất trưởng lão đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Lâm Tam, tâm cảnh nhiều năm không gợn sóng bắt đầu cuộn trào. "Hô hô..." Lâm Tam đến trước Thiên Tư Bảng thở ra một hơi, đưa tay chạm vào tấm bia đá trước mặt.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời lại lần nữa lóe lên vạn đạo kinh lôi, phảng phất như tác giả chó đang sao chép dán vậy.

Chỉ thấy hư ảnh rồng phượng du tẩu khắp trời đất, âm dương cực khí lưu chuyển giữa thiên địa, ngũ hành linh quang từ trên trời giáng xuống, vạn đóa kim liên chiếu rọi cửu thiên thập địa, giọng nói hùng hồn xuyên qua thiên cổ lại lần nữa vang vọng khắp trời đất... "Bảng Thiên Tư Võ Tu hạng hai, Lâm Tam, thể chất không, tiềm lực vô hạn..." Ầm ầm ầm!!

Giọng nói hùng hồn vừa dứt, tiếng sấm theo đó vang lên.

Ngay sau đó Thiên Tư Bảng bùng phát ra một luồng ánh sáng vàng chói mắt, đại danh Lâm Uyên vốn đang ở hạng hai lập tức bị xóa đi, thay vào đó là đại danh và thông tin của Lâm Tam.

Chứng kiến cảnh này, toàn trường sôi trào. "Vãi chưởng, lại là hạng hai Bảng Thiên Tư Võ Tu!!" "Mẹ nó, không có thể chất đặc thù, lại có thể xếp hạng hai Bảng Thiên Tư Võ Tu, đây là thiên phú yêu nghiệt cỡ nào chứ!?" "Hôm nay ta nhất định là ngủ chưa tỉnh, trên Thiên Tư Bảng sao có thể có yêu nghiệt không có thể chất được chứ!?" "Lâm Tam này thực sự quá kinh khủng, lại đá bay cả Lâm Uyên Tiên Vương." "Nghịch Thiên Giả, Lâm Tam này tuyệt đối là Nghịch Thiên Giả!!" "..." Toàn trường mọi người không ai không kinh ngạc, càng là lâu không thể hoàn hồn.

Trong ấn tượng truyền thống của bọn họ, Thiên Tư Bảng chính là nơi thần tiên đánh nhau, không có chút thể chất đặc thù nào cũng không dám lên bảng.

Nhưng Lâm Tam không chỉ không có thể chất mà vẫn lên bảng, còn một đường vọt lên đến độ cao kinh khủng hạng hai. "Võ tu hạng hai!" Tần Phong bình thản nhìn về phía Thiên Tư Bảng, đối với điều này không cảm thấy có gì bất ngờ.

Khác với những Thiên Tuyển Chi Tử dựa vào cơ duyên để tích lũy như Diệp Thần và Phương Trường, loại kiếm tu nghèo như tiểu Tam Tam hoàn toàn dựa vào thiên phú của bản thân để trưởng thành, căn bản không có cơ duyên gì cho ngươi cắt xén.

Cho dù ngươi có thể cắt xén được cơ duyên của hắn, hắn cũng có thể bằng nghị lực mà đuổi kịp.

Nhưng may mắn là tiểu Tam Tam tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí, có thể dùng đạo đức để trói buộc hắn, vắt ra dầu nước. "Thứ hạng này là giả à!?" Tiểu Bạch ngồi trên vai Tần Phong, vừa lẩm bẩm vừa cắn một miếng cà rốt.

Bất kể là Diệp Thần hay Lâm Tam, đều bị chủ ngân nhà nó đè chặt dưới thân, căn bản không có một chút cơ hội phản kháng, thứ hạng sao có thể cao hơn chủ ngân nhà nó nhiều như vậy chứ!? "Phải khiêm tốn!" Tần Phong xoa xoa đầu thỏ, không có ý định giải thích.

Có lẽ năm đó lúc lên bảng, hắn quả thực là hạng ba mươi tám, nhưng qua bao nhiêu năm nỗ lực, hắn sớm đã không còn là hắn của năm đó, thiên phú càng là dưới sự gia trì của các loại cơ duyên đã tăng lên mấy bậc.

Còn về việc kiểm tra lại, hắn tạm thời chưa nghĩ tới.

Trở thành Thiên Mệnh Đại Phản Phái hắn không có lựa chọn, nhưng đi con đường nào thì lại có thể tự mình quyết định.

Hắn muốn đi con đường giả heo ăn thịt hổ của Thiên Tuyển Chi Tử, để cho các Thiên Tuyển Chi Tử không còn đường để đi. ...

Lúc này, các vị trưởng lão Tiên Minh mặt đầy kinh ngạc, khó tin nhìn Thiên Tư Bảng.

Tuy bọn họ đã sớm đoán được với thiên phú của Lâm Tam có thể lên bảng, nhưng thật không ngờ hắn lại có thể thay thế Uyên Tổng trở thành hạng hai. "Quá kinh khủng!" Nhị trưởng lão không nhịn được lẩm bẩm: "Năm đó Lâm Uyên tuy đứng hạng hai Thiên Tư Bảng, nhưng ngoài thiên phú bản thân, còn vì hắn sở hữu Linh Kiếm Chi Thể, một trong tam đại kiếm thể.

Nhưng Lâm Tam lại không có thể chất gì đã thay thế Lâm Uyên, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, thiên phú của Lâm Tam còn kinh khủng hơn Lâm Uyên năm đó." "Thiên Tư Bảng hạng hai!!" Thất trưởng lão kích động đến toàn thân run rẩy, hận không thể lập tức kéo Lâm Tam bái sư.

Tuy Lâm Tam không có thể chất đặc thù gì, nhưng thiên phú kiếm đạo của hắn thực sự quá kinh khủng, không có một kiếm tu nào có thể chống lại được sự cám dỗ thu hắn làm đồ đệ. ...

Chương 1339

Lúc này, Thiên Tư Bảng của toàn bộ Tiên giới, phảng phất như được kết nối mạng mà cập nhật.

Chỉ thấy Lâm Uyên vốn đứng hạng hai bị Lâm Tam thay thế, còn xuất hiện thêm Diệp Thần hạng hai mươi bảy, cùng với hạng nhất Bảng Thiên Tư Đan Tu, cũng khiến toàn bộ Tiên giới trong nháy mắt sôi trào. "Lâm Tam này là ai?

Lại có thể không có thể chất mà trở thành hạng hai!" "Lâm Tam?

Không phải chính là Lâm Tam đã mắng Long Ngạo Thiên là súc sinh ngay trước mặt đó sao!?" "Cái này ta có nghe nói qua, Lâm Tam và Long Ngạo Thiên đều đến từ Hoang Cổ." "Vãi chưởng, cứ tưởng là tuổi trẻ ngông cuồng, không biết trời cao đất dày, không ngờ người ta thật sự có vốn liếng đó." "Chờ đã, Diệp Thần lại xếp hạng hai mươi bảy, thiên phú này cũng kinh khủng như vậy à!" "Ngươi mù à, hắn còn là hạng nhất Bảng Thiên Tư Đan Tu nữa!" "Vãi chưởng, Diệp Thần này lại kinh khủng như vậy, chẳng trách dám đi ngủ với vợ Long Ngạo Thiên." "Nếu không có chút bản lĩnh, cũng không thể sống sót nửa năm dưới sự truy sát của Long Ngạo Thiên a!" "Chờ đã, các ngươi có phát hiện ra không, đám yêu nghiệt này lại toàn bộ đến từ hạ giới Hoang Cổ!" "Vãi chưởng, ngươi không nói ta còn không phát hiện, Hoang Cổ rốt cuộc là nơi quái quỷ gì vậy?

Sao lại xuất hiện nhiều quái vật như vậy!?" "..." Theo thông tin trên Thiên Tư Bảng cập nhật, các thế lực khắp nơi lại lựa chọn tập thể im lặng.

Ban đầu bọn họ thấy Minh Nguyệt Cung động thủ với ngoại môn của Tiên Minh, có chút không kìm nén được trái tim kích động và đôi tay run rẩy, nhưng bây giờ Diệp Thần và Lâm Tam lên bảng, đã khiến bọn họ trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Cho dù Tiên Minh bắt đầu đi xuống dốc, cũng không phải là thứ mà bọn họ có thể chọc vào.

Huống hồ bây giờ lại có thêm Tần Phong, Lâm Tam, Diệp Thần các yêu nghiệt gia nhập, một khi thế hệ mới này trưởng thành, Tiên Minh tất sẽ lại lần nữa khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, thậm chí đạt đến một tầm cao kinh khủng hơn. "Cứ quan sát thêm đã..." Lãnh đạo các thế lực toàn bộ đều là cáo già, bắt đầu chú ý đến động thái của Chiến Thần Điện.

Hiện tại Tiên Minh liên tiếp xuất hiện ba yêu nghiệt Tần Phong, Lâm Tam, Diệp Thần, bọn họ không tin Long Ngạo Thiên còn có thể ngồi yên, tiếp theo Chiến Thần Điện tất sẽ có hành động lớn. "Lâm Tam, Diệp Thần!" Long Ngạo Thiên nhìn tình báo trong tay, sắc mặt càng âm trầm đến đáng sợ.

Đừng nhìn Lâm Tam thay thế Lâm Uyên trở thành hạng hai, thấp hơn hắn một bậc, nhưng hắn lại là một Nghịch Thiên Giả không có thể chất lên bảng, tương lai rất có khả năng sẽ vượt qua chính mình trở thành hạng nhất.

Mà lúc hắn và Lâm Tam lần đầu gặp mặt, đối phương đã có địch ý rất lớn với hắn.

Hiện tại Lâm Tam lại gia nhập Tiên Minh, đã định sẵn hai bên chỉ có thể là địch nhân.

Còn về Diệp Thần...

Võ tu hạng hai mươi bảy hắn không đặt vào mắt, nhưng đan tu hạng nhất lại không thể không để vào mắt.

Giống như những luyện khí sư lợi hại trong Tiên giới, mỗi đan tu lợi hại cũng có một mạng lưới quan hệ khổng lồ, cộng thêm đan dược là vật phẩm tiêu hao một lần, cho nên luyện đan sư cũng đặc biệt có tiền.

Một khi để Diệp Thần trưởng thành, tất sẽ gây phiền phức cho hắn. "Diệp Thần, phải chết!" Trong mắt Long Ngạo Thiên lóe lên một tia hung ác, quyết định không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giết chết Diệp Thần. ...

Cảnh tượng chuyển đổi, Tiên giới Tây Vực.

Chỉ thấy Uyên Tổng đang gian nan tiến bước trên cổ chiến trường, dòng lũ pháp tắc cuồng bạo cũng thỉnh thoảng ập đến, còn kèm theo vô số chấp niệm còn sót lại của các đại năng. "Lâm Tam, hạng hai!?" Uyên Tổng nghe thấy giọng nói hùng hồn vang vọng khắp Tiên giới, dừng bước quay đầu nhìn về phía Tiên Minh.

Nhưng hắn lại không có vẻ suy sụp sau khi bị thay thế thứ hạng, ngược lại trong mắt lại bùng lên một luồng ánh sáng sắc bén.

Tuy hắn đã mất đi Linh Kiếm Chi Thể có từ kiếp trước, nhưng hắn rất nhanh sẽ sở hữu Hỗn Nguyên Đạo Thể trong truyền thuyết. "Hai nghìn năm trăm năm!" Uyên Tổng ánh mắt kiên định: "Chỉ cần âm thầm nỗ lực thêm hai nghìn năm trăm năm, bản vương sẽ có thể sở hữu Hỗn Nguyên Đạo Thể, đến lúc đó bản vương sẽ trình diễn màn vương giả trở về, kinh diễm tất cả các ngươi..." “A, đúng, đúng, đúng!” Thân ngoại hóa thân của Tần Phong nghe vậy, gật đầu tỏ vẻ y nói đều đúng.

Mặc dù hạng hai của y đã bị tiểu tam tam cướp mất, nhưng người ta là chính nhân quân tử, sẽ đứng tại chỗ chờ y hai ngàn năm trăm năm, chờ y luyện thành Hỗn Nguyên Đạo Thể rồi vương giả trở về.

“Lâm Tam, ngươi chờ đó!” Uyên Tổng vẫn không cảm thấy có vấn đề gì, trong mắt tràn đầy ý chí chiến đấu: “Đợi bản vương thành tựu Hỗn Nguyên Đạo Thể, sẽ đến giẫm ngươi dưới chân, tuyên bố với toàn bộ Tiên giới rằng bản vương đã trở lại.” Nói xong… Uyên Tổng lại bắt đầu nỗ lực cày cuốc, cố gắng sớm ngày sở hữu Hỗn Nguyên Đạo Thể.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến y bị người khác nhắm vào, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến y bị người khác nhắm vào, nhận được 1 triệu điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ coi Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại như trâu ngựa mà sai bảo, nhận được 1 triệu điểm phản diện!” “Lại kiếm được 2,5 triệu!” Tần Phong sướng rơn trong lòng, sau đó ngưng tụ ra Thiên Đạo phân thân.

Chỉ thấy một bóng người trong suốt ngồi xếp bằng trong đan điền, còn có Bản Nguyên chi lực cuồn cuộn không ngừng được truyền đến, khiến điểm kinh nghiệm của y tăng vọt như tên lửa.

“Ể!?” Tiểu Bạch nghiêng cái đầu nhỏ đầy thắc mắc, đột nhiên có một cảm giác khác lạ.

Trước kia nó đều phải chủ động đi ké mới có kinh nghiệm, nhưng bây giờ chỉ ngồi trên vai Tần Phong, mầm mống Đại Đạo của nó đã bắt đầu khởi động, điểm kinh nghiệm cũng tăng vùn vụt.

Hu hu hu!

Những tiếng xé gió dồn dập vang lên, khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy mấy vị trưởng lão của Tiên Minh không thể ngồi yên được nữa, lần lượt hóa thành sao băng lao nhanh đến trước Thiên Tư Bảng.

“Chúng ta cũng đi!” Tần Phong không chút do dự, dẫn theo Tiểu

Bạch nhanh chóng đuổi theo.

Lúc Tần Phong và Tiểu Bạch đến nơi, không chỉ có bảy vị trưởng lão ở đó, mà trước Thiên Tư Bảng còn vây kín rất nhiều đệ tử, đều đang dùng ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị, căm hận nhìn Lâm Tam và Diệp Thần.

Bọn họ biết bảy vị trưởng lão đến vì hai người này, muốn thu nhận họ làm đệ tử thân truyền.

“Lâm Tam!” Nhị trưởng lão lên tiếng trước tiên: “Bản đế tu theo Đạo gia tự nhiên, rất phù hợp với hạo nhiên chính khí của ngươi, không biết ngươi có bằng lòng bái bản đế làm thầy không!?” “Lão nhị, ông có thể có chút liêm sỉ được không!?” Tam trưởng lão bực bội nói: “Ông bảo một kiếm tu học đạo pháp, có hợp lý không?

Có học thì cũng nên theo ta học Sát Nhân chi đạo, dùng kiếm trong tay, bảo vệ chính nghĩa thế gian.” “Ai nói kiếm tu thì không thể học đạo!?” Nhị trưởng lão tức đến râu ria dựng ngược, trừng mắt nói: “Đạo pháp tùy tâm, đạo pháp tự nhiên, đạo bao dung vạn vật thế gian, có biết không!?” “Đúng vậy!” Lục gia rít một hơi thuốc nói: “Sát Nhân chi đạo của ông lợi hại thì lợi hại thật, nhưng lỡ một chút là sẽ sa vào ma đạo, không những không thể bảo vệ chính nghĩa, mà còn trở thành tai họa của thế gian.

Theo Lục gia ta thấy, chi bằng gia nhập Lang Gia Phong của chúng ta, kiếm tu cộng thêm thể tu, tuyệt đối thiên hạ vô địch.” “Không ai hỏi ta sao!?” Diệp Thần thấy không ai đoái hoài đến mình, cảm giác như vừa ăn phải cả quả chanh.

Tuy Lâm Tam là hạng hai trên bảng thiên tư võ tu, nhưng hắn là hạng nhất trên bảng thiên tư đan tu cơ mà!

“Các người đủ rồi!!” Thất trưởng lão tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Lâm Tam là kiếm tu, nên thuộc về Thiên Kiếm Phong của ta!" "Tiểu Thất!" Lục gia nói với giọng điệu thấm thía: "Ngươi vừa nói là 'nên', nói cách khác là không nhất định, cho nên chúng ta thu Lâm Tam làm đồ đệ, hoàn toàn hợp pháp hợp lệ." "Có lý!!" Mấy vị trưởng lão còn lại gật đầu tán thành.

Bây giờ Lâm Tam đã hoàn thành khảo hạch nội môn của Tiên Minh, lại còn có thiên phú kinh khủng hạng hai Thiên Tư Bảng, không có vị trưởng lão nào có thể chống lại sự cám dỗ của một đệ tử ưu tú như vậy.

Chỉ cần thu được y làm đồ đệ, mặt mũi hoàn toàn là vật ngoài thân.

"Các người…" Thất trưởng lão tức không chịu nổi, đành mở miệng hỏi: "Lâm Tam, bản đế là Thất trưởng lão của Tiên Minh, chưởng quản Thiên Kiếm Phong, ngươi có bằng lòng bái bản đế làm thầy, học tập áo nghĩa kiếm đạo vô thượng không?!" "Không muốn!" Lâm Tam hai tay ôm kiếm, từ chối một cách lạnh lùng.

Tuy bây giờ y đã gia nhập Tiên Minh, cũng tham gia khảo hạch nội môn, nhưng hành vi của đám cao tầng Tiên Minh khi thu nhận một kẻ súc sinh như Diệp Thần, y lại coi thường từ tận đáy lòng.

Tự nhiên cũng sẽ không vì bái sư mà từ bỏ nguyên tắc làm người của mình.

Chương 1340

“Không muốn!?” Đám đệ tử Tây Chu lập tức sôi sục cả lên, tất cả đều không thể tin nổi nhìn về phía Lâm Tam.

Phải biết rằng, đây chính là trưởng lão của Tiên Minh, bái họ làm thầy không chỉ có nghĩa là từ nay có chỗ dựa, mà còn có nghĩa là có được tài nguyên tu luyện phong phú và tài nguyên giáo dục hàng đầu.

“Cái gì!?” Các vị trưởng lão sững sờ tại chỗ, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Đừng nói bọn họ sống mấy chục vạn năm chưa gặp tình huống này, mà ngay cả từ khi Tiên Minh thành lập đến nay cũng chưa từng gặp qua, một đệ tử mới nhập môn lại dám từ chối lời mời bái sư của trưởng lão.

“Ngoài dự liệu, nhưng hợp tình hợp lý!” Tần Phong không khỏi cảm thán một tiếng, không hề cảm thấy ngạc nhiên về điều này.

Đừng thấy tiểu tam tam trông có vẻ dễ nói chuyện, nhưng một khi đụng đến vấn đề nguyên tắc, thì ai đến cũng vô dụng, y cũng sẽ không vì lợi ích mà cúi đầu trước quyền lực.

“Thất trưởng lão, con có thể!” Diệp Thần lập tức tự đề cử mình: “Tại hạ bằng lòng bái Thất trưởng lão làm thầy, học tập áo nghĩa kiếm đạo vô thượng!” “Bản đế là kiếm tu, ngươi đến góp vui làm gì!” Thất trưởng lão không cho chút mặt mũi nào, thẳng thừng từ chối Diệp Thần.

Không chỉ vì Diệp Thần dùng trường thương, mà còn vì bà không phải đói bụng thì không kén ăn, đặc biệt là thương thuật của hắn có nguồn gốc từ Long Ngạo Thiên, là điều mà bà không thể nào chấp nhận được.

“Con có thể bỏ thương tu kiếm!” Diệp Thần vẻ mặt chân thành nói: “Con và Long Ngạo Thiên có mối thù không đội trời chung, năm xưa tuổi trẻ không biết gì mới học thương pháp của hắn.

Hôm nay đệ tử nguyện bái Thất trưởng lão làm thầy, phế bỏ tu vi này để chuyển sang tu kiếm đạo.” “Phế bỏ tu vi, chuyển sang tu kiếm đạo!” Đám đệ tử Tây Chu lập tức xôn xao, tất cả đều kinh ngạc nhìn về phía Diệp Thần.

Người khác đều hận không thể tranh thủ từng giây từng phút để tu luyện, vậy mà hắn lại bằng lòng phế bỏ tu vi của mình để bắt đầu lại từ đầu, chỉ vì hắn có thù với Long Ngạo Thiên, không muốn luyện thương pháp của đối phương nữa.

“Chuyện này…” Tim Thất trưởng lão khẽ run lên, có thể cảm nhận được sự chân thành của Diệp Thần.

Cũng không biết là bản thân bị sự chân thành của Diệp Thần làm cảm động, hay là trong cõi u minh đã có thiên ý, bà bất giác muốn mở miệng đồng ý.

“Có ta ở đây mà còn muốn bái sư!” Tần Phong lập tức lẩn vào đám đông, hắng giọng hét lên: “Ta không đồng ý, người tu hành coi trọng trước sau như một, Diệp Thần bỏ thương tu kiếm, khác gì tra nam ruồng bỏ vợ con!?” Nói xong… Tần Phong lại đổi chỗ khác, đè giọng hét lên: “Mọi người đừng quên, Diệp Thần kẻ này là một tên súc sinh không bằng chó lợn, ở hạ giới giết người như ngóe, nhục nhã vợ con người khác, trên người còn khắc chữ.

Bây giờ nhiều trưởng lão như vậy hắn không bái, lại cứ đòi bái Thất trưởng lão xinh đẹp như hoa làm thầy…” Nghe vậy, các đệ tử Tiên Minh ở Tây Chu bắt đầu thì thầm to nhỏ.

“Đúng vậy, nhiều trưởng lão như thế hắn không bái, sao cứ phải bái Thất trưởng lão làm thầy!?” “Ngươi nói vậy ta cũng thấy không ổn, làm gì có ai đang yên đang lành lại tự phế tu vi chuyển sang tu kiếm đạo chứ!?” “Mấu chốt là hắn đứng đầu bảng thiên tư đan tu, người nên bái nhất phải là Ngũ trưởng lão mới đúng chứ?!” “Không ổn, mười phần thì có đến mười hai phần là không ổn!” “Nghĩ lại những chuyện hắn làm ở hạ giới, kẻ ngốc cũng biết hắn đang nghĩ gì.” “Tên này khá lắm, đây là muốn làm đồ đệ có ý đồ xấu với sư phụ đây mà!” “Các ngươi quá coi thường Diệp Thần rồi, sư huynh của ta lần này được chọn đi làm nhân viên khảo hạch, theo lời huynh ấy nói thì Diệp Thần này đói khát lắm đấy!” “Ta cũng nghe sư huynh ta nói rồi, Diệp Thần này đói khát lắm, mà còn không kén ăn.” “Không thể nào?

Không phải nói hắn thích vợ người ta sao!?” “Súc sinh sở dĩ bị gọi là súc sinh, chính là vì suy nghĩ của nó khác người!” “Có lý, sau này các nam nhi ra ngoài đều phải cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng đi một mình ban đêm.” “…” Nghe những lời bàn tán của đám đệ tử Tây Chu, Thất trưởng lão lập tức cảnh giác.

Mặc dù bà không thể xác nhận ở hạ giới Diệp Thần có thật sự nhục nhã vợ con người khác, trên người khắc chữ hay không, nhưng bà lại tận mắt thấy bộ dạng đói không kén ăn của Diệp Thần trong kỳ khảo hạch.

“Ta không phải, ta không có, bọn họ nói bậy!” Diệp Thần lập tức cuống lên, bắt đầu lớn tiếng biện giải.

Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, đã lại nghe thấy tiếng từ trong đám đông truyền ra: “Lòng dạ Diệp Thần, người qua đường đều biết…” “Tưởng bọn ta dễ lừa lắm sao!?” Mọi người rõ ràng không tin Diệp Thần, bất giác lùi lại mấy bước.

Ngay cả Thất trưởng lão cũng nhíu mày, lùi lại mấy bước giữ khoảng cách với Diệp Thần, như thể gặp phải thứ gì đó bẩn thỉu ghê tởm.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ bôi nhọ thanh danh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi khắp nơi, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!” “Lại kiếm được 500 nghìn!” Tần Phong sướng rơn trong lòng, lại lẩn vào đám đông.

“Thất trưởng lão, con thật sự không có!” Diệp Thần vẻ mặt lo lắng giải thích: “Con thật lòng muốn bái người làm thầy, tuyệt đối không có ý gì khác…” “Bản đế không xứng với tấm chân tình này của ngươi đâu!” Thất trưởng lão lạnh lùng từ chối ngay, bà không muốn dây dưa với loại súc sinh này.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi và sư tôn mỹ nữ, nhận được 100 nghìn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ phá hoại việc bái sư của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!” “Diệp Thần gie gie cũng cứng cựa phết!” Tần Phong sướng rơn trong lòng, lại đổi chỗ khác, a dua hét lên: “Tần Phong mới là tương lai của Tiên Minh, súc sinh Diệp Thần cút khỏi Tiên Minh của chúng ta…” “Tần Phong mới là tương lai của Tiên Minh, súc sinh Diệp Thần cút khỏi Tiên Minh của chúng ta!” Đám đệ tử Tây Chu không hiểu chuyện gì, cũng hùa theo la lớn.

“Lại là thằng nhóc này!” Các trưởng lão phát hiện ra Tần Phong trong đám đông, lập tức cảm thấy đau đầu.

Họ nhận ra từ khi thu nhận Tần Phong nhập môn, chuyện lớn chuyện nhỏ gì ở Tiên Minh cũng đều có bóng dáng của y, đích thị là một đứa trẻ gây rối.

“Phì, phì…” Lục gia rít mấy hơi thuốc, càng nhìn càng thấy Tần Phong chính là yêu nghiệt Huyết Nguyệt.

“Tần Phong, ngươi câm miệng!!” Diệp Thần tức đến mặt mày tái mét, cũng đã phát hiện ra Tần Phong trong đám đông.

“Ta có nói gì đâu!” Tần Phong không hề có chút ngượng ngùng nào khi bị phát hiện, nhìn sang một vị sư huynh bên cạnh, rất ranh mãnh đổ vỏ: “Sư huynh, đã bảo huynh đừng nói nữa rồi, sao huynh cứ nói mãi thế, giờ thì hay rồi, liên lụy cả ta rồi đấy!” “Ta, ta…” Vị sư huynh kia sợ bị Diệp Thần để ý, vội vàng mở miệng muốn giải thích.

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” Đại trưởng lão ngắt lời: “Bây giờ là nghi thức bái sư của tân sinh nhập môn, những chuyện không quan trọng để sau hãy nói.” “Vâng!!” Vị sư huynh trong lòng đầy uất ức, nhưng đành phải cúi đầu trước quyền lực.

“Tần Phong!!” Diệp Thần tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Cũng không biết là Lương Tĩnh Như cho hắn dũng khí, hay là ảo giác vừa lên bảng mang lại.

Chỉ thấy hắn vung tay lấy ra một cây trường thương, không chỉ phớt lờ mệnh lệnh của trưởng lão, mà còn ngay trước mặt các vị trưởng lão, ra tay tấn công Tần Phong.

Long Khiếu Cửu Thiên!!

Chỉ thấy mũi thương bộc phát ra một luồng sát khí hung hãn, như ẩn chứa sức mạnh vô tận, rồi hóa thành một con kim long khổng lồ rực rỡ gầm thét lao ra.

Hống!!

Tiếng rồng gầm vang vọng mây xanh, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

“Ngươi dám!!” Lâm Tam lập tức nổi giận.

Không ngờ vào lúc này, Diệp Thần vẫn còn dám ra tay với Tần huynh của y.

“Đúng là người tốt, còn biết chủ động tặng điểm nữa à!” Hai mắt Tần Phong lập tức sáng lên, rút Tổ Truyền Ma Kiếm ra xông lên.

Ông!

Ông!

Tổ Truyền Ma Kiếm bộc phát ra một luồng kiếm ý kinh khủng, như thủy triều cuồn cuộn càn quét đất trời, một luồng kiếm ý kinh thiên động địa quét ngang phương tây, kiếm khí sắc bén còn khuấy động chín vạn dặm.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Kiếm quang rực rỡ chói mắt, chiếu rọi mười phương trời đất.

Chỉ thấy Tần Phong trong nháy mắt tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một ngôi sao băng lao nhanh phá vỡ hư không, như thể muốn xé rách bầu trời, hủy diệt càn khôn.

“Ui, thỏ mẹ của ta ơi!!” Tiểu Bạch bám chặt lấy vạt áo Tần Phong, đề phòng con thỏ đáng yêu bị gió thổi bay mất.

Rầm rầm rầm!!

Kim long gầm thét lao ra và kiếm quang vun vút lao tới va chạm mạnh vào nhau, cả trời đất cũng theo đó bùng lên một luồng sáng chói mắt, sau đó là tiếng va chạm như sấm rền, kèm theo một cơn bão năng lượng càn quét khắp nơi.

Chương 1341

“Đây chính là kiếm của Tần huynh!!” Lâm Tam lập tức dừng bước, trên mặt viết đầy hai chữ “kinh ngạc”.

Y không ngờ mình chỉ phi thăng muộn hơn Tần Phong một năm, mà khoảng cách giữa hai người đã lớn đến thế này.

Nhưng y không hề có ý định chấp nhận số phận buông xuôi, ngược lại còn thổi bùng lên ý chí chiến đấu bất khuất, chuẩn bị điên cuồng tu luyện để rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

“Sao có thể?

Chân Tiên trung giai!!” Đám đệ tử Tây Chu lập tức kinh hô, trợn to mắt nhìn Tần Phong như gặp quỷ.

Mặc dù họ biết Tần Phong thiên phú mạnh mẽ, được các trưởng lão đặc biệt quan tâm, nhưng tính đến nay y nhập môn cũng mới được hai năm, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy mà đột phá đến Chân Tiên trung giai được.

“Quái vật à!!” Các trưởng lão cũng mặt đầy kinh ngạc, nghi ngờ hôm nay mình đã ngủ mê sảng.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ tuyệt đối không dám tin, Tần Phong hạng ba mươi tám, không, bây giờ là ba mươi chín trên bảng thiên tư võ tu, lại có thể biến thái hơn cả Long Ngạo Thiên hạng nhất… Uyên Tổng là vì kiếp trước đã chết, kiếp này chưa đi kiểm tra lại, nên Lâm Tam mới thay thế vị trí thứ hai, chứ không phải đẩy Uyên Tổng xuống thứ ba, còn Diệp Thần thì đẩy người hạng hai mươi bảy ban đầu xuống, nên Tần Phong chỉ tụt một hạng… “Sao có thể!?” Diệp Thần mặt đầy vẻ khó tin, chỉ cảm thấy hổ khẩu bị chấn đến đau rát.

Dù hắn đã dốc hết sức lực toàn thân, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nắm chặt trường thương, nhưng lại khó mà hóa giải được luồng sức mạnh kia.

Nó theo cánh tay hắn trong nháy mắt lan ra toàn thân, khiến khí huyết trong cơ thể hắn bắt đầu cuộn trào dữ dội.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh bị thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!” “Thế mà đã bị thương rồi!?” Tần Phong không khỏi ngẩn người.

Vốn tưởng Diệp Thần gie gie dám chủ động tấn công, chắc chắn là đã lĩnh ngộ được chân lý đại đạo gì đó, ai ngờ mình còn chưa dùng sức, chưa kịp thêm cái buff nào mà hắn đã không xong rồi.

“Ta không tin!!” Diệp Thần không thể chấp nhận hiện thực, ngửa mặt lên trời gào thét.

Rầm rầm rầm!!

Hư không đột nhiên rung chuyển, năng lượng bùng nổ tức thì.

Chỉ thấy Diệp Thần như bật chế độ Super Saiyan, ánh mắt lạnh đến mức khiến người ta sợ hãi, giữa trán còn hiện ra một phù văn màu đỏ, không khí ở Tây Chu càng thêm tràn ngập một luồng hơi lạnh thấu xương, như thể muốn đóng băng cả trời đất.

“Hoang Cổ Thánh Thể đệ tam hình thái!!” Toàn trường lập tức kinh hô, trong lòng cũng hiện lên một chữ “đù” thật to.

Mẹ nó!!

Cái Hoang Cổ này rốt cuộc là nơi quái quỷ gì vậy!?

Tần Phong có thể trong chưa đầy hai năm đột phá đến Chân Tiên trung giai, Diệp Thần trong tình huống không ai chỉ bảo, lại tự mình lĩnh ngộ ra Hoang Cổ Thánh Thể đệ tam hình thái.

Còn có Lâm Tam, Long Ngạo Thiên… tùy tiện lôi ra một người đều là thiên kiêu cấp quái vật!

“Thế thôi à!?” Tần Phong thấy Diệp Thần bộc phát, vẫn không thấy hứng thú.

Chỉ thấy Tổ Truyền Ma Kiếm trong tay y bộc phát ra một luồng kiếm ý kinh khủng, như thủy triều cuồn cuộn trong nháy mắt lao về phía Diệp Thần.

“Phụt!!” Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, bị đánh bay ngay tại chỗ.

Dù Tần Phong hiện tại chưa bật một cái buff nào, nhưng tu vi Chân Tiên trung giai vẫn sờ sờ ra đó, tuyệt đối không phải là một Địa Tiên sơ giai như hắn có thể chống đỡ.

Có lẽ Diệp Thần trước kia có năng lực chống cự, nhưng bây giờ hắn đã không còn là hắn của ngày xưa nữa.

Vòng hào quang không chỉ từ cấp Thần Thoại tụt xuống Sử Thi, mà còn lượn qua lượn lại giữa Sử Thi và Truyền Thuyết mấy lần, nhuệ khí của chiến thần cũng sớm đã bị Tần lão lục mài mòn hết rồi.

“Thế mà đã bại rồi!?” Đám đệ tử Tây Chu lập tức ngơ ngác, đầu óc có chút không theo kịp.

Mặc dù Tần Phong là Chân Tiên cảnh trung giai, tu vi cao hơn Diệp Thần một đại cảnh giới, nhưng Diệp Thần là hạng hai mươi bảy trên bảng thiên tư võ tu, còn lĩnh ngộ được Hoang Cổ Thánh Thể đệ tam hình thái.

Dù không thể vượt một đại cảnh giới để khiêu chiến, cũng không nên bại nhanh như vậy chứ!?

“Ổn rồi, lần này hoàn toàn ổn rồi!” Các trưởng lão trong lòng lại kích động hẳn lên, biết rằng lần đầu tư thiên thần này đã cược đúng rồi.

Vốn tưởng Tần Phong liên tục đột phá sẽ khiến căn cơ không vững, ai ngờ y không những không có căn cơ bất ổn, mà ngược lại còn vững chắc hơn trước, đến buff còn chưa bật đã đánh bại được Diệp Thần hạng hai mươi bảy.

“Quái vật à!” Lục gia vội rít mấy hơi thuốc để trấn tĩnh, không biết phải hình dung Tần Phong, cái tên quái vật này như thế nào.

Rõ ràng là hạng ba mươi chín trên bảng thiên tư võ tu, nhưng lại có thể hành tất cả thiên kiêu cùng cấp, ngay cả Long Ngạo Thiên hạng nhất, cũng không thể chiến thắng Tần Phong trong trận chiến cùng cấp.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Diệp Thần dốc hết sức lực, cuối cùng cũng dừng được thân hình.

Nhưng lúc này hắn vẫn không thể chấp nhận hiện thực, đôi mắt phẫn nộ ánh lên tia sáng đỏ rực, như một con sư tử mất đi lý trí lại lần nữa xông về phía Tần Phong.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh trọng thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 1 triệu điểm phản diện!” “Còn vắt ra được nhiều dầu mỡ thế này à?!” Tần Phong sướng rơn trong lòng, cầm kiếm chuẩn bị tiếp tục ra đòn.

“Đủ rồi!” Đại trưởng lão cuối cùng cũng lên tiếng, bảo hai người mau dừng tay.

Nhưng lý trí của Diệp Thần lúc này đã bị phẫn nộ thay thế, một lòng chỉ muốn giết chết Tần Phong, không những không có ý định dừng tay, mà còn tiếp tục lao về phía y.

“Đến lượt thỏ ta lên sân khấu rồi!” Tiểu Bạch quyết đoán nắm lấy cơ hội, bắt đầu nhỏ thuốc mắt: “Họ Diệp kia, hôm nay ngươi dám phớt lờ lệnh của trưởng lão mà động thủ, ngày mai chẳng phải sẽ dám đánh cả minh chủ sao, nếu để loại súc sinh như ngươi đắc thế, Tiên Minh của chúng ta còn có ngày mốt nữa không?!” Nghe vậy, sắc mặt các trưởng lão lập tức lạnh đi, cảm thấy uy nghiêm của mình bị khiêu khích nghiêm trọng.

Rầm rầm rầm!!

Uy áp kinh khủng ập đến trong nháy mắt, như mười vạn ngọn núi lớn giáng xuống.

“Phụt!!” Diệp Thần không kịp đề phòng, phun ra một ngụm máu tươi.

“Đinh đông, chúc mừng linh sủng của ký chủ nhỏ thuốc mắt cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn thương càng thêm thương, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!” “Diệp Thần gie gie đáng thương!” Tần Phong miệng thì nói đáng thương, nhưng động tác trên tay lại không hề dừng lại.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm ngân trong trẻo vang vọng giữa trời đất, trường kiếm trong tay mọi người cũng run lên, như thần tử thế tục triều bái quân vương, tiếng kiếm ngân trông có vẻ vô cùng phấn khích.

“Kiếm ý thật mạnh!!” Mọi người ở Tây Chu lập tức kinh hô, không thể tin nổi nhìn về phía Tần Phong.

Mặc dù tu vi hiện tại của Tần Phong chỉ có Chân Tiên trung giai, nhưng kiếm ý của y lại như một kiếm tiên đã tu luyện hàng vạn năm, đã bộc lộ ra tư thái của một kiếm tiên vô địch.

Chương 1342

“Sao lại mạnh như vậy!?” Thất trưởng lão cũng kinh hô theo, trong lòng lại một lần nữa cảm thấy hối hận.

Bà lúc đầu không nên vì một thanh cực phẩm tiên kiếm mà từ bỏ Tần Phong, lẽ ra nên kiên trì thu Tần Phong làm đồ đệ, để sau này Tần Phong giúp mình luyện chế cực phẩm tiên kiếm.

“Tần huynh!” Lâm Tam nắm chặt nắm đấm, trong mắt tràn đầy ý chí chiến đấu.

“Không ổn!!” Trong mắt Diệp Thần lại ánh lên vẻ kinh hoàng.

Mặc dù hắn biết bây giờ nên né tránh một kiếm này của Tần Phong, nhưng lại bị uy áp của Đại trưởng lão đè chặt, chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm của Tần Phong không ngừng tiến lại gần mình.

Phụt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Chỉ thấy kiếm của Tần Phong nhanh như tia chớp, một kiếm đâm vào ngực Diệp Thần.

Nhưng ngay khi Tần Phong chuẩn bị tiếp tục dùng sức, một luồng năng lượng lập tức trói buộc y lại, mặc cho y dùng sức thế nào cũng không thể tiến thêm một phân nào.

“Phụt!!” Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, ôm ngực không ngừng lùi lại.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đâm bị thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn thương càng thêm thương, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!” “Tiếc thật!” Tần Phong bất lực thở dài trong lòng, vẫn không thể cường sát Thiên Tuyển Chi Tử.

“Bản đế nói chuyện không thích nói lần thứ hai!” Ánh mắt của

Đại trưởng lão bình thản không gợn sóng, nhưng lại sâu không lường được như vực thẳm.

“Biết rồi!” Tần Phong miệng thì đáp ứng rất nhanh, nhưng lại mang bộ dạng chết không hối cải.

“Vâng!!” Diệp Thần ôm lấy ngực đang chảy máu, nén đau đáp lại một tiếng.

Cơn đau từ lồng ngực cũng khiến hắn tỉnh táo lại ngay lập tức.

Bây giờ Tần Phong là đồ đệ cưng của các trưởng lão, mình đấu với y căn bản không chiếm được chút lợi thế nào, việc cấp bách là tìm một trưởng lão làm chỗ dựa cho mình.

“Nếu Thất trưởng lão không nhận…” Diệp Thần trong lòng vô cùng không cam tâm, chỉ có thể quay sang nhìn Ngũ trưởng lão… “Nhìn bản đế làm gì!?” Ngũ trưởng lão điên cuồng gào thét trong lòng, tỏ vẻ mình không thu loại súc sinh này.

Nhưng với tư cách là ông trùm độc quyền đan dược ở Đông Vực Tiên giới, ông ta lại không thể không suy nghĩ xem có nên thu Diệp Thần làm đồ đệ hay không.

Bởi vì thiên phú luyện đan của Diệp Thần thực sự quá mạnh, nếu không muốn sau này ảnh hưởng đến việc kinh doanh đan dược của Đan Bảo Các nhà mình, thì cần phải sớm diệt khẩu hắn để trừ hậu họa.

Nhưng vấn đề là bây giờ không có cách nào giết Diệp Thần, còn cần hắn giúp thu hút hận thù của Long Ngạo Thiên.

Việc duy nhất có thể làm là… thu Diệp Thần vào môn hạ của mình, sau này dùng danh phận sư đồ để áp chế hắn.

Chỉ là danh tiếng của Diệp Thần bây giờ đã thối rồi, trưởng lão nào cũng không muốn thu hắn làm đồ đệ.

“Ngũ trưởng lão!!” Diệp Thần biết cơ hội là do mình tranh thủ, quyết đoán tiến lên quỳ trước mặt Ngũ trưởng lão, vẻ mặt chân thành nói: “Diệp Thần phiêu bạt nửa đời, chỉ hận chưa gặp được danh sư, Ngũ trưởng lão nếu không chê, Thần nguyện bái Ngũ trưởng lão làm thầy.” “Chuyện này…” Ngũ trưởng lão bắt đầu rối rắm trong lòng, có ý muốn thu nhận Diệp Thần.

Mặc dù danh tiếng của Diệp Thần bây giờ đã thối, nhưng thiên phú hạng nhất trên bảng thiên tư đan tu vẫn còn đó, không chỉ có thể dùng làm lao động miễn phí, mà còn có thể đặt bên cạnh để giám sát mọi lúc mọi nơi.

“Vậy mà vẫn chưa từ bỏ ý định!” Tần Phong như đã đoán trước được dự đoán của Diệp Thần, đã di chuyển đến bên cạnh Ngũ trưởng lão, còn nhỏ giọng lẩm bẩm: “Nghe nói phu nhân của Ngũ trưởng lão phong vận vẫn còn, Diệp Thần này đến vợ của Long Ngạo Thiên còn dám động vào, liệu có đang tính toán chuyện này không…” “Tần Phong!!” Diệp Thần thấy Tần Phong lại phá đám, đôi mắt lập tức đỏ ngầu vì tức giận.

Nhưng vừa nghĩ đến cảnh tượng bị đè xuống đất ma sát lúc nãy, hắn liền dằn lại ý nghĩ xông lên liều mạng với Tần Phong.

“Phu nhân!” Tim Ngũ trưởng lão khẽ giật thót, lập tức dập tắt ý định thu đồ đệ.

Mặc dù ông ta nghi ngờ danh tiếng của Diệp Thần là do Tần Phong cố tình bôi nhọ, nhưng có thằng đàn ông nào dám lấy vợ mình ra để cược chuyện này chứ!?

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ phá hoại việc bái sư của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!” “Lại kiếm 500 nghìn!” Tần Phong sướng rơn trong lòng, phát hiện Diệp Thần đúng là cứng cựa thật.

Mặc dù Diệp Thần gie gie gặp khó khăn không cầu tiến, khiến y cảm thấy hận sắt không thành thép, nhưng lại cứng cựa hơn Phương Trường nhiều, mỗi lần vắt ra dầu đều tính bằng đơn vị vạn.

"Ngũ trưởng lão…" Diệp Thần không còn hơi sức đâu mà gây phiền phức cho Tần Phong, vội vàng mở miệng muốn cứu vãn tình hình.

"Thôi được rồi!" Ngũ trưởng lão từ chối rất khéo léo: "Bản đế biết ngươi là hạng nhất trên bảng thiên tư đan tu, nhưng đan tu một đạo chú trọng đan pháp thiên thành, bản đế dù có dạy ngươi ngàn năm, vạn năm, cũng không bằng ngươi một sớm đốn ngộ.

Việc bái sư thì miễn đi, hay là ngươi nên đến Tàng Thư Các xem thêm sách về đan dược đi!" "Thằng nhóc này đúng là một tai họa!" Lục gia thở ra một vòng khói, không khỏi cảm thán trong lòng.

Ông ta phát hiện Tần Phong đã sử dụng tám loại quỷ kế: ngụy thiện, nịnh bợ để giết, đào hố, cô lập, cướp công, đổ vỏ, bịa đặt, mượn đao giết người, một cách thuần thục hơn cả, khiến người ta không thể phòng bị.

"Ngũ trưởng lão…" Diệp Thần vẫn không từ bỏ, còn muốn tranh thủ thêm.

Nhưng Ngũ trưởng lão vì người vợ yêu kiều phong vận vẫn còn của mình, căn bản không dám cược xem Diệp Thần có phải là súc sinh thật hay không.

Thậm chí các trưởng lão khác cũng không có ý định thu hắn làm đồ đệ.

Chưa nói đến việc Diệp Thần đã bị sắp đặt rõ ràng, chỉ riêng hành vi trước bái Thất trưởng lão, sau lại bái Ngũ trưởng lão làm thầy, có vị trưởng lão nào dám thu một tên đệ tử gió chiều nào che chiều ấy như vậy!?

“Tần Phong!!” Diệp Thần hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể ăn tươi nuốt sống Tần Phong.

“Xì!!” Tần Phong khinh bỉ bĩu môi, hoàn toàn không coi Diệp Thần ra gì.

Mặc dù Diệp Thần là hạng nhất trên bảng thiên tư đan tu, nhưng thuật luyện đan của y cũng không tệ, từ khi ra mắt đến nay chưa có một đánh giá xấu nào, Tiểu Bạch lần nào ăn xong cũng khen ngon.

Huống chi Tiểu Nhu bây giờ cũng đã bị y lừa gạt thành công, có nghĩa là y có nguồn cung cấp thiên tài địa bảo không ngừng.

“Thôi được rồi!” Giọng nói uy nghiêm của Đại trưởng lão vang lên: “Nếu các ngươi đều không muốn thu Diệp Thần làm đồ đệ, vậy bản đế sẽ bổ nhiệm Diệp Thần làm cửu cấp chấp sự của Tiên Minh.”
“Cửu cấp chấp sự!?” Đám đệ tử Tây Chu lập tức kinh hô, trợn to mắt không thể tin nổi.

Phải biết rằng, chấp sự của Tiên Minh có tổng cộng chín cấp, trong đó cấp một thấp nhất, cấp chín cao nhất, trên đó là hộ pháp và trưởng lão.

Cửu cấp chấp sự ở Tiên Minh đã được coi là cán bộ cấp trung-thấp.

Bây giờ Diệp Thần, một tân sinh mới nhập môn, chưa lập được tấc công lao nào lại được thăng liền chín cấp.

“Đa tạ Đại trưởng lão tài bồi!!” Diệp Thần lập tức đầy máu hồi sinh, kích động quỳ xuống đất khấu đầu cảm tạ.

Vốn tưởng mình là đứa trẻ hoang không ai thương không ai yêu, không ngờ Đại trưởng lão lại coi trọng hắn như vậy, quả thực là đối xử với hắn như con ruột!

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi thăng chức, nhận được 1 triệu điểm phản diện!” “Hả!?” Tần Phong ngớ người tại chỗ, đầu óc hoàn toàn không theo kịp.

Vừa rồi y phá đám Diệp Thần gie gie bái sư hai lần mới được 1 triệu điểm phản diện, bây giờ hãm hại hắn thăng chức lại nhận được 1 triệu điểm phản diện một cách khó hiểu!?

Chương 1343

Rốt cuộc là hôm nay y ngủ mê sảng, hay là hệ thống bị lỗi rồi!?

“Không công bằng!!” Có đệ tử lập tức hét lên: “Diệp Thần một tân sinh mới nhập môn, chưa lập được tấc công lao nào, dựa vào đâu mà cho hắn làm cửu cấp chấp sự?!” “Không sai!!” Các đệ tử khác cũng nhao nhao lên: “Tiên Minh chúng ta từ trước đến nay đều luận công tích để xét chức quan, cho dù Diệp Thần là hạng nhất trên bảng thiên tư đan tu, cũng không thể bổ nhiệm hắn làm cửu cấp chấp sự ngay lập tức, chúng ta không phục!!” “Không phục, không phục!!” Đám đệ tử Tây Chu đồng thanh hô lớn, yêu cầu Đại trưởng lão thu hồi mệnh lệnh.

“Diệp Thần!” Đại trưởng lão thấy mọi người đồng thanh phản đối, không nhanh không chậm hỏi: “Mọi người đều không phục ngươi làm cửu cấp chấp sự, ngươi nói chuyện này nên giải quyết thế nào đây!?” “Đa tạ Đại trưởng lão yêu mến!” Diệp Thần thấy mình đã gây ra sự phẫn nộ của mọi người, chỉ có thể nói một cách đầy nghĩa khí: “Thần biết Đại trưởng lão thương xót ta, nhưng thần muốn dùng chính đôi tay của mình, dùng thực lực để nói cho mọi người biết, Đại trưởng lão không nhìn lầm người, chức cửu cấp chấp sự này, thần muốn dùng thực lực để tranh giành.” “Tốt!” Đại trưởng lão lộ ra nụ cười hài lòng: “Gần đây có một thế lực tên là Minh Nguyệt Cung rất ngông cuồng, vô cớ tấn công Tiên Minh chúng ta, tiêu diệt một căn cứ ngoại môn của Tiên Minh.

Bản đế bây giờ giao việc này cho ngươi xử lý.” “Xin Đại trưởng lão yên tâm!” Diệp Thần vẻ mặt nghiêm túc nói: “Diệp Thần nhất định sẽ dùng tính mạng để bảo vệ vinh dự của Tiên Minh, dùng thực lực để chứng minh bản thân, cũng sẽ chứng minh cho toàn thể đệ tử

Tiên Minh thấy, Đại trưởng lão ngài không nhìn lầm người.” “Tốt!” Đại trưởng lão hài lòng gật đầu, khóe miệng cũng lộ ra nụ cười mãn nguyện.

“Đây mới chính là đại ca à!” Các trưởng lão khác không khỏi cảm thán trong lòng.

Rõ ràng là bán ngươi đi chịu chết, vậy mà ngươi lại có thể cảm kích hắn đến rơi nước mắt, hận không thể lập tức quỳ xuống gọi một tiếng cha nuôi… "Có gì đâu chứ..." Tam trưởng lão sống chết cũng không thừa nhận Đại trưởng lão ưu tú, rất không phục lẩm bẩm: "Bản đế cũng định làm vậy, vừa định mở miệng thì bị lão Đại nhanh tay hơn rồi." "A, đúng, đúng, đúng!" Các trưởng lão liên tục gật đầu, lười tranh cãi thêm.

Tuy Tam trưởng lão thèm muốn vị trí của Đại trưởng lão, cũng như vợ của Ngũ trưởng lão, nhưng lão lại là một kẻ cố chấp không biết thỏa hiệp, giảng đạo lý với lão hoàn toàn là lãng phí thời gian. "Đối phó Minh Nguyệt Cung!?" Đệ tử Tây Chu nghe vậy, lập tức không còn bình tĩnh nữa.

Đừng thấy Minh Nguyệt Cung hiện tại đang làm loạn, nhưng cũng chỉ có một vị Tiên quân trấn giữ, để Diệp Thần đại diện Tiên Minh đi đối phó Minh Nguyệt Cung, quả thực là giáng chiều tấn công, cũng tương đương với việc để Diệp Thần qua đó nhặt công lao. "Diệp Thần không phải là con ruột của Đại trưởng lão đấy chứ!?" Có đệ tử sắc mặt trở nên kỳ quái, trong lòng cũng bắt đầu lẩm bẩm.

Thấy không có trưởng lão nào nhận Diệp Thần làm đồ đệ, liền lập tức sắp xếp chức Cửu cấp chấp sự, thấy mọi người phản đối Diệp Thần làm Cửu cấp chấp sự, lại lập tức sắp xếp một trận công lao dễ như trở bàn tay.

Nói không phải con ruột, cũng chẳng ai tin. "Công lao!?" Các vị trưởng lão không có ý định giải thích, chỉ thầm mặc niệm cho Diệp Thần hai phút rưỡi.

Đừng thấy công lao ở Minh Nguyệt Cung như thể đặt ở đó ai cũng nhặt được, nhưng đằng sau nó lại ẩn giấu một Long Ngạo Thiên, một chút không cẩn thận là có thể mất mạng. "Tần Phong, ngươi cứ chờ đấy cho ta!" Diệp Thần lập tức cảm thấy mình lại được rồi, ném cho Tần Phong một ánh mắt khiêu khích.

Tuy hắn không thể bái Thất trưởng lão và Ngũ trưởng lão làm thầy, trở thành đệ tử thân truyền của trưởng lão Tiên Minh, nhưng lại được Đại trưởng lão coi trọng, chỗ dựa này lợi hại hơn Tây trưởng lão sau lưng Tần Phong nhiều. "Tại sao lại thế này!?" Tần Phong lúc này căn bản không rảnh để ý đến Diệp Thần, đang suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hắn bây giờ có nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi, việc Diệp Thần thăng quan có liên quan gì đến việc hắn hãm hại, và tại sao thăng quan lại thưởng cho hắn 100 vạn điểm phản diện. "Hừ!!" Lâm Tam nghe tiếng bàn tán của Tây Chu, cực kỳ khó chịu hừ lạnh một tiếng.

Vốn tưởng Tiên Minh thu nhận loại súc sinh này, chỉ vì thiên phú của đối phương mạnh, không ngờ bọn họ lại thị phi bất phân như vậy, còn muốn trắng trợn thiên vị loại súc sinh này. "Lâm Tam!" Thất trưởng lão không từ bỏ, lại mở miệng nói: "Bản đế biết ngươi có thiên phú kiếm đạo mạnh mẽ, nhưng con đường kiếm đạo tu hành vô cùng gian nan, có một người dẫn đường sẽ giúp ngươi bớt đi rất nhiều đường vòng." "Đạo bất đồng, không thể cùng mưu!" Lâm Tam lạnh lùng nói: "Ta đi là con đường chính đại quang minh, không phải con đường thiên vị súc sinh như các ngươi." "Vãi chưởng, dũng cảm quá rồi đấy!" Trái tim nhỏ bé của các đệ tử Tây Chu đập thình thịch, phát hiện Lâm Tam thực sự quá dũng mãnh.

Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ dám cậy đông người kháng nghị một chút, nhưng hắn lại dám đơn thương độc mã mắng tất cả các trưởng lão một lượt, hơn nữa còn là mắng thẳng mặt không chừa chút thể diện nào. "Không hổ là tiểu Tam Tam, một chữ thôi, ngầu!" Tần Phong lập tức giơ ngón tay cái, ném đi một ánh mắt khẳng định. "Thằng nhóc này cũng quá không nể mặt rồi!?" Các vị trưởng lão tức đến nghiến răng ken két, cảm giác lại có thêm một đứa trẻ có vấn đề.

Trước đó nghe Thất trưởng lão nói Lâm Tam mắng thẳng mặt Long Ngạo Thiên, bọn họ ít nhiều còn có chút không tin, nhưng khi tự mình trải qua mới biết, hắn thật sự dám mắng thẳng mặt Long Ngạo Thiên. "Lâm Tam, ngươi hỗn xược..." Diệp Thần lập tức nhảy ra, muốn gây khó dễ cho Lâm Tam. "Được rồi!" Nhị trưởng lão ra tay ngắt lời: "Tiên Minh chúng ta không có quy định bắt buộc đệ tử phải bái sư, nếu Lâm Tam không muốn bái sư, tiểu Thất ngươi cũng đừng miễn cưỡng nó nữa, mọi người không có việc gì thì giải tán cả đi!" "Vậy là kết thúc rồi!?" Các đệ tử Tây Chu không khỏi ngẩn người.

Vốn tưởng Lâm Tam dũng cảm như vậy chắc chắn sẽ bị trừng phạt, không ngờ cuối cùng lại cứ thế cho qua.

Khiến bọn họ nhất thời có chút không phân biệt được là các trưởng lão lòng dạ rộng lượng, không muốn chấp nhặt với tiểu bối, hay là bọn họ có điểm yếu gì bị Lâm Tam nắm trong tay. "Được thôi!" Thất trưởng lão miệng tuy nói được, nhưng trong lòng lại vô cùng không cam tâm.

Bán đi thiên tài kiếm đạo Tần Phong để đổi lấy kiếm đã đủ hối hận chết đi được, bây giờ khó khăn lắm mới gặp được một thiên tài kiếm đạo khác là Lâm Tam, sao ông có thể dễ dàng từ bỏ như vậy!? "Hừ!" Lâm Tam lạnh lùng hừ một tiếng, không chút do dự xoay người rời đi. "Lâm huynh, đợi ta với!" Tần Phong thấy Diệp Thần không còn nhiều giá trị lợi dụng, lập tức đuổi theo tiểu Tam Tam.

"Tần Phong, Lâm Tam, các ngươi cứ chờ đấy cho ta!" Diệp Thần nhìn bóng lưng hai người rời đi, trong mắt ánh lên vẻ hung ác.

Lúc này – Trên một chiếc tiên chu khổng lồ, treo cờ hiệu của Lăng Tiêu Cung.

Lăng Tiêu Thánh Mẫu đang ngồi trên cao trong đại điện, phía trước là một hư ảnh trong suốt của một nam tử.

Chỉ thấy người này ngũ quan rõ ràng, dung mạo tuấn tú, đôi mắt sâu thẳm như sao trời, phảng phất có thể nhìn thấu mọi huyền bí thế gian, thân hình cao lớn thẳng tắp, tựa như một ngọn núi hùng vĩ, mang lại cho người ta một cảm giác áp bức vô hình.

Người này chính là con trai của Lăng Tiêu Thánh Mẫu, Lăng Tiêu Tiên Đế của Lăng Tiêu Cung! "Ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc đây là chuyện gì!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu lớn tiếng gầm lên: "Tại sao Mộng Dao gả vào Lăng Tiêu Cung gần ba ngàn năm, vẫn còn là thân trong trắng?

Ngươi có phải vẫn còn tơ tưởng con tiện nhân nhà họ Tô kia không!?" "Chuyện này, hay là đợi mẫu hậu về Lăng Tiêu Cung rồi hãy nói!" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức cảm thấy đau đầu, không ngờ Mộng Dao tiên tử lại lật bài ngửa trước. "Bản hậu còn mặt mũi nào mà về nữa!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu tiếp tục gào thét: "Ngươi có biết con tiện nhân Mộng Dao kia, không chỉ công khai cãi lại vi nương, còn khiến vi nương ta mất mặt, lần này không chỉ mặt mũi của vi nương mất hết, mặt mũi của ngươi cũng mất, mặt mũi của Lăng Tiêu Cung chúng ta càng mất sạch." "Sao lại thế này!?" Lăng Tiêu Tiên Đế nhíu mày.

Tuy hắn và Mộng Dao tiên tử không có thực tế vợ chồng, nhưng lại rất hiểu nàng, biết đối phương là người phụ nữ biết đại thể, không thể nào làm ra chuyện vạch mặt nhau giữa chốn đông người như vậy.

"Còn có thể vì sao nữa!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu nghiến răng nghiến lợi nói: "Con tiện nữ Mộng Dao đó muốn trâu già gặm cỏ non, nó để mắt đến tên khí tu đệ nhất Tần Phong kia rồi!" "Tần Phong!?" Lăng Tiêu Tiên Đế nhíu mày nói: "Chính là Tần Phong đã lấy được Thập Nhị Tinh Thần Châu của phụ thân!?" "Không sai, chính là nó!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu ánh mắt hung ác nói: "Bản hậu sau khi nhận được tin tức, liền không ngừng nghỉ chạy đến Tiên Minh, định bụng trước khi cao tầng Tiên Minh phát hiện ra trận đồ nguyên thủy của Thập Nhị Tinh Thần Tru Tiên Đại Trận, sẽ đòi lại Thập Nhị Tinh Thần Châu, nhưng tên Tần Phong này không những không trả lại, còn nhục mạ bản hậu, lại còn cấu kết với con tiện nhân Mộng Dao kia." "Mẫu hậu cứ về trước đi!" Lăng Tiêu Tiên Đế không hề nổi giận, cũng không trách móc, chỉ bình tĩnh nói: "Chuyện này giao cho hài nhi xử lý, hài nhi sẽ lập tức đến Tiên Minh, đảm bảo mang về cả Thập Nhị Tinh Thần Châu và Mộng Dao..." "Hắt xì!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết là ai đang nhớ đến mình.

Nhưng hắn bây giờ cũng không rảnh để ý những chuyện này, đang nhìn tiểu Tam Tam đứng trên một đỉnh núi, nghĩ xem nên sắp xếp kịch bản gì cho cậu ta, để có thể lâu dài moi dầu từ trên người cậu ta. "Tần huynh!" Lâm Tam nhìn những ngọn tiên sơn trập trùng, đột nhiên mở miệng hỏi: "Vì sao huynh lại gia nhập một môn phái thị phi bất phân như vậy?

Lẽ nào huynh đã quên mất ước mơ ban đầu của mình rồi sao!?" "Ta một khắc cũng không dám quên!" Tần Phong lập tức nhập vai, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lấy nhiệt huyết của thiếu niên, cứu chúng sinh khỏi nước lửa, trả lại công đạo cho thế gian, vì thiên hạ chúng sinh mà chiến đấu, cho dù thân tử đạo tiêu, cũng phải hóa thân thành long hồn, để nhân tộc ta vĩnh thế bất diệt." "Hử!?" Tiểu Bạch lập tức lấy cà rốt ra, yên lặng xem Tần Phong biểu diễn. "Nhưng mà huynh..."

Lâm Tam nghe những lời quen thuộc, vẻ mặt không khỏi động lòng.

Nhưng điều khiến cậu vẫn không hiểu là, tại sao Tần Phong lại nhất quyết phải gia nhập Tiên Minh, bái những kẻ tam quan bất chính, thị phi bất phân này làm thầy. "Ta làm vậy đều là vì ước mơ!" Tần Phong bắt đầu dồn nén cảm xúc, từ từ dụ dỗ: "Huynh đi suốt chặng đường này chắc cũng đã thấy, Tiên giới còn hỗn loạn hơn cả Hoang Cổ, trong mắt cường giả, kẻ yếu chỉ là con kiến trên đất, có thể tùy ý chi phối tất cả của họ..." "Không sai!" Lâm Tam đồng tình gật đầu, nhớ lại những trải nghiệm khi đến Tiên giới.

Chương 1344

Nếu không phải cậu có Phần Thiên Tháp bảo vệ, lúc này e rằng đã bị bắt đi đào khoáng từ lâu rồi.

Còn có trận chiến của Long Ngạo Thiên và những người khác, căn bản không hề để ý đến người khác, một dư chấn cũng có thể cướp đi sinh mạng trong phạm vi mấy chục vạn cây số.

Ở Thiên Phủ Viện còn nghe người ta nói có một số ma tu, luyện chế ma khí cần phải hiến tế hàng trăm triệu sinh linh, có những đại yêu tu vi cao thâm, thậm chí còn lấy nhân tộc làm thức ăn, một miếng có thể nuốt chửng mấy trăm vạn sinh linh. "Mỗi khi nhìn thấy những cảnh tượng này, ta đều cảm thấy đau lòng khôn xiết!" Tần Phong ôm ngực, rất bi thương nói: "Lẽ nào mạng của kẻ yếu không phải là mạng sao?

Họ chăm chỉ lao động, yêu thương cuộc sống, nhưng cường giả ở đây lại giống như quyền quý ở hạ giới, dựa vào quyền thế coi thường chúng sinh, bắt nạt người đời nhỏ bé, không có sức lay chuyển cái gọi là cao quý của bọn họ..." "Cho nên..." Lâm Tam trong nháy mắt hiểu ra: "Tần huynh gia nhập Tiên Minh, là để giành lấy quyền lực thay đổi tất cả những điều này!?" "Không sai, đã biết trả lời trước rồi!" Tần Phong trong lòng cho tiểu Tam Tam một like, sau đó giọng nói hào hùng, ánh mắt nóng rực nói: "Không sai, ta đã từng nói quyền lực là công cụ để thực hiện ước mơ, tuy nội bộ Tiên Minh mục nát không chịu nổi, nhưng dù sao nó cũng là một trong ba siêu cấp thế lực của Tiên giới, chỉ có ở đây giành được quyền lực, mới có thể trong thời gian ngắn thay đổi hiện trạng của Tiên giới, để kẻ yếu không còn sợ hãi, để cường giả không dám kiêu ngạo." "Tần huynh!" Lâm Tam lập tức lòng tràn đầy nhiệt huyết, phát hiện Tần Phong không hề thay đổi.

Hắn vẫn là Đại Tần Thủy Hoàng ở hạ giới cứu chúng sinh khỏi nước lửa, trả lại công đạo cho thế gian, muốn vì thiên hạ chúng sinh mà lật đổ ngọn núi nặng nề đè trên người họ. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Tiểu Tam Tam dầu mỡ đúng là nhiều thật!" Tần Phong trong lòng sung sướng, nhưng lại thở dài thườn thượt: "Nhưng Tiên giới không giống Hoang Cổ, ở Hoang Cổ ta có Tần gia và Âm Nguyệt hoàng triều chống lưng, nhưng ở Tiên giới chúng ta lại không có chút nền móng nào, muốn giành được quyền lực cần phải từng bước từng bước leo lên." "Tần huynh, yên tâm!" Lâm Tam vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ước mơ của huynh, chính là ước mơ của ta, ta sẽ toàn lực giúp huynh, cứu chúng sinh khỏi nước lửa, trả lại công đạo cho thế gian, để kẻ yếu không còn sợ hãi, để cường giả không dám kiêu ngạo." "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt sâu sắc tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Hắn thật sự, tao khóc chết mất..." Tần Phong cố nén không khóc thành tiếng: "Lâm huynh, kiếp này có thể làm huynh đệ với huynh, thật sự là phúc khí của ta!" "Cũng là phúc khí của ta!" Lâm Tam không tải app chống lừa đảo, lại một lần nữa tin vào cái miệng lươi của Tần Phong. "Lâm huynh!" Tần Phong tự mình cảm động xong, lại bắt đầu thổi gió nhóm lửa: "Tuy ước mơ của chúng ta rất vĩ đại, nhưng muốn thực hiện lại vô cùng khó khăn, bây giờ lại có thêm tên súc sinh Diệp Thần, hắn chắc chắn sẽ luôn gây phiền phức cho chúng ta, tiếc là vừa rồi ta không thể một kiếm đâm chết tên súc sinh này." Nói xong...

Tần Phong vẻ mặt ảo não, vì không thể trừ hại cho dân. "Tần huynh, yên tâm!" Lâm Tam lập tức nghiêm mặt đảm bảo: "Ta sẽ luôn để mắt đến Diệp Thần, chỉ cần tìm được cơ hội, nhất định sẽ giết tên súc sinh này trừ hại cho dân." "Đinh đong, chúc mừng ký chủ khơi mào hận thù giữa hai Thiên Mệnh Chi Tử, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Hắn thật sự, tao khóc chết mất..." Tần Phong cảm động đến suýt nữa không kìm được.

Cũng vì để tiểu Tam Tam nhanh chóng trưởng thành, có đủ tự tin để tiếp tục đấu với Diệp Thần, hắn còn lấy ra một chiếc lá cây tặng cho cậu.

Chỉ thấy chiếc lá này lấp lánh ánh sáng ngũ sắc, trên đó còn dâng trào một luồng dao động khí tức đại đạo, chính là một chiếc lá mà Tần Phong hái từ trên Bồ Đề Cổ Thụ. "Đây là!?" Lâm Tam đầy mặt nghi hoặc, không nhận ra chiếc lá này.

Nhưng Tháp gia trong người cậu lại nhận ra lá của Bồ Đề Cổ Thụ, lập tức bắt đầu điên cuồng tag Lâm Tam, "Đây là tiên thiên linh căn, lá của Bồ Đề Cổ Thụ, có thể tạm thời tăng ngộ tính của người lên ba đến bốn lần, sử dụng khi đốn ngộ có hiệu quả kỳ diệu, mau nhận lấy, mau nhận lấy..." "Bồ Đề Cổ Thụ!" Lâm Tam vội vàng thành thật từ chối: "Cái này ta không thể nhận, thực sự quá quý giá..." "Lâm huynh, huynh và ta là huynh đệ ruột thịt khác cha khác mẹ..." Tần Phong không chịu nổi bộ dạng chưa từng thấy đời của tiểu Tam Tam, ánh mắt tràn đầy tình cảm chân thành nói: "Nhớ năm đó ta bị trọng thương, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, là Lâm huynh không màng an nguy của bản thân, vì ta hái về Thất Thải Thánh Liên, hôm nay ta tặng Lâm huynh một chiếc lá thì có gì gọi là quý giá chứ!?" Nói xong...

Tần Phong không cho phép từ chối, đưa chiếc lá qua.

Hắn tuyệt đối không phải muốn ép tiểu Tam Tam tăng ca, mà là thật lòng muốn giúp cậu nhanh chóng trưởng thành.

Dù sao kiếm đạo của một người thực sự quá cô đơn, phải tìm một người để so kiếm giải tỏa tâm tình tịch mịch. "Tần huynh!" Lâm Tam nghe Tần Phong nói vậy, không còn do dự nhận lấy chiếc lá. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Cái gì gọi là lừa gạt!?" Tần Phong lập tức không vui, chỉ muốn lớn tiếng hỏi hệ thống một câu.

Tuy hiệu quả của chiếc lá này không bằng Bồ Đề Cổ Thụ, nhưng chiếc lá này có phải là thật không, mình lại không đưa cho tiểu Tam Tam lá giả, sao lại nói là lừa gạt tình cảm chứ!? "Thất Thải Thánh Liên!!" Tiểu Bạch nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, lập tức buông cà rốt trong tay xuống.

Ngay sau đó trong lòng cảm thấy một cơn đau không tên, giống như một đứa trẻ vừa mới ăn Tết xong.

Năm đó nó rõ ràng nhớ đã cất Thất Thải Thánh Liên vào kho báu nhỏ của mình, nhưng không biết tại sao sau khi ăn Tết xong, tiền lì xì của nó lại biến mất một cách kỳ lạ... "Còn có lệnh bài này, huynh cũng cầm lấy!" Tần Phong thấy tiểu Tam Tam nhạy bén như vậy, lại lấy ra lệnh bài của Tây trưởng lão. "Đây là trưởng lão lệnh bài!?" Lâm Tam nghe đệ tử Thiên Phủ Viện nhắc đến, lập tức giơ tay từ chối: "Tần huynh, đây là trưởng lão lệnh bài Tây trưởng lão đưa cho huynh để hộ thân, ta tuyệt đối không thể nhận..." "Lâm huynh, huynh nghe ta nói..." Tần Phong vội vàng nhét qua: "Có lệnh bài này, huynh làm việc sẽ thuận tiện hơn nhiều, hơn nữa còn có thể dựa vào lệnh bài này, tiến vào tầng thứ tám của Tàng Thư Các Tiên Minh, tùy ý xem các bí tịch công pháp bên trong..." "Cái này..." Lâm Tam nhìn lệnh bài, lập tức do dự.

Đối với tầng thứ tám của Tàng Thư Các Tiên Minh, cậu tự nhiên đã nghe các sư huynh trong Thiên Phủ Viện nói qua, biết bên trong thấp nhất cũng là công pháp Đạo giai hạ phẩm, đối với một kẻ cuồng võ như cậu có sức hấp dẫn chết người. "Lâm huynh, huynh không cần lo cho ta!" Tần Phong dường như nhìn thấu sự do dự của Lâm Tam, cười nhẹ nói: "Ta cách đây không lâu khi ra ngoài lịch luyện đã đắc tội không ít người, mấy chục năm tới e rằng đều sẽ ở lại Tiên Minh lánh nạn, thực sự không dùng đến lệnh bài trưởng lão này." "Được rồi!" Lâm Tam do dự một lúc, vẫn gật đầu nhận lấy.

Bây giờ cậu đã không phải là một tiểu bạch vừa mới phi thăng Tiên giới cái gì cũng không biết, tự nhiên cũng đã nghe nói về chuyện Tần Phong có được tiên thiên chí bảo, bị các thế lực lớn của Tiên giới để mắt đến.

Thay vì ở đây dây dưa, không bằng nhận lấy hảo ý của Tần Phong, tương lai nếu xảy ra chuyện gì, cũng có thực lực để cứu Tần Phong. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ để Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại nợ mình một ân tình, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Không hổ là tiểu Tam Tam..." Tần Phong trong lòng sung sướng thầm nghĩ: "Bất kể dùng tư thế nào, cũng có thể dễ dàng vắt ra dầu mỡ!" "Hử!?" Tiểu Bạch nghiêng cái đầu nhỏ, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Theo lý mà nói, chủ ngân của nó trước nay luôn là điển hình của việc ăn nhiều chiếm nhiều, nhưng hôm nay lại chủ động hào phóng tặng đồ cho Lâm Tam, khiến nó thực sự không phân biệt được là Tần Phong lương tâm trỗi dậy, hay là đang âm mưu một kế hoạch gì đó không ai biết. "Không nên a!" Không chỉ Tiểu Bạch nghĩ không thông, Tháp gia cũng nghĩ không thông.

Trong ấn tượng của nó, Tần Phong chính là một con sói xám lớn âm hiểm giảo hoạt, Lâm Tam là một con cừu nhỏ ngây thơ, nhưng bây giờ con sói xám lớn không những không ăn cừu nhỏ, còn chủ động mang cỏ non tươi mới đến cho cừu nhỏ.

Điều này hợp lý sao!?

Điều này rõ ràng là không hợp lý! "Lâm huynh!" Tần Phong lại cười híp mắt nói: "Ta nghe nói gần Tiên Minh có Bát Đại Hồ Đồng, bên trong đều là những tiểu thư có thân thế đáng thương, để chúc mừng chúng ta gặp lại ở Tiên giới, hay là chúng ta đi cứu trợ họ một chút!?" Bát Đại Hồ Đồng!?

Tiểu thư thân thế đáng thương!?

Lâm Tam vẻ mặt đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền cảnh giác.

Dựa theo kinh nghiệm nhiều năm chung sống với Tần Phong, mỗi khi cậu gặp nguy hiểm, Tần Phong nhất định sẽ không quản ngại vạn dặm đến cứu cậu, nhưng khi cậu không có nguy hiểm, Tần Phong nhất định sẽ lôi cậu đến thanh lâu tìm niềm vui. "Chúng ta đi thôi!" Tần Phong cười híp mắt kéo Lâm Tam, chuẩn bị đưa cậu đến Bát Đại Hồ Đồng. "Tần huynh, cái này thì thôi đi!" Lâm Tam lập tức giãy giụa từ chối: "Ta vừa mới trở thành đệ tử nội môn của Tiên Minh, còn nhiều chỗ không quen thuộc với Tiên Minh, hay là huynh dẫn ta đi dạo một vòng đi!?" "Tiên Minh lại không chạy được, lúc nào xem cũng được!" Tần Phong lập tức từ chối thẳng thừng: "Nhưng các tiểu thư ở Bát Đại Hồ Đồng thì khác, họ có thân thế đáng thương, việc cứu trợ tuyệt đối không thể trì hoãn, chậm trễ nói không chừng sẽ có án mạng." "Lần sau, lần sau nhất định!!" Lâm Tam như thể nhìn thấy hồng thủy mãnh thú, vội vàng giãy khỏi tay Tần Phong rồi co cẳng bỏ chạy. "Này, Lâm huynh!!" Tần Phong vội vàng hét lớn, muốn đuổi người lại.

Nhưng Lâm Tam đã nhanh chóng hóa thành một đạo kiếm quang, lẩn vào Tàng Thư Các người đông như biển, chỉ dựa vào một mình hắn, nhất thời rất khó tìm ra người. "Tiểu Tam Tam này..." Tần Phong trong lòng cảm thấy một trận hối hận.

Vốn tưởng có thể đến Bát Đại Hồ Đồng moi thêm một mớ, ai ngờ nhất thời không cẩn thận để cậu ta chạy mất, lần sau gặp lại, nhất định phải để Tiểu Bạch dùng Khổn Tiên Thằng trói cậu ta lại. "Chúng ta có về Tiên Chú Phong không!?" Tiểu Bạch không nhịn được mở miệng hỏi, muốn về tiếp tục thu phí bảo kê. "Được thôi!" Tần Phong nghĩ một lát, gật đầu đồng ý.

Bây giờ hắn đã đột phá Chân Tiên trung giai, trang bị trên người cũng nên nâng cấp một chút, hơn nữa kể từ lần cuối hắn đào hang thỏ, bất tri bất giác đã qua mấy năm rồi. "Hử!?" Tiểu Bạch lập tức cảnh giác nhìn xung quanh, có cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu để mắt đến.

Chương 1345

"Đi thôi!" Tần Phong hóa thành một đạo kiếm quang, mang theo Tiểu Bạch trở về Tiên Chú Phong.

Mà ngay sau khi Tần Phong mang theo Tiểu Bạch rời đi, Triệu Trường Sinh từ một góc của Tàng Thư Các bước ra. "Phù, đi rồi!" Triệu Trường Sinh thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi Tần Phong đột nhiên đến Tàng Thư Các, thật sự dọa hắn sợ chết khiếp, chỉ sợ lại bị liên lụy đến Trấn Yêu Tháp chịu phạt. "Chủ nhân, ngài sợ cái gì!?" Một nữ tử to bằng lòng bàn tay, từ trong lòng Triệu Trường Sinh chui ra.

Chỉ thấy toàn thân nàng lấp lánh điểm điểm tinh quang, tò mò nghển cái đầu nhỏ nhìn xung quanh. "Ai cho ngươi ra ngoài!" Triệu Trường Sinh bị dọa giật mình, vội vàng ấn nữ tử trở lại.

Nữ tử này tên là Thanh Thanh, vừa nhìn đã biết không phải nhân tộc, là một con hoa yêu nhỏ mà hắn gặp trong Trấn Yêu Tháp.

Theo lời nàng nói, nàng vừa mới hóa hình, liền gặp phải đệ tử Tiên Minh xuống núi trừ yêu, cuối cùng bị bắt vào Trấn Yêu Tháp như kpi, ở bên trong còn bị các đại yêu bắt nạt đủ kiểu.

Thế là hắn vốn mềm lòng, liền mang nàng ra ngoài. "Ngột ngạt chết mất!" Thanh Thanh tức giận dậm chân, hối hận vì đã tìm Triệu Trường Sinh.

Vốn tưởng đi theo Triệu Trường Sinh ra ngoài sẽ được tự do, ai ngờ hắn lại là một trạch nam không thích ra ngoài, cả ngày chỉ biết cắm mặt trong Tàng Thư Các đọc sách. "Không được, ta phải ra ngoài đi dạo!" Thanh Thanh đảo mắt, nghĩ cách trốn ra ngoài.

Lúc này – Tần Phong đã trở lại Tiên Chú Phong, và tiến vào trong Thiên Hỏa Tháp.

Cũng không biết là vì hắn đã viên mãn toàn bộ hỏa hệ tiên thiên, hay là vì đã dung hợp ba loại tiên hỏa, vừa mới tiến vào Thiên Hỏa Tháp, ngọn lửa bên trong liền bắt đầu reo hò vui sướng. "Lợi hại thật!" Các đệ tử Tây Chu thấy vậy, đều nhìn về phía Tần Phong.

Bọn họ tu luyện trong Thiên Hỏa Tháp nhiều năm, chưa từng thấy cảnh tượng này, phảng phất như fan cuồng gặp được thần tượng của mình. "Bắt đầu thôi!" Tần Phong không để ý đến mọi người, tìm một mật thất mở cấm chế.

Ngay sau đó lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh của mình, lại phóng ra ba đại tiên hỏa để đốt nó lên. "Oáp!" Tiểu Bạch theo thói quen ngáp một cái, sau đó lấy ra chiếu nhỏ bắt đầu ngủ.

Tuy Tần Phong khi luyện khí không có nhiều kinh nghiệm để hớt váng, nhưng ba đại tiên hỏa vẫn có thể ké một chút, có thể tăng cường uy lực tiên hỏa dung hợp của mình, tiện cho nó sau khi ngủ dậy đi thu phí bảo kê.

Nhưng ngay khi nó thành công chìm vào giấc ngủ sau ba giây, Tần Phong đã vươn móng vuốt tội lỗi về phía nó... "Chụt chụt, chủ ngân thỏ của ta là tốt nhất!" Tiểu Bạch nằm trên thẻ tre thánh nhân nói mớ, nhưng vẫn không thể đánh thức được lương tâm của Tần Phong.

Chỉ thấy Tần Phong thành thạo sử dụng thần kỹ Cách Không Thủ Vật, lấy từng món dược liệu quý hiếm từ trong hang thỏ ra.

Vốn tưởng đến Tiên giới chưa đầy hai năm rưỡi, lại không có nền tảng và bối cảnh gì, bảo vật mà Tiểu Bạch kiếm được sẽ không quá nhiều, nhưng kết quả lại ngoài dự đoán của hắn. "Ghê thật!" Tần Phong trong lòng thầm hô một tiếng ghê thật, phát hiện mình đã xem thường tốc độ kiếm tiền của Tiểu Bạch.

Chỉ thấy bên trong không chỉ chất đầy cực phẩm tiên tinh, còn có rất nhiều trân bảo quý hiếm của Tiên giới, nếu quy đổi theo giá thị trường, gần như đủ cho hắn luyện chế hàng trăm tòa tiên sơn ở hạ giới.

Tuy hàng trăm tòa tiên sơn đối với Tiên giới không là gì, nhưng ở hạ giới chỉ cần năm tòa đã gần như rút cạn Hoang Cổ.

Nhưng Tiểu Bạch đến Tiên giới chưa đầy hai năm rưỡi, đã có thể kiếm đủ tiền mua hàng trăm tòa tiên sơn, cũng khiến hắn vô cùng tò mò, con thỏ này rốt cuộc buôn bán cái gì mà phất lên vậy!? "Tạm thời không quan tâm nữa!" Tần Phong tiếp tục đào hang thỏ, lấy được rất nhiều dược liệu quý hiếm.

Cũng tuân theo quy củ giang hồ, lấy một nửa, để lại một nửa, phòng trường hợp Tiểu Bạch tỉnh lại đạo tâm sụp đổ, không có động lực để tiếp tục kiên trì. "Gần được rồi!" Tần Phong đào hơn một canh giờ, hài lòng thu lại móng vuốt tội lỗi.

Chỉ thấy hắn không hề tiếc rẻ, ném hết dược liệu quý hiếm đào được vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, ngay sau đó lại lấy ra đồng tiền Độ Nhật Như Niên, nhẹ nhàng tung lên không trung.

Keng một tiếng!!

Tiếng đồng tiền trong trẻo vang lên, mở ra kết giới gia tốc thời gian.

Nhưng Tần Phong không có ý định dừng lại, lại sử dụng Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, thêm một buff cho kết giới thời gian, khiến cho dòng chảy thời gian trong kết giới lại một lần nữa được tăng cường. "Như vậy là gần được rồi!" Tần Phong lộ ra nụ cười hài lòng, vung tay lấy ra Vô Tận Kiếm Hạp.

Tuy Vô Tận Kiếm Hạp của hắn hiện tại là hạ phẩm tiên khí, nhưng bên trong lại chứa hơn năm ngàn thanh trung phẩm tiên kiếm, và hơn một trăm thanh thượng phẩm tiên kiếm. "Đến lúc nâng cấp rồi!" Tần Phong vung tay ném Vô Tận Kiếm Hạp vào trong đỉnh, sau đó vẻ mặt nghiêm túc kết từng đạo pháp ấn.

Giống như một học sinh tiểu học vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, thể hiện ra tốc độ Đại Việt thực sự, nhanh đến mức xuất hiện tàn ảnh khiến người ta hoa mắt, tạo ra kỳ tích chấn động thế giới.

Ong!

Ong!

Vô Tận Kiếm Hạp phát ra tiếng kiếm minh trong trẻo, từng đạo phù văn cũng theo đó hiện ra.

Tuy hắn hiện tại chỉ có thể luyện chế trung phẩm tiên khí, không thể nâng cấp hơn năm ngàn thanh trung phẩm tiên kiếm và hơn một trăm thanh thượng phẩm tiên kiếm, nhưng trong chúng đã dung nhập tinh huyết trọng sinh của hắn, vừa hay có thể nhân cơ hội này luyện hóa hết chúng.

Lúc này – Các đệ tử bên ngoài thỉnh thoảng lại nhìn vào, muốn xem Tần Phong đang luyện chế cái gì.

Nhưng vì mật thất đã bị Tần Phong hạ cấm chế, nên bọn họ cũng không nhìn thấy tình hình bên trong, chỉ có thể cảm nhận được dao động năng lượng bên trong cuộn trào như sóng gió. "Dựa vào dao động năng lượng này để phán đoán, chắc là đang luyện chế trung phẩm tiên khí." "E rằng không chỉ thế, ta cảm nhận được khí tức luyện hóa, chắc là đang luyện hóa tiên khí, hơn nữa không chỉ một món!" "Không thể nào?

Nhập môn chưa đầy hai năm rưỡi, đã có thể luyện chế trung phẩm tiên khí!?" "Ngươi quá xem thường đệ nhất bảng thiên tư khí tu rồi, Tần sư đệ không chỉ có thể luyện chế trung phẩm tiên khí, hắn còn có thể luyện chế ngôn thư!" "Không thể nào?

Hắn ngay cả ngôn thư của văn tu cũng có thể luyện chế!?" "Luyện khí sư có thể luyện chế trung phẩm tiên khí, chưa chắc có thể luyện chế ngôn thư, nhưng luyện khí sư có thể luyện chế ngôn thư, nhất định có thể luyện chế trung phẩm tiên khí." "Hơn nữa ngôn thư hắn luyện chế không phải là ngôn thư bình thường, là ngôn thư của tất cả tiên thiên khí linh, uy lực sánh ngang thượng phẩm tiên khí!" "Đệ nhất bảng thiên tư khí tu, kinh khủng đến vậy sao!" "..." Ngay khi các đệ tử đang thảo luận về Tần Phong, lôi kiếp trên bầu trời cũng giáng xuống.

Chương 1346

Ầm ầm ầm!!

Những tia sét như móng vuốt gà màu tím xé toạc hư không, kèm theo tiếng sấm vang dội, sau đó biến thành một con lôi long gầm thét lao xuống.

Nhưng Tần Phong lúc này đang ở Tiên Chú Phong của Tiên Minh, lôi kiếp cỡ này căn bản không thể đột phá phòng ngự của nó.

Mà Tần Phong cũng không có ý định dừng tay, sau khi nâng cấp Vô Tận Kiếm Hạp lên trung cấp tiên khí, lại lần lượt nâng cấp Thủy Chiết Phiến, đồng tiền Độ Nhật Như Niên, Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh lên trung phẩm tiên khí.

Chỉ khi lấy ra Thần Phong Chu, hắn mới bắt đầu do dự.

Sau nhiều lần cải tạo của hắn, Thần Phong Chu không chỉ có tốc độ bay siêu nhanh, còn được hắn trang bị một khẩu pháo Ý uy lực cực mạnh. "Có tốc độ, có tấn công..." Tần Phong nhìn khí linh Tiểu Chu Chu của Thần Phong Chu, lập tức nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Bây giờ hắn ngay cả kế hoạch Nam Thiên Môn cũng đã đề xuất, hoàn toàn có thể từ bỏ hình dạng phi chu hiện có, cải tạo nó thành một chiến cơ Huyền Nữ cỡ lớn, nào là chức năng tàng hình, khiên lượng tử, đột phá siêu quang tốc, pháo gia tốc hạt xung mạch... tất cả đều có thể sắp xếp cho nó. "Cái này tuyệt đối có thể có!" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, sau đó liền bắt đầu hành động.

Chỉ thấy hắn vung tay lấy ra một viên ngũ thải tiên thạch, cũng chính là viên đá năng lượng cốt lõi mà hắn lấy được từ tay phu nhân Phong Vũ Thành trong kỳ khảo hạch nội môn năm đó.

Bên trong ẩn chứa năng lượng khổng lồ, có thể luyện chế nó thành nguồn động lực!

Nói là làm...

Tần Phong mặc kệ tiếng hét của Tiểu Chu Chu, bắt đầu tiến hành đại cải tạo nó.

Mà ngay khi Tần Phong đang bận rộn cải tạo Tiểu Chu Chu, Tử Diên trên Bạch Ngọc Kinh đã đợi được cơ duyên của mình.

Chỉ thấy Tử Diên đang nhắm mắt ngồi xếp bằng tu luyện trong cung điện trên đỉnh núi, toàn thân không chỉ lấp lánh điểm điểm tinh quang, sau lưng còn hiện ra một vầng trăng tròn vành vạnh.

Ầm một tiếng!!

Trong đầu Tử Diên đột nhiên nổ tung, thân thể mềm mại cũng theo đó run lên.

Ngay sau đó còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, ý thức của nàng đã bị kéo vào một không gian không xác định. "Đây là nơi nào!?" Tử Diên lập tức cảnh giác, bắt đầu nhìn xung quanh.

Chỉ thấy nàng hiện đang ở trong một không gian không xác định, ngoài vầng trăng sáng trên bầu trời, mặt đất là một mảnh hoang vu, không chỉ không có sinh vật, ngay cả một cành cây ngọn cỏ cũng không có. "Cuối cùng cũng đợi được ngươi rồi, truyền nhân của bản đế!" Một giọng nữ lạnh lùng vang lên bên tai Tử Diên. "Người nào!?" Tử Diên thấy xung quanh không có ai, lập tức uy hiếp: "Ngươi rốt cuộc là người hay quỷ?

Tại sao lại đưa ta đến đây?

Ta khuyên ngươi mau thả ta về, nếu không phu quân của ta sẽ không tha cho ngươi đâu, chàng là người đàn ông mạnh nhất chư thiên vạn giới!" "Truyền nhân của Tà Đế sao!?" Giọng nữ lạnh lùng lại vang lên: "Bản đế cảm ứng được trong cơ thể ngươi có một tia khí tức của Tà Đế, chắc là do song tu mà tiến vào cơ thể ngươi, nhưng khí tức Tà Đế này không đủ thuần túy, hình như đã bị bản nguyên chi lực đồng hóa, khoan đã, đây là khí tức của Đạo gia, còn có khí tức của Phật gia, sao ngay cả khí tức của Nho gia cũng có, còn có Thương Thiên Bá Thể, Trùng Đồng chi lực, tiên thiên kiếm khí..." "Dừng!!" Tử Diên vội vàng đỏ mặt kêu dừng.

Chỉ sợ giọng nữ lạnh lùng này nói tiếp, sẽ nói ra cả việc nàng đã dùng tư thế gì...

“Ngươi không cần căng thẳng!” Giọng nữ thanh lãnh lại vang lên: “Bản đế đã vẫn lạc mấy trăm vạn năm, chỉ là trước khi chết đã dung nhập một luồng ý thức vào trong ánh trăng.

Là do Nguyệt Thần Chi Lực của ngươi hoàn toàn phù hợp với Nguyệt Thần Chi Lực của bản đế, nên đã đánh thức ý thức của bản đế đang ngủ say trong ánh trăng.” “Bản đế?

Ngươi là Tiên Đế!?” Tử Diên kinh ngạc đến mức đôi môi anh đào hé mở, ngay sau đó liền trở nên căng thẳng.

Dù theo Tần Phong đến Tiên Minh chưa đầy hai năm rưỡi, nhưng nàng cũng đã nghe nói rất nhiều chuyện về những lão quái vật viễn cổ đoạt xá.

Với tu vi hiện tại của nàng, đến một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

“Ngươi thật sự không cần căng thẳng!” Giọng nói thanh lãnh dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Tử Diên, lại lên tiếng lần nữa: “Bản đế dung nhập ý thức vào trong ánh trăng, không phải để đoạt xá ngươi, một tiểu bối hậu thế, mà là để tìm một vị truyền nhân có Nguyệt Thần Chi Lực tương đồng với bản đế.” “Truyền nhân!?” Trong lòng Tử Diên vừa căng thẳng, lại vừa cảm thấy vô cùng kích

động.

Từ khi biết Vu Lan là Tiên Đế chuyển thế, nàng đã nảy sinh một cảm giác nguy cơ mãnh liệt, bắt đầu tìm đủ mọi cớ để Tần Phong giúp Điềm Điềm đào tường khoét vách.

Dù tốc độ tu luyện nhanh như tên lửa, nhưng nàng biết so với Vu Lan vẫn còn kém quá xa.

Bây giờ có một truyền thừa Tiên Đế bày ra trước mắt, nói không động lòng tuyệt đối là nói dối.

Tuy nhiên, sự cảnh giác cơ bản nhất của nàng vẫn còn, không thể vì một câu nói của đối phương mà hoàn toàn tin tưởng.

“Tiểu nha đầu cũng khá cẩn thận, nhưng cẩn thận một chút cũng tốt!” Giọng nói thanh lãnh không trách cứ Tử Diên, ngược lại trong giọng còn có chút vui mừng.

Bởi vì ở Tiên giới, một nơi cá lớn nuốt cá bé như thế này, chỉ dựa vào sự ngây thơ thì không thể sống sót, cho dù có được truyền thừa của nàng thì cuối cùng cũng không giữ được.

Ầm ầm ầm!!

Không gian vô danh đột nhiên chấn động dữ dội, vầng trăng trên không cũng bùng phát ra ánh sáng chói mắt.

“A!!” Tử Diên đột nhiên hét lên một tiếng.

Chỉ thấy mặt đất dưới chân nàng đột nhiên nứt ra, sau đó cả người rơi tự do xuống dưới, tiếp đó nàng liền chìm vào một khoảng không tăm tối, trong đầu cũng xuất hiện rất nhiều hình ảnh và ký ức. … Cảnh tượng thay đổi, bên trong Thiên Hỏa Tháp.

Tần Phong đang chìm đắm trong thế giới luyện khí, hoàn toàn không biết gì về những chuyện xảy ra bên ngoài.

Chỉ thấy hắn đánh ra từng đạo chỉ quyết liên tục vào trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, bên trong ba loại tiên hỏa hóa thành hỏa long cuồn cuộn dữ dội, mơ hồ có thể thấy được hình dáng hoàn toàn mới của Tiểu Chu Chu.

Thân máy bay hoàn toàn mang hình dáng khí động học, tao nhã mà tràn đầy sức mạnh.

Hai bên cánh máy bay không chỉ giống như một con thiên nga trắng kiêu hãnh giương cánh, mà bên dưới còn treo vũ khí tương tự Mạch Xung Lạp Tử Gia Tốc Pháo, tràn đầy cảm giác khoa học kỹ thuật của tương lai.

Tuy không thể gây ra tổn thương hiệu quả nào cho Tiên Đế, nhưng Thái Ất Kim Tiên mà trúng một phát thì tuyệt đối không chỉ la một tiếng là xong.

Đặc biệt là khi được trang bị nguồn năng lượng động lực kinh khủng như Ngũ Sắc Tiên Thạch, không chỉ giúp nó có khả năng đột phá phòng ngự siêu quang tốc, mà còn có thể mở lá chắn lượng tử cấp bậc Tiên Quân.

Chương 1347

Lại còn có khí linh Tiểu Chu Chu đảm nhiệm vai trò trí tuệ nhân tạo, không chỉ có thể thực hiện điều khiển hoàn toàn tự động, mà còn có thể hỗ trợ chủ nhân chiến đấu toàn diện.

Nhưng khác với kỹ thuật đã trưởng thành qua nhiều năm của phi chu, Huyền Nữ Chiến Cơ là sản phẩm lần đầu tiên Tần Phong luyện chế, lại còn là sản phẩm của một ý tưởng bất chợt, nên việc luyện chế đặc biệt khó khăn.

Không chỉ tốn của hắn một lượng lớn dược liệu, mà còn tiêu hao rất nhiều thời gian.

Với lượng thời gian và dược liệu lớn như vậy, hắn có thể luyện chế ra mười món trung phẩm tiên khí.

“Hy vọng ngươi không làm ta thất vọng!” Tần Phong vẫn đang nghiến răng kiên trì, không hề có ý định từ bỏ.

Nhưng vì Huyền Nữ Chiến Cơ thực sự quá phức tạp, trán hắn đã chảy xuống những giọt mồ hôi lớn, cơ thể càng có cảm giác như bị rút cạn, chút khí lực vừa mới hồi phục lại bị Tiểu Chu Chu hút đi mất.

Cũng may Thương Thiên Bá Thể của hắn có thể hồi lam nhanh chóng, nếu không thì dù có là Tiên Quân tới cũng không đủ cho Tiểu Chu Chu hút.

“Ta muốn, ta muốn, ta còn muốn…” Giọng nói khao khát của Tiểu Chu Chu không ngừng vang lên, có thể cảm nhận được mình đang không ngừng mạnh lên.

“Ngươi còn muốn!?” Tần Phong lập tức cảm thấy đau đầu, cảm giác mình sắp không trụ nổi nữa.

Tốc độ hồi phục của Thương Thiên Bá Thể căn bản không theo kịp tốc độ hấp thu của nó, quả thực là một cái động không đáy không biết sâu cạn.

“Chẹp, chẹp…” Khác với sự kiên trì nghiến răng của Tần Phong, Tiểu Bạch chép miệng tiếp tục ngủ.

“Sắp rồi, sắp rồi, sắp xong rồi!” Giọng Tiểu Chu Chu có chút gấp gáp, đã cảm nhận được giới hạn của bản thân.

“Chính là bây giờ, thành cho ta!!” Tần Phong nhanh chóng đánh ra đạo chỉ quyết cuối cùng, dùng sức điểm một cái vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Ầm ầm ầm!!

Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh tức thì nổ tung, vô số phù văn lượn lờ trong mật thất.

Ngay sau đó một đạo kim quang phóng lên trời, khi ánh sáng tan đi, lộ ra thân thể hình khí động học của Huyền Nữ Chiến Cơ, thân ảnh của khí linh Tiểu Chu Chu cũng theo đó hiện ra.

Không chỉ xinh đẹp linh động hơn trước, mà còn thăng cấp thành công thành một nàng tàu chiến khoa huyễn.

“Bái kiến chủ nhân!” Tiểu Chu Chu hành lễ với Tần Phong, trong đôi mắt đẹp là niềm vui không thể che giấu.

Trước kia nó được gọi là đệ nhất thần khí đào tẩu của Hoang Cổ, nhưng từ khi nhận Tần Phong làm chủ, không chỉ thăng cấp thành trung phẩm tiên khí, mà còn có được thủ đoạn công kích và phòng ngự siêu cường.

“Hù hù, đứng dậy đi!” Tần Phong thở ra một hơi thật sâu, đứng dậy đỡ Tiểu Chu Chu.

Ngay sau đó ánh mắt hắn liền rơi vào Huyền Nữ Chiến Cơ, những đường cong mỹ miều, kết cấu hợp kim, công nghệ vượt trội, vũ khí tiên tiến… tất cả đều đang khiêu khích tâm thần của một người đàn ông.

Gót sen tiên nữ sao bằng xích xe tăng, nạp tiền vào game không bằng nắm đấm sắt thép.

Tất đen trước mặt giáp máy chẳng đáng một xu, dòng lũ sắt thép mới là lãng mạn của đàn ông.

"Hết rồi!?" Tiểu Chu Chu không khỏi ngẩn người.

Trước kia Tần Phong nhìn thấy nó đều sẽ trêu chọc một chút, nhưng hôm nay lại chọn cách phớt lờ, toàn tâm toàn ý chỉ có thân thể mới sau khi cải tạo của nó.

"Hu hu, thỏ ta ngủ ngon quá!" Tiểu Bạch ngáp một cái, duỗi người tỉnh lại.

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười trên mặt nó biến mất, thay vào đó là vẻ mặt như trời sập, phát hiện kho báu nhỏ của mình lại một lần nữa bị vơi đi một nửa một cách khó hiểu.

"Mất rồi, mất rồi, sao lại mất nữa rồi!?" Tiểu Bạch lo lắng đến sắp khóc, lục tung mọi thứ tìm kiếm bảo bối bị mất.

"Ngươi lại làm mất gì rồi!?" Tần Phong thu hồi ánh mắt, không những không an ủi mà còn đứng bên cạnh phê bình: "Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, trẻ con hay quên trước quên sau, có bảo bối gì thì giao cho ta bảo quản, nhưng ngươi cứ khăng khăng tự mình giữ, bây giờ thì hay rồi, lại làm mất đồ rồi chứ gì!?" "Oa, thỏ ta không sống nổi nữa!!" Tiểu Bạch lao vào lòng Tần Phong khóc lóc thảm thiết, không thể chấp nhận được việc tài sản lại bị vơi đi một nửa.

"Ngươi để ta nói ngươi thế nào cho phải đây!" Tần Phong miệng không ngừng mắng Tiểu Bạch, tay lại cầm củ cà rốt ra dỗ dành.

“Chủ ngân của thỏ là tốt nhất!” Tiểu Bạch rưng rưng nhận lấy củ cà rốt.

Dù kho báu nhỏ của nó lại vơi đi một nửa, nhưng điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến khẩu vị của nó, bởi vì chỉ có ăn no mới có sức, để tiếp tục bán chủ ngân của nó lấy tiền… … Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm đinh tai vang lên, khiến hư không chấn động.

Trên bầu trời của Tiên Chú Phong, từng tia chớp như móng vuốt gà màu tím xé toạc hư không, kèm theo tiếng sấm đinh tai nhức óc, hóa thành từng con lôi long gầm thét.

“Lại đến nữa rồi!!” Các đệ tử trên Tiên Chú Phong nghe thấy tiếng, lập tức nhìn về phía mật thất của Tần Phong.

Họ có thể cảm nhận rõ ràng có trung phẩm tiên khí ra đời, nhưng khí tức dao động phát ra từ mật thất lại hoàn toàn khác với những trung phẩm tiên khí mà họ từng gặp trước đây.

Hơn nữa lôi kiếp do trung phẩm tiên khí này dẫn tới cũng mạnh hơn lôi kiếp của trung phẩm tiên khí của họ.

“Sẽ là cái gì đây!?” Các đệ tử trên Tiên Chú Phong tò mò nhìn sang.

Họ muốn biết Tần Phong, người đứng đầu bảng thiên tư khí tu, rốt cuộc đã luyện chế ra loại trung phẩm tiên khí gì, tại sao lôi kiếp mà nó dẫn tới lại mạnh hơn lôi kiếp của họ nhiều như vậy.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai đột nhiên vang lên, Thiên Hỏa Tháp theo đó rung chuyển.

Ngay sau đó, các đệ tử thấy một con chim sắt khổng lồ bay vút lên trời, phía sau mông còn kéo theo một cái đuôi lửa dài màu xanh lam, nhìn kỹ sẽ thấy trên đó còn có mấy chục vòng Mach.

“Đây là thứ gì!?” Các đệ tử của Tiên Chú Phong lập tức kinh hô, cho biết mình chưa bao giờ thấy loại tiên khí này.

Nhưng Huyền Nữ Chiến Cơ được trang bị nguồn động lực Ngũ Sắc Tiên Thạch, nhanh hơn rất nhiều so với trung phẩm tiên chu trong ký ức của họ, còn chưa kịp để họ nhìn kỹ đã biến mất trong tầng mây.

“Tây trưởng lão, Tây trưởng lão…” Có đệ tử lập tức phản ứng lại, vội vàng chạy đi báo cáo cho Tây trưởng lão.

“Chim sắt khổng lồ!?” Tây trưởng lão nghe xong miêu tả liền ngẩn ra, sau đó vuốt râu nhíu mày nói: “Không lẽ là Huyền Nữ Chiến Cơ trong kế hoạch Nam Thiên Môn sao!?” “Làm sao có thể!?” Đệ tử bên cạnh lập tức kinh hô: “Huyền Nữ Chiến Cơ hiện vẫn còn trên bản vẽ, Tần sư đệ cũng chưa từng xem bản vẽ, làm sao có thể luyện chế ra trước được!?” “Các ngươi có quên không…” Tây trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc nhắc nhở: “Kế hoạch Nam Thiên Môn là do ai đề xuất?!” “Tần sư đệ!!” Trong lòng các đệ tử chợt rúng động, lập tức phản ứng lại.

Dù lúc đầu Tần Phong từ chối xem các bản vẽ liên quan, nhưng hắn còn quen thuộc với kế hoạch Nam Thiên Môn hơn bất kỳ ai, cộng với thiên phú đứng đầu bảng thiên tư khí tu, cùng với việc học tập trong thời gian này, thật sự có khả năng luyện chế ra Huyền Nữ Chiến Cơ trước thời hạn.

“Thằng nhóc thối này…” Tây trưởng lão không nhịn được cười mắng: “Miệng thì nói không hiểu bản vẽ, quay đầu đã làm ra thành phẩm, bản đế thấy hắn chính là muốn lười biếng, không ép hắn một chút, ngươi vĩnh viễn không biết giới hạn của hắn ở đâu.” “Vâng, vâng, vâng!!” Đệ tử bên cạnh liên tục gật đầu đồng tình, tỏ vẻ không thể chịu được khi thấy Tần Phong rảnh rỗi. … Lúc này, Tần Phong không biết mình đang bị người ta để ý, đang thử nghiệm các tính năng của Tiểu Chu Chu.

Chương 1348

Chỉ thấy lúc này hắn đang ở trong phòng điều khiển của Huyền Nữ Chiến Cơ, khác với các đài điều khiển đầy nút bấm trong các phi thuyền khoa huyễn, ở đây không có một nút bấm nào, điều khiển hoàn toàn bằng ý niệm của mình.

“Thần kỳ quá!” Tiểu Bạch lập tức quên đi nỗi đau tài sản bị thu hẹp, như một đứa trẻ tò mò nhìn ngó khắp nơi.

Chỉ thấy bên trong Huyền Nữ Chiến Cơ không chỉ có nhiều phòng, mà còn có một khoang chứa hàng khổng lồ có thể chứa vài nghìn người, chen chúc một chút chứa cả vạn người cũng không vấn đề gì.

“Tốc độ không tệ!” Tần Phong sau khi thử nghiệm tốc độ xong, rất hài lòng gật đầu.

Dù Tiểu Chu Chu hiện tại chỉ ở cấp trung phẩm tiên khí, nhưng tốc độ lại có thể sánh ngang với cường giả Tiên Quân cảnh, cũng không uổng công hắn đã tháo dỡ phi thuyền xa hoa của Tiền Đa Đa để tiến hành đại cải tạo toàn diện cho nó.

“Cảm giác này thật tuyệt!!” Tiểu Chu Chu kích động nhảy cẫng lên.

Chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ bay nhanh như vậy, càng háo hức muốn xông lên bắn một phát.

“Mạch Xung Lạp Tử Gia Tốc Pháo!?” Tần Phong cảm nhận được suy nghĩ của Tiểu Chu Chu, cũng háo hức muốn thử một lần.

Đừng nhìn Mạch Xung Lạp Tử Gia Tốc Pháo treo trên Huyền Nữ Chiến Cơ, bản thân nó đã là một kiện trung phẩm tiên khí, lại còn có Ngũ Sắc Tiên Thạch làm nguồn năng lượng, về mặt lý thuyết có thể một pháo bắn chết Thái Ất Kim Tiên, trọng thương cường giả Tiên Quân cảnh.

Nhưng uy lực cụ thể ra sao, vẫn phải bắn một phát mới biết được.

“Làm một phát đi!” Tần Phong thấy Tiểu Chu Chu đang nhìn mình đầy khao khát, lập tức sảng khoái đồng ý bắn thử một phát.

“Tuân lệnh!!” Tiểu Chu Chu lập tức kích động, bắt đầu khởi động Mạch Xung Lạp Tử Gia Tốc Pháo.

Chỉ thấy lõi năng lượng bên trong bắt đầu kích động, phát ra tiếng nổ trầm thấp mà mạnh mẽ, khiến thân máy bay bắt đầu rung nhẹ, giống như một con mãnh thú sắp tỉnh giấc, uy thế kinh khủng bắt đầu không ngừng tăng cường.

Khi năng lượng không ngừng tích tụ, Mạch Xung Lạp Tử Gia Tốc Pháo dưới cánh máy bay, không chỉ ánh sáng lóe lên càng thêm chói mắt, nhiệt độ xung quanh cũng ngày càng nóng rực, như muốn thiêu rụi mọi thứ xung quanh.

Ầm ầm ầm!!

Khoảnh khắc năng lượng tích tụ đến đỉnh điểm, Mạch Xung Lạp Tử Gia Tốc Pháo đột nhiên rung lên dữ dội, phát ra một tiếng gầm rú đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy ánh sáng ở họng pháo tức thì bùng nổ, hóa thành một dòng hạt nóng rực, với tốc độ không thể tưởng tượng bắn về phía vùng đất trống, giống như một tia chớp xé toạc bầu trời, tức thì chiếu sáng cả trời đất, cũng làm chấn động các tu tiên giả đi ngang qua.

“Thứ gì vậy!?” Các tu tiên giả xung quanh kinh hãi, vô thức quay đầu nhìn lại.

Ầm ầm ầm!!

Một đám mây hình nấm khổng lồ lập tức bốc lên trời, năng lượng cuồng bạo cũng theo đó càn quét trời đất.

Giống như mùa hè năm đó ở nhà của tiểu Nhật Bản, trên đường phố đâu đâu cũng là người quen, dù không quen cũng có thể trở nên thân quen trong nháy mắt.

“Uy lực cũng không tệ!” Tần Phong nhìn sức phá hoại, hài lòng gật đầu.

Dù sức phá hoại hiện tại của Huyền Nữ Chiến Cơ có hạn, chỉ có thể gây ra hiệu quả miểu sát đối với cường giả tu vi Thái Ất cảnh, nhưng nó là một kiện trung phẩm tiên khí, vẫn còn không gian thăng cấp rất lớn. *Ting* Ngay khi Tần Phong chuẩn bị bắn thêm vài phát, thiết bị truyền tin trong ngực đột nhiên vang lên.

Là tin nhắn từ Điềm Điềm, nói Tử Diên dường như đã xảy ra chuyện, bảo hắn mau chóng trở về Bạch Ngọc Kinh một chuyến.

“Tử Diên xảy ra chuyện!?” Trái tim Tần Phong chợt thót lên.

Không kịp tiếp tục thử nghiệm Huyền Nữ Chiến Cơ, vội vàng bảo Tiểu Chu Chu quay đầu trở về Bạch Ngọc Kinh.

Tiếng nổ vang trời, âm bạo đinh tai!

Chỉ thấy Huyền Nữ Chiến Cơ như một mũi tên rời cung, phun ra ngọn lửa màu xanh lam mang theo mấy chục vòng Mach. … Sau khi Tần Phong điều khiển Huyền Nữ Chiến Cơ rời đi, một chiếc phi chu khổng lồ phá mây từ từ bay tới.

Người đứng ở đầu thuyền chính là Lăng Tiêu Tiên Đế.

“Vừa rồi đó là gì!?” Lăng Tiêu Tiên Đế chứng kiến toàn bộ quá trình, không khỏi nhíu mày.

Dù sức phá hoại của Huyền Nữ Chiến Cơ không gây ra mối đe dọa nào cho hắn, nhưng nếu có hàng ngàn, hàng vạn chiếc cùng xuất hiện, thì đại quân của Lăng Tiêu Cung của họ sẽ phải chịu khổ rồi… “Ực…” Các đệ tử Lăng Tiêu nhìn nhau, không biết nên trả lời thế nào.

Dù họ là những đệ tử được Lăng Tiêu Cung tuyển chọn kỹ lưỡng, bất kể là thiên phú hay học thức đều thuộc hàng đầu ở Tiên giới, nhưng đối với sản phẩm vượt thời đại như Huyền Nữ Chiến Cơ thì thật sự không hiểu.

“Đế quân!” Tô Uyển cũng đi cùng, lên tiếng trả lời: “Nếu vừa rồi đệ tử không nhìn lầm, con chim sắt khổng lồ đó hẳn là một kiện trung phẩm tiên khí.” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Có đệ tử lập tức lên tiếng phản bác: “Đòn tấn công mà con chim sắt đó vừa bắn ra, dù có thể miểu sát tu sĩ Thái Ất Kim Tiên cảnh, nhưng trung phẩm tiên khí nhà ai có thể đạt đến uy lực kinh khủng như vậy!?” “Đúng vậy, đúng vậy!” Có đệ tử lập tức phụ họa: “Nếu trung phẩm tiên khí có thể đạt đến uy lực kinh khủng như vậy, trang bị mấy chục vạn, mấy trăm vạn kiện, trong tình huống Tiên Đế không ra tay, chẳng phải có thể càn quét cả Tiên giới sao!?” “Nó chính là trung phẩm tiên khí!” Tô Uyển vẻ mặt chắc chắn nói: “Chỉ là nó không phải trung phẩm tiên khí bình thường, các ngươi nhìn thể hình to lớn của nó là biết, đây hẳn là một kiện tiên khí cỡ lớn tương tự như thiên chu.” “Tiên khí cỡ lớn?!” Lăng Tiêu Tiên Đế khẽ nhíu mày: “Thế lực ở Tiên giới có thể luyện chế loại tiên khí cỡ lớn này chỉ đếm trên đầu ngón tay, ngoài Lăng Tiêu Cung của chúng ta, cũng chỉ có Chiến Thần Điện và Tiên Minh có thể làm được, mà chúng ta hiện tại lại đang ở trên địa giới của Tiên Minh.” “Ý của Đế quân là…” Trong lòng các đệ tử chợt rúng động, nhao nhao phản ứng lại: “Con chim sắt lớn vừa rồi là tiên khí do Tiên Minh luyện chế!?” “Không phải là không có khả năng…” Tô Uyển nhìn về hướng Huyền Nữ Chiến Cơ rời đi, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Các ngươi nhìn hướng con chim sắt lớn đó vừa rời đi, chính là nơi đặt trụ sở chính của Tiên Minh mà chúng ta sắp đến.” “Họ muốn làm gì!?” Lăng Tiêu Tiên Đế như mắc chứng hoang tưởng bị hại, lập tức nhíu mày: “Lén lút sau lưng bản đế chế tạo thứ nguy hiểm như vậy, không lẽ là muốn dùng nó để đánh bản đế sao!?” “Ực…” Các đệ tử nhìn nhau, không biết nên trả lời thế nào.

Dù sao họ chỉ mới thấy Huyền Nữ Chiến Cơ là trung phẩm tiên khí, mà với một thế lực khổng lồ như Tiên Minh, không chừng sẽ có thứ lợi hại hơn để đánh họ.

“Đế quân không cần lo lắng!” Tô Uyển vội vàng lên tiếng: “Tuy uy lực của con chim sắt này rất mạnh, có sức sát thương chí mạng đối với Thái Ất Kim Tiên, nhưng thể hình của nó rất lớn, chắc chắn giá thành không hề rẻ, Tiên Minh e rằng không thể trang bị loại tiên khí này trên quy mô lớn.” “Có lý!” Lăng Tiêu Tiên Đế gật đầu đồng tình, sau đó chìm vào suy tư.

Bây giờ Tiên Minh không chỉ nghiên cứu ra loại chim sắt lớn kinh khủng này, mà còn có những yêu nghiệt thế hệ mới như Tần Phong, Lâm Tam, Diệp Thần, có thể nói đã thay đổi hoàn toàn thế suy tàn trước đây, giống như cây cổ thụ nảy lộc non.

Ngược lại, Lăng Tiêu Cung của họ, ngoài Tô Uyển là thế hệ mới, các phương diện khác dường như không có thay đổi lớn, thậm chí cả trận đồ của Thập Nhị Tinh Thần Tru Tiên Đại Trận cũng rơi vào tay Tần Phong.

Có thể nói hai bên bây giờ đã không còn là mối quan hệ bình đẳng nữa, tiếp tục hợp tác chỉ có Lăng Tiêu Cung của họ chịu thiệt.

Nhưng nếu không tiếp tục hợp tác, lại sẽ bị Long Ngạo Thiên tiêu diệt từng người một.

“Khó xử quá!” Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức cảm thấy đau đầu, không biết nên phá cục từ đâu.

Nhưng dù không biết phá cục từ đâu, hắn lại biết bây giờ tuyệt đối không thể chia tay với Tiên Minh, phải nhanh chóng đến Tiên Minh đưa Mộng Dao tiên tử về, tiếp tục duy trì mối quan hệ đồng minh giữa hai bên.

“Thành cũng do mẫu hậu, bại cũng do mẫu hậu a!” Lăng Tiêu Tiên Đế trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Dù hắn biết thủ phạm gây ra cục diện ngày nay là người mẹ già độc đoán của mình, nhưng cũng chính người mẹ già này đã cùng hắn nương tựa lẫn nhau, giúp hắn che mưa chắn gió, trợ giúp hắn đột phá đến Tiên Đế chi cảnh. … Cảnh tượng thay đổi.

Tần Phong điều khiển Huyền Nữ Chiến Cơ, trong nháy mắt đã trở lại Bạch Ngọc Kinh.

Tiếng nổ đinh tai thu hút ánh mắt của mọi người.

“Tốc độ nhanh quá!!” Các đệ tử lập tức kinh hô, bị công nghệ làm cho chấn động mạnh mẽ.

Chương 1349

Nhưng ngay khi các đệ tử chuẩn bị tiến lên xem xét, lại thấy Tần Phong mở đại trận của Bạch Ngọc Kinh, sau đó điều khiển Huyền Nữ Chiến Cơ vững vàng đáp xuống, hoàn toàn không có ý định chia sẻ.

“Đó là gì!?” Điềm Điềm và những người khác nghe thấy tiếng động, lập tức cảnh giác đề phòng.

Khi thấy cửa khoang sau của Huyền Nữ Chiến Cơ mở ra, Tần Phong cùng Tiểu Bạch từ bên trong đi ra, họ mới thả lỏng cảnh giác, sau đó liền ồ ạt vây lại.

“Bệ hạ, cuối cùng người cũng đã về!” Tiểu Hương Phi bước những bước nhỏ nhanh chóng đón lấy, vẻ mặt đầy lo lắng nói: “Đế hậu không biết làm sao, đột nhiên lơ lửng giữa không trung, chúng thần gọi thế nào cũng không có phản ứng.” “Lơ lửng giữa không trung!?” Tần Phong nhíu mày, nhanh chóng đi vào cung điện.

Chỉ thấy Tử Diên đang như một nàng công chúa ngủ trong rừng lơ lửng giữa cung điện, một vầng trăng sáng làm nền, xung quanh còn lấp lánh những điểm sáng li ti, trông vô cùng thánh khiết và mỹ lệ.

“Tần sư huynh!” Mộ Dung Tĩnh cũng vội vàng lên tiếng: “Ta vừa rồi muốn dùng thần thức kiểm tra một chút, nhưng lại bị một luồng ý thức cổ xưa ngăn cản, ta nghi ngờ là một cường giả thái cổ đã kéo thần thức của Tử Diên vào một không gian ý thức.” “Sao lại có cường giả thái cổ!?” Tần Phong ngẩn ra, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Phải biết, từ khi Tử Diên theo hắn đến Tiên Minh, vẫn luôn tu luyện trên Bạch Ngọc Kinh, về lý thuyết hẳn là không thể tiếp xúc với loại cường giả thời thái cổ này.

Lẽ nào Bạch Ngọc Kinh vốn dĩ không sạch sẽ, trên đó vẫn luôn ẩn giấu một cường giả thái cổ!?

“Tạm thời không quan tâm những chuyện này, sau này sẽ tìm Tiền Đa Đa tính sổ!” Tần Phong nhất thời không liên tưởng đến Lục Vị Đế Vương Hoàn, vội vàng ngồi xếp bằng tại chỗ, phóng thần thức của mình ra xem xét.

Ầm ầm ầm!!

Thần thức của Tần Phong phá thể mà ra, va chạm với ý thức mà Mộ Dung Tĩnh nói.

Dù đối phương hiện tại chỉ còn lại một luồng ý thức, vẫn có thể cảm nhận được một luồng khí tức cổ xưa dao động, còn có cảm giác áp bức kinh khủng từ sâu trong linh hồn.

“Ngươi là ai!?” Tần Phong đột nhiên mở Trùng Đồng, ánh sáng sắc bén nhìn thấu lòng người.

Giống như một con sư tử đực trưởng thành bá khí ngút trời, ánh mắt mang theo uy áp vô tận, khiến người ta sợ hãi không dám nhìn thẳng, như thể sẽ lập tức rơi vào vực thẳm vô tận.

“Truyền nhân của Tà Đế!” Giọng nữ thanh lãnh vang lên trong đầu Tần Phong, cảm nhận được Tà Đế Chi Lực trong cơ thể hắn.

Nhưng ngay sau đó, nàng liền hoàn toàn ngây người, không chỉ cảm nhận được Tà Đế Chi Lực trong cơ thể Tần Phong, mà còn cảm nhận được Bản Nguyên Chi Lực, Đạo Gia Chi Lực, Phật Gia Chi Lực, Nho Gia Chi Lực, Thương Thiên Bá Thể, Tiên Thiên Kiếm Khí… “Đây rốt cuộc là quái vật gì!?” Giọng nữ thanh lãnh tại chỗ liền bị làm cho hoang mang, trong lòng càng dâng lên sóng lớn ngập trời.

Nàng vốn tưởng rằng trong cơ thể Tử Diên có nhiều loại năng lượng như vậy là vì chơi quá hoa mỹ, nhưng bây giờ nhìn thấy bản thân Tần Phong mới phát hiện, là do công của tướng công nàng có quá nhiều chiêu trò… “Biết Tà Đế!?” Tần Phong trong lòng lập tức cảnh giác, cũng khởi động toàn bộ buff.

Do các đời Tà Đế động một chút là lại hô hào khẩu hiệu hủy diệt chư thiên, nên Tà Đế ở bất kỳ thời đại nào danh tiếng cũng đều rất thối, tự nhiên cũng trở thành kẻ thù chung của toàn dân.

Bây giờ hắn bị nhìn thấu thân phận trong nháy mắt, tự nhiên sẽ không chọn ngồi chờ chết.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh khủng tức thì từ trong cơ thể bùng phát, trực tiếp làm nổ tung quần áo lộ ra tám múi bụng.

Ngay sau đó, mái tóc trắng của Tần Phong không gió tự bay, trên đỉnh đầu là ba đóa hoa vàng, quanh thân là ngũ hành chi khí, chân đạp thất tinh quang hoa, ấn Thiên Sư giữa trán lấp lóe, sau lưng là phật quang màu vàng… Giống như đăng nhập vào một game lậu một đao 9999, hiệu ứng đặc biệt chói mắt đến mức sắp tràn ra khỏi màn hình.

“Đây rốt cuộc là quái vật gì!?” Giọng nói thanh lãnh hoàn toàn bị làm cho hoang mang, trong lòng càng dâng lên sóng lớn ngập trời.

Đậu má!!

Ngay cả thời đại thái cổ yêu nghiệt đầy rẫy cũng không có loại yêu nghiệt kinh khủng này!

Lĩnh ngộ Đạo gia, Phật gia, Nho gia, Kiếm đạo… mấy chục loại buff thì thôi đi, sao lại còn có cả Thương Thiên Bá Thể, Tiên Thiên Kiếm Thể, Thượng Cổ Trùng Đồng, Thiên Nhãn bốn loại thể chất đặc thù!?

“Đây chính là người đàn ông ta thích!” Mộ Dung Tĩnh nhìn mà mắt hình trái tim hồng, trái tim nhỏ bé càng đập thình thịch.

“Đại ma vương chính là đại ma vương!” Hữu Dung cũng kích động, phát hiện Tần Phong lại mạnh hơn rồi.

Nhưng vừa nghĩ đến việc đại ma vương đang cứu Tử Diên, tâm trạng vui vẻ lập tức biến mất, quyết định đi tìm Hoa Linh Tư đặt riêng một cuốn 《Đại Ma Vương độc sủng tiểu y tiên, yêu mãi không hết》.

“Tần Phong ca ca!” Tiểu Nhu nhìn bóng lưng Tần Phong, đột nhiên cảm thấy thật có cảm giác an toàn.

“Bệ hạ!” Tiêu Cửu Nương nhìn đến hô hấp dồn dập, cảm thấy sắp không chịu nổi nữa.

Một tiểu nữ tử xuất thân từ Hợp Hoan Tông như nàng, làm sao chịu nổi sự cám dỗ kiểu mãnh nam này, đã sắp không kìm được mà nhào tới rồi.

“Lợi hại quá!” Hồng Hạnh thì ánh mắt nóng rực, muốn đánh một trận với Tần Phong.

“Bệ hạ!” Tiểu Hương Phi mặt đầy lo lắng, sợ Tần Phong gặp nguy hiểm.

“Tần ca ca, uy vũ!!” Điềm Điềm làm đội cổ vũ, vẫy cờ hò reo cho Tần Phong.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ quyến rũ tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ quyến rũ mệnh trung chú định của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ quyến rũ ý nan bình của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ quyến rũ hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ quyến rũ nốt chu sa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, nhận được 2 vạn điểm phản diện!” “Ngươi rốt cuộc là ai!?” Tần Phong không rảnh để ý đến tiếng thông báo của hệ thống, đang dồn toàn bộ hỏa lực quét nhìn xung quanh.

“Ngươi không cần căng thẳng!” Giọng nói thanh lãnh lại vang lên: “Bản đế là Nguyệt Linh Tiên Đế thời thái cổ, không có thâm thù đại hận gì với Tà Đế nhất mạch của các ngươi.” “Tiên Đế thời thái cổ!?” Tần Phong lập tức nhíu mày nói: “Nếu chúng ta xưa không oán, nay không thù, vậy tại sao ngươi lại ra tay độc ác với thê tử của ta!?” “Bản đế không ra tay độc ác với nàng…” Giọng Nguyệt Linh Tiên Đế vẫn thanh lãnh: “Là Nguyệt Thần Chi Lực của nàng đã đánh thức ý thức của bản đế, hiện tại đang tiếp nhận truyền thừa Tiên Đế của bản đế.” “Truyền thừa Tiên Đế!?” Tần Phong không khỏi ngẩn người, cuối cùng cũng nhớ ra Lục Vị Đế Vương Hoàn.

Vốn tưởng rằng sau khi Tử Diên đột phá Đại Đế là kết thúc, không ngờ giới hạn trên của Lục Vị Đế Vương Hoàn lại là Tiên Đế.

Ầm ầm ầm!!

Hư không đột nhiên chấn động dữ dội, kèm theo một cơn bão ập đến.

Chỉ thấy Tử Diên đang lơ lửng giữa không trung tỏa ra ánh sáng rực rỡ, giữa trán còn xuất hiện một hình trăng lưỡi liềm sáng ngời, đôi mắt đẹp mở ra cũng lấp lánh như ánh sao.

Toàn bộ khí chất của nàng đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, dường như ẩn chứa một luồng vũ trụ chi lực vô tận.

Tu vi càng như kén vỡ hóa bướm, tức thì đột phá đến đỉnh phong Chân Tiên, dường như mỗi bước đi đều có thể gây ra thiên địa cộng minh, mỗi lần vung tay cũng sẽ gây ra phong lôi biến đổi.

“Truyền thừa kết thúc rồi!?” Tần Phong nhìn vào hình trăng lưỡi liềm trên trán Tử Diên, có thể cảm nhận được năng lượng kinh khủng ẩn chứa bên trong.

“Lợi hại quá!” Các cô gái lập tức ngây người, phát hiện tỷ tỷ thật xinh đẹp, thật ngầu.

“Truyền thừa kết thúc rồi, bản đế sắp tiêu tán rồi!” Giọng của Nguyệt Linh Tiên Đế lại vang lên, có chút mệt mỏi: “Tử Diên, tu luyện cho tốt, tranh thủ sớm ngày đột phá Tiên Đế chi cảnh!” “Ai vậy!?” Hữu Dung và những người khác kinh hãi, bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

Nhưng dù họ tìm kiếm thế nào cũng không thấy một bóng người, giọng nói như thể đến từ thời viễn cổ, không thuộc về thời không này.

“Đa tạ sư tôn truyền nghệ!!” Tử Diên đi ra ngoài cửa cung điện, trịnh trọng quỳ xuống khấu đầu hành đại lễ.

“Truyền nhân của Tà Đế, đối xử tốt với đồ nhi của bản đế!” Nguyệt Linh Tiên Đế còn không quên dặn dò một câu: “Nguyệt Thần Chi Lực của nàng có ích cho ngươi, cũng chúc ngươi sớm ngày hoàn thành di nguyện của các đời Tà Đế, hủy diệt chư thiên vạn giới…” “Hả!?” Tần Phong nghe vậy, tại chỗ liền ngây người.

Chương 1350

Đối xử tốt với Tử Diên, Nguyệt Thần Chi Lực có ích cho mình thì dễ hiểu, nhưng hoàn thành di nguyện của các đời Tà Đế, sớm ngày hủy diệt chư thiên vạn giới là cái quỷ gì!?

Nhưng chưa kịp để hắn lên tiếng hỏi ý nghĩa là gì, ý thức của đối phương đã hoàn toàn tiêu tán trong trời đất.

“Đệ tử Tử Diên, cung tiễn sư tôn!” Tử Diên cố nén nước mắt, hướng về phía tây nặng nề khấu đầu.

“Khoan đã, tỷ tỷ…” Tần Phong lập tức sốt ruột.

Dù hắn thích nói chuyện úp mở, nhưng không thích người khác nói chuyện úp mở, điều này làm hắn tối nay còn ngủ thế nào được!?

“Truyền nhân của Tà Đế!?” Mộ Dung Tĩnh trong lòng chợt rúng động, ánh mắt rơi vào người Tần Phong.

Dù Tà Đế đời trước đã vẫn lạc mấy chục vạn năm, nhưng nỗi kinh hoàng mà ông ta mang lại vẫn chưa tan biến, bây giờ ra ngoài chỉ cần nhắc đến tên Tà Đế, sẽ lập tức gây ra một trận xôn xao không nhỏ.

“Làm sao có thể!?” Mộ Dung Tĩnh có cảm giác như ngạt thở, không thể chấp nhận Tần Phong là truyền nhân của Tà Đế.

“Hửm!?” Tần Phong phát hiện sự thay đổi trong biểu cảm của Mộ Dung Tĩnh, lập tức tỏ ra lo nước lo dân: “Vị Nguyệt Linh tiền bối này, ta không biết người muốn biểu đạt điều gì, nhưng Tần Phong ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không quên sơ tâm, vì trời đất lập tâm, vì dân chúng lập mệnh, vì thánh nhân kế thừa tuyệt học, vì vạn thế mở thái bình.” Nói xong… Tần Phong không quên thêm vào một chiêu tri hành hợp nhất, gây ra một trận thiên địa cộng minh.

Ầm ầm ầm!!

Hư không chấn động, Văn Khúc tinh xuất hiện.

Trời đất cũng theo đó mà sinh ra cộng hưởng, nhận được sự công nhận của thiên địa đại đạo.

“Thiên địa cộng minh!!” Mộ Dung Tĩnh lập tức kinh hô, sau đó liền bắt đầu tự mình suy diễn.

Tần sư huynh của nàng không chỉ mang trong lòng chính nghĩa, có một trái tim cầu tiến, còn không sợ quyền quý, dám làm những việc kinh thế hãi tục, bây giờ lại còn được thiên địa đại đạo công nhận, sao có thể là truyền nhân của Tà Đế gì đó được!?

“Ta lại đi nghi ngờ nhân phẩm của Tần sư huynh!” Mộ Dung Tĩnh cảm thấy vô cùng hối hận, cảm thấy mình thật quá không nên… "Đây thật sự là Đại Ma Vương sao!?" Hữu Dung nhìn về phía trời đất cộng hưởng, đầu óc nhỏ bé đầy dấu chấm hỏi.

Là tiểu y tiên thân cận của Đại Ma Vương, nàng hiểu rõ tính cách của Tần Phong hơn bất kỳ ai, nhưng trời đất cộng hưởng lại không phải là giả, khiến nàng rơi vào sự tự hoài nghi sâu sắc. "Tần ca ca, huynh ấy tài hoa quá đi!" So với sự nghi hoặc đầy dấu chấm hỏi của Hữu Dung, Điềm Điềm thì trong mắt lại lấp lánh trái tim màu hồng. "Ừm, ừm, ừm!!" Tiêu Cửu Nương gật gật cái đầu nhỏ tán đồng, chìm đắm trong tài hoa của Tần Phong không thể thoát ra. "Đây không phải là tài hoa, mà là chí hướng!" Tiểu Hương Phi trong lòng trong mắt đều là Tần Phong, cố gắng hết sức giữ gìn hình tượng đại gia khuê tú. "Tần Phong ca ca!!" Tiểu Nhu cũng kích động nhìn Tần Phong y như vậy, một lần nữa xác nhận người mình yêu là một người tràn đầy chính khí. "Tài hoa?

Chí hướng!?" Hồng Hạnh đầu óc nhỏ bé đầy dấu chấm hỏi, không hiểu cái gì gọi là tài hoa và chí hướng.

Nàng chỉ biết từ khi đi theo Tần Phong đến Tiên giới, đã gần hai năm rưỡi không có chém giết đẫm máu, thuộc tính hiếu sát của Ma tộc trong người nàng sắp không thể áp chế được nữa rồi. "Thế mà cũng có người tin cái miệng bẻm của chủ nhân!" Nguyệt Hi đứng phía sau sớm đã nhìn thấu tất cả, nhưng lại ngoan ngoãn đóng vai thị nữ không dám nói toạc ra.

Bởi vì nàng sợ mình mở miệng sẽ thu hút sự chú ý của Tần Phong, khiến hắn nhớ ra mình từng chinh phục một con ngựa hoang nhỏ, mà còn là một con ngựa hoang Đại Yến chưa từng cưỡi. [Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của người định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của nỗi nuối tiếc của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 100.000 điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 100.000 điểm phản diện!] "Đậu má, thế này cũng được á!?" Tần Phong nghe một loạt tiếng thông báo của hệ thống, vẻ mặt cũng không khỏi sững sờ một lúc.

Hắn chỉ muốn cứu vãn lại hình tượng mà mình đã vất vả xây dựng, ai ngờ lại có thêm ba niềm vui bất ngờ.

Đồng thời, ánh mắt hắn cũng nhanh chóng lướt qua ba người Điềm Điềm, Tiểu Hương Phi, Hồng Hạnh.

Bây giờ bánh xe vận mệnh của Tử Diên đã chuyển động, nhận được truyền thừa của Nguyệt Linh Tiên Đế, vậy thì bánh xe vận mệnh của ba người họ, tiếp theo cũng nên chuyển động rồi. "Sáu vị đế vương này mệnh cách thật mạnh a!" Tần Phong không khỏi cảm thán trong lòng, ngay sau đó liền nhớ đến người bạn cũ Phương Trường.

Cứ tưởng y chỉ là đệ nhất công thần của Đại Tần, nhưng bây giờ xem ra, y còn có tiềm chất trở thành đệ nhất công thần của Tiên Tần.

Cảnh tượng chuyển đổi, khu vực biên giới Đông Vực.

Ẩn sâu trong sương mù dày đặc và những dãy núi hiểm trở, có một mỏ tiên tinh khổng lồ.

Bầu trời bị một lớp bụi dày che phủ, ánh nắng khó có thể xuyên qua, bao trùm toàn bộ khu mỏ trong một màn u ám.

Ngoài vô số phu mỏ, còn có vô số hầm mỏ.

Xung quanh được bố trí một pháp trận khổng lồ, tạo thành một nhà tù khổng lồ cách biệt với thế giới bên ngoài, trong núi thỉnh thoảng còn vang lên tiếng thú gầm, tăng thêm vài phần kinh khủng và áp bức. "Ta nhất định phải thoát khỏi nơi này!" Sau khi bị bán vào khu mỏ, Phương Trường vẫn luôn tìm cơ hội để trốn thoát.

Nhưng xung quanh khu mỏ được bố trí pháp trận khổng lồ, với tu vi Địa Tiên sơ giai hiện tại của y, căn bản không thể phá vỡ pháp trận này để ra ngoài. "Phương Trường, nhận mệnh đi!" Một lão phu mỏ dường như nhìn thấu suy nghĩ của Phương Trường, ánh mắt có chút chết lặng mở miệng khuyên y từ bỏ. "Từ bỏ!?" Phương Trường không để ý đến lão phu mỏ, chỉ nhìn vào hầm mỏ tối tăm.

Chỉ thấy mặt các phu mỏ dính đầy bụi bẩn và mồ hôi, trong mắt lại tràn ngập tuyệt vọng và chết lặng, như những cỗ máy không ngừng vung cuốc và xẻng, khai thác những viên tiên tinh lấp lánh bên trong, không khí còn thoang thoảng mùi hỗn hợp của bụi bặm và mồ hôi đến ngạt thở. "Bỏ cuộc đi!" Lão phu mỏ thở dài tiếp tục khuyên:

"Bọn họ khi còn ở hạ giới, ai mà không phải là rồng phượng giữa loài người, là đại nhân vật hô phong hoán vũ, nhưng đến Tiên giới rồi chẳng phải vẫn trở thành những phu mỏ thấp kém nhất sao!?" Các phu mỏ xung quanh nghe vậy, đều lần lượt dừng tay.

Dường như nhớ lại thời hoàng kim của mình ở hạ giới, trong ánh mắt tuyệt vọng và chết lặng lại lóe lên một tia sáng.

Ban đầu họ cứ ngỡ sau khi trải qua vạn kiếp nạn phi thăng đến Tiên giới, có thể theo đuổi đại đạo trường sinh tiêu dao tự tại, nhưng vạn lần không ngờ lại bị người ta bán vào khu mỏ không thấy ánh mặt trời này làm phu mỏ.

Giống như một "học bá" từ thị trấn nhỏ, cứ nghĩ mình tốt nghiệp đại học sẽ có thể thay đổi thế giới, kết quả lại phát hiện mình bị bán vào tòa nhà văn phòng làm giẻ lau.

Sự chênh lệch tâm lý quá lớn khiến họ liều mạng phản kháng.

Nhưng cuối cùng lại bị mài mòn hết góc cạnh, chết lặng học cách chấp nhận hiện thực.

Chỉ có một số rất ít người có thể thoát khỏi loại bùa chú này. "Ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ!" Ánh mắt Phương Trường kiên định, không có ý định bỏ cuộc.

Chương 1351

Y tin chắc mình nhất định sẽ thoát khỏi đây, trở thành một trong số ít người thoát khỏi bùa chú, sau đó đến Tiên Minh tìm Tần Phong, giành lại Nam Phong công chúa yêu dấu của mình.

Chát!!

Một tiếng roi da vang lên, kéo Phương Trường trở về thực tại ngay tức khắc.

Chỉ thấy giám công của khu mỏ thấy mọi người dừng lại, liền cầm roi da đi tới, không nói hai lời liền quất một roi vào Phương Trường. "A!!" Phương Trường hét lên thảm thiết, bị quất đến da tróc thịt bong. "Mẹ kiếp, còn dám lười biếng!!" Giám công nổi giận đùng đùng, quất mạnh vào Phương Trường.

Chỉ thấy roi da quất xuống từng nhát, vết máu cũng xuất hiện từng vệt, còn Phương Trường thì hét lên từng tiếng thảm thiết. [Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến y bị đánh đập thảm thương, nhận được 100 điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến y bị đánh đập thảm thương, nhận được 100 điểm phản diện!] ... "Phương Trường bị đánh à!?" Tần Phong thấy tiếng hệ thống vang lên không ngớt, lập tức cảm thấy đau lòng.

Tuy Phương Trường bây giờ đã rớt xuống cấp Truyền Thuyết, nhưng công thần số một của Đại Tần vẫn là công thần số một, lúc nào cũng không quên cống hiến cho Đại Tần.

Nhưng hiện tại hắn tạm thời không rảnh để đi thăm hỏi vị công thần số một này, mà đang suy nghĩ xem lời nói của Nguyệt Linh Tiên

Đế trước khi tan biến có ý gì.

Người khác nghe Tà Đế muốn đi hủy diệt chư thiên, đều thề chết chống cự, nhưng vị Nguyệt Linh Tiên Đế này không những không chống cự, ngược lại còn chúc hắn sớm ngày hủy diệt chư thiên vạn giới. "Không lẽ có âm mưu gì sao!?" Tần Phong trong lòng dấy lên nghi ngờ, bắt đầu suy nghĩ nhanh.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm mọt sách già của hắn, cơ duyên mà Thiên Tuyển Chi Tử nhận được ở làng tân thủ, thông thường sẽ đi kèm một tuyến nhiệm vụ chính, đến giai đoạn sau còn dẫn ra một vị trùm cuối.

Mà Xá Lợi Tà Đế của hắn, nếu không nhớ lầm thì là cơ duyên của Diệp Thần ca ca.

Cho nên rất có khả năng nó cũng đi kèm một tuyến nhiệm vụ chính, kéo theo một vị trùm cuối hình thái tối thượng... "Thật sự sẽ có trùm cuối sao!?" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, suy đoán đối phương sẽ là ai.

Tuy Nguyệt Linh Tiên Đế nói chưa hết câu đã tan biến, nhưng từ việc bà là Tiên Đế thời Thái Cổ có thể mạnh dạn đoán, trùm cuối rất có khả năng sẽ là lão quái vật thời Thái Cổ. "Thời Thái Cổ!?" Tần Phong trong lòng lập tức dấy lên nghi ngờ, cảm thấy mình có phải đã nghĩ quá nhiều rồi không.

Phải biết rằng, hiện tại cách thời Thái Cổ đã qua mấy trăm vạn năm, mà tuổi thọ của Tiên Đế cũng chỉ có mấy chục vạn năm, căn bản không thể có người sống từ thời Thái Cổ đến bây giờ được.

Nhưng dựa theo kinh nghiệm mười năm mọt sách già của hắn, trong thế giới huyền huyễn không có gì là không thể. "Thôi kệ, không nghĩ nữa!" Tần Phong nghĩ không ra, dứt khoát không nghĩ nữa.

Đừng nói là bây giờ còn chưa chắc có trùm cuối hay không, cho dù thật sự có trùm cuối gì đó, trong tay hắn vẫn còn một lá bài lão quái lông đỏ có thể sử dụng. "Bệ hạ!" Giọng nói của Tử Diên có chút nức nở vang lên.

Chỉ thấy nàng sau khi tiễn biệt Nguyệt Linh Tiên Đế, hốc mắt đỏ hoe đứng dậy đi đến bên cạnh Tần Phong.

Lúc này nàng không chỉ tu vi đột phá đến Chân Tiên cảnh đỉnh phong, khí chất cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, giống như nữ thần trên chín tầng trời, không thể khinh nhờn.

Vầng trăng khuyết ở giữa trán càng thêm lấp lánh thần quang. "Không khóc, không khóc..." Tần Phong thấy nữ thần rơi lệ, đau lòng ôm nàng vào lòng. "Hừ hừ!!" Mộ Dung Tĩnh thấy hai người thể hiện tình cảm, lập tức tức giận đến phồng má. [Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ghen tuông vì mình, nhận được 200.000 điểm phản diện!] "Đều là chị em trong nhà, ghen tuông cái gì chứ!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, tiếp tục thể hiện tình cảm như chốn không người. "Đây là chê chúng ta thừa thãi à!" Nhìn hai người thể hiện tình cảm như chốn không người, các cô gái trong lòng cũng cảm thấy rất khó chịu.

Bình thường hai người đóng cửa cung điện lại, mấy tháng không ra ngoài cũng thôi đi, bây giờ còn dám phát cẩu lương ngay trước mặt bọn họ, thật sự một chút spotlight cũng không định cho bọn họ giành à! [Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ghen tuông vì mình, nhận được 200.000 điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến người định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ghen tuông vì mình, nhận được 200.000 điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến nỗi nuối tiếc của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử

Thi ghen tuông vì mình, nhận được 100.000 điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi ghen tuông vì mình, nhận được 100.000 điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến nốt chu sa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết ghen tuông vì mình, nhận được 20.000 điểm phản diện!] Một loạt tiếng thông báo của hệ thống, cứ như tác giả chó má copy-paste. "Đậu má, thế này cũng được à!" Mắt Tần Phong không khỏi sáng lên, giống như một lão sắc lang mở khóa được tư thế mới. "Bệ hạ, có người!" Tử Diên cuối cùng cũng nhớ ra bên cạnh có người, vội vàng đỏ mặt muốn đẩy Tần Phong ra. "Có người thì sao!?" Tần Phong hùng hồn nói: "Nàng là bảo bối của trẫm, không lẽ trẫm còn không được khoe khoang một chút sao!?" "Bệ hạ, đừng nói bậy!" Tử Diên giận dỗi lườm hắn một cái, nhưng trong lòng lại ngọt ngào.

Tuy phụ nữ bên cạnh Tần Phong ngày càng nhiều, nhưng mình lại là thanh mai trúc mã từ nhỏ chơi với hắn đến lớn, không thể thay thế, lại còn gọi mình là bảo bối trước mặt các cô gái khác. "Chúng ta đến thật không đúng lúc a!" Các cô gái trong lòng càng thêm khó chịu, hận không thể xông lên cắn chết tên tra nam này.

Ngay sau đó, dường như tác giả chó má tự thấy mình câu chữ cũng ngại, trực tiếp lược bỏ một loạt tiếng thông báo của hệ thống, lại thành công thu về 620.000 điểm phản diện.

Ù!

Ù!

Nhưng ngay lúc Tần Phong chuẩn bị tiếp tục farm điểm phản diện, một trận tù và vang dội khắp cả Tiên Minh.

Ngay sau đó liền thấy các đệ tử trên các ngọn tiên sơn bay lên không trung, như một trận mưa sao băng quy mô lớn, đồng loạt lao nhanh về phía cổng lớn của Tiên Minh. "Sao thế!?" Tần Phong ôm Tử Diên trong lòng, khó hiểu ngẩng đầu nhìn qua. "Đây là nghi thức tiếp đãi cấp bậc cao nhất của Tiên Minh!" Mộ Dung Tĩnh mở miệng giải thích: "Thông thường đều dùng để tiếp đãi cường giả Tiên Đế cảnh, ngay cả lần trước Lăng Tiêu Thánh Mẫu đến thăm, Tiên Minh cũng không sử dụng nghi thức tiếp đãi cấp bậc cao nhất." "Tiếp đãi Tiên Đế!?" Tần Phong ngẩn người nói: "Với quan hệ của Tiên Minh chúng ta và Chiến Thần Điện, Long Ngạo Thiên có lẽ sẽ không đến thăm, vậy thì chỉ có thể là Lăng Tiêu Tiên Đế của Lăng Tiêu Cung rồi." "Chắc là vậy!" Mộ Dung Tĩnh gật đầu đồng tình: "Trước đó Mộng Dao tiên tử và Lăng Tiêu Thánh Mẫu cãi nhau, bây giờ Lăng Tiêu Tiên Đế e là đích thân đến đón người." "Thế này chẳng phải là có kịch hay để xem rồi sao!?" Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên.

Chỉ thấy hắn vội vàng buông Tử Diên ra, mang theo bộ ba hóng hớt.

Ghế đẩu nhỏ, Tiểu Hương Phi, và quả đào mọng nước tươi non! "Bệ hạ, ngài chậm thôi!" Tiểu Hương Phi mặt đầy e thẹn, mặc cho Tần Phong dắt tay nhỏ. "Chúng ta thừa thãi đến thế sao!?" Nhìn Tần Phong dắt Tiểu Hương Phi rời đi, trong lòng các cô gái lại một lần nữa khó chịu.

Chương 1352

Ngay sau đó lại là một loạt tiếng thông báo của hệ thống, khiến Tần Phong lại thành công kiếm được 620.000 điểm phản diện. "Không tệ, không tệ!" Tần Phong không nhịn được nhếch mép.

Tuy dầu của các cô gái không nhiều bằng của Lâm Tam, nhưng không chịu nổi là họ đông người số lượng lớn, chỉ cần nắm vững phương pháp, là có thể không ngừng vắt ra dầu. "Tạm thời mặc kệ họ!" Tần Phong vội vàng kéo Tiểu Hương Phi đi chiếm chỗ, sợ muộn sẽ không tìm được vị trí tốt để hóng hớt.

Phì!

Hắn không phải để làm quần chúng hóng hớt, mà là để đi ủng hộ Mộng Dao tiên tử.

Khi cần thiết, mình sẽ đứng ra bênh vực Mộng Dao tiên tử, ở phía sau chống lưng cho nàng, làm hậu phương vững chắc cho nàng, tuyệt đối không để nàng một mình đơn độc chiến đấu.

Chẳng mấy chốc...

Tần Phong đã kéo Tiểu Hương Phi đến cổng lớn của Tiên Minh.

Chỉ thấy bảy vị trưởng lão của Tiên Minh đứng thành một hàng, hai bên là Thiên Huyền Vệ tinh nhuệ nhất của Tiên Minh, họ mặc y phục trắng, đứng trên linh sủng tiên hạc, tỏa ra khí tức mạnh mẽ huyền ảo. "Tần Phong?

Tên nhóc này đến đây làm gì!?" Các trưởng lão thấy Tần Phong đến, trong lòng lập tức giật thót.

Tuy Tần Phong đến Tiên Minh chưa được hai năm rưỡi, nhưng hình tượng tấm gương phản diện số một đã ăn sâu vào lòng người, chỉ cần có tên nhóc này ở đâu, tuyệt đối sẽ gây ra cho ngươi một đống phiền phức.

Người ta tu tiên có thể không sống, còn hắn tu tiên là không thể không kiếm chuyện! "Bản đế đi đuổi hắn đi!" Thất trưởng lão xung phong nhận việc, lập tức truyền âm: "Tần Phong, ngươi đến Thiên Kiếm Phong đợi bản đế trước đi, lát nữa bản đế sẽ qua truyền thụ cho ngươi một bộ kiếm quyết Đạo giai thượng phẩm." "Kiếm quyết!?" Tần Phong nghe vậy, không chút động lòng.

Thể hiện rằng một đứa trẻ như hắn, thích nhất là giờ Hóa học... "Tên nhóc này dám phớt lờ bản đế!" Thất trưởng lão thấy Tần Phong không hề động đậy, trong lòng lập tức cảm thấy khó chịu.

Người khác nghe thấy mình muốn dạy họ kiếm quyết, đã sớm kích động chạy tới quỳ lạy cảm tạ rồi, nhưng tên nhóc Tần Phong này lại không hề động lòng, còn tỏ vẻ không thèm quan tâm đến bà. [Đinh đông, chúc mừng túc chủ từ chối mỹ nữ sư tôn của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến nàng cảm thấy khó chịu, nhận được 100.000 điểm phản diện!] "Khó chịu!?" Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng oan uổng, cảm thấy hệ thống lại đang vu oan cho người tốt.

Giống như mình mười sáu tuổi vẫn còn gọi cô giáo, người ta mười sáu tuổi đã để cô giáo gọi, sướng hay không là phải xem cô giáo có dạy môn Sinh không, liên quan quái gì đến việc mình từ chối bà ấy chứ!? "Sao tên nhóc này vẫn chưa đi!?" Các trưởng lão khác lập tức cảm thấy đau đầu, thật tâm không muốn nhìn thấy cái của nợ này. "Đồ nhi bảo bối của bản đế đến rồi!" Khác với sự đau đầu của các trưởng lão khác, Tây trưởng lão lại tỏ ra rất vui vẻ.

Chỉ thấy ông không ngừng cười vẫy tay với Tần Phong, ý bảo hắn mau qua đây, để mình khoe khoang với các trưởng lão khác một phen. "Đồ nhi bái kiến sư tôn!" Tần Phong trong nháy mắt biến thành một quý công tử nho nhã lễ độ, cung kính tiến lên quỳ xuống hành đại lễ. "Bái kiến sư tôn!" Tiểu Hương Phi thấy Tần Phong đã quỳ, cũng lễ phép quỳ xuống theo. "Bái kiến sư tôn!" Tiểu Bạch cũng nhanh nhẩu quỳ theo, nghĩ xem nên dùng cớ gì để xin bảo bối.

Hết cách rồi!

Bàng quang thỏ vừa mới xả được một nửa, bây giờ nó nhìn ai cũng muốn xin xỏ vài món. "Tốt, tốt, tốt!" Lòng hư vinh của Tây trưởng lão lập tức được thỏa mãn, vội vàng cười ha hả giơ tay đỡ mọi người dậy.

Các đệ tử xung quanh thấy cảnh này, bắt đầu xì xào bàn tán. "Hắn chính là Tần Phong, đệ nhất bảng thiên tư Khí tu, đệ tử thân truyền của Tây trưởng lão!?" "Không sai, chính là hắn!" "Không phải nói Tần sư đệ thích gây chuyện khắp nơi sao?

Sao ta thấy không giống nhỉ!" "Đó đều là tin đồn, có người bôi nhọ Tần sư đệ thôi, thực ra Tần sư đệ là người tốt lắm." "Tốt?

Tốt đến mức nào!?" "Tần sư đệ ấy à, dùng quyền mưu tư, vì huynh đệ mà xin công, tìm được Lăng Tiêu Thánh Mẫu, còn nhường cho ngươi đi xếp hàng!" "Vãi chưởng, đó là người tốt mà các ngươi nói đấy à!?" "Còn có lúc khảo hạch nội môn, gặp nguy hiểm hắn chủ động ở lại cản hậu!" "Ta chỉ hỏi ngươi một câu, loại lão đại này ngươi có muốn theo không!?" "Biết cản hậu, dám xin công, còn nhường xếp hàng, thằng ngu mới không nhận hắn làm lão đại!!" ...

Theo những tiếng xì xào xung quanh vang lên, ánh mắt của nhiều người nhìn Tần Phong đã thay đổi.

Trong thế giới Tiên giới người ăn thịt người này, không ai biết ngày mai và tai nạn cái nào sẽ đến trước, cho nên một người có năng lực, có thiên phú, có đảm đương, trọng nghĩa khí, tuyệt đối là thủ lĩnh trong mơ của đại đa số người.

Bởi vì đi theo loại thủ lĩnh này không chỉ có thịt ăn, mà còn có thể cùng họ tạo dựng nên một sự nghiệp.

Cho dù mình không may bất ngờ tử trận, vợ con ở nhà cũng có sinh hoạt đảm bảo. "Ngươi gọi hắn đến làm gì!?" Các trưởng lão khác tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Lát nữa phi thuyền của Lăng Tiêu Tiên Đế sắp đến rồi, mà Tây trưởng lão lại gọi Tần Phong tới, là sợ lát nữa họ rảnh rỗi không có việc gì làm hay sao!? "Các vị..." Tây trưởng lão phớt lờ các trưởng lão, bắt đầu khoe khoang: "Con chim sắt lớn lúc trước các vị đều nghe nói rồi chứ?

Đó chính là Huyền Nữ mà Phong nhi vừa bế quan luyện chế ra đó." "Huyền Nữ!!" Vẻ mặt mấy vị trưởng lão không khỏi biến đổi, họ không lạ gì kế hoạch Nam Thiên Môn.

Nhưng do Tần Phong điều khiển chiến cơ Huyền Nữ bay rất nhanh, nên khi họ nghe thấy động tĩnh ra ngoài thì không nhìn thấy chiến cơ Huyền Nữ trông như thế nào, chỉ nghe đệ tử bên dưới miêu tả lại. "Đâu có, đâu có..." Tần Phong hiểu chuyện, vội vàng khiêm tốn nói: "Đồ nhi có thể luyện chế ra Huyền Nữ, đều là do sư tôn dạy dỗ đúng cách, nếu không chỉ bằng một mình đồ nhi, làm sao có thể luyện chế ra Huyền Nữ, một món trung phẩm tiên khí như vậy." "Chủ ngân thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch liên tục gật đầu phụ họa: "Sư tôn dạy dỗ đúng cách, thuật luyện khí thiên hạ vô địch!" "Các vị đừng nghe đứa trẻ này, nó khiêm tốn quá thôi!" Nụ cười trên khóe miệng Tây trưởng lão không thể nào nén lại được, tiếp tục khoe khoang: "Bản đế dạy nó không sai, nhưng cũng phải do chính nó cố gắng mới được, các vị xem mấy chục vạn đệ tử trên Tiên Chú Phong, bản đế cơ bản đều đã dạy qua, nhưng bọn họ lại không luyện chế ra được, bây giờ vẫn còn dừng lại trên bản vẽ." "Sư tôn quá khiêm tốn rồi!" Tần Phong tiếp tục khiêm tốn: "Chính vì danh sư xuất cao đồ, không có người khổng lồ là sư tôn, đồ nhi bây giờ không biết còn đang đào mỏ ở khu mỏ nào rồi, làm gì có cơ hội đứng trên vai người khổng lồ để nhìn thế giới..." "Ặc..." Các trưởng lão nhìn thầy trò tâng bốc lẫn nhau, tự nhiên có một cảm giác muốn đánh người. "Được rồi!" Đại trưởng lão mở miệng ngắt lời: "Hai thầy trò các ngươi có gì thì về nói, trước tiên nói xem tính năng của Huyền Nữ này thế nào!?" "Thôi được!" Tần Phong bất đắc dĩ dừng màn tâng bốc, nghiêm mặt nói: "Về tốc độ có thể sánh ngang với cường giả Tiên Quân cảnh, còn có hiệu quả ẩn thân, có thể né tránh sự dò xét của thần thức, còn về uy lực mạnh đến đâu, đệ tử đã bắn thử một phát ở bên ngoài." "Là ngươi bắn phát đó!?" Các vị trưởng lão trong lòng kinh hãi, nhớ lại đám mây hình nấm đã thấy trước đó.

Tuy đám mây hình nấm đó không thể gây ra thương tổn gì cho họ, nhưng tuyệt đối có thể giây sát Thái Ất Kim Tiên trong nháy mắt, ngay cả Tiên Quân cũng không dám đối đầu trực diện. "Không sai!" Tần Phong thành thật gật đầu: "Nhưng phát bắn đó đã tiêu hao một phần trăm năng lượng của Huyền Nữ, nói cách khác chiến cơ Huyền Nữ trên lý thuyết chỉ có thể bắn một trăm phát." "Lời này của ngươi có ý gì!?" Vẻ mặt Nhị trưởng lão có chút cấp thiết: "Ý ngươi là Huyền Nữ bản thân nó đã có năng lượng?

Không cần người sử dụng cung cấp tiên lực cho nó!?" "Đương nhiên!" Tần Phong vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Huyền Nữ không phải là tiên khí theo nghĩa truyền thống, nó vừa có thể bảo vệ người sử dụng như khôi giáp, lại có năng lực tấn công xuyên phòng ngự, cũng như hỏa lực bao trùm phạm vi siêu rộng..." "Hít hà!!" Các trưởng lão nghe Tần Phong giới thiệu, hơi thở dần trở nên dồn dập.

Trước đây họ sử dụng tiên khí đối địch, đều dùng tiên lực của bản thân để thúc đẩy, nhưng bây giờ Huyền Nữ lại tự mang năng lượng, có nghĩa là sau khi đấu tiêu hao với đối phương, vẫn có thể ở trạng thái toàn thịnh để tiếp tục chiến đấu.

Hoàn toàn là 80 vạn đối 60 vạn, ưu thế về ta rồi!

Chương 1353

"Giá chế tạo bao nhiêu!?" Giọng nói bình thản của Đại trưởng lão mang theo một chút cấp thiết. "Cái này thì khá đắt..." Tần Phong lập tức vứt bỏ lương tâm, vẻ mặt chân thành nói: "Ngài cũng thấy rồi đó, Huyền Nữ tuy là một kiện trung phẩm tiên khí, nhưng các năng lực đều vượt trội, không tính chi phí nhân công, chỉ riêng chi phí dược liệu sử dụng, mỗi chiếc ước tính cần hơn năm mươi triệu tiên tinh cực phẩm." "Hơn năm mươi triệu!!" Các đệ tử xung quanh hít một hơi khí lạnh, phát hiện Tần Phong đúng là dám hét giá.

Một kiện trung phẩm tiên khí cũng chỉ có giá mười mấy vạn tiên tinh cực phẩm, mà bây giờ hắn lại dám nói cần hơn năm mươi triệu tiên tinh cực phẩm... "Đây không phải là trung phẩm tiên khí thông thường..." Tần Phong nghiêm túc giải thích: "Đây là một kiện trung phẩm tiên khí cỡ lớn, tương đương với việc dung hợp hàng trăm hàng nghìn kiện trung phẩm tiên khí lại với nhau, lại còn sử dụng Ngũ Thải Tiên Thạch làm nguồn năng lượng cốt lõi, báo giá năm mươi triệu tiên tinh cực phẩm tuyệt đối là giá hữu nghị rồi." Nói xong...

ánh mắt Tần Phong lấp lánh sự chân thành, thể hiện rằng hắn tuyệt đối không báo giá bừa.

Chỉ riêng chiếc phi thuyền xa hoa của Tiền Đa Đa đã có giá trị năm mươi triệu tiên tinh cực phẩm.

Tuy hắn chỉ tháo một phần nhỏ trong đó để cải tạo Tiểu Chu Chu, nhưng cộng thêm nguồn năng lượng cốt lõi luyện chế từ Ngũ Thải Tiên Thạch, tổng giá thành tuyệt đối không dưới ba mươi triệu tiên tinh cực phẩm.

Một chiếc chỉ lời hai mươi triệu, đã là giá hữu nghị lắm rồi. "Chủ ngân thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch cũng gật đầu phụ họa: "Chúng ta bất kể là làm người hay làm thỏ, đều nói chuyện bằng lương tâm, giá chế tạo năm mươi triệu tiên tinh cực phẩm, thật sự không thể ép xuống nữa đâu, ép nữa là có chuyện đấy." "Ừm..." Các trưởng lão im lặng không nói gì, đang tiến hành mô phỏng trong đầu.

Nếu hai bên đều huy động mấy nghìn Thái Ất Kim Tiên, còn được trang bị một kiện trung phẩm tiên khí, vậy thì cho dù có thể đánh bại đối phương, cũng sẽ là giết địch một nghìn, tự tổn tám trăm.

Ngược lại, chiến cơ Huyền Nữ mà Tần Phong luyện chế ra, tuy giá thành một chiếc cao đến năm mươi triệu tiên tinh cực phẩm, nhưng lại chỉ cần một người điều khiển, lại có hỏa lực bao trùm phạm vi siêu rộng.

Hơn nữa tư duy của mọi người hiện tại vẫn còn dừng lại ở chiến thuật biển người.

Cho nên họ đột nhiên bắn một loạt xuống, tuyệt đối có thể quét sạch một mảng lớn kẻ địch, nếu vận khí tốt bắt được một Tiên Quân, lập tức có thể lời to gấp mấy chục lần. "Năm mươi triệu, không đắt!" Đại trưởng lão vẫn bình thản như không, nhẹ nhàng thốt ra hai chữ. "Không đắt!?" Tiểu Bạch lập tức kinh ngạc kêu lên, trên mặt hiện rõ sự chấn kinh.

Gia đình kiểu gì thế!?

Năm mươi triệu tiên tinh cực phẩm mà còn nói không đắt!?

Phải biết rằng, nó theo Tần Phong đến Tiên giới hai năm rưỡi, mỗi ngày bán mạng kiếm tiền, cũng chỉ kiếm được mấy chục vạn tiên tinh cực phẩm, năm mươi triệu tiên tinh cực phẩm đủ cho nó kiếm mấy trăm cái hai năm rưỡi rồi. "Đây không phải là nhà..." Tần Phong lập tức lẩm bẩm, không hề cảm thấy bất ngờ về điều này.

Bởi vì tài sản cá nhân căn bản không thể so sánh với một thế lực khổng lồ như Tiên Minh, giống như toàn bộ tài sản của người giàu nhất cả nước cộng lại, cũng không bằng thu nhập tài chính một tháng của quốc gia.

Năm mươi triệu tiên tinh cực phẩm đối với họ là con số thiên văn, nhưng đối với một thế lực khổng lồ như Tiên Minh chỉ là muỗi. "Cứ thế đồng ý rồi!?" Các đệ tử xung quanh lập tức không còn bình tĩnh nữa, không ngờ Đại trưởng lão lại sảng khoái như vậy. "Lão Tây!!" Đại trưởng lão không để ý đến mọi người, quay đầu nhẹ giọng nói: "Lát nữa ngươi về sắp xếp một chút, cố gắng luyện chế ra một nghìn chiếc Huyền Nữ, để có thể đối phó với một số sự kiện đột xuất." "Được!" Tây trưởng lão gật đầu, tỏ ý sẽ nhanh chóng giao hàng.

Các trưởng lão khác cũng không có ý kiến gì, rất tán thành quyết định của Đại trưởng lão.

Tuy Huyền Nữ chỉ là một kiện trung phẩm tiên khí, không thể tham gia vào các trận chiến cao cấp của Tiên Vương, Chuẩn Tiên Đế, nhưng ở các trận chiến trung và cấp thấp lại có thể đại sát tứ phương, nhanh chóng tiêu diệt lực lượng hữu sinh của đối phương.

Mà một khi lực lượng hữu sinh của đối phương bị tiêu diệt, có nghĩa là họ đã thành công chiếm được địa bàn.

Còn nói đến việc huy động Tiên Đế giành lại, thì cứ như thể nhà ai không có Tiên Đế vậy!

Hơn nữa, lực lượng hữu sinh của đối phương đều đã bị tiêu diệt, nhân lực thiếu thốn nghiêm trọng, nếu cố thủ địa bàn không buông, có nghĩa là phải phân tán binh lực, tạo cơ hội cho họ tiêu diệt từng bộ phận.

Cho nên một khi lực lượng hữu sinh của đối phương bị tiêu diệt, tất sẽ phải từ bỏ địa bàn của mình để thu hẹp phòng tuyến.

Mà có địa bàn có nghĩa là có tài nguyên, có tài nguyên có nghĩa là có thể bồi dưỡng thêm nhiều đệ tử, có nhiều đệ tử hơn có nghĩa là Tiên Minh sẽ ngày càng lớn mạnh.

Ngược lại, đối phương mất đi địa bàn, có nghĩa là đã suy yếu.

Một thương vụ lợi ích to lớn như vậy, họ không có lý do gì để không đồng ý. "Một nghìn chiếc Huyền Nữ!!" Tần Phong cố gắng hết sức để kiềm chế, nhưng khóe miệng lại khó đè hơn cả AK.

Tính theo mỗi chiếc lời hai mươi triệu tiên tinh cực phẩm, một nghìn chiếc có nghĩa là hắn có thể kiếm được hai mươi tỷ tiên tinh cực phẩm, ngay lập tức chen chân vào hàng ngũ những ông lớn của Tiên giới.

Ù ù ~~ Một tiếng tù và vang lên, truyền khắp cả Tiên Minh.

Chỉ thấy tầng mây phía trước đột nhiên chấn động, một chiếc phi thuyền khổng lồ cưỡi gió rẽ sóng mà đến, thân hình đồ sộ khiến cả mặt đất bị bóng tối bao trùm.

Lăng Tiêu Tiên Đế đứng ở mũi thuyền với vẻ uy vũ bá khí, phía sau là một đám đệ tử Lăng Tiêu Cung mặc ngân giáp. "Ông ta chính là Lăng Tiêu Tiên Đế!?" Tần Phong nhìn Lăng Tiêu Tiên Đế, không nhịn được lẩm bẩm.

Tuy hắn đã gặp người này trong ký ức của Mộng Dao tiên tử, nhưng sau khi gặp mặt mới phát hiện, uy thế của Tiên Đế quả thật đáng sợ, khiến chúng sinh phải ngước nhìn mà run sợ.

Chỉ thấy đôi mắt của đối phương như vực sâu, dường như có thể nhìn thấu bản chất của vạn vật, soi rọi vào tận sâu trong linh hồn.

Khí tức thì như cuồng phong bão tố, càn quét tám cõi, khiến vạn vật thần phục, áp lực mạnh mẽ cũng giống như xiềng xích vô hình, trói buộc thế gian vạn vật không thể động đậy, chỉ có thể cúi đầu run rẩy trước ông ta. "Lát nữa ngươi đừng có làm bậy đấy!" Thất trưởng lão di chuyển đến bên cạnh Tần Phong, không yên tâm dặn dò: "Đối phương là Tiên Đế thật sự đó, nếu ngươi thật sự chọc giận ông ta, chúng ta chưa chắc đã kịp ra tay cứu ngươi đâu." "Cái này ta không dám đảm bảo!" Tần Phong chủ trương chân thành: "Bà cũng biết đấy, ông ta là hòn đá ngáng đường duy nhất trên con đường tình yêu của ta và Mộng Dao tỷ tỷ, bây giờ gặp nhau rồi, bùng nổ chút xung đột cũng là hợp tình hợp lý." "Hả!?" Thất trưởng lão tại chỗ bị chấn kinh, trong lòng càng hiện lên hai chữ 'vãi chưởng' thật to.

Tuy Mộng Dao tiên tử và Lăng Tiêu Tiên Đế không có thực tế vợ chồng, nhưng người ta là vợ chồng hợp pháp được cưới hỏi đàng hoàng có được không, bây giờ ngươi một kẻ thứ ba có mặt mũi nào mà nói người ta là hòn đá ngáng đường!? "Tên nhóc này cũng thích vợ người khác!?" Ngũ trưởng lão lập tức căng thẳng.

Một Tam trưởng lão đã đủ khiến ông ta lo ngay ngáy rồi, sau đó lại xuất hiện một Diệp Thần thích vợ người khác, bây giờ nếu lại thêm một Tần Phong, còn để cho ông ta sống không hả!? "Hóa ra lão Ngũ là hòn đá ngáng đường!" Tam trưởng lão không nhịn được lẩm bẩm, càng ngẫm càng thấy Tần Phong nói có lý.

Ông ta đến bây giờ vẫn còn độc thân, chính là vì hòn đá ngáng đường Ngũ trưởng lão này, mình phải tìm cơ hội đá văng ông ta đi mới được. "Còn bùng nổ xung đột..." Nhị trưởng lão bực bội nói: "Ngươi bây giờ chẳng qua chỉ có tu vi Chân Tiên trung giai, có tư cách gì mà bùng nổ xung đột với Tiên Đế, hay là ngoan ngoãn về tu luyện đi, đừng có cả ngày nghĩ những chuyện tào lao." "Nghĩ!?" Má Tiểu Hương Phi hơi ửng hồng, ánh mắt né tránh có chút e thẹn.

Nàng là người từng trải có thể nói một cách có trách nhiệm rằng, Nhị trưởng lão thật sự quá không hiểu Tần Phong rồi, nghĩ chưa bao giờ là phong cách của hắn, hắn trước nay đều trực tiếp ra tay làm...

Chương 1354

"Thằng nhóc này có biết mình đang nói gì không vậy!?" Tây trưởng lão lập tức cảm thấy đau đầu, không ngờ Tần Phong lại chẳng thèm che giấu như thế.

Nếu là chuyện khác, lão còn có thể dễ dàng giúp hắn giải quyết, nhưng tranh giành phụ nữ với Tiên Đế thì lão thật sự không có năng lực.

Hơn nữa, nếu thằng nhóc này thực sự tán đổ Mộng Dao tiên tử, vậy rốt cuộc hắn nên gọi mình là sư phụ, hay mình phải gọi hắn là muội phu đây!? "Tất cả im lặng!" Đại trưởng lão lạnh nhạt liếc mắt, khiến hiện trường lập tức yên tĩnh trở lại.

Chỉ thấy phi chu khổng lồ của Lăng Tiêu Cung từ từ dừng lại, Lăng Tiêu Tiên Đế cũng bước xuống từ phi chu.

Thiên Huyền Vệ lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, tiên nhạc chào mừng cũng vang lên theo. "Bái kiến Lăng Tiêu Tiên Đế!" Đại trưởng lão dẫn đầu, chắp tay hành lễ.

Tuy lão là Đại trưởng lão của Tiên Minh, thống lĩnh mọi việc lớn nhỏ, nhưng trước mặt Lăng Tiêu Tiên Đế vẫn thấp hơn một bậc. "Bái kiến Lăng Tiêu Tiên Đế!" Những người khác thấy Đại trưởng lão dẫn đầu cũng lần lượt chắp tay hành lễ. "Đúng là giỏi ra vẻ vãi!" Tần Phong vẻ mặt khinh bỉ bĩu môi, không hề có ý định hành lễ. "Thằng nhóc này..." Các trưởng lão lập tức thấy đau đầu, hối hận vì đã không đuổi đứa trẻ rắc rối này đi. "Bọn người Hoang Cổ này dũng mãnh thật!" Đám đệ tử Tây Chu xem mà tắc lưỡi, không biết nên nói gì cho phải.

Trước có Diệp Thần ngủ với vợ của Ngạo Thiên Tiên Đế, sau có

Lâm Tam mắng thẳng mặt Ngạo Thiên Tiên Đế, giờ lại có Tần Phong coi thường Lăng Tiêu Tiên Đế, còn muốn tranh vợ với ngài ấy.

Tuy nhiên, Lăng Tiêu Tiên Đế không quen biết Tần Phong, cũng lười để ý đến một tên Chân Tiên trung giai. "Ừm, không cần đa lễ!" Lăng Tiêu Tiên Đế khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Nhưng Mộng Dao tiên tử bị ảnh hưởng bởi Mộng Ma Tinh Phấn của Tần Phong, trong lòng giờ đang hận chết Lăng Tiêu Tiên Đế, nên lần này không ra nghênh đón, tự nhiên cũng không có mặt tại buổi lễ. "Mộng Dao giở trò quỷ gì vậy!?" Lăng Tiêu Tiên Đế nhíu mày, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vốn tưởng Mộng Dao tiên tử là người biết đại thể, không ngờ nàng lại không màng đại cục như vậy, mình đã đích thân đến đón mấy lần rồi mà nàng vẫn còn giận dỗi. "Lăng Tiêu Tiên Đế, mời vào trong!" Đại trưởng lão đưa tay ra mời, sau đó nhường đường. "Bản đế không vào!" Lăng Tiêu Tiên Đế lạnh lùng nói: "Bản đế lần này đến không phải để thăm hỏi, mà là đến đón Mộng Dao về Lăng Tiêu Cung.

Các ngươi mau gọi nàng ra đây, đừng làm lỡ thời gian của bản đế." "Tới rồi, tới rồi!" Tần Phong lập tức phấn chấn, không ngờ lại có dưa để hóng nhanh như vậy.

Hắn thuần thục lấy ra một chiếc ghế đẩu nhỏ ngồi xuống bên cạnh, lại kéo Tiểu Hương Phi đang e thẹn vào lòng, ăn quả đào mọng nước mà nàng đưa đến tận miệng. "Á đù!!" Đám đệ tử Tây Chu xem mà trợn mắt há mồm, trong lòng thầm hô "chơi lớn vậy".

Coi thường Lăng Tiêu Tiên Đế không hành lễ thì thôi đi, lại còn coi Lăng Tiêu Tiên Đế như thằng hề để xem kịch, đúng là không coi ngài ấy ra gì! "Thằng nhóc này..." Các trưởng lão cảm thấy đau đầu vô cùng.

Nhưng nghĩ đến năng lực gây chuyện của đứa trẻ rắc rối này, họ đành mặc kệ hắn ngồi yên một bên xem kịch. "Lăng Tiêu Tiên Đế!" Đại trưởng lão không hề nao núng, nói một cách chừng mực: "Mộng Dao đã chịu ấm ức ở Lăng Tiêu Cung của ngài, bây giờ đã về nhà mẹ đẻ là Tiên Minh, ngài một câu xin lỗi cũng không có mà đã muốn đưa người về, e là không hợp lý cho lắm!?" "Xin lỗi!?" Lăng Tiêu Tiên Đế ánh mắt sắc lẹm: "Thiên hạ không có cha mẹ nào sai cả.

Nàng đã gả vào Lăng Tiêu Cung của ta thì chính là con dâu của Lăng Tiêu Cung, mẫu hậu nói nàng vài câu thì đã sao?

Nàng không những không nhận ra sai lầm của mình, còn dám nhục mạ mẫu hậu, bịa đặt vu khống bản đế, đây là đứa con gái ngoan mà Tiên Minh các ngươi dạy dỗ ra sao!?" "Ngươi..." Thất trưởng lão lập tức khó chịu.

Vốn thấy Lăng Tiêu Tiên Đế đích thân đến xin lỗi, lão còn nghĩ hôn nhân của hai người vẫn còn hy vọng.

Ai ngờ đối phương chẳng hề có ý định xin lỗi, còn nói ra những lời vô sỉ như vậy, khiến lão hận không thể tiến lên tát cho hai cái. "Lời này ta không dám gật bừa!" Tần Phong vừa ăn đào vừa xen vào: "Mộng Dao tỷ tỷ có lỗi gì chứ?

Chị ấy chỉ muốn có một đứa con của riêng mình thôi, hu hu..." "Ngươi câm miệng!" Thất trưởng lão không đợi Tần Phong nói xong, đã đưa tay bịt miệng hắn lại.

Tuy lời của Lăng Tiêu Tiên Đế khiến người ta khó chịu, nhưng dù sao người ta cũng là Tiên Đế chí cao vô thượng, vẫn chưa đến lượt bọn họ ở đây nói này nói nọ.

Nhưng lão kịp thời ngăn Tần Phong nói chuyện, lại quên mất Tần Phong còn nuôi một con thỏ lắm mồm. "Thỏ chủ ngân của ta nói đúng!" Tiểu Bạch lập tức nói bằng giọng non nớt: "Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ngươi, nếu không phải ngươi yếu sinh lý, Mộng Dao đại tỷ tỷ sao lại phải đi tìm thỏ chủ ngân của ta mượn giống sinh con chứ!?" "Toang rồi!" Thất trưởng lão lập tức cảm thấy đau đầu, không hiểu sao con thỏ này lại biết nói. "Không lẽ mượn thật rồi sao!?" Đám đệ tử Tây Chu nghe vậy liền xôn xao.

Vốn tưởng Mộng Dao tiên tử nói mượn giống chỉ để chọc tức Lăng Tiêu Thánh Mẫu, nhưng giờ thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Bạch, họ không thể không nghi ngờ sau đó Mộng Dao tiên tử đã thực sự đi tìm Tần Phong mượn giống. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ, linh sủng đã phá hoại danh tiếng của Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Cái này không phải ta nói nhé!" Tần Phong lập tức giả vờ vô tội, tỏ vẻ không liên quan đến mình. "Mượn giống?

Ngươi chính là Tần Phong!?" Lăng Tiêu Tiên Đế ánh mắt như điện, chiếu thẳng vào người Tần Phong.

Ầm ầm ầm!!

Trời đất chấn động, núi sông rung chuyển.

Chỉ thấy bầu trời đột nhiên phủ đầy sấm sét, đế uy vô thượng như mười vạn ngọn núi lớn giáng xuống. "Phụt!!" Đám đệ tử Tây Chu phun ra một ngụm máu tươi, lập tức bị đè bẹp dí trên mặt đất. "Đã nói là không liên quan đến ta mà!" Tần Phong chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên trĩu nặng, suýt chút nữa làm gãy ghế đẩu mà ngã ngồi trên đất. "Bệ hạ!" Sắc mặt Tiểu Hương Phi vô cùng khó coi, yếu ớt gục vào lòng Tần Phong. "Hừ!!" Tần Phong lạnh lùng hừ một tiếng, hắn không có thói quen bị người khác đè đầu cưỡi cổ.

Chỉ thấy hắn lập tức kích hoạt hơn mười loại buff cường hóa chiến đấu, không những không bị uy áp của Lăng Tiêu Tiên Đế đè bẹp, ngược lại còn ôm Tiểu Hương Phi từ trên ghế đẩu đứng thẳng dậy.

Chương 1355

Ầm ầm ầm!!

Khí tức quanh người Tần Phong bùng nổ, khiến hư không chấn động.

Trên đầu xuất hiện ba đóa kim hoa, quanh thân có ngũ hành chi khí bao bọc, dưới chân đạp lên thất tinh, Thiên Sư Ấn ở mi tâm càng tỏa sáng lấp lánh... "Vãi chưởng!!" Đám đệ tử Tây Chu lập tức văng một câu chửi thề, nghiêm túc nghi ngờ hôm nay mình dậy sớm quá nên bị hoa mắt.

Mẹ nó!

Bọn họ và Tần Phong thật sự có thể coi là cùng một loài sao!?

Không chỉ lĩnh ngộ được hơn mười loại buff cường hóa chiến đấu, còn có thể dùng tu vi Chân Tiên trung giai chống lại uy áp của Tiên Đế, thậm chí còn dựa vào đại nghị lực mà đứng thẳng dậy dưới uy áp đó... "Hắn vậy mà đứng dậy được!" Trong mắt các trưởng lão tràn đầy kinh ngạc, chỉ cảm thấy máu nóng trong người đang sôi trào.

Tuy Tần Phong trong lòng họ là một đứa trẻ rắc rối, nhưng không thể không thừa nhận hắn thật sự có bản lĩnh để gây chuyện, và cũng một lần nữa chứng minh sự đầu tư của họ không hề sai lầm. "Sao có thể!?" Lăng Tiêu Tiên Đế trong lòng cũng kinh ngạc, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Vốn định ra tay dạy dỗ tên tiểu bối miệng không biết giữ mồm giữ miệng này, ai ngờ hắn lại có thể đứng dậy dưới uy áp Tiên Đế của mình, giống như một cái tát trời giáng vào mặt ngài. "Không thể nào!" Tô Uyển và các đệ tử Lăng Tiêu Cung cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Dưới uy áp của Lăng Tiêu Tiên Đế có thể giữ vững thân hình đã là rất khó rồi, vậy mà hắn lại có thể vô lý đến mức dùng tu vi Chân Tiên trung giai chống lại uy áp Tiên Đế mà đứng thẳng dậy.

Đừng nói là ở Tiên giới hiện tại, cho dù là ở thời kỳ thái cổ đỉnh thịnh, đây cũng là một sự tồn tại cực kỳ bá đạo! "Một Chân Tiên nhỏ nhoi, cũng dám khiêu khích bản đế!" Lăng Tiêu Tiên Đế cảm thấy uy tín của mình bị thách thức, lại phóng ra uy áp còn kinh khủng hơn.

Ầm ầm ầm!!

Uy áp kinh khủng như một con cự thú viễn cổ thức tỉnh, khiến cả trời đất rung chuyển dữ dội. "Ặc..." Thân thể Tần Phong lại trĩu xuống, phát ra một tiếng kêu trầm đục.

Dường như có vạn vì sao rơi xuống, hai đầu gối cũng bắt đầu hơi khuỵu xuống. "Ây da, thỏ ta chịu hết nổi rồi!" Tiểu Bạch không chịu nổi uy áp, vội vàng trốn vào lòng Tần Phong. "Còn không quỳ xuống!" Lăng Tiêu Tiên Đế thấy Tần Phong vẫn còn giãy giụa, không khỏi gia tăng thêm mấy phần lực.

Đặc biệt, giọng nói của ngài càng thêm trầm thấp đầy uy nghiêm, như sấm sét cuồn cuộn trong tầng mây, mỗi một âm tiết đều như mang theo sức mạnh của trời đất, khiến người ta không dám có chút lòng dạ phản kháng. "Ngươi còn chưa đủ tư cách!!" Tần Phong chủ trương chính là một chữ "ngông", nghiến răng ngẩng đầu nhìn thẳng Lăng Tiêu Tiên Đế.

Chỉ thấy nhất cử nhất động của ngài ta tràn đầy uy nghiêm và sức mạnh vô thượng, dường như ngài chính là trung tâm của thế giới này, vận mệnh của tất cả sinh linh đều nằm trong lòng bàn tay ngài.

Chúng sinh đều như con kiến yếu ớt không thể phản kháng, chỉ có thể run rẩy dưới uy áp của ngài.

Nhưng vậy thì đã sao!!

Hắn là người đàn ông kế thừa ý chí của Thừa tướng, sao có thể vì chút khó khăn này mà từ bỏ.

Ầm ầm ầm!!

Tần Phong lại thêm một chút buff, toàn thân lập tức bùng nổ hiệu ứng ngũ sắc.

Chỉ thấy năng lượng cuồng bạo mà hắn bộc phát ra, lập tức chống lại uy áp của Lăng Tiêu Tiên Đế, hai đầu gối đang hơi khuỵu cũng đứng thẳng lên, giống như một cây tùng vững chãi giữa cuồng phong bão táp. "Vãi chưởng, vậy mà vẫn chống đỡ được!" Đám đệ tử Tây Chu lập tức văng tục, trong lòng cũng bắt đầu điên cuồng gào thét.

Mẹ nó!!

Mọi người rõ ràng là cùng một loài, cũng đều là lần đầu làm người, tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy chứ!? "Ngươi..." Sắc mặt Lăng Tiêu Tiên Đế càng thêm âm trầm, dường như lại bị người ta tát cho một cái nữa.

Tuy thiên phú của Tần Phong khiến người ta kinh ngạc, nhưng ngài là Tiên Đế chí cao vô thượng của chư thiên vạn giới, hai lần ra tay liên tiếp đều không đè bẹp được một tên Chân Tiên trung giai, sau này ngài còn mặt mũi nào lăn lộn trong giới Tiên giới nữa!? "Lăng Tiêu Tiên Đế, ngài đã đi quá giới hạn rồi!" Ngay khi Lăng Tiêu Tiên Đế chuẩn bị tiếp tục gia tăng uy áp, Đại trưởng lão bước lên một bước che trước mặt Tần Phong. "Đây là Tiên Minh, không phải Lăng Tiêu Cung!" Mấy vị trưởng lão khác cũng lần lượt tiến lên, che chắn Tần Phong thật chặt sau lưng.

Tuy Tần Phong trong mắt họ là một đứa trẻ rắc rối, nhưng thiên phú mà hắn thể hiện ra quả thực mạnh đến đáng sợ, đặc biệt là việc vả mặt Lăng Tiêu Tiên Đế trước mặt mọi người cũng khiến họ cảm thấy sảng khoái một cách khó hiểu. "Phù phù!!" Tần Phong lập tức thở phào một hơi, chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên nhẹ bẫng. "Bệ hạ!" Tiểu Hương Phi dường như là một bông hoa yếu ớt bị gió mạnh thổi qua, thân thể run rẩy nắm chặt vạt áo Tần Phong. "Đừng sợ, có ta ở đây rồi!" Tần Phong an ủi Tiểu Hương Phi xong, ôm nàng tiếp tục ăn đào. "Hừ!!" Lăng Tiêu Tiên Đế thấy bảy vị trưởng lão ra tay, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng rồi thu lại uy áp. "Phù!" Các trưởng lão trong lòng lập tức thở phào, vội vàng nhìn chằm chằm Tần Phong để phòng hắn gây chuyện. "Cuối cùng cũng kết thúc rồi!" Tiểu Bạch cảm nhận được uy áp biến mất, lại chui ra từ lòng Tần Phong.

Nhưng khi thấy có người chống lưng, nó lập tức nhảy lên vai Tần Phong cáo mượn oai hùm, hai tay chống nạnh, giọng non nớt nói: "Ngươi đúng là kỳ cục, rõ ràng là mình yếu sinh lý, còn không cho thỏ ta nói.

Hơn nữa mượn giống cũng không phải ngày nào cũng mượn, cách ba bữa nửa tháng mới mượn một lần, ngươi mà không có tầm nhìn xa trông rộng như vậy, sau này lấy đâu ra con cái nối dõi tông đường chứ!!" "Vãi chưởng, là thật à!" Đám đệ tử Tây Chu nghe vậy, lập tức xôn xao.

Trước đó đã cảm thấy Tiểu Bạch nói rất có vẻ thật, bây giờ dường như lại chứng thực Mộng Dao tiên tử quả thực đã tìm Tần Phong, chỉ là không phải ngày nào cũng đi mượn giống, mà là cách ba bữa nửa tháng mới đi một lần. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ, linh sủng đã phá hoại danh tiếng của Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Ta không phải, ta không có, nó nói bậy!" Tần Phong trong lòng lập tức điên cuồng gào thét, tỏ vẻ mình và Mộng Dao tiên tử là trong sạch. "Con thỏ này..." Các trưởng lão lập tức đau đầu.

Chương 1356

Vừa rồi họ chỉ mải phòng Tần Phong, đứa trẻ rắc rối này, lại một lần nữa quên mất con thỏ lắm mồm này. "Tìm chết!!" Lửa giận trong lồng ngực Lăng Tiêu Tiên Đế lại bùng lên, sắc mặt cũng lạnh đi trong nháy mắt.

Ầm ầm ầm!!

Uy áp Tiên Đế kinh khủng lập tức quét qua trời đất, như tiếng gầm của chư thần vang vọng trên bầu trời.

Tiếp đó, uy áp như nước sông Ngân Hà từ chín tầng trời đổ xuống, hình thành một dòng lũ không thể ngăn cản, với thế tồi khô lạp hủ quét sạch mọi thứ trong trời đất. "Ngươi chơi không lại à?!" Tiểu Bạch lại bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng trốn vào lòng Tần Phong. "Vãi chưởng, ngươi chọc nó làm gì!?" Đám đệ tử Tây Chu lập tức phát điên, thề tối nay về sẽ ăn món đầu thỏ xào cay. "Một con thỏ ngoan ngoãn, sao lại mọc ra cái miệng thế không biết!" Bảy vị trưởng lão trong lòng điên cuồng chửi thầm, không thể không ra tay chống lại uy áp Tiên Đế.

Chỉ thấy bảy luồng khí tức Chuẩn Tiên Đế kinh khủng lập tức bùng nổ, cứng rắn chặn lại uy áp đáng sợ của Lăng Tiêu Tiên Đế.

Nhưng Tiên Đế chính là Tiên Đế, là vũ khí hạt nhân của Tiên giới, chỉ dựa vào bảy vị Chuẩn Tiên Đế căn bản không thể ngăn cản, không gian sinh tồn không ngừng bị chèn ép, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi mọi người sắp không trụ nổi, một tiếng nổ vang vọng khắp trời đất.

Chỉ thấy trên ngọn tiên sơn lớn nhất của Tiên Minh bộc phát ra một luồng kim quang chói mắt, khiến mây gió trời đất biến sắc, vô số sấm sét hóa thành lôi long cuồng cuộn gào thét trên bầu trời, một màn hiệu ứng như đại lão siêu cấp sắp xuất hiện. "Lăng Tiêu!!" Một giọng nói già nua nhưng đầy uy nghiêm vô thượng vang vọng khắp trời đất, "Ngươi muốn phá nát Tiên Minh của ta sao..." "Giọng nói này..." Các trưởng lão Tiên Minh chấn động tinh thần, vội vàng quay người quỳ xuống chắp tay nói: "Cung nghênh Minh chủ xuất quan!!" "Cung nghênh Minh chủ xuất quan!!" Các đệ tử khác của Tiên Minh nghe vậy cũng lần lượt quỳ xuống chắp tay hành lễ. "Lão già này vẫn chưa chết!?" Sắc mặt Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức ngưng trọng, uy áp kinh khủng theo đó tan biến.

Tuy ngài và Minh chủ Tiên Minh đều là cường giả cảnh giới Tiên Đế, nhưng đối phương là Tiên Đế đời trước, việc vận dụng Đại Đạo Chi Lực mạnh hơn ngài rất nhiều, nếu đấu cứng thật sự chưa chắc là đối thủ.

Nhưng giang sơn đời nào cũng có nhân tài, thời gian là kẻ thù lớn nhất của Tiên Đế.

Minh chủ Tiên Minh hiện tại đã khí huyết khô kiệt, sắp đi đến cuối con đường sinh mệnh, bế quan mấy ngàn năm vẫn không thể xoay chuyển càn khôn, chỉ làm chậm lại tốc độ khí huyết khô héo mà thôi. "Minh chủ Tiên Minh?!" Tần Phong lập tức quay đầu nhìn, biết rằng nhạc phụ đại nhân sắp lên sân khấu.

Chỉ thấy ánh sáng thần thánh bao phủ ngọn tiên sơn, Mộng Dao tiên tử dìu một lão giả bước ra.

Tuy lão giả tuổi đã cao, tóc bạc trắng, lưng còng, khí tức yếu ớt, mỗi bước đi đều có vẻ khó khăn, dường như có thể tan biến vào trời đất bất cứ lúc nào.

Nhưng mỗi bước chân đều có thể dẫn động thiên địa đại đạo, khiến tiên khí của Tây Chu cũng rung chuyển theo.

Uy nghiêm và khí thế toát ra từ xương cốt vẫn không giảm so với năm xưa, như một ngọn núi bất hủ, sừng sững giữa trời đất, mặc cho gió thổi mưa dập, vẫn hiên ngang bất động.

Đôi mắt sâu thẳm, tựa như tinh không.

Tóc bạc bay phấp phới trong gió.

Nhất cử nhất động đều như đang tuyên bố với thế nhân, ông vẫn là vị Tiên Đế chí cao vô thượng đó. "Minh chủ!!" Ánh mắt các đệ tử Tiên Minh lập tức trở nên cuồng nhiệt, như tín đồ cuồng tín gặp được chân thần.

Đừng thấy lão đầu này trông như sắp xuống lỗ, nhưng năm đó ông đã dẫn dắt Tiên Minh đi đến đỉnh cao, hiệu lệnh Tiên giới không ai dám không theo, chỉ là sau này khí huyết khô kiệt, không thể không bế quan kéo dài mạng sống.

Điều này cũng tạo cơ hội cho Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, mới có cục diện ba nhà chia cắt Tiên giới như hiện tại.

Cuối cùng, để kìm hãm sự phát triển của Long Ngạo Thiên của Chiến Thần Điện, ông không thể không lựa chọn liên minh với Lăng Tiêu Tiên Đế của Lăng Tiêu Cung, còn gả đi đứa con gái bảo bối duy nhất của mình. "Tốt, tốt, tốt, tất cả đứng lên đi!" Minh chủ Tiên Minh cười tiến lên đỡ mọi người dậy, ra dáng một ông lão hàng xóm hiền lành. "Bái kiến Minh chủ!" Lăng Tiêu Tiên Đế không dám coi thường lão đầu trước mắt, khẽ gật đầu coi như chào hỏi lịch sự. "Minh chủ!?" Minh chủ Tiên Minh cười hì hì nói: "Lăng Tiêu tiểu tử, bản đế đã gả con gái duy nhất cho ngươi rồi, ngươi còn gọi bản đế là Minh chủ có hợp lý không!?" "Tiền bối quá đề cao vãn bối rồi!" Lăng Tiêu Tiên Đế nhìn sang Mộng Dao tiên tử bên cạnh, giọng điệu lạnh băng nói: "Con gái của ngài vãn bối không gánh nổi, mẫu hậu chỉ nói nó vài câu, nó liền quay về nhà mẹ đẻ, còn đi khắp nơi bịa đặt bôi nhọ bản đế, thậm chí còn mập mờ không rõ với một đệ tử của quý phái..." "Hừ!!" Mộng Dao tiên tử tức giận hừ lạnh một tiếng, đã biết gã đàn ông này chẳng ra gì.

Không chỉ thích làm liếm cẩu, còn là một mama boy chính hiệu, cả ngày mẫu hậu thế này, mẫu hậu thế kia, cũng không biết kiếp trước mình bị mù mắt thế nào mà lại thích loại người này. "Lời này thỏ ta không dám gật bừa!" Tiểu Bạch thấy lại có đại lão xuất hiện, tiếp tục cáo mượn oai hùm: "Dù sao ngươi cũng không chơi, cho thỏ chủ ngân của ta chơi vài hôm thì đã sao?

Hơn nữa ngươi còn được một đứa con trai không công, kế thừa gia nghiệp của ngươi, ngươi lời to rồi còn gì, hu hu..." "Lại là con thỏ này!" Thất trưởng lão phản ứng lại đầu tiên, tiến lên bịt miệng Tiểu Bạch.

Nhưng cuối cùng lão vẫn chậm một bước, những gì nên nói, không nên nói, cơ bản đều đã bị nó nói hết rồi. "Sao lại là nó!" Các trưởng lão lại một lần nữa đau đầu.

Vốn tưởng chỉ cần canh chừng cái miệng của Tần Phong thì sẽ không gây ra phiền toái lớn, ai ngờ lại hết lần này đến lần khác bỏ sót con thỏ lắm mồm này.

Sau này không chỉ phải phòng Tần Phong, mà còn phải phòng cả con thỏ tiện nhân này nữa. "Vãi chưởng!!" Đám đệ tử Tây Chu lập tức phấn chấn, đồng loạt nhìn về phía Mộng Dao tiên tử.

Trước đó họ đều nghe một phía về việc Mộng Dao tiên tử mượn giống, bây giờ ba người trong cuộc đều có mặt, khiến lòng hóng hớt của họ lập tức bùng cháy, muốn biết rốt cuộc họ là ngày nào cũng mượn, hay là ba ngày hai bữa mới mượn. "Tên đệ đệ chết tiệt này..."

Mộng Dao tiên tử thật sự không chịu nổi ánh mắt của đám người Tây Chu, ngượng đến mức có thể dùng ngón chân đào ra một căn biệt thự ba phòng ngủ một phòng khách. "Ta không phải, ta không có, nó nói bậy!!" Tần Phong lại điên cuồng gào thét trong lòng, tỏ vẻ mình và Mộng Dao trong trong sạch sạch. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ, linh sủng của ngài đã công khai phá hoại danh tiếng của Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "100 vạn!?" Tần Phong sững sờ một lúc, sau đó bá khí tuyên bố: "Không sai, cả đời này ta không thích tranh giành, nhưng duy chỉ có Mộng Dao tỷ tỷ là ta không nhường một bước.

Ta nhất định sẽ cho chị ấy hạnh phúc, không ai trong các ngươi được phép cản trở, chồng của chị ấy chẳng qua chỉ là hòn đá ngáng chân mà ông trời thử thách trên con đường tình yêu của chúng ta mà thôi." Lời vừa dứt, cả hội trường xôn xao. "Vãi chưởng, đây là tỏ tình công khai sao!?" "Mẹ nó, tại sao hắn là một tiểu tam, mà lại có thể nói khiến ta máu nóng sôi trào thế này?!" "Quan trọng là, hắn lại dám đối mặt tranh giành phụ nữ với Tiên Đế, ta không thể không viết một chữ 'phục' thật to!" "Phong ca, từ nay về sau huynh chính là anh ruột của ta, xin hãy nhận lấy đầu gối của tiểu đệ!" "Vốn tưởng con thỏ nói đã đủ ngông rồi, không ngờ Phong ca của ta nói ra còn ngông hơn." "Tiên giới Phong ca ta, người ngông cuồng lời lại nhiều!" "..." Không chỉ các đệ tử Tây Chu sôi sục, Mộng Dao tiên tử cũng kinh ngạc ngây người.

Tuy nàng biết tiểu đệ đệ Tần Phong có ý đó với mình, nhưng vạn lần không ngờ hắn dám nói ra trước mặt Lăng Tiêu Tiên Đế, đặc biệt là câu "duy chỉ có Mộng Dao tỷ tỷ là ta không nhường một bước", càng khiến trái tim nhỏ bé của nàng đập thình thịch. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã công khai tỏ tình với Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến nàng rung động, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Lại vào túi 100 vạn!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, không quên tiếp tục thả thính: "Mộng Dao tỷ tỷ, ta có lời muốn nói thẳng, chị có muốn vào gia phả nhà họ Tần của ta không!?" "Vào gia phả nhà họ Tần!?" Tim Mộng Dao tiên tử lập tức đập nhanh hơn, cảm giác mình sắp không chịu nổi nữa rồi.

Chương 1357

Vốn tưởng tiểu đệ đệ chỉ thân thể cường tráng, không ngờ hỏa khí của hắn lại lớn như vậy, lại dám công khai đòi danh phận với mình. "Sao không ai trông chừng hắn vậy!?" Các trưởng lão lập tức phát điên.

Vốn tưởng bịt miệng con thỏ là xong chuyện, ai ngờ lại để lọt cái miệng của Tần Phong, mà hắn vừa mở miệng đã là một cú nổ lớn, kéo thẳng chỉ số thù hận lên mức tối đa.

Nghĩ đến đây, mọi người bất giác cùng nhìn về phía Lăng Tiêu Tiên Đế.

Chỉ thấy trong mắt ngài lóe lên lửa giận, lỗ mũi không ngừng phập phồng, dường như muốn hít thêm oxy để cung cấp cho ngọn lửa giận dữ, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc, gân xanh trên cánh tay cũng nổi lên.

Cả người giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào, tích tụ sức mạnh chỉ để một lần quét sạch tất cả... "Tình huống gì đây!?" Minh chủ Tiên Minh đầy dấu hỏi chấm, CPU sắp cháy khét rồi.

Vốn định cùng Lăng Tiêu Tiên Đế nói chuyện phải trái, ai ngờ đột nhiên xuất hiện một con thỏ lắm mồm mắng con rể ông, ngay sau đó lại xuất hiện một thằng nhóc công khai tỏ tình với con gái ông.

Vô lý nhất là thái độ của con gái bảo bối của ông, lại là vẻ mặt của một thiếu nữ đang yêu. "Minh chủ!" Đại trưởng lão vội vàng truyền âm: "Người này tên là Tần Phong, đệ tử thân truyền của lão Tây!" "Hắn chính là Tần Phong!!" Ánh mắt Minh chủ Tiên Minh ngưng lại, chiếu thẳng vào người Tần Phong.

Tuy gần ngàn năm nay ông đều bế quan tu luyện, nhưng mỗi khi gặp chuyện lớn quan trọng, Đại trưởng lão đều sẽ báo cáo cho ông, trong đó có thông tin liên quan đến Tần Phong và kế hoạch Nam Thiên Môn.

Ầm ầm ầm!!

Lăng Tiêu Tiên Đế bùng nổ, trời đất biến sắc.

Chỉ thấy ngài như hòa làm một với trời đất, cả thế giới run rẩy dưới cơn giận của ngài, trên bầu trời sấm sét cuồn cuộn, chớp giật đùng đoàng, như một dòng lũ mênh mông, hung hãn cuộn trào, không gì cản nổi.

Mặt đất cũng rung chuyển dữ dội, như có một sức mạnh vô hình xé toạc đại địa, núi sông sụp đổ, sông ngòi chảy ngược, khiến sinh vật thế gian cảm nhận được thế nào là cơn thịnh nộ của Tiên Đế, một nỗi sợ hãi và tuyệt vọng chưa từng có lan tràn trong lòng mọi người. "Tần Phong!!" Ánh mắt Lăng Tiêu Tiên Đế lạnh băng, như đang nhìn một người chết. "Tiên Đế thì ngon lắm à!" Tần Phong tiếp tục dùng lời lẽ khiêu khích: "Yếu thì về nhà luyện thêm đi, chơi không lại thì đừng chơi.

Cậy mình tu luyện nhiều hơn ta vài năm thì có gì mà đắc ý, nếu ngươi có tu vi ngang bằng ta, ngươi ngay cả tư cách xách dép cho ta cũng không có." "Vãi chưởng, dũng cảm vãi!" Đám đệ tử Tây Chu xem mà trợn mắt há mồm, phát hiện ra đám người Hoang Cổ này ai cũng quá dũng mãnh.

Rõ ràng thấy Lăng Tiêu Tiên Đế đã nổi giận đùng đùng rồi, vậy mà hắn không những không biết điều, ngược lại còn dám tiếp tục dùng lời lẽ khiêu khích, từ đầu đến cuối không hề coi Tiên Đế ra gì. "Toang rồi!!" Các trưởng lão lập tức đau đầu.

Vốn còn định duy trì mối quan hệ bề mặt với Lăng Tiêu Cung, để tranh thủ thời gian cho Tiên Minh lén lút phát triển, nhưng bây giờ bị

Tần Phong làm loạn như vậy, e là liên minh của hai bên sắp đi đến hồi kết. "Tần Phong tiểu đệ đệ..." Khác với sự đau đầu của các trưởng lão Tiên Minh, trong đôi mắt đẹp của Mộng Dao tiên tử lại tràn ngập những tia sáng kỳ lạ.

Không chỉ dám tỏ tình với nàng trước mặt bàn dân thiên hạ, còn dám đối đầu trực diện với người chồng cũ Tiên Đế của mình, loại cún con vừa cứng vừa ngầu này, có thiếu phụ đã có chồng nào mà chịu nổi chứ!? "Ngươi tìm chết!!" Ánh mắt Lăng Tiêu Tiên Đế càng lúc càng lạnh, khí tức quanh thân cũng bắt đầu cuồn cuộn.

Khác với việc dùng uy áp để ép Tần Phong quỳ xuống trước đó, lần này tay ngài từ từ giơ lên chuẩn bị động thủ, đầu ngón tay lập tức tuôn trào một luồng năng lượng kinh khủng hủy thiên diệt địa. "Mẹ nó, khinh người quá đáng!!" Các đệ tử Lăng Tiêu Cung đi theo cũng nổi giận, nhao nhao rút đao chuẩn bị chém Tần Phong. "Tỷ tỷ!!" Tần Phong lập tức trốn sau lưng Mộng Dao tiên tử, ra vẻ một đóa hoa bạch liên yếu đuối đáng thương. "Cái vẻ kiêu ngạo bất tuân lúc nãy của ngươi đâu rồi!?" Khóe mắt các đệ tử Tiên Minh giật giật, trong lòng hiện lên một chữ "Vãi" thật to.

Vốn tưởng Tần Phong thật sự không sợ chết mà đối đầu với Lăng Tiêu Tiên Đế, ai ngờ hắn quay đầu đã chạy đi giả vờ yếu đuối gọi tỷ tỷ ôm. "Đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây rồi!" Mộng Dao tiên tử che chắn Tần Phong thật chặt, đôi mắt đẹp quật cường trừng mắt nhìn Lăng Tiêu Tiên Đế. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã lừa gạt tình cảm của Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Ai lừa gạt chứ!?" Tần Phong trong lòng rất bất mãn lẩm bẩm, tỏ vẻ mình đối với cô gái nào cũng là thật lòng.

Ngay sau đó, hắn yên tâm trốn sau lưng Mộng Dao tiên tử, còn không quên nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của Tiểu Hương Phi để tìm kiếm sự an ủi, mặc cho đệ tử Lăng Tiêu Cung chửi bới cũng không ló đầu ra. "Được rồi, tất cả dừng tay!!" Ngay khi tình hình sắp leo thang, Minh chủ Tiên Minh cuối cùng cũng lên tiếng.

Vừa rồi Đại trưởng lão đã truyền âm cho ông, kể rõ đầu đuôi câu chuyện, đừng nói là Tiên Minh bọn họ bây giờ đang chiếm lý, cho dù Tiên Minh không chiếm lý, ở ngay trước cửa nhà mình sao có thể để Lăng Tiêu Cung đè đầu cưỡi cổ được!?

Ầm ầm ầm!!

Trời đất biến sắc, nhật nguyệt lu mờ.

Chỉ thấy đôi mắt vốn đục ngầu của Minh chủ Tiên Minh đột nhiên lóe lên ánh sáng như tinh tú, sâu thẳm và xa xôi, một luồng khí tức vượt lên trên chúng sinh giáng xuống.

Thân thể vốn còng lưng cũng đứng thẳng như cây tùng, ngạo nghễ hiên ngang, uy thế Tiên Đế không ngừng lan tỏa, như gợn sóng dần dần khuếch đại, nơi nào đi qua, không gian đều bị vặn vẹo, hư không còn truyền đến từng trận tiếng nổ.

Cả thế giới dường như đều nằm trong tầm kiểm soát của ông, sinh tử của vạn vật sinh linh cũng đều nằm trong một niệm của ông. "Lão bất tử này..." Đồng tử Lăng Tiêu Tiên Đế co rút mạnh.

Vốn tưởng Minh chủ Tiên Minh dù chưa chết, khí huyết khô kiệt cũng không còn bao nhiêu thực lực, không ngờ ông ta vẫn còn thực lực như vậy, nếu đấu tay đôi thật sự chưa chắc có thể thắng được. "Ai, không phục già không được mà!" Minh chủ Tiên Minh trong lòng thở dài.

Đừng thấy ông bây giờ trông như gừng càng già càng cay, nhưng người nhà tự biết chuyện nhà mình, khí huyết của ông hiện tại đã gần như cạn kiệt, chỉ là đang cố gắng chống đỡ mà thôi, nếu thật sự động thủ căn bản không thể kiên trì được bao lâu. "Được thôi!" Lăng Tiêu

Tiên Đế không có ý định thử, từ từ hạ tay xuống. "Vậy mới phải chứ!" Minh chủ Tiên Minh mỉm cười, cũng thu lại khí tức quanh thân.

Chỉ thấy trời đất đang biến sắc lập tức trở lại bình tĩnh, ông lại biến thành ông lão hàng xóm hiền lành, thân thể thẳng tắp cũng lại còng xuống, dường như một cơn gió cũng có thể thổi ngã ông. "Thằng nhóc này đúng là tai họa mà!" Lục gia thấy hai bên dừng tay, trong lòng lập tức thở phào.

Ông ta vạn lần cũng không ngờ, một chuyến viếng thăm đơn giản lại bị Tần Phong suýt nữa gây ra cuộc chiến giữa hai vị Tiên Đế, cũng khiến ông ta một lần nữa nghi ngờ Tần Phong có phải là Huyết Nguyệt Yêu Nghiệt hay không. "Lăng Tiêu!" Minh chủ Tiên Minh chủ động lên tiếng: "Có chuyện gì, chúng ta có thể vào trong, ngồi xuống từ từ nói chuyện." "Vào trong thì không cần!" Lăng Tiêu Tiên Đế giọng lạnh băng nói: "Bản đế lần này đến Tiên Minh chỉ vì hai chuyện, một là đón Mộng Dao về Lăng Tiêu Cung xin lỗi mẫu hậu, hai là lấy lại di vật của gia phụ, Thập Nhị Tinh Thần Châu." "Vậy thì ngươi tự về mà xin lỗi đi!" Mộng Dao tiên tử không hề nể mặt, lạnh lùng từ chối.

Chương 1358

Nàng đã sống lại một đời, tuyệt đối sẽ không quay lại cái hố lửa Lăng Tiêu Cung đó nữa, càng không bao giờ tin một lời nào của tên liếm cẩu kiêm mama boy này. "Mộng Dao đừng quậy nữa!" Lăng Tiêu Tiên Đế rất không kiên nhẫn, bảo đối phương hãy nghĩ cho đại cục.

Nhưng Mộng Dao tiên tử ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn ngài ta, khiến ngài tức giận chỉ có thể chuyển ánh mắt sang Tần Phong bên cạnh. "Nhìn ta làm gì!?" Tần Phong giả vờ vô tội, bắt đầu đổ vỏ: "Thập Nhị Tinh Thần Châu bây giờ không ở trên người ta, ta đã tặng nó cho Diệp Thần ca ca rồi..." "Diệp Thần!?" Đệ tử Tiên Minh ngẩn người, đầu óc có chút không theo kịp.

Nếu bọn họ không nhớ lầm, lần trước Tần Phong và Diệp Thần không chỉ đại chiến một trận mà hai bên còn chửi bới rất thậm tệ, Tần Phong lại còn hết lần này đến lần khác phá rối chuyện Diệp Thần bái sư.

Có thể nói hai bên là kẻ thù không đội trời chung, căn bản không có khả năng hòa giải!

Nhưng bây giờ Tần Phong lại nói với bọn họ, hắn đã tặng Mười Hai Tinh Thần Châu cho Diệp Thần, khiến bọn họ nghiêm trọng hoài nghi mình có phải đã trúng Vô Hạn Nguyệt Độc hay không. "Hay cho tên này, đây là không thèm che giấu nữa sao!?" Các vị trưởng lão lập tức cảm thấy đau đầu, cảm thấy Tần Phong quá sỉ nhục trí thông minh của bọn họ.

Trước đó vu khống Diệp Thần ngủ với vợ của Long Ngạo Thiên, bọn họ không đưa ra được chứng cứ thì thôi, nhưng bây giờ cả Tiên Minh đều biết hắn và Diệp Thần có quan hệ gì, vậy mà hắn vẫn dám hắt nước bẩn lên người Diệp Thần. "Thỏ ta chứng minh!" Tiểu Bạch gật gật cái đầu nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chủ nhân của thỏ ta thật sự đã đưa Mười Hai Tinh Thần Châu cho Diệp Thần, bây giờ Mười Hai Tinh Thần Châu không có trong tay chủ nhân của thỏ ta." "Diệp Thần!?" Lăng Tiêu Tiên Đế nhíu mày, dường như đã nghe qua ở đâu đó. "Đế quân!" Có đệ tử lập tức thấp giọng nhắc nhở: "Diệp Thần này chính là đệ tử mới thu nhận của Tiên Minh cách đây không lâu, sở hữu Hoang Cổ Thánh Thể, leo lên Bảng Thiên Tư Võ Tu hạng hai mươi bảy, Bảng Thiên Tư Đan Tu hạng nhất." "Là hắn!!" Lăng Tiêu Tiên Đế lộ vẻ bừng tỉnh, cuối cùng cũng nhớ ra Diệp Thần là ai.

Mặc dù Diệp Thần đứng đầu Bảng Thiên Tư Đan Tu, nhưng Lâm Tam thực sự quá kinh diễm, lại có thể chen chân thay thế Lâm Uyên trở thành người thứ hai trên Bảng Thiên Tư Võ Tu, vì vậy ông ta cũng không quá chú ý đến Diệp Thần này. "Không đúng!" Tô Uyển nhíu mày nói: "Theo đệ tử được biết, Tần Phong và Diệp Thần không những không phải là bạn bè mà còn cực kỳ không ưa nhau, hai người có thể nói là hễ gặp mặt là đánh.

Tần Phong sao có thể đưa Mười Hai Tinh Thần Châu cho Diệp Thần chứ!?" "Ngươi dám lừa bản đế!!" Ánh mắt Lăng Tiêu Tiên Đế sắc như chim ưng, bắn ra một luồng sáng lạnh lẽo về phía Tần Phong. "Ta không có!" Tần Phong mặt đầy chính khí cãi lại: "Ta và Diệp Thần ở hạ giới đúng là có thù, nhưng chúng ta bây giờ đã phi thăng đến Tiên giới, lại còn cùng bái nhập Tiên Minh, từ nay về sau mọi người chính là sư huynh đệ.

Ta nghĩ oan gia nên cởi không nên buộc, thế là liền tặng Mười Hai Tinh Thần Châu cho hắn, muốn chủ động hóa giải đoạn ân oán này." Bịa!!

Ngươi cứ bịa tiếp đi!!

Đám người Tây Trưởng lão lập tức đảo mắt xem thường, căn bản không tin cái miệng bốc phét của Tần Phong.

Nếu hắn thật sự nghĩ oan gia nên cởi không nên buộc, thì đã không thể sau khi Diệp Thần gia nhập Tiên Minh, lại liên thủ với Lâm Tam đánh người ta thừa sống thiếu chết, còn ba lần bốn lượt cản trở người ta bái sư, thậm chí suýt nữa một kiếm đâm chết Diệp Thần. "Tên nhóc này..." Các trưởng lão nhìn nhau, lập tức cảm thấy đau đầu.

Bọn họ thật sự không hiểu nổi, Diệp Thần rốt cuộc đã phạm tội gì, khiến Tần Phong vu oan cho một Long Ngạo Thiên còn chưa đủ, lại còn muốn gán thêm cho hắn một Lăng Tiêu Tiên Đế. "Thật đó, ta không nói dối!" Tần Phong đúng kiểu heo chết không sợ nước sôi, mặt đầy chân thành nói: "Nếu các ngươi không tin, có thể đi tìm Diệp Thần ca ca.

Đương nhiên, xét đến việc hai chúng ta trước đây có thù, hắn rất có thể sẽ mượn dao giết người, cho nên ta đề nghị các ngươi tốt nhất nên đánh hắn một trận trước." "Mượn dao giết người!?" Ánh mắt đám người Tây Trưởng lão quái dị nhìn qua, nghiêm trọng hoài nghi kẻ muốn mượn dao giết người chính là hắn. "Bây giờ phải làm sao!?" Các trưởng lão nhìn nhau, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Mặc dù bọn họ cũng muốn đứng ra nói một lời công bằng cho Diệp Thần, nhưng biết làm sao được khi quan hệ giữa Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung bây giờ có thể đổ vỡ bất cứ lúc nào, chỉ có thể dựa vào Huyền Nữ chiến cơ của Tần Phong mới có thể kéo lại một chút ưu thế.

Cho nên bọn họ chỉ có thể âm thầm nói một tiếng xin lỗi trong lòng.

Diệp Thần, ngươi rất ưu tú, nhưng chúng ta chọn Tần Phong!! "Ngươi nghĩ bản đế sẽ tin sao!?" Ánh mắt Lăng Tiêu Tiên Đế vẫn sắc như chim ưng, luồng sáng lạnh lẽo dường như muốn nhìn thấu Tần Phong. "Không điều tra thì không có quyền phát ngôn!" Tần Phong vẫn nghiêm túc như cũ, trông không giống đang nói dối. "Không cần giải thích với loại người này, chúng ta đi!" Mộng Dao Tiên Tử hừ lạnh một tiếng, kéo Tần Phong xoay người bỏ đi.

Từ khi nàng trọng sinh trở về, không lúc nào là không muốn giết chết gã đàn ông đáng ghét này, nhưng khổ nỗi đối phương có tu vi Tiên Đế cảnh, với năng lực hiện tại của nàng căn bản không thể giết được y. "Các ngươi..." Sắc mặt Lăng Tiêu Tiên Đế trong nháy mắt trở nên âm trầm, ngọn lửa giận trong lòng lại lần nữa bùng cháy.

Chính mình đã hạ mình đến đón nàng, vậy mà nàng không những không biết mình sai ở đâu, lại còn ở trước mặt mình và một tên cún con liếc mắt đưa tình.

Đừng nói ông ta là Tiên Đế chí cao vô thượng, cho dù là một người đàn ông bình thường cũng không thể nhịn được! "Lăng Tiêu, đừng tức giận!" Tây Trưởng lão vội vàng cười hề hề giảng hòa: "Đồ đệ của ta chẳng qua chỉ là một đứa trẻ chưa đến ba mươi tuổi, ngươi là một tiền bối lại đi chấp nhặt với một đứa trẻ làm gì?!" Hay thật!!

Đứa trẻ chưa đến ba mươi tuổi!!

Đệ tử Tiên Minh không nhịn được thầm oán trong lòng, cảm thấy sự thiên vị này quá rõ ràng rồi. "Đế quân!!" Tô Uyển và các đệ tử Lăng Tiêu Cung khác đều không nhìn nổi nữa, chỉ chờ Lăng Tiêu Tiên Đế ra lệnh là sẽ xông lên khai chiến. "Chúng ta đi!!" Sắc mặt Lăng Tiêu Tiên Đế âm trầm, nhưng vẫn chưa mất đi lý trí.

Ông ta cũng biết bây giờ trở mặt với Tiên Minh không có lợi cho mình, chi bằng đi tìm Diệp Thần đánh một trận trước, đợi sau khi xác nhận không có, xem Tần Phong còn cãi chày cãi cối thế nào. "Ting Toong, chúc mừng ký chủ vu khống Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hệ số nguy hiểm của hắn tăng lên lần nữa, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Hắn đi tìm Diệp Thần ca ca rồi!?" Tần Phong không nhịn được quay đầu nhìn lại, trong lòng cũng âm thầm tính toán.

Trước đó bị Long Ngạo Thiên truy sát, là phó bản cấp Địa Ngục, cũng khiến Diệp Thần ca ca tăng cấp trở lại cấp Sử Thi.

Bây giờ thêm một Lăng Tiêu Tiên Đế, chắc là đã đạt đến độ khó cấp Ác Mộng, nếu không có gì bất ngờ, chắc hẳn có thể quay về cấp Thần Thoại. "Diệp Thần ca ca!" Tần Phong nhìn về phía chân trời, lẩm bẩm: "Ta có thể làm cho ngươi, chỉ có bấy nhiêu thôi, ngươi nhất định phải cố gắng lên nhé!" "Hắt xì..." Diệp Thần đột nhiên rùng mình một cái, trong lòng cũng hoảng loạn một cách khó hiểu.

Cứ như có thứ gì đó bẩn thỉu đang nhắm vào hắn, còn kéo nửa bàn chân hắn vào cửa địa ngục, chỉ cần mình phạm một chút sai lầm, sẽ lập tức rơi vào mười tám tầng địa ngục vĩnh viễn không siêu sinh. "Tại sao lại có cảm giác này chứ!?" Diệp Thần hoảng sợ trong lòng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng vừa nghĩ đến việc mình bây giờ là người phát ngôn của Tiên Minh, có Tiên Minh là một thế lực khổng lồ chống lưng, trong lòng lập tức được an ủi phần nào. "Nhất định là do gần đây công việc quá nhiều, dẫn đến cơ thể có chút không khỏe!" Diệp Thần vội vàng tìm cớ an ủi mình, sau đó ánh mắt hung ác nói: "Chấp sự cấp chín không phải là mục tiêu của ta, ta muốn từng bước từng bước leo lên vị trí cao nhất, ta muốn dẫm nát tên tiện nhân Tần Phong đó dưới chân..." "Nhưng mà..." Sau khi tưởng tượng về tương lai, Diệp Thần không thể không đối mặt với vấn đề thực tế.

Bây giờ hắn đã được Đại trưởng lão bổ nhiệm làm người phát ngôn của Tiên Minh, cũng đã rời khỏi Tiên Minh để phụ trách tiêu diệt

Minh Nguyệt Cung, nhưng Đại trưởng lão lại không sắp xếp cho hắn một thuộc hạ nào, chỉ cho hắn một tấm lệnh bài đại diện cho Tiên Minh.

Chương 1359

Chết người nhất là... tấm lệnh bài này không thể điều động đệ tử nội môn, ngay cả đệ tử ngoại môn cũng không thể điều động. "Vậy phải làm sao đây!?" Diệp Thần lập tức đau đầu.

Đừng thấy Minh Nguyệt Cung chỉ có một Tiên Quân trấn giữ, đối với Tiên Minh chẳng là cái thá gì, nhưng đối với hắn lại là phó bản cấp Địa Ngục, chỉ dựa vào một mình hắn căn bản không thể qua ải.

Nhưng hắn lại không có ý định từ bỏ... không chỉ để hoàn thành thử thách của Tiên Minh đối với mình, cũng là để không phụ sự kỳ vọng của Đại trưởng lão, càng là để chứng minh năng lực của mình cho các đệ tử Tiên Minh thấy. "Đúng rồi!" Diệp Thần đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, nghĩ ra một cách hay.

Mặc dù lệnh bài của hắn không thể điều động đệ tử Tiên Minh, nhưng ở Đông Vực lại có rất nhiều thế lực phụ thuộc vào Tiên Minh, mình hoàn toàn có thể dựa vào thân phận người phát ngôn của Tiên Minh để mượn quân từ bọn họ.

Chỉ cần trong tay có binh mã, hắn có thể khôi phục lại phong thái Chiến Thần năm xưa.

Nghĩ đến đây —— Diệp Thần lập tức phấn chấn hẳn lên, bắt đầu đến thế lực gần nhất để mượn quân.

Nhưng do danh tiếng của hắn bây giờ đã thối hoắc, cộng thêm tu vi Địa Tiên sơ giai của hắn, dẫn đến không có một thế lực nào chịu tin hắn.

Dù cho hắn có lệnh bài thân phận người phát ngôn của Tiên Minh, cũng không có một thế lực nào chịu cho hắn mượn quân. "Các ngươi cứ chờ đấy cho ta!" Diệp Thần mặt đầy phẫn nộ nói: "Hôm nay các ngươi coi thường ta, ngày mai ta khiến các ngươi không với tới nổi." Nhưng phẫn nộ thì phẫn nộ, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn.

Ngay lúc Diệp Thần không biết nên đi đâu mượn quân, thiết bị truyền tin trong lòng hắn đột nhiên vang lên, chính là Dịch Thiên Cơ đã biến mất từ lâu, không rõ sống chết gửi tới. "Dịch tiền bối!!" Diệp Thần như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng mở thiết bị truyền tin. "Khụ khụ..." Cuộc gọi hai bên vừa kết nối, đã truyền đến tiếng ho khan yếu ớt.

Mặc dù Dịch Thiên Cơ đã sống sót sau vụ tự hủy của Thiên Chu, nhưng bản thân cũng bị thương rất nặng, dưỡng thương mấy tháng mới miễn cưỡng giãy giụa thoát khỏi lằn ranh sinh tử.

Nhưng để không cho Diệp Thần thoát khỏi tầm kiểm soát của mình, ông ta lập tức liên lạc với Diệp Thần ngay sau khi thoát khỏi nguy hiểm. "Dịch tiền bối, ngài không sao chứ!?" Diệp Thần vội vàng hỏi, sợ Dịch Thiên Cơ không qua khỏi. "Yên tâm, ta còn chưa chết được!" Dịch Thiên Cơ rất yếu ớt nói: "Ta hiện đang ở một nơi an toàn để dưỡng thương, đợi ta chữa lành vết thương sẽ đến Tiên Minh tìm ngươi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau xử lý Tần Phong." "Tốt quá rồi..." Diệp Thần như đứa trẻ bị ấm ức, bắt đầu kể lại những gì mình đã trải qua gần đây. "Không đúng!" Dịch Thiên Cơ sau khi nghe xong những gì Diệp Thần trải qua ở Tiên Minh, lập tức nghi ngờ nói: "Với thiên phú đứng thứ hai mươi bảy Bảng Thiên Tư Võ Tu, đứng đầu về đan tu của ngươi, sao lại không có trưởng lão nào nhận ngươi làm đồ đệ chứ!?" "Còn không phải tại tên tiện nhân Tần Phong đó!" Diệp Thần nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta vốn định bái Thất trưởng lão làm sư phụ để chuyển sang tu kiếm đạo, nhưng Tần Phong lại ở bên cạnh phá đám.

Sau đó ta lại bái Ngũ trưởng lão làm sư phụ, vẫn bị Tần Phong phá hoại." "Cũng không đúng!" Dịch Thiên Cơ trầm tư một lúc, mới nói: "Với thiên phú mà ngươi thể hiện ra, cho dù có Tần Phong ở bên cạnh phá đám, các trưởng lão Tiên Minh cũng không thể không động lòng, trong này chắc chắn có bí mật không thể cho ai biết." "Bí mật gì!?" Giọng Diệp Thần có chút vội vàng hỏi, rõ ràng là đã bị Tần Phong gài bẫy đến ám ảnh tâm lý. "Ta cũng không biết!" Dịch Thiên Cơ bất đắc dĩ thở dài: "Cơ thể ta bây giờ vẫn còn rất yếu, không thể giúp ngươi tính ra bí mật trong đó, cho nên chính ngươi nhất định phải cẩn thận đề phòng Tần Phong." "Dịch tiền bối, yên tâm!" Diệp Thần gật đầu thật mạnh: "Ta bây giờ đại diện Tiên Minh ra ngoài dẹp loạn, cũng không cần lo lắng Tần Phong tính kế." "Dẹp loạn!?" Giọng Dịch Thiên Cơ đầy nghi hoặc, dường như đã nắm bắt được manh mối gì đó. "Đúng vậy, dẹp loạn!" Diệp Thần không cho Dịch Thiên Cơ thời gian suy nghĩ, liền ngắt lời: "Ta hiện đang ở bên ngoài đại diện Tiên Minh dẹp loạn, nhưng do Tần Phong hủy hoại danh tiếng của ta, các thế lực lớn đều không chịu cho ta mượn quân, ngài có cách nào hay không!?" "Mượn quân!?" Giọng Dịch Thiên Cơ càng thêm hoang mang, không hiểu tại sao Diệp Thần lại phải mượn quân.

Mặc dù uy thế của Tiên Minh bây giờ không còn như trước, nhưng vẫn là bá chủ tuyệt đối của Đông Vực, tùy tiện có thể triệu tập hàng trăm tỷ đại quân, sao lại phải đi mượn quân từ các thế lực khác chứ!?

Nhưng với nguyên tắc ta không hiểu, nhưng tôn trọng, ông ta vẫn mở miệng trả lời: "Thật ra các thế lực lớn ở Tiên giới đều rất thực tế, danh tiếng của ngươi thối nát thì mọi người tự nhiên không muốn chơi cùng ngươi.

Nhưng nếu ngươi có thể mang lại cho họ lợi ích thực tế, họ sẽ sẵn lòng chơi cùng ngươi.

Mà ngươi là người đứng đầu Bảng Thiên Tư Đan Tu, bẩm sinh đã mang lại lợi ích khổng lồ." "Đúng rồi, đan dược!!" Mắt Diệp Thần lập tức sáng lên, như thể được đả thông hai mạch Nhâm Đốc.

Giống như Tần Phong đứng đầu Bảng Thiên Tư Khí Tu, đan dược hắn luyện ra cũng có thể sản xuất hàng loạt.

Đan dược quý giá trong mắt người khác, ở chỗ hắn có thể ăn như kẹo đậu. "Không nhận đồ đệ?

Đi dẹp loạn?

Còn mượn quân!?" Dịch Thiên Cơ càng nhìn càng thấy không ổn, luôn cảm thấy có âm mưu gì đó.

Nhưng ông ta bây giờ vừa từ Quỷ Môn Quan trở về, thật sự không có năng lực để bói một quẻ, chỉ có thể dặn dò Diệp Thần một câu cẩn thận, rồi vội vàng ngắt kết nối để quay về dưỡng thương.

Cảnh tượng chuyển đến Tiên Đế Phong.

Ngọn núi này là nơi bế quan của Minh chủ Tiên Minh, cũng là cấm địa tuyệt đối của Tiên Minh.

Tây Trưởng lão càng cho mấy chục cường giả Tiên Vương cảnh canh giữ, không có sự cho phép của Minh chủ, kẻ dám đến gần không cần hỏi thân phận, giết không tha.

Lúc này —— Minh chủ Tiên Minh thấy Lăng Tiêu Tiên Đế rời đi, liền cho người mời tất cả mọi người đến Tiên Đế Phong.

Ngoài bảy vị trưởng lão của Tiên Minh và Mộng Dao Tiên Tử, còn có Tần Phong và Tiểu Bạch, hai kẻ đầu sỏ gây tội. "Ngồi đi!" Minh chủ Tiên Minh còng lưng, từ trong một căn nhà tranh đi ra.

Chỉ thấy ông ta vẫy bàn tay khô héo, trên mặt đất lập tức xuất hiện chín cái bồ đoàn, trong đó tám cái bồ đoàn nhỏ vây quanh một cái bồ đoàn lớn. "Đa tạ Minh chủ ban chỗ ngồi!" Bảy vị trưởng lão vội vàng cảm tạ, sau đó lần lượt đứng trước bồ đoàn nhỏ.

Không phải bọn họ không muốn ngồi xuống ngay, mà là Minh chủ Tiên Minh còn chưa ngồi. "Hết chỗ rồi à!?" Tần Phong thấy tám cái bồ đoàn nhỏ đều có người, liền đặt mông ngồi xuống cái bồ đoàn lớn. "Ặc..." Minh chủ Tiên Minh lập tức ngẩn người, đứng trước mặt Tần Phong lẳng lặng nhìn hắn. "Ồ... ta hiểu rồi!!" Tần Phong lộ vẻ bừng tỉnh, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Chỉ thấy hắn chu đáo lấy ra một chiếc ghế đẩu nhỏ, đặt bên cạnh mình ra hiệu cho Minh chủ Tiên Minh ngồi... "Tên nhóc này..." Bảy vị trưởng lão nhìn mà mắt trợn tròn, trong lòng thầm kêu một tiếng "vãi chưởng".

Chương 1360

Vốn tưởng tên nhóc này chỉ thích gây chuyện, không ngờ hắn lại còn có một thân phản cốt.

Lão đại mở cuộc họp mà hắn chiếm chỗ đã đành, ra hiệu cho hắn mà hắn còn không biết điều. "Tên em trai chết tiệt này!" Mộng Dao Tiên Tử ôm trán cảm thấy đau đầu, xem như hoàn toàn thua Tần Phong rồi.

Cho hắn tham gia hội nghị cấp cao thế này đã là phá lệ rồi, vậy mà hắn còn muốn có một chỗ ngồi riêng cho mình, thật không biết hắn là thật sự không hiểu hay là đang giả ngu. "Đừng khách sáo, ngồi đi!" Tiểu Bạch rất nhiệt tình mời, ra hiệu cho Minh chủ Tiên Minh ngồi ghế nhỏ. "Trẻ con, trẻ con thôi!!" Minh chủ Tiên Minh cố gắng hít sâu, liều mạng tự thôi miên mình.

Cũng may là bây giờ ông ta đã già, khí huyết khô kiệt, chứ nếu là tính khí lúc trẻ của ông ta, nhất định sẽ cho tên nhóc này biết hoa vì sao lại có màu đỏ. "Hừm..." Mọi người lập tức cạn lời.

Phát hiện quả nhiên là chủ nào tớ nấy, không chỉ có cái miệng làm người ta tức chết, mà hành vi cử chỉ cũng y hệt nhau. "Tên nhóc nhà ngươi muốn tạo phản hả!" Tây Trưởng lão thật sự không nhìn nổi nữa, tiến lên xách người hắn dậy. "Ái chà, ông làm gì vậy!!" Tần Phong lập tức ấm ức la lớn: "Ta phạm lỗi gì?

Không có chỗ ngồi, ta tự tìm chỗ ngồi cũng không được à?!" "Ngươi đứng nghe cho vi sư!" Lần này Tây Trưởng lão không bênh Tần Phong nữa, liền ném hắn sang một bên đứng phạt.

Ngay cả Tiểu Bạch đang ngồi trên vai Tần Phong cũng bị xách xuống đứng phạt cùng, còn không quên đá bay chiếc ghế nhỏ. "Quá đáng lắm rồi!" Tần Phong mặt đầy ấm ức nói: "Ta còn nhỏ tuổi đã biết kính lão, mang cho lão nhân gia một chiếc ghế nhỏ để ngồi, vậy mà các ngươi sống từng này tuổi rồi lại không biết thương trẻ, không cho chỗ ngồi thì thôi, lại còn phạt ta đứng nghe." "Ừ, ừ, ừ!" Tiểu Bạch ấm ức gật lia lịa cái đầu nhỏ, tỏ vẻ mình vẫn còn là một bé thỏ non nớt. "Ặc..." Các trưởng lão lập tức cảm thấy đau đầu, thật sự không chịu nổi cái miệng của Tần Phong.

Ngươi nói hắn một câu, hắn có thể đáp lại ngươi mười câu!

Lại còn đứng trên đỉnh cao đạo đức, chỉ trỏ phán xét ngươi một trận. "Phụt..." Mộng Dao Tiên Tử nghe thấy lý lẽ ngang ngược của Tần Phong, cố gắng nhịn để không bật cười.

Nàng không ngờ tiểu đệ Tần Phong kiếp trước sống khổ sở, lại cũng có một mặt đáng yêu và lém lỉnh như vậy.

Ngay sau đó nàng thầm cảm thán trong lòng, cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật tốt đẹp biết bao.

Phụ thân vẫn chưa bị Lăng Tiêu Tiên Đế đánh lén mà qua đời, sáu vị huynh trưởng lão cũng đều còn sống, Tiểu Thất cũng chưa vì bảo vệ nàng mà chết, tiểu đệ Tần Phong vẫn chưa phải gánh vác mọi thứ... "Kiếp này, ta nhất định phải bảo vệ tất cả những điều này!" Đôi mắt đẹp của Mộng Dao Tiên Tử tràn đầy kiên định, thề tuyệt đối sẽ không để bi kịch tái diễn. "Ting Toong, chúc mừng ký chủ thành công thao túng tâm lý giải ngữ hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Hử!?" Trong lòng Tần Phong lập tức hết ấm ức, bắt đầu di chuyển về phía Mộng Dao Tiên Tử. "Được rồi, họp!" Minh chủ Tiên Minh ngồi trên bồ đoàn lớn, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tình cảnh hiện tại của Tiên Minh bản đế đã biết rồi, không chỉ xảy ra xung đột với Chiến Thần Điện, mà còn gây sự chú ý của toàn bộ Tiên giới.

Bây giờ lại đắc tội với Lăng Tiêu Cung, bảy người các ngươi quản lý Tiên Minh như vậy sao!?" "Xong rồi, lão già tức giận rồi!" Mộng Dao Tiên Tử sợ đến rùng mình, sau đó cúi đầu lẩm bẩm không nhìn thấy ta. "Minh chủ, ngài hiểu tôi mà!" Tây Trưởng lão lập tức lên tiếng: "Tôi phụ trách luyện khí, chuyện quản lý này không thuộc thẩm quyền của tôi!" "Minh chủ, ngài hiểu tôi mà!" Ngũ trưởng lão học theo, cũng lên tiếng: "Tôi chỉ biết luyện đan kiếm tiền, thiếu tiền tìm tôi là đúng rồi, nhưng quản lý thì tôi thật sự không biết!" "Minh chủ, ngài hiểu tôi mà!" Tam trưởng lão cũng dùng cùng một chiêu: "Tôi chỉ là trưởng lão chấp pháp nội bộ của Tiên Minh, chuyện bên ngoài tôi muốn quản cũng không quản được!" "Minh chủ, ngài hiểu tôi mà!" Thất trưởng lão cũng vội vàng lên tiếng: "Thiên Kiếm Phong của tôi nói cho hay là thánh địa kiếm tu, thực tế là nơi bồi dưỡng đả thủ cho Tiên Minh.

Tôi ngày nào cũng bận rộn bồi dưỡng đả thủ, làm gì có thời gian đi quản lý Tiên Minh chứ!?" "Minh chủ, ngài hiểu tôi mà!" Lục trưởng lão cũng lên tiếng: "Lang Gia Phong chúng tôi đều là một đám thể tu, bẩm sinh đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, lão đại chỉ đâu tôi đánh đó, Minh chủ nói gì thì là nấy, quản lý?

Thật sự không phải sở trường của tôi!" "Minh chủ, ngài hiểu tôi mà!" Nhị trưởng lão mặt đầy phong khinh vân đạm nói: "Tôi là người tu đạo ngoại môn, giảng về vô vi nhi trị, mọi việc cứ thuận theo tự nhiên là được." Cãi xong... sáu người còn không quên liếc nhìn Đại trưởng lão, ra hiệu cho Minh chủ đây mới là kẻ đầu sỏ gây tội. "Lũ khốn này!" Dù Đại trưởng lão bình thường bình thản cao lãnh, lúc này cũng không nhịn được muốn ra tay đánh người. "Lý do đều rất đầy đủ nhỉ!" Minh chủ Tiên Minh nghiến răng nghiến lợi lướt qua sáu người, sau đó nhìn về phía Đại trưởng lão nói: "Ngươi thì sao?

Có cần bản đế cũng hiểu ngươi một chút không!?" "Hồi Minh chủ..." Đại trưởng lão hít sâu một hơi, lại khôi phục vẻ bình thản không chút gợn sóng: "Mặc dù Tiên Minh chúng ta bây giờ trông có vẻ rất nguy hiểm, nhưng chúng ta cũng có cơ hội lật kèo rất lớn." "Ngươi nói chi tiết hơn..." Minh chủ Tiên Minh nhíu mày nói: "Chúng ta bây giờ còn có ưu thế gì, tại sao lại có cơ hội lật kèo lớn!?" "Vâng!" Đại trưởng lão bắt đầu bình tĩnh trình bày: "Ưu thế thứ nhất chính là Tần Phong.

Mặc dù hắn không biết vì lý do gì chỉ xếp hạng ba mươi chín trên Bảng Thiên Tư Võ Tu, nhưng thiên phú mà hắn thể hiện ra lại là xưa nay chưa từng có, tương lai trưởng thành nhất định có thể vượt qua Long Ngạo Thiên..." "Ừ!" Minh chủ Tiên Minh tán đồng gật đầu.

Mặc dù ông ta và Tần Phong là lần đầu gặp mặt, nhưng từ việc hắn vừa rồi chống lại uy áp của Lăng Tiêu Tiên Đế, thêm vào đó nhiều buff như vậy cũng có thể thấy được, thiên phú của hắn rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Nghĩ đến đây —— Minh chủ Tiên Minh quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

Nhưng Tần Phong lại không ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, không biết từ lúc nào đã di chuyển đến bên cạnh con gái ông ta. "Trăng lên đầu cành, người hẹn hoàng hôn!" Tần Phong nhỏ giọng hỏi: "Mộng Dao tỷ tỷ, tối nay có hẹn không!?" "Ta không quen ngươi, ngươi mau đi ra!" Mộng Dao Tiên Tử cúi đầu che mặt, thật sự không chịu nổi tên em trai chết tiệt này.

Những lúc khác hẹn nàng tâm sự về cuộc sống, lý tưởng đều không vấn đề gì, nhưng hắn lại cứ phải vào lúc này chạy đến tìm nàng, là sợ lão già không chú ý đến mình hay sao!? "Tên nhóc này còn ra thể thống gì nữa!" Bảy vị trưởng lão lập tức cảm thấy đau đầu, không biết nên nói gì cho phải.

Lão đại mở cuộc họp hắn chiếm chỗ, lão đại huấn thị hắn tán gái!

Cũng có vẻ hơi hiểu được tại sao Minh chủ đời trước lại không vừa mắt bọn họ, càng không ngờ mình lại từ phe duy tân biến thành phe thủ cựu... "Cái thứ này mà có thể xem là ưu thế!?" Sắc mặt Minh chủ Tiên Minh trong nháy mắt lạnh xuống, tỏ ý mình rút lại những lời vừa nói.

Mặc dù thiên phú của tên nhóc Tần Phong này xưa nay chưa từng có, nhưng nhân phẩm của hắn thì không dám khen, luôn cảm thấy cả người hắn có tám trăm cái tâm nhãn, thích con gái mình là giả, thay thế mình chiếm lấy chức Minh chủ mới là thật. "Hử!?" Trong mắt Tần Phong đầy nghi hoặc, luôn cảm thấy bị người ta nhìn thấu.

Nhưng không đúng!

Người có thể nhìn thấu mình chỉ có bố già Douyin nắm giữ dữ liệu lớn, những người khác sao có thể nhìn thấu lớp ngụy trang tinh vi của mình chứ!? "Ting Toong, chúc mừng ký chủ trêu ghẹo giải ngữ hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Tỷ tỷ thật là mọng nước!" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, tiếp tục mập mờ với tỷ tỷ. "Tên em trai chết tiệt này!" Gò má Mộng Dao Tiên Tử ửng hồng, trong lòng càng la hét không chịu nổi.

Tên cún con đệ đệ này không chỉ trẻ trung khỏe mạnh, có tám múi bụng, lại còn đặc biệt dính người, một thiếu phụ đã có chồng như nàng làm sao chịu nổi sự cám dỗ này chứ!?

Chương 1361

"Nàng ta không phải thật sự muốn trâu già gặm cỏ non chứ!?" Bảy trưởng lão không nhịn được thầm lẩm bẩm trong lòng, luôn cảm thấy Mộng Dao Tiên Tử thật sự đói khát rồi. "Minh chủ!" Ngay lúc mọi người đang nghĩ đến chuyện thể thống, giọng của Đại trưởng lão lại vang lên. "Tiếp tục!!" Minh chủ Tiên Minh thu lại ánh mắt, chọn cách lấy đại cục làm trọng. "Vâng!" Đại trưởng lão tiếp tục nói: "Ưu thế thứ hai chính là Lâm Tam, người này tuy không có thể chất đặc thù hỗ trợ, nhưng lại có thể xếp thứ hai trên Bảng Thiên Tư Võ Tu, có thể thấy thiên phú của hắn khủng bố đến mức nào." "Ừ!" Minh chủ Tiên Minh nghe vậy, cũng tán đồng gật đầu.

Mặc dù ông ta hiện tại vẫn chưa gặp Lâm Tam, nhưng dựa vào kinh nghiệm của người từng đứng thứ hai Bảng Thiên Tư Võ Tu là Lâm Uyên mà xem, tương lai của Lâm Tam tuyệt đối có thể trở thành nhân vật trụ cột của Tiên Minh. "Ưu thế thứ ba chính là Đại Tiên Thiên Chí Bảo!" Đại trưởng lão quay đầu liếc Tần Phong một cái, tiếp tục nói: "Mặc dù Đại Tiên Thiên Chí Bảo của Tần Phong khiến cả Tiên giới sôi sục, nhưng ngài không thể không thừa nhận nó quả thực là một ưu thế lớn của Tiên Minh chúng ta." "Ừ, không tệ!" Minh chủ Tiên Minh lại lần nữa tán đồng gật đầu.

Chỉ cần nhìn động tĩnh do Đại Tiên Thiên Chí Bảo gây ra, là có thể biết giá trị của nó cao đến mức nào.

Có thể nói không khách khí, cả Tiên giới không ai có thể chống lại sự cám dỗ của Đại Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả Tiên Đế cao cao tại thượng cũng không ngoại lệ, đều đang tìm cách chiếm làm của riêng.

Về phần tại sao ông ta không có ý nghĩ này... tuyệt đối không phải vì Tần Phong là đệ tử Tiên Minh, cũng không phải vì ông ta có đạo nghĩa hay lương tâm chó má gì, hoàn toàn là vì ông ta biết đại hạn của mình sắp đến.

Nếu Đại Tiên Thiên Chí Bảo có thể tăng tuổi thọ, ông ta chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để cướp đoạt.

Nhưng Đại Tiên Thiên Chí Bảo này không những không thể tăng tuổi thọ, mà sau khi có được còn cần luyện hóa mấy nghìn năm mới có thể sử dụng, mà đợi đến lúc ông ta luyện hóa xong thì dù không chết cũng sắp chết rồi, có thể nói là tốn công, tốn sức, lại vô dụng, còn làm bại hoại danh tiếng cuối đời của mình. "Ưu thế thứ tư, chính là kế hoạch Nam Thiên Môn!" Đại trưởng lão sau khi được khẳng định, tiếp tục nói: "Theo tính toán của chúng ta, kế hoạch Nam Thiên Môn một khi hoàn thành, trừ phi đối phương xuất động Tiên Đế, nếu không không ai có thể cản được." "Ngươi nói không sai, ưu thế quả thực ở Tiên Minh chúng ta!" Minh chủ Tiên Minh trước tiên gật đầu tán đồng, lại thở dài một tiếng nói: "Đáng tiếc khí huyết của bản đế đã gần cạn kiệt, e rằng sống không quá trăm năm, không thể tranh thủ thời gian cho các ngươi phát huy ưu thế được." "Phụ thân!!" Thân thể mềm mại của Mộng Dao Tiên Tử đột nhiên run lên.

Chỉ thấy nàng không còn để ý đến tên cún con đệ đệ dính người, mặt đầy lo lắng đi đến trước mặt Minh chủ Tiên Minh. "Con gái..." Trong mắt Minh chủ Tiên Minh tràn đầy sự không nỡ, đưa tay vuốt ve đầu Mộng Dao Tiên Tử.

Nếu nói trên đời này ông ta có vướng bận duy nhất là gì, tuyệt đối không phải là Tiên Minh do chính tay ông ta sáng lập, mà là cô con gái bảo bối trước mắt này.

Vốn dĩ ông ta gả con gái đi xa đến Lăng Tiêu Cung, là để tìm cho con gái một chỗ dựa.

Cho dù tương lai Long Ngạo Thiên xưng bá Tiên giới, diệt Tiên Minh của bọn họ, có Lăng Tiêu Tiên Đế bảo vệ nàng, cũng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng ông ta tính toán thế nào cũng không tính được, cô con gái bảo bối mà mình nâng niu trong lòng bàn tay, gả đến Lăng Tiêu Cung lại chịu nhiều ấm ức như vậy. "Ai!" Các trưởng lão không nhịn được thở dài một tiếng, cảm xúc bi thương bắt đầu lan tỏa.

Mặc dù Minh chủ Tiên Minh không vừa mắt bọn họ, cảm thấy bọn họ là một đám trẻ con phản nghịch, nhưng ông ta quả thực đã dạy cho bọn họ rất nhiều thứ, nếu không có sự dạy dỗ của ông ta, cũng sẽ không có bọn họ ngày hôm nay. "Minh chủ, ngài yên tâm đi!" Đại trưởng lão im lặng không nói, nhưng trong lòng đã có chủ ý.

Mặc dù tuổi thọ của Minh chủ Tiên Minh không còn đủ trăm năm, nhưng bọn họ còn chuẩn bị Diệp Thần để thu hút hỏa lực, cộng thêm sự xuất hiện của Huyền Nữ chiến cơ, chắc hẳn có thể tranh thủ thời gian cho Tiên Minh. "Tuổi thọ sắp hết!?" Tần Phong không hề bi thương, mà đang suy nghĩ vấn đề.

Theo kinh nghiệm mọt sách mười năm của hắn, khi cha của nữ chính bị thương nặng, hoặc tuổi thọ sắp hết, Thiên Tuyển Chi Tử sẽ mang theo tình yêu và chính nghĩa từ trên trời giáng xuống, từ đó kiếm một đợt hảo cảm lớn để chiếm được trái tim nữ chính. "Nhất định có cách..." Mộng Dao Tiên Tử nước mắt lưng tròng nói: "Tàng Thư Các của Tiên Minh chúng ta cất giữ nhiều cổ tịch như vậy, con gái sẽ đến Tàng Thư Các ngay, nhất định có thể tìm được phương pháp nối mệnh cho cha." Nói xong...

Mộng Dao Tiên Tử lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, quật cường xoay người lao về phía Tàng Thư Các. "Tàng Thư Các!?" Tần Phong trước tiên ngẩn người một chút, sau đó não bộ bắt đầu vận hành nhanh chóng.

Bây giờ trong Tàng Thư Các không chỉ có lão Triệu, một Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, mà còn có tiểu Tam Tam, một Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, cho nên Mộng Dao Tiên Tử chắc chắn là giải ngữ hoa của một trong hai người họ.

Mà tiểu Tam Tam thì mình đã mò thấu rồi, chưa từng nghe nói hắn có phương pháp tăng tuổi thọ.

Cho nên Mộng Dao Tiên Tử có xác suất rất lớn là giải ngữ hoa của lão Triệu, trong tay còn nắm giữ một phương pháp tăng tuổi thọ.

Đương nhiên cũng không loại trừ tiểu Tam Tam có kỳ ngộ, gần đây có được phương pháp tăng tuổi thọ. "Không được, mình phải đi theo xem!" Tần Phong lập tức đứng không yên, xoay người đuổi theo Mộng Dao Tiên Tử.

Nhưng hắn vừa rời khỏi Tiên Đế Phong của Minh chủ Tiên Minh, đã thấy Tiền Đa Đa đang đợi ở bên ngoài, dường như gặp phải chuyện gì đó gấp, đang chờ Ngũ trưởng lão họp xong ra để báo cáo. "Tần sư đệ!!" Tiền Đa Đa vội vàng tiến lên hỏi: "Ngươi có thấy cha ta không?

Ông ấy đến lúc nào mới ra được!?" "E rằng còn một lúc nữa..." Tần Phong quay đầu nhìn lại nói: "Ngươi sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra à!?" "Xảy ra chuyện lớn rồi!" Tiền Đa Đa mặt đầy lo lắng nói: "Cái tên họ Diệp đó quả nhiên bị ngươi nói trúng rồi, Đại trưởng lão bảo hắn đi tiêu diệt Minh Nguyệt Cung, vậy mà hắn lại dùng hàng tấn đan dược để lôi kéo các thế lực lớn, mượn được đủ năm trăm vạn tinh binh.

Cứ để hắn làm như vậy nữa, Đan Bảo Các của chúng ta chắc chắn phải đóng cửa thôi..." "Bao nhiêu!?" Tần Phong lập tức kinh ngạc kêu lên: "Tấn?

Ngươi chắc là mình không nói nhầm đấy chứ!?" "Tần sư đệ, không nhầm đâu!" Tiền Đa Đa mặt mày lo lắng nói: "Ta đã phái người đi dò hỏi rõ ràng rồi, Diệp Thần đúng là đã dùng một tấn Hồi Khí Đan để mượn được mười vạn tinh binh từ Kim Long Hoàng Triều, sau đó hắn lại bắt chước y hệt, tổng cộng mượn được năm trăm vạn tinh binh.

Tuy Hồi Khí Đan là đan dược cấp thấp nhất của Tiên giới, chỉ có thể hồi phục tiên lực cho tu sĩ Chân Tiên cấp thấp, nhưng hắn đúng là dùng đơn vị tấn để mượn binh lính." "Sao có thể!?" Tần Phong khó tin nói: "Cho dù Hồi Khí Đan là đan dược cấp thấp nhất, cũng không thể nào tính bằng tấn được chứ!?" "Tần sư đệ, ngươi không hiểu đâu!" Tiền Đa Đa mặt mày đưa đám nói: "Diệp Thần này còn biến thái hơn cả những gì ngươi nói.

Người khác luyện một lò Hồi Khí Đan cũng chỉ ra được vài chục viên, nhưng Diệp Thần không những có thể luyện một lò Hồi Khí Đan trong nửa nén hương, mà một lò còn ra được mấy nghìn viên, hơn nữa viên nào cũng tròn trịa, có thể gọi là cực phẩm!" "Chuyện này..." Tần Phong tuy cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm mọt sách già của mình, Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói đạo lý như vậy, rõ ràng là cùng một loại dược liệu, nhưng số lượng đan dược lại nhiều hơn người khác gấp mấy lần, hơn nữa mỗi viên đều có chất lượng cao.

Đừng hỏi, hỏi là biết ngay nó là nhân vật chính! "Thảo nào năng suất lớn như vậy, hóa ra là đan dược rác rưởi!" Tiểu Bạch vẻ mặt đầy ghét bỏ, lấy ra một viên kim đan ném vào miệng.

So với loại đan dược rác rưởi chỉ chú trọng sản lượng của Diệp Thần, Cửu Chuyển Kim Đan 2.0 do chủ nhân của nó nghiên cứu chế tạo mới là đan dược thật sự, ăn xong là có thể cảm nhận ngay được mình mạnh lên.

Mỗi lần nó ăn một viên, đều cho đánh giá mười sao! "Tần sư đệ!" Tiền Đa Đa đột nhiên lộ vẻ hung ác, làm một động tác cắt cổ nói: "Ngươi nói xem ta có nên phái người đi trước giải quyết hắn, cạch..." "Quá rồi, quá rồi..." Tần Phong vội vàng khuyên nhủ: "Mọi người đều là người văn minh, đừng có động một tí là đánh đánh giết giết, hơn nữa hãm hại đồng môn thì có khác gì súc sinh?

Tuyệt đối đừng để mình rơi vào vòng xoáy dư luận." "Vậy ngươi nói ta phải làm sao!?" Tiền Đa Đa như quả bóng xì hơi, mặt mày lo lắng nói: "Bây giờ Diệp Thần tu vi thấp, chỉ có thể luyện chế Hồi Khí Đan những loại đan dược cấp thấp này, nhưng một khi tu vi của hắn tăng lên, có thể luyện chế đan dược cao cấp, sẽ tạo thành cú sốc cực lớn cho Đan Bảo Các của ta!" "Đừng vội!" Tần Phong chậm rãi nói: "Diệp Thần bây giờ sở dĩ liều mạng như vậy, là vì hắn có ước mơ, hắn nhìn thấy hy vọng, hắn không muốn mãi mãi ở dưới người khác.

Mà cách để đè bẹp một thiếu niên, khiến hắn không còn sức sống nữa, chính là bắt nó gánh trên lưng vô số nợ nần và các khoản trả góp." "Nợ nần?

Chương 1362

Trả góp!?" Tiền Đa Đa suy tư một lúc, mới nói: "Ý của Tần sư đệ là, tuy Diệp Thần mượn được binh mã, nhưng số đan dược tính bằng tấn kia vẫn chưa giao.

Đan Bảo Các chúng ta nên nhân cơ hội này quét sạch dược liệu trên thị trường, khiến hắn không thể hoàn thành lời hứa, gánh trên lưng một món nợ khổng lồ..." "Không, không, không, không!" Tần Phong lập tức ngắt lời: "Ngươi có quét sạch dược liệu trên thị trường cũng chưa chắc ngăn được Diệp Thần hoàn thành nhiệm vụ.

Hơn nữa Diệp Thần sở dĩ mượn được binh lính, hoàn toàn là nhờ uy tín của Tiên Minh ta làm bảo đảm.

Nếu ngươi cắt đứt nguồn hàng của hắn, không những để người ngoài chê cười, mà còn khiến Minh chủ cảm thấy ngươi không biết đại thể, là kẻ tính toán chi li, lòng dạ hẹp hòi." "Đúng vậy!" Tiền Đa Đa đột nhiên phản ứng lại, sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Tuy Diệp Thần có vẻ là dùng đan dược tính bằng tấn để mượn binh, nhưng thực chất là các thế lực lớn nể mặt Tiên Minh mới cho mượn.

Nếu mình thật sự quét sạch hàng trên thị trường, khiến Diệp Thần không thể hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn, thì người mất mặt sẽ là uy tín mà Tiên Minh đã tích góp hàng nghìn năm, Minh chủ biết được chắc chắn sẽ lột da hắn. "Tần sư đệ!!" Tiền Đa Đa mặt mày cầu khẩn: "Ngươi đừng úp mở nữa, mau nói cho ta biết phải làm sao đi!?" "Rất đơn giản!" Tần Phong nhỏ giọng bày mưu: "Diệp Thần hắn vừa mới phi thăng, không có nền tảng ở Tiên giới, bây giờ đột nhiên nhận một đơn hàng lớn như vậy, chắc chắn sẽ đau đầu vì nguyên liệu luyện đan.

Mà ngươi hoàn toàn có thể lợi dụng quan hệ của Đan Bảo Các các ngươi, giúp hắn lo liệu lô nguyên liệu này, đến lúc đó chỉ cần thêm một chút xíu lãi suất, ký một hợp đồng trả góp Đại Đạo, là có thể nắm chặt hắn trong tay rồi." "Cao, thật sự là cao tay!" Tiền Đa Đa lập tức nở nụ cười gian xảo: "Không những có thể kiếm đậm một phen, mà còn để lại cho Minh chủ một ấn tượng tốt về việc quan tâm đồng môn, giúp người lúc hoạn nạn, hơn nữa còn khiến Diệp Thần ngoan ngoãn luyện đan trả nợ cho mình." "Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Mới có 50 vạn!?" Tần Phong trong lòng lập tức không vui.

Uổng công mình vừa lãng phí bao nhiêu tế bào não để nghĩ cách, kết quả chỉ tăng thêm 50 vạn độ khó cho gã em Diệp Thần. "Tần sư đệ, ta về sắp xếp trước đây!" Tiền Đa Đa thật sự cảm thấy nguy cơ, nhận được câu trả lời xong liền lập tức xoay người rời đi. "Ai!!" Tần Phong nhìn bóng lưng Tiền Đa Đa rời đi, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Vốn dĩ nghe tin Diệp Thần nhận đơn hàng lớn như vậy, hắn định tự mình nuốt trọn miếng bánh này, nhưng khổ nỗi bên cạnh hắn bây giờ không đủ nhân lực, cuối cùng đành bất đắc dĩ tặng nó cho Tiền Đa Đa coi như một ân huệ. "Lũ này đang làm cái quái gì vậy!?" Tần Phong tức đến nghiến răng: "Không chỉ để lại cho chúng nó Tiên Thiên Đan, công pháp cũng gửi xuống rồi, bây giờ đã gần hai năm rưỡi trôi qua, sao vẫn chưa phi thăng lên Tiên giới!?" Nói xong...

Tần Phong càng nghĩ càng tức, lập tức hạ lệnh tử.

Yêu cầu Tam Lộng Đại Sư và những người khác phải phi thăng lên Tiên giới trong vòng nửa năm, nếu không đừng trách hắn lái Hồng

Mao Lão Quái xuống xiên chúng nó. "Trời ơi, nửa năm!!" Tam Lộng Đại Sư và những người khác nhận được tin tức, lập tức cất tiếng kêu than thảm thiết.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi lão chủ hắc tâm vô lương, ở hạ giới tiêu dao tự tại, sung sướng biết bao, vậy mà mới hưởng thụ được hai năm rưỡi đã bị gọi về tiếp tục đi làm, bị bóc lột. "Ai, chúng ta thật sự quá khổ mà!" Mộc Tú mặt mày bi thương, lao vào lòng tiểu thư tỷ muội tìm an ủi.

Những người khác cũng chẳng khá hơn là bao, lần lượt lao vào lòng các tiểu thư tỷ muội tìm an ủi.

Lúc này...

Tần Phong mặc kệ Tam Lộng Đại Sư và những người khác kêu than ra sao, đã cùng Mộng Dao tiên tử đến Tàng Thư Các.

Ngay khoảnh khắc Tần Phong bước vào Tàng Thư Các, Lão Triệu đang đọc sách ở góc phòng đột nhiên run lên, trong lòng cũng hoảng loạn một cách khó hiểu, dường như có thứ gì đó đáng sợ vừa xuất hiện. "Là Tần sư đệ đến sao!?" Triệu Trường Sinh lập tức có phản ứng căng thẳng, lo lắng nhìn quanh: "Sao ta cảm giác cách mấy dặm đã ngửi thấy mùi thỏ nồng nặc đặc trưng trên người hắn, còn cái khí chất bỉ ổi lúc nào cũng phảng phất này là sao nữa..." "Lại là Tần sư đệ!?" Thanh Thanh từ trong lòng Triệu Trường Sinh bay ra, đôi mắt đẹp không giấu được vẻ tò mò.

Tuy Triệu Trường Sinh bây giờ đang ẩn mình đọc sách trong Tàng Thư Các, nhưng nàng đã từng thấy một mặt khác của hắn trong Trấn Yêu Tháp, sát phạt quyết đoán, thực lực mạnh mẽ đến đáng sợ.

Nhưng sau khi theo hắn ra khỏi Trấn Yêu Tháp, đây đã là lần thứ hai nàng thấy hắn thất thố như vậy.

Cả hai lần đều là vì một sư đệ tên Tần Phong, điều này càng khiến nàng tò mò, vị Tần sư đệ này rốt cuộc có năng lực gì mà có thể khiến Triệu Trường Sinh căng thẳng đến thế. "Sao ngươi lại ra ngoài nữa rồi!" Triệu Trường Sinh mặt mày bất đắc dĩ, bảo Thanh Thanh mau trở về.

Khác với loại yêu thú truyền thống như Tiểu Bạch, Thanh Thanh là loại yêu thú hệ thảo mộc hóa hình hiếm có, cũng có thể gọi là linh yêu, đối với tu tiên giả tuyệt đối là vật đại bổ.

Một khi bị người ngoài nhìn thấy, chắc chắn sẽ gây ra phiền phức. "Ta không muốn..." Thanh Thanh không vui bĩu môi nói: "Ngươi ngày nào cũng chỉ biết ở đây đọc sách, đọc sách, ta sắp chán chết rồi, ta muốn ra ngoài chơi, ta muốn ra ngoài phơi nắng..." "Linh yêu!!" Thanh Thanh còn chưa nói hết câu, một giọng nói kinh ngạc vui mừng đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa xuất hiện một đệ tử Tiên Minh, chính là Phó Ngôn Khang nhà họ Phó đã lâu không xuất hiện.

Hắn là hậu duệ của Ngự Sơn Tiên Đế, từ nhỏ đã tiếp xúc với xã hội thượng lưu, đối với loại linh yêu như Thanh Thanh tự nhiên không xa lạ, trong mắt lập tức lóe lên một tia tham lam, còn vô thức liếm liếm môi.

Bây giờ tu vi của hắn đã bị kẹt ở Kim Tiên sơ giai khá lâu, nếu ăn Thanh Thanh chắc chắn có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên mà không gặp trở ngại nào, thậm chí còn có thể tinh luyện huyết mạch Tiên Đế của mình. "Người xấu!!" Thanh Thanh bị dọa đến mặt mày tái nhợt, vội vàng chui vào lòng Triệu Trường Sinh. "Thì ra là Triệu sư đệ!" Phó Ngôn Khang thu lại ánh mắt tham lam, cười tủm tỉm chào hỏi Triệu Trường Sinh.

Vì lần trước Triệu Trường Sinh bị Tần Phong lôi đến Linh Chi Bí

Cảnh, nên hắn không lạ gì Triệu Trường Sinh, cũng biết gã là người của Tần Phong, thậm chí vì gã mà Tần Phong không tiếc lạm dụng quyền lực để xin công. "Phó sư huynh, chào!" Triệu Trường Sinh không muốn gây xung đột với đối phương, gật đầu đáp lại một tiếng rồi chuẩn bị rời đi. "Triệu sư đệ, đợi đã!" Phó Ngôn Khang không định tha cho Thanh Thanh, vội vàng xông lên chặn người lại nói: "Linh yêu này của ngươi có tác dụng lớn với sư huynh, ngươi ra giá bán cho sư huynh đi, thế nào?!" "Không bán!" Triệu Trường Sinh trả lời rất dứt khoát, lách qua Phó Ngôn Khang không thèm ngoảnh đầu lại. "Thằng nhóc, ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Sắc mặt Phó Ngôn Khang lập tức tối sầm lại.

Tuy hắn biết Triệu Trường Sinh là người của Tần Phong, nhưng nể tình đồng môn sư huynh đệ, hắn không định vạch mặt cướp đoạt, nhưng ai ngờ thằng nhóc này ỷ có Tần Phong chống lưng, lại dám không nể mặt hắn như vậy.

Là hậu duệ Tiên Đế, hắn làm sao nhịn được nữa!

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy khí tức quanh người Phó Ngôn Khang cuộn trào, bùng nổ một luồng kim quang chói mắt.

Ngay sau đó, giữa trán hắn hiện ra một đồ án ngọn lửa sáng rực, tu vi cũng từ Kim Tiên sơ giai ban đầu lập tức đạt đến Kim Tiên cao cấp. "Tìm chết!!" Triệu Trường Sinh trong mắt lóe lên hàn quang, đã nổi sát tâm với Phó Ngôn Khang.

Tuy hắn thích ẩn mình phát triển âm thầm, nhưng tuyệt đối không có nghĩa là hắn không có tính khí, phàm là thứ gì uy hiếp đến an toàn tính mạng của mình, đều phải loại bỏ ngay lập tức.

Vù!

Vù!

Tiếng rít chói tai đột ngột vang lên, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Chương 1363

Chỉ thấy Phó Ngôn Khang tay cầm một cây trường thương, bùng nổ một luồng ánh sáng rực rỡ, ngay sau đó thương ý như rồng gầm gào phóng lên trời, mang theo tiếng xé gió chói tai và thế lôi đình vạn quân đâm về phía Triệu Trường Sinh. "Hừ!!" Triệu Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, lập tức rút kiếm đáp trả.

Chỉ thấy thân hình hắn lao ra như quỷ mị, trường kiếm trong tay cũng vẽ ra một đường cong lộng lẫy, vừa đẹp mắt vừa nhanh gọn lại ẩn chứa một luồng sát cơ mãnh liệt. "Chẳng qua chỉ là một đệ tử bình thường, ngươi lấy gì đấu với ta!" Phó Ngôn Khang trong mắt tràn đầy vẻ khinh miệt.

Tuy Triệu Trường Sinh ở Linh Chi Bí Cảnh thể hiện tu vi giống hắn, đều là Kim Tiên sơ giai, nhưng đệ tử bình thường làm sao có thể so với hậu duệ Tiên Đế như hắn. "Chết đi!" Triệu Trường Sinh mắt lộ hàn quang, thật sự đã động sát tâm.

Chỉ thấy khí tức quanh người hắn đột nhiên sôi trào, lập tức từ Kim Tiên sơ giai đột phá đến Kim Tiên đỉnh phong. "Sao có thể!?" Đồng tử Phó Ngôn Khang co rụt lại, trong lòng bắt đầu chửi thề điên cuồng.

Đậu má!!

Sao thằng khốn này lại giống Tần Phong, cũng thích giả heo ăn thịt hổ thế!!

Nhưng bây giờ hắn đã không còn thời gian để suy nghĩ những vấn đề này nữa, chỉ thấy hắn bắt đầu điên cuồng đốt cháy huyết mạch Tiên Đế trong cơ thể, cố gắng chặn lại một kiếm chí mạng này của Triệu Trường Sinh.

Ầm ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, một cơn bão năng lượng cũng theo đó càn quét Tàng Thư Các. "Chuyện gì vậy!?" Các đệ tử xung quanh nghe thấy tiếng động, lập tức giật mình tỉnh khỏi sách vở.

Ngay sau đó, một lượng lớn đệ tử trong Tàng Thư Các bắt đầu đổ về phía hai người đang giao đấu. "Mộng Dao tỷ, có động tĩnh gì vậy!?" Tần Phong nghe thấy tiếng động, lập tức tò mò quay đầu nhìn. "Ngươi đừng nói chuyện..." Mộng Dao tiên tử mặt mày lo lắng, liều mạng lật xem các cổ thư liên quan.

Nhưng những phương pháp tăng tuổi thọ được ghi lại trong các cổ tịch này đều đã được Tiên Minh Minh chủ sử dụng qua, hoàn toàn không thể sử dụng lặp lại vô hạn. "Được rồi!" Tần Phong thức thời ngậm miệng, lặng lẽ rời đi không làm phiền đối phương.

Tuy hắn không biết vừa rồi có động tĩnh gì, nhưng dám gây ra động tĩnh lớn như vậy trong Tàng Thư Các, tám phần là do Thiên Tuyển Chi Tử làm chuyện tốt, những người khác không có gan đó.

Nghĩ đến đây...

Tần Phong tăng tốc, chạy đến nơi xảy ra sự việc.

Chỉ thấy nơi này đã chật kín đệ tử Tiên Minh, hai người đang giao đấu ở giữa hắn đều quen biết, một trong số đó chính là Lão Triệu mà hắn hằng mong nhớ.

Nhưng Lão Triệu lúc này như chiến thần nhập thể, đang đè Phó Ngôn Khang đã kích hoạt huyết mạch Tiên Đế ra đánh. "Lão Triệu, cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi!" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, giống như quái thúc thúc nhìn thấy tiểu loli. "Triệu Trường Sinh to gan!!" Phó Ngôn Khang thấy mình không phải là đối thủ, lập tức hùng hồn nói: "Ngươi thân là đệ tử Tiên Minh ta lại dám cấu kết với yêu tộc, bị ta phát hiện không những không biết hối cải, còn định giết ta diệt khẩu!!" "Cấu kết yêu tộc!!" Các đệ tử xung quanh lập tức sôi trào, ánh mắt nhìn Triệu Trường Sinh cũng thay đổi.

Khác với việc Tần Phong thu nhận Thái Âm Tiên Thỏ như Tiểu Bạch làm linh sủng, cấu kết yêu tộc là tội danh phản bội nhân tộc, một khi bị chứng thực chắc chắn sẽ bị người đời phỉ nhổ. "Ngươi nói bậy!" Ánh mắt Triệu Trường Sinh càng thêm lạnh lẽo, ánh mắt muốn giết người hoàn toàn không thể che giấu. "Ta không nói bậy..." Phó Ngôn Khang không những không nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, mà còn đang tính toán: "Bây giờ tiểu yêu đó đang trốn trong lòng ngươi, nếu ngươi muốn chứng minh mình không cấu kết yêu tộc, thì giao tiểu yêu đó ra..." "Vãi chưởng, dũng cảm thế!?" Tần Phong đứng bên cạnh xem mà ngây người, từ đáy lòng khâm phục Phó Ngôn Khang.

Ngay cả hắn cũng không dám tính toán trước mặt Lão Triệu, càng không dám nói chuyện lớn tiếng với Lão Triệu như vậy.

Nhưng Phó Ngôn Khang không những đã làm, mà còn làm một cách ngang ngược như vậy, nhất quyết phải thử xem mạng nhỏ của mình cứng, hay là hào quang của Thiên Tuyển Chi Tử cứng hơn. "Ngươi đúng là có con đường chết!" Triệu Trường Sinh mắt lộ hàn quang, kiếm khí quanh thân cuộn trào.

Hắn không có ý định đưa Thanh Thanh ra trước mặt mọi người, chỉ có xung động muốn đâm chết Phó Ngôn Khang ngay tại chỗ. "Lão Triệu nổi giận rồi sao!?" Trong mắt Tần Phong tràn đầy vẻ bất ngờ, càng tò mò hơn về cái gọi là tiểu yêu.

Phải biết, Triệu Trường Sinh là Thiên Tuyển Chi Tử theo phái cẩu đạo lưu, trước kia đi Linh Chi Bí Cảnh cũng là có thể ẩn mình thì ẩn mình, không thể ẩn mình thì tìm cách cũng phải ẩn mình.

Nhưng bây giờ một tiểu yêu vô danh lại có thể kích hoạt công tắc nổi giận của hắn, khiến hắn từ bỏ bản chất cẩu đạo, nhất quyết phải liều mạng một phen với Phó Ngôn Khang. "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Phó Ngôn Khang cảm nhận được sát ý của Triệu Trường Sinh, lập tức căng thẳng lùi về phía sau.

Tuy hai người bọn họ vừa mới giao thủ vài chiêu, nhưng hắn hoàn toàn bị áp đảo, thậm chí có thể nói là không có sức đánh trả.

Keng!

Keng!

Tiếng kiếm ngân trong trẻo vang lên, bùng nổ kiếm ý ngút trời.

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh không có ý định giải thích, lao về phía Phó Ngôn Khang nhanh như quỷ mị, trường kiếm trong tay cũng vẽ ra một đường kiếm quang tuyệt đẹp trong không trung. "Dừng tay!!" Các đệ tử xung quanh không thể đứng nhìn nữa, nhao nhao lên trước ngăn cản Triệu Trường Sinh.

Bây giờ Triệu Trường Sinh không giao ra tiểu yêu để chứng minh bản thân, còn muốn giết Phó Ngôn Khang trước mặt mọi người, khiến họ không thể không tin lời Phó Ngôn Khang nói, rằng Triệu Trường Sinh đã cấu kết với yêu tộc phản bội nhân tộc.

Keng!

Keng!

Keng!

Hai bên lập tức giao chiến ngay trong Tàng Thư Các.

Chỉ thấy mấy đệ tử Tiên Minh xông lên chặn Triệu Trường Sinh, đao kiếm của hai bên không ngừng va chạm, tia lửa bắn ra cùng với tiếng kim loại giao nhau không ngớt.

Chương 1364

"Xem ngươi chết thế nào!" Phó Ngôn Khang thấy Triệu Trường Sinh bị người khác chặn lại, khóe miệng không nhịn được nhếch lên.

Trước đây hắn luôn không hiểu, tại sao Tần Phong luôn thích đứng trên đỉnh cao đạo đức để chỉ trỏ, bây giờ tự mình sử dụng mới phát hiện ra nó thật sự quá sướng. "Đây chính là cơ hội để tăng độ hảo cảm!" Tần Phong thấy Triệu Trường Sinh bị vây công, lập tức lớn tiếng hét lên: "Ta tin Triệu sư huynh không cấu kết với yêu tộc, huynh ấy bị người ta vu oan..." "Là Tần Phong!!" Các đệ tử xung quanh lần lượt quay đầu, kinh ngạc nhìn Tần Phong.

Tuy Tần Phong mới là đệ tử nội môn nhập môn được hai năm rưỡi, nhưng lại là đệ tử ngôi sao mà cả Tiên Minh đều biết, không chỉ dám xếp hàng với Lăng Tiêu Thánh Mẫu, mà còn dám đào góc tường của Lăng Tiêu Tiên Đế.

Dường như trên đời này, không có chuyện gì mà Tần Phong hắn không dám làm! "Vãi chưởng, vãi chưởng, thật sự là cái thằng điên này!!" Triệu Trường Sinh nhìn thấy Tần Phong, cả người lập tức không ổn.

Tuy Tần Phong bây giờ đang nói giúp hắn, nhưng trong lòng hắn lại hoảng như cầy sấy, chỉ muốn qua dập đầu xin lỗi Phó Ngôn Khang, rồi không ngoảnh đầu lại mà chuồn khỏi hiện trường ngay lập tức.

Không phải hắn nhát gan, mà là Tần Phong quá hãm hại người!

Giống như lần trước lạm dụng quyền lực xin công cho hắn, kết quả hắn lại bị phạt vào Trấn Yêu Tháp một cách khó hiểu.

Ngược lại, Tần Phong lấy danh nghĩa nhân nghĩa nhanh chóng nổi tiếng, thu hút được một lượng lớn fan trong giới đệ tử Tiên Minh, bây giờ mỗi khi có đệ tử nhắc đến Tần Phong, đều không nhịn được mà giơ ngón tay cái. "Hắn chính là Tần Phong!?" Thanh Thanh thò cái đầu nhỏ ra, nhìn về phía Tần Phong đang đi tới. "Lão Triệu này sao vậy!?" Tần Phong trong lòng lập tức không vui.

Nếu là Tiểu Tam Tam nghe thấy mình vô điều kiện tin tưởng hắn, sớm đã cảm động đến mức gửi một loạt âm thanh nhắc nhở rồi, nhưng Triệu Trường Sinh lại không có phản ứng gì.

Cứ như thể mình không phải đang giúp hắn, mà là đang hại hắn vậy. "Sao Tần Phong lại ở đây!?" Nụ cười trên mặt Phó Ngôn Khang lập tức cứng đờ, trong lòng gào thét như chuột chù.

Kể từ sau khi nhà họ Phó của bọn họ chịu thiệt lớn ở Linh Chi Bí Cảnh, gia chủ Phó Sĩ Khang đã ra lệnh, bảo bọn họ ở Tiên Minh đừng đi gây sự với Tần Phong nữa.

Tần Phong bây giờ không chỉ có Tây trưởng lão làm sư tôn bảo vệ, mà còn nhận được Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cộng thêm thiên phú kinh khủng của hắn, tương lai tuyệt đối không thể lường được.

Vì hai cái tuệ căn mà đắc tội với loại yêu nghiệt này, thật sự không đáng chút nào!

Nhưng khi hắn nhìn thấy Thanh Thanh thò cái đầu nhỏ ra, cuối cùng vẫn không chống lại được sự cám dỗ của linh yêu, cảm thấy dù thế nào cũng phải đấu với Tần Phong một lần nữa. "Triệu Trường Sinh là người của ngươi, đương nhiên ngươi nói giúp hắn!" Phó Ngôn Khang liều mình, chính khí lẫm liệt nói: "Nếu ngươi muốn chứng minh Triệu Trường Sinh vô tội, vậy thì bảo hắn giao tiểu yêu ra, chúng ta thẩm vấn một chút tự nhiên sẽ biết chân tướng." "Đúng vậy, thẩm vấn một chút!" Các đệ tử xung quanh lập tức gật đầu, cũng ủng hộ phương pháp của Phó Ngôn Khang. "Ta không phải..." Thanh

Thanh tức đến không chịu được, muốn ra ngoài giải thích.

Nhưng còn chưa nói hết câu đã bị Triệu Trường Sinh nhét trở lại.

Hắn không cho Thanh Thanh ra giải thích, không phải vì hắn chột dạ sợ hãi, mà là không muốn mọi người phát hiện ra, Thanh Thanh là một linh yêu thảo mộc hiếm có. "Đây là lý do của ngươi sao!?" Tần Phong nhìn Phó Ngôn Khang, ánh mắt sắc bén nói: "Nếu nói Lão Triệu mang theo một tiểu yêu là cấu kết yêu tộc, vậy ta mang theo một con thỏ, có phải là đầu quân cho yêu tộc rồi không!?" "Chuyện này..." Các đệ tử xung quanh cúi đầu, đồng loạt chọn cách im lặng.

Khác với loại đệ tử bình thường không có bối cảnh như Triệu Trường Sinh, sau lưng Tần Phong là Tây trưởng lão của Tiên Minh, cho dù cho họ thêm mười cái lá gan, cũng không dám nói Tần Phong đầu quân cho yêu tộc. "Ngươi đây là nói cùn!" Phó Ngôn Khang vẫn không từ bỏ, còn muốn tranh thủ thêm một chút.

Nhưng Tần Phong bây giờ đang bận tìm Triệu Trường Sinh ôn lại chuyện cũ, thật sự lười để ý đến hắn nữa, lập tức giơ tay búng một cái.

Bốp một tiếng!!

Tiếng búng tay giòn tan vừa vang lên, Phụng Thiên liền xuất hiện tại hiện trường.

Chỉ thấy hắn không nói hai lời xách Phó Ngôn Khang lên, giống như xách một con gà con, ngay sau đó cả hai liền biến mất tại chỗ, mơ hồ có thể nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ xa vọng lại. "Vãi chưởng, quá bá đạo!" Các đệ tử xung quanh lập tức rùng mình, bị thủ đoạn sấm sét của Tần Phong chấn nhiếp.

Nhưng nghĩ lại, lại thấy ghen tị với Lão Triệu.

Vốn chỉ là một đệ tử bình thường ở Tàng Thư Các, vì hợp ý kết giao với Tần Phong, không chỉ được Tần Phong lạm dụng quyền lực xin công, mà khi gặp nguy hiểm còn được hắn đến ngay lập tức.

Đời người có được huynh đệ như vậy, đúng là phúc tu tám đời! "Cái phúc tám đời này, ta nhận không nổi!" Triệu Trường Sinh thấy Phó Ngôn Khang đã bị giải quyết, theo thói quen lùi lại sau lưng mọi người.

Hắn muốn chuồn đi trước khi Tần Phong chú ý đến mình, để khỏi bị liên lụy phạt đi Trấn Yêu Tháp dọn quái nữa. "Lão Triệu, cái thằng cẩu này, nhớ chết lão tử rồi!" Tần Phong lúc nào cũng chú ý đến Triệu Trường Sinh, lập tức nhiệt tình tiến lên nắm lấy tay hắn... "Tần sư đệ!" Triệu Trường Sinh nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, muốn rút tay về nhưng lại bị Tần Phong nắm chặt. "Hắn chính là Tần Phong!?" Thanh Thanh đầu óc đầy dấu hỏi, không biết tại sao Triệu Trường Sinh lại sợ Tần Phong.

Tuy đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với Tần Phong, nhưng từ sự việc vừa rồi không khó để nhận ra, Tần Phong không phải là hồng thủy mãnh thú gì, ngược lại còn là một người cực kỳ trọng tình nghĩa. "Lão Triệu, đây là tiểu yêu của ngươi sao!?" Tần Phong trong mắt tràn đầy tò mò, ánh mắt dừng lại trên người Thanh Thanh.

Chỉ thấy nàng giống như một cô bé ngón tay cái, toàn thân lấp lánh những đốm sáng, trên người mặc trang phục giống như váy cỏ, đang từ trong lòng Triệu Trường Sinh thò cái đầu nhỏ ra nhìn xung quanh. "Phải!" Triệu Trường Sinh trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, không ngờ vẫn bị Tần Phong nhìn thấy.

Nhưng may là các đệ tử xung quanh đã giải tán, nếu không thân phận của Thanh Thanh chắc chắn sẽ bị bại lộ, cũng chắc chắn sẽ thu hút thêm vài đệ tử giống như Phó Ngôn Khang. "Hửm!?" Ánh mắt Tiểu Bạch lập tức bị thu hút, cũng buông củ cà rốt trong tay xuống.

Là một con thỏ ăn chay từ nhỏ, thiên tài địa bảo nó đã ăn không phải một vạn cũng có tám nghìn, liếc một cái đã nhận ra Thanh Thanh là linh yêu do thảo mộc hiếm có hóa hình. "Thái Âm Tiên Thỏ!" Thanh Thanh sợ đến cứng cả người, giống như chuột gặp mèo.

Là một linh yêu hệ thảo mộc hóa hình hiếm có, không chỉ là vật đại bổ đối với con người, mà đối với yêu thú cũng là vật đại bổ. "Chết rồi!!" Tim Triệu Trường Sinh đập thình thịch, vội vàng nhét Thanh Thanh trở lại.

Chương 1365

Vừa rồi hắn chỉ lo nghĩ trong đám đệ tử Tiên Minh có thổ phỉ, mà quên mất Tần Phong mới là tên thổ phỉ lớn nhất Tiên Minh, bên cạnh còn mang theo một con thỏ phỉ không biết xấu hổ. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của ký chủ dọa cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại cảm thấy kinh hãi, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Kinh hãi!?" Tần Phong không khỏi ngẩn người, trong lòng càng thêm tò mò.

Có thể khiến Thiên Tuyển Chi Tử theo phái cẩu đạo lưu như Lão Triệu căng thẳng đến vậy, có thể thấy tiểu yêu Thanh Thanh này tuyệt đối không phải là NPC bình thường.

Mà theo kinh nghiệm mười năm mọt sách già của hắn, Thiên Tuyển Chi Tử theo phái cẩu đạo lưu chưa bao giờ chủ động gây chuyện, đều là bị động buộc phải ra vẻ ta đây tát vào mặt kẻ khác, cho nên bên cạnh họ thường sẽ có một kẻ thích gây chuyện. "Đừng có làm ta ngạt thở!" Giọng nói bất mãn của Thanh Thanh vang lên, lại không ngoan ngoãn mà chui ra ngoài.

Tuy ánh mắt Tiểu Bạch nhìn nàng rất không đúng, nhưng nghĩ đến Tần Phong là người trọng tình nghĩa, mình cũng không có gì phải sợ. "Lão Triệu, ngươi không cần căng thẳng!" Tần Phong cười tủm tỉm nói: "Tiểu Bạch nhà ta từ nhỏ đã hiểu chuyện, có lễ phép, sẽ không làm hại linh yêu thảo mộc nhà ngươi đâu." "Chủ nhân thỏ của ta nói đúng!" Tiểu Bạch lập tức thu lại ánh mắt, biến thành một bé thỏ ngoan ngoãn trong nháy mắt. "Hiểu chuyện?

Lễ phép!?" Triệu Trường Sinh không dám lơ là cảnh giác.

Nếu không phải nước miếng ở khóe miệng Tiểu Bạch chưa lau sạch, có lẽ hắn đã thật sự tin cái miệng bẻm mép của Tần Phong rồi.

"Ngươi chính là Tần Phong!?" Thanh Thanh lập tức phát huy tính cách của mình, bay đến trước mặt Tần Phong bắt đầu bắt chuyện. "Phải!" Tần Phong lấy ra một chiếc lá Bồ Đề cổ thụ để mua chuộc lòng yêu, cười tủm tỉm nói: "Lão Triệu chưa từng nhắc đến ngươi với ta, không biết còn có một cô nhóc như ngươi tồn tại.

Chiếc lá này coi như là quà gặp mặt, hy vọng có ích cho ngươi!" "Có ích, có ích..." Mắt Thanh Thanh lập tức sáng rực, vội vàng nhận lấy chiếc lá cổ thụ.

Nàng liếc một cái đã nhận ra chiếc lá này đến từ Tiên Thiên Linh Căn, đối với loại linh yêu thảo mộc hóa hình như nàng đúng là thần vật, hoàn toàn không có một linh yêu nào có thể chống lại sự cám dỗ này. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ mua chuộc linh sủng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến độ hảo cảm của nó tăng lên, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Ngươi thích là được rồi!" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, lại nhìn sang Lão Triệu bên cạnh.

Dường như đang nói Tiên giới không phải là đánh đánh giết giết, Tiên giới là tình người thế thái, ta đã cho linh sủng nhà ngươi quà gặp mặt, ngươi có phải cũng nên cho linh sủng nhà ta quà gặp mặt không!? "Tần sư đệ!" Triệu Trường Sinh mặt dày coi như không thấy, lập tức chuyển chủ đề: "Ta đột nhiên nhớ ra, ta còn hứa với các chủ Tàng Thư Các là phải chép kinh thư, e là không thể đi cùng..." "Ngươi chép xong rồi!" Thanh Thanh nhận quà gặp mặt xong, lập tức bán đứng Triệu Trường Sinh: "Lão già đó là ba ngày trước bảo ngươi chép kinh thư, tối hôm qua ngươi đã chép xong rồi, ta tận mắt nhìn thấy." "Ta quên mất, không phải chép kinh thư!" Triệu Trường Sinh trong lòng phát điên, cười gượng nói: "Là một sư đệ ở ngọn núi kế bên, hẹn ta đi chỉ đạo hắn tu luyện..." "Chỉ đạo xong rồi!" Thanh Thanh lại một lần nữa bán đứng: "Tối hôm kia, ngươi bịt mặt đi chỉ đạo, hắn cảm ơn rối rít, coi ngươi như tiền bối cao nhân, hu hu..."

"Ngươi đừng nói nữa!" Triệu Trường Sinh trong lòng tức muốn chết, vội vàng bịt miệng Thanh Thanh lại.

Vốn tưởng sau sự việc của Phó Ngôn Khang, Thanh Thanh sẽ học được cách ngoan ngoãn hơn, ai ngờ một chiếc lá đã mua chuộc được nó, suýt chút nữa đã phơi bày toàn bộ gia thế của mình. "Bịt mặt giả làm cao nhân!?" Tần Phong nhìn với vẻ đầy ẩn ý, tỏ ra đã hiểu rõ nội tình.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm mọt sách già của hắn, nội tâm của Thiên Tuyển Chi Tử theo phái cẩu đạo lưu thực ra cực kỳ ngầm ngầm, rất thích bịt mặt ra ngoài giả làm cao nhân, thông qua việc chỉ đạo sư đệ để ra vẻ ta đây, gây ra những tiếng kinh hô. "Vốn dĩ là vậy mà!" Thanh Thanh thoát khỏi bàn tay to của Triệu Trường Sinh, bay ra sau lưng Tần Phong tìm chỗ dựa. "Lão Triệu, nổi giận với trẻ con làm gì!" Tần Phong thuận tay giải cứu Thanh Thanh, lại cười tủm tỉm nói: "Thực ra lần này ta đến tìm ngươi, là có một chuyện muốn thỉnh giáo ngươi." "Thỉnh giáo ta!?" Triệu Trường Sinh mặt mày nghi hoặc, không hiểu ý của Tần Phong.

Chưa nói đến thiên phú yêu nghiệt của hắn, chỉ nói đến Tây trưởng lão sau lưng hắn, gặp vấn đề cũng không đến lượt phải thỉnh giáo gã chứ!? "Đúng vậy, chính là thỉnh giáo ngươi!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta muốn đến hỏi ngươi, ngoài những phương pháp tăng tuổi thọ được ghi lại trong cổ quyển của Tàng Thư Các, còn có phương pháp nào khác để tăng tuổi thọ không!?" "Tăng tuổi thọ!?" Triệu Trường Sinh bề ngoài giả vờ rất bình tĩnh, nhưng trong lòng sớm đã có tật giật mình.

Nhiều trưởng lão và đệ tử của Tiên Minh như vậy không hỏi, lại đi hỏi một đệ tử bình thường như mình về phương pháp tăng tuổi thọ, chẳng lẽ Trường Sinh Đại Đạo Chi Ấn của mình đã bị hắn phát hiện rồi sao!? "Đinh đông, chúc mừng ký chủ một câu nói khiến Thiên

Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại cảm thấy kinh hãi, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Kinh hãi!?" Tần Phong trong lòng đầy nghi hoặc, không hiểu là có ý gì.

Tuy hắn đoán Triệu Trường Sinh có phương pháp tăng tuổi thọ, nhưng cho dù có cũng không nên kinh hãi mới đúng, hoàn toàn có thể thẳng thắn giao ra.

Trừ phi thứ đó không thể sao chép, mà còn liên quan đến mạng sống của Triệu Trường Sinh! "Ta không biết!" Triệu Trường Sinh giả ngu nói: "Ta chỉ là một đệ tử bình thường, làm sao biết được phương pháp tăng tuổi thọ." "Ta không tin!" Tần Phong nheo mắt nhìn Triệu Trường Sinh, lập tức tung ra đòn chí mạng: "Trừ phi ngươi đối mặt với Đại Đạo thề, nếu nói dối sẽ gặp vận rủi đeo bám, ác mộng thành sự thật, cả đời không một ngày yên ổn, ra đường bị mấy chục đại hán vạm vỡ bắt về nhà lăng nhục đến chết..." “Thật là một lời thề độc địa!” Thanh Thanh đứng ngây tại chỗ, không thể tin được mà nhìn Tần Phong.

Vốn tưởng Tần Phong là một người đàn ông tốt trọng tình trọng nghĩa, ai ngờ hắn lại có thể bắt huynh đệ mình phát một lời thề độc như vậy, cũng có vẻ hơi hiểu vì sao Triệu Trường Sinh lại sợ Tần Phong rồi.

“Đúng vậy!” Tiểu Bạch cũng hùa theo: “Ngươi không biết, ngươi thề đi!” “Ta…” Triệu Trường Sinh há miệng, trong lòng không nhịn được mà chửi thầm.

Hắn biết gặp phải tên Tần Phong này chắc chắn không có chuyện gì tốt, không phải bị hắn lôi ra ngoài dạo phố như con lừa, thì cũng là bị liên lụy chịu phạt vào Trấn Yêu Tháp dọn quái, bây giờ còn quá đáng hơn, lại bắt hắn phát lời thề độc, khiến hắn tiến thoái lưỡng nan.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng bắt đầu nghi ngờ.

Rốt cuộc là Tần Phong thực sự không tìm ra cách nên mới đến hỏi mình, hay là hắn đã biết gì đó nên cố ý đến thử dò xét mình!?

Nếu không tại sao hắn lại có vẻ mặt chắc chắn rằng mình có phương pháp tăng tuổi thọ chứ!?

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ ép Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tiến thoái lưỡng nan, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Lão Triệu mày rậm mắt to nhà ngươi, quả nhiên là đang nói dối!" Tần Phong trong lòng lập tức có đáp án, lại tiếp tục nói: "Lão Triệu, người khác không biết thực lực của ngươi, chẳng lẽ ta còn không biết sao?

Trong tay ngươi chắc chắn có phương pháp tăng tuổi thọ." "Ta thật sự không có!" Triệu Trường Sinh vẫn đang giãy giụa lần cuối, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Phương pháp tăng tuổi thọ không ngoài ba loại là đan dược, đột phá và công pháp, thật sự không có loại thứ tư đâu.

Nếu ngươi nhất quyết bắt ta nói ra một loại, vậy thì chỉ còn lại ma tu thôi." "Ma tu!?" Tần Phong nhíu mày, bắt đầu lật xem truyền thừa Tà Đế.

Hiện tại hắn đã hấp thu không ít năng lượng trong xá lợi Tà Đế, cũng nhận được các công pháp mà các đời Tà Đế cất giấu trong đó, trong số ấy có mấy nghìn loại phương pháp dùng tính mạng người khác để nối dài mạng sống cho mình.

Nào là thôn phệ sinh mệnh, chủng ma đoạt xá, tế hiến thương sinh… đều là những phương pháp cực kỳ tàn nhẫn.

Nhưng ma tu tăng tuổi thọ cũng không phải bí mật gì, tại sao Triệu Trường Sinh lại không dám đối mặt với Đại Đạo mà phát lời thề chứ!?

"Tần sư đệ!" Triệu Trường Sinh chắp tay nói: "Ta chỉ biết có bấy nhiêu thôi, nếu không có chuyện gì khác thì xin cáo từ trước!" Nói xong… cũng không đợi Tần Phong lên tiếng, liền quay người chạy vội đi.

Như thể Tần Phong là hồng thủy mãnh thú gì đó, ở thêm một giây cũng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

"Lão Triệu, đợi đã!" Tần Phong nhanh tay lẹ mắt tóm lấy Triệu Trường Sinh, cười hì hì nói: "Ngươi hình như quên mất, ngươi vẫn chưa đối mặt với Đại Đạo mà thề rằng đã nói cho ta biết tất cả những gì ngươi biết đâu." Khốn kiếp!!

Ngươi có thôi đi không!!

Triệu Trường Sinh trong lòng lập tức sụp đổ, bắt đầu điên cuồng gào thét.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ ép Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tâm thái sụp đổ, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Ta biết ngay thằng nhóc này không nói thật mà!" Tần Phong lẩm bẩm trong lòng, lại lên tiếng uy hiếp: "Lão Triệu, ngươi cũng không muốn chuyện ngươi nửa đêm không ngủ, che mặt ra ngoài giả làm cao nhân, chỉ dạy sư đệ bị truyền ra ngoài chứ!?" "Coi như ngươi ác!!" Triệu Trường Sinh hoàn toàn từ bỏ giãy giụa, bất đắc dĩ nói: "Ta ở Tàng Thư Các đọc sách nhiều năm như vậy, quả thực có thấy qua một môn công pháp phụ trợ, công pháp này có thể thông qua việc đốt cháy tuổi thọ của mình để nâng cao thiên phú, cũng có thể thông qua việc đốt cháy tuổi thọ để nâng cao chiến lực, còn có thể rút tuổi thọ của mình ra, chuyển sang cho người khác." "Lợi hại vậy sao!?" Tần Phong lập tức kinh ngạc hô lên, bị công pháp này dọa cho một phen.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ bức bách Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại vi phạm nguyên tắc mà thỏa hiệp, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Xem ra là thật sự hết rồi!" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, biết lão Triệu đã bị vắt cạn.

“Lợi hại thì lợi hại…” Triệu Trường Sinh lại chuyển giọng nói: “Nhưng tuổi thọ bị đốt cháy đều tính bằng đơn vị vạn năm, cho dù là Tiên Đế cũng không dám dễ dàng sử dụng, ngươi chắc chắn vẫn muốn chứ!?” “Muốn!” Tần Phong không chút do dự, lập tức lên tiếng đòi.

Chương 1366

Tuy đơn vị vạn năm nghe khá đáng sợ, nhưng hắn còn có một buff Khô Mộc Phùng Xuân.

Ngoài việc tăng gấp mười lần chiến lực bản thân, vết thương nhanh chóng hồi phục, còn có một hiệu quả là sau khi tuổi thọ hao hết, sẽ tái tạo sinh cơ, phản lão hoàn đồng.

Cũng không biết khi kết hợp với công pháp này sẽ tạo ra hiệu quả như thế nào.

“Được thôi!” Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong kiên quyết, cũng không nói gì thêm.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết, một giọt máu tươi theo đó từ đầu ngón tay ép ra, ngay sau đó từng văn tự hiện lên trong giọt máu, xung quanh còn lóe lên một đạo hồng quang rực rỡ. *Tí tách* một tiếng!!

Triệu Trường Sinh đưa tay búng giọt máu, bắn trúng chính xác vào giữa trán Tần Phong.

Ngay sau đó, trong đầu Tần Phong liền hiện ra một bản công pháp phụ trợ tên là 《Sinh Mệnh Cấm Thuật》, nội dung bên trong cũng giống hệt như những gì Triệu Trường Sinh vừa nói.

Có thể thông qua việc đốt cháy tuổi thọ của bản thân, nâng cao thiên phú và chiến đấu lực, còn có thể chuyển tuổi thọ sang người khác.

Ngay lúc Tần Phong đang bận xem nội dung 《Sinh Mệnh Cấm Thuật》, Triệu Trường Sinh thì nhân cơ hội mang theo Thanh Thanh chuồn đi, sợ lát nữa Tần Phong tỉnh lại lại bày ra trò yêu ma gì nữa.

“Hành vi của ngươi rất bất lịch sự!” Thanh Thanh lập tức lo lắng.

Nó khó khăn lắm mới gặp được một đại gia, sao có thể cứ thế lẳng lặng rời đi.

Nhưng với thân hình chỉ bằng ngón tay cái của nó, trước thực lực tuyệt đối rõ ràng là không đủ nhìn, lập tức bị Triệu Trường Sinh nhét vào lòng mang đi.

“Đây chính là Sinh Mệnh Cấm Thuật sao!?” Tần Phong không để ý đến Triệu Trường Sinh, lập tức ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện.

Hắn muốn xem thử buff Khô Mộc Phùng Xuân của mình, cùng với Sinh Mệnh Cấm Thuật có thể va chạm tạo ra tia lửa tình nồng cháy hay không.

Chuyển cảnh – Trên phi thuyền khổng lồ của Lăng Tiêu Cung.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế đang đứng ở đầu thuyền, gương mặt âm trầm không một nét cười.

“Bẩm Đế quân!” Một đệ tử nhanh chóng đến báo: “Chúng ta đã dò la được tung tích của Diệp Thần, hắn hiện đang dẫn binh đến Minh Nguyệt Cung.” “Minh Nguyệt Cung!?” Lăng Tiêu Tiên Đế nhíu mày nói: “Nếu bản đế nhớ không lầm, Minh Nguyệt Cung này gần đây hình như đã tiêu diệt một cứ điểm ngoại môn của Tiên Minh.” “Tiên Minh coi trọng Diệp Thần thật đấy!” Tô Uyển đứng sau lưng Lăng Tiêu Tiên Đế, không nhịn được lên tiếng: “Vừa mới gia nhập Tiên Minh, đã dám giao cho hắn quyền lực lớn như vậy, để hắn dẫn binh đi bình định phản loạn ở Minh Nguyệt Cung.” “Hừ!!” Lăng Tiêu Tiên Đế hừ lạnh một tiếng: “Lập tức toàn tốc tiến lên, đến Minh Nguyệt Cung bắt Diệp Thần!” “Vâng!” Các đệ tử nhận lệnh, lập tức bắt đầu hành động.

“Đế quân, có một câu không biết có nên nói hay không!” Tô Uyển lộ vẻ do dự: “Chúng ta muốn lấy lại Thập Nhị Tinh Thần Châu, hoàn toàn có thể dùng bảo vật để trao đổi với Tần Phong, hà tất phải ép Tần Phong trả lại Thập Nhị Tinh Thần Châu chứ!?” “Thập Nhị Tinh Thần Châu vốn là của Lăng Tiêu Cung ta, tại sao bản đế phải dùng bảo vật để đổi!?” Lăng Tiêu Tiên Đế vẻ mặt lạnh như băng.

Trông như thể Thập Nhị Tinh Thần Châu ta muốn, nhưng tiền thì ta lại không muốn trả… “Nói thì đúng là như vậy…” Tô Uyển vẫn lộ vẻ do dự: “Nhưng Tần Phong dù sao cũng không phải người bình thường, sau lưng còn có thế lực khổng lồ là Tiên Minh, Đế quân làm vậy e là không ổn!” “Ngươi đang dạy bản đế làm việc sao!?” Lăng Tiêu Tiên Đế quay đầu lại, lạnh nhạt liếc một cái.

“Đệ tử không dám!” Thân thể mềm mại của Tô Uyển đột nhiên cứng đờ, vội vàng cúi đầu không dám lên tiếng.

“Nhớ kỹ, Tiên Minh đã không còn là Tiên Minh của ngày xưa nữa!” Lăng Tiêu Tiên Đế thu lại ánh mắt không trách tội, ngược lại còn giải thích: “Nếu lão già của Tiên Minh kia còn ở thời kỳ đỉnh phong, bản đế quả thực sẽ nể mặt họ một chút.

Nhưng khí huyết của lão già đó đã gần như cạn kiệt, e là không chống đỡ nổi nghìn năm nữa, bản đế hà tất phải tiếp tục giả dối với họ, tốn một khoản tiền oan uổng làm gì!?” “Đế quân anh minh!” Tô Uyển vội vàng nịnh nọt một câu, lại ngập ngừng nói: “Chỉ là môi hở răng lạnh, một khi minh chủ Tiên Minh vẫn lạc, Lăng Tiêu Cung chúng ta e là một cây làm chẳng nên non, khó mà áp chế được Chiến Thần Điện của Long Ngạo Thiên…” “Vậy thì phải đánh qua mới biết!” Lăng Tiêu Tiên Đế lại quay đầu liếc Tô Uyển một cái, sau đó liền thu lại ánh mắt không giải thích thêm.

Tuy rằng để áp chế Long Ngạo Thiên cần liên thủ với minh chủ Tiên Minh, nhưng không có Tiên Minh không có nghĩa là Lăng Tiêu

Cung của họ sẽ thua.

Bởi vì một khi minh chủ Tiên Minh vẫn lạc, Long Ngạo Thiên tất sẽ phát binh công đánh Tiên Minh, ý đồ nuốt trọn miếng bánh lớn này, cho nên Tiên Minh muốn sống sót, tất sẽ phải hành động trước khi minh chủ Tiên Minh vẫn lạc.

Phương pháp tốt nhất, tự nhiên là lại xuất hiện một vị Tiên Đế!

Nhưng bảy vị trưởng lão của Tiên Minh đã là cảnh giới Chuẩn Tiên Đế, tiềm lực có thể nói là gần như đã cạn kiệt, không có cơ duyên trọng đại gì thì rất khó đột phá cảnh giới Tiên Đế.

Thế hệ trẻ thì có mấy người thiên phú dị bẩm, Tần Phong, Lâm Tam, Diệp Thần đều có hy vọng đột phá Tiên Đế, nhưng thời gian tu luyện của họ lại quá ngắn, không thể nào trong thời gian ngắn đột phá được cảnh giới Tiên Đế.

Cho nên Tiên Minh muốn sống sót, chỉ có thể chủ động lựa chọn khai chiến.

Mà Chiến Thần Điện từ khi sáng lập đến nay cũng mới chỉ vạn năm, nội tình thiếu thốn nghiêm trọng, căn bản không có cao thủ lợi hại nào trấn giữ, chỉ có thể dựa vào một mình Long Ngạo Thiên chống đỡ.

Lần này Chiến Thần Điện và Tiên Minh xảy ra xung đột, cuối cùng lựa chọn nhẫn nhịn chính là minh chứng tốt nhất.

Có thể nói cả Tiên Minh và Chiến Thần Điện đều không thể kéo dài, một khi khai chiến đều sẽ lựa chọn tốc chiến tốc thắng.

Đến lúc đó Lăng Tiêu Cung hoàn toàn có thể tọa sơn quan hổ đấu, đợi hai bên hao tổn gần hết rồi mới ra tay hái quả.

Nhưng muốn thực hiện được kế hoạch chiến lược này, không phải chỉ ngồi nhà nghĩ là được, mấy trăm năm sắp tới sẽ là thời kỳ then chốt, ba đại siêu cấp thế lực cũng sắp bước vào vòng chung kết.

“Tạm thời không quan tâm những chuyện này, đi tìm Diệp Thần trước!” Ánh mắt Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức trở nên kiên định, thề phải lấy lại Thập Nhị Tinh Thần Châu.

“Hắt xì…” Diệp Thần đột nhiên hắt hơi một cái, trong lòng lại hoảng loạn không rõ nguyên nhân.

Nhưng khi hắn quét mắt nhìn xung quanh, vẫn không thấy thứ gì bẩn thỉu, chỉ có năm triệu đại quân tinh nhuệ mà hắn mượn từ các thế lực lớn.

Chỉ thấy đại quân xếp hàng ngay ngắn, ánh mắt binh lính kiên định mà lạnh lùng, như những con mãnh hổ đang chờ thời cơ.

Ánh nắng chiếu lên áo giáp của họ, phản chiếu ánh sáng chói lòa, như thể cả chiến trường được phủ một lớp ánh vàng, sát khí ngập tràn hư không, khiến người ta không khỏi cảm thấy một trận áp bức.

“Chắc là ta nghĩ nhiều rồi!” Diệp Thần nhìn đại quân xung quanh, tâm trạng lập tức bình tĩnh lại.

Lần này hắn không chỉ mượn được năm triệu đại quân tinh nhuệ, mà còn mượn được hai cường giả cảnh giới Tiên Quân trấn giữ, tiêu diệt một Minh Nguyệt Cung nhỏ bé quả là dễ như trở bàn tay.

“Bẩm sứ giả!” Một binh sĩ đến báo: “Chúng ta đã bao vây Minh Nguyệt Cung, bên trong có tổng cộng ba bốn vạn người, ngoài cung chủ là cường giả cảnh giới Tiên Quân, còn có hơn mười trưởng lão cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.” “Chỉ có ba bốn vạn người!?” Diệp Thần không khỏi cảm khái một tiếng.

Nhớ năm đó hắn làm Bắc Cương Chiến Thần ở hạ giới, có bao giờ được đánh trận giàu có như thế này đâu!

“May mắn hôm nay được một lần làm địa chủ!” Sắc mặt Diệp

Thần thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc hét lên: “Người đâu, đánh trống, thổi tù và, toàn quân theo ta xung phong!!” *Thùng!

Thùng!

Thùng!* *U!

U!

U!* *Giết!

Giết!

Chương 1367

Giết!* Theo tiếng trống và tiếng tù và vang lên, tiếng hô giết chóc đinh tai cũng vang vọng khắp mây xanh. *Ầm ầm ầm!!* Hư không chấn động dữ dội, sát khí bao trùm trời đất.

Chỉ thấy Diệp Thần đi đầu xông về phía Minh Nguyệt Cung, ánh mắt lạnh lùng vô tình khiến người ta sinh lòng sợ hãi, không khí xung quanh càng tràn ngập khí lạnh thấu xương.

“Giết!!” Đệ tử Minh Nguyệt Cung thấy đại quân kéo đến, không nói hai lời liền cầm kiếm xông ra nghênh chiến.

“Đến đây!!” Diệp Thần cầm trường thương gầm lên giận dữ, như thể muốn ở Tiên giới để tự mình lên tiếng. *Ầm ầm ầm!!* Trên bầu trời đột nhiên mây đen dày đặc, từng tia sét xé toạc bầu trời.

Như một tấm màn bị sức mạnh hắc ám xé rách, bóng tối tử vong bao trùm thế giới, khiến thế nhân rơi vào một loại kinh hoàng và la hét.

“Giết!!” Năm triệu đại quân tinh nhuệ đồng thanh hô lớn, trong mắt tràn ngập sự điên cuồng khát máu.

Chỉ thấy sát khí tỏa ra từ người họ điên cuồng ngưng tụ trong hư không, khiến trời đất trong nháy mắt tối sầm lại, một cảnh tượng mây đen giăng kín như muốn đè sập cả thành trì. *Keng!

Keng!

Keng!* Diệp Thần giao chiến với kẻ địch, trường thương va chạm tóe ra một chuỗi tia lửa.

“Mạnh thật!!” Sắc mặt đệ tử Minh Nguyệt Cung ngưng trọng, cảm nhận được sự mạnh mẽ của Diệp Thần.

Chỉ thấy hắn quyết đoán sử dụng đại chiêu của mình, trường kiếm trong tay tức thì tuôn ra một luồng kiếm ý sắc bén, như thủy triều cuồng nộ quét ra, dường như muốn nuốt chửng Diệp Thần.

“Chỉ là Chân Tiên cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt ta!” Diệp Thần một mắt nhìn thấu tu vi đối phương, không nói hai lời liền tung ra đại chiêu của mình.

Chỉ thấy mũi thương bộc phát ra một luồng khí tức hung sát, như ẩn chứa sức mạnh vô tận, ngay sau đó hóa thành một con kim long khổng lồ chói lòa gầm thét lao ra.

Long Khiếu Cửu Thiên!!

Tiếng rồng gầm đinh tai nhức óc, khiến hư không chấn động dữ dội.

Không chỉ bộc phát ra một luồng uy áp không thể chống cự, khiến người ta cảm thấy linh hồn cũng phải run rẩy, nơi nó đi qua, không gian rung chuyển, đại địa run rẩy, như thể tận thế đã đến sớm. *Ầm ầm ầm!!* Hai đòn tấn công va chạm mạnh vào nhau, tiếng nổ đinh tai cũng theo đó vang vọng khắp trời đất.

Ngay sau đó, hư không chấn động dữ dội, đại địa cũng không chịu nổi, nứt ra từng vết nứt dữ tợn.

“Phụt!!” Đệ tử Minh Nguyệt Cung phun ra một ngụm máu tươi, không chịu nổi bị đánh bay liên tục lùi về sau.

“Lợi hại thật!!” Ánh mắt binh lính xung quanh lập tức thay đổi.

Bỏ qua chuyện một quân thống soái dùng đại chiêu để giết một tiểu binh của đối phương, thiên phú của Diệp Thần quả thực yêu nghiệt đến mức khiến người ta sợ hãi, Địa Tiên sơ giai đã có thể vượt cấp đánh bại Chân Tiên cảnh.

“Hống!!” Diệp Thần đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, như thể đang tuyên bố sự trỗi dậy của mình với thế gian… *Bốp* một tiếng!

Chưa đợi Diệp Thần ra oai được hai giây rưỡi, đã bị một bóng người đánh bay ra ngoài.

Người đến là một nam tử trung niên mặc hoa phục, nhìn Diệp Thần với vẻ mặt vô cùng âm trầm, quanh thân còn dâng trào uy áp độc hữu của Tiên Quân, chính là cung chủ Minh Nguyệt Cung.

Nếu không phải nhận ra Long Khiếu Cửu Thiên mà Diệp Thần sử dụng là được diễn biến từ Ngân Long Thôn Châu của Long Ngạo Thiên, một đòn vừa rồi của hắn tuyệt đối sẽ lấy mạng chó của Diệp Thần.

“Ngươi là ai!?” Sắc mặt cung chủ Minh Nguyệt Cung âm trầm, cố nén lửa giận trong lòng hỏi.

Dù sao Minh Nguyệt Cung của họ dám tấn công Tiên Minh, là do Long Ngạo Thiên cho họ chỗ dựa, cho nên để đảm bảo an toàn, phải hỏi rõ mối quan hệ giữa Diệp Thần và Long Ngạo Thiên trước.

“Đại trượng phu hành không đổi tên, tọa không đổi họ…” Diệp Thần ổn định thân hình lùi lại, trường thương chỉ thẳng, bá khí đáp: “Ta là Diệp Thần của Tiên Minh!!” “Ngươi chính là Diệp Thần!?” Vẻ mặt cung chủ Minh Nguyệt Cung không khỏi sững sờ, tự nhiên đã nghe qua ân oán giữa Long Ngạo Thiên và Diệp Thần.

Nhưng cũng chính vì nghe qua chuyện Diệp Thần ngủ với vợ của Long Ngạo Thiên, khiến hắn không còn chút e dè nào, giơ bàn tay to lên rồi đánh mạnh về phía Diệp Thần. *Ầm ầm ầm!!* Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy trong hư không bỗng xuất hiện một bàn tay vàng khổng lồ, như Ngũ Chỉ Sơn từ trên trời giáng xuống, mang theo cảm giác áp bức mạnh mẽ, nhanh chóng đập xuống Diệp Thần ở phía dưới.

“Hai vị tiền bối…” Diệp Thần biết mình có bao nhiêu cân lượng, lập tức mở miệng hét lớn. *Ầm ầm ầm!!* Hai luồng uy áp khủng bố lập tức bộc phát, ngay sau đó hai bóng người từ trên trời giáng xuống.

Họ chính là hai vị Tiên Quân mà Diệp Thần mời đến, vì tu vi bị kẹt ở Tiên Quân đỉnh phong mãi không thể đột phá, thế nên Diệp Thần đã thực hiện một giao dịch với họ.

Hứa rằng chỉ cần họ đồng ý bảo vệ hắn, tương lai sẽ luyện chế cho họ một viên Tiên Vương Đan.

“Không ổn!!” Sắc mặt cung chủ Minh Nguyệt Cung đột nhiên biến đổi, không nói hai lời liền quay người muốn bỏ chạy.

Nhưng trong mắt đối phương hắn chính là quân công thực thụ, sao có thể để hắn chạy thoát như vậy, lập tức xông lên quấn lấy đối phương, ngay sau đó ba người quấn lấy nhau trên không trung. *Ầm ầm ầm!!* Tiếng nổ không dứt bên tai, hư không cũng rung chuyển không ngừng.

“Giết!!” Chưa đợi Diệp Thần thở một hơi, lại có người xông về phía hắn.

Dù sao chuyện Diệp Thần ngủ với vợ Long Ngạo Thiên đã ai ai cũng biết, giống như một công trạng đặc biệt di động, giết hắn tuyệt đối có thể nhận được trọng thưởng của Long Ngạo Thiên.

Chỉ thấy một Kim Tiên nhanh chóng lao đến, trường kiếm trong tay lóe lên hàn quang chói mắt.

“Đến đây!!” Diệp Thần cũng không biết là đã giết đến đỏ mắt, hay là đang nóng lòng muốn chứng minh bản thân.

Chỉ thấy hắn không những không dùng Hóa Huyết Thuấn Di để chạy trốn, ngược lại còn chủ động nắm chặt trường thương trong tay nghênh đón. *Bốp* một tiếng!!

Trong cơ thể Diệp Thần đột nhiên bộc phát một tiếng trầm đục, theo đó một luồng năng lượng khủng bố bùng nổ, ngay sau đó toàn thân cơ bắp bắt đầu nhanh chóng phình to.

“Đột phá rồi, Địa Tiên trung giai!!” Các binh sĩ xung quanh trong lòng không khỏi kinh ngạc, không ngờ Diệp Thần lại đột phá trong chiến đấu.

Chương 1368

"Không đủ, vẫn chưa đủ!!" Trong mắt Diệp Thần lóe lên một tia điên cuồng, tốc độ không giảm tiếp tục xông về phía đối phương. *Ầm ầm ầm!!* Hư không theo đó rung chuyển, năng lượng lập tức bùng nổ.

Chỉ thấy Diệp Thần như đã bật chế độ siêu Saiyan, ánh mắt lạnh đến mức khiến người ta sinh lòng sợ hãi, giữa trán cũng hiện ra một phù văn màu đỏ, không khí xung quanh càng tràn ngập một luồng khí lạnh thấu xương, dường như muốn đóng băng cả trời đất.

"Hoang Cổ Thánh Thể, hình thái thứ ba!!" Mọi người thấy cảnh này, hít một hơi khí lạnh.

Vốn tưởng vừa rồi Diệp Thần vượt cấp giết Chân Tiên đã là cực hạn, ai ngờ hắn lại còn giấu át chủ bài chưa dùng đến.

"Ngươi quả thực rất mạnh, nhưng vẫn không thể lay chuyển được ta!" Mặc dù trong mắt Kim Tiên đối diện cảm thấy kinh ngạc, nhưng trong lòng lại không có chút hoảng loạn nào.

Bất kể Diệp Thần buff thế nào, cũng không thể giống như loại biến thái Tần Phong, vượt hai đại cảnh giới để giết cường giả Kim Tiên cảnh.

"Vậy sao!?" Diệp Thần không nói lời thừa, tiến vào một trạng thái kỳ diệu.

Khoảnh khắc này – Hắn như quên hết tất cả, tâm cũng trở nên tĩnh lặng lạ thường.

Bất kể là đòn tấn công của đối phương, hay là cả thế giới, dường như bị nhấn nút tạm dừng, trước mắt còn hiện ra một thân hình cao lớn, như một vị chiến thần vô địch đang tung hoành trên chiến trường.

“Thân tựa gió, thương như rồng, kim thương một tiếng phá thương khung!!” Diệp Thần dường như đã đốn ngộ, trường thương trong tay bộc phát ánh sáng chói lòa.

Chỉ thấy thân ảnh hắn như gió lốc gào thét lao ra, trường thương trong tay như ẩn chứa sức mạnh vô tận, hóa thành một đạo thương mang màu vàng lập tức xé toạc bầu trời, như tia nắng đầu tiên của bình minh, chiếu sáng cả bầu trời.

Nơi thương mang đi qua, hư không như bị xé rách, phát ra tiếng rít chói tai.

“Cái gì!!” Sắc mặt Kim Tiên đối diện không khỏi biến đổi, có thể cảm nhận được sự khác thường của chiêu này.

Chỉ thấy hắn nắm chặt trường kiếm trong tay, ngưng tụ toàn thân sức mạnh, bộc phát ra một đạo kiếm quang màu xanh lam ngút trời. *Ầm ầm ầm!!* Hai luồng sức mạnh cường đại va chạm trên không trung, lập tức bộc phát ra một luồng sáng chói lòa.

Ngay sau đó tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, còn hóa thành một cơn bão năng lượng tán ra tứ phía, mây cuộn sóng trào, sấm chớp đan xen, như tận thế giáng lâm.

“Phụt!!” Cả hai cùng phun ra một ngụm máu tươi, đồng loạt lùi về phía sau.

“Hít!!” Các binh sĩ xung quanh hít một hơi khí lạnh, bị mức độ yêu nghiệt của Diệp Thần dọa choáng.

Không chỉ đột phá trong trận chiến, còn lâm trận đốn ngộ, hơn nữa còn lấy tu vi Địa Tiên trung giai, vượt hai đại cảnh giới để chiến hòa với cao thủ Kim Tiên cảnh.

“Giết!!” Diệp Thần ổn định thân hình, giơ thương hô lớn một tiếng.

Ngay sau đó như một con sư tử không biết mệt mỏi, tiếp tục cầm thương xông về phía Kim Tiên đối diện.

“Giết!!” Các binh sĩ nhìn thân ảnh hiên ngang bất khuất của Diệp Thần, sĩ khí lập tức như lửa cháy bùng lên.

Chỉ thấy họ hóa thành một bầy hổ gầm thét, với thế sét đánh không kịp bưng tai xông vào trận địa của địch, khiến các đệ tử Minh Nguyệt Cung cảm thấy một trận run sợ kinh hoàng, không chống cự được bao lâu thì toàn tuyến tan rã.

Ngay sau khi Diệp Thần vừa tiêu diệt Minh Nguyệt Cung không lâu, tình báo liên quan đã được gửi đến tay các vị trưởng lão.

“Đã bình định rồi sao!?” Nhị trưởng lão nhìn tình báo, vẻ mặt không khỏi sững sờ.

Phải biết, họ chỉ cho Diệp Thần một lệnh bài thân phận đại diện cho Tiên Minh, chứ không hề cho hắn một binh một tốt nào, vậy mà hắn lại có thể lấy tu vi Địa Tiên cảnh để thông quan phó bản Minh Nguyệt Cung có Tiên Quân trấn giữ.

“Lợi hại thật!” Tam trưởng lão nhìn tình báo trong tay, không nhịn được cảm khái: “Không chỉ lâm trận đột phá trong chiến đấu, còn đốn ngộ lĩnh hội được thương kỹ mới, xếp hạng 27 trong bảng thiên tư võ tu của tên nhóc này có vẻ hơi thấp rồi!” “Quả thực có hơi thấp!” Lục gia rít một hơi thuốc thật sâu, thong thả nói: “Tiếc là hắn sinh ra ở phòng quái vật Hoang Cổ, nếu không đến đâu cũng là một tiểu bá vương…” “Ừm!” Các trưởng lão gật đầu tán thành, rất đồng tình với lời của Lục gia.

Tuy thiên phú mà Diệp Thần thể hiện ra rất mạnh, nhưng so với Lâm Tam, Long Ngạo Thiên thì còn kém xa, càng đừng nói đến còn có một Tần Phong yêu nghiệt hơn.

“Lão đại!” Nhị trưởng lão lên tiếng hỏi: “Bây giờ Minh Nguyệt Cung đã bị tiêu diệt rồi, có nên hạ lệnh cho Diệp Thần trở về không!?” “Không cần!” Đại trưởng lão hai tay chống cằm, ngồi với tư thế đại lão nói: “Một núi không thể có hai hổ, Diệp Thần trở về chắc chắn sẽ xảy ra xung đột với Tần Phong và Lâm Tam, vẫn nên bổ nhiệm hắn làm chấp sự cấp chín, để hắn ở bên ngoài tiếp tục dập lửa đi!” “Được!” Các trưởng lão gật đầu, đồng ý với sự sắp xếp của Đại trưởng lão.

Tuy để Diệp Thần ở ngoài thu hút hỏa lực là rất không đạo đức, nhưng vừa nghĩ đến tiềm lực của Tần Phong và Lâm Tam, họ chỉ có thể tự an ủi trong lòng, không trải qua mưa gió sao có thể thấy cầu vồng.

“Đúng rồi, lão đại!” Lục gia rít một hơi thuốc nói: “Nghe nói Lăng Tiêu Tiên Đế không quay về Lăng Tiêu Cung, hình như đang dò la tung tích của Diệp Thần, không lẽ hắn thật sự tin lời ma quỷ của Tần Phong, cho rằng Thập Nhị Tinh Thần Châu ở trên người Diệp Thần thật sao!?” “Người ta là do bị ép mà ra…” Ánh mắt Đại trưởng lão vẫn bình thản không chút gợn sóng: “Ngươi không ép Diệp Thần một chút, vĩnh viễn sẽ không biết giới hạn của hắn ở đâu, chuyện này cứ giao cho Diệp Thần tự xử lý đi!” “Ừm!!” Các trưởng lão suy nghĩ một lát, đều gật đầu tán thành.

Trước đây họ chỉ muốn lợi dụng Diệp Thần để thu hút lửa giận của Long Ngạo Thiên, nhưng qua việc hắn không tốn một binh một tốt của Tiên Minh mà đã nhanh chóng tiêu diệt Minh Nguyệt Cung có thể thấy, họ đã đánh giá thấp tiềm lực của Diệp Thần ngay từ đầu.

Có lẽ hắn không chỉ có thể thu hút lửa giận của Long Ngạo Thiên, mà còn có thể kìm hãm sự chú ý của Lăng Tiêu Tiên Đế!

“Bản đế phải để Đa Đa hành động nhanh lên mới được…” Khác với sự kỳ vọng của các trưởng lão khác, Ngũ trưởng lão lại trở nên căng thẳng.

Hắn phải để Diệp Thần ký hợp đồng phân chia lợi nhuận về Quan Vũ Đại Đạo trước khi Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế tìm thấy hắn, như vậy Đảm Bảo Các của họ mới có thể cảm thấy chút an tâm.

Chuyển cảnh – Không lâu sau khi Tiên Minh nhận được tin tức, Chiến Thần Điện cũng nhận được tin tức tương tự.

“Diệp Thần, mẹ nó lại là Diệp Thần!!” Long Ngạo Thiên thấy tình báo, lập tức nổi giận.

Không chỉ ngủ với người hắn yêu, còn tiêu diệt tiểu đệ mà hắn nâng đỡ, hơn nữa còn phá hoại kế hoạch người đại diện của hắn, khiến ngọn lửa giận trong lòng hắn không thể kìm nén được nữa.

“Lại là Diệp Thần!?” Hồng Tụ nhìn tình báo trong tay, vẻ mặt đầy bất ngờ: “Ta vốn tưởng Diệp Thần này sau khi gia nhập Tiên Minh, sẽ cụp đuôi làm người, không ngờ hắn lại có gan dẫn binh rời khỏi Tiên Minh đi tiêu diệt Minh Nguyệt Cung.” “Hắn đây là đang đối đầu với chúng ta!” Đôi mắt đẹp của Hồng Liên lóe lên ánh sáng sắc bén: “Hắn e là đã biết sát thủ Ảnh Tử gặp phải trong kỳ khảo hạch nội môn Tiên Minh là do chúng ta phái đi, cho nên mới dẫn binh đến diệt Minh Nguyệt Cung.” “Có lý!” Tâm Ngữ tiên tử cũng ở đó, gật đầu tán thành: “Lần này binh mã mà Diệp Thần dùng để tiêu diệt Minh Nguyệt Cung là hắn dùng đan dược mượn từ các thế lực lớn, mà Tiên Minh cũng chưa đến mức cùng đường mạt lộ, không thể nào phái một đệ tử mới nhập môn đi tiêu diệt Minh Nguyệt Cung, cho nên rất có thể đây là Diệp Thần chủ động báo thù Ngạo Thiên.” “Không đúng!” Hồng Tụ vẻ mặt đầy nghi hoặc: “Cho dù Diệp Thần muốn báo thù Chiến Thần

Điện chúng ta, nhưng làm sao hắn biết Minh Nguyệt Cung là do chúng ta chống lưng!?” “Dịch Thiên Cơ!!” Trong mắt Long Ngạo Thiên lóe lên hàn quang, lập tức nghĩ đến Dịch Thiên Cơ.

Trước đây Diệp Thần sở dĩ có thể lần lượt trốn thoát sự truy bắt của hắn, chính là vì có tên Dịch Thiên Cơ tiết lộ thiên cơ này, cho nên lần này Minh Nguyệt Cung bị tiêu diệt, hắn tự nhiên liên tưởng đến Dịch Thiên Cơ.

“Hắn vẫn chưa chết!?” Hồng Tụ lập tức kinh hô.

Tuy Dịch Thiên Cơ xếp hạng hai mươi trong bảng thiên tư võ tu, nhưng lại chỉ có tu vi Tiên Quân cảnh, làm sao có thể sống sót sau vụ tự bạo của Thiên Chu của Tiên Minh chứ!?

“Đừng xem thường Dịch Thiên Cơ!” Tâm Ngữ tiên tử vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thiên Cơ Môn là môn phái thần bí nhất Tiên giới, mà Dịch Thiên Cơ lại là đệ tử lợi hại nhất từ trước đến nay của Thiên Cơ Môn, còn là Thiên Nhãn trong truyền thuyết, không chừng vụ tự bạo của Thiên Chu đều nằm trong tính toán của hắn.” “Rốt cuộc hắn muốn làm gì!?” Hồng Liên nhíu mày nói: “Tại sao phải mạo hiểm đắc tội với Chiến Thần Điện chúng ta, thậm chí không tiếc liên lụy cả Thiên Cơ Môn bị diệt, cũng phải đi nâng đỡ Diệp Thần!?” “Bọn chúng đang tìm chết!!” Ánh mắt Long Ngạo Thiên lạnh như băng: “Dám đắc tội với Long Ngạo Thiên ta, bọn chúng đã tự tìm đường chết!!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hệ số nguy hiểm của hắn tăng lên lần nữa, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!” “Ta lại hãm hại Diệp Thần ca ca lúc nào vậy!?” Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, trong lòng cảm thấy một trận mờ mịt.

Nhưng hắn hiện đang tu luyện 《Sinh Mệnh Cấm Thuật》, tạm thời cũng không rảnh tay để đi khiển trách hệ thống vu oan người tốt, chỉ có thể chọn cách âm thầm chịu đựng gáo nước bẩn này. *Bốp* một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong truyền ra một tiếng trầm đục, dường như có một xiềng xích nào đó bị phá vỡ.

Chỉ thấy quanh thân hắn nổi lên từng đạo phù văn thần bí, mái tóc đen trên đầu cũng bạc đi với tốc độ mắt thường có thể thấy, khác với khi mở hình thái thứ hai của Thương Thiên Bá Thể, làn da vốn săn chắc trên mặt bắt đầu chảy xệ, nếp nhăn với tốc độ mắt thường có thể thấy bò đầy trên má.

“Đây là chuyện gì vậy!?” Tiểu Bạch thấy vậy, lập tức lo lắng.

Chương 1369

Nó đã nhận cả đống tiên tinh cực phẩm của Mộ Dung Tịnh, nếu cung cấp cho người ta một lão già xấu xí mặt đầy nếp nhăn, thương hiệu mà nó khổ công xây dựng nhiều năm chẳng phải là tự tay đập nát sao.

“Đây chính là Sinh Mệnh Cấm Thuật sao!?” Tần Phong trong nháy mắt đã trở nên già nua, tử khí trên người còn nặng hơn cả minh chủ Tiên Minh.

Nhưng cùng với việc hắn không ngừng đốt cháy tuổi thọ của mình, thiên phú ban đầu của bản thân cũng rõ ràng được tăng cường, hình thái thứ ba của Thương Thiên Bá Thể vốn trì trệ không thể đột phá, bây giờ đột nhiên đã tìm được phương hướng đột phá.

“Chỉ là cái giá này quả thực có hơi lớn!” Tần Phong nhìn cánh tay khô héo của mình, cảm thấy đứng dậy đi một bước cũng rất khó khăn.

Nhưng cùng với việc tuổi thọ giảm xuống mức thấp nhất, cũng thành công kích hoạt buff bị động Khô Mộc Phùng Xuân, một luồng sinh cơ bàng bạc từ trong cơ thể bộc phát ra, tiên khí xung quanh cũng như sóng biển cuồn cuộn tràn vào cơ thể hắn.

“Á…” Tần Phong lập tức nhắm mắt ngẩng đầu, còn không nhịn được phát ra âm thanh khoan khoái.

Ngay sau đó hắn bắt đầu hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy, mái tóc bạc như cây khô đâm chồi non lại lần nữa biến đen, nếp nhăn trên mặt cũng biến mất, trong nháy mắt từ một lão già xấu xí biến thành một chàng trai trẻ tuổi.

“Hả!?” Tiểu Bạch ở bên cạnh xem đến ngây người, nghi ngờ mình bị ảo giác.

“Sinh Mệnh Cấm Thuật này quả thực lợi hại!” Tần Phong thấy thiên phú ban đầu trở nên mạnh hơn, trong lòng lập tức vui mừng.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng nảy sinh một nghi vấn.

Nếu cái giá phải trả khi sử dụng Sinh Mệnh Cấm Thuật lớn như vậy, tại sao lão Triệu lại phải ghi nhớ nó, hơn nữa từ mức độ thuần thục khi hắn truyền cho mình, có vẻ như hắn rất thông thạo công pháp này… “Lẽ nào mình nghĩ nhiều rồi!?” Tần Phong thầm lẩm bẩm, hoài nghi có phải mình đã nghĩ nhiều rồi không.

Từ hiệu quả khi sử dụng cấm thuật sinh mệnh, có thể thấy tiêu hao đúng là được tính bằng đơn vị vạn năm.

Cho dù bây giờ hắn có tu vi Chân Tiên trung giai, nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm cự được hai phút rưỡi.

Mà Triệu Trường Sinh bây giờ trông vẫn trẻ măng, không giống người đã dùng cấm thuật sinh mệnh.

“Lẽ nào lão Triệu cũng giống mình, có được cái BUG Khô Mộc Phùng Xuân này!?” Tần Phong gãi gãi cằm, không nhịn được lẩm bẩm một mình.

Mặc dù lý trí mách bảo hắn chuyện này không thể nào, nhưng Thiên Tuyển Chi Tử xưa nay không bao giờ nói lý, sở hữu thủ đoạn tương tự Khô Mộc Phùng Xuân cũng không phải là không có khả năng.

Có điều do Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa không hoàn chỉnh, nên hắn cũng không biết có những thủ đoạn tương tự nào.

“Thôi kệ, không nghĩ đến mấy chuyện này nữa!” Tần Phong không lãng phí tế bào não nữa, tiếp tục vận chuyển cấm thuật sinh mệnh.

Khác với lần trước đốt tuổi thọ để nâng cao thiên phú của bản thân, lần này hắn ngưng tụ tuổi thọ của mình thành một viên đan hoàn.

Chỉ thấy tiên khí giữa trời đất hội tụ về phía lòng bàn tay hắn, cộng thêm tuổi thọ do chính hắn trích xuất, rất nhanh đã ngưng tụ thành một viên đan hoàn lấp lánh ánh sáng vàng.

“Đây là…” Ánh mắt Tiểu Bạch lập tức bị viên đan hoàn thu hút, cảm nhận được một luồng sinh mệnh khí tức nồng đậm.

Mà theo luồng sinh mệnh khí tức trong viên kim đan không ngừng tăng cường, mái tóc đen hai bên thái dương của Tần Phong cũng lại bạc đi, cho người ta cảm giác một thiếu niên bạc đầu sau một đêm.

“Tổn hao này cũng lớn quá rồi!?” Tần Phong nhìn viên đan hoàn trong tay, cả người lập tức cảm thấy không ổn.

Hắn đã đốt gần vạn năm tuổi thọ của mình, nhưng viên đan hoàn ngưng tụ ra chỉ có thể tăng thêm trăm năm tuổi thọ, tổn thất lên đến hơn chín mươi chín phần trăm.

“Trăm năm thì trăm năm vậy!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, cầm viên đan hoàn đứng dậy.

Mặc dù sự tổn hao của viên đan hoàn khiến người ta đau lòng, nhưng hiệu quả lại vô cùng tốt, sinh mệnh khí tức nồng đậm thuần túy bên trong có thể giúp người ta tăng ngay lập tức trăm năm tuổi thọ.

Cho dù là người như Tiên Minh minh chủ, cũng có thể tăng trăm năm tuổi thọ.

Chẳng mấy chốc, Tần Phong đã tìm thấy Mộng Dao tiên tử.

Chỉ thấy nàng vẫn đang chăm chú lật giở cổ tịch trong Tàng Thư Các, kết hợp với ánh nắng chiếu vào qua cửa sổ, khiến toàn thân nàng toát ra một vẻ đẹp tri thức đầy trí tuệ.

“Hử!?” Mộng Dao tiên tử dường như cảm ứng được có người nhìn mình, lập tức nhíu mày quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tần Phong nhập vai trong một giây, giả vờ rất yếu ớt, ngay sau đó thân thể mềm nhũn ngã xuống đất, kết hợp với mái tóc bạc trắng hai bên thái dương, lập tức tạo cho người ta một cú sốc đầy thương cảm.

“Tần Phong, ngươi sao vậy!?” Mộng Dao tiên tử kinh hãi, vội vàng chạy tới đỡ.

Nàng thực sự không hiểu nổi, lúc đi vẫn còn khỏe mạnh, sao quay lại đã yếu ớt thế này, tóc hai bên thái dương cũng bạc trắng, nhìn mà thấy đau lòng.

“Ta không sao…” Tần Phong như khoe bảo vật lấy ra viên kim đan, sau đó nở một nụ cười ngây thơ nói: “Tỷ tỷ xem này, ta đã tìm được cách kéo dài tuổi thọ cho minh chủ rồi.” “Đây là!?” Đôi mắt đẹp của Mộng Dao tiên tử lập tức bị thu hút, cảm nhận được một luồng sinh mệnh lực nồng đậm.

“Chủ ngân, người còn nói người không sao!?” Tiểu Bạch lập tức phối hợp nức nở nói: “Để ngưng tụ viên Sinh Mệnh Kim Đan này, người vừa mới đốt cháy vạn năm tuổi thọ của mình đấy, cho dù bây giờ người đã đột phá đến Chân Tiên trung giai, tổng cộng cũng chỉ có năm vạn năm tuổi thọ thôi a!!” “Cái gì?!” Mộng Dao tiên tử trong lòng chấn động mạnh, lập tức đau lòng nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ vì mình muốn tìm cách tăng tuổi thọ mà hắn đã đi đốt vạn năm tuổi thọ của mình.

Giống như kiếp trước, rất ngốc, rất ngây thơ!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại Giải Ngữ Hoa, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Ai cho ngươi lắm mồm!” Tần Phong lập tức quay đầu quát một tiếng, không quên ném cho Tiểu Bạch một ánh mắt tán thưởng.

“Hu hu, chủ ngân, ta thỏ không nỡ xa người!!” Tiểu Bạch lập tức tủi thân khóc lớn, lao vào lòng Tần Phong diễn cảnh sinh ly tử biệt.

“Tần Phong tiểu đệ đệ!!” Mộng Dao tiên tử nhìn mà đau lòng nói: “Ngươi vì ta làm đã đủ nhiều rồi, đừng làm hại chính mình nữa, ta không đáng để ngươi đối xử tốt với ta như vậy.” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại Giải Ngữ Hoa, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Đã nói tám trăm lần rồi, ta đối với mỗi cô gái đều là thật lòng!” Tần Phong thầm khiển trách hệ thống, sau đó nhập vai thâm tình nói: “Tỷ tỷ nói gì vậy, đừng nói là vạn năm tuổi thọ, chỉ cần tỷ tỷ mở lời, cái mạng này của ta cũng là của tỷ tỷ.” “Tần Phong tiểu đệ đệ…” Trái tim Mộng Dao tiên tử khẽ run lên, hơi thở bắt đầu trở nên khó khăn.

Đối mặt với một chú chó con vừa cường tráng, vừa bám người, lại còn diễn vai thâm tình, nàng, một thiếu phụ đã kết hôn nhưng phải một mình phòng không chiếc bóng, căn bản không thể chống lại sự cám dỗ này.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại Giải Ngữ Hoa, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Tỷ tỷ!” Tần Phong thâm tình nhìn đối phương, trong mắt là sự dịu dàng không thể tan biến.

“Hù hù!!” Mộng Dao tiên tử vội hít sâu mấy hơi, bình ổn lại tâm trạng có phần bốc đồng của mình.

Mặc dù nàng cũng muốn ôm Tần Phong tiểu đệ đệ vào lòng mà yêu thương một phen, nhưng vừa nghĩ đến mối quan hệ giữa Lăng Tiêu Cung và Tiên Minh của họ, nàng lại phải kìm nén sự thôi thúc khao khát của mình.

“Có hy vọng!” Tiểu Bạch đứng một bên lộ ra nụ cười mãn nguyện, nghĩ bụng sẽ tranh thủ đi tìm Mộng Dao tiên tử bàn chuyện làm ăn.

Nhưng trước khi đi tìm Mộng Dao tiên tử bàn chuyện làm ăn, còn phải giải quyết xong món nợ bên Mộ Dung Tĩnh đã, dù sao nó làm ăn có thương hiệu, trọng chữ tín, đã nhận tiền thì nhất định sẽ làm việc.

“Tần sư huynh!!” Một giọng nói kinh ngạc của một cô gái đột nhiên vang lên từ phía sau.

Chỉ thấy Mộ Dung Tĩnh đã đến Tàng Thư Các, thấy Tần Phong liền vui vẻ chạy tới, đi cùng còn có Điềm Điềm, Tiểu Hương Phi, Hữu Dung, Hồng Hạnh và những người khác.

“Sao họ lại đến đây!” Tần Phong trong lòng lập tức chùng xuống, có cảm giác kích thích như ăn vụng bị bắt quả tang.

Chương 1370

“Tần Phong tiểu đệ đệ, tỷ tỷ không làm phiền ngươi nữa!” Mộng Dao tiên tử liếc nhìn đám đông nữ nhân, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Ngay sau đó nàng cầm lấy viên đan hoàn sinh mệnh trong tay Tần Phong, trước khi đi còn không quên tặng Tần Phong một nụ hôn cảm tạ, suốt quá trình không hề có một chút ghen tuông, hờn dỗi nào.

“Hai người sao có thể…” Mộ Dung Tĩnh tức đến phồng cả má, nắm đấm nhỏ cũng cứng lại theo.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ quyến rũ tiểu sư muội thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến nàng ghen tuông dữ dội, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Đây là sự khác biệt giữa thiếu nữ và thiếu phụ sao!?” Tần Phong nhìn sự thay đổi của hai người, trong lòng không khỏi cảm thán.

Không giống như thiếu nữ Mộ Dung Tĩnh cứ dây dưa không dứt, đòi hỏi vô độ, thiếu phụ biết chừng mực, hiểu tiến lùi, không dây dưa, không làm phiền, mọi thứ tùy duyên, thuận theo tự nhiên… “Bệ hạ, ngài sao thế này!?” Tiểu Hương Phi phát hiện mái tóc bạc hai bên thái dương của Tần Phong, lập tức vẻ mặt căng thẳng chạy vội tới.

“Hử!?” Tần Phong không khỏi ngẩn ra, nhớ lại chuyện mình đã đốt vạn năm tuổi thọ.

Mặc dù Khô Mộc Phùng Xuân của hắn có hiệu quả “lão thụ hoán tân nha” (cây già trổ mầm non), nhưng cần phải để sinh mệnh của bản thân hoàn toàn khô héo mới có thể kích hoạt, còn chuyện hắn đốt vạn năm tuổi thọ căn bản sẽ không kích hoạt.

“Đúng vậy!

Tóc sao lại bạc rồi!?” Hữu Dung và những người khác cũng phát hiện có điều không ổn, lo lắng xúm lại.

“Không sao, chỉ là muốn đổi một kiểu tóc trưởng thành hơn thôi!” Tần Phong thấy đám nữ nhân ríu rít không dứt, vội vàng đổi chủ đề: “Đúng rồi, sao các ngươi đột nhiên lại nghĩ đến việc lập nhóm đến Tàng Thư Các vậy!?” “Đến tìm công pháp!” Điềm Điềm tích cực giành trả lời: “Bọn ta ở Bồ Đề, ưm ưm…” “Bẩm bệ hạ!” Tiểu Hương Phi vội bịt miệng Điềm Điềm lại, sau đó ngoan ngoãn đáp: “Tốc độ tu luyện của bọn ta ở Tiên Minh đã nhanh hơn, nhưng công pháp tu luyện của bản thân lại có chút theo không kịp, nên đã nhờ Mộ Dung cô nương dẫn bọn ta đến Tàng Thư Các tìm mấy bộ công pháp tu luyện.” “Xem ta này…” Tần Phong lập tức vỗ trán, tỏ vẻ chuyện này là do hắn sơ suất.

“Bệ hạ đừng tự trách!” Tiểu Hương Phi hiểu biết lễ nghĩa nói: “Bệ hạ vì thiên hạ thương sinh mà bôn ba, bận rộn toàn việc lớn, thiếp thân không thể giúp bệ hạ giải ưu phiền, đã cảm thấy hổ thẹn khôn cùng, chuyện nhỏ này tuyệt đối không dám làm phiền bệ hạ nữa.” “Ái phi, thật là hiểu chuyện!” Tần Phong nhìn mỹ nhân trước mắt, càng ngày càng yêu thích.

Bây giờ Tiên Minh có hai đóa Giải Ngữ Hoa, một đóa là của hắn, đóa còn lại cũng là của hắn, các nàng không chỉ mở miệng khiến người ta cảm thấy thoải mái, mà mở miệng cũng có thể khiến người ta cảm thấy thoải mái.

“Ta cũng hiểu chuyện mà!” Điềm Điềm bĩu môi, lẩm bẩm một câu.

“Đồ nhà quê!” Mộ Dung Tĩnh liếc mắt đầy vẻ ghét bỏ, không thấy hiểu chuyện ở chỗ nào.

Vừa rồi nếu không phải Tiểu Hương Phi bịt miệng nàng ta lại, nàng ta đã nói toạc ra chuyện Bồ Đề Cổ Thụ rồi, cái loại không có não này, đáng lẽ nên nhốt trên Bạch Ngọc Kinh mà đào rau dại.

“Ngươi nói gì!?” Điềm Điềm lập tức không vui, tức giận đến mức xắn tay áo lên.

Mặc dù nàng nói chuyện không thích động não, nhưng nàng là người phụ nữ chơi với Long Quân từ nhỏ đến lớn, sao có thể bị một người phụ nữ chưa từng được lên long sàng sỉ nhục.

“Lại nữa rồi!” Tần Phong lập tức cảm thấy đau đầu.

Mặc dù có nhiều mỹ nhân bên cạnh khiến người ta mãn nhãn, nhưng lúc họ cãi nhau cũng thật sự khiến người ta đau đầu.

“Đinh đông, chúc mừng nữ nhân của túc chủ bắt nạt tiểu sư muội thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Hử!?” Tần Phong lập tức tỉnh táo lại, phát hiện cơn đau đầu đã được chữa khỏi ngay tức khắc.

“Đừng đánh, đừng đánh…” Tiểu Hương Phi vội lên tiếng ngăn cản: “Mọi người đều là chị em tốt cả đời, đừng vì một chút chuyện nhỏ mà làm tổn thương hòa khí.” “Ừ, ừ, ừ!” Tiêu Cửu Nương ở bên cạnh liên tục gật đầu, tỏ vẻ mọi người phải làm chị em tốt cả đời.

“Đánh đi, đánh đi…” Hồng Hạnh thì ở bên cạnh không ngừng châm dầu vào lửa, sự phấn khích trên mặt không thể che giấu được.

Từ khi nàng theo Tần Phong đến Tiên Giới, không ở trong thế giới Trùng Đồng thì cũng ở trên Bạch Ngọc Kinh, gen hiếu chiến trong cơ thể đã sắp không kìm nén được nữa.

“Ngươi đừng quậy!” Tần Phong vội kéo Hồng Hạnh lại, sợ Tàng Thư Các bị nàng phá nát.

Đồng thời, hắn cũng đang suy nghĩ có nên thả Hồng Hạnh ra ngoài xông pha một phen không, dù sao trên người nàng còn có một phần cơ duyên của Tiên Đế, chỉ dựa vào việc chờ ở nhà không biết phải đợi đến năm nào tháng nào.

“Hu hu…” Hồng Hạnh lập tức tủi thân bĩu môi, ra vẻ đáng thương bị bắt nạt.

“Nàng đừng như vậy…” Tần Phong sợ nhất là thấy phụ nữ tủi thân, quyết định vài ngày nữa sẽ đưa Hồng Hạnh ra ngoài dạo chơi.

Hắn không phải là đột nhiên nảy ý định ra ngoài, mà là Tam Lộng đại sư và những người khác sắp phi thăng, hắn định đến biên khu Đông Vực hội hợp với họ, để tránh họ vừa phi thăng đã bị người ta bắt đi đào khoáng.

Cảnh tượng thay đổi, trên sông Tần Hoài.

Chỉ thấy Quang Thiên mặc thú diện thôn đầu liên hoàn khải, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, cưỡi Thiết Giáp Xích Thố đứng bên bờ sông, bên cạnh còn có Bạch Nhật mặc minh quang áo giáp, tay cầm Tam Thần Thương, lưng đeo Xạ Nhật Thần Cung, cưỡi Thiết Giáp Truy Phong.

“Sao còn chưa ra!?” Quang Thiên tỏ vẻ rất không hài lòng: “Từ khi Thủy Hoàng phi thăng, đám người này chưa từng rời khỏi sông Tần Hoài một bước, lẽ nào họ không biết tửu sắc hại thân sao!?” Bạch Nhật không trả lời câu hỏi của Quang Thiên, chỉ quay đầu liếc hắn một cái.

Khác với Mộc Tú, Tam Lộng đại sư và những người khác đang vui vẻ ở sông Tần Hoài, sau khi Thủy Hoàng phi thăng, Quang Thiên đã giao binh quyền trong tay, sau đó cưới liên tiếp hai mươi tám phòng tiểu thiếp, trốn trong nhà vui vẻ tạo người.

“Nhìn ta làm gì!?” Quang Thiên hùng hồn nói: “Quang gia chúng ta là cửu đại đơn truyền, ta bây giờ phải theo Thủy Hoàng chinh chiến thượng giới, để lại cho mình một người nối dõi thì có vấn đề gì sao!?” “Không có!” Bạch Nhật thu hồi ánh mắt, mặt không biểu cảm nói: “Đợi Mộc Tú tiền bối, Tam Lộng đại sư, Đông Phương tiểu thư, Nhậm Hoàn tiền bối đến, chúng ta sẽ đi tìm một nơi dẫn lôi kiếp phi thăng Tiên Giới.” “Lão Tề đâu?

Ông ấy không đi cùng chúng ta sao!?” Quang Thiên nhíu mày: “Theo lý mà nói, ông ấy là tiền bối của chúng ta, đáng lẽ đã sớm phi thăng đến Tiên Giới rồi.” “Đao Tuyệt tiền bối cũng sẽ phi thăng cùng, nhưng không độ kiếp cùng chúng ta!” Bạch Nhật chậm rãi nói: “Ông ấy sở dĩ trì hoãn phi thăng, là để đợi phu nhân của mình Lục Mạn Mạn, lần này cũng sẽ giúp phu nhân của mình độ xong lôi kiếp rồi mới tự mình phi thăng.” “Vẫn là làm phụ nữ tốt hơn!” Quang Thiên không nhịn được cảm thán: “Cho dù bản thân không nỗ lực, vẫn có thể tìm một người đàn ông nuôi mình, không giống như đàn ông chúng ta, chỉ có thể dựa vào chính mình, mọi thứ đều phải tự mình gánh vác.” “Chỉ là chuyện một hai tấc, tướng quân hà tất phải phiền não!?” Một giọng nói quyến rũ mê người vang lên.

Chỉ thấy Đông Phương tiểu thư uốn éo eo nhỏ đi tới, phía sau còn có Mộc Tú, Nhậm Hoàn, hai người đang lưu luyến quay đầu nhìn về phía sông Tần Hoài.

“Ặc…” Quang Thiên lập tức im bặt.

Mặc dù hắn thật lòng ghen tị với những lợi ích của việc làm phụ nữ, nhưng lại không có dũng khí để Đông Phương tiểu thư ra một nhát dao.

“Tướng quân!” Đông Phương tiểu thư nhảy lên Thiết Giáp Xích Thố, áp vào lưng Quang Thiên nói nhỏ nhẹ: “Nô gia là người từng trải, có kinh nghiệm, có cần nô gia tự tay chủ đao giúp ngài không!?” “Huhu…” Quang Thiên lập tức rùng mình một cái, vội vàng đổi chủ đề: “Ngốc Lư đâu?

Sao hắn còn chưa ra!?” “Chắc là sắp rồi…” Mộc Tú quay đầu nhìn lại nói: “Ngốc Lư nói ở chung lâu như vậy cũng có tình cảm, trước khi đi thế nào cũng phải đi chào tạm biệt người ta một tiếng.” “Đại sư thật là người trọng tình nghĩa a!” Nhậm Hoàn lập tức cảm thán một tiếng.

Mặc dù hắn cũng muốn đi chào tạm biệt tiểu thư tỷ, nhưng đáng tiếc không có tốc độ như Tam Lộng đại sư.

Mà ngay lúc mọi người đang nói chuyện… Tam Lộng đại sư xách quần đi ra, phía sau truyền đến một tiếng thở dài oán giận.

“Đại sư chính là đại sư!” Quang Thiên lập tức giơ ngón tay cái, vẻ mặt kính phục nói: “Xong việc phủi áo đi, chỉ để lại tiếng thở dài của người con gái…” “Ừm!” Mọi người đồng tình gật đầu, cũng mang vẻ mặt kính phục.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay trước ngực, rất ưu tư nói: “Lần này đi theo Thủy Hoàng chinh phạt Tiên Giới, cũng không biết là hung hay cát, càng không biết Tiên Giới có lương gia thiếu nữ nào đang chờ bần tăng không.” “Yên tâm, có đấy!” Mộc Tú rất mong đợi nói: “Lần trước liên lạc với Phụng Thiên của Tiên Giới, từ chỗ hắn biết được, Tiên Giới hỗn loạn hơn Hoang Cổ của chúng ta rất nhiều, rất nhiều nam tử tử trận sa trường, để lại rất nhiều tiểu tức phụ góa chồng và lương gia thiếu nữ.” “Thật sao!?” Tam Lộng đại sư lập tức tỉnh táo lại, nóng lòng muốn phi thăng ngay lập tức.

“Vậy lương gia thiếu nam thì sao!?” Đông Phương tiểu thư rất đột ngột hỏi một câu, có thể thấy trong ánh mắt tràn đầy sự mong đợi.

“Ặc…” Mọi người tại chỗ đều cạn lời, tỏ vẻ cái này thì thật sự không biết.

“Được rồi, đi thôi!” Bạch Nhật lười để ý đến đám lsp này, liền thúc ngựa bay thẳng lên trời.

Cảnh tượng thay đổi, tổ địa Tần gia.

Chỉ thấy Tần Hạo hôm nay không đi xử lý chính vụ, mà đang ngồi xếp bằng dưới gốc cây xiêu vẹo, toàn thân lấp lánh từng đạo phù văn màu vàng, khí tức càng như hồng thủy cuồn cuộn không dứt.

Mặc dù bây giờ hắn bị mắc kẹt trên ngai vàng không thể phi thăng, nhưng với sự giúp đỡ của cây xiêu vẹo, tu vi vẫn tăng nhanh chóng.

Chương 1371

Mà sau hai năm rưỡi tu luyện, Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính của hắn đã đột phá đến tam thập long tượng chi lực, hơn nữa còn xa mới đạt đến giới hạn cơ thể của hắn.

“Ca ca, ngươi đừng hòng bỏ ta lại phía sau!” Tần Hạo đột nhiên mở mắt, lóe lên sự sắc bén xuyên thủng mây trời.

Bây giờ có được tam thập long tượng chi lực, hắn cảm thấy tự tin tăng vọt nghiêm trọng, đừng nói là nhìn khắp Hoang Cổ, cho dù là ca ca hắn năm đó e rằng cũng không phải là đối thủ của hắn.

“Bệ hạ!” Thái sư Vô Đạo thấy Tần Hạo tu luyện kết thúc, vội vàng mang một xe tấu chương đến.

“Ặc…” Tần Hạo nhìn một xe tấu chương, tâm trạng lập tức không còn vui vẻ nữa.

Bây giờ trong lòng hắn không biết hối hận đến mức nào, vương gia tiêu dao không làm, lại cứ đầu óc co giật mà khởi binh tạo phản, khiến cho mình mỗi ngày đều có tấu chương xử lý không hết.

Chết người nhất là… Vợ Giang Linh còn mang thai, đoàn ca múa cũng bị giải tán.

Đối với hắn, người đã từng ăn thịt, quả thực còn khó chịu hơn là bị giết.

“Hử!?” Tam Thu nhất thủ đô tại, đang đứng ở không xa.

Thấy Tần Hạo có ý định lười biếng công việc, lập tức cầm bút chờ đợi thời khắc săn mồi.

“Vãi chưởng!!” Tần Hạo trong lòng chửi thề, nhưng không dám nói nhỏ.

Nếu nói trên đời này có người mà hoàng đế không dám đắc tội, thì chắc chắn là đám sử quan này, đặc biệt là sử quan này còn là do ca ca hắn sắp xếp, được cha mẹ hắn đồng ý.

“Nói đi!” Tần Hạo không thể không cúi đầu trước hiện thực, rất bất đắc dĩ nói: “Trong khoảng thời gian trẫm bế quan tu luyện, đã xảy ra những đại sự gì!?” “Bẩm bệ hạ!” Thái sư Vô Đạo trả lời: “Hiện tại tham quan ô lại trong triều đã bị quét sạch, Thập Bát học sĩ thay bệ hạ tuần thị thiên hạ, tu luyện giả tề tựu tại Thái Học Viện học tập, cả Hoang Cổ có thể nói là một mảnh tường hòa, hân hoan phồn thịnh, duy chỉ có đệ tử Tần gia ỷ vào thân phận hoàng tộc mà ức hiếp kẻ yếu, khắp nơi gây chuyện thị phi.” “Lại là bọn họ…” Tần Hạo lập tức cảm thấy đau đầu.

Không phải hắn không muốn xử lý đám người này, mà là mấy vị lão tổ của Tần gia đều ở đây, xử lý một người có thể có một đám người đến cầu xin, thậm chí còn mời cả mấy vị lão tổ này ra mặt.

“Bệ hạ!” Thái sư Vô Đạo vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bây giờ đệ tử hoàng tộc đã trở thành tai họa mà người người kêu đánh, nếu cứ tiếp tục dung túng, tất sẽ nguy hại đến căn cơ của Đại Tần chúng ta a!!” “Không ở ngôi của trẫm, nói chuyện của trẫm, dễ; ở ngôi của trẫm, làm việc của trẫm, khó!” Tần Hạo khe khẽ thở dài, không có ý định trừng phạt.

Trước kia hắn rất không hiểu tại sao ca ca lại dung túng cho đệ tử Tần gia, nhưng khi hắn trở thành nhị thế nhân hoàng của Đại Tần, hắn dường như có chút hiểu ra rằng trở ngại không phải đến từ mấy vị lão tổ của Tần gia.

Mà là con cháu hoàng thất phạm sai lầm không đáng sợ, đáng sợ là họ có lòng cầu tiến!!

“Bệ hạ!” Thái sư Vô Đạo dường như nhìn ra suy nghĩ của Tần

Hạo, lập tức can gián: “Thủy Hoàng sáng tạo Đại Tần, mở Thái Học Viện là để cứu thương sinh khỏi nước lửa, trả lại công đạo cho thế gian, ngài lẽ nào muốn quay ngược bánh xe lịch sử, một lần nữa đóng lại con đường thăng tiến của hàn môn sao?!” “Bánh xe lịch sử!?” Thân thể Tần Hạo chấn động mạnh, dường như nhiệt huyết lại quay trở lại.

Ca ca hắn sở dĩ truyền ngôi cho hắn, chính là hy vọng hắn có thể hoàn thành giấc mơ thiên hạ đại đồng, nhưng hắn lại trên ngai vàng dần dần đánh mất chính mình, trước khi làm việc lại ưu tiên xem xét được mất.

Lúc này, Bồng Lai Tiên Sơn đang ở trên không trung của tổ địa Tần gia, chín vị lão tổ Tần gia cũng đang quan sát Tần Hạo.

“Tiểu tử này có biểu cảm gì vậy!?” Thập Tổ không nhịn được nhíu mày: “Nó không lẽ là muốn ra tay với người nhà mình chứ!?” “Ai!” Cửu Tổ thở dài: “Vốn tưởng tiểu tử này cuối cùng cũng kế thừa tinh thần của Tần gia chúng ta, ai ngờ nó lại tin vào cái lý lẽ mà ca ca nó dùng để lừa người.” “Quân quân thần thần, phụ phụ tử tử!” Bát Tổ vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đây là số phận đã định từ khi sinh ra, con đường tắt trong thiên hạ, lẽ nào lại mở ra cho hàn môn?!” “Không sai!” Thất Tổ gật đầu đồng tình: “Giang sơn mà nhị lang Tần gia chúng ta đổ máu đổ mồ hôi đổi lấy, bao nhiêu cô nhi quả phụ trong đêm khuya khóc ướt gối, dựa vào cái gì mà phải chia sẻ với người khác…” “Được rồi, đừng nói nữa!” Lục Tổ lên tiếng ngắt lời: “Đứa trẻ này năm nay mới bao nhiêu tuổi?

Đạt được đến trình độ này đã là rất tốt rồi!” “Quả thực!” Ngũ Tổ gật đầu: “Chúng ta có chút nóng vội rồi, người trẻ tuổi nên trải nghiệm nhiều hơn, không thể lúc nào cũng lấy tiêu chuẩn của thế hệ chúng ta để yêu cầu họ.” “Ai!” Tây Tổ không nhịn được thở dài: “Lão phu thực sự không hiểu, rõ ràng đều là từ cùng một bụng mẹ sinh ra, sao lại khác biệt lớn đến vậy chứ!?" "Ai!!" Các lão tổ đồng loạt thở dài, bắt đầu nhớ đến hàng chính phẩm của Tần gia.

"Phụ thân!" Tam Tổ quay đầu hỏi: "Nếu đứa trẻ này nhất quyết muốn ra tay với người nhà, chúng ta phải làm sao?

Là ủng hộ nó cải cách?

Hay là dùng thân phận lão tổ ra mặt ngăn cản!?" "Ta không biết a!" Nhị Tổ đang xoa hạt óc chó ngẩn ra, tỏ vẻ mình chỉ lo ăn uống vui chơi.

"Gia gia!" Tam Tổ bất đắc dĩ nói: "Ngài bây giờ là lão tổ có vai vế cao nhất của Tần gia chúng ta, có những chuyện ngài phải tỏ thái độ, không thể hỏi ngài cái gì, ngài cũng nói không biết a!" "Ta thực sự không biết a!" Nhị Tổ mặt đầy tủi thân, bắt đầu nhớ đến cha mình.

Trước kia có cha che mưa chắn gió, hắn chỉ cần phụ trách ăn uống vui chơi là được, sau này lại có Tần Phong thống nhất Hoang Cổ, hắn vẫn chỉ phụ trách ăn uống vui chơi là được.

Nhưng bây giờ đám con cháu bất hiếu này, lại bắt hắn phải đưa ra chủ ý.

Hắn sống lớn như vậy, khi nào đã từng chịu sự tủi thân này chứ!?

"Không được, ta phải đi tìm cha ta!" Nhị Tổ đột nhiên có ý định phi thăng Tiên Giới, muốn tiếp tục sống cuộc sống có cha già ở trên, có con cháu ở dưới… "Sắp bắt đầu rồi sao!?" Tần Phong lẩm bẩm một mình.

Vừa rồi thông qua tiên nô pháp ấn, hắn đã biết được Tam Lộng đại sư và những người khác đang tiến hành giai đoạn nước rút cuối cùng, không bao lâu nữa sẽ dẫn đến lôi kiếp phi thăng.

Về việc có thể vượt qua lôi kiếp hay không, hắn một chút cũng không lo lắng.

Không nói đến việc hắn đã để lại năm ngọn tiên sơn ở hạ giới, chỉ nói thần khí trên người họ đã đủ để an toàn phi thăng rồi, huống chi thiên đạo của Hoang Cổ còn bị hắn nuốt chửng một hơi.

Cho dù có thiên đạo mới ra đời, cũng khó mà gây ra uy hiếp cho họ.

"Những công pháp này lợi hại quá a!" Tiếng nói líu lo của các cô gái kéo Tần Phong trở về thực tại.

Chỉ thấy Điềm Điềm và những người khác đang tìm kiếm bí tịch trong Tàng Thư Các, cho dù là công pháp tiên giai sơ cấp nhất, đối với họ vẫn như thiên thư khó hiểu.

Không có cách nào!

Họ đều bị Tần Phong cưỡng ép đưa đến Tiên Giới, giống như học sinh tiểu học nhảy lớp thẳng lên đại học.

Nhưng Hữu Dung lại mắt sáng rực rỡ ôm một cuốn y thư, như bọt biển điên cuồng hấp thụ kiến thức bên trong, mỗi khi đọc đến đoạn đặc sắc, đều hận không thể chém một người ra để thực nghiệm.

"Phải tránh xa tiểu y tiên này một chút!" Tần Phong nhìn mà trong lòng phát hoảng, sợ mình bị nàng ta nhắm trúng.

"Khó quá!" Tiểu Hương Phi ra vẻ tủi thân, lại đặt một cuốn sách về chỗ cũ.

Là bình hoa tinh xảo nhất Hoang Cổ, đừng nói đến sách giáo khoa đại học của Tiên Giới, cho dù là sách giáo khoa tiểu học của Hoang Cổ, nàng cũng chưa chắc đã hiểu hết được.

Có được ngày hôm nay, đột phá đến Địa Tiên sơ giai, hoàn toàn là nhờ Tần Phong dốc lòng truyền thụ, riêng tư dạy thêm cho nàng, còn dẫn nàng đi cửa sau, vượt biên đến Tiên Giới, càng không tiếc giá nào mà ném tiên tinh, ném tài nguyên lên người nàng.

“Ái phi, đừng buồn!!” Tần Phong biến thành trai ấm áp trong nháy mắt, tiến lên dịu dàng an ủi: “Tu luyện không thể vội vàng, nàng đừng ép buộc bản thân, cứ đi theo bản tâm của mình là được, nàng mãi mãi là bảo bối trong lòng trẫm!” “Bệ hạ!!” Tiểu Hương Phi lập tức mắt ngấn lệ, cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Mặc dù hậu cung của Tần Phong có rất nhiều mỹ nữ, lại còn thích đi khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng ai có thể từ chối một Long Quân không chê mình đã từng kết hôn, lại còn quan tâm mình hết mực, hơn nữa còn thích gọi mình là bảo bối chứ!?

“Ái phi…” Tần Phong ném ánh mắt cổ vũ, để Tiểu Hương Phi dũng cảm làm chính mình.

Bây giờ cơ duyên Tiên Đế của Tử Diên đã đến nơi, nghĩ rằng của Tiểu Hương Phi, Điềm Điềm, Hồng Hạnh cũng không còn xa nữa.

Họ muốn làm gì, hắn tự nhiên sẽ không cản trở.

“Tần sư huynh, thật là dịu dàng!” Sự ngưỡng mộ trong mắt Mộ Dung Tĩnh không thể che giấu được, ngay sau đó lại đột nhiên đổi sắc mặt, tức giận nhìn về phía Tiểu Bạch.

Chương 1372

Ban đầu nói cái gì mà chỉ cần đưa tiền là có thể khiến mình tâm tưởng sự thành, nhưng bây giờ đã qua bao nhiêu ngày rồi, mình vẫn chỉ có thể nhìn Tần sư huynh và những người phụ nữ khác ân ái mặn nồng.

“Chuyện này không thể trách ta thỏ!” Tiểu Bạch lý lẽ hùng hồn nói: “Chủ ngân của ta thỏ là hàng hot đấy, nếu không phải ta thỏ nhận tiền giữ chữ tín, e rằng Hữu Dung tiểu thư tỷ đã sớm thành công rồi, ngươi có biết trong khoảng thời gian này ta thỏ đã vì ngươi mà chặn bao nhiêu đào hoa không!?” “Bản tiểu thư không quan tâm những cái này!!” Mộ Dung Tĩnh túm lấy Tiểu Bạch, tức giận nói: “Bản tiểu thư chỉ muốn tình yêu, tình yêu của hai người với Tần sư huynh!!” “Xin lỗi!” Tiểu Bạch vô tình từ chối: “Ta thỏ chưa bao giờ bán tình yêu, chỉ bán khoảng cách, khoảng cách để ngươi và chủ ngân của ta thỏ tiếp xúc không khoảng cách.” “Bản tiểu thư không cần biết!!” Mộ Dung Tĩnh lắc lắc Tiểu Bạch trong tay, vẫn tức giận nói: “Bản tiểu thư chỉ muốn tình yêu, tình yêu, tình yêu, ngươi mau nghĩ cách cho bản tiểu thư, cùng lắm thì bản tiểu thư thêm tiền, thêm tiền, thêm tiền…” “Ai u, thỏ mẹ của ta ơi!” Tiểu Bạch bị lắc đến choáng váng đầu óc, phát hiện phụ nữ thật không nói lý lẽ.

Nhưng khi nghe thấy hai chữ “thêm tiền”, nó lập tức tỉnh táo lại, cảm thấy chỉ có đại tiểu thư Mộ Dung Tĩnh mới xứng với chủ ngân của nó.

“Không vấn đề!” Tiểu Bạch lập tức vỗ ngực bảo đảm: “Ta thỏ là chuyên gia tình yêu chuyên nghiệp, bảo đảm sẽ khiến chủ ngân của ta thỏ yêu ngươi!” “Ngươi có cách gì!?” Mộ Dung Tĩnh mắt sáng lên, vội vàng dừng lại hỏi.

“Phương pháp rất đơn giản!” Tiểu Bạch nhảy lên vai Mộ Dung Tĩnh, ghé tai nói nhỏ: “Ngươi không cần phải chuẩn bị gì cầu kỳ, chỉ cần mặc một chiếc váy trắng, một đôi tất trắng, một đôi giày trắng là được.” “Đây là phương pháp gì!?” Mộ Dung Tĩnh khẽ nheo mắt, cảm thấy Tiểu Bạch đang lừa tiền mình.

“Ngươi đừng xem thường sức sát thương của bộ đồ này!” Tiểu Bạch tự tin nói: “Chỉ cần ngươi làm theo lời ta thỏ nói, bảo đảm ngươi có thể dễ dàng nắm giữ chủ ngân của ta thỏ, đặt ngươi lên đầu quả tim mà sủng ái.” “Thật không đó!?” Mộ Dung Tĩnh vẫn giữ thái độ hoài nghi, không thể tin việc nắm giữ Tần Phong lại đơn giản như vậy.

“Tất nhiên là thật rồi!” Tiểu Bạch lập tức không vui: “Ngươi có thể nghi ngờ nhân phẩm thỏ của ta thỏ, nhưng ngươi không thể nghi ngờ sản phẩm của ta thỏ, chủ ngân của ta thỏ cũng có tình cảm, thế nhân chỉ biết Tử Diên là thanh mai trúc mã của hắn, nhưng không biết trong lòng hắn còn cất giấu một bạch nguyệt quang yêu mà không được.” “Bạch nguyệt quang!?” Mộ Dung Tĩnh không khỏi ngẩn ra, sau đó liền rơi vào trầm tư.

Nếu nàng mặc theo lời Tiểu Bạch nói, rốt cuộc là nắm giữ được Tần sư huynh, có được tình yêu mình muốn, hay là trở thành thế thân của một ai đó!?

Ông!

Ông!

Ngay lúc Mộ Dung Tĩnh và Tiểu Bạch đang bàn chuyện làm ăn, cách đó không xa đột nhiên lóe lên một luồng sáng.

Chỉ thấy Tiểu Hương Phi cầm lên một cuốn cổ tịch ở góc giá sách, trông không có gì khác biệt so với những cuốn cổ tịch khác, nhưng khi nàng mở cổ tịch ra, một luồng sáng lập tức bùng phát.

Ngay sau đó dưới chân nàng sáng lên, hình thành một trận pháp.

“Là truyền tống trận!!” Sắc mặt Tần Phong đột nhiên thay đổi, vội vàng tiến lên muốn ngăn cản.

Nhưng tốc độ hình thành trận pháp thực sự quá nhanh, ánh sáng lóe lên đã mang theo Tiểu Hương Phi biến mất, chỉ còn lại một cuốn cổ tịch từ trên không rơi xuống đất.

“Xảy ra chuyện gì vậy!?” Các cô gái nghe thấy tiếng động, cũng lần lượt quay đầu lại.

Nhưng lúc này Tiểu Hương Phi đã biến mất, như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra, chỉ có cuốn cổ tịch trên đất kể lại những gì vừa xảy ra.

“Là cơ duyên sao!?” Tần Phong nhíu mày tiến lên, cúi người nhặt cuốn cổ tịch trên đất.

Chỉ thấy trận pháp ẩn giấu trong cổ tịch là truyền tống trận một lần, không thể truy tìm được Tiểu Hương Phi đã bị truyền tống đến nơi nào, nội dung ghi chép bên trong là một chiêu thức bình thường.

Mà theo ghi chép của Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, chiêu này hẳn là đến từ Bách Hoa Cốc của Tiên Giới.

“Bách Hoa Cốc!?” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, tiếp tục lật xem Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa.

Theo ghi chép của Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, Bách Hoa Cốc đã bị Tiên Minh thôn tính trăm năm trước, công pháp truyền thừa bị đóng gói thu vào Tàng Thư Các, cuốn cổ tịch này hẳn là được đặt vào lúc đó.

Nhưng cuốn Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa của hắn không hoàn chỉnh, không biết tổ tiên Bách Hoa Cốc có từng xuất hiện Tiên Đế hay không.

“Chết tiệt, cứ đến lúc quan trọng là lại đứt xích!” Tần Phong không nhịn được chửi thề, cảm thấy bây giờ hỏa khí rất lớn… "Tần ca ca!" Điềm Điềm mặt đầy lo lắng nói: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hương Phi tỷ tỷ đi đâu rồi!?" "Yên tâm, không sao đâu!" Tần Phong lên tiếng an ủi, cho biết Tiểu Hương Phi không có chuyện gì.

Mặc dù hắn không biết Tiểu Hương Phi bị dịch chuyển đến nơi nào, nhưng trên người nàng có một phần cơ duyên Tiên Đế, cho dù gặp phải nguy hiểm gì cũng có thể giúp nàng hóa hiểm thành an. "Không sao á!?" Mộ Dung Tĩnh liếc mắt xem thường, không biết Tần Phong nghĩ cái gì.

Phải biết, Tiên Minh là một trong ba siêu cấp thế lực của Tiên giới, gọi đây là nơi an toàn nhất Tiên giới cũng không ngoa, thế mà bây giờ một người sống sờ sờ lại bị dịch chuyển đi một cách khó hiểu giữa ban ngày ban mặt.

Thế mà gọi là không sao ư!? "Ặc... chúng ta không xem nữa đâu!" Hồng Hạnh và những người khác vẻ mặt sợ hãi, ngoan ngoãn đặt sách trở lại.

Nhưng Hữu Dung lại không có ý định đặt lại, nàng đang chìm đắm trong thế giới y thư không thể thoát ra, đến cả việc Tiểu Hương Phi biến mất cũng không hề hay biết, trong đầu chỉ toàn là ý nghĩ tìm một người để thử nghiệm. "Không xem thì thôi vậy!" Tần Phong cũng không ép buộc các nàng, chỉ dặn sau này phải cẩn thận hơn.

Tuy hắn có Tây trưởng lão làm chỗ dựa ở Tiên Minh, nhưng minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, tuyệt đối không thể vì đang ở Tiên Minh mà lơ là cảnh giác, người lạ cho kẹo gì đó tuyệt đối không được nhận. "Vâng, vâng, vâng!" Các nàng liên tục gật đầu, tỏ ý mình tuyệt đối sẽ không chạy lung tung. "Không tệ!" Tần Phong hài lòng gật gù, tiếp đó hắn cậy vào thân phận thân truyền đệ tử của mình, gói ghém một đống lớn công pháp mang về Bạch Ngọc Kinh, hễ có ai dám hó hé một chữ là lập tức chụp cho cái mũ "bất lợi cho đoàn kết".

Ngay lúc Tần Phong dẫn các nàng rời đi, Lâm Tam đang ở tầng thứ tám xem các loại kiếm quyết. "Tiên Minh không hổ là Tiên Minh!" Lâm Tam như thiếu phụ ba mươi tuổi đang hừng hực, khao khát nói: "Kiếm quyết sưu tầm ở đây quả thực quá lợi hại, cho ta thấy được một thế giới rộng lớn hơn." *Ông!

Ông!* Vô Trần Kiếm bên cạnh phát ra tiếng kiếm ngân trong trẻo.

Chỉ thấy trong mắt Lâm Tam đột nhiên lóe lên một tia sáng, y mạnh mẽ rút Vô Trần Kiếm ra bắt đầu múa, mũi kiếm rạch phá hư không, như một con rồng bạc khổng lồ kéo theo một luồng kiếm khí rực rỡ.

Giờ phút này — Lâm Tam tiến vào trạng thái vong ngã, tâm linh và kiếm hòa làm một.

Mỗi một kiếm đều như ngưng tụ tất cả sức mạnh và ý chí, trong lòng cũng dâng lên một cảm giác khó tả, dường như đã hòa làm một với trời đất vạn vật, nơi mũi kiếm chỉ tới, chính là trung tâm của thế giới. *Ông!

Ông!* Vô Trần Kiếm trong tay Lâm Tam đột nhiên rung mạnh, một luồng sức mạnh vô hình từ thân kiếm tuôn ra.

Tiếp đó, một lãnh địa hình tròn được hình thành lấy y làm trung tâm, nơi nó đi qua, kiếm khí tung hoành, dường như có vô số kiếm ảnh đang nhảy múa, y càng giống như đế vương trong cõi kiếm, khống chế tất cả. "Vãi chưởng, Tiên cấp Kiếm Vực!!" Lão giả canh giữ tầng thứ tám không nhịn được văng tục.

Trước đó Tần Phong hợp nhất nhiều bản công pháp luyện khí đã đủ chấn kinh lão cả năm trời, ai ngờ bây giờ lại lòi ra một Lâm Tam, chỉ trong vài ngày đã lĩnh ngộ được Tiên cấp Kiếm Vực.

Kiếm khí tỏa ra quanh người y còn ẩn chứa Vô Thượng Kiếm Ý.

Cho dù là Thất trưởng lão trên Thiên Kiếm Phong cũng không có kiếm ý thuần túy như vậy, lão chỉ cần liếc mắt một cái là có thể khẳng định, người này chính là thủ lĩnh kiếm đạo tương lai của Tiên giới.

Chương 1373

"Hù hù!!" Lâm Tam thu kiếm, thở ra một hơi.

Bây giờ thế giới quan của y đã được mở rộng, có nhận thức rõ ràng hơn về kiếm đạo.

Nhưng mục tiêu của y vẫn không hề thay đổi, một là truy sát Diệp Thần đến chân trời góc bể, hai là đánh bại Tần Phong, đè hắn dưới thân. "Tiểu tử, sư tôn của ngươi là ai!?" Lão giả canh giữ mặt đầy nghi hoặc, không nhịn được mở miệng hỏi.

Theo lý mà nói, với thiên phú kiếm đạo cao như vậy, Lâm Tam nên bái nhập dưới trướng Thất trưởng lão ở Thiên Kiếm Phong, nhưng y lại cầm lệnh bài của Tây trưởng lão đến tầng thứ tám đọc sách. "Không người đỡ ta lên mây xanh, ta tự đạp tuyết đến đỉnh non!" Lâm Tam vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, chỉ muốn giết Diệp Thần để chứng minh một phen. "Không người đỡ ta lên mây xanh!?" Lão giả canh giữ ngây người tại chỗ, đầu óc có chút không theo kịp.

Rốt cuộc là hôm nay lão ngủ dậy chưa tỉnh, đang ở trong mộng, hay là các trưởng lão Tiên Minh đều là một đám dễ thương, lại không có ai thu nhận một yêu nghiệt kiếm đạo như thế này làm đệ tử!? "Hắt xì..." Diệp Thần không nhịn được hắt hơi một cái, trong lòng lại hoảng hốt không rõ lý do.

Nhưng hắn hiện đã tiêu diệt Minh Nguyệt Cung, bên cạnh còn có năm trăm vạn đại quân tinh nhuệ, thật sự không nghĩ ra có gì đáng để hoảng hốt. "Khải bẩm sứ giả!" Một tên lính đến báo: "Bên ngoài có người tên Tiền Đa Đa đến bái kiến, nói là sư huynh của ngài, Thánh tử của Tiên Minh, Thiếu các chủ của Đan Bảo Các." "Tiền Đa Đa!?" Diệp Thần lập tức nhíu mày.

Tuy hắn đến Tiên Minh chưa lâu, nhưng cũng ít nhiều nghe qua đại danh của Tiền Đa Đa, ngoài việc dùng câu "người ngốc tiền nhiều" để hình dung gã, còn nghe nói gã và Tần Phong rất thân thiết. "Diệp sư đệ, chào ngươi!" Tiền Đa Đa cười ha hả bước vào, sau lưng là hơn ba mươi vị con nuôi.

Do lần trước bị thiệt lớn ở Linh Chi Bí Cảnh, nên bên cạnh gã lại có thêm bốn con nuôi cảnh giới Tiên Quân, và một con nuôi cảnh giới Tiên Vương. "Vãi chưởng, quả nhiên là người ngốc tiền nhiều!" Diệp Thần lập tức văng tục, trong lòng tràn ngập ghen tị.

Hắn tốn bao nhiêu nước bọt, nợ bao nhiêu nhân tình, mới miễn cưỡng mời được hai vị Tiên Quân đến trấn giữ, vậy mà thế này còn chưa bằng điểm xuất phát của Tiền Đa Đa.

Không chỉ có hơn ba mươi vị Thái Ất Kim Tiên nghe theo lệnh, mà còn có bốn Tiên Quân và một Tiên Vương luôn sẵn sàng chờ lệnh.

Nếu hắn có được đội hình khủng bố như vậy, tối đa trăm năm là có thể uy chấn Tiên giới, trở thành một thế hệ chiến thần mới sánh ngang với Long Ngạo Thiên. "Hù hù!!" Diệp Thần vội hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, sợ tâm ma bị dụ ra, rồi ôm quyền nói: "Hóa ra là Tiền Đa Đa Thánh tử, không biết Thánh tử đến đây, mong ngài lượng thứ!" "Đều là đồng môn sư huynh đệ, hà tất phải khách sáo!?" Tiền Đa Đa tỏ ra rất tự nhiên nói: "Sư huynh ta lần này không mời mà đến, là nghe nói sư đệ gặp khó khăn, nên muốn qua hỏi xem có cần giúp đỡ không." "Chuyện này..." Diệp Thần lập tức động lòng.

Bây giờ hắn đang sầu không biết tìm đâu ra nguyên liệu dược thảo để luyện đan, không ngờ Tiền Đa Đa lại chủ động tìm đến cửa.

Nhưng do ở hạ giới bị Tần Phong lừa đến ám ảnh tâm lý, lại thêm việc Tiền Đa Đa và Tần Phong rất thân thiết, nên nhất thời hắn cũng không biết có nên nhận sự giúp đỡ này không. "Yên tâm, sư huynh sẽ không lừa ngươi đâu!" Tiền Đa Đa dường như nhìn ra nỗi lo của Diệp Thần, lập tức vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ngươi lần này là đại diện cho Tiên Minh chúng ta xuất chiến, nếu không thể hoàn thành lời hứa, mất mặt chính là Tiên Minh chúng ta, sư huynh giúp ngươi, thực ra chính là bảo vệ vinh dự của Tiên Minh." "Nếu ngươi đã nói vậy..." Diệp Thần lập tức thả lỏng cảnh giác, tin rằng người Tiên Minh không lừa người Tiên Minh... "Thế mà nó cũng tin à?!" Tiền Đa Đa không nhịn được thầm chửi trong lòng.

Vốn tưởng một thiên kiêu như Diệp Thần sẽ vô cùng cảnh giác, sẽ từ chối tiền của người lạ, ai ngờ hắn còn ngây thơ hơn mình tưởng tượng. "Tiền Thánh tử, không biết ngài định giúp ta thế nào!?" Tuy trong lòng Diệp Thần đã thả lỏng cảnh giác, nhưng vẫn chưa hoàn toàn.

Hết cách!

Trước đây hắn rất sẵn lòng tin tưởng người khác, nhưng từ sau khi bị Tần Phong lừa nhiều lần, ngoài việc tin tưởng Diệp Long một trăm phần trăm, hắn luôn giữ một phần cảnh giác với bất kỳ ai và bất kỳ việc gì.

Đặc biệt là Tiền Đa Đa và Tần Phong, hai người này lại rất thân thiết, khiến hắn không thể không cẩn thận, cẩn thận, và cẩn thận hơn nữa, tuyệt đối không thể để mình lại rơi vào cái hố do Tần Phong đào. "Đừng khách sáo thế, cứ gọi ta là Tiền sư huynh là được!" Tiền Đa Đa trước tiên kéo gần quan hệ hai bên, sau đó cười tủm tỉm nói: "Ngươi muốn bao nhiêu dược liệu cứ nói một con số, sau này cũng không cần ngươi trả hết một lần, chia ra một trăm năm trả cho ta cũng không vấn đề gì." "Đơn giản vậy sao!?" Diệp Thần hơi sững sờ, cảm thấy có chút khó tin.

Phải biết rằng, đưa ra một lần và chia ra một trăm năm để đưa là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, cũng khiến trong lòng hắn có chút xấu hổ, cảm thấy mình đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử. "Đương nhiên rồi, chúng ta là đồng môn mà!" Tiền Đa Đa đột nhiên đổi giọng: "Nhưng Đan Bảo Các chúng ta dù sao cũng là dân kinh doanh, cho ngươi vay một lần nhiều nguyên liệu dược thảo như vậy sẽ khiến người khác bàn tán, nên tượng trưng thu của ngươi 8% lãi suất vậy!" "Chỉ 8%!?" Diệp Thần như một thanh niên vừa mua nhà, ấn tượng đầu tiên là gặp được người tốt.

Tuy 8% nghe có vẻ không ít, nhưng lại có thể chia ra một trăm năm để trả, mỗi năm cũng chỉ có ba cọc ba đồng, chẳng khác nào cho không. "Diệp sư đệ!" Tiền Đa Đa lại lôi ra bản hợp đồng trả góp Đại Đạo đã chuẩn bị sẵn, cười tủm tỉm nói: "Để tránh sau này xảy ra tranh chấp, quy trình cần thiết vẫn phải làm, đây là hợp đồng ta đã chuẩn bị, ngươi xem trước có vấn đề gì không." "Được!" Diệp Thần vì cẩn thận, cầm hợp đồng lên xem xét kỹ lưỡng.

Kết quả không khác một ly so với lời Tiền Đa Đa nói, lãi suất 8%, trả trong một trăm năm.

Còn về hình phạt nếu không trả đúng hạn ở phía sau, hắn trực tiếp bỏ qua.

Hắn đường đường là người đứng thứ hai mươi bảy trên bảng thiên tư võ tu, đứng đầu bảng thiên tư đan tu, có lòng tin tuyệt đối vào tương lai của mình, làm sao có thể không trả đúng hạn được chứ!? "Nếu không có vấn đề gì thì ký tên đi!" Tiền Đa Đa cười tủm tỉm, lấy ra một cây bút lông. "Cứ quyết định nhanh gọn như vậy đi!" Diệp Thần không chút do dự, cầm bút ký xuống đại danh của mình. *Ầm ầm ầm!!* Trên bầu trời, sấm chớp rền vang.

Chỉ thấy sấm sét hóa thành lôi long cuộn trào trong tầng mây, Đại Đạo hóa thành từng luồng kim quang rơi xuống hợp đồng, rõ ràng là đã công nhận khế ước trả góp giữa hai bên. "Đại Đạo!?" Diệp Thần ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Chỉ là một hợp đồng vay nợ đơn giản, tại sao phải cần Đại Đạo làm bảo đảm chứ!? *Ầm ầm ầm!!* Ngay lúc Diệp Thần đang nghi hoặc, một bóng đen khổng lồ che khuất mặt trời.

Chỉ thấy thiên chu khổng lồ của Lăng Tiêu Cung từ từ tiến đến, bóng đen to lớn bao trùm toàn bộ Minh Nguyệt Cung, Lăng Tiêu Tiên Đế đứng ở đầu thuyền còn tỏa ra uy áp kinh khủng khiến trời đất chìm trong bể khổ. "Là Tiên Đế!!" Binh sĩ bên dưới mặt đầy kinh hãi, run rẩy quỳ rạp trên đất. "Tiên Đế!?" Diệp Thần chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên nặng trĩu, bị áp đến mức phải quỳ một chân xuống đất.

Nhưng sự kiêu ngạo trong xương cốt không cho phép hắn khuất phục, hắn bắt đầu điên cuồng vận chuyển tiên lực trong cơ thể, kéo cái đầu gối đã quỳ xuống đứng thẳng trở lại. "Cái gì?!" Nhìn Diệp Thần đứng thẳng trở lại, Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức cảm thấy không ổn.

Đầu tiên là Tần Phong chống lại uy áp của y đứng lên, bây giờ lại lòi ra một Diệp Thần cũng xem thường uy áp của y, khiến y nghiêm trọng hoài nghi mình có phải là một Tiên Đế giả hay không.

Chương 1374

Sao cứ như đứa nào cũng có thể xem thường uy áp của y vậy!? "Là Lăng Tiêu Tiên Đế!!" Tiền Đa Đa không giống Diệp Thần, liếc mắt đã nhận ra đối phương.

Chỉ thấy gã không nói hai lời, bỏ mặc Diệp Thần, ra lệnh cho đám con nuôi mau chóng hộ tống mình đến nơi an toàn, trước khi đi cũng không quên mang theo bản hợp đồng trả góp Đại Đạo. "Khoan đã, ngươi..." Diệp Thần ngây người tại chỗ.

Rõ ràng vừa nãy còn xưng huynh gọi đệ với mình, sao chớp mắt đã bỏ mình lại mà chạy rồi!? "Ngươi là Diệp Thần!?" Lăng Tiêu Tiên Đế không thèm để ý đến Tiền Đa Đa đang bỏ chạy, ánh mắt rơi vào người Diệp Thần, giọng nói lạnh như băng: "Mau giao Thập Nhị Tinh Thần Châu ra đây, nếu không đừng trách bản đế khiến ngươi sống không bằng chết." "Thập Nhị Tinh Thần Châu!?" Diệp Thần đầu đầy dấu chấm hỏi, không hiểu đối phương có ý gì. "Ngươi đây là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt rồi!" Lăng Tiêu Tiên Đế khẽ nheo mắt, toát ra một luồng khí tức vô cùng nguy hiểm. "A!!" Diệp Thần hét lên một tiếng thảm thiết.

Chỉ thấy cơ thể hắn như bị trói buộc, một luồng sức mạnh vô hình không ngừng đè ép thân thể, toàn bộ xương cốt cũng bị nghiền nát trong chớp mắt, không có chút sức lực nào để phản kháng. "Còn không giao ra!?" Lăng Tiêu Tiên Đế có chút mất kiên nhẫn, lại tăng thêm lực trói buộc. "A!!" Diệp Thần lại hét lên một tiếng thảm thiết, cả người vặn vẹo như cái bánh quẩy. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn có nguy cơ phá sản, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Tiền sư huynh đang làm cái quái gì vậy!?" Tần Phong mặt đầy nghi hoặc không hiểu: "Đã khiến Diệp Thần giegie mất tiền rồi, sao còn muốn khiến Diệp Thần giegie mất mạng nữa chứ!?" "Thôi kệ, huynh ấy làm vậy chắc chắn có lý do của mình!" Tần Phong dựa trên nguyên tắc không hiểu nhưng tôn trọng, không tìm hiểu sâu thêm nguyên nhân, tiếp đó liền đến cung điện của Bạch Ngọc Kinh.

Chỉ thấy Tử Diên toàn thân lấp lánh ánh sáng thần thánh, vầng trăng khuyết giữa trán cũng sáng như pha lê, mỗi cái mím môi, mỗi nụ cười đều toát ra vẻ quyến rũ phi phàm, khiến người ta không nhịn được muốn tiến lên gần gũi. "Tử Diên bảo bối, nàng có biết ta nhớ nàng chết đi được không!" Tần Phong lập tức cười tủm tỉm tiến tới, rất tự nhiên ôm lấy vòng eo thon nhỏ. "Thần thiếp gần đây không có thời gian ở bên chàng, chàng đi tìm Điềm Điềm và Hồng Hạnh đi!" Tử Diên thẳng tay gạt bàn tay to đang đặt trên eo mình, xoay người đến dưới cây Bồ Đề tiếp tục tu luyện. "Tử Diên, nàng có ý gì!?" Tần Phong lập tức không vui: "Nàng cua được lão tử rồi thì không biết trân trọng nữa phải không?!" "Ai!!" Tử Diên bị làm phiền đến nhức cả đầu, quay lưng đi tiếp tục tu luyện. "Quá đáng lắm rồi!" Tần Phong mặt đầy ấm ức nói: "Mới thành thân được mấy năm mà đã không còn gì để nói với ta rồi, nàng ở bên ta quả nhiên là thèm thân thể của ta, cảm giác mới mẻ qua đi là đủ thứ chê bai, hôn nhân rốt cuộc đã mang lại gì cho đàn ông chúng ta..." "Chàng nói mãi không xong phải không!?" Tử Diên không thể nhịn được nữa, hóa thân thành khủng long bạo chúa.

Chỉ thấy nàng phồng má tức giận quay lại, trừng mắt nhìn Tần Phong, để lộ ra chiếc răng nanh nhỏ sáng bóng. *Vèo một tiếng!!* Tần Phong không quay đầu lại, để lại mấy đạo tàn ảnh.

Hắn tuyệt đối không phải sợ con khủng long bạo chúa này, cũng không phải vì Tử Diên nhận được truyền thừa của Nguyệt Linh Tiên Đế, tu vi hiện tại cao hơn hắn, mà chỉ là đột nhiên nhớ ra mình còn có việc chính chưa làm. "Hừ!!" Tử Diên tức giận hừ một tiếng, lại tiếp tục ngồi xếp bằng tu luyện.

Do lần trước ở thế giới Trùng Đồng bị Vu Lan một tay áp đảo, nên bây giờ nàng hoàn toàn không có tâm trạng nói chuyện yêu đương vớ vẩn.

Chỉ muốn tranh thủ từng giây từng phút liều mạng tu luyện, đợi lần sau gặp lại Vu Lan sẽ đánh bại ả, dùng nắm đấm để nói cho đám hồ ly tinh kia biết, hậu cung của Long Quân rốt cuộc là do ai định đoạt.

Cảnh tượng thay đổi — Tần Phong chạy một mạch đến Tiên Chú Phong, tìm thấy Tần gia Thủy tổ đang trông coi kho hàng.

Chỉ thấy Tần gia Thủy tổ như một lão thái gia, đang nhàn nhã nằm trên chiếc ghế tựa, tay cầm ấm trà nhỏ, ngân nga vài câu hát, bên cạnh là mấy tiểu thị nữ đang bóp vai, đấm chân, quạt mát.

Cách đó không xa là một chiếc bàn giấy.

Một người đàn ông đang ngồi trước bàn, nghiêm túc ghi chép tình hình hàng hóa ra vào kho, đặc biệt là ánh mắt khi nhìn người khác của y, trong veo như sinh viên đại học, toát lên vẻ trong sáng đến ngây ngô. "Phong nhi đến rồi!" Tần gia Thủy tổ thấy Tần Phong thì rất vui, lập tức ngồi dậy khỏi ghế. "Phong nhi, xin thỉnh an Lão tổ tông!" Tần Phong rất lễ phép hành lễ.

Tiểu thị nữ hầu hạ bên cạnh cũng rất có mắt nhìn, không chỉ mang một chiếc ghế đẩu đến cho hắn ngồi mà còn nhanh nhẹn pha cho hắn một tách trà. "Ngồi đi!!" Tần gia Thủy tổ rất vui vẻ, càng nhìn Tần Phong càng thấy thích.

Không chỉ tôn trọng trưởng bối, hiểu đối nhân xử thế, mà còn kế thừa tinh thần của Tần gia, lại có thiên phú và khí phách phi phàm, từng bước đưa Tần gia đi đến đỉnh cao. "Vâng!" Tần Phong cũng không khách sáo, đặt mông ngồi xuống nói: "Phong nhi lần này đến tìm Lão tổ tông là định rời Tiên Minh một chuyến." "Sao đột nhiên lại muốn rời Tiên Minh!?" Tần gia Thủy tổ lập tức nhíu mày: "Ngươi đừng quên, bây giờ các thế lực lớn đều đang nhòm ngó ngươi, một khi rời khỏi Tiên Minh, e rằng sẽ lập tức trở thành mục tiêu công kích của mọi người." "Không giấu gì Lão tổ tông!" Tần Phong đáp thật: "Mấy thuộc hạ ở Hoang Cổ sắp phi thăng, Phong nhi định đi đón bọn họ qua đây." "Phải tự mình đi sao!?" Tần gia Thủy tổ có chút lo lắng: "Để người khác đi đón họ không được à!?" "Cái này e là không được..." Tần Phong lộ vẻ khó xử, truyền âm nói: "Phong nhi vừa luyện chế ra một loại Huyền Nữ chiến cơ, mỗi chiếc chi phí là 30 triệu cực phẩm tiên tinh, báo giá 50 triệu cực phẩm tiên tinh.

Đại trưởng lão quyết định đặt 1000 chiếc, nếu luyện chế ở Tiên Chú Phong, e rằng sẽ bị người khác nhìn ra." "Một chiếc lời 20 triệu cực phẩm tiên tinh!!" Tần gia Thủy tổ ngây người tại chỗ, suýt nữa hét lên thất thanh.

Tuy từ đầu lão đã biết Tần Phong đến Tiên Minh là để kiếm chác, nhưng thật không ngờ hắn vừa ra tay đã kiếm được 20 tỷ cực phẩm tiên tinh, đúng là đã làm được cái gọi là "quyền lực sinh ra dầu mỡ". "Lão tổ tông, người không sao chứ!?" Tần Phong vội đứng dậy, tiến lên giúp lão vuốt ngực. "Lão tổ tông ta không sao..." Tần gia Thủy tổ hít sâu mấy hơi, vội truyền âm: "Thằng nhóc nhà ngươi sao lại tham nhiều như vậy?

Ngươi không muốn sống nữa à!?" "Lão tổ tông, yên tâm!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói: "Việc đến vạn nan cần phải liều, cảnh đến nghịch cảnh vẫn cứ ung dung.

Phong nhi đã dám làm, nghĩa là có đủ tự tin và nắm chắc." "Tốt!" Tần gia Thủy tổ vẻ mặt hân hoan nói: "Ngươi có khí phách hơn lão tổ tông ta, cứ yên tâm mà làm, có lão tổ tông chống lưng cho ngươi rồi." Nói xong...

Tần gia Thủy tổ liền quay đầu, gọi người đàn ông ở bàn giấy: "Đại Đầu, ngươi qua đây một chút!" "Vâng!" Người kia lập tức dừng bút, vội vàng chạy tới. "Đại Đầu!?" Tần Phong mặt đầy nghi hoặc, phát hiện đầu của đối phương cũng không lớn. "Phong nhi, để ta giới thiệu cho ngươi!" Tần gia Thủy tổ đứng dậy, cười tủm tỉm giới thiệu: "Đại Đầu là sư gia của lão tổ.

Lão tổ ta có thể tiêu sái như vậy là vì sư gia Đại Đầu này rất có năng lực, lão tổ ta có thể yên tâm giao việc cho nó làm, sau này ngươi gặp nó phải gọi là sư huynh, biết chưa!?" "Tần gia quá khen rồi!" Đại Đầu vội vàng hoảng hốt nói: "Tại hạ chỉ là một ngoại môn đệ tử bình thường, là Tần gia không chê mà đưa đệ tử vào nội môn, sao dám xưng huynh gọi đệ với thân truyền đệ tử." "Ngoại môn đệ tử!?" Tần Phong tò mò đánh giá đối phương, dường như đã đoán được vai trò của y.

Oan!

Đừng thấy Tần gia Thủy tổ tin tưởng y, thực chất y chỉ là người đại diện pháp luật của công ty.

Một khi sổ sách bị người ta phát hiện có vấn đề, Tần gia Thủy tổ có thể phủi sạch trách nhiệm, nói mình chưa bao giờ hỏi đến chuyện công ty, từ đó đổ hết tội cho tên Đại Đầu oan uổng có ánh mắt trong veo này. "Đại Đầu à!" Tần gia Thủy tổ đột nhiên ung dung nói: "Lão phu không yên tâm để Phong nhi đi một mình, nên quyết định đi cùng nó một chuyến, trước khi lão phu về, nơi này giao cho ngươi quản lý." "Tần gia, tôi e là khó mà..." Đại Đầu lập tức vẻ mặt căng thẳng, luống cuống tay chân. "Lão phu tin vào mắt nhìn của mình..." Tần gia Thủy tổ thẳng tay ngắt lời, rồi vỗ vai khuyến khích: "Không phải ngươi không có năng lực, mà là thiếu một cơ hội, một sân khấu, một cơ hội để chứng tỏ bản thân, một sân khấu để chứng tỏ bản thân." "Vâng, tôi sẽ cố gắng!" Đại Đầu bị lừa đến mức kích động, như thể ngựa thiên lý gặp được Bá Nhạc. "Á đù!" Tần Phong đứng bên cạnh xem mà ngây cả người.

Chương 1375

Đây đâu phải là ngựa thiên lý gặp Bá Nhạc, rõ ràng là Lão tổ tông đang tạo bằng chứng ngoại phạm.

Cũng một lần nữa chứng minh rằng, lão tổ của ngươi mãi mãi là lão tổ của ngươi, đừng vì đạt được chút thành tích mà đã tự mãn.

Cảnh tượng thay đổi — Lăng Tiêu Tiên Đế vẫn đang ép hỏi Diệp Thần.

Chỉ thấy cơ thể Diệp Thần bị vặn thành hình bánh quẩy, hoàn toàn không có chút sức lực nào để phản kháng, tiên huyết cũng như không cần tiền mà không ngừng rơi xuống đất. "Đây chính là Tiên Đế sao!?" Tầm mắt Diệp Thần bắt đầu mờ đi, cũng lần đầu tiên cảm nhận được sự khủng bố của Tiên Đế.

Hóa ra lần trước hắn có thể thoát khỏi tay Long Ngạo Thiên, không phải vì mình lợi hại đến đâu, mà là Long Ngạo Thiên căn bản không thèm nhìn thẳng vào hắn. "Đế quân, không có!" Đệ tử của Lăng Tiêu Cung tiến lên lục soát người, không tìm thấy Thập Nhị Tinh Thần Châu. "Tần Phong nói dối!" Lăng Tiêu Tiên Đế không lộ vui buồn, nhưng trong mắt lại là ngọn lửa giận ngút trời.

Đường đường một Tiên Đế bị Tần Phong trêu đùa không nói, vợ trên danh nghĩa còn mập mờ không rõ với hắn, đừng nói y là Tiên Đế cao cao tại thượng, cho dù là một người đàn ông bình thường cũng không thể nhịn được. "Lại là Tần Phong!!" Diệp Thần biết được sự thật, trong lòng lập tức chửi ầm lên.

Hễ là chuyện liên quan đến con người, tên tiện nhân này một việc cũng không làm... "Mang theo Diệp Thần, về Tiên Minh tìm Tần Phong!" Lăng Tiêu Tiên Đế đã không thể nhịn được nữa, ngọn lửa giận trong mắt không hề che giấu. "Vâng!!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung mặt đầy phẫn nộ, rõ ràng cũng không nuốt trôi cục tức này. *Bịch một tiếng!!* Chỉ thấy sức mạnh trói buộc Diệp Thần biến mất, người từ trên không rơi xuống đất.

Nhưng do Lăng Tiêu Tiên Đế vừa nãy ra tay quá nặng, khiến xương cốt toàn thân hắn vỡ nát, nằm trên đất như một con thú không xương, không thể động đậy. "Cuối cùng cũng giữ được mạng rồi!" Diệp Thần không để ý đến vết thương của mình, chỉ muốn khóc lớn một trận.

Các người ơi!

Có ai hiểu không!

Đã tránh xa cái tên súc sinh Tần Phong đó rồi, kết quả vẫn không thoát khỏi ma chưởng của hắn.

Nhưng khi cảm nhận được cơn đau truyền đến từ cơ thể, trong lòng hắn lập tức dâng lên một luồng hận ý ngút trời, ánh mắt muốn xiên một người căn bản không thể che giấu. "Lăng Tiêu Tiên Đế, ngươi đã có đường chết rồi!" Diệp Thần điên cuồng gào thét trong lòng, nhưng không dám hét ra tiếng.

Bởi vì bây giờ hắn chỉ có tu vi Địa Tiên trung giai, còn đối phương lại là Tiên Đế cao cao tại thượng, cần phải nhẫn nhịn vài năm mới có thể báo mối nhục hôm nay. *Ầm ầm ầm!!* Ngay lúc Lăng Tiêu Tiên Đế chuẩn bị quay về Tiên Minh tìm Tần Phong tính sổ, một luồng uy áp khiến trời đất chìm trong bể khổ đột nhiên ập đến như bão táp.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên mặc chiến giáp vàng chói lọi xuất hiện, toàn thân lấp lánh ánh vàng rực rỡ, trong mắt là khí phách coi thường thiên hạ, khiến người ta không dám nhìn thẳng. "Long Ngạo Thiên!!" Trong mắt Lăng Tiêu Tiên Đế lóe lên hàn quang, đúng là tình địch gặp nhau, mặt đỏ như máu.

Năm đó Lăng Tiêu Cung và Tô gia đều là danh môn của Tiên giới, y và Tâm Ngữ tiên tử còn được người đời gọi là kim đồng ngọc nữ, thậm chí hai bên đã đến bước bàn chuyện cưới hỏi.

Nhưng cuối cùng Tâm Ngữ tiên tử lại thích Long Ngạo Thiên, một tên nhóc nghèo từ hạ giới Hoang Cổ phi thăng lên, thậm chí không tiếc công khai hủy hôn với mình. "Lăng Tiêu, lâu rồi không gặp!" Long Ngạo Thiên không chút sợ hãi, nở một nụ cười của kẻ chiến thắng. "Ngươi đến đây làm gì!?" Ánh mắt Lăng Tiêu Tiên Đế lạnh như băng, cảm nhận được sự khiêu khích của đối phương. *Ầm ầm ầm!!* Chỉ thấy uy áp của Lăng Tiêu Tiên Đế bùng nổ trong chớp mắt, khí tức như băng sơn lạnh giá càn quét trời đất, mang theo sự uy nghiêm không thể nghi ngờ, khiến không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo. "Đến tìm Diệp Thần!" Long Ngạo Thiên không chịu thua kém, uy áp cũng theo đó bùng phát. *Ầm ầm ầm!!* Chỉ thấy ánh mắt hắn sắc như dao, khí tức như núi lửa phun trào nóng bỏng, tràn ngập sự bá đạo và mạnh mẽ, khiến không gian xung quanh chấn động càng thêm dữ dội. "Đều là đến tìm Diệp Thần!?" Mọi người xung quanh nghe vậy, đồng loạt nhìn về phía Diệp Thần. "Ta đ**..." Diệp Thần lập tức thấy không ổn, trong lòng chỉ muốn chửi "vãi chưởng".

Đậu má!!

Hắn, Diệp Thần, có đức hạnh gì mà lại thu hút được hai vị Tiên Đế!?

Đồng thời, hắn cũng không quên hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà Tần Phong một lượt.

Nếu kiếp trước mình có tội, xin hãy giáng lôi kiếp xuống tiêu diệt mình đi, chứ đừng để mình gặp phải tên tiện nhân vô sỉ Tần Phong này. *Ầm ầm ầm!!* Uy áp của hai bên khẽ chạm vào nhau, trời đất lập tức biến sắc.

Đặc biệt là khi ánh mắt hai người giao nhau trên không, dường như thời gian cũng ngưng đọng vào khoảnh khắc này, uy áp càng như mưa to gió lớn va chạm vào nhau, gây ra vô tận lôi bạo và phong bạo.

Chư thiên chấn động, tinh thần rơi rụng!! "Phụt!!" Diệp Thần không chịu nổi, phun ra một ngụm tiên huyết.

Do xương cốt toàn thân vỡ nát, nên hắn không thể đứng dậy né tránh, khiến cơ thể vốn đã bị thương càng thêm thương, hoàn toàn dựa vào một luồng nghị lực để chống cự. "Không được, ta còn chưa thể chết!!" Diệp Thần nghĩ đến lời hứa với Diệp Long, cắn răng không định ngồi chờ chết.

Chỉ thấy hắn bắt đầu điên cuồng đốt cháy khí huyết của mình, sử dụng tuyệt kỹ sở trường, Hóa Huyết Thuấn Di, rồi hóa thành một luồng hồng quang lao đi với tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức mắt thường không thể bắt kịp. "Muốn chạy!!" Trong mắt Long Ngạo Thiên lóe lên hàn quang, giơ tay định chặn người lại.

Tuy Hóa Huyết Thuấn Di của Diệp Thần đã dùng đến mức thành thạo, dùng như đòn đánh thường, thậm chí dùng đến mức miễn nhiễm, nhưng trước mặt cường giả Tiên Đế như hắn vẫn chậm như sên.

Nhưng ngay lúc hắn giơ tay lên, Lăng Tiêu Tiên Đế đã nắm bắt được cơ hội.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế không chút do dự, tung một chưởng mạnh về phía Long Ngạo Thiên, uy lực kinh khủng lập tức khiến trời đất chấn động.

Chương 1376

"Hỗn xược!!" Long Ngạo Thiên lập tức nổi giận.

Không còn quan tâm đến việc chặn Diệp Thần, y lập tức rút thương ra phản kích nhanh chóng.

Chỉ thấy y tay cầm chắc một cây trường thương vàng, như một thần binh lợi khí đã trải qua vạn kiếp lôi kiếp gột rửa, thân thương rung động lóe lên một luồng thương mang rực rỡ, kèm theo đó là tiếng rồng gầm đinh tai nhức óc.

Đặc biệt là nơi thương mang đi qua, không gian lần lượt vỡ nát, hóa thành từng vết nứt không gian đen kịt, như muốn xé toạc cả đất trời này. *Ầm ầm ầm!!* Tiếng nổ đinh tai vang vọng khắp trời đất, bão năng lượng kinh khủng theo đó càn quét ra ngoài.

Chỉ thấy đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh vào nhau, bùng nổ ra một luồng sáng chói hơn cả mặt trời, phảng phất như mùa hè năm đó ở nhà của lũ tiểu Nhật tử, trên đường phố đâu đâu cũng thấy toàn người quen. "Đừng đánh nữa, hai người đừng đánh nữa..." Tâm Ngữ tiên tử thấy hai người động thủ, vội vàng chạy ra ngăn cản. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn bị thương nặng, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Diệp Thần giegie lại bị thương rồi!?" Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, vẻ mặt đầy đau lòng nói: "Sao huynh ấy lại bất cẩn thế chứ, không biết rằng thương ở thân huynh, đau ở lòng ta..." *Ầm ầm ầm!!* Chưa kịp để Tần Phong nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu, trên bầu trời đột nhiên sấm chớp rền vang.

Chỉ thấy mây đen dày đặc bao phủ bầu trời, một bầu không khí ngột ngạt như sắp có bão lớn, dường như giây tiếp theo sẽ mở ra trận chiến tận thế. "Chuyện gì thế này!?" Tần Phong lập tức ngẩng đầu nhìn trời, không biết đã xảy ra chuyện gì. "Chủ thượng!!" Phụng Thiên vội vàng xuất hiện giải thích: "Thuộc hạ vừa nhận được một tin tức, Diệp Thần sau khi tiêu diệt Minh Nguyệt Cung đã gặp Lăng Tiêu Tiên Đế, sau đó Long Ngạo Thiên lại đến, bây giờ chắc là do hai bên động thủ gây ra động tĩnh." "Vậy Diệp Thần giegie thì sao!?" Ngay lúc mọi người đang chú ý đến trận chiến của hai vị Tiên Đế, chỉ có Tần Phong là lo lắng hỏi thăm tung tích của Diệp Thần. "Cái này hiện tại vẫn chưa có tin tức!" Phụng Thiên lắc đầu, sau đó phân tích: "Nhưng theo kinh nghiệm trước đây, Lăng Tiêu Tiên Đế không đánh lại Long Ngạo Thiên, nên Diệp Thần phần lớn sẽ rơi vào tay Long Ngạo Thiên." "Thế này thì khó rồi!" Tần Phong bất lực thở dài một tiếng, trong lòng mặc niệm cho Diệp Thần hai phút rưỡi.

Tuy hắn cũng rất muốn đi cứu Diệp Thần giegie, nhưng khổ nỗi thực lực hiện tại có hạn, không thể hô khẩu hiệu "Long Ngạo Thiên không thả Diệp Thần, ta sẽ bắt nạt Tâm Nhan tiểu thư"...

Ngay lúc này, trên Tiên Đế Phong của Tiên Minh bỗng bùng lên một luồng kim quang.

Ngay sau đó, một luồng uy áp vượt lên trên chúng sinh quét ngang trời đất, không chỉ khiến cả thế giới rơi vào tĩnh lặng mà còn làm cho linh hồn của chúng sinh run rẩy. "Minh chủ ra tay rồi!" Đệ tử Tiên Minh kinh hãi trong lòng, đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Minh chủ Tiên Minh trong một ý niệm đã dẫn động sức mạnh của trời đất.

Y cong ngón tay búng nhẹ một cái, một luồng ánh sáng còn rực rỡ hơn cả các vì sao liền xé rách hư không bay đi, tựa như thanh kiếm sắc bén nhất giữa đất trời, nơi nó đi qua, hư không vỡ vụn, thời gian nghịch lưu, vạn vật điêu tàn. "Sức mạnh thật đáng sợ!" Tần Phong đột nhiên thở dốc, trong lòng cũng mãi không thể bình tĩnh.

Vốn dĩ nhìn Minh chủ Tiên Minh chỉ thấy như một lão già sắp chết, ai ngờ lão chỉ khẽ ra tay đã khiến người ta cảm nhận được thế nào là tuyệt vọng và sợ hãi.

Cho dù hắn có hai món Đại Tiên Thiên Chí Bảo, trước sức mạnh tuyệt đối này vẫn là vô ích.

Trừ khi hắn có thể kích hoạt "hồng mao lão quái", nếu không thì căn bản không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời truyền đến tiếng nổ vang vọng chấn động màng nhĩ, cả đất trời cũng rung chuyển theo.

Nhưng ngay khi thế nhân cho rằng một vòng đại chiến Tiên giới mới sắp bắt đầu, đất trời lại dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh, phảng phất như cảnh tượng tận thế trước đó chưa từng xuất hiện. "Lão già đó ra tay rồi!" Long Ngạo Thiên phát hiện Minh chủ Tiên Minh ra tay xong thì không chút do dự lựa chọn rút lui khỏi trận chiến.

Mặc dù y có một món Đại Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, không sợ Minh chủ Tiên Minh và Lăng Tiêu Tiên Đế liên thủ.

Nhưng lần này y ra ngoài là để giết Diệp Thần, không phải để phát động đại chiến Tiên giới.

Tiếp tục đánh cũng không có lợi ích gì cho y, ngược lại còn kéo Chiến Thần Điện vào vũng lầy chiến tranh. "Cuối cùng cũng dừng lại rồi!" Tâm Ngữ Tiên Tử thấy Long Ngạo Thiên dừng tay, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm. "Tâm Ngữ!!" Lăng Tiêu Tiên Đế cũng dừng tay, nhìn về phía nàng đầy thâm tình.

Nhưng Tâm Ngữ Tiên Tử không hề đáp lại nồng nhiệt, ngược lại còn tỏ vẻ "ngươi mau đi đi, ta sợ Ngạo Thiên ca ca hiểu lầm", khiến trái tim hắn như bị dao đâm đau đớn. "Ngạo Thiên, chúng ta đi!" Tâm Ngữ Tiên Tử lại liếc hắn một cái đầy vẻ chán ghét, ngay sau đó liền kéo Long Ngạo Thiên biến mất. "Không!!" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức ngửa mặt lên trời hét lớn, chỉ cảm thấy trái tim bị đâm đau, đau vô cùng.

Cảnh tượng chuyển đến tổng bộ Tiên Minh. "Kết thúc rồi!?" Tần Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng, không ngờ Long Ngạo Thiên lại nhụt chí như vậy. "Kết thúc rồi!" Phụng Thiên cầm máy truyền tin, bắt đầu báo cáo: "Vừa rồi thuộc hạ đã đi hỏi thăm, nghe nói là Tâm Ngữ Tiên Tử đã khuyên can Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế, hiện tại đã cùng Long Ngạo Thiên rời đi." "Tâm Ngữ Tiên Tử!?" Tần Phong gãi cằm nói: "Mặc dù ta chưa từng gặp người này, nhưng có thể thấy tâm cơ của nàng ta khá sâu." "Chủ thượng, vì sao lại đánh giá như vậy!?" Phụng Thiên mặt đầy nghi hoặc, như một đứa trẻ tò mò. "Cái này mà cũng không nhìn ra!?" Tần Phong lườm một cái rồi nói: "Bây giờ Tô gia và Long Ngạo Thiên đã gắn kết sâu sắc, mà trong ba thế lực siêu cấp thì Chiến Thần Điện có nội tình yếu nhất, nói cách khác là tiểu đệ quá ít.

Một khi khai chiến, ngươi nói xem Tô gia sẽ có kết cục gì!?" "Thuộc hạ hiểu rồi!" Phụng Thiên chỉ điểm là thông, lập tức bừng tỉnh nói: "Hiện tại Long Ngạo Thiên không thể đồng thời đánh bại hai vị Tiên Đế, cho nên một khi khai chiến, Chiến Thần Điện sẽ rơi vào vũng lầy chiến tranh.

Mà Tô gia lại gắn kết sâu sắc với Long Ngạo Thiên, đồng nghĩa với việc Tô gia không thể không ra chiến trường.

Nhưng đồng minh của họ thực sự quá ít, cho dù Tô gia có thể chống đỡ được thì cũng chắc chắn sẽ bị thương nặng.

Vì vậy Tâm Ngữ Tiên Tử mới liều mạng khuyên Long Ngạo

Thiên không nên khai chiến." "Không tệ, nhụ tử khả giáo dã (đứa trẻ này có thể dạy)!" Tần Phong hài lòng gật đầu, sau đó dặn dò: "Lăng Tiêu Tiên Đế chắc sắp về rồi, mau đi chuẩn bị đi, chúng ta cũng sắp phải xuất phát đến khu vực biên giới Đông Vực." "Thuộc hạ đi chuẩn bị ngay!" Phụng Thiên hai mắt sáng rực, cả người cũng kích động không thôi.

Y kích động không phải vì được lãnh đạo khen ngợi, mà là vì sắp được gặp lại đồng nghiệp ở hạ giới, đồng nghĩa với việc y cuối cùng cũng có thể tìm đại thần tài vụ để thanh toán hóa đơn mua sắm của mình.

Sau khi dặn dò xong… Tần Phong liền đến bộ phận kế hoạch Nam Thiên Môn, triệu tập một nhóm luyện khí sư đến họp. "Mọi người đều biết…" Tần Phong ngồi ở ghế trên, nói giọng quan cách: "Đại trưởng lão đã đặt 1000 chiếc Huyền Nữ chiến cơ, mà thời gian lại vô cùng gấp rút, cho nên ta quyết định áp dụng phương pháp luyện chế dây chuyền sản xuất." "Dây chuyền sản xuất!?" Mọi người nhìn nhau, không hiểu ý là gì. "Ý rất đơn giản…" Tần Phong tiếp tục nói: "Huyền Nữ chiến cơ là một tiên khí cỡ lớn được tổ hợp từ hàng trăm kiện tiên khí, vì vậy mỗi người các ngươi sẽ phụ trách luyện chế vài kiện trong số đó, sau đó lại dung hợp chúng lại là được." "Cái này mà cũng được á!?" Mọi người lập tức sôi trào, không thể tin nổi mà nhìn Tần Phong.

Ai cũng biết, luyện khí chú trọng nhất là làm một mạch, chỉ cần có một chút gián đoạn giữa chừng cũng sẽ dẫn đến luyện khí thất bại, đây cũng là lý do vì sao người đời thường nói "đại khí nan thành" (vật lớn khó thành).

Nhưng bây giờ Tần Phong lại bảo họ chia ra để luyện chế, gây ra một cú sốc cực lớn cho thế giới quan của họ. "Đương nhiên là được!" Tần Phong mặt đầy tự tin, tỏ vẻ mình không nói dối.

Chương 1377

Đối với các luyện khí sư khác, gián đoạn giữa chừng đồng nghĩa với luyện khí thất bại, nhưng đối với hắn, người sở hữu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, thì lại là chuyện nhỏ.

Hắn hoàn toàn có thể sử dụng thời gian hồi tố để kích hoạt lại chúng. "Sao có thể chứ!?" Mọi người lập tức xôn xao, không thể tin vào chuyện này.

Tần Phong cũng không có ý định tranh cãi với họ, trực tiếp phát bản vẽ của Huyền Nữ chiến cơ xuống, bảo họ bây giờ bắt đầu luyện chế các bộ phận, cuối cùng sẽ do hắn tiến hành lắp ráp dung hợp. "Hình như không có bộ phận lõi nhỉ!?" Mọi người nhìn vào bản vẽ, phát hiện thiếu mất lõi năng lượng. "Cái này do ta luyện chế!" Tần Phong thuận miệng nói qua loa một câu, không có ý định giao ra bản vẽ.

Không phải hắn sợ người khác trộm kỹ thuật của mình, mà là vì mọi người đều là luyện khí sư kỳ cựu, nếu cho họ xem bản vẽ hoàn chỉnh, họ sẽ có thể ước tính được chi phí của Huyền Nữ chiến cơ. "Được thôi!" Mọi người không nhận ra có gì không ổn, lần lượt cầm bản vẽ bắt đầu luyện khí.

Chỉ thấy mấy trăm đỉnh luyện khí lớn được xếp thành một hàng, ngay sau đó mấy trăm luồng hỏa diễm bốc lên, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ, cũng thu hút rất nhiều đệ tử đến xem.

Trong lúc Tần Phong luyện khí, Tần gia Thủy tổ cũng không hề nhàn rỗi.

Trong khoảng thời gian trở thành chấp sự cấp một, lão đã mượn danh hiệu lão tổ tông của Tần Phong, kết giao với rất nhiều chấp sự kho hàng cao cấp.

Lão cũng biết rõ hai mươi tỷ cực phẩm tiên tinh, chỉ dựa vào một kho hàng nhỏ của mình thì không thể rửa sạch được, chỉ có kéo mọi người cùng xuống nước, hình thành một cộng đồng lợi ích thì mới có thể an toàn. "Nuôi quân ngàn ngày, dùng trong một giờ!" Tần gia Thủy tổ không định tự mình ra mặt, mà gửi tin nhắn gọi Vương Viện Trưởng đến.

Ban đầu lão tước chức Viện trưởng Thiên Phủ Viện của gã chính là vì thấy gã có tiềm chất làm tham quan.

Bây giờ đẩy gã ra, không chỉ có thể khiến gã cảm kích mà làm việc cho mình, lúc cần thiết còn có thể thủ tiêu gã để đảm bảo an toàn cho mình và Tần Phong… "Lão ca ca, ta đến rồi!" Vương Viện Trưởng nhận được thông báo liền chạy đến không ngừng nghỉ.

Kể từ khi bị tước chức Viện trưởng, gã vẫn luôn chờ đợi Tần gia Thủy tổ triệu kiến, mong chờ có cơ hội thăng tiến trở lại.

Nhưng sau khi hiểu rõ sự tình, gã lập tức chết lặng tại chỗ.

Gã vốn tưởng rằng năm đó mình tham ô ở Thiên Phủ Viện đã đủ lợi hại rồi, ai ngờ so với người ta thì chẳng là cái thá gì.

Lão già trông vô hại trước mắt này mới là đại lão hổ thực sự trong truyền thuyết. "Tiểu Vương, đừng có gánh nặng tâm lý!" Tần gia Thủy tổ nói giọng quan cách: "Ngươi lấy, ta lấy, bọn họ cũng lấy, như vậy mọi người đều là người một nhà rồi, cơ hội thăng tiến sau này của ngươi cũng sẽ nhiều hơn." "Tần gia, quy củ ta hiểu!!" Vương Viện Trưởng sợ hãi gật đầu lia lịa, cũng biết điều mà thay đổi cách xưng hô.

Hết cách!

Là một kẻ phạm tội có kinh nghiệm, tự nhiên gã hiểu rõ quy củ trong đó.

Bây giờ Tần gia Thủy tổ đã dám nói thẳng với ngươi, có nghĩa là lão không sợ ngươi đi nói lung tung, bởi vì chỉ cần ngươi dám nói một chữ không, thì hôm nay đừng hòng bước ra khỏi cánh cửa này.

Trước kia gã còn có thân phận Viện trưởng, không sợ kiểu đột nhiên biến mất này.

Nhưng hiện tại gã không có chức vụ gì, lại còn ở nhà dưỡng bệnh một hai năm rồi, e là mọi người đã sớm quên mất gã, cho dù biến mất cũng sẽ không gây ra bất kỳ xáo trộn nào. "Không tệ!" Tần gia Thủy tổ thấy đối phương thức thời như vậy, lập tức lộ ra nụ cười hài lòng. "Hình như mình bị tính kế rồi!" Vương Viện Trưởng trong lòng muốn khóc mà không có nước mắt, cuối cùng cũng phản ứng lại được.

Từ lúc bị tước chức Viện trưởng, cho đến việc tiết lộ kế hoạch Nam Thiên Môn, khiến mình cảm thấy có chỗ dựa vững chắc, dường như tất cả đều là để chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Nhưng tiếc là gã phản ứng quá muộn, đã lên chiếc thuyền giặc của Tần gia Thủy tổ.

Muốn xuống thuyền chỉ có một con đường chết, con đường sống duy nhất là dấn thân vào cuộc, không ngừng tìm kiếm cơ hội thăng tiến, để từng bước từng bước leo lên vị trí cao nhất.

Cảnh tượng lại chuyển… Mọi người trên Tiên Chú Phong đã luyện xong đồ vật.

Nhưng những thứ luyện chế ra có hình thù kỳ quái, hoàn toàn khác với tiên khí truyền thống, thậm chí có một số còn không thể coi là tiên khí, căn bản không có bất kỳ năng lực công kích hay phòng ngự nào. "Cái này có được không vậy!?" Các đệ tử vây xem thì thầm bàn tán, trong lòng đều cảm thấy Tần Phong đang chém gió.

Phải biết rằng, luyện chế tiên khí cũng giống như sinh con, muốn để cho nó có linh tính thì cần phải chịu đựng nỗi đau mà người thường không thể chịu nổi, sinh ra một đứa trẻ hoàn chỉnh.

Nhưng bây giờ Tần Phong lại không muốn chịu đựng nỗi đau này, một lần gọi đến cả trăm bà bầu, muốn để mỗi người họ sinh ra một bộ phận, sau đó mình sẽ tự lắp ghép thành một đứa trẻ.

Điều này có thể sao!?

Rõ ràng là không thể!! "Không tệ, đúng là tiêu chuẩn hóa mà ta muốn!" Tần Phong nhìn những bộ phận mà mọi người luyện chế, rất hài lòng vung tay thu chúng lại.

Ngay sau đó, hắn quay người đi về phía Thiên Hỏa Tháp, chỉ định cho họ thấy một chút chấn động nho nhỏ của yêu nghiệt Hoang Cổ, chứ không có ý định phô bày Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn trước mặt mọi người. "Tần sư đệ!!" Mọi người vội vàng ngăn hắn lại, muốn xin được quan sát một chút.

Hết cách!

Quan niệm của Tần Phong đã đảo lộn nhận thức của họ, ai cũng muốn xem thử dây chuyền sản xuất này rốt cuộc là như thế nào. "Ta hy vọng các ngươi tôn trọng bằng sáng chế của ta!" Tần Phong thẳng thừng từ chối, không quay đầu lại mà đi vào Thiên Hỏa Tháp.

Trong lúc mọi người bên ngoài đang vò đầu bứt tai, Tần Phong đã bắt đầu luyện chế Huyền Nữ chiến cơ.

Chỉ thấy hắn đầu tiên bố trí mấy tầng cấm chế trong phòng, tiếp theo lại lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, sau đó búng ra tam đại tiên hỏa để nhóm lò. "Có thể bắt đầu rồi!" Tần Phong vung tay lấy ra toàn bộ các bộ phận, ném hết chúng vào trong lò.

Ngay sau đó, hắn nhanh chóng kết một đạo chỉ quyết, sử dụng

Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn của mình, cũng không quên lấy ra đồng tiền Độ Nhật Như Niên, tạo cho mình một kết giới thời gian.

Ầm ầm ầm!!

Tiên khí giữa trời đất bắt đầu cuộn trào điên cuồng, Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh cũng lóe lên ánh hào quang ngũ sắc.

Chương 1378

Theo sự biến hóa không ngừng trong tay Tần Phong, các bộ phận cũng tiến vào trạng thái thời gian hồi tố, một lần nữa tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ngay sau đó ngọn lửa hừng hực hóa thành bão táp, bao bọc lấy các bộ phận. "Hợp!!" Tần Phong hai tay đột ngột chắp lại, vô số phù văn xuất hiện từ hư không.

Ngay sau đó, ánh sáng chói lòa càng bùng lên tận trời xanh, hư không cũng bắt đầu run rẩy, phát ra từng đạo tiếng sấm vang dội chấn động màng nhĩ. "Vãi chưởng, luyện thành thật rồi!!" Các đệ tử bên ngoài lập tức kinh hô, không thể tin nổi mà ngẩng đầu nhìn lên trời.

Họ không hiểu Tần Phong nói cái gì mà dây chuyền sản xuất, cũng không hiểu cái gì gọi là tiêu chuẩn hóa, chỉ biết rằng thế giới quan được xây dựng từ nhỏ đến lớn vào giờ phút này đã sụp đổ, giá cả của tiên khí cỡ lớn cũng sắp bị Tần Phong đánh sập. "Không tệ, không tệ!" Tây Trưởng Lão vuốt râu, không giấu được nụ cười nói: "Thằng nhóc này lúc nào cũng có thể bày ra trò mới cho vi sư!!" "Bái kiến Tây Trưởng Lão!" Có đệ tử đến báo cáo: "Vừa rồi Tần sư đệ đã cho người gửi đến một danh sách dược liệu, nói là của một ngàn chiếc Huyền Nữ chiến cơ mà Đại trưởng lão đã đặt, trong đó cần một ngàn viên ngũ thải tiên thạch…" "Chuyện này bản đế biết…" Tây Trưởng Lão tâm trạng rất tốt, nói: "Đúng là Đại trưởng lão đích thân đặt hàng, mỗi chiếc Huyền Nữ chiến cơ giá 50 triệu cực phẩm tiên tinh, cần dược liệu gì cứ cấp hết cho nó." "Vâng!" Các đệ tử sau khi nhận được sự khẳng định liền đi xuống sắp xếp cho Tần Phong.

Nhưng ngay khi các kho hàng lớn của Tiên Chú Phong nhận được mệnh lệnh, một lô dược liệu trong đó quả thực đã được gửi đến bộ phận kế hoạch Nam Thiên Môn, nhưng một phần khác lại thông qua

Vương Viện Trưởng chảy vào túi riêng của Tần gia Thủy tổ.

Tuy nhiên, Tần gia Thủy tổ không có ý định ăn một mình, mà dùng tiên tinh của Tiên Minh để đi quan hệ cho mình.

Cho dù đối phương không hứng thú với tiên tinh mà từ chối, lão vẫn có thể tặng tiên khí, tặng mỹ nhân, tặng đan dược, tặng bí tịch… chỉ cần ngươi chịu bỏ công sức, luôn có một thứ mà đối phương thích.

Vì vậy, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Tần Gia Bang đã chính thức được thành lập!

Bọn họ không chỉ giới hạn ở Tiên Chú Phong, mà ngay cả Lang Gia Phong, Thiên Kiếm Phong, Tàng Thư Các, Thiên Phủ Viện cũng đều có người của họ.

Tất nhiên không phải ai cũng có thể trở thành người của mình!

Trước hết phải có chút quyền lực trong tay, thứ hai là thiên phú không tệ, cuối cùng là thiếu thốn tài nguyên tu luyện.

Nói cách khác chính là… người đến tuổi trung niên, trên có già, dưới có trẻ, u uất không được như ý, thăng tiến không có hy vọng, đang cần gấp một khoản tiền để cải thiện cuộc sống. "Tần gia!" Vương Viện Trưởng rất không hiểu nói: "Những người này đều là tiểu chấp sự cấp một, cấp hai, chúng ta lôi kéo họ có tác dụng gì chứ!?" "Đừng coi thường chấp sự cấp cơ sở…" Tần gia Thủy tổ nói đầy thâm ý: "Họ tiếp xúc với đệ tử nhiều nhất, cũng là người hiểu rõ nhu cầu của các đệ tử nhất." "A!?" Vương Viện Trưởng vẫn ngơ ngác nói: "Nhu cầu của các đệ tử, có quan hệ gì đến việc chúng ta kiếm tiền…" "Đương nhiên là có quan hệ!" Tần gia Thủy tổ chắp tay sau lưng nhìn về phía xa, bắt đầu hồi tưởng: "Trước kia lão phu từng làm tướng quân ở hạ giới, sau đó bị binh lính tố cáo bãi miễn, nguyên nhân là lão phu quản lý quá nghiêm khắc.

Sau đó lão phu đã ngộ ra một đạo lý, từ nhân dân mà ra, về với nhân dân, phục vụ nhân dân." "Phục vụ nhân dân!?" Vương Viện Trưởng đầu đầy dấu hỏi, tỏ vẻ chưa ngộ ra. "Đáng đời ngươi bị tước chức!" Tần gia Thủy tổ liếc xéo một cái, lại tiếp tục nói: "Vì vậy khi lão phu được trọng dụng lần nữa, đã chủ động chọn làm phó tướng quân, cùng binh lính vui vẻ, cùng nhau sung sướng.

Trước tiên là cô lập đại tướng quân, ông ta đi tìm bệ hạ tố cáo lão phu, nhưng dưới sự che chở của binh lính, lão phu một đường làm đến chức nhị bá chủ của Đại Việt Hoàng Triều, cuối cùng còn được liệt thổ phong vương, hùng cứ phía Đông, sáng lập nên thế gia đệ nhất Hoang Cổ." "Ta hình như ngộ ra rồi!!" Vương Viện Trưởng khẽ nhíu mày, bắt đầu suy ngẫm kỹ lưỡng.

Lôi kéo cao tầng Tiên Minh cần phải trả một cái giá cực lớn, nhưng mua chuộc đệ tử tầng dưới chỉ cần một chút ân huệ nhỏ.

Có lẽ mua chuộc một đệ tử không là gì, nhưng ngàn đệ tử, vạn đệ tử, mười mấy vạn đệ tử đều bị mua chuộc, khi đốm lửa nhỏ tạo thành thế lửa cháy lan cả đồng cỏ, cao tầng Tiên Minh liệu còn thực sự có thể sử dụng cái gọi là quyền lực không!? "Tiểu Vương à!" Tần gia Thủy tổ lại nói giọng quan cách: "Gần đây ta phải cùng Phong nhi ra ngoài một chuyến, chuyện trong nhà giao toàn quyền cho ngươi quản lý." "Tần gia!" Vương Viện Trưởng lập tức tỉnh táo, vội vàng từ chối: "Ta tư chất ngu dốt, thực sự khó lòng đảm đương trọng trách này…" "Ngươi không cần khiêm tốn!" Tần gia Thủy tổ ngắt lời: "Ta hiểu rõ bản lĩnh của ngươi, hơn nữa ta tin tưởng ngươi một trăm phần trăm, giao cho người khác ta không yên tâm, ngươi đừng từ chối nữa." "Ta…" Vương Viện Trưởng hốc mắt lập tức đỏ lên.

Gã không phải cảm động vì được tin tưởng, mà là thật tâm không muốn sự tin tưởng này.

Bởi vì khi lãnh đạo của ngươi làm chuyện xấu mà còn lôi kéo ngươi, lại còn một mực nhấn mạnh tin tưởng ngươi một trăm phần trăm, điều đó cũng có nghĩa là ngươi đã có điểm yếu rơi vào tay ông ta, hơn nữa còn là điểm yếu có thể khiến cả nhà ngươi đi gặp ông bà. "Làm việc cho tốt, cố gắng sang năm đổi một món thượng phẩm tiên khí!" Tần gia Thủy tổ không quên vẽ một cái bánh lớn, sau đó không quay đầu lại mà đi tìm Tần Phong.

Lúc này… Tần Phong đã luyện chế thành công Huyền Nữ chiến cơ.

Nhưng sản xuất dây chuyền dù sao cũng có một vài khuyết điểm nhỏ, phương diện sát thương kém hơn Tiểu Chu Chu khoảng một phần trăm. "Đây chính là Huyền Nữ chiến cơ!?" Một đám đệ tử bước lên Huyền Nữ chiến cơ, cũng không nhìn ra được khuyết điểm gì.

Chỉ thấy họ liên tục khen ngợi Huyền Nữ chiến cơ, thiết kế siêu việt, vượt thời đại, đảo lộn quan niệm của họ, khiến họ như mở ra một cánh cửa thế giới mới.

Trước đây, họ nghĩ đến phương pháp bảo vệ bản thân là luyện chế một bộ tiên giáp.

Chưa từng nghĩ đến việc có thể luyện chế một cái hộp sắt lớn để bảo vệ mình.

Đặc biệt là tốc độ đột phá phòng ngự kinh khủng của Huyền Nữ, cùng với năng lực ẩn thân tránh được thần thức, quả thực chính là một bóng ma thần xuất quỷ một trên chiến trường.

Sau khi giao nộp Huyền Nữ chiến cơ, Tần Phong đã nhận được dược liệu mình cần.

Ngay sau đó, lấy lý do bế quan luyện chế lõi động lực, hắn lẳng lặng sử dụng Thiên Cương Biến Hóa Thuật rời khỏi Tiên Chú Phong.

Vốn dĩ hắn định theo thông lệ ra ngoài như trước đây, mang theo ngoại phục Hữu Dung và nội phục Tiêu Cửu Nương cùng đi, nhưng Hữu Dung lại đang say mê học tập không thể dứt ra được.

Cuối cùng chỉ có thể mang theo nội phục Tiêu Cửu Nương, thu nàng vào trong thế giới Trùng Đồng của mình.

Còn có Điềm Điềm và Hồng Hạnh hai cô gái cũng nằng nặc đòi đi cùng, xét đến cơ duyên Tiên Đế trên người họ nên hắn cũng đồng ý. "Ta cũng muốn đi!!" Mộ Dung Tĩnh vội vã chạy đến, ôm chặt lấy cánh tay Tần Phong. "Sao ngươi biết được!?" Trên đầu Tần Phong lập tức hiện ra rất nhiều dấu chấm hỏi.

Bởi vì lần này là lén lút rời khỏi Tiên Minh, nên hắn không hề thông báo cho Mộ Dung Tĩnh, thực sự không biết nàng lấy tin tức từ đâu. "May mà đuổi kịp!" Tiểu Bạch thở phào một hơi dài, tỏ vẻ thương hiệu và uy tín của mình đã được khẳng định. "Tần Phong tiểu đệ đệ, ngươi định ra ngoài à!?" Ngay khi Tần Phong và mọi người rời khỏi Bạch Ngọc Kinh, họ đã gặp Mộng Dao Tiên Tử đi tới từ phía đối diện. "Không giấu gì tỷ tỷ!" Tần Phong không có chút giác ngộ nào của kẻ bị bắt quả tang, ngược lại còn rất bất đắc dĩ nói: "Thực ra Thập Nhị Tinh Thần Châu vẫn còn trong tay đệ đệ, Lăng Tiêu Tiên Đế đã biết mình bị lừa rồi, tin rằng rất nhanh sẽ quay lại đòi, cho nên ta muốn ra ngoài lánh nạn một thời gian." "Lánh nạn một thời gian cũng tốt!" Mộng Dao Tiên Tử suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Vừa hay tỷ tỷ cũng không có chuyện gì, liền đi cùng ngươi, nếu gặp phải nguy hiểm gì, còn có thể bảo vệ tiểu đệ đệ." "Không được!!" Mộ Dung Tĩnh lập tức phồng má tức giận nói: "Ngươi là nữ tử đã có chồng, đi theo Tần sư huynh còn ra thể thống gì!?" "Không sao cả!" Tần Phong một tay nhấc Mộ Dung Tĩnh lên, nhiệt liệt chào mừng Mộng Dao Tiên Tử gia nhập.

Câu nói xưa rất hay… Cùng thiếu nữ lớn lên từng ngày, chẳng bằng phú bà mặc tất lụa!

Phú bà cùng ta trò chuyện dăm ba câu, một hồi thao tác là hạ gục!

Vừa nhu vừa cương lại đáng yêu, biết nhiều chiêu trò rất lợi hại!

Để ta ở bên cạnh nàng, chỉ làm vũ trụ nhỏ của riêng nàng! "Huhu!!" Mộ Dung Tĩnh tức đến đỏ bừng cả mặt, phảng phất như một động cơ hơi nước đang khởi động. "Tiểu đệ đệ, ngươi thật khiến tỷ tỷ yêu thích!" Mộng Dao Tiên Tử phớt lờ Mộ Dung Tĩnh đang tức giận, cười duyên dáng rồi hôn lên má Tần Phong một cái. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến sư muội sơ luyến của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại ghen tuông, nhận được 200,000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của đóa hoa tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 200,000 điểm phản diện!" "Ta chiếm tiện nghi của nàng ta!?" Tần Phong điên cuồng gào thét trong lòng, bảo hệ thống mở to mắt ra mà nhìn.

Chương 1379

Rõ ràng là Mộng Dao Tiên Tử chủ động hôn hắn, sao có thể nói là hắn chiếm tiện nghi của người ta!? "Cặp kè với nhau từ lúc nào thế!?" Tần gia Thủy tổ ở cách đó không xa nhìn mà ngây người.

Mặc dù lão đã sớm biết Tần Phong có kế hoạch "phú bà hiểm trung cầu", nhưng Mộng Dao Tiên Tử là con gái đã gả đi, hơn nữa còn là chính thất phu nhân được Lăng Tiêu Tiên Đế dùng kiệu tám người khiêng rước về.

Nhưng nếu suy nghĩ theo một hướng khác… một khi Tần Phong đào góc tường thành công, vậy thì Tiên Minh trong nháy mắt có thể đổi thành họ Tần, ông chủ lớn trước đây là Minh chủ Tiên Minh, từ nay sẽ trở thành hộ tông thần thú cho Tần gia của bọn họ.

Ngay khi Tần Phong và mọi người xuất phát, Mộc Tú và những người khác cũng nghênh đón thiên kiếp.

Chỉ thấy bầu trời bị mây đen dày đặc bao phủ, ánh nắng không thể xuyên qua tầng mây dày, cả thế giới chìm trong một màu u ám.

Biển cả cũng không còn tĩnh lặng, những con sóng hung dữ cuồn cuộn không ngừng vỗ vào bờ, một cảnh tượng tận thế tuyệt vọng. "Mấy tên này định độ kiếp tập thể à!?" Các Đại Đế của Hoang Cổ kinh hãi trong lòng, đồng loạt quay đầu nhìn về phía độ kiếp. "Cuối cùng cũng sắp độ kiếp rồi sao!?" Thái sư Vô Đạo nhìn bầu trời u ám, lẩm bẩm: "Chỉ là đám súc sinh này phi thăng tập thể, không biết sẽ mang đến tai nạn gì cho Tiên giới…" Lúc này… Trên đại thảo nguyên ở Tây Vực của Hoang Cổ.

Chỉ thấy Quang Thiên, Bạch Nhật, Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Tam Lộng Đại Sư, Đông Phương Tiểu Thư ngồi xếp bằng ở sáu vị trí khác nhau, mỗi người cách nhau mấy trăm km không làm phiền nhau, ngay sau đó liền có sáu luồng ánh sáng chói lòa phóng thẳng lên trời. "Đến rồi!!" Sáu người thần sắc lập tức nghiêm túc, khí tức quanh thân cũng tức thì sôi trào.

Mặc dù năm ngọn tiên sơn mà Tần Phong để lại đều có thể chống lại lôi kiếp, nhưng là nam nhi chân chính thì phải dũng cảm đối mặt với lôi đình.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời trong nháy mắt tối sầm lại, vô tận lôi đình cuộn trào trong tầng mây.

Ngay sau đó, từng tia sét to như thùng nước hung hăng giáng xuống từ trong mây đen, hóa thành sáu con lôi long gầm thét lao nhanh về phía sáu người. "Đến đây!!" Sáu người không hề lùi bước, lần lượt lấy ra thần khí để chống lại lôi kiếp.

Ầm ầm ầm!!

Thần khí và lôi kiếp va chạm mạnh vào nhau, đất trời lập tức bùng nổ ánh lôi quang rực rỡ.

Cũng vì là sáu người đồng thời độ lôi kiếp, năng lượng kinh khủng như bão táp trong nháy mắt quét ngang trời đất, khiến cho cả Hoang Cổ bắt đầu rung chuyển dữ dội, nước biển càng sôi trào dữ dội hơn, gây ra một trận sóng thần siêu quy mô lớn. "Chúng ta cũng bắt đầu thôi!" Tề Tu Viễn đang đứng trên một đỉnh núi, nắm chặt tay người vợ bên cạnh là Lục Mạn Mạn. "Vâng!" Lục Mạn Mạn ngoan ngoãn gật đầu, không còn áp chế khí tức trong cơ thể nữa.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi hai người giải phóng khí tức, lôi kiếp trên bầu trời cũng theo đó xuất hiện. "Đến đây!" Tề Tu Viễn không hề sợ hãi, trực tiếp cầm đao lao lên.

Keng!

Keng!

Tiếng đao rít sắc bén vang vọng điên cuồng giữa đất trời, át cả tiếng sấm vang dội. "Là Đao Tuyệt!!" Cao thủ Hoang Cổ kinh hãi trong lòng, đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tề Tu Viễn giữa hư không rút ra Tuyết Ẩm Cuồng Đao, vô tận đao khí từ thân đao điên cuồng tuôn ra, trực tiếp chém về phía lôi kiếp đang cuộn trào trên bầu trời.

Phô thiên cái địa, thanh thế hùng vĩ!!

Ầm ầm ầm!!

Đao khí sắc bén mang theo khí thế một đi không trở lại xé toạc lôi kiếp, bầu trời vốn dĩ mây đen dày đặc cũng như bị chém làm đôi. "Đao ý thật đáng sợ!!" Các cao thủ Hoang Cổ không khỏi kinh hãi trong lòng, lần đầu tiên cảm nhận được sự khủng bố của Đao Tuyệt.

Nhưng lôi kiếp trên bầu trời vẫn chưa tan biến, ngược lại còn cảm nhận được sự khiêu khích của Tề Tu Viễn, sau khi ngưng tụ lại, uy lực còn kinh khủng hơn trước. "Thuộc hạ của Thủy Hoàng đều là một đám điên!!" Lam Ma sợ đến tim đập thình thịch, không dám thử phương pháp độ kiếp này. "Phu nhân!!" Vu tiên sinh thần sắc có chút mệt mỏi nói: "Hiện tại hai chúng ta đều đã đạt đến tiêu chuẩn phi thăng Tiên giới, lại còn có tiên sơn chống lại lôi kiếp phi thăng, tại sao người cứ một mực không chịu phi thăng!?" "Ngươi có ngốc không!?" Lam Ma bực bội nói: "Chúng ta bây giờ không biết gì về Tiên giới, phi thăng đồng nghĩa với việc phải gánh chịu rủi ro.

Nhưng nếu đợi vài năm nữa mới phi thăng, để cho con rể tốt ở trên đó đứng vững gót chân, vậy thì chúng ta lên đó chính là để hưởng phúc, không cần phải gánh chịu bất kỳ rủi ro nào." "A!?" Vu tiên sinh ngẩn người, không ngờ lại có cả cách làm này.

Ngay sau đó, ông quay đầu nhìn về phía Nguyệt Thần ở tiên sơn bên cạnh, luôn cảm thấy bà ta cũng đang có ý định tương tự, áp chế tu vi của mình không phi thăng, đợi vài năm nữa rồi lên ôm đùi Tần Phong.

Lúc này… Việc độ kiếp của Tam Lộng Đại Sư và những người khác diễn ra rất thuận lợi.

Do trên người họ ít nhất đều có một món thần khí, cộng thêm gông xiềng thiên đạo đã bị Tần Phong phá vỡ, nên lôi kiếp lần này căn bản không gây ra tổn thương gì cho họ. "Sắp kết thúc rồi!" Diệp Long ngồi trên thuyền hoa trên sông Tần Hoài, nhìn lên trời lẩm bẩm một tiếng.

Khác với những cường giả lão làng như Tam Lộng Đại Sư, họ đều là thiên kiêu cùng thời với Tần Phong, vì vậy không nằm trong nhóm phi thăng đầu tiên. "Đúng vậy, kết thúc rồi!" Trần Tổ cũng không khỏi cảm khái: "Bây giờ Thủy Hoàng đã phi thăng đến Tiên giới, Tam Lộng Đại Sư và những người khác cũng đi theo, thời đại của chúng ta cuối cùng cũng đã đến." "Nghĩ gì vậy!?" Lý Cực thẳng thừng đả kích: "Ngươi tưởng Thủy Hoàng và những người khác phi thăng là ngươi có thể phất lên à?

Vẫn nên chăm chỉ tu luyện đi, thời gian dành cho chúng ta không còn nhiều nữa đâu." "Cái gì gọi là thời gian dành cho chúng ta không còn nhiều nữa!?" Diệp Long lập tức nhíu mày, không hiểu ý của Lý Cực.

Hắn còn muốn tiêu sái ở sông Tần Hoài thêm một thời gian nữa, không muốn phi thăng nhanh như vậy để diễn cảnh huynh đệ tình thâm với Diệp Thần đâu. "Chưa nghe nói gì à!?" Lý Cực nhìn hai người, mở miệng nói: "Đại Tần Nhị Thế gần đây cuối cùng cũng đã ra tay với đệ tử hoàng tộc, năm ngày đã chém hơn ba trăm đệ tử Tần gia vi phạm pháp luật kỷ cương, ngay cả mấy vị lão tổ của Tần gia đến cũng vô dụng." "Chuyện này ta có nghe nói!" Trần Tổ mặt đầy khó hiểu: "Nhưng có quan hệ gì đến chúng ta chứ!?" "Sao lại không có quan hệ!?" Lý Cực nhìn đối phương như nhìn kẻ ngốc, lại tiếp tục nói: "Nhị Thế sau khi đăng cơ, đầu tiên là chém một lượt trong triều đình, bây giờ lại đến hoàng tộc chém một lượt, ngươi nói xem tiếp theo hắn sẽ chém ai!?" "Chúng ta!?" Diệp Long buột miệng nói, rồi lập tức phủ định: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, chúng ta đều đã giao ra quyền lực rồi, Nhị Thế dựa vào cái gì mà đến chém chúng ta chứ!?" "Ngươi đã giao hết quyền lực ra rồi, người ta sao lại không đến chém ngươi chứ!?" Lý Cực cũng liếc nhìn như nhìn kẻ ngốc, bực bội nói: "Ngươi đừng quên, đám văn nhân đó thích nhất là không có chuyện gì cũng kiếm chuyện, bây giờ phong khí triều đình đã đổi mới hoàn toàn, đệ tử hoàng tộc cũng kẹp đuôi làm người rồi, Đại Tần thịnh thế sắp đến, ngươi nói xem đám văn nhân đó muốn thăng quan phát tài, sẽ lấy ai làm đột phá khẩu chứ!?" "Tàn dư của cựu hoàng như chúng ta!?" Diệp Long và Trần Tổ cẩn thận thăm dò, ngay sau đó liền rùng mình một cái.

Cảnh tượng chuyển đến Bồng Lai Tiên Sơn.

Tần gia Nhị tổ thấy mọi người bắt đầu độ kiếp, vội vàng tăng tốc độ dẫn lôi kiếp.

Mặc dù lão là ngụy đế đột phá nhờ hấp thu thứ phẩm tiên tinh, nhưng may mắn là sinh được một hậu bối ưu tú, đã dung nhập tiên thiên chi khí trong truyền thuyết vào tiên sơn, khiến lão có thể hấp thu tiên thiên chi khí để cải thiện thể chất của mình mà phi thăng.

Chương 1380

Nhưng tốc độ của Tam Lộng Đại Sư và những người khác nhanh hơn lão tưởng tượng, e là lão không thể phi thăng cùng họ được rồi. "Nhị tổ, ngài nói một câu đi chứ!!" Đệ tử Tần gia quỳ rạp xuống đất, muốn cầu Nhị tổ ra mặt cứu mạng.

Nhưng Tần gia Nhị tổ thẳng thừng phớt lờ, tiếp tục ngồi xếp bằng trên đỉnh núi hấp thu tiên thiên chi khí.

Thực ra lão cũng không phải không muốn quản, mà là lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, giúp bên nào cũng sai, chi bằng lên tìm cha, sống một cuộc sống vui vẻ trên có già dưới có trẻ. "Thủy Hoàng…" Đệ tử Tần gia khóc lóc thảm thiết, bắt đầu nhớ đến Tần Phong.

Trước đây khi Tần Phong còn tại vị, không chỉ dẫn dắt họ thống nhất Hoang Cổ, sau đó còn cho họ phú quý và đặc quyền, đâu như thằng nhóc Tần Hạo này bạc tình bạc nghĩa, một chút tình máu mủ cũng không niệm. "Hắt xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết lại có kẻ nào nhớ đến hắn… “Ting tong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến y bị người thân ghét bỏ, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!” “Bị người thân ghét bỏ?

Nhị đệ!?” Tần Phong không khỏi ngẩn người.

Trong số mấy tên Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại mà hắn gặp, ngoài nhị đệ bị hắn đào xương và làm gián đoạn nghi thức tế trời ra, những người khác dường như đều đã hoàn thành thành tựu tế người thân của mình.

“Đây chính là Huyền Nữ chiến cơ sao!?” Mộng Dao tiên tử như một đứa trẻ tò mò, nhìn đông ngó tây bên trong Huyền Nữ chiến cơ.

Bọn họ lúc này đã ngồi trên Huyền Nữ chiến cơ rời khỏi Tiên Minh, đồng thời bật chế độ tàng hình, thẳng tiến về phía biên giới Đông Vực.

“Hừ!!” Mộ Dung Tĩnh ở bên cạnh tức giận phồng má, càng nhìn vị thiếu phụ này càng thấy không vừa mắt.

Thế nhưng Mộng Dao tiên tử lại chẳng hề để tâm, vẫn giữ thái độ biết chừng mực, hiểu tiến lui, không quấn quýt, không làm phiền, mọi thứ tùy duyên, thuận theo tự nhiên.

“Cuối cùng cũng được ra ngoài rồi!!” Điềm Điềm và Hồng Hạnh thì vô cùng kích động, tâm trạng vui vẻ như đi du lịch.

Mặc dù trước đây hai người ở hai phe đối địch, nhưng bây giờ Tử Diên và Vu Lan đều không có ở đây, nên họ tự nhiên trở thành chị em tốt cả đời.

“Giới trẻ bây giờ…” Tần gia thủy tổ thức thời quay về phòng mình tu luyện, không làm lỡ việc Tần Phong nối dõi tông đường cho lão Tần gia bọn họ.

“Ting tong, chúc mừng ký chủ khiến tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại vì ngài mà tranh giành ghen tuông, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Đều là người một nhà, ghen tuông cái gì chứ!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó mở bảng hệ thống ra.

Chỉ thấy tài khoản của hắn hiện có 71.852.820 điểm, còn buff thì chỉ còn lại 6 cái chưa hoàn thành nâng cấp lên tiên cấp, vì vậy sau một hồi do dự, hắn nghiến răng kêu hệ thống đổi sáu tấm phiếu nâng cấp buff.

“Ting tong, chúc mừng ký chủ đã chi 60.000.000 điểm phản diện, mua 6 tấm phiếu nâng cấp buff!” “Ting tong, chúc mừng ký chủ sử dụng phiếu nâng cấp buff, nâng cấp Phật Quang Phổ Chiếu lên tiên cấp!” “Ting tong, chúc mừng ký chủ sử dụng phiếu nâng cấp buff, nâng cấp Tri Hành Hợp Nhất lên tiên cấp!” “Ting tong, chúc mừng ký chủ sử dụng phiếu nâng cấp buff, nâng cấp Hải Nạp Bách Xuyên lên tiên cấp!” “Ting tong, chúc mừng ký chủ sử dụng phiếu nâng cấp buff, nâng cấp Sát Ý Ba Động lên tiên cấp!” “Ting tong, chúc mừng ký chủ sử dụng phiếu nâng cấp buff, nâng cấp Thiên Nhân Cảm Ứng lên tiên cấp!” “Ting tong, chúc mừng ký chủ sử dụng phiếu nâng cấp buff, nâng cấp Hợp Tung Liên Hoành lên tiên cấp!” Cùng với mấy tiếng thông báo nâng cấp của hệ thống vang lên, trong đầu Tần Phong cũng nổ ra một tiếng sấm.

Rầm rầm rầm!!

Thân thể Tần Phong đột nhiên run lên, vội vàng khoanh chân ngồi xuống đất.

Ngay sau đó, tựa như linh hồn xuất khiếu, hắn vượt qua sự trói buộc của thể xác, tiến vào một cảnh giới huyền diệu và siêu việt.

Bây giờ tất cả buff của hắn đã được nâng cấp hoàn tất, trừ đi các thể chất đặc thù, ba loại tiên hỏa, và các buff bị động, trong đó có 25 cái là buff tăng chiến lực cho bản thân.

“Mới có 25 cái!?” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài trong lòng.

Hắn sắp ba mươi tuổi đến nơi rồi mà mới chỉ có 25 buff tăng chiến lực, tính trung bình còn chưa được một cái mỗi năm, phải nói là cuộc đời của hắn thật quá thất bại.

“Thôi kệ, nâng cấp trước đã!” Tần Phong vội vàng thu liễm tâm thần, tiếp tục chìm vào trạng thái nâng cấp.

Giây phút này —— Tần Phong dường như cảm nhận được một loại linh tính nào đó trong cơ thể thức tỉnh, không chỉ có thể kết nối với bản nguyên vũ trụ, mà còn như đang ở trong một không gian hư vô vô biên vô tận, có thể tự do tự tại bay lượn.

“Hử!?” Tiểu Bạch cảm nhận được sự thay đổi của Tần Phong, lập tức buông củ cà rốt xuống.

Chỉ thấy nó thành thạo lấy ra chiếc chiếu nhỏ, trải bên cạnh Tần Phong, vểnh cái mông nhỏ lên làm một tư thế nằm sấp kinh điển.

Không quá ba giây, tiếng ngáy vang lên, không quá năm giây đã ngủ say, không quá mười giây bong bóng mũi đã bắt đầu phập phồng, không quá hai mươi giây nước miếng đã chảy dài theo khóe miệng.

“Đốn ngộ!?” Thân thể mềm mại của Mộng Dao tiên tử đột nhiên run lên, lập tức quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy quanh thân Tần Phong hiện lên từng đạo phù văn thần bí, trong đó ẩn chứa một luồng khí tức đại đạo vô cùng thâm sâu, tiên khí xung quanh cũng bị Tần Phong điên cuồng hút vào như bão táp.

“Lại đốn ngộ nữa rồi!!” Mộ Dung Tĩnh không nhịn được che miệng kinh hô, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Mặc dù Tần Phong đã tự miệng thừa nhận mình có một trái tim cầu tiến, nhưng cũng không thể ba ngày hai bữa lại đốn ngộ một lần như vậy chứ!?

“Quen là được rồi!” Điềm Điềm và Hồng Hạnh trong lòng không một gợn sóng, đối với chuyện này đã sớm miễn dịch rồi.

Trong lúc Tần Phong lén lút rời khỏi Tiên Minh, Triệu Trường Sinh cũng lén lút rời khỏi Tiên Minh.

Nhưng khác với Tần Phong ra ngoài lánh nạn tìm người, Triệu Trường Sinh lại chuyên môn ra ngoài để giết người diệt khẩu.

Kể từ lần trước Thanh Thanh bị Phó Ngôn Khang nhìn thấy trong

Tàng Thư Các, tên khốn đó đã liên tục tìm đến gây sự với y, thậm chí còn phái mấy toán sát thủ đến ám sát.

Nhưng Phó Ngôn Khang đã đánh giá thấp thực lực của y một cách nghiêm trọng, mấy toán sát thủ phái tới đều bị y giải quyết sạch sẽ.

Bây giờ Phó Ngôn Khang không còn người để phái đi, liền muốn quay về Phó gia mời cứu viện.

Thật trùng hợp, tin tức này lại bị y vô tình biết được, thế là y liền lén rời khỏi Tiên Minh, định giải quyết triệt để cái phiền phức Phó Ngôn Khang này.

Đêm trăng mờ gió lớn, chính là lúc giết người phóng hỏa.

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh mặc bộ đồ đen, lẻn vào khách sạn nơi Phó Ngôn Khang đang nghỉ chân.

“Kẻ nào!?” Phó Ngôn Khang phát giác có người lẻn vào, đột nhiên mở mắt nhảy dựng lên.

Rầm rầm rầm!!

Chỉ thấy khí tức quanh thân Phó Ngôn Khang dâng trào, bộc phát ra một luồng kim quang chói mắt.

Ngay sau đó, giữa trán y hiện lên một đồ án ngọn lửa sáng rực, tu vi cũng từ Kim Tiên sơ giai ban đầu tức khắc đạt đến Kim Tiên cao cấp.

“Hừ!!” Trong mắt Triệu Trường Sinh lóe lên hàn quang, không nói hai lời liền cầm kiếm lao tới.

Chỉ thấy thân hình y như quỷ mị lao ra, trường kiếm trong tay cũng vẽ nên một đường cong lộng lẫy, vừa đẹp đẽ nhanh nhẹn lại vừa ẩn chứa một luồng sát cơ mãnh liệt.

Chương 1381

“Kiếm pháp này… Ngươi là Triệu Trường Sinh!!” Phó Ngôn Khang nhận ra kiếm pháp của Triệu Trường Sinh, không dám khinh suất, vội vàng rút trường thương ra chống đỡ.

Keng!

Keng!

Tiếng rít chói tai đột nhiên vang lên, khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy Phó Ngôn Khang tay cầm một cây trường thương, bộc phát ra một luồng ánh sáng chói lòa, ngay sau đó thương ý tựa như rồng cuộn cũng xông thẳng lên trời, mang theo tiếng xé gió đinh tai và thế sấm sét vạn quân đâm về phía Triệu Trường Sinh.

Rầm rầm rầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, bão năng lượng cũng theo đó quét sạch cả khách sạn.

“Phụt!!” Phó Ngôn Khang phun ra một ngụm máu tươi, vẫn không phải là đối thủ của Triệu Trường Sinh.

Nhưng Triệu Trường Sinh không cho y cơ hội thở dốc, kiếm quang u ám trong tay lại một lần nữa đâm tới.

“Triệu Trường Sinh!!” Phó Ngôn Khang thân hình nhanh chóng lùi lại, không quên vừa phun máu vừa hét lớn: “Ta tuy không phải đối thủ của ngươi, nhưng mọi người đều là Kim Tiên cảnh, chỉ cần ta một lòng muốn chạy, ngươi căn bản không giết được ta!” “Nói nhảm nhiều thật!” Trong mắt Triệu Trường Sinh lóe lên một tia hàn quang, tu vi tức khắc đột phá đến Thái Ất Kim Tiên cảnh… “Sao có thể?!”

Phó Ngôn Khang lập tức trợn tròn mắt kinh hô, trong lòng gào thét như một con marmota.

Đậu má!!

Tên này rốt cuộc là quái vật gì vậy!?

Lần trước giả heo ăn thịt hổ thì thôi đi, bây giờ lại còn có thể giả heo ăn thịt hổ nữa!!

Nhưng bây giờ thời gian không cho phép y suy nghĩ vấn đề nữa, y không chút do dự vội vàng quay người muốn rời xa con quái vật này.

Nhưng Triệu Trường Sinh hiển nhiên không cho y cơ hội trốn thoát này, từ khoảnh khắc y để lộ tu vi Thái Ất Kim Tiên của mình, y đã quyết định tiễn Phó Ngôn Khang đi Lĩnh cơm hộp rồi.

Vút một tiếng!!

Không khí dường như ngưng đọng, thời gian cũng ngừng lại.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay Triệu Trường Sinh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, tiếng mũi kiếm xé rách hư không rõ ràng mà chói tai, phảng phất như đang tuyên cáo Phó Ngôn Khang sắp phải rời khỏi thế giới sinh vật.

“Đừng, ta là người của Phó gia…” Phó Ngôn Khang quay đầu lại kinh hãi hét lớn, vẫn cố gắng giãy giụa lần cuối.

Xoẹt!!

Mũi kiếm lạnh lẽo nhanh chóng xé rách hư không, đóa hoa máu yêu diễm nở rộ dưới ánh trăng.

Chỉ thấy tiếng của Phó Ngôn Khang đột ngột im bặt, phảng phất như sinh mệnh đã đóng băng vào giây phút này, trong đôi mắt vẫn còn sự hối hận và sợ hãi, dường như muốn giãy giụa, muốn sám hối, nhưng tất cả đã không còn kịp nữa.

"Giết hay lắm!" Thanh Thanh lập tức vui vẻ múa may tay chân, không cần phải lo lắng bị kẻ xấu ăn thịt nữa.

"Không hổ là đệ tử Phó gia!" Triệu Trường Sinh không quên thu dọn chiến lợi phẩm, tiện tay lột sạch bảo bối trên người Phó Ngôn Khang.

Mặc dù Phó Ngôn Khang không phải là con trai của gia chủ Phó gia, nhưng lại là thành viên huyết mạch dòng chính của Phó gia, bảo bối trên người có thể sánh ngang với thân truyền đệ tử của Tiên Minh, chỉ riêng cực phẩm tiên tinh đã có mấy ngàn viên.

Tất nhiên, tên tiện nhân Tần Phong kia là ngoại lệ!

"Thi thể này phải xử lý thế nào!?" Thanh Thanh nhìn Phó Ngôn Khang bị lột sạch, quay đầu nhìn Triệu Trường Sinh hỏi.

"Để người nhà họ Phó tự đến nhặt xác!" Triệu Trường Sinh lạnh lùng quay người để lại một câu, rồi lại vung kiếm hoa thu kiếm biến mất trong màn đêm.

"Chủ nhân, ngầu quá đi!!" Thanh Thanh lập tức biến thành fan cuồng, mắt hình trái tim bám theo sau.

Ngay sau khi một người một yêu rời đi không lâu, cả khách sạn cũng hoàn toàn náo loạn.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!?" Chủ khách sạn nhìn Phó Ngôn Khang, lo lắng đến sắp khóc.

Vừa nãy nghe thấy có người đánh nhau, ông ta liền lập tức dậy đến ngăn cản, ai ngờ vẫn đến chậm một bước, thiếu gia dòng chính của Phó gia, nội môn đệ tử của Tiên Minh chết ngay trong khách sạn của ông ta.

"Lão bản, chuyện này không giấu được đâu!" Tiểu nhị vội vàng khuyên nhủ: "Hay là mau chóng báo cho Phó gia và Tiên Minh, tích cực phối hợp với họ điều tra thì hơn.” “Thôi được!” Chủ khách sạn bất đắc dĩ gật đầu.

Bây giờ khách trong khách sạn đều nghe thấy động tĩnh chạy ra xem, muốn giấu giếm rõ ràng là không thể, chỉ có thể tích cực phối hợp điều tra, cầu mong ông trời đừng liên lụy đến mình.

Rất nhanh —— Tin tức đã truyền đến Phó gia, khiến mọi người trong Phó gia nổi giận.

“Là ai!?” Gia chủ Phó gia Phó Sĩ Khang mặt đầy tức giận nói: “Kẻ nào dám giết đệ tử dòng chính của Phó gia ta?

Bản vương nhất định phải tìm ra hắn rồi băm thây vạn mảnh!!” “Phụ thân!!” Phó Ngôn Kiệt nhận được tin tức vội vàng trở về, cũng tức giận không kém: “Đường ca ở Tiên Minh đã nói với con, huynh ấy gần đây gặp được một cơ duyên, lần này trở về chính là để tìm người giúp đỡ.” “Cơ duyên!?” Phó Sĩ Khang đột nhiên bình tĩnh lại: “Nó có nói với con là cơ duyên gì không!?” “Không có!” Phó Ngôn Kiệt lắc đầu, rồi lại nói: “Nhưng trước khi nói gặp được cơ duyên, huynh ấy đã xảy ra xung đột với Tần Phong trong Tàng Thư Các của Tiên Minh.” “Lại là Tần Phong!!” Sắc mặt Phó Sĩ Khang vô cùng âm trầm, lửa giận trong lòng khó mà kìm nén được nữa.

Ông ta đã hạ lệnh cho đệ tử Phó gia không được gây xung đột với Tần Phong, vậy mà Tần Phong lại hết lần này đến lần khác khiêu khích Phó gia bọn họ, thật sự coi Phó gia bọn họ là quả hồng mềm sao!?

“Phụ thân!” Phó Ngôn Kiệt thăm dò hỏi: “Người nói cái chết của đường ca, có phải là do Tần Phong làm không!?” “Khả năng rất lớn!” Phó Sĩ Khang ánh mắt lộ ra hung quang: “Theo ngỗ tác khám nghiệm tử thi nói, đường ca của con chết dưới kiếm, hơn nữa tu vi kiếm đạo của đối phương cực cao, rất trùng khớp với Tần Phong.

Còn có tài vật trên người đường ca sau khi chết đều bị lấy đi, rất giống hành vi của con thỏ không biết xấu hổ bên cạnh Tần Phong.” “Hắt xì!!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, cảm thấy có người đang vu oan cho mình.

“Hử!?” Tiểu Bạch cũng nghi hoặc nhìn xung quanh, hình như nghe thấy có người đang chửi mình.

“Chắc là ảo giác thôi!” Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, rồi bắt đầu lo lắng.

Mặc dù hắn đã nâng cấp toàn bộ buff lên tiên cấp, nhưng trên người chỉ còn lại 11.852.820 điểm, khiến trong lòng hắn không có chút cảm giác an toàn nào.

Nhưng may là hắn đã mang theo Hồng Hạnh, mỗi ngày có thể có thu nhập đảm bảo hai triệu điểm.

Mà bọn họ đi đến biên giới Đông Vực, nhanh nhất cũng cần một tháng, nói cách khác, nỗ lực một tháng có thể kiếm được 60 triệu điểm phản diện.

“Lương tháng có 6000 vạn!?” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài trong lòng, bị buộc phải khởi động chế độ người làm công.

Nhưng may là hắn còn mang theo tổ hợp thiếu nữ và thiếu phụ, mỗi lần hắn cùng vị thiếu phụ hiểu chuyện uống trà nói chuyện, đều có thể từ trên người vị thiếu nữ không hiểu chuyện kia kiếm được 200 ngàn tiền boa.

“Làm đàn ông mệt thật!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chính thức trở thành người làm công khổ bức.

Ban ngày phải cùng thiếu phụ uống trà nói chuyện kiếm tiền boa, buổi tối phải đi tăng ca kiếm 6000 vạn tiền đảm bảo, còn phải an ủi tiểu tâm can Điềm Điềm của mình, tìm cho nàng một người chị em tốt cả đời.

Chương 1382

Đương nhiên, đơn hàng Huyền Nữ chiến cơ cũng không thể quên, còn phải tranh thủ thời gian luyện chế nguồn động lực hạt nhân.

Lúc này —— Tam Lộng đại sư và những người khác đã tiến vào Thiên Môn.

Cảm nhận được một luồng tiên khí nồng đậm đến cực hạn, từ lỗ chân lông của họ tràn vào cơ thể.

Ngay sau đó, nó bắt đầu du tẩu khắp tứ chi xương cốt, đau đến mức họ chỉ có thể liều mạng nghiến răng kiên trì.

Nhưng theo thời gian trôi qua, cơ thể họ cũng xuất hiện một loạt thay đổi, cơ bắp và xương cốt dần trở nên cứng rắn và mạnh mẽ hơn, ngũ quan nhạy bén hơn trước, tư duy cũng trở nên rõ ràng hơn.

“Tiên nhân chi thể!!” Sau khi nếm được quả ngọt, mấy người bắt đầu liều mạng hấp thu tiên khí.

Chỉ thấy họ nghiến răng không ngừng kiên trì, sự thay đổi của cơ thể cũng ngày càng rõ rệt, làn da trở nên trắng nõn như ngọc, sức mạnh cường đại tràn ngập toàn thân, so với thân thể phàm nhân trước đây hoàn toàn là một trời một vực.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Một loạt tiếng năng lượng đột phá vang lên, mấy người đã thành công ngưng tụ ra tiên nhân chi thể.

Họ cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại chưa từng có, cũng cảm nhận được sự thay đổi kinh người như thay da đổi thịt của mình.

“Đây chính là Tiên giới sao!?” Ánh sáng trắng lóe lên, trời đất quay cuồng.

Đợi đến khi mấy người mở mắt ra lần nữa, họ đã xuyên qua Thiên Môn đến Tiên giới.

Chỉ thấy tiên khí bàng bạc ập vào mặt, núi non cao lớn hùng vĩ, trùng điệp uốn lượn, sương mù như một lớp lụa mỏng lơ lửng giữa núi, tăng thêm mấy phần cảm giác bí ẩn như muốn cưỡi gió bay đi.

“Nghe Thủy Hoàng nói, ở đây có bọn buôn người!?” Tam Lộng đại sư tò mò nhìn xung quanh, muốn tìm ra tung tích của bọn buôn người… “Đúng vậy!” Những người khác cũng nhao nhao phản ứng lại.

Nhưng họ không hề có chút hoảng sợ nào khi gặp phải bọn buôn người, ngược lại trong mắt còn lóe lên một tia phấn khích khó hiểu.

“Đến rồi!” Mộc Tú bấm ngón tay tính toán, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên bầu trời phía trước xuất hiện năm bóng người, đang bay về phía họ với tốc độ cực nhanh.

Dựa vào khí tức để phán đoán, ngoài người dẫn đầu đạt đến Chân Tiên sơ giai ra, bốn người còn lại đều là Địa Tiên cảnh cao giai.

“Bọn chúng chính là bọn buôn người trong miệng Thủy Hoàng sao!?” Mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn qua, sự phấn khích trong mắt đã khó mà che giấu được.

“Ây da!” Đối phương vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, nhìn Đông Phương tiểu thư trêu chọc: “Không ngờ, không ngờ, lần phi thăng này lại có một mỹ nhân xinh đẹp như vậy.” “Đại ca, không phải một, mà là hai!” Bốn tên tiểu đệ Địa Tiên cao giai cũng mặt mày hớn hở, nhìn về phía Lục Mạn Mạn đang trốn sau lưng Tề Tu Viễn.

“Các ngươi muốn làm gì!?” Đông Phương tiểu thư giả vờ sợ hãi nói: “Ta không phải mỹ nhân gì đâu, thật ra ta là đàn ông!” “Đàn ông!?” Tên Chân Tiên dẫn đầu liếm đôi môi khô khốc, cười gian nói: “Đàn ông à?

Đàn ông tốt chứ, đàn ông không có thai được!!” “Hả!?” Đông Phương tiểu thư tại chỗ ngây người.

Vốn tưởng Tiên giới là nơi bồng lai tiên cảnh trong truyền thuyết, ai ngờ khẩu vị của bọn họ lại nặng đến thế, khiến nàng ta ngay lập tức đặt ra ba mục tiêu: nỗ lực tu luyện, bảo vệ bản thân, đề phòng đồng môn.

“Nói đi!” Tên Chân Tiên dẫn đầu lên tiếng hỏi: “Các ngươi ở hạ giới đều có thân phận gì!?” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại nói: “Người xuất gia không nói dối, thân phận của chúng ta ở hạ giới là thổ phỉ!” “Thổ phỉ!?” Đối phương vẻ mặt rõ ràng ngẩn ra, suýt nữa không kịp phản ứng.

Những người phi thăng mà chúng bắt trước đây, ở hạ giới không phải là đế vương, thì cũng là nhất đại tông sư và ẩn thế cao nhân, loại tự nhận mình là thổ phỉ này thật đúng là chưa từng thấy.

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chủ trương chân thành nói: “Thổ phỉ làm lớn, chính là hoàng đế!!” “Ừ, ừ!” Mộc Tú và những người khác ở bên cạnh liên tục gật đầu đồng ý, tỏ vẻ Tần Phong chính là đầu sỏ thổ phỉ lớn nhất Hoang Cổ.

“Bất kể các ngươi ở hạ giới là thân phận gì…” Tên Chân Tiên dẫn đầu không hiểu ý tứ, tiện thể lạnh lùng nói: “Bây giờ đến Tiên giới thì phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu không đừng trách lão tử khiến các ngươi sống không được, chết không xong.” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư lại chắp hai tay lại nói: “Thí chủ, e rằng ngài không hiểu ý của bần tăng, bần tăng nói không nói dối có nghĩa là, bảo ngài canh ba chết, Diêm Vương cũng không giữ được ngài đến canh năm.

Nếu bần tăng đã nói mình là thổ phỉ, ngài nên thức thời giao tiền tài ra, chứ không phải dùng giọng điệu ra lệnh bắt bần tăng ngoan ngoãn nghe lời.” “Đại sư chính là đại sư!” Nhậm Hoàn không nhịn được giơ ngón tay cái lên, phảng phất như được nghe thấy Đại thừa Phật pháp.

“Lừa trọc, ngươi tìm chết phải không!?” Mấy người đối phương lập tức nổi giận, trong mắt tràn đầy lửa giận.

“Muốn đánh nhau!?” Trong mắt Tề Tu Viễn lóe lên một tia hàn quang lạnh lẽo, bước lên một bước rút ra cây Tuyết Ẩm Cuồng Đao của mình.

“Lão Tề, yên tâm xông lên!” Quang Thiên vội vàng thúc ngựa lên trước, bảo vệ Lục Mạn Mạn cho lão Tề.

“Lại thêm mấy kẻ không biết sống chết!” Tên Chân Tiên dẫn đầu lập tức hừ lạnh một tiếng, đối với loại chuyện này đã quá quen thuộc rồi.

Do những người này ở hạ giới đều là chiến lực trần nhà, nên đến Tiên giới vẫn tưởng mình là nhân vật gì đó, chỉ cần đánh cho một trận là có thể lập tức khiến họ nhận rõ hiện thực.

“Hừ!!” Tề Tu Viễn hừ lạnh một tiếng, ra tay tấn công trước.

Đao ý ngút trời, phong mang chói lòa!

Tiếng đao minh trong trẻo vang vọng ẩn chứa một luồng khí tức áp bức khiến người ta không rét mà run, một vệt đao quang từ Tuyết Ẩm Cuồng Đao bộc phát, hóa thành một dải cầu vồng chói mắt xé rách hư không.

“Tên này giao cho ta, các ngươi đi bắt những người khác lại!” Tên Chân Tiên dẫn đầu nghĩ đến nơi này là điểm phi thăng của Hoang Cổ, không dám khinh suất, hóa thành một đạo tàn ảnh lao về phía Tề Tu Viễn.

Rầm rầm rầm!!

Hai bên lập tức giao chiến với nhau, hóa thành tàn ảnh không ngừng va chạm.

Mặc dù Tề Tu Viễn mới vừa phi thăng, là tu vi Địa Tiên sơ giai, nhưng bản thân y tư chất không tệ, lại thêm công pháp đạo giai mà Tần Phong gửi xuống, đối mặt với Chân Tiên sơ giai cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

“Ra tay!!” Bốn tên tiểu đệ Địa Tiên cũng không dài dòng, nhanh chóng lao về phía Tam Lộng đại sư.

“Nếu thí chủ nghe không hiểu Phật pháp, vậy bần tăng cũng biết chút quyền cước!” Tam Lộng đại sư bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lấy ra Nam Vô Bồ Tát nhắm vào bốn người.

“Không ổn, lừa trọc sắp nổi điên rồi!” Mộc Tú và những người khác nhìn thấy Nam Vô Bồ Tát, sợ đến mức vội vàng trốn sang một bên.

“Đây là cái gì!?” Tim bốn người đối diện đập thình thịch, cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm đang đến gần.

Nhưng vì họ chưa từng thấy Nam Vô Bồ Tát, nên không lựa chọn né tránh, còn ngơ ngác lao về phía trước, nghĩ rằng bắt được Tam Lộng đại sư là có thể giải trừ nguy cơ.

“Phật ta từ bi, người không phận sự tránh ra!” Tam Lộng đại sư lập tức chuyển sang chế độ điên cuồng, không chút do dự bắn về phía bốn người.

Đoàng!

Chương 1383

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Tiếng súng giòn giã vang lên, từng luồng hỏa xà nhanh chóng bắn ra.

"Đây là… ám khí!?" Bốn người đầy dấu chấm hỏi, cơ thể theo bản năng né tránh.

Mặc dù luồng khí tức nguy hiểm kia ngày càng mạnh, nhưng với tu vi Địa Tiên cao giai của họ, né tránh loại ám khí cỡ này vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Rầm rầm rầm!!

Ngay khi bốn người tưởng đã né được ám khí, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp đất trời.

Chỉ thấy cả bầu trời tức khắc bị ngọn lửa bao phủ, từng đám mây hình nấm bắt đầu không ngừng nở rộ, phạm vi bao phủ của ngọn lửa không chỉ nhanh chóng mở rộng, mà nhiệt độ cũng đang tăng lên một cách điên cuồng.

"Đây là ám khí gì vậy!?" Sắc mặt bốn người đại biến, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy nhiệt độ cao bỏng rát men theo lỗ chân lông của họ cưỡng ép chui vào, cảm giác bỏng rát đau đớn vô cùng lan tỏa khắp tứ chi xương cốt, đau đến mức mặt mũi lập tức vặn vẹo lại với nhau.

"Cái gì!?" Tên Chân Tiên dẫn đầu trong lòng kinh hãi, theo bản năng quay đầu lại nhìn.

“Chiến đấu với ta mà cũng dám phân tâm!” Trong ánh mắt Tề Tu Viễn bùng phát ra một tia hàn quang, đao ý ngút trời từ Tuyết Ẩm Cuồng Đao bộc phát.

Keng!

Keng!

Tiếng đao rít chói tai vang vọng giữa trời đất, kèm theo vô tận đao khí nhanh chóng chém ra.

“Không ổn!!” Đồng tử của tên Chân Tiên dẫn đầu đột nhiên co rút lại, vội vàng giơ kiếm lên đỡ nhát đao này.

Rầm rầm rầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, hóa thành bão năng lượng quét sạch núi rừng xung quanh.

“Đỡ được rồi!” Tên Chân Tiên dẫn đầu thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Tề Tu Viễn có rất nhiều gia trì, nhưng Địa Tiên sơ giai chính là Địa Tiên sơ giai, mình chỉ cần muốn đỡ là vẫn có thể đỡ được.

“Ngươi tưởng đối thủ của ngươi chỉ có lão Tề thôi sao!?” Nhưng ngay khi hắn tưởng mình đã an toàn, một giọng cười đầy ý vị từ sau lưng hắn truyền đến.

“Cái gì!!” Đồng tử của tên Chân Tiên dẫn đầu lại co rút lại, khóe mắt nhanh chóng liếc qua sau lưng.

Chỉ thấy Nhậm Hoàn không biết từ lúc nào đã vòng ra sau lưng hắn, thanh Ngư Trường kiếm trong tay cũng lóe lên từng đợt hàn quang… “Nguy hiểm!!” Tên Chân Tiên dẫn đầu kinh hãi tột độ, liều mạng điều khiển cơ thể né tránh.

Nhưng may là tu vi Chân Tiên cảnh của hắn không phải là giả, đối mặt với loại lừa đảo kiểu mới như Nhậm Hoàn, hắn vẫn dựa vào thực lực của bản thân miễn cưỡng né được.

“Đã nói rồi, chúng ta không phải một người!” Nhậm Hoàn không hề tức giận vì bị né đòn, ngược lại khóe miệng còn nhếch lên một nụ cười tà ác.

Rầm rầm rầm!!

Giọng nói vừa dứt, hư không chấn động.

Chỉ thấy Bạch Nhật đang cưỡi Thiết Giáp Truy Phong xuất hiện ở không xa, ánh mắt kiên định và lạnh lùng giơ lên Xạ Nhật Thần Cung, ngay sau đó tiên khí giữa trời đất bắt đầu sôi trào, nhanh chóng hội tụ về phía Xạ Nhật Thần Cung.

Khi hắn từ từ kéo Xạ Nhật Thần Cung, thân cung lóe lên một luồng ánh sáng xanh u tối.

Phảng phất như một sức mạnh cổ xưa cường đại đột nhiên thức tỉnh, ngay sau đó một hư ảnh cây thần cung khổng lồ lóe lên ánh sáng đặc hiệu xuất hiện trên đỉnh đầu Bạch Nhật, mũi tên chỉ thẳng vào tên Chân Tiên dẫn đầu ở không xa.

“Cái gì!?” Đồng tử của tên Chân Tiên dẫn đầu lại đột nhiên co rút, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới lạnh toát.

Vút một tiếng!!

Bạch Nhật buông ngón tay ra, dây cung chấn động dữ dội.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng chói mắt xé rách hư không, ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa, phảng phất như muốn xé toạc cả thế giới, nơi nó đi qua, sấm chớp giăng đầy, cuồng phong gào thét.

“Không ổn!!” Tên Chân Tiên dẫn đầu mặt đầy kinh hãi, liều mạng muốn né tránh.

Nhưng sau khi đỡ được một đao của Tề Tu Viễn, né được trò lừa đảo kiểu mới của Nhậm Hoàn, hắn đã không còn khả năng thoát khỏi vận mệnh của mình nữa.

Rầm rầm rầm!!

Mũi tên như sao băng bắn trúng đối phương, kèm theo tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy lồng ngực của tên Chân Tiên dẫn đầu bị mũi tên bắn xuyên, máu tươi như không cần tiền tuôn ra xối xả, không chỉ sắc mặt tức khắc trở nên trắng bệch, mà khí tức cũng đang giảm xuống với tốc độ chóng mặt.

Nhưng Chân Tiên chính là Chân Tiên, bị thương nặng không có nghĩa là tử vong.

“Ta muốn giết các ngươi!!” Tên Chân Tiên dẫn đầu hoàn toàn nổi điên, hai mắt lập tức phát ra ánh sáng đỏ.

“Đấu với chúng ta, ngươi có thực lực đó sao!?” Khóe miệng Nhậm Hoàn nhếch lên một nụ cười quỷ dị, đưa lưỡi ra liếm máu tươi trên ngón tay mình.

“Đó là máu của ta…” Sắc mặt của tên Chân Tiên dẫn đầu không khỏi biến đổi, một cảm giác nguy cơ chưa từng có ập đến.

Chỉ thấy sau khi Nhậm Hoàn liếm xong máu tươi trên ngón tay, quanh thân lập tức hiện ra một vòng tròn màu đỏ máu, trên đó còn khắc rất nhiều phù văn màu đỏ quỷ dị.

“Là Huyết Chú!!” Trong mắt tên Chân Tiên dẫn đầu đầy vẻ kinh hoàng, trong lòng hối hận vì đã chọc vào đám người này.

“Thành!!” Nhậm Hoàn không cho đối phương cơ hội nhận sai, hét lớn một tiếng liền bấm ra một đạo chỉ quyết.

Bùm một tiếng!!

Vòng tròn màu máu đột nhiên nổ tung, những đốm máu hóa thành từng con người rơm.

Chương 1384

“Không ổn, Huyết Chú thành rồi!!” Nỗi sợ hãi trong lòng tên Chân Tiên dẫn đầu đạt đến cực điểm, phảng phất như phát điên lao về phía Nhậm Hoàn, cố gắng đoạt lại con người rơm trong tay Nhậm Hoàn.

“Ta là Hộ bộ Thượng thư của Đại Tần, rơi vào tay ta còn muốn giãy giụa!” Khóe miệng Nhậm Hoàn lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, thanh Ngư Trường kiếm trong tay hung hăng đâm vào con người rơm.

Cùng với việc Ngư Trường kiếm hung hăng đâm vào ngực con người rơm, bóng dáng của tên Chân Tiên dẫn đầu lập tức dừng lại, chỉ cảm thấy ngực truyền đến một cơn đau thấu tim.

“Phụt!!” Sắc mặt của tên Chân Tiên dẫn đầu đột nhiên vặn vẹo lại, ôm chặt ngực phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này —— Tam Lộng đại sư ở bên cạnh cũng đã dừng Nam Vô Bồ Tát lại.

Chỉ thấy bốn tên tiểu đệ Địa Tiên cao giai toàn thân cháy đen, như những cục than nằm trên đất rên rỉ.

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại nói: “Không ngờ bốn vị thí chủ có thể chịu đựng nhiều chân lý như vậy của bần tăng, có thể thấy các vị bình thường đều không tu thiện quả, ngay cả Phật Tổ cũng không muốn độ các vị đến thế giới Tây phương Cực Lạc, hay là để bần tăng tiễn các vị xuống địa ngục đi!” Nói xong… liền thấy Tam Lộng đại sư lấy ra Tử Kim Bát Vu, nhắm vào đầu bốn người hung hăng đập xuống.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Một loạt tiếng gõ vang lên, máu và não bắt đầu văng tung tóe.

“Siêu độ, siêu độ…” Mộc Tú vội vàng lấy qua chuỗi Phật châu của Tam Lộng đại sư, phảng phất như mỗi lần xoay một vòng là công đức lại thêm một.

“Thần côn, ngươi đừng giành việc của bần tăng được không!?” Tam Lộng đại sư rất bất mãn, dừng động tác gõ của mình lại.

“Thôi được!” Mộc Tú không nỡ trả lại chuỗi Phật châu, sau đó bắt đầu công việc chính của mình, bấm ngón tay tính toán rồi nói: “Có một Kim Tiên đang vội vàng về phía này, mau chóng dọn dẹp chiến trường, chúng ta phải chuẩn bị rút lui rồi.” “Biết rồi!!” Nhậm Hoàn cũng không dài dòng, tiện tay xé nát con người rơm.

“A!!” Ngay khoảnh khắc con người rơm bị xé nát, tên Chân Tiên dẫn đầu phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Ngay sau đó khí tức nhanh chóng tụt xuống điểm băng, cả người cũng từ trên không trung rơi xuống đất, ngay cả một lời trăng trối cũng không kịp để lại, đã tiện thể nghiêng đầu đi lĩnh cơm hộp.

“Hộc hộc!!” Nhậm Hoàn đột nhiên thở hổn hển, trên đầu cũng xuất hiện những giọt mồ hôi lớn.

Mặc dù Huyết Chú của y rất lợi hại, nhưng vượt cấp cường sát Chân Tiên cảnh, đối với bản thân tiêu hao vẫn là khá lớn.

“Được rồi, chúng ta đi!” Quang Thiên nhanh chóng tiến lên, kéo Nhậm Hoàn lên ngựa.

Ngay sau đó, một đám người như thổ phỉ đi qua, nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ chiến trường, những thứ có thể lột được là một món cũng không chừa, sau đó nhanh chóng biến mất trong núi rừng.

Một đám người chân trước vừa rời đi, chân sau đã lại có một đám người khác đến.

“Người đâu!?” Người dẫn đầu nhìn thấy thi thể trên đất, lập tức phát ra tiếng gầm giận dữ.

Hắn vừa nghe thấy tiếng chiến đấu bên này, liền dẫn tiểu đệ đến chi viện, ai ngờ đối phương ra tay nhanh như vậy, chỉ để lại cho hắn năm cỗ thi thể.

“Đại ca!!” Các tiểu đệ mặt mày căng thẳng nói: “Không phải lại là người từ Hoang Cổ phi thăng lên chứ!?” “Hoang Cổ!!” Các tiểu đệ khác mặt đầy kinh hãi, đối với Hoang Cổ càng ngày càng sợ hãi.

“Người từ Hoang Cổ đến thì sao!?” Đại ca dẫn đầu lạnh mặt quát mắng: “Đừng quên Phương Trường phi thăng lần trước, hắn cũng đến từ Hoang Cổ, kết quả không phải vẫn bị chúng ta bắt đi bán sao!?” “Đúng vậy, Phương Trường!!” Các tiểu đệ dần dần yên tĩnh lại, phảng phất như đã tìm lại được sự tự tin.

“Lần phi thăng này không chỉ có một người…” Đại ca dẫn đầu nhìn hiện trường vụ án, lập tức phán đoán: “Từ dấu vết hiện trường xem ra, hẳn là có sáu bảy người, tìm bọn chúng ra cho ta, ta muốn bán chúng đến khu mỏ để tế điện cho các huynh đệ đã chết.” “Vâng!!” Các tiểu đệ lập tức nổi giận, xông vào núi rừng bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng điều mà chúng không ngờ tới là, trước mặt đội ngũ chuyên nghiệp của Đại Tần, chúng không phải là thợ săn, mà là từng con mồi dụ người.

Chỉ thấy Mộc Tú phụ trách tính toán vị trí của con mồi lẻ đàn, Đông Phương tiểu thư phụ trách lên trước dụ dỗ, lão Tề phụ trách ra mặt giảng đạo lý bằng đao, Bạch Nhật phụ trách hỏa lực đầu ra, Nhậm Hoàn phụ trách cấp giấy chứng tử, Quang Thiên phụ trách đoạn hậu, Lục Mạn Mạn phụ trách mò xác, còn Tam Lộng đại sư thì phụ trách siêu độ, sau đó còn không quên rải một nắm tiền giấy.

Giết người, cướp của, phân công rõ ràng!

Rải tiền giấy, siêu độ, ngồi tại chỗ chia chác chiến lợi phẩm… Cảnh tượng thay đổi, tại một khu mỏ nọ.

Phương Trường cũng giống như những người khác, đang khổ sở đào quặng.

Nhưng y không giống những kẻ chết lặng kia, y hoàn toàn đắm chìm trong việc đào khoáng.

Không chỉ khóe miệng nhếch lên không thể kìm lại, mà niềm vui trong mắt cũng không hề che giấu.

Bởi vì trong quá trình đào quặng, y đột nhiên phát hiện có thể sử dụng Thôn Phệ Ma Công để hấp thu tiên tinh trong quặng.

Kể cả khi tiên tinh chưa được đào ra, y vẫn có thể hút đi năng lượng bên trong.

Nơi này đối với người khác là địa ngục, nhưng đối với y lại tuyệt đối là thiên đường.

“Các ngươi không ngờ tới phải không!” Phương Trường ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh: “Bán ta vào khu mỏ không thấy ánh mặt trời này, ngược lại lại thành toàn cho ta.

Đợi ta ra ngoài nhất định sẽ đi tìm các ngươi, còn có Tần Phong, Phương Trường ta đã không còn là Phương Trường của ngày xưa nữa.

Ta không chỉ cứu Nam Phong ra, mà còn đem nỗi thống khổ ngươi gây ra cho ta, trả lại gấp trăm lần, nghìn lần…” Bốp một tiếng!!

Chưa kịp để Phương Trường nói hết lời thề, roi da của tên cai ngục đã quất tới.

Chỉ thấy chiếc roi da như một con rắn đen linh hoạt, quất mạnh vào lưng Phương Trường, lập tức da rách thịt bong, máu tươi tuôn ra.

“A!!” Phương Trường hét lên một tiếng thảm thiết, cơ thể mất thăng bằng ngã xuống đất.

“Mẹ nó, còn dám lười biếng!” Tên cai ngục không có ý định dừng tay, tiếp tục vung roi da quất mạnh vào người Phương Trường.

“Huhu…” Các phu mỏ xung quanh lộ vẻ kinh hãi, dường như bóng ma tâm lý đã bị kích hoạt.

“Dừng tay!” Một giọng nói quyến rũ mê hoặc lòng người vang lên, kèm theo đó là một làn hương thơm phảng phất bay tới.

Chỉ thấy một nữ tử yêu kiều quyến rũ từ trên không trung từ từ hạ xuống, dáng người uyển chuyển khiến người ta say đắm trong đó, không thể thoát ra.

Lại như liễu xuân khẽ lướt làm người ta không thể tự kềm chế, mỗi một động tác đều toát ra sức quyến rũ vô tận, khiến người ta bất giác vì nàng mà xiêu lòng.

Đặc biệt là đôi mắt nàng sâu thẳm, phảng phất có thể câu đi hồn phách của con người.

Chương 1385

"Ngươi là!?" Hơi thở của tên cai ngục đột nhiên trở nên dồn dập, cảm giác hồn sắp bị câu đi mất.

"Ta họ Tiêu…" Nữ tử yêu kiều cười duyên nói: "Tiêu Chỉ Lan!!" "Họ Tiêu!!" Tên cai ngục lập tức trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Mỏ tiên tinh mà bọn họ đang ở chính là sản nghiệp của Tiêu gia, mà vị Tiêu Chỉ Lan này chính là chủ tịch của bọn họ.

"Bái kiến Chỉ Lan tiên tử!!" Các cai ngục xung quanh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đồng loạt quỳ xuống.

Đừng thấy bọn họ ở khu mỏ tác oai tác phúc, nhưng ở tập đoàn Tiêu thị lại là nhân viên cấp thấp nhất, căn bản không có tư cách gặp vị chủ tịch Tiêu Chỉ Lan này, dĩ nhiên cũng không ngờ chủ tịch lại đích thân xuống cơ sở thị sát.

"Nàng chính là Tiêu Chỉ Lan!!" Các phu mỏ xung quanh cũng đồng loạt quỳ xuống, nhưng trong lòng lại tràn đầy oán niệm.

Nếu không phải vì người phụ nữ trước mắt này, bọn họ cũng sẽ không bị bán đến khu mỏ tối tăm này, sống cuộc sống trâu ngựa không kể ngày đêm.

"Đứng lên đi!" Tiêu Chỉ Lan không có ý trách tội, cười tươi đi đến trước mặt Phương Trường.

Khác với những gã đàn ông thô kệch, da dẻ sần sùi, mồ hôi nhễ nhại kia, Phương Trường không chỉ da trắng thịt mềm có thể véo ra nước, mà trên người còn tỏa ra một mùi hương cơ thể thoang thoảng.

Không sai!

Chính là mùi hương cơ thể!!

Nếu không phải Phương Trường có một khuôn mặt đàn ông, nàng còn nghi ngờ y có phải là phụ nữ không.

“Bái kiến Chỉ Lan tiên tử!” Phương Trường rụt rè chào hỏi, phảng phất như đã bị cuộc sống mài mòn hết góc cạnh.

“Ngươi tên gì!?” Tiêu Chỉ Lan cười quyến rũ hỏi: “Tại sao trên người ngươi lại có mùi hương cơ thể?

Còn làn da của ngươi tại sao lại mềm mại như vậy!?” “Hương cơ thể…” Phương Trường như bị kích hoạt từ khóa, cả người tỏ ra vô cùng kích động.

Mặc dù y đã đoạt xá trọng sinh, khôi phục lại thân nam nhi, nhưng hiệu quả của Vạn Lý Thể Hương Tán và Kiều Nhu Đan vẫn còn sót lại.

Theo tu vi tăng lên, làn da cũng ngày càng mềm mại, còn tỏa ra mùi hương cơ thể thoang thoảng.

“Ngươi có nỗi khổ gì sao!?” Tiêu Chỉ Lan dường như đã nhìn ra điều gì đó, tiếp tục cười quyến rũ nói: “Nếu bây giờ ngươi không tiện nói, vậy thì tối nay đến tìm ta, ta sẽ để cửa cho ngươi.” Nói xong… còn không quên nháy mắt phóng điện, sau đó tiếp tục thị sát khu mỏ.

“Nhóc con, tự cầu phúc đi!” Các cai ngục ngoài sự ngưỡng mộ, phần nhiều là đồng tình.

Cũng vì có lời dặn của Tiêu Chỉ Lan, không ai dám làm khó Phương Trường nữa, dù y không đào quặng cũng không ai dám hó hé một lời.

“Tình hình gì đây!?” Phương Trường đầu đầy dấu hỏi, không hiểu ý tứ gì.

“Nhóc con, ngươi thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu vậy!?” Một lão phu mỏ lớn tuổi đầy vẻ đồng tình nói: “Ngươi đừng thấy Tiêu Chỉ Lan này trông xinh đẹp, đối xử với người khác lễ phép lịch sự, nhưng lại là một con cọp cái ăn người không nhả xương.

Chỉ riêng chồng cũ đã có tám vị, đàn ông bị nàng ta chơi chết thì không đếm xuể.

Tám vị phu quân chịu không nổi đều lần lượt ly hôn với nàng ta.

Mỏ tiên tinh này chính là tài sản nàng ta được chia sau khi ly hôn.

Cũng vì nàng ta ly hôn tám lần, được chia một đống tài sản, nên người đời đều ngầm gọi nàng ta là Bát Ly Thế Gia.” “Đúng vậy!” Những người khác cũng chen vào nói: “Ly hôn tám lần, tài sản có thể sánh ngang với thế gia!!” “Phương huynh đệ!” Có người vẻ mặt ngưỡng mộ nói: “Tuy Tiêu Chỉ Lan sẽ chơi chết người, nhưng nàng ta quả thực đẹp không chê vào đâu được, ngươi đây cũng coi như là ‘chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu’, không cần phải chịu khổ ở đây nữa, hoàn toàn được giải thoát rồi.” “Bát Ly Thế Gia!” Phương Trường bị nói cho căng thẳng cả người.

Y không tin ở một nơi người ăn thịt người như Tiên giới, một người phụ nữ có thể ly hôn liên tiếp tám lần là do đàn ông nhân từ.

Bản thân nàng ta tuyệt đối có thực lực sâu không lường được, cũng có nghĩa là chuyến đi này của y sẽ lành ít dữ nhiều.

“Không được, ta không thể ngồi chờ chết!” Phương Trường ép mình bình tĩnh lại, suy nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào.

Y khó khăn lắm mới đến được Tiên giới, còn chưa cứu được Nam Phong, tuyệt đối không thể trở thành đồ chơi rồi chết một cách nhục nhã.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã bắt được bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến y rơi vào hiểm cảnh, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Phương Trường!?” Tần Phong vẻ mặt lập tức căng thẳng, không biết y đã gặp phải nguy hiểm gì.

Mặc dù Phương Trường bây giờ đã rơi xuống thần đàn, nhưng y chính là đệ nhất công thần của Đại Tần, nói không lo lắng tuyệt đối là nói dối.

“Ba ba!!” Giọng nói ngọt ngào nũng nịu vang lên, ngay sau đó liền có người bổ nhào vào lòng hắn.

Mà Hồng Hạnh ở bên cạnh cũng không chịu thua kém, cùng với người chị em tốt cả đời liên thủ, thề phải tìm lại thể diện đã mất trước đây.

“Chờ một chút, trẫm còn có chính sự phải làm…” Tần Phong tuy đang vùng vẫy phản kháng, nhưng cuối cùng hai tay khó địch bốn tay.

Chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng mong ông trời phù hộ cho Phương Trường, hy vọng y tự biết điều một chút, đừng gặp phải chút nguy hiểm nào cũng gửi tin nhắn cho hắn.

“Phương huynh, huynh cứ yên tâm mà làm đi!” Tần Phong ôm Hồng Hạnh trong lòng, trịnh trọng hứa hẹn trong tâm: “Huynh là đệ nhất công thần của Đại Tần ta, cho dù có thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bạch nguyệt quang và chu sa chí của huynh, trẫm cũng sẽ thay huynh chăm sóc thật tốt, huynh không cần lo lắng…” “Tức chết ta rồi!” Trong đại sảnh của Huyền Nữ chiến cơ, Mộ Dung Tĩnh tức giận dậm chân.

Vốn tưởng lần này cùng Tần Phong ra ngoài có thể xảy ra chuyện gì đó mờ ám, ai ngờ Tần Phong buổi sáng đi luyện chế nguồn năng lượng cho Huyền Nữ chiến cơ, buổi chiều lại chạy đi cùng Mộng Dao tiên tử tán gẫu uống trà bàn chuyện nhân sinh, đến tối lại càng kéo

Điềm Điềm và Hồng Hạnh về phòng “đấu địa chủ”.

Ra ngoài đã gần một tháng rồi, cũng không nói với nàng được mấy câu!

“Chuyện này có thể trách ai chứ!?” Tiểu Bạch uể oải ngồi một bên nói: “Thỏ ta đã nghĩ sẵn cách cho ngươi rồi, chỉ cần ngươi mặc váy trắng, tất trắng, giày trắng, là có thể dễ dàng nắm gọn chủ ngân nhà thỏ ta.” “Ta không muốn!!” Mộ Dung Tĩnh hậm hực nói: “Ta không muốn trở thành vật thay thế cho người khác, cái ta muốn là tình yêu đích thực!!” “Cần gì tình yêu?

Giải khát là được rồi mà?!” Tiểu Bạch cảm thấy vô cùng đau đầu.

Mặc dù nó đã làm trong ngành buôn bán phong bì này nhiều năm, nhưng chưa bao giờ gặp một khách hàng phiền phức như vậy.

Nếu không phải thấy nàng ta ra tay hào phóng, cộng thêm việc bản thân không nỡ bỏ đi danh tiếng và thương hiệu đã gầy dựng nhiều năm, nó đã sớm hóa thành con thỏ bạo lực cuồng loạn rồi.

Tình yêu!

Yêu cái búa nhà ngươi!!

“Ta không cần biết…” Mộ Dung Tĩnh tiến lên tóm lấy Tiểu Bạch, ra sức lay động: “Ta chỉ muốn tình yêu, tình yêu, tình yêu, thêm bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, tóm lại yêu cầu của ta chỉ có một, đó chính là tình yêu!!” “A, thỏ mẹ cứu con…” Tiểu Bạch hoàn toàn suy sụp, giống như bên B bị ép đến phát điên.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã khiến tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ghen tuông vì mình, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Ta chính là thích mấy thiếu nữ vô cớ gây sự!” Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, khóe miệng không nhịn được nhếch lên.

Vốn dĩ hắn chỉ xem Mộ Dung Tĩnh là tiền boa cải thiện cuộc sống, phần lớn vẫn phải dựa vào lương tháng 6000 kiếm được nhờ tăng ca.

Nhưng không ngờ Mộ Dung Tĩnh không chỉ ban ngày ghen, mà buổi tối cũng ghen nốt.

Chương 1386

Lương tháng 6000, tiền boa lại thu được 2000, cộng thêm 1000 trước đó, bây giờ số dư tài khoản hệ thống của hắn đã đạt đến 92.052.820 điểm!

“Thực lực hình như đã không cho phép ta khiêm tốn nữa rồi!” Tần Phong nhìn số dư trong tài khoản, bắt đầu rút ra điểm kinh nghiệm treo máy.

Chỉ thấy Thiên Đạo phân thân do Thiên Đạo Thù Cần ngưng tụ vẫn đang ngồi xếp bằng trong đan điền của hắn, toàn thân dâng trào một luồng năng lượng dao động hùng hậu, kèm theo một cỗ khí tức đại đạo.

Ầm ầm ầm!!

Thiên Đạo phân thân lập tức vỡ tan, hóa thành từng luồng năng lượng tinh khiết.

“Ách…” Tần Phong vẻ mặt say sưa, không nhịn được phát ra âm thanh khoan khoái.

Giống như lần trước rút ra kinh nghiệm treo máy, dưới sự gia trì của bản nguyên chi lực dồi dào từ Uyên Tổng, khiến hắn trong nháy mắt đột phá đến Chân Tiên cảnh cao giai, Hỗn Nguyên Đạo Thể cũng hoàn thành 40% chuyển hóa.

“Năng lượng thật tinh khiết!” Điềm Điềm và Hồng Hạnh một trái một phải, vô cùng kinh ngạc nhìn Tần Phong.

“Đột phá rồi!” Tần Phong mặt lộ vẻ vui mừng, cảm nhận năng lượng bành trướng trong cơ thể.

Nhưng lần treo máy này thời gian vẫn còn quá ngắn, chưa củng cố vững chắc căn cơ Chân Tiên cao giai, chỉ đành bất lực gọi hệ thống trong lòng, đổi một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Chân Tiên.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã tiêu 25.000.000 điểm phản diện, đổi thành công một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Chân Tiên!” “Chỉ có 25 triệu thôi mà!” Tần Phong vô cùng hào phóng, nuốt luôn Căn Cơ Đan.

Chỉ thấy khí tức bất ổn vừa đột phá của hắn, sau khi nuốt đan dược liền lập tức ổn định lại.

“Bệ hạ vừa mới uống thuốc sao!?” Đôi mắt đẹp của Hồng Hạnh lập tức sáng lên.

Vốn tưởng lần này liên thủ với Điềm Điềm có thể lấy lại thể diện ngày xưa, nhưng các nàng đã đánh giá quá thấp thực lực của Tần Phong, dù liên thủ vẫn bị đánh cho tan tác.

Ngay khi các nàng chuẩn bị từ bỏ chấp nhận số phận, lại phát hiện Tần Phong lại uống thuốc, khiến các nàng lập tức cảm thấy mình lại được rồi, có thể tìm lại tôn nghiêm đã mất.

Hai nàng nhìn nhau, lập tức tâm ý tương thông!

Tiếp theo, trong phòng vang lên tiếng kinh hô của Tần Phong, nhưng không bao lâu sau lại vang lên hai tiếng cầu xin tha thứ nhận sai.

Tiết kiệm dung lượng, cảnh tượng thay đổi!

Chỉ thấy Phương Trường bị đưa vào một căn phòng, bên trong cho người ta một cảm giác trong lành tao nhã.

Trên tường treo những bức thêu tinh xảo, trên đó thêu hoa lá chim cá, mỗi một đường kim mũi chỉ đều toát lên tay nghề tinh xảo.

Góc tường đặt mấy chậu hoa tươi đang nở rộ, tỏa ra hương thơm thoang thoảng.

Chính giữa là một bàn trang điểm tinh xảo, trên đó bày đủ loại trang sức đẹp mắt.

Mà Chỉ Lan tiên tử đang để lộ đôi chân dài, mặc một chiếc váy ngủ lụa mỏng màu đỏ, có thể thấy được chiếc yếm đỏ bên trong.

Phía sau nàng là một thị nữ đang cẩn thận chải tóc cho nàng, mỗi động tác đều nhẹ nhàng và tao nhã.

“Ngươi đến rồi!?” Tiêu Chỉ Lan liếc nhìn Phương Trường một cái, khóe miệng bất giác nhếch lên.

“Bái kiến Chỉ Lan tiên tử!” Phương Trường vội vàng quỳ xuống.

Y dường như đã bị cuộc sống mài mòn hết góc cạnh, không còn vẻ kiệt ngạo bất tuân nữa.

“Dáng vẻ này, trông thật tuấn tú a!” Chỉ Lan tiên tử xoay người lại, không bảo người ta đứng dậy nói chuyện.

Chỉ thấy nàng nhìn Phương Trường đang quỳ trước mặt mình, sau đó liền duỗi ra đôi chân dài trắng nõn, dùng bàn chân ngọc ngà có đeo chiếc chuông nhỏ, nhẹ nhàng câu cằm y, nâng mặt y lên.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ…” Phương Trường không có tâm trạng thưởng thức bàn chân ngọc, chỉ nghĩ làm sao để bảo toàn mạng sống.

“Thú vị…” Tiêu Chỉ Lan thấy Phương Trường không hề động lòng, khóe miệng lập tức khẽ nhếch lên.

Trước đây nàng dùng chân ngọc câu dẫn mấy gã đàn ông hôi hám kia, bọn họ đã sớm như chó thấy xương mà ôm lấy liếm láp.

Nhưng hôm nay Phương Trường này lại không chút động lòng, lập tức khiến nàng nảy sinh hứng thú nồng hậu với y.

“Nói đi!” Tiêu Chỉ Lan thu chân ngọc lại, mở miệng hỏi: “Tại sao trên người ngươi lại có mùi hương cơ thể, và làn da mềm mại kia làm sao bảo dưỡng vậy!?” “Không dám giấu Chỉ Lan tiên tử…” Phương Trường đè nén hận ý trong lòng, siết chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mùi hương cơ thể của ta là do uống Vạn Lý Thể Hương Tán, làn da mềm mại là do uống Kiều Nhu Đan.

Hai loại đan dược này có thể biến một nam nhi tám thước thành một cô bé năm thước, cho dù ngươi đoạt xá thân thể người khác, vẫn không thể hoàn toàn thoát khỏi…” “Dược hiệu mạnh như vậy sao!?” Tiêu Chỉ Lan lập tức hai mắt sáng rực: “Đoạt xá trọng sinh rồi mà vẫn không thoát được!?” “Đúng vậy!!” Phương Trường mặt đầy phẫn nộ nói: “Độc này không chỉ tồn tại trong cơ thể, mà còn tồn tại trong nguyên thần.

Cho nên khi nguyên thần của ngươi đoạt xá người khác, độc tố cũng sẽ theo đó lan ra trong cơ thể mới, hơn nữa độc tố sẽ theo tu vi của ngươi không ngừng lớn mạnh, từ đó khiến ngươi tỏa ra mùi hương cơ thể, mềm mại như phụ nữ.” “Đây đâu phải là độc a!” Tiêu Chỉ Lan đôi mắt đẹp sáng rực nói: “Đây quả thực chính là tiên đan mà phụ nữ hằng mơ ước a…” “A!?” Phương Trường nghe vậy, lập tức ngây người.

Vốn tưởng đối phương sẽ đồng tình với hoàn cảnh của mình, ai ngờ nàng ta lại xem nó như mỹ phẩm.

“Đúng rồi!” Chỉ Lan tiên tử vội vàng hỏi: “Ngươi có biết luyện chế Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán không!?” “Không biết!” Phương Trường thành thật trả lời: “Theo ta được biết, hai loại độc dược mà ngươi muốn đều xuất phát từ tay Độc Vương.

Người này là một kẻ biến thái chính hiệu, lấy việc hành hạ người khác làm vui, người đời không ai không nghe tên mà biến sắc.” “Vậy

Độc Vương hiện đang ở đâu!?” Giọng Tiêu Chỉ Lan có chút gấp gáp, muốn đi tìm Độc Vương mua đan dược.

“Chết rồi, bị người ta giết rồi!” Phương Trường tiếp tục trả lời như vậy, nhưng trong mắt lại tràn đầy hận ý.

Mặc dù người biến y thành tiểu loli là Tam Lộng đại sư, nhưng thủ phạm thực sự lại là tên tiện nhân Tần Phong kia.

“Chết rồi?

Tiếc thật!” Vẻ mặt Chỉ Lan tiên tử có chút thất vọng, nhưng chỉ duy trì được hai giây rưỡi.

Chỉ thấy nàng đột nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt Phương Trường kéo y dậy, sau đó đôi mắt đẹp như kéo tơ dán vào người y, bàn tay ngọc ngà càng bắt đầu dò xét trên người y.

“Chỉ Lan tiên tử, xin tự trọng…” Phương Trường như gặp phải hồng thủy mãnh thú, sợ đến mức cơ thể vội vàng lùi mạnh về sau.

Nhưng lại bị Chỉ Lan tiên tử tóm lại, mặc cho y giãy giụa thế nào cũng không thoát được, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương, vô tình đè y xuống giường.

“Kẻ không biết điều thì còn gọi tiên tử, kẻ biết điều đã khiến tiên tử phải kêu rồi!” Chỉ Lan tiên tử cưỡi lên người Phương Trường, dục vọng trong mắt đẹp gần như tràn ra ngoài.

Mặc dù Độc Vương có thể luyện chế Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán đã chết, nhưng dược hiệu trong cơ thể Phương Trường vẫn còn, nàng hoàn toàn có thể hút nó ra từ cơ thể y.

Lúc này – tiểu thị nữ bên cạnh thấy vậy, nhanh nhẹn lấy ra một chiếc hộp nhỏ.

Chương 1387

Chỉ thấy bên trong không chỉ có roi da nhỏ, còn có vòng cổ, xích sắt, kẹp gỗ, roi mây, bóng dây thép và các vật phẩm khác.

“Tiên tử, đừng…” Phương Trường nhìn thấy mà mí mắt co giật, vội vàng kêu lên: “Người giết Độc Vương là Tần Phong, thành quả nghiên cứu nhiều năm của ông ta cuối cùng cũng đều rơi vào tay Tần Phong, cho nên chỉ cần ngươi bắt được Tần Phong, là có thể có được phương thuốc của Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán.” “Tần Phong!?” Chỉ Lan tiên tử đột nhiên lẩm bẩm trong miệng, dường như đã nghe qua cái tên này ở đâu đó.

“Không sai, chính là Tần Phong!!” Phương Trường vội vàng nhắc nhở: “Tần Phong xếp hạng nhất trên bảng Thiên tư Khí tu.

Ta đến Tiên giới có nghe người ta nói hắn đã bái nhập Tiên Minh, hiện là đệ tử thân truyền của Tây trưởng lão Tiên Minh.” “Thì ra là hắn!!” Chỉ Lan tiên tử bừng tỉnh, cuối cùng cũng nhớ ra.

Mặc dù môi trường tu luyện ở khu vực biên giới Đông Vực tương đối lạc hậu, cũng không có cường giả lợi hại nào, nhưng đối với quái vật Hoang Cổ phòng thì lại như sấm bên tai.

Trước có Tần Phong đại náo khu mỏ Tô gia, sau có Diệp Thần cho Long Ngạo Thiên đội nón xanh.

Nghe nói còn có một kiếm tu tên là Lâm Tam, dám đứng trước mặt Long Ngạo Thiên mắng hắn là súc sinh.

“Đúng, là hắn…” Phương Trường liên tục gật đầu phụ họa, hy vọng nàng có thể chuyển mục tiêu.

“Biết rồi thì sao, ta lại không dám đến Tiên Minh cướp người!”

Chỉ Lan tiên tử đôi mắt đẹp kéo tơ, liếm liếm bờ môi đỏ nói: “Nhưng ông trời cũng không bạc đãi ta, để ta gặp được ngươi, một yêu nghiệt Hoang Cổ bị lạc đàn, vừa hay có thể dùng ngươi để giải cơn thèm.” “Vãi chưởng!!” Phương Trường thấy đối phương không chuyển mục tiêu, trong lòng lập tức hiện lên hai chữ to đùng.

Cũng vì không muốn trở thành lò luyện của đối phương, nên y liền chọn cách động thủ phản kháng, đẩy Chỉ Lan tiên tử ra, sau đó nhanh chóng lao về phía cửa lớn.

“Ai nha!!” Chỉ Lan tiên tử phát ra một tiếng kêu yếu ớt, hy vọng Phương Trường có thể quay đầu thương hoa tiếc ngọc.

“Chỉ Lan tiên tử, chúng ta còn nhiều thời gian!” Phương Trường không hề có lòng thương hoa tiếc ngọc, giơ tay lên chuẩn bị phá cửa lao ra.

“Ai!!” Chỉ Lan tiên tử khẽ thở dài: “Người đời luôn nói còn nhiều thời gian, nhưng thế sự lại luôn vô thường.

Người đã đi, trà đã nguội, chỉ còn lại giai nhân một mình giữ phòng trống, không tốt, không tốt…” Tiếng nói vừa dứt – chỉ thấy Chỉ Lan tiên tử vung tay về phía Phương Trường, ngay sau đó một dải lụa đỏ bay nhanh ra.

“Không ổn!!” Phương Trường vừa lao đến cửa, đã cảm nhận được luồng khí tức nguy hiểm.

Nhưng chưa kịp phản ứng, y đã bị dải lụa đỏ đuổi kịp, sau đó liền bị trói chặt lại như một con nhện bắt được con mồi, từng chút từng chút một kéo y về phía giường.

“Không…” Tiếng hét thảm thiết của Phương Trường, vang vọng không ngừng trong đêm.

Lặp đi lặp lại, cho đến bình minh!

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã bắt được bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến y trên đường giải cứu thảm bị nữ sắc ma giày vò, thân tâm chịu tổn thương nghiêm trọng, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Nữ sắc ma!?” Tần Phong vẻ mặt không khỏi ngẩn ra, đầu óc có chút không theo kịp.

Theo lý mà nói, đây là lần đầu tiên Phương Trường nếm trải mùi vị phụ nữ, y nên hưng phấn và kích động mới phải, tại sao lại thân tâm chịu tổn thương nghiêm trọng chứ!?

Là nữ sắc ma này trông xấu, hay là cá chết, làm sao biết được niềm vui của cá!?

“Thôi, không quan tâm nữa!” Tần Phong không có thời gian nghĩ đến chuyện này, gọi Tiểu Chu Chu cho nó hạ cánh.

Sau gần một tháng đi đường, bọn họ cuối cùng cũng đã đến khu vực biên giới Đông Vực, tiếp theo là tìm đội chuyên nghiệp, đưa bọn họ an toàn trở về Tiên Minh đi làm.

“Tuân lệnh, chủ nhân!” Hình ảnh ảo của Tiểu Chu Chu xuất hiện, điều khiển Huyền Nữ chiến cơ hạ cánh.

“Đây là khí linh của Huyền Nữ chiến cơ sao!?” Mộng Dao tiên tử tỏ ra thích thú, bắt đầu quan sát Tiểu Chu Chu.

Mặc dù nàng đã ngồi trên Huyền Nữ chiến cơ một tháng, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Chu Chu, cũng cuối cùng hiểu tại sao đại trưởng lão lại coi trọng Huyền Nữ chiến cơ đến vậy, tin chắc rằng nó có thể thay đổi cục diện chiến tranh sau này.

“Đây là nơi nào!?” Mộ Dung Tĩnh như một đứa trẻ tò mò, nhìn ra ngoài qua cửa sổ kính.

Bởi vì suốt một tháng qua nàng không phải đang ghen, thì cũng là trên đường đi ghen, cho nên nàng cũng không biết mình bị Tần Phong đưa đến nơi nào.

Nhưng tiên khí ở nơi này vô cùng loãng, căn bản không thể so sánh với tổng bộ Tiên Minh.

Ngay khi Tần Phong sắp hội quân với đội chuyên nghiệp, Nhị tổ của Tần gia ở hạ giới cũng đã hoàn thành lần đột phá cuối cùng.

Chỉ thấy mây sét trên bầu trời bắt đầu tụ lại, tiếng sấm đinh tai nhức óc không dứt, vô tận lôi đình hóa thành lôi long, cuồn cuộn gào thét trong tầng mây, cảnh tượng như ngày tận thế đến sớm.

Nhưng khác với Tam Lộng đại sư và những người khác muốn chứng minh bản thân, Nhị tổ Tần gia chỉ muốn làm một nhị thế tổ ăn không ngồi rồi.

Cho nên ông ta liền ngồi xếp bằng trên Bồng Lai tiên sơn, khởi động cơ chế phòng ngự của tiên sơn, mặc cho lôi kiếp đánh xuống cũng không làm ông ta tổn hại chút nào.

Cuối cùng lôi kiếp chỉ có thể chửi bới rồi tan biến, không tình nguyện mở ra thiên môn thông đến Tiên giới.

“Lão tổ đi đây!!” Nhị tổ Tần gia cũng không nhiều lời, nhảy một phát bay về phía thiên môn.

“Cung tiễn Nhị tổ phi thăng!!” Đệ tử Tần gia quỳ rạp cả một vùng, đồng thanh cung tiễn Nhị tổ phi thăng… Cảnh tượng thay đổi, khu vực biên giới Đông Vực.

Kể từ khi đội chuyên nghiệp Đại Tần đến, các tập đoàn buôn người ở địa phương đã gặp đại nạn.

Vốn tưởng mình là thợ săn khống chế tất cả, ai ngờ chỉ trong vòng mười mấy ngày đã tổn thất mấy nghìn người, tài vật trên người bị cướp sạch.

Điều chết người hơn là đối phương xuất quỷ nhập thần, bọn họ ngay cả đối phương trông như thế nào cũng không biết.

“Khốn kiếp, các ngươi làm ăn kiểu gì vậy!?” Một lão đại địa phương nhìn thấy con số thương vong, lập tức chửi ầm lên đám tiểu đệ: “Cho dù đối phương là một băng nhóm, cũng chỉ là một đám Địa Tiên vừa mới phi thăng, các ngươi chết nhiều người như vậy, mà vẫn chưa bắt được người cho ta!?” “Lão đại, chuyện này không thể trách chúng ta a!” Tiểu đệ mặt đầy oan ức nói: “Bọn người này trơn như lươn, đột nhiên tấn công chúng ta, đợi những người khác nghe thấy động tĩnh chạy đến, bọn họ đã dọn dẹp xong chiến trường rồi chạy mất, phân công rõ ràng, còn chuyên nghiệp hơn cả thổ phỉ chuyên nghiệp, chúng ta có sức mà không có chỗ dùng a!” “Tao không cần biết những thứ đó!!” Lão đại địa phương tức giận gào thét: “Các ngươi ngay cả mấy tên Địa Tiên sơ giai cũng không xử lý được, sau này tao còn mặt mũi nào lăn lộn ở đây nữa!?” “Lão đại, cái này ngài không cần lo!” Tiểu đệ vội vàng an ủi: “Không chỉ nhà chúng ta tổn thất thảm trọng, mấy nhà khác cũng tổn thất thảm trọng tương tự, thậm chí có một nhà còn tổn thất thảm trọng hơn chúng ta, tiểu đệ tử thương quá nửa, tổn thất bảy tám kiện hạ phẩm tiên khí, năm sáu bộ hạ phẩm tiên giáp, mấy chục vạn trung phẩm tiên tinh…” “Thật sao!?” Tâm trạng của lão đại địa phương lập tức tốt lên nhiều, mở miệng hỏi: “Là nhà nào thảm như vậy!?” “Bẩm lão đại…” Tiểu đệ vội vàng cười hì hì trả lời: “Chính là tử đối đầu của ngài, Cẩu Đông Khê thường xuyên tranh giành làm ăn với chúng ta!” “Thì ra là nó a!” Lão đại địa phương vừa nghe là tử đối đầu, tâm trạng uất ức lại tốt lên rất nhiều.

“Đúng rồi, lão đại!” Tiểu đệ lại cẩn thận mở miệng nói: “Vừa rồi Cẩu Đông Khê cho người qua đây, muốn mời ngài và các lão đại nhà khác đến họp, nói là cùng nhau thương thảo xem nên đối phó với đám thổ phỉ này như thế nào.” “Cuống rồi, tên Cẩu Đông Khê đó cuống rồi!” Lão đại địa phương lập tức cười phá lên, tâm trạng uất ức lại tốt thêm một chút.

“Lão đại!” Tiểu đệ lại mở miệng hỏi: “Vậy chúng ta có đi không ạ!?” “Đi, đương nhiên phải đi!” Lão đại địa phương không chút do dự trả lời: “Tuy đám người này thực lực không mạnh, nhưng lại rất khó bắt.

Ta nghi ngờ trong số chúng có người tinh thông bát quái diễn toán chi thuật, phải liên thủ với những người khác mới có khả năng bắt được, tiện thể cũng đi chế giễu tên Cẩu Đông Khê kia.” “Thần đi chuẩn bị ngay!” Tiểu đệ cũng rất biết điều, vội vàng lui xuống chuẩn bị xuất phát.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị đi hội họp, Tam Lộng đại sư và những người khác đã mò đến trước cửa nhà gã.

Chỉ thấy Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Bạch Nhật, Quang Thiên, Tề Tu Viễn, Lục Mạn Mạn, Đông Phương tiểu thư, Tam Lộng đại sư và những người khác, đang thu liễm khí tức của mình ẩn nấp trong một bụi cỏ, qua khe hở giữa các nhánh cây nhìn về phía một sơn trại buôn người ở phía trước.

“Thần côn!” Nhậm Hoàn lên tiếng trước: “Ngươi chắc chắn không tính sai chứ, bọn chúng sẽ liên hợp lại để đối phó chúng ta!?” “Không sai!” Mộc Tú cầm Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn, lại bấm ngón tay tính toán rồi nói: “Từ quẻ tượng cho thấy, mấy chục thế lực buôn người lớn nhỏ gần đây đang tập trung, muốn tập hợp tất cả binh lực để vây khốn chúng ta.

Nếu không sớm có đối sách, chúng ta tất sẽ trở thành chim trong lồng.” “A di đà Phật!” Tam Lộng đại sư hai tay chắp lại nói: “Người đời đều nói chịu thiệt là phúc, chúng ta đã tặng cho bọn chúng nhiều phúc khí như vậy, thế mà bọn chúng không những không cảm kích chúng ta, ngược lại còn muốn lấy mạng chúng ta, thật là lòng người hiểm ác, thế đạo suy đồi a!" "Đại sư Phật pháp quả nhiên cao thâm!!" Cảm giác tội lỗi trong lòng Quang Thiên lập tức tan biến, phảng phất như được tắm trong Phật quang.

Trước đây hắn ít nhiều sẽ vì giết người mà cảm thấy áy náy, nhưng bây giờ qua một phen chỉ điểm của đại sư, mới phát hiện mình tặng đi là phúc khí, tại sao phải có cảm giác tội lỗi chứ!?

"Không hổ là ngươi!" Mộc Tú không nhịn được giơ ngón tay cái lên, thật muốn lớn tiếng hỏi tên ngốc này một câu.

Chương 1388

Ngươi có muốn nghe xem mình đang nói cái gì không!?

Phúc khí này cho ngươi, ngươi có muốn không!?

“Quả nhiên đều là súc sinh!!” Tề Tu Viễn không động thanh sắc kéo Lục Mạn Mạn dịch sang hai bước, tránh cho tức phụ của mình bị đám súc sinh này làm hư.

Nhưng vì gần đây Lục Mạn Mạn cũng chia được không ít chiến lợi phẩm, nên từ trong mắt nàng có thể thấy, nàng vẫn rất đồng tình với quan điểm của Tam Lộng đại sư, chuyện này quả thực là do bọn buôn người kia sai.

“Được rồi, nói chuyện chính đi!” Bạch Nhật mở miệng nói: “Nếu đám người này muốn vây khốn chúng ta, vậy chúng ta nhân lúc chúng đi thương thảo, đánh úp luôn hang ổ của chúng.” “Ý này hay!” Đông Phương tiểu thư gật đầu tán thành: “Những thế lực này thấp nhất cũng có cường giả Kim Tiên cảnh tọa trấn, cho dù chúng ta cùng lên cũng chưa chắc đánh lại được bọn họ, chẳng bằng nhân lúc chúng ra ngoài, đóng gói hết bảo bối trong hang ổ của chúng mang đi.” “Không ổn!” Tề Tu Viễn mở miệng nói: “Chưa nói đến việc trong hang ổ của chúng có bảo bối đáng tiền hay không, cho dù có bảo bối đáng tiền, lại bị chúng ta cướp được thành công, cũng không thay đổi được gì.” “Không sai!” Quang Thiên tán thành gật đầu: “Nếu chúng ta nhân lúc chúng không có ở đó, chạy đi cướp hang ổ của chúng, ngược lại sẽ càng khiến chúng quyết tâm vây khốn chúng ta hơn, đến lúc đó có mạng kiếm tiền, không có mạng tiêu tiền a!” “Vậy làm sao bây giờ!?” Nhậm Hoàn lập tức sốt ruột, không muốn con vịt đã đến miệng lại bay mất.

“Chuyện này còn không đơn giản!” Tam Lộng đại sư lập tức mở miệng: “Đợi chúng đi họp bàn kế vây khốn chúng ta, trước tiên đi cướp hang ổ của chúng, có hay không cũng cứ đánh một trận rồi nói.

Sau đó ngụy trang thành một phe trong số chúng, chạy đến hiện trường hội nghị cầu cứu các lão đại nhà khác, cứ nói hang ổ của mình bị ai ai đó cướp sạch rồi.” “Ly gián!” Mộc Tú mắt sáng lên: “Bọn này vốn dĩ quan hệ đã không tốt, nếu cứ ly gián như vậy, rất có khả năng sẽ động thủ ngay tại chỗ.

Nếu có thể làm cho chúng lưỡng bại câu thương, chúng ta còn có thể làm ngư ông đắc lợi, đóng gói hết tài sản của chúng.” “Đúng vậy!” Nhậm Hoàn lập tức có tinh thần: “Bảo bối trên người đám Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên kia, tuyệt đối không phải là thứ mà đám Địa Tiên, Chân Tiên có thể so sánh.” “Đại sư, ngài thật xấu xa a!” Đông Phương tiểu thư lập tức ném ánh mắt mờ ám, vô cùng tán thành kế ly gián của Tam Lộng đại sư.

“Ừm!!” Những người khác cũng tán thành gật đầu, cảm thấy kế ly gián này khả thi.

“A di đà Phật!” Tam Lộng đại sư lập tức nghiêm túc trở lại, hai tay chắp lại nói: “Chính gọi là ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.

Vì để sau này Tiên giới không còn nạn buôn người, bần tăng nguyện làm kẻ xấu này.” “Đa tạ đại sư chỉ lối!” Mọi người vô cùng thành kính hai tay chắp lại, cảm giác tội lỗi trong lòng lại vơi đi một phần… "Đừng nói nữa!" Tề Tu Viễn đột nhiên hạ giọng nhắc nhở, ánh mắt thì nhìn về phía sơn trại phía trước. "Ra rồi!" Mọi người lập tức im lặng, cũng nhìn về phía sơn trại.

Chỉ thấy cửa lớn của sơn trại phía trước từ từ mở ra, một nam tử hổ lưng gấu eo dẫn đầu bước ra, toàn thân dâng động khí tức Kim

Tiên cảnh, phía sau còn có mấy chục tên tiểu đệ Chân Tiên cảnh. "Xuất phát!" Gã nam tử dẫn đầu không phát hiện điều gì bất thường, dẫn theo tiểu đệ Kim Tiên bay vọt lên trời. "Đi xa rồi!" Đội ngũ chuyên nghiệp đợi một lúc, sau đó đồng loạt nhìn về phía Đông Phương tiểu thư. "Hiểu rồi!" Đông Phương tiểu thư lập tức ngầm hiểu ý.

Chỉ thấy nàng trước tiên vò rối tóc mình, lại một tay xé rách quần áo.

Xoẹt một tiếng, da thịt trắng như tuyết lộ ra!

Toàn bộ đám thân sĩ có mặt đều vô thức liếc nhìn, ngay cả Tề Tu Viễn cũng không nhịn được mà liếc mắt một cái. "Cứu mạng, cứu mạng a…" Đông Phương tiểu thư như thể vừa gặp phải bọn cướp, mặt mày hoảng hốt lao ra từ trong bụi cỏ. "Kẻ nào!?" Hai tên lính gác ở cổng sơn trại nghe thấy động tĩnh liền lập tức cảnh giác.

Nhưng khi chúng thấy người đến là một tiểu thư, lại còn là một tiểu thư xinh đẹp mặt mày hoảng hốt, lộ ra da thịt trắng như tuyết, bản tính dê xồm lập tức bị kích hoạt, muốn dang tay đỡ lấy. "Cứu mạng, có người muốn bắt ta…" Đông Phương tiểu thư lệ mắt lưng tròng, một bộ dạng ta thấy còn thương.

Nhất là khi thấy hai vị ca ca lính gác, nàng như thấy được cọng rơm cứu mạng, liều mạng chạy về phía hai người, còn hoảng hốt ngã mấy lần, khiến hai vị ca ca lính gác đau lòng không thôi. "Cô nương, cô không sao chứ!?" Hai vị ca ca lính gác thấy đối phương yếu đuối như vậy, lòng bảo vệ lập tức được kích hoạt, buông xuống cảnh giác trong lòng.

Chỉ thấy bọn họ nhanh chóng lao lên, đưa tay đỡ Đông Phương tiểu thư dậy.

Đặc biệt là khi hai bên tiếp xúc, cảm giác được sự mềm mại non mịn khiến tâm thần bọn họ không khỏi rung động. "Cứu ta, có người muốn bắt ta…" Đông Phương tiểu thư vẫn mặt mày hoảng hốt, thuận thế trốn sau lưng hai tên lính gác. "Kẻ nào!?" Hai tên lính gác vô thức nhìn sang, kết quả chẳng thấy ai cả. "Người tiễn các ngươi lên đường!" Đông Phương tiểu thư thay đổi hoàn toàn bộ dạng tiểu bạch hoa yếu đuối ban nãy, xòe bàn tay ra, một đóa sen xanh đang nở rộ xuất hiện. "Không ổn!" Sắc mặt hai tên lính gác đột nhiên biến đổi, cuối cùng cũng nhận ra mình đã bị lừa.

Nhưng Đông Phương tiểu thư không cho bọn họ cơ hội sửa sai, đóa sen xanh trong tay lập tức vỡ ra, cánh hoa biến thành từng lưỡi dao sắc bén bắn ra với tốc độ cao.

Vút!

Vút!

Vút!

Hàng loạt tiếng xé gió đột nhiên vang lên, kèm theo đó là máu tươi tung bay trong không trung.

Chỉ thấy những cánh hoa đầu tiên đã rạch qua cổ họng của hai vị ca ca lính gác, khiến họ không thể hét lên tiếng nào, ngay sau đó những lưỡi dao cánh hoa qua lại chớp động, xuyên thủng không biết bao nhiêu lỗ máu trên người họ. "Ngươi là kẻ nào!?" Một tiếng hét giận dữ đột nhiên vang lên, như tiếng sư tử gầm vang vọng khắp đất trời. "Không ổn, bị phát hiện rồi!" Đông Phương tiểu thư lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong sơn trại lại lao ra mấy người, đang mặt mày phẫn nộ lao về phía nàng.

Keng!

Keng!

Một tiếng đao minh kinh thiên động địa đột nhiên vang vọng, đao khí kinh khủng hóa thành cuồng phong càn quét đất trời. "Cái gì!" Mấy kẻ lao tới đồng tử đột nhiên co rút.

Chỉ thấy Tề Tu Viễn tay cầm Tuyết Ẩm Cuồng Đao lao ra từ bụi cỏ bên cạnh, đao quang ngút trời hóa thành một dải cầu vồng chém xuống, trong đó ẩn chứa một luồng khí tức đáng sợ khiến người ta không rét mà run.

Ầm ầm ầm!

Đao ý ngút trời, lưỡi đao chói mắt!

Đao quang dài mấy nghìn mét hung hăng nện xuống mặt đất, lập tức đất rung núi chuyển, dấy lên một cơn bão năng lượng ngút trời, trong đó còn xen lẫn đao khí sắc bén, phảng phất như một cái máy xay thịt siêu lớn. "A!" Mấy người phát ra tiếng kêu thảm thiết, nén đau đớn kịch liệt muốn lùi lại.

Chương 1389

"Muốn chạy, muộn rồi!" Nhậm Hoàn đã vòng ra sau lưng mấy người, rút ra Ngư Tràng Kiếm, tiện tay dọn dẹp. "Địch tấn công, địch tấn công!" Người trong sơn trại nghe thấy động tĩnh, lập tức vớ lấy vũ khí lao ra. "A di đà phật!

Bần tăng phụng mệnh Phật Tổ, đặc biệt đến đây siêu độ các vị thí chủ!" Một giọng niệm Phật vang dội vang lên.

Chỉ thấy Tam Lộng đại sư toàn thân lấp lánh Phật quang chói mắt, tay cầm Nam Vô Bồ Tát nhắm vào đám người lao ra từ sơn trại. "Lui, lui, lui!" Nhậm Hoàn và Tề Tu Viễn không chút do dự, nhanh chóng kéo Đông Phương tiểu thư rút lui. "Thí chủ, hãy nghe Long Ngâm!" Tam Lộng đại sư trên mặt hiện lên một tia điên cuồng, nhắm vào đám người trước sơn trại mà điên cuồng bắn phá.

Rẹt!

Rẹt!

Rẹt!

Nam Vô Bồ Tát tóe ra lửa xanh, phun ra từng luồng hỏa xà. "Đây là cái gì!?" Đám người trước sơn trại đồng tử co rụt lại, cảm nhận được một mối nguy cơ chưa từng có.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên liên tiếp, những đám mây hình nấm ngút trời cũng lần lượt nở rộ, dường như muốn che phủ cả đất trời, khiến người ta cảm thấy sợ hãi và bất an vô tận, có cảm giác như đến địa ngục không lối thoát. "Chết đi!" Trong sơn trại lại vang lên một tiếng hét giận dữ.

Chỉ thấy một cao thủ Chân Tiên cảnh lao ra từ biển lửa, mặt mày phẫn nộ cầm đao lao về phía Tam Lộng đại sư.

Nhưng Bạch Nhật đã từ từ giương Xạ Nhật Thần Cung, thân cung lóe lên một tia sáng màu xanh thẳm.

Dường như một sức mạnh cổ xưa cường đại đột nhiên thức tỉnh, ngay sau đó, một hư ảnh thần cung khổng lồ lấp lánh ánh sáng hiệu ứng đặc biệt xuất hiện phía trên đầu Bạch Nhật, mũi tên chỉ thẳng vào tên Chân Tiên phía trước. "Nguy hiểm!" Tên Chân Tiên đối diện đồng tử lại co rụt, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Vút một tiếng!

Bạch Nhật buông tay, dây cung rung động dữ dội.

Chỉ thấy một luồng sáng chói mắt xé toạc hư không, ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa, dường như muốn xé nát cả thế giới, nơi nó đi qua còn có sấm sét giăng giăng, cuồng phong gào thét. "Không ổn!" Tên Chân Tiên đối diện trong lòng kinh hãi, thân thể nhanh chóng né tránh.

Ầm ầm ầm!

Mũi tên như sao băng bắn trúng đối phương, kèm theo tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy ngực của tên Chân Tiên đối diện bị mũi tên bắn xuyên, máu tươi phun ra như không cần tiền, không chỉ sắc mặt trở nên trắng bệch ngay lập tức, mà khí tức cũng đang giảm đi nhanh chóng.

Vì đã có kinh nghiệm giết Chân Tiên cảnh, nên Nhậm Hoàn tiện tay vòng ra sau hỗ trợ dọn dẹp.

Chưa đầy hai phút rưỡi, trận chiến đã kết thúc.

Mấy trăm tên lừa đảo ở lại canh gác bị giết sạch, cả sơn trại cũng bị san thành bình địa. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư thu súng, niệm một câu Phật hiệu, không quên rắc mấy tờ tiền giấy theo lệ. "Tướng công, xem này!" Lục Man Man vui vẻ hét lớn, tay cầm một nắm tiên tinh.

Chỉ thấy nàng với động tác cực kỳ thành thạo, lột sạch sẽ thi thể trên mặt đất, ngay cả kho bạc riêng của lão đại sơn trại cũng bị nàng lật ra một cách thuần thục, bên trong có không ít thiên tài địa bảo và thượng phẩm tiên tinh. "Nhanh lên, nhà tiếp theo!" Đội ngũ chuyên nghiệp không hề dừng lại, nhanh chóng tập hợp vội vàng đi đến nhà tiếp theo… Lúc này – Tần Phong và đoàn người đã vào trong quán rượu.

Vốn định gọi Tam Lộng đại sư và những người khác đến hội họp, kết quả lại nghe thấy mọi người trong quán đang thảo luận sôi nổi. "Nghe nói chưa?

Hoang Cổ hình như lại có người phi thăng rồi!" "Hoang Cổ lại có người phi thăng?

Lần này lại là yêu nghiệt gì nữa đây!?" "Nghe nói là một nhóm bảy tám người, mà thủ pháp cực kỳ chuyên nghiệp!" "Chuyên nghiệp thì có ích gì?

Khu vực biên giới Đông Vực có ba mươi sáu động, bảy mươi hai trại, bọn họ dù có chuyên nghiệp đến đâu cũng khó thoát khỏi số phận bị bắt đi đào khoáng!" "Không sai, ba mươi sáu động, bảy mươi hai trại, thấp nhất cũng có Kim Tiên cảnh trấn giữ, lại còn có quan hệ chằng chịt với các thế lực lớn, chuyên nghiệp ở đây chẳng có tác dụng gì sất." "Lời này không sai, ở khu vực biên giới Đông Vực, quan hệ là trên hết, người có năng lực chỉ đáng làm chó!" "Các vị hiểu lầm rồi, cái chuyên nghiệp mà ta nói, là chỉ bọn họ là thổ phỉ chuyên nghiệp!" "Thổ phỉ?

Ý gì!?" "Đương nhiên là nghĩa đen rồi, ai gặp phải bọn họ đều bị cướp sạch!" "Ta nghe nói bây giờ ba mươi sáu động, bảy mươi hai trại đều bị bọn họ bức phải đóng cửa, đang triệu tập đại hội thương thảo làm sao để bắt bọn họ." "Không thể nào?

Bọn họ chỉ là Địa Tiên vừa mới phi thăng mà!!" "Đừng quên, bọn họ đến từ Hoang Cổ!" "…" Nghe những lời bàn tán xung quanh, Tần Phong lập tức cạn lời.

Hắn chỉ đến muộn một chút thôi, mà đám trời đánh này đã không chờ được mà làm trò rồi, còn gây ra động tĩnh lớn như vậy. "Khó trách ngươi phải đích thân chạy một chuyến!" Tần gia Thủy Tổ không nhịn được cảm thán một tiếng.

Vốn tưởng rằng Tam Lộng đại sư và những người khác vừa phi thăng, sẽ tìm một nơi ẩn náu chờ bọn họ, ai ngờ người ta lại chơi vui đến mức không biết trời đất là gì.

Cũng may có Tần Phong, một yêu nghiệt, đè nén đám trời đánh này, nếu không chẳng biết Tiên giới sẽ bị bọn họ phá hoại thành cái dạng gì nữa. "Lợi hại vậy sao!?" Phụng Thiên nghe xong cuộc thảo luận, không khỏi kích động.

Vốn hắn còn đang nghĩ đối phương vừa mới phi thăng, có tiên tinh để thanh toán hóa đơn cho hắn không, nhưng bây giờ thấy được tố chất chuyên nghiệp của bọn họ, liền cảm thấy chút hóa đơn cỏn con này căn bản không làm khó được họ. "Chúng ta đi thôi!" Tần Phong không định để Tam Lộng đại sư và những người khác đến đây, mà dự định đích thân đến hiện trường đại hội.

Dù sao bọn họ cũng đang làm công cho Đại Tần, chính mình làm ông chủ thế nào cũng phải đích thân đến hiện trường thăm hỏi một chút, tiện thể thu luôn số tiền bọn họ kiếm được gần đây, để tránh họ vì lương cao mà không phấn đấu.

Cảnh tượng thay đổi… Chỉ thấy trước một khoảng đất trống, tụ tập một đám đông người.

Chương 1390

Ở giữa còn đặt mười mấy cái bàn, người ngồi trên đó ai nấy đều hung thần ác sát.

Không chỉ có gã béo phệ, còn có gã tráng hán xăm trổ đầy lưng, cũng có gã một mắt gầy gò… Sắc mặt ai nấy đều nghiêm túc và cảnh giác, trong mắt còn đầy vẻ giảo hoạt và tàn nhẫn. "Các vị yên lặng một chút!" Một nam tử đột nhiên đứng dậy, hét lớn với đám người bên dưới.

Hắn chính là người khởi xướng đại hội lần này, cũng là một thành viên của ba mươi sáu động, bảy mươi hai trại, người đời gọi là Cẩu Động chủ, Cẩu Đông Khê!

Nhưng ba mươi sáu động, bảy mươi hai trại xưa nay không hòa thuận, ngoài tiểu đệ của mình ra, những người khác căn bản không nể mặt hắn, vẫn cứ cãi nhau thì cãi nhau, quậy thì quậy, chơi thì chơi… "Lão Cẩu à!" Một gã xăm trổ lớn tiếng trêu chọc: "Ngươi chưa ăn cơm, hay là vừa từ trên người đàn bà xuống, nói chuyện nhỏ tiếng thế, huynh đệ ai mà nghe thấy!?" "Đúng vậy!" Những người khác cũng nhao nhao hùa theo, vẻ mặt như đang xem kịch vui. "Tiếng nhỏ phải không!?" Cẩu Đông Khê cười cười không phản bác, chỉ lẳng lặng vận khí đến đan điền.

Ngay sau đó, hai mắt hắn trở nên sắc bén như dao, mở miệng phát ra một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa.

GÀO!!

Chỉ thấy trong lồng ngực hắn dường như ẩn chứa một con sư tử đang gầm thét, âm thanh như sấm sét đột nhiên nổ vang, chấn động không khí xung quanh rung chuyển dữ dội. "Sư Hống Công!" Mọi người bị tiếng Sư Hống Công đột ngột này chấn động đến sắc mặt tái nhợt, dường như bị một sức mạnh vô hình đánh mạnh một cú, chỉ cảm thấy tai bị chấn đến ong ong, thân thể cũng không tự chủ mà lảo đảo, dường như lúc nào cũng có thể ngã xuống. "Các vị…" Cẩu Đông Khê đột nhiên dừng lại, lạnh lùng cười nói: "Bây giờ đã nghe rõ chưa!?" "Ngươi…" Mọi người mặt mày phẫn nộ.

Nhưng thấy không có ai dẫn đầu gây sự, chỉ có thể tức giận trong im lặng. "Nếu các vị đã nghe thấy, vậy chúng ta bắt đầu thôi!" Cẩu Đông Khê tiếp tục nói: "Nhóm người phi thăng gần đây, chắc hẳn các vị đều đã gặp qua rồi.

Sở dĩ mãi không bắt được bọn họ là vì họ đến như gió, đi không dấu vết, khiến ngươi có sức mà không có chỗ dùng." "Không sai, đó chính là điểm tà môn!" Có người lập tức đồng cảm: "Rõ ràng chỉ là mấy tên Địa Tiên sơ giai, lại như thể mở được thiên thần chi nhãn, chuyên tìm những huynh đệ đi lẻ của chúng ta để ra tay.

Đợi chúng ta nghe động tĩnh chạy đến thì bọn họ đã dọn dẹp xong chiến trường và chạy mất rồi." "Đúng vậy!" Hiện trường lập tức sôi sục, ai cũng đau đầu vì vấn đề tương tự. "Các vị yên lặng một chút!" Lại có người lên tiếng phân tích: "Có thể tạo ra tình huống này không ngoài hai nguyên nhân, một là đối phương sở hữu thiên nhãn trong truyền thuyết, có thể đứng ngoài bàn cờ nhìn thế giới, hai là đối phương tinh thông ngũ hành diễn toán chi thuật, có thể tính toán được quỹ đạo hành động của chúng ta." "Có lý!" Mọi người đồng tình gật đầu, cũng có cùng quan điểm. "Chuyện này ta không dám gật bừa!" Mộc Tú trà trộn trong đám đông, hét lớn: "Người có thiên nhãn vạn năm khó gặp, một tên Địa Tiên dù có tinh thông ngũ hành diễn toán chi thuật, cũng không thể tính toán không sai sót đến mức độ này, trừ phi hắn là một thiên tài tuyệt thế.

Theo ta thấy, sở dĩ bọn họ có thể liên tục thành công, rất có khả năng là trong chúng ta đã xuất hiện phản đồ!!" "Phản đồ!!" Lời vừa dứt, toàn trường xôn xao.

Mặc dù họ đồng tình với giả thuyết về thiên nhãn và thuật diễn toán, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng có phản đồ.

Hơn nữa, theo định luật đồng nghiệp là oan gia, khả năng có phản đồ còn rất cao.

Đúng lúc này – Tam Lộng đại sư mặc một bộ đồ ăn mày, mặt mày hoảng hốt lao vào hội trường. "Lão đại, không hay rồi!" Tam Lộng đại sư tùy tiện tìm một lão đại, vừa khóc vừa mếu hét lên: "Ổ của chúng ta bị tấn công, huynh đệ giữ nhà trừ ta ra, những người khác đều bị giết rồi." "Cái gì!" Đối phương nghe vậy, vừa kinh vừa giận.

Cũng vì dưới trướng mình có mấy nghìn tiểu đệ, nên đối với Tam Lộng đại sư cũng không hề nghi ngờ. "Là hắn!" Tam Lộng đại sư đột nhiên chỉ vào Cẩu Đông Khê, mặt mày phẫn nộ nói: "Là hắn phái người đi hủy sơn trại của chúng ta, hắn triệu tập lão đại ngươi họp là giả, điệu hổ ly sơn hủy sơn trại của ta mới là thật." "Ngươi nói bậy!" Cẩu Đông Khê nổi giận đùng đùng nói: "Ta phái người đi hủy sơn trại của ngươi khi nào…" "Lão đại, không hay rồi!" Nhậm Hoàn cũng mặc đồ ăn mày chạy tới, không cho Cẩu Đông Khê cơ hội giải thích, cũng tùy tiện tìm một lão đại, tiện tay ngắt lời: "Nhà của chúng ta bị tấn công, là Cẩu Đông Khê phái người làm…" "Cái gì!" Lời vừa dứt, toàn trường xôn xao.

Nếu chỉ có một nhà bị tấn công, bọn họ đương nhiên vui vẻ đứng một bên xem kịch.

Nhưng nếu hai nhà đều bị tấn công, điều đó khiến họ không thể không căng thẳng, vội vàng lấy máy liên lạc liên hệ với nhà.

Nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều không gọi được. "Không thể nào!" Sắc mặt mọi người đột nhiên biến đổi, hiện trường cũng trở nên căng thẳng. "Lão đại, không hay rồi!" Quang Thiên thấy không khí đã được đẩy lên cao trào, lại lao vào châm thêm lửa, mặc đồ ăn mày gào khóc: "Huynh đệ đều chết hết rồi, là Cẩu Đông Khê phái người giết bọn họ!!" "Cẩu Đông Khê nhà ngươi…" Mọi người không thể kìm nén lửa giận được nữa, hiện trường lập tức mất kiểm soát. "Không phải ta, ta không có, bọn họ nói bậy!" Cẩu Đông Khê lập tức quýnh lên, phẫn nộ nhìn về phía mấy người. "Chúng ta không nói bậy!" Tề Tu Viễn lại áp giải Bạch Nhật bị trói vào, mặt mày phẫn nộ một lần nữa ngắt lời: "Người này ngươi nên nhận ra chứ?

Hắn giết huynh đệ của ta thì bị ta bắt sống, ngươi còn muốn chối cãi thế nào!?" "Động chủ!" Bạch Nhật vì không biết diễn, được sắp xếp đóng vai tù nhân, uất ức từ tận đáy lòng nói: "Là thuộc hạ vô năng, bị bọn họ bắt sống, dẫn đến kế hoạch thống nhất ba mươi sáu động, bảy mươi hai trại của động chủ bị bại lộ sớm…" "Cẩu Đông Khê!!" Lửa giận của mọi người hoàn toàn bị đốt cháy, nhao nhao phẫn nộ nói: "Bây giờ nhân chứng vật chứng đều có, ngươi còn có gì để nói!?" "Ta không quen hắn…" Cẩu Đông Khê vội vàng giải thích, nhưng mọi người căn bản không tin.

Nếu chỉ có một người nhảy ra chỉ chứng, họ có lẽ còn tin hắn một lần.

Nhưng bây giờ người này đến người khác đều ra chỉ chứng hắn, ngay cả thuộc hạ phái đi cũng bị bắt đến, khiến họ còn làm sao tin hắn vô tội được!? "Bùn vàng dính vào đũng quần, không phải cứt cũng là cứt rồi!" Mộc Tú và những người khác khóe miệng hơi nhếch lên, biết rằng kế hoạch tiến hành rất thành công. "Ta biết rồi, các ngươi là…" Cẩu Đông Khê nhận ra mình bị người ta tính kế, phẫn nộ muốn vạch trần thân phận của mấy người. "Động chủ mau đi!" Đông Phương tiểu thư lập tức nhảy ra ngắt chiêu, che chắn trước mặt hắn trung thành bảo vệ chủ: "Giữ được núi xanh, không sợ không có củi đốt.

Một lần thất bại, không có nghĩa là thất bại cả đời.

Ta tin ngươi nhất định sẽ vương giả trở về, giết chết đám trời đánh này báo thù cho nô gia!" "Cẩu Đông Khê!!" Mọi người thấy cảnh này, lập tức phẫn nộ nói: "Ngươi còn dám nói mình vô tội!?" "Đậu má nhà ngươi…" Cẩu Đông Khê hoàn toàn phát điên, cảm nhận được sự lợi hại của đội ngũ chuyên nghiệp. "Ta muốn báo thù cho huynh đệ đã chết!" Quang Thiên lập tức hóa thân thành kẻ báo thù phẫn nộ, lao lên giao chiến với Đông Phương tiểu thư. "Ta liều mạng với các ngươi!" Nhậm Hoàn cũng không chịu thua kém, xông lên vây công Đông Phương tiểu thư. "Giết chết mẹ nó đi!" Mọi người xung quanh thấy có người dẫn đầu, lửa giận trong lòng hoàn toàn bùng nổ.

Chỉ thấy bọn họ không chỉ lao lên tấn công Cẩu Đông Khê điên cuồng, ngay cả tiểu đệ sau lưng hắn cũng không tha một ai, khiến hiện trường hội nghị lập tức loạn thành một mớ. "Mau lui, mau lui, để tránh bị ngộ thương!" Đông Phương tiểu thư thấy mục tiêu đã hoàn thành, vội vàng quay người bay ra ngoài chiến trường. "Chạy đâu!" Quang Thiên và Nhậm Hoàn hét lớn một tiếng, cũng nhân cơ hội đuổi theo thoát khỏi chiến trường. "Cẩu Đông Khê!" Tề Tu Viễn kề đao vào cổ Bạch Nhật, buông lời đe dọa: "Mau bó tay chịu trói, nếu không ta sẽ giết huynh đệ của ngươi…" "Động chủ, mau đi ~~~" Bạch Nhật vừa uất ức hét lớn, vừa bị Tề Tu Viễn khống chế lùi lại. "Đậu má nhà ngươi ****" Cẩu Đông Khê trong lòng chửi bới không biết bẩn thỉu đến mức nào, thăm hỏi tổ tông mười tám đời của đám người này một lượt.

Vốn định kêu gọi mọi người cùng nhau bắt đám đội ngũ chuyên nghiệp này, không ngờ bọn họ còn chuyên nghiệp hơn cả mình tưởng tượng, toàn là tu vi Địa Tiên cảnh, vậy mà dám chạy tới đây lấy thân nhập cục chơi trò ly gián. "Cẩu Đông Khê, xuống dưới chôn cùng huynh đệ của ta đi!" Các lão đại hai mắt trợn tròn, dường như muốn phun ra lửa giận.

Chương 1391

Chỉ thấy bọn họ không có ý định nương tay, nhao nhao phóng ra đại chiêu của mình, tràn ngập khắp nơi hướng về phía Cẩu Đông Khê mà càn quét. "Chết tiệt!" Cẩu Đông Khê không kịp giải thích, vung tay lấy ra một cây trường thương.

Chỉ thấy hắn cầm trường thương nhảy lên, trường thương trong tay như rồng ra biển, ma sát với không khí tạo ra tiếng thương minh chói tai.

Ầm ầm ầm!

Hai bên lập tức kịch chiến, va chạm gây ra bão năng lượng. "Phụt!" Cẩu Đông Khê không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng không kiểm soát được mà lùi lại mấy bước.

Mặc dù hắn có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai, đứng đầu trong ba mươi sáu động, bảy mươi hai trại, nhưng người đứng thứ hai đối diện cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai.

Lại thêm bây giờ song quyền nan địch tứ thủ, tiếp tục đánh nữa hắn chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ. "Muốn chạy!" Người đứng thứ hai đối diện dường như nhìn thấu suy nghĩ của Cẩu Đông Khê, lập tức cầm cửu hoàn đại đao lao tới.

Keng!

Keng!

Một tiếng đao minh kinh thiên động địa đột nhiên vang vọng khắp đất trời, kèm theo đao khí kinh khủng càn quét ra ngoài. "Chết tiệt!" Cẩu Đông Khê không bó tay chịu trói, cầm trường thương nghênh đón.

Chỉ thấy một tia thương ý ngút trời từ mũi thương bắn ra, khí tức sắc bén dường như muốn đâm thủng bầu trời, toát ra một cảm giác khiến người ta tim đập nhanh.

Ầm ầm ầm!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, dấy lên một cơn bão năng lượng kinh khủng. "Không ổn!" Sắc mặt mọi người xung quanh đột nhiên biến đổi, muốn lùi lại đã không kịp.

Chỉ thấy bọn họ nhao nhao vận chuyển tiên lực trong cơ thể, hình thành một lá chắn năng lượng để chống lại cơn bão này.

Mà ngay lúc hai bên đang đánh nhau không thể tách rời, Tam Lộng đại sư và những người khác đã an toàn rút khỏi chiến trường, đến một sườn đồi nhỏ đã được chọn trước, Lục Man Man cũng đã chuẩn bị sẵn lẩu cho mọi người. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Ăn xong lẩu, đi hát karaoke, tiện tay vớt thêm một mẻ!" "Mẻ này e là không vớt được rồi!" Mộc Tú quay đầu nhìn lại nói: "Mặc dù hai bên đánh nhau không thể tách rời, nhưng còn lâu mới đến mức lưỡng bại câu thương.

Chỉ dựa vào mấy người chúng ta, thực sự khó có thể nuốt trọn bọn họ." "Điều này chưa chắc…" Quang Thiên khóe miệng hơi nhếch lên, lấy ra một cái bình sứ nhỏ. "Hạ độc!?" Tề Tu Viễn nhíu mày nói: "Bọn họ thấp nhất cũng là Kim Tiên cảnh tiên nhân, ngươi chắc chắn loại độc phàm gian của ngươi có tác dụng với bọn họ không!?" "Đây không phải là độc!" Quang Thiên lộ ra nụ cười xấu xa nói: "Là Thủy Hoàng đích thân điều chế ra 'Heo Mẹ Cũng Điên Cuồng 4.0', đối phó với Kim Tiên trạng thái đầy máu có lẽ không có tác dụng, nhưng đối phó với Kim Tiên bị thương, tin rằng sẽ có hiệu quả bất ngờ." "Nếu ngươi đã nói vậy…" Đông Phương tiểu thư cũng không chịu thua kém, lấy ra 'Khiếu Phá Hầu Lung Dã Một Dụng'.

Những người khác cũng không khỏi nhìn nhau, lấy ra những món đồ cất giữ của riêng mình, nào là Kiều Nhu Đan, Lưỡng Tâm Miên, Vạn Lý Thể Hương Tán, Tuyết Thượng Nhất Chi Tùng, Ẩm Nhiên Tiêu Hồn Tán… "Ờ…" Tề Tu Viễn nhìn mà mí mắt giật giật, phát hiện mình vẫn lạc lõng không thể hòa nhập.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai lại vang lên, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội theo.

Chỉ thấy hai người trên không trung vẫn đang kịch chiến, năng lượng kinh khủng như bão tố càn quét đất trời, cuốn phăng những tảng đá lớn trên mặt đất, nhổ bật gốc cây đại thụ, dường như muốn hủy diệt mọi thứ trên thế gian. "Quá tàn bạo!" Tam Lộng đại sư vừa ăn lẩu, vừa xem hai bên kịch chiến. "Phụt!" Khác với việc Tam Lộng đại sư và những người khác đã chọn trước địa điểm, nhiều người đối diện không chịu nổi dư chấn đã thổ huyết. "Cùng lên!" Những cao thủ Kim Tiên cảnh có thể chịu đựng được nhanh chóng lao lên vây công Cẩu Đông Khê.

Chỉ thấy mấy chục bóng người nhanh chóng lao vào trong cơn bão, lập tức triển khai thế vây công đối với Cẩu Đông Khê bên trong, những đòn tấn công cuồng bạo như không cần tiền mà liều mạng ném ra. "Đúng là tàn bạo!" Mộc Tú vô cùng đồng tình gật gật đầu, không quên gắp một miếng thịt bỏ vào miệng. "Đồ trời đánh!" Tề Tu Viễn trong mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ, không muốn cùng đám trời đánh này ăn chung bàn. "Tướng công, ăn rau đi!" Lục Man Man thì ăn rất ngon miệng, không quên gắp cho Tề Tu Viễn một miếng thịt. "Haiz!" Tề Tu Viễn trong lòng bất lực thở dài, biết rằng mình đã không thể quay lại như xưa. "Phụt!" Cẩu Đông Khê phun ra một ngụm máu tươi, khó lòng chống đỡ được loại công kích nhiều người này. "Chết đi!" Mọi người đối diện trong mắt lóe lên một tia hung quang, tiếp tục phát động công kích chí mạng vào Cẩu Đông Khê. "Chỉ bằng các ngươi, cũng muốn giết ta!" Cẩu Đông Khê ánh mắt sắc bén nắm chặt trường thương, thân thể hơi khom xuống như một con báo săn mồi.

Ngay sau đó hắn đột nhiên động, trường thương trong tay như rồng ra biển, mang theo thế sấm sét vạn quân xé toạc hư không, phát ra một tiếng gào thét bén nhọn chói tai, dường như ngay cả trời đất cũng phải biến sắc.

Ầm ầm ầm!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, dấy lên một cơn bão năng lượng ngút trời. "Đi!" Khí huyết trong cơ thể Cẩu Đông Khê cuồn cuộn, không nhịn được muốn phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng hắn lại chọn cách cưỡng ép nuốt xuống, dẫn theo mấy tên tiểu đệ còn lại nhanh chóng rút lui. "Chạy đâu!" Mọi người đối diện thấy vậy, lập tức muốn đuổi theo.

Nhưng một thương vừa rồi của Cẩu Đông Khê vô cùng bá đạo, chấn động khí huyết trong cơ thể họ cuồn cuộn, trong thời gian ngắn căn bản không thể bình phục, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cẩu Đông Khê biến mất không thấy. "Chữa thương trước!" Có người không chịu nổi nữa, vội vàng ngồi xếp bằng chữa thương.

Đặc biệt là đám người vừa chịu dư chấn, nhao nhao ngồi xếp bằng trên mặt đất bắt đầu vận công chữa thương. "Đừng ăn nữa, làm việc đi!" Quang Thiên thấy cảnh này, lập tức phấn chấn.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng lấy ra 'Heo Mẹ Cũng Điên Cuồng 4.0', đứng ở đầu gió rắc hết xuống, còn có Đông Phương tiểu thư cũng rắc 'Khiếu Phá Hầu Lung Dã Một Dụng' ra ngoài. "Sao vậy!?" Đám người bên dưới đột nhiên trở nên bồn chồn, không thể tĩnh tâm vận công chữa thương.

Chương 1392

Thân thể cũng đột nhiên trở nên mềm nhũn vô lực, dường như trong một đêm bị vợ hút cạn thân thể, đứng dậy từ mặt đất bắt đầu chóng mặt hoa mắt. "Lão đại, các ngươi không sao chứ!?" Tam Lộng đại sư và những người khác vội vàng xuất hiện, lao đến trước mặt mọi người gửi gắm sự ấm áp.

Chỉ thấy bọn họ lấy ra Kiều Nhu Đan, Lưỡng Tâm Miên và một số đan dược kỳ quái khác, trộn lẫn vào trong đan dược chữa thương cướp được lúc trước, đưa cho những người đang chữa thương tại hiện trường dùng. "Đa tạ!" Mọi người không hề nghi ngờ gì, một ngụm nuốt đan dược xuống.

Ngay sau đó có người không chịu nổi sự ấm áp này, trước mặt mọi người phun ra một ngụm máu đen. "Không ổn, có độc!" Có người lập tức hét lớn kinh hãi, ngay sau đó thân thể bắt đầu loli hóa. "Có độc!?" Sắc mặt mọi người biến đổi, nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Mà lúc này Tề Tu Viễn đã đến bên cạnh vị Thái Ất Kim Tiên đứng thứ hai, nhân lúc hắn nghe tiếng quay đầu, lập tức giơ Tuyết Ẩm Cuồng Đao chém về phía hắn, đao khí ngút trời hóa thành một đạo đao quang nghìn mét chém xuống. "Không ổn, nguy hiểm!" Thái Ất Kim Tiên trong lòng đột nhiên nhảy dựng, vội vàng xoay người để chống lại một đao này.

Ầm ầm ầm!

Đao khí ngút trời, quỷ khóc sói gào!

Nhưng kèm theo một trận bụi mù bay lên, trời đất lập tức trở lại yên tĩnh, không có cảnh tượng kinh thiên động địa như tưởng tượng. "Cái gì!" Tề Tu Viễn lập tức trợn tròn mắt, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy đối phương dùng một chiêu tay không bắt lưỡi đao, kẹp cứng đao quang dài nghìn mét của hắn, mặc cho hắn dùng sức thế nào cũng không chém xuống được. "Hừ!" Đối phương khóe miệng rỉ máu, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Lão tử là tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai, cho dù bị trọng thương, lại trúng độc, cũng không phải là thứ Địa Tiên sơ giai như ngươi có thể đánh lén…" Lời còn chưa dứt, phụt một tiếng!

Chỉ thấy Quang Thiên một cái biến tốc đến sau lưng hắn, dùng Phương Thiên Họa Kích đâm vào chỗ hiểm của gã. "Á…" Đối phương lập tức đau đớn ngửa đầu hét lớn, gân xanh nổi lên cũng chứng minh hắn rất đau.

Nhưng ngay khi hắn quay người muốn báo thù cho nỗi nhục bị thông cúc, Bạch Nhật ở không xa đã từ từ giương dây cung.

Vút một tiếng!

Bạch Nhật buông tay, dây cung rung động dữ dội.

Chỉ thấy một luồng sáng chói mắt xé toạc hư không, ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa, dường như muốn xé nát cả thế giới, nơi nó đi qua còn có sấm sét giăng giăng, cuồng phong gào thét. "Cái gì!" Đối phương đồng tử co rụt lại, thân thể đã không kịp né tránh.

Ầm ầm ầm!

Mũi tên như sao băng bắn trúng đối phương, kèm theo tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy ngực của đối phương bị mũi tên bắn xuyên, máu tươi phun ra như không cần tiền, không chỉ sắc mặt trở nên trắng bệch ngay lập tức, mà khí tức cũng đang giảm đi nhanh chóng.

Ngay sau đó, Bạch Nhật và Quang Thiên hai người, cưỡi chiến kỵ sắt thép lao vào tấn công. "Phụt!" Đối phương cuối cùng không chịu nổi nữa, thổ huyết quỳ rạp trên mặt đất.

Trước tiên bị Cẩu Đông Khê cùng cấp đánh thành trọng thương, lại bị ảnh hưởng bởi các loại độc dược như 'Heo Mẹ Cũng Điên Cuồng' và 'Khiếu Phá Hầu Lung Dã Một Dụng', ngay sau đó lại gặp phải ba lão lục vô sỉ không biết xấu hổ.

Cho dù thanh máu của hắn có dày đến đâu, cũng không chịu nổi sự giày vò như vậy! "Lũ khốn chết tiệt!" Các lão đại Kim Tiên cuối cùng cũng phản ứng lại, phẫn nộ lao về phía mấy người. "Người không phận sự tránh ra, ta Phật từ bi!" Tam Lộng đại sư mượt mà chuyển sang hình tượng điên cuồng, lấy ra Nam Vô Bồ Tát liền nhắm vào đám người khai hỏa.

Rẹt!

Rẹt!

Rẹt!

Nam Vô Bồ Tát tóe ra lửa xanh, phun ra từng luồng hỏa xà. "Không ổn, ám khí!" Mọi người cảm nhận được nguy hiểm, nhanh chóng né tránh.

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới là, loại ám khí này còn có khả năng bao phủ hỏa lực trên diện rộng, ngoài việc chống đỡ cứng ra, căn bản không thể né tránh.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên liên tiếp, những đám mây hình nấm ngút trời cũng lần lượt nở rộ, dường như muốn che phủ cả đất trời, khiến người ta cảm thấy sợ hãi và bất an vô tận, có cảm giác như đến địa ngục không lối thoát. "Là bọn họ!" Trong mắt mọi người lóe lên một tia phẫn nộ vô tận, nhận ra mấy người trước mắt chính là đội ngũ chuyên nghiệp… "Chúc mừng các ngươi đoán đúng rồi!" Nhậm Hoàn cười tủm tỉm rút ra thanh Ngư Tràng kiếm, ban thưởng cho từng tên một tư cách được gã bảo kê.

Khác với Quang Thiên, Bạch Nhật, Tề Tu Viễn vây công Thái Ất Kim Tiên đang trọng thương, hay Tam Lộng đại sư dùng Nam Mô Bồ Tát để áp chế đám đại ca Kim Tiên bị thương, đối tượng mà gã bảo kê lại là đám tiểu đệ Chân Tiên cảnh đang bị trọng thương. "Mẹ kiếp!!" Đám tiểu đệ Chân Tiên nổi giận, muốn cho Nhậm Hoàn nếm mùi chấn động.

Mặc dù vừa rồi chúng bị thương khi chống đỡ dư chấn của trận chiến, nhưng tu vi Chân Tiên cảnh vẫn còn đó, sao có thể để một tên Địa Tiên sơ giai vừa mới phi thăng cưỡi lên đầu lên cổ được.

Thế nhưng, ngay khi chúng định vận công ra tay, khí huyết trong cơ thể đột nhiên sôi trào.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Đông Phương tiểu thư đang õng ẹo, để lộ một mảng da thịt trắng như tuyết ở cách đó không xa, hơi thở của chúng lại bất giác dồn dập, không ngừng nuốt nước bọt, cả người như thể Võ Tắc Thiên sắp mất đi tướng công. "Không hay rồi, là thuốc kích dục!!" Những người có mặt cũng đều là kẻ từng trải, lập tức nhận ra đã trúng phải thuốc kích dục.

Nhưng ngay khi chúng tập trung tinh thần để bảo vệ tâm thần, cơ thể lại truyền đến một cảm giác vô lực như bị rút cạn.

Thậm chí có vài kẻ bị thương nặng hơn, cơ thể lại bắt đầu thu nhỏ lại, biến thành tiểu loli. "Huynh đệ, ngươi thơm quá!" Nhìn thấy huynh đệ biến thành tiểu loli, có người bất giác nuốt nước bọt.

Chương 1393

Không phải bọn họ muốn ra tay với huynh đệ, mà là vì huynh đệ đột nhiên trở nên thanh tú lạ thường, khiến bọn họ không tài nào kiềm chế được xung động nguyên thủy của mình. "Đừng mà, ngươi đừng qua đây!!" Những tiếng la hét kinh hoàng vang lên, khiến hiện trường lại một lần nữa trở nên hỗn loạn. "Các ca ca, nô gia không tin hai mắt các người trống rỗng đâu!" Đông Phương tiểu thư thấy có vài tiểu ca ca vẫn đang khổ sở chống cự, liền lập tức tiến lên vén váy dài, để lộ cặp đùi trắng như tuyết của mình. "Lần này sắp phát tài to rồi!" Mộc Tú thấy cục diện đã được khống chế, trong lòng lập tức trở nên kích động.

Điều này một lần nữa chứng minh, những ngày không có Thủy Hoàng, người nào người nấy đều có thể trở nên giàu sang phú quý, không cần phải nhìn vào cái bánh vẽ của Thủy Hoàng để cho qua cơn đói nữa, cuối cùng cũng có thể ăn được một bữa thịt thật rồi. "Hắt xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, dường như nghe thấy có ai đó đang nói xấu mình. "Chuyện gì thế này!?" Mọi người đến trước một sơn trại.

Chỉ thấy sơn trại đã bị lửa lớn thiêu rụi, trên mặt đất đầy những thi thể cháy đen, tài vật trên người cũng bị cướp sạch.

Những ngọn lửa chưa tắt cho thấy thảm án vừa mới xảy ra không lâu.

Hơn nữa đây không phải là nơi đầu tiên họ gặp, trên đường đi họ đã thấy hơn mười sơn trại bị hủy diệt. "Phong nhi!" Tần gia thủy tổ liếc nhìn hiện trường, quay đầu hỏi: "Chắc không phải là do mấy tên thủ hạ của con làm chứ!?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!"

Mộ Dung Tĩnh lập tức phản bác: "Chúng ta đi suốt đường thấy mười mấy sơn trại bị hủy, bên trong không chỉ có Địa Tiên, mà còn có cả Chân Tiên.

Thủ hạ của Tần sư huynh đều là Địa Tiên vừa phi thăng lên Tiên giới, lại còn là tu vi Địa Tiên sơ giai, sao có thể là bọn họ làm được!?" "Chuyện này chưa chắc đâu!" Mộng Dao tiên tử như có điều suy nghĩ, liếc nhìn Tần Phong bên cạnh.

Nếu là trước đây, nàng tự nhiên cũng cho rằng không thể nào, nhưng qua cuộc trò chuyện với Thất trưởng lão, nàng biết được Tần Phong vừa phi thăng đã dám dắt Long Ngạo Thiên đi dạo như dắt chó.

Vì vậy, việc thủ hạ của hắn dám tấn công sơn trại của bọn buôn người cũng không phải là không có khả năng. "Chắc là bọn họ làm đấy..." Tần Phong liếc nhìn hiện trường, phát hiện thủ pháp rất chuyên nghiệp.

Mặc dù Tam Lộng đại sư và những người khác mới phi thăng lên Tiên giới, nhưng thiên phú của họ cũng không hề yếu.

Cộng thêm năm lần chiến lực từ Đại Đế Chi Tư của hắn, các thuộc tính phụ cộng thêm từ sáu vị Đế vương, cùng với sự gia trì của nhiều món thần khí, việc vượt cấp khiêu chiến Chân Tiên thật sự không có gì khó khăn.

Đặc biệt là lần này họ cùng nhau phi thăng, Kim Tiên tới cũng phải ăn hai bạt tai.

Nếu còn trang bị thêm cho họ vài loại thuốc đặc hiệu như "Heo Nái Cũng Phát Cuồng", "La Rách Họng Cũng Vô Dụng", với cái tính cách kiêu ngạo ngang ngược của đám trời đánh này, nói không chừng chúng còn dám đi đánh cả Thái Ất Kim Tiên. "Thật... thật sự là họ sao!?" Mộ Dung Tĩnh lộ vẻ khó tin, không thể tin được đội ngũ chuyên nghiệp lại chuyên nghiệp đến thế.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ không ngớt vang lên từ phía xa, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển nhẹ. "Đi, qua xem thử!" Tần Phong và mọi người không chút do dự, nhanh chóng lao đến hiện trường vụ án. "Các con đi trước đi!" Tần gia thủy tổ đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía điểm phi thăng của Hoang Cổ.

Một luồng triệu hoán từ sâu trong huyết mạch dâng lên từ đáy lòng, khiến ông lập tức liên tưởng đến đứa con trai ngốc nghếch không nên thân của mình. "Được thôi!" Tần Phong cũng cảm nhận được sự triệu hoán huyết mạch, liền để Phụng Thiên đi theo bảo vệ Thủy tổ. "Vâng, chủ thượng!!" Phụng Thiên tuy muốn được báo sổ sách ngay lập tức, nhưng mệnh lệnh của Tần Phong lại không thể không nghe.

Y chỉ đành bất đắc dĩ đi theo Tần gia thủy tổ, thầm nghĩ lát nữa sẽ tìm đội ngũ chuyên nghiệp để báo sổ sách sau.

Chuyển cảnh, hiện trường chuyên nghiệp.

Chỉ thấy đám tiểu đệ Chân Tiên cảnh bị Nhậm Hoàn bảo kê từng tên một, đám đại ca Kim Tiên cảnh vì trọng thương, lại phải áp chế độc tố lan tràn trong cơ thể, nên bị Tam Lộng đại sư dùng hỏa lực dồn ép chỉ còn lại một vệt máu.

Về phần tên buôn người Thái Ất Kim Tiên xếp hạng thứ hai, gã đang bị Quang Thiên, Bạch Nhật, Tề Tu Viễn vây công.

Nói là vây công, chẳng thà nói là quấy nhiễu!

Dù đối phương hiện đang trọng thương, thực lực không còn được một phần mười, lại còn trúng phải "Heo Nái Cũng Phát Cuồng" và "La Rách Họng Cũng Vô Dụng", nhưng vẫn không phải là thứ mà ba tên Địa Tiên sơ giai như họ có thể lay chuyển được.

Họ chỉ có thể dựa vào thân pháp linh hoạt, không ngừng tấn công để tiêu hao thể lực của đối phương. "Chết tiệt!!" Tên Thái Ất Kim Tiên đối diện tuy lửa giận ngút trời, hận không thể băm vằm ba người ra thành trăm mảnh.

Nhưng gã cũng biết tình hình của mình hiện tại, nếu tiếp tục dây dưa thì người chịu thiệt chỉ có thể là gã.

Phải nhân lúc còn có thể động đậy mà mau chóng rút lui, nếu không muộn một chút nữa thì thật sự sẽ phải bỏ mạng trong tay ba tên Địa Tiên sơ giai.

Rầm một tiếng!!

Một luồng năng lượng đột nhiên bùng nổ, đánh văng ba người Quang Thiên ra. "Bọn bây cứ chờ đấy cho tao!!" Thái Ất Kim Tiên mặt đầy phẫn nộ, ném lại một câu nói cay độc rồi quay người bỏ chạy.

Nếu không phải chính gã tự mình trải qua, gã vạn lần cũng không thể tin được mình lại có một ngày chật vật đến thế.

Một tiểu BOSS Thái Ất Kim Tiên sơ giai đường đường, lại bị ba tên Địa Tiên sơ giai vừa mới phi thăng ép đến mức phải chạy trối chết để bảo toàn tính mạng. "Không ổn, mau chặn hắn lại!!" Quang Thiên vội vàng thúc ngựa đuổi theo đối phương, không muốn miếng thịt đã đến miệng lại bay mất.

Thế nhưng Thái Ất Kim Tiên vẫn là Thái Ất Kim Tiên, cao hơn họ đến tận ba đại cảnh giới.

Dù có bị trọng thương cũng không phải là người mà bọn họ có thể giữ lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương hóa thành một luồng ánh sáng lao đi với tốc độ cực nhanh. "Đậu má!!" Mộc Tú và những người khác lập tức chửi thề.

Bọn họ đã tốn bao nhiêu công sức và thời gian, khó khăn lắm mới dồn được đối phương vào tuyệt cảnh, mắt thấy sắp giết được để rớt ra kim hồn tệ, ai ngờ gã lại không nói võ đức mà bỏ chạy.

Ngay lúc Mộc Tú và mọi người đành chấp nhận số phận, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên.

Chương 1394

"Mời bảo bối xoay người..." "Giọng nói này là..." Đội ngũ chuyên nghiệp trong lòng thót một cái, quá quen thuộc với giọng nói này rồi. "Kẻ nào!?" Những người khác trong lòng đột nhiên kinh hãi, cảm thấy một trận tim đập nhanh không rõ nguyên do.

Chỉ thấy Tần Phong xuất hiện chặn đường chạy trốn của Thái Ất Kim Tiên, sau đó nhanh chóng bắt một đạo chỉ quyết.

Tiếp theo, một chiếc hồ lô nhỏ màu vàng từ trong hư không bay ra, mở miệng hồ lô nhắm thẳng vào Thái Ất Kim Tiên. "Quả nhiên là Bệ hạ!" Đội ngũ chuyên nghiệp nhìn thấy Tần Phong, lập tức phát ra tiếng than ai oán.

Họ đã dốc hết tâm huyết, khổ cực lắm mới đánh tiểu boss thành tàn huyết, kết quả còn chưa kịp để họ nhận kim hồn tệ thì đã bị Tần Phong cướp mất mạng.

Vút một tiếng!!

Một thanh phi đao sắc bén từ miệng hồ lô bắn ra, kèm theo tiếng xé gió chói tai, xé toạc cả bầu trời kiếm khí.

Nó lao như sấm sét vạn quân về phía Thái Ất Kim Tiên đang bỏ chạy. "Đây là cái gì!?" Thái Ất Kim Tiên trong lòng hoảng loạn không rõ nguyên do, cảm nhận được hơi thở tử vong đang đến gần.

Nhưng ngay khi gã định vội vàng né tránh để thoát thân, thì lại phát hiện cơ thể đã bị một luồng sức mạnh vô hình trói chặt tại chỗ, mặc cho gã có dùng sức thế nào cũng không thể thoát ra được.

Gã chỉ có thể trơ mắt nhìn Trảm Tiên Phi Đao không ngừng lao nhanh về phía mình. "Ta đầu hàng, ta đầu hàng..." Đối phương thấy giãy giụa vô ích, lập tức la hét kinh hoàng.

Chỉ tiếc là Trảm Tiên Phi Đao không hề có ý định dừng lại.

Nó hóa thành một vệt sao băng, phát ra tiếng xé gió chói tai, mang theo một lực xung kích mạnh mẽ, trong nháy mắt xé nát thân thể gã thành vô số mảnh vụn.

Rầm một tiếng!!

Thịt nát xương tan, thê thảm vô cùng.

Toàn trường trong nháy mắt im phăng phắc, đều bị luồng sức mạnh này làm cho chấn động.

Chỉ thấy Trảm Tiên Phi Đao vẫn chưa dừng lại.

Như gió thu quét lá rụng, nó tiêu diệt luôn cả mấy chục vị đại ca Kim Tiên đang bị áp chế tại trận.

Cả mặt đất bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, không một ai có thể thoát ra được dù chỉ một tia nguyên thần. "Hù hù!!" Tần Phong thở hắt ra một hơi thật sâu, khuôn mặt thoáng vẻ mệt mỏi.

Mặc dù hiện tại hắn đã đột phá đến Chân Tiên cao giai, nhưng sử dụng Trảm Tiên Phi Đao vẫn sẽ rút cạn tiên lực trong cơ thể hắn trong nháy mắt.

Dù có là Thương Thiên Bá Thể cũng không thể ngăn cản được cảm giác mệt mỏi đến hai chân mềm nhũn này. "Đại Tiên Thiên chí bảo!" Đôi mắt đẹp của Mộng Dao tiên tử tràn ngập kinh ngạc, trong lòng càng không thể bình tĩnh trong một thời gian dài.

Nàng không kinh ngạc vì uy lực của Đại Tiên Thiên chí bảo, mà là vì trong ký ức kiếp trước của mình, nàng đã từng thấy qua món Đại Tiên Thiên chí bảo này.

Điều đó một lần nữa chứng minh rằng nàng tuyệt đối không phải đang nằm mơ. "Chết rồi!!" Mộc Tú vẫn còn ôm một tia ảo tưởng, vội vàng lao lên định nhặt trang bị.

Rầm một tiếng!!

Chưa kịp để Mộc Tú nhặt trang bị lên, một viên gạch đã ném bay gã. "Ngươi là thân phận gì, dám cướp đồ với thỏ ta!" Tiểu Bạch vừa chửi vừa lao lên, nhặt hết trang bị rớt ra. "Hu hu, ta thất nghiệp rồi!" Lục Mạn Mạn mặt đầy tủi thân, nép vào lòng Tề Tu Viễn. "A Di Đà Phật, bần tăng cũng thất nghiệp rồi!" Tam Lộng đại sư chắp tay niệm một câu phật hiệu, chỉ thấy Tiểu Bạch nhặt xong trang bị lại đi rải tiền giấy. "Giờ phải làm sao đây!?" Mọi người nhìn về phía Tần Phong trên không trung, trong lòng cũng bất giác căng thẳng.

Vốn định giấu ông chủ ra ngoài nhận việc riêng, làm đầy thêm túi tiền của mình, ai ngờ mới nhận được vài đơn đã bị ông chủ phát hiện. "Đây chính là thủ hạ của Tần sư huynh sao!?" Mộ Dung Tĩnh đứng bên cạnh xem đến ngây người.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, nàng vạn lần cũng không thể tin được một đám Địa Tiên sơ giai vừa mới phi thăng lên Tiên giới lại có lá gan lớn đến thế, dám ra tay với nhiều Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên như vậy.

Hơn nữa, từ tình hình hiện trường mà xem, bọn họ còn chiếm thế thượng phong tuyệt đối. "Sao ta có cảm giác Tiên giới sắp xảy ra chuyện lớn vậy nhỉ!?" Mộng Dao tiên tử nhìn đội ngũ chuyên nghiệp, trong lòng không khỏi lẩm bẩm.

Vốn chỉ một Tần Phong đã đủ vô pháp vô thiên rồi, bây giờ lại có thêm nhiều nhân sĩ chuyên nghiệp hỗ trợ như vậy, sự cân bằng của Tiên giới đã duy trì suốt mấy ngàn năm, liệu có thật sự còn giữ được nữa không!?

Lúc này — Tần gia nhị tổ đã xuyên qua Thiên Môn, đến được điểm phi thăng Hoang Cổ của Tiên giới.

Chỉ thấy một luồng tiên khí nồng đậm đến cực hạn, từ lỗ chân lông tràn vào cơ thể ông, sau đó bắt đầu chu du khắp tứ chi bách hài, khiến cơ bắp và xương cốt của ông trở nên rắn chắc và mạnh mẽ hơn, ngũ quan và tư duy cũng nhạy bén và rõ ràng hơn trước.

Rầm một tiếng!!

Một luồng năng lượng từ trong cơ thể đột nhiên phóng ra, báo hiệu ông đã ngưng tụ thành tiên nhân chi thể. "Đây chính là tiên nhân chi thể sao!?" Tần gia nhị tổ từ từ mở mắt, cảm nhận được sức mạnh cường đại đang cuộn trào trong cơ thể.

Mặc dù trước đó ông đã sử dụng tiên tinh chất lượng kém để đột phá đến Ngụy Đế, cắt đứt con đường tu hành của mình, nhưng nhờ sự giúp đỡ của tiên thiên chi khí mà Tần Phong để lại, ông đã phục hồi lại tổn thương của cơ thể, tiên nhân chi thể ngưng tụ ra cũng không hề thua kém người khác. "Tạm thời không quan tâm những chuyện này, mình phải nhanh chóng tìm thấy Mộc Tú và những người khác!" Tần gia nhị tổ cảm thấy vô cùng bất an trong lòng, vội vàng đứng dậy bắt đầu tìm kiếm đội ngũ chuyên nghiệp.

Mà Cẩu Đông Khê, kẻ đã dẫn tiểu đệ bỏ chạy trước đó, hiện đang ở không xa điểm phi thăng Hoang Cổ.

Sau khi cảm ứng được có người phi thăng, gã lập tức dẫn theo vài tên tiểu đệ còn lại chạy tới.

Chương 1395

"Đại ca!!" Một tên tiểu đệ vội vàng lên tiếng khuyên nhủ: "Kế hoạch của huynh đã bại lộ rồi, chúng ta bây giờ nên mau chóng chạy trốn mới phải, đừng nên gây thêm chuyện nữa." "Bại lộ em gái ngươi ấy!!" Cẩu Đông Khê hoàn toàn không nhịn được nữa, lập tức gầm lên: "Mẹ nó ngươi mọc não heo à?

Không nhìn ra lão tử bị người ta vu oan sao!?" "Vu oan!?" Vài tên tiểu đệ nhìn nhau, tỏ vẻ thật sự không nhìn ra chỗ nào là vu oan.

Đối phương không chỉ có tiểu đệ ra mặt chỉ chứng, người mà bọn họ cử đi còn bị bắt làm nhân chứng, thậm chí còn có người nhà ra mặt bảo vệ đại ca, có thể nói là đã hình thành một chuỗi chứng cứ hoàn chỉnh, thật sự không nhìn ra chỗ nào giống bị vu oan cả. "Mẹ kiếp nhà ngươi..." Cẩu Đông Khê hoàn toàn phát điên, hận không thể chém chết đám tiểu đệ này.

Ngay lúc này — Tần gia nhị tổ cũng không biết là vận khí tốt hay vận khí xấu, lại vừa hay đụng mặt Cẩu Đông Khê và đám người của gã. "Bắt lấy hắn!!" Cẩu Đông Khê nhìn thấy Tần gia nhị tổ, lập tức ra lệnh bắt người. "Vâng!!" Đám tiểu đệ không chút do dự, lập tức lao về phía Nhị tổ. "Ây da, các ngươi làm gì vậy!!" Tần gia nhị tổ sắc mặt đại biến, vội vàng quay người định bỏ chạy.

Nhưng một Địa Tiên sơ giai vừa phi thăng như ông, lại còn đơn thương độc mã không có đồng đội, làm sao có thể thoát khỏi tay đối phương, chỉ một cú bổ nhào đã bị đè xuống đất. "Đây là người từ Hoang Cổ tới!?" Vài tên tiểu đệ nhìn nhau một lượt, phát hiện Nhị tổ trông rất bình thường.

Đừng nói là so với những yêu nghiệt như Tần Phong, Lâm Tam, ngay cả người trong đội ngũ chuyên nghiệp cũng không bằng, là một người phi thăng rất đỗi bình thường, cũng là loại khoáng công cấp thấp thường thấy nhất ở khu mỏ. "Các ngươi buông ta ra..." Tần gia nhị tổ liều mạng giãy giụa, dùng giọng điệu hèn nhát nhất để uy hiếp: "Ta trên có già, dưới có trẻ..." "Trên có già, dưới có trẻ!?" Vài tên tiểu đệ không nhịn được chế giễu: "Tiên giới chúng ta không tin vào nước mắt, loại cầu xin như ngươi chúng ta gặp nhiều rồi, nhưng cuối cùng không một ngoại lệ, đều bị chúng ta bán đi khu mỏ làm khoáng công." "Các ngươi nhầm rồi!!" Tần gia nhị tổ mặt mày hèn hạ nói: "Ta không phải đang cầu xin các ngươi, ta đang uy hiếp các ngươi đấy!!" "Uy hiếp!?" Mọi người như thể nghe được một câu chuyện cười động trời, không nhịn được đồng loạt phá lên cười ha hả.

Vốn tưởng rằng đối phương từ hạ giới phi thăng lên cũng coi như là một phương bá chủ, ai ngờ lá gan của ông ta lại nhỏ đến thế, bị dọa đến mức bắt đầu nói năng lung tung, lại còn dùng chuyện trên có già, dưới có trẻ để uy hiếp bọn họ. "Các ngươi đừng cười, ta không đùa đâu!" Tần gia nhị tổ vẫn dùng lời lẽ hèn nhát nhất để nói những lời tàn nhẫn nhất: "Ta thật sự đang uy hiếp các ngươi đấy, nếu các ngươi không muốn chết thì mau thả ta ra, nếu không lát nữa dù Thiên Vương lão tử có đến cũng không cứu được các ngươi đâu." "Thần kinh!" Đám tiểu đệ lập tức ném ánh mắt khinh bỉ, đều không nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề. "Đại ca!" Một tên tiểu đệ lên tiếng hỏi: "Lão già này xử lý thế nào?

Bán thẳng đi khu mỏ làm khoáng công luôn à!?" "Thẩm vấn trước đã!" Cẩu Đông Khê sắc mặt âm trầm nói: "Xem hắn có phải đến từ hạ giới Hoang Cổ không, có quen biết đám trời đánh đã vu oan cho ta không.

Nếu thật sự là cùng một giuộc với đám trời đánh đó, vừa hay dùng hắn làm con tin." "Đại ca chính là đại ca!" Đám tiểu đệ vội vàng nịnh nọt: "Chẳng trách không sợ gây thêm chuyện mà vẫn muốn bắt người, hóa ra đã sớm tính toán hết cả rồi." "Đừng có nịnh bợ nữa!" Cẩu Đông Khê lờ đi lời nịnh hót của đám tiểu đệ, ánh mắt âm trầm nhìn về phía Tần gia nhị tổ. "Ngươi, ngươi đừng làm bậy!!" Tần gia nhị tổ vẫn một bộ mặt hèn hạ uy hiếp: "Ta là người trên có già, dưới có trẻ đấy..." Chát một tiếng!!

Chỉ thấy một tên tiểu đệ không nói hai lời, lao lên tát thẳng vào mặt Tần gia nhị tổ một cái thật mạnh. "Ngươi, ngươi dám đánh ta!!" Tần gia nhị tổ tủi thân như một đứa trẻ mấy nghìn tuổi, lập tức khóc thét lên: "Ba, ba, ba ở đâu, có người đánh con..." "Gọi bố mày cũng thế thôi!!" Tên tiểu đệ vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, giơ tay lên định tát thêm một cái nữa.

Vút một tiếng!!

Ngay khi bàn tay của tên tiểu đệ sắp hạ xuống, một tiếng xé gió dồn dập đột nhiên vang lên. "Cái gì!?" Tim mọi người trong lòng thót lên một cái, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một thanh trung phẩm tiên kiếm nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã xuyên qua ngàn non vạn thủy, ánh kiếm rực rỡ xé toạc bầu trời, bắn thẳng về phía tên tiểu đệ đang chuẩn bị đánh người. "Không ổn!!" Cẩu Đông Khê vội vàng ra tay muốn cứu tiểu đệ, nhưng tốc độ của phi kiếm còn nhanh hơn gã tưởng tượng.

Chỉ thấy ánh kiếm lóe lên như tia chớp, sau đó trên ngực tên tiểu đệ liền xuất hiện một lỗ máu, máu tươi phun ra như không cần tiền, sinh mệnh khí tức cũng theo đó mà hoàn toàn biến mất. "Chỉ bằng các ngươi, cũng dám đánh con trai ta!" Tần gia thủy tổ trong nháy mắt đã đến hiện trường, nhìn thấy vết tát trên mặt đứa con trai lớn của mình, lửa giận trong lòng lập tức bùng lên.

Mặc dù đứa con trai ngốc này của ông không nên thân, nhưng cũng không đến lượt người ngoài dạy dỗ. "Ba!!" Tần gia nhị tổ nhìn thấy cha mình xuất hiện, lập tức rơi nước mắt tủi thân. "Đây chính là cái gọi là trên có già sao!?" Đám tiểu đệ còn lại sau khi đánh giá Tần gia thủy tổ, không nhịn được chế giễu: "Ta cứ tưởng là nhân vật lợi hại gì, không ngờ chỉ là một Địa Tiên cao giai.

Vừa hay bắt luôn cả hai bán đi khu mỏ làm khoáng công, người một nhà thì phải đầy đủ cả mới đúng..." Lời còn chưa dứt, rầm một tiếng!

Chỉ thấy tên tiểu đệ vừa chế giễu, bay ra ngoài như một viên đạn pháo.

Đừng nói là những tên tiểu đệ khác không nhìn rõ, ngay cả Cẩu Đông Khê có tu vi Thái Ất Kim Tiên cũng không nhìn rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. "Kẻ nào sỉ nhục lão tổ nhà ta, giết!!" Một giọng nói tràn ngập sát khí đột nhiên truyền đến từ phía sau Cẩu Đông Khê. "Cái gì!!" Cẩu Đông Khê đồng tử co rụt lại, sợ hãi vội vàng quay người nhìn lại.

Chỉ thấy Phụng Thiên không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng gã, toàn thân còn tỏa ra dao động khí tức của cường giả Tiên Quân cảnh, không chỉ khiến bọn chúng cảm nhận được một luồng áp lực kinh khủng, mà còn khiến chúng hiểu ra mình đã đá phải tấm sắt rồi. "Tiên, Tiên Quân!!" Đám tiểu đệ như rơi vào hầm băng, ánh mắt tràn ngập kinh hoàng.

Vốn tưởng rằng đối phương chỉ là một người phi thăng bình thường, nhưng ai có thể ngờ được ông ta lại có thể gọi ra cường giả Tiên Quân cảnh.

Ngay lúc mọi người cảm thấy tuyệt vọng, một tràng tiếng chuông linh đan đột nhiên truyền đến.

Chỉ thấy trên không trung xuất hiện bốn con ngựa bay trắng như tuyết, kéo theo một cỗ xe ngựa lấp lánh ánh sao.

Xung quanh không chỉ có rất nhiều hộ vệ bảo vệ, mà còn có một lá cờ lớn viết chữ "Tiêu". "Là xe ngựa của Chỉ Lan tiên tử!!" Cẩu Đông Khê như thể nhìn thấy cứu tinh, lập tức kích động la lớn: "Chỉ Lan tiên tử cứu mạng, ta là Cẩu Đông Khê của ba mươi sáu động, bảy mươi hai trại, Chỉ Lan tiên tử cứu mạng a..." Chuyển cảnh, bên trong xe ngựa.

Chỉ thấy Chỉ Lan tiên tử đang mặc một bộ sa mỏng màu đỏ, nằm trên một chiếc giường mỹ nhân trải da thú màu trắng, đưa ra một bàn chân ngọc trắng nõn mềm mại, trêu chọc Phương Trường đang đầy thương tích bên cạnh. "Hức hức..." Phương Trường lập tức có phản ứng căng thẳng, cơ thể bất giác co rụt lại. "Không ngờ ngươi lại nhạy cảm đến vậy!" Chỉ Lan tiên tử che miệng cười duyên, sau đó hỏi thị nữ bên cạnh: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?

Vừa rồi hình như nghe thấy có người gọi bản tiên tử!?" "Bẩm tiên tử!" Thị nữ vội vàng trả lời: "Là Cẩu Đông Khê, hắn hình như gặp nguy hiểm, muốn tìm kiếm sự che chở của tiên tử." "Cẩu Đông Khê!!" Phương Trường đang nằm trên đất run rẩy, trong mắt tức thì dấy lên hận ý ngút trời.

Tên buôn người mà hắn gặp khi mới đến Tiên giới chính là Cẩu Đông Khê này, cũng chính gã đã bán hắn vào khu mỏ của Tiêu gia, cuối cùng trở thành món đồ chơi của Tiêu Chỉ Lan, kẻ xuất thân từ gia tộc biến thái này. "Cẩu Đông Khê!?" Chỉ Lan tiên tử không để ý đến Phương Trường, suy nghĩ một lát rồi nói: "Chính là Cẩu Đông Khê xếp hạng đầu trong ba mươi sáu động, bảy mươi hai trại đó sao!?" "Vâng ạ!" Thị nữ thành thật trả lời: "Người này thường xuyên hợp tác với Tiêu gia chúng ta, cung cấp không ít khoáng công ưu tú cho khu mỏ của Tiêu gia, hơn nữa phí của hắn cũng cực kỳ phải chăng, danh tiếng ở khu vực biên giới Đông Vực rất tốt, được xem là một đối tác lâu dài của Tiêu gia chúng ta." "Hóa ra là gặp phải Tiên Quân!" Chỉ Lan tiên tử phóng thần thức ra xem xét, sau đó đôi môi đỏ mọng khẽ mở: "Ngươi đi nói với Cẩu Đông Khê, muốn bản tiên tử bảo vệ hắn cũng không phải là không thể, cần sau này cung cấp cho bản tiên tử ba ngàn khoáng công miễn phí." "Vâng!!" Thị nữ cung kính nhận lệnh, sau đó ra ngoài truyền lời.

Sau khi thị nữ rời đi, Chỉ Lan tiên tử lại một lần nữa đưa mắt nhìn Phương Trường, không chỉ tiếp tục dùng chân ngọc trêu chọc hắn, mà còn cười tủm tỉm lấy ra một quả cầu khoái lạc của phú bà...

Chương 1396

"Đây là..." Ánh mắt Phương Trường tràn ngập sợ hãi, lại nhớ đến đêm đau khổ đó.

Đừng thấy Chỉ Lan tiên tử trông xinh đẹp tuyệt trần, nhưng ả lại là một mỹ nhân xà hạt chính hiệu, mỗi lần chơi đều rất biến thái, nhất định phải hành hạ hắn đến nửa sống nửa chết mới chịu dừng tay. "Mau qua đây, tỷ tỷ cần ngươi!" Chỉ Lan tiên tử cười ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu cho Phương Trường mau chóng chủ động qua đây.

Do Phương Trường không có công thức của Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán, nên ả chỉ có thể hấp thu dược hiệu còn sót lại từ trong cơ thể hắn.

Nhưng khổ nỗi những loại thuốc này đều đến từ hạ giới Hoang Cổ.

Mỗi lần hấp thu đều có thể khiến cơ thể tỏa ra hương thơm, nhưng vì tu vi của ả hiện tại quá cao, nên dược hiệu sẽ nhanh chóng bị hệ thống miễn dịch của chính ả tiêu diệt.

Bất đắc dĩ, ả đành phải giữ lại Phương Trường, dựa vào số lần để duy trì hương thơm cơ thể. "Hức hức..." Phương Trường sợ đến mức lắc đầu liên tục, tỏ vẻ tỷ tỷ lại đang lừa người. "Yên tâm!" Chỉ Lan tiên tử nghiêng người trên giường mỹ nhân, nghịch ngợm quả cầu khoái lạc của phú bà nói: "Ngươi là thuốc cứu mạng của tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ không lấy mạng ngươi đâu, mau qua đây, để tỷ tỷ yêu thương ngươi một phen." "Chuyện này..." Khuôn mặt Phương Trường tràn ngập sợ hãi, nhưng trong lòng lại do dự.

Mặc dù Chỉ Lan tiên tử chơi rất biến thái, mỗi lần đều hành hạ hắn đến nửa sống nửa chết, nhưng chênh lệch tu vi giữa hai bên thật sự quá lớn, tùy tiện dùng Thôn Phệ Ma Công hấp thu một chút, đối với hắn cũng là một sự tăng tiến khổng lồ. "Nam Phong, chờ ta!!" Phương Trường nhìn quả cầu khoái lạc của phú bà trước mắt, cuối cùng vẫn chọn lựa nhẫn nhục và phú quý. "He he!!" Khóe miệng Chỉ Lan tiên tử hơi nhếch lên, liếm đôi môi đỏ mọng nói: "Xuân thiên, là khởi đầu, là hy vọng, là quá khứ không còn day dứt, cũng là tương lai còn dài!!" Lúc này — Bên ngoài xe ngựa.

Tiểu thị nữ truyền lại lời của Chỉ Lan tiên tử, Cẩu Đông Khê cũng không chút do dự đồng ý. "Ta đồng ý!!" Cẩu Đông Khê lập tức gật đầu nói: "Chỉ cần Chỉ Lan tiên tử cứu ta, ta nguyện ý cung cấp miễn phí cho Tiêu gia ba ngàn khoáng công." "Tốt!!" Tiểu thị nữ lộ ra nụ cười hài lòng, sau đó quay đầu nói: "Người này Tiêu gia chúng ta bảo vệ rồi, các ngươi nếu biết điều thì mau cút đi, đừng không biết lượng sức mình mà tìm đến sự khó chịu." "Hỗn xược!!" Tần gia thủy tổ lập tức tức giận đáp trả: "Lão phu là chấp sự cấp một của Tiên Minh, một Tiêu gia nho nhỏ cũng dám sủa bậy trước mặt lão phu, biết điều thì mau cút đi, đừng không biết lượng sức mình mà tìm đến sự khó chịu." "Chấp sự Tiên Minh!!" Sắc mặt tiểu thị nữ cũng biến đổi, không ngờ đối phương lại là đệ tử Tiên Minh.

Đừng thấy Tiêu gia của họ gia nghiệp lớn, Chỉ Lan tiên tử thực lực không tầm thường, nhưng trước mặt một thế lực khổng lồ như Tiên Minh, lại chẳng là cái thá gì, diệt Tiêu gia cũng dễ như nghiền chết một con kiến. "Xong rồi!!" Cẩu Đông Khê và những người khác trong lòng cảm thấy tuyệt vọng, hy vọng vừa mới nhen nhóm lại bị dập tắt. "Ba!!" Tần gia nhị tổ quét sạch sự tủi thân trước đó, biết mình lại trở thành nhị thế tổ rồi. "Hóa ra là chấp sự Tiên Minh!" Trong xe ngựa truyền đến giọng nói quyến rũ của Chỉ Lan tiên tử, "Nhưng theo như bản tiên tử được biết, chấp sự cấp một là chấp sự cấp thấp nhất của Tiên Minh, không có một nghìn vạn thì cũng có tám trăm vạn." "Vậy thì sao!?" Tần gia thủy tổ không cho là đúng nói: "Chẳng lẽ ngươi còn dám đối địch với Tiên Minh hay sao!?" "Bản tiên tử tự nhiên không dám đối địch với Tiên Minh!" Chỉ Lan tiên tử tiếp tục nói trong xe ngựa: "Nhưng nơi này là khu vực biên giới Đông Vực, trên danh nghĩa là địa bàn của Tiên Minh, nhưng lại giáp với Chiến Thần Điện của Nam Vực, bản tiên tử hoàn toàn có thể giết ngươi rồi đổ tội cho Chiến Thần Điện." "Ngươi, ngươi đừng làm bậy!!" Tim Tần gia nhị tổ thót lên một cái, lại mở miệng uy hiếp: "Ta là người trên có già, dưới có trẻ, đứa trẻ nhà ta tính tình không tốt đâu, còn hung tàn hơn cả lão già nhà ta nhiều." "Ừ!

Ừ!" Phụng Thiên gật đầu lia lịa tán thành, tỏ vẻ đứa nhỏ đúng là không thể chọc vào. "Đứa nhỏ tính tình không tốt!?" Tim Cẩu Đông Khê và những người khác thót lên một cái.

Nếu là hai phút rưỡi trước mà nói với họ những lời này, họ nhất định sẽ cười nhạo một cách vô tình, nhưng sau khi nhìn thấy "trên có già", họ không thể không tin vào những lời như "dưới có trẻ". "Ngươi nghĩ bản tiên tử là kẻ ngốc sao?

Đứa nhỏ lại lợi hại hơn lão già!?" Chỉ Lan tiên tử rõ ràng không tin nói: "Nếu các ngươi không muốn biết điều cút đi, vậy thì tất cả đi chết đi!" Lời vừa dứt, các hộ vệ bùng nổ!

Chỉ thấy các hộ vệ xung quanh xe ngựa đồng loạt rút vũ khí, nhanh như tia chớp lao về phía Tần gia thủy tổ. "Chết đi!!" Ánh mắt Phụng Thiên lạnh như sao băng ngày đông, khí huyết toàn thân cũng tức thì sôi trào.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy y siết chặt hai quyền, gầm lên lao ra, cả người như một con bạo long vô địch cuồng dã.

Nơi nào đi qua, quyền phong như rồng!!

Mỗi một quyền đều mang theo thế sấm sét vạn quân, mỗi một lần vung tay đều như muốn lay động trời đất. "Phụt!!" Các hộ vệ đồng loạt hộc máu, căn bản không chịu nổi một quyền.

Chỉ thấy động tác của Phụng Thiên nhanh nhẹn và sắc bén, ra tay càng tàn nhẫn dứt khoát, sức mạnh kinh khủng dù phòng ngự thế nào cũng sẽ bị một quyền đánh bay. "Nếu đã không biết điều, vậy thì đi chết đi!" Phụng Thiên trả lại nguyên văn câu nói, sau đó siết chặt nắm đấm đánh về phía xe ngựa.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng trời đất như ngưng tụ trong một quyền, mang theo một luồng ánh sáng rực rỡ xé toạc hư không. "Hỗn xược!!" Chỉ Lan tiên tử trong xe ngựa nổi giận, một bàn tay ngọc thon dài theo đó đưa ra.

Chỉ thấy ả đưa ngón tay khẽ điểm vào hư không, sau đó một gợn sóng lan ra trong không trung, như thể đã thêm vào trước xe ngựa một tấm khiên năng lượng vô hình.

Ầm ầm ầm!!

Theo sau cú đấm của Phụng Thiên, tiếng nổ vang trời động đất vang vọng khắp nơi.

Chỉ thấy cả thế giới trong khoảnh khắc này như run rẩy, bụi đất trên cánh đồng bị chấn động bay tứ tán, hư không tràn ngập một cảm giác chấn động mạnh mẽ, như thể cả không gian cũng bị cú đấm này đánh cho méo mó biến dạng.

Tiếp theo, năng lượng tứ tán tạo thành bão táp, cuốn bay những tảng đá lớn trên mặt đất, nhổ bật gốc cây đại thụ, cũng thổi người ta ngã nghiêng ngã ngửa.

Thế nhưng một quyền mạnh mẽ như vậy, lại không thể lay chuyển xe ngựa dù chỉ một phân. "Tiên Vương!!" Sắc mặt Phụng Thiên lập tức ngưng trọng, cảm nhận được khí tức Tiên Vương từ trong xe ngựa. "Ngươi đã chọc giận bản tiên tử thành công rồi!" Giọng điệu Chỉ Lan tiên tử đột nhiên trở nên băng giá, định tự mình ra tay diệt mấy người.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột ngột vang lên giữa trời đất, uy áp mênh mông có thể khiến trời đất chìm trong biển lửa tức thì bùng nổ. "Không ổn!!" Sắc mặt Tần gia thủy tổ biến đổi, phát hiện cơ thể không thể cử động được.

Nhưng ngay khi mọi người tưởng rằng phen này khó thoát kiếp nạn, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên: "Một Tiên Vương cảnh quèn, cũng dám động đến lão tổ Tần gia ta!!" Ầm ầm ầm!!

Bầu trời một tiếng nổ lớn, Tần Phong tỏa sáng xuất hiện.

Chỉ thấy Tần Phong tự mang theo vương bá chi khí xuất hiện giữa không trung, bên cạnh là Mộng Dao tiên tử, Mộ Dung Tĩnh và các mỹ nữ khác, sau lưng là Tam Lộng đại sư và các thành viên đội ngũ chuyên nghiệp...

Chương 1397

"Yêu nhân nào!?" Tim Cẩu Đông Khê đập thịch một cái, đột nhiên có một dự cảm không lành.

Ầm ầm ầm!!

Mộng Dao tiên tử tung ra uy áp còn kinh khủng hơn, trực tiếp đè bẹp uy áp của Chỉ Lan tiên tử. "Tiên Vương!!" Thân thể mềm mại của Chỉ Lan tiên tử run lên, vội vàng thu lại uy áp.

Tuy nàng và Mộng Dao tiên tử đều có tu vi Tiên Vương cảnh, nhưng thực lực hai bên lại hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, giống như sự khác biệt giữa một đại công tước của hoàng triều và tiểu thư nhà giàu có vậy. "Giọng nói này, không thể sai được, là Tần Phong!!" Phương Trường nhận ra giọng của Tần Phong, cả người lập tức mất bình tĩnh.

Chỉ thấy trong mắt hắn dường như có ngọn lửa đang nhảy múa, lồng ngực không ngừng phập phồng, mỗi hơi thở đều vô cùng nặng nề, hận không thể xông ra ngoài xé Tần Phong thành tám mảnh.

Nhưng hắn cũng biết lúc này mình không phải đối thủ của Tần Phong, chỉ có thể trút giận lên người Chỉ Lan tiên tử. "Hắn chính là Tần Phong!!" Đôi mắt đẹp của Chỉ Lan tiên tử lập tức sáng lên, không ngờ tìm được mà chẳng tốn chút công sức.

Nhưng chưa kịp mở miệng đòi Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán, người nàng đã bị Phương Trường đang phẫn nộ đè xuống, ngay sau đó hóa thân thành động cơ nhỏ điên cuồng bắt đầu tăng tốc xung kích. "A, chờ một chút..." Chỉ Lan tiên tử vừa thở hổn hển vừa nói: "Tiểu oan gia nhà ngươi, ngươi muốn lấy mạng của tỷ tỷ ta sao!!" Lúc này – bên ngoài xe ngựa.

Hộ vệ như lâm đại địch, cảnh giác nhìn Tần Phong.

Tuy khí tức Tần Phong tỏa ra là Chân Tiên cảnh cao giai, nhưng bọn họ có thể nhìn ra lai lịch của người này cực kỳ bất phàm, đặc biệt là Mộng Dao tiên tử bên cạnh hắn, càng mang lại cho người ta cảm giác áp bách chưa từng có. "Đây chính là hạ có tiểu không dễ chọc sao!?" Cẩu Đông Khê và những người khác nuốt nước bọt, bị cảnh tượng trước mắt dọa choáng váng.

Tuy họ không biết Tần Phong là thân phận gì, nhưng một Chân Tiên cao giai không chỉ đứng ở vị trí trung tâm, mà còn có thể khiến cường giả Tiên Vương cam tâm tình nguyện làm nền cho hắn, điều này đã đủ nói lên sự nghiêm trọng của vấn đề.

Còn có đám thổ phỉ đi theo sau lưng hắn, bọn họ vừa mới giao đấu với đám người này.

Bọn họ đã tận mắt chứng kiến đám thổ phỉ này gan to bằng trời thế nào, không chỉ đốt giết cướp bóc, không việc ác nào không làm, ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng không thèm để vào mắt.

Thế nhưng bây giờ bọn chúng lại ngoan ngoãn đi theo sau Tần Phong, giống như cừu con không dám hó hé, hoàn toàn không còn vẻ ngang ngược bất tuân như trước nữa. "Phong nhi, cuối cùng con cũng đến rồi!!" Tần gia Nhị tổ mặt đầy tủi thân tiến lên, chỉ vào khuôn mặt bị đánh của mình, khóc lóc mách lẻo: "Con mau xem, mau xem, Nhị tổ ta bị người ta đánh, bọn họ đánh vào mặt ta, chính là đánh vào mặt Tần gia chúng ta đó!!" "Mẹ nó chứ, dám đánh lão tổ của ta!!" Tần Phong lập tức nổi giận: "Nhị tổ, ai đánh ông, đi tát cho nó hai cái cho nó nhớ đời đi!!" "Cái này được à!!" Tần gia Nhị tổ lập tức phấn chấn, ngậm nước mắt đi đến trước mặt Cẩu Đông Khê.

Bốp!

Bốp!

Chỉ thấy Tần gia Nhị tổ vung cánh tay mập mạp, dùng hết sức bình sinh tát qua tát lại.

Mà Cẩu Đông Khê không những không dám né, cũng không dám phòng ngự, cứ thế chịu đựng hai cái bạt tai trời giáng, không chỉ mặt bị sưng vù tại chỗ, khóe miệng còn rớm máu.

Sau đó cũng không dám hé răng, chỉ có thể âm thầm chịu đựng. "Sảng khoái rồi!" Tần gia Nhị tổ trong lòng sảng khoái, trong nháy mắt ý niệm thông suốt.

Ban đầu ông còn hơi lo lắng việc phi thăng có phải là một quyết định bốc đồng không, nhưng bây giờ nhìn thấy Thủy tổ và Tần Phong đều đã thành danh, mọi lo lắng trong khoảnh khắc đều tan thành mây khói.

Sau này ông lại có thể tiếp tục sống cuộc đời nhị thế tổ trên có già dưới có trẻ rồi. "Người trong xe ngựa, cút ra đây cho ta!" Tần Phong không thèm để mắt đến loại tép riu như Cẩu Đông Khê, quay đầu nhìn xe ngựa trên không với ánh mắt lạnh băng. "Tần Phong công tử, đừng hung dữ như vậy được không!?" Chỉ Lan tiên tử không xuống xe, giọng nói có chút gấp gáp: "Bản tiên tử Tiêu Chỉ Lan, lần này là bản tiên tử không hiểu quy củ, mạo phạm lão tổ của Tần Phong công tử, nguyện lấy ra mười vạn cực phẩm tiên tinh để an ủi tâm hồn bị tổn thương của lão tổ Tần gia, không biết ý Tần Phong công tử thế nào!?" "Tần Phong công tử?

Hắn chính là Tần Phong!!" Cẩu Đông Khê tối sầm mặt mũi, suýt nữa ngất đi tại chỗ.

Tuy hắn không biết Tần Phong bây giờ có bao nhiêu danh thiếp, nhưng lại biết Tần Phong là đệ tử thân truyền của trưởng lão phía tây Tiên Minh, chỉ riêng thân phận này cũng đủ để nghiền chết hắn như một con kiến, ngay cả Tiêu gia cũng không bảo vệ được hắn. "Họ

Tiêu!?" Tần Phong liếc nhìn cờ hiệu của Tiêu gia, biết đối phương không nói dối. "Thì ra nàng chính là Tiêu Chỉ Lan!" Mộ Dung Tĩnh không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, cũng đã nghe qua đại danh của Bát Ly thế gia. "Mười vạn!!" Hai mắt Tần gia Nhị tổ lập tức sáng lên, cho rằng cú tát này thật đáng giá. "Mười vạn?

Ngươi bố thí cho ăn mày à!" Nhưng chưa đợi Tần gia Nhị tổ mở lời, Tiểu Bạch đã vênh váo nói bằng giọng sữa: "Thỏ ta nói cho ngươi biết, ngươi đánh vào mặt lão tổ Tần gia ta, chính là đánh vào mặt chủ ngân thỏ ta, ngươi đánh vào mặt chủ ngân thỏ ta, chính là đánh vào mặt trưởng lão phía tây Tiên Minh, đánh vào mặt trưởng lão phía tây Tiên Minh, chính là đánh vào mặt minh chủ Tiên Minh, đánh vào mặt minh chủ Tiên Minh, chính là đánh vào mặt toàn bộ Tiên Minh.

Bây giờ ngươi đánh vào mặt toàn bộ Tiên Minh, mà định dùng mười vạn cực phẩm tiên tinh để qua chuyện, ngươi thật sự coi Tiên Minh ta dễ bắt nạt sao!?" "Có lý!!" Tần gia Nhị tổ thấy còn có thể ăn thêm húp thêm, lập tức tủi thân gật đầu phối hợp với Tiểu Bạch. "Một con thỏ đáng yêu như vậy, sao lại mọc ra cái miệng thế chứ?!" Mộng Dao tiên tử rất cạn lời lẩm bẩm một câu, không ngờ Tiểu Bạch có thể chụp nhiều mũ to như vậy.

Cạch một tiếng!

Cửa xe ngựa được mở ra, một đôi chân dài thon thả bước ra.

Ngay sau đó, Chỉ Lan tiên tử từ tốn bước xuống xe.

Tuy nàng mặc một bộ váy cổ trang màu trắng, tựa như một đóa sen trắng tinh khôi thanh nhã đang nở rộ, nhưng vẻ ửng hồng trên mặt và dục vọng trong đôi mắt đẹp vẫn chưa tan hết. "Ả đàn bà này trông không giống người tốt!" Quang Thiên ném ánh mắt dò xét, nhìn ra đối phương tuyệt đối là cao thủ.

Trong bầu không khí căng thẳng giương cung bạt kiếm như vậy, mà vẫn có thể dành thời gian lo chuyện riêng của mình, cảnh giới bực này tuyệt không phải tu tiên giả bình thường có thể đạt tới. "Đúng là không giống người tốt, tiện hóa một con!" Đông Phương tiểu thư mặt đầy vẻ ghét bỏ hừ một tiếng, từ tận đáy lòng coi thường loại đàn bà lẳng lơ này. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại nói: "Gà già giả làm gà con, là nàng ta không đúng, nhưng ngươi dùng tiền mua gà con, lại nếm được mùi vị của gà già, sau đó còn không cần phải chịu trách nhiệm nuôi gà con, đây há chẳng phải là một món hời sao!?" "Lừa ngốc nói đúng!" Mộc Tú nghiêm túc nói: "Lòng heo không rửa sạch, ăn mới là có vị nhất!" "Hử!?" Tần Phong không có hứng thú với loại phụ nữ này, ánh mắt rơi vào cánh cửa xe đã đóng.

Vừa rồi không biết là hắn cảm ứng sai, hay là đột nhiên xuất hiện ảo giác gì, trong khoảnh khắc cửa xe bị Chỉ Lan tiên tử mở ra, hắn mơ hồ cảm nhận được khí tức của một vị cố nhân... "Đại sư chính là đại sư!" Nhậm Hoàn bội phục sát đất, muốn thử lòng heo chưa rửa sạch. "Tiểu nữ tử, bái kiến Tần Phong công tử!" Chỉ Lan tiên tử, trong đôi mắt đẹp mang theo vô tận sắc xuân, đi đến trước mặt Tần Phong yểu điệu làm bộ hành lễ.

Chương 1398

Tuy nàng có tu vi Tiên Vương cảnh, dù đánh không lại cũng có thể an toàn rời đi, nhưng khổ nỗi Tiêu gia của họ có không ít sản nghiệp trên địa bàn của Tiên Minh, cộng thêm chuyện này đúng là Tiêu gia của họ không chiếm lý.

Sau này nếu còn muốn kiếm miếng cơm ở Đông Vực, thì bắt buộc phải hạ thấp tư thái của mình xuống.

Đương nhiên điểm quan trọng nhất chính là... trên người Tần Phong có thứ nàng cần, Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán. "Bớt làm thân đi!" Tần Phong làm lơ vẻ đẹp quyến rũ của đối phương, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Ngươi vừa rồi đánh vào mặt Tiên Minh của ta, chuyện này tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy đâu." "Ngươi cũng cho rằng bản tiên tử đánh vào mặt Tiên Minh sao!?" Chỉ Lan tiên tử cả người lập tức không ổn.

Cứ tưởng người có thân phận như Tần Phong sẽ nói chút đạo lý, ai ngờ lại cùng một giuộc với con thỏ không biết xấu hổ kia, cũng không biết mình rốt cuộc đang mong chờ điều gì ở đám tiện nhân này nữa. "Chủ ngân thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch vênh váo chống nạnh, hếch lỗ mũi lên trời: "Chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy, một là bồi thường đủ, hai là lấy mạng đền nợ, hôm nay ngươi ít nhiều cũng phải chọn một cái." "Hít...

Hít...!!" Chỉ Lan tiên tử vội vàng hít sâu vài hơi, bình ổn cơn giận đang bùng lên trong lồng ngực. "Lấy mạng đền nợ, ta không dám đồng tình!" Mộc Tú lập tức lắc đầu phủ quyết: "Chúng ta cũng không phải hạng đại gian đại ác gì, lấy mạng nàng ta thì có ích gì chứ?

Hay là lấy thân đền nợ đi, như vậy nàng ta không những không chết, mà còn có thể cảm nhận được khoái cảm tột đỉnh, chúng ta cũng có thể nhận được bồi thường mà chúng ta muốn." "Một mũi tên trúng ba đích, đôi bên cùng có lợi!" Quang Thiên lập tức giơ ngón tay cái, tỏ ý ủng hộ phương án này. "A Di Đà Phật, hạ tiện!!" Tam Lộng đại sư liếc một cái khinh bỉ, sau đó bước ra đầy chính khí nói: "Sự tôn nghiêm của Tiên Minh mà các tiền bối đã dùng sinh mạng để bảo vệ, há có thể để người khác vũ nhục.

Bần tăng kiến nghị bắt nữ tử này về giao cho bần tăng trông coi, ngày ngày tụng đọc Phật pháp, dạy nàng ta làm người lại từ đầu." "Quá đáng rồi!" Mộc Tú và Quang Thiên lập tức không vui, không ngờ lừa ngốc lại là loại người này.

Rõ ràng có thể khuyên lão bản mua một chiếc xe công, giảm bớt sự mệt mỏi của mọi người khi đi làm, nhưng hắn lại cứ muốn khóa xe lại để dùng riêng, hoàn toàn không để ý đến tình cảm đồng nghiệp bao nhiêu năm nay. "Hử!?" Nhậm Hoàn nhìn qua nhìn lại, vẫn không thể hòa nhập được. "Tần Phong công tử!" Chỉ Lan tiên tử có chút tức giận nói: "Xin hãy quản cho tốt đám ác nô của ngài, bản tiên tử dù sao cũng là cường giả Tiên Vương cảnh, còn chưa đến lượt bọn họ ở đây vũ nhục phỉ báng." "Tiên Vương thì sao chứ!?" Tần Phong không hề nể mặt, trực tiếp bá khí đáp trả: "Ta ngay cả Long Ngạo Thiên còn chẳng thèm để vào mắt, vợ của Lăng Tiêu Tiên Đế nói cướp là cướp, ngươi một Tiên Vương cảnh quèn cũng dám ở trước mặt ta sủa bậy sao!?" "Khụ khụ!!" Mộng Dao tiên tử lập tức đỏ mặt ho khan, nhắc nhở Tần Phong đừng có chuyện gì cũng nói ra ngoài. "Sợ cái gì!" Tần Phong một tay ôm lấy vòng eo thon của Mộng Dao tiên tử, vô cùng bá đạo tuyên bố: "Chồng trước của nàng là Lăng Tiêu Tiên Đế, chỉ là hòn đá ngáng đường trên con đường tình yêu của chúng ta, ta sẽ không vì chút trắc trở này mà từ bỏ, nàng đã định sẵn là người phụ nữ của Tần Phong ta!" "Phì, đồ đê tiện!" Mộng Dao tiên tử đỏ mặt khẽ nhổ một tiếng, nhưng thân thể lại rất thành thực không hề phản kháng. "Hừ hừ!!" Mộ Dung Tĩnh tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống như một đầu máy xe lửa hơi nước đang khởi động. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ quyến rũ Giải Ngữ Hoa của thiên tuyển chi tử cấp thần thoại, khiến nàng động lòng, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến mối tình đầu tiểu sư muội của thiên tuyển chi tử cấp thần thoại ghen tuông vì mình, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Lại là một phát hai nháy!" Tần Phong khẽ nhếch mép, không có ý định rút tay về. "A!!" Chỉ Lan tiên tử đứng bên cạnh xem đến ngây người.

Nàng vốn tưởng Mộng Dao tiên tử là do Tiên Minh phái đến bảo vệ Tần Phong, nhưng vạn vạn không ngờ nàng ta lại là vợ của Lăng Tiêu Tiên Đế. "Xong rồi!!" So với sự kinh ngạc của Chỉ Lan tiên tử, Cẩu Đông Khê và những người khác lại tuyệt vọng.

Bây giờ Tần Phong ngay cả góc tường của Lăng Tiêu Tiên Đế cũng dám đào, tự nhiên cũng sẽ không nể mặt Chỉ Lan tiên tử, cũng đã định trước bọn họ sẽ trở thành những quân cờ có cũng được mà không có cũng chẳng sao. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại, đối với Tần Phong là tâm phục khẩu phục.

Tuy hắn biết Tần Phong phi thăng lên Tiên giới sẽ không an phận, nhưng thật sự không ngờ hắn chỉ dùng hai năm rưỡi, đã thành công đào được góc tường của cường giả Tiên Đế cảnh. "Hử!?" Tần gia Nhị tổ nhìn qua nhìn lại, không hiểu được mối quan hệ của mấy người.

Nhưng sau khi biết Mộng Dao tiên tử là cường giả Tiên Vương cảnh, ông cũng lười quan tâm quan hệ của họ là gì, chỉ cần biết mình có thể tiếp tục sống cuộc đời nhị thế tổ trên có già dưới có trẻ là được rồi. "Hít...

Hít...!!" Chỉ Lan tiên tử hoàn hồn hít một hơi thật sâu, đè nén sự kinh ngạc trong lòng nói: "Tần Phong công tử, người đánh vào mặt lão tổ nhà ngài không phải là bản tiên tử, mà là đám người Cẩu Đông Khê, bản tiên tử chỉ là đi ngang qua giúp đối tác kinh doanh nói một câu thôi." "Không đánh!?" Tiểu Bạch ngẩn người, quay đầu nhìn Nhị tổ xác nhận. "Nàng ta đúng là không đánh lão phu!" Tần gia Nhị tổ cũng mang huyết thống Tần gia, thấy có người chống lưng, lập tức cứng rắn mở miệng: "Nhưng bỏ qua sự thật không bàn, chẳng lẽ nàng ta không có một chút lỗi nào sao!?" "Ngươi, ngươi, ngươi..." Chỉ Lan tiên tử suýt nữa bị tức chết, nhưng lại không thể không cố nén cơn giận nói: "Hai mươi vạn cực phẩm tiên tinh, đây là giới hạn cuối cùng của bản tiên tử, nếu Tần công tử vẫn không chịu bỏ qua, vậy bản tiên tử chỉ có thể tiếp chiêu." "Tiếp chiêu!?" Tần Phong không có ý định đối đầu trực diện với Tiên Vương, quay đầu nhìn Mộng Dao tiên tử bên cạnh. "Hai mươi vạn cũng gần đủ rồi!" Mộng Dao tiên tử liếc Tần Phong một cái, sau đó truyền âm: "Tiêu Chỉ Lan này không phải Tiên Vương bình thường, nàng ta trước sau đã ly hôn tám lần, được mệnh danh là Bát Ly thế gia, tám người chồng trước ở Tiên giới cũng đều là cao thủ có thân phận địa vị..." "Bát Ly thế gia!!" Tần Phong nghe đến ngây người, không thể không nói một câu 'ngầu vãi'. "Nếu là bình thường thì thôi..." Mộng Dao tiên tử tiếp tục truyền âm: "Tiên Minh chúng ta tự nhiên sẽ không để nàng ta và tám người chồng trước vào mắt, nhưng hiện tại Tiên Minh đang trong thời kỳ nhiều biến cố, chúng ta vẫn nên biết điểm dừng, đừng gây thêm chuyện gì nữa!" "Nghe lời tỷ tỷ!" Tần Phong lập tức giả làm bé ngoan, đồng ý với yêu cầu của Chỉ Lan tiên tử. "Hù!!" Chỉ Lan tiên tử thở phào nhẹ nhõm, thấy chính sự đã giải quyết xong, ngay sau đó lại mở miệng: "Bản tiên tử nghe nói Tần công tử là một cao thủ luyện đan, không biết có thể luyện cho tiểu nữ tử hai loại đan dược không!?" "Hả?

Tìm Thủy Hoàng luyện chế đan dược!?" Tam Lộng đại sư và những người khác nghe vậy liền kinh ngạc tại chỗ, không hiểu Chỉ Lan tiên tử có chuyện gì mà nghĩ quẩn vậy... "Ngươi có mắt nhìn đấy!" Tần Phong thấy thiên phú luyện đan của mình bị người khác phát hiện, lập tức có tinh thần: "Không giấu gì ngươi, ta luyện đan đến nay đã hơn mười năm, nhưng chưa từng có một đánh giá tiêu cực nào!!" "Chủ ngân thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch đồng tình gật gật cái đầu nhỏ, ăn một viên Cửu Chuyển Kim Đan lập tức cho đánh giá tốt. "Là thật sao?!" Chỉ Lan tiên tử thấy Tần Phong thừa nhận, cả người lập tức kích động. "Đương nhiên là thật rồi!!" Tần Phong mặt đầy tự tin nói: "Không phải ta chém gió với ngươi đâu, thế nhân chỉ biết Diệp Thần là đệ nhất bảng thiên tư Đan tu, nào biết đó là trong trường hợp ta chưa đi kiểm tra, chỉ cần ta đi kiểm tra, đệ nhất Đan tu cũng không đến lượt Diệp Thần hắn..." "Lại khớp rồi!" Thân thể mềm mại của Mộng Dao tiên tử khẽ run lên, miệng cũng không nhịn được lẩm bẩm.

Trong ký ức kiếp trước của nàng, có rất nhiều hình ảnh Tần Phong luyện đan, hơn nữa đan dược luyện ra viên nào cũng là cực phẩm, gọi hắn là đệ nhất luyện đan tông sư Tiên giới cũng không quá. "Thủy Hoàng, hắn thật sự dám nói!" Khóe mắt của đội ngũ chuyên nghiệp giật giật, đồng loạt lùi về sau vài bước.

Hoàn toàn khác với hình ảnh thao thao bất tuyệt lúc trước, bọn họ đồng loạt chọn cách im lặng, sợ Tần Phong chú ý đến mình, bắt mình thử một viên để chứng minh đan dược của hắn không có đánh giá xấu. "Cứ thế này không ổn đâu!" Mộc Tú truyền âm cho mọi người: "Cả ngày sống trong lo sợ, ai đi nói với bệ hạ một câu thật lòng đi!" "Ngươi đi!?" Ánh mắt mọi người đầy hy vọng, đồng loạt nhìn về phía Mộc Tú. "Ta!?" Mộc Tú quả quyết lắc đầu từ chối, tỏ ý mình không dám đi nói.

Vạn nhất Tần Phong không tin lời mình nói, bắt mình nuốt một viên đan dược ngay tại chỗ, chẳng phải là vô trách nhiệm với tính mạng của mình sao!? "Ta rất khâm phục Tiểu Bạch!" Quang Thiên nhìn về phía Tiểu Bạch, trong lòng khâm phục muốn chết.

Đan dược mà người khác né một chút cũng có thể mất nửa cái mạng, nhưng nó lại có thể ăn như ăn kẹo, cũng không biết là do tổ tiên nó ở dưới âm phủ dập đầu đến bốc khói, hay là đã ký hợp đồng làm công mấy trăm vạn năm mới bảo vệ được nó. "Tốt quá rồi!!" Chỉ Lan tiên tử lập tức tin vào cái miệng lanh lẹ của Tần Phong, có chút không thể chờ đợi kích động nói: "Bản tiên tử muốn dùng một vạn mai cực phẩm tiên tinh, để mua phương thuốc Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán trong tay công tử, không biết có được không?!" "Kiều Nhu Đan?

Vạn Lý Thể Hương Tán!?" Tần Phong ngẩn người, đầu óc có chút không theo kịp.

Cứ tưởng đối phương sẽ mời một thiên tài luyện đan như mình luyện chế loại đan dược bá đạo nào đó, nhưng không ngờ nàng ta lại muốn phương thuốc đan dược không đứng đắn. "Không đúng!" Tần Phong lại ngẩn ra.

Tuy hắn biết luyện chế Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán thật, nhưng từ khi đến Tiên giới thì chưa từng dùng qua một lần nào, Chỉ Lan tiên tử lại biết từ đâu vậy!?

Chương 1399

Nghĩ đến đây – Tần Phong lại quay đầu nhìn đội ngũ chuyên nghiệp.

Vừa rồi khi hắn đến hội hợp với họ, hình như có thấy không ít loli.

Nhưng cho dù họ có sử dụng Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán bị người khác biết, Chỉ Lan tiên tử cũng nên đi tìm họ để mua trước mới phải, sao lại vừa đến đã đòi mua phương thuốc của mình chứ!? "Chẳng lẽ..." Tần Phong lại nhìn về phía xe ngựa, nhớ lại khí tức của cố nhân vừa rồi.

Hơn nữa nếu hắn nhớ không lầm, lần trước hệ thống có nói Phương Trường gặp phải nữ sắc ma, mà Chỉ Lan tiên tử này lại là Bát Ly thế gia nổi tiếng gần xa, rất phù hợp với hình tượng nữ sắc ma. "Lục Vị Đế Hoàng Hoàn chơi với Bát Ly thế gia!?" Tần Phong ngẩn người, đầu óc có chút không theo kịp.

Tuy hắn có kinh nghiệm mười năm đọc truyện, nhưng thật sự chưa từng thấy qua cặp đôi nào lố bịch như vậy. "Tần Phong công tử!" Chỉ Lan tiên tử thấy Tần Phong mãi không nói, giọng nói có chút sốt ruột: "Nếu một vạn cực phẩm tiên tinh thấy ít, ta có thể tăng lên năm vạn cực phẩm tiên tinh!!" "Năm vạn mai!!" Mọi người Tây Chu lập tức kinh hô, phát hiện phụ nữ thật khó hiểu.

Vừa rồi bồi thường mười vạn cực phẩm tiên tinh còn phải mặc cả, cuối cùng mới miễn cưỡng tăng lên hai mươi vạn, nhưng bây giờ để mua một phương thuốc đan dược của phàm gian, lại trực tiếp từ một vạn tăng giá lên năm vạn cực phẩm tiên tinh. "Thuận mua vừa bán, ta không có lý do từ chối!" Tần Phong lại liếc nhìn xe ngựa, cười tủm tỉm nói: "Nhưng Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán tuy có thể giúp nữ sinh tự mang hương thơm cơ thể, giữ được giọng nói trong trẻo và thân thể mềm mại, nhưng thuốc có ba phần độc, nên ta đề nghị Chỉ Lan tiên tử vẫn nên tìm một người đàn ông dùng trước, lọc qua rồi hấp thụ hiệu quả sẽ tốt hơn." "Là vậy sao!?" Chỉ Lan tiên tử trong lòng đầy nghi hoặc, không hiểu trong đó có gì khác biệt.

Nhưng nghĩ đến Tần Phong vừa nói không có đánh giá xấu, nàng cuối cùng vẫn chọn tuân thủ lời dặn của thầy thuốc, cho Phương Trường dùng Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán trước, sau đó mình sẽ hấp thụ lại. "Đương nhiên rồi!" Tần Phong vỗ ngực bảo đảm, sau đó lấy phương thuốc ra.

Khác với phương thuốc ban đầu lấy được từ Độc Vương ở hạ giới, sau khi đến Tiên giới, hắn đã cải tiến nó dựa trên ghi chép trong Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, đối với tiên nhân chi thể cũng có thể phát huy hiệu quả.

Nhưng do Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa không hoàn chỉnh, nên chỉ có thể phát huy hiệu quả đối với Chân Tiên cảnh.

Đương nhiên nếu đối phương bị trọng thương, hoặc không chủ động bức độc, cho dù là cường giả Tiên Vương cảnh đến, cũng phải ngoan ngoãn biến thành loli. "Đây chính là phương thuốc!!" Chỉ Lan tiên tử lập tức kích động, ánh mắt dán chặt vào hai tờ phương thuốc.

Có lẽ trong mắt người khác đây là hai phương thuốc độc, nhưng trong mắt nàng lại là hai bí phương mỹ phẩm hàng đầu, là bí phương mà dù phải trả bất cứ giá nào cũng phải có được.

Nhanh chóng – hai bên đã vui vẻ hoàn thành giao dịch, Chỉ Lan tiên tử cũng cáo từ lên xe rời đi. "Tần Phong!!" Phương Trường trong xe ngựa, trong mắt đầy hận ý vô tận.

Tuy hắn rất muốn xông ra liều mạng với Tần Phong, nhưng lý trí lại mách bảo hắn phải bình tĩnh, nếu không không những không cứu được Nam Phong công chúa, mà còn tự nộp mạng mình.

Nhưng mỗi khi nghĩ đến hình ảnh Nam Phong công chúa phải chịu đựng cơn cuồng phong cấp tám, lòng hắn lại cảm thấy đau đớn vô cùng, như một con dao sắc bén, vô tình cắt nát nội tâm, khiến hắn cảm thấy không thở nổi.

Bốp một tiếng!!

Ngay khi Phương Trường đang chìm trong đau khổ, một cây roi da quất mạnh vào người hắn. "Tần Phong chết tiệt!!" Chỉ Lan tiên tử sau khi lên xe, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chỉ thấy nàng vừa vào đã cầm roi da quất túi bụi vào Phương Trường, phảng phất coi hắn là Tần Phong, muốn trút giận vì vừa rồi không kiếm được tiền, ngược lại còn bị Tần Phong tống tiền tích tụ oán khí. "A!!" Phương Trường hét lên thảm thiết, trên lưng thêm một vệt máu.

Cũng có thể là do Chỉ Lan tiên tử đã có được phương thuốc Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán, Phương Trường không còn quan trọng như trước nữa, nên nàng hoàn toàn không có ý định nương tay, roi này nối tiếp roi kia quất mạnh vào Phương Trường.

Để phòng hắn chạy loạn, còn chu đáo đeo cho hắn một chiếc cũi gỗ!

Để phòng hắn la hét, còn dùng một quả cầu tròn bịt miệng... "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đẩy thiên tuyển chi tử cấp truyền thuyết vào hố lửa, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Sao lại gọi là đẩy vào hố lửa chứ!?" Tần Phong lập tức cảm thấy không vui, mạnh mẽ lên án hệ thống vu oan cho người tốt.

Phải biết, Phương Trường là công thần khai quốc đệ nhất của Đại

Tần bọn họ, mình sao có thể đẩy hắn vào hố lửa chứ!?

Rõ ràng là một câu chuyện cảm động về một người đàn ông có số mệnh bị dày vò cả thể xác lẫn tinh thần sáu lần, gặp được một người phụ nữ xinh đẹp đã kết hôn với tám người đàn ông, hai con người đều bị tổn thương cả thể xác lẫn tinh thần, gặp nhau trong thời loạn lạc, cứu rỗi lẫn nhau mà, đúng không? "Thật muốn đi cùng nàng ấy quá!" Tam Lộng đại sư nhìn chiếc xe ngựa đang rời đi, trong lòng đột nhiên cảm thấy trống rỗng. "Xin hãy ngừng hành vi liếm cẩu của ngươi lại!" Mộc Tú liếc mắt nói: "Nữ tử này vừa nhìn đã biết không phải phụ nữ nhà lành gì, nếu ngươi thật sự đi cùng nàng ta, e rằng một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, ngày nào nàng ta cũng cho ngươi đội một chiếc mũ không trùng lặp." "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại nói: "Đời này nếu có được người vợ hiền như vậy, con không phải do mình sinh ra thì đã sao!" "Lừa ngốc, ngươi thật sự đói rồi à!" Mộc Tú mặt đầy vẻ kinh ngạc, không ngờ hắn có thể nói ra những lời như vậy. "Không hòa nhập được, không hòa nhập được..." Tề Tu Viễn cảm thấy mình lạc lõng, bèn tiến lên hỏi: "Bệ hạ, Chỉ Lan tiên tử này không giống loại người lương thiện, chúng ta thật sự cứ để nàng ta đi như vậy sao!?" "Để đi đi!" Tần Phong khẽ thở dài một tiếng.

Hắn tỏ ý mình tuyệt đối không phải vì nhìn ra Chỉ Lan tiên tử không phải người tốt, muốn mượn tay nàng ta để hành hạ Phương Trường mới để nàng ta đi, mà là thật tâm hy vọng công thần đệ nhất của Đại Tần có thể tìm được hạnh phúc của riêng mình. "Thôi được!" Tề Tu Viễn thấy Tần Phong nói vậy, cũng không nói thêm gì nữa. "Còn thiếu một Thanh Thiên!" Tần Phong quay đầu nhìn đội ngũ chuyên nghiệp, còn thiếu một thành viên chuyên về tình báo.

Tuy Thanh Thiên đã nhận được truyền thừa của Hắc Sát Diêm La, ở hạ giới cũng đã tạo ra Hắc Băng Đài không gì không lọt, nhưng khổ nỗi hắn và mình cùng thế hệ, tu luyện không lâu bằng Tam Lộng đại sư và những người khác, nên không có trong danh sách phi thăng đợt đầu. "Tần công tử, tha mạng ạ!" Cẩu Đông Khê thấy Chỉ Lan tiên tử đi thẳng không ngoảnh lại, sợ hãi vội vàng dẫn theo đám tiểu đệ dập đầu cầu xin. "Hử!?" Tần Phong thu hồi suy nghĩ, nhìn về phía Cẩu Đông Khê. "Tần công tử, tha mạng ạ!" Cẩu Đông Khê mặt đầy vẻ cầu xin: "Tiểu nhân trên có già, dưới có trẻ, ngài hãy nể mặt bọn họ mà..." "To gan!!" Tần gia Nhị tổ lập tức lạnh lùng cắt ngang: "Đã đến lúc này rồi, ngươi còn dám uy hiếp chúng ta!!" "Không có, thật sự không có..." Cẩu Đông Khê gấp đến sắp khóc: "Tôi thật sự trên có già, dưới có trẻ..." "Ngươi có ý gì!?" Tần gia Nhị tổ sắc mặt lạnh băng: "Trên có già dưới có trẻ của ngươi là thật, còn trên có già dưới có trẻ của lão phu là giả à!?" "Không, không, không..." Cẩu Đông Khê sợ hãi liên tục lắc đầu, tỏ ý mình thật sự không có ý đó. "Tha mạng ạ!" Đám tiểu đệ khóc lóc dập đầu xin tha, trong lòng hối hận không kể xiết.

Vốn tưởng Hoang Cổ cuối cùng cũng có một người phi thăng bình thường, ai ngờ người ta Hoang Cổ thật sự không nuôi người vô dụng, dù tu vi trông có vẻ bình thường, nhưng bối cảnh lại không hề bình thường chút nào. "Không!?" Tần gia Nhị tổ thấy có người chống lưng, lại tiếp tục làm khó: "Vậy là ngươi tự thừa nhận, vừa rồi đang uy hiếp chúng ta đúng không!?" "Tôi, tôi..." Cẩu Đông Khê gấp đến sắp khóc, cảm giác mình đã rơi vào vòng luẩn quẩn logic.

Thừa nhận thì là uy hiếp Tần Phong!

Không thừa nhận thì là nói dối!

Cảm giác dù chọn thế nào, cũng sẽ nhận được bát cơm hộp đó! "Không hổ là lão tổ Tần gia!" Quang Thiên trong lòng không nhịn được cảm thán: "Rõ ràng có thể trực tiếp giết người, nhưng lại cứ phải tìm một cái cớ rồi mới ra tay, có thể giảm bớt rất nhiều cảm giác tội lỗi trong lòng." "Được rồi, đừng dọa hắn nữa!" Tần gia Thủy tổ lên tiếng ngăn cản Nhị tổ, không quên ra hiệu cho Tần Phong.

Chương 1400

Tuy bọn họ bây giờ đã đứng vững ở Tiên Minh, nhưng so với những đệ tử Tiên Minh đó, họ càng sẵn lòng tin tưởng những người phi thăng từ hạ giới lên.

Bởi vì mọi người đều là bạn bè và người thân cùng quê, không chỉ biết rõ gốc gác dùng thuận tay, mà trong lòng còn có cảm giác thân thuộc và đồng cảm, là những người ủng hộ kiên định nhất của họ khi gây dựng cơ đồ.

Mà họ không thể ở đây lâu, nên rất cần một người dẫn đường của Hoang Cổ. "Hiểu rồi!" Tần Phong hiểu ngay ý của Thủy tổ, cao ngạo nói: "Tần gia ta dân phong thuần phác, lấy đức phục người, hôm nay ngươi tuy mạo phạm lão tổ nhà ta, nhưng niệm tình trời có đức hiếu sinh, chúng ta quyết định tha cho ngươi một mạng, hy vọng sau này ngươi có thể làm người lại từ đầu!" "Dân phong thuần phác?

Lấy đức phục người!?" Đội ngũ chuyên nghiệp kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, trong lòng hiện lên một chữ "vãi" thật to.

Ngươi có muốn nghe xem mình đang nói cái gì không!?

Với cái gen thất đức di truyền của Tần gia, sao hắn lại có mặt mũi nói ra hai từ này chứ!? "Công tử đại nghĩa!!" Khác với sự kinh ngạc trong lòng của đội ngũ chuyên nghiệp, Cẩu Đông Khê và những người khác vội vàng dập đầu cảm ơn.

Vốn tưởng lần này mình lành ít dữ nhiều, ai ngờ đột nhiên gió đổi chiều, đánh thức lương tâm ít ỏi của Tần Phong. "Tần sư huynh, tấm lòng thật rộng lớn!" Đôi mắt đẹp của Mộ Dung Tĩnh tự động bật bộ lọc, nhận định Tần Phong là bậc chân quân tử. "Tiểu đệ đệ..." Đôi mắt đẹp của Mộng Dao tiên tử lấp lánh dị sắc, tin chắc lần này mình không chọn sai người.

Tuy Tần Phong bình thường có hơi nghịch ngợm, thấy mỹ nhân sẽ tiến lên trêu ghẹo, nhưng bản chất của hắn lại không xấu, càng có phẩm đức cao thượng mà người khác không có. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của mối tình đầu tiểu sư muội của thiên tuyển chi tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Giải Ngữ Hoa của thiên tuyển chi tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Lại là một phát hai nháy!" Tần Phong trong lòng cảm thấy mỹ mãn, phảng phất như tác giả lại câu thêm được một chương. "Hừ!" Hồng Hạnh không vui hừ một tiếng: "Cho cơ hội làm người lại từ đầu làm gì, loại người này nên trực tiếp một đao giết chết, cho bọn họ một cơ hội đầu thai lại từ đầu." "Không hổ là Ma tộc..." Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, biết một phát ba nháy là không thể rồi. "Công tử đại nghĩa!" Cẩu Đông Khê bị dọa đến toàn thân run rẩy, sợ Tần Phong vì lấy lòng mỹ nhân mà đổi ý, vội vàng dập đầu nói: "Chúng tôi tội lỗi nặng nề, hôm nay được công tử khoan thứ, có thể làm người lại từ đầu, hy vọng được phụng sự bên cạnh công tử, lắng nghe lời dạy bảo của công tử!" "Xin công tử nhận chúng tôi!" Đám tiểu đệ phía sau cũng không ngốc, vội vàng dập đầu ôm đùi. "Thôi được!" Tần Phong miễn cưỡng nói: "Thấy các ngươi thật lòng hối cải, ta sẽ nhận các ngươi, hy vọng sau này các ngươi làm người có ích cho Tiên giới, đưa đầu qua đây, ta buff cho các ngươi..." "Buff!?" Cẩu Đông Khê không hiểu chuyện gì, ngây ngô đưa đầu qua. "Tới rồi, sắp xuất hiện rồi!" Đội ngũ chuyên nghiệp sắc mặt biến đổi, đồng loạt ném ánh mắt thương cảm qua.

Chỉ thấy Tần Phong bấm ra một đạo Tiên Nô Pháp Ấn, không nói hai lời liền đánh vào mi tâm của Cẩu Đông Khê. "Đây chính là buff sao!?" Cẩu Đông Khê không thể tin nổi mà trừng lớn mắt, phát hiện khí tức của mình bắt đầu tăng vọt.

Lại còn là loại tăng cường toàn diện cả về nhục thân, tốc độ, phòng ngự, sức mạnh, thậm chí còn kèm theo cả cảm tri sát ý, tiêu trừ nhân quả... cùng rất nhiều hiệu quả thần kỳ khác. "Gấp năm lần a!" Đám tiểu đệ thấy sự thay đổi của lão đại, ai nấy đều lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Thế nhưng Tần Phong lại lựa chọn phớt lờ, không có ý định đánh Tiên Nô Pháp Ấn cho bọn họ.

Tuy bây giờ hắn đã tích trữ không ít Tiên Nô Pháp Ấn, nhưng dù sao cũng không phải là vô hạn, dùng một cái là thiếu một cái, cho nên người không có tài năng đặc biệt thì hắn căn bản không xem xét, tự nhiên cũng không có tư cách gia nhập đội ngũ chuyên nghiệp của hắn. "Đây là ấn pháp gì!?" Mộng Dao tiên tử đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc, dường như đã phát hiện ra một vùng đất mới.

Chỉ đơn giản bấm ra một pháp ấn mà có thể khiến người ta tăng cường chiến lực gấp năm lần, đừng nói là chính mắt mình nhìn thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe ai nói qua. "Thần kỳ quá, thần kỳ quá..." Cẩu Đông Khê kích động không thôi, nhìn hai tay mình mà vẫn không thể tin được.

Hắn vốn tưởng rằng lần này mình khó thoát kiếp nạn, không ngờ Tần Phong không những tha thứ cho hắn, mà còn ban cho hắn một hồi cơ duyên thiên đại.

Nếu ông trời cho hắn một cơ hội nữa, hắn nhất định vẫn sẽ ra tay với nhị tổ Tần gia, hơn nữa còn đích thân xông lên cho lão một cái tát trời giáng. "Thật đáng thương!" Đội ngũ chuyên nghiệp ném ánh mắt đồng tình, dường như đã nhìn thấy chính mình của ngày xưa. "Đa tạ công tử!!" Cẩu Đông Khê cố nén sự kích động trong lòng, vội vàng quỳ lạy biểu thị lòng trung thành: "Từ nay về sau, cái mạng này của ta chính là của công tử, dù là núi đao biển lửa, chỉ cần công tử nói một câu, thuộc hạ bảo đảm sẽ không nhíu mày một cái." "Rất tốt!" Tần Phong hài lòng gật đầu: "Sau này ngươi cứ ở lại đây, chuyên tiếp đãi đồng hương Hoang Cổ của ta, ngoại trừ cái tên họ Đường kia!" "Vâng!" Cẩu Đông Khê vừa nghe phải làm đứa trẻ bị bỏ lại, tâm trạng lập tức sa sút.

Nhưng nghĩ lại những thăng trầm mình vừa trải qua, hắn cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể coi đây là thời gian thử việc, ngoan ngoãn đồng ý ở lại khu vực biên giới Đông Vực làm người dẫn đường. "Làm việc cho tốt, cố gắng sớm ngày được điều đến Tiên Minh!" Tần Phong trong nháy mắt biến thành ông chủ lòng dạ đen tối chuyên vẽ bánh, tiến lên vỗ vai Cẩu Đông Khê để cổ vũ. "Ta có cơ hội gia nhập Tiên Minh sao!?" Cẩu Đông Khê như được tiêm máu gà, cả người tỏ ra vô cùng phấn khích. "Đương nhiên!" Tần Phong tiếp tục vẽ bánh: "Đừng vì nửa đời trước vô dụng của mình mà phủ định nửa đời sau của mình.

Nỗ lực lúc nào cũng không muộn, chỉ xem ngươi có bằng lòng thay đổi bản thân hay không thôi." "Ta bằng lòng!" Cẩu Đông Khê nuốt trọn cái bánh vẽ, kích động đến mức nước miếng cũng không thèm nuốt. "Làm tốt lắm, ta rất coi trọng ngươi!" Tần Phong tiếp tục vỗ vai đối phương, hy vọng hắn có thể trở thành Uyên Tổng thứ hai. "Công tử yên tâm, ta nhất định sẽ làm việc thật tốt!" Cẩu Đông Khê ưỡn ngực ngẩng đầu, nhiệt tình công việc dâng cao. "Vẫn còn quá trẻ!" Tam Lộng đại sư bất đắc dĩ thở dài.

Rõ ràng có thể núi cao hoàng đế xa, vui vẻ lười biếng, vậy mà hắn cứ nhất quyết tin vào cái miệng lưỡi của Tần Thủy Hoàng. "Phải rồi, công tử!" Cẩu Đông Khê đột nhiên có chút ngượng ngùng nói: "Thuộc hạ có một tiểu thiếp mang thai nhiều năm sắp sinh rồi, còn là một bé trai.

Có một yêu cầu quá đáng, không biết có thể mời công tử đặt tên cho đứa bé được không ạ!?" "Hử!?" Nhị tổ Tần gia ngẩn người: "Ngươi thật sự trên có già dưới có trẻ à!?" "Đương nhiên!" Trong mắt Cẩu Đông Khê tràn đầy chân thành, lại đầy mong đợi nhìn về phía Tần Phong.

Không phải hắn không biết đặt tên cho con, mà là để Tần Phong đặt tên thì có giá trị hơn nhiều.

Hắn đặt tên cho con chỉ là một cái tên, nhưng Tần Phong đặt tên cho con trai hắn, đó chính là tấm ô bảo hộ cho con trai hắn.

Chỉ cần nói một câu "tên của ta là do Long Quân đặt", là có thể đảm bảo tương lai con trai hắn không ai dám động vào. "Đặt tên à!?" Tần Phong trầm tư một lúc rồi nói: "Nhật Đức, nhật tân nguyệt dị, phẩm đức cao thượng.

Hy vọng cuộc sống sau này của đứa bé có thể ngày một đổi mới, trở thành một người có phẩm đức cao thượng." "Nhật Đức?

Tên hay quá!" Cẩu Đông Khê lập tức kích động, không ngờ Tần Phong lại thật sự đặt tên cho con trai mình. "Nhật Đức?

Chương 1401

Cẩu Nhật Đức!?" Toàn trường trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, mọi người đứng hình như trời trồng. "Được rồi, chúng ta đi thôi!" Tần Phong không có ý định ở lại, xoay người dẫn mọi người rời đi.

Trên đường mọi người rời đi, Phụng Thiên cuối cùng cũng có thời gian rảnh, bắt đầu hỏi Tam Lộng đại sư và những người khác ai là quan tài chính, có thể giúp hắn thanh toán hóa đơn của mình không. "Đứa bé đáng thương!" Mọi người ném ánh mắt đồng tình, tỏ ý Phụng Thiên vẫn còn quá trẻ.

Làm công cho tên nhà tư bản lòng dạ đen tối như Tần Phong, không bắt ngươi trả tiền để đi làm đã là tốt lắm rồi, vậy mà hắn còn dám nghĩ đến việc tìm quan tài chính thanh toán, ít nhiều có chút không biết tốt xấu.

Cảnh tượng thay đổi, tại một sơn động nào đó.

Diệp Thần sắc mặt trắng bệch ngồi xếp bằng trong động, trên người còn có nhiều vết thương thấy cả xương.

Mặc dù hắn đã sống sót sau cuộc chiến của hai vị Tiên Đế, nhưng xương cốt toàn thân gần như đã vỡ nát, thanh máu cũng chỉ còn lại một vệt, thiếu chút nữa là toi mạng hoàn toàn.

Nhưng may mắn là ông trời thương xót, để lại cho hắn một hơi thở.

Bây giờ sau mấy tháng chữa thương, ăn vô số viên đan dược, cuối cùng cũng từ phòng ICU chuyển sang phòng bệnh thường, coi như tạm thời thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng. "Tần Phong chết tiệt, ngươi cứ đợi đấy cho ta, khụ khụ..." Trong mắt Diệp Thần tràn ngập hận thù.

Nhưng còn chưa nói được hai câu, cả người đã yếu ớt ho sù sụ, giống như một con búp bê gốm sứ chạm vào là vỡ. *Đinh* một tiếng!!

Thiết bị truyền tin của Diệp Thần vang lên, là Dịch Thiên Cơ gọi tới. "Diệp Thần, ngươi không sao chứ!?" Sau khi kết nối, Dịch Thiên Cơ vội vàng hỏi: "Mấy tháng nay ngươi sao vậy?

Tại sao ta không liên lạc được với ngươi!?" "Ta không sao!" Diệp Thần nén đau đớn đáp: "Ta bị Tần Phong tính kế, mất mấy tháng mới miễn cưỡng thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.

Bên ngươi bây giờ thế nào rồi!?" "Lại là Tần Phong!!" Dịch Thiên Cơ nghe đến Tần Phong là hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Cơ thể ta hiện tại hồi phục rất tốt, vài tháng nữa là có thể khỏi hẳn, đến lúc đó ta sẽ đến Tiên Minh tìm ngươi, cùng nhau liên thủ xử lý Tần Phong." "Được thôi!" Diệp Thần cuối cùng cũng nghe được một tin tốt, rất vui vẻ nói: "Ta bây giờ đã được Tiên Minh chính thức bổ nhiệm làm Cửu cấp Chấp sự, sau khi liên thủ với ngươi nhất định có thể giết chết Tần Phong." "Cửu cấp Chấp sự!?" Dịch Thiên Cơ ngẩn người, cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Một yêu nghiệt tuyệt thế kinh tài động địa như Tần Phong, vào môn phái mấy năm vẫn chỉ là thân truyền đệ tử dựa hơi sư phụ, vậy mà Diệp Thần vào môn phái chưa đầy một năm đã có thể lập công thăng lên Cửu cấp Chấp sự... "Yên tâm!" Diệp Thần dường như nghe ra ý tứ của Dịch Thiên Cơ, rất tự tin nói: "Chức Cửu cấp Chấp sự này là sau khi bình định Minh Nguyệt Cung, Đại trưởng lão đích thân bổ nhiệm, Tần Phong còn chưa có năng lực giở trò ở phương diện này đâu." "Tần Phong thì không có năng lực giở trò, nhưng ngươi không cảm thấy phần thưởng quá cao sao!?" Dịch Thiên Cơ nhíu mày phân tích: "Cửu cấp Chấp sự ở Tiên Minh đã được coi là tầng lớp trung lưu nhỏ, nhưng Minh Nguyệt Cung trước mặt Tiên Minh chỉ là một tên hề nhảy nhót, tùy tiện cử một đệ tử là có thể diệt được nó.

Vì một tên hề nhảy nhót mà thưởng một chức vị trung lưu nhỏ, thế có hợp lý không!?" "Có gì không hợp lý!" Diệp Thần không cho là đúng: "Đây là Đại trưởng lão công nhận thiên phú của ta, muốn lôi kéo ta, trọng dụng ta, đầu tư vào ta." "Đại trưởng lão công nhận ngươi thì có ích gì!?" Dịch Thiên Cơ tức đến đau cả gan, bực bội nói: "Tiên Minh có tới bảy vị trưởng lão, cơ hội nằm không cũng kiếm được công trạng như thế này, các trưởng lão khác sẽ không có ý kiến sao?

Chỉ dựa vào một mình Đại trưởng lão có thể quyết định được sao!?" "Cái này..." Diệp Thần lập tức do dự, cũng cảm thấy có chút không đúng.

Tuy rằng lúc đầu là vì Tần Phong phá hoại việc bái sư của hắn, Đại trưởng lão mới nghĩ đến việc bồi thường cho hắn một chức Cửu cấp Chấp sự, nhưng bây giờ nghĩ lại, mọi chuyện đều quá thuận lợi, giống như mấy vị trưởng lão đã bàn bạc trước với nhau vậy. "Ngươi cũng không cần quá lo lắng!" Dịch Thiên Cơ thấy Diệp Thần đã có lòng cảnh giác, lại mở miệng an ủi: "Ta vừa mới đơn giản bói cho ngươi một quẻ, ngươi hiện tại tuy nguy cơ tứ phía, hơi bất cẩn là sẽ vạn kiếp bất phục, nhưng trong đại nguy cơ luôn đi kèm đại cơ duyên, một khi vượt qua sẽ bay thẳng lên chín vạn dặm." "Nguy cơ này không phải là Tần Phong chứ!?" Diệp Thần vừa nghe có nguy cơ, lập tức nghĩ đến Tần Phong. "Không biết!" Dịch Thiên Cơ lắc đầu: "Trước kia khi Tần Phong vừa phi thăng, ta còn có thể tính ra một chút thông tin về hắn.

Nhưng bây giờ Tần Phong giống như một ẩn số, cho dù ta đốt cháy mấy ngàn năm tuổi thọ cũng không thể nhìn trộm được một chút tin tức nào." "Vậy còn người bên cạnh hắn thì sao!?" Diệp Thần nhíu mày: "Tần Phong có thể che giấu thiên cơ, nhưng người bên cạnh hắn chắc không thể che giấu thiên cơ được, ngươi có thể ra tay từ người bên cạnh hắn, tìm chút manh mối không!?" "Ngươi có sinh thần bát tự của họ không!?" Dịch Thiên Cơ suy nghĩ một chút, cảm thấy có thể thử. "Ờ... không có!" Diệp Thần có chút ngượng ngùng hỏi: "Phải có sinh thần bát tự mới tính ra được sao!?" "Người khác thì cần, nhưng ta không phải người bình thường!" Dịch Thiên Cơ tự tin trả lời, sau đó bấm đốt ngón tay mở thiên nhãn.

Khác với Tần Phong chỉ biết dùng thiên nhãn để xem các tiểu thư tắm rửa, thiên nhãn của hắn phối hợp với Thiên Cơ Kỳ Môn có thể nhìn trộm được một tia tương lai, giống như Tần Phong dùng Thiên Cơ Tạp để nhìn trộm tương lai vậy.

Điểm khác biệt duy nhất là...

Thiên Cơ Tạp có thể nhìn thấy toàn bộ cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử, còn thiên nhãn của hắn chỉ có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một mảnh nhỏ của tương lai. "Một con mắt thiên nhãn, nhìn thấu thiên mệnh!" Dịch Thiên Cơ hét lớn một tiếng, nhanh chóng bấm đốt ngón tay.

Ngay sau đó, một luồng sáng lóe lên ở mi tâm của hắn, một con mắt chấn nhiếp lòng người từ từ mở ra, quanh thân cũng lưu chuyển ánh sáng vô tận, giống như một vị thần minh tương lai tồn tại vĩnh hằng. "Phụt!!" Thế nhưng còn chưa ra vẻ được hai giây rưỡi, hắn đã phun ra một ngụm máu tươi.

Vốn tưởng rằng mở thiên nhãn là có thể dễ dàng nhìn trộm thiên cơ, nhưng ai ngờ đám tiểu đệ bên cạnh Tần Phong cũng giống như hắn, đều bị một thế lực thần bí che giấu thiên cơ.

Thậm chí hắn còn bị Đại Đạo phản phệ, tổn hại mấy ngàn năm tuổi thọ. "Dịch tiền bối, ngài không sao chứ!?" Diệp Thần nghe thấy động tĩnh, lập tức hỏi. "Ta, ta không sao..." Giọng Dịch Thiên Cơ vô cùng yếu ớt, nhưng vẫn cứng miệng: "Chỉ là lúc nãy mở thiên nhãn, không cẩn thận làm vết thương cũ tái phát, nghỉ ngơi thêm vài tháng là ổn thôi." "Vài tháng!?" Diệp Thần lập tức mất bình tĩnh.

Vốn tưởng rằng có được sự giúp đỡ của Dịch Thiên Cơ, mình có thể phất lên như diều gặp gió, nhưng ai ngờ hắn ta ngoài lúc mới xuất hiện ra vẻ ngầu lòi, thì thời gian còn lại đều là máu giấy treo máy, có thể nói là không giúp ích được gì cho sự trưởng thành của mình cả. "Yên tâm, bên phía Tần Phong ta sẽ tiếp tục bói giúp ngươi!" Giọng Dịch Thiên Cơ ngày càng yếu ớt, không quên dặn dò: "Ngươi tự mình cẩn thận Đại trưởng lão của Tiên Minh, lão ta không phải thiện nam tín nữ gì đâu, đừng để bị lão bán đi rồi còn giúp lão đếm tiền." "Đại trưởng lão!?" Diệp Thần lập tức chìm vào suy tư, không biết nên tin ai bây giờ.

Cảnh tượng thay đổi, tổng bộ Tiên Minh.

Đại trưởng lão vẫn hai tay chống cằm, ánh mắt bình lặng không gợn sóng như vực sâu vô tận. "Tình hình hiện tại không lạc quan chút nào..." Nhị trưởng lão lên tiếng trước: "Kể từ khi Minh Nguyệt Cung bị Diệp Thần diệt, Long Ngạo Thiên lại nâng đỡ hai thế lực khác, vẫn là chiêu trò cũ, tấn công các cứ điểm ngoại môn của Tiên Minh chúng ta." "Diệp Thần thì sao!?" Tam trưởng lão nhíu mày: "Bây giờ vẫn chưa có tin tức gì của Diệp Thần à!?" "Vẫn còn sống!" Nhị trưởng lão trả lời: "Hắn đã sống sót sau trận chiến giữa Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế, nhưng thương thế quá nặng, phải dưỡng thương mấy tháng mới miễn cưỡng thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, vừa mới hồi phục đã liên lạc với chúng ta." "Thế mà cũng sống được sao!?" Các trưởng lão khác kinh ngạc thốt lên, bị Diệp Thần làm cho chấn động.

Bọn họ vốn đã chuẩn bị làm lễ truy điệu cho Diệp Thần, ai ngờ hắn lại có thể sống sót dưới tay hai vị Tiên Đế.

Sức sống ngoan cường như vậy, đừng nói là ở Tiên giới hiện tại, cho dù là ở thời kỳ Thái Cổ cũng là một sự tồn tại cực kỳ bá đạo. "Không sao là tốt rồi!" Đại trưởng lão giọng điệu bình thản: "Hai thế lực mới mà Long Ngạo Thiên nâng đỡ, cứ tiếp tục để cho Diệp Thần đối phó." "Thật tội nghiệp Diệp Thần!" Các trưởng lão im lặng không nói gì, trong lòng mặc niệm cho y hai phút rưỡi.

Tuy Diệp Thần có sức sống ngoan cường, nhưng bọn họ vẫn chọn Tần Phong. "Còn Lăng Tiêu Tiên Đế..." Nhị trưởng lão tiếp tục: "Sau trận đại chiến với Long Ngạo Thiên, y đã đóng quân tại chỗ nghỉ ngơi một thời gian, rồi lại không ngừng nghỉ mà chạy đến Tiên Minh chúng ta.

Bây giờ đã sắp đến Tiên Minh rồi, xem ra y không lấy lại được Thập Nhị Tinh Thần Châu thì thề không bỏ qua." "Đúng là khinh người quá đáng!!" Tam trưởng lão mặt đầy phẫn nộ: "Trước thì chạy đến tra tấn Diệp Thần, bây giờ lại muốn chiếm không Thập Nhị Tinh Thần Châu của Tần Phong, y thật sự coi Tiên Minh chúng ta dễ bắt nạt sao!?" "Y đang thử giới hạn của chúng ta!" Thất trưởng lão khẽ nhíu mày: "Cũng có thể nói y đang thử Minh chủ.

Một khi y phát hiện Minh chủ đã dầu cạn đèn tắt, không còn sức chiến đấu nữa, thì y sẽ như con sói đói lao tới, nuốt chửng Tiên Minh chúng ta, biến nó thành chất dinh dưỡng cho Lăng Tiêu Cung của y." "Chuyện này quả thực phiền phức, xử lý không tốt sẽ rất nguy hiểm!" Ngũ trưởng lão suy nghĩ một lúc rồi nói: "Hay là chúng ta cứ để Tần Phong trả lại Thập Nhị Tinh Thần Châu cho Lăng Tiêu Cung đi!?" "Ngươi quá coi thường Tần Phong rồi..." Lục gia nhả một hơi thuốc: "Cục diện này hắn sớm đã liệu trước rồi, cho nên mấy tháng trước hắn đã lén trốn khỏi Tiên Minh rồi.

Chương 1402

Bây giờ ngươi có dắt chó đi truy lùng, e rằng cũng không tìm được người đâu..." "Tần Phong lén trốn đi rồi!?" Các trưởng lão khác kinh ngạc thốt lên, cả người lập tức cảm thấy không ổn.

Người gây sự bên ngoài là hắn, người cứng rắn đối đầu với Lăng Tiêu Tiên Đế cũng là hắn, người đào góc tường nhà người ta cũng vẫn là hắn... thế mà bây giờ hắn sướng xong phủi mông bỏ đi, lại để bọn họ phải đi dọn dẹp mớ hỗn độn này. "Các ngươi đừng nghe lão Lục nói bậy!" Tây trưởng lão lập tức cứng đầu, cố gắng đảo ngược trắng đen: "Phong nhi thực ra rất có trách nhiệm, nó chỉ là không quen với môi trường trên Tiên Trú Phong, cho nên mới mang theo một ít dược liệu ra ngoài luyện chế, tuyệt đối không có ý định để các vị dọn dẹp mớ hỗn độn đâu." "Ngươi cứ chiều nó đi!" Các trưởng lão không nhịn được mà trợn trắng mắt, cảm thấy Tần Phong sớm muộn gì cũng bị Tây trưởng lão chiều hư.

Bất kể Tần Phong làm sai chuyện gì, ông ta cũng đều che chở và dung túng, hoàn toàn không có ý định trách phạt.

Người ta tốt bụng giúp ông ta dạy dỗ đệ tử, vậy mà ông ta không những không cảm kích, còn mắng người ta bắt nạt đồ đệ mình. "Lão Tây, ngươi đúng là hồ đồ!" Nhị trưởng lão không nhìn nổi nữa, liền lên tiếng trách mắng: "Bây giờ bên ngoài có bao nhiêu người đang nhòm ngó Tần Phong, muốn cướp đoạt Đại Tiên Thiên Chí Bảo từ tay nó?

Ngươi làm sư tôn kiểu gì mà lại để nó ra ngoài chứ!?" "Ngươi nghĩ bản đế muốn để nó ra ngoài à!?" Tây trưởng lão lẩm bẩm, trong lòng đầy uất ức.

Vốn dĩ ông ta nghe nói Tần Phong muốn bế quan luyện chế Huyền Nữ Chiến Cơ, tưởng rằng thằng nhóc này cuối cùng cũng hiểu chuyện.

Ai ngờ chúng nó vừa bế quan đã chạy mất, đợi đến khi ông ta phát hiện trong phòng không có người thì đã chạy mất tăm mất tích rồi. "Tạm thời đừng quan tâm những chuyện này nữa!" Tam trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc nói: "Việc cấp bách của chúng ta bây giờ là phải nhanh chóng tìm Tần Phong về!" "Đúng vậy!" Nhị trưởng lão gật đầu đồng tình: "Bây giờ quan hệ ba bên đang căng thẳng, không biết lúc nào sẽ khai chiến.

Mà tất cả kế hoạch chúng ta đặt ra đều dựa trên nền tảng có Tần Phong.

Một khi nó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tất cả kế hoạch sẽ bị hủy bỏ, thậm chí còn không có thời gian để lập kế hoạch mới." "Các ngươi không cần phải căng thẳng như vậy!" Lục gia nhả một hơi thuốc: "Tần Phong bây giờ rất an toàn, có Mộng Dao ở bên cạnh nó rồi." "Mộng Dao!?" Thất trưởng lão ngẩn người.

Bà vốn tưởng rằng cô bạn thân mấy tháng không đến tìm mình là vì đang chăm sóc cha già, nhưng vạn lần không ngờ cô ấy lại không nói một tiếng, dắt theo tiểu cẩu con đi du lịch rồi.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng uy áp vô hình từ tám phương bốn hướng ập đến, như cuồng phong bão táp càn quét toàn bộ Tiên Minh. "Là Lăng Tiêu Tiên Đế!!" Nhị trưởng lão và những người khác đột ngột đứng dậy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa lớn.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế giống như một vị thần linh bất hủ giáng lâm thế gian, uy áp kinh khủng khiến người đời hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Toàn bộ thiên địa cũng vì thế mà biến sắc, hư không cũng gợn lên từng đợt sóng lăn tăn. "Bây giờ làm sao đây!?" Các trưởng lão đồng loạt quay sang nhìn Đại trưởng lão, chỉ thấy ông vẫn ngồi vững ở đó. "Lan truyền tin tức ra ngoài..." Đại trưởng lão hai tay chống cằm, ánh mắt bình lặng không gợn sóng: "Tuy Thập Nhị Tinh Thần Châu vốn thuộc về Lăng Tiêu Cung, nhưng y muốn lấy lại từ tay một đệ tử hậu bối mà không trả tiền, chuyện này dù đi đến đâu y cũng không chiếm được lý." "Ta hiểu rồi!" Thất trưởng lão phản ứng đầu tiên: "Lão đại, ngài muốn dùng dư luận để ép y từ bỏ!?" "Thế có được không!?" Nhị trưởng lão có chút lo lắng: "Ý chí của Tiên Đế đều vô cùng kiên định, lỡ như y không quan tâm đến dư luận thì sao!?" "Ý chí y kiên định thì có thể không quan tâm, nhưng đệ tử Lăng Tiêu Cung dưới trướng y thì sao!?" Đại trưởng lão hỏi ngược lại, rồi tiếp tục: "Ngươi vừa cũng nói rồi, bây giờ quan hệ ba bên đang căng như dây đàn, không biết lúc nào sẽ khai chiến.

Nếu lúc này đệ tử Lăng Tiêu Cung ra ngoài bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, ngươi nói xem ai là người sốt ruột nhất!?" "Bản đế hiểu rồi!" Nhị trưởng lão lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh, cuối cùng cũng hiểu được sự thâm hiểm của chiêu này.

Giống như dùng con cái để khống chế cha mẹ vậy.

Ngươi làm cha mẹ có thể không quan tâm đến một số chuyện, nhưng chỉ cần những chuyện đó liên quan đến con cái của ngươi, ngươi còn dám nói mình không quan tâm nữa không!? "Nói về việc nắm bắt lòng người, vẫn phải là lão đại!" Lục gia đặt tẩu thuốc trong tay xuống, suy nghĩ xem mình đã bị bán đi mấy lần rồi. "Có gì ghê gớm đâu!" Tam trưởng lão không nhịn được mà cứng miệng lẩm bẩm: "Bản đế vừa nãy cũng nghĩ đến việc dùng dư luận, chỉ là chưa kịp nói ra thì đã bị lão đại nhanh chân nói trước một bước." "Lần nào ngươi cũng nói vậy!" Ngũ trưởng lão lập tức ném ánh mắt khinh bỉ, cũng không quên mỉa mai đối phương một phen. "Ngươi..." Tam trưởng lão tức đến mặt mày tái mét, chuẩn bị tối nay đi hẹn vợ ông ta. "Được rồi, đừng cãi nhau nữa!" Nhị trưởng lão lên tiếng ngăn cản: "Lát nữa bản đế sẽ đi giao thiệp với Lăng Tiêu Tiên Đế.

Lão Tam, tiểu Thất, các ngươi phụ trách đi lan truyền tin tức, đặc biệt là Bắc Vực nơi Lăng Tiêu Cung tọa lạc, phải khiến cho đệ tử Lăng Tiêu Cung trở thành tội nhân bị ngàn người chỉ trích.

Còn lão Lục, ngươi phụ trách đi đưa Tần Phong về.

Lão Tây tiếp tục phụ trách kế hoạch Nam Thiên Môn.

Lão Ngũ thì phụ trách đi cứu chữa Diệp Thần, đưa nó về để tiếp tục thu hút sự chú ý của Long Ngạo Thiên." "Biết rồi!" Các vị trưởng lão gật đầu, bắt đầu chia nhau hành động. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Hả!?" Tần Phong đầu óc nhất thời mông lung, không biết mình đã làm chuyện gì.

Kể từ lần đại chiến với Diệp Thần *giegie* ở Tiên Minh lần trước, hắn đã hơn nửa năm không gặp lại Diệp Thần *giegie* rồi.

Hơn nữa hắn vừa mới gặp đội ngũ chuyên nghiệp, còn chưa kịp viết kịch bản, sao lại hãm hại hắn được chứ!? "Chủ thượng!" Phụng Thiên đi tới nói: "Thuộc hạ vừa mới thông qua quan hệ, dò hỏi được một chút tin tức về Tiêu Chỉ Lan.

Ngoài việc đã ly hôn tám lần, cô ta còn nuôi rất nhiều diện thủ ở nhà.

Hơn nữa cô ta chơi rất bạo, số diện thủ chết trong tay cô ta không có một ngàn cũng phải có tám trăm." "Chơi bạo thế á!?" Tam Lộng đại sư lập tức ghé sát vào, tỏ vẻ chưa từng thử qua cách chơi này. "Không hổ là Bát Ly Thế Gia!" Tần Phong từ đáy lòng khâm phục đối phương, sau đó nói: "Mọi người gần đây đi đường cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai chúng ta đến Tiêu gia của Chỉ Lan tiên tử." "Đến Tiêu gia!?" Đội ngũ chuyên nghiệp nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt quả nhiên là vậy.

Đắc tội với nhị thế tổ, quỳ xuống có thể giữ mạng!

Đắc tội với Tần Thủy Hoàng, bồi tiền cũng phải mất mạng! "Các ngươi có biểu cảm gì vậy!?" Tần Phong lập tức biện minh: "Ta chuyển hướng đến Tiêu gia không phải vì cô ta đắc tội với ta, mà là vì cô ta đã mua công thức của chúng ta.

Chúng ta với thái độ nghiêm túc và có trách nhiệm nên đến đó chỉ đạo một chút, cái này gọi là dịch vụ hậu mãi, hiểu không!?" "Dịch vụ hậu mãi!?" Tiểu Bạch nghe thấy danh từ hoàn toàn mới, lập tức có ý tưởng mới. "Ta tin ngươi cái quỷ!" Đám người trong đội ngũ chuyên nghiệp điên cuồng chửi thầm trong lòng, nhưng vẫn gật đầu phối hợp với Tần Phong diễn kịch...

Đêm xuống, lửa trại bùng lên.

Trong lúc mọi người đang tán gẫu, một con thú nhỏ không biết tên chạy tới. "Cái này để ta xử lý!" Điềm Điềm dường như muốn chứng minh bản thân, lập tức xắn tay áo xông lên.

Chỉ thấy cô một chiêu đã chế ngự con thú nhỏ, đầu tiên là cởi đồ kiểm tra, phòng ngừa mang theo vật phẩm nguy hiểm, sau đó lại tiến hành tra khảo bằng muối, đợi xác nhận không có vấn đề gì mới thả nó về với tự nhiên. "Thơm chết đi được!" Tần Phong ngửi thấy mùi thơm hấp dẫn, không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Chương 1403

Chỉ thấy trong tay Điềm Điềm đang xoay một cái đùi thú, dưới ngọn lửa hồng không chỉ xèo xèo mỡ, mà còn tỏa ra một mùi thịt thơm lừng. "Tần ca ca, sắp được rồi!" Điềm Điềm thấy Tần Phong thích, lập tức cười tít mắt. "Đồ nhà quê!" Mộ Dung Tĩnh lập tức không vui, vung tay lấy ra một bộ dụng cụ nấu ăn hoàn chỉnh.

Ngay sau đó, nàng lại bắc một cái chảo lớn, lấy ra một ít nguyên liệu rồi bắt đầu xào nấu.

Rất nhanh đã xào ra được mấy đĩa thức ăn tinh xảo đủ cả sắc, hương, vị.

Ngay cả những người có mặt đều là tiên nhân đã thoát khỏi thân xác phàm trần, cũng bị mùi thơm hấp dẫn của nó khơi dậy cảm giác thèm ăn. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ khiến cho mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại ghen tuông, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Thiếu nữ quả nhiên hay ghen!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, nhưng vẫn không tiếc lời khen ngợi: "Tài nấu nướng của tiểu sư muội thật là sắc hương vị vẹn toàn, chỉ bằng tay nghề này của muội, cả đời này e rằng ta không thể rời xa muội được rồi." "Tần sư huynh muốn ăn, ta lúc nào cũng có thể nấu cho huynh ăn!" Mộ Dung Tĩnh nghe Tần Phong khen ngợi, nụ cười trên môi còn khó nén hơn cả súng AK.

Nàng còn không quên ném cho Điềm Điềm một ánh mắt khiêu khích, dường như đang nói đồ nướng của ngươi không thể dọn lên bàn tiệc được. "Tức chết ta rồi!" Điềm Điềm tức giận đến mức lộ ra răng nanh nhỏ, hận không thể cắn chết nàng ta. "Đừng giận nữa!" Tần Phong chủ trương mưa móc thấm đều, ôm lấy Điềm Điềm an ủi:

"Tiểu công chúa cao quý trên thảo nguyên, không những bằng lòng vì ta rửa tay nấu canh, còn bằng lòng vì ta trải giường gấp chăn, em chính là món quà quý giá nhất trong cuộc đời của ta." "Tần ca ca!!" Điềm Điềm trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Nếu không phải hiện trường còn có nhiều người như vậy, e rằng cô đã bổ nhào vào lòng Tần Phong rồi. "Rửa tay nấu canh gì chứ!" Mộ Dung Tĩnh tức giận phồng má: "Cô ta cũng chỉ biết làm món thịt nướng thôi, có bản lĩnh thì bảo cô ta xào mấy món ăn ra xem nào!?" "Ta..." Điềm Điềm lập tức lộ ra vẻ mặt tủi thân.

Khác với Mộ Dung Tĩnh từ nhỏ đã được giáo dục như một tiểu thư khuê các, nữ tử thảo nguyên như cô chỉ biết nướng thịt và hầm thịt đơn giản. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ khiến cho mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại ghen tuông, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Thiếu nữ quá vô lý rồi!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, lại ghé vào tai Điềm Điềm thì thầm an ủi: "Người khác không hiểu em, ta còn không hiểu em sao?

Ngoài thịt nướng, em còn biết làm xúc xích lạp xưởng nữa mà.

Thức ăn của cô ấy có thể giữ được dạ dày của ca, nhưng xúc xích lạp xưởng của em lại có thể giữ được thận của ca đó!" "Ghét ghê!" Điềm Điềm đã làm vợ người ta lập tức hiểu ngay, mặt đỏ bừng đấm nhẹ vào ngực Tần Phong. "Hừ hừ..." Nhìn thấy hai người tình tứ, nắm đấm nhỏ của Mộ Dung Tĩnh lại cứng lên. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ khiến cho mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại ghen tuông, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Thiếu nữ quá không hiểu chuyện rồi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, quay đầu nhìn Mộng Dao tiên tử.

Chỉ thấy Mộng Dao tiên tử rất hiểu chuyện ngồi một bên, không những không có ý định ghen tuông, mà còn đích thân rót cho hắn một ly rượu ngon. "Rượu này tên là Tinh Thần Túy!" Mộng Dao tiên tử cười cầm ly rượu lên, đích thân đưa đến bên miệng Tần Phong.

Chỉ thấy mỗi giọt rượu trong ly dường như đều ẩn chứa áo nghĩa đại đạo, rượu trong vắt, lấp lánh ánh sáng màu trắng bạc nhàn nhạt, phảng phất như có vô số vì sao đang lấp lánh bên trong.

Hương rượu nồng nàn lan tỏa, mang theo vị ngọt thanh và một chút mát lạnh. "Rượu ngon!" Tần Phong uống một hơi cạn sạch, hiệu quả lập tức hiện ra.

Chỉ cảm thấy trên đầu lưỡi nở ra những đóa hoa tinh thần rực rỡ, khiến người ta say mê không dứt.

Ngay sau đó, rượu từ từ chảy xuống cổ họng, mang lại cảm giác mát lạnh và thoải mái, phảng phất như cả cơ thể đều được bao bọc bởi sức mạnh của các vì sao.

Khi men rượu thấm vào cơ thể, thân thể cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Giống như đang du hành trong biển sao mộng ảo, giao lưu với thần linh giữa trời đất, lĩnh ngộ được những huyền bí đại đạo sâu sắc hơn. "Hừ!!" Mộ Dung Tĩnh thấy cảnh này, lại tức giận hừ một tiếng. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ quyến rũ đóa giải ngữ hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ khiến cho mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại ghen tuông, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Một phát trúng hai!" Khóe miệng Tần Phong hơi nhếch lên, lại quay đầu nhìn Hồng Hạnh.

Vốn đang nghĩ có thể làm một phát trúng ba hay không, nhưng ai ngờ con bé này đang chảy nước miếng, nhìn chằm chằm vào cái đùi thú xèo xèo mỡ trong tay Điềm Điềm, hoàn toàn không có ý định qua đây ghen tuông. "Vẫn chưa xong sao!?" Hồng Hạnh chảy nước miếng hỏi, đã sắp không chờ được nữa rồi. "Cái này là cho Tần ca ca!" Điềm Điềm hoàn toàn quên mất lời thề chị em tốt một đời, cầm cái đùi thú xèo xèo mỡ đưa cho Tần Phong. "Ngươi..." Hồng Hạnh dường như bị phản bội, con thuyền hữu nghị nói lật là lật. "Đinh đong, chúc mừng nữ nhân của ký chủ bắt nạt nốt chu sa chí của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 50.000 điểm phản diện!" "Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn mà!" Tần Phong trong lòng không nhịn được cảm thán, nhận lấy đùi thú đưa cho Hồng Hạnh, hóa thân thành noãn nam: "Hồng Hạnh đã đói rồi, thì cho em ấy ăn trước đi!" "Vậy ta không khách khí nữa!" Hồng Hạnh lập tức hồi đầy máu, nhận lấy đùi thú bắt đầu gặm. "Hết rồi!?" Tần Phong ngẩn người.

Vốn tưởng rằng có thể dựa vào cái đùi thú này để lấy được chút hảo cảm của Hồng Hạnh, từ đó kiếm thêm vài vạn điểm phản diện.

Ai ngờ đây hoàn toàn là một kẻ ham ăn, trong đầu toàn là đồ ăn, căn bản không có khái niệm về tình yêu. "Thằng nhóc này đào hoa quá!" Nhị tổ Tần gia nhìn qua nhìn lại, trong lòng mặc niệm cho Tần Phong hai phút rưỡi.

Đừng nhìn hắn bây giờ có vẻ tay trái ôm tay phải hưởng phúc, nhưng cưới các nàng về nhà chính là một bộ phim thảm họa.

Cho dù hắn ở bên ngoài có mạnh như mãnh hổ, trước mặt các nàng cũng phải bại trận, cuối cùng tự làm cho mình thân tâm mệt mỏi.

Hoàn toàn không bằng tình yêu tám trăm đồng trên sông Tần Hoài!

Không những không khiến ngươi cảm thấy thân tâm mệt mỏi, mà còn có thể xoa dịu tâm hồn bị tổn thương của ngươi, thậm chí còn có thể cứu vớt sự tự ti từ nhỏ của ngươi, cũng như thỏa mãn nguyện vọng giúp người làm vui của ngươi. "Ta đi nhặt thêm ít củi về!" Điềm Điềm thấy lửa trại yếu đi, đứng dậy đi ra ngoài nhặt củi.

Nhưng ngay khi cô cúi xuống định nhặt củi trên đất, ngực cô đột nhiên lóe lên một luồng sáng có tiết tấu... "Hửm!?" Điềm Điềm cũng phát hiện ra điều bất thường, lấy một cái bình nhỏ từ trong lòng ra.

Chỉ thấy bên trong chiếc bình nhỏ như chứa đầy đom đóm, ánh sáng nhấp nháy rất có nhịp điệu, sau đó chiếc bình bay từ tay nàng về phía khu rừng rậm tối đen, tựa như một ngọn đèn dẫn lối. "Chuyện gì vậy!?" Trong đầu Điềm Điềm đầy dấu chấm hỏi.

Cái bình này là chiến lợi phẩm khi Tần Phong dẫn quân diệt Thảo Nguyên Mật Tông, sau đó rơi vào tay nàng mới phát hiện bên trong là truyền thừa của Bảo Bình Đại Đế.

Vì có thể cải thiện thể chất của bản thân nên nàng luôn mang nó bên mình.

Chương 1404

Nhưng nàng đã mang nó mấy năm rồi, chưa từng xảy ra tình huống thế này. "Hửm!?" Điềm Điềm do dự một lát rồi quyết định đi theo.

Lúc này, mọi người đang vây quanh đống lửa, không cho rằng việc đi nhặt củi sẽ có nguy hiểm gì, nên đều đang ăn thịt uống rượu, không hề chú ý đến việc Điềm Điềm đã đi theo chiếc bình quý.

Chẳng mấy chốc, Điềm Điềm đã đi theo chiếc bình đến trước một cây đại thụ.

Nó lặng lẽ đứng sừng sững trong rừng sâu, nhưng vỏ cây đã sớm mất đi sức sống, trở nên khô nứt và thô ráp, cành cây cong queo vặn vẹo, lá cây thì đã sớm rụng hết, toàn thân đều khắc đầy dấu vết của năm tháng. "Tộc nhân của ta, cuối cùng ngươi cũng đến rồi!" Một giọng nói già nua yếu ớt đột nhiên vang lên, cây đại thụ khô héo cũng sáng lên ánh sáng mờ nhạt. "Người nào!?" Tim Điềm Điềm lập tức nhảy lên tới cổ họng, vội vàng kích hoạt chiếc vòng trên cổ tay.

Chỉ thấy trên cổ tay nàng đeo chiếc vòng Thất Tinh do Tần Phong luyện chế, sau khi kích hoạt liền lóe lên bảy luồng sáng màu sắc khác nhau, đồng thời mang theo một lực hút đáng sợ, có thể hấp thu tinh phách vạn vật để bản thân sử dụng. "Ta là Bảo Bình Đại Đế!" Đối phương vội vàng nói: "Hiện tại chỉ còn lại một luồng tàn hồn vô cùng yếu ớt, mau thu thần khí của ngươi lại, nó sắp hút đi tia tàn hồn cuối cùng của ta rồi." "Ngài là Bảo Bình Đại Đế?!" Điềm Điềm vội vàng thu lại vòng tay Thất Tinh, sau đó mừng rỡ nói: "Từ nhỏ con đã nghe kể câu chuyện của ngài, rõ ràng tư chất bình thường nhưng lại không chịu cúi đầu trước số phận, cuối cùng dựa vào đại nghị lực sáng tạo ra Bảo Bình Đại Tàng Kinh để nghịch thiên cải mệnh, ngài là tín ngưỡng trong lòng tất cả người dân thảo nguyên chúng con." "Đứa trẻ, cảm ơn ngươi vẫn còn nhớ đến ta!" Giọng của Bảo Bình Đại Đế có chút run rẩy, nhưng sau đó lại có chút buồn bã: "Đáng tiếc cuối cùng ta vẫn thua số phận, phi thăng đến Tiên giới tu luyện ba ngàn năm, cũng chỉ miễn cưỡng đột phá đến Thái Ất Kim Tiên sơ giai, thậm chí còn chưa đi ra khỏi khu vực biên giới Đông Vực thì đã vẫn lạc." "Không thể nói như vậy được!" Điềm Điềm vội vàng an ủi: "Tần ca ca đã nói, người đi trước chính là một đốm lửa nhỏ thắp sáng bóng tối, đó vừa là tiếp sức, vừa là truyền đi, lại càng là truyền thừa.

Tuy ngài đã thất bại, nhưng tinh thần của ngài vẫn còn, nảy mầm trong lòng con cháu hậu bối chúng con." "Đúng vậy, tinh thần của ta vẫn còn!" Bảo Bình Đại Đế lập tức phấn chấn lại: "Lý do ta gửi gắm một luồng tàn hồn vào cái cây này là để chờ đợi một người thừa kế.

Bây giờ cuối cùng ngươi đã đến, sẽ mang theo ý chí của ta tiếp tục bước đi." "Con sao!?" Điềm Điềm sững sờ, sau đó vội xua tay: "Con không được đâu, tư chất của con kém lắm, Tần ca ca đã đổ bao nhiêu tài nguyên lên người con mà con mới miễn cưỡng đột phá đến Địa Tiên sơ giai.

Hay là để con đi gọi Tần ca ca bọn họ qua, tư chất của họ hơn con nhiều." "Đứa trẻ, đừng xem thường bản thân!" Bảo Bình Đại Đế lên tiếng an ủi: "Tuy trước khi vẫn lạc ta chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai, nhưng công pháp ta tu luyện có thể nâng cao tư chất của ngươi.

Hơn nữa, sở dĩ ta vẫn lạc là vì ta đã tình cờ có được một món bảo vật, một món bảo vật đủ để ngươi đứng trên đỉnh Tiên giới!!" Nói xong... cũng không cho Điềm Điềm cơ hội từ chối, y lập tức bắt đầu nghi thức truyền thừa.

Chỉ thấy cây đại thụ khô héo bùng lên một luồng sáng chói mắt, sau đó hóa thành một quả cầu ánh sáng bảy màu bao bọc lấy Điềm Điềm, xung quanh còn lơ lửng rất nhiều phù văn màu vàng bí ẩn. "A!!" Điềm Điềm không nhịn được, hét lên một tiếng thảm thiết.

Chỉ thấy một luồng năng lượng kinh khủng theo lỗ chân lông tràn vào cơ thể, sau đó lại hội tụ thành dòng sông cuồn cuộn trong người, không ngừng cọ rửa tứ chi xương cốt của nàng, khiến cơ thể nàng bắt đầu lột xác nhanh chóng.

Trong đầu cũng xuất hiện thêm rất nhiều ký ức, chính là phiên bản tu tiên của Bảo Bình Đại Tàng Kinh. "Là giọng của Điềm Điềm!!" Tần Phong nghe thấy tiếng hét của Điềm Điềm, lập tức đứng dậy lao vào trong rừng. "Sao vậy!?" Những người khác nhìn nhau, cũng vội vàng đuổi theo.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã dựa theo âm thanh và tìm thấy Điềm Điềm thành công.

Chỉ thấy lúc này nàng đang lơ lửng giữa không trung, tiên khí trong trời đất cũng hội tụ về phía nàng, toàn thân không chỉ lấp lánh ánh sáng bảy màu mà còn dâng trào rất nhiều phù văn bí ẩn, thậm chí còn xuất hiện hư ảnh của các phi tiên Đôn Hoàng. "Hình như là truyền thừa!" Mộng Dao tiên tử vội vàng tiến lên, kéo Tần Phong lại. "Truyền thừa!?" Tần Phong hơi sững người, nghĩ đến trò Lục Vị Đế Hoàng Hoàn. "Đúng vậy!" Mộng Dao tiên tử gật đầu, rồi chuyển chủ đề: "Nhưng xem động tĩnh của truyền thừa này, hẳn là của một vị Thái Ất Kim Tiên." "Thái Ất Kim Tiên!?" Tần Phong lại sững người, cảm thấy mình bị lừa rồi.

Cứ tưởng mình nhận một trăm triệu tiền dự án mà làm ra công trình tám triệu đã đủ thâm rồi, ai ngờ Đại Đạo còn thâm hơn cả mình, dám dùng truyền thừa của một Thái Ất Kim Tiên để lừa gạt mình vụ truyền thừa Tiên Đế.

Ầm ầm một tiếng!!

Một tiếng nổ vang trời vang lên, cây đại thụ khô héo cũng theo đó vỡ nát.

Chỉ thấy từ trong cây bay ra một pháp ấn ánh sáng bảy màu, chưa để mọi người nhìn rõ hình dạng nó ra sao thì đã bắn vào giữa trán Điềm Điềm, sau đó một ấn ký bảy màu lưu quang liền hiện ra ở đó. "Là Đại Đạo Chi Ấn!!" Mộng Dao tiên tử kinh ngạc đến há hốc miệng anh đào, thực sự không thể tin vào mắt mình.

Cứ tưởng chỉ là truyền thừa Thái Ất Kim Tiên rất bình thường, ai ngờ bên trong lại có cả một Đại Đạo Chi Ấn, giống hệt như nhặt được thần trang xịn nhất server ở làng tân thủ vậy, cực kỳ chấn động. "Lại là Đại Đạo Chi Ấn!!" Mộ Dung Tĩnh lập tức cảm thấy không ổn, không ngờ con nhỏ xấu xí kia lại có cơ duyên như vậy. "Truyền thuyết về Đại Đạo Chi Ấn lại là thật!" Phụng Thiên sau khi thấy Đại Đạo Chi Ấn, cả người lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Do trước đây y là một thần bộ hay đi khắp nơi, nên đã nghe rất nhiều truyền thuyết địa phương, trong đó có một truyền thuyết về khu vực biên giới Đông Vực.

Tương truyền mấy vạn năm trước, khu vực biên giới Đông Vực có một Đại Đạo Chi Ấn xuất thế, nhưng chưa đợi các cường giả đến tranh đoạt thì nó đã biến mất một cách bí ẩn.

Trong thời gian đó cũng có rất nhiều người đến khu vực biên giới Đông Vực tìm kiếm, nhưng không tìm được manh mối nào. "Hóa ra không phải không có manh mối, mà là đối phương đã vẫn lạc rồi!" Phụng Thiên lập tức xuýt xoa, cảm thấy bi ai cho Bảo Bình Đại Đế.

Rõ ràng đã đoạt được Đại Đạo Chi Ấn, mắt thấy sắp một bước lên trời, vậy mà cuối cùng lại vì thương thế quá nặng mà vẫn lạc... "Thế này mới đúng chứ!" Tần Phong thấy Đại Đạo Chi Ấn, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi nghe tin Điềm Điềm nhận được truyền thừa Thái Ất Kim Tiên, hắn đã giật nảy mình, còn tưởng là do mình và Điềm Điềm 'làm xúc xích kẹp bánh bao' chưa đủ nhiều.

Bây giờ thấy Đại Đạo Chi Ấn rồi mới hoàn toàn yên tâm. "Tốt, tốt, tốt lắm!" Tần gia thủy tổ thấy vậy, vui vẻ cười lớn.

Tuy ông không biết Điềm Điềm nhận được Đại Đạo Chi Ấn gì, nhưng chỉ cần biết nàng là người của Tần gia bọn họ là được rồi.

Bây giờ ông không chỉ có mạng lưới quan hệ của riêng mình trong Tiên Minh, mà các tiểu bối trong gia tộc cũng đứa nào đứa nấy đều rất có chí tiến thủ, việc tư hữu hóa Tiên Minh không còn là giấc mơ ban ngày nữa.

Bùm một tiếng!!

Ánh sáng quanh người Điềm Điềm đột nhiên vỡ tung, nàng cũng từ trên không trung rơi xuống. "Cẩn thận!" Tần Phong nhanh tay lẹ mắt, ôm chầm lấy nàng.

Nhưng Điềm Điềm không vui vẻ chia sẻ niềm vui với hắn mà lại rơi vào giấc ngủ sâu như người đẹp ngủ trong rừng, giữa trán có thêm một ấn ký lấp lánh ánh sáng bảy màu. "Hình như là Cực Quang Đại Đạo Chi Ấn!" Mộng Dao tiên tử tiến lên xem xét kỹ lưỡng, cuối cùng cũng phân biệt được đó là đại đạo gì.

Chương 1405

"Cực quang!?" Tần Phong lẩm bẩm, giở xem Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa Toàn Thư.

Theo ghi chép của Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa Toàn Thư, Cực Quang Đại Đạo xếp hạng không cao trong ba ngàn đại đạo, nhưng nó lại là tia sáng đầu tiên được sinh ra trong trời đất, không chỉ là khởi đầu của vũ trụ mà còn là sự thức tỉnh và khai sáng của vạn vật chi linh.

Tương truyền vào thời hỗn độn sơ khai, trời đất là một mảnh hư vô và tăm tối.

Sau không biết bao nhiêu kỷ nguyên, giữa trời đất đột nhiên bừng lên tia sáng đầu tiên, nó ẩn chứa huyền bí và sức mạnh vô tận, dường như bùng phát từ sâu trong cốt lõi của vũ trụ.

Và cùng với sự xuất hiện của tia sáng đầu tiên này, vạn vật bắt đầu có sự sống và linh hồn.

Nó chiếu rọi núi sông đại địa, khiến cây cối sinh trưởng, cầm thú sinh sôi; nó sưởi ấm tâm hồn của sinh linh, cho họ trí tuệ và tình cảm, cũng được mệnh danh là sức mạnh nguyên thủy và thuần túy nhất của chư thiên vạn giới. "Tộc nhân của ta..." Giọng của Bảo Bình Đại Đế lại vang lên, chỉ là ngày càng yếu đi: "Hãy mang theo tinh thần và ý chí của ta tiếp tục bước đi, ta sẽ trở về vòng tay của Trường Sinh Thiên để cầu phúc cho ngươi..." Nói xong...

ánh sao xung quanh bắt đầu tan biến, khu rừng lại bị bóng tối nuốt chửng. "Là Bảo Bình Đại Đế sao!?" Tam Lộng đại sư và những người khác nhìn nhau, tiến lên cúi đầu trước cái cây khô.

Tuy Bảo Bình Đại Đế là đại đế trên thảo nguyên, là kẻ địch của

Thăng Long Đại Đế của họ, nhưng khi cả hai bên đều phi thăng đến Tiên giới, y chính là một trưởng bối quê nhà đáng được tôn trọng. "Truyền thừa kết thúc rồi, sao cô ấy vẫn chưa tỉnh?" Mộ Dung Tĩnh bước tới xem xét, phát hiện Điềm Điềm vẫn đang ngủ say. "Chuyện gì thế này!?" Tần Phong thấy Điềm Điềm không có dấu hiệu tỉnh lại, quay đầu nhìn Mộng Dao tiên tử bên cạnh. "Chắc là đang dung hợp Cực Quang Đại Đạo Chi Ấn!" Mộng Dao tiên tử suy nghĩ một lát rồi mới nói: "Tuy vị Thái Ất Kim Tiên kia đã có được Cực Quang Đại Đạo Chi Ấn, nhưng y lại không kịp dung hợp nó.

Bây giờ y đã đánh Cực Quang Đại Đạo Chi Ấn vào cơ thể Điềm Điềm, cũng phải cần một thời gian để thích ứng." "Thôi được!" Tần Phong nhìn Điềm Điềm đang ngủ say trong lòng, biết tối nay không thể 'làm xúc xích kẹp bánh bao' được rồi. "Có người tới!" Mộng Dao tiên tử lên tiếng nhắc nhở, cảm ứng được rất nhiều người đang kéo đến.

Rõ ràng là họ đã thấy động tĩnh truyền thừa vừa rồi, định đến cướp Cực Quang Đại Đạo Chi Ấn. "Tốt quá rồi!" Sự phấn khích trong đôi mắt đẹp của Hồng Hạnh không thể che giấu, nàng liền rút ra thanh Đường Hoành Đao dài hai mét.

Từ khi theo Tần Phong đến Tiên giới, nàng đã luôn kìm nén bản tính hiếu chiến, khát máu của mình.

Hôm nay có kẻ không sợ chết tự tìm đến cửa, nàng nhất định phải giết cho đã tay. "Các ngươi đừng ra tay!" Tần Phong dặn dò đội ngũ chuyên nghiệp một câu, rồi cũng tiện tay rút ra thanh ma kiếm tổ truyền.

Không phải hắn lo Tam Lộng đại sư và những người khác gặp nguy hiểm, mà là Thương Thiên Bá Thể của hắn đã kẹt ở hình thái thứ hai rất lâu rồi, bây giờ chỉ còn cách đột phá hình thái thứ ba một bước chân nữa thôi.

Vút!

Vút!

Vút!

Vút!

Tiếng xé gió dồn dập vang lên, trên không trung xuất hiện rất nhiều bóng đen.

Chỉ thấy họ từ bốn phương tám hướng kéo tới, vừa đến đã bị Điềm Điềm trong lòng Tần Phong thu hút, chính xác hơn là bị ấn ký bảy màu lưu quang trên trán nàng thu hút.

Và sau khi cảm nhận được quy tắc đại đạo ẩn chứa trong đó, ánh mắt họ lập tức lộ ra vẻ tham lam. "Là Đại Đạo Chi Ấn!!" Mọi người lập tức xôn xao, trong mắt toàn là tham lam và tàn nhẫn.

Có thể nói ánh mắt của họ bây giờ hoàn toàn bị Đại Đạo Chi Ấn của Điềm Điềm thu hút, hoàn toàn không để ý tại hiện trường còn có một Tiên Quân và một Tiên Vương. "Giao Đại Đạo Chi Ấn ra, tha cho các ngươi không chết!" Một tên Kim Tiên không nhịn được trước, cầm kiếm đâm về phía cổ họng Tần Phong. "Chỉ bằng ngươi!?" Tần Phong ánh mắt lạnh đi, thân hình lập tức né tránh.

Sau đó, hắn ném Điềm Điềm đang ngủ say trong lòng cho Hồng Hạnh bên cạnh, còn mình thì cầm ma kiếm tổ truyền hóa thành một luồng sáng rực rỡ, va chạm với kiếm quang của đối phương.

Ầm ầm ầm!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, kiếm khí tung hoành, chỉ thấy bóng dáng hai người không ngừng giao thoa trên không trung, tạo thành những quỹ đạo khiến người ta hoa mắt. "Không phải chứ, đưa cho tôi làm gì..." Hồng Hạnh nhìn Điềm Điềm trong lòng, cả người lập tức không vui.

Nàng khó khăn lắm mới đợi được cơ hội đánh nhau, kết quả Tần Phong lại ném Điềm Điềm cho nàng chăm sóc, hoàn toàn coi nàng như bảo mẫu trong nhà, có việc thì bảo mẫu làm, không có việc thì 'làm' bảo mẫu. "Giao Đại Đạo Chi Ấn ra!" Những người khác thấy có người dẫn đầu ra tay, lập tức không ngồi yên được nữa, cũng xông lên.

Chỉ thấy họ từ bốn phương tám hướng xông về phía Tần Phong, đòn tấn công dày đặc như mưa, kiếm quang, chưởng phong, ám khí nhao nhao ném về phía Tần Phong. "Đến đây!" Tần Phong không dám có chút sơ suất, thân hình như quỷ mị, phiêu hốt bất định. "Tần sư huynh!!" Mộ Dung Tĩnh căng thẳng đến mức tim đập thình thịch, như đang xem Tần Phong biểu diễn đi trên dây.

Chỉ thấy mỗi lần hắn né tránh đều vô cùng nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ lập tức bị chém chết. "Bệ hạ đang làm gì vậy!?" Đội ngũ chuyên nghiệp đầy dấu chấm hỏi, phát hiện Tần Phong hoàn toàn không dùng sức.

Trước đây Tần Phong chiến đấu đều cộng thêm một chút buff, nhưng lần này hắn lại không thêm buff nào cả, hoàn toàn dựa vào thuộc tính ban đầu của bản thân để chiến đấu. "Lợi hại quá!!" Đôi mắt đẹp của Mộng Dao tiên tử ánh lên những tia sáng kỳ lạ, trái tim nhỏ cũng bắt đầu đập thình thịch.

Tuy Tần Phong không thêm buff để chiến đấu, nhưng thuộc tính ban đầu lại mạnh đến vô lý, rõ ràng là tu vi Chân Tiên cao giai, lại có thể ung dung đối phó với sự vây công của nhiều Kim Tiên. "Ngươi là ai!?" Cuối cùng cũng có người nhận ra điều không ổn, lập tức lớn tiếng hỏi. "Lão tử hành bất canh danh, tọa bất cải tính!" Tần Phong lập tức hét lớn: "Tiêu gia, nam sủng số 103 của Chỉ Lan tiên tử, Phương Trường..." "Phương Trường!?" Mộc Tú và những người khác khóe mắt giật giật, biết Tần Phong lại không làm người nữa rồi. "Phương Trường ở Tiêu gia!?" Đông Phương tiểu thư lập tức dựng thẳng người, muốn lập tức lên đường đến Tiêu gia.

Chương 1406

"Đinh đong, chúc mừng túc chủ vu hãm Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, khiến hệ số nguy hiểm của y tăng lên, nhận được 200,000 điểm phản diện!" "Sao mà cùi thế!?" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, hối hận không nói tên Diệp Thần. "Nam sủng của Tiêu Chỉ Lan!?" Mọi người xung quanh sắc mặt biến đổi, trong lòng đã có ý định rút lui.

Tuy tu vi Kim Tiên cảnh của họ ở khu vực biên giới Đông Vực được coi là cao thủ, nhưng so với thế lực khổng lồ như Tiêu gia thì chẳng là cái thá gì. "Sợ thì cút mau!!" Có người không hề sợ hãi, tiếp tục xông về phía Tần Phong.

Đừng nói Chỉ Lan tiên tử chỉ là cao thủ Tiên Vương cảnh, cho dù nàng là cường giả Tiên Đế cảnh, gặp phải thần vật nghịch thiên như Đại Đạo Chi Ấn cũng phải tranh đoạt một phen.

Huống hồ bây giờ họ không phải cướp Đại Đạo Chi Ấn từ tay Chỉ Lan tiên tử, mà là cướp từ tay Phương Trường, một tên nam sủng chỉ có tu vi Chân Tiên cao giai.

Kim Tiên đấu Chân Tiên, lợi thế thuộc về họ! "Đến đây!!" Trong mắt Tần Phong tràn đầy chiến ý, vẫn không có ý định thêm buff.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh khủng cuồn cuộn trong cơ thể, sau đó bùng nổ như núi lửa.

Chỉ thấy khuôn mặt Tần Phong lạnh lùng toát ra một luồng uy áp vô thượng, đường nét cơ bắp trên người trở nên rõ ràng hơn, mái tóc cũng trong nháy mắt trở nên trắng như tuyết bạc, mỗi sợi dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận. "Thương Thiên Bá Thể hình thái thứ hai!"

Đôi mắt đẹp của Mộng Dao tiên tử vẫn ánh lên những tia sáng kỳ lạ, bày tỏ mình thích kiểu 'tiểu thịt tươi' tóc trắng. "Mạnh quá!" Mộ Dung Tĩnh kinh ngạc há nhẹ miệng anh đào, cảm nhận sự thay đổi trước và sau của Tần Phong.

Cứ như thể hắn đã trải qua một lần lột xác từ trong ra ngoài, không chỉ thực lực bản thân tăng lên mấy chục lần, khí tức cũng trở nên sâu thẳm hơn, tựa như đứng trên đỉnh thế giới, có thể lay động trời đất, làm chủ vạn vật. "Thương Thiên Bá Thể!!" Những người tấn công đối diện sắc mặt biến đổi, không ngờ Phương Trường lại là thể chất đặc biệt. "Đáng tiếc ngươi chỉ có tu vi Chân Tiên cao giai!" Một tên Thái Ất Kim Tiên tốc độ không giảm, tiếp tục vung đao chém về phía Tần Phong.

Ông!

Ông!

Một tiếng đao minh kinh thiên đột nhiên vang vọng trời đất, đao khí kinh khủng hóa thành cuồng phong càn quét toàn trường.

Sau đó, đại đao trong tay đối phương bùng nổ thế khai thiên tích địa, đao thế bàng bạc vô cùng hóa thành đao quang xuyên thấu bầu trời, như dải ngân hà chín tầng trời mang theo đao khí cuồn cuộn đổ xuống. "Bệ hạ vẫn chưa định dùng toàn lực sao!?" Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức căng thẳng, phát hiện Tần Phong vẫn không cộng buff. "Chiến thôi!!" Tần Phong lúc này không hề sợ hãi, lập tức cầm kiếm xông lên.

Thiên Ngoại Phi Tiên!

Kiếm quang kinh diễm độc lập giữa đời người bỗng hiện ra ở Tiên giới, một kiếm tuyệt đại phong hoa khiến vô số kiếm khách phải cúi đầu, cả thế giới cũng vào lúc này yên tĩnh lại, chỉ còn lại một kiếm vung tan ngàn dặm mây bay. "Kiếm hay!!" Mộng Dao tiên tử đôi mắt đẹp sáng rực.

Chỉ thấy Tần Phong một thân bạch y như trích tiên giáng trần, kiếm ảnh mỹ lệ đến mức khiến người ta si mê, nhưng trong đó lại toát ra một luồng khí tức nguy hiểm mãnh liệt. "Múa rìu qua mắt thợ!" Trong mắt Thái Ất Kim Tiên toát ra hung quang, hoàn toàn không coi Tần Phong ra gì.

Ầm ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh vào nhau, năng lượng lập tức hóa thành bão táp càn quét trời đất. "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể không kiểm soát được lùi lại.

Tuy thuộc tính ban đầu của hắn hiện tại rất mạnh, nhưng trong tình trạng chỉ bật Thương Thiên Bá Thể, rất khó để lấy tu vi Chân Tiên cao giai, vượt hai đại cảnh giới đánh bại cường giả Thái Ất Kim Tiên cảnh. "Mạnh thật!!" Trên mặt Thái Ất Kim Tiên đối diện không có biểu cảm gì, nhưng cánh tay đã bắt đầu run nhẹ.

Dường như nhận ra Tần Phong là một đối thủ khó nhằn, y không có ý định tiếp tục chiến đấu với Tần Phong, hóa thành một luồng sáng lao nhanh về phía Điềm Điềm. "Đối thủ của ngươi là ta!" Chiến ý trong mắt Tần Phong không tan biến, tiếp tục cầm ma kiếm tổ truyền lên quấn lấy giao đấu.

Nhưng Chân Tiên cao giai chính là Chân Tiên cao giai, trong tình huống không bật buff, căn bản không phải là đối thủ của Thái Ất Kim Tiên, liên tiếp mấy lần giao chiến chính diện đều bị đánh lui một cách vô tình. "Bệ hạ đang làm gì vậy!?" Đội ngũ chuyên nghiệp càng xem càng sốt ruột.

Rõ ràng chỉ cần thêm một chút buff là có thể đánh bại đối phương, nhưng hắn lại chỉ sử dụng Thương Thiên Bá Thể hình thái thứ hai, khiến người ta thực sự không hiểu rốt cuộc hắn muốn làm gì. "Đang lĩnh ngộ hình thái thứ ba sao!?" Mộng Dao tiên tử lẩm bẩm, dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Tần Phong.

Thương Thiên Bá Thể là thể chất đặc biệt sinh ra để chiến đấu, là chiến thần không bao giờ mệt mỏi trên chiến trường, nên không có nơi nào thích hợp cho họ tu luyện hơn chiến trường. "Sắp rồi, sắp ra rồi!!" Tần Phong lần này đến lần khác bị đánh lui, lại lần này đến lần khác xông lên.

Tuy quần áo trên người đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhưng ý chí lại ngày càng kiên định, trong cơ thể càng có một luồng năng lượng sắp phá thể mà thành. "Đây rốt cuộc là quái vật gì!?" Thái Ất Kim Tiên đối diện càng đánh càng kinh hãi, nhìn Tần Phong lần này đến lần khác ngã xuống rồi lại đứng lên.

Bùm một tiếng!!

Tần Phong lại bị đánh bay ra ngoài, trên đường đi cuốn lên bụi mù trời. "Chết chưa!?" Mọi người căng thẳng nhìn sang, chờ đợi khói bụi tan đi. "Cuối cùng cũng giải quyết được thằng nhóc này!" Thái Ất Kim Tiên đối diện thở phào một hơi, vô cùng tự tin vào đòn vừa rồi của mình. "Ngươi có vẻ vui quá nhỉ!" Giọng của Tần Phong đột nhiên vang lên, trong bụi mù lờ mờ có thể thấy bóng người. "Sao có thể?

Hắn vẫn chưa chết!?" Toàn trường lập tức sôi sục, chưa từng thấy một Chân Tiên nào khó giết như vậy.

Chương 1407

Chỉ thấy Tần Phong trong bụi mù, quanh thân hiện ra mấy phù văn màu vàng bay lượn, mái tóc trắng bay trong gió, như những luồng kiếm quang sắc bén, vẽ ra những quỹ đạo lạnh lẽo trong không khí. "Không ổn!!" Sắc mặt của Thái Ất Kim Tiên đối diện đột nhiên biến đổi, cảm nhận được năng lượng trong cơ thể Tần Phong đang tăng vọt.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi đối phương muốn ra tay ngắt chiêu, Tần Phong cũng vào khoảnh khắc này đạt đến đỉnh cao sinh mệnh.

Chỉ thấy khí tức của hắn đột nhiên trở nên vô cùng mạnh mẽ, khiến cả mặt đất rung chuyển dữ dội, từng khối đá như mất đi trọng lực bay lơ lửng lên.

Đồng thời, cơ thể hắn cũng bắt đầu xảy ra những thay đổi kinh thiên động địa, mái tóc vốn trắng như tuyết, lúc này lại dần dần chuyển sang màu vàng chói mắt.

Tóc vàng như thác, bay trong gió!

Mỗi sợi dường như ngưng tụ tinh hoa của trời đất, khí tràng mạnh mẽ khiến những người xung quanh đều phải run rẩy. "Thương Thiên Bá Thể hình thái thứ ba!!" Mọi người xung quanh đều trợn mắt kinh hô, bị luồng khí thế mạnh mẽ này chấn nhiếp. "Tóc vàng!?" Mộng Dao tiên tử nhíu mày.

So với 'trẻ trâu' tóc vàng, nàng thích 'cún con' tóc trắng hơn. "Tần sư huynh, đẹp trai quá!" Mộ Dung Tĩnh thì lại kích động, muốn đưa Tần Phong về nhà ra mắt bố... "Đây chính là hình thái thứ ba!?" Tần Phong lơ lửng trên không, lặng lẽ cảm nhận sự thay đổi của bản thân.

Hắn phát hiện cơ thể dường như được tái tạo lại, không chỉ mỗi tế bào đều tràn đầy sức sống, không cảm thấy mệt mỏi, mà khả năng cảm nhận cũng được nâng cao đáng kể, có thể cảm nhận rõ ràng những thay đổi nhỏ nhất xung quanh. "Cho dù ngươi đột phá hình thái thứ ba, Chân Tiên cao giai vẫn là Chân Tiên cao giai!" Thái Ất Kim Tiên đối diện vẫn cảm thấy lợi thế thuộc về mình, cầm đại đao lại xông về phía Tần Phong.

Ông!

Ông!

Thân đao lóe lên hàn quang, dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Chỉ thấy cơ bắp toàn thân y đột nhiên căng cứng, như muốn dồn hết sức mạnh vào nhát đao này, sau đó hét lớn một tiếng, cơ thể như mũi tên rời cung lao ra, đại đao trong tay mang theo tiếng xé gió chém về phía Tần Phong. "Quả thực rất mạnh!" Tần Phong lẩm bẩm, phát hiện đối phương thực sự rất mạnh.

Cho dù hắn hiện tại đã đột phá đến Thương Thiên Bá Thể hình thái thứ ba, cũng không thể chỉ dựa vào hình thái thứ ba để vượt hai đại cảnh giới chém giết đối phương, vẫn cần thêm một chút buff nữa. "Có thể chết dưới trạng thái toàn thịnh của ta, thằng nhóc ngươi cũng coi như chết không uổng!" Thái Ất Kim Tiên vẫn chưa nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, vung đao quang ngút trời chém mạnh xuống Tần Phong.

Ầm ầm ầm!!

Cuồng phong gào thét, trời đất biến sắc.

Cùng với lưỡi đao lóe hàn quang nhanh chóng hạ xuống, một luồng sáng chói mắt phóng lên trời, chiếu sáng cả bầu trời, đặc biệt là nơi đao quang đi qua, phát ra tiếng nổ vang trời. "Ngươi đã thấy trạng thái toàn thịnh của ta bao giờ chưa!?" Tần Phong cười hỏi lại một câu, sau đó liền cộng thêm một chút buff.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh khủng lập tức bùng nổ từ trong cơ thể, sau đó xé toạc quần áo lộ ra tám múi bụng.

Tiếp đó, mái tóc dài màu vàng bay trong gió, trên đầu ba đóa hoa vàng, quanh thân ngũ hành chi khí, chân đạp thất tinh quang hoa, ấn pháp thiên sư giữa trán lấp lánh, sau lưng lại có phật quang màu vàng...

Giống như đăng nhập vào server lậu 'một đao 9999', hiệu ứng đặc biệt chói lòa sắp tràn ra khỏi màn hình. "Huhu..." Tim Mộng Dao tiên tử lập tức đập nhanh, chỉ cảm thấy máu mũi sắp chảy ra.

Tuy nàng không thích 'trẻ trâu' tóc vàng lắm, nhưng cơ thể trẻ trung cường tráng này, tám múi bụng săn chắc có thể chơi đủ trò, thiếu phụ đã có chồng nào mà chịu nổi chứ!? "A, đồ biến thái!" Mộ Dung Tĩnh xấu hổ vội che mắt, nhưng lại nhìn qua kẽ tay. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ quyến rũ tiểu sư muội thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 200,000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ quyến rũ tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 200,000 điểm phản diện!" "Các nàng cũng có gu này sao!?" Tần Phong liếc nhìn hai cô gái phía dưới, lập tức chuyển sang chế độ mãnh nam. "Sao có thể!?" Thái Ất Kim Tiên đối diện trợn tròn mắt, nghi ngờ có phải hôm nay mình dậy sớm quá không.

Cứ tưởng Thái Ất Kim Tiên đấu Chân Tiên cao giai, lợi thế thuộc về mình, nhưng vạn vạn lần cũng không ngờ, đối phương lại là một lão lục giả heo ăn thịt hổ. "Quy tắc Hoang Cổ, kẻ bại lưu lại 'căn'!" Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia hàn quang, siết chặt ma kiếm tổ truyền xông lên.

Ông!

Ông!

Chỉ thấy ma kiếm tổ truyền bùng nổ một luồng kiếm ý kinh khủng, như thủy triều cuồng nộ càn quét trời đất, một luồng kiếm ý kinh động trời xanh càn quét phương tây, kiếm khí sắc bén càng khuấy động chín vạn dặm.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Kiếm quang rực rỡ chói mắt, chiếu rọi mười phương trời đất.

Chỉ thấy Tần Phong lập tức tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một ngôi sao băng lao nhanh phá vỡ hư không, dường như muốn xé rách trời xanh, hủy diệt càn khôn. "Không ổn!!" Thái Ất Kim Tiên không dám có chút sơ suất, vội vàng chuyển công thành thủ để chống lại nhát kiếm này.

Ầm ầm ầm!!

Nhát đao bổ ra trời đất và kiếm quang gào thét lao tới, va chạm mạnh vào nhau, cả trời đất cũng theo đó bùng nổ một luồng sáng chói mắt, sau đó là tiếng va chạm như sấm sét, còn kèm theo một cơn bão năng lượng càn quét trời đất. "Đây chính là bệ hạ ở trạng thái toàn thịnh sao!?" Đội ngũ chuyên nghiệp trợn tròn mắt, trên mặt viết đầy hai chữ 'kinh ngạc'.

Tần Phong hiện tại so với ba năm trước, không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần, cảm giác áp bức kinh khủng khiến người ta không thể nảy sinh một tia ý chí phản kháng. "Phụt!!" Khác với mấy lần giao thủ va chạm trước, lần này Thái Ất Kim Tiên phun ra một ngụm máu tươi.

Chương 1408

Không chỉ cơ thể không kiểm soát được liên tục lùi lại, khí huyết trong lồng ngực cuộn trào dữ dội, hổ khẩu cầm đao càng nứt ra, máu tươi như không cần tiền chảy xuống theo đại đao. "Đánh không lại, chạy!!" Thái Ất Kim Tiên cảm nhận được sự kinh khủng của Tần Phong, không màng hình tượng quay người định bỏ chạy.

Nhưng ngay khoảnh khắc y vừa quay người, đã thấy một con thỏ đeo bản đồ Sơn Hà Xã Tắc, đội một chiếc mũ lông đáng yêu. "Thỏ chủ ngân nhà ta đã nói, quy tắc Hoang Cổ, kẻ bại lưu lại 'căn'!" Tiểu Bạch lập tức rút ra Thượng Phương Bão Kiếm, sau đó liền hóa thành một tia điện lóe qua. "A!!" Thái Ất Kim Tiên cúi đầu nhìn, lập tức hét lên thảm thiết. "Quy tắc Hoang Cổ, 'căn' đứt thì chôn cất!" Giọng của Tần Phong như ác ma thì thầm, cầm ma kiếm tổ truyền cũng lóe qua.

Phụt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Sau đó Tiểu Bạch nhanh chóng xông lên lột sạch trang bị, xong việc còn không quên lấy ra một nắm tiền giấy ném lên trời. "Đinh đong, chúc mừng linh sủng của túc chủ cắt đứt tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ tàn hại một sinh linh, nhận được 100 điểm phản diện!" "Bao nhiêu năm rồi, sao vẫn giá này!?" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, tự an ủi mình đùi muỗi cũng là thịt. "Quá chuyên nghiệp!" Đội ngũ chuyên nghiệp xem đến ngây người.

Cứ tưởng sự phối hợp của mình đã rất ăn ý rồi, ai ngờ một người một thỏ phối hợp còn ăn ý hơn, từ lúc Tần Phong ra tay đến lúc dọn dẹp xong chiến trường, trước sau không quá hai giây. "Mau, mau chạy!!" Các Kim Tiên xung quanh mặt mày kinh hãi, sợ hãi vội vàng quay người bỏ chạy.

Cứ tưởng có thể đến nhặt hôi cái gì đó, ai ngờ lại gặp phải biến thái Phương Trường này, rõ ràng thực lực mạnh đến vô lý, nhưng lại cứ thích làm nam sủng cho người ta, trước khi giết địch còn thích cắt đứt tuệ căn của người ta trước. "Chạy đâu!!" Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức lên tinh thần, chuẩn bị diệt bọn họ để kiếm một mớ lớn. "Đừng đuổi theo!" Tần Phong lên tiếng ngăn cản: "Trên người mấy tên Kim Tiên này có được bao nhiêu dầu mỡ chứ, cứ để họ đi rêu rao tin tức Phương Trường nhận được Đại Đạo Chi Ấn, như vậy chúng ta mới có cơ hội nhân lúc hỗn loạn kiếm tiền lớn." "Vẫn là ngươi thâm nhất!" Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức hiểu ra, nở nụ cười còn khó nén hơn cả AK. "Hắt xì..." Phương Trường không nhịn được hắt hơi một cái, cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu nhắm vào. "Tiểu oan gia..." Giọng của Chỉ Lan tiên tử vang lên từ sau lưng, còn kèm theo tiếng bước chân từ xa đến gần. "Đừng đánh tôi!!" Phương Trường lập tức có phản ứng căng thẳng, ôm đầu, cơ thể không ngừng run rẩy. "Yên tâm, tỷ tỷ không đánh ngươi!" Chỉ Lan tiên tử ngồi xổm xuống, kề sát tai y, đôi môi đỏ mọng hé mở: "Chỉ là muốn tìm ngươi thử...

Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán vừa luyện chế xong..." “Thử thuốc!?” Trong mắt Phương Trường tràn ngập vẻ kinh hoàng, phảng phất như nghĩ đến thân thể loli trước kia.

Chỉ thấy hắn lập tức giãy giụa đứng dậy chạy ra ngoài, không muốn biến về thành tiểu loli mềm mại yếu ớt đó nữa.

“Muốn chạy!?” Sắc mặt Chỉ Lan tiên tử lập tức lạnh xuống, vung tay bắn ra một dải lụa trắng.

“Đừng, ngươi đừng qua đây…” Phương Trường lập tức bị dải lụa trói gô lại, nằm trên đất nhìn Chỉ Lan tiên tử liều mạng giãy giụa.

“Cứ la đi, ngươi có la rách cổ họng cũng không ai đến cứu ngươi đâu!” Khóe miệng Chỉ Lan tiên tử nhếch lên một nụ cười phóng đãng, từng bước từng bước tiến về phía Phương Trường.

“Đừng, ta cầu xin ngươi!!” Phương Trường mặt mày van xin nhưng vẫn không thể ngăn Chỉ Lan tiên tử lại gần, chỉ có thể vội vàng la lớn: “Chỉ cần ngươi không bắt ta thử thuốc, ta có thể nói cho ngươi một phương pháp đối phó Tần Phong…” “Ngươi có cách đối phó Tần Phong!?” Chỉ Lan tiên tử nghe vậy, lập tức dừng bước.

Tuy Tần Phong đã bán cho nàng phương thuốc của Kiều Nhu Đan và Vạn Lý Thể Hương Tán, nhưng việc hắn tống tiền nàng hai mươi vạn tiên tinh cực phẩm cũng là sự thật, giống như xương cá mắc trong cổ họng, vô cùng khó chịu.

“Có, có cách!” Ánh mắt Phương Trường lóe lên, sau đó vội vàng giả vờ sợ sệt nói: “Bây giờ cả Tiên giới đều biết, trong tay Tần Phong có một món Đại Tiên Thiên Chí Bảo, sở dĩ không ai động đến hắn, không phải vì sợ hãi sức mạnh của Tiên Minh, mà là vì Tần Phong cứ trốn trong Tiên Minh không ra ngoài.” “Đúng vậy!” Mắt đẹp của Chỉ Lan tiên tử sáng lên: “Bên cạnh Tần Phong có Mộng Dao tiên tử bảo vệ, bản tiên tử không làm gì được hắn, nhưng có thể tung tin ra ngoài, dùng kế mượn đao giết người.” “Không chỉ vậy…” Phương Trường lại tiếp tục nói: “Chỉ cần nghĩ cách dụ Mộng Dao tiên tử đi, Tần Phong bắt về làm nam sủng hay chém giết tại trận đều chỉ trong một ý niệm của ngươi, quan trọng nhất là ngươi còn có thể có được một món Đại Tiên Thiên Chí Bảo.” “Ngươi nói có lý!” Mắt đẹp của Chỉ Lan tiên tử càng sáng hơn, nụ cười trên môi còn khó nén hơn cả súng AK.

Cứ tưởng gặp phải Tần Phong là mình đáng đời phá tài, không ngờ hắn lại là một đồng tử tặng của.

“Ngươi cứ đắc ý đi!” Phương Trường cúi đầu không nói, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh.

Sở dĩ hắn đưa ra chủ ý này cho Chỉ Lan tiên tử là vì bất kể kết quả thế nào hắn cũng không thua.

Tần Phong thắng, hắn vừa hay nhân cơ hội bỏ trốn!

Tần Phong thua, hắn có thể bỏ đá xuống giếng!

Cả hai cùng bị thương, hắn sẽ chọn làm ngư ông đắc lợi! *Bốp* một tiếng!!

Còn chưa đợi Phương Trường sướng được mấy giây, một cây roi đã quất mạnh vào lưng hắn.

“A!!” Phương Trường đau đớn la lớn, trên lưng có thêm một vệt máu.

“Tiểu oan gia…” Chỉ Lan tiên tử lộ ra nụ cười phóng đãng: “Ngươi giúp tỷ tỷ nghĩ ra kế hay như vậy, tỷ tỷ phải thưởng cho ngươi thật tốt mới được.” Nói xong… liền bắt đầu vung chiếc roi da nhỏ, đánh cho Phương Trường quỷ khóc sói gào.

“Hắt xì!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, luôn cảm thấy có điêu dân muốn hại mình.

Nhưng may là hắn đã hội hợp với đội chuyên nghiệp, nếu thật sự có điêu dân không biết điều chạy đến hãm hại hắn, vậy thì hắn có thể thả đám súc sinh ra ngoài cắn người.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã gài bẫy bạch nguyệt quang của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, khiến người đó rơi vào nguy hiểm, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Phương huynh lại gặp nguy hiểm rồi!?” Tần Phong trong mắt đầy nghi hoặc, nghi ngờ hệ thống đang nói bậy.

Rõ ràng là sự cứu rỗi lẫn nhau của Lục Vị Đế Vương Hoàn và Bát

Ly Thế Gia, sao có thể đơn phương tuyên bố Phương Trường gặp nguy hiểm được chứ!?

“Không được, ta phải đi xem sao!” Tần Phong không nỡ để đệ nhất công thần chịu khổ, vung tay lấy ra Huyền Nữ chiến cơ.

“Đây là Thần Phong Chu!?” Mộc Tú và đám súc sinh tiến vào Huyền Nữ chiến cơ, không nhịn được liên tục kinh hô.

Dù bọn họ biết Tần Phong đứng đầu bảng thiên tư khí tu, nhưng không ngờ hắn có thể cải tạo Thần Phong Chu thành thế này, từ đầu đến cuối hoàn toàn không nhìn ra một chút dấu vết nào của Thần Phong Chu.

Nếu cứng rắn phải nói có điểm gì tương đồng, đó chính là bên trong đều có phòng ở.

“Chủ nhân!” Tiểu Chu Chu hóa thân thành hạm nương phong cách cổ, xuất hiện trước mặt Tần Phong.

“Xuất phát!” Tần Phong ra lệnh cho Tiểu Chu Chu, bảo nó đến nhà của Chỉ Lan tiên tử.

“Vâng!” Tiểu Chu Chu nhận lệnh, lập tức hành động.

Chỉ thấy thân chiến cơ của Huyền Nữ chiến cơ sáng lên một vầng sáng, ngay sau đó thân thể khổng lồ liền biến mất giữa không trung.

Chương 1409

“Đúng là một thiết kế thiên tài!” Mộng Dao tiên tử không phải lần đầu thấy chức năng tàng hình, nhưng mỗi lần thấy đều không nhịn được cảm thán một tiếng.

Không chỉ có hỏa lực siêu mạnh, mà còn có thể tàng hình đột kích như u linh, trừ phi đối phương là cường giả Tiên Quân cảnh không ngừng dùng thần thức tìm kiếm, nếu không rất khó phát hiện ra u linh đang ẩn nấp này.

“Mộng Dao tỷ, tỷ nói làm ta ngại quá đi!” Tần Phong lập tức làm ra vẻ mặt ngượng ngùng, trong mắt là tình ý dịu dàng không tan.

“Trời ạ!!” Mộng Dao tiên tử lập tức tim đập nhanh hơn, phát hiện Tần Phong thật sự quá đỉnh.

Đối mặt với kẻ thù bắt nạt người thân, hắn bá khí bảo vệ; đối mặt với tù binh, hắn lại có thể khoan hồng độ lượng; đối mặt với nữ tử mình yêu, hắn lại dịu dàng che chở… Quả thực là vừa có thể bá đạo như sói, vừa có thể đáng yêu như cún sữa, vừa biết tán tỉnh lại vừa biết tấn công, thiếu phụ đã có chồng nào có thể chống lại được sự cám dỗ này chứ!?

“Hừ hừ!!” Mộ Dung Tĩnh lại tức giận, tức đến phồng má bánh bao.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã quyến rũ giải ngữ hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã quyến rũ tiểu sư muội thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến nàng vì mình mà tranh giành ghen tuông, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Thiếu nữ tính khí lớn như vậy, trẫm có thể ngủ ở giữa được không!?” Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, cảm thấy hy vọng không lớn lắm.

Ngay sau đó, hắn liền mở Thượng Cổ Trùng Đồng của mình, thu Điềm Điềm đang ngủ say vào thế giới Trùng Đồng, để Tiêu Cửu Nương bên trong chăm sóc giúp.

“Huhu…” Mộ Dung Tĩnh vẫn chưa hết giận, tức giận nhìn Mộng Dao tiên tử.

“Bắt đầu rồi sao!?” Tần gia nhị tổ ra vẻ đã sớm biết trước, cảm thấy vẫn là tình yêu tám trăm đồng là thiết thực nhất.

“Chuyện này vẫn nên xem như không thấy thì hơn!” Quang Thiên không có ý định tham gia, xoay người đi vào một căn phòng.

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư cũng không có ý định tham gia, niệm một câu phật hiệu rồi định xoay người rời đi.

Nhưng lại bị Tần gia nhị tổ cản lại, định hỏi Tam Lộng đại sư về tình hình Tiên giới, xem các tiểu tiên nữ ở Tiên giới có ở trong phòng bao hay không.

“Cái này thì ngươi hỏi đúng người rồi!” Tam Lộng đại sư lập tức phấn chấn, cùng Tần gia nhị tổ khoác vai bá cổ rời đi.

Đừng thấy bọn họ đến Tiên giới không lâu, nhưng đã sớm nghe ngóng hết mọi chuyện, biết có rất nhiều tiểu tiên nữ thân thế đáng thương, bị giam giữ ở Bát Đại Hồ Đồng bên cạnh Tiên Minh.

“Còn có chuyện này sao!?” Tần gia nhị tổ lập tức lòng chính nghĩa dâng trào, quyết định đi giải cứu các tiểu tiên nữ này… “Đương nhiên rồi!” Mộc Tú cũng vội vàng nói: “Nhị tổ, ngài không biết thân thế của họ đáng thương thế nào đâu, nhà về cơ bản đều có một người cha nghiện cờ bạc, một người mẹ bệnh tật, và một đứa em trai còn nhỏ.” “Thật đáng thương!” Lòng đồng cảm của nhị tổ dâng trào, chuẩn bị đi giúp đỡ họ.

“Tất cả câm miệng cho lão phu!” Tần gia thủy tổ thật sự không nhìn nổi nữa, quát mắng: “Các ngươi là giải cứu sao?

Các ngươi là thèm muốn thân thể người ta!!” “Cha, cha đừng có đeo kính màu nhìn con trai mình chứ!” Tần gia nhị tổ lập tức hùng hồn tranh cãi: “Họ đều là những cô gái khổ mệnh, cha nghiện cờ bạc, mẹ bệnh tật, em trai còn nhỏ, và một bản thân tan nát, con trai con không giúp họ thì ai giúp họ đây!?” Nói xong… còn không quên chìa tay ra xin tiền cha mình.

“Cút!!” Tần gia thủy tổ không thể nhịn được nữa gầm lên, hối hận đã không bắn cái thứ này lên tường.

“Mau chạy…” Tần gia nhị tổ bị dọa cho rùng mình, vừa lăn vừa bò nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

“Nhị tổ đợi ta…” Nhậm Hoàn lập tức đi theo, tích cực yêu cầu tiến bộ vươn lên.

“Ta vẫn không hòa nhập được!” Tề Tu Viễn không nhịn được cảm thán, kéo Lục Mạn Mạn vào phòng mình.

“Ta phải đi trang điểm thật đẹp!” Đông Phương tiểu thư vào phòng bắt đầu trang điểm, định dùng diện mạo đẹp nhất để gặp Phương Trường.

“Hừ!!” Mộ Dung Tĩnh phảng phất như phép thuật tức giận bị ngắt quãng, hừ một tiếng rồi cũng về phòng mình.

“Sao lại đi rồi!?” Tần Phong nhìn thiếu nữ rời đi, biết là không có cơ hội kiếm tiền boa.

Tiếp đó, hắn liền nhìn về phía Mộng Dao tiên tử và Hồng Hạnh, định xem có cơ hội lừa được ít điểm phản diện từ họ không.

“Ta cảm thấy ta cần yên tĩnh!” Mộng Dao tiên tử hít sâu một hơi, cũng xoay người vào phòng.

Không phải nàng không muốn gặp Tần Phong, mà là sợ không khống chế được bản thân, làm ra một số chuyện bốc đồng.

“Ai, quý phu nhân quả nhiên khó cầu!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, đến bên cạnh Hồng Hạnh ngồi xuống.

Chỉ thấy Hồng Hạnh khác với hình tượng ham ăn trước đây, đang buồn bã một mình ngồi trong đại sảnh, dù có lấy ra món giò heo nàng thích ăn nhất cũng không thể khơi dậy được một chút thèm ăn nào của nàng.

Trước đây tuy nàng không phải là đối thủ của Vu Lan và Tử Diên, nhưng trong hậu cung của Tần Phong, chiến lực của nàng cũng có thể xếp vào top ba.

Nhưng bây giờ bình hoa Tiểu Hương Phi đã bị dịch chuyển đi, Điềm Điềm cũng nhận được Cực Quang Đại Đạo Chi Ấn… khiến nàng cảm thấy mình lập tức bị ra rìa, có cảm giác từ nữ chính biến thành bảo mẫu Vương mụ nhà tổng tài.

“Sao vậy!?” Tần Phong phát hiện có gì đó không ổn, lên tiếng hỏi.

“Không được, ta không thể tiếp tục như vậy nữa!” Hồng Hạnh phảng phất như đã hạ quyết tâm, lập tức đứng dậy đè Tần Phong xuống đất.

“Giới trẻ bây giờ a!” Tần gia thủy tổ thật sự không nhìn nổi nữa, cũng xoay người về phòng mình.

“Ấy, cô làm gì vậy!” Tần Phong còn chưa kịp phản ứng đã bị đè xuống đất.

Cứ tưởng Hồng Hạnh muốn nhân lúc đại sảnh không có người chơi trò kích thích, ai ngờ nàng lại bóp cổ uy hiếp hắn.

“Ngươi nghe cho ta…” Hồng Hạnh hung dữ uy hiếp: “Sau này ngươi mà còn dám cướp mạng của ta, ta sẽ, ta sẽ, ta sẽ…” Lặp lại cả buổi mà không có vế sau.

Muốn nói giết Tần Phong, lại phát hiện mình đánh không lại hắn!

Muốn nói bắt hắn ngủ sofa, kết quả phát hiện chỉ khổ cho mình!

“Ra là cô tức giận vì chuyện này!?” Tần Phong trong lòng lập tức hiểu ra, lại không nhịn được trêu chọc: “Nếu ta tiếp tục cướp mạng của cô thì sao nào!?” “Ta sẽ, ta sẽ…” Hồng Hạnh lập tức tức điên, lớn tiếng uy hiếp: “Ta sẽ đi ngủ với tất cả phụ nữ của ngươi…” “Vậy trẫm có thể ngủ ở giữa được không!?” Tần Phong nghe Hồng Hạnh uy hiếp mình như vậy, không hề có ý định cúi đầu thỏa hiệp.

“Ngươi…” Hồng Hạnh tức đến không chịu được, nhưng lại không làm gì được hắn.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chọc giận nốt ruồi chu sa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 1 vạn điểm phản diện!” “Cách mở này không đúng!” Tần Phong một tay bế ngang Hồng Hạnh lên, chuẩn bị sử dụng cách mở đúng.

“Ngươi làm gì vậy!?” Hồng Hạnh còn chưa kịp phản ứng đã bị Tần Phong bế vào phòng ngủ.

Màn hình chuyển cảnh, tiết kiệm lưu lượng.

Ngay khi Tần Phong đang làm món cung bảo kê đinh, khu vực biên giới Đông Vực đã hoàn toàn sôi sục.

“Nghe nói chưa?

Truyền thuyết về Đại Đạo Chi Ấn là thật!” “Sao có thể?

Nếu khu biên giới Đông Vực thật sự có Đại Đạo Chi Ấn, đã sớm bị người ta phát hiện rồi, sao có thể để lại đến bây giờ!?” “Chuyện này là thật một trăm phần trăm, ánh sáng khi Đại Đạo Chi Ấn xuất thế tối qua ngươi không thấy sao!?" "Ta đúng là đã thấy ánh sáng ngút trời, cũng cảm ứng được dao động của đại đạo, nhưng vì hôm qua vừa cưới tiểu thiếp nên không đi." "May mà ngươi không đi, nếu không gặp phải cuồng ma chặt gốc, tiểu thiếp ngươi mới cưới đã thành đồ bỏ rồi!" "Cuồng ma chặt gốc?

Chương 1410

Ai vậy!?” “Chính là Tiêu gia, nam sủng số 103 của Chỉ Lan tiên tử, Phương Trường, cũng chính là hắn đã nhận được Đại Đạo Chi Ấn!” “Vậy còn chờ gì nữa, mau đến Tiêu gia thôi!” “…” Rất nhiều tu tiên giả sau khi nhận được tin tức, đều đồng loạt kéo đến Tiêu gia, tuy họ đều chỉ biết Chỉ Lan tiên tử có tu vi Tiên Vương cảnh, nhưng họ cũng biết chuyện này sẽ thu hút sự chú ý của các Tiên Vương khác, nếu vận may đủ tốt, nói không chừng còn có thể nhặt được của hời.

Tóm lại một câu… đi thì có thể còn có cơ hội, không đi thì một chút cơ hội cũng không có!

Ngay khi tin tức Phương Trường nhận được Đại Đạo Chi Ấn lan truyền, tin Tần Phong xuất hiện ở khu biên giới Đông Vực cũng truyền đến, cũng khiến mọi người một lần nữa nhớ đến Đại Tiên Thiên Chí Bảo trên người Tần Phong.

“Cái gì?

Tần Phong ở khu biên giới Đông Vực!?” Các thế lực sau khi biết tin, lập tức cử người đến khu biên giới Đông Vực.

Trước đây Tần Phong trốn trong Tiên Minh, bọn họ không có cách nào.

Nhưng bây giờ Tần Phong lại tự mình chạy ra ngoài, còn chạy đến nơi trật tự hỗn loạn như khu biên giới Đông Vực, quả thực là đang trần trụi quyến rũ bọn họ.

“Thân phận của Tần Phong bị lộ rồi!?” Lục gia đang trên đường đến biến sắc, vội vàng ra lệnh cho các đệ tử tăng tốc.

“Vâng!” Các đệ tử nhận lệnh, khởi động động cơ phi thuyền lên mức tối đa.

“Lục gia, không cần lo lắng!” Một đệ tử lên tiếng khuyên: “Khu biên giới Đông Vực không có cao thủ lợi hại nào, bên cạnh Tần sư đệ còn có Mộng Dao tiên tử bảo vệ, cộng thêm uy danh của Tiên Minh chúng ta, sẽ không có nguy hiểm gì đâu.” “Gia đây lo lắng cho sự an toàn của thằng ranh con đó sao!?” Lục gia tức giận mắng: “Gia ta lo thằng ranh con đó lại gây chuyện bên ngoài, trở thành ngòi nổ cho đại chiến Tiên giới, khơi mào sớm một vòng đại chiến mới của Tiên giới.” “A!?” Các đệ tử lập tức ngơ ngác, không hiểu ý gì.

Tuy thiên phú Tần Phong thể hiện ra rất yêu nghiệt, trong vài năm ngắn ngủi đã đột phá đến Chân Tiên cao giai, nhưng hắn dù sao cũng chỉ là Chân Tiên cảnh cao giai, làm sao có thể có năng lượng lớn đến mức châm ngòi cho đại chiến Tiên giới chứ… “Đừng xem thường nó…” Lục gia đến tâm trạng hút thuốc cũng không có, vẻ mặt bực bội nói: “Nó chính là một tai họa, đi đến đâu, loạn đến đó, chúng ta phải tìm được nó trước khi khu biên giới Đông Vực loạn lên, nếu không không biết thằng ranh con đó có thể chọc ra cái lỗ lớn đến mức nào nữa.” “Vâng!!” Các đệ tử với thái độ không hiểu nhưng nghe lệnh, bắt đầu toàn tốc tiến đến khu biên giới Đông Vực.

“Tần Phong!!” Liễu Như Yên sau khi nhận được tin của Tần Phong, lập tức nghiến răng nghiến lợi đi đến khu biên giới Đông Vực.

Kể từ khi bị Tần Phong tính kế trong bí cảnh Linh Chi, không chỉ Linh Uyên Thành mà nàng đã phát triển nhiều năm bị liên lụy phá hủy, mà còn trở thành tội phạm bị các thế lực lớn truy nã, hại nàng không dám vào thành lộ diện, chỉ có thể trốn ở nơi hoang dã để sinh tồn.

Lần này đến khu biên giới Đông Vực, nhất định phải bắt được Tần Phong, chứng minh sự trong sạch của mình.

“Tần Phong ở khu biên giới Đông Vực!” Phó Sĩ Khang sau khi nhận được tin, lập tức đích thân dẫn đội đi.

Hắn không phải vì Đại Tiên Thiên Chí Bảo trên người Tần Phong, mà là để đòi lại công đạo cho cháu trai đã chết là Phó Ngôn Khang.

“Hắt xì!!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết ai đang nói xấu mình.

“Đừng ồn…” Hồng Hạnh rất không hài lòng lẩm bẩm một tiếng, đưa bàn tay trắng nõn ra bịt miệng Tần Phong.

Hôm qua vốn định uy hiếp Tần Phong đừng cướp mạng, ai ngờ lại để hắn chiếm thế thượng phong cả đêm, cũng vì mất đi người chị em tốt cả đời là Điềm Điềm, nên nàng đã một mình chịu đựng cơn cuồng phong cấp tám.

Hơn nữa còn là phiên bản tăng cường, cơn cuồng phong cấp tám hoàn toàn mới vừa đột phá hình thái thứ ba!

“Được rồi!” Tần Phong nhìn Hồng Hạnh trong lòng, suy nghĩ về cơ duyên Tiên Đế của nàng.

Bây giờ cơ duyên của Tử Diên, Điềm Điềm, Tiểu Hương Phi về cơ bản đã đến tay, chỉ có cơ duyên của Hồng Hạnh là mãi chưa xuất hiện, đang nghĩ có nên để nàng một mình ra ngoài xông pha hay không.

Dù sao Ma tộc cũng không giống các chủng tộc khác, máu và chiến đấu mới là tín ngưỡng của họ.

“Có thể cân nhắc…” Tần Phong thức dậy không làm phiền Hồng Hạnh nghỉ ngơi, mở cửa ra đại sảnh chiến cơ.

Chỉ thấy Mộ Dung Tĩnh, Mộng Dao tiên tử, và đội chuyên nghiệp, cùng hai vị lão tổ Tần gia đều ở đó, nhưng họ lại đang cau mày, dường như gặp phải chuyện gì đó khó giải quyết.

“Chủ thượng, không hay rồi!” Phụng Thiên thấy Tần Phong ra ngoài, lập tức tiến lên báo cáo: “Thần vừa nhận được tin từ một người bạn ở Tiên Minh, nói hành tung của ngài đã bị lộ, hiện tại có rất nhiều thế lực đã cử người đến khu biên giới Đông Vực, trong đó không thiếu cao thủ Tiên Vương cảnh.” “Có phải có gián điệp không!?” Quang Thiên cau mày: “Nếu không hành tung của bệ hạ sao lại vô cớ bị lộ!?” “Gián điệp!?” Nhậm Hoàn liếc nhìn một vòng, ánh mắt dừng lại trên người hai cô gái.

Hiện tại trong Huyền Nữ chiến cơ, Thủy tổ và Nhị tổ là huyết mạch chí thân của Tần Phong, không thể nào phản bội Tần Phong, Hồng Hạnh là người phụ nữ và cũng là đồng hương của Tần Phong, cũng không có lý do phản bội hắn.

Mà đội chuyên nghiệp của bọn họ đều có pháp ấn tiên nô, tự nhiên càng không thể phản bội Tần Phong.

Chỉ có Mộ Dung Tĩnh và Mộng Dao tiên tử là người ngoài, cũng là hai nghi phạm có khả năng phản bội Tần Phong nhất.

“Các ngươi có ánh mắt gì vậy!?” Mộ Dung Tĩnh sao chịu được sự nghi ngờ này, lập tức xù lông: “Các ngươi có phải nghi ngờ ta đã phản bội Tần sư huynh không!?” “Các ngươi đừng nghi ngờ lung tung…” Tần Phong không đợi mọi người tranh cãi, liền nói với ánh mắt kiên định: “Ta tin tưởng tiểu sư muội và Mộng Dao tỷ, họ tuyệt đối sẽ không phản bội ta.” “Tần sư huynh!” Mộ Dung Tĩnh cảm nhận được sự tin tưởng của Tần Phong, trong lòng lập tức có một dòng nước ấm chảy qua.

“Hắn hiểu mình!” Mộng Dao tiên tử nhìn ánh mắt kiên định của Tần Phong, càng cảm thấy lần này mình không tìm sai người.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã lừa gạt tình cảm của giải ngữ hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã lừa gạt tình cảm của tiểu sư muội thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Ai lừa gạt chứ!?" Tần Phong trong lòng không nhịn được phàn nàn, sau đó lên tiếng nói: "Lần này hành tung của ta bị tiết lộ, không phải vì bên cạnh ta có gián điệp, mà là các ngươi đã quên mất vị Chỉ Lan tiên tử kia." "Chỉ Lan tiên tử!?" Tề Tu Viễn lập tức cau mày: "Ý của bệ hạ là, vị Chỉ Lan tiên tử kia không phục, nên mới tiết lộ hành tung của bệ hạ, dẫn các thế lực đến vây công bệ hạ để hả giận!?" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, bổ sung: "E rằng không chỉ là hả giận, mà còn có thể là mượn đao giết người!" "Thần côn, ngươi nói sao!?" Nhậm Hoàn không hiểu những chuyện lắt léo này, quay đầu nhìn Mộc Tú bên cạnh.

"Ngươi thật sự coi ta là thần à!" Mộc Tú không nhịn được trợn mắt.

Tuy thiên phú diễn toán của hắn rất mạnh, cũng tu luyện Thiên Cơ Kỳ Môn, nhưng dù sao cũng vừa mới phi thăng đến Tiên giới, tính toán Chân Tiên, Kim Tiên thì còn được, đối mặt với Tiên Vương thì thật sự không có thực lực đó.

"Được rồi!" Tần Phong ngắt lời đội chuyên nghiệp, nói: "Bất kể vị Chỉ Lan tiên tử này có tính toán gì, chỉ cần chúng ta có thể làm được 'muốn rèn sắt thì bản thân phải cứng', là có thể dĩ bất biến ứng vạn biến." "Ý gì vậy!?" Đội chuyên nghiệp ngơ ngác, không biết làm thế nào để bản thân cứng.

"Ý rất đơn giản…" Tiểu Bạch lập tức nói bằng giọng non nớt: "Thần khí trong tay các ngươi đã lỗi thời rồi, muốn sinh tồn ở Tiên giới thì phải nâng cấp thành tiên khí, chỉ cần các ngươi tự chi trả dược liệu, thỏ chủ ngân của ta có thể nể tình đồng hương, miễn phí giúp các ngươi nâng cấp trang bị." "Tự chi trả dược liệu!?" Tam Lộng đại sư lập tức căng thẳng, theo phản xạ che lấy nhẫn trữ vật.

Trước đây hắn cũng sẵn lòng tin tưởng giữa người với người có sự tín nhiệm, nhưng kể từ khi nhờ Tần Phong luyện chế thần khí, hắn đã hiểu ra giới hạn cuối cùng của một số người, thật sự rất linh hoạt.

“Thần, nguyện ý!” Bạch Nhật không chút do dự quỳ xuống, đưa nhẫn trữ vật cho Tần Phong.

“Bệ hạ, thần cũng nguyện ý!” Quang Thiên cũng vội vàng quỳ xuống dâng nhẫn trữ vật, còn không quên lấy ra một cuốn sổ cái cùng dâng lên.

Bên trong là thông tin về tất cả bảo vật mà đội chuyên nghiệp của họ đã cướp được sau khi đến Tiên giới, không chỉ mỗi một khoản đều được ghi chép rõ ràng, mà bảo vật mỗi người được chia cũng được ghi chép rõ ràng không kém.

“Giỏi lắm!” Tần gia thủy tổ lập tức ngây người, trong lòng càng hô to “giỏi lắm”.

Tuy ông biết bên cạnh Tần Phong ai cũng là nhân tài, nhưng không ngờ lại có một nhân tài lớn lợi hại như vậy.

“Không phải…” Nhậm Hoàn lập tức không bình tĩnh được, vội hỏi: “Sao còn có sổ cái vậy?

Hắn ghi lúc nào vậy!?” “Súc sinh, đúng là đồ súc sinh!” Mộc Tú vừa tức vừa vội.

Cứ tưởng mọi người là đồng hương một lòng, ai ngờ đồng hương lại chơi khăm mình.

“Không hổ là hai người…” Tề Tu Viễn nhìn thấy cuốn sổ, cũng hoàn toàn khâm phục.

Trước đây hắn rất kỳ lạ tại sao Bạch Nhật có thể có bộ trang bị Tây Thần, Quang Thiên có thể có bộ ba món thần trang, mà hắn lại chỉ có một thanh Tuyết Ẩm Cuồng Đao, bây giờ hắn cuối cùng đã hiểu, cũng nhận thức sâu sắc được sự thiếu sót của bản thân… “Không tệ!” Tần Phong nhận lấy sổ cái xem qua, lộ ra nụ cười hài lòng.

Đừng thấy đội chuyên nghiệp vừa đến Tiên giới không lâu, khu biên giới Đông Vực cũng không có nhiều của cải, nhưng tích lũy của ba mươi sáu động, bảy mươi hai trại bao nhiêu năm nay, gộp lại cũng là một khối tài sản không nhỏ.

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay, rơi lệ bi thương.

Chương 1411

Cứ tưởng đến Tiên giới có thể phát tài, ai ngờ lại bị chính người của mình đâm sau lưng.

“Đại sư đừng có vẻ mặt đó…” Tần gia nhị tổ lập tức tiến lên an ủi: “Hãy nghĩ đến các tiểu tiên nữ ở Bát Đại Hồ Đồng, họ còn đang đợi chúng ta đến giải cứu đấy!” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay, vẻ mặt bi thương nói: “Trên người không một đồng xu, đành phụ giai nhân trong ngõ hẻm, nhị tổ, chúng ta không hẹn nữa!!” “Không hẹn nữa!?” Tần gia nhị tổ trong lòng bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng vẫn là một mình hắn gánh vác tất cả.

“Tướng công!!” Lục Mạn Mạn cố nén không khóc, nép vào lòng Tề Tu Viễn.

Cứ tưởng tướng công đi làm nhiều năm cuối cùng cũng mang tiền lương về nhà, ai ngờ còn chưa ấm chỗ đã bị thu đi, khiến gia đình vốn đã không giàu có nay lại càng thêm tuyết trên sương.

“Đừng khóc!!” Tề Tu Viễn ôm Lục Mạn Mạn nhẹ nhàng an ủi, nghĩ xem có nên vứt bỏ liêm sỉ đi kiếm tiền không.

“Các ngươi có vẻ mặt gì vậy!?” Mộ Dung Tĩnh rất nghi hoặc: “Tần sư huynh là người đứng đầu bảng thiên tư khí tu, bao nhiêu người cầu xin huynh ấy luyện khí còn không được, bây giờ miễn phí giúp các ngươi luyện khí, sao lại như cha mẹ chết vậy!?” “Là chúng ta không phải, nên có một trái tim biết ơn!” Đội chuyên nghiệp gượng cười, bắt đầu giao nộp các loại bảo vật.

Cũng vì có cuốn sổ của Quang Thiên, nên bọn họ một chút cũng không dám giấu giếm.

“Hả!?” Mộ Dung Tĩnh nhìn những bảo vật được lấy ra, vẻ mặt cũng không khỏi sững sờ.

Không phải bảo vật đội chuyên nghiệp lấy ra lợi hại đến mức nào, mà là số lượng họ lấy ra thật sự quá nhiều, đừng nói nâng cấp mấy món thần khí lên trung phẩm tiên khí, dù là luyện chế lại mấy trăm món trung phẩm tiên khí cũng đủ.

Điều khiến nàng khó hiểu nhất là, luyện khí còn cần thiên tài địa bảo.

“Yên tâm, ta sẽ không phụ lòng mong đợi của mọi người!” Tần Phong vui vẻ thu lấy dược liệu, xoay người vào phòng mình.

Nhưng ngay khi hắn ngồi xếp bằng trên giường, lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, chuẩn bị dùng chút vật liệu thừa để nâng cấp thần khí của mấy người thì Hồng Hạnh ở phía sau không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, bất ngờ tấn công, đè hắn xuống lần nữa.

“Ta không muốn tiếp tục như vậy nữa…” Hồng Hạnh không màng cảnh xuân lộ ra, ngồi trên người Tần Phong mắt đỏ hoe nói: “Ta muốn ra ngoài chém người, Ma tộc chúng ta sinh ra là để chiến đấu, chỉ có máu tươi mới có thể khiến chúng ta hưng phấn…” “Được rồi!” Tần Phong thấy Hồng Hạnh thật sự đã vội, bất đắc dĩ đồng ý: “Nhưng trước khi để cô ra ngoài, ta phải giúp cô luyện chế mấy món tiên khí phòng thân, như vậy ta mới yên tâm để cô ra ngoài.” “Thật sao!?” Hồng Hạnh không khỏi sững sờ, không ngờ Tần Phong lại đồng ý dứt khoát như vậy.

“Đương nhiên là thật rồi!” Tần Phong lập tức chuyển sang chế độ thâm tình: “Ta chưa bao giờ xem cô là chim hoàng yến trong lồng, ngược lại ta luôn ủng hộ phụ nữ đi chứng minh bản thân, sở dĩ ta mãi không để cô ra ngoài xông pha, hoàn toàn là vì tu vi của cô còn chưa cao, ta muốn bảo vệ cô mọi lúc mọi nơi.” “Bệ hạ!” Hồng Hạnh lập tức không kìm được nữa, gỡ bỏ lớp ngụy trang quật cường.

Dù nàng là công cụ chính trị cho cuộc liên hôn giữa Ma tộc và Tần Phong, nhưng không thể không thừa nhận Tần Phong đối xử với nàng rất tốt, không chỉ không tiếc giá nào giúp nàng nâng cao tu vi, còn không quản nguy hiểm đưa nàng cùng phi thăng.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã lừa gạt tình cảm của nốt ruồi chu sa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 5 vạn điểm phản diện!” “Ai lừa gạt chứ!?” Tần Phong vẫn sống chết không thừa nhận, mạnh mẽ lên án hệ thống vu oan người tốt.

Hắn chưa bao giờ lừa gạt tình cảm của con gái, chỉ là muốn làm hết sức mình, cho tất cả những cô gái xinh đẹp trên đời một mái ấm.

Ngay khi Tần Phong đang luyện chế thần khí trong phòng, Huyền Nữ chiến cơ cũng từ từ đáp xuống một đỉnh núi.

Nhưng Tiểu Chu Chu không giải trừ trạng thái tàng hình, phảng phất như đã mở một trận pháp tàng hình, có thể qua mặt được thần thức của tu tiên giả dưới Tiên Quân.

“Phía trước là Tiêu gia thành!?” Đội chuyên nghiệp bước xuống Huyền Nữ chiến cơ, nhìn thành trì nguy nga dưới núi.

Chỉ thấy thành trì được xây dựng dựa vào núi, tường thành nguy nga cao vút tận mây, trong thành cũng phồn hoa như gấm, đường phố xe cộ như nước, thương nhân và người đi đường tấp nập không ngớt.

“Chia ra điều tra một chút!” Đội chuyên nghiệp nhìn nhau, sau đó chia ra tiến vào thành trì.

“Có gì đáng điều tra chứ!?” Mộng Dao tiên tử mặt đầy nghi hoặc: “Tuy Tiêu gia là rắn đầu địa phương, Tiêu Chỉ Lan có tu vi Tiên Vương cảnh, nhưng trước mặt ta căn bản không đáng kể, chỉ cần ta ra tay một chút là có chín phần thắng, cần gì phải phiền phức như vậy!?” “Mới có chín phần thắng suất?!” Tiểu Bạch lập tức nói bằng giọng non nớt: “Thế thì khác gì đi tìm chết!?” “A!?” Mộng Dao tiên tử lập tức bị sốc, lần đầu tiên nghe nói chín phần thắng là đi tìm chết.

“Ngươi đừng quan tâm có gì khác biệt nữa, mau đi nghĩ cách cho bản tiểu thư đi!” Mộ Dung Tĩnh túm lấy gáy định mệnh của Tiểu Bạch, mang nó về phòng, tức giận lắc lắc: “Tình yêu đâu?

Tình yêu bản tiểu thư muốn đâu?

Đã bao nhiêu ngày rồi, tình yêu ngươi hứa với bản tiểu thư đâu!?” “Thỏ mẹ cứu mạng…” Tiểu Bạch bị lắc liên tục, vẻ mặt như không còn gì để luyến tiếc.

Cứ tưởng dựa vào kinh nghiệm bán rẻ bản thân nhiều năm của mình, có thể nhanh chóng giải quyết được vị thiếu nữ bên A này, ai ngờ phương án bị phủ quyết hết cái này đến cái khác, làm nó sắp bị tâm thần phân liệt rồi.

“Bây giờ ngươi kêu ai cũng vô ích…” Mộ Dung Tĩnh tức giận nói: “Mau nghĩ cách cho bản tiểu thư, làm sao để có được tình yêu của Tần sư huynh!?” “Được rồi!” Tiểu Bạch phảng phất như một con thỏ làm công được ban phúc báo, kéo lê thân thể mệt mỏi sửa đổi phương án: “Thỏ chủ nhân của ta ăn mềm không ăn cứng, ngài ấy thích sự che chở dịu dàng, không thích thái độ cứng rắn, mà bầu bạn là lời tỏ tình dài lâu nhất, cũng là cách biểu đạt ấm áp nhất, ngươi có thể thử cách bầu bạn lâu ngày sinh tình.” “Không được!” Mộ Dung Tĩnh lập tức phủ quyết: “Thời gian này quá dài, đợi ta có được tình yêu của Tần sư huynh, bên cạnh huynh ấy không biết đã nuôi bao nhiêu con hồ ly tinh rồi.” “Còn có đưa than ngày tuyết!” Tiểu Bạch lại sửa đổi phương án: “Khi thỏ chủ ngân của ta gặp khó khăn, chỉ cần ngươi kiên định ủng hộ ngài ấy, nhất định có thể chiếm một vị trí quan trọng trong lòng thỏ chủ ngân của ta.” “Thế phải đợi đến bao giờ!?” Mộ Dung Tĩnh lại vội vàng phủ quyết, suy nghĩ rồi nói: “Vẫn là phương án đầu tiên tốt, bản tiểu thư đi chuẩn bị váy trắng, tất trắng, giày trắng đây!” “Phương án đầu tiên!?” Tiểu Bạch phảng phất như bên B bị bên A bức điên, trong lòng chỉ muốn giết chết Mộ Dung Tĩnh… Khung cảnh thay đổi...

Đội chuyên nghiệp đã tiến vào thành Tiêu gia.

Mặc dù đường phố người đông như mắc cửi, vô cùng náo nhiệt, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác sóng ngầm mãnh liệt.

Hai bên đường, các tửu lâu tụ tập rất nhiều tu tiên giả, không chỉ khí tức tỏa ra từ người họ mà cả vũ khí cũng không rời thân, khiến người ta cảm thấy một sự áp bức khó tả. "Phương Trường thảm quá!" Mộc Tú không nhịn được cảm thán: "Dù có phi thăng đến Tiên giới cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của bệ hạ." "Tạo nghiệt mà!" Nhậm Hoàn đồng tình xuýt xoa, mặc niệm cho Phương Trường hai phút rưỡi. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại nói: "Bệ hạ mạo danh Phương Trường cướp đoạt Đại Đạo Chi Ấn, Phương Trường lại công bố hành tung của bệ hạ ở khu biên giới Đông Vực.

Xét theo một ý nghĩa nào đó, chẳng phải họ đang cùng hướng về nhau hay sao!?" "Hả!?" Mọi người lập tức đồng loạt nhìn sang, không hiểu đây là lời lẽ hổ lốn gì.

Lúc này, các cao tầng của Tiêu gia cũng đã nhận được tin tức, tất cả đều tụ tập trong đại sảnh. "Xảy ra chuyện gì!?" Chỉ Lan tiên tử ngồi ở ghế đầu, vẻ mặt vô cùng không kiên nhẫn.

Vừa rồi nàng đang cùng Phương Trường nghiên cứu cách chơi hoàn toàn mới, thế mà đám lão già này lại phái người đến gọi nàng đi họp, phá hỏng hết cả tâm trạng tốt đẹp. "Càng ngày càng không ra thể thống gì!" Sắc mặt các cao tầng Tiêu gia vô cùng khó coi.

Bọn họ hận không thể lao lên tát cho nàng một cái, để nàng biết thế nào là tôn trọng trưởng bối.

Nhưng nghĩ đến tu vi Tiên Vương cảnh của Chỉ Lan tiên tử và lượng lớn tài nguyên mà nàng nắm giữ sau tám lần ly hôn, họ quyết định vẫn nên chọn tha thứ cho vị vãn bối này. "Chỉ Lan à!" Một lão giả tóc trắng lên tiếng trước: "Trong số những người đàn ông gần đây của con, có phải có một người tên là Phương Trường không!?" "Mất mặt quá!" Các cao tầng Tiêu gia bất giác quay đầu đi, trong lòng cảm thấy đặc biệt mất mặt.

Trước kia Tiêu gia bọn họ tuy không phải thế gia gì lớn, nhưng ít ra cũng là gia đình trong sạch, vậy mà giờ lại sinh ra một ả dâm phụ như Tiêu Chỉ Lan, ly hôn tám lần còn chưa đủ, còn muốn nuôi nam sủng trong nhà. "Các người có ý gì?!" Chỉ Lan tiên tử thấy biểu cảm của mọi người, giọng điệu không mấy thiện cảm: "Có phải lại muốn nói bản tiên tử không biết liêm sỉ, làm tổ tông mất mặt, làm mất thể diện của Tiêu gia các người rồi không!?" "Không phải, không phải..." Lão giả tóc trắng vội vàng nói: "Chúng ta không có ý đó, là gần đây thành Tiêu gia có rất nhiều tu tiên giả từ bên ngoài đến, nói rằng Phương Trường bên cạnh con đã có được Đại Đạo Chi Ấn." "Phương Trường có Đại Đạo Chi Ấn!!" Chỉ Lan tiên tử lập tức đứng bật dậy, phát ra một tiếng hét chói tai. "Thật sự có Phương Trường à!?" Mọi người thấy biểu cảm của Chỉ Lan tiên tử liền biết chắc chắn có nam sủng tên Phương Trường này.

Nhưng sau khi nhận được câu trả lời chính xác, họ không những không vui mừng mà ngược lại còn tỏ ra hoảng sợ, giục Chỉ Lan tiên tử mau chóng giao Phương Trường ra.

Không phải họ không muốn sở hữu Đại Đạo Chi Ấn, mà là không thể sở hữu một cách phô trương như vậy.

Bây giờ cả thế gian đều biết Đại Đạo Chi Ấn ở Tiêu gia, khiến Tiêu gia lập tức trở thành mục tiêu của mọi người.

Dù Chỉ Lan tiên tử có tu vi Tiên Vương cảnh cũng không chống lại được áp lực từ toàn bộ Tiên giới. "Ta hiểu rồi!" Chỉ Lan tiên tử cũng nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, lập tức ra lệnh cho người áp giải Phương Trường đến đại sảnh.

Chương 1412

Chẳng mấy chốc, Phương Trường đã bị áp giải đến đại sảnh.

Chỉ có điều, khác với hình tượng hoạt bát tung tăng trước đó, sau khi nhận được "phần thưởng" của Chỉ Lan tiên tử, giờ đây hắn nằm trên đất như một con chó chết, toàn thân chi chít vết máu. "Hắn là Phương Trường!?" Mọi người trong Tiêu gia ngẩn ra, đầu óc đột nhiên có chút mông lung.

Theo thông tin họ nhận được mấy ngày nay, Phương Trường là một mãnh nam có thể đánh bại Thái Ất Kim Tiên, hoàn toàn không khớp với con chó chết trước mắt. "Tiểu oan gia, ngươi lừa dối tỷ tỷ khổ quá đi!" Chỉ Lan tiên tử ngồi xổm xuống, cười lạnh nói: "Nếu không phải các trưởng bối trong nhà nói cho tỷ tỷ, tỷ tỷ còn không biết ngươi có bản lĩnh lớn như vậy, lại có thể nhận được Đại Đạo Chi Ấn trong truyền thuyết." "Đại Đạo Chi Ấn gì?

Ta không biết!" Phương Trường yếu ớt ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ mờ mịt. "Không biết!?" Sắc mặt Chỉ Lan tiên tử càng lạnh hơn, đưa tay ra bắt đầu sờ soạng.

Nhưng theo định luật có là có, không có là không có, sờ mấy lượt cũng không tìm thấy Đại Đạo Chi Ấn nào. "Xem ra, ngươi là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt à!" Sắc mặt Chỉ Lan tiên tử bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn với tốc độ mắt thường có thể thấy được, ngay sau đó liền vung tay lấy ra cây roi da nhỏ. "Tỷ tỷ đừng..." Phương Trường mặt mày kinh hãi nói: "Ta thật sự không biết Đại Đạo Chi Ấn gì cả..." *Chát* một tiếng!!

Chỉ Lan tiên tử hoàn toàn không tin, quất thẳng một roi vào người Phương Trường.

Nhưng Phương Trường cũng là một người đàn ông cứng cỏi, bị đánh nửa ngày trời vẫn không hé răng nửa lời. "Chỉ Lan, đủ rồi!" Lão giả tóc trắng đột nhiên lên tiếng, sắc mặt không tốt: "Lão phu vốn tưởng con chỉ có đời tư lộn xộn một chút, trước chuyện đại sự vẫn phân biệt được phải trái, không ngờ con lại vì một người đàn ông mà không màng đến sinh mạng của đệ tử Tiêu gia chúng ta." "Đúng vậy!" Những người khác cũng nhao nhao phụ họa: "Chúng ta nói thế nào cũng là người một nhà, trong người chảy chung dòng máu, ngươi diễn trò cho chúng ta xem có ý nghĩa gì không!?" "Ta diễn trò!?" Chỉ Lan tiên tử khó hiểu: "Ta diễn trò gì chứ!?" "Ngươi còn dám nói ngươi không diễn trò!?" Một người đàn ông không nhìn nổi nữa, tiến lên lạnh giọng nói: "Chúng ta tuy chưa gặp Phương Trường, nhưng cũng đã nghe người trong thành nói qua về dáng vẻ của hắn.

Ngươi lấy cái tên tiểu bạch kiểm này ra lừa ai vậy!?" "Ta không có..." Chỉ Lan tiên tử mặt mày kiên định: "Hắn chính là Phương Trường!!" "Ngươi còn dám nói hắn là Phương Trường!" Các cao tầng Tiêu gia thấy Chỉ Lan tiên tử mê muội không tỉnh, lập tức lấy ra bằng chứng: "Theo lời kể của nhân chứng, Phương Trường sở hữu Thương Thiên Bá Thể, có thể đánh chết cao thủ cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, bên cạnh còn mang theo một con thỏ thích cắt đứt tuệ căn của người khác.

Ngươi xem người ngươi tìm đến này đi, có điểm nào phù hợp với những điều kiện đó!?" "Là Tần Phong..." Không đợi Chỉ Lan tiên tử lên tiếng, Phương Trường đã yếu ớt ngẩng đầu, mặt đầy phẫn nộ nói: "Là Tần Phong dùng tên của ta để vu oan giá họa, tên tiện nhân này ở hạ giới đã thích làm mấy chuyện thất đức như vậy rồi..." "Tần Phong!!" Chỉ Lan tiên tử khẽ chau mày, nhớ lại cảnh tượng lần trước gặp Tần Phong.

Nếu nàng nhớ không lầm, trên vai Tần Phong quả thật có một con thỏ lông trắng, còn thông tin liên quan trên bảng thiên tư võ tu cũng ghi rõ Tần Phong sở hữu Thương Thiên Bá Thể. "Tần Phong!!" Phương Trường phẫn nộ nghiến răng ken két, lồng ngực phập phồng không ngừng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ vu hãm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến hắn bị trọng thương, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Phương huynh, lại bị thương rồi sao!?" Tần Phong tượng trưng nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu, quyết định sẽ chăm sóc thật tốt cho nốt chu sa và ánh trăng sáng của hắn... "Tạm thời không quan tâm đến Phương Trường nữa!" Tần Phong thu lại suy nghĩ của mình, bắt đầu nghiêm túc nâng cấp thần khí.

Hắn ném toàn bộ thần khí của Tam Lộng đại sư và những người khác vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, tiếp đó lại ném vào các loại dược liệu dùng để nâng cấp, rồi nhanh chóng bắt một loạt chỉ quyết đánh vào trong đỉnh.

Mặc dù trung phẩm tiên khí đối với hắn không là gì, có thể trực tiếp cấp cho đội chuyên nghiệp những món trung phẩm tiên khí hoàn toàn mới.

Nhưng tiên khí mới lại cần mất vài năm để luyện hóa, còn thần khí ban đầu của họ đã được luyện hóa, bên trong có ấn ký thần thức, chỉ cần nâng cấp đơn giản là có thể sử dụng ngay mà không cần luyện hóa lại.

Tóm lại một câu... muốn nghỉ phép cũng không có cửa, chưa chết thì bò dậy làm việc tiếp! *Ầm ầm ầm!!* Bầu trời trong xanh đột nhiên tối sầm lại, tiếng sấm đinh tai nhức óc vang vọng khắp đất trời. "Lôi kiếp đến rồi!!" Mộng Dao tiên tử và những người khác ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Chỉ thấy trên trời mây đen bắt đầu kéo đến dày đặc, từng đạo sấm sét giăng kín bầu trời, tựa như những móng gà lộ ra tàn nhẫn xé toạc hư không, mỗi một đạo đều ẩn chứa một luồng khí thế hủy thiên diệt địa. "Lôi kiếp đến rồi sao!?" Tần Phong cũng cảm ứng được lôi kiếp, trong lòng bắt đầu nhớ nhị đệ.

Bây giờ họ đã rời khỏi Tiên Chú Phong, không có đại trận giúp hắn chống đỡ lôi kiếp, cũng không có nhị đệ và tiểu Tam Tam bên cạnh, chỉ có thể tự mình chống đỡ lôi kiếp này. "Đợi đã!" Tần Phong đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Mặc dù nhị đệ hiện không ở bên cạnh, nhưng Uyên Tổng lại tâm ý tương thông với hắn.

Hoàn toàn có thể thông qua không gian tùy thân của mình, chuyển những tiên khí sắp hoàn thành qua đó, để thân ngoại hóa thân của mình hoàn thành công đoạn cuối cùng.

Nói là làm...

Tần Phong trước tiên liên lạc với thân ngoại hóa thân, ngay sau đó Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh liền biến mất.

Cùng biến mất với nó còn có đám mây đen vừa ngưng tụ trên trời, bao gồm cả lôi kiếp cuồn cuộn như móng gà cũng tan biến, như thể chưa từng xuất hiện. "Chuyện gì vậy!?" Mộng Dao tiên tử đầu đầy dấu hỏi, không hiểu tại sao lôi kiếp lại tan biến.

Nàng vừa rồi đã chuẩn bị sẵn tâm lý, định ra ngoài giúp Tần Phong chống đỡ lôi kiếp, ai ngờ còn chưa kịp động thủ, lôi kiếp đã biến mất một cách khó hiểu. "Thất bại rồi!?" Mộ Dung Tĩnh đôi mắt đẹp đột nhiên sáng lên.

Nàng vội vàng chạy về phòng mình thay quần áo, định lát nữa sẽ an ủi Tần Phong thật tốt.

Khung cảnh chuyển đến Tây Vực của Tiên giới.

Chiến trường thời Thái Cổ vẫn hỗn loạn như mọi khi.

Pháp tắc Đại Đạo tàn phá như những dòng lũ cuồng bạo, lúc thì đan xen, lúc thì va chạm, phóng ra những luồng sức mạnh hủy diệt.

Còn có vô số chấp niệm còn sót lại của các đại năng, tại đây giao thoa, va chạm, như ác mộng không ngừng vang vọng, phát ra những âm thanh bi tráng, ai oán, cuồng ngạo, oán hận, lúc nào cũng muốn xâm chiếm tư tưởng của người khác.

Lại còn có sát khí ở khắp mọi nơi, như bóng ma tử thần không ngừng lan tỏa.

Thế nhưng trong khu vực cấm địa sinh mệnh này, Uyên Tổng lại sống như cá gặp nước.

Dựa vào Âm Dương Ngư Ngọc Bội điên cuồng hấp thu sát khí, chấp niệm còn sót lại của đại năng, thậm chí cả pháp tắc Đại Đạo vỡ nát cũng có thể hấp thu, thực lực tăng vọt như bò con ngồi tên lửa, trâu bò hết chỗ nói. "Đột phá Chân Tiên sơ giai rồi!!" Uyên Tổng đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, mở mắt ra hung hãn nói: "Liễu Như Yên, Quý Bác Đạt, còn có Tần Phong, các ngươi cứ chờ đấy cho bản vương, đợi ngày bản vương trở về, chính là lúc các ngươi..." *Ầm ầm ầm!!* Chưa đợi Uyên Tổng nói xong, tiếng sấm đinh tai đã vang lên.

Chỉ thấy sấm sét trên trời như bị chọc giận, toàn bộ bầu trời đều bị bao phủ bởi sấm sét cuồn cuộn, mỗi một đạo đều ẩn chứa một luồng khí thế hủy thiên diệt địa. "Đến rồi!" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong đột nhiên mở mắt, vung tay lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Chương 1413

Ba loại tiên hỏa bên trong không hề bị ảnh hưởng, các phù văn lơ lửng xung quanh cũng theo đó bay sang, tiếp đó liền tiếp nối một cách hoàn hảo, bắt ra từng đạo chỉ quyết đánh ra. "Sao lại có lôi kiếp!?" Uyên Tổng ngẩng đầu nhìn, trong mắt toàn là mờ mịt. *Ầm ầm ầm!!* Lôi kiếp không hề có ý định giải thích, trực tiếp hóa thành lôi long gầm thét bổ xuống. "Không ổn!!" Uyên Tổng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng giơ tay chống đỡ lôi kiếp. *Ầm ầm ầm!!* Tiếng nổ đinh tai nhức óc lập tức vang vọng khắp đất trời, năng lượng cường đại khiến hư không vặn vẹo, bão năng lượng cũng bắt đầu quét ra. "Á..." Uyên Tổng đau đến mặt mũi méo xệch, trên cánh tay xuất hiện một vết cắt. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đỡ sét, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Một đạo lôi kiếp 20 vạn!?" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, trong đầu cũng nhanh chóng tính toán.

Mặc dù thần khí nâng cấp lên trung phẩm tiên khí không có chín đạo lôi kiếp, chỉ có hai đạo lôi kiếp nâng cấp, nhưng Bạch Nhật có bảy kiện thần khí cần nâng cấp, Quang Thiên có ba kiện, Tam Lộng đại sư có hai kiện, Nhậm Hoàn có một kiện, Mộc Tú có một kiện, Tề Tu Viễn có một kiện, Đông Phương tiểu thư có một kiện, Hồng Hạnh có một kiện.

Nói cách khác, có mười bốn kiện thần khí cần nâng cấp, tổng cộng hai mươi tám đạo lôi kiếp, có thể kiếm được năm triệu sáu trăm ngàn điểm phản diện! "Ta còn hứa với Hồng Hạnh, giúp nàng luyện chế vài món tiên khí phòng thân..." Tần Phong lẩm bẩm: "Còn có Tam Lộng đại sư và những người khác, cũng đến lúc thêm cho họ chút tiên khí rồi." *Ầm ầm ầm!!* Lôi kiếp hóa thành lôi long mang theo thế hủy diệt vô tận bổ xuống, dường như vô tận, từng đợt từng đợt không ngừng bổ xuống. "Lôi kiếp này có thể sánh ngang với lôi kiếp của trung phẩm tiên khí!" Uyên Tổng sau khi cứng rắn đỡ vài đạo lôi kiếp, lập tức phán đoán được cấp bậc của lôi kiếp.

Nhưng dù hắn từng là một cự đầu Tiên Vương, đối mặt với nhiều lôi kiếp như vậy chắc chắn cũng sẽ hỏng mất.

Vì vậy hắn không chút do dự quay người bỏ chạy, muốn thoát khỏi những đạo lôi kiếp không biết từ đâu tới này.

Nhưng lôi kiếp này cứ như được lắp đặt định vị Bắc Đẩu, dù hắn chạy đến đâu cũng không thể thoát được. "Vãi chưởng!!" Uyên Tổng không nhịn được chửi thề một tiếng, muốn tiến vào trong Âm Dương Ngư Ngọc Bội.

Tiếc là Tần Phong lúc này đang luyện khí trong ngọc bội, tiến độ luyện hóa Âm Dương Ngư Ngọc Bội của hắn lại cao hơn Uyên Tổng, nên đã trực tiếp từ chối yêu cầu vào ngọc bội tránh lôi kiếp của hắn. "Ta hiểu rồi!!" Uyên Tổng như bị não yêu đương nhập thể, bắt đầu tự mình công lược: "Ngọc bội không cho ta vào là vì Hỗn Nguyên Đạo Thể quá mạnh mẽ.

Bây giờ ta mới hoàn thành 2% chuyển hóa đã khiến Đại Đạo chú ý, cho nên Đại Đạo mới giáng lôi kiếp, muốn diệt sát ta từ trong trứng nước!" *Bốp!

Bốp!

Bốp!* Tần Phong nghe được lời của Uyên Tổng, liền như Phát ca nhập thể vỗ tay tán thưởng.

Ban đầu hắn còn đang nghĩ phải xử lý việc từ chối yêu cầu như thế nào để không bị nghi ngờ, ai ngờ còn chưa nghĩ ra cách, Uyên Tổng đã tự tìm cho mình một lý do hoàn hảo.

Không chỉ thành công thuyết phục chính mình, mà còn thành công thuyết phục cả hắn... "Thật đáng mong chờ!!" Uyên Tổng càng nói càng hưng phấn.

Mặc dù hắn biết Hỗn Nguyên Đạo Thể trong truyền thuyết rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này, mới 2% tiến độ đã khiến Đại Đạo sốt ruột. *Ầm ầm ầm!!* Lôi kiếp trên trời không dừng lại, hóa thành lôi long gầm thét không ngừng bổ xuống. "Đến đây!!" Uyên Tổng làm việc càng có thêm tự tin, vung tay lấy ra trường kiếm của mình. *Keng!!* Tiếng kiếm ngân trong trẻo vang vọng khắp đất trời, một luồng sát ý làm chấn động cả bầu trời.

Chỉ thấy Uyên Tổng bay vút lên trời, trường kiếm trong tay lướt qua hư không tạo nên tiếng kiếm ngân lạnh lẽo, từng đạo kiếm ý tịch mịch âm u hóa thành những gợn sóng lan tỏa, lá phong bay lả tả như thể mùa đông đã đến sớm. "Uyên Tổng nỗ lực như vậy, ta cũng yên tâm rồi!" Tần Phong lộ ra nụ cười vui mừng, sau đó lại tiếp tục luyện khí. *Ầm ầm ầm!!* Kiếm quang và sấm sét va chạm mạnh vào nhau, bão năng lượng ngút trời lập tức quét qua đất trời.

Hành động của Uyên Tổng dường như cũng đã triệt để chọc giận lôi kiếp, những đạo lôi kiếp càng khủng bố hơn không ngừng bổ xuống, đánh cho hắn càng lúc càng hưng phấn, cũng khiến Tần Phong kiếm đầy bồn đầy bát.

Khung cảnh chuyển về thành Tiêu gia.

Các tu tiên giả ngẩng đầu nhìn trời, đầu đầy dấu hỏi.

Vừa rồi họ rõ ràng thấy trên trời mây đen che kín, mắt thấy lôi kiếp cuồn cuộn sắp bổ xuống, nhưng không biết tại sao lại biến mất. "Hình như là hướng của bệ hạ!" Nhậm Hoàn có chút lo lắng: "Không phải là bệ hạ nâng cấp thất bại rồi chứ!?" "Không đâu!" Mộc Tú lắc đầu nói: "Mặc dù giới hạn của bệ hạ rất linh hoạt, nhưng ngươi không thể không thừa nhận thiên phú luyện khí của ngài ấy thật sự vô địch.

Ở hạ giới đừng nói thất bại, ngay cả sơ suất cũng chưa từng xảy ra." "Nhưng bệ hạ đang nâng cấp lên trung phẩm tiên khí mà!" Đông Phương tiểu thư cũng có chút lo lắng: "Tuy thiên phú luyện khí của bệ hạ không ai sánh bằng, nhưng ngài ấy dù sao cũng mới đến Tiên giới hai ba năm, thật sự có thể trong thời gian ngắn như vậy nắm vững phương pháp luyện chế trung phẩm tiên khí sao!?" "Ngươi có muốn nghe lại xem mình đang nói gì không!?" Quang Thiên liếc mắt một cái: "Nhìn dáng vẻ của Thần Phong Chu sau khi được bạo cải đi, đó là trung phẩm tiên khí cỡ lớn đấy.

Còn Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay Tiểu Bạch, ngươi không nhìn ra đó là trung phẩm tiên khí à!?" "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, vội vàng lên tiếng bảo vệ: "Đông Phương tiểu thư chỉ nói bệ hạ chưa hoàn toàn nắm vững, chứ không phải nói bệ hạ không thể luyện chế trung phẩm tiên khí." "Đúng vậy, đúng vậy!" Mọi người vừa nghĩ đến sổ ghi nợ của Quang Thiên, liền lập tức đứng về phía Đông Phương tiểu thư. "Các ngươi đang cô lập ta sao!?" Quang Thiên rất không vui: "Ta chỉ là quá muốn tiến bộ, ta có lỗi gì sao!?" "Đừng cãi nữa, đến lúc làm việc rồi!" Bạch Nhật đột nhiên lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía trước. "Hử!?" Đội chuyên nghiệp lập tức im lặng, cảm nhận được bầu không khí không đúng. *Ầm ầm ầm!!* Bầu trời đột nhiên biến sắc, bùng nổ ánh sáng chói lòa.

Ngay sau đó một luồng uy áp cường đại từ trên trời giáng xuống, như một lực hấp dẫn vô hình, đè nặng lên tâm trí của tất cả mọi người, không chỉ khiến người ta không thở nổi, mà không khí cũng như ngưng đọng lại. "Là Tiên Vương!!" Mọi người lập tức khó khăn ngẩng đầu nhìn, thấy trên hư không xuất hiện một đội người ngựa.

Chỉ thấy đối phương mặc tiên giáp màu đen, hộ tống một chiếc xe ngựa mui trần màu vàng, trên xe ngựa ngồi một người đàn ông mặc tiên bào hoa quý, đầu đội ngọc quan, giữa hai hàng lông mày toát ra vẻ uy nghiêm vô thượng, khiến người ta bất giác muốn quỳ lạy triều bái. "Không thể nào!?" Nhậm Hoàn kinh ngạc nói: "Tin tức này mới tung ra bao lâu?

Tiên Vương đã vội vã chạy đến thành Tiêu gia như vậy!?" "Đừng xem thường Đại Đạo Chi Ấn!" Mộc Tú lên tiếng giải thích: "Nó đại diện cho một trong ba ngàn Đại Đạo, giống như hổ lang chi sư của Đại Tần ta gặp hổ phù vậy, cho dù ngươi có lợi hại đến đâu, trước mặt hổ phù đều phải chịu sự quản chế." "Ngươi nói vậy thì ta hiểu rồi!" Trong mắt Quang Thiên hiện lên vẻ ngưỡng mộ vô cùng, không biết kiếp này mình có thể sở hữu được hay không. "Đến rồi, đến rồi, Tiên Vương cuối cùng cũng đến rồi!" Các tu tiên giả trong thành lập tức phấn chấn tinh thần, từ tám phương bốn hướng kéo về phía Tiêu gia.

Trước đó do thực lực đôi bên không tương xứng, nên họ không dám gây sự với Chỉ Lan tiên tử, nhưng bây giờ có Tiên Vương làm trợ lực, họ không cần phải kiêng dè gì nữa.

Lúc này, Tiên Vương đã đến trên không trung Tiêu gia.

Đôi mắt y lấp lánh như sao trời, tràn đầy uy nghiêm vô tận khiến người ta không thể nhìn thẳng, toàn thân còn lóe lên những đạo tiên quang màu tím, khiến người ta như đang ở trong một tiên cảnh thần bí.

Chương 1414

"Là Nam Cảnh Tiên Vương!" Đệ tử Tiêu gia nhận ra đối phương, lập tức quay người vào thông báo.

Ngay lúc đệ tử Tiêu gia quay về thông báo, các tu tiên giả trong thành đã kéo đến, và dưới sự dẫn dắt của đội chuyên nghiệp, đồng thanh hô lớn yêu cầu Tiêu gia giao Phương Trường ra. "Giao ra Phương Trường, giao ra Đại Đạo Chi Ấn!" "Đại Đạo Chi Ấn là của Nam Cảnh Tiên Vương, Phương Trường là của mọi người!" "Tiêu gia không giao Phương Trường, chúng ta sẽ không rời khỏi thành Tiêu gia!" "..." Ngay khi đội chuyên nghiệp đang khuấy động bầu không khí, Chỉ Lan tiên tử dẫn theo các cao tầng Tiêu gia đi ra. "Tất cả im miệng cho bản tiên tử!" Uy áp Tiên Vương của Chỉ Lan tiên tử tuôn trào, dọa cho mọi người lập tức ngậm miệng, sau đó nàng ngước mắt nhìn lên: "Nam Cảnh Tiên Vương, ngài đến Tiêu gia ta cũng là để cướp đoạt Đại Đạo Chi Ấn sao!?" "Chỉ Lan, sao nàng có thể nhìn bản vương như vậy!?" Nam Cảnh Tiên Vương tỏ vẻ rất tổn thương: "Nàng tuy đã ly hôn với bản vương, nhưng tình cảm giữa chúng ta vẫn còn, bản vương sau khi nhận được tin tức, sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm, nên đã đến đây bảo vệ nàng ngay lập tức." "Ra là anh chồng cũ à!" Đội chuyên nghiệp lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh, vội vàng tag Tần Phong qua hóng chuyện. "Nói vậy bản tiên tử còn phải cảm ơn ngươi rồi!?" Chỉ Lan tiên tử nói giọng âm dương quái khí không cho chồng cũ mặt mũi, rồi lại chuyển chủ đề: "Nhưng bây giờ ngươi có thể về được rồi, vừa rồi bản tiên tử đã điều tra rõ ràng, người có được Đại Đạo Chi Ấn không phải Phương Trường, mà là Tần Phong mạo danh Phương Trường cướp đoạt Đại Đạo Chi Ấn." Lời vừa dứt, toàn trường xôn xao. "Tần Phong?

Tần Phong là ai!?" "Ngươi có phải bị lừa đá vào đầu không, Tần Phong, Tiên Minh Tần Phong!!" "Chính là Tần Phong đứng đầu bảng thiên tư khí tu, hạng 38 bảng thiên tư võ tu!?" "Giờ là hạng 39 rồi, bị Diệp Thần vượt qua rồi!" "Không thể nào?

Tần Phong mạo danh Phương Trường, có được Đại Đạo Chi Ấn!?" "Vãi chưởng, Tần Phong này là vận khí nghịch thiên gì vậy, trước là Đại Tiên Thiên Chi Bảo, giờ lại có được Đại Đạo Chi Ấn!" "Quan trọng là nghe nói thiên phú của tên này còn mạnh đến mức vô lý, y hệt như một Long Ngạo Thiên thứ hai!" "Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp nhé, Long Ngạo Thiên đến Tiên giới mấy nghìn năm mới vùng lên, Tần Phong đến Tiên giới mới hai ba năm đã thế không thể đỡ rồi." "..." Đội chuyên nghiệp thấy chân tướng bị vạch trần, trong lòng biết đã đến lúc họ ra tay... "Quần chúng mắt sáng như tuyết..." Mộc Tú lên tiếng trước: "Ngươi đừng tưởng ngươi nói như vậy là có thể một mình nuốt trọn Phương Trường, nuốt trọn Đại Đạo Chi Ấn, chúng ta sẽ không bị lừa đâu." "Đúng vậy!" Mọi người nhao nhao phản ứng lại, cảm thấy điều này rất có khả năng.

Nếu họ có được Đại Đạo Chi Ấn, tự nhiên cũng sẽ không ngoan ngoãn giao ra. "Ngươi muốn chết!!" Chỉ Lan tiên tử nào đã từng chịu sự khiêu khích như vậy, đôi mắt đẹp lóe lên hàn quang định động thủ.

Nhưng nàng không biết mình đang đối mặt không phải một người, mà là một đội ngũ chuyên nghiệp cực kỳ thích gây chuyện.

Chỉ thấy chưa đợi nàng ra tay diệt Mộc Tú, Nhậm Hoàn đã lại trốn trong đám đông hét lên: "Nàng ta muốn giết người diệt khẩu, nàng ta bị chọc trúng chỗ đau rồi, nàng ta nhất định đang lừa chúng ta." "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư cũng ở trong đám đông, chắp tay nói: "Bần tăng là người xuất gia, nói một câu công đạo, nữ thí chủ vội vã động thủ như vậy, rõ ràng là chột dạ, cái gì mà Tần Phong mạo danh Phương Trường, chỉ là muốn lừa mọi người rời đi, để một mình nuốt trọn Phương Trường và Đại Đạo Chi Ấn." "Người xuất gia không nói dối, lời của đại sư đáng tin cậy!" Các thành viên khác của đội chuyên nghiệp cũng nhao nhao phụ họa, khiến quần chúng xung quanh gật đầu lia lịa. "Ngươi nói bậy..." Chỉ Lan tiên tử ánh mắt lạnh băng: "Người quen biết Tần Phong đều biết, hắn không chỉ sở hữu Thương Thiên Bá Thể, còn mang theo một con thỏ, có thể nói là giống hệt Phương Trường cướp đoạt Đại Đạo Chi Ấn trong miệng các ngươi." "Đúng vậy!" Mọi người nhao nhao phản ứng: "Phương Trường có Thương Thiên Bá Thể hay không ta không biết, nhưng Tần Phong quả thực sở hữu Thương Thiên Bá Thể và một con thỏ, chuyện này không phải bí mật gì." "Ngươi cũng nói rồi, không phải bí mật!" Chuyện này hoàn toàn không làm khó được đội chuyên nghiệp, chỉ thấy Mộc Tú trực tiếp hỏi vặn lại: "Nếu ngươi muốn nuốt trọn Đại Đạo Chi Ấn, có phải sẽ tìm trước một người để đổ vỏ không!?" "Có lý!" Quang Thiên lập tức phụ họa: "Tần Phong có Tiên Minh chống lưng, không có ai thích hợp làm kẻ đổ vỏ hơn hắn." "Không phải như vậy..." Có người lập tức nhảy ra nói: "Lúc đó ta đang ở hiện trường, tận mắt thấy Thương Thiên Bá Thể đột phá hình thái thứ ba, còn có một con thỏ không biết xấu hổ, bây giờ nghĩ lại đó căn bản không phải Phương Trường, mà là Tần Phong của Tiên Minh!" "Không sai, ta cũng chứng minh!" Hơn mười người nhao nhao lên tiếng, chứng minh mình tận mắt nhìn thấy. "Không sai, ta cũng chứng minh!" Nhậm Hoàn len đến trước mặt một nhân chứng, hạ giọng hỏi: "Huynh đệ, ngươi chắc chắn ta chỉ cần hô theo, sau này Chỉ Lan tiên tử sẽ cho ta mười viên cực phẩm tiên tinh chứ?!" "Hả!?" Nhân chứng rõ ràng ngẩn ra, không hiểu ý gì. "Huynh đệ!" Quang Thiên không cho đối phương thời gian phản ứng, cũng chen tới nói: "Có cơ hội kiếm tiền, cũng cho ta một suất đi!" "Kiếm tiền cũng cho ta một suất!" Tề Tu Viễn nghĩ đến người vợ đang cùng mình chịu khổ, bất đắc dĩ vứt bỏ liêm sỉ hô lớn: "Không sai, ta cũng chứng minh!!" "Chỉ Lan, ngươi làm vậy là quá đáng rồi!" Sắc mặt Nam Cảnh Tiên Vương lập tức lạnh xuống.

Là cường giả Tiên Vương cảnh, đừng nói hiện trường chỉ có mấy nghìn người, dù có nhiều hơn mấy lần cũng không thoát khỏi cảm ứng của y, tự nhiên cũng nghe thấy màn mưu tính lớn tiếng của đội chuyên nghiệp. "Bản tiên tử đã nói, không có..." Chỉ Lan tiên tử tức đến ngực phập phồng, cũng nghe thấy màn mưu tính lớn tiếng của đội chuyên nghiệp.

Mặc dù nàng rất muốn mở miệng biện giải, nhưng lại không tìm được lý do gì, cảm giác như mọi con đường đều bị chặn lại. "Mẹ ơi, Tiên Vương sắp khai chiến rồi!!" Đội chuyên nghiệp phát hiện Chỉ Lan tiên tử sắp bùng nổ, lập tức như chim vỡ tổ nhanh chóng tẩu thoát.

Mà quần chúng không rõ chân tướng, nghe thấy mấy chữ "Tiên Vương khai chiến", cũng lập tức hoảng hốt quay người bỏ chạy, không chỉ khiến hiện trường trong nháy mắt hỗn loạn, mà người ngựa hai bên cũng đều căng thẳng nắm chặt vũ khí. "Ách..." Hai vị đương sự thấy bầu không khí đã được đẩy lên đến nơi đến chốn, cảm thấy không đánh một trận thì có lỗi với khán giả quá. "Đến lượt ta ra tay rồi!" Đông Phương tiểu thư, người từ đầu đến cuối chưa nói lời nào, liền tung một quả cầu năng lượng về phía hậu viện của Tiêu gia. *Ầm ầm ầm!!* Tiếng nổ đinh tai đột nhiên vang lên, mặt đất cũng rung chuyển theo. "Khốn!!" Đệ tử Tiêu gia thấy nhà mình bị nổ, thanh nộ khí lập tức tăng vọt. "Khai chiến rồi, khai chiến rồi!" Đội chuyên nghiệp không chỉ hò hét theo, còn tấn công loạn xạ những người khác. *Ầm ầm ầm!!* Tiếng nổ không ngớt bên tai, hiện trường trong nháy mắt hỗn loạn.

Mà hai bên vốn đã giương cung bạt kiếm, cũng như bị châm ngòi thuốc súng, nhao nhao gia nhập vào cuộc hỗn chiến, khiến thành Tiêu gia trong nháy mắt biến thành một biển lửa. "Đừng đánh, đừng đánh nữa..." Chỉ Lan tiên tử nhận ra mình bị lừa, vội vàng lên tiếng ngăn cản người của Tiêu gia bình tĩnh lại.

Nhưng do đời tư hỗn loạn của nàng, không chỉ là người không giữ phụ đạo, còn làm mất hết mặt mũi của Tiêu gia, khiến đệ tử Tiêu gia từ trong tâm khảm xem thường nàng, cho nên cũng không có mấy người nghe lời nàng, nhắm vào người của Nam Cảnh Tiên Vương mà điên cuồng tấn công. "Cuối cùng cũng đánh nhau rồi!" Đội chuyên nghiệp nhìn nhau một cái, nhân lúc hỗn loạn lẻn vào sân lớn của Tiêu gia. "Hình như đánh nhau rồi!" Tần Phong thấy ánh lửa ngút trời, lập tức giao công việc cho thân ngoại hóa thân.

Mà ngay lúc Tần Phong đang bận hóng chuyện, Dịch Thiên Cơ lại một lần nữa liên lạc với Diệp Thần. "Dịch tiền bối!" Sắc mặt Diệp Thần vẫn còn trắng bệch: "Sao ngài đột nhiên liên lạc với ta?

Có phát hiện gì sao!?" "Đúng vậy!" Dịch Thiên Cơ vô cùng yếu ớt nói: "Ta phát hiện thuộc hạ của Tần Phong cũng giống hắn, đều bị che đậy thiên cơ.

Ta đã thử mấy lần đều không thể nhìn trộm thiên cơ, còn bị phản phệ tổn hại mấy ngày tuổi thọ." "Sao lại như vậy!?" Diệp Thần khó có thể chấp nhận, vẻ mặt có chút phát điên: "Tần Phong có thể che đậy thiên cơ của bản thân thì thôi đi, tại sao người bên cạnh hắn cũng có thể che đậy thiên cơ?

Chẳng lẽ cả đời này ta định sẵn phải bị Tần Phong đè dưới thân sao!?" "Bình tĩnh!" Dịch Thiên Cơ yếu ớt thở hổn hển: "Tuy ta không biết Tần Phong làm cách nào che đậy thiên cơ của người bên cạnh, nhưng ta lại phát hiện nữ nhân bên cạnh hắn không bị che đậy thiên cơ, trong đó có bốn người Hồng Loan tinh đã vỡ, cũng có nghĩa là họ đã hành chuyện vợ chồng với Tần Phong." "Đây là cái gì với cái gì chứ!?" Tâm trạng Diệp Thần càng lúc càng phiền não.

Hắn tỏ ra không hứng thú với việc Tần Phong đã đè bao nhiêu nữ nhân, chỉ muốn biết mình có cơ hội đè Tần Phong dưới thân hay không. "Đừng vội, nghe ta từ từ nói cho ngươi..." Dịch Thiên Cơ chống đỡ cơ thể yếu ớt, tiếp tục nói: "Tuy mỹ nữ bên cạnh Tần Phong có rất nhiều, nhưng Hồng Loan tinh vỡ chỉ có bốn người phụ nữ này, mà trùng hợp chính bốn người phụ nữ có Hồng Loan tinh vỡ này, mệnh cách của họ đột nhiên xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, trong đó còn ẩn chứa một tia đế vương tử khí tôn quý." "Ý gì!?" Diệp Thần vẻ mặt hơi ngẩn ra, tỏ ý học sinh dốt cần phiên dịch...

“Ai, được rồi!” Dịch Thiên Cơ bất đắc dĩ thở dài, bắt đầu phiên dịch: “Hiểu đơn giản thì là, vận mệnh của bốn người họ đều đã thay đổi, tương lai có xác suất rất lớn sẽ đột phá lên Tiên Đế chi vị!” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Diệp Thần lập tức trừng lớn mắt, la lên với vẻ không thể tin nổi: “Hiện tại cả Tiên giới cũng chỉ có ba vị Tiên Đế, hơn nữa đây còn là thời kỳ đỉnh cao chưa từng xuất hiện trong bao nhiêu kỷ nguyên qua của Tiên giới, sao bên cạnh Tần Phong có thể đột nhiên xuất hiện bốn kẻ có tiềm lực thành Tiên Đế được!?” “Hoàn toàn có khả năng!” Dịch Thiên Cơ nghiêm túc nói: “Trên đời này có một loại mệnh cách kỳ lạ, có thể giúp sáu người nghịch thiên cải mệnh, tên là Lục Vị Đế Vương Hoàn.

Chỉ cần tu vi của người sở hữu mệnh cách này càng cao, thì xác suất sáu người kết hợp với hắn đột phá Tiên Đế chi vị cũng càng lớn.” “Ngươi nói Tần Phong là Lục Vị Đế Vương Hoàn!?” Diệp Thần ngẩn người ra, vẻ mặt mông lung nói: “Nhưng tất cả mọi người ở Hoang Cổ đều biết, Phương Trường mới là người có mệnh cách Lục Vị Đế Vương Hoàn, hơn nữa sáu đế vị của hắn hiện tại đã có chủ cả rồi.” “Sao lại lòi ra một Phương Trường nữa!?” Dịch Thiên Cơ lập tức nhíu mày: “Chẳng lẽ hai Lục Vị Đế Vương Hoàn cùng xuất hiện trong một thời đại?

Nhưng bọn họ đều đến từ hạ giới Hoang Cổ, sự việc thật sự trùng hợp đến vậy sao!?” “Dịch tiền bối!” Diệp Thần hoàn hồn, hỏi: “Không phải là ngài suy đoán sai rồi chứ!?” “Không thể nào!” Dịch Thiên Cơ lập tức phủ nhận: “Một người phụ nữ bên cạnh Tần Phong thay đổi mệnh cách, ngươi có thể nói là ta suy đoán sai.

Nhưng hai người, ba người, bốn người đều xuất hiện tình huống này, ngươi thấy còn có thể nói là ta suy đoán sai được không?!” “Hình như cũng có lý!” Diệp Thần lẩm bẩm một mình, nhưng ngay sau đó lại đột nhiên cười nói: “Bất kể Tần Phong có phải là mệnh cách Lục Vị Đế Vương Hoàn hay không, từ giờ phút này trở đi, hắn chính là mệnh cách Lục Vị Đế Vương Hoàn, cho dù Thiên Vương lão tử có đến cũng không thay đổi được kết luận này.” “Ngươi muốn…” Dịch Thiên Cơ lập tức hiểu ý Diệp Thần, biết hắn muốn tung tin này ra ngoài.

“Thiên đạo hữu luân hồi, trời cao tha cho ai!” Khóe miệng Diệp Thần nhếch lên nụ cười nham hiểm: “Tần Phong, e là ngươi nằm mơ cũng không ngờ được, mũi tên ngươi bắn về phía Phương Trường năm xưa, nhiều năm sau lại ghim thẳng vào giữa trán mình đâu nhỉ!” “Diệp Thần!” Dịch Thiên Cơ không nhịn được lên tiếng, điên cuồng ám chỉ: “Ngươi chắc chắn muốn tung tin tức ra ngoài sao?

Đó là hai vị trí Tiên Đế đấy?

Chẳng lẽ ngươi không có chút suy nghĩ nào khác sao!?” “Ta, Diệp Thần, không phải là súc sinh!” Diệp Thần lập tức hiểu được ám chỉ, nói năng chính nghĩa: “Con đường Tiên Đế ta sẽ tự mình khai phá, tuyệt đối không đi con đường tắt súc sinh này!” “Thôi được!” Dịch Thiên Cơ không nói nhiều, lựa chọn tôn trọng quyết định của Diệp Thần.

Tuy rằng mệnh cách Lục Vị Đế Vương Hoàn của Tần Phong khiến lão kinh ngạc, nhưng nó không xung đột với kế hoạch ban đầu của lão.

Trước tiên liên thủ với Diệp Thần trừ khử Tần Phong để có được Đại Đạo Chi Ấn, sau đó dùng thủ đoạn đã chuẩn bị sẵn để luyện hóa Diệp Thần thành phân thân mới của mình.

Chỉ cần đi tốt hai bước cờ này, lão sẽ không còn xa Tiên Đế nữa.

Chương 1415

“Tần Phong!” “Cho dù ngươi có thể thắng ta vô số lần thì đã sao!?” “Chỉ cần ta thắng ngươi một lần, là có thể đè ngươi vĩnh viễn dưới thân!” Diệp Thần nói xong, không nhịn được liếm đôi môi khô khốc, vẻ mặt cũng dần trở nên bỉ ổi.

Ngay khi Diệp Thần tưởng rằng đã nắm được thóp của Tần Phong, có thể khiến hắn rơi vào sóng gió dư luận, thì Ngũ trưởng lão cũng đã tìm đến theo địa chỉ.

Ông ta không chỉ mang đến mệnh lệnh xuất chinh của Tiên Minh, yêu cầu Diệp Thần lần nữa đi thu hút hận thù của Long Ngạo Thiên, mà còn mang theo hiệp nghị trả góp Đại Đạo mà hắn đã ký trước đó.

Do mấy tháng nay Diệp Thần bận dưỡng thương nên vẫn chưa trả được khoản nợ kỳ đầu tiên.

Thế là để không làm khó người bảo lãnh là Đại Đạo, Ngũ trưởng lão đành miễn cưỡng đem toàn bộ chiến lợi phẩm Diệp Thần thu được khi công phá Minh Nguyệt Cung ra đóng gói, bán rẻ để thế chấp cho khoản nợ kỳ đầu.

“Cái, cái này…” Diệp Thần nhìn thấy hóa đơn, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Cứ tưởng ký hiệp nghị này chỉ là làm cho có lệ, ai ngờ Ngũ trưởng lão lại chơi thật với mình.

“Tiểu Thần à!” Ngũ trưởng lão nói với giọng điệu thấm thía: “May mà bản đế phản ứng kịp thời, dùng chiến lợi phẩm ngươi công phá Minh Nguyệt Cung để trả cho kỳ đầu tiên, nếu không để Đại Đạo giáng xuống trừng phạt, cả đời này của ngươi coi như xong.” “Nói vậy là…” Diệp Thần gượng cười nói: “Ta còn phải cảm ơn Ngũ trưởng lão nữa sao!?” “Không cần khách sáo!” Ngũ trưởng lão cũng dám đáp lời, khoát tay ra vẻ rộng lượng: “Chúng ta đều là người của Tiên Minh, ngươi cũng là một trong những tiểu bối mà bản đế coi trọng nhất, bản đế không giúp ngươi thì ai giúp ngươi?

Chỉ cần nhớ sau này trả nợ đúng hạn là được!” “Đa tạ, Ngũ trưởng lão!” Diệp Thần giống như một sinh viên đại học đã bị xã hội mài mòn góc cạnh sau nhiều năm đi làm, dù trong lòng tức muốn chết nhưng vẫn phải cúi đầu hành lễ cảm tạ Ngũ trưởng lão.

Nhưng đại trượng phu sinh ra giữa trời đất, sao có thể uất ức chịu đựng dưới người khác mãi được.

Hắn nhất định sẽ nắm lấy cơ hội xuất chinh lần này, từng bước từng bước leo lên đỉnh cao, bắt lão già này phải trả giá.

“Đứng lên đi!” Ngũ trưởng lão lộ ra nụ cười hài lòng, nhưng trong lòng lại thấy tiếc cho Diệp Thần.

Tuy thiên phú của Diệp Thần rất mạnh, dùng cũng rất thuận tay, nhưng đáng tiếc, người mà Tiên Minh quyết định dốc sức nâng đỡ là Tần Phong, hắn đã định sẵn chỉ có thể làm lá chắn thu hút hỏa lực cho sự trỗi dậy của Tần Phong.

Trừ phi hắn có thể giống như nhân vật chính trong tiểu thuyết, sở hữu khí vận vô địch nghịch thiên cải mệnh trong truyền thuyết, không khuất phục trước sự sắp đặt của vận mệnh mà kháng cự đến cùng, nếu không hắn rất khó thoát khỏi số phận làm kẻ thế thân của mình.

Nhưng tiểu thuyết cuối cùng cũng chỉ là tiểu thuyết, muốn vượt qua Tần Phong thật sự quá khó.

“Ắt xì!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, luôn cảm thấy có kẻ xấu muốn hại mình.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Ta lại lừa Diệp Thần ca ca lúc nào thế!?” Tần Phong lập tức cảm thấy không ổn, tỏ vẻ mình hiện tại đang xem kịch mà thôi.

Chỉ thấy khói lửa chiến tranh trong thành Tiêu gia như một con dã thú cuồng nộ, tiên khí cuồn cuộn tạo thành từng cột sáng lộng lẫy, đan xen trên bầu trời thành phố tạo thành những bức tranh hùng vĩ.

Cư dân trong thành trốn trong đống đổ nát, ánh mắt tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng.

“Tần Phong tiểu đệ đệ!” Mộng Dao tiên tử nhìn những người dân trong đống đổ nát, bình tĩnh nói: “Tất cả những chuyện này đều do quyết định của ngươi mà ra, ngươi không sợ bị người đời lên án sao!?” “Thành làm vua, thua làm giặc!” Tần Phong thay đổi hình tượng cún con trước đó, vẻ mặt bá khí nói: “Vào được kinh thành rồi, tự khắc sẽ có đại nho viết sử cho ta!” “Huhu…” Tim Mộng Dao tiên tử lập tức đập nhanh hơn, cảm nhận được khí chất bá đạo của Tần Phong.

Ban đầu nàng còn muốn nhân cơ hội dạy dỗ Tần Phong đạo lý ‘một tướng công thành vạn cốt khô’, nhưng ai ngờ tên tiểu đệ đệ này lại quá biết cách, đối nội là cún con, đối ngoại là bá chủ, khiến các tỷ tỷ bị nắm trong lòng bàn tay… “Hừ!” Mộ Dung Tĩnh đứng sau hai người, tức giận đến mức vò nát Tiểu Bạch trong tay.

Nàng đã tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo xong xuôi, định đến phòng Tần Phong an ủi hắn, ai ngờ Tần Phong lại đột nhiên chạy ra ngoài xem kịch.

Đợi nàng thay lại quần áo đi ra thì đã thấy Mộng Dao tiên tử đang định ‘trâu già gặm cỏ non’.

“Sao có thể đối xử với thỏ thỏ như vậy!” Khuôn mặt tròn nhỏ của Tiểu Bạch bị bóp đến biến dạng, tỏ vẻ kiếm tiền thật là khó quá đi.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ quyến rũ đóa hoa tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại ghen tuông vì mình, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Thiếu nữ ghen tuông ghê quá!” Tần Phong thầm thở dài, cảm thấy nằm giữa thật là khó xử.

“Đây là cho ta sao!?” Hồng Hạnh đứng bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn vì kích động mà đỏ bừng.

Chỉ thấy trong tay nàng cầm một thanh Đường Hoành Đao dài hai mét đã được nâng cấp lên trung phẩm tiên khí, trên người mặc một bộ tiên giáp màu đỏ tươi cũng là trung phẩm tiên khí, bên trong là một lớp nội giáp cũng cấp trung phẩm tiên khí.

Sau lưng là một chiếc áo choàng màu đỏ cùng cấp trung phẩm tiên khí, có thể chống lại các đòn tấn công tinh thần và huyễn thuật.

Dưới háng còn có một con chiến mã sắt thép màu đen cấp trung phẩm tiên khí, có thể tăng gấp mười lần chiến lực của bản thân.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ quyến rũ nốt chu sa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 50.000 điểm phản diện!” “Đương nhiên!” Tần Phong mỉm cười nói: “Năm món trung phẩm tiên khí này đều là cho ngươi.

Bây giờ bên dưới đang hỗn chiến, lại có Mộng Dao tỷ tỷ yểm trợ, ngươi có thể đi thử năm món trung phẩm tiên khí này.” “Thật sự được sao!?” Hồng Hạnh lập tức kích động nhìn về phía Mộng Dao tiên tử.

Sau khi nhận được cái gật đầu khẳng định của đối phương, nàng lập tức thành thạo lật người lên ngựa.

Hí!

Hí!

Con chiến mã sắt thép màu đen bị giật dây cương, ngẩng đầu hí dài một tiếng, ngay sau đó liền lộc cộc, lộc cộc đạp không lao xuống thành Tiêu gia bên dưới, giống như một vệt sao băng màu đen xé toạc hư không.

"Ngựa tốt!" Vẻ hưng phấn trong đôi mắt đẹp của Hồng Hạnh không thể che giấu, nàng giơ thanh Đường Hoành Đao dài hai mét lên bắt đầu xung sát.

Phập!

Phập!

Máu tươi bắn tung tóe, điên cuồng thu hoạch mạng người!

Chỉ thấy Hồng Hạnh dựa vào năm món trung phẩm tiên khí mà đại sát tứ phương trong thành, cho dù trên người nàng có bốn món trung phẩm tiên khí chưa được luyện hóa, cũng không có tu tiên giả cùng cấp nào có thể ngăn cản được nàng.

Mà theo số người Hồng Hạnh giết ngày càng nhiều, con hắc mã dưới háng cũng tỏa ra ánh sáng đỏ rực.

Giống như một con hãn huyết bảo mã đang phi nước đại, trên người đổ ra mồ hôi màu đỏ, không chỉ tốc độ trở nên nhanh hơn trước, mà còn khiến chiến lực của Hồng Hạnh ngày càng mạnh mẽ hơn.

"Lợi hại thật!" Mộng Dao tiên tử nheo mắt lại, nhận ra sự bất phàm trong đó.

Chỉ thấy con chiến mã sắt thép màu đen không ngừng hấp thụ máu tươi trên chiến trường, chuyển hóa năng lượng chưa tiêu tán bên trong thành một luồng năng lượng cực kỳ tinh thuần, cung cấp cho người sử dụng là Hồng Hạnh.

Không chỉ giúp nàng càng đánh càng hăng, mà còn giúp nàng nhanh chóng đột phá tu vi.

Còn thanh Đường Hoành Đao dài hai mét trong tay nàng, không chỉ có thể tạo ra sát thương cực mạnh, mà còn có thể giống như Vạn Hồn Phiên của ma tu, cưỡng ép câu giữ những nguyên thần đang chạy trốn trên chiến trường.

“Ta là tu sĩ đứng đắn!” Tần Phong dường như nhìn thấu suy nghĩ của Mộng Dao tiên tử, lập tức nói năng chính nghĩa: “Là do đao hồn của thanh đao này có vấn đề, muốn hấp thụ những nguyên thần tản mác này để tiến hóa bản thân.” “Vậy sao!?” Mộng Dao tiên tử mỉm cười, không nói tiếp.

Có lẽ thanh đao này thực sự có thể hấp thụ nguyên thần của người khác để tiến hóa, nhưng chức năng phóng ra vạn thiên lệ quỷ của Vạn Hồn Phiên cũng chưa chắc đã không có, chỉ là xem có ai có thể ép Hồng Hạnh đến mức đó hay không thôi.

“Đương nhiên!” Tần Phong gật đầu một cách nghiêm túc, sau đó liên lạc với thân ngoại hóa thân.

Chương 1416

Bảo nó nhanh chóng luyện chế di thể của Phá Quân Tiên Vương mang về từ Linh Chi Bí Cảnh lần trước thành một con rối chiến đấu.

Không chỉ bên này của hắn đang cần dùng, mà bên Uyên Tổng cũng đang chờ bị sét đánh.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang trời kéo suy nghĩ của hắn trở lại.

Chỉ thấy đội chuyên nghiệp lẻn vào đại viện Tiêu gia đã bị một đám đông đệ tử Tiêu gia vây công.

Mặc dù lúc nãy họ đã gây hỗn loạn bên ngoài để dụ các cao thủ của Tiêu gia ra ngoài chiến đấu, nhưng do thần khí trong tay họ đều đã được Tần Phong mang đi nâng cấp, khiến cho chiến lực của họ giảm đi đáng kể.

Đối mặt với một đám Chân Tiên cảnh vây công, họ cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

“Lũ rác rưởi không biết tự lượng sức mình!” Một đệ tử Tiêu gia hừ lạnh: “Chỉ là tu vi Địa Tiên sơ giai mà dám đến Tiêu gia ta gây rối, còn không mau bó tay chịu trói!” “Bó tay cái con mẹ nhà ngươi!” Tề Tu Viễn trước nay chỉ động thủ không động khẩu, giơ một thanh đao cướp được lên chém xuống.

Chỉ thấy thanh đao trong tay hắn bùng nổ đao mang rực rỡ, xé toạc hư không như dải ngân hà rơi xuống từ chín tầng trời, lóa mắt chói lòa.

Luồng khí xung quanh cũng bị kích nổ trong nháy mắt, cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, phảng phất như muốn xé nát cả thế giới.

“Không ổn!” Sắc mặt đối phương đột ngột thay đổi, vội vàng giơ kiếm lên chống đỡ.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang trời đất, mặt đất cũng rung chuyển theo.

Chỉ thấy nơi đao mang đi qua, mặt đất không ngừng nứt nẻ, như thể bị chẻ làm đôi.

Các đệ tử Tiêu gia đối diện cũng đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi, sau đó lùi lại mấy bước mới dừng lại.

“Hộc hộc!” Tề Tu Viễn thở hổn hển.

Dù đội chuyên nghiệp mất đi thần khí, chiến lực giảm mạnh, nhưng cũng không phải là thứ mà mấy tên Chân Tiên có thể tùy tiện chế nhạo.

“Chết đi!” Một tiếng hét giận dữ đột nhiên vang lên, khiến hư không rung động.

Chỉ thấy một đệ tử Tiêu gia cảnh giới Kim Tiên chạy đến, không nói hai lời liền tấn công Tề Tu Viễn, thanh Cửu Hoàn Đại Đao trong tay vang lên leng keng, tựa như tiếng xích câu hồn của Hắc Bạch Vô Thường.

“Không ổn!” Sắc mặt Tề Tu Viễn đột ngột thay đổi, muốn né tránh đã không kịp.

“Không hay rồi, lão Tề gặp nguy hiểm!” Mộc Tú vội vàng bấm một đạo chỉ quyết, dưới chân lập tức xuất hiện một trận bàn.

Nó không chỉ bao bọc Tề Tu Viễn vào trong, mà còn bao bọc cả tên Kim Tiên kia, đồng thời phóng ra một luồng lực trói buộc cực mạnh, cố gắng trói chân tên Kim Tiên tại chỗ.

“Kỳ Môn Cục!” Tên Kim Tiên nhíu mày, cảm nhận được sự trói buộc.

“Ra tay!” Những người khác cũng không rảnh rỗi, đồng loạt lao về phía tên Kim Tiên.

“Chút tài mọn, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!” Khóe miệng tên Kim Tiên nhếch lên một nụ cười chế nhạo, sức mạnh năng lượng bùng nổ trong nháy mắt.

Rầm một tiếng!

Trận bàn dưới chân Mộc Tú lập tức vỡ nát, những người khác cũng bị chấn bay ra ngoài.

“Một lũ cặn bã!” Tên Kim Tiên mặt đầy vẻ chế giễu, giơ đao lên định tiễn cả bọn lên đường.

Hí!

Hí!

Tiếng ngựa hí chói tai đột nhiên vang lên, ngay sau đó là tiếng lộc cộc.

“Cái gì!?” Đồng tử của tên Kim Tiên đột ngột co lại, cảm thấy nguy hiểm liền nhanh chóng quay đầu.

Chỉ thấy Hồng Hạnh cưỡi con hắc mã đã biến thành màu đỏ lao tới với tốc độ cực nhanh, giống như một ngôi sao băng màu đỏ xé toạc hư không, thanh Đường Hoành Đao trong tay còn lóe lên một luồng hàn quang khiến người ta kinh hồn bạt vía.

“Chẳng qua chỉ là năm món trung phẩm tiên khí, bần tăng không hề ngưỡng mộ chút nào!” Tam Lộng đại sư miệng thì nói không ngưỡng mộ, nhưng vẻ mặt lại như vừa ăn cả quả chanh… “Bệ hạ quá thiên vị!” Ánh mắt Đông Phương tiểu thư tràn đầy oán giận.

Rõ ràng mọi người đều là phụ nữ, nhưng Thủy Hoàng lại chỉ cho nàng một món thần khí.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Nhậm Hoàn cũng liên tục gật đầu đồng tình, tỏ vẻ mình cũng chỉ có một món thần khí.

“Không được nói bậy!” Quang Thiên lập tức nghiêm mặt nói: “Bệ hạ làm vậy nhất định có lý do của ngài, chúng ta phải vĩnh viễn tin tưởng bệ hạ, đi theo bệ hạ!” “Không hổ là ngươi!” Mộc Tú lập tức giơ ngón tay cái lên, hoàn toàn khâm phục Quang Thiên.

Cứ tưởng Quang Thiên có được Tam Thần Trang là nhờ nịnh bợ, ai ngờ người ta trong ngoài như một, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng, dù sếp không có ở bên cạnh cũng không dám lơ là chút nào.

Phập!

Ánh đao lóe lên, máu tươi tung tóe.

Chỉ thấy Hồng Hạnh anh tư hiên ngang cưỡi ngựa đến, giơ tay lên chém bay đầu tên Kim Tiên đối diện.

Đối phương không chỉ không có cơ hội nói chuyện, thậm chí còn không có thời gian phản ứng né tránh, cứ thế nhận cơm hộp, toàn bộ quá trình chưa đến hai phẩy năm giây.

“Híiiii!” Hồng Hạnh thấy đối phương đã chết, lập tức dùng sức kéo dây cương.

Chỉ thấy con ngựa dưới háng bị dây cương kéo lại, lập tức dừng lại, giơ hai chân trước lên đạp mạnh mấy cái, còn phát ra một tràng tiếng ngựa hí chói tai.

“Mạnh quá!” Đội chuyên nghiệp lập tức lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ, có được cảm nhận trực quan nhất về Ngũ Thần Trang.

“Chết đi!” Lại một tiếng hét giận dữ vang lên, kèm theo một trận năng lượng bùng nổ.

Chỉ thấy trong chiến trường hỗn loạn của Tiêu gia, lại xuất hiện thêm mười mấy Kim Tiên cảnh.

Thấy Hồng Hạnh chém giết đệ tử đồng tộc của mình, họ lập tức đỏ mắt lao về phía Hồng Hạnh vây công.

“Lại có kẻ không sợ chết đến rồi!” Hồng Hạnh không những không sợ hãi, mà sự hưng phấn trong mắt càng trở nên mãnh liệt.

Chương 1417

Chỉ thấy nàng dùng mã thuật mà Tần Phong đã dạy, dùng sức kẹp chặt con chiến mã sắt thép dưới háng, ngay sau đó lại vang lên tiếng ngựa hí chói tai, lần nữa lộc cộc, lộc cộc lao về phía đối phương.

"Lần này phiền phức rồi!" Sắc mặt đội chuyên nghiệp biến đổi, tâm trạng cũng không còn vui vẻ nữa.

Cứ tưởng gây hỗn loạn lẻn vào Tiêu gia kiếm một mẻ, nhưng họ đã quá coi thường những thế gia như Tiêu gia rồi.

Dù cao thủ trong gia tộc đã bị họ dụ đi, nhưng vẫn còn rất nhiều Kim Tiên ở lại giữ nhà.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Tiếng va chạm trầm đục vang lên, đội chuyên nghiệp lần lượt bị đánh bay ra ngoài.

Mặc dù thiên phú và chiến lực của họ không tồi, cũng có thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng đối phương quá đông, hai tay khó địch bốn tay.

Thêm vào đó, mất đi vũ khí chẳng khác nào hổ không có răng, khiến chiến lực của bản thân giảm đi đáng kể.

Còn Hồng Hạnh ở không xa cũng rơi vào thế khổ chiến.

Đừng thấy nàng đã có năm món thần trang, nhưng có bốn món vẫn chưa luyện hóa, không thể phát huy hết toàn bộ uy lực.

Hơn nữa, đối phương có thể tu luyện đến Kim Tiên cảnh, cũng không phải là những kẻ ngu ngốc đứng yên cho nàng chém.

Họ chỉ cần liếc mắt là đã nhìn ra điểm yếu của Hồng Hạnh, lập tức lợi dụng ưu thế tốc độ của mình để bắt đầu vây công nàng.

“Kẻ địch khó nhằn, mau rút lui!” Đội chuyên nghiệp biết không đánh lại, lập tức quả quyết lựa chọn rút lui.

Nhưng họ đã quên mất mình có một ông chủ lòng dạ đen tối, ghét nhất là nhân viên đi trễ về sớm.

Vút!

Vút!

Vút!

Ngay khi đội chuyên nghiệp chuẩn bị chuồn, vô số tiếng xé gió đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy mười mấy luồng sáng xé toạc hư không bay tới, bên trong chính là thần khí của họ, giờ đã được nâng cấp lên trung phẩm tiên khí, năng lực cũng được tăng cường đáng kể.

“Tới rồi!” Mắt đội chuyên nghiệp sáng lên, biết rằng thời khắc phản công đã đến.

Chỉ thấy mấy người lập tức vươn tay triệu hồi vũ khí của mình.

Ngay khi cầm vào tay, tâm ý lập tức tương thông, cảm giác quen thuộc lại ùa về.

Ngay sau đó, khí tức quanh thân từng người bắt đầu sôi trào.

Hí!

Hí!

Lại hai tiếng ngựa hí vang lên, khiến mọi người đều quay lại nhìn.

Chỉ thấy từng luồng sáng va chạm vào người Quang Thiên và

Bạch Nhật, như Thánh Đấu Sĩ mặc Thánh Y, hiện ra từng bộ trung phẩm tiên giáp.

Ngay sau đó, hai người nhảy lên chiến mã sắt thép của mình, hóa thân thành hai vị chiến thần không ai cản nổi.

“Cái đó là…” Tam Lộng đại sư mắt tinh, lập tức phát hiện ra điểm khác biệt.

Chỉ thấy hai người không chỉ có thêm một chiếc áo choàng cấp trung phẩm tiên khí, mà bên trong tiên giáp còn có thêm một lớp nội giáp cấp trung phẩm tiên khí.

Nói cách khác, Bạch Nhật bây giờ là Lục Thần Trang, còn Quang Thiên đã đạt tới Ngũ Thần Trang.

“Không phải chứ, mọi người đều là người làm công, dựa vào cái gì họ lại…” Tam Lộng đại sư không nhịn được nữa, còn chua hơn cả ăn mười quả chanh.

Thủy Hoàng trang bị cho người phụ nữ của mình Ngũ Thần Trang thì thôi đi, nhưng Quang Thiên và Bạch Nhật là nhân viên của hắn, dựa vào cái gì một người được Ngũ Thần Trang, một người được Lục Thần Trang!?

Nhìn thấy đồng nghiệp có nhiều thần trang hơn mình, quả thực còn khó chịu hơn cả bị giết.

Vút một tiếng!

Ngay khi Tam Lộng đại sư đang ăn chanh, hai luồng sáng xuất hiện trước mặt lão.

Bên trong là một chiếc cà sa nạm đầy bảo thạch, và một chuỗi vòng tay trong suốt như mã não.

Trên đó có tổng cộng mười tám hạt Phật châu, sáu hạt trong đó khắc Lục Tự Chân Ngôn của nhà Phật: Úm (ōng) Ma (ma) Ni (nī) Bát (bēi) Mễ (mēi) Hồng (hōng).

“Không phải chứ!?” Cả đội chuyên nghiệp đều ngây người, không ngờ tên lừa ngốc cũng có hai món.

“Oa ha ha, oa ha ha…” Tam Lộng đại sư không còn kìm chế được nữa, như thể bị Uchiha Madara nhập vào người.

Lão vươn tay chộp lấy chiếc cà sa nạm bảo thạch khoác lên người, sau đó lại cầm chuỗi vòng tay Lục Tự Chân Ngôn trong tay, cũng không quên nâng khẩu Nam Vô Bồ Tát lên.

“Không ổn, tên lừa ngốc sắp nổi điên rồi!” Đội chuyên nghiệp quá quen với cảnh này, lập tức bỏ mặc đối thủ bắt đầu né tránh.

“Lũ rác rưởi, hôm nay Phật gia ta độ các ngươi lên Tây Thiên!” Tam Lộng đại sư lập tức rơi vào trạng thái điên cuồng, không do dự xả đạn về phía đối diện.

Đát!

Đát!

Đát!

Đát!

Chương 1418

Những con rắn lửa liên tục được bắn ra, không ngừng dội về phía đối diện.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang trời vang lên trong thành Tiêu gia, ánh lửa còn thắp sáng cả bầu trời.

Mà theo những con rắn lửa không ngừng được bắn ra từ Nam Vô Bồ Tát, phạm vi bao phủ của ngọn lửa cũng nhanh chóng lan rộng, như thể tạo thành một lãnh địa lửa, muốn biến tất cả mọi người thành người quen chín.

“Tên lừa ngốc lại mạnh hơn rồi!” Đội chuyên nghiệp lòng còn sợ hãi, cuối cùng cũng né được loạt đạn.

Chỉ thấy chiếc cà sa trên người Tam Lộng đại sư lấp lánh ánh sáng, hóa thành từng chữ Vạn của nhà Phật bao quanh thân thể.

Nó không chỉ giúp lão chống lại các đòn tấn công từ bên ngoài, mà còn giúp lão tăng cường chiến lực của bản thân.

“Đáng tiếc, chỉ có sáu món!” Tần Phong nhìn đại sư đang đại phát thần uy, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Mặc dù hắn đã luyện chế lại được sáu món trung phẩm tiên khí, nhưng Uyên Tổng chỉ chống đỡ được 54 đạo lôi kiếp.

Theo tính toán mỗi đạo 200.000 điểm phản diện, tổng cộng chỉ kiếm được 10.800.000 điểm phản diện.

Bây giờ tài khoản của hắn cũng chỉ có 98.763.920 điểm, còn chưa đạt được một mục tiêu nhỏ… “Uyên Tổng vẫn chưa đủ nỗ lực à!” Tần Phong vô cùng bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể thầm cổ vũ Uyên

Tổng cố gắng lên.

Điểm phản diện của hắn sắp phá mốc trăm triệu rồi, chỉ cần Uyên Tổng cố gắng thêm một chút nữa, hắn là có thể thúc đẩy hồ lô đại tiên thiên thứ ba chín muồi.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy mình thật sự quá lương thiện.

Nếu là những nhà tư bản lòng dạ đen tối khác, thấy nhân viên không hoàn thành chỉ tiêu công việc đúng hạn, nhất định sẽ tìm mọi cách để trừ hết tiền thưởng của họ.

Nhưng hắn lại không phải loại nhà tư bản đó, cho dù Uyên Tổng không hoàn thành mục tiêu nhỏ một trăm triệu đúng hạn, hắn cũng chưa bao giờ có ý định trừ tiền thưởng của y.

Bao nhiêu thì là bấy nhiêu, chủ yếu là sự chân thành!

“Chúng ta khổ quá mà!” Đội chuyên nghiệp mặt đầy vẻ ngưỡng mộ, trong lòng cũng vô cùng tủi thân.

Theo Thủy Hoàng lăn lộn, ba ngày đói chín bữa, không lương, không thưởng thì thôi đi.

Sáu món trung phẩm tiên khí mới luyện chế ra, vậy mà cũng không có phần của họ, tất cả đều đưa cho những người không thiếu tiên khí là Quang Thiên, Bạch Nhật và Tam Lộng đại sư.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc liên miên không dứt, kèm theo từng đám mây hình nấm bốc lên.

“Vãi chưởng!” Đội chuyên nghiệp văng tục, bị cảnh tượng trước mắt dọa cho khiếp sợ.

Chỉ thấy Tam Lộng đại sư dựa vào khẩu Nam Vô Bồ Tát đã được nâng cấp, như thể bật hack mà áp chế mười mấy vị Kim Tiên đối diện.

“Đây là tiên khí gì vậy!?” Mười mấy vị Kim Tiên tâm trạng vô cùng bực bội.

Cứ tưởng Tam Lộng đại sư bắn ra là ám khí, ai ngờ thứ này không chỉ có phạm vi bao phủ lớn, mà mỗi phát uy lực đều ngang với một đòn tấn công của Chân Tiên cảnh.

Mặc dù tấn công của Chân Tiên không gây ra mối đe dọa gì cho họ, nhưng họ lại không chống đỡ nổi tốc độ kinh hoàng ba ngàn sáu trăm vòng một phút.

“Không được rồi!” Trán Tam Lộng đại sư lấm tấm mồ hôi, tay cũng sắp không cầm nổi Nam Vô Bồ Tát nữa rồi.

Mặc dù Nam Vô Bồ Tát sau khi nâng cấp rất mạnh, lão còn chưa phát huy được một phần nghìn uy lực của nó, nhưng khổ nỗi lão hiện tại chỉ có tu vi Địa Tiên sơ giai, căn bản không thể chịu đựng được hỏa lực đầu ra cường độ cao như vậy.

“Lên!” Đội chuyên nghiệp cảm thấy Tam Lộng đại sư không ổn, lập tức tấn công mười mấy vị Kim Tiên.

“Vãi chưởng!” Mười mấy vị Kim Tiên lại không nhịn được văng tục, trong lòng điên cuồng lên án đội chuyên nghiệp không có võ đức.

Không chỉ dựa vào trung phẩm tiên khí chưa từng thấy để áp chế họ, mà còn nhân lúc họ chống đỡ tấn công để đánh lén.

Bất kỳ tu tiên giả nào có chút liêm sỉ, đều không thể làm ra chuyện thiếu đạo đức như vậy.

Nhưng hiện tại họ căn bản không có quyền lên án, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ các đòn tấn công của đội chuyên nghiệp.

Ầm ầm ầm!

Các đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh vào nhau, gây ra một trận bão năng lượng ngút trời.

Chỉ thấy Tề Tu Viễn giơ cao thanh Tuyết Ẩm Cuồng Đao trong tay, ánh đao ngút trời chém xuống; đóa sen trong tay Đông Phương tiểu thư bung ra, hóa thành những lưỡi đao sắc bén, ẩn mình trong cơn bão điên cuồng thu hoạch mạng người; còn có Quang Thiên và Bạch Nhật, dựa vào Lục Thần Trang và Ngũ Thần Trang đại sát tứ phương… Còn Nhậm Hoàn cũng không chịu kém cạnh, ra tay đều là một đòn chí mạng, căn bản không cho đối phương cơ hội từ chối xóa tài khoản.

“Mạnh quá!” Mộng Dao tiên tử thấy biểu hiện của đội chuyên nghiệp, trong lòng cũng không thể bình tĩnh lại được.

Người ta Địa Tiên sơ giai đều phải kẹp đuôi làm người, nhưng đội chuyên nghiệp dưới trướng Tần Phong lại toàn là những kẻ vểnh đuôi làm người.

Đối mặt với Thái Ất Kim Tiên dám trực tiếp động thủ, đối mặt với một đám Kim Tiên dám hô to khẩu hiệu xung phong.

“Đến lượt thỏ ta lên sàn rồi!” Tiểu Bạch thấy đệ tử Tiêu gia bị đội chuyên nghiệp cầm chân, lập tức dùng không gian di động biến mất tại chỗ.

Là con thỏ được Tần Phong nuôi từ nhỏ đến lớn, nó tự nhiên không thèm để mắt đến mấy món đồ cùi bắp trên người Kim Tiên, trực tiếp lẻn vào Tiêu gia bắt đầu càn quét điên cuồng.

Ngay khi Tiêu gia đang hỗn loạn, Phương Trường cũng gắng gượng đứng dậy.

“Ta phải mau chóng rời khỏi nơi này!” Phương Trường không màng đến vết thương trên người, cà nhắc cà nhắc muốn trốn khỏi

Tiêu gia.

Mặc dù kế hoạch của hắn rất hoàn hảo, bất kể kết quả thế nào hắn cũng không thua, nhưng tất cả những tiền đề này đều được xây dựng trên cơ sở Tần Phong không biết tình hình của hắn.

Nhưng hiện tại Tần Phong không chỉ giả mạo thân phận của hắn để cướp đoạt Đại Đạo Chi Ấn gì đó, mà còn tung tin khắp nơi nói rằng hắn là nam sủng số 103 của Chỉ Lan tiên tử, rõ ràng là đã biết tung tích của hắn.

Nếu hắn không thể nắm bắt cơ hội này để trốn thoát, cho dù không trở thành đồ chơi của Chỉ Lan tiên tử, cũng sẽ rơi vào tay tên tiện nhân Tần Phong kia.

“Mộc Tú, nhất định là Mộc Tú!” Phương Trường nắm chặt nắm đấm kêu răng rắc, sự phẫn nộ trong mắt không thể che giấu.

Sở dĩ hắn bị Tần Phong đùa giỡn trong lòng bàn tay, phần lớn nguyên nhân là do Mộc Tú, tên thần toán vô địch này.

Bất kể hắn muốn làm gì, đều có thể bị y dễ dàng tính ra.

Chương 1419

“Huhu…” Mộc Tú không nhịn được rùng mình, có cảm giác bị thứ gì đó bẩn thỉu nhắm vào.

“Thần côn!” Tam Lộng đại sư hét lớn: “Đừng ngẩn người nữa, mau qua đây giúp một tay, bần tăng sắp không trụ nổi rồi!” “Đến đây!” Mộc Tú lập tức hoàn hồn, lao vào trận chiến.

Chỉ thấy trong tay y cầm Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn, sau khi xoay tròn liền bùng nổ một luồng ánh sáng vàng chói mắt, ngay sau đó hóa thành Thiên Can Địa Chi.

“Không ổn!” Có người sắc mặt biến đổi nói: “Là Thiên Cơ Kỳ Môn của Thiên Cơ Môn, một khi bị nhốt lại, chúng ta sẽ toi mạng!” “Xông, xông ra ngoài!” Trong mắt những người khác lóe lên vẻ kinh hoảng, bắt đầu liều mạng xông ra ngoài.

Nếu chỉ có một mình Mộc Tú, họ sẽ không chút hoảng sợ, nhưng Mộc Tú không phải một mình, mà đến từ một đội chuyên nghiệp cực kỳ vô liêm sỉ.

Nhưng lúc này họ muốn đi đã muộn, dưới chân xuất hiện một trận bàn lấp lánh ánh sáng, còn có một luồng lực trói buộc quấn lấy họ.

“Cơ hội tốt!” Những người khác trong đội chuyên nghiệp không cho đối phương một chút cơ hội nào.

Họ cầm vũ khí mới của mình, nhân lúc đối phương bị trói buộc, xông tới chém giết, chém giết… từ hậu viện ra đến tiền sảnh, mắt cũng không chớp một cái.

Nhưng ngay khi họ tưởng rằng đã kiểm soát được tình hình, một giọng nói vang dội vang lên bên tai mọi người.

“Đại Đạo Chi Ấn là của ta!” “Người nào!?” Sắc mặt đội chuyên nghiệp biến đổi, đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một người đàn ông khôi ngô bước vào Tiêu gia, tựa như một ngọn núi nhỏ di động.

Thân hình hắn cao tới hơn hai mét, như thể đã phá vỡ giới hạn chiều cao của con người.

Bộ da thú trên người đã qua năm tháng bào mòn, có vẻ thô ráp và cũ kỹ, nhưng cũng mang lại cho hắn một vẻ hoang dã và sức mạnh nguyên thủy.

Toàn thân còn cuồn cuộn một luồng sát khí cuồng bạo, khiến người ta không rét mà run, như khói sói trong đêm đen, bao trùm xung quanh hắn, khiến hắn trông càng thêm bí ẩn và đáng sợ.

Cộng thêm thân hình to lớn như ngọn núi của hắn, tạo ra một cảm giác áp bức khủng khiếp, đến cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

“Là Đàm Lực!” Tần Phong thấy người này mắt sáng lên, nhớ ra hắn là đại nhi tử ngoan của mình… "Người tới là ai?!" Đệ tử Tiêu gia thấy Đàm Lực, lập tức chuyển mục tiêu. "Không muốn chết thì cút ngay!" Thân hình to lớn của Đàm Lực tiến đến trước mặt mọi người, khí tức giết chóc kinh khủng bùng nổ như bão táp. "Hỗn xược!" Cảm nhận được tu vi Kim Tiên đỉnh phong của Đàm Lực, đệ tử Tiêu gia lập tức phẫn nộ xông lên. "Muốn chết, thành toàn cho các ngươi!" Ánh mắt Đàm Lực sắc bén, vung tay lấy ra một thanh đại đao.

Mặc dù thanh đại đao này không bằng chiến đao trước đây của y, nhưng cũng đạt đến cấp bậc trung phẩm tiên khí, là vật thay thế mà y đã mất rất nhiều thời gian mới tìm được.

Oong!

Oong!

Một tiếng đao minh kinh thiên đột nhiên vang vọng khắp trời đất, đao khí kinh khủng hóa thành cuồng phong càn quét toàn trường.

Chỉ thấy thanh đao trong tay Đàm Lực dường như sống lại, thân đao không chỉ lóe lên hàn quang lạnh lẽo mà còn phát ra tiếng đao minh kinh thiên, ngay sau đó một đao chém ra, tạo thành một đạo đao quang vút tận mây xanh, dường như muốn chém đôi cả bầu trời. "Đao ý thật mạnh!" Cũng là một cao thủ dùng đao, Tề Tu Viễn lập tức nhận ra sự lợi hại của nhát đao này. "Kẻ tìm chết là ngươi!" Đệ tử Tiêu gia mắt đầy phẫn nộ, xông thẳng lên quyết chiến.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên lập tức giao chiến, tiếng nổ vang trời cũng theo đó vang lên.

Nhưng Đàm Lực giống như một cơn bão dữ dội, càn quét tất cả không ai cản nổi, mỗi một nhát chém đều mang theo khí thế khiến người ta nghẹt thở, khóe miệng còn nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn và khát máu. "Phụt!!" Các đệ tử Tiêu gia lần lượt hộc máu tươi ngã xuống đất.

Mặc dù họ cùng là tu vi Kim Tiên như Đàm Lực, nhưng đối phương quả thực là một con khủng long bạo chúa hình người, dù có dốc toàn lực cũng không thể chống đỡ nổi một đòn. "Mạnh quá!" Đội chuyên nghiệp biến sắc, lập tức từ bỏ ý định khiêu khích.

Mặc dù họ có thể vượt cấp thách đấu Chân Tiên, cầm tiên khí dám đối đầu với Kim Tiên, lập nhóm dám so tài với Thái Ất Kim Tiên, nhưng điều đó chỉ giới hạn ở những tu tiên giả bình thường, tuyệt đối không bao gồm loại yêu nghiệt trên Thiên Tư Bảng như Đàm Lực. "Tất cả đi chết cho ta!" Đàm Lực phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, tựa như dã thú đang trong cơn cuồng sát.

Rầm một tiếng!!

Chân trái của Đàm Lực dậm mạnh xuống đất, cả mặt đất lập tức nứt ra, còn bản thân y thì như một quả đạn pháo được bắn đi, không chỉ tạo ra một tiếng nổ siêu thanh kinh khủng mà còn dấy lên một cơn bão cực mạnh. "Đây chính là Vu tộc sao!?" Mộng Dao tiên tử sắc mặt hơi thay đổi, cảm nhận được một luồng sức mạnh nguyên thủy.

Máu tươi bắn tung tóe, đầu người lăn lóc!

Chỉ thấy Đàm Lực hóa thân thành khủng long bạo chúa hình người, điên cuồng vung vẩy đại đao trong tay, mỗi một nhát đao đều có thể lấy đi mạng của một đệ tử Tiêu gia. "Chỉ là một tên tạp chủng có một phần ba huyết mạch Vu tộc thôi, có gì đáng kinh ngạc!" Mộ Dung Tĩnh kiêu ngạo ngẩng cao đầu nói: "Tần sư huynh năm đó chỉ với tu vi Địa Tiên đỉnh phong đã đánh bại được Đàm Lực ở Kim Tiên đỉnh phong.

Bây giờ Tần sư huynh đã đột phá Chân Tiên cao giai, dọn dẹp hắn chỉ cần một tay là đủ." "Địa Tiên đỉnh phong đánh bại Kim Tiên đỉnh phong!" Tim Mộng Dao tiên tử đập thịch một cái, cả người lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Mặc dù nàng biết Tần Phong mạnh đến vô lý, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này.

Phải biết rằng, những người có thể lọt vào Thiên Tư Bảng đều là những siêu cấp yêu nghiệt vạn năm khó gặp, muốn vượt cấp thách đấu trong số họ thì độ khó có thể tưởng tượng được.

Có thể vượt một đại cảnh giới đã đủ để độc đoán vạn cổ, vậy mà Tần Phong lại vượt hẳn hai đại cảnh giới để đánh bại đối phương.

Nàng cuối cùng cũng hiểu tại sao trưởng lão đoàn của Tiên Minh lại không đầu tư vào những yêu nghiệt như Lâm Tam, Diệp Thần, mà lại đặt cược toàn bộ vào Tần Phong.

Nghĩ đến đây… Mộng Dao tiên tử lập tức nhìn về phía Tần Phong, hận không thể lập tức bắt hắn lại tại trận. "Tức chết tiểu thư ta rồi!" Mộ Dung Tĩnh lập tức tức đến phồng má, hối hận vì đã khoe khoang Tần Phong trước mặt tình địch. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã quyến rũ Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã quyến rũ sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến nàng vì mình mà tranh giành ghen tuông, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Thế này cũng được à!" Tần Phong ngay tại chỗ cạn lời, phát hiện ra tâm tư phụ nữ thật khó đoán.

Ầm ầm ầm!

Chương 1420

Tiếng nổ vang trời vang lên, mặt đất cũng rung chuyển theo.

Chỉ thấy Đàm Lực dựa vào phương thức chiến đấu cuồng dã, chưa đầy hai phút rưỡi đã chém giết sạch sẽ đám đệ tử Tiêu gia, khiến hiện trường nhuốm đầy máu tanh. "Sức mạnh thật đáng sợ!" Đội chuyên nghiệp nuốt nước bọt, vội vàng tự giác lùi lại mấy bước.

Nhưng Đàm Lực không có ý định tha cho họ, dường như tất cả những ai cản đường y đều là kẻ địch.

Rầm một tiếng!!

Chân trái của Đàm Lực lại dậm mạnh xuống đất, như một quả đạn pháo được bắn ra lần nữa, tiếng nổ siêu thanh kinh khủng dấy lên một cơn bão cực mạnh. "Không ổn!" Sắc mặt đội chuyên nghiệp đột nhiên biến đổi, nhanh chóng lấy ra tiên khí của mình để chống đỡ. "Múa rìu qua mắt thợ!" Ánh mắt Đàm Lực lóe lên vẻ khinh miệt, hoàn toàn không coi đội chuyên nghiệp ra gì.

Chỉ thấy y như một con gấu điên không ai cản nổi, đại đao trong tay không chỉ lóe lên hàn quang lạnh lẽo mà còn phát ra tiếng đao minh kinh thiên.

Ầm ầm ầm!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh vào nhau, gây ra một cơn bão năng lượng cực mạnh. "Phụt!" Đội chuyên nghiệp đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể không kiểm soát được bay ngược ra sau.

Đừng nói hai bên có chênh lệch về tu vi, cho dù là tu vi cùng cảnh giới, họ cũng không thể chống lại yêu nghiệt trên Thiên Tư Bảng.

"Rút!" Đội chuyên nghiệp cảm nhận được sự chênh lệch giữa hai bên, lập tức cố gắng gượng dậy chuẩn bị rút lui. "Muốn chạy à?

Muộn rồi!" Đàm Lực lại cười khinh miệt, giơ đại đao lên chuẩn bị thu hoạch.

Nhưng ngay khi y chuẩn bị thu hoạch đội chuyên nghiệp, từ trong phế tích của Tiêu gia truyền đến những tiếng kinh hô. "Mau bắt nó lại!" "Không thể để nó chạy, mau bắt nó lại!" Đàm Lực nghe tiếng, tò mò nhìn sang.

Kết quả không nhìn thì thôi, nhìn một cái suýt nữa dọa y chết khiếp.

Chỉ thấy Tiểu Bạch nhân lúc hai bên đang đại chiến, đã lẻn vào Tiêu gia lục soát một vòng.

Và dựa vào đặc điểm thuộc tính không gian của mình, nó không chỉ thành công tìm thấy bảo khố của Tiêu gia mà còn dọn sạch những thứ có giá trị.

Bây giờ bị đệ tử Tiêu gia phát hiện, nó đang co bốn cái chân ngắn cũn lên mà chạy thục mạng. "Là con thỏ của Tần Phong!" Đàm Lực mặt đầy kinh hãi, nhớ lại vụ cá cược với Tần Phong.

Chỉ cần Tần Phong dám đi tát vào mặt Phó Thế Khang, sau này y mỗi lần gặp Tần Phong đều phải quỳ xuống gọi một tiếng cha.

Bây giờ Tiểu Bạch đã xuất hiện, Tần Phong chắc chắn đang ở gần đây. "Đúng là xui xẻo mà!" Đàm Lực không nhịn được chửi thề.

Ban đầu nghe nói Tiêu gia xuất hiện Đại Đạo Chi Ấn, y liền ngựa không dừng vó chạy tới tranh đoạt, ai ngờ lại gặp phải tên tiện nhân Tần Phong này. "Không được, mình phải chuồn nhanh!" Đàm Lực đột nhiên phản ứng lại, cũng chẳng quan tâm đến Đại Đạo Chi Ấn nữa, quay người chỉ muốn tránh xa tên tiện nhân Tần Phong này.

Nhưng ngay khoảnh khắc y quay người, lại gặp phải Phương Trường đang chạy trốn ra ngoài. "Là Phương Trường!" Tiểu Bạch mắt sáng rực lên, nhanh chóng lao về phía Phương Trường.

Mặc dù dung mạo của Phương Trường đã thay đổi, nhưng khí tức thì không hề thay đổi chút nào. "Hiểu rồi!" Đội chuyên nghiệp lập tức ngầm hiểu ý, lớn tiếng hét lên: "Là Phương Trường, Phương Trường có con thỏ…" "Phương Trường?!" Tần Phong đứng trên không trung, nghe tiếng liền quay đầu nhìn qua.

Chỉ thấy phía dưới trong phế tích Tiêu gia, Phương Trường như một cô bé Loli gặp phải gã chú biến thái, mặt đầy kinh hoàng chạy trốn khắp nơi.

Mặc dù sau khi đoạt xá trọng sinh, dung mạo hắn đã thay đổi, nhưng thân hình vẫn rất nhỏ nhắn, khí tức trên người cũng không hề thay đổi. "Phương Trường!!" Nghe tiếng la hét của đội chuyên nghiệp, những người khác cũng bất giác nhìn qua.

Chỉ thấy một con thỏ toàn thân trắng như tuyết, đội một chiếc mũ da thú nhỏ, bị một đám đệ tử Tiêu gia truy đuổi, co bốn cái chân ngắn cũn lên, hoảng hốt chạy về phía một thanh niên trong phế tích. "Cứu mạng, cứu mạng, Phương Trường cứu mạng!!" Tiểu Bạch mặt đầy kinh hoàng chạy về phía Phương Trường, giống như một con thỏ bị hoảng sợ vội vàng về nhà. "Đậu má, sao lại lao về phía mình!?" Phương Trường cả người lập tức không ổn, trong lòng cũng chửi bới không ngớt.

Hắn vốn định nhân lúc hỗn loạn nhanh chóng trốn khỏi Tiêu gia, ai ngờ giữa đường lại gặp phải con thỏ chết tiệt Tiểu Bạch này, còn bị đội chuyên nghiệp hò hét một trận, đúng là bùn vàng dính vào đũng quần, không phải phân cũng thành phân. "Đúng là Phương Trường!" Mọi người lập tức kích động, đồng loạt xông về phía Phương

Trường.

Mặc dù họ chưa từng thấy Phương Trường trông như thế nào, nhưng con thỏ bên cạnh hắn đã thành công bán đứng hắn, chắc chắn là Phương Trường đã cướp Đại Đạo Chi Ấn rồi vu oan cho Tần Phong. "Nó là…" Chỉ Lan tiên tử liếc mắt đã nhận ra Tiểu Bạch, chính là con thỏ chết tiệt bên cạnh Tần Phong.

Ban đầu nàng còn đang nghĩ kẻ nào lại hãm hại Tiêu gia bọn họ như vậy, bây giờ nhìn thấy con thỏ này liền lập tức hiểu ra, trong lúc nàng tung tin về hành tung của Tần Phong, Tần Phong cũng đang tính kế nàng. "Chỉ Lan!!" Nam Cảnh tiên vương lạnh lùng chất vấn: "Đây chính là Phương Trường bị oan mà ngươi nói sao!?" "Hừ!!" Chỉ Lan tiên tử hừ lạnh một tiếng, không có ý định giải thích.

Bây giờ đám người này đã xác định nàng nói dối, cho dù nàng có nói rách trời, trong mắt họ cũng là đang che đậy, chẳng thà đẩy Phương Trường ra ngoài để tránh thương vong cho Tiêu gia tăng thêm.

Vút!

Vút!

Hàng loạt tiếng xé gió vang lên, khiến hư không rung động.

Chỉ thấy hàng chục tu tiên giả, hóa thành từng vệt sao băng, lao nhanh về phía Phương Trường, muốn cướp đoạt Đại Đạo Chi Ấn trên người hắn.

Chương 1421

"Đừng, các ngươi đừng qua đây!" Phương Trường mặt đầy kinh hãi, không muốn vừa thoát khỏi hang cọp lại vào miệng sói. "Thì ra ngươi chính là Phương Trường!" Đàm Lực mắt lập tức sáng lên, tiến lên một bước xách Phương Trường lên. "Thả tên đó ra!" Những người khác lập tức xông lên, vây chặt lấy Đàm Lực. "Tìm chết!" Đàm Lực mắt lóe lên hàn quang, không nói hai lời liền vung đao chém tới.

Oong!

Oong!

Một tiếng đao minh kinh thiên đột nhiên vang vọng khắp trời đất, đao khí kinh khủng hóa thành cuồng phong càn quét toàn trường.

Chỉ thấy thanh đao trong tay như sống lại, thân đao không chỉ lóe lên hàn quang lạnh lẽo mà còn phát ra tiếng đao minh kinh thiên, ngay sau đó một đao chém ra, tạo thành một đạo đao quang vút tận mây xanh, dường như muốn chém đôi cả bầu trời. "Tưởng bọn ta sợ ngươi chắc!" Không giống như đám Kim Tiên ở lại của Tiêu gia trước đó, trận chiến bây giờ rõ ràng đã leo thang, thấp nhất cũng là tu vi Thái Ất Kim Tiên, thậm chí còn có cao thủ Tiên Quân cảnh. "Ây da, thỏ mẹ của ta ơi!" Tiểu Bạch thấy mọi người đều bị Phương Trường thu hút, lập tức sử dụng không gian di động rời khỏi nơi nguy hiểm.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên lập tức giao chiến, tiếng nổ vang trời cũng theo đó vang lên.

Chỉ thấy Đàm Lực một tay cầm đao đại sát tứ phương, một tay xách Phương Trường như xách gà con, thỉnh thoảng còn dùng hắn làm vũ khí quật bay kẻ địch. "Phương Trường rơi vào tay Đàm Lực, đúng là khổ thật!" Tần Phong rất đồng tình thở dài một tiếng, phảng phất như thấy cảnh sóc nhỏ ăn chuối. "Hừ, giao Phương Trường ra đây!" Nam Cảnh tiên vương hừ lạnh một tiếng, giọng nói tràn ngập vẻ khinh thường và uy nghiêm.

Ầm ầm ầm!!

Theo sau tiếng nói của y, một luồng uy áp Tiên Vương mạnh mẽ theo đó bùng nổ.

Chỉ thấy luồng uy áp này như những con sóng thực chất, bao trùm cả vùng trời đất này trong nháy mắt.

Dưới luồng uy áp Tiên Vương mạnh mẽ này, một số tu tiên giả thực lực yếu hơn căn bản không thể chịu đựng nổi, lần lượt quỳ rạp xuống đất, mặt đầy sợ hãi và kính nể.

Mà những người thực lực mạnh hơn một chút, ví dụ như Đàm Lực thì miễn cưỡng chống đỡ, nhưng khóe miệng cũng đã rỉ máu tươi. "Một đám kiến hôi không biết tự lượng sức mình!" Nam Cảnh tiên vương khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười khinh miệt.

Ánh mắt càng tràn đầy tự tin và kiêu ngạo, phảng phất như đang nói với mọi người, y mới là chúa tể của thế giới này, trên người toát ra một loại vương giả khí tức vô song, khiến người ta không thể phớt lờ sự tồn tại của y. "Đại Đạo Chi Ấn là của Phó gia chúng ta!" Một giọng nói vang dội đột nhiên vang lên, còn kèm theo một luồng uy áp Tiên Vương kinh khủng. "Lại thêm một Tiên Vương nữa!" Toàn trường mọi người trong lòng kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Chỉ thấy gia chủ Phó gia, Phó Thế Khang đứng sừng sững giữa hư không, uy áp Tiên Vương cuồn cuộn quanh thân khiến cả trời đất chìm trong trầm luân. "Phó Thế Khang!" Sắc mặt Nam Cảnh tiên vương đột nhiên biến đổi, không ngờ đối phương lại đến nhanh như vậy.

Vút một tiếng!

Chỉ thấy Phó Thế Khang căn bản không có ý định đôi co, lập tức hóa thành một luồng hồng quang lao đến trước mặt Đàm Lực. "Nguy hiểm!" Đồng tử Đàm Lực co rụt lại, theo bản năng muốn né tránh.

Nhưng rất đáng tiếc, mặc dù y có một phần ba huyết mạch Vu tộc, xếp hạng mười lăm trên Thiên Tư Bảng võ tu, nhưng trước mặt Tiên Vương vẫn không đáng để xem.

Rầm một tiếng!

Đàm Lực ngay cả né tránh cũng không làm được, lập tức bị đánh bay ra ngoài, không chỉ máu tươi trong miệng phun ra, mà Phương Trường trong tay cũng rơi vào tay Phó Thế Khang. "Đoạt được rồi!" Phó Thế Khang không che giấu được niềm vui trong lòng, lập tức hóa thành một đạo hồng quang vút lên trời.

Vốn định đến khu vực biên giới Đông Vực tìm Tần Phong báo thù, ai ngờ lại vô tình phát hiện ra Đại Đạo Chi Ấn, hơn nữa vừa ra tay đã cướp được nhân vật mấu chốt là Phương Trường, đúng là trời phù hộ Phó gia bọn họ, đã định sẵn Phó gia sẽ lại quật khởi. "Giao Phương Trường ra đây!" Nam Cảnh tiên vương phản ứng lại, mặt đầy tức giận đuổi theo. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến hệ số nguy hiểm của hắn tăng lên, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Ai hãm hại Phương Trường chứ!" Tần Phong lập tức không vui, lại một lần nữa khiển trách hệ thống vu oan cho người tốt.

Hắn từ đầu đến cuối không hề nói một câu nào, sao có thể vu khống thanh danh của hắn, nói là hắn hãm hại Phương Trường chứ!? "Đi rồi sao?!" Chỉ Lan tiên tử lẩm bẩm một tiếng, trong lòng có chút không nỡ rời xa Phương Trường.

Nhưng hai giây rưỡi sau, nàng đã vực dậy tinh thần.

Chỉ cần thay đàn ông đủ nhanh, không có bi thương chỉ có tình yêu.

Lúc này — Cùng với việc Phương Trường bị Phó Thế Khang bắt đi, hiện trường cũng dần dần yên tĩnh trở lại.

Chỉ là thành Tiêu gia vốn phồn hoa, bây giờ chỉ còn lại những bức tường đổ nát, cùng một đám đệ tử Tiêu gia ngã trên đất rên rỉ, và một đám đệ tử Tiêu gia vừa trải qua đại chiến, mặt đầy phẫn nộ. "Không ổn, nước đã trong trở lại!" Thấy nước đục bắt đầu trong lại, đội chuyên nghiệp lập tức hành động.

Mặc dù lúc này cao thủ Tiêu gia đã rảnh tay, nhưng lại không làm khó được đội chuyên nghiệp chút nào.

Chỉ thấy họ cất tiên khí của mình, thay quần áo của đệ tử Tiêu gia, rồi bôi một ít tro lên mặt, ra vẻ bi thảm vừa trải qua cuộc xâm lược của ngoại địch.

Họ còn luôn ghi nhớ lời dặn dò tỉ mỉ của Tần Phong, Tam Lộng đại sư còn đặc biệt đội một bộ tóc giả. "Thảm quá!" Chỉ Lan tiên tử nhìn phế tích, cảm thấy trong lòng mình lửa giận bốc lên ngùn ngụt. "Không hay rồi, không hay rồi!!" Ngay khi Chỉ Lan tiên tử định tìm một tiểu thịt tươi để hạ hỏa, một đệ tử Tiêu gia hoảng hốt chạy tới nói: "Chỉ Lan tiểu thư không hay rồi, con thỏ đó không chỉ dọn sạch những thứ có giá trị trong nhà, mà ngay cả bảo khố của Tiêu gia chúng ta cũng bị nó tìm thấy và cướp sạch rồi." "Tiểu gia hỏa này vớ bẫm nhỉ!" Tần Phong liếc nhìn Tiểu Bạch, suy nghĩ xem khi nào thì nên đi đào hang thỏ.

Dù sao trẻ con mang nhiều tiền bên mình không an toàn, với tư cách là phụ huynh, hắn có nghĩa vụ giúp chúng giữ gìn.

Chương 1422

"Hửm!?" Tiểu Bạch có cảm giác bị thứ gì đó bẩn thỉu theo dõi, lập tức cảnh giác nhìn xung quanh.

Nhưng Tần Phong đã thu lại ánh mắt, nó không tìm thấy thứ bẩn thỉu nào cả. "Cái gì!!" Chỉ Lan tiên tử nghe xong, lập tức mất kiểm soát biểu cảm, gầm lên: "Các ngươi làm ăn kiểu gì vậy, nhiều người canh giữ như thế mà ngay cả một con thỏ cũng không cản được!?" "Chúng ta đã cản…" Đệ tử Tiêu gia mặt đầy ấm ức nói: "Nhưng nó là Thái Âm Tiên Thỏ trong truyền thuyết, bẩm sinh đã có năng lực không gian, thần xuất quỷ một, trên người còn có mấy món tiên khí lợi hại, chúng ta thật sự là lực bất tòng tâm!" "Viện cớ, đều là viện cớ!" Chỉ Lan tiên tử đã tức điên lên, không màng hình tượng mà mắng chửi: "Cho dù nó là Thái Âm Tiên Thỏ trong truyền thuyết, có nhiều tiên khí lợi hại, nhưng nó chỉ có tu vi Chân Tiên cảnh, các ngươi nhiều Kim Tiên như vậy đều là đồ ngu à?

Sao có thể không cản được nó chứ!?" "Chúng ta thật sự không cản được mà!" Đệ tử Tiêu gia càng thêm ấm ức: "Vừa rồi có một đám thổ phỉ đột nhiên xông vào Tiêu gia chúng ta, chúng ta không thể không cử người đi ngăn cản chúng xông vào, thật sự không có thêm người để vây bắt con Thái Âm Tiên Thỏ đó." "Tần Phong!!" Chỉ Lan tiên tử mặt mày vặn vẹo: "Nhất định là Tần Phong đứng sau giở trò, hắn đã sớm nhòm ngó tài sản của Tiêu gia chúng ta rồi!!" "Chỉ Lan tiên tử, ta cảm thấy chuyện này có thể không liên quan đến Tần Phong!" Quang Thiên cải trang thành đệ tử Tiêu gia nghe vậy liền không vui, lập tức tiến lên, ra vẻ muốn nói lại thôi: "Trong đám người giao thủ với chúng ta vừa rồi, có một người biết Thiên Cơ Kỳ Môn của Thiên Cơ Môn." "Thiên Cơ Kỳ Môn?

Đây là bí thuật bất truyền của Thiên Cơ Môn mà!" Chỉ Lan tiên tử lập tức lấy lại vẻ sắc sảo, chau mày nói: "Nếu bản tiên tử nhớ không lầm, không lâu trước đây vì Dịch Thiên Cơ giúp Diệp Thần chống lại Ngạo Thiên Tiên Đế, nên Ngạo Thiên Tiên Đế trong cơn tức giận đã diệt cả Thiên Cơ Môn, nghe nói toàn tông trên dưới hai nghìn người không ai sống sót, sao lại có người biết Thiên Cơ Kỳ Môn chứ!?" "Cho nên mới nói chuyện này không liên quan đến Tần Phong!!" Tam Lộng đại sư phảng phất như thám tử lừng danh nhập thể, bắt đầu phân tích hợp lý: "Bây giờ ai cũng biết, Dịch Thiên Cơ đã chọn Diệp Thần, mà Diệp Thần tuy cũng đã gia nhập Tiên Minh, nhưng lại không ưa Tần Phong.

Cộng thêm bản lĩnh tính toán không sai sót của Dịch Thiên Cơ, không chừng kẻ vừa rồi chính là Dịch Thiên Cơ giả mạo, không chỉ muốn hủy hoại danh tiếng của Tần Phong, mà còn muốn mượn dao giết người, gây nên tranh chấp giữa tiên tử và Tần Phong." "Mượn dao giết người!?" Chỉ Lan tiên tử lập tức trầm tư, cảm thấy khả năng này không phải là không có.

Các đệ tử Tiêu gia xung quanh nghe vậy cũng bắt đầu bàn tán. "Thật không ngờ?

Diệp Thần là kẻ chủ mưu sao!?" "Rất có khả năng, trên đời này không có chuyện gì mà Diệp Thần hắn không dám làm." "Lời này cũng không sai, hắn ngay cả Ngạo Thiên Tiên Đế cũng không coi ra gì, lại càng không coi Tiêu gia chúng ta ra gì." "Có phải Diệp Thần hay không ta không biết, nhưng trong đám người vừa rồi đúng là có người biết bí thuật bất truyền của Thiên Cơ Môn, Thiên Cơ Kỳ Môn Cục." "…" Trong lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi về chuyện này, đội chuyên nghiệp đã lặng lẽ lùi ra sau mọi người, sau đó đường hoàng rời đi. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã vu hãm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến danh dự của hắn bị tổn hại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Danh tiếng của Diệp Thần ca ca lại thối nữa rồi sao!?" Tần Phong ngẩn người, cảm thấy có chút không hiểu.

Với danh tiếng hiện tại của Diệp Thần ca ca, còn có chỗ để đi xuống nữa à?! "Không nghĩ ra thì tạm thời không nghĩ nữa!" Tần Phong tạm thời không có thời gian để ý, quay đầu nhìn về phía Đàm Lực vừa bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ thấy Đàm Lực miễn cưỡng chống đỡ thân hình cao lớn dậy, miệng vẫn không ngừng thổ huyết.

Mặc dù y đã sống sót khỏi tay Phó Thế Khang, nhưng cũng đã bị thương rất nặng. "Nơi này nguy hiểm!" Đàm Lực biết rõ tình cảnh hiện tại của mình, cũng biết gần đây còn có một tên tiện nhân Tần Phong, bất chấp thương thế cố gắng đứng dậy. "Đứa trẻ này thật không biết thương mình!" Tần Phong lộ ra vẻ đau lòng như một người cha già, vội vàng đuổi theo Đàm Lực. "Tần sư huynh…" Mộ Dung Tĩnh không lập tức đi theo, có chút thất thần nhìn những bức tường đổ nát.

Vốn tưởng rằng Tần Phong chỉ vì lão tổ bị bắt nạt nên định dạy dỗ Chỉ Lan tiên tử một chút, không ngờ hắn lại biến Tiêu gia thành chiến trường, thương vong vô số.

Hoàn toàn là hai thái cực so với hình tượng Tần sư huynh anh hùng lòng mang chính nghĩa, có ý chí tiến thủ, không sợ quyền quý trong lòng nàng. "Có phải cảm thấy rất tàn nhẫn không!?" Mộng Dao tiên tử dường như nhìn thấu tâm tư của Mộ Dung Tĩnh, lên tiếng nói: "Nhưng đây chính là quy tắc sinh tồn của Tiên giới, được người khác sợ hãi, an toàn hơn nhiều so với được yêu mến." "Tiểu thư ta không cần ngươi khai sáng!" Mộ Dung Tĩnh vẫn còn tính khí thiếu nữ, không chấp nhận sự giáo dục của tình địch.

Chỉ thấy nàng lập tức đuổi theo, nắm lấy tay Tần Phong, cũng không biết là đang hờn dỗi với Mộng Dao tiên tử, hay là chứng minh tình cảm hai người bền chặt hơn vàng, hay là đang tuyên bố chủ quyền của mình. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã quyến rũ Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã quyến rũ sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến nàng vì mình mà tranh giành ghen tuông, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Hửm?!" Tần Phong nghi hoặc nhìn Mộ Dung Tĩnh đang nắm tay mình, không biết thiếu nữ và thiếu phụ này lại làm sao nữa.

Nhưng với nguyên tắc có hời không chiếm là đồ ngốc, hắn lại đưa tay kia ra, nắm lấy bàn tay nhỏ của Mộng Dao tiên tử… Cảnh tượng thay đổi — Phó Thế Khang tạm thời cắt đuôi được Nam Cảnh tiên vương, bắt lấy Phương Trường đến phi chu của nhà mình. "Ái da!" Phương Trường đau đớn kêu lên một tiếng, bị ném không thương tiếc xuống boong tàu. "Cha, cha về rồi!" Phó Ngôn Kiệt cũng đến cùng, thấy cha mình trở về, lập tức dẫn người ra nghênh đón. "Ừm!" Phó Thế Khang gật đầu, sau đó cười nói: "Lần này đúng là tổ tiên phù hộ, không tốn chút sức lực nào đã bắt được Phương Trường." "Hắn chính là Phương Trường!?" Phó Ngôn Kiệt nghe vậy mừng rỡ, lập tức nhìn về phía Phương Trường. "Các người bắt nhầm người rồi!" Phương Trường vội vàng giải thích: "Ta tuy là Phương Trường, nhưng thật sự không có Đại Đạo Chi Ấn mà các người muốn…" "Được rồi, ngươi đừng có giả vờ ở đây nữa!" Phó Thế Khang mất kiên nhẫn ngắt lời: "Phó gia chúng ta có huyết mạch Tiên Đế cao quý, chỉ cần ngươi giao Đại Đạo Chi Ấn ra đây, bản vương có thể hứa tha cho ngươi một mạng." "Ta thật sự không có mà!" Phương Trường mặt đầy cay đắng nói: "Là Tần Phong vu oan giá họa cho ta, ta căn bản chưa từng thấy Đại Đạo Chi Ấn nào cả." "Ngươi đây là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt à?!" Phó Thế Khang căn bản không tin lời ma quỷ của Phương Trường, đưa tay ra chuẩn bị cướp đoạt Đại Đạo Chi

Ấn.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi Phó Thế Khang chuẩn bị động thủ, từ hư không truyền đến một tiếng nổ siêu thanh.

Chỉ thấy Nam Cảnh tiên vương như một vệt sao băng, đang lao nhanh về phía phi chu. "Tên này thuộc giống chó à?!" Phó Thế Khang trong lòng bực bội: "Nhanh như vậy đã lại đánh hơi tìm đến rồi!" "Cha!" Phó Ngôn Kiệt thấy đối phương là cường giả Tiên Vương, lo lắng hỏi: "Bây giờ chúng ta làm sao đây!?" "Con tiếp tục tìm Đại Đạo Chi Ấn, cha đi đối phó con chó này!" Phó Thế Khang để lại một câu, liền nhanh chóng xông lên.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên lập tức giao chiến, tuy không thấy bóng người, nhưng thanh thế lại đủ để chấn động trời đất.

Chỉ thấy những ngọn núi phía dưới bắt đầu rung chuyển dữ dội, như bị một sức mạnh vô hình lay động, đá tảng vỡ nát, bụi đất bay mù mịt.

Mặt đất cũng rung chuyển dữ dội, như có vạn mã phi nước đại, vỏ trái đất cũng vì thế mà nứt ra, từng vết nứt như hàm răng của quái thú há ra, giải phóng năng lượng cuồng bạo.

Trên bầu trời mây tầng cuồn cuộn, sấm chớp đùng đùng, như đang cổ vũ cho trận đại chiến này.

Gió cũng trở nên vô cùng dữ dội, cuồng phong gào thét, cuộn lên cát bụi mịt trời, khiến người ta không thể mở mắt.

Không khí còn bao trùm một loại khí tức ngột ngạt, dường như ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn. "Đây chính là trận chiến giữa các Tiên Vương sao!?" Phương Trường trong mắt đầy vẻ chấn động, cơ thể cũng bắt đầu run rẩy.

Nhưng ngay sau đó hắn đã bị Phó Ngôn Kiệt đá ngã xuống đất, bắt đầu đưa tay tìm kiếm Đại Đạo Chi Ấn trên người hắn. "Huynh đệ, người ngươi thơm thật đấy!" Phó Ngôn Kiệt đột nhiên ngửi thấy một mùi hương, ghé sát đến trước mặt Phương Trường ngửi ngửi, mới phát hiện đó là mùi hương cơ thể toát ra từ người hắn. "Ngươi, ngươi đừng qua đây!" Phương Trường lập tức nảy sinh phản ứng căng thẳng, đấm thẳng vào mặt Phó Ngôn Kiệt một cú. "Còn dám phản kháng!?" Phó Ngôn Kiệt lộ ra nụ cười chế giễu, giơ tay chuẩn bị dạy Phương Trường cách làm người.

Chỉ có điều Phó Ngôn Kiệt đã quá đề cao bản thân, không biết rằng 'quái vật phòng' ở Hoang Cổ đại diện cho điều gì.

Đừng thấy Phương Trường bị Tần Phong bắt nạt thê thảm, nhưng không có nghĩa là hắn có thể để mặc cho người khác xoa nắn.

Rầm một tiếng!

Phó Ngôn Kiệt bị đánh bay tại chỗ, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có. "Thiếu gia!" Các hộ vệ kinh hãi, vội vàng tiến lên đỡ người dậy. "Chạy!" Phương Trường cũng không nhiều lời, đứng dậy co cẳng bỏ chạy.

Chương 1423

"Đuổi theo!" Phó Ngôn Kiệt tức giận gầm lên: "Bắt hắn lại cho bản thiếu gia, bản thiếu gia muốn hắn sống không được, chết không xong." "Vâng!" Các hộ vệ không dám nói không, lập tức lĩnh mệnh đuổi theo.

Cảnh tượng thay đổi — Lục Gia đã dẫn theo một đám đệ tử Tiên Minh, ngồi thiên chu đến khu vực biên giới Đông Vực. "Bập, bập…" Lục Gia sốt ruột rít thuốc lá: "Vẫn chưa có tin tức gì của tên nhóc Tần Phong đó sao!?" "Bẩm Lục Gia!" Một đệ tử vội vàng nói: "Chúng ta đã cử mấy chục đệ tử đi dò la tin tức, nhưng tin tức họ truyền về rất hỗn loạn, chúng ta nhất thời không phán đoán được cái nào là thật, cái nào là giả, cho nên không thể xác định được tung tích của Tần sư đệ." "Rất hỗn loạn?

Ý gì đây!?" Lục Gia lại rít một hơi thuốc, quay đầu nhìn về phía đệ tử đó. "Chính là nghĩa đen thôi ạ!" Đệ tử bất lực nói: "Theo tin tức chúng ta dò la được, có người nói Tần sư đệ đã nhận được Đại Đạo Chi Ấn, cũng có người nói là nam sủng của Chỉ Lan tiên tử, Phương Trường, đã giả mạo Tần sư đệ cướp đoạt Đại Đạo Chi Ấn.

Đệ tử vừa đi dò la ở thành Tiêu gia lại nói thấy con thỏ mà Tần sư đệ nuôi, nhưng lại nói là Diệp Thần sư đệ muốn mượn dao giết người, bôi nhọ danh tiếng của Tần sư đệ.

Tóm lại bây giờ có đủ loại phiên bản tin tức, chúng ta không thể dựa vào tin tức hiện có để phán đoán Tần sư đệ rốt cuộc đã đi đâu." "Đúng là khá loạn thật!" Lục Gia rít một hơi thuốc, lên tiếng dự đoán: "Nếu Lục gia ta không đoán sai, bây giờ thành Tiêu gia đã đánh nhau rồi phải không?!" "Lục Gia làm sao biết được ạ!?" Các đệ tử mặt đầy kinh ngạc: "Vừa mới nhận được tin, Nam Cảnh tiên vương là người đầu tiên đến thành Tiêu gia, còn giao thủ với Chỉ Lan tiên tử, sau đó Phó Thế Khang của Phó gia cũng đến, cướp đi nam sủng Phương Trường từ tay Đàm Lực." "Gia đương nhiên biết rồi!" Lục Gia nhận được câu trả lời khẳng định, lại rít một hơi thuốc: "Không có gió làm sao có sóng, huống hồ bây giờ còn có tên khốn Tần Phong này khuấy đảo, Tiêu gia mà có thể đứng ngoài cuộc thì mới là chuyện lạ!" "Ý của gia là…" Các đệ tử ngẩn người, thăm dò hỏi: "Tất cả những chuyện này đều do Tần sư đệ ra tay?

Những tin tức đó cũng là do Tần sư đệ cố ý tung ra!?" "Không thì ngươi nghĩ sao!?" Lục Gia dựa vào kinh nghiệm của người từng trải, lại rít một hơi thuốc: "Tin tức là thật hay giả không quan trọng, quan trọng là tin tức này có thể vẽ ra cái bánh lớn thế nào, có thể dụ được bao nhiêu cao thủ đến ăn, và có thể khuấy đục nước được không." "Ái chà!" Các đệ tử mặt đầy kinh ngạc.

Vốn tưởng Lục Gia nói Tần Phong là tai họa chỉ là nói suông, nhưng bây giờ được Lục Gia nhắc nhở đơn giản, mới phát hiện ra sự việc thật không đơn giản như vậy.

Nhớ lại lần đầu tiên họ nghe tin Tần Phong nhận được Đại Đạo Chi Ấn, tim họ trong khoảnh khắc đó đúng là đã đập nhanh hơn, nhưng vì ngại quan hệ đồng môn nên không nghĩ tiếp.

Nhưng khi họ nghe nói Phương Trường nhận được Đại Đạo Chi Ấn, cả người lại hưng phấn một cách khó hiểu, nghĩ xem mình có thể đi tranh đoạt một chút không.

Bây giờ được Lục Gia nhắc nhở, mới phát hiện ra bên trong toàn là bẫy, bản thân hoàn toàn là một con lừa ngu bị dắt mũi đi. "Đại Đạo Chi Ấn sao?!" Lục Gia rít một hơi thuốc, lẩm bẩm: "Xem ra, tên khốn này lần này lại vớ bẫm rồi đây!" "Lục Gia!" Các đệ tử hoàn hồn, lại hỏi: "Bây giờ mọi manh mối đều chỉ về Tiêu gia, chúng ta có nên đến thành Tiêu gia tìm Tần sư đệ không ạ?!" "E là muộn rồi!" Lục Gia rít một hơi thuốc: "Nếu con mụ ở Tiêu gia là một trinh nữ tiết liệt thủ tiết, chúng ta bây giờ đi không chừng còn tìm được Tần Phong.

Đáng tiếc con ả đó là một dâm phụ không chịu được cô đơn, không giữ phụ đạo.

Tần Phong không có hứng thú với loại phụ nữ này, chỉ có hứng thú với gia sản của ả thôi, chúng ta đến đó cũng vô ích…" "A?!" Các đệ tử lại một lần nữa kinh hãi, không ngờ Tần Phong còn có sở thích với vợ người khác. "Rít, rít!" Lục gia rít mấy hơi thuốc, chìm vào suy tư lẩm bẩm: "Đây đúng là một hướng đi không tồi, có thể để đệ tử đến cửa nhà mấy người vợ hiền đó mai phục, chờ thằng ranh con Tần Phong đó tự mình dâng tới cửa." "Hắt xì!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, cảm giác như có ai đó đang phỉ báng mình.

Vù!

Vù!

Vù!

Hàng loạt tiếng xé gió vang lên, làm gián đoạn suy nghĩ của Tần Phong.

Chỉ thấy các thành viên của đội chuyên nghiệp cũng nhanh chóng đuổi tới, sau khi thấy Đàm Lực bị trọng thương, họ lập tức tuân theo nguyên tắc "thừa lúc ngươi bệnh, lấy mạng ngươi", nhanh chóng xông lên vây chặt lấy y. "Bỉ ổi!!" Đàm Lực mặt đầy phẫn nộ, khiển trách đội chuyên nghiệp không giảng võ đức. "Đậu má, ngươi còn có mặt mũi nói chúng ta bỉ ổi!?" Tam Lộng đại sư lập tức khó chịu nói: "Bần tăng chỉ muốn đến Tiêu gia hóa duyên một chuyến, kết quả ngươi lại muốn liều mạng với chúng ta, hại chúng ta không những không hóa duyên được ở Tiêu gia, mà còn suýt nữa thì cả đám đi đời nhà ma." "Đúng vậy, đúng vậy!" Nhậm Hoàn phẫn nộ gật đầu tán thành, trong lòng cũng chửi bới thậm tệ.

Lẽ ra bọn họ đã có thời gian hóa duyên thành công ở Tiêu gia, làm dịu đi cái ví tiền vừa bị Tần Phong vắt kiệt, nhưng chính vì giữa đường nhảy ra một tên Đàm Lực, kết quả toàn bộ đều hời cho con thỏ không biết xấu hổ Tiểu Bạch kia. "Lừa ngốc nói đúng!" Mộc Tú cũng đầy tức giận nói: "Vừa rồi nếu không phải chúng ta phản ứng đủ nhanh, ngụy trang thành đệ tử Tiêu gia, nói không chừng bây giờ đã toi cả lũ rồi." "Nói nhảm làm gì, bem nó là xong!" Tề Tu Viễn không có ý định võ mồm, tay cầm Tuyết Ẩm Cuồng Đao xông thẳng lên.

Keng một tiếng, đao quang lóe lên!

Chỉ thấy trong mắt Tề Tu Viễn lóe lên sự phấn khích chưa từng có, Tuyết Ẩm Cuồng Đao cũng bộc phát ra một đạo đao khí kinh thiên, khiến hư không xung quanh chấn động dữ dội. "Đao pháp tuyệt vời!" Đàm Lực không khỏi kinh ngạc thốt lên, cũng siết chặt đại đao tiến lên nghênh chiến.

Ong!

Ong!

Đao khí bức người, đao quang chói mắt!

Một tiếng đao minh kinh thiên theo đó vang vọng khắp đất trời, đao khí khủng bố càng hóa thành cuồng phong càn quét thiên địa.

Keng!!

Chỉ thấy đại đao hai bên va chạm mạnh vào nhau, phát ra một tiếng kim loại va chạm chói tai.

Ngay sau đó, hai luồng đao khí không ngừng quấn lấy nhau, càng lấy hai người làm trung tâm, hóa thành bão đao khí càn quét cả đất trời, tựa như một cỗ máy xay thịt vô tình, muốn nghiền nát và nuốt chửng mọi thứ. "Phụt!!" Tề Tu Viễn không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa.

Đừng thấy Đàm Lực bây giờ bị trọng thương, nhưng tu vi Kim Tiên đỉnh phong vẫn còn đó, vẫn không phải là thứ mà một Địa Tiên sơ giai như hắn có thể đơn đả độc đấu được. "Đao pháp của ngươi rất có tiềm lực, nhưng đáng tiếc ngươi không còn cơ hội nữa!" Trong mắt Đàm Lực lóe lên một tia hàn quang, đại đao trên tay bắt đầu tăng thêm lực. "Đáng tiếc là ngươi mới đúng!" Tề Tu Viễn nghe vậy không hề hoảng sợ, khóe miệng còn nhếch lên một nụ cười. "Cái gì!?" Sắc mặt Đàm Lực đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy Bạch Nhật và Quang Thiên từ hai bên trái phải phi ngựa lao tới y, dường như đang dùng hành động thực tế để nói cho y biết, lão Tề không hề chiến đấu một mình, bọn họ là một đội ngũ chuyên nghiệp không giảng võ đức. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư hai tay chắp lại, vẻ mặt trang nghiêm thần thánh nói: "Nếu thi chủ không biết hối cải, vậy bần tăng chỉ có thể phụng ý chỉ của Phật Tổ, siêu độ thi chủ đến thế giới Tây Thiên Cực Lạc!" Nói xong, thân hình Tam Lộng đại sư sừng sững bất động, tựa như một ngọn núi nguy nga.

Ngay sau đó, lão hít một hơi thật sâu, từ từ nhắm mắt, hai tay chắp lại, bắt đầu lẩm nhẩm tụng kinh chó má, chuỗi phật châu trong tay cũng theo đó sáng lên, hóa thành sáu chữ chân ngôn của Phật gia: Úm, Ma, Ni, Bá, Mễ, Hồng.

Cùng với sự xuất hiện của Lục Tự Chân Ngôn Phật gia, một khí tức thần bí và trang nghiêm bắt đầu lan tỏa.

Chỉ thấy trên người Tam Lộng đại sư tỏa ra kim quang nhàn nhạt, tựa như được bao phủ bởi một lớp phật quang, toát lên một khí tức từ bi và trang nghiêm, khiến người nhìn thấy không khỏi sinh lòng kính sợ. "Đây là..." Tần Phong liếc mắt một cái đã nhận ra.

Chính là Đại Từ Đại Bi Chưởng, một môn công pháp Phật môn Đạo giai hạ phẩm mà hắn đã truyền cho Tam Lộng đại sư thông qua Tiên nô pháp ấn. "Hây!!" Tam Lộng đại sư đột nhiên mở mắt, lòng bàn tay hướng lên trời hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy sau lưng lão hiện ra một quang ảnh Phật Tổ khổng lồ, trong mắt lộ ra trí tuệ và từ bi vô tận, khiến người ta không khỏi say mê.

Chương 1424

Ngay sau đó, một luồng khí lưu mạnh mẽ bộc phát, hóa thành một chưởng ấn màu vàng khổng lồ, gào thét lao về phía Đàm Lực.

Chưởng ấn đi qua đâu, hư không chấn động dữ dội, phát ra từng trận âm vang. "Phật pháp thật tinh thuần!!" Sắc mặt Mộc Tú và những người khác không khỏi biến đổi, trong lòng cũng hiện lên hai chữ "vãi chưởng".

Cứ tưởng mọi người đều là dân giang hồ không đứng đắn trên sông Tần Hoài, ai ngờ Tam Lộng đại sư lại lén lút nỗ lực sau lưng bọn họ, lĩnh ngộ ra được đại chiêu Phật pháp tinh thuần như vậy. "Một lũ sâu kiến!!" Đàm Lực dường như đã bị chọc giận hoàn toàn, đại đao trong tay bùng lên ánh sáng ngút trời.

Ong!

Ong!

Tiếng đao minh kinh thiên lại một lần nữa vang vọng khắp đất trời, đao khí khủng bố hóa thành từng trận cuồng phong.

Ngay sau đó, đại đao bộc phát ra thế khai thiên lập địa, đao thế bàng bạc vô cùng hóa thành đao quang xuyên thấu đất trời, như dải ngân hà từ cửu thiên mang theo đao khí cuồn cuộn đổ xuống.

Ầm ầm ầm!!

Công kích hai bên va chạm mạnh vào nhau, bốc lên một đám mây hình nấm ngút trời.

Ngay sau đó, năng lượng tản ra hóa thành bão năng lượng càn quét đất trời, còn kèm theo một luồng nhiệt độ cao khủng khiếp, tựa như mùa hè năm đó ở nhà của bọn tiểu Nhật tử, muốn biến tất cả mọi người thành người quen (chín). "Phụt!!" Đội chuyên nghiệp không nhịn được, đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi. "Phụt!!" Đàm Lực cũng khí huyết sôi trào dữ dội, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Đừng thấy y sống sót được từ tay Phó Sĩ Khang, nhưng đó là cao thủ Tiên Vương cảnh thật sự, cao hơn y đến ba đại cảnh giới, một đòn tùy tay suýt nữa đã lấy mạng y.

Nếu không phải y có một phần ba huyết mạch Vu tộc, thì bây giờ đã đắp vải trắng chờ ăn cỗ rồi. "Cơ hội tốt!!" Nhậm Hoàn mắt sáng rực lên, vội vàng vòng ra sau lưng chuẩn bị đánh lén. "Bỉ ổi vô sỉ!!" Đàm Lực cảm nhận được cú đánh lén của Nhậm Hoàn, lập tức phẫn nộ hét lớn.

Chỉ thấy y bất chấp thương thế của mình, vội vàng giơ đao chém về phía sau. "Nguy hiểm!" Nhậm Hoàn không có ý định đối đầu trực diện, quả quyết lựa chọn lùi lại né tránh.

Mà Đông Phương tiểu thư ở bên cạnh nhanh chóng bù vào vị trí, đóa sen trong tay tức khắc nứt ra, hóa thành từng lưỡi đao sắc bén, như mưa sao băng bắn nhanh về phía Đàm Lực.

Phập!

Phập!

Sao băng lướt qua, máu tươi bay tung tóe.

Chỉ thấy trên người Đàm Lực trong nháy mắt da tróc thịt bong, máu tươi phun ra như không cần tiền. "Chết tiệt!!" Đàm Lực trong lòng đầy phẫn nộ, nhưng biết không chạy không được rồi. "Chọc vào chúng ta rồi còn muốn chạy!" Đội chuyên nghiệp dường như đã nhìn ra ý định của Đàm Lực, lập tức vây chặt lấy y... "Khinh người quá đáng!" Đàm Lực hoàn toàn bị chọc giận, giơ đại đao lên chuẩn bị liều mạng.

Nhưng đội chuyên nghiệp lại không có ý định đối đầu trực diện, mà sử dụng chiến thuật bầy sói, thông qua việc liên tục di chuyển để quấy rối y.

Mà y cũng vì bị trọng thương, nên không làm gì được bọn họ. "Rốt cuộc là ai bắt nạt ai?!" Mộc Tú khó chịu hừ lạnh: "Bọn ta vốn đang tay trong tay, ca hát vui vẻ, mắt thấy sắp phát tài rồi, kết quả ngươi đột nhiên xuất hiện, không phân trắng đen phải trái đã muốn lấy mạng bọn ta, bây giờ còn có mặt mũi nói là chúng ta bắt nạt ngươi!?" "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư hai tay chắp lại nói: "Bần tăng là người xuất gia nói một câu công đạo, chỉ cần thí chủ bằng lòng bồi thường mọi tổn thất của chúng ta, thì chúng ta cũng không phải người không nói lý lẽ." "Ừm, đại sư nói đúng!" Nhậm Hoàn tán thành gật đầu, tỏ vẻ bọn họ là người nói lý lẽ nhất. "Các ngươi..." Đàm Lực sắp không chống đỡ nổi nữa, chỉ có thể khuất nhục nghiến răng nói: "Các ngươi muốn bồi thường bao nhiêu, cứ nói thẳng ra một con số đi!" "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư hai tay chắp lại, vẻ mặt chân thành nói: "Thí chủ yên tâm, chúng ta nói lý lẽ nhất, cái gì của chúng ta thì một phân cũng không thể thiếu, cái gì không phải của chúng ta thì một phân cũng không cần." "Như vậy tốt nhất!" Đàm Lực nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó y phát hiện mình đã nghĩ quá nhiều, cũng không biết đám tiện nhân này đang mong đợi điều gì.

Chỉ thấy Tam Lộng đại sư từ trong lòng lấy ra một viên dạ minh châu, bắt đầu giúp Mộc Tú kiểm tra thân thể, phàm là có một chút trầy xước nào cũng đều phải tính vào bồi thường. "Tìm thấy một vết thương, cần bồi thường 500 cực phẩm tiên tinh!" "Tìm thấy một vết bầm, cần bồi thường 300 cực phẩm tiên tinh!" "..." "Thế này cũng được sao!?" Đông Phương tiểu thư trong lòng lập tức rối rắm, suy nghĩ lát nữa có nên chấp nhận dùng dạ minh châu định giá tổn thất không. "Bỉ ổi, vô sỉ, âm hiểm, hạ lưu..." Đàm Lực không thể chịu đựng được nữa, chỉ số tức giận bắt đầu không ngừng tăng vọt.

Tuy thương thế hiện tại của y đã rất nghiêm trọng, tầm nhìn cũng ngày càng mơ hồ, mỗi một đao vung ra dường như đều đang rút cạn sinh mệnh.

Nhưng với tư cách là yêu nghiệt thứ mười lăm trên bảng thiên tư võ tu, y có sự kiêu ngạo của riêng mình, tuyệt đối không cho phép bản thân trước khi chết bị một lũ sâu kiến sỉ nhục như vậy, cho dù hôm nay y đã định trước không thể thoát khỏi, cũng phải kéo theo đám súc sinh này đi cùng. "Đúng là không có chút thành ý nào!" Nhậm Hoàn đã nhân lúc định giá tổn thất vừa rồi, lấy được máu tươi rơi vãi trên người Đàm Lực.

Chỉ thấy khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười quỷ dị, vươn lưỡi ra liếm chút máu tươi trên đầu ngón tay. "Cái gì!?" Đàm Lực trong lòng bỗng hoảng loạn, một cảm giác nguy cơ chưa từng có ập tới.

Chỉ thấy sau khi Nhậm Hoàn liếm xong máu tươi trên ngón tay, quanh thân lập tức hiện ra một vòng tròn màu đỏ máu, trên đó còn khắc rất nhiều phù văn màu đỏ quỷ dị. "Thị Huyết Chú!!" Trong mắt Đàm Lực tràn đầy kinh hoàng, trong lòng hối hận vì đã chọc vào đám súc sinh này. "Thành!!" Nhậm Hoàn không cho đối phương cơ hội nhận sai, hét lớn một tiếng rồi bấm một đạo chỉ quyết.

Bùng một tiếng!!

Vòng tròn màu máu đột nhiên nổ tung, những điểm huyết quang hóa thành từng người rơm.

Ngay sau đó cũng không cho Đàm Lực cơ hội cướp đoạt, hắn dùng Ngư Trường Kiếm hung hăng đâm vào người rơm. "Phụt!!" Đàm Lực ôm ngực phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy ngực truyền đến một cơn đau thấu tim. "Hay cho các ngươi!" Mộng Dao tiên tử nhìn Đàm Lực thê thảm, không nhịn được hỏi: "Tần Phong tiểu đệ đệ, đám người dưới trướng đệ nhỏ mọn như vậy, không phải đều do đệ dạy cả chứ!?" "Sao có thể..." Tần Phong lập tức ra vẻ chính khí, muốn phủi sạch quan hệ với bọn họ.

Chương 1425

"Đương nhiên!" Tiểu Bạch nhanh nhảu đáp lời: "Chủ nhân thỏ ta nói rồi, 'triêu văn đạo, tịch khả tử hĩ', dịch ra có nghĩa là, buổi sáng hỏi được đường đến nhà ngươi, buổi tối ngươi phải chết, bọn ta báo thù không bao giờ để qua đêm." "Giải thích như vậy sao?!" Mộ Dung Tĩnh nghiêng cái đầu nhỏ, luôn cảm thấy có gì đó không đúng. "Ta không có nói!" Tần Phong lập tức phủi sạch quan hệ, tỏ vẻ không quen biết con thỏ này. "Gào!!" Đàm Lực như một con gián bất tử, phát ra tiếng gầm thét giận dữ.

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy khí tức quanh thân y bắt đầu tăng vọt, dường như muốn đốt cháy ngọn pháo hoa cuối cùng của sinh mệnh. "Không ổn, mau chạy!" Sắc mặt đội chuyên nghiệp đại biến, nhanh chóng thu lại tiên khí rồi lùi lại. "Cũng gần được rồi!" Tần Phong liếc nhìn Tiểu Bạch một cái, ra hiệu đến lượt nó ra tay rồi. "Xem thỏ ta đây!" Tiểu Bạch lập tức phấn chấn, một cú lao nhanh đến trước mặt Đàm Lực.

Ngay sau đó không cho Đàm Lực thời gian phản ứng, nó tung ra một cú thiết đầu công của thỏ để ngắt chiêu. "Phụt!" Đàm Lực lập tức phun ra một ngụm máu tươi, bị ngắt chiêu ngã xuống đất không dậy nổi. "Mày vừa sủa cái gì đấy!?" Tiểu Bạch vững vàng đáp xuống người Đàm Lực, tiến lên tát cho y một cái thật mạnh. "Là ngươi..." Đàm Lực tại chỗ bị đánh choáng váng, khó tin nhìn Tiểu Bạch.

Bốp một tiếng!

Tiểu Bạch lại tát thêm một cái, giọng sữa hung hăng nói: "Không hiểu tiếng người phải không?

Thỏ ta hỏi mày vừa sủa cái gì đấy!?" "Ta, ta..." Đàm Lực dường như đã bị xã hội mài mòn góc cạnh, mặt đầy uất ức nói: "Ta không sủa, ta chỉ muốn hỏi ngươi có cần tiểu đệ không." "Không tồi, ngoan ngoãn rồi!" Tiểu Bạch rất hài lòng với câu trả lời này, lại nhảy về vai Tần Phong. "Tần... ba!" Đàm Lực nhìn thấy Tần Phong, dường như đã nhìn thấy cứu tinh.

Bây giờ y thà nhận Tần Phong làm ba, cũng không muốn bị đội chuyên nghiệp hành hạ.

Không giảng võ đức thì thôi đi, còn đủ loại chiêu trò âm hiểm, lại còn dùng dạ minh châu định giá tổn thất, phá vỡ giới hạn đạo đức. "Đúng là ngoan ngoãn rồi!" Tần Phong nhếch miệng nói: "Nhưng mà con trai ngoan, thái độ cầu xin ba của con không đúng lắm đâu!?" "Ba, cứu con!" Đàm Lực chịu thua cuộc, lập tức quỳ xuống. "Bái kiến Thủy Hoàng!" Ngay khi Đàm Lực tưởng rằng Tần Phong sẽ làm chủ cho mình, đội chuyên nghiệp cũng quỳ xuống hành đại lễ với Tần Phong. "Không phải..." Đàm Lực tại chỗ suy sụp: "Các ngươi là một phe!?" "Không sai, chúng ta là một phe!" Tần Phong chủ trương thành thật: "Nhưng ta làm việc công bằng nhất, sẽ không vì ngươi nhận ta làm ba mà thiên vị ngươi, cũng sẽ không vì bọn họ là thuộc hạ của ta mà thiên vị bọn họ, ngươi quả thật đã gây ra tổn thất cho bọn họ, nên bồi thường thì vẫn phải bồi thương." "Ta còn phải bồi thường tiền cho bọn họ!?" Đàm Lực kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, trong lòng hiện lên hai chữ "vãi chưởng".

Chỉ thấy toàn thân y trên dưới đâu đâu cũng là vết thương, máu tươi sớm đã nhuộm đỏ y phục. "Đương nhiên!" Tần Phong gật đầu khẳng định: "Nhưng xét thấy mọi người đều quen biết, có thể giảm giá 40% cho ngươi." "Giảm 40%!?" Đàm Lực lại kinh ngạc nói: "Nói vậy ta còn phải cảm ơn các ngươi sao!?" "Không cần khách sáo!" Đội chuyên nghiệp cũng dám đáp lời: "Mọi người cũng coi như không đánh không quen, sau này chú ý một chút là được, lần này chúng ta chịu thiệt một chút, giảm 40% thì giảm 40% vậy..." Nói xong...

Đội chuyên nghiệp ra vẻ như mình đang chịu thiệt lớn, còn y thì chiếm được món hời. "Các ngươi..." Đàm Lực tại chỗ không nhịn được nữa.

Cứ tưởng quỳ xuống gọi ba có thể cứu mạng, có thể đả kích đám súc sinh dùng dạ minh châu định giá tổn thất này, ai ngờ đổi lại lại là ưu đãi giảm 40%.

Y không nhịn nữa, y lật bài ngửa... cho dù hôm nay thân tử đạo tiêu, cũng không chịu sự sỉ nhục của đám súc sinh này.

Bốp một tiếng!

Tiểu Bạch lao nhanh tới, giơ tay lên tát một cái thật mạnh. "Các ngươi cái gì!?" Tiểu Bạch hếch cái lỗ mũi kiêu ngạo lên, giọng sữa hung hăng nói: "Thỏ ta nói cho ngươi biết, chúng ta làm việc chính là như vậy, có bản lĩnh thì đi mà kiện chúng ta đi!" "Tiểu Bạch nói đúng!" Đội chuyên nghiệp cũng vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Ở Tiên giới Đông Vực, Tiên Minh chính là trời, ngươi không sợ chết thì cứ đi mà kiện!" "Hu hu..." Đàm Lực trong lòng uất ức muốn khóc, cảm nhận được sự hiểm ác của xã hội. "Thế này đã khuất phục rồi sao!?" Tần Phong nhìn Đàm Lực mặt đầy uất ức, vẫn thích cái dáng vẻ kiêu ngạo bất tuân của y hơn. "Không hổ là các ngươi!" Mộng Dao tiên tử hoàn toàn cạn lời.

Không ngờ Tần Phong và đội của hắn chuyên nghiệp đến vậy, e rằng dù là quỷ đến cũng phải bồi thường chút tiền giấy. "Ái chà!" Mộ Dung Tĩnh nhìn đội chuyên nghiệp, cả người lập tức không ổn.

Cứ tưởng Tần Phong là anh hùng lòng mang chính nghĩa, có một trái tim cầu tiến, không sợ quyền quý, nhưng bây giờ xem ra hắn hoàn toàn là một tên đầu gấu lưu manh. "Hử!?" Tần Phong cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc của Mộ Dung Tĩnh, lập tức nghiêm nghị nói:

"Đàm Lực, ta Tần Phong là người công bằng chính nghĩa, bọn họ là đồng hương của ta, ta tự nhiên phải bảo vệ lợi ích của họ, còn ngươi chịu thua cuộc gọi ta là ba, ta tự nhiên cũng sẽ không để ngươi chịu thiệt, thế này đi, ta có một ấn, có thể tăng năm lần chiến lực cho người, không biết ngươi có bằng lòng tiếp nhận không!?" "Năm lần chiến lực!?" Đàm Lực ngẩn người, phản ứng đầu tiên là lừa đảo.

Tuy y không bái nhập tông môn lớn nào, nhưng cũng đã sinh tồn ở Tiên giới nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nói có ấn nào tăng năm lần chiến lực. "Ngươi thật sự muốn cho hắn!?" Mộng Dao tiên tử khẽ nhíu mày.

Vì lần trước Tần Phong đã cho Cẩu Đông Khê Tiên nô pháp ấn, nàng đã tận mắt chứng kiến sự gia tăng năm lần chiến lực, nên ấn tượng của nàng về cái ấn này đặc biệt sâu sắc.

Mà từ góc độ của nàng, loại bảo bối này tự nhiên nên ưu tiên cho người nhà, sao có thể cứ đem ra ngoài cho người khác như vậy?! "Đương nhiên!" Tần Phong vẻ mặt chính khí nói: "Ta Tần Phong là một người đàn ông công bằng chính nghĩa, bất kể làm chuyện gì cũng sẽ không hổ thẹn với lương tâm của mình." "Ặc..." Khóe mắt đội chuyên nghiệp giật giật.

Muốn tốt bụng nhắc nhở Tần Phong, lừa người khác thì thôi đi, nhưng ngàn vạn lần đừng lừa cả chính mình. "Thật sự có thể tăng năm lần chiến lực!?" Đàm Lực thấy phản ứng của Mộng Dao tiên tử, trong lòng lập tức cảm thấy chấn kinh.

Tuy y vẫn cảm thấy năm lần chiến lực là lừa đảo, nhưng ai có thể chống lại sự cám dỗ của năm lần chiến lực chứ!? "Không hổ là bệ hạ!" Đội chuyên nghiệp lập tức ném ánh mắt đồng tình, biết rằng Đàm Lực khó thoát khỏi vận mệnh bị bán đi còn giúp người ta đếm tiền. "Ngươi có bằng lòng không?!" Tần Phong nhìn xuống từ trên cao, tựa như một vị thần ban phúc. "Ba, con bằng lòng!" Đàm Lực không chút do dự, thật tâm quỳ xuống gọi một tiếng ba.

Chương 1426

"Gọi ba đến nghiện rồi à!" Quang Thiên lập tức không vui.

Hắn trước sau đã bái hai người cha nuôi, cũng không dám mơ tưởng bái Thủy Hoàng làm cha nuôi.

Nhưng bây giờ Đàm Lực không chỉ gọi Thủy Hoàng là cha, còn gọi thuận miệng như vậy, rõ ràng là không coi hắn ra gì. "Hắn không phải là muốn tranh hoàng vị với thỏ ta đấy chứ?!" Tiểu Bạch vừa ăn cà rốt, vừa lẳng lặng quan sát Đàm Lực.

Nếu đối phương biết điều, nó có thể chung sống hòa bình, nhưng nếu đối phương không biết điều, nó không ngại cho hắn một chút chấn động của Hoang Cổ. "Ừm, không tồi!" Tần Phong không biết Tiểu Bạch đang nghĩ gì, thái độ của Đàm Lực khiến hắn khá hài lòng.

Bốp một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong bấm ra một đạo Tiên nô pháp ấn, không nói hai lời đã đánh vào giữa trán Đàm Lực. "Đây, đây..." Đàm Lực khó tin trừng lớn mắt, phát hiện khí tức của mình bắt đầu tăng vọt.

Lại còn là sự gia tăng toàn diện về nhục thân, tốc độ, phòng ngự, sức mạnh, còn kèm theo cả cảm tri sát ý, xóa bỏ nhân quả... và rất nhiều hiệu quả thần kỳ khác. "Tần sư huynh!" Mộ Dung Tĩnh thấy Tần Phong thật sự cho, trong lòng lập tức hối hận.

Rõ ràng đã quen biết Tần Phong lâu như vậy, cũng sớm đã hiểu rõ nhân phẩm của hắn, nhưng bây giờ mình lại nghi ngờ hắn, thật sự là quá không nên. "Cho thật rồi!?" Mộng Dao tiên tử tâm trạng vô cùng thất vọng, không vui vì cái ấn này đã cho người ngoài.

Nhưng nghĩ đến việc Tần Phong tuân thủ lời hứa, làm người có nguyên tắc, trong lòng nàng lập tức cảm thấy thanh thản, thậm chí còn cảm thấy một trận vui mừng, cảm thấy lần này mình không chọn sai người. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại Giải Ngữ Hoa, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại Sơ Luyến tiểu sư muội, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "May mà phản ứng nhanh!" Tần Phong thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi suýt chút nữa là hình tượng sụp đổ, bộc lộ ra bản tính của mình. "Thật quá thần kỳ..." Đàm Lực cả người kích động không thôi, nhìn hai tay mình vẫn khó có thể tin được.

Nếu không phải lúc này y đang tự mình cảm nhận, thật khó tin trên đời lại có loại ấn thần kỳ như vậy. "Đứa trẻ đáng thương!" Đội chuyên nghiệp ném ánh mắt đồng tình, dường như nhìn thấy chính mình năm xưa. "Ba!!" Đàm Lực cố nén sự kích động trong lòng, vội vàng quỳ xuống tỏ lòng trung thành: "Từ nay về sau, mạng của Đàm Lực ta chính là của ba, ba chỉ đâu ta đánh đó, ba nói gì chính là đó." "Không tồi, không tồi!" Tần Phong nhìn Đàm Lực ngày càng hiểu chuyện, khóe miệng lộ ra nụ cười vô cùng hài lòng.

Tuy trong đội chuyên nghiệp có Phụng Thiên là chiến lực cao cấp, nhưng lại cần phải bảo vệ hai vị lão tổ của Tần gia, dẫn đến chiến lực của đội vẫn chưa thể nâng cao.

Bây giờ có Đàm Lực, một siêu đầu ra gia nhập, đội chuyên nghiệp cũng coi như đã bù đắp được vấn đề thiếu hụt chiến lực, mình cũng có thể yên tâm làm một ông chủ vung tay mặc kệ.

Tinh một tiếng!

Thiết bị liên lạc trong lòng Tần Phong vang lên, là tin nhắn từ Phụng Thiên.

Nàng hiện vẫn đang ở trên Huyền Nữ Chiến Cơ, bảo vệ hai vị lão tổ Tần gia, thuận tiện thông qua các mối quan hệ trước đây, thu thập một số tin tức lớn gần đây của Tiên giới.

Mà tin tức lớn nhất của Tiên giới gần đây, không gì khác ngoài việc Lăng Tiêu Tiên Đế lại đến Tiên Minh, dự định một lần nữa ăn không 12 Tinh Thần Châu. "Không phải chứ, hắn vẫn chưa xong à!?" Tần Phong tại chỗ cạn lời, phát hiện Lăng Tiêu Cung đúng là lũ chuột nhắt.

Mục tiêu của Ngụy Võ Đế là thiên hạ, mục tiêu của Chiêu Liệt Đế cũng là thiên hạ, chỉ có đám chuột nhắt Đông Ngô đó suốt ngày Kinh Châu, Kinh Châu.

Bây giờ mục tiêu của Long Ngạo Thiên là thiên hạ, mục tiêu của Tiên Minh cũng là thiên hạ, chỉ có đám chuột nhắt Lăng Tiêu Các đó suốt ngày ăn không, ăn không. "Đúng rồi, chủ thượng!" Phụng Thiên lại nói: "Ngài vừa rời khỏi Tiêu Gia thành, Liễu Như Yên đã đến..." Tiêu Gia thành!

Không còn sự phồn hoa như xưa, đã biến thành một đống phế tích. "Tức chết bản tiên tử rồi!" Chỉ Lan tiên tử nhìn đống phế tích, lửa giận trong lòng vô cùng lớn.

Vốn định tiết lộ hành tung của Tần Phong để mình làm ngư ông đắc lợi, không ngờ ngư ông đắc lợi chưa thấy đâu, ngược lại còn tận mắt chứng kiến nhà chính của mình bị người ta phá nát.

Ngay khi Chỉ Lan tiên tử chuẩn bị tìm một tiểu tiên nhục để xả giận, trên không trung đột nhiên có một bóng hình yêu kiều từ từ hạ xuống.

Chỉ thấy nàng thân hình uyển chuyển, y phục bay phấp phới, dường như mang theo tiên khí, trên người còn tỏa ra hương thơm thanh khiết, khiến người ta như lạc vào biển hoa. "Đẹp quá!" Mọi người xung quanh đều dừng chân ngắm nhìn, kinh ngạc trước vẻ đẹp của đối phương.

Chỉ thấy đối phương nhẹ nhàng đáp xuống, tựa như lông vũ trong gió, lại như ánh ráng trên mây, dung nhan như thơ như họa, mịn màng như ngọc, đôi mắt sáng như sao, lấp lánh ánh sáng thần bí và mê người, thân hình càng như tiên nữ uyển chuyển, như cành liễu khẽ đung đưa, mỗi bước chân đều mang theo giai điệu tao nhã.

Người đến chính là Liễu Như Yên!

Sau khi nghe nói Tần Phong ở khu vực biên giới Đông Vực, nàng đã không ngừng vó ngựa vội vã đến đây.

Tuy nàng không biết tung tích cụ thể của Tần Phong, nhưng dựa vào kinh nghiệm bị lừa lần trước, nàng đã phán đoán thành công mục tiêu của Tần Phong rất có thể là Tiêu Gia thành. "Đến muộn rồi sao?!" Liễu Như Yên nhìn những bức tường đổ nát, trong lòng cảm thấy một trận thất vọng.

Vốn tưởng chỉ cần đến Tiêu gia, là có thể bắt được Tần Phong để chứng minh sự trong sạch của mình, không ngờ hành động của Tần Phong lại nhanh như vậy. "Ây da, đây không phải là Liễu Như Yên sao?!" Chỉ Lan tiên tử đột nhiên nói giọng châm chọc: "Nghe nói sau khi Lâm Uyên chết, ngươi đã theo người anh em tốt của hắn là Quý Bá Đạt, lần này sao lại một mình đến Tiêu gia của ta, Bá Đạt ca ca của ngươi đâu rồi?!" "Quý Bá Đạt!" Liễu Như Yên trong lòng lập tức nhói lên, dường như vết sẹo bị vô tình vạch ra.

Nàng vốn tưởng Quý Bá Đạt là chân mệnh thiên tử của mình, không ngờ sau khi gặp nguy hiểm, hắn lại là người đầu tiên bỏ rơi nàng mà chạy, cũng khiến nàng bắt đầu hoài niệm những ngày có Uyên Tổng bên cạnh.

Tuy Uyên Tổng không hiểu phong tình, nhưng lại là một người đàn ông chân chính, khi nàng gặp nguy hiểm, y luôn là người đầu tiên đứng che chắn trước mặt nàng, tuyệt đối không bao giờ bỏ rơi nàng một mình chạy trốn.

Đáng tiếc nàng đã tin vào những lời đường mật của tên tra nam Quý Bá Đạt, tự tay giết chết người đàn ông một lòng một dạ với mình. "Xem ra lời đồn là thật rồi!" Chỉ Lan tiên tử thấy phản ứng của Liễu Như Yên, trong mắt lập tức lóe lên một tia sáng vàng.

Tuy Tiêu gia của họ cách Linh Uyên thành rất xa, nhưng cũng đã nghe được một số chuyện về Liễu Như Yên.

Chương 1427

Không chỉ có tin Quý Bá Đạt chia tay với nàng, còn có tin nàng lừa gạt các Tiên Vương, chiếm đoạt di tích Tiên Vương rồi bị truy nã, cũng như tin Linh Uyên thành bị diệt.

Nói cách khác, nàng bây giờ chỉ có một mình!

Mà Tiêu gia của họ lần này tổn thất nặng nề, hoàn toàn có thể bù đắp lại từ trên người Liễu Như Yên. "Hử?!" Liễu Như Yên khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Chỉ Lan tiên tử.

Chỉ thấy trong mắt đối phương mang theo tính xâm lược rất mạnh, dường như xem nàng như con mồi, giống hệt những Tiên Vương đang truy nã nàng.

Nhưng nàng lại không hề hoảng sợ, thậm chí không có ý định bỏ chạy. "Đây là không coi Tiêu gia của ta ra gì rồi!" Chỉ Lan tiên tử không nhịn được trêu chọc: "Nhưng cũng đúng, ngươi ngay cả Lâm Uyên, thiên tài thứ hai trên bảng thiên tư võ tu, một cự đầu Tiên Vương cũng không coi ra gì, thì làm sao có thể coi Tiêu gia chúng ta ra gì được chứ?!" Soạt một tiếng!

Các đệ tử Tiêu gia xung quanh nhận được lệnh, nhanh chóng tiến lên vây lấy Liễu Như Yên. "Chỉ Lan tiên tử!" Liễu Như Yên phớt lờ vòng vây, thong thả nói: "Ta biết ngươi muốn có được những báu vật trong di tích Phá Quân Tiên Vương, nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, ngươi tìm nhầm người rồi, trên người ta không có thứ ngươi muốn đâu." "Có hay không, bắt được ngươi là biết chứ gì?!" Chỉ Lan tiên tử lập tức bay tới, vươn tay ra định bắt Liễu Như Yên.

Nhưng Liễu Như Yên vẫn không có ý định né tránh, cũng không có ý định phản kích, cứ thế đứng yên tại chỗ mặc cho đối phương tiếp cận. "Ngươi có ý gì!?" Chỉ Lan tiên tử cảm thấy không ổn, dừng lại, tay dừng cách ngực Liễu Như Yên một phân. "Ta không có ý gì!" Liễu Như Yên sắc mặt bình tĩnh nói: "Ta chỉ muốn nói, chúng ta đều là những kẻ cùng chung số phận, đều bị cùng một người lừa, dẫn đến tổn thất nặng nề." "Ai!?" Chỉ Lan tiên tử nhíu chặt mày: "Ngươi nói bản tiên tử bị ai lừa!?" "Tần Phong!" Liễu Như Yên ánh mắt lộ ra hàn quang: "Nếu ta đoán không sai, Tiêu gia của các ngươi sở dĩ bị hủy, chính là do Tần Phong đứng sau giở trò, mục đích chính là để cướp sạch Tiêu gia của các ngươi." "Lại là Tần Phong!?" Mọi người xung quanh lập tức sôi trào, đã không phải lần đầu tiên họ nghi ngờ Tần Phong. "Ngươi nói là Tần Phong thì là Tần Phong sao!?" Chỉ Lan tiên tử ánh mắt cảnh giác: "Bản tiên tử dựa vào đâu mà tin ngươi!?" "Chỉ dựa vào việc ta cũng giống ngươi, đều là nạn nhân bị Tần Phong tính kế!" Liễu Như Yên mặt đầy phẫn nộ nói: "Người đời đều nói là ta lừa đi những báu vật trong di tích Phá Quân Tiên Vương, nào biết Tần Phong mới là kẻ chủ mưu đứng sau, ta chỉ là con dê thế tội mà hắn đẩy ra." "Tần Phong là kẻ chủ mưu!?" Chỉ Lan tiên tử nhìn Liễu Như Yên, có thể cảm nhận được nàng không giống như đang nói dối.

Hơn nữa kết hợp với những thông tin họ có được, kẻ chủ mưu đứng sau vụ hỗn loạn ở Tiêu Gia thành lần này, tám chín phần là tên tiện nhân Tần Phong đó.

Chỉ là vì không có bằng chứng trực tiếp, họ không thể đến Tiên Minh tố cáo Tần Phong. "Tiên tử, chuyện này không thể cứ thế bỏ qua được!" Các đệ tử Tiêu gia mặt đầy phẫn nộ, muốn đi tìm Tần Phong báo thù.

Lần này Tiêu gia của họ không chỉ bị Tiểu Bạch dọn sạch bảo khố, mà phàm là những báu vật có giá trị trong nhà cũng bị Tiểu Bạch gói mang đi, thậm chí còn gây ra thương vong cho hàng vạn đệ tử Tiêu gia.

Chỉ cần là người còn thở, đều không thể chịu đựng được chuyện này. "Tìm Tần Phong báo thù!?" Chỉ Lan tiên tử lập tức rối rắm.

Tuy trong lòng nàng cũng muốn đi tìm Tần Phong báo thù, cũng biết Tần Phong lúc này vẫn chưa chạy xa, nhưng hắn lại là đệ tử thân truyền của trưởng lão phía Tây Tiên Minh, bên cạnh còn có Mộng Dao tiên tử bảo vệ.

Cho dù có cho nàng mười lá gan, nàng cũng không dám đi tìm Tần Phong báo thù. "Ta có thể giúp!" Liễu Như Yên dường như đã nhìn ra lo lắng của Chỉ Lan tiên tử, lập tức mở miệng nói: "Bất kể bên cạnh Tần Phong có ai bảo vệ, chỉ cần ngươi và ta liên thủ, nhất định có thể bắt được hắn." "Đây không phải là chuyện có thành công hay không!" Chỉ Lan tiên tử mất kiên nhẫn nói: "Sau lưng Tần Phong là Tiên Minh, còn ngươi bây giờ cô thân một mình, chọc vào Tần Phong cùng lắm thì bỏ chạy, nhưng Tiêu gia ta lớn như vậy, chạy đi đâu được!?" "Nếu ta nói không cần lo lắng thì sao?!" Liễu Như Yên thấy đối phương không hiểu, liền giải thích: "Trên đường đến khu vực biên giới Đông Vực, ta nghe được một tin, nói rằng Dịch Thiên Cơ đã tính ra Tần Phong có Lục Vị Đế Vương ngoạn mệnh cách, hiện đã dùng hết bốn lần, chỉ còn lại hai lần cuối cùng..." "Tần Phong là Lục Vị Đế Vương Ngoạn!?" Khi tin tức của Diệp Thần truyền ra, cả Đông Vực cũng sôi sục.

Trước đây Tiên giới không phải chưa từng xuất hiện mệnh cách Lục Vị Đế Vương Ngoạn, nhưng về cơ bản đều là những nữ tử xinh đẹp.

Nói cách khác, chính là bình hoa!

Họ chỉ có thể đạt tới cảnh giới Nhân gian Đại Đế, cho dù đột phá lên trên nữa cũng tuyệt đối không thể đột phá tới cảnh giới Tiên Đế, cho nên sáu người kết hợp với họ chỉ có thể tăng thêm một chút tỷ lệ thành công đột phá Tiên Đế.

Giống như tỷ lệ rút thưởng 0.000000001 trong game nào đó, mua một tấm vé may mắn nhân mười lần cũng vậy, có hay không cũng chẳng khác gì nhau.

Cho nên rất nhiều cao thủ ở Tiên giới không mấy hứng thú với mệnh cách Lục Vị Đế Vương Ngoạn.

Nhưng lần này thì khác, người có mệnh cách Lục Vị Đế Vương Ngoạn là Tần Phong, một siêu cấp yêu nghiệt có khả năng rất lớn đột phá Tiên Đế.

Một khi kết hợp thành công với hắn, có nghĩa là sau khi hắn đột phá Tiên Đế, tỷ lệ thành công của mình sẽ đạt tới một trăm phần trăm.

Đơn giản chính là cuộc đời nằm không cũng thắng! "Tần Phong đang ở biên khu Đông Vực, mau xông lên!" "Dịch Thiên Cơ đã nói, tám chín phần mười là không sai, mau xông lên!" "Các ngươi không muốn sống nữa à, sau lưng Tần Phong là Tiên Minh đấy!" "Tiên Minh thì sao?

Chị đây lại không phải đi giết hắn, chị đây chỉ đơn thuần là đi ngủ với hắn thôi." "Đúng vậy, ngươi giết Tần Phong có thể chọc giận Tiên Minh, ngươi ngủ với Tần Phong chỉ có thể coi là vấn đề đạo đức." "Đừng nói nhảm nữa, nghe nói chỉ còn hai suất thôi, các chị em mau xông lên!" "………" Do uy tín của Dịch Thiên Cơ ở Tiên giới, rất nhiều người đã chọn tin tưởng. "Hắt xì…" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, lại cảm thấy có điêu dân muốn hại mình.

Nhưng khi hắn nhìn quanh bốn phía, vẫn không thấy một ai, khiến trong lòng không khỏi lẩm bẩm, lẽ nào ra ngoài giang hồ lăn lộn thật sự phải trả giá. "Bệ hạ!" Mộc Tú lên tiếng: "Theo lời Phụng Thiên vừa nói, sau khi Liễu Như Yên tiến vào Tiêu gia thành, không hề xảy ra xung đột gì, điều này hết sức vô lý." "Tại sao!?" Tần Phong thu hồi suy nghĩ, quay đầu nhìn Mộc Tú. "Có hai lý do!" Mộc Tú bắt đầu phân tích: "Một, theo tin tức chúng ta thăm dò được ở Tiêu gia thành gần đây, năm đó khi Chỉ Lan tiên tử còn chưa xuất giá, trong một lần lịch luyện đã gặp Lâm Uyên còn chưa trỗi dậy, và đã nhất kiến chung tình với hắn, nhưng trong lòng Lâm Uyên chỉ có Liễu Như Yên, đối với tình yêu của Chỉ Lan tiên tử thì làm như không thấy.

Sau đó tộc lão Tiêu gia vì lợi ích gia tộc đã ép nàng gả cho một lão già Tiên Vương, nghe nói lão già này khẩu vị rất nặng, sau khi kết hôn đã cùng Chỉ Lan tiên tử mở khóa rất nhiều kiểu chơi, từ đó Chỉ Lan tiên tử hoàn toàn hắc hóa.

Mặc dù không có bằng chứng trực tiếp chứng minh nàng hận Liễu Như Yên, nhưng tình địch gặp nhau cũng không có lý do gì lại yên tĩnh như vậy." "Tiếp tục!" Tần Phong không khẳng định cũng không phủ định.

Bởi vì theo kinh nghiệm mười năm lão mọt sách của hắn, phàm là nữ nhân bị nhân vật chính từ chối, một khi hắc hóa chắc chắn sẽ điên cuồng báo thù nam nữ chính.

Nhưng Như Yên Đại Đế không phải là nữ chính theo nghĩa truyền thống, nên hắn cũng không tiện đưa ra phán định quá sớm. "Thứ hai…" Mộc Tú tiếp tục nói: "Chuyện Liễu Như Yên chiếm riêng di tích của Phá Quân Tiên Vương đã ai ai cũng biết, Tiêu gia vừa gặp đại kiếp, không thể nào không có chút suy nghĩ gì." "Có lý!" Tần Phong gật đầu đồng tình, chìm vào suy tư: "Theo lối suy nghĩ này, bọn họ quả thực nên đánh nhau mới phải, nhưng bây giờ không có chút động tĩnh nào, thật sự vô lý." "Có gì vô lý chứ!?" Mộ Dung Tĩnh lên tiếng: "Biết đâu họ đã buông bỏ ân oán, bắt tay giảng hòa rồi thì sao!?" "Bắt tay giảng hòa!?" Tần Phong không nhịn được trợn trắng mắt, cảm thấy nàng quá coi thường Như Yên Đại Đế rồi.

Người ta theo đuổi chính là tuyên ngôn của thời đại mới: tinh thần độc lập, vật chất dựa dẫm, nhục thể công dụng, linh hồn tự do.

Cho dù bây giờ Uyên Tổng không còn bên cạnh, quý ông giàu có đã rời bỏ nàng, cũng không thể nào buông bỏ mọi thứ để sống một cuộc đời yên ổn.

Hơn nữa, theo kinh nghiệm mười năm lão mọt sách của hắn, giai đoạn này Liễu Như Yên đa phần sẽ rơi vào điên cuồng, nghĩ mọi cách để lấy lại mọi thứ thuộc về mình, cho dù phải gây án trái gió cũng không từ. "Bệ hạ!" Bạch Nhật đột nhiên lo lắng nói: "Họ không đánh nhau thì cũng không cần bận tâm, chỉ sợ họ đã kết minh liên thủ với nhau rồi." "Liên thủ!?" Tần Phong liếc nhìn Bạch Nhật, biết hắn đang lo lắng điều gì.

Hiện tại bên cạnh hắn chỉ có Mộng Dao tiên tử là một Tiên Vương, một khi Liễu Như Yên và Chỉ Lan tiên tử liên thủ, tình thế của hắn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nhưng hắn lại không hề lo lắng!

Bởi vì thân ngoại hóa thân của hắn, hiện đang ở trong ngọc bội Âm Dương Ngư, luyện chế di thể của Phá Quân Tiên Vương thành khôi lỗi.

Mặc dù với kỹ thuật luyện khí hiện tại của hắn, không thể khôi phục toàn bộ thực lực của Phá Quân Tiên Vương, nhưng trước khi chết y là một cự đầu Tiên Vương, cho dù chỉ giữ lại ba phần thực lực, cũng đủ để đại chiến ba trăm hiệp với loại Tiên Vương bình thường như Liễu Như Yên.

Chương 1428

"A di đà phật!" Tam Lộng đại sư lập tức chắp tay nói: "Chính vì 'ta không vào địa ngục thì ai vào', bần tăng nguyện hy sinh sắc tướng của mình, đến Tiêu gia thành tìm Chỉ Lan tiên tử để thăm dò tin tức." "Lừa ngốc, ngươi đúng là không kén chọn gì cả!" Mộc Tú không nhịn được trợn trắng mắt, phát hiện con lừa ngốc này chính là đồ tiện cốt bẩm sinh.

Từ lúc biết Chỉ Lan tiên tử chơi bạo, liền một lòng muốn đi thử một chút. "Được rồi, đừng cãi nữa!" Tần Phong lên tiếng: "Chuyện của Liễu Như Yên ta tự sẽ giải quyết, các ngươi hãy nghĩ xem tiếp theo mình nên làm gì đi!" "Bệ hạ không cần chúng ta nữa sao!?" Lòng đội chuyên nghiệp dâng lên một trận bi thương.

Vốn tưởng rằng từ quê nhà xa xôi ngàn dặm đến đầu quân cho lão bản Tần, có thể được hắn đưa vào đô thị lớn Tiên Minh để phát triển, ai ngờ lão bản lòng dạ đen tối này dùng xong bọn họ liền lập tức quét ra khỏi cửa, hoàn toàn không có ý định dẫn họ cùng nhau phát tài.

Nhưng vừa nghĩ đến sự tự do sau khi ra ngoài, chỉ có thể dùng bi thương để đè nén khóe miệng đang nhếch lên. "Thật sự muốn thả đám súc sinh này ra ngoài sao!?" Mộng Dao tiên tử nhìn đội chuyên nghiệp, trong lòng mặc niệm cho Tiên giới hai phút rưỡi.

Khoảng thời gian này nàng đã thấy được sức phá hoại của đội chuyên nghiệp, một khi thả ra ngoài chắc chắn sẽ là một trận gió tanh mưa máu. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư là người đầu tiên lên tiếng: "Hiện tại quan hệ giữa Lăng Tiêu Cung và Tiên Minh vô cùng vi diệu, nói không chừng lúc nào đó sẽ xé rách mặt nhau, vì để tương lai bệ hạ không bị Lăng Tiêu Cung đâm sau lưng, bần tăng dự định đi trước một bước, trà trộn vào Lăng Tiêu Cung làm nội ứng." "Ngươi muốn đến Lăng Tiêu Cung!?" Đông Phương tiểu thư ngẩn người nói: "Nếu ta nhớ không lầm, Lăng Tiêu Cung là truyền thừa của Đạo gia, ngươi một hòa thượng học Phật làm sao trà trộn vào trong đó được!?" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, vẻ mặt như sắp hi sinh vì nghĩa lớn nói: "Bần tăng nghe nói Lăng Tiêu Thánh Mẫu phong vận vẫn còn, cho nên bần tăng dự định vì bá nghiệp thống nhất Tiên giới của bệ hạ, hy sinh sắc tướng và ngàn năm đạo hạnh của mình." "Không hổ là ngươi!!" Mọi người tại chỗ đều cạn lời, không biết còn mong chờ điều gì nữa... "Bần tăng chỉ là quá muốn tiến bộ thôi!" Trong mắt Tam Lộng đại sư tràn đầy hy vọng, mong Tần Phong có thể cho mình một cơ hội. "Tiến bộ không nhất thiết phải đến Lăng Tiêu Cung!" Tần Phong lờ đi ánh mắt oán hận của Tam Lộng đại sư, bắt đầu sắp xếp: "Quang Thiên và Bạch Nhật có thể đến Chiến Thần Điện thử xem, với thiên phú của hai người các ngươi, cùng với kinh nghiệm trên chiến trường hạ giới thì chắc không có vấn đề gì.

Lão Tề hai vợ chồng có thể theo ta về Tiên Minh tu luyện.

Về phần Lăng Tiêu Cung, Đông Phương tiểu thư có thể đi thử, thật sự không được thì có thể quay lại Tiên Minh tìm ta." "Vâng!!" Mấy người không có dị nghị, lần lượt gật đầu nhận lệnh. "Chúng ta thì sao!?" Tần Hoài và tam hại mắt mong đợi nhìn Tần Phong, không biết hắn sắp xếp vị trí gì cho họ. "Ba người các ngươi mặt dày, có thể tự do hoạt động!" Tần Phong liếc nhìn ba người, không sắp xếp công việc cho họ.

Dù sao ba người họ vốn không phải là người an phận, sắp xếp công việc cho họ là không tin tưởng họ, cũng là hạn chế sự phát huy của họ. "Nói thế này…" Mộc Tú nhỏ giọng lẩm bẩm.

Không biết là đang khen họ, hay là đang mắng họ. "Ta vô tội!" Nhậm Hoàn điên cuồng gào thét trong lòng, bày tỏ mình không mặt dày. "Đúng rồi!" Tần Phong đột nhiên nói thêm: "Ta nghe nói Long Ngạo Thiên khi truy bắt Diệp Thần đã diệt Thiên Cơ Môn bí ẩn nhất Tiên giới, nếu các ngươi không biết đi đâu, có thể đến di chỉ của Thiên Cơ Môn này xem thử trước." "Thiên Cơ Môn!?" Mộc Tú lập tức nhíu mày hỏi: "Thiên Cơ Kỳ Môn mà bệ hạ truyền cho ta, chính là công pháp của Thiên Cơ Môn này sao!?" "Đúng vậy!" Tần Phong không giấu giếm, lập tức gật đầu nói: "Lúc ta vừa phi thăng đến Tiên giới, đã giao thủ với thủ tịch đại đệ tử của họ là Dịch Thiên Cơ, nếu không phải ta cẩn thận giữ lại mấy lá bài tẩy, nói không chừng thật sự đã bị hắn đắc thủ rồi." "Giữ lại mấy lá bài tẩy!?" Đội chuyên nghiệp lập tức nhìn nhau, không biết có phải là loại bài tẩy mà họ nghĩ không.

Có lẽ trong trận chiến cuối cùng chém Thiên Đạo ở hạ giới, Tần Phong đã không mở trạng thái toàn diện, vẫn còn giữ lại mấy lá bài tẩy này chưa dùng.

Nghĩ đến đây...

Đội chuyên nghiệp cảm thấy khả năng này rất lớn, cũng lập tức không muốn chơi với Tần Phong nữa.

Đậu má!!

Mọi người rõ ràng đều là lần đầu làm người, tại sao hắn lại mạnh đến mức vô lý như vậy chứ!? "Ta thì sao?

Ta thì sao!?" Hồng Hạnh đột nhiên nhảy ra, mắt mong đợi nhìn Tần Phong.

Hiện tại nàng đã có Đường Hoành Đao, Hãn Huyết Mã, tiên giáp, nội giáp, phi phong, đủ năm món thần trang, đã khó có thể đè nén thuộc tính hiếu chiến khát máu trong lòng. "Ngươi!?" Tần Phong nhìn Hồng Hạnh, trong lòng vẫn còn băn khoăn.

Hắn không phải lo lắng Hồng Hạnh tài không bằng người, mà là lo nàng thua lòng người.

Dù sao giang hồ không phải là đánh đánh giết giết, mà là lòng người hiểm ác, chỉ cần một chút lơ là sẽ rơi vào cạm bẫy người khác đã đào sẵn. "Hay là để nàng đến Hãn Hải đi!" Mộng Dao tiên tử nhìn ra sự lo lắng của Tần Phong, liền đưa ra đề nghị của mình. "Hãn Hải!?" Tần Phong lập tức lẩm bẩm một tiếng, trong đầu cũng hiện lên ký ức liên quan.

Theo ghi chép trong bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ, Hãn Hải là lối vào thông đến Ma giới.

Nghe nói năm đó Tà Đế đã dùng pháp lực vô thượng, cưỡng ép tách một phần Tiên giới ra, hình thành Ma giới ngày nay.

Từ đó Ma giới trở thành đại bản doanh của Tà Đế, bên trong còn tập trung rất nhiều ma tu tà ác.

Sau đó Phần Thiên Tiên Đế đã kéo Tà Đế đồng quy vu tận, chúng ma trong Ma giới như phát điên xông vào Tiên giới tàn sát, cuối cùng Tiên giới sau khi trả một cái giá thảm trọng, đã thành công đuổi chúng ma về Ma giới, và phong ấn lối vào nối liền hai giới Tiên Ma.

Nhưng dù chúng ma đã bị phong ấn ở Ma giới, ma khí của chúng vẫn thỉnh thoảng rò rỉ ra ngoài, khiến cho yêu thú trong phạm vi mấy trăm vạn dặm của Hãn Hải bị nhiễm, trở thành một cấm địa của Tiên giới. "Tu tiên giả chúng ta sợ nhất là nhiễm phải ma khí…" Mộng Dao tiên tử lại nói: "Nhưng Hồng Hạnh lại có huyết mạch hoàng thất Ma tộc, ma khí không những không ảnh hưởng đến nàng, ngược lại còn giúp ích cho việc tu luyện của nàng." "Bệ hạ!" Hồng Hạnh mắt mong đợi nhìn Tần Phong, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ cầu xin.

Hiện tại Vu Lan là Tiên Đế chuyển thế, Tử Diên nhận được truyền thừa của Tiên Đế, ngay cả Điềm Điềm, cái đồ não yêu đương đó cũng nhận được Đại Đạo Chi Ấn, nếu nàng không nỗ lực nữa, sau này đừng nói là dẫn binh xuất chinh, ngay cả tranh giành sự chú ý trong hậu cung cũng khó.

Chỉ có thể đợi người ta tranh giành xong, mình đi nhặt chút cơm thừa canh cặn! "Được thôi!" Tần Phong sau khi cân nhắc, vẫn chọn buông tay.

Nhưng trong lòng vẫn lo lắng cho sự an toàn của Hồng Hạnh, đặc biệt gọi nàng sang một bên, giao Trảm Tiên Tiểu Hồ Lô của mình cho nàng.

Mặc dù hắn vẫn chưa luyện hóa Trảm Tiên Tiểu Hồ Lô, nhưng vì hai người thường xuyên cùng nhau tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, trong cơ thể ít nhiều đều mang theo khí tức của đối phương, cho dù chưa luyện hóa, cũng có thể thúc đẩy Trảm Tiên Tiểu Hồ Lô giết địch. "Không được!" Hồng Hạnh giật nảy mình, vội vàng từ chối Tần Phong.

Không phải nàng coi thường Trảm Tiên Tiểu Hồ Lô, mà là Tần Phong cần nó hơn nàng.

Dù sao Tần Phong hiện tại đã lâm vào trong ván cờ, cả Tiên giới đều đang nhòm ngó hắn, có Trảm Tiên Tiểu Hồ Lô đồng nghĩa với có thêm một phần bảo đảm an toàn. "Không ai có thể từ chối trẫm!" Tần Phong lập tức hóa thân thành tổng tài bá đạo, mạnh mẽ ôm lấy vòng eo nhỏ của Hồng Hạnh, tuyên bố bá đạo: "Cho dù nàng là nữ nhân trẫm thích cũng không được, bảo vật trẫm ban thưởng cho nàng, nàng bắt buộc phải nhận, trẫm không cho phép nữ nhân của mình chịu một chút khổ cực nào ở bên ngoài." "Ưm…" Hồng Hạnh nghe tuyên ngôn bá đạo của Tần Phong, gò má lập tức ửng hồng.

Mặc dù nàng và Tần Phong đã có thực phu thê, cái nên xem, cái không nên xem, đều đã xem rồi, cái nên chơi, cái không nên chơi, cũng đều đã chơi rồi.

Nhưng lúc này nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Tần Phong ở ngay trước mắt, trái tim nhỏ vẫn đập loạn như hươu con, cũng cuối cùng hiểu tại sao Hữu Dung lại thích xem bá đạo đại ma vương đến vậy.

Chương 1429

Đặc biệt là việc Tần Phong giao Trảm Tiên Tiểu Hồ Lô cho mình, càng khiến nàng cảm động không thôi, cảm thấy hôn nhân do cha mẹ sắp đặt cũng không phải là hủ tục phong kiến, cũng có thể gặp được tình yêu đích thực của mình. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ từ trong ra ngoài, hoàn toàn chinh phục chu sa chí của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ từ trong ra ngoài, hoàn toàn chinh phục chu sa chí của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Hả!?" Tần Phong không khỏi ngẩn người, không ngờ niềm vui đến bất ngờ như vậy.

Vốn chỉ thấy điểm phản diện đã đột phá một mục tiêu nhỏ, định thúc đẩy cho hồ lô nhỏ thứ ba chín, ai ngờ lại chinh phục được cả thể xác lẫn tinh thần của Hồng Hạnh, không chỉ moi được một triệu điểm phản diện từ người Phương Trường, mà còn bất ngờ nhận được một cơ hội rút thưởng. "Phương huynh, ngươi không hổ là đệ nhất công thần Đại Tần của ta!" Tần Phong không nhịn được cảm thán một tiếng, trong lòng bắt đầu gọi hệ thống rút thưởng.

Soạt một tiếng!

Chỉ thấy vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng…" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng Thẻ Thiên Cơ!" "Thẻ Thiên Cơ?

Bạn cũ rồi!" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, đã lâu không gặp người bạn cũ này.

Cũng bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ, nên xem kịch bản của ai.

Nhị đệ?

Không được!

Đó là chí hữu thân bằng, huynh đệ ruột thịt của hắn mà!

Lâm Tam?

Cũng không được!

Tuyệt đối không phải vì cơ duyên của hắn dựa vào ngộ tính bản thân, hắn là một tên học tra có mở sách cũng không hiểu, mà là vì hắn là huynh đệ ruột khác cha khác mẹ của mình.

Vu Lan?

Cũng không được!

Nàng là Tiên Đế chuyển thế, căn bản không cần cơ duyên, xem cũng sợ là xem không, huống hồ nàng còn là Lam bảo bảo yêu quý nhất của mình.

Lão Triệu?

Cũng không được!

Hắn ngày ngày "cẩu" trong tàng thư các đọc sách, dùng Thẻ Thiên Cơ với hắn chẳng qua chỉ có hai kết quả, hoặc là giống như tiểu Tam Tam, dựa vào ngộ tính của bản thân; hoặc là đột nhiên tâm huyết dâng trào ra ngoài nhận được cơ duyên, chỉ là quá trình này không biết phải đợi bao nhiêu năm.

Phương Trường?

E là cũng không được!

Hiệu quả của hào quang cấp truyền thuyết có hạn, lần này lại moi ra nhiều dầu mỡ như vậy, e là trong thời gian ngắn không thể hồi phục, vẫn nên để nuôi thêm một thời gian thì hơn.

Diệp Thần?

Giống Phương Trường!

Cấp bậc hào quang hiện tại quá thấp, ước chừng cũng không moi ra được bao nhiêu dầu mỡ đáng giá.

Còn về Uyên Tổng...

đó là nhân viên ưu tú của tập đoàn Đại Tần, giác ngộ bản thân còn cao tới ba tầng lầu, căn bản không cần dùng Thẻ Thiên Cơ với hắn. "Chính là ngươi rồi, Ngạo Thiên huynh!" Mắt Tần Phong lóe lên, chọn Long Ngạo Thiên. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng Thẻ Thiên Cơ đối với Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo!" Theo sau tiếng thông báo của hệ thống, trong đầu Tần Phong vang lên một tiếng sấm.

Ầm ầm!!

Tần Phong bắt đầu hoảng hốt, có cảm giác như xuyên qua thời không.

Hắn thấy Long Ngạo Thiên vì không thể đồng thời đối kháng hai đại Tiên Đế, bèn hỗ trợ rất nhiều thế lực nhỏ để bắt đầu chiến tranh ủy nhiệm.

Tình huống này không kéo dài được bao lâu, nhiều năm sau trong một lần bất ngờ, y đã nhận được Vô Thượng Thiên Thư trong truyền thuyết.

Và chỉ dùng một trăm năm thời gian đã lĩnh ngộ được Vô Thượng Thiên Thư, sau đó liền đích thân ra trận, mở ra một kỷ nguyên mới cho Tiên giới, càng hóa thân thành chiến thần vô địch thần cản giết thần, phật cản giết phật, một người một kích đại sát tứ phương trên chiến trường.

Tiên Minh minh chủ bị y dễ dàng đánh bại, Lăng Tiêu Tiên Đế bị y một kích đâm chết, từ đó Tiên giới thống nhất, quân lâm thiên hạ.

Nhưng ngay lúc Long Ngạo Thiên thống nhất Tiên giới, đăng đỉnh ngôi vị chí tôn, mây đen lập tức bao phủ bầu trời, thiên địa không chỉ chìm vào bóng tối vô tận, mà còn có vô số tia sét lóe lên không ngừng, một cảnh tượng tận thế, trùm cuối xuất hiện. "Cái gì thế!?" Tần Phong đột ngột tỉnh lại, cảnh tượng cũng theo đó mà dừng lại.

Mặc dù hắn chỉ thông qua Thẻ Thiên Cơ thấy được một vài đoạn ngắn, nhưng lại cảm nhận được một áp lực vô tận từ trong đó, một cảm giác bất lực chưa từng có tràn ngập toàn thân hắn. "Bệ hạ, ngài không sao chứ!?" Hồng Hạnh thấy sắc mặt Tần Phong không ổn, vội vàng đưa tay giúp lau mồ hôi. "Trẫm không sao!" Tần Phong hít sâu mấy hơi, bình ổn lại tâm trạng.

Mặc dù hắn không biết cảnh tượng cuối cùng đại diện cho cái gì, nhưng theo kinh nghiệm mười năm lão mọt sách của hắn, Thiên Tuyển Chi Tử sở dĩ gọi là Thiên Tuyển Chi Tử, chính là để ứng phó với một đại kiếp nào đó mà sinh ra.

Cho nên cảnh tượng cuối cùng hắn thấy, rất có thể chính là trùm cuối trong truyền thuyết. "Tạm thời không quan tâm đến trùm cuối đã!" Tần Phong không tiếp tục bận tâm, nghĩ đến cơ duyên của Long Ngạo Thiên.

Vô Thượng Thiên Thư!

Hắn lần đầu tiên nghe đến cái tên này là trong kỳ khảo hạch nội môn của Tiên Minh.

Nhưng Vô Thượng Thiên Thư trong khảo hạch của Tiên Minh là giả, còn cái hắn thấy trong Thẻ Thiên Cơ là thật.

Mặc dù với hào quang đại phản diện của hắn chưa chắc đã xem hiểu được, nhưng dựa trên nguyên tắc "bảo bối của ngươi là của ta, bảo bối của ta vẫn là của ta", hắn cũng phải chiếm được Vô Thượng Thiên Thư.

Chương 1430

"Chỉ là độ khó để lấy được có hơi lớn a!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, nghĩ cách làm thế nào để có được Vô Thượng Thiên Thư.

Ù!

Ù!

Một trận tiếng động cơ gầm rú đột nhiên vang lên, kèm theo một luồng khí lưu từ trên trời hạ xuống.

Chỉ thấy Tiểu Chu Chu điều khiển Huyền Nữ chiến cơ hiện ra, là Phụng Thiên đưa hai vị lão tổ Tần gia đến hội hợp với họ. "Đây là cái gì!?" Đàm Lực vừa mới gia nhập đội chuyên nghiệp, nên chưa từng thấy Huyền Nữ chiến cơ. "Là Huyền Nữ chiến cơ do bệ hạ luyện chế!" Tam Lộng đại sư chủ động đến gần bắt chuyện, muốn lừa Đàm Lực đi làm đả thủ miễn phí.

Vốn dĩ Tề Tu Viễn mới là "tiểu điềm điềm" trong lòng hắn, nhưng từ khi thấy phong cách chiến đấu cuồng dã của Đàm Lực, Tề Tu Viễn lập tức biến thành Ngưu phu nhân. "Lợi hại!" Đàm Lực nhìn Huyền Nữ chiến cơ đang từ từ hạ xuống, cuối cùng cũng hiểu được giá trị của danh hiệu khí tu đệ nhất.

Rất nhanh...

Huyền Nữ chiến cơ liền dừng lại trước mặt mọi người, hai vị lão tổ Tần gia và Phụng Thiên bước ra. "Lão tổ tông!" Tần Phong tiến lên quan tâm hỏi: "Hai người trên đường không gặp nguy hiểm gì chứ?!" "Không có!" Tần gia nhị tổ cười ha hả nói: "Huyền Nữ chiến cơ này của ngươi luyện chế thật lợi hại, suốt đường tàng hình không ai phát hiện." "Vậy thì tốt…" Tần Phong vừa định thở phào, lông mày liền nhíu lại.

Chỉ thấy hắn đột nhiên quay đầu, nhìn về phía rừng cây nhỏ bên cạnh, cảm nhận được bên trong có một luồng khí tức bất thường. "Có người!?" Đội chuyên nghiệp lập tức rút vũ khí, đồng loạt nhìn chằm chằm vào rừng cây nhỏ phía trước.

Và ngay khi đội chuyên nghiệp định tiến đến kiểm tra, bụi cỏ trong rừng cây nhỏ đột nhiên động đậy, ngay sau đó một bóng đen từ trong nhảy ra.

Mee mee!!

Khác với kẻ địch mà mọi người tưởng tượng, đối phương phát ra một tiếng kêu của dê.

Ngay sau đó liền chạy loạn như bị kinh hãi, còn cố gắng dùng sừng dê của nó, phát động một cú húc dã man cuối cùng về phía Tần Phong. "Dê!?" Tần Phong cả người lập tức đơ ra.

Vốn tưởng rằng hai vị lão tổ bị người ta theo dõi, không ngờ lại là một con dê béo. "Đây không phải là dê vào miệng cọp sao!?" Tam Lộng đại sư và những người khác lập tức phấn chấn.

Mặc dù tu tiên bọn họ sớm đã không cần ăn uống, nhưng đối mặt với con dê béo tự dâng đến cửa, ai lại nỡ lòng từ chối chứ!?

Mee mee!!

Con dê béo dường như phát hiện Tần Phong không phải người tốt, sợ hãi chạy loạn khắp nơi như ruồi không đầu.

Rầm một tiếng!

Chỉ thấy con dê béo húc đầu vào Huyền Nữ chiến cơ, ngay sau đó Mộc Tú một bước phi lên, thành công bắt giữ con dê gây án. "Ây da!" Tần Phong lập tức đau lòng nói: "Sao lại húc vào chiến cơ của ta, cái này nó phải bồi thường cho ta!" "Mee mee!!" Con dê béo giãy giụa kêu to, tỏ vẻ mình không có tiền. "Không có tiền không sao!" Mộc Tú nhìn con dê béo dưới thân, nuốt nước bọt nói: "Ngươi có thể lấy thịt đền mà!" "Thế này không hay lắm đâu!" Quang Thiên nhìn chằm chằm con dê béo, vội vàng lên tiếng khuyên: "Người ta cũng không cố ý, hay là cân nhắc 'gừng' nó thả về tự nhiên đi!?" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Sát sinh không ngược sinh, bần tăng thấy hay là thôi đi, 'gừng' nó thả về tự nhiên…" "Ta thấy việc này phải cân nhắc!" Nhậm Hoàn cũng phát biểu ý kiến: "Vụ việc lần này là cố ý hay không cẩn thận, có cần tra tấn bằng muối hay không, để tiện cho việc sửa đổi sau này!" "Đừng nói nữa…" Tần Phong mất kiên nhẫn nói: "Cũng đừng ngây ra đó nữa, mau chóng triển khai đi!!" "Triển khai ngay!!" Mọi người nhận được mệnh lệnh của Tần Phong, lập tức xông lên đè chặt con dê béo.

Mee mee!!

Con dê béo liều mạng giãy giụa kêu to, không muốn bị thả về tự nhiên. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt được dê của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 10.000.000 điểm phản diện!" "Cái gì!?" Tần Phong đang chờ triển khai, cả người lập tức sững sờ.

Hắn chỉ muốn thả con dê béo này về tự nhiên, sao đột nhiên lại xuất hiện một Thiên Tuyển Chi Tử, mà còn là Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo cao nhất hiện nay. "Là Long Ngạo Thiên sao!?" Tần Phong lẩm bẩm, sau đó liền phủ định.

Người ta Long Ngạo Thiên chơi toàn hàng cao cấp, gái thì phải đẹp nhất, thú cưỡi cũng phải bá khí nhất, trang bị mặc trên người càng phải ngầu nhất... làm sao có thể đi nuôi một con dê béo bình thường như thế này!? "Không lẽ lại có Thiên Tuyển Chi Tử mới xuất hiện!?" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên.

Chỉ bắt được thôi đã nhận được 10.000.000 điểm phản diện, nếu thả về tự nhiên chẳng phải sẽ nhận được một cơ hội rút thưởng siêu cấp sao!?

Nghĩ đến đây...

Tần Phong vội vàng ngăn mấy người ra tay.

Không phải hắn sợ đối phương, mà là độc hưởng không bằng chúng hưởng.

Đây là con dê nhỏ hai tuổi rưỡi, tươi ngon vô cùng, lão Triệu và tiểu Tam Tam không thể không thử, phải nhân lúc còn nóng mang về cho họ. "Không triển khai nữa!?" Đội chuyên nghiệp lòng lạnh như tro, cảm thấy mình không còn được yêu thương nữa.

Ngày ngày tăng ca không có lương thì thôi đi, bây giờ ngay cả một miếng nóng cũng không được ăn. "Con dê này ta có việc cần dùng!" Tần Phong không rảnh để ý đến tâm trạng của đội chuyên nghiệp, trong lòng lập tức bảo Tiểu Bạch thu con dê lại. "Xem thỏ ta đây!" Tiểu Bạch tuy không hiểu Tần Phong muốn làm gì, nhưng dựa vào kinh nghiệm chung sống nhiều năm, một mắt đã nhìn ra Tần Phong muốn đào hố hại người.

Chỉ thấy nó vươn móng vuốt nhỏ lông xù, bấm một đạo chỉ quyết, thu con dê béo vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Dê của ta!" Đội chuyên nghiệp nhìn con dê bị thu đi, trong mắt tràn đầy vẻ không nỡ.

Nhưng Tần Phong lại không có chút ý định mềm lòng nào, không chỉ thu con dê béo đi, mà còn không cho lộ phí đã đuổi họ đi làm việc. "Quá đen tối!" Trừ vợ chồng lão Tề ra, những người khác vừa đi vừa ngoái đầu lại.

Chương 1431

Và ngay khi đội chuyên nghiệp đi làm việc, trong bụi cỏ có hai cô gái cũng lặng lẽ rút lui. "Sợ chết đi được!" Một cô gái dáng người cao gầy thở phào nói: "Ta còn tưởng chúng ta sắp bị phát hiện bại lộ rồi, may mà ngươi thông minh ném một con dê ra, thu hút sự chú ý của họ." "Tiếc quá!" Một cô gái khác nhỏ nhắn đáng yêu, bĩu môi uất ức nói: "Ta khó khăn lắm mới bắt được một con dê béo, định để dành tối nay ăn khuya, kết quả lại hời cho tên tiểu tử Tần Phong đó." "Không sao đâu!" Cô gái cao gầy an ủi: "Tần Phong lại không ăn con dê đó, đợi tìm cơ hội lấy lại là được." "Được thôi!" Cô gái nhỏ nhắn ngoan ngoãn gật đầu, sau đó lại hỏi: "Chúng ta rốt cuộc phải giám thị Tần Phong bao lâu, lúc nào mới có thể về Băng Cung đây!?" "Cái này ta làm sao biết được!" Cô gái cao gầy bất lực thở dài.

Họ chính là bảo tiêu được Vu Lan sắp xếp đến để âm thầm bảo vệ Tần Phong.

Từ khi phát hiện Tần Phong trốn khỏi Tiên Minh, liền một mực lén lút theo sau hắn để âm thầm bảo vệ.

Không chỉ phải sống cảnh màn trời chiếu đất, mà còn phải luôn che giấu khí tức của mình.

Vừa rồi chính là vì bắt được con dê béo, lúc đang thảo luận tối nay cải thiện bữa ăn thế nào, đã không cẩn thận để lộ một chút khí tức, suýt nữa bị tên yêu nghiệt Tần Phong này phát hiện.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển nhẹ, kèm theo một tiếng nổ vang trời. "Sao thế!?" Tần Phong lập tức ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy bầu trời xa xa không chỉ được thắp sáng, mà còn kèm theo một cơn cuồng phong bao trùm trời đất kéo đến, tựa như một hòn đảo nhỏ gặp phải sóng thần. "Là Tiên Vương đang chiến đấu!" Mộng Dao tiên tử nhíu mày nói: "Từ khí tức hai bên phóng ra mà xem, là Nam Cảnh Tiên Vương và Phó Thế Khang của Phó gia." "Chắc là vì Phương Trường!" Tần Phong không nhịn được phát ra tiếng xuýt xoa, trong lòng ít nhiều có chút ghen tị với Phương Trường.

Rõ ràng sáu đế vị đều đã có chủ, nhưng vẫn có thể khiến hai đại Tiên Vương tranh giành, không giống hắn, chưa từng cảm nhận được sự tranh đoạt điên cuồng như vậy.

Chuyển cảnh...

Phương Trường đang chạy như điên trong khu rừng không xa, phía sau là Phó Ngôn Kiệt dẫn người truy đuổi không rời. "Tần Phong!" Trong mắt Phương Trường dâng lên hận ý ngút trời.

Hắn biết tình cảnh hiện tại của mình không thể thoát khỏi liên quan đến Tần Phong. "Ngươi không chạy thoát được đâu!" Phó Ngôn Kiệt hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy hắn đột nhiên tăng tốc xông lên, dẫn theo một đám người bao vây Phương Trường. "Đừng ép ta!" Phương Trường lập tức dừng lại, đã bị bao vây chặt chẽ. "Ép ngươi!?" Phó Ngôn Kiệt khinh miệt cười nói: "Ngươi còn chưa đủ tư cách đó, ngoan ngoãn giao Đại Đạo Chi Ấn ra đây, bản thiếu gia có thể cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng." "Ta đã nói rồi!" Phương Trường đè nén lửa giận nói: "Ta không có Đại Đạo Chi Ấn, cũng không phải người các ngươi tìm, là Tần Phong giả mạo ta cướp Đại Đạo Chi Ấn." "Ngươi đây là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt à!" Trong mắt Phó Ngôn Kiệt lóe lên hàn quang, căn bản không tin lời của Phương Trường.

Chỉ thấy hắn dường như đã mất hết kiên nhẫn, vẫy tay với hộ vệ phía sau. "Rõ!" Các hộ vệ lập tức rút đại đao trong tay, đồng loạt chém về phía Phương Trường. "Đây là các ngươi ép ta!" Phương Trường dường như Võ Tắc Thiên mất đi tướng công, quanh thân lập tức dâng lên một luồng hắc khí.

Đừng nhìn hắn hiện tại chỉ có tu vi Địa Tiên trung giai, nhưng hắn đã lĩnh ngộ được Thôn Phệ Ma Công thuộc về mình.

Khi cùng Chỉ Lan tiên tử khai phá những kiểu chơi mới, hắn đã lợi dụng Thôn Phệ Ma Công, lén lút hấp thu năng lượng của đối phương vào trong cơ thể.

Nhưng vì luồng năng lượng này quá lớn, hắn không thể không phong ấn nó trong cơ thể, định từ từ hấp thu luyện hóa.

Nhưng nào ngờ Phó Ngôn Kiệt bức người quá đáng, lúc này hắn đã không còn đường lui, chỉ có thể liều mạng phóng thích luồng năng lượng này, để đánh cược một tia sinh cơ mong manh.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh khủng lập tức bùng nổ, khiến hư không chấn động. "A!" Phương Trường cũng phát ra một tiếng kêu thảm.

Chỉ thấy ngay khoảnh khắc năng lượng được giải phóng, cơ thể cũng nứt ra như búp bê sứ, phun ra lượng lớn máu tươi. "Không ổn!" Sắc mặt Phó Ngôn Kiệt đột ngột thay đổi.

Mặc dù năng lượng mà Phương Trường hấp thu, đối với Chỉ Lan tiên tử mà nói không là gì, nhưng đối với họ mà nói lại tương đương với sức mạnh của thần, trúng một đòn tuyệt đối không dễ chịu. "Hống!" Phương Trường mặt mày dữ tợn gầm lên một tiếng, như đang tuyên cáo sự trở lại của mình… “Hắn là ma tu!” Các hộ vệ lập tức dừng lại với vẻ mặt ngưng trọng, trong mắt lộ rõ sự kiêng dè và địch ý đối với ma tu.

“Nhanh ra tay đi!” Phó Ngôn Kiệt thấy đám hộ vệ dừng lại, bất chấp hình tượng mà gào lên.

“Ra tay!” Hộ vệ mặt đầy bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục hành động.

Bọn họ hóa thành từng đạo tàn ảnh, tay cầm đại đao lóe hàn quang, từ tám hướng xông về phía Phương Trường.

Thế nhưng, đối mặt với cảnh bị bao vây, Phương Trường không những không hoảng sợ, cũng không hề la hét thảm thiết vì cơ thể vỡ nát, ngược lại trong mắt còn ánh lên vẻ tàn khốc và kiên định.

Soạt một tiếng, Phương Trường đã động!

Hắn hóa thành một tia chớp đen lao về phía đám hộ vệ đang vây công, động tác nhanh gọn và sắc bén, tựa như một lưỡi dao bén trong bóng tối, đâm thẳng vào tim kẻ địch.

“Tốc độ nhanh quá!” Sắc mặt đám hộ vệ đột ngột biến đổi, theo bản năng muốn lùi lại né tránh.

Nhưng Phương Trường lúc này đã không còn là Phương Trường ban đầu nữa.

Dưới sự gia trì của lực lượng Tiên Vương, thực lực của hắn tăng vọt.

Bất kể đối phương né tránh hay phản kích thế nào, trước mặt hắn đều trở nên yếu ớt vô lực.

Phụt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Một tên hộ vệ né không kịp, ngực đã bị ma thủ của Phương Trường xuyên thủng, muốn nói với hắn vài lời tâm huyết.

“Quá mạnh!” Đám hộ vệ mặt lộ vẻ kinh hoàng, cảm giác bất lực lan tràn trong lòng.

Đừng thấy Phương Trường chỉ có tu vi Địa Tiên trung giai, nhưng dưới sự gia trì của lực lượng Tiên Vương, hắn đã tức khắc thành thần.

Cho dù trạng thái thần này duy trì trong thời gian rất ngắn, sau đó sẽ phải chịu phản phệ vô cùng nghiêm trọng, nhưng vẫn không thể thay đổi sự thật rằng hắn lúc này đã là thần.

Chương 1432

“Gàooo…” Phương Trường đột nhiên ngửa mặt lên trời hú dài, xung quanh lập tức vang lên những tiếng nổ vang trời.

“Phụt…” Đám hộ vệ xung quanh lập tức hộc máu tươi, lần lượt bị sóng xung kích mạnh mẽ này chấn thương.

“Ngươi, ngươi đừng qua đây…” Tình thế công thủ đôi bên tức khắc đảo ngược, Phó Ngôn Kiệt mặt đầy sợ hãi nhìn Phương Trường.

Chỉ thấy Phương Trường ngạo nghễ đứng phía trước, hắc khí lượn lờ, khí thế bàng bạc, toàn thân còn bị máu tươi nhuộm đỏ, tựa như một kẻ báo thù từ địa ngục bò lên.

“Tại sao, tại sao các ngươi lại ép ta!” Phương Trường hai mắt lóe lên hồng quang đáng sợ, từng bước từng bước đi về phía Phó Ngôn Kiệt.

“Đừng, ngươi đừng qua đây…” Phó Ngôn Kiệt sợ đến mức ngã phịch xuống đất, mặt đầy kinh hãi lùi về sau: “Cha ta là cường giả Tiên Vương cảnh, Phó gia chúng ta còn có huyết mạch Tiên Đế, ngươi giết ta, cả Phó gia sẽ không tha cho ngươi đâu…” “Là ta không tha cho Phó gia các ngươi!” Hồng quang trong mắt Phương Trường lóe lên, không thể nào đè nén cơn thịnh nộ trong lòng được nữa.

Hắc khí toàn thân hắn cuồn cuộn, giơ tay lên chộp về phía Phó Ngôn Kiệt.

“Cha, cứu mạng!” Phó Ngôn Kiệt sợ vỡ mật, mặt đầy kinh hãi hét lớn.

Cũng không biết là ông trời nghe thấy lời thỉnh cầu của hắn, hay là

Tần Đạo tạm thời sửa lại kịch bản.

Quang Thiên vừa mới rời khỏi chỗ Tần Đạo, đột nhiên cưỡi ngựa Xích Thố từ trong rừng lao ra, Phương Thiên Họa Kích trong tay lóe lên ánh sáng chói mắt, tựa như ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Binh một tiếng!

Phương Thiên Họa Kích đã chặn được ma trảo của Phương Trường, cứu được Phó Ngôn Kiệt.

“Là ngươi!” Sắc mặt Phương Trường tức khắc trở nên dữ tợn, liếc mắt một cái đã nhận ra Quang Thiên trước mặt.

Ầm ầm!

Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường.

Chỉ thấy toàn thân Phương Trường hắc khí lượn lờ, tiếp đó duỗi hai tay ra, trong lòng bàn tay ngưng tụ từng luồng năng lượng hắc ám, hóa thành một cái đầu quỷ khổng lồ, như muốn nuốt chửng tất cả sinh linh.

“Thôn Phệ Ma Công!” Quang Thiên nhíu mày, lập tức phát động tấn công.

Ngựa Xích Thố dưới thân hắn nhanh như tia chớp, Phương Thiên Họa Kích vẽ ra một quỹ đạo rực rỡ, chém mạnh về phía Phương Trường.

Ầm ầm ầm!

Trong hư không lập tức vang lên tiếng kim loại va chạm chói tai, một luồng sóng năng lượng mạnh mẽ nổ tung giữa hai người.

“Chết đi cho ta!” Phương Trường phẫn nộ chắp hai tay lại, đầu quỷ lập tức mở miệng điên cuồng hút vào.

Nhưng Quang Thiên vung Phương Thiên Họa Kích, bắn ra một luồng sóng năng lượng màu vàng.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang trời không ngừng vang lên, mặt đất cũng rung chuyển không ngớt, mỗi một lần va chạm đều kèm theo bão năng lượng kinh thiên động địa.

Tuy Phương Trường có được sự gia trì của lực lượng Tiên Vương, nhưng Quang Thiên cũng có Ngũ Thần Trang và công pháp Đạo giai hạ phẩm gia trì, Phương Thiên Họa Kích trong tay lại như có linh tính, múa theo ý hắn, phóng ra năng lượng cường đại.

“Phụt…” Phương Trường đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn như quả bóng xì hơi, khí tức bắt đầu điên cuồng giảm xuống, máu tươi thì cứ phun ra như không cần tiền.

“Hắn không trụ được nữa rồi!” Phó Ngôn Kiệt hai mắt sáng rực lên, biết Phương Trường đã bị phản phệ.

“Cơ hội tốt!” Quang Thiên cũng không nhiều lời, chém mạnh một kích.

Một luồng sóng năng lượng màu vàng như một con rồng khổng lồ lao về phía Phương Trường.

“Không ổn!” Sắc mặt Phương Trường đại biến, thân hình nhanh chóng lùi lại, đồng thời cũng ngưng tụ toàn bộ năng lượng để cố gắng chống đỡ.

Nhưng lúc này hắn đã đạt đến giới hạn của cơ thể, năng lượng ngưng tụ ra liền bị đánh tan ngay lập tức.

“A!” Phương Trường hét lên một tiếng thảm thiết, cũng ý thức được mình không còn cơ hội nữa.

Thân hình hắn chật vật bay ngược ra ngoài, hóa thành một luồng hắc khí biến mất trong núi rừng.

“Đuổi theo!” Phó Ngôn Kiệt mặt đầy lo lắng, ngẩng đầu hét về phía Quang Thiên trên ngựa: “Tại sao ngươi không đuổi theo tiêu diệt hắn triệt để!?” “Cùng khấu mạc truy!” Quang Thiên cưỡi trên ngựa Xích Thố, thần thái ngạo nghễ nói: “Người này là ma tu, trong tình huống không rõ lai lịch của đối phương mà tùy tiện đuổi theo, rất dễ bị thiệt thòi.” “Ngươi…” Phó Ngôn Kiệt tức đến muốn phát tác, nhưng nghĩ đến đối phương không phải thuộc hạ của mình, vừa rồi còn cứu mạng mình, chỉ có thể nén giận xuống.

Ầm ầm ầm!

Hư không đột nhiên rung chuyển kịch liệt, còn kèm theo một luồng uy áp khiến trời đất chìm xuống.

“Cha!” Phó Ngôn Kiệt mặt đầy vui mừng, vội vàng ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy Phó Thế Khang từ trên không trung từ từ hạ xuống, tuy trên người có chút chật vật, nhưng thần thái của y vẫn uy nghiêm, tựa như một ngọn núi không thể lay chuyển.

“Tiểu nhân Quang Thiên, bái kiến Phó gia chủ!” Quang Thiên lập tức nhảy xuống ngựa, cung kính hành đại lễ quỳ bái.

“Quang Thiên?!” Phó Thế Khang nghe vậy nhìn về phía Quang Thiên, phát hiện mình không hề quen biết đối phương.

“Cha!” Phó Ngôn Kiệt vội vàng mở miệng giải thích: “Vừa rồi Phương Trường đột nhiên nổi điên, nhi tử suýt nữa mất mạng, là vị tráng sĩ này đã cứu nhi tử.” “Hắn cứu con!?” Phó Thế Khang không khỏi ngẩn người, bắt đầu nghiêm túc đánh giá Quang Thiên.

Ban đầu y tưởng hắn chỉ là một Địa Tiên sơ giai, nhưng càng nhìn càng kinh hãi.

Hắn không chỉ có năm kiện trung phẩm tiên khí, tư chất cũng phi thường tốt, khí tức lại hoàn mỹ tự nhiên, vừa nhìn đã biết tương lai thành tựu sẽ không thấp.

“Đúng là tuổi trẻ tài cao!” Phó Thế Khang không nhịn được khen một tiếng, thầm nghĩ làm sao để lôi kéo đối phương về Phó gia.

“Thiên, đã ngưỡng mộ đại danh của Phó gia chủ từ lâu…” Quang Thiên thuận thế trèo lên: “Nếu gia chủ không chê, Thiên nguyện bái ngài làm nghĩa phụ…” “Bái bản vương làm nghĩa phụ!?” Phó Thế Khang đầu tiên là sững sờ, sau đó liền mừng như điên.

Vốn còn đang nghĩ làm sao để lôi kéo Quang Thiên, một cổ phiếu tiềm năng này vào Phó gia, không ngờ giây tiếp theo hắn đã quỳ xuống gọi nghĩa phụ.

Bộ dạng hiểu chuyện này thật khiến người ta phấn khích!

“Thiên nhi, mau mau đứng lên!” Phó Thế Khang còn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, không chỉ vui vẻ tiến lên đỡ người dậy, còn theo thông lệ buột miệng nói ra câu thoại tương ứng: “Bản vương có được Thiên nhi, thật là trời ban anh kiệt!” “Nghĩa phụ tại thượng!” Quang Thiên càng nhập vai hơn: “Từ nay về sau, nguyện theo chân nghĩa phụ, vào sinh ra tử, không từ nan, trợ giúp nghĩa phụ, cùng mưu đại nghiệp!” “Tốt, tốt, tốt, tốt!” Phó Thế Khang vui như một gã béo hai trăm cân, đỡ người dậy nói: “Bản vương có được Thiên nhi, như hạn hán gặp mưa rào, đại sự tất thành!” “Hả!?” Phó Ngôn Kiệt mặt ngơ ngác, nhìn qua lại giữa hai người.

Chương 1433

Hắn hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng là hai người mới gặp mặt, sao lại thành vương bát và lục đậu nhìn trúng nhau rồi.

“Không phải…” Phó Ngôn Kiệt không nhịn được mở miệng: “Nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta bây giờ, không phải là nên đi truy đuổi Phương Trường sao?!” “Truy đuổi Phương Trường làm gì!?” Phó Thế Khang sững sờ, sau đó dò hỏi: “Ngươi không phải là định nói với vi phụ, ngươi mất nhiều thời gian như vậy mà vẫn chưa ép hỏi ra Đại Đạo Chi Ấn đấy chứ!?” “Ách…” Phó Ngôn Kiệt cảm nhận được ánh mắt chết chóc của cha mình, chỉ có thể bất đắc dĩ cứng rắn gật đầu.

“Vãi chưởng!” Phó Thế Khang không nhịn được văng tục, lòng muốn giết Phó Ngôn Kiệt cũng có.

Lão tử đánh với Nam Cảnh Tiên Vương mấy trăm hiệp, tranh thủ cho nó đủ thời gian để ép hỏi, kết quả thằng con tốt này không những không hỏi ra Đại Đạo Chi Ấn, còn để Phương Trường chạy thoát ngay dưới tay mình.

“Cha, đừng…” Phó Ngôn Kiệt cảm nhận được cơn thịnh nộ của cha, lập tức cầu xin, cố gắng đánh thức tình phụ tử.

“Lão tử cần ngươi để làm gì!?” Phó Thế Khang tức điên, rút ra cây gậy lớn định hạ sát thủ.

“Nghĩa phụ, đừng tức giận…” Quang Thiên đã có kinh nghiệm làm con hai lần, biết lúc này chính là cơ hội để lấy lòng, vội vàng tiến lên can ngăn: “Chuyện này không thể trách Ngôn Kiệt, là ta lo lắng Phương Trường có quỷ kế, không kịp thời đuổi theo, ngài muốn trách thì cứ trách ta, Ngôn Kiệt nó vô tội…" "Quang Thiên!" Phó Ngôn Kiệt nghe vậy, hảo cảm trong lòng tăng vọt.

Vừa rồi không chỉ cứu mạng mình, bây giờ còn chủ động giúp mình gánh tội, trong nháy mắt đã công nhận người huynh đệ này.

"Ngươi, ngươi…" Phó Thế Khang thấy Quang Thiên như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng.

Nhưng cơn tức trong lòng vẫn chưa nguôi, thầm nghĩ nếu Phó Ngôn Kiệt được một nửa hiểu chuyện như Quang Thiên thì tốt rồi.

"Nghĩa phụ!" Quang Thiên lại nói: "Bây giờ sự việc đã xảy ra, truy cứu trách nhiệm đã không còn ý nghĩa nữa, chúng ta nên mau chóng đi truy đuổi Phương Trường." "Không sai!" Phó Thế Khang tỉnh táo lại: "Nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta bây giờ chính là tìm được Phương Trường." Nói xong… Phó Thế Khang phất tay áo, cuốn theo hai người biến mất tại chỗ.

"Cứ thế mà đi à!?" Ngay sau khi mấy người họ đi, Bạch Nhật cưỡi ngựa xuất hiện tại chỗ.

Vốn dĩ là sắp xếp cho y và Quang Thiên đến Điện Chiến Thần, kết quả lại bất ngờ gặp Phó Ngôn Kiệt đang đánh Phương Trường, cuối cùng Tần Đạo đã sửa kịch bản, để Quang Thiên vào Phó gia trước, chuẩn bị cho việc Tần Hạo phi thăng sau này.

"Chỉ còn lại một mình ta!" Bạch Nhật bất đắc dĩ thở dài, thúc ngựa bay vút lên trời.

Theo thông tin Tần Đạo đưa, y có thể đến Tinh Cực thành trước, kết giao với địa chủ địa phương là Vương lão gia.

Bởi vì Vương lão gia có một người con trai tên là Vương Húc, là một đội trưởng tiểu đội Kim Tiên của Điện Chiến Thần, có thể thông qua sự tiến cử của người này để gia nhập Điện Chiến Thần.

Hơn nữa Vương gia sau lần được Tần Phong "viếng thăm" lần trước, bây giờ cuộc sống có thể nói là sa sút không phanh, chính là cơ hội tốt để đến cửa tặng hơi ấm.

Lúc này… Tần Phong không có thời gian quan tâm đến chuyện của Quang Thiên, đang đưa mắt tiễn Hồng Hạnh thúc ngựa rời đi.

Theo ghi chép trong Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa trong đầu hắn, Hãn Hải nằm ở Đông Vực của Tiên giới, cũng chính là địa bàn của Tiên Minh.

"Hồng Hạnh!" Tần Phong quyến luyến không rời.

Tuyệt đối không phải vì mỗi ngày thiếu đi hai trăm vạn điểm phản diện, mà là thật lòng không nỡ để người phụ nữ của mình ra ngoài chịu khổ.

"Ta nghĩ…" Mộng Dao tiên tử thấy dáng vẻ quyến luyến của Tần Phong, không nhịn được mở miệng hỏi: "Giữa ngươi và vị Hồng Hạnh cô nương này, nhất định có một câu chuyện tình yêu cảm động đất trời phải không!?" "Coi như là vậy đi!" Tần Phong vẻ mặt hồi tưởng: "Ta và Hồng Hạnh quen nhau từ thuở thiếu thời, câu chuyện của chúng ta cũng có thể được gọi là câu chuyện của thời gian." "Câu chuyện của thời gian!?" Mộng Dao tiên tử mặt đầy hiếu kỳ, muốn nghe nội dung câu chuyện.

"Ai…" Tần Phong khẽ thở dài: "Thật ra cũng không có gì đáng nói, ta là Nhân tộc, nàng là Ma tộc, hai bên có thể nói là thế thù, kết hợp với nhau càng không được thế tục dung thứ." "Cho nên…" Mộng Dao tiên tử đôi mắt đẹp lấp lánh: "Ngươi ở Hoang Cổ thống nhất thiên hạ, chính là vì Hồng Hạnh cô nương!?" "Cũng không hoàn toàn là vì Hồng Hạnh…" Tần Phong thấy Mộ Dung Tĩnh không có ở đây, nhưng vẫn giữ vững đạo đức nghề nghiệp, chính khí lẫm liệt nói: "Mà hơn hết là vì trời đất lập tâm, vì dân chúng lập mệnh, vì thánh nhân xưa kế thừa tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình!” “Tần Phong tiểu đệ đệ!” Đôi mắt đẹp của Mộng Dao tiên tử càng thêm sáng rực.

Vốn tưởng tiểu đệ đệ sữa chó này chỉ có thể vừa ngầu vừa ngoan, vừa biết tán tỉnh vừa biết tấn công, không ngờ hắn còn có chí hướng lớn lao như vậy, thiếu phụ đã có chồng nào có thể chống lại được sự cám dỗ này chứ!?

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ quyến rũ đóa hoa giải ngữ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Thiếu phụ câu hồn a!” Tần Phong thấy ánh mắt nóng rực của thiếu phụ, trong lòng lập tức gào thét không chịu nổi.

“Tần Phong tiểu đệ đệ…” Đôi mắt đẹp của Mộng Dao tiên tử mang theo sự xâm lược, muốn dạy Tần Phong cách làm người miễn phí.

“Không ổn rồi, không ổn rồi…” Ngay lúc Mộng Dao tiên tử định không tốn tiền mà “chơi chùa”, Tiểu Bạch đột nhiên nhảy ra hét lớn: “Mộ Dung tỷ tỷ ở trong phòng tu luyện tẩu hỏa nhập ma rồi…” “Cái gì!?” Tần Phong không chút do dự, nhanh chóng lao vào chiến cơ Huyền Nữ.

Tiếp đó với tốc độ nhanh nhất, xông vào phòng của Mộ Dung Tĩnh.

Nhưng ngay khoảnh khắc mở cửa, hắn liền phát hiện mình đã bị lừa.

Chỉ thấy Mộ Dung Tĩnh không hề tu luyện tẩu hỏa nhập ma, nàng đang mặc một bộ váy trắng đứng trước giá sách, nghe thấy tiếng mở cửa sau lưng, lập tức quay đầu lại nở một nụ cười ngọt ngào với hắn.

“Đây là…” Tần Phong thần tình lập tức hoảng hốt, có chút ngẩn người nhìn Mộ Dung Tĩnh trước giá sách.

“Quả nhiên có tác dụng!” Mộ Dung Tĩnh thấy Tần Phong ngẩn ngơ nhìn mình, trong lòng vừa xấu hổ vừa vui mừng, cũng ghi nhớ lời thoại Tiểu Bạch đã dạy, cười một cách rất thanh xuân và tinh nghịch: “Này này này, sao ngươi vẫn ngốc nghếch như trước vậy…” Nghe vậy… Tần Phong hoàn toàn chìm vào mỹ nhân kế.

Bây giờ đừng nói là muốn tiền của hắn, cho dù là muốn mạng của hắn cũng không vấn đề… “Số tiền này không uổng!” Mộ Dung Tĩnh thấy Tần Phong đã bị câu đến cong cả mỏ, trong lòng vui đến mức suýt nữa cười thành tiếng.

Nhưng nàng vẫn ghi nhớ lời dặn của Tiểu Bạch, giữ vững vẻ hoạt bát của một thiếu nữ thanh xuân, nhảy chân sáo chạy về phía Tần Phong.

Cuối cùng ở khoảng cách chưa đến hai mét, nàng chuẩn bị tốt cảm xúc, biểu diễn một màn manh muội ngã sõng soài.

“A!” Mộ Dung Tĩnh lảo đảo một cái, mặt đầy hoảng hốt ngã xuống.

“Cẩn thận!” Tần Phong vội vàng nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy nàng.

“Tần sư huynh!” Mộ Dung Tĩnh ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ e thẹn.

“Tiểu sư muội!” Tần Phong nhìn người trước mắt, nhớ lại tuổi thanh xuân đã qua.

Nhưng chưa đợi hắn hồi tưởng lại hình bóng sâu trong ký ức, Mộ Dung Tĩnh đã nhào tới, thành công cướp đi nụ hôn đầu trong ngày của hắn.

“Ưm ưm…” Tần Phong lập tức trợn tròn mắt, hồi ức thanh xuân cũng bị cắt ngang ngay lập tức.

Chỉ là Mộ Dung Tĩnh không định dừng lại ở đó, tiếp theo liền đè hắn ngã xuống đất.

Tiết kiệm lưu lượng, màn ảnh chuyển!

“Ta thỏ cuối cùng cũng hoàn thành đơn hàng này rồi!” Tiểu Bạch thở phào nhẹ nhõm, còn chu đáo đóng cửa lại.

Từ khi nó nhận đơn hàng của Mộ Dung Tĩnh, cả con thỏ đã gầy đi trông thấy, hôm nay cuối cùng cũng hoàn thành, lát nữa phải tìm chỗ nào đó ngấu nghiến mấy củ cà rốt ăn mừng mới được.

Nhưng ngay khi nó quay người đi ăn mừng, Mộng Dao tiên tử không biết từ lúc nào đã lặng lẽ xuất hiện sau lưng nó.

“Ái chà thỏ mẹ ơi, dọa chết ta thỏ rồi!” Tiểu Bạch như tên trộm chột dạ, bị Mộng Dao tiên tử dọa cho giật nảy mình.

Nhưng với tư cách là một con thỏ giữ chữ tín, nó vẫn đứng chắn trước cửa, không cho Mộng Dao tiên tử đi phá hoại chuyện tốt của khách hàng.

“Thì ra là tiểu gia hỏa nhà ngươi báo tin quân giả!” Mộng Dao tiên tử không những không tức giận, ngược lại còn hứng thú hỏi: “Mộ Dung Tĩnh đã cho ngươi bao nhiêu tiền, mà ngươi lại bán đứng chủ nhân của mình như vậy!?” “Tỷ tỷ cũng muốn mua sao?!” Tiểu Bạch biết nhu cầu của khách hàng, vội vàng chào hàng: “Chủ ngân nhà ta không chỉ đẹp trai, thiên phú mạnh, còn trẻ trung khỏe mạnh, hỏa lực dồi dào, tuyệt đối là lựa chọn số một để mượn giống…” “Mượn giống!?” Mộng Dao tiên tử mặt đẹp lập tức ửng hồng, như thể bị nói trúng tim đen.

Chương 1434

Khác với loại thiếu nữ như Mộ Dung Tĩnh chỉ biết yêu đương, đầu óc toàn những chuyện lãng mạn, nàng hiểu sâu sắc rằng tình yêu sẽ có hạn sử dụng, chỉ có con cái mới là sự đảm bảo cho địa vị sau này của mình.

“Tỷ tỷ yên tâm!” Tiểu Bạch thấy đối phương có ý, lập tức thao thao bất tuyệt giới thiệu: “Ta thỏ không chỉ uy tín đảm bảo, gần đây còn mở thêm dịch vụ hậu mãi, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần… đảm bảo tỷ tỷ có thể mượn giống thành công.” “Còn có dịch vụ hậu mãi!?” Mộng Dao tiên tử phát hiện mình rất khó không động lòng, không nhịn được hỏi: “Vậy ngươi định lấy giá bao nhiêu tiền!?” “Có cơ hội!!” Tiểu Bạch lập tức lên tinh thần: “Không cần 998, cũng không cần 98, chỉ cần 9.8 ức cực phẩm tiên tinh là có thể mang về nhà, viên mãn giấc mơ làm mẹ của người.” “9.8 ức!?” Mộng Dao tiên tử kinh ngạc thốt lên, không ngờ đây là một con thỏ gian thương.

“Đã rất rẻ rồi!” Tiểu Bạch lập tức hóa thân thành thỏ bán hàng vàng, lấy ra chiếc bàn tính nhỏ bắt đầu chào hàng: “Ngươi nghĩ xem tu vi của ngươi và chủ ngân nhà ta cao như vậy, độ khó để mượn giống cũng không phải dạng vừa, không có mấy trăm năm nỗ lực thì cơ bản là không thể, chúng ta cứ tính là 500 năm đi, mỗi năm là 196 vạn cực phẩm tiên tinh, mỗi ngày là 5369 khối cực phẩm tiên tinh, tính theo một ngày mười lần, mỗi lần chỉ hơn 500 khối cực phẩm tiên tinh thôi, mà trong 500 khối đó, còn bao gồm các dịch vụ như tình cảm, thư giãn, ăn ở, tu luyện, mượn giống nữa.” “Nếu ngươi nói như vậy…” Mộng Dao tiên tử bị nói đến càng lúc càng động lòng, cảm thấy mỗi lần năm trăm đúng là không đắt.

“Thế nào?

Có muốn đặt hàng ngay bây giờ không!?” Tiểu Bạch mặt đầy hy vọng, tiếp tục chào hàng: “Chỉ cần tỷ tỷ đặt hàng ngay bây giờ, ta thỏ còn có thể giảm giá 20%, tặng thêm mười bình ‘Heo Nái Cũng Điên Cuồng’ phiên bản 5.0, đảm bảo cho người được hưởng thụ trải nghiệm tột đỉnh.” “Giảm 20% vẫn còn quá đắt!” Mộng Dao tiên tử vẻ mặt khó xử, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ngươi xem thế này được không, ngươi giúp ta lo liệu Tần Phong, ta cho ngươi làm minh chủ của Tiên Minh, thế nào!?” “Minh chủ của Tiên Minh!?” Tiểu Bạch ngẩn người: “Ngươi có thể cho ta thỏ làm minh chủ của Tiên Minh!?” “Đương nhiên rồi!” Mộng Dao tiên tử không định trả tiền, bắt đầu vẽ bánh: “Ta là con gái của minh chủ Tiên Minh, còn là con gái duy nhất, nói cách khác ta là người thừa kế hợp pháp duy nhất của Tiên Minh, để ngươi làm minh chủ, ai dám phản đối!?” “Hình như cũng có lý!” Tiểu Bạch ngẫm nghĩ kỹ, phát hiện lời này không có vấn đề gì.

“Đương nhiên rồi, ta không lừa ngươi đâu!” Mộng Dao tiên tử thấy Tiểu Bạch đã cắn câu, tiếp tục cười tươi vẽ bánh: “Sở dĩ ta nhìn trúng chủ nhân của ngươi, nguyện ý mượn giống của hắn sinh con, là vì hắn có thiên phú độc đoán vạn cổ, đợi hắn trưởng thành tất sẽ thống nhất Tiên giới, đến lúc đó Tiên Minh tự nhiên phải giao cho một con thỏ đáng tin cậy.” “Nếu ngươi nói như vậy…” Tiểu Bạch hoàn toàn không ý thức được sự hiểm ác của xã hội, cũng quên mất lời Tần Phong dạy từ nhỏ, lời của phụ nữ đẹp không thể tin, vui vẻ nuốt trọn cái bánh vẽ.

Ở hạ giới nó bị Tần Nhị Đản cướp mất hoàng vị, bây giờ đến thượng giới, nó nhất định phải lấy lại tất cả những gì thuộc về mình.

Trong lúc Tần Phong đang bận rộn hái hoa thưởng mai, vùng biên giới Đông Vực đã bắt đầu dậy sóng.

Các thế lực khắp nơi nghe tin liền hành động, lần lượt kéo đến vùng biên giới Đông Vực.

“Phải tìm được Tần Phong càng sớm càng tốt, tuyệt đối không thể để người khác cướp mất công đầu.” “Lục Vị Đế Vương Ngoạn có thể là giả, nhưng Đại Tiên Thiên Chí Bảo trên người hắn tuyệt đối là thật.” “Không có gì để nói nữa, bắt Tần Phong, cướp công đầu, cướp Đại Tiên Thiên Chí Bảo!” “Các ngươi không muốn sống nữa à, Tần Phong là thân truyền đệ tử của Tây trưởng lão Tiên Minh đấy.” “Thân truyền đệ tử thì sao?

Lão tử lần này chính là muốn đỉnh phong tác án!” “Không sai, đỉnh phong tác án!” “Liều một lần, giàu ba đời, ta không có lý do gì không đỉnh phong tác án!” “Các ngươi đi mà đỉnh phong tác án, lão tử chỉ cần Đại Tiên Thiên Chí Bảo của hắn!” “…” Tần Phong lúc này không hề hay biết chuyện bên ngoài, đang suất lĩnh ức vạn tinh binh công phá Long Môn… “Tần sư huynh, huynh nhẹ chút…” Mộ Dung Tĩnh mặt đỏ bừng nũng nịu một tiếng, vùi đầu vào trong chăn không dám ló ra.

Vốn tưởng sự chủ động của mình sẽ đổi lại một đêm lãng mạn, ai ngờ Tần Phong lại dạy cho nàng ‘Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú’.

Một trăm lẻ tám loại tri thức điểm về đấu tranh trong chăn đối với một thiếu nữ chưa từng xuất các như nàng mà nói, sức công phá thực sự quá lớn, còn kinh khủng hơn cả ‘Xuân Tiêu Bí Hí Đồ’ nhận được lần trước.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200 điểm phản diện!” “…” Khác với 100 điểm phản diện mỗi lần bắt nạt Hồng

Hạnh, mỗi lần bắt nạt Mộ Dung Tĩnh có thể nhận được 200 điểm phản diện, giới hạn mỗi ngày cũng đạt đến con số kinh người 400 vạn điểm phản diện.

“Bây giờ cầu xin tha thứ thì muộn rồi!” Tần Phong không hề có ý thương hoa tiếc ngọc, như sói xám lớn lao về phía cô bé quàng khăn đỏ.

“A!” Mộ Dung Tĩnh lập tức kinh hô, trốn trong chăn không ngừng giãy giụa.

Ngay sau đó, một Thái Cực Âm Dương Đồ liền xuất hiện, tiên khí giữa trời đất bắt đầu điên cuồng hội tụ về phía hai người, còn kèm theo pháp tắc của Đại Đạo bao bọc lấy họ.

Khác với Tử Diên, Điềm Điềm, Hồng Hạnh, Tiểu Hương Phi, Mộ Dung Tĩnh sở hữu thể chất đặc thù, lại phối hợp với ‘Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú’ vừa tu luyện, trong nháy mắt đã được kích hoạt đến giá trị đỉnh cao nhất.

Ầm ầm ầm!!

Trong phòng tức thì gió nổi mây phun, một luồng năng lượng không tên bộc phát trong nháy mắt, khiến hai người trong Thái Cực Đồ thân thể run lên, cảm nhận được chân lý Đại Đạo thuần túy nhất giữa trời đất.

“Linh Lung Đạo Tâm!” Dựa vào Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, Tần Phong nhận ra ngay thể chất này.

Nghe nói người sở hữu Đạo Tâm Linh Lung, tâm linh như một viên ngọc linh lung tinh xảo, có thể cảm nhận rõ ràng sự dao động của đạo pháp giữa trời đất, trong cơ thể còn ẩn chứa một đại dương Đạo vô biên vô tận.

Không chỉ là người tu đạo trời sinh, mà còn là đạo lữ hoàn mỹ nhất trong lòng người tu đạo, mỗi lần xuất hiện đều khiến một đám đông nam tu tranh giành.

“May mà ra tay sớm!” Tần Phong trong lòng thầm may mắn, may mà mình ra tay đủ nhanh.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 1000 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được một lần rút thưởng phiên bản tăng cường!” “Bây giờ làm gì có thời gian!” Tuy nguyên tắc của Tần Phong là rút thưởng không để qua đêm, nhưng lúc này trăng thanh gió mát, căn bản không rảnh tay để làm chuyện khác.

Màn ảnh chuyển, tổng bộ Tiên Minh.

Đại trưởng lão lại một lần nữa triệu tập hội nghị trưởng lão, trừ Lục gia ra thì các trưởng lão khác đều đã đến.

“Có thôi đi không!?” Ngũ trưởng lão mở miệng phàn nàn đầu tiên: “Bản đế vừa mới tìm Diệp Thần về, lại họp, một ngày ngoài họp ra thì không còn việc gì khác để làm à!?” “Đúng vậy!” Tam trưởng lão cũng rất bất mãn: “Bản đế và lão Thất khó khăn lắm mới truyền tin tức ra khắp Bắc Vực, còn đang định nhân lúc lão Ngũ không có nhà, đến thăm đệ muội một chuyến.” “Lão Tam, ngươi kiếm chuyện phải không!?” Ngũ trưởng lão lập tức nổi giận, xắn tay áo lên định đánh nhau.

“Đánh nhau rồi!” Tây trưởng lão lập tức lên tinh thần, ngồi chờ hai người động thủ.

“Được rồi, đừng cãi nữa!” Nhị trưởng lão vội vàng tiến lên can ngăn: “Bây giờ Tiên Minh không chỉ phải đối phó với Điện Chiến Thần, còn phải đề phòng Lăng Tiêu Cung, người của chúng ta tuyệt đối không thể tự loạn được.” “Hừ!” Hai người hừ lạnh một tiếng, bất đắc dĩ phải dừng tay vì đại cục.

“Lão Đại!” Thất trưởng lão vội vàng đổi chủ đề: “Ngươi đột nhiên triệu tập chúng ta họp, có phải đã xảy ra chuyện gì lớn không!?” “Đúng vậy!” Tam trưởng lão nghe vậy, lập tức hỏi: “Sao đột nhiên lại triệu tập chúng ta họp, không phải là tên tiểu vương bát đản Tần Phong lại gây ra chuyện gì ở bên ngoài đấy chứ!?” “Lão Tam, nói chuyện kiểu gì thế!” Tây trưởng lão đang xem kịch lập tức bất mãn: “Đồ đệ của bản đế trước nay luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện, là loại người gây chuyện thị phi sao?!” “Ngoan ngoãn hiểu chuyện!?” Các trưởng lão lập tức trợn trắng mắt, muốn hỏi Tây trưởng lão có biết mình đang nói gì không.

Với cái tính cách ba ngày không đánh đã trèo lên mái nhà dỡ ngói của đồ đệ ông ta, sao ông ta lại có thể mặt dày dùng từ ngoan ngoãn để hình dung chứ!?

“Được rồi!” Đại trưởng lão vẫn hai tay chống cằm, công bố đáp án: “Lần này triệu tập mọi người đến họp, xác thực là có liên quan đến Tần Phong!” “Lại là Tần Phong thật!” Các trưởng lão lập tức cảm thấy đau đầu.

Từ khi Tần Phong đến Tiên Minh của họ, đại hội trưởng lão cứ ba ngày hai bữa lại họp, cảm giác không phải là Tiên Minh chiêu mộ một đệ tử, mà là rước về một vị tiểu tổ tông.

“Đồ đệ của bản đế làm sao rồi!?” Tây trưởng lão lập tức quan tâm hỏi: “Có phải là tên con rùa lão Lục kia không làm việc nghiêm túc, hại đồ đệ của bản đế bị người ta bắt nạt không!?” “Bắt nạt Tần Phong!?” Các trưởng lão lại trợn trắng mắt.

Với cái tính cách Diêm Vương sống của Tần Phong, hắn không đi bắt nạt người khác đã là tạ ơn trời đất rồi, làm sao có thể có người chủ động đi bắt nạt hắn chứ!?

"Cũng có thể nói như vậy!" Điều bất ngờ là, Đại trưởng lão lại thừa nhận Tần Phong bị bắt nạt.

"Hả!?" Các trưởng lão đều ngẩn người, không biết ai lại to gan đến vậy.

"Gần đây các ngươi có nghe được một tin tức nào không…" Đại trưởng lão thay đổi hình tượng bình thản trước đây, trong mắt có chút kích động: "Dịch Thiên Cơ tính ra, Tần Phong sở hữu mệnh cách Lục Vị Đế Vương Ngoạn, hơn nữa trong đó bốn vị đã là hoa có chủ." "Tần Phong là Lục Vị Đế Vương Ngoạn!" Các trưởng lão lập tức trợn tròn mắt kinh hô, không khác gì bị ném một quả bom nguyên tử.

Nếu là người khác sở hữu mệnh cách Lục Vị Đế Vương Ngoạn, họ sẽ không hề thất thố kinh hô, bởi vì những người đó căn bản không thể đột phá Tiên Đế chi cảnh, thậm chí rất ít người có thể đột phá Tiên Vương.

Nhưng bây giờ người này là Tần Phong, xác suất hắn đột phá Tiên Đế thực sự quá cao, cũng có nghĩa là nếu tin tức này là thật, bao gồm cả Tần Phong, Tiên giới sẽ sinh ra bảy vị Tiên Đế.

"Tần Phong không phải thật sự là Lục Vị Đế Vương Ngoạn đấy chứ!?" Thất trưởng lão là người đầu tiên bình tĩnh lại: "Các vị có còn nhớ, cảnh tượng Tần Phong thông qua khảo hạch nội môn, đến trước Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ để cảm ngộ không!?" "Ký ức sâu sắc!" Nhị trưởng lão vuốt râu nói: "Lúc đó Tần Phong từ trong Trùng Đồng của mình, thả ra một đám nữ tử, trong đó có một người là chuyển thế chi thân của Tiên Đế, sau khi thức tỉnh còn rời khỏi Tiên Minh." "Không sai!" Tây trưởng lão gật đầu khẳng định: "Lúc đó không chỉ tiểu oa nhi chuyển thế Tiên Đế kia đòi bản đế quà gặp mặt, mà các tiểu oa nhi khác cũng đòi bản đế quà gặp mặt, đặc biệt là con Thái Âm Tiên Thỏ không có cổ kia, còn lấy đi cả Khổn Tiên Thằng của bản đế." "Ông cho thật à!?” Các trưởng lão trong lòng không nhịn được thầm oán, phát hiện Tây trưởng lão thật sự quá cưng chiều Tần Phong… Thất trưởng lão nhìn một lượt rồi nói tiếp: "Trừ chuyển thế của Tiên Đế ra, còn có Dược Tiên Chi Thể, Tiên Thiên Đạo Thể, Không Linh Thánh Thể, ngay cả mấy nữ tử không có thể chất đặc thù thì trên người họ cũng phảng phất một tia khí cơ thành đế bí ẩn." "Hình như...

đúng là vậy thật!" Các trưởng lão được nhắc nhở, lập tức nhớ lại.

Lúc đó trong lòng họ còn cảm thấy hơi kỳ lạ, những nữ tử này một là không có thể chất đặc thù, hai là không có tư chất nghịch thiên, tại sao lại sở hữu một tia khí cơ thành đế?

Bây giờ kết hợp với thuộc tính mệnh cách Lục Vị Đế Vương Hoàn của Tần Phong, mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi. "Nói cách khác..." Tam trưởng lão mặt đầy kinh ngạc nói: "Tần Phong hắn thật sự là mệnh cách Lục Vị Đế Vương Hoàn!" "Vãi chưởng!!" Các trưởng lão không nhịn được mà văng tục.

Cứ tưởng một luyện khí sư chính chuyên cầm ma kiếm, mở Tiên cấp kiếm vực, thêm buff của Đạo gia, hô khẩu hiệu của Phật gia, đi giảng đạo lý Nho gia với người khác đã đủ vô lý rồi, ai ngờ hắn lại còn sở hữu mệnh cách Lục Vị Đế Vương Hoàn trong truyền thuyết. "Bảy Tiên Đế đấy!" Tây trưởng lão lập tức hưng phấn nói: "Một khi đồ nhi của bản đế trưởng thành, Tiên Minh chúng ta sẽ có bảy Tiên Đế.

Kể từ khi thời kỳ Thái Cổ kết thúc, chưa có thời đại nào có thể sản sinh ra nhiều Tiên Đế cùng lúc như vậy!" "Đừng mừng vội!" Tam trưởng lão dội một gáo nước lạnh: "Bây giờ tin tức Tần Phong là Lục Vị Đế Vương Hoàn đã bị Dịch Thiên Cơ tung ra ngoài rồi, cũng có nghĩa là kế hoạch che giấu Tần Phong của chúng ta rất có thể sẽ thất bại." "Đúng vậy!" Các trưởng lão lập tức im lặng.

Chương 1435

Mặc dù họ dùng Diệp Thần để thu hút sự chú ý của Long Ngạo Thiên, nhưng khi Long Ngạo Thiên nghe tin Tần Phong là Lục Vị Đế Vương Hoàn, không ai có thể đảm bảo hắn sẽ không bóp chết Tần Phong từ trong trứng nước. "Vậy thì giao thêm việc cho Diệp Thần!" Đại trưởng lão hai tay chống cằm, bình tĩnh trở lại nói: "Hiện tại mấy thế lực nhỏ đang đấu đá rất dữ dội, để Diệp Thần dẫn binh đi dẹp bọn chúng, nhân tiện tăng cường tuyên truyền chiến tích của Diệp Thần, nhất định phải làm cho danh tiếng của hắn lấn át Tần Phong, khiến người ta cảm thấy hắn là đệ tử được Tiên Minh chúng ta trọng điểm bồi dưỡng, là người kế vị minh chủ Tiên Minh trong tương lai." "Nói về thất đức, vẫn phải là lão đại!" Các trưởng lão đồng loạt nhìn sang, trong lòng không nhịn được mà thầm chửi. "Làm vậy có ổn không!?" Nhị trưởng lão có chút lo lắng: "Để Diệp Thần dẫn binh đi bình loạn, tức là trao quyền cho hắn, mà với thiên phú của hắn, tuyệt đối sẽ trưởng thành rất nhanh.

Nếu sau này hắn biết được chân tướng, lập tức sẽ họa khởi tiêu tường mất!" "Đúng vậy!" Tam trưởng lão tán đồng gật đầu: "Diệp Thần đúng là một con dao sắc bén rất dễ dùng, nhưng dùng không tốt sẽ tự làm mình bị thương." "Không cần lo lắng!" Đại trưởng lão vẫn bình thản nói: "Kể từ khi Tần Phong đề xuất kế hoạch Nam Thiên Môn, thời đại đã thay đổi.

Cho dù sau này Diệp Thần biết chân tướng mà tạo phản, với chiến thuật biển người của hắn cũng không thể ngăn cản được dòng lũ thời đại đang tiến về phía trước." "Chuyện này...

được rồi!" Các trưởng lão suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy không có vấn đề gì.

Trừ phi Diệp Thần có được vòng sáng nghịch thiên cải mệnh nào đó, nếu không thì căn bản không thể chống lại bước tiến của thời đại. "Đúng rồi!" Thất trưởng lão đột nhiên lên tiếng: "Bây giờ Dịch Thiên Cơ đã lan truyền tin tức ra ngoài, chẳng phải có nghĩa là tình cảnh của Tần Phong hiện giờ rất nguy hiểm sao, Lục ca một mình có đối phó được không?

Hay là để bản đế đi chi viện cho hắn một chút!?" "Chi viện!?" Sắc mặt các trưởng lão trở nên cổ quái, luôn cảm thấy tiểu Thất cũng muốn thừa cơ gây án. "Được!" Đại trưởng lão liếc nhìn Thất trưởng lão, giọng điệu thản nhiên: "Tiện thể mang cả Lâm Tam và Triệu Trường Sinh theo, để họ cùng đi rèn luyện, cũng có thể che giấu Tần Phong tốt hơn." "Vâng!" Thất trưởng lão nhận lệnh rồi lập tức xoay người rời đi. "Không phải chứ, hắn muốn đi, huynh lại để hắn đi thật sao!?" Các trưởng lão khác nhìn về phía Đại trưởng lão, luôn cảm thấy ông ta cố ý làm vậy.

Nhưng Đại trưởng lão lại không có ý định giải thích, đứng dậy rời khỏi đại điện để báo cáo với minh chủ Tiên Minh. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hệ số nguy hiểm của hắn tăng lên, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Sao ta lại hãm hại Diệp Thần ca ca rồi!?" Tần Phong ngay lập tức cảm thấy cạn lời, cho rằng hệ thống lại đang vu khống người tốt.

Nhưng lúc này hắn cũng không rảnh để ý đến chuyện này, đang mượn Linh Lung Đạo Tâm của Mộ Dung Tĩnh để tiến vào trạng thái không linh nhập đạo. "Tần sư huynh!" Mộ Dung Tĩnh má đỏ ửng, quấn lấy Tần Phong như một con bạch tuộc.

Ầm ầm ầm!!

Trong phòng lại nổi lên một cơn bão năng lượng, tiên khí ào ạt tràn vào cơ thể hai người như thể không cần tiền, Âm Dương Thái

Cực Đồ càng bao bọc hai người thật chặt, xung quanh dâng trào một luồng khí tức đại đạo cực kỳ thuần túy.

Thời gian vội vã, ba ngày trôi qua.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Hà Kiếm Quyết, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Tam Sơn Phù Lục, Nhất Khúc Can Trường Đoạn, Mị Ảnh Tiêu Dao, những võ kỹ Tiên giai hạ phẩm này của Tần Phong đều được hắn thôi diễn lên Tiên giai trung phẩm.

Cả công pháp hắn tu luyện là Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết và Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú cũng từ Tiên giai hạ phẩm được thôi diễn lên Tiên giai trung phẩm.

Còn ba môn võ kỹ chủ tu là Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Thiên Ngoại Phi Tiên, Đại Uy Thiên Long thì từ Tiên giai trung phẩm đột phá lên Tiên giai thượng phẩm, uy lực so với trước đây hoàn toàn là một trời một vực. "Vẫn chưa đủ!" Tần Phong không chút do dự, lấy kinh nghiệm treo máy ra.

Ầm một tiếng!!

Tiên lực trong cơ thể Tần Phong bắt đầu cuộn trào, trong đan điền tỏa ra kim quang rực rỡ.

Ngay sau đó, sâu trong tinh hà đan điền, cung điện nguy nga đại diện cho Thần Tàng bộc phát ra từng đạo văn siêu phàm, hóa thành năng lượng tràn về tứ chi bách hài của hắn, cọ rửa từng tấc máu thịt, rèn luyện từng mảnh xương cốt. "Cảm giác thật kỳ diệu!" Tinh thần Tần Phong chấn động, có cảm giác như được thăng hoa.

Ngay sau đó, một loại gông xiềng nào đó trong cơ thể bị phá vỡ, khiến thân thể xảy ra một sự lột xác kinh người, khí tức cũng không ngừng tăng lên trong những lần cọ rửa.

Ầm một tiếng!!

Khí huyết trong cơ thể Tần Phong bắt đầu sôi trào, năng lượng bàng bạc hùng hồn tuôn ra.

Ngay sau đó, đại đạo ẩn chứa trong thiên địa điên cuồng tràn vào những phù văn vây quanh người hắn, khiến chúng bùng nổ ánh sáng càng thêm chói mắt, tựa như nước chảy thành sông mà đột phá đến Chân Tiên đỉnh phong một cách tự nhiên. "Đột phá rồi!" Tần Phong từ từ mở mắt, bình tĩnh không gợn một chút sóng.

Ngay sau đó, các phù văn vây quanh người bắt đầu tan biến, tiên khí cuồn cuộn trong thiên địa cũng trở lại yên tĩnh, đạo vận lan tỏa quanh người cũng biến mất, như thể mọi thứ chưa từng xuất hiện. "Hu hu..." Mộ Dung Tĩnh cuộn tròn trong lòng Tần Phong như một chú hamster, rõ ràng là đã bị cơn cuồng phong cấp tám hành hạ đến kiệt sức. "Không bắt nạt muội nữa!" Tần Phong thơm nhẹ lên trán tiểu sư muội, nhớ ra mình còn một lần rút thưởng.

Soạt một tiếng!!

Vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu từ từ quay. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã rút trúng..." "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã rút trúng huyết mạch Thái Cổ Vu Tộc!" "Huyết mạch Vu Tộc!?" Tần Phong lập tức tỉnh táo hẳn lên, biết lần này tuyệt đối là hời to rồi.

Phải biết rằng, Đàm Lực chỉ sở hữu một phần ba huyết mạch Vu Tộc đã có thể xếp hạng mười lăm trên bảng tư chất võ tu, hắn một khi dung hợp huyết mạch Vu Tộc hoàn chỉnh này, cộng thêm Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn có được trước đó.

Đừng nói là vượt qua Long Ngạo Thiên hạng nhất bảng tư chất, cho dù có đứng trước mặt hắn mà trừng mắt với Tâm Nhan tiểu thư cũng không cần lo lắng mình có nguy hiểm đến tính mạng. "Phải mau dung hợp mới được!" Tần Phong đè nén sự kích động trong lòng, gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan.

Hắn định sau khi củng cố căn cơ Chân Tiên đỉnh phong xong, sẽ đi dung hợp huyết mạch Thái Cổ Vu Tộc vừa rút được, để tránh thực lực tăng quá nhanh, khiến mình không thể bảo vệ bản thân toàn diện như Thất Độ Không Gian được. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã chi 25.000.000 điểm phản diện, đổi được một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Chân Tiên!" "Lại mất 25 triệu!" Tần Phong lập tức cảm thấy đau lòng, tiếc nuối ném nó vào miệng.

Một viên đan dược vào bụng, căn cơ lập tức được củng cố!

Khi Căn Cơ Đan tan ra trong miệng hắn, một luồng năng lượng theo đó tràn vào tứ chi bách hài, ngay sau đó năng lượng trồi sụt bất định trong cơ thể bắt đầu ổn định lại. "Còn lại 110.063.920 điểm!" Tần Phong vừa tiện tay nghịch ngợm trái nho nhỏ, vừa nhìn số dư trong tài khoản hệ thống.

Tính theo một cái tiểu hồ lô là 140 triệu điểm phản diện, hắn còn cần phải nỗ lực kiếm thêm 30 triệu điểm nữa, mà tính theo Đặng tiểu sư muội một ngày 4 triệu điểm phản diện, chỉ cần cố gắng tăng ca thêm 8 ngày là đủ. "Dung hợp huyết mạch Vu Tộc trước đã!" Tần Phong liếc nhìn tiểu sư muội đang kiệt sức trong lòng, chỉ có thể bất đắc dĩ gọi hệ thống dung hợp huyết mạch Vu Tộc. "Đinh đong, bắt đầu dung hợp huyết mạch Thái Cổ Vu Tộc!!" Ầm ầm ầm!!

Khi tiếng thông báo của hệ thống kết thúc, một luồng sức mạnh bí ẩn tràn vào cơ thể.

Chương 1436

Ngay sau đó, cơ thể hắn như nổ tung, huyết mạch cũng bắt đầu sôi trào, phảng phất như có sức mạnh Vu Tộc cổ xưa đang thức tỉnh. "Ặc..." Gân xanh trên khắp người Tần Phong nổi lên, cảm thấy cơ thể đau đớn như bị xé toạc.

Mỗi tấc da thịt đều run rẩy, mỗi đốt xương đều vang lên ầm ầm, nỗi đau vô tận lập tức nuốt chửng hắn, chỉ có thể dựa vào nghị lực của bản thân mà cắn răng kiên trì, liều mạng vận chuyển Chúc Dung Hỏa Luyện.

Nhưng khi huyết mạch Vu Tộc dung hợp sâu hơn với cơ thể, thân thể cũng bắt đầu xảy ra những thay đổi kinh thiên động địa.

Chỉ thấy thân thể hắn trở nên vạm vỡ hơn, những đường cơ bắp nổi bật như được điêu khắc tỉ mỉ, làn da cũng trở nên cứng rắn như sắt, dường như có thể chống lại mọi đòn tấn công từ bên ngoài. "Đây là sức mạnh Vu Tộc sao!?" Tần Phong đau đến mức mặt mũi nhăn nhó, mồ hôi rơi xuống như mưa.

Đồng thời, hắn cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh bí ẩn đang chu du trong cơ thể, không ngừng nuôi dưỡng nhục thân của hắn, khiến hắn cảm thấy sức mạnh của mình không ngừng tăng lên, phảng phất như có thể một quyền đấm xuyên trời cao, một cước đạp nát đại địa.

Không biết qua bao lâu, huyết mạch đã dung hợp thành công.

Ầm ầm ầm!!

Trong phòng truyền đến một trận chấn động dữ dội, năng lượng khủng bố cũng phóng thẳng lên trời.

Chỉ thấy Tần Phong như thay da đổi thịt, hoàn toàn mới mẻ, đôi mắt trở nên sâu thẳm và sắc bén, dường như có thể nhìn thấu mọi hư ảo trên đời, khí tức càng trở nên mạnh mẽ và uy nghiêm, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đặc biệt là cơ thể của hắn, từ thân hình bắp ngô ba ba, đã phình to thành quầy bar bắp ngô, sừng sững như một ngọn núi nhỏ, mang lại một cảm giác áp bức mãnh liệt. "Hu hu...

Ồn quá!" Mộ Dung Tĩnh lười biếng dụi mắt, không biết mình đã ngủ bao lâu.

Nhưng giấc ngủ này lại vô cùng thoải mái, cơ thể vốn kiệt sức không chỉ hồi phục mà tu vi cũng đã đột phá toàn diện trong lần kết hợp trước đó.

Ngay khi nàng cảm nhận được sự thay đổi của bản thân, nếm được vị ngọt chuẩn bị tiếp tục tu luyện, thì lại phát hiện Tần Phong đã có sự thay đổi kinh thiên động địa.

Chỉ thấy mình đang cuộn tròn trong lòng Tần Phong, thân hình cao lớn vạm vỡ, cơ ngực cường tráng phô trương, càng làm nổi bật sự nhỏ bé của nàng, cảm giác chỉ cần dùng một chút sức là sẽ bị bóp nát vậy. "Muội tỉnh rồi à!?" Giọng Tần Phong vô cùng dịu dàng, sau đó lại tặng một nụ hôn chào buổi sáng. "Hu hu..." Mặc dù hành động của Tần Phong rất khiến người ta cảm động, nhưng lúc này Mộ Dung Tĩnh lại không dám động.

Với tay chân nhỏ bé của nàng, ngay cả cơn cuồng phong cấp tám mấy ngày trước cũng không chịu nổi, nếu bây giờ động đậy lung tung kích hoạt bản nâng cấp của cơn cuồng phong cấp tám, chẳng phải mình sẽ khổ sở lắm sao!?

Nhưng người ta thường nói, sợ cái gì thì cái đó đến.

Chỉ thấy Tần Phong mặt đầy chính khí mời tiểu sư muội luận võ tỷ thí một chút, muốn xem nàng đã nắm vững 108 loại kiến thức nội đấu đến đâu rồi. "Không muốn, không muốn, chúng ta không hẹn!" Mộ Dung Tĩnh lập tức đỏ mặt lắc đầu, vùi đầu vào trong chăn. "Đã chủ động lên lôi đài rồi, còn không hẹn!?" Mặt Tần Phong còn dày hơn cả tường thành, chui vào trong chăn khiến nàng kinh hô một tiếng.

Tiết kiệm lưu lượng, màn hình chuyển cảnh.

Chỉ thấy ba tên ôn dịch Tần Hoài Hà đang dẫn theo người mới là Đàm Lực, làm quen với các nghiệp vụ liên quan của tập đoàn chuyên nghiệp Đại Tần. "Hử!?" Cơ thể Đàm Lực đột nhiên run lên, không nhịn được mà quay đầu nhìn lại.

Vừa rồi tim hắn đột nhiên đập nhanh một nhịp, cảm nhận được một tiếng gọi từ sâu trong huyết mạch, giống như một người tha hương nhiều năm gặp được trưởng bối quê nhà. "Sao vậy!?" Mộc Tú quay đầu lại nhìn, không thấy gì cả. "Không có gì..." Đàm Lực nghi hoặc thu hồi ánh mắt, nghi ngờ là mình cảm ứng sai rồi.

Kể từ khi đại chiến Thái Cổ kết thúc, Vu Tộc của họ đã hoàn toàn diệt vong, chỉ còn lại loại tạp huyết lai tạp như hắn, nếu thật sự có Vu Tộc hoàn chỉnh còn sống sót, không thể nào nhiều năm như vậy mà không có chút tin tức nào. "Lão Đàm, ngươi nhớ kỹ đây!" Nhậm Hoàn thấy Đàm Lực không có vấn đề gì, tiếp tục dạy dỗ với giọng điệu thấm thía: "Đại Tần chúng ta không nuôi người ăn không ngồi rồi, ngươi mới gia nhập, trong mắt nhất định phải có việc." "Không sai!" Mộc Tú tiếp lời: "Lát nữa nếu gặp phải chiến đấu, ngươi nhất định phải lập tức xông lên giữ chân địch, con lừa ngốc chịu trách nhiệm hỏa lực ở phía sau, còn Nhậm Hoàn thì chịu trách nhiệm bọc hậu móc lốp.

Ngươi chỉ có trong mắt có việc mới có thể được bệ hạ tán thưởng, cũng mới có thể nhận được tiên khí thưởng, biết chưa?!" "Nói đến tiên khí thưởng, bần tăng có quyền phát biểu!" Tam Lộng đại sư lập tức phấn chấn hẳn lên: "Bần tăng chính là nhờ một tay chăm chỉ làm việc, chưa bao giờ biết lười biếng, coi Đại Tần như nhà mình, mới nhận được bốn kiện tiên khí ban thưởng." "Bốn kiện á!" Nhậm Hoàn cả người lập tức không ổn.

Kể từ khi bị buộc phải gia nhập đội chuyên nghiệp, hắn suốt ngày như hình với bóng cùng Tam Lộng đại sư và Mộc Tú, mỗi lần chiến đấu cũng đều chủ động tìm cơ hội đi móc lốp.

Nhưng tại sao đến bây giờ hắn chỉ có một thanh Ngư Trường kiếm, mà con lừa ngốc thích húc vào mông trâu này lại có thể sở hữu bốn món thần trang do Thủy Hoàng ban thưởng... "Ai!" Tam Lộng đại sư lại thở dài một tiếng: "Mặc dù bần tăng hiện tại có bốn món thần trang, nhưng Phật gia ta vẫn còn Phạm Chung, Kim Cổ, Khánh, Chinh Cổ, Đồng La, Mộc Ngư, Vân Bản các loại pháp khí, hy vọng bệ hạ có thể tìm hiểu thêm về Phật ta một chút, bổ sung những pháp khí này cho bần tăng." "Ặc, không hổ là ngươi!" Mộc Tú và những người khác ngay lập tức cạn lời trợn trắng mắt, phát hiện con lừa ngốc vẫn vô liêm sỉ như trước. "Có người!" Đàm Lực nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Tiếng nói vừa dứt, soạt một tiếng!

Chỉ thấy Đàm Lực còn chưa nhìn thấy người tới là ai, đã bị ba tên ôn dịch Tần Hoài Hà lôi vào bụi cỏ, còn lấy ra vũ khí của mình, với vẻ mặt hưng phấn như sắp được khai trương. "Đây là..." Đàm Lực ngẩn người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. "Đừng nói chuyện!" Mộc Tú hạ giọng nói: "Lát nữa ta nói động thủ, ngươi cứ theo như đã bàn mà xông lên làm, con lừa ngốc và Nhậm Hoàn sẽ hỗ trợ ngươi bên cạnh, sau này kiếm được tiền, mọi người lại chia đều." Nói xong... liền bỏ mặc Đàm Lực một mình tiêu hóa, sau đó bắt đầu tính toán xem đối phương có tiền hay không. "Ái chà!" Đàm Lực nhìn mà mắt tròn mắt dẹt, phát hiện đồng đội quá chuyên nghiệp rồi.

Đúng lúc này... một nhóm tu hành giả chậm rãi đi tới, vừa đi vừa phàn nàn. "Chỉ Lan tiên tử này cũng thật là, bảo chúng ta đi đâu tìm Tần Phong bây giờ chứ!?" "Đúng vậy, người ta Tần Phong có hai chân, còn là thân truyền đệ tử của Tây trưởng lão Tiên Minh, e là sớm đã rời khỏi khu vực biên giới rồi." "Đều tại con Liễu Như Yên kia, cứ nói Tần Phong là Lục Vị Đế Vương Hoàn gì đó, làm cho Chỉ Lan tiên tử như bị trúng tà, ra lệnh tìm kiếm tung tích Tần Phong trên diện rộng." "Các vị, đừng phàn nàn nữa, mau tìm đi!" "Không sai, tin tức Tần Phong là Lục Vị Đế Vương Hoàn là do Dịch Thiên Cơ nói, độ tin cậy vẫn rất cao, nếu Chỉ Lan tiên tử giành được công đầu thành công, Tiêu gia chúng ta cũng sẽ trở thành gia tộc Tiên Đế." "Lão tử mà thật sự tìm được Tần Phong, tự mình sẽ thừa cơ gây án rồi, sao có thể để người khác hưởng lợi chứ!?" "Câu này nói không sai, cầu tiên hỏi bói, không bằng tự mình làm chủ." "Còn tự mình làm chủ?

Chưa nói đến Tiên Vương hộ đạo nhân bên cạnh Tần Phong, chỉ riêng thực lực của Tần Phong thôi cũng đủ đánh ngươi một trăm lần rồi." "Đúng vậy, bình thường tu luyện không nỗ lực, bây giờ lại dám không biết tự lượng sức mình mà tranh công đầu, đúng là bò cái rắm vang, khoác lác vang trời." "..." Mấy người hoàn toàn không nhận ra có người ở gần, những lời họ nói bị Tam Lộng đại sư và những người khác nghe rõ mồn một. "Bệ hạ là Lục Vị Đế Vương Hoàn!?" Mộc Tú và Nhậm Hoàn ngẩn người, sau đó quay đầu nhìn về phía Tam Lộng đại sư.

Nếu nói trong số họ ai hiểu rõ nhất về Lục Vị Đế Vương Hoàn, thì chắc chắn là Tam Lộng đại sư, một hòa thượng không kén ăn này rồi.

Chương 1437

"Hử!?" Nhưng điều khiến họ thất vọng là Tam Lộng đại sư cũng rất mơ hồ về chuyện này.

Mặc dù ông ta rất hiểu về Lục Vị Đế Vương Hoàn, cũng đã thành công mở khóa thành tựu "Ngày qua khổ nhiều", nhưng thật sự không biết tại sao Tần Phong cũng lại trở thành Lục Vị Đế Vương Hoàn. "Tạm thời đừng quan tâm bệ hạ có phải là Lục Vị Đế Vương Hoàn hay không!" Mộc Tú dừng việc tính toán, truyền âm nói: "Ta vừa mới tính sơ qua, đối phương là đệ tử Tiêu gia, người dẫn đầu là một Thái Ất Kim Tiên, tài vận trên người cũng khá ổn, mười sao thì được bốn sao, đáng để ra tay..." Lời chưa nói xong, vút một tiếng!

Chỉ thấy Đàm Lực nắm chặt đại đao, lao ra như một mũi tên rời cung, mang theo một trận cuồng phong cực mạnh.

Ngay sau đó, đại đao vẽ một đường cong sắc lẹm trong không khí, lóe lên hàn quang, như một tia chớp bạc xé toạc màn đêm. "Kẻ nào!?" Đệ tử Tiêu gia còn chưa kịp phản ứng, Đàm Lực đã cầm đao xông đến trước mặt.

Chỉ thấy hắn vung đao như gió, mỗi một nhát đao hạ xuống đều kèm theo tiếng la hét thảm thiết và máu tươi văng tung tóe, trong ánh đao lấp loáng, đối phương như lá rụng bị cuồng phong thổi bay, lần lượt ngã xuống. "Vãi chưởng, mạnh quá vậy!" Mộc Tú và những người khác văng tục, muốn chi viện cũng không có cơ hội.

Chỉ thấy Thái Ất Kim Tiên dẫn đầu của đối phương ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có đã bị chém, những người khác càng bị hắn giải quyết như chém dưa thái rau. "Mạnh hơn lão Tề nhiều!" Tam Lộng đại sư càng nhìn càng thích, nảy ra một ý tưởng táo bạo. "Tiếc là..." Đàm Lực không nhịn được thở dài: "Ta cầm trong tay không phải là chiến đao trước đây của ta, nếu chiến đao của ta còn ở đây, có thể kết thúc chiến đấu nhanh hơn nữa." "Vậy chiến đao của ngươi!?" Nhậm Hoàn rất nghi hoặc hỏi, không biết ai đã lấy chiến đao của Đàm Lực. "Bị Tiểu Bạch lấy đi rồi!" Đàm Lực đột nhiên ấm ức nói: "Lần trước ở Linh Chi bí cảnh bại bởi Tần đa, chiến đao của ta đã bị Tiểu Bạch lấy đi rồi." "Ta tưởng chuyện gì!" Mộc Tú không cho là đúng: "Tuy con thỏ Tiểu Bạch đó không biết xấu hổ, nhưng lại đặc biệt tham tài, ngươi chỉ cần bỏ ra một chút tiền là có thể chuộc lại chiến đao của mình." "Ta đi chuộc rồi!" Đàm Lực càng thêm ấm ức: "Từ khi nhận Tần đa, ta đã lén tìm Tiểu Bạch, muốn dùng mười vạn cực phẩm tiên tinh để chuộc lại chiến đao của mình, nhưng Tiểu Bạch lại nói chiến đao của ta bị mất rồi." "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Mộc Tú lập tức lên tiếng: "Tiểu Bạch là Thái Âm Tiên Thỏ, bẩm sinh đã có không gian thần thông, còn mở ra một không gian chuyên để cất giữ bảo vật, sao có thể mất được chứ?

Ta thấy nó cố tình muốn nâng giá thôi." "Mười vạn cực phẩm tiên tinh còn chê thấp!?" Tam Lộng đại sư không nhịn được mà chửi thầm: "Con thỏ này thật sự bị bệ hạ nuông chiều hư rồi, không chỉ khẩu vị ngày càng lớn, mà còn ngày càng không biết xấu hổ, chỉ biết làm khó những người làm công như chúng ta." "Lão Đàm đáng thương a!" Nhậm Hoàn lập tức ném ánh mắt đồng tình.

Vừa rồi hắn còn đang không vui vì mình chỉ có một món thần trang, còn con lừa ngốc có bốn món, không ngờ giây tiếp theo đã biết lão Đàm đang âm một món, khiến tâm trạng hắn lập tức vui vẻ lên không ít. "Được rồi!" Mộc Tú đột nhiên lên tiếng: "Tạm thời đừng quan tâm đến chiến đao nữa, mau dọn dẹp chiến trường, chúng ta phải nhân cơ hội gió đông này mà kiếm một mẻ lớn mới được." "Có lý!" Tam Lộng đại sư gật đầu tán thành.

Bây giờ các thế lực đều đến tranh công đầu, có nghĩa là pha lê ở nhà của họ không có ai bảo vệ. "Nhưng mà..." Đàm Lực mới gia nhập, vẻ mặt do dự nói: "Nhưng những cao thủ này đều nhắm vào Tần đa, chúng ta không đi chi viện một chút sao?!" "Lão Đàm, ngươi vẫn còn quá non!" Ba người tiến lên vỗ vai hắn, hoàn toàn không có ý định đi chi viện.

Đừng thấy Tần Phong bây giờ tu vi không cao, nhưng danh hiệu Huyết Nguyệt Tai Họa không phải là để cho vui.

Ở hạ giới người khác trốn còn không kịp, đám người này lại không biết sống chết mà chủ động lao đầu vào.

Lúc này...

Tần Phong đang trong giờ nghỉ giữa hiệp.

Không phải hắn gọi nghỉ giữa hiệp, mà là Mộ Dung Tĩnh gọi nghỉ giữa hiệp. "Hử!?" Tần Phong đang nghịch ngợm trái nho nhỏ, đột nhiên nhận được tin nhắn Mộc Tú gửi tới.

Không chỉ có tin Dịch Thiên Cơ đã tiết lộ hắn, mà còn có tin rất nhiều người đang tìm hắn... "Là ta đã xem thường Dịch Thiên Cơ!" Tần Phong sau khi biết tin, không hề cảm thấy hoảng sợ.

Bởi vì từ mấy năm trước sau khi giao đấu với Dịch Thiên Cơ, hắn đã biết đối phương là một đối thủ cực kỳ khó nhằn, cho nên bây giờ biết đối phương đã tính ra bí mật nhỏ của mình, cũng không cảm thấy quá kinh ngạc.

Nhưng việc tiết lộ bí mật nhỏ của hắn ra ngoài vẫn khiến hắn cảm thấy một trận bực tức.

Theo suy nghĩ ban đầu của hắn, sau khi diệt phân thân của Dịch Thiên Cơ, đối phương thế nào cũng phải thu mình lại một thời gian, nhưng điều hắn không ngờ là chỉ mới qua ba bốn năm, đối phương đã lành sẹo quên đau, lại bắt đầu nhảy ra gây chuyện. "Trước khi lộ diện ngươi là kẻ tâm cao khí ngạo, sau khi lộ diện ta sẽ khiến ngươi thế sự khó lường!" Tần Phong vừa trêu chọc trái nho nhỏ, vừa nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

Mặc dù hiện tại hắn có thể huy động đệ tử Tiên Minh, tìm ra Dịch Thiên Cơ rồi băm thành tám mảnh, nhưng xin đừng quên, Dịch Thiên Cơ bây giờ đã đầu quân cho Diệp Thần, một Thiên Tuyển Chi Tử.

Điều này khiến tỷ lệ thắng của hắn từ một trăm phần trăm, lập tức tụt xuống chín mươi chín phần trăm.

Hơn nữa đối phương có thể tính ra bí mật nhỏ của hắn, nói không chừng cũng có thể tính ra con bài tẩy của hắn, e là đây là một cái bẫy mời quân vào rọ, chuyên chờ hắn đến tìm Dịch Thiên Cơ báo thù. "Tỷ lệ thắng mới 99%, có khác gì đi tìm chết đâu!" Tần Phong suy nghĩ một chút, chuẩn bị đi một nước cờ chắc chắn.

Thay vì tự mình nhảy vào cạm bẫy của đối phương, chi bằng sắp xếp cho đối phương một kịch bản. "Hu hu..." Mộ Dung Tĩnh bị trêu chọc khó chịu, lật người cuộn tròn trong lòng Tần Phong. "Sắp xếp kịch bản gì đây!?" Tần Phong kết thúc giờ nghỉ giữa hiệp sớm, tìm kiếm linh cảm trong tiếng kinh hô của tiểu sư muội.

Tiết kiệm lưu lượng, màn hình chuyển cảnh.

Chỉ thấy Dịch Thiên Cơ dùng thiết bị liên lạc, một lần nữa liên lạc với Diệp Thần.

Nhưng khác với những lần hòa thuận trước đây, Dịch Thiên Cơ vừa mới xuất hiện đã rất kích động, hỏi Diệp Thần tại sao lại dùng danh nghĩa của hắn để tiết lộ thông tin. "Có vấn đề gì sao!?" Diệp Thần vẻ mặt nghi hoặc: "Chuyện này vốn là Dịch tiền bối ngài nói, ta dùng danh nghĩa của ngài để tiết lộ có vấn đề gì sao!?" "Ngươi..." Dịch Thiên Cơ tức đến không nói nên lời, không biết nên trả lời thế

nào.

Mặc dù là hắn phát hiện ra bí mật nhỏ của Tần Phong, nhưng hắn lại không có ý định tiết lộ.

Bởi vì hắn biết Tần Phong người này không chỉ giả dối tàn nhẫn, giảo hoạt ngụy thiện, mà còn thù dai, bụng dạ hẹp hòi, một khi để hắn biết là mình tiết lộ, chắc chắn sẽ dùng thủ đoạn sấm sét để báo thù. "Dịch tiền bối, ngài biết đó!" Diệp Thần vội vàng giải thích: "Ta mới đến Tiên giới không bao lâu, nếu dùng danh nghĩa của ta để tiết lộ về Tần Phong, căn bản sẽ không có ai tin, còn ngài thì khác, ngài là người có uy tín ở Tiên giới, vừa mới tiết lộ ra ngoài cả Tiên giới đã sôi sục rồi." "Ngươi thật sự nghĩ vậy sao!?" Khóe miệng Dịch Thiên Cơ nhếch lên một nụ cười lạnh, căn bản không tin cái miệng lưỡi của Diệp Thần.

Hắn cảm thấy Diệp Thần là cố ý, muốn cắt đứt mọi đường lui của hắn.

Bởi vì nếu Tần Phong thật sự chọn ra tay với hắn, cộng thêm lệnh truy nã của Long Ngạo Thiên trước đó, vậy thì cả Tiên giới sẽ không còn chỗ dung thân cho hắn, muốn sống sót chỉ có thể ngoan ngoãn bán mạng cho Diệp Thần để tìm kiếm sự che chở. "Đương nhiên rồi!" Diệp Thần cũng nghe ra giọng điệu của Dịch Thiên Cơ không đúng, vội vàng chuyển chủ đề: "Dịch tiền bối, lần này có thể nói là trời giúp ta, Tần Phong hiện tại không ở Tiên Minh, mà đã chạy trốn đến khu vực biên giới Đông Vực." "Khu vực biên giới Đông Vực!?" Dịch Thiên Cơ ngẩn người: "Ngươi nói Tần Phong chạy đến khu vực biên giới Đông Vực!?" "Đúng vậy!" Diệp Thần không giấu được nụ cười: "Tần Phong thật là to gan lớn mật, sau khi Đại Tiên Thiên Chí Bảo bị tiết lộ, vậy mà còn dám chạy trốn ra ngoài, hiện tại các thế lực đều đến khu vực biên giới Đông Vực tìm hắn rồi, không phải vì ngôi vị Tiên Đế, thì cũng là vì Đại Tiên Thiên Chí Bảo, lần này hắn cho dù có thể giữ được cái mạng nhỏ, cũng là trần truồng trở về." "Chạy trốn ra ngoài!?" Dịch Thiên Cơ nhíu mày, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Mặc dù tu vi hiện tại của Tần Phong chưa đạt đến đỉnh phong, nhưng thân phận thân truyền đệ tử của trưởng lão cũng ở đó, có chuyện gì chỉ cần ra lệnh một tiếng là được, thật sự không cần thiết phải tự mình mạo hiểm chạy đi một chuyến. "Tần Phong rốt cuộc muốn làm gì!?" Dịch Thiên Cơ suy nghĩ một chút, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ là muốn lấy thân nhập cục, phá vỡ sự cân bằng đã duy trì vạn năm của Tiên giới sao!?" "Hắt xì!" Tần Phong không nhịn được mà hắt hơi một cái, không biết ai đang nói xấu sau lưng mình. "Hù hù..." Mộ Dung Tĩnh thở hổn hển, trán đẫm mồ hôi.

Chương 1438

Nàng vốn tưởng rằng mình dũng cảm một lần thì ngày thứ hai sẽ kết thúc, ai ngờ cơn cuồng phong cấp tám cứ đến hết lần này đến lần khác, cũng không biết tay chân nhỏ bé của mình đã kiên trì qua được như thế nào. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã bắt nạt tiểu sư muội tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, tổng cộng nhận được 4.000.000 điểm phản diện!" "Còn thiếu sáu ngàn à!" Tần Phong nghe thấy tiếng của hệ thống, định tăng ca thêm sáu ngàn. "Ngươi muốn làm gì!?" Mộ Dung Tĩnh quá quen thuộc với ánh mắt này, lập tức quấn chặt chăn lại. "Tu luyện chứ sao!" Tần Phong nghiêm túc nói: "Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú muội vẫn chưa thành thạo, ta định cùng muội tu luyện thêm vài lần nữa, tiện thể thử mấy chiêu thức nội đấu được ghi ở phía sau..." "Phía sau!?" Gương mặt xinh đẹp của Mộ Dung Tĩnh lập tức ửng đỏ, vùi đầu vào trong chăn sống chết không đồng ý.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi Tần Phong định tăng ca, mặt đất đột nhiên rung chuyển. "Ai đó?

Có công đức tâm không vậy!?" Tần Phong lập tức không vui, trần như nhộng xông ra ngoài. "Hù hù!!" Mộ Dung Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy khóa trái cửa lại.

Lúc này— Bên ngoài trời đã tối đen, trăng treo cao.

Hai vị lão tổ Tần gia rảnh rỗi không có việc gì làm, đốt lửa trại uống rượu ở bên ngoài, kết quả đột nhiên xông ra một đám người, bao vây họ lại. "Là họ, họ là lão tổ của Tần Phong!" Chưa đợi hai vị lão tổ Tần gia lên tiếng, đã có người nói ra thân phận của họ. "Bắt lấy họ, không sợ Tần Phong không ra mặt!" Những người khác mặt đầy hưng phấn, lập tức ra tay với hai người. "Tìm chết!" Phụng Thiên vội vàng chắn trước mặt hai vị lão tổ, khí tức toàn thân cũng bắt đầu sôi trào. "Để ta!" Ngay khi Phụng Thiên chuẩn bị động thủ, giọng nói của Tần Phong đột nhiên vang lên.

Không phải vì đối phương đã làm phiền nhã hứng thưởng mai tìm u của hắn, mà là hắn muốn thử huyết mạch Vu Tộc vừa mới dung hợp.

Vút một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong trần truồng xông ra khỏi chiến cơ Huyền Nữ, thân ảnh như một ngôi sao băng xé toạc bầu trời đêm, nắm đấm siết chặt, cơ bắp căng cứng, phảng phất như ẩn chứa một luồng sức mạnh vô tận. "Vu Tộc!!" Phụng Thiên lập tức trợn tròn mắt, nghiêm trọng nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Tần Phong hiện tại không chỉ thân hình trở nên vạm vỡ hơn trước, mà trong cơ thể còn dâng trào một luồng sức mạnh vô cùng vô tận, giống hệt như Thái Cổ Vu Tộc trong truyền thuyết. "Tần gia chúng ta còn có huyết mạch Vu Tộc sao!?" Nhị tổ Tần gia mắt sáng lên, vội vàng quay đầu nhìn về phía đại ca... "Huyết mạch Vu tộc!?" Thủy tổ Tần gia đầu đầy dấu chấm hỏi.

Là người khai sáng Tần gia, thế gia đệ nhất Hoang Cổ, ông đã dùng sinh mệnh mấy vạn năm để chứng kiến sự trỗi dậy từ con số không của Tần gia.

Ông cũng đã chứng kiến quá trình trưởng thành của các thiên tài Tần gia qua các thế hệ, nhưng duy chỉ có việc thức tỉnh huyết mạch Vu tộc thì chưa từng thấy, thậm chí còn chưa từng nghe nói trong gia tộc có ai sở hữu huyết mạch Vu tộc. "Là Tần Phong!" Mọi người ở phía đối diện nghe thấy tiếng, quay đầu nhìn lại với vẻ mặt kinh ngạc và vui mừng.

Chỉ thấy bọn họ không hề có chút giác ngộ nào về nguy hiểm đang cận kề, nhao nhao rút vũ khí của mình ra xông về phía Tần Phong, mưu đồ trở thành người đàn ông đầu tiên "đỉnh phong tác án". "Gào!!" Tần Phong đột nhiên há miệng gầm lên một tiếng.

Một luồng khí lãng mạnh mẽ từ trên người hắn bùng phát ra, không chỉ chấn động đến mức hư không xung quanh cũng phải run rẩy, mà còn hóa thành một cơn bão siêu cấp càn quét khắp tám phương. "Lực lượng nhục thân thật đáng sợ!" Trong đôi mắt của Phụng Thiên tràn đầy vẻ chấn động, càng thêm khẳng định Tần Phong là người Vu tộc.

Bởi vì y là một thể tu, y hiểu rõ hơn bất cứ ai về sự gian nan trên con đường thể tu, mỗi một lần đột phá cực hạn của thân thể, đều giống như trải qua một hồi ma nạn cửu tử nhất sinh.

Nhưng điều này không bao gồm Vu tộc thời thái cổ trong truyền thuyết, bọn họ có thể dựa vào huyết mạch chi lực của bản thân để dễ dàng đột phá cực hạn thân thể, có thể nói mỗi một người Vu tộc đều là chiến sĩ thể tu bẩm sinh. "Tần Phong là người Vu tộc!?" Đám người đối diện tức thì ngây người, không biết đã xảy ra sai sót ở chỗ nào.

Nhưng lúc này Tần Phong đã lao đến trước mặt bọn họ, căn bản không có thời gian để suy nghĩ tại sao, chỉ có thể cứng rắn đối đầu với Tần Phong.

Vút một tiếng!

Thân ảnh Tần Phong như tia chớp lao tới, tung một quyền đầy uy lực về phía một người. "Nhanh quá!" Đồng tử của đối phương co rút mạnh, vội vàng giơ hai tay lên phòng ngự.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang vọng chấn động màng nhĩ, hư không càng rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy một quyền ngưng tụ sức mạnh và ý chí của Tần Phong tung ra, dường như muốn nén cả vũ trụ vào trong một quyền này.

Quyền phong gào thét, thế không thể cản!

Một quyền này không chỉ mang theo thế lôi đình vạn quân, mà còn tạo ra luồng khí âm bạo đáng sợ, sóng xung kích siêu cường trong nháy mắt khuếch tán ra, như cuồng phong bão táp càn quét khắp đất trời. "A!" Đối thủ hét lên một tiếng thê thảm, dưới sự tấn công của sức mạnh kinh hoàng, bị bắn ra ngoài như một viên đạn pháo, liên lụy đến cả mấy người phía sau.

Ngay sau đó, tất cả nặng nề rơi xuống đất, không thể đứng dậy được nữa. "Đại...

đại ca, mạnh quá!" Nhị tổ Tần gia đứng bên cạnh kích động không thôi, lay lay cánh tay đại ca mình, cũng muốn kích hoạt huyết mạch Vu tộc. "Ta không biết a!" Thủy tổ Tần gia vẫn vẻ mặt mờ mịt, không biết Tần gia lấy đâu ra huyết mạch Vu tộc.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ hung mãnh vừa rồi của Tần Phong, rõ ràng không phải loại Vu tộc lai tạp như Đàm Lực, mà là huyết mạch Vu tộc hoàn chỉnh chính cống. "Huyết mạch phản tổ!?" Phụng Thiên cũng đầy dấu chấm hỏi.

Mặc dù hiện tại Tiên giới vẫn còn huyết mạch Vu tộc truyền thừa, nhưng toàn bộ đều là loại huyết mạch lai tạp như của Đàm Lực, chưa từng nghe nói ai sở hữu huyết mạch Vu tộc hoàn chỉnh.

Chương 1439

Dường như ngoài việc huyết mạch phản tổ ra, cũng không có lời giải thích nào khác. "Không ổn, hắn có huyết mạch Vu tộc!" Sắc mặt đám người đối diện đều biến đổi, cuối cùng cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nhưng bọn họ lại không có ý định bỏ chạy, ngược lại khí tức quanh thân tức thì bộc phát.

Ầm ầm ầm!!

Những luồng năng lượng kinh hoàng bộc phát, hóa thành những dải ánh sáng vàng rực.

Chỉ thấy giữa trán bọn họ hiện ra đồ án ngọn lửa, tu vi cũng tăng lên rõ rệt so với lúc trước. "Huyết mạch Tiên Đế, Phó gia!" Tần Phong vì đã từng giao chiến với người Phó gia, nên chỉ cần liếc mắt là nhận ra lai lịch của bọn họ.

Có điều huyết mạch Tiên Đế của những người này vô cùng loãng, thực lực tăng lên cũng rất có hạn.

Ngoại trừ kẻ cầm đầu là Thái Ất Kim Tiên, những người còn lại đều là tu vi Kim Tiên cảnh. "Tốc chiến tốc thắng!" Gã Thái Ất Kim Tiên cầm đầu nói: "Tần Phong sở hữu Thương Thiên Bá Thể, chiến đấu với hắn càng lâu, chúng ta càng bất lợi." "Vâng!" Những người khác vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, sau đó cùng nhau lao về phía Tần Phong. "Tới đây, tới đây!" Tần Phong không những không có ý lùi bước, mà trong mắt còn lóe lên ánh sáng hưng phấn.

Chỉ thấy hai chân hắn đạp mạnh, như một viên đạn pháo bắn ra với tốc độ cực nhanh.

Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn trong cơ thể hắn cũng được kích hoạt nhờ huyết mạch Vu tộc, quanh thân lập tức tuôn ra một luồng huyết khí màu đỏ ngút trời.

Ầm ầm ầm!

Hồng quang chấn động trời cao, mặt đất không ngừng rung chuyển.

Tần Phong như một con gấu điên mất kiểm soát, xông vào đám đông đại sát tứ phương.

Không có chiêu thức hoa mỹ nào, chỉ có những cú đấm thẳng vào da thịt đầy hoang dã.

Mặc dù lúc này hắn không dùng thêm bất kỳ buff nào, nhưng với sự cộng hưởng của huyết mạch Vu tộc, các loại thể chất và công pháp tu luyện, hắn đã trở nên bất khả chiến bại.

Đừng nói là đám tu sĩ Kim Tiên bình thường của Phó gia, ngay cả gã Thái Ất Kim Tiên cầm đầu cũng không chịu nổi ba quyền của hắn. "Vẫn chưa đủ mạnh a!" Tần Phong cảm nhận sự thay đổi của bản thân, cảm thấy mình vẫn còn quá yếu.

Mặc dù lần này kết hợp với Mộ Dung Tịnh tiểu sư muội đã giúp thực lực của hắn tăng lên, nhưng theo nguyên tắc càng về sau tu luyện càng khó, lần này thực lực của hắn tăng lên thực ra rất có hạn.

Ví dụ như Hỗn Nguyên Đạo Thể của hắn vẫn dừng ở mức 40% tiến độ. "Đây chắc không phải là vấn đề của mình, mà là do Uyên Tổng vẫn chưa đủ nỗ lực!" Tần Phong tự thôi miên một tiếng, quyết định phải trừ lương Uyên Tổng.

Giống như việc một ông chủ có thể trở thành người giàu nhất nước đã chứng minh được năng lực của mình, sở dĩ chưa trở thành người giàu nhất thế giới, chắc chắn không phải là do ông chủ, nhất định là do đám nhân viên dưới trướng lười biếng.

Cho nên phải trừ lương của bọn họ, để họ không vì lương cao mà lười biếng. "Bây giờ các tiểu đệ đệ thân hình đều đẹp thế này sao!?" Mộng Dao tiên tử không biết từ đâu xuất hiện, đứng ở cửa chiến cơ nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy Tần Phong đang trần như nhộng chiến đấu trong đám người, thân hình tựa như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc tỉ mỉ, toàn thân cơ bắp với những đường nét mượt mà và mạnh mẽ, phảng phất như mỗi tấc cơ bắp đều ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Đặc biệt là khi ánh trăng chiếu rọi lên thân thể cường tráng của hắn, hiện ra một vẻ bóng bẩy quyến rũ, khiến người ta không nhịn được muốn đưa tay ra sờ.

Lối chiến đấu cuồng dã, thể hiện sức hút của giống đực.

Cơ ngực khoa trương rộng lớn và săn chắc, tựa như hai ngọn núi hùng vĩ, cơ bụng thì như những viên mã não được mài giũa cẩn thận, xếp ngay ngắn, tầng tầng lớp lớp, cơ bắp hai tay rắn chắc mạnh mẽ, vòi voi thì không ngừng lúc lắc...

Chỉ nhìn một cái thôi cũng có cảm giác muốn chảy máu mũi.

Có thể nói toàn thân hắn trên dưới đều đang quyến rũ người thiếu phụ đã có chồng này, bất giác muốn tiến lên mời tiểu đệ đệ Tần Phong cùng nhau "giã bánh dày". "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã quyến rũ đóa hoa biết nói của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Tỷ tỷ cũng có khẩu vị này à!?" Tần Phong một mình đứng dưới ánh trăng, nhìn quanh bốn phía muốn tìm một đối thủ.

Đáng tiếc, đệ tử Phó gia xung quanh đã nằm ngay ngắn cả rồi, không có cách nào biểu diễn màn dụ dỗ kiểu mãnh nam cho tỷ tỷ xem nữa, chỉ có thể vẫy vòi voi với tỷ tỷ để tỏ lòng tôn kính... "Cái tên đệ đệ chết tiệt này..." Má Mộng Dao tiên tử nóng bừng, trong lòng càng la hét không chịu nổi.

Vốn dĩ thân hình của Tần Phong đã đủ khiến người ta chảy máu mũi rồi, bây giờ lại đột nhiên vẫy vòi voi với nàng để tỏ lòng tôn kính, thiếu phụ đã có chồng nào chịu nổi thử thách này chứ!? "Không tệ chứ!?" Tiểu Bạch vội vàng chào hàng: "Thỏ ta kinh doanh là phải có thương hiệu, trẻ trung khỏe mạnh là điểm ăn khách lớn nhất, để nàng vào lúc cần nhất gặp được người tốt nhất, còn có dịch vụ hậu mãi chu đáo, đảm bảo nàng có thể tá chủng thành công một trăm phần trăm!" "Yên tâm!!" Mộng Dao tiên tử động lòng nhìn về phía Tần Phong, không quên hứa hẹn: "Chỉ cần ngươi giúp ta xử lý tên đệ đệ chết tiệt này, ta lập tức đi nói với phụ thân, phong ngươi làm minh chủ của Tiên Minh." "Nhất ngôn vi định!" Tiểu Bạch vừa nghe đến minh chủ, lập tức vui vẻ đồng ý.

Ngay sau đó cũng không quên công việc chính của mình, một cú không gian di động đến chiến trường, bắt đầu vơ vét tài sản trên người các đệ tử Phó gia. "Ta còn chưa dùng sức, các ngươi đã ngã xuống rồi!" Tần Phong nhìn thi thể la liệt trên đất, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Vốn tưởng rằng với tu vi Chân Tiên đỉnh phong của mình, không cần bật buff cũng có thể đánh cả ngày, ai ngờ một đám Kim Tiên không ai đỡ nổi một quyền của hắn, ngay cả gã Thái Ất Kim Tiên cầm đầu cũng không chịu nổi ba quyền đã gục. "Phụt!!" Gã Thái Ất Kim Tiên cầm đầu nghe vậy, tức đến mức phun ra mấy ngụm máu tươi.

Tổ cha nhà ngươi!

Ngươi có nghe mình đang nói cái gì không!?

Người ta Đàm Lực chỉ sở hữu một phần ba huyết mạch Vu tộc mà đã có thể dùng tu vi Kim Tiên đỉnh phong chém Thái Ất Kim Tiên như chém dưa thái rau.

Còn Tần Phong không chỉ có huyết mạch Vu tộc hoàn chỉnh, mà còn có Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn trong truyền thuyết, khiến lực lượng nhục thân của hắn tăng lên gấp mấy lần trong nháy mắt.

Đây là vấn đề có dùng sức hay không sao?!

Đây rõ ràng là đang bắt nạt người thật thà mà!! "Đại ca!!" Nhị tổ Tần gia liều mạng lay cánh tay đại ca mình, tỏ ý mình cũng muốn kích hoạt huyết mạch Vu tộc. "Muốn, muốn, muốn, ngươi chỉ biết muốn!" Thủy tổ Tần gia tức đến mức giơ tay định đánh người, tỏ vẻ chính ông cũng muốn kích hoạt huyết mạch Vu tộc lắm chứ.

Chương 1440

Nhưng ông đã lục lọi toàn bộ ký ức của mình, cũng không hiểu Tần gia lấy đâu ra huyết mạch Vu tộc!? "Có phải là huyết mạch bên ngoại không!?" Phụng Thiên không nhịn được hỏi: "Ví dụ như mẫu thân của chủ thượng, sở hữu huyết mạch Vu tộc!?" "Bên ngoại!?" Thủy tổ Tần gia nhíu mày nói: "Vợ mà mỗi đời gia chủ Tần gia cưới đều là thiên chi kiêu nữ của Hoang Cổ, nhưng chưa từng nghe nói các nàng có huyết mạch Vu tộc nào cả!?" "Có lẽ là do huyết mạch quá loãng, chưa biểu hiện ra!" Phụng Thiên lên tiếng phân tích: "Chắc là một vị lão tổ nào đó của Tần gia đã cưới một nữ tử Vu tộc có huyết mạch loãng, sau đó truyền lại cho chủ thượng, và theo tu vi của chủ thượng không ngừng tăng lên, từ đó xuất hiện hiện tượng huyết mạch phản tổ." "Nói vậy là ta không có cách nào kích hoạt huyết mạch Vu tộc rồi!?" Gương mặt Nhị tổ Tần gia viết đầy vẻ thất vọng, cảm giác như mình bị bỏ rơi ngay lập tức. "Thật ra cũng có cách!" Phụng Thiên vội vàng an ủi: "Chỉ cần chủ thượng đột phá Tiên Đế, thì người sẽ sinh ra hiện tượng huyết mạch phản bổ, phàm là đệ tử Tần gia đều sẽ nhận được huyết mạch chi lực của Tiên Đế, trong đó tự nhiên cũng bao gồm năng lực của huyết mạch Vu tộc." "Huyết mạch phản bổ!" Nhị tổ Tần gia lập tức phấn chấn trở lại, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Tần Phong. "Hù hù!!" Tần Phong thở ra một hơi dài, khí tức quanh thân bắt đầu bình ổn lại.

Mặc dù vừa rồi dưới sự gia trì của Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn, thực lực của hắn đã tăng vọt, nhưng hắn phát hiện mình vẫn không thể kích hoạt hoàn toàn Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn, không phải bị giới hạn bởi tu vi Chân Tiên đỉnh phong, mà là bị giới hạn bởi huyết mạch chi lực của bản thân. "Tại sao lại như vậy nhỉ!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, tra cứu trong Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa.

Mặc dù Vu tộc thượng cổ cách nay đã rất nhiều kỷ nguyên, nhưng vì trên bảng thiên tư võ tu xuất hiện một kẻ lai tạp như Đàm Lực, nên trong phân thân Dịch Thiên Cơ cũng có một số ghi chép về Vu tộc.

Theo ghi chép của Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, Vu tộc được chia làm ba cấp huyết mạch: Tiểu Vu, Đại Vu và Tổ Vu.

Mà hắn hiện tại tuy đã có được huyết mạch Vu tộc, nhưng lại là loại Tiểu Vu phổ thông nhất trong Vu tộc, muốn điều khiển hoàn mỹ Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn, thì phải đột phá gông cùm xiềng xích của huyết mạch để tiến đến cấp Tổ Vu mới được. "Còn mấy tên sống sót thì xử lý thế nào!?" Tiểu Bạch đã dọn dẹp xong chiến trường một cách thành thạo, nhảy một phát lên vai Tần Phong. "Giết đi!" Tần Phong nhàn nhạt liếc mắt một cái, không có thói quen thả hổ về rừng. "Tần Phong, ngươi dám!" Gã Thái Ất Kim Tiên cầm đầu lập tức cuống lên, mặt đầy máu tươi gào thét: "Ta là người của Phó gia, lần này gia chủ của chúng ta cũng đã đến, ngươi dám giết ta, chính là đối địch với cả Phó gia..." "Còn dám sủa bậy!!" Tiểu Bạch lập tức khó chịu, tiến lên tặng cho một cái tát trời giáng.

Bốp một tiếng!!

Chỉ thấy mặt của đối phương lập tức sưng vù, kèm theo mấy cái răng bay ra ngoài. "Ha ha..." Gã Thái Ất Kim Tiên dường như biết mình khó thoát khỏi kiếp nạn, miệng phun máu tươi cười lớn: "Tần Phong, ngươi cũng đừng đắc ý, mệnh cách Lục Vị Đế Vương Hoàn của ngươi đã bị lộ, các thế lực lớn ở Tiên giới sẽ không tha cho ngươi đâu..." Chưa nói hết lời, phụt một tiếng.

Chỉ thấy Tần Phong điểm một kiếm chỉ, tiện tay tiễn đối phương đi nhận cơm hộp. "Chủ ngân của thỏ ta là Lục Vị Đế Vương Hoàn!?" Tiểu Bạch ngẩn người, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Nếu chủ ngân của nó thật sự là Lục Vị Đế Vương Hoàn, vậy thì mấy vụ làm ăn mà nó làm trước đây là cái gì!?

Từ thiện à!? "Tiểu đệ đệ là Lục Vị Đế Vương Hoàn!" Đôi mắt đẹp của Mộng Dao tiên tử lập tức sáng lên, cảm thấy mình sắp không khống chế được nữa rồi.

Vốn tưởng tên đệ đệ chết tiệt này chỉ là sự cứu rỗi trong cuộc đời nàng, không ngờ còn là tia sáng dẫn đường cho nàng đột phá Tiên Đế.

Nếu không phải có hai vị lão tổ Tần gia ở đây, nàng đã tiện tay lao tới Tần Phong rồi. "Người lớn thế này rồi, sao còn không biết điều vậy?!" Thấy hai vị lão tổ Tần gia kích động nhìn Tần Phong, Mộng Dao tiên tử tức đến nghiến răng nghiến lợi trong lòng.

Ầm ầm ầm!

Hư không đột nhiên rung chuyển, như tiếng sấm nổ từ xa vọng lại gần. "Không ổn, có người tới!" Mộng Dao tiên tử khẽ nhíu mày, cảm ứng được rất nhiều luồng khí tức đang đến gần.

Khác với đám lâu la của Phó gia mà Tần Phong vừa tiêu diệt, những người này đều là cao thủ từ khắp nơi trong Tiên giới kéo đến, thấp nhất cũng là tu vi Tiên Quân cảnh, thậm chí còn có cường giả cấp Chuẩn Tiên Đế.

Bọn họ đã kẹt ở cảnh giới Chuẩn Tiên Đế nhiều năm, mắt thấy tuổi thọ sắp cạn, dựa vào phương pháp thông thường căn bản không thể đột phá, chỉ có "đỉnh phong tác án" mới có cơ hội.

Cộng thêm Đại Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Tần Phong, đã khiến bọn họ hoàn toàn điên cuồng. "Tần Phong là của lão phu!" Các cao thủ khắp nơi sau khi biết tin Tần Phong xuất hiện, lập tức vội đến với tốc độ nhanh nhất. "Ai!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, vội vàng chui vào chiến cơ Huyền Nữ trốn.

Do hồi trẻ ra tay không biết nặng nhẹ, bây giờ dù phải kẹp chặt mông cũng phải giữ gìn sự trong trắng, tuyệt đối không thể để cho ngọn giáo xoay tròn của vận mệnh đâm trúng mình... "Đi mau!" Hai vị lão tổ Tần gia cũng không nhiều lời, vội vàng đi theo vào chiến cơ Huyền Nữ.

Ầm một tiếng!

Tiểu Chu Chu thấy mọi người đã lên hết, lập tức khởi động chế độ tàng hình rồi nhanh chóng rời đi.

Nhưng những kẻ đến đều là cường giả cấp Tiên Quân, Tiên Vương, cho dù chiến cơ Huyền Nữ đã bật chế độ tàng hình, vẫn có người nhận ra điều bất thường, dựa vào phản ứng nhanh nhạy mà đuổi theo. "Vừa nãy ngươi có nghe thấy không!?" Ngay khi Tần Phong ngồi chiến cơ Huyền Nữ rời đi, hai cô gái từ trong bụi cỏ bước ra.

Họ chính là vệ sĩ mà Vu Lan phái đến để bảo vệ Tần Phong, vừa rồi không chỉ chứng kiến màn vẫy voi tỏ lòng tôn kính của Tần Phong, mà còn nghe được bí mật nhỏ về việc Tần Phong sở hữu mệnh cách Lục Vị Đế Vương Hoàn. "Nghe thấy rồi!" Cô gái có thân hình cao ráo, mắt sáng rực nói: "Chỉ cần chúng ta, à không, Nữ Đế ngủ với hắn, là có thể một lần nữa đột phá đại đạo giải tỏa, thành tựu Tiên Đế chi vị, dẫn dắt Băng Cung của chúng ta một lần nữa quân lâm Bắc Vực Tiên giới." "Không chỉ thế...

đừng quên Tần Phong còn có huyết mạch Vu tộc hoàn mỹ!" Cô gái nhỏ nhắn đáng yêu, mặt đầy hưng phấn nói: "Tên Đàm Lực kia chỉ sở hữu một phần ba huyết mạch Vu tộc mà đã lọt vào top mười lăm bảng thiên tư võ tu.

Nếu chúng ta, à không, Nữ Đế kết hợp với Tần Phong, đứa con sinh ra ít nhất cũng có một nửa huyết mạch Vu tộc, sau đó tùy tiện thừa hưởng một chút năng lực của cha mẹ, là có thể đảm bảo chất lượng người thừa kế thế hệ tiếp theo của Băng Cung chúng ta rồi." "Nghĩ thôi đã thấy hưng phấn rồi!" Cô gái cao ráo vội vàng nói: "Phải nhanh chóng báo tin cho Nữ Đế, tuyệt đối không thể để Tần Phong làm lợi cho người ngoài được." "Có lý!" Cô gái nhỏ nhắn đáng yêu gật đầu, sau đó nhanh chóng đuổi theo Tần Phong.

Ngay khi hai cô gái vừa đuổi theo Tần Phong, thì có mấy bóng người xuất hiện tại hiện trường vụ án.

Vừa rồi lúc Tần Phong chiến đấu với đệ tử Phó gia, các tu tiên giả gần đó cũng nghe thấy động tĩnh, cộng thêm việc các thế lực lớn gần đây đều cầm ảnh Tần Phong đi tìm người, nên họ không lạ gì hắn.

Sau khi nhận được tin, họ lập tức vội đến.

Nhưng khi đến hiện trường, họ vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy hiện trường không chỉ trải đầy thi thể của đệ tử Phó gia, cây cối xung quanh cũng bị ảnh hưởng bởi trận chiến, dưới một sức mạnh không rõ đã hóa thành tro bụi, còn có sóng xung kích kinh hoàng tác động lên mặt đất, để lại những rãnh sâu hoắm. "Đây thật sự là do Tần Phong làm sao!?" Có người mặt đầy nghi hoặc nói: "Thủ đoạn tấn công tàn bạo như vậy, tuyệt đối là của một thể tu, hơn nữa còn là một thể tu có lực lượng nhục thân cực kỳ đáng sợ, sao có thể là của Tần Phong chuyên dùng kiếm được!?" "Đừng quên..." Có người lên tiếng nhắc nhở: "Chí bảo của Vu tộc, Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn, hiện đang ở trong tay Tần Phong, hắn có lực lượng nhục thân đáng sợ cũng không có gì đáng ngạc nhiên." "Thế mà không đáng ngạc nhiên à!?" Có người lập tức phản bác: "Tần Phong nhận được Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn mới bao lâu?

Hắn thật sự có thể luyện ra lực lượng nhục thân đáng sợ như vậy sao!?" "Đúng vậy!" Có người lập tức gật đầu đồng tình, cũng đưa ra quan điểm của mình: "Tần Phong cho dù có Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy luyện thành lực lượng nhục thân đáng sợ đến thế, trừ phi hắn sở hữu huyết mạch Vu tộc hoàn mỹ trong truyền thuyết." "Được rồi, đừng đoán nữa!" Có người mất kiên nhẫn nói: "Các ngươi có quên không, bên cạnh Tần Phong có một thể tu Tiên Quân cảnh, chính là Thần bộ của Tiên Minh, Phụng Thiên." "Tuyệt đối không phải Phụng Thiên!" Có người vẻ mặt chắc chắn nói: "Phụng Thiên là cường giả Tiên Quân cảnh, nếu y ra tay, những người này không thể nào nằm mỗi người một nơi, mà sẽ bị một quyền đánh thành tro bụi." "Chẳng lẽ thật sự là Tần Phong!?" Mọi người không những không sợ hãi, ngược lại còn hưng phấn một cách khó hiểu.

Bởi vì thiên phú của Tần Phong càng mạnh, sau khi bọn họ "đỉnh phong tác án" thành công, xác suất đột phá Tiên Đế sẽ càng lớn.

Chương 1441

"Mấy người có đói không vậy!?" Có người ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ, hóa thành một vệt sao băng bay vút lên trời.

Bây giờ chính là thời cơ tốt để "đỉnh phong tác án", mà đám người này lại ở đây làm Sherlock Holmes, tranh luận xem có phải Tần Phong vừa ra tay hay không.

Xem ra vẫn chưa đói, nếu thật sự đói, tuyệt đối sẽ không lãng phí sức lực như vậy. "Đúng rồi!" Mọi người nhao nhao nhớ ra chuyện chính, nhanh chóng đuổi theo Tần Phong.

Lúc này — Phía nạn nhân, Phó gia, cũng đã nhận được tin. "A, khinh người quá đáng!" Phó Sĩ Khang biết tin, lập tức nổi giận đùng đùng.

Cũng may lúc này không phải giờ ăn cơm, nếu không ít nhất cũng phải chén mấy bát cơm trắng để thể hiện sự phẫn nộ của mình lúc này. "Lại là Tần Phong!" Phó Ngôn Kiệt mặt đầy phẫn nộ nói: "Trước là chặt đứt tuệ căn của ta và đường huynh, sau đó lại tàn nhẫn giết hại đường huynh, bây giờ lại giết mấy chục đệ tử Phó gia ta, sĩ khả nhẫn thục bất khả nhẫn." "Lập tức triệu tập đệ tử gia tộc!" Phó Sĩ Khang sắc mặt âm trầm nói: "Bất kể giá nào cũng phải tiêu diệt Tần Phong..." "Nghĩa phụ, không được!" Quang Thiên thấy không khí đã đủ nóng, vội vàng lên tiếng: "Sau lưng Tần Phong là Tây trưởng lão của Tiên Minh, chúng ta động đến Tần Phong, chính là đối địch với Tây trưởng lão." "Đối địch thì đối địch!" Phó Sĩ Khang mắt tóe lửa nói: "Hậu duệ Tiên Đế phải có cốt khí, cho dù liều mạng hết, cũng quyết không chịu sự sỉ nhục của tên nhãi Tần Phong." "Nghĩa phụ, đừng nóng giận!" Quang Thiên vội vàng lấy ra kịch bản đã chuẩn bị sẵn, lên tiếng khuyên can: "Thật ra chúng ta không cần phải đối đầu trực diện với Tần Phong.

Gần đây con có nghe ngóng được một tin tức, Tần Phong ở hạ giới còn có một người em trai song sinh cách nhau ba tuổi." "Cách nhau ba tuổi?

Song sinh?!" Phó Ngôn Kiệt ngẩn người, cảm thấy cách dùng từ này thật lạ. "Ngươi có ý gì!?" Phó Sĩ Khang khẽ nhíu mày, không biết Quang Thiên muốn nói gì. "Nghĩa phụ!" Quang Thiên vội vàng giải thích: "Theo tin tức con nghe ngóng được, Tần Phong ở hạ giới Hoang Cổ đã thành tựu nhân hoàng chi vị, nhưng hắn lại không truyền cho con của mình, mà truyền cho người em song sinh của hắn là Tần Hạo.

Có thể thấy hắn yêu thương em trai mình đến mức nào, nếu chúng ta bắt được Tần Hạo sau khi phi thăng, là có thể ép Tần Phong trở thành một con chó biết nghe lời của Phó gia chúng ta." "Ý này được đấy!" Phó Ngôn Kiệt lập tức hưng phấn, muốn dắt Tần Phong như dắt chó đi dạo. "Thành tựu nhân hoàng chi vị ở hạ giới!" Khác với sự chú ý của Phó Ngôn Kiệt, Phó Sĩ Khang sau khi nghe tin Tần Phong thành tựu nhân hoàng chi vị ở hạ giới, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

Do hạ giới lấy Thiên Đạo làm tôn, nên muốn thành tựu nhân hoàng chi vị, thì trước tiên phải phá vỡ gông cùm xiềng xích của Thiên Đạo.

Mà một phàm nhân muốn tranh đấu với Thiên Đạo, quá trình nghĩ thôi cũng biết khó khăn đến mức nào, điều này một lần nữa chứng minh thiên phú của Tần Phong đáng sợ đến đâu. "Nghĩa phụ, không cần lo lắng!" Quang Thiên thấy Phó Sĩ Khang ý chí không kiên định, vội vàng tiêm liều thuốc kích thích: "Tần Hạo dựa vào quan hệ của Tần Phong mới lên được làm nhân hoàng, có thể thấy thiên phú tu luyện kém xa anh trai, bắt hắn dễ như trở bàn tay, căn bản không cần lo lắng tin tức bị lộ ra ngoài..." "Không để lộ tin tức!?" Phó Sĩ Khang lập tức lẩm bẩm, cảm thấy Quang Thiên nói có lý.

Chỉ cần tốc độ bắt người của bọn họ đủ nhanh, thì không cần lo lắng tin tức bị lộ ra ngoài, dẫn đến sự trả thù điên cuồng của Tần Phong và Tây trưởng lão. "Cha, chủ ý này hay quá!" Phó Ngôn Kiệt lập tức hưng phấn nói: "Chỉ cần chúng ta nhanh chóng bắt Tần Hạo, và không để lại chứng cứ, cho dù Tần Phong có Tây trưởng lão chống lưng, cũng không thể biết là Phó gia chúng ta đã bắt em trai hắn." "Kiệt thiếu nói đúng!" Quang Thiên thấy đối phương đã có ý tưởng, lại bắt đầu vẽ bánh: "Hơn nữa, Tây trưởng lão là trưởng lão của Tiên Chú Phong, nơi đó tập trung rất nhiều bảo bối mà Tiên Minh thu thập được.

Với tư chất của Tần Phong, sau này chắc chắn sẽ được trọng dụng.

Chúng ta hoàn toàn có thể dùng em trai hắn để uy hiếp, ép hắn tham ô công quỹ để chuộc người.

Đợi đến khi chúng ta vắt kiệt hắn gần hết rồi, lại đi tố cáo hắn tham ô công quỹ, đến lúc đó cho dù Tây trưởng lão muốn bảo vệ hắn cũng không được." "Cao, thực sự là cao!" Phó Ngôn Kiệt càng thêm hưng phấn: "Kế này không chỉ có thể dắt Tần Phong như dắt chó, mà còn có thể kiếm được một món hời bất ngờ, lại không cần lo lắng bị Tây trưởng lão trả thù, đúng là một mũi tên trúng ba con chim!" "Nếu ngươi nói vậy..." Phó Sĩ Khang lập tức có quyết định, gật đầu đồng ý với kế hoạch của Quang Thiên.

Vốn dĩ ông đã chuẩn bị liều mạng với Tần Phong rồi, bây giờ nghe có lời, tại sao lại không kiếm một phen!?

Còn về truyền thuyết phòng quái vật Hoang Cổ, ông không hề để trong lòng.

Mặc dù Hoang Cổ đã xuất hiện vạn cổ đệ nhất Long Ngạo Thiên, tuyệt thế kiếm khách Lâm Tam, khí tu, đan tu đệ nhất Tần Phong và Diệp Thần... nhưng bọn họ vừa phi thăng cũng chỉ có tu vi Địa Tiên, cho dù thiên phú có mạnh đến đâu, cũng có thể mạnh hơn gia tộc Tiên Đế đã phát triển mấy chục vạn năm như Phó gia bọn họ sao!? "Nghĩa phụ thật là anh minh thần võ!" Quang Thiên thấy đối phương chủ động chui vào bẫy, vội vàng nịnh nọt: "Chúng ta cứ để Tần Phong vùng vẫy thêm một thời gian nữa, vẫn nên tập trung tinh lực chủ yếu vào Phương Trường thì hơn." "Ai, được thôi!" Phó Sĩ Khang bất đắc dĩ thở dài.

Mặc dù ông cũng rất muốn cơ duyên Tiên Đế và Đại Tiên Thiên Chí Bảo trên người Tần Phong, nhưng Tần Phong hiện đã trở thành mục tiêu của mọi người, cả Tiên giới đều muốn tranh đoạt.

Phó gia bọn họ dù có đi, cũng chưa chắc giành được, chi bằng tập trung vào Đại Đạo Chi Ấn trên người Phương Trường.

Đương nhiên, để phòng ngừa tin tức về Đại Đạo Chi Ấn trên người Phương Trường là giả, ông cũng phái người theo dõi tin tức của Tần Phong, một khi xác nhận Đại Đạo Chi Ấn không ở trên người Phương Trường, sẽ lập tức thay đổi chiến lược, toàn lực tranh đoạt Tần Phong. "Huhu..." Phương Trường bất giác rùng mình một cái, cảm giác có kẻ xấu đang nhắm vào mình.

Lúc này hắn đang ở trong một tòa thành, sắc mặt tái nhợt quấn một chiếc áo rách, bên cạnh đặt một cái bát vỡ, ngồi bên đường giả làm một tên ăn mày. "Khụ khụ..." Phương Trường đột nhiên ho dữ dội, sắc mặt tái nhợt lại càng thêm trắng bệch.

Mặc dù hắn đã thành công thoát khỏi tay Phó gia, nhưng việc cưỡng ép sử dụng tiên vương chi lực của Chỉ Lan tiên tử cũng khiến hắn bây giờ bị trọng thương.

Nhưng đối với hắn, đây cũng không hẳn là chuyện xấu.

Bây giờ hắn không chỉ đã rời xa khu mỏ, rời xa nữ biến thái Tiêu Chỉ Lan kia, mà còn thoát khỏi tên tiện nhân vô sỉ Tần Phong, chờ đợi hắn sẽ là một vũ đài lớn rộng lớn ở Tiên giới. "Tần Phong, ngươi cứ chờ đấy!" Trong mắt Phương Trường lóe lên một tia hung quang, biến hận thù thành động lực của mình.

Đặc biệt là mỗi khi nghĩ đến cảnh Nam Phong công chúa bị Tần Phong lôi đi mài gang thép, cơn giận trong lòng hắn lại khó có thể kiềm chế. "Huynh đệ, ngươi thơm quá!" Ngay lúc Phương Trường đang tích tụ cơn giận, một tên ăn mày khác bò đến bên cạnh hắn, còn ghé sát lại hít một hơi đầy say sưa. "Khốn kiếp!" Phương Trường lập tức có phản ứng căng thẳng, tung một chưởng về phía tên ăn mày bên cạnh. "A!" Đối phương lập tức hét lên thảm thiết, cả người cũng bay ra ngoài. "Khụ khụ!" Phương Trường cũng vì bị trọng thương, sau khi tung chưởng liền ho dữ dội.

Nhưng hắn không có ý định nghỉ ngơi, vội vàng gượng dậy rời khỏi nơi này, để tránh bị người của Phó gia hoặc Tiêu gia phát hiện. "Phải mau chóng chữa thương mới được!" Máu tươi rỉ ra từ khóe miệng Phương Trường, hắn lảo đảo từng bước rời khỏi hiện trường.

Mặc dù hắn ở Tiên giới không quen biết ai, trên người cũng không có tiên tinh để mua thuốc chữa thương, nhưng hắn có thể dựa vào thôn phệ ma công để chữa trị.

Chỉ là hắn hiện đang bị trọng thương, nếu sử dụng vào ban ngày chắc chắn sẽ bị phát hiện, phải đợi đến tối lén lút sử dụng mới được. "Nếu thế giới này không yêu ta, vậy ta sẽ hủy diệt thế giới này, để các ngươi cũng cảm nhận được nỗi đau của ta!" Phương Trường lúc này đã hoàn toàn nhập ma, giết người không hề có chút gánh nặng tâm lý nào. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã bắt cóc bạch nguyệt quang của

Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến hắn bị trọng thương, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã ép Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết nhập ma, khiến hắn hắc hóa, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Phương Trường bị thương hắc hóa rồi!?" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống thì ngẩn người, một lần nữa khiển trách hệ thống đã vu oan cho người tốt.

Lương tâm thứ này, có thì là có, không có thì là không có, làm gì có chuyện ép buộc chứ?!

Chương 1442

Giống như hắn và Phương Trường đều là Lục Vị Đế Vương Hoàn, sao lại chỉ có Phương Trường hắc hóa, mà hắn lại không hắc hóa chứ?!

Điều này rõ ràng là do Phương Trường lòng sinh tà niệm, cảm xúc tiêu cực không ngừng, không có lương tâm mà ra.

Ngược lại, hắn lòng hướng về ánh sáng, có tình có nghĩa có lương tâm, gặp khó khăn luôn mỉm cười đối mặt, cuối cùng trở thành một chàng trai tỏa nắng. "Tạm thời không quan tâm đến Phương Trường nữa!" Tần Phong tạm thời không có thời gian để ý đến Phương Trường, phát hiện có người đang đuổi theo sau chiến cơ. "Là ba vị Tiên Vương!" Mộng Dao tiên tử khẽ nhíu mày, cảm ứng được tình hình phía sau chiến cơ.

Mặc dù nàng cũng là cường giả Tiên Vương cảnh, còn có huyết mạch Tiên Đế đời đầu gia trì, nhưng muốn vừa đảm bảo an toàn cho Tần Phong, vừa đối phó với ba vị Tiên Vương cùng lúc cũng khá khó khăn. "Hay là liên hệ với Tiên Minh!?" Thủy tổ Tần gia lên tiếng: "Bây giờ tin tức đã lan rộng như vậy, Tiên Minh chắc chắn cũng đã biết tin, có lẽ viện quân đã đến biên giới Đông Vực rồi." "Không được!" Mộng Dao tiên tử quả quyết từ chối.

Bây giờ tin tức Tần Phong là Lục Vị Đế Vương Hoàn đã lan truyền, cho dù là viện quân do Tiên Minh phái tới cũng không thể tin tưởng.

Đặc biệt là người bạn thân của nàng, Tiểu Thất!

Kể từ khi vị hôn phu chết trong tay Long Ngạo Thiên, cô ấy một lòng một dạ muốn tìm Long Ngạo Thiên báo thù.

Nhưng thiên phú của bản thân đã cạn kiệt, kẹt ở cảnh giới Chuẩn Tiên Đế mấy nghìn năm không thể đột phá.

Bây giờ biết tin Tần Phong là Lục Vị Đế Vương Hoàn, chắc chắn sẽ bất chấp mọi giá để ngủ với Tần Phong, giành lấy cơ duyên đột phá Tiên Đế.

Nếu danh ngạch Lục Vị Đế Vương Hoàn của Tần Phong còn hai suất, nàng thật sự không ngại thành toàn cho bạn thân, hai người cùng nhau hẹn ước "đỉnh phong tương kiến".

Nhưng bây giờ hai suất đã biến thành một, bị Mộ Dung Tịnh lấy mất một suất, nàng nói gì cũng không thể đồng ý, phải một mình "đỉnh phong tác án", tuyệt đối không thể nhường suất cuối cùng này cho người khác, cho dù là bạn thân cũng không được...

“Không được!?” Tần Phong có vẻ mặt kỳ quái, lập tức nhìn sang.

Mặc dù thiết lập của tỷ tỷ là đóa hoa tri kỷ bên cạnh Thiên Tuyển Chi Tử, nhưng hắn vẫn không quên được lời tâm sự thầm kín của tỷ tỷ về bộ ngực đầy đặn không ai nắm.

“Ngươi đừng hiểu lầm!” Mộng Dao Tiên Tử vội vàng giải thích: “Ta chỉ lo có người không tìm thấy tiểu đệ đệ, nên lần theo viện quân của Tiên Minh chúng ta mà tìm tới đây.” “Hiểu, hiểu mà!” Hai vị lão tổ Tần gia rất phối hợp gật đầu, nhưng lại nở nụ cười đầy ẩn ý.

So với những nữ tử khác mà Tần Phong tìm về, bọn họ càng muốn ủng hộ Mộng Dao Tiên Tử chiếm thế thượng phong, không chỉ vì tu vi Tiên Vương cảnh của nàng, mà còn vì nàng là con gái của minh chủ Tiên Minh.

“Thật sự hiểu thì đã không ở đây cản đường rồi!” Mộng Dao Tiên Tử vẫn duy trì hình tượng nữ thần, nhưng trong lòng đã chửi thầm không biết bao nhiêu lần.

Chỉ cần hai vị lão tổ Tần gia này biết điều một chút, thì nàng bây giờ đã là con dâu của lão Tần nhà họ rồi, nói không chừng còn có thể một phát trúng đích, mang thai đời sau cho lão Tần nhà họ.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng đang tính toán phương án hành động tiếp theo.

Chỉ cần để nàng ta nắm được một chút cơ hội, nàng ta sẽ nghe tin mà động, nghênh gió mà lên, thuận gió mà xuống, khóe miệng phong tình, phong vân đột biến, không lỗ thì gió từ đâu tới, nghênh phong mà động, cuồng phong gào thét, dấy lên sóng gió… Ngay lúc Mộng Dao Tiên Tử đang mưu tính phương án hành động, Tần Phong cũng đang nghĩ cách làm sao để giữ gìn sự trong trắng của mình.

Mặc dù Mộng Dao Tiên Tử hiện tại chỉ có tu vi Tiên Vương cảnh đỉnh phong, nhưng dựa vào huyết mạch Tiên Đế đời đầu gia trì, chiến lực tuyệt đối có thể sánh ngang với các cự đầu Tiên Vương trong truyền thuyết.

Nhưng hiện tại nàng dù sao cũng chỉ có một mình, cho dù có thể đồng thời đối phó ba tên Tiên Vương đuổi theo, cũng chắc chắn không thể phân thân ra chăm sóc hắn, nói cách khác sự an toàn của hắn bây giờ không được đảm bảo.

“Phải mau chóng luyện chế con rối ra mới được!” Tần Phong cảm thấy rất bất an trong lòng, vội vàng quay về phòng tham gia vào việc luyện chế.

“Có cơ hội!?” Đôi mắt đẹp của Mộng Dao Tiên Tử chợt sáng lên, vội quay đầu tìm kiếm Tiểu Bạch.

Chỉ thấy nó như người mất hồn, đang co ro ở một góc chiến cơ.

Kể từ khi biết Tần Phong là Lục Vị Đế Vương Hoàn, còn mình biến thành một con thỏ từ thiện, cả con thỏ liền hoàn toàn trầm cảm, cho dù món cà rốt yêu thích nhất đặt ngay trước mặt cũng không hề có chút hứng thú.

Chuyển cảnh, Tiên giới Tây Vực.

Chiến trường thời Thái Cổ vẫn hỗn loạn như cũ.

Pháp tắc đại đạo tàn phá vỡ nát, tàn niệm còn sót lại của vô số đại năng, sát khí hiện diện khắp nơi… không ngừng đan xen vào nhau, va chạm vào nhau, như bóng ma tử vong không ngừng khuếch tán.

“Còn một chút, chỉ còn một chút nữa thôi!” Uyên Tổng lúc này đang đáng thương ngồi xếp bằng trong khe hở giữa tảng đá lớn, vận chuyển công pháp chữa trị vết thương do gánh chịu mấy chục đạo lôi kiếp lần trước.

Không phải gã muốn khiêu chiến độ khó cao để chứng tỏ bản thân, cũng không phải gã không muốn tiến vào Âm Dương Ngư Ngọc Bội để chữa thương, mà là đã thử mấy chục lần cũng không thể mở được Âm Dương Ngư Ngọc Bội.

Nó giống như một trinh nữ liệt nữ đang lăn lộn trên mặt đất, mặc cho gã dùng hết thủ đoạn cũng khó mà tiến vào được.

Bất đắc dĩ… Gã chỉ có thể trốn trong khe đá để chữa thương, sau nhiều ngày chữa thương cũng sắp hồi phục.

“Còn một chút, chỉ còn một chút nữa thôi!” Thân ngoại hóa thân trong không gian ngọc bội cũng đang lẩm bẩm câu nói tương tự.

Chỉ thấy phía trước hắn là Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, trong đỉnh là ba loại tiên hỏa đã dung hợp, lờ mờ có thể thấy một vật thể hình người bên trong, xung quanh còn lượn lờ từng đạo phù văn màu vàng đen.

“Đúng là sắp xong rồi!” Bản thể của Tần Phong sau khi trở về phòng mình, cũng thông qua thị giác cộng hưởng để quan sát con rối

Tiên Vương.

Mặc dù với kỹ thuật luyện khí cấp Sử Thi hiện tại của hắn, không thể khiến nó sở hữu toàn bộ chiến lực của một cự đầu Tiên Vương lúc còn sống, nhưng chống đỡ một Tiên Vương bình thường vài trăm chiêu thì không có vấn đề gì.

Ong!

Ong!

Một trận âm thanh trong trẻo vang lên, khiến hư không chấn động.

Chỉ thấy bản thể Tần Phong nhanh chóng bấm ra từng đạo chỉ quyết, thông qua không gian hệ thống được chia sẻ, đánh vào trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Thân ngoại hóa thân cũng không chịu yếu thế, cũng bấm ra từng đạo chỉ quyết đánh ra, khiến không gian Âm Dương Ngư Ngọc Bội lập tức tỏa sáng rực rỡ, vô số đạo phù văn bay lượn trong không gian, còn tràn ngập một luồng sát khí cực kỳ kinh khủng, phảng phất như có tuyệt thế hung sát nào đó sắp xuất thế.

“Phù phù…” Uyên Tổng thở hắt ra một hơi, vẫn chưa ý thức được nguy hiểm đang đến gần.

Sau nhiều ngày vận công chữa thương, cuối cùng gã cũng đã đầy máu hồi sinh, thực lực bản thân cũng được tăng cường rõ rệt.

“Chỉ là lôi kiếp cỏn con!” Uyên Tổng cảm thấy mình lại ổn rồi, đứng dậy ngẩng đầu nhìn trời đầy vẻ khinh thường.

Mấy chục đạo lôi kiếp sánh ngang với tiên khí trung phẩm, đối với người khác là một tai nạn, nhưng đối với gã chẳng qua chỉ là một chút sương gió mà thôi.

Ngay lúc này… Uyên Tổng đột nhiên rùng mình, cảm nhận được một luồng sát khí.

Chương 1443

“Thứ gì!?” Uyên Tổng lập tức nhìn quanh, thần sắc vô cùng cảnh giác.

Mặc dù gã dựa vào Âm Dương Ngư Ngọc Bội, ở trong khu vực tử địa này như cá gặp nước, nhưng nơi này dù sao cũng là cổ chiến trường Thái Cổ, khu vực tử địa trong truyền thuyết, không ai biết bên trong đã sản sinh ra quái vật gì.

Nhưng sau khi cảnh giác nhìn một vòng, gã không phát hiện ra vật gì khả nghi, nhưng cảm giác bị thứ gì đó bẩn thỉu theo dõi vẫn còn đó, lại còn vô cùng mãnh liệt, cứ như đang ở ngay bên cạnh mình.

“Không được, ta phải mau rời khỏi đây!” Uyên Tổng lập tức quyết định.

Gã thầm nghĩ, mình chọc không nổi, chẳng lẽ còn trốn không nổi sao!?

“Ý tưởng rất hay, đáng tiếc ta là một con ve hút máu!” Khóe miệng Tần Phong không khỏi nhếch lên, tiếp tục bấm chỉ quyết luyện chế con rối.

Ầm ầm ầm!!

Chưa đợi Uyên Tổng chạy được hai dặm, tiếng sấm đinh tai đã vang lên.

Chỉ thấy sấm sét trên bầu trời như bị chọc giận, toàn bộ chân trời đều bị bao phủ bởi sấm sét cuồn cuộn, mỗi một đạo đều ẩn chứa khí thế hủy thiên diệt địa.

“Thành cho ta!” Tần Phong và thân ngoại hóa thân đồng thanh hét lớn, nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết điểm ra.

Chỉ thấy Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh lập tức sôi trào, vô số phù văn điên cuồng tuôn vào trong đó, sát khí ngút trời cũng theo đó mà bùng lên.

“Tại sao lôi kiếp lại đến nữa rồi!?” Uyên Tổng tức thì cảm thấy không ổn, trong lòng gào thét như một con chuột chù.

Ầm ầm ầm!!

Lôi kiếp không hề có ý định giải thích, lập tức hóa thành một con lôi long gầm thét bổ xuống.

“Không ổn!!” Uyên Tổng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng giơ tay chống đỡ lôi kiếp.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc lập tức vang vọng khắp trời đất, năng lượng cường đại làm cho hư không vặn vẹo, bão năng lượng cũng bắt đầu càn quét khắp nơi.

“Phụt…” Uyên Tổng phun ra một ngụm máu tươi, tại chỗ bị đánh rơi xuống đất.

Khác với lôi kiếp gã gặp phải trước đó, lần này lôi kiếp mạnh hơn, phảng phất như có vật trời đất không dung được sinh ra, đại đạo phẫn nộ muốn triệt để xóa sổ nó khỏi thế gian.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại gánh sét kiếp, nhận được 2.000.000 điểm phản diện!” “Một đạo hai triệu, chắc là đau lắm nhỉ!” Tần Phong lập tức thấy thương cho Uyên Tổng, nhưng khóe miệng lại khó nhếch hơn cả AK… Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm đinh tai nhức óc lại một lần nữa vang vọng khắp trời đất, một con lôi long mang theo thế hủy diệt vô tận bổ xuống.

“Tại sao lôi kiếp cứ đuổi theo bản vương mà đánh vậy!?” Uyên Tổng trừng mắt muốn rách mí, trong lòng điên cuồng chửi rủa ông trời.

Cho dù gã đang tiến hành chuyển hóa Hỗn Nguyên Đạo Thể, cũng không cần thiết ba ngày hai bữa lại giáng lôi kiếp xuống chứ!?

Hơn nữa lôi kiếp lần này còn kinh khủng hơn trước rất nhiều, cứ như coi gã là tai họa trời đất không dung, muốn triệt để xóa sổ gã khỏi thế gian.

Ầm ầm ầm!!

Đại đạo vẫn không có ý định trả lời Uyên Tổng, tiếng nổ đinh tai nhức óc lại vang vọng khắp trời đất, năng lượng cường đại làm cho hư không vặn vẹo, bão năng lượng cũng bắt đầu càn quét khắp nơi.

“Phụt…” Uyên Tổng lại phun ra một ngụm máu tươi, kèm theo một ít mảnh vỡ nội tạng.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại gánh sét kiếp, khiến hắn bị thương nặng, nhận được 2.000.000 điểm phản diện!” “Uyên Tổng, cố lên!” Tần Phong cổ vũ một tiếng, rồi dời ánh mắt.

Chỉ thấy ngọn lửa trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh bắt đầu tan đi, một lão già tóc trắng từ trong đó bước ra, ánh mắt đờ đẫn, toàn thân không có một chút sinh khí.

“Còn một bước nữa!” Tần Phong không để ý đến lôi kiếp bên ngoài, đối với Uyên Tổng hắn có niềm tin trăm phần trăm.

Chỉ thấy hắn cắn rách đầu ngón tay, bắn một giọt máu tươi vào giữa trán con rối Tiên Vương.

Ong một tiếng!

Giữa trán con rối hiện ra một đạo phù văn màu đỏ, ngay sau đó liền dung nhập vào cơ thể nó, đồng thời cũng thiết lập một mối quan hệ như có như không với Tần Phong, xem như con rối đã nhận chủ thành công.

Chỉ cần động ý niệm là có thể chỉ huy chiến đấu.

Cũng vì đối phương là một con rối không có ý thức, nên chỉ cần không nhận được mệnh lệnh, nó sẽ chiến đấu không ngừng nghỉ.

Không biết mệt mỏi, không biết đau đớn!

“Không tệ!” Tần Phong nhìn con rối, hài lòng gật đầu.

Ầm ầm ầm!

Bên ngoài lôi kiếp vẫn tiếp tục, lôi long gầm thét lao xuống.

“Đậu má nhà ngươi!” Uyên Tổng lần này thật sự nổi giận, toàn thân bộc phát ra kiếm khí sắc bén.

Ầm ầm ầm!!

Thanh trường kiếm trong tay gã bộc phát ra một đạo kiếm khí ngút trời, ngay sau đó gã liền cầm kiếm lao lên trời, cả người như hoàn toàn dung hợp làm một với kiếm.

Một kiếm chém ra, thần ma tránh đường!!

“Kiếm pháp hay!” Tần Phong không khỏi khen một tiếng, có thể cảm nhận được sự lợi hại của kiếm này.

Khác với kiếm quyết của hắn đã nâng cấp lên khoảng Tiên giai thượng phẩm, kiếm quyết mà Uyên Tổng sử dụng đã đạt đến Đạo giai trung phẩm, quan sát quả thực có thể học được không ít thứ.

Thế là hắn không chút do dự, mở ra một khe hở nhỏ trong không gian ngọc bội, dùng Lưu Ảnh Thạch ghi lại kiếm quyết này.

Ầm ầm ầm!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau giữa không trung, cả trời đất cũng theo đó mà sáng bừng lên, ngay sau đó liền hóa thành một luồng bão năng lượng càn quét trời đất.

“Phụt!” Uyên Tổng phun ra một ngụm máu tươi, thanh trường kiếm trong tay tức khắc vỡ nát.

Chương 1444

Nhưng may mà gã đã chống đỡ được chín đạo lôi kiếp, mây kiếp trên bầu trời bắt đầu tan đi, cũng thành công mang về cho Tần Phong 18.000.000 điểm phản diện.

“Bị thương nặng quá nhỉ!” Tần Phong nhìn qua khe hở không gian, thấy bộ dạng thê thảm của Uyên Tổng.

Chỉ thấy cơ thể vừa mới chữa lành của gã lại một lần nữa đầy vết máu, thậm chí có chỗ còn lộ cả xương.

“Thật là đáng thương quá đi!” Tần Phong là một ông chủ có lương tâm, liền mở lại quyền hạn tiến vào.

“Khụ khụ…” Uyên Tổng sắc mặt trắng bệch ho khan một tiếng, lại một lần nữa thử tiến vào không gian ngọc bội.

Vốn tưởng Âm Dương Ngư Ngọc Bội sẽ lại từ chối mình, nhưng không ngờ lần này lại tiến vào dễ dàng, bên trong vẫn y hệt như trước, Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh và con rối Tiên Vương đã bị Tần Phong chuyển đi rồi.

“Bản vương đã vượt qua thử thách rồi sao?!” Trong mắt Uyên Tổng hiện lên một tia mờ mịt, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Chuyển cảnh, Huyền Nữ chiến cơ.

Chỉ thấy Tần Phong ở trong phòng mình, phất tay lấy ra con rối Tiên Vương vừa luyện chế xong.

“Vẫn chưa đủ!” Tần Phong nhìn con rối đã luyện chế xong, trong lòng vẫn không có cảm giác an toàn.

Hắn mở bảng hệ thống ra, cộng thêm 18.000.000 điểm phản diện mà Uyên Tổng vừa cống hiến, bây giờ số dư tài khoản đã đạt đến 142.263.920 điểm.

Dựa theo tính toán một cái Đại Tiên Thiên Hồ Lô trước đó là 1.4 ức, bây giờ hắn có thể thúc chín cái thứ ba trong một hơi.

"Bắt đầu đi!" Tần Phong không chút do dự, gọi hệ thống bắt đầu thúc chín dây hồ lô.

"Đinh đong, chúc mừng ký chủ tiêu 1.000.000 điểm phản diện, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng…" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ tiêu 1.000.000 điểm phản diện, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng…" "…" Một loạt mấy trăm thông báo hệ thống vang lên, dây hồ lô cũng bắt đầu thay đổi.

Chỉ thấy dây hồ lô trong thế giới Trùng Đồng lóe lên một luồng sáng xanh, một quả hồ lô nhỏ màu xanh lam với tốc độ mắt thường có thể thấy được đã ra hoa kết quả.

Cùng lúc đó — Tiên thiên chi khí trong thế giới Trùng Đồng lại một lần nữa được tinh luyện, khiến cho những thiên tài địa bảo được trồng bên trong càng thêm tràn đầy sức sống, ba ngàn đại đạo pháp tắc so với trước càng hoàn thiện hơn.

Bụp một tiếng!!

Quả hồ lô nhỏ màu xanh lam cuối cùng cũng chín rụng, bộc phát ra một luồng sáng xanh ngút trời.

"Đến rồi!!" Tần Phong tuy không phải lần đầu, nhưng tâm trạng vẫn kích động không thôi.

Chỉ thấy hắn không thể chờ đợi được mà tập trung tinh thần, kiểm tra năng lực của quả hồ lô màu xanh lam.

Không Gian Hồ Lô: Sau khi mở hồ lô, có thể xuyên qua bất kỳ ngóc ngách nào giữa trời đất, trên đến trời xanh, dưới tới hoàng tuyền, không nơi nào không đến được.

“Trên đến trời xanh, dưới tới hoàng tuyền!” Mắt Tần Phong lập tức sáng lên.

Tuy Không Gian Hồ Lô không thể nuốt trời đất như Tử Kim Hồ Lô, cũng không thể giết người vô hình như Trảm Tiên Hồ Lô, nhưng khả năng xuyên qua mọi ngóc ngách giữa trời đất của nó lại chính là năng lực mà hắn cần nhất lúc này.

Một khi phát hiện có gì không ổn, lập tức có thể chạy trốn.

“Bảo bối tốt!” Tần Phong yêu thích không thôi, cất kỹ Không Gian Hồ Lô bên người.

Ngay sau đó hắn liền kiểm tra dây Tiên Thiên Hồ Lô Đằng trong Trùng Đồng, chỉ thấy trên đó còn có bốn mầm non, cũng có nghĩa là hắn còn có thể thúc chín ra bốn cái Đại Tiên Thiên Hồ Lô nữa.

“Còn thiếu bốn cái!” Tần Phong không hề có ý chê nhiều, định thúc chín toàn bộ chúng.

“Uyên Tổng vẫn chưa đủ nỗ lực a!” Tần Phong không khỏi lẩm bẩm.

Mặc dù lần này hắn ra ngoài chỉ mang theo nguồn động lực cốt lõi của Huyền Nữ chiến cơ, nhưng bây giờ có Không Gian Hồ Lô, cũng có nghĩa là hắn có thể quay về bất cứ lúc nào để lấy dược liệu luyện chế thành phẩm Huyền Nữ chiến cơ.

Dựa theo đơn hàng 1000 chiếc của đại trưởng lão, cũng có nghĩa là sẽ tạo ra 9000 đạo lôi kiếp.

Cho dù chín đạo lôi kiếp mà Huyền Nữ chiến cơ dẫn tới không đạt được mức 2.000.000 điểm phản diện một đạo như của con rối Tiên Vương, cũng chắc chắn sẽ không ít hơn mức 200.000 điểm một đạo khi giúp Tam Lộng đại sư và những người khác luyện chế tiên khí trung phẩm trước đó.

Hắn cứ tính một đạo 200.000 điểm, 9000 đạo lôi kiếp chính là 1.8 tỷ điểm phản diện.

“1.8 tỷ điểm phản diện!!” Hô hấp của Tần Phong lập tức dồn dập, phát hiện không có lương tâm kiếm tiền quả nhiên là nhiều… “Đã không giữ được đỉnh cao, vậy thì vào xưởng làm đến khi nghỉ hưu!” Tần Phong không hề lo lắng Uyên Tổng sẽ hỏng, chuẩn bị tăng thêm độ khó cho gã.

Dù sao đối phương cũng từng là một cự đầu Tiên Vương, cho dù đỉnh phong không còn, cũng mạnh hơn người bình thường, mình tăng khối lượng công việc cho gã là cho gã cơ hội, tin rằng gã cũng nhất định sẽ cảm kích mình.

“Cứ quyết định vui vẻ như vậy đi!” Tần Phong lập tức quyết định, giao đơn hàng lớn 9000 đạo lôi kiếp cho Uyên Tổng.

Tiếp theo hắn lại dời ánh mắt, nhìn thấy những cánh hoa dưới dây hồ lô.

Đó là những cánh hoa rụng xuống khi vừa thúc chín Không Gian Hồ Lô, giống như hai quả hồ lô trước, tổng cộng có mười hai cánh hoa, mỗi cánh đều ẩn chứa quy tắc của đại đạo.

Nhưng ngay khi Tần Phong định thu lại những cánh hoa, thì thấy Tiêu Cửu Nương đang đứng dưới dây hồ lô với vẻ mặt hậm hực.

Kể từ khi theo Tần Phong, mỗi lần ra ngoài tuy đều mang theo nàng, nhưng lại để nàng trong thế giới Trùng Đồng, cuộc sống y hệt như lúc Giang Linh nhất quyết không làm thì thôi, đã làm là làm tới cùng.

“Oán khí lớn thật a!” Tần Phong không dám tiến vào thế giới Trùng Đồng, biết Tiêu Cửu Nương đang ôm cây đợi thỏ.

Một khi hắn tiến vào thế giới Trùng Đồng, không chỉ thuốc uống nội phục mất, mà Lục Vị Đế Vương Hoàn cuối cùng cũng không còn.

Nhưng may mà thế giới Trùng Đồng do hắn làm chủ, mười hai cánh hoa đột nhiên bay lên, ngay sau đó liền theo gió biến mất, chỉ để lại hai cánh hoa trên mặt đất.

"Bệ hạ!" Tiêu Cửu Nương lập tức sốt ruột, biết chắc chắn là do Tần Phong làm.

"Cửu Nương!" Giọng Tần Phong vang lên: "Bây giờ tình hình bên ngoài rất nguy hiểm, trẫm tạm thời không có cách nào đến thăm nàng được, hãy tu luyện cho tốt, giúp trẫm chăm sóc Điềm Điềm." "Bệ hạ!" Tiêu Cửu Nương không cam lòng dậm chân, lại một lần nữa thất bại trong việc chiếm thế thượng phong.

Nàng chỉ có thể không vui nhặt lên hai cánh hoa, đi đến một tiểu viện chim hót hoa nở, đẩy cửa ra liền thấy Điềm Điềm đang nằm trên giường.

Chỉ thấy nàng vẫn đang chìm trong giấc ngủ say chưa tỉnh, toàn thân lấp lánh ánh sáng huyền ảo, phảng phất như nàng công chúa ngủ trong rừng trong truyền thuyết.

"Hừ!" Tiêu Cửu Nương nghĩ đến việc Điềm Điềm từng đánh bánh nếp, liền rất không vui hừ một tiếng.

Nàng tiến lên véo cái miệng nhỏ xinh của Điềm Điềm, nhét một cánh hoa vào, sau đó mình cũng ăn một cánh, ngồi xếp bằng bên cạnh Điềm Điềm bắt đầu tu luyện.

"Nhiều phụ nữ cũng không phải là chuyện tốt gì a!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài trong lòng.

Chương 1445

Cũng vì để tránh cho nhị đệ phải trải qua cuộc sống đau khổ như mình, hắn phải nghiêm khắc yêu cầu nhị đệ sống theo chế độ một vợ một chồng, cho dù bị nó căm hận cả đời, cũng quyết không thể để nhị đệ chịu tội này.

Tiếp theo, hắn liền bỏ một cánh hoa vào miệng, bắt đầu ngồi xếp bằng trên giường tu luyện.

Ầm ầm ầm!

Hư không đột nhiên chấn động, tiên khí xung quanh nhanh chóng sôi trào, còn kèm theo từng đạo quy tắc của đại đạo.

“Hử!?” Hai vị lão tổ Tần gia lập tức quay đầu nhìn lại, cảm ứng được sự thay đổi trong phòng Tần Phong.

“Hắn còn có tâm tư tu luyện!?” Mộng Dao Tiên Tử cảm thấy vô cùng cạn lời.

Người khác bị ba Tiên Vương truy sát, sớm đã lo đến ăn không ngon ngủ không yên, nhưng Tần Phong không những có tâm tư tu luyện, mà xem động tĩnh còn là một bước tiến lớn.

“Thỏ chủ nhân của ta tu luyện rồi!” Tiểu Bạch thay đổi vẻ mặt trầm cảm vì làm thỏ từ thiện trước đó, lấy ra ba cuộn thẻ tre của thánh nhân chạy đến hít ké kinh nghiệm.

“Thôi kệ, tùy hắn đi!” Mộng Dao Tiên Tử không dám thả lỏng một khắc nào, luôn chú ý đến ba vị Tiên Vương phía sau.

Nhưng may mà đối phương không tăng tốc lao lên, ép bọn họ phải dừng lại.

Có lẽ là sợ tiếng đánh nhau sẽ thu hút những người khác đến tranh giành, nên cố ý không tăng tốc mà bám theo bọn họ, muốn đợi đi xa hơn rồi mới ra tay.

“Tính toán cũng hay đấy!” Mộng Dao Tiên Tử khẽ nhướng mày, nghĩ cách làm sao để hạ gục từng người một.

Trong lúc Tần Phong bị Tiên Vương truy sát, Vu Lan cũng nhận được báo cáo của thuộc hạ.

“Khởi bẩm Nữ Đế!” Vu Lan ngồi cao trên ngai vàng băng giá, bên dưới một nữ tử mặc giáp trắng quỳ một gối nói: “Chúng ta đã nhận được tình báo mới nhất về Tần Phong…” “Tần Phong!” Tim Vu Lan không khỏi run lên, ngay sau đó liền lạnh lùng nói: “Hắn cũng không phải là người gì của bản đế, bản đế không có hứng thú biết tin tức của hắn.” “Ai!” Nữ tử mặc giáp trắng thở dài trong lòng, đột nhiên cảm thấy lòng thật mệt mỏi.

Lúc đầu phái người đi bảo vệ Tần Phong là Vu Lan, bây giờ nói không liên quan gì đến Tần Phong cũng là Vu Lan, khiến nàng ta tức khắc hiểu ra ý nghĩa của câu “phụ nữ thật khó chiều”.

Nhưng ai bảo Vu Lan là sếp của nàng, nàng ta không dám nói thẳng ra những lời này.

“Nữ Đế!” Nữ tử mặc giáp trắng cứng rắn nói: “Việc này hệ trọng, thuộc hạ không thể không báo cáo với Nữ Đế.” “Hệ trọng!?” Vu Lan lập tức nhíu mày nói: “Nghiêm trọng đến vậy sao?!” “Vâng!” Nữ tử mặc giáp trắng trịnh trọng gật đầu: “Theo tin tức chúng ta nhận được, Dịch Thiên Cơ của Thiên Cơ Môn đã tính ra, Tần Phong chính là Lục Vị Đế Vương Hoàn trong truyền thuyết.” “Lục Vị Đế Vương Hoàn?

Tần Phong!?” Vu Lan lập tức ngẩn người, phản ứng đầu tiên là nói bậy bạ.

Mặc dù kiếp này ở Hoang Cổ nàng không có chiến tích huy hoàng nào, nhưng cũng ít nhiều nghe người ta nói Phương Trường là Lục Vị Đế Vương Hoàn, bây giờ sao đột nhiên lại biến thành Tần Phong!?

"Đúng vậy!" Nữ tử mặc giáp trắng gật đầu tiếp tục: "Hơn nữa Tần Phong không chỉ có mệnh cách Lục Vị Đế Vương Hoàn, mà còn kích hoạt huyết mạch Vu tộc Thái Cổ, và còn xuất hiện hiện tượng phản tổ hiếm thấy, huyết mạch đạt đến mức độ hoàn mỹ." "Tần Phong?

Vu tộc!?" Vu Lan lập tức kinh ngạc thốt lên, trong đầu cũng không tự chủ được hiện lên một hình ảnh.

Đó là cảnh Tần Phong xé áo chiến đấu ở hạ giới, cảnh tượng huyết mạch sôi trào, nhiệt tình bắn ra bốn phía, quyền quyền đến thịt, khiến nàng chỉ cảm thấy mũi nóng lên, như có một luồng nhiệt sắp chảy ra.

"Có liên quan gì đến bản đế!" Vu Lan lập tức ngăn lại suy nghĩ, có chút giấu đầu hở đuôi nói: "Hắn là Vu tộc cũng được, là Lục Vị Đế Vương Hoàn cũng được, đều không có chút quan hệ nào với bản đế." "Vậy thì tốt!" Nữ tử mặc giáp trắng liếc nhìn Vu Lan một cái, cố ý nói: "Tên Tần Phong này cũng không biết bị chập dây thần kinh nào, không chịu ở Tiên Minh tu luyện cho tốt, lại chạy đến khu vực biên giới Đông Vực lêu lổng, bây giờ các thế lực đều đang đi tìm hắn, không chỉ vì Đại Tiên Thiên chí bảo, mà còn có rất nhiều lão quái vật nhắm vào Lục Vị Đế Vương Hoàn." "Cái gì!?" Sắc mặt Vu Lan lập tức thay đổi, người cũng đứng bật dậy từ ngai vàng băng giá.

"Nữ Đế, không cần lo lắng!" Nữ tử mặc giáp trắng cười đầy ẩn ý, vội vàng nói: "Lần trước ngài đã phái Tiểu Kiều, Lưu Thủy đi bảo vệ Tần Phong, hai người họ đều có tu vi Tiên Vương cảnh, Tần Phong nhất thời sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu." "Ai lo cho hắn!" Tâm tư của Vu Lan bị vạch trần, nhưng vẫn cứng miệng nói: "Hắn ở hạ giới đã sỉ nhục bản đế đủ điều, bản đế chỉ sợ hắn chết trong tay người khác, không thể tự tay báo thù mà thôi.” “Nữ Đế!” Nữ tử mặc giáp trắng không hùa theo, mà khuyên nhủ: “Tần Phong người này không chỉ thiên phú mạnh, còn có Thương Thiên Bá Thể và huyết mạch Vu tộc, hơn nữa lại quen biết ngài từ nhỏ kiếp này, biết rõ gốc gác, thật sự có thể gả…” “Ai muốn gả cho hắn chứ!” Vu Lan tại chỗ tức đến ngực đau.

Mặc dù nàng là Tiên Đế chuyển thế, sống hai kiếp, nhưng kiếp này còn chưa đến ba mươi tuổi, có cần phải thúc giục gả cho Tần Phong không!?

“Là thuộc hạ lỡ lời rồi!” Nữ tử mặc giáp trắng suy nghĩ một lát rồi nói: “Tần Phong hắn thân phận gì, Nữ Đế địa vị gì, phải là hắn ở rể Băng Cung chúng ta mới đúng.” “Việc này dừng ở đây!” Vu Lan thực sự không chịu nổi kiểu thúc hôn này, vội vàng chuyển chủ đề: “Bản đế nghe nói Lăng Tiêu Cung gần đây có tin tức tiêu cực, đã trở thành trò cười cho các thế lực lớn ở Bắc Vực, có chuyện này không!?” “Đúng vậy!” Nữ tử mặc giáp trắng gật đầu khẳng định: “Là Tần Phong đã nhận được Thập Nhị Tinh Thần Châu trong Linh Chi bí cảnh, nhưng Lăng Tiêu Tiên Đế lại không muốn cho chút lợi ích nào, muốn dùng thân phận Tiên Đế ép Tần Phong giao ra, việc này đã lan truyền xôn xao ở Bắc Vực, đều nói chưa từng thấy ai mặt dày vô sỉ như Lăng Tiêu Tiên Đế.” “Sao lại là Tần Phong!?” Vu Lan tại chỗ cạn lời, phát hiện Tần Phong thật sự biết gây chuyện.

Nhưng tin tức tiêu cực lần này của Lăng Tiêu Cung, ngược lại cũng rất có lợi cho Băng Cung của họ.

Vì nàng muốn dẫn dắt Băng Cung trở lại đỉnh cao, chắc chắn sẽ đối đầu với bá chủ hiện tại của Bắc Vực là Lăng Tiêu Cung.

Bây giờ có cơ hội đả kích uy tín của đối phương, nàng không có lý do gì không ra tay giúp một phen, cũng là để chuẩn bị cho việc tiếp quản Bắc Vực sau này.

“Không quan tâm Tần Phong nữa!” Vu Lan hít sâu một hơi, ra lệnh: “Ngươi lập tức sắp xếp người đi châm ngòi thổi gió, đừng để nhiệt độ của chuyện này hạ xuống, phải làm cho người ta mỗi khi nhắc đến Lăng Tiêu Cung, liền liên tưởng đến Lăng Tiêu Tiên Đế là một kẻ tiểu nhân vô sỉ.” “Tuân lệnh!!” Nữ tử mặc giáp trắng vội vàng nhận lệnh lui xuống, còn nở nụ cười đầy ẩn ý.

Theo nàng thấy, lý do Vu Lan châm ngòi thổi gió, chắc chắn là để trút giận cho Tần Phong, cũng có nghĩa là Vu Lan vẫn thích Tần Phong, nên việc thúc hôn này vẫn phải thỉnh thoảng thúc đẩy một chút, tuyệt đối không thể vì bận rộn mà lơ là.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ chọc giận Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại đến đau ngực, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Lan bảo bảo!?” Tần Phong có vẻ mặt vô cùng mờ mịt, không biết đã chọc giận Vu Lan lúc nào.

Nhưng bây giờ hắn cũng không có thời gian quan tâm đến Lan bảo bảo, đang toàn lực cảm ngộ quy tắc đại đạo trong cánh hoa, dùng để hoàn thiện các loại công pháp mình tu luyện.

Mặc dù những công pháp này vừa mới nhờ vào Linh Lung Đạo Tâm của Mộ Dung Tĩnh mà được nâng cấp một lần, nhưng lần này dưới sự thôi diễn của quy tắc đại đạo trong cánh hoa, lại một lần nữa được hoàn thiện và nâng cấp.

Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Hà Kiếm Quyết, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Tam Sơn Phù Lục, Nhất Khúc Can Trường Đoạn, Mị Ảnh Tiêu Dao Thân Pháp các võ kỹ Tiên giai trung phẩm, dưới sự giúp đỡ của cánh hoa đã lần lượt được thôi diễn đến Tiên giai thượng phẩm.

Cả công pháp hắn tu luyện là Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú cũng từ Tiên giai trung phẩm, được thôi diễn đến Tiên giai thượng phẩm.

Còn Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Thiên Ngoại Phi Tiên, Đại Uy Thiên Long, Luyện Khí Tổng Cương dường như gặp phải bình cảnh, bất kể hắn thôi diễn thế nào cũng không thể thăng cấp, hiện tại vẫn là Tiên giai thượng phẩm.

“Phù!!” Tần Phong mở mắt, thở ra một hơi trọc khí.

Bây giờ bất kể là công pháp hay võ kỹ hắn tu luyện, ngoại trừ Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn có thể sánh ngang với Đạo giai thượng phẩm, các võ kỹ và công pháp khác đều đã được thôi diễn đến Tiên giai thượng phẩm.

Nhưng sau khi đạt đến Tiên giai thượng phẩm, bất kể hắn thôi diễn thế nào, cũng không thể đột phá đến Đế giai hạ phẩm, giống như một ngọn núi cao không thể vượt qua, mặc cho hắn nỗ lực thế nào cũng không thể leo qua được.

“Đã đến giới hạn thiên phú rồi sao!?” Tần Phong không khỏi lẩm bẩm, nhớ đến Sinh Mệnh Cấm Thuật mà Lão Triệu đưa cho.

Không chỉ có thể đốt cháy tuổi thọ của mình để tăng cường chiến lực, còn có thể rút tuổi thọ của mình để chuyển cho người khác, hơn nữa còn có thể thông qua việc đốt cháy tuổi thọ để nâng cao thiên phú ban đầu của mình.

“Bắt đầu đi!” Tần Phong không chút do dự, nhắm mắt vận chuyển Sinh Mệnh Cấm Thuật.

Mặc dù thiên phú ban đầu của hắn không biến thái như những Thiên Tuyển Chi Tử kia, nhưng hắn lại có buff bất hợp lý là Khô Mộc Phùng Xuân.

“Chép, chép!” Tiểu Bạch nằm ngủ bên cạnh Tần Phong, gãi gãi mông nhỏ rồi lật người ngủ tiếp.

“Vẫn chưa kết thúc sao!?” Bên ngoài, Mộng Dao Tiên Tử rất cạn lời.

Vốn tưởng Tần Phong chỉ là có chút cảm ngộ, sẽ nhanh chóng kết thúc ra ngoài, nhưng ai ngờ hắn căn bản không có ý định kết thúc, cũng không có nhận thức rằng mình đang bị ba đại Tiên Vương truy sát.

“Tần sư huynh, không phải là một trận gió!” Mộ Dung Tĩnh nghỉ ngơi mấy ngày cuối cùng cũng hồi phục, nhìn cửa phòng Tần Phong mà mặt đỏ lên một cách khó hiểu.

Vốn tưởng Tần sư huynh chỉ là một trận gió, không ngờ lại là từng trận cuồng phong cấp tám, hành hạ nàng đến mức xương cốt suýt rã rời, cũng tức khắc chữa khỏi căn bệnh hay ghen tuông của nàng, bây giờ chỉ mong hắn cưới thêm vài phòng vợ về nhà.

Chương 1446

Đinh một tiếng!!

Chỉ thấy thiết bị truyền tin của Mộng Dao Tiên Tử vang lên, là do chồng cũ Lăng Tiêu Tiên Đế gửi tới.

Nhưng nàng còn không thèm nhìn một cái, liền trực tiếp từ chối cuộc gọi, thậm chí còn cho vào danh sách đen.

“Nàng ta sao dám…” Lăng Tiêu Tiên Đế mặt đen lại, nhìn thiết bị truyền tin trong tay.

Vốn nghĩ rằng hai bên vẫn chưa hoàn toàn trở mặt, định gọi nàng về để giúp Lăng Tiêu Cung cứu vãn hình tượng, dù sao những năm qua công việc của Lăng Tiêu Cung đều do Mộng Dao Tiên Tử xử lý.

Nhưng không ngờ đối phương không chỉ từ chối cuộc gọi, mà còn không chút do dự cho gã vào danh sách đen.

“Đế quân, bây giờ phải làm sao!?” Tô Uyển lo lắng hỏi từ phía sau, không biết nên làm thế nào.

Bây giờ không chỉ danh tiếng của Lăng Tiêu Tiên Đế bị bôi nhọ, mà cả đệ tử Lăng Tiêu Cung cũng bị liên lụy, phải nhanh chóng trở về Bắc Vực xử lý, nếu không một khi các thế lực lớn ở Bắc Vực và Lăng Tiêu Cung ly tâm ly đức, thì Lăng Tiêu Cung của họ sẽ phải một mình đối mặt.

“Bản đế tự mình trở về xử lý!” Lăng Tiêu Tiên Đế sắc mặt âm trầm nói: “Bản đế không tin, thiếu tiện nhân Mộng Dao đó, Lăng Tiêu Cung lại không thể vận hành được.” “Đế…” Tô Uyển mở miệng, muốn nhắc nhở đối phương.

Mặc dù Lăng Tiêu Cung có lịch sử lâu đời, nhưng chưa bao giờ thống nhất được Tiên giới Bắc Vực, cho dù Lăng Tiêu Tiên Đế đột phá cảnh giới Tiên Đế, Bắc Vực vẫn có rất nhiều thế lực không chọn thần phục.

Mãi đến khi Mộng Dao Tiên Tử gả vào Lăng Tiêu Cung, mới giúp Lăng Tiêu Cung thống nhất Bắc Vực.

Nhưng cặp mẹ con Lăng Tiêu Tiên Đế và Lăng Tiêu Thánh Mẫu dường như chưa bao giờ công nhận năng lực của Mộng Dao Tiên Tử, đều cho rằng các thế lực lớn là vì e ngại uy danh của Tiên Đế, nên mới chọn thần phục Lăng Tiêu Cung của họ.

“Bản đế đã quyết, không cần khuyên nữa!” Lăng Tiêu Tiên Đế cắt ngang: “Lát nữa bản đế sẽ để lại một phân thân Tiên Đế, tu vi khoảng Chuẩn Tiên Đế cảnh, sẽ dẫn các ngươi đến khu vực biên giới Đông Vực tìm Tần Phong, nhất định phải lấy lại Thập Nhị Tinh Thần Châu.” “Vâng!” Tô Uyển và những người khác bất đắc dĩ, chỉ có thể chắp tay nhận lệnh.

Bọn họ thực sự không hiểu nổi, rốt cuộc đầu óc gã này bị làm sao.

Long Ngạo Thiên của Chiến Thần Điện đang bận rộn thống nhất Tiên giới, minh chủ Tiên Minh sắp xuống lỗ rồi vẫn không quên thống nhất Tiên giới, còn gã thì suốt ngày đi khắp thế giới tìm Tần Phong… “Ân!” Lăng Tiêu Tiên Đế hài lòng gật gật đầu, ngay sau đó liền bấm một đạo chỉ quyết.

Ầm ầm ầm!

Lấy Lăng Tiêu Tiên Đế làm trung tâm, một cơn bão vô hình nổi lên.

Tiên khí của Tây Chu bắt đầu hội tụ điên cuồng, kèm theo cả quy tắc của Đại Đạo, tựa như trăm sông đổ về biển, hội tụ thành một luồng sức mạnh bàng bạc.

“Thành!” Trong mắt Lăng Tiêu Tiên Đế bắn ra hai luồng ánh sáng chói lọi, lại một lần nữa bấm một đạo chỉ quyết điểm ra.

Ầm ầm ầm!

Hư không bắt đầu chấn động dữ dội, sức mạnh bàng bạc từ từ ngưng kết.

Chỉ thấy một bóng người mơ hồ dần dần thành hình, trông giống hệt Lăng Tiêu Tiên Đế, tỏa ra một khí tức uy nghiêm mà thần thánh, phảng phất như một vị Tiên Đế ngự trị trên chúng sinh.

“Đây chính là Tiên Đế phân thân!” Tô Uyển và những người khác mặt đầy kinh ngạc, không nhịn được mà đánh giá.

Khác với việc luyện hóa phân thân theo ý nghĩa truyền thống của Tiên giới, Tiên Đế phân thân là do một phần nhỏ thần thức của Tiên Đế hóa thành, mượn quy tắc Đại Đạo để ngưng tụ lại thân thể.

Loại phân thân này không chỉ có thể ngưng tụ nhanh chóng, với số lượng lớn, mà còn sở hữu tất cả năng lực của bản thể, sau khi chết cũng không gây tổn hại cho bản thể.

Không giống như thân ngoại hóa thân của Tần Phong, một khi xảy ra chuyện thì bản thể cũng sẽ bị liên lụy, nhẹ thì nguyên khí đại thương, nặng thì có thể võ đạo căn cơ bị hủy hết, cho nên rất nhiều tu tiên giả đều không lựa chọn luyện chế thân ngoại hóa thân.

Tuy nhiên thân ngoại hóa thân cũng có điểm tốt của nó, ngoài việc bản thể chết đi có thể bảo mệnh, nó còn có thuộc tính trưởng thành, một khi trưởng thành chính là hai đánh một, trong chiến đấu tuyệt đối chiếm ưu thế.

Hơn nữa thân ngoại hóa thân của Tần Phong lại là hàng do hệ thống sản xuất, ngoài thuộc tính trưởng thành, nó còn có thể chia sẻ các thể chất đặc thù và buff của bản thể, tương đương với việc bỏ một đồng mà được hưởng niềm vui nhân đôi, cưới vợ đẹp lại còn được khuyến mãi thêm cô em vợ xinh xắn.

“Tiếp theo giao cho ngươi!” Lăng Tiêu Tiên Đế liếc nhìn Tiên Đế phân thân, rồi biến mất tại chỗ.

“Được!” Tiên Đế phân thân gật đầu, tỏ vẻ mình không có vấn đề gì.

“Cung tống Đế quân!” Tô Uyển và những người khác vội vàng cúi người hành lễ, tiễn bản thể Lăng Tiêu Tiên Đế đi.

Trong lúc Tiên Đế phân thân dẫn Tô Uyển và những người khác đi tìm Tần Phong, thì Long Ngạo Thiên ở vách bên cạnh đang sôi sục nộ khí.

Nguyên nhân tự nhiên là mấy tên đại lý chiến tranh mà hắn tìm được lại bị Diệp Thần dẫn binh tiêu diệt, không chỉ nhiều lần phá hỏng chuyện tốt của hắn mà còn nâng cao đáng kể danh vọng của Diệp Thần ở Tiên giới.

Bây giờ cả Tiên giới đều đang đồn rằng, Diệp Thần đã dùng năng lực của mình để chứng minh, hắn sẽ là minh chủ đời tiếp theo của Tiên Minh.

“Khinh người quá đáng!” Hồng Tụ là một người nóng tính, lập tức tức giận nói: “Tiên Minh tuyệt đối là cố ý, chúng ta muốn giết Diệp Thần thì bọn họ lại trọng dụng Diệp Thần, đây rõ ràng là đang vả thẳng vào mặt Đế quân mà!” “Đúng là khinh người quá đáng!” Trong mắt Long Ngạo Thiên tràn ngập lửa giận, nói: “Bản đế lần này nhất định sẽ dùng thủ đoạn sấm sét, nghiền Diệp Thần thành tro bụi, khiến hắn vĩnh thế không được siêu sinh.” “Đế quân bớt giận!” Hồng Liên vô cùng bình tĩnh, vội vàng lên tiếng khuyên nhủ: “Ta cảm thấy chuyện này không đơn giản, Diệp Thần rất có thể là một quả bom khói mà Tiên Minh tung ra.” “Bom khói!?” Long Ngạo Thiên vẫn chưa hoàn toàn mất đi lý trí, nén giận hỏi: “Lời này của ngươi có ý gì!?” “Ý trên mặt chữ!” Hồng Liên sắp xếp lại lời nói: “Tuy ý định ban đầu của chúng ta là nâng đỡ vài tên đại lý để khuấy đảo phong vân, nhưng với một thế lực khổng lồ như Tiên Minh, chắc chắn họ cũng có thể tra ra được manh mối, biết rằng Chiến Thần Điện chúng ta đứng sau giật dây.” “Ý của ngươi là…” Long Ngạo Thiên lập tức bình tĩnh lại, trí thông minh chiếm thế thượng phong: “Tiên Minh cố ý để Diệp Thần đi dẹp loạn, mục đích là để thu hút lửa giận của bản đế, khiến bản đế không còn tâm trí để ý đến chuyện khác!?” “Ta nghĩ là như vậy!” Hồng Liên gật đầu, rồi nói tiếp: “Gần đây chúng ta nhận được một tin tức, nói rằng Dịch Thiên Cơ tính ra Tần Phong có mệnh cách Lục Vị Đế Vương…” “Dịch Thiên Cơ!?” Long Ngạo Thiên lập tức cau mày: “Lời của gã này có tin được không?

Sẽ không phải lại đang âm thầm mưu tính gì đó chứ!?” “Không biết!” Hồng Liên lắc đầu nói: “Nhưng bây giờ Tần Phong đã lộ ra Thương Thiên Bá Thể, Thượng Cổ Trùng Đồng, còn có cả Đại Tiên Thiên Chí Bảo, thiên phú đứng đầu bảng Khí tu, cho dù không thể dùng võ chứng đạo đột phá Tiên Đế, nhưng dùng khí tu chứng đạo thì tin rằng không có vấn đề gì.” “Tần Phong!” Sắc mặt Long Ngạo Thiên lập tức trở nên nghiêm trọng.

Trước đây hắn chỉ coi Tần Phong là một tên luyện khí, căn bản không thể gây ra mối đe dọa nào cho mình, nhưng bây giờ nhìn lại mới phát hiện đối phương lại đáng sợ đến vậy.

Là người đứng đầu bảng thiên tư võ tu, hắn quá rõ giá trị của vị trí số một.

Một khi Tần Phong thật sự có mệnh cách Lục Vị Đế Vương, cũng có nghĩa là Tiên Minh sẽ có thêm bảy vị Tiên Đế.

Tuy hắn được xưng là đồng cấp vô địch, nhưng cũng chỉ giới hạn trong tình huống một chọi một, bây giờ đối phó với hai người cùng lúc đã có chút khó khăn, nếu thêm bảy người nữa thì hắn còn đánh cái rắm à!

“Đế quân!” Hồng Liên thấy Long Ngạo Thiên đã coi trọng, lại nói tiếp: “Kể từ khi Diệp Thần gia nhập Tiên Minh, sự chú ý của chúng ta đều đổ dồn vào Diệp Thần, từ đó bỏ qua Tần Phong.

Nếu không phải lần này Dịch Thiên Cơ tiết lộ ra, e rằng chúng ta vẫn sẽ không chú ý đến Tần Phong.

Cho nên ta mới cảm thấy Diệp Thần là quả bom khói do Tiên Minh tung ra, còn Tần Phong mới là tương lai mà bọn họ đặt cược.” “Ừm…” Long Ngạo Thiên không lên tiếng, rơi vào trầm tư.

Tuy Hồng Liên không đưa ra bằng chứng thực chất nào, nhưng suy luận lại vô cùng hợp lý, hơn nữa Tần Phong hiện tại quả thực không thể không coi trọng.

“Đế quân!” Hồng Liên lại lên tiếng: “Theo tin tức chúng ta có được, Tần Phong đã chủ động rời khỏi Tiên Minh, hiện đang ở khu vực biên giới Đông Vực, lúc này chính là cơ hội tốt để trừ khử hắn, diệt trừ hậu họa!” “Tần Phong quả thực là một mối đe dọa!” Ánh mắt Long Ngạo Thiên lạnh băng: “Nhưng Diệp Thần lại càng khiến bản đế căm hận hơn, bản đế bây giờ đã không thể nhịn được nữa.” “Đế quân muốn ra tay với Diệp Thần trước!?” Hồng Liên khẽ nhíu mày, vô cùng không đồng tình với cách làm này.

Bởi vì mấy lần ra tay trước đã chứng minh, Diệp Thần tuy tu vi không cao, nhưng mệnh lại cứng đến đáng sợ, lại có thể hết lần này đến lần khác thoát khỏi sự truy sát của Tiên Đế, cho dù nhìn khắp cả chư thiên vạn giới, cũng là một sự tồn tại cực kỳ bá đạo.

Nếu Long Ngạo Thiên bây giờ đi giết Diệp Thần, nếu có thể một đòn tất sát thì thôi, nhưng nếu lại giống như mấy lần trước, chẳng phải là gián tiếp tạo ra thời gian cho Tần Phong trưởng thành sao!?

"Yên tâm!" Long Ngạo Thiên liếc nhìn nàng: "Bản đế biết ngươi đang lo lắng điều gì, cho nên bản đế định ngưng tụ một Tiên Đế phân thân đi cùng ngươi tìm Tần Phong, còn bản thể của bản đế sẽ cùng Hồng Tụ và những người khác đi giết Diệp Thần." "Đế quân thánh minh!" Các nữ nhân vội vàng cúi người hành lễ, cảm thấy sự sắp xếp này rất tốt.

Vừa có thể giải quyết được tên súc sinh Diệp Thần, vừa có thể diệt được mối uy hiếp là Tần Phong.

Chương 1447

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hệ số nguy hiểm của hắn tăng lên, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!” “Diệp Thần ca ca lại gặp nguy hiểm rồi à?!” Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, định bụng nhỏ hai giọt nước mắt cá sấu cho có lệ.

Nhưng còn chưa kịp nhỏ nước mắt cá sấu, hắn đã không nhịn được mà rùng mình một cái, có cảm giác như có điêu dân nào đó muốn hại mình… “Đuổi tới rồi sao!?” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, ngừng tu luyện rồi đứng dậy.

Ban đầu thấy thiên phú của mình đã đến cực hạn, hắn định đốt tuổi thọ để nâng cao thiên phú, không ngờ vừa mới hoàn thành Khô Mộc Phùng Xuân được hơn ba mươi lần thì đã bị cắt ngang.

“Thiên phú này đúng là khó nâng cấp thật!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài.

Ban đầu sau khi thiên phú đạt đến cực hạn, cần phải mất mấy trăm năm mới có thể suy diễn công pháp mình tu luyện lên đến Đế giai.

Nhưng bây giờ sau khi Khô Mộc Phùng Xuân hơn ba mươi lần, vẫn cần hai năm rưỡi mới có thể suy diễn nâng cấp, căn bản không thể nào làm được việc suy diễn nâng cấp trong nháy mắt, có thể thấy thiên phú ban đầu của mình tệ đến mức nào.

“Khò, khò…” Tiểu Bạch vẫn đang nằm ngủ bên cạnh Tần Phong, bong bóng mũi phập phồng rất có nhịp điệu.

Còn có những đốm sáng lấp lánh vây quanh thân thể, rõ ràng lần này nó lại húp được không ít kinh nghiệm.

“Đánh tới cửa rồi mà còn ngủ!” Tần Phong không nhịn được lườm một cái, đưa tay xách Tiểu Bạch lên.

“Hử!?” Tiểu Bạch ngơ ngác dụi mắt, vẻ mặt như vừa mới ngủ dậy.

Nhưng chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, nó đã bị Tần Phong xách ra khỏi phòng.

Đến đại sảnh thì thấy mọi người sắc mặt đều ngưng trọng.

“Tần sư huynh!” Mộ Dung Tĩnh lần đầu làm vợ người, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ e thẹn.

“Cuối cùng huynh cũng ra rồi!” Mộng Dao Tiên Tử nhìn thấy Tần Phong, thở phào nhẹ nhõm.

Nàng sợ Tần Phong tu luyện bị người khác làm phiền, dẫn đến bản thân bị tổn thương.

Ầm ầm ầm!

Hai bên còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, tiếng nổ vang trời đã vang lên.

Chỉ thấy phía trước chiếc thuyền nhỏ đột nhiên lửa bốc ngút trời, buộc phải phanh gấp.

“A!” Mộ Dung Tĩnh theo quán tính, mất thăng bằng ngã nhào.

Những người khác cũng không khá hơn là bao, toàn bộ đều mất thăng bằng ngã xuống.

“Hai vị lão tổ!” Phụng Thiên thấy hai vị lão tổ Tần gia gặp chuyện, lập tức bay lên làm đệm thịt người.

Bốp một tiếng!

Tần Phong mất thăng bằng, đập mạnh vào tường.

Ngay sau đó, Tiểu Bạch từ trong tay hắn rơi xuống, Mộ Dung Tĩnh mất thăng bằng lao vào lòng hắn, Mộng Dao Tiên Tử cũng không biết là cố ý hay vô tình, đường đường là cường giả Tiên Vương, cũng mất thăng bằng mà lao vào lòng hắn.

“Ặc…” Tần Phong cảm nhận được va chạm mạnh, lại một lần nữa không vững mà ngã xuống.

Mà Tiểu Bạch vừa mới rơi xuống, lại đang ở ngay trước mặt ba người.

Rầm một tiếng!

Tần Phong ôm hai cô gái, cùng nhau đè lên người Tiểu Bạch.

“A, thỏ ta không gánh nổi gánh nặng này!” Tiểu Bạch tại chỗ bị đè đến trợn tròn mắt, cũng lập tức tỉnh lại từ trong cơn mơ.

“Đậu má, thằng khốn nào vậy!” Tần Phong lập tức chửi thề một tiếng, đứng dậy nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy phía trước Huyền Nữ Chiến Cơ, một bóng người quen thuộc đang lơ lửng, chính là Nam Cảnh Tiên Vương đã từng xảy ra xung đột với Chỉ Lan Tiên Tử, cũng là một trong tám người chồng trước của nàng ta.

“Đúng là bắt nạt thỏ quá đáng!” Tiểu Bạch tại chỗ nổi giận.

Chỉ thấy nó rút ra Thượng Phương Bão Kiếm, định đi liều mạng với đối phương.

Nhưng sau khi cảm nhận được uy nghiêm của Tiên Vương từ đối phương, nó lập tức thu kiếm nhảy lên vai Tần Phong, làm một món đồ trang trí hình thỏ đáng yêu ngoan ngoãn.

“Tần Phong!” Ánh mắt Nam Cảnh Tiên Vương sắc bén: “Bản vương biết ngươi ở bên trong, mau cút ra khỏi cái cục sắt này, nếu không…” “Nếu không thì ngươi định làm gì!?” Mộng Dao Tiên Tử không có thời gian nói nhảm với đối phương, lập tức đứng dậy bước ra khỏi Huyền Nữ Chiến Cơ.

Chỉ thấy khí tức quanh người nàng cuồn cuộn dữ dội, hoa điền ấn giữa trán lóe lên từng đợt ánh sáng, có thể cảm nhận rõ ràng bên trong ẩn chứa một luồng năng lượng đáng sợ.

“Tiên Đế huyết mạch!” Sắc mặt Nam Cảnh Tiên Vương biến đổi: “Huyết mạch chi lực kinh khủng như vậy, ngươi là con gái của minh chủ Tiên Minh, Mộng Dao Tiên Tử!?” “Nếu đã biết bản vương, còn không mau cút!” Đôi mắt đẹp của Mộng Dao Tiên Tử lộ ra một tia sắc bén, phảng phất có thể xuyên thấu linh hồn đối phương, cả người tỏa ra một khí tức uy nghiêm, cố gắng dùng thân phận cao quý của mình để dọa lui đối phương.

“Ngươi…” Nam Cảnh Tiên Vương tức đến điên người, nhưng lại không dám động thủ.

Không chỉ vì hắn đánh không lại Mộng Dao Tiên Tử có huyết mạch gia trì, mà còn vì sau lưng nàng là minh chủ Tiên Minh.

Cho dù bây giờ cả Tiên giới đều đang đồn rằng minh chủ Tiên Minh khí huyết khô kiệt sắp không xong rồi, nhưng chỉ cần ông ta một ngày chưa ngã xuống, thì không ai dám động đến con gái của ông ta.

Vút!

Vút!

Ngay lúc Nam Cảnh Tiên Vương đang tiến thoái lưỡng nan, hai bóng người hóa thành sao băng lao đến cực nhanh.

“Là hai vị Tiên Vương khác!” Nam Cảnh Tiên Vương trong lòng mừng rỡ, hắn cũng biết sự tồn tại của đối phương.

“Không hay rồi!” Sắc mặt Mộng Dao Tiên Tử đột ngột biến đổi, không ngờ đối phương lại đến nhanh như vậy.

“Mộng Dao Tiên Tử, đến cả ông trời cũng đang giúp bản vương a!” Nam Cảnh Tiên Vương lập tức cảm thấy mình lại “ngon” rồi, lớn tiếng mời gọi: “Hai vị đạo hữu, bối cảnh của Mộng Dao Tiên Tử chắc hẳn các vị cũng đã nghe qua, hay là ba người chúng ta liên thủ, hai cơ duyên Tiên Đế, một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, sau khi xong việc ba chúng ta chia đều, thế nào!?” “Ngươi cũng không xứng!” Một giọng nói lạnh lùng khinh thường vang lên.

Chỉ thấy hai bóng hình xinh đẹp nhanh chóng đến trước mặt mọi người, chính là Tiểu Kiều và Lưu Thủy do Vu Lan phái tới bảo vệ Tần Phong.

“Các ngươi có ý gì!?” Sắc mặt Nam Cảnh Tiên Vương âm trầm: “Chẳng lẽ muốn ăn mảnh!?” “Không sai!” Tiểu Kiều lập tức la lớn: “Bọn ta phụng mệnh Nữ Đế chuyên môn bảo vệ Tần Phong, hắn là con rể ở rể mà Nữ Đế chúng ta muốn cưới về nhà.” “Ta thành rể chui rồi à!?” Tần Phong không khỏi ngẩn người.

Hắn không hiểu một đại phản diện như mình đức hạnh gì mà lại nhận được kịch bản rể chui này, chỉ không biết có cần phải nhẫn nhịn ba năm hay không.

Chương 1448

“Các ngươi đến từ Băng Cung!?” Mộng Dao Tiên Tử nhíu mày, nhận ra lai lịch của đối phương.

Do nàng chủ sự ở Lăng Tiêu Cung nhiều năm, thường xuyên giao thiệp với các thế lực lớn, trong đó bao gồm cả Băng Cung, bá chủ Bắc Vực một thời.

Mặc dù bây giờ họ không còn là bá chủ Bắc Vực, nhưng vẫn có mấy vị cường giả Tiên Vương cảnh, ở Bắc Vực có sức uy hiếp rất lớn.

Tuy nhiên do họ chưa bao giờ tiếp xúc với thế giới bên ngoài, chỉ biết co cụm trong địa bàn của mình, cho nên quan hệ với Lăng Tiêu Cung cũng coi như hòa hợp.

“Phu nhân lâu rồi không gặp!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy gật đầu chào, rõ ràng cũng nhận ra Mộng Dao Tiên Tử.

“Các ngươi quen nhau!?” Sắc mặt Nam Cảnh Tiên Vương biến đổi, trong lòng kêu to không ổn rồi.

Nếu đối phương chỉ muốn ăn mảnh thì còn đỡ, mình đánh không lại còn có thể chạy, nhưng nếu ba người họ liên thủ, thì cho dù hắn có dùng hết sức bú sữa mẹ cũng không chạy thoát được.

“Đúng là Băng Cung!” Đôi mắt đẹp của Mộng Dao Tiên Tử tràn đầy kinh ngạc.

Tuy nàng tiếp xúc với Băng Cung không nhiều, nhưng cũng biết họ chưa bao giờ tiếp xúc với thế giới bên ngoài, huống chi là chạy từ Bắc Vực đến Đông Vực.

Cả vị Nữ Đế trong miệng họ cũng khiến nàng cảm thấy vô cùng tò mò.

Tuy Băng Cung từng là bá chủ Bắc Vực, nhưng Tiên Đế của họ đã sớm ngã xuống, hiện tại Tiên giới cũng chỉ có ba vị Tiên Đế nam, chưa từng nghe nói có Nữ Đế nào.

“Phu nhân!” Tiểu Kiều đột nhiên lên tiếng: “Có vài chuyện có thể đợi lát nữa nói được không, chúng ta hãy liên thủ diệt tên phiền phức này trước đã.” “Đậu má, nhắm vào ta à!” Sắc mặt Nam Cảnh Tiên Vương lập tức đen sì, trong lòng hiện lên một chữ “đậu” to đùng.

Vốn tưởng là chờ được đồng đội đến cùng chia chiến lợi phẩm, không ngờ đối phương lại không phải đến tổ đội với hắn… “Được!” Mộng Dao Tiên Tử không chút do dự gật đầu đồng ý.

Tuy Tiểu Kiều và Lưu Thủy cũng nhắm vào Tần Phong, nhưng so với việc phải đối phó với ba Tiên Vương cùng lúc, nàng sẽ không do dự lựa chọn liên thủ diệt một tên trước, sau đó mới đi đối phó với hai Tiên Vương còn lại.

“Hừ, vì chính nghĩa!” Tiểu Bạch thấy tình thế đột ngột đảo ngược, lại một lần nữa rút ra Thượng Phương Bão Kiếm.

“Không ổn!” Sắc mặt Nam Cảnh Tiên Vương đại biến, biết rằng không chạy là không kịp nữa rồi.

Ầm ầm ầm!

Ngay lúc Nam Cảnh Tiên Vương chuẩn bị chạy trốn, hai tiếng nổ vang trời đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy từ xa có hai bóng hình xinh đẹp đang lao đến cực nhanh, phía sau còn có rất nhiều chấm nhỏ, rõ ràng là một đám tiểu đệ mà đối phương mang theo.

“Lại đến hai Tiên Vương nữa!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy nhướng mày, phát hiện người đến tranh giành chiến lợi phẩm đúng là nhiều thật.

“Là bọn họ…” Mộng Dao Tiên Tử nhìn thấy người đến, lập tức cảm thấy đau đầu.

Hai người đó không phải ai khác, chính là Liễu Như Yên và Tiêu Chỉ Lan, phía sau còn có một đám lớn đệ tử Tiêu gia, không chỉ có Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, mà còn có cả cao thủ Tiên Quân cảnh.

“Chỉ Lan!” Nam Cảnh Tiên Vương như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng gửi lời mời tổ đội.

Mặc dù Tiểu Kiều và Lưu Thủy đã tổ đội với Mộng Dao Tiên Tử, nhưng chỉ cần hắn có thể tổ đội thành công với Liễu Như Yên và Tiêu Chỉ Lan, thì hai bên có thể bắt đầu trận đối kháng 3v3.

Có lẽ đội hình không mạnh bằng đối phương, nhưng giữ được cái mạng nhỏ thì vẫn không có vấn đề gì.

Cộng thêm đám tiểu đệ mà đối phương mang đến, cũng không phải là không thể tranh giành chiến lợi phẩm.

Vút một tiếng!

Chỉ thấy hai người nhanh chóng đến trước mặt mọi người, dáng người uyển chuyển, y phục phiêu diêu, phảng phất mang theo tiên khí, trên người còn tỏa ra hương thơm thanh khiết, khiến người ta như lạc vào biển hoa.

Đặc biệt là Liễu Như Yên, phảng phất như một chiếc lông vũ trong gió, lại tựa như ánh ráng trên mây, dung nhan như thơ như họa, tinh tế như ngọc, đôi mắt sáng như sao trời, lấp lánh ánh sáng bí ẩn mà mê người, dáng người càng uyển chuyển như tiên nữ, tựa như cành liễu khẽ đung đưa, mỗi bước chân đều đạp trên một giai điệu tao nhã.

“Không hổ là Như Yên Đại Đế!” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm: “Từng nghèo, từng giàu, từng hèn, từng làm trà xanh, từng kiêu ngạo, từng tâm cơ, nhưng duy nhất chưa từng xấu bao giờ.” “Thỏ ta hôm nay tha cho nó một mạng!” Tiểu Bạch thấy lại đến thêm hai Tiên Vương, lại một lần nữa cất Thượng Phương Bão Kiếm đi.

“Ặc…” Phụng Thiên tại chỗ cạn lời.

Hắn phát hiện Tiểu Bạch quả không hổ là con thỏ do Tần Phong nuôi lớn, đặc điểm chính là có một cái giới hạn cực kỳ linh hoạt.

“Aiya, náo nhiệt quá nhỉ!” Chỉ Lan Tiên Tử lên tiếng trước, ánh mắt cũng quét một vòng.

Tuy nàng biết việc tranh giành chiến lợi phẩm rất khó, nhưng không ngờ lại khó đến vậy, vừa mới bắt đầu đã gặp phải bốn cao thủ Tiên Vương cảnh.

“Chỉ Lan!” Nam Cảnh Tiên Vương vội vàng nói: “Ba người bọn họ là một phe, chúng ta không liên thủ thì căn bản không có cơ hội, bây giờ Tần Phong còn có hai cơ duyên Tiên Đế, một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, ba người chúng ta liên thủ chia đều, thế nào!?” “Ngươi thấy sao!?” Chỉ Lan Tiên Tử không trả lời ngay, mà nhìn sang Liễu Như Yên: “Hắn là chồng trước đời đầu của bản tiên tử, con người vô cùng biến thái, uy tín cũng không có gì đảm bảo.” “Ngươi…” Nam Cảnh Tiên Vương trong lòng tức giận, nhưng vẫn phải cố nén xuống.

“Được!” Liễu Như Yên không suy nghĩ nhiều, liền gật đầu đồng ý tổ đội với đối phương.

Bây giờ số Tiên Vương đến tranh giành chiến lợi phẩm đã lên đến sáu vị, nếu không quyết đoán một chút, lát nữa độ khó tranh giành chắc chắn sẽ càng cao hơn.

“Tốt!” Chỉ Lan Tiên Tử cũng biết bây giờ phải tốc chiến tốc thẳng, quay đầu phân phó: “Lát nữa chúng ta sẽ đi cầm chân ba vị Tiên Vương của đối phương, các ngươi phải nhanh chóng bắt lấy Tần Phong, biết chưa?!” “Rõ!” Các đệ tử Tiêu gia thần sắc nghiêm túc, nhao nhao rút ra các loại vũ khí.

“Tới đi!” Mộng Dao Tiên Tử không chút do dự, cầm kiếm đâm về phía Nam Cảnh Tiên Vương.

“Lại nhắm vào ta!” Nam Cảnh Tiên Vương trong lòng tức muốn chửi mẹ, nhưng lại không thể không cứng rắn xông lên.

“Động thủ!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy cũng không nhiều lời, lập tức tham gia vào trận chiến.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang trời liên miên không dứt, hư không cũng không ngừng chấn động.

“Giết!” Các đệ tử Tiêu gia thấy sáu vị Tiên Vương đã động thủ, lập tức cầm vũ khí xông về phía Huyền Nữ Chiến Cơ.

“Lần này phiền phức rồi!” Sắc mặt Tần gia Thủy tổ lập tức ngưng trọng: “Ba vị Tiên Vương phe ta đã bị cầm chân, chỉ còn lại Phụng Thiên một vị Tiên Quân, căn bản không thể ngăn được nhiều người như vậy của đối phương!” “Thủy tổ yên tâm!” Tần Phong không hề hoảng sợ: “Phong nhi sẽ đi cho bọn họ nếm thử một chút chấn động Hoang Cổ nho nhỏ.” “Chủ ngân của thỏ ta nói đúng!” Tiểu Bạch có giới hạn rất linh hoạt, lại rút Thượng Phương Bão Kiếm ra: “Phải cho bọn chúng nếm thử một chút chấn động Hoang Cổ nho nhỏ!” “Đừng làm bậy…” Tần gia Thủy tổ vội vàng lên tiếng khuyên nhủ, muốn Tần Phong đừng quá trẻ người non dạ.

Mặc dù chiến lực gia thành của hắn rất kinh khủng, nhưng dù sao cũng chỉ có Chân Tiên cảnh đỉnh phong, đối diện không chỉ có Kim

Tiên, Thái Ất Kim Tiên, mà còn có cả cường giả Tiên Quân cảnh.

Chỉ là Tần gia Thủy tổ còn chưa nói xong, Tần Phong đã lao ra khỏi Huyền Nữ Chiến Cơ.

Chỉ thấy hắn một thân bạch y, tóc dài phiêu dương, tay cầm trường kiếm đứng giữa hư không, ánh mắt sâu thẳm mà sắc bén, phảng phất có thể xuyên thấu thời không, nắm giữ sức mạnh của thiên địa.

“Là Tần Phong!” Các đệ tử Tiêu gia vẫn chưa ý thức được nguy hiểm, tốc độ không giảm mà lao về phía Tần Phong.

Chương 1449

“Hống!” Tần Phong đột nhiên phát ra một tiếng gầm, ngay sau đó thân hình lập tức biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo… Chỉ thấy một luồng kiếm khí chói lọi xé toạc bầu trời, tựa như sao băng rơi xuống, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, nơi kiếm khí đi qua, nổi lên từng gợn sóng.

“Kiếm khí thật lợi hại!” Các đệ tử Tiêu gia trong lòng chấn động mạnh, cơ thể bản năng cố gắng né tránh, nhưng tốc độ kiếm khí cực nhanh, trong nháy mắt đã xuyên qua cơ thể họ.

Phụt một tiếng, máu tươi tung tóe!

Chỉ thấy kiếm khí của Tần Phong tàn phá hư không, núi non bên dưới sụp đổ, sông ngòi chảy ngược, phảng phất như trời đất đang trải qua một trận đại kiếp.

“Quá tàn bạo!” Tần gia Nhị tổ nhìn đến mí mắt giật giật, bị chiến lực kinh khủng của Tần Phong dọa cho sợ hãi.

Chỉ thấy Tần Phong tay cầm tổ truyền ma kiếm, đường nào cũng tóe lửa tóe điện, từ trước đến nay không bao giờ cứng đối cứng với Thái Ất Kim Tiên, chỉ chuyên chém Kim Tiên như chém dưa thái rau.

Pháp bảo dưới kiếm khí vỡ nát, pháp thuật của họ cũng trở nên yếu ớt vô lực.

Mà bóng dáng hắn lúc ẩn lúc hiện trong kiếm khí, mỗi lần vung kiếm đều kèm theo tiếng nổ kinh thiên động địa, kiếm thuật đăng phong tạo cực, mỗi một đòn đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

“Tần sư huynh, đẹp trai quá!” Mộ Dung Tĩnh nhìn đến thần tình kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm ửng hồng.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ từ trong ra ngoài, hoàn toàn chinh phục tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 10.000.000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ từ trong ra ngoài, hoàn toàn chinh phục tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được một cơ hội rút thưởng!” “Tiểu sư muội quả nhiên đều là não yêu đương!” Tần Phong trong lòng không nhịn được cảm thán, không quên kêu hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Soạt một tiếng!

Chiếc vòng quay quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng…” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng Nho gia tiên cấp buff, Hậu Đức Tái Vật!” “Hậu Đức Tái Vật?

Hảo Đa Trái Vụ (Nhiều nợ thế)!?” Tần Phong luôn cảm thấy có gì đó kỳ kỳ, vội vàng xem xét thuộc tính liên quan.

Hậu Đức Tái Vật: Nho gia tiên cấp buff, chí thành chi đạo, sau khi mở không chỉ nhận được gấp mười chiến lực gia thành, còn có thể nhận được sự che chở của Đại Đạo chi lực.

“Buff này hợp với mình thật đấy!” Tần Phong hài lòng gật đầu, đặc điểm của hắn chính là một chữ “chân thành”.

Ầm ầm ầm!!

Trong đầu Tần Phong vang lên một tiếng sấm sét, cả người theo đó tiến vào trạng thái không linh.

Bên tai phảng phất nghe thấy giọng nói của bậc đại nho, dường như không tồn tại ở một phương hướng cụ thể nào, giống như một làn gió nhẹ nhàng, mang theo một sức mạnh bí ẩn mà không thể diễn tả bằng lời.

“Mau bắt lấy hắn!!” Sắc mặt các đệ tử Tiêu gia vô cùng khó coi, đồng loạt lao về phía Tần Phong.

Vốn tưởng rằng bắt Tần Phong, một tên Chân Tiên đỉnh phong, sẽ rất dễ dàng, nhưng ai ngờ tên nhóc này lại lươn lẹo như lươn, từ trước đến nay không bao giờ cứng đối cứng với Thái Ất Kim Tiên, chỉ chuyên đánh những đệ tử Kim Tiên cảnh.

Chỉ trong một khoảnh khắc, đã chết và bị thương hơn một nửa.

“Tên nhóc này hình như đang đốn ngộ!?” Có người nhận ra tình hình của Tần Phong không ổn, trong lòng có thể nói là vừa kinh vừa hỉ.

Hỉ là vì con lươn này cuối cùng cũng đã dừng lại, kinh là vì Tần Phong lợi hại như vậy mà còn có thể đốn ngộ, hơn nữa hắn còn chưa đầy ba mươi tuổi, khiến họ có cảm giác như sống phí cả đời chó.

“Cho dù ngươi là thiên tài thì thế nào, hôm nay chẳng phải vẫn rơi vào tay chúng ta sao!” Các đệ tử Tiêu gia ghen tị đến mức mặt mũi biến dạng, nhanh chóng xông lên muốn cắt ngang đốn ngộ của hắn.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Phụng Thiên đột ngột biến đổi, vội vàng muốn xông ra ngăn cản.

Nhưng chưa kịp động thủ lao ra khỏi Huyền Nữ Chiến Cơ, Tiểu Bạch trên vai Tần Phong đột nhiên động đậy, Thượng Phương Bão Kiếm trong tay bộc phát ra một luồng kiếm ý ngút trời, ngay sau đó liền biến mất tại chỗ.

Kiếm quang lóe lên, gốc đứt tiếng gào thảm thiết!!

“A!!” Đối phương lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, ngay sau đó liền đeo lên chiếc mặt nạ đau khổ.

“Đây chính là một chút chấn động nho nhỏ đến từ Hoang Cổ!” Tiểu Bạch tay cầm Thượng Phương Bão Kiếm, như một hiệp khách đứng giữa hư không.

“Khinh người quá đáng!!” Sắc mặt các đệ tử Tiêu gia vô cùng âm trầm, chỉ cảm thấy lửa giận trong lồng ngực đang bùng cháy.

Nhiều người như vậy mà không bắt được một Tần Phong thì thôi, bây giờ còn bị một con thỏ cắt gốc sỉ nhục, chuyện này nếu truyền ra ngoài, Tiêu gia bọn họ sau này còn mặt mũi nào ở Tiên giới nữa!?

“Động thủ!!” Các đệ tử Tiêu gia hoàn toàn không nhịn được nữa, lập tức xông lên vây công Tiểu Bạch.

Nhưng bọn họ thực sự đã quá xem thường Tiểu Bạch, tuy tu vi của nó mới đột phá Chân Tiên cao giai, nhưng lại là Thái Âm Tiên Thỏ trong truyền thuyết bẩm sinh đã có không gian thần thông, cộng thêm kinh nghiệm húp được từ Tần Phong.

Đừng nói là Kim Tiên bình thường, cho dù là Thái Ất Kim Tiên cũng không phải là đối thủ của nó.

Chỉ là nó đánh nhau nửa ngày, đối phương lại không có một người nào chết.

Không phải nó không thể giết chết đối phương, mà là cắt gốc có hiệu quả kinh tế hơn.

“Đinh đông, chúc mừng linh sủng của ký chủ cắt đứt tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng linh sủng của ký chủ cắt đứt tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!” “…” Theo tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên, ý thức của Tần Phong cũng dần dần quay trở lại.

“Bao nhiêu năm rồi, cũng đã nỗ lực làm việc, sao vẫn chỉ có 1000 điểm một gốc vậy!?” Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, không nhịn được mà phàn nàn.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang trời liên miên không dứt, khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy hành vi cắt gốc vô sỉ của Tiểu Bạch đã chọc giận đám đông, ba vị cao thủ Tiên Quân cảnh của Tiêu gia bất chấp thân phận, liên thủ vây công nó.

“Aiya, dọa chết thỏ ta rồi!” Tiểu Bạch một lần không gian di động, quay trở lại vai Tần Phong.

“Bắt lấy bọn chúng!!” Các đệ tử Tiêu gia hoàn toàn nổi giận, lại một lần nữa lao về phía Tần Phong.

“Chấn động vẫn chưa đủ à!” Tần Phong thấy đối phương không những không đầu hàng, mà còn dám tấn công mình, quả quyết vung tay lấy ra Vô Tận Kiếm Hạp.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng bấm ra từng đạo chỉ quyết, trong cơ thể phảng phất có một luồng sức mạnh bí ẩn đang cuộn trào, cả bầu trời cũng lập tức tối sầm lại, như một giây tiến vào đêm đen, các vì sao cũng bắt đầu không ngừng lấp lánh.

“Đây là trận pháp!!” Các đệ tử Tiêu gia sắc mặt biến đổi, nhận ra Tần Phong định làm gì.

Chỉ thấy Vô Tận Kiếm Hạp trước mặt Tần Phong lập tức nứt ra, từng thanh tiên kiếm như sao băng từ trong đó bay ra với tốc độ cực nhanh, không chỉ bay lượn trên bầu trời đêm, tạo thành một khung cảnh vạn kiếm quy tông hùng vĩ, mà còn giao thoa với các vì sao trên bầu trời.

Chương 1450

“Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, thành!!” Theo giọng nói vang dội của Tần Phong vang vọng khắp bầu trời, các vì sao trên bầu trời đêm lập tức sáng rực lên.

Chỉ thấy mấy vạn thanh tiên kiếm giao nhau trên hư không tạo thành một kiếm trận khổng lồ, những luồng kiếm quang tung hoành ngang dọc không chỉ vẽ ra những đường cong hoàn mỹ, mà còn phát ra tiếng kiếm minh chói tai như tiếng ong vỡ tổ.

“Tiên giai thượng phẩm kiếm trận, trò mèo vặt vãnh!” Chúng nhân Tiêu gia mặt đầy vẻ khinh miệt.

Vừa rồi thấy động tĩnh lúc Tần Phong khởi trận, còn tưởng là trận pháp lợi hại gì, không ngờ lại là tiên giai thượng phẩm, cũng chỉ có vẻ ngoài hoành tráng mà thôi.

“Đúng, chính là thái độ này!” Tần Phong thấy vẻ mặt khinh thường của đối phương, lập tức thêm vào hai mươi cái buff.

Ầm ầm ầm!!

Tần Phong phảng phất như bật chế độ siêu Saiyan, khí tức kinh khủng khiến hư không chấn động dữ dội.

Ngay sau đó, mấy vạn thanh tiên kiếm như mưa bão trút xuống, nơi kiếm quang đi qua, tất cả đều bị hủy diệt tan tành, dưới luồng kiếm quang vô tận này, căn bản không có nơi nào để trốn, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị kiếm trận nuốt chửng.

“Đậu má!!” Các đệ tử Tiêu gia lập tức chửi thề một tiếng, mạnh mẽ lên án hành vi giả heo ăn thịt hổ của Tần Phong.

Mặc dù kiếm trận tiên giai thượng phẩm không thể gây ra mối đe dọa sinh mạng cho họ, nhưng nếu có thêm hai mươi mấy cái buff gia trì, thì lập tức từ cô bé quàng khăn đỏ siêu tiến hóa thành siêu Barbie kim cương.

Đừng nói là sói xám, cho dù là sói già dê tới cũng vô dụng!

Ầm ầm ầm!!

Sông ngòi vỡ nát, núi non sụp đổ!

Chỉ thấy mọi người bị Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận bao phủ, kiếm khí vô tận hóa thành bão táp càn quét trời đất, bất kể là pháp bảo hay pháp thuật, trước mặt kiếm trận này đều trở nên yếu ớt vô lực.

“A!!” Trong cơn bão kiếm khí, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Chỉ thấy tu vi Kim Tiên cảnh căn bản không thể chống cự, trong nháy mắt đã bị bão kiếm khí nuốt chửng, Thái Ất Kim Tiên cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, khổ sở chống chọi trong bão kiếm khí, hy vọng thời gian duy trì của trận pháp này mau chóng kết thúc.

Còn về ba vị Tiên Quân, cũng không khá hơn là bao.

Mặc dù Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận không thể gây ra mối đe dọa sinh mạng cho họ, nhưng bản thân họ đã sớm chật vật không chịu nổi, trên người còn bị bão kiếm khí rạch ra rất nhiều vết máu.

“Đúng là quá đáng tiếc!” Một vị Tiên Quân trong lòng không vui, lẩm bẩm nói: “Nếu ngươi bây giờ có tu vi Kim Tiên sơ giai, nhất định có thể dùng kiếm trận này để tiêu diệt toàn bộ chúng ta, tiếc là tu vi hiện tại của ngươi chỉ có Chân Tiên cảnh đỉnh phong…” “Lời thoại quen thuộc ghê!” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Tuy tu vi Tiên Quân cảnh của đối phương cao hơn hắn ba đại cảnh giới, nhưng bọn họ không phải là những yêu nghiệt trên Võ Tu Thiên Tư Bảng, chỉ là những tu tiên giả Tiên Quân cảnh bình thường đến không thể bình thường hơn.

Chỉ cần hắn mở trạng thái toàn diện, thêm vài cái buff, sử dụng Ba Đầu Sáu Tay và Pháp Tướng Thiên Địa là có thể tiêu diệt đối phương trong phút mốt.

Nhưng nếu hắn làm vậy thì cũng đồng nghĩa với việc lá bài tẩy sẽ bị lộ ra.

“Hết cách rồi!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, quyết định thỏa mãn nguyện vọng của đối phương.

Đột phá Kim Tiên cảnh có thể rất khó đối với người khác, nhưng với hắn thì thật sự không là gì cả.

Bởi vì muốn đột phá Kim Tiên cảnh, chỉ cần thỏa mãn hai điều kiện là được: Thứ nhất, đương nhiên là thanh kinh nghiệm của Chân Tiên đỉnh phong phải đầy, mà nhờ có Căn Cơ Đan của hệ thống, Linh Lung Đạo Tâm của Mộ Dung Tĩnh, cùng với sự trợ giúp của cánh hoa hồ lô, thanh kinh nghiệm của hắn đã tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Bây giờ giống như một cô nương chưa xuất giá, chỉ cần chọc nhẹ một cái là có thể đột phá.

Thứ hai, là phải lĩnh ngộ được “Phản Hư” trong truyền thuyết, giống như đột phá Chân Tiên sẽ mở ra thần tàng trong cơ thể, chỉ cần lĩnh ngộ được cái gọi là Phản Hư là có thể đột phá đến Kim Tiên chi cảnh.

Theo như Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa ghi lại, Phản Hư chính là Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hoàn Hư, Luyện Hư Hợp Đạo.

Dịch nôm na ra là, tất cả đều viên mãn, phản bản quy căn, so với hai cái buff “Phản Bản Quy Nguyên” và “Minh Tâm Kiến Tính” của hắn, không thể nói là giống, mà phải nói là y hệt.

“Tần Phong, chịu trói đi!” Đối phương lại lạnh lùng uy hiếp: “Trừ phi ngươi có thể đột phá lên Kim Tiên sơ giai ngay tại chỗ, nếu không thì căn bản không làm gì được chúng ta.” “Nói nhảm với hắn làm gì!” một Tiên Quân khác lạnh lùng hừ một tiếng: “Đợi chúng ta phá được kiếm trận của hắn, nhất định phải khiến hắn sống không được, chết cũng không xong.” “Nói không sai!” Tiên Quân cuối cùng cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không coi Tần Phong ra gì.

“Nếu đã như vậy, vậy thì như các ngươi mong muốn!” Tần Phong không có cái tật xấu nhiều lời của nhân vật phản diện, lập tức lấy ra mấy nghìn khối tiên tinh cực phẩm để hấp thu.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng trong tiên tinh bị Tần Phong hút vào cơ thể, ngay sau đó bộc phát ra một luồng năng lượng kinh khủng, còn kèm theo từng đạo phù văn màu vàng lấp lánh.

“Chủ ngân thỏ ta đang đột phá!” Tiểu Bạch mắt sáng rực.

Vội vàng hóa thành vật trang trí trên người Tần Phong, ngồi trên vai hắn bắt đầu húp kinh nghiệm.

“Phá cho trẫm!” Tần Phong ánh mắt sắc bén ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, khí thế cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chỉ thấy toàn thân hắn lưu chuyển ánh sáng vô tận, một luồng khí tức chí cao vô thượng, tôn quý từ trong ra ngoài tỏa ra, phảng phất như một vị Nhân Hoàng vô thượng trấn áp vạn cổ.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời đột nhiên sấm chớp rền vang, phảng phất như vạn sấm trời đất nghênh đón Nhân Hoàng.

Uy nghiêm vô tận đứng sừng sững giữa đất trời, coi rẻ hết thảy sinh linh thế gian, khiến cả thiên địa phải run rẩy, thế gian sinh linh phải cúi đầu.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Ba vị Tiên Quân của Tiêu gia đồng tử co rụt lại.

Bọn họ không hiểu Tần Phong lấy đâu ra uy thế Nhân Hoàng, nhưng đối với thiên địa dị tượng này thì lại quá quen thuộc, đó chính là dấu hiệu trước khi tu tiên giả đột phá Kim Tiên.

“Vãi chưởng, chủ thượng lại không làm người nữa rồi!” Phụng Thiên không nhịn được văng tục một tiếng.

Vốn tưởng rằng Tần Phong sẽ kẹt ở Chân Tiên đỉnh phong vài năm, ai ngờ thiên phú của hắn lại không có giới hạn, quay đầu liền đột phá đến Kim Tiên sơ giai ngay trước mặt mọi người.

“Không hổ là kỳ lân chi tử của Tần gia ta!” Hai vị lão tổ Tần gia mặt mày hưng phấn.

Tần gia có một kỳ lân chi tử như vậy, Tần gia của họ lo gì không hưng thịnh!?

“Tần sư huynh!” Mắt đẹp của Mộ Dung Tĩnh hiện lên hình trái tim, bị mê hoặc đến mức không thể tả.

“Mau liên thủ phá trận!!” Ba vị Tiên Quân của Tiêu gia đột nhiên hoảng hốt.

Bọn họ bây giờ đã không còn ý định bắt Tần Phong nữa, chỉ nghĩ đến việc phá vỡ Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận trước khi Tần Phong đột phá Kim Tiên.

Chương 1451

Nếu không, đợi Tần Phong đột phá thành công, bọn họ dù không chết cũng chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Ầm ầm ầm!!

Hư không đột nhiên chấn động dữ dội, ba vầng mặt trời chói lòa theo đó xuất hiện.

Chỉ thấy ba vị Tiên Quân nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết, trên đỉnh đầu mỗi người đều xuất hiện một vầng mặt trời chói lòa, trong nháy mắt đã xua tan bóng tối trên bầu trời.

“Còn muốn chạy!” Trong mắt Tần Phong loé lên một tia hàn quang, lập tức tăng cường sức mạnh cho kiếm trận.

Chỉ thấy hàng vạn thanh tiên kiếm như mưa bão trút xuống, luồng kiếm khí dao động đáng sợ không thể tả tràn ngập giữa đất trời.

Ầm ầm ầm!!

Vạn nghìn kiếm khí và ba vầng mặt trời chói lòa va chạm dữ dội, năng lượng vô tận trút xuống hư không, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp đất trời, cơn bão năng lượng kinh hoàng tàn phá hư không một cách tàn nhẫn, giống như quả nấm mà nhà Tiểu Nhật Bổn cho mọc lên năm đó.

“A!” Các Thái Ất Kim Tiên vốn đang khổ sở chống đỡ, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Phụt!” Ba vị Tiên Quân cũng không khá hơn là bao, đồng loạt phun ra một ngụm tiên huyết.

Ngay sau đó, cơn bão kiếm khí vô tận điên cuồng xé nát cơ thể họ, giống như bị ném vào một chiếc máy xay thịt.

Lúc này, động tĩnh giao chiến của hai bên quá lớn, đã thu hút các tu hành giả gần đó.

Chỉ thấy bọn họ không chỉ tự mình đổ xô đến, mà còn liều mạng liên lạc với đồng môn, đồng tộc đến chi viện, một câu “Ta tìm thấy Tần Phong rồi” đã khiến toàn bộ khu vực biên giới Đông Vực hoàn toàn sôi sục.

“Tần Phong xuất hiện?

Thiệt hông vậy!?” “Thiệt cái mẹ nhà ngươi, cút ra cho lão tử!” “Người ta đều đi cướp spotlight rồi, ngươi còn ở đây thiệt hông vậy!” “Nhanh lên, đã đánh nhau rồi, sáu vị Tiên Vương đại hỗn chiến!” “Nghe nói Tần Phong lâm trận đột phá Kim Tiên sơ giai, một mình chiến ba đại Tiên Quân của Tiêu gia!” “Thiệt hông vậy?

Kim Tiên sơ giai mà có thể một mình chiến ba đại Tiên Quân!?” “Đừng coi thường Tần Phong, hắn ở Chân Tiên cảnh đã dùng Đại Tiên Thiên Chí Bảo chém giết Tiên Quân rồi!” “Tin tức của ngươi lỗi thời rồi, lần này Tần Phong không dùng Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà dựa vào thực lực của bản thân, một mình chiến ba đại Tiên Quân.” “Vãi chưởng, thiệt hông vậy!?” “Về nhà mà hỏi mẹ ngươi ấy, đừng làm lỡ việc lão tử đi lên đỉnh gây án.” “……” Tin tức về Tần Phong lan truyền rất nhanh, cũng truyền đến tai của Phương Trường.

“Tần Phong là Lục Vị Đế Vương Hoàn!?” “Bây giờ đang bị các thế lực vây công?

Còn có cường giả Tiên Vương cảnh tham gia!?” Phương Trường sau khi biết tin, cả người ngây ra tại chỗ.

Đối với Lục Vị Đế Vương Hoàn, y thực sự quá quen thuộc.

Năm đó chính là tên tiện nhân Tần Phong này, đi khắp nơi rêu rao y là Lục Vị Đế Vương Hoàn gì đó, mới dẫn đến việc y tuổi còn trẻ đã từng thấy mặt trời mọc ở phương đông, cũng từng thấy sự điên cuồng giữa ban ngày ban mặt, còn từng thấy sự hoang đường dưới trời quang mây tạnh, càng cảm nhận được sự ngắn ngủi của 'mai hoa tam lộng', và sự mờ mịt của 'một ngày ba thu'.

“Tần Phong, ngươi cũng có ngày hôm nay!” Phương Trường đột nhiên kích động hét lớn, vừa khóc vừa cười như phát điên.

Y không biết tại sao Tần Phong cũng có mệnh cách Lục Vị Đế Vương Hoàn, cũng không muốn biết Lục Vị Đế Vương Hoàn của Tần Phong là thật hay giả.

Chỉ biết rằng bây giờ tất cả mọi người đều chạy đi lên đỉnh gây án, hắn sắp phải cảm nhận được nỗi đau mà y đã phải chịu đựng năm đó… “Không được, ta phải đi góp vui mới được!” Con ác quỷ trong lòng Phương Trường dường như đã thoát khỏi xiềng xích, khóe miệng cũng nhếch lên để lộ nụ cười méo mó.

Y muốn đi theo đám người này tìm Tần Phong, tận mắt chứng kiến hắn bị hành hạ như thế nào, cũng chỉ có làm như vậy mới có thể trút bỏ được ngọn lửa giận đã đè nén trong lòng bấy lâu nay.

Nhưng ngay khi Phương Trường chuẩn bị lên đường, y đã thấy các đệ tử của Phó gia đang tìm kiếm mình.

“Lại là Phó gia!” Phương Trường lập tức phát điên, nhưng không thể không quay người bỏ chạy.

Tuy Phó gia trong mắt Tần Phong không là gì, nhưng trong mắt y lại là một thế lực khổng lồ, với năng lực hiện tại của y thì không thể nào lay chuyển được.

“Là Phương Trường!” Đệ tử Phó gia cũng phát hiện ra Phương Trường, vội vàng đuổi theo.

Ở một nơi không xa, Quang Thiên và những người khác cũng nhận được tin tức.

“Tốt quá, tìm thấy Phương Trường rồi!” Phó Ngôn Kiệt mừng rỡ hét lên, kéo Quang Thiên định đi bắt Phương Trường.

“Muộn rồi!” Quang Thiên nhìn khoảng cách rồi nói: “Khoảng cách xa như vậy, đợi chúng ta đến nơi, e rằng Phương Trường đã sớm chạy mất tăm rồi, đi cũng như không.” “Lại để hắn chạy mất!” Phó Ngôn Kiệt trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng không phản bác lời của Quang Thiên.

Bởi vì bọn họ đã truy đuổi Phương Trường mấy tháng nay, trong thời gian đó cũng đã nhiều lần phát hiện ra tung tích của Phương Trường, nhưng Quang Thiên luôn có thể đưa ra câu trả lời chính xác, và kết quả cũng không ngoại lệ, đều để hắn chạy thoát.

Cho nên lâu dần, lời của Quang Thiên cũng có uy tín, không cần phải vất vả chạy một chuyến nữa.

“Kiệt thiếu, đừng nản lòng!” Quang Thiên vội vàng an ủi: “Phương Trường có thể chạy vô số lần, nhưng chúng ta chỉ cần bắt hắn một lần là được, huống chi hắn còn là một ma tu, bây giờ bị trọng thương đang vội hấp thu người để chữa thương, chỉ cần chúng ta để ý nơi nào có người bị hấp thu, là có thể dễ dàng phát hiện ra tung tích của hắn.” “Không sai!” Phó Ngôn Kiệt gật đầu đồng ý, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

“Phương Trường, ngươi không thoát được đâu!” Quang Thiên ngẩng đầu lẩm bẩm một tiếng, sau đó thúc ngựa đuổi theo.

Hắn ngăn Phó Ngôn Kiệt lại không phải vì không kịp, mà là đang dồn Phương Trường về phía Tinh Cực Thành.

Bây giờ Bạch Nhật định mượn sức của Vương gia Tinh Cực Thành để vào Chiến Thần Điện, nhưng khổ nỗi Tinh Cực Thành hai năm nay quá yên bình, cho nên đội ngũ chuyên nghiệp của họ đã họp lại trong nhóm, định dồn Phương Trường đến Tinh Cực Thành để tạo ra sự hoảng loạn.

Đến lúc đó, Phương Trường đại khai sát giới, hắn dẫn đầu Phó gia ra mặt hàng ma, Đàm Lực phụ trách cướp bóc bảo khố của Vương gia, còn Bạch Nhật thì nhân cơ hội cứu người để lấy hảo cảm.

Còn Tam Lộng Đại Sư và Mộc Tú, sau khi trận chiến kết thúc, sẽ lấy thân phận cao tăng đắc đạo, chân nhân đắc đạo đến Vương gia siêu độ cho người chết rồi kiếm thêm một mớ.

Lúc này… Mộc Tú đang cầm Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn, ung dung đi theo sau Phương Trường.

Chỉ cần lộ trình của Phương Trường có chút lệch lạc, y sẽ lập tức gửi tin nhắn thông báo cho Quang Thiên, để hắn sắp xếp người đi điều chỉnh lại lộ trình của Phương Trường.

“Chuyên nghiệp vãi nồi!” Đàm Lực nhìn mà trợn mắt há mồm.

Trước đây hắn nghĩ mãi không ra, đường đường là người đứng thứ mười lăm trên Võ Tu Thiên Tư Bảng, tại sao lại bị đám gà mờ này dồn đến đường cùng.

Bây giờ gia nhập đội ngũ chuyên nghiệp mới hiểu, năng lực mạnh không có nghĩa là ngươi ngon, lòng người mới là thứ đáng sợ nhất trên thế gian này.

“Phát hiện ra chưa?!” Nhậm Hoàn nhìn những người đi đường xung quanh, không nhịn được nói: “Bây giờ các thế lực đều bị bệ hạ thu hút, cao thủ trong nhà cũng đều chạy qua đó rồi.” “Đám người này thật đúng là không biết tự lượng sức mình!” Tam Lộng Đại Sư rất đồng tình nói: “Cho dù bọn họ cướp được spotlight, tương lai cũng sẽ bị bệ hạ báo thù.

Cướp được spotlight thì lo bị báo thù, giết bệ hạ thì cướp cũng như không cướp, bất kể chọn thế nào thì cuối cùng cũng là công dã tràng!" "Cho nên đây là lý do để ngươi 'ngày tháng còn dài' sao!?" Mộc Tú không nhịn được đảo mắt, biết con lừa ngốc này trước giờ không kén ăn.

"A di đà phật!" Sắc mặt Tam Lộng Đại Sư đột nhiên nghiêm túc, hai tay chắp lại sửa lời: "Bần tăng không hiểu cái gì gọi là ngày tháng còn dài, chỉ biết ngày vui qua mau, ngày khổ thì nhiều." "Không hổ là đại sư!" Nhậm Hoàn không nhịn được giơ ngón tay cái, thật tâm bội phục những dũng sĩ Lục Vị.

Một lần bùng cháy sinh mệnh, đổi lấy cả đời phú quý!

Lại còn có được sự che chở của siêu cấp yêu nghiệt Tần Phong, không cần lo lắng Phương Trường sau này sẽ báo thù mình, có thể yên tâm hưởng thụ phúc lợi mà Lục Vị Đế Vương Hoàn mang lại.

Chương 1452

"Phương Trường đáng thương a!" Mộc Tú không nhịn được cảm khái một tiếng, ngay sau đó liền nghĩ đến Diệp Thần.

Năm đó Phương Trường chỉ vì lớn tiếng nói chuyện với Tần Phong, công khai đứng ra chỉ trích hắn dùng quy tắc ngầm với Nam Phong công chúa, liền bị Tần Phong sắp xếp cho sáu phân cảnh thảm không còn tính người.

Bây giờ Diệp Thần dám tiết lộ bí mật nhỏ của Tần Phong, với tính cách của Tần Phong, còn không biết sẽ sắp xếp cho hắn kịch bản quái đản gì nữa.

"Hắt xì…" Diệp Thần không nhịn được hắt hơi một cái, có cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu để mắt tới.

"Giết!!" Không đợi Diệp Thần nghĩ ra thứ bẩn thỉu đó là ai, hắn đã nghe thấy một trận tiếng chém giết vang trời.

Chỉ thấy đại quân do Diệp Thần thống lĩnh đang công thành, binh lính mặc tiên giáp lấp lánh, ngự tiên kiếm, tiên thú, hùng hổ tấn công về phía tiên thành phía trước.

"Thủ thành, mau thủ thành!" Binh lính trên tiên thành đã sớm nghiêm trận chờ đợi, họ cầm tiên khí, ánh mắt kinh hoảng, không chỉ mở đại trận phòng ngự mà còn liên thủ thi triển tiên pháp để chống lại cuộc tấn công.

Trong phút chốc… Tiên quang và pháp thuật đan xen vào nhau, chiếu sáng cả bầu trời ngũ sắc rực rỡ.

Không biết đã oanh tạc bao lâu, đại trận bảo vệ tiên thành bị đánh ra một lỗ hổng, vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan rộng ra.

“Tướng sĩ, theo ta giết!” Diệp Thần lập tức cầm trường thương, dẫn đầu xông vào trong tiên thành.

“Cản hắn lại, mau cản hắn lại!” Binh lính thủ thành kinh hãi, vội vàng xông lên ngăn cản.

Nhưng họ đều là một đám tiểu binh Địa Tiên cảnh, căn bản không thể cản được yêu nghiệt từ Hoang Cổ đến như Diệp Thần, cho dù hắn bây giờ chỉ có tu vi Địa Tiên cao giai, vẫn như vào chốn không người, đại khai sát giới.

“Tiểu tử, ngươi dám!!” Một Kim Tiên đại nộ, cầm đao xông lên ngăn cản.

“Thân tựa gió, thương như rồng, kim thương một tiếng phá thương khung!!” Chiến ý trong mắt Diệp Thần bùng cháy như ngọn lửa hừng hực, phảng phất muốn thiêu rụi cả thế giới, trường thương trong tay càng bộc phát ra một luồng ánh sáng chói lòa.

Chỉ thấy thân ảnh hắn như gió lốc gào thét lao ra, trường thương trong tay phảng phất ẩn chứa sức mạnh vô tận, hóa thành một đạo thương mang màu vàng trong nháy mắt xé toạc bầu trời, giống như tia nắng đầu tiên của bình minh, chiếu sáng cả một vùng trời.

Nơi thương mang đi qua, hư không như bị xé rách, phát ra tiếng gào thét chói tai.

Ầm ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, bùng nổ ra một cơn bão năng lượng cuồng bạo.

“Phụt!!” Kim Tiên đối phương phun ra một ngụm tiên huyết, ngay tại chỗ bị Diệp Thần đánh lui.

“Uy vũ, uy vũ!!” Các binh sĩ lập tức đồng thanh hô lớn, sĩ khí càng không ngừng tăng cao.

Tuy rằng họ chỉ là binh lính mà Diệp Thần mượn từ các thế lực lớn, nhưng tướng sĩ trong quân đội sùng bái cường giả nhất, trong nhiều trận chiến, Diệp Thần đã chứng minh được bản thân, cũng khiến họ từ trong lòng công nhận vị thống soái này.

“Còn ai nữa không!!” Diệp Thần cảm thấy mình lại ngon rồi, không nhịn được ngửa mặt lên trời hét lớn… “Hắn chính là Diệp Thần!” Binh lính thủ thành mặt mày kinh hãi, đã mất đi ý chí chiến đấu.

Tuy Kim Tiên mà Diệp Thần vừa đánh lui chỉ là Kim Tiên bình thường nhất ở Tiên giới, nhưng hắn thật sự đã dùng tu vi Địa Tiên cao giai, vượt hai đại cảnh giới để đánh lui một Kim Tiên.

Chiến lực kinh khủng biến thái như vậy, trong nháy mắt đã đánh sập phòng tuyến tâm lý của họ.

“Tên này ra vẻ quá nhỉ!” Tiền Đa Đa đang đứng ở nơi không xa, trong lòng không nhịn được thầm phàn nàn.

Kể từ khi cao tầng Tiên Minh quyết định mua lưu lượng cho Diệp Thần, hắn cũng bị gán cho cái mác Chiến Thần thế hệ mới, không chỉ khiến sự tự tin của hắn từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, mà còn nảy sinh một loại ảo giác rằng lão tử thiên hạ vô địch.

“Tiền gia!” người phía sau nhắc nhở: “Diệp Thần đã công phá tiên thành này, chúng ta nên vào thu lãi rồi.” “Suýt nữa thì quên mất chính sự!” Tiền Đa Đa vỗ trán một cái, mới nhớ ra mình đến đây để làm gì.

Để đảm bảo hợp đồng chia lãi Đại Đạo mà Diệp Thần đã ký có thể hoàn trả đúng hạn, mỗi khi hắn công phá một thế lực, y lại dẫn theo một đám tiên sinh kế toán đến thu tiền.

Lúc này… Diệp Thần vẫn chưa biết Tiền Đa Đa đã đến, đang chìm đắm trong khoái cảm ra vẻ của mình.

Nhưng chưa kịp đẹp trai quá ba giây, một giọng nói nhàn nhạt từ trên trời truyền đến, từ từ phiêu đãng trên không trung chiến trường.

“Không biết bản đế có đủ tư cách không?!” Giọng nói của đối phương tuy rất nhẹ, nhưng lại như sấm sét chấn động lòng người.

Mỗi một từ đều phảng phất ẩn chứa uy nghiêm và sức mạnh vô tận, khiến cho mỗi một người có mặt tại đây tâm linh đều như bị búa tạ giáng xuống.

“Cảnh tượng quen thuộc quá!” Tim Tiền Đa Đa đập mạnh một cái, vội vàng rụt chân lại.

Y nhớ lần trước đi ký hợp đồng với Diệp Thần, hình như cũng gặp phải tình huống này, nếu không phải y chạy đủ nhanh, nói không chừng cỏ trên mộ đã cao mấy mét rồi.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi mọi người trên chiến trường nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên, một luồng uy áp khiến trời đất chìm trong bể khổ như bão táp đột nhiên giáng xuống.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên mình mặc kim giáp lấp lánh xuất hiện, toàn thân không chỉ lấp lánh ánh vàng chói lọi, trong mắt càng lộ ra vẻ bá khí coi rẻ thiên hạ, khiến cho mọi người bên dưới không dám nhìn thẳng.

“Ngạo, Ngạo Thiên Tiên Đế!” Chiến trường vốn ồn ào, trong nháy mắt liền yên tĩnh lại.

Chỉ thấy binh lính hai bên sắc mặt trắng bệch, không chỉ mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, hai chân càng mềm nhũn quỳ rạp xuống đất.

“Sao lại là Long Ngạo Thiên!” Diệp Thần hoàn toàn sụp đổ, trong lòng càng phát ra tiếng gào thét như chuột chù.

Mẹ nó!

Có thôi đi không!

Hắn chân trước vừa dưỡng thương xong trở về đại khai sát giới, Long Ngạo Thiên chân sau liền lập tức đuổi tới, là không cho hắn một con đường sống nào à!

“Sao thế?

Ngươi sợ rồi!?” Ánh mắt Long Ngạo Thiên đầy vẻ giễu cợt lạnh lùng, khí tức toàn thân cũng bắt đầu cuộn trào lên.

“Không ổn, mau chạy!” Diệp Thần chỉ cảm thấy sau lưng toát ra một trận mồ hôi lạnh, không chút do dự muốn sử dụng Hóa Huyết Thuấn Di.

“Muốn chạy!” Long Ngạo Thiên thân ảnh treo cao trên bầu trời, ánh mắt khẽ lướt qua liền khiến vạn vật run rẩy.

Ngay sau đó, vạn đạo sấm sét giăng đầy bầu trời, mỗi một đạo đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Ầm ầm ầm!!

Chương 1453

Tiếng sấm đinh tai nhức óc vang vọng khắp đất trời, phảng phất như rơi vào sự trầm luân vô tận.

Không chỉ bầu trời bắt đầu nứt ra, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển, sông núi cũng trong nháy mắt tan vỡ.

Những đám mây rực rỡ ban đầu, trong khoảnh khắc trở nên u ám vô quang, phảng phất như bị một luồng sức mạnh vô hình nuốt chửng.

“Uy thế Tiên Đế, kinh khủng đến vậy!” Binh lính hai bên trên chiến trường, dưới luồng sức mạnh này run lẩy bẩy, không thể động đậy, cũng được đích thân trải nghiệm sự kinh khủng của Tiên Đế.

“Phụt!” Diệp Thần phun ra một ngụm tiên huyết, chỉ cảm thấy mình như bị trọng thương.

“Tâm Nhan ở đâu!?” Ánh mắt Long Ngạo Thiên lạnh như băng, từ trên cao nhìn xuống Diệp Thần.

“Ở chỗ mẹ ngươi ***” Diệp Thần hoàn toàn không nhịn được nữa, lập tức hóa thân thành máy điện báo điên cuồng chửi rủa.

Không phải hắn cảm thấy mình không thoát được nên buông thả bản thân, mà là hắn thật sự không nhịn được nữa, thuận tiện câu giờ cho mình một chút.

Là một người đàn ông đã biến cấm thuật chạy trốn thành kỹ năng thông thường, kể từ lần trước bị Lăng Tiêu Tiên Đế và Long Ngạo Thiên tùy ý hành hạ, hắn đã cảm nhận sâu sắc sự thiếu sót của bản thân.

Cho nên lần này trở về, hắn đã liều mạng nghiên cứu các thủ đoạn bảo mệnh.

Bây giờ hắn tuy chỉ có tu vi Địa Tiên cao giai, nhưng nói về chạy trốn, thật sự chưa chắc có ai hơn được hắn.

“Ngươi tìm chết!” Long Ngạo Thiên bị kích nộ hoàn toàn, uy áp kinh khủng trong nháy mắt bộc phát.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp đất trời, uy áp như núi lở biển gầm, ập về phía Diệp Thần, nơi đi qua, hư không càng rung động dữ dội.

“Chính là lúc này!” Diệp Thần tinh thần căng thẳng cao độ, quyết định liều chết một phen cầu đường sống.

Chỉ thấy dưới chân hắn đột nhiên sáng lên một đạo hồng quang, trong nháy mắt hóa thành một trận pháp màu đỏ tươi, trên đó khắc đầy những phù hiệu thần bí.

Ngay sau đó, khi uy áp như núi lở biển gầm ập đến, Diệp Thần trong nháy mắt biến mất tại chỗ, thay vào đó là một con rối bằng rơm.

“Thế Thân Truyền Tống Trận!” Mọi người xung quanh không nhịn được kinh hô, không ngờ Diệp Thần lại có thể chạy thoát.

“Ngươi chạy được sao!” Ánh mắt Long Ngạo Thiên càng thêm lạnh lẽo, phảng phất đã khóa chặt Diệp Thần.

Chỉ thấy hắn quay đầu nhìn về một hướng, ngay sau đó liền biến mất tại chỗ.

Diệp Thần cũng phảng phất biết trận pháp này không lừa được Long Ngạo Thiên, vội vàng nuốt một viên đan dược, ngay sau đó lại sử dụng Hóa Huyết Thuấn Di, hóa thành một đạo hồng quang nhanh chóng rời đi.

Chỉ là Long Ngạo Thiên lại một lần nữa khóa chặt, tái diễn lại màn kịch kinh điển hắn đuổi, hắn chạy.

“Cuối cùng cũng đi rồi!” Tiền Đa Đa thở phào một hơi dài.

Ngay sau đó liền lon ton vào thành, dùng chiến lợi phẩm của Diệp Thần để trừ nợ lãi.

Bảo vật trị giá một trăm tiên tinh cực phẩm, chỉ có thể trừ được một nghìn tiên tinh hạ phẩm.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến hệ số nguy hiểm của y tăng lên, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hệ số nguy hiểm của y tăng lên, nhận được 2.000.000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã khiêu khích hai đại Thiên Mệnh sinh tử tương đấu, nhận được 5.000.000 điểm phản diện!” “Mới có 8 triệu!?” Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Vốn tưởng rằng Diệp Thần và Phương Trường cuối cùng cũng biết điều, biết mình đột phá Kim Tiên cảnh không dễ dàng.

Ai ngờ bọn họ chỉ gửi có 8 triệu điểm phản diện, cộng với số điểm phản diện trong tài khoản hệ thống của mình, bây giờ cũng chỉ có 20.263.920 điểm.

Ngay cả Căn Cơ Đan của Chân Tiên cảnh cũng không mua nổi, nói gì đến Căn Cơ Đan của Kim Tiên cảnh.

“Hệ thống!” Tần Phong hỏi trong lòng: “Căn Cơ Đan của Kim Tiên cảnh cần bao nhiêu điểm phản diện!?” “30 triệu!” Hệ thống trả lời: “Một viên Căn Cơ Đan của Kim Tiên cảnh cần 30 triệu điểm phản diện.” “30 triệu!” Tần Phong nghe mà đau cả lòng, biết rằng phản đối cũng vô dụng.

Bây giờ hắn chỉ có 20.263.920 điểm, muốn nhanh chóng kiếm đủ 30 triệu, chỉ có thể để Uyên Tổng cố gắng thêm nữa rồi… “Thời khắc mấu chốt, vẫn phải trông cậy vào Uyên Tổng a!” Tần Phong không nhịn được cảm khái một tiếng, thu lại suy nghĩ rồi nhìn về phía trước.

Chỉ thấy Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận đã vận hành kết thúc, ánh sao đầy trời cũng bắt đầu tan biến, từng thanh tiên kiếm cắm đầy cả chiến trường, phảng phất như đã đến một thế giới của kiếm.

Còn về đệ tử của Tiêu gia… Trừ ba cường giả Tiên Quân cảnh, các đệ tử khác đều đã hóa thành tro bụi.

Bất kể là đệ tử Tiêu gia Kim Tiên cảnh, hay là đệ tử Tiêu gia Thái Ất Kim Tiên cảnh, tất cả đều không thể cầm cự được đến khi Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận kết thúc.

“Phụt!!” Ba vị Tiên Quân phun ra một ngụm tiên huyết.

Tuy rằng bọn họ đã sống sót thành công, nhưng lại vô cùng thê thảm, trên người không chỉ đầy vết máu lộ cả xương, thậm chí có hai người đã mất đi ‘năm cô nương’ yêu dấu, bây giờ ngay cả đứng vững cũng vô cùng khó khăn.

“Hít!!” Mọi người ẩn nấp xung quanh quan chiến không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ vạn vạn lần cũng không dám tin, Tần Phong lại có thể dũng mãnh đến mức này, không chỉ lĩnh ngộ Phản Hư đột phá đến Kim Tiên sơ giai ngay trong trận chiến, mà còn dùng sức một mình tiêu diệt cả một đám đệ tử Tiêu gia.

Ngay cả ba cường giả Tiên Quân cảnh cũng không thể chống đỡ được kiếm trận của hắn.

“Thần dũng của Phong, thiên cổ vô nhị!” Những người quan chiến nhìn Tần Phong, trong lòng đã nảy sinh ý định rút lui.

Tuy rằng cướp được spotlight có thể nhận được cơ duyên Tiên Đế, nhưng Tần Phong rõ ràng không phải là một quả hồng mềm, cho dù thật sự để họ cướp được spotlight, tương lai chưa chắc đã tránh được sự báo thù như vũ bão.

“Vẫn chưa chết!!” Tần Phong không nhịn được nhíu mày, rất không hài lòng với kết quả này.

Khác với Diệp Thần ca ca điểm tối đa kỹ năng chạy trốn, hắn là điểm vào những chỗ cần dùng.

Nhưng bây giờ hắn đã dùng đến Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, tương đương với một phần ba sát thương của trạng thái toàn diện, mà lại không thể tiễn đi ba tên Tiên Quân, không thể không nói cuộc đời hắn thật quá thất bại.

“Đến lượt thỏ ta ra tay rồi!” Tiểu Bạch thấy đối phương bị trọng thương, lập tức thuấn di biến mất tại chỗ.

“Không ổn!!” Sắc mặt ba vị Tiên Quân đột nhiên biến đổi, theo phản xạ muốn ra tay phản kháng.

Chỉ là còn chưa kịp khóa chặt vị trí xuất hiện của Tiểu Bạch, một sợi dây thừng màu vàng linh động như rắn đã bao vây ba người họ lại, ngay sau đó liền nhanh chóng quấn quanh.

“Đây là cái gì!?” Ba vị Tiên Quân mặt mày lo lắng, liều mạng giãy giụa muốn thoát ra.

Nhưng khổ nỗi bây giờ họ đang bị trọng thương, căn bản không có sức để thoát khỏi Khổn Tiên Thằng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Khổn Tiên Thằng không ngừng siết chặt, cuối cùng trói chặt ba người họ lại.

Chương 1454

“Không cần giãy giụa nữa!” Tiểu Bạch lơ lửng trước mặt ba người, từ trên cao nhìn xuống nói: “Khổn Tiên Thằng của thỏ ta là do Tây trưởng lão của Tiên Minh ban tặng, là thượng phẩm tiên khí hàng thật giá thật, chỉ cần bị nó trói lại, đừng nói là ba tên Tiên Quân bị trọng thương các ngươi, cho dù là cự đầu Tiên Vương đến cũng khó mà thoát ra được.” “Thả chúng ta ra…” ba vị Tiên Quân mặt mày kinh hãi, không quên lớn tiếng uy hiếp: “Chúng ta là đệ tử Tiêu gia, ngươi giết chúng ta, Tiêu gia sẽ không tha cho ngươi đâu…” “Trước mặt thỏ ta, còn dám sủa bậy!!” Tiểu Bạch lập tức không vui, lấy Đạo Đức Chuyên ra đập xuống.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Á!

Á!

Á!

Một trận tiếng gõ đầy nhịp điệu, kèm theo tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Tàn bạo quá!” Mọi người quan chiến không đành lòng nhìn, nhao nhao quay mặt đi.

Vốn tưởng Tiểu Bạch là một chú thỏ con đáng yêu, ai ngờ nó lại là một chú thỏ con đánh người siêu đáng yêu, không chỉ thủ pháp đoạn căn thành thục, mà nhấc gạch lên hạ gạch xuống còn rất có nhịp điệu.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời truyền đến từng trận tiếng nổ, ánh sáng càng không ngừng lóe lên trong tầng mây.

Chỉ thấy sáu vị Tiên Vương đang kịch chiến trên bầu trời, mỗi lần giao thủ đều phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, bầu trời càng sấm chớp không ngừng, tạo cho người ta một cảm giác áp bức như tận thế sắp đến.

“Tần sư huynh!” Mộ Dung Tĩnh bước ra khỏi Huyền Nữ Chiến Cơ, mặt đầy lo lắng nói: “Nhân lúc bọn họ đều đang bị cầm chân, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!?” “Đúng vậy!” Tần gia thủy tổ cũng đến khuyên: “Động tĩnh đánh nhau vừa rồi quá lớn, không bao lâu nữa sẽ có người đến, đến lúc đó chúng ta muốn đi cũng khó.” “E rằng đã muộn rồi!” Tần Phong liếc mắt một vòng, cảm ứng được rất nhiều luồng khí tức.

Nhưng bọn họ đều bị thủ đoạn sấm sét vừa rồi của hắn dọa sợ, ngay cả ba cường giả Tiên Quân cảnh cũng không phải là đối thủ của hắn, cho nên bây giờ chỉ dám trốn trong bóng tối dùng thần thức dò xét mà không dám lộ mặt.

“Muộn rồi!!” Tần gia nhị tổ lập tức cảnh giác, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Đồng thời, trong lòng ông cũng cảm thấy có chút tiếc nuối, còn chưa kịp cảm nhận văn hóa tiên nữ của Tiên giới, cũng chưa đi qua tám con hẻm lớn mà Tam Lộng Đại Sư đã nói.

“Không cần lo lắng!” Tần Phong đối mặt với tình thế này, một chút cũng không hoảng hốt.

Chỉ thấy hắn không nhanh không chậm bấm một đạo chỉ quyết, tiên kiếm đầy đất nhanh chóng bay về trong Vô Tận Kiếm Hạp, ngay sau đó lại vung tay thu hồi Huyền Nữ Chiến Cơ và Vô Tận Kiếm Hạp, cuối cùng mới lấy ra Không Gian Hồ Lô vừa nhận được.

“Cái đó là…” Hơi thở của những người ẩn nấp xung quanh rõ ràng ngưng lại một chút.

Tuy rằng tiểu hồ lô màu xanh lam này trông rất bình thường, nhưng họ có thể cảm nhận được Đại Đạo chi lực ẩn chứa bên trong, chắc chắn chính là Đại Tiên Thiên Chí Bảo trong truyền thuyết do trời đất thai nghén.

“Không đúng a!” Có người lập tức đưa ra nghi vấn: “Không phải nói hồ lô của Tần Phong màu vàng sao, bây giờ sao lại biến thành màu xanh lam rồi!?” “Đúng vậy!” Những người khác cũng mặt đầy nghi hoặc, nghe nói Tần Phong có một cái hồ lô màu vàng.

“Có lẽ là hồ lô sẽ đổi màu chăng!” Có người đưa ra quan điểm của mình, không liên tưởng đến hai cái hồ lô.

Dù sao thì mức độ hiếm có của Đại Tiên Thiên Chí Bảo ai cũng biết, xác suất một người có được hai kiện càng là thiên cổ chưa từng có, thật sự không thể phá vỡ nhận thức để nghĩ đến hai cái.

“Chúng ta không phải nên thảo luận xem, hắn lấy hồ lô ra để làm gì sao!?” Một câu nói bất ngờ vang lên, khiến mọi người lập tức căng thẳng, cũng nhớ lại truyền thuyết về hồ lô của Tần Phong.

Nghe nói trong hồ lô của Tần Phong ẩn giấu một đạo phi đao lợi hại, một khi bị nó khóa chặt thì tuyệt đối không có khả năng sống sót, thậm chí khi Tần Phong chỉ có tu vi Chân Tiên cảnh, đã dễ dàng miểu sát một cường giả Tiên Quân cảnh.

Ngay khi mọi người đang căng thẳng, Tần Phong liền bấm quyết mở hồ lô.

Chỉ thấy Không Gian Hồ Lô bay lên không trung, bộc phát ra một luồng hấp lực siêu cường, hút Tần Phong, Phụng Thiên, Mộ Dung Tĩnh, vợ chồng lão Tề, cùng hai vị lão tổ Tần gia vào trong, ngay sau đó đậy nắp lại, trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ.

“Người đâu!?” Mọi người xung quanh lập tức kinh hãi, nhao nhao hiện thân ra xem xét.

Nhưng bất kể họ dùng thần thức tìm kiếm thế nào, cũng không cảm ứng được một chút khí tức nào của Tần Phong, giống như đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, chỉ có thể đồng loạt nhìn về phía Tiểu Bạch.

“Thỏ ta không biết gì hết nha!” Tiểu Bạch tay cầm Đạo Đức Chuyên, rất mờ mịt đứng tại chỗ...... ... Tần Phong và mọi người đang ở trong hồ lô không gian, không hề tối đen như trong tưởng tượng, mà giống như tiến vào một đường hầm thời không, bốn phía là ánh sáng rực rỡ muôn màu. "Đợi đã!" Mộ Dung Tĩnh đột nhiên cất giọng lo lắng: "Tiểu Bạch còn chưa vào!" "Không sao đâu, đợi ta đưa các ngươi về rồi sẽ quay lại đón nó!" Tần Phong nhẹ nhàng an ủi, trong lòng đã tính kế dùng con làm mồi nhử sói.

Hiện tại đám người kia đã bị hắn dọa sợ, chỉ dám trốn trong bóng tối không dám ló đầu ra.

Chỉ khi hắn đột ngột biến mất, để lại một con thỏ làm mồi nhử, mới có khả năng dụ toàn bộ bọn chúng ra ngoài. "Đưa về!?" Mộ Dung Tĩnh đầy dấu chấm hỏi, không hiểu ý hắn là gì. "Đúng vậy, đưa về!" Tần Phong không có ý định giải thích, tay bắt một đạo chỉ quyết điểm ra.

Chỉ thấy hồ lô không gian đột nhiên dừng lại, miệng hồ lô cũng theo đó mở ra, ngay sau đó một luồng ánh sáng chiếu vào. "Đi thôi!" Tần Phong vung tay, cuốn lấy mọi người bay ra ngoài. "Đây là nơi nào!?" Tề Tu Viễn thích ứng một lúc rồi mở mắt ra, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy một hòn đảo khổng lồ lơ lửng giữa không trung, ngọn núi cao chọc trời như một thanh kiếm sắc bén cắm thẳng lên trời cao.

Xung quanh ngọn núi phiêu đãng tiên khí, mây mù lượn lờ, tựa như được phủ một tấm màn che thần bí.

Xa xa còn có thể thấy một lò luyện khí khổng lồ, bên trong không chỉ có ngọn lửa đang nhảy múa, mà thân lò còn khắc đầy những phù văn thần bí, tỏa ra một cỗ khí tức cổ xưa tang thương. "Đây là Tiên Chú Phong!?" Tần gia thủy tổ trừng lớn mắt kinh hô: "Sao chúng ta lại về đến Tiên Chú Phong nhanh như vậy!?" "Đây chính là Tiên Minh!?" So với sự nghi hoặc của Tần gia thủy tổ, Tần gia nhị tổ lại trở nên kích động.

Mặc dù đây là lần đầu tiên ông đến Tiên Minh, nhưng từ lâu đã được nghe kể về Tiên Minh từ người thân.

Điều này cũng có nghĩa là cuộc sống "nhị thế tổ" của ông ở Tiên giới sẽ bắt đầu từ đây. "Lão tổ tông!" Tần Phong không có ý định giải thích, mở miệng nói: "Phong nhi xin phép đưa Tĩnh Tĩnh về Bạch Ngọc Kinh một chuyến, phiền người đi tìm các sư huynh, lấy giúp con linh kiện Huyền Nữ Chiến Cơ luyện chế gần đây." "À, ừ!" Tần gia thủy tổ nghe vậy liền hoàn hồn.

Nhưng chưa kịp mở miệng hỏi, Tần Phong đã lại lần nữa sử dụng hồ lô không gian, cùng Mộ Dung Tĩnh biến mất tại chỗ.

Cảnh tượng chuyển đến Bạch Ngọc Kinh.

Tiên sơn cao chọc trời, tựa như đâm thủng giới hạn của thương khung, vươn tới Cửu Thiên.

Chương 1455

Thế núi hùng vĩ, mây mù lượn lờ, giống như thánh địa được tiên khí bao phủ, khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Mà xuyên qua tầng tầng mây mù trên đỉnh núi, có thể thấy cây bồ đề cổ thụ cao ngất, cành lá sum suê, tán cây như chiếc lọng che trời lấp đất.

Thân cây to lớn, vững chãi, dường như đã trải qua vô số năm tháng tang thương, giữa cành lá còn lấp lánh ánh sáng vàng kim.

Lúc này… Tử Diên đang ngồi xếp bằng tu luyện dưới gốc bồ đề cổ thụ, mặc một chiếc váy dài màu tím nhạt, mái tóc theo gió bay nhẹ, uyển chuyển như tiên nữ hạ phàm.

Không xa, Hữu Dung đang dựa vào gốc bồ đề đọc y thư, quanh thân tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, dường như đã lĩnh ngộ được huyền bí đại đạo nào đó.

Còn có bốn thị nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt cũng ở đó, trong bộ dạng của dân công sở đi làm lười biếng.

Nguyệt Hi trốn trên cành cây ngủ khò khò; Ngọc Tuyết đang soi gương trang điểm xinh đẹp; Phong Tình thì đang lén đọc cuốn xuân cung đồ của Tần lão bản giấu dưới gối; Hoa Linh thì giống như một tác giả cẩu thả thích câu chữ, đang lén lút gõ chữ cập nhật trong giờ làm việc.

Chỉ có Tiểu Nhu đang bay lượn trên bầu trời Bạch Ngọc Kinh, vung vẩy tay áo dài của mình, động tác nhẹ nhàng ưu nhã, tựa như một con bướm đang múa.

Mà mỗi lần nàng vung tay áo, lại có những điểm sáng lấp lánh rơi xuống núi, tựa như đang điểm hóa cho những thiên tài địa bảo kia.

Két!

Két!

Một tiếng hạc kêu vang vọng khắp núi rừng.

Chỉ thấy Cửu Hoa Tiên Hạc đang ở trong con suối nhỏ giữa núi, đột nhiên vỗ đôi cánh rộng lớn bay lên, bộ lông trắng như tuyết tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. "Hửm!?" Các nàng nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một chiếc hồ lô nhỏ màu xanh lam đột nhiên xuất hiện trên Bạch Ngọc Kinh.

Ngay khi họ tưởng có kẻ xâm nhập, chuẩn bị ra tay thì Tần Phong đã dắt tay Mộ Dung Tĩnh bay ra từ trong đó. "Về rồi!" Tần Phong nhìn Bạch Ngọc Kinh, cảm thấy một trận yên lòng.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Kinh tràn ngập tiên khí và sinh cơ, tựa như một tiên cảnh xa rời trần thế ồn ào.

Nhưng vì hiện tại hắn đang "thí con bắt sói", không có thời gian để tận hưởng cuộc sống an nhàn này, chỉ có thể đưa Mộ Dung Tĩnh đến dưới gốc bồ đề cổ thụ, ngay sau đó mở Trùng Đồng, thả Điềm Điềm và Tiêu Cửu Nương ra.

Vì hiện tại hắn đã có hồ lô không gian, có thể về nhà bất cứ lúc nào, nên cũng không cần mang theo thuốc cứu mạng "nội phục" và "ngoại phục" nữa. "Chủ nhân về rồi!" Phong Tình thấy Tần lão bản đột nhiên đến kiểm tra, lập tức luống cuống tay chân cất cuốn xuân cung đồ đi. "Bệ hạ về rồi!" Hoa Linh và Ngọc Tuyết cũng luống cuống, Nguyệt Hi còn ngã từ trên cây xuống. "Lại tai họa thêm một người nữa rồi!?" Tử Diên mở mắt nhìn, phát hiện sự thay đổi của Mộ Dung Tĩnh. "Đại ma vương về rồi!" Hữu Dung lập tức đặt y thư xuống, đôi mắt đẹp cũng lóe lên ánh sáng.

Mặc dù gần đây nàng vẫn luôn ở nhà trau dồi y thuật, nhưng cũng đã nghe tin tức Tần Phong là Lục Vị Đế Vương Hoàng.

Bây giờ Tần Phong tự mình dâng tới cửa, nàng với tư cách là một tiểu y tiên tìm kiếm chân lý, không có lý do gì không đè hắn ra nghiên cứu một phen.

Nhưng Tần Phong lại không có ý định dừng lại, chỉ đơn giản dặn dò Tử Diên vài câu, rồi lại dùng hồ lô không gian rời đi. "Sao lại đi rồi!?" Hữu Dung lập tức sốt ruột.

Vốn tưởng lần này Tiểu Bạch không về cùng, chuyện mình chiếm thế thượng phong đã chắc như bắp, ai ngờ vạn sự đã chuẩn bị xong, Tần Phong lại đột nhiên chạy mất.

Cảnh tượng chuyển đến nơi "thí con".

Chỉ thấy mọi người sau khi xác định Tần Phong đã biến mất, liền lần lượt hiện thân vây lấy Tiểu Bạch.

Còn ba vị Tiên Quân của Tiêu gia đã bị Tiểu Bạch xử lý một cách có nhịp điệu, trang bị trên người cũng bị lột sạch sẽ. "Tiểu thỏ con!" Có người hung hăng hỏi: "Tần Phong rốt cuộc đã chạy đi đâu!?" "Bố Cát Đảo a!" Tiểu Bạch nhìn đám người xung quanh, ra vẻ yếu đuối bất lực. "Bố Cát Đảo!?" Mọi người dùng ánh mắt mờ mịt trao đổi với nhau một lúc, rồi lại hung hăng hỏi: "Cái đảo Bố Cát này ở đâu!?" "Ta thỏ không biết đâu a!" Tiểu Bạch mặt đầy vẻ yếu đuối bất lực, cố gắng dùng vẻ đáng thương để lừa gạt qua ải.

Nhưng mọi người vừa mới thấy cảnh nó đánh người có nhịp điệu, biết đây là một con súc sinh mặt người dạ thú, hoàn toàn không bị vẻ ngoài đáng thương của nó lừa gạt. "Ngươi không nói phải không!?" Mọi người dường như đã hết kiên nhẫn, rút vũ khí chĩa vào Tiểu

Bạch.

Xoẹt xoẹt!

Một trận tiếng kim loại vang lên, mấy chục thanh đao kiếm chĩa vào Tiểu Bạch, giống như bị mấy chục người dí súng vào đầu. "Ta thỏ thật sự không biết đâu mà!" Tiểu Bạch uất ức đến mức sắp khóc.

Vốn tưởng rằng bao nhiêu năm nay mình đã học được tất cả, ai ngờ Tần Phong lại giấu nó không chỉ một chiêu… "Ngươi còn không nói phải không!?" Một gã đại hán lực lưỡng mất kiên nhẫn.

Vốn định kề đại đao lên cổ Tiểu Bạch để ép hỏi, nhưng kết quả phát hiện con thỏ này không có cổ, chỉ có thể dùng mũi đao chĩa vào cái bụng nhỏ tròn vo của nó. "Người bây giờ không có lòng thương cảm sao!?" Tiểu Bạch không nhịn được thầm phàn nàn, biết rằng hình tượng của mình không cứu vãn được nữa.

Mà sau khi xác nhận giả vờ đáng thương không có tác dụng, Tiểu Bạch liền biến mất tại chỗ. "Không gian thần thông!!" Mọi người xung quanh cả kinh, vội vàng nhìn quanh tìm kiếm Tiểu Bạch.

Nhưng là con thỏ được Tần Phong nuôi từ nhỏ, Tiểu Bạch không hề có giác ngộ nhân cơ hội chạy trốn.

Ngay khoảnh khắc mọi người quay đầu tìm kiếm, nó lại xuất hiện tại chỗ cũ, Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay bộc phát ra kiếm khí lăng lệ. "Quy củ Hoang Cổ, kẻ bại lưu căn!" Tiểu Bạch tựa như một kiếm khách lạnh lùng vô tình, lao nhanh đến trước mặt gã đại hán lực lưỡng.

Kiếm quang lóe lên, căn đứt người rên!! "A!!" Gã đại hán phát ra tiếng hét thảm thiết, theo đó đeo lên mặt nạ thống khổ.

Chương 1456

"Không hay rồi!!" Mọi người xung quanh cả kinh, vội vàng quay lại nhìn Tiểu Bạch.

Nhưng Tiểu Bạch lại không hề hoảng hốt, đưa móng vuốt nhỏ ra, bắt một đạo chỉ quyết vào hư không, ngay sau đó một cái bóng khổng lồ bao trùm lấy mọi người. "Chuyện gì vậy!?" Mọi người theo bản năng ngẩng đầu, sau đó đồng tử co rút mạnh.

Chỉ thấy một viên gạch đạo đức khổng lồ có thể sánh với kim tự tháp xuất hiện trên đầu họ, ngay sau đó như Thái Sơn áp đỉnh đè xuống, cảm giác áp bức mãnh liệt khiến họ nảy sinh tâm lý sợ hãi như trứng dưới tổ sắp vỡ. "Không hay, mau né!!" Mọi người không còn thời gian quan tâm đến Tiểu Bạch, nhao nhao như chim vỡ tổ chạy trốn.

Ầm ầm ầm!!

Viên gạch đạo đức khổng lồ nặng nề đập xuống mặt đất, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Chỉ thấy cả mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, từng vết nứt dữ tợn không ngừng lan ra, sóng khí do va chạm tạo ra còn hóa thành bão tố quét về bốn phương. "A!!" Một số Kim Tiên không né kịp, liền bị đè thành bánh thịt. "Con thỏ chết tiệt!!" Có người mặt đầy tức giận nói: "Không những không đầu hàng khai báo mọi thứ, mà còn dám ra tay với chúng ta, thật sự coi chúng ta là bùn nặn sao!?" "Nó đang tìm chết!" Những người khác cũng mặt đầy phẫn nộ, chuẩn bị tối nay ăn đầu thỏ xào cay.

Nhưng lúc này sự chú ý của họ đều tập trung vào viên gạch đạo đức, không hề phát hiện một sợi dây thừng màu vàng linh động như rắn xuất hiện sau lưng họ, và nhanh chóng quấn lấy một Thái Ất Kim Tiên. "Là Khổn Tiên Thừng!!" Vị Thái Ất Kim Tiên lập tức kinh hãi.

Vì vừa rồi trốn trong bóng tối đã thấy Tiểu Bạch sử dụng Khổn Tiên Thừng, biết bị nó trói sẽ có hậu quả gì, nên vội vàng giãy giụa kịch liệt, muốn thoát ra trước khi bị trói chặt.

Nhưng Tiểu Bạch đã lao nhanh đến trước mặt, cầm Thượng Phương Bảo Kiếm lóe lên như tia chớp.

Phụt một tiếng, căn đứt người rên!! "A!!" Đối phương đeo mặt nạ thống khổ hét lên.

Cũng chính vì cơn đau từ một hai tấc này, khiến gã mất đi cơ hội trốn thoát cuối cùng.

Khổn Tiên Thừng nhanh chóng siết lại, trói gã thật chặt, mặc cho gã dùng sức thế nào cũng không thể thoát ra. "Vãi chưởng!" Những người khác không nhịn được chửi thề, không ngờ Tiểu Bạch lại không giảng võ đức như vậy. "Mọi người cùng lên!" Có người thấy Tiểu Bạch ra tay âm hiểm như vậy, cũng không thèm nói quy tắc giang hồ gì với nó nữa, lần lượt lấy pháp bảo ra tấn công. "Aiya, thỏ mẹ của ta!" Tiểu Bạch không còn vẻ kiêu ngạo như trước nữa, ôm đầu chạy loạn trong làn đạn pháo. "Đinh đong, chúc mừng linh sủng của ký chủ cắt đứt tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng linh sủng của ký chủ cắt đứt tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Bắt đầu rồi sao?!" Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, biết là con đã dụ được sói rồi. "Phong nhi, đây là thứ con cần..." Tần gia thủy tổ đưa cho Tần Phong một chiếc nhẫn trữ vật.

Vì trước đó có lệnh của Tây trưởng lão, cộng thêm mọi người đều biết ông là lão tổ tông của Tần Phong, nên ông rất dễ dàng lấy được linh kiện của Huyền Nữ Chiến Cơ. "Hiệu suất cao thật!" Tần Phong nhận lấy kiểm tra, lộ ra nụ cười hài lòng.

Chỉ thấy các đệ tử của Tiên Chú Phong đã theo yêu cầu, luyện chế xong linh kiện của 999 chiếc Huyền Nữ Chiến Cơ còn lại, bây giờ chỉ chờ hắn lắp ráp thành thành phẩm. "Phong nhi!" Tần gia thủy tổ lại mở miệng nói: "Con đã về rồi, có muốn đi bái kiến Tây trưởng lão không!?" "Thôi bỏ đi!" Tần Phong quả quyết từ chối.

Dù sao lần này hắn là trốn ra ngoài, còn gây ra động tĩnh lớn như vậy, bị Tây trưởng lão bắt được chắc chắn sẽ bị mắng mấy canh giờ.

Nếu hắn thật sự chậm trễ mấy canh giờ, e rằng Tiểu Bạch chỉ còn lại món đầu thỏ xào cay. "Thằng nhóc thối kia đâu rồi!?" Tây trưởng lão nhận được tin, đằng đằng sát khí lao tới.

Mặc dù ông đặc biệt cưng chiều Tần Phong, nhưng tuyệt đối không thể dung túng cho thằng nhóc này lãng phí thiên phú, đi một lèo hết nửa năm trời. "Không hay rồi!" Tần Phong nghe thấy tiếng, vội vàng lấy hồ lô ra.

Chỉ thấy hồ lô nhanh chóng hút người vào, biến mất tại chỗ trước khi Tây trưởng lão đến, chỉ để lại Tây trưởng lão tức giận gào thét.

Cảnh tượng chuyển đổi… Tiểu Bạch bị đạn pháo đánh cho bay lên nhảy xuống, không còn vẻ kiêu ngạo như trước nữa. "Bắt nạt thỏ quá đáng!" Tiểu Bạch tức đến nỗi hai má thịt run lên.

Nếu không phải Tần Phong dặn đi dặn lại, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không được sử dụng Tử Kim Hồ Lô.

Nó nhất định sẽ lấy Tử Kim Hồ Lô ra, hút hết đám người này vào trong.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai vang lên.

Chỉ thấy Tiểu Bạch né không kịp, liền bị đánh rơi xuống đất. "A, a…" Tiểu Bạch phát ra vài tiếng kêu thảm, nảy lên vài cái trên mặt đất rồi mới dừng lại. "Cơ hội tốt!" Mọi người mắt sáng rực lên, nhanh chóng xông lên bắt thỏ.

Ngay lúc này — Một đạo âm thanh đại đạo giản dị, mộc mạc vang vọng khắp trời đất, còn kèm theo một cỗ kiếm ý lăng lệ vô cùng quét sạch toàn trường. "Chuyện gì vậy!?" Mọi người trong lòng cả kinh, theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang chói mắt từ trên trời giáng xuống, như một ngôi sao băng lao nhanh xuống mặt đất.

Bụp một tiếng!!

Đạo âm vang lên, kiếm khẽ ngân!

Chỉ thấy thanh ma kiếm tổ truyền của Tần gia cắm thẳng xuống đất, từng vết nứt như mạng nhện lan ra, thân kiếm còn lấp lánh một cỗ hàn quang khiến người ta run sợ. "Đây là kiếm của Tần Phong" Mọi người liếc mắt một cái đã nhận ra ma kiếm, trong lòng cũng không khỏi chùng xuống.

Chương 1457

Mặc dù Tần Phong hiện tại chỉ có tu vi Kim Tiên sơ giai, nhưng cảnh tượng hắn vừa đánh bại ba vị Tiên Quân vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Có thể nói hiện tại ngoại trừ Tiên Vương, căn bản không ai là đối thủ của Tần Phong, mà bọn họ rất không may, không có cao thủ Tiên Vương cảnh. "Là chủ nhân của ta thỏ!" Tiểu Bạch tựa như một đứa bé bị uất ức, giọng sữa non mang theo tiếng khóc gào lên: "Các ngươi gặp chuyện lớn rồi, những kẻ vừa đánh ta thỏ, các ngươi một người cũng đừng hòng chạy…" "Ai đang bắt nạt thỏ nhà ta!?" Giọng Tiểu Bạch vừa dứt, một giọng nói vang dội đã vang vọng khắp hư không. "Tần Phong!!" Mọi người trong lòng cả kinh, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Tần Phong trong bộ bạch y chậm rãi hạ xuống, đôi mắt kiếm sáng như sao trời, mái tóc dài như mực bay trong gió, ngay sau đó mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, đứng trên thanh ma kiếm tổ truyền của Tần gia. "Chính là bọn họ đánh ta thỏ…" Tiểu Bạch uất ức nhảy lên vai Tần Phong, chỉ vào đám người bắt đầu mách lẻo. "Lá gan cũng lớn thật!" Tần Phong không vội ra tay, ánh mắt quét qua mọi người nói: "Biết rõ Tiểu Bạch là thỏ ta nuôi, các ngươi còn dám ra tay với nó, là cảm thấy ta Tần Phong không cầm nổi kiếm, hay là cảm thấy Tiên Minh của ta dễ bắt nạt!?" "Cái này…" Mọi người lập tức cúi đầu.

Không phải không dám nhìn thẳng vào Tần Phong, mà là lo lắng bị hắn nhớ mặt.

Mặc dù họ đến để cướp công, nhưng tiền đề là không để lộ thân phận, căn bản không có gan nhảy ra công khai thách thức Tiên Minh.

Bây giờ tất cả họ đều đã lộ mặt, nào còn dám ra tay với Tần Phong!?

Dù sao họ cũng vừa tận mắt chứng kiến, Tần Phong đồng thời đánh bại ba vị cường giả Tiên Quân, cho dù họ liên thủ cũng không có mấy phần chắc chắn bắt được người.

Lỡ như để Tần Phong chạy thoát, còn nhớ mặt mình, sau này thế lực của họ, tất sẽ bị Tiên Minh triệt để xóa sổ. "Tần tiểu hữu hiểu lầm rồi…" Có người vội vàng cười làm lành: "Chúng ta nghe nói có người muốn gây bất lợi cho ngươi, nên mới vội vàng đến cứu viện, vừa rồi xảy ra xung đột với linh sủng của ngươi, hoàn toàn là vì quá lo lắng cho tung tích của ngươi." "Đúng vậy!

Đúng vậy!" Những người khác cũng gật đầu phụ họa, còn lộ ra vẻ quan tâm.

Mặc dù họ có ý định cướp công, nhưng chỉ cần họ không thừa nhận, thì Tần Phong cũng không có lý do ra tay với họ.

Nếu hắn cưỡng ép ra tay, họ không những có thể đứng trên đỉnh cao đạo đức, ngược lại còn chỉ trỏ Tần Phong, mà còn có thể lấy lý do phòng vệ chính đáng để ra tay với hắn. "Nói như vậy, ta còn phải cảm ơn các vị rồi!?" Tần Phong thông qua Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, nhận ra không ít người có mặt, liền điểm danh: "U Ảnh Cốc Tống cốc chủ, Xích Diễm Môn Lục môn chủ, Thiên Cương Tông Hạ tông chủ, Bích Ba Động Phạm động chủ…" "Sao ngươi…" Những người bị điểm danh trong lòng chấn động, ngay sau đó liền bắt đầu căng thẳng.

Hiện tại họ giống như vừa đánh một tên côn đồ kiêu ngạo, kết quả không chỉ bị đại ca của đối phương nhìn thấy mặt, mà còn biết cả địa chỉ nhà.

Cho dù họ có thể đứng trên đỉnh cao đạo đức, nhưng ai có thể đảm bảo đối phương sẽ nói đạo lý với mình chứ!?

Đặc biệt là Tần Phong còn cười khi điểm danh họ, trông thế nào cũng giống như đang dùng người nhà để uy hiếp. "Đừng bị hắn dọa!" Những người không bị điểm danh bắt đầu xúi giục: "Hắn vừa đánh bại ba vị Tiên Quân của Tiêu gia, chắc chắn đã bị thương nặng, hiện tại chỉ là đang hư trương thanh thế." "Đúng vậy!" Đám đông lập tức xôn xao, cũng cảm thấy Tần Phong đang hư trương thanh thế.

Một Kim Tiên chính diện đánh bại ba vị Tiên Quân, sao có thể không bị thương chút nào chứ!? "U Ảnh Cốc Tống Hợp Phiếm…" Có người không dám cược, liền quỳ xuống thể hiện lòng trung thành: "Sớm đã nghe đại danh của Tần công tử, hôm nay được gặp, bị phong thái của công tử làm cho khuất phục, nguyện bái công tử làm chủ, nếu có phản bội, trời đánh sét đánh, chết không yên lành!" "Xích Diễm Môn Lục Y Điển…" Có người lập tức quỳ theo: "Bị phong thái của công tử làm cho khuất phục, nguyện ý bái công tử làm chủ, nếu có phản bội, trời đánh sét đánh, chết không yên lành!" "Thiên Cương Tông Hạ Sử Nhâm nguyện bái công tử làm chủ…" "Bích Ba Động Phạm Thố Ngộ nguyện bái công tử làm chủ…" Lại có mấy người không chịu nổi áp lực, quỳ xuống tuyên bố trung thành với Tần Phong.

Không còn cách nào khác!

Đánh không lại, bối cảnh cũng không có.

Vừa rồi còn tận mắt chứng kiến sức chiến đấu khủng bố của Tần Phong, tương lai tuyệt đối có tiềm năng to lớn để đột phá Tiên Đế.

Vì vậy, thay vì làm kẻ thù của Tần Phong, nhận một tấm vé tru di cửu tộc, chi bằng lựa chọn đánh không lại thì gia nhập. "Bái chủ sao?!" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, cũng không từ chối việc họ bái chủ.

Mặc dù mục tiêu của hắn là tư hữu hóa Tiên Minh, nhưng tham vọng của hắn không chỉ dừng lại ở một Tiên Minh, phải vì tương lai tranh bá thiên hạ mà chiêu binh mãi mã trước. "Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt!?" Tiểu Bạch lập tức không vui.

Vốn định tìm chủ nhân mách lẻo, cho bọn họ ăn đậu sa, ai ngờ đối phương không chơi theo lẽ thường, chưa đánh đã quỳ trước mặt chủ nhân nó. "Bái chủ cần thành ý…" Tần Phong liếc nhìn những người đang quỳ, rồi lại liếc nhìn những người không quỳ. "Hiểu rồi!" Đám người quỳ dưới đất hiểu ý Tần Phong, nghiến răng đứng dậy xông về phía đối phương. "Vãi chưởng!" Có người lập tức chửi thề: "Chúng ta bao nhiêu năm huynh đệ, ngươi bây giờ lại muốn giết ta!?" "Huynh đệ!" Đối phương lập tức đáp lại: "Ca ca ta chưa từng cầu xin ngươi điều gì, hôm nay mượn đầu của ngươi dùng một chút, đảm bảo lát nữa sẽ trả lại cho ngươi." "Vãi chưởng, ngươi *****" Đối phương thật sự không nhịn được nữa, hóa thân thành máy điện báo điên cuồng chửi rủa. "Huynh đệ, đừng giãy giụa nữa!" Đối phương khổ tâm khuyên nhủ: "Nếu ngươi không yên tâm về đệ muội, ta về sẽ giúp ngươi chăm sóc, tuyệt đối sẽ không để nàng chịu khổ." Ầm ầm ầm!

Hai bên nhanh chóng giao chiến với nhau, tiếng nổ đinh tai không ngớt. "Vẫn là chủ ngân của ta thỏ lợi hại!" Tiểu Bạch thấy Tần Phong chỉ vài câu đã khiến mọi người tự đánh nhau, lập tức kích động lôi củ cà rốt ra, vừa ăn vừa xem kịch.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ trên bầu trời không ngớt, ánh sáng vẫn không ngừng lóe lên trong tầng mây.

Chỉ thấy sáu vị Tiên Vương vẫn đang kịch chiến trên bầu trời, mỗi lần giao thủ không chỉ phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, mà trên bầu trời mây đen dày đặc, còn có sấm sét không ngừng lóe lên, cho người ta một cảm giác tuyệt vọng, áp bức như tận thế giáng lâm. "Vẫn còn đang đánh sao?!" Tần Phong không nhịn được ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy Tiểu Kiều, Lưu Thủy, Liễu Như Yên, Chỉ Lan Tiên Tử bốn người đánh nhau bất phân thắng bại, nhưng Nam Cảnh Tiên Vương ở bên cạnh lại bị Mộng Dao Tiên Tử áp đảo.

Mặc dù Nam Cảnh Tiên Vương có tu vi Tiên Vương cảnh đỉnh phong, nhưng Mộng Dao Tiên Tử cũng là tu vi Tiên Vương cảnh đỉnh phong, còn có huyết mạch Tiên Đế thuần túy nhất hỗ trợ. "Chỉ Lan!" Nam Cảnh Tiên Vương không nhịn được hét lên: "Người của ngươi sao còn chưa phát tín hiệu, bản vương sắp không chịu nổi rồi." "Chắc là sắp rồi!?" Chỉ Lan Tiên Tử trong lòng không chắc chắn.

Vì nàng đang đối mặt với đối thủ cùng cấp, căn bản không thể phân tâm kiểm tra bên dưới, nên nàng cũng không biết đệ tử Tiêu gia đã bắt được Tần Phong hay chưa. "Các ngươi không cần phải đợi nữa!" Mộng Dao Tiên Tử dựa vào tu vi cao thâm, có thể tranh thủ xem tình hình bên dưới, liền vui vẻ công bố đáp án: "Đệ tử Tiêu gia của các ngươi đã bị Tần Phong tiểu đệ đệ diệt sạch rồi, ngay cả một người sống cũng không chạy thoát." "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Chỉ Lan Tiên Tử lập tức hét lên: "Bản tiên tử lần này để phòng vạn nhất, đặc biệt mang theo ba vị cao thủ Tiên Quân cảnh, Tần Phong một Chân Tiên nhỏ nhoi, sao có thể diệt sạch bọn họ…" "Thật ngại quá!" Mộng Dao Tiên Tử tiếp tục kích động: "Tần Phong tiểu đệ đệ vừa rồi đã đột phá trong chiến đấu, hiện tại là tu vi Kim Tiên sơ giai, ba Tiên Quân nhà ngươi ngay cả một chiêu cũng không chịu nổi đã bại trận." "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Chỉ Lan Tiên Tử trừng lớn mắt, vô cùng thất thố hét lớn.

Lần trước bảo khố của Tiêu gia bị Tiểu Bạch cướp sạch, nàng tuy phẫn nộ, nhưng không hề thất thố, vì nàng biết chỉ cần gia nghiệp của Tiêu gia còn, thì có thể nhanh chóng hồi phục.

Nhưng lần này nàng mang đến là đệ tử tinh nhuệ của Tiêu gia, bị diệt sạch có nghĩa là thương gân động cốt, thật sự tổn thương đến căn bản của Tiêu gia họ.

Cho dù Tiêu gia họ không tiếc công sức bồi dưỡng, cũng cần nghìn năm thời gian mới có thể bồi dưỡng ra, tiền đề còn là thiên phú của họ không được thấp.

Chương 1458

"Vãi chưởng!" Nam Cảnh Tiên Vương không nhịn được chửi thề, trong lòng lập tức có ý định chạy trốn.

Vốn tưởng rằng mình liều mạng chặn Mộng Dao Tiên Tử, là có cơ hội cướp công, ai ngờ đồng đội lại gà đến mức độ này, ba Tiên Quân lại không những không bắt được Tần Phong Kim Tiên sơ giai, mà còn bị người ta phản sát.

Đừng nói hắn chưa từng thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua! "Cơ hội tốt!" Tiểu Kiều thấy Chỉ Lan Tiên Tử thất thần, quả quyết nắm lấy cơ hội phát động công kích.

Chỉ thấy trong cơ thể nàng dường như có một cỗ sức mạnh được đánh thức, một cỗ năng lượng bàng bạc cuồn cuộn tuôn ra, trong nháy mắt đã xé rách thương khung.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời mây sấm giăng kín, sấm chớp vang rền, tựa như tiếng gầm của thiên thần, chấn động tâm linh của mỗi một sinh linh. "Không hay rồi!" Chỉ Lan Tiên Tử nghe tiếng, nhanh chóng hoàn hồn.

Nhưng cao thủ quyết đấu đều diễn ra trong nháy mắt, sự thất thần vừa rồi đã khiến nàng lập tức rơi vào thế bị động.

Chỉ thấy trên người Tiểu Kiều hiện ra một bộ chiến giáp lấp lánh, tay cầm một thanh trường thương cực tốc đâm về phía Chỉ Lan Tiên Tử.

Ầm ầm ầm!

Hai bên nặng nề va chạm vào nhau, không chỉ bùng nổ sức mạnh hủy thiên diệt địa, mà còn tóe ra một tia lửa chói mắt, sóng năng lượng khổng lồ còn lan ra, trong nháy mắt phá hủy núi sông bên dưới, biến thành một đống hoang tàn. "Phụt!" Chỉ Lan Tiên Tử ngực cuộn trào, phun ra một ngụm máu tươi. "Không chạy nữa là không kịp!" Nam Cảnh Tiên Vương thấy Chỉ Lan Tiên Tử sắp bại, quả quyết bán đồng đội lựa chọn quay người bỏ chạy. "Thằng súc sinh này…" Chỉ Lan Tiên Tử tức đến mặt mày tái xanh.

Mặc dù nàng biết Nam Cảnh Tiên Vương là súc sinh, nhưng không ngờ hắn lại bộc lộ nhanh như vậy.

Chẳng lẽ hắn không biết hắn cứ thế rút lui, là đẩy nàng và Liễu Như Yên vào tuyệt cảnh sao?! "Chạy đi đâu!" Mộng Dao Tiên Tử không định tha cho Nam Cảnh Tiên Vương, trường kiếm trong tay bộc phát ra kiếm khí ngút trời.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm ngân chói tai vang vọng khắp trời đất, một kiếm chém ra tựa như muốn xé rách bầu trời. "Vãi chưởng!" Nam Cảnh Tiên Vương tức giận chửi thề, không thể không quay người chống đỡ cú này.

Ầm ầm ầm!

Bụi đất bay mù mịt, đá vụn bay tứ tung.

Tiếng va chạm đinh tai nhức óc, tựa như muốn chấn vỡ màng nhĩ của người ta.

Núi sông, cây cỏ sinh linh bên dưới, càng bị cuốn vào trong bão năng lượng. "Phụt!!" Nam Cảnh Tiên Vương phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy ngực cuộn trào dữ dội.

Mặc dù hắn bị Mộng Dao Tiên Tử một kiếm trọng thương, nhưng nhờ quán tính của đòn tấn công cũng đã thành công kéo giãn khoảng cách, cố nén thương thế nhanh chóng rời khỏi hiện trường. "Chết tiệt!" Liễu Như Yên đang chiến đấu bên cạnh, tức đến thất khiếu bốc khói.

Vốn tưởng rằng đã tổ đội với hai Tiên Vương, lần này cướp công đã chắc chắn mười mươi, ai ngờ họ đều là đồng đội heo, từng bước đẩy nàng vào tuyệt cảnh. "Không được, ta cũng phải mau đi!" Liễu Như Yên biết đánh tiếp sẽ thất bại, quả quyết tung một đòn toàn lực đẩy lùi Lưu Thủy, sau đó không chút do dự bỏ lại Chỉ Lan Tiên Tử chạy trốn. "Muốn chạy!" Mộng Dao Tiên Tử không đuổi theo Nam Cảnh Tiên Vương, mà lại rảnh tay ra tay với Liễu Như Yên.

Dù sao Như Yên Đại Đế đã từng nghèo, từng giàu, từng hèn hạ, từng làm trà xanh, từng kiêu ngạo, từng tâm cơ, nhưng duy chỉ có chưa từng xấu, không chừng Tần Phong sẽ cho nàng cơ hội cuối cùng. "Nguy hiểm!" Liễu Như Yên đồng tử co rút mạnh, cảm giác nguy cơ mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Khác với huyết mạch Tiên Đế cao quý như Mộng Dao Tiên Tử, Tiên Vương của nàng hoàn toàn là dựa vào việc hấp thu bản nguyên của Uyên Tổng mà có được, có thể nói chiến lực của hai bên, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Cũng biết rằng mình không thể chống lại hai vị Tiên Vương, Liễu Như Yên quả quyết đốt cháy tinh huyết của bản thân, huyết sắc khủng bố trong nháy mắt bao bọc lấy nàng, ngay sau đó liền hóa thành một đạo hồng quang nhanh chóng biến mất. "Huyết Thuẫn Cấm Thuật!" Mộng Dao Tiên Tử nhướng mày, dừng tấn công không đuổi theo.

Tương tự như Hóa Huyết Thuấn Di mà Diệp Thần lúc đầu sử dụng, Huyết Thuẫn Cấm Thuật cũng là thần kỹ đào tẩu cuối cùng, sau khi sử dụng cũng sẽ bị phản phệ nghiêm trọng.

Nếu là Diệp Thần sử dụng cấm thuật này, nàng còn có rất nhiều khả năng đuổi kịp, nhưng đối phương là Liễu Như Yên, Tiên Vương hàng thật giá thật, cho dù nàng có dắt chó đuổi theo cũng chưa chắc đuổi kịp. "Bị thương rồi!" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, mang theo thỏ nhanh chóng đuổi theo.

Mặc dù hắn không có hứng thú gì với Liễu Như Yên, nhưng danh tiếng của Như Yên Đại Đế lại vang dội khắp chư thiên vạn giới, không lợi dụng một chút thật sự có lỗi với thân phận đại phản diện của mình. "Kết thúc rồi!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy thở phào một hơi, đồng loạt nhìn về phía Chỉ Lan Tiên Tử. "Lũ súc sinh chết tiệt!" Khóe mắt Chỉ Lan Tiên Tử giật giật, trong lòng gào thét như con chuột đất.

Bây giờ hai đồng đội đều đã chạy, để lại một mình nàng đối mặt với ba Tiên Vương, cho dù nàng có biết Huyết Thuẫn Cấm Thuật, e rằng đối phương cũng sẽ không cho nàng cơ hội thi triển. "Tần Phong đâu rồi?!" Mộng Dao Tiên Tử khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy một đám người cướp công đang đánh nhau, nhưng lại không thấy bóng dáng của Tần Phong và Tiểu Bạch.

Cảnh tượng chuyển đổi… Liễu Như Yên yếu ớt nằm bên một con suối nhỏ, bộ y phục vốn phiêu dật giờ đây dính đầy bụi đất và máu tươi, trông rất lộn xộn, sắc mặt càng trắng bệch như giấy, mồ hôi lạnh chảy dài trên trán, hòa cùng bùn đất, tạo thành những vệt loang lổ.

Đặc biệt là trong mắt nàng đã mất đi thần thái ngày xưa, chỉ còn lại sự mệt mỏi và đau đớn vô tận, mỗi lần hít thở đều kéo theo vết thương toàn thân, khiến nàng đau đớn không muốn sống, trong miệng còn thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt.

Hu hu!

Chương 1459

Một cơn gió nhẹ thổi qua, cuốn theo một trận bụi.

Chỉ thấy hư không trước con suối như bị xé toạc, một chiếc hồ lô nhỏ màu xanh lam theo đó xuất hiện, ngay sau đó Tần Phong liền mang theo Tiểu Bạch bay ra từ trong đó. "Tần Phong!" Sắc mặt Liễu Như Yên đại biến, cố gắng gượng dậy.

Vốn tưởng rằng mình sử dụng Huyết Thuẫn Cấm Thuật đã cắt đuôi được Mộng Dao Tiên Tử, ai ngờ Tần Phong lại tìm thấy nàng nhanh như vậy. "Đừng giãy giụa nữa!" Tần Phong nhếch miệng cười: "Với tình trạng của ngươi hiện tại, căn bản không thoát khỏi lòng bàn tay ta, vẫn là ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi!" "Là ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay ta mới đúng!" Liễu Như Yên nhanh chóng quét mắt xung quanh, phát hiện Mộng Dao Tiên Tử và những người khác không đuổi theo… "Ai cho ngươi sự tự tin vậy!?" Tiểu Bạch đứng trên vai Tần Phong, lỗ mũi hếch lên trời một cách kiêu ngạo: "Ngươi đừng quên, ngươi bây giờ đang bị trọng thương, đấu với bọn ta, ngươi có thực lực đó sao?!" "Chẳng qua là kẻ lên núi, mà cũng dám chế giễu vị thần xuống núi!" Liễu Như Yên cười lạnh nói: "Cho dù ta đang bị trọng thương, nhưng Tiên Vương vẫn là Tiên Vương, không phải một Kim Tiên sơ giai như ngươi có thể lay chuyển được.

Ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn đến suối nhỏ tắm rửa sạch sẽ, tự mình dâng cơ duyên Tiên Đế lên, nếu không đừng trách lát nữa ta không khách khí với ngươi." "Haiz!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài: "Cho ngươi cơ hội, mà ngươi lại không biết tận dụng!" "Là ta cho ngươi cơ hội, mà ngươi không biết tận dụng!" Sự kiên nhẫn của Liễu Như Yên rõ ràng đã cạn.

Chỉ thấy nàng cố nén cơn đau trên người, hai chân mạnh mẽ đạp đất, lao về phía Tần Phong như một con báo săn. "Tốc độ nhanh thật!" Sắc mặt Tần Phong hơi thay đổi, vội vàng thêm buff "Hậu Đức Tái Vật".

Chỉ thấy khí tức của hắn bùng nổ gấp mười lần, Đại Đạo Chi Lực cũng nhanh chóng tụ lại, hình thành một tấm khiên trong suốt được Đại Đạo che chở quanh người.

Rầm một tiếng!

Liễu Như Yên va mạnh vào tấm khiên, lập tức bị chấn văng ra ngoài. "Đại Đạo Chi Lực!" Liễu Như Yên nhíu mày, nhanh chóng ổn định thân hình. "Chúc mừng ngươi, trả lời chính xác!" Khóe miệng Tần Phong không nhịn được mà nhếch lên, chuẩn bị "thưởng" cho Liễu Như Yên một chút.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng kinh khủng cuộn trào trong cơ thể, sau đó bùng nổ như núi lửa.

Chỉ thấy Tần Phong gương mặt lạnh lùng toát ra một luồng uy áp vô thượng, đường nét cơ bắp trên người càng thêm rõ rệt, mái tóc cũng trong nháy mắt trở nên trắng như tuyết, bạc như ngân, phảng phất mỗi sợi tóc đều ẩn chứa sức mạnh vô tận. "Thương Thiên Bá Thể, hình thái thứ hai!" Liễu Như Yên biết Tần Phong không dễ đối phó, lập tức vung tay lấy ra một thanh trường kiếm.

Ông!

Ông!

Một tiếng kiếm ngâm kinh thiên đột nhiên vang vọng khắp đất trời, kiếm khí kinh khủng hóa thành cuồng phong càn quét toàn trường.

Ngay sau đó, thân kiếm bộc phát ra khí thế khai thiên tích địa, kiếm thế bàng bạc vô cùng hóa thành kiếm quang xuyên thấu thiên khung, như dải ngân hà từ chín tầng trời mang theo kiếm khí cuồn cuộn trút xuống. "So kiếm với ta!!" Trong mắt Tần Phong chiến ý dâng cao.

Hắn không chỉ lấy ra thanh ma kiếm tổ truyền mà còn thêm vào mười mấy loại buff khác.

Ầm ầm ầm!

Năng lượng kinh khủng tức thì bộc phát, mặt đất dưới chân cũng vỡ nát trong nháy mắt, ma kiếm tổ truyền càng bộc phát ra một luồng kiếm quang ngút trời.

Thiên Ngoại Phi Tiên!

Chỉ thấy Tần Phong một thân bạch y như trích tiên giáng trần, kiếm ảnh trong tay đẹp đến mê người, nhưng trong đó lại ẩn chứa một luồng khí tức nguy hiểm cực độ. "Kim Tiên sơ giai thì vẫn là Kim Tiên sơ giai!" Liễu Như Yên căn bản không thèm để Tần Phong vào mắt, cầm trường kiếm lao thẳng về phía hắn.

Ầm ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh vào nhau, năng lượng lập tức hóa thành bão tố càn quét đất trời. "Mạnh thật!" Ngực Tần Phong cuộn trào dữ dội, khóe miệng cũng rỉ ra máu tươi.

Dù hắn rất không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận, Tiên Vương bị thương vẫn là Tiên Vương, tuyệt đối không phải thứ hắn bây giờ có thể lay chuyển được. "Ực……" Liễu Như Yên phát ra một tiếng kêu trầm đục, khóe miệng cũng rỉ ra máu tươi.

Nhưng vừa nghĩ đến việc lát nữa có thể giành được sự chú ý, đoạt được cơ duyên Tiên Đế, nàng lại cảm thấy trong cơ thể trào ra một luồng sức mạnh. "Không ổn rồi!" Tần Phong cảm thấy mình sắp không trụ nổi nữa, quyết đoán khởi động Thương Thiên Bá Thể hình thái thứ ba.

Ầm một tiếng!!

Chỉ thấy năng lượng trong cơ thể bắt đầu tăng vọt, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội, từng khối đá vụn như mất đi trọng lực mà lơ lửng bay lên.

Đồng thời, cơ thể hắn cũng bắt đầu xảy ra những thay đổi kinh thiên động địa, cơ bắp trên người càng thêm nổi bật, mái tóc bạc của hình thái thứ hai dần dần chuyển thành màu vàng chói lọi.

Mái tóc vàng như thác, bay phấp phới trong gió!

Mỗi một sợi tóc dường như ngưng tụ tinh hoa của trời đất, khí tràng mạnh mẽ khiến cả đất trời cũng phải run rẩy. "Hình thái thứ ba!!" Liễu Như Yên lập tức trợn to mắt kinh hô, trong lòng gào thét.

Mẹ nó!

Đây rốt cuộc là quái vật gì vậy!?

Lĩnh ngộ được mười mấy loại buff tăng chiến lực đã đành, bây giờ lại còn khởi động được cả Thương Thiên Bá Thể hình thái thứ ba. "Gào!!" Tần Phong không có ý định dừng lại, một tiếng gầm lớn kích hoạt huyết mạch Vu tộc.

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy một luồng khí lãng mạnh mẽ từ trên người hắn bùng phát ra, không chỉ chấn động đến mức hư không xung quanh cũng phải run rẩy, mà còn hóa thành một cơn bão siêu cường càn quét khắp nơi, ấn Chúc Dung Hỏa Luyện trong cơ thể cũng được kích hoạt, toàn thân lập tức cuồn cuộn một luồng huyết khí màu đỏ ngút trời. "Đây là Vu tộc!!" Liễu Như Yên lập tức trợn to mắt, cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Ban đầu nàng cứ ngỡ ba vị Tiên Quân của Tiêu gia bị Tần Phong xử lý là do bọn họ quá yếu, đến khi tự mình giao đấu với Tần Phong mới phát hiện là Tần Phong quá biến thái.

Chương 1460

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang trời vang lên, hư không càng rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Tần Phong dung nhập sức mạnh và ý chí vào một kiếm này, không chỉ mang theo thế sấm sét vạn quân, mà còn tạo ra một cơn bão kiếm khí càn quét cả vùng trời phía Tây. "Phụt!" Liễu Như Yên không thể chống đỡ nổi nữa, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng đã thua, nàng lại lần nữa cưỡng ép đè nén thương thế, lại điều động thêm một phần lực lượng Tiên Vương để trấn áp Tần Phong. "Thỏ ta đã nói rồi, đấu với bọn ta, ngươi có thực lực đó sao?!" Tiểu Bạch thấy Liễu Như Yên còn muốn giãy giụa, quyết đoán dịch chuyển ra sau lưng nàng. "Không ổn!" Sắc mặt Liễu Như Yên đột nhiên thay đổi, nàng biết con thỏ này vô sỉ đến mức nào.

Chỉ thấy nàng dùng sức đẩy lùi Tần Phong, nhanh chóng xoay người lại định phòng ngự.

Nhưng ngay lúc nàng xoay người định đối phó Tiểu Bạch, phía sau lưng đột nhiên cảm thấy một trận lạnh lẽo, thậm chí còn nhìn thấy một bóng đen bao trùm lấy mình. "Lại là cái gì!?" Hơi thở của Liễu Như Yên lập tức ngừng lại, khóe mắt nhanh chóng liếc ra sau.

Chỉ thấy Tần Phong ngay lúc bị đẩy lùi đã vung tay lấy khôi lỗi Tiên Vương ra.

Dù với tay nghề hiện tại của Tần Phong, không thể phát huy hoàn hảo thực lực của nó, nhưng đúng như Liễu Như Yên vừa nói, Tiên Vương vẫn là Tiên Vương, cho dù bị trọng thương thì vẫn là Tiên Vương.

Rầm một tiếng!

Liễu Như Yên còn chưa kịp phản ứng đã bị khôi lỗi Tiên Vương một đòn đánh bay. "Khụ khụ!" Liễu Như Yên cưỡng ép ổn định thân thể, còn ho ra mấy ngụm máu tươi.

Nhưng khôi lỗi Tiên Vương không hề có ý nghĩ thương hoa tiếc ngọc, thân hình như đạn pháo bắn ra, còn siết chặt nắm đấm to như bao cát đấm về phía Liễu Như Yên. "Nguy hiểm!" Đồng tử Liễu Như Yên co rụt lại, cố nén cơn đau mà nhanh chóng né tránh. "Ngươi né đi đâu!" Tiểu Bạch đã đoán trước được hành động của nàng, tiện tay quăng ra Khổn Tiên Thằng.

Chỉ thấy sợi dây thừng màu vàng như một con rắn linh hoạt, nhanh chóng quấn về phía Liễu Như Yên. "Không ổn!" Sắc mặt Liễu Như Yên lại biến đổi, năng lượng toàn thân cuồn cuộn ngăn cản sợi dây.

Nhưng khôi lỗi Tiên Vương đã lao đến, tiện tay đấm một quyền vào bụng nàng. "Ực……" Hai mắt Liễu Như Yên trợn tròn, nước miếng không kiểm soát được mà chảy ra, năng lượng toàn thân cũng tan biến trong nháy mắt.

Khổn Tiên Thằng cũng nhanh chóng quấn lấy nàng, sử dụng kiểu trói mai rùa kinh điển…… "Thủ pháp này……" Ánh mắt Tần Phong lập tức bị thu hút.

Cứ ngỡ Liễu Như Yên mặc đồ cổ trang chỉ là xinh đẹp, nhưng bây giờ bị Khổn Tiên Thằng trói lại mới phát hiện, dưới lớp cổ trang rộng thùng thình của nàng còn ẩn giấu một thân hình đầy đặn đáng ngưỡng mộ.

Điều này cũng gián tiếp chứng thực Như Yên Đại Đế đã từng nghèo, từng giàu, từng hèn hạ, từng làm trà xanh, từng kiêu ngạo, từng tâm cơ, nhưng duy chỉ chưa từng xấu. "Ngươi, ngươi vô sỉ!"

Liễu Như Yên tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bắt đầu liều mạng giãy giụa né tránh.

Dù nàng đã từng nghèo, từng giàu, từng hèn hạ, từng làm trà xanh, từng kiêu ngạo, từng tâm cơ, nhưng khác với loại con nhà danh giá phóng đãng như Chỉ Lan tiên tử, nàng là một cô gái nhà lành trong sạch. "Ta vô sỉ!?" Tần Phong lập tức cạn lời.

Rõ ràng lúc nãy là Liễu Như Yên muốn ra tay trước, bây giờ nàng ta lại có mặt mũi giả vờ trong sáng.

Hơn nữa, thân hình đáng ngưỡng mộ của nàng ta Uyên Tổng và Quý Bác Đạt đều có thể nhìn, tại sao Tần lão lục hắn lại không được nhìn!?

Giống như ông Dịch trong bộ phim nào đó không cần đeo, tại sao nhị đương gia trong phim võ hiệp lại phải đeo. "Còn dám sủa bậy!!" Tiểu Bạch không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, lấy ra viên gạch đạo đức đập mạnh xuống.

Bốp một tiếng, Như Yên hét thảm!

Chỉ thấy tu vi hai bên chênh lệch quá lớn, không có cảnh máu me văng tung tóe, chỉ là trên đầu nổi lên một cái u nhỏ. "Hu hu……" Liễu Như Yên hoàn toàn sụp đổ, nước mắt như châu đứt dây rơi xuống.

Lúc này nàng không còn vẻ cao quý và tao nhã của tiên nữ chín tầng trời trước đó, không chỉ bị trọng thương sắc mặt tái nhợt, quần áo còn dính đầy bùn đất và cỏ vụn, mái tóc dài vốn mềm mượt như tơ cũng rối bời, vài lọn tóc còn dính mồ hôi bết vào má, một bộ dạng đáng thương khiến người ta phải chạnh lòng. "Đừng khóc nữa!" Tần Phong nhíu mày mất kiên nhẫn nói: "Nếu ngươi còn dám khóc thêm một tiếng, ta sẽ biến ngươi thành nó, tin không!?" Nói xong…… Tần Phong liền đưa tay chỉ về phía khôi lỗi Tiên Vương bên cạnh. "Đây là……" Đồng tử Liễu Như Yên co rụt lại, sợ đến mức lập tức nín khóc.

Do trận chiến vừa rồi quá nhanh, quá kịch liệt, nên nàng cũng không nhìn kỹ đối phương, cứ ngỡ là hộ đạo nhân bảo vệ Tần Phong.

Nhưng bây giờ trận chiến kết thúc mới phát hiện, đối phương lại là một cỗ khôi lỗi Tiên Vương. "Như Yên tiểu thư!" Tần Phong ngồi xổm xuống, khóe miệng nhếch lên nói: "Ngươi cũng không muốn bị ta luyện chế thành một cỗ khôi lỗi đâu nhỉ!?" "Ngươi, ngươi dám!" Liễu Như Yên vội vàng lùi người về sau, mặt đầy kinh hãi nói: "Tiên giới từ xưa đến nay đều có quy tắc, luyện người thành khôi lỗi là hành vi của ma tu, ngươi không sợ bị cả Tiên giới ruồng bỏ sao?!" "Ngươi, Liễu Như Yên, mà cũng nói quy tắc với ta!?" Tần Phong như thể nghe được chuyện cười, không nhịn được mà cười tà mị: "Lúc ngươi liên hợp với tình phu Quý Bác Đạt, hại chết nguyên phối Lâm Uyên, sao không đi nói quy tắc đi!?" "Ngươi, ngươi là ai!?" Liễu Như Yên nghe thấy tên Lâm Uyên, sắc mặt lập tức đại biến, kinh hãi thốt lên.

Nếu là người khác nhắc đến tên Lâm Uyên, nàng có lẽ sẽ không có phản ứng lớn như vậy.

Nhưng lần trước ở Linh Chi Bí Cảnh, Tần Phong với tư cách là kẻ chủ mưu đứng sau, cuối cùng lại tung ra bài hát cá sấu nhỏ, mà người trình bày chính là Uyên Tổng trong hình dạng hoạt hình. "Ta là ai không quan trọng!" Tần Phong tiếp tục cười tà mị: "Quan trọng là Lâm Uyên đã trở về rồi, rất nhanh sẽ đến tìm ngươi và Quý Bác Đạt báo thù." "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Liễu Như Yên hoàn toàn mất bình tĩnh, hét lớn: "Năm đó ta và Quý Bác Đạt không chỉ tự tay giết Lâm Uyên, còn tự tay đào ra bản nguyên Tiên Vương của hắn, làm sao hắn có thể quay về được……" Tần Phong lười tranh cãi với Liễu Như Yên, vung tay lấy ra một khối Lưu Ảnh Thạch rồi phát lên.

Chỉ thấy nội dung được ghi lại bên trong chính là cảnh tượng lần trước luyện chế khôi lỗi Tiên Vương, Uyên Tổng một kiếm chống lại lôi kiếp. "Không thể nào, hắn đã chết rồi!" Liễu Như Yên như ban ngày gặp ma, không chỉ trợn to mắt kinh hô, cơ thể cũng không tự chủ mà run rẩy.

Với tư cách là người phụ nữ Uyên Tổng từng yêu nhất, nàng quá quen thuộc với Uyên Tổng.

Mà người trong hình không chỉ có dung mạo giống hệt Uyên Tổng, ánh mắt, thần thái, thậm chí kiếm pháp sử dụng cũng giống hệt Uyên Tổng.

Khiến nàng thực sự không tìm ra được kẽ hở nào để chứng minh người này không phải là Uyên Tổng.

Chương 1461

"Hoàn toàn có khả năng!" Tần Phong đưa tay véo lấy chiếc cằm tinh xảo của Liễu Như Yên, cười tà mị: "Ngươi với tư cách là người phụ nữ Lâm Uyên yêu nhất, sẽ không quên, trong tay Lâm Uyên có một miếng ngọc bội Âm Dương Ngư chứ?!" "Ngọc bội Âm Dương Ngư!?" Liễu Như Yên dường như nhớ ra điều gì đó, đồng tử co rụt lại nói: "Ý của ngươi là, là miếng ngọc bội đó đã bảo vệ thần thức của hắn, và giúp hắn trọng sinh trở về!?" "Ngươi cũng không ngốc lắm!" Tần Phong buông Liễu Như Yên ra, đứng dậy nhìn xuống từ trên cao: "Bây giờ Lâm Uyên nhờ sự giúp đỡ của ngọc bội Âm Dương Ngư, không chỉ sống lại trọng sinh, còn tu luyện ra Hỗn Nguyên Đạo Thể trong truyền thuyết, mạnh hơn kiếp trước không biết bao nhiêu lần, e là đã sớm vượt qua Long Ngạo Thiên đệ nhất vạn cổ rồi." "Sao có thể như vậy!" Liễu Như Yên nghe vậy, như rơi vào hầm băng.

Với tư cách là người phụ nữ Uyên Tổng từng yêu nhất, nàng đương nhiên biết Uyên Tổng là người có tính khí thế nào, chưa bao giờ tha thứ cho người phản bội mình, cho nên lần này trọng sinh trở về, nhất định sẽ tìm nàng và Quý Bác Đạt báo thù, cho dù bọn họ có trốn đến chân trời góc bể cũng vô dụng. "Không đúng, ta vẫn còn một tia hy vọng sống!" Liễu Như Yên đột nhiên phản ứng lại, ngước mắt nhìn Tần Phong đang đứng dậy.

Dù hoàn cảnh hiện tại rất nguy hiểm, nhưng chỉ cần có thể "hành sự" thành công, không chỉ có thể sống sót trong tay Tần Phong, mà còn có thể nhận được cơ duyên Tiên Đế để đối phó Uyên Tổng.

Nghĩ đến đây…… Liễu Như Yên cắn răng, đột ngột dạng hai chân ra, dựng "pháo đài" lên. "Khụ khụ……" Tần Phong trong nháy mắt mất đi vẻ ung dung chỉ điểm giang sơn, bị nước bọt sặc đến ho không ngừng.

Dù hắn biết Như Yên Đại Đế chơi rất bạo, nhưng không ngờ lại có thể bạo đến mức này, ban ngày ban mặt đã dám quyến rũ trai nhà lành. "Tần Phong tiểu đệ đệ!" Liễu Như Yên dường như đã hạ quyết tâm, buông bỏ sự cao ngạo bắt đầu quyến rũ Tần Phong. "Dẹp cái trò này của ngươi đi!" Tần Phong không hề lay động nói: "Tần Phong ta không phải là ngạ quỷ đầu thai, cũng không đói đến mức đàn bà nào cũng ăn được." "Ngươi……" Liễu Như Yên dù trong lòng không cam tâm, nhưng cũng biết tiếp tục cũng vô ích.

Bởi vì nếu Tần Phong chỉ cần chìm đắm một chút vào sắc đẹp, thì cũng không thể ở tuổi trẻ như vậy mà tu luyện đến Kim Tiên sơ giai, lĩnh ngộ được nhiều buff chiến đấu như thế, có được sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy.

Nhưng vừa nghĩ đến hậu quả của việc không thể "hành sự", trong đôi mắt đẹp của Liễu Như Yên liền lộ ra vẻ tuyệt vọng, biết rằng lần này mình dù có qua được ải Tần Phong, tương lai cũng không thể qua được ải Uyên Tổng trở về. "Ngươi cũng không cần phải quá bi quan!" Tần Phong thấy Liễu Như Yên từ bỏ giãy giụa, lại mở miệng khơi dậy hy vọng: "Tuy Lâm Uyên đã trọng sinh trở về, nhưng điều đó không có nghĩa là trên đời không ai có thể che chở ngươi.

Chỉ cần ngươi bái ta làm chủ, vậy thì ta không chỉ che chở an toàn cho ngươi, mà còn tặng ngươi một ấn, một cái ấn có thể tăng năm lần chiến lực……" "Năm lần chiến lực!?" Liễu Như Yên ngước mắt nhìn Tần Phong, phản ứng đầu tiên là nói bậy.

Nàng đã tu luyện đến Tiên Vương cảnh rồi, nhưng chưa từng nghe nói có cái ấn nào có thể tăng cường năm lần chiến lực của một người.

Nhưng đối với lời Tần Phong có thể che chở cho nàng, nàng lại tin chắc không nghi ngờ, bởi vì nàng vừa mới tự mình cảm nhận được sức chiến đấu kinh khủng của Tần Phong.

Đừng nói là Uyên Tổng trọng sinh trở về, cho dù là Long Ngạo Thiên được xưng là đệ nhất vạn cổ, e rằng cũng không biến thái bằng Tần Phong. "Câu trả lời của ngươi là gì!?" Tần Phong nhìn xuống từ trên cao, toát ra vẻ uy nghiêm vô tận.

Khác với việc thu phục các thành viên khác trong đội ngũ chuyên nghiệp, Liễu Như Yên là một cao thủ Tiên Vương cảnh thật sự, còn là một trà xanh có tâm cơ nhất định.

Vì vậy hắn chọn cách đi ba bước, đầu tiên là đại chiến một trận với nàng, thể hiện thực lực và tiềm năng của mình, sau đó dùng Uyên Tổng để uy hiếp đối phương, đồng thời phóng đại vô hạn sự kinh khủng của Uyên Tổng sau khi trọng sinh, để nàng cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng.

Cuối cùng lại cho nàng hy vọng, ném cho nàng cành ô liu, để nàng biết rằng mình là chỗ dựa duy nhất của nàng, muốn sống sót thì phải ngoan ngoãn quỳ xuống, cầm micro lên hát bài "Chinh phục". "Ta, ta……" Liễu Như Yên cảm nhận được áp lực từ trên người Tần Phong, cuối cùng không chịu nổi áp lực tâm lý, "phịch" một tiếng quỳ xuống nói: "Liễu Như Yên, bái kiến chủ nhân!" "Lựa chọn sáng suốt!" Tần Phong thấy Liễu Như Yên quỳ xuống, lộ ra nụ cười hài lòng.

Bốp một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong bấm ra một đạo Tiên Nô Pháp Ấn, không nói hai lời liền đánh vào mi tâm của Liễu Như Yên. "Đây, đây sao có thể!?" Liễu Như Yên không thể tin nổi mà trợn to mắt, có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của bản thân đang tăng vọt.

Còn là loại tăng cường toàn diện về nhục thân, tốc độ, phòng ngự, sức mạnh, lại còn kèm theo cảm tri sát ý, xóa bỏ nhân quả…… cùng rất nhiều hiệu quả thần kỳ khác.

Mà ngay lúc Liễu Như Yên bị đánh lên Tiên Nô Pháp Ấn, cả nhóm Tiên Nô Pháp Ấn cũng tức thì sôi sục. "Phụ nữ!!" "Không sai, là khí tức của phụ nữ!" "Vãi chưởng, thật sự là phụ nữ!" "………" Tam Lộng đại sư và những người khác hoàn toàn mất bình tĩnh, giống như trong nhóm đột nhiên có thêm một mỹ nữ, không chỉ khiến tất cả sinh vật giống đực trong nhóm đều trồi lên, mà còn đồng loạt hú lên như sói.

Hết cách!

Dù trong nhóm có tứ đại nữ tỳ Phong Hoa Tuyết Nguyệt, nhưng đều bị Tần Phong, tên group leader vô sỉ này, độc chiếm hết, khiến các thành viên khác chỉ có thể trêu chọc Đông Phương tiểu thư để giải tỏa nỗi cô đơn.

Bây giờ cuối cùng cũng có thêm một người phụ nữ nữa, nói gì thì nói cũng không thể để group leader vô sỉ kia độc chiếm được. "Hừ!!" Đông Phương tiểu thư cảm nhận được người mới, rất không vui mà hừ một tiếng.

Trước đây nàng là tiểu ngọt ngào được mọi người trong nhóm nâng niu, nhưng bây giờ Liễu Như Yên đến, trong nháy mắt nàng đã trở thành bà Ngưu già nua hết thời. "Lũ súc sinh này!" Đông Phương tiểu thư dù tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không thể không vì đại cục mà suy nghĩ.

Bây giờ Tam Lộng đại sư và những người khác đã ép Phương Trường đến Tinh Cực Thành, Bạch Nhật nếu không có gì bất ngờ sẽ rất dễ dàng gia nhập Chiến Thần Điện.

Mà nàng muốn hoàn thành nhiệm vụ Tần Phong giao cho, trà trộn vào Lăng Tiêu Cung chỉ có thể dựa vào chính mình. "Căn cứ vào thông tin bệ hạ cung cấp……" Đông Phương tiểu thư lẩm bẩm: "Lăng Tiêu

Tiên Đế thích Tâm Ngữ tiên tử của Tô gia, vì nàng ta mà có thể giữ mình trong sạch, kết hôn mấy ngàn năm không động phòng.

Mặc dù ta có thể thiên biến vạn hóa, nhưng e là khó mà dụ dỗ được loại đàn ông này, hơn nữa tu vi hai bên chênh lệch quá lớn, khó đảm bảo sẽ không bị đối phương nhìn ra sơ hở.

Vẫn nên ra tay từ mẹ của hắn, nghe nói Lăng Tiêu Thánh Mẫu cũng là người phong vận còn sót lại." "Hử!?" Lăng Tiêu Tiên Đế đột nhiên nhíu mày, cảm thấy có kẻ gian đang muốn hại mình. "Đế quân!" Tô Uyển tiến lên chắp tay nói: "Chúng ta đã tìm thấy Tần Phong, nhưng khi đệ tử đến nơi kiểm tra thì trận chiến đã kết thúc, chỉ thấy Đế hậu ở hiện trường, không phát hiện tung tích của Tần Phong." "Mộng Dao!?" Sắc mặt Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức âm trầm: "Nếu con tiện phụ Mộng Dao đó ở đây, vậy thì tên gian phu Tần Phong chắc chắn ở gần đó, lập tức phái tất cả đệ tử đi tìm." "Vâng!" Tô Uyển không dám trái lệnh, vội vàng dẫn đệ tử đi tìm Tần Phong. "Tần Phong, bản đế xem ngươi chạy đi đâu!" Trong mắt Lăng Tiêu Tiên Đế lóe lên một tia hàn quang, thề phải lấy lại Thập Nhị Tinh Thần Châu. "Hắt xì……" Tần Phong không nhịn được mà hắt hơi một cái, tự dưng cảm thấy có kẻ gian đang muốn hại mình. "Chiếc boomerang của vận mệnh, không lẽ thật sự trúng mình rồi chứ!?" Tần Phong trong lòng không khỏi lẩm bẩm, cũng nhớ đến lời nguyền của Quan Vũ Đại Thanh: "Vua dùng cái này để hưng thịnh, ắt sẽ vì cái này mà diệt vong!" Phàm là cường quốc nào từng nhận tiền bồi thường của Đại Thanh, cuối cùng đều sẽ trở thành Đại Thanh! "Chủ nhân, ngài sao vậy!?" Liễu Như Yên lúc này như một con mèo đã được thuần hóa, ánh mắt nhìn Tần Phong vô cùng nịnh nọt.

Nếu không phải trên người vẫn còn bị Tiểu Bạch dùng Khổn Tiên Thằng trói lại, e là đã như sói đói vồ mồi mà bổ nhào vào Tần Phong rồi. "Chắc là ta nghĩ nhiều rồi!" Tần Phong tự an ủi một tiếng, sau đó mở miệng nói: "Nếu ngươi đã chọn nhận ta làm chủ, vậy thì tiếp theo ta cũng không khách khí nữa." "Không khách khí!?" Vẻ mặt Liễu Như Yên đầu tiên là sững sờ, sau đó trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng hiện một vệt hồng.

Cứ ngỡ Tần Phong là một chính nhân quân tử, đối mặt với "pháo đài" đã dựng lên mà vẫn không hề lay động, không ngờ mình vừa nhận chủ, hắn đã lộ nguyên hình.

Đàn ông cuối cùng vẫn là đàn ông, sinh vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới! "Chủ nhân, có yêu cầu gì xin cứ việc phân phó!" Liễu Như Yên cố gắng hít sâu mấy hơi, chuẩn bị sẵn sàng "mở rộng tầm nhìn". "Ừm, không tệ!" Tần Phong thấy thái độ của Liễu Như Yên như vậy, hài lòng gật đầu nói: "Bây giờ Lâm Uyên đã đến Tiên giới, đang tu hành ở Tây Vực Cổ chiến trường, ta muốn ngươi đến tìm hắn." "Bảo ta đi tìm Lâm Uyên!?" Liễu Như Yên lập tức ngẩn người, sau đó hoàn hồn vội vàng nói: "Chủ nhân, ngài vừa mới nói sẽ che chở cho ta, bây giờ ngài bảo ta đi tìm Lâm Uyên, đây không phải là đẩy ta vào chỗ chết sao?!" "Sao ta lại đẩy ngươi đi chết được chứ!?" Tần Phong đưa cho nàng một ánh mắt an tâm: "Lâm Uyên bây giờ chỉ có tu vi Chân Tiên cảnh cao giai, cho dù hắn có đột phá đến Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, cũng không thể uy hiếp đến tính mạng của một Tiên Vương như ngươi." "Lâm Uyên mới Chân Tiên cao giai!?" Cả người Liễu Như Yên lập tức suy sụp, trong lòng càng gào thét.

Chương 1462

Mẹ nó!

Lên nhầm thuyền giặc rồi!

Nếu sớm biết Uyên Tổng chỉ có Chân Tiên cao giai, nàng nói gì cũng sẽ không ký vào bản hợp đồng bán thân này. "Đúng vậy!" Tần Phong chớp chớp đôi mắt vô tội nói: "Có vấn đề gì sao?!" "Không, không có vấn đề gì!" Liễu Như Yên cố nén nỗi bi thương, nói trái với lương tâm mình.

Bây giờ nàng đã lên thuyền giặc, căn bản không có cơ hội xuống thuyền, chỉ có thể chọn cách chấp nhận số phận, trả giá cho sự bồng bột của tuổi trẻ. "Không có là tốt rồi!" Tần Phong lại tiếp tục nói: "Ta bảo ngươi đi tiếp cận Lâm Uyên, là muốn ngươi tiết lộ cho hắn một tin tức, năm đó ngươi sở dĩ sẽ liên hợp Quý Bá Đạt giết hắn, không phải ý muốn của ngươi, mà là có người đứng sau ép buộc ngươi làm như vậy……" "Ép buộc!?" Vẻ mặt Liễu Như Yên đầu tiên là sững sờ, sau đó bừng tỉnh nói: "Ta hiểu rồi, chủ nhân muốn đổ vạ chuyện này cho người khác, kích động cuộc chiến giữa Lâm Uyên và người đó, để mình làm kẻ chủ mưu đứng sau hưởng lợi ngư ông." "Sao lại gọi là đổ vạ được chứ!?" Tần Phong rất không hài lòng liếc nhìn nàng một cái: "Tục ngữ nói rất hay, không sợ bị lợi dụng, chỉ sợ người vô dụng.

Ta lợi dụng Lâm Uyên như vậy, chính là minh chứng cho năng lực của hắn mạnh, người khác tự dâng đến cửa, ta còn không thèm nhìn đấy!" "Chủ ngân thỏ nhà ta nói đúng!" Tiểu Bạch tán đồng gật gật cái đầu nhỏ: "Bọn ta là một đội ngũ có chí hướng, có ước mơ, không phải đồ nghèo hèn nào cũng lọt vào mắt xanh của bọn ta được." "Cho ngươi một cơ hội nữa để sắp xếp lại lời nói!" Tần Phong lại liếc Tiểu Bạch, rất không hài lòng với lời lẽ này. "Thỏ ta nói sai rồi!" Tiểu Bạch vẻ mặt hối hận, vội vàng nghiêm túc nói bằng giọng non nớt: "Hiện nay Tiên giới hỗn loạn, những kẻ được gọi là cao quý chỉ biết dựa vào quyền thế coi thường chúng sinh, mà phàm nhân thì nhỏ bé, không có sức lay chuyển những kẻ cao quý đó……" "Hôm nay chủ ngân thỏ nhà ta giáng lâm, nhất định sẽ nghịch thiên mà đi, lay chuyển quy tắc tuyên cổ bất biến kia, để Tiên giới này khôi phục lại trật tự chúng sinh bình đẳng, tự nhiên thiên thành.

Tiên Đế dựa vào cái gì mà phán xét đúng sai, phàm nhân dựa vào cái gì mà phải nhẫn nhục chịu đựng……" "Bầu trời này phải thay đổi!" "Kẻ nào dám cản trở chủ ngân thỏ nhà ta nghịch thiên, chủ ngân thỏ nhà ta sẽ khiến kẻ đó mất tất cả, trải nghiệm sự bình phàm của thế gian!" "Ừm, đây mới là ước mơ của chúng ta!" Tần Phong hài lòng gật đầu, không quên bổ sung thêm: "Nhưng họa không đến người nhà, ta sẽ dựa trên nguyên tắc chủ nghĩa nhân đạo, thu nhận vợ và con gái của bọn họ." Nói xong —— một người một thỏ nghiêng người về phía trước, cúi xuống hơn nửa thân người.

Ngay sau đó, tay phải nắm thành quyền đặt trước ngực, ánh mắt kiên định ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời một góc bốn mươi lăm độ, như thể muốn phấn đấu cả đời vì ước mơ. "Ực…… đây chính là lý do bọn họ không làm người sao?!" Liễu Như Yên nhìn một người một thỏ, khóe mắt không tự chủ mà giật giật.

Nhưng sau khi đã được lĩnh giáo sự vô sỉ của một người một thỏ này, những lời như vậy nàng cũng không dám nói thẳng ra mặt, chỉ có thể chuyển chủ đề: "Nếu ta không đoán sai, chủ nhân muốn lợi dụng Lâm Uyên để đối phó Long Ngạo Thiên đúng không!?" Nói xong —— Liễu Như Yên vẻ mặt tự tin.

Dù thời gian nàng tiếp xúc với Tần Phong không dài, nhưng có thể nhìn ra dã tâm của hắn rất lớn, mà Long Ngạo Thiên tuyệt đối là một chướng ngại không thể tránh khỏi trên con đường xưng bá của hắn, cho nên lợi dụng Lâm Uyên để đối phó Long Ngạo Thiên là thích hợp nhất. "Sai!" Tần Phong không chút nể mặt, lập tức phủ định: "Ta không muốn đổ vạ cho Long Ngạo Thiên, mà là muốn để Dịch Thiên Cơ gánh cái nồi này." "Dịch Thiên Cơ!?" Vẻ mặt Liễu Như Yên lập tức ngẩn ra, sau đó liền trầm tư suy nghĩ.

Dù việc Tần Phong không đối phó Long Ngạo Thiên khiến nàng cảm thấy bất ngờ, nhưng lần này tin tức Quan Vũ Tần Phong là Lục Vị Đế Hoàng Hoàn, dường như chính là Dịch Thiên Cơ chứng thực và lan truyền ra ngoài. "Không sai, chính là Dịch Thiên Cơ!" Tần Phong nhớ lại lời hứa về kịch bản cho Dịch Thiên Cơ, hai mắt híp lại: "Mặc dù Long Ngạo Thiên không dễ đối phó, nhưng sự mạnh mẽ của hắn lại bày ra ngoài sáng, còn mưu kế của Dịch Thiên Cơ lại ở trong tối, người này một ngày không chết, ta một ngày ăn ngủ không yên!" "Được thôi!" Liễu Như Yên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, ngay sau đó lại lo lắng nói: "Trước đây khi ta ở bên Lâm Uyên, đã từng thấy hắn tạo ra quá nhiều điều không thể.

Bây giờ dùng hắn để đối phó Dịch Thiên Cơ, chẳng phải là cho hắn thời gian trưởng thành sao, lỡ như hắn thoát khỏi tầm kiểm soát, phát hiện ra chân tướng thì phải làm sao!?" "Yên tâm!" Tần Phong đưa cho nàng một ánh mắt an tâm: "Ngươi quên lần trước ở Linh Chi Bí Cảnh, trên tế đàn cuối cùng có một người tí hon hát sao?!" "Hát!?" Đồng tử Liễu Như Yên co rụt lại, phát hiện Tần Phong thực sự quá đáng sợ.

Không chỉ lợi dụng Uyên Tổng để tấn công kẻ thù của mình, mà còn sớm đã bày bố cục để kìm hãm sự phát triển của Uyên Tổng.

Bây giờ chỉ cần nàng và Lâm Uyên ở bên nhau bị người khác nhìn thấy, vậy thì kẻ chủ mưu đứng sau Linh Chi Bí Cảnh, tự nhiên cũng sẽ bị nghi ngờ là hắn. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ đã gài bẫy Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến hệ số nguy hiểm của hắn tăng lên, nhận được 500 vạn điểm phản diện!" "Mới có 500 vạn!?" Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Bây giờ tài khoản của hắn chỉ có 25.263.920 điểm, còn thiếu 5 triệu nữa mới đủ 30 triệu để mua Căn Cơ Đan.

Ban đầu hắn định nhanh chóng chuyển giao đại đơn 9000 đạo lôi kiếp cho Uyên Tổng, nhưng ai ngờ tên này sau khi gánh xong lôi kiếp luyện chế khôi lỗi Tiên Vương, lại bắt đầu lười biếng không chịu làm việc nghiêm túc.

Bây giờ đang nằm trong không gian ngọc bội Âm Dương Ngư để chữa thương, hoàn toàn không ý thức được ông chủ đã tổn thất bao nhiêu tiền. "Cũng may là nhân phẩm ta tốt, nếu gặp phải ông chủ khác, e là sớm đã sa thải hắn rồi!" Tần Phong lương thiện thở dài, vẫn không nỡ sa thải Uyên Tổng. "Ngươi nhân phẩm tốt!?" Liễu Như Yên lập tức chết lặng tại chỗ, trong lòng cũng hiện lên hai chữ 'vãi chưởng' to đùng.

Dù nàng vừa mới gia nhập đội ngũ chuyên nghiệp, không biết Tần Phong muốn sa thải ai, nhưng chỉ riêng về nhân phẩm mà nói, nếu mẹ nó ngươi mà có nhân phẩm, chẳng phải thế nhân đều là quân tử sao!? "Đúng rồi, Như Yên!" Tần Phong như nhớ ra điều gì đó, mở miệng hỏi: "Năm đó Lâm Uyên có thực lực Tiên Vương cự đầu, là người đứng đầu dưới Tiên Đế, còn là yêu nghiệt xếp thứ hai trên bảng thiên tư võ tu, ngươi và Quý Bác Đạt lúc đó còn chưa đột phá Tiên Vương, làm sao giết được hắn!?" "Thưa chủ nhân!" Liễu Như Yên không dám giấu diếm, thành thật trả lời: "Là Quý Bác Đạt tình cờ tìm được một cây Sát Na Phương Hoa, ta đã trộn nó vào trong trà của Lâm Uyên mới thành công." "Thì ra là Sát Na Phương Hoa!" Tần Phong lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Theo ghi chép trong Đại Bách Khoa Dịch Thiên Cơ, Sát Na Phương Hoa là một loại cỏ độc không màu không vị, xếp thứ bảy trong thập đại kịch độc của Tiên giới, một khi vô tình ăn phải, không chỉ sinh cơ trong cơ thể sẽ nhanh chóng tiêu tán, mà cơ thể cũng sẽ lão hóa trong nháy mắt, dẫn đến thực lực của mình giảm mạnh. "Nhưng Lâm Uyên còn kinh khủng hơn chúng ta tưởng tượng……" Trong mắt Liễu Như Yên có chút sợ hãi: "Sau khi phát hiện mình trúng độc lão hóa, hắn lại cưỡng ép đẩy ra được một phần Sát Na Phương Hoa.

Nhưng may là lúc đó hắn không hề nghi ngờ ta và Quý Bác Đạt đã phản bội hắn, chúng ta đã nhân lúc hắn đang bức độc mà liên thủ giết chết hắn." "Không hổ là Như Yên Đại Đế!" Tần Phong theo bản năng lùi sang một bên, không dám đứng quá gần loại mỹ nhân rắn rết này. "Đây là thứ tốt nha!" Tiểu Bạch mắt sáng rực, vội vàng hỏi: "Cái Sát Na Phương Hoa này ngươi còn không!?" "Hết rồi!" Liễu Như Yên thành thật trả lời: "Sát Na Phương Hoa cho dù là ở Tiên giới cũng là một loại độc dược cực kỳ hiếm có, mấy vạn năm cũng chưa chắc đã gặp được một cây." "Tiếc quá!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, trong mắt đầy thất vọng. "Chủ nhân!" Liễu Như Yên thấy Tần Phong thất vọng, vội vàng nói: "Tuy trong tay ta không có Sát Na Phương Hoa, nhưng có thanh bội kiếm mà Lâm Uyên đã sử dụng ở kiếp trước……" "Thanh kiếm tùy thân của Uyên Tổng, Cổ Uyên Kiếm!?" Mắt Tần Phong lập tức sáng rực lên.

Dựa theo ghi chép trong Đại Bách Khoa của Dịch Thiên Cơ, thanh kiếm tùy thân của Uyên Tổng ở kiếp trước tên là Cổ Uyên Kiếm.

Đó là thanh kiếm của một vị Tiên Đế thời thượng cổ, giống như Ma Kiếm gia truyền của hắn, là một trong số ít những thanh cực phẩm tiên kiếm ở Tiên giới.

Nhưng chúng lại có điểm khác biệt so với những thanh cực phẩm tiên kiếm khác, vì chúng đều từng là kiếm tùy thân của Tiên Đế, được Tiên Đế chi lực nuôi dưỡng mấy chục vạn năm, uy lực mạnh hơn cực phẩm tiên khí thông thường rất nhiều.

Vì vậy, người ta thường không gọi chúng là cực phẩm tiên khí, mà gọi là Đế binh, binh khí mà Tiên Đế từng sử dụng. "Đúng vậy, Cổ Uyên Kiếm!" Liễu Như Yên căng thẳng nhìn Tần Phong, muốn cầu xin một cơ hội để tiến bộ. "Kiếm đâu!?" Tần Phong nhận được câu trả lời chắc chắn, vội vàng hỏi.

Khác với Cổ Uyên Kiếm, Đế binh thật sự của Uyên Tổng, Ma Kiếm gia truyền của hắn chỉ có sự sắc bén của Đế binh chứ không có uy lực của Đế binh, có thể nói hai thứ cách nhau một trời một vực.

Nguyên nhân chủ yếu là do kiếm linh của Ma Kiếm gia truyền bị tổn thương, dù hắn có dùng Trường Không Thần Kiếm và các thần kiếm khác để nuôi dưỡng thì vẫn không thể tái hiện lại ánh hào quang thời đỉnh cao của nó.

Nhưng nếu hấp thu được kiếm linh của Cổ Uyên Kiếm, một Đế binh cùng cấp, chắc chắn có thể tái hiện lại phong thái Tà Đế Ma Kiếm năm xưa, nói không chừng còn có thể tiến thêm một bước.

Ong!

Ong!

Ma Kiếm trong tay dường như cảm ứng được tâm ý của Tần Phong, lập tức phát ra tiếng kiếm minh trong trẻo. "Đừng vội!" Tần Phong vội vàng trấn an Ma Kiếm gia truyền, chờ Liễu Như Yên lấy kiếm ra. "Chủ nhân, ngài quá coi trọng tôi rồi!" Liễu Như Yên cười khổ nói: "Đó là Đế binh trong truyền thuyết, người không được nó thừa nhận thì căn bản không thể chạm vào.

Vì vậy sau khi Lâm Uyên chết, nó đã bay vào trong Xích Diễm Khung Lĩnh." "Xích Diễm Khung Lĩnh!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, lật xem Đại Bách Khoa của Dịch Thiên Cơ.

Theo ghi chép trong đó, Xích Diễm Khung Lĩnh là một miệng núi lửa trong khu cấm địa, bên trong có Thái Dương Chân Hỏa trong truyền thuyết, là Vạn Hỏa Chi Nguyên, Chúng Hỏa Chi Chủ.

Nhưng dù tất cả mọi người đều biết Thái Dương Chân Hỏa ở trong Xích Diễm Khung Lĩnh, vẫn không có thế lực nào thu phục thành công nó, kể cả Thiên Hỏa Tháp của Tiên Minh đã thu thập được tám phần tiên hỏa cũng không được.

Chương 1463

Ầm ầm ầm!

Ngay lúc Tần Phong định hỏi, tiếng nổ vang trời điếc tai vang lên.

Thì ra động tĩnh giao đấu giữa hắn và Liễu Như Yên vừa rồi đã thu hút các tu tiên giả của Tây Chu, từng người lao tới kiểm tra nhanh như chiến đấu cơ siêu thanh. "Có thôi đi không hả!" Tần Phong lập tức thấy không ổn, cuối cùng cũng cảm nhận được nỗi đau của Phương Trường.

Nhưng hắn không có ý định tiếp tục chiến đấu, dứt khoát thu lại con rối Tiên Vương, sau đó lại mở Thượng Cổ Trùng Đồng của mình.

Mắt trái sinh cơ, mắt phải hủy diệt!

Chỉ thấy hắn từ từ nhắm mắt phải lại, còn mắt trái thì nhìn về phía Liễu Như Yên đang bị thương, phóng ra một luồng sinh cơ chi lực khổng lồ. "Ực……" Liễu Như Yên không nhịn được rên rỉ, cảm nhận một luồng sinh mệnh chi lực rót vào cơ thể.

Ngay sau đó, vết thương trên người nàng lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Tuy với tu vi Kim Tiên sơ giai hiện tại của Tần Phong, không thể chữa lành hoàn toàn cho một Tiên Vương như nàng, nhưng lại có thể kéo lượng máu của nàng từ trạng thái trọng thương 40% về 70%. "Được rồi, đi làm việc của ngươi đi!" Tần Phong ra hiệu cho Tiểu Bạch, con thỏ lập tức hiểu ý thả Liễu Như Yên ra.

Chỉ thấy kiểu trói mai rùa kinh điển bắt đầu lỏng ra, thả đôi gò bồng đảo của Liễu Như Yên, ngay sau đó sợi dây trói tiên bay trở về tay Tiểu Bạch. "Vâng!" Liễu Như Yên không có niềm vui sướng khi được thoát thân, ngược lại trong mắt thoáng qua một tia thất vọng.

Vốn tưởng rằng nhận Tần Phong làm chủ sẽ có cơ hội chiếm spotlight, không ngờ Tần Phong từ đầu đến cuối đều không thèm nhìn thẳng vào nàng, chỉ xem nàng như một công cụ để đối phó với Uyên Tổng.

Nàng thậm chí còn hơi nghi ngờ, nếu không phải vì Uyên Tổng, Tần Phong sẽ không do dự mà chém giết nàng. "Tây Hồ mỹ cảnh tháng ba, mưa xuân như rượu, Liễu Như Yên……" Tần Phong nhìn bóng lưng rời đi của Liễu Như Yên, không nhịn được thở dài: "Đáng tiếc thay phận giai nhân, cớ sao lại đi làm giặc!" Nói xong…… Tần Phong không ở lại nữa, mang theo Tiểu Bạch nhanh chóng rời đi.

Chuyển cảnh…… Mộng Dao tiên tử đang đi khắp nơi tìm Tần Phong, máy truyền tin sắp gọi nổ tung rồi cũng không ai bắt máy. "Tên này không phải là chạy đi tìm Liễu Như Yên rồi chứ!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy nhìn nhau, trong lòng bỗng dưng lo lắng.

Mấy ngày nay âm thầm bảo vệ Tần Phong, các nàng đã thấy được sự thay đổi trước sau của Mộ Dung Tịnh, điều đó có nghĩa là cơ duyên Tiên Đế trên người Tần Phong bây giờ chỉ còn lại một cái.

Nếu hắn thật sự lén lút chạy đi tìm Liễu Như Yên, chẳng phải các nàng, à không, Nữ Đế chẳng phải là hết cơ hội rồi sao!? "Các chị em……" Tu vi Tiên Vương của Chỉ Lan tiên tử bị phong ấn, chỉ có thể đứng bên cạnh lải nhải: "Chuyện tìm đàn ông ấy mà, một người không được thì chúng ta tìm hai, hai người không được thì chúng ta cặp kè mười người, nhân gian một chuyến, vui là trên hết, chủ yếu là phải có số lượng.

Hắn mà đối xử không tốt với chị, chị cứ đổi người khác đi cùng đến già.

Trên đời này cóc ba chân khó tìm, chứ đàn ông hai chân ngoài đường vơ một nắm là có một đống, hà tất phải treo cổ trên một cái cây……" "Ngươi câm miệng!" Mộng Dao tiên tử lạnh lùng quát: "Ngươi có tin chỉ cần ngươi nói thêm một câu, ta lập tức phế tu vi của ngươi, bán ngươi vào lầu xanh tiếp khách không!?" "Hu, hu……" Chỉ Lan tiên tử sợ hãi vội ngậm miệng, luôn miệng gật đầu lia lịa tỏ vẻ tin tưởng.

Phải biết rằng, những năm Mộng Dao tiên tử đến Lăng Tiêu Cung, không phải chỉ dựa vào nhân từ để thống nhất Bắc Vực, những thủ đoạn cứng rắn đập núi dọa hổ cũng dùng không ít. "Mộng Dao tiên tử!" Các thế lực lớn vừa mới cam kết trung thành với Tần Phong, bây giờ đã nộp 'đầu danh trạng', theo yêu cầu của Mộng Dao tiên tử, bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của hắn.

Chỉ thấy một nam tử vội vã quay lại nói: "Tôi vừa nhận được tin, có người phát hiện tung tích của Tần công tử ở phía tây, cách đây khoảng ba vạn dặm.

Bây giờ rất nhiều người đã vội vã qua đó, nghe nói còn có người nhìn thấy đệ tử của Lăng Tiêu Các. "Ba vạn dặm!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy ngẩn người, không biết Tần Phong làm thế nào mà trong nháy mắt đã chạy xa như vậy. "Không hay rồi!" Mộng Dao tiên tử nghe đến Lăng Tiêu Các, lập tức mất bình tĩnh vội vàng đuổi theo. "Chúng ta cũng đi!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy không chút do dự, xách theo Chỉ Lan tiên tử đi theo.

Lúc này…… Tần Phong đã bị người ta phát hiện, còn bị bao vây tầng tầng lớp lớp. "Tần Phong, ngươi đã không còn đường thoát rồi!" Mọi người ở Tây Chu vẻ mặt kích động, không ngờ lại gặp được Tần Phong. "Mẹ nó chứ!" Tần Phong không nhịn được nữa, kích động gào lên: "Cả Tiên giới này chỉ có mình tao chơi Lục Vị Đế Vương Hoàn thôi à?

Sao chúng mày cứ bám riết lấy tao không tha thế!?" "Bởi vì ngươi là người có cơ hội đột phá đến Tiên Đế nhất!" Đám người đối diện không hề nao núng, bắt đầu bao vây Tần Phong. "Vãi chưởng, đây chính là mũi lao xoáy của định mệnh ư!?" Tần Phong không cam lòng hét lên: "Trên thế giới này, không ai có thể phán xét ta, mẹ kiếp lão thiên gia……" "Hả!?" Các tu tiên giả Tây Chu nhìn nhau, không biết Tần Phong đang sủa cái gì.

Nhưng vừa nghĩ đến cơ duyên Tiên Đế và đại tiên thiên chí bảo trên người Tần Phong, bọn họ cũng chẳng buồn quan tâm hắn đang sủa gì, sốt ruột lấy pháp khí của mình xông về phía hắn. "Vãi chưởng, đúng là không cho mình đường sống mà!" Tần Phong không nhịn được văng tục một tiếng.

Mặc dù lúc còn trẻ hắn ra tay quả thực không biết nặng nhẹ, nhưng món nợ với Phương Trường, hắn đã trả lại cho chu sa chí và bạch nguyệt quang của gã theo cách tương tự, gấp mười, gấp trăm lần rồi, hai bên đáng lẽ đã ân oán rạch ròi.

Nhưng lão trời già chết tiệt lại mất công bằng, cứ nhất quyết phải bắn mũi lao xoáy của định mệnh về phía hắn. "Tần Phong, thức thời thì ngoan ngoãn bó tay chịu trói, để khỏi chịu đau đớn da thịt." Người xông lên đầu tiên hét lớn, giọng nói trầm hùng vang vọng khắp núi rừng.

Vút!

Vút!

Vút!

Hàng loạt tiếng xé gió dồn dập phá vỡ sự yên tĩnh của khu rừng.

Chỉ thấy các tu tiên giả từ tám phương bốn hướng kéo đến, bao vây Tần Phong, sự hưng phấn trong mắt không hề che giấu. "Sống không tốt sao?!" Tiểu Bạch ôm củ cà rốt nhìn một vòng, trong lòng mặc niệm cho họ hai phút rưỡi.

Đừng thấy đối phương có mấy chục người, nhưng ngay cả một Tiên Quân cũng không có, tu vi cao nhất cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong. "Ta vốn không muốn như vậy!" Tần Phong rất bất đắc dĩ thở dài một tiếng, không thể không rút Ma Kiếm gia truyền ra chiến đấu.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn tránh xa đám nghèo kiết xác này, giết bọn họ chẳng có lợi lộc gì cho mình, có thời gian đó chẳng thà đi tìm các em gái uống trà, bàn chuyện nhân sinh.

Chương 1464

Nhưng đối phương cứ nhất quyết phải vây công hắn, mà còn không có điểm dừng, không giết vài người để dằn mặt, thật sự tưởng hắn có cùng sở thích với Phương Trường chắc.

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy Tần Phong tiện tay cộng thêm mười cái buff, ngay sau đó thân hình hóa thành một bóng đen, lao về phía tu tiên giả gần hắn nhất, Ma Kiếm trong tay càng lóe lên một luồng kiếm quang u ám.

Phụt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Đối phương còn chưa kịp phản ứng đã bị Tần Phong một kiếm kết liễu, máu tươi cũng lập tức nhuộm đỏ thảm cỏ xanh biếc. "Hắn không phải là Kim Tiên sơ giai sao?!" Các tu tiên giả còn lại thấy vậy, nhao nhao kinh hô.

Chỉ thấy vẻ mặt hưng phấn ban đầu của họ đã biến mất, thay vào đó là vẻ kinh hoàng, rõ ràng không ngờ thế giới lại rộng lớn như vậy, một thiếu niên trông có vẻ bình thường lại có thực lực mạnh mẽ đến thế.

Nhưng Tần Phong không có ý định dừng lại, thân hình như gió, qua lại giữa các tu tiên giả, kiếm pháp nhanh như chớp, kiếm quang lóe lên, mỗi một nhát kiếm vung ra đều đi kèm với một tiếng hét thảm. "Mau chạy!" Không biết ai hét lên một tiếng, mọi người bắt đầu hoảng loạn bỏ chạy tứ tán.

Nhưng dù họ chạy đến đâu cũng không thể thoát khỏi sự thu hoạch của Tần Phong.

Không lâu sau…… Ánh nắng xuyên qua tán lá rậm rạp, loang lổ chiếu xuống khoảng đất trống trong rừng.

Chỉ thấy Tần Phong đứng lặng im ở trung tâm, xung quanh mọi người đều nằm trong vũng máu, Ma Kiếm gia truyền trong tay vẫn tỏa ra ánh sáng u ám, một giọt máu tươi theo thân kiếm trượt xuống. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chém giết tổng cộng 43 người, nhận được 4300 điểm phản diện!" "Haiz!" Tần Phong không nhịn được thở dài, biết ngay sẽ là kết quả này.

Mệt sống mệt chết cả buổi trời chỉ kiếm được mấy nghìn điểm phản diện, còn không bằng đi trải nghiệm cái lưỡi lợi hại của công chúa Nam Phong một lần. "Hắn không phải là luyện khí sư sao!?" Đám người ẩn nấp xung quanh kinh hãi thất sắc, không ngờ Tần Phong lại hung mãnh đến vậy. "Hử!?" Tần Phong cũng cảm nhận được khí tức của đối phương, suy nghĩ xem có nên giải quyết luôn một thể không.

Nhưng ngay lúc hắn đang cân nhắc có nên ra tay hay không, một giọng nói nhàn nhạt đột nhiên từ từ truyền đến. "Tần Phong, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Giọng nói của đối phương tuy rất nhẹ, nhưng lại như sấm sét làm chấn động lòng người.

Mỗi một chữ dường như ẩn chứa uy nghiêm và sức mạnh vô tận, khiến cho tâm hồn mỗi người trong phạm vi mấy vạn dặm như bị búa tạ giáng xuống. "Giọng nói này……" Mọi người lập tức trừng lớn mắt, khó khăn ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một chiếc phi thuyền khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, Lăng Tiêu Tiên Đế đứng ở mũi thuyền, toàn thân lấp lánh ánh sáng chói mắt, trong mắt còn lộ ra vẻ khinh miệt của kẻ bề trên, khiến đám người phía dưới không dám nhìn thẳng.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng uy áp khiến trời đất chìm xuống, đột nhiên giáng xuống như một cơn bão. "Là Lăng Tiêu Tiên Đế!" Cả thế giới như bị nhấn nút tạm dừng, những người ẩn nấp trong bóng tối lần lượt hiện thân, mồ hôi không chỉ chảy dài trên gò má trắng bệch mà hai chân còn bị uy áp đè cong, mềm nhũn quỳ rạp trên mặt đất. "Đúng là đồ hèn!" Tần Phong cũng bị uy áp ảnh hưởng, cố gắng chống đỡ không để mình quỳ xuống. "Bản đế xem ngươi chống đỡ được bao lâu!" Lăng Tiêu Tiên Đế ánh mắt lóe lên hàn quang, bắt đầu không ngừng gia tăng uy áp.

Do lần trước gặp mặt Tần Phong lần đầu ở Tiên Minh, đối phương đã chống chọi được uy áp của lão, khiến lão mất hết mặt mũi Tiên Đế, lần này nói gì thì nói cũng phải đè hắn xuống, tìm lại thể diện đã mất ở Tiên Minh lần trước.

Ầm ầm ầm!!

Uy áp kinh khủng như sông dài cuồn cuộn, lao về phía Tần Phong. "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, có chút sắp không chống đỡ nổi.

Mặc dù bây giờ hắn có rất nhiều buff, cũng có nhiều lá bài tẩy chưa dùng, nhưng Kim Tiên sơ giai vẫn là Kim Tiên sơ giai, trong trường hợp không sử dụng Hồng Mao Lão Quái, căn bản không thể chịu nổi uy áp Tiên Đế của đối phương. "Dừng tay!!" Ngay lúc Tần Phong sắp không trụ nổi, một tiếng quát yêu kiều đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy Mộng Dao tiên tử nhanh chóng lao đến trước mặt Tần Phong, thay hắn chống lại uy áp kinh khủng của Lăng Tiêu Tiên Đế. "Á, ta không ổn rồi!" Tần Phong thấy Mộng Dao tiên tử đến, lập tức loạng choạng sắp ngã. "Tần Phong!!" Mộng Dao tiên tử trong lòng kinh hãi, vội vàng quay người ôm lấy hắn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chiếm tiện nghi của Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Tỷ tỷ, ta sắp không xong rồi!" Tần Phong bộ dạng thở không ra hơi, ngã đầu vào lòng tỷ tỷ.

Thấy cảnh này, toàn trường sôi sục. "Vãi chưởng, tình hình gì đây!?" "Đúng vậy, Mộng Dao tiên tử và Lăng Tiêu Tiên Đế không phải là vợ chồng sao?

Sao lại xả thân bảo vệ người đàn ông khác, mà còn là ngay trước mặt Lăng Tiêu Tiên Đế!" "Tình tiết này ảo ma quá, Tần Phong không phải là tiểu tam đấy chứ!?" "Không biết thì đừng nói bậy, theo tin tức đáng tin cậy, Lăng Tiêu Tiên Đế và Mộng Dao tiên tử tuy là vợ chồng, nhưng sau khi kết hôn hai người họ lại mạnh ai nấy chơi." "Vãi chưởng, bây giờ cường giả chơi lớn vậy sao!?" "Nói bậy, ngươi đừng có dẫn dắt dư luận, rõ ràng là Lăng Tiêu Tiên Đế 'không được', Mộng Dao tiên tử tìm Tần Phong mượn giống, bây giờ mượn ra tình cảm, chuyện chỉ đơn giản như vậy thôi!" "Vãi chưởng, thế này mà còn đơn giản!?" "………" Đám quần chúng hóng drama ở Tây Chu lập tức không bình tĩnh nổi, ánh mắt liên tục đảo qua lại trên người ba người. "Cặp gian phu dâm phụ này!!" Sắc mặt Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức âm trầm xuống, chỉ cảm thấy trên đầu mình là cả một thảo nguyên xanh rì…… "Tần Phong tiểu đệ đệ!" Mộng Dao tiên tử không thèm để ý đến Lăng Tiêu Tiên Đế đang phẫn nộ, ánh mắt đầy lo lắng kiểm tra thương thế của Tần Phong. "Oa, kích thích vậy!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy cũng đuổi tới, lập tức tưởng tượng ra một cuốn tiểu thuyết tám triệu chữ.

Nhìn bề ngoài là tình chị em đơn thuần, nhưng thực chất là người phụ nữ đã có chồng bao nuôi tiểu thịt tươi, cũng có thể nói là con rể ở rể của nữ đế, không cam chịu cô đơn mà đi câu dẫn người phụ nữ đã có chồng. "Trâu bò!" Chỉ Lan tiên tử trong lòng thầm kêu một tiếng hảo hán.

Vốn tưởng mình vứt bỏ gia thế đi chơi bời đã là đủ rồi, ai ngờ

Mộng Dao tiên tử còn biết chơi hơn cả nàng, chưa ly hôn đã dám ở trước mặt chồng mình, ngang nhiên ân ái với tiểu thịt tươi. "Các ngươi......" Sắc mặt Lăng Tiêu Tiên Đế âm trầm đến đáng sợ, ngọn lửa giận kinh khủng cũng bùng phát trong nháy mắt.

Mặc dù lão không yêu Mộng Dao tiên tử, hai bên cũng không có thực tế vợ chồng, nhưng tính chiếm hữu của cường giả đã đóng dấu chủ quyền lên nàng, dù mình để đó không dùng, cũng không đến lượt người khác sử dụng.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời lập tức tối sầm lại, tiếng sấm sét đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, như thể rơi vào cõi trầm luân vô tận.

Ngay sau đó vạn đạo lôi đình giăng kín bầu trời, mỗi một đạo đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Chương 1465

"Tiên Đế nổi giận rồi!" Mọi người ở Tây Chu mặt đầy kinh hãi, cơ thể run lên bần bật.

Chỉ thấy không chỉ bầu trời bắt đầu nứt ra, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển, sông núi trong nháy mắt tan nát.

Những đám mây rực rỡ trên bầu trời cũng trong khoảnh khắc trở nên ảm đạm vô quang, như thể bị một luồng sức mạnh vô hình nào đó nuốt chửng. "Uy lực của Tiên Đế, kinh khủng đến vậy!" Tiểu Bạch thực sự không chịu nổi nữa, chui vào lòng Tần Phong run lẩy bẩy.

Mặc dù lần trước ở Tiên Minh nó đã cảm nhận được uy áp của Lăng Tiêu Tiên Đế, nhưng lúc đó có các cao tầng của Tiên Minh ở đó, nên Lăng Tiêu Tiên Đế không sử dụng toàn lực.

Bây giờ bị Tần Phong và Mộng Dao tiên tử kích thích, chỉ số tức giận mọc sừng của Lăng Tiêu Tiên Đế đã đạt đến mức tối đa, tuyệt đối không thể so sánh với lần trước. "Mộng Dao tỷ tỷ!" Tần Phong như một mỹ thiếu niên mỏng manh dễ vỡ, yếu ớt dựa vào lòng Mộng Dao tiên tử. "Đừng sợ!" Mộng Dao tiên tử nhẹ nhàng an ủi Tần Phong, vẫn chọn cách phớt lờ Lăng Tiêu Tiên Đế.

Mặc dù lúc này chỉ số tức giận của Lăng Tiêu Tiên Đế đã đạt mức tối đa, nhưng nàng vẫn nhìn ra có điều không ổn, uy áp phóng ra chênh lệch quá xa so với Lăng Tiêu Tiên Đế, tám phần là một phân thân Tiên Đế có chiến lực Chuẩn Tiên Đế. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chiếm tiện nghi của Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Lại kiếm được 20 vạn!" Tần Phong đổi một tư thế thoải mái, tiếp tục dựa vào lòng Mộng Dao tiên tử, còn không quên ném cho Lăng Tiêu Tiên Đế một ánh mắt khiêu khích.

Như thể đang nói, vợ ngươi ngon thật đấy! "Tiện nhân, hôm nay bản đế sẽ diệt ngươi!" Lăng Tiêu Tiên Đế không thể nhịn được nữa, như thể Võ Tắc Thiên mất đi phu quân.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế từ trên phi thuyền khổng lồ nhảy xuống, mang theo thế ngân hà vỡ đê lao về phía Mộng Dao tiên tử. "Bảo vệ tốt cho Tần Phong tiểu đệ đệ!" Mộng Dao tiên tử không hề có ý định khuất phục, ném Tần Phong cho Tiểu Kiều đang đứng bên cạnh.

Ngay sau đó, hoa điền ấn giữa hai hàng lông mày lóe lên ánh sáng, khí tức toàn thân cũng theo đó bùng phát, không do dự lao lên ngăn cản Lăng Tiêu Tiên Đế. "Đúng là của trời cho!" Tiểu Kiều nhìn Tần Phong trong lòng, khóe miệng còn khó nhếch hơn cả AK.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, phát ra tiếng nổ vang trời. "Phụt!" Mộng Dao tiên tử phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy lồng ngực cuộn trào dữ dội.

Mặc dù nàng có tu vi Tiên Vương cảnh đỉnh phong, cộng thêm huyết mạch Tiên Đế có thể sánh ngang với các cự đầu Tiên Vương.

Nhưng đối mặt với phân thân của Lăng Tiêu Tiên Đế, cho dù phân thân này chỉ có chiến lực Chuẩn Tiên Đế cảnh, vẫn cảm thấy có chút lực bất tòng tâm. "Mộng Dao tỷ!" Tần Phong lập tức thoát khỏi vòng tay của Tiểu Kiều, lao tới ôm lấy vòng eo thon của Mộng Dao tiên tử. "Tiểu đệ chết tiệt!" Tiểu Kiều rất không vui dậm chân, không biết mình thua Mộng Dao tiên tử ở điểm nào. "Gian phu dâm phụ, đi chết cho bản đế!" Lăng Tiêu Tiên Đế ánh mắt lóe lên hung quang, không hề có ý định dừng tay. "Vẫn còn yếu quá!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, nghĩ xem có nên sử dụng Hồng Mao Lão Quái hay không.

Ngay lúc này…… Một giọng nói vang dội vang lên, "Lăng Tiêu Tiên Đế, ngươi định giết minh hữu của mình sao?!" "Hử!?" Đám người Tây Chu nghe vậy, lập tức quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một chiếc thiên thuyền phá mây bay tới, Lục gia phì phèo điếu thuốc đứng ở mũi thuyền, uy áp Chuẩn Tiên Đế cũng theo đó bùng phát.

Ầm ầm ầm!!

Uy áp kinh khủng như ngân hà vỡ đê càn quét trời đất, va chạm dữ dội với uy áp của Lăng Tiêu Tiên Đế.

Nếu lúc này là bản thể của Lăng Tiêu Tiên Đế, Lục gia chắc chắn không thể chiếm được chút lợi thế nào, nhưng lão chỉ là một phân thân Tiên Đế, uy áp của hai bên có thể nói là ngang sức ngang tài. "Lục gia đến rồi!" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, biết người chống lưng đã tới. "Thằng nhóc con này đúng là không để người ta yên tâm!" Lục gia liếc Tần Phong một cái, thấy hắn vẫn an toàn vô sự, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm. "Chỉ bằng ngươi cũng dám cản bản đế!" Lăng Tiêu Tiên Đế ánh mắt lộ ra hàn quang, vẫn không định tha cho Tần Phong. "Nếu thêm cả bản đế thì sao!?" Còn chưa đợi Lăng Tiêu Tiên Đế ra tay, một giọng nữ lạnh lùng vang lên.

Chỉ thấy lại có một chiếc thiên thuyền phá mây xuất hiện, Thất trưởng lão tay cầm bảo kiếm đứng ở mũi thuyền, phía sau còn có Lâm Tam và Triệu Trường Sinh. "Quả nhiên vẫn không kìm được lòng à!" Lâm Tam thấy Tần Phong không sao, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Mặc dù hắn biết với trình độ biến thái của Tần Phong thì sẽ không có chuyện gì, nhưng sau khi nghe tin Tần Phong gặp nguy hiểm, vẫn không nhịn được mà đi theo Thất trưởng lão đến đây.

Nhưng so với sự bất đắc dĩ của Lâm Tam, Triệu Trường Sinh lại mang vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc.

Vốn đang đọc sách ở nhà ngon lành, kết quả bị lôi đi công tác đột xuất, mà còn là vì cứu cái tên tiện nhân Tần Phong này. "Hy vọng lần này gặp mặt, hắn đừng làm ta tức chết!" Triệu Trường Sinh nhỏ giọng lẩm bẩm, trong lòng không muốn gặp Tần Phong chút nào. "Tần sư huynh, chúng ta đến cứu huynh đây!" So với vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc của Triệu Trường Sinh, tiểu hoa yêu Thanh Thanh lại vui vẻ vẫy vẫy bàn tay nhỏ, chào hỏi Tần Phong ở phía dưới.

Thấy cảnh này, toàn trường sôi sục. "Vãi chưởng, hai đại trưởng lão của Tiên Minh đích thân tới!" "Không chỉ vậy, còn điều động cả hai chiếc thiên thuyền, đội hình này hoành tráng quá đi!" "Nếu người không biết tình hình, còn tưởng là đại chiến Tiên giới lại bắt đầu rồi." "Tần Phong mới gia nhập Tiên Minh mấy năm thôi mà?

Sao đã có được đội hình thế này rồi!?" "Tiến bộ quá nhanh, không thể đắc tội, té thôi, té thôi!" "Spotlight này khó cướp quá, vẫn là mau chuồn đi thôi, chậm là không kịp nữa đâu." "Một đám nhát gan, làm liều mà còn sợ nguy hiểm!?" "………" Rất nhiều người thấy viện quân của Tiên Minh đã đến, lập tức từ bỏ ý định cướp spotlight.

Nhưng cũng có một số kẻ đầu sắt, vẫn chưa từ bỏ việc làm liều. "Hai vị trưởng lão, hai đại Thiên Tuyển!" Tần Phong nhìn đội hình trước mắt, cảm thấy bây giờ mình mạnh đến đáng sợ…… "Thỏ ta cảm thấy mình lại được rồi!" Tiểu Bạch thấy có người chống lưng, lập tức chui ra khỏi lòng Tần Phong, chỉ vào Lăng Tiêu Tiên Đế mắng: "Lão Triệu nói quả không sai, đám Lăng Tiêu Cung các ngươi đều là một lũ hèn nhát, đối với Long Ngạo Thiên thì không dám hó hé một tiếng, cả ngày chỉ biết đối phó với minh hữu của mình……" "Lão Triệu!?" Lâm Tam nghe vậy, nhìn sang người bên cạnh. "Ta không phải, ta không có, nó nói bậy!!" Triệu Trường Sinh lập tức phủ nhận ba lần, trong lòng cũng chửi thề không ngớt.

Kể từ khi quen biết một người một thỏ không biết xấu hổ này, hắn cứ cách ba bữa lại bị đặt lên giàn lửa nướng, không chỉ khiến hắn trở thành tâm điểm của cả trường, mà còn khiến hắn mất đi niềm vui được bảo vệ người khác ở phía trước.

Chương 1466

"Không sai!!" Thanh Thanh thấy ánh mắt tò mò của mọi người nhìn tới, lập tức nhiệt tình giới thiệu: "Anh ấy chính là Lão Triệu, Lão Triệu trong miệng Tần Phong sư huynh đó, lần trước ở Tàng Thư Các em đã đích thân nghe Tần Phong sư huynh gọi anh ấy là Lão Triệu." "Em đừng nói nữa!" Triệu Trường Sinh cảm thấy muốn khóc mà không ra nước mắt, không biết lôi cô bé này ra ngoài làm gì.

Đám người Tây Chu thấy cảnh này, lập tức xì xào bàn tán. "Ngươi đừng nói, Lão Triệu này miêu tả đúng thật, Lăng Tiêu Cung đúng là một lũ hèn nhát!" "Chứ còn gì nữa, cứ chăm chăm vào minh hữu nhà mình, không phải hèn nhát thì là gì!?" "Chăm chăm vào minh hữu thì thôi đi, còn ra tay với hậu bối, hèn, đúng là hèn mà!" "………" Lăng Tiêu Tiên Đế nghe thấy tiếng xì xào của đám người Tây Chu, sắc mặt âm trầm như có thể vắt ra nước, không chỉ khiến các đệ tử Lăng Tiêu Cung sau lưng cảm thấy rùng mình, mà ánh mắt còn đặc biệt liếc qua Triệu Trường Sinh một cái. "Súc sinh, đúng là đồ súc sinh mà!" Triệu Trường Sinh không nhịn được rùng mình một cái, trong lòng gào thét như chuột chù.

Mặc dù hắn đã đoán được ở cùng Tần Phong chắc chắn không có chuyện gì tốt, nhưng không ngờ vừa đến còn chưa kịp thở đã bị đẩy ra đầu sóng ngọn gió, khiến Lăng Tiêu Tiên Đế phải để ý đến hắn thêm một lần trong đám đông. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ đã giúp Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại kéo thù hận, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Không tệ, không tệ!" Khóe miệng Tần Phong không nhịn được nhếch lên, định thưởng cho Tiểu Bạch một củ cà rốt. "Chủ ngân của thỏ ta là tốt nhất!" Tiểu Bạch vui vẻ cọ cọ vào Tần Phong, sau đó nhanh chóng ôm lấy củ cà rốt. "Thằng nhóc con này còn có tâm tư cho thỏ ăn!" Lục gia lập tức liếc mắt, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Vốn tưởng chỉ cần tìm thấy Tần Phong và đưa về an toàn là xong, ai ngờ hắn ở ngoài lại gây ra họa lớn như vậy, sau đó còn vểnh mông lên cho bọn họ chùi, còn mình thì trốn ở phía sau nhàn nhã cho thỏ ăn. "Chị ấy đói thật mà!" Thất trưởng lão cũng liếc nhìn cô bạn thân của mình.

Chỉ thấy nàng đang trong bộ dạng một mỹ nhân bệnh tật, yếu ớt dựa vào lòng Tần Phong trông thật đáng thương, không chỉ không quan tâm trên đầu Lăng Tiêu Tiên Đế xanh đến mức nào, mà cũng chẳng để ý đến ánh mắt và lời bàn tán của đám người Tây Chu.

Lúc này —— Ba chiếc phi thuyền khổng lồ lơ lửng giữa không trung, tạo thành thế đối đầu hai chọi một.

Nhưng Lăng Tiêu Tiên Đế không hề có ý định dừng chiến, khí tức sôi trào quanh thân càng khiến hư không rung chuyển dữ dội. "Bái kiến Lăng Tiêu Tiên Đế!" Vì hai bên vẫn chưa hoàn toàn trở mặt, Lục gia và Thất trưởng lão qua loa hành lễ. "Cút ngay!!" Lăng Tiêu Tiên Đế ánh mắt lạnh lùng nói: "Hôm nay Tần Phong bản đế giết chắc rồi, cho dù là minh chủ Tiên Minh của các ngươi đến cũng vô dụng!" "Lăng Tiêu Tiên Đế!" Lục gia thái độ vô cùng cứng rắn nói: "Mặc dù hai bên chúng ta là minh hữu, nhưng Tần Phong là đệ tử của Tiên Minh chúng ta, cho dù phạm phải sai lầm gì, cũng không đến lượt Lăng Tiêu Cung các ngươi xử lý." "Đúng vậy!" Thanh Thanh tính cách vô cùng hoạt bát, ở đâu cũng có thể chen vào một câu, mặt đầy vẻ khinh bỉ nói: "Ngài đường đường là Tiên Đế, lấy lớn hiếp nhỏ thì thôi đi, còn ra tay với minh hữu nhà mình, ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy." "Tiên Minh các ngươi đừng có đổi trắng thay đen!" Tô Uyển lập tức đứng ra phẫn nộ đáp trả: "Rõ ràng là nữ tử của Tiên Minh các ngươi sinh hoạt không đứng đắn, còn ở trước mặt Đế quân mà tình tứ, nên Đế quân mới không thể nhịn được mà ra tay với Tần Phong." "Ách……" Thất trưởng lão lập tức cứng họng, không biết nên đáp trả thế nào. "Haiz!!" Lục gia bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chuẩn bị sẵn sàng khai chiến. "Lời này ta không dám đồng tình!" Tần Phong thấy chuyện này mình không chiếm lý, lập tức bắt đầu khuấy đục nước: "Ta thừa nhận ta đã phạm sai lầm, thích một người phụ nữ đã có chồng, nhưng liệu có khả năng nào, là Lăng Tiêu Tiên Đế thấy ta thiên phú hơn người, nên cố tình dùng chính vợ mình để giăng bẫy ta, để tiện cho việc chiếm thế thượng phong về mặt đạo đức trong các cuộc hợp tác sau này, nhằm phân chia thêm lợi ích không!?" "Vãi chưởng!!" Lời vừa dứt, một tràng 'vãi chưởng' vang lên.

Mẹ kiếp!!

Đây là lời lẽ hổ sói gì vậy!!

Vốn tưởng chuyện Tiên Đế mượn giống đã đủ sốc rồi, ai ngờ Tần Phong lại còn có thể tung ra quả dưa lớn hơn. "Chủ ngân của thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch lập tức lên tiếng phụ họa bằng giọng non nớt: "Liên minh cao cấp thường áp dụng những phương thức đơn giản nhất, thay vì tin vào những lời hứa hão huyền, thà trở thành anh em cùng một chiến hào còn đáng tin cậy hơn." "Vãi chưởng!!" Tây Chu lại vang lên một tràng 'vãi chưởng': "Cường giả đỉnh cấp bây giờ, đã chơi lớn đến vậy rồi sao!?" "Có lý!" Chỉ Lan tiên tử nghe mà hai mắt sáng rực, lại nhìn sang Tiểu Kiều và Lưu Thủy bên cạnh.

Muốn họ giải phong ấn trên người mình, sau đó ba người cùng nhau hợp sức đi cướp spotlight, từ đó trở thành chị em tốt đã cùng nhau gánh vác gian khổ. "Câm miệng đi ngươi!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy liếc mắt một cái, tiện tay bịt miệng cô ta lại. "Ta không phải, ta không có!!" Mộng Dao tiên tử trong lòng bắt đầu gào thét điên cuồng, không biết một con thỏ ngoan ngoãn sao lại mọc ra cái miệng thế này. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã công khai trêu ghẹo Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Lại kiếm được 50 vạn!" Tần Phong trong lòng cảm thấy sướng rơn, như thể tác giả lại câu thêm một chương. "Tần Phong!!" Lăng Tiêu Tiên Đế tức đến hai mắt đỏ ngầu, khí tức quanh thân bắt đầu sôi trào.

Ngay lúc Lăng Tiêu Tiên Đế mất lý trí định ra tay, một tiếng cười chế giễu đột nhiên vang vọng khắp trời đất, "Lăng Tiêu, bản đế thật không ngờ, ngươi lại có sở thích thế này." "Đây là……" Toàn trường tim đập thình thịch.

Mặc dù họ không nghe ra thân phận của đối phương qua giọng nói, nhưng nhìn khắp Tiên giới, kẻ dám gọi thẳng tên húy của Lăng Tiêu Tiên Đế, e rằng chỉ có minh chủ Tiên Minh và Long Ngạo Thiên của Chiến Thần Điện.

Ầm ầm ầm!!

Như để chứng thực suy đoán của mọi người, một luồng uy áp kinh khủng càn quét khắp trời đất.

Chỉ thấy một nam tử mặc áo giáp vàng xuất hiện, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt, trong mắt là khí thế coi thường thiên hạ, khiến người ta không dám nhìn thẳng, phía sau còn có hơn mười nữ tử xinh đẹp mặc áo giáp đỏ. "Là Ngạo Thiên Tiên Đế!!" Toàn trường hít một hơi khí lạnh, không ngờ Long Ngạo Thiên cũng đến. "Ngươi cười cái gì mà cười!" Tần Phong lúc này đã hoàn toàn nhập vai, mặt đầy vẻ khinh bỉ nói: "Cứ làm như vợ của ngươi đang ở trong lòng ngươi không bằng……" Tĩnh!

Cả hiện trường lặng ngắt như tờ!

Mặc dù bọn họ có thể nhận ra Tần Phong là kẻ kiêu ngạo, nhưng thật không ngờ hắn lại có thể kiêu ngạo đến mức này.

Toàn bộ Tiên giới cũng chỉ có ba vị Tiên Đế, vậy mà hắn chưa đến mười phút đã đắc tội với hai vị.

Không chỉ trước mặt Lăng Tiêu Tiên Đế tán tỉnh vợ người ta, mà còn quay đầu đi vạch trần vết sẹo của Ngạo Thiên Tiên Đế trước bàn dân thiên hạ.

Hành động này đừng nói là nhìn khắp chư thiên vạn giới, mà ngay cả trong dòng sông lịch sử cũng là cực kỳ bùng nổ. "Trời ạ!" Thất trưởng lão cảm thấy đau đầu khôn xiết, quên cả việc bịt miệng Tần Phong lại rồi. "Không hổ là Tần Phong!" Lục gia đối với chuyện này đã sớm quen, biết rằng hôm nay đại chiến khó mà tránh khỏi.

Nhưng may là Long Ngạo Thiên đến cũng là phân thân Tiên Đế, chỉ có chiến lực ngang Chuẩn Tiên Đế, ông ta và Thất trưởng lão vẫn có thể miễn cưỡng ngăn cản một chút. "Tần sư huynh, dũng mãnh quá!" Thanh Thanh lập tức hóa thành fan cuồng, mắt hình trái tim nhìn Tần Phong. "Dũng cái con khỉ, đúng là không biết trời cao đất rộng!" Triệu Trường Sinh trong lòng đã chửi ầm lên.

Hắn không biết kiếp trước mình đã tạo nghiệp gì mà kiếp này lại gặp phải ôn thần Tần Phong, không chỉ thường xuyên đặt hắn lên giàn lửa thiêu, mà còn ba ngày hai bữa gây chuyện liên lụy đến hắn. "Vợ của Long Ngạo Thiên!?" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức liếc nhìn Long Ngạo Thiên, nhớ lại chuyện hắn bị Diệp Thần cho đội mũ xanh.

Vốn dĩ khi nghe Tần Phong nói, ông ta đã không thể kìm nén được lửa giận trong lòng, nhưng bây giờ nghe Tần Phong chửi Long Ngạo Thiên, đột nhiên lại cảm thấy giọng nói này đặc biệt êm tai, thậm chí còn muốn bê ghế đẩu ra ngồi cạnh nghe Tần Phong chửi một lèo. "Ngươi chính là Tần Phong!" Thân ảnh Long Ngạo Thiên lơ lửng trên bầu trời, sắc mặt âm trầm xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Ngay sau đó, vạn đạo lôi đình bao phủ bầu trời, mỗi một đạo đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Ầm ầm ầm!!

Chương 1467

Tiếng sấm đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, tựa như rơi vào vòng trầm luân vô tận.

Không chỉ bầu trời bắt đầu nứt vỡ, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển, sông núi chỉ trong nháy mắt đã tan thành từng mảnh.

Những áng mây vốn rực rỡ, trong khoảnh khắc trở nên ảm đạm vô quang, như thể bị một luồng sức mạnh vô hình nào đó nuốt chửng. "Không hay rồi!" Sắc mặt Lục gia và Thất trưởng lão đột ngột biến đổi, vội vàng lướt đến che chắn cho Tần Phong ở phía sau.

Mà những người khác của Tây Chu thì không có vận may như vậy, dưới uy áp của hai vị Tiên Đế mà run lẩy bẩy, chỉ có thể nằm rạp trên đất không thể động đậy. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ vạch trần vết sẹo của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo trước mặt mọi người, khiến hắn trở thành trò cười cho thiên hạ, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Một triệu!" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, cảm giác lúc này mình mạnh đến đáng sợ. "Không ổn!" Mộng Dao tiên tử cảm giác Tần Phong lại định mở miệng, vội vàng đưa tay bịt miệng hắn lại.

Lại nhớ ra Tần Phong còn có Tiểu Bạch là cái miệng thay thế trên mạng, bèn dứt khoát ôm Tiểu Bạch vào lòng bịt luôn miệng nó. "Mộng Dao làm tốt lắm!" Thất trưởng lão thở phào nhẹ nhõm, cũng ném cho nàng một ánh mắt tán thành. "Huhu..." Tần Phong lập tức đau lòng khóc nức nở, tỏ ý giải ngữ hoa này một chút cũng không thấu lòng người.

Nhưng điều khiến Lục gia và Thất trưởng lão không ngờ tới là, miệng của Tần Phong và Tiểu Bạch tuy đã bị bịt, nhưng tại hiện trường vẫn còn Lâm Tam, một yêu nghiệt chính khí ngút trời của Hoang Cổ. "Long Ngạo Thiên, ngươi thật là uy phong quá nhỉ!" Lâm Tam bước lên một bước, ưỡn thẳng sống lưng nói: "Ta vốn tưởng ngươi chỉ là loại bại hoại bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu, không ngờ ngươi còn ỷ lớn hiếp nhỏ, Tần huynh của ta chẳng qua chỉ nói một câu thật lòng, mà ngươi đã không kìm được muốn giết người diệt khẩu.

Nếu thật sự để loại súc sinh không bằng heo chó, mất hết lương tâm như ngươi trở thành chủ nhân Tiên giới, thống lĩnh cả Tiên giới, thì e rằng đó sẽ là một hồi đại kiếp chưa từng có trong lịch sử.

Đến lúc đó, thiên hạ thương sinh ắt sẽ sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, Tiên giới cũng sẽ vì ngươi mà trở nên ô uế, hoàn toàn biến dạng!" "Vãi chưởng, người Hoang Cổ đều dũng mãnh thế sao?!" Triệu Trường Sinh cả người đều không ổn.

Nếu hắn thật sự phạm phải thiên điều gì, thì xin hãy giáng sấm sét xuống đánh chết hắn đi, chứ đừng để hắn bị đám người Hoang Cổ này vây quanh. "Trời ạ!" Thất trưởng lão ôm trán đau đầu.

Vốn tưởng bịt miệng một người một thỏ là xong chuyện, ai ngờ Lâm Tam cũng chạy ra góp vui. "Lâm Tam!" Long Ngạo Thiên một mắt đã nhận ra Lâm Tam, trong con ngươi loé lên một tia sát ý.

Mặc dù lúc Lâm Tam mới phi thăng đã chửi hắn, nhưng hắn không có sát ý mạnh mẽ như vậy, chỉ cảm thấy Lâm Tam có chút thiên phú, chưa từng coi y là đối thủ.

Nhưng Lâm Tam hiện tại lại là người đứng thứ hai trên bảng Võ Tu Thiên Tư, chỉ sau hắn, tương lai tuyệt đối sẽ trở thành đối thủ mạnh mẽ của hắn, rất cần phải bóp chết từ trong trứng nước.

Vút một tiếng!

Chỉ thấy thân ảnh Long Ngạo Thiên nháy mắt biến mất, lao về phía Lâm Tam trên thuyền với tốc độ cực nhanh. "Không hay rồi!" Sắc mặt Thất trưởng lão đột ngột biến đổi, nhanh chóng rút kiếm phát ra tiếng kiếm ngân vang trong trẻo.

Ong!

Ong!

Kiếm thân ra khỏi vỏ, ánh sáng rực rỡ.

Chỉ thấy kiếm quang như một tia chớp xé toạc bầu trời, trên lưỡi kiếm lấp lánh hàn quang, toát ra sự sắc bén và bá khí vô tận. "Không ai có thể cản được bản đế!" Trong mắt Long Ngạo Thiên loé lên hàn quang, vung tay lấy ra một cây trường thương màu vàng.

Ầm ầm ầm!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh vào nhau, khiến hư không chấn động kịch liệt, dấy lên từng gợn sóng lan ra khắp nơi. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ khiêu khích hai Thiên Mệnh khai chiến, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Ta khiêu khích!?" Tần Phong lập tức cảm thấy cạn lời, không biết mình đã khiêu khích thế nào.

Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, Tiểu Tam Tam đúng là nhiều dầu mỡ thật! "Tần Phong phải chết!" Lăng Tiêu Tiên Đế thấy Long Ngạo Thiên ra tay, mình cũng không nhiều lời mà lao về phía Tần Phong. "Ai, vẫn phải ra tay à!" Lục gia bất đắc dĩ thở dài, dập tắt tẩu thuốc rồi dắt vào hông.

Ầm ầm ầm!

Năng lượng kinh khủng nháy mắt bộc phát từ trong cơ thể Lục gia, tựa như Quy Lão Tiên Sinh bật mode xé áo, cơ bắp cuồn cuộn khoa trương ẩn chứa một luồng sức mạnh vô tận. "Sức mạnh nhục thân thật đáng sợ!" Mí mắt Tần Phong không khỏi giật giật, bị Lục gia trong trạng thái xé áo làm cho kinh ngạc. "Lũ của nợ này!" Triệu Trường Sinh thấy đại chiến không thể tránh khỏi, vội vàng lùi lại che chắn cho mọi người ở phía trước.

Ầm ầm ầm!

Thân ảnh bốn người như quỷ mị chớp nhoáng giao nhau trong hư không, mỗi một lần ra tay đều mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, năng lượng kinh khủng càng như bão táp càn quét trời đất, nơi nào đi qua, không gian đều bị vặn vẹo vỡ nát, tựa như tận thế giáng lâm. "Nguy hiểm quá!" Tần Phong thấy trận chiến kinh khủng như vậy, liền kéo Mộng Dao tiên tử chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế đều không đến một mình, thuộc hạ của họ thấy lão đại đã ra tay, lập tức rút vũ khí lao về phía Tần Phong. "Bảo vệ Tần sư đệ!" Trên hai chiếc thiên chu của Tiên Minh, cũng có một lượng lớn đệ tử Tiên Minh lao xuống.

Chỉ thấy bọn họ không nói hai lời liền rút vũ khí, giao chiến với đám người của Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện. "Vãi chưởng, ba thế lực siêu cấp đều tham chiến rồi!" Đám người Tây Chu xem mà tim đập chân run, cảm giác mùa giải mới của Tiên giới sắp bắt đầu...

Ầm ầm ầm!!

Ba thế lực siêu cấp nhanh chóng giao chiến với nhau, những đòn tấn công kinh khủng được ném ra như thể không cần tiền.

Chỉ thấy kiếm khí, đao khí dọc ngang đan xen, tiếng gầm của tiên thú vang lên không ngớt, hiện trường nháy mắt biến thành một lò mổ khổng lồ, tràn ngập mùi máu tanh và tử khí. "Tên này đúng là một tai họa!" Triệu Trường Sinh nhìn chiến trường hỗn loạn, trong lòng không khỏi oán thầm.

Chương 1468

Đừng thấy Tần Phong một lần đắc tội hai vị Tiên Đế rất ngầu, nhưng đây tuyệt đối không phải là giới hạn năng lực của tên tai họa này, nếu minh chủ Tiên Minh cũng có mặt, thì kiểu gì cũng phải khiến lão già đó rớt ra ít tiền vàng. "Ắt xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, dường như nghe thấy có người đang nói xấu mình.

Gào!!

Một tiếng thú gầm vang lên, dấy lên một luồng khí lãng.

Chỉ thấy Tô Uyển cưỡi Cửu Vĩ Tiên Hồ từ trên phi chu khổng lồ nhảy xuống, thân mặc một bộ tiên giáp màu bạc cực kỳ tinh xảo, tay cầm một cây trường thương màu bạc đại sát tứ phương trên chiến trường. "Không hổ là người đứng thứ ba mươi mốt trên bảng Võ Tu Thiên Tư!!" Tần Phong nghe tiếng nhìn qua, không khỏi khen ngợi một tiếng.

Nhớ lần đầu gặp Tô Uyển ở Linh Chi Bí Cảnh, đối phương mới chỉ có tu vi Chân Tiên trung giai, vậy mà bây giờ chỉ mới qua chưa đầy hai năm rưỡi, đã liên tục đột phá hai tiểu cảnh giới, trở thành cao thủ Chân Tiên cảnh đỉnh phong.

Ngay cả đệ tử Kim Tiên của Tiên Minh, nàng cũng không hề để vào mắt. "Tần Phong, chết đi!!" Đôi mắt đẹp của Tô Uyển ngưng lại, đã khóa chặt Tần Phong.

Chỉ thấy nàng lập tức thúc hồ lao về phía Tần Phong, ngân thương trong tay bộc phát ra một đạo hàn quang chói mắt, tựa như có thể đâm thủng mọi chướng ngại trên đời. "Vãi chưởng, nhắm vào ta!!" Tần Phong lập tức cạn lời, không biết ai cho nàng sự tự tin đó.

Mặc dù nàng xếp hạng ba mươi mốt trên bảng Võ Tu Thiên Tư, cao hơn tám bậc so với hạng ba mươi chín của hắn, nhưng hắn bây giờ là tu vi Kim Tiên sơ giai, cao hơn nàng cả một đại cảnh giới cơ mà!

Ong!

Ong!

Ngay lúc Tần Phong bị ép chuẩn bị ra tay, một tiếng kiếm ngân sắc bén đến cực điểm vang lên.

Chỉ thấy Lâm Tam từ trên thiên chu nhảy xuống, Vô Trần Kiếm trong tay càng bộc phát ra kiếm khí ngút trời, nhắm thẳng vào Tô Uyển đang dẫn đầu, không chút do dự chém xuống. "Kiếm hay!!" Tần Phong lập tức buột miệng kinh hô, phát hiện Tiểu Tam Tam lại mạnh lên rồi.

Không chỉ tu vi đột phá đến Chân Tiên sơ giai, mà còn thôi diễn kiếm vực đến cấp tiên, cả người hoàn toàn dung hợp làm một với kiếm, mỗi một kiếm vung ra đều ẩn chứa ý chí và sức mạnh vô tận của y.

Giờ khắc này —— nhân tức là kiếm, kiếm tức là nhân! "Không hay rồi!!" Tô Uyển cảm nhận được sự lợi hại của kiếm này, lập tức chuyển công thành thủ để chống đỡ.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, phát ra một tiếng nổ lớn đinh tai. "Phụt!!" Tô Uyển phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng liên tục lùi lại.

Mặc dù nàng là người đứng thứ ba mươi mốt trên bảng Võ Tu Thiên Tư, nhưng thực lực của người đứng thứ hai cũng không phải để trưng, đừng nói nàng chỉ cao hơn Lâm Tam ba tiểu cảnh giới, mà cho dù cao hơn cả một đại cảnh giới cũng vô dụng. "Mạnh quá!"

Triệu Trường Sinh liếc nhìn Lâm Tam một cái, đột nhiên cảm thấy áp lực thật lớn.

Vốn tưởng chỉ cần mình sống dai hơn đám Long Ngạo Thiên là có thể ra ngoài tiêu dao tự tại, ai ngờ trời đất đột nhiên đại biến, yêu nghiệt mọc lên như nấm sau mưa, bản thân lại còn bị tên khốn Tần Phong này để mắt tới. "Đây chính là hạng hai trên bảng thiên tư sao!?" Đám người Tây Chu liếc nhìn một cái, trong lòng gào thét biến thái không chịu nổi.

Nhớ không lâu trước mới có tin Lâm Tam lên bảng, vậy mà lần nữa lộ diện đã đột phá đến Chân Tiên sơ giai, dường như trên người họ hoàn toàn không có khái niệm bình cảnh, đột phá dễ như uống nước. "Yêu nghiệt quá!!" Tần Phong đột nhiên trầm cảm luôn.

Vốn tưởng mình phi thăng sớm hơn Tiểu Tam Tam thì có thể một bước tiên phong, bước bước dẫn đầu, không cần phải lo sợ bị Tiểu Tam Tam vượt mặt nữa, ai ngờ Thiên Tuyển Chi Tử hoàn toàn không nói đạo lý, chưa đến hai năm đã đột phá một đại cảnh giới. "Hắn còn có mặt mũi nói người ta yêu nghiệt sao!?" Mộng Dao tiên tử nghe vậy, lập tức cạn lời. "Tần huynh, ta phải làm thế nào mới có thể vượt qua ngươi?!" Lâm Tam quay đầu nhìn Tần Phong một cái, niềm tin vô địch trong lòng bắt đầu dao động.

Đừng thấy y chưa đến hai năm đã đột phá đến Chân Tiên sơ giai, nhưng tất cả đều nhờ sự chỉ đạo và giúp đỡ của sư phụ mới hoàn thành, ngược lại Tần Phong dựa vào nỗ lực của bản thân, từng bước một tu luyện, khiến y sinh ra một cảm giác tự ti cực độ. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đả kích đạo tâm vô địch của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Đả kích đạo tâm!?" Tần Phong vẻ mặt mờ mịt, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng thấy tốc độ trưởng thành kinh khủng của Tiểu Tam Tam, cũng khiến hắn nảy sinh một cảm giác nguy cơ chưa từng có.

Nhìn thấy số dư tài khoản đã đạt tới 31.068.220 điểm, hắn không chút do dự gọi hệ thống đổi một viên Kim Tiên Cảnh Căn Cơ Đan. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 30 triệu điểm phản diện, đổi thành công một viên Kim Tiên Cảnh Căn Cơ Đan!" "Tài khoản lại sạch bách rồi!" Tần Phong lập tức cảm thấy một trận đau lòng, tiếc nuối ném viên đan dược vào miệng.

Một viên đan dược vào bụng, căn cơ lập tức vững chắc!

Chỉ thấy theo viên Căn Cơ Đan tan ra trong miệng, một luồng năng lượng tinh thuần lập tức tràn vào tứ chi bách hài, ngay sau đó năng lượng trồi sụt bất định trong cơ thể bắt đầu bình ổn, có thể tùy thời đột phá Kim Tiên trung giai.

Vút!!

Tiếng chim kêu chói tai vang vọng khắp trời đất, ngay sau đó dấy lên một trận cuồng phong.

Chỉ thấy mười mấy con tiên yêu đại bằng khổng lồ vỗ cánh giáng lâm, vươn móng vuốt sắc nhọn về phía Tần Phong, trên mỗi con còn đứng một nữ tử xinh đẹp mặc giáp đỏ, tay cầm trường thương lấp lánh hàn quang chói mắt. "Hồng Nhan Thiết Kỵ của Chiến Thần Điện!!" Đám người Tây Chu trong lòng cả kinh, một mắt đã nhận ra lai lịch của đối phương.

Đừng thấy trong Hồng Nhan Thiết Kỵ toàn là nữ tử xinh đẹp, nhưng với tư cách là thân vệ của Long Ngạo Thiên, chiến đấu lực tuyệt đối không phải để trưng, tu vi của thành viên thấp nhất cũng là Tiên Quân cảnh, còn được trang bị tiên bằng đại yêu cấp Tiên Quân làm tọa kỵ, cũng như được trang bị thượng phẩm tiên giáp và thượng phẩm tiên thương. "Vãi chưởng, chơi lớn vậy!!" Thấy cả người và yêu cộng lại có hơn ba mươi Tiên Quân, Tần Phong lập tức muốn kéo

Mộng Dao tiên tử lùi lại.

Không phải hắn đánh không lại, mà là đánh cũng chẳng có lợi lộc gì.

Cho nên thay vì lãng phí thời gian ở đây, còn không bằng đi lừa gạt tình cảm của Tiểu Tam Tam, hoặc là đến bên cạnh Lão Triệu hét một tiếng.

Hắn sớm đã phát hiện Lão Triệu lại không thành thật, lùi lại để mọi người che chắn cho mình.

Nhưng ngay lúc Tần Phong chuẩn bị lùi lại, tiếng thông báo của hệ thống đột nhiên vang lên.

Chương 1469

"Đinh đong, chúc mừng ký chủ phát hiện nữ vệ sĩ lạnh lùng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo..." "Nữ vệ sĩ lạnh lùng!?" Tần Phong lập tức dừng bước, quay đầu nhìn về phía Hồng Nhan Thiết Kỵ.

Chỉ thấy người dẫn đầu là một nữ tử xinh đẹp mặc tiên giáp đỏ rực, anh tư hiên ngang tựa như một ngọn lửa đỏ đang cháy.

Mái tóc mềm mại như lụa lộ ra dưới mũ giáp, nhẹ nhàng lướt qua gò má trắng nõn, thân hình cao gầy được tiên giáp đỏ bao bọc, tay nắm chặt một cây trường thương sắc bén, càng toát ra khí tức khiến người ta lạnh gáy.

Nữ tử này chính là thủ lĩnh của Hồng Nhan Thiết Kỵ, Hồng Liên!! "Tiên Vương!!" Mộng Dao tiên tử một mắt đã nhìn ra tu vi của đối phương, vội vàng kéo Tần Phong ra sau lưng bảo vệ. "Vãi chưởng, vẫn là Long Ngạo Thiên biết chơi!" Tần Phong trong lòng không khỏi oán thầm: "Bề ngoài thì xây dựng hình tượng thâm tình, nhưng sau lưng thì một chút cũng không rảnh rỗi, không chỉ có tình mới, mà còn có cả nữ vệ sĩ xinh đẹp, nghĩ ta đường đường là Đại Tần Thủy Hoàng, còn chưa có nữ vệ sĩ nữa." Vút!

Tiên yêu đại bằng phát ra tiếng kêu chói tai, móng vuốt sắc bén chộp về phía Mộng Dao tiên tử.

Hơn nữa, con tiên yêu đại bằng mà Hồng Liên cưỡi không giống những con khác, con của nàng đã đột phá đến Tiên Vương cảnh, uy thế kinh khủng khiến cả hư không chấn động kịch liệt. "Hừ!" Mộng Dao tiên tử lập tức hừ lạnh một tiếng, không có chút ý định lùi bước.

Chỉ thấy nàng bạch y thắng tuyết, phiêu nhiên như tiên, trường kiếm nắm chặt trong tay lưu chuyển một đạo lam quang nhàn nhạt, tựa như vì sao sáng nhất trên bầu trời đêm.

Ngay sau đó, thân ảnh nhẹ nhàng như tơ liễu, nhưng lại toát ra một loại bá khí không ai bì nổi, hóa thành một đạo bạch quang giao chiến với một người một bằng. "Muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi!" Hồng Liên cũng hừ lạnh một tiếng, tay cầm trường thương không chút lưu tình.

Chỉ thấy trên trường thương lấp lánh hàn quang sắc bén, mỗi một lần vung lên đều tựa như mang theo thế lôi đình, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên ngươi tới ta đi không ai nhường ai, mỗi một lần giao phong, đều đi kèm với tiếng nổ vang trời và những tia lửa chói mắt.

Trường thương như rồng, phá không mà ra.

Trường kiếm như cầu vồng, rực rỡ đoạt mục.

Đại bằng gầm dài, nhanh như chớp giật.

Đòn tấn công của hai bên không chỉ khiến người ta hoa cả mắt, mà còn khiến cả hư không không ngừng rung chuyển, dấy lên từng gợn sóng hóa thành bão táp càn quét tứ phương. "Cứ thế này không ổn!" Tần Phong nhíu mày.

Mặc dù Mộng Dao tiên tử có huyết mạch chi lực của Tiên Đế đời đầu gia trì, nhưng đồng thời đối mặt với một người một yêu hai Tiên Vương vẫn rơi vào thế hạ phong.

Còn có mười mấy Hồng Nhan Thiết Kỵ cấp Tiên Quân cũng đã lao tới, không chỉ bao vây Mộng Dao tiên tử, mà còn phát động tấn công mãnh liệt như vũ bão về phía nàng. "Tần Phong tiểu đệ đệ!" Tiểu Kiều lập tức tiến lên mỉm cười nói: "Ngươi cũng không muốn người phụ nữ mình yêu, vì bảo vệ mình mà bị thương chứ!?" "A!?" Tần Phong lập tức ngây người tại chỗ, phát hiện đây hình như là lời thoại của mình mà. "Tần Phong tiểu đệ đệ!" Lưu Thủy tiếp tục cười duyên nói: "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn theo chúng ta về làm chuế tế cho Nữ Đế, chúng ta sẽ ra tay giúp ngươi cứu người thương, thế nào!?" "Chuế tế của Nữ Đế!?" Tần Phong lại ngẩn người, không hiểu sao mình đường đường là đại phản diện mà lại nhận được kịch bản ở rể này.

Nhưng tình hình hiện tại nguy cấp, cũng không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, vì sự an toàn của Mộng Dao tiên tử, hắn chỉ có thể bị ép gật đầu đồng ý bán thân đi ở rể. "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy thấy Tần Phong gật đầu đồng ý, lập tức vui vẻ gia nhập chiến cục.

Chỉ thấy Mộng Dao tiên tử vốn đang bị vây công, ở thế yếu thế mà nháy mắt đã được giải tỏa áp lực, cùng Tiểu Kiều liên thủ đánh cho Hồng Liên liên tục lùi lại.

Còn Lưu Thủy dựa vào tu vi Tiên Vương cường đại, một mình độc chiến mười mấy Hồng Nhan Thiết Kỵ.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc như sấm dậy liên miên không dứt, tựa như muốn xé toạc cả thế giới, bão năng lượng kinh khủng càng hóa thành cuồng phong càn quét trời đất. "Vẫn còn yếu quá!" Tần Phong không khỏi thở dài một tiếng, phát hiện mình hoàn toàn không thể xen tay vào. "Yếu!?" Chỉ Lan tiên tử nghe vậy, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Nếu trí nhớ của nàng không bị ai sửa đổi, thì chỉ vài giờ trước, Tần Phong với tu vi Kim Tiên sơ giai, đã vượt qua tròn hai đại cảnh giới, một chiêu đánh bại hai vị Tiên Quân của Tiêu gia bọn họ. "Điểm chú ý của bản tiên tử sai rồi!" Chỉ Lan tiên tử đột nhiên phản ứng lại.

Bây giờ Tiểu Kiều và Lưu Thủy đều đã tham chiến, nàng vừa hay có thể nhân cơ hội này để chạy trốn.

Mặc dù tu vi Tiên Vương của nàng bị phong ấn, nhưng tay chân vẫn có thể hoạt động tự do, hoàn toàn không ảnh hưởng đến tốc độ chạy trốn của nàng. "Tiếc quá!" Trước khi đi, Chỉ Lan tiên tử tiếc nuối liếc nhìn Tần Phong một cái.

Viện quân của Tiên Minh đã đến rồi, đừng nói là phong ấn trên người nàng chưa được giải trừ, mà cho dù có giải được phong ấn, cũng không đến lượt nàng được trải nghiệm niềm vui của cuồng phong cấp tám. "Vẫn là đi tìm Phương Trường thôi!" Chỉ Lan tiên tử khẽ thở dài, cảm thấy vẫn là 'lai nhật phương trường' cũng không tồi.

Nguyên nhân chính là nàng không cướp được spotlight, lại còn tổn thất một đám lớn đệ tử tinh nhuệ của Tiêu gia, phải tìm lại Phương Trường để vớt vát chút tổn thất mới được. "Huhu..." Phương Trường không nhịn được rùng mình một cái, luôn cảm thấy như bị thứ gì đó bẩn thỉu để mắt tới. "Là người của Phó gia lại đuổi tới sao?!" Phương Trường không dám có chút lơ là, tiếp tục nhanh chóng tiến về phía trước.

Rất nhanh...

Hắn đã nhìn thấy một tòa thành trì khổng lồ, lớn hơn nhiều so với thành trì ở Hoang Cổ, trên cổng thành còn viết ba chữ lớn Tinh Cực Thành. "Cuối cùng cũng đến Tinh Cực Thành rồi!" Mộc Tú và những người khác cũng theo Phương Trường, thành công đến trước Tinh Cực Thành.

Chỉ thấy cảnh tượng phồn hoa trong thành trì, như một bức tranh trải ra, hai bên đường phố rộng rãi là những cửa hàng san sát, những tấm biển hiệu và cờ phướn đủ màu sắc bay phất phơ trong gió, phát ra tiếng xào xạc.

Hàng hóa la liệt trong các cửa hàng thu hút ánh mắt của người qua đường, không chỉ có tiên khí và công pháp, mà còn có tiên quả và đan dược. "Đây chính là thành trì của Tiên giới!" Nhậm Hoàn như bà nhà quê lên tỉnh, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng mình nam chinh bắc chiến bao năm, cũng coi như là người từng trải, ai ngờ một thành nhỏ biên thùy trong miệng người Tiên giới, lại lớn hơn cả quốc đô Đại Tần của bọn họ mấy chục lần.

Chương 1470

"A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Không ngờ một tòa thành nhỏ biên thùy ở Tiên giới lại giàu có như vậy, lát nữa bần tăng nhất định phải vào trong tìm nữ thí chủ để hóa duyên cho tốt." "Lừa ngốc, ngươi đừng có làm bậy!" Mộc Tú lập tức lên tiếng: "Theo thứ tự thì phải là ta ra sân trước, tiếp theo là Lão Đàm, còn ngươi là người cuối cùng." "Yên tâm!" Tam Lộng đại sư nháy mắt ra hiệu: "Bần tăng là dân chuyên nghiệp, tuyệt đối không làm bậy đâu." "Vậy thì tốt!" Mộc Tú không nói gì thêm, vẫn khá tin tưởng tên lừa ngốc này. "Ta nói này các vị..." Đàm Lực không nhịn được hỏi: "Vương gia ở Tinh Cực Thành cũng không phải nhà giàu gì, chúng ta thật sự phải ra tay với họ sao?!" "Ngươi đừng có gánh nặng tâm lý gì cả!" Mộc Tú nói với giọng điệu sâu xa: "Bề trên bảo chúng ta vơ vét của cải, thì chúng ta cứ vơ vét, đến lúc đó ngươi lấy một phần, ta lấy một phần, mọi người mới có thể cùng nhau tiến bộ..." "Thần côn nói đúng, ngươi đừng có gánh nặng tâm lý gì cả!" Nhậm Hoàn lập tức phụ họa: "Bệ hạ từng nói, phàm nơi nào mặt trời mặt trăng chiếu tới, sông ngòi chảy qua, đều là đất Đại Tần.

Chúng ta không trộm không cướp, lấy đồ nhà mình thì không thể coi là phạm pháp." "Vừa ăn vừa lấy mà không tính là phạm pháp!?" Đàm Lực mặt đầy kinh ngạc, nhìn về phía Tam Lộng đại sư. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Đừng hỏi bần tăng, bần tăng là người xuất gia, không hiểu luật!!" "Ách..." Đàm Lực với tư cách là người mới trong đội ngũ chuyên nghiệp, tam quan bị va đập mạnh chưa từng có, cố gắng hít một hơi thật sâu nói: "Ta cảm thấy chuyện này vẫn không ổn, Tần đa là người có chí lớn, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải là làm bại hoại danh tiếng của Tần đa sao!?" "Cái này ngươi không cần lo!" Tam Lộng đại sư lập tức lên tiếng: "Chỉ cần ngươi tích cực yêu cầu tiến bộ, cho dù thật sự có chuyện gì xảy ra, bệ hạ cũng sẽ không ra tay với ngươi và ta đâu, nhiều nhất là ban bố một thông báo miễn chức, đến lúc đó ngươi và ta nghỉ phép có lương chẳng phải quá tuyệt sao!?" "Nghỉ phép có lương!?" Nhậm Hoàn lập tức quay đầu kinh hô: "Triều đình có phát lương sao?

Tại sao ta không nhận được thông báo!?" "Ngươi xem, giác ngộ tư tưởng của ngươi không cao rồi!" Tam Lộng đại sư lập tức ra vẻ ta đây: "Giả sử bốn chúng ta vơ vét cho bệ hạ năm mươi lăm vạn cực phẩm tiên tinh, vậy thì sau khi chúng ta nộp lên cho bệ hạ, thì bình quân mỗi người là mười một vạn cực phẩm tiên tinh, sao ngươi có thể nói bệ hạ không phát lương cho ngươi được chứ!?" "Ngươi đỉnh!!" Mộc Tú và Nhậm Hoàn lập tức cạn lời.

Phát hiện từ khi tên lừa ngốc nhận được bộ trang bị Tây Thần, đã hoàn toàn trở thành chó săn trung thành của Thủy Hoàng, khoảng cách với bọn họ cũng ngày càng xa. "Ắt xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, không biết ai đang nghĩ đến mình.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc liên miên không dứt, kéo suy nghĩ của Tần Phong trở lại.

Chỉ thấy trên bầu trời, Lục gia và Thất trưởng lão đang đại chiến với hai phân thân Tiên Đế, nhưng cho dù đối phương là phân thân Tiên Đế, họ đánh cũng vô cùng chật vật, dốc toàn lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản đối phương. "Thằng nhãi con này quá biết gây chuyện!" Lục gia trong lòng chửi thì chửi, nhưng vẫn truyền âm cho Tần Phong, bảo hắn nhân lúc này mau chóng đi. "Đi!?" Tần Phong nhận được truyền âm, nhìn về phía Mộng Dao tiên tử.

Chỉ thấy nàng và Hồng Liên đang kịch chiến trong hư không, quanh thân hai người tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tựa như mặt trời và mặt trăng va chạm, mỗi một lần ra tay đều đi kèm với sự vặn vẹo của không gian và sự bùng nổ của năng lượng.

Dư chấn từ va chạm, như cuồng phong sóng dữ, càn quét mọi thứ xung quanh. "Hừ, đi chết đi!" Hoa điền ấn giữa trán Mộng Dao tiên tử lóe lên một đạo quang mang chói mắt.

Ngay sau đó, khí tức của bản thân nháy mắt tăng vọt, trường kiếm trong tay càng tỏa ra một đạo hàn quang chói mắt, nhanh chóng chém một kiếm về phía Hồng Liên.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm ngân trong trẻo lập tức vang vọng khắp trời đất, kiếm quang ngút trời cũng theo đó xông lên tận mây xanh. "Không hay rồi!" Sắc mặt Hồng Liên không khỏi biến đổi, vội vàng vung thương chống đỡ nhát kiếm này.

Mặc dù nàng và Mộng Dao tiên tử đều là tu vi Tiên Vương đỉnh phong cảnh, nhưng nàng không có huyết mạch Tiên Đế để gia trì chiến lực, còn con tiên yêu đại bằng của nàng đã bị Tiểu Kiều quấn lấy, cho nên chỉ có thể dựa vào chính mình để đỡ nhát kiếm này.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm khí ngút trời, kiếm ý như cầu vồng!!

Chỉ thấy một kiếm của Mộng Dao tiên tử chém xuống cực nhanh, va chạm mạnh với Hồng Liên, không chỉ bộc phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, mà kiếm khí kinh khủng còn hóa thành bão táp tàn phá đất trời một cách vô tình. "Phụt!!" Lồng ngực Hồng Liên một trận cuộn trào, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi. "Bị thương rồi!!" Tần Phong biết cơ hội của mình đã đến, lập tức ra hiệu cho Tiểu

Bạch. "Thỏ ta hiểu!!" Tiểu Bạch lập tức ngầm hiểu ý.

Chỉ thấy nó vội vàng nhắm mắt tập trung tinh thần, sức mạnh không gian cường đại cũng theo đó tuôn ra, bao bọc lấy nó và Tần Phong, ngay sau đó một cú lướt nhanh đã xuất hiện sau lưng Hồng Liên. "Cái gì!!" Đồng tử Hồng Liên co rụt lại, ánh mắt nhanh chóng quét qua sau lưng.

Chỉ thấy Tần Phong đã mở Thượng Cổ Trùng Đồng, sức mạnh Trùng Đồng kinh khủng không chỉ ập tới như vỡ đê, mà còn hóa thành một vòng xoáy hắc động giữa không trung, cũng không cho nàng thời gian phản ứng, lực hút cường đại đã hút nàng vào trong. "Đây là nơi nào!?" Hồng Liên đến thế giới Trùng Đồng, ánh mắt cảnh giác quét nhìn bốn phía.

Nhưng nội tâm lúc này của nàng vô cùng chấn động, không chỉ cảm nhận được tiên thiên chi khí nồng đậm đến mức đáng sợ, mà còn nhìn thấy cả Hồ Lô Đằng, tiên thiên linh căn trong truyền thuyết. "Chào mừng đến thế giới Trùng Đồng của ta!" Giọng nói của Tần Phong vang lên giữa không trung, tựa như thần linh chúa tể thế giới. "Chỉ bằng Trùng Đồng của ngươi, còn không nhốt được ta!" Gương mặt tuyệt mỹ của Hồng Liên vô cùng lạnh lùng, khí tức quanh thân cũng theo đó bắt đầu sôi trào.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, thế giới Trùng Đồng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Hồng Liên tay cầm trường thương đứng giữa hư không, quanh thân tỏa ra một đạo quang mang màu đỏ tươi, tựa như nàng chính là sự tồn tại chói mắt nhất giữa đất trời này. "Tiểu tiểu Tiên Vương, cũng dám nói khoác không biết ngượng!" Giọng nói như chúa tể của Tần Phong lại vang lên, cả thế giới Trùng Đồng cũng tùy thời biến sắc.

Chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên mây đen dày đặc, sấm sét cuồng bạo càng phủ kín bầu trời, cảnh sắc thế ngoại đào viên theo đó lui đi, thay vào đó là cảnh tượng tận thế đến nơi.

Đặc biệt là sau lưng Hồng Liên, xuất hiện một đôi Trùng Đồng khổng lồ. "Không hay rồi!!" Hồng Liên chỉ cảm thấy toàn thân lông tóc dựng đứng, đột ngột quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy đôi Trùng Đồng khổng lồ tựa như mắt ác ma, bất kể di chuyển thế nào cũng nhìn chằm chằm vào nàng, mang đến cho nàng một loại áp lực tâm lý chưa từng có. "Ngươi nên cảm thấy vinh hạnh..." Giọng của Tần Phong lại vang lên: "Từ khi Trùng Đồng của ta khai tịch ra thế giới, vẫn luôn dùng nó để trồng hoa và nuôi mỹ nhân, chưa từng dùng nó để đối phó với kẻ địch, ngươi là người đầu tiên!!" Dứt lời, ầm một tiếng!!

Chỉ thấy thế giới Trùng Đồng đột nhiên chấn động, vô số pháp tắc hóa thành xiềng xích vàng, như rắn linh nhanh chóng quấn lấy tứ chi của Hồng Liên. "Không hay rồi!!" Sắc mặt Hồng Liên đột ngột biến đổi, nhanh chóng giãy giụa muốn thoát thân.

Chỉ là chưa đợi nàng dùng sức thoát khỏi xiềng xích pháp tắc, con rối Tiên Vương của Tần Phong đã xuất hiện trước mặt nàng, nắm đấm to như bao cát không chút do dự đấm vào bụng nàng. "Á..." Hồng Liên lập tức đau đớn trợn to mắt, lực lượng đang tích tụ cũng nháy mắt bị đánh tan.

Nhưng con rối Tiên Vương lại không có ý thức thương hoa tiếc ngọc, nhanh chóng bấm ra từng đạo chỉ quyết đánh vào cơ thể nàng, ngay sau đó khí tức quanh thân bắt đầu tiêu tan từng chút một, xiềng xích pháp tắc cũng nhân cơ hội quấn ngày càng chặt.

Cuối cùng, tu vi Tiên Vương của Hồng Liên bị phong ấn, tứ chi bị xiềng xích vàng trói chặt.

Chương 1471

"Đinh đong, chúc mừng ký chủ bắt được nữ vệ sĩ lạnh lùng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 20 triệu điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ bắt được nữ vệ sĩ lạnh lùng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được một cơ hội rút thưởng..." "Hai mươi triệu!" Tần Phong kích động đến mức suýt nữa đã sủa lên như chó, không ngờ nữ vệ sĩ này lại đáng tiền đến thế.

Nhất là khi nghe có cơ hội rút thưởng, hắn không nói hai lời, lập tức gọi Hệ thống.

Soạt một tiếng!

Chiếc bàn xoay quen thuộc hiện ra, bắt đầu quay chầm chậm. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ rút trúng Đại Tiên Thiên Chí Bảo, Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh!" Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh: Đại Tiên Thiên Chí Bảo, có thể hội tụ tiên khí giữa trời đất và chuyển hóa thành lực tạo hóa.

Không chỉ công thủ toàn diện mà còn có năng lực thần kỳ như luyện chế đan dược, pháp bảo. "Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh!" Tần Phong sáng mắt lên, cực kỳ hài lòng với bảo bối này.

Mặc dù Tử Hà Âm Dương Đỉnh đã được hắn nâng cấp hai lần, hiện tại cũng có thể luyện chế trung phẩm tiên khí, nhưng cùng với thực lực không ngừng tăng lên của hắn, dùng nó đã không còn ưu thế như trước.

Dù cho thiên phú của hắn đứng đầu bảng Khí Tu Thiên Tư, cũng không thể dùng Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh để hạ giá thị trường thượng phẩm tiên khí ở Tiên giới, chỉ có thể chiếm một chút ưu thế nhỏ trong thị trường trung phẩm tiên khí.

Nhưng bây giờ đã có Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh, chỉ cần thực lực bản thân tăng lên nữa, đừng nói là giá thượng phẩm tiên khí, ngay cả giá cực phẩm tiên khí hắn cũng có thể hạ được.

Ngay sau đó, một chiếc đỉnh lớn hiện ra trước mắt hắn.

Đó là một chiếc đỉnh ba chân hình tròn, có đáy tròn, quai phụ và chân nâng, thân đỉnh lấp lánh ánh sáng ngũ sắc.

Vách ngoài không chỉ điêu khắc những tượng ma thần hung tợn mà còn khắc cả những phù văn huyền ảo, khó hiểu. "Đây chính là khí tạo hóa sao!?" Tần Phong lập tức lẩm bẩm, có thể cảm nhận được một luồng năng lượng huyền ảo.

Dựa theo thông tin Hệ thống cung cấp, chỉ cần thêm khí tạo hóa vào lúc luyện khí, không chỉ có thể nâng cao uy lực của tiên khí, mà còn có xác suất rất lớn nâng cao phẩm chất của nó.

Ví dụ như với tu vi Kim Tiên sơ giai hiện tại, hắn chỉ có thể luyện chế trung phẩm tiên khí, nhưng sau khi dùng Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh, sẽ có xác suất rất lớn luyện ra thượng phẩm tiên khí. "Thật muốn thử ngay lập tức a!" Tần Phong hăm hở, có chút không thể chờ đợi.

Nhưng khổ nỗi Uyên Tổng hiện vẫn đang lười biếng trong túc xá, không chỉ không nhận đơn hàng lớn 9000 đạo lôi kiếp, mà còn khiến cho ông chủ như hắn không thể tiến hành công việc theo dây chuyền được.

Xoảng xoảng!

Tiếng xích sắt vang lên, kéo suy nghĩ của Tần Phong trở lại.

Chỉ thấy Hồng Liên đã hồi phục lại, đang kịch liệt giãy giụa muốn thoát thân, khiến sợi xích vàng rung lên leng keng. "Đừng giãy giụa nữa!" Tần Phong xuất hiện trước mặt Hồng Liên, cười khẩy nói: "Tu vi Tiên Vương của ngươi đã bị phong ấn, thân thể càng bị pháp tắc trong thế giới Trùng Đồng khóa lại, cộng thêm sự áp chế của sức mạnh thế giới Trùng Đồng, ngươi căn bản không có khả năng thoát ra." "Ngươi cái tên tiểu nhân vô sỉ!" Hồng Liên thấy Tần Phong, mặt đầy phẫn nộ nói: "Không chỉ luyện chế khôi lỗi Tiên Vương, còn lén lút đánh lén ta, có giỏi thì thả ta ra, chúng ta quang minh chính đại đơn đấu." "Ngươi đã nói rồi mà..." Tần Phong không chút xấu hổ, lý lẽ hùng hồn nói: "Ta là tiểu nhân vô sỉ, vậy tại sao ta phải thả ngươi ra đơn đấu chứ?!" "Ngươi..." Hồng Liên lập tức nghẹn lời, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn Tần Phong. "Hồng Liên tiểu thư!" Tần Phong nở nụ cười của kẻ chiến thắng: "Ngươi là đội trưởng hộ vệ thân cận của Long Ngạo Thiên, chắc hẳn biết không ít bí mật của hắn chứ!?" "Ta chết cũng không nói cho ngươi biết!" Hồng Liên mím chặt môi, trừng trừng nhìn Tần Phong, trong mắt lộ ra một sự quyết tâm không thể lay chuyển.

Dường như bất kể gặp phải uy hiếp hay dụ dỗ nào, nàng cũng tuyệt đối không khuất phục, thề phải giữ vững bí mật của Long Ngạo Thiên và Chiến Thần Điện. "Cũng cứng miệng đấy!" Tần Phong đột nhiên cười tà mị: "Nhưng ngươi có phải đã quên rồi không, ở Tiên giới muốn biết bí mật của một người rất đơn giản, chỉ cần dùng Sưu Hồn Thuật với người đó là được." "Ngươi dám sao?!" Hồng Liên lập tức mỉa mai: "Tuy ta bây giờ rơi vào tay ngươi, nhưng tu vi Tiên Vương của ta không phải để trưng, ngươi dùng Sưu Hồn Thuật với ta, ngươi nghĩ là ngươi xem ký ức của ta, hay là ta xem ký ức của ngươi đây?!" "Quả là miệng lưỡi lanh lợi!" Tần Phong không hề tức giận: "Nhưng ngươi cũng đừng đắc ý, bất kể miệng ngươi cứng đến đâu, sớm muộn gì ta cũng sẽ cạy nó ra." "Vậy chúng ta cứ chờ xem!" Hồng Liên không chút sợ hãi, chấp nhận lời khiêu chiến của Tần Phong. "Hắc hắc..." Tần Phong cười tà mị một tiếng rồi biến mất tại chỗ.

Lúc này...

Bên ngoài đã loạn thành một đoàn.

Hồng Liên đột nhiên biến mất trên chiến trường khiến cho đội Hồng Nhan Thiết Kỵ lập tức mất đi người chỉ huy. "Hồng Liên tỷ đâu rồi?

Sao lại đột nhiên biến mất!?" "Bị một cái hố đen hút vào rồi, là Thượng Cổ Trùng Đồng của Tần Phong!" "Từ xưa Trùng Đồng mở thiên địa, từ đó nhân gian không bại tích, Hồng Liên tỷ sẽ không sao chứ!?" "Yên tâm, Tần Phong dù có yêu nghiệt đến đâu cũng chỉ mới có tu vi Kim Tiên sơ giai, căn bản không thể gây uy hiếp cho Hồng Liên tỷ được." "Lời này ta đồng ý, trừ phi trong Trùng Đồng của Tần Phong giấu một Tiên Vương, nếu không căn bản không thể nhốt được Hồng Liên tỷ." "Mọi người giữ vững, đợi Hồng Liên tỷ ra ngoài!" "..." Hồng Nhan Thiết Kỵ vừa động viên lẫn nhau, vừa chống cự lại sự tấn công của Lưu Thủy. "Thằng em trời đánh này đang giở trò quỷ gì vậy!" Mộng Dao Tiên mặt đầy lo lắng.

Nàng không ngờ lúc mình đang đối phó với Hồng Liên, Tần Phong lại đột nhiên lao ra thu nàng ta vào trong Trùng Đồng.

Mặc dù Hồng Liên đã bị kiếm khí của nàng làm bị thương, nhưng còn lâu mới đến mức mất đi sức chiến đấu.

Nhưng bây giờ Tần Phong đã ra tay, nàng lo lắng cũng vô ích, chỉ có thể qua đó liên thủ với Tiểu Kiều cùng đối phó với con tiên yêu đại bằng cảnh giới Tiên Vương.

Két!

Tiên yêu đại bằng phát ra tiếng kêu chói tai, lông vũ trên người cũng không ngừng rụng xuống.

Mặc dù nó là một yêu thú cảnh giới Tiên Vương, nhưng đồng thời đối phó với hai Tiên Vương vẫn rất vất vả, nhất là khi trong hai vị Tiên Vương này, còn có một người sở hữu huyết mạch chi lực của Tiên Đế. "Giữ vững, giữ vững a!" Thời gian trôi qua, Hồng Nhan Thiết Kỵ cũng ngày càng nguy hiểm.

Chỉ dựa vào mười mấy vị Tiên Quân của họ, cộng thêm một con tiên yêu đại bằng, để chống lại ba vị Tiên Vương của đối phương là điều hoàn toàn không thực tế.

Ngay lúc họ sắp không trụ nổi, hố đen lại một lần nữa xuất hiện giữa hư không.

Nhưng ngay khi họ vui mừng kích động, tưởng rằng Hồng Liên đã phá vỡ Trùng Đồng trở về, thì người đi ra lại là Tần Phong. "Sao lại là Tần Phong?

Hồng Liên tỷ đâu!?" Nụ cười trên mặt Hồng Nhan Thiết Kỵ đông cứng lại, mắt trừng trừng nhìn hố đen biến mất. "Tần huynh, mau đi!" Lâm Tam nhanh chóng đến trước mặt Tần Phong, kéo hắn chạy đi mà không nói một lời.

Chỉ thấy Lục Gia và Thất trưởng lão trên bầu trời đã sắp không chống đỡ nổi, hoàn toàn bị Lăng Tiêu Tiên Đế và Long Ngạo Thiên áp đảo. "Đế quân, không hay rồi!" Hồng Nhan Thiết Kỵ thấy Hồng Liên không còn, lập tức hét lớn về phía trời: "Hồng Liên tỷ bị Tần Phong bắt đi rồi..." "Hồng Liên bị bắt rồi!" Trái tim Long Ngạo Thiên chấn động.

Chỉ thấy hắn không còn để ý đến Thất trưởng lão nữa, vội vàng thoát khỏi trận chiến lao xuống dưới. "Là Long Ngạo Thiên!" Tần Phong nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu lên, khóe miệng lập tức nhếch lên: "Hồng Liên mà ngươi chưa kịp đè, ta sẽ giúp ngươi đè thật mạnh..." "Ngươi tìm chết!!" Ngọn lửa giận dữ bùng cháy trong mắt Long Ngạo Thiên, dường như muốn thiêu rụi Tần Phong.

Chương 1472

Ầm ầm ầm!!

Mây đen giăng kín, sấm chớp rền vang.

Cả thế giới dường như bị nhấn chìm trong ngọn lửa giận của Long Ngạo Thiên, chỉ thấy hắn hai tay nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên, một luồng uy áp kinh khủng khuấy động, khiến cả trời đất biến sắc. "Tiên Đế nổi giận, thiên địa biến sắc!!" Mọi người bên dưới mặt đầy kinh hãi, cảm nhận được hơi thở của tử thần. "Nguy hiểm!!" Lục Gia và Thất trưởng lão sắc mặt đại biến, vội vàng đuổi theo muốn ngăn cản. "Không hay rồi!!" Mộng Dao tiên tử cũng sắc mặt đại biến, vội vàng bay về phía Tần Phong. "Gian phu dâm phụ!!" Lăng Tiêu Tiên Đế thấy cảnh này, tức đến mức đầu bốc khói xanh. "Tần Phong có nguy hiểm!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức kinh hô.

Chỉ thấy họ không chút do dự, nhanh chóng bỏ lại đối thủ của mình, cấp tốc lao về phía Tần Phong, tuyệt đối không thể nhìn tân phò mã của nữ đế vừa mới chiêu mộ đã bỏ mạng dưới tay Long Ngạo Thiên như vậy được. "Á..." Lâm Tam mặt đầy đau đớn, thân thể không thể cử động.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên như một vị thiên tôn phẫn nộ, từ trên trời lao xuống với tốc độ kinh người, uy áp kinh khủng như Hỏa Vân Tà Thần dưới Như Lai Thần Chưởng, cả mặt đất cũng rung chuyển dữ dội, nứt ra từng vết nứt hung tợn.

Thế nhưng Tần Phong, kẻ đầu sỏ gây chuyện, lại không hề hoảng sợ.

Bởi vì từ khi hắn có Không Gian Tiểu Hồ Lô, đừng nói là lớn tiếng trước mặt Long Ngạo Thiên, ngay cả đứng dậy 'đè' Tâm Nhan tiểu thư trước mặt hắn cũng không cần lo lắng mình có nguy hiểm đến tính mạng. "Vãi cả chưởng, cái thằng súc sinh này!" Triệu Trường Sinh thầm chửi trong lòng, cũng bị áp chế đến không thể động đậy. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ chọc giận Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn phẫn nộ đến mất lý trí, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ gây họa liên lụy Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ gây họa liên lụy Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Nhiều nước thế này, làm mình còn chẳng muốn đi nữa!" Tần Phong nhìn Long Ngạo Thiên đang lao xuống với tốc độ kinh người, rất không tình nguyện lấy ra Không Gian Tiểu Hồ Lô.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, cả mặt đất cũng lập tức sụp xuống.

Nhưng ngay khoảnh khắc mặt đất sụp xuống, một luồng ánh sáng xanh lam đã nuốt chửng Tần Phong và Lâm Tam, đồng thời cũng nuốt luôn cả Tiểu Kiều, Lưu Thủy và Mộng Dao tiên tử đang lao về phía hắn.

Ngay sau đó, ánh sáng xanh lóe lên, mấy người đã biến mất không thấy đâu. "Người đâu!?" Long Ngạo Thiên thấy Tần Phong biến mất, lập tức gầm lên trong cơn cuồng nộ bất lực. "Tần Phong chạy rồi!?" Lục Gia và Thất trưởng lão ngẩn người, đầu óc có chút không phản ứng kịp.

Nhưng tình hình hiện tại cũng không cho phép họ suy nghĩ xem Tần Phong đã làm thế nào để thoát khỏi tay Long Ngạo Thiên, vội vàng hạ lệnh cho đệ tử Tiên Minh phía dưới rút lui. "Rút!!" Lục Gia thấy Tần Phong đã an toàn rời đi, cũng không ở lại nữa, hét lớn về phía các đệ tử bên dưới: "Đệ tử Tiên Minh mau trở về thiên chu, khởi động thiên chu nhảy vọt với công suất tối đa!!" "Rút lui!!" Đệ tử Tiên Minh nhận được lệnh, vội vàng thoát khỏi trận chiến trở về thiên chu. "Khởi động thiên chu nhảy vọt với công suất tối đa!!" Các đệ tử Tiên Minh trên hai chiếc thiên chu cũng nhanh chóng bấm ra từng đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy hai chiếc thiên chu khổng lồ bùng lên một luồng ánh sáng chói mắt, ngay sau đó hóa thành những phù văn vàng óng, một cơn bão năng lượng kinh khủng cũng theo đó càn quét trời đất, bầu trời càng thêm sấm sét gào thét. "Ngăn chúng lại!!" Lăng Tiêu Tiên Đế trong lòng vẫn còn nén giận, lập tức lao lên muốn ngăn cản. "Chỉ bằng ngươi!!" Vẻ mặt Lục Gia đầy khinh thường.

Mặc dù ông ta đánh không lại phân thân của mấy vị Tiên Đế này, nhưng nếu một lòng muốn chạy thì không ai cản được. "Muốn chạy, cửa cũng không có!!" Đôi mắt Long Ngạo Thiên đỏ ngầu vì tức giận.

Sau khi xác nhận Tần Phong và những người khác đã chạy thoát, hắn lập tức chuyển mục tiêu sang Thất trưởng lão, định bắt ông ta về để trao đổi lấy nữ vệ sĩ lạnh lùng của mình.

Ầm ầm ầm!!

Ba bên đều có mưu đồ riêng, lại một lần nữa lao vào hỗn chiến.

Chỉ thấy trên bầu trời từng tia sét lóe lên, bão năng lượng kinh khủng càn quét mặt đất, giống như nhà của tiểu Nhật Bổn gặp động đất cấp 10, nứt ra từng vết nứt lớn hung tợn, sóng thần cao hàng ngàn mét cũng vô tình ập xuống. "Người ta đi hết rồi mà vẫn chưa chịu ngừng!" Triệu Trường Sinh không nhịn được thầm oán thán, càng lúc càng cảm thấy Tần Phong là một tai họa.

Nhưng trong lòng hắn lại đặc biệt vui vẻ, lần này bị Thất trưởng lão ép lôi ra ngoài, đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị Tần Phong gài bẫy, nhưng ai ngờ hắn không những không bị liên lụy, mà còn được trải nghiệm lại niềm vui khi được mọi người bảo vệ phía trước.

Nhưng ngay lúc Triệu Trường Sinh đang vui vẻ, sau lưng hắn đột nhiên xuất hiện một hố đen.

Ngay sau đó, bàn tay tà ác của Tần Phong thò ra, một tay túm lấy cổ áo sau của Triệu Trường Sinh, vô tình kéo người vào trong hố đen. "Chủ nhân!!" Thanh Thanh kinh hãi, tiến lên kéo lại.

Kết quả không có gì bất ngờ, cả người lẫn yêu đều bị bắt đi.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khoảnh khắc Triệu Trường Sinh và Thanh Thanh bị bắt đi, hai chiếc thiên chu khổng lồ của Tiên Minh cũng đã khởi động xong.

Chỉ thấy thân chu của chúng cuồn cuộn một luồng năng lượng kinh khủng, ngay sau đó liền biến mất tại chỗ, cả bầu trời trống không, như thể chúng chưa từng đến đây. "Đi!!" Lục Gia thấy đệ tử Tiên Minh đã rút lui an toàn, cũng không đánh với Lăng Tiêu Tiên Đế nữa, lập tức hóa thành một đạo hồng quang bay vút lên trời. "Được!!" Thất trưởng lão cũng không dài dòng, lập tức theo sau. "Ngươi chạy đi đâu!!" Long Ngạo Thiên như một con bạc thua đỏ mắt, trường thương trong tay bùng phát thương ý ngút trời.

Nhưng ngay lúc hắn chuẩn bị một hơi bắt lấy Thất trưởng lão để đổi lấy Hồng Liên, Tần Phong như thể đã đoán trước được ý định của hắn, lại một lần nữa dùng hồ lô không gian xuất hiện tại hiện trường.

Hơn nữa, vị trí Tần Phong xuất hiện lần này lại là trên chiếc phi chu khổng lồ của Lăng Tiêu Cung. "Tần Phong!!" Tô Uyển và những người khác sắc mặt đại biến, lập tức cảnh giác. "Không cần căng thẳng!" Tần Phong nhếch miệng cười: "Ta trở về không phải để đánh lén các ngươi, chỉ là có một câu quên nói với Ngạo Thiên Tiên Đế, Hồng Liên mà hắn không nỡ đè, ta vừa giúp hắn thử rồi, rất mọng nước!!" "Khốn nạn!!" Long Ngạo Thiên sao chịu nổi cơn tức này, lập tức phẫn nộ đâm một thương qua.

Chương 1473

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa lập tức vang vọng khắp trời đất, một đám mây hình nấm cũng theo đó bốc lên.

Chỉ thấy chiếc phi chu khổng lồ của Lăng Tiêu Cung lập tức gãy làm đôi, ngay sau đó bão năng lượng kinh khủng càn quét trời đất, giống như mùa hè năm đó của tiểu Nhật Bổn, trên khắp các con phố đâu đâu cũng thấy người quen. "Ta đệt ngươi *****..." Lăng Tiêu Tiên Đế ngay tại chỗ mất bình tĩnh, hóa thân thành máy điện báo điên cuồng tuôn ra lời chửi rủa.

Ngay sau đó không chút do dự, lao lên quyết chiến với Long Ngạo Thiên... "Đinh đong, chúc mừng ký chủ chọc giận Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn mất đi lý trí, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Mẹ ơi, may mà chạy nhanh!" Tần Phong không có tâm trí để ý đến Hệ thống, đang vỗ ngực cảm thấy một trận sợ hãi.

Mặc dù hồ lô không gian của hắn có thể chạy đi khắp nơi không giới hạn, nhưng danh tiếng đệ nhất Tiên giới của Long Ngạo Thiên cũng không phải là hư danh, hơi bất cẩn là sẽ lật thuyền trong mương. "Thỏ mẹ của ta ơi, dọa chết thỏ rồi!" Tiểu Bạch cũng mặt đầy sợ hãi, bộ áo lông lớn đều bị dọa ướt sũng.

Nhưng ngay sau đó một luồng khí nóng ập tới, lập tức sấy khô bộ áo lông của nó.

Chỉ thấy dãy núi phía trước bị lửa bao trùm, như thể tạo thành một lãnh địa nóng rực, khí nóng ở khắp mọi nơi, dường như ngay cả không khí cũng đang bốc cháy. "Đây là Xích Diễm Khung Lĩnh!?" Mộng Dao tiên tử khẽ nhíu mày, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi. "Xích

Diễm Khung Lĩnh!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức kinh hô, biết rằng Xích Diễm Khung Lĩnh là một cấm địa lửa.

Chỉ thấy phía trước như một thế giới do lửa thống trị, chúng bốc lên từ mặt đất, múa lượn trên không trung, đan vào nhau tạo thành những tấm lưới lửa khổng lồ, bao trùm toàn bộ dãy núi trong một vùng ánh lửa.

Mặt đất là dung nham cứng rắn và nóng rực, dưới sự nung đốt của lửa tỏa ra mùi lưu huỳnh khó chịu, dung nham thỉnh thoảng còn phun trào, tạo thành những con rồng lửa gầm thét lao lên trời, một cảnh tượng tận thế như lửa thiêu trời. "Tần Phong, ngươi cố ý đúng không!?" Triệu Trường Sinh hoàn toàn mất bình tĩnh, phát ra tiếng gầm giận dữ.

Cứ tưởng có thể đi du lịch miễn phí một vòng rồi về tiếp tục ẩn mình trong Tàng Thư Các đọc sách.

Nhưng ai ngờ ngay trước khi thuyền khởi hành, lão lục vô sỉ này lại lôi hắn xuống, còn đưa hắn đến cấm địa nguy hiểm như Xích Diễm Khung Lĩnh. "Nóng quá!" Thanh Thanh nóng đến mức mồ hôi đầm đìa, lè lưỡi, cảm giác mình sắp bị nướng thành củ cải khô. "Lão Triệu, sao ngươi có thể nghĩ về ta như vậy chứ!?" Tần Phong mặt đầy oan ức nói: "Ta sở dĩ đưa ngươi và Lâm huynh đến đây, hoàn toàn là vì tốt cho các ngươi a!" Nói rồi...

Tần Phong liền lấy ra một chiếc lá cây bồ đề cổ thụ, hóa thân thành một ông chú biến thái, đưa đến trước mặt Thanh Thanh. "Chúng ta phải tin tưởng Tần sư huynh!" Thanh Thanh lập tức bị mua chuộc, mắt sáng rực ôm lấy chiếc lá nói: "Huynh ấy là một người chính trực lương thiện, đưa chúng ta đến Xích Diễm Khung Lĩnh, nhất định có lý do của mình." "Gia môn bất hạnh a!" Triệu Trường Sinh tức đến suýt hộc máu, không biết mang cái thứ này ra ngoài làm gì. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ suýt làm Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử tức hộc máu, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Còn có thể chơi kiểu này sao!" Khóe miệng Tần Phong không nhịn được nhếch lên, như thể một lão dê già vừa mở khóa được tư thế mới. "Đừng cãi nhau nữa!" Lâm Tam nhìn về phía Xích Diễm Khung Lĩnh, đột nhiên mở miệng nói: "Nếu ta không đoán sai, lý do Tần huynh đưa chúng ta đến đây là vì bên trong này ẩn giấu một thanh tiên kiếm lợi hại, phải không!?" "Tiên kiếm!?" Mộng Dao tiên tử nhướng mày, bắt đầu cẩn thận cảm ứng.

Mặc dù nàng dùng tiên kiếm, cũng có thành tựu không nhỏ trong kiếm đạo, nhưng thiếu đi hào quang của nhân vật chính, cảm ứng nửa ngày cũng không cảm nhận được tiên kiếm nào. "Quả thực có một luồng kiếm ý!" Triệu Trường Sinh cũng là một cao thủ dùng kiếm, cộng thêm hào quang nhân vật chính và lời nhắc nhở của Lâm Tam, đã thành công cảm nhận được một luồng kiếm ý dao động nhàn nhạt. "Có tiên kiếm sao?!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy nhìn nhau, cũng không cảm nhận được tiên kiếm nào. "Không sai!" Tần Phong cũng không cảm ứng được, chỉ có thể bất đắc dĩ công bố đáp án: "Ta biết được từ Liễu Như Yên, năm đó sau khi Lâm Uyên, người đứng thứ hai trên bảng Võ Tu Thiên Tư, qua đời, thanh Cổ Uyên Kiếm của ông ta đã bay vào trong Xích Diễm Khung Lĩnh.

Nghĩ rằng lão Triệu và Lâm huynh đều là cao thủ dùng kiếm, nên ta đưa các ngươi đến đây thử vận may, nhưng ai ngờ lão Triệu lại..." Lời chưa nói hết, mặt hắn đã lộ vẻ bi thống.

Như thể bị trai đểu phản bội, bầu trời lập tức mất đi màu sắc, nỗi buồn cũng chảy ngược thành sông. "Quá đáng lắm!" Mộng Dao tiên tử rất tức giận, không thể nhìn Tần Phong chịu oan ức. "Ta không biết..." Triệu Trường Sinh cảm nhận được ánh mắt của mọi người, lập tức vội vàng muốn mở miệng giải thích. "Ngươi không cần nói nữa!"

Lâm Tam lập tức ngắt lời: "Tần huynh tuy tính cách có hơi hoạt bát, nhưng trước giờ luôn đối xử chân thành với mọi người, sau này ngươi đừng lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử nữa." "Ân, ân, ân!" Thanh Thanh miệng nhét đầy lá, không quên gật đầu tán thành lời của Lâm Tam. "Đúng vậy, đúng vậy..." Tiểu Bạch cũng gật đầu phụ họa: "Chủ ngân nhà thỏ ta là đệ tử Nho gia chính hiệu, ngay cả khi làm Nhân Hoàng cũng không quên sơ tâm, đã đề xuất tư tưởng tiên tiến 'bãi truất bách gia, độc tôn Nho thuật'." "Đinh đong, chúc mừng ký chủ vu khống Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ ly gián quan hệ giữa Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử và Giải Ngữ Hoa, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Một phát ba nháy!" Tần Phong vui mừng khôn xiết, đã tìm ra con đường làm giàu mới.

Nhưng là một đại phản diện chuyên nghiệp, hắn không chỉ giới hạn trong việc vặt lông cừu trên người lão Triệu và tiểu Tam, mà còn thông qua Tiên Nô Pháp Ấn tìm đến đội ngũ chuyên nghiệp, để họ lan truyền tin tức Hồng Liên bị hắn bắt đi. "Lan truyền ra ngoài!?" Mộc Tú và những người khác đang ở trong một tửu lầu, nhận được tin tức liền nhìn nhau. "Tần đại ca có ý gì đây!?" Đàm Lực lên tiếng trước, rất không hiểu: "Hắn đang khoe khoang chiến lợi phẩm của mình?

Hay là đang thông báo cho ta, hắn lại tìm cho ta một tiểu nương nữa!?" "Ta cũng không biết!" Nhậm Hoàn mặt đầy mờ mịt: "Nếu bệ hạ thật sự lan truyền tin tức ra ngoài, ngoài việc chọc giận Long Ngạo Thiên, ta thật sự không thấy có lợi ích gì khác." "Lợi ích đương nhiên là có rồi!" Mộc Tú mở miệng nói: "Bây giờ Hồng Liên đó rơi vào tay bệ hạ, cô nam quả nữ chung một phòng, các ngươi có tin giữa họ trong sạch không!?" "A!?" Đàm Lực và Nhậm Hoàn như gấu anh và gấu em, hoàn toàn không thể hiểu được mối quan hệ trong đó. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Nói đơn giản là, nếu bệ hạ không chủ động tiết lộ, Long Ngạo Thiên còn có thể biện minh cho mình một chút, nhưng bây giờ bệ hạ chủ động tiết lộ ra ngoài, cả Tiên giới đều biết Long Ngạo Thiên lại bị cắm sừng, hơn nữa hai người cắm sừng cho hắn bây giờ đều đang ở trong Tiên Minh, các ngươi nói xem tiếp theo Long Ngạo Thiên sẽ làm gì!?" "Khai chiến!" Nhậm Hoàn lập tức bừng tỉnh: "Ta hiểu rồi, bệ hạ đang ép Long Ngạo Thiên mở ra mùa giải mới, chỉ có mùa giải mới bắt đầu, chúng ta mới có thể nhân cơ hội đục nước béo cò, Tiên Minh cũng mới tiếp tục tăng thêm quân phí." "Vãi chưởng!" Đàm Lực mặt đầy kinh ngạc, còn văng tục một tiếng.

Mặc dù hắn biết Tần Phong là một tai họa, nhưng thật không ngờ hắn lại có thể chỉ bằng một người mà khuấy đảo cả Tiên giới, gà chó không yên. "Không hổ là Hồng Nguyệt yêu nghiệt, đi đến đâu cũng không yên ổn!" Mộc Tú không nhịn được cảm thán một tiếng, cầu mong cơn gió này đừng khắc hắn nữa...

Lúc này— Trong tửu lầu nơi mọi người đang ở, vang lên những tiếng thì thầm. "Nghe nói chưa?

Tinh Cực Thành của chúng ta có tà túy đến rồi!" "Ta cũng nghe nói rồi, tối qua lại chết bảy tám vị Địa Tiên!" "Hơn nữa chết thảm lắm, bị hút sống thành xác khô!" "Ta nghe nói Vương lão gia đích thân dẫn đội đi bắt tà túy, kết quả không những để nó chạy thoát, còn chết và bị thương mấy vị Chân Tiên." "Không phải chứ?

Vương gia là đại tộc đệ nhất Tinh Cực Thành, nếu ông ấy không được, chúng ta chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao!?" "Đúng vậy, ngay cả Vương gia cũng không làm gì được tà túy này, chúng ta có nên nhanh chóng dọn đi không!?" "Chuyện chưa đến mức đó, nghe nói Vương lão gia đã truyền tin cho Vương Húc thiếu gia, cậu ấy là tiểu đội trưởng Kim Tiên của Chiến Thần Điện đấy." "Đúng vậy, còn có Vương Húc thiếu gia, chỉ cần cậu ấy trở về nhất định có thể diệt được tà túy này." "Hy vọng là vậy!" "..." Khác với sự hoang mang của mọi người, đội ngũ chuyên nghiệp lại nở nụ cười.

Bây giờ tiểu đội trưởng Kim Tiên Vương Húc sắp trở về, cũng có nghĩa là các diễn viên lần này đã vào vị trí, đội ngũ chuyên nghiệp của họ cuối cùng cũng có thể bắt đầu màn biểu diễn của mình. "Đừng cười nữa, mau làm việc đi!" Tam Lộng đại sư bây giờ đặc biệt tự giác, luôn ghi nhớ lời dặn của Tần lão bản.

Chỉ thấy ông ta cởi bỏ chiếc cà sa đầy châu báu, khoác lên một chiếc cà sa cũ nát rách rưới, lập tức từ một cao tăng của công ty niêm yết biến thành một khổ hành tăng không tiền.

Ngay sau đó, dựa vào hình tượng khổ hành tăng không nói dối, ông ta đi khắp nơi trong thành lan truyền tin tức Hồng Liên bị bắt đi. "Hồng Liên?

Chương 1474

Đội trưởng Hồng Nhan Thiết Kỵ của Ngạo Thiên Tiên Đế!?" "Không phải chứ?

Đó là cao thủ cảnh giới Tiên Vương, Tần Phong làm sao bắt được nàng ta vậy!?" "Không biết, nhưng ta nghe nói trước khi Ngạo Thiên Tiên Đế đột phá Tiên Đế, chính là vị Hồng Liên này một tay bảo vệ hắn, giữa hai người có mối ràng buộc tình cảm rất sâu sắc!" "Nói vậy Tiên Minh sẽ không dễ dàng thả người!?" "Cái này ta không biết, nhưng ta biết Hồng Liên rơi vào tay Tần Phong, nhất định sẽ chịu khổ rồi!" "Điểm này ta rất đồng ý, ai bảo Tần Phong đối xử với thuộc hạ đặc biệt tốt chứ!" "Tần Phong không giết người tại chỗ, có nghĩa là vị Hồng Liên này sẽ không sao, sớm muộn gì cũng sẽ trở về bên cạnh Ngạo Thiên Tiên Đế." "Đúng vậy, nhiều nhất là bị xây xát nhẹ, bị kinh sợ thôi!" "..." Cùng với việc đội ngũ chuyên nghiệp đi khắp nơi lan truyền tin tức, mọi người đều biết Long Ngạo Thiên lại bị cắm sừng. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ đi khắp nơi bôi nhọ danh tiếng của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10.000.000 điểm phản diện!" "Vẫn là Ngạo Thiên huynh nhiều nước nhất a!" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, tán thưởng hiệu suất của đội ngũ chuyên nghiệp.

Bây giờ đội ngũ chuyên nghiệp đã phi thăng đến Tiên giới, tu vi của hắn cũng đã đột phá đến Kim Tiên sơ giai, xem như đã qua giai đoạn phát triển âm thầm ban đầu, làm việc cũng không cần phải gò bó nữa. "Súc sinh, đúng là súc sinh a!" Triệu Trường Sinh đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, trong lòng cảm thấy vô cùng oan ức.

Mặc dù hắn có thể cảm nhận được trong Xích Diễm Khung Lĩnh có một thanh tiên kiếm lợi hại, nhưng hắn luôn cảm thấy tên tai họa

Tần Phong này không có ý đồ gì tốt đẹp. "Hử!?" Tần Phong nghi hoặc nhìn xung quanh, dường như nghe thấy có người đang chửi mình. "Bội kiếm của Lâm Uyên!?" Mộng Dao tiên tử suy nghĩ một lúc rồi mới nói: "Nếu ta nhớ không lầm, bội kiếm của Lâm Uyên là một thanh Đế Binh, còn là bội kiếm của một vị Tiên Đế Thái Cổ nào đó." "Không sai, Cổ Uyên Kiếm quả thực là một thanh Đế Binh!" Tần Phong thu lại ánh mắt, gật đầu khẳng định: "Chính vì hồng phấn tặng cho giai nhân, bảo kiếm phải tặng anh hùng, sau khi ta biết tin này từ miệng Liễu Như Yên, lập tức đã nghĩ đến Lâm huynh và lão Triệu." "Một lúc nghĩ đến hai người!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy mặt đầy dấu hỏi, không hiểu ý của Tần Phong.

Dù cho Cổ Uyên Kiếm là Đế Binh Thái Cổ trong truyền thuyết, nhưng một thanh kiếm làm sao chia cho hai người được!?

Người biết chuyện thì nói Tần Phong trọng tình trọng nghĩa, có đồ tốt không quên anh em, nhưng người không biết còn tưởng hắn đang ly gián, chơi trò 'hai quả đào giết ba dũng sĩ'. "Ra là Đế Binh..." Lâm Tam lộ vẻ bừng tỉnh: "Thảo nào lại có kiếm ý mạnh mẽ như vậy!" "Làm gì có kiếm ý mạnh mẽ nào chứ!?" Tần Phong thầm điên cuồng oán thán, cảm ứng nửa ngày vẫn không cảm nhận được gì.

Nhưng may là hắn biết tìm một thanh kiếm trong Xích Diễm Khung Lĩnh trải dài vạn dặm rất khó, nên đã đặc biệt mang theo lão Triệu và tiểu Tam, tạo thành một tổ hợp ra-đa tìm bảo vật song hạch.

Hơn nữa, với sự hiểu biết của hắn về tiểu Tam, đối phương là một người rất hoài niệm.

Ngươi giúp hắn nâng cấp Vô Trần Kiếm thì không có vấn đề gì, nhưng nếu ngươi đề nghị hắn đổi Vô Trần Kiếm, khả năng cao là hắn sẽ không đồng ý.

Còn về lão Triệu... với tính cách ổn định 99.999% thắng cũng không ra tay của hắn, chỉ cần mình cho hắn một nụ cười đầy ẩn ý, dù cho Cổ Uyên Kiếm có đặt ngay trước mặt, khả năng cao là hắn cũng không dám động vào. "Thật sự có Đế Binh sao!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy nói ra nghi ngờ trong lòng.

Vừa rồi hai người họ lại cảm ứng một vòng, nhưng vẫn không cảm nhận được kiếm ý mạnh mẽ nào. "Điều này chỉ có thể chứng minh các ngươi không có duyên với Cổ Uyên Kiếm!" Tần Phong không có thời gian để ý đến hai cô gái, vội vàng thúc giục: "Lâm huynh, ngươi còn chờ gì nữa, mau đi triệu hồi Cổ Uyên Kiếm ra đi, còn thanh kiếm rách trong tay ngươi thì vứt đi là được rồi." Ong!

Ong!

Nghe thấy Tần Phong đề nghị Lâm Tam vứt bỏ mình, Vô Trần Kiếm lập tức phát ra tiếng kiếm minh trong trẻo.

Ngay sau đó, Vô Trần Kiếm lóe lên một luồng ánh sáng, ngưng tụ thành một cậu bé mặc áo xám, đang oan ức níu lấy vạt áo của Lâm Tam, bộ dạng đáng thương cầu xin chủ nhân đừng vứt bỏ mình. "Yên tâm, ta sẽ không vứt bỏ ngươi đâu!" Lâm Tam cười an ủi cậu bé, sau đó vẻ mặt kiên định nói: "Tần huynh, ta biết ngươi vì tốt cho ta, nhưng ta có Vô Trần Kiếm là đủ rồi, không cần Cổ Uyên Kiếm gì cả." "Ngươi đang đùa cái gì vậy!?" Tần Phong lập tức hận rèn sắt không thành thép, mắng: "Đó là Đế Binh trong truyền thuyết, binh khí mạnh nhất Tiên giới, Tiên Đế nhìn thấy cũng phải động lòng, truyền ra ngoài sẽ là một trận mưa máu gió tanh càn quét cả Tiên giới, ngươi nhìn lại thanh kiếm rách trong tay ngươi đi, dù năm đó ta giúp nó nâng cấp, cũng chưa đạt đến hạ phẩm tiên khí..." "Huhu..." Cậu bé mặt đầy buồn bã, trốn sau lưng Lâm Tam.

Mặc dù cậu cũng muốn cùng Lâm Tam trưởng thành, nhưng khác với nhân tộc có thể tự chủ tu luyện, sự trưởng thành của họ hoàn toàn dựa vào sự giúp đỡ của luyện khí sư. "Tần huynh, ta đã quyết!" Ánh mắt Lâm Tam kiên định, vẫn không hề lay động.

Mà Tháp gia trong Phần Thiên Tháp, nghe thấy quyết định cuối cùng của Lâm Tam, lập tức hận rèn sắt không thành thép mà mắng chửi, chưa từng thấy kẻ ngốc nào nhặt hạt vừng bỏ dưa hấu như vậy. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Thôi được rồi!" Tần Phong mở miệng, mặt đầy bất đắc dĩ: "Ai bảo chúng ta là anh em tốt khác cha khác mẹ chứ, ta tôn trọng sự lựa chọn và quyết định của ngươi..." "Hửm!?" Tiểu Bạch nghiêng cái đầu nhỏ, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Là con thỏ được Tần Phong nuôi từ nhỏ đến lớn, nó biết Tần Phong là một tài liệu giảng dạy phản diện điển hình của việc ăn chùa, lấy chùa và chiếm chùa.

Nhưng bây giờ hắn không chỉ chủ động dẫn Lâm Tam và những người khác đến tìm kiếm, mà còn chủ động tặng Đế binh cho họ, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng phản diện của hắn. "Đa tạ Tần huynh thấu hiểu!" Lâm Tam nở một nụ cười đẹp mắt, lại sờ sờ cái đầu nhỏ của tiểu chính thái. "A a!" Tiểu chính thái mỉm cười, sau đó hóa thành một luồng sáng, dung nhập vào trong Vô Trần Kiếm. "Thật là hết cách với ngươi!" Tần Phong dùng vẻ bất đắc dĩ để che đi nụ cười, sau đó lại nhìn về phía Triệu Trường Sinh. "Hắn không cần, chúng ta cần!" Thanh Thanh lập tức hoạt bát nhảy ra, tranh thủ phúc lợi cho Triệu Trường Sinh. "Cần?

Hay là không cần!?" Triệu Trường Sinh trong lòng cảm thấy rối rắm.

Mặc dù y cảm thấy Tần Phong chẳng có ý tốt gì, nhưng Đế binh lại là thật, cho dù y là một lão lục theo trường phái ẩn dật, cũng không thể chống lại sự cám dỗ của một món Đế binh. "Vậy cứ quyết định thế đi!" Tần Phong không cho Triệu Trường Sinh cơ hội từ chối, phất tay như vứt đi một củ khoai lang nóng bỏng, ngay sau đó còn lộ ra vẻ mặt nín cười. "Có vấn đề!" Ánh mắt Triệu Trường Sinh ngưng lại, nhìn thấy Tần Phong đang nín cười.

Do y đã chịu quá nhiều thiệt thòi trong tay Tần Phong, nhưng lại không nỡ bỏ một món Đế binh, chỉ có thể thăm dò từ chối: "Tần sư đệ vừa rồi cũng đã nói, hồng phấn tặng cho giai nhân, bảo kiếm tặng cho anh hùng, sư huynh ta đây kiếm đạo thiên phú có hạn, thật sự không xứng với uy danh của Cổ Uyên Kiếm, mà Tần sư đệ tuổi còn trẻ đã đột phá Kim Tiên sơ giai, kiếm đạo thiên phú càng khiến người ta không thể với tới, ta thấy thanh kiếm này người xứng đáng nhất chính là ngươi." "Không sai!" Lâm Tam tán đồng gật đầu: "Tần huynh cho dù phân tán tinh lực đi nghiên cứu Đạo gia, Phật gia, Nho gia và các học phái khác, kiếm đạo vẫn có thể không thua kém ta, có thể thấy thiên phú kiếm đạo của hắn đáng sợ đến mức nào, tuyệt đối xứng với thanh Cổ Uyên Kiếm này." "Đúng vậy!" Mộng Dao tiên tử một lòng hướng về Tần Phong, vội vàng khuyên nhủ: "Thiên phú kiếm đạo của ngươi ai cũng thấy rõ, tại sao phải nhường cho người khác chứ!?" "Nàng thì biết cái gì!" Tần Phong xuất ra kỹ năng diễn xuất cấp ảnh đế, trong mắt lóe lên một tia kinh hoảng, như thể ý thức được có gì đó không đúng, lại vội vàng mở miệng che giấu: "Ma kiếm tổ truyền của Tần gia ta, cũng xem như là một thanh Đế binh, ta cần nhiều Đế binh tiên kiếm như vậy làm gì!?" "Hắn cuống rồi!" Triệu Trường Sinh nhìn rõ sự thay đổi trên mặt Tần Phong, lập tức hóa thân thành Sherlock Holmes bắt đầu phân tích.

Ai quy định có một món Đế binh rồi thì không thể có thêm món thứ hai!?

Hơn nữa nếu y nhớ không lầm, trong tay Tần Phong có một cái Vô

Tận Kiếm Hạp, bên trong có mấy ngàn thanh tiên kiếm do Tây trưởng lão ban cho.

Cho nên lý do nhiều kiếm căn bản không đứng vững, chắc chắn là tên tai họa Tần Phong này lại đang gài bẫy y. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Cắn câu rồi!" Tần Phong trong lòng lập tức vui vẻ, biết ngay Triệu Trường Sinh sẽ mắc bẫy này.

Nhưng so với 1.000.000 điểm phản diện mà tiểu Tam Tam cho, Triệu Trường Sinh chỉ cho 500.000 điểm rõ ràng là chưa hoàn toàn tin tưởng hắn. "Ai nói ta không hiểu!" Mộng Dao tiên tử có chút tức giận nói: "Thanh ma kiếm này của ngươi không phải là bội kiếm của Tà Đế năm đó sao?

Nhưng nó bây giờ đã hư hỏng thành đồ bỏ đi rồi, làm sao có thể so với Cổ Uyên Kiếm được!?" "Hư hỏng thì có thể sửa mà!" Tần Phong như thể đang rửa chân thì bị vợ phát hiện, cố gắng che giấu: "Nàng quên rồi sao, ta là hạng nhất bảng thiên tư Khí tu, sửa một thanh ma kiếm dễ như trở bàn tay." "Ngươi dám!" Mộng Dao tiên tử lập tức trừng mắt: "Ma kiếm là do Tà Đế tế hiến bao nhiêu sinh linh thế giới luyện thành, nhiễm quá nhiều nhân quả và oán niệm, ngươi bây giờ có thể khống chế nó, không chỉ vì nó đã hư hỏng, mà còn vì ngươi có Tiên Thiên Kiếm Thể, nhưng nếu ngươi sửa nó lại, cho dù ngươi có Tiên Thiên Kiếm Thể cũng vô dụng, nó sẽ biến ngươi thành kiếm nô, trở thành một cái xác biết đi chỉ biết giết chóc." "Đúng vậy, Tần huynh!" Lâm Tam cũng mở miệng khuyên: "Tuy ma kiếm uy lực mạnh mẽ, nhưng nó thực sự quá nguy hiểm, không biết lúc nào sẽ cắn trả chủ nhân." "Đúng vậy!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy cũng khuyên: "Ma kiếm và Cổ Uyên Kiếm đều là Đế binh, hai thứ không hơn kém nhau, hà tất phải chọn một thanh ma kiếm nguy hiểm chứ!?" "Các ngươi..." Trên mặt Tần Phong viết đầy vẻ sốt ruột, một bộ dạng muốn nói lại không nói ra được. "Quả nhiên có vấn đề!" Khóe miệng Triệu Trường Sinh không nhịn được nhếch lên, biết ngay Tần Phong chẳng có ý tốt gì. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Lão Triệu nhỏ bé, nắm chắc trong tay!" Tần Phong trong lòng tuy vui vẻ, nhưng lại như con gà trống thua trận, cúi đầu ủ rũ nói: "Thôi được, ta nghe các ngươi." "Thế mới phải!" Mộng Dao tiên tử lập tức nở nụ cười vui vẻ, thầm nghĩ khi nào thì ra tay với tiểu đệ đệ của Tần Phong.

Nàng sớm đã nghiên cứu thấu đáo các chiêu thức trong lòng rồi.

Chương 1475

Nghe gió mà động, đón gió mà lên, thuận gió mà xuống, khóe miệng phong tình, phong vân đột biến, không huyệt lai phong, đón gió mà lay động, cuồng phong nổi dậy, dấy lên sóng gió...

Chiêu cuối cùng, Tinh Vệ lấp người! "Hửm!?" Thân thể Tần Phong đột nhiên rùng mình, luôn cảm thấy ánh mắt của thiếu phụ nhìn hắn có gì đó kỳ quái. "He he..." Lâm Tam thấy Tần Phong nghe lời khuyên như vậy, cũng nở nụ cười vui vẻ. "He he..." Triệu Trường Sinh cũng vui không kém, muốn xem Tần Phong tự làm tự chịu thế nào. "He he..." Tần Phong trong lòng cũng cười thầm, nhưng chỉ có thể khổ sở nín cười. "Dục cầm cố túng sao!?" Tiểu Bạch nhìn qua nhìn lại ba người, cảm thấy con người thật là phức tạp. "Chúng ta đi thôi!" Lâm Tam đi đầu tiên: "Ta cảm ứng được Cổ Uyên Kiếm, ở ngay sâu trong Xích Diễm Khung Lĩnh." "Đúng, mau đi thôi!" Triệu Trường Sinh đã không thể chờ đợi được nữa, muốn xem Tần Phong gặp nạn thế nào. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bán đứng Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, còn để y giúp mình đếm tiền, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bán đứng Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, còn để y giúp mình đếm tiền, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Trên đời này vẫn còn nhiều người tốt quá!" Tần Phong trong lòng cảm động rớt nước mắt.

Không chỉ nhường Cổ Uyên Kiếm cho hắn, mà còn dẫn đường giúp hắn tìm kiếm. "Chúng ta phải vào trong này sao!?" Tiểu Bạch nhìn ngọn lửa cuồn cuộn, lập tức lắc đầu từ chối đi vào.

Nó chỉ đứng bên ngoài một lúc đã nóng đến toát mồ hôi hột, nếu mặc bộ áo lông dày vào trong, chẳng phải sẽ biến thành thỏ quay nguyên con sao.

Nói xong...

Tiểu Bạch cũng không đợi Tần Phong trả lời, lập tức bấm một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ sau lưng nó bay ra, sau đó từ từ mở ra rồi nó chui vào. "Đợi ta với..." Thanh Thanh lập tức hét lớn, cũng muốn vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ để tránh nóng.

Nhưng Thanh Thanh vừa bay lên, đã bị Triệu Trường Sinh chặn lại.

Không phải lo Thanh Thanh bị Tiểu Bạch ăn thịt, mà là sợ nó bị Tiểu Bạch dạy hư... "Thả ta ra!" Thanh Thanh lập tức giãy giụa, không muốn bị nướng thành củ cải khô. "Thật hết cách với ngươi!" Triệu Trường Sinh mặt đầy bất đắc dĩ, lấy ra một viên trân châu.

Chỉ thấy khoảnh khắc trân châu được lấy ra, một luồng hàn khí mát lạnh ập đến, mọi người có mặt cũng theo đó mà tinh thần phấn chấn. "Băng Phách Châu!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức kinh hô, liếc mắt một cái đã nhận ra lai lịch của viên trân châu.

Giống như xá lợi tử được ngưng tụ khi cao tăng viên tịch, Băng Phách Châu là bảo vật được ngưng tụ khi cao thủ hệ băng viên tịch, bên trong ẩn chứa lực lượng đại đạo hệ băng, là bảo vật mà tu tiên giả hệ băng tha thiết mơ ước. "Huhu, thoải mái quá!" Thanh Thanh lập tức áp sát vào Băng Phách Châu, như gấu trúc lớn ôm khối băng, lộ ra vẻ mặt sảng khoái đến tiêu hồn. "Lão Triệu còn có thứ tốt như vậy!" Tần Phong lập tức nhìn về phía Băng Phách Châu, cảm thấy vật này và hắn rất có duyên. "Hửm!?" Thân thể Triệu Trường Sinh đột nhiên run lên, dường như cảm nhận được thứ gì đó bẩn thỉu.

Nhưng khi y nhìn quanh tìm kiếm thứ bẩn thỉu đó, Tần Phong đã thu lại ánh mắt của mình, bắt đầu bấm chỉ quyết chuẩn bị thu lại Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Con thỏ này có đáng tin không vậy!" Mộng Dao tiên tử lập tức sốt ruột, truyền âm cho Tiểu Bạch hỏi có còn muốn làm minh chủ nữa không. "Minh chủ!!" Tiểu Bạch lập tức nhớ đến chuyện làm ăn của mình.

Tuy mấy lần kinh doanh trước đã biến mình thành thỏ từ thiện, nhưng chỉ cần hoàn thành đơn hàng cuối cùng, trở thành minh chủ của Tiên Minh - một trong ba siêu cấp thế lực của Tiên giới, thì nó cũng không tính là lỗ đến mức không thể chấp nhận được.

Nghĩ đến đây — Tiểu Bạch lập tức vận động cái đầu nhỏ, thiết kế phương án chuyên biệt cho Mộng Dao tiên tử.

Khác với Mộ Dung Tịnh, một bên A thiếu nữ khó chơi, Mộng Dao tiên tử không chỉ có tu vi đạt đến Tiên Vương cảnh đỉnh phong, mà còn có hai điểm cộng tuyệt đối là thiếu phụ và quý phụ. "Toàn thân đều là ưu điểm!" Tiểu Bạch xem xong tài liệu của bên nữ, lập tức truyền âm qua: "Ngươi không cần làm gì cả, chỉ cần bám chặt lấy chủ ngân thỏ của ta là được, tuyệt đối không được rời khỏi hắn trong phạm vi một mét." "Con thỏ này có đáng tin không vậy!?" Mộng Dao tiên tử trong lòng lẩm bẩm, càng lúc càng nghi ngờ tính chuyên nghiệp của Tiểu Bạch.

Nhưng ngay khi nàng chuẩn bị tìm Tiểu Bạch hỏi cho rõ, Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã từ từ khép lại, và nhẹ nhàng bay xuống tay Tần Phong. "Đi thôi!" Tần Phong không hiểu Mộng Dao tiên tử đang nghĩ gì, nhanh chóng cất Sơn Hà Xã Tắc Đồ rồi đuổi theo Lâm Tam. "Bám chặt theo là được sao!?" Mộng Dao tiên tử không còn cách nào khác, chỉ có thể nhanh chóng đi theo.

Ngay khoảnh khắc mọi người bước vào Xích Diễm Khung Lĩnh, nhiệt độ cao kinh khủng ập đến, men theo lỗ chân lông chui vào cơ thể họ, ngay sau đó tứ chi bách hài cảm nhận được một cảm giác bỏng rát cực kỳ mãnh liệt quét qua toàn thân. "Nhiệt độ cao thật kinh khủng!!"

Tần Phong và những người khác trong lòng kinh hãi, vội vàng vận công chống lại nhiệt độ cao.

Nhưng nhiệt độ khủng khiếp như sóng thần liên miên không dứt, điên cuồng tiêu hao tiên lực trong cơ thể họ, cho đến khi Thanh Thanh ôm Băng Phách Châu đến gần, họ mới cuối cùng giảm bớt được một chút áp lực. "Chẳng trách được gọi là cấm khu!" Sắc mặt Lâm Tam lập tức trở nên ngưng trọng, cảm nhận được sự khủng bố của Xích Diễm Khung Lĩnh.

Nhưng hắn không có ý định lùi bước, thề phải tìm được Cổ Uyên Kiếm cho Tần huynh của mình. "Đây toàn là một đám điên gì vậy!!" Triệu Trường Sinh trong lòng cảm thấy vô cùng oan ức.

Vốn dĩ y có thể du lịch công phí một vòng rồi về Tiên Minh, ẩn mình trong tàng thư các ăn dưa hấu đọc sách, không ngờ lại bị tên tai họa Tần Phong này lôi đến nơi quỷ quái như Xích Diễm Khung Lĩnh để tìm Cổ Uyên Kiếm gì đó. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Ai bắt nạt, ai lừa gạt bọn họ!?" Tần Phong trong lòng thầm mắng, khiển trách hệ thống lại vu oan cho hắn.

Vừa rồi hắn rõ ràng đã tặng Cổ Uyên Kiếm cho họ, là chính họ nói không cần, cũng là chính họ nói sẽ giúp tìm kiếm, bản thân hắn từ đầu đến cuối không hề ép buộc họ bất cứ điều gì.

Sao có thể nói hắn lừa gạt và bắt nạt họ được chứ!?

Chuyển cảnh — Trong lúc Tần Phong và những người khác đang tìm kiếm kiếm ở Xích Diễm Khung Lĩnh, thành Tinh Cực cũng bị Phương Trường làm cho lòng người hoang mang.

Do thành Tinh Cực là một tòa thành nhỏ ở biên khu Đông Vực, bên trong không có cao thủ lợi hại nào, nên hoàn toàn trở thành chuồng cừu riêng của Phương Trường, hắn lợi dụng lúc người khác không chú ý liền ra tay với tu tiên giả.

Hơn nữa theo vết thương của Phương Trường không ngừng hồi phục, hành động của hắn cũng ngày càng táo bạo.

Chương 1476

Từ lúc đầu một đêm hút cạn một người, đến sau này một đêm hút cạn mười mấy người, bây giờ một đêm càng có thể hút cạn mấy trăm người, khiến cả thành Tinh Cực bị bao trùm trong một luồng tử khí âm u. "Thôn Phệ Ma Công này quá đáng sợ!" Sắc mặt Đàm Lực ngưng trọng nói: "Không chỉ có thể hấp thu sinh mệnh lực của người khác để tu sửa bản thân, mà còn có thể chiếm lấy tiên lực mà người khác khổ công tu luyện, cứ để Phương Trường hút như vậy, không quá ngàn năm chắc chắn sẽ trở thành một đại ma đầu cự phách." "Tốc độ tu luyện ma công quả thật nhanh!" Mộc Tú không nhanh không chậm mở miệng: "Nhưng lại có rất nhiều tác dụng phụ chí mạng, không chỉ dẫn đến tâm trí bị tổn hại, khiến người tu luyện rơi vào điên cuồng, còn có thể xuất hiện biến dị cơ thể, trở thành quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ, cũng có khả năng tuổi thọ giảm sút, bị phản phệ, bị trời phạt, bị nguyền rủa và các tác dụng phụ khác." "Ai!" Nhậm Hoàn thở dài một tiếng: "Cũng không biết Phương Trường mưu đồ cái gì, người tốt không làm, lại cứ phải đi làm quỷ!" "Còn có thể vì cái gì?

Vì yêu chứ sao!" Thần sắc Tam Lộng đại sư đột nhiên sầu não, như thể đang hồi tưởng điều gì đó. "Không phải chứ!?" Nhậm Hoàn lập tức cảm thán: "Đã nhiều năm như vậy rồi, Phương Trường vẫn chưa nguôi ngoai sao!?" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư trong một giây khôi phục bình thường, hai tay chắp lại: "Phương Trường đã nguôi ngoai hay chưa bần tăng không biết, nhưng Nam Phong công chúa rơi vào tay bệ hạ lâu như vậy, rất có khả năng đã mang thai rồi." "Phương Trường đáng thương a!" Mọi người không nhịn được lắc đầu, mặc niệm cho y hai phút rưỡi.

Két!!

Một tiếng chim kêu chói tai vang lên, khiến mọi người trong thành đều ngẩng đầu.

Chỉ thấy một con đại bàng mấy trăm trượng bay ngang hư không, bộ lông trắng như tuyết toàn thân như được đúc bằng gang thép, tỏa ra một luồng khí sắc bén, chỉ cần nhẹ nhàng vỗ cánh, đã bộc phát ra một luồng khí lãng kinh khủng.

Đặc biệt là trên đỉnh đầu đại bàng, còn đứng một nam tử mặc áo giáp. "Vương Húc về rồi!" Tam Lộng đại sư lập tức kích động đứng dậy, không quên thông báo cho Quang Thiên bắt đầu biểu diễn. "Lừa ngốc, đừng vội như vậy!" Mộc Tú không nhịn được mở miệng: "Bây giờ bệ hạ lại không ở đây, chúng ta vừa hay tranh thủ nghỉ phép cho mình." "Nghỉ phép!?" Tam Lộng đại sư lập tức quở trách: "Ngươi nhất định phải nghỉ phép bây giờ sao?

Không thể linh hoạt nghỉ bù một chút sao!?" "Đại sư nói đúng!" Nhậm Hoàn cũng lập tức phụ họa: "Kỳ nghỉ chúng ta có thể điều chỉnh, nhưng cơ hội cống hiến cho Đại Tần không nhiều, chúng ta nên vượt qua mọi khó khăn, khắc phục trở ngại, làm trâu làm ngựa cho sự nghiệp của bệ hạ, thêm gạch thêm ngói..." "Vãi chưởng!" Mộc Tú không nhịn được văng tục, trong lòng càng thầm kêu hay lắm.

Nhớ lại lúc ba người họ tiêu dao ở Tần Hoài Hà, rõ ràng đã nói sẽ cùng nhau làm cá mặn cho Đại Tần, không ngờ họ lại phản bội lời thề năm xưa, bắt đầu điên cuồng lao vào cuộc đua khốc liệt. "Đừng có vãi chưởng nữa!" Tam Lộng đại sư nghiêm khắc giáo huấn: "Kỳ nghỉ là có hạn, tinh thần cống hiến cho Đại Tần là vô hạn, chúng ta nên vì Đại Tần mà đốt cháy sinh mệnh của mình." "Đại sư nói đúng!" Nhậm Hoàn gật đầu tán thành: "Chỉ có những người vô dụng với Đại Tần, mới nghĩ đến chuyện nghỉ phép mỗi ngày, chúng ta là rường cột của

Đại Tần, chỉ cần làm không chết, thì nên làm đến chết." "Có lý!" Đàm Lực nghiêm túc gật đầu.

Khác với Nhậm Hoàn có một món thần trang, hắn còn đang nợ một món thần trang, phải biểu hiện thật tốt, tranh thủ sớm ngày có được một món. "Các ngươi làm ta cảm thấy xa lạ!" Mộc Tú thấy kế hoạch nghỉ phép của mình thất bại, chỉ có thể giống như một tác giả bất lực, không tình nguyện gia nhập vào đội quân trâu ngựa nghỉ bù.

Lúc này...

Vương Húc đã về đến Vương gia, biết được những tin tức liên quan. "Ý của phụ thân là..." Vương Húc nhíu mày: "Tà túy đến thành Tinh Cực của chúng ta, hắn chỉ có tu vi Địa Tiên cảnh!?" "Con đừng coi thường tà túy này!" Vương lão gia thấy con trai lớn có chút khinh địch, vội vàng dặn dò: "Tuy hắn là Địa Tiên, nhưng chiến lực của hắn lại vô cùng đáng sợ, lần trước vi phụ dẫn mười mấy Chân Tiên đi bắt hắn, nhưng cuối cùng vẫn bị hắn giết thoát khỏi vòng vây." "Hài nhi hiểu rồi!" Miệng Vương Húc tuy đáp ứng rất tốt, nhưng trong lòng lại căn bản không để tâm.

Phải biết rằng, giữa những người tu hành cùng cấp, có sự khác biệt rất lớn.

Giống như học sinh trong mỗi lớp, rõ ràng đều học cùng một giáo trình, nhưng cuối cùng xếp hạng lại có cao có thấp.

Chân Tiên trong miệng phụ thân hắn, chẳng qua chỉ là tán tu bình thường nhất ở Tiên giới, so với loại tinh anh được Chiến Thần Điện lựa chọn như hắn kém không chỉ một bậc, chiến lực tự nhiên cũng không cùng đẳng cấp.

Cho dù đối phương có thể vượt cấp khiêu chiến, cũng không thể so sánh với loại tinh anh của Chiến Thần Điện như hắn, huống chi hắn còn là tiểu đội trưởng Kim Tiên của Chiến Thần Điện.

Đối phó một tà túy Địa Tiên, quả thực quá dễ dàng. "Lão gia, không hay rồi!" Một hạ nhân vội vàng đến báo: "Tà túy đó lại xuất hiện, một hơi hút cạn tám tu sĩ Địa Tiên cảnh." "Hỗn xược!" Vương Húc lập tức nổi giận: "Bản thiếu vừa về đã gây án, đây rõ ràng là đang khiêu khích bản thiếu, ngươi lập tức dẫn đường, bản thiếu đi diệt tà túy đó ngay." "Vâng!" Hạ nhân không dám do dự chút nào, vội vàng dẫn Vương Húc ra khỏi Vương gia.

Đinh linh linh!

Ngay khoảnh khắc Vương Húc bước ra khỏi cổng lớn Vương gia, một trận chuông kêu trong trẻo đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy Mộc Tú mặc trang phục đạo sĩ đi tới, bóng đổ dài dưới ánh hoàng hôn, một tay lắc chuông nhỏ, một tay cầm phướn bói toán.

Trên đó còn viết hai hàng chữ, "Thiết khẩu thủ đoạn chân thần tiên, nhạc tri thiên mệnh cố bất ưu." (Tạm dịch: Miệng sắt tay thần là thần tiên, vui biết mệnh trời nên không lo.) Hắn không cố ý tiến lên bắt chuyện với Vương Húc, chỉ cầm phướn bói toán đi ngang qua trước mặt y. "Khẩu khí thật lớn a!" Vương Húc nhìn thấy hai hàng chữ trên phướn, không nhịn được phát ra tiếng khinh thường.

Kể từ sau khi Long Ngạo Thiên vì Dịch Thiên Cơ mà diệt cả Thiên Cơ Môn, y đã không còn tin vào những tên thầy bói giả thần giả quỷ này nữa.

Ngay cả bản thân còn không tính ra được, sao có mặt mũi đi tính cho người khác!? "Công tử không tin bần đạo?!" Mộc Tú nhân cơ hội dừng bước, lại quay đầu nhìn về phía Vương Húc. "Thứ giả thần giả quỷ, mau tránh ra!" Vương Húc không hề tỏ ra thiện cảm, cũng không có ý định để ý đến Mộc Tú. "Vị công tử này thật là nóng nảy!" Mộc Tú lắc đầu rời đi, không quên ra vẻ cao thâm: "Gặp nhau tức là có duyên, bần đạo xem tướng mạo của công tử, hôm nay không thích hợp ra ngoài, nếu cưỡng ép ra ngoài, không chỉ bản thân công tử sẽ có họa huyết quang, mà còn có nguy cơ tan nhà nát cửa." "Thầy bói, ngươi nói gì!" Vương Húc nghe Mộc Tú nguyền rủa mình tan nhà nát cửa, lập tức nổi giận túm lấy cổ áo hắn định đánh người. "Bần đạo tính có đúng hay không, ngày mai tự nhiên sẽ rõ!" Mộc Tú không hề hoảng sợ, mặt đầy tự tin: "Nếu công tử không tin, hay là chúng ta đánh cược đi!?" "Đây là ngươi nói đó!" Vương Húc không hề suy nghĩ, liền đồng ý: "Nếu ngày mai đúng như lời ngươi nói, bản thiếu sẽ trả cho ngươi một ngàn cực phẩm tiên tinh làm tiền quẻ, nhưng nếu không giống như ngươi nói, bản thiếu sẽ vặn đầu ngươi xuống làm bóng đá." "Được!" Mộc Tú sảng khoái đồng ý: "Để công tử ngày mai có mạng trở về trả tiền quẻ, bần đạo cho công tử một lời nhắc nhở, nếu gặp một thanh niên bạch mã ngân thương, nhất định đừng bỏ lỡ, hắn chính là quý nhân trong mệnh của ngươi, cũng là huynh đệ sinh tử định mệnh của ngươi." "Thần kinh!" Vương Húc căn bản không để tâm, đi theo hạ nhân vội vã rời đi. "Một ngàn tiền quẻ này, ngươi trả chắc rồi!" Mộc Tú nhìn bóng lưng Vương Húc rời đi, lập tức thông báo cho đội ngũ chuyên nghiệp hành động.

Chỉ thấy Quang Thiên nhận được tin tức, lập tức dẫn đệ tử Phó gia vào thành Tinh Cực, bắt đầu tìm kiếm tung tích của Phương Trường từng nhà một. "Vãi chưởng!" Nhậm Hoàn lập tức khó chịu: "Cái thứ như thầy bói mà cũng có được một ngàn tiền quẻ!?" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư hai tay chắp lại: "Bần tăng là ngôi sao mới của giới Phật, phí xuất hiện cao hơn thầy bói nhiều, không có ba ngàn cực phẩm tiên tinh, bần tăng sẽ từ chối siêu độ cho người chết của Vương gia." "Quá chuyên nghiệp!" Đàm Lực đứng một bên xem mà ngây người, trong lòng càng lâu không thể bình tĩnh.

Vốn tưởng giúp Bạch Nhật gia nhập Chiến Thần Điện sẽ rất phiền phức, ai ngờ Mộc Tú còn có thể thuận tay kiếm một ngàn cực phẩm tiên tinh.

Vốn tưởng Quang Thiên gia nhập Phó gia sẽ rất khó khăn, không ngờ họ không chỉ lợi dụng Phương Trường để giúp Quang Thiên tăng vù vù tín nhiệm, mà còn có thể thuận tay cướp bóc Vương gia để làm đầy túi tiền của mình, sau đó còn quay lại kiếm tiền siêu độ của người ta.

Đơn giản là một dịch vụ trọn gói, chủ yếu là chuyên nghiệp! "Đừng ngây ra đó nữa!" Nhậm Hoàn mở miệng: "Lát nữa trời tối, ngươi cứ trực tiếp xông vào Vương gia đại sát tứ phương, còn ta phụ trách đóng gói những thứ có giá trị mang đi." "Không vấn đề!" Đàm Lực gật đầu, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Tuy Vương Húc là tinh nhuệ được Chiến Thần Điện tuyển chọn kỹ lưỡng, nhưng so với loại yêu nghiệt trên bảng thiên tư Võ tu như hắn căn bản không cùng đẳng cấp.

Huống chi bây giờ Vương Húc còn tự mình đi rồi, Vương gia chẳng phải mặc cho hắn chém giết sao.

Chuyển cảnh...

Vương Húc đã đến hiện trường vụ án.

Nhưng không thấy tà túy Phương Trường, chỉ thấy đầy đất là xác khô bị hút cạn tinh khí thần. "Tà túy đáng chết!" Sắc mặt Vương Húc vô cùng âm trầm, bắt đầu tìm kiếm tung tích của Phương Trường.

Nhưng ngay khi y nhìn quanh, thần sắc đột nhiên sững lại, thấy một nam tử trẻ tuổi cưỡi ngựa.

Chương 1477

Người này thân mặc tiên giáp màu trắng, tay cầm ngân sắc trường thương, dưới háng còn có một con bạch mã bằng thép, tạo hình đặc biệt rất nổi bật trong đám đông... "Không thể nào?!" Vương Húc nhìn Bạch Nhật, nhớ lại lời của Mộc Tú.

Vốn tưởng Mộc Tú chỉ là một tên thầy bói lừa đảo giang hồ, không ngờ quay đầu lại thật sự thấy một nam tử bạch mã ngân thương.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi Vương Húc đang nghĩ có nên tiến lên hay không, tiếng nổ vang dội đột nhiên vang vọng khắp bầu trời đêm.

Chỉ thấy mặt đất thành Tinh Cực đột nhiên chấn động dữ dội, ngay sau đó một luồng bão năng lượng cổ xưa quét tới, không chỉ lật tung nhà cửa trong thành, mà còn thổi bay không thương tiếc bá tánh trên đường lên trời. "Chuyện gì vậy!?" Vương Húc trong lòng kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy đệ tử Phó gia theo chỉ dẫn của Quang Thiên, đã thành công tìm thấy Phương Trường đang trốn trong thành Tinh Cực, hai bên không chút do dự, trực tiếp động thủ giao chiến, ngay sau đó những đòn tấn công dày đặc như mưa rơi xuống. "Phương Trường, ngươi không chạy thoát được đâu!" Phó Ngôn Kiệt hét lớn, nhanh chóng bao vây Phương Trường. "Nếu các ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn cho các ngươi!" Phương Trường thấy Phó Sĩ Khang vẫn chưa đến, trên mặt lập tức hiện lên một vẻ điên cuồng.

Chỉ thấy hắn lại tự trang điểm mắt khói cho mình, quanh thân còn dâng lên một luồng hắc khí, ngay sau đó sát khí cuồng bạo từ trong cơ thể điên cuồng phun ra.

Ầm ầm ầm!!

Phong vân biến sắc, sấm chớp vang rền!

Chỉ thấy một cái đầu quỷ khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, như người khổng lồ nhìn xuống thành Tinh Cực bên dưới, ngay sau đó mở miệng lớn điên cuồng hút, như thể muốn nuốt chửng mọi thứ trong trời đất. "Cứu mạng a!!" "Mẹ ơi, cha ơi..." Cả thành Tinh Cực tức thì hỗn loạn, mọi người đều bám lấy đồ vật la hét cứu mạng.

Nhưng lực hút của đầu quỷ Phương Trường quá mạnh, rất nhiều người cả người lẫn nhà đều bị hút đi, chỉ để lại một đám thân nhân đang khóc lóc thảm thiết. "Tên súc sinh đáng chết!!" Vương Húc tức thì phẫn nộ ngút trời, vung tay lấy ra một cây trường thương.

Nhưng ngay khi y chuẩn bị xông lên diệt Phương Trường, Bạch Nhật bên cạnh đã lấy xuống Xạ Nhật Thần Cung sau lưng, Tam Thần Thương trong tay cũng phân liệt thành ba mũi thần tiễn Thiên Hỏa, Thương Nguyệt, Phá Thổ.

Vút một tiếng!

Bạch Nhật buông ngón tay, dây cung rung động dữ dội.

Chỉ thấy ba luồng sáng chói lòa xé toạc hư không, ngay sau đó xoắn ốc dung hợp lại với nhau, hóa thành một đạo tiễn quang ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa, như thể muốn xé nát cả thế giới, nơi nó đi qua, càng là sấm sét vang rền, cuồng phong gào thét. "Không ổn!!" Sắc mặt Phương Trường đột nhiên biến đổi, cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần.

Đừng thấy tu vi hiện tại của Bạch Nhật không bằng hắn, nhưng lại có lục thần trang và tiên nô pháp ấn gia trì, chính diện trúng một đòn, cho dù không có nguy hiểm đến tính mạng, cũng chắc chắn không dễ chịu.

Ầm ầm ầm!!

Tiễn quang như sao băng bắn trúng đầu quỷ, ngay sau đó vang lên tiếng nổ vang trời.

Chỉ thấy đầu quỷ khổng lồ trên bầu trời tức thì vỡ nát, thay vào đó là một đám mây hình nấm bốc lên, còn kèm theo bão năng lượng kinh khủng quét qua thành Tinh Cực, những người bị hút vào trước đó cũng bị nôn ra. "Phụt!!" Phương Trường lập tức phun ra một ngụm máu tươi, Thôn Phệ Ma Công bị cưỡng ép gián đoạn. "Đây chính là uy lực của lục thần trang!" Quang Thiên đứng một bên quan chiến, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Tuy hắn hiện tại đã có năm món thần trang, nhưng lại thiếu một món so với lục thần trang của Bạch Nhật, phải càng nỗ lực hơn nữa để vơ vét của cải cho Thủy Hoàng, đã làm thì phải làm trâu ngựa số một dưới trướng Thủy Hoàng. "Đa tạ!" Vương Húc cũng rất lễ phép, nhìn Bạch Nhật gật đầu tỏ ý cảm ơn. "Chỉ là chuyện nhỏ!" Bạch Nhật gật đầu đáp lại, sau đó thu cung rời đi.

Khác với sự chuyên nghiệp của Tam Lộng đại sư và những người khác, hắn không giỏi diễn kịch, nên kịch bản nhận được chủ yếu là hình tượng lạnh lùng, không cần có giao tiếp gì với Vương Húc, chỉ cần ra tay vào thời điểm thích hợp là được. "Tiểu huynh đệ, dám hỏi quý danh!?" Vương Húc không hiểu sao lại nhớ đến lời của Mộc Tú, không nhịn được mở miệng hỏi. "Họ Bạch, tên Nhật!" Bạch Nhật không quay đầu lại, cưỡi ngựa tiêu sái rời đi.

Vừa rồi hắn nhận được kịch bản mới do Mộc Tú gửi đến, Đàm Lực sắp tấn công Vương gia, bảo hắn mau đến Vương gia bảo vệ cha của Vương Húc, nhân cơ hội hoàn toàn thiết lập quan hệ với Vương Húc. "Hắn thật sự là huynh đệ sinh tử của ta!?" Vương Húc nhìn

Bạch Nhật rời đi, miệng không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc nghĩ đến những chuyện này, y phải nhanh chóng đi diệt tên tà túy Phương Trường, nếu không tối nay thành Tinh Cực không biết sẽ chết bao nhiêu người nữa.

Huýt ~~ Nghĩ đến đây, y huýt sáo một tiếng.

Chỉ thấy con tiên yêu đại bàng khổng lồ nghe thấy tiếng huýt sáo, lập tức từ Vương gia vỗ cánh bay vút lên trời, còn phát ra một tiếng chim kêu sắc nhọn. "Đi!!" Vương Húc nhảy lên lưng tiên yêu đại bàng, nhanh chóng lao về phía Phương Trường. "Tiểu đội trưởng Kim Tiên của Chiến Thần Điện!" Phương Trường biết đối phương không dễ chọc, lập tức hóa thành hắc quang nhanh chóng rời đi. "Chạy đi đâu!!" Phó Ngôn Kiệt không chút do dự, nhanh chóng dẫn người đuổi theo. "Đến lượt chúng ta ra tay rồi!" Nhậm Hoàn thấy mọi người đều đi đuổi Phương Trường, lập tức trèo tường lẻn vào Vương gia. "Đại đao của ta sớm đã đói khát không chịu nổi rồi!" Trong mắt Đàm Lực lóe lên một tia khát máu, giơ đại đao lên chém về phía cổng lớn Vương gia.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy đao khí sắc bén nhanh chóng chém xuống, tức thì phá tan cổng lớn Vương gia. "Ngươi là ai?!" Vương lão gia trong lòng kinh hãi, cảm thấy kẻ đến không có ý tốt. "Người lấy mạng ngươi!" Khóe miệng Đàm Lực hiện lên một nụ cười tàn nhẫn, chân mạnh mẽ đạp đất, tay cầm đại đao nhanh chóng chém về phía Vương lão gia. "Chặn hắn lại, mau chặn hắn lại!!" Vương lão gia sợ đến mặt mày tái mét, vội vàng lùi lại sau lưng hộ vệ.

Chương 1478

Ông!

Ông!

Tiếng đao minh sắc nhọn vang vọng khắp trời đất, đao quang khổng lồ cũng theo đó vút lên trời.

Chỉ thấy Đàm Lực nhấc đao chém xuống, nhấc đao chém xuống... từ cổng lớn chém đến đại sảnh mà mắt cũng không chớp một cái. "Đinh đông, chúc mừng cẩu chân tử của túc chủ đánh trọng thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 100.000 điểm phản diện!" "Phương huynh lại bị thương rồi!?" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, lập tức không vui.

Đã nói với đám người này bao nhiêu lần rồi, Phương Trường là công thần số một của Đại Tần họ, công thần số một... ra tay sao vẫn không biết nặng nhẹ như vậy!? "Có phải nóng quá không!?" Mộng Dao tiên tử thấy sắc mặt Tần Phong không đúng, nắm chặt tay hắn quan tâm: "Hay là ngươi rút khỏi Xích Diễm Khung Lĩnh trước đi, Cổ Uyên Kiếm ta vào trong tìm giúp ngươi." "Ta không sao!" Tần Phong nở một nụ cười của đóa hoa bạch liên kiên cường, tỏ vẻ mình vẫn có thể tiếp tục kiên trì. "Thật ra ngươi không cần phải nỗ lực như vậy đâu!" Mộng Dao tiên tử mặt đầy đau lòng, lấy khăn tay lau mồ hôi cho Tần Phong.

Kiếp trước nàng đã thấy Tần Phong chịu quá nhiều khổ cực, nên kiếp này nàng chỉ muốn yêu thương tiểu đệ đệ thật tốt. "Tần Phong, ngươi đừng quên!" Tiểu Kiều thấy hai người tình tứ không để ý đến ai, lập tức tức giận nhắc nhở: "Trước đó chúng ta ra tay giúp ngươi, là vì ngươi đã đồng ý làm thượng môn chuế tế của Băng Cung chúng ta." "Đúng vậy!" Lưu Thủy cũng phụ họa: "Hành vi này của ngươi, chính là đang cắm sừng cho Nữ Đế của chúng ta!" "Chưa thành thân thì tính là sừng gì!" Tần Phong không cho là đúng, tiếp tục thể hiện tình cảm...

Vãi chưởng!

Đây là phát ngôn nghịch thiên gì vậy chứ!

Tiểu Kiều và Lưu Thủy đứng hình tại chỗ, trong lòng dâng lên một chữ "đệt" thật to.

Mặc dù họ biết Tần Phong thường xuyên nói năng điên khùng, nhưng không ngờ hắn có thể thốt ra lời lẽ nghịch thiên đến thế, trực tiếp đập nát tam quan của họ. "Sau này chơi ít thôi với loại người này!" Triệu Trường Sinh nhỏ giọng dặn dò Thanh Thanh, bảo nó tránh xa tên tiện nhân Tần Phong này. "Khoan đã!" Mộng Dao Tiên Tử đột nhiên lên tiếng: "Ngươi trở thành con rể ở rể của Băng Cung từ khi nào!?" "Haiz!" Tần Phong lập tức nhập vai, vẻ mặt bi thống nói: "Lần trước bị lão công của tỷ tỷ và Long Ngạo Thiên vây công, ta vì lo lắng cho an nguy của tỷ tỷ nên đã giao dịch với họ, chỉ cần họ ra tay cứu tỷ, ta sẽ hy sinh chính mình, gả vào Băng Cung làm rể!" "Các ngươi đây là thừa lúc người ta gặp khó khăn!" Mộng Dao Tiên Tử tức không chịu nổi, muốn đòi lại công bằng cho Tần Phong. "Ai thừa lúc người ta gặp khó khăn chứ!" Tiểu Kiều lập tức bĩu môi chống nạnh nói: "Tần Phong với Nữ Đế nhà ta là thanh mai trúc mã chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, vào ở rể Băng Cung chúng ta là hợp tình hợp lý, được chưa!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ thành công quyến rũ Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến nàng cảm thấy đau lòng, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Thanh mai trúc mã chơi với nhau từ nhỏ đến lớn!?" Tần Phong không khỏi ngẩn người, đầu óc có chút không theo kịp.

Ai cũng biết, thanh mai trúc mã của hắn là Tử Diên, người chơi từ nhỏ đến lớn là Điềm Điềm, hình như đều chẳng liên quan gì đến Nữ Đế cả. "Đúng thế!" Lưu Thủy cũng gật đầu nói: "Nếu thật sự tính theo thứ tự trước sau, ngươi mới là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm vợ chồng người ta đó." "Lẽ nào…" Tần Phong đột nhiên bừng tỉnh, nghĩ đến Lan Bảo Bảo của mình.

Kể từ khi thức tỉnh ký ức tiền thế mấy năm trước, Lan Bảo Bảo đã mất tích không rõ tung hơi, bây giờ nghe Tiểu Kiều và Lưu Thủy miêu tả, càng nghe càng cảm thấy Nữ Đế chính là Lan Bảo Bảo của mình. "Thanh mai trúc mã!?" Mộng Dao Tiên Tử lập tức nhìn về phía Tần Phong, có chút kinh ngạc: "Ngươi không phải phi thăng từ Tiên giới lên sao?

Sao ở Bắc Vực lại có một thanh mai trúc mã!?" "Cái này…" Tần Phong lộ vẻ do dự, không biết nên trả lời thế nào.

Chẳng lẽ lại nói đàn ông bây giờ đã thức tỉnh cả rồi, học được cách mở mắt nhìn thế giới, không còn chỉ chăm chăm vào tiểu tiên nữ nhà mình mà chạy ra nước ngoài ngắm gái Tây rồi sao!

Ầm ầm ầm!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, truyền đến những tiếng nổ vang trời.

Ngay sau đó, mặt đất nứt ra một khe hở, một dòng dung nham nóng rực phun trào, vọt thẳng lên trời, tạo thành một cột lửa hùng vĩ, khí tức nóng bỏng như muốn đốt cháy cả bầu trời. "Cẩn thận!" Mộng Dao Tiên Tử không kịp tra hỏi nữa, vội vàng che chắn cho Tần Phong sau lưng.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc dung nham phun trào, một luồng khí nóng kinh hoàng cũng hóa thành bão táp ập tới, tựa như có thể làm một người sống bốc hơi ngay lập tức. "Thật đáng sợ!" Tiểu Kiều và

Lưu Thủy mặt mày tái mét, cũng vội vàng ngưng tụ khiên bảo vệ bản thân.

Mặc dù họ có tu vi Tiên Vương cảnh, nhưng ở Xích Diễm Khung Lĩnh vẫn không dám lơ là, nếu không Thái Dương Chân Hỏa đã chẳng thể tồn tại nhiều năm như vậy. "Một đóa hoa tiên cắm bãi phân trâu!" Thấy Mộng Dao Tiên Tử bất chấp hiểm nguy bảo vệ Tần Phong, trong lòng Triệu Trường Sinh vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị vừa căm hận.

Không biết tên tiện nhân Tần Phong này có đức hạnh gì mà lại tìm được một người phụ nữ tri kỷ như Mộng Dao Tiên Tử. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ quyến rũ Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến nàng bất chấp nguy hiểm bảo vệ mình, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ngưỡng mộ, ghen tị, căm hận, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Lão Triệu ghen tị rồi!?" Tần Phong lập tức phấn chấn, ôm lấy Mộng Dao Tiên Tử làm ra vẻ đáng thương: "Tỷ tỷ, ở đây thật đáng sợ a!!" "Đừng sợ…" Mộng Dao Tiên Tử vội vàng an ủi: "Tỷ tỷ sẽ bảo vệ ngươi!" "Đây là đang thể hiện tình cảm sao?!" Triệu Trường Sinh đảo mắt xem thường, hắn quá hiểu Tần Phong.

Ngay cả Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế hắn cũng dám mắng thẳng mặt, cả Tiên giới cũng bị hắn quậy cho không yên, có thể nói trên đời này không có chuyện gì Tần Phong không dám làm, sao có thể bị ngọn lửa ở Xích Diễm Khung Lĩnh dọa sợ được chứ. "Chắc chắn là cố ý!" Lâm Tam bị nhồi một bụng "cẩu lương", cả người lập tức thấy không ổn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của Giải Ngữ Hoa thuộc Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích tâm hồn bé bỏng của cẩu độc thân cấp Thần Thoại, nhận được

200.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích tâm hồn bé bỏng của cẩu độc thân cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Một phát ba tiếng nổ!" Tần Phong trong lòng sung sướng, hai tay ôm càng chặt hơn. "Mọi người cẩn thận!" Tiểu Kiều không nhìn nổi nữa, lên tiếng nhắc nhở: "Chúng ta đã tiến vào sâu trong Xích Diễm Khung Lĩnh rồi, nghe nói ở đây có Thái Dương Chân Hỏa trong truyền thuyết, là Vạn Hỏa Chi Nguyên, Chúng Hỏa Chi Chủ!" "Đừng coi thường Thái Dương Chân Hỏa!" Lưu Thủy vẻ mặt ngưng trọng nhắc nhở: "Nghe nói Thái Dương Chân Hỏa đã sinh ra ý chí, cho dù Tiên Đế đến cũng không làm gì được nó." "Lợi hại vậy sao!?" Lâm Tam mới đến Tiên giới không lâu, rất nhiều thứ vẫn chưa hiểu rõ. "Đúng vậy!" Mộng Dao Tiên Tử đè lại bàn tay không yên phận của Tần Phong, má hơi ửng hồng nói: "Khi xưa Tiên Minh định xây Thiên Hỏa Tháp, phụ thân từng có ý định thu phục Thái Dương Chân Hỏa, nhưng sau khi ông ấy đến Xích Diễm Khung Lĩnh, đấu với Thái Dương Chân Hỏa hơn ba trăm năm cũng không thể hàng phục nó mang về Tiên Minh, mà lúc đó phụ thân đang ở trạng thái đỉnh cao, uy áp Tiên giới không ai địch nổi." "Tiên Minh Minh Chủ thời kỳ đỉnh cao!" Mọi người nghe vậy, trong lòng kinh hãi.

Mặc dù họ chưa từng thấy dáng vẻ đỉnh cao của Tiên Minh Minh Chủ, nhưng cũng từng nghe qua chiến tích khủng bố của ông thời kỳ đó, một mình uy áp cả Tiên giới gần trăm vạn năm.

Mãi cho đến mấy chục vạn năm gần đây, khí huyết khô kiệt, các thế lực lớn mới bắt đầu dần trỗi dậy, sau đó mới có cục diện Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện chia ba thiên hạ.

Vậy mà một mãnh nhân uy áp Tiên giới gần trăm vạn năm, đấu hơn ba trăm năm cũng không thể hàng phục Thái Dương Chân Hỏa, đủ thấy uy thế của nó khủng bố đến mức nào. "Khoan đã!" Lâm Tam đột nhiên dừng bước, nhìn về phía một vùng dung nham phía trước nói: "Ta cảm nhận được một luồng kiếm ý dao động cực mạnh, Cổ Uyên Kiếm chắc hẳn đang ở trong dung nham phía trước!" "Lâm huynh!" Tần Phong nhìn dung nham phía trước, có chút đau đầu hỏi: "Ngươi chắc chắn không cảm ứng sai chứ!?" "Không sai!" Lâm Tam khẳng định trả lời, lại không nhịn được tò mò hỏi: "Có vấn đề gì sao?!" "Vấn đề hơi lớn đấy!" Tần Phong bất đắc dĩ cười khổ: "Do ta đã dung hợp ba loại tiên hỏa, nên có cảm nhận siêu mạnh đối với lửa, nếu ta không cảm ứng sai thì Thái Dương Chân Hỏa cũng đang ở trong dung nham phía trước." "Đây đều là số mệnh a!" Triệu Trường Sinh lập tức phấn chấn, dùng vẻ thất lạc che giấu nụ cười: "Ta thấy chúng ta nên quay về trước đi, đợi sau này thực lực tăng lên rồi lại đến lấy kiếm." "Ta vẫn muốn thử tranh một lần!" Tần Phong không có ý định lùi bước, từ trong lòng Thanh Thanh lấy ra Băng Phách Châu… "Không phải, đó là của ta…" Thanh Thanh lập tức lo lắng, đưa tay nhỏ ra muốn lấy lại Băng Phách Châu. "Cho ta mượn dùng chút!" Tần Phong lộ ra nụ cười của gã chú biến thái, lấy ra hai chiếc lá Bồ Đề Cổ Thụ. "Không vấn đề!!" Ánh mắt Thanh Thanh lập tức bị chiếc lá thu hút, như gấu trúc lớn uống sữa Want Want. "Con nhóc ngốc này!" Triệu Trường Sinh tức không chịu nổi.

Mặc dù lá của Bồ Đề Cổ Thụ quả thực là đồ hiếm, nhưng ở Tiên giới vẫn có thể tìm thấy nhiều thiên tài địa bảo thay thế được.

Ngược lại, Băng Phách Châu của hắn là do một vị Tiên Đế tọa hóa ngưng tụ thành, nhìn khắp cả Tiên giới e rằng cũng không tìm ra viên thứ hai, hai thứ này hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Chương 1479

Hơn nữa, với sự hiểu biết của hắn về tính cách Tần Phong, bảo vật đã mượn vào tay sao có thể trả lại!? "Thanh Thanh ngoan nhất!" Tần Phong cười tủm tỉm khen Thanh Thanh một câu, tiện tay nhét Băng Phách Châu vào túi. "Tần sư đệ!" Triệu Trường Sinh vội vàng tiến lên nắm lấy tay Tần Phong, vẻ mặt khó xử nói: "Không phải sư huynh ta không cho ngươi mượn Băng Phách Châu, thực sự là Thanh Thanh không thể rời khỏi Băng Phách Châu, ngươi cũng biết nó là thảo mộc thành tinh, ở nơi cấm địa như Xích Diễm Khung Lĩnh này thật sự không chịu nổi đâu!" Vừa nói vừa đưa tay ra, muốn lấy lại Băng Phách Châu. "Ta còn tưởng chuyện gì!" Tần Phong lập tức chặn tay Triệu Trường Sinh lại, cũng cười tủm tỉm nói: "Tiểu Kiều tỷ và Lưu Thủy tỷ đều xuất thân từ Băng Cung Bắc Vực, lại đều có tu vi Tiên Vương cảnh, ngươi bảo họ thu phục Thái Dương Chân Hỏa có thể khó, nhưng bảo họ giúp Thanh Thanh hạ nhiệt thì chẳng có vấn đề gì cả." "Có lý!!" Mắt Thanh Thanh lập tức sáng lên, lao thẳng vào lòng Tiểu Kiều.

Ngay sau đó, cái đầu nhỏ của nó thò ra từ cổ áo ngay ngực của Tiểu Kiều, như con rùa Đại Việt bị kẹp giữa hai ngọn núi băng, lập tức lộ ra vẻ mặt thoải mái lại tiêu hồn. "Đúng là một bé đáng yêu…" Tiểu Kiều cũng rất thích tiểu gia hỏa này.

Không những không đuổi Thanh Thanh ra khỏi ngực, còn vận chuyển băng hệ chi lực trong cơ thể để giúp Thanh Thanh hạ nhiệt, chống lại nhiệt độ cao. "Đúng là cái áo bông nhỏ bị thủng mà!" Triệu Trường Sinh tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lôi Thanh Thanh ra ngoài.

Uổng công hắn tốt bụng lấy Băng Phách Châu cho nó hạ nhiệt, vậy mà nó cứ một mực khuỷu tay hướng ra ngoài, bị mấy chiếc lá cây rách đã mua chuộc được rồi. "Lão Triệu ngươi yên tâm, lát nữa trả lại ngươi ngay!" Tần Phong tiếp tục nhét Băng Phách Châu vào túi mình. "Ta không tin!" Triệu Trường Sinh nắm chặt tay Tần Phong, học theo cách lần trước hắn đòi phương pháp tăng tuổi thọ, trực tiếp mở miệng nói: "Trừ khi ngươi đối mặt với Đại Đạo thề, nếu nói dối sẽ gặp vận rủi đeo bám, ác mộng thành sự thật, cả đời không một ngày yên ổn, ra đường bị mấy chục đại hán cường tráng bắt về nhà lăng nhục đến chết!!" "Lời thề độc địa quá!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy mặt đầy kinh ngạc.

Người biết chuyện thì là đồng môn sư huynh đệ cùng nhau ra ngoài mạo hiểm tìm kiếm, người không biết còn tưởng giữa họ có mối thù đoạt vợ nào đó. "Triệu sư huynh!" Lâm Tam không nhịn được nhíu mày: "Tuy Băng Phách Châu là của ngươi, ngươi có quyền cho mượn hay không, nhưng giữa người với người quan trọng là sự tin tưởng, huống chi mọi người đều là đồng môn sư huynh đệ, ngươi đề phòng đồng môn như vậy có phải hơi quá rồi không!?" "Không quá chút nào hết!" Triệu Trường Sinh đảo mắt, không nói ra lời trong lòng.

Nếu là Lâm Tam mượn hắn Băng Phách Châu, hắn chắc chắn nguyện ý tin tưởng giữa người với người có sự tín nhiệm, nhưng giới hạn của tên tai họa Tần Phong này lại vô cùng linh hoạt, hắn thực sự không dám đem Băng Phách Châu ra để cược vào cái giới hạn linh hoạt đó. "Lâm huynh, đừng nói nữa!" Tần Phong giả vờ rất ấm ức: "Ta ở hạ giới bị người ta chửi mắng, không tin tưởng đã không phải một hai ngày, sớm đã quen rồi, cũng không quan tâm thêm một hai lần này nữa…" "Tần huynh!" Lâm Tam nghĩ đến sự hy sinh của Tần Phong, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Rõ ràng là anh hùng cứu thế, nhưng lại bị người đời đối xử phân biệt.

Vốn dĩ trên đường đến cứu Tần Phong, hắn cũng đã giao lưu với Triệu Trường Sinh vài lần, ấn tượng về người này rất tốt, nhưng qua chuyện này mới phát hiện, học thức cao không có nghĩa là giáo dưỡng cao, hoàn toàn không đáng để hắn kết giao sâu. "Quá đáng lắm rồi!" Mộng Dao Tiên Tử tức không chịu nổi, không còn chút ấn tượng tốt nào với Triệu Trường Sinh. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Giải Ngữ Hoa, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Chỉ cần tư thế đúng, sẽ rất dễ ra dầu!" Tần Phong vội vàng dùng vẻ ấm ức che giấu nụ cười, giơ ba ngón tay lên nói: "Hôm nay ta xin thề trước Đại Đạo, nếu lấy Băng Phách Châu của lão Triệu mà không trả, thì cho ta gặp vận rủi đeo bám, ác mộng thành sự thật, cả đời không một ngày yên ổn, ra đường liền bị tiểu thư xinh đẹp bắt về nhà lăng nhục đến chết, chết rồi xuống mười tám tầng địa ngục, kiếp sau từ nhỏ thiếu canxi, lớn lên thiếu tình thương, bà nội không thương, cậu không yêu, má trái thiếu tát, má phải thiếu đấm, lừa thấy lừa đá, heo thấy heo đạp…" "Súc sinh, đúng là súc sinh mà!!" Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong thề, trong lòng chửi cực kỳ khó nghe.

Vốn tưởng chỉ cần mình nói ra lời thề Đại Đạo, Tần Phong sẽ biết khó mà lui, không còn nhắm vào Băng Phách Châu của mình nữa, nhưng không ngờ hắn lại thật sự thề trước Đại Đạo, cũng lập tức xác thực hình tượng hắn lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Ầm ầm ầm!!

Lời vừa dứt, trời đất rung chuyển.

Chỉ thấy trên cửu trọng thiên đột nhiên lôi kiếp cuồn cuộn, dường như Đại Đạo đã nghe thấy lời thề của Tần Phong, lập tức giáng xuống vô tận pháp tắc muốn ngưng tụ thành lời thề.

Nhưng chỉ duy trì được hai giây rưỡi, mây sấm trên cửu trọng thiên liền tiêu tan. "Nhanh vậy sao!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy nghi hoặc ngẩng đầu, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Mặc dù họ chưa từng thề trước Đại Đạo, nhưng ít nhiều cũng từng nghe qua cảnh tượng khi thề trước Đại Đạo, đáng lẽ phải là uy áp mênh mông bao trùm trời đất, không nên qua loa như vậy. "Tiểu nhân thì tiểu nhân vậy!" Triệu Trường Sinh cố gắng hít sâu vài hơi.

Mặc dù Tần Phong thề khiến hắn trở thành tiểu nhân, nhưng may là Băng Phách Châu coi như đã giữ được, cũng qua chuyện này cảnh cáo bản thân, sau này tuyệt đối không được khoe của trước mặt tên tai họa Tần Phong này. "Hừ!!" Mộng Dao Tiên Tử lập tức hừ lạnh một tiếng, càng nhìn Triệu Trường Sinh càng thấy chướng mắt.

Rõ ràng là đồng môn sư huynh đệ, nhưng hắn lại có hành vi tiểu nhân như vậy, quả thực là đang phá hoại sự đoàn kết nội bộ của Tiên Minh. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và Giải Ngữ Hoa, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián mối quan hệ của hai đại Thiên Mệnh, nhận được 2.000.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt bảo vật của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 5.000.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt bảo vật của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Là mượn, không phải cướp đoạt!" Tần Phong trong lòng trước tiên sửa lại lỗi sai của hệ thống, ngay sau đó lại gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Xoạt một tiếng!!

Chỉ thấy bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, cũng bắt đầu chậm rãi quay. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút được…" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng Đại Đạo Chúc Phúc!!" Đại Đạo Chúc Phúc: Sau khi nhận chúc phúc, ký chủ sẽ hòa nhập vào Tam Thiên Đại Đạo, trải qua một đoạn tẩy lễ sâu sắc về tâm linh và thể xác, giúp lĩnh ngộ chân lý Đại Đạo (Chú thích: Đại Đạo Chúc Phúc duy trì hiệu quả trong một tháng) "Đại Đạo Chúc Phúc!" Tần Phong lập tức nảy ra ý đồ.

Vốn dĩ hắn không định đi chọc vào Thái Dương Chân Hỏa, chỉ muốn thử xem có cơ hội lấy được Cổ Uyên Kiếm hay không, dù sao Thái Dương Chân Hỏa là tồn tại mà ngay cả Tiên Minh Minh Chủ thời kỳ đỉnh cao cũng không thể hàng phục.

Nhưng bây giờ có Đại Đạo Chúc Phúc này, hắn cảm thấy mình chưa chắc đã không có cơ hội.

Bởi vì vạn vật trên đời đều nằm trong Tam Thiên Đại Đạo, cho dù Thái Dương Chân Hỏa là Vạn Hỏa Chi Nguyên, Chúng Hỏa Chi Nguyên cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa, cách làm của hắn khác với Tiên Minh Minh Chủ dùng vũ lực hàng phục Thái Dương Chân Hỏa, hắn muốn luyện hóa nó dung nhập vào cơ thể mình.

Giống như quan phủ bắt một tên tội phạm hung ác, trừ khi có thực lực tuyệt đối, nếu không cưỡng ép bắt giữ chắc chắn sẽ có thương vong, ngược lại nếu tội phạm từ bỏ chống cự thì không cần lo lắng có nguy hiểm gì. "Có nên thử không nhỉ!?" Tần Phong trong lòng cũng không chắc chắn lắm, không biết Thái Dương Chân Hỏa có chịu chiêu này không, có thể dùng Tam Thiên Đại Đạo để nó từ bỏ chống cự hay không. "Liều!" Tần Phong nghiến răng, liền bước về phía trước.

Mặc dù hắn không biết Đại Đạo Chúc Phúc có hữu dụng hay không, nhưng Hồng Mao Lão Quái chắc chắn có thể hàng phục Thái Dương Chân Hỏa. "Tần Phong tiểu đệ đệ…" Mộng Dao Tiên Tử nhớ lại lời dặn của Tiểu Bạch, nghiến răng cũng nhanh chóng đi theo.

Ầm ầm ầm!!

Dường như cảm ứng được có người đến gần, trên bầu trời lập tức mây đen dày đặc, sấm sét đan xen, hóa thành lôi long gầm thét trong tầng mây.

Đồng thời, từng đạo hỏa diễm cũng từ dưới đất phun lên, hóa thành những cột lửa khổng lồ ngút trời, mỗi khi một cột sáng lên, nhiệt độ lại tăng thêm một phần, như thể đã đến thế giới hỏa diễm trong truyền thuyết. "Đây là cảnh cáo của Thái Dương Chân Hỏa sao?!" Lâm Tam và những người khác đều biến sắc, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Ầm ầm ầm!!

Gió lớn gào thét, cột lửa ngút trời.

Chương 1480

Mây sấm cuồn cuộn, trời long đất lở. "Tưởng như vậy là có thể dọa lui ta sao!?" Ánh mắt Tần Phong kiên định lạ thường, vung tay lấy ra thanh ma kiếm gia truyền.

Ầm ầm ầm!

Kiếm quang ngút trời như vầng trăng tròn, đột ngột quét ngang, va chạm với cột lửa khủng bố, tạo ra một cơn bão lửa ngập trời, cũng chém ra một vết nứt trên dung nham. "Chính là lúc này!" Ánh mắt Tần Phong đột nhiên ngưng tụ, không chút do dự lao vào.

Ngay sau đó, hắn liền bật hết tất cả buff của mình, còn kích hoạt Tiên Thiên Lực Trường của Tiên Thiên Nhất Khí Y, cũng không quên gọi hệ thống khởi động Đại Đạo Chúc Phúc vừa rút được. "Đợi ta!!" Mộng Dao Tiên Tử nhanh chóng bấm pháp quyết ngưng tụ hộ thuẫn toàn thân, sau đó không chút do dự cùng Tần Phong nhảy vào dung nham nóng hổi. "Tỷ tỷ, tỷ…" Tần Phong trong lòng kinh hãi, theo bản năng ôm lấy người nàng.

Mặc dù hắn bất chấp nguy hiểm nhảy xuống, nhưng đó đều là do Hồng Mao Lão Quái cho hắn chỗ dựa, còn Mộng Dao Tiên Tử lại biết rõ có nguy hiểm mà vẫn không màng tất cả nhảy xuống, điều này khiến trong lòng hắn lập tức dâng lên một cảm xúc khác lạ. "Ngươi đừng hòng bỏ ta lại!" Mộng Dao Tiên Tử như thể đã phá vỡ phong ấn, bá khí hôn lên môi Tần Phong tuyên bố chủ quyền. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của Giải Ngữ Hoa thuộc Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi của ai chứ!?" Tần Phong cảm thấy dở khóc dở cười, tỏ vẻ mình mới là người bị hại. "Lão thiên không có mắt mà!" Triệu Trường Sinh thấy cảnh này, lại một lần nữa ghen tị đến chết.

Hắn thực sự không hiểu nổi, một kẻ mặt dày vô sỉ như Tần Phong, tại sao có thể khiến Mộng Dao Tiên Tử nghiêng lòng đến vậy, không những từ bỏ vị hôn phu Tiên Đế, còn cam nguyện cùng hắn đối mặt với sinh tử. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ngưỡng mộ, ghen tị, căm hận, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Thôi được!" Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, tỏ vẻ mình là người được lợi.

Ầm ầm ầm!!

Mặt đất rung chuyển càng thêm dữ dội, dung nham cũng bắt đầu sôi trào kịch liệt.

Chỉ thấy Tần Phong và Mộng Dao Tiên Tử vừa lao vào dung nham, liền bị dung nham nóng hổi bao bọc, nếu không có Tiên Thiên Lực Trường của Tiên Thiên Nhất Khí Y, cùng với sự che chở của Đại Đạo từ Hậu Đức Tái Vật và hộ thuẫn Tiên Vương, e rằng đã bị thiêu thành tro ngay lập tức. "Lửa mạnh quá!" Mộng Dao Tiên Tử khổ sở chống đỡ, tiên lực trong cơ thể nhanh chóng suy giảm.

Mặc dù nàng có tu vi Tiên Vương cảnh đỉnh phong, còn có huyết mạch của Tiên Đế đời đầu, nhưng trước mặt Thái Dương Chân Hỏa căn bản không trụ được bao lâu, huống chi nơi này còn là đại bản doanh của Thái Dương Chân Hỏa, chiếm ưu thế địa lý tuyệt đối. "Vậy thì luyện hóa nó!" Tần Phong lập tức ngồi xếp bằng, hòa mình vào Tam Thiên Đại Đạo.

Chỉ thấy hắn lập tức tiến vào trạng thái không linh, thân ảnh trong dung nham nóng hổi lúc ẩn lúc hiện, tiên khí giữa trời đất cũng dường như bị một lực lượng thần bí nào đó dẫn dắt, từ tám phương bốn hướng cuồn cuộn đổ về phía hắn.

Ầm ầm ầm!!

Dung nham sôi trào dữ dội, tạo thành một xoáy nước khổng lồ.

Tần Phong dường như đã trở thành trung tâm của Xích Diễm Khung Lĩnh, hút tất cả mọi thứ của cả dãy núi vào trong, quy tắc sức mạnh của Tam Thiên Đại Đạo cũng xoay quanh hắn, như những vì sao lấp lánh tạo thành một bức tranh huyền ảo vô cùng. "Đây rốt cuộc là yêu nghiệt gì vậy!!" Triệu Trường Sinh lập tức trợn tròn mắt, nghiêm trọng nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Người khác đến gần Thái Dương Chân Hỏa không chết thì cũng phải chạy, vậy mà tên yêu nghiệt Tần Phong này không những không chết không chạy, còn cảm ngộ dẫn động được quy tắc của Tam Thiên Đại Đạo. "Yêu nghiệt quá!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức kích động.

Bây giờ Tần Phong đã là con rể ở rể của Băng Cung họ, càng mạnh thì càng có lợi cho Băng Cung, không chỉ có thể dùng để chống địch ban ngày, buổi tối còn có thể dùng để sinh sản đời sau. "Tần huynh!!" Lâm Tam nhìn cảnh tượng trước mắt, đạo tâm lại bắt đầu dao động.

Mặc dù hắn là kẻ nghịch thiên không có thể chất đặc thù, nhưng đối mặt với một tên súc sinh không nói lý lẽ như Tần Phong, hắn vẫn cảm thấy một sự bất lực sâu sắc. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại dao động, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại dao động, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Ặc…" Tần Phong lúc này không rảnh để ý đến hệ thống, sắc mặt bắt đầu dần trở nên méo mó.

Chỉ thấy hỏa diễm khủng bố xung quanh hóa thành từng tia năng lượng, theo lỗ chân lông của hắn tràn vào cơ thể, đi khắp tứ chi bách hài, khiến hắn chỉ cảm thấy hỏa khí trong người vô cùng lớn. "Tần Phong, ngươi không sao chứ!?" Mộng Dao Tiên Tử vô cùng căng thẳng, cảm nhận được khí tức của Tần Phong lên xuống bất định. "Hống!!" Tần Phong không nhịn được ngẩng đầu gầm lên một tiếng, hai mắt đỏ ngầu như thể đã nhập ma.

Nhưng chưa kịp phản ứng, đôi môi đỏ của Mộng Dao Tiên Tử đã áp lên, hỏa khí trong cơ thể hắn cũng bùng phát trong nháy mắt… "Ưm ưm…" Tần Phong lập tức trợn tròn mắt, không ngờ thiếu phụ lại chủ động như vậy.

Cũng không cho hắn thời gian phản ứng, hỏa khí bùng phát trong cơ thể hắn đã bị Mộng Dao Tiên Tử hút vào cơ thể mình.

Ngay sau đó, từng tia hỏa diễm màu vàng hội tụ về phía hai người, quần áo trên người cũng bị thiêu thành tro trong sự mong đợi của độc giả.

Chỉ thấy làn da trắng nõn của Mộng Dao Tiên Tử như suối trong trên núi, trong veo không một chút tạp chất, dưới ánh lửa chiếu rọi lại được phủ một lớp ánh sáng vàng, càng thêm kiều diễm động lòng người.

Thân hình uyển chuyển đa dạng, đường cong mỹ miều.

Vòng eo thon thả, như cành liễu đung đưa theo gió.

Lại tựa một con thiên nga tao nhã đang múa lượn trên mặt hồ, bộ ngực đầy đặn thẳng tắp như hai ngọn núi hùng vĩ, thể hiện sự thướt tha của người phụ nữ, đôi chân thon dài thẳng tắp, như hai cột ngọc tinh xảo, làm tôn lên vóc dáng cao ráo quyến rũ của nàng. "Dùng cái này để khảo nghiệm cán bộ à!?" Tần Phong lập tức trợn tròn mắt, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào. "Á…" Mộng Dao Tiên Tử phát ra một tiếng rên nhẹ đau đớn, làn da trắng nõn bắt đầu ửng đỏ.

Mặc dù nàng có tu vi Tiên Vương đỉnh phong, lại có huyết mạch Tiên Đế đời đầu, nhưng cưỡng ép hấp thụ Thái Dương Chân Hỏa từ cơ thể Tần Phong, thân thể vẫn bị phản phệ nghiêm trọng. "Không ổn!!" Tần Phong phát hiện tình hình không đúng, không dám do dự thêm chút nào.

Chỉ thấy hắn áp trán mình vào trán Mộng Dao Tiên Tử, không chỉ truyền thụ Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú cho nàng, còn chia sẻ với nàng Đại Đạo Chúc Phúc vừa rút được.

Ngay sau đó, hai người hòa vào Tam Thiên Đại Đạo, tạo thành một quả cầu lửa màu vàng khổng lồ. "Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú!!" Mộng Dao Tiên Tử xem xong nội dung, trong lòng hô to không chịu nổi.

Vốn tưởng mình gặp được một chú chó sữa ngây thơ, không ngờ công pháp hắn tu luyện lại có nhiều trò như vậy, xem đến mức một thiếu phụ đã có chồng như nàng cũng phải đỏ mặt tim đập.

Chương 1481

Nhưng tình hình hiện tại cũng không cho phép nàng do dự, chỉ có thể gạt bỏ sự e thẹn của thiếu phụ mà đè Tần Phong xuống. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "………" Khác với 100 điểm phản diện mỗi lần bắt nạt Hồng Hạnh, Mộng Dao Tiên Tử và Mộ Dung Tĩnh cùng đẳng cấp, mỗi lần đều có thể nhận được 200.000 điểm phản diện, giới hạn mỗi ngày cũng có thể đạt đến con số kinh người 4.000.000 điểm phản diện. "Rốt cuộc là ai bắt nạt ai chứ!?" Khóe mắt Tần Phong rơi một giọt lệ bi thương, biết mình đã hoàn toàn trở thành Lục Vị Đế Hoàng Hoàn.

Nhưng khi Mộng Dao Tiên Tử học được cách tham gia, hắn lập tức cảm thấy áp lực giảm bớt, ngay sau đó hai người hoàn toàn hòa nhập vào Tam Thiên Đại Đạo, điên cuồng hấp thu, gặm nhấm năng lượng trong Thái Dương Chân Hỏa. "Cảm giác gì thế này!?" Triệu Trường Sinh đột nhiên lẩm bẩm một mình.

Có một cảm giác như bước ra khỏi nhà, nhường chỗ cho người khác.

Gào!!

Tiếng rồng ngâm vang trời đột nhiên vang lên, khiến Xích Diễm Khung Lĩnh rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy từng đạo hỏa diễm màu vàng chói lọi như măng mọc sau mưa từ trong dung nham trồi lên.

Dường như cảm nhận được Tần Phong và Mộng Dao Tiên Tử đang nuốt chửng năng lượng của chúng, chúng lập tức hội tụ lại hóa thành một con hỏa diễm cự long hung uy ngập trời, không chỉ phát ra tiếng rồng ngâm kinh thiên, còn lộ ra ánh mắt khát máu nhìn chằm chằm vào quả cầu lửa màu vàng bao bọc hai người. "Xuất hiện rồi, là Thái Dương Chân Hỏa!!" Lâm Tam và những người khác lập tức kinh hô, cảm nhận được một luồng khí nóng rực.

Ngay cả Tiểu Kiều và Lưu Thủy, hai cô gái xuất thân từ Băng Cung, có tu vi Tiên Vương cảnh đỉnh phong, liều mạng ngưng tụ hàn khí để hạ nhiệt, cũng vẫn có cảm giác như một người phàm bị ném vào sa mạc. "Nóng chết ta rồi!" Thanh Thanh nằm trên ngực Tiểu Kiều, lè ra chiếc lưỡi nhỏ màu hồng.

Gào!!

Hỏa diễm cự long do Thái Dương Chân Hỏa hóa thành ngửa mặt lên trời gầm một tiếng long ngâm vang dội, ngay sau đó liền nhanh chóng lao vào dung nham, một ngụm nuốt chửng quả cầu lửa bao bọc Tần Phong và hai người. "Vẫn còn giãy giụa!" Tần Phong cũng chẳng có thói quen nuông chiều ai, lập tức lấy ra Băng Phách Châu để chống lại nhiệt độ cao.

Ngay sau đó, hai người dựa vào ưu thế hòa nhập Tam Thiên Đại Đạo, bắt đầu điên cuồng gặm nhấm, luyện hóa năng lượng trong Thái Dương Chân Hỏa.

Hống!!

Hỏa diễm cự long cảm nhận được khí cực hàn bốc lên trong cơ thể, lập tức gầm thét, quẫn quại dữ dội trong dung nham, cả Xích Diễm Khung Lĩnh cũng như bước vào ngày tận thế, trên trời mây đen dày đặc, sấm chớp đùng đoàng, mặt đất thì liên tục nứt nẻ, phun ra dung nham nóng hổi. "Tần huynh!!" Sắc mặt Lâm Tam đột ngột biến đổi, rút kiếm định đi cứu người. "Đừng manh động!" Tháp Gia trong

Phần Thiên Tháp lên tiếng ngăn cản: "Tần Phong bây giờ đã hòa nhập vào Tam Thiên Đại Đạo, đang từng bước hấp thu, luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa, ngươi cứ thế xông lên, không những không cứu được hắn, mà còn làm gián đoạn đại đạo cảm ngộ của hắn." "Thôi được!" Lâm Tam lập tức dừng bước, tâm trạng cũng sa sút.

Vốn tưởng mình có thể đuổi kịp Tần Phong, đè hắn xuống dưới chân, không ngờ khoảng cách giữa hai bên ngày càng lớn, dù hắn có nỗ lực thế nào cũng chỉ có thể nhìn theo bóng lưng. "Ngươi cũng không cần nản lòng!" Tháp Gia lên tiếng an ủi: "Tuy Tần Phong yêu nghiệt không giống người, nhưng kiếm đạo thiên phú của hắn lại kém xa ngươi, cộng thêm có Phần Thiên Tháp ở bên cạnh hỗ trợ ngươi tu luyện, vượt qua Tần Phong cũng không phải là không có hy vọng." "Yên tâm, ta sẽ không bỏ cuộc!" Lâm Tam nắm chặt nắm đấm, ánh mắt lại trở nên kiên định.

Tựa như đang cháy lên một ngọn lửa không thể dập tắt, dù ngọn núi phía trước có cao hiểm đến đâu, hắn cũng sẽ nghiến răng kiên trì vượt qua, chinh phục nó.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng khí tức bàng bạc đột nhiên bùng phát, như thể đã xé toạc gông cùm của thời không.

Chỉ thấy bầu trời Xích Diễm Khung Lĩnh lập tức biến sắc, tầng mây cuồn cuộn, như vạn mã phi nước đại, lại như cự long nằm cuộn, tiếng sấm cũng ầm ầm kéo đến, vang trời nhức óc, như tiếng gầm của thiên thần, chấn động cả Tiên giới.

Ngay sau đó, âm dương nhị khí điên cuồng lưu chuyển, như thể giới hạn của trời đất đã bị phá vỡ, âm dương giao thoa tạo thành những hình ảnh lộng lẫy.

Còn kèm theo ngũ hành linh quang lượn lờ, tạo thành ánh sáng ngũ sắc, càng có vạn đóa kim liên nở rộ vào khoảnh khắc này, không chỉ tỏa ra những tia sáng vàng chói mắt, mà còn ẩn chứa năng lượng vô tận và đại đạo chi lực. "Nàng đang đột phá Tiên Đế chi cảnh!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức kinh hô, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Mặc dù sau Tiên Vương đỉnh phong có thể một bước đạp vào Tiên Đế chi cảnh, nhưng yêu cầu đối với thiên phú bản thân thực sự quá cao, nên để cho chắc chắn, rất ít người sẽ trực tiếp một bước nhập đế.

Đều là đột phá Chuẩn Tiên Đế trước, đợi chuẩn bị vẹn toàn rồi mới đi đột phá Tiên Đế chi cảnh. "Tiểu đệ đệ, ta muốn ngươi giúp ta tu hành!" Mộng Dao Tiên Tử sau khi cảm nhận được lợi ích của việc kết hợp với Tần Phong, lập tức như bạch tuộc bám chặt lấy hắn… "Đừng cướp lời thoại của ta chứ!" Tần Phong cảm thấy vô cùng cạn lời.

Bị động bị đẩy ngã đã khiến hắn rất ấm ức rồi, không ngờ nàng còn muốn cướp cả lời thoại của mình. "Em trai nhỏ……" Mộng Dao tiên tử sau khi nếm được vị thịt, cảm xúc dồn nén ngàn năm tức thì bùng nổ.

Chỉ thấy nàng thở hổn hển, ngực phập phồng không ngừng, làn da trắng nõn cũng ửng lên một lớp hồng phai, đặc biệt là ánh mắt nhìn Tần Phong, tràn ngập tình yêu mãnh liệt như tơ vương. "Thiếu nữ thì mắt đầy mộng mơ, thiếu phụ thì mắt đầy khát vọng!" Tần Phong gắng nén xuống ngọn lửa đang cuộn trào ở bụng dưới, kề sát tai nàng dịu dàng hỏi: "Chị gái, chị cứ thế giao mình cho em, không sợ em là người xấu sao?!" "Người xấu!?" Mộng Dao tiên tử ném ánh mắt câu hồn: "Nếu chàng ôm ta vào lòng, yêu ta đến tận xương, bảo vệ ta chu toàn, ta nguyện bịt cả hai mắt, không cần phân biệt chàng là người hay quỷ!" "Hú hú!" Tần Phong hít sâu một hơi nói: "Chị gái, không nói nhiều nữa, em xuất thương đây!" "Ách……" Mộng Dao tiên tử còn chưa kịp phản ứng, đã bị Tần Phong đánh lén.

Ngay sau đó hai người liền quấn lấy nhau, Thái Cực Âm Dương Đồ cũng nhanh chóng bao bọc lấy cả hai.

Nó không chỉ điên cuồng hấp thu, thôn phệ năng lượng trong Thái Dương Chân Hỏa, mà còn dung nhập vào trong Tam Thiên Đại Đạo để cảm ngộ chân lý Đại Đạo.

Gào!

Cự long lửa do Thái Dương Chân Hỏa hóa thành, gào thét và cuộn trào điên cuồng trong dung nham.

Tuy nó đã khai trí, có thể đối đầu với Tiên Minh Minh Chủ thời kỳ đỉnh phong, nhưng lại chẳng thể làm gì được Tần Phong và Mộng Dao tiên tử.

Bởi vì hai người đã hoàn toàn dung nhập vào trong Tam Thiên Đại Đạo, giống như kỹ sư đã nắm được mã nguồn của một loại virus máy tính.

Trừ phi nó có thể phá hỏng máy tính trong nháy mắt, khiến kỹ sư không thể thao tác, nếu không sẽ bị kỹ sư từng chút một xóa sổ sạch sẽ.

Nhưng khốn nỗi trên người Tần Phong và Mộng Dao không chỉ có nhiều tầng buff bảo vệ, mà còn mang theo một viên Băng Phách Châu thuộc tính băng, có thể chống lại nhiệt độ cao khủng khiếp mà nó tỏa ra, khiến nó không thể tiêu diệt hai người trong nháy mắt.

Nó chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ không ngừng gặm nhấm mình để lớn mạnh.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời toàn bộ Xích Diễm Khung Lĩnh không ngừng vang lên tiếng sấm, âm dương cực khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang lấp lóe, vạn đóa kim liên chiếu rọi cửu thiên, càng có Tam Thiên Đại Đạo hiện ra. "Tiên Đế, là ai đang đột phá cảnh giới Tiên Đế!?" Các lão quái vật ở Tiên giới kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía Xích Diễm Khung Lĩnh.

Chương 1482

Tuy bây giờ họ cách Xích Diễm Khung Lĩnh quá xa, không thể thấy được chuyện gì đang xảy ra, nhưng lại có thể cảm ứng được Thiên Địa Đại Đạo đang không ngừng chấn động.

Nếu ví Thiên Địa Đại Đạo như Ngũ Chỉ Sơn, thì Mộng Dao tiên tử hiện tại chính là Tôn Ngộ Không sắp phá tan Ngũ Chỉ Sơn.

Nếu thành công lật đổ Ngũ Chỉ Sơn đang đè trên người, nàng có thể một hơi đột phá cảnh giới Tiên Đế.

Ngược lại sẽ bị trọng thương, bị trấn áp vô tình một lần nữa, không có mấy trăm năm chữa thương thì không thể nào hồi phục được. "Là khí tức của Mộng Dao!" Đôi mắt đục ngầu của Tiên Minh Minh Chủ đột nhiên mở ra, không thể tin nổi nhìn về hướng Xích Diễm Khung Lĩnh.

Tuy con gái cưng của lão đã kế thừa huyết mạch Tiên Đế của lão, vạch xuất phát còn cao hơn điểm cuối của người khác, nhưng muốn đột phá Tiên Đế vẫn khó như lên trời, nếu không lão cũng sẽ không gả nàng cho Lăng Tiêu Tiên Đế để bảo vệ nàng cả đời.

Nhưng bây giờ dựa vào khí tức khủng bố mà con gái cưng của lão bộc phát, cùng với biên độ chấn động kịch liệt của Thiên Địa Đại Đạo, xác suất đột phá Tiên Đế là rất lớn. "Không thể nào!?" Nhị trưởng lão kinh ngạc nói: "Mộng Dao gặp được cơ duyên to lớn gì vậy, mà có thể một bước vào Đế cảnh!?" "Chắc là Tần Phong!" Đại trưởng lão nhíu mày suy nghĩ rồi nói: "Bây giờ Mộng Dao đang ở cùng Tần Phong, cơ duyên đột phá Tiên Đế tự nhiên là ở trên người Tần Phong." "Tần Phong!?" Tam trưởng lão lập tức có vẻ mặt kỳ quái, nhìn sang Tiên Minh Minh Chủ bên cạnh.

Chỉ thấy vẻ vui mừng trên mặt lão đang biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được, giống như một người cha già thấy con gái mình đi cùng trai lạ, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi động chế độ săn giết. "Mộng Dao ngủ với Tần Phong rồi!?" Tây trưởng lão lập tức chìm vào suy tư, bắt đầu sắp xếp lại các mối quan hệ trong đầu.

Lão là sư tôn của Tần Phong, Mộng Dao là con gái của Minh Chủ, nếu hai người họ thật sự đến với nhau, chẳng phải lão sẽ ngang hàng với Minh Chủ sao!? "Hừ!" Tiên Minh Minh Chủ hừ lạnh một tiếng, phóng lên trời như một viên đạn pháo. "Lão Nhị!" Đại trưởng lão mở miệng phân phó: "Mộng Dao đột phá còn cần một khoảng thời gian, ngươi lập tức dẫn theo lão Tam đuổi theo Minh Chủ, tuyệt đối không được để ai quấy rầy Mộng Dao đột phá." "Rõ!" Vẻ mặt Nhị trưởng lão vô cùng nghiêm túc, biết rõ tầm quan trọng của việc này.

Một khi Mộng Dao tiên tử đột phá đến cảnh giới Tiên Đế, Tiên Minh của họ sẽ có hai vị cường giả Tiên Đế, không cần phải giả dối khách sáo với Lăng Tiêu Tiên Đế nữa. "Lão Tây!" Đại trưởng lão lại dặn dò: "Ngươi đi liên lạc với lão Lục và Tiểu Thất, bảo họ cũng đến hỗ trợ, bất kể thế nào cũng không được để ai quấy rầy Mộng Dao đột phá." "Biết rồi!" Tây trưởng lão gật đầu, vung tay lấy ra dụng cụ truyền tin. "Không phải chứ!" Thất trưởng lão nhận được tin tức, cả người liền không ổn.

Vốn tưởng rằng cô bạn thân này chỉ quá cô đơn, không ngờ nàng đói thật, nhanh như vậy đã ngủ với tiểu thịt tươi rồi. "Có xong chưa vậy!" Lục gia rít một hơi thuốc, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Vốn tưởng cứu được Tần Phong xong là câu chuyện kết thúc, không ngờ hắn vừa quay đi đã lại gây ra động tĩnh kinh thiên, thu hút ánh mắt của toàn bộ Tiên giới, khiến lão nghiêm túc hoài nghi Tần Phong chính là tai họa Huyết Nguyệt sinh ra cùng với Huyết Nguyệt. "Khí tức này là...

Mộng Dao!" Ở Bắc Vực xa xôi, bản thể của Lăng Tiêu Tiên Đế đột ngột đứng bật dậy khỏi vương tọa.

Y làm sao cũng không ngờ được, người đang đột phá Tiên Đế lại chính là thê tử của mình. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu hét lớn: "Tiểu tiện nhân đó sao có thể có cơ duyên đột phá Tiên Đế như vậy!?" "Tần Phong!!" Trong mắt Lăng Tiêu Tiên Đế tràn ngập lửa giận, nắm đấm cũng siết chặt kêu răng rắc. "Tần Phong!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu sững sờ, sau đó liền phản ứng lại.

Tuy gần đây ả không ra ngoài, nhưng cũng nghe người ta nói ít nhiều về việc Tần Phong có mệnh cách Lục Vị Đế Hoàng Hoàn. "Nếu Tần Phong thật sự là Lục Vị Đế Hoàng Hoàn..." Lăng Tiêu Thánh Mẫu lẩm bẩm: "Vậy tiểu tiện nhân Mộng Dao kia, chẳng phải đã cùng Tần Phong..." Lời chưa nói hết, ả đã trợn to hai mắt.

Vẻ mặt đầy kinh ngạc, che miệng im bặt. "Tiện nhân chết tiệt!" Lăng Tiêu Tiên Đế hoàn toàn nổi giận.

Y cũng không quan tâm chuyện ở Lăng Tiêu Cung còn chưa xử lý xong, trực tiếp nhảy lên một chiếc tiên chu, hóa thành một vệt sao băng lao nhanh về phía Xích Diễm Khung Lĩnh. "Mau tránh ra!" Người qua đường thấy vậy, vội vàng nhường đường. "Người này là ai?!" Có người khó chịu nói: "Xông ngang đụng thẳng, cũng quá bá đạo rồi đi!?" "Thôi, bớt lời đi!" Có người vội khuyên: "Mau nhường đường, lỡ như người ta có việc gấp thật thì sao!?" "Có thể có việc gấp gì chứ!?" Đối phương vẫn mắng mỏ: "Là tức phụ nguyên thần vỡ nát, hay là ái thê ở nhà có người thương..." Hình ảnh chuyển cảnh, tại một khu rừng nọ.

Long Ngạo Thiên dẫn theo Hồng Tụ và những người khác, tìm kiếm tung tích của Diệp Thần khắp nơi. "Chết tiệt!" Hồng Tụ tức giận nói: "Sao Diệp Thần này chạy nhanh thế, mới chớp mắt đã không thấy tăm hơi!" "Hắn không chạy!" Ánh mắt Long Ngạo Thiên lạnh lùng quét khắp xung quanh, quả quyết nói: "Với tu vi hiện tại của Diệp Thần, tuyệt đối không thể chạy thoát dưới mắt bản đế, chắc chắn là đã tu luyện phương pháp ẩn giấu khí tức nào đó để trốn ở gần đây." "Trốn ở gần đây!?" Hồng Tụ và những người khác nhíu mày, nhanh chóng quét mắt qua khu rừng xung quanh.

Nhưng cũng không biết là trùng hợp hay là hào quang của Diệp Thần đã khởi động, trên bầu trời đột nhiên hiện lên một vầng sáng ngũ sắc rực rỡ, Đại Đạo trong thiên địa cũng theo đó mà chấn động dữ dội. "Có người đột phá Tiên Đế!" Long Ngạo Thiên nghi hoặc quay đầu, nhìn về hướng Xích Diễm Khung Lĩnh.

Do phân thân Tiên Đế của hắn không giống thân ngoại hóa thân của Tần Phong, không có khả năng chia sẻ tầm nhìn và liên lạc bất cứ lúc nào, nên đến bây giờ hắn vẫn không biết tin Hồng Liên bị bắt và phân thân đang nổi giận. "Hình như là khí tức của Mộng Dao tiên tử?!" Thành viên Hồng Nhan Thiết Kỵ lập tức bàn tán xôn xao, khó tin nói: "Nếu chúng ta không nhớ lầm, Mộng Dao tiên tử còn chưa phải Chuẩn Tiên Đế, đã kẹt ở đỉnh phong Tiên Vương mấy ngàn năm rồi, sao lại đột nhiên một bước vào Đế cảnh được!?" "Là Tần Phong!" Hồng Tụ lập tức nhắc nhở: "Trước đó đã có tin tức nói, Mộng Dao tiên tử và Tần Phong đang ở cùng nhau." "Không phải chứ!!" Trong mắt các thành viên Hồng Nhan Thiết Kỵ đều là vẻ hóng hớt.

Phải biết, Mộng Dao tiên tử là con gái của Tiên Minh Minh Chủ, là tức phụ mà Lăng Tiêu Tiên Đế cưới hỏi đàng hoàng, nhưng bây giờ nàng không chỉ đói bụng ăn cỏ gần hang, mà còn lén lút sau lưng Lăng Tiêu Tiên Đế, tự mình ra ngoài tìm người thương. "Lăng Tiêu cũng bị cắm sừng!?" Long Ngạo Thiên lẩm bẩm một tiếng.

Vốn dĩ hắn vì chuyện của Diệp Thần mà cảm thấy vô cùng phẫn nộ, Tiên Đế nào từng chịu sự sỉ nhục lớn như vậy chứ, nhưng bây giờ nghe tin Lăng Tiêu Tiên Đế cũng bị cắm sừng, tâm trạng tức thì tốt lên rất nhiều. "Đế quân, lần này phiền phức rồi!" Hồng Tụ bỗng nhiên phản ứng lại, vội vàng nhắc nhở: "Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung kết minh vốn đã khó giải quyết, bây giờ nếu có thêm một vị Tiên Đế nữa, kế hoạch mà Chiến Thần Điện chúng ta đã vạch ra trước đó coi như bỏ đi hết!" "Đúng vậy!" Hồng Nhan Thiết Kỵ lập tức căng thẳng, lúc này mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. "Phân thân đang làm trò quỷ gì vậy!?" Long Ngạo Thiên lập tức nhíu mày: "Không những không giải quyết được Tần Phong, mà còn để Tiên Minh sắp có thêm một vị Tiên Đế." "Ta sẽ liên lạc với chị ta ngay!" Hồng Tụ thấy Long Ngạo Thiên tức giận, vội vàng lấy dụng cụ truyền tin liên lạc với Hồng Liên.

Nhưng dù nàng liên lạc thế nào cũng không thể kết nối được với Hồng Liên, cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải liên lạc với các Hồng Liên Thiết Kỵ khác, và biết được tin Hồng Liên bị Tần Phong bắt đi, phân thân nổi giận đánh nhau với phân thân của Lăng Tiêu Tiên Đế. "Tần Phong tiểu nhi sao dám..." Sắc mặt Long Ngạo Thiên lạnh như băng giá ngàn năm không tan, lửa giận trong mắt như muốn xé toạc bầu trời.

Chỉ thấy hắn siết chặt hai nắm đấm kêu răng rắc, uy áp không thể tả cũng theo đó bùng nổ, ngay sau đó một luồng năng lượng khủng khiếp từ trong cơ thể hắn tuôn ra, như dòng lũ gào thét càn quét khắp nơi.

Vốn dĩ nghe tin Lăng Tiêu Tiên Đế bị cắm sừng, tâm trạng của hắn đã khá hơn rất nhiều, nhưng không ngờ thằng hề vẫn là chính mình, không chỉ không tìm lại được Tâm Nhan yêu dấu, mà cả mỹ nữ vệ sĩ cũng mất theo.

Ầm ầm ầm!!!

Mái tóc dài như thác nước, cuồng vũ trong gió!

Năng lượng khủng khiếp tức thì bùng nổ từ trong cơ thể, giống như đám mây hình nấm mọc lên ở nhà tiểu Nhật Tử.

Chương 1483

Ngay sau đó, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, mặt đất nứt ra những cái miệng lớn dữ tợn, càng có bão năng lượng khủng khiếp cuốn qua trời đất, một cảnh tượng tận thế kinh hoàng. "Đế quân bớt giận!!" Hồng Tụ và những người khác khó khăn chống cự, ngăn không cho bị cuồng phong cuốn đi. "Tần Phong!!" Long Ngạo Thiên tức đến hai mắt đỏ ngầu, gắng gượng nén lửa giận xuống.

Chỉ thấy cơn bão giữa trời đất bắt đầu tan đi, cả khu rừng đã biến thành một mảnh đất cháy đen, càng có những vết nứt dữ tợn chằng chịt. "Hù hù!!" Hồng Tụ và những người khác thở hổn hển, có cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn. "Chúng ta đi!" Long Ngạo Thiên vung tay cuốn lấy các cô gái, hóa thành kim quang nhanh chóng rời đi.

Không phải Hồng Liên trong lòng hắn quan trọng hơn Tâm Nhan tiểu thư, mà là hắn yêu bản thân mình hơn, tuyệt đối không cho phép Tiên Minh có thêm một vị Tiên Đế, làm rối loạn bố cục xưng bá Tiên giới của hắn.

Mà không lâu sau khi Long Ngạo Thiên rời đi, một bàn tay thò ra từ trong đất cháy.

Chỉ thấy Diệp Thần khó khăn bò ra từ dưới đất, toàn thân bị thiêu thành màu than đen, thanh máu cũng chỉ còn lại một vệt máu cuối cùng, hơi thở yếu ớt như sắp chết bất cứ lúc nào. "Tần Phong, ta *****..." Diệp Thần yếu ớt chửi một tiếng, sau đó đầu nghiêng đi rồi ngất xỉu. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn ngàn cân treo sợi tóc, nhận được 2.000.000 điểm phản diện!" "Ngàn cân treo sợi tóc?

Vậy là không sao rồi!" Tần Phong không có thời gian giegie nhỏ lệ vì Diệp Thần, đang toàn lực giao chiến với Mộng Dao tiên tử.

Khác với loại thiếu nữ vừa biến thái vừa ham chơi như Mộ Dung Tịnh, sức chiến đấu của thiếu phụ tuyệt đối không phải là nói suông, không chỉ có thể chiến đấu từ ban ngày đến đêm đen, mà còn có thể chiến đấu từ phòng ngủ ra nhà bếp.

Tuy nhiên ở cùng chị gái, chỗ tốt cũng nhiều vô kể.

Không chỉ Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, Luyện Khí Tổng Cương ba môn công pháp chính đều đột phá đến Đế cấp hạ phẩm, mà Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Hà Kiếm Quyết, Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Thiên Ngoại Phi Tiên, Đại Uy Thiên Long, Tam Sơn Phù Lục, Nhất Khúc Can Trường Đoạn các võ kỹ cũng đồng dạng đột phá đến Đế cấp hạ phẩm.

Đặc biệt là Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, càng đột phá đến tầng thứ hai mươi mốt.

Sau này hắn không cần mượn Trùng Sinh Tinh Huyết để hoàn thành trọng sinh nữa, trừ phi đối thủ có thể triệt để nghiền xương hắn thành tro, nếu không chỉ cần còn một giọt máu tồn tại, hắn có thể dựa vào giọt máu tươi này mà trọng sinh sống lại. "Em trai nhỏ, em chính là thuốc cứu mạng của chị đó!" Đôi mắt Mộng Dao tiên tử long lanh, lại một lần nữa đè Tần Phong xuống. "Câu này hình như cũng là của ta!" Tần Phong còn chưa kịp phản ứng, đã bị Mộng Dao tiên tử đè xuống lần nữa.

Tiết kiệm lưu lượng, chuyển cảnh!

Chỉ thấy Đàm Lực tay cầm đại đao dính máu, từng bước tiến về phía lão gia Vương gia.

Vừa rồi gã nhấc đao chém xuống, nhấc đao chém xuống… từ cửa chính chém một mạch đến hậu viện, trên mặt đất đầy thi thể của hộ vệ Vương gia, bây giờ chỉ còn lại lão gia Vương gia là người sống. "Đừng, ngươi đừng qua đây!" Vương lão gia ngã phịch xuống đất, mặt đầy kinh hãi lết người về phía sau. "Chết đi!" Đàm Lực như Sát Thần từ địa ngục bước ra, giơ đao lên định chém vào đầu đối phương.

Quách Đức Cương!

Quách Đức Cương!

Một trận vó ngựa dồn dập đột nhiên vang lên, còn kèm theo một luồng thương quang chói mắt.

Chỉ thấy Bạch Nhật như chính nghĩa giáng trần, thúc ngựa lao nhanh vào đại viện Vương gia, trường thương trong tay đột nhiên điểm vào đại đao của Đàm Lực, rồi một cú ghìm cương ngựa đẹp mắt, chắn trước mặt lão gia Vương gia... "Vu~~Khiêm~~" Con ngựa Truy Phong hí lên một tiếng, hai chân trước giơ lên không trung đạp vài cái. "Tặc nhân phương nào, dám làm chuyện mất nết như vậy!" Bạch Nhật phảng phất như hóa thân của chính nghĩa, cưỡi trên ngựa nhìn xuống từ trên cao. "Ta còn chưa chết!?" Lão gia Vương gia vẻ mặt hoảng sợ, mở mắt ra liền thấy Bạch Nhật. "Cuối cùng cũng tới!" Đàm Lực thấy Bạch Nhật xuất hiện hoành tráng, lập tức dựa theo kịch bản hóa thân thành thổ phỉ hung hăng nói: "Tên mặt trắng từ đâu tới, dám phá hỏng chuyện tốt của gia gia ta, ngươi không biết ta là thuộc hạ của đệ nhất thần toán Tiên giới, Dịch Thiên Cơ đại sư sao!?" "Ta mặc kệ ngươi là ai, chết đi!!" Bạch Nhật vẻ mặt chính khí, thúc ngựa lao tới.

Chỉ thấy Tam Thần Thương trong tay hắn lóe lên một tia sáng lạnh, như sao băng xẹt qua bầu trời đêm, đâm thẳng về phía Đàm Lực.

"Tiểu huynh đệ, cẩn thận a!!" Lão gia Vương gia vẻ mặt lo lắng, ấn tượng đầu tiên về Bạch Nhật rất tốt. "Tìm chết!!" Trong mắt Đàm Lực lóe lên tia hung ác, vung đao chém về phía Bạch Nhật.

Do gã mới gia nhập đoàn đội chuyên nghiệp chưa lâu, nên cũng giống như Bạch Nhật không biết diễn, vì vậy để chân thực hơn, giành được sự tin tưởng của đối phương, họ cứ thả lỏng mà đánh, đạo diễn không hô dừng thì cứ đánh tiếp.

Keng!

Keng!

Tiếng đao kinh thiên vang vọng khắp trời đêm, đao khí khủng khiếp hóa thành một cơn lốc.

Ngay sau đó đại đao bộc phát ra thế khai thiên lập địa, đao thế bàng bạc vô cùng hóa thành đao quang ngút trời, như dải ngân hà trên cửu thiên vỡ đê mang theo hạo hạo đãng đãng đao khí trút xuống. "Tới đi!" Bạch Nhật không hề có ý định lùi bước, tay cầm Tam Thần Thương đâm mạnh về phía Đàm Lực.

Ầm ầm ầm!!

Hai đòn tấn công va chạm mạnh vào nhau, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, năng lượng tản ra cũng hóa thành bão táp càn quét Tinh Cực Thành, ngay sau đó một đám mây hình nấm xuất hiện thắp sáng bầu trời đêm. "Phụt!!" Bạch Nhật phun ra một ngụm máu tươi, rồi bị đánh bay ra ngoài.

Tuy hắn là thành viên duy nhất trong đoàn đội chuyên nghiệp có đủ sáu món thần trang, nhưng khổ nỗi chênh lệch tu vi với Đàm Lực quá lớn, có thể nói hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. "Tiểu huynh đệ!!" Lão gia Vương gia kinh hãi, muốn tiến lên xem xét tình hình.

Nhưng chưa kịp đứng dậy đi tìm Bạch Nhật, một bóng đen khổng lồ đã bao phủ lấy ông, khiến tim ông lập tức hẫng một nhịp. "Ngươi còn có tâm tư quan tâm người khác?!" Đàm Lực lộ ra nụ cười tàn nhẫn, đại đao trong tay từ từ giơ lên. "Đừng, ngươi đừng qua đây!!" Lão gia Vương gia lại bị dọa ngã phịch xuống đất, mặt đầy kinh hãi lết người về phía sau.

Chương 1484

Keng một tiếng, tia lửa bắn ra!

Ngay lúc đại đao của Đàm Lực sắp chém xuống, một bóng người màu trắng lại một lần nữa chắn trước mặt lão gia Vương gia, ngay sau đó là cảnh trường thương quen thuộc đẩy văng đại đao, thành công cứu lão gia Vương gia. "Tiểu huynh đệ!!" Lão gia Vương gia trợn to hai mắt, không nhịn được kinh hô thành tiếng.

Chỉ thấy Bạch Nhật lại một lần nữa chắn trước mặt ông, bàn tay cầm thương cũng không ngừng run rẩy, trên người càng có thêm rất nhiều vết thương, máu tươi chảy ra như không cần tiền. "Tiểu tiểu Địa Tiên, cũng dám cản ta!" Đàm Lực dường như hoàn toàn nổi giận, vung đao chém về phía Bạch Nhật. "Tu sĩ chúng ta, phải lấy việc trảm yêu trừ ma, phò trợ chính nghĩa làm nhiệm vụ của mình!" Giọng Bạch Nhật tuy yếu, nhưng lại đanh thép hữu lực.

Ngay sau đó, hắn không sợ chết cầm thương, lại một lần nữa giao chiến với Đàm Lực.

Tuy mỗi lần đều bị Đàm Lực đánh bay ra ngoài một cách vô tình, nhưng hắn lại đứng dậy như gián không chết, cũng khiến lão gia Vương gia ở phía sau vô cùng cảm động, không nhìn ra một chút dấu vết diễn xuất nào. "Tiểu huynh đệ!!" Lão gia Vương gia xem đến lệ nóng lưng tròng.

Vương gia bọn họ và vị tiểu huynh đệ này không hề quen biết, nhưng đối phương lại có thể bất chấp nguy hiểm bảo vệ ông, có thể thấy phẩm tính của hắn cao khiết, làm người chính trực, xử thế quang minh, tuyệt không phải hạng trộm gà bắt chó.

Nếu Vương gia hôm nay có thể qua được kiếp nạn này, mình nhất định phải kết giao sâu sắc với hắn!

Lúc này— Mộc Tú và Tam Lộng đại sư đang xem kịch trên không, đột nhiên nhận được tin tức của Quang Thiên gửi tới.

Vừa rồi động tĩnh Bạch Nhật và Đàm Lực đánh nhau quá lớn, Vương Húc đuổi theo Phương Trường đã nhìn thấy, hiện đang tăng tốc quay về, bảo họ mau chóng chuẩn bị rút lui. "Ta cũng vơ vét gần xong rồi!" Nhậm Hoàn thấy không còn gì để vơ vét, lập tức hiện thân hét lớn với Đàm Lực: "Dịch đại sư có lệnh, động tĩnh quá lớn, mau rút lui!!" "Phì, coi như ngươi may mắn!" Đàm Lực như thể nghe thấy đạo diễn hô cắt, lập tức nhổ một bãi nước bọt rồi nhanh chóng rút lui.

Ngay sau khi Đàm Lực và Nhậm Hoàn rút đi, Bạch Nhật cũng không thể gắng gượng được nữa, mắt tối sầm lại, 'cạch' một tiếng, thân thể ngã thẳng xuống đất. "Tiểu huynh đệ!!" Gia chủ Vương gia vội vàng tiến lên, kiểm tra thương thế của Bạch Nhật.

Vút!!

Tiếng chim kêu chói tai vang vọng khắp trời đêm, ngay sau đó dấy lên một cơn lốc.

Chỉ thấy Vương Húc nghe thấy động tĩnh đánh nhau, lại nhớ đến lời của Mộc Tú ban ngày, lập tức vội vã chạy về nhà, khi thấy trong nhà đầy thi thể, chỉ cảm thấy khí huyết điên cuồng dâng lên. "Ai làm!!" Vương Húc mắt đỏ ngầu gầm lên, gân xanh trên trán cũng nổi lên.

Nhưng khi hắn thấy lão phụ thân của mình, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống, ngay sau đó liền thấy Bạch Nhật toàn thân máu tươi đang hôn mê. "Con trai, con cuối cùng cũng về rồi!" Lão gia Vương gia khóc lớn nói: "Nếu không phải vị tiểu huynh đệ này liều mạng chống lại tặc nhân, hai cha con chúng ta đã âm dương cách biệt rồi." "Là hắn!!" Vương Húc nhìn Bạch Nhật, nhớ lại lời của Mộc

Tú.

Ầm ầm ầm!!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, ngoài thành cũng mọc lên từng đám mây hình nấm.

Chỉ thấy Phương Trường bị đệ tử Phó gia vây quanh, công kích như mưa bão điên cuồng trút xuống. "May mà đến kịp!" Tam Lộng đại sư không vội đi siêu độ cho Vương gia, cùng đoàn đội chuyên nghiệp đến xem trận tiếp theo. "Chính là lúc này!" Quang Thiên với tư cách là người chuyên nghiệp, một mình trốn ở bên cạnh xem kịch.

Thấy khán giả như Tam Lộng đại sư đến, lập tức lặng lẽ lẻn ra sau lưng Phương Trường, ngay sau đó tay cầm Phương Thiên Họa Kích đột nhiên tăng tốc, nhắm thẳng vào mông Phương Trường mà đâm mạnh một phát.

Keng một tiếng!!

Khác với cảnh tượng hoa nở phú quý trong tưởng tượng, lại phát ra một tiếng kim loại va chạm chói tai. "Chuyện gì thế này!?" Quang Thiên có chút ngơ ngác, vội vàng vạch quần hắn ra.

Chỉ thấy Phương Trường mặc lại là một chiếc quần lót sắt, không phải hắn có sở thích mặc loại quần lót này, mà thực sự là đã chịu quá nhiều thiệt thòi trong tay Tần Phong, buộc hắn phải mặc loại quần lót này để phòng ngừa những lão lục vô sỉ như Tần Phong đánh lén. "Vãi chưởng!!" Đàm Lực lập tức văng tục: "Tên này lại mặc quần giữ ấm!" "Sai!" Mộc Tú lập tức phủ định: "Hắn là đàn ông, nên đây là phản gián kế!" "Ta thấy là Vô Gian Đạo!" Nhậm Hoàn nhìn một cái, phát biểu quan điểm của mình. "A Di Đà Phật, các ngươi đều sai rồi!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay lại nói: "Bần tăng từng có may mắn cùng bệ hạ thảo luận về vấn đề sâu xa này, bệ hạ nói đây là thần khí chống 'Nhật'......" "Thì ra là thần khí chống 'Nhật'!" Mộc Tú và những người khác lộ vẻ bừng tỉnh, tỏ vẻ mình lại học được kiến thức mới. "Là ngươi!!" Phương Trường quay đầu lại thấy Quang Thiên, sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn.

Ầm một tiếng!

Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường.

Chỉ thấy quanh thân Phương Trường bùng lên một luồng hắc khí, sau lưng cũng hiện ra một cái đầu quỷ khổng lồ. "Lại là Thôn Phệ Ma Công!" Quang Thiên không hề hoảng hốt, lại một lần nữa phát động tấn công.

Chỉ thấy con ngựa Xích Thố dưới thân hắn lao ra như tia chớp, Phương Thiên Họa Kích trong tay cũng vẽ ra một quỹ đạo rực rỡ trong hư không, nhắm thẳng vào đầu quỷ mà bổ mạnh xuống.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai vang vọng khắp trời đêm, đầu quỷ khổng lồ bị bổ nát tại chỗ. "Ngươi tìm chết!!" Phương Trường phẫn nộ gầm lên dữ tợn, sát khí khủng khiếp theo đó bùng phát.

Ngay sau đó từng con lệ quỷ mặt mày dữ tợn xuất hiện, há miệng máu lao về phía Quang Thiên. "Nhiều lệ quỷ như vậy?!" Phó Ngôn Kiệt trợn to hai mắt, trên trán rịn ra mồ hôi.

Vốn tưởng Phương Trường chỉ là một tên tép riu mới phi thăng, mình đường đường là đại thiếu gia Phó gia xử lý hắn dễ như bóp một con kiến, nhưng không ngờ hắn lại giết nhiều người như vậy, khiến gã có chút hối hận khi chọc vào loại ma đầu này.

Bởi vì một khi để loại ma đầu này chạy thoát, Phó gia bọn họ sẽ phải chịu khổ rồi. "Bảo vệ Phó thiếu!" Đệ tử Phó gia không dám do dự chút nào, công kích như mưa bão điên cuồng ném ra.

Ầm ầm ầm!

Chương 1485

Tiếng nổ đinh tai nhức óc không ngừng vang lên, mặt đất càng không ngừng rung chuyển, mỗi một lần va chạm đều kèm theo bão năng lượng kinh thiên động địa, những vết nứt dữ tợn cũng phủ đầy mặt đất. "Phương Trường lần này e là khó thoát khỏi kiếp nạn!" Nhậm Hoàn không nhịn được cảm khái một tiếng, trong lòng mặc niệm cho hắn hai phút rưỡi.

Lần trước Phương Trường có thể chạy thoát khỏi tay Quang Thiên với năm món thần trang, hoàn toàn là vì trong cơ thể hắn có Tiên Vương chi lực của Chỉ Lan tiên tử, nhưng bây giờ Tiên Vương chi lực của hắn đã dùng hết, căn bản không thể chống lại công kích của nhiều người như vậy. "Phương Trường này rất mạnh!" Đàm Lực nhìn một cái nói: "Tuy ta xếp hạng mười lăm trên bảng thiên tư võ tu, nhưng trong lòng ta mơ hồ có cảm giác, trong tình huống tu vi tương đồng, ta có thể không phải là đối thủ của hắn." "Thôn Phệ Ma Công này quả thực lợi hại!" Mộc Tú gật đầu đồng ý: "Không chỉ có thể thôn phệ sinh mệnh và sức mạnh của người khác, mà còn có thể giam cầm linh hồn của người khác, trở thành đội quân lệ quỷ mặc hắn tùy ý điều khiển!" "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay nói: "Các ngươi đừng ở đây thổi phồng người khác, diệt uy phong của mình, Phương Trường không lợi hại như các ngươi tưởng tượng đâu, hắn từng bại dưới hàng ma côn của bần tăng." "Đại sư quả nhiên Phật pháp cao thâm!" Đàm Lực mới gia nhập không hiểu nội tình, lập tức lộ vẻ kính phục. "Cao thâm cái rắm!" Mộc Tú với tư cách là người cũ trong đội, lập tức đảo mắt trắng dã nói: "Tên lừa ngốc này không biết Phật pháp siêu độ vong hồn gì đâu, cũng không biết hàng yêu phục ma gì cả, hắn giống như pháp hiệu của hắn, chỉ biết 'lộng' người, 'lộng' yêu, còn 'lộng' quỷ!" "Thần côn, ngươi đừng có vu khống bần tăng!" Tam Lộng đại sư vẻ mặt chính khí nói: "Pháp hiệu của bần tăng là do phương trượng Đại Quang Minh Tự năm đó đặt, lấy từ 'Mai Hoa Tam Lộng', nhất lộng đoạn nhân trường, nhị lộng phí tư lượng, tam lộng phong ba khởi, ngụ ý 'nhược phi nhất phiên hàn triệt cốt, na đắc mai hoa phác tị hương'! (Nếu không một phen lạnh thấu xương, sao được hương mai thơm ngát mũi!)" "Thật biết chém gió!" Nhậm Hoàn không nhịn được phàn nàn: "Ta không thấy 'nhược phi nhất phiên hàn triệt cốt, na đắc mai hoa phác tị hương' gì cả, chỉ thấy ngươi chỗ này cũng 'lộng', chỗ kia cũng 'lộng', chỗ nào cũng 'lộng' được." "Các ngươi hợp lại bắt nạt bần tăng à!" Tam Lộng đại sư thấy mình bị cô lập, lập tức lộ vẻ bi thương. "Xì..." Mộc Tú và những người khác tiếp tục phớt lờ Tam Lộng đại sư, lại một lần nữa hướng ánh mắt về phía chiến trường.

Keng!

Keng!

Chỉ thấy Quang Thiên thúc ngựa lao nhanh về phía Phương Trường, Phương Thiên Họa Kích trong tay càng ma sát không khí phát ra tiếng nổ siêu thanh đinh tai, như một vệt sao băng xẹt qua hư không hung hăng đánh về phía Phương Trường.

Bốp một tiếng!!

Phương Trường né không kịp, bị Quang Thiên đánh trúng. "Phụt..." Phương Trường lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ thấy hắn như quả bóng xì hơi, khí tức bắt đầu điên cuồng giảm xuống, máu tươi càng phun ra như không cần tiền. "Đừng động!!" Đệ tử Phó gia vội vàng tiến lên, đè Phương Trường xuống đất. "Quang Thiên làm tốt lắm!" Phó Ngôn Kiệt lập tức vui mừng, tảng đá trong lòng đã được đặt xuống. "Đều là công lao của Kiệt thiếu!" Quang Thiên rất biết điều nói: "Nếu không phải Kiệt thiếu dẫn người vây Phương Trường, ta cũng không có cơ hội bắt được hắn." "Quang Thiên này..." Trong lòng Phó Ngôn Kiệt rất hài lòng với Quang Thiên, lập tức giả vờ tức giận lôi kéo: "Ngươi đã bái phụ thân ta làm nghĩa phụ, vậy chúng ta chính là huynh đệ rồi, sao ngươi còn gọi ta là Kiệt thiếu, là cảm thấy ta không xứng làm huynh đệ của ngươi sao!?" "Đều là lỗi của Thiên, để Kiệt thiếu, không, huynh trưởng hiểu lầm..." Quang Thiên lập tức vẻ mặt hoảng sợ, cũng thuận nước đẩy thuyền leo lên: "Sau này Thiên sẽ gọi huynh trưởng là Kiệt ca, bất kể lúc nào ở đâu, chỉ cần Kiệt ca có yêu cầu, cho dù phía trước là núi đao biển lửa, vực sâu vạn trượng, Thiên cũng nhất định thề chết đi theo!" "Tốt, tốt, tốt!" Phó Ngôn Kiệt không thể che giấu niềm vui trên mặt, càng nhìn Quang Thiên càng thấy thích và thuận mắt.

Không chỉ năng lực làm việc mạnh, thiên phú cũng không yếu, quan trọng là biết tiến biết lùi, trung thành tuyệt đối với Phó gia bọn họ. "Lời như vậy mà hắn cũng nói ra được!" Mộc Tú và những người khác nghe mà nổi da gà.

Thấy Phương Trường bị bắt, biết kịch cũng đã xem xong, lập tức quay người trở về Tinh Cực Thành, đến Vương gia siêu độ kiếm thêm một khoản tiền.

Lúc này— Vương Húc đã biết từ lão phụ thân, là Dịch Thiên Cơ đã diệt môn Vương gia bọn họ. "Dịch Thiên Cơ!!" Vương Húc vẻ mặt phẫn nộ, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc. "Húc nhi!" Lão gia Vương gia vẻ mặt bi thương hỏi: "Vương gia chúng ta cũng chưa từng trêu chọc Dịch Thiên Cơ này, tại sao hắn lại muốn diệt môn Vương gia chúng ta chứ!?" "Để báo thù!" Vương Húc phẫn nộ và uất ức nói: "Dịch Thiên Cơ này là người của Thiên Cơ Môn, nhưng hắn lại vì Diệp Thần mà đối đầu với Ngạo Thiên Tiên Đế, cuối cùng Ngạo Thiên Tiên Đế phẫn nộ hạ lệnh diệt Thiên Cơ Môn, có thể hắn biết mình không làm gì được Ngạo Thiên Tiên Đế, nên mới ra tay với những thành viên của Chiến Thần Điện chúng ta." "Đây là chuyện quái gì vậy!" Lão gia Vương gia vẻ mặt bi thống nói: "Họa do Long Ngạo Thiên gây ra, dựa vào cái gì mà người Vương gia ta phải gánh chịu!?" "Phụ thân đừng nói nữa!" Vương Húc giật nảy mình, vội vàng bịt miệng ông lại.

Tuy chuyện này quả thực có liên quan đến Long Ngạo Thiên, nhưng Tiên Đế đâu phải là người mà bọn họ có thể nghị luận, nếu bị người khác nghe thấy, Vương gia bọn họ coi như xong đời.

Keng keng keng!

Một trận tiếng chuông đột nhiên vang lên, Mộc Tú mặc đạo bào xuất hiện hoành tráng. "Tiên sinh!" Vương Húc thấy Mộc Tú, thay đổi thái độ trước đó, vội vàng tiến lên cung kính hành lễ.

Nhưng Mộc Tú lại không có ý định đáp lời Vương Húc, giống như người Phúc Kiến sau khi tàu Phúc Kiến hạ thủy, không chỉ coi thường những tỉnh không có hàng không mẫu hạm, mà nói chuyện còn đặc biệt lớn tiếng......

“Là tại hạ lỗ mãng rồi!” Vương Húc thấy Mộc Tú không thèm để ý đến mình, lập tức nhớ lại lời hứa lúc trước.

Chỉ thấy hắn vội vàng lấy ra một ngàn viên cực phẩm tiên tinh đã hứa từ trong nhẫn trữ vật của mình, sau đó cung kính đưa cho Mộc Tú.

“Công tử quá khách sáo rồi!” Mộc Tú phảng phất như đã học được thuật biến diện trong Xuyên kịch, lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười nhận lấy tiền tài.

“Húc nhi, vị này là!?” Vương gia lão gia mang theo vẻ nghi hoặc bước tới hỏi, không hiểu tại sao con trai mình lại khách sáo như vậy.

“Phụ thân, đây là Thần Toán tiên sinh!?” Vương Húc đỡ Vương gia lão gia, mặt đầy hối hận giới thiệu: “Hôm nay ra ngoài hài nhi đã gặp Thần Toán tiên sinh, ngài ấy tính ra hôm nay hài nhi không nên ra ngoài, còn tính ra Vương gia hôm nay có họa diệt môn.

Là do hài nhi không nghe lời khuyên của tiên sinh, cố chấp đi truy đuổi tà túy kia, mới dẫn đến Vương gia ta bị người ta diệt môn!” “Tiên sinh cứu mạng!!” Vương gia lão gia vừa nghe xong, lập tức quỳ xuống cầu xin: “Hiện giờ Vương gia ta bị kẻ xấu nhòm ngó, ngoài hai cha con ta ra không còn một ai sống sót, xin tiên sinh hãy chỉ cho chúng ta một con đường sáng.” “Xin tiên sinh chỉ cho một con đường sáng!” Vương Húc thấy cha mình quỳ xuống, bản thân cũng vội quỳ theo.

“Công tử quá coi trọng ta rồi!” Mộc Tú không đỡ họ dậy, chỉ khách sáo nói: “Ngươi là Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện, có chuyện gì thì nên đi tìm cao tầng của Chiến Thần Điện, tìm một đạo sĩ lang thang như ta thì có thể giúp được gì cho ngươi chứ!?” “Tiên sinh ngài không hiểu đâu!” Vương Húc cười khổ nói: “Ta tuy là Kim Tiên tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện, nhưng đám đạo tặc này chính là nhắm vào Chiến Thần Điện mà đến, dựa vào danh tiếng của Chiến Thần Điện căn bản không dọa được chúng.

Hơn nữa, sớm muộn gì ta cũng phải rời đi để trở về Chiến Thần Điện, làm gì có đạo lý nào phòng trộm cả ngàn ngày, xin tiên sinh hãy chỉ cho Vương gia chúng ta một con đường sáng đi!” Nói xong… Vương Húc cũng rất hiểu quy củ giang hồ, lại lấy ra một ngàn viên cực phẩm tiên tinh.

“Công tử mau mau đứng lên!” Mộc Tú thấy đối phương biết điều như vậy, lập tức đưa tay đỡ người dậy, cũng thuận tiện nhận lấy tiên tinh, nói: “Bần đạo cả đời này ghét nhất là thấy cảnh khổ nạn chốn nhân gian, lần này nhất định sẽ dốc hết toàn lực giúp Vương gia các vị nghịch thiên cải mệnh.” “Đa tạ tiên sinh!!” Vương Húc không hề che giấu sự vui mừng trên mặt, vội vàng đỡ Vương gia lão gia đứng dậy.

“Công tử yên tâm, bần đạo sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu!” Mộc Tú cho đối phương một ánh mắt an tâm, sau đó ra vẻ bấm quyết tính toán, nhưng chỉ một lát sau, chân mày y càng nhíu càng chặt, phảng phất như đã tính ra được chuyện gì đáng sợ.

“Tiên sinh!” Vương gia lão gia không nhịn được căng thẳng hỏi: “Chẳng lẽ hai cha con ta vẫn còn kiếp nạn nào sao!?” “Quả thật có chút phiền phức!” Mộc Tú ra vẻ nói: “Lần này Vương gia các vị chết mấy ngàn người, lại đều là do hai cha con các ngươi liên lụy.

Sau khi chết, oán khí của họ vô cùng nặng nề, đã ảnh hưởng đến phong thủy của Vương gia các ngươi, phải tìm một vị đắc đạo cao tăng đến siêu độ cho họ mới được.” “Tìm hòa thượng siêu độ!?” Cha con Vương gia lập tức thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng là chuyện phiền phức gì.

Tuy Nhậm Hoàn đã cướp sạch Vương gia của họ từ trong ra ngoài, nhưng lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa, đừng nói là tìm một hòa thượng đến siêu độ, cho dù mời mấy trăm hòa thượng tụng kinh một năm cũng không thành vấn đề.

“Không phải tìm hòa thượng, mà là tìm đắc đạo cao tăng!” Mộc Tú nghiêm mặt nói: “Không phải hòa thượng nào cũng có thể siêu độ vong hồn, chỉ có những vị đắc đạo cao tăng đã lĩnh ngộ được chân lý của Phật, mới có thể siêu độ được những vong hồn có oán khí nặng nề này.” “Đắc đạo cao tăng!?” Cha con Vương gia nhìn nhau, không hiểu có gì khác biệt.

“Tiên sinh!” Vương Húc nghĩ không ra, lại móc ra năm trăm cực phẩm tiên tinh, mở miệng hỏi: “Không biết ở đâu mới có thể tìm được vị đắc đạo cao tăng trong lời ngài nói!?” “Bần đạo sẽ tính giúp công tử ngay đây!" Mộc Tú lập tức nhận tiền, ra vẻ bấm ngón tay nói: "Vận khí của các vị không tệ, cách thành Tinh Cực ba trăm dặm về phía đông, có một vị đắc đạo cao tăng có thể siêu độ oán hồn.

Người này là Phật tử vạn năm khó gặp của Phật gia, nếu các vị có thể mời được ngài ấy đến siêu độ, không chỉ có thể hóa giải kiếp nạn của Vương gia, mà còn có thể bảo đảm cho Vương công tử từ nay về sau sẽ một bước lên mây ở Chiến Thần Điện." "Thật sao!?" Vương lão gia vui mừng khôn xiết, lập tức muốn đi tìm người.

"Đúng vậy!" Mộc Tú khẳng định gật đầu: "Con trai ông là mệnh cách thiên tài, giỏi nắm bắt cơ hội, nhưng lại không đủ vững vàng, cho nên nó cần gặp được người có mệnh cách chính cung đã được định sẵn trong số mệnh.

Người có mệnh cách này có trách nhiệm và năng lực lãnh đạo, chỉ cần họ tin tưởng lẫn nhau, tất sẽ một bước lên trời." "Người có mệnh cách chính cung!!" Vương Húc thân thể đột nhiên run lên, nhìn về phía Bạch Nhật đang hôn mê bên cạnh.

"Được rồi, hữu duyên tái kiến!" Mộc Tú sau khi có được tiên tinh thì không thể ngồi yên được nữa, muốn đi cảm nhận tiểu tiên nữ của Tiên giới, cũng không quên dặn dò một câu: "Đắc đạo cao tăng không dễ mời như vậy đâu, họ không nói chuyện tiền bạc, chỉ nói chữ duyên, nếu các vị không có duyên với ngài ấy, thì chỉ có thể dùng cái giá thật lớn mới mời được." "Đa tạ tiên sinh chỉ điểm!" Cha con Vương gia vội vàng nói lời cảm tạ, thầm mừng vì mình đã gặp được quý nhân.

"Tiên tinh này cũng dễ kiếm quá rồi đấy!?" Đàm Lực đứng trong hư không mà trợn mắt há mồm, bị thao tác của đội ngũ chuyên nghiệp này làm cho kinh ngạc.

Người khác vì một viên cực phẩm tiên tinh mà đánh nhau đến sống chết, còn bọn họ không chỉ vét sạch Vương gia, nói vài câu đã lừa được thêm mấy ngàn viên cực phẩm tiên tinh, sau đó đối phương còn phải thật lòng nói một tiếng cảm ơn.

Chương 1486

“Thế này đã là gì!” Nhậm Hoàn không nhịn được cảm thán: “Nghe nói bệ hạ ở Tiên Minh, vừa ra tay đã kiếm được 20 tỷ cực phẩm tiên tinh.” “20 tỷ!!” Đàm Lực lập tức kinh hô: “Kiếm nhiều như vậy, không sợ bị phát hiện sao!?” “20 tỷ mà nhiều à!?” Nhậm Hoàn không trả lời câu hỏi của Đàm Lực, quay đầu nhìn ra ngoài thành, hỏi ngược lại: “Ngươi nghĩ bệ hạ để Quang Thiên bái Phó Sĩ Khang làm nghĩa phụ, chỉ đơn thuần là muốn mượn tay Phó gia bắt một tên Phương Trường thôi sao!?” “Chẳng lẽ…” Đàm Lực cũng không phải kẻ ngốc, lập tức phản ứng lại.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến đối phương bị trọng thương, nhận được 200 ngàn điểm phản diện!” “Phương Trường bị thương rồi!?” Tần Phong lúc này không có thời gian để ý, chỉ cảm thấy khí tức trong cơ thể đang cuồn cuộn dữ dội.

Đặc biệt là những cơ bắp nổi lên trên người, không chỉ có đường nét trôi chảy, mà còn ẩn chứa một luồng sức mạnh bùng nổ kinh hoàng tựa như dã thú.

“Tiểu đệ đệ!” Mộng Dao tiên tử vẫn giữ vẻ mặt quyến rũ, một bộ dạng như còn chưa ăn no.

“Thiếu phụ quả nhiên khiến người ta mê luyến lại say đắm!” Tần Phong nhìn ánh mắt câu hồn của tỷ tỷ, trong lòng không khỏi thầm cảm thán.

Khác với những thiếu nữ ngây thơ như Mộ Dung Tĩnh, thiếu phụ không chỉ hiểu chuyện, biết tiến biết lùi, mà còn biết làm nũng bán manh đủ cả.

Đặc biệt là những tư thế mà thiếu nữ không muốn thử, thiếu phụ lại nguyện ý cùng ngươi thử qua hết.

“Tướng công quả nhiên vẫn là của nhà người ta tốt hơn!” Mộng Dao tiên tử mắt đẹp như tơ nói: “Không chỉ cái gì cũng biết, mà còn có kinh nghiệm thực chiến phong phú.” “Câu này hình như là lời thoại của ta mà?!” Tần Phong không khỏi ngẩn người, không biết ai mới là truyền nhân của Thừa tướng… “Tiểu đệ đệ, đang nghĩ gì vậy?!” Mộng Dao tiên tử vẫn đôi mắt như tơ, cơ thể áp sát vào tai hắn, dùng giọng ngự tỷ câu hồn thì thầm: “Là muốn tỷ tỷ gọi ngươi là bảo bảo, ngoan ngoãn, cục cưng, hay là tiểu ngốc nghếch!?” “Võng hữu thành bất khi ngã, thiếu phụ có ba cái tốt, dịu dàng, chu đáo, và cho ăn không no!” Tần Phong hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy bây giờ hỏa khí rất lớn.

Hống!!

Thái Dương Chân Hỏa vẫn không từ bỏ, hóa thành một con cự long phát ra tiếng rồng gầm kinh thiên động địa.

Chỉ thấy trong Xích Diễm Khung Lĩnh, từng đoàn lửa bay vút lên trời, phảng phất như liệt hỏa đốt trời, thiêu rụi cả bầu trời, cũng buộc đám người Lâm Tam phải vội vàng lui ra khỏi Xích Diễm Khung Lĩnh.

“Tần Phong sư đệ có chịu được không!?” Triệu Trường Sinh mặt đầy lo lắng, sợ không lấy lại được Băng Phách Châu.

“Tần huynh chắc chắn chịu được!” Lâm Tam ánh mắt kiên định nhìn vào sâu trong Xích Diễm Khung Lĩnh, nhưng nắm đấm siết chặt đã để lộ nội tâm căng thẳng của hắn.

Tuy Tần Phong lúc này đã dung nhập vào ba ngàn đại đạo, lại có Băng Phách Châu và Mộng Dao tiên tử ở bên cạnh phụ trợ, nhưng Vạn Hỏa Chi Nguyên, Chúng Hỏa Chi Chủ cũng tuyệt đối không phải là hư danh, nếu không cũng không thể chống lại được minh chủ Tiên

Minh thời kỳ đỉnh phong.

“Khụ…” Mộng Dao tiên tử phát ra một tiếng rên khẽ, tiên huyết cũng theo đó chảy ra từ khóe miệng.

Tuy Băng Phách Châu là bảo vật cực kỳ hiếm có ở Tiên giới, cũng có thể chống lại nhiệt độ kinh hoàng của Thái Dương Chân Hỏa, nhưng nó cũng có giới hạn chịu đựng, hiện tại đã đạt đến giới hạn và sắp không trụ nổi nữa.

Dù sao Thái Dương Chân Hỏa cũng có thể đối kháng với minh chủ Tiên Minh thời kỳ đỉnh phong, còn Băng Phách Châu chỉ là bảo vật được ngưng tụ sau khi một cao thủ hệ băng tọa hóa.

Ngay cả người sống cũng không làm gì được Thái Dương Chân Hỏa, một người chết thì có thể chống đỡ được bao lâu chứ!?

“Tỷ tỷ, ổn định tâm thần, những chuyện khác giao cho ta!!” Tần Phong vội vàng ôm chặt Mộng Dao tiên tử, lật tay lấy ra Thập Nhị Tinh Thần Châu.

Chỉ thấy mười hai viên tinh thần châu lộng lẫy chói mắt xuất hiện trong lòng bàn tay, mỗi viên đều lấp lánh ánh sáng thần bí và sâu thẳm, phảng phất như ẩn chứa vô tận tinh thần chi lực.

“Ta biết rồi!!” Mộng Dao tiên tử tin tưởng Tần Phong vô điều kiện, điên cuồng vận chuyển Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú.

“Đi!!” Tần Phong lập tức quát khẽ, ném Thập Nhị Tinh Thần Châu ra.

Chỉ thấy mười hai viên tinh thần châu phảng phất như được ban cho sinh mệnh, linh động bay lượn trên không trung, vẽ ra những quỹ đạo huy hoàng, không ngừng đan xen, va chạm, tạo ra những cột sáng năng lượng kinh người, như những thanh kiếm sắc bén đâm thẳng lên trời.

Ông!

Ông!

Sao băng xẹt qua bầu trời đêm, cực quang lóe sáng tận chân trời.

Bầu trời lấp lánh vô số vì sao rực rỡ, hình thành một đại trận hùng vĩ và thần bí.

“Thập Nhị Tinh Thần Tru Tiên Đại Trận!!” Mộng Dao tiên tử lập tức lẩm bẩm.

Là con dâu được Lăng Tiêu Cung cưới hỏi đàng hoàng, nàng quá quen thuộc với Thập Nhị Tinh Thần Tru Tiên Đại Trận, đây chính là hộ cung đại trận của Lăng Tiêu Cung hiện tại, gần như ngày nào cũng có thể nhìn thấy.

Hống!!

Thái Dương Chân Hỏa nhìn thấy Thập Nhị Tinh Thần Tru Tiên Trận, lập tức phát ra tiếng rồng gầm phẫn nộ.

Lúc nãy nó chỉ còn chút nữa là có thể cắt đứt con đường đột phá Tiên Đế của Mộng Dao tiên tử, xông lên thiêu đôi cẩu nam nữ thành tro bụi, nhưng ai ngờ Tần Phong lại móc ra mười hai viên châu nữa, mượn nhờ Thập Nhị Tinh Thần Tru Tiên Đại Trận để câu giờ cho Mộng Dao tiên tử.

“Tiểu đệ đệ!!” Mộng Dao thấy nguy hiểm đã được giải trừ, lập tức nhào tới đè hắn xuống.

Ban đầu nàng cứ nghĩ mình cùng Tần Phong tu luyện, chênh lệch tu vi giữa hai bên lớn như vậy, người chịu thiệt nhất định sẽ là mình.

Nhưng không ngờ Tần Phong tuy tuổi còn nhỏ, nhưng số lượng buff mà hắn lĩnh ngộ lại nhiều đến đáng sợ.

Sau khi tìm hiểu sâu hơn còn phát hiện, trong cơ thể hắn còn có nhiều loại năng lượng khác nhau.

Trong đó Hỗn Nguyên chi lực, Tà Đế chi lực, sức mạnh thời gian càng khiến nội tâm nàng chấn động không thôi, thật sự không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung tên yêu nghiệt này.

Đương nhiên, những thứ đó đều không phải trọng điểm!

Trọng điểm là nàng đang ở độ tuổi như lang như hổ, lại gặp được một tiểu đệ đệ trẻ khỏe, CD ngắn!

“Tỷ tỷ sở dĩ ra nông nỗi này, Lăng Tiêu huynh cũng có lỗi!” Tần Phong cảm thấy hỏa khí không thể đè nén được nữa, lật người lại là một trận huyết vũ tinh phong.

Tuy hắn và Lăng Tiêu Tiên Đế chỉ có duyên gặp mặt vài lần, nhưng gặp gỡ chính là duyên phận, hôm nay hắn phải giúp Lăng Tiêu Tiên Đế, hoàn thành nhiệm vụ mấy ngàn năm chưa hoàn thành, cho vợ của y ăn no nê.

Ầm ầm ầm!!

Tiên khí giữa trời đất chấn động, điên cuồng hội tụ về phía hai người.

Ngay sau đó, ba ngàn đại đạo nhanh chóng bao bọc lấy hai người, Thái Cực Âm Dương Đồ điên cuồng hấp thu luyện hóa năng lượng trong Thái Dương Chân Hỏa, cũng khiến cho năng lượng trong cơ thể Tần Phong và Mộng Dao tiên tử tăng vọt.

“Còn một chút, chỉ còn một chút nữa thôi!” Mộng Dao tiên tử như một miếng bọt biển khô cạn, tham lam hấp thu từng giọt năng lượng.

Mỗi khi nàng hấp thu một giọt năng lượng, trên Xích Diễm Khung Lĩnh lại nở ra một đóa kim liên, âm dương cực khí và ngũ hành linh quang cũng trở nên rực rỡ hơn, kèm theo đó là những tiếng tiên nhạc vang lên.

“Tỷ tỷ, đúng là một bảo bối a!” Năng lượng trong cơ thể Tần Phong đạt đến đỉnh điểm, ngay sau đó liền truyền đến một tiếng trầm đục.

Bùng một tiếng!!

Chỉ thấy toàn thân Tần Phong bùng nổ một luồng hồng quang, kèm theo đó là một uy áp kinh hoàng quét ra, không chỉ thành công đột phá đến Kim Tiên trung giai, mà Hỗn Nguyên Đạo Thể cũng từ 40% chuyển hóa thành 50%.

Chương 1487

“Hù hù!!” Tần Phong thở ra một hơi thật sâu, trong lòng cũng gọi hệ thống.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã tiêu 30 triệu điểm phản diện, đổi thành công một viên Kim Tiên cảnh căn cơ đan!” “Ưm ưm!!” Chưa kịp để Tần Phong nuốt căn cơ đan, hắn đã bị Mộng Dao tiên tử đè xuống lần nữa.

Tiết kiệm dung lượng, chuyển cảnh!

Cha con Vương gia dựa theo chỉ dẫn của Mộc Tú, đã tìm thấy Tam Lộng đại sư ở ngoại thành.

Nhưng sau khi nghe ý định của họ, Tam Lộng đại sư chỉ nhàn nhạt liếc họ một cái, rồi nói họ không có duyên với Phật, bảo họ đi tìm vị đắc đạo cao tăng khác giúp siêu độ.

“Vô duyên!?” Vương lão gia lập tức quỳ xuống, mặt đầy cầu khẩn: “Đại sư, cầu xin ngài đại phát từ bi!” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư không hề động lòng, chắp tay nói: “Thí chủ, không phải bần tăng không muốn giúp, mà thực sự là duyên phận không thể cưỡng cầu, trừ phi ngài trở thành quý nhân của Phật môn chúng ta, nếu không bần tăng thực sự không thể giúp các vị siêu độ được.” “Quý nhân của Phật môn!?” Vương Húc nhớ lại lời dặn của Mộc Tú, lập tức móc ra một ngàn cực phẩm tiên tinh nói: “Đại sư, đây là tiền dầu hương mà hai cha con ta quyên góp cho Phật môn, xin đại sư hãy giúp hai cha con ta lo liệu.” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư nhàn nhạt liếc một cái, tiếp tục chắp tay ra vẻ cao tăng.

“Xin đại sư hãy giúp một tay!” Vương Húc hiểu quy củ giang hồ, nghiến răng lấy ra thêm một ngàn viên nữa.

Chỉ là Tam Lộng đại sư vẫn không hề động lòng, mãi đến khi Vương Húc tăng giá lên 5000 viên, ngài mới tuyên bố hắn đã trở thành VIP của Phật môn.

“Đi thôi!” Tam Lộng đại sư nhận tiền xong, liền đi theo để siêu độ.

Khác với những kẻ lòng dạ đen tối chỉ giao hàng ảo, đội ngũ chuyên nghiệp của họ cũng có điểm mấu chốt, tuyệt đối không nhận tiền rồi đi lừa người chết… “Đại sư chính là đại sư!” Đàm Lực đứng trong hư không mà toát mồ hôi lạnh, sợ Tam Lộng đại sư bị người ta đánh chết.

Ban đầu hắn cứ nghĩ y đòi đến hai ngàn là sẽ dừng tay, không ngờ con lừa ngốc tham lam vô độ này lại nâng giá lên tận năm ngàn mới chịu thôi.

“Thần côn!” Nhậm Hoàn quay đầu hỏi: “Bây giờ Vương gia đã bị chúng ta vét sạch, Bạch Nhật cũng đã có được lòng tin của Vương Húc, Phương Trường cũng đã rơi vào tay Phó gia, nhiệm vụ của chúng ta đến thành Tinh Cực đã hoàn thành toàn bộ, tiếp theo chúng ta sẽ đến di chỉ của Thiên Cơ Môn sao!?” “Phân phó của bệ hạ, tự nhiên không thể làm trái!” Mộc Tú gật đầu, rồi lại chuyển lời: “Nhưng lần này chúng ta quả thực đã kiếm được một món hời lớn, và theo ta biết, Chiến Thần Điện có đến mấy chục vạn Kim Tiên tiểu đội trưởng như Vương Húc!” “Ý của ngươi là…” Nhậm Hoàn lộ ra nụ cười đầy ẩn ý: “Trên đường chúng ta đến Thiên Cơ Môn, có thể tiếp tục dùng danh nghĩa Dịch Thiên Cơ báo thù Long Ngạo Thiên, kiếm tiền theo hình thức này!?” “Ngươi ngộ ra rồi đấy!” Mộc Tú không hề che giấu nụ cười trên môi, cho Nhậm Hoàn một ánh mắt khẳng định.

“Quá chuyên nghiệp!” Đàm Lực đứng bên cạnh nghe mà trợn mắt há mồm, phát hiện mình căn bản không thể hòa nhập được.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng mặc niệm cho Dịch Thiên Cơ hai phút rưỡi, khiêu khích Long Ngạo Thiên là hắn tâm cao khí ngạo, còn chọc phải Tần lão lục thì hắn sống chết khó lường.

"Hắt xì!!" Dịch Thiên Cơ đột nhiên hắt hơi một cái, cảm giác có người muốn mưu hại mình.

Nhưng khi hắn lấy ra mấy đồng tiền để bói một quẻ, lại phát hiện có một màn sương mù che trước mắt, khiến hắn không thể nhìn thấy được viễn cảnh tương lai.

"Là Tần Phong sao!?" Dịch Thiên Cơ nhíu mày, lập tức liên tưởng đến Tần Phong.

Bởi vì hắn là đệ tử lợi hại nhất trong lịch sử Thiên Cơ Môn, ngoài cái tên trời đánh Tần Phong ra, căn bản không ai có thể thoát khỏi thiên nhãn của hắn, cho dù là Long Ngạo Thiên vạn cổ đệ nhất, ít nhiều cũng có thể nhìn thấy được một vài mảnh vỡ tương lai.

"Tạm thời không quan tâm đến Tần Phong, đi cứu Diệp Thần trước đã!" Dịch Thiên Cơ hít sâu một hơi, nhìn về phía một vùng đất cháy đen.

Ban đầu hắn đang dưỡng thương ở một nơi an toàn, định sau khi khỏi hẳn mới ra ngoài tìm Diệp Thần.

Nhưng đột nhiên phát hiện ngọn lửa sinh mệnh của Diệp Thần có dấu hiệu tắt lịm, bói một quẻ mới biết hắn bị Long Ngạo Thiên truy sát.

Cuối cùng vì phân thân Hoang Cổ Thánh Thể, hắn không thể không tự mình đi một chuyến.

"Tìm thấy rồi!" Dịch Thiên Cơ ánh mắt ngưng lại, đã phát hiện ra Diệp Thần.

Chỉ thấy Diệp Thần đang thoi thóp nằm trên vùng đất cháy đen, toàn thân như một cục than cháy, đến gần thậm chí còn ngửi thấy mùi thịt khét.

“Thảm, quá thảm rồi!” Dịch Thiên Cơ vội vàng tiến lên kiểm tra, phát hiện Diệp Thần bị thương quá nặng.

Nhưng cũng chính vì Diệp Thần bị thương nặng như vậy, hắn mới dễ dàng tiếp tục giở trò trên người hắn ta, chuẩn bị cho việc sau này luyện chế Diệp Thần thành phân thân.

“May mà còn lại một hơi thở!” Dịch Thiên Cơ thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu lo lắng.

Ban đầu hắn kế hoạch là để Diệp Thần và Tần Phong đấu đến lưỡng bại câu thương, mình sẽ làm ngư ông đắc lợi, vừa luyện hóa Diệp Thần thành phân thân, vừa thuận tay đoạt lấy Thời gian đại đạo chi ấn của Tần Phong.

Đến lúc đó, phân thân Hoang Cổ Thánh Thể, Thời gian đại đạo chi ấn, cộng thêm thiên nhãn và thuật diễn toán của hắn, đừng nói một Long Ngạo Thiên, cho dù hai tên cũng có thể đối đầu một trận.

Nhưng kế hoạch không theo kịp thay đổi, hắn đã đánh giá quá cao Diệp Thần này, không chỉ bị Tần Phong đùa giỡn trong lòng bàn tay, mà còn ba ngày hai bữa bị Long Ngạo Thiên truy sát.

“Không được, cứ thế này mình sẽ thua!” Dịch Thiên Cơ hai mắt khẽ híp lại, quyết định tìm cho mình một đồng minh đáng tin cậy.

Chuyển cảnh, Tiên giới Tây Vực.

Chỉ thấy Uyên Tổng đang ngồi xếp bằng chữa thương trong Âm Dương Ngư Ngọc Bội.

“Tên này vẫn chưa đi làm!” Thân ngoại hóa thân của Tần Phong, vẻ mặt vô cùng thiếu kiên nhẫn.

Từ lần trước hắn tốt bụng cho Uyên Tổng vào đây, y đã mấy ngày rồi không đi làm.

Nếu không phải bản nguyên thủy tích của hắn nhiều đến dùng không hết, à không, là có thói quen tích trữ bản nguyên thủy tích, thì lần này bản thể căn bản không thể đột phá được thanh tiến độ 50%.

“Còn một chút, còn thiếu một chút nữa thôi!” Uyên Tổng nhắm mắt vận công, kiếm khí quanh thân dũng động.

Tuy y lại bị sét đánh một cách khó hiểu, nhưng cũng không phải là không có thu hoạch gì, nhục thân được lôi kiếp rèn luyện càng thêm cường đại, tu vi cũng sắp đột phá Chân Tiên trung giai.

Bùng một tiếng!!

Trong cơ thể Uyên Tổng truyền đến một tiếng trầm đục, là gông cùm xiềng xích của thân thể đã bị phá vỡ trong nháy mắt.

Ngay sau đó, quanh thân bùng nổ dao động năng lượng cuồng bạo, hóa thành một cơn bão quét qua không gian Âm Dương Ngư Ngọc Bội.

“Đây chính là Hỗn Nguyên Đạo Thể!” Uyên Tổng mặt đầy vui mừng, dùng sức siết chặt nắm đấm.

Tuy Hỗn Nguyên Đạo Thể của y mới hoàn thành được 2%, nhưng y có thể cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong đó, mạnh hơn rất nhiều so với lúc y đột phá Chân Tiên trung giai ở kiếp trước.

“Biết là mạnh rồi, còn không mau đi làm!” Tần Phong liếc mắt một cái, trong lòng thầm mắng.

Tuy hắn là một ông chủ có lương tâm, nhưng cũng là người trả lương cho Uyên Tổng, nếu ai cũng học theo y như vậy, bị thương một chút liền không đi làm, thì ông chủ như hắn làm sao sang năm cưới thêm phòng tiểu thiếp được!?

“Lôi kiếp chắc là không còn nữa đâu nhỉ?!” Uyên Tổng dường như đã bị sét đánh đến ám ảnh tâm lý, do dự mãi, mới cẩn thận mở Âm Dương Ngư Ngọc Bội ra.

Chỉ thấy bên ngoài vẫn hỗn loạn như cũ, đại đạo pháp tắc tàn phá vỡ nát, vô số chấp niệm còn sót lại của các đại năng, sát khí ở khắp mọi nơi… không ngừng đan xen vào nhau, như bóng ma tử thần không ngừng khuếch tán.

“Ra ngoài xem thử xem!” Uyên Tổng thấy bên ngoài mọi thứ vẫn như thường, do dự một hồi cuối cùng vẫn rời khỏi không gian ngọc bội.

“Cuối cùng cũng đi làm rồi!” Tần Phong kích động đến mức suýt nhảy cẫng lên.

Chương 1488

Chỉ thấy hắn vung tay, lập tức đóng lại không gian ngọc bội, ngay sau đó liền lấy ra Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh vừa rút được.

Tiếp theo, hắn vận ra ba loại tiên hỏa đã dung hợp, chỉ là khác với ngọn lửa màu trắng tinh khiết trước đây, lần này trong ba loại tiên hỏa có thêm một tia lửa màu vàng kim, đó chính là một phần nhỏ Thái Dương Chân Hỏa mà Tần Phong vừa luyện hóa.

“Không có việc gì!” Uyên Tổng thấy lôi kiếp đã sớm tan đi, lập tức cảm thấy mình lại ổn rồi.

Bây giờ y không chỉ tu vi đột phá đến Chân Tiên trung giai, nhục thân cũng đã được lôi kiếp rèn luyện, trừ phi là lôi kiếp của trung phẩm tiên khí cỡ lớn, nếu không lôi kiếp bình thường căn bản không thể gây ra uy hiếp gì cho y.

“Bắt đầu thôi!” Tần Phong hít sâu một hơi, vung tay lấy các linh kiện ra.

Tiếp theo, hắn ném các linh kiện bộ phận vào Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh, sau đó khởi động thời gian hồi tố trong Thời gian đại đạo chi ấn, khiến những linh kiện này một lần nữa tỏa ra sức sống, một chiếc Huyền Nữ chiến cơ cũng dần dần thành hình trong từng đạo chỉ quyết.

“Chuyện gì vậy!?” Mí mắt phải của Uyên Tổng đột nhiên giật liên hồi, cảm giác như mình bị thứ gì đó bẩn thỉu nhắm vào.

Nhưng chưa kịp để y làm rõ chân tướng, tiếng sấm đinh tai nhức óc đã vang lên.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy sấm sét trên bầu trời phảng phất như bị chọc giận, cả bầu trời đều bị bao phủ bởi sấm sét cuồn cuộn, mỗi một tia đều lan ra như móng gà, ẩn chứa một luồng khí thế hủy thiên diệt địa.

“Uyên Tổng cuối cùng cũng nhận đơn rồi!” Bản thể của Tần Phong sau khi nhận được tin tức, liền hung hăng véo một cái vào cặp đào lớn của Mộng Dao tiên tử… “Á…” Mộng Dao tiên tử phát ra âm thanh quyến rũ, trong đôi mắt đẹp vẫn là sự khao khát của một thiếu phụ.

“Tỷ tỷ đúng là một yêu tinh a!” Tần Phong lập tức hít sâu một hơi, phát hiện thiếu phụ quả thực cho ăn không no.

Nhưng vừa nghĩ đến việc tỷ tỷ mỗi ngày có thể cung cấp 4 triệu điểm phản diện giá trị cảm xúc, cùng với phần thưởng rút thăm sau khi chinh phục từ trong ra ngoài, hắn lập tức nuốt căn cơ đan xuống, sau đó lại quấn lấy tỷ tỷ lần nữa.

“Tiểu đệ đệ, ngươi chính là thuốc cứu mạng của tỷ tỷ a!” Mộng Dao tiên tử cảm nhận được sự trẻ trung khỏe mạnh của Tần Phong, lập tức đôi mắt như tơ chủ động nghênh đón.

Ầm ầm ầm!!

Ba ngàn đại đạo giữa trời đất kịch liệt cuộn trào, bầu trời cũng nứt ra một khe hở khổng lồ, ngay sau đó vô tận tinh quang và tiên khí đan xen vào nhau, hình thành một dải ngân hà rực rỡ.

Từng đóa hoa văn phù văn thần bí bay lượn trên không, mỗi một cánh hoa đều khắc những phù văn cổ xưa, phảng phất như ẩn chứa huyền bí to lớn của trời đất.

Và khi những cánh hoa phù văn không ngừng rơi xuống từ trên không, toàn bộ Xích Diễm Khung Lĩnh cũng lập tức trở nên sôi động, phảng phất như mỗi một hơi thở đều có thể hít vào đầy ắp năng lượng.

“Tiên Đế thuế biến!” Đám người Lâm Tam lập tức kinh hô, vội vàng ngồi xếp bằng tại chỗ để cảm ngộ.

Tuy Mộng Dao tiên tử hiện tại vẫn chưa đột phá đến cảnh giới Tiên Đế, nhưng đã nửa bước chân vào cảnh giới Tiên Đế, chỉ cần thuế biến thành công là có thể lập tức đột phá tại chỗ.

Mà ở giai đoạn này, Mộng Dao tiên tử sẽ dẫn động đại đạo, phàm là sinh linh ở gần đó đều có thể nhận được cảm ngộ, có thể sánh bằng mấy ngàn năm khổ tu của họ.

Chỉ thấy đám người Lâm Tam lần lượt nhắm mắt lại, hít sâu để bắt lấy khí tức huyền diệu giữa trời đất, chỉ cần khẽ chạm vào là có thể cảm nhận được một sự chấn động siêu việt bản ngã, chạm đến bản chất của vũ trụ.

“Không ổn, đã tiến vào kỳ thuế biến Tiên Đế rồi!” Long Ngạo Thiên sắc mặt đại biến, tăng tốc lao đến Xích Diễm Khung Lĩnh.

Mộng Dao tiên tử hiện tại đã nửa bước chân vào cảnh giới Tiên Đế, nếu không nhanh chóng đi ngăn cản nàng, nhiều nhất là nửa tháng nữa là có thể hoàn toàn thuế biến, trở thành vị Tiên Đế thứ tư của Tiên giới.

“Phàm là kẻ phản bội bản đế, bản đế một tên cũng không tha!!” Lăng Tiêu Tiên Đế sắc mặt hung ác, điều khiển tiên chu cấp tốc lao đi.

Bất kể trên đường gặp phải chuyện gì, cũng không thể ngăn cản y, y thề sẽ đi giết chết đôi cẩu nam nữ kia.

“Là Lăng Tiêu và Long Ngạo Thiên!” Minh chủ Tiên Minh cảm ứng được khí tức của hai người, đang cấp tốc hướng về phía Xích Diễm Khung Lĩnh.

Là đối thủ cũ đã đấu với Chiến Thần Điện mấy vạn năm, ông ta quá hiểu Long Ngạo Thiên, không cho rằng hắn đến đó là có ý tốt chúc mừng, chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để ngăn cản con gái bảo bối của mình đột phá.

Còn về Lăng Tiêu Tiên Đế… tuy hai bên có quan hệ cha vợ con rể và đồng minh, nhưng khổ nỗi Mộng Dao tiên tử lại ngoại tình.

Bây giờ còn gây ra động tĩnh lớn như vậy, có thể nói cả Tiên giới đều biết rồi, quan hệ hai bên e rằng sẽ hoàn toàn tan vỡ.

"Con nhóc này…" Minh chủ Tiên Minh vừa nghĩ đến con gái bảo bối, liền bị tức đến huyết áp tăng vọt.

Tuy con gái bảo bối của ông ta đã gả cho người ta, nhưng với thân phận tiểu công chúa của Tiên Minh, không chỉ đàn ông thiên hạ tùy nàng chọn, mà còn có thể gả đi làm chính thê.

Ấy vậy mà nàng lại đi tìm tên lông vàng Tần Phong không đáng tin cậy nhất, đám phụ nữ trong nhà hắn gom lại cũng đủ mấy bàn mạt chược rồi.

Nhưng khổ nỗi bây giờ ván đã đóng thuyền, ông ta chỉ có thể đi giúp dọn dẹp mớ hỗn độn.

"Nhanh lên, nhanh hơn nữa!" Mấy vị trưởng lão của Tiên Minh cũng liều mạng lao đến Xích Diễm Khung Lĩnh.

Hiện tại không chỉ có Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế đến đó, mà còn có rất nhiều thế lực nhỏ đi theo họ cũng đã đến Xích Diễm Khung Lĩnh.

Dù sao lão đại của họ đã xuất động, họ cũng phải đến đó cổ vũ một phen.

Hơn nữa, một khi Mộng Dao tiên tử đột phá Tiên Đế, thì sự cân bằng của Tiên giới sẽ bị phá vỡ.

Đến lúc đó không chỉ một mùa giải mới của Tiên giới sẽ bắt đầu, mà họ cũng sẽ trở thành bia đỡ đạn trong cuộc tranh bá của ba đại siêu cấp thế lực.

Đương nhiên điểm quan trọng nhất là… Tần Phong đã chứng minh được bản thân, cơ duyên của Tiên Đế quả thực tồn tại.

Và ngay khi các thế lực lớn của Tiên giới đều đổ dồn ánh mắt về Xích Diễm Khung Lĩnh, thì Uyên Tổng ở Tây Vực lại đang gặp đại nạn.

Chỉ thấy trên bầu trời mây đen dày đặc, từng đạo sấm sét lan ra như móng gà, ẩn chứa uy thế hủy thiên diệt địa kinh hoàng.

“Lôi kiếp sao lại xuất hiện nữa!?” Uyên Tổng cả người lập tức suy sụp, trong lòng gào thét như chuột chù.

Ầm ầm ầm!!

Lôi kiếp không hề có ý định giải thích, lập tức hóa thành một con lôi long gầm thét giáng xuống.

“Ta ****……” Uyên Tổng trong lòng chửi thề rất bậy, nhưng không thể không vung kiếm chống đỡ.

Ầm ầm ầm!!

Lôi kiếp hóa thành lôi long hung hăng đánh về phía Uyên Tổng, tiếng nổ đinh tai nhức óc cũng theo đó vang vọng khắp trời đất, năng lượng tản ra cũng khiến hư không bị bóp méo, bão năng lượng bắt đầu quét qua trời đất.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!?” Uyên Tổng hoàn toàn phát điên, thực sự không hiểu tại sao mình lại bị sét đánh.

Chương 1489

Nhưng may mắn là lần này không phải lôi kiếp của con rối Tiên Vương, cộng thêm nhục thân của y đã được lôi kiếp rèn luyện, và vừa mới đột phá đến Chân Tiên trung giai, cho nên chống đỡ cũng không quá khó khăn.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã dùng Thiên Tuyển cấp Thần Thoại đỡ lôi kiếp, nhận được 200 ngàn điểm phản diện!” “Ai, cũng như dự đoán!” Tần Phong lộ ra vẻ thất vọng, nhưng lại không thể không chấp nhận hiện thực.

Tuy một đạo lôi kiếp 200 ngàn điểm phản diện có hơi ít, nhưng may mắn là đơn hàng này có gần 9000 đạo lôi kiếp, nếu không có gì bất ngờ thì có thể nhận được 1,8 tỷ điểm phản diện.

Cũng vì Uyên Tổng là nhân viên cũ, hắn vì tin tưởng nên sau khi giao đơn hàng này cho y, liền không tiếp tục theo dõi quản lý nữa, mà chuyên tâm tương tác với Mộng Dao tiên tử.

Thời gian trôi qua, hai mươi ngày đã qua.

Tần Phong thông qua phí tương tác 4 triệu điểm phản diện mỗi ngày, hai mươi ngày đã thành công kiếm được 80 triệu điểm phản diện.

Hắn còn cùng Mộng Dao tiên tử đắm chìm trong ba ngàn đại đạo, dưới sự trợ giúp của đại đạo chúc phúc, đã thôi diễn công pháp và kỹ năng của bản thân lên đến Đế giai trung phẩm.

Ầm ầm ầm!!

Xích Diễm Khung Lĩnh đột nhiên rung chuyển dữ dội, ánh sáng ngũ sắc cũng theo đó chiếu rọi bầu trời.

“Để ta giúp ngươi một tay!” Tần Phong cảm nhận được Mộng Dao tiên tử đã đến thời khắc mấu chốt, lập tức điều động Hỗn Nguyên chi lực truyền vào cơ thể đối phương.

“Ư…” Thân thể mềm mại của Mộng Dao tiên tử lập tức căng cứng, đôi chân ngọc trắng nõn nà cũng theo đó nở hoa.

Ngay sau đó, ba ngàn đại đạo hóa thành âm dương cực khí lưu chuyển giữa trời đất, ngũ hành linh quang và vạn đóa kim liên càng chiếu rọi cửu thiên thập địa, kèm theo đó là những tiếng tiên nhạc vang vọng khắp Tiên giới.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã từ trong ra ngoài, hoàn toàn chinh phục đóa Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 10 triệu điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã từ trong ra ngoài, hoàn toàn chinh phục đóa Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được một cơ hội rút thưởng!” “Cuối cùng cũng no rồi!” Tần Phong thở ra một hơi thật sâu, lập tức gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Xoạt một tiếng!

Chiếc vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã rút trúng…” "Ting, chúc mừng ký chủ rút được buff cấp Đạo gia Tiên cấp, Ngũ Đức Chi Khí!" "Đạo gia Ngũ Đức!?" Tần Phong ngẩn người, tỏ vẻ mình chỉ biết đến "sắc phê ngũ đức" mà thôi.

Ngũ Đức Chi Khí: Buff cấp Tiên của Đạo gia, là Tiên Thiên Ngũ Khí, chia thành ngũ đức.

Tiên Thiên Thanh Khí, bảo vật Thánh Đức; Thái Sơ Tử Khí, bảo vật Phúc Đức; Huyền Hoàng Chi Khí, bảo vật Công Đức; Thái Tố Bạch Khí, bảo vật Âm Đức; Âm Dương Nhị Khí, bảo vật Đạo Đức.

Sau khi trang bị, không chỉ nhận được gấp mười lần chiến lực gia trì, mà còn nhận được Tiên Thiên Ngũ Đức Chi Khí của Đạo gia hộ thể. "Vẫn chưa đủ!" Tần Phong xem xong giới thiệu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Hắn bây giờ đã là người sắp 30 tuổi, thế mà chỉ có hai mươi bảy buff tăng chiến lực: Tiên Đế Chi Tư, Khô Mộc Phùng Xuân, Minh Tâm Kiến Tính, Vô Địch Kiếm Tâm, Tiên Kỹ Kiếm Hồn, Tiên Thiên Kiếm Khí, Vô Địch Kiếm Vực, Đại Âm Hi Thanh, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thất Tinh Diệu Hoa, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tử Khí Đông Lai, Thiên Đạo Thù Cần, Thượng Thiện Nhược Thủy, Thiên Sư Pháp Ấn, Thiên Quan Chúc Phúc, Phản Bổn Quy Nguyên, Dĩ Nhu Khắc Cương, Phật Quang Phổ Chiếu, Tri Hành Hợp Nhất, Hải Nạp Bách Xuyên, Sát Ý Ba Động, Thiên Nhân Cảm Ứng, Hợp Tung Liên Hoành, Hậu Đức Tái Vật, và Ngũ Đức Chi Khí.

Tính trung bình ra còn chưa được một năm một cái, không thể không nói đời hắn đúng là quá thất bại rồi.

Ầm ầm ầm!!

Thân thể Tần Phong đột nhiên chấn động, khí tức quanh thân bắt đầu cuộn trào.

Ngay sau đó, tựa như linh hồn xuất khiếu, hắn vượt qua sự trói buộc của thể xác, tiến vào một cảnh giới huyền diệu và siêu việt.

Giây phút này —— Tần Phong không chỉ cảm nhận được năm luồng khí đang lưu chuyển trong cơ thể, mà còn có thể kết nối với bản nguyên vũ trụ, đặt mình vào một khoảng không vô biên vô tận, tự do bay lượn. "Không hổ là người đàn ông mà tỷ tỷ nhìn trúng!" Mộng Dao tiên tử cảm nhận được sự thay đổi của Tần Phong, đôi mắt đẹp lại một lần nữa ánh lên vẻ khao khát.

Nhưng khổ nỗi nàng đang ở thời khắc mấu chốt đột phá Tiên Đế, chỉ có thể gắng gượng đè nén xung động muốn đè Tần Phong ra, vội vàng ngồi xếp bằng luyện hóa Hỗn Nguyên Chi Lực mà hắn truyền tới.

Gràooo!!

Thái Dương Chân Hỏa phát ra tiếng rồng ngâm bi thương, đã không thể duy trì hình dạng rồng nữa.

Tuy nó là ngọn lửa mạnh nhất giữa đất trời, mang danh Vạn Hỏa Chi Nguyên, Chúng Hỏa Chi Chủ, nhưng lại gặp phải Tần Phong, một tên "lão lục" vô sỉ.

Hắn không quang minh chính đại giao đấu trực diện mà lại dùng âm chiêu liên thủ với Mộng Dao tiên tử, từng chút một thôn phệ luyện hóa nó. "Đây đúng là vật đại bổ mà!" Tần Phong không hề có ý thương hại, tiếp tục thôn phệ luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa.

Cũng vì hắn vừa mới truyền năng lượng của mình vào cơ thể Mộng Dao tiên tử, khiến hắn hiện tại rất cần năng lượng để bổ sung, bèn há miệng hút Thái Dương Chân Hỏa vào bụng.

Ầm ầm ầm!!

Quanh thân Tần Phong lập tức bùng lên một ngọn lửa màu vàng kim, luồng nhiệt đáng sợ cũng hóa thành bão táp càn quét phương tây. "Sắp không trấn áp nổi nữa rồi!" Sắc mặt Tần Phong nháy mắt nhăn nhó, chỉ cảm thấy trong người cuộn trào dữ dội.

Không chỉ Thái Dương Chân Hỏa đang giãy giụa lần cuối, mà tu vi của hắn cũng sắp không trấn áp được nữa.

Vốn dĩ nghĩ gần đây hành sự quá phô trương, định nén tu vi để khiêm tốn một chút, tránh bị kẻ có ý đồ để mắt tới.

Nhưng khổ nỗi tu vi của tỷ tỷ thực sự quá cao, cho dù hắn dùng hết sức để nén, cuối cùng vẫn không nén được bao nhiêu.

Ầm ầm ầm!!

Ngay lúc Tần Phong và Mộng Dao tiên tử đang bận rộn toàn lực xông pha, một luồng uy áp khiến đất trời chìm nổi đột nhiên giáng xuống như bão táp.

Chỉ thấy dung nham trong Xích Diễm Khung Lĩnh cuộn trào dữ dội, Long Ngạo Thiên mình mặc chiến giáp vàng đứng sừng sững giữa hư không, toàn thân lấp lánh ánh vàng chói lọi, trong đôi mắt là sự bá khí coi thường thiên hạ, khiến người ta không dám nhìn thẳng. "Long Ngạo Thiên!!" Lâm Tam sắc mặt đột nhiên biến đổi, vội vàng rút kiếm đứng dậy. "Vãi chưởng!!" Triệu Trường Sinh lập tức văng một câu chửi thề, theo phản xạ kéo Lâm Tam ra chắn trước mặt mình. "Lần này phiền phức rồi!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy sắc mặt không ngừng thay đổi, suy nghĩ xem mình có nên ra tay giúp đỡ không.

Hiện tại Mộng Dao tiên tử chỉ còn cách một bước cuối cùng, nhiều nhất là hai phút rưỡi nữa là có thể đột phá cảnh giới Tiên Đế.

Nếu họ ra tay giúp đỡ câu giờ hai phút rưỡi này, họ sẽ kết được một phần thiện duyên với Mộng Dao Tiên Đế tương lai.

Nhưng đối diện bây giờ là Long Ngạo Thiên vạn cổ đệ nhất, nếu không cản được thì có nghĩa là họ sẽ thân tử đạo tiêu.

Chương 1490

"May mà đến kịp!!" Long Ngạo Thiên ánh mắt lóe lên vẻ vui mừng, tay cầm trường thương vàng chuẩn bị ra tay. "Có ta ở đây, ngươi đừng hòng!" Lâm Tam bày ra vẻ mặt coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, toàn thân cũng lóe lên vạn đạo kim quang.

Ngay sau đó, một luồng kiếm mang kinh thiên động địa vút lên chín tầng trời, kiếm khí khuấy động chín vạn dặm, khiến toàn bộ Xích Diễm Khung Lĩnh rung chuyển, phảng phất như một kiếm có thể chém vào cả quá khứ và tương lai. "Ủa khoan, ông bạn, ông chơi thật luôn à!" Triệu Trường Sinh lập tức mất bình tĩnh, không ngờ Lâm Tam lại dũng cảm đến mức này.

Một Chân Tiên sơ giai không chỉ dám mắng Tiên Đế trước mặt, mà còn dám chính diện khiêu chiến quyền uy của Tiên Đế.

Ong!

Ong!

Thần uy rực rỡ, kiếm đoạn vạn cổ!!

Tiếng kiếm ngâm đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, kiếm quang ngút trời còn vút thẳng lên mây xanh.

Bầu trời như bị một đôi bàn tay vô hình xé toạc ra làm đôi, ngay sau đó, một luồng kiếm quang khổng lồ tựa chống trời chém thẳng về phía Long Ngạo Thiên. "Muốn chết!!" Long Ngạo Thiên nổi giận đùng đùng, liền trừng mắt một cái.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm khí kinh khủng lập tức bị đánh tan thành từng mảnh vụn, rơi lả tả xuống mặt đất như những vì sao. "Phụt!!" Lâm Tam tức khắc phun ra một ngụm máu tươi, cả người cũng bay ngược ra ngoài. "Tần Phong rốt cuộc đã cho nó uống thuốc lú gì vậy!?" Tháp gia tức đến độ chửi mẹ nó.

Không biết nên nói Lâm Tam là người trọng nghĩa khí, có chính nghĩa, hay nên nói hắn đầu óc cứng nhắc, lụy tình.

Đối mặt với Tiên Đế không những không tránh, mà còn dám liều mạng xông lên, chỉ để câu giờ hai phút rưỡi cho Tần Phong.

Nhưng chửi thì chửi, cứu vẫn phải cứu.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng ngũ sắc từ trong cơ thể Lâm Tam bùng phát, không chỉ bao bọc bảo vệ hắn, mà còn giật lại hắn từ tay Diêm Vương gia. "Hử!?" Long Ngạo Thiên lập tức nhíu mày, có chút không nhìn thấu tên Lâm Tam này.

Nhưng hiện tại hắn không có thời gian để ý đến Lâm Tam, phải nhanh chóng ngăn cản Mộng Dao tiên tử đột phá Tiên Đế, nếu không bao năm ẩn nhẫn của hắn sẽ đổ sông đổ biển. "Ting, chúc mừng ký chủ khiêu khích hai đại Thiên Mệnh khai chiến, nhận được 10.000.000 điểm phản diện!" "Ting, chúc mừng ký chủ hãm hại Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y bị trọng thương, nhận được 2.000.000 điểm phản diện!" "Vãi chưởng, dám đánh bị thương tiểu Tam Tam nhà ta!" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, chỉ số tức giận lập tức tăng vọt.

Bùng một tiếng!!

Trong cơ thể Tần Phong truyền ra một tiếng nổ trầm đục, khí tức cũng theo đó tăng vọt một đoạn.

Chỉ thấy gông cùm trong cơ thể hắn nháy mắt bị phá vỡ, thành công đột phá đến Kim Tiên cao giai.

Uy áp kinh khủng cũng bùng phát như núi lửa, khiến dung nham xung quanh bắt đầu cuộn trào dữ dội... "Gràooo!!" Tần Phong đột nhiên ngẩng đầu, phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Ngay sau đó, hắn như một quả tên lửa phóng đi, lao vút ra khỏi dung nham, toàn thân được bao bọc bởi một ngọn lửa màu vàng kim.

Quần áo trên người đã sớm bị đốt thành tro, hắn trần như nhộng xuất hiện trong tầm mắt mọi người. "Cái gì!!" Triệu Trường Sinh nghe thấy tiếng động, lập tức quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy Tần Phong như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ đứng giữa hư không, mỗi tấc cơ bắp đều như được điêu khắc tỉ mỉ.

Lồng ngực rộng lớn rắn chắc như núi non, mỗi nhịp thở đều toát lên sức mạnh và sự kiên định; hai cánh tay thì như thép không thể lay chuyển, đường nét cơ bắp mượt mà và đầy uy lực, dường như có thể dễ dàng đấm nát thế giới. "Thân hình này...

Nữ Đế có phúc rồi!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy hai mắt đã nhìn đến ngây dại, chỉ cảm thấy một dòng máu nóng từ mũi chảy ra. "Sao lại là Kim Tiên cao giai?!" Long Ngạo Thiên nhìn thấy Tần Phong, trong mắt lập tức dâng lên sát ý.

Hắn trên đường đến Xích Diễm Khung Lĩnh đã dung hợp lại với phân thân Tiên Đế, biết hết mọi chuyện xảy ra ở khu vực biên giới Đông Vực, tự nhiên cũng bao gồm chi tiết Tần Phong vừa đột phá Kim Tiên sơ giai.

Mà từ lúc phân thân Tiên Đế gặp Tần Phong đến giờ, tính kỹ lắm cũng chỉ mới một tháng.

Cũng có nghĩa là, trong vòng chưa đầy một tháng, Tần Phong đã liên tục đột phá hai tiểu cảnh giới từ Kim Tiên sơ giai, đạt đến Kim Tiên cao giai hiện tại.

Hơn nữa, nhìn vào trạng thái hiện tại của hắn, cũng không có dấu hiệu gì của việc căn cơ bất ổn. "Vẫn bị để mắt đến rồi sao?!" Tần Phong nhìn thấy ánh mắt của Long Ngạo Thiên, lập tức biết hắn đang nghĩ gì.

Tuy hắn đã sớm xé rách mặt với Long Ngạo Thiên, nhưng miệng tiện nhiều nhất cũng chỉ khiến Long Ngạo Thiên tức giận, sẽ không trở thành mục tiêu phải giết hàng đầu của gã.

Cộng thêm có Diệp Thần ca ca ở bên cạnh kéo thù hận, nên cũng không cần lo lắng mình có nguy hiểm gì quá lớn.

Nhưng bây giờ tốc độ tu luyện của hắn quá nhanh, đã uy hiếp nghiêm trọng đến địa vị của Long Ngạo Thiên.

Gã nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết hắn, trừ hậu hoạn. "Tần Phong phải chết!" Long Ngạo Thiên trong mắt lóe lên một tia hàn quang, sát ý không chút do dự tuôn ra.

Là người đứng đầu bảng thiên tư võ tu, đánh khắp thiên hạ không đối thủ, hắn chưa bao giờ coi người đứng đầu bảng thiên tư khí tu ra gì, cũng chưa từng để tâm đến tốc độ tu luyện kinh khủng của Tần Phong.

Thứ thực sự khiến hắn sợ hãi là mệnh cách Lục Vị Đế Vương Hoàn của Tần Phong.

Có thể nói, Tần Phong đã hoàn toàn lật đổ nhận thức của người đời về Lục Vị Đế Vương Hoàn, càng dùng Mộng Dao tiên tử làm minh chứng thực tế, chứng minh mệnh cách Lục Vị Đế Vương Hoàn của hắn có thể giành được cơ duyên của Tiên Đế.

Nếu thật sự sinh ra sáu vị Tiên Đế, cục diện của Tiên giới chắc chắn sẽ bị phá vỡ.

Chương 1491

Ong!

Ong!

Tiếng thương ngâm chói tai vang lên, khiến hư không chấn động.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên đột nhiên cầm trường thương vàng, như một ngôi sao băng phá không đâm thẳng về phía Tần Phong, mũi thương ma sát với không khí tạo ra một tiếng rít chói tai. "Tần huynh!!" Lâm Tam sắc mặt đại biến, cầm kiếm xông lên cứu viện. "Không ổn!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy hai người sắc mặt đại biến, vội vàng xông lên ngăn cản Long Ngạo Thiên. "Mau cứu người đi!" Thanh Thanh mặt đầy lo lắng, thúc giục Triệu Trường Sinh ra tay. "Cứu người!?" Triệu Trường Sinh bĩu môi, không có ý định ra tay.

Không phải hắn sợ bị Long Ngạo Thiên đánh chết, mà là hắn không tin một tên tai họa như Tần Phong sẽ chết.

Đừng thấy Tần Phong bên ngoài ra oai diễu võ rất lợi hại, nhưng trong xương cốt hắn lại đặc biệt ổn trọng giống như mình.

Sở dĩ dám chỉ vào mũi Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế mà chửi, chắc chắn là có ai đó đã cho hắn dũng khí không sợ trời không sợ đất. "Thật sự nhắm vào ta rồi!" Nhìn thấy Long Ngạo Thiên lao về phía mình, Tần Phong trong lòng không hề hoảng hốt.

Từ lúc gã ra tay đánh bị thương tiểu Tam Tam, số phận của gã đã được định đoạt.

Nếu đối phương đã ỷ lớn hiếp nhỏ, không giảng võ đức, vậy thì hắn sẽ lập tức bật mode hồng mao lão quái để lật bàn.

Bùng một tiếng!!

Ngay lúc Tần Phong chuẩn bị lật bàn, trong cơ thể đột nhiên truyền đến một trận chấn động dữ dội.

Cũng không biết là Long Ngạo Thiên đã bật hào quang cấp Thiên Đạo, hay là lão tác giả chó má muốn tiếp tục dùng hồng mao lão quái để câu chữ, mà Thái Dương Chân Hỏa bị hắn nuốt vào trong cơ thể đột nhiên nổi điên. "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, khí tức quanh thân lập tức hỗn loạn. "Chết đi!!" Long Ngạo Thiên trong nháy mắt đã đến trước mặt Tần Phong, giơ trường thương vàng lên định đâm xuống. "Băng Phong Thế Giới!!" "Tuyệt Đối Linh Độ!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy thấy đã không kịp cứu viện, vội vàng tung ra đại chiêu của mình công kích Long Ngạo Thiên.

Chỉ thấy Xích Diễm Khung Lĩnh vốn nóng bỏng lập tức nhiệt độ giảm mạnh, dung nham đang sôi trào cũng như bị đóng băng đứng yên, càng có một bức tường băng xuất hiện trước mặt Tần Phong.

Ầm ầm ầm!!

Trường thương vàng hung hăng nện vào tường băng, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Chỉ thấy tường băng nháy mắt bị thương mang đánh thành những mảnh băng vụn, năng lượng kinh khủng cũng không dừng lại, tiếp tục hất văng Tần Phong ở phía sau tường băng. "Không ổn!!" Tần Phong cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng khởi động Tiên Thiên Lực Tràng.

Chỉ thấy trên người hắn lập tức hiện ra một chiếc áo giáp nhỏ trong suốt, chính là Tiên Thiên Nhất Khí Y mà Tây trưởng lão đã cho hắn.

Hắn còn trang bị thêm Ngũ Đức Chi Khí và Hậu Đức Tái Vật vừa mới rút được, cùng với buff khóa máu Thất Tinh Diệu Hoa.

Ngay sau đó, quanh thân hắn liền xuất hiện Tiên Thiên Ngũ Đức Chi Khí, cùng với một lớp khiên trong suốt ngưng tụ từ Đại Đạo Chi Lực.

Bùng một tiếng!!

Tần Phong bị đánh bay ra ngoài, lớp khiên bảo vệ quanh thân cũng theo đó vỡ nát. "Phụt!!" Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài với tốc độ chóng mặt.

Hắn như một quả bóng tennis bị đánh bay, sức mạnh khủng khiếp khiến hắn bay xa mấy vạn mét, trên đường còn đâm nát không biết bao nhiêu ngọn núi. "Tần huynh!!" Đôi mắt Lâm Tam như ngọn lửa bùng cháy, chỉ số tức giận cũng lập tức đạt đến mức tối đa.

Chỉ thấy thanh Vô Trần kiếm trong tay hắn lóe lên hàn quang, phảng phất ngưng tụ tất cả sự phẫn nộ và bi thương của hắn.

Ngay sau đó, bất chấp thương thế của bản thân, hắn lại một lần nữa vung kiếm về phía Long Ngạo Thiên.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm ngâm như sấm sét chín tầng trời, đinh tai nhức óc, lại như vạn đạo lôi đình cùng lúc nổ bên tai.

Ngay sau đó, một luồng kiếm khí sắc bén vô cùng vút lên trời, như thực chất lóe lên một đạo kiếm quang chói mắt, kiếm thế kinh khủng ẩn chứa trong đó khiến người ta tim đập chân run, dường như có thể xé rách hư không, chém đứt mọi trở ngại trên đời. "Dĩ kiếm nhập đạo, dĩ thân hợp kiếm, dĩ kiếm phá đạo!" Lâm Tam phảng phất như đã phá vỡ một xiềng xích nào đó, nháy mắt dung hợp làm một với kiếm quang. "Dĩ kiếm phá đạo!!" Long Ngạo Thiên trong lòng cả kinh, theo phản xạ quay đầu nhìn sang. "Ting, phát hiện Thần Thoại cấp Thiên

Tuyển Chi Tử vì phẫn nộ mà phá vỡ xiềng xích bản thân, tiến giai thành Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử!!" "Phẫn nộ?

Tiến giai!?" Tần Phong lết người ngồi dậy trong bộ dạng thê thảm, nở một nụ cười khổ: "Lâm Tam ca ca, sao huynh lên cấp mà không nói sớm, là do ta đây không biết điều, cướp mất màn ra vẻ của huynh, hay là do ta sống làm ảnh hưởng đến output của huynh..." "Phụt!!" Tần Phong nói chưa dứt lời đã phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy hắn vừa rồi đỡ được một đòn của Long Ngạo Thiên mà không chết, nhưng lại bị đánh vào trạng thái hấp hối.

Nếu không phải Thất Tinh Diệu Hoa cuối cùng khóa máu thành công, e rằng hắn đã bị một chiêu tiễn đi rồi.

Mà Thái Dương Chân Hỏa hắn nuốt vào bụng trước đó cũng không cam tâm bị hắn luyện hóa như vậy.

Thế là nhân lúc hắn đang hấp hối yếu ớt, nó bắt đầu quậy phá điên cuồng trong cơ thể hắn.

Ngọn lửa nóng rực tràn vào tứ chi bách hài, cấp bách muốn tìm một lối thoát để xông ra ngoài. "Tên chết tiệt!" Tần Phong tức giận kẹp chặt mông, trong lòng gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan.

Chương 1492

"Ting, chúc mừng ký chủ đã tiêu 30.000.000 điểm phản diện, đổi được một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Kim Tiên!" "Để xem ngươi chạy đi đâu!" Tần Phong ánh mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn, liền ném đan dược vào miệng.

Một viên đan dược vào bụng, căn cơ lập tức vững chắc.

Khi Căn Cơ Đan tan ra trong miệng, một luồng năng lượng cũng theo đó tràn đến tứ chi bách hài, khiến năng lượng đang hỗn loạn trong cơ thể bắt đầu bình ổn lại.

Ngay sau đó, hắn điều động chút sức lực ít ỏi còn lại trong cơ thể, dùng tam đại tiên hỏa để cưỡng ép trấn áp Thái Dương Chân Hỏa đang nổi loạn.

Ong!

Ong!

Ngay lúc Tần Phong đang bận trấn áp Thái Dương Chân Hỏa, một luồng kiếm khí sắc bén vô cùng càn quét đất trời.

Chỉ thấy Lâm Tam dung hợp làm một với kiếm quang rực rỡ chói mắt, hắn kéo theo một vầng hào quang lộng lẫy, với tốc độ kinh người chém về phía Long Ngạo Thiên, tạo ra những tiếng xé gió bén nhọn. "Dĩ kiếm phá đạo, tên này quá nghịch thiên rồi!" Triệu Trường Sinh lập tức kinh ngạc kêu lên.

Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao Lâm Tam không có thể chất đặc thù mà lại có thể xếp thứ hai trong bảng thiên tư võ tu.

Người khác tu luyện đều liều mạng cảm ngộ tam thiên đại đạo, còn Lâm Tam lại coi tam thiên đại đạo như cỏ rác.

Bất kể đối phương sử dụng đại đạo gì, hắn đều một kiếm phá vỡ, muốn trở thành tồn tại đứng trên cả tam thiên đại đạo. "Dĩ kiếm phá đạo quả thực lợi hại, nhưng rất đáng tiếc ngươi chỉ là một Chân Tiên!" Long Ngạo Thiên trong lòng tuy kinh ngạc khi một Chân Tiên nhỏ bé có thể lĩnh ngộ kiếm đạo như vậy, nhưng vừa nghĩ đến chênh lệch tu vi khổng lồ giữa hai bên, hắn liền thả lỏng tâm trí.

Chỉ thấy thân ảnh hắn lơ lửng trên bầu trời, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua cũng khiến vạn vật run rẩy. "Tiên Đế đáng sợ quá!" Triệu Trường Sinh sợ đến co rúm người lại.

Thấy Tiểu Kiều và Lưu Thủy chạy đi cứu Tần Phong, hắn vội vàng ôm một tảng đá lớn che trước người.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, phảng phất như chìm vào sự trầm luân vô tận.

Ngay sau đó, vạn đạo lôi đình phủ kín bầu trời, mỗi một đạo đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Không chỉ kiếm quang ngút trời vỡ nát, núi lửa cũng bắt đầu phun trào, cả thế giới dường như trong nháy mắt tan vỡ, trở nên ảm đạm vô quang. "Phụt!" Lâm Tam phun ra một ngụm máu tươi, như bị trọng kích bay ngược ra ngoài. "Ngươi không thể để ta bớt lo một chút được sao!?" Tháp gia tức đến phát điên.

Vừa mới giật người về từ tay Diêm Vương gia, vậy mà hắn quay đầu lại bất chấp tất cả xông lên, khiến nó bây giờ rất muốn tố cáo Lâm Tam cố ý feed mạng.

Nhưng vẫn là câu nói đó, cứu người vẫn phải cứu người!

Chỉ thấy trong cơ thể Lâm Tam bùng phát một luồng ánh sáng ngũ sắc, lại một lần nữa kéo hắn về từ tay Diêm Vương gia. "Vẫn còn sống!?" Long Ngạo Thiên trong lòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thậm chí có chút hoài nghi mình đang nằm mơ.

Tuy hắn vừa rồi chỉ tiện tay một đòn, nhưng cho dù là Tiên Quân cũng tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Vậy mà Lâm Tam, một Chân Tiên, không chỉ sống sót mà còn liên tục đỡ được hai đòn tiện tay của hắn.

Điều này cũng khiến hắn tò mò về bảo vật trên người Lâm Tam, muốn xem rốt cuộc là bảo vật gì có thể bảo vệ hắn hai lần không chết.

Nhưng bây giờ thời gian cấp bách, không kịp nghiên cứu Lâm Tam.

Hắn phải nhanh chóng ngăn cản Mộng Dao tiên tử đột phá Tiên Đế, tiện thể bóp chết mối đe dọa Tần Phong này từ trong trứng nước. "Ting, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y bị trọng thương, nhận được 5.000.000 điểm phản diện!" "Mẹ kiếp, lại đánh tiểu Tam Tam nhà ta!" Tần Phong tại chỗ nổi giận, gắng gượng đứng dậy.

Nhưng vì lúc này đang trong trạng thái hấp hối yếu ớt, cộng thêm thời gian cơ thể tự hồi phục quá ngắn, hai chân hắn mềm nhũn rồi ngã vào lòng Tiểu Kiều vừa chạy tới. "Cẩn thận!" Tiểu Kiều vội vàng đỡ lấy Tần Phong, sau đó che chắn hắn sau lưng mình. "Dựa vào cái gì!?" Triệu Trường Sinh lập tức không vui.

Rõ ràng mọi người đều là đệ tử của Tiên Minh, nhưng hắn chỉ có thể cẩn thận che chắn người khác trước mặt, chưa bao giờ có ai chủ động che chắn sau lưng hắn. "Chỉ bằng hai người các ngươi, vẫn không cản được bản đế!" Long Ngạo Thiên đã mất kiên nhẫn, trường thương trong tay lóe lên một luồng kim quang.

Ầm ầm ầm!!

Trường thương vàng bùng phát một luồng ánh sáng chói mắt, như mặt trời mọc phương đông soi sáng cả thế giới.

Ngay sau đó, trường thương như rồng ra biển, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa đánh xuống mặt đất.

Nơi nó đi qua, không khí bị nén lại thành luồng khí nóng bỏng, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Xích Diễm Khung Lĩnh run rẩy dưới sức mạnh này, phảng phất cảm nhận được ngày tận thế đang đến gần. "Liều mạng!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy quay đầu nhìn Tần Phong một cái, cắn răng quyết định đối đầu trực diện với đòn tấn công của Long Ngạo Thiên.

Chỉ thấy quanh thân hai người dâng lên một luồng hàn khí lạnh thấu xương, khiến Xích Diễm Khung Lĩnh vốn nóng bỏng nháy mắt đóng băng, càng có từng lớp kết giới băng tinh điên cuồng ngưng tụ trên đầu.

Ầm ầm ầm!!

Thương mang như rồng ra biển đánh xuống mặt đất, lập tức vang lên tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó, một đám mây hình nấm ngút trời bốc lên giữa thiên địa, phảng phất như thả mấy trăm vạn quả bom nguyên tử ở nhà Nhật lùn, không chỉ soi sáng cả trời đất, mà còn hóa thành cơn bão nhiệt kinh hoàng càn quét khắp nơi, muốn biến tất cả sinh linh thành đồ chín. "Phụt!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lần lượt phun máu tươi, kết giới băng tinh ngưng tụ không ngừng vỡ nát. "Ta vô tội mà!" Triệu Trường Sinh trốn sau tảng đá lớn, ôm đầu co rúm người lại.

Chương 1493

Cứ tưởng chỉ là đi du lịch công tác, không ngờ không chỉ bị cuốn vào đại chiến chuẩn Tiên Đế, mà còn bị cuốn vào đại chiến Tiên Đế một cách khó hiểu. "Đã nói rồi, các ngươi không cản được bản đế!" Thân ảnh Long Ngạo Thiên lơ lửng trên bầu trời, phảng phất như đang nhìn xuống những con kiến đang giãy giụa trên thế gian.

Ầm ầm ầm!!

Ngay lúc Long Ngạo Thiên tưởng rằng mình đã giải quyết mọi phiền phức, một luồng uy áp khiến trời đất chìm nổi giáng xuống như bão táp.

Chỉ thấy Tiên Minh minh chủ đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiểu Kiều và Lưu Thủy.

Tuy tóc bạc phơ, thân hình còng lưng, nhưng trong xương cốt lại toát ra uy áp và bá khí vô tận, tựa như một ngọn núi bất hủ, sừng sững giữa đất trời.

Mặc cho gió thổi mưa dập, vẫn hiên ngang bất động! "Tan!!" Tiên Minh minh chủ nhẹ nhàng thốt ra một chữ, lập tức dẫn động đại đạo giữa đất trời.

Chỉ thấy thương mang như rồng ra biển của Long Ngạo Thiên nháy mắt tiêu tán, cả trời đất cũng trong nháy mắt khôi phục lại sự bình tĩnh, như thể vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra. "Lão già đến rồi!" Tần Phong lập tức tỉnh táo lại, vội vàng chuyển sang hình thái tóc vàng... "Gràooo!!" Tần Phong như một siêu Saiyan, biến thân toàn dựa vào tiếng gầm lớn.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy năng lượng trong cơ thể hắn theo tiếng gầm mà tăng vọt, mặt đất dưới chân cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, từng tảng đá vụn cũng như mất đi trọng lực mà lơ lửng lên.

Ngay sau đó, cơ bắp toàn thân hắn đột ngột nổi lên, năng lượng cuồng bạo từ trong cơ thể bùng phát, mái tóc cũng trong nháy mắt chuyển thành màu vàng chói lọi.

Tóc vàng như thác, bay trong gió!

Mỗi một sợi tóc dường như ngưng tụ tinh hoa của trời đất, khí tràng mạnh mẽ khiến cả thiên địa phải run rẩy. "Thương Thiên Bá Thể, hình thái thứ ba!" Long Ngạo Thiên trong lòng cả kinh, sát ý trong mắt càng thêm mãnh liệt.

Tuy Tần Phong chỉ xếp thứ ba mươi chín trên bảng thiên tư võ tu, nhưng lại mang đến cho hắn một cảm giác bất an mãnh liệt.

Nếu hôm nay không thể giết chết hắn, tương lai chắc chắn sẽ trở thành mối họa tâm phúc của mình. "Tóc vàng!?" Tiên Minh minh chủ quay đầu liếc một cái, càng nhìn Tần Phong càng thấy ngứa mắt.

Nhưng dù ngứa mắt, ông ta cũng phải thừa nhận hắn quả thực yêu nghiệt.

Chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi không gặp, không chỉ từ Chân Tiên đột phá đến Kim Tiên cao giai, mà còn lĩnh ngộ được hình thái thứ ba của Thương Thiên Bá Thể. "Chỉ cần có ta ở đây, ngươi đừng hòng làm hại Mộng Dao tỷ!" Tần Phong bất chấp thương thế, khó khăn đứng dậy.

Cũng không biết là muốn thể hiện trước mặt lão già, hay là tình cảm chân thật dành cho Mộng Dao tiên tử, chỉ thấy hắn trần như nhộng đi đến sau lưng lão già, dùng ánh mắt quật cường bất khuất ngẩng đầu nhìn thẳng Long Ngạo Thiên. "Mộng Dao đã tìm được cái thứ gì thế này!" Tiên Minh minh chủ chẳng những không cảm thấy vui mừng, sắc mặt còn đen hơn trước.

Tuy miệng Tần Phong nói muốn dùng tính mạng bảo vệ con gái cưng của ông ta, nhưng hắn lại đứng sau lưng ông ta không tiến lên, trông thế nào cũng giống như đang dùng lão già này làm bia đỡ đạn. "Thì ra là ngươi, lão bất tử!" Long Ngạo Thiên thấy chuyện tốt bị phá hỏng, trong mắt lập tức lóe lên hàn quang.

Chỉ thấy thân ảnh của hắn phảng phất dung hợp làm một với trời đất, trường thương vàng trong tay cũng bùng phát một luồng năng lượng vàng óng bạc, như cuồng phong bão táp càn quét cả bầu trời, cuối cùng hóa thành một cột sáng vàng khổng lồ, vút thẳng lên không trung.

Mà nơi cột sáng vàng đi qua, hư không dường như bị xé toạc.

Không chỉ lộ ra cảnh tượng hư vô sâu thẳm đen kịt, mà còn có vô số ngôi sao bị sức mạnh này va chạm mà vỡ nát, ngay sau đó hóa thành những điểm sáng li ti rơi nhanh xuống mặt đất. "Tên này lại mạnh lên rồi!" Sắc mặt Tiên Minh minh chủ lập tức trở nên ngưng trọng, trong lòng cầu nguyện con gái cưng có thể nhanh hơn một chút.

Tuy ông ta và Long Ngạo Thiên đều là cường giả cảnh giới Tiên Đế, nhưng khí huyết của ông ta đã khô cạn.

Dù lần trước Tần Phong cho ông ta một viên Thọ Nguyên Đan, cũng chỉ miễn cưỡng kéo dài được trăm năm tuổi thọ.

Ngược lại, Long Ngạo Thiên hiện đang ở thời kỳ đỉnh cao, còn mạnh hơn cả thời kỳ đỉnh phong của ông ta.

Nếu lát nữa giao đấu, ông ta có tự tin qua được mấy trăm chiêu, nhưng lại không chắc có thể giữ chân được gã.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Xích Diễm Khung Lĩnh đột nhiên rung chuyển dữ dội, tam thiên đại đạo hóa thành Âm Cực Khí lưu chuyển giữa trời đất, ngũ hành linh quang và vạn đóa kim liên cũng chiếu rọi cửu thiên thập địa, còn kèm theo từng trận tiên nhạc vang vọng khắp Tiên giới. "Sắp đột phá rồi!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy hai người lập tức kinh ngạc kêu lên, biết rằng Mộng Dao tiên tử sắp đột phá Tiên Đế xuất quan. "Một lũ chết tiệt!!" Lòng Long Ngạo Thiên đột nhiên trở nên phiền não.

Rõ ràng có thể dễ dàng ngăn cản Mộng Dao tiên tử đột phá Tiên Đế, vậy mà lại bị một đám kiến hôi kéo dài gần hai phút rưỡi.

Ngay lúc này —— Một làn gió nhẹ thổi qua, mang theo một luồng tiên khí.

Chỉ thấy một nữ tử tuyệt mỹ từ trên không trung bay xuống, mặc một bộ váy lụa mỏng, tà váy theo gió nhẹ nhàng bay lượn, tựa như một đóa sen trắng đang nở rộ.

Mái tóc dài như thác nước buông xõa sau vai, lấp lánh ánh sáng dịu dàng, phảng phất như được ánh trăng nhẹ nhàng phủ lên một lớp bạc. "Tâm Ngữ tiên tử!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy hai nàng, liếc mắt một cái đã nhận ra đối phương. "Nàng ta chính là tình mới của Long Ngạo Thiên!?" Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, lộ ra nụ cười chuyên dụng của thừa tướng.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai lập tức vang lên, khiến Xích Diễm Khung Lĩnh rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên và Tâm Ngữ tiên tử như thể tâm linh tương thông, chỉ cần một ánh mắt giao lưu, Long Ngạo Thiên liền lập tức cầm thương giao đấu với Tiên Minh minh chủ.

Mà Tâm Ngữ tiên tử thì nhanh chóng bắt một đạo chỉ quyết, ngưng tụ một luồng ánh sáng bảy màu đánh vào dung nham, nói chính xác là cố gắng cắt đứt sự đột phá của Mộng Dao tiên tử.

Chương 1494

"Không ổn!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy sắc mặt đại biến, vội vàng xông lên muốn ngăn cản.

Chỉ thấy hai người cũng nhanh chóng bắt từng đạo chỉ quyết, hàn khí kinh khủng nháy mắt ngưng tụ thành từng bức tường băng, cũng khiến Xích Diễm Khung Lĩnh nóng bỏng bắt đầu có tuyết trắng rơi lả tả.

Nhưng vì Tâm Ngữ tiên tử có tu vi cảnh giới Chuẩn Tiên Đế, cộng thêm hai người họ vừa bị Long Ngạo Thiên đánh bị thương, khiến họ căn bản không thể ngăn cản được đòn tấn công của Tâm Ngữ tiên tử.

Ầm ầm ầm!!

Ánh sáng bảy màu hung hăng đánh xuống, tường băng cũng theo đó vỡ thành từng mảnh.

Ngay sau đó liền hung hăng đánh vào trong dung nham, nhắm thẳng vào Mộng Dao tiên tử đang đột phá bên trong. "Ta đã nói, có ta ở đây, không ai có thể làm hại Mộng Dao!" Tần Phong lập tức lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, ném Tiểu Bạch bên trong ra ngoài. "Trời cao một tiếng nổ vang, ta thỏ lấp lánh lên sàn!" Cơ thể tròn vo của Tiểu Bạch đáp xuống đất, quán tính làm cái bụng nó rung lên mấy cái. "Thỏ!?" Tâm Ngữ tiên tử lạnh nhạt liếc một cái, căn bản không thèm để vào mắt. "Dám coi thường thỏ ta, xem pháp bảo!!" Tiểu Bạch lập tức không vui, liền lấy ra Tử Kim Hồ Lô.

Chỉ thấy trời đất lập tức phong vân biến sắc, trên Tử Kim Hồ Lô cũng hiện ra rất nhiều phù văn vàng thần bí.

Chỉ cần nhìn từ xa một cái, cũng khiến người ta trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi vô tận. "Màu tím vàng!?" Triệu Trường Sinh liếc nhìn, đầu đầy dấu chấm hỏi.

Trong truyền thuyết, đại tiên thiên chí bảo của Tần Phong là một cái hồ lô màu vàng, đưa họ đến Xích Diễm Khung Lĩnh lại là một cái hồ lô màu xanh, bây giờ sao Tiểu Bạch lại lấy ra một cái hồ lô màu tím vàng!?

Nhưng chưa đợi mọi người nghĩ thông, miệng hồ lô đã mở ra, bùng phát một lực hút kinh khủng.

Chỉ thấy ánh sáng bảy màu nháy mắt bị hút vào trong hồ lô, ngay cả một chút khả năng phản kháng cũng không có.

Dù Tâm Ngữ tiên tử liều mạng khống chế, cũng vẫn không thể thay đổi được sự thật bị hút đi. "Chết tiệt!!" Tâm Ngữ tiên tử lập tức mất bình tĩnh, vội vàng lao xuống muốn ngăn cản.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ là chưa đợi nàng đến ngăn cản, một cột sáng đã từ trên trời giáng xuống.

Chỉ thấy Mộng Dao tiên tử từ từ bay lên từ dung nham, quanh thân còn lấp lánh một luồng kim quang chói mắt, phảng phất như mỹ thiếu nữ biến thân, xuất hiện một bộ váy trắng.

Ngay sau đó, thân ảnh của Mộng Dao tiên tử dần dần hiện ra, mình khoác ráng mây bảy màu, chân đạp mây lành bảy sắc.

Mỗi cử chỉ đều có thể dẫn động sự thay đổi của trời đất, phảng phất như nữ thần chí cao không thể khinh nhờn trên chín tầng trời...

“Không ổn rồi!!” Tâm Ngữ tiên tử biến sắc, vội vàng lùi lại giữ khoảng cách.

Chỉ thấy Mộng Dao tiên tử lơ lửng trên bầu trời, toàn thân dâng trào uy áp độc nhất của Tiên Đế, khí tức kinh hoàng khiến cả đất trời chìm trong hỗn loạn, dung nham dưới chân cũng sôi trào dữ dội như sóng biển.

“Thành công rồi!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy phun ra một ngụm máu tươi, niềm vui trong mắt không thể che giấu.

Mặc dù trong trận chiến của đám Tiên Đế và Chuẩn Tiên Đế này, sự tồn tại của hai Tiên Vương như các nàng rất mờ nhạt, nhưng dù sao cũng đã góp sức, xem như đã kết một phần thiện duyên với Mộng Dao Tiên Đế.

“Tỷ tỷ…” Tần Phong như thể bị tiểu bạch hoa yếu đuối nhập vào người, không thể gắng gượng được nữa mà yếu ớt ngã xuống đất.

“Chủ ngân, người sao thế!?” Tiểu Bạch lập tức phối hợp chạy tới, mặt đầy lo lắng hét lớn.

“Tiểu đệ đệ!?” Mộng Dao tiên tử nghe tiếng, lập tức quay đầu nhìn.

Chỉ thấy Tần Phong lúc này vẫn đang trong trạng thái cạn máu, không chỉ sắc mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, khóe miệng còn vương vệt máu chưa khô, nhìn mà nàng thấy đau lòng khôn xiết, chỉ hận không thể bất chấp tất cả lao tới ôm y vào lòng mà yêu thương một phen.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại Giải Ngữ Hoa, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Mới có 20 vạn!?” Tần Phong vô cùng bất mãn, lập tức ép ra một ngụm máu tươi.

“Chủ ngân, người đừng dọa thỏ ta chứ!” Tiểu Bạch lo lắng chạy vòng quanh, như thể Tần Phong thật sự sắp không xong rồi.

“Ngươi đáng chết!!” Thanh nộ khí của Mộng Dao tiên tử lập tức đầy ắp, phẫn nộ quay đầu nhìn Tâm Ngữ tiên tử.

Đôi mắt đẹp của nàng bùng lên ngọn lửa giận dữ, tiếp đó như hòa vào đất trời, một luồng uy áp vô hình từ người nàng bộc phát, quét qua phương tây như bão tố.

Ầm ầm ầm!!

Mây đen giăng kín, sấm chớp rền vang.

Cả đất trời dường như run rẩy vì cơn thịnh nộ của Mộng Dao tiên tử, uy áp kinh hoàng không chỉ khiến người ta không thể thở nổi, mà còn làm cho Xích Diễm Khung Lĩnh dưới chân rung chuyển dữ dội, những vết nứt khổng lồ, đáng sợ không ngừng lan ra.

“Phụt!!” Tâm Ngữ tiên tử không chịu nổi, phun ra một ngụm máu tươi ngay tại chỗ.

Mặc dù nàng hiện tại là tu vi Chuẩn Tiên Đế, nhưng theo định luật không vào Tiên Đế đều là giun dế, lúc này nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của Mộng Dao tiên tử.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại Giải Ngữ Hoa, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại người tình mới của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến nàng bị thương, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Hai đứa con gái đánh nhau rồi!” Tần Phong như thể Lữ Tiểu Bố nhập vào người, mặt đầy kích động chờ xem kịch hay.

“Ngươi dám!!” Long Ngạo Thiên nổi giận tại chỗ.

Hắn lập tức bỏ mặc Tiên Minh minh chủ đang giao đấu, nhanh chóng lao tới chắn trước mặt Tâm Ngữ tiên tử, đồng thời phát ra một tiếng gầm giận dữ long trời lở đất, âm thanh xuyên thấu tầng mây, vang tận cửu thiên.

“Không hổ là Long Ngạo Thiên!” Tần Phong dường như đã đoán trước hành động của Long Ngạo Thiên, lấy ra một viên Lưu Ảnh Thạch bắt đầu quay phim ghi hình.

“Ha ha, Long Ngạo Thiên, bây giờ ngươi còn tư cách gì mà cuồng!” Tiên Minh minh chủ thấy con gái cưng đột phá thành công, tấm lưng còng không chỉ thẳng lên, giọng nói cũng to hơn, lập tức át đi tiếng gầm của Long Ngạo Thiên.

“Chết tiệt!” Sắc mặt Long Ngạo Thiên vô cùng u ám.

Vốn dĩ hắn đã lên kế hoạch thống nhất Tiên giới trong vòng ngàn năm, ai ngờ Tiên Minh đang trên đà suy tàn lại đột nhiên có thêm một vị Tiên Đế, lập tức phá vỡ bố cục thống nhất Tiên giới của hắn.

“Ngạo Thiên, xin lỗi!” Tâm Ngữ tiên tử mặt đầy áy náy.

Nếu vừa rồi nàng có thể ngăn cản Mộng Dao tiên tử đột phá Tiên Đế, thì đã không phá vỡ bố cục thống nhất Tiên giới của Long Ngạo Thiên, càng không tạo ra cục diện hai đánh một khó xử như hiện tại.

Chương 1495

“Không sao!” Long Ngạo Thiên vẫn tự tin nói: “Cho dù bọn họ bây giờ có hai Tiên Đế thì đã sao, chẳng qua chỉ là một Tiên Đế vừa mới đột phá, một Tiên Đế huyết khí khô kiệt, đối với ta cũng chỉ là chút gió sương mà thôi!” “Long Ngạo Thiên, ngươi vẫn ngông cuồng như vậy!” Sắc mặt Tiên Minh minh chủ lập tức tối sầm, khí tức toàn thân cũng bắt đầu sôi trào.

“Cha!” Mộng Dao tiên tử lạnh lùng nói: “Nói nhảm với hắn làm gì, hôm nay hai cha con ta liên thủ diệt hắn!” “Chỉ bằng các ngươi?!” Long Ngạo Thiên tay cầm kim thương lơ lửng trên không, tiên lực trong cơ thể cũng cuồn cuộn như sông lớn.

Tiếp đó, trường thương trong tay bắn ra một luồng kim quang chói mắt, thương thế kinh hoàng cũng theo đó bùng nổ, quét qua cả đất trời như bão tố, nơi nào đi qua cũng đều run rẩy.

Ầm ầm ầm!!

Cha con hai người cũng không chịu yếu thế, lần lượt tung ra đại chiêu của mình.

Mộng Dao tiên tử bấm pháp quyết, Thập Nhị Tinh Thần Châu lập tức bay ra từ dung nham, bao quanh thân nàng hình thành một trận pháp, tinh thần chi lực kinh khủng cũng theo đó xông thẳng lên trời.

“Khoan đã, đó là của ta mà…” Tần Phong lập tức câm nín.

Hắn chỉ lấy Thập Nhị Tinh Thần Châu ra để chống lại Thái Dương Chân Hỏa, ai ngờ Mộng Dao tiên tử cứ thế thuận tay lấy đi chơi, không có chút ý tứ khách sáo nào với hắn.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên không chút do dự, vừa ra tay đã dùng đại chiêu đối đầu.

Cây kim thương của Long Ngạo Thiên như một đạo thần quang bất diệt, va chạm dữ dội với Thập Nhị Tinh Thần Châu của Mộng Dao tiên tử, bão năng lượng kinh hoàng theo đó càn quét đất trời, như thể muốn hủy diệt tất cả những gì cản đường.

“Hây!!” Tiên Minh minh chủ gầm nhẹ một tiếng, toàn thân bộc phát một luồng kim quang.

Hắn như một vầng thái dương lơ lửng giữa hư không, tiếp đó giơ bàn tay khô héo lên, ngưng tụ một vầng mặt trời rực rỡ trong lòng bàn tay, trở tay đánh về phía Long Ngạo Thiên đang giao chiến với Mộng Dao tiên tử.

Ầm ầm ầm!!

Hỏa diễm cự chưởng xuất hiện từ hư không, nơi nào đi qua hư không đều sụp đổ.

“Hừ!!” Long Ngạo Thiên hừ lạnh một tiếng, kim thương trong tay lại lần nữa tỏa sáng.

Tiếp đó, người và thương hóa thành một con kim sắc cự long che trời lấp đất, va chạm dữ dội với hỏa diễm cự chưởng của Tiên Minh minh chủ.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp đất trời, hóa thành bão năng lượng quét qua phương tây.

Không chỉ mây đen giăng kín trên trời, sấm sét gầm thét như tận thế giáng lâm, mặt đất cũng nứt ra những kẽ hở đáng sợ, rồi bắt đầu sụp đổ điên cuồng.

“Phụt!!” Tiên Minh minh chủ và Mộng Dao tiên tử đều phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy là hai đánh một, nhưng đúng như Long Ngạo Thiên đã nói, một người là Tiên Đế vừa mới đột phá, một người là Tiên Đế khí huyết khô kiệt, căn bản không thể đánh bại Long Ngạo Thiên đang ở thời kỳ đỉnh cao.

"Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!" Tần Phong thấy Mộng Dao tiên tử chịu thiệt, lập tức nhảy ra hét lớn: "Mọi người đều là nhân vật có máu mặt, hà tất phải động tay động chân vì một lời không hợp, có chuyện gì có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện." "Bản đế không có gì để nói với ngươi!" Long Ngạo Thiên vẫn kiêu ngạo ngông cuồng, đâm một thương về phía Tần Phong.

"Ngươi mà nói như vậy, thì đừng trách ta!" Tần Phong tâm trạng vô cùng tồi tệ, quyết định tăng thêm độ khó cho Long Ngạo Thiên… "Cẩn thận!!" Mộng Dao tiên tử kinh hãi, vội vàng bấm một pháp quyết.

Thập Nhị Tinh Thần Châu đang bao quanh nàng lập tức hóa thành mười hai đạo lưu tinh lao nhanh về phía Long Ngạo Thiên, nơi chúng đi qua, không gian như bị xé toạc, lộ ra những vết nứt đen kịt, dao động năng lượng kinh hoàng càng khiến người ta rùng mình.

"Thập Nhị Tinh Thần Châu!" Long Ngạo Thiên khẽ nhíu mày, vội vàng chuyển công thành thủ để chống đỡ.

Mặc dù Tiên Minh minh chủ và Mộng Dao tiên tử trong mắt hắn chỉ là tổ hợp già yếu, liên thủ cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng Tiên Đế dù sao cũng là Tiên Đế, nếu dính một đòn cũng đủ cho hắn ăn một bình.

Ầm ầm ầm!!

Thập Nhị Tinh Thần Châu như mười hai quả tên lửa, trúng mục tiêu tạo ra từng đám mây hình nấm.

Nhưng do Long Ngạo Thiên đã kịp thời chuyển công thành thủ, nên chúng không gây ra thương tổn gì cho hắn, lại hóa thành mười hai đạo lưu tinh quay về bên cạnh Mộng Dao tiên tử.

“Phụt!!” Tần Phong không tránh được dư chấn, phun ra một ngụm máu tươi ngay tại chỗ.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị ngẩng đầu mắng chửi Long Ngạo Thiên, thì phát hiện gần đó có một tảng đá lớn, Triệu Trường Sinh đang co người lại như rùa rụt cổ sau tảng đá, bên cạnh còn có tiểu hoa yêu Thanh Thanh.

“Aiya, thỏ mẹ của ta!” Tiểu Bạch cũng bị chấn bay đi không thương tiếc, ngã mạnh xuống bên cạnh Tần Phong.

“Đậu má!” Triệu Trường Sinh lập tức văng tục: “Sao lại thổi hai thứ bẩn thỉu này tới đây!” “Lão Triệu!” Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, không nhịn được muốn cất cao tiếng hát.

Thế giới này lớn như vậy ~~ phong cảnh đẹp như tranh ~~ sao cứ để ta gặp được ngươi ~~ đây gọi là duyên phận chăng, ha ~ ha ~~ “Tần sư huynh!!” Thanh Thanh vui vẻ vẫy tay chào.

Nhưng khi thấy Tần Phong đang ở truồng, nàng lập tức đỏ mặt quay đi.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ trêu chọc linh sủng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Ai trêu chọc chứ!?” Tần Phong thầm chửi trong lòng, cho rằng mình chỉ là chưa kịp mặc đồ thôi.

Bùm một tiếng!!

Long Ngạo Thiên vung kim thương trong tay, quét tan ngọn lửa xung quanh.

Tuy Thập Nhị Tinh Thần Châu chưa phải là cực phẩm tiên khí hoàn chỉnh, nhưng lại là pháp bảo công phòng hợp nhất hiếm thấy, uy lực của nó hắn cũng vừa đích thân lĩnh giáo, khiến hắn lập tức có ý định cướp về tặng cho Tâm Ngữ tiên tử.

Hơn nữa, từ lực khống chế của Mộng Dao tiên tử vừa rồi, có thể thấy Thập Nhị Tinh Thần Châu chỉ mới được nàng luyện hóa đơn giản, chưa hoàn toàn trở thành pháp bảo của bản thân, muốn cướp cũng không phải là không thể.

“Trời cho không lấy, ngược lại còn gặp họa!” Long Ngạo Thiên lập tức tìm lý do cho mình, không hề có gánh nặng tâm lý nào về việc cướp bảo vật của người khác.

Nhưng hắn không vội ra tay, mà liếc nhìn Tần Phong ở phía dưới.

Mặc dù sự đột phá của Mộng Dao tiên tử khiến người ta cảm thấy khó giải quyết, nhưng người hắn thực sự muốn giết vẫn là Tần Phong.

Không chỉ vì Tần Phong khiến hắn cảm thấy bị uy hiếp, mà còn vì nữ vệ sĩ xinh đẹp của hắn đã rơi vào tay Tần Phong.

Hơn nữa, từ vẻ mặt căng thẳng của Mộng Dao tiên tử vừa rồi không khó để nhận ra, Tần Phong trong lòng nàng tuyệt đối không thể thay thế, bắt được Tần Phong cũng đồng nghĩa với việc nắm được điểm yếu của nàng.

Cộng thêm những bảo vật trên người hắn, có thể nói là nhất cử tam tiện!

“Lão Triệu, chen một chút!!” Tần Phong phát hiện Long Ngạo Thiên nhìn sang, lập tức ở truồng trốn bên cạnh Triệu Trường Sinh.

“Thằng khốn này tuyệt đối là cố ý!!” Triệu Trường Sinh hoàn toàn phát điên, trong lòng chửi bới cực kỳ bẩn thỉu.

Chương 1496

Do cảm giác tồn tại của hắn tương đối thấp, nên trốn ở đây cũng không có ai đặc biệt chú ý, nhưng vạn vạn lần không ngờ, trốn được dư chấn của Long Ngạo Thiên và những người khác, lại không trốn được ánh mắt của Tần lão lục.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, kèm theo thương ý ngút trời.

Long Ngạo Thiên lại lần nữa vung kim sắc trường thương trong tay, năng lượng kinh hoàng cũng lập tức bắn ra từ mũi thương, lao nhanh về phía Tần Phong và Triệu Trường Sinh sau tảng đá.

“Đậu má!!” Triệu Trường Sinh không nhịn được văng tục, đành phải rút kiếm ra chống đỡ đòn tấn công.

Ong!

Ong!

Hư không chấn động, tiếng kiếm ngân vang lên.

Thanh trường kiếm trong tay hắn lóe lên hàn quang, kèm theo tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng khắp đất trời, rồi như một luồng lưu quang nhanh chóng xé rách hư không.

“Kiếm tốt!!” Tiên Minh minh chủ sáng mắt lên, không nhịn được khen ngợi.

Hắn không ngờ mình mới bế quan vài nghìn năm, ra ngoài thì Tiên Minh đã có thêm nhiều tiểu bối tiềm năng như vậy, xem ra Tiên Minh của họ định sẵn sẽ lại lần nữa uy chấn Tiên giới trăm vạn năm.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

“Phụt!!” Triệu Trường Sinh phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể lùi lại mấy bước.

“Chủ nhân!” Thanh Thanh kinh hãi, vội vàng tiến lên.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn bị thương nhẹ, nhận được 100.000 điểm phản diện!” “Thương nhẹ!?” Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, lập tức biết lão Triệu vẫn đang cẩu.

“Hắn cũng không chết!” Cả người Long Ngạo Thiên lập tức trở nên tồi tệ, bắt đầu nghiêm trọng hoài nghi nhân sinh.

Trước đây hắn giết người chỉ cần một ánh mắt là đủ, nhưng bây giờ không chỉ không giết được Lâm Tam, cũng không giết được Tần Phong, càng không giết được Diệp Thần, bây giờ lại còn mọc ra một Triệu Trường Sinh giết không chết.

“Hai người mau đi đi!!” Tiên Minh minh chủ và Mộng Dao tiên tử không dám chần chừ, vội vàng lao lên tấn công Long Ngạo Thiên.

Hai người họ hóa thành hai đạo cực quang, nhanh chóng giao chiến với Long Ngạo Thiên.

Nhưng Long Ngạo Thiên lại không có ý định giao đấu với họ, mục tiêu vẫn rõ ràng, không ngừng muốn đột phá phòng tuyến của hai người để giết Tần Phong đang trốn sau tảng đá.

“Mau lui, mau lui!” Triệu Trường Sinh vội vàng dẫn Thanh Thanh đi, tránh xa tên đại tai họa Tần Phong.

“Đậu má, hình như là nhắm vào mình!” Tần Phong thấy động tác của Long Ngạo Thiên, lập tức đoán được hắn muốn làm gì.

Nhưng hắn lại không hề vội vã, đưa Lưu Ảnh Thạch cho Tiểu Bạch, rồi từ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ lấy ra con cừu đã bỏ vào trước đó.

Be!

Be!

Con cừu như bị kinh hãi, bắt đầu kêu toáng lên.

“Thằng tóc vàng này đang làm gì vậy!?” Tiên Minh minh chủ tức giận không thôi.

Mình liều mạng già để tranh thủ thời gian cho hắn, mà hắn không những không mau chóng chạy trốn, lại còn có tâm tình lôi ra một con cừu béo.

“Nhớ kỹ, lát nữa phải quay cho tốt!” Tần Phong quay đầu dặn dò Tiểu Bạch, không quên lấy ra một củ cà rốt.

“Yên tâm, thỏ ta là dân chuyên nghiệp!” Tiểu Bạch vui vẻ nhận lấy củ cà rốt, nhảy chân sáo lùi sang một bên.

“Cừu à!” Tần Phong lại lẩm bẩm bên tai con cừu: “Từ khi ngươi rơi vào tay ta, ngày nào ta cũng cho ngươi ăn ngon uống tốt, hôm nay chính là lúc ngươi báo đáp ta.” Be!

Be!

Con cừu lập tức kêu toáng lên, tỏ ý mình không muốn báo đáp.

“Yên tâm!!” Tần Phong nhẹ nhàng an ủi: “Ta là người trọng chữ tín nhất, chỉ cần ngươi báo đáp ta, ta bảo đảm sẽ thả ngươi về với thiên nhiên hoang dã…” Be!

Be!

Con cừu lại lần nữa kêu gào thảm thiết, tỏ ý không tin cái miệng lưỡi của Tần Phong.

“Được, cứ quyết định vui vẻ như vậy đi!” Tần Phong dựa trên nguyên tắc để ngươi phát biểu ý kiến, nhưng ta kiên quyết không đổi, lập tức phớt lờ sự phản kháng của cừu cưng.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa liên miên không dứt, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội không ngừng.

Tuy tổ hợp già yếu không phải là đối thủ của Long Ngạo Thiên, nhưng Long Ngạo Thiên muốn một chọi hai, đột phá phòng tuyến của hai người để giết Tần Phong cũng không dễ dàng, ba người cứ thế kịch chiến trên không, năng lượng kinh hoàng cũng hóa thành từng trận bão càn quét đất trời.

“Hừ!” Long Ngạo Thiên hừ lạnh nói: “Người Long Ngạo Thiên ta muốn giết, không ai bảo vệ được!!” “Người đàn ông của ta, ta bảo vệ chắc chắn!!” Mộng Dao tiên tử phát ra lời tuyên ngôn bá đạo, điều khiển Thập Nhị Tinh Thần Châu điên cuồng tấn công.

“Ngạo Thiên, để ta!” Tâm Ngữ tiên tử và Long Ngạo Thiên tâm ý tương thông, sau khi nhìn ra ý định của hắn, lập tức bay về phía Tần Phong.

“Nguy hiểm!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy kinh hãi, gắng gượng thân thể muốn đến cứu Tần Phong.

Nhưng Tần Phong lại không hề có chút giác ngộ nào của người bị truy sát, không chỉ vẫy vẫy ‘vòi voi’ về phía Tâm Ngữ tiên tử đang bay tới, còn không quên ném cho Long Ngạo Thiên một ánh mắt khiêu khích, ra vẻ thằng ngốc, mau tới đây đánh ta đi.

“Đồ vô lại!!” Tâm Ngữ tiên tử đỏ mặt mắng một tiếng, vội vàng quay đầu dời tầm mắt đi.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ trêu chọc người tình mới của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Phụ nữ của huynh đệ Ngạo Thiên đúng là mượt!” Tần Phong khẽ nhếch mép, nở nụ cười y hệt thừa tướng.

“Tiểu tử, ngươi tự tìm đường chết!” Long Ngạo Thiên tức đến đầu bốc khói xanh, thanh nộ khí cũng lập tức đầy ắp.

Hắn trợn mắt nhìn Tần Phong, trong đôi mắt bùng lên ngọn lửa giận dữ, kim sắc trường thương trong tay theo đó lóe lên ánh sáng chói mắt, như thể chứa đựng sức mạnh vô tận của trời đất.

Chương 1497

Ầm ầm ầm!!

Khí thế hùng vĩ lập tức bùng nổ, như một ngọn núi cao sừng sững.

Tiếp đó, hắn nhanh chóng vung kim sắc trường thương trong tay, một luồng năng lượng hủy thiên diệt địa cũng theo đó bùng phát, mang theo uy thế và năng lương vô tận đánh về phía tổ hợp già yếu.

“Không ổn rồi!!” Tổ hợp già yếu biến sắc, vội vàng toàn lực chống đỡ chiêu này.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên tấn công va chạm mạnh vào nhau, lập tức phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Một đám mây hình nấm ngút trời mọc lên từ mặt đất, kèm theo một luồng bão năng lượng kinh hoàng càn quét phương tây, toàn bộ Xích Diễm Khung Lĩnh cũng bị xóa sổ khỏi bản đồ trong nháy mắt.

“Phụt!!” Tổ hợp già yếu lồng ngực cuộn trào, đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi.

“Chính là lúc này!!” Trong mắt Long Ngạo Thiên lóe lên một tia sáng.

Hắn như một kim sắc lưu tinh xé toạc bầu trời, trong nháy mắt vượt qua phòng tuyến của tổ hợp già yếu lao thẳng về phía Tần Phong, nơi kim sắc trường thương đi qua, hư không rách toạc phát ra âm thanh chói tai.

“Nguy hiểm!!” Mộng Dao tiên tử sắc mặt đại biến, muốn ngăn cản đã không còn kịp.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Long Ngạo Thiên, tay cầm kim sắc trường thương không ngừng áp sát Tần Phong, năng lượng vô tận từ trường thương tràn ra, khiến hư không xung quanh rung chuyển dữ dội.

“Đúng vậy, chính là lúc này!” Tần Phong giả vờ mặt đầy kinh hãi, buông con cừu trong tay ra rồi nhanh chóng lùi lại.

Be!

Be!

Cừu cưng dường như cảm nhận được nguy hiểm, lập tức bất an kêu loạn lên.

Nhưng uy áp của Long Ngạo Thiên thực sự quá kinh khủng, tứ chi nó mềm nhũn không thể di chuyển nửa phân, chỉ có thể trơ mắt nhìn Long Ngạo Thiên cầm thương đâm về phía mình.

Phụt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Long Ngạo Thiên không hề có ý định giảm tốc, như một thanh kiếm sắc bén nhanh chóng xuyên qua, không chỉ chẻ đôi mặt đất, mà còn chẻ con cừu từ đầu đến đuôi thành hai nửa.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ giết chết con cừu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 20.000.000 điểm phản diện!”
“Đinh đông, chúc mừng ký chủ giết chết con cừu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được một cơ hội rút thưởng siêu cấp!”
“Gì mà ta giết chứ!?” Tần Phong lớn tiếng chỉ trích hệ thống vu oan người tốt trong lòng, cho biết mình vừa rồi đã để Tiểu Bạch quay phim lại rồi.

Nhưng tình hình hiện tại vô cùng nguy hiểm, cũng không phải lúc để chỉ trích hệ thống, hắn vội vàng lấy hồ lô không gian ra, khởi động không gian thuấn di biến mất tại chỗ.

Vút một tiếng!!

Ngay khoảnh khắc Tần Phong biến mất, thương của Long Ngạo Thiên đã đâm tới.

“Sao lại biến thành hồ lô màu xanh rồi!?” Triệu Trường Sinh nhìn mà mặt đầy dấu hỏi, nghi ngờ có phải ký ức của mình bị lỗi không.

“Sao lại đi nữa rồi!?” Tiểu Bạch cầm Lưu Ảnh Thạch trong tay, ngơ ngác đứng tại chỗ, tỏ ý mình còn chưa lên xe mà.

“Rốt cuộc đó là hồ lô gì!?” Long Ngạo Thiên nhìn Tần Phong biến mất, sắc mặt u ám thu thương lại.

Mặc dù theo ký ức của phân thân Tiên Đế, hắn biết hồ lô của Tần Phong có khả năng dịch chuyển không gian, nhưng hắn thật không ngờ ngay cả bản thể đến cũng không thể ngăn cản Tần Phong.

“Sao có thể!?” Tâm Ngữ tiên tử mặt đầy kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình.

Từ khi nàng quen biết Long Ngạo Thiên, những gì nàng thấy đều là kịch bản sảng văn Long Ngạo Thiên trang bức vả mặt, chưa từng thấy một Long Ngạo Thiên nào uất ức như hôm nay.

Không chỉ hai lần ra tay không giết được Lâm Tam, cũng không giết được Triệu Trường Sinh, bây giờ lại còn để Tần Phong chạy thoát ngay dưới mí mắt.

“Tần Phong chạy rồi, chúng ta cũng đi!” Tiên Minh minh chủ thấy Tần Phong chạy thoát thành công, lập tức kéo con gái cưng chuẩn bị rút lui.

Nhưng tốc độ phản ứng của Long Ngạo Thiên cực nhanh, thấy không thể giết Tần Phong, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía Lâm Tam đang bị thương.

Mặc dù Lâm Tam không có uy hiếp lớn như Tần Phong, nhưng thiên phú mà y thể hiện ra cũng khiến hắn cảm thấy vô cùng bất an, bây giờ đã có cơ hội, tự nhiên phải bóp chết y từ trong trứng nước.

“Không ổn, nhắm vào ta rồi!” Lâm Tam biến sắc, vội vàng đứng dậy định trốn.

Nhưng y đã cứng rắn đỡ hai đòn tấn công tùy tay của Long Ngạo Thiên, cho dù có Tháp gia toàn lực giúp y bảo mệnh, thương thế vẫn quá nghiêm trọng, trong thời gian ngắn không thể hồi phục, vừa đứng dậy đã ngã xuống đất.

“Vô sỉ!!” Tiên Minh minh chủ tức đến mặt mày xanh mét, nhưng không thể không tiến lên ngăn cản Long Ngạo Thiên.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa lập tức vang lên, hai bên lại lần nữa kịch chiến.

Chỉ là khác với trận đại chiến bảo vệ Tần Phong trước đó, bây giờ đã đổi thành trận đại chiến bảo vệ Lâm Tam, những đòn tấn công cuồng bạo như không cần tiền được ném ra điên cuồng, khiến hư không gợn lên từng đợt sóng.

“May mà mình chạy nhanh!” Triệu Trường Sinh thở phào một hơi dài, lại tìm một tảng đá che chắn trước mặt.

Chỉ là chưa kịp thở xong, bóng dáng của Tần Phong lại lần nữa xuất hiện trước mắt hắn.

“Thảm quá đi!” Tần Phong nhìn con cừu bị chẻ thành hai nửa, nước mắt lập tức chảy ra từ khóe miệng.

Tiếp đó, hắn nhanh nhẹn nhặt xác cừu lên, trong lòng thì hô gọi hệ thống sử dụng cơ hội rút thưởng.

Soạt một tiếng!

Bàn quay lớn quen thuộc lại lần nữa xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng…” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng thiên phú thần thông, Ngũ Sắc Thần Quang!!” Ngũ Sắc Thần Quang: Thiên phú thần thông (Thần thông duy nhất giữa trời đất).

Thần quang này chia thành năm màu xanh, vàng, đỏ, đen, trắng, là tiên thiên nhất khí, khí hỗn độn, sinh ra khi phân hóa ngũ hành, trong ngũ hành, không vật gì không quét được.

“Đậu má, Ngũ Sắc Thần Quang!!” Tần Phong lập tức văng tục, ánh mắt dán chặt vào hai chữ “duy nhất”.

Mặc dù hắn biết cừu cưng có thể bạo ra đồ tốt, nhưng không ngờ lại bạo ra khủng như vậy, trực tiếp bạo ra Ngũ Sắc Thần Quang trong truyền thuyết, lại còn là thiên phú thần thông duy nhất giữa trời đất.

Chương 1498

“Tần Phong!!” Mọi người trong sân cũng phát hiện ra Tần Phong, không ngờ hắn lại dám quay lại.

“Cừu cưng, ngươi đối với ta thật tốt quá!” Tần Phong không có thời gian để ý đến Long Ngạo Thiên và những người khác, chỉ muốn hoàn thành lời hứa cuối cùng với cừu cưng.

Nói thả nó về với thiên nhiên hoang dã là thả nó về với thiên nhiên hoang dã, tuyệt đối sẽ không vì nó bị Long Ngạo Thiên chẻ làm đôi, mà một nửa rắc thì là, một nửa cay tê.

“Đậu má, mình phải mau đi thôi!” Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong, trong lòng lập tức hoảng hốt.

Vốn tưởng tên tai họa Tần Phong này đã chạy rồi, an toàn của bản thân đã được đảm bảo, nhưng vạn vạn lần không ngờ hắn lại âm hồn không tan như vậy.

Nhưng chưa kịp đứng dậy chạy trốn, Tần Phong đã chủ động xách cừu tới gần.

“Lão Triệu, chen một chút!” Tần Phong dựa vào mặt dày hơn cả tường thành, lại ở truồng chen tới bên cạnh Triệu Trường Sinh.

“Đúng vậy, chen một chút!” Tiểu Bạch thấy Tần Phong quay lại, cũng theo sau chen vào.

“Ngươi có thể mặc quần áo vào không hả!” Triệu Trường Sinh hoàn toàn phát điên, chỉ hận không thể tát chết tên biến thái thích khoe thân này.

Cả ngày ở truồng chạy khắp nơi thì thôi đi, lại còn cứ phải chen chúc với mình, người không biết còn tưởng hắn có sở thích đặc biệt gì.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại phát điên, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Thôi được!” Tần Phong mặt đầy miễn cưỡng, lấy ra một bộ quần áo mặc vào.

“Tần Phong, chết đi!” Ngay khoảnh khắc Tần Phong mặc quần áo vào, Tâm Ngữ tiên tử lập tức lao tới.

Nàng như một đóa sen trắng e ấp nở rộ, đôi tay trắng như ngó sen nhanh chóng bấm quyết, đầu ngón tay lập tức lưu chuyển linh quang óng ánh, môi son khẽ hé thốt ra một chuỗi pháp quyết huyền ảo, âm thanh trong trẻo du dương, như tiếng nhạc trời.

Tiếp đó một luồng ánh sáng bảy màu từ lòng bàn tay nàng bắn ra, như lưu tinh vẽ một đường cong tao nhã trên không, mang theo tiên gia khí tức vô tận bắn về phía Tần Phong.

“Đậu má, lại nhắm vào mình!” Tần Phong lập tức văng tục, theo phản xạ muốn chạy trốn.

“Ta biết ngay thằng súc sinh này không có ý tốt mà…” Triệu Trường Sinh như thể đoán trước được dự đoán của Tần Phong, đưa tay ra tóm lấy người y, ép ra một ngụm máu tươi thê thảm nói: “Tần sư đệ, ta vừa bị Long Ngạo Thiên đánh bị thương, ngươi mau dùng pháp bảo hồ lô của ngươi, thu đòn tấn công của nữ nhân này đi.” Nói xong… hắn nhìn Tần Phong với ánh mắt đầy mong đợi, như thể đang nói, vừa rồi mọi người đều tận mắt thấy, con thỏ nhà ngươi đã dùng hồ lô thu rồi, ngươi đừng hòng lừa gạt kẻ thật thà này.

“Đậu má!” Tần Phong nhìn vạt áo bị túm chặt, không nhịn được chửi thầm trong lòng.

Vốn tưởng diễn kỹ của mình đã đủ đỉnh rồi, không ngờ lão Triệu mặt mày rậm rạp này cũng có diễn kỹ như vậy, nếu không phải vừa rồi hệ thống thông báo hắn chỉ bị thương nhẹ, hắn nói không chừng còn thật sự tin cái miệng lưỡi của gã.

“So xem ai diễn giỏi hơn chứ gì!?” Lòng hiếu thắng của Tần Phong lập tức bị kích hoạt, cũng tại chỗ biểu diễn một màn phun máu tươi.

Tiếp đó, khí tức trong cơ thể đột nhiên bạo loạn, toàn thân thỉnh thoảng còn có Thái Dương Chân Hỏa bốc lên, cho người ta một cảm giác thê thảm như thể sắp bị Thái Dương Chân Hỏa nuốt chửng bất cứ lúc nào.

“Chủ ngân, người sao thế!?” Tiểu Bạch lập tức phối hợp tiến lên, vẻ mặt căng thẳng dập lửa khắp nơi.

“Lão Triệu, ta e là không xong rồi!” Tần Phong cười khổ nói: “Đều tại ta trẻ người non dạ, không biết tốt xấu, lại muốn cưỡng ép dung hợp Thái Dương Chân Hỏa, bây giờ bị Thái Dương Chân Hỏa phản phệ, đã không còn dư lực để sử dụng tiểu hồ lô rồi.” “Diễn, ngươi cứ tiếp tục diễn cho ta xem!” Triệu Trường Sinh thầm chửi trong lòng, không tin một dấu chấm câu nào, nhưng bề ngoài lại quan tâm nói: “Tần sư đệ, ngươi có thương thì cứ dưỡng thương cho tốt, để con thỏ của ngươi đi cũng được mà…” “Thỏ ta không rảnh!” Tiểu Bạch lập tức ngắt lời Triệu Trường Sinh, bắt đầu giúp hấp thu Thái Dương Chân Hỏa.

Nó nhanh chóng chui vào lòng Tần Phong, Thái Dương Chân Hỏa thỉnh thoảng bốc lên trên người y, cũng như bị thứ gì đó dẫn dắt, hóa thành từng sợi tơ lửa vàng bay vào cơ thể nó.

“Thôn Phệ Đại Đạo!” Triệu Trường Sinh kinh hãi trong lòng, nhận ra ngay lập tức.

“Tần Phong, mau tránh ra!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy ở bên cạnh hét lớn.

Vì không ngờ Tần Phong sẽ quay lại lần nữa, nên cũng không đề phòng Tâm Ngữ tiên tử, bây giờ muốn đến cứu viện đã không còn kịp.

“Lão Triệu!!” Tần Phong cũng nhìn Triệu Trường Sinh với ánh mắt đầy mong đợi, hy vọng gã có thể làm lá chắn thịt cho mình thêm một lần nữa.

“Súc sinh, đúng là súc sinh mà!” Triệu Trường Sinh tức đến chửi ầm lên trong lòng, không ngờ con người có thể vô sỉ đến mức này.

Nhưng lần này hắn nói gì cũng không thể để Tần Phong được như ý, nắm chặt vạt áo của y không buông, muốn xem cuối cùng ai sẽ không chịu nổi mà ra tay trước.

“Ta xem ngươi có thể kiên trì đến lúc nào!” Tần Phong thấy Triệu Trường Sinh không buông tay, lập tức biết gã muốn làm gì.

Nhưng hắn cũng không hề có ý định nhận thua thỏa hiệp, chỉ lặng lẽ đưa tay tóm lấy vạt áo của Triệu Trường Sinh, tiện thể lén lút buff cho mình một Thất Tinh Diệu Hoa khóa máu.

“Mau đi, mau đi đi!” Thanh Thanh ở bên cạnh lo lắng nhảy tưng tưng, chỉ thấy ánh sáng bảy màu đã bắn tới rồi.

Nhưng hai người như thể bị kích hoạt lòng hiếu thắng, không hề có ý định ra tay trước, thậm chí còn tiếp tục kéo co diễn kịch.

Ầm ầm ầm!!

Ánh sáng bảy màu hung hăng đánh xuống, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

“Phụt!!” Tần Phong và Triệu Trường Sinh phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể cũng không kiểm soát được mà bay ra ngoài.

Chỉ thấy cuối cùng không ai trong hai người ra tay, cứng rắn đỡ lấy đòn tấn công của Tâm Ngữ tiên tử.

“Đậu má, thằng điên này!” Triệu Trường Sinh tức đến chửi ầm lên trong lòng, không ngờ Tần Phong thật sự có thể nhịn không ra tay.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn bị trọng thương, nhận được 2.000.000 điểm phản diện!” “200 vạn?

Không lỗ!” Cơ thể vừa mới hồi phục của Tần Phong, lại lần nữa biến thành trạng thái cạn máu.

“Hai tên cứng đầu này!” Thanh Thanh ôm trán cảm thấy đau đầu, không hiểu tại sao đàn ông lại ấu trĩ như vậy.

“Vẫn chưa chết!?” Tâm Ngữ tiên tử trừng lớn mắt, trong lòng cảm thấy khó tin.

Cho dù thiên phú của Tần Phong có nghịch thiên đến đâu, cũng chỉ là tu vi Kim Tiên cao giai, sao có thể cứng rắn đỡ một đòn của Chuẩn Tiên Đế mà không chết!?

“Tâm Ngữ tiên tử!” Tần Phong khó khăn đứng dậy, bắt đầu đào góc tường: “Thiên phú và sự mạnh mẽ của ta nàng đều đã cảm nhận được rồi, có hứng thú bỏ Long Ngạo Thiên, cùng ta đi xem phong cảnh trên đỉnh cao không…” "Chỉ bằng ngươi!?" Đôi mắt đẹp của Tâm Ngữ tiên tử tràn đầy vẻ khinh miệt, căn bản không tin vào cái miệng lanh của Tần Phong. "Đương nhiên!" Tần Phong tự tin nói: "Thiên phú của ta mạnh đến đâu, vừa rồi ngươi cũng đã thấy cả rồi.

Tương lai của Tiên giới cũng đã định sẵn sẽ trở thành vũ đài của một mình ta, còn Ngạo Thiên ca ca của ngươi sẽ chỉ trở thành sản phẩm của thời đại cũ, thành hòn đá lót đường cho ta leo lên đỉnh cao mà thôi." "Ngươi..." Tâm Ngữ tiên tử tức giận đến mức mặt mày đỏ bừng, muốn phản bác nhưng không tìm được lý do.

Mặc dù tu vi hiện tại của Tần Phong chỉ có Kim Tiên cao giai, nhưng thiên phú kinh khủng mà hắn thể hiện ra lúc nãy quả thực mạnh hơn Long Ngạo Thiên năm đó rất nhiều, thậm chí không chỉ mạnh hơn một chút.

Nếu đặt hai người ở cùng một vạch xuất phát để so sánh, e rằng Long Ngạo Thiên còn không có tư cách xách giày cho Tần Phong.

Hơn nữa, từ việc Long Ngạo Thiên khăng khăng muốn giết Tần Phong lúc nãy cũng có thể thấy, y đã cảm nhận được mối đe dọa nghiêm trọng từ trên người Tần Phong, khiến cho trái tim vô địch của y không còn thuần túy nữa.

Chương 1499

"Ngươi do dự rồi!" Tần Phong thấy Tâm Ngữ tiên tử không nói gì, lập tức châm ngòi: "Ta biết trong lòng ngươi đã ngầm thừa nhận rồi, chỉ là ngại Long Ngạo Thiên có mặt ở đây nên không tiện đồng ý.

Yên tâm, ta là một người đàn ông tốt, biết quan tâm và cung cấp giá trị tinh thần, đợi sau khi về nhớ chừa cửa cho ta, buổi tối ta sẽ đến khuê phòng của ngươi để bàn bạc chi tiết." "Ngươi, ngươi nói bậy!!" Tâm Ngữ tiên tử tức đến độ gương mặt xinh đẹp đỏ ửng.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Tần Phong đã bị nàng giết chết mấy trăm lần rồi. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ trêu ghẹo người tình mới của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Ta không nói bậy!" Tần Phong nói với vẻ mặt chân thành: "Không tin tối nay ngươi cứ chừa cửa xem, xem ta có đến tìm ngươi không!" "Thằng nhãi ranh tóc vàng chết tiệt này!!" Tiên Minh Minh Chủ cũng tức đến mức huyết áp tăng vọt, biết ngay Tần Phong không phải thứ tốt lành gì.

Dụ dỗ con gái bảo bối của ông phạm sai lầm thì cũng thôi đi, bắt hai cha con họ giúp ngăn cản Long Ngạo Thiên cũng chẳng sao, vậy mà hắn lại dám ngay trước mặt hai cha con họ, chạy đi dụ dỗ vợ của Long Ngạo Thiên. "Thú vị đấy!" Mộng Dao tiên tử chẳng những không ghen tuông, mà còn nở một nụ cười vui vẻ.

Không phải nàng muốn làm chị em tốt cả đời với Tâm Ngữ tiên tử, mà là nàng phát hiện mặt Long Ngạo Thiên đã tức đến xanh mét, tiết tấu chiến đấu cũng rối loạn theo, rõ ràng là tâm thái sắp bị Tần Phong làm cho sụp đổ. "Tần Phong chết tiệt, ngươi đã tìm đến đường chết rồi!!" Long Ngạo Thiên tức đến đầu bốc khói xanh, khí tức toàn thân cũng sôi trào trong nháy mắt.

Nhưng tổ hợp già yếu cũng chẳng sợ hãi, vội vàng liên thủ phát động tấn công mãnh liệt về phía y.

Rầm rầm rầm!!

Hai bên lại một lần nữa giao chiến kịch liệt, tiếng nổ vang trời lập tức vang vọng khắp bầu trời. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ làm sụp đổ tâm thái của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Tâm thái sụp đổ nhanh vậy sao!?" Tần Phong ngay lập tức cảm thấy cạn lời, không ngờ Long Ngạo Thiên lại mong manh đến thế. "Chết cho ta!" Tâm Ngữ tiên tử cũng đã hoàn toàn bị chọc giận, lại một lần nữa bấm một đạo chỉ quyết điểm ra.

Nếu một đòn vừa rồi không thể giết chết Tần Phong, vậy thì nàng sẽ tung thêm một đòn nữa, không tin Tần Phong có thể một tay chống đỡ mà không chết. "Vãi chưởng, lại nữa à!?" Tần Phong không hề lo lắng mình đang trong tình trạng cạn máu, một tay tóm lấy Triệu Trường Sinh đang định bỏ chạy, tiếp tục châm chọc: "Ngươi đây là bị ta nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận, muốn giết người diệt khẩu sao!?" "Súc sinh, đúng là súc sinh!" Triệu Trường Sinh tức giận chửi thầm trong lòng, tỏ vẻ chưa từng thấy kẻ nào vô sỉ đến thế.

Nhưng điều này cũng khơi dậy lòng hiếu thắng của gã, không những không có ý định ra tay, mà còn quay lại nắm chặt lấy Tần Phong, không cho tên tai họa này nhân cơ hội chuồn mất. "Hai người các ngươi có thôi đi không!" Thanh Thanh không nhịn được đảo mắt xem thường, thực sự không chịu nổi đám đàn ông này.

Rầm rầm rầm!!

Tâm Ngữ tiên tử đã bấm quyết thành công, đầu ngón tay lưu chuyển linh quang óng ánh, ngay sau đó lại là một đạo hào quang bảy màu từ lòng bàn tay nàng bắn ra, vẫn như sao băng xé toang hư không, mang theo tiên khí vô tận bắn về phía hai người Tần Phong. "Tần sư đệ!" Triệu Trường Sinh nắm chặt Tần Phong, mở miệng khuyên nhủ: "Chịu thêm một đòn nữa là ngươi mất mạng đấy, mau dùng cái hồ lô nhỏ đi!" "Lão Triệu!" Tần Phong chết cũng không nhận thua: "Không phải ta không muốn lấy ra, thực sự là bị thương nên không cách nào sử dụng được, ngươi có cách gì thì mau dùng đi, tuyệt đối đừng vì tranh nhất thời hơn thua mà đem tính mạng nhỏ bé của mình ra đùa giỡn a!" Nhìn đạo hào quang bảy màu không ngừng đến gần, cả hai đều tỏ ra vô cùng căng thẳng, nhưng vẫn nắm chặt lấy đối phương không buông tay. "Hai người các ngươi có bị ngáo không vậy!?" Một tiếng mắng lạnh lùng vang lên bên tai hai người, ngay sau đó một bóng hình xinh đẹp xuất hiện trước mặt họ.

Chỉ thấy người đến là Thất trưởng lão của Tiên Minh, thân hình uyển chuyển như liễu, xiêm y phấp phới như tuyết, tựa như tiên tử thoát tục tay cầm một thanh tiên kiếm, thân kiếm còn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, phảng phất chứa đựng kiếm ý rực rỡ nhất giữa đất trời.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm ngân trong trẻo vang lên, tiên kiếm trong tay cũng đột nhiên vung ra.

Ngay sau đó kiếm khí như dải ngân hà từ chín tầng trời rơi xuống xé toang hư không, mang theo khí thế không thể địch nổi chém về phía đạo hào quang bảy màu đang bắn tới. "Hai triệu điểm của ta bay mất rồi!" Tần Phong nhìn thấy Thất trưởng lão, trong mắt ánh lên một tia thất vọng.

Rầm rầm rầm!!

Kiếm khí rực rỡ và hào quang bảy màu giao nhau va chạm, lập tức vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, năng lượng sinh ra cũng theo đó hóa thành bão năng lượng quét ra tứ phía.

Không chỉ thổi cho mặt đất rung chuyển núi non chao đảo, mà còn thổi bay cả xiêm y của Thất trưởng lão phần phật.

Chỉ có điều, dù bão năng lượng thổi điên cuồng đến đâu, Thất trưởng lão vẫn cầm kiếm đứng tại chỗ, vững như bàn thạch. "Là ngươi!" Tâm Ngữ tiên tử nhíu mày, không hề xa lạ với Thất trưởng lão.

Kể từ khi Long Ngạo Thiên giết chết vị hôn phu của bà ta, bà ta vẫn luôn tìm cách gây sự với Chiến Thần Điện.

Cũng có thể là biết mình không giết được Long Ngạo Thiên, nên đã chuyển mục tiêu sang người nàng, muốn giết nàng để Long Ngạo Thiên cũng nếm trải nỗi đau mất đi người yêu.

Rầm rầm rầm!!

Nhưng chưa đợi hai bên ra tay, từng đạo uy áp đã giáng xuống.

Chỉ thấy ngoài Thất trưởng lão đến cứu viện, còn có Lục gia, Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão cũng đến, thậm chí cao thủ của các thế lực khác cũng lần lượt kéo tới, khiến cho không khí tại hiện trường lập tức trở nên căng như dây đàn. "Vãi chưởng, đến nhiều người vậy!?" Triệu Trường Sinh nhìn mà mí mắt giật giật, trong lòng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Bây giờ ba vị Tiên Đế đã ra tay đánh nhau, các đại lão của các thế lực cũng tụ tập đông đủ, nhìn thế nào cũng giống như khúc dạo đầu cho mùa giải mới của Tiên giới sắp bắt đầu.

Rầm rầm rầm!!

Và ngay khi các đại lão của các thế lực đang giương cung bạt kiếm, một luồng uy áp khiến trời đất chìm xuống như bão tố giáng lâm. "Đây là uy áp của Tiên Đế!!" Các đại lão của các thế lực trong lòng chấn động, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế đang đứng trên một chiếc tiên chu với vẻ mặt âm trầm, nhìn xuống phía dưới, nơi Tần Phong đang lôi lôi kéo kéo với Triệu Trường Sinh, ngọn lửa phẫn nộ trong mắt khiến người ta cách một màn hình cũng cảm nhận được. "Kiếp trước tao đã tạo cái nghiệt gì vậy trời!" Triệu Trường Sinh cảm thấy muốn khóc mà không có nước mắt, tỏ vẻ mình không thân với Tần Phong... "Gã ta còn tỏ ra oan ức nữa!" Tần Phong liếc nhìn Triệu Trường Sinh, trong lòng lập tức chửi thầm.

Phải biết rằng, sở dĩ mình bị Lăng Tiêu Tiên Đế nhắm vào, đều là đang gánh tội thay cho gã và Diệp Thần ca ca.

Nếu theo cốt truyện ban đầu, đáng lẽ Diệp Thần ca ca sẽ nhận được Thập Nhị Tinh Thần Châu, Lăng Tiêu Tiên Đế biết tin liền bám riết không tha Diệp Thần ca ca, kết quả là bị lão Triệu cái thứ không biết xấu hổ này trộm mất nhà.

Vậy mà bây giờ bọn họ không những không cảm kích mình, còn lộ ra vẻ mặt oan ức như vậy.

Đúng là người tốt khó làm mà!

Chương 1500

"Thật sự là Lăng Tiêu Tiên Đế!" Các đại lão vẻ mặt kỳ quái, nhìn về phía Tần Phong bên cạnh.

Ba vị Tiên Đế vốn đang chiến đấu trên bầu trời, cũng vì sự xuất hiện của Lăng Tiêu Tiên Đế mà lựa chọn ngừng tay.

Chỉ thấy bọn họ vừa cảnh giác đối phương, vừa cảnh giác Lăng Tiêu Tiên Đế, không biết y sẽ lựa chọn vì sự nghiệp mà đội nón xanh, hay là vì thể diện mà lật bàn.

Mà bất kể y chọn loại nào, đối với bên còn lại đều không thân thiện.

Bởi vì Long Ngạo Thiên chỉ có thể đối phó cùng lúc hai Tiên Đế, chứ không có năng lực đối phó cùng lúc ba Tiên Đế, ngược lại tổ hợp già yếu cũng vậy, bọn họ có thể ngăn cản Long Ngạo Thiên, nhưng tuyệt đối không thể đồng thời ngăn cản Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế.

Vì vậy, lựa chọn tiếp theo của Lăng Tiêu Tiên Đế sẽ quyết định hướng đi của chiến thắng trong cuộc chiến sau này. "Bọn họ nhìn ta làm gì!?" Tần Phong theo bản năng sờ sờ mặt nói: "Chẳng lẽ gần đây ta lại đẹp trai ra sao!?" "Ặc..." Triệu Trường Sinh không nhìn nổi nữa, đảo mắt nhắc nhở: "Chúng ta cứ nói liệu có khả năng nào, là họ đang khinh bỉ ngươi dụ dỗ phụ nữ đã có chồng không!" "Cái gì gọi là dụ dỗ?

Giữa chúng ta là tình yêu đích thực!" Tần Phong lập tức vừa tức giận vừa oan ức nói: "Ta thật không biết thế giới này bị làm sao nữa, rõ ràng là chồng cô ấy làm sai, không những không thể cung cấp giá trị tinh thần, còn cứ nhất quyết làm hòn đá ngáng đường trên con đường tình yêu của chúng ta, vậy mà các ngươi không những không đồng tình với đôi uyên ương bạc mệnh chúng ta, ngược lại còn giúp chồng cô ấy chỉ trích chúng ta, lương tâm các ngươi không đau sao!?" Đậu má!!

Đây là cái phát ngôn nghịch thiên gì vậy!!

Toàn trường mọi người kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, được chứng kiến một cú đấm chấn động thế giới. "Không hổ là ngươi!" Triệu Trường Sinh không nhịn được giơ ngón tay cái lên, tán thưởng cho hành vi súc sinh của Tần Phong. "Tần Phong!!" Lăng Tiêu Tiên Đế tức đến hai mắt đỏ ngầu, trên đầu còn bốc lên ánh sáng màu xanh lục. "Lăng Tiêu!!" Long Ngạo Thiên biết cơ hội đã đến, lập tức châm ngòi: "Tiên Minh sỉ nhục ngươi như vậy, căn bản không coi ngươi là đồng minh!" "Lăng Tiêu, đừng nghe hắn nói bậy!" Tiên Minh Minh Chủ lập tức vội vàng nói: "Dã tâm lang sói của Long Ngạo Thiên người đời đều biết, một khi Tiên Minh ta hôm nay sụp đổ, vậy thì người sụp đổ tiếp theo, chắc chắn sẽ là Lăng Tiêu Cung của các ngươi, ngươi muốn nhìn cơ nghiệp mấy trăm vạn năm của Lăng Tiêu Cung bị hủy trong một sớm một chiều sao!?" Lăng Tiêu Tiên Đế không nói gì, chỉ liếc nhìn hai bên.

Mặc dù y hiện tại hận không thể lập tức xé xác đôi cẩu nam nữ kia ra thành vạn mảnh, nhưng lời của Tiên Minh Minh Chủ cũng không thể không cân nhắc, một khi mất đi sự kiềm chế của Tiên Minh, Long Ngạo Thiên chắc chắn sẽ dẫn dắt Chiến Thần Điện càn quét Tiên giới, chính mình cũng khẳng định sẽ không có kết cục tốt đẹp gì. "Lăng Tiêu ca ca!" Tâm Ngữ tiên tử thấy Lăng Tiêu Tiên Đế im lặng, vội vàng hiện thân khuyên nhủ: "Tiên Minh sỉ nhục huynh như vậy, sớm đã không còn uy tín gì nữa, huynh tuyệt đối đừng nghe lời bọn họ." "Tâm Ngữ!" Lăng Tiêu Tiên Đế nghe thấy hai chữ "ca ca", ánh mắt lập tức trở nên dịu dàng. "Hay cho một tên, còn né nhanh hơn cả Uyên Tổng!" Tần Phong không nhịn được chửi thầm trong lòng, sau đó châm ngòi: "Miệng thì gọi Lăng Tiêu ca ca, trong lòng lại nghĩ đến Ngạo Thiên ca ca, người ta đã đổi hết tư thế này đến tư thế khác, ngươi thì lại tìm kiếm trong ký ức hết lần này đến lần khác, ở nơi ngươi không nhìn thấy, nói không chừng người ta đã có con rồi, chỉ có ngươi vẫn ngốc nghếch chờ đợi bạch nguyệt quang trong ký ức." "Ồ!?" Đám đông ăn dưa lập tức phấn chấn hẳn lên, vội vàng kê ghế chuẩn bị hóng hớt.

Mặc dù Long Ngạo Thiên chưa chính thức cưới Tâm Ngữ tiên tử, nhưng cả Tiên giới đều biết mối quan hệ của hai người họ, nói rằng có chày giã bột mà không đi giã bánh đa thì thật sự không ai tin, cũng chẳng có sức thuyết phục. "Ngươi..." Tâm Ngữ tiên tử tức đến gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, phát hiện cái miệng hại người của Tần Phong quá tức chết người. "Lời này nói hay lắm!" Tiên Minh Minh Chủ lập tức nhìn về phía Tần Phong, ném cho hắn một ánh mắt khẳng định.

Mặc dù thằng nhãi tóc vàng này mỗi lần đều có thể làm ông tức gần chết, nhưng không thể không thừa nhận cái miệng hại người của hắn quả thực lợi hại, đặc biệt là khi dùng để đối phó với kẻ địch, có thể khiến người phe mình cảm thấy thân tâm vui sướng. "Hừ!!" Lăng Tiêu Tiên Đế hừ lạnh một tiếng: "Tần Phong, ngươi đừng ở đây châm ngòi ly gián, Tâm Ngữ có con hay không bản đế không biết, nhưng chuyện của ngươi và tiện nhân Mộng Dao kia, bản đế lại biết rõ rành rành." "Oan uổng quá!" Tần Phong thấy đối phương vẫn còn mê muội, chỉ có thể khuấy đục nước: "Ta và Mộng Dao tỷ sở dĩ yêu nhau, hoàn toàn là do mẫu thân của ngươi đứng ra làm mai mối, bà ấy nói ngươi là một con tôm chân mềm, mà Lăng Tiêu Cung cần một người thừa kế, ta đây mới miễn cưỡng đồng ý mượn giống, bây giờ ta đã nỗ lực gieo xong giống rồi, các ngươi lại trở mặt không thừa nhận!" "Vãi chưởng, mượn giống!" Đám đông ăn dưa lập tức kích động, không ngờ tin đồn lại nóng hổi đến vậy. "Phì, đệ đệ thối!" Mộng Dao tiên tử đỏ mặt khẽ mắng một tiếng, phát hiện Tần Phong ngày càng không đứng đắn. "Ngươi đừng có ở đây nói bậy bạ!!" Lăng Tiêu Tiên Đế trong mắt tràn đầy phẫn nộ, giọng nói lạnh băng: "Rõ ràng là ngươi và tiện nhân Mộng Dao kia không biết liêm sỉ, làm ra chuyện bại hoại đạo đức, bây giờ lại còn dám vu khống bản đế và mẫu thân của bản đế." "Ngươi nói vu khống thì cứ cho là vu khống đi!" Tần Phong thấy đối phương cố chấp không tỉnh ngộ, chỉ có thể lấy diễn xuất đẳng cấp ảnh đế ra dùng.

Chỉ thấy vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên đau khổ, bi thương nói: "Đúng vậy, tất cả đều là lỗi của ta, không chỉ dụ dỗ phụ nữ đã có chồng, còn vu khống hai mẹ con các ngươi..." "Hả!?" Triệu Trường Sinh vẻ mặt ngẩn ra, không hiểu tại sao Tần Phong lại thỏa hiệp.

Nhưng với sự hiểu biết của gã về mức độ vô sỉ của Tần Phong, tên này chắc chắn đang âm mưu trò gì đó không tốt đẹp. "Lăng Tiêu Tiên Đế!" Tần Phong lại cầu xin: "Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của Tần Phong ta, nhưng không liên quan đến Tiên Minh và hàng trăm triệu đệ tử của Lăng Tiêu Cung, cầu xin ngươi vì thiên hạ thương sinh, tỉnh táo lại, tỉnh táo lại, đừng có cấu kết với Long Ngạo Thiên, cùng lắm thì... cùng lắm thì... ta trả lại con của ta và Mộng Dao tỷ cho ngươi..." Nói xong...

Tần Phong lộ vẻ mặt đau khổ, lưu luyến nhìn Mộng Dao tiên tử. "Ha ha..." Lăng Tiêu Tiên Đế tức đến bật cười: "Ngươi trả lại cho bản đế một con tiện nhân không giữ phụ đạo, và tiện chủng của hai người các ngươi?

Ngươi coi bản đế là người thu mua phế liệu sao!?" "Tại sao lại không được chứ!?" Tần Phong hùng hồn nói: "Tâm Ngữ tiên tử chưa cưới mà đã có con, ngươi còn chấp nhận được, Mộng Dao tỷ mang thai, tại sao ngươi lại không thể chấp nhận?

Là một người đàn ông ngươi có thể có chút đảm đương và trách nhiệm được không..." Mẹ nó!!

Đây đều là những phát ngôn nghịch thiên gì vậy!

Đám đông ăn dưa kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, trong lòng cũng hiện lên một chữ "Vãi" thật to.

Cứ tưởng cú đấm trước đó của Tần Phong đã đủ kinh thiên động địa, không ngờ hắn quay đầu lại tung ra một cú đấm hủy thiên diệt địa, trực tiếp dùng một cú đấm đánh nát hệ thống đạo đức được xây dựng từ xưa đến nay. "Vẫn là ngươi trâu bò!" Triệu Trường Sinh giơ ngón tay cái cho Tần Phong, sau đó lẳng lặng lùi lại giữ khoảng cách an toàn, sợ hắn lát nữa chọc giận đám đông bị hội đồng. "Thằng nhóc này đúng là một tai họa!" Lục gia lẳng lặng cất tẩu thuốc đi, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Rõ ràng là kẻ thứ ba xen vào hôn nhân của người khác, vậy mà hắn không chỉ có thể nói mình là người bị hại, còn có thể hùng hồn bắt Lăng Tiêu Tiên Đế nuôi con cho mình.

Đừng nói người trong cuộc cảm thấy thế nào, dù sao thì bây giờ ông cũng rất muốn đánh hắn. "Thằng nhãi ranh tóc vàng chết tiệt này!!" Tiên Minh Minh Chủ tức đến râu ria dựng ngược.

Dụ dỗ con gái bảo bối của mình phạm sai lầm thì cũng thôi đi, vậy mà sau khi có được lại không hề trân trọng, muốn đem con gái bảo bối của ông ra làm con bài mặc cả trả lại cho Lăng Tiêu Tiên Đế, khiến ông cũng muốn đứng cùng chiến tuyến với Long Ngạo Thiên. "Phụ thân đừng tức giận!" Mộng Dao tiên tử vội vàng truyền âm an ủi: "Tần Phong làm như vậy, nhất định có lý do của hắn!" "Có lý do!?" Tiên Minh Minh Chủ ngay lập tức chết lặng tại chỗ, không biết Tần Phong đã cho con gái mình uống thứ thuốc mê gì. "Ai chưa cưới mà có con!?" Tâm Ngữ tiên tử tức đến ngực phập phồng, hận không thể cắn chết tên tiện nhân Tần Phong này.

Mặc dù trong lòng nàng cũng hy vọng có một đứa con với Long Ngạo Thiên, nhưng trong lòng Long Ngạo Thiên vẫn luôn nhớ đến Tâm Nhan tiểu thư, khiến nàng bao nhiêu năm qua vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ, bánh đa cũng chưa từng gặp được chày giã bột. "Trời ngông cuồng ắt có mưa, người ngông cuồng ắt có họa!" Long Ngạo Thiên nghe thấy lời nói nghịch thiên của Tần Phong, khóe miệng lập tức nhếch lên lộ ra nụ cười của Long vương.

Ban đầu Mộng Dao tiên tử đột phá khiến y cảm thấy áp lực chưa từng có, cảm thấy kế hoạch thống nhất Tiên giới trong ngàn năm có thể phải tuyên bố trì hoãn.

Nhưng điều y vạn lần không ngờ tới là, thành cũng Tần Phong, bại cũng Tần Phong, Tiên Minh Minh Chủ liều mạng lôi kéo Lăng Tiêu Tiên Đế, Tần Phong lại cứ một mực đẩy ra ngoài, còn nhất quyết đẩy y về phía đối lập với mình. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ vu khống người tình mới của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Còn có thu hoạch bất ngờ!?" Tần Phong không rảnh để ý đến suy nghĩ của người khác, đang vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết.

Chỉ thấy cơ thể vốn chỉ còn chút máu của hắn, hiện tại đã hồi phục được 30% huyết lượng, chỉ cần kéo dài thêm hai phút rưỡi nữa, cơ thể sẽ có thể hoàn toàn hồi phục.

Chương 1501

"Ngươi, ngươi..." Lăng Tiêu Tiên Đế không chỉ tức đến không cười nổi nữa, thậm chí một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được. "Ngươi cái gì mà ngươi!?" Tần Phong tiếp tục phát ngôn như tiên nữ giáng trần: "Ta đã xin lỗi rồi, ngươi còn muốn ta thế nào nữa!?" "Hay cho một tên!" Đám đông ăn dưa trong lòng chửi thầm: "Thấy kẻ không biết xấu hổ rồi, chưa thấy kẻ nào không biết xấu hổ đến thế này, ngủ với vợ người ta, lại định dùng một câu xin lỗi là cho qua chuyện!" "Đúng vậy, đúng vậy!" Tiểu Bạch cũng nhảy ra phụ họa: "Ngươi sao lại như vậy, thỏ chủ ngân của ta đã cầu xin ngươi như thế rồi, sao ngươi còn không biết điều như vậy, phong thái đại trượng phu của đàn ông ngươi không có một chút nào, cả ngày chỉ biết yêu đương nhăng nhít." "Ừm!" Tần Phong tán thành gật đầu, đưa cho Tiểu Bạch một củ cà rốt. "Hai người các ngươi có thể có chút liêm sỉ không!?" Tâm Ngữ tiên tử không nhìn nổi nữa, tức giận nói: "Gian díu ngay dưới mí mắt Lăng Tiêu ca ca thì cũng thôi đi, bị phát hiện lại còn có mặt mũi khuyên Lăng Tiêu ca ca độ lượng, ta sống bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy đôi cẩu nam nữ như các ngươi." "Dám mắng ta!" Tần Phong lập tức không vui, liếc mắt ra hiệu cho Tiểu Bạch. "Thỏ hiểu rồi!" Tiểu Bạch lập tức hiểu ý, tức giận nói: "Được voi đòi tiên phải không?

Vậy thì thỏ cũng không cần khách sáo với các ngươi nữa, rõ ràng là đôi cẩu nam nữ các ngươi, lén lút sau lưng Long Ngạo Thiên cấu kết với nhau, muốn ruồng bỏ Mộng Dao tỷ tỷ để thay thế, thế là liền giả danh mượn giống để gài bẫy hãm hại thỏ chủ ngân của ta..." "Ngươi nói bậy bạ gì đó!!" Tâm Ngữ tiên tử tức đến ngực phập phồng dữ dội, không hiểu một con thỏ xinh xắn sao lại có cái miệng như vậy. "Thỏ không nói bậy!" Tiểu Bạch tiếp tục tức giận hét lên: "Các ngươi bảo Mộng Dao tỷ tỷ mượn giống là giả, dùng lý do không giữ phụ đạo để ruồng bỏ cô ấy mới là thật, như vậy ngươi có thể danh chính ngôn thuận gả vào Lăng Tiêu Cung làm đế hậu, còn có thể tiện thể bôi nhọ danh tiếng của thỏ chủ ngân ta, mà thỏ chủ ngân ta vì thiên hạ thương sinh không bị Long Ngạo Thiên hãm hại, vốn định mang tiếng xấu gánh vác tất cả, vậy mà đôi cẩu nam nữ các ngươi lại cứ ép người quá đáng, bắt nạt thỏ chủ ngân ta là người thật thà." "Vãi chưởng, dưa này!" Triệu Trường Sinh nghe mà say sưa.

Mặc dù gã biết Tiểu Bạch chắc chắn đang nói bậy bạ, nhưng không thể không nói dưa này càng ăn càng có vị. "Còn có lật kèo nữa!?" Đám đông ăn dưa cũng phấn chấn hẳn lên, vểnh tai không bỏ sót một chữ nào. "Ngươi nói bậy bạ!" Lăng Tiêu Tiên Đế trong mắt tràn đầy lửa giận: "Rõ ràng là đôi cẩu nam nữ đó tự mình tư thông, bản đế chưa từng bảo cô ta đi tìm Tần Phong mượn giống gì cả!" "Dám làm không dám nhận!" Tiểu Bạch lập tức khinh bỉ: "Chẳng trách Triệu sư huynh nói, Lăng Tiêu Cung các ngươi toàn là lũ chuột nhắt, trước đây thỏ còn không tin, bây giờ mới phát hiện không sai chút nào!" "Hả!?" Triệu Trường Sinh đang ăn dưa, vẻ mặt không khỏi ngẩn ra.

Ngay sau đó trong lòng bắt đầu điên cuồng gào thét, ta không phải, ta không có, nó nói bậy, mình chưa bao giờ nói Lăng Tiêu Cung là lũ chuột nhắt. "Cây ngay không sợ chết đứng, vàng thật không sợ lửa!" Lăng Tiêu Tiên Đế hít sâu một hơi, đột nhiên bình tĩnh lại: "Tần Phong, những người có mặt ở đây không phải kẻ ngốc, căn bản sẽ không có ai tin lời ngươi nói, trong mắt bọn họ ngươi chẳng qua chỉ là một tên hề mua vui." "Ta không nói bậy!" Tần Phong lập tức giơ ba ngón tay lên, tung ra đòn kết liễu: "Tần Phong ta hôm nay xin đối với Đại Đạo thề, nếu ta có nửa lời giả dối, thì hãy để ta vận rủi đeo bám, ác mộng thành sự thật, cả đời không một ngày yên ổn, ra đường bị tiểu thư xinh đẹp bắt về nhà hành hạ đến chết, chết rồi vào địa ngục mười tám tầng, kiếp sau từ nhỏ thiếu canxi, lớn lên thiếu tình thương, bà không thương, cậu không yêu, mặt trái thiếu tát, mặt phải thiếu đạp, lừa thấy lừa đá, heo thấy heo đạp..." "Vãi chưởng, hắn lại dám thề với Đại Đạo!" Đám đông ăn dưa liên tục kinh hô lên.

Ban đầu bọn họ quả thực như Lăng Tiêu Tiên Đế nói, chỉ coi đó là màn biểu diễn cá nhân của Tần Phong, nhưng bây giờ hắn lại thề với Đại Đạo, khiến họ không thể không tin Tần Phong mới là người bị hại. "Dám thề với Đại Đạo!?" Long Ngạo Thiên vốn đang đứng một bên xem kịch, thấy Tần Phong thề lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Nếu những lời Tần Phong vừa nói đều là thật, vậy chẳng phải là nói Tâm Ngữ và Lăng Tiêu hai người, thật sự lén lút sau lưng y cấu kết với nhau... "Ngạo Thiên!" Tâm Ngữ tiên tử thấy vẻ mặt Long Ngạo Thiên không đúng, vội vàng mở miệng giải thích: "Huynh đừng nghe Tần Phong nói bậy bạ, ta và Lăng Tiêu ca ca thật sự không có chuyện gì cả..." Rầm rầm rầm!!

Lời chưa nói xong, trời đất chấn động.

Chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên mây đen cuồn cuộn, phảng phất như Đại Đạo đã nghe thấy lời thề của Tần Phong, lập tức giáng xuống vô tận pháp tắc muốn ngưng tụ thành lời thề.

Nhưng chỉ duy trì được hai giây rưỡi, mây đen trên bầu trời liền tiêu tán. "Thật sự là lời thề Đại Đạo!" Đám đông ăn dưa lập tức sôi sục.

Mặc dù lời thề Đại Đạo duy trì thời gian rất ngắn, nhưng xuất hiện chính là xuất hiện, cũng gián tiếp chứng minh Tần Phong không nói dối, Lăng Tiêu Tiên Đế và Tâm Ngữ tiên tử thật sự lén lút sau lưng Long Ngạo Thiên qua lại với nhau. "Lời thề Đại Đạo này cũng ngắn quá rồi!?" Tiên Minh Minh Chủ vẻ mặt ngẩn ra, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng sau khi suy nghĩ hai giây rưỡi, ông lại cảm thấy không có vấn đề gì cả.

Bởi vì hướng dư luận ban đầu là, con gái bảo bối của ông không giữ phụ đạo, gian díu với tiểu bạch kiểm.

Nhưng hướng dư luận hiện tại lại biến thành, Lăng Tiêu Tiên Đế và tiểu tam lén lút cấu kết, gài bẫy hãm hại chính thất của mình.

Tiếc là người tính không bằng trời tính, con gái bảo bối của ông trong họa có phúc, không chỉ nhận ra bộ mặt thật của tra nam tiện nữ, còn thành công nhờ vào cơ duyên trên người Tần Phong đột phá đến Tiên Đế.

Sau này có thể trực tiếp đá bay tên tra nam Lăng Tiêu Tiên Đế, bá khí về nhà kế thừa giang sơn mà cha già đã gây dựng cho mình! "Tần Phong tiểu đệ đệ..." Đôi mắt đẹp của Mộng Dao tiên tử long lanh nước mắt, bị Tần Phong làm cho cảm động vô cùng.

Sự thật rốt cuộc như thế nào, nàng rõ hơn bất kỳ ai.

Vì vậy từ khi quyết định rời khỏi Lăng Tiêu Tiên Đế, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị người đời chỉ trỏ.

Nhưng điều nàng vạn lần không ngờ tới là, Tần Phong vì cứu vãn danh tiếng cho nàng, lại dám nói dối với Đại Đạo mà thề, thà rằng chính mình chịu sự phản phệ của Đại Đạo, cũng không muốn để nàng chịu một chút lời đồn đại nào.

Cũng khiến nàng nhớ lại Tần Phong của kiếp trước, vì nàng mà tàn sát khắp U Minh giới, xuyên qua Tây Vực Thái Cổ chiến trường, đưa nàng trở về Tiên Minh, cùng Lăng Tiêu Tiên Đế đồng quy vu tận.

"Tần Phong tiểu đệ đệ!" Đôi mắt đẹp của Mộng Dao tiên tử đột nhiên trở nên kiên định, trong lòng hạ lời thề: "Tỷ tỷ kiếp này tuyệt đối sẽ không để bi kịch xảy ra nữa, cho dù liều cái mạng này cũng phải giúp đệ leo lên đỉnh cao Tiên giới!" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Triệu Trường Sinh nhìn thấy Tần Phong thề với Đại Đạo, ngây người hồi lâu mới hoàn hồn lại.

Với sự hiểu biết của gã về tên tai họa Tần Phong này, vừa rồi một trăm phần trăm là đang nói bậy bạ, vậy mà bây giờ hắn lại dám thề với Đại Đạo, khiến gã nghiêm trọng hoài nghi Tần Phong có phải là không dính nhân quả hay không, nếu không tại sao lại dám thề với Đại Đạo. "Không ổn!!" Triệu Trường Sinh trong lòng đột nhiên giật thót, nhớ lại Băng Phách Châu đã bị Tần Phong mượn đi. "Ta biết ngay Tần huynh là vô tội mà!" So với Triệu Trường Sinh đang chửi thầm trong lòng, tiểu Tam Tam lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh thản nhiên. "Không phải như vậy..." Tâm Ngữ tiên tử lập tức cuống lên, muốn giải thích với Long Ngạo Thiên.

Nhưng Tần Phong bây giờ đã công khai dùng danh nghĩa Đại Đạo để thề, trực tiếp kéo uy tín lên đến mức tối đa, nàng giống như bùn vàng dính trên quần, cho dù không phải là phân, bây giờ cũng biến thành phân rồi. "Bản đế tin ngươi!" Long Ngạo Thiên miệng thì nói tin, nhưng trong lòng lại trở nên phiền muộn.

Mặc dù lý trí nói với y, hai người cùng nhau trải qua bao sóng gió, Tâm Ngữ tiên tử tuyệt đối sẽ không phản bội mình, nhưng hạt giống nghi ngờ một khi đã gieo xuống, sẽ như cỏ dại điên cuồng sinh trưởng. "Đinh đong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ vu khống người tình mới của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng túc chủ châm ngòi tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo và người tình mới, nhận được 1.000.000 điểm phản diện!" "Một phát bốn tiếng, bội thu lớn a!" Tần Phong trong lòng cảm thấy sướng rơn, lại đưa cho Tiểu Bạch hai củ cà rốt. "Thỏ chủ ngân của ta là tốt nhất!" Tiểu Bạch vui vẻ cọ cọ, đưa tay nhận lấy cà rốt. "Tần Phong, ngươi tìm chết!!" Lăng Tiêu Tiên Đế tức đến đầu bốc khói xanh, lửa giận trong lòng không còn kiềm chế được nữa.

Ban đầu y quả thực còn sót lại vài phần lý trí, không muốn cho Long Ngạo Thiên cơ hội đánh bại từng người một, nhưng bây giờ lời nói của tên tiện nhân Tần Phong này, khiến y trong nháy mắt biến thành Võ Tắc Thiên góa chồng, hoàn toàn mất đi lý trí.

Rầm rầm rầm!!

Uy áp kinh khủng trong nháy mắt bùng nổ, khiến trời đất rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế hai mắt trợn tròn ánh lên tia máu, phảng phất chứa đựng lửa giận vô tận, hai tay càng nắm chặt thành quyền, siết đến kêu răng rắc, cả người từ trong ra ngoài đều toát ra một luồng khí tức phẫn nộ mãnh liệt. "Chết cho bản đế!!" Lăng Tiêu Tiên Đế gầm lên một tiếng, lao nhanh về phía Tần Phong. "Thằng nhãi ranh tóc vàng này đúng là tai họa!!" Tiên Minh Minh Chủ trong lòng tức đến nghiến răng, nhưng không thể không lao lên bảo vệ Tần Phong. "Cơ hội tốt!!" Long Ngạo Thiên trong lòng mừng rỡ.

Chương 1502

Bây giờ y cũng không còn bận tâm đến hạt giống nghi ngờ nữa, lập tức cầm thương lao về phía Mộng Dao tiên tử.

Chỉ thấy thân ảnh của y phảng phất hòa làm một với trời đất, trường thương màu vàng trong tay cũng bùng nổ một luồng năng lượng màu vàng cuồn cuộn, như cuồng phong bão táp cuốn sạch cả bầu trời, cuối cùng hóa thành một cột sáng màu vàng khổng lồ lao thẳng lên trời cao.

Rầm rầm rầm!!

Nơi cột sáng màu vàng đi qua, hư không phảng phất bị xé toạc ra.

Không chỉ lộ ra cảnh tượng hư vô sâu thẳm và đen kịt, còn có vô số ngôi sao dưới sự va chạm của luồng sức mạnh này lần lượt vỡ nát, ngay sau đó liền hóa thành những điểm sáng li ti nhanh chóng rơi xuống mặt đất. "Khai chiến rồi!!" Đám đông ăn dưa vẻ mặt đột nhiên biến đổi, trái tim nhỏ bé càng đập nhanh hơn.

Bây giờ Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung đã hoàn toàn trở mặt, hai lão đại vì Tần Phong mà đại chiến, chỉ dựa vào một Mộng Dao tiên tử vừa mới đột phá, căn bản không thể nào chống đỡ được công kích của Long Ngạo Thiên.

Mà một khi Mộng Dao tiên tử bị đánh bại, Long Ngạo Thiên sẽ có thể đánh bại từng người một.

Tiêu diệt Tiên Minh Minh Chủ trước, sau đó diệt Lăng Tiêu Tiên Đế, không cần mấy năm là có thể thống nhất Tiên giới. "Muốn giết ta?

Muộn rồi!" Nhìn Lăng Tiêu Tiên Đế đang lao tới, Tần Phong không hề hoảng hốt.

Sau hai phút rưỡi câu giờ đến cực hạn, vết thương trên người hắn đã cơ bản lành lại, lại có thể cộng thêm buff khóa máu của Thất Tinh Diệu Hoa, đi chơi một ván thao tác cực hạn.

Vút một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong vung tay lấy ra hồ lô không gian, khởi động xong liền biến mất tại chỗ. "Là hồ lô Đại Tiên Thiên Chí Bảo của Tần Phong!" Đám đông ăn dưa lập tức kinh hô, nhìn về phía hồ lô với ánh mắt tham lam.

Nhưng ngay khi mọi người tưởng Tần Phong đã chạy thoát, thân ảnh của hắn lại xuất hiện trước mặt Mộng Dao tiên tử, nhìn Long Ngạo Thiên đang cầm thương lao tới, lộ ra một nụ cười tà mị, ngay sau đó toàn thân bùng nổ năm luồng sáng xanh, vàng, đỏ, đen, trắng...

“Đây là cái gì!?” Mọi người của Tây Chu lập tức kinh hô, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy năm vệt sáng lóe lên quanh người hắn, lập tức hóa thành một con công vàng đang dang rộng đôi cánh bay lượn, phía sau là bộ lông đuôi lấp lánh năm màu ánh sáng xanh, vàng, đỏ, đen, trắng.

Két!!

Con công vàng phát ra một tiếng kêu vang, khiến đại đạo giữa đất trời cũng phải rung động theo.

“Thiên phú thần thông!!” Có mấy người lập tức kinh hô, trừng lớn mắt không thể tin nổi.

Pải biết rằng, người có Thiên phú thần thông không phải kế thừa qua huyết mạch, mà là con cưng được ông trời dí cơm tận mồm, vừa sinh ra đã mang theo một thần thông nghịch thiên, lại còn là kỹ năng thần thông độc nhất vô nhị giữa đất trời.

“Rốt cuộc đây là yêu nghiệt cỡ nào vậy!?” Người của Tiên Minh trừng lớn mắt, nội tâm hồi lâu không thể bình tĩnh.

Sinh ra đã sở hữu Thương Thiên Bá Thể, Tiên Thiên Kiếm Thể, hai loại thể chất đặc thù thì thôi đi, bây giờ lại còn lòi ra thêm một Thiên phú thần thông, cho dù hắn là con ruột của ông trời thì cũng không cần phải ưu ái đến mức này chứ!?

“Không hổ là nam nhân của ta!” Mỹ mâu của Mộng Dao tiên tử ánh lên vẻ khác thường, đột nhiên cảm thấy hình như mình lại đói rồi.

“Lại là Thiên phú thần thông!” Long Ngạo Thiên nhướng mày, nhưng không hề để trong lòng.

Dù Tần Phong sở hữu Thiên phú thần thông khiến gã bất ngờ, nhưng tu vi của hắn chỉ có Kim Tiên cao giai, căn bản không thể tạo thành uy hiếp gì đối với một Tiên Đế như gã.

“Sao nào?

Ngươi sợ rồi à!” Tần Phong đứng giữa hư không, không quên tiếp tục khiêu khích đối phương.

Hắn định dùng lời lẽ khích tướng để ép đối phương nổi điên, tung hết kỹ năng ra.

“Nếu ngươi muốn chết, bản đế thành toàn cho ngươi!” Long Ngạo Thiên sao có thể chịu đựng được sự khiêu khích trắng trợn như vậy, lập tức cầm kim thương, khí thế ngút trời đâm về phía Tần Phong.

Nhưng Tần Phong lại không có ý định né tránh, ngược lại còn nhìn chằm chằm vào cây kim thương trong tay Long Ngạo Thiên.

Theo ghi chép của Dịch Thiên Cơ đại bách khoa, cây kim thương trong tay Long Ngạo Thiên tên là Kim Long Thương, là Đế binh được gã dùng sức mạnh Tiên Đế ôn dưỡng, cũng là một trong số ít những Đế binh còn tồn tại ở Tiên giới hiện tại.

“Cây thương này thuộc về ta!!” Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia sáng vàng, dứt khoát sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang.

Két!!

Con công vàng phát ra một tiếng kêu chói tai, ngay sau đó năm màu ánh sáng xanh, vàng, đỏ, đen, trắng theo đó bùng nổ, như năm con rồng khổng lồ quấn lấy nhau trên không trung, hình thành một vòng hào quang ngũ sắc chói lòa.

“Đây là thần thông gì vậy!?” Mọi người Tây Chu lập tức kinh hô, tỏ vẻ chưa từng thấy qua loại thần thông này.

Nhất là nơi vòng hào quang ngũ sắc chiếu tới, khiến người ta có cảm giác tim đập thình thịch, phảng phất như một con gà bị nhốt trong lồng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta bắt đi.

“Không hay rồi!!” Trong lòng Long Ngạo Thiên cũng cả kinh, đột nhiên có một dự cảm không lành.

Nhưng chưa đợi gã nghĩ thông suốt chuyện gì, ánh sáng ngũ sắc đã chiếu lên người gã, ngay sau đó gã cảm nhận được một luồng sức mạnh vô hình lôi kéo, trong nháy mắt đã đoạt mất cây Kim Long Thương trong tay gã.

Sau khi thành công, Tần Phong lập tức kéo Mộng Dao tiên tử, khởi động Không Gian Hồ Lô biến mất tại chỗ.

“Biến mất rồi!!” Mọi người Tây Chu lập tức kinh hô, không tin nổi mà dụi dụi mắt.

Một Kim Tiên cao giai dám chính diện đối đầu với Tiên Đế đã đủ ly kỳ rồi, không ngờ hắn còn có thể cướp đi Đế binh từ tay Tiên Đế, đúng là ly phổ đến mức mẹ của ly phổ phải mở cửa chào, ly phổ về đến nhà rồi!

“Sao có thể!?” Long Ngạo Thiên nhìn đôi tay trống rỗng, lập tức trừng lớn mắt không thể tin nổi.

Pải biết rằng, Kim Long Thương của gã là một món Đế binh đã được hoàn toàn luyện hóa, giống như cây búa của Lôi Thần tự có chức năng định vị và nhận chủ, cho dù bị người khác cướp đi cũng có thể triệu hồi về tay mình.

Thế nhưng bây giờ gã không những không thể cảm ứng được Kim Long Thương, mà cũng không thể triệu hồi nó về tay mình nữa.

“Đinh đông, chúc mừng vật chủ đã cướp đi Đế binh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 10 triệu điểm phản diện!” “Đinh đông, nhắc nhở thân thiện, luyện hóa Kim Long Thương hoặc phá hủy Kim Long Thương, có thể nhận được một cơ hội rút thưởng!” “Đáng tiếc thật!” Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Dù Kim Long Thương của Long Ngạo Thiên đúng là không tồi, nhưng thứ hắn thực sự muốn cướp lại là Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Theo Dịch Thiên Cơ đại bách khoa ghi lại, trong tay Long Ngạo Thiên còn có một món Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng gã sẽ không dễ dàng lấy ra đối địch, đều dùng làm át chủ bài khi bị dồn vào đường cùng.

Chương 1503

Bây giờ hắn cướp đi Kim Long Thương của Long Ngạo Thiên, sau này gặp lại chắc chắn gã sẽ cảnh giác, lúc nào cũng đề phòng hắn cướp đi món Đại Tiên Thiên Chí Bảo kia.

“Súc sinh, mẹ nó đúng là súc sinh!” So với sự kinh ngạc và khó hiểu của những người khác, Tiên Minh Minh chủ trong lòng lại chửi bới cực kỳ bẩn thỉu.

Vốn dĩ thế trận 2V2 bên mình đã không chiếm ưu thế, thế mà Tần Phong cái thằng ranh con đó còn mang con gái yêu của ông đi, để lại một mình ông già đáng thương này đối mặt với hai Tiên Đế đang độ tuổi sung mãn như lang như hổ.

“Tần Phong chết tiệt!!” Long Ngạo Thiên cuối cùng cũng hoàn hồn sau cơn chấn động, cơn giận lập tức bùng nổ như sấm sét.

Là yêu nghiệt đứng đầu bảng xếp hạng thiên tư võ tu, Tiên Đế mạnh nhất Tiên giới hiện tại, không những nữ vệ sĩ xinh đẹp bị Tần Phong bắt đi, ngay cả Đế binh của mình cũng bị hắn cướp mất.

Sĩ có thể nhẫn, nhưng thúc không thể nhẫn!

Thím có thể nhẫn, ta cũng không nhẫn nổi!

Chỉ thấy trong mắt gã bùng lên ngọn lửa giận hừng hực, phảng phất như muốn thiêu rụi cả đất trời, và theo cảm xúc phẫn nộ không ngừng tăng lên, một luồng sức mạnh vô hình từ trong cơ thể gã cuộn trào ra, trong nháy mắt đã càn quét khắp đất trời.

Ầm ầm ầm!!

Sức mạnh Tiên Đế như cuồng phong bão táp, dấy lên từng gợn sóng không ngừng khuếch tán.

Nơi nó đi qua, không chỉ núi non sụp đổ, đại địa nứt toác, đá lớn lăn lóc, bụi đất tung bay, mà trên bầu trời còn mây đen dày đặc, sấm chớp rền vang, phảng phất như ngày tận thế đến sớm.

Đặc biệt là sinh linh giữa đất trời, cảm nhận được nỗi sợ hãi chưa từng có, không chịu nổi mà lần lượt phủ phục trên đất.

“Hắn lại mạnh lên rồi!” Lăng Tiêu Tiên Đế trong nháy mắt phục hồi lại sự lạnh lùng, trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời.

Vốn tưởng mình khổ tu bao nhiêu năm nay, cho dù thực lực không bằng Long Ngạo Thiên, khoảng cách giữa hai bên cũng không quá lớn, nhưng gã vạn vạn lần cũng không ngờ rằng, thực lực của Long Ngạo Thiên lại tăng lên nhiều như vậy.

“Mạnh quá!” Triệu Trường Sinh nhìn mà tim gan nhảy loạn xạ, vội vàng mang Thanh Thanh che chắn cho mọi người trước mặt.

“Quả thực rất mạnh a!” Ngay khi Triệu Trường Sinh vừa che chắn cho mọi người, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc.

Chỉ thấy Tần Phong không biết từ lúc nào đã mang Mộng Dao tiên tử quay lại, còn đứng ngay bên cạnh gã, trước tiên mỉm cười gật đầu chào hỏi, sau đó lại mỉm cười vẫy tay chào Long Ngạo Thiên đang tức giận.

“Súc sinh, mẹ nó đúng là súc sinh!” Triệu Trường Sinh tức đến mức chửi ầm lên trong lòng, nghiêm túc hoài nghi Tần Phong cố ý làm vậy.

“Vãi chưởng, hắn còn dám quay lại!!” Mọi người Tây Chu nhìn mà phát điên, không hiểu Tần Phong là loại yêu nghiệt gì.

Rõ ràng chỉ có tu vi Kim Tiên cảnh cao giai, nhưng hắn không chỉ đào góc tường của Lăng Tiêu Tiên Đế, còn dám cướp đi Kim Long

Thương của Long Ngạo Thiên ngay trước mặt, sau đó không những không nghĩ cách trốn chạy, mà còn chủ động quay lại khiêu khích.

"Quá ngông cuồng rồi!" Thất trưởng lão và mọi người lập tức cảm thấy đau đầu, không biết lựa chọn Tần Phong là đúng hay sai.

Mặc dù hắn đã dùng chiến tích không thể nào tra ra nổi của mình để chứng minh với Trưởng lão đoàn Tiên Minh rằng họ không nhìn lầm người, nhưng khả năng gây chuyện thị phi bên ngoài của hắn cũng không ai sánh bằng.

Mỗi ngày họ không phải đang đi dọn bãi chiến trường cho hắn, thì cũng là đang trên đường đi dọn bãi chiến trường cho hắn.

"Trận đại chiến này e là không thể tránh khỏi rồi!" Lục gia không nhịn được thở dài một tiếng, càng lúc càng hoài nghi Tần Phong là yêu nghiệt Huyết Nguyệt.

Dù tình hình Tiên giới vốn đã căng thẳng, nhưng còn lâu mới đến mức khai chiến, thế nhưng từ khi Tần Phong gia nhập Tiên Minh, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, cục diện cân bằng của Tiên giới đã bị phá vỡ hoàn toàn.

Hơn nữa trong mỗi sự kiện lớn phá vỡ sự cân bằng, ngươi đều có thể thấy bóng dáng của tên tai họa Tần Phong này.

"Chết đi cho bản đế!!" Long Ngạo Thiên phảng phất như một con bạc thua đỏ mắt, thấy Tần Phong lập tức lao đến.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ chói tai vang vọng khắp đất trời, kèm theo một luồng uy áp kinh khủng.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên như một viên thiên thạch khổng lồ bị lửa bao bọc, quá trình rơi xuống tạo ra lực xung kích kinh khủng, không chỉ khiến đại địa rung chuyển dữ dội, ngay cả những viên đá trên mặt đất cũng điên cuồng nảy lên.

“Dám đánh nam nhân của ta!” Mộng Dao tiên tử lập tức hừ lạnh, nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết.

Ngay sau đó, mười hai Tinh Thần Châu quanh thân lóe lên ánh sáng chói lòa, như những giọt nước khoa huyễn bắn nhanh về phía Long Ngạo Thiên, tiếng xé gió dồn dập càng khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Ầm ầm ầm!!

Mười hai Tinh Thần Châu va chạm mạnh với Long Ngạo Thiên, lập tức vang lên tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy từng quả cầu lửa liên tục nổ tung trong hư không, khí nóng do va chạm tạo ra cũng hóa thành một cơn bão năng lượng càn quét đất trời, không chỉ khiến hư không rung chuyển dữ dội, mà còn làm đại địa nứt ra từng vết nứt dữ tợn.

“Tỷ tỷ quá nóng vội rồi!” Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia thất vọng, cảm thấy hai bên vẫn cần phải phối hợp nhiều hơn.

“Ai da má ơi, cuối cùng cũng an toàn rồi!” So với vẻ mặt thất vọng của Tần Phong, Triệu Trường Sinh thì suýt nữa đã khóc thành tiếng.

Vốn tưởng mình sẽ bị tên tai họa Tần Phong này liên lụy đến chết, không ngờ Mộng Dao tiên tử lại bất ngờ cứu mạng chó của gã.

“Đinh đông, chúc mừng vật chủ đã dọa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại sợ đến ám ảnh tâm lý, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Hả?

Ai dọa hắn!?” Tần Phong lập tức không vui, tỏ vẻ mình không phải loại người đó.

Nhưng bây giờ hắn cũng không rảnh để ý đến Triệu Trường Sinh, ánh mắt chăm chú nhìn Mộng Dao tiên tử đang đại chiến với Long Ngạo Thiên, chỉ cần phát hiện có một chút nguy hiểm, sẽ lập tức mang Mộng Dao tiên tử bỏ chạy.

“Chết tiệt!!” Sắc mặt Long Ngạo Thiên vô cùng âm trầm, tâm trạng cũng ngày càng bực bội.

Vốn dĩ gã có thể một mình đánh cho tổ hợp già yếu kia không ngóc đầu lên được, nhưng bây giờ Kim Long Thương trong tay bị Tần Phong cướp đi, khiến lực công kích của gã giảm mạnh, chỉ có thể dựa vào tiên giáp trên người để chống đỡ mười hai Tinh Thần Châu.

“Bộ tiên giáp này cũng không tệ!” Mắt Tần Phong đột nhiên sáng lên, ánh mắt rơi vào bộ tiên giáp.

Theo Dịch Thiên Cơ đại bách khoa ghi lại, bộ tiên giáp trên người Long Ngạo Thiên tên là Vạn Kim Bất Diệt Khải, giống như Tiên Thiên Nhất Khí của hắn, vốn là tiểu Tiên Thiên Chí Bảo được thai nghén từ tiểu thế giới hạ giới, sau lại được đại sư luyện khí hàng đầu của Tiên giới gia công lần thứ hai.

Nó nằm trên thượng phẩm tiên giáp, dưới cực phẩm tiên giáp.

Nhưng bộ giáp này đã được Long Ngạo Thiên dùng sức mạnh Tiên Đế ôn dưỡng nhiều năm, lực phòng ngự đã tăng lên rất nhiều, tuyệt đối có thể sánh ngang với cực phẩm tiên giáp do luyện khí sư cấp Thiên Đạo luyện chế ra.

“Bộ giáp này để ở chỗ hắn không hợp lý a!” Tần Phong nhìn Vạn Kim Bất Diệt Khải lấp lánh ánh vàng, cảm thấy Long Ngạo Thiên đã xa rời quần chúng quá lâu rồi.

Nhân dân Tiên giới bây giờ còn đang sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, thế mà gã lại mặc áo giáp vàng khoe khoang ngoài đường, nhất định phải tịch thu Vạn Kim Bất Diệt Khải của gã, dập tắt cái thói khoe của lệch lạc này mới được.

Chương 1504

"Ánh mắt của tiểu tử này…" Lục gia thấy ánh mắt của Tần Phong, trong lòng không khỏi giật thót một cái.

Phảng phất như đoán được Tần Phong muốn làm gì, cũng để ngăn chặn sự việc mở rộng thêm, ông vội vàng di chuyển đến trước mặt Tần Phong, chuẩn bị mang tên tai họa này rời khỏi Xích Diễm Khung Lĩnh.

"Ta còn chưa thể đi!" Tần Phong lập tức giãy giụa, sống chết cũng không chịu rời đi.

Không phải vì chưa dùng Ngũ Sắc Thần Quang cướp được Vạn Kim Bất Diệt Khải trên người Long Ngạo Thiên, mà là mục tiêu đến Xích Diễm Khung Lĩnh lần này vẫn chưa hoàn thành, đó là Cổ Uyên Kiếm của Uyên Tổng vẫn chưa tìm được.

Dù hắn và Mộng Dao tiên tử đã nuốt chửng từng chút một Thái Dương Chân Hỏa, khiến nhiệt độ của cả Xích Diễm Khung Lĩnh giảm xuống trong nháy mắt, bây giờ lại còn bị Long Ngạo Thiên xóa sổ hoàn toàn khỏi bản đồ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thấy tung tích của Cổ Uyên Kiếm.

"Đừng quậy nữa, ngươi còn thấy mình gây họa chưa đủ lớn sao?!" Lục gia căn bản không nghe giải thích, kéo Tần Phong định rời đi.

Mặc dù bây giờ Tiên Minh Minh chủ và Mộng Dao tiên tử đã chặn được Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế, nhưng Tiên Minh Minh chủ đã già, Mộng Dao tiên tử lại vừa mới đột phá, căn bản không thể ngăn cản họ quá lâu, cho nên phải nhanh chóng đưa Tần Phong rút lui mới được.

“Chạy đi đâu!!” Ngay khi Tần Phong định mở miệng phân bua, một tiếng quát yêu kiều đột nhiên vang lên bên tai.

Chỉ thấy Tâm Ngữ tiên tử nhanh chóng lao tới, chặn đường đi của Tần Phong và Lục gia, đôi tay trắng nõn như ngó sen cũng nhanh chóng bấm quyết, đầu ngón tay lập tức lưu chuyển linh quang óng ánh, còn khẽ mở đôi môi đỏ mọng đọc một chuỗi pháp quyết huyền ảo, giọng nói trong trẻo dễ nghe, tựa như tiếng trời.

Ngay sau đó, một vệt sáng bảy màu từ lòng bàn tay nàng bùng phát ra.

Giống như sao băng vẽ một đường cong tao nhã trên không trung, mang theo tiên khí vô tận bắn về phía Tần Phong và Lục gia.

Ông!

Ông!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo đột nhiên vang vọng khắp đất trời, khiến tất cả mọi người có mặt đều giật mình.

Chỉ thấy Thất trưởng lão hóa thân thành một phi tiên, không chỉ cầm tiên kiếm lao tới, trên người còn toát ra một loại kiếm ý cô ngạo lay động lòng người, ngay sau đó là một đạo kiếm quang ngút trời chém về phía Tâm Ngữ tiên tử.

Ầm ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, lập tức dấy lên một cơn bão năng lượng.

“Còn chờ gì nữa, động thủ đi!” Nhị trưởng lão hét lớn một tiếng, dẫn đầu xông ra ngoài.

“Cuối cùng cũng có thể giết cho đã tay rồi!” Trong mắt Tam trưởng lão đầy vẻ hiếu sát, rất nhanh đã khóa chặt mục tiêu đầu tiên.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai vang lên liên miên không dứt, hiện trường cũng trong nháy mắt loạn thành một đoàn.

Không chỉ ba thế lực siêu cấp của Tiên giới tham gia hỗn chiến, mà những đàn em ủng hộ họ cũng lần lượt tham gia, báo hiệu mùa giải mới của Tiên giới chính thức bắt đầu...

“Tên này đúng là một tai họa a!” Triệu Trường Sinh nhìn cảnh tượng hỗn loạn, vội vàng theo sau Lục gia rời đi.

“Lại là ngươi!!” Tâm Ngữ tiên tử tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Chỉ thấy Thất trưởng lão không chỉ một kiếm chém tan công kích của nàng, còn cầm tiên kiếm tiến lên chặn trước mặt nàng, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Phong bị Lục gia kéo đi.

“Bản đế sẽ tự tay giết ngươi!” Mỹ mâu của Thất trưởng lão lóe lên hàn quang, không nhiều lời vô ích mà tiếp tục cầm kiếm chiến đấu.

Nếu bà không thể giết Long Ngạo Thiên để báo thù cho vị hôn phu của mình, vậy thì giết người phụ nữ mà Long Ngạo Thiên yêu thương, để hắn cũng giống như bà, sống trong nỗi đau mất đi người yêu.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm minh trong trẻo lập tức vang vọng khắp đất trời, tiên kiếm trong tay bùng nổ ánh sáng rực rỡ.

Ngay sau đó, tiên kiếm như sao băng xé toạc bầu trời, mang theo một luồng uy thế vô song chỉ thẳng lên trời cao, càng bùng nổ một luồng kiếm ý sắc bén khiến người ta kinh hãi.

“Ngươi nghĩ bản tiên tử sợ ngươi sao!” Tâm Ngữ tiên tử hừ lạnh một tiếng, lập tức lựa chọn nghênh chiến.

Chỉ thấy thân hình nàng phiêu dật như liễu trong gió nhẹ, đôi tay trắng nõn cũng nhanh chóng bấm quyết, quanh thân theo đó bùng nổ một vệt sáng bảy màu.

“Đi!!” “Chém!!” Hai vị tiên tử gần như đồng thời ra tay, phát động công kích mạnh nhất về phía đối phương.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy kiếm quang chói lòa bắn ra, va chạm mạnh với ánh sáng bảy màu, ngay sau đó bùng nổ tiếng nổ đinh tai nhức óc, cơn bão năng lượng kinh khủng cũng theo đó càn quét đất trời, phảng phất như muốn xé toạc cả bầu trời.

“Ta không đi, ta không thể đi!” Tần Phong thấy hai người phụ nữ đánh nhau, liều mạng giãy giụa muốn quay lại xem kịch.

“Ngươi không nghe lời, muốn ăn đòn phải không!?” Lục gia tức đến râu ria dựng ngược, mắt trợn trừng.

Cảm giác mình bây giờ giống như cha mẹ của một đứa trẻ, chỉ vì không mua cho nó món đồ chơi nó muốn mà nó lăn ra đường ăn vạ.

“Đánh Tần sư đệ!?” Mắt Triệu Trường Sinh lập tức sáng lên, vội vàng đưa qua một cây roi ngựa.

“Vãi chưởng!” Tần Phong lập tức văng một câu tục tĩu, không ngờ trí thức lại hiểm ác như vậy.

“Lục gia, đừng trách tội Tần huynh!” Lâm Tam cũng kéo theo thân thể trọng thương đi tới, hành lễ nói: “Tần huynh sở dĩ không muốn rời đi, là vì huynh ấy vẫn chưa tìm được Cổ Uyên Kiếm.” “Lâm huynh!!” Tần Phong lập tức rưng rưng nước mắt nhìn qua, phát hiện vẫn là tiểu Tam Tam đối xử tốt với mình nhất.

Nhất là khi thấy Lâm Tam bị thương nặng, càng khiến hắn cảm thấy một trận đau lòng, dứt khoát mở Thượng Cổ Trùng Đồng của mình, sinh mệnh chi lực từ mắt trái cũng theo đó tràn vào cơ thể y, vết thương trên người bắt đầu hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Đa tạ Tần huynh!” Lâm Tam nở nụ cười, không quên cảm ơn Tần Phong.

“Súc sinh, mẹ nó đúng là súc sinh!” Triệu Trường Sinh tại chỗ phá phòng, trong lòng cũng bắt đầu chửi ầm lên.

Mọi người rõ ràng đều là đệ tử Tiên Minh, dựa vào đâu hắn bị thương thì phải tự mình chịu đựng, còn Lâm Tam bị thương lại có thể được Thượng Cổ Trùng Đồng chữa trị!?

“Đinh đông, chúc mừng vật chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại phá phòng, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Phá phòng!?” Tần Phong đầy đầu dấu chấm hỏi, không biết vì sao lại phá phòng.

“Cổ Uyên Kiếm!?” Lục gia không để ý đến ái hận tình thù của ba người, suy nghĩ một lát rồi nói: “Chính là thanh Thái Cổ Đế Binh, nhiều năm trước đã nhận Lâm Uyên làm chủ Cổ Uyên Kiếm!?” “Đúng vậy!” Lâm Tam gật đầu, lại mở miệng khuyên nhủ: “Cổ Uyên Kiếm là một thanh Đế binh có linh tính, nó sở dĩ lựa chọn tiến vào Xích Diễm Khung Lĩnh, chính là muốn mượn Thái Dương Chân Hỏa để bảo vệ mình, nhưng bây giờ Thái Dương Chân Hỏa không còn, Cổ Uyên Kiếm cũng nhất định sẽ rời khỏi Xích Diễm Khung Lĩnh, nếu chúng ta bỏ lỡ cơ hội lần này, sau này muốn tìm lại e là không dễ dàng như vậy.” “Không được, quay lại quá nguy hiểm!” Lục gia không cần suy nghĩ, lập tức từ chối: “Bây giờ phía sau không chỉ có bốn Tiên Đế, còn có rất nhiều vị Chuẩn Tiên Đế và Tiên Vương, với tu vi hiện tại của các ngươi mà qua đó, một dư chấn tùy tiện cũng có thể tiễn các ngươi về trời.” “Đúng vậy, đúng vậy…” Triệu Trường Sinh liên tục gật đầu đồng ý, chỉ muốn nhanh chóng quay về Tàng Thư Các đọc sách.

“Lục gia, ngài hiểu lầm rồi!” Tần Phong vội vàng nói: “Chúng ta biết quay lại quá nguy hiểm, cho nên chúng ta không định quay lại, chỉ muốn nhờ ngài quay lại giúp tìm Cổ Uyên Kiếm!” “Tiểu vương bát đản nhà ngươi…” Lục gia tức đến râu ria dựng ngược, mắt trợn trừng, nhìn quanh tìm kiếm một món binh khí vừa tay.

Chương 1505

Mình không quản nguy hiểm kéo hắn ra, muốn cùng hắn tâm sự, thế mà hắn lại chơi trò lắt léo với mình, biết rõ có nguy hiểm còn muốn để mình đi.

“Lục gia, Lục gia…” Triệu Trường Sinh lập tức lanh lợi lên, vội vàng lại đưa cây roi ngựa qua.

“Phụt!!” Tần Phong đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, khí tức quanh thân cũng theo đó hỗn loạn.

“Tần huynh, ngươi sao vậy!?” Sắc mặt Lâm Tam đột nhiên biến đổi, vội vàng tiến lên đỡ lấy Tần Phong.

“Ta không sao!” Tần Phong lau đi vết máu ở khóe miệng nói: “Lúc trước sử dụng Tiểu Hồ Lô mấy lần, vừa rồi lại mở Thượng Cổ Trùng Đồng giúp ngươi chữa trị, dẫn đến bản thân tiêu hao có chút lớn, không thể áp chế được Thái Dương Chân Hỏa đã nuốt vào trong cơ thể.” “Không áp chế được!?” Tiểu Bạch lập tức nghiêng cái đầu nhỏ, cũng hiện ra rất nhiều dấu chấm hỏi.

Mặc dù Tần Phong chưa hoàn toàn luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa, nhưng sau khi bị hắn dùng Đại Đạo Manh Nha hấp thu, trong thời gian ngắn đáng lẽ nó phải mềm như cọng bún, không thể gây ra sóng gió gì mới đúng.

“Tiểu tử ngươi thật sự nuốt Thái Dương Chân Hỏa rồi!?” Lục gia cũng không có tâm tư dạy dỗ Tần Phong nữa, phảng phất như nhìn thấy quái vật mà nhìn hắn.

Phải biết rằng, Thái Dương Chân Hỏa là vạn hỏa chi nguyên, chúng hỏa chi chủ, ngay cả Tiên Minh Minh chủ thời kỳ đỉnh phong cũng không thể hàng phục nó, bây giờ Tần Phong một Kim Tiên cao giai, lại không biết sống chết mà nuốt nó vào trong cơ thể.

“Tần huynh!” Lâm Tam lập tức bắt đầu tự trách.

Rõ ràng Tần Phong bản thân cũng bị thương nặng, thế mà còn phải dùng Thượng Cổ Trùng Đồng để chữa trị cho mình.

“Đinh đông, chúc mừng vật chủ đã lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Vẫn là tiểu Tam Tam dễ ra dầu nhất!” Tần Phong trong lòng không nhịn được cảm thán một tiếng, phát hiện bất kể tư thế nào cũng có thể ra dầu.

Ầm ầm ầm!!

Một tiếng nổ từ xa vọng lại, khiến hư không rung chuyển.

Chỉ thấy Tâm Ngữ tiên tử và Thất trưởng lão đã đánh tới nơi, hai bóng hình xinh đẹp không ngừng va chạm kịch liệt trong hư không, mỗi lần va chạm đều gây ra một trận đất rung núi chuyển.

“Một mình cũng dám đuổi theo!” Lục gia lập tức hừ lạnh, cũng nhanh chóng xông lên chi viện.

“Hửm!?” Mắt Tần Phong đột nhiên sáng lên, nghĩ ra một kịch bản hay.

Chỉ thấy hắn lập tức từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, gọi Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái ra.

Hắn định để họ lát nữa xem cho kỹ, Long Ngạo Thiên sẽ anh hùng cứu mỹ nhân như thế nào.

Giống như Thỏ Ngọc trước khi lên cung trăng thì lớn tiếng hô hào địch có thể đến, ta cũng có thể đến, nhưng sau khi lên cung trăng lại phát hiện địch chưa từng đến, nhưng lại không tiện nói thẳng, chỉ có thể mang theo hai cái loa phóng thanh đi xem kịch… “Chủ nhân!” Trân

Trân, Liên Liên, Ái Ái vốn ra ngoài rất kích động, nhưng cảm nhận được dư chấn chiến đấu phía trước, lập tức run rẩy co rúm lại bên cạnh Tần Phong, đôi tay nhỏ còn nắm chặt lấy cánh tay hắn không buông.

"Không cần sợ hãi!" Tần Phong vội vàng mở miệng an ủi: "Tiên Minh chúng ta đang khai chiến với Chiến Thần Điện, Long Ngạo Thiên kia tuy mạnh, nhưng ưu thế lại đang ở bên Tiên Minh chúng ta."
"Long Ngạo Thiên!?" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái lập tức nắm bắt được từ khóa, theo bản năng bắt đầu ngẩng đầu tìm kiếm Long Ngạo Thiên.

Dù lúc còn sống họ chưa từng gặp Long Ngạo Thiên, nhưng theo Tâm Nhan tiểu thư bao nhiêu năm, đã từng thấy bức họa Long Ngạo Thiên do Tâm Nhan tiểu thư vẽ, cho nên lập tức đã khóa chặt được Long Ngạo Thiên trên chiến trường hỗn loạn.

Chỉ thấy chiến trường phía trước phong vân cuồn cuộn, tiếng hò hét giết chóc vang trời, Long Ngạo Thiên mặc Vạn Kim Bất Diệt Khải, như một ngôi sao rực rỡ chói lòa.

Dù mất đi Kim Long Thương khiến chiến lực của gã giảm mạnh, nhưng gã vẫn có thể dựa vào đôi quyền đánh cho Mộng Dao tiên tử liên tục lùi lại, thân ảnh bá khí lơ lửng trên trời cao, ánh sáng của bộ tiên giáp vàng rọi sáng cả chiến trường.

"Thật sự là Long Ngạo Thiên!" Ba tiểu nữ quỷ lập tức kích động.

Không phải họ sùng bái Long Ngạo Thiên, mà là nghe Tâm Nhan tiểu thư lải nhải mấy vạn năm, hôm nay cuối cùng họ cũng được thấy người sống.

"Ngạo Thiên huynh, ngươi đừng làm ta thất vọng a!" Tần Phong cũng ngẩng đầu lẩm bẩm một tiếng.

Bây giờ ba cái loa phóng thanh đã vào vị trí, chỉ chờ Long Ngạo Thiên đến anh hùng cứu mỹ nhân thôi.

"Đây là khôi lỗi!?" Triệu Trường Sinh ở bên cạnh nhíu mày, ánh mắt đánh giá ba vị tiểu nữ quỷ.

Khác với khôi lỗi gã thấy trong sách, ba người họ tuy có thân thể khôi lỗi, nhưng lại có linh tính của con người, thậm chí còn có thể cảm nhận được có linh hồn chi lực trong cơ thể họ.

"Họ không phải khôi lỗi, họ là quỷ tu!" Tần Phong thấy Triệu Trường Sinh có nghi vấn, lập tức thương cảm nói: "Họ đều là những cô gái vô tội bị Long Ngạo Thiên gián tiếp hại chết, ta thấy họ mất đi nhục thân đáng thương, liền thu nhận họ, còn luyện chế cho họ một thân thể y như thật." "Quỷ tu!?" Triệu Trường Sinh đánh giá, không nhịn được tấm tắc khen ngợi.

Tuy Tần Phong con người này rất xấu, nhưng không thể nói hắn kỹ thuật kém, lại có thể kết hợp quỷ tu với khôi lỗi, không chỉ khiến quỷ tu có được công kích vật lý, còn giải quyết được vấn đề khôi lỗi không đủ linh hoạt.

Còn về việc Tần Phong nói lòng dạ mềm yếu thu nhận nữ quỷ, gã một dấu chấm câu cũng không tin.

Chắc chắn là hắn tham lam sắc đẹp của nữ quỷ, cho nên mới luyện chế thân thể y như thật.

"Tần huynh, nhân nghĩa!" Lâm Tam không hề nghi ngờ, lập tức tin vào cái miệng lưỡi của Tần Phong.

Dù y không hiểu Long Ngạo Thiên làm thế nào gián tiếp hại chết những cô gái vô tội, nhưng Tần Phong thu nhận họ, còn luyện chế cho họ thân thể y như thật, đây là sự thật mà y đang tận mắt chứng kiến.

"Đinh đông, chúc mừng vật chủ đã lừa gạt tình cảm của Thiên

Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!"
"Cái lão Triệu này!" Tần Phong lập tức không vui.

Vốn tưởng mình nói như vậy có thể kích thích lòng đồng cảm của sinh vật giống đực, ai ngờ lão Triệu lại là một kẻ vô cảm, đáng đời hắn đến bây giờ vẫn là một con chó độc thân.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, kéo suy nghĩ của Tần Phong trở lại.

Chỉ thấy tiên kiếm trong tay Thất trưởng lão hóa thành một kiếm ảnh khổng lồ, chém mạnh về phía Tâm Ngữ tiên tử, nơi kiếm ảnh đi qua, không gian đều bị xé rách ra từng vết nứt, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Lục gia cũng không chịu thua kém, giống như Quy Tiên Nhân xé áo trong nháy mắt.

Toàn thân cơ bắp nổi lên một cách khoa trương, ẩn chứa một luồng sức mạnh vô tận, ngay sau đó một quyền đấm về phía Tâm Ngữ tiên tử, lực lượng kinh khủng lập tức khiến hư không rung chuyển dữ dội.

"Không hay rồi!!" Tâm Ngữ tiên tử không chịu nổi công kích của hai người, vội vàng hai tay bấm ra từng đạo chỉ quyết, ngưng tụ tiên khí của Tây Chu thành một tấm khiên khổng lồ.

Nhưng chỉ dựa vào một mình nàng để chống lại hai vị trưởng lão cùng cảnh giới căn bản là không thực tế, tấm khiên khổng lồ vất vả ngưng tụ ra trong nháy mắt đã bị kiếm quang và quyền ảnh đánh nát.

Ầm ầm ầm!!

Va chạm bùng nổ một tiếng nổ đinh tai nhức óc, năng lượng tán loạn càng làm rung chuyển những ngọn núi xung quanh thành bột phấn, đại địa cũng bắt đầu run rẩy, từng vết nứt dữ tợn không ngừng lan rộng.

“Phụt!!” Tâm Ngữ tiên tử lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân hình càng không thể khống chế mà lùi về sau.

“Tâm Ngữ!!” Sự lạnh lùng của Lăng Tiêu Tiên Đế trong nháy mắt phục hồi, không màng đến bất cứ điều gì mà quay người xông qua.

“Chạy đi đâu!!” Tiên Minh Minh chủ không có ý định tác thành cho người khác, lập tức xông lên quấn lấy Lăng Tiêu Tiên Đế.

Chương 1506

“Tâm Ngữ, cẩn thận!!” Long Ngạo Thiên cũng phát hiện Tâm Ngữ tiên tử gặp nguy hiểm, vội vàng bỏ mặc Mộng Dao tiên tử xông về phía tình mới.

“Cơ hội tốt!!” Mỹ mâu của Mộng Dao tiên tử đột nhiên sáng lên, vội vàng bấm ra từng đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy mười hai Tinh Thần Châu như những giọt nước khoa huyễn bắn ra nhanh chóng, mười hai vệt sáng hung hăng oanh kích về phía Long Ngạo Thiên và Tâm Ngữ tiên tử.

“Nguy hiểm!!” Long Ngạo Thiên di chuyển đến bên cạnh Tâm Ngữ tiên tử, lập tức dang rộng vòng tay che chở nàng trong lòng.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp đất trời, từng đám mây hình nấm cũng theo đó bốc lên.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên vì cứu Tâm Ngữ tiên tử, đã lựa chọn chống đỡ trực diện sát thương của mười hai Tinh Thần Châu, che chở Tâm Ngữ tiên tử thật chặt trong lòng không buông, để Vạn Kim Bất Diệt Khải chịu đựng toàn bộ sát thương.

“Long Ngạo Thiên này đúng là không phải thứ gì tốt đẹp!!” Trân Trân tức đến run cả người, cảm thấy không đáng cho Tâm Nhan tiểu thư.

“Đúng là súc sinh!!” Liên Liên cũng tức đến ngực phập phồng nói: “Tiểu thư nhà ta khổ sở đợi hắn vạn năm, thế mà trong lòng hắn lại chứa đựng con tiện nhân tên Tâm Ngữ này.” “Đúng là quá đáng!” Ái Ái tức giận phồng má: “Miệng thì nói chỉ yêu một mình tiểu thư nhà ta, nhưng sau lưng lại mập mờ với người phụ nữ khác, ta chưa từng thấy kẻ nào vô sỉ mặt dày như vậy.” “Sao có thể nói là mập mờ chứ!?” Tần Phong không quên châm dầu vào lửa: “Nữ tử này là Tâm Ngữ tiên tử, sau khi Long Ngạo Thiên phi thăng đến Tiên giới, đã giúp đỡ hắn rất nhiều, có thể nói Long Ngạo Thiên có được ngày hôm nay không thể thiếu công của Tâm Ngữ tiên tử, xả thân cứu giúp cũng là hợp tình hợp lý.” “Hợp lý cái rắm!” Trân Trân tức giận nói: “Ta thấy hắn chính là đang ăn cơm mềm!!” “Đúng là chó không đổi được tính ăn cứt!” Liên Liên mặt đầy tức giận nói: “Năm đó Long Ngạo Thiên chỉ là một tên lính quèn của Đại Yến hoàng triều, chính là dựa vào quan hệ của tiểu thư nhà ta mới trở thành tướng quân, bây giờ hắn lại giở trò cũ ăn cơm mềm.” “Quá đáng!” Ái Ái tức giận phồng má: “Tên tra nam này không chỉ lợi dụng tiểu thư nhà ta để leo lên, còn đùa giỡn tình cảm của người, khiến người phải trả giá bằng cả tuổi trẻ, càng gánh chịu tiếng xấu là tội nhân diệt vong Đại Yến hoàng triều.” “Đúng vậy, đúng vậy…” Tiểu Bạch ở bên cạnh lí nhí đồng tình, trong tay còn cầm một viên Lưu Ảnh Thạch… "Tiểu thư?

Cơm mềm!?" Triệu Trường Sinh thoáng sững sờ, trong đầu nhanh chóng phân tích.

Tuy không biết vị tiểu thư trong miệng Trân Trân và các nữ quỷ là ai, nhưng từ việc họ nhận ra Long Ngạo Thiên và Tần Phong, có thể thấy họ đều đến từ phòng quái vật Hoang Cổ ở hạ giới.

Hơn nữa, từ cuộc đối thoại của Trân Trân và đồng bọn, không khó để nghe ra tiểu thư nhà họ và Long Ngạo Thiên từng có một đoạn tình cảm. "Khoan đã..." Triệu Trường Sinh đột nhiên trợn to mắt, nhớ lại sự kiện Long Ngạo Thiên bị cắm sừng không lâu trước đó.

Khi ấy Long Ngạo Thiên phát điên vì một nữ nhân hạ giới, thậm chí không tiếc điều động mấy triệu đại quân đi vây bắt Diệp Thần.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy, thời điểm tin tức truyền ra vừa hay lại là lúc Tần Phong phi thăng lên Tiên giới.

Kết hợp với việc Tần Phong vừa đào góc tường của Lăng Tiêu Tiên Đế, cùng sở thích vợ người của hắn mà phán đoán, y có lý do để hoài nghi Tần Phong chính là kẻ đứng sau giật dây. "Nếu thật sự là Tần sư đệ..." Triệu Trường Sinh lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía Tần Phong.

Nếu những suy đoán vừa rồi của y đều chính xác, vậy có nghĩa là Tâm Nhan tiểu thư không ở trong tay Diệp Thần, mà phần lớn khả năng là bị Tần Phong giấu trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ sau lưng Tiểu Bạch. "Hử!?" Tần Phong cảm nhận có người đang nhìn mình, liền quay đầu nhìn sang Triệu Trường Sinh.

Nhưng Triệu Trường Sinh lập tức thu hồi ánh mắt, ra vẻ ta đây chẳng hiểu gì hết.

Tuy y rất tự tin vào suy đoán của mình, cũng cảm thấy mình nhìn người rất chuẩn, nhưng vạch trần Tần Phong chẳng có chút lợi lộc nào cho y, làm không tốt còn bị cái tên lòng dạ hẹp hòi này ghi thù.

Không bị đem ra làm thương cho kẻ khác, trở thành Long Ngạo Thiên thứ hai; thì cũng bị lôi đi gánh tội thay, trở thành Diệp Thần thứ hai.

Vì vậy y lựa chọn giả ngu, không nghe thì coi như không hiểu, có hỏi thì chính là không biết, không hiểu, không rõ.

Đối lập với việc giả ngu của Triệu Trường Sinh, Lâm Tam thì đúng là không hiểu thật.

Gã chỉ biết lý do mình nhìn Long Ngạo Thiên không thuận mắt lại có thêm một điều nữa, không chỉ lừa tiền lừa sắc lừa tình cảm, còn hại danh dự của đối phương tổn hại, mất cả tính mạng. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Sao chỉ có mỗi Tiểu Tam Tam vậy!?" Tần Phong liếc nhìn Triệu Trường Sinh, nghi ngờ y đang giả ngu. "Tần sư đệ!" Triệu Trường Sinh dường như cảm nhận được sự nghi ngờ của Tần Phong, lập tức chuyển chủ đề: "Ta vừa cảm ứng một chút, phát hiện Cổ Uyên Kiếm đang trốn ở gần đây, hơn nữa còn đang che giấu khí tức của mình, chắc là sợ bị đám người bên ngoài phát hiện." "Ta cũng cảm ứng được!" Lâm Tam gật đầu, ánh mắt nhìn sang bên trái.

Chỉ thấy lúc này họ đang ở trong một cái hố sâu, Xích Diễm Khung Lĩnh đã bị Long Ngạo Thiên xóa sổ khỏi bản đồ, dung nham nóng bỏng đã sớm biến mất, chỉ còn lại mặt đất trơ trụi. "Ờ... ta cũng cảm ứng được!" Miệng Tần Phong tuy nói là cảm ứng được, nhưng trong lòng lại đang gào thét như con marmot.

Đậu má!!

Có cần phải đối xử phân biệt như vậy không!?

Tu vi của hắn rõ ràng cao hơn Tiểu Tam Tam, vậy mà đến cái rắm cũng không cảm ứng được, ngược lại đám Tiểu Tam Tam, dù chỉ nhặt được một món đồ rách nát cũng có thể từ đó moi ra một cơ duyên ngút trời.

Ông!

Ông!

Một tiếng kiếm ngân trong trẻo đột nhiên vang lên, mặt đất cũng khẽ rung chuyển. "Hử!?" Tần Phong nhíu mày, cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Chỉ thấy những viên đá vụn bên chân bắt đầu rung nhẹ, dường như có thứ gì đó đáng sợ sắp phá đất mà ra. "Cổ Uyên Kiếm sắp ra rồi!" Lâm Tam và Triệu Trường Sinh lập tức cảnh giác, cảm nhận được đối phương dường như có chút không thân thiện.

Kể từ khi Uyên Tổng bị Liễu Như Yên sát hại, Cổ Uyên Kiếm đã bay vào trong Xích Diễm Khung Lĩnh.

Vì nó có thể cảm giác được Uyên Tổng chưa hoàn toàn biến mất, nên muốn mượn sự che chở của Thái Dương Chân Hỏa, chờ đợi ngày Uyên Tổng đến đón nó.

Nào ngờ Xích Diễm Khung Lĩnh đột nhiên xuất hiện một tên chơi lén, không chỉ nuốt sống Thái Dương Chân Hỏa, mà còn chiêu dụ cả một đám cao thủ như Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế đến, tiện tay xóa sổ Xích Diễm Khung Lĩnh khỏi bản đồ.

Nếu không phải nó trốn đủ sâu, e rằng đã sớm bị người ta phát hiện.

Vốn dĩ nó định đợi đám người này đi rồi mới tự mình ra ngoài tìm chỗ khác trốn, tiếp tục chờ đợi Uyên Tổng vương giả trở về.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, tên chơi lén này lại còn mang theo hai cái radar tầm bảo, cho dù nó có liều mạng che giấu khí tức bản thân, vẫn bị bọn họ tìm ra nơi ẩn nấp.

Bị hai người này tìm thấy thì cũng không phải là không thể chấp nhận, cảm giác bọn họ chẳng kém Uyên Tổng chút nào, đặc biệt là Lâm Tam kia, càng khiến nó thèm nhỏ dãi.

Thiên phú kiếm đạo không chỉ mạnh đến đáng sợ, tiềm lực cũng không phải thứ Uyên Tổng có thể so sánh, cảm giác nếu được gã nắm trong tay, mình sẽ trở thành thanh kiếm hạnh phúc nhất thế gian này.

Nhưng oái oăm thay, hai người này lại không định lấy nó, mà lại muốn tặng nó cho tên vô sỉ chơi lén kia.

Không chỉ mang vẻ mặt khinh miệt, gian tà, giảo hoạt, khinh bạc, bỉ ổi, mà còn cho nó cảm giác cả người từ trên xuống dưới giấu tám trăm cái tâm nhãn, thật sự không dám tưởng tượng bị loại người này nắm trong tay, sẽ dùng nó để đâm thứ bẩn thỉu gì.

Chương 1507

Vì vậy để không rơi vào tay Tần Phong, nó quyết định liều chết xông ra ngoài.

Vút một tiếng!!

Một tiếng xé gió dồn dập vang lên.

Chỉ thấy một luồng kiếm quang rực rỡ phá đất mà ra, như một ngôi sao băng bay lên trời cao, chiếu sáng cả bầu trời. "Thứ gì vậy!?" Mọi người của Tây Chu đều dừng tay, bất giác ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trong ánh sáng bao bọc một thanh thần kiếm khắc đầy phù văn, còn tỏa ra một luồng khí tức mạnh mẽ, dường như có thể chém đứt mọi thứ trong trời đất.

Ầm ầm ầm!!

Theo sau việc Cổ Uyên Kiếm phá đất xuất thế, trên bầu trời lập tức phong vân đột biến.

Chỉ thấy cát đá trên mặt đất bị cuộn lên không trung, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, sấm sét trên trời hóa thành lôi long điên cuồng gầm thét, dường như đang hoan hô cho sự xuất thế của Cổ Uyên Kiếm. "Là Cổ Uyên Kiếm!!" Có người nhận ra Cổ Uyên Kiếm, lập tức kích động hét lớn. "Cổ Uyên Kiếm của Lâm Uyên!?" Mọi người của Tây Chu nghe vậy, đều trợn to mắt.

Có người lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ lại gặp được Đế Binh xuất thế; có người thì sợ hãi lùi lại, dường như đoán trước được sắp có một trận tranh đoạt; còn có người thì hưng phấn reo hò, trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam. "Có thật này!" Lục Gia nhìn Cổ Uyên Kiếm xuất thế, trong lòng lập tức la lên không ổn.

Chỉ thấy Tần Phong quả nhiên không ở yên, ngay khoảnh khắc Cổ Uyên Kiếm phá đất bay ra, hắn đã phóng vút lên trời, nhanh chóng đuổi theo. "Còn chờ gì nữa!!" Theo một tiếng hét lớn vang trời, những người vốn đang ngẩn ngơ đều bừng tỉnh, lập tức bỏ mặc đối thủ của mình, xông lên tranh đoạt quyền sở hữu Cổ Uyên Kiếm. "Chỉ bằng các ngươi cũng dám tranh với ta!" Tần Phong thấy mọi người đều xông tới, dứt khoát khởi động Ngũ Sắc Thần Quang.

Ngay sau đó, quanh thân hắn liền lóe lên năm luồng sáng, hóa thành một con công vàng sải cánh bay cao, sau lưng là đuôi công với năm màu quang mang xanh, vàng, đỏ, đen, trắng… Két!!

Con công vàng phát ra một tiếng chim kêu, khiến đại đạo giữa trời đất cũng rung chuyển theo. "Không ổn, là thiên phú thần thông của Tần Phong!!" Đám người đuổi theo lập tức kinh hãi la lên, vội vàng ngẩng đầu nhìn con công vàng.

Tuy họ không biết thiên phú thần thông này tên là gì, nhưng vừa rồi đã tận mắt chứng kiến, Tần Phong đã dùng thiên phú thần thông của mình như thế nào để cuỗm đi Kim Long Thương ngay trước mặt Long Ngạo Thiên.

Ông!

Ông!

Một tiếng kiếm ngân chói tai vang lên, khiến mọi người đều ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy Cổ Uyên Kiếm không biết là cảm nhận được nguy hiểm, tự biết không trốn được, muốn liều một phen cá chết lưới rách, hay là Lương Tịnh Như cho nó dũng khí, đột nhiên quay đầu lao về phía Tần Phong.

Không chỉ bộc phát ra một luồng kiếm thế vô tận, mà còn uyển chuyển như một tia chớp xé toạc bầu trời. "Chỉ bằng ngươi, mà cũng dám đấu với ta!" Tần Phong hừ lạnh một tiếng, dứt khoát sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang. "Mau ngăn hắn lại!!" Ý kiến của mọi người lúc này đã đạt được sự thống nhất, hóa thành từng luồng sao băng lao nhanh về phía Tần Phong.

Nhưng chưa đợi họ đuổi kịp Tần Phong để ngắt quãng Ngũ Sắc Thần Quang, cái đuôi sau lưng con công vàng đã nhanh chóng xòe ra, ngay sau đó năm màu quang mang xanh, vàng, đỏ, đen, trắng lóe lên, tiện tay quét luôn Cổ Uyên Kiếm đang lao tới như tên bắn. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt bội kiếm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 5.000.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt bội kiếm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Chỉ có 5 triệu!?" Tần Phong trong lòng cảm thấy thất vọng.

Tuy Cổ Uyên Kiếm và Kim Long Thương đều là Đế Binh, cũng đều là thần binh lợi khí trong tay Thiên Tuyển Chi Tử, nhưng tiếc là cấp bậc hào quang của hai bên khác nhau, dẫn đến phần thưởng của hệ thống tiện tay co lại một nửa.

Điều này cũng khiến hắn nghĩ tới Uyên Tổng, cảm thấy gã có lỗi với mình.

Hắn đã giao cho Uyên Tổng một đơn hàng lớn trị giá 1,8 tỷ, có thể nói là dốc hết tất cả để bồi dưỡng gã, nhưng gã lại như một A Đẩu không đỡ nổi, bao nhiêu năm qua cũng không biết nỗ lực, ngay cả cái hào quang cũng không tăng cấp được, hại hắn mất trắng 5 triệu điểm phản diện. "Tần Phong, ngươi không chạy thoát được đâu!" Mọi người đã nhanh chóng đuổi tới.

Chỉ thấy họ không cho Tần Phong bất kỳ cơ hội nào để sử dụng hồ lô không gian, không chỉ nhanh chóng bao vây hắn, phong tỏa mọi đường lui, mà còn tiện tay phát động những đòn tấn công như mưa bão. "Tần Phong…" Lục Gia và những người khác trong lòng kinh hãi, muốn cứu viện cũng không kịp. "Các ngươi coi thỏ gia ta là linh vật cho vui thôi à!?" Tiểu Bạch một tay ngồi trên vai Tần Phong, giơ móng vuốt nhỏ lên búng một cái tách.

Bốp một tiếng, hư không chợt ngưng lại!

Chỉ thấy một vầng hào quang tựa như gợn sóng, từ đầu móng vuốt của Tiểu Bạch nhanh chóng khuếch tán ra, sau đó lại nhanh chóng co rút lại, mang theo một người một thỏ biến mất không thấy. "Không gian thần thông của Thái Âm Tiên Thỏ!" Có người lập tức kinh hô, bắt đầu nhìn quanh tìm kiếm.

Chỉ thấy Tiểu Bạch đã mang Tần Phong nhảy ra khỏi vòng vây, quay trở lại bên cạnh Lâm Tam và Triệu Trường Sinh. "Súc sinh, con mẹ nó súc sinh!!" Triệu Trường Sinh trong lòng tức giận chửi ầm lên, càng lúc càng nghi ngờ Tần Phong cố ý làm vậy. "Tần Phong chết tiệt!!" Long Ngạo Thiên thấy Tần Phong đoạt được Cổ Uyên Kiếm, đôi mắt ghen tị lập tức đỏ ngầu.

Tuy y là Tiên Đế chí cao vô thượng của Tiên giới, nhưng nghĩ đến thu hoạch lần này của Tần Phong, nói không ghen tị tuyệt đối là nói dối, không chỉ có Thái Dương Chân Hỏa, còn cuỗm đi Kim Long Thương của y và Cổ Uyên Kiếm. "Đừng hòng động vào nam nhân của ta!" Trên trán Mộng Dao tiên tử đã lấm tấm mồ hôi, nhưng vẫn cắn răng dùng Thập Nhị Tinh Thần Châu kìm hãm Long Ngạo Thiên.

Nhưng may là Tần Phong đã cuỗm đi Kim Long Thương của y, y lại phải bận bảo vệ Tâm Ngữ tiên tử trong lòng, nếu không chỉ bằng nàng, một Tiên Đế vừa mới đột phá, căn bản không thể kìm chân được Long Ngạo Thiên. "Nữ nhân, ngươi đã chọc giận bản đế!" Lửa giận trong mắt Long Ngạo Thiên bùng lên, nhưng lại không làm gì được Mộng Dao tiên tử. "Đế quân!!" Từng tiếng nói trong trẻo như oanh yến vang lên, thu hút ánh nhìn của các thân sĩ Tây Chu.

Chỉ thấy một nhóm nữ tử mặc tiên giáp màu đỏ đang nhanh chóng bay tới, mỗi người không dám nói là tuyệt sắc nhân gian, nhưng cũng được xem là mỹ nhân hạng nhất, chính là Hồng Nhan Thiết Kỵ dưới trướng Long Ngạo Thiên. "Bọn họ là..." Sắc mặt Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái lại lạnh đi mấy phần, dường như đã đoán được họ có quan hệ với Long Ngạo Thiên.

Chương 1508

"Các ngươi nói họ à!?" Tần Phong không quên châm dầu vào lửa: "Họ là Hồng Nhan Thiết Kỵ dưới trướng Long Ngạo Thiên, nghe nói phụ trách bảo vệ thân cận cho Long Ngạo Thiên, hơn nữa việc tuyển chọn cũng vô cùng hà khắc, đầu tiên là gia thế trong sạch, thiên phú không tồi, quan trọng nhất là thủ cung sa nhất định phải còn." "Chủ ngân nhà thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch tán đồng gật gật cái đầu nhỏ, trong tay vẫn luôn cầm Lưu Ảnh Thạch. "Khinh người quá đáng!!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái không thể nhịn được nữa.

Chỉ thấy họ giật lấy Lưu Ảnh Thạch trong tay Tiểu Bạch, rồi mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ chạy đi tìm Tâm Nhan tiểu thư mách lẻo. "Ngạo Thiên huynh, ta đã cố hết sức rồi!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, nhưng khóe miệng lại khó nén hơn cả súng AK. "Hắn đang ly gián à!?" Triệu Trường Sinh không nhịn được liếc mắt, càng thêm khẳng định suy đoán trước đó của mình.

Nhưng vẫn là câu nói đó, vạch trần Tần Phong chẳng có chút lợi lộc nào cho y, vẫn nên tiếp tục giả ngu, coi như không biết gì thì tốt hơn. "Đoạt được rồi, mau đi thôi!!" Lục Gia thấy Tần Phong đã có được Cổ Uyên Kiếm, cũng chẳng buồn vây công Tâm Ngữ tiên tử nữa.

Chỉ thấy ông ta một cái chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Tần Phong, sau đó vung tay về phía Tần Phong, Lâm Tam, Triệu Trường Sinh, cuốn cả ba người đi. "Đuổi theo, không thể để hắn chạy thoát!!" Mọi người của Tây Chu lập tức sôi sục, hai mắt đỏ ngầu đuổi theo Tần Phong.

Cũng không thể trách họ bây giờ lại điên cuồng như vậy, thực sự là Tần Phong đã được nuôi quá béo, trên người không chỉ có cơ duyên cuối cùng để đột phá Tiên Đế, mà còn có một cái Đại Tiên Thiên tiểu hồ lô vạn năng.

Vừa rồi lại cuỗm đi Đế binh Kim Long Thương của Long Ngạo Thiên, và Đế binh Cổ Uyên Kiếm của cự đầu Tiên Vương năm xưa là Lâm Uyên.

Nói cách khác chính là... ai có thể cướp Tần Phong thành công, thì không chỉ có thể đột phá đến Tiên Đế cảnh, mà còn nhận được một kiện Đại Tiên Thiên Chi Bảo, hai kiện Đế Binh. "Gần được rồi, rút lui!!" Tiên Minh minh chủ thấy Tần Phong bị đưa đi, cũng không còn ý định đánh tiếp.

Chỉ thấy ông ta một tay một người, xách Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão lên rồi hóa thành một làn khói xanh biến mất, Mộng Dao tiên tử bên cạnh cũng nhanh chóng thu hồi Thập Nhị Tinh Thần Châu, ôm lấy vòng eo nhỏ của Thất trưởng lão rồi nhanh chóng rời đi. "Tần Phong!!" Sắc mặt Long Ngạo Thiên âm trầm đến đáng sợ, nắm đấm càng siết chặt kêu răng rắc.

Kể từ khi ra đời đến nay, y chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy, phải tập kết đại quân của Chiến Thần Điện huyết tẩy Đông Vực, mới có thể gột rửa nỗi sỉ nhục mà y phải chịu hôm nay.

Thủ phạm chính Tần Phong lại chẳng hề hay biết, đang gọi hệ thống sử dụng cơ hội rút thưởng.

Soạt một tiếng!!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ rút trúng…" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ rút trúng buff Ma đạo cấp Tiên, Sâm La Vạn Tượng!" Sâm La Vạn Tượng: Buff Ma đạo cấp Tiên, sau khi sử dụng không chỉ có thể tăng cường gấp mười lần chiến lực bản thân, mà còn được vạn ma che chở, miễn dịch phần lớn ma đạo tà thuật, ví dụ như đoạt xá, phản phệ, nô ấn, cổ độc, phệ hồn, huyết tế... (Chú ý: Sau khi kích hoạt sẽ liên tục mất máu, xin ký chủ thận trọng sử dụng). "Buff của Ma đạo!?" Tần Phong thoáng sững sờ.

Tuy hắn đã rút ra rất nhiều buff, nhưng buff Ma đạo thì đây là lần đầu tiên rút được.

Nhưng nhìn từ thuộc tính thì quả thực không tồi, không chỉ là buff tăng chiến lực, mà còn có thể miễn dịch rất nhiều tà thuật của Ma đạo, đặc biệt là nô ấn, đoạt xá và phệ hồn, là ba thủ đoạn thường dùng nhất của Ma đạo.

Còn về việc kích hoạt sẽ liên tục mất máu, hắn chẳng thèm để trong lòng.

Có lẽ đối với các ma tu khác, việc mất máu cần phải thận trọng, nhưng đối với hắn, người tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, lại còn suy diễn nó lên Đế giai trung phẩm, đột phá tầng thứ hai mươi mốt, thì máu là thứ không đáng tiền nhất.

Không mất hết được, căn bản là không mất hết!

Ầm ầm ầm!!

Thân thể Tần Phong đột nhiên rung lên dữ dội, trong đầu cũng vang lên một tiếng sấm kinh thiên.

Ngay sau đó, đôi mắt trong trẻo dần trở nên vẩn đục và đỏ ngầu, bên tai cũng vang lên tiếng quỷ khóc sói tru của vạn ma gào thét, một luồng khí tức màu đen như con rắn độc quấn quanh hắn từng chút một.

Đau thương, phẫn nộ, không cam lòng... các cảm xúc tiêu cực như núi lửa phun trào, tàn phá trong tâm trí. "Thằng ranh con này…" Lục Gia trong lòng kinh hãi, vội vàng dừng lại nhìn Tần Phong.

Chỉ thấy hai mắt hắn đỏ ngầu, vẻ mặt đau đớn dữ tợn, gân xanh trên trán nổi lên, quanh thân còn cuộn trào một luồng khí tức tàn bạo và lạnh lẽo vô tận, khiến nhiệt độ của Tây Chu bắt đầu giảm mạnh. "Đây là nhập ma!?" Sắc mặt Lâm Tam biến đổi, vội vàng giơ tay lên.

Gã định cho Tần Phong một cái tát trời giáng, cưỡng ép cắt đứt trạng thái nhập ma của hắn. "Khoan đã!" Triệu Trường Sinh đột nhiên cản Lâm Tam lại, nhìn rồi nói: "Cái này hình như không phải nhập ma, mà là Tần sư đệ có chút cảm ngộ về Ma đạo." "Ma đạo!?" Lâm Tam lập tức nhíu mày: "Tần huynh trước nay đều tu luyện công pháp chính tông Đạo môn, sao lại đột nhiên có cảm ngộ về Ma đạo chứ!?" "Cái này ai mà biết được!?" Triệu Trường Sinh nhún vai, tỏ vẻ mình không thân với Tần Phong. "Thằng ranh này lại không làm người nữa rồi!" Lục Gia vội vàng lấy tẩu thuốc ra, rít mấy hơi để trấn tĩnh.

Người khác chuyên tu một đạo để lên đến đỉnh cao đã là khó khăn vạn phần, vậy mà Tần Phong lại có thể ở tuổi ba mươi, tinh thông bách gia chi đạo, bây giờ ngay cả Ma đạo cũng có dính líu, thật sự không biết nên dùng từ gì để hình dung hắn. "Sao lại dừng lại!?" Tiên Minh minh chủ đã đuổi tới.

Tay trái xách Nhị trưởng lão, tay phải xách Tam trưởng lão. "Ta cũng không muốn đâu!" Lục Gia mặt đầy ấm ức, đưa tay chỉ về phía Tần Phong. "Đốn ngộ?

Lại còn là Ma đạo!?" Nhị trưởng lão và Tam trưởng lão lập tức trợn to mắt, trong lòng đồng thời hiện lên một chữ "vãi" thật to.

Vốn tưởng một luyện khí sư chính kinh cầm ma kiếm, mở kiếm vực cấp Tiên, thêm buff Đạo gia, hô khẩu hiệu Phật gia, rồi đi giảng đạo lý Nho gia với người khác đã đủ hoang đường rồi, không ngờ hắn còn có thể dùng thủ đoạn Ma đạo để xử lý thi thể.

Hống!!

Tần Phong đột nhiên ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, quanh thân theo đó bộc phát ra một luồng hắc khí ngút trời.

Chỉ thấy cả người hắn dường như hóa thân thành ác ma bước ra từ địa ngục, mỗi cử động đều mang theo khí tức âm u hủy diệt, muốn kéo tất cả mọi thứ trên thế gian vào vực sâu tăm tối vô tận.

Chương 1509

"Ma đầu, tên này tuyệt đối có tiềm chất trở thành một đại ma đầu bá chủ!" Tháp gia trong Phần Thiên Tháp lập tức kinh hô, phát hiện Tần Phong còn đáng sợ hơn cả Tà Đế năm xưa.

Thiên phú của hắn tiền cổ vô nhân thì thôi đi, tâm tính cũng là tùy tâm sở dục, làm việc càng hoàn toàn dựa vào sở thích của mình, mạng người trong mắt hắn dường như chỉ là một chuỗi số lạnh lẽo. "Đúng rồi…" Tháp gia chợt chấn động, sắc mặt ngưng trọng nói: "Tên nhóc này hình như còn nhận được xá lợi của Tà Đế, nếu thật sự rơi vào tay hắn, lão phu cũng không dám tưởng tượng, chư thiên vạn giới sẽ phải trải qua một kiếp nạn như thế nào." "Tần huynh, ngươi không sao chứ!?" Lâm Tam cẩn thận hỏi, cảm giác Tần Phong đã trở nên có chút xa lạ. "Ta không sao!" Tần Phong lập tức thu liễm ma khí, vẻ mặt ưu sầu nói: "Vừa rồi là vì nhìn không quen Long Ngạo Thiên, lại không làm gì được y, nên trong cơn phẫn nộ tột độ mới có được loại cảm ngộ Ma đạo đáng sợ này." "Ờ…" Khóe mắt Tiên Minh minh chủ và những người khác lập tức co giật, muốn hỏi Tần Phong có biết mình đang nói gì không.

Vừa rồi hắn không chỉ công khai trêu ghẹo người tình mới của Long Ngạo Thiên, còn cuỗm đi Đế binh Kim Long Thương từ tay y, có thể nói là đã chà đạp mặt mũi của Long Ngạo Thiên dưới chân.

Bây giờ hắn lại nói mình không làm gì được Long Ngạo Thiên, thế là trong cơn phẫn nộ lĩnh ngộ ra một cái buff Ma đạo. "Nhìn ta làm gì!?" Tần Phong mặt đầy vô tội, không biết mình đã làm sai điều gì. "Hù hù!!" Tiên Minh minh chủ hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại.

Tuy Tần Phong giúp con gái yêu của ông ta đột phá Tiên Đế là đại công, nhưng ông ta chính là không ưa cái vẻ kiêu ngạo của tên nhóc lông vàng này, nên định tìm cớ đánh hắn một trận tơi bời. "Ngươi xem chuyện tốt ngươi làm này!!" Tiên Minh minh chủ thay đổi sắc mặt trong một giây, nước bọt bay tứ tung: "Đắc tội Long Ngạo Thiên thì thôi đi, lại còn đắc tội cả Lăng Tiêu Cung, ngươi có biết hai tuyến tác chiến là đại kỵ của nhà binh không…" "Không phải chỉ là hai tuyến tác chiến thôi sao!?" Tần Phong thản nhiên nói: "Giờ đàm phán đổ vỡ rồi, chúng ta cứ đánh toàn khu luôn!" "Ngươi, ngươi…" Tiên Minh minh chủ bị tức đến giảm thọ mười năm, nhìn quanh tìm một món đồ vừa tay. "Minh chủ!!" Triệu Trường Sinh luôn sẵn sàng, vội vàng đưa roi ngựa qua. "Vãi chưởng!!" Tần Phong lập tức văng tục, phát hiện trí thức quả nhiên âm hiểm. "Minh chủ nguôi giận, minh chủ nguôi giận!" Mấy vị trưởng lão vội vàng kéo người lại, còn không ngừng khuyên can: "Bây giờ phía sau còn rất nhiều người đang đuổi tới, thật sự không thích hợp đánh Tần Phong lúc này, hay là để lại chờ về Tiên Minh rồi hãy đánh!" "Không được, bản đế hôm nay phải đánh nó không thể!" Tiên Minh minh chủ tức đến râu vểnh mắt trừng: "Nó tưởng nó là ai?

Còn đàm phán đổ vỡ thì đánh toàn khu, Tiên Minh chúng ta dù gia sản có hùng hậu, cũng không chịu nổi nó phá như vậy!" "Lão già, có gì từ từ nói, đừng có động tay động chân!" Tần Phong thấy lão già này làm thật, vội vàng lên tiếng: "Ông đừng quên, Tiên Minh chúng ta còn có kế hoạch Nam Thiên Môn, bây giờ ta đã luyện chế xong một nghìn chiếc Huyền Nữ Chiến Cơ, cho dù Tiên Minh chúng ta không thể đánh toàn khu, cũng có thể cho Tiên giới một chút chấn động nho nhỏ." "Huyền Nữ Chiến Cơ luyện chế xong rồi!" Tiên Minh minh chủ và những người khác nghe vậy, lập tức im lặng. "Kế hoạch Nam Thiên Môn!?" Lâm Tam và Triệu Trường Sinh nghi hoặc nhìn nhau, rõ ràng đều chưa từng nghe qua kế hoạch Nam Thiên Môn này… "Không đúng!" Lục Gia đột nhiên phản ứng lại: "Bản đế nghe nói ngươi chỉ phụ trách luyện chế bộ phận cốt lõi của Huyền Nữ, các bộ phận khác đều giao cho người khác, ngươi bây giờ lại chưa từng quay về, làm sao mà luyện chế được Huyền Nữ Chiến Cơ!?" "Nhóc con nhà ngươi đang lừa bản đế!?" Tiên Minh minh chủ tức đến râu vểnh mắt trừng, lại nhìn quanh tìm đồ vừa tay. "Minh chủ, đây!" Triệu Trường Sinh vẫn luôn sẵn sàng, vui vẻ đưa roi ngựa qua. "Lão Triệu, ngươi cứ đợi đấy cho ta!" Tần Phong tức đến nghiến răng, vội vàng giải thích: "Tiểu hồ lô của ta có thể xuyên qua mọi ngóc ngách giữa trời đất, trên đến Bích Lạc, dưới đến U Minh, không nơi nào không đến được, sớm đã quay về Tiên Chú Phong lấy các bộ phận khác rồi." "Xuyên qua trời đất, không nơi nào không đến được!" Mọi người lập tức hít một ngụm khí lạnh, bị tiểu hồ lô của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Vốn tưởng tiểu hồ lô của Tần Phong có thể phóng phi đao giết người vô hình, thôn phệ trời đất đã đủ đáng sợ rồi, không ngờ nó lại còn có khả năng đưa người xuyên qua trời đất, quả thực là một siêu cấp pháp bảo công thủ nhất thể, bảo mệnh tuyệt vời. "Vẫn không đúng!" Nhị trưởng lão mang ánh mắt hoài nghi nói: "Cho dù ngươi có thể dùng tiểu hồ lô quay về lấy các bộ phận khác, nhưng ngươi mang theo Mộng Dao bỏ nhà đi đến giờ, không phải đang gây sự, thì cũng là trên đường đi gây sự, căn bản không có thời gian để luyện chế, cũng không có tin tức gì về việc chống đỡ lôi kiếp." "Nhóc con nhà ngươi dám lừa bản đế!!" Tiên Minh minh chủ lại bị tức đến râu vểnh mắt trừng, giật lấy cây roi ngựa trong tay lão Triệu. "Đúng vậy, miệng tên nhóc này không có một câu nào là thật!" Triệu Trường Sinh lập tức kích động, không quên đứng bên cạnh châm dầu vào lửa. "Ta là thiên tài!!" Tần Phong không những không nhận sai, mà còn rất kiêu ngạo nói: "Xin đừng dùng logic tư duy của phế vật để diễn giải ta, cũng đừng nói với ta cái gì mà nỗ lực, nếu nỗ lực có tác dụng, thì cần thiên tài làm gì?

Bọn họ không được, không có nghĩa là ta không được!" "Chủ ngân nhà thỏ ta nói đúng, thiên tài là không cần nỗ lực!" Tiểu Bạch tán đồng gật gật cái đầu nhỏ, tiếp tục ăn cà rốt farm kinh nghiệm. "Ờ…" Mọi người lập tức im lặng.

Tuy lời Tần Phong vừa nói rất kiêu ngạo, nhưng không thể phủ nhận hàm lượng vàng của vị trí thứ nhất trên bảng thiên tư khí tu. "Còn về lôi kiếp…" Tần Phong lại nói: "Các ngươi không thấy cũng không có nghĩa là không có, chỉ là có một người tốt bụng giúp ta gánh rồi." "Người tốt bụng!?" Mọi người nghi hoặc nhìn nhau, không biết ai là người tốt bụng.

Phải biết, đó là một nghìn kiện tiên khí trung phẩm cỡ lớn, Cửu Thiên Đạo lôi kiếp, mỗi đạo đều có thể sánh ngang với một đòn của Thái Ất Kim Tiên, cho dù là Tiên Quân đến cũng phải trong lòng run sợ.

Ai lại tốt bụng đến mức giúp hắn gánh lôi kiếp chứ!?

Hình ảnh chuyển đổi, Tây Vực của Tiên giới.

Cả đất trời vẫn là một màu u ám vĩnh viễn không thể tan biến, như một tấm màn lụa màu mực khổng lồ bao trùm tất cả.

Không khí càng tràn ngập cảm giác áp bức đến ngạt thở, vô số đại đạo pháp tắc tàn phá, vỡ nát không ngừng đan xen hình thành một trường vực hỗn loạn, tựa như những mảnh ghép bị xé nát rồi vứt đi tùy tiện, tỏa ra khí tức hỗn loạn mà nguy hiểm.

Tầm mắt nhìn đến, mặt đất lỗ chỗ vết thương.

Những vết nứt khổng lồ như những cái miệng dữ tợn, dường như đang kể lại sự thảm khốc của cuộc chiến thái cổ.

Những ngọn núi gãy đổ, những cung điện sụp nát, đều là những dấu ấn thảm thương mà cuộc đại chiến đó để lại, còn có sát khí ở khắp mọi nơi, như quỷ mị lượn lờ, lúc thì ngưng tụ thành sương mù, lúc thì hóa thành từng sợi quấn quanh những bức tường đổ nát, lạnh lẽo mà lại toát ra ác ý vô tận.

Đáng sợ hơn là vô số chấp niệm còn sót lại của các đại năng, lúc thì phẫn nộ gầm thét, lúc thì bi thương ai oán, tựa như lời nguyền không ngừng xâm thực ý chí của con người, khiến cả Tây Vực trở nên âm u quỷ dị.

Ngay tại nơi nguy hiểm trùng trùng này, Uyên Tổng lại nằm trên mặt đất như một con chó chết.

Chỉ thấy toàn thân gã không tìm được một chỗ nào lành lặn, không phải bị máu tươi nhuộm đỏ ngưng kết thành vảy máu, thì cũng là xương trắng lộ ra ngoài đang rỉ máu, hơi thở càng yếu ớt như sợi chỉ, tựa như ngọn nến trước gió, bất cứ lúc nào cũng có thể tắt ngấm. "Tức chết ta rồi!" Thân ngoại hóa thân trong không gian ngọc bội Âm Dương Ngư, không hề vui mừng vì Huyền Nữ Chiến Cơ đã luyện chế xong, cũng không hề đau lòng vì Uyên Tổng bị thương, ngược lại đang nổi trận lôi đình.

Theo kế hoạch ban đầu của hắn, lợi nhuận lần này có thể đạt tới 1,8 tỷ.

Nhưng sau đó kiểm kê lại mới phát hiện, lợi nhuận chỉ có 980 triệu, cộng thêm số điểm phản diện mà bản thể kiếm được gần đây, tài khoản hiện tại chỉ có 1 tỷ 112 triệu 368 nghìn 220 điểm.

Nói cách khác, hắn vì tin tưởng mà giao đơn hàng lớn 1,8 tỷ cho Uyên Tổng, nhưng gã lại giữa đường gánh lôi kiếp mà gánh ra cả kháng tính, hại ông chủ như hắn mất trắng tám chín trăm triệu thu nhập ròng. "Gã mà gặp người khác thì chắc chắn bị đuổi việc rồi, may là gặp ta!" Tần Phong trong lòng tức điên.

Tuy Uyên Tổng gây ra tổn thất lớn cho hắn, nhưng với tư cách là một ông chủ xí nghiệp có lương tâm, hắn quyết định cho Uyên Tổng một cơ hội nữa để lấy công chuộc tội.

Chỉ thấy hắn từ không gian hệ thống lấy ra Cổ Uyên Kiếm.

Ông!

Ông!

Cổ Uyên Kiếm vừa ra ngoài đã lập tức thoát khỏi tay bay đi, như một con mèo con hoảng sợ không ngừng phát ra tiếng kiếm ngân.

Ngay sau đó, nó dường như cảm ứng được Uyên Tổng ở bên ngoài, bắt đầu đâm loạn khắp nơi muốn xông ra ngoài đoàn tụ với Uyên Tổng.

Nhưng lúc này ngọc bội Âm Dương Ngư đã bị Tần Phong luyện hóa phần lớn, cho dù nó biết Uyên Tổng ở bên ngoài, Uyên Tổng bên ngoài cũng không thể cảm ứng được tình hình bên trong, càng không thể phá vỡ được rào chắn. "Cứ kêu đi, ngươi có kêu rách họng cũng vô dụng!" Tần Phong lộ ra nụ cười tà ác, vung tay thả ra thanh ma kiếm gia truyền.

Chương 1510

Ngay sau đó, một người một kiếm giống như ác thiếu dắt theo chó dữ, từng bước tiến đến gần cô gái nhà lành, trong khi chồng của cô đã bị tên đầy tớ ác ôn bên cạnh đánh ngất, bất lực không thể bảo vệ được vợ mình.

Ngay lúc Tần Phong ra tay với Cổ Uyên Kiếm, Diệp Thần hôn mê đã lâu cuối cùng cũng tỉnh lại.

Chỉ thấy hắn đang mình trần ngâm trong thùng thuốc, trên người còn bị cắm chi chít kim bạc, Dịch Thiên Cơ thì ở bên cạnh lật xem y thư, thỉnh thoảng lại thêm vào thùng thuốc một vài thứ kỳ quái. "Long Ngạo Thiên!!" Diệp Thần đột nhiên mở mắt, bên trong là mối hận không thể hóa giải. "Ngươi cuối cùng cũng tỉnh rồi!" Dịch Thiên Cơ mặt đầy vui mừng, vội vàng đặt y thư xuống để kiểm tra. "Ta muốn Long Ngạo Thiên chết!!" Diệp Thần một tay nắm lấy vai Dịch Thiên Cơ, vẻ mặt vô cùng kích động: "Ngươi có cách nào giết Long Ngạo Thiên không?

Ta muốn Long Ngạo Thiên chết, y một ngày không chết, ta một ngày không được yên ổn!!" "Diệp Thần, ngươi đừng quậy nữa!" Dịch Thiên Cơ cảm thấy đau đầu: "Long Ngạo Thiên nếu dễ giết như vậy, Tiên Minh minh chủ và Lăng Tiêu Tiên Đế đã sớm ra tay rồi, ngươi cứ ngoan ngoãn tu luyện đi!" "Thật sự không có cách nào sao!?" Diệp Thần vẻ mặt vẫn kích động, trong mắt tràn đầy hận thù.

Hắn sở dĩ muốn giết Long Ngạo Thiên như vậy, không chỉ vì đối phương luôn truy sát mình, mà còn vì hoàng tộc Đại Yến là họ của hắn, giết chết Long Ngạo Thiên là mệnh của hắn… “Hu hu...” Dịch Thiên Cơ nhất thời câm nín, không ngờ Diệp Thần lại đánh giá cao mình như vậy.

Nếu hắn thật sự có cách xử lý Long Ngạo Thiên, thì đã chẳng cần tốn công tốn sức mưu đoạt Hoang Cổ Thánh Thể của y và Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn trong tay Tần Phong rồi.

Ngay lúc này — Bên ngoài đột nhiên trở nên náo nhiệt, từng giọng nói cũng theo đó truyền vào.

“Nghe gì chưa?

Ngạo Thiên Tiên Đế đã ban bố Chiến Thần Lệnh, đại quân Chiến Thần Điện đang tập kết ở biên giới phía Đông Nam!” “Không chỉ Chiến Thần Điện, đại quân Lăng Tiêu Cung cũng bắt đầu tập kết rồi!” “Vãi chưởng, đây là muốn toàn diện khai chiến sao!?” “Đừng căng thẳng, Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung là đồng minh, giờ Mộng Dao Tiên Tử lại đột phá Tiên Đế, ưu thế đang ở Đông Vực chúng ta!” “Đúng vậy, trước kia một chọi hai, Long Ngạo Thiên không chiếm được lợi thế, giờ ba chọi một, Long Ngạo Thiên bị đánh cho thành cún luôn!” “Ngươi nghĩ nhiều rồi, Lăng Tiêu Cung lần này là nhắm vào chúng ta đấy, bọn họ tập kết ở biên giới Đông Bắc, chứ không phải biên giới Nam Bắc!” “Sao có thể?

Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung không phải là đồng minh sao!?” “Trước kia là đồng minh không sai, nhưng gần đây Tiên Minh xuất hiện một tên Tần tặc mê vợ người khác!” “Chẳng lẽ lời đồn là thật?

Tần Phong thật sự đào góc tường của Lăng Tiêu Tiên Đế!?” “Không chỉ vậy, tên Tần tặc này còn bắt cả nữ hộ vệ thân cận của Long Ngạo Thiên, chính là đội trưởng Hồng Nhan Thiết Kỵ, Hồng Liên!” “Tin tức của ngươi cũ rồi, ta nghe nói Tần tặc còn có một môn thiên phú thần thông, trước mặt Long Ngạo Thiên cướp mất Kim Long Thương.” “Không biết thì đừng nói bừa, Tần tặc mê vợ người khác nhất, sao lại đi cướp Kim Long Thương?

Rõ ràng là cướp Tâm Ngữ Tiên Tử!" "Không phải chứ?

Vậy chẳng phải bọn họ sẽ chịu tội khổ lắm sao!?" "Nói thừa không?

Lúc ngươi mua cá, chẳng lẽ không vạch mang cá ra xem nó đỏ hay đen à!?" "Có lý, cán bột thì không tha cho miếng vỏ bánh nào đâu!" "..." Dịch Thiên Cơ và Diệp Thần nghe vậy, trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời.

Đối với thực lực của Long Ngạo Thiên, cả hai đều đã đích thân lĩnh giáo, kinh khủng đến mức khiến người ta tuyệt vọng, căn bản không nảy sinh được một tia ý nghĩ phản kháng nào, thứ duy nhất có thể nảy sinh chỉ là ý niệm chạy trốn.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Dịch Thiên Cơ có phần khó chấp nhận: "Tần Phong hắn mới đến Tiên giới bao lâu?

Sao có thể bắt được Hồng Liên, chính diện đối đầu với Long Ngạo Thiên!?" "Dịch tiền bối, ngài không sao chứ!?" Diệp Thần vội đưa tay lay lay, không biết vì sao đối phương lại kích động như vậy.

"Ta không sao, chỉ là có chút nghi ngờ..." Dịch Thiên Cơ ý thức được mình thất thố, vội vàng tìm một cái cớ cho qua chuyện.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng vang lên hồi chuông cảnh báo, biết rằng thời gian còn lại cho mình không nhiều nữa.

Vốn tưởng rằng Tần Phong vừa mới phi thăng lên Tiên giới, mình ít nhất còn có mấy trăm năm để mưu đoạt Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, nhưng điều khiến hắn vạn lần không ngờ tới là tốc độ trưởng thành của Tần Phong lại nhanh đến vậy.

"Dịch tiền bối, không cần lo lắng!" Diệp Thần đột nhiên nắm chặt nắm đấm, trong mắt dâng trào chiến ý: "Hiện tại Tiên giới đại loạn đã bắt đầu, lại thêm Đại trưởng lão coi trọng ta, ta nhất định có thể tạo nên một phen sự nghiệp vĩ đại trong thời loạn thế này.” “Ờ...” Dịch Thiên Cơ đột nhiên ngập ngừng nói: “Diệp Thần, có một câu ta không biết có nên nói hay không!?” “Câu gì!?” Diệp Thần ngẩn ra, không hiểu ý đối phương.

“Ngươi tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý một chút!” Dịch Thiên Cơ suy nghĩ một lát, hít sâu một hơi nói: “Thật ra Đại trưởng lão Tiên Minh không phải coi trọng ngươi, mà là muốn dùng ngươi để thu hút sự chú ý của Long Ngạo Thiên, tranh thủ thời gian cho Tần Phong trưởng thành.” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Diệp Thần lập tức hét lên, căn bản không tin lời Dịch Thiên Cơ.

Phải biết rằng, hắn hiện tại là Cửu Cực Chấp Sự trẻ tuổi nhất trong lịch sử Tiên Minh, nắm trong tay quyền lực thực sự, sao có thể tồn tại chuyện lừa gạt được chứ!?

“Tuyệt đối có khả năng!” Dịch Thiên Cơ vẻ mặt nghiêm túc nói: “Từ lúc Tiên Minh phái ngươi đi tiêu diệt Minh Nguyệt Cung, ta đã cảm thấy có điều mờ ám, Tiên Minh nhiều đệ tử như vậy, vì sao chỉ phái một mình ngươi đi?

Cho nên gần đây ta đã đặc biệt đi dò hỏi, phát hiện sau lưng Minh Nguyệt Cung là Chiến Thần Điện.” “Biết đâu là trùng hợp thì sao!?” Diệp Thần vẫn không muốn tin, còn đang cố gắng tìm cớ thoái thác.

“Ngươi thật sự cho rằng đây là trùng hợp sao!?” Dịch Thiên Cơ nhìn chằm chằm: “Chúng ta cứ nói xem có khả năng này không, Long Ngạo Thiên ở sau lưng chống đỡ cho các thế lực nhỏ đi khiêu khích Tiên Minh, đả kích uy tín của Tiên Minh, khiến các thế lực khác cảm thấy có cơ hội, từ đó kéo Tiên Minh vào vũng lầy chiến tranh, còn bản thân y thì ngồi thu lợi ngư ông, mà sự xuất hiện của ngươi đã phá vỡ bố cục của Long Ngạo Thiên, cho nên y mới đích thân đến Đông Vực truy sát ngươi sau khi ngươi diệt Minh Nguyệt Cung!?” “Chuyện này...” Lồng ngực Diệp Thần đột nhiên co thắt, có một cảm giác nghẹt thở.

“Còn nữa...” Dịch Thiên Cơ không thương hại Diệp Thần, lại tiếp tục nói: “Ta đã điều tra những thế lực nhỏ mà ngươi dẫn binh đi tiêu diệt sau đó, không có ngoại lệ, sau lưng đều là Chiến Thần Điện chống đỡ, nói cách khác ngươi lại một lần nữa phá hỏng chuyện tốt của Long Ngạo Thiên, cho nên mới bị Long Ngạo Thiên truy sát lần thứ hai.” “Phụt!!” Diệp Thần hiện tại thương thế chưa lành, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Vốn tưởng rằng mình đã gặp được bá nhạc định mệnh, Đại trưởng lão biết thưởng thức tài hoa của mình, không ngờ ông ta chỉ xem mình như một quân cờ.

“Giữ vững tâm thần!” Dịch Thiên Cơ vội vòng ra sau lưng Diệp Thần, một chưởng vỗ vào lưng y truyền tiên lực.

“Ngươi còn cứu ta làm gì!?” Diệp Thần như tâm đã chết, cười khổ nói: “Hiện tại Long Ngạo Thiên muốn xé xác ta ra thành vạn mảnh, Tiên Minh cũng coi ta là một quân cờ, còn có tên khốn Tần Phong kia khắp nơi hãm hại ta, có thể nói tiền đồ của ta một mảnh tăm tối, căn bản không nhìn thấy một tia sáng nào.” “Ai nói không nhìn thấy ánh sáng!?” Dịch Thiên Cơ vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tuy Đại trưởng lão Tiên Minh coi ngươi là quân cờ không sai, nhưng ông ta thăng ngươi làm Cửu Cấp Chấp Sự cũng là thật, nói cách khác trong kế hoạch của cao tầng Tiên Minh, ủng hộ Tần Phong là phương án ưu tiên, còn ngươi là phương án dự phòng của bọn họ.” “Phương án dự phòng!?” Diệp Thần cuối cùng cũng có phản ứng, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Đúng vậy, phương án dự phòng!” Dịch Thiên Cơ như lời thì thầm của ác quỷ, bắt đầu ly gián: “Nếu Tần Phong tương lai xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy ngươi chính là lựa chọn duy nhất của bọn họ, tương lai còn có thể trở thành người kế vị duy nhất của Tiên Minh." "Người kế vị của Tiên Minh!!" Diệp Thần lập tức nắm chặt nắm đấm, trong mắt bùng lên một đạo quang mang.

Hiện tại toàn bộ cao tầng Tiên Minh đều coi thường hắn, nhưng hắn lại cứ muốn trở thành người có chí khí nhất, không chỉ dùng thực lực của mình để vả mặt đám cao tầng Tiên Minh, mà còn muốn cho bọn họ biết, lựa chọn Tần Phong là một quyết định ngu xuẩn đến mức nào.

"Hắt xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, luôn cảm thấy có kẻ xấu muốn hại mình.

"Thằng nhóc tóc vàng này..." Minh chủ Tiên Minh đứng bên cạnh tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Vốn định tùy tiện tìm một cái cớ để đánh cho thằng nhóc tóc vàng này một trận, không ngờ nó lại không cho mình một chút cơ hội nào...

"Rốt cuộc có đánh không đây!?" Triệu Trường Sinh đứng bên cạnh, sốt ruột gãi đầu gãi tai.

"Không được, quá nguy hiểm!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an.

Mặc dù hắn hiện tại có sự che chở của Tiên Minh, cũng đã ngủ với con gái của Minh chủ Tiên Minh, còn có một đống át chủ bài vô dụng, nhưng Thiên Tuyển Chi Tử trước nay không nói đạo lý, chỉ có luôn nắm giữ hành tung của bọn họ mới có thể khiến bản thân cảm thấy yên tâm.

Nghĩ đến đây — Tần Phong lập tức sử dụng Tiên Nô Pháp Ấn, liên lạc với Diệp Long và Thanh Thiên ở hạ giới.

Bảo bọn họ tranh thủ thời gian tu luyện để lên Tiên giới đi làm, nếu để mình phải đợi quá lâu, đừng trách hắn lái không gian hồ lô xuống hạ giới đánh cho thằng em ngu ngốc của mình một trận.

“Nhóc con nhà ngươi đang lẩm bẩm cái gì đó!?” Minh chủ Tiên Minh cưỡng ép tìm cớ, giơ roi ngựa lên định động thủ.

“Lão già, nếu ông đã như vậy, thì đừng trách tôi!” Tần Phong liếc nhìn Mộng Dao Tiên Tử đang bay tới từ xa, lập tức nhỏ giọng cầu xin: “Minh chủ, số lượng Huyền Nữ Chiến Cơ không đủ, ta sẽ tăng ca giúp ngài luyện chế, chỉ cần mỗi ngày ngài cho ta gặp Mộng Dao tỷ một lần là được, vạn lần đừng chia rẽ chúng ta, chúng ta là thật lòng yêu nhau!” Nói xong...

Tần Phong còn đáng thương tội nghiệp, lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật.

Chính là do thân ngoại hóa thân vừa mới truyền qua không gian hệ thống, bên trong xếp ngay ngắn 999 chiếc Huyền Nữ Chiến Cơ, còn một chiếc lúc đầu làm vật trưng bày đặt ở Tiên Chú Phong.

“Hả!?” Minh chủ Tiên Minh ngẩn ra, không hiểu sao phong cách đột nhiên thay đổi.

“Cha, người làm gì vậy!?” Mộng Dao Tiên Tử vừa tức vừa lo.

Chương 1511

Mặc dù nàng không biết cha mình vừa nói gì với Tần Phong, nhưng nhìn biểu cảm của Tần Phong là biết hắn chịu ấm ức rồi, lo đến mức nàng còn chưa kịp đáp xuống đất đã buông Thất trưởng lão ra, lao đến trước mặt Tần Phong bắt đầu an ủi.

Bịch một tiếng!!

Thất trưởng lão không kịp phòng bị, trực tiếp mặt cày xuống đất.

“Mộng Dao, ngươi được lắm!” Thất trưởng lão hung hăng nhổ đám cỏ xanh trong miệng, không ngờ tình cảm bao năm không bằng một gã đàn ông.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại mỹ nữ sư tôn của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Mới 10 vạn!?” Tần Phong trong lòng lập tức cân nhắc lợi hại, không tiến lên đỡ Thất trưởng lão dậy, mà nhào vào lòng Mộng Dao Tiên Tử ấm ức nói: “Tỷ tỷ, đều là lỗi của ta, nếu không phải ta chọc giận Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế, Tiên Minh chúng ta đã không bị vây công, Minh chủ cũng sẽ không coi thường ta, muốn giao ta ra để đổi lấy hòa bình...” “Lão già, người dám!!” Mộng Dao Tiên Tử nghe xong liền nổi đóa: “Tần Phong là người đàn ông của con, nếu người dám giao đệ ấy ra đổi lấy hòa bình, thì đừng trách con không nhận người cha này!!” “Ngươi, ngươi, ngươi...” Minh chủ Tiên Minh tức đến huyết áp tăng vọt, tuổi thọ cũng liên tục -1 -1 -1...

“Đây là chuyện gia đình!” Nhị trưởng lão và những người khác lập tức ngẩng đầu nhìn trời, tỏ vẻ mình không thấy gì hết.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại Giải Ngữ Hoa, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Vẫn là moi điểm từ tỷ tỷ ngon hơn!” Tần Phong trong lòng khoái chí, tiếp tục vùi đầu vào đồi núi trập trùng.

“Thằng nhóc tóc vàng này...” Minh chủ Tiên Minh tức đến mức tuổi thọ liên tục sụt giảm, hận không thể quất chết thằng nhóc tóc vàng này.

“Minh chủ!” Nhị trưởng lão thấy cứ thế này không ổn, vội vàng chuyển chủ đề: “Theo tin tức chúng ta nhận được, Long Ngạo Thiên đã hạ Chiến Thần Lệnh, thành viên Chiến Thần Điện đang tập kết đại quân về phía biên giới Đông Nam, còn Lăng Tiêu Tiên Đế cũng đã xé bỏ minh ước, đang hạ lệnh tập kết đại quân về phía biên giới Đông Bắc.” “Đây là muốn khai chiến sao?!” Minh chủ Tiên Minh lập tức bình tĩnh lại, cũng nhìn về phía nhẫn trữ vật trong tay Tần Phong.

Mặc dù lần này tác chiến hai mặt trận rất bất lợi cho Tiên Minh bọn họ, nhưng may là đại đa số binh lính đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên cảnh, vừa vặn nằm trong phạm vi oanh tạc của Huyền Nữ Chiến Cơ.

Hơn nữa trước đây không có khái niệm chiến cơ, bây giờ đột nhiên tấn công tuyệt đối có thể thu được hiệu quả bất ngờ.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ chói tai vang lên, cách rất xa cũng có thể nghe thấy.

“Không hay rồi, bọn chúng đuổi tới!” Tam trưởng lão lập tức cau mày, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Đúng là có kẻ không sợ chết!” Minh chủ Tiên Minh đang nén giận, lập tức tức giận xắn tay áo lên.

“Lão già, lớn tuổi rồi thì đừng nổi nóng như vậy!” Tần Phong mặc kệ ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của lão già, tiếp tục nói: “Tuy Mộng Dao tỷ hiện tại đã đột phá đến Tiên Đế chi cảnh, nhưng các người không phải là đối thủ của Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế, cho nên ta đề nghị các người cố gắng tránh đánh tiêu hao với bọn họ, gặp chuyện có thể nhịn thì nhịn, chỉ cần đảm bảo có thể kìm chân bọn họ là được." "Ai là lão già của ngươi!?" Minh chủ Tiên Minh không những không nguôi giận, mà ngọn lửa trong lồng ngực còn bùng lên dữ dội hơn.

"Cha, người đừng nói nữa!" Mộng Dao Tiên Tử trừng mắt nhìn cha mình, sau đó dịu dàng nói: "Ý của đệ đệ là, để con và cha kìm chân Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế, sau đó dùng Huyền Nữ Chiến Cơ xuất kỳ bất ý, tiêu diệt lực lượng hữu sinh của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, buộc bọn họ phải rút quân!?" "Nó mắng ta!!" Minh chủ Tiên Minh ôm ngực, cảm thấy tim sắp vỡ tan.

Mình cay đắng nuôi nấng con gái bảo bối khôn lớn thành người, vậy mà bây giờ nó lại vì một thằng nhóc tóc vàng mới quen, mắng cha ruột của mình ngay trước mặt mọi người.

Hỏi thử xem, trên đời này có lão già nào chịu được sự sỉ nhục này không!?

"Không sai!" Tần Phong ném cho lão già một ánh mắt khiêu khích, sau đó tiếp tục nói: "Đợi khi Huyền Nữ Chiến Cơ kinh diễm ra mắt, chấn động toàn bộ Tiên giới, chúng ta sẽ công bố kế hoạch Nam Thiên Môn ra ngoài." "Vì sao phải công bố!?" Lâm Tam lập tức cau mày: "Kế hoạch Nam Thiên Môn này không phải là kế hoạch tuyệt mật của Tiên Minh sao?

Công bố ra ngoài chẳng phải là để Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện sớm chuẩn bị!?" "Chính là để bọn họ sớm chuẩn bị!" Tần Phong khóe miệng khẽ nhếch, không có ý định giải thích.

"Hắn muốn gài bẫy!?" Triệu Trường Sinh đầu óc quay cuồng, vẫn không hiểu gài bẫy thế nào.

“Hừ!!” Minh chủ Tiên Minh tức giận hừ một tiếng.

Mặc dù miệng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng lại không thể không thừa nhận, thằng nhóc tóc vàng Tần Phong này quả thực gian trá, dùng để đối phó với kẻ địch có thể khiến người ta thân tâm vui vẻ.

Nhưng vừa nghĩ đến con gái bảo bối mắng mình, ông liền tức giận kéo con gái bảo bối đi nhanh.

“Cha, người làm gì vậy!?” Mộng Dao Tiên Tử kinh hãi, liều mạng giãy giụa.

“Tình hình bây giờ nguy cấp, chúng ta phải nhanh chóng quay về Tiên Minh!” Minh chủ Tiên Minh liếc nhìn Tần Phong nói: “Còn về nhóc con này ngươi không cần lo, cái hồ lô nhỏ của nó có thể lên phòng tân hôn của thiếu phụ, xuống khuê phòng của thiếu nữ, sẽ không có nguy hiểm đâu, hơn nữa mang nó về, chưa biết chừng lại gây ra chuyện gì nữa!” “Vu khống, vu khống trắng trợn!!” Tần Phong lập tức hét lên, yêu cầu trả lại trong sạch cho mình.

“Cha, người căn bản không hiểu đệ ấy!” Mộng Dao Tiên Tử vẫn liều mạng giãy giụa, muốn mang Tần Phong về nhà cùng...

“Cứ như cha ngươi muốn hiểu nó lắm vậy!” Minh chủ Tiên Minh hóa thân thành lão già vô tình, cưỡng ép kéo con gái bảo bối đi.

“Đúng vậy, ta cũng không muốn hiểu hắn!” Triệu Trường Sinh lập tức lon ton đi theo, muốn nhanh chóng về nhà tránh xa tên tai họa này.

“Cứ như ta thèm ngươi hiểu lắm vậy!” Tần Phong cũng không chịu thua, một tay tóm lấy Triệu Trường Sinh, đáp trả: “Hôm nay ta nói thẳng ở đây, cho dù không có sự che chở của Tiên Minh các ngươi, ta và Lâm huynh, cùng lão Triệu vẫn có thể xông pha tạo dựng nên một khoảng trời ở Tiên giới.” “Hả!?” Triệu Trường Sinh ngay tại chỗ ngớ người, trong lòng chửi thề hai chữ.

Hắn thật sự không hiểu nổi, mình chỉ muốn về nhà đọc sách thôi, tại sao lại khó khăn đến vậy!?

“Ủng hộ!” Lâm Tam không chút do dự, lập tức ủng hộ quyết định của Tần Phong.

Khác với loại Thiên Tuyển Chi Tử cẩu đạo lưu như Triệu Trường Sinh, y là một Thiên Tuyển Chi Tử nghịch thiên lưu, chỉ có chiến đấu mới có thể giúp y nhanh chóng trưởng thành, mà Tần Phong là một kẻ chuyên gây rắc rối bẩm sinh, ở cùng hắn có thể rèn luyện kiếm đạo của mình tốt hơn.

“Có chí khí!” Minh chủ Tiên Minh dường như cũng có ý rèn luyện ba người, quay đầu lại liếc một cái: “Vậy bản đế xem thử, ba người các ngươi có thể kiên trì được bao lâu!” “Đắc tội Minh chủ rồi, ngươi tự cầu phúc đi!” Nhị trưởng lão ném cho Tần Phong một ánh mắt đồng cảm, tỏ vẻ ông không dám trái lệnh của Minh chủ Tiên Minh.

Ngay sau đó ông liền nhận lấy nhẫn trữ vật từ tay Tần Phong, lấy ra một chiếc Huyền Nữ Chiến Cơ vừa luyện chế xong, rồi cùng Minh chủ Tiên Minh và những người khác lên chiến cơ rời đi.

“Cha!!” Mộng Dao Tiên Tử mặt đầy lo lắng, muốn ở cùng Tần Phong.

Nhưng Minh chủ Tiên Minh lại không có ý định buông tay, cưỡng ép kéo con gái bảo bối của mình vào trong.

“Đợi đã, ta còn chưa lên thuyền!” Triệu Trường Sinh liều mạng la hét, tỏ vẻ mình vô tội.

Nhưng tay lại bị Tần Phong nắm chặt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Huyền Nữ Chiến Cơ phun ra một ngọn lửa màu xanh, sau đó hóa thành một ngôi sao băng lao vút lên trời, cuối cùng biến mất trong tầng mây mênh mông.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Ai lừa gạt!?” Tần Phong trong lòng lập tức chửi thầm, cảm thấy hệ thống lại đang vu oan cho người tốt.

Rõ ràng là mình tốt bụng dẫn bọn họ đi gây dựng sự nghiệp, vậy mà đến miệng của cái hệ thống chó này lại thành lừa gạt bịp bợm.

Nếu không phải vì 70 vạn điểm phản diện, hắn thế nào cũng phải tìm chỗ khiếu nại cái hệ thống chó này, cả ngày chỉ biết bôi đen và phá hoại danh tiếng của một đệ tử Nho gia đứng đắn như hắn.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ chói tai vang lên, khiến hư không rung chuyển.

Chỉ thấy Tiểu Kiều và Lưu Thủy lao tới với tốc độ cực nhanh, nhìn thấy bóng dáng Tần Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chưa đợi bọn họ động thủ, bắt Tần Phong về làm ở rể, thì một luồng uy áp mạnh mẽ đã ập đến như thủy triều, khiến mọi người cảm thấy ngột ngạt, như thể có một ngọn núi lớn đột nhiên đè lên người.

“Không hay rồi!!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy trong lòng kinh hãi, phát hiện những người khác cũng đã đuổi tới.

“Tần Phong, bó tay chịu trói đi!” Một đám cao thủ sau khi nhìn thấy Tần Phong, sự kích động trong lòng căn bản không thể che giấu.

Chương 1512

Chỉ thấy bọn họ lập tức lấy ra pháp bảo của mình, tung ra những đòn tấn công như mưa bão về phía Tần Phong, muốn trải nghiệm cảm giác gây án đỉnh cao.

“Ngạo Thiên huynh không tới!?” Tần Phong nhanh chóng quét mắt qua đám người, lộ ra một vẻ thất vọng.

Vốn tưởng Long Ngạo Thiên sẽ đích thân đuổi theo, trả lại Vạn Kim Bất Diệt Khải cho hắn, không ngờ đối phương không những không đuổi kịp, mà còn không có ý định chủ động trả lại Vạn Kim Bất Diệt Khải.

“Tới cái rắm!” Triệu Trường Sinh không nhịn được đảo mắt, trong lòng cũng không nhịn được chửi thầm.

Đừng nhìn Tần Phong hiện tại chỉ có tu vi Kim Tiên cao giai, nhưng có cái hồ lô nhỏ lại lươn lẹo hơn cả lươn, chỉ cần Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế không phải kẻ ngốc, thì đều biết đuổi theo cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Mẹ ta từng nói, không cho ta chơi với kẻ ngốc!” Tần Phong nhìn đám ngốc đang lao tới, tiện tay bấm quyết mở không gian hồ lô.

Ngay sau đó, nắp hồ lô nhanh chóng mở ra, bộc phát một lực hút kinh khủng, hút hắn, Lâm Tam, lão Triệu, cùng với Tiểu Kiều và Lưu Thủy vào trong, sau đó một luồng sáng xanh lóe lên, rồi biến mất không dấu vết.

Chuyển cảnh, bên trong chiến cơ.

Mộng Dao Tiên Tử đang ngồi một bên hờn dỗi, không thèm để ý đến Minh chủ Tiên Minh.

“Được rồi, đừng giận nữa!” Minh chủ Tiên Minh mặt đầy mệt mỏi nói: “Ba đứa chúng nó không còn là con nít nữa, để chúng ra ngoài rèn luyện cũng là vì tốt cho chúng.” “Tốt cái gì mà tốt!” Mộng Dao Tiên Tử lập tức phồng má tức giận: “Lâm Tam và Triệu Trường Sinh người để ra ngoài rèn luyện thì thôi đi, Tần Phong đắc tội với Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu, người đâu phải không biết, để đệ ấy ra ngoài rèn luyện nguy hiểm biết bao?

Hơn nữa, một luyện khí sư như đệ ấy cần ra ngoài rèn luyện sao!?” “Mộng Dao, ngươi hiểu lầm Minh chủ rồi!” Nhị trưởng lão vội vàng khuyên giải: “Ngài ấy đang giữ lại hạt giống cho Tiên Minh chúng ta, lần này Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung cùng lúc vây công Tiên Minh chúng ta, hệ số nguy hiểm cao đến mức nào không cần ta nói ngươi cũng biết, một khi thất bại, tổng bộ Tiên Minh chắc chắn sẽ bị tàn sát, lúc đó muốn chạy cũng không kịp nữa.” “Mộng Dao!” Thất trưởng lão cũng lên tiếng khuyên: “Hiện tại ánh mắt của Long Ngạo Thiên bọn họ đều tập trung vào Tiên Minh, Tần Phong bọn họ ở bên ngoài, an toàn hơn nhiều so với việc về Tiên Minh cùng chúng ta.” “Cha!” Mộng Dao Tiên Tử lập tức phản ứng lại, cũng hiểu được dụng tâm của cha mình.

Đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của cha, nước mắt lập tức không kìm được mà tuôn rơi.

Lẽ ra cha nàng nên được an hưởng tuổi già, nhưng chính vì đứa con gái bất hiếu này, mà ở tuổi này rồi vẫn phải ra ngoài chiến đấu với người khác.

“Con bé ngốc, khóc cái gì!?” Minh chủ Tiên Minh đưa tay lau nước mắt cho nàng, trong sự mệt mỏi lại mang theo vẻ cưng chiều: “Con là tiểu công chúa duy nhất của cha, chỉ cần cha còn sống một ngày, sẽ không để tiểu công chúa của cha chịu ấm ức.” “Cha!!” Mộng Dao Tiên Tử không kìm nén được nữa, nhào vào lòng lão già khóc nức nở: “Đợi sau khi vượt qua nguy cơ lần này, con gái sẽ giao Tiên Minh cho Tần Phong quản lý, lúc đó con gái sẽ ở bên cha mỗi ngày.” “Giao giang sơn bản đế gầy dựng cho thằng nhóc tóc vàng đó!?” Minh chủ Tiên Minh suýt chút nữa không thở nổi, bị đứa con gái bảo bối này tiễn đi luôn.

“Hết cứu rồi!” Thất trưởng lão ôm trán cảm thấy đau đầu, không biết nên nói gì cho phải.

Chuyển cảnh — Tần Phong và những người khác ngồi trên không gian hồ lô, đến gần biên giới Bắc Vực.

Do lần trước đã sử dụng Thiên Cơ Tạp lên Long Ngạo Thiên, nên hắn đã biết được tung tích của Vô Thượng Thiên Thư.

Nhưng lúc này hắn lại không vội đi tìm Vô Tự Thiên Thư, mà đưa mọi người đến một khu rừng, lấy ra con cừu béo mập bị Long Ngạo Thiên chém thành hai nửa, chuẩn bị tuân thủ lời hứa thả nó về với thiên nhiên.

“Lâm huynh, lão Triệu!” Tần Phong cười tủm tỉm: “Lát nữa hai người phải ăn nhiều một chút nhé...” “Con cừu này...” Triệu Trường Sinh nhìn con cừu béo, trong lòng lập tức cảnh giác.

Nếu là người khác mời hắn ăn thịt cừu, hắn chắc chắn sẽ không khách sáo, nhưng nếu là tên tai họa Tần Phong này mời hắn ăn thịt cừu, vậy hắn không thể không suy nghĩ xem có âm mưu gì trong đó.

Hơn nữa, hắn liếc mắt một cái đã nhận ra, con cừu này là con mà Long Ngạo Thiên đã giết.

Vốn dĩ Long Ngạo Thiên giết một con cừu béo cũng không có gì, nhưng Tần Phong lại lấy con cừu này ra ngay lúc trận chiến đang cao trào, nhìn thế nào cũng không phù hợp với logic tư duy của người bình thường, cũng khiến hắn bắt đầu nghi ngờ về lai lịch của con cừu này.

“Cừu của ta!!” Tiểu Kiều mắt lập tức sáng lên, nước mắt chảy ra từ khóe miệng.

Lúc đầu vì bọn họ âm thầm bảo vệ Tần Phong bị phát hiện, nên nàng bất đắc dĩ phải ném con cừu chuẩn bị làm bữa khuya ra ngoài.

Vốn tưởng rằng đôi bên kiếp này không thể gặp lại, không ngờ duyên phận lại diệu kỳ đến thế, là của ngươi thì sẽ là của ngươi, không ai cướp được, cách mấy tháng sau bọn họ lại gặp lại nhau.

“Cừu của ngươi!?” Tần Phong nghe vậy ngẩn ra, nhìn Tiểu Kiều từ trên xuống dưới.

Theo thông báo của hệ thống trước đó, con cừu này nên thuộc về một Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo chưa xuất hiện, sao lại dính líu đến Lam Bảo Bảo, một Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần thoại này!?

“Là cừu chúng ta nhặt được!” Lưu Thủy thấy Tần Phong mặt đầy nghi hoặc, vội vàng giải thích: “Lúc đầu chúng ta phụng mệnh Nữ Đế đến âm thầm bảo vệ ngươi, phát hiện ra con cừu này trong một sơn cốc nhỏ, thế là chúng ta tốt bụng nhặt nó về.” “Các ngươi chắc chắn con cừu này là nhặt được!?” Tần Phong sắc mặt kỳ quái: “Chứ không phải người ta đang chăn cừu ở đó, bị các ngươi thuận tay dắt đi!?” “Không có!!” Tiểu Kiều lập tức chối: “Lúc chúng ta nhặt nó, trong vòng năm trăm mét gần đó không có ai cả!” “Năm trăm mét không có ai?!” Tiểu Bạch nghiêng đầu nhỏ, tò mò hỏi: “Vậy ngoài năm trăm mét thì sao!?” “Ờ...” Tiểu Kiều có chút thiếu tự tin: “Cái đó, hình như, có một, thiếu niên đang ngủ...” “Thiếu niên?!” Tần Phong nghe xong lập tức cau mày, nghi ngờ thiếu niên đó chính là Thiên Tuyển Chi Tử.

Nhưng theo âm báo trước đó của hệ thống, thiếu niên này là Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo ngang hàng với Long Ngạo Thiên, làm sao có thể bị Tiểu Kiều và Lưu Thủy tiếp cận trong vòng năm trăm mét mà thuận tay dắt cừu đi được!?

Chẳng lẽ hắn không phải Thiên Tuyển Chi Tử vô địch lưu, mà là Thiên Tuyển Chi Tử đang trong giai đoạn trưởng thành!?

Nghĩ đến đây — Tần Phong trong lòng chấn động.

Nếu đối phương thật sự là Thiên Tuyển Chi Tử giai đoạn trưởng thành, vậy có nghĩa là hắn còn chưa trưởng thành hoàn toàn, cũng có nghĩa là hình thái ban đầu của hắn đã là cấp Thiên Đạo, kinh khủng hơn nhiều so với loại cấp Thiên Đạo hậu kỳ như Long Ngạo Thiên.

“Đây đâu phải nhặt, đây rõ ràng là trộm!” Triệu Trường Sinh không có một chút phong độ quân tử, trực tiếp vạch trần hành vi trộm cắp của hai người.

“Chúng ta không trộm!” Tiểu Kiều lập tức đỏ mặt, nhưng vẫn ngoan cố chối cãi.

“Lão Triệu, ngươi làm gì vậy!?” Tần Phong quả quyết nắm bắt thời cơ, đứng về phía Tiểu Kiều chỉ trích: “Cho dù Tiểu Kiều tỷ thật sự trộm cừu, chẳng lẽ thiếu niên kia không có lỗi sao?

Hơn nữa, lùi một vạn bước mà nói, không quen biết thì không thể mời một cô gái ăn một con cừu sao!?” “Chủ ngân thỏ ta nói đúng!” Tiểu Bạch gật đầu tán thành: “Nhà ai chăn cừu mà đứng xa 500 mét, thỏ ta có đồ gì tốt đều mang theo bên mình.” Vãi chưởng!!

Đây là phát ngôn nghịch thiên gì vậy!

Triệu Trường Sinh như bị sét đánh trúng, cả người đứng tại chỗ ngây như phỗng.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ một quyền đánh xuyên thế giới quan của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Chỉ một người!?” Tần Phong liếc nhìn tiểu Tam, phát hiện y đã sớm quen với chuyện này.

“Đúng thế, ta là con gái mà!” Tiểu Kiều thấy Tần Phong bênh vực mình, lập tức kiêu ngạo hất đầu nhỏ lên.

“Đừng cãi nữa, xử lý con cừu đi!” Lưu Thủy vội vàng chuyển chủ đề, không muốn để nhiều người biết họ trộm cừu.

“Đúng, xử lý con cừu!” Sự chú ý của Tiểu Kiều lập tức bị thu hút.

Chỉ thấy khóe miệng nàng chảy nước miếng, cố nén nỗi đau ly biệt, tiến lên giúp thả con cừu về với thiên nhiên.

“Ăn?

Hay là không ăn!?” Triệu Trường Sinh ngửi thấy mùi thơm hấp dẫn, trong lòng cũng bắt đầu rối rắm.

Mặc dù đến cảnh giới của bọn họ không ăn không uống cũng có thể sống, nhưng không có nghĩa là họ từ đó tạm biệt việc ăn uống, đối mặt với mỹ thực vẫn không nhịn được muốn ăn vài miếng, huống chi còn là cừu quay nguyên con miễn phí đưa đến tận cửa.

Ngay lúc Triệu Trường Sinh đang phân vân ăn hay không, cả Tiên giới đã loạn thành một nồi cháo.

Theo sau đại quân Lăng Tiêu Cung điên cuồng tập kết về biên giới Đông Bắc, đại quân Chiến Thần Điện điên cuồng tập kết về biên giới Đông Nam, Minh chủ Tiên Minh cũng đã hạ lệnh xuất kích hai tuyến.

“Điên rồi sao?

Chương 1513

Tiên Minh muốn tác chiến hai tuyến!?" "Ảo tưởng rồi, Tiên Minh lần này hoàn toàn ảo tưởng rồi, lại dám hạ lệnh tác chiến hai tuyến!" "Mộng Dao Tiên Tử đột phá Tiên Đế là thật, Tiên Minh có hai vị Tiên Đế cũng là thật, nhưng đây cũng quá coi thường mình rồi đi!?" "Đúng thế, một Tiên Đế vừa mới đột phá, một Tiên Đế khí tức khô kiệt, làm sao đấu lại hai Tiên Đế đỉnh phong!?" "Xong rồi, xong rồi, Tiên Minh lần này e là thật sự xong rồi!" "Tiên Minh tồn tại quá lâu rồi, cũng đến lúc cũ đi mới đến, đây là quy luật của lịch sử, không ai thay đổi được." "Ai nói đây là quy luật của lịch sử, cây già cũng có thể đâm chồi mới!" "Có thể sao?

Tình hình bây giờ đã quá rõ ràng rồi, ưu thế căn bản không thuộc về Tiên Minh!" "Tuy Tiên Minh không chiếm ưu thế, nhưng chỉ riêng việc họ liều chết một trận, không quỳ gối cầu sinh, ta sẽ không chế giễu họ!" "..." Ngay sau khi lệnh tác chiến hai tuyến của Tiên Minh được ban bố, các thế lực lớn của Tiên giới lập tức sôi trào.

Có thế lực chọn gửi thư đầu hàng cho Lăng Tiêu Cung, có thế lực chọn cúi đầu xưng thần với Long Ngạo Thiên, cũng có một số thế lực chọn cùng tiến cùng lùi với Tiên Minh, còn có thế lực thì chọn quan sát và lánh đời.

"Bạch huynh, cơ hội của chúng ta đến rồi!" Vương Húc sau khi nhận được lệnh tập kết, lập tức hớn hở chạy đi tìm Bạch Nhật.

Chỉ thấy Bạch Nhật sau nhiều ngày tĩnh dưỡng, thương thế trên người đã cơ bản hồi phục, còn quen thân với cha con nhà họ Vương, thậm chí dưới sự bảo lãnh của Vương Húc, đã thành công gia nhập Chiến Thần Điện, trở thành tiểu binh cấp thấp nhất, cửu đẳng tiểu binh của Chiến Thần Điện.

“Vương huynh, có chuyện gì mà vui vậy?!” Bạch Nhật đứng dậy đón tiếp, vẻ mặt có chút ngơ ngác.

“Chuyện tốt cực lớn!” Vương Húc mặt đầy phấn khích nói: “Ngạo Thiên Tiên Đế đã ban bố Chiến Thần Lệnh, bảo chúng ta đến biên giới Đông Nam tập kết, nói cách khác, đại chiến mới của Tiên giới đã bắt đầu, cơ hội để huynh đệ chúng ta lập công dựng nghiệp đã đến.” “Đây quả thực là tin tốt!” Mắt Bạch Nhật lập tức sáng lên, không quên gửi tin tức vào nhóm chat.

Ngay sau đó Tam Lộng Đại Sư và những người khác liền phấn khích, không chỉ vì nước đã bị Tần Phong khuấy đục, mà còn vì thành viên Chiến Thần Điện đều đã đến biên giới Đông Nam, cũng có nghĩa là bọn họ có thể làm mưa làm gió ở hậu phương của đối phương...

Biên cảnh Đông Bắc, sơn mạch trập trùng.

Tiên vân lượn lờ, hào quang lấp lánh.

Chỉ thấy từng bóng người của đệ tử Lăng Tiêu Cung, tựa như vô số vì sao hội tụ lại một chỗ, dày đặc chi chít, liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối, hệt như một đại dương tiên nhân vô biên vô tận.

Hơn nữa, số lượng vẫn chưa đạt đến cực hạn, mỗi giờ mỗi khắc đều đang tăng lên.

Bọn họ mặc ngân giáp tiên màu trắng bạc đồng nhất, lấp lánh ánh sáng rực rỡ, như một dải ngân hà huy hoàng.

Khí tức kinh khủng cũng không ngừng đan xen vào nhau, hình thành một cỗ uy áp mênh mông cuồn cuộn, khiến dãy núi trập trùng cũng phải run rẩy theo.

Tiên thú bên trong cũng bị dọa cho chạy tán loạn khắp nơi, tiếng rồng gầm hổ gầm lại càng vang lên không ngớt.

Lúc này, Lăng Tiêu Tiên Đế đã đến biên cảnh Đông Bắc, đang ở trong trung quân đại trướng được dựng tạm thời. "Nhi tử, ngươi đang làm trò quỷ gì vậy!?" Hư ảnh của Lăng Tiêu Thánh Mẫu cũng ở đó, đang lớn tiếng chất vấn đứa con trai quý hóa của mình.

Mặc dù Mộng Dao tiên tử cắm sừng con trai bà là không đúng, nhưng cũng không thể vì thế mà hủy bỏ minh ước với Tiên Minh được chứ!?

Rốt cuộc giữa mất mặt và mất mạng, bà vẫn phân biệt được rõ ràng! "Mẫu thân, người không cần khuyên nữa!" Ánh mắt Lăng Tiêu Tiên Đế lạnh băng nói: "Lần này hài nhi nhất định phải xé bỏ minh ước, vượt qua biên cảnh, công phá Tiên Minh, dùng tiên huyết của đôi cẩu nam nữ Mộng Dao và Tần Phong kia để rửa sạch nỗi nhục mà hài nhi đã phải chịu." "Ngươi hồ đồ rồi!!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu sắp tức điên, gào lên đến xé lòng xé phổi: "Chuyện lần này vốn dĩ là Tiên Minh không có lý, ngươi hoàn toàn có thể giả vờ mình là người bị hại, không những có thể nhân cơ hội đòi lại Thập Nhị Tinh Thần Châu, mà còn có thể đường đường chính chính yêu cầu Tiên Minh đi công đả Chiến Thần Điện.

Đến lúc đó ba vị Tiên Đế liên thủ đánh bại Long Ngạo Thiên, sau đó ngươi lại nhẫn nhịn thêm vài trăm năm, đợi lão già ở Tiên Minh kia quy thiên, con tiện nhân Mộng Dao kia chẳng phải sẽ mặc cho ngươi tùy ý xoa nắn sao?

Bây giờ ngươi xé bỏ minh ước xuất binh, lập tức đẩy Lăng Tiêu Cung của chúng ta vào thế bị động rồi!" "Mẫu thân!" Lăng Tiêu Tiên Đế vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hài nhi biết người là vì tốt cho hài nhi, nhưng hài nhi thật sự không thể nhịn được nữa.

Lần này hài nhi muốn một hơi công phá Tiên Minh, diệt sạch tất cả những kẻ ngáng đường, sau đó lại cùng Long Ngạo Thiên quyết một trận sinh tử, để cho Tâm Ngữ xem xem, ai mới là người đàn ông đáng để nàng phó thác cả đời." Nói xong… cũng không cho mẫu thân thời gian tiêu hóa, y liền tắt luôn thiết bị truyền tin. "Ngươi, ngươi, ngươi…" Lăng Tiêu Thánh Mẫu bị tức đến suýt chết, huyết áp cứ như đang phóng trên đường cao tốc.

Cảm giác hệt như một người mẹ đơn thân đáng thương bất lực, vất vả cay đắng nuôi nấng đứa con trai quý tử trưởng thành, còn thi đỗ Thanh Hoa Bắc Đại với thành tích xuất sắc.

Thế mà kết quả là nó lại vì một người phụ nữ, lại còn là một người phụ nữ không yêu mình, thích người đàn ông khác, mà tự tay xé đi giấy báo trúng tuyển của mình, hoàn toàn không nghĩ đến bà mẹ già này chịu được hay không. *Choang* một tiếng!!

Lăng Tiêu Thánh Mẫu tức giận cầm lấy chén trà, ném mạnh xuống đất vỡ tan tành. "Thánh Mẫu, bớt giận!" Các tiểu thị nữ xung quanh giật nảy mình, ai nấy đều mặt mày kinh hãi quỳ rạp xuống đất. "Bớt giận, các ngươi bảo bản Thánh Mẫu làm sao bớt giận!!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu tức muốn điên, đá văng một tiểu thị nữ. "Thánh Mẫu, bớt giận!" Các tiểu thị nữ giận mà không dám nói, chỉ có thể run lẩy bẩy quỳ đó. "Thánh Mẫu, chuyện này cũng không phải là không có chuyển biến!" Ngay lúc các thị nữ đang cầu nguyện trời cao phù hộ, một giọng nói dịu dàng thì thầm đột nhiên vang lên, trong thanh âm còn mang theo sự run rẩy rõ rệt.

Chỉ thấy cách Lăng Tiêu Thánh Mẫu không xa, có một thị nữ áo đỏ đang quỳ, thân thể khẽ run.

Dù mặc trang phục thị nữ thống nhất của Lăng Tiêu Cung, nhưng cũng không thể che đi dung nhan tuyệt mỹ của nàng, tựa như một đóa hoa diễm lệ nở rộ giữa bụi trần.

Ánh nắng chiếu lên người nàng, soi rọi thân hình nhỏ nhắn và mái tóc mềm mại, mang lại cho người ta một cảm giác như mơ như ảo.

Người này không ai khác, chính là Đông Phương tiểu thư!

Từ sau khi chia tay Tần Phong và mọi người lần trước, nàng đã nhờ sự giúp đỡ của một nhóm tiểu ca ca tốt bụng, thành công đến được nơi làm việc sau này của mình.

Nhưng vì nàng mới phi thăng, thực lực không mạnh, lại không có thiên phú nghịch thiên gì, nên chỉ có thể ứng tuyển vào vị trí thị nữ cấp thấp nhất của Lăng Tiêu Cung.

Cuối cùng, dựa vào tài đối nhân xử thế học được từ đội ngũ chuyên nghiệp, cùng với tư thế chuyên nghiệp, lại thêm sự giúp đỡ của một đám tiểu ca ca Lăng Tiêu Cung, nàng đã thành công được điều đến bên cạnh Lăng Tiêu Thánh Mẫu.

Nàng cũng hiểu sâu sắc đạo lý cơ hội là do mình tự tranh thủ, nên mới lấy hết dũng khí mở miệng nói chuyện. "Chuyển biến!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu ánh mắt sắc lẹm nhìn sang: "Ngươi một thị nữ nhỏ nhoi, cũng dám dạy bản hậu làm việc sao!?" "Thánh Mẫu, xin cho nô tỳ một cơ hội!" Đông Phương tiểu thư tuy trong lòng sợ chết khiếp, nhưng vẫn mở miệng nói: "Hiện tại Tiên Minh có thêm một vị Tiên Đế, khiến Long Ngạo Thiên cảm thấy bị uy hiếp, cho nên hắn mới hạ Chiến Thần Lệnh, để đại quân tập kết ở biên cảnh Đông Nam.

Điều đó có nghĩa là lần này Long Ngạo Thiên sẽ không tiếc bất cứ giá nào để diệt Tiên Minh, và hậu quả của việc hắn làm như vậy là, hậu phương của chính hắn chắc chắn sẽ trống rỗng." "Ý của ngươi là…" Lăng Tiêu Thánh Mẫu không phải kẻ ngốc, lập tức cau mày nói: "Nhân lúc hậu phương của Long Ngạo Thiên trống rỗng, đánh úp sào huyệt của hắn!?" "Không sai!" Đông Phương tiểu thư thấy đối phương không nổi giận, vội vàng nói tiếp: "Hiện tại Đế quân và Long Ngạo Thiên tuy đều đang chuẩn bị tấn công Tiên Minh, nhưng hai bên lại không hề có chút tín nhiệm nào.

Cho nên chỉ cần chúng ta đánh úp sào huyệt của Long Ngạo Thiên, Long Ngạo Thiên chắc chắn sẽ cho rằng đây là âm mưu của Lăng Tiêu Cung chúng ta…" "Bản hậu hiểu rồi!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu nở nụ cười: "Như vậy Long Ngạo Thiên sẽ rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Điều binh về cứu viện thì phải lo Tiên Minh có nhân cơ hội đánh lén hay không, mà nếu tiếp tục tấn công Tiên Minh, lại lo nhi tử của ta sẽ nhân cơ hội ngư ông đắc lợi." "Thánh Mẫu anh minh!" Đông Phương tiểu thư vội vàng tâng bốc, rồi lại nói tiếp: "Như vậy không chỉ giúp Lăng Tiêu Cung chúng ta giành lại được thế chủ động, mà còn cướp đoạt được tích lũy nhiều năm của Long Ngạo Thiên để làm giàu cho bản thân." "Ngươi rất tốt!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu ném ánh mắt hài lòng qua: "Sau này ngươi không cần làm những việc nặng nhọc kia nữa, điều qua đây làm thị nữ thân cận của bản hậu." "Thị nữ thân cận!" Các tiểu thị nữ xung quanh nghe vậy, lập tức ném ánh mắt hâm mộ đến.

Phải biết rằng, thị nữ thân cận không chỉ là tắm rửa lau lưng, mặc quần áo gấp chăn, mà còn tương đương với tâm phúc của chủ tử.

Mà Lăng Tiêu Cung của bọn họ tuy lấy Lăng Tiêu Tiên Đế làm đầu, nhưng dựa vào mối quan hệ huyết thống mẫu tử không thể cắt đứt, Lăng Tiêu Thánh Mẫu mới là người nắm quyền thực sự của Lăng Tiêu Cung.

Nói cách khác, Đông Phương tiểu thư tương đương với việc làm thư ký cho người đứng đầu, không chỉ có thể tiếp xúc với một số công pháp tuyệt mật, mà chủ tử chỉ cần hé ra một chút tài nguyên qua kẽ tay, cũng đủ để nàng hưởng dụng cả đời. "Đa tạ Thánh Mẫu!!" Đông Phương tiểu thư vẻ mặt kích động dập đầu, cũng không quên gửi tin nhắn báo công cho Tần Phong.

Đến lúc đó Tần Phong không chỉ có thể nhân lúc hai bên đại chiến để làm ngư ông đắc lợi, mà còn có thể nhân lúc Lăng Tiêu Cung trống rỗng, tiện tay dắt dê thêm lần nữa… "Không tệ, không tệ!" Tần Phong sau khi biết tin, liền nở nụ cười hài lòng.

Chương 1514

Ban đầu hắn chỉ muốn để Đông Phương tiểu thư đến Lăng Tiêu Cung thử vận may, không ngờ nàng lại mang đến cho mình một bất ngờ lớn như vậy. "Vẫn chưa được à?!" Tiểu Kiều ở một bên không ngừng nuốt nước bọt, ánh mắt dán chặt vào con dê trên giàn lửa.

Chỉ thấy con dê béo mập dưới ngọn lửa hồng, bề mặt bắt đầu ánh lên màu caramen hấp dẫn, tiếng xèo xèo càng vang lên không ngớt, mùi thơm nồng đậm phảng phất như có thể xuyên thấu linh hồn con người, khiến người ta thèm nhỏ dãi, không ngừng kích thích vị giác của mọi người. "Được rồi!" Lưu Thủy tiến lên xem xét, rồi thả nó về với mẹ thiên nhiên. "Vậy ta không khách khí nữa nhé!" Tiểu Kiều lập tức lao lên xé một cái đùi dê, bất chấp hình tượng ăn đến miệng đầy dầu mỡ. "Mọi người đừng khách khí!" Tần Phong cũng lon ton chạy lên, xé một cái đùi dê đưa cho Lâm Tam và Lão Triệu. "Cảm ơn!" Lâm Tam không hề nghi ngờ gì, nói một tiếng cảm ơn rồi bắt đầu ăn. "Hôm nay ngươi cũng được ăn thêm!" Tần Phong liếc Tiểu Bạch một cái, sau đó lại lấy ra ba củ cà rốt. "Thỏ chủ ngân của ta là tốt nhất!!" Tiểu Bạch lập tức vui vẻ cọ cọ, cũng hiểu ngay ý của Tần Phong.

Chỉ thấy nó ôm ba củ cà rốt nhảy tưng tưng sang một bên, ngay sau đó lén lút lấy ra một khối Lưu Ảnh Thạch bắt đầu ghi lại bằng chứng. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 2.000.000 điểm phản diện!" "Ai hãm hại chứ!?" Tần Phong trong lòng lớn tiếng khiển trách hệ thống, nhưng khóe miệng lại còn khó nén hơn cả AK.

Không chỉ bắt dê được 10.000.000 điểm phản diện, giết dê còn được 20.000.000 điểm phản diện, cùng một lần rút thưởng siêu cấp, thả về với mẹ thiên nhiên xong còn có thể kiếm thêm một mớ. "Tần sư đệ, sao đệ không ăn!?" Triệu Trường Sinh vừa định há miệng gặm đùi dê, lại phát hiện Tần Phong không có ý định ăn, khiến tim gã lại lập tức nhảy lên tới cổ họng. "Ta còn phải tu luyện!" Tần Phong vội vàng nghiêm túc giải thích: "Tuy ta đã nuốt Thái Dương Chân Hỏa vào trong cơ thể, nhưng vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa nó, phải tranh thủ thời gian luyện hóa mới được." "Không thể ăn xong rồi tu luyện sao!?" Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong mãi không ăn, trong lòng cũng càng thêm cảnh giác. "E là không được!" Tần Phong nói là làm ngay, sắc mặt lập tức tái nhợt: "Tuy Mộng Dao tỷ đã hút đi chín thành chín năng lượng trong Thái Dương Chân Hỏa, nhưng năng lượng còn lại đối với ta vẫn quá mức khổng lồ, giống như có một quả bom trong cơ thể ta có thể phát nổ bất cứ lúc nào, cho nên ta phải tranh thủ thời gian luyện hóa nó." "Đúng, tu luyện quan trọng nhất!" Tiểu Kiều vừa nghe Tần Phong phải tu luyện không ăn đùi dê, lập tức đưa bàn tay nhỏ dính dầu mỡ ra giật lấy. "Tần huynh!" Lâm Tam lập tức đặt đùi dê xuống, nghiêm túc nói: "Có chúng ta giúp huynh hộ pháp, huynh cứ yên tâm luyện hóa đi!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Ai lừa gạt chứ!?" Tần Phong trong lòng lại bắt đầu khiển trách, tỏ vẻ hệ thống lại đang vu oan cho người tốt.

Lần trước hắn rút được Đại Đạo Chúc Phúc có thể duy trì trong một tháng, trừ đi hơn hai mươi ngày ở cùng Mộng Dao tiên tử, cùng với trận chiến khai mạc tân tái quý sau đó, hắn bây giờ vẫn còn mấy ngày chúc phúc.

Cho nên bây giờ làm gì có thời gian ăn dê, phải tranh thủ từng giây từng phút để tu luyện.

Ngay sau đó, hắn liền ngồi xếp bằng dưới một gốc cây lớn, nhắm mắt lại và nháy mắt dung nhập vào ba ngàn đại đạo. "Hửm!?" Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn Tần Phong một cái, lập tức lấy ra chiếc chiếu nhỏ để hít ké kinh nghiệm.

Tiếp theo là một loạt động tác thuần thục, đầu tiên là trải chiếc chiếu nhỏ bên cạnh Tần Phong, sau đó chổng cái mông nhỏ lên làm một tư thế kinh điển, cũng không quên nhiệm vụ Tần Phong giao phó, dùng Lưu Ảnh Thạch làm gối đầu. "Làm sao bây giờ!?" Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong chạy đi tu luyện, trong lòng càng thêm khẳng định có vấn đề.

Nhưng gã nghĩ nát óc cũng không ra Tần Phong định làm gì.

Tuy con dê này là do Tiểu Kiều và Lưu Thủy tiện tay dắt về, nhưng chủ nhân của nó ngay cả con dê cách đó năm trăm mét bị dắt đi cũng không phát hiện, có thể thấy cũng chỉ là một thiếu niên chăn dê bình thường. "Kệ đi, người sống một đời, vui vẻ là quan trọng nhất!" Triệu Trường Sinh nhìn đùi dê trong tay, cuối cùng cũng thuyết phục được mình gặm một miếng.

Không phải là gã nhất định phải ăn cái đùi dê này, mà là gã không thể từ chối hai chữ 'miễn phí'.

Nếu gã tự bỏ tiền ra ăn đùi dê, tuy có thể thỏa mãn cơn thèm, nhưng nghĩ đến ví tiền lại thấy đau lòng.

Còn nếu người khác mời gã ăn đùi dê miễn phí, không chỉ thỏa mãn cơn thèm, mà còn khiến tâm trạng của gã vui vẻ. "Thơm thật!" Triệu Trường Sinh cắn một miếng, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 1.000.000!" "Mới có 1 triệu!?" Tần Phong trong lòng bất lực thở dài.

Không chỉ tần suất ra dầu không cao bằng tiểu Tam Tam, mà lượng dầu mỗi lần cũng không nhiều bằng tiểu Tam Tam, tâm tư bỏ ra cho một mình Lão Triệu còn nhiều hơn tổng của tất cả các Thiên Tuyển Chi Tử khác cộng lại. "Đúng rồi!" Tần Phong đột nhiên nhớ ra.

Vừa rồi Đông Phương tiểu thư đã lập công, nên thưởng cho nàng mấy món thần trang mới phải.

Ngay sau đó, hắn liền gửi đơn hàng cho ngoại thân hóa thân, bảo Uyên Tổng dưỡng thương xong thì tiếp tục dậy tăng ca, tuyệt đối không được học theo mấy con lừa trong đội sản xuất, cả ngày chỉ nghĩ cách trốn việc nghỉ ngơi. "Khụ khụ…" Uyên Tổng giả làm xác chết mấy ngày, cuối cùng cũng không giả nổi nữa mà ho khan một tiếng. "Ta, ta còn sống!?" Uyên Tổng dùng hết sức lực toàn thân mới miễn cưỡng mở được mí mắt, cảm giác nặng nề như thể bị ngàn cân đè lên, môi cũng đã sớm mất đi vẻ hồng nhuận ngày thường, khô khốc nứt nẻ mấy đường.

Y đã không nhớ mình làm thế nào để vượt qua được 9000 đạo lôi kiếp kia, chỉ biết rằng bây giờ chỉ cần cử động nhẹ là có thể cảm nhận được cơn đau như bị xé rách. "Tại sao lại giáng xuống nhiều đạo lôi kiếp như vậy!?" Uyên Tổng không biết mình đã phạm phải thiên điều gì, mà bị lôi kiếp kinh khủng như vậy đánh gần vạn lần. "Không được, ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này!" Uyên Tổng cố nén cơn đau kịch liệt, gian nan bò dậy.

Tuy chiến trường thái cổ Tây Vực trước đây đối với y là thiên đường, nhưng bây giờ đối với y hoàn toàn là địa ngục, tồn tại quá nhiều quá nhiều điều chưa biết, khiến y bây giờ chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây. "Sắp rời khỏi Tây Vực rồi sao!?" Ngoại thân hóa thân của Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, vội vàng gửi tin cho Liễu Như Yên chuẩn bị.

Ngay sau đó, hắn lại tiếp tục bấm ra từng đạo chỉ quyết, điểm vào Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh trước mặt mình.

Bên trong không chỉ có tiên hỏa hừng hực, mà còn có Cổ Uyên Kiếm của Uyên Tổng và thanh ma kiếm tổ truyền của Tần gia hắn.

Còn về việc Liễu Như Yên có thể xử lý được Uyên Tổng hay không, hắn một chút cũng không lo lắng.

Bởi vì phụ nữ khác thì là 《Tôi và lão công Tiên Vương ly hôn, có thể chia một nửa tu vi của anh ấy》, nhưng đối với Liễu Như Yên phiên bản T0 thì lại là 《Tôi và bạn trai Tiên Vương chỉ sống chung, chưa kết hôn, nhưng lại có thể chia toàn bộ tu vi của anh ấy》… Lúc này, Liễu Như Yên vẫn đang trên đường đến Tây Vực.

Sau khi biết tin Uyên Tổng sắp rời khỏi Tây Vực, nàng không những không có tự tin sẽ dễ dàng nắm bắt y, mà ngược lại còn lộ ra vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Tuy nàng biết từ Tần Phong rằng Uyên Tổng hiện tại mới chỉ là Chân Tiên cao giai, nhưng với tư cách là người phụ nữ từng cùng Uyên Tổng trưởng thành, nàng đã tận mắt chứng kiến tốc độ tu luyện của Uyên Tổng biến thái đến mức nào.

Dù bây giờ nàng đã đột phá đến Tiên Vương cảnh, đối mặt với Uyên Tổng cũng không có một chút cảm giác an toàn nào. "Chủ nhân!" Liễu Như Yên suy nghĩ một lúc, liên lạc với Tần Phong: "Lâm Uyên chưa bao giờ tha thứ cho người phản bội mình, muốn để hắn tin Dịch Thiên Cơ là kẻ chủ mưu sau lưng, e là còn khó hơn lên trời!" "Liễu Như Yên nhà ngươi sao lại thiếu tự tin như vậy!?" Tần Phong nhận được tin nhắn, trả lời: "Tuy năm đó ngươi liên hợp với Quý Bác Đạt giết chết Uyên Tổng, nhưng ngươi phải có lòng tin vào nhan sắc của mình, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, Uyên Tổng vẫn sẽ quỳ trước mặt ngươi làm chó liếm như trước đây thôi." "Chủ nhân, người đừng trêu chọc ta nữa!" Liễu Như Yên lộ ra một nụ cười khổ.

Chương 1515

Nếu là trước khi gặp Tần Phong, nàng quả thực có lòng tin vào nhan sắc của mình, nhưng sau khi gặp Tần Phong, nàng đã chủ động mở rộng hai chân, cũng không đợi được Tần Phong dựng pháo đài lên, khiến đạo tâm của nàng phải chịu một đả kích chưa từng có. "Thôi được rồi, ta sẽ chỉ đạo cho ngươi một chút!" Tần Phong bất đắc dĩ biến thân thành Tần đạo, mở lớp giảng bài: "Tuy Uyên Tổng sau khi trọng sinh sẽ không tin ngươi nữa, cũng sẽ không tha cho kẻ phản bội hắn, nhưng hắn lại rất muốn nhìn thấy dáng vẻ hối hận của ngươi." "Nhìn ta hối hận!?" Liễu Như Yên lập tức ngồi ngay ngắn trên ghế đẩu nhỏ, bắt đầu nghiêm túc ghi chép nội dung bài giảng. "Không sai, chính là hối hận!" Tần Phong nói tiếp: "Đừng nói Uyên Tổng bây giờ chỉ có tu vi Chân Tiên cảnh, cho dù hắn đột phá đến Tiên Đế, cũng sẽ không lập tức giết ngươi và Quý Bác Đạt để báo thù, hắn sẽ nhìn các ngươi chó cắn chó, đủ các loại hối hận không kịp, thậm chí là quỳ trước mặt hắn cầu xin." "Thật… thật sao!?" Liễu Như Yên nghe đến ngây cả người, phát hiện Tần Phong còn hiểu Uyên Tổng hơn cả nàng. "Đương nhiên là thật!" Tần Phong vẻ mặt tự tin.

Tuy gã mọt sách chục năm này chưa từng đọc truyện nữ tần, nhưng danh tiếng của Như Yên Đại Đế đã sớm vang dội khắp chư thiên vạn giới, đối với loại kịch bản cơ bản này, hắn vẫn rất có lòng tin. "Ý của chủ nhân là…" Liễu Như Yên không hổ là Tra Đạo Đại Đế, lập tức được điểm tỉnh: "Chúng ta có thể lợi dụng tâm lý này của Lâm Uyên, để truyền tin Dịch Thiên Cơ là kẻ chủ mưu sau lưng qua cho hắn!?" "Đúng vậy!" Tần đạo nháy mắt nảy ra linh cảm: "Hơn nữa không chỉ có thể lợi dụng điểm này để đổ tội cho Dịch Thiên Cơ, nói không chừng còn có thể khiến Uyên Tổng một lần nữa trở thành chó liếm của ngươi!" "Ta phải làm thế nào!?" Liễu Như Yên kích động đến mức đôi mắt đẹp sáng lên, cầm sẵn sổ nhỏ chờ ghi chép. "Rất đơn giản!" Tần đạo nhanh chóng xây dựng kịch bản: "Ngươi có thể ở bên ngoài Tây Vực, giả làm một nữ tử say rượu, tốt nhất là gây ra chút động tĩnh ở địa phương, để mọi người biết ngươi vì tưởng nhớ Uyên Tổng mà hối hận say rượu.

Sau đó đợi Uyên Tổng đến, rồi tìm mấy tên côn đồ địa phương đánh hắn một trận, còn ngươi thì vừa khéo ra tay cứu hắn, hoàn thành cuộc gặp gỡ định mệnh…" "Nhớ kỹ, lúc này ngươi tuyệt đối không được tiến lên nhận mặt, nhất định phải nói giống, quá giống rồi, coi hắn như thế thân để tưởng nhớ Uyên Tổng…" "Mà Uyên Tổng lúc này tu vi không cao bằng ngươi, chắc chắn sẽ phối hợp diễn kịch với ngươi, cho nên ngươi phải nhân cơ hội hồi tưởng lại từng chút một khi ở bên Uyên Tổng.

Phải biết rằng, ôn lại chuyện xưa đối với một người đàn ông từng yêu là một chiêu tuyệt sát.

Sau đó ngươi lại vô tình tiết lộ có một kẻ chủ mưu sau lưng…" "Nhớ kỹ, lúc này tuyệt đối đừng vội vạch trần Dịch Thiên Cơ, phải để Uyên Tổng vừa chìm đắm trong hồi ức đẹp đẽ, vừa gieo vào đầu hắn ý niệm ngươi bị người ta ép buộc, năm đó giết hắn hoàn toàn là bị người ta bức ép, sau đó ngươi đi khắp nơi say rượu hối hận, hận không thể đi theo hắn…" "Lúc này chính là giai đoạn mấu chốt, ngươi phải thường xuyên phát điên vì tình sau khi say rượu, hễ phát điên là lại đi đánh đập tên thế thân Uyên Tổng này, còn phải nói những lời tổn thương để đuổi hắn đi.

Nếu hắn thật sự nổi giận bỏ đi, ngươi phải hạ mình đi cầu xin hắn đừng đi.

Hắn vì muốn biết kẻ chủ mưu sau lưng là ai, đa phần sẽ nhịn nhục ở lại, còn ngươi thì cứ tiếp tục dẫn dắt hắn ôn lại chuyện xưa…" "Nếu ngươi đánh hắn mà hắn cũng không đi, thậm chí còn không nổi giận, ngược lại còn an ủi ngươi, thì chứng tỏ con chó này lại bị ngươi thuần phục rồi, cũng có thể vạch trần Dịch Thiên Cơ ra được rồi." "Ái chà!!" Liễu Như Yên nghe đến mắt chữ A mồm chữ O.

Vốn tưởng rằng người hiểu đàn ông nhất là phụ nữ bọn họ, không ngờ người hiểu đàn ông nhất lại chính là đàn ông. "Không có việc gì thì ta offline trước đây!" Tần Phong một hơi nói xong kịch bản, liền offline tiếp tục tu luyện.

Ngay sau đó, ý thức của hắn liền tiến vào đan điền, không chỉ nhìn thấy Thiên Đạo Phân Thân đang ngồi xếp bằng trong tinh không treo máy tu luyện, mà còn thấy ba đại tiên hỏa đang áp chế Thái Dương Chân Hỏa.

Đừng thấy Thái Dương Chân Hỏa bị Mộng Dao tiên tử hấp thu mất chín thành chín năng lượng, nhưng danh hiệu Vạn Hỏa Chi Nguyên, Chúng Hỏa Chi Chủ không phải là nói suông, nó đang hấp thu ba đại tiên hỏa để bổ sung cho bản thân, mắt thấy ba đại tiên hỏa sắp không áp chế nổi nữa rồi. "Còn dám phản kháng!" Tần Phong lập tức vận chuyển Luyện Khí Tổng Cương, cố gắng luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa.

Nhưng Thái Dương Chân Hỏa khác với các loại tiên hỏa khác, nó đã sinh ra ý chí của riêng mình, căn bản sẽ không dễ dàng thỏa hiệp chấp nhận luyện hóa, lực lượng hỏa diễm kinh khủng cũng theo đó bộc phát ra.

Chỉ thấy y phục trên người Tần Phong nháy mắt cháy rụi, cả người cũng bị một ngọn lửa vàng bao bọc. "Thái Dương Chân Hỏa!" Lâm Tam và những người khác sắc mặt biến đổi, liên tục lùi lại giữ khoảng cách. "Đúng là một tên yêu quái!" Triệu Trường Sinh mặt mày đầy tiếc nuối nói: "Nhiệt độ cao kinh khủng như vậy, đừng nói là Tiên Quân, e là ngay cả Tiên Vương cũng không chịu được bao lâu, thế mà hắn không chỉ tiếp xúc với nó hơn hai mươi ngày, còn một hơi nuốt nó vào bụng." "Đừng quên…" Lâm Tam mở miệng giải thích: "Tần huynh là người đứng đầu bảng thiên tư khí tu, hỏa hệ tiên thiên đại viên mãn, trời sinh đã có kháng tính với hỏa diễm, huống chi trước đó huynh ấy còn dung hợp ba đại tiên hỏa." "Yêu quái!" Triệu Trường Sinh chẳng những không hiểu, ngược lại còn không nhịn được mắng một tiếng. "Đúng là yêu quái!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy tán đồng gật đầu, sau đó liền đi gửi tin nhắn cho Vu Lan.

Bây giờ vị trí của bọn họ là gần biên cảnh Bắc Vực, cũng có nghĩa là trên địa bàn của Băng Cung bọn họ, không cướp hắn về làm áp trại trượng phu thì thật quá đáng tiếc.

Chuyển cảnh, trong Băng Cung.

Vu Lan vẫn đầu đội vương miện băng tinh, mặc y phục băng tinh, ngồi cao trên vương tọa băng phong. "Tần Phong đến Bắc Vực rồi!?" Vu Lan nhận được tin nhắn, trái tim nhỏ bé chợt đập mạnh một cái.

Mặc dù nàng đã cưỡng ép đè nén ý thức của kiếp này xuống, nhưng chỉ cần nghe thấy cái tên liên quan đến Tần Phong, ký ức lại như thủy triều không ngừng tuôn ra. "Tên đàn ông chết tiệt!" Vu Lan lại bị tức đến đau ngực, vô cùng ghét cảm giác này.

Nàng cũng quyết định không trốn tránh vấn đề nữa, phải đi gặp cơn gió trong vận mệnh của mình… "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại tức đến đau ngực, nhận được 100.000 điểm phản diện!" "Lan bảo bảo lại đau ngực rồi!?" Tần Phong tạm thời không có thời gian đi xoa dịu cho Lan bảo bảo, đang toàn lực luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa trong cơ thể.

Nhưng Thái Dương Chân Hỏa còn khó luyện hóa hơn hắn tưởng tượng, ba đại tiên hỏa trong cơ thể giống như tiểu loli đối mặt với đại hán cơ bắp, cho dù dùng hết mọi cách cũng khó mà hàng phục được nó. *Bùm* một tiếng!!

Trong cơ thể đột nhiên truyền đến một tiếng trầm đục, cảm giác bỏng rát nháy mắt tràn ngập tứ chi bách hài.

Chỉ thấy Thái Dương Chân Hỏa trong đan điền Tần Phong nháy mắt bộc phát, phảng phất như mãnh hổ được ăn cả ngã về không, liều mạng thoát khỏi lồng giam, hóa thành từng luồng hỏa diễm nóng bỏng du tẩu khắp tứ chi bách hài, muốn phá tan thân thể Tần Phong để thoát ra ngoài. "Vãi chưởng!" Tần Phong đau đến mặt mày vặn vẹo, liều mạng vận công áp chế.

Nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện mình đã nghĩ quá nhiều, cảm giác bỏng rát kịch liệt quét qua toàn thân, là một loại đau đớn thấu tận sâu trong linh hồn, không chỉ khiến thân thể hắn không ngừng run rẩy, mà còn không ngừng giày vò thần kinh của hắn. "Làm sao bây giờ!?" Tần Phong thân thể run rẩy kịch liệt, cũng sinh ra một cảm giác bất lực.

Vốn dĩ hắn ở Xích Diễm Khung Lĩnh không cảm thấy Thái Dương Chân Hỏa lợi hại, bị các loại thủ đoạn của hắn khắc chế gắt gao.

Nhưng khi Mộng Dao tiên tử rời đi, một mình hắn đối mặt mới phát hiện, cái gì gọi là Vạn Hỏa Chi Nguyên, Chúng Hỏa Chi Chủ.

Cho dù lúc này nó đã bị suy yếu chín thành chín, vẫn không phải là thứ mà một Kim Tiên như hắn có thể chạm vào.

Dù hắn đã kết hợp nhiều môn công pháp Đạo giai, sáng tạo ra Luyện Khí Tổng Cương của riêng mình, nhưng đối mặt với loại tiên hỏa đỉnh cấp như Thái Dương Chân Hỏa, vẫn không thể luyện hóa dung hợp được. "Thả ta ra, nếu không tất cả cùng chết!" Một tin tức đứt quãng đột nhiên truyền vào trong đầu Tần Phong, chính là một tia ý chí mà Thái Dương Chân Hỏa đã thai nghén vô số năm mà sinh ra.

Tuy năng lượng trong Thái Dương Chân Hỏa đã bị Mộng Dao tiên tử hút đi, nhưng bản nguyên chi lực của Thái Dương Chân Hỏa vẫn còn, chỉ cần nó có thể thoát ra khỏi cơ thể Tần Phong, là có thể tìm một nơi từ từ hồi phục, nhiều nhất là mấy trăm vạn năm là có thể hoàn toàn khôi phục lại. "Ngươi thật sự nghĩ ta hết cách rồi sao!" Tần Phong không có ý định thỏa hiệp, gọi hệ thống đổi Thần Hỏa Dung Hợp Quyển. "Hệ thống nhắc nhở: Thái Dương Chân Hỏa thuộc cấp bậc Tiên Hỏa, Thần Hỏa Dung Hợp Quyển không có tác dụng với nó.

Đồng thời xét đến việc ký chủ đã dung hợp ba đại tiên hỏa, muốn thành công dung hợp loại tiên hỏa thứ tư, đề nghị ký chủ đổi Tiên Hỏa Dung Hợp Quyển bản tăng cường!" Tiên Hỏa Dung Hợp Quyển (bản tăng cường): Không chỉ có thể xóa bỏ ý chí sinh ra trong tiên hỏa, mà còn có thể giúp ký chủ hoàn toàn dung hợp loại tiên hỏa thứ tư.

Giá đổi: 300.000.000 điểm phản diện! "Bao nhiêu? 300 triệu?!" Tần Phong nhìn thấy nhiều số không như vậy, tại chỗ liền sững sờ quên cả đau.

Vốn tưởng rằng tốn mấy chục triệu là có thể dung hợp Thái Dương Chân Hỏa, nhưng vạn vạn không ngờ nó lại dám hét giá cắt cổ như vậy.

Chương 1516

300 triệu đó!!

Uyên Tổng phải tăng ca bao nhiêu ngày!?

Nhị đệ phải ăn bao nhiêu trận đòn!?

Tiểu Tam Tam phải ra bao nhiêu dầu!?

Lão Triệu phải lãng phí bao nhiêu tế bào não của hắn!?

Lan bảo bảo phải đau ngực bao nhiêu lần!?

Phương Trường phải đi cửa sau bao nhiêu lần!?

Diệp Thần phải bị xát muối bao nhiêu lần!?

Long Ngạo Thiên phải bị cắm sừng bao nhiêu lần!? … mới kiếm được 300 triệu này chứ!! "Coi như ngươi giỏi!!" Tần Phong lồng ngực đột nhiên cuộn trào dữ dội, cảm thấy mình sắp không áp chế nổi nữa, chỉ có thể gọi hệ thống đổi Tiên Hỏa Dung Hợp Quyển. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã tiêu 300 triệu điểm phản diện, đổi thành công Tiên Hỏa Dung Hợp Quyển (bản tăng cường)!" "300 triệu đó!" Tần Phong trong lòng cảm thấy một trận đau nhói.

Chỉ thấy 1.115.768.220 điểm trong tài khoản, nháy mắt liền biến thành 815.768.220 điểm. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ sử dụng Tiên Hỏa Dung Hợp Quyển (bản tăng cường), Thái Dương Chân Hỏa bắt đầu dung hợp!" *Ầm ầm ầm!!* Tần Phong trong cơ thể đột nhiên truyền đến tiếng sóng vỗ bờ, khí tức kinh khủng cũng theo đó bộc phát ra.

Chỉ thấy toàn thân hắn bị một ngọn lửa vàng bao bọc, cả người phảng phất như tiến vào một thế giới hỏa diễm, tứ đại tiên hỏa bao bọc lấy hắn, không ngừng giao dung trong cơ thể hắn, cũng khiến hỏa khí của hắn càng lúc càng lớn. "Chép, chép…" Tiểu Bạch trong giấc ngủ say chép miệng, lật người tiếp tục hít ké kinh nghiệm.

Chỉ thấy ngọn lửa vàng tràn ra từ người Tần Phong, hóa thành từng sợi lửa vàng, không ngừng hội tụ về phía đầu thỏ của nó.

Chiếc mũ nhỏ hình khổ qua cũng hóa thành tro bụi trong nhiệt độ cao, lộ ra mầm đậu nhỏ giấu bên trong. "Thôn Phệ Đại Đạo!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức kinh hô một tiếng, không ngờ Tiểu Bạch lại sở hữu mầm Đại Đạo. "Lựa chọn quan trọng hơn nỗ lực à!" Lâm Tam nhìn một cái, không nhịn được cảm khái.

Trước đây ở hạ giới, y cảm thấy Tiểu Bạch rất lợi hại, nhưng đến Tàng Thư Các của Tiên Minh lật sách mới phát hiện, Thái Âm Tiên Thỏ ở Tiên giới tuy thuộc loại yêu thú hiếm có, nhưng chiến đấu lực ở Yêu giới lại không xếp được thứ hạng gì.

Yêu thú mạnh hơn nó nhiều vô số kể, chỉ có thể dựa vào không gian thần thông để bảo mệnh.

Nhưng Tiểu Bạch lại cứng rắn dựa vào lựa chọn, phá vỡ quy tắc ngàn xưa này, bây giờ nó ở Yêu giới đã trở nên mạnh mẽ đáng sợ. "Lâm sư đệ!" Triệu Trường Sinh liếc nhìn Tần Phong, đột nhiên mở miệng hỏi: "Đệ nói xem, Tần sư đệ đột nhiên đưa chúng ta đến Bắc Vực, có phải là muốn nhân lúc Lăng Tiêu Cung trống rỗng để đánh lén không!?" "Khó nói lắm!" Lâm Tam buột miệng trả lời: "Tần huynh xưa nay gan to bằng trời, chỉ có ngươi không nghĩ tới, chứ không có gì huynh ấy không dám làm." "Không phải chứ!?" Triệu Trường Sinh trong lòng không hiểu sao lại giật thót một cái: "Nhưng chúng ta bây giờ chỉ có 5 người, 1 con thỏ, cho dù Lăng Tiêu Tiên Đế dẫn binh đi công đả Tiên Minh, cũng chắc chắn sẽ để lại mấy chục vạn quân thủ vệ, nếu đi như vậy thì có khác gì đi tìm chết!?" "Đây chính là Tần huynh!" Lâm Tam không nhịn được cảm khái: "Ngươi mà cho huynh ấy mười người, mẹ nó huynh ấy còn dám đánh cả Chiến Thần Điện!" "Ngông cuồng vậy sao!?" Triệu Trường Sinh càng nghe càng kinh hãi, nghĩ cách tìm cớ về nhà. *Bùm* một tiếng!!

Tần Phong trong cơ thể truyền đến một tiếng trầm đục, là âm thanh của gông cùm thân thể bị phá vỡ.

Chỉ thấy toàn thân hắn bộc phát ra một ngọn lửa vàng, còn kèm theo một cỗ uy áp kinh khủng quét ra, không chỉ thành công dung hợp Thái Dương Chân Hỏa, mà còn thuận đà đột phá đến Kim Tiên đỉnh phong. "Kim Tiên đỉnh phong!!" Lâm Tam thân thể đột nhiên run lên, nắm đấm cũng vô thức siết chặt.

Vốn tưởng rằng mình nhờ sự giúp đỡ của Tháp gia, tốc độ tu luyện đã đủ nhanh rồi, nhưng không ngờ tốc độ đột phá của Tần Phong còn nhanh hơn, cũng khiến đạo tâm của y một lần nữa dao động. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến đạo tâm của hắn bất ổn, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Vẫn là tiểu Tam Tam nhiều dầu nước!" Tần Phong trong lòng cảm thấy mỹ mãn, không quên gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đã tiêu 30.000.000 điểm phản diện, đổi thành công một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Kim Tiên!" Một viên đan dược vào bụng, căn cơ lập tức củng cố!

Chỉ thấy khí tức cuộn trào vừa đột phá của hắn, dưới sự giúp đỡ của Căn Cơ Đan dần dần bình ổn lại. "Phù!!" Tần Phong thở ra một hơi dài: "Tiếp theo nên đi lấy Vô Thượng Thiên Thể Thư…" “Hắn đã ăn cái gì vậy!?” Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức nhìn nhau, phát hiện khí tức của Tần Phong đột nhiên bình ổn lại.

Tuy nhiên, so với vẻ mặt đầy dấu hỏi của Tiểu Kiều và Lưu Thủy, Lâm Tam và Triệu Trường Sinh lại không tỏ ra kinh ngạc gì nhiều, dường như đối với họ không hề có khái niệm củng cố căn cơ.

“Tần sư đệ!” Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong tu luyện xong, liền tiến lên nói: “Ngươi xem Băng Phách Châu của ta…” “Khụ khụ!!” Chưa đợi Triệu Trường Sinh nói hết câu, Tần Phong đã che miệng ho khan.

Ngay sau đó, khí tức trong cơ thể hắn lại bắt đầu hỗn loạn, toàn thân thỉnh thoảng còn bốc lên Thái Dương Chân Hỏa, dọa cho Triệu Trường Sinh vội vàng lùi lại giữ khoảng cách an toàn.

“Tần huynh, ngươi không sao chứ!?” Lâm Tam chẳng màng đến đạo tâm bất ổn, vội vàng chạy tới quan tâm hỏi han.

“Ta không sao!” Tần Phong nhập vai ngay tắp lự, sắc mặt trắng bệch nói: “Chỉ trách ta tuổi trẻ nông nổi không hiểu chuyện, cứ nhất quyết không biết tự lượng sức mình mà nuốt Thái Dương Chân Hỏa.

Vốn tưởng đột phá Kim Tiên đỉnh phong là có thể áp chế được Thái Dương Chân Hỏa, nào ngờ cuối cùng vẫn không được, bây giờ chỉ có thể dựa vào Băng Phách Châu của lão Triệu mới có thể sống lay lắt.” “Không đúng!” Triệu Trường Sinh lập tức nghi ngờ: “Lúc ngươi mới bắt đầu tu luyện, Thái Dương Chân Hỏa quả thực vô cùng hung bạo, nhưng sau đó lại đột nhiên yên tĩnh trở lại, còn dung hợp với Tam Muội Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa và Lục Đinh Thần Hỏa của ngươi nữa.” “Lão Triệu, ngươi đánh giá ta cao quá rồi!” Tần Phong diễn sâu, cười khổ nói: “Thái Dương Chân Hỏa là vạn hỏa chi nguyên, chúng hỏa chi chủ, một Kim Tiên nho nhỏ như ta làm sao có thể luyện hóa dung hợp nó được?

Chẳng qua là ta đã dốc toàn lực, dùng ba đại tiên hỏa của bản thân để tạm thời áp chế nó, tạo cho người ta ảo giác dung hợp mà thôi.” “Thật sao!?” Triệu Trường Sinh mặt đầy vẻ nghi ngờ, căn bản không tin cái miệng mồm của Tần Phong.

“Ngươi không tin ta!?” Tần Phong như thể bị “trà xanh” nhập vào người, vừa lau khóe mắt vừa khóc lóc thút thít nói: “Nếu Triệu sư huynh đã không tin tưởng sư đệ như vậy, vậy thì sư đệ xin trả lại Băng Phách Châu cho huynh.” Vừa nói dứt lời... hắn liền lấy Băng Phách Châu ra đưa cho Triệu Trường Sinh.

Thế nhưng, hành động của hắn lại y hệt như một “em gái trà xanh” trả lại quà, hai ngón tay siết chặt Băng Phách Châu, ánh mắt uất ức rưng rưng nhìn Triệu Trường Sinh, một biểu cảm kinh điển của người bị tra nam ruồng bỏ.

“Tần huynh, không được!” Lâm Tam không chút nghi ngờ, vội vàng tiến lên ngăn cản: “Triệu sư huynh, Tần huynh bây giờ không thể rời khỏi Băng Phách Châu được, huynh hãy nể tình mọi người là đồng môn sư huynh đệ, cho hắn mượn thêm một thời gian nữa đi!” “Quá đáng rồi!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy hóa thân thành quần chúng hóng chuyện, lập tức chỉ trỏ: “Đều là đồng môn sư huynh đệ, huynh có cần phải làm vậy không?

Hơn nữa, lúc trước Tần Phong tiểu đệ đệ mượn Băng Phách Châu đã thề trước Đại Đạo rồi, huynh không tin Tần Phong tiểu đệ đệ, lẽ nào cũng không tin Đại Đạo sao!?” “Đúng đó…” Thanh Thanh cũng không nhìn nổi nữa, bay ra nói: “Bây giờ nếu huynh lấy lại Băng Phách Châu, chẳng khác nào cắt đứt cơ hội sống của Tần sư huynh, làm người không thể vô nhân tính như vậy.” “Chủ ngân…” Tiểu Bạch vừa tỉnh lại đã nhập vai, lao vào lòng Tần Phong khóc lóc: “Chúng ta nương tựa vào nhau bao nhiêu năm nay, thỏ ta không thể không có ngươi, cũng không muốn trở thành một con thỏ không có chủ ngân…” “Tiểu Bạch!” Tần Phong như đang trăng trối, rưng rưng khóc nói: “Lần này e là ta không qua khỏi rồi, sau này không có ta bên cạnh, nhớ kỹ, nhất định phải bớt cái tính trẻ con của ngươi lại, gặp chuyện thì nhẫn được cứ nhẫn, đừng bốc đồng.” “Chủ ngân!!” Tiểu Bạch lao vào lòng Tần Phong, khóc đến mức khiến người ta cảm thấy tan nát cõi lòng.

“Ặc…” Triệu Trường Sinh nhìn một người một thỏ, luôn cảm thấy họ đang diễn kịch, nhưng khổ nỗi bây giờ y lại không có bằng chứng, chỉ đành đưa tay đẩy Băng Phách Châu về lại, nói với vẻ rất bất đắc dĩ: “Tần sư đệ hiểu lầm rồi, sư huynh ta không có ý định đòi lại Băng Phách Châu.

Nếu ngươi đã cần thì cứ lấy mà dùng tiếp đi!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Lão Triệu, huynh đúng là người tốt!” Tần Phong lập tức nhét Băng Phách Châu vào lòng, như thể sợ Triệu Trường Sinh đổi ý.

“Ặc…” Triệu Trường Sinh nhìn động tác nhanh như chớp của Tần Phong, càng cảm thấy Băng Phách Châu không đòi lại được nữa rồi.

“Đúng vậy, ngươi là người tốt!” Tiểu Bạch cũng ngừng khóc, lấy củ cà rốt ra gặm.

Chương 1517

“Hù hù!!” Triệu Trường Sinh cố gắng hít một hơi thật sâu để nối lại mạng sống, nói: “Nếu Tần sư đệ đang bị thương, ta thấy chúng ta nên sớm trở về Tiên Minh thì hơn!” “Không được!!” Chưa đợi Tần Phong mở miệng, Tiểu Kiều và Lưu Thủy đã phủ quyết.

Băng Cung của các nàng không phải chợ hải sản, bây giờ Tần Phong đã đến tận cửa nhà rồi, sao có thể để hắn chạy thoát dễ dàng như vậy được!?

“Sao lại không được!?” Triệu Trường Sinh lúc này đứng trên đỉnh cao đạo đức, nói: “Vừa rồi Tần sư đệ đã nói, hoàn toàn là nhờ Băng Phách Châu níu lại một hơi tàn, ta là sư huynh của hắn, lẽ nào lại trơ mắt nhìn hắn chết ở bên ngoài sao!?” “Đừng cãi nhau nữa, đừng cãi nhau nữa!” Tần Phong vội vàng lên tiếng, hy vọng đôi bên bình tĩnh lại.

“Ai muốn để hắn chết bên ngoài chứ!?” Tiểu Kiều trực tiếp phớt lờ Tần Phong, mặt mày phùng lên giận dỗi nói: “Nữ Đế của chúng ta là Huyền Âm Chi Thể, chỉ cần Tần Phong tiểu đệ đệ theo chúng ta trở về, kết hợp với Nữ Đế của chúng ta, chắc chắn có thể luyện hóa triệt để Thái Dương Chân Hỏa.” “Nếu ngươi đã nói vậy…” Tần Phong lập tức ngừng khuyên can, cảm thấy không ra vẻ thì không được rồi.

“Kết hợp với Nữ Đế!?” Triệu Trường Sinh lập tức ghen tị, lên tiếng phá đám: “Không được, Huyền Âm Chi Thể của Nữ Đế các ngươi có tác dụng hay không cũng không ai biết, ta thấy vẫn nên trở về Tiên Minh tìm Mộng Dao tiên tử, nàng và Thái Dương Chân Hỏa cùng tông cùng nguồn, an toàn hơn nhiều.” “Trí thức phân tử, bụng dạ hiểm ác!” Tần Phong liếc mắt đã nhìn thấu Triệu Trường Sinh, bắt đầu phản kích: “Lão Triệu, Vô Thượng Thiên Thư chắc ngươi đã nghe nói qua rồi chứ!?” “Vô Thượng Thiên Thư!?” Cả đám người chấn động mạnh, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Không trách họ có phản ứng lớn như vậy, thật sự là Vô Thượng Thiên Thư quá mức nghịch thiên, phàm là người tu luyện ở Tiên giới, không một ai ngoại lệ, đều muốn có được nó để tham ngộ thiên địa đại đạo.

“Tần sư đệ, ngươi có ý gì!?” Triệu Trường Sinh cố nén sự kích động trong lòng, lên tiếng hỏi: “Ngươi đến Bắc Vực lần này, lẽ nào là vì Vô Thượng Thiên Thư!?” “Vì Vô Thượng Thiên Thư!?” Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức nín thở, nhìn Tần Phong chằm chằm với vẻ khó tin.

“Không sai!” Tần Phong không có ý định giấu giếm, trực tiếp công bố đáp án: “Ta sở dĩ không vội trở về Tiên Minh, chính là vì nhận được tin tức Vô Thượng Thiên Thư đang ở Bắc Vực, muốn mượn Vô Thượng Thiên Thư để luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa trong cơ thể.” “Vô Thượng Thiên Thư ở Bắc Vực!!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức kinh hô, cảm thấy không ổn lại vội vàng che miệng anh đào lại… “Đúng vậy!” Tần Phong gật đầu khẳng định, rồi tiếp tục dụ dỗ: “Ta nhận được một tin tức vô cùng đáng tin cậy, Vô Thượng Thiên Thư hiện đang được cất giấu ở Tô gia tại Bắc Vực.” “Tô gia ở Bắc Vực!?” Triệu Trường Sinh suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Tần sư đệ nói đến là Tô gia của Tâm Ngữ tiên tử sao!?” “Đúng vậy!” Tần Phong lập tức gật đầu, tỏ ý chính là Tô gia đó.

“Không đúng!!” Lâm Tam mặt đầy nghi hoặc, chất vấn: “Theo ta được biết, Tô gia của Tâm Ngữ tiên tử hình như ở Nam Vực, sao bây giờ lại mọc ra một Tô gia ở Bắc Vực!?” “Chuyện này ta biết!” Tiểu Kiều lập tức giơ tay trả lời: “Tô gia vốn là một tiểu gia tộc ở Bắc Vực, vì ở rất gần Thái Bạch Tiên Sơn, nên Tâm Ngữ tiên tử lúc nhỏ đã gặp được Lăng Tiêu Tiên Đế lúc nhỏ, từ đó Tô gia nhận được sự chống lưng của Thái Bạch Tiên Sơn, bắt đầu phát triển nhanh chóng…” “A!?” Lâm Tam càng nghe càng mơ hồ: “Sao lại có thêm cả Thái Bạch Tiên Sơn và Lăng Tiêu Tiên Đế nữa!?” “Chuyện này có hơi phức tạp!” Lưu Thủy tiếp lời: “Lăng Tiêu Thánh Mẫu là Thánh nữ đời đầu của Thái Bạch Tiên Sơn, sau đó gả cho tiền cung chủ của Lăng Tiêu Cung, cũng chính là cha ruột của Lăng Tiêu Tiên Đế hiện tại.

Nhưng cha ruột của Lăng Tiêu Tiên Đế khi luyện chế Thập Nhị Tinh Thần Châu đã bị nhiều cao thủ vây công vẫn lạc.

Không còn cách nào khác, Lăng Tiêu Thánh Mẫu chỉ có thể mang con đến Thái Bạch Tiên Sơn tìm nơi nương tựa.

Có thể nói tuổi thơ của Lăng Tiêu Tiên Đế là ở Thái Bạch Tiên Sơn, vì vậy hắn đã quen biết đại tiểu thư của Tô gia gần đó, cũng chính là Tâm Ngữ tiên tử hiện tại.” “Quả thật rất phức tạp!” Thanh Thanh càng nghe càng hăng, không ngừng truy hỏi: “Vậy sau đó thì sao!?” “Sau đó thì đơn giản rồi!” Tần Phong vô cùng quen thuộc với loại kịch bản này, lại tiếp tục nói: “Chắc chắn là Tâm Ngữ tiên tử ra ngoài rèn luyện gặp được Long Ngạo Thiên, đôi bên nhất kiến chung tình.

Thế là Tâm Ngữ tiên tử liền dùng tài nguyên lấy được từ Lăng Tiêu Tiên Đế để nuôi Long Ngạo Thiên.

Đợi Long Ngạo Thiên trưởng thành, liền nói với Lăng Tiêu Tiên Đế rằng, ‘em chỉ coi anh là anh trai’, rồi đá hắn một cái, lao vào vòng tay của Long Ngạo Thiên.

Sau khi Long Ngạo Thiên gây dựng được cơ nghiệp ở Nam Vực, liền lập tức mang theo tộc nhân Tô gia chuyển đến Nam Vực.” “Kích thích vậy sao!?” Thanh Thanh hai mắt lập tức sáng rực, vô cùng hứng thú với câu chuyện hóng hớt này.

“Ngươi nói chưa đủ chi tiết…” Tiểu Kiều cũng hai mắt sáng long lanh, kể lại một cách sinh động: “Thật ra Tâm Ngữ tiên tử này là con vợ lẽ, bên trên còn có một người chị đích nữ tên Tô Phỉ.

Hai người từ nhỏ đã minh tranh ám đấu.

Lúc Tâm Ngữ tiên tử đề nghị dời nhà, người chị đích nữ Tô Phỉ này đã là người đầu tiên nhảy ra ngăn cản.

Cuối cùng hai người cãi nhau đến mức trực tiếp chia nhà, Tâm Ngữ tiên tử mang một bộ phận tộc nhân đến Nam Vực đầu quân cho Long Ngạo Thiên, còn đích nữ Tô Phỉ thì mang theo số tộc nhân còn lại ở lại nhà cũ của Tô gia.” “Rồi sao nữa?

Rồi sao nữa!?” Thanh Thanh nghe đến hai mắt sáng rực, không ngừng thúc giục ra chương mới.

“Đừng rồi sao nữa!” Triệu Trường Sinh không có hứng thú với mấy chuyện hóng hớt đấu đá này, vội vàng hỏi: “Ý của Tần sư đệ là, Vô Thượng Thiên Thư hiện đang ở trong nhà cũ của Tô gia, vậy có phải là đang ở trong tay của người đích nữ tên Tô Phỉ này không!?” “Chắc là ở trong tay cô ta!” Tần Phong gãi cằm suy nghĩ một lúc, trả lời có chút mơ hồ.

“Vậy còn chờ gì nữa!?” Triệu Trường Sinh không có sức đề kháng với những cuốn sách mình chưa đọc, vội vàng kéo Tần Phong đi tìm Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia.

“Thì ra lão Triệu thích món này!” Tần Phong khóe miệng khẽ nhếch lên, như thể nắm được thóp của phu nhân.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Ai lừa gạt chứ!?" Tần Phong thầm oán trong lòng, khiển trách hệ thống lại vu oan cho người tốt.

Dựa theo hình ảnh hắn nhìn thấy bằng Thiên Cơ Tạp, Vô Thượng Thiên Thư đang ở trong tay tướng công của Tô Phỉ.

Mặc dù tướng công của cô ta là con rể ở rể của Tô gia, tình cảm giữa hai người cũng không có bao nhiêu.

Nhưng từ xưa đến nay đã có câu 'phu thê nhất thể', hắn nói sách ở trong tay Tô Phỉ thì sao lại tính là lừa gạt được chứ!?

Trong lúc Tần Phong đang bận rộn với Vô Thượng Thiên Thư, Phương Trường rơi vào tay Phó gia lại phải chịu khổ.

Chỉ thấy trong một nhà lao âm u, ánh nến leo lét, tứ chi của Phương Trường bị xiềng xích sắt trói chặt trên giá hình, còn có mấy tên đại hán vạm vỡ mặt mày hung tợn, tay cầm roi da có gai đang nhìn gã chằm chằm.

"Nói hay không nói…" "Nói hay không nói…" Một tên trong đó đột nhiên vung roi da trong tay, vẽ ra một đường cong sắc lẹm trong không trung. *Chát* một tiếng!

Roi da có gai hung hăng quất vào người Phương Trường, không chỉ khiến quần áo trên người gã lập tức rách toạc, mà trên da còn hằn thêm một vệt máu.

"A!!" Phương Trường hét lên một tiếng thảm thiết, cơ thể bắt đầu giãy giụa điên cuồng.

Nhưng đối phương không hề có ý định dừng tay, một roi, hai roi... rơi xuống như mưa, mỗi một roi đều mang theo lực đạo mười phần, đánh cho gã da tróc thịt bong, máu tươi rỉ ra, nhuộm đỏ cả mặt đất dưới chân.

“Bản thiếu gia không tin là không cạy được miệng hắn ra!” Phó Ngôn Kiệt đứng ngoài nhà lao thấy Phương Trường mãi không chịu mở miệng, trong lòng càng thêm tức giận.

Dường như cảm nhận được sự phẫn nộ của Phó Ngôn Kiệt, đám tráng hán ra tay cũng càng lúc càng tàn nhẫn, tiếng roi da quất vào da thịt không ngừng vang lên từ trong nhà lao, khiến người ta rùng mình.

“Kiệt ca, đừng tức giận với loại người này!” Quang Thiên vội vàng rót cho Phó Ngôn Kiệt một ly rượu, trong lòng thì sớm đã oán thán không thôi.

Tần Thủy Hoàng của bọn họ đã cập nhật bao nhiêu phiên bản rồi: quang hệ Đại Đạo Chi Ấn, Lục Vị Đế Hoàng Hoàn, cướp sạch Tiêu gia, nô dịch Liễu Như Yên, ngủ với Mộng Dao tiên tử, cắm sừng Lăng Tiêu Tiên Đế, cướp của Ngạo Thiên Tiên Đế, có được Cổ Uyên Kiếm, luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa...

Thế mà Phó gia bọn họ vẫn còn đang lằng nhằng ở phiên bản sơ khai, cứ nhất quyết bắt Phương Trường nói ra tung tích của Đại Đạo Chi Ấn.

“Ngươi nghĩ bản thiếu gia muốn tức giận với hắn sao!?” Phó Ngôn Kiệt uống cạn ly rượu, bắt đầu than khổ: “Lần trước để hắn chạy thoát, cha ta đã đủ tức giận rồi, nếu lần này còn không tra hỏi ra được tung tích của Đại Đạo Chi Ấn, sau này cha ta còn tin tưởng ta thế nào được nữa!?” “Kiệt ca, ta lại có một cách!” Quang Thiên thấy thời cơ đã chín muồi, hạ giọng nói: “Ta nghe nói ma tu có một môn Sưu Hồn Thuật, có thể xem được ký ức của người khác, nếu như…” “Không được, không được!” Phó Ngôn Kiệt lập tức từ chối: “Phó gia ta là huyết mạch Tiên Đế, Phó Ngôn Kiệt ta càng là đệ tử Tiên Minh, sao có thể học loại chiêu thức hạ đẳng của ma đạo này được…” “Nhưng mà…” Phó Ngôn Kiệt lại đổi giọng, nhìn sang Quang Thiên bên cạnh.

“Kiệt ca, đừng mà!” Quang Thiên lập tức giả vờ căng thẳng: “Ta là người lương thiện, nhân hậu, lòng dạ bồ tát, thực sự không thích hợp để tu luyện ma đạo công pháp, huynh vẫn nên tìm người khác tu luyện Sưu Hồn Thuật đi…” Lương thiện!?

Nhân hậu!?

Phó Ngôn Kiệt nghe mà khóe mắt giật giật, không biết ai cho Quang Thiên dũng khí này.

Mặc dù hắn và Quang Thiên quen biết chưa lâu, nhưng từ cách chiến đấu của y có thể dễ dàng nhận ra, y tuyệt đối không phải là thiện nam tín nữ gì, đặc biệt là khi cầm Phương Thiên Họa Kích, y như một Tu La Sát Lục trên chiến trường.

“Kiệt ca, cầu xin huynh đó!” Quang Thiên làm ra vẻ mặt vô tội, trong mắt càng tràn đầy vẻ cầu xin.

“Không sao đâu!” Phó Ngôn Kiệt tiến lên khoác vai y, cười hì hì nói: “Ngươi chỉ cần học một môn Sưu Hồn Thuật là được rồi, chứ không phải bắt ngươi trở thành ma tu, hơn nữa có Phó gia ta bao bọc, sẽ không để người ta bắt ngươi đi như ma đầu đâu!” “Kiệt ca, ta thật sự phải học sao!?” Quang Thiên mặt đầy uất ức nói: “Chúng ta không thể tìm một ma tu về, để hắn dùng Sưu Hồn Thuật với Phương Trường sao!?” “Không được!” Phó Ngôn Kiệt thẳng thừng từ chối: “Đại Đạo Chi Ấn là chuyện trọng đại, sao có thể giao cho đám ma tu đó?

Lỡ như sau đó chúng lừa chúng ta, Phó gia chúng ta chẳng phải là công cốc làm áo cưới cho người khác sao!?” “Được rồi!” Sắc mặt Quang Thiên không ngừng giằng xé, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

“Quang Thiên, ngươi đúng là huynh đệ tốt của ta!” Vẻ u ám trên mặt Phó Ngôn Kiệt lập tức tan biến, thay vào đó là nụ cười rạng rỡ.

Chương 1518

“Kiệt ca!” Quang Thiên đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nghĩa phụ đối với ta có ân nặng như núi, ta tuyệt đối sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài.

Lần này không chỉ phải tìm ra tung tích Đại Đạo Chi Ấn trong đầu Phương Trường, mà còn phải tìm ra Thôn Phệ Ma Công mà hắn tu luyện, trở thành thanh kiếm sắc bén nhất trong tay nghĩa phụ…” “Thôn Phệ Ma Công!!” Nụ cười trên mặt Phó Ngôn Kiệt lập tức đông cứng, trong lòng cũng dâng lên một cảm giác sợ hãi.

Mặc dù tu vi của hắn cao hơn Phương Trường không ít, nhưng mỗi lần gặp Phương Trường đều bị hắn đè ra đánh, đặc biệt là Thôn Phệ Ma Công của hắn, càng gây ra ám ảnh tâm lý nghiêm trọng cho hắn.

“Kiệt ca!” Quang Thiên lại tiếp tục nói: “Nếu không có chuyện gì, ta về tu luyện Sưu Hồn Thuật đây!” “Đợi đã!!” Phó Ngôn Kiệt vội vàng gọi Quang Thiên lại, đầu óc cũng bắt đầu vận chuyển nhanh chóng.

Đối với Thôn Phệ Ma Công của Phương Trường, hắn đã tự mình cảm nhận qua rồi.

Nếu Quang Thiên thật sự học được Thôn Phệ Ma Công của Phương Trường, quả thực có thể trở thành một thanh kiếm sắc bén của Phó gia bọn họ, nhưng không ai có thể đảm bảo thanh kiếm này sẽ không làm tổn thương chính họ.

Dù có ra lệnh cho y không được học, người ta vẫn có thể lén lút học.

“Kiệt ca, sao vậy!?” Quang Thiên khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch lên, quay đầu lại trong nháy mắt đã trở nên mờ mịt.

Đối với Phó gia, y sớm đã hiểu thấu, đều là một đám tiểu nhân ích kỷ, chỉ có bọn họ chiếm lợi của người khác, tuyệt đối không để người khác chiếm lợi của bọn họ.

Cho nên nếu không có gì bất ngờ, hắn sẽ tự mình học Sưu Hồn Thuật.

Mà bản thân y sớm đã liên lạc được với Tề Tu Viễn đã đến Tiên Minh, từ chỗ hắn lấy được một bản ma đạo tà công ngụy trang thành Sưu Hồn Thuật.

Tu luyện xong không chắc có thể sưu hồn, nhưng tuyệt đối có thể khiến người ta lập tức sa vào ma đạo.

Hết cách rồi!

Phó Ngôn Kiệt, đại thiếu gia Phó gia này không chết, y, con nuôi này, vĩnh viễn đừng hòng ngóc đầu lên được!

“Bản thiếu gia đùa với ngươi thôi!” Phó Ngôn Kiệt trong lòng giằng xé hai giây rưỡi, lập tức cười ha hả nói: “Ngươi là huynh đệ của bản thiếu gia, sao bản thiếu gia lại để ngươi đi tu luyện ma công chứ!?” “A!?” Quang Thiên giả vờ rất kinh ngạc, vẻ mặt như thể ‘ta không ngờ tới’.

“Được rồi, đừng ngẩn ra đó nữa!” Phó Ngôn Kiệt vội vàng lảng sang chuyện khác: “Mau nghĩ giúp bản thiếu gia xem, còn có cách nào khác để cạy miệng Phương Trường không!?” “Cái này…” Quang Thiên trầm tư một lúc, ngẩng đầu yếu ớt nói: “Hay là… chúng ta bán hắn đến Tượng Cô Quán!?” “Tượng Cô Quán!?” Phó Ngôn Kiệt lập tức sững sờ, sau đó lộ ra vẻ mặt ‘ngươi thật xấu xa’.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ ‘chân chó’ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, nhận được 50.000 điểm phản diện!”

“Mới có 5 vạn!?” Tần Phong thầm than trong lòng.

Mặc dù trong lòng hắn khá thiên vị Phương Trường, cảm thấy gã là đệ nhất công thần của Đại Tần, nhưng khổ nỗi gã bây giờ càng lúc càng không ra gì, bao nhiêu năm rồi cũng không thăng cấp trở lại, so với Uyên Tổng luôn trong trạng thái đỉnh cao thì không thể nào bằng được.

“Tần Phong tiểu đệ đệ!” Tiểu Kiều thần bí ghé sát lại nói: “Ta vừa nhận được tin tức từ Băng Cung gửi đến, nói Nữ Đế đã từ Băng Cung xuất phát đến tìm ngươi rồi.” “Lan bảo bảo đến tìm ta rồi!?” Tần Phong lập tức phấn chấn, muốn mau chóng gặp được Lan bảo bảo.

“Đúng vậy!” Lưu Thủy cũng ghé lại, lên tiếng nhắc nhở: “Ngươi đừng quên đã hứa với chúng ta, sẽ gả đến Băng Cung chúng ta làm con rể ở rể.” “Không vấn đề gì!” Tần Phong miệng đầy hứa hẹn: “Chỉ cần các ngươi chuẩn bị sính lễ xong, ta bảo đảm sẽ lập tức hạ giá đến Băng Cung các ngươi làm con rể ở rể.” “Sính lễ!?” Tiểu Kiều và Lưu Thủy ngẩn người: “Ngươi là con rể ở rể mà còn đòi sính lễ!?” “Nói cái gì vậy!?” Tiểu Bạch lập tức phùng má giận dỗi: “Phụ nữ đòi được tại sao chủ ngân của thỏ ta lại không được đòi?

Phụ nữ có được tại sao chủ ngân của thỏ ta lại không được có!?” “Đúng thế!” Tần Phong cũng hùng hồn nói: “Thứ ta muốn là sính lễ sao?

Giống như ngày 520, đàn ông muốn quà sao?

Thứ chúng ta muốn là cảm giác nghi thức, là cảm giác được người khác quan tâm, là sự cảm động khi nhiều năm sau nhớ lại khoảnh khắc này, còn là để nói với bạn bè và cha mẹ rằng, ‘con bây giờ sống rất tốt, rất hạnh phúc’, nâng cao sự công nhận của họ đối với Nữ Đế của các ngươi.” “Ặc…” Tiểu Kiều và Lưu Thủy bị nói cho cứng họng, chỉ có thể cứng rắn hỏi: “Vậy ngươi muốn sính lễ gì!?” “Ai!”

Tần Phong thở dài thườn thượt: “Kẹo tự mình đòi, không ngọt bằng người ta chủ động cho a!” “Ý gì!?” Tiểu Kiều và Lưu Thủy mặt mày ngơ ngác, nhìn sang Tiểu Bạch chờ nó phiên dịch.

“Ý rất đơn giản…” Tiểu Bạch giọng non nớt nói: “Đàn ông muốn một thứ gì đó, anh ấy sẽ không nói anh ấy muốn, vì anh ấy biết, thứ đòi được đều là rẻ mạt.

Nếu Nữ Đế của các ngươi thật sự yêu chủ ngân của thỏ ta, cô ấy sẽ tự mình mang theo 500 vạn cực phẩm tiên tinh, ba món Đế binh, một tòa cung điện đỉnh cấp đến làm sính lễ.

Đừng hỏi, hỏi tức là muốn qua loa cho xong chuyện, tức là không yêu.” “500 vạn cực phẩm tiên tinh, ba món Đế binh, một tòa cung điện đỉnh cấp!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức trợn tròn mắt kinh hãi, muốn hỏi xem Tần Phong có biết mình đang nói gì không.

“Ngươi đây là một chút lý lẽ cũng không nói a!” Triệu Trường Sinh cũng bị dọa đến mắt trợn chó ngơ, căn bản không chịu nổi cú đấm kinh thiên này.

“Nói lý lẽ!?” Tần Phong vẫn hùng hồn nói: “Nhà là nơi để nói chuyện yêu thương, không phải nơi để nói lý lẽ.

Tình yêu cần cảm giác nghi thức, giống như ngày lễ ngày Tết, một người phụ nữ không tặng quà cho một người đàn ông, chỉ có thể nói người phụ nữ đó không yêu người đàn ông đó.” “Chủ ngân của thỏ ta nói đúng!” Tiểu Bạch lập tức ngẩng đầu lên, giọng non nớt nói: “Người phụ nữ chi tiền cho chủ ngân của thỏ ta chưa chắc đã yêu anh ấy, nhưng người phụ nữ không chi tiền cho chủ ngân của thỏ ta chắc chắn không yêu anh ấy…” “Vãi chưởng, nghịch thiên rồi!” Triệu Trường Sinh không nhịn được văng tục, bị cú đấm này làm cho thế giới quan sụp đổ.

Nhưng nghĩ lại mình cũng là đàn ông giống Tần Phong, trong lòng y lại đặc biệt muốn giơ cả hai tay ủng hộ quan điểm này.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Lão Triệu thích uống canh gà!?” Tần Phong hai mắt lập tức sáng lên, lại tiếp tục nói: “Ta ở nhà là tiểu tổ tông được cha mẹ nuông chiều từ nhỏ, được Nữ Đế của các ngươi rước về chẳng khác nào một đóa hoa tiên cắm trên bãi phân bò, mà hoa tiên không phải để cho cô ấy giày vò, mà là để cô ấy tỉ mỉ tưới tắm, che chở.” “Chủ ngân của thỏ ta nói đúng!” Tiểu Bạch lại tiếp lời: “Ngày trọng đại như thành thân mà cũng không có sính lễ, không chỉ chứng minh Nữ Đế của các ngươi không lãng mạn, không tinh tế, mà còn chứng minh cô ấy không có trách nhiệm.

Nếu cô ấy không thể chăm sóc cho chủ ngân của thỏ ta, thì phiền cô ấy trả chủ ngân của thỏ ta về cho cha mẹ anh ấy.

Còn nữa, sính lễ chúng ta không trả lại đâu!” “Sính lễ còn không cần trả!?” Lão Triệu húp một ngụm canh gà lớn, tại chỗ bị hương vị làm cho mê mẩn.

“Không phải…” Tiểu Kiều và Lưu Thủy vội vàng lên tiếng, còn muốn giãy giụa lần cuối.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Không phải cái gì!?” Tần Phong trực tiếp ngắt lời: “Ta năm nay tuy đã ngoài ba mươi, nhưng vẫn là tiểu ca ca ưu tú.

Nữ Đế nhà các ngươi không thương ta, thì có khối tiểu muội muội khác thèm muốn ta, sẵn sàng hạ sính lễ vì ta.” “Hắn thế mà cũng tính là ưu tú!?” Triệu Trường Sinh nhìn Tần Phong, rồi lại cúi đầu nhìn chính mình.

Mặc dù thiên phú của y không yêu nghiệt bằng Tần Phong, nhưng tiêu chuẩn đạo đức của y cao hơn Tần Phong nhiều, nhìn thế nào cũng là một trai ế chất lượng cao chính hiệu.

Đòi 38 vạn cực phẩm tiên tinh, 1 món Đế binh, cộng thêm một tòa động phủ đỉnh cấp cũng không quá đáng chứ!?

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Sao lão Triệu lại thích uống canh gà thế nhỉ!?” Tần Phong liếc nhìn Triệu Trường Sinh, tiếp tục áp dụng công thức: “Đàn ông là gì?

Đàn ông là bình minh ở Maldives, là cực quang ở Alaska, là ráng chiều ở St.

Petersburg.

Đàn ông là thiên sứ kiếp trước sống trên thiên đường, là bảo vật mà cô ấy phải dùng hết vận may của kiếp này mới có được.

Thành thân không có sính lễ, lễ tết không có quà, bình thường không có bất ngờ, đối với mọi thứ của ta đều qua loa cho xong chuyện, trước mặt ta thì luôn giả vờ ngủ.

Nữ Đế của các ngươi đối xử với bảo vật mà cô ấy phải dùng hết vận may mới có được như vậy sao!?” “Chủ ngân của thỏ ta nói đúng!” Tiểu Bạch lại tiếp tục: “Khi tiểu tổ tông nhà người ta tụ tập khoe quà, khoe sính lễ, các ngươi để chủ ngân của thỏ ta khoe cái gì?

Khoe cái bánh vẽ mà Nữ Đế nhà các ngươi vẽ ra hàng năm sao?!” “Đúng thế!” Tần Phong tung ra chiêu cuối: “Thứ chúng ta, những người đàn ông muốn, căn bản không phải là sính lễ, mà là sự bảo đảm cho cuộc sống sau hôn nhân.

Cũng không phải muốn quà của các ngươi, mà chỉ muốn xem thái độ của các ngươi thôi.” “Phụt!!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy suýt nữa thì hộc máu tươi, căn bản không chịu nổi combo quyền này.

“Có lý!” Triệu Trường Sinh tư tưởng hoàn toàn thay đổi, giơ cả hai tay ủng hộ quan điểm của Tần Phong.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Lại 20 vạn!” Tần Phong lập tức liếc nhìn Triệu Trường Sinh, phát hiện đối phương hôm nay đặc biệt đáng yêu.

“Được rồi, đừng nói nữa!” Lâm Tam đang im lặng đi phía trước, đột nhiên dừng bước lên tiếng.

Chương 1519

Chỉ thấy mọi người đã đi ra khỏi khu rừng, phía trước xuất hiện một tòa thành trì không lớn không nhỏ.

Tường thành cao ngất, được xây bằng những viên gạch đá xanh kiên cố, trên đó phủ đầy những dây leo xanh biếc, như đang kể lại câu chuyện của năm tháng.

Cổng thành mở rộng, thỉnh thoảng có người đi đường hoặc các tu tiên giả cưỡi dị thú ra vào.

Đường phố trong thành rộng rãi và sạch sẽ, con đường lát đá xanh uốn lượn về phía trước.

Hai bên đường là những kiến trúc cổ kính, mái cong đấu củng, trạm trổ tinh xảo mà trang nhã.

Còn có những người bán hàng rong nhiệt tình rao bán hàng hóa, có những pháp bảo kỳ lạ, dược liệu quý giá, trang sức tinh mỹ... Mọi người qua lại tấp nập, lựa chọn những món đồ mình thích.

Thỉnh thoảng còn có những tu tiên giả mặc áo bào phiêu dật bay qua trên không, tà áo bay bay, như tiên nhân giáng thế.

“Đây chính là Tô gia ở Bắc Vực sao!?” Dòng suy nghĩ của Triệu Trường Sinh bị kéo về, có chút kích động nói: “Ta nghe nói Tô gia ở Bắc Vực đã không còn như xưa nữa, bên chúng ta có hai vị Tiên Vương, hoàn toàn có thể trực tiếp xông vào cướp đoạt Vô Thượng Thiên Thư.” “Thỏ ta cũng thấy có thể!” Tiểu Bạch hai mắt lập tức sáng lên, lấy ra Thượng Phương Bảo Kiếm chuẩn bị đi cướp.

“Không được!” Tần Phong liếc nhìn Lâm Tam đang nhíu mày, dường như đã đoán trước được dự đoán của hắn, lập tức lên tiếng quát lớn: “Ta dạy ngươi thế nào?

Chúng ta là danh môn chính phái của Tiên Minh, không phải là đám ma đầu bất chấp thủ đoạn của ma đạo, sao có thể cướp đoạt bảo vật của người khác được!?” “Tần huynh nói đúng!” Lâm Tam lập tức giãn mày, vẻ mặt chính khí nói: “Quân tử yêu tài, lấy của có đạo.

Chúng ta tuy hy vọng có được Vô Thượng Thiên Thư, nhưng cũng phải dùng thủ đoạn chính đáng hợp pháp để có được, tuyệt đối không thể làm chuyện trái với lương tâm, hại người lợi mình.” Vừa nói dứt lời... còn không quên ném cho Triệu Trường Sinh một ánh mắt khinh bỉ, như thể đang nói sách của ngươi đều đọc vào bụng chó cả rồi.

“Tên tai họa này tuyệt đối là cố ý!” Triệu Trường Sinh liếc nhìn Tần Phong, trong lòng mắng thầm hai chữ.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ vu hãm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Lão Triệu hôm nay biểu hiện không tệ!” Tần Phong khóe miệng khẽ nhếch lên, cho lão Triệu hôm nay một like.

“Ặc… cái đó…” Tiểu Kiều không nhịn được lên tiếng: “Ta muốn yếu ớt hỏi một câu, bảo vật cấp bậc như Vô Thượng Thiên Thư, nếu chúng ta không cướp, thì làm sao dùng thủ đoạn chính đáng hợp pháp để có được đây!?” “Đúng vậy!” Triệu Trường Sinh lập tức phấn chấn: “Tô gia người ta lại không phải kẻ ngốc, sao có thể vô duyên vô cớ đưa Vô Thượng Thiên Thư cho chúng ta chứ!?” “Chúng ta có thể trực tiếp đến cửa mượn…” Lâm Tam vẫn vẻ mặt chính khí nói: “Chỉ cần chúng ta chân thành bày tỏ ý định, để Tô gia cảm nhận được thành ý của chúng ta, ta tin rằng Tô gia sẽ đồng ý cho chúng ta đọc Vô Thượng Thiên Thư!” “Ặc…” Tiểu Kiều và Lưu Thủy tại chỗ cạn lời, phát hiện tiểu Tam Tam quá lý tưởng hóa rồi.

“Tần sư đệ!” Triệu Trường Sinh quay đầu hỏi: “Ngươi cũng ủng hộ việc trực tiếp đến cửa mượn sách sao!?” “Cái này, đây cũng được coi là một phương pháp!” Tần Phong cứng rắn bảo vệ tiểu Tam Tam, rồi lại đổi giọng: “Nhưng ta thiên về sử dụng mỹ nam kế hơn, chỉ cần thành thân với vị đích nữ Tô Phỉ của Tô gia, mọi người sẽ là người một nhà.” “Thành thân với đích nữ Tô Phỉ!?” Tiểu Kiều lập tức nhíu mày: “Nhưng theo ta được biết, Tô Phỉ đã thành thân rồi!” “Cái gì gọi là đã thành thân rồi!?” Tần Phong lập tức hùng hồn nói: “Cô ấy gọi là độc thân chưa ly dị, vẫn có quyền theo đuổi hạnh phúc…” "Độc thân?

Chưa ly hôn!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy kinh ngạc đến mức miệng anh đào há hốc, trong lòng hiện lên hai chữ 'vãi chưởng' to đùng.

Tuy các nàng đã chuẩn bị tâm lý rằng Tần Phong mở miệng sẽ chẳng có lời nào hay ho, nhưng không ngờ hắn lại một lần nữa làm mới giới hạn đạo đức của mình, một cú đấm suýt chút nữa đã đánh cho đạo tâm của các nàng vỡ nát. "Khụ khụ!!" Lâm Tam cũng không chịu nổi cú đấm này, bị nước miếng sặc cho ho sặc sụa. "Không hổ là ngươi!" Triệu Trường Sinh không nhịn được giơ ngón tay cái lên, cảm giác tam quan lại một lần nữa được làm mới. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ một quyền đánh nát tam quan của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đong, chúc mừng ký chủ một quyền đánh nát tam quan của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Vô dụng thế!?" Ánh mắt Tần Phong lộ rõ vẻ ghét bỏ, cảm thấy bọn họ đã làm mất hết mặt mũi của cánh đàn ông. "Hù hù!" Tiểu Kiều hít sâu một hơi để giữ mạng, nói: "Tần Phong tiểu đệ đệ, ta không có hứng thú với việc Tô Phỉ đã thành thân hay còn độc thân chưa ly hôn, ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi một câu, hiện tại ngươi đang là con rể ở rể của Băng Cung chúng ta đấy!" "Tỷ tỷ, yên tâm!" Tần Phong lập tức vỗ ngực bảo đảm: "Ta, Tần Phong, là một người đàn ông ưu tú toàn diện đức trí thể mỹ, đã đồng ý làm con rể ở rể của Băng Cung thì tuyệt đối sẽ không hủy hôn, cũng sẽ không vì cái Vô Thượng Thiên Thư gì đó mà hy sinh sắc đẹp của mình." Nói xong...

ánh mắt Tần Phong tràn đầy chân thành, không hề giống đang nói dối chút nào.

Không phải vị đích nữ Tô gia kia không xinh đẹp, cũng không phải tướng công của nàng ta lợi hại, càng không phải hắn phản bội ý chí của thừa tướng, mà là lúc trước dùng Thiên Cơ Tạp đã thấy, vị đích nữ Tô gia kia đã mang thai rõ ràng, hắn đương nhiên sẽ không ngu ngốc chạy đến để đổ vỏ. "Còn nữa..." Tiểu Bạch vội vàng bổ sung: "Các ngươi đừng quên chuẩn bị sính lễ!" "Ách..." Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức đảo mắt trắng dã, không hiểu một con thỏ ngoan ngoãn sao lại có cái miệng như vậy. "Chờ đã!" Triệu Trường Sinh cũng vội vàng gọi dừng: "Tần sư đệ, chuyện này ngươi không hy sinh sắc đẹp?

Vậy ngươi định để ai hy sinh sắc đẹp đây!?" "Ngươi chứ ai!" Tần Phong không cần suy nghĩ, trả lời vô cùng dứt khoát. "Ngươi đùa cái gì vậy!?" Triệu Trường Sinh lập tức kích động hét lên: "Ta là người đọc sách đứng đắn đấy nhé!!" "Lão Triệu, đừng kích động thế!" Tần Phong tiến lên khoác vai bá cổ, bắt đầu lừa gạt: "Ngươi cũng đã nói mình là người đọc sách, người đọc sách mà sánh đôi với tiểu thư khuê các của thế gia đại tộc, chẳng phải là một cặp trời sinh đất tạo sao?!" "Đừng giỡn nữa!" Triệu Trường Sinh lập tức gạt tay Tần Phong ra, có chút tức giận nói: "Ta sẽ không đi làm kẻ thứ ba, cũng sẽ không hy sinh sắc đẹp của mình, càng không đi phá hoại hôn nhân của người khác!" "Vậy Vô Thượng Thiên Thư ngươi còn muốn hay không!?" Tần Phong như ném ra một khúc xương chó, không ngừng huơ huơ trước mặt Triệu Trường Sinh. "Vô Thượng Thiên Thư!!" Triệu Trường Sinh lập tức tim đập nhanh hơn, khao khát thứ mình chưa từng được đọc. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ bức bách Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đây gọi là bức bách á!?" Tần Phong thầm chửi trong lòng, lại tiếp tục dụ dỗ: "Lão Triệu, tuy Tô gia bây giờ đã phân gia, nhưng vẫn là đại tộc ở Bắc Vực.

Nếu ngươi thành đôi với con gái Tô gia, sau khi kết hôn là có thể nằm thẳng hoàn toàn rồi.

Ngươi không phải thích đọc sách sao?

Tìm vài tiểu thị nữ lanh lợi đáng yêu, ngoan ngoãn hiểu chuyện, ngày ngày bầu bạn bên cạnh, thơ tình họa ý, hồng tụ thiêm hương..." "Ngươi đừng nói nữa!" Triệu Trường Sinh thầm chửi trong lòng, phát hiện Tần Phong chính là một con ác quỷ.

Từ khi quen biết hắn, tiêu chuẩn đạo đức của mình cứ thế tuột dốc không phanh, vừa rồi còn bị hắn nói cho đến mức lòng dạ xao xuyến, chỉ hận không thể lập tức hy sinh sắc đẹp, đi tìm Tô Phỉ độc thân chưa ly hôn để theo đuổi hạnh phúc. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ dụ dỗ Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đột phá giới hạn đạo đức, nhận được 500.000!" "500.000!" Mắt Tần Phong sáng lên, không có ý định dừng lại, lại tiếp tục dụ dỗ: "Lão Triệu, ta biết ngươi cần mặt mũi, nhưng mặt mũi làm sao quan trọng bằng cả đời người?

Tô gia này nói thế nào cũng là đại tộc, nếu ngươi ở bên con gái nhà họ, họ tất sẽ đưa ra một phần sính lễ hậu hĩnh làm bảo đảm sau hôn nhân cho ngươi!" "Nếu ngươi nói như vậy..." Triệu Trường Sinh nghe có sính lễ, cảm thấy cũng không phải là không thể. "Không..." Thanh Thanh không nhịn được nữa, phồng má bay ra, nhưng Tần Phong dường như đã đoán trước được điều này, lập tức lấy ra một chiếc lá Bồ Đề cổ thụ, cưỡng ép ngắt ngang nghiệp vụ thức tỉnh đạo đức của Thanh Thanh. "Không tệ!" Thanh Thanh hau háu nhìn chằm chằm cây

Bồ Đề cổ thụ, lập tức đổi giọng: "Từ xưa đến nay người đọc sách nên xứng với tiểu thư khuê các, chủ nhân và tiểu thư Tô gia kia quả thực là một cặp trời sinh đất tạo." "Thật sao!?" Triệu Trường Sinh vẫn đang rối rắm, đấu tranh tâm lý lần cuối.

Nhưng ngay lúc y chuẩn bị mở miệng đồng ý hy sinh sắc đẹp, ngoài cổng thành đột nhiên xuất hiện một mỹ phụ cổ trang đang mang thai sáu tháng.

Chỉ thấy vẻ mặt nàng mang theo sự lo lắng, ánh mắt lộ ra vẻ bất an, dọc đường đi hai tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng bầu đang nhô cao, bước nhanh tới. "Phu nhân, người đi chậm thôi!" Các tiểu thị nữ mặt đầy lo lắng, đưa tay đỡ hờ theo sát phía sau.

Mọi người ở Tây Chu thấy vậy liền bắt đầu bàn tán. "Đây không phải là Tô gia đại tiểu thư, Tô Phỉ sao!?" "Nàng ta không ở nhà dưỡng thai, sao lại chạy ra ngoài thế này!?" "Gần đây đại chiến Tiên giới đã mở màn, không lẽ lan đến tận đây rồi chứ!?" "Ngươi đừng doạ ta, ta còn muốn sống thêm vài năm nữa!" "Chuyện này cần doạ sao?

Bây giờ đại chiến Tiên giới, ai có thể một mình thoát thân chứ!?" "..." Mọi người càng nói càng hoảng sợ, không có chút cảm giác an toàn nào. "Nàng ta chính là Tô Phỉ!?" Sắc mặt Triệu Trường Sinh trong nháy mắt đen như đít nồi, nuốt lại những lời đã đến bên miệng.

Tuy y có thể chấp nhận giới hạn đạo đức của mình hạ xuống, nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận đối phương đang mang thai, còn dắt theo một đứa trẻ. "Toang rồi nhỉ!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lặng lẽ nhìn Tần Phong, xem hắn còn có thể lừa bịp lão Triệu thế nào nữa. "Lão Triệu, ngươi trúng quả đậm rồi!" Tần Phong lập tức hóa thân thành nhân viên bán hàng vàng, mở miệng liền chúc mừng: "Tiểu thư khuê các đã biến thành chuyển vận châu, không những có thể tăng cường khí vận bản thân, mà còn được trải nghiệm niềm vui mua một tặng một." "Khụ khụ!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức ho sặc sụa, suýt chút nữa bị chính nước miếng của mình làm cho chết sặc.

Vốn tưởng rằng sau bao nhiêu ngày chung sống, các nàng đã rất hiểu Tần Phong, bất kể lời lẽ nghịch thiên nào cũng có thể kiềm chế được, không ngờ hắn lại có thể thốt ra ba chữ 'chuyển vận châu' gây sốc như vậy.

Chương 1520

"Niềm vui này cho ngươi đấy, ngươi có muốn không!?" Sắc mặt Triệu Trường Sinh đen như sắp chết, chỉ hận không thể cho Tần Phong một gậy.

Kéo thấp giới hạn đạo đức của y thì cũng thôi đi, vậy mà còn muốn y hy sinh sắc đẹp, đi quyến rũ một thai phụ độc thân chưa ly hôn. "Trời hôm nay thật là trời, mây hôm nay thật là mây, đất hôm nay thật là đất!" Tần Phong lập tức giả ngu, tỏ vẻ mình không nắm chắc được chuyện dắt theo đứa trẻ. "Hai người các ngươi, thật là nhàm chán!" Lâm Tam im lặng nãy giờ ở bên cạnh, liếc nhìn hai người với vẻ ghét bỏ, sau đó liền đi về phía Tô Phỉ... "Lâm sư đệ, đói thật rồi sao!?" Triệu Trường Sinh ngẩn người, từ tận đáy lòng khâm phục tiểu Tam Tam.

Người khác nhiều nhất chỉ có thể chấp nhận ly hôn và ly hôn có con riêng, còn hắn lại có thể chấp nhận độc thân chưa ly hôn mà đã mang thai. "Thời khắc mấu chốt, vẫn phải xem Lâm huynh của ta!" Tần Phong lập tức ném ánh mắt khâm phục, thừa nhận mình không dũng mãnh bằng tiểu Tam Tam.

Lúc này, trán Tô Phỉ ở cổng thành lấm tấm mồ hôi, môi khẽ run, dường như đang cố gắng kiềm chế sự căng thẳng trong lòng, còn không ngừng cúi đầu nhìn bụng mình.

Các tiểu thị nữ bên cạnh dường như cũng bị ảnh hưởng, trên mặt đều hiện lên vẻ lo lắng. "Ngươi là ai!?" Một tiểu thị nữ phát hiện Lâm Tam đang đi thẳng về phía họ, lập tức như gà mẹ bảo vệ con, chắn trước mặt Tô Phỉ. "Tô phu nhân!" Lâm Tam lập tức dừng bước, không kiêu ngạo cũng không tự ti chắp tay nói: "Tại hạ là đệ tử nội môn Tiên Minh, Lâm Tam, hôm nay lần đầu đến quý bảo địa, đặc biệt đến đây bái phỏng một phen, đã kinh động đến phu nhân, mong người thứ tội." "Ngươi là đệ tử Tiên Minh!?" Các tiểu thị nữ nghe xong sắc mặt đại biến, đều cảnh giác nhìn Lâm Tam.

Bây giờ Lăng Tiêu Cung và Tiên Minh đã hoàn toàn xé rách mặt mũi, các thế lực lớn nhỏ ở Bắc Vực nhận được mệnh lệnh của Lăng Tiêu Tiên Đế, đều tập kết về phía biên giới Đông Bắc.

Đối mặt với Lâm Tam, một đệ tử Tiên Minh đột nhiên xuất hiện, Tô gia Bắc Vực bọn họ không thể không đề phòng. "Không được vô lễ!" Tô Phỉ ưỡn bụng bầu tiến lên, lễ phép hỏi: "Tiểu huynh đệ họ Lâm tên Tam, chẳng lẽ chính là Lâm Tam, người cách đây không lâu đã một bước leo lên vị trí thứ hai trên Võ Tu Thiên Tư Bảng, thay thế cho cự đầu Tiên Vương Lâm Uyên!?" "Phải!" Lâm Tam không che giấu, lập tức gật đầu thừa nhận.

Lời vừa dứt, cả Tây Chu sôi trào.

Chỉ thấy các tu tiên giả ở cổng thành đều dừng bước, chỉ trỏ vào Lâm Tam đang nói chuyện với Tô Phỉ. "Hắn chính là Lâm Tam của Tiên Minh?!" "Trông rất bình thường, không có gì đặc biệt cả!?" "Đây gọi là thần quang nội liễm, nếu ngươi với ta mà nhìn ra được thì đã sớm lên Thiên Tư Bảng rồi!" "Nghe nói Lâm Tam này không có thể chất đặc thù, là một nghịch thiên giả trăm vạn năm khó gặp!" "Kệ hắn nghịch thiên hay không, ta chỉ biết hắn xếp hạng thứ hai trên Võ Tu Thiên Tư Bảng!" "Không sai, người xếp thứ hai trên Võ Tu Thiên Tư Bảng trước đó mạnh đến mức nào, các vị đều đã thấy rồi, một người một kiếm trấn áp cả một thời đại." "Đáng tiếc trời ghen tị anh tài, không chết trên con đường lên đỉnh, lại chết trong tay của gian phu dâm phụ!" "Đừng quan tâm Lâm Uyên nữa, ta chỉ muốn biết Lâm Tam của Tiên Minh, tại sao lại đến lão thành Tô gia chúng ta!?" "..." Mọi người ở Tây Chu lập tức hoảng sợ, ánh mắt nhìn Lâm Tam đầy kinh hãi.

Cứ như thể Lâm Tam là một tên lính trinh sát đi trước dò đường, lát nữa đại quân Tiên Minh sẽ kéo đến, xông vào thành trì, bất kể già trẻ, thấy người là giết, khiến cho tiểu thành vốn đang yên bình trong phút chốc biến thành luyện ngục trần gian. "Ra là Lâm công tử!" Trong mắt Tô Phỉ tuy có cảnh giác, nhưng vẫn không kiêu ngạo cũng không tự ti nói: "Hiện tại Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung đã hoàn toàn xé rách mặt mũi, Lâm công tử lúc này đến Tô gia ta, e rằng không chỉ đơn giản là bái phỏng đâu nhỉ!?" "Không giấu gì Tô phu nhân..." Lâm Tam không có ý định che giấu, lập tức mở miệng nói: "Tại hạ đến Tô gia, quả thực không chỉ để bái phỏng, mà còn có một việc muốn nhờ..." Lời chưa nói xong, một tiếng 'ầm' vang lên.

Chỉ thấy một bóng người khổng lồ đột nhiên từ trên trời giáng xuống, không chỉ đập mạnh xuống đất khiến mặt đất rung chuyển dữ dội, mà còn tạo ra một trận bão cát bụi. "Đây là..." Tần Phong khẽ nhíu mày, nhìn vào đám bụi đang dần tan đi.

Chỉ thấy trong bụi hiện ra một con bạch hồ tám đuôi toàn thân đẫm máu, tám chiếc đuôi bay phất phơ như lụa, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng và sốt ruột, trên lưng còn cõng một nữ tử toàn thân đẫm máu.

Nữ tử này không phải ai khác, chính là Tô Uyển của Lăng Tiêu Cung.

Lần trước nàng cùng Lăng Tiêu Tiên Đế đến khu biên giới Đông Vực tìm Tần Phong, kết quả đã xảy ra một trận đại chiến với phân thân của Long Ngạo Thiên.

Vốn dĩ trận đại chiến giữa phân thân của hai vị Tiên Đế không liên quan gì đến nàng, một đệ tử của Lăng Tiêu Cung, nhưng Tần Phong, lão lục này trước khi đi, cứ nhất quyết phải lên tiên chu của Lăng Tiêu Cung bọn họ khiêu khích một phen, kết quả chọc giận Long Ngạo

Thiên, một chưởng đánh nát tiên chu khiến nàng bị liên lụy.

Nếu không phải Cửu Vĩ Tiên Hồ đoạn đuôi cứu giúp, e rằng nàng đã sớm bị Tần Phong hại chết rồi.

Nhưng dù đã bảo vệ được tính mạng, hiện tại nàng cũng chỉ còn lại một hơi thở, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ đi nhận cơm hộp. "Uyển Nhi!!" Tô Phỉ không còn quan tâm đến Lâm Tam nữa, lập tức đỡ bụng tiến lên xem xét. "Phu nhân, cẩn thận!" Các tiểu thị nữ kinh hãi, vội vàng tiến lên đỡ. "Tô Uyển!?" Triệu Trường Sinh ngẩn người nói: "Tô Uyển này cũng là người của Tô gia sao!?" "Nói thừa không!?" Tiểu Kiều liếc mắt nói: "Nàng ta họ Tô đương nhiên là người của Tô gia rồi, hơn nữa còn là em gái ruột cùng cha cùng mẹ với Tô Phỉ, và là chị em cùng cha khác mẹ với Tâm Ngữ tiên tử." "Nói cách khác nàng ta là tiểu thư Tô gia!?" Triệu Trường Sinh lập tức phấn chấn trở lại, cảm thấy mình lại 'được' rồi.

Tuy y và Tô Uyển chỉ gặp nhau vài lần, nhưng có thể cảm nhận được tiểu nha đầu này có ý với mình.

Nói cách khác, dùng mỹ nam kế với Tô Uyển, hiệu quả cũng giống như dùng mỹ nam kế với Tô Phỉ đang mang thai độc thân chưa ly hôn. "Vết thương của nàng ta, không phải là vì ta chứ!?" Tần Phong thầm lẩm bẩm, lại liếc nhìn lão Triệu đang phấn chấn.

Ngay sau đó liền có cảm hứng sáng tác kịch bản, học theo lão Triệu kéo mọi người che chắn trước mặt mình. "Ngươi trốn cái gì!?" Triệu Trường Sinh lập tức phát hiện hành động nhỏ của Tần Phong, nhìn Tô Uyển đang bị thương nặng ở phía trước, như có điều suy nghĩ nói: "Vết thương trên người Tô Uyển cô nương, không phải có liên quan đến ngươi chứ!?" "Suỵt!!" Tần Phong lập tức đưa tay ra hiệu im lặng: "Ngươi nói nhỏ thôi, lỡ bị người Tô gia nghe thấy thì làm sao bây giờ!?" "Đúng là ngươi làm thật!" Triệu Trường Sinh lập tức lộ ra nụ cười xấu xa: "Tần sư đệ, ngươi cũng không muốn chuyện này bị người Tô gia biết đâu nhỉ!?" "Ngươi muốn làm gì!?" Tần Phong lập tức cảnh giác, giả vờ rất sợ hãi. "Đừng căng thẳng, đùa thôi!" Khóe miệng Triệu Trường Sinh khẽ nhếch lên, cảm thấy tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Trước đây Tần Phong hại y chết đi sống lại, nhưng bây giờ lại bị y nắm được thóp, mình nhất định phải trả lại gấp bội những tủi nhục đã chịu trước đây.

Nói xong... y liền hơi dịch người sang trái, để lộ Tần Phong đang ở phía sau. "Gầm!!" Bát Vĩ Tiên Hồ của Tô Uyển nhận ra lão lục Tần Phong, phát hiện ra hắn lập tức đỏ mắt gầm lên một tiếng giận dữ, ngay sau đó tứ chi vạm vỡ của nó mạnh mẽ đạp một cái, lao nhanh về phía Tần Phong. "Lão Triệu, tổ cha nhà ngươi!!" Tần Phong lập tức chửi thề một tiếng, mang theo Tiểu Bạch nhanh chóng chạy trối chết. "Tần sư đệ, ra ngoài lăn lộn sớm muộn gì cũng phải trả!" Tâm trạng Triệu Trường Sinh vô cùng sảng khoái, suýt chút nữa không nhịn được mà cười ra tiếng ngỗng kêu. "Ngươi có thể lãi, nhưng ta vĩnh viễn không lỗ!" Tần Phong cũng suýt cười ra tiếng ngỗng kêu.

Không chỉ thành công đánh lừa lão Triệu và tiểu Tam Tam, mà còn có thể dùng bọn họ để cầm chân người của Tô gia, tranh thủ thời gian cho mình đoạt lấy Vô Thượng Thiên Thư...

Hạ giới Hoang Cổ.

Diệp Long và Trần Tổ nhận được tử lệnh của Tần Phong xong, sợ đến mức lết bò rời khỏi Tần Hoài Hà.

Ngay sau đó liền hội hợp với Thanh Thiên và Lý Cực, đến Bồng Lai tiên sơn tu luyện phi thăng.

Chỉ thấy bốn người họ hiện đang nhắm mắt ngồi xếp bằng tu luyện, xung quanh lượn lờ một tầng linh khí nhàn nhạt, phảng phất như đã hòa làm một với thiên địa tự nhiên. "Bốn tiểu tử này sắp phi thăng rồi!" Mấy vị lão tổ của Tần gia ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, xuyên qua tầng mây nhìn xuống bốn người bên dưới.

Chương 1521

Rầm rầm rầm!!

Trên bầu trời đột nhiên mây đen dày đặc, sấm chớp vang rền, từng tia sét màu tím như móng gà lan rộng ra. "Đến rồi!" Sắc mặt mấy vị lão tổ Tần gia lập tức nghiêm túc, vội vàng giơ tay kết ra từng đạo pháp ấn kỳ dị.

Ngay sau đó, Bồng Lai tiên sơn tỏa ra một tầng ánh sáng vàng kim, như một mái vòm khổng lồ bao bọc toàn bộ tiên sơn.

Rầm rầm rầm!!

Tiếng sấm vang trời động đất.

Chỉ thấy lôi kiếp kinh khủng hóa thành một con lôi long, gào thét bổ xuống bốn người trên tiên sơn, sau khi va chạm mạnh với mái vòm vàng kim liền bùng nổ ra ánh sáng còn chói lòa hơn cả mặt trời, kèm theo đó là một cơn bão năng lượng càn quét khắp trời đất. "Đây chính là phi thăng lôi kiếp sao!?" Diệp Long mở mắt ngẩng đầu nhìn lên trời, phát hiện lôi kiếp căn bản không phá được tiên sơn. "Người trước trồng cây, người sau hóng mát!" Lý Cực không nhịn được cảm khái: "Nếu không có Thủy Hoàng luyện chế ra tiên sơn, thần vật nghịch thiên này, chúng ta dù có may mắn đột phá Đại Đế, e rằng phần lớn cũng sẽ chết dưới lôi kiếp này, làm gì có chuyện phi thăng đơn giản như vậy!" "Phi thăng đâu có đơn giản!?" Trần Tổ không nhịn được nói thật: "Trước đây phi thăng xem mạng ngươi có cứng không, bây giờ phi thăng xem quan hệ của ngươi có cứng không." "Có lý!" Thanh Thiên đồng tình gật đầu, mừng thầm vì mình có quan hệ. "Được rồi, đừng nói những chuyện này nữa!" Lý Cực mở miệng nói: "Hay là thảo luận chuyện sau khi phi thăng, mọi người giúp đỡ phối hợp với nhau đi!" "Ta tạm thời không cần các ngươi giúp!" Trần Tổ lên tiếng trước tiên: "Dựa theo tin tức mà Tam Lộng đại sư truyền xuống, Thủy Hoàng đã khuấy đục nước ở Tiên giới rồi, Tiên giới sắp sửa mở ra một vòng đại chiến mới, đối với Chiêu Hồn Phiên và Ám Ảnh Thần Thể của ta quả thực như cá gặp nước." "Ngươi đừng mừng vội!" Lý Cực mở miệng dội gáo nước lạnh: "Những thủ đoạn này của ngươi đều thuộc về ma đạo, mà Tiên giới lại đàn áp ma tu rất dữ dội, một khi bị người ta phát hiện, tất sẽ chiêu dụ một đám đông đến vây công." "Cái này thì không cần lo!" Thanh Thiên tiếp lời: "Phương Trượng đã phi thăng đến Tiên giới rồi, Trần Tổ hoàn toàn có thể đổ tội cho Phương Trượng, còn trách nhiệm của ta là thành lập Hắc Băng Đài ở Tiên giới, đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều trạm liên lạc, hoàn toàn có thể che giấu hành tung cho Trần Tổ." "Thanh Thiên!!" Trần Tổ cảm động đến mức nước mắt lưng tròng, suýt chút nữa đã muốn lấy thân báo đáp. "Bên ta e là cần các ngươi giúp đỡ!" Diệp Long bất đắc dĩ mở miệng: "Nghe Tam Lộng đại sư bọn họ nói, Diệp Thần ở Tiên giới tìm được một thần toán, ngay cả Thủy Hoàng cũng bị hắn ta hại qua, nếu ta mạo muội tiếp cận Diệp Thần, khó đảm bảo không bị hắn ta nhìn ra sơ hở." "Ý ngươi là sao!?" Lý Cực hỏi: "Là muốn chúng ta dụ hắn ta đi, hay là tìm cách giết hắn ta!?" "Giết được là tốt nhất!" Diệp Long trả lời: "Nếu không giết được hắn, thì tìm cách tách hắn và Diệp Thần ra, tuyệt đối không thể để bọn họ ở cùng nhau." "Cái này của ngươi có hơi khó đấy!" Thanh Thiên rất khó xử nói: "Nghe nói thần toán này rất lợi hại, đã đưa Diệp Thần trốn thoát khỏi cuộc truy sát của Long Ngạo Thiên hơn nửa năm, thậm chí còn suýt tính kế được cả Thủy Hoàng.

Đối phương trình độ quá cao, rất khó đối phó!" "Quả thực khó đối phó!" Trần Tổ gật đầu đồng tình: "Chúng ta cứ độ kiếp phi thăng trước đã, đợi đến Tiên giới lại mở một đại hội, chuyên môn thương thảo cách đối phó với thần toán này!" "Được!!" Ba người còn lại đồng tình gật đầu, đứng dậy nhìn về phía thiên môn đang từ từ mở ra. "Hắt xì..." Dịch Thiên Cơ không nhịn được hắt hơi một cái, cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu nhắm vào. "Dịch tiền bối, chúng ta đến rồi!" Vết thương của Diệp Thần đã hồi phục được bảy tám phần.

Sau khi xác định mình là phương án dự phòng của Tiên Minh, cũng như nghe tin Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện tuyên bố khai chiến, y lập tức không thể chờ đợi được nữa, mang theo Dịch Thiên Cơ trở về Tiên Minh.

Y muốn dùng hành động để vả mặt trưởng lão đoàn Tiên Minh, cho họ biết ai mới là tương lai của Tiên Minh. "Sao có thể!?" Dịch Thiên Cơ lập tức trừng lớn mắt, khó tin nhìn Tiên Minh.

Không phải y bị khí thế của Tiên Minh chấn nhiếp, mà là phát hiện khí vận vốn sắp suy tàn của Tiên Minh, lại một lần nữa bừng lên sức sống mãnh liệt của vạn vật sinh sôi.

Chuyển cảnh, bên ngoài thành Tô gia.

Tần Phong đến trước một vách núi cheo leo, phía sau là Bát Vĩ Tiên Hồ đang truy đuổi không rời. "Gầm!!" Bát Vĩ Tiên Hồ nhe răng gầm gừ, chỉ hận không thể xé xác Tần Phong thành vạn mảnh.

Tiên hồ nhất tộc của chúng mỗi vạn năm mới tu luyện được một cái đuôi, đồng thời cũng có nghĩa là có thêm một mạng, vậy mà lại vì lão lục Tần Phong này mà mất trắng một cái đuôi. "Cho ngươi chút mặt mũi, ngươi lại được đằng chân lân đằng đầu phải không!?" Tần Phong lập tức đảo mắt trắng dã, không biết ai cho nó sự tự tin.

Tuy con Bát Vĩ Tiên Hồ này tu vi đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên, nhưng trước mặt hắn, một Kim Tiên đỉnh phong, căn bản không đáng để nhìn.

Rầm rầm rầm!!

Ngay lúc Tần Phong chuẩn bị ra tay, một luồng uy áp Tiên Vương đột nhiên giáng xuống.

Chỉ thấy Tiểu Kiều và Lưu Thủy hai nàng đã đuổi tới, uy áp kinh khủng khiến hư không chấn động, càng làm cho Bát Vĩ Tiên Hồ sợ hãi đến mức mặt mày tái mét, cúp đuôi chạy nhanh về phía Tô gia. "Tần Phong tiểu đệ đệ, ngươi giở trò quỷ gì vậy!?" Tiểu Kiều từ trên không từ từ hạ xuống, có chút bất mãn nói: "Cho dù vết thương của Tô Uyển kia có liên quan đến ngươi, có hai Tiên Vương chúng ta ở đây, Tô gia dù có biết cũng có thể làm gì được ngươi chứ!?" "Đúng vậy!" Lưu Thủy cũng mở miệng nói: "Bị một con hồ ly tám đuôi đuổi chạy khắp nơi, truyền ra ngoài sẽ làm mất mặt Băng Cung chúng ta đấy!" "Đa tạ hai vị tỷ tỷ!" Tần Phong trong nháy mắt biến thành bé ngoan, nói: "Nhưng chúng ta đến đây là vì Vô Thượng Thiên Thư, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, không cần thiết phải xảy ra xung đột trực diện với Tô gia." "Rốt cuộc ngươi nghĩ thế nào vậy!?" Tiểu Kiều rất hoang mang hỏi: "Nói là đến vì Vô Thượng Thiên Thư, nhưng lại chẳng tích cực chút nào, ngươi thật sự yên tâm để Lâm Tam và Triệu Trường Sinh tiếp cận chị em Tô gia sao!?" "Có gì mà không yên tâm!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên: "Vô Thượng Thiên Thư không nằm trong tay hai chị em Tô gia, mà ở bên dưới vách núi cheo leo mà chúng ta đang đứng." "Ở bên dưới!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức kinh ngạc kêu lên, nghển cổ nhìn xuống vách núi.

Nhưng bên dưới lại hoàn toàn bình thường, không thấy có gì kỳ lạ, càng không thấy Vô Thượng Thiên Thư trong truyền thuyết. "Không cần nhìn nữa!" Tần Phong mở miệng công bố đáp án: "Bên dưới có một lối vào không gian khác, chỉ mở ra vào đêm trăng tròn." Nói xong...

Tần Phong liền bấm quyết mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chuẩn bị đi đến sau lưng Tâm Nhan tiểu thư để giả mạo Long Ngạo Thiên...

"Đêm trăng tròn!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy nhìn nhau, không biết Tần Phong làm sao mà biết được.

Nhưng Tần Phong không có ý định giải thích, mang theo Tiểu Bạch tiến vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Thôi vậy, chờ đi!" Hai nàng bất đắc dĩ nhìn nhau, chọn tin vào cái miệng phá phách của Tần Phong.

Chỉ thấy các nàng cũng không có ý định vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, mà lấy ra mấy viên cực phẩm tiên tinh ném ra xung quanh, sau đó nhanh chóng bấm quyết điểm ra, bố trí một huyễn trận đơn giản quanh Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Ngay sau đó, các nàng ngồi xếp bằng tại chỗ, chờ đợi đêm trăng tròn đến.

Chuyển góc nhìn, góc nhìn của Tần Phong.

Chỉ thấy bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, vẫn là một khung cảnh yên bình.

Núi non trùng điệp, mây mù lượn lờ; suối nhỏ chảy xiết, tiếng nước róc rách vui tai; cây xanh thành bóng mát, hoa lá rực rỡ khoe sắc.

Mọi thứ đều có vẻ tràn đầy sức sống, khiến người ta tâm tình vui vẻ, quên đi phiền não thế gian, phảng phất như đang ở trong một đào nguyên không có chiến tranh. "Thỏ ta về rồi đây!" Tiểu Bạch vui vẻ hét lớn một tiếng, từ vai Tần Phong nhảy xuống.

Ngay sau đó nhanh chóng xông vào trong rừng, lôi hết các con vật nhỏ trong hang ra, cho mỗi con hai cái tát để tuyên bố chủ quyền của mình. "Y nha!!" Tiểu Y Nha đang chơi đùa bên bờ suối, nghe thấy động tĩnh liền tò mò ngẩng đầu nhìn.

Thấy Tần Phong đi vào, lập tức chân trần chạy lên bờ, 'y nha y nha' chìa đôi tay nhỏ, lảo đảo đôi chân ngắn nhào vào lòng Tần Phong. "Bệnh kiều này sao lại không có ai trông thế!?" Tần Phong nhìn Tiểu

Y Nha đang chạy tới, bất đắc dĩ đưa tay bế cô bé lên.

Trước đây mỗi khi hắn vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái đều sẽ hiểu chuyện bế tiểu bệnh kiều này đi, để lại không gian riêng cho hắn và Tâm Nhan tiểu thư.

Nhưng hôm nay lại không thấy Trân Trân bọn họ đâu, cũng để cho tiểu bệnh kiều này chớp được thời cơ. "Y nha, y nha!!" Tiểu Y Nha kiêu ngạo ngẩng cao đầu nhỏ, phảng phất như đang tuyên bố thắng lợi của mình. "Ai!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, đổi ra một cây kẹo mút.

Chương 1522

"Y nha!" Tiểu Y Nha lập tức ngậm lấy cây kẹo, vui vẻ đến mức mắt híp lại thành vầng trăng khuyết. "Là Tần Phong đến!" Nam Phong công chúa nghe thấy động tĩnh, lập tức kích động.

Không phải trong lòng nàng nhớ nhung Tần Phong đến mức nào, mà là nàng biết rõ hoàn cảnh hiện tại của mình.

Muốn thoát khỏi vận mệnh tiếp tục làm chó săn, thì phải không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để nắm bắt tương lai, chỉ có như vậy nàng mới có thể từng bước leo lên long sàng, trở thành Nam Phong tự do.

Chỉ là Tần Phong không cho nàng cơ hội tiến bộ, bế Tiểu Y Nha biến đến trước một căn nhà tre nhỏ.

Chỉ thấy Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái đúng như hắn tưởng tượng, không chỉ đang chiếu đoạn phim Long Ngạo Thiên cứu Tâm Ngữ tiên tử, mà còn thêm mắm dặm muối kể lại Long Ngạo Thiên đã thu nạp Hồng Nhan Thiết Kỵ như thế nào. "Tiểu thư!" Trân Trân chỉ vào Long Ngạo Thiên đang anh hùng cứu mỹ nhân trong đoạn phim, mặt đầy phẫn nộ nói: "Người xem đi, người xem cho kỹ đi, Long Ngạo Thiên này bây giờ đã sớm ném người ra sau đầu, quên sạch sành sanh rồi, trong lòng trong mắt hắn bây giờ chỉ có vị Tâm Ngữ tiên tử này thôi!!" "Đúng vậy!" Liên Liên cũng chỉ vào Hồng Nhan Thiết Kỵ, mặt đầy phẫn nộ nói: "Người xem lại những nữ tử này đi, đều là hộ vệ thân cận mà Long Ngạo Thiên tìm, một đại nam nhân tìm nhiều mỹ nữ hộ vệ như vậy, nói giữa họ trong sạch, người nghĩ có ai tin không!?" "Còn nữa, còn nữa..." Ái Ái cũng không chịu thua kém: "Long Ngạo Thiên này chính là một tên tiểu bạch kiểm ăn bám, lúc ở hạ giới thì dựa vào thế lực của nhà tiểu thư che chở, đến Tiên giới thì dựa vào thế lực của nhà Tâm Ngữ tiên tử che chở, không giống như chủ nhân có được thành tựu như hôm nay, tất cả đều dựa vào nỗ lực của chính mình." "Không sai!" Tần Phong đồng tình gật đầu, tỏ vẻ tất cả đều nhờ nỗ lực của chính mình. "Nói xong chưa!?" Tâm Nhan tiểu thư tỏ ra vô cùng bình tĩnh, bưng tách trà lên khẽ nhấp một ngụm.

Vốn tưởng rằng mình sẽ rất đau buồn và phẫn nộ khi thấy lưu ảnh thạch, nhưng sự thật là trong lòng không hề gợn lên một chút sóng gió nào.

Có lẽ mình đã thật sự không còn yêu Long Ngạo Thiên nữa, có lẽ là do Tần Phong đã nói quá nhiều điều xấu về Long Ngạo Thiên, khiến nàng sớm đã miễn dịch...

Dù sao thì bây giờ nàng không có một chút cảm giác đau buồn nào, ngược lại còn có một cảm giác giải thoát như trút được gánh nặng.

Không phải nàng có lỗi với Long Ngạo Thiên, mà là Long Ngạo Thiên có lỗi với nàng.

Bây giờ nàng và Long Ngạo Thiên đã hoàn toàn kết thúc, sau này có thể đi theo đuổi hạnh phúc của riêng mình. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ thành công công lược người thương của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 20.000.000 điểm phản diện!" "Phu nhân cuối cùng cũng công lược thành công rồi!" Khóe miệng Tần Phong lộ ra nụ cười của thừa tướng, bế Tiểu Y Nha bước vào nhà tre. "Ngươi, ngươi sao lại đến đây!?" Tâm Nhan tiểu thư thấy Tần Phong, lập tức trở nên căng thẳng.

Chỉ thấy gò má trắng nõn của nàng trong nháy mắt phủ đầy ráng hồng, lan xuống theo chiếc cổ trắng ngần, cả người như một con vịt luộc chín, nhìn mà thèm thuồng, muốn bóc vỏ ăn ngay. "Nhớ nàng, nên ta đến!" Tần Phong ánh mắt thâm tình nhìn chằm chằm Tâm Nhan tiểu thư, phảng phất như cả thế giới chỉ còn lại một mình nàng. "Ngươi,

ngươi..." Mặt Tâm Nhan tiểu thư càng đỏ hơn, không ngờ Tần Phong lại thẳng thắn như vậy. "Y nha!!" Tiểu Y Nha lập tức không vui, đưa tay nhỏ che trước mắt Tần Phong. "Nhóc con, đừng phá đám!" Trân Trân vội vàng tiến lên, nhận lấy Tiểu Y Nha. "Y nha, y nha!!" Tiểu Y Nha lập tức lớn tiếng phản đối, tay nhỏ càng nắm chặt lấy vạt áo của Tần Phong.

Nhưng cánh tay chung quy vẫn không thắng được đùi, cô bé vẫn bị Trân Trân cưỡng ép bế đi.

Ngay sau đó ba người thức thời bế Tiểu Y Nha rời đi, trước khi đi còn không quên chu đáo đóng cửa lại cho hai người. "Các ngươi..." Tâm Nhan tiểu thư thấy cửa lớn bị đóng lại, lập tức căng thẳng đến mức có chút luống cuống. "He he!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên nụ cười của long vương, tiến lên ghé vào tai nàng khẽ nói: "Không biết phu nhân tối nay có nguyện cùng ta đồng tịch cộng chẩm không!?" "Ngươi, ngươi, ngươi đồ đệ tử!" Tâm Nhan tiểu thư vừa xấu hổ vừa tức giận, không ngờ Tần Phong lại phóng túng như vậy.

Chỉ là da mặt của Tần Phong còn dày hơn nàng tưởng tượng rất nhiều, một bàn tay lớn đã thổi kèn hiệu bắt đầu dũng cảm leo lên đỉnh cao. "Ngươi, ngươi dừng tay!" Thân thể mềm mại của Tâm Nhan tiểu thư đột nhiên cứng đờ, vội vàng giữ chặt bàn tay lớn của Tần Phong. "Đinh đong, chúc mừng ký chủ trêu ghẹo người thương của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Phu nhân!" Tần Phong kéo nàng vào lòng, lại ghé vào tai nàng khẽ nói: "Nàng không phải lại muốn nói hôm nay không tiện chứ?!" "Phì, đồ đệ tử!" Tâm Nhan tiểu thư lập tức đỏ mặt khẽ mắng một tiếng, lại nhớ đến thân phận Mô Kim Giáo Úy của Tần Phong.

Nhưng khác với sự giãy giụa kháng cự trước đó, lần này phu nhân lại nhắm mắt lại. "He he!" Khóe miệng Tần Phong không nhịn được khẽ nhếch lên, phảng phất như nghe thấy mệnh lệnh của Sở đoàn trưởng.

Không nhìn thấy điểm rơi là đúng rồi, phía trước là một vùng trũng, cụm pháo Đông Tây tập trung hỏa lực cho ta, đánh vào tuyến phòng ngự đầu tiên của nó...

Khung cảnh chuyển đến biên cảnh Đông Nam.

Hàng chục triệu đội trưởng Kim Tiên mình mặc kim giáp, cưỡi tiên yêu Đại Bằng từ tám phương phía tây kéo đến tập kết.

Chỉ thấy bọn họ ai nấy đều có thân hình cao lớn thẳng tắp, uy phong lẫm liệt.

Một thân kim giáp dưới ánh mặt trời không chỉ rực rỡ chói mắt, tỏa ra vạn trượng hào quang, mà còn khắc họa rõ nét vóc dáng cường tráng và đường nét kiên nghị của họ, toát ra vẻ uy nghiêm không thể xâm phạm, phảng phất như mỗi người đều là thần linh bước ra từ thần đàn.

Đặc biệt là tiên yêu Đại Bằng dưới thân họ, mỗi con đều thần võ phi phàm, sau khi dang rộng đôi cánh khổng lồ che trời lấp đất, lập tức lóe lên ánh sáng kỳ dị như kim loại.

Trong mắt chúng ánh lên vẻ hung hãn và kiêu ngạo, tràn ngập cảm giác sức mạnh to lớn.

"Đại quân còn chưa tập kết xong sao!?" Long Ngạo Thiên ở trong trung quân đại trướng, tâm trạng bực bội đi qua đi lại.

Hắn cũng không biết mình bị làm sao, tâm trạng đột nhiên trở nên vô cùng phiền muộn, cứ như vừa mất đi thứ gì đó quan trọng, cũng khiến hắn nghĩ đến Hồng Liên bị Tần Phong bắt đi, và cả Tâm Nhan tiểu thư rơi vào tay Diệp Thần.

"Ngạo Thiên, chàng đừng sốt ruột!" Tâm Ngữ Tiên Tử vội vàng lên tiếng an ủi: "Chiến Thần Điện vốn cách biên cảnh Đông Nam rất xa, chàng lại đột nhiên hạ đạt Chiến Thần Lệnh, cũng phải cho họ chút thời gian để vội vã lên đường chứ!" "Nàng bảo bản đế làm sao không sốt ruột được!?" Long Ngạo Thiên bực bội nói: "Chúng ta mỗi ngày trì hoãn thêm, Hồng Liên và Tâm Nhan sẽ phải chịu thêm một ngày khổ sở!?" "Đây mới là nguyên nhân chính chàng phát động chiến tranh phải không!?" Trong đôi mắt đẹp của Tâm Ngữ Tiên Tử lóe lên một tia thất vọng.

Nàng vốn tưởng rằng mình nghĩa vô phản cố lựa chọn ủng hộ Long Ngạo Thiên, cùng hắn trải qua bao nhiêu sóng gió, có thể thay thế vị trí của Tâm Nhan trong lòng hắn, trở thành người phụ nữ duy nhất đứng bên cạnh hắn sau khi hắn lên đến đỉnh cao.

Nhưng nàng đã đánh giá quá cao bản thân, cũng đánh giá quá thấp sức sát thương của "bạch nguyệt quang".

Dù hắn biết Tâm Nhan rơi vào tay Diệp Thần, thân thể có thể đã sớm ô uế, nhưng vẫn nguyện ý vì nàng mà nổi giận xung thiên.

"Nàng đừng gây sự vô lý nữa!" Tâm trạng Long Ngạo Thiên càng thêm phiền não, hoàn toàn không có ý định giải thích.

Nếu là trước đây Tâm Ngữ Tiên Tử lộ ra vẻ mặt này, hắn chắc chắn sẽ vội vàng tiến lên giải thích, nhưng kể từ khi Tần Phong đối với Đại Đạo thề độc, chứng minh nàng và Lăng Tiêu Tiên Đế có gian tình, hắn đã không còn tâm trạng đi giải thích nữa.

"Chàng nói ta gây sự vô lý!?" Tâm Ngữ Tiên Tử lập tức tủi thân, nước mắt lã chã rơi xuống.

"Hiểu lầm, đều là hiểu lầm!" Hồng Tụ thấy tình hình không ổn, vội vàng lên tiếng: "Đế quân phát động chiến tranh không chỉ vì tỷ tỷ ta và Tâm Nhan, mà là vì Tiên Minh có thêm một vị Tiên Đế đã phá vỡ thế cân bằng.

Còn có Tần Phong, Lâm Tam, Diệp Thần, Triệu Trường Sinh và những người thuộc thế hệ mới xuất hiện, nếu không nhanh chóng phát động chiến tranh tiêu diệt Tiên Minh, sau này Chiến Thần Điện của chúng ta sẽ hoàn toàn mất đi ưu thế." "Ngươi không cần giải thích với ta!" Tâm Ngữ Tiên Tử đau lòng che miệng, vừa khóc vừa chạy ra khỏi trung quân đại trướng.

"Đế quân, ngài vẫn nên đi xem sao đi!" Hồng Tụ thấy Long Ngạo Thiên không hề động lòng, phảng phất biết được khúc mắc trong lòng hắn ở đâu, vội nói: "Thật ra Tần Phong nổi tiếng là mặt dày vô sỉ, huống hồ lúc đó lời thề Đại Đạo chỉ duy trì trong thời gian ngắn như vậy, lời của hắn thật sự không thể tin hoàn toàn." "Lời của Tần Phong là thật hay giả, bây giờ đã không còn quan trọng nữa!" Long Ngạo Thiên quay đầu liếc ra ngoài trướng: "Nếu Tâm Ngữ và Lăng Tiêu thật sự không liên lạc riêng, vậy thì sau khi Tần Phong đối với Đại Đạo thề độc, nàng ấy sẽ lập tức đối với Đại Đạo thề để chứng minh bản thân.

Chương 1523

Nhưng nàng ấy đã không làm vậy, kể cả đến bây giờ cũng không.” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Hồng Tụ lập tức biện giải: “Có lẽ là Tâm Ngữ Tiên Tử căng thẳng nên quên mất, nàng ấy không thể nào lén lút liên lạc với Lăng Tiêu Tiên Đế!” “Vậy sao!?” Long Ngạo Thiên liếc mắt, tiếp tục hỏi: “Vậy Lăng Tiêu Tiên Đế và Mộng Dao Tiên Tử thành thân mấy nghìn năm, không động phòng thì giải thích thế nào?

Là Mộng Dao Tiên Tử quá xấu, không đủ hấp dẫn, hay là Lăng Tiêu thật sự không buông bỏ được Tâm Ngữ!?” “Chuyện này…” Hồng Tụ nhất thời nghẹn lời, chỉ có thể yếu ớt hỏi lại: “Nếu Đế quân biết Tâm Ngữ Tiên Tử có vấn đề, vậy tại sao vẫn bất chấp nguy hiểm đi cứu nàng ấy!?” “Không còn cách nào, đã từng yêu!” Long Ngạo Thiên hít một hơi thật sâu, trong đôi mắt tràn đầy vẻ đau khổ.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ ly gián thành công mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo và tân hoan của hắn, khiến giữa họ xuất hiện rạn nứt, nhận được 2.000.000 điểm phản diện!” “Ngạo Thiên huynh cũng cãi nhau với người mới rồi à!?” Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống thì ngẩn ra, ngay sau đó liền khinh bỉ Long Ngạo Thiên.

Nếu hắn cãi nhau với một người phụ nữ, thì có thể là người phụ nữ đó có vấn đề, nhưng nếu hắn liên tục cãi nhau với hai người phụ nữ, vậy thì chỉ có thể chứng minh nhân phẩm của hắn có vấn đề.

Nhưng hiện tại hắn cũng không có thời gian để khinh bỉ Long Ngạo Thiên, đang bận dạy Tâm Nhan tiểu thư “Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú”.

“Ngươi, ngươi học công pháp này từ đâu vậy!?” Mặt Tâm Nhan tiểu thư đỏ bừng như sắp rỉ máu, trong lòng thì không ngừng kêu gào mình chịu không nổi nữa rồi.

Nàng vốn tưởng “Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú” mà Tần Phong truyền cho là một môn công pháp tu tiên đứng đắn, không ngờ bên trong lại ghi chép một trăm lẻ tám loại tư thế đấu trong nồi, bảy mươi hai môn thủ pháp độc môn, hai mươi tám lộ Thuần Dương Côn Quyết.

“Cái này không phải học được…” Tần Phong nghiêm túc nói: “Là ta thông qua mấy nghìn trận thực chiến kinh nghiệm mà tổng kết ra, đồng thời đã trải qua nhiều lần thôi diễn.

Bây giờ phẩm cấp công pháp đã đạt đến Đế giai trung phẩm, nhìn khắp cả Tiên giới cũng là sự tồn tại cực kỳ bá đạo.” “Phì, tên đại sắc lang!” Tâm Nhan tiểu thư đỏ mặt mắng khẽ một tiếng, đứng dậy định rời xa tên đại sắc lang Tần Phong này.

Nhưng bàn tay nhỏ của nàng lại bị Tần Phong nắm chặt, ngay sau đó hắn mạnh mẽ kéo một cái, cả người nàng lập tức mất thăng bằng kinh hô, rồi ngã vào lòng tên đại sắc lang.

“Ta không phải đại sắc lang, ta là sói xám lớn!” Tần Phong lập tức lộ ra nụ cười xấu xa, thổi khí bên tai nàng nói: “Bây giờ một con cừu trắng nhỏ đã rơi vào tay sói xám lớn, ngươi nói xem sói xám lớn sẽ đối xử với con cừu trắng nhỏ này như thế nào đây!?” “Ngươi, ngươi, ta…” Tâm Nhan tiểu thư xấu hổ rụt đầu lại, tim đập thình thịch như nai con chạy loạn.

“Khặc khặc khặc khặc…” Tần Phong cuối cùng cũng bộc lộ bản tính, phát ra tiếng cười đặc trưng của nhân vật phản diện.

Ngay sau đó, sói xám lớn mặc kệ sự giãy giụa của cừu trắng nhỏ, bế ngang nàng vào phòng ngủ trong nhà trúc, sau đó trong từng tiếng kinh hô của cừu trắng nhỏ, đã dấy lên một trận cuồng phong cấp tám.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ từ trong ra ngoài, hoàn toàn chinh phục được người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 20.000.000 điểm phản diện!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ từ trong ra ngoài, hoàn toàn chinh phục được người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được một cơ hội rút thưởng!” “Thừa tướng quả không lừa ta, vợ vẫn là của người khác mới tốt!” Tần Phong lộ ra nụ cười giống hệt Thừa tướng, trong lòng không quên gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Loảng xoảng một tiếng!

Vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ rút trúng…” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ rút trúng Thẻ Nâng Cấp Huyết Mạch Cấp Tiên *1!” Thẻ Nâng Cấp Huyết Mạch Cấp Tiên: Sau khi sử dụng không chỉ có thể nâng cao cấp bậc huyết mạch của ký chủ, mà còn có thể kích hoạt chức năng huyết mạch phản bộ, khiến huyết thân của ký chủ nhận được cường hóa huyết mạch cấp thấp hơn một bậc (Chú ý: Nếu ký chủ không có huyết mạch đặc thù, xin đừng sử dụng!) “Nâng cấp huyết mạch?

Huyết mạch phản bộ?!” Tần Phong lập tức kích động vỗ một phát vào mông Tâm Nhan tiểu thư.

Mặc dù huyết mạch Tần gia của họ không có năng lực chiến đấu gì đặc biệt, nhưng hắn lại sở hữu huyết mạch Vu tộc bình thường.

Bây giờ sử dụng tấm thẻ nâng cấp huyết mạch này, không chỉ có thể nâng cấp huyết mạch của mình thành huyết mạch Đại Vu, mà còn có thể phản bộ cho toàn bộ Tần gia, khiến họ trở thành Tiểu Vu, cấp thấp hơn một bậc của Vu tộc.

“Á…” Tâm Nhan tiểu thư đau, cắn môi khẽ kêu một tiếng.

“Phu nhân, cẩn thận sau lưng có thích khách!” Tần Phong lập tức cúi người xuống, khẽ cắn vành tai nàng tốt bụng nhắc nhở.

“Phì, đồ lưu manh!” Tâm Nhan tiểu thư đỏ mặt mắng khẽ một tiếng, sau đó nhắm mắt lại mặc cho Tần Phong hành hạ.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ bắt nạt người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 400 điểm phản diện!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ bắt nạt người trong lòng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 400 điểm phản diện!” “…” Khác với việc bắt nạt thiếu nữ và thiếu phụ mỗi lần được 200 điểm phản diện, Tâm Nhan tiểu thư mỗi lần bị bắt nạt lại có thể nhận được niềm vui nhân đôi, giới hạn mỗi ngày càng đạt đến con số kinh người 8.000.000 điểm phản diện.

“Ngạo Thiên huynh, ta không khách sáo nữa nhé!” Tần Phong không hề hiểu cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc của Long Ngạo Thiên, lập tức gọi hệ thống chuẩn bị đứng lên đạp.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ sử dụng Thẻ Nâng Cấp Huyết Mạch Cấp Tiên, huyết mạch Thái Cổ Vu tộc bắt đầu nâng cấp!!” Ầm ầm ầm!!

Theo sau tiếng thông báo của hệ thống, một luồng sức mạnh thần bí tràn vào cơ thể.

Ngay sau đó Tần Phong cảm thấy cơ thể như nổ tung, năng lượng khủng khiếp bắt đầu không ngừng xé rách thân thể, huyết mạch Vu tộc cũng bắt đầu sôi trào, mỗi tấc da thịt đều run rẩy, mỗi đốt xương đều vang lên ầm ầm, nỗi đau vô tận lập tức nuốt chửng hắn.

“Ực…” Toàn thân Tần Phong nổi đầy gân xanh, cơ thể cũng truyền đến cảm giác đau đớn như bị xé rách.

Nhưng may mà Tâm Nhan tiểu thư là phiên bản đặt riêng mà hắn yêu thích, mỗi tấc da thịt của nàng đều có sức quyến rũ chí mạng đối với hắn, cũng thành công chuyển dời sự chú ý của hắn, khiến hắn tạm thời quên đi nỗi đau trên người, chỉ có thể nghe thấy tiếng kèn xung trận vang lên bên tai.

Không lâu sau – Huyết mạch Thái Cổ Vu tộc nâng cấp hoàn tất, cơ thể cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chỉ thấy thân thể hắn trở nên vạm vỡ hơn trước, đường nét cơ bắp hiện rõ như được điêu khắc tỉ mỉ, làn da càng trở nên cứng rắn như sắt, không chỉ có thể chống lại mọi đòn tấn công từ bên ngoài, mà còn mang lại cho người khác một cảm giác áp bức mạnh mẽ.

“Đây chính là sức mạnh của Đại Vu!?” Tần Phong thở hổn hển từng ngụm, những giọt mồ hôi lớn rơi trên người phu nhân.

Bây giờ hắn chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh thần bí đang lưu chuyển trong cơ thể, không ngừng bồi bổ thân thể của hắn, khiến hắn cảm thấy sức mạnh của mình không ngừng tăng lên, phảng phất có thể một quyền đấm xuyên trời cao, một cước đạp nát đại địa.

“Chờ một chút, hu hu…” Tâm Nhan tiểu thư cảm nhận được sự thay đổi của Tần Phong, có chút sợ hãi muốn đẩy hắn ra.

Nhưng trước sức mạnh tuyệt đối, nàng không thể đẩy hắn ra thành công, ngược lại còn bị Tần Phong dùng một nụ hôn trấn áp.

Ầm ầm ầm!!

Xung quanh ngôi nhà trúc nhỏ lập tức gió nổi mây phun, năng lượng khủng khiếp bao trùm lấy nó.

Ngay sau đó một Thái Cực Âm Dương Đồ xuất hiện, tiên khí giữa trời đất cũng bắt đầu cuồng cuộn hội tụ về phía hai người, kèm theo đó là pháp tắc Đại Đạo bao bọc chặt lấy họ.

“Động tĩnh lớn như vậy!?” Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái nghe thấy động tĩnh, mặt đầy lo lắng nhìn về phía nhà trúc.

Mặc dù tiểu thư nhà họ có hôn ước với Long Ngạo Thiên, nhưng vẫn là một tiểu thư khuê các chưa hiểu sự đời, làm sao có thể chịu được trận cuồng phong cấp tám của Tần Phong.

“Y nha, y nha!!” Tiểu Y Nha tức giận nhe ra răng nanh nhỏ, liều mạng giãy giụa muốn đi phá hoại chuyện tốt.

Nhưng tiếc là mấy tiểu nữ quỷ này đều khắc chế nó, nó nhỏ yếu dù có tức giận thế nào, trong mắt họ cũng đều biến thành đáng yêu.

“Đáng yêu quá!” Các tiểu nữ quỷ liên tục xúm lại, vừa véo vừa hôn Tiểu Y Nha.

“Bản công chúa sẽ không từ bỏ!” Nam Phong công chúa ánh mắt kiên định nắm chặt nắm đấm, tin chắc mình nhất định sẽ thành công nắm bắt tương lai.

Khung cảnh chuyển đến hạ giới Hoang Cổ.

Chỉ thấy Tần Hạo đang ở tổ địa Tần gia, ngồi xếp bằng tu luyện dưới cây cổ thụ lệch cổ.

Toàn thân hắn lấp lánh những đạo phù văn màu vàng, khí tức thì như dòng lũ cuồn cuộn không dứt.

Ngao!!

Chương 1524

Hống!!

Ngay sau đó, từng tiếng rồng gầm và thú rống vang dội khắp trời đất, hư ảnh của mười con rồng và voi xuất hiện trên bầu trời tổ địa Tần gia.

“Thập Long Tượng, Nhị thiếu đã đột phá Thập Long Tượng Chi Lực rồi!” Đệ tử Tần gia lập tức sôi trào, ánh mắt nhìn Tần Hạo tràn đầy sùng bái.

Mặc dù bây giờ Tần Hạo bị mắc kẹt ở ngôi vị Nhân Hoàng của Hoang Cổ, nhưng điều đó không thể hạn chế được sự đột phá chiến lực của hắn.

Thập Long Tượng Chi Lực dù nhìn khắp cả lịch sử lâu dài của Hoang Cổ cũng không ai làm được, sớm đã vượt qua Thủy Hoàng bệ hạ vô địch trong lòng họ.

“Hù hù!” Tần Hạo mở mắt thở ra một hơi trọc khí, hư ảnh Thập Long Tượng bắt đầu tan biến.

“Không tệ, tốc độ lĩnh ngộ của ngươi rất nhanh!” Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên, chính là từ trong cây cổ thụ lệch cổ truyền ra.

“Lĩnh ngộ nhanh thì có ích gì chứ!?” Tần Hạo không hề ngạc nhiên khi cái cây lên tiếng, ngược lại có chút buồn rầu nói: “Trẫm ít nhất còn phải áp chế tu vi chín mươi lăm năm nữa mới có thể phi thăng, đợi trăm năm sau e rằng sớm đã bị ca ca và Lâm Tam bọn họ bỏ xa rồi.” “Ngươi không cần phải nản lòng như vậy!” Cây cổ thụ lệch cổ lại lên tiếng: “Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kinh là một môn võ học chỉ tồn tại trong khái niệm, bây giờ ngươi tu luyện được càng nhiều Long Tượng Chi Lực, tương lai phi thăng đến Tiên giới bộc phát sẽ càng khủng bố.” “Thật sao!?” Tần Hạo lập tức kích động, đứng dậy nhìn về phía cây cổ thụ lệch cổ.

“Đương nhiên!” Cây cổ thụ lệch cổ khẳng định đáp: “Với thiên phú của ngươi, trong vòng trăm năm tuyệt đối có thể đạt tới một trăm Long Tượng Chi Lực, đến lúc đó chỉ cần ngươi phi thăng đến Tiên giới, liền có thể một bước nhập Kim Tiên, bỏ xa ca ca ngươi ở phía sau…” Ầm ầm ầm!!

Lời còn chưa dứt, trời đất chấn động!!

Chỉ thấy giữa trời đất đột nhiên âm dương lưỡng cực khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang lấp lánh, vạn đóa kim liên chiếu rọi cửu thiên, trong hư không càng có sấm sét hoành hành.

Ngay sau đó, từng cột sáng màu vàng từ trên trời giáng xuống, từng đạo phù văn thần bí hiện ra, đan xen thành quỹ tích quy tắc của trời đất, bùng phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, bao phủ lấy mỗi một đệ tử Tần gia, bao gồm cả thằng em ngu ngốc Tần Hạo.

“Chuyện gì vậy!?” Đệ tử Tần gia lập tức hoảng hốt, chỉ cảm thấy máu trong người sôi trào.

“Tiền bối!!” Tần Hạo cũng chưa từng gặp phải tình huống này, lập tức quay đầu hỏi cây cổ thụ lệch cổ.

“Huyết mạch phản bộ!!” Cây cổ thụ lệch cổ kinh ngạc đến khó tin kêu lên: “Tần gia các ngươi có người đột phá đến Tiên Đế…” “Tiên Đế!?” Tần Hạo vẫn giữ vững tinh thần ngáo ngơ như thường lệ, ngây ngô hỏi: “Tiền bối, Đại Đế đột phá xong chính là Tiên Đế sao?

Muốn từ Tiên Đế tu luyện đến Kim Tiên, cần đột phá mấy đại cảnh giới ạ!?” “Ngươi có ngốc không vậy?!” “Đại Đế là đế vương của nhân gian, Tiên Đế tự nhiên là đế vương của Tiên giới rồi!” Cây cổ thụ lệch cổ suýt nữa bị tức đến khô héo, bất đắc dĩ phổ cập kiến thức: “Đại Đế đột phá phi thăng xong là Địa Tiên, sau đó là Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Tiên Quân, Tiên Vương.

Mỗi đại cảnh giới còn chia thành sơ giai, trung giai, cao giai, đỉnh phong bốn tiểu cảnh giới.

Mà tất cả những Tiên Vương có tư chất vô địch thì được gọi là Tiên Vương Cự Đầu, cũng chỉ có những tu tiên giả đạt tới Tiên Vương Cự Đầu này mới có tiềm lực tấn công Tiên Đế.” “Tiền bối, có phải đã nhầm lẫn gì không!?” Tần Hạo cuối cùng cũng phản ứng lại, lập tức trợn mắt kinh hô: “Thủy tổ Tần gia ta phi thăng cũng mới mười mấy năm, sao có thể đột phá đến cảnh giới Tiên Đế được chứ!?” “Đây chắc chắn là huyết mạch phản bộ, không sai được đâu!” Cây cổ thụ lệch cổ ngữ khí nghiêm túc nói: “Bây giờ Tần gia các ngươi phi thăng đến Tiên giới tổng cộng có ba người, đầu tiên có thể loại trừ Nhị tổ Tần gia, thứ hai là Thủy tổ Tần gia được cả tộc khiêng lên.” “Ý của tiền bối là…” Tần Hạo lập tức trợn to mắt, khó tin nói: “Ca ca ta bây giờ đã đột phá đến Tiên Đế rồi sao?!” “Không thể nào!” “Cho dù ca ca ngươi có yêu nghiệt đến đâu, cũng không thể đột phá Tiên Đế nhanh như vậy!” Cây cổ thụ lệch cổ trả lời rất chắc chắn, nhưng rồi lại chuyển lời: “Nhưng cho dù ca ca ngươi không đột phá đến Tiên Đế, lần huyết mạch phản bộ này cũng chắc chắn có liên quan đến nó!!” “Ca ca ta là Tiên Đế, ca ca ta là Tiên Đế…” Tần Hạo hoàn toàn không nghe thấy phân tích của cây cổ thụ, chỉ một mực lẩm bẩm ca ca mình là Tiên Đế.

Vốn tưởng rằng mình sẽ phi thăng sau một trăm năm, một bước nhập Kim Tiên kinh diễm cả Tiên giới, nhưng điều hắn vạn lần không ngờ tới là, cú vả mặt lại đến nhanh như vậy, cũng khiến đạo tâm của hắn bắt đầu dao động.

Lẽ nào một ngày là hàng tặng kèm, cả đời đều là hàng tặng kèm sao!?

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời sấm sét cuồng cuộn, khiến cả Hoang Cổ đều chấn động.

Ngay sau đó, các đệ tử Tần gia chỉ cảm thấy cơ thể như nứt ra, một luồng năng lượng khủng khiếp không ngừng gột rửa cơ thể họ, mỗi tấc da thịt đều run rẩy, mỗi đốt xương đều vang lên ầm ầm, nỗi đau vô tận tàn nhẫn nuốt chửng họ.

“A!!” Đệ tử Tần gia phát ra tiếng kêu thảm thiết, toàn thân càng nổi đầy gân xanh.

Nhưng theo thời gian trôi đi, họ cảm nhận được sự thay đổi của bản thân.

Một luồng sức mạnh huyết mạch thần bí lưu chuyển khắp cơ thể, không chỉ mỗi thời mỗi khắc bồi bổ thân thể họ, mà sau khi kích hoạt còn có thể tăng cường chiến lực của bản thân mà không có tác dụng phụ.

“Sao lại là huyết mạch Vu tộc?!” Cây cổ thụ lại phát ra tiếng kinh hô khó tin, nghiêm trọng hoài nghi mình bây giờ có phải đang nằm mơ không.

Phải biết rằng, Vu tộc đã bị diệt tộc từ thời Thái Cổ rồi, cho dù bây giờ có huyết mạch Vu tộc tồn tại, cũng đều là loại Vu tộc lai tạp giống như Đàm Lực, căn bản không có huyết mạch Vu tộc hoàn mỹ như vậy.

“Thủy Hoàng, là Thủy Hoàng!!” Các đệ tử Tần gia cảm nhận được sự thay đổi của mình, lập tức kích động hô to tên Tần Phong.

Mặc dù họ không biết tại sao đột nhiên lại sở hữu sức mạnh huyết mạch, nhưng lại có thể cảm nhận được nguồn gốc của sức mạnh huyết mạch đến từ Tiên giới, còn có một cảm giác vô cùng quen thuộc, phảng phất như Tần Phong đang ở ngay bên cạnh họ.

“Ca ca, trẫm nhất định sẽ vượt qua huynh!” Trong mắt Tần Hạo đột nhiên bừng lên ý chí chiến đấu ngút trời, lóe lên vẻ sắc bén phá tan mây xanh.

Nếu một bước nhập Kim Tiên không thể vượt qua ca ca, vậy hắn sẽ tu luyện ra hai trăm, ba trăm Long Tượng Chi Lực, muốn một bước nhập Thái Ất Kim Tiên, một bước nhập Tiên Quân… dùng thực lực chứng minh mình không phải là hàng tặng kèm của Tần gia.

“Bệ hạ, ngài không sao chứ!?” Thái sư Vô Đạo vội vã chạy tới, thấy Tần Hạo không sao mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó liền cho người kéo đến hai xe tấu chương, đều là những tấu chương Tần Hạo tích tụ lại trong thời gian tu luyện gần đây.

“Nhiều vậy sao!?” Khóe mắt Tần Hạo không nhịn được giật giật mấy cái, trong lòng cũng phát ra tiếng gào thét của chuột chũi.

Nếu ông trời có thể cho hắn một cơ hội làm lại, hắn tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch đi khởi binh tạo phản, chắc chắn sẽ ở lại phong địa của mình, làm một Vương gia tiêu dao tự tại, vui vẻ.

“Bệ hạ!” Thái sư Vô Đạo bắt đầu báo cáo: “Thủ lĩnh Hắc Băng Đài Thanh Thiên, đã nộp đơn từ chức, cùng với nguyên Thượng thư Hình bộ Trần Tổ và nguyên Đại nông lệnh Lý Cực, cùng Diệp Long phi thăng đến Tiên giới rồi.” “Thanh Thiên cũng phi thăng rồi sao!?” Tần Hạo bất đắc dĩ thở dài một tiếng, vẻ mặt có chút buồn bã.

Khác với những người mới như Mộc Tú, Nhậm Hoàn, Trần Tổ, Lý Cực, Diệp Long, Tam Lộng đại sư, Thanh Thiên là một trong số ít những người có thể dùng được mà ca ca hắn để lại, cũng là một thanh đao sắc bén dùng rất thuận tay.

Tiếc là mình vẫn không giữ được hắn, đã phi thăng đến Tiên giới đi theo thân ca của hắn rồi.

“Người nên đi thì không đi, người không nên đi thì lại đi!” Tần Hạo không nhịn được lẩm bẩm một câu, liếc nhìn Tam Thu đang ở không xa.

Nhưng Tam Thu lại không có ý định để ý đến Tần Hạo, đang cầm bút lông nhanh chóng ghi chép lịch sử. *“Từ khi trời đất mới mở, thời Hồng Hoang tuyên cổ, Nhân tộc yếu nhược không chịu nổi, bị vạn tộc ức hiếp lăng nhục.

Mà theo một đạo Thái Sơ chi khí giáng lâm chư thiên vạn giới, trong Nhân tộc, Tần thị nhất tộc dựa vào Thái Sơ chi khí nhập thể tu được Vô Thượng Vu Thuật, dù cho con của Đại Đạo mà ta vẫn bất tử, linh khí khô cạn mà ta vẫn vô địch thiên hạ.

Từ đó Tần thị nhất mạch dẫn dắt Nhân tộc trong vạn tộc giết ra một con đường máu, cho đến thời kỳ Thái Cổ, Nhân tộc như đóa hoa trong bình minh, ở chư thiên vạn giới ngạo nghễ nở rộ, trời trên đất dưới không còn thần phật, chư thiên vạn giới tự nhiên chỉ có Tần thị ta độc tôn.”* *“Nhưng vô tình Đại Đạo bạc bẽo vô nhân… Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Tần thị nhất tộc độc chiếm phong quang, nhiễu loạn vạn bàn nhân quả, vạn vật cùng sinh sôi mà không hại nhau, đạo cùng vận hành mà không trái ngược nhau, hành động này của Tần thị nhất mạch đã là chống lại ba nghìn Đại Đạo.

Vì vậy để khôi phục cục diện tương kháng của chư thiên vạn giới, ba nghìn Đại Đạo đã giáng Đại Đạo Lôi Phạt xuống Tần thị nhất tộc.

Kể từ khi huyết mạch Tần thị nhất tộc bị phong cấm, lưu đày đến hạ giới Hoang Cổ, vạn tộc cũng nhân cơ hội nhanh chóng trỗi dậy lớn mạnh.

Nhưng Tần thị nhất tộc không vì thế mà khuất phục, vẫn đang cùng Đại Đạo chống lại vận mệnh.

Cho đến mấy kỷ nguyên sau, Tần thị nhất tộc có Phong bạn Huyết Nguyệt giáng thế, tuổi còn trẻ đã phi thăng Tiên giới, dùng sức một người phá vỡ phong ấn thiên đạo của Hoang Cổ.”* *“Khoảnh khắc đó – đôi mắt đen của hắn hiện rõ uy áp vô tận, ngay cả dòng sông thời gian cũng bắt đầu sôi trào, bước chân mạnh mẽ khiến không gian vặn vẹo, ngay cả nhật nguyệt tinh thần cũng bắt đầu vỡ nát, một tiếng gầm giận dữ càng vang dội khắp chư thiên vạn giới.

Không chỉ giải trừ phong ấn huyết mạch đã áp đặt lên người Tần thị nhất tộc, mà còn tuyên bố với chư thiên vạn tộc sự trở lại của Tần thị nhất tộc bọn họ.”* *“Và ngay khi Tần thị chi Phong chuẩn bị dẫn dắt tộc nhân chinh chiến vạn tộc, giành lại vinh quang thuộc về Tần thị nhất tộc của họ, thì người em trai song sinh kém ba tuổi của hắn lại nhát gan như chuột, co rúm ở hạ giới Hoang Cổ trăm năm không dám phi thăng…”* Khung cảnh chuyển đến Tiên Chú Phong.

Chương 1525

Chỉ thấy Nhị tổ Tần gia đã thích nghi với cuộc sống ở Tiên giới, đang nhàn nhã nằm trên một chiếc ghế dài, tay cầm ấm trà ngọc trị giá mấy vạn tiên tinh cực phẩm, miệng ngân nga một khúc hát không tên, bên cạnh là mấy tiểu thị nữ ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Có người giúp ông bóp vai, có người giúp ông đấm chân, có người giúp ông quạt mát, còn có người đút nho cho ông… “Đây mới gọi là cuộc sống chứ!” Nhị tổ Tần gia lim dim mắt, cảm nhận sự tốt đẹp của cuộc sống.

Bốp một tiếng!!

Chưa đợi Nhị tổ Tần gia kịp phản ứng, cả người lẫn ghế đã bị người ta đá bay.

“Ai vậy!?” Nhị tổ Tần gia mặt đập xuống đất, tức giận nhổ đám cỏ trong miệng ra rồi đứng dậy.

Nhưng khi ông nhìn thấy người đến, lập tức như chuột thấy mèo, rụt đầu lại không dám thở mạnh.

Bởi vì người đến chính là cha ruột của ông, Thủy tổ Tần gia!!

“Sao ta lại sinh ra cái thứ như ngươi chứ!” Thủy tổ Tần gia tức đến toàn thân run rẩy, càng nói càng tức: “Cả ngày chỉ ăn không ngồi rồi, không lo làm ăn, ngoài ăn ra thì chỉ có ngủ.

Ngươi xem cái bộ dạng của ngươi đi, còn có chút nào giống con cháu Tần gia chúng ta không?!” “Cha, cha không thể nói như vậy được!” Nhị tổ Tần gia mặt đầy uất ức nói: “Con cũng muốn làm chút gì đó cho gia tộc, nhưng Tiên giới thực sự quá nguy hiểm, bên ngoài không phải là thiên tài trên bảng Thiên Tư, thì cũng là hậu duệ Tiên

Đế, con đi cũng không tranh lại được với họ.

Thà ở nhà ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, không gây thêm phiền phức cho các người, chính là sự giúp đỡ lớn nhất đối với các người rồi." "Ngươi còn có lý nữa à!?" Thủy tổ Tần gia tức đến không chịu nổi, hận không thể tát chết cái thứ này.

Ầm ầm ầm!!

Đúng lúc này, trời đất chấn động!!

Chỉ thấy giữa trời đất đột nhiên âm dương lưỡng cực khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang lấp lánh, vạn đóa kim liên chiếu rọi cửu thiên, trong hư không càng có sấm sét hoành hành.

Ngay sau đó hai cột sáng màu vàng từ trên trời giáng xuống, phù văn thần bí vây quanh Thủy tổ và Nhị tổ, đan xen thành quỹ tích quy tắc của trời đất, bùng phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

"Đây là cái gì!?" Nhị tổ Tần gia mặt đầy hoảng sợ, cảm nhận được máu trong người bắt đầu sôi trào.

"Đây là huyết mạch phản bộ!!" Thủy tổ Tần gia lập tức trợn mắt kinh hô, nhớ lại huyết mạch phản bộ được ghi chép trong sách.

Mặc dù bây giờ trong lòng ông có rất nhiều nghi vấn, nhưng không có thời gian để suy nghĩ, lập tức kéo theo đứa con trai tốt của mình vội vàng ngồi xuống tu luyện.

"Sao có thể!?" Phụng Thiên ở không xa bảo vệ Thủy tổ Tần gia, nhìn thấy huyết mạch phản bộ lập tức ngây người, thực sự không hiểu tại sao hai vị lão tổ Tần gia lại đột nhiên xuất hiện hiện tượng huyết mạch phản bộ.

Rất nhanh – Cơ thể của hai cha con bắt đầu phình to, làm rách cả quần áo trên người.

Ngay sau đó lộ ra những đường nét cơ bắp hoàn mỹ, hiện rõ như được điêu khắc tỉ mỉ, làn da càng trở nên cứng rắn như sắt, mang lại cho người khác một cảm giác áp bức mạnh mẽ.

“Vu tộc!!” Phụng Thiên lập tức trợn to mắt, nghiêm trọng hoài nghi mình đang nằm mơ.

Mặc dù hắn đã tận mắt thấy Tần Phong phản tổ kích hoạt huyết mạch Vu tộc, nhưng tu vi của hắn cách Tiên Đế còn xa vạn dặm.

Huống hồ một tiểu bối phản bộ cho lão tổ nhà mình ít nhiều có chút đảo lộn cương thường.

“Cha, cha lại lừa con!!” Nhị tổ Tần gia cảm nhận được sự thay đổi của bản thân, lập tức ném ánh mắt oán trách.

Vốn tưởng dựa vào cha có thể làm một nhị thế tổ tiêu dao, kết quả cha lại lừa ông rằng Tần gia không có huyết mạch Vu tộc, muốn ép ông phải dựa vào đôi tay của mình để tạo dựng sự nghiệp.

Nhưng may mà ông không chỉ dựa vào cha, mà còn học được cách dựa vào con cháu, nằm không cũng kích hoạt được huyết mạch Vu tộc, cũng suýt nữa vì ý chí dao động mà đi tìm việc, bỏ lỡ sự phú quý ngút trời này.

“Tại sao lại có huyết mạch phản bộ chứ!?” Thủy tổ Tần gia vẻ mặt rất mờ mịt, nghĩ nửa ngày cũng không hiểu ra.

“Cha, cho tiền!” Nhị tổ Tần gia quen thuộc chìa tay xin tiền.

Bây giờ ông cảm thấy mình mạnh đến đáng sợ, muốn đi Bát Đại Hồ Đồng cứu giúp các tiểu tiên nữ.

“Cút!” Thủy tổ Tần gia không nhịn được nữa gầm lên một tiếng, thật tâm hối hận đã không ném cái thứ này vào tường.

“Mình nhất định là đang nằm mơ!” Phụng Thiên vẻ mặt hoảng hốt quay người rời đi, chuẩn bị về nhà ngủ một giấc thật ngon, sau khi tỉnh dậy sẽ liên lạc với Lý Cực để thanh toán hóa đơn.

Khung cảnh chuyển đến đại điện Tiên Minh.

Chỉ thấy Minh chủ Tiên Minh, Mộng Dao Tiên Tử, cùng bảy vị trưởng lão của Tiên Minh đều có mặt.

Họ cũng nhìn thấy ánh sáng giáng xuống khi hai vị lão tổ Tần gia huyết mạch phản bộ ban nãy.

“Đây là tình huống gì vậy!?” Nhị trưởng lão mặt ngơ ngác nói: “Người đột phá Tiên Đế không phải là Mộng Dao sư muội sao?

Sao Tần gia lại xuất hiện hiện tượng huyết mạch phản bộ!?” “Ta không biết a!!” Các trưởng lão khác cũng đều mặt ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Chuyện này sau này hãy bàn!” Minh chủ Tiên Minh vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bây giờ chúng ta nên thảo luận, làm thế nào để đối phó với cuộc tấn công đến từ Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung!” “Vâng!” Bảy vị trưởng lão lập tức nhớ ra chuyện chính, không còn suy nghĩ về việc tại sao Tần gia lại có huyết mạch phản bộ nữa.

“Minh chủ!” Nhị trưởng lão lên tiếng trước: “Bây giờ Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung đang tập trung ở biên cảnh Đông Nam và Đông Bắc, muốn một lần công phá Tiên Minh chúng ta.

Nhưng họ không biết Tiên Minh chúng ta có mấy nghìn cỗ Huyền Nữ Chiến Cơ, tập trung với mật độ như vậy quả thực là bia sống.” “Ừm!” Minh chủ Tiên Minh tán đồng gật đầu.

Mặc dù ông ta rất ngứa mắt tên nhãi tóc vàng Tần Phong, nhưng không thể không thừa nhận Huyền Nữ Chiến Cơ mà hắn luyện chế, quả thực đã phá vỡ hình thức chiến tranh truyền thống của Tiên giới trước đây.

“Huyền Nữ Chiến Cơ là đại sát khí không sai…” Đại trưởng lão thấy có Minh chủ Tiên Minh ở đây, không dám đặt tay lên bàn ra vẻ đại lão, ngồi ngoan như một đứa trẻ ngoan nói: “Nhưng muốn đạt được hiệu quả sát thương lớn nhất, vẫn cần phải ra tay bất ngờ, hơn nữa còn phải có người kìm chân Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế, tạo cơ hội cho Huyền Nữ Chiến Cơ đột phá phòng tuyến tiêu diệt địch.” “Có lý!” Tây trưởng lão tán đồng gật đầu: “Huyền Nữ Chiến Cơ tuy là sản phẩm vượt thời đại, nhưng không thể qua mắt được Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế.

Cho nên muốn để Huyền Nữ Chiến Cơ phát huy hiệu quả lớn nhất, thì phải dụ đi, hoặc kìm chân Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế.” “Cái này thì khó rồi!” Minh chủ Tiên Minh có chút đau đầu nói: “Mặc dù bản đế và Mộng Dao đều đã đột phá đến Tiên Đế, nhưng muốn riêng rẽ ngăn cản Lăng Tiêu và Long Ngạo Thiên thì căn bản không thực tế, cho dù hai người liên thủ cũng chỉ có thể chặn được một trong hai người một lúc thôi.” “Quả thực khó!” Thất trưởng lão vẻ mặt có chút lo lắng nói: “Bây giờ Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu đang ở hai nơi khác nhau, chúng ta dù có thể kịp đến ngăn cản một người, cũng không thể kịp đến ngăn cản người còn lại.” “Cũng không phải không có cách!” Lục trưởng lão dập điếu thuốc, mở miệng nhắc nhở: “Các ngươi còn nhớ cái tiểu hồ lô của Tần Phong không?

Ban đầu mang theo hai vị lão tổ Tần gia của họ, từ biên khu Đông Vực đến Tiên Minh cũng chỉ trong nháy mắt.” “Ngươi bảo bản đế đi cầu xin tên nhãi tóc vàng đó!?” Minh chủ Tiên Minh tức đến râu vểnh mắt trợn, tỏ vẻ mình thề chết cũng không cúi đầu trước tên nhãi tóc vàng… “Ai, ta đi vậy!” Mộng Dao tiên tử ôm trán thở dài, tỏ ý mình sẽ đi cúi đầu.

“Mộng Dao ra tay, chắc chắn được việc!” Thất trưởng lão thấy sắc mặt Tiên Minh Minh chủ không ổn, vội vàng lên tiếng: “Bây giờ đã có phương án tác chiến hai mặt trận, dưới sự tấn công bất ngờ của Huyền Nữ chiến cơ, Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện nhất định sẽ tổn thất nặng nề, cho nên chúng ta phải nghĩ sẵn đối sách từ trước, đề phòng Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế nổi điên hoàn toàn.” “Cái này thì không cần lo lắng!” Lục trưởng lão rít một hơi thuốc, thản nhiên nói: “Tuy Tiên Đế có uy năng hủy thiên diệt địa, nhưng họ mà giết chóc quá nhiều sẽ bị nhiễm nhân quả, cho nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Tiên Đế sẽ không đại khai sát giới đâu.” “Nói thì nói thế không sai…” Ngũ trưởng lão mặt đầy lo âu: “Nhưng lỡ như họ không ra tay với đệ tử Tiên Minh ta, mà nhắm thẳng vào chúng ta thì phải làm sao!?” “Cái này lại càng không cần lo!” Tây trưởng lão mở miệng đáp: “Tuy minh chủ và Mộng Dao đánh không lại họ, nhưng hộ sơn đại trận của Tiên Minh ta cũng không phải để trưng, nếu hai người họ cùng lúc chủ trì đại trận, dù đối phương có liên thủ cũng phải tốn mấy trăm năm mới phá được trận.” “Lỡ như họ thật sự chọn tiêu tốn mấy trăm năm thì sao!?” Ngũ trưởng lão vẫn mặt mày lo lắng, không có lấy một chút cảm giác an toàn.

“Nhìn cái dạng nhát gan của ngươi kìa, có gì mà phải sợ!” Tam trưởng lão lập tức ném ánh mắt khinh bỉ: “Nếu mấy trăm năm sau, họ thật sự công phá được hộ sơn đại trận, chúng ta cứ liều mạng với họ thôi.

Nếu ngươi không may tử trận, lẽ nào bản đế lại bỏ mặc vợ con ngươi hay sao!?” “Mẹ nó nhà ngươi chiếm hời của bản đế…” Ngũ trưởng lão lập tức phản ứng lại, tức giận xắn tay áo đòi đánh nhau.

“Tất cả câm miệng cho bản đế!!” Tiên Minh Minh chủ tức giận đập bàn: “Hai cái thứ không ra gì các ngươi, bây giờ là lúc nào rồi, người ta đã đánh tới tận cửa nhà rồi, các ngươi còn có tâm trạng ở đây vì một người phụ nữ mà tranh giành ghen tuông, còn có tư cách và trách nhiệm của trưởng lão không hả!?” “Minh chủ, chúng tôi sai rồi!”

Tam trưởng lão và Ngũ trưởng lão bị dọa đến cúi gằm mặt, nhưng trong lòng lại chẳng có chút ý định sửa đổi nào.

“Được rồi, nguôi giận đi!” Mộng Dao tiên tử vội vàng tiến lên an ủi: “Bây giờ không phải lúc trừng phạt họ, chúng ta nên suy nghĩ kỹ xem, lỡ như sau khi mở hộ sơn đại trận, họ thật sự định tiêu tốn mấy trăm năm thì phải làm sao!?” “Họ sẽ không tiêu tốn đâu!” Tây trưởng lão rất tự tin nói: “Sau khi Huyền Nữ chiến cơ ra mắt ở Tiên giới, chúng ta sẽ lập tức công bố kế hoạch Nam Thiên Môn.

Bởi vì có chiến tích kinh khủng của Huyền Nữ chiến cơ để tham khảo, nên chúng ta có thể nói kế hoạch Nam Thiên Môn khoa trương hơn một chút, là một sự tồn tại kinh khủng có thể siêu việt Tiên Đế, trong vòng trăm năm là có thể hoàn thành.” “Không hổ là chiêu trò thất đức mà thằng nhóc Tần Phong nghĩ ra!” Lục trưởng lão rít một hơi thuốc: “Nếu họ tin kế hoạch Nam Thiên Môn, sẽ biết rằng cứ tiêu tốn tiếp thì chắc chắn phải chết, tự nhiên sẽ vội vàng về nhà triệu tập nhân mã làm một cái tương tự.

Chương 1526

Còn nếu họ không tin mà tiếp tục tiêu tốn, với thiên phú luyện khí yêu nghiệt của thằng nhóc Tần Phong, nói không chừng còn thật sự mày mò ra được.” “Ừ, có lý!” Các vị trưởng lão tán đồng gật đầu, cảm thấy Tần Phong đúng là thất đức bốc khói.

“Hắt xì!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, dường như nghe thấy có người đang chửi mình.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích Thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến đạo tâm của hắn dao động, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Đạo tâm dao động?

Nhị đệ!?” Tần Phong nhớ tới huyết mạch Vu tộc vừa mới thăng cấp, cảm thấy khả năng là nhị đệ rất cao.

Nhưng hắn cũng không để chuyện này trong lòng.

Bởi vì đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử bị tổn thương cũng giống như mạng sống ngàn cân treo sợi tóc, vế trước dù bị tổn thương bao nhiêu lần, cuối cùng cũng chẳng sao cả, vế sau dù bị thương nặng đến đâu, cuối cùng vẫn không chết được.

Huống hồ lần này nhị đệ còn nhận được huyết mạch Vu tộc, e rằng đạo tâm chỉ bị thương có hai giây rưỡi, sau đó sẽ lại cảm thấy mưa tạnh, trời quang, mình lại ngon rồi.

“Trẻ trâu phải trải qua chuyện gì mới ngoan ngoãn được đây!?” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chuẩn bị tranh thủ xuống đánh một trận.

Nhưng bây giờ hắn không có thời gian xuống đánh nhị đệ, đã cùng Tâm Nhan tiểu thư đến giai đoạn mấu chốt.

Chỉ thấy Thái Cực Âm Dương Đồ bao bọc hai người đang xoay chuyển nhanh chóng, tiên khí giữa đất trời bị hút vào một cách điên cuồng, cuối cùng cùng với đại đạo pháp tắc dung nhập vào cơ thể hai người.

“Vừa hay làm một lèo, đột phá Thái Ất Kim Tiên!” Tần Phong cảm nhận được khí tức sôi trào trong cơ thể, dứt khoát lấy kinh nghiệm treo máy ra.

Đối với các tu tiên giả khác, đột phá Thái Ất Kim Tiên rất khó, nhưng đối với hắn lại vô cùng đơn giản.

Bởi vì đột phá Thái Ất Kim Tiên cần lĩnh ngộ Tam Hoa Tụ Đỉnh và Ngũ Khí Triều Nguyên, mà hai cái buff này hắn đã sớm lĩnh ngộ, lại còn thành công thôi diễn đến tiên cấp, mọi thứ có thể nói là nước chảy thành sông.

Rầm rầm rầm!!

Một luồng năng lượng như hồng thủy, nháy mắt bộc phát ra từ trong cơ thể.

Chỉ thấy Tần Phong ôm chặt Tâm Nhan tiểu thư, ngồi xếp bằng như Quan Âm trong truyền thuyết.

Ngay sau đó, một luồng kim quang rực rỡ đến cực hạn bùng nổ như thực chất, tinh khí thần lập tức hóa thành ba đóa hoa vàng lộng lẫy đến tột cùng phiêu phù trên đỉnh đầu.

Chúng xoay chuyển theo một cách huyền ảo và kỳ diệu, mỗi một lần chuyển động đều có thể dẫn động thiên địa đại đạo, ánh sáng chói lòa càng khiến người ta không thể nhìn thẳng, phảng phất như ba vầng mặt trời nhỏ treo trên không.

Cùng lúc đó— Năm luồng khí thể hùng hồn rộng lớn gào thét bôn ba quanh người Tần Phong, lực lượng ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ đan xen vờn quanh, như năm con rồng khổng lồ gầm thét, tỏa ra uy áp khiến người ta tim đập nhanh.

Chúng điên cuồng xoay quanh thân Tần Phong, mỗi một lần lưu chuyển đều tạo nên từng đợt gợn sóng không gian, sau đó như ngân hà đổ ngược, mạnh mẽ dung nhập vào cơ thể.

“Còn thiếu một chút!” Thân thể Tần Phong bắt đầu run rẩy kịch liệt, năng lượng như cuồng triều trong cơ thể không ngừng xung kích.

Nhưng hắn không hề có ý định từ bỏ đột phá, cắn răng liều mạng vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết.

Rất nhanh— Ba đóa hoa vàng cùng năm luồng khí thể dung hợp trên đỉnh đầu, hình thành một quả cầu năng lượng khổng lồ vô cùng, khiến hư không xung quanh bắt đầu vặn vẹo biến hình, căn nhà trúc nhỏ cũng nháy mắt vỡ nát, hóa thành bụi phấn.

“Chính là lúc này, phá cho ta!” Tần Phong đột ngột mở mắt, điều động toàn thân năng lượng xung kích.

Bùm một tiếng!!

Theo một tiếng nổ lớn như khai thiên tích địa truyền ra từ trong cơ thể, quả cầu năng lượng trên đỉnh đầu cũng đột ngột nổ tung, hóa thành một dòng lũ ánh sáng thông thiên triệt địa, toàn bộ xông vào cơ thể hắn.

Ngay sau đó liền bộc phát ra khí tức vô song, như cuồng phong càn quét bốn phương tám hướng, khiến cả Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng phải rung chuyển.

“Động tĩnh lớn vậy!?” Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái mặt đầy lo lắng.

Cứ tưởng Tần Phong là người biết thương hoa tiếc ngọc, không ngờ hắn lại đứng thẳng lên đạp… “Đột phá Thái Ất Kim Tiên rồi!”

Trong mắt Tần Phong lóe lên điện quang như thực chất, một luồng khí thế bễ nghễ thiên hạ cũng theo đó lan ra.

"Ư ư!!" Thân thể Tâm Nhan tiểu thư đột nhiên căng cứng run rẩy, cắn chặt môi đỏ không cho mình phát ra âm thanh.

Bùm một tiếng!!

Một tiếng trầm đục từ trong cơ thể truyền ra, là âm thanh cơ thể phá vỡ chất cốc.

Ngay sau đó một luồng uy áp Địa Tiên như hồng thủy vỡ đê bùng nổ, dáng người yêu kiều thướt tha được bao bọc bởi từng đạo tiên quang trắng dịu dàng, tôn lên vẻ thánh khiết cao nhã của nàng, phảng phất như cửu thiên tiên tử không vướng bụi trần.

"Hù hù!" Tâm Nhan tiểu thư thở hổn hển, yếu ớt nằm trong lòng Tần Phong.

Cứ tưởng Tần Phong là một chàng trai ấm áp biết thương hoa tiếc ngọc, ai ngờ cuồng phong cấp tám kéo dài ba ngày ba đêm, cũng không biết đôi tay đôi chân nhỏ bé này của mình đã kiên trì qua được như thế nào.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ người thương của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, tổng cộng nhận được 2400 vạn điểm phản diện!" "Phu nhân ngày càng quyến rũ!" Tần Phong nhìn phu nhân mồ hôi đầm đìa trong lòng, cảm giác mình sắp không kìm được nữa rồi.

Đành chịu thôi!

Không phải hắn muốn vắt sữa mãi một con cừu để kiếm điểm phản diện, mà là Tâm Nhan tiểu thư là phiên bản đặt riêng của hắn.

Không chỉ có làn da như ngọc của Tử Diên, còn có vòng eo thon nhỏ của Điềm Điềm, mục cộng điểm của Hồng Hạnh, dáng người chuẩn của Hữu Dung, đôi chân dài của Nguyệt Hi, thân phận của Tiểu Hương Phi, đôi chân ngọc của Vũ Lăng Thánh Chủ… cộng thêm dung nhan tuyệt thế quốc thái dân an của chính nàng, có thể nói từ đầu đến chân đều mọc đúng trên gu thẩm mỹ của hắn.

“Dừng lại!” Tâm Nhan tiểu thư cảm nhận được cuồng phong cấp tám lại sắp tới, vội vàng dùng bàn tay nhỏ nhắn chống lên cơ ngực khoa trương của Tần Phong.

Ngay sau đó mặc kệ cơ thể mệt mỏi, nàng nhảy dựng lên như một con thỏ bị kinh động, vung tay lấy ra một dải lụa đỏ khoác lên người, vội vàng che đi làn da như ngọc.

“Đây là giáo dưỡng của tiểu thư nhà quyền quý các ngươi sao!?” Tần Phong thấy năng lượng tích cực bị che đi, lập tức cảm thấy không vui.

Cứ tưởng Tâm Nhan tiểu thư là tiểu thư nhà quyền quý truyền thống tam tòng tứ đức, sẽ không từ chối bất kỳ yêu cầu nào của phu quân, ai ngờ nàng lại từ chối hắn thực thi quyền lợi cơ bản nhất của một người chồng.

“Phì, tên đại sắc lang!” Tâm Nhan tiểu thư đỏ mặt khẽ mắng một tiếng, sau đó quấn lụa đỏ bay đi.

“Cừu non sao thoát khỏi lòng bàn tay của sói xám lớn được!” Tần Phong lộ ra nụ cười xấu xa, chuẩn bị dạy cho Tâm Nhan tiểu thư một bài học.

Đinh một tiếng!

Ngay lúc sói xám lớn đuổi kịp sắp vồ được cừu non, thiết bị liên lạc rơi bên cạnh đột nhiên vang lên.

“Ai gọi tới vậy!?” Tần Phong bị làm phiền, tâm trạng rất không vui.

Nhưng xét đến có thể có chuyện gấp, hắn đành miễn cưỡng đứng dậy vung vẩy vòi voi, đi nhặt thiết bị liên lạc dưới đất lên.

Chương 1527

“Tần Phong tiểu đệ đệ, ngươi đang làm gì đó!?” Tần Phong vừa mới bật thiết bị liên lạc, liền truyền đến giọng nói quyến rũ của Mộng Dao tiên tử.

“Ách…” Tần Phong có cảm giác như vụng trộm bị bắt quả tang, não bộ vội vàng vận hành tốc độ cao: “Vừa rồi có một vị phu nhân chạy tới cầu cứu ta, nói bà ấy đang tìm con của mình, ngươi biết ta đây là người luôn mang lòng chính nghĩa, không nỡ từ chối yêu cầu của một người mẹ, hiện đang toàn lực giúp vị phu nhân này tìm con.” “Không phải ngươi thấy người ta xinh đẹp chứ!?” Mộng Dao tiên tử không nhịn được trêu chọc, đối với tính cách của Tần Phong, nàng quá hiểu rồi.

“Sao ngươi có thể vu khống người trong sạch như vậy!?” Tần Phong phảng phất như tiểu tiên nữ bị nghe thấy lời thật lòng, lập tức hét lớn: “Ta chỉ là gần đây tu luyện gặp phải bình cảnh, nên mới đến hồng trần này để trải nghiệm cuộc sống, ngươi đừng có dùng ánh mắt dâm đãng nhìn người, tưởng ai cũng có tư tưởng bẩn thỉu…” “Được rồi, được rồi, tỷ tỷ sai rồi!” Mộng Dao tiên tử vội vàng xin lỗi: “Chúng ta vào chuyện chính đi, bên này chúng ta đã có phương án đẩy lui địch rồi, nhưng cần cái tiểu hồ lô trong tay ngươi giúp đỡ.” “Tiểu hồ lô!?” Tần Phong ngẩn người, không biết nàng nói cái nào.

“Tần Phong tiểu đệ đệ!” Mộng Dao tiên tử lại tiếp tục nói: “Theo tình báo từ tiền tuyến truyền về, đại quân của Lăng Tiêu Cung sắp tập kết xong rồi, ước tính nhiều nhất năm sáu ngày nữa sẽ phát động tổng tấn công, cho nên ta cần tiểu hồ lô của ngươi đưa chúng ta qua đó ngăn cản hắn.” “Yên tâm!” Tần Phong lập tức nghiêm túc nói: “Đối với loại chuyện vi phạm pháp luật kỷ cương này, ta tuyệt đối giơ hai tay ủng hộ.

Nếu ai cũng như Lăng Tiêu Tiên Đế, dẫn người đi đánh đập tiểu tam vô tội, văn minh làm sao tiến bộ?

Quyền lợi của nam giới làm sao được bảo đảm?!" "A!?" Mộng Dao tiên tử nghe xong ngớ người tại chỗ.

Rõ ràng mỗi chữ nàng đều biết, nhưng ghép lại với nhau lại không hiểu.

Cái gì gọi là đánh đập tiểu tam vô tội!?

Cái thứ này còn có loại vô tội sao!?

Lẽ nào làm tiểu tam không phạm pháp, mà đánh tiểu tam mới là phạm pháp!?

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm hư đóa giải ngữ hoa của Thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Ai làm hư ai!?" Tần Phong lập tức thầm chửi trong lòng, cho rằng hệ thống lại đang vu oan người tốt.

Tuy mình bám vào Mộng Dao tiên tử cái tiểu phú bà này, nhưng Lăng Tiêu Tiên Đế tự ý truyền tin ra ngoài là lỗi của hắn, phải nghiêm trị mới có thể trả lại cho mình một sự công bằng.

"Được rồi!" Mộng Dao tiên tử lười đi lý giải logic của Tần Phong, lại mở miệng nói: "Mấy ngày này ngươi đợi tin của ta, đợi đại quân Lăng Tiêu Cung tập kết xong, chúng ta sẽ qua đó tiêu diệt toàn bộ bọn chúng." "Được!" Tần Phong gật đầu, rồi kết thúc cuộc gọi.

Ngay sau đó lại gọi hệ thống trong lòng, đổi một viên Thái Ất Kim Tiên cảnh Căn Cơ Đan.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu hao 4000 vạn điểm phản diện, đổi được một viên Thái Ất Kim Tiên cảnh Căn Cơ Đan!" "4000 vạn!!"

Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, chỉ cảm thấy một trận đau lòng.

Tuy Uyên Tổng mang lại cho hắn tám chín trăm triệu thu nhập, nhưng nhà địa chủ cũng không phải năm nào cũng có của ăn của để.

“Hay là lại khổ Uyên Tổng thêm chút nữa vậy!” Tần Phong quyết định tăng độ khó cho Uyên Tổng, để hắn tuổi còn trẻ không biết phấn đấu.

Một viên đan dược vào bụng, căn cơ lập tức vững chắc!

Theo Căn Cơ Đan tan ra trong miệng, một luồng năng lượng cũng theo đó tràn vào tứ chi xương cốt toàn thân, ngay sau đó năng lượng chập chờn bất định trong cơ thể bắt đầu bình ổn.

“Tâm Nhan tiểu bảo bối đâu rồi!?” Tần Phong sau khi củng cố căn cơ, bắt đầu nhìn quanh tìm kiếm Tâm Nhan tiểu thư.

Nhưng không thấy Tâm Nhan tiểu thư đâu, lại thấy tiểu thiểm khuyển của nàng.

Chỉ thấy Nam Phong Công Chúa cũng không biết là cố ý hay vô tình, đang chơi đùa ở con suối nhỏ trong núi không xa, hai bàn chân ngọc trắng nõn đang nghịch nước, một khung cảnh nên thơ như tiểu tinh linh trong núi.

“Là nàng!” Tần Phong hai mắt không khỏi sáng lên, lập tức vung vẩy vòi voi đi tới.

“Đến rồi, ngài ấy đến rồi…” Nam Phong Công Chúa thấy Tần Phong qua đây, trong lòng lập tức căng thẳng.

Chỉ cần nàng có thể nắm bắt cơ hội lần này, cũng chính là nắm bắt tương lai, từ đó thoát khỏi vận mệnh làm tiểu thiểm khuyển… Tiết kiệm dung lượng, cảnh quay chuyển.

Chỉ thấy Tiểu Kiều và Lưu Thủy đang ngồi xếp bằng bên ngoài

Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trên bầu trời đêm còn treo một vầng trăng tròn, tựa như một chiếc đĩa bạc khổng lồ, tỏa ra ánh sáng thanh lãnh mà thánh khiết.

“Đêm trăng tròn đã đến!” Lưu Thủy từ từ mở mắt, ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên trời.

“Tần Phong sao còn chưa ra!?” Lông mày của Tiểu Kiều hơi nhíu lại, quay đầu nhìn về phía Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

“Chắc là vẫn đang tu luyện…” Lưu Thủy thu công thở ra một hơi: “Từ lúc Tần Phong vào trong bức đồ này, tiên khí xung quanh không ngừng tràn vào, còn kèm theo quy tắc của đại đạo, có thể thấy Tần Phong ba ngày ba đêm này không hề nhàn rỗi chút nào.” “Thằng nhóc này còn cho người khác sống không vậy!?” Tiểu Kiều ôm trán đau đầu: “Bản thân thiên phú đã đủ khiến người ta tuyệt vọng, bây giờ còn tu luyện khắc khổ như vậy, ta cảm thấy không cần đến ngàn năm, hắn đã có thể siêu việt chúng ta trở thành Tiên Vương cự đầu rồi.” “Suỵt, có người đến!” Lưu Thủy đột nhiên làm động tác im lặng, bắt đầu cùng Tiểu Kiều thu liễm khí tức.

Chỉ thấy trong khu rừng sâu thẳm như mực, xuất hiện một bóng người lúc ẩn lúc hiện, dưới ánh trăng bạc mờ ảo chiếu rọi, có thể thấy rõ đối phương là một nam tử mặc y bào hoa lệ.

Ánh mắt không ngừng nhìn trái ngó phải, cẩn thận từng li từng tí bước ra khỏi rừng, phảng phất như mỗi bước đi đều vô cùng thận trọng.

“Hắn là ai!?” Tiểu Kiều nhìn về phía Lưu Thủy, hỏi xem có nhận ra không.

“Không biết!” Lưu Thủy không có thời gian đoán mò, trực tiếp gửi tin nhắn cho Tần Phong.

Cảnh quay chuyển— Tần Phong nhận được tin nhắn của Lưu Thủy, lập tức mặc quần vào quay người rời đi.

Vốn dĩ hắn còn muốn tra hỏi Nam Phong Công Chúa là cố ý hay vô tình, ai ngờ mắt thấy sắp cạy được miệng nàng, Lưu Thủy đột nhiên gửi tin nhắn báo đến giờ đi làm.

“Bệ hạ!” Nam Phong Công Chúa lộ ra ánh mắt oán hận, khóe miệng còn vương một sợi tóc quăn.

Vốn tưởng rằng mình có thể nắm bắt tương lai, từng bước từng bước leo lên long sàng thay đổi vận mệnh, ai ngờ Tần Phong căn bản không cho nàng cơ hội tiến bộ, chỉ yêu cầu nàng quỳ xuống từng chút từng chút lau sạch sẽ.

Lẽ nào một ngày làm tiểu thiểm khuyển, cả đời đều là tiểu thiểm khuyển sao!?

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi phụ bạch nguyệt quang của Truyền thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 2 vạn điểm phản diện!” “Phương huynh, cần phải luyện tập nhiều hơn a!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, không ngờ Phương Trường lại sa đọa đến vậy.

Rõ ràng có hào quang nhân vật chính mà người khác không có, lại suốt ngày xoay quanh mấy người phụ nữ xinh đẹp, còn vì một chút trắc trở nhỏ mà tự sa ngã, thật sự không có chút lòng cầu tiến nào.

“Hộc hộc, hộc hộc…” Tiểu Bạch thấy Tần Phong sắp rời đi, lập tức chạy như bay tới.

Nhưng do nó đã hiện ra hình tròn, nên chạy trông như một cây xúc xích QQ, sau khi nhảy lên vai Tần Phong, còn thở hổn hển từng ngụm lớn, dường như vừa hoàn thành một cuộc chạy marathon.

“Ta nhớ hình như ta nuôi một con thỏ mà!?” Tần Phong quay đầu nhìn Tiểu Bạch một cái, trong lòng bắt đầu tự nghi ngờ bản thân.

Rất nhanh— Một người một thỏ đã ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Ngay sau đó Tiểu Bạch vẫy vẫy móng vuốt nhỏ, thu lại Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

“Ngươi đột phá Thái Ất Kim Tiên rồi!!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức trợn tròn mắt, không quên dùng tay che miệng mình.

Nếu không phải tình hình hiện tại không cho phép, thế nào cũng phải hét lên vì Tần Phong vài tiếng.

Người khác đột phá một tiểu cảnh giới cần mấy năm, mấy chục năm, thậm chí mấy trăm năm, còn hắn đột phá một đại cảnh giới lại đơn giản như uống nước.

Rõ ràng mới vừa đột phá đến Kim Tiên đỉnh phong, quay đầu một cái lại đột phá đến Thái Ất Kim Tiên, hoàn toàn không nghĩ đến người khác có chịu nổi hay không.

Chương 1528

“Vận khí tốt, vận khí tốt!” Tần Phong thuận miệng nói qua loa vài câu, rồi nhìn về phía nam tử kia.

Chỉ thấy hắn không hề phát hiện huyễn trận mà Tiểu Kiều và Lưu Thủy bố trí, đã đến trước vách đá dựng đứng kia, đang ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn trên trời, bấm ngón tay tính toán thời gian.

“Vận khí!?” Tiểu Kiều để không bị Tần Phong tức chết, đành phải hít sâu một hơi chuyển chủ đề: “Người này ngươi có quen không!?” “Hắn tên Vệ Kiệt!” Tần Phong buột miệng trả lời: “Là con rể ở rể của nhà họ Tô, cũng chính là cha của đứa bé trong bụng Tô Phỉ, không chỉ có tu vi Tiên Vương sơ giai, trong tay còn có Vô Thượng Thiên Thư mà chúng ta muốn.” “Vô Thượng Thiên Thư ở trong tay hắn!?” Đôi mắt đẹp của Lưu Thủy lập tức sáng lên, hăm hở chuẩn bị động thủ.

“Đừng vội!” Tần Phong vội vàng giữ Lưu Thủy lại, ra hiệu vẫn chưa phải lúc ra tay.

Theo thông tin hắn xem được bằng Thiên Cơ Tạp, Vệ Kiệt này không phải dạng tiểu bạch kiểm gì, mà là một kẻ độc ác tàn nhẫn.

Từ khi nhà họ Tô chiêu hắn làm con rể ở rể, hắn đã luôn đóng vai một tên con rể tuân thủ nam đức, cũng chính vì hắn diễn kịch mấy ngàn năm như một, nên sau khi Tô Phỉ mang thai, không chút nghi ngờ đã giao quyền quản gia cho hắn.

Cũng chính từ khoảnh khắc này, hắn đã lộ ra nanh vuốt của mình!

Không chỉ điên cuồng chuyển dời tài sản của nhà họ Tô, còn âm thầm luyện chế một huyết nô, là một loại nô lệ bị ma tu khống chế, có năng lực lây nhiễm kinh khủng của sinh hóa mẫu thể, còn có thể dựa vào việc hút máu của tu tiên giả để lớn mạnh.

Nhưng rất đáng tiếc… Ngay lúc hắn sắp luyện thành huyết nô, Long Ngạo Thiên đã cùng Tâm Ngữ tiên tử trở về.

Thế là dưới sự gia trì của hào quang nhân vật chính, rất nhanh đã phát hiện Vệ Kiệt có vấn đề, không chỉ thành công ngăn chặn nguy cơ sinh hóa mẫu thể, còn thành công làm rơi ra một quyển Vô Thượng Thiên Thư.

Ngay lúc này— Ánh trăng chiếu rọi lên vách đá dựng đứng, khiến mọi thứ trở nên mộng ảo.

Ngay sau đó xuất hiện ánh sáng lúc ẩn lúc hiện, giống như vô số con rắn ánh sáng uốn lượn, điên cuồng múa may trong bóng tối, cuối cùng hội tụ thành một lối vào, còn kèm theo dao động năng lượng mạnh mẽ khuếch tán ra.

“Thật sự có một lối vào!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức nín thở, thò đầu nhỏ ra ngó vào lối vào.

Vút một tiếng!

Một bóng hình xinh đẹp từ lối vào bay ra, xuất hiện trước mặt Vệ Kiệt.

Chỉ thấy đối phương là một ma nữ trang điểm khói, không chỉ vóc dáng vô cùng nóng bỏng, quần áo trên người còn ít hơn cả các tiểu thư trên Douyin.

“Ây da, đây không phải là Vệ công tử sao?!” Ma nữ lập tức cười đầy ẩn ý: “Nửa đêm không ở nhà ôm hiền thê ngủ, sao lại có thời gian chạy qua đây tìm ta, một ma nữ này vậy!?” “Bảo bối, ngươi làm ta nhớ chết đi được!” Vệ Kiệt đưa tay ôm lấy ma nữ hôn một cái: “Mụ già Tô Phỉ đó sao có thể so với ngươi, trên giường cứ như một con cá chết, lật người cũng không biết, làm sao có được khoái lạc như ở bên ngươi chứ!?” “Nhưng người ta hiền huệ mà!” Ma nữ nép vào lòng Vệ Kiệt, trêu chọc: “Không chỉ sinh con cho ngươi, còn một đường đỡ ngươi đứng lên.” “Ngươi ghen rồi sao!?” Vệ Kiệt nâng cằm ma nữ trong lòng, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa: “Yên tâm, hiền thê đỡ ta lên mây xanh, được chí trước chém người trong lòng, có một ngày quyền trong tay, đạp mộ vợ đón người mới…” “Quá là súc sinh!” Tần Phong không nhịn được văng tục.

Vốn tưởng mình làm việc đã đủ súc sinh rồi, không ngờ người này còn dũng mãnh hơn cả hắn.

“Loại đàn ông này, còn không bằng súc sinh!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy nghe mà nghiến răng ken két, cảm thấy lửa giận sắp không kiềm chế được nữa.

Tuy họ không quen biết Vệ Kiệt, nhưng cùng ở Bắc Vực ít nhiều cũng nghe qua một chút.

Năm đó Vệ Kiệt còn là một Kim Tiên tiểu tu sĩ vô danh, là do nhà họ Tô chiêu hắn làm con rể ở rể, hiền thê Tô Phỉ dốc hết tài nguyên gia tộc, mới tài trợ hắn đột phá đến Tiên Vương cảnh.

Nhưng bây giờ hắn không những không biết ơn hiền thê đỡ hắn lên mây xanh, còn nhân lúc hiền thê mang thai ra ngoài nuôi tiểu tam, thậm chí còn muốn giết hiền thê để rước tiểu tam về.

Chỉ cần là người, đều không thể nói ra những lời như vậy!

“Đúng vậy, đúng vậy…” Tiểu Bạch tán đồng gật đầu liên tục.

Tuy chủ ngân của nó cũng thích làm con rể ở rể, còn thích ra ngoài nuôi tình nhân, nhưng lại có sự khác biệt về bản chất với Vệ Kiệt.

Đối phương là sủng thiếp diệt thê, nuốt chửng nhà họ Tô, lòng lang dạ sói.

Còn chủ ngân của nó thì không rời không bỏ, đại ái vô cương, muốn cho mỗi một tiểu thư xinh đẹp một mái nhà ấm áp.

"Ngươi xấu quá đi!" Ma nữ lập tức động tình thở gấp, vội vàng kéo Vệ Kiệt nhảy vào lối vào.

"Không được, chúng ta chịu không nổi nữa rồi!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy bị tức đến không chịu nổi, chuẩn bị đi diệt đôi tra nam tiện nữ này.

"Đợi đã!" Tần Phong vội vàng kéo hai người lại, đưa qua hai chiếc mặt nạ dịch dung.

"Làm gì vậy!?" Tiểu Kiều nhìn mặt nạ, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

"Đương nhiên là dịch dung rồi!" Tần Phong lập tức sử dụng Thiên Cương Biến Hóa Thuật, khoác lên bộ chiến giáp Chiến Thần của Diệp Thần ca ca.

"Ngươi có phải nghĩ nhiều quá rồi không!?" Lưu Thủy rất cạn lời: "Hắn chỉ có tu vi Tiên Vương sơ giai, còn hai chúng ta là Tiên Vương đỉnh phong, hoàn toàn là nghiền ép đơn phương, căn bản không cần đeo mặt nạ dịch dung gì cả." "Đúng vậy!" Tiểu Kiều cũng hùa theo: "Đội hình của chúng ta hiện tại, mạnh đến đáng sợ, đánh Vệ Kiệt cái tên Tiên Vương sơ giai này dễ như chơi!" "Các ngươi hiểu cái gì!?" Tiểu Bạch lập tức khinh bỉ: "Đội ngũ chuyên nghiệp chúng ta chưa bao giờ đánh trận không nắm chắc, cho dù tỷ lệ thắng đạt đến 99.999% cũng không bao giờ đối đầu trực diện.

Hơn nữa chúng ta là đi cướp Vô Thượng Thiên Thư, nếu dùng tài khoản chính đi cướp, lỡ như tin tức bị lộ thì sao?

Nói lại, Vệ Kiệt là một kẻ độc ác tàn nhẫn, lại biết nhẫn nhịn, nếu không cẩn thận để hắn chạy thoát, hắn sẽ như một con rắn độc trốn trong bóng tối, không biết lúc nào sẽ cắn chúng ta một phát, cho nên mặc áo giáp phụ là rất cần thiết.” Nói xong— Tiểu Bạch liền học theo Tần Phong, sử dụng biến hóa chi thuật.

Chỉ thấy đôi tai dài của nó nhanh chóng thu nhỏ ngắn lại, cái đuôi ngắn sau lưng thì bắt đầu dài ra và mảnh đi, nhìn từ bên ngoài rất giống một con Husky trắng.

“Chuyên nghiệp!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy nghe mà ngây ngẩn cả người, theo bản năng nhận lấy mặt nạ dịch dung đeo lên.

“Được rồi, đi thôi!” Tần Phong nhìn lối vào dị không gian dưới vách đá bắt đầu thu nhỏ, lập tức kéo Tiểu Kiều và Lưu Thủy nhảy xuống từ vách đá.

Ngay sau đó ba người như bước vào một đường hầm thời không, cùng với một luồng ánh sáng trắng chói lòa lóe lên, họ đã thành công xuyên qua lối vào dưới vách đá, đến một không gian kỳ dị.

“Đây là nơi nào!?” Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức đề phòng, vô cùng cảnh giác nhìn xung quanh.

Chỉ thấy họ hiện đang ở trong một thế giới xám xịt, xung quanh không chỉ không thấy một cây thực vật nào, không khí còn phảng phất mùi máu tanh nồng nặc, trên mặt đất còn rải rác những bộ xương trắng hếu.

“Là căn cứ bí mật của Vệ Kiệt!” Tần Phong nhìn những bộ xương trên đất, nhíu mày trả lời: “Hắn không chỉ dùng tiền của nhà họ Tô để nuôi dưỡng một lượng lớn tử sĩ ở đây, còn để đám tử sĩ này thỉnh thoảng ra ngoài bắt người về luyện chế huyết nô.” “Tên súc sinh đáng chết này!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy bị tức đến đỏ mắt, không hề che giấu ý định muốn giết người.

Vốn tưởng Vệ Kiệt này chỉ là một tên súc sinh đạo đức bại hoại, không ngờ hắn còn là một đại ma đầu thập ác bất xá, ngay cả huyết nô loại sinh hóa mẫu thể kinh khủng này cũng dám luyện chế.

“Đừng manh động!” Tần Phong vội vàng an ủi: “Đợi tìm được Vô Thượng Thiên Thư rồi động thủ cũng không muộn, nếu đánh rắn động cỏ để Vệ Kiệt chạy mất thì không hay!” “Được!” Tiểu Kiều cố nén lửa giận, phẫn nộ nói: “Vậy cứ để đôi tra nam tiện nữ này sống thêm một lúc!” “Chúng ta đi lối này!” Tần Phong dựa vào hình ảnh thấy được từ Thiên Cơ Tạp, rất nhanh đã xác định được phương hướng tiến tới.

Chỉ thấy ba người đi được một lúc, liền nhìn thấy một tế đàn bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, xung quanh còn bày đầy những đầu lâu trắng hếu, trên tế đàn còn có một cái đỉnh đồng khổng lồ khắc đầy phù văn.

Tuy đỉnh đồng đã bị phong ấn, nhưng lại tỏa ra khí tức vô cùng tà ác.

“Bên trong đó là huyết nô sao!?” Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức nhíu mày, chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà.

“Bên này!” Tần Phong không có ý định dừng lại, nhìn về phía một tòa cung điện bên cạnh tế đàn.

Chỉ thấy xung quanh cung điện đứng rất nhiều tử sĩ mặc giáp đen, đeo mặt nạ sắt, mỗi người đều tỏa ra một luồng sát khí lạnh lẽo, khiến nhiệt độ xung quanh cũng lạnh lẽo lạ thường.

Chương 1529

Nhưng những tử sĩ này chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên kỳ, căn bản không thể phát hiện được hành tung của nhóm Tần Phong.

Một lần tăng tốc biến hình, liền dễ dàng lẻn vào.

"Nhỏ tiếng thôi!" Tần Phong đến một căn phòng trong cung điện, rón rén chọc thủng giấy cửa sổ nhìn vào.

Chỉ thấy Vệ Kiệt và ma nữ kia đều ở bên trong, ma nữ nhảy một phát lên người Vệ Kiệt, ngay sau đó quần áo của hai người bắt đầu rơi xuống, rồi lăn lộn trong phòng.

"Bên trong tình hình thế nào?

Có thấy Vô Thượng Thiên Thư không!?" Tiểu Kiều cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó hạ giọng hỏi Tần Phong.

"Cái này khó nói lắm!" Tần Phong mắt không chớp, không bỏ qua một chi tiết nào.

"Có gì mà khó nói!?" Lưu Thủy có chút không kiên nhẫn, muốn đẩy Tần Phong ra tự mình xem.

"Vậy ta sẽ giải thích đơn giản một chút!" Tần Phong không có ý định nhường chỗ, vừa xem vừa giải thích: "Một con Rắn Đá Lớn hoang dã và một con Vỏ Sò Sắt hoang dã gặp nhau, Rắn Đá Lớn sử dụng đòn tấn công hóa đá để thăm dò, nhưng Vỏ Sò Sắt không những không sợ hãi, còn chủ động phát động tấn công, Rắn Đá Lớn lập tức bị kích nộ, sử dụng khổng lồ hóa để dọa đối phương, nhưng Vỏ Sò Sắt không hề sợ hãi, lại sử dụng chiêu Đại Hải Vô Lượng để phản kích…" "Rắn Đá Lớn bất đắc dĩ sử dụng áo nghĩa cuối cùng của mình là Nham Thạch Pháo, nhưng Vỏ Sò Sắt cũng không có ý định nhận thua, cũng sử dụng áo nghĩa cuối cùng của mình là Tiếng Thét, cuối cùng cả hai bên đều không chiếm được lợi thế, đều bị đòn tấn công của đối phương đánh trúng và ngã xuống đất.” Giải thích xong… Tần Phong lộ ra ánh mắt khinh bỉ, sau đó kiêu ngạo ưỡn ngực.

“Mấy con yêu thú này là gì vậy!?” Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức nghi hoặc nhìn nhau, rõ ràng đã chạm đến vùng kiến thức mù của họ… "Tìm thấy rồi!" Ánh mắt Tần Phong chợt ngưng lại, nhìn về phía chiếc áo yếm trên sàn trong phòng.

Dựa theo thông tin nhận được từ Thiên Cơ Tạp lúc trước, Vệ Kiệt không mang theo Vô Thượng Thiên Thư bên mình, mà giấu nó trên người ma nữ tình nhân của hắn, chính là trong chiếc áo yếm trên sàn kia.

Theo kịch bản gốc...

Long Ngạo Thiên sau khi phát hiện Vệ Kiệt có vấn đề liền lập tức dẫn binh công phá dị không gian này.

Nhưng Vệ Kiệt lại sớm nhân lúc hỗn loạn mà chạy thoát, chỉ bắt được ma nữ tình nhân của hắn.

Nhưng điều khiến người ta không thể ngờ tới là, một kẻ hèn hạ như Vệ Kiệt lại dám mạo hiểm quay lại cứu người, kết quả đương nhiên là khó địch lại hào quang nhân vật chính và bị giết.

Mà hành động bất hợp lý này của Vệ Kiệt cũng đã khiến Tâm Ngữ tiên tử nghi ngờ, cuối cùng thành công tìm ra Vô Thượng Thiên Thư từ trong áo yếm của ma nữ, giúp Long Ngạo Thiên có được vốn liếng để thống nhất Tiên giới. "Tìm thấy rồi!?" Mắt của Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức sáng lên, hăm hở chuẩn bị xông vào cướp. "Kẻ nào!?" Trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn, uy áp Tiên Vương đáng sợ nhanh chóng ập tới.

Ầm ầm ầm!!

Gió lớn gào thét, mặt đất rung chuyển dữ dội, ngay sau đó uy áp đáng sợ lấy cung điện làm trung tâm, lan tỏa ra tám phương bốn hướng.

Nơi nó đi qua, không gian bắt đầu vặn vẹo biến dạng, cảm giác áp bức mạnh mẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng nhỏ bé. "Các ngươi dụ hắn đi, ta đi lấy Vô Thượng Thiên Thư!" Tần Phong ném lại một câu rồi nhanh chóng trốn vào góc. "Dụ đi!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức đầy đầu dấu chấm hỏi.

Bọn họ thực sự không hiểu nổi, hai Tiên Vương đỉnh phong đánh một Tiên Vương sơ giai, tại sao phải dụ hắn đi chứ?!

Chẳng lẽ bọn họ không thể xông lên hội đồng đối phương sao?!

Nhưng với nguyên tắc không hiểu nhưng tôn trọng, bọn họ cũng không nói nhiều, lập tức xoay người hóa thành hai luồng sao băng nhanh chóng rời đi. "Chạy đâu cho thoát!!" Vệ Kiệt lập tức phá tan cửa lớn cung điện, nhanh chóng đuổi theo hai người phụ nữ. "Đi rồi!" Tần Phong thấy Vệ Kiệt bị hai cô gái dụ đi, lập tức nghênh ngang dẫn theo Tiểu Bạch đi vào.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn vừa bước vào cửa cung điện, ánh sáng trước mắt đột nhiên tối sầm lại, còn chưa kịp thích ứng hoàn toàn, một bóng đen đã như quỷ mị ập tới, kèm theo đó là một tiếng xé gió sắc lẹm.

Vút một tiếng!!

Chỉ thấy ma nữ không kịp mặc quần áo, lập tức rút ra một cây roi da màu đen, giống như một con rắn độc uốn éo thân mình, gào thét quất mạnh về phía Tần Phong.

Nơi roi da đi qua, không gian gợn lên những gợn sóng nhỏ. "Ồ?

Tiên Quân!!" Tần Phong ánh mắt ngưng lại, thân hình cấp tốc lùi về sau.

Hắn không chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra tu vi Tiên Quân cảnh sơ giai của đối phương, mà còn theo phản xạ chập hai ngón tay lại, bắn ra một luồng kiếm khí sắc bén, va chạm với cây roi da đang quất tới.

Bốp một tiếng!!

Kiếm khí và roi da va chạm tạo ra ánh sáng rực rỡ, cũng sinh ra một cơn bão năng lượng nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh. "Đánh nhau rồi à?!" Tiểu Bạch vội vàng nhân cơ hội nhảy sang một bên, lấy Lưu Ảnh Thạch ra bắt đầu ghi lại khoảnh khắc đẹp. "Một Thái Ất Kim Tiên nho nhỏ mà lại đỡ được một đòn của ta!?" Trong mắt ma nữ hiện lên một tia kinh ngạc, hoàn toàn không có nhận thức gì về việc mình đang hớ hênh.

Ngay sau đó, cây roi da nhỏ màu đen trong tay nàng ta lại rung lên, trong nháy mắt hóa thành vô số bóng roi, như một tấm lưới đen khổng lồ bao trùm về phía Tần Phong, mỗi một bóng roi đều ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, phảng phất như muốn nghiền nát tất cả. "Ta không chỉ đỡ được một đòn của ngươi, mà còn có thể cho ngươi một gậy!" Tần Phong chủ trương là một người thành thật, hoàn toàn không đặt đối phương vào mắt.

Ngay sau đó, hắn liền vung tay lấy ra một cây trường thương hạ phẩm từ trong số chiến lợi phẩm trước đây, lại tiện tay thêm vào mấy buff tăng sức chiến đấu, thi triển tuyệt kỹ thành danh của Long Ngạo Thiên, Ngân Long Thôn Châu.

Gào!!

Một con cự long màu bạc hiện ra từ hư không sau lưng Tần Phong, tiếng rồng gầm đinh tai nhức óc vang vọng khắp đất trời. "Ngân Long Thôn Châu của Chiến Thần Điện!!" Sắc mặt ma nữ đột nhiên biến đổi, liếc mắt một cái đã nhận ra lai lịch của chiêu này.

Hơn nữa, Ngân Long Thôn Châu mà Tần Phong thi triển không phải là Ngân Long Thôn Châu bình thường, mà là Ngân Long Thôn Châu đã được thôi diễn nhiều lần đạt đến Đế giai trung phẩm, con cự long bạc lập tức làm nổ tung cung điện, há to miệng rồng gầm thét lao về phía nàng ta.

Ầm ầm ầm!

Cự long hung hăng lao xuống mặt đất, không chỉ phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, mà còn tạo ra một cơn bão năng lượng ngút trời quét sạch bốn phương. "Phụt!" Ma nữ không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn dữ dội.

Chương 1530

"Sao có thể!?" Ma nữ ôm lấy ngực mình, không thể tin nổi mà trừng lớn mắt.

Mặc dù Tần Phong đã thôi diễn Ngân Long Thôn Châu đến Đế giai trung phẩm, nhưng giữa bọn họ cách nhau cả một đại cảnh giới, một Tiên Quân sơ giai như nàng ta lại không hề có sức chống cự trước một Thái Ất Kim Tiên sơ giai như hắn.

Điều này có khoa học không!?

Rõ ràng là không khoa học chút nào!! "Yêu nữ, ta muốn ngươi trợ giúp ta, Diệp Thần, tu hành!" Tần Phong lập tức ra vẻ chính khí lẫm liệt, ánh mắt lại không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Phì!!

Là tìm kiếm từng kẽ hở!!

Ngay sau đó cũng không cho đối phương thời gian phản ứng, hắn liền cầm trường thương hạ phẩm xông lên, từng đạo thương ảnh như mưa bão đâm ra. "Không ổn!!" Ma nữ không màng thương thế, vội vàng vung roi chống đỡ.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Ánh sáng lóe lên, tiếng nổ không ngừng.

Chỉ thấy bóng dáng hai bên không ngừng giao nhau, thương ảnh và tiên ảnh cũng chồng chéo lên nhau, dao động năng lượng mạnh mẽ hóa thành những gợn sóng trong nước, không ngừng lan ra bốn phương tám hướng.

Bốp một tiếng!!

Trường thương hạ phẩm trong tay Tần Phong đột nhiên vỡ nát, rõ ràng là không chịu nổi trận chiến tần suất cao như vậy. "Cơ hội tốt!!" Sự hưng phấn trong mắt ma nữ không thể che giấu.

Chỉ thấy thân hình nàng ta nhanh chóng lóe lên, như ảo ảnh vòng ra sau lưng Tần Phong, cây roi da trong tay càng dùng một góc độ hiểm hóc, quất mạnh vào lưng Tần Phong.

Bốp một tiếng!

Roi da trúng đích, quần áo theo đó rách toạc.

Nhưng tin tốt là nàng ta quả thực đã quất trúng Tần Phong, tin xấu là một roi quất xuống, Tần Phong đến một sợi lông cũng không tổn hại, càng đừng nói gây ra thương tổn trí mạng gì cho hắn. "Thể tu!!" Ma nữ lập tức trừng lớn mắt kinh hô, trong lòng càng gào thét như chuột chù.

Một Thái Ất Kim Tiên đè đầu một Tiên Quân đánh đã đủ vô lý rồi, nhưng điều khiến người ta cảm thấy vô lý hơn là, công kích của Tiên Quân lại không thể gây tổn thương cho Thái Ất Kim Tiên.

Đúng là tổ cha nhà vô lý, vô lý đến tận nóc!!

Ầm ầm ầm!!

Toàn thân Tần Phong đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ, một luồng khí tức mạnh mẽ xông thẳng lên trời. "Vẫn chưa kết thúc đâu!" Trong mắt ma nữ lóe lên một tia hung quang, vội vàng giơ cao chân đá về phía Tần Phong. "Chút tài mọn, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên một nụ cười khinh miệt, lập tức giơ tay bắt lấy bàn chân ngọc của đối phương. "Ngươi buông ta ra!!" Ma nữ trong lòng kinh hãi, bắt đầu liều mạng giãy giụa.

Nhưng Tần Phong không chỉ có huyết mạch Vu tộc, mà còn có thân thể đáng sợ của Đại Vu, mặc cho nàng ta giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra. "Hửm!?" Tần Phong liếc nhìn ma nữ đang đứng co một chân, nghiêm túc nói: "Xin lỗi, ta không hiểu thần ngữ..." "Công tử có sở thích này sao!?" Khác với tiểu thư khuê các như Tâm Nhan, ma nữ đối diện không những không che miệng kinh hô, mà còn thẳng thắn khoe ra kẽ hở của mình với Tần Phong. "Tiếc thật!" Tần Phong thu lại ánh mắt, tiếc nuối nói: "Ngươi đã bị hàng trăm triệu Hạt Giống Cóc Diệu được Đại Nham Xà triệu hồi ký sinh rồi, nếu không thì Diệp Thần ta đây ít nhiều cũng phải đóng cửa luận bàn với ngươi một phen." "Đại Nham Xà?

Hạt Giống Cóc Diệu!?" Trên đầu ma nữ hiện lên rất nhiều dấu chấm hỏi, tỏ vẻ mình chưa từng nghe qua loại yêu thú này.

Bốp một tiếng!

Tần Phong không có ý định giải thích, giơ chân đá vào chân còn lại của nàng ta. "A!!" Ma nữ lập tức mất đi trụ đỡ mà hét thảm, rõ ràng là đã phải chịu sát thương chí mạng.

Nhưng nàng ta lại không có ý định cứ thế nhận mệnh, trong mắt lập tức lóe lên một tia hung ác, vung tay lấy ra một con dao găm u ám, đâm mạnh về phía bàn tay đang bắt lấy chân ngọc của nàng ta.

Hoặc là Tần Phong buông chân ngọc của nàng ta ra, hoặc là đâm xuyên cả tay lẫn chân. "Người của ma đạo, quả nhiên đủ tàn nhẫn!" Tần Phong bị hành động của đối phương dọa cho giật nảy mình, không ngờ một người phụ nữ lại tàn nhẫn với chính mình như vậy.

Chỉ là hắn hiện tại đã tiến giai Đại Vu, độ cứng của thân thể sánh ngang với tiên khí thượng phẩm, chỉ bằng một con dao găm nhỏ bé, căn bản không thể gây ra tổn thương thực chất gì cho hắn.

Keng một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong không có ý định buông ra, mặc cho dao găm đâm mạnh vào mu bàn tay hắn.

Nhưng điều ngoài dự liệu của tất cả mọi người là, không chỉ không xuất hiện cảnh máu tươi tung tóe, mà ngược lại, con dao găm u ám lại gãy thành hai đoạn. "Sao có thể!?" Ma nữ trừng lớn mắt kinh hô, bắt đầu tự vấn chính mình.

Mình là Tiên Quân sơ giai không sai chứ?!

Đối phương là Thái Ất Kim Tiên sơ giai cũng không sai chứ?!

Nhưng tại sao mình lại không thể phá được phòng ngự của đối phương?!

Rắc một tiếng!!

Tần Phong không có ý định trả lời đối phương, cũng không có ý định thương hoa tiếc ngọc, bàn tay to lớn lập tức dùng sức siết mạnh bàn chân ngọc, lập tức truyền đến tiếng xương gãy.

Chương 1531

"A!!" Ma nữ lập tức đeo lên mặt nạ đau đớn, phát ra từng tiếng hét thảm thiết.

Vút!

Vút!

Vút!

Từng tiếng xé gió nhỏ bé đột nhiên vang lên, khiến hư không xung quanh rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy đám tử sĩ vốn đang canh gác bên ngoài lập tức bừng tỉnh, nhanh chóng rút ra thanh trường kiếm sắc bén lóe lên hàn quang lạnh lẽo bên hông, như quỷ mị với tốc độ kinh người lao về phía Tần Phong. "Hửm!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, buông bàn chân ngọc ra rồi lùi lại.

Chỉ thấy đám tử sĩ này không hề có chút sợ hãi nào, phảng phất như đã sớm coi nhẹ sinh tử, trường kiếm trong tay càng vung lên kín như bưng, hình thành một tấm lưới kiếm dày đặc, mang theo khí thế sắc bén vô song bao trùm tới.

Mỗi một kiếm đều ẩn chứa sát ý vô tận và sự tàn nhẫn, dường như muốn băm Tần Phong thành vạn mảnh mới thôi! "Giết, giết hắn cho ta!!" Ma nữ sau khi thoát khỏi móng vuốt của Tần Phong, mặt đầy kinh hoàng tập tễnh bỏ chạy.

Đừng nhìn đám tử sĩ này và Tần Phong đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên cảnh, nhưng chênh lệch thực lực giữa bọn họ lại là một trời một vực, nếu không mau chóng chạy trốn, lát nữa rơi vào tay con quái vật Tần Phong này, chắc chắn sẽ phải chịu khổ.

Nhưng ngay khi nàng ta chuẩn bị chạy trốn, sau lưng truyền đến một luồng khí tức tà ác.

Chỉ thấy Tần Phong vung tay lấy ra một quả cầu thủy tinh, bên trong còn không ngừng lóe lên những tia sét màu tím, càng dấy lên một luồng ma đạo chi khí cực kỳ thuần túy. "Tà, Tà Đế, Xá, Xá Lợi!!" Ma nữ quay đầu lại liếc một cái, lập tức trừng mắt lắp bắp.

Mặc dù nàng ta chưa từng thấy Tà Đế Xá Lợi, cũng chưa từng cảm nhận được uy của Tà Đế, nhưng với tư cách là một ma tu của ma đạo, ít nhiều cũng đã nghe qua truyền thuyết về Tà Đế.

Truyền nhân của mỗi một đời Tà Đế, đều sẽ mang đến một trận hạo kiếp! "Đại Ký Ức Soán Cải Thuật!" Tần Phong nhanh chóng kết một đạo chỉ quyết, điểm mạnh vào Tà Đế Xá Lợi.

Thuật này là chiêu thức trong truyền thừa của Tà Đế, có thể cưỡng ép thay đổi ký ức của người khác, cần có hồn lực mạnh mẽ để chống đỡ, nếu không dễ bị phản phệ.

Ông!

Ông!

Tà Đế Xá Lợi lập tức bùng phát ra tà khí ngút trời, sau đó từng đạo lôi điện màu tím từ trong đó bắn ra.

Không chỉ bao trùm toàn bộ đám tử sĩ xung quanh, mà còn lần lượt đánh trúng bọn họ rồi dung nhập vào cơ thể, cưỡng ép thay đổi ký ức về chủ nhân của họ, từ nay về sau không còn nhận Vệ Kiệt, chỉ nhận Tần Phong là chủ nhân. "Bái kiến chủ nhân!!" Một đám tử sĩ sau khi hoàn hồn, lần lượt quỳ xuống trước mặt Tần Phong. "Phù phù!!" Tần Phong thở ra một hơi dài, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Mặc dù Đại Ký Ức Soán Cải Thuật trong Tà Đế Xá Lợi rất hữu dụng, nhưng đồng thời cưỡng ép sửa đổi ký ức của nhiều Thái Ất

Kim Tiên như vậy, vẫn gây ra gánh nặng rất lớn cho cơ thể hắn, cần hai phút rưỡi mới có thể hoàn toàn hồi phục. "Tà Đế, ngươi là truyền nhân của Tà Đế!?" Mặt ma nữ đầy vẻ kinh hoàng, cơ thể càng không ngừng run rẩy.

Nhưng Tần Phong lại không thèm để ý đến nàng ta, đi thẳng đến một tảng đá vỡ của cung điện, một quyền đấm nát nó thành những mảnh vụn, để chiếc áo yếm của ma nữ bị đè bên dưới được thấy lại ánh mặt trời. "Lấy được rồi!" Tần Phong không nhịn được nhếch miệng cười, nhặt chiếc áo yếm của ma nữ lên. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chặn đường cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50.000.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã chặn đường cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được một cơ hội rút thưởng tăng cường!" "Không hổ là Ngạo Thiên huynh!" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, khóe miệng còn khó đè hơn cả AK.

Không chỉ miễn phí tặng Kim Long Thương của mình cho hắn, còn giao cả người vợ yêu dấu của mình cho hắn chăm sóc, bây giờ lại gửi cho hắn một cuốn Vô Thượng Thiên Thư. "Tà Đế đại nhân!" Ma nữ thấy Tần Phong có hứng thú với áo yếm của mình, lập tức mở miệng nói: "Nếu ngài thích, ta còn rất nhiều, chỉ cầu đại nhân tha cho ta một mạng!" Nói xong... liền run rẩy quỳ xuống trước mặt Tần Phong, trong tay còn ôm một đống áo yếm đủ màu sắc. "Ngươi coi Diệp Thần ta là biến thái à!?" Sắc mặt Tần Phong lập tức sầm lại, lập tức xé rách chiếc áo yếm.

Xoẹt một tiếng!

Ngay khoảnh khắc chiếc áo yếm bị xé rách, một tấm da thú rơi ra từ lớp lót bên trong.

Chỉ thấy tấm da thú trắng mịn như da thiếu nữ, không một nếp gấp hay tì vết, còn tỏa ra một loại khí tức siêu phàm thoát tục, phảng phất như ẩn chứa vô tận ảo diệu và huyền cơ. "Đây là...

Vô Thượng Thiên Thư!!" Ma nữ lập tức trừng lớn mắt kinh hô, liếc mắt một cái đã nhận ra lai lịch của tấm da thú này.

Tương truyền Vô Thượng Thiên Thư là do một vị Tiên Đế cường giả thời thái cổ, dùng vô thượng thần lực của bản thân luyện chế thành, nhìn qua là một tấm da thú bình thường, trên đó càng không có một chữ nào.

Nhưng phàm là người có được nó, đều có thể từ đó cảm ngộ được đại đạo, tôi luyện thân thể và nguyên thần của mình đến cực hạn.

Sức lay chuyển được sao, hồn thông được thần, quyền nát tinh thần, chân đạp chư thiên, đi lại trên chín tầng trời! "Nhận ra là tốt rồi, đỡ phải để ta phổ cập kiến thức!" Tần Phong lại quay đầu nhìn Tiểu Bạch, không quên dùng gương mặt của Diệp Thần để quay một cảnh đặc tả... "Xong rồi!" Tiểu Bạch lập tức cất Lưu Ảnh Thạch đi, tỏ vẻ quay rất rõ nét.

Bất kể là cảnh Tần Phong dùng Ngân Long Thôn Châu đối địch, hay là tự xưng tên Diệp Thần, hay là cảnh có được Vô Thượng Thiên Thư, tất cả đều được nó dùng Lưu Ảnh Thạch ghi lại. "Không tệ!" Tần Phong hài lòng gật đầu, không quên thưởng một củ cà rốt. "Chủ ngân của thỏ ta là tốt nhất!" Tiểu Bạch nhanh chóng biến về vai Tần Phong, cọ cọ rồi vội vàng nhận lấy củ cà rốt. "Tiếp theo là rút thưởng!" Tần Phong lập tức gọi hệ thống trong lòng để rút thưởng, quyết không cho tác giả chó má có cơ hội câu chương.

Xoạt một tiếng!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay.

Chương 1532

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ nhận được Ngũ Hành Đại Đạo Ấn Ký!" Ngũ Hành Đại Đạo Ấn Ký: Ấn ký chúa tể của Ngũ Hành Đại Đạo, người sở hữu ấn ký này sẽ nắm giữ sức mạnh của ngũ hành, trở thành chúa tể của Ngũ Hành Đại Đạo.

Ầm ầm ầm!!

Tần Phong chỉ cảm thấy trong đầu mình đột nhiên nổ tung, bên tai cũng vang lên một giọng nói vô thượng quen thuộc. "Đại đạo ba nghìn, tả đạo tám trăm, Sức Mạnh không xuất, Thời Gian vi tôn, Không Gian vi vương, Vận Mệnh bất hiện, Nhân Quả xưng hoàng, Âm Dương bất chỉ, Ngũ Hành trọng diễn, Thôn Phệ bất động, Lược Đoạt thị đế, Luân Hồi chi hạ, vạn vật quy khư..." Thần trí Tần Phong lập tức hoảng hốt, phảng phất như hòa nhập vào ba nghìn đại đạo.

Có thể thấy Vận Mệnh chưởng khống tất cả như thế nào, Hỗn Độn chứa đựng tất cả như thế nào, Tạo Hóa sáng tạo tất cả như thế nào, Diệt Thế hủy diệt tất cả như thế nào... mà hắn thì chưởng khống lực tương sinh tương khắc của ngũ hành. "Hửm!?" Tiểu Bạch lập tức nghiêng cái đầu nhỏ nhìn sang, cảm giác chủ ngân của nó hình như lại biến thái hơn rồi. "Đây chính là sức mạnh ngũ hành!?" Tần Phong với vẻ mặt hoảng hốt giơ lòng bàn tay lên, năm quả cầu ánh sáng bảy màu theo đó xuất hiện.

Chỉ thấy quả cầu ánh sáng trắng đại diện cho Kim, quả cầu xanh đại diện cho Mộc, quả cầu đen đại diện cho Thủy, quả cầu đỏ đại diện cho Hỏa, quả cầu vàng đại diện cho Thổ, không chỉ có thể tương sinh theo chiều kim đồng hồ, mà còn có thể tương khắc ngược chiều kim đồng hồ.

Hơn nữa, sau khi có được Ngũ Hành Đại Đạo Ấn Ký, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của bản thân.

Không chỉ bốn loại tiên hỏa đã dung hợp được tăng cường cấp sử thi, mà Ngũ Sắc Thần Quang cũng được cường hóa cấp sử thi.

Trước đây cần phải chạy đến trước mặt Long Ngạo Thiên mới có thể quét đi Kim Long Thương của hắn.

Nhưng bây giờ có sự gia trì của Ngũ Hành Đại Đạo Ấn Ký, chỉ cần đến gần hắn trăm mét là có thể quét đi cây thương.

Hơn nữa, theo tu vi của hắn không ngừng đột phá, sự chưởng khống đối với Ngũ Hành Đại Đạo Ấn Ký càng sâu, e rằng từ ngoài ngàn dặm cũng có thể quét sạch Long Ngạo Thiên đến mức không còn cái quần lót. "Cơ hội tốt!" Ma nữ thấy Tần Phong thần trí hoảng hốt, lập tức như quỷ mị nhanh chóng bỏ chạy. "Chạy được sao!?" Tần Phong khẽ liếc một cái, sức mạnh ngũ hành nhanh chóng được phóng ra.

Chỉ thấy một tia Thái Dương Chân Hỏa màu vàng kim hiện ra từ hư không, như bông tuyết rơi xuống làn da của ma nữ.

Trước đây, mặc dù hắn có tư chất Hỏa hệ đại viên mãn bẩm sinh, có ái lực siêu mạnh với các vật phẩm thuộc tính Hỏa, nhưng gặp phải tiên hỏa lợi hại vẫn phải liều mạng mới có thể hàng phục.

Nhưng sau khi hắn có được Ngũ Hành Đại Đạo Ấn Ký, phảng phất như đã phá vỡ nút thắt của tư chất Hỏa hệ đại viên mãn bẩm sinh.

Chỉ cần một ý niệm là có thể phóng ra lửa.

Hơn nữa không chỉ với thuộc tính Hỏa, mà với bốn thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Thổ, cũng chỉ cần một ý niệm là đủ. "A!!" Ma nữ lập tức phát ra tiếng hét thảm thiết, bắt đầu liều mạng lăn lộn trên mặt đất.

Ngay sau đó Thái Dương Chân Hỏa phảng phất như củi khô gặp lửa lớn, trong nháy mắt đã bao trùm lấy người nàng ta, chưa đến hai giây rưỡi đã hoàn toàn hóa thành tro bụi, sau đó Thái Dương Chân Hỏa cũng tiêu tán tại chỗ. "Hắn còn bao nhiêu thứ chưa dạy cho thỏ ta vậy!?" Tiểu Bạch ngơ ngác ngồi trên vai Tần Phong, lần đầu tiên thấy Tần Phong sử dụng sức mạnh ngũ hành. "Được rồi, đi thôi!" Tần Phong dặn dò đám tử sĩ xung quanh một tiếng, rồi ném Lưu Ảnh Thạch mà Tiểu Bạch đã quay xuống đất. "Cứ thế vứt đi sao!?" Tiểu Bạch rất không hiểu hỏi: "Chúng ta không phải muốn đổ tội cho Diệp Thần sao?

Vứt ở chỗ này ai mà phát hiện được chứ!?" "Vệ Kiệt!" Tần Phong trả lời: "Đừng thấy Tiểu Kiều tỷ và Lưu Thủy tỷ là Tiên Vương đỉnh phong, mạnh hơn Vệ Kiệt cái tên Tiên Vương sơ giai này, nhưng hắn cũng không phải ai cũng giết được, đợi hắn quay lại tự nhiên sẽ phát hiện ra khối Lưu Ảnh Thạch này." "Thỏ ta không hiểu!" Tiểu Bạch đầy đầu dấu chấm hỏi nói: "Cứ cho là Vệ Kiệt có thể quay lại, đưa cho hắn Lưu Ảnh Thạch thì có tác dụng gì?

Thỏ ta thấy cách làm đúng đắn phải là, chúng ta trực tiếp phát tán Lưu Ảnh Thạch ra ngoài, để cả Tiên giới đều biết Diệp Thần có Tà Đế Xá Lợi và Vô Thượng Thiên Thư." "Trẻ con vẫn là trẻ con!" Tần Phong bất đắc dĩ dạy dỗ: "Ngươi trực tiếp phát tán ra ngoài như vậy quả thực có thể đổ tội cho Diệp Thần, nhưng lại quá cố ý, ngươi thử đặt mình vào góc nhìn của Vệ Kiệt mà xem, Diệp Thần cướp Vô Thượng Thiên Thư của ngươi, quay đầu liền bị người ta phanh phui ra ngoài, còn có Lưu Ảnh Thạch làm chứng, đổi lại là ngươi ngươi sẽ nghĩ thế nào!?" "Vu oan giá họa!" Tiểu Bạch đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện mình quả thực quá non nớt. "Không sai!" Tần Phong thấy Tiểu Bạch đã hiểu ra, lại tiếp tục dạy dỗ: "Chỉ cần là người có chút trí tuệ, đều có thể nghĩ đến tầng này, nếu gặp phải yêu nghiệt như Dịch Thiên Cơ, nói không chừng còn có thể dựa vào manh mối mà nghi ngờ đến chúng ta, mà trước đây để khuấy đục nước ở Tiên giới, ta đã để lộ Trảm Tiên Hồ Lô và Chúc Dung Hỏa Luyện, cũng như Thập Nhị Tinh Thần Châu, còn có Kim Long Thương và Cổ Uyên Kiếm của Long Ngạo Thiên, nếu lại thêm Vô Thượng Thiên Thư và Tà Đế Xá Lợi, sau này chúng ta đừng hòng có ngày yên ổn." "Thỏ ta hiểu rồi!" Tiểu Bạch lập tức chợt hiểu ra nói: "Cho nên chúng ta không thể trực tiếp mang đi phơi bày, mà phải mượn tay Vệ Kiệt để phanh phui Diệp Thần ra, như vậy chúng ta không chỉ che giấu được bản thân, mọi người cũng sẽ không nghi ngờ lai lịch của Lưu Ảnh Thạch, cho dù Vệ Kiệt có lớn tiếng nói ra nghi ngờ của mình, cũng không ai tin lời của một ma tu như hắn." "Không sai!" Tần Phong thấy Tiểu Bạch cuối cùng cũng đã hiểu ra, lập tức lộ ra nụ cười như một người cha già. "Nhưng chúng ta làm thế nào để Vệ Kiệt phanh phui Diệp Thần đây?" Tiểu Bạch lại tỏ vẻ khó xử: "Hơn nữa còn phải làm cho mọi người tin rằng, hắn là nạn nhân của sự việc lần này, một ma tu chính hiệu!" "Rất đơn giản!" Tần Phong đầy tự tin nói: "Bây giờ Lâm huynh và lão Triệu đã vào Tô gia, tin tức về việc Tô gia có Vô Thượng Thiên Thư sẽ sớm được lan truyền, lúc đó Tô gia sẽ bị các thế lực nhòm ngó, Vệ Kiệt muốn sống sót thì phải đưa ra bằng chứng có sức thuyết phục, mà đợi hắn đưa ra Lưu Ảnh Thạch, chúng ta lại đại diện cho chính nghĩa nhảy ra vạch trần hắn là ma tu." "Nói thì nói như vậy không sai!" Tiểu Bạch lại đưa ra nghi vấn: "Nhưng chúng ta không có bằng chứng Vệ Kiệt là ma tu, làm sao để mọi người tin hắn là một ma tu chứ!?" "Cái này lại càng đơn giản!" Tần Phong nhìn về phía tế đàn: "Huyết nô này là Vệ Kiệt đã tốn mấy nghìn năm tâm huyết bồi dưỡng, ta không tin hắn nỡ vứt bỏ nó, chỉ cần hắn lựa chọn tiếp tục nuôi dưỡng, chúng ta có thể dẫn người bắt quả tang hắn." "Chủ ngân của thỏ ta lợi hại quá!" Tiểu Bạch lập tức ném ánh mắt sùng bái.

Vốn tưởng mình là trời sinh hèn hạ, không ngờ Tần Phong lại còn thuần túy hơn nó...

Màn ảnh chuyển, dưới ánh trăng.

Ba luồng sáng như sao băng đang đuổi bắt nhau trên bầu trời đêm.

Ban đầu Vệ Kiệt cảm thấy đối phương chỉ là hai con tép riu, đêm trăng tròn đi lạc vào căn cứ bí mật của hắn, với tu vi Tiên Vương sơ giai của mình rất nhanh là có thể giải quyết, sau khi trở về còn có thể cùng Thiết Giáp Bối tái chiến mấy trận.

Nhưng càng đuổi càng cảm thấy không ổn...

Tu vi của hai người đối phương rõ ràng cao hơn hắn, bất kể hắn tăng tốc thế nào cũng không đuổi kịp.

Hơn nữa đối phương cũng không có ý định tăng tốc để cắt đuôi hắn, cứ duy trì một khoảng cách không xa không gần, khiến hắn có ảo giác sắp đuổi kịp. "Chẳng lẽ là điệu hổ ly sơn?!" Vệ Kiệt không hề hoảng loạn mà tự làm rối trận cước, mà tiếp tục không nhanh không chậm đuổi theo, đầu óc cũng đang nhanh chóng suy nghĩ.

Nếu đối phương đến vì huyết nô mà hắn luyện chế, thì căn bản sẽ không tốn công tốn sức dụ hắn ra ngoài như vậy, mà sẽ trực tiếp dẫn theo những người chính nghĩa xông vào dị không gian trừ ma, sau đó tận hưởng hoa tươi và tiếng vỗ tay.

Nhưng bây giờ tu vi của đối phương rõ ràng cao hơn hắn, lại tốn công tốn sức dụ hắn ra ngoài.

Chứng tỏ đối phương không phải vì danh, cũng không muốn gây ra động tĩnh quá lớn, nói cách khác là, thứ mà đối phương muốn có, càng ít người biết càng tốt, càng nhiều người biết thì hắn càng nguy hiểm. "Vô Thượng Thiên Thư!!" Đồng tử Vệ Kiệt đột nhiên co lại.

Nếu nói trên người hắn có bảo bối gì, đáng để đối phương tốn công tốn sức điệu hổ ly sơn, lại phù hợp với thiết lập càng ít người biết càng tốt, vậy thì chắc chắn là Vô Thượng Thiên Thư được giấu trong lớp lót áo yếm của tình nhân hắn. "Chết tiệt!!" Vệ Kiệt trong lòng tuy phẫn nộ, nhưng không hề rối loạn.

Chỉ thấy hắn quả quyết tiêu hao một nghìn năm tu vi của mình, ngưng tụ ra một phân thân giống hệt mình.

Bởi vì phân thân này bất kể ngoại hình và tu vi đều giống hệt hắn, cho nên chỉ có thể duy trì được hai mươi lăm phút, nhưng cũng đủ để hắn thần không biết quỷ không hay mà an toàn thoát đi.

Ngay sau đó toàn thân Vệ Kiệt bùng phát ra một luồng hồng quang, phảng phất như một vầng trăng đỏ chiếu sáng cả bầu trời đêm đen kịt. "Hửm!?" Lông mày của Tiểu Kiều và Lưu Thủy nhướng lên, vội vàng quay đầu nhìn về phía Vệ Kiệt.

Mặc dù Vệ Kiệt vẫn ở sau lưng bọn họ, nhưng đã bị thay thế bằng phân thân, bản thể thì nhân lúc hồng quang vừa lóe lên, đã ẩn giấu khí tức của mình mà chạy thoát.

Chương 1533

"Gần được rồi, ra tay!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy không hề phát hiện ra điều bất thường, liếc nhìn nhau rồi quả quyết ra tay với Vệ Kiệt.

Ầm ầm ầm!!

Tiểu Kiều vung tay bùng phát ra một luồng ráng mây màu tím, như thủy triều nhuộm cả bầu trời đêm thành một bức màn tím huyền bí. "Không ổn!!" Sắc mặt phân thân của Vệ Kiệt đột nhiên biến đổi, vội vàng kết chỉ quyết chống lại công kích. "Súc sinh, chết đi cho ta!" Lưu Thủy cũng không chịu kém cạnh, kết từng đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy từng tia sáng bạc sắc bén nhanh chóng ngưng tụ, giống như vô số lưỡi kiếm sắc bén, cấp tốc cắt không gian bắn về phía Vệ Kiệt.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai vang vọng khắp bầu trời đêm, những đám mây hình nấm ngút trời không ngừng dâng lên.

Chỉ thấy ráng mây màu tím như hồng thủy cuồng bạo, không ngừng va vào phòng ngự của Vệ Kiệt, mỗi một lần va chạm đều bùng phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, không gian xung quanh càng rung chuyển dữ dội.

Những tia sáng bạc cũng đan xen vào nhau, dệt thành một tấm lưới tất sát, vây chặt phân thân của Vệ Kiệt bên trong. "Phụt!!" Phân thân của Vệ Kiệt phun ra một ngụm máu tươi.

Đừng nói bây giờ hắn chỉ là một phân thân, cho dù là bản thể ở đây, đối mặt với sự vây công của hai Tiên Vương đỉnh phong, cũng căn bản không chống đỡ nổi, khí tức sụt giảm nghìn dặm như Đại Nham Xà tung ra chiêu cuối cùng. "Chết!" Ánh mắt Tiểu Kiều và Lưu Thủy lạnh lùng, không có chút lòng thương hại nào.

Chỉ thấy công kích của bọn họ càng ngày càng hung mãnh, ráng mây màu tím như rồng giận gào thét, những tia sáng bạc như mưa bão trút xuống, sức mạnh năng lượng va chạm không chỉ khiến hư không vặn vẹo biến dạng, mà còn dâng lên từng đóa mây hình nấm ngút trời. "A!!" Phân thân của Vệ Kiệt phát ra tiếng hét thảm thiết.

Mặc dù hắn đã dốc toàn lực phòng ngự, nhưng vẫn không chống đỡ nổi sự nghiền ép đơn phương này, cả người trong nháy mắt bị năng lượng vô tận nuốt chửng, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong đêm đen. "Đây là phân thân!!" Sắc mặt Tiểu Kiều và Lưu Thủy đột nhiên biến đổi, cuối cùng cũng ý thức được Vệ Kiệt đã chạy thoát.

Lúc này— Vệ Kiệt đã quay trở lại dị không gian.

Nhìn cung điện đã sụp đổ, cả người hắn sắc mặt vô cùng âm trầm.

Đặc biệt là chiếc áo yếm bị xé rách trên mặt đất, Vô Thượng Thiên Thư đã biến mất, và Thiết Giáp Bối bị thiêu thành tro bụi, càng khiến cho cơn giận của hắn trong nháy mắt đạt đến mức tối đa. "Bất kể ngươi là ai, ta Vệ Kiệt nhất định sẽ khiến ngươi không được chết tử tế!" Vệ Kiệt phẫn nộ đến mức mặt mày dữ tợn, nắm đấm càng siết chặt kêu răng rắc.

Ngay sau đó, sức mạnh Tiên Vương đáng sợ không thể kiềm chế được nữa, như sông vỡ đê mà bùng phát ra.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khiến mặt đất rung chuyển dữ dội.

Mà theo sự rung chuyển không ngừng của mặt đất, trong đống đổ nát cũng xuất hiện một luồng ánh sáng lấp lánh, chính là viên Lưu Ảnh Thạch mà Tần Phong đã vứt lại. "Hửm!?" Vệ Kiệt lập tức nhíu mày, hút Lưu Ảnh Thạch vào tay.

Sau khi mở ra, không chỉ thấy được tuyệt kỹ thành danh của Long Ngạo Thiên là Ngân Long Thôn Châu, mà còn thấy được cảnh Thiết Giáp Bối cố gắng dụ địch tiến sâu vào, ngay sau đó là Diệp Thần tự xưng tên, sử dụng Tà Đế Xá Lợi để thay đổi ký ức của đám tử sĩ mà hắn bồi dưỡng, cuối cùng lại xé rách áo yếm và thành công tìm được Vô Thượng Thiên Thư. "Diệp Thần!?" Vệ Kiệt nhíu mày suy nghĩ một lúc, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ là tên đã ngủ với vợ hạ giới của Long Ngạo Thiên, còn trốn được sự truy sát của Long Ngạo Thiên suốt nửa năm, cuối cùng thành công gia nhập Tiên Minh, xếp hạng hai mươi bảy trên bảng thiên tư võ tu Diệp Thần!?" Lúc này— Vệ Kiệt không bị cơn giận làm cho mờ mắt, mà nhìn Lưu Ảnh Thạch trầm tư.

Mặc dù Diệp Thần có năng lực cướp đoạt Vô Thượng Thiên Thư của hắn, nhưng sự xuất hiện của Lưu Ảnh Thạch lại vô cùng kỳ quặc, không biết là do tình nhân của hắn để lại trước khi chết, hay là có người cố ý để lại.

Nếu thực sự có người cố ý để lại, vậy thì tám phần là muốn vu oan giá họa cho Diệp Thần, mình nếu không cẩn thận sẽ trở thành quân cờ của đối phương. "Chỉ có chút trí tuệ này, cũng dám học người khác vu oan giá họa!?" Vệ Kiệt lập tức lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, cảm thấy thủ đoạn của đối phương quá non nớt.

Nhưng bây giờ không phải là lúc tìm ra kẻ chủ mưu non nớt này, căn cứ bí mật của hắn bây giờ đã bị lộ, phải mau chóng chuyển huyết nô đi, nếu không bị người ta phát hiện thì không hay.

Nghĩ đến đây— Vệ Kiệt nhanh chóng đến trước tế đàn, kết chỉ quyết thu cái đỉnh lớn đi.

Ngay sau đó mang theo huyết nô nhanh chóng rời đi, trước khi đi không quên phóng một mồi lửa, thiêu rụi tất cả mọi thứ liên quan đến hắn trong dị không gian. "Hắn vẫn không nỡ bỏ huyết nô!" Tần Phong đứng trên sườn núi xa xa, sau lưng còn có mấy nghìn tử sĩ.

Đồng thời, hắn cũng đang suy nghĩ một vấn đề.

Mặc dù Vệ Kiệt tàn nhẫn độc ác, còn hèn hạ hơn cả mình, nhưng không thể không thừa nhận hắn quả thực là một nhân tài, cho nên là nên trực tiếp giết hắn để trừ hậu hoạ, hay là học theo lão bản Tào giữ Giả Hủ lại bên cạnh, thỉnh thoảng làm công tác tư tưởng cho mình nhỉ... "Hắn đúng là cắn câu thật!" Tiểu Bạch lập tức ném tới ánh mắt sùng bái, quyết tâm trở thành một đạo diễn tài ba như Tần Phong. "Thôi kệ!" Tần Phong lười biếng suy nghĩ, định bụng đến lúc đó rồi tính.

Mặc dù có Vệ Kiệt, một tên thủ hạ còn thua cả súc sinh, có thể giúp ông chủ như mình xây dựng tâm lý vững vàng, nhưng giờ gã đã vào cục thành quân cờ, sống chết ra sao phải xem bản lĩnh của chính gã.

Đúng lúc này, một tiếng "ting" vang lên!

Thiết bị truyền tin trong lòng Tần Phong reo, là Tiểu Kiều và Lưu Thủy gọi tới. "Tần Phong tiểu đệ đệ, không hay rồi!" Tiểu Kiều vội vàng kêu lên: "Tên Vệ Kiệt đó giữa đường phát hiện có gì đó không đúng, dùng phân thân lừa chúng ta rồi chạy mất.

Ta nghi ngờ hắn đã quay về, đệ đừng quan tâm đến Vô Thượng Thiên Thể Thư nữa, mau rời khỏi không gian đó đi." "Yên tâm!" Tần Phong không chút hoang mang nói: "Vô Thượng Thiên Thư ta đã lấy được rồi, cũng đã rời đi từ trước, không hề chạm mặt Vệ Kiệt khi hắn quay lại." "Vậy thì tốt rồi!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức thở phào nhẹ nhõm, trái tim treo lơ lửng cũng được đặt xuống.

Phải biết rằng, Tần Phong là người đàn ông mà Nữ Đế của họ đích danh muốn có, hiện giờ Nữ Đế còn đang trên đường tới, nếu hắn thật sự xảy ra chuyện gì, các nàng không biết ăn nói ra sao. "Hai vị tỷ tỷ!" Tần Phong lại mở lời: "Vệ Kiệt không chỉ lòng dạ độc ác, mà tâm tư cũng vô cùng kín kẽ.

Ta đề nghị hai vị gần đây gặp chuyện, có thể không ra tay thì đừng ra tay, để tránh bị hắn nhìn ra sơ hở." "Ngươi nói đúng!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy liên tục gật đầu: "Tuy thực lực của chúng ta mạnh hơn Vệ Kiệt, nhưng những kẻ chơi mưu mô tâm địa đều rất bẩn, không biết chừng sẽ bị hắn tính kế lúc nào không hay." "Hử!?" Tần Phong ngẩn người, cảm thấy như họ đang nói kháy mình. "Đúng rồi!" Lưu Thủy lại vội vàng hỏi: "Huyết nô mà Vệ Kiệt luyện chế, ngươi đã hủy nó đi chưa!?" "Ách…" Tần Phong để không bị coi là kẻ tâm địa xấu xa, vội giả vờ vô tội nói: "Do Vệ Kiệt đột nhiên quay lại, nên ta không kịp hủy nó.

Bây giờ huyết nô và tế đàn đều bị Vệ Kiệt mang đi rồi." "Lần này phiền phức rồi!" Tiểu Kiều lập tức sắc mặt nghiêm trọng: "Huyết nô, thứ tà vật này một khi luyện thành xuất thế, sẽ gây ra đòn hủy diệt cho Tiên giới, đến lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu người bị lây nhiễm mà chết." "Không thể nói như vậy được!" Trong lòng Tần Phong cũng không nỡ hủy huyết nô, vội nói giọng quan: "Tuy trong sách có ghi chép nơi nào huyết nô đi qua, sẽ có người bị lây nhiễm mà chết, nhưng điều đó không thể chứng minh là có liên quan đến huyết nô.

Chương 1534

Giống như uống rượu chết người vậy, ngươi có thể nói là do rượu có vấn đề sao!?" "Hả!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy đứng hình tại chỗ, không hiểu đây là cái lý luận nghịch thiên gì. "Chủ ngân nhà thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch tán đồng gật gù liên tục: "Mỗi ngày đều có bao nhiêu người chết, chúng ta cần gì phải lo lắng cho chuyện này chứ!?" "Hả!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lại một lần nữa kinh ngạc, cảm thấy hai tên này còn lười cả việc giả vờ. "Được rồi, không có chuyện gì thì ta cúp máy trước!" Tần Phong nói xong giọng quan liền kết thúc cuộc gọi.

Bây giờ hắn không có thời gian để ý đến phản ứng của hai cô gái, vì đã nhận được tin tức Thanh Thiên và những người khác phi thăng đến Tiên giới, cần phải nhanh chóng đi đón họ về đi làm, quyết không để họ lợi dụng giờ làm việc để lười biếng.

Ngay sau đó, hắn lấy ra hồ lô không gian, bấm một pháp quyết điểm lên trên.

Chỉ thấy hồ lô không gian mở nắp bay lên không trung, sau đó bộc phát ra một luồng hấp lực cực mạnh, hút hắn và Tiểu Bạch cùng mấy nghìn tử sĩ phía sau vào trong, rồi đậy nắp lại biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó —— Diệp Long và những người khác đã tiến vào Thiên Môn.

Họ cảm nhận được một luồng tiên khí nồng đậm đến cực hạn, từ lỗ chân lông tràn vào cơ thể.

Tiếp đó, tiên khí bắt đầu chu du khắp tứ chi bách hài, đau đến mức họ chỉ có thể nghiến răng kiên trì.

Nhưng theo thời gian trôi qua, cơ thể họ cũng xuất hiện một loạt thay đổi.

Cơ bắp và xương cốt dần trở nên cứng rắn và mạnh mẽ hơn, ngũ quan nhạy bén hơn trước, tư duy cũng trở nên rõ ràng hơn. "Tiên nhân chi thể!!" Mấy người sau khi nếm được ngon ngọt, bắt đầu điên cuồng hấp thu tiên khí.

Chỉ thấy họ nghiến răng kiên trì không ngừng, sự thay đổi của cơ thể cũng ngày càng rõ rệt, làn da trở nên trong suốt như ngọc trắng, sức mạnh cường đại tràn ngập toàn thân, so với thân thể phàm nhân trước kia đúng là một trời một vực.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Một loạt tiếng năng lượng đột phá vang lên, mấy người đã thành công ngưng tụ được Tiên nhân chi thể.

Họ cảm nhận được một luồng sức mạnh chưa từng có, cũng cảm nhận được sự thay đổi kinh người như thay da đổi thịt của chính mình. "Đây chính là Tiên giới!?" Bạch quang lóe lên, trời đất quay cuồng.

Đợi đến khi mấy người mở mắt ra lần nữa, họ đã xuyên qua Thiên Môn đến Tiên giới.

Chỉ thấy một luồng tiên khí bàng bạc ập vào mặt, núi non cao vút hùng vĩ, trập trùng uốn lượn, sương mù như lớp lụa mỏng lơ lửng giữa núi, tăng thêm mấy phần cảm giác bí ẩn như cưỡi gió mà đi.

Nhưng khác với đãi ngộ của những người phi thăng trước đó, Cẩu Đông Khê sau khi nhận được tin tức đã sớm chờ sẵn. "Thật đúng là ngỡ như đã qua một đời!" Cẩu Đông Khê không nhịn được mà cảm khái một tiếng.

Vốn tưởng rằng mình đánh Tần gia nhị tổ, kẻ trên có già dưới có trẻ, sẽ có kết cục chết không có chỗ chôn, không ngờ Tần lão bản không những đại độ tha thứ cho gã, mà còn ban cho Tiên nô pháp ấn tăng gấp năm lần chiến lực.

Điều này làm gã cảm động đến mức rối tinh rối mù, thề chết theo Tần lão bản.

Thế là gã mang theo vài tên tiểu đệ ít ỏi, bắt đầu điên cuồng mở rộng địa bàn ở khu vực biên giới Đông Vực.

Cũng vì đội ngũ chuyên nghiệp trước đó đã đi khắp nơi phá hoại, khiến cho Tam Thập Lục Động, Thất Thập Nhị Trại tổn thất nặng nề, nên gã không tốn bao nhiêu công sức đã tập hợp được mấy vạn tiểu đệ.

Bây giờ gã là bá chủ khu vực biên giới Đông Vực, thuộc loại không ai dám đến gây sự. "Cẩu ca, tới rồi!" Một tên tiểu đệ đột nhiên lên tiếng, chỉ vào điểm phi thăng phía trước.

Chỉ thấy trên trời đột nhiên lóe lên một đạo bạch quang, ngay sau đó bốn bóng người xuất hiện, chính là Diệp Long và những người khác vừa phi thăng từ Hoang Cổ tới. "Vãi chưởng, tình hình gì đây!?" Diệp Long và những người khác giật nảy mình, vội vàng bày ra tư thế chiến đấu.

Chỉ thấy Cẩu Đông Khê không đến một mình, phía sau còn có mấy nghìn tiểu đệ, toàn bộ đều là tu vi Chân Tiên cảnh, dường như tiểu đệ Địa Tiên không đủ tư cách tham gia nghi thức chào đón này. "Không cần căng thẳng, người nhà, người nhà cả!" Cẩu Đông Khê lập tức lon ton chạy tới nói: "Các huynh đệ đường xa vất vả rồi, Cẩu mỗ đã cho người chuẩn bị rượu ngon và ca cơ biểu diễn, chào mừng các huynh đệ Hoang Cổ mới đến Tiên giới." "Vẫn là có huynh đệ của mình tốt thật!" Diệp Long và những người khác vừa nghe có rượu ngon mỹ nhân, lập tức buông bỏ cảnh giác, nở nụ cười.

Nhưng chưa kịp vui mừng được hai giây rưỡi, trên hư không đột nhiên sấm chớp đùng đoàng, ngay sau đó một chiếc hồ lô nhỏ màu xanh lam xuất hiện từ không trung, bóng dáng của Tần lão bản cũng theo đó xuất hiện trước mặt họ… "Bệ, bệ hạ!" Nụ cười trên mặt Diệp Long và những người khác dần tắt ngấm, trong lòng cũng cất lên tiếng gào thét như con marmot.

Vốn tưởng vừa đến Tiên giới có thể trải nghiệm thử tiểu tiên nữ có mùi vị gì, không ngờ lão bản hắc tâm ngay cả thời gian ngồi xuống nghỉ ngơi cũng không cho, lập tức lái chiếc hồ lô nhỏ của hắn lao tới. "Bệ hạ, thuộc hạ cuối cùng cũng lại được gặp ngài!" Cẩu Đông Khê vẻ mặt vô cùng kích động, vội vàng trượt quỳ một cái. "Bái kiến bệ hạ!" Các tiểu đệ thấy lão đại đã quỳ, cũng liên tục quỳ xuống trước mặt Tần Phong. "Ừm, không tệ!" Tần Phong nhìn Cẩu Đông Khê và mấy nghìn tiểu đệ của gã, không quên tiếp tục vẽ bánh: "Làm tốt vào, đợi trẫm cưới con gái của Tiên Minh minh chủ, sẽ đề bạt ngươi vào Tiên Minh làm quản lý chấp sự." "Làm quản lý chấp sự của Tiên Minh!?" Trái tim nhỏ bé của Cẩu Đông Khê đập thình thịch vì kích động, không ngờ hạnh phúc lại đến đột ngột như vậy.

Đánh Tần gia nhị tổ trên có già dưới có trẻ không những không chết, mà còn nhận được Tiên nô pháp ấn tăng gấp năm lần chiến lực từ Tần Phong, bây giờ lại còn có cơ hội vào Tiên Minh làm chấp sự, khiến gã chỉ muốn dẫn người đi đánh Tần gia nhị tổ một trận nữa. "Đứa trẻ đáng thương!" Diệp Long và những người khác không những không chúc mừng, mà còn ném tới ánh mắt đồng tình.

Tuy Tần lão bản đã vẽ rất nhiều bánh lớn, nhưng đối với chức quan thì chưa bao giờ thất hứa, chỉ là khi ngươi nhận được chức quan, cũng đồng nghĩa với việc ngươi sẽ trở thành một con trâu ngựa bị xiềng xích.

Không những không có lương, mà còn phải tăng ca làm việc!

Dù ngươi có thể lợi dụng chức vụ để kiếm thêm chút cháo, Tần lão bản cũng có cách moi sạch túi tiền của ngươi. "Các ngươi có thái độ gì vậy!?" Tần Phong lập tức tức giận giáo huấn: "Đừng cả ngày chỉ nghĩ đến việc sống cho qua ngày, nghĩ đến chuyện nam nữ vớ vẩn, nghĩ đến còn mấy ngày nữa lĩnh lương.

Các ngươi nên nhân lúc còn trẻ mà phấn đấu, mà cống hiến, mà học tập, mà đốt cháy chính mình." "Chủ ngân nhà thỏ ta nói đúng!" Tiểu Bạch lập tức lên tiếng phụ họa: "Người sống cho qua ngày, không phải là huynh đệ của chủ ngân nhà thỏ ta!" "Con thỏ này vẫn đáng ghét như mọi khi!" Diệp Long và những người khác lập tức chửi thầm trong lòng, nhưng bề ngoài lại tỏ vẻ biết ơn như vừa được dạy dỗ. "Bệ hạ!" Cẩu Đông Khê rất biết đối nhân xử thế, thấy huynh đệ nhà mình gặp khó, vội vàng nịnh nọt: "Thuộc hạ đã cho người chuẩn bị sẵn rượu ngon và mỹ nhân, kính xin bệ hạ nhất định phải nể mặt!" "Ngươi có tấm lòng hiếu thảo này, trẫm rất vui!" Tần Phong lập tức hết giận, mở miệng từ chối: "Nhưng gần đây Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, hai đám phản tặc này đang làm loạn rất dữ, trẫm còn nhiều việc phải xử lý, cần phải lập tức đưa họ đi, lần này không đến được." "Quả nhiên…" Diệp Long và những người khác cố nén để không khóc thành tiếng.

Tuy họ biết Tần lão bản đến là chẳng có chuyện gì tốt, nhưng khi tận tai nghe thấy vẫn không nhịn được, chỉ muốn tìm một nơi không người mà khóc một trận cho đã. "Vâng!" Cẩu Đông Khê trong lòng hơi thất vọng, nhưng không dám nói nhiều. "Ngươi cũng không cần thất vọng!" Tần Phong ít nhiều cũng có chút lương tâm, không nỡ nhìn thủ hạ thất vọng, lại nói: "Mấy ngày nữa trẫm sẽ quay lại một chuyến, ngươi cần phải rèn luyện đám tiểu đệ, chờ lệnh điều động của trẫm bất cứ lúc nào." "Vâng!!" Cẩu Đông Khê lập tức lấy lại tinh thần, luôn chờ đợi mệnh lệnh của Tần Phong.

Chương 1535

"Không phải chứ, sao ngài còn quay lại!?" Diệp Long và những người khác lập tức mất bình tĩnh.

Vốn tưởng Tần lão bản đưa họ cùng đi làm việc, ai ngờ sau khi đưa họ đến nơi làm việc, chính mình lại một mình quay lại hưởng thụ rượu ngon mỹ nhân, đúng là không có chút ý nghĩ đồng cam cộng khổ nào với huynh đệ cả! "Được rồi, chúng ta đi thôi!" Tần Phong không hiểu Diệp Long và những người khác đang nghĩ gì, tay bấm pháp quyết điểm lên hồ lô không gian nhỏ.

Chỉ thấy hồ lô không gian nhanh chóng mở nắp bay lên không, sau đó bộc phát một luồng hấp lực cực mạnh, hút hắn, Tiểu Bạch, và Diệp Long cùng những người khác vào trong, rồi đậy nắp lại, lôi quang lóe lên biến mất tại chỗ.

Đợi đến khi Diệp Long và những người khác xuất hiện lần nữa, họ đã đến Tô gia thành ở Bắc Vực. "Đây chính là Tiên giới!?" Diệp Long và những người khác đều trợn to mắt, kinh ngạc nhìn Tô gia thành.

Đừng thấy Tô gia thành ở Tiên giới không được xếp hạng cao, nhưng nó có thể nghiền ép toàn diện các thành trì ở hạ giới, cũng gây ra tác động thị giác mạnh mẽ cho họ, có cảm giác như Lưu bà bà vào Đại Quan Viên vậy. "Được rồi!" Tần Phong mở lời giao phó: "Vì các ngươi mới đến Tiên giới, trẫm cũng không giao nhiệm vụ gì quan trọng.

Mấy ngày này các ngươi vào thành tìm hiểu về Tiên giới trước, tiện thể loan tin Tô gia có Vô Thượng Thiên Thư." "Tuân chỉ!" Diệp Long và những người khác không dám nói không, vội vàng chắp tay nhận lệnh. "Bệ hạ!" Diệp Long đột nhiên lấy hết can đảm, cẩn thận nói: "Nghe nói thần khí của Tam Lộng đại sư bọn họ đều được nâng cấp rồi, ngài xem thần khí của chúng thần…" "Bệ hạ!" Trần Tổ và những người khác đều ngẩng đầu, đáng thương nhìn Tần Phong. "Thật hết cách với các ngươi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, tỏ vẻ đồng ý nâng cấp. "Đa tạ, bệ hạ!" Diệp Long và những người khác như sợ Tần Phong đổi ý, liên tục lấy ra thần khí của mình.

Khác với Quang Thiên, Bạch Nhật và những người khác có nhiều bộ thần trang, Diệp Long chỉ có một thanh Dương Cực Đao, Thanh Thiên chỉ có một thanh Âm Cực Đao, Lý Cực chỉ có một chiếc bàn tính vàng, còn Trần Tổ là một lá Chiêu Hồn Phiên. "Nghèo nàn vậy sao!?" Tần Phong đột nhiên lương tâm trỗi dậy, muốn cho họ thêm trang bị.

Chỉ tiếc là thân ngoại hóa thân của hắn bây giờ đang toàn lực tu bổ ma kiếm, thực sự không rảnh tay để luyện chế tiên khí khác. "Thôi được!" Tần Phong suy nghĩ một chút, quyết định tự mình ra tay.

Tuy Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh của hắn đang tu bổ ma kiếm, nhưng may là vẫn còn Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, cộng thêm Thái Dương Chân Hỏa hắn vừa nhận được, và tu vi đã đột phá Thái Ất Kim Tiên, luyện chế một kiện trung phẩm tiên khí cũng không phải là chuyện khó.

Điều đáng tiếc duy nhất là, Uyên Tổng không thể tăng ca được nữa.

Ngay sau đó, Tần Phong tìm một hang động, bố trí một trận pháp cảnh giới đơn giản.

Keng một tiếng!

Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh nặng nề đáp xuống đất, xung quanh cũng theo đó xuất hiện quang đồ ngũ hành bát quái.

Tiếp đó, hắn lại lấy ra đồng tiền Độ Nhật Như Niên, còn thêm cả ấn ký Thời Gian Đại Đạo, tạo thành kết giới thời gian hai lớp, cuối cùng mới bấm pháp quyết điểm ra một ngọn lửa màu vàng, chính là tiên hỏa dung hợp từ bốn loại tiên hỏa: Thái Dương Chân Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, và Lục Đinh Thần Hỏa. "Hửm!?" Tiểu Bạch mắt sáng rực lên, vội vàng chạy tới cọ kinh nghiệm.

Ngay sau đó là một loạt động tác trôi chảy như nước chảy mây trôi.

Đầu tiên là trải chiếc chiếu nhỏ bên cạnh Tần Phong, sau đó chổng cái mông nhỏ lên làm một tư thế 'kinh điển áp bát thức'.

Nhưng khác với trước đây vừa nằm xuống là ngủ, Tiểu Bạch đang định ngủ dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vàng đứng dậy nhảy vào lòng Tần Phong, lôi cuốn Vô Thượng Thiên Thư vừa nhận được ra.

Sau đó cuối cùng cũng nở nụ cười mãn nguyện, đắp Vô Thượng Thiên Thư lên người bắt đầu cọ kinh nghiệm… "Ngươi đúng là không khách sáo chút nào!" Tần Phong không nhịn được mà đảo mắt, cảm thấy mình giống như một người làm công.

Nhưng bây giờ hắn cũng không có thời gian để ý đến tiểu gia hỏa này, nhanh chóng ném thần khí của Diệp Long và những người khác vào Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, ngay sau đó liền bấm từng đạo pháp quyết đánh vào trong đỉnh.

Cảnh tượng chuyển đến, lão trạch của Tô gia.

Chỉ thấy trong khuê phòng của Tô Uyển, người ra kẻ vào không ngớt.

Mà Lâm Tam và Triệu Trường Sinh thì ở ngoài cửa, từ đầu đến cuối không ai thèm để ý đến họ. "Đúng là mắt chó coi thường người khác!" Triệu Trường Sinh rất khó chịu hừ một tiếng.

Vốn tưởng sau khi đẩy được tên tai họa Tần Phong đi, mình chỉ cần khẽ lộ một tay cứu sống Tô Uyển, là có thể được nàng lấy thân báo đáp, nhận sính lễ, từ đó ở rể Tô gia để tham ngộ Vô Thượng Thiên Thư.

Lúc rảnh rỗi còn có thể tìm vài tiểu thị nữ lanh lợi đáng yêu, ngoan ngoãn hiểu chuyện, ngày ngày bầu bạn bên cạnh, sống một cuộc sống thi vị, hồng tụ thiêm hương.

Nhưng ai ngờ Tô Phỉ, bà bầu góa bụa chưa ly hôn đó, lại không biết nhìn hàng, thà đi tìm mấy vị dung y bên ngoài đến chữa thương cho Tô Uyển, chứ không chịu tin tưởng vào thực lực của người chuẩn bị ở rể Tô gia như hắn. "Đúng vậy, đúng vậy!" Thanh Thanh cũng tức giận gật đầu, cảm thấy Tô gia mắt chó coi thường người khác.

Phải biết rằng, chủ nhân của nó là đệ tử Tàng Thư Các của Tiên Minh, không chỉ tinh thông võ đạo, mà cả kiếm đạo, y đạo, đan đạo, phật đạo, luyện khí, trận pháp… đều có liên quan.

Chút thương thế trí mạng, chỉ là chuyện nhỏ! "Triệu sư huynh!" Lâm Tam ngồi xếp bằng bên cạnh, giọng điệu nhàn nhạt nói: "Huynh nên hiểu cho Tô phu nhân, dù sao đối với bà ấy, hai chúng ta chỉ là người ngoài mới gặp lần đầu, còn người nằm bên trong lại là em gái ruột của bà ấy." "Nói thật là…" Triệu Trường Sinh liếc mắt nói: "Ta thật sự rất khâm phục công phu dưỡng khí của ngươi, rõ ràng biết Vô Thượng Thiên Thư đang ở Tô gia, mà vẫn có thể giữ được tâm thái bình thản như thường." "Trong mệnh có thì ắt sẽ có, trong mệnh không có đừng cưỡng cầu!" Lâm Tam vẫn giữ giọng điệu bình thản: "Nếu ta và Vô Thượng Thiên Thư thật sự có duyên, tự nhiên sẽ được chiêm ngưỡng, còn nếu vô duyên, ta hà tất phải cưỡng cầu!?" "Ngươi đúng là nghĩ thoáng thật!" Triệu Trường Sinh đảo mắt nói: "Trước đây ta cứ nghĩ mãi không ra, tại sao ngươi lại chơi chung với Tần sư đệ, bây giờ ta cuối cùng cũng hiểu ra rồi, hóa ra hắn bắt nạt ngươi, ngươi cũng cảm thấy đó là mệnh trời đã định." "Triệu sư huynh có thành kiến rất lớn với Tần huynh sao!?" Lâm Tam không nhịn được cười nói: "Tuy tính cách Tần huynh có hơi phóng khoáng, lại giống như một đứa trẻ hư không đứng đắn, nhưng nếu ngươi dùng tầm nhìn xa hơn để nhìn huynh ấy, sẽ phát hiện huynh ấy là một người tốt có tấm lòng vì thiên hạ." "Còn nhìn xa hơn!?" Triệu Trường Sinh lập tức chửi thầm trong lòng, không biết Lâm Tam bị chuốc thuốc mê gì nữa.

Cái thuộc tính tai họa đi đến đâu loạn đến đó của Tần Phong, bất kể nhìn từ mặt trước, mặt sau, hay nhìn từ bên trái, bên phải, đều không dính dáng gì đến người tốt cả, được không. "Không sai, Tần sư huynh là người tốt!" Khác với lời chửi thầm trong lòng Triệu Trường Sinh, Thanh Thanh lại tán đồng gật gật cái đầu nhỏ. "Mấy chiếc lá đã mua chuộc được ngươi rồi sao!?" Triệu Trường Sinh suýt nữa bị Thanh Thanh làm cho tức chết, không biết nhặt cái thứ này về làm gì. "Đúng rồi!" Thanh Thanh hoàn toàn không có giác ngộ của kẻ bị lộ, có chút lo lắng hỏi: "Con Bát Vĩ Tiên Hồ đuổi theo Tần sư huynh đã quay về rồi, nhưng Tần sư huynh nhiều ngày như vậy vẫn chưa về, liệu có xảy ra chuyện gì không!?" "Hắn xảy ra chuyện!?" Triệu Trường Sinh đảo mắt nói: "Hắn không đi gây sự, đã là phúc lớn cho người ta rồi." "Ừm, lời này ta tán thành!" Lâm Tam tán đồng gật đầu: "Tần huynh thật sự thích gây sự, mà mỗi lần gây sự động tĩnh đều không nhỏ.

Con Bát Vĩ Tiên Hồ kia có thể quay về, không phải là nó tha cho Tần huynh, mà là Tần huynh đã tha cho nó." "Đợi đã, Tần Phong im hơi lặng tiếng, chắc chắn đang giở trò!" Triệu Trường Sinh đột nhiên đứng dậy nói: "Tên tai họa đó nhiều ngày không có động tĩnh, không phải là đang trốn trong bóng tối mưu tính chuyện xấu xa gì đó chứ!?" "Có khả năng!" Lâm Tam không phủ nhận: "Tần huynh vì chuyện của Tô Uyển, bây giờ không dám vào Tô gia, nên huynh ấy chắc chắn sẽ nghĩ cách khác, để vào Tô gia lấy được Vô Thượng Thiên Thư." "Ngươi tin chắc như vậy, Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia sao!?" Triệu Trường Sinh càng nghĩ càng thấy không đúng, không nhịn được nhíu mày: "Ngươi nói xem có khả năng nào, Tần sư đệ lừa chúng ta Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia, sau đó tự mình lén lút đi lấy nó không!?" "Không thể nào!" Lâm Tam giọng điệu vô cùng kiên định: "Tần huynh tuy không đứng đắn, nhưng cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình, sẽ không nói dối về phương diện này, huynh ấy nói Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia thì chắc chắn ở Tô gia." "Ngươi chắc chắn như vậy sao!?" Triệu Trường Sinh vẻ mặt nghiêm túc: "Phải biết rằng, đó là Vô Thượng Thiên Thư trong truyền thuyết có thể tôi luyện nhục thân và nguyên thần đến cực hạn, sức mạnh có thể lay chuyển tinh tú, thần hồn có thể thông thần, quyền phá tinh thần, chân đạp chư thiên, hành tẩu trên cửu trọng thiên đó!" "Chắc chắn!" Lâm Tam kiên định gật đầu, nhưng lại đổi giọng: "Nhưng Tần huynh nói chuyện có hai đặc điểm lớn, một là thích nói một nửa, sau này ngươi có thể cảm thấy mình bị lừa, nhưng nghĩ kỹ lại những lời huynh ấy nói, ngươi lại không tìm ra bằng chứng nói huynh ấy nói dối." "Thứ hai thì…" Triệu Trường Sinh vừa định hỏi, đột nhiên phản ứng lại: "Ta biết rồi, đặc điểm lớn thứ hai khi nói chuyện là thích đứng trên đỉnh cao đạo đức, dùng đạo đức và đại nghĩa để chỉ trỏ ngươi, khiến ngươi tức điên lên mà cũng không làm gì được hắn." "Không sai!" Lâm Tam ném tới ánh mắt khẳng định, sau đó hóa thân thành thám tử lừng danh Conan, một tay chống cằm nói: "Cho nên Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia là điều có thể khẳng định, nhưng chưa chắc đã ở trong tay người đứng đầu là Tô Phỉ." "Ý của ngươi là…" Triệu Trường

Sinh cũng là người thông minh, nói một hiểu mười: "Tần sư đệ nhiều ngày không xuất hiện, là vì mục tiêu của chúng ta đã sai, hắn đã ra tay với người sở hữu Vô Thượng Thiên Thư rồi!?" "Phù hợp với tính cách của Tần huynh!" Lâm Tam nhếch mép cười: "Nói chuyện chỉ nói một nửa, nếu ngươi đoán đúng được nửa còn lại, huynh ấy sẽ chia cho ngươi một miếng, nhưng nếu ngươi không đoán ra được nửa còn lại, thì huynh ấy sẽ giả ngu với ngươi, ngươi vĩnh viễn đừng hòng biết, rốt cuộc huynh ấy có lấy được Vô Thượng Thiên Thư hay không." "Theo logic suy luận của ngươi…" Triệu Trường Sinh trầm tư một hồi, mới nói: "Nếu Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia, nhưng Tần sư đệ nhiều ngày không xuất hiện ở Tô gia, vậy có nghĩa là người Tô gia này hiện không có ở Tô gia, cho nên chúng ta chỉ cần điều tra xem, gần đây Tô gia có ai không ở nhà, là có thể biết Vô Thượng Thiên Thư đang ở trong tay ai!?" "Người không ở Tô gia!?" Lâm Tam nhìn về phía khuê phòng của Tô Uyển người ra kẻ vào, suy nghĩ rồi nói: "Từ khi Tô Uyển bị thương trở về Tô gia, tất cả những người có thân phận trong Tô gia đều đã đến thăm rồi, chỉ duy nhất không thấy vị ở rể của Tô gia…" "Ở rể Tô gia!?" Triệu Trường Sinh ngẩn người, chỉ tay về phía mình. "Ngươi nhập vai cũng nhanh thật đấy!" Lâm Tam liếc mắt, tiếp tục nói: "Ta nói là người đàn ông gả cho Tô Phỉ, theo như lời nói của các thị nữ Tô gia mấy ngày nay, đối phương là một người đàn ông tên là Vệ Kiệt." "Phụt…" Thanh Thanh không nhịn được mà che miệng cười trộm, phát hiện lão Triệu đúng là tự mình đa tình. "Đừng cười nữa!" Triệu Trường Sinh tức giận lườm Thanh Thanh một cái, sau đó khôi phục lại bình thường: "Theo phân tích logic của ngươi, Vô Thượng Thiên Thư đang ở trong tay tên ở rể của Tô gia, Vệ Kiệt!?" "Thật sao ạ!?" Thanh Thanh lập tức kích động, chớp chớp đôi mắt to nhìn hai người. "Là thật hay giả, thử là biết!" Lâm Tam lại nhìn về phía khuê phòng của Tô Uyển, thấy mọi người vẻ mặt lo lắng. "Em gái ta sao rồi!?" Tô Phỉ vác bụng bầu, lo lắng hỏi y sư. "Phu nhân, vẫn nên sớm chuẩn bị đi!" Một lão y sư lắc đầu thở dài: "Nhị tiểu thư bị Tiên Đế làm thương, lại còn là bá đạo chi lực mà Ngạo Thiên Tiên Đế tu luyện, hiện đã tổn thương đến nguyên thần, trừ khi Ngạo Thiên Tiên Đế đích thân đến, nếu không nhị tiểu thư khó mà qua được ba ngày!" "Ai!!" Các y sư khác cũng liên tục lắc đầu thở dài, rõ ràng đều đồng ý với lời của lão giả.

Chương 1536

"Sao có thể như vậy!?" Tô Phỉ như bị sét đánh, lùi lại mấy bước. "Phu nhân!" Các tiểu thị nữ nhanh tay nhanh mắt, vội vàng đỡ lấy Tô Phỉ. "Phu nhân, bảo trọng thân thể!" Các y sư vội vàng khuyên nhủ: "Bà bây giờ còn đang mang thai, tuyệt đối không được quá vui quá buồn!" "Long Ngạo Thiên!!" Tô Phỉ không nghe lọt tai bất cứ điều gì, trong lòng hận chết Tâm Ngữ Tiên Tử.

Một đứa con gái của thứ xuất không chỉ từ nhỏ đã quen biết Lăng Tiêu Tiên Đế, được các trưởng bối Tô gia yêu thương, cưỡi lên đầu đích nữ như bà, sau đó còn gặp được Long Ngạo Thiên, một cổ phiếu tiềm năng, mang đi những đệ tử tinh nhuệ nhất của Tô gia, chỉ để lại cho bà một đám già yếu bệnh tật khổ sở chống đỡ.

Bây giờ đứa em gái mà mình yêu thương nhất lại bị Long Ngạo Thiên đánh bị thương, chỉ có thể vứt bỏ tôn nghiêm đi cầu xin đứa con gái của thứ xuất kia mới có thể cứu được.

Lẽ nào cả đời này, mình định sẵn phải bị đứa con gái của thứ xuất kia đè đầu cưỡi cổ sao!? "Đến lúc chủ nhân lên sân khấu rồi!" Thanh Thanh lập tức lấy lại tinh thần, đứng sau lưng mọi người hét lớn: "Ai nói Tô Uyển tiểu thư chỉ còn sống được ba ngày?

Chỉ cần chủ nhân nhà ta ra tay, lập tức có thể cứu sống Tô Uyển tiểu thư!" "Người nào!?" Toàn bộ y sư nghe vậy, liên tục quay đầu nhìn lại. "Linh yêu!" Mọi người nhìn thấy Thanh Thanh, mắt lập tức sáng lên.

Phải biết rằng, yêu thú do cây cỏ hóa hình vô cùng hiếm có, không chỉ là vật đại bổ đối với tu tiên giả, mà đối với các y sư như họ càng có sức hấp dẫn chết người. "Ối mẹ ơi!" Thanh Thanh không chịu nổi ánh mắt trần trụi này, sợ hãi vội vàng chui vào lòng Triệu Trường Sinh. "Ngươi chính là chủ nhân trong miệng linh yêu!?" Mọi người nhận ra mình đã thất thố, ánh mắt liên tục nhìn về phía Triệu Trường Sinh.

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh dáng người thẳng tắp, dung mạo tuấn tú, giữa hai hàng lông mày còn toát ra một vẻ thư sinh, mái tóc dài như mực rủ xuống hai vai, nhẹ nhàng bay theo gió; bên hông thắt một dải lụa trắng tinh, càng làm nổi bật vẻ phiêu dật thoát tục.

Trang phục tổng thể giản dị mà không mất đi vẻ tao nhã, phảng phất như bước ra từ trong tranh. "Ta không phải, ta không có…" Triệu Trường Sinh đứng hình tại chỗ.

Tuy hắn muốn nhận sính lễ ở rể Tô gia, nhưng không định vào cửa một cách khoa trương như vậy. "Tiểu thư sinh đúng là nói năng ngông cuồng!" Lão giả dường như bị hào quang nhân vật chính kích hoạt bị động, không đợi Triệu Trường Sinh mở lời, đã ngắt lời: "Chúng ta đều là danh y của Bắc Vực, ngươi đang nghi ngờ y thuật của chúng ta, hay là cảm thấy mình giỏi hơn chúng ta!?" "Đúng vậy, tiểu tử nhà ngươi là cái thá gì!" Các y sư khác cũng dường như bị kích hoạt bị động, liên tục nhảy ra chỉ trỏ Triệu Trường Sinh. "Hừ!" Sắc mặt Triệu Trường Sinh lập tức lạnh xuống.

Tuy hắn thích ru rú trong Tàng Thư Các đọc sách, nhưng không có nghĩa là hắn không có tính khí.

Đặc biệt là những lão già vừa mở miệng đã như ăn phải thuốc súng, không tôn trọng người khác, hắn cũng không cần phải nể mặt họ nữa.

Bùm một tiếng!!

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh hai chân đột nhiên dùng sức đạp mạnh, cả người cũng như một quả pháo bắn vào trong phòng. "Ngươi muốn làm gì!?" Tô Phỉ lập tức kinh hãi thất sắc, muốn ngăn cản đã không kịp.

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh một tay nhấc Tô Uyển đang hôn mê sắc mặt tái nhợt trên giường lên, sau đó lật tay lấy ra một bình sứ màu trắng, mở ra lập tức tỏa ra một mùi hương thanh khiết, khiến mọi người có mặt tinh thần lập tức phấn chấn. "Thiên Nhất Chân Thủy?!" Các y sư xung quanh lập tức kinh hô, khó tin nhìn bình sứ màu trắng.

Khác với luyện đan sư luyện chế đan dược, y sư như họ sẽ điều chế các loại linh dược.

Mà Thiên Nhất Chân Thủy là linh dược đỉnh cấp mà chỉ có y sư đại thành mới có thể điều chế ra, không chỉ có thể giải trừ các loại kịch độc trong chư thiên vạn giới, mà còn có thể tái tạo xương trắng, hồi sinh người chết, là thánh dược chữa thương đỉnh cấp nhất Tiên giới. "Đây chỉ là phiên bản yếu hóa của Thiên Nhất Chân Thủy!" Triệu Trường Sinh lên tiếng nhắc nhở, lại lấy ra tám cây kim châm vàng. "Phiên bản yếu hóa!?" Các y sư xung quanh không hề chế giễu, vẫn cảm thấy vô cùng chấn động.

Đừng nói là phiên bản yếu hóa của Thiên Nhất Chân Thủy, cho dù là phiên bản yếu yếu yếu hóa của Thiên Nhất Chân Thủy, họ cũng không điều chế ra được.

Nhưng Triệu Trường Sinh không có ý định để ý đến họ, tiêu sái ném bình sứ màu trắng lên không, phiên bản yếu hóa của Thiên Nhất Chân Thủy bên trong lập tức văng ra, ngay sau đó nhanh chóng ném ra tám cây kim châm vàng, xuyên qua Thiên Nhất Chân Thủy đang văng ra đâm vào Tô Uyển. "Linh Quy Bát Pháp, Kim Châm Độ Huyệt!!" Các y sư xung quanh lập tức trợn to mắt kinh hô, lại bị thủ đoạn của Triệu Trường Sinh làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy phiên bản yếu hóa của Thiên Nhất Chân Thủy văng ra trên không, phảng phất như bị một lực nào đó lôi kéo, men theo hướng tám cây kim châm vàng dung nhập vào cơ thể Tô Uyển.

Nhưng Triệu Trường Sinh không có ý định dừng lại, lập tức hai tay chụm lại, hội tụ toàn bộ tiên lực vào đầu ngón tay, ngay sau đó liền nhanh chóng điểm lên người Tô Uyển, đánh từng luồng tiên lực vào cơ thể nàng. "Ưm…" Tô Uyển đang hôn mê, lập tức phát ra tiếng rên rỉ. "Tỉnh rồi!" Tô Phỉ lập tức kích động, trong mắt cũng đong đầy nước mắt.

Bùm một tiếng!!

Sau một hồi bị điểm loạn xạ, Tô Uyển đã thành công quay trở lại giường của mình.

Khác với trước đó bị thương sắc mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt, sau khi được Triệu Trường Sinh chữa trị một hồi, không chỉ sắc mặt bắt đầu hồng hào, mà khí tức cũng đang dần dần hồi phục. "Hộc hộc…" Triệu Trường Sinh thở hổn hển, cảm thấy mình trong nháy mắt mệt như một con chó. "Lần này chắc không có vấn đề gì nữa!" Lâm Tam thấy Triệu Trường Sinh đã cứu sống người, biết rằng mình có thể mở lời mượn Thiên Thư.

Mặc dù theo phỏng đoán của họ lúc nãy, Vô Thượng Thiên Thư không ở trong tay Tô Phỉ, nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán đơn phương của họ, vẫn cần phải mở lời mượn sách để chứng minh phỏng đoán của mình… “Uyển Nhi, muội sao rồi!?” Tô Phỉ vội vàng đỡ cái bụng bầu của mình, được thị nữ dìu đến bên giường.

“Tỷ tỷ…” Tô Uyển từ từ mở mắt, yếu ớt đưa bàn tay nhỏ ra.

“Đại phu!!” Tô Phỉ vội nắm lấy bàn tay nhỏ của Tô Uyển, lo lắng quay đầu gọi lão giả y tu.

“Ặc…” Lão giả thấy mình bị réo tên, chỉ đành cứng rắn da đầu tiến lên, bắt mạch kiểm tra rồi nói: “Bá đạo chi lực trong cơ thể Nhị tiểu thư đã bị hóa giải, thương thế trên người cũng đã được chữa khỏi, chỉ cần yên tĩnh nghỉ ngơi vài ngày là có thể hồi phục như cũ.” “Thật sự chữa khỏi rồi!?” Các y tu khác lập tức không thể bình tĩnh được nữa.

Mặc dù Thiên Nhất Chân Thủy bản yếu hóa, Linh Quy Bát Pháp và Kim Châm Độ Huyệt mà Triệu Trường Sinh lấy ra đã mang lại cho họ cú sốc cực lớn, nhưng đó là bá đạo chi lực do Ngạo Thiên Tiên Đế tu luyện ra, thật sự có người có thể hóa giải nó hoàn toàn sao!?

“Oa ha ha…” Thanh Thanh cảm thấy mình lại “ngon” rồi, lập tức nhảy ra trào phúng: “Vừa rồi là ai nói mình là danh y Bắc Vực?

Lại là ai nghi ngờ y thuật của chủ nhân ta?

Sao bây giờ không ai nói gì nữa?

Chương 1537

Bẩm sinh không thích nói chuyện à?” “Ngươi…” Toàn bộ y tu đều tức giận đỏ mặt, nhưng lại không có cách nào phản bác.

Cứ tưởng chỉ là một thư sinh bình thường, không ngờ y thuật lại cao siêu đến vậy, vả thẳng vào mặt bọn họ một cái thật đau.

“Ngươi cái gì mà ngươi!?” Thanh Thanh, với tư cách là cái miệng của phe “cẩu đạo lưu”, lập tức kiêu ngạo hất đầu lên nói: “Kém thì luyện thêm đi, thua không nổi thì đừng chơi.

Y thuật của các ngươi không được, không có nghĩa là y thuật của chủ nhân ta cũng không được.

Ta từng thấy cao thủ kỹ thuật giỏi vênh mặt nhìn người bằng lỗ mũi, chứ chưa thấy ai kỹ thuật không bằng người ta mà còn ra cái vẻ đó…” “Khụ khụ!!” Triệu Trường Sinh vội ho khan một tiếng, nhắc nhở Thanh Thanh rằng nó là con gái.

“Ngươi, ngươi…” Mọi người biết tiếp tục ở lại cũng chỉ tự rước lấy nhục, chỉ đành căm phẫn chắp tay nói: “Phu nhân, là do chúng ta học nghệ không tinh, không thể chữa khỏi cho Nhị tiểu thư, cáo từ!” Nói xong… cũng không cho Tô Phỉ cơ hội khách sáo, từng người một nhanh chóng rời khỏi Tô gia.

“Ai…” Tô Phỉ thấy không cản được, dứt khoát không quản nữa, vội đỡ bụng bầu đứng dậy, nhìn về phía Triệu Trường Sinh với vẻ mặt áy náy nói: “Là thiếp thân có mắt không thấy Thái Sơn, đã chậm trễ công tử, mong công tử đừng chấp kẻ hèn này.” “Phu nhân quá khách sáo rồi!” Không đợi Triệu Trường Sinh mở miệng, Lâm Tam đã thay hắn trả lời.

“Không phải, ngươi…” Triệu Trường Sinh lập tức ngớ người, không biết Lâm Tam học thói này từ ai.

Cứ tưởng gã mặt mày rậm rạp này là người thật thà, không ngờ hắn lại nhảy ra sau chuyện để cướp công của mình, không thể đợi y bàn xong sính lễ với Tô Phỉ rồi hẵng mở miệng sao!?

“Thì ra là Lâm công tử!” Tô Phỉ nghĩ đến mối quan hệ hiện tại giữa Lăng Tiêu Cung và Tiên Minh, chỉ muốn mau chóng trả xong ân tình lần này, cũng không đợi Lâm Tam chủ động mở lời, liền vội vàng nói: “Thiếp thân nhớ lần đầu gặp mặt, Lâm công tử có nói có một việc muốn nhờ, chỉ cần là chuyện không trái nguyên tắc, Tô gia chúng ta nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ.” “Vậy Lâm mỗ không khách sáo nữa!” Lâm Tam chớp thời cơ nói ngay: “Lâm mỗ nghe nói Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia, nên muốn cùng Triệu sư huynh mượn đọc một phen, chúng ta có thể đảm bảo không rời khỏi tầm mắt của phu nhân.” “Vô Thượng Thiên Thư?

Ở Tô gia!?” Tô Phỉ nghe vậy, vẻ mặt sững sờ.

Nàng đương nhiên đã từng nghe nói về Vô Thượng Thiên Thư, do một vị Tiên Đế thời Thái cổ sáng tạo ra, có thể rèn luyện nhục thân và nguyên thần của bản thân đến cực hạn.

Nhưng Tô gia của họ đức hạnh gì mà có thể sở hữu loại bảo bối cấp bậc này chứ!?

“Quả nhiên…” Lâm Tam và Triệu Trường Sinh lập tức nhìn nhau.

Từ phản ứng đầu tiên của Tô Phỉ, không khó để nhận ra nàng quả thực không biết về Vô Thượng Thiên Thư, điều đó có nghĩa là suy đoán trước đó của họ đã đúng đến tám chín phần.

Ngay lúc này — Cũng không biết là do kịch bản yêu cầu, hay là hào quang của cả hai đã được kích hoạt.

Chỉ thấy Vệ Kiệt, nhân vật mấu chốt, vội vã từ bên ngoài đi vào.

“Phu nhân, Uyển Nhi sao rồi!?” Vệ Kiệt không đợi Tô Phỉ mở miệng hỏi, đã lo lắng hỏi trước: “Mấy ngày trước ta đột nhiên có chút cảm ngộ nên đã bế quan vài ngày, vừa mới xuất quan đã biết Uyển Nhi bị thương.” “Phu quân đừng lo!” Tô Phỉ không chút nghi ngờ, vội mở miệng an ủi: “Tuy vết thương của muội muội Uyển Nhi rất nặng, nhưng đã được vị Lâm công tử này và bạn của cậu ấy chữa khỏi rồi.” “Bạn của Lâm Tam!?” Triệu Trường Sinh suýt chút nữa đã nổi khùng tại chỗ.

Cứ tưởng mình cứu Tô Uyển là có thể bàn chuyện sính lễ rồi, ai ngờ đối phương ngay cả họ của y là gì cũng không biết.

“Triệu sư huynh!?” Tô Uyển yếu ớt nghe vậy, gắng sức quay đầu nhìn sang.

Cứ tưởng người đã giành lại mình từ tay Diêm Vương là một vị y tu tiền bối tóc bạc trắng, không ngờ lại là Triệu Trường Sinh của Tiên Minh, điều này cũng khiến nàng nhớ lại lần đầu gặp gỡ ở bí cảnh Linh Chi.

“Là Triệu sư huynh đã cứu ta!!” Gương mặt xinh đẹp của Tô Uyển lập tức ửng hồng, suy nghĩ xem mình có nên lấy thân báo đáp hay không.

“Thật sao!?” Vệ Kiệt cũng diễn xuất như ảnh đế, vội vàng tiến lên cảm kích nói: “Ta thay Phỉ Phỉ cảm tạ hai vị đã cứu Uyển Nhi, sau này hai vị có cần Tô gia giúp đỡ việc gì cứ việc phân phó, dù khó khăn đến đâu, Tô gia ta nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ.” “Ặc…” Tô Phỉ có chút khó xử, vội truyền âm: “Bọn họ vừa nói muốn mượn Vô Thượng Thiên Thư của Tô gia chúng ta, nhưng Tô gia chúng ta làm gì có loại bảo bối hiếm có này, chàng nói bây giờ phải làm sao đây!?” “Vô Thượng Thiên Thư!!” Đồng tử của Vệ Kiệt đột nhiên co rút lại, nhưng ngay lập tức đã trở lại bình thường.

Đồng thời, bộ não của hắn cũng bắt đầu vận hành với tốc độ chóng mặt.

Năm đó sau khi biết được tung tích của Vô Thượng Thiên Thư, hắn đã lập tức dẫn tử sĩ diệt cả nhà đối phương, theo lý mà nói không thể có ai biết Vô Thượng Thiên Thư đang ở trong tay hắn mới đúng.

Nhưng bây giờ không chỉ có người đột nhập vào căn cứ bí mật của hắn, tìm chính xác Vô Thượng Thiên Thư hắn giấu trong yếm của tình nhân, mà còn có Lâm Tam và Triệu Trường Sinh chạy đến Tô gia mượn Vô Thượng Thiên Thư.

Điều này khiến hắn thực sự không thể hiểu nổi, tin tức bị rò rỉ ra ngoài bằng cách nào.

"Quả nhiên là hắn!!" Lâm Tam và Triệu Trường Sinh luôn chú ý đến Vệ Kiệt, lập tức phát hiện sự thay đổi trong đồng tử của đối phương.

Điều đó có nghĩa là suy đoán trước đó của họ vô cùng chính xác, Vô Thượng Thiên Thư cho dù không ở trong tay Vệ Kiệt, cũng chắc chắn có mối quan hệ mật thiết với hắn.

"Tần huynh, lần này huynh tính sai rồi!" Khóe miệng Lâm Tam không nhịn được nhếch lên, muốn xem bộ dạng khóc lóc của Tần Phong.

"Cái thằng ôn dịch này quả nhiên lại lừa mình rồi!" Trong lòng Triệu Trường Sinh tuy cảm thấy tức giận, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy một trận sảng khoái.

Trước đây y không bị Tần Phong đứng trên đỉnh cao đạo đức chỉ trỏ, thì cũng bị hắn dắt như con lừa ra trước mặt mọi người diễu võ giương oai.

Bây giờ y cuối cùng cũng nắm được cái đuôi nhỏ của hắn, phải đòi lại gấp bội những ấm ức đã phải chịu trước đây.

“Hắt xì…” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, đột nhiên có cảm giác lạnh sống lưng.

“Chuyện gì vậy!?” Tần Phong không khỏi lẩm bẩm một tiếng, cứ có cảm giác có kẻ gian muốn hại mình.

Nhưng bây giờ cũng không có thời gian để lo những chuyện này, bởi vì mấy món trung phẩm tiên khí hắn luyện chế đã xong rồi.

Bây giờ tu vi của hắn không chỉ đột phá Thái Ất Kim Tiên sơ giai, mà còn dung hợp được Thái Dương Chân Hỏa, loại tiên hỏa đỉnh cấp này, tốc độ luyện khí lập tức được nâng cao đáng kể.

Trung phẩm tiên khí vốn cần mấy chục năm mới luyện chế thành công, bây giờ chỉ cần hai năm rưỡi là có thể nhanh chóng hoàn thành.

Thêm vào sự hỗ trợ của Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn và kết giới thời gian song trọng của Độ Nhật Như Niên, lập tức có thể rút ngắn xuống còn hai ngày rưỡi, một năm nhẹ nhàng sản xuất hàng loạt được cả vạn món.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm đinh tai nhức óc vang lên, sấm sét trên bầu trời bắt đầu cuồn cuộn.

Chỉ thấy từng đạo từng đạo sấm sét giăng đầy trời, như những móng vuốt sắc bén vô tình xé rách hư không, mỗi một đạo đều ẩn chứa một luồng uy thế hủy thiên diệt địa kinh khủng.

“Lôi kiếp, là lôi kiếp!!” Các tu tiên giả trong thành Tô gia lập tức đồng loạt nhìn ra ngoài thành.

Chỉ thấy vô tận sấm sét lượn lờ trên bầu trời, tựa như thần phạt giáng xuống thế gian này, thề sẽ quét sạch mọi thứ trên mặt đất.

Thiên uy cuồn cuộn như mười vạn ngọn núi lớn giáng xuống, không ít người không chịu nổi, lập tức mặt mày tái nhợt quỳ rạp trên đất.

“Đây là lôi kiếp của trung phẩm tiên khí!!” Lâm Tam và Triệu Trường Sinh cũng nhìn thấy, phản ứng đầu tiên liền nghĩ đến Tần Phong.

Không phải tiên khí Tần Phong luyện chế khác với người khác, mà là lôi kiếp do hắn dẫn tới mạnh hơn người khác quá nhiều.

Nhìn tầng mây sấm dày đặc hội tụ trên bầu trời, rõ ràng không chỉ có một món trung phẩm tiên khí.

Cũng không phải nói các luyện khí sư khác không thể đồng thời luyện chế nhiều món tiên khí, mà là luyện khí sư có thể đồng thời luyện chế nhiều món tiên khí quá hiếm, trong đó tự nhiên cũng bao gồm Tần Phong, kẻ đứng đầu bảng thiên tư khí tu.

Chương 1538

Hơn nữa Tần Phong lại đang ở gần thành Tô gia, nên tự nhiên trở thành nghi phạm số một.

“Hai vị công tử…” Tô Phỉ liếc nhìn lôi kiếp bên ngoài, áy náy nói: “Không phải Tô gia chúng ta không nỡ, mà là Tô gia chúng ta thật sự không có Vô Thượng Thiên Thư mà hai vị nói!” “Đúng vậy!” Vệ Kiệt cũng tỏ vẻ khó xử nói: “Ta không biết hai vị công tử lấy tin tức từ đâu, nhưng hai vị cứ suy nghĩ kỹ là hiểu, nếu Tô gia ta thật sự có Vô Thượng Thiên Thư, sao còn là một gia tộc nhỏ không đáng chú ý ở Bắc Vực chứ!?” “Vâng, vâng!” Tô Phỉ căng thẳng gật đầu lia lịa, hiểu rõ sự nguy hại của loại tin đồn này.

“Bịa, cứ tiếp tục bịa đi!” Triệu Trường Sinh thầm nhủ trong lòng, phát hiện Vệ Kiệt còn diễn giỏi hơn cả mình.

Nếu không phải y vừa tận mắt nhìn thấy sự thay đổi thoáng qua trong đồng tử của hắn, nói không chừng còn thật sự tin cái miệng lưỡi của hắn.

“Nếu đã không có, vậy chúng ta xin cáo từ!” Lâm Tam không nói nhiều lời vô nghĩa, lập tức kéo Triệu Trường Sinh rời đi.

“Ấy, ngươi làm gì vậy!” Triệu Trường Sinh đơ người tại chỗ, không biết Lâm Tam giở trò gì.

Mặc dù Vệ Kiệt không thừa nhận mình có Vô Thượng Thiên Thư, nhưng họ có thể bàn chuyện sính lễ trước rồi ở lại âm thầm điều tra mà.

“Đừng nói nhảm nữa, mau đi tìm Tần huynh!” Lâm Tam không quay đầu lại, kéo Triệu Trường Sinh đi thẳng.

“Tìm hắn làm gì!?” Triệu Trường Sinh rất bất mãn nói: “Lôi kiếp bên ngoài bây giờ, nói không chừng chính là do tên ôn dịch đó dẫn tới, chúng ta bây giờ đi tìm hắn, là đi giúp hắn gánh lôi kiếp sao!?” “Đúng vậy!” Lâm Tam cứ thật thà mà nói: “Bây giờ Tần huynh đang luyện chế trung phẩm tiên khí, e là không rảnh tay để chống lại lôi kiếp, chúng ta là đồng môn sư huynh đệ, giúp một tay không phải là chuyện nên làm sao!?” “Ngươi, ta…” Triệu Trường Sinh điên tiết tại chỗ.

Khác với Tần Phong thích đứng trên đỉnh cao đạo đức chỉ trỏ, Lâm Tam là thật sự đứng trên đỉnh cao đạo đức mà chỉ trỏ y.

Ầm ầm ầm!!

Sấm sét trên bầu trời hóa thành từng con lôi long, ẩn chứa ý chí hủy diệt lao thẳng xuống.

“Đây chính là tiên khí lôi kiếp!!” Trong mắt Diệp Long ở trong thành tràn đầy kinh hãi, có một cảm giác bị tử vong bao trùm.

Cứ tưởng mình ở hạ giới đã là người đàn ông đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn, nhưng khi đến Tiên giới mới phát hiện mình nhỏ bé đến nhường nào, dưới thiên uy kinh khủng như vậy, y chẳng khác gì một con kiến hôi nhỏ bé.

Keng!

Tiếng kiếm ngân vang vọng khắp trời đất, một luồng sát khí chấn động cả bầu trời.

Chỉ thấy Lâm Tam kéo Triệu Trường Sinh xuất hiện một cách chói lọi, thanh Vô Trần Kiếm trong tay vạch qua hư không tạo ra tiếng kiếm ngân lạnh lẽo, từng luồng kiếm ý tịch mịch lạnh lẽo hóa thành những gợn sóng lan tỏa, lá phong bay lả tả tựa như mùa đông đến sớm.

Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp!!

Thiên địa vạn vật, một kiếm phá chi!!

“Kiếm tu thật lợi hại!!” Mọi người ở Tây Chu trong lòng kinh hãi, cảm nhận được một luồng kiếm ý kinh khủng.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang và sấm sét va chạm mạnh vào nhau, bão năng lượng ngút trời lập tức càn quét trời đất.

“Đing đong, chúc mừng ký chủ dùng Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử gánh lôi kiếp, khiến y bị thương, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Là Tiểu Tam Tam!” Tần Phong lập tức kích động, hận không thể xuống hạ giới đá nhị đệ hai cái.

Cứ tưởng Uyên Tổng lần này không thể tăng ca kiếm tiền cho mình, không ngờ Tiểu Tam Tam lại tự mình chạy đến lấp chỗ trống, thể hiện trọn vẹn tinh thần cống hiến “ta là một con ốc vít, cần đâu đóng đó”.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy cú ra tay đột ngột của Lâm Tam đã hoàn toàn chọc giận lôi kiếp, lôi kiếp hóa thành lôi long mang theo thế hủy diệt vô tận giáng xuống, phảng phất như vô cùng vô tận, từng đợt từng đợt liên tục bổ xuống.

“Đến đây!” Trong mắt Lâm Tam không chút sợ hãi, tiếp tục cầm kiếm lao về phía lôi long.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang ngút trời và lôi kiếp hóa lôi long lại một lần nữa va chạm, bão năng lượng ngút trời cũng lại một lần nữa càn quét trời đất, còn kèm theo một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

“Đúng là hết cách với hắn!” Triệu Trường Sinh rất đau đầu thở dài, vội vàng bấm một đạo chỉ quyết điểm vào hư không.

Chỉ thấy tiên khí trên bầu trời nhanh chóng hội tụ như bão, trong nháy mắt ngưng tụ thành một tấm khiên năng lượng, bao bọc lấy Lâm Tam và Tần Phong đang luyện khí ở phía dưới.

Ầm ầm ầm!!

Lôi long vô tình đập vào tấm khiên, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên cùng với tia sét lan tỏa.

Tiếp theo đó, từng con lôi long liên tục giáng xuống, tiếng sấm liên miên bất tuyệt khiến hư không rung chuyển, nhưng lại không thể để lại một vết nứt nào trên tấm khiên, tự nhiên cũng không cung cấp điểm phản diện cho Tần Phong.

“Lão Triệu này!” Tần Phong lập tức không vui.

Bình thường trốn việc thì thôi đi, bây giờ còn muốn cắt đường tài lộc của hắn.

Nhưng từ việc y dễ dàng chặn được lôi kiếp như vậy mà không có thông báo hệ thống, có thể thấy tu vi mà y che giấu sâu đến mức nào.

“Chẹp, chẹp!” Khác với sự ồn ào của lôi kiếp bên ngoài, Tiểu Bạch vẫn đang ngủ ngon lành.

Chỉ thấy nó nằm trên chiếc chiếu nhỏ của mình, trên người đắp Vô Thượng Thiên Thư, chép miệng một cái, lật người gãi gãi mông nhỏ rồi ngủ tiếp, như thể trời bên ngoài có sập xuống cũng không thể ảnh hưởng đến giấc ngủ của nó… “Nó đúng là biết hưởng thụ!” Tần Phong thở dài bất đắc dĩ, giống như một người cha già trong ngày Tết thiếu nhi.

Thấy con mình ngủ nướng không những không trách mắng, mà còn lấy ra một củ cà rốt làm quà, nhẹ nhàng nhét vào lòng nó cho nó ôm, còn kéo Vô Thượng Thiên Thư lên một chút, như thể sợ con bị lạnh.

“Chủ ngân thỏ của ta là tốt nhất!” Tiểu Bạch vô thức ôm chặt củ cà rốt, miệng còn lẩm bẩm nói mớ.

Nó dám ngủ say như chết không phải vì Tiên giới đã hòa bình, mà vì nó có một chủ ngân hùng mạnh, hoàn toàn không cần lo có kẻ xấu đến đánh nó, cũng không cần suy nghĩ xem đạn bay bao lâu thì hóa thành bồ câu trắng.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm đinh tai vẫn tiếp tục, hư không cũng không ngừng rung chuyển.

Nhưng do Triệu Trường Sinh đột nhiên ra tay chặn lôi kiếp, khiến lôi kiếp hoàn toàn không thể phá vỡ tấm khiên mà y ngưng tụ, cũng hại Tần Phong mất trắng một khoản điểm phản diện lớn.

“Lão Triệu, ngươi cứ chờ đấy cho ta!” Tần Phong tức đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Chỉ thấy Dương Cực Đao của Diệp Long, Âm Cực Đao của Thanh Thiên, bàn tính vàng của Lý Cực, Chiêu Hồn Phiên của Trần Tổ đã được nâng cấp lên trung phẩm tiên khí, còn có một bộ áo giáp màu đen, một chiếc nội giáp, và hai chiếc áo choàng đen.

Bộ áo giáp màu đen là cho Diệp Long, tên là Hắc Long Áo Giáp, giống như áo giáp của Bạch Nhật và Quang Thiên, ngoài việc có sức phòng ngự siêu cường, còn có thể cưỡng ép tăng một đại cảnh giới cho bản thân.

Còn chiếc nội giáp kia là cho Lý Cực, có thể chống lại một đòn toàn lực của Tiên Quân.

Chương 1539

Tuyệt đối không phải vì hắn không còn vật liệu thừa, mà là vì hắn cân nhắc đến việc đại thần tài vụ không cần ra ngoài chiến đấu, luyện chế thần binh quá lợi hại cho lão cũng không có đất dụng võ, nên chỉ cần có thể phòng bị người khác cận thân ám sát là được rồi.

Còn lại hai chiếc áo choàng đen, là chuẩn bị cho Thanh Thiên và Trần Tổ.

Cái cho Thanh Thiên tên là Hắc Ẩn Tiên Bào, không chỉ có thể cưỡng ép tăng một đại cảnh giới, mà còn có thể che giấu khí tức của bản thân, tiện cho y thu thập tình báo cho hắn.

Còn cái cho Trần Tổ tên là Hắc Văn Kim Bào, ngoài việc có thể cưỡng ép tăng một đại cảnh giới, còn có tác dụng ngưng thần tĩnh khí, trời sập cũng không kinh, có thể ngăn lão vì Chiêu Hồn Phiên mà tẩu hỏa nhập ma.

“Ai!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài: “Đôi khi kỹ thuật quá lợi hại cũng không tốt, luyện chế Huyền Nữ chiến cơ trên trời này còn dư chút vật liệu thừa, mới miễn cưỡng đủ để nâng cấp bốn món trung phẩm tiên khí và luyện chế bốn món trung phẩm tiên khí.” Cảnh quay chuyển — Tiểu Kiều và Lưu Thủy không vội đi tìm Tần Phong, mà rời khỏi thành Tô gia để hội hợp với Vu Lan.

Bởi vì Vu Lan sau nhiều ngày đi đường, đã sắp đến Tô gia ở Bắc Vực, cộng thêm Vệ Kiệt không chỉ lòng dạ độc ác, mà tâm tư cũng vô cùng cẩn mật, sợ ở lại sẽ bị nhìn ra sơ hở, nên sau khi bàn bạc đã quyết định đi tìm Vu Lan hội hợp trước.

“Đến rồi!” Tiểu Kiều đột nhiên chỉ về phía trước, nhìn thấy một đội quân lớn.

Chỉ thấy Vu Lan cưỡi một con độc giác thú lấp lánh tiên quang đạp không mà đến, đầu đội vương miện băng tinh, trên người mặc một bộ váy tựa như làm từ băng tinh, quanh thân lưu chuyển ánh sáng vô tận, giống như một vị Băng Chi Nữ Đế tồn tại từ vĩnh cửu.

Phía sau còn có mấy chục nữ tử mặc áo giáp, mỗi người đều tỏa ra khí thế mạnh mẽ của cảnh giới Tiên Quân.

Và mỗi người bọn họ đều cưỡi một con sói khổng lồ lông trắng như tuyết, đôi mắt lóe lên ánh sáng sắc bén, toát ra một vẻ uy nghiêm và bá khí, khiến người ta không khỏi cảm thấy kính sợ.

“Bái kiến Nữ đế!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy thấy Vu Lan đã đến, vội vàng quỳ một gối cung kính hành lễ.

“Đứng dậy đi!” Ánh mắt Vu Lan nhanh chóng quét qua hai người, giả vờ cao lãnh hỏi: “Tên họ Tần kia đâu?

Hắn không ở cùng các ngươi sao!?” “Bẩm Nữ đế!” Tiểu Kiều không dám giấu giếm, vội vàng trả lời: “Tần Phong không đi cùng chúng thần, bây giờ chắc đang trốn ở gần thành Tô gia.” “Trốn!?” Vu Lan hừ lạnh một tiếng: “Đúng là thứ không ra gì, sao bản đế lại thích loại đàn ông này chứ?!” “Nữ đế, hiểu lầm rồi!” Lưu Thủy vội vàng giải thích: “Tần Phong vừa mới cướp được Vô Thượng Thiên Thư từ tay tên ở rể nhà họ Tô, không phải là loại trốn vì bị truy sát, mà là trốn đi để nghiên cứu Vô Thượng Thiên Thư.” “Vô Thượng Thiên Thư!!” Các cao thủ Băng Cung phía sau nghe vậy, lập tức xôn xao.

Về Vô Thượng Thiên Thư, bọn họ đương nhiên đã từng nghe nói, đừng nói là những cao thủ Tiên Quân cảnh như họ, cho dù là Tiên Đế cũng khó lòng chống lại sự cám dỗ của nó.

Nếu không phải uy áp của Vu Lan quá mạnh, bọn họ thật sự rất muốn hét lên một tiếng.

Nữ đế, gả được!!

“Chẳng qua chỉ là Vô Thượng Thiên Thư thôi mà!” Vu Lan tuy miệng lưỡi cứng rắn không thừa nhận, nhưng trong lòng sớm đã nổi sóng cuộn trào.

Đừng nhìn nàng kiếp trước là Hàn Nguyệt Tiên Đế, bảo bối lợi hại nào cũng đã từng thấy, nhưng đối mặt với loại bảo bối cấp bậc Vô Thượng Thiên Thư này, nói không động lòng tuyệt đối là nói dối.

“Không chỉ là Vô Thượng Thiên Thư…” Tiểu Kiều cũng không chịu thua kém nói: “Thiên phú bản thân Tần Phong cũng yêu nghiệt đến đáng sợ, không chỉ đứng đầu bảng thiên tư khí tu, bây giờ tu vi còn đã đột phá đến Thái Ất Kim Tiên sơ giai.” “Thái Ất Kim Tiên sơ giai!!” Các cao thủ Băng Cung phía sau không thể kìm nén được nữa, lập tức trợn tròn mắt kinh hô.

Phải biết rằng, Tần Phong năm nay cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi, đừng nói là chư thiên vạn giới, cho dù là trong cả dòng sông lịch sử của chư thiên vạn giới, e rằng cũng không tìm ra được người thứ hai là Thái Ất Kim Tiên ở độ tuổi ba mươi.

“Tần Phong còn có một môn thiên phú thần thông!” Lưu Thủy bình tĩnh mở miệng: “Lúc trước ở Xích Diễm Khung Lĩnh, hắn đã dùng thần thông này, một phát lấy đi Kim Long Thương trong tay Long Ngạo Thiên, còn có Cổ Uyên Kiếm của cự đầu Tiên Vương ngày trước, Lâm Uyên!!” “Kim Long Thương và Cổ Uyên Kiếm!?” Các cao thủ Băng Cung lập tức không bình tĩnh được nữa: “Ý các ngươi là, Tần Phong không chỉ có một món Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn có hai món Đế binh!?” “Đúng vậy!” Lưu Thủy gật đầu tỏ vẻ vô cùng khẳng định, còn không quên ném ra một quả bom tấn nữa: “Hơn nữa Tần Phong còn huyết mạch phản tổ thành công, kích hoạt được Vu tộc huyết mạch, không phải loại tạp chủng có một phần ba

Vu tộc huyết mạch như Đàm Lực hạng mười lăm trên bảng thiên tư võ tu, mà là Thái Cổ Vu tộc có huyết mạch Vu tộc hoàn mỹ trăm phần trăm." "Còn nữa, còn nữa…" Tiểu Kiều vội vàng bổ sung: "Tần Phong không chỉ có huyết mạch Thái Cổ Vu tộc hoàn mỹ, mà còn có ấn pháp truyền thừa của Thái Cổ Vu tộc, Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn!" "Hít!!" Các cao thủ Băng Cung lập tức hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Không chỉ huyết mạch phản tổ kích hoạt huyết mạch Thái Cổ Vu tộc hoàn mỹ, mà còn có một món Đại Tiên Thiên Chí Bảo và hai món Đế binh, lại còn có được Vô Thượng Thiên Thư trong truyền thuyết, cộng thêm thông tin cá nhân mà Tần Phong công bố ra bên ngoài.

Hắn còn có Thượng Cổ Trùng Đồng, Thương Thiên Bá Thể, Tiên Thiên Kiếm Thể, cũng như thiên phú kiếm đạo siêu cường, và thiên phú yêu nghiệt đứng đầu bảng thiên tư khí tu… Nghĩ đến đây — Các cao thủ Băng Cung không còn quan tâm đến uy nghiêm của Nữ đế nữa, lập tức kích động thúc giục cưới: "Nữ đế, thật sự có thể gả…" "Ai muốn gả cho hắn chứ!" Vu Lan giống như một chú chó Husky bị giẫm phải đuôi, lập tức thẹn quá hóa giận hét lên thất thố.

"Nữ đế, thật sự có thể gả!" Lưu Thủy không những không sợ hãi, mà còn tiếp tục khiêu chiến quyền uy: "Bây giờ Tần Phong vì cưỡng ép dung hợp Thái Dương Chân Hỏa mà bị thương nặng, rất cần Huyền Âm Chi Thể và Băng Chi Đại Đạo của người giúp đỡ, chính là cơ hội tốt để ép hắn ở rể thành thân đó ạ!" "Đúng vậy, đúng vậy!" Tiểu Kiều gật đầu lia lịa: "Tần Phong trước đây cao không thể với tới, Tần Phong bây giờ chủ yếu là miễn phí.

Cho dù số mệnh Lục Vị Đế Vương của hắn không còn, chúng ta vẫn có thể nhân cơ hội bắt về bồi dưỡng thế hệ sau." "Đúng thế!" Các cao thủ Băng Cung cũng liên tục gật đầu, cảm thấy Tiểu Kiều nói có lý.

Bây giờ Tần Phong không chỉ có thiên phú siêu cường, mà còn mang nhiều loại thể chất đặc thù, thậm chí còn có huyết mạch Thái Cổ Vu tộc hoàn chỉnh, nếu kết hợp với Nữ đế của họ sinh con, chỉ cần tùy tiện kế thừa một năng lực, là có thể đảm bảo Băng Cung của họ huy hoàng thêm mấy chục vạn năm.

Nếu có thể kế thừa mấy năng lực của Tần Phong, thậm chí là hậu sinh khả úy, thì có thể dẫn dắt Băng Cung của họ trở thành truyền thuyết của chư thiên.

“Tất cả im miệng cho bản đế!” Vu Lan bị tức đến đau cả ‘nại’, chỉ có thể thẹn quá hóa giận lớn tiếng quát mắng.

Cứ tưởng mình thức tỉnh ký ức kiếp trước, sẽ là Nữ đế thần thánh bất khả xâm phạm của Tiên giới, nhưng điều khiến nàng vạn vạn lần không ngờ tới là, cuối cùng vẫn không thoát khỏi số phận bị thúc giục cưới xin này.

“Vâng!” Tiểu Kiều và những người khác lập tức biến thành những đứa trẻ ngoan ngoãn, nghĩ thầm đợi lát nữa Nữ đế hết giận sẽ tiếp tục thúc giục.

“Tần Phong chết tiệt!” Vu Lan bị tức đến ‘nại’ đau liên tục, nghĩ đến Tần Phong càng nghiến răng nghiến lợi.

Vốn dĩ việc nàng thức tỉnh trở về là một chuyện đáng mừng, nhưng ai ngờ lại thích phải tên lưu manh Tần Phong này, hại nàng bây giờ trong đầu toàn là hình bóng của tên lưu manh đó.

Đặc biệt là một câu nói mà Tần Phong từng nói với nàng, càng không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu nàng.

Phù thế vạn thiên, ta yêu có ba, ngày, tháng và nàng.

Ngày là buổi sáng, tháng là buổi tối, còn nàng là sớm sớm chiều chiều!!

“Đing đong, chúc mừng ký chủ khiến Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Nữ đau ‘nại’, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Lan bảo bảo lại đau rồi!?” Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, tức thì đau lòng muốn chết.

Hắn quyết định đợi khi gặp được Lan bảo bảo, nhất định sẽ giúp nàng xoa bóp thật kỹ.

Hết cách!

Ai bảo hắn là một đệ tử Nho gia chính chuyên cơ chứ!

Phù thế vạn thiên, ta yêu có ba: ngự tỷ, loli, và thiếu phụ xinh đẹp.

Ngự tỷ ở trên, loli ở dưới, thiếu phụ thì lật qua lật lại!!

Ầm ầm ầm!!

Sau mấy canh giờ sấm chớp vang rền, mây sấm trên bầu trời bắt đầu tan đi.

Chỉ thấy tám món trung phẩm tiên khí lơ lửng trước mặt Tần Phong, không chỉ toát ra hàn ý sâu sắc, mà còn lấp lánh tiên quang, tựa như đã được cường hóa lên trạng thái +15.

“Kết thúc rồi!” Tần Phong thở ra một hơi dài, vung tay thu tiên khí lại.

Ngay sau đó, khí tức sôi trào quanh thân hắn bắt đầu bình ổn, tứ đại tiên hỏa cũng được thu hồi vào trong cơ thể, phù văn bao quanh Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh cũng theo đó biến mất, khiến cả sơn động lập tức tối sầm lại.

“Hửm?

Kết thúc rồi!?” Tiểu Bạch phát hiện không thể hấp thụ năng lượng nữa, lập tức dụi dụi đôi mắt ngái ngủ tỉnh dậy.

Thấy Tần Phong vung tay thu Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh lại, nó chỉ đành bất đắc dĩ dậy cuộn chiếc chiếu nhỏ lại, tiện tay thu luôn Vô Thượng Thiên Thư vào không gian của mình, hoàn toàn không có ý định trả lại.

Chương 1540

“Học của ai vậy chứ!?” Tần Phong lập tức cạn lời, không biết ai đã làm hư con thỏ nhà hắn.

“Tần huynh!” Giọng của Lâm Tam từ ngoài động truyền vào: “Là huynh đang luyện khí ở bên trong sao!?” “Là ta!” Tần Phong không giấu giếm, quay đầu trả lời một tiếng.

Nhưng trong lúc đi ra ngoài sơn động, hắn cũng học theo Lão Triệu giấu tu vi ở Kim Tiên đỉnh phong.

Mặc dù đi ra ngoài với tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai có thể đả kích Tiểu Tam Tam, kiếm một mớ điểm phản diện, nhưng như vậy lại dễ cướp đi sự nổi bật của Diệp Thần ca ca, không có lợi cho việc hắn tiếp tục cõng nồi về sau.

Rất nhanh — Tần Phong đã bước ra khỏi sơn động, nhìn thấy ánh nắng chói chang.

Lâm Tam và Triệu Trường Sinh đã đứng ở ngoài động, ánh mắt nhìn hắn vô cùng trêu chọc, như thể đã nhìn thấu mánh khóe nhỏ của hắn.

“Ánh mắt gì đây!?” Tim Tần Phong không khỏi đập thót một cái, nghi ngờ có phải tu vi đã bị nhìn thấu rồi không.

Nhưng phương pháp che giấu tu vi của hắn đến từ Tà Đế Xá Lợi, là phương pháp tốt đã được các đời Tà Đế chứng thực, không thể dễ dàng bị người khác nhìn thấu như vậy được!?

“Tần huynh!” Lâm Tam mở lời trước: “Gần đây huynh đều ở đây luyện khí sao!?” “Đúng vậy!” Tần Phong dùng bất biến ứng vạn biến, bắt đầu giả ngu.

“Thôi đi!” Triệu Trường Sinh không thể kìm nén được tâm trạng kích động nữa, lập tức vạch trần: “Chút tâm tư nhỏ của huynh đã bị chúng ta nhìn thấu rồi.

Huynh nói Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia, thực chất là ở trong tay tên ở rể của Tô gia, Vệ Kiệt, phải không!” “Sao huynh biết!?” Tần Phong lập tức kinh ngạc, không có một chút dấu vết diễn xuất nào.

“Hê hê!” Triệu Trường Sinh như một người chiến thắng, tiếp tục cười nói: “Chúng ta không chỉ biết Vô Thượng Thiên Thư ở trong tay Vệ Kiệt, mà còn biết Vệ Kiệt mấy ngày nay không ở Tô gia, chắc hẳn huynh đã giao đấu với hắn rồi phải không!” “Chuyện này các huynh cũng biết!?” Tim Tần Phong lại đập mạnh một cái, phát hiện mình đã tính sót một chuyện.

Mặc dù radar tìm báu vật hai nhân dùng rất sướng, nhưng uy lực khi bọn họ tập hợp lại quá mạnh, không chỉ có thể tìm thấy bảo bối từ những hang cùng ngõ hẻm, mà cũng có thể tìm thấy bảo bối từ trên người hắn.

“Tần huynh!” Khóe miệng Lâm Tam nhếch lên: “Bây giờ mọi người đều là đồng môn sư huynh đệ, huynh không lẽ chỉ nghĩ đến việc ăn một mình chứ!?” “Ai!!” Tần Phong cũng không phải người thua không nổi, thở dài một tiếng chuẩn bị lấy Vô Thượng Thiên Thư ra.

“Vẫn nên thành thật khai báo đi!” Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong chịu thua, không nhịn được cười nói: “Mấy ngày nay huynh điều tra được những gì, Vệ Kiệt giấu Vô Thượng Thiên Thư ở đâu!?” “Hửm!?” Tần Phong vẻ mặt sững sờ, dừng động tác lấy sách.

Cứ tưởng radar tìm báu vật hai nhân liên thủ, đã nhìn thấu hết tâm tư nhỏ của hắn, không ngờ bọn họ chỉ đoán được nửa đầu, chứ không đoán ra được hắn đã lấy được rồi.

Nhưng điều này cũng dễ hiểu!

Suy cho cùng, hắn đã dùng Thiên Cơ Tạp, bỏ qua quá trình để xem đáp án.

“Huynh không lẽ thật sự muốn ăn một mình chứ!?” Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong ngẩn người không nói, lập tức đứng trên đỉnh cao đạo đức, chỉ trỏ: “Chúng ta đều là đồng môn sư huynh đệ, bây giờ huynh ăn thịt, lại không cho sư huynh húp miếng canh nào, huynh làm vậy có xứng với tình nghĩa đồng môn, đạo nghĩa giang hồ, nghĩa khí huynh đệ không…” “Dừng, dừng, dừng!” Tần Phong vội ngắt lời, giả vờ ấm ức: “Ta có tội, ta thành thật khai báo, ta khoan hồng lượng thứ, được chưa!?” “Thế còn tạm được!” Triệu Trường Sinh nở nụ cười của người chiến thắng, cuối cùng cũng đã trút được một hơi giận… “Thế mà đã thỏa hiệp rồi!?” Lâm Tam không vui mừng như Triệu Trường Sinh, cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

Với tính cách không có lý cũng phải tranh ba phần của Tần Phong, dù bị bọn họ nắm được điểm yếu, cũng nên giãy giụa một chút mới phải, sao lại thỏa hiệp nhanh gọn như vậy!?

“Hửm!?” Tần Phong thấy được sự nghi hoặc của Lâm Tam, lập tức biết y đang nghĩ gì.

Giống như Tiểu Tam Tam biết độ dài của hắn, hắn cũng biết độ sâu của Tiểu Tam Tam.

“Nói đi!” Triệu Trường Sinh nhướng mày, hất cằm nói: “Mấy ngày nay ngươi đã điều tra được những gì!?” “Thực ra cũng chẳng điều tra được gì nhiều…” Tần Phong vội vàng giãy giụa một chút: “Chỉ điều tra được, Vệ Kiệt có tu vi Tiên Vương sơ giai.” “Tần sư đệ, ngươi đừng giãy giụa nữa!” Triệu Trường Sinh tỏ vẻ bất mãn: “Vệ Kiệt có tu vi Tiên Vương sơ giai, chỉ cần đến Tô Gia thành hỏi thăm một chút là biết, ta không tin mấy ngày nay ngươi chỉ điều tra được tin tức này.” “Ta cũng không tin!” Lâm Tam lập tức hóa thân thành thám tử lừng danh: “Lúc đầu Tiểu Kiều tiền bối và Lưu Thủy tiền bối đi cùng ngươi, mà với tính cách của ngươi, sau khi biết Vệ Kiệt có tu vi Tiên Vương sơ giai, chắc chắn sẽ lừa hai vị tiền bối đi vây công Vệ Kiệt.

Cho nên các ngươi hẳn đã giao đấu với Vệ Kiệt rồi, nhưng lúc chúng ta thấy Vệ Kiệt ở Tô gia, lại phát hiện hắn không bị thương.

Nói cách khác, các ngươi không chiếm được chút lợi lộc nào từ Vệ Kiệt.” “Ừm!” Triệu Trường Sinh lập tức gật đầu tán thành, cảm thấy phân tích của Lâm Tam vô cùng hợp lý.

Với tu vi Tiên Vương đỉnh phong của Tiểu Kiều và Lưu Thủy, dù Vệ Kiệt có thể chạy thoát khỏi vòng vây của hai người cũng chắc chắn sẽ bị trọng thương, tuyệt đối không thể nào vô sự như lúc gặp ở Tô gia.

“Thôi được!” Tần Phong như con gà trống thua trận, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: “Ta đúng là đã nhờ Tiểu Kiều tỷ và Lưu Thủy tỷ đi vây công Vệ Kiệt, nhưng lại để hắn nhìn thấu trước và chạy thoát.

Có điều chúng ta cũng không phải không thu hoạch được gì, phát hiện Vệ Kiệt là một ma tu.” “Vệ Kiệt là ma tu!!” Lâm Tam và Triệu Trường Sinh lập tức kinh hô một tiếng, rồi lại nhìn nhau.

Vốn dĩ bọn họ chỉ muốn mượn Vô Thượng Thiên Thư, không ngờ Vệ Kiệt lại là một ma tu, điều đó cũng có nghĩa là, bọn họ có thể trừ ma vệ đạo mà không cần bận tâm gì nữa, và cũng không cần trả lại.

“Đúng vậy!” Tần Phong lập tức gật đầu khẳng định, rồi tiếp tục tiết lộ: “Hơn nữa, theo điều tra mấy ngày nay của chúng ta, Vệ Kiệt không chỉ là một ma tu, mà còn đang bí mật luyện chế Huyết Nô.” “Huyết Nô!!” Triệu Trường Sinh lập tức kinh hô: “Chính là loại Huyết Nô dựa vào việc hấp thụ máu của tu tiên giả để lớn mạnh, còn mang theo virus lây nhiễm cực mạnh, nơi nào đi qua đều biến thành địa ngục trần gian ư!?" "Đúng vậy!" Tần Phong gật đầu mạnh, trong mắt tràn đầy sự chân thành.

"Phải hủy diệt nó!" Sắc mặt Lâm Tam ngưng trọng: "Huyết Nô một khi xuất thế, chắc chắn sẽ mang đến tai họa và hủy diệt vô tận, chúng ta phải tiêu diệt nó trước khi nó thành hình." "Nói thì nói vậy…" Tần Phong lập tức bắt đầu diễn, mặt đầy bất đắc dĩ: "Nhưng Vệ Kiệt tâm tư quá kín kẽ, chúng ta theo hắn mấy ngày cũng không tìm được nơi cất giấu Huyết Nô.

Dù chúng ta muốn diệt Huyết Nô cũng không tìm được chỗ a!" "Thỏ ta làm chứng!" Tiểu Bạch liên tục gật đầu, phối hợp diễn xuất cùng Tần Phong.

"Vệ Kiệt thật sự lợi hại vậy sao!?" Trong mắt Triệu Trường Sinh đầy vẻ nghi ngờ, không tin có người còn gian trá hơn Tần Phong.

"Thật đó!" Mắt Tần Phong vẫn tràn đầy vẻ chân thành: "Vệ Kiệt này không chỉ tâm tư kín kẽ, mà còn lòng dạ độc ác.

Hắn nói cái gì mà 'Hiền thê phù ta lên mây xanh, đắc chí rồi chém trước người thương, một ngày kia quyền lực trong tay, đạp lên mộ vợ đón người mới'." "Loại người này đúng là đồ súc sinh!" Thanh Thanh tức giận phồng má, siết chặt nắm đấm nhỏ muốn đánh người.

"Còn không bằng súc sinh!" Hào quang chính nghĩa của Lâm Tam lập tức được kích hoạt, ánh mắt muốn xiên chết một tên súc sinh không thể che giấu được.

"Đúng là không bằng súc sinh!" Triệu Trường Sinh cũng hạ quyết tâm, phải ra tay diệt tên Vệ Kiệt này.

Tuyệt đối không phải vì hắn muốn ở rể nhà họ Tô, Vệ Kiệt làm ảnh hưởng đến danh tiếng của việc ở rể nhà họ Tô, mà là chính nghĩa trong lòng hắn không cho phép hắn tha cho thứ không bằng súc sinh như Vệ Kiệt.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, giúp hắn kéo thù hận, nhận được 200,000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, giúp hắn kéo thù hận, nhận được 500,000 điểm phản diện!” “Lần này Vệ Kiệt gặp chuyện lớn rồi!” Tần Phong trong lòng lập tức cảm thấy đồng cảm, cũng mặc niệm cho Vệ Kiệt hai phút rưỡi.

Mặc dù Lão Triệu và Tiểu Tam Tam hiện tại không mạnh bằng Long Ngạo Thiên, nhưng hào quang của Tiểu Tam Tam ngang cấp với Long Ngạo Thiên, lại thêm một Lão Triệu cấp Thần Thoại, thật không dám tưởng tượng kết cục của hắn sẽ ra sao.

“Hắt xì…” Vệ Kiệt không nhịn được mà hắt hơi một cái, tự dưng cảm thấy sau lưng lạnh buốt.

“Phu quân, chàng không sao chứ!?” Tô Phỉ vác bụng bầu to, quan tâm hỏi han.

“Ta không sao!” Vệ Kiệt lập tức ngụy trang thành một người chồng tốt, nhẹ nhàng dìu Tô Phỉ ngồi xuống, ra vẻ lơ đãng hỏi: “Phu nhân, hai vị công tử vừa cứu Uyển Nhi ban nãy đến từ môn phái nào vậy?

Hai người quen biết họ như thế nào?!” “Chàng nói Lâm công tử sao!?” Tô Phỉ không nhận ra điều gì bất thường, đáp ngay: “Tên đầy đủ của y là Lâm Tam, chính là Lâm Tam vừa mới bái nhập Tiên Minh, leo lên vị trí thứ hai bảng Thiên tư Võ tu cách đây không lâu.

Còn người kia, ta nghe Lâm Tam gọi là Triệu sư huynh.” “Lâm Tam?

Tiên Minh!” Đồng tử Vệ Kiệt lập tức co rút lại, não bộ cũng bắt đầu vận hành với tốc độ cao.

Diệp Thần cướp đi Vô Thượng Thiên Thư trong Lưu Ảnh Thạch đến từ Tiên Minh, bây giờ lại xuất hiện hai đệ tử Tiên Minh đến mượn Vô Thượng Thiên Thư.

Cảm giác như đối phương không chỉ biết mọi thứ về hắn, có thể lấy đi Vô Thượng Thiên Thư từ trong yếm một cách chính xác, mà còn dắt mũi hắn từ đầu đến cuối, biến hắn thành một quân cờ trên bàn cờ.

Ngay lúc Vệ Kiệt đang suy nghĩ về kẻ chủ mưu đứng sau, quản gia của Tô gia vội vã chạy tới.

Chương 1541

“Phu nhân, lão gia, không hay rồi!” Quản gia mặt đầy lo lắng nói: “Mấy ngày gần đây không biết ai đã tung tin khắp thành, nói rằng Vô Thượng Thiên Thư đang ở Tô gia Bắc Vực chúng ta.

Bây giờ tin tức đã hoàn toàn mất kiểm soát và lan rộng, rất nhiều thế lực gần đó sau khi nhận được tin đã lần lượt kéo đến, nghe nói ngay cả Thái Bạch Tiên Sơn cũng đã phái người đến Tô gia chúng ta.” “Cái gì!!” Tô Phỉ kích động đứng bật dậy, nhưng ngay sau đó liền đau đến mức mặt mày nhăn nhó.

“Phu nhân, đừng động thai khí!” Các tỳ nữ vội vàng luống cuống, đỡ nàng ngồi xuống.

“Tin tức bị lan truyền ra ngoài rồi!?” Vệ Kiệt chẳng thèm liếc nhìn một cái, chỉ cảm thấy tay chân lạnh buốt.

Mặc dù hiện tại hắn có tu vi Tiên Vương sơ giai, nhưng tuyệt đối không chống đỡ nổi nhiều thế lực đến cửa như vậy.

Muốn sống sót, có vẻ chỉ còn cách lấy Lưu Ảnh Thạch ra, vạch trần Diệp Thần để chứng minh sự trong sạch của mình… “Phu quân!” Tô Phỉ cũng nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng hỏi: “Chàng nói xem có phải Lâm công tử họ tung tin không?

Nhưng Tô gia chúng ta thật sự không có Vô Thượng Thiên Thư nào cả!” “Không phải bọn họ!” Vệ Kiệt ép mình phải bình tĩnh, biết rằng mục tiêu là nhắm vào hắn.

Bởi vì tin tức này đã lan truyền trong thành từ mấy ngày trước, lúc đó Tô gia bọn họ còn chưa từ chối Lâm Tam và Triệu Trường Sinh, nên hai người họ không có lý do gì để tung tin vào thời điểm đó.

Hơn nữa, nếu Lâm Tam và Triệu Trường Sinh thật sự muốn tung tin, họ cũng chẳng cần phải đến tận nhà bái phỏng Tô gia làm gì.

Chỉ cần tung tin ra ngoài rồi ngồi chờ đục nước béo cò là được.

Dù sao thì bảo vật như Vô Thượng Thiên Thư, càng ít người biết càng an toàn!

"Vậy thì là ai chứ!?" Tô Phỉ vác bụng bầu, mặt đầy lo lắng: "Hắn tung tin vô trách nhiệm như vậy sẽ liên lụy đến cả Tô gia chúng ta, sơ sẩy một chút là cả nhà bị tàn sát đó!" "Cả nhà bị tàn sát!?" Tỳ nữ và quản gia mặt đầy kinh hãi, ai nấy đều nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

"Kẻ này rốt cuộc là ai!?" Vệ Kiệt càng nghĩ càng cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trước đây hắn cứ nghĩ Lưu Ảnh Thạch là thủ đoạn vu oan giá họa rẻ tiền, nhưng bây giờ hắn mới nhận ra mỗi bước đi của mình đều bị đối phương sắp đặt một cách chính xác.

Muốn sống sót chỉ có thể vạch trần Lưu Ảnh Thạch của Diệp Thần, hoàn toàn không có con đường thứ hai.

Mà một khi hắn công bố nội dung của Lưu Ảnh Thạch, không chỉ tiếp tục bị đối phương dắt mũi, mà còn bị Diệp Thần của Tiên Minh ghi hận.

Mặc dù Diệp Thần không có thứ hạng gì trong số những quái vật ở Hoang Cổ, nhưng trong mắt hắn lại là một tồn tại yêu nghiệt, không chỉ xếp thứ hai mươi bảy trên bảng Thiên tư Võ tu, mà còn là đệ nhất bảng Thiên tư Đan tu, hơn nữa còn có Tiên Minh là một thế lực khổng lồ chống lưng.

Chuyển cảnh— Lâm Tam và Triệu Trường Sinh, cùng với kẻ đầu sỏ gây tội đã đến Tô Gia thành.

Chỉ là chưa kịp bắt đầu điều tra Vệ Kiệt, họ đã phát hiện không khí trên đường phố có gì đó không ổn, rất nhiều người đang bàn tán về Vô Thượng Thiên Thư.

“Nghe nói chưa?

Vô Thượng Thiên Thư xuất thế rồi!” “Thật hay giả vậy?

Vô Thượng Thiên Thư chẳng phải đã biến mất mấy vạn năm rồi sao!?” “Đương nhiên là thật, nghe nói Vô Thượng Thiên Thư hiện đang ở Tô gia!” “Tô gia?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” “Đúng vậy, nếu Tô gia có Vô Thượng Thiên Thư, sao lại lụn bại theo từng năm như vậy!?” “Vô Thượng Thiên Thư còn có tên là Vô Tự Thiên Thư, có được không có nghĩa là đọc hiểu được, cần phải có người hữu duyên mới có thể lĩnh ngộ!” “Nếu ngươi nói vậy… ta thấy ta chính là người hữu duyên đó!” “Ngươi á?

Bây giờ các thế lực lớn nhỏ gần đây đều đã nhận được tin, ngươi đi hỏi bọn họ xem ngươi có phải là người hữu duyên của Vô Thượng Thiên Thư không?!” “Ta nghe nói Thái Bạch Tiên Sơn cũng đã nhận được tin rồi, ngươi đi hỏi xem mình có duyên không đi!” “…” Nghe thấy những lời bàn tán không kiêng dè xung quanh, Lâm Tam và Triệu Trường Sinh lập tức nhìn về phía Tần Phong.

“Hai người nhìn ta làm gì!?” Tần Phong lập tức ra vẻ vô tội: “Tin tức này đâu phải do ta tung ra, hôm nay ta mới lần đầu tiên vào Tô Gia thành, không tin thì các ngươi có thể hỏi Tiểu Bạch, nó là nhân chứng thỏ của ta!” “Thỏ ta làm chứng!” Tiểu Bạch lập tức gật gật cái đầu nhỏ, mở miệng chứng minh: “Chủ ngân của thỏ ta đúng là lần đầu tiên vào Tô Gia thành, mấy ngày nay chúng ta vẫn luôn ở ngoài thành luyện chế tiên khí, căn bản không thể tự mình đi tung những tin tức này!” “Ngươi là người thân làm chứng!” Triệu Trường Sinh lập tức đảo mắt, hoàn toàn không tin lời chứng của Tiểu Bạch.

“Ai tung tin không quan trọng!” Lâm Tam không quá bận tâm vấn đề này, tò mò hỏi: “Ta bây giờ chỉ muốn biết, Tần huynh lấy tin tức này từ đâu ra!?” “Đúng vậy!” Triệu Trường Sinh lập tức nhìn Tần Phong, cũng muốn biết nguồn gốc của tin tức này.

Phải biết, Tiên Minh cách Tô gia mười vạn tám nghìn dặm, hai bên có thể nói là chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng Tần Phong không chỉ biết Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia, mà còn biết Vô Thượng Thiên Thư nằm trong tay Vệ Kiệt.

Đừng nói hắn bây giờ chỉ là một đệ tử thân truyền của Tiên Minh, e rằng ngay cả minh chủ Tiên Minh cũng không có bản lĩnh này!?

“Diệp Thần a!” Tần Phong đã quen đường quen lối, vẻ mặt tự nhiên nói: “Thông tin về Vô Thượng Thiên Thư, là ta biết được từ chỗ Diệp Thần.” “Diệp Thần!?” Lâm Tam không khỏi ngẩn người.

Về thông tin của Vô Thượng Thiên Thư, y đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến lại là từ Diệp Thần.

“Ngươi đùa cái gì vậy!?” Triệu Trường Sinh lập tức sa sầm mặt: “Chưa nói đến mối quan hệ giữa ngươi và Diệp Thần bây giờ, chỉ nói đến thời gian Diệp Thần đến Tiên giới, làm sao có thể biết Vô Thượng Thiên Thư ở Bắc Vực, lại còn ở trong tay Vệ Kiệt của Tô gia!?” “Có gì mà không thể!” Tần Phong hùng hồn đổ tội: “Tuy quan hệ giữa ta và Diệp Thần không tốt, nhưng không cản trở việc ta đi đào góc tường nhà hắn rồi nghe lén.

Còn về việc tại sao Diệp Thần lại biết tin này, lẽ nào ngươi không biết bên cạnh Diệp Thần có một Dịch Thiên Cơ sao!?” “Nếu ngươi nói vậy…” Triệu Trường Sinh lập tức không còn gì để nói.

Mặc dù Tần Phong và Diệp Thần là kẻ thù, nhưng việc đào góc tường nghe lén đúng là chuyện Tần Phong có thể làm ra, còn việc Dịch Thiên Cơ đi theo Diệp Thần cũng không phải là bí mật gì.

Ban đầu Diệp Thần sở dĩ có thể thoát khỏi sự truy sát của Long Ngạo Thiên, chính là dựa vào Dịch Thiên Cơ này mới thoát được sinh thiên, cũng có thể thấy khả năng tính toán của Dịch Thiên Cơ đáng sợ đến mức nào, cho nên tính ra Vô Thượng Thiên Thư ở trong tay Vệ Kiệt cũng vô cùng hợp lý.

“Lẽ nào là Diệp Thần tung tin!?” Trong mắt Lâm Tam lóe lên một tia hàn quang, ý định xiên chết một người không hề che giấu.

“Diệp Thần cũng đến rồi!?” Triệu Trường Sinh lập tức cảm thấy đau đầu.

Vốn dĩ một Tần Lão Lục vô sỉ, một Vệ Kiệt lòng dạ độc ác đã đủ khiến người ta đau đầu rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm một Dịch Thiên Cơ quỷ thần khó lường, lập tức khiến hắn có suy nghĩ muốn rời xa nơi thị phi này.

“Hắt xì…” Dịch Thiên Cơ đang ở tổng bộ Tiên Minh xa xôi, bất ngờ rùng mình một cái.

“Dịch tiền bối!” Diệp Thần mặt đầy phẫn nộ bước đến: “Vừa rồi đại trưởng lão ra lệnh, bảo ta dẫn binh đến biên giới đông nam để chống lại Chiến Thần Điện, đây rõ ràng là muốn lợi dụng ta để thu hút sự chú ý của Long Ngạo Thiên!” “Có gì mà phải tức giận chứ!?” Dịch Thiên Cơ ung dung nói: “Chẳng phải ta đã nói với ngươi từ lâu rồi sao, người mà các trưởng lão Tiên Minh chọn là Tần Phong.

Nếu ngươi không muốn trở thành kẻ thay thế cho Tần Phong, trở thành phương án dự phòng của các trưởng lão Tiên Minh, thì phải tìm cách chứng minh giá trị của mình.” “Nhưng trong lòng ta vẫn thấy khó chịu!” Diệp Thần như một nhân vật chính vứt bỏ hào quang thần tượng, mặt đầy phẫn nộ: “Dựa vào đâu mà ai cũng yêu quý Tần

Phong, hắn có thể dễ dàng có được mọi thứ, còn ta lại phải từng bước từng bước leo lên!?" "Thay vì tức giận, chi bằng cố gắng!" Dịch Thiên Cơ lại khuyên nhủ: "Lần này đại trưởng lão Tiên Minh tuy có ý đồ hiểm ác, nhưng đối với ngươi cũng là một cơ hội.

Chỉ cần ngươi có thể lập được chiến công hiển hách, vậy thì có thể lật ngược tình thế, mãi mãi đè Tần Phong xuống dưới…" "Nói thì nói vậy…" Diệp Thần đột nhiên có chút không tự tin: "Nhưng Tần Phong bây giờ đã cặp với con gái minh chủ rồi, nghe nói lần này con gái minh chủ đột phá Tiên Đế, chính là nhờ Lục Vị Đế Vương Ngoạn Mệnh Cách của Tần Phong, mà loại mệnh cách này hắn còn có năm cái nữa, ta thật sự có thể lật ngược tình thế sao!?" "Cái này ngươi không cần lo!" Dịch Thiên Cơ tiếp tục khuyên nhủ: "Mặc dù Tần Phong bám được vào Mộng Dao tiên tử, nhưng chiến trường là nơi nói chuyện bằng quân công, chỉ cần ngươi có thể đại sát tứ phương trên chiến trường, thì không chỉ có thể thăng chức nhanh chóng nhờ quân công, mà còn có được uy vọng cực cao trong Tiên Minh.

Nếu Tiên Minh dám công khai thiên vị Tần Phong, chắc chắn sẽ làm nguội lạnh lòng của các đệ tử Tiên Minh." "Ngươi hoàn toàn không hiểu Tần Phong!" Diệp Thần vẫn không tự tin: "Hắn nổi tiếng là hư ngụy, tàn nhẫn, giảo hoạt, ngụy thiện.

Nếu hắn thật sự ra tay với ngươi, chắc chắn sẽ bôi nhọ danh tiếng của ngươi trước, khiến ngươi trở thành con chuột qua đường ai cũng muốn đánh.

Đến lúc đó, đệ tử Tiên Minh không những không nản lòng, mà còn tham gia vào cuộc thảo phạt ngươi." "Ngươi định nhận thua sao!?" Dịch Thiên Cơ không trả lời, mà hỏi ngược lại: "Từ bỏ sự kiêu ngạo và lòng tự tôn của mình, chạy đến trước mặt Tần Phong quỳ xuống, bày tỏ sự phục tùng và khuất phục, từ đó sống một cuộc sống khúm núm, không chút tôn nghiêm, dù bị chà đạp và ức hiếp cũng không sao ư!?” “Sao có thể chứ!?” Diệp Thần lập tức được khơi dậy ý chí chiến đấu: “Ta, Diệp Thần, thà bị vạn tiễn xuyên tâm chết trên chiến trường, cũng không muốn sống thêm một ngày dưới tay loại tiểu nhân gian nịnh như Tần Phong!” “Đúng!” Dịch Thiên Cơ thấy Diệp Thần khơi lại ý chí chiến đấu, vội vàng vẽ bánh: “Mặc dù Tần Phong hiện đang chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng càn khôn chưa định, ngươi và ta đều là hắc mã, chỉ cần không từ bỏ, mọi chuyện đều có thể xảy ra.” “Không sai!” Diệp Thần nuốt một miếng bánh lớn, ánh mắt lấp lánh: “Mệnh ta do ta không do trời, trời nếu bỏ ta, trời cũng có thể lừa.

Đời nếu ruồng ta, ta sẽ diệt lục giới.

Bất kể con đường phía trước gập ghềnh gian nan thế nào, dù đầy gai góc cạm bẫy, ta cũng tuyệt đối không lùi nửa bước, sẽ dùng hành động để nói cho những kẻ coi thường ta biết, ta, Diệp Thần, là một tồn tại không thể bị định nghĩa!” “Nói hay lắm!” Dịch Thiên Cơ lại tiếp tục vẽ bánh: “Cho dù Tần Phong có thiên phú, tiềm lực, bối cảnh kinh người thì sao chứ, chỉ có người cười đến cuối cùng mới là người chiến thắng thực sự trong trò chơi này.” “Không sai!” Diệp Thần lại ăn thêm một miếng bánh lớn, ý chí chiến đấu dâng cao: “Tần Phong hiện tại nhiều nhất cũng chỉ là Chân Tiên đỉnh phong, còn ta trong thời gian bị Long Ngạo Thiên truy sát đã thành công đột phá giới hạn bản thân, từ Địa Tiên cao giai đột phá đến Địa Tiên đỉnh phong.

Sau đó lại vì nỗi kinh hoàng giữa sinh tử mà thành công mở ra thần tàng trong cơ thể, từ Địa Tiên đỉnh phong đột phá đến Chân Tiên sơ giai, sắp đuổi kịp hắn rồi.” “Ặc…” Dịch Thiên Cơ thấy Diệp Thần chỉ ăn bánh mà không hành động, vội vàng dội một gáo nước lạnh: “E là phải làm ngươi thất vọng rồi, theo tin tức vỉa hè ta mới nhận được cách đây không lâu, Tần Phong gặp phải sự vây công của ba vị Tiên Quân nhà họ Tiêu, không chỉ đột phá đến Kim Tiên sơ giai, mà còn phản sát thành công ba vị Tiên Quân của nhà họ Tiêu.” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Diệp Thần lập tức phủ nhận: "Dù thiên phú của Tần Phong có nghịch thiên đến đâu, cũng không thể đột phá Kim Tiên sơ giai nhanh như vậy, lại còn phản sát ba vị Tiên Quân!!" "Tuyệt đối có khả năng!" Dịch Thiên Cơ vẻ mặt nghiêm túc nhắc nhở: "Ngươi còn nhớ Hồng Liên bị Tần Phong bắt đi không?

Nàng ta là đội trưởng Hồng Nhan Thiết Kỵ, có tu vi Tiên Vương cảnh, ngay cả nàng cũng trúng kế của Tần Phong, phản sát ba vị Tiên Quân ngươi còn thấy kỳ lạ sao!?" "Dù Tần Phong đột phá Kim Tiên thì đã sao!" Diệp Thần lập tức siết chặt nắm đấm, bắt đầu tự vẽ bánh cho mình: "Cũng chỉ cao hơn Chân Tiên đỉnh phong mà ta dự đoán một chút thôi, chỉ cần ta cố gắng thêm một chút nữa là được." "E là có chút khó!!" Dịch Thiên Cơ thấy Diệp Thần vẫn cứ ăn bánh suông, đành phải dội nước thêm lần nữa: "Đây là tin tức lúc Tần Phong ở khu vực biên giới Đông Vực, tính đến nay đã gần một năm rồi, mà theo thiên phú yêu nghiệt của Tần Phong, e là sẽ không dậm chân tại chỗ." "Rốt cuộc ngươi phe nào vậy!?" Diệp Thần lập tức nổi điên.

Trước thì cho hắn ăn bánh lớn để kích hoạt ý chí chiến đấu, nhưng quay đầu lại dội nước lạnh vào hắn tới tấp, cũng khiến hắn nhớ đến người anh em tốt Diệp Long.

Chương 1542

Bất kể ở trong hoàn cảnh nguy hiểm thế nào, tình thế bất lợi ra sao, Diệp Long đều sẽ kiên định đứng về phía mình, tin tưởng mình vô điều kiện, và cho mình sự cổ vũ và ủng hộ lớn nhất.

"Hắt xì!" Diệp Long không nhịn được mà hắt hơi một cái, không biết cô vợ nhỏ nhà ai đang nhớ mình.

Nhưng hiện tại hắn cũng không có thời gian suy nghĩ về vấn đề này, đang ở thanh lâu trong Tô Gia thành ôm trái ôm phải.

Hắn tuyệt đối không phải lười biếng trốn việc trong giờ làm, mà là vừa rồi thấy Lâm Tam chạy đi gánh lôi kiếp.

Do Tần đạo trước nay không cho hắn tiết lộ thân phận của mình, nên Lâm Tam không biết hắn là một gián điệp, nếu gặp phải chắc chắn sẽ coi hắn là đồng bọn của Diệp Thần mà đâm cho một nhát kiếm.

Cho nên để không bại lộ thân phận, cũng để cho Tần đạo giữ lại một con bài tẩy, hắn đành phải ủy khuất mình trốn trong thanh lâu.

"Công tử!" Hai tiểu thư trái phải nhìn hắn đắm đuối, muốn kể câu chuyện của mình.

Nhưng ngay lúc Diệp Long chuẩn bị móc tiền ra giúp đỡ họ, hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc dao động, đành phải bất đắc dĩ bảo hai tiểu thư lui xuống trước.

"Ngươi cũng biết hưởng thụ thật đấy!" Ngay khi hai tiểu thư lưu luyến rời đi, bóng dáng của Thanh Thiên bước ra từ hư không.

"Ta đây không phải là hưởng thụ!" Diệp Long lập tức hùng hồn biện minh: "Ta chỉ sợ bị Lâm Tam nhìn thấy, làm lỡ đại sự của bệ hạ, nên mới bất đắc dĩ trốn vào thanh lâu này.” “Tùy ngươi nói thế nào thì nói!” Thanh Thiên lười quản mấy chuyện này, nói tiếp: “Bây giờ tin tức đã hoàn toàn lan rộng, mọi người đều biết Tô gia có Vô Thượng Thiên Thư, nhiệm vụ của chúng ta coi như đã hoàn thành.” “Cuối cùng cũng hoàn thành!” Diệp Long lập tức lộ vẻ giải thoát.

Có điều hắn vẫn khá ghen tị với Vệ Kiệt, có thể khiến Tần đạo phải viết kịch bản riêng cho, không giống như hắn năm đó để được đóng vai nam chính, đã phải tặng cho Tần đạo mấy trăm cô vợ nhỏ.

“Tiếp theo ngươi định thế nào!?” Thanh Thiên lại hỏi: “Theo ta cùng xây dựng Hắc Băng Đài, hay là đến Tiên Minh tìm Diệp Thần!?” “Để ta nghĩ xem…” Diệp Long trầm tư một lúc rồi mới nói: “Bây giờ bên cạnh Diệp Thần có một Dịch Thiên Cơ, gã này còn tà môn hơn Mộc Tú nhiều, ta mà đi tám phần sẽ bị hắn nhìn ra sơ hở, hay là cứ cùng ngươi xây dựng Hắc Băng Đài trước đi!” “Cũng được!” Thanh Thiên gật đầu: “Có Ma Đồng của ngươi, có thể bớt cho ta rất nhiều phiền phức.” “Ặc…” Diệp Long đảo mắt nói: “Phiền phức của ngươi bây giờ được giải quyết rồi, nhưng phiền phức của ta phiền ngươi cũng nghĩ cách đi chứ!?” “Thực ra phiền phức của ngươi cũng rất đơn giản!” Thanh Thiên liền đáp: “Nếu ngươi đi đến bên Diệp Thần có rủi ro, vậy thì tìm một người gửi cho hắn một cái dụng cụ truyền tin, rồi nói dối là ngươi vì hắn mà nằm vùng ở Chiến Thần Điện, đồng thời luôn nhắc nhở hắn về sứ mệnh quang phục Đại Yến…” “Không hổ là người ta coi trọng!” Diệp Long lập tức ném ánh mắt tán thưởng.

Nhớ năm đó hắn chính là nhìn trúng sự thông minh của Thanh Thiên, nên mới dùng Ma Đồng thu làm thuộc hạ, sắp xếp ở bên cạnh Tần Phong làm gián điệp, cuối cùng còn thành công nhận không được một đế vị của Phương Trường.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính!

Hắn cuối cùng vẫn không đấu lại được Tần Lão Lục, không chỉ Thanh Thiên cuối cùng bị cuỗm đi, mà ngay cả chính hắn cũng trở thành trâu bò làm công cho tập đoàn Đại Tần.

“Nhưng ngươi cũng không được lơ là!” Thanh Thiên không quên nhắc nhở: “Bệ hạ thường nói chi tiết quyết định thành bại, dù ngươi không ở bên cạnh Diệp Thần, cũng có thể bị Dịch Thiên Cơ phát hiện sơ hở.” “Không thể nào!?” Diệp Long lập tức nhíu mày: “Chúng ta vì đã nhận bệ hạ làm chủ nên bây giờ đều đã không dính nhân quả, dù Dịch Thiên Cơ có quỷ thần khó lường, cũng không thể cách không tính ra thân phận gián điệp của ta được chứ!?” “Chính vì không dính nhân quả, nên mới trở thành sơ hở!” Thanh Thiên phân tích: “Theo những tin tức ta thu thập được ở Tiên giới mấy ngày nay, Dịch Thiên Cơ lúc truyền bá tin bệ hạ có Lục Vị Đế Vương Ngoạn Mệnh Cách, còn kèm theo một câu bệ hạ đã có bốn người phụ nữ, chỉ còn lại hai suất cuối cùng.” “Có gì không đúng sao!?” Diệp Long vẻ mặt mờ mịt, như bị học tra nhập thể.

“Đương nhiên là không đúng rồi!” Thanh Thiên dựa vào kinh nghiệm tình báo nhiều năm để phân tích, hỏi ngược lại: “Nếu ngươi là Dịch Thiên Cơ, sau khi bị bệ hạ hãm hại, thành công tính ra mệnh cách của bệ hạ, ngươi muốn bệ hạ phải chịu đựng hai lần đau khổ, hay là sáu lần đau khổ!?” “Đây chẳng phải là nói nhảm sao!?” Diệp Long rõ ràng mang theo ân oán cá nhân, không nghĩ ngợi mà nói: “Hai lần?

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

Ta chỉ hận không thể để hắn mỗi ngày đến một trăm lần!!” “Xem ra, ngươi đã nhập vai Dịch Thiên Cơ thành công!” Thanh Thiên nhìn Diệp Long đầy ẩn ý, rồi tiếp tục phân tích: “Nếu sáu lần càng đau khổ hơn, vậy thì Dịch Thiên Cơ hoàn toàn có thể nói thẳng, bệ hạ có Lục Vị Đế Vương Ngoạn Mệnh Cách, căn bản không cần phải nói thêm một câu bệ hạ đã có bốn người phụ nữ.” “Cho nên thì sao!?” Diệp

Long vẫn bị học tra nhập thể, mắt trông mong nhìn Thanh Thiên.

“Ngươi còn chưa hiểu sao!?” Thanh Thiên nhìn vẻ mặt học tra của Diệp Long, đành phải bất đắc dĩ nói tiếp: “Câu nói này phản ánh sự không tự tin của Dịch Thiên Cơ, nên hắn dùng con số chính xác để tăng cường chứng minh, cũng có nghĩa là Dịch Thiên Cơ căn bản không tính ra được bất kỳ thông tin nào của bệ hạ, chỉ có thể đi tính những người bên cạnh bệ hạ, cuối cùng dựa vào manh mối, đưa ra kết luận bệ hạ có Lục Vị Đế Vương Ngoạn Mệnh Cách.” “Ý của ngươi là…” Tim Diệp Long đột nhiên nhảy dựng lên: “Dịch Thiên Cơ đã tính toán hết những người bên cạnh bệ hạ một lượt, biết các ngươi đều không dính nhân quả, nếu tính ra ta cũng không dính nhân quả, chắc chắn sẽ nghi ngờ thân phận và lai lịch của ta!?” “Không sai!” Thanh Thiên gật đầu: “Cho nên ta mới nói không dính nhân quả, có thể sẽ trở thành sơ hở lớn nhất của ngươi.” “Vãi chưởng!” Diệp Long lập tức văng một câu chửi thề, phát hiện Dịch Thiên Cơ thật khó đối phó.

Đồng thời, hắn cũng cuối cùng hiểu ra, tại sao Thủy Hoàng luôn đứng ở tầng mây quan sát chúng sinh, lại tức tối muốn tìm cách giết chết Dịch Thiên Cơ này.

“Thực ra ngươi cũng không cần quá lo lắng!” Thanh Thiên lập tức đưa ra phương án chu đáo: “Có câu nói cũ rất hay, gọi là tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương.

Ngươi hoàn toàn có thể lấy lý do an toàn cho gián điệp, chỉ liên lạc đơn tuyến với Diệp Thần.

Như vậy Dịch Thiên Cơ không chỉ không biết sự tồn tại của ngươi, mà ngươi còn có thể đổ một số trách nhiệm thất bại lên người Dịch Thiên Cơ.

Về lâu dài, Dịch Thiên Cơ và Diệp Thần chắc chắn sẽ nảy sinh hiềm khích.

Đến lúc đó dù Dịch Thiên Cơ có phát hiện ra ngươi là gián điệp, Diệp Thần cũng phần lớn sẽ không tin lời hắn nói.” “Ngươi xấu thật đấy!” Diệp Long lập tức nở nụ cười, không quên ném ánh mắt mờ ám.

Mặc dù Dịch Thiên Cơ quỷ thần khó lường, trí tuệ như yêu, có thể khiến Thủy Hoàng nhiều lần ăn quả đắng, nhưng tuyệt đối không thể sánh được với mối liên kết giữa hắn và Diệp Thần.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Thanh Thiên lờ đi ánh mắt mờ ám của Diệp Long, quay người nói: “Bệ hạ đã giấu vài nghìn tử sĩ ở ngoài thành, mỗi người đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên cảnh, chúng ta bây giờ cần nhanh chóng đi hội hợp với họ.” “Vài nghìn tử sĩ này bệ hạ đều giao cho ngươi!?” Diệp Long lập tức không vui, như thể vừa ăn cả một quả chanh.

Mặc dù hắn làm việc không nghiêm túc bằng Thanh Thiên, nhưng hắn đã tặng cho Tần đạo mấy trăm cô vợ nhỏ, dù không sắp xếp cho hắn vài nghìn tử sĩ, cũng nên chia cho hắn vài trăm chứ!?

“Đi thôi!” Thanh Thiên không để ý đến Diệp Long, liền biến mất tại chỗ.

“Có gì ghê gớm chứ!” Diệp Long lẩm bẩm một cách chua chát, định tiếp tục tặng nhân thê cho Tần đạo.

Ở hạ giới hắn có thể dựa vào việc tặng nhân thê để trở thành nam chính, đến thượng giới hắn cũng có thể dựa vào việc tặng nhân thê để trở thành đại tướng quân.

Tóm lại một câu, chỉ cần nắm bắt được sở thích của lãnh đạo, không có việc gì là không thành.

“Hắt xì!” Tần Phong không nhịn được mà hắt hơi một cái, cứ cảm giác có rất nhiều nhân thê đang nhớ mình.

“Tần huynh!” Lâm Tam lên tiếng hỏi: “Nếu thật sự là Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ tung tin, ngươi nghĩ tiếp theo họ sẽ làm gì!?” “Kệ bọn họ làm gì thì làm!” Triệu Trường Sinh có chút không kiên nhẫn: “Chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi tìm Vệ Kiệt, trước diệt Huyết Nô, vì dân trừ hại, sau đó đoạt lại Vô Thượng Thiên Thư, vật quy nguyên chủ!” “Không thể nói như vậy!” Tần Phong để giúp Dịch Thiên Cơ kéo thù hận, bắt đầu thổi phồng: “Dịch Thiên Cơ người này không chỉ quỷ thần khó lường, mà còn trí tuệ như yêu, thần bí khó lường.

Từ lúc hắn ra tay cứu Diệp Thần, ta đã mơ hồ cảm thấy hắn như đang chơi một ván cờ lớn.” “Dịch Thiên Cơ đang chơi cờ lớn!?” Dây thần kinh nhạy cảm của Triệu Trường Sinh lập tức căng lên, rồi bắt đầu nhớ lại: “Ban đầu lúc Diệp Thần bị Long Ngạo Thiên truy sát, mọi người đều nghĩ Diệp Thần sắp tiêu đời, nhưng Dịch Thiên Cơ lại chọn ra tay cứu giúp, cuối cùng còn không tiếc hy sinh cả Thiên Cơ Môn.

Bây giờ nghĩ lại đúng là có chút không hợp lẽ thường.” “Không sai!” Tần Phong tiếp tục thổi phồng: “Ta nghe nói có một số âm mưu gia lợi hại, có thể xem cả thiên hạ là bàn cờ, chúng sinh là quân cờ.

Nhìn bề ngoài mỗi nước cờ đều rất bình thường, còn bị đối thủ dồn vào chân tường, sống lay lắt, nhưng khi hắn kết nối tất cả quân cờ lại với nhau, cả bàn cờ không chỉ sống lại, mà còn có thể tuyệt sát đối phương.” “Thần Chi Nhất Thủ!” Triệu Trường Sinh lập tức kinh ngạc: “Ý ngươi là chúng ta bây giờ đều đang ở trên bàn cờ của Dịch Thiên Cơ, nhìn bề ngoài bình thường, không liên quan gì, nhưng khi hắn tung ra Thần Chi Nhất Thủ, chúng ta đều sẽ không bao giờ có thể lật mình!?” “Hy vọng là ta nghĩ nhiều rồi!” Tần Phong không trả lời thẳng câu hỏi của Triệu Trường Sinh, chỉ để lộ ra nỗi lo lắng sâu sắc trong mắt.

“Dịch Thiên Cơ thật sự đáng sợ đến vậy sao!?” Triệu Trường

Sinh thấy bộ dạng của Tần Phong, trong lòng cũng tự dưng hoảng hốt lên… “Đương nhiên!” Tần Phong tiếp tục hù dọa: “Dịch Thiên Cơ không chỉ xếp hạng hai mươi trên Võ Tu Thiên Tư Bảng, mà còn sở hữu Thiên Nhãn trong truyền thuyết, càng là thủ tịch đại đệ tử của Thiên Cơ Môn, có thể nói y là một siêu cấp yêu nghiệt tập hợp cả võ lực, trí tuệ và thiên cơ làm một.

Người khác đi một bước tối đa nhìn được ba bước, y đi một bước e rằng có thể nhìn thấy mười bước!” “Đi một bước nhìn được mười bước!?” Triệu Trường Sinh càng nghe càng cảm thấy lạnh sống lưng, sợ rằng mình đã bị đối phương nhắm tới.

Dù sao với tư cách là Thiên Tuyển Chi Tử của cẩu đạo lưu, lý do y chọn cẩu lại để phát triển chính là vì không tự tin vào võ lực và trí tuệ của mình, sợ đánh nhau thì đánh không lại người ta, chơi tâm kế cũng chơi không lại người ta.

Điều này cũng khiến y nảy sinh một suy nghĩ khó hiểu, đó là đánh không lại thì xông lên lật bàn.

Nếu Dịch Thiên Cơ thật sự xuất hiện trước mặt mình, chắc chắn y sẽ không nói hai lời mà xông lên đánh đối phương đến chết, quyết không cho y cơ hội biến mình thành quân cờ.

“Kẻ chơi tâm kế đều rất bẩn!” Lâm Tam cũng bị lời của Tần Phong dọa cho mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, quyết định hễ gặp Dịch Thiên Cơ là sẽ rút kiếm ngay.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ đã lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ đã lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Vậy là tin cả rồi à!?” Tần Phong trong lòng lập tức sướng rơn, biết Dịch Thiên Cơ sắp phải ăn hành ngập mồm rồi.

Nhưng như vậy rõ ràng vẫn chưa đủ, còn phải tăng thêm độ khó cho Dịch Thiên Cơ.

Trước kia hắn đơn độc một mình, không có cách nào với một người bản địa như Dịch Thiên Cơ, nhưng bây giờ đội ngũ chuyên nghiệp của hắn đã phi thăng lên Tiên giới, nhất định phải cho Dịch Thiên Cơ nếm một chút chấn động Hoang Cổ nho nhỏ, phải thổi phồng y lên một tầm cao không thuộc về mình. *Y là một người cầm cờ!* *Là kẻ chủ mưu sau lưng những cuộc động loạn ở Tiên giới!* *Lấy non sông Tiên giới làm bàn cờ, lấy ức vạn sinh linh Tiên giới làm quân cờ, một mình vào cuộc chỉ vì muốn thắng trời nửa nước!* Ngay lúc này, một trận ồn ào đột nhiên truyền đến, mọi người ở Tây Chu cũng liên tục nhìn qua.

Chỉ thấy Vệ Kiệt dẫn theo hơn mười tên đệ tử Tô gia, vội vội vàng vàng rẽ đám người ra, đi thẳng đến trước mặt ba người Tần Phong, Lâm Tam, Triệu Trường Sinh.

Chương 1543

“Hắn lại tự tìm tới cửa!” Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ Vệ Kiệt lại chủ động nộp mạng.

“Tên này đến đây không có ý tốt!” Lâm Tam trong lòng lập tức cảnh giác, nắm chặt Vô Trần Kiếm chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

“Đúng là kẻ đến không có ý tốt!” Triệu Trường Sinh cũng nhận ra bầu không khí không đúng, bất giác che Lâm Tam ra trước mặt mình.

“Lâm công tử, Triệu công tử, xin dừng bước!” Vệ Kiệt liếc qua Tần Phong không quen biết, sau đó nghiêm mặt nói: “Ta muốn hỏi hai vị một vấn đề, các ngươi biết được Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia ta từ đâu!?” “Con rể Tô gia đây là có ý gì!?” Lâm Tam hai mắt híp lại, không nói ra tên Diệp Thần.

Cũng không phải y đã tha thứ cho Diệp Thần, mà vì Diệp Thần là đệ tử Tiên Minh, nếu Tô gia vì tin đồn mà tan nhà nát cửa, danh dự của Tiên Minh chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, huống hồ y cũng không có chứng cứ chứng minh là Diệp Thần đã lan truyền tin tức.

“Đương nhiên là để tìm ra kẻ chủ mưu sau lưng!” Vệ Kiệt định giả vờ vô tội để lấy lòng thương hại, mặt đầy căm phẫn nói: “Kẻ này không chỉ nói với các ngươi Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia, bây giờ còn đi khắp nơi lan truyền tin tức không đúng sự thật này, đây rõ ràng là muốn đẩy Tô gia chúng ta vào chỗ chết!” “Sao ngươi biết đó là tin tức không đúng sự thật!?” Tần Phong xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, nói: “Ngươi có dám thề với Đại Đạo, nói rằng mình chưa từng xem qua Vô Thượng Thiên Thư không!?” “Ngươi là ai!?” Vệ Kiệt có cảm giác ra quân chưa thắng thân đã chết, lập tức nổi điên quát: “Ta bây giờ không có thời gian nói bậy nói bạ với ngươi ở đây, xin các ngươi hãy trả lời thật cho ta, các ngươi biết được Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia ta từ đâu!?" "Cuống rồi, hắn cuống rồi!" Tần Phong thấy Vệ Kiệt bắt đầu cuống, liền lập tức quạt gió thổi lửa: "Chẳng lẽ Vô Thượng Thiên Thư này, thật sự giấu ở Tô gia các ngươi à!?" Lúc này, mọi người ở Tây Chu đã vây lại, nghe Tần Phong nói vậy liền bắt đầu thì thầm bàn tán.

"Đây không phải là con rể ở rể của Tô gia sao?

Sao lại dẫn theo nhiều đệ tử Tô gia vậy!?" "Ngươi điếc à?

Không nghe bọn họ vừa nói Vô Thượng Thiên Thư sao!?" "Ngươi xem bộ dạng của Vệ Kiệt kìa, rõ ràng là chột dạ không dám thề với Đại Đạo!" "Không thể nào?

Chẳng lẽ Vô Thượng Thiên Thư thật sự ở Tô gia!?" "..." Mọi người ở Tây Chu ánh mắt lập tức thay đổi, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

Tuy họ biết Vệ Kiệt có tu vi Tiên Vương sơ giai, nhưng vẫn khó lòng chống lại sự cám dỗ của Vô Thượng Thiên Thư, bên tai như có một ác ma đang thì thầm, giục họ xông vào Tô gia cướp đoạt Vô Thượng Thiên Thư.

"Nhóc con, ngươi tìm chết!" Đệ tử Tô gia cảm thấy không khí ở Tây Chu không đúng, lập tức muốn chém Tần Phong để thị uy toàn trường.

Chỉ thấy bọn họ hoàn toàn không coi Vệ Kiệt, kẻ ở rể Tô gia này ra gì, ai nấy mặt lộ hung quang, khí thế hùng hổ rút vũ khí của mình ra, rồi không chút do dự lao về phía Tần Phong.

Trong nháy mắt, đao thương gậy gộc cùng xông lên, tiếng hét giết vang lên không ngớt.

Chỉ thấy hiện trường lập tức rơi vào hỗn loạn, mỗi một chiêu một thức đều tràn đầy sát ý và sự tàn nhẫn, dường như muốn xé xác Tần Phong ra thành từng mảnh.

Keng!

Tiếng kiếm reo trong trẻo đột nhiên vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy Lâm Tam thấy Tần Phong bị đệ tử Tô gia vây công, dứt khoát rút Vô Trần Kiếm trong tay ra, hạo nhiên kiếm quang đứng sừng sững giữa đời lập tức phóng lên trời, hóa thành bão kiếm khí càn quét phương tây.

“Kiếm ý thật lợi hại!” Mọi người ở Tây Chu lập tức tỉnh táo lại, sợ hãi vội vàng lùi lại giữ khoảng cách.

“Tiểu Tam Tam lại mạnh lên rồi!” Tần Phong lập tức lẩm bẩm.

Hắn phát hiện Tiểu Tam Tam không chỉ kiếm ý mạnh hơn trước, mà tu vi cũng từ Chân Tiên sơ giai đột phá đến Chân Tiên trung giai.

“Đây chính là hạng hai Võ Tu Thiên Tư Bảng!” Mí mắt Vệ Kiệt cũng không khỏi giật giật, cảm nhận được một luồng kiếm ý đáng sợ.

Đừng nhìn Lâm Tam bây giờ chỉ có tu vi Chân Tiên trung giai, nhưng kiếm ý của y lại vượt xa các kiếm tu cùng cấp, càng ẩn chứa một tiềm lực vô cùng vô tận, tương lai chắc chắn sẽ là một tồn tại thủ lĩnh của kiếm đạo.

“Chỉ là Chân Tiên trung giai mà thôi!” Đệ tử Tô gia lập tức hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không coi Lâm Tam ra gì.

Tuy kiếm ý mà Lâm Tam phóng ra rất mạnh, nhưng bọn họ thấp nhất cũng là Kim Tiên, còn có Vệ Kiệt là Tiên Vương sơ giai ở bên cạnh trấn giữ, hoàn toàn không cần phải coi Lâm Tam ra gì.

Kiếm quang lóe lên, máu tươi tung tóe!

Không giống như các đệ tử Tô gia tưởng tượng ưu thế về phe ta, Lâm Tam như một con sói đói xông vào bầy cừu, không một Kim Tiên nào có thể đỡ được một đòn của y.

“Dừng tay!!” Trong mắt Vệ Kiệt lóe lên một tia hàn quang, uy áp Tiên Vương lập tức bộc phát.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị ra tay với Tần Phong và Lâm Tam, trên bầu trời lại không hề có dấu hiệu báo trước mà tuyết hoa bay lượn, còn kèm theo một luồng khí lạnh thấu xương, như sóng dữ cuộn trào, nhanh chóng lan ra khắp trời đất, khiến mọi người không khỏi rùng mình… “Chuyện gì vậy!?” Biến cố đột ngột khiến mọi người kinh hãi.

Ngay sau đó, họ nhìn thấy một đám người từ chân trời đạp không mà đến, toàn một màu áo giáp chiến màu trắng bạc, tất cả đều là nữ tử, mỗi người không chỉ phóng ra khí tràng mạnh mẽ của Tiên Quân cảnh, mà còn cưỡi một con sói khổng lồ lông trắng như tuyết.

Chỉ thấy mắt họ lóe lên ánh sáng sắc bén, toát ra một vẻ uy nghiêm và bá khí, khiến mọi người không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Đi đầu là một nữ tử tuyệt mỹ cưỡi một con kỳ lân tuyết trắng, đầu đội vương miện băng tinh, mặc một chiếc váy băng tinh, quanh thân tỏa ra ánh sáng vô tận, giống như một Băng Chi Nữ Đế trường tồn từ thuở xa xưa.

Mà ở hai bên trái phải của nàng, còn có hai vị Tiên Vương hộ pháp!

“Oa, tiểu thư xinh đẹp quá…” Tần Phong vừa thấy mỹ nữ định nói mấy lời sàm sỡ, thì phát hiện ra đó là Lan bảo bối của mình.

“Băng Cung sao cũng tới đây!?” Vệ Kiệt lập tức nhận ra đối phương, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Tuy bây giờ Băng Cung không còn là bá chủ Bắc Vực nữa, nhưng cũng không phải là thứ mà Tô gia bọn họ có thể chống lại.

Lúc này, mọi người ở Tây Chu liên tục phản ứng lại, tiếng bàn tán sôi nổi cũng vang lên.

“Đây là thế lực phương nào?

Lại có thể phô trương thanh thế lớn như vậy!?” “Là Băng Cung, họ đến từ Băng Cung ở nơi cực bắc của Bắc Vực!” “Băng Cung?

Chính là Băng Cung có lịch sử còn lâu đời hơn cả Lăng Tiêu Cung, từng là bá chủ thống nhất Bắc Vực của Tiên giới sao!?” “Không sai, chính là Băng Cung đó.

Kể từ khi Hàn Nguyệt Nữ Đế của họ vẫn lạc, Băng Cung đã bắt đầu suy tàn nhanh chóng, cũng mất đi quyền kiểm soát đối với Bắc Vực.” “Ngươi gọi đây là suy tàn à?

Hai vị Tiên Vương làm hộ pháp, cường giả Tiên Quân làm vệ đội!?” “Không có Tiên Đế trấn giữ, chỉ có thể hùng bá một phương, chứ không thể độc chiếm một vực.

So với sự huy hoàng trước đây của Băng Cung, bây giờ Băng Cung đúng là đã suy tàn!” “Ta nghe nói Băng Cung luôn ở nơi cực bắc của Bắc Vực, chưa bao giờ ra ngoài bành trướng, cũng chưa bao giờ tiếp xúc với các thế lực khác, sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện!?” “Đúng vậy?

Băng Cung không phải luôn rất kín tiếng sao?

Sao hôm nay lại đến Tô gia?

Chẳng lẽ họ cũng vì Vô Thượng Thiên Thư!?” “Ta không quan tâm họ đến đây vì cái gì, ta chỉ muốn biết nữ tử đi đầu là ai?

Tại sao có thể khiến hai vị Tiên Vương làm hộ pháp trái phải?

Một đám Tiên Quân làm vệ đội!?” “...” Mọi người lập tức bị chủ đề này thu hút, ánh mắt liên tục đổ dồn về phía Vu Lan.

Nhưng Vu Lan lại không có ý định tự giới thiệu, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống đám người bên dưới, chính xác hơn là nhìn về phía Tần Phong trong đám người.

Chương 1544

Đừng nhìn nàng bây giờ mặt lạnh như tiền, như một nữ vương băng giá cao không thể với tới, nhưng trong lòng sớm đã dấy lên sóng to gió lớn, những ký ức bên Tần Phong lại càng như lũ vỡ đê tuôn trào ra.

“Lan bảo bối sao thế này!?” Tần Phong bị nhìn chằm chằm có chút không tự nhiên, luôn cảm thấy Lan bảo bối dường như đã thay đổi.

Phải biết rằng, lúc ở hạ giới Hoang Cổ, hắn đã hiểu rõ tường tận về Lan bảo bối, bây giờ hai người gặp nhau không nói đến việc lập tức thảo luận công trình làm cứng phần mềm, cũng nên có một cái ôm thật lớn mới đúng.

“Cái tên tra nam chết tiệt này!” Vu Lan tức đến nhói lòng.

Nàng thật sự không hiểu nổi, tại sao kiếp này mình lại thích một tên tra nam như vậy, dù biết rõ bên cạnh hắn có rất nhiều phụ nữ, nhưng vẫn không có ý định vứt bỏ hắn, ngược lại còn nghĩ cách đuổi đi những con hồ ly tinh bên cạnh hắn.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ đã làm Nữ Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tức đến nhói lòng, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Sao tự dưng lại nhói lòng rồi!?” Tần Phong vẻ mặt rõ ràng ngẩn ra, trên đầu cũng hiện ra rất nhiều dấu chấm hỏi.

Trước kia Lan bảo bối đều là vì bên cạnh hắn có gái xinh nên mới nhói lòng, nhưng hôm nay bên cạnh hắn chỉ có Lâm Tam và lão Triệu hai gã đàn ông thôi mà!?

Nhưng chưa đợi Tần Phong và Vu Lan mở miệng nói chuyện, phía chân trời xa xa lại xuất hiện một đám người.

Chỉ thấy đối phương toàn một màu đạo bào trắng đồng phục, chân đạp phi kiếm mà đến, đi đầu là hai lão già râu trắng, không hề che giấu mà phóng ra dao động khí tức mạnh mẽ của Tiên Vương cảnh.

“Là Thái Bạch Tiên Sơn!!” Mọi người ở Tây Chu nhận ra đối phương, tiếng kinh hô lập tức vang lên không ngớt.

Tuy Thái Bạch Tiên Sơn không phải là một trong ba siêu cấp thế lực của Tiên giới, nhưng nhờ vào con mắt độc đáo đầu tư vào Lăng Tiêu Tiên Đế thời niên thiếu, cũng khiến họ vững vàng ngồi ở vị trí thế lực lớn thứ hai Bắc Vực, là một sự tồn tại đáng sợ chỉ đứng sau Lăng Tiêu Cung.

“Thái Bạch Tiên Sơn!?” Tần Phong nghe vậy quay đầu nhìn qua, không có ý định lên nhận người thân.

Bởi vì mẫu thân hắn chỉ là một thánh nữ bình thường của Thái Bạch Tiên Sơn ở hạ giới, đối với một thế lực khổng lồ có thể truyền đạo ở hạ giới như Thái Bạch Tiên Sơn mà nói, thực sự không đáng nhắc tới, cũng căn bản không được coi trọng gì.

“Băng Cung!?” Hai lão già râu trắng nhìn thấy Vu Lan và mọi người, vẻ mặt có chút ngạc nhiên nói: “Băng Cung các ngươi cũng đến vì Vô Thượng Thiên Thư sao!?” “Đó là tự nhiên!” Vu Lan không trả lời, Tiểu Kiều thay nàng đáp lại.

Tuy bọn họ đã biết Vô Thượng Thiên Thư đã rơi vào tay Tần Phong, nhưng loại bảo bối này càng ít người biết thì càng an toàn, tự nhiên sẽ không thừa nhận trước mặt mọi người là mình đến tìm Tần Phong về sinh con.

“Lần này phiền phức rồi!!” Vệ Kiệt cảm thấy lòng nóng như lửa đốt.

Một Băng Cung đến đã đủ khó giải quyết rồi, bây giờ lại thêm một

Thái Bạch Tiên Sơn.

Tuy hắn có thể lấy ra Lưu Ảnh Thạch, chứng minh Tô gia không có Vô Thượng Thiên Thư, nhưng điều đó cũng có nghĩa là hắn mất đi quyền kiểm soát vận mệnh của mình, chỉ có thể ngoan ngoãn trở thành quân cờ trong tay kẻ đứng sau.

“Vậy sao!?” Lão già Thái Bạch Tiên Sơn ngữ khí bình thản nói: “Nếu Băng Cung các ngươi cũng đến vì Vô Thượng Thiên Thư, vậy đôi bên chúng ta tự dựa vào bản lĩnh, xem ai có thể giành được Vô Thượng Thiên Thư trước!” “Được!” Tiểu Kiều rất sảng khoái đồng ý, chuẩn bị lát nữa sẽ giả vờ đánh cho có lệ.

“Các vị, các vị đều bị lừa rồi!” Vệ Kiệt không thể ngồi yên được nữa, vội vàng mở miệng nói: “Tô gia chúng ta căn bản không có Vô Thượng Thiên Thư gì cả, là có kẻ muốn vu oan giá họa cho chúng ta, để hoàn thành mục đích không thể cho ai biết của mình.” “Đúng vậy, đúng vậy!” Những đệ tử Tô gia chưa bị Lâm Tam chém cũng liên tục gật đầu tỏ vẻ mình có thể chứng minh.

“Không có?!” Tần Phong lập tức kích hoạt thuộc tính cây gậy khuấy phân, nhảy ra quạt gió thổi lửa: “Không có thì ngươi thề với Đại Đạo đi?

Cứ nói ngươi chưa từng thấy qua Vô Thượng Thiên Thư, cũng chưa từng cầm Vô Thượng Thiên Thư trong tay.” “Tên khốn này rốt cuộc là ai!?” Vệ Kiệt tức đến ngứa cả chân răng, đặc biệt muốn cho Tần Phong một gậy.

Người ta vừa mới ra một con ba để thăm dò, vậy mà hắn vừa lên đã quăng ngay tứ quý, hoàn toàn không chừa cho hắn một chút đường lui nào.

“Đúng vậy!” “Ngươi không có, ngươi thề đi!” Triệu Trường Sinh cũng nhảy ra, chỉ trỏ vào Vệ Kiệt.

Trước kia khi bị Tần Phong đối đáp như vậy, y hận không thể giết chết tên tai họa này, nhưng bây giờ khi cùng chiến tuyến với tên tai họa này, y phát hiện mình lại hò hét vui vẻ hơn bất cứ ai… “Đúng vậy, ngươi thề đi!” Mọi người ở Tây Chu cũng là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, liên tục thúc giục Vệ Kiệt thề để chứng minh trong sạch.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ đã dẫn hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Ta dẫn hư lão Triệu!?” Tần Phong tại chỗ không nói nên lời, khiển trách hệ thống vu oan người tốt.

Rõ ràng là lão Triệu bản tính như vậy, sao có thể nói là bị hắn dẫn hư chứ!?

Theo kinh nghiệm mười năm mọt sách già của hắn, Thiên Tuyển Chi Tử cẩu đạo lưu bề ngoài là trạch nam cẩu ở nhà không ra ngoài, nhưng tâm địa của họ đều rất xấu, sau lưng toàn làm chuyện giết người phóng hỏa.

Cho dù bây giờ họ mặc quần áo của thư sinh, ngụy trang thành tri thức, nhưng vẫn không thay đổi được bản tính vô sỉ của họ, thỉnh thoảng sẽ nhân đêm tối gió lớn ra ngoài giết người phóng hỏa.

“Hử!?” Triệu Trường Sinh nghi hoặc nhìn quanh Tây Chu, có cảm giác bị người ta nhìn thấu.

Điều này cũng khiến y nảy sinh ý định tìm ra người này, tối nay đến nhà hắn diệt khẩu.

“Sao?

Ngươi không dám thề với Đại Đạo!?” Hai vị lão giả Thái Bạch Tiên Sơn mắt híp lại, khí tức quanh thân cũng bắt đầu sôi sục.

Dường như chỉ cần Vệ Kiệt dám nói một chữ không, họ có thể chứng minh Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia, có thể không chút do dự phát động lệnh diệt tộc đối với Tô gia.

“Không, chúng tôi dám…” Vệ Kiệt lập tức trong cái khó ló cái khôn, bắt đầu đánh tráo khái niệm: “Tô gia chúng tôi là vô tội, căn bản chưa từng thấy Vô Thượng Thiên Thư gì cả, mỗi một đệ tử Tô gia ở đây đều dám thề với Đại Đạo.” “Không sai!” Đệ tử Tô gia bên cạnh sớm đã bị dọa vỡ mật, lập tức gật đầu phụ họa: “Chúng tôi bây giờ có thể thề với Đại Đạo, chúng tôi chưa từng thấy Vô Thượng Thiên Thư gì cả, là có người vu oan giá họa cho Tô gia chúng tôi…” “Chẳng lẽ thật sự oan cho Tô gia rồi!?” Mọi người ở Tây Chu lập tức nhìn nhau, không ngờ Tô gia thật sự dám thề.

“Các ngươi thề thì có tác dụng quái gì!” Tần Phong một mắt nhìn thấu tiểu xảo của Vệ Kiệt, tiếp tục quạt gió thổi lửa: “Nếu ta là cao tầng của Tô gia được Vô Thượng Thiên Thư, chắc chắn sẽ tự mình đóng cửa lại lén lút tham ngộ, sao có thể cho đám tiểu lâu la các ngươi xem chứ!?” “Ta ****…” Vệ Kiệt sắc mặt lập tức đen lại, trong lòng cũng hóa thành máy điện báo.

Thấy rằng hắn sắp có thể lừa gạt cho qua chuyện này, thì lại nhảy ra một lão lục vô sỉ không ngừng phá đám, không chỉ hết lần này đến lần khác phá hỏng chuyện tốt của hắn, mà còn ly gián quan hệ giữa hắn và các đệ tử Tô gia.

Tốt nhất đừng để hắn qua được kiếp này, nếu không nhất định sẽ cho lão lục này biết tay.

“Có lý!” Mọi người lập tức được khai sáng, cảm thấy Tần Phong nói đúng.

Vô Thượng Thiên Thư là bảo vật hiếm có của Tiên giới, người biết được tự nhiên càng ít càng tốt, đừng nói là những đệ tử Kim Tiên cảnh của Tô gia này, cho dù là đệ tử Tiên Quân cảnh e rằng cũng không có tư cách biết và xem.

“Vô sỉ quá!” Vu Lan bề ngoài vẫn là mỹ nhân băng giá, nhưng trong lòng lại không nhịn được mà chửi thầm.

Nếu không phải Tiểu Kiều và Lưu Thủy đã nói trước với nàng, Vô Thượng Thiên Thư đã bị Tần Phong thu vào túi, nói không chừng nàng đã thật sự tin cái miệng thúi của tên vô sỉ này.

Lúc này, cũng vì một câu nói vừa rồi của Tần Phong, áp lực lại một lần nữa đổ dồn về phía Vệ Kiệt.

Chỉ thấy ánh mắt của mọi người ở Tây Chu đồng loạt nhìn về phía Vệ Kiệt, hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn càng là khí tức quanh thân sôi trào, rõ ràng là sự kiên nhẫn của họ đã sắp cạn kiệt.

Còn về phía Băng Cung bên kia, để trông cho mình hợp bầy, cũng cùng nhau phóng ra khí tức cho có lệ.

“Chết tiệt!!” Vệ Kiệt trong lòng hận đến ngứa cả chân răng, rõ ràng biết được tình cảnh hiện tại của mình.

Nếu hắn không thể nghĩ cách thoát khỏi sự nghi ngờ, vậy thì chờ đợi hắn chỉ có cả nhà đoàn tụ.

“Ngươi còn có gì để nói!?” Hai vị Tiên Vương Thái Bạch Tiên Sơn ánh mắt lạnh thấu xương, uy áp kinh khủng tột cùng theo đó bộc phát ra.

Ầm ầm ầm!!

Chương 1545

Uy áp kinh khủng như núi lở biển gầm càn quét ra, nơi đi qua, hư không gợn lên từng đợt sóng, mặt đất dưới chân càng là chấn động không ngừng, nứt ra từng vết nứt dữ tợn, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, chói tai.

“Á…” Mọi người ở Tây Chu căn bản không chịu nổi cảm giác áp bức này, dường như có mười vạn ngọn núi lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đè họ mặt đầy đau đớn quỳ rạp trên đất.

“Chờ đã, ta thề…” Vệ Kiệt cảm nhận được áp lực vô cùng, chỉ có thể cứng rắn nói: “Ta Vệ Kiệt thề với Đại Đạo, trên người ta không có Vô Thượng Thiên Thư…” “Chờ một chút!” Tần Phong thấy Vệ Kiệt không đi theo kịch bản của mình, lại một lần nữa ngắt lời: “Ngươi nói trên người ngươi không có Vô Thượng Thiên Thư, làm sao chúng ta biết ngươi có phải đã giao Vô Thượng Thiên Thư cho người khác trước, định sau này sẽ lấy lại từ tay người ta?

Cho nên ngươi nên thề theo mẫu của ta vừa rồi, ngươi chưa từng thấy Vô Thượng Thiên Thư, cũng chưa từng cầm Vô Thượng Thiên Thư trong tay, chỉ có như vậy mới có thể chứng minh ngươi trong sạch!” “Không sai!” Mọi người ở Tây Chu liên tục gật đầu, lại một lần nữa đồng tình với quan điểm của Tần Phong.

“Ta ****…” Vệ Kiệt lại hóa thành máy điện báo, trong lòng chửi bậy không biết bẩn đến mức nào.

“Bản đế sao lại thích loại tiện nhân này chứ!?” Vu Lan lập tức ôm trán cảm thấy đau đầu, không hiểu nổi gu của mình kiếp này.

Cho dù kiếp này mình không chịu nổi cô đơn muốn tìm đàn ông, trên đời cũng còn biết bao nhiêu đàn ông có thể lựa chọn, tại sao lại cứ phải chọn Tần Phong, một tên tiện nhân có đạo đức linh hoạt này chứ!?

“Đúng vậy!” Triệu Trường Sinh thấy chân tướng sắp được phơi bày, lập tức hưng phấn hét lên: “Ngươi nói ngươi không có Vô Thượng Thiên Thư, vậy thì ngươi thề với Đại Đạo đi rằng mình chưa từng thấy, cũng chưa từng cầm Vô Thượng Thiên Thư!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ đã dẫn hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 30 vạn điểm phản diện!” “Dẫn hư thì dẫn hư thôi!” Tần Phong thấy hệ thống tăng giá, cũng lười tranh cãi.

“Ta, ta…” Vệ Kiệt cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại mãi không mở miệng được.

Tuy Vô Thượng Thiên Thư của hắn đã bị người ta cướp đi, nhưng nội dung lời thề của Tần Phong lại đặt hắn lên giàn lửa nướng, nói thì Đại Đạo không tha cho hắn, không nói thì các thế lực không tha cho hắn.

Điều này cũng khiến hắn hoàn toàn rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, chỉ có lấy ra Lưu Ảnh Thạch mới có thể chứng minh trong sạch.

“Chờ đã!” Đồng tử của Vệ Kiệt đột nhiên co rút, như thể Hoa Sinh phát hiện ra điểm mù.

Phân tích tình hình hiện tại của hắn, kết hợp với phán đoán trước đó có thể biết, kẻ chủ mưu sau lưng sở dĩ để lại khối Lưu Ảnh Thạch đó, phần lớn là muốn mượn tay hắn để giá họa cho Diệp Thần, để hoàn thành mục đích không thể cho ai biết của mình.

Nhưng hắn không muốn bị người ta dắt mũi đi, liều mạng muốn thoát khỏi sự khống chế của kẻ chủ mưu, nhưng lại bị Tần Phong, lão lục này, hết lần này đến lần khác ngắt lời.

Nói cách khác… Nếu nói trên đời này ai không muốn hắn thành công nhất, vậy thì chắc chắn chính là kẻ chủ mưu sau lưng đó!!

Cho dù Tần Phong không phải là kẻ chủ mưu đó, cũng chắc chắn có quen biết với kẻ chủ mưu đó… “Phát hiện ra sớm hơn ta tưởng tượng nhỉ!” Tần Phong nhạy bén nhận ra sự thay đổi của Vệ Kiệt, biết rằng hắn phần lớn đã đoán ra chân tướng.

Nhưng với tư cách là Tần đạo diễn nắm giữ toàn cục, hắn bây giờ không hề cảm thấy hoảng sợ, cũng không vội thề với Đại Đạo để chứng minh bản thân, ngược lại còn kín đáo gật đầu với Triệu Trường Sinh bên cạnh.

“Hử!?” Triệu Trường Sinh đầy đầu dấu chấm hỏi, không biết Tần Phong có ý gì.

“Ngươi không thề, ngươi thề đi chứ!?” Tần Phong như một tên chó săn được lệnh, lập tức tỏ ra rất kích động: “Chỉ cần ngươi thề theo mẫu của ta vừa rồi, mọi người chúng ta đều sẽ tin ngươi trong sạch, nhưng ngươi mãi không thề có phải là chột dạ không!?” “Là ngươi!!” Vệ Kiệt lập tức nhận ra động tác nhỏ của hai người, như thể kẻ thù gặp mặt mà nhìn chằm chằm vào Triệu Trường Sinh.

Không chỉ xâm nhập vào căn cứ bí mật của hắn, cướp đi tử sĩ mà hắn khổ công huấn luyện, còn giết chết tiểu tình nhân yêu quý của hắn, đoạt đi Vô Thượng Thiên Thư của hắn, càng là muốn lợi dụng hắn để giá họa cho Diệp Thần của Tiên Minh.

Là có thể nhẫn, thúc không thể nhẫn!

Thẩm có thể nhẫn, ta không thể nhẫn!

“Hử!?” Triệu Trường Sinh lại đầy đầu dấu chấm hỏi, không hiểu tại sao lại nhắm vào mình.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ đã vu oan thành công cho Thiên

Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, giúp y kéo cừu hận, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “Ngươi nhìn Triệu sư huynh của ta làm gì!?” Tần Phong không đắm chìm trong niềm vui nhận được điểm phản diện, ngược lại chủ động tiến lên che trước mặt Triệu Trường Sinh, như một con chó trung thành bảo vệ chủ, bắt đầu sủa gâu gâu: “Chẳng lẽ là hắn ở sau lưng bịa đặt ngươi?

Ngươi có lý thì ngươi thề với Đại Đạo đi!!” “Hử!?” Trên đầu Triệu Trường Sinh lại hiện ra rất nhiều dấu chấm hỏi, vẫn không hiểu Tần Phong đang giở trò quỷ gì.

Tuy y gặp chuyện thích che người khác trước mặt mình, nhưng hôm nay Tần Phong chủ động che y sau lưng, không những không khiến y cảm thấy an tâm, ngược lại còn có một cảm giác bất an khó tả.

“Là hắn, nhất định là hắn!” Vệ Kiệt ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Trường Sinh, trong lòng đã nhận định y là kẻ chủ mưu.

Bởi vì vừa rồi ngoài Tần Phong, lão lục này, ra thì cũng chỉ có Triệu Trường Sinh là la hét hung hăng nhất, cộng thêm ánh mắt kín đáo của Tần Phong, khiến hắn không thể không nghi ngờ người này chính là kẻ chủ mưu, còn Tần Phong chỉ là con chó mà người này thả ra cắn người.

“Hay cho một màn đổ vỏ điệu nghệ!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy xem đến ngây người.

Cứ tưởng Tần Phong, kẻ chủ mưu này, sắp bị lộ rồi, không ngờ hắn lại diễn một màn cứu sân cấp ảnh đế, trong vòng hai phút rưỡi đã rửa sạch nghi ngờ của mình.

Cho dù bọn họ đã tự mình tham gia vào kế hoạch lần này, biết toàn bộ chân tướng sự việc, bây giờ cũng không khỏi bắt đầu nghi ngờ, có phải là Triệu Trường Sinh đang thao túng mọi thứ sau lưng không.

“Bản đế sao lại thích tên tiện nhân này chứ!?” Vu Lan càng xem càng cảm thấy đau đầu, nghi ngờ có phải là mình đã đói lâu quá rồi không.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ chói tai đột nhiên vang lên, hư không cũng theo đó rung chuyển kịch liệt.

Chỉ thấy hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn đã mất hết kiên nhẫn, uy áp kinh khủng của Tiên Vương như núi lở biển gầm càn quét trời đất, nơi đi qua, hư không gợn lên từng đợt sóng, mặt đất càng là không chịu nổi mà nứt ra từng vết nứt dữ tợn.

“Uy của Tiên Vương, kinh khủng đến vậy!” Mọi người ở Tây Chu mặt đầy đau đớn quỳ rạp trên đất, khó khăn chống lại uy áp kinh khủng của hai vị Tiên Vương.

“Phụt!!” Lồng ngực Vệ Kiệt đột nhiên cuộn trào dữ dội, không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi.

“Giao ra Vô Thượng Thiên Thư!” Hai vị Tiên Vương Thái Bạch Tiên Sơn ánh mắt lạnh thấu xương, đã nhận định trong tay Vệ Kiệt có Vô Thượng Thiên Thư.

Chỉ thấy họ mang theo khí thế kinh khủng như núi lở biển gầm, như hai ngôi sao băng rơi xuống đất, nhanh chóng lao về phía Vệ Kiệt bên dưới, uy áp mênh mông dường như muốn xé toạc cả trời đất, khiến mọi người ở Tây Chu không khỏi run rẩy.

“Giao ra Vô Thượng Thiên Thư!!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy để cho hợp bầy, cũng nhe răng ra vẻ hung dữ theo.

“Chờ một chút!!” Vệ Kiệt biết mình đánh không lại hai vị Tiên Vương, lập tức lớn tiếng hét lên: “Ta có chứng cứ có thể chứng minh, Vô Thượng Thiên Thư không ở trên người ta, cũng không ở trong Tô gia chúng ta.” Lời còn chưa dứt, Vệ Kiệt đã vội vàng lấy ra Lưu Ảnh Thạch, và phát nó trước mặt mọi người.

Chỉ thấy mở đầu xuất hiện một ma nữ thân hình bốc lửa, lại còn không một mảnh vải che thân, khiến toàn trường các quý ông lập tức im lặng, ánh mắt đồng loạt nhìn vào màn hình Lưu Ảnh Thạch.

“Đây là chứng cứ gì!?” Toàn trường các tiên tử lập tức phẫn nộ quay đầu đi, cảm thấy Vệ Kiệt cố ý sỉ nhục họ.

Nhưng Vệ Kiệt lại không để ý đến họ, tiếp tục phát Lưu Ảnh Thạch trong tay.

Tuy việc phát Lưu Ảnh Thạch là nhiệm vụ mà kẻ chủ mưu giao cho hắn, nhưng bây giờ công thủ đã đổi chiều, hắn đã thông qua các manh mối để khóa chặt kẻ chủ mưu đó, cũng có nghĩa là hắn bây giờ đã có đủ tự tin để lật bàn cờ của đối phương.

“Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn chơi với ta!” Trong mắt Vệ Kiệt lóe lên một tia hung quang tàn nhẫn, chuẩn bị lát nữa sẽ xé xác Triệu Trường Sinh ra thành từng mảnh.

“Thật là quá đáng!!” Toàn trường các quý ông cũng mặt đầy phẫn nộ, nhưng ánh mắt của họ lại đều rất kiên định.

Tuyệt đối không phải họ thích xem loại ma đạo nữ tử thân hình bốc lửa này, mà là mang theo ánh mắt phán xét để thẩm tra chứng cứ mà Vệ Kiệt giao nộp, cũng để không cho Vệ Kiệt chịu oan uổng, họ không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào.

Chỉ thấy hình ảnh trong Lưu Ảnh Thạch nhanh chóng phát, không chỉ nhìn thấy ma nữ thân hình bốc lửa, còn nhìn thấy tuyệt kỹ thành danh của Long Ngạo Thiên, Ngân Long Thôn Châu, tiếp theo là ma nữ đánh không lại, định dùng mai sắt dụ địch thâm nhập.

Chương 1546

Cuối cùng là Diệp Thần tự bạo danh tính của mình, sử dụng Tà Đế Xá Lợi để cải tạo một đám tử sĩ, và xé rách yếm làm rơi ra Vô Thượng Thiên Thư.

Mà vào khoảnh khắc Vô Thượng Thiên Thư xuất hiện, mọi người ở Tây Chu không thể kiềm chế được nữa.

“Vô Thượng Thiên Thư, là Vô Thượng Thiên Thư!!” “Trời ạ, truyền thuyết là thật, trên đời thật sự có Vô Thượng Thiên Thư!!” “Không chỉ vậy, còn có Tà Đế Xá Lợi, các ngươi xem kia là Tà Đế Xá Lợi!!” “Diệp Thần?

Ai là Diệp Thần? 100 hạ phẩm tiên tinh, cầu manh mối về Diệp Thần này!!” “Người này biết Ngân Long Thôn Châu, hẳn là thành viên của Chiến Thần Điện!!” “Nói bậy, ngươi không quan tâm đến các sự kiện lớn của Tiên giới à?

Diệp Thần chính là gã đàn ông cắm sừng Long Ngạo Thiên!!” “Là hắn?

Diệp Thần của Tiên Minh, hạng hai mươi bảy Võ Tu Thiên Tư Bảng, hạng nhất Đan Tu Thiên Tư Bảng!?” “...” Tiếng bàn tán kích động ở Tây Chu vang lên không ngớt, đều đang thảo luận về Diệp Thần của Tiên Minh.

“Tà Đế Xá Lợi ở trong tay Diệp Thần!?” Lâm Tam mặt đầy nghi hoặc, liếc nhìn Tần Phong một cái.

Nếu y nhớ không lầm, lúc Tần Phong phi thăng, Tháp gia đã nói Tần Phong đã nhận được Tà Đế Xá Lợi, cộng thêm ma kiếm trong tay hắn, chắc chắn sẽ mang đến cho chư thiên vạn giới một trận đại kiếp nạn chưa từng có.

Nhưng bây giờ Tà Đế Xá Lợi này, sao lại đến tay Diệp Thần… “Đây chính là Tà Đế Xá Lợi, vật truyền thừa của các đời Tà Đế.

Năm xưa khi Tà Đế đại chiến với Phần Thiên Tiên Đế, lão phu đã tận mắt thấy Tà Đế dùng nó, bên trong chứa đựng tinh nguyên của các đời Tà Đế.” Tháp gia vội vàng truyền âm cho Lâm Tam, giọng điệu vô cùng ngưng trọng.

“Nhưng sao nó lại ở trong tay Diệp Thần chứ!?” Lâm Tam suy nghĩ một lúc rồi nghi ngờ nói: “Có khi nào là Tháp gia ngài năm đó cảm ứng sai rồi không?

Tà đế chi lực trên người Tần huynh thực ra là đến từ ma kiếm trong tay hắn, chứ không phải từ Tà Đế Xá Lợi truyền thừa!?” “Ngươi, thằng nhóc thối này, dám nghi ngờ lão phu?!” Tháp gia cảm nhận được sự nghi ngờ của Lâm Tam, lập tức nổi giận đùng đùng la lớn.

Chính mình mỗi ngày đều nghĩ cách giúp hắn tăng thực lực, còn nhiều lần ra tay cứu cái mạng chó của hắn, vậy mà giờ hắn lại vì Tần Phong mà nghi ngờ mình.

“Ta không có nghi ngờ ngài…” Lâm Tam vội vàng xin lỗi Tháp gia, nhưng vẫn cố gắng biện minh: “Chỉ là chúng ta lại không tận mắt thấy Tần huynh cầm Tà Đế Xá Lợi, cứ thế kết luận có phải hơi võ đoán quá không!?” “Không hề võ đoán chút nào!” Giọng Tháp gia nghiêm túc nói: “Lão phu vừa mới nói rồi, trong Tà Đế Xá Lợi tích trữ tinh nguyên của các đời Tà Đế, còn ma kiếm tuy là bội kiếm của Tà Đế, nhưng lại là bội kiếm của Tà Đế đời trước, hai thứ có thể nói là khác nhau về bản chất.

Mà Tà đế chi lực tỏa ra từ trong cơ thể Tần Phong năm đó chính là tinh nguyên chi lực thuần túy nhất trong Tà Đế Xá Lợi, cho nên lão phu mới nói Tà Đế Xá Lợi nằm trong tay Tần Phong.” “Nhưng mà không đúng!?” Lâm Tam lại nhìn vào hình ảnh, đầu đầy dấu chấm hỏi nói: “Nếu nói Tà Đế Xá Lợi ở trong tay Tần huynh, vậy Tà Đế Xá Lợi trong tay Diệp Thần là từ đâu ra?

Chẳng lẽ Diệp Thần này là do Tần huynh ngụy trang!?” “Ngươi đừng nói nữa, rất có khả năng!” Tháp gia lập tức khẳng định: “Với cái tính cách vô sỉ hạ tiện của Tần Phong, tám phần là hắn ngụy trang thành Diệp Thần, cướp đi Vô Thượng Thiên Thư rồi vu oan giá họa, như vậy sẽ không ai biết Vô Thượng Thiên Thư ở chỗ hắn.” “Giống chuyện Tần huynh làm thật!” Lâm Tam thực sự không tìm được cớ nào nữa, đành bất đắc dĩ chấp nhận hiện thực.

Vốn tưởng lần này mình bắt được thóp của Tần huynh, có thể nhẹ nhàng chia một miếng thịt, ai ngờ một chút bất cẩn lại trúng kế của hắn, suýt chút nữa làm mất miếng thịt đã đến miệng.

Nhưng hắn cũng không mở miệng vạch trần Tần Phong.

Tuy chính nghĩa trong lòng không cho phép hắn thấy có người bị oan mà không làm gì, nhưng nếu người bị oan này là Diệp Thần, một tên súc sinh gian dâm cướp bóc, giết người phóng hỏa, vậy thì hắn chắc chắn phải góp vui một phen.

Lúc này —— khác với Lâm Tam đã đoán ra chân tướng, Triệu Trường Sinh thì đang ở một bên chửi ầm lên tên súc sinh kia.

Hắn vì muốn được nhìn Vô Thượng Thiên Thư một lần mà không chỉ chấp nhận cải tạo tư tưởng để đến Tô gia ở rể, còn bại lộ khả năng y thuật của mình, vậy mà giờ lại bảo hắn Vô Thượng Thiên Thư đã bị Diệp Thần đoạt được.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Đinh đong, chúc mừng ký chủ vu oan giá họa cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Diệp Thần ca ca lại sắp gặp nạn rồi!" Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, thật muốn rơi vài giọt nước mắt cá sấu.

Nhưng khổ nỗi người ở hiện trường quá đông, chỉ đành nén nước mắt lại, chuẩn bị đợi đêm khuya thanh vắng rồi khóc sau.

"Không đúng!!" Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn nhìn chằm chằm vào hình ảnh một lúc lâu, đột nhiên hét lớn: "Tuy lão phu chưa từng gặp Diệp Thần kia, nhưng biết hắn đến Tiên giới chưa được bao lâu, cho dù bữa nào cũng ăn thiên tài địa bảo, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy đột phá đến Thái Ất Kim Tiên được." "Thái Ất Kim Tiên!?" Mọi người ở Tây Chu nghe vậy, liên tục nhìn về phía hình ảnh.

Vừa rồi bọn họ chỉ mải ngắm ma nữ thân hình nóng bỏng, nên đã bỏ qua tu vi của Diệp Thần trong hình, với tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai mà lại áp đảo được cường giả Tiên Quân cảnh.

"Ngươi đang lừa chúng ta?!" Hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn ánh mắt lạnh lẽo đến thấu xương, uy áp Tiên Vương đáng sợ lại lần nữa bộc phát ra.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, hư không cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

"Ngươi dám lừa chúng ta!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lại nhe răng hung dữ một cái, rồi lại tiếp tục đứng một bên làm màu.

"Chờ đã, ta không lừa các ngươi!" Vệ Kiệt vội vàng kêu dừng, bắt đầu lật bài: "Thực ra khối lưu ảnh thạch này không phải của ta, là kẻ chủ mưu sau màn cố ý để lại.

Cũng chính là kẻ này giả mạo Diệp Thần cướp đi Vô Thượng Thiên Thư, sau đó lại đi khắp nơi rêu rao tin tức Tô gia ta có Vô Thượng Thiên Thư, chính là muốn mượn tay ta công khai lưu ảnh thạch, như vậy không chỉ có thể thành công giá họa cho Diệp Thần, mà chính mình còn có thể mang theo Vô Thượng Thiên Thư toàn thân rút lui.” Vừa dứt lời, cả hội trường sôi trào!

“Thật hay đùa vậy?

Một khối lưu ảnh thạch mà lại phức tạp như thế!?” “Đậu má, ta có vắt óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra bên trong còn có nhiều khúc khuỷu như vậy.” “Hay cho một tên, ta bị người ta lợi dụng làm vũ khí rồi à!” “Kẻ chơi tâm kế quả nhiên bẩn tính, lão tử bị người ta bán đứng mà còn đang giúp người ta đếm tiền!” “Người này là ai?

Tâm cơ lại sâu đến thế!?” “…” Mọi người ở Tây Chu lập tức bàn tán xôn xao, phỏng đoán kẻ chủ mưu sau màn rốt cuộc là ai.

“Ngươi nghĩ lão phu sẽ tin sao!?” Ánh mắt của hai vị Tiên Vương Thái Bạch Tiên Sơn vẫn lạnh lẽo đến thấu xương.

Không phải họ không tin lời Vệ Kiệt nói, mà là tất cả những điều này đều là suy đoán của cá nhân hắn, hoàn toàn không đưa ra được bằng chứng xác thực nào.

“Ta biết kẻ chủ mưu là ai…” Vệ Kiệt không chút do dự, liền lật cả cái bàn lên.

“Biết kẻ chủ mưu!?” Tất cả mọi người trong hội trường lập tức im lặng, đồng loạt nhìn về phía Vệ Kiệt.

“Kẻ chủ mưu chính là, hắn…” Vệ Kiệt như thể được thám tử lừng danh Conan nhập, vẻ mặt nghiêm túc chỉ về phía Triệu Trường Sinh.

“Hắn!?” Mọi người lập tức nhìn theo hướng ngón tay, ánh mắt cũng đồng loạt đổ dồn vào Triệu Trường Sinh.

“Ta!?” Triệu Trường Sinh tại chỗ ngơ ngác, trên đầu cũng hiện ra một dấu chấm hỏi siêu to.

Hắn chẳng qua là nhất thời cao hứng, hùa theo Tần Phong hét vài tiếng, sao lại thành kẻ chủ mưu rồi!?

“Mẹ nó ngươi nói bậy!!” Tần Phong như một con chó trung thành bảo vệ chủ, lập tức nhảy ra sủa gâu gâu: “Ngươi dựa vào đâu mà nói Triệu sư huynh của ta giả mạo Diệp Thần, cướp đoạt Vô Thượng Thiên Thư?

Chẳng lẽ không thể là Diệp Thần đánh không lại cường giả Tiên Quân cảnh, sử dụng bí pháp cưỡng ép nâng cao tu vi của mình đến Thái Ất Kim Tiên sao!?” “Chuyện này…” Mọi người ở Tây Chu lập tức im lặng, cảm thấy chuyện này cũng không phải là không có khả năng.

Tuy bọn họ chưa nghe nói Tiên giới có bí pháp nào có thể một lúc tăng nhiều cảnh giới như vậy, nhưng vừa nghĩ đến việc Diệp Thần cắm sừng Long Ngạo Thiên, còn sống sót trong tay gã hơn nửa năm, dường như tất cả những điều không hợp lý cũng đều trở nên hợp lý...

“Tên tai họa này đang nói giúp ta!?” Triệu Trường Sinh không những không cảm kích, ngược lại trong lòng còn vang lên hồi chuông cảnh báo.

Đừng nhìn Tần Phong bề ngoài ra vẻ ngoan ngoãn hiền lành, nhưng sau lưng toàn làm mấy chuyện mờ ám xấu xa, bảo hắn ở yên trong nhà ba ngày chắc chắn khó, nhưng nếu bảo hắn đội mũ trùm đầu, nửa đêm đi gõ cửa nhà quả phụ, hắn có thể làm ba trăm sáu mươi lăm ngày một năm không sót ngày nào.

Bây giờ đột nhiên chạy tới bênh vực hắn, sau lưng chắc chắn đang giấu trò xấu xa gì rồi!!

Chương 1547

“Lão Triệu này ít cảm động quá!” Tần Phong không nhịn được thầm lẩm nhẩm.

Nếu hắn bảo vệ Tiểu Tam Tam như vậy, sớm đã cảm động đến rơi lệ rồi.

Nhưng lão Triệu toàn thân trên dưới có tám trăm cái tâm nhãn, ngay cả sự tin tưởng cơ bản nhất giữa người với người cũng không có.

Nhưng hắn vẫn kiên trì không bỏ cuộc, quay đầu lại khẽ gật đầu một cái.

“Thằng súc sinh này có ý gì!?” Triệu Trường Sinh trong lòng cảm thấy bất an một cách khó hiểu, có cảm giác như bị Tần Phong bán đứng mà còn giúp hắn đếm tiền.

“Các ngươi đừng nghe hắn nói bậy!” Vệ Kiệt lại nhìn thấy hành động nhỏ của hai người, càng tin tưởng vào phán đoán của mình hơn: “Tiên giới căn bản không có loại bí pháp này, Diệp Thần trong lưu ảnh thạch chính là giả mạo, tất cả đều là do cái tên họ Triệu này tự biên tự diễn.” “Ngươi không thấy, không có nghĩa là không có!” Tần Phong lại nhảy ra sủa gâu gâu: “Hơn nữa, trong lưu ảnh thạch, Diệp Thần đã sử dụng Ngân Long Thôn Châu, chỉ dựa vào điểm này thôi là có thể chứng minh đây là Diệp Thần thật, cái gì mà kẻ chủ mưu, cái gì mà giá họa cho Diệp Thần, đều chẳng qua là tưởng tượng của ngươi mà thôi.” “Đây gọi là bằng chứng sao?

Đây rõ ràng là sơ hở!” Vệ Kiệt sững sờ một lúc, sau đó mừng rỡ hét lên: “Cả Tiên giới ai mà không biết quan hệ giữa Diệp Thần và Ngạo Thiên Tiên Đế, hận không thể băm vằm Diệp Thần ra thành vạn mảnh, sao có thể truyền thụ cho hắn Ngân Long Thôn Châu được chứ!?” “Đúng vậy!!” Mọi người ở Tây Chu như được khai sáng, bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Không hiểu thì đừng có tỏ ra là mình hiểu!!” Tần Phong lập tức ném ánh mắt khinh bỉ, sau đó bắt đầu kể: “Như mọi người đã biết, Diệp Thần và Long Ngạo Thiên đều đến từ hạ giới Hoang Cổ.

Nhưng các ngươi có thể không biết, năm đó Long Ngạo Thiên ở hạ giới phục vụ cho Đại Yến Hoàng Triều, nhưng không may hoàng đế Đại Yến lại để ý đến nữ nhân của Long Ngạo Thiên, muốn thu nạp nàng vào hậu cung của mình.

Thế là Long Ngạo Thiên nổi giận vì hồng nhan, không chỉ từ bỏ việc chống giặc ở biên cương mà còn dẫn binh một đường giết về hoàng thành, khiến cho cả Hoang Cổ lầm than, cuối cùng còn giết cả hoàng đế của Đại Yến Hoàng Triều…” “Lãng mạn quá đi!” Ánh mắt của các nữ tu trong hội trường lấp lánh, vẻ mặt vô cùng kích động.

“Lãng mạn cái con khỉ!!” Các nam tu thì chửi ầm lên: “Vì một người phụ nữ mà bỏ mặc thiên hạ thương sinh, sau đó còn giết cả quân chủ mình phục vụ, quả thực là một tên súc sinh bất trung, bất nghĩa, bất nhân, bất hiếu!!” “Chính là lãng mạn!” Nữ tu lập tức tức giận phản bác: “Phụ nữ chúng ta không phải là công cụ sinh con đẻ cái của các ngươi, cũng không phải là quần áo mà các ngươi tùy ý vứt bỏ, chúng ta cũng cần được sống có tôn nghiêm, cũng cần có người yêu thương.” “Sau đó Long Ngạo Thiên thành lập Bắc Cương Yếu Tắc…” Tần Phong không rảnh để ý đến tranh cãi của nam nữ, lại tiếp tục nói: “Từ đó thủ lĩnh của Bắc Cương Yếu Tắc được gọi là Bắc Cương Chiến Thần, mà Diệp Thần chính là một Bắc Cương Chiến Thần sau khi Long Ngạo Thiên phi thăng, từ nhỏ đã học tập Ngân Long Thôn Châu do Long Ngạo Thiên truyền lại.” “Ý ngươi là…” Mọi người ở Tây Chu lập tức ngừng tranh cãi, mở miệng hỏi: “Diệp

Thần là truyền nhân của Long Ngạo Thiên!?” “Đúng vậy!” Lâm Tam gật đầu chứng thực, coi như là góp vui.

“Không đúng!?” Có người lập tức khó hiểu hỏi: “Nếu Diệp Thần là truyền nhân của Long Ngạo Thiên, tại sao lại đối đầu với Long Ngạo Thiên!?” “Câu hỏi này rất hay!” Tần Phong thấy mọi người đều đang chờ hóng chuyện, vội vàng mở miệng kể: “Thực ra Diệp Thần không chỉ là Bắc Cương Chiến Thần của Bắc Cương Yếu Tắc, truyền nhân của Long Ngạo Thiên, mà còn là hậu duệ của Đại Yến Hoàng Triều bị Long Ngạo Thiên diệt vong năm đó.” “Vãi chưởng!!” Vừa dứt lời, tiếng “Vãi chưởng” vang lên khắp nơi.

Vốn dĩ khi nghe tin Long Ngạo Thiên bị cắm sừng, trong lòng họ còn tỏ ra đồng cảm, nhưng sau khi nghe xong những việc Long Ngạo Thiên đã làm, họ phát hiện đúng là thiên đạo hữu luân hồi, trời xanh tha cho ai bao giờ.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ bôi đen hình tượng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500 vạn điểm phản diện!” “Bôi đen!?” Tần Phong lập tức thầm lẩm nhẩm, tỏ vẻ mình chủ trương một chữ: thành thật.

“Mọi người đừng nghe hắn nói bậy!” Vệ Kiệt lại mở miệng la lớn: “Cho dù Diệp Thần biết Ngân Long Thôn Châu, cũng không thể chứng minh Diệp Thần trong lưu ảnh thạch là Diệp Thần…” “Còn dám cãi chày cãi cối với ta!” Tần Phong lập tức cắt ngang: “Ngươi đừng ở đây nói bậy nữa, như mọi người đã biết, bên cạnh Diệp Thần có một Dịch Thiên Cơ toán quẻ thông thần, nếu không phải Dịch Thiên Cơ giúp hắn tính ra tung tích của Vô Thượng Thiên Thư, thì Diệp Thần ở cách xa mười vạn tám nghìn dặm, làm sao biết được Vô Thượng Thiên Thư ở trong tay ngươi?!” Vừa dứt lời, cả hội trường sôi trào.

“Đúng vậy, sao lại quên mất Dịch Thiên Cơ!!” “Nếu có Dịch Thiên Cơ, vậy thì mọi chuyện đều thông suốt rồi!” “Dịch Thiên Cơ này lại đáng sợ đến thế, có thể tính ra tung tích của Vô Thượng Thiên Thư!” “Một con Thiên Nhãn, nhìn thấu thiên mệnh, ngươi tưởng top 20 Thiên Tư Bảng là để đùa à!” “…” Khác với những người ở Tây Chu đang bàn tán, đệ tử Tô gia thì sắc mặt âm trầm.

Vốn tưởng Tần Phong nói không cho tiểu lâu la xem, chỉ là muốn chia rẽ quan hệ giữa bọn họ, nhưng không ngờ tên con rể chết tiệt này lại thật sự có Vô Thượng Thiên Thư.

“Thật sự là Diệp Thần!?” Vệ Kiệt vẻ mặt đột nhiên hoảng hốt, không biết cái gì mới là thật.

Vốn tưởng mình đã tìm ra chân tướng sự thật, nhưng trước suy luận của Tần Phong lại dễ dàng bị đánh bại như vậy, cũng khiến hắn rơi vào sự nghi ngờ bản thân sâu sắc.

“Ngươi đừng giả vờ nữa!” Tần Phong liền phản khách vi chủ nói: “Ngươi là tu vi Tiên Vương sơ giai, mà Dịch Thiên Cơ chỉ là tu vi Tiên Quân cảnh, căn bản không thể từ trong tay ngươi cướp đi Vô Thượng Thiên Thư.

Mà ngươi lại không tiếc công sức giá họa cho Triệu sư huynh của ta, e là đã ngầm đạt được giao dịch gì với bọn họ rồi phải không!?” “Hửm!?” Hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn lập tức nhìn sang với ánh mắt lạnh lẽo.

Tuy Vệ Kiệt đã đưa ra lưu ảnh thạch làm bằng chứng, nhưng suy luận của Tần Phong lại có lý có cứ, khiến người ta không tìm ra được chút sơ hở nào, cũng khiến họ không thể không nghi ngờ động cơ của Vệ Kiệt.

“Ta không phải, ta không có, hắn nói bậy…” Vệ Kiệt vẻ mặt đột nhiên lo lắng, không biết phải phản bác Tần Phong như thế nào.

Giống như Ưng Tương liều mạng nói tàu sân bay nhà mình không sao, nhưng nếu tiếp tục tiến về phía kênh đào Tô Y Sĩ, chờ đợi hắn sẽ là súng dài đạn ngắn của các phóng viên quốc tế, boong tàu có bị thủng hay không ngày hôm sau cả thế giới đều biết.

Nhưng nếu quay đầu trở về, phần lớn sẽ tiếp tục bị tấn công.

Mà Lục công chúa đang ăn dưa xem kịch ở bên cạnh, không chừng còn lôi “Đường về nhà của một chú chó” ra chiếu lại...

“Dịch Thiên Cơ!!” Triệu Trường Sinh thân thể chấn động mạnh, nhớ lại những lời Tần Phong đã nói.

Dịch Thiên Cơ là một người chơi cờ lấy trời đất làm bàn cờ, chúng sinh làm quân cờ, những nước cờ trông có vẻ bình thường, nhưng khi liên kết lại có thể tạo thành thế cục tuyệt sát.

Trước đây hắn đối với những lời này còn có thái độ hoài nghi, nhưng vừa rồi hắn suýt chút nữa đã vào cục trở thành một quân cờ, thậm chí đến bây giờ hắn còn không biết mình đã vào cục như thế nào.

“Bên ngoài đáng sợ quá!” Thuộc tính cẩu đạo lưu của Triệu Trường Sinh lập tức được kích hoạt, quyết định sau khi an toàn trở về sẽ không bao giờ ra ngoài nữa.

Còn Dịch Thiên Cơ tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt hắn, nếu không nhất định sẽ tìm một đêm trăng mờ gió lớn tiễn hắn lên đường.

“Tên này đúng là một cây que khuấy phân!” Vu Lan không nhịn được đảo mắt một cái, không biết kiếp này mình đói khát đến mức nào.

Thiên hạ bao nhiêu nam nhân tốt không chọn, lại cứ chọn một tên Tần Phong vô sỉ.

Rõ ràng lợi lộc đều bị mình lấy hết, nhưng hắn lại có thể giả vờ vô tội hơn bất cứ ai, còn quay lại vừa ăn cướp vừa la làng với Vệ Kiệt, đổ vỏ cho Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ, tiện thể còn khiến Triệu Trường Sinh nợ mình một ân tình.

“Cách hình dung này…” Các cao thủ Băng Cung đột nhiên muốn nói lại thôi, muốn nhắc nhở Tần Phong sau này là tướng công của họ.

“Ngươi không phải, vậy ngươi thề đi!” Tần Phong tiếp tục hóa thân thành cây que khuấy phân: “Ngươi không phải nói Triệu sư huynh là kẻ chủ mưu sao?

Ngươi có thể lập tức đối mặt với Đại Đạo thề để chứng minh đi!!” “Ta *****…” Vệ Kiệt lập tức lại hóa thân thành máy điện báo, trong lòng chửi bới không biết bẩn thỉu đến mức nào.

Hở ra là bắt hắn thề thì thôi đi, mỗi lần còn dùng lời thề độc địa như vậy, quả thực là cố ý chọc vào chỗ đau của hắn.

“Đủ rồi!!” Thấy Vệ Kiệt hết lần này đến lần khác trì hoãn không chịu thề, sự kiên nhẫn của hai vị Tiên Vương Thái Bạch Tiên Sơn hoàn toàn cạn kiệt.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời đột nhiên phong vân biến đổi, bóng tối vô tận bao trùm thế giới.

Ngay sau đó, thân ảnh hai vị Tiên Vương như sao băng từ trên trời giáng xuống, tỏa ra uy áp đáng sợ đến nghẹt thở, như thể cả thế giới đều phải run rẩy dưới chân họ, khiến tất cả mọi người trong hội trường cảm thấy một nỗi sợ hãi không gì sánh được.

“Không ổn!!” Vệ Kiệt biết mình đánh không lại, không nói hai lời quay người bỏ chạy.

Vốn dĩ hắn định tranh thủ một chút thời gian cho mình, vắt kiệt chút giá trị cuối cùng của Tô gia rồi mới đi, nhưng bây giờ tình hình đã hoàn toàn mất kiểm soát, không chạy nữa thì thật sự không chạy được.

Nhưng hai vị Tiên Vương đối phương cũng không phải dạng vừa, một người tăng tốc nhanh chóng đuổi kịp Vệ Kiệt, sau đó ba người liền kịch chiến trên hư không.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai vang vọng trời đất, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy hai vị Tiên Vương Thái Bạch Tiên Sơn ánh mắt lạnh lùng, công kích không chỉ nhanh và mạnh như tia chớp, mà còn ẩn chứa một luồng năng lượng kinh khủng, như thể có thể biến mọi thứ trên thế giới thành tro bụi.

"Chúng ta nên thể hiện tích cực một chút nhỉ!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy nhìn nhau, bất đắc dĩ xông lên bắt đầu diễn kịch.

Chương 1548

“Đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn nghe lệnh…” Hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn thấy Băng Cung đã ra tay, lập tức hét lớn: “Phàm là những người có liên quan đến Vô Thượng Thiên Thư, một người cũng không được bỏ qua, tất cả bắt về cho lão phu!” “Rõ!!” Đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn nhận được mệnh lệnh, lập tức xông về phía ba người Tần Phong.

“Vãi chưởng, sao lại xông vào ta!?” Tần Phong lập tức chửi thề một tiếng, cả người lập tức cảm thấy không ổn.

Vốn tưởng mình đã tốn bao nhiêu nước bọt, đã thoát khỏi hiềm nghi, ai ngờ đối phương lại chơi trò thà giết nhầm một nghìn còn hơn bỏ sót một với hắn.

“Ra tay!!” Vu Lan liếc Tần Phong một cái, cũng hạ lệnh ra tay.

Nàng tuyệt đối không phải vì thích Tần Phong mà ra tay cứu hắn, mà là muốn có được cuốn Vô Thượng Thiên Thư trên người hắn.

“Rõ!!” Các mỹ nữ Băng Cung nhận lệnh, lập tức cưỡi cự lang xông ra.

“Mỹ nhân Băng Cung ra tay rồi!” Sinh vật giống đực ở Tây Chu lập tức kích động la lớn, như thể bị một đám Lữ Tiểu Bố nhập vào người.

“Nhìn một mỹ nhân Băng Cung mà đến mức đó sao!?” Tần Phong không nhịn được đảo mắt nói: “Không giống Lan bảo bảo, chỉ biết ở trong lòng ta khóc hu hu hu!!” “Tên tiện nhân này đang nói gì vậy!?” Vu Lan luôn chú ý đến Tần Phong, cảm thấy hắn chắc chắn đang nói xấu mình.

“Lan bảo bảo hình như đã thay đổi!?” Tần Phong có thể cảm nhận được sự thay đổi của Vu Lan, khoảng cách giữa hai người dường như đã xa cách.

Nhưng dựa vào sự hiểu biết của hắn đối với Lan bảo bảo, muốn kéo gần khoảng cách giữa hai người rất đơn giản.

Chỉ thấy hắn nhìn đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn đang xông tới, liền xé rách áo trên của mình, thân hình vạm vỡ theo đó lộ ra, đường cong cơ bắp như được điêu khắc tỉ mỉ hiện lên, làn da càng trở nên cứng rắn như sắt, như thể có thể chống lại bất kỳ sự tấn công nào từ bên ngoài.

“Hử!?” Trái tim nhỏ của Vu Lan run lên dữ dội, ánh mắt cũng bất giác nhìn sang.

“Để xem ngươi có động lòng không!” Tần Phong không chút do dự, liền kích hoạt huyết mạch Vu tộc.

Chỉ thấy một luồng khí mạnh mẽ từ trên người hắn bùng phát ra, không chỉ chấn động đến mức hư không xung quanh cũng run rẩy, mà còn hóa thành một cơn bão cực mạnh quét khắp bốn phương tám hướng, chiều cao của cả người cũng lại lần nữa tăng vọt, như một ngọn núi nhỏ, mang lại cho người ta một cảm giác áp bức mãnh liệt.

Ầm ầm ầm!!

Cước hạ đại địa khai thủy kịch liệt đích chấn động khởi lai, nhất khối khối toái thạch phảng phật thất khứ trọng lực phiêu phù.

“Thật là một sức mạnh thể xác đáng sợ!” Mọi người ở Tây Chu trợn to mắt, nhìn Tần Phong như thấy quỷ.

Tuy hiện tại họ cách Tần Phong khá xa, nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng, trong cơ thể Tần Phong ẩn chứa một luồng sức mạnh kinh khủng, như thể có thể một quyền đánh xuyên trời xanh, một cước đạp nát đại địa.

“Hống!!” Tần Phong đột nhiên há miệng gầm lớn một tiếng.

Chỉ thấy một luồng khí mạnh mẽ từ trên người hắn bùng phát ra, không chỉ chấn động đến mức hư không xung quanh cũng run rẩy, mà còn hóa thành một cơn bão cực mạnh quét khắp bốn phương tám hướng.

Vút một tiếng!

Tần Phong thân ảnh do như thiểm điện bàn trùng xuất, thuấn gian lai đáo nhất danh đệ tử đích diện tiền.

“Nhanh quá!” Đồng tử của đối phương co rút mạnh, vội vàng giơ hai tay phòng ngự.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai vang lên, hư không càng rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Tần Phong không thêm bất kỳ buff nào, chỉ sử dụng sức mạnh thể xác thuần túy tung ra một quyền.

Quyền phong gào thét, thế không thể đỡ!

Chỉ thấy một quyền bình thường đến không thể bình thường hơn, không chỉ mang theo thế sét đánh vạn quân, mà còn tạo ra luồng khí bạo âm đáng sợ, sóng xung kích cực mạnh lập tức lan ra, như mưa rền gió dữ quét qua trời đất phương tây.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ va chạm theo đó vang lên, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy tên đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn đối diện căn bản không chịu nổi một quyền này, cả người như một quả đạn pháo bay ngược ra, còn kèm theo một luồng khí cực mạnh quét qua trời đất, mặt đất còn bị luồng khí này cày ra một đường rãnh ở giữa.

“Thật, thật là một nam nhân mạnh mẽ!” Vu Lan chỉ cảm thấy trái tim nhỏ như bị ai đó bóp một cái, có chút hiểu ra vì sao kiếp này mình lại chọn Tần Phong… “Đúng là mạnh mẽ thật!” Cao thủ Băng Cung nhìn nam nhân cường tráng, suýt chút nữa không nhịn được chảy máu mũi, cũng vô thức mở miệng khuyên: “Nữ đế, thật sự có thể gả đó!!” “Ai thèm gả cho hắn!!” Vu Lan miệng thì thẹn quá hóa giận nói không gả, nhưng đôi mắt đẹp lại không có ý định rời đi.

“Đinh đong, chúc mừng ký chủ quyến rũ Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thần Thoại, khiến nàng rung động, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Ta biết ngay mà, ngươi thích kiểu này!” Khóe miệng Tần Phong không nhịn được nhếch lên, lại lần nữa nắm chắc Lan bảo bảo trong tay.

“A!” Tiếng la hét thảm thiết từ phía đối diện truyền đến, khiến mọi người liên tục nhìn sang.

Chỉ thấy tên đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn vừa rồi, sau khi bị Tần Phong một quyền đánh trúng, như đạn pháo bắn ra ngoài, kéo theo cả mấy đệ tử phía sau cũng bị ảnh hưởng, va chạm mạnh khiến họ lập tức mất đi sức chiến đấu.

“Hít!!” Mọi người ở Tây Chu lập tức hít một ngụm khí lạnh, bị sức mạnh thể xác kinh khủng của Tần Phong dọa sợ.

“Ta biết ngay theo Tần huynh, nhất định có thể mài giũa kiếm đạo!” Lâm Tam đột nhiên hưng phấn lên, nhanh chóng rút Vô Trần Kiếm trong tay ra.

Ong!

Ong!

Cả người như một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, bộc phát ra một luồng kiếm ý vô cùng đáng sợ, còn có sát ý kinh khủng chấn động trời xanh, khiến hàn khí vô tận bay lượn, như thể mùa đông đột nhiên giáng lâm.

Ngay sau đó, một luồng kiếm quang lướt qua hư không, vang lên tiếng kiếm minh sắc bén, từng luồng kiếm ý chết chóc cũng hóa thành gợn sóng lan ra, khiến mảnh trời đất này tràn ngập sát cơ kinh thiên đồ lục thương sinh.

“Chân Tiên nho nhỏ, cũng dám phản kháng!!” Một đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn không biết trời cao đất rộng, không nói hai lời liền rút kiếm xông về phía Lâm Tam.

Ầm ầm ầm!!

Hai luồng kiếm quang va chạm mạnh vào nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất.

Ngay sau đó, năng lượng khuếch tán tàn nhẫn càn quét, thổi bay tất cả nhà cửa trong thành Tô gia, kiếm khí sắc bén càng tung hoành ngang dọc trên các con phố trong thành.

“Phụt!!” Đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn phun ra một ngụm máu tươi, người như đạn pháo bay ngược ra ngoài.

“Chẳng có lợi lộc gì, ngươi liều mạng làm gì chứ?!” Triệu Trường Sinh nhân lúc hiện trường hỗn loạn, vội vàng tìm một người che trước mặt mình.

“Cướp mạng người!?” Tần Phong phát hiện Lâm Tam ra tay, vội vàng tăng tốc độ thu gặt.

“Vu tộc, hắn là Vu tộc!!” Có người nhận ra, lập tức hét lớn: “Sức mạnh thể xác kinh khủng như vậy, căn bản không thể là thể tu của Nhân tộc chúng ta, là Vu tộc thái cổ trong truyền thuyết, hơn nữa còn là Đại Vu trong Vu tộc!!” “Đại Vu của Vu tộc!?” Toàn trường lập tức xôn xao, tất cả đều không thể tin nổi nhìn về phía Tần Phong.

Chương 1549

Kể từ sau một trận đại chiến thời thái cổ, Vu tộc đã hoàn toàn biến mất khỏi Tiên giới, những người còn lại đều là loại lai tạp như Đàm Lực, chưa từng nghe nói có ai sở hữu huyết mạch Vu tộc hoàn chỉnh.

Nhưng Tần Phong không có ý định giải thích, khí tức quanh thân lại lần nữa sôi trào.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng năng lượng đáng sợ bộc phát ra, quanh thân dâng lên một luồng hồng quang ngút trời.

Chỉ thấy hắn lập tức kích hoạt Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn trong cơ thể, hình xăm kim long qua vai càng như sống lại, ngay sau đó hai chân dùng sức đạp mạnh, mặt đất dưới chân cũng lập tức nứt ra, cả người như một quả đạn pháo bắn nhanh về phía đối diện.

“Không ổn!!” Đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn mặt đầy kinh hãi, liên tục kinh hoảng la lớn muốn né tránh.

Chỉ là sức mạnh thể xác của Tần Phong quá mạnh, tốc độ quá nhanh, trong nháy mắt đã xông đến trước mặt một tên đệ tử, và lợi dụng quán tính xung kích mạnh mẽ, liền sử dụng Đỉnh Tâm Trửu trong Bát Cực Quyền.

Bụp một tiếng!!

Lực va chạm kinh khủng, lập tức húc bay người đi.

Ngay sau đó lại là một tiếng hét thảm thiết vang lên, kèm theo một luồng khí cực mạnh quét qua trời đất, lại lần nữa cày ra một đường rãnh ở giữa mặt đất.

“Thật, thật đáng sợ!!” Các đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn mặt đầy kinh hãi, bị thân thể cường đại của Tần Phong chấn nhiếp.

“Đừng sợ!!” Đệ tử dẫn đầu ép mình bình tĩnh, và lớn tiếng hét: “Hắn chẳng qua là tu vi Kim Tiên cảnh đỉnh phong, tất cả đệ tử kỳ Kim Tiên đi đối phó với tên dùng kiếm kia, Thái Ất Kim Tiên và Tiên Quân theo ta lên…” Ầm ầm ầm!

Lời còn chưa nói xong, hồng quang đã chấn động trời xanh.

Chỉ thấy Tần Phong như một con gấu điên mất kiểm soát, xông vào đám người liền bắt đầu đại sát tứ phương, không có chiêu thức hoa mỹ nào, chỉ có tiếng gọi hoang dã của quyền quyền đến thịt.

Tuy lúc này hắn không thêm một buff nào, còn cố ý áp chế thực lực của mình, nhưng thân thể Đại Vu kinh khủng, cộng thêm Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn, khiến hắn hiện tại mạnh đến đáng sợ.

Đừng nói là đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn tu vi Kim Tiên cảnh, cho dù là Thái Ất Kim Tiên cảnh cũng không chịu nổi một quyền của hắn.

“Quá mạnh!!” Trong mắt mọi người ở Tây Chu đầy vẻ kinh hãi, chưa từng thấy người nào hung mãnh như vậy.

Hù!

Hù!

Hù!

Vu Lan càng xem càng mặt đỏ tim đập, vội vận công để hạ nhiệt cho mình.

Vốn tưởng Tần Phong chỉ là một tên du côn lưu manh, không ngờ lúc ra tay lại dũng mãnh như vậy, không chỉ có đường cong cơ bắp gần như hoàn hảo, mà còn có sức bộc phát khiến người ta huyết mạch sôi trào, mỗi một động tác đều có thể chạm đến điểm đó của nàng.

“Là Chúc Dung Hỏa Luyện!!” Có người đột nhiên nhận ra Tần

Phong, lớn tiếng hét: “Tần Phong, hắn là Tần Phong của Tiên Minh, chính là Tần Phong đã nhận được Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn, Thập Nhị Tinh Thần Châu, sở hữu đại tiên thiên hồ lô chí bảo trong Linh Chi Bí Cảnh!!” “Tần Phong?!” Những người khác liên tục phản ứng lại nói: “Là Tần Phong sở hữu mệnh cách Lục Vị Đế Vương, đã đẩy Mộng Dao tiên tử lên ngôi vị Tiên Đế!?” “Hắn là Tần Phong!!” Hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn nghe vậy, liên tục kích động nhìn về phía Tần Phong.

Vốn tưởng gặp được Vô Thượng Thiên Thư đã là mồ mả tổ tiên bốc khói xanh rồi, không ngờ còn gặp được kho báu lớn Tần Phong này, không chỉ có thể dùng để bạo trang bị, mà còn có thể dùng để đổ tội, sau đó còn có thể bán cho Lăng Tiêu Tiên Đế để kiếm một ân tình.

“Người quả nhiên không thể quá đắc ý!” Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài, phát hiện người quá nổi tiếng cũng không tốt.

Nhưng hắn lại không có ý định bó tay chịu trói, một bước nhảy lên lưng con kỳ lân tuyết trắng một sừng, cũng chính là sau lưng Lan bảo bảo, ngay sau đó một tay nhanh chóng ôm lấy vòng eo thon nhỏ, một tay hung hăng vỗ vào mông con kỳ lân.

“Hú ~~” Con kỳ lân đau đớn kêu lớn một tiếng, sau đó liền nhanh chóng lao đi.

“Chạy đi đâu!!” Mọi người ở Tây Chu lập tức vây lại, muốn trải nghiệm cảm giác đổ tội cho người khác.

“Ngươi, ngươi buông ta ra!!” Thân thể mềm mại của Vu Lan lập tức cứng đờ, sau đó vừa đỏ mặt vừa tức giận giãy giụa.

“Đừng động đậy lung tung…” Tần Phong không có ý định buông tay, ngược lại còn ôm chặt hơn: “Lan bảo bảo, ngồi yên bám chắc vào, ta sắp tăng tốc rồi!!” Bốp một tiếng!!

Tần Phong lời còn chưa nói xong, lại là một bàn tay hạ xuống.

“Hú ~~” Con kỳ lân lại lần nữa đau đớn kêu lớn, lập tức tăng thêm mấy số.

“A!!” Vu Lan lập tức hét lên một tiếng chói tai, cảm nhận được cảm giác dính lưng cực mạnh… "Ổn rồi!" Các cô gái của Băng Cung nhìn hai người thúc ngựa phi nhanh, khóe miệng liền nhếch lên nở nụ cười của dì ghẻ. "Chặn bọn họ lại!" Đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn lập tức cầm kiếm xông lên, muốn chặn Tần Phong và Vu Lan lại.

Auuuu!

Tiếng sói tru đinh tai nhức óc vang lên dồn dập, khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy các cô gái Băng Cung lần lượt cưỡi những con sói trắng khổng lồ xông lên phía trước, mỗi người trong tay còn cầm một cây trường thương màu bạc, nhắm thẳng vào đám đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn mà xung kích và cắn xé.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc không ngớt, ánh lửa ngút trời không ngừng bùng lên trong thành.

Chỉ thấy hai bên nhanh chóng giao chiến với nhau, khiến hiện trường trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, những đòn tấn công đáng sợ được tung ra như thể không cần tiền, còn Tần Phong và Vu Lan thì nhân lúc hỗn loạn mà nhanh chóng bỏ chạy.

Lúc này, hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn đã áp chế được Vệ Kiệt.

Mặc dù Vệ Kiệt có tu vi Tiên Vương sơ giai, nhưng đối diện lại là hai vị Tiên Vương cảnh đỉnh phong, cho dù y là một ma tu tâm ngoan thủ lạt, trước thực lực tuyệt đối cũng chẳng có cách nào hay ho.

"Không ổn, Tần Phong chạy rồi!" Hai vị Tiên Vương luôn chú ý đến chiến cục, lập tức cử một người đi bắt Tần Phong. "Haiz!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy thầm than trong lòng, biết rằng mình không thể tiếp tục lướt nước được nữa.

Chỉ thấy trên người họ đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ, như bài sơn đảo hải chặn vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn lại, hư không xung quanh cũng gợn lên từng đợt gợn sóng dưới luồng uy áp này. "Băng Cung các ngươi có ý gì!?" Vị Tiên Vương bị chặn lại mặt đầy tức giận, lớn tiếng chất vấn Tiểu Kiều và Lưu Thủy. "Rất rõ ràng..." Tiểu Kiều hùng hồn nói: "Tần Phong, Băng Cung chúng ta muốn, Vô Thượng Thiên Thư, Băng Cung chúng ta cũng không muốn nhường!" "Nói nhảm với bọn họ làm gì!" Lưu Thủy lười lãng phí nước bọt, trực tiếp phát động tấn công mãnh liệt.

Ầm ầm ầm!

Năng lượng cuồng bạo cuồn cuộn tuôn ra, như sóng cả biển gầm quét sạch bốn phương.

Chương 1550

Chỉ thấy mặt đất như sóng biển nhấp nhô, vô số vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan ra, núi cao tức thì vỡ nát, đá tảng lăn lóc, bụi đất bay mù trời, nơi bão năng lượng đi qua, cây cối bị nhổ bật gốc, nhà cửa như giấy hồ bị phá hủy, những nơi ở gần còn bị hóa thành tro bụi ngay lập tức. "Thằng cha này quả đúng là tai họa!" Triệu Trường Sinh không nhịn được mà lớn tiếng mắng.

Vốn tưởng lần này đến Tô gia ở Bắc Vực có thể dễ dàng lấy được Vô Thượng Thiên Thư, ai ngờ đâu Tần Phong cái tên tai họa này vẫn phát huy ổn định như cũ, đi đến đâu cũng có thể gây ra một trận đại loạn.

Cảnh tượng thay đổi.

Tần Phong mang theo Vu Lan, thúc ngựa phi nước đại. "Tai ngươi điếc rồi à!?" Vu Lan thẹn quá hóa giận nói: "Mau buông bản đế ra, nếu không đừng trách bản đế không khách sáo!" "Nàng muốn không khách sáo với ta như thế nào!?" Tần Phong lập tức áp sát cơ thể lên, còn nhẹ nhàng cắn vành tai như ngọc của nàng. "Ngươi..." Thân thể mềm mại của Vu Lan như bị điện giật, lập tức cứng đờ tại chỗ.

Ngay sau đó, ráng hồng nhanh chóng lan khắp má, kéo dài đến tận mang tai, toàn thân khí lực cũng như bị rút cạn, cả người hoàn toàn ngã vào lồng ngực rắn chắc của Tần Phong, trên vòng eo thon nhỏ còn có thể cảm nhận được cánh tay mạnh mẽ của hắn.

Nhưng dù sao nàng cũng từng là Tiên Đế, gắng gượng thoát khỏi trạng thái này, đồng thời phóng ra hàn khí siêu cường. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi dễ Thiên Tuyển Nữ cấp thần thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Lan bảo bảo, nàng chơi thật đấy à!!" Tần

Phong cảm nhận được một luồng khí cực hàn, dọa hắn sợ đến mức lập tức nhảy khỏi lưng ngựa.

Chỉ thấy hắn đứng sừng sững giữa không trung, cơ ngực màu đồng khoa trương lộ ra ngoài, mái tóc dài màu vàng qua vai lấp lánh dưới ánh mặt trời. "Tên háo sắc nhà ngươi, dám khinh bạc bản đế!" Lan bảo bảo mắt đẹp phẫn nộ nhìn Tần Phong, vung tay lấy ra một thanh kiếm toàn thân bằng băng.

Ngay sau đó, nàng từ trên lưng độc giác thú nhảy lên, không nói hai lời cầm băng kiếm đâm về phía Tần Phong, nơi đi qua kéo theo từng chuỗi băng tinh, toàn bộ hư không cũng như bị đóng băng. "Không nghe lời, thì đáng bị đánh vào mông!" Tần Phong không hề có ý định né tránh, trực tiếp lao tới đón băng nhận.

Keng!

Keng!

Keng!

Băng tinh vô tình đập vào người Tần Phong, phát ra một tràng tiếng keng keng.

Nhưng nhục thân Vu tộc của Tần Phong thật sự quá mạnh, những tinh thể băng dày đặc chỉ có thể để lại trên da hắn những vệt trắng mờ nhạt, hoàn toàn không phá được phòng ngự của hắn. "Ối dồi ôi, thỏ mẹ của ta!" Tiểu Bạch im lặng mấy chương cuối cùng cũng lên tiếng.

Khác với nhục thân Vu tộc mạnh mẽ của Tần Phong, bộ áo lông của nó không chịu nổi đòn tấn công của băng tinh dày đặc, sợ đến mức vội vàng nhảy sang một bên, để lát nữa Tần Phong khỏi phải sắp xếp cho nó một cái hố để chôn. "Tên biến thái này!!" Lan bảo bảo trong lòng dù kinh ngạc, nhưng không hề có ý định dừng tay.

Chỉ thấy băng kiếm trong tay nàng đột nhiên bùng phát một luồng bạch quang ngút trời, ngay sau đó một luồng hàn khí siêu cường cũng theo đó quét sạch thiên địa, cả thế giới phảng phất như bị đóng băng triệt để vào khoảnh khắc này. "Hàn khí thật đáng sợ!" Tần Phong không nhịn được rùng mình một cái, cảm giác như đang ở truồng giữa trời đông tuyết lớn.

Nhưng hắn không hề có ý định giảm tốc, tiếp tục lao nhanh về phía Lan bảo bảo. "Sao có thể!?" Trong mắt đẹp của Vu Lan lóe lên một tia kinh ngạc, vội vàng vung tay ngưng tụ ra một bức tường băng.

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy Tần Phong đã chống lại khí băng hàn lao đến trước mặt Vu Lan, giơ nắm đấm to như bao cát của mình đấm vào bức tường băng khổng lồ, lực va chạm mạnh mẽ lập tức khiến tường băng nứt ra nhiều vết, kèm theo tiếng nổ vang tai rồi sụp đổ. "Không ổn!!" Sắc mặt Vu Lan biến đổi, quay người định chạy.

Nhưng bây giờ nàng vẫn chưa khôi phục tu vi Tiên Đế, chỉ mới khôi phục đến Kim Tiên sơ giai, căn bản không thể chống lại Tần Phong, con hung thú hình người này, liền bị hắn đuổi kịp kéo vào lòng.

Bốp!

Chỉ thấy Tần Phong phương châm hàng đầu là thành thật đáng tin, một bạt tai giáng xuống cặp mông quả táo của Vu Lan. "Ngươi..." Vu Lan vừa xấu hổ vừa tức giận, không ngờ Tần Phong lại đánh thật. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khi dễ Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Lại kiếm được 50 vạn!" Tần Phong trong lòng sướng rơn, giơ tay định tiếp tục thử.

Nhưng chưa đợi bạt tai thứ hai của hắn giáng xuống, thiết bị liên lạc giắt bên hông đột nhiên vang lên, cầm lên xem thì thấy là Mộng Dao tiên tử gọi tới.

Ngay lập tức hắn nhớ lại lời hẹn của hai người, đành phải tiếc nuối buông Lan bảo bảo ra. "Tần Phong tiểu đệ đệ, đệ mau về đi!" Tần Phong vừa mới kết nối thiết bị liên lạc, liền nghe thấy giọng nói quyến rũ của Mộng Dao tiên tử. "Ây da, giọng này nghe không quen à!" Lan bảo bảo vừa xoa mông bị đánh, vừa nói giọng âm dương quái khí: "Xem ra Tần đại thiếu của chúng ta gần đây cũng không rảnh rỗi, lại tìm cho đám hồ ly tinh trong nhà một người chị em tốt cả đời rồi!" "Nàng hiểu lầm rồi!!" Tần Phong chủ trương thành thật, vội vàng giải thích: "Bọn họ không có cả đời, nhiều nhất cũng chỉ là khác đường cùng đích..." "Khác đường cùng đích!?" Trên đầu Vu Lan hiện lên rất nhiều dấu chấm hỏi, rõ ràng đầu óc vẫn chưa quay kịp. "Tiểu đệ đệ, đệ xấu quá đi!" Mộng Dao tiên tử nghe hiểu, giọng nói thẹn thùng truyền đến. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trêu chọc Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ trêu chọc Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Ta không phải người xấu..." Tần Phong hùng hồn nói: "Ta là đệ tử Nho gia chính kinh, phương châm hàng đầu chính là thành thật đáng tin." "Được, được, được, đệ là người chính kinh!" Mộng Dao tiên tử không có tính cách hiếu thắng như Vu Lan, chỉ như dỗ trẻ con mà nói theo Tần Phong: "Chúng ta đã chọn ra mấy ngàn đệ tử Tiên Minh điều khiển Huyền Nữ chiến cơ, hơn nữa ta và cha ta qua mấy ngày tĩnh dưỡng, thương thế đã hồi phục được bảy tám phần, quyết định ngày mai sẽ dẫn bọn họ đột kích đại quân Chiến Thần Điện ở biên giới đông nam." "Ta biết rồi!" Tần Phong thần sắc đột nhiên nghiêm túc nói: "Ngày mai ta sẽ quay về Tiên Minh đúng giờ, dẫn các ngươi đến biên giới đông nam." "Vậy tỷ tỷ không làm phiền đệ nữa!" Mộng Dao tiên tử vẫn là người biết chừng mực, hiểu tiến thoái, không dây dưa, không làm phiền, cười một tiếng đầy ẩn ý rồi ngắt liên lạc, từ đầu đến cuối cũng không hỏi chuyện về Vu Lan. "Giải Ngữ Hoa đúng là Giải Ngữ Hoa mà!"

Tần Phong không khỏi cảm khái trong lòng, cũng nhớ đến đóa Giải Ngữ Hoa khác của mình.

Từ sau khi tiểu Hương Phi của hắn bị truyền tống đi một cách khó hiểu, liền vẫn luôn ở trong trạng thái mất liên lạc, đến nay cũng không biết bị truyền tống đến nơi nào, càng không biết nàng bây giờ sống chết ra sao, có gặp phải nguy hiểm gì không.

Dù hắn đã ngay lập tức để Phụng Thiên đi điều tra, nhưng đến nay vẫn chưa tìm được thông tin hữu ích nào. "Chuyện chuyên môn vẫn phải giao cho người chuyên nghiệp!" Tần Phong lập tức gửi tin nhắn cho Thanh Thiên, bảo y điều tra thông tin về Bách Hoa Cốc.

Mặc dù hắn không biết ái phi của mình bị truyền tống đến nơi nào, nhưng quyển sách đã truyền tống nàng đi lại đến từ Bách Hoa Cốc, giữa hai bên chắc chắn có tồn tại mối liên hệ nào đó. "Ngươi lại đang nghĩ đến nữ nhân nào rồi!?" Vu Lan nhìn thấy tình cảm sâu đậm trong mắt Tần Phong, trong lòng không biết vì sao lại dâng lên một ngọn lửa giận vô danh. "Không có mà!" Tần Phong lập tức giả ngu.

Đừng nói là bị Lan bảo bảo phát hiện lúc đang nhớ gái, cho dù là bị nàng bắt gặp gian díu trên giường, hắn cũng sẽ không thừa nhận mình là tra nam, chỉ nói mình là vì phổ độ chúng sinh. "Hừ!!" Vu Lan lập tức hừ lạnh một tiếng, như cô bạn gái giận dỗi quay người bỏ đi.

Chương 1551

"Bạn gái giận dỗi còn khó dỗ hơn heo à!" Tần Phong không có ý định đi dỗ heo, liền sử dụng đại pháp giả bệnh của mình.

Chỉ thấy hắn nháy mắt với Tiểu Bạch ở không xa, ngay sau đó toàn thân bốc lên Thái Dương Chân Hỏa rồi rơi tự do, như một quả cầu lửa màu vàng khổng lồ đâm sầm xuống đất. "Ai, cái nhà này không có ta thì tan nát mất!" Tiểu Bạch mệt mỏi than một tiếng, quay về phía bóng lưng Vu Lan la lớn: "Chủ ngân, người đừng dọa thỏ, người làm sao vậy!?" "Hử!?" Vu Lan nghe thấy tiếng, không nhịn được quay đầu liếc nhìn, kết quả thấy Tần Phong đang rơi xuống đất với tốc độ cực nhanh.

Mà Tiểu Bạch thì mặt đầy lo lắng bay lên, cố gắng níu Tần Phong đang rơi tự do lại, nhưng khổ nỗi toàn thân Tần Phong đều là Thái Dương Chân Hỏa, nó vừa duỗi móng vuốt ra đã bị nóng đến rụt lại.

Bùm!

Tần Phong nặng nề rơi xuống đất, làm tung lên một trận bụi mù. "Gã này lại giở trò gì vậy!?" Vu Lan nhíu mày.

Mặc dù dựa vào giác quan thứ sáu bẩm sinh của phụ nữ, cảm thấy Tần Phong phần lớn là đang lừa mình, nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến những lời Tiểu Kiều và Lưu Thủy đã nói, Tần Phong cưỡng ép luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa dẫn đến bản thân bị trọng thương, rất cần Huyền Âm Chi Thể của nàng mới có thể áp chế và hàng phục nó. "Phụt!!" Sau khi bụi đất tan đi, Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ thấy toàn thân hắn thỉnh thoảng lại bốc lên một ít Thái Dương Chân Hỏa, khí tức càng ngày càng suy yếu với tốc độ mắt thường có thể thấy được, một bộ dạng thê thảm nửa bước chân đã vào cửa địa ngục, ánh mắt nhìn về phía Vu Lan lại tràn đầy yêu thương và không nỡ, khóe mắt còn có giọt lệ lăn dài. "Không lẽ bị thương thật rồi!?" Trái tim Vu Lan như bị ai đó bóp một cái, không chút do dự liền xông lên xem xét. "Haiz!!" Tiểu Bạch thấy Vu Lan cắn câu, không nhịn được cảm khái: "Phụ nữ thông minh đến đâu cũng không thoát khỏi nước mắt của đàn ông, điều này cũng chứng tỏ trong lòng nàng vẫn còn chủ ngân của thỏ ta, nếu không dù chủ ngân của thỏ ta có khóc mù mắt, nữ nhân này cũng sẽ không mềm lòng." Cảnh tượng chuyển đến biên giới đông nam.

Do mùa giải mới của Tiên giới bắt đầu, toàn bộ Đông Vực cũng thực thi quản chế chiến tranh.

Chỉ thấy tất cả các trận pháp truyền tống đều bị Tiên Minh trưng dụng, lộ trình vốn mất hơn một tháng bỗng chốc được rút ngắn xuống còn hai ngày rưỡi, một lượng lớn đệ tử Tiên Minh nhanh chóng tập kết về biên giới, trong đó có một đội quân mấy chục vạn người do Diệp Thần chỉ huy.

Mặc dù mấy chục vạn người này không phải đệ tử Tiên Minh, nhưng thấp nhất cũng có tu vi Chân Tiên cảnh. "Dịch tiền bối!!" Diệp Thần nhìn đại quân không ngừng tập kết, tâm trạng có chút bực bội nói: "Ngài nói xem cao tầng Tiên Minh muốn làm gì?

Giữ lại đại quân tinh nhuệ ở tổng bộ Tiên Minh, phái một đám đệ tử hạng hai hạng ba đến biên giới, không lẽ là muốn chúng ta làm bia đỡ đạn sao!?" "Ta cũng không biết!" Dịch Thiên Cơ không biết gần đây mình bị làm sao, luôn cảm thấy tâm thần bất an, không nghĩ ngợi gì liền trả lời qua loa Diệp Thần một câu. "Không biết!?" Diệp Thần trong lòng cảm thấy rất bất mãn, nhưng trên mặt không hề biểu hiện ra.

Dù sao bây giờ Diệp Long không ở bên cạnh hắn, Dịch Thiên Cơ là người duy nhất hắn có thể dùng, cho dù thấy y đi làm lướt ván cũng đành phải nhịn. "Báo!!" Một tiểu binh đột nhiên đến báo: "Tướng quân, bên ngoài có người nói có tình báo quan trọng, muốn gặp riêng ngài." "Tình báo quan trọng!?" Diệp Thần nhíu mày, quay đầu nhìn Dịch Thiên Cơ. "Vậy ta xin cáo từ trước!" Dịch Thiên Cơ rất thức thời, liền chắp tay lui xuống.

Không phải y không hứng thú với tình báo quan trọng, mà là y đã chắc chắn nắm được Diệp Thần, dù sao sau này Diệp Thần cũng sẽ nói cho y biết, chi bằng quay về suy nghĩ kỹ xem tại sao gần đây lại tâm thần bất an.

Rất nhanh, một người đàn ông bịt mắt được dẫn lên, sau khi xác nhận xung quanh ngoài Diệp Thần ra không có ai khác, mới giật miếng vải đen bịt mắt xuống, lộ ra một đôi mắt lóe hồng quang. "Đây là...

Ma Đồng!!" Con ngươi Diệp Thần co rụt lại, sau đó liền kích động.

Do hắn ở hạ giới cùng Diệp Long chạy trốn mấy năm, nên hắn rất hiểu về Ma Đồng, liếc mắt một cái đã nhận ra người này bị Ma Đồng khống chế. "Bái kiến Chiến Thần đại nhân!!" Người đàn ông mặt không biểu cảm quỳ lạy, hai tay dâng lên một thiết bị liên lạc nói: "Đây là cố nhân của ngài, bảo tiểu nhân chuyển giao cho ngài!" "Cố nhân!?" Diệp Thần không để ý đến thiết bị liên lạc, giống như một cô gái nhỏ đang yêu, không ngừng hỏi dồn: "Cố nhân mà ngươi nói là ai?

Hắn bây giờ đang ở đâu?

Đã biết tung tích của bản tướng quân, tại sao không tự mình đến gặp bản tướng quân..." "Cái này cần ngài tự mình đi hỏi, nhiệm vụ của tiểu nhân đã hoàn thành!" Người đàn ông giao thiết bị liên lạc vào tay Diệp Thần, sau đó trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt.

Chỉ thấy y từ trong ngực lấy ra một con dao găm đen tuyền, không chút do dự liền đâm vào bụng mình, máu tươi cũng theo đó phun ra như suối. "Ngươi làm gì vậy!?" Diệp Thần bị dọa giật nảy mình, vội vàng xông lên xem xét.

Nhưng đối phương không chừa cho mình một đường lui, dao găm trong tay không chỉ đâm vào bụng, nguyên thần trong cơ thể cũng đã khởi động trình tự tự hủy, sinh mệnh khí tức càng như sông vỡ đê, tuôn trào không ngừng. "Đại Yến, Đại Yến, quang phục Đại Yến!!" Người đàn ông làm theo lời dặn của Diệp Long, trước khi chết hô lớn ba tiếng Đại Yến, sau đó nghẹo đầu đi nhận cơm hộp. "Quang phục Đại Yến!!" Diệp Thần nhìn người đàn ông đã chết trên đất, nội tâm mãi không thể bình tĩnh lại.

Dù hắn bây giờ đã xác định người này là do Diệp Long phái tới, nhưng hắn thật sự không hiểu nổi Diệp Long muốn làm gì.

Rõ ràng đã phi thăng đến Tiên giới, còn biết được tung tích của hắn, nhưng lại phái một người lạ mặt đến tìm hắn, sau đó còn tự sát ngay trước mặt hắn. "Đúng rồi, thiết bị liên lạc!" Diệp Thần đột nhiên phản ứng lại, nhìn vào thiết bị liên lạc trong tay.

Cảnh tượng thay đổi.

Thanh Thiên và Diệp Long đang ở trên một sườn núi, xa xa là hiện trường đại chiến ở thành Tô gia. "Phía trước đánh nhau ác liệt nhỉ!" Diệp Long liếc nhìn đám mây hình nấm bốc lên phía trước, sau đó quay đầu hỏi: "Tiếp theo chúng ta đi làm gì?

Thành lập Hắc Băng Đài, hay là đi điều tra tin tức về Bách Hoa Cốc!?" "Không vội!" Thanh Thiên sắc mặt bình tĩnh nói: "Ta vừa phái năm trăm tử sĩ lẻn vào Tô gia, vừa hay có thể nhân cơ hội ngư ông đắc lợi kiếm một khoản, dùng làm kinh phí thu thập tình báo tiếp theo."

"Ngươi đúng là không bỏ sót một miếng thịt nào mà!" Diệp Long không nhịn được trợn mắt, đồng thời cũng bắt đầu suy nghĩ.

Y nghe nói phu nhân của Vệ Kiệt vẫn còn phong vận, lại đang mang thai và bước vào giai đoạn suy yếu.

Có nên nhân lúc hỗn loạn bắt nàng về, dâng cho Thủy Hoàng để đổi lấy một cơ hội tiến bộ không nhỉ!?

Keng!

Keng!

Ngay lúc Diệp Long đang nghĩ cách tiến bộ, thiết bị liên lạc trong ngực đột nhiên vang lên. "Đến lượt ta biểu diễn rồi!" Mắt Diệp Long đột nhiên sáng lên, biết là Diệp Thần gọi tới.

Chỉ thấy y không vội vàng mở cuộc gọi với Diệp Thần, mà ra hiệu cho Thanh Thiên, biểu thị mình bây giờ rất cần sự giúp đỡ của y. "Ngươi chịu khó chút!" Thanh Thiên lập tức hiểu ý, liền tung ra một quyền.

Chương 1552

Bùm!

Chỉ thấy nắm đấm to như bao cát của Thanh Thiên, hung hăng đấm vào mặt Diệp Long, người y lập tức như đạn pháo rời nòng bay ra ngoài, sau đó từ trên sườn núi lăn một mạch xuống chân núi. "Đậu má, ngươi không thể nhẹ tay hơn được à!!" Diệp Long chật vật bò dậy, quay người giơ ngón giữa về phía Thanh Thiên.

Nhưng bây giờ y cũng không rảnh đi tính sổ với Thanh Thiên, vội vàng mở thiết bị liên lạc gọi video với Diệp Thần.

Chỉ thấy trong video, y trông rất thảm hại, nửa mặt sưng vù, khóe miệng còn dính một vệt máu, một bộ dạng vừa bị người khác bắt nạt xong. "Diệp Long, thật sự là ngươi!" Diệp Thần thấy Diệp Long lập tức kích động, nhưng sau đó lại hai mắt đỏ hoe hỏi: "Ngươi làm sao vậy?

Ai đánh ngươi bị thương?

Ngươi đang ở đâu?

Ta lập tức đến tìm ngươi..." "Ta không sao!" Diệp Long không đi thẳng vào chủ đề lừa gạt, mà lấy diễn xuất cấp ảnh đế ra, trong mắt lấp lánh lệ hoa, khóe miệng nở một nụ cười hài lòng, giọng nói hơi run rẩy nói: "Chúng ta cuối cùng cũng gặp lại nhau ở Tiên giới này, thấy ngươi bây giờ công thành danh toại, ta thật sự rất vui..." "Diệp Long!!" Diệp Thần vội vàng hỏi: "Ngươi rốt cuộc đang ở đâu?

Ta lập tức đến tìm ngươi..." "Ngươi đừng đến tìm ta!" Diệp Long thấy không khí đã được đẩy lên gần đủ, lau đi giọt lệ ở khóe mắt, mặt đầy thù hận nói: "Ta bây giờ đã thành công trà trộn vào Chiến Thần Điện, ta muốn Long Ngạo Thiên nợ máu trả bằng máu, ta muốn báo thù cho hoàng tộc Đại Yến của chúng ta!!" "Cái gì?

Ngươi trà trộn vào Chiến Thần Điện!?" Diệp Thần nghe xong mặt đầy kinh ngạc, sau đó vội nói: "Nguy hiểm quá, ngươi mau rời khỏi Chiến Thần Điện đi, nếu bị người ta phát hiện thì ngươi tiêu đời đó." "Yên tâm, không ai biết thân phận của ta!" Diệp Long mặt đầy quyết tuyệt, bắt đầu kể kế hoạch: "Từ khi ta phi thăng đến Tiên giới, ta đã biết cả đời này cũng không thể giết được Long Ngạo Thiên, nên ta chọn trà trộn vào Chiến Thần Điện làm nội gián, cung cấp tình báo và tìm ra điểm yếu của Long Ngạo Thiên cho ngươi, cho dù phải trả giá bằng tính mạng cũng không tiếc." "Diệp Long!!" Diệp Thần lập tức cắn câu, cảm động đến mức nước mắt giàn giụa.

Mặc dù Diệp Long nói rất đơn giản, nhưng từ vết thương trên người y không khó để nhận ra, y ở Chiến Thần Điện chắc chắn sống không tốt, cũng hiểu được tại sao người đưa tin sau khi hoàn thành nhiệm vụ lại phải tự sát, chính là để không ai có thể tra ra được manh mối nào về Diệp Long.

Từ nay trên đời không còn người tên Diệp Long, chỉ có một nội gián không tên. "Diệp Thần, đừng khóc nữa!" Diệp Long thấy không khí đã được đẩy đến đỉnh điểm, vội vàng lấy kịch bản mới do Tần Đạo viết ra, bắt đầu kể: "Bây giờ thế lực của Long Ngạo Thiên ở Tiên giới thật sự quá lớn, chúng ta muốn báo mối thù máu của hoàng tộc Đại Yến, thì phải phát triển thế lực của chính chúng ta." "Cái này ta biết..." Diệp Thần vội vàng lau nước mắt, mặt đầy xấu hổ nói: "Nhưng Tần Phong tên khốn đó hết lần này đến lần khác tính kế ta, hại ta ở Tiên giới bao nhiêu năm nay chẳng làm nên trò trống gì, thậm chí còn nợ Ngũ trưởng lão của Tiên Minh một khoản trả góp trên trời." "Mấy chuyện đó không phải là chuyện lớn, trong tay ngươi còn bao nhiêu binh mã!?" Diệp Long làm theo kịch bản, vẽ bánh: "Ta phát hiện một cơ hội đổi đời tốt, chỉ cần chúng ta thành công, ngươi không chỉ có thể trả hết nợ một lần, mà còn có thể tạo dựng danh tiếng của mình ở Tiên giới, nhanh chóng lớn mạnh thế lực của chúng ta." "Cơ hội gì!?" Diệp Thần như con sói đói ba ngày, hai mắt đỏ ngầu nói: "Trong tay ta bây giờ còn hơn mười vạn đại quân, đều là ta mượn từ các thế lực lớn ở Đông Vực, tuy đều là tu vi Chân Tiên cảnh, nhưng cũng có mấy trăm Kim Tiên." "Cái này... e là không ổn lắm!" Trong mắt Diệp Long lóe lên một tia thất vọng, nhưng vẫn tiếp tục kể theo kịch bản: "Ngươi biết bây giờ Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế đã điên rồi, điên cuồng tập kết đại quân ở biên giới đông nam và đông bắc, cũng có nghĩa là hậu phương của chúng lúc này trống rỗng, nếu ngươi có thể dẫn một đội kỳ binh vòng ra sau đánh úp, vậy thì không chỉ có thể cướp sạch tài sản mà Chiến Thần Điện tích lũy vạn năm, mà còn có thể dựa vào trận chiến này mà danh dương thiên hạ, đến lúc đó tiền và danh tiếng đều có, người đến đầu quân chắc chắn sẽ nườm nượp không ngớt." "Cái này..." Diệp Thần lập tức động lòng.

Dù vòng ra sau đánh úp Chiến Thần Điện sẽ rất nguy hiểm, nhưng lợi ích khổng lồ thu được lại khiến người ta không thể kháng cự... "Thôi bỏ đi!" Diệp Long thấy Diệp Thần động lòng, lại bắt đầu kích động: "Tuy trong tay ngươi có mười mấy vạn đại quân, nhưng cao thủ thật sự quá ít, cho dù Long Ngạo Thiên đã điều đi phần lớn tinh nhuệ, ngươi có thể dẫn đại quân vòng ra sau thành công, cũng khó mà đánh bại được quân thủ của Chiến Thần Điện." "Nói thì đúng là như vậy..." Diệp Thần cũng biết rủi ro của việc này lớn đến mức nào, nhưng đồng thời cũng có nghĩa là thu hoạch được cá càng lớn.

Đặc biệt là tình cảnh hiện tại của hắn rất tệ, ngoài việc cần gấp chứng minh năng lực của mình với cao tầng Tiên Minh, còn cần một khoản tiền lớn để trả cho Ngũ trưởng lão của Tiên Minh.

Bởi vì lúc đó ký là Đại Đạo khế ước, nên hắn hoàn toàn không thể quỵt được món nợ này.

Vì vậy đề nghị của Diệp Long giống như một hạt giống, đã bén rễ sâu trong lòng hắn. "Diệp Thần, ngươi tuyệt đối đừng làm chuyện dại dột!" Diệp Long vội vàng khuyên can, cũng không quên xát muối kích động: "Không phải ai cũng có thể so sánh với Tần Phong tên yêu nghiệt đó, chỉ dẫn theo ngàn kỵ binh đã dám đơn độc đi sâu, thâm nhập hậu phương địch quân phát động đột kích." "Tần Phong!!" Diệp Thần vừa nghe đến tên Tần Phong, nắm đấm lập tức siết chặt.

Nhớ năm đó ở hạ giới Hoang Cổ, danh xưng Chiến Thần của hắn không ai không biết, không ai không hay, chỉ bằng một danh hiệu đã có thể làm chấn động triều chính hai đại hoàng triều đương thời, dưới trướng mấy chục vạn quân Bắc Cương càng là uy chấn các thế lực lớn ở Hoang Cổ.

Nhưng ngay lúc hắn đang đắc ý nhất, Tần Phong mười lăm mười sáu tuổi hoành không xuất thế.

Chỉ dẫn theo hơn ngàn bạch bào quân đã dám tách khỏi đại quân, đơn độc đi sâu vào hậu phương của Đại Việt hoàng triều, không chỉ phá hủy trạm hậu cần của Đại Việt hoàng triều, còn đại sát tứ phương diệt mấy chục vạn binh sĩ Đại Việt, cuối cùng còn dẫn theo hơn ngàn bạch bào quân và một đám con tin hoàng tộc an toàn quay về Âm Nguyệt hoàng triều.

Sau trận chiến này, danh tiếng Tần Phong vang dội khắp Hoang Cổ.

Từ đó thế nhân chỉ biết đến sự dũng mãnh của Long Quân, mà không ai nhắc đến danh xưng Bắc Cương Chiến Thần nữa. "Diệp Thần, ngươi đừng có làm bậy!" Diệp Long lại xát muối kích động: "Năm đó Tần Phong sở dĩ dám vòng ra sau đột kích Đại Việt hoàng triều, ngoài việc chiến sĩ bạch bào quân bản thân mạnh mẽ ra, còn vì bên cạnh hắn có Mộc Tú biết tính toán làm quân sư, bên cạnh chúng ta không có thần nhân như vậy, hay là đợi cơ hội khác đi!" "Mộc Tú!!" Diệp Thần tức thì được điểm tỉnh.

Dù bên cạnh hắn không có một Mộc Tú tay lật làm mây, tay úp làm mưa, nhưng lại có một Dịch Thiên Cơ một mắt nhìn thấu thiên mệnh. "Diệp Thần, đừng làm bậy à..." Diệp Long thấy Diệp Thần cắn câu, vội vàng lo lắng khuyên can. "Yên tâm, ta sẽ không làm bậy!" Miệng Diệp Thần tuy nói không làm bậy, nhưng trong lòng đã không thể kìm nén được nữa.

Năm đó Tần Phong có thể dựa vào tài thần toán của Mộc Tú mà nhất chiến thành danh, tại sao hắn và Dịch Thiên Cơ lại không thể sao chép lại kinh điển tương tự!?

Tiếp theo Diệp Long lại vội vàng khuyên can mấy câu, làm theo lời Thanh Thiên nói để hoàn toàn tách mình ra khỏi chuyện này, sau đó lại dặn dò Diệp Thần sau này hai bên liên lạc đơn tuyến, không để người ngoài biết sự tồn tại của mình. "Yên tâm!" Diệp Thần trịnh trọng gật đầu: "Chuyện này ngoài ngươi và ta ra, sẽ không có người thứ ba biết!" "Được!" Diệp Long lưu luyến không rời, ngắt thiết bị liên lạc. "Xong rồi!?" Thanh Thiên bên cạnh đột nhiên lên tiếng, hiển nhiên đã đợi rất lâu. "Xong rồi!" Diệp Long cất thiết bị liên lạc, thuận miệng hỏi: "Ngươi nói xem Diệp Thần có mắc lừa không?!" "Không biết!" Thanh Thiên thành thật trả lời: "Nhưng hạt giống một khi đã được gieo xuống, thì Diệp Thần rất khó bỏ qua, người duy nhất có thể ảnh hưởng đến quyết định của Diệp Thần, e rằng chỉ có vị Dịch Thiên Cơ kia thôi." "Ý ngươi là..." Diệp Long nhíu mày: "Dịch Thiên Cơ có thể tính ra cát hung, giúp Diệp Thần tránh được kiếp nạn lần này!?" "Tránh!?" Thanh Thiên liếc mắt nói: "Cục diện do bệ hạ đích thân sắp đặt, chưa bao giờ là lựa chọn đơn lẻ, và khi ngươi tưởng rằng mình đã tìm thấy kẽ hở, lại sẽ phát hiện kết quả tương tự đến kinh ngạc, ngươi căn bản không thể tránh được." "Có ý gì!?" Diệp

Long như học sinh dốt nhập hồn, chớp chớp mắt chờ giải đáp. "Ý rất đơn giản!" Thanh Thiên trả lời: "Bây giờ Đông Phương tiểu thư đã thuyết phục Lăng Tiêu Thánh Mẫu, dẫn theo tinh nhuệ còn lại của Lăng Tiêu Cung đi đánh úp Chiến Thần Điện rồi, cũng có nghĩa là Lăng Tiêu Cung bây giờ còn yếu hơn cả phòng ngự của Chiến Thần Điện." "Ý của ngươi là..." Diệp Long lập tức nói: "Một khi Dịch Thiên Cơ tính ra đánh úp Chiến Thần Điện có nguy hiểm, vậy thì sẽ chuyển mục tiêu sang Lăng Tiêu Cung có phòng ngự yếu hơn!?" "Rất có khả năng!" Thanh Thiên gật đầu: "Dù sao chúng ta có sự che chở của bệ hạ, có thể che giấu thiên cơ, nhưng Lăng Tiêu Thánh Mẫu thì không, nên Dịch Thiên Cơ chỉ cần không phải là hữu danh vô thực, thì nhất định có thể suy đoán ra một số manh mối, và khi y tưởng rằng mình đã tìm thấy kẽ hở, nắm chắc con bài chiến thắng, lại không biết mình sớm đã vào bẫy trở thành quân cờ trong tay bệ hạ, bất kể y đặt cược thế nào, cuối cùng cũng sẽ thua thảm hại." "Trời ạ, đây là một tử cục à!" Diệp Long kinh ngạc há to miệng nói: "Nếu Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ chọn ngư ông đắc lợi khi Lăng Tiêu Thánh Mẫu đánh úp Chiến Thần Điện, vậy thì chúng ta có thể thuận lý thành chương để y gánh nồi, còn nếu y chọn nhân cơ hội đi đánh úp Lăng Tiêu Cung, vậy thì bệ hạ có thể nhân lúc y và đại quân phòng thủ Lăng Tiêu Cung đại chiến mà ngư ông đắc lợi, từ đó để Diệp Thần bọn họ tiếp tục gánh nồi." "Hù!!" Thanh Thiên thở hắt ra một hơi: "Bây giờ bệ hạ đã tung mồi câu ra rồi, chỉ xem Diệp Thần bọn họ có cắn câu hay không thôi!" Cảnh tượng thay đổi.

Diệp Thần đã tìm được Dịch Thiên Cơ, và kể lại kế hoạch một lượt.

Mà Dịch Thiên Cơ sau khi trầm tư một lúc, lấy ra mấy đồng tiền tung lên bàn. "Dịch tiền bối, thế nào rồi!?" Diệp Thần vội vàng căng thẳng hỏi: "Chúng ta có thể đi đánh úp đại bản doanh của Long Ngạo

Thiên không!?" "Tất tử chi cục!" Dịch Thiên Cơ lắc đầu nói: "Tuy Long Ngạo Thiên tập trung một lượng lớn tinh nhuệ Chiến Thần Điện ở biên giới đông nam, nhưng nhân viên ở lại Chiến Thần Điện, cũng không phải ngươi và ta có thể lay chuyển được." "Vậy ta đi mượn binh thì sao!?" Diệp Thần rất không cam lòng nói: "Tìm các thế lực lớn ở Đông Vực mượn binh, hứa hẹn sau này chia cho bọn họ một chén canh." "Vô dụng!" Dịch Thiên Cơ tiếp tục lắc đầu: "Ngươi mượn được nhiều nhất là Thái Ất Kim Tiên và Tiên Quân cảnh, mà Chiến Thần Điện chắc chắn sẽ để lại Tiên Vương, thậm chí là Chuẩn Tiên Đế trấn giữ, còn có hộ tông đại trận của họ, ngươi nghĩ ngươi có bao nhiêu phần chắc chắn đánh úp thành công!?" "Ta..." Diệp Thần há miệng, không biết nên trả lời thế nào. "Chờ đã!!" Dịch Thiên Cơ nhìn quẻ tượng, đột nhiên kêu lên: "Kế hoạch đánh úp này của ngươi, cũng chưa chắc không thể thử một lần!" "Vẫn còn hy vọng!?" Mắt Diệp Thần lập tức sáng lên, cả người cũng phấn chấn hẳn. "Có hy vọng!" Dịch Thiên Cơ thần sắc có chút kích động nói: "Từ trên quẻ tượng xem ra, Lăng Tiêu Thánh Mẫu đã dẫn người đi đánh úp đại bản doanh của Long Ngạo Thiên rồi, cũng có nghĩa là Lăng Tiêu Cung bây giờ rất trống rỗng, chỉ có một danh Tiên Vương và mấy danh Tiên Quân ở lại..." "Tuyệt quá!!" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, đôi mắt Diệp Thần lóe lên tia sáng rực cháy.

Hắn kích động nắm chặt hai nắm đấm, dù móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay cũng chẳng cảm thấy chút đau đớn nào. "Cậu đừng kích động vội!" Dịch Thiên Cơ không quên chức trách quân sư của mình, ép bản thân phải bình tĩnh nói: "Hiện tại trước mắt chúng ta có hai lựa chọn.

Một là đợi Lăng Tiêu Thánh Mẫu đại chiến với thủ vệ Chiến Thần Điện, sau đó thừa cơ lẻn vào làm ngư ông đắc lợi.

Hai là chúng ta dẫn theo một chi tinh nhuệ, khinh trang giản hành đi tập kích Lăng Tiêu Cung trong lúc nơi đó đang bỏ trống." "Dịch tiền bối thiên về cách nào?" Diệp Thần cũng ép mình bình tĩnh lại, bắt đầu khiêm tốn thỉnh giáo. "Ta thiên về cách thứ hai!" Dịch Thiên Cơ bắt đầu phân tích quan điểm: "Tuy rằng Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện đại chiến chúng ta có thể làm ngư ông, nhưng thực lực hai bên quá mạnh, không phải Tiên Quân thì cũng là Tiên Vương.

Chúng ta thế đơn lực mỏng, một khi bị phát hiện sẽ là đòn hủy diệt.

Quan trọng nhất là chúng ta không biết Lăng Tiêu Thánh Mẫu có thể dẫn hết cao thủ trấn thủ Chiến Thần Điện ra ngoài không, nếu còn con cá lọt lưới nào thì hành động lần này không chỉ công cốc mà còn có nguy cơ toàn quân bị diệt." "Dịch tiền bối!" Diệp Thần có chút tham lam hỏi: "Không có cách nào tính toán kỹ hơn sao?" "Không thể!" Dịch Thiên Cơ lập tức lắc đầu: "Trận chiến này ảnh hưởng đến đại thế tương lai của Tiên giới, cho dù ta khai mở Thiên Nhãn, sử dụng mười phần Thiên Cơ Kỳ Môn Thuật, đốt cháy vạn năm tuổi thọ cũng không thể nhìn thấy kết quả chính xác, chỉ có thể thấy vài thông tin vụn vặt bên lề." "Thật sự không còn cách nào khác sao?" Diệp Thần cảm thấy không cam tâm, hắn vẫn muốn đâm sau lưng Long Ngạo Thiên một nhát. "Thật sự không còn cách nào!" Dịch Thiên Cơ bất lực phân tích lợi hại: "So với đủ thứ bất định ở Chiến Thần Điện, bên Lăng Tiêu Cung đơn giản hơn nhiều.

Chương 1553

Chỉ cần tìm một Tiên Vương, mấy Tiên Quân làm đồng minh là được.

Dù có lỡ bị phát hiện thì Lăng Tiêu Tiên Đế và Lăng Tiêu Thánh Mẫu cũng không về kịp ngay, đủ để chúng ta rút lui an toàn." "Được rồi!" Diệp Thần bất lực gật đầu đồng ý.

Tuy lòng hắn muốn đâm Long Ngạo Thiên, nhưng tài nguyên trong tay quá ít, không có cơ hội để phạm sai lầm, chỉ có thể chọn phương án ổn thỏa nhất là nhắm vào Lăng Tiêu Cung. "Còn nữa..." Dịch Thiên Cơ bổ sung: "Hộ tông đại trận của Lăng Tiêu Cung tên là Thập Nhị Tinh Thần Tru Tiên Đại Trận, hội tụ tâm huyết của biết bao cao thủ trận pháp, uy lực tuyệt đối nằm trong top năm Tiên giới.

Thế nên chúng ta phải dốc toàn lực công phá, tuyệt đối không cho họ cơ hội mở trận pháp, một khi trận mở ra coi như nhiệm vụ thất bại." "Muốn dứt điểm nhanh thì phải áp chế toàn diện!" Diệp Thần trầm tư một hồi mới nói: "Nghĩa là chúng ta cần tìm hai ba vị Tiên Vương mới có thể công phá Lăng Tiêu Cung theo mục tiêu đề ra." Nói xong, vẻ mặt Diệp Thần trở nên khó khăn.

Dù dựa vào quan hệ Đặc sứ Tiên Minh để mượn được mấy chục vạn đại quân từ các thế lực Đông Vực, nhưng hắn vẫn chưa đủ tư cách nói chuyện với cường giả Tiên Vương cảnh. "Cái này cậu cứ yên tâm!" Dịch Thiên Cơ tự tin cười nói: "Dịch Thiên Cơ ta ở Tiên giới cũng chẳng phải hạng vô danh.

Từng có mấy vị Tiên Vương nhờ ta xem quẻ, coi như nợ ta một ân tình.

Ta tìm họ giúp đỡ, tin rằng họ cũng rất sẵn lòng trả món nợ này."

"Tuyệt quá!!" Diệp Thần lập tức kích động: "Có tiên sinh giúp đỡ đúng là như nắng hạn gặp mưa rào!!" "Giúp cậu chính là giúp bản thân ta!!" Miệng Dịch Thiên Cơ nói rất khách sáo, nhưng nụ cười lại mang đầy ẩn ý. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tính kế Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Cắn câu rồi à?" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở, biết Diệp Thần rốt cuộc không nhịn được cám dỗ.

Dù chưa biết Diệp Thần sẽ nhảy vào cái hố nào, nhưng chỉ cần có "Diêm Vương" Diệp Long ở đó, hắn có thể nắm thóp mọi hành động của đối phương để ngư ông đắc lợi. "Chủ ngân, ngài đừng hù thỏ mà!!" Tiểu Bạch nằm bò bên cạnh Tần Phong, khóc ướt đẫm một mảng áo hắn. "Con thỏ này hình như lại béo lên hai vòng rồi!" Vu Lan từ trên không đáp xuống cạnh Tần Phong, nhìn Tiểu Bạch rồi lẩm bẩm một câu. "Hử!?" Tai Tiểu Bạch lập tức động đậy, nó ghét nhất ai chê nó béo.

Nó ngừng khóc ngay lập tức, nghiến răng nghiến lợi, mắt còn ngấn lệ quay sang nhìn Vu Lan, khuôn mặt tròn xoe tức đến run cả thịt, định bụng đi tìm tiệm vàng mượn cái cân quỷ để chứng minh mình không béo. "Nghe thấy rồi nhé!" Vu Lan có chút ngượng ngùng dời mắt đi, sau đó đưa chân ngọc đá nhẹ Tần Phong, giọng điệu vẫn lạnh lùng: "Này, dậy đi đừng giả chết nữa, chiêu này đối với bản đế vô tác dụng." "Nàng không phải nàng ấy..." Tần Phong không thèm chấp Vu Lan mà chọn cách chiếm lấy quyền chủ động.

Hắn nhìn Vu Lan, đôi mắt đầy vẻ bi lương: "Bản đế không hiểu ngươi đang nói gì..." Trong mắt Vu Lan thoáng qua một tia hoảng loạn, vội lạnh mặt che giấu: "Bản đế vẫn luôn là bản đế, chưa từng thay đổi." "Nàng không phải nàng ấy!" Tần Phong lặp lại một cách nghiêm túc, sau đó mặt đầy hồi ức: "Lan bảo bảo của ta tuy bề ngoài kiêu ngạo nhưng nội tâm mềm yếu, tuy nhìn có vẻ cao ngạo lạnh lùng nhưng tâm hồn lại mỏng manh, tuy thích tùy hứng nhưng lại dũng cảm đáng tin..." "Ngươi..." Trái tim Vu Lan như bị ai đó bóp nghẹt, tình cảm bị đè nén bấy lâu bắt đầu rục rịch. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại, khiến cảm xúc của đối phương dao động mãnh liệt, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Nhiều thế cơ à!?" Tần Phong thầm mừng rỡ, mắt bắt đầu rưng rưng lệ: "Từ khi ta bị Thái Dương Chân Hỏa phản phệ, chính nhờ niềm tin muốn gặp lại Lan bảo bảo mới gồng gánh được đến tận bây giờ, nhưng giờ đây ta cảm thấy niềm tin của mình sụp đổ rồi." Nói xong, Tần Phong đau khổ nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lăn dài trên khóe mắt.

Tiếp đó, hắn như hoàn toàn từ bỏ kháng cự, quanh thân bùng lên ngọn lửa vàng rực, hơn nữa thế lửa càng lúc càng lớn như muốn nuốt chửng cả người hắn. "Này, ngươi chấn tác lại chút đi!!" Vu Lan lập tức vứt bỏ lớp ngụy trang cao ngạo, vội vàng bấm quyết chỉ tới.

Một luồng khí cực hàn bắn ra từ đầu ngón tay, hóa thành những vòng băng quấn quanh người Tần Phong, thành công chặn lại tốc độ lan tỏa của Thái Dương Chân Hỏa. "Lan bảo bảo không còn nữa, ta sống còn ý nghĩa gì!" Tần Phong từ từ mở đôi mắt đẫm lệ, lộ ra vẻ thê lương không còn luyến tiếc nhân gian. "Ngươi, ngươi đừng như vậy..." Vu Lan căn bản không chịu nổi nước mắt của đàn ông, nhất là người đàn ông này.

Cô cảm thấy tim mình như bị một bàn tay bóp chặt, mang lại cảm giác đau lòng đến khó thở... "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại, khiến cảm xúc dao động mãnh liệt, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Gấp đôi luôn!!" Tần Phong trong lòng sướng râm ran, lại nặn thêm vài giọt nước mắt.

Dù sao nước mắt đàn ông quý giá như vậy, nếu không vì lợi ích, hà tất phải dùng nó làm đau đôi mắt sâu thẳm của mình. "Này, đừng khóc nữa!" Vu Lan thở hắt ra một hơi, trên mặt thoáng hiện vẻ lạnh lùng.

Dù nước mắt của Tần Phong khiến cô nhớ lại nhiều chuyện cũ, nhưng với tư cách là người từng đứng trên đỉnh Tiên giới, cô không đến mức bị tình cảm nam nữ chi phối hoàn toàn. "Ả ta đúng là không phải Lan bảo bảo!" Tần Phong thầm lẩm bẩm, sau đó cảm thấy hụt hẫng.

Nếu là Lan bảo bảo trước kia thì đã xót xa nhào tới rồi, tuyệt đối không lộ ra vẻ mặt mất kiên nhẫn như thế.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện, loại nữ chính trọng sinh này đa phần là đã thức tỉnh nhân cách kiếp trước, nghĩa là Lan bảo bảo của hắn rất có thể không bao giờ trở lại nữa. "Hù, phản diện không được động tình!" Tần Phong vội hít sâu một hơi để bình tâm lại.

Hắn cũng không quên đổi tư duy, vẫn là công thức cũ, hương vị quen thuộc nhưng sẽ mang lại trải nghiệm hoàn toàn mới! "Đến lượt thỏ biểu diễn rồi!" Tiểu Bạch thấy Tần Phong mãi không dỗ dành được Vu Lan, liền lôi cây kèn túi yêu quý ra thổi bản nhạc "An Hà Kiều".

Tiền tấu của bản nhạc vang lên, đừng nói là người bình thường, đến con chó bên đường cũng thấy lòng đầy tiếc nuối.

Vu Lan khẽ run rẩy, ký ức bị đè nén như núi lửa bùng phát dữ dội. "Không được, bản đế không được động phàm tâm!" Vu Lan lắc đầu, vẫn muốn vùng vẫy.

Nhưng ký ức trong não bộ càng lúc càng rõ nét: cảnh lần đầu gặp Tần Phong, cảnh Tần Phong khắc chữ sau lưng cô, rồi cả cảnh hắn dùng kỹ năng trộm mất yếm của cô khiến cô tức đến đau ngực, phải thức đêm thêu yếm... "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại, khiến cảm xúc dao động mãnh liệt, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Lại kiếm được một triệu!" Tần Phong thấy sướng trong lòng, cứ như tác giả lại vừa viết thêm được một chương vậy. "A!!" Vu Lan đột ngột ôm đầu thét lên một tiếng chói tai.

Một luồng khí cực hàn bùng phát từ trong cơ thể, không chỉ đóng băng chính cô thành một pho tượng băng mà hàn khí còn nhanh chóng lan ra, biến xung quanh thành một thế giới băng giá. "Ái chà, mẹ thỏ ơi!!" Tiểu Bạch sợ hãi ngừng thổi, ôm kèn nhảy tót vào lòng Tần Phong. "Hỏng bét!!" Tần Phong thấy hàn khí ập đến, vội vàng phóng thích Thái Dương Chân Hỏa.

Băng và hỏa va chạm dữ dội, tạo ra một cơn bão nhiệt lạnh đan xen.

Tuy hàn khí của Vu Lan là độ không tuyệt đối nhưng trước mặt Thái Dương Chân Hỏa vẫn chưa đủ tầm.

Mặt đất xung quanh bị đóng băng hết, duy chỉ có quanh người Tần Phong là vẫn bình thường. "Ả ta bị làm sao vậy!?" Tiểu Bạch vỗ vỗ ngực, vẫn còn sợ hãi.

Đồng thời nó cũng nhận ra Vu Lan chính là khắc tinh trong đời thỏ của nó.

Lúc nó làm thỏ lừa đảo thì cô lấy 103 viên linh thạch ra phá đám; lúc nó làm thỏ diễn viên thì cô chê nó béo trước mặt bàn dân thiên hạ; lúc nó làm thỏ nhạc công thì cô lại nhảy ra cắt ngang giữa chừng.

Chương 1554

"Ta cũng không biết!" Tần Phong nhìn Lan bảo bảo đang tự đóng băng mình, tỏ vẻ chưa từng thấy cảnh này bao giờ. "Giờ tính sao!?" Tiểu Bạch quay đầu hỏi: "Chúng ta có tiếp tục không!?" "Ngượng quá đi mất!" Tần Phong cũng không biết có nên diễn tiếp không, hắn đứng dậy đi đến trước mặt Lan bảo bảo đang bị đóng băng.

Lan bảo bảo trong băng vẫn xinh đẹp như thế nhưng chân mày nhíu chặt, khí tức quanh thân lúc mạnh lúc yếu như đang trải qua một trận chiến kịch liệt. "Chẳng lẽ nhân cách kiếp này của Lan bảo bảo bị đánh thức rồi!?" Tần Phong nhớ lại chuyện vừa rồi, tim đập mạnh một nhịp.

Hắn nhanh chóng lấy ra mấy viên tiên tinh cực phẩm, bố trí trận pháp che giấu khí tức xung quanh, sau đó bấm quyết điểm vào giữa mày Vu Lan, ý thức cũng theo đó tiến vào không gian ý thức của cô.

Trong thế giới băng giá trắng xóa, ở cuối chân trời xuất hiện một vương tọa băng khổng lồ.

Trên đó có một Lan bảo bảo với vẻ mặt lạnh lùng ngạo nghễ đang ngồi, quanh thân tỏa ra uy áp khủng khiếp. "Đây là nhân cách tiền kiếp của Lan bảo bảo!?" Tần Phong nhìn Lan bảo bảo trên vương tọa, cảm thấy mình nhỏ bé như hạt bụi. "Hử!?" Lan bảo bảo nhướn mày, phát hiện Tần Phong lẻn vào.

Một luồng uy áp cực mạnh tuôn ra từ người cô, như sóng biển cuồn cuộn ập đến khiến cơ thể Tần Phong run rẩy, đôi chân mềm nhũn suýt thì quỳ rạp xuống đất. "Đậu má, chơi thật à!" Tần Phong lập tức nghiến răng, liều mạng chống lại uy áp này.

Dù hiện tại hắn có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai, hỏa lực toàn khai có thể đánh Tiên Vương gọi bố, nhưng Lan bảo bảo kiếp trước là Tiên Đế, dù hắn có dốc toàn lực cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Uy áp khủng khiếp khiến hắn thở gấp, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán. "Dừng tay!!" Một giọng nói quen thuộc vang lên, cưỡng ép cắt đứt uy áp Tiên Đế.

Ầm ầm!!

Thế giới băng giá rung chuyển dữ dội, những vết nứt đáng sợ xuất hiện lan dài trên mặt băng, những ngọn núi băng khổng lồ sụp đổ tạo thành trận lở tuyết quy mô chưa từng có. "Lan bảo bảo!?" Nghe thấy tiếng đó, Tần Phong run lên, vội quay đầu lại.

Từ mặt đất vỡ nát bay lên vô số đốm sáng nhỏ như đom đóm nhanh chóng ngưng tụ lại thành một Lan bảo bảo khác.

Khác với Lan bảo bảo lạnh lùng trên vương tọa, Lan bảo bảo này đang nghiến răng nghiến lợi nhìn hắn. "Cái đồ tồi này lại lừa ta!!" Lan bảo bảo nhìn Tần Phong đang khỏe mạnh như rồng như hổ, lập tức biết mình bị mắc lừa.

Cô tức đến mức ngực phập phồng, nắm đấm nhỏ cũng cứng lại. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại tức đến đau ngực, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đây mới đúng là Lan bảo bảo của ta!!" Tần Phong lập tức phấn khích, lao tới ôm chầm lấy và hôn mạnh một cái. "Ngươi, ngươi buông ta ra!!" Lan bảo bảo vừa thẹn vừa giận, đẩy mạnh Tần Phong ra. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Vợ chồng già cả rồi, có gì mà phải ngại!" Tần Phong nhếch môi, lại mặt dày sáp tới hôn thêm cái nữa... "Ai là vợ chồng già với ngươi!?" Lan bảo bảo tức muốn chết nhưng cũng chẳng làm gì được hắn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại tức đến đau ngực, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Lan bảo bảo quả nhiên quay lại rồi!" Tần Phong sướng điên người.

Tuyệt đối không phải đại phản diện hắn động lòng, mà là vì Lan bảo bảo hễ tí là tức đến đau ngực, mang lại cho hắn một đống điểm phản diện. "Chính ngươi là kẻ đang ảnh hưởng đến ý chí của bản đế!" Vu Lan trên vương tọa đôi mắt lạnh băng, tỏa ra hàn ý thấu xương.

Khác với Vu Lan mà Tần Phong vừa thấy bên ngoài, đây là hóa thân ý chí của Hàn Nguyệt Tiên Đế, sau khi chuyển thế thành công thì luôn ngủ say trong cơ thể Vu Lan, chỉ khi gặp nguy hiểm mới thức tỉnh ngắn ngủi.

Theo đúng quy trình trọng sinh, bà ta phải đợi đến khi phi thăng mới hoàn toàn tỉnh lại.

Hiểu đơn giản là bà ta đã dùng hết năng lượng để chuyển thế nên không thể duy trì ý thức lâu dài, phải đúc lại Tiên thể mới có thể hoàn toàn kiểm soát cơ thể.

Nhưng bà ta tính hết mọi thứ lại không tính tới việc gặp phải tên "lão lục" Tần Phong này.

Chưa kịp phi thăng đã bị hắn đưa lên Tiên giới, sau đó lại gặp phải Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ ở Tiên Minh khiến bà ta bị đánh thức khi chưa đủ năng lượng.

Cái giá phải trả là bị ý thức kiếp này ảnh hưởng, đeo thêm xiềng xích tình cảm, mãi không thể khôi phục thành Hàn Nguyệt Tiên Đế kiếp trước. "Ngươi mau ra ngoài đi!" Vu Lan lập tức nghiêm trọng, tiến lên che chắn cho Tần Phong. "Ta không đi!" Ánh mắt Tần Phong đầy sự quật cường.

Hắn ở lại tuyệt đối không phải để xem hai Lan bảo bảo đánh nhau, mà là muốn cùng tiến cùng lùi với Lan bảo bảo yêu quý của mình. "Mau đi đi!!" Vu Lan sốt ruột quay lại lườm một cái, giục Tần Phong rời khỏi ý thức của cô.

Tuy đây là không gian ý thức của mình nhưng so với ý thức Tiên Đế kiếp trước thì cô quá yếu, đừng nói là bảo vệ kẻ ngoại lai như Tần Phong, giữ cho mình không bị tiêu diệt đã là may rồi. "Không ai đi đâu được hết!!" Lan bảo bảo trên vương tọa chậm rãi đứng dậy.

Lần này bà ta không chỉ muốn diệt cái ý thức kiếp này đang cản trở mình mà còn muốn diệt luôn tên tiểu nhân Tần Phong thường xuyên làm nhục bà ta, để khôi phục lại ngôi vị Hàn Nguyệt Tiên Đế cao cao tại thượng. "Bà nằm mơ đi!!" Lan bảo bảo kiếp này biết mình không địch nổi nên chọn cách ra tay trước.

Hàn khí cực độ đóng băng hư không, từng con băng long ngưng tụ từ Băng Chi Đại Đạo gào thét lao về phía vương tọa. "Hừ!!" Lan bảo bảo vương tọa hừ lạnh, mắt lóe lên hàn quang.

Phía sau bà ta hiện lên hình ảnh một con băng long khổng lồ cũng ngưng tụ từ Băng Chi Đại Đạo nhưng mức độ vận dụng đã đạt đến cực hạn, tỏa ra hơi thở hủy diệt, xé rách hư không thành những vết nứt màu xanh lam.

Ầm ầm!!

Các con băng long va chạm, vụn băng bay tứ tung.

Nhưng vụn băng đều đến từ băng long của Lan bảo bảo kiếp này, còn con băng long của tiền thế thì sừng sững không thể lay chuyển, lao thẳng về phía hai người. "Khoảng cách lớn vậy sao!?" Tần Phong cảm thấy tâm thần run rẩy, nhận ra sự khủng khiếp của ý chí Tiên Đế.

Chương 1555

Lan bảo bảo bây giờ đối mặt với tiền thế của mình chẳng khác nào con kiến gặp con người, ngoài việc liều mạng chạy trốn để sống thêm vài giây thì chẳng thể thay đổi được vận mệnh bị bóp chết. "Ngươi mau chạy đi!!" Lan bảo bảo kiếp này sốt sắng thúc giục, bóng dáng cô bắt đầu trở nên trong suốt, sắp không trụ vững nữa. "Nàng đợi ta..." Tần Phong bỏ lại một câu rồi nhanh chóng biến mất tại chỗ. "Nhìn người đàn ông ngươi chọn kìa..." Lan bảo bảo vương tọa lạnh lùng nói: "Gặp nguy hiểm là bỏ mặc ngươi chạy trốn, miệng đầy lời nói dối không chút đảm đương, hạng người hèn hạ như vậy bản đế thật không hiểu sao ngươi lại nhìn trúng hắn." "Câm miệng!!" Lan bảo bảo kiếp này quát lên, ánh mắt kiên định: "Ta tin huynh ấy, huynh ấy không phải hạng tham sống sợ chết, huynh ấy nói quay lại nhất định sẽ quay lại." "Ngu muội!!" Lan bảo bảo vương tọa lười nói nhảm, lực lượng Đại Đạo bắt đầu cuồng bạo. "Tạm biệt, Tần Phong!!" Lan bảo bảo như dự cảm được vận mệnh, quay đầu nhìn nơi Tần Phong vừa rời đi đầy luyến tiếc.

Nhưng ngay khi cô chuẩn bị nhắm mắt chờ chết, một luồng Băng Chi Đại Đạo khủng khiếp tràn vào cơ thể, giúp cô lập tức có năng lực đối kháng với ý chí Tiên Đế.

Cảnh tượng thay đổi...

Sau khi ý thức Tần Phong trở về bản thể, hắn lập tức lấy ra Băng Phách Châu.

Phải biết rằng Băng Phách Châu ở Tiên giới là đồ cực hiếm, là bảo vật ngưng tụ sau khi cao thủ hệ Băng tọa hóa, chứa đựng năng lượng và cảm ngộ về Băng Chi Đại Đạo của họ.

Lan bảo bảo vốn tu luyện Băng Chi Đại Đạo, cùng tông cùng nguồn nên hấp thu năng lượng bên trong chẳng có chút khó khăn nào. "Đi đi, Lan bảo bảo!!" Tần Phong đặt Băng Phách Châu lên trán Vu Lan, lớn tiếng truyền âm: "Nàng cứ yên tâm xông về phía trước, ta sẽ ở phía sau âm thầm 'đẩy' nàng, cho đến khi nàng chiến thắng chính mình, trở ra đoàn tụ với ta mới thôi!!" "Phi!!" Lan bảo bảo lập tức mắng một tiếng, lại bị chọc cho tức đến đau ngực.

Rõ ràng là một lời tỏ tình cảm động trong thử thách sinh tử, thế mà qua miệng cái tên đăng đồ tử này lại biến vị ngay lập tức, nghe cứ như hai người đang ở trong hoàn cảnh không đàng hoàng nào đó.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của Băng Phách Châu đúng là một cơn mưa rào kịp lúc.

Trước đây cô bị ý thức tiền thế áp chế hoàn toàn, thậm chí mất quyền kiểm soát cơ thể, nhưng giờ có viên châu này giúp đỡ, cô lập tức đủ sức nghênh chiến. "Nể mặt viên Băng Phách Châu này, ta tha cho ngươi đấy!" Lan bảo bảo lẩm bẩm, khóe môi hơi nhếch lên. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại tức đến đau ngực, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ quyến rũ Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại khiến nàng rung động, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Rung động thì ta hiểu, vì ta đẹp trai mà, nhưng sao lại đau ngực nữa rồi!?" Tần Phong cạn lời, chẳng biết mình nói sai chỗ nào.

Nhưng với tư cách là một quân tử nhũ gia chính hiệu, hắn luôn nói lời giữ lời, đã bảo lúc gặp sẽ giúp Lan bảo bảo xoa bóp thì nhất định sẽ xoa cho nàng.

Lúc này, trong không gian ý thức của Vu Lan.

Cả hai Lan bảo bảo đang chuẩn bị khai chiến bỗng cùng run lên, rặng mây đỏ lan khắp đôi má trắng nõn, lan tận mang tai. "Phi, cái đồ lưu manh vô sỉ!!" Hai Lan bảo bảo cùng đỏ mặt mắng khẽ, hận không thể hợp sức chém chết cái tên quân tử nhũ gia này... "Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Gì mà bắt nạt chứ!?" Tần Phong lẩm bẩm bất mãn, cho rằng hệ thống lại vu oan người tốt.

Hắn rõ ràng là nắm thóp điểm yếu của Lan bảo bảo, khiến bà ta không thể phát huy hết thực lực ý chí Tiên Đế, từ đó gián tiếp giúp Lan bảo bảo yêu dấu của mình đoạt lại quyền chủ đạo cơ thể cơ mà.

Trong không gian ý chí, hai Lan bảo bảo đang đối trì.

Dù họ rất muốn hợp sức dạy dỗ Tần Phong bên ngoài nhưng cũng biết đối phương mới là đại sự cần giải quyết trước mắt, nên chỉ đành nén cơn thẹn thùng, chuẩn bị xử lý xong đối phương rồi mới tính sổ với Tần Phong.

Ầm ầm!!

Lan bảo bảo tiền thế vẫy tay, hàn khí vô tận ngưng tụ thành một ngọn núi băng khổng lồ, mang theo uy thế nghiền nát tất cả đè xuống Lan bảo bảo kiếp này. "Tới đi!!" Lan bảo bảo kiếp này phất tay ngưng tụ một thanh băng kiếm, phát ra một đạo kiếm quang xanh lam thông thiên triệt địa, chém thẳng vào ngọn núi băng đang ép tới, không gian bị bẻ cong phát ra những tiếng rít chói tai.

Ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm tạo ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Nhờ có Băng Phách Châu gia trì, chiến lực của Lan bảo bảo kiếp này tăng vọt mấy bậc, một kiếm chém tan ngọn núi băng khổng lồ, vô số mũi băng rơi xuống như mưa bão. "Hừ!!" Lan bảo bảo tiền thế lạnh lùng thi triển thần thông.

Những mũi băng đang rơi bỗng bị sức mạnh vô hình điều khiển, bao vây bắn về phía Lan bảo bảo kiếp này, mỗi mũi băng đều mang sức mạnh xuyên thấu tinh thần.

Lan bảo bảo kiếp này không lùi bước, mặt nghiêm nghị múa thanh băng kiếm.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm ngân vang vọng đất trời, trên thân kiếm lấp lánh phù văn huyền bí.

Cô chém mạnh một phát, một đạo băng nhận chứa đựng Băng Chi Đại Đạo bắn ra, va chạm với đám mưa băng trùy.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thế giới băng giá tan vỡ trong chốc lát.

Nhưng hai Lan bảo bảo vẫn chưa phân thắng bại.

Lan bảo bảo tiền thế khẽ nhún chân, mặt băng dưới chân vỡ nát, bà ta bay vút lên không trung, vẫy tay gọi ra vô số băng nhận từ tứ phương tám hướng bắn tới, xé rách không khí như tia chớp. "Chiêu cũ không có tác dụng với ta đâu!" Lan bảo bảo kiếp này lạnh lùng nói, thân hình di chuyển như quỷ mị.

Cô múa băng kiếm tạo thành một lưới sáng xanh lam chặn đứng toàn bộ băng nhận. "Vậy thì cho ngươi xem chiêu lợi hại hơn!" Lan bảo bảo tiền thế bấm quyết, hàn khí xung quanh cuồng bạo tuôn trào.

Vút!!

Băng Chi Đại Đạo cực hạn hóa thành một con băng phượng hoàng khổng lồ vỗ cánh hót vang, sau đó phun ra một luồng băng diễm cực hàn, đóng băng mọi thứ nó đi qua. "Để xem ai lợi hại hơn!!" Lan bảo

bảo kiếp này cũng không kém cạnh, nhanh chóng bấm quyết.

Ngao!!

Băng Chi Đại Đạo hóa thành một con băng long khổng lồ hiện ra sau lưng cô, giương nanh múa vuốt lao vào con băng phượng hoàng.

Chương 1556

"Băng Tuyết Huyền Minh, Đạo Tàng Càn Khôn, Thiên Địa Vô Cực!" Lan bảo bảo tiền thế lại bấm quyết, hàn khí khủng khiếp bao trùm thiên địa.

Con băng phượng hoàng bùng lên ánh sáng trắng chói lòa, được cường hóa cấp sử thi, giải phóng quy tắc Băng Chi Đại Đạo cực hạn. "Lưỡng khâm băng tuyết ý, nhất bộ nhất ngâm phong!" Lan bảo bảo kiếp này không chút sợ hãi, cũng tất tay.

Con băng long khổng lồ cũng được cường hóa sử thi, tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, mang theo quy tắc Băng Chi Đại Đạo khiến toàn bộ thế giới băng giá rung chuyển sụp đổ.

Ầm ầm!!

Băng long và băng phượng hoàng va chạm dữ dội, tạo ra vụ nổ lớn.

Vô số khối băng bay loạn xạ tạo thành một vòng xoáy băng khổng lồ như muốn nuốt chửng cả thế giới.

Mặt băng bên dưới xuất hiện những rãnh nứt sâu không thấy đáy, núi băng xung quanh sụp đổ thành bụi phấn, cứ như tận thế sắp đến. "Đánh nhau kịch liệt thật!" Tần Phong nhìn ánh sáng xanh trắng lập lòe quanh người Lan bảo bảo, biết cuộc chiến giành quyền chủ đạo diễn ra dữ dội thế nào.

Là người đàn ông đứng sau Lan bảo bảo, hắn phải dốc sức trợ giúp nàng, giải quyết mọi nỗi lo để nàng yên tâm xông pha. "Nếu Băng Phách Châu chưa đủ quyết định thắng bại, vậy thì..." Tần Phong nhìn Lan bảo bảo trầm tư, sau đó cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Trước tiên hắn phải thanh minh một điều, đây tuyệt đối không phải là sàm sỡ chiếm tiện nghi, mà là đem Hỗn Nguyên Chi Lực và Ngũ Hành Chi Lực vừa tu luyện được truyền cho Lan bảo bảo, giúp nàng một tay chiến thắng ý chí tiền thế. "Á..." Hai Lan bảo bảo trong không gian ý thức cùng run lên, trợn tròn mắt.

Đôi má trắng nõn lại đỏ bừng, đỏ đến tận mang tai, thậm chí cả người cũng đỏ lựng lên như con cua vừa mới ra lò. "Cái đồ đăng đồ tử này!!" Lan bảo bảo kiếp này lại tức đến đau ngực, biết ngay Tần Phong chẳng phải hạng tốt lành gì.

Nhưng vì kiếp này nàng đã từng "giao đấu" với Tần Phong rồi nên nhanh chóng bình tĩnh lại, còn Lan bảo bảo tiền thế chưa từng tiếp xúc với đàn ông nên lập tức bị nụ hôn này làm cho đứng hình mất hai giây rưỡi.

Trong cuộc đối đầu giữa các cao thủ, một giây đã đủ phân thắng bại.

Lan bảo bảo kiếp này chớp lấy thời cơ, mượn Hỗn Nguyên Chi Lực và Ngũ Hành Chi Lực của Tần Phong truyền tới, cầm băng kiếm đâm thẳng vào ý chí tiền thế. "Hỏng bét!!" Lan bảo bảo tiền thế biến sắc.

Do vừa rồi tung chiêu tiêu hao quá lớn, lại bị nụ hôn của Tần Phong làm cho đứng hình, bà ta không còn khả năng né tránh, chỉ biết trân trối nhìn thanh băng kiếm đâm tới.

Phập một tiếng, băng kiếm xuyên người! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại tức đến đau ngực, nhận được 200.000 điểm phản diện!" "Đinh đông, kiểm tra thấy Thiên Tuyển Chi Nữ cấp thần thoại đã đánh bại ý chí tiền thế, tiến hóa thành Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo!!" "Lan bảo bảo thăng cấp rồi!!" Mắt Tần Phong sáng rực lên, hắn bắt đầu có một ý tưởng táo bạo...

Khung cảnh chuyển đổi, bên trong không gian ý thức.

Chỉ thấy Lan Bảo Bảo đời này đâm một kiếm xuyên qua Lan Bảo Bảo tiền thế, toàn bộ thế giới cũng theo đó mà yên tĩnh trở lại. "Thiên ý sao!?" Lan Bảo Bảo tiền thế cúi đầu nhìn thanh băng kiếm đâm giữa ngực, khóe miệng không nhịn được nở một nụ cười khổ không cam lòng.

Bản lĩnh vốn tưởng rằng mình đã nỗ lực nhiều như vậy, có thể sống lại đời thứ hai của Tiên Đế, nhưng không ngờ người tính không bằng trời tính, cuối cùng nàng lại bại dưới tay chính mình. "Thiên ý?

Chắc là vậy đi!" Lan Bảo Bảo đời này nhìn bản thể tiền thế trước mắt, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy một trận hậu sợ.

Đừng nhìn nàng bây giờ chiến thắng chính mình, đoạt lại quyền chủ đạo cơ thể, nhưng mỗi một bước đều đi đến kinh tâm động phách, thậm chí có thể nói hoàn toàn là nhờ vào vận khí mới hoàn thành được màn 'kịch tình sát' phi lý này.

Đầu tiên là bị Tần Phong cưỡng ép phi thăng mang lên Tiên giới, khiến trái tim băng giá của nàng xuất hiện một vết nứt.

Sau đó Tần Phong lại vừa vặn có một viên Băng Phách Châu, giúp nàng đạt được Băng Chi Đại Đạo gia trì, có tư bản để đối kháng, cuối cùng càng là dưới sự gia trì của Hỗn Nguyên chi lực và Ngũ Hành chi lực mà Tần Phong đưa tới, mới thành công lật kèo ngược dòng.

Có thể nói ở giữa chỉ cần xảy ra một chút ngoài ý muốn, nàng đều không thể sống được đến bây giờ. "Lần này là ngươi thắng!" Mỹ mâu của Lan Bảo Bảo tiền thế vẫn lạnh lùng nói: "Bản đế không ngờ Tần Phong lại tìm được Băng Phách Châu cho ngươi, còn sở hữu cả Hỗn Nguyên chi lực và Ngũ Hành chi lực, nhưng chỉ dựa vào những thứ này ngươi vẫn không thể giết chết ý chí của bản đế, cùng lắm chỉ khiến bản đế một lần nữa lâm vào trầm mặc..." Lời còn chưa dứt... cơ thể Lan Bảo Bảo tiền thế bắt đầu trở nên trong suốt, cuối cùng hóa thành từng điểm tinh quang tan biến. "Ngươi nghĩ ngươi còn có cơ hội sao!?" Lan Bảo Bảo đời này hừ lạnh một tiếng.

Tuy rằng bằng năng lực hiện tại của nàng chưa thể tiêu diệt hoàn toàn ý thức tiền thế, nhưng sau khi chịu thiệt một lần, nàng tuyệt đối không cho đối phương cơ hội thứ hai, nhất định sẽ ở trước khi đối phương tỉnh lại mà đột phá Tiên Đế cảnh. 'Bùm' một tiếng!!

Theo ý thức của Vu Lan trở về, cơ thể bị đóng băng cũng tan vỡ.

Chỉ thấy nàng chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt chính là Tần Phong đang hôn lên làn môi đỏ mọng của mình, thậm chí sau khi băng tan còn định thò lưỡi ra. "Đồ đăng đồ tử!!" Vu Lan lập tức thẹn quá hóa giận đẩy Tần Phong ra, còn có một sợi chỉ bạc óng ánh kết nối giữa hai người. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khi dễ Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 50 vạn phản phái điểm!" "Ai là đăng đồ tử hả?!" Tần Phong dư vị lau miệng, sau đó nghiêm túc nói: "Ta chỉ là sợ nàng đánh không lại chính mình, cho nên mới truyền cho nàng Hỗn Nguyên chi lực và Ngũ Hành chi lực, nàng không theo truyền thống lấy thân báo đáp thì thôi đi, sao còn ngậm máu phun người, bôi nhọ sự trong sạch của ta!?" "Đúng vậy, đúng vậy!" Tiểu Bạch lập tức liên tục gật đầu: "Nếu như ngươi cảm thấy Thỏ chủ ngân nhà ta chiếm hời của ngươi, vậy Thỏ chủ ngân có thể nói với ngươi câu xin lỗi, nhưng cứu mạng ngươi là sự thật, ngươi thế nào cũng phải biểu hiện một chút chứ.

Nếu ngươi muốn Thỏ chủ ngân nhà ta ở rể, vậy xin chuẩn bị 500 vạn cực phẩm tiên tinh, ba kiện Đế binh, một bộ cung điện đỉnh cấp làm sính lễ.

Nếu ngươi muốn gả cho Thỏ chủ ngân nhà ta, lấy thân báo đáp, vậy xin chuẩn bị lễ vật có giá trị tương đương.

Nếu ngươi vừa không muốn ở rể, cũng không muốn lấy thân báo đáp, thì xin hãy chi trả hai kiện Đại Tiên Thiên chí bảo coi như phí cảm ơn." "Cái này có thể có!" Tần Phong đồng tình gật đầu.

Ý bảo mình có thể nói lời xin lỗi, nhưng sính lễ và lễ vật thật sự không thể thiếu. "Các ngươi, các ngươi..." Vu Lan tức đến mức đau cả ngực.

Không hiểu nổi một con thỏ nhỏ nhắn xinh xắn thế này, sao cái miệng lại giống hệt chủ nhân nó vậy. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ tức đến đau ngực, nhận được 50 vạn phản phái điểm!" "Bao nhiêu cơ!?" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống thì sững sờ, nghiêm trọng hoài nghi mình nghe lầm.

Tuy hắn biết Lan Bảo Bảo thăng cấp thì phản phái điểm sẽ tăng, nhưng không ngờ một lần khiến nàng tức giận lại nhận được tới 50 vạn điểm.

Chương 1557

Cái này mỗi ngày chọc giận nàng mười mấy hai mươi lần, sau đó lại lấy danh nghĩa 'nhũ gia quân tử' giúp nàng xoa bóp một chút, một ngày không phải kiếm được hơn ngàn vạn phản phái điểm sao!? "Hừ!!" Vu Lan tức giận hừ lạnh một tiếng, giậm chân như đang làm nũng rồi quay người bỏ đi. "Băng sơn mỹ nhân làm nũng, cái này ai mà chịu nổi chứ!?" Trái tim nhỏ của Tần Phong đập thình thịch, vội vàng tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ của Lan Bảo Bảo.

Có nguy hiểm thì hắn sẽ làm hậu thuẫn kiên cường nhất sau lưng nàng, nhưng khi không có nguy hiểm, hắn chắc chắn sẽ làm 'thích khách' đâm lén sau lưng nàng. 'Oanh long long'!!

Ngay khi Tần Phong nắm lấy tay Lan Bảo Bảo, một đạo tiếng nổ điếc tai đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy cách đó không xa bốc lên một đám mây nấm, Tô gia thành vốn dĩ đã biến thành phế tích, vô số tu tiên giả như dân tị nạn, mặt đầy kinh hãi chạy trốn khắp nơi. "Đám người này đúng là súc sinh mà!" Tần Phong phảng phất như được kích hoạt cảm giác chính nghĩa, mở miệng khiển trách: "Không chỉ chiến đấu trong thành trì, mà còn làm liên lụy đến bách tính vô tội." "Hả!?" Vu Lan mặt đầy chấn kinh quay đầu nhìn Tần Phong, rất muốn hỏi xem tại sao hắn có thể nói ra được loại lời này.

Tuy rằng đám đệ tử tông môn Thái Bạch Tiên Sơn kia làm liên lụy người vô tội là sai, nhưng hắn sao không nghĩ xem căn nguyên của tất cả chuyện này là do ai gây ra!? "Đều là chuyện tốt do Diệp Thần làm!" Tần Phong giống như tự thôi miên thành công, lại đột nhiên phẫn nộ nói: "Nếu không phải hắn cấu kết với Dịch Thiên Cơ, tính ra tung tích

Vô Thượng Thiên Thư, lại còn cùng Vệ Kiệt mật mưu giá họa cho Triệu sư huynh, thì trận bi kịch này sẽ không xảy ra.

Ta trở về nhất định sẽ bẩm báo sự thật với Minh chủ, loại súc sinh như Diệp Thần không xứng làm đệ tử Tiên Minh ta." "Thỏ chủ ngân nói đúng!" Tiểu Bạch mặt đầy chính khí: "Tiên Minh chúng ta không nhận súc sinh!!" "Ta..." Miệng Vu Lan há hốc nửa ngày, thực sự không biết nói gì.

Nếu không phải nàng trốn trong không gian ý thức chứng kiến toàn bộ quá trình, thì có khi đã tin vào cái miệng rộng của một người một thỏ này, coi bọn họ là những người chính nghĩa cứu vớt thương sinh rồi. 'Oanh long long'!!

Lại một đạo tiếng nổ vang lên, kèm theo cơn lốc năng lượng quét qua phương Tây.

Chỉ thấy giữa hư không có năm bóng người đang va chạm kịch liệt, ngoại trừ hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn, còn có Tiểu Kiều và Lưu Thủy của Băng Cung, cuối cùng chính là Vệ Kiệt. "Ta phải mau chóng chạy thôi!" Vệ Kiệt biết cảnh ngộ của mình, tàn nhẫn sử dụng đào bào bí pháp.

Chỉ thấy hắn dùng lực tự vặn gãy tay trái của mình, tiên huyết lập tức phun ra như không tiền, ngay sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành từng đạo phù văn màu đỏ máu bao bọc lấy hắn. "Không xong, Đại Đạo Hiến Tế Thuật!!" Mọi người lập tức kinh hô, muốn ngăn cản nhưng đã không kịp.

Khác với những bí thuật chạy trốn truyền thống thông thường, Vệ Kiệt sử dụng Đại Đạo Hiến Tế Thuật là hiến tế một bộ phận cơ thể cho Đại Đạo, từ đó nhận được một lần bảo hộ của Đại Đạo. "Đây là bí thuật chạy trốn sao!?" Trên đầu Tần Phong lập tức hiện ra nhiều dấu hỏi chấm.

Tuy hắn chưa từng bị người ta đuổi chạy trối chết, nhưng cũng đã thấy Diệp Thần gie gie chạy trốn rồi, rõ ràng là một chuyện rất ưu nhã, rất đơn giản, sao đến chỗ gã này lại trở nên hung tàn như vậy... "Hắn chạy trốn sao lại tự đoạn một tay hả!?" Tiểu Bạch mặt đầy ngây thơ hỏi: "Tại sao không sử dụng Đại Tiên Thiên chí bảo chứ?!" "Trời ạ!" Vu Lan bất lực đỡ trán, thật muốn tìm người tới cứu mình.

Còn tại sao không sử dụng Đại Tiên Thiên chí bảo!?

Nó tưởng thứ đó là rau cải trắng ngoài ruộng, muốn là ra ruộng cắt một cây là có à!?

Phải biết rằng, Đại Tiên Thiên chí bảo là do thiên địa Đại Đạo thai nghén hàng trăm vạn năm, thậm chí hàng ngàn vạn năm mới có thể sinh ra bảo vật hiếm có, hơn nữa còn cần thiên thời, địa lợi, những buff cực kỳ hà khắc mới có thể đản sinh.

Từ thời Thái Cổ đến nay, Đại Tiên Thiên chí bảo có ghi chép rõ ràng tổng cộng cũng không quá mười kiện.

Trong đó đa số đã biến mất trong dòng sông lịch sử, không ai biết tung tích của chúng, hiện tại Tiên giới chỉ biết có hai kiện Đại Tiên Thiên chí bảo, ngoài Long Ngạo Thiên ra thì chỉ có cái hồ lô nhỏ của Tần Phong.

Cho nên không phải Vệ Kiệt không dùng, mà là Vệ Kiệt thực sự không có! "Tại sao chứ!?" Tiểu Bạch vẫn mặt đầy ngây thơ, nghĩ không ra tại sao lại không có.

Phải biết rằng, chủ ngân nó một mình đã sở hữu ba kiện Đại Tiên Thiên chí bảo, Tử Kim hồ lô tặng cho nó, Trảm Tiên hồ lô tặng cho Hồng Hạnh, chính mình thì giữ lại một cái Không Gian hồ lô, có thể thấy thứ này ở Tiên giới cũng chẳng phải hàng hiếm gì cho cam.

Có lẽ cường giả Tiên Quân cảnh không đủ tư cách sở hữu, nhưng

Vệ Kiệt là Tiên Vương sơ giai chắc chắn đủ tư cách rồi! "Vệ Kiệt này cũng lợi hại thật!" Tần Phong không thèm để ý đến Tiểu Bạch, đang nhìn về phía Vệ Kiệt giữa hư không.

Chính mình đã sắp xếp cho hắn tới hai tên Thiên Tuyển Chi Tử, một Thần Thoại, một Thiên Đạo, cuối cùng cư nhiên vẫn để hắn liều ra được một tia sinh cơ, càng là ngoan lệ quyết đoán lựa chọn đoạn chi cầu sinh. 'Oanh long long'!!

Toàn bộ thiên địa bắt đầu phong vân đột biến, tiên khí cũng giống như bị dẫn dắt.

Ngay sau đó một luồng Đại Đạo chi lực mênh mông tràn vào cơ thể Vệ Kiệt, không chỉ khôi phục năng lượng hắn vừa tiêu hao, còn khiến khí tức của hắn bộc phát tăng mạnh một đoạn, quanh thân cuộn trào một luồng Đại Đạo chi lực khủng khiếp. "Ngươi cứ đợi đấy cho ta!!" Vệ Kiệt liếc nhìn Triệu Trường Sinh trong đám người, trong mắt hiện lên một tia hận ý ngút trời.

Tuy rằng Tần Phong vừa rồi suy luận rất có lý có cứ, mũi dùi chỉ thẳng vào Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ đứng sau, nhưng hắn vẫn nguyện ý tin tưởng vào đôi mắt của mình hơn, kiên tín Triệu Trường Sinh mới là kẻ đứng sau màn thao túng tất cả. "Sao lại là ta nữa!?" Triệu Trường Sinh cảm giác mình sắp sụp đổ đến nơi, từ đầu đến cuối không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Mình cũng chỉ đi theo sau Tần Phong hô hoán vài câu, kết quả bóng dáng Vô Thượng Thiên Thư còn chưa thấy đâu, lại không hiểu thấu bị thằng súc sinh Vệ Kiệt này nhắm vào. 'Hưu' một tiếng!!

Tiếng xé gió chói tai vang lên, một đạo quang mang rực rỡ chợt hiện.

Chỉ thấy Vệ Kiệt sau khi nhận được bảo hộ của Đại Đạo, không lựa chọn liều mạng với những người khác, mà bịt lấy vết thương đứt tay, sau đó dốc toàn lực xông ra khỏi vòng vây, lao về phía chân trời xa xôi. "Chạy đi đâu!!" Lâm Tam đặc biệt dũng mãnh, cầm kiếm xông lên. 'Ong!

Ong!' Vô Trần Kiếm trong tay bộc phát ra một đạo kiếm quang chói mắt, trên đó phủ đầy các loại thần văn huyền bí, ngay sau đó toàn bộ hư không bắt đầu chấn động kịch liệt, cảm giác áp bách khủng bố khó có thể tưởng tượng quét qua thiên địa. "Kiếm ý thật lợi hại!!" Mọi người lập tức kinh hô, bị kiếm này của Lâm Tam làm cho kinh hãi.

Chỉ thấy kiếm mang của kiếm này chạm tới cửu thiên, kiếm khí càng là khuấy động chín vạn dặm, khiến thiên địa chấn động, phảng phất như một kiếm chém vào quá khứ tương lai. 'Oanh long long'!!

Chương 1558

Kiếm mang chạm tới cửu thiên cấp tốc chém về phía Vệ Kiệt, va chạm tạo ra một đạo kim quang chói mắt, ngay sau đó cơn lốc kiếm khí khủng bố quét qua thiên địa, đại địa càng là không chịu nổi, nứt ra vô số vết rách dữ tợn.

Tuy nhiên điều đánh đổ nhận thức của mọi người là, Vệ Kiệt không những không né tránh, mà còn chẳng hề hấn gì.

Ngược lại Lâm Tam lại bị một luồng năng lượng bí ẩn tấn công, giống như bị búa tạ đập trúng, lập tức bị đánh bay ra ngoài. "Phụt!!" Lâm Tam phun ra một ngụm tiên huyết, giống như sao băng cấp tốc rơi rụng. "Hắn đúng là không sợ chết mà!" Triệu Trường Sinh cạn lời tại chỗ.

Người khác thấy Đại Đạo giáng xuống bảo hộ thì đều là có bao xa chạy bấy xa, thế mà Lâm Tam hay quá, tu vi Chân Tiên trung giai lại dám tự mình xông lên. "Chặn hắn lại!!" Hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn vẫn chưa từ bỏ ý định muốn đi ngăn cản.

Nhưng Vệ Kiệt sử dụng là Đại Đạo Tế Hiến Thuật, lại còn lấy một cánh tay của mình làm tế phẩm, đừng nói là Lâm Tam có hào quang cũng không chặn được, ngay cả bọn họ cũng đồng dạng không chặn nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương tiêu biến mất dạng. "Đáng chết!!" Hai vị Tiên Vương không có chỗ trút giận, phẫn nộ nhìn về phía Tiểu Kiều và Lưu Thủy.

Nếu không phải hai người phụ nữ của Băng Cung này chạy ra phá đám, thì bây giờ bọn họ đã bắt được Vệ Kiệt và Tần Phong rồi. "Sao?

Muốn đánh nhau à!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy không hề nao núng.

Nếu là trước đây xảy ra xung đột với Thái Bạch Tiên Sơn, bọn họ có lẽ sẽ vì Băng Cung mà lựa chọn nhẫn nhịn, dù sao chỗ dựa của người ta là Lăng Tiêu Tiên Đế - bá chủ Bắc Vực, liều mạng với bọn họ chẳng có chút lợi lộc gì.

Nhưng hiện tại Nữ Đế của Băng Cung bọn họ không chỉ đã trở về, mà chỗ dựa của Thái Bạch Tiên Sơn là Lăng Tiêu Tiên Đế còn đang dẫn theo đại quân tinh nhuệ đi đánh Tiên Minh rồi.

Chính là lúc hổ vắng nhà, khỉ xưng đại vương. "Hừ!!" Hai vị Tiên Vương Thái Bạch Tiên Sơn tức đến mức suýt chút nữa là tới kỳ kinh nguyệt luôn.

Từ khi đầu tư vào Lăng Tiêu Tiên Đế nhận được hồi báo, Thái Bạch Tiên Sơn bọn họ ở Bắc Vực luôn đi ngang, lúc nào phải chịu loại khí này chứ, lại còn là chịu khí ngay trên địa bàn của mình. "Hai vị trưởng lão bớt giận!" Có đệ tử vội vàng tiến lên khuyên ngăn: "Thực lực Băng Cung cũng không thua kém Thái Bạch Tiên Sơn chúng ta là bao, liều mạng với bọn họ chẳng có chút lợi lộc gì, hay là nghĩ xem tiếp theo nên làm gì đi!" "Hừ!!" Hai vị Tiên Vương Thái Bạch Tiên Sơn hừ lạnh một tiếng, cũng biết đệ tử nhà mình nói là sự thật.

Thay vì ở đây liều cái ngươi chết ta sống với Băng Cung, còn không bằng tranh thủ thời gian đi truy lùng Vệ Kiệt và Tần Phong.

Người trước trên thân có Vô Thượng Thiên Thư trong truyền thuyết, người sau trên thân có hai kiện Đế binh, Thập Nhị Tinh Thần Châu, Đại Tiên Thiên hồ lô, Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn, cùng với cơ hội gây án đỉnh cao.

Lúc này —— Tần Phong thấy Tiểu Tam Tam bị đánh bay, quả đoạn buông bàn tay nhỏ của Vu Lan ra.

Ngay sau đó không chút do dự bay vút lên trời, đỡ lấy Tiểu Tam Tam đang bị thương rơi rụng như vì sao. "Tần huynh..." Lâm Tam cảm nhận được mình được người ta đỡ lấy, lập tức suy yếu mở mắt nhìn qua. "Yên tâm!" Tần Phong rất hiểu Tiểu Tam Tam, lập tức nghĩa chính ngôn từ nói: "Ta sẽ đi tìm cho ra tên ma đầu Vệ Kiệt kia, tuyệt đối không để hắn luyện ra Huyết Nô làm họa loạn Tiên giới thương sinh." Nghe vậy...

Tiểu Tam Tam lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, sau đó đầu nghiêng qua một bên ngất xỉu trong lòng Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn phản phái điểm!" "Vẫn là Tiểu Tam Tam có nhiều dầu mỡ hơn!" Trong lòng Tần Phong sướng rơn, ôm Tiểu Tam Tam hạ cánh an toàn. "Cảnh tượng này sao quen thuộc thế nhỉ!" Vu Lan ngẩn ngơ nhìn hai người hạ cánh, tổng cảm thấy mình hình như có chút dư thừa... "Thế nào?

Có phải rất hâm mộ không!?" Tiểu Bạch lập tức nhảy lên vai Vu Lan, giống như gian thương chào hàng: "Tục ngữ nói đúng, mua sớm hưởng thụ sớm, mua muộn thì hết hàng.

Nể tình chúng ta quen biết nhiều năm, Thỏ ta lần này giảm giá 20% cho ngươi thấy thế nào?

Chỉ cần ngươi bây giờ bỏ tiền ra, Thỏ ta tối nay sẽ khiêng Thỏ chủ ngân nhà ta lên giường ngươi luôn!?" "Ngươi sao mà có lòng tốt thế!?" Vu Lan không nhịn được trợn trắng mắt: "Đã là hàng tồn kho rồi mà còn đòi bán cho ta giảm giá 20%?

Ta mà thực sự bỏ tiền ra mua, chẳng phải thành kẻ ngốc lớn nhất Tiên giới sao!?" "Lời không thể nói như vậy..." Tiểu Bạch mặt đầy nghiêm túc: "Trước đây Thỏ ta bán là ý tưởng và danh tiếng, bây giờ Thỏ ta bán là hậu mãi và phục vụ." "Hậu mãi và phục vụ!?" Sắc mặt Vu Lan hơi khựng lại, hiển nhiên chưa từng nghe qua từ này. "Chính là mượn giống đó!" Tiểu Bạch nghiêm túc giải thích: "Tuy rằng mệnh cách Lục Vị Đế Vương của Thỏ chủ ngân nhà ta không còn nữa, nhưng kỹ thuật và thiên phú của hắn vẫn còn.

Kỹ thuật có thể giúp ngươi trải nghiệm phục vụ ưu tú, thiên phú thì có thể bảo đảm chất lượng hài tử.

Ý nghĩa của dịch vụ hậu mãi chính là một lần không được thì có lần thứ hai, lần thứ hai không được thì có lần thứ ba... phục vụ cho đến khi ngươi thành công mượn được giống mới thôi." "Nếu ngươi nói như vậy..." Vu Lan lập tức có chút tâm động.

Ngươi có thể nghi ngờ nhân phẩm và cái miệng thối của Tần Phong, nhưng ngươi tuyệt đối không thể nghi ngờ huyết mạch và thiên phú của hắn.

Chỉ cần hài tử tương lai kế thừa được một hai hạng năng lực của hắn, thì chắc chắn có thể kinh diễm cả một thời đại.

Quan trọng nhất là... cơ bụng săn chắc tràn đầy dương cương chi khí của Tần Phong, không chỉ khiến nàng nhìn không rời mắt, mà còn huyễn tưởng về việc được nghịch ngợm trên đó. "Thế nào!?" Tiểu Bạch lập tức kích động nhìn Vu Lan, chờ đợi nàng đưa ra quyết định đi ngược lại tổ tông. "Không mua!!" Vu Lan không chút do dự, trực tiếp từ chối tiêu phí cao. "Đáng đời ngươi độc thân!!" Nụ cười trên mặt Tiểu Bạch trong nháy mắt biến mất, tức giận không thèm quay đầu lại nhảy lên vai Tần Phong. "Độc thân!?" Vu Lan đối với chuyện này không thèm để ý.

Không phải dịch vụ hậu mãi của Tiểu Bạch mua không nổi, mà là chủ động nhào lên người Tần Phong thì có tính kinh tế cao hơn.

Cho dù Tần Phong có chui vào chăn của con hồ ly tinh khác, nàng cũng có thể xông vào lôi người ra. "Ân!?" Tần Phong lập tức nhìn quanh bốn phía, có cảm giác như bị ai đó nhắm vào.

Lúc này —— Thiên địa đã khôi phục lại bình tĩnh.

Chỉ thấy hai phe thế lực Thái Bạch Tiên Sơn và Băng Cung đang đứng trên không trung tiến vào trạng thái đối trì.

Chương 1559

"Ở đây rất nguy hiểm nha!" Triệu Trường Sinh nhìn hai bên đang giương cung bạt kiếm, vội vàng dẫn theo Thanh Thanh đi tìm Tiểu Tam Tam.

Gã tuyệt đối không phải vì nguyên nhân Vô Thượng Thiên Thư mà đi tìm Lâm Tam, mà là vì gã và Lâm Tam vốn là đồng môn sư huynh đệ, lo lắng cho thương thế của hắn, dự định dùng Thiên Nhất Chân Thủy và Linh Quy Bát Pháp của mình để cứu người.

Tuy nhiên ngay khi gã đánh hơi tìm tới, lại ngửi thấy mùi 'tiện' trên người Tần Phong. "Cái thằng này sao cũng ở đây!?" Triệu Trường Sinh cả người trong nháy mắt không ổn chút nào, là thực tâm không muốn gặp phải cái tai họa Tần Phong này.

Bản tưởng rằng lần này hai bên lập đội thì sẽ không bị hố, ai ngờ chỉ là đi theo hắn hô hoán hai câu, đã không hiểu thấu bị Vệ Kiệt ghi hận, suýt chút nữa trở thành bia đỡ đạn cho cả đám. "Lão Triệu cũng tới rồi!" Tần Phong không những không cảm thấy kinh hỉ, trong lòng ngược lại còn căng thẳng lên.

Hiện tại xung quanh hắn không chỉ có Triệu Trường Sinh - một Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, còn có Lan Bảo Bảo - một Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo, cùng với Lâm Tam - một Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo.

Tuy rằng radar tìm bảo vật 'ba nhân' này rất bá đạo, nhưng nếu không ổn thì sẽ phản phệ lên chính mình.

Trước đó chỉ vì để mặc cho Triệu Trường Sinh và Tiểu Tam Tam ở chung vài ngày, suýt chút nữa đã lột sạch cái quần lót của hắn ra, nhìn thấy hình thái nguyên thủy nhất của cơn cuồng phong cấp tám.

"Cái tai họa này đang sợ cái gì thế!?" Triệu Trường Sinh lập tức nhận ra sự thay đổi của Tần Phong, cả người theo đó cũng hưng phấn hẳn lên.

Chỉ cần gã có thể nắm được cái đuôi nhỏ mà Tần Phong sợ hãi, thì sau này không cần phải lo lắng bị cái tai họa này lôi ra khỏi Tàng Thư Các làm trâu làm ngựa nữa.

Có điều gã nhìn quanh nửa ngày cũng không thấy người hay thứ gì khả nghi, hiện trường ngoại trừ Lâm Tam đang bị thương hôn mê ra, cũng chỉ có Vu Lan và con thỏ không có cổ kia. "Chờ đã, đó không phải Băng Phách Châu mà Tần sư đệ mượn của ta sao!?" Ánh mắt Triệu Trường Sinh đột nhiên dừng lại, nhìn thấy Băng Phách Châu trong tay Vu Lan. "Tần Phong mượn thì liên quan gì đến ta!!" Vu Lan không hề có ý định giảng lý lẽ, trực tiếp thu Băng Phách Châu lại.

Phải biết rằng, bên trong Băng Phách Châu ẩn chứa quy tắc Băng Chi Đại Đạo cực hạn, không chỉ có thể giúp nàng trấn áp ý thức tiền thế, còn có thể giúp nàng gia tốc đột phá tu vi, là trân bảo hiếm có trên đời, căn bản không thể trả lại. "Đó là của ta..." Triệu Trường Sinh thấy Vu Lan không giảng lý, chỉ đành quay đầu nhìn Tần Phong. "Ta không thấy gì hết!" Tần Phong lập tức giả ngu giả ngơ, không hề có ý định trả lại. "Các ngươi, các ngươi..." Triệu Trường Sinh tức đến mức tâm thái sụp đổ ngay tại chỗ, phát hiện ra đúng là 'ngưu tầm ngưu, mã tầm mã', cùng một giuộc cả. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại sụp đổ tâm thái, nhận được 20 vạn phản phái điểm!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ dạy hư Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 50 vạn phản phái điểm!" "Lão Triệu vẫn ít dầu mỡ như vậy!" Tần Phong sau khi nếm qua tư vị của cấp Thiên Đạo, trong nháy mắt cảm thấy cấp Thần Thoại đã biến thành Ngưu phu nhân.

Có điều hắn bây giờ cũng không rảnh để quản những chuyện này, lấy máy thông tin của mình ra bắt đầu liên lạc với Thanh Thiên, hỏi xem gã có tìm thấy tung tích của Vệ Kiệt đang chạy trốn hay không.

Tuy rằng Vệ Kiệt vừa rồi sử dụng Đại Đạo Tế Hiến Thuật chạy trốn, ngay cả bốn vị Tiên Vương tại trường cũng không chặn nổi, nhưng Thanh Thiên đã lấy Tô gia lão thành làm trung tâm, rải hàng ngàn tên tử sĩ ra như rải vừng.

Mà Vệ Kiệt hiện tại đã cụt một tay, có chạy thì cũng chắc chắn không chạy xa được. "Bẩm Bệ hạ..." Thanh Thiên trả lời: "Dựa theo phân tích lộ trình chạy trốn của Vệ Kiệt vừa rồi, chúng thần đã cơ bản khóa định được vị trí đại khái hắn đang ẩn trốn, có cần tiến hành rà soát kiểu thảm lật tại khu vực này không!?" "Không cần!" Tần Phong không chút do dự, trực tiếp từ chối đề nghị của Thanh Thiên.

Hiện tại đám tử sĩ trong tay hắn đều đến từ chỗ Vệ Kiệt, phái bọn họ đi rà soát kiểu thảm lật dễ dàng đánh rắn động cỏ, đến lúc đó nếu để Vệ Kiệt chạy thoát, thì giữa Tiên giới mênh mông này thực sự không biết đi đâu mà tìm hắn. "Tại sao không dùng chứ!?" Thanh Thanh ở bên cạnh sốt ruột nói: "Hiện tại Vệ Kiệt đã bị thương, chính là cơ hội tốt để trừ khử hắn mà!" "Ngươi quên là trong tay Vệ Kiệt còn có một con Huyết Nô sao!?" Triệu Trường Sinh mở miệng nhắc nhở: "Muốn nuôi dưỡng Huyết Nô thì mỗi ngày bắt buộc phải tìm người tế sống, cho nên chỉ cần chúng ta đến khu vực đó nghe ngóng xem nơi nào xuất hiện nhân khẩu mất tích, là có thể xác định được vị trí của hắn rồi." "Đây chính là uy lực của 'ba nhân' sao!?" Tần Phong lập tức căng thẳng, cảm thấy Lão Triệu lúc này mạnh đến đáng sợ... "Cái tai họa này đang sợ cái gì thế!?" Triệu Trường Sinh nhìn ra sự thay đổi của Tần Phong, ở bên cạnh sốt ruột đến gãi tai gãi đầu.

Rõ ràng đã phát hiện Tần Phong lộ ra cái đuôi nhỏ, nhưng tìm một vòng cũng không thấy thứ gì khả nghi, thực sự nghĩ không thông cái tai họa này rốt cuộc đang sợ cái gì!? "Vậy chúng ta còn đợi cái gì nữa!?" Thanh Thanh lập tức lên tiếng: "Mau đi đến khu vực đó điều tra nhân khẩu mất tích, tranh thủ lúc Vệ Kiệt trọng thương mà tiêu diệt hắn và Huyết Nô." "Bây giờ đi luôn!?" Vẻ mặt Tần Phong trở nên xoắn xuýt, suy nghĩ xem có nên đi tìm Vệ Kiệt không.

Tuy rằng tìm được Vệ Kiệt có thể vạch trần bí mật hắn luyện chế Huyết Nô, từ đó đại diện cho chính nghĩa phê phán hắn là một ma tu, lật ngược toàn bộ lời khai của hắn trước đó, nhưng hắn cũng đã đồng ý với Mộng Dao tiên tử ngày mai về Tiên Minh giúp đỡ.

Nói cách khác... nếu bây giờ hắn đi tìm Vệ Kiệt, thì sẽ mất cơ hội 'thanh long nhập băng động'.

Mà ngay khi Tần Phong còn đang xoắn xuýt đi hay không, thì Triệu Trường Sinh đã đi thẳng tới trước mặt hắn.

Chỉ thấy gã nhấc bổng Tiểu Tam Tam trong lòng Tần Phong lên, sau đó vung tay lấy ra một cái bình sứ trắng, sau khi mở ra lập tức tỏa ra một luồng thanh hương, khiến tinh thần mọi người tại trường lập tức chấn động. "Thiên Nhất Chân Thủy!?" Chân mày Vu Lan khẽ nhíu lại, không hề xa lạ với Thiên Nhất Chân Thủy. "Không sai, chính là Thiên Nhất Chân Thủy!" Thanh Thanh lập tức đắc ý nói: "Không chỉ có thể giải các loại kỳ độc, mà còn có thể khiến thịt mọc xương trắng, cải tử hoàn sinh, là thánh dược trị thương đỉnh cấp nhất Tiên giới.

Hiện tại ở Tiên giới ngoại trừ chủ nhân nhà ta ra, vẫn chưa có y sư nào có thể phối chế được." "Có gì ghê gớm đâu!" Tiểu Bạch mặt đầy ghét bỏ: "Thỏ chủ ngân nhà ta là luyện đan sư đệ nhất thiên hạ, đan dược luyện chế ra đến nay chưa từng có một cái đánh giá tệ nào!" "Không có đánh giá tệ thì ghê gớm chắc!" Thanh Thanh lập tức không phục kêu lên: "Chủ nhân ta còn biết Linh Quy Bát Pháp, kim châm độ huyệt, bất kể thương thế nặng đến đâu cũng có thể trị khỏi ngay lập tức!" Lời vừa dứt...

Triệu Trường Sinh vừa vặn lấy ra tám cây kim châm.

Chỉ thấy gã tiêu sái quăng bình sứ trắng lên không trung, Thiên Nhất Chân Thủy bên trong lập tức rơi xuống, ngay sau đó nhanh chóng phóng ra tám cây kim châm, xuyên qua làn nước Thiên Nhất Chân Thủy đâm vào người Lâm Tam đang hôn mê. "Quả nhiên là Linh Quy Bát Pháp!!" Vu Lan không nhịn được tán thán một tiếng, lại bị y thuật của đối phương làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy Thiên Nhất Chân Thủy rơi xuống từ không trung giống như bị một loại sức mạnh nào đó dẫn dắt, theo tám cây kim châm hóa thành những sợi tơ mảnh, từ từ hòa vào cơ thể Lâm Tam.

Ngay sau đó hai ngón tay nhanh chóng chụm lại, hội tụ toàn bộ tiên lực lên đầu ngón tay, liên tục điểm vào các huyệt đạo trên khắp người Lâm Tam. "Ách..." Lâm Tam trong cơn hôn mê lập tức phát ra tiếng khàn khàn.

Sắc mặt vốn vì trọng thương mà tái nhợt cũng bắt đầu dần dần hồng nhuận trở lại. "Phù phù!!" Triệu Trường Sinh thở hắt ra một hơi dài, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi. "Yếu thì luyện thêm đi, nhà ai trị thương mà mệt như chó thế kia!?" Tiểu Bạch lập tức chế giễu một tiếng, sau đó kiêu ngạo ngẩng cái đầu nhỏ lên: "Thỏ chủ ngân nhà ta mở Trùng Đồng giúp người trị thương, trong nháy mắt là có thể trị khỏi, sau đó còn có thể trực tiếp nhập động phòng." "Nhập động phòng thì tính là gì!!" Thanh Thanh tức giận nói: "Chủ nhân nhà ta còn có thể nửa đêm không ngủ, chạy xa vạn dặm giết người, sáng hôm sau quay về ăn điểm tâm!!" "Cái đó tính là gì!!" Tiểu Bạch không chịu thua kém: "Thỏ chủ ngân nhà ta có thù là báo ngay tại chỗ, trực tiếp theo quy tắc mà thiến luôn!" "Chủ nhân nhà ta, còn biết trận pháp, vẽ bùa, luyện đan, y thuật, bát quái!!" "Thỏ chủ ngân nhà ta, còn là kiếm tu, phật tu, nho tu, đạo tu, khí tu!!" Hai cái tên nhỏ này giống như bị khơi dậy ham muốn thắng thua, lập tức xông lên mặt áp mặt mà hét lớn vào mặt nhau. "Chủ nhân nhà ta, có thể liên tục một tháng đi dạo tám cái ngõ nhỏ!!" "Thỏ chủ ngân nhà ta, có thể liên tục một tháng đi gõ cửa nhà góa phụ!!" "Chủ nhân nhà ta, dám đi tè bậy trên giường lão đầu Tàng Thư Các!!" "Thỏ chủ ngân nhà ta, dám mở Thiên Nhãn xem Thất trưởng lão tắm rửa!!" "Chủ nhân nhà ta, dám che mặt đi tán tỉnh tiểu thư tỷ xinh đẹp!!" "Thỏ chủ ngân nhà ta, dám dùng danh tính giả giả mạo chồng người khác!!" "........." Tần Phong và Triệu Trường Sinh nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng bịt miệng hai cái tên nhỏ này lại. "Bọn họ..." Vu Lan nhìn qua nhìn lại hai người, cảm thấy chẳng có ai là thứ tốt lành gì. "Hắc hắc, trẻ con không biết gì!" Tần Phong bịt miệng Tiểu Bạch, cười có chút gượng gạo. "Hắc hắc, trẻ con không biết gì!" Triệu Trường Sinh bịt miệng Thanh Thanh, cũng cười gượng gạo y hệt.

Chương 1560

'Oanh long long'!!

Trên hư không truyền đến một đạo tiếng nổ điếc tai, cơn lốc năng lượng khủng bố cũng quét tới.

Chỉ thấy hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn dường như đã có quyết định, sau khi thành công khóa định vị trí của Tần Phong, lập tức dẫn theo một đám lớn đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn xông về phía Tần Phong.

Không phải bọn họ không muốn đi tìm Vệ Kiệt, mà là thực sự không biết tung tích của gã.

Cho nên thay vì tốn lượng lớn nhân lực và tinh lực mà không có kết quả, còn không bằng trực tiếp gây án đỉnh cao, tranh đoạt hai kiện Đế binh, Thập Nhị Tinh Thần Châu, Đại Tiên Thiên chí bảo và những bảo bối khác. "Tần Phong là rể của Băng Cung chúng ta!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dẫn người đi ngăn cản đối phương. 'Oanh long long'!!

Hai bên giao chiến kịch liệt với nhau, khiến hư không một trận chấn động dữ tợn.

Tuy nhiên Thái Bạch Tiên Sơn không định tử chiến đến cùng với Băng Cung, mà mục tiêu xác định rõ ràng là liều mạng ép sát về phía Tần Phong. "Đậu má, nhắm vào ta rồi!!" Tần Phong lập tức thốt lên một câu chửi thề, lôi kéo Tiểu Tam Tam vừa tỉnh lại bỏ chạy.

Thay vì ở đây liều cái ngươi chết ta sống với Thái Bạch Tiên Sơn, còn không bằng dẫn bọn họ đi tìm Vệ Kiệt, cũng vừa vặn để bọn họ nhìn thấy Huyết Nô mà Vệ Kiệt luyện chế, để xác nhận thân phận ma tu của Vệ Kiệt.

Còn việc Vệ Kiệt có thể sống sót hay không, thì phải xem tạo hóa của gã rồi. "Chờ ta với!!" Triệu Trường Sinh thấy đối phương tới thế hung hung, cũng nhanh chóng đuổi theo Tần Phong.

Tuy rằng mỗi lần ở cùng cái tai họa Tần Phong này đều không có chuyện gì tốt, nhưng lần này trong lòng gã lại có một cảm giác mãnh liệt, đi theo Tần Phong không chỉ sinh mệnh được bảo đảm, mà còn có khả năng nhìn thấy Vô Thượng Thiên Thư trong truyền thuyết. "Ân!?" Vu Lan mặt đầy dấu hỏi chấm đứng tại chỗ, tổng cảm thấy mình hình như có chút dư thừa.

Có điều hiện tại hai vị Tiên Vương Thái Bạch Tiên Sơn đang không ngừng ép sát, cũng không phải lúc để cân nhắc vấn đề này, liền nhanh chóng đuổi theo Tần Phong. "Truy, không thể để Tần Phong chạy thoát!!" Hàn quang trong mắt hai vị Tiên Vương Thái Bạch Tiên Sơn lóe lên, lách qua Tiểu Kiều và Lưu Thủy nhanh chóng truy kích Tần Phong. "Đừng hòng!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy cũng không chịu kém cạnh, lập tức đuổi theo dây dưa.

Mà ngay khi Tần Phong dẫn theo đám người Thái Bạch Tiên Sơn đi tìm Vệ Kiệt, thì tinh nhuệ ở tổng bộ Tiên Minh đã chỉnh đốn sẵn sàng, không chỉ có hai vị Tiên Đế là Minh chủ và Mộng Dao tiên tử tham chiến, mà còn có bảy vị trưởng lão của Tiên Minh cùng tham chiến, dự báo một 'mùa giải mới' của Tiên giới sắp sửa bắt đầu... "Đây đúng là một ván cược lớn!" Nhị trưởng lão nhìn đội hình tinh nhuệ đang sẵn sàng xuất phát, không nhịn được hít sâu một hơi cảm khái. "Đúng là một ván cược cực lớn!" Tam trưởng lão sắc mặt ngưng trọng nói: "Nhưng một khi chúng ta tập kích thành công lần này, không chỉ tiêu diệt được lượng lớn sinh lực của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, mà còn giảm bớt áp lực tác chiến trên cả hai tuyến cho Tiên Minh chúng ta, từ đó tranh thủ được hàng trăm, thậm chí hàng ngàn năm hòa bình." "Nói thì đúng là như vậy..." Ngũ trưởng lão có chút lo lắng: "Nhưng Long Ngạo Thiên nổi tiếng là kẻ không thèm nói đạo lý, vạn nhất hắn công phá hộ sơn đại trận của chúng ta thì phải làm sao?" "Ngươi không biết thật hay giả đấy?" Tây trưởng lão lập tức sáp lại gần, cười híp mắt phổ cập kiến thức: "Kim Long Thương của Long Ngạo Thiên đã bị đồ nhi Tần Phong của ta nặc danh nẫng mất rồi, thực lực không tăng mà còn giảm.

Ngươi biết đồ nhi ta chứ?

Chính là cái tên Tần Phong xếp hạng nhất bảng Thiên tư Khí tu ấy, bỏ mặc luyện khí thuật không chịu tu luyện đàng hoàng, suốt ngày chạy đi học Kiếm tu, Đạo tu, Phật tu, Nho tu.

Ta làm sư phụ thật sự là quá khổ tâm mà, biết thế này đã không nhận tên tiểu vương bát đản đó rồi..." Miệng thì nói hối hận vì nhận Tần Phong làm đồ đệ, nhưng khóe miệng ông ta đã cười ngoác đến tận mang tai! "Ách..." Khóe mắt các trưởng lão khác giật giật, không hiểu sao lại có cảm giác muốn đấm người.

Từ khi Tây trưởng lão nghe tin Tần Phong ở Xích Diễm Khung Lĩnh lừa mất Kim Long Thương của Long Ngạo Thiên, lập tức chạy đi lượn lờ trong Tiên Minh mười mấy vòng, hễ thấy người quen là tiến lên chào hỏi, chưa nói được hai câu đã lôi Tần Phong vào chuyện.

Cho dù ngươi đã nghe ông ta kể một lần, đi đến góc cua gặp lại vẫn bị ông ta lôi lại kể thêm lần nữa. "Tần Phong!!" Minh chủ Tiên Minh vừa nghe đến tên Tần Phong, lập tức nhớ đến cái đầu đầy tóc vàng của hắn.

Đặc biệt là khi nghĩ đến việc cải trắng nhà mình bị hắn ủi mất, sau đó hắn còn muốn mình nghỉ hưu để giao Tiên Minh cho hắn quản lý, huyết áp của ông lập tức tăng vọt như ngồi tên lửa. "Minh chủ bớt giận!" Nhị trưởng lão cảm nhận được cơn giận của Minh chủ, vội vàng tiến lên khuyên nhủ: "Chính sở hữu câu, con rể chưa về cửa còn dễ sai bảo hơn con lừa trong thôn.

Chờ Tần Phong về, ngài cứ việc sai hắn làm việc đến chết, không ngoan ngoãn thì cứ lôi ra mà quất!" "Hắn chính là một con lừa!!" Minh chủ Tiên Minh tức đến trợn mắt thổi râu, nhất quyết không thừa nhận Tần Phong là con rể mình. "Lừa gì cơ ạ?" Mộng Dao tiên tử đôi má ửng hồng, không biết là đang nghĩ đến chuyện gì. "Còn giả vờ cơ đấy!!" Nhìn Mộng Dao tiên tử rõ ràng là mới được 'tưới nhuần', Thất trưởng lão thầm thở dài trong lòng rằng đạo đức suy đồi.

Rõ ràng đã có tuổi, lại là người phụ nữ đã có chồng, vậy mà cuối cùng lại đi ăn cỏ non, đè một đứa nhóc ba mươi tuổi ra. "Tiểu tử này không lẽ thật sự định cưới Mộng Dao sư muội sao?" Tây trưởng lão không nhịn được lầm bầm, cảm thấy quan hệ này có chút rối rắm.

Rốt cuộc là Tần Phong gọi mình là sư tôn, hay mình gọi Tần Phong là em rể?

Hoặc là Minh chủ gọi mình là Tiểu Tây, còn mình gọi Minh chủ một tiếng lão ca? "Được rồi, đừng nhắc đến con lừa đó nữa!" Minh chủ Tiên Minh rõ ràng đang mang theo cảm xúc cá nhân nói: "Thông báo cho tất cả đệ tử tham chiến lần này, để bọn họ kiểm tra lại trang bị của mình thêm một lần nữa, đồng thời nhắc lại nhiệm vụ.

Trận chiến này liên quan đến tương lai của Tiên Minh chúng ta, nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót nào." "Rõ!!" Các trưởng lão lập tức nghiêm túc trở lại, biết rõ tầm quan trọng của trận chiến này.

Hình ảnh chuyển đổi —— Nhóm người Tần Phong đi tới một ngôi làng.

Khác với những gì họ tưởng tượng về việc vào thôn dò hỏi tung tích những người mất tích, còn chưa tới gần thôn đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Trên bầu trời toàn bộ ngôi làng bị mây đen bao phủ, một luồng tà khí ngút trời khiến nhiệt độ xung quanh hạ xuống điểm đóng băng. "Tà khí thật nồng đậm!" Triệu Trường Sinh lập tức nhíu mày, theo bản năng kéo Lâm Tam chắn trước mặt mình. "Đi, vào xem sao!" Lâm Tam quanh thân cuộn trào hạo nhiên chính khí, cầm kiếm đi đầu vào trong thôn.

Chỉ thấy trong thôn tràn ngập hơi thở máu tanh nồng nặc đến nghẹt thở, mãi không tan đi.

Trên đường nằm la liệt vô số xác khô không nguyên vẹn, máu tươi chảy dài hội tụ thành những vũng hồ màu đỏ thẫm, nhìn mà kinh tâm động phách.

Nhiều ngôi nhà đổ nát chỉ còn lại tường xiêu vách đổ, quạ đen lượn lờ trên không phát ra những tiếng kêu thê lương. "Là ma tu!!" Triệu Trường Sinh đi tới bên hồ máu đỏ thẫm, bịt mũi nhíu mày nói: "Tất cả máu tươi đều tụ lại một chỗ, nơi này rõ ràng đã diễn ra một nghi thức ma đạo.

Nếu ta không đoán sai, chắc là Vệ Kiệt đang nuôi dưỡng huyết nô của hắn." "Thật là trắng trợn!" Vu Lan cũng bịt mũi để ngăn mùi máu tanh, mặt đầy phẫn nộ: "Cứ ngỡ tên súc sinh này sẽ thu liễm một chút, chỉ tìm những tu tiên giả đi lẻ để nuôi huyết nô, không ngờ hắn cư nhiên dám đồ sát cả một ngôi làng." "Hắn đây là chó cùng rứt dậu rồi!" Tần Phong cảnh giác nhìn quanh nói: "Hiện tại Vệ Kiệt đã bị dồn vào đường cùng, không chỉ cụt một cánh tay, còn bị Thái Bạch Tiên Sơn và Băng Cung truy nã, chỉ còn lại quân bài tẩy huyết nô này thôi, cho nên hắn mới gấp gáp muốn luyện chế huyết nô ra như vậy." "Nói cách khác, đại ma đầu này đang ở gần đây sao?" Ánh mắt Lâm Tam lóe lên tia hàn quang, hạo nhiên chính khí trên người cuộn trào.

Chương 1561

"Ở gần đây?!" Tim Triệu Trường Sinh đập mạnh một cái, lần nữa kéo Lâm Tam chắn trước mặt mình.

Nhưng ngay khi mọi người nghĩ Vệ Kiệt đã rời khỏi thôn, hồ máu đỏ thẫm đột nhiên nổi lên những bong bóng máu, ngay sau đó một chiếc đỉnh đồng lớn khắc đầy phù văn trôi nổi lên.

Tuy đỉnh đồng đã được phong kín, nhưng lại tỏa ra khí tức vô cùng tà ác. "Huyết nô!!" Sắc mặt Tần Phong hơi biến đổi, lập tức tiến vào trạng thái phòng bị.

Tuy lần trước ở căn cứ bí mật của Vệ Kiệt hắn không mang huyết nô đi, nhưng hắn nhớ rõ cái đỉnh đồng đựng huyết nô đó, y hệt cái đỉnh trước mắt này.

Nói cách khác, Vệ Kiệt rất có thể vẫn còn ở trong thôn này. "Đây chính là huyết nô sao?" Trong mắt Lâm Tam lóe lên hàn quang, không chút do dự rút kiếm ra.

Choeng!

Vô Trần Kiếm phát ra một tiếng kiếm minh trong trẻo, kiếm thế vô tận theo đó ngút trời mà lên.

Trong chớp mắt, thiên địa phương này như muốn bị xé toạc ra, kiếm ý lăng lệ khuấy động giữa trời đất, xua tan mây đen bao phủ trên bầu trời, ngay sau đó một đạo kiếm quang với tốc độ cực nhanh chém về phía đỉnh đồng. "Ra tay nhanh thế?" Tần Phong trong lòng lập tức hối hận, không ngờ Tiểu Tam Tam lại 'thẳng thừng' như vậy.

Oanh long long!!

Kiếm quang chém xuống, đất rung núi chuyển.

Nhưng khác với cảnh tượng đỉnh đồng bị chém đôi như mọi người tưởng tượng, từng đạo phù văn đột nhiên xuất hiện hư không, hóa thành một mái vòm hắc khí bảo vệ đỉnh đồng bên trong. "Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa cứ đâm đầu vào!" Một giọng nói trầm thấp truyền vào tai mọi người.

Chỉ thấy Vệ Kiệt từ trong một gian nhà tranh bước ra, ánh mắt âm lãnh tự động khóa chặt lên người Triệu Trường Sinh... "Không phải chứ, sao lại là ta..." Triệu Trường Sinh cảm thấy cả người không ổn.

Hiện trường rõ ràng có bốn người, một con thỏ, một cây cỏ, thậm chí vì an toàn hắn còn đặc biệt núp sau lưng Lâm Tam, vậy mà tên Vệ Kiệt này lại chuẩn xác nhìn trúng hắn giữa đám đông, khiến hắn cảm nhận được một sự 'ưu ái' không cách nào trốn tránh. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hố thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Lần này xem ngươi trốn đi đâu!!" Tần Phong liếc nhìn Triệu Trường Sinh, khóe miệng còn khó nén hơn cả khẩu AK. "Huyết nô này là do ngươi luyện chế sao?" Lâm Tam tay cầm Vô Trần Kiếm hiên ngang đứng đó, ánh mắt như điện nhìn về phía Vệ Kiệt. "Đúng thế!" Vệ Kiệt trả lời rất sảng khoái, không hề có ý định che giấu.

Ngay sau đó, mắt hắn tràn đầy sát ý nồng đậm, quanh thân ma khí đen kịt cuộn trào như một vòng xoáy đen ngòm, tỏa ra khí tức tà ác khiến người ta run sợ, rõ ràng là không có ý định để ai sống sót rời đi. "Ma đầu chịu chết đi!!" Lâm Tam cũng không nói nhảm thêm, hạo nhiên chính khí trong nháy mắt bùng nổ.

Chỉ thấy thân hình hắn lao vọt đi như một tia chớp về phía Vệ Kiệt, hạo nhiên chi khí nhảy múa trên Vô Trần Kiếm, phát ra những tiếng kiếm minh như rồng ngâm, kéo theo một chuỗi hào quang chói mắt, tựa như vầng mặt trời mới mọc. "Chỉ dựa vào ngươi?" Khóe miệng Vệ Kiệt hiện lên nụ cười khinh miệt, ma khí đen kịt bắn ra như độc xà.

Tuy hiện tại hắn bị cụt một tay, trọng thương đầy mình, nhưng Tiên Vương cảnh vẫn là Tiên Vương cảnh, tuyệt đối không phải hạng Chân Tiên trung giai có thể lay chuyển được.

Oanh long long!!

Ma khí và kiếm khí va chạm mạnh mẽ, phát ra những âm thanh trầm đục. "Phá cho ta!" Lâm Tam cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương, điên cuồng thúc động hạo nhiên chính khí trong cơ thể.

Một đạo kiếm khí khổng lồ gào thét lao ra, với thế cưỡi gió đạp sóng xuyên thủng ma khí, nhanh chóng chém thẳng về phía Vệ Kiệt. "Hạo nhiên chính khí!!" Sắc mặt Vệ Kiệt hơi biến, vội vàng tăng thêm ma khí đầu ra.

Đừng nhìn tu vi hắn cao hơn Lâm Tam nhiều, nhưng thế gian vạn vật đều có tương sinh tương khắc, mà hạo nhiên chính khí thuần khiết Lâm Tam tu luyện lại vừa vặn khắc chế ma khí của hắn.

Bùm một tiếng!!

Hạo nhiên kiếm khí do Lâm Tam ngưng tụ lập tức tan vỡ dưới luồng ma khí khổng lồ. "Phụt!!" Lâm Tam lồng ngực cuộn trào, một ngụm máu tươi phun ra.

Tuy hạo nhiên chính khí của hắn có thể khắc chế ma đạo chi khí, nhưng đáng tiếc chênh lệch tu vi giữa hai bên quá lớn, căn bản không thể lay chuyển được một ma tu Tiên Vương sơ giai như Vệ Kiệt. "Khụ khụ!!" Vệ Kiệt đột nhiên ho khan dữ dội, máu tươi cũng theo khóe miệng chảy ra.

Vốn tưởng rằng mình có thể dễ dàng tiêu diệt tên Chân Tiên trung giai Lâm Tam này, ai ngờ đối phương cư nhiên tu luyện ra hạo nhiên kiếm khí, vừa dùng sức đã khiến vết thương của mình nứt toác ra.

"Hóa ra ngươi cũng chỉ đến thế thôi à!!" Mắt Triệu Trường Sinh lập tức sáng lên.

Cứ như thể tàu sân bay của nhà Ưng Kháng bị người ta bắn một phát pháo, nhìn qua thì không gây thiệt hại thực chất gì, nhưng lại không cẩn thận để lộ thanh máu ra vậy.

Choeng một tiếng!!

Triệu Trường Sinh lập tức rút trường kiếm trong tay ra, kiếm khí ngút trời bùng nổ. "Trừ ma vệ đạo là trách nhiệm của mỗi người!!" Triệu Trường Sinh hô vang khẩu hiệu chính nghĩa, cầm kiếm xông về phía Vệ Kiệt.

Ong!

Ong!

Kiếm khí lăng lệ quét ra, đi tới đâu tiếng nổ vang tới đó. "Thái Ất Kim Tiên sơ giai!!" Vệ Kiệt nhìn thấy tu vi Triệu Trường Sinh lộ ra, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Trước đó hắn chỉ có bảy phần chắc chắn Triệu Trường Sinh là kẻ đứng sau màn, nhưng hiện tại nhìn thấy tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai của lão, hắn lập tức khẳng định chính người này đã giả mạo Diệp Thần giết người tình của mình, cướp đoạt Vô Thượng Thiên Thư. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hố thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Lão Triệu này cũng biết diễn quá nhỉ?" Tần Phong không nhịn được thầm mỉa mai, thực sự không biết nói gì cho phải.

Chương 1562

Một năm trước lộ ra tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai, một năm sau cư nhiên vẫn là Thái Ất Kim Tiên sơ giai, tu tiên giả đàng hoàng nào mà hơn một năm vẫn không có đột phá chứ!? "Chết đi cho ta!!" Vệ Kiệt nhìn thấy kẻ thù thì đỏ mắt, quanh thân lập tức phóng ra ma khí khủng bố.

Oanh long long!!

Ma khí ngút trời bao trùm cả ngôi làng, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó, ma khí đen kịt hóa thành một con hắc xà, lè lưỡi lao nhanh về phía Triệu Trường Sinh. "Đến đây!!" Triệu Trường Sinh không hề sợ hãi, nhân kiếm hợp nhất trong nháy mắt.

Oanh long long!!

Kiếm quang và hắc xà va chạm kịch liệt, bùng nổ tiếng nổ đì đùng nhức óc.

Cơn bão năng lượng từ vụ va chạm quét qua, không khí xung quanh dường như bị xé toạc ra. "Cái gì!!" Sắc mặt Vệ Kiệt đột nhiên đại biến.

Con hắc xà do hắn ngưng tụ bị xuyên thủng trong tích tắc, kiếm quang đang lao về phía hắn với tốc độ kinh hoàng, dù hắn có liều mạng vận chuyển ma công chống đỡ cũng bị đạo kiếm quang uy lực tuyệt luân đó đánh tan mọi phòng ngự.

Bùm một tiếng, kiếm quang xuyên ngực!! "Phụt!!" Vệ Kiệt phun ra một ngụm máu, lồng ngực đã bị kiếm quang đâm thủng.

Tuy nhiên hắn không hề lùi bước hay bỏ chạy, ngược lại càng thêm điên cuồng gào thét, máu tươi tuôn ra từ ngực như không tốn tiền. "Huyết Hải Hắc Thủy!!" Vu Lan không nhịn được thốt lên kinh ngạc.

Giống như Nhược Thủy mà Vũ Lăng thánh chủ ở hạ giới nắm giữ, Huyết Hải Hắc Thủy cũng là một loại thần thủy do thiên địa nuôi dưỡng, nghe nói là máu bẩn chảy ra từ U Minh Huyết Hải, là thứ cực kỳ tà ác và ô uế, hễ chạm vào là tà khí nhập thể. "Vãi chưởng!!" Triệu Trường Sinh không nhịn được thốt ra một câu chửi thề, không ngờ đối phương còn có loại tà vật này. "Chết đi!!" Mắt Vệ Kiệt hiện lên tia điên cuồng, một lần nữa bùng nổ ma khí ngút trời.

Oanh long long!!

Huyết Hải Hắc Thủy trong nháy mắt hóa thành một dòng sông máu cuồn cuộn, như muốn nuốt chửng mọi thứ trên đời. "Mau chạy đi!!" Sắc mặt Vu Lan lập tức thay đổi, kéo Tần Phong định bỏ chạy. "Không sao, ta sẽ ra tay!" Tần Phong giật phăng lớp áo bên ngoài, lộ ra cơ bắp cuồn cuộn cùng hình xăm rồng vắt vai. "Ô ô..." Vu Lan dường như bị chạm đúng điểm yếu, lòng thầm gào thét rằng mình chịu không nổi nữa rồi. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ quyến rũ Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Tiểu Lan bảo dễ dàng bị thâu tóm!" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, quanh thân bùng nổ một đạo kim quang.

Hú!!

Một tiếng rồng ngâm vang vọng trời đất, mang theo một luồng uy nghiêm vô thượng.

Con rồng xăm trên vai Tần Phong như sống dậy, hóa thành một con kim long khổng lồ ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó mang theo khí thế vô thượng lao thẳng vào Huyết Hải Hắc Thủy. "Phật Môn Kim Long!!" Vệ Kiệt lập tức trợn mắt kinh hô: "Sao ngươi lại biết công pháp của Phật môn!?" "Đúng là chưa thấy sự đời!" Tần Phong bĩu môi đầy vẻ chê bai.

Người ta là thợ may của tông môn sa sút còn biết làm tích phân, hắn là một Kiếm tu biết công pháp Phật môn thì có gì mà đại kinh tiểu quái...

Hú!!

Tiếng rồng ngâm nhức óc vang vọng trời đất, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Con kim long khổng lồ thần uy hiển hách tỏa ra hào quang vạn trượng, năng lượng khủng bố bao la như tinh hải khuấy động hư không, râu rồng nhảy múa trong cuồng phong, vuốt rồng lóe lên hàn quang có thể xé toạc hư không, dường như sắp mở ra một trận đại chiến tuyệt thế kinh tâm động phách với biển máu. "Vãi thật, tên này không phải Khí tu sao!?" Thấy Tần Phong sử ra võ kỹ Phật môn, Vệ Kiệt cảm thấy cả người không ổn chút nào.

Vốn tưởng dù bị cụt tay và trọng thương, mình vẫn có thể dựa vào tu vi Tiên Vương sơ giai để bóp chết đám người Tần Phong, nhưng không ngờ Lâm Tam có thể dùng hạo nhiên kiếm khí khắc chế hắn, Triệu Trường Sinh thì một kiếm xuyên ngực hắn.

Bây giờ lại lòi ra một tên Tần Phong biết võ kỹ Phật môn, vốn có thuộc tính khắc chế thiên nhiên đối với những thứ chí tà như Huyết Hải Hắc Thủy.

Tuy nhiên hắn không vì thế mà hoảng loạn, bởi vì tu vi hắn mạnh hơn Tần Phong quá nhiều.

Hắn điều khiển Huyết Hải Hắc Thủy dâng lên sóng lớn ngập trời, mang theo chí tà chi khí thôn phệ tất cả cuồn cuộn lao đi.

Hú!!

Đại Uy Kim Long mang theo khí thế bễ nghễ thiên hạ gầm thét một tiếng, sau đó lao đầu vào dòng Huyết Hải Hắc Thủy đang cuồn cuộn tới.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đì đùng vang trời, năng lượng vô tận va chạm như tinh tú nổ tung.

Đại Uy Kim Long tung hoành trong Huyết Hải Hắc Thủy, mỗi lần vẫy đuôi đều tạo nên sóng to gió lớn, làm năng lượng trong biển máu bắt đầu bốc hơi và tan rã liên tục. "Vô dụng thôi, các ngươi căn bản không phải đối thủ của ta!" Sắc mặt Vệ Kiệt đột nhiên trở nên dữ tợn, điên cuồng tăng thêm sức mạnh thao túng biển máu.

Huyết Hải Hắc Thủy hóa thành những cột sóng khổng lồ bao vây Đại Uy Kim Long, sóng sau đè sóng trước như muốn nhấn chìm nó hoàn toàn vào trong lòng biển máu.

Hú!!

Đại Uy Kim Long ngửa đầu phát ra tiếng rồng ngâm chấn động, bùng nổ hào quang khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Nhưng Huyết Hải Hắc Thủy của Vệ Kiệt lại như những sợi xích khóa chặt tứ chi nó, mặc cho nó vùng vẫy thế nào cũng vô dụng, cuối cùng bị kéo cứng vào trong biển máu. "Không đúng nha!!" Thần sắc Tần Phong hơi sững lại, theo bản năng liếc nhìn lão Triệu.

Vừa nãy lão rõ ràng có thể dễ dàng một kiếm xuyên ngực, sao đến lượt mình lại tốn sức thế này?

Chương 1563

Dù mình chưa buff chiến lực cho bản thân, chưa lộ tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai, cũng không đến mức chênh lệch thế này chứ!? "Chết đi!" Mắt Vệ Kiệt lóe lên hàn quang, lần nữa tạo ra một đợt sóng ngập trời. "Mẹ kiếp, bớt coi thường người khác đi!!" Tần Phong hai tay đột ngột kết ấn Phật thủ, quanh thân bùng nổ Phật quang chói lọi.

Phật quang ngút trời chiếu sáng đại địa, khiến Đại Uy Kim Long vốn bị kéo vào biển máu lần nữa gào thét vùng vẫy thoát ra, cả biển máu cũng theo đó dậy sóng dữ dội. "Vô dụng!" Vệ Kiệt đầy vẻ khinh miệt: "Phật Môn Kim Long của ngươi đúng là khắc chế được Huyết Hải Hắc Thủy của ta, nhưng chênh lệch tu vi giữa chúng ta quá lớn, ngươi không thể nào lật ngược thế cờ được đâu, trừ phi ngươi sở hữu khắc tinh của mọi loại Huyết Hải Hắc Thủy là Nam Minh Ly Hỏa!!" "Không chỉ lộ thanh máu mà còn tự khai nhược điểm, ngươi đúng là người tốt mà!" Tần Phong không ngờ đối phương lại nhắc nhở mình, chỉ có thể gửi tặng một ánh mắt khâm phục để tỏ ý kính trọng.

Ngay sau đó, quanh thân hắn bùng lên ngọn lửa vàng rực, bên trong không chỉ có Nam Minh Ly Hỏa, mà còn có Thái Dương Chân Hỏa, Lục Đinh Tiên Hỏa, Tam Muội Tiên Hỏa.

Vừa xuất hiện đã bùng nổ hỏa quang ngút trời, xua tan mây đen bao phủ bầu trời. "Tên biến thái này!!" Vu Lan nhìn mà không nhịn được nuốt nước bọt, không ngờ Tần Phong lại dung hợp bốn loại tiên hỏa.

Hơn nữa bốn loại tiên hỏa này ở Tiên giới cực kỳ hiếm có, tu tiên giả bình thường căn bản không dám khinh suất luyện hóa, đặc biệt là

Thái Dương Chân Hỏa vốn là vạn hỏa chi nguyên, chúng hỏa chi chủ, đến nay chưa có tu tiên giả nào luyện hóa được. "Đây là..." Đồng tử Vệ Kiệt co rụt lại, lòng thầm gào thét.

Cứ ngỡ tung ra Huyết Hải Hắc Thủy là mình nắm chắc phần thắng, có thể dễ dàng diệt khẩu nhóm người Tần Phong, ai dè đối phương lại sở hữu Nam Minh Ly Hỏa chuyên khắc tà túy, thậm chí còn có cả Thái Dương Chân Hỏa trong truyền thuyết.

Hắn thật sự muốn tự tát mình một cái, sao cái miệng lại ngứa ngáy nói ra câu đó làm gì!?

Oanh long long!!

Tiếng sóng vỗ nhức óc vang vọng, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Từ trong cơ thể Tần Phong bùng phát vô số đạo kiếm khí, số lượng nhiều đến mức hội tụ thành một dòng sông lớn, dung hợp với ngọn lửa vàng hóa thành kiếm khí lăng lệ, tạo nên sóng dữ vạn trượng, với khí thế nuốt chửng núi sông va chạm cùng biển máu. "Phụt!!" Vệ Kiệt không nhịn được phun ra một ngụm máu, khí tức quanh thân bị đánh loạn trong tích tắc.

Biển máu ngập trời do hắn phóng ra gặp phải khắc tinh thì bị đốt cháy xèo xèo, không chỉ bắt đầu thu nhỏ nhanh chóng mà không khí còn tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Oanh long long!!

Cơ bắp toàn thân Tần Phong đột ngột nổi lên, bùng nổ một luồng hồng quang ngút trời.

Hai chân hắn mạnh mẽ đạp xuống, mặt đất dưới chân nứt toác, cả người như một quả đạn pháo xé tan biển máu lao thẳng về phía Vệ Kiệt. "Đây là cái quái vật gì vậy!?" Vệ Kiệt trợn tròn mắt kinh hô, lòng thầm gào thét không thôi.

Một Luyện khí sư dung hợp mấy loại tiên hỏa là chuyện bình thường, lĩnh ngộ võ kỹ Phật môn cũng không có gì quá đáng, sở hữu thiên phú kiếm đạo siêu cường cũng còn chấp nhận được, nhưng nếu cộng thêm nhục thân chi lực khủng bố thế này thì thật sự là quá vô lý rồi.

Bùm một tiếng!!

Lực xung kích khủng bố hất văng người ra.

Tần Phong dựa vào nhục thân cường đại, xông phá biển máu đến trước mặt Vệ Kiệt, mượn quán tính xung kích cực lớn, trực tiếp dùng một chiêu "Khôn Khôn Thiết Sơn Kháo" hất văng đối thủ đi. "Phụt!!" Vệ Kiệt phun máu, cơ thể bay ngược ra xa. "Ô ô!!" Vu Lan càng nhìn càng đỏ mặt tim đập nhanh, vội dùng tay nhỏ quạt gió hạ nhiệt.

Tuy nàng đã thấy cơ bắp của Tần Phong nhiều lần, nhưng lần nào nhìn thấy cũng vẫn đỏ mặt tim đập, chỉ muốn tiến lên đưa tay tự mình sờ vào khối cơ ngực phô trương kia. "Tần huynh, thật mạnh!" Lâm Tam tuy lòng có chút bị đả kích, nhưng ánh mắt vẫn tràn đầy đấu chí. "Tên này hình như vẫn chưa dùng hết sức thì phải?" Triệu Trường Sinh, kẻ luôn ẩn giấu tu vi, lập tức nhận ra điểm bất thường. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ quyến rũ Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ đả kích Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Hết rồi sao!?" Tần Phong liếc nhìn lão Triệu, tâm trạng lập tức không còn đẹp đẽ nữa.

Vốn tưởng mình có thể trải nghiệm niềm vui 'một pháo ba vang', ai dè lão Triệu này cứng đầu không chịu nôn thêm điểm, cũng một lần nữa khẳng định tu vi lão Triệu tuyệt đối không chỉ dừng lại ở Thái Ất Kim Tiên sơ giai... "Khụ khụ!!" Vệ Kiệt miễn cưỡng trụ vững thân hình, bịt miệng ho ra từng ngụm máu lớn.

Đầu tiên là bị hạo nhiên kiếm khí của Lâm Tam làm nứt vết thương, sau đó bị Triệu Trường Sinh một kiếm xuyên ngực, thương càng thêm thương, bây giờ lại bị Tần Phong húc bay, khiến thương thế ngày càng nghiêm trọng. "Đầu hàng đi!" Tần Phong đứng trước mặt Vệ Kiệt hiên ngang, trên người tỏa ra uy nghiêm và bá khí vô tận. "Ngươi không lẽ thật sự nghĩ như vậy là thắng rồi chứ!?" Vệ Kiệt quệt máu nơi khóe miệng, lạnh lùng nói: "Tiên Vương sơ giai vẫn là Tiên Vương sơ giai, cho dù ta cụt một tay, trọng thương đầy mình, cũng không thể bại dưới tay đám Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Chân Tiên các ngươi được..." Lời còn chưa dứt, bùm một tiếng!!

Tần Phong căn bản không rảnh nghe Vệ Kiệt lải nhải, trực tiếp xông lên bồi thêm một cú "Thiết Sơn Kháo" nữa. "Phụt!!" Vệ Kiệt lại phun máu, cơ thể lần nữa bay ngược ra sau. "Tần sư đệ, ta tới giúp ngươi!" Triệu Trường Sinh thấy thanh máu của Vệ Kiệt sắp cạn, không nói hai lời cầm kiếm lao nhanh lên.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh trong trẻo nhức óc vang lên, kèm theo kiếm ý lăng lệ.

Triệu Trường Sinh trong nháy mắt đã áp sát Vệ Kiệt, trường kiếm trong tay như một con giao long linh động, mang theo hơi thở nguy hiểm cực kỳ đâm về phía Vệ Kiệt, dường như giây tiếp theo sẽ khiến hắn đầu lìa khỏi cổ. "Nguy hiểm!!" Vệ Kiệt cảm thấy lông tơ dựng đứng, vội vàng giải phóng Huyết Hải Hắc Thủy để chống đỡ.

Biển máu ngập trời lập tức cuộn trào dữ dội, tạo nên những cột sóng cao hàng trăm mét ập về phía Triệu Trường Sinh.

Nhưng trước khi hắn kịp phát động tấn công tiếp theo, nhiệt độ trong không gian đột ngột hạ xuống điểm đóng băng. "Băng tuyết huyền minh, đạo tàng càn khôn, thiên địa vô cực!" Trong đôi mắt đẹp của Vu Lan lóe lên hàn quang, quanh thân cuộn trào băng tinh rực rỡ.

Ngay sau đó, luồng hàn khí khủng bố lấy nàng làm trung tâm nhanh chóng lan tỏa, đóng băng cả cột sóng biển máu cao hàng trăm mét, như thể biến nơi đây thành một thế giới biển máu đóng băng. "Băng chi đại đạo!!" Vệ Kiệt trố mắt nhìn không tin nổi, lòng thầm gào thét.

Chương 1564

Mẹ kiếp!!

Còn có thể chơi vui vẻ được không đây!?

Vốn tưởng dù cụt tay và trọng thương, mình vẫn có thể dựa vào Tiên Vương sơ giai để diệt sạch đối phương, ai ngờ đám người này tu vi tuy thấp nhưng không một ai là tu tiên giả đàng hoàng cả.

Hết hạo nhiên kiếm khí, lại đến một kiếm xuyên ngực, Nam Minh Ly Hỏa, bây giờ lại lòi ra thêm một cái Băng chi đại đạo.

Phập một tiếng, trường kiếm xuyên ngực!

Triệu Trường Sinh sau khi mất đi sự đe dọa từ biển máu, lại dùng chiêu cũ đâm xuyên lồng ngực Vệ Kiệt lần nữa. "Phụt!!" Vệ Kiệt phun thêm một ngụm máu, cả người vô lực quỳ sụp xuống đất.

Khác với lúc trước dù trọng thương vẫn còn sức chiến đấu, giờ hắn chỉ còn thoi thóp hơi tàn, hoàn toàn không còn khả năng phản kháng. "Ai da!" Triệu Trường Sinh lập tức vui vẻ reo lên: "Không ngờ đại ma đầu này lại bị thương nặng như vậy, chúng ta đúng là gặp may lớn rồi!" "Diễn, tiếp tục diễn đi!" Tần Phong liếc nhìn Triệu Trường Sinh, cứ thế lặng lẽ xem lão biểu diễn.

Nếu không phải trong tay hắn có một con rối Tiên Vương, biết rõ chiến lực của Tiên Vương khủng khiếp thế nào, thì có lẽ hắn đã tin vào cái miệng của lão Triệu, nghĩ rằng Vệ Kiệt bị thương quá nặng nên bọn họ mới nhặt được món hời lớn này. "Tất nhiên rồi!" Triệu Trường Sinh cảm nhận được ánh mắt của Tần Phong, lập tức cười ha hả nói tiếp: "Nếu không nhờ Tần sư huynh và Lâm sư huynh tạo cơ hội cho ta, ta cũng không thể làm trọng thương tên ma đầu này." "Thật sự là quá biết diễn!" Tần Phong thu hồi ánh mắt, nhìn Vệ Kiệt hỏi: "Ngươi vẫn chưa chịu đầu hàng sao?" "Tần huynh!" Lâm Tam không nhịn được nhíu mày: "Có gì hay mà nói với hạng ma đầu này, trực tiếp giết hắn đi, tiêu diệt huyết nô, trả lại công đạo cho chúng sinh Tiên giới!" "Đúng thế, đúng thế!" Triệu Trường Sinh gật đầu lia lịa tán đồng, chỉ muốn nhanh chóng kết liễu Vệ Kiệt. "Không vội, ta còn một vấn đề muốn hỏi hắn!" Tần Phong muốn làm công tác tư tưởng, từ trên cao nhìn xuống nói: "Nếu ngươi tự tay tiêu diệt toàn gia kẻ thù, nhìn đống xác chết la liệt, đột nhiên phát hiện trong phòng có một đứa trẻ, lúc đó ngươi sẽ làm gì!?" "Đề này ta biết!!" Thanh Thanh lập tức giơ tay: "Nói với nó rằng lần sau gặp lại chúng ta sẽ là tử thù, nói xong xoay người rời đi, sau đó đột nhiên quay lại nói với đứa trẻ: chúng ta lại gặp nhau rồi, một đao chém sạch tận gốc." "Ngươi dạy đấy à!?" Tần Phong liếc nhìn Triệu Trường Sinh, thầm mắng một tiếng súc sinh. "Ta có dạy nó thế đâu!" Triệu Trường Sinh nghiêm túc, giả bộ vô cùng vô tội. "Sư phụ có dạy mà!" Thanh Thanh lập tức bóc phốt: "Người nói khi một đứa trẻ bị lộ ra, chắc chắn là đang bảo vệ cái gì đó, cho nên chúng ta nên giết nó xong thì nấp vào chỗ tối chờ đợi, nếu còn đứa trẻ nào khác thì diệt luôn một thể, để tránh trường hợp tim nó mọc bên phải, thì bên trái hay bên phải đều phải đâm một nhát!" "Ngươi im miệng đi!" Triệu Trường Sinh cảm thấy dở khóc dở cười, không biết mang nó về làm gì nữa. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ nghe được 'phốt' của thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Quá súc sinh!" Tần Phong lập tức ném cho lão một ánh mắt khinh bỉ, nhận ra mình vốn dĩ thật lương thiện. "Cái đó đã là gì!" Tiểu Bạch như bị kích thích ham muốn chiến thắng, kiêu ngạo ngẩng mặt lên trời nói: "Nên đưa ra một con dao và một viên kẹo cho nó chọn.

Nếu nó không do dự chọn dao, chứng tỏ nó có sát tâm, đứa nhỏ này không thể giữ; nếu nó chọn kẹo không chút do dự, chứng tỏ nó có tâm cơ cực sâu, đứa nhỏ này không thể giữ; nếu nó chọn cả hai, chứng tỏ nó bẩm sinh tham lam, đứa nhỏ này không thể giữ; nếu nó không chọn cái nào, chứng tỏ nó bẩm sinh có phản cốt, đứa nhỏ này không thể giữ." "Súc sinh mà!!!" Triệu Trường Sinh lập tức liếc nhìn Tần Phong, như muốn hỏi có phải do ngươi dạy không. "Ta không có!" Tần Phong cũng vội vã giả bộ vô tội, biểu thị mình không quen biết con thỏ này. "Ông lão đó nói thỏ ta là súc sinh sao?!" Tiểu Bạch lập tức vui vẻ hẳn lên.

Trước đây đi cùng Tần Phong, nó vẫn luôn không chắc mình có phải súc sinh hay không, nhưng hôm nay cuối cùng cũng nhận được sự khẳng định từ người khác. "Tiên Minh này rốt cuộc là cái nơi gì vậy!?" Vu Lan thầm nhủ trong lòng, càng lúc càng cảm thấy Tiên Minh không phải tông môn đàng hoàng. "Còn ngươi thì sao?" Tần Phong nhìn về phía Vệ Kiệt, chờ đợi câu trả lời. "Ta sao?" Vệ Kiệt yếu ớt ngước mắt nhìn, nói: "Nếu là ta, ta sẽ cho đứa trẻ đó một ít tiền bạc, xem nó còn có thể đi nương nhờ ai, rồi tiêu diệt sạch bọn họ luôn.

Chỉ có như vậy mới đảm bảo an toàn tuyệt đối cho bản thân, ta có thể áy náy cả đời nhưng tuyệt đối không thể sống trong lo sợ cả đời được." "Mẹ nó, thế này cũng được luôn sao!?" Tần Phong nghe xong ngẩn cả người, thật sự không ngờ tới tầng lớp này.

Người khác nghĩ nhiều nhất cũng chỉ là diệt môn tuyệt hậu họa, còn Vệ Kiệt lại nghĩ đến chuyện nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, bất kỳ khả năng nào cũng không bỏ qua.

Chuyện này khiến hắn trong phút chốc cảm thấy mình thực ra cũng không ác đến thế...

“Hử!?” Triệu Trường Sinh cũng lộ rõ vẻ ngẩn người, không ngờ lại có loại thao tác này.

“Ta quả nhiên là một người tốt!” Tần Phong thầm cảm thán trong lòng.

Trước đây hắn thường xuyên bị lương tâm khiển trách, cứ muốn đến sông Tần Hoài để tẩy rửa tâm hồn một chút.

Nhưng bây giờ sau khi nghe xong đáp án của Vệ Kiệt, tâm lý của hắn lập tức được kiến thiết lại, cảm giác cả người như được thăng hoa, trên đầu còn hiện ra vòng hào quang sáng loáng.

Đồng thời, hắn cũng bắt đầu suy nghĩ nên xử lý Vệ Kiệt thế nào.

Nuôi gã thì hình như cũng không cần trả lương, nhưng nếu để gã rơi vào tay kẻ khác, e là sau này mình sẽ khốn khổ đủ đường.

Keng!!

Ngay khi Tần Phong đang định tìm cớ để giữ lại mạng cho Vệ Kiệt, Lâm Tam đột nhiên rút ra Vô Trần Kiếm.

Chỉ thấy trên thanh kiếm bộc phát ra một luồng kiếm ý túc sát, kiếm quang u ám kèm theo tiếng kiếm reo trong trẻo vang vọng trời đất, trực tiếp cắt đứt yết hầu của Vệ Kiệt, máu tươi phun ra như suối.

“Ách...” Vệ Kiệt lập tức trợn tròn mắt, theo bản năng đưa tay bịt lấy cổ mình.

Do gã bị Triệu Trường Sinh đánh cho chỉ còn một tia tàn huyết, căn bản không có năng lực né tránh nhát kiếm này, chỉ đành trơ mắt nhìn kiếm ý của Lâm Tam tràn vào cơ thể, chém đứt toàn bộ nguyên thần và sinh cơ.

“Thứ súc sinh như ngươi, không xứng được sống trên đời!” Lâm Tam cầm Vô Trần Kiếm hiên ngang đứng đó, quanh thân bao bọc bởi một luồng hạo nhiên chính khí thuần khiết.

“Ơ kìa, sao đệ lại giết người rồi!?” Triệu Trường Sinh mặt mày sốt sắng bước lên, còn muốn cứu vãn Vệ Kiệt một chút.

Tuy lão hoàn toàn đồng ý việc giết Vệ Kiệt, nhưng nếu muốn giết thì lão đã giết từ lâu rồi, sở dĩ để lại một tia tàn huyết là để ép hỏi tung tích của Vô Thượng Thiên Thư.

Ai dè Lâm Tam ra tay nhanh như vậy, trực tiếp rút kiếm tiễn Vệ Kiệt đi lĩnh cơm hộp luôn.

“Cứ thế mà giết rồi!?” Tần Phong cũng nhìn với vẻ mặt mờ mịt.

Bản thân còn đang định tìm cớ giữ Vệ Kiệt lại để làm lá chắn tâm lý, ai ngờ Tiểu Tam Tam chẳng nói chẳng rằng đã thịt gã rồi, khiến hắn sau này chỉ còn cách tốn tiền đi Bát Đại Hồ Đồng để tẩy rửa tâm hồn thôi.

“Tần huynh, sau này bớt tiếp xúc với loại súc sinh này đi!” Lâm Tam tra Vô Trần Kiếm vào vỏ, còn không quên liếc nhìn Triệu Trường Sinh một cái.

“Hả!?” Triệu Trường Sinh lập tức đơ người, cứ cảm giác Lâm Tam vừa rồi đang nói móc mình.

“Chậc, chết thì cũng chết rồi!” Tần Phong tuy trong lòng không nỡ nhưng cũng không nói gì thêm.

Thực ra chuyện này cũng chẳng trách Tiểu Tam Tam ra tay quá nhanh, phải trách cha mẹ Vệ Kiệt đặt tên cho gã quá đen.

Đặt tên gì không đặt, cứ thích gọi là Vệ Kiệt!

Xuất sư chưa thành đã hy sinh, chính là Vệ Kiệt thân tiên tử!

Chương 1565

Chết ngay trước khi mình định trọng dụng gã, rõ ràng là ý trời đã định, dù Tiểu Tam Tam không chém một kiếm này thì cũng sẽ bị Long Ngạo Thiên tiễn đi thôi.

“Không phải chứ, ngươi cứ chiều hắn thế à!?” Triệu Trường Sinh ngơ ngác nói: “Giờ Vệ Kiệt bị Lâm sư đệ giết rồi, nghĩa là manh mối Vô Thượng Thiên Thư đứt đoạn rồi, không nói đến chuyện đánh Lâm sư đệ một trận, nhưng ngay cả mắng một câu ngươi cũng không mắng, ngươi còn là Tần sư đệ mà ta biết không!?” “Mắng thì người cũng có sống lại được đâu!” Tần Phong mặt đầy vô tội, không quên nhắc nhở: “Hơn nữa manh mối Vô Thượng Thiên Thư cũng chưa đứt, ngươi quên khối Lưu Ảnh Thạch mà Vệ Kiệt lấy ra rồi à!?” “Lưu Ảnh Thạch!?” Triệu Trường Sinh lập tức lẩm bẩm, nhớ tới Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ.

“Ừm!” Lâm Tam đồng tình gật đầu, một lần nữa chọn cách đứng về phía Tần Phong.

Trong lúc Tần Phong và những người khác đang bàn luận về Vô Thượng Thiên Thư, Tiểu Bạch đã nhanh nhẹn lột sạch đồ trên người Vệ Kiệt.

Ngoài một số tiên tinh, tiên thảo và tiên quả thường thấy, còn có rất nhiều bí tịch công pháp của ma tu, trong đó có cả bí tịch về cách luyện chế Huyết Nô.

“Tiếp theo là Huyết Nô!” Ánh mắt Lâm Tam hướng về phía đỉnh đồng xanh khổng lồ, hạo nhiên kiếm khí quanh thân lại một lần nữa rung động.

“Đợi đã!!” Tần Phong rút kinh nghiệm từ lần trước, vội vàng lên tiếng: “Cái con Huyết Nô này mang theo virus lây nhiễm cực mạnh, mà chúng ta thì chưa ai gặp qua thứ này bao giờ, vạn nhất giết nó mà làm virus rò rỉ ra ngoài thì không hay, ta đề nghị nên mang nó về Tiên Minh, giao cho Minh chủ và các trưởng lão xử lý.” “Có lý!” Lâm Tam gật đầu tán đồng, thu hồi hạo nhiên kiếm khí.

“Hả!?” Vu Lan nhìn qua nhìn lại hai người, cứ thấy mình hơi dư thừa.

Uỳnh uỳnh!!

Tiếng nổ vang rền đột nhiên vang lên, đại địa cũng theo đó mà rung chuyển.

Chỉ thấy hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn đã thoát khỏi sự dây dưa của Tiểu Kiều và Lưu Thủy, dẫn theo một đám đệ tử truy đuổi tới đây, phía sau là nhóm Tiểu Kiều và Lưu Thủy bám sát, các đòn tấn công tung ra dồn dập như mưa rào.

“Tìm thấy rồi, là Tần Phong!!” Đám người Thái Bạch Tiên Sơn nghe thấy động tĩnh đuổi tới, nhìn thấy Tần Phong trong thôn liền vui mừng khôn xiết.

Thế nhưng khi nhìn kỹ lại, bọn họ bị cảnh tượng trong thôn làm cho giật mình.

Trong thôn tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc khiến người ta nghẹt thở, mãi không tan đi.

Trên đường còn nằm la liệt vô số xác khô không nguyên vẹn, máu chảy tụ lại thành từng vũng đỏ thẫm như hồ nước, bên trên còn lơ lửng một cái đỉnh đồng xanh quỷ dị.

Mà ngay trước mặt Tần Phong và những người khác, còn có thi thể của Vệ Kiệt.

Chứng kiến cảnh tượng này, mọi người kinh hô.

“Các ngươi nhìn cái đỉnh đồng xanh kia kìa, khí tức thực sự quá tà ác.” “Bên trong tuyệt đối phong ấn tà vật, một khi xuất thế sẽ không lường trước được hậu quả.” “Ma tu, nhất định là tà vật do ma tu luyện chế!” “Quá ngông cuồng rồi, dám ở địa bàn Thái Bạch Tiên Sơn chúng ta luyện chế tà vật.” “Các ngươi có nhớ không, mấy ngàn năm gần đây thường xuyên có những ngôi làng biến mất một cách bí ẩn.” “Nhớ chứ, chỉ trong một đêm cả làng đều biến mất không dấu vết, đến nay vẫn chưa điều tra ra ai làm.” “Chẳng lẽ...” Đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn trong lòng chấn kinh, đồng loạt nhìn về phía thi thể Vệ Kiệt.

Tuy Tần Phong hiện tại cũng ở trong thôn, nhưng người đời đều biết bọn họ mới phi thăng chưa được mấy năm, cho nên kẻ huyết tẩy ngôi làng để luyện tà vật đương nhiên là ai thì không cần nói cũng biết.

Trong lúc mọi người bị cái đỉnh đồng xanh thu hút, Lâm Tam lẳng lặng đi tới bên cạnh Tần Phong.

“Tần huynh!” Lâm Tam cười híp mắt truyền âm: “Huynh cũng không muốn chuyện về Tà Đế Xá Lợi bị người khác biết chứ!?” “Hử!?” Tần Phong lập tức giật mình quay đầu lại nhìn, không hiểu sao Tiểu Tam Tam lại biết chuyện này.

“Đừng giả vờ nữa!” Lâm Tam cười như không cười truyền âm: “Từ khoảnh khắc Diệp Thần lấy ra Tà Đế Xá Lợi, đệ đã biết người đó là huynh rồi, nghĩa là Vô Thượng Thiên Thư đã sớm rơi vào tay huynh.” “Tiểu Tam Tam, đệ học hư rồi!” Tần Phong trong lòng lại kinh hãi một lần nữa, không ngờ kẻ hề lại là chính mình.

Đồng thời hắn cũng chứng minh được rằng, cái ra-đa tầm bảo song nhân tuy dùng tốt nhưng cũng tiềm ẩn rủi ro, sơ ý một chút là bảo bối của mình sẽ bị dòm ngó ngay.

“Biết sao được!” Lâm Tam vẫn cười híp mắt: “Gần mực thì đen mà!” “Gần mực thì đen!?” Tần Phong ngớ người, cảm giác tên này đang ám chỉ mình...

“Gần mực thì đen gì cơ!?” Triệu Trường Sinh nghe thấy vậy liền nghi hoặc nhìn hai người, cứ thấy bọn họ đang lén lút mưu đồ gì đó sau lưng mình.

“Là lão Triệu, nhất định là lão Triệu!” Tần Phong thề chết cũng không thừa nhận mình là cục mực, cảm thấy nhất định là lão Triệu đã dạy hư Tiểu Tam Tam.

Phải biết rằng Tiểu Tam Tam trước kia cực kỳ đơn thuần, mình tùy tiện nói vài câu là có thể dắt mũi được ngay.

Nhưng từ khi phi thăng Tiên Minh rồi quen lão Triệu, không chỉ học được cách uy hiếp hắn, mà tâm cơ còn sâu không lường được, thậm chí còn đoán ra Diệp Thần là do hắn giả dạng.

Còn về việc Tiểu Tam Tam có liên tưởng đến chuyện ở Hoang Cổ hay không, trong lòng hắn không lo lắng chút nào.

Bởi vì hồi ở hạ giới, hắn đã tốn bao nhiêu công sức, tiền bạc để đổ vấy cho Diệp Thần.

Đặc biệt là Diệp Thần còn phối hợp cực kỳ ăn ý, vì muốn có được sự ủng hộ của các thế gia đại tộc mà dám thừa nhận trước mặt Tiểu Tam Tam rằng mình là kẻ đứng sau màn ở Côn Luân Bí Cảnh, dẫn đến việc sau này gã có giải thích thế nào cũng chẳng ai tin.

“Hả??” Triệu Trường Sinh đầy dấu chấm hỏi, không hiểu Tần Phong có ý gì.

“Thôi bỏ đi!” Tần Phong cũng không phải hạng người không thua nổi, thở dài truyền âm: “Vô Thượng Thiên Thư đúng là ở chỗ ta, đợi về Tiên Minh sẽ cho đệ mượn xem!” “Hắc hắc!” Khóe miệng Lâm Tam không nhịn được mà nhếch lên, còn vui hơn cả việc đâm Tần

Phong một kiếm năm xưa.

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Tiếng xé gió vang lên liên hồi, cuốn theo những trận cuồng phong.

Hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn dẫn theo đám đệ tử đạp không mà tới, hóa thành những tàn ảnh bao vây nhóm Tần Phong vào giữa.

“Đến nhanh thật đấy!” Tần Phong không hề có chút giác ngộ của kẻ bị bao vây, ngược lại còn nháy mắt với Tiểu Bạch một cái.

“Thỏ ta hiểu rồi!” Tiểu Bạch lập tức hiểu ý ngay, diễn theo kịch bản Tần Phong đã viết sẵn, mặt đầy chính khí thốt lên bằng giọng sữa: “Chủ nhân nhà ta phát hiện Vệ Kiệt là một tên ma tu, không chỉ âm thầm giết người luyện chế Huyết Nô, mà còn câu kết với Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ, mưu đồ gây loạn Tiên giới.

Vì thiên hạ thương sinh, chủ nhân ta không màng an nguy bản thân, tử chiến một trận với đại ma đầu Vệ Kiệt, cuối cùng tà không thắng chính, đã thành công tru sát ma đầu này!” “Đúng vậy, Vệ Kiệt là do ta giết!” Tần Phong lập tức ưỡn ngực ngẩng cao đầu, cứ như mình là đại diện cho chính nghĩa không bằng.

“Súc sinh, đúng là đồ súc sinh!” Triệu Trường Sinh trong lòng lập tức mắng to, không ngờ da mặt Tần Phong lại dày đến mức này.

Rõ ràng là lão đánh cho Vệ Kiệt tàn phế, Lâm Tam là người bồi thêm nhát cuối, vậy mà cuối cùng hắn lại vơ hết công lao về mình, thật là chưa thấy ai mặt dày vô sỉ như vậy.

“Ừm, Tần huynh nói đúng!” Lâm Tam vì nể mặt cuốn Vô Thượng

Thiên Thư, không chút do dự gật đầu phối hợp với Tần Phong.

“Đệ...” Triệu Trường Sinh nhìn Lâm Tam với vẻ không thể tin nổi, cảm giác Lâm Tam sao mà lạ lẫm quá.

Lời vừa dứt, toàn trường xôn xao!

“Huyết Nô, bên trong này vậy mà lại là Huyết Nô!” “Nghe nói Huyết Nô cần máu tươi để nuôi dưỡng, còn mang theo virus lây nhiễm siêu mạnh!” “Đúng thế, theo ghi chép thì Huyết Nô đi đến đâu, nơi đó sẽ biến thành luyện ngục nhân gian, không một sinh vật nào sống sót!” “Đậu má, cái tên Vệ Kiệt này là tên điên nào mà lại luyện chế thứ nguy hiểm như vậy!” “...” Tuy mọi người đã đoán được Vệ Kiệt là ma tu, nhưng khi nghe đến Huyết Nô vẫn thất thanh kinh hãi.

Không trách bọn họ phản ứng mạnh như vậy, thực tế là danh tiếng của Huyết Nô quá lớn, mỗi lần xuất thế đều gây ra một trận hạo kiếp cho Tiên giới.

“Vậy mà lại là Huyết Nô!” Hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn cũng giật nảy mình.

Chương 1566

Phải biết rằng Tô gia nằm trong phạm vi thế lực của Thái Bạch Tiên Sơn, một khi để Vệ Kiệt luyện thành công Huyết Nô thì kẻ xui xẻo đầu tiên chính là bọn họ.

“Mau phá hủy nó đi!!” Có người lập tức kinh hãi gào lên: “Nếu để Huyết Nô xuất thế, tất cả chúng ta đừng hòng sống sót!!” “Đúng vậy, hủy nó đi!” Những người khác cũng nhao nhao phản ứng lại, quyết liệt yêu cầu hủy diệt tà vật này.

“Chuyện này không phiền các vị nhọc lòng!” Tần Phong trực tiếp lên tiếng: “Chúng ta sẽ mang Huyết Nô về Tiên Minh, giao cho Minh chủ và bảy vị trưởng lão tiến hành xử lý tiêu hủy an toàn!” “Về Tiên Minh!?” Hai vị Tiên Vương của Thái Bạch Tiên Sơn lạnh cười: “Ngươi nghĩ ngươi còn về được sao!?” Lời vừa dứt, rào một cái!

Đệ tử Thái Bạch Tiên Sơn như nhận được mệnh lệnh, đồng loạt rút vũ khí nhắm vào nhóm Tần Phong.

“Các ngươi muốn làm gì!?” Lâm Tam lập tức rút Vô Trần Kiếm, cảnh giác bày ra tư thế chiến đấu.

“Hỏng bét!” Sắc mặt Triệu Trường Sinh biến đổi, thuần thục chắn trước mặt Lâm Tam bảo vệ.

“Tần Phong là phu quân tương lai của Băng Cung chúng ta!” Nhóm Tiểu Kiều và Lưu Thủy cũng đuổi tới nơi, trận đại chiến giữa hai bên dường như sắp bùng nổ.

“Phi, ai thèm gả cho tên tra nam này chứ!” Vu Lan đỏ mặt khẽ mắng một tiếng, nhưng ánh mắt lại không kìm được mà liếc nhìn cơ bắp của Tần Phong.

“Chỉ dựa vào các ngươi mà cũng muốn giữ chủ nhân nhà ta lại!?” Tiểu Bạch như vừa nghe thấy chuyện nực cười nhất thiên hạ, lập tức hất mũi châm chọc: “Ngay cả Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế còn chẳng giữ nổi chủ nhân ta, các ngươi cũng dám mạnh mồm bảo chúng ta không đi được, thỏ ta thật không biết ai cho các ngươi cái tự tin đó nữa.” “Không xong, ra tay!!” Hai vị Tiên Vương có dự cảm chẳng lành, vội vàng hạ lệnh lao về phía nhóm Tần Phong.

Tuy nhiên Tần Phong đã nhanh tay lấy ra Không Gian Hồ Lô, kết thủ ấn chỉ vào nó.

Chỉ thấy Không Gian Hồ Lô lập tức mở nắp bay lên không trung, sau đó bộc phát một lực hút siêu cường, hút sạch hắn cùng Tiểu Bạch, Lâm Tam, Vu Lan, Triệu Trường Sinh, cùng cả đám người Băng Cung và đỉnh đồng xanh vào trong, sau đó đóng nắp lại, biến mất tại chỗ cùng với một trận lôi quang.

“Đó chính là Đại Tiên Thiên Chí Bảo của Tần Phong!?” Hai vị Tiên Vương nhìn nhau, đều thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Truyền văn nói Tần Phong có một cái hồ lô nhỏ màu vàng, nhưng cái hắn vừa lấy ra rõ ràng là màu xanh lam, hơn nữa cũng không hề phóng ra đạo phi đao khủng bố như lời đồn.

“Hai vị trưởng lão!” Một đệ tử rón rén hỏi: “Giờ chúng ta tính sao!?” “Về Thái Bạch Tiên Sơn!!” Sắc mặt hai vị Tiên Vương vô cùng âm trầm, liếc nhìn thi thể Vệ Kiệt rồi quay người rời đi.

Ban đầu bọn họ nghe tin Vô Thượng Thiên Thư xuất thế mới kéo đến, sau đó nghe nói có thể nẫng tay trên lại càng mừng rỡ, tưởng rằng Thái Bạch Tiên Sơn sắp phất lên rồi, ai ngờ cuối cùng chẳng xơ múi được gì.

“Cũng không hẳn là tốn công vô ích!” Hai vị Tiên Vương thầm an ủi bản thân.

Tuy không tìm thấy Vô Thượng Thiên Thư nhưng ít nhất đã có phương hướng, đó là Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ của Tiên Minh.

Không lâu sau khi mọi người rời khỏi ngôi làng nhỏ, Trần Tổ và Lý Cực từ đằng xa tiến lại.

Trần Tổ đi đến trước thi thể Vệ Kiệt, nhanh chóng kết ấn, sau đó quanh thân bộc phát một luồng hắc khí bao trùm thiên địa, như muốn kéo cả thế giới vào bóng tối...

“Có ổn không đấy!?” Lý Cực đứng bên cạnh không nhịn được hỏi: “Vệ Kiệt chết cũng một lúc rồi, nguyên thần còn bị kiếm ý của Lâm Tam đánh tan, Ám Ảnh Thần Thể của ngươi còn có thể câu linh gã không!?” “Không thành vấn đề!” Trần Tổ đầy tự tin nói: “Từ khi ta phi thăng và ngưng tụ Tiên Nhân Chi Thể, Ám Ảnh Thần Thể cũng đã tiến hóa, chỉ cần thời gian tử vong không quá một ngày, ta có thể dùng Ám Ảnh Lãnh Địa để ngưng tụ lại linh hồn của gã.” Nói xong, hắn nhanh chóng kết ấn chỉ vào thi thể Vệ Kiệt.

“Đây chính là Ám Ảnh Thần Thể sao!?” Lý Cực rùng mình một cái, chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ thấp.

Ngay sau đó bóng tối bắt đầu lan rộng, từng chút một nuốt chửng thi thể Vệ Kiệt, đồng thời rất nhiều mảnh vỡ linh hồn bay ra, tựa như những đom đóm trong đêm bắt đầu hội tụ lại.

“Tên tội nghiệp!” Trần Tổ nhìn ngọn lửa linh hồn đang dần tụ lại, không khỏi đồng tình: “Dù nhục thân đã chết, linh hồn vẫn không thể thoát khỏi số kiếp bị Bệ hạ áp bức.” “Được Bệ hạ áp bức là vinh hạnh của gã!” Sắc mặt Lý Cực đột nhiên trở nên cực kỳ nghiêm túc, vẫn luôn ghi nhớ lời thề năm xưa, nguyện làm con chó trung thành nhất dưới trướng Thủy Hoàng.

“Không phải chứ, bây giờ mọi người đều cạnh tranh gay gắt vậy sao!?” Trần Tổ cạn lời tại chỗ.

Có tên súc sinh Quang Thiên hằng ngày nỗ lực thì thôi đi, giờ ngay cả đám Lý Cực cũng bắt đầu nỗ lực, khiến sau này hắn biết đi làm kiểu gì để còn được thong thả mà lướt web đây!? uỳnh uỳnh!!

Trong Ám Ảnh Lãnh Địa đột nhiên rung chấn dữ dội, kèm theo tiếng quỷ khóc sói hú của yêu ma quỷ quái.

“Thôi, chuyện sau này tính sau!” Trần Tổ hít sâu một hơi bình phục tâm trạng.

Sau đó mắt hắn lóe lên tia sáng lăng lệ, nhanh chóng kết ấn chỉ vào những mảnh vỡ linh hồn đang trôi nổi phía trước, tiên lực trong cơ thể phun trào như thác lũ.

Ô!!

Ngao!!!

Những tiếng gào rú thê lương đến cực điểm vang lên khiến người ta rợn tóc gáy.

Những mảnh vỡ linh hồn rải rác như bị nam châm hút lấy, hội tụ lại với tốc độ kinh người, ngay sau đó một khuôn mặt quỷ vặn vẹo hung tợn hiện ra trước mặt hai người.

Chính là Vệ Kiệt đã chết!

Gã đầy vẻ đau đớn và phẫn hận vô tận, há to cái mồm máu phát ra những tiếng gầm rống như từ vực sâu địa ngục truyền đến, tựa như một tù nhân bị nhốt trong lồng đang dốc hết sức bình sinh để thoát khỏi xiềng xích.

“Ám Ảnh Thần Thể, đáng sợ đến mức này!” Lý Cực hít một hơi khí lạnh, phát hiện Trần Tổ thực sự quá biến thái.

Tuy Ám Ảnh Hộ Vệ sau khi chuyển hóa không thể tiếp tục trưởng thành, nhưng lại giữ được tu vi và năng lực khi còn sống.

Cũng may hồi đó Thủy Hoàng đã sớm đóng dấu Tiên Nô lên người hắn để thu phục, nếu không để hắn trưởng thành thì chắc chắn sẽ là một đối thủ cực kỳ khó nhằn.

“Phong!!” Ánh mắt Trần Tổ sắc lẹm, nhanh chóng kết ấn chỉ vào người Vệ Kiệt.

Những sợi xích sắt đen kịt từ hư không hiện ra, không chỉ khóa chặt tứ chi và cơ thể Vệ Kiệt mà còn lôi tuột gã vào bóng tối vô định, chỉ để lại những tiếng quỷ hú thê lương.

Xong việc, Ám Ảnh Lãnh Địa lập tức sụp đổ, trời đất lấy lại ánh sáng.

“Hù hù!!” Trần Tổ lập tức thở hồng hộc, cả người như kiệt sức quỳ sụp xuống đất.

“Ngươi không sao chứ!?” Lý Cực vội vàng tiến lên đỡ hắn dậy.

“Ta không sao!” Trần Tổ hít sâu một hơi, có chút tiếc nuối nói: “Tuy ta đã thành công chuyển hóa Vệ Kiệt thành Ám Ảnh Hộ Vệ của mình, nhưng khoảng cách tu vi giữa hai bên quá lớn, cưỡng ép sử dụng chắc chắn sẽ bị phản phệ, xem ra hiện tại chỉ có thể coi là quân bài tẩy cuối cùng để cùng chết với kẻ địch thôi.” “Thế là tốt lắm rồi!” Lý Cực ngưỡng mộ an ủi: “Mới phi thăng Tiên giới có vài tháng mà đã có quân bài tẩy cỡ này rồi sao!?” “Cũng đúng!” Khóe miệng Trần Tổ hơi nhếch lên, sau đó hỏi: “Tiếp theo ngươi định làm gì?

Đến Tiên Minh tìm Bệ hạ à!?” “Không đâu!” Lý Cực dường như đã tính kỹ, trả lời ngay: “Hiện tại Hắc Băng Đài của Thanh Thiên đã có hình hài ban đầu, nên ta dự định sẽ đi làm kinh doanh để tích góp tiền bạc cho Bệ hạ.” “Làm kinh doanh!?” Trần Tổ ngẩn người: “Ngươi biết làm kinh doanh không đấy!?” “Không biết!” Lý Cực trả lời rất dứt khoát: “Nhưng ta biết những mối làm ăn kiếm ra tiền ở Tiên giới đều được ghi trong luật pháp của Tiên Minh, Lăng Tiêu

Cung và Chiến Thần Điện.

Nếu là trước kia ta đương nhiên không dám kiếm số tiền này, nhưng giờ Tiên giới sắp loạn rồi, Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện sẽ mất đi một lượng lớn đệ tử tinh nhuệ, lúc đó dù bọn chúng có muốn quản cũng không đủ sức.

Cộng thêm tiểu thư Phương Đông và Bạch Nhật làm nội ứng, cùng với tình báo từ Hắc Băng Đài của Thanh Thiên, Nam Vực và Bắc Vực chẳng phải sẽ để ta tự do làm ăn xuất nhập khẩu sao!?” “Vậy sau này ta sẽ đi theo bảo vệ ngươi!” Trần Tổ không chút do dự, trực tiếp chọn làm vệ sĩ cho Lý Cực.

Không phải hắn muốn theo Lý Cực tận hưởng cuộc sống nhàn hạ, mà là lo lắng khi Lý Cực làm ăn sẽ đắc tội người ta mà gặp nguy hiểm, hắn ở bên cạnh vừa bảo vệ được an toàn cho Lý Cực, vừa có thể dùng “kiến thức vật lý” để giải quyết rắc rối giúp gã.

“Cái này được đấy!” Lý Cực cũng không đắn đo, trực tiếp chọn phương án cùng nhau phát triển.

Chương 1567

Tuy hiện tại Trần Tổ mới chỉ có tu vi Địa Tiên sơ giai, nhưng tiềm lực là vô hạn, đặc biệt là một khi mở Hắc Ám Lãnh Địa ra, đừng nói là giết người, dù là đồ sát cả một tòa thành cũng chẳng có vấn đề gì.

“Vậy thì hợp tác vui vẻ!” Trần Tổ lập tức nở nụ cười: “Giờ Bệ hạ đã về Tiên Minh, nghĩa là đại chiến Tiên giới sắp bắt đầu rồi, có thể thông báo cho bọn Tam Lộng đại sư hành động thôi.” Chuyển cảnh, nhóm Tam Lộng đại sư xuôi về phương Nam, thành công tiến vào Nam Vực của Tiên giới.

Trên đường đi cũng gặp không ít binh sĩ Chiến Thần Điện đang kéo ra biên giới, nhưng tất cả đều được Mộc Tú bói trước để né tránh.

Nếu gặp phải toán lính nào đi lẻ, bọn họ cũng chẳng nói chẳng rằng mà xông lên thịt luôn.

Nếu chỉ có ba tên hại đời sông Tần Hoài thì đương nhiên không dám chủ động gây hấn.

Nhưng ngặt nỗi giờ có thêm Đàm Lực – hạng mười lăm bảng Thiên Tư võ tu gia nhập, đừng nói là tiểu đội trưởng Kim Tiên cảnh, ngay cả đại đội trưởng Thái Ất Kim Tiên gặp phải cũng bị đánh tơi bời.

“Hầy!” Đàm Lực đột nhiên thở dài thườn thượt: “Ta vạn lần không ngờ có ngày mình lại gia nhập một băng nhóm gây án thế này.” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay trước ngực, nghiêm túc chấn chỉnh: “Thí chủ sai rồi, kẻ bị sa lưới mới gọi là băng nhóm, còn thành công thì gọi là đội ngũ chuyên nghiệp.” “Thằng trọc nói đúng!” Nhậm Hoàn lập tức gật đầu: “Sở dĩ chúng ta được gọi là đội ngũ chuyên nghiệp vì chúng ta chưa bao giờ bị sa lưới.” “Có lý!” Đàm Lực ngẩn người gật đầu, không tìm được lý do để phản bác.

“Thôi đừng quậy nữa!” Mộc Tú đột nhiên lên tiếng: “Trần Tổ vừa gửi tin tức tới, nói Bệ hạ đã về Tiên Minh, đại chiến sắp bắt đầu rồi, chúng ta cũng phải bắt đầu hành động thôi...” “Hành động!?” Đàm Lực quay đầu hỏi: “Nghe nói Lăng Tiêu Thánh Mẫu đã dẫn người đi tập kích Chiến Thần Điện rồi, nhiệm vụ của chúng ta là nhân lúc hai bên đại chiến để lẻn vào Chiến Thần Điện à!?” “Không!” Mộc Tú lắc đầu: “Nếu bốn người chúng ta đều có tu vi Tiên Quân cảnh thì có thể thử sức với Chiến Thần Điện, nhưng giờ tu vi chúng ta thấp quá, dù cơ hội bày ra trước mắt cũng không nắm bắt được.” “Đúng thế!” Nhậm Hoàn gật đầu tán thành: “Chiến Thần Điện dù sao cũng là đại bản doanh do Long Ngạo Thiên gây dựng mấy vạn năm, đến móc túi gã thì rủi ro quá cao, chúng ta cứ nên ổn định một chút thì hơn.” “Vậy đến Lăng Tiêu Cung!?” Đàm Lực hỏi tiếp: “Giờ Lăng Tiêu Thánh Mẫu đang đi đánh Chiến Thần Điện, chính là lúc Lăng Tiêu Cung trống trải nhất, vả lại ta còn nghe Diệp Long nói Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ đã dẫn người đi tập kích Lăng Tiêu Cung rồi.” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay: “Thí chủ, ngươi đừng có lúc nào cũng muốn một bước lên tiên, tham lam quá độ sẽ khiến con người lạc lối, đánh mất bản thân, cuối cùng vì nền móng không vững mà ngã tan xương nát thịt đấy.” “Ý đại sư là...” Đàm Lực có chút mơ hồ hỏi: “Chúng ta tiếp tục hành động ở Nam Vực, nhắm vào những thế lực nhỏ phụ thuộc Chiến Thần Điện sao!?” “A di đà phật, trẻ nhỏ dễ dạy!” Tam Lộng đại sư nở nụ cười hiền từ: “Hiện tại Long Ngạo Thiên đã ban bố Chiến Thần Lệnh, biên giới phía Đông Nam không chỉ tập trung thành viên Chiến Thần Điện mà rất nhiều thế lực nhỏ cũng đi theo rồi.

Nói cách khác, nhà của bọn chúng giờ đang rất trống trải, giống như người chồng đi xa luyện tập, chỉ để lại cô vợ trẻ đẹp quyến rũ ở nhà một mình vậy.” “Đại sư, con ngộ rồi!” Đàm Lực lập tức tỉnh ngộ, chuẩn bị đi làm “Lão Đàm hàng xóm”.

“Được rồi, đi thôi!” Mộc Tú lên tiếng: “Vẫn theo kế hoạch ban đầu mà làm, tiếp tục mượn danh nghĩa của hai tên Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ để tránh sau này có người đến tìm phiền phức.

Còn Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung cứ để Bệ hạ và Tiên Minh xử lý!” “Có lý!” Nhậm Hoàn gật đầu: “Dù sao danh tiếng của hai tên đó cũng thối hoắc rồi, thêm vài tiếng chửi cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của tụi nó.

Ngược lại chúng ta đều là những người tốt thanh thanh bạch bạch, nhất định phải biết trân trọng thanh danh của mình.” “Ngươi nói chuẩn đấy!” Mộc Tú và Tam Lộng đại sư lập tức gật đầu, giơ cả hai tay tán đồng quan điểm của Nhậm Hoàn.

“Hả!?” Đàm Lực nghe mà đờ đẫn cả người, cảm thấy mình hoàn toàn không hòa nhập nổi với cái đội ngũ này.

Chuyển cảnh đến Băng Cung ở Bắc Vực.

Tần Phong không lập tức quay về Tiên Minh mà đến nhà Vu Lan trước.

Không phải hắn sợ đưa Vu Lan về Tiên Minh sẽ xảy ra đại chiến với mấy em gái ở nhà, mà là sau khi trải nghiệm uy lực của cái ra-đa tầm bảo song nhân, hắn sợ cái ra-đa tam nhân đột ngột kích hoạt sẽ tiễn mình đi luôn.

“Huynh thực sự phải đi sao!?” Vu Lan nhìn Tần Phong chằm chằm, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ lưu luyến.

“Băng sơn mỹ nhân nũng nịu, ai mà chịu nổi chứ!?” Tim Tần Phong đập loạn xạ, suýt chút nữa không kìm lòng được mà thốt ra lời ở lại.

Nhưng vừa nghĩ đến thiên hạ còn biết bao em gái không nơi nương tựa, hắn chỉ đành gạt bỏ tình nhi nữ sang bên.

Nếu thực sự treo mình trên một cái cây đại thụ thì làm sao xứng với tuổi thanh xuân của những thiếu nữ khác đây!?

“Có hôn biệt ly không nhỉ!?” Nhóm Tiểu Kiều và Lưu Thủy đứng bên cạnh xem trộm, phấn khích muốn bê ghế ra ăn dưa.

“Yên tâm, ta sẽ sớm trở lại thôi!” Tần Phong đưa tay vuốt ve khuôn mặt mịn màng của Lan Bảo Bảo, đầy thâm tình nói: “Còn nhớ những lời ta từng nói với nàng không?

Giữa phù thế vạn thiên, lòng ta chỉ có ba: mặt trời, mặt trăng và nàng.

Mặt trời là buổi sáng, mặt trăng là buổi tối, còn nàng là mỗi sáng sớm cùng đêm khuya!!” “Ưm!” Mặt Vu Lan đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu.

Cũng không biết có phải thừa hưởng sở thích từ mẹ đẻ Lam Ma không mà mỗi lần nghe Tần Phong ngâm thơ, trái tim nhỏ bé của nàng lại như chú hươu con chạy loạn không ngừng.

Trong lúc nhóm Tiểu Kiều và Lưu Thủy đang hào hứng ăn dưa, Lâm Tam và Triệu Trường Sinh đứng đợi ở một bên.

“Lâm sư đệ!” Triệu Trường Sinh dần nhận ra điều gì đó, nghi hoặc hỏi: “Đệ có thấy điểm nào không đúng không!?” “Điểm nào không đúng!?” Lâm Tam thu hồi ánh mắt nhìn Triệu Trường Sinh.

“Ta cũng không nói rõ được...” Triệu Trường Sinh ngẫm nghĩ, vẫn thắc mắc: “Chỉ là cảm thấy lần này Tần sư đệ về Tiên Minh có vẻ hơi vội vàng.

Nhớ hồi ở Xích Diễm Khung Lĩnh, vì muốn nẫng tay trên Kim Long Thương của Long Ngạo Thiên và Cổ Uyên Kiếm của Lâm Uyên mà hắn chẳng màng tính mạng.

Vậy mà giờ Vô Thượng Thiên Thư còn chưa đến tay, hắn lại chủ động chọn quay về Tiên Minh, cảm giác không giống tính cách của hắn chút nào." "Không biết!" Lâm Tam vừa nghe thấy chủ đề này liền dứt khoát chấm dứt cuộc trò chuyện.

"Không biết!?" Triệu Trường Sinh lại nghi hoặc nhìn Lâm Tam, cứ thấy hắn đang giấu giếm điều gì đó.

Lúc trước hai người song kiếm hợp bích phân tích Tần Phong đâu thấy hắn nói hai chữ "không biết", chỉ vài câu là lột trần Tần Phong đến tận cái quần đùi rồi.

"Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khích bác quan hệ giữa hai đại Thiên Mệnh, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Mình lại khích bác ai rồi!?" Tần Phong không rảnh để ý tới hệ thống, đang mải mê từ biệt với Vu Lan.

Hai người như đôi tình nhân đang trong thời kỳ mặn nồng, vừa e thẹn vừa lóng ngóng, đôi bàn tay không biết để đâu bèn bứt lông trên áo khoác của Tiểu Bạch ra chơi, bứt thành từng nhúm một.

"Thỏ ta ghét nhất lũ nhân loại không biết giữ khoảng cách!" Tiểu Bạch tức đến run cả mặt, nhưng chẳng làm gì được đôi cẩu nam nữ này.

Teng một tiếng!

Máy truyền tin trong ngực Tần Phong vang lên, là Mộng Dao Tiên Tử gọi tới.

Nhắc nhở hắn rằng Tiên Minh đã chuẩn bị xong xuôi, giờ chỉ đợi hắn về để dùng Không Gian Hồ Lô đưa mọi người ra biên giới.

"Hầy, thực sự phải đi rồi!" Tần Phong nhìn Lan Bảo Bảo thở dài, vô cùng không nỡ cúi người trao một nụ hôn biệt ly.

“Ưm...” Đôi mắt đẹp của Vu Lan trợn tròn, đại não trống rỗng.

Tuy đây không phải lần đầu nàng hôn Tần Phong, nhưng cũng không thể làm gương xấu cho trẻ nhỏ ngay giữa thanh thiên bạch nhật thế này chứ!?

“Hôn rồi, chốt kèo!!” Nhóm Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức phấn khích, biết rằng đã đến lúc chuẩn bị thị nữ và sính lễ cho Vu Lan rồi.

Một lát sau, hai người tách ra.

Một sợi chỉ bạc óng ánh kết nối hai người, dưới cái lạnh của cực Bắc lập tức kết thành băng tinh.

“Ghét quá đi!!” Vu Lan đỏ mặt, dậm chân bỏ chạy thật nhanh.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ bắt nạt Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Lan Bảo Bảo đúng là tuyệt vời!” Khóe miệng Tần Phong không nhịn được mà nhếch lên, nhưng hắn cũng không vội về Tiên Minh ngay.

Hắn cầm lấy bức họa Sơn Hà Xã Tắc Đồ sau lưng Tiểu Bạch, bước vào trong liền thấy Tâm Nhan tiểu thư đã búi tóc lên, gương mặt đầy tình mẫu tử đang cùng Tiểu Y Nha chơi đùa trên bãi cỏ.

“Ngạo Thiên huynh, ta biết huynh rất mạnh!” Tần Phong cười nhếch mép: “Nhưng nếu ta 'đổ vỏ' cho huynh thế này, các hạ nên đối phó thế nào đây...” “Cái mông của thỏ ta!” Tiểu Bạch cũng đi theo vào, trên mông lại thiếu mất một chỏm lông.

Cứ như thể trên một chiếc áo đại y bằng lông trắng chính tông bị người ta nhẫn tâm giật ra một cái lỗ, khiến giá trị của cả chiếc áo lông bị giảm mạnh.

Chương 1568

"Mông mông cái gì, mau làm việc đi!" Tần Phong hệt như một lão bản hắc tâm bóc lột sức lao động trẻ em, nhét một khối Lưu Ảnh Thạch vào tay Tiểu Bạch.

Lúc này, Tâm Nhan tiểu thư đang ngồi trên bãi cỏ, tập luyện trước kinh nghiệm chăm con.

Chỉ thấy trên mặt nàng tràn đầy hào quang mẫu tính, nhìn Tiểu Y Nha chạy nhảy tung tăng trên cỏ, rồi lại nhào vào lòng mình cười hì hì ha ha, một khung cảnh mẹ con cùng khung hình vô cùng hài hòa ấm áp.

"Ân!?" Tâm Nhan tiểu thư dường như cảm ứng được điều gì, tò mò ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phong.

Mà sau khi nàng phát hiện người tới là Tần Phong, lập tức lộ ra nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, đồng thời đứng dậy bế Tiểu Y Nha lên.

"Ba ba!!" Mắt Tiểu Y Nha lập tức híp lại thành hình trăng khuyết, vẫy vẫy đôi tay nhỏ bé chào Tần Phong.

"Thỏ ta thật đáng thương!" Tiểu Bạch mặt đầy ủy khuất ôm Lưu Ảnh Thạch, ghi lại toàn bộ những cảnh này.

Tiếp đó, một bóng người từ phía sau tiến về phía Tâm Nhan tiểu thư và Tiểu Y Nha, trong ống kính Lưu Ảnh Thạch để lại một bóng lưng cao lớn, sau đó lại quay đầu lộ ra khuôn mặt của Diệp Thần ca ca.

Khóe miệng còn hiện lên nụ cười của Long Vương, như thể đang trào phúng ai đó.

"Ân!?" Thần sắc Tâm Nhan tiểu thư lộ rõ vẻ sững sờ, không hiểu sao Tần Phong đột nhiên lại thay đổi.

“Hắn là...

Diệp Thần!?” Nam Phong công chúa cũng phát hiện ra Tần Phong, lập tức chạy tới muốn bắt lấy Tương Lai.

Có điều còn chưa đợi nàng quỳ xuống đưa tay chộp lấy Tương Lai, đã thấy Tần Phong biến thành Diệp Thần, chính là Bắc Cương Chiến Thần của Hoang Cổ, lúc trước khi nàng còn là công chúa Đại Việt, đã có một thời gian Diệp Thần giúp Đại Việt hoàng triều chinh chiến.

Chỉ là Tần Phong không có ý định giải thích, quay xong video liền dẫn theo Tiểu Bạch rời đi.

“Thế này chắc là ổn thỏa rồi!” Tần Phong nhìn Lưu Ảnh Thạch trong tay, khóe miệng hiện lên nụ cười kiểu Long Vương.

Vốn dĩ hắn không định quay video này, nhưng vừa nghĩ tới Thiên Tuyển Chi Tử xưa nay vốn không giảng đạo lý, nên để cho chắc ăn, hắn đã quay trước đoạn video ngắn này.

Dự định chờ lúc Long Ngạo Thiên không giảng đạo lý thì lôi ra cưỡng ép cắt ngang pháp thuật của hắn.

“Sao lại đi rồi!?” Tâm Nhan tiểu thư thấy Tần Phong biến mất, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia thất lạc.

Lúc này, Tần Phong đã đi tới bên ngoài, vung tay lấy ra Không Gian Hồ Lô.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết, nắp hồ lô lập tức mở ra bay lên không trung, sau đó bộc phát ra một luồng lực hút siêu cường, hút cả hắn, Tiểu Bạch, Lâm Tam, Triệu Trường Sinh vào trong, tiếp đó đóng nắp lại, đi kèm với một trận lôi quang biến mất tại chỗ.

“Đi rồi sao!?” Vu Lan cảm ứng được động tĩnh, quay đầu nhìn lại với vẻ không nỡ.

Tuy rằng mỗi lần gặp Tần Phong nàng đều bị chọc tức tới đau ngực, hận không thể một cước đá bay tên tiện nhân này, nhưng khi biệt ly thực sự đến, trong lòng nàng lại vô cùng luyến tiếc.

Đặc biệt là những ngày không có hắn bên cạnh, cả người cứ như mất đi linh hồn, ủ rũ vô cùng.

“Nữ Đế, không nỡ sao!?” Tiểu Kiều len lén sát lại gần nói: “Cổ nhân nói rất đúng, hoa khai kham chiết trực tu chiết, mạc đãi vô hoa không chiết chi (Có hoa cứ hái khi còn thắm, đừng để hoa tàn mới hái cành), lần tới gặp mặt nếu Nữ Đế không tiện ra tay, thuộc hạ có thể giúp một tay ấn chặt hai tay của Tần Phong.” “Bản Đế không hiểu ngươi đang nói cái gì!” Vu Lan lập tức chạy trối chết, mặt đỏ như mông khỉ.

“Nữ Đế!” Tiểu Kiều luôn ghi nhớ sứ mệnh, đuổi theo phía sau lải nhải không ngừng: “Tần Phong thực sự rất tốt, có thể gả mà!!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ quyến rũ người tâm phúc của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến nàng động tình, nhận được 50 vạn phản phái điểm!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ quyến rũ Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, khiến nàng động tình, nhận được 100 vạn phản phái điểm!” “Lan bảo bảo động tình mà chỉ có 100 vạn thôi sao!?” Tần Phong trong lòng thở dài bất lực.

Khác với Tâm Nhan bảo bảo đã bị chinh phục từ trong ra ngoài, Lan bảo bảo hiện tại coi như là một thể song hồn, nói cách khác hắn cần phải chịu thiệt thòi một chút, trải nghiệm hai phiên bản khác nhau của Lan bảo bảo mới có thể nhận được phần thưởng.

Ngay lúc này, nắp Không Gian Hồ Lô mở ra, một đạo ánh sáng bắn vào.

“Cuối cùng cũng về rồi!!” Triệu Trường Sinh kích động suýt khóc ra tiếng.

Cứ tưởng chỉ là đi du lịch công tác một chuyến, ai ngờ lại bị Tần Phong lôi xềnh xệch tới Xích Diễm Khung Lĩnh, còn suýt bị Long Ngạo Thiên đánh chết, sau đó lại bị hắn kéo tới Bắc Vực Tô gia, kết quả Vô Thượng Thiên Thư không tìm thấy đã đành, ngay cả con rể Tô gia cũng không làm thành.

Nói chung chuyến đi này của hắn thật sự là quá đỗi gian nan!

“Về rồi!” Mộng Dao tiên tử và mọi người đã chờ đợi từ lâu, thấy chiếc hồ lô nhỏ hiện ra hư không liền lập tức nhìn qua.

Chỉ thấy giữa hư không một tia điện lóe lên, chiếc hồ lô nhỏ như thể xuyên việt thời không mà đến, tiếp đó mở nắp, Tần Phong, Lâm Tam, Triệu Trường Sinh ba người theo đó xuất hiện, còn có một con thỏ không thấy cổ.

Lúc này, hiện trường không chỉ có Mộng Dao tiên tử, mà còn có Tiên Minh minh chủ và bảy vị trưởng lão, cùng với hàng trăm vị Tiên Vương, hàng ngàn vị Tiên Quân, thấy Tần Phong cưỡi hồ lô nhỏ xuất hiện, lập tức thấp giọng bàn tán chỉ trỏ.

“Đây chính là Đại Tiên Thiên Chí Bảo của Tần Phong sao!?” “Đây thực sự là Đại Tiên Thiên Chí Bảo à?

Sao nhìn chẳng thấy có uy lực gì thế!?” “Ngươi đừng có coi thường cái hồ lô đó, nghe nói ngay cả Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế cũng không làm gì được nó đâu!” “Ta cũng nghe nói rồi, có thể di chuyển không gian, dắt mũi Long Ngạo Thiên như dắt khỉ!” “Không chỉ thế đâu, ta nghe nói cái hồ lô nhỏ này còn có thể bắn ra phi đao, một khi đã khóa mục tiêu thì Tiên Vương cũng không trốn thoát được!” “Tin tức của ngươi lỗi thời rồi, ta nghe nói cái hồ lô này còn có thể thôn phệ thiên địa, vạn vật thế gian không gì không nuốt!” “Vãi chưởng, nhiều chức năng thế cơ à!?” “...” Mọi người tò mò nhìn về phía Tần Phong, chính xác mà nói là nhìn vào Không Gian Hồ Lô.

“Ách...” Tần Phong tại chỗ câm nín, không biết phải giải thích thế nào.

“Đã là giờ khắc nào rồi!?” Tiên Minh minh chủ không nể mặt Tần Phong chút nào, mắng hắn như mắng lừa: “Sao bây giờ ngươi mới tới?

Không biết trong thời kỳ đại chiến quân lệnh như sơn sao!?” “Ta cũng không muốn thế mà!” Tần Phong không cãi lại, mà giả vờ đáng thương nói: “Nhưng vừa rồi trên đường về gặp chút chuyện ngoài ý muốn, bận cứu người nên mới chậm trễ một chút thời gian.” “Cứu người là lý do sao!?” Tiên Minh minh chủ vẫn hầm hầm nói: “Nếu ai cũng như ngươi đi cứu người, thì quy củ Tiên Minh ta đặt ra còn có tác dụng gì!?” “Hu hu...” Tần Phong hệt như trà xanh nhập thể, nhào vào lòng Mộng Dao tiên tử khóc lóc: “Đều là lỗi của ta, sau này trên đường gặp ma tu ta nhất định sẽ không ra thủ nữa, phát hiện hắn đang luyện chế Huyết Nô cũng sẽ coi như không thấy.” “Ma tu?

Huyết Nô!?” Đám người Tây Chu lập tức kinh hô thành tiếng, đều bị thông tin này làm cho kinh động.

“Cha, sao cha lại nói huynh ấy như vậy!!” Mộng Dao tiên tử lập tức ôm lấy Tần Phong an ủi, đồng thời mặt đầy phẫn nộ nói: “Cha căn bản không hiểu tiểu đệ đệ Tần Phong...” “Ngươi, ngươi...” Tiên Minh minh chủ tức tới mức huyết áp tăng vọt, hận không thể cho tên tiểu tử tóc vàng này một gậy.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt giải ngữ hoa của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn phản phái điểm!” “Hu hu...” Tần Phong vẫn cứ là trà lý trà khí, khóc nức nở trong lòng Mộng Dao tiên tử.

“Ngoan, không khóc, không khóc!” Mộng Dao tiên tử lập tức đau lòng muốn chết, lại hung hăng lườm cha ruột mình một cái.

“Thằng ranh này đang lừa con đấy!!” Tiên Minh minh chủ tức giận râu dựng ngược mắt trợn tròn nói: “Cái gì ma tu, cái gì Huyết Nô đều là tên nhóc này bịa ra để trốn tránh trách phạt thôi...” Lời còn chưa dứt, đã thấy Tần Phong vung tay một cái, lấy ra một cái đỉnh đồng lớn.

Chỉ thấy trên đỉnh không chỉ khắc đầy những phù văn quỷ dị, mà còn có rất nhiều vết máu tươi còn sót lại, càng tỏa ra một mùi máu tanh nồng nặc, đặc biệt là khí tức tà ác phát tán ra bên trong, nhìn một cái là biết ngay tà vật do ma tu luyện chế.

“Đúng là Huyết Nô thật!!” Thấy cảnh này, mọi người xôn xao.

Tuy rằng bọn họ chưa từng đích thân trải qua hạo kiếp do Huyết Nô gây ra, nhưng ít nhiều cũng từng đọc qua các ghi chép liên quan trong sách vở, mỗi lần Huyết Nô xuất thế đều sẽ gây ra chấn động Tiên giới, khiến vô số sinh linh diệt vong.

“Cái này...” Tiên Minh minh chủ trong lòng chấn động mạnh, lập tức không nói nên lời.

“Tức chết lão đăng nhà ông luôn!!” Tần Phong không quên ngẩng đầu cho lão đăng một ánh mắt khiêu khích, sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào lòng Mộng Dao tiên tử khóc lóc.

“Ngươi, ngươi...” Tiên Minh minh chủ thấy ánh mắt khiêu khích đó, tức tới mức suýt thì thăng thiên tại chỗ.

Chương 1569

“Tiểu đệ đệ, chịu ủy khuất rồi!” Mộng Dao tiên tử vội vàng ôm Tần Phong an ủi, còn không quên lườm cha mình một cái thật dữ tợn.

Cứ như thể nếu ông còn dám mở miệng nói thêm câu nào, nàng sẽ lập tức lật mặt, leo lên xe quỷ hỏa của Tần Phong bỏ nhà ra đi ngay.

“Ngươi, ngươi...” Tiên Minh minh chủ tức không chịu nổi, nhưng lại đành phải tự mình tiêu hóa.

“Được rồi, được rồi!” Nhị trưởng lão thấy không khí không ổn, vội vàng đánh trống lảng: “Hiện tại Tần Phong đã trở về, chúng ta cũng nên hành động theo kế hoạch ban đầu, trận chiến này quan hệ tới tương lai của Tiên Minh chúng ta, cho nên tuyệt đối không được có một chút sơ suất nào.” “Rõ!!” Đám người Tây Chu thần tình lập tức nghiêm túc, biết rõ tính chất nghiêm trọng của sự việc hiện tại.

“Vậy cái Huyết Nô này xử lý thế nào!?” Thất trưởng lão lông mày hơi nhíu, nhìn về phía đỉnh đồng lớn.

Tuy rằng trận chiến này quan hệ tới tương lai Tiên Minh, nhưng hạo kiếp Huyết Nô thế này cũng không thể không quản, phải xử lý thỏa đáng mới được.

“Tiêu diệt trực tiếp luôn!” Tiên Minh minh chủ dứt khoát lên tiếng: “Huyết Nô là một loại tồn tại cực kỳ tà ác, Bản Đế lúc còn trẻ từng gặp một lần, nó đi tới đâu là xương trắng chất thành núi tới đó, hơn nữa nó còn có thể thông qua việc hút máu người tu tiên để trưởng thành, cuối cùng phải có hàng trăm vị Tiên Vương liên thủ mới tiêu diệt được, nhưng bọn họ khi chiến đấu đã tiếp xúc với Huyết Nô, dẫn đến kịch độc xâm nhập cơ thể, cuối cùng không một ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ đều ngã xuống.” “Tê tê!!” Mọi người lập tức hít sâu một hơi khí lạnh, cảm nhận được sự khủng bố của Huyết Nô.

“Hay là đợi sau khi đại chiến kết thúc đi!” Tần Phong làm sao nỡ bỏ cái Huyết Nô này, lên tiếng nói: “Vừa rồi Nhị trưởng lão đã nói, trận chiến này quan hệ tới tương lai của Tiên Minh chúng ta, mà Huyết Nô này do phát hiện sớm nên vẫn còn lâu mới trưởng thành, không cần gấp gáp xử lý ngay bây giờ.” “Chuyện này không thể xử lý một cách bảo thủ được!!” Tiên Minh minh chủ lập tức bác bỏ: “Sự khủng bố của Huyết Nô vượt xa tưởng tượng của các ngươi, phải nhanh chóng xử lý nó, tuyệt đối không được vì nó chưa trưởng thành mà ôm tâm lý cầu may.” “Phải!” Mọi người lập tức gật đầu phụ họa, cảm thấy nên xử lý Huyết Nô trước.

“Ách... có lẽ mọi người chưa hiểu ý của ta!” Tần Phong yếu ớt lên tiếng: “Ta muốn nói là trận chiến này quan hệ tới tương lai Tiên Minh, nếu thua chúng ta sẽ thả Huyết Nô ra, cho dù Long Ngạo Thiên bọn chúng có thắng thì sau này cũng đừng hòng sống yên ổn.” “Vãi cả chưởng!!” Mọi người lập tức văng tục.

Cứ tưởng Tần Phong thuộc phe bảo thủ, không ngờ hắn lại là phe cực đoan, còn là kiểu hễ một lời không hợp là đòi đồng quy vu tận.

“Nếu ngươi đã nói như vậy...” Tiên Minh minh chủ nhìn về phía đỉnh đồng lớn, quyết định sau đại chiến mới xử lý.

“Cuối cùng cũng giữ lại được rồi!” Tần Phong trong lòng lập tức thở phào, cũng đã sắp xếp xong kịch bản cho Huyết Nô.

Hiện tại Huyết Nô vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, đệ tử danh môn chính phái như hắn đương nhiên không thể đi giết người nuôi dưỡng nó, nên cần gấp một bảo mẫu cho nó.

“Đúng rồi, Phó Ngôn Kiệt!” Tần Phong trong lòng lập tức có nhân tuyển.

Dựa theo tình báo Quang Thiên truyền về gần đây, đại thiếu gia Phó gia là Phó Ngôn Kiệt gần đây đang tu luyện ma công, là một quyển tà công mà Tề Tu Viễn tìm thấy từ Tàng Thư Các của Tiên Minh, muốn từ trong não bộ của Phương Trường tìm kiếm manh mối về Đại Đạo Chi Ấn.

Mà một khi Phó Ngôn Kiệt luyện thành môn tà công này, cũng có nghĩa là hắn sẽ không còn đường quay lại.

Chỉ cần Quang Thiên tiếp tục phát huy ổn định, hắn nhất định sẽ nảy sinh hứng thú với chí bảo ma đạo như Huyết Nô, cộng thêm trận đại chiến lần này quan hệ tới tương lai Tiên Minh, cao tầng Tiên Minh tập thể xuất quân, cũng chính là cơ hội tốt để hắn cướp đoạt Huyết Nô.

Lúc này, Tiên Minh minh chủ đã thương lượng xong với bảy vị trưởng lão, quyết định tạm thời đặt Huyết Nô tại trụ sở chính Tiên Minh để canh giữ.

Nếu trận chiến này bọn họ giành được thắng lợi cuối cùng, vậy thì quay về tiêu diệt Huyết Nô, nếu trận chiến cuối cùng thất bại, liền tìm người liều chết quay về thả Huyết Nô ra trước.

Tiếp đó đỉnh đồng lớn được khiêng xuống, còn sắp xếp hàng trăm vị Thái Ất Kim Tiên canh giữ.

“Được rồi!” Tiên Minh minh chủ thần tình đột nhiên nghiêm túc nói: “Chuyện Huyết Nô đã xử lý xong, tiếp theo chúng ta phải tiến về biên cảnh!” “Dùng thân ta, hộ Tiên Minh, tử chiến không lùi!!” Tiếng hô của mọi người vang dội như sấm rền, ánh mắt mỗi người đều lấp lánh quang mang quyết tuyệt.

“Mình phải chuồn lẹ thôi!” Triệu Trường Sinh không muốn lên chiến trường chút nào, âm thầm núp sau lưng mọi người.

"Tốt, xuất phát!" Tiên Minh minh chủ thấy bầu không khí đã đủ nhiệt, lập tức hạ lệnh toàn diện khai chiến.

Chỉ thấy Tần Phong hiếm khi không phá đám cha vợ, nhanh chóng lấy ra Không Gian Hồ Lô, sau đó bấm một đạo chỉ quyết điểm vào đó.

Tiếp đó Không Gian Hồ Lô mở nắp bay lên không, bộc phát ra một luồng lực hút siêu cường, hút sạch cả Tiên Minh minh chủ, bảy vị trưởng lão, Lâm Tam, cùng hàng trăm vị Tiên Vương và hàng ngàn vị Tiên Quân vào trong.

"Còn thiếu một người!" Tần Phong luôn để mắt tới Lão Triệu, không có ý định buông tha cho hắn.

Chỉ thấy hắn bấm quyết điều khiển Không Gian Hồ Lô quay đầu, hướng miệng hồ lô về phía Triệu Trường Sinh đang định lẻn đi, mở chế độ hút bão cấp siêu cường.

"Đồ súc sinh, TM đồ súc sinh a!!" Triệu Trường Sinh tức tới mức chửi ầm lên, ôm chặt lấy một cái cây lớn không buông tay.

Nhưng đáng tiếc hắn đã bị Không Gian Hồ Lô khóa chặt thành công, cuối cùng cả người lẫn cây đều bị hút đi, chỉ để lại những tiếng vọng không cam lòng và phẫn nộ...

Khung cảnh chuyển dời, Cẩu Đông Khê sớm đã nhận được lệnh của Tần Phong, dẫn theo một đám đàn em tới biên cảnh Đông Nam.

Chỉ thấy từng chiếc lều trại xếp hàng ngay ngắn, từng lá cờ phất phơ trước gió, toát ra một luồng sát ý lạnh lẽo.

Hàng vạn binh sĩ qua lại bận rộn giữa các lều trại, chiến giáp trên người bọn họ lấp lánh dưới ánh mặt trời, càng tỏa ra một luồng khí tức thiết huyết nồng đậm, đó là khí chất độc đáo chỉ có sau khi trải qua vô số trận chiến.

Trên mặt mỗi người đều viết đầy vẻ kiên nghị và quả cảm, trong ánh mắt càng lộ rõ ý chí chiến đấu kiên định.

“Đại ca, chúng ta tới đây làm gì thế!?” Đám đàn em run rẩy nói: “Đây là quân doanh của Chiến Thần Điện đấy, nếu bị phát hiện, e là sẽ bị coi là gián điệp mà giết tại chỗ mất!” “Từng đứa không có tiền đồ gì cả!” Cẩu Đông Khê liếc mắt, hừ lạnh nói: “Chẳng phải chỉ là Chiến Thần Điện thôi sao?

Chẳng phải chỉ là Long Ngạo Thiên thôi sao?

Có cần nhát chết thế không?!” “Đại ca, chúng ta đừng đùa nữa!” Đám đàn em khóc không ra nước mắt: “Đây là đại quân tinh nhuệ nhất của Chiến Thần Điện, số lượng lên tới cả ngàn vạn, cấp bậc Kim Tiên Cảnh tiểu đội trưởng cao không với tới của chúng ta ở đây chỉ là loại lót đáy thôi, theo em thấy hay là nhân lúc người ta chưa phát hiện mà chuồn lẹ đi!” “Tinh nhuệ thì sao chứ!?” Cẩu Đông Khê lại hừ lạnh một tiếng: “Ta đây là đi theo Thủy Hoàng mà lăn lộn, đánh chính là TM đám tinh nhuệ!!” “Đại ca, đừng đùa nữa mà!” Đám đàn em sắp khóc tới nơi, tỏ vẻ mình là lính mới không gánh nổi.

“Tất cả im miệng hết cho lão tử!” Cẩu Đông Khê lập tức thấp giọng quát: “Nhớ kỹ, lát nữa sau khi Tiên Minh và Chiến Thần Điện giao chiến xong, chúng ta lập tức xông lên với tốc độ nhanh nhất, lột sạch trang bị trên người binh sĩ, còn có quân nhu ở hậu cần nữa, nhớ chưa!?” “Tiên Minh?

Giao chiến!?” Đám đàn em nhìn nhau, đầu đầy dấu hỏi chấm.

Từ khi hai siêu cấp thế lực Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung tuyên chiến, đệ tử Tiên Minh đã nhận được lệnh về nhà thủ thành, không hề có ý định chia quân tới biên cảnh để ngự địch.

Ngay lúc này, tách tách!

Chỉ thấy giữa hư không đột nhiên lóe lên một tia điện, tiếp đó một cái hồ lô nhỏ màu xanh lam hiện ra, sau khi mở nắp liền nhả ra hàng ngàn đạo thân ảnh, dẫn đầu chính là Tần Phong.

“Đồ súc sinh, TM đồ súc sinh a!” Triệu Trường Sinh ôm một cái cây lớn, trong lòng chửi thầm không biết bao nhiêu câu bẩn thỉu.

Cứ tưởng cuối cùng cũng được về nhà xem sách cấm, ai ngờ lại bị Tần Phong cưỡng ép mang tới chiến trường, mà còn là khai chiến với đại quân tinh nhuệ của Chiến Thần Điện.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cưỡng ép Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn phản phái điểm!” “Lão Triệu thích bị cưỡng ép sao!?” Khóe miệng Tần Phong không nhịn được mà nhếch lên, hệt như một tên biến thái vừa mở khóa được tư thế mới.

“Người cần tới cũng hòm hòm rồi!” Nhìn xuống doanh trại liên miên không dứt bên dưới, Tiên Minh minh chủ trực tiếp hạ lệnh tấn công.

Chỉ thấy mọi người lập tức chia thành bốn tiểu đội, trong đó hơn hai trăm danh Tiên Quân vung tay lấy ra Huyền Nữ chiến cơ, sau khi vào vị trí liền trực tiếp mở chế độ tàng hình đột phá phòng ngự, lao nhanh về phía đại doanh của Chiến Thần Điện.

“Cái gì thế!?” Binh sĩ Chiến Thần Điện trong lòng bỗng nhiên hoảng hốt, vội vàng phóng xuất thần thức tìm kiếm.

Tuy nhiên vì đa số bọn họ đều là tu vi Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, nên căn bản không thể dùng thần thức tìm thấy Huyền Nữ chiến cơ đang ở chế độ tàng hình, chỉ có thể cảm nhận được có nguy hiểm đang nhanh chóng áp sát.

Chương 1570

Lúc này Huyền Nữ chiến cơ đã nhanh chóng tiếp cận quân doanh, đồng thời mở ra pháo gia tốc hạt xung kích.

Chỉ thấy lõi năng lượng bên trong bắt đầu kích động, phát ra tiếng gầm trầm thấp mà đầy nội lực, khiến thân máy bắt đầu rung nhẹ, hệt như một mãnh thú sắp tỉnh giấc, uy thế khủng bố cũng bắt đầu không ngừng tăng cường.

Theo năng lượng không ngừng tích tụ, pháo hạt xung kích dưới cánh máy không chỉ phát ra quang mang ngày càng chói mắt, mà nhiệt độ xung quanh cũng ngày càng nóng rực, như muốn thiêu rụi tất cả.

“Không xong rồi, địch tập!!” Cuối cùng cũng có cường giả Tiên Quân Cảnh phát hiện ra Huyền Nữ chiến cơ, lập tức liều mạng gào thét cảnh báo những người khác.

Chỉ là bọn họ phát hiện quá muộn, Huyền Nữ chiến cơ đã chiếm được tiên cơ.

Chỉ thấy quang mang ở họng pháo nháy mắt bùng nổ, hóa thành một luồng pháo hạt nóng rực, lao thẳng xuống quân doanh bên dưới với tốc độ không tưởng, như những tia chớp xé toạc bầu trời, nháy mắt chiếu sáng cả đất trời, cũng làm đám người Cẩu Đông Khê ở đằng xa kinh hãi tột độ.

“Đó là cái thứ gì thế!?” Cẩu Đông Khê và đám đàn em chấn động mạnh, tỏ vẻ chưa từng thấy loại tiên khí này bao giờ.

Ầm ầm!!

Từng đám mây nấm khổng lồ bốc lên không trung, năng lượng cuồng bạo cũng theo đó quét sạch biên cảnh.

Cứ như cái mùa hè năm ấy ở nhà Nhật Lùn, trên đường chỗ nào cũng thấy người chín, mà cho dù không chín cũng sẽ chín trong vòng một nốt nhạc.

“Uy lực thật khủng khiếp!!” Đám người Tiên Minh cũng không nhịn được mà kinh hô.

Tuy rằng bọn họ đã thấy qua uy lực của Huyền Nữ chiến cơ, nhưng đây là lần đầu tiên chứng kiến kiểu oanh tạc rải thảm thế này, trực tiếp biến quân doanh Chiến Thần Điện thành địa ngục trần gian.

Kim Tiên tiểu đội trưởng căn bản không có sức kháng cự, nháy mắt bị pháo xung kích đánh thành tro bụi, Thái Ất Kim Tiên cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ, phản ứng chậm một chút là bị tiễn đi ngay...

U u!

Theo từng hồi tù và trầm thấp vang lên, cảnh tượng hỗn loạn nháy mắt được kiểm soát.

Chỉ thấy những binh sĩ còn sống sót nhanh chóng tổ chức lại, khoác tiên giáp lấp lánh nhảy lên Tiên Yêu Đại Bằng tung cánh bay cao, khí thế cuồn cuộn theo đó tràn ra như thủy triều, khiến thiên địa xung quanh rung chuyển dữ dội.

“Đến lượt chúng ta ra tay rồi!” Phía Tiên Minh có khoảng hai mươi, ba mươi vị Tiên Vương đứng ra, hệt như khớp nối không kẽ hở cũng theo đó bay lên.

Chỉ thấy quanh thân bọn họ cuộn trào uy áp Tiên Vương khủng bố, như những tồn tại vô địch giữa trời đất này, phát động tấn công mãnh liệt vào cường giả Tiên Quân Cảnh của Chiến Thần Điện.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng đất trời, khiến hư không bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Tiếp đó năng lượng khủng bố như lũ lụt vỡ đê, đi tới đâu là phá hủy tới đó, hóa thành hư vô, đại địa rung chuyển kịch liệt, sơn hà tan vỡ, vạn vật héo tàn, cả thế giới nháy mắt rơi vào cảnh hỗn độn, như thể tận thế đã đến sớm, khiến người ta cảm thấy sợ hãi và hoang mang vô tận.

“Đây chính là đại chiến Tiên giới sao!?” Tần Phong nhìn cảnh tượng trước mắt, nội tâm chịu chấn động cực lớn.

“Thằng nhóc thối kia, đừng nhìn nữa!” Tiên Minh minh chủ lập tức khó chịu mắng: “Hiện tại địch quân bị tập kích chính diện, tất cả binh sĩ đang đổ về chi viện, ngươi mau dẫn theo ba đội nhân mã khác của chúng ta, chia ra tập kích phía sau, cánh trái, cánh phải của bọn chúng, như vậy chúng ta có thể đánh úp bọn chúng thêm ba lần bất ngờ nữa, tiêu diệt toàn bộ sinh lực của bọn chúng.” “Lão đăng này...” Tần Phong trong lòng tức điên.

Không phải kế hoạch tập kích của lão đăng này không tốt, cũng không phải hắn không thích giọng điệu của lão đăng, mà là hắn định làm màu trước mặt lão đăng, ai ngờ lão đăng lại coi hắn như tường tử mà sai bảo...

“Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau làm việc đi!” Tiên Minh minh chủ hoàn toàn không coi Tần Phong là người.

Với nguyên tắc con rể chưa về cửa còn dễ dùng hơn lừa, trực tiếp bồi thêm một cước vào mông hắn.

“Vãi chưởng!!” Tần Phong loạng choạng không vững, suýt thì ngã chó ăn bùn.

“Ân!?” Triệu Trường Sinh lập tức tỉnh táo hẳn lên, trong lòng điên cuồng gào thét: Đạp thêm một phát nữa đi!

“Cha, cha làm cái gì thế!?” Mộng Dao tiên tử phẫn nộ lườm cha mình một cái, sau đó nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy Tần Phong.

"Hừ!!" Tiên Minh minh chủ như một đứa trẻ già, hừ lạnh một tiếng nhìn về phía chiến trường phía trước.

Chỉ thấy quân đội bên dưới không hổ là đại quân tinh nhuệ dưới trướng Long Ngạo Thiên, sau khi trải qua trận oanh tạc rải thảm bất ngờ, rất nhanh đã có người đứng ra ổn định cục diện hỗn loạn.

Tiếp đó binh sĩ cưỡi Tiên Yêu Đại Bằng bay lên, bắt đầu khóa chặt những chiếc Huyền Nữ chiến cơ đang tập kích mà truy đuổi.

Còn có hơn mười vị cường giả Tiên Vương của Chiến Thần Điện cũng xuất hiện hoành tráng, giao chiến cùng hai mươi, ba mươi vị Tiên Vương của Tiên Minh vừa xuất trận.

"Lão đăng, ông cứ đợi đấy cho tôi!!" Tần Phong tức tới mức nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cho lão đăng này một gậy.

Nhưng nể mặt Mộng Dao tiên tử, Tiên Tần Tương Lai, cùng với việc lát nữa lão đăng phải làm chủ lực sát thương, hắn chọn tạm thời tha thứ cho lão đăng này, đợi về nhà sẽ đứng dậy đè con gái bảo bối của lão ra mà "hành hạ", rồi sau đó mới tính sổ với lão sau.

Nghĩ tới đây, Tần Phong lại lấy ra Không Gian Hồ Lô.

Nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết, chuẩn bị dẫn người tới phía sau đại quân.

Ầm ầm!!

Ngay khi Tần Phong chuẩn bị dùng Không Gian Hồ Lô đưa mọi người rời đi, một luồng uy áp khiến trời đất trầm luân đột nhiên giáng xuống như một cơn bão.

Chỉ thấy một đạo kim quang từ trong trung quân đại trướng vọt lên trời, tiếp đó Long Ngạo Thiên khoác kim sắc chiến giáp đứng giữa hư không, quanh thân tỏa ra kim quang chói mắt, trong mắt là vẻ bá khí ngạo nghễ thiên hạ, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Là Long Ngạo Thiên!!" Đám người Tiên Minh sắc mặt biến đổi mạnh, như gặp đại địch, ai nấy đều rút vũ khí ra.

"Vãi chưởng!!" Triệu Trường Sinh lập tức văng tục, theo bản năng núp sau lưng Lâm Tam.

"Hành sự theo kế hoạch!!" Tiên Minh minh chủ sắc mặt ngưng trọng bỏ lại một câu, sau đó không chút do dự lao thẳng về phía Long Ngạo Thiên.

"Tất cả trông cậy vào huynh đấy!" Mộng Dao tiên tử quay đầu nhìn Tần Phong, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ dịu dàng và tin tưởng.

Tiếp đó nàng thu lại ánh mắt, biến thành vẻ kiên nghị, Thập Nhị Thần Châu cũng lấp lánh quang mang chói mắt bao quanh cơ thể, lao nhanh về phía Long Ngạo Thiên như những giọt nước khoa học viễn tưởng, tiếng xé gió gấp gáp khiến hư không rung chuyển kịch liệt.

"Là các ngươi!!" Cơn giận của Long Ngạo Thiên nháy mắt đạt đỉnh, vung tay lấy ra một cây kim thương hàng thay thế.

Chỉ thấy thương ý ngút trời nháy mắt bùng nổ, mũi thương cũng lóe lên một đạo hàn quang, khiến hư không xung quanh rung chuyển dữ dội.

Ầm ầm!!

Hai bên nhanh chóng giao chiến với nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng đất trời.

Chương 1571

Từng quầng lửa liên tục nổ tung giữa hư không vô tận, mỗi một vụ nổ đều tạo ra sóng xung kích và luồng khí nóng nhiệt độ cao cực lớn, hình thành một cơn bão năng lượng vô cùng khủng bố, như một con cự thú hung dữ điên cuồng quét sạch cả đất trời.

Đi tới đâu, hư không rách toác tới đó.

Những ngọn núi xung quanh không thể chịu nổi áp lực khổng lồ như vậy, liên tục đổ sập, bụi mù giăng lối, trong phút chốc trời đất tối sầm, nhật nguyệt không còn ánh sáng, như thể ngày tận thế đã đến sớm.

“Mau giết sạch bọn chúng!!” Binh sĩ Chiến Thần Điện phát hiện ra đám người Tần Phong, lập tức đen kịt một mảnh lao về phía bọn họ.

“Tần huynh, huynh đi trước đi, bọn chúng cứ để đệ lo!” Lâm Tam không nói hai lời liền xông lên, Vô Trần Kiếm trong tay cũng tuốt vỏ kêu leng keng.

Tiếp đó một đạo kiếm mang chấn động thiên địa lao thẳng lên chín tầng mây, kiếm khí cuộn trào chín vạn dặm, khiến cả đất trời rung chuyển, hệt như một kiếm có thể chém vào quá khứ vị lai.

“Không phải chứ người anh em...” Triệu Trường Sinh lập tức không bình tĩnh nổi: “Một tháng lương được bao nhiêu tiền đâu?

Có cần liều mạng thế không hả!?” Ong ong!

Lâm Tam không rảnh trả lời Triệu Trường Sinh, chỉ có tiếng kiếm minh thanh thúy truyền lại.

Tiếp đó kiếm quang ngút trời xông thẳng vào mây xanh, thương khung hệt như bị một đôi bàn tay vô hình cưỡng ép xé ra một đường rẽ ngôi, sau đó kiếm quang khổng lồ như cột chống trời nhanh chóng chém về phía đại quân Chiến Thần Điện.

“Đứa trẻ này khá đấy!” Các trưởng lão hài lòng gật gật đầu, lại chê bai liếc nhìn Triệu Trường Sinh một cái.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ bêu xấu Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn trở thành giáo tài phản diện, nhận được 50 vạn phản phái điểm!” “Lão Triệu lại đi du lịch rồi sao!?” Tần Phong tạm thời không rảnh để ý tới Triệu Trường Sinh, dẫn mọi người nhanh chóng cưỡi hồ lô nhỏ rời đi.

“Ra tay!!” Bảy vị trưởng lão Tiên Minh thấy thời cơ đã chín muồi, uy áp khủng bố theo đó bùng nổ.

Ầm ầm!!

Mây đen giăng kín, chớp giật lôi đình.

Cả đất trời đột nhiên rung chuyển kịch liệt, uy áp khủng bố không chỉ mang theo khí tức hủy thiên diệt địa khiến người ta nghẹt thở, mà còn như Thái Sơn đè trứng giáng xuống khiến đại địa dưới chân rung lắc dữ dội, từng vết nứt lớn dữ tợn không ngừng lan rộng.

“Phụt!!” Binh sĩ Chiến Thần Điện lập tức phun ra một ngụm máu tươi, hệt như ngọn nến trước gió có thể tắt bất cứ lúc nào.

“Mau chặn bọn chúng lại!!” Các cao thủ của Chiến Thần Điện liên tục bị thu hút, lập tức từ bốn phương tám hướng lao tới chi viện.

Nhưng ngay khi bọn họ cho rằng phía trước mới là đại quân chủ lực của Tiên Minh, thì phía sau đại quân lại xông ra thêm một hai trăm chiếc Huyền Nữ chiến cơ nữa.

Pháo hạt xung kích dưới cánh máy đã hội tụ năng lượng xong xuôi.

Tiếp đó hóa thành từng luồng pháo hạt nóng rực, với tốc độ không tưởng lao về phía hậu phương đại quân, như những tia chớp xé toạc bầu trời, nháy mắt chiếu sáng cả đất trời.

Ầm ầm!!

Từng đám mây nấm khổng lồ bốc lên không trung, năng lượng cuồng bạo cũng theo đó quét sạch đất trời.

"Không xong rồi, trúng kế rồi!!" Cao thủ Chiến Thần Điện trong lòng chấn động, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy hậu phương đại quân cũng đã biến thành địa ngục trần gian, vô số Kim Tiên tiểu đội trưởng còn chưa kịp phản ứng đã bị pháo xung kích đánh thành tro bụi, Thái Ất Kim Tiên đại đội trưởng cũng hệt như bị cắt hẹ mà bị thu hoạch điên cuồng.

Cộng thêm việc Tiên Minh đột ngột đánh úp từ phía sau, cũng khiến một số thống lĩnh Tiên Quân bị trọng thương.

Nhưng còn chưa đợi bọn họ điều binh lực để ngăn chặn địch quân phía sau, hai bên cánh trái phải cũng lần lượt xông ra hàng trăm chiếc Huyền Nữ chiến cơ, tặng cho bọn họ thêm một combo oanh tạc rải thảm quen thuộc nữa.

Tiếp đó là các cường giả Tiên Vương Cảnh của Tiên Minh, cứ hai mươi ba mươi người một đội xông vào thấy người là chém.

"Thằng khốn đáng chết!!" Long Ngạo Thiên thấy cảnh này, cơn giận nháy mắt bùng nổ.

Chỉ thấy quanh thân hắn cuộn trào một luồng khí tức khủng bố, khiến cả đất trời rung chuyển kịch liệt, đồng thời phát ra một tiếng gầm phẫn nộ đinh tai nhức óc, âm thanh xuyên thấu tầng mây thấu tận chín tầng trời.

"Long Ngạo Thiên sắp không giảng đạo lý nữa rồi sao!?" Tần

Phong nhìn Long Ngạo Thiên lẩm bẩm một câu, vung tay lấy ra video của mẹ con Tâm Nhan... "Không xong rồi!!" Mộng Dao tiên tử thấy Long Ngạo Thiên sắp phát cuồng, vội vàng bấm ra từng đạo chỉ quyết điểm tới.

Chỉ thấy mười hai viên Tinh Thần Châu lập tức giống như những giọt nước trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng nhanh chóng bắn ra, hóa tác mười hai đạo hào quang oanh kích dữ dội về phía Long Ngạo Thiên đang súc lực phát điên. "Bản đế hiện tại đang rất tức giận!!" Trong mắt Long Ngạo Thiên lóe lên một tia hung quang, đưa tay dùng sức nắm chặt vào hư không.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc liên miên bất tuyệt, cả bầu trời cũng bị hỏa diễm bao phủ.

Chỉ thấy một luồng năng lượng vô hình lấy Long Ngạo Thiên làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán, giống như hình thành một lãnh địa chuyên thuộc về Tiên Đế, không chỉ chấn bay mười hai viên Tinh Thần Châu của Mộng Dao tiên tử, mà còn làm mấy chục giá Huyền Nữ chiến cơ xung quanh nổ tung ngay lập tức. "Đừng có lại gần Long Ngạo Thiên!!" Đệ tử Tiên Minh lập tức kinh hãi hô hoán, nhao nhao giữ khoảng cách với hắn. "Muốn chạy, muộn rồi!" Ánh mắt Long Ngạo Thiên lóe lên hung quang lạnh lẽo, như muốn xuyên thấu mọi hư vọng trên thế gian này.

Hắn ngạo nghễ đứng giữa hư không, quanh thân tỏa ra uy nghiêm và huyền bí vô tận, ngay sau đó giữa lông mày hiện ra một đồ hình Thái Cực, một luồng sức mạnh cổ xưa và bàng bạc từ trong cơ thể hắn trào dâng ra.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang vọng thiên địa, dưới thương khung bắt đầu nổi gió mây vần.

Âm Dương chi khí điên cuồng hội tụ quanh thân Long Ngạo Thiên, hình thành một đồ hình Thái Cực khổng lồ và rực rỡ. "Âm Dương Đại Đạo Ấn!!" Sắc mặt Mộng Dao tiên tử đột ngột biến đổi.

Chỉ thấy mặt âm của Thái Cực đen tối thâm thúy, như có thể thôn phệ mọi ánh sáng; mặt dương hào quang vạn trượng, nóng bỏng đến mức có thể thiêu đốt vạn vật, xoay quanh Long Ngạo Thiên, uy thế tỏa ra khiến cả thiên địa phải run rẩy. "Các ngươi tiếp tục đi, Long Ngạo Thiên cứ giao cho bản đế!!" Minh chủ Tiên Minh chẳng hề nao núng, quanh thân cũng bộc phát ra khí tức Đại Đạo.

Ầm ầm!!

Dưới thương khung, phong vân biến sắc.

Minh chủ Tiên Minh ngạo lập giữa hư không, tiên khí lượn lờ, tỏa ra uy nghiêm vô tận, sau đó chậm rãi giơ hai tay lên, hiện ra một viên Đại Đạo Ấn huyền bí và rực rỡ, tỏa ra sức mạnh tinh thần mênh mông như biển, hào quang chói mắt, như chứa đựng mọi huyền bí và sức mạnh của vũ trụ.

Chương 1572

"Là Tinh Thần Đại Đạo Ấn của Minh chủ!!" Người của Tiên Minh thấy cảnh này, lập tức kinh hô lên.

Đừng nhìn Minh chủ hiện tại khí huyết khô kiệt đã già nua, nhưng thời trẻ cũng là tồn tại xưng bá Tiên giới, dựa vào chính là viên Đại Đạo Ấn này, có thể giúp lão chúa tể sức mạnh của toàn bộ tinh thần.

Ầm ầm!!

Ngay khoảnh khắc Tinh Thần Đại Đạo Ấn được tế ra, tiên khí giữa thiên địa cũng theo đó mà cuồng bạo, hóa tác một dải ngân hà rực rỡ xuyên thấu thiên địa.

Đi đến đâu, không gian vỡ nát đến đó!

Sơn hà tan vỡ, đại địa lún xuống!

Dường như vạn vật thế gian đều run rẩy và ai oán dưới áp lực khủng bố này, những thứ bị ánh sáng tinh thần chạm vào đều tan thành tro bụi trong nháy mắt. "Hống!!" Long Ngạo Thiên phát ra một tiếng gầm giận dữ, tiên phong phát động tấn công về phía Minh chủ Tiên Minh.

Ầm ầm!!

Đại Đạo của hai bên va chạm kịch liệt vào nhau, nổ ra tiếng vang điếc tai.

Luồng sức mạnh cường đại sinh ra từ vụ va chạm như sóng thần quét qua thiên địa, đi đến đâu núi non sụp đổ, sông ngòi đứt đoạn, không gian vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ, thời gian dường như cũng ngưng trệ trong khoảnh khắc này.

Ngay sau đó, đại địa nứt toác trong cơn chấn động kịch liệt, vực sâu vô tận liên tục xuất hiện, vô tình thôn phệ mọi thứ xung quanh, trên bầu trời càng thêm điện chớp lôi đình, cuồng phong gào thét, như muốn biến thế giới trở lại thành một vùng hỗn độn. "Uy lực Tiên Đế, khủng bố đến mức này sao!!" Chúng nhân bên dưới gan mật dâng trào, kinh hãi ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trước sức mạnh tuyệt đối này, họ trông thật nhỏ bé và yếu ớt, chẳng khác nào những con kiến có thể bị bóp chết bất cứ lúc nào.

Lúc này —— Tần Phong đã đưa người đến vị trí.

Nhưng ngay khi hắn đang nghĩ xem nên phát video thế nào, thì một chiếc Huyền Nữ chiến cơ rơi xuống ngay bên cạnh hắn.

Ầm ầm!!

Huyền Nữ chiến cơ như sao băng rơi rụng, đập mạnh xuống mặt đất không xa.

Sau đó thấy một bóng người chật vật, lảo đảo bước ra từ trong chiến cơ.

Hơn nữa còn là người quen cũ của Tần Phong, trong Tây Đại Tự Liệt của Tiên Minh, người xếp thứ ba: Từ Càn Khôn.

Vì lần này cao tầng Tiên Minh toàn bộ xuất động, quân số lên tới hàng ngàn người, lại thêm vội vã chạy tới, nên Tần Phong cũng không chú ý thấy Từ Càn Khôn trong đám đông.

Tuy nhiên ngay khi nhìn thấy Từ Càn Khôn, hắn lập tức nảy ra một ý đồ xấu. "Tần Phong!!" Trong mắt Từ Càn Khôn lóe lên sự kinh ngạc, không ngờ vừa rơi máy bay đã thấy Tần Phong. "Thái sư huynh, huynh không chết chứ!?" Tần Phong rất quan tâm tiến lên thăm hỏi, còn không quên đưa tay ra đỡ đối phương. "Ta nói mấy trăm lần rồi, ta họ Từ!!" Từ Càn Khôn nghiến răng nghiến lợi, hất tay Tần Phong ra. "Đệ biết rồi, Thái sư huynh!" Tần Phong thừa nhận lỗi sai nhưng chết tính không sửa. "Ngươi..." Từ Càn Khôn tức đến mức toàn thân run rẩy, thật muốn vả cho Tần Phong một cái.

Nhưng nghĩ tới hành động lần này liên quan đến tương lai Tiên Minh, Tần Phong lại là mấu chốt của thành bại, lão chỉ đành cưỡng ép nén cơn giận xuống, lựa chọn tha thứ cho tên tiểu sư đệ không hiểu chuyện này.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang rền không dứt, cả thiên địa cũng không ngừng rung chuyển. "Lão già kia!!" Long Ngạo Thiên đầy mặt hung quang nói: "Bản đế xem ngươi còn kiên trì được bao lâu!!" "Hắc hắc!!" Minh chủ Tiên Minh tuy mặt đầy mệt mỏi, nhưng khóe miệng lại nhếch lên: "Lão phu quả thực không kiên trì được bao lâu, nhưng kéo cho đến khi toàn quân ngươi bị tiêu diệt thì vẫn không có vấn đề gì." "Ngươi..." Cơn giận của Long Ngạo Thiên lại tăng vọt.

Chỉ thấy Tiên Minh dựa vào những chiếc Huyền Nữ chiến cơ chưa từng thấy bao giờ, đại sát tứ phương trên chiến trường, khiến hàng chục triệu đại quân dưới trướng hắn thương vong gần một phần ba. "Long Ngạo Thiên..." Minh chủ Tiên Minh khó khăn nặn ra một nụ cười: "Lão phu thừa nhận ngươi là thiên tài mạnh nhất Tiên giới từ trước đến nay, nhưng tốc độ quật khởi của ngươi quá nhanh, luận về nội hàm thì ngươi căn bản không thể so với Tiên Minh của ta được." "Chỉ cần ngươi chết, nội hàm mạnh đến đâu cũng vô dụng!" Long Ngạo Thiên dường như đã hạ quyết tâm gì đó, quanh thân bộc phát một luồng sát ý ngút trời.

Ầm ầm!!

Trên thương khung, hắc vân che trời.

Long Ngạo Thiên đạp hư không, tóc dài múa cuồng, đôi mắt như điện, quanh thân tỏa ra khí tức lăng lệ vô tận, ngay sau đó một khối thạch bi khổng lồ cổ xưa và huyền bí hiện ra từ hư không, trên đó viết bảy chữ "Sát" lấp lánh hào quang đỏ huyết.

Cùng với sự xuất hiện của thạch bi trên thiên không, sát khí ngút trời lập tức bao phủ thiên địa, sương máu đặc quánh lan tỏa, khiến thiên địa biến sắc, như muốn bóp nghẹt mọi sinh cơ trên thế gian. "Xuất hiện rồi!!" Từ Càn Khôn run rẩy thân mình nói: "Đại Tiên Thiên chí bảo của Long Ngạo Thiên, Thất Sát Bi!!" "Đây chính là Đại Tiên Thiên chí bảo của Long Ngạo Thiên sao!?" Tần Phong nhìn Thất Sát Bi lẩm bẩm, cảm thấy món bảo bối này có duyên với mình... "Thất Sát Bi!!" Tiểu Bạch lấy viên gạch Đạo Đức ra xem xem, lại ngẩng đầu nhìn nhìn Thất Sát Bi.

Không phải nó chê tiên khí Tần Phong luyện chế không tốt, mà là với tư cách Minh chủ tương lai của Tiên Minh, trên người không có lấy hai kiện Đại Tiên Thiên chí bảo thì ra ngoài thật chẳng dám chào hỏi ai. "Cuối cùng cũng động dụng Thất Sát Bi rồi!" Sắc mặt Minh chủ Tiên Minh tuy ngưng trọng, nhưng trong lòng lại nhẹ nhõm một cách kỳ lạ.

Khác với chiếc hồ lô nhỏ có thuộc tính thần kỳ trong tay Tần Phong, Thất Sát Bi của Long Ngạo Thiên là Đại Tiên Thiên chí bảo chủ về phạt sát, sử dụng quả thực có thể hủy thiên diệt địa, nhưng lại mang thuộc tính phản phệ "giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm".

Nói cách khác... hiện tại Long Ngạo Thiên đã bị ép phải tung ra chiêu cuối, chỉ cần họ có thể chống đỡ được đợt tấn công này, thì tiếp theo hắn sẽ không còn năng lực đánh tiếp, chỉ có thể ngoan ngoãn quay về Chiến Thần Điện chữa thương. "Cha, con gái đến giúp người!" Mộng Dao tiên tử bấm chỉ quyết, mười hai viên Tinh Thần Châu lập tức bay ra.

Mười Hai Tinh Túc Tru Tiên Đại Trận!!

Mười hai đạo hào quang như mười hai ngôi sao băng rực rỡ, lướt qua hư không với tốc độ kinh người, như nhận được sự dẫn dắt của sức mạnh huyền bí nào đó, nhanh chóng quy vị theo phương vị của mười hai tinh túc.

Ngay sau đó một luồng tinh thần chi lực mênh mông từ trên trời giáng xuống, như mưa rào trút xuống gào thét ra ngoài, hình thành một dải ngân hà lộng lẫy trên thiên không. "Tốt!!" Ánh mắt vẩn đục của Minh chủ Tiên Minh đột nhiên trở nên sắc lẹm, vung tay đánh ra Tinh Thần Đại Đạo Ấn của mình.

Chương 1573

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang dội tức thì chấn động thiên địa, hư không cũng bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Tinh Thần Đại Đạo Ấn trong nháy mắt dung nhập vào trong Mười Hai Tinh Túc Tru Tiên Đại Trận, vô số tinh thần theo đó bộc phát hào quang chói lọi, hào quang ấy rực rỡ đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng; khí thế ấy bàng bạc đến mức khiến người ta không khỏi sinh lòng kính sợ. "Tinh Thần Đại Đạo Ấn còn có thể dùng như vậy!?" Tần Phong lập tức lẩm bẩm một câu.

Hắn cảm thấy Mười Hai Tinh Túc Tru Tiên Đại Trận không xứng với Tinh Thần Đại Đạo Ấn, ngược lại nó cực kỳ phù hợp với Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận của hắn, chắc chắn có thể bộc phát ra uy lực khủng bố kiểu 1+1 lớn hơn 2. "Hỏng rồi, hỏng rồi!" Từ Càn Khôn mặt đầy kinh hoàng nói: "Thất Sát Bi là Đại Tiên Thiên chí bảo chủ về phạt sát, cho dù Minh chủ và Mộng Dao tiên tử liên thủ có thể chống đỡ được, thì nhất định cũng sẽ trọng thương, cuối cùng lại lấy gì để chống lại Lăng Tiêu Tiên Đế đây!?" "Thái sư huynh, đừng có dễ dàng nói lời bại trận như vậy!" Tần Phong lập tức nghiêm túc nói: "Đệ còn một kế có thể khiến Tiên Minh phản bại vi thắng!!" "Ngươi đừng có phá rối nữa!!" Từ Càn Khôn không còn tâm trí sửa lời Tần Phong, cuống cuồng nói: "Đây là cuộc đối quyết giữa các Tiên Đế, vừa rồi ta chỉ vì đứng quá gần mà suýt bị Long Ngạo Thiên tóm nổ xác, nếu không phải ta phản ứng nhanh thì e là đã vẫn lạc trong tay hắn rồi." "Thái sư huynh, đệ thực sự có cách!" Tần Phong giao Lưu Ảnh Thạch vào tay Từ Càn Khôn, mặt đầy trịnh trọng nói: "Chỉ cần huynh chiếu hình ảnh trong Lưu Ảnh Thạch lên hư không, là có thể ngăn chặn Long Ngạo Thiên sử dụng Thất Sát Bi, từ đó trở thành đệ nhất công thần của Tiên Minh ta!!" "Ngươi có bị ngáo đá không đấy!?" Từ Càn Khôn sắp sụp đổ đến nơi: "Ta đã nói với ngươi rồi, đây là trận chiến đỉnh cao giữa các Tiên Đế, làm sao có thể chỉ bằng một khối Lưu Ảnh Thạch mà phản bại vi thắng được!?" "Thái sư huynh, tin đệ đi!" Tần Phong không giải thích quá nhiều, chỉ có ánh mắt lộ ra sự kiên định. "Ngươi..." Tâm tình Từ Càn Khôn vô cùng nôn nóng.

Chẳng biết là bị niềm tin kiên định của Tần Phong làm lay động, hay là bị Tần Phong làm phiền đến mức không chịu nổi, lão cầm Lưu Ảnh Thạch lên rồi chiếu thẳng vào hư không. "Đều đi chết hết cho bản đế!!" Long Ngạo Thiên đứng giữa hư không quát lớn một tiếng, bộc phát hào quang đỏ huyết xông thẳng lên chín tầng mây.

Thất Sát Bi tỏa ra sát lục chi khí vô tận, sau đó hóa tác vạn đạo hào quang màu huyết sắc, như gợn sóng kích đãng về tám phương hướng.

Đi tới đâu, hư không sụp đổ đến đó!

Tinh thần rụng rơi, sơn hà tan nát!

Đại địa càng bị sức mạnh này xé rách, những rãnh sâu không thấy đáy dọc ngang đan xen, nham thạch phun trào từ lòng đất, cả thế giới dưới uy lực của Thất Sát Bi chìm vào cảnh tượng tận thế như vạn vật điêu tàn, sinh linh đồ thán.

Long Ngạo Thiên ngạo nghễ đứng giữa đống đổ nát này, như Bá Vương cử đỉnh nâng Thất Sát Bi lên.

Cả người hắn như một vị Ma Thần giáng thế, tỏa ra uy lực hủy thiên diệt địa khiến người ta rét lạnh.

Nhưng ngay khi hai bên đã chuẩn bị sẵn sàng, sắp bắt đầu màn đối chưởng sinh tử, thì một đạo hào quang chiếu rọi vào hư không, ngay sau đó một bức tranh ấm áp yên bình hiện ra.

Trong hình ảnh là một nơi đào nguyên thế ngoại chim hót hoa thơm, một người thiếu phụ tuyệt mỹ bới tóc ngồi bên con suối nhỏ trong vắt, gương mặt tràn đầy hào quang mẫu tử đang vui đùa cùng một bé gái loli đáng yêu. "Đó là..." Thân hình cao lớn của Long Ngạo Thiên đột ngột run lên bần bật, nhìn chằm chằm vào người thiếu phụ tuyệt mỹ trong hình ảnh.

Tuy Tâm Nhan tiểu thư là phiên bản "đặt làm riêng" của Tần Phong, nhưng dung mạo nàng không hề thay đổi, vẫn là dáng vẻ quốc thái dân an, tĩnh lặng tường hòa, hoàn trùng khớp với gương mặt mối tình đầu luôn ám ảnh trong lòng Long Ngạo Thiên.

Tiếp đó Tâm Nhan tiểu thư trong hình ảnh đột nhiên nhìn qua, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười dịu dàng chỉ dành riêng cho người vợ.

Tuy nhiên, ngay khi Long Ngạo Thiên đang đắm chìm trong niềm vui khi nhìn thấy người yêu, Tâm Nhan tiểu thư đột nhiên đứng dậy bế bé gái lên, vẫy tay chào hỏi, rồi không đợi hắn kịp phản ứng, trong hình ảnh lại xuất hiện một bóng lưng cao lớn. "Đây là..." Long Ngạo Thiên vô thức nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm vào người nam nhân xuất hiện.

Chỉ thấy bóng lưng cao lớn ấy không dừng lại, chạy chậm về phía Tâm Nhan tiểu thư, giống như một người đàn ông đang chạy về phía hạnh phúc, sau đó đột nhiên quay người lộ ra gương mặt của Diệp Thần, khóe miệng còn không nhịn được mà nhếch lên, dường như đang trào phúng ai đó. "Hình như... thực sự có tác dụng!?" Từ Càn Khôn thấy sự biến hóa của Long Ngạo Thiên, lập tức kinh hỉ quay đầu nhìn Tần Phong.

Chỉ là Tần Phong từ sớm đã sử dụng Không Gian Hồ Lô, dắt theo Tiểu Bạch chạy mất tăm mất tích đến xó xỉnh nào rồi.

Ngay sau đó tại hiện trường vang lên tiếng hát non nớt của Tiểu Bạch: "Tin tức đến bất ngờ, người đó lại là anh, bao nhiêu năm rồi, anh bặt vô âm tín, cục tẩy của thời gian, xóa đi những ký ức, nhưng em mãi vẫn không quên được anh, tiếng kim giây cứ tích tắc không ngừng, trong lòng em, vẫn có một người là anh..." "Phụt!!" Long Ngạo Thiên chỉ cảm thấy đại não như sung huyết, một luồng nhiệt dâng lên từ lồng ngực đến khoang miệng.

Ngay sau đó một ngụm tiên huyết phun ra dưới dạng sương mù, dường như phải chịu một đòn kích trọng thương nào đó, bên tai càng vang lên những âm thanh hỗn tạp, nhưng hắn dù thế nào cũng không nghe rõ nội dung cụ thể. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ cưỡng hành đánh đoạn Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử thi pháp, nhận được 500 vạn điểm phản diện!] "Quả nhiên..." Khóe miệng Tần Phong không nhịn được mà nhếch lên: "Người có thể đánh bại Long Ngạo Thiên ở trạng thái đỉnh phong, chỉ có thể là Tâm Nhan tiểu thư đang bế con..." "Chuyện gì thế này!?" Cả chiến trường đầy rẫy những dấu chấm hỏi, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ thấy Từ Càn Khôn dùng Lưu Ảnh Thạch phát ra một đoạn video gia đình ba người, tiếp đó lại vang lên một bài hát phiên bản nhi đồng, làm sao mà khiến Long Ngạo Thiên – kẻ được xưng là đệ nhất Tiên giới – lại hộc máu tiên được chứ!? "Uy lực này cũng quá mạnh rồi đi!?" Từ Càn Khôn ngây người nhìn khối Lưu Ảnh Thạch trong tay, không biết video này tại sao lại có uy lực lớn đến thế.

Tuy nhiên khi thấy video này khiến Long Ngạo Thiên đạo tâm sụp đổ đến mức thổ huyết, lão lập tức phấn chấn hẳn lên, cũng nhớ tới lời Tần Phong vừa nói về "đệ nhất đại công thần" của Tiên Minh.

Vốn tưởng là giả, không ngờ lại là thật! "Tội nghiệp đứa trẻ, còn không mau chạy đi!" Triệu Trường Sinh nhìn Từ Càn Khôn đang phát video, trong lòng lập tức mặc niệm cho lão hai phút rưỡi.

Đừng nhìn Từ Càn Khôn hiện tại khiến Long Ngạo Thiên đạo tâm sụp đổ thổ huyết, nhưng đồng dạng lão cũng thành công thu hút sự chú ý của Long Ngạo Thiên, dù lát nữa lão không bị Long Ngạo Thiên đánh chết thì chắc chắn cũng sẽ bị liệt vào băng nhóm của Diệp Thần. "Diệp Thần!?" Lâm Tam nghi hoặc nhìn video một cái, tổng cảm thấy người phụ nữ bên trong rất quen mắt.

Tuy nhiên hắn hiện tại không có thời gian lục lọi ký ức, tay cầm Vô Trần Kiếm đang đại sát tứ phương, thân ảnh như quỷ mị xuyên thoi trên chiến trường, tiễn đưa hết binh sĩ Chiến Thần Điện này đến binh sĩ khác. "Chẳng lẽ người phụ nữ này là..." Tâm Ngữ tiên tử cũng có mặt trên chiến trường, lập tức liên tưởng đến điều gì đó.

Nói trên thế giới này ai có thể khiến Long Ngạo Thiên thất thái, thì nhất định là phụ nữ đẹp, nhưng có thể khiến hắn đạo tâm sụp đổ đến mức thổ huyết thì chỉ có thể là "Bạch Nguyệt Quang" trong lòng hắn, Tâm Nhan tiểu thư đang hôn mê ở Hoang Cổ. "Đế quân!!" Hồng Tụ thấy đạo tâm Long Ngạo Thiên bị tổn thương, trong lòng lập tức cuống cuồng.

Nhưng Tiên Minh lần này là toàn bộ cao tầng tập thể xuất động, cũng đúng như lời Minh chủ Tiên Minh nói trước đó, Long Ngạo Thiên quả thực là đệ nhất Tiên giới, nhưng hắn quật khởi quá nhanh, nội hàm căn bản không thể so với Tiên Minh, Thông Thiên Đấu bị kiềm chế nên căn bản không thể qua kiểm tra tình hình của Long Ngạo Thiên.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang dội thiên địa, cũng khiến hư không bốn phía rung chuyển kịch liệt.

Chỉ thấy sát lục chi khí vô tận trên Thất Sát Bi lập tức tiêu tan, bảy chữ "Sát" màu đỏ huyết trên đó cũng trở nên ảm đạm không chút ánh sáng, vạn đạo hào quang huyết sắc dưới thiên không cũng tan rã trong nháy mắt. "Phải làm sao đây!?" Thấy chiêu cuối của Long Ngạo Thiên bị đánh đoạn, Tâm Ngữ tiên tử lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Bởi vì lần này là Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện cùng tấn công Tiên Minh, cho dù Mộng Dao tiên tử đột phá đến Tiên Đế cảnh thì cũng không ai tin Tiên Minh có khả năng phản bại vi thắng.

Cho nên nàng đã an bài đệ tử Tô gia vào trong đại quân Chiến Thần Điện, muốn nhân trận đại chiến cuối cùng này kiếm một mẻ quân công thật lớn.

Nhưng điều khiến nàng vạn lần không ngờ tới là...

Tiên Minh không chỉ đột nhiên tập kích họ, còn có những sát khí chưa từng thấy như Huyền Nữ chiến cơ, lại còn dựa vào một cái video và một bài hát mà cưỡng ép đánh đoạn chiêu cuối Thất Sát Bi của Long Ngạo Thiên.

Chương 1574

"Diệp Thần!!" Long Ngạo Thiên phát ra một tiếng gầm phẫn nộ điếc tai, âm thanh xuyên thấu tầng mây vang thấu cửu thiên.

Tâm trạng hắn hiện tại chẳng khác nào một tác giả chó nhọc nhằn cả ngày, vốn định âm thầm đóng cửa lôi điện thoại ra giải trí một chút, kết quả lại hiện lên thông báo bất hợp pháp, cả người tức khắc bị lửa giận thôn phệ. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ vu hãm Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn gặp nguy hiểm tính mạng, nhận được 100 vạn điểm phản diện!] "Tội nghiệp Diệp Thần giegie!" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống thông báo, lập tức nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu.

Tuy nhiên ánh mắt hắn vẫn chằm chằm nhìn vào Thất Sát Bi của Long Ngạo Thiên, không chỉ siết chặt Không Gian Hồ Lô trong tay, mà còn như nín nhịn chuẩn bị Ngũ Sắc Thần Quang, chỉ đợi cơ hội xuất hiện là lao lên quét sạch nó đi.

Tất nhiên... cân nhắc đến khoảng cách tu vi giữa mình và Long Ngạo Thiên, cũng như sự phi lý của Thiên Tuyển Chi Tử và tính đặc thù của Đại Tiên Thiên chí bảo, nên hắn còn có kế hoạch dự phòng là quét sạch Âm Dương Đại Đạo Ấn và Vạn Kim Bất Diệt Khải. "Mẹ nó thế này cũng được!?" Tổ hợp Lão-Nhược lập tức phấn chấn, không ngờ chiêu cuối của Long Ngạo Thiên lại bị đánh đoạn.

Họ không chút do dự nắm bắt cơ hội chiến đấu lần này, vô số tinh thần rực rỡ như được thắp sáng, bộc phát hào quang chói mắt, tiếp đó như mưa rào trút xuống bao phủ bầu trời gào thét lao ra.

Ầm ầm!!

Tiếng xé gió gấp gáp rạch phá hư không, bộc phát năng lượng cuồn cuộn dâng trào.

Những ngôi sao lấp lánh hào quang mê hoặc lòng người, dày đặc bắn về phía Long Ngạo Thiên đang trong trạng thái phẫn nộ, như mang theo uy thế và quyết tâm vô tận, thề sẽ triệt để đánh bại hắn. "Ngạo Thiên, cẩn thận!!" Chẳng biết là Long Ngạo Thiên đã kích hoạt hào quang "tế trời", hay là Tâm Ngữ tiên tử không còn mặt mũi nào đối diện với phụ lão gia tộc.

Chỉ thấy ngay khoảnh khắc muôn vàn tinh thần sắp oanh trúng Long Ngạo Thiên, Tâm Ngữ tiên tử đã kịp thời xuất hiện chắn trước mặt hắn, đòn va chạm tinh thần khủng bố theo đó đánh thẳng lên người nàng. "Vãi chưởng!" Tần Phong không nhịn được thốt ra một câu chửi thề.

Vốn tưởng cưỡng ép đánh đoạn chiêu cuối của Long Ngạo Thiên là thắng rồi, ai ngờ Thiên Tuyển Chi Tử lại phi lý như vậy, cư nhiên còn kích hoạt hào quang "tế trời" trong truyền thuyết. "Phụt!!" Tâm Ngữ tiên tử phun ra một ngụm máu, cơ thể ngay tại chỗ bị tinh thần xuyên thấu. "Tâm Ngữ!!" Long Ngạo Thiên thấy người yêu vì mình mà chịu thương, lập tức gầm lên giận dữ.

Ngay sau đó hắn dường như triệt để kích hoạt hào quang tế trời, vung tay tế ra Âm Dương Đại Đạo Ấn của mình.

Ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm kịch liệt, nổ ra tiếng vang đinh tai.

Năng lượng khủng bố sinh ra từ vụ va chạm như sóng thần cuồn cuộn quét sạch cả thiên địa, đi đến đâu núi non đổ nát, sông ngòi đứt đoạn, không gian cũng vỡ vụn thành vô số mảnh, thời gian dường như ngưng trệ tại khoảnh khắc này.

Đại địa càng thêm nứt toác trong trận chiến kịch liệt, những vết nứt dữ tợn liên tục xuất hiện, vô tình thôn phệ mọi thứ trên đất.

Trên trời cũng đồng dạng điện chớp lôi đình, cuồng phong gào thét, như muốn khởi động lại thế giới, biến nó trở lại thành một vùng hỗn độn. "Vương huynh, cẩn thận!!" Bạch Nhật – kẻ đã lẻn vào Chiến Thần Điện – từ sớm đã nhận được thông báo của Tần Phong.

Hắn không chỉ thành công đưa Vương Húc né tránh đợt oanh tạc thảm thức của Huyền Nữ chiến cơ, mà còn bất chấp nguy hiểm che chở chặt chẽ cho y dưới thân mình, mặc cho cơn bão năng lượng khủng bố xé rách lưng hắn, máu tươi phun ra như không mất tiền mua. "Bạch huynh!!" Vương Húc cảm động đến rơi nước mắt, chẳng khác nào Tiểu Tam Tam bị lừa năm đó. "Chính là lúc này..." Đôi mắt Tần Phong lập tức lóe lên tinh quang, quả đoạn sử dụng Không Gian Hồ Lô đi tới sau lưng Long Ngạo Thiên.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười tà mị, quanh thân cũng lóe lên năm đạo hào quang rực rỡ, sau đó hóa tác một con khổng tước vàng sải cánh bay cao, phía sau là năm màu xanh, vàng, đỏ, đen, trắng của lông khổng tước lấp lánh... "Cái gì!!" Đồng tử Long Ngạo Thiên co rụt lại, có cảm giác quen thuộc đến lạ kỳ.

Thu!!

Con khổng tước vàng phát ra một tiếng chim hót, khiến Đại Đạo giữa thiên địa cũng phải chấn động theo. "Là thiên phú thần thông của Tần Phong!!" Các trưởng lão Tiên Minh lập tức kinh hô, tim cũng nhảy vọt lên tận cổ họng.

Tuy họ có nghe nói Tần Phong dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang mà thành công quét đi Kim Long Thương của Long Ngạo Thiên, nhưng đó là trong tình huống Long Ngạo Thiên chưa hiểu rõ về nó.

Hiện tại Long Ngạo Thiên đã biết đến Ngũ Sắc Thần Quang, cộng thêm khoảng cách giữa hai bên thực sự quá gần, hoàn toàn là nhảy múa trên lưỡi đao, sơ sẩy một chút thôi là sẽ thân tử đạo tiêu. "Đây rốt cuộc là loại yêu nghiệt gì thế này!?" Nội tâm Từ Càn Khôn không thể bình tĩnh nổi trong thời gian dài, thậm chí phát ra tiếng kêu như con sóc đất.

Sở hữu bao nhiêu thể chất đặc thù đã đành, giờ cư nhiên lại mọc ra thêm một cái thiên phú thần thông, dù ông trời có là cha đẻ của hắn từ kiếp trước thì cũng không cần phải điên cuồng dâng cơm tận mồm như thế chứ!? "Mang đây cho ta..." Tần Phong thành công khóa chặt Thất Sát Bi, lại quả đoạn tung ra Ngũ Sắc Thần Quang.

Thu!!

Khổng tước vàng phát ra tiếng chim hót chói tai, ngay sau đó năm màu hào quang xanh, vàng, đỏ, đen, trắng bùng nổ, như năm con cự long quấn quýt trên không trung, hình thành một vòng hào quang ngũ sắc chói mắt. "Lại là ngươi!!" Liếc thấy Tần Phong sau lưng, lửa giận trong lòng Long Ngạo Thiên lập tức bùng nổ như núi lửa.

Lần trước ở Xích Diễm Khung Lĩnh, Tần Phong cũng dùng chiêu này quét mất Kim Long Thương của hắn, giờ cư nhiên lại muốn dùng bài cũ để quét mất Thất Sát Bi, thật coi Long Ngạo Thiên hắn là bùn nặn đấy à!?

Ầm ầm!!

Ngũ Sắc Thần Quang chiếu lên Thất Sát Bi, lập tức gây ra những chấn động kịch liệt. "Trấn!!" Long Ngạo Thiên ánh mắt hung quang quát lớn một tiếng, Thất Sát Bi lập tức bùng phát hồng quang ngút trời.

Khối Thất Sát Bi vốn to lớn trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, cứ như Ngũ Chỉ Sơn bị dán bùa niêm phong của Như Lai, mặc cho Ngũ Sắc Thần Quang của Tần Phong có quét thế nào cũng không có bất kỳ phản ứng gì. "Đáng tiếc thật!!" Trong mắt Tần Phong lộ ra một tia thất vọng.

Không phải Ngũ Sắc Thần Quang của hắn không quét được Đại Tiên Thiên chí bảo, mà là Thất Sát Bi đã ràng buộc cao độ với Long Ngạo Thiên, cộng thêm tu vi hai bên chênh lệch quá lớn nên căn bản không thể quét đi trong nháy mắt, điều đó đã cho Long Ngạo Thiên thời gian phản ứng.

Nếu Long Ngạo Thiên đứng im cho hắn quét, chỉ cần hai giây rưỡi là có thể quét đi rồi. "Đi chết đi!!" Sát ý trong mắt Long Ngạo Thiên chẳng hề che giấu, muốn giết Tần Phong để trừ hậu họa.

Chương 1575

Tuy hắn vẫn đang chống đỡ đòn tấn công của tổ hợp Lão-Nhược, nhưng Tần Phong ở quá gần hắn, hắn hoàn toàn có năng lực xóa sổ kẻ này. "Tần Phong, mau chạy đi!!" Các trưởng lão Tiên Minh thấy Tần Phong thất bại, lập tức khẩn trương kêu lớn. "Lúc mấu chốt vẫn phải dựa vào thỏ ta đây!" Tiểu Bạch thấy Tần Phong không thể quét mất Thất Sát Bi, lập tức thi triển Đại Ngữ Ngôn Thuật trong truyền thuyết, chỉ tay vào Tâm Ngữ tiên tử gào lên: "Mau nhìn kìa, Tâm Ngữ tiên tử đó sắp chết rồi!!" "Tâm Ngữ!!" Tim Long Ngạo Thiên run lên một cái, vô thức nhìn về phía Tâm Ngữ tiên tử.

Chỉ thấy trên người nàng nhiều chỗ bị tinh thần xuyên thấu, khóe miệng còn có vệt máu tươi rỉ ra, kết hợp với bộ y phục cổ phong trắng thuần nhuốm máu, trông có một vẻ đẹp thê lương của "Bạch Nguyệt Quang" sắp qua đời. "Cơ hội lại đến rồi!!" Tần Phong quả đoạn nắm bắt thời cơ, một lần nữa tung ra Ngũ Sắc Thần Quang.

Hắn cũng rút kinh nghiệm từ lần quét Thất Sát Bi thất bại trước đó, không đi quét thứ hiếm lạ như Âm Dương Đại Đạo Ấn nữa, mà nhắm thẳng mục tiêu vào Vạn Kim Bất Diệt Khải trên người Long Ngạo Thiên.

Phi!!

Đó là Long Quân Bất Diệt Khải tổ truyền của nhà họ Tần hắn!!

Thu!!

Khổng tước vàng lại phát ra tiếng chim hót chói tai, hào quang ngũ sắc như năm con cự long quấn quýt trên không trung, hình thành vòng hào quang ngũ sắc chói mắt chiếu lên Long Quân Bất Diệt Khải. "Hỗn đản!!" Cơn giận trong lòng Long Ngạo Thiên tức khắc bùng nổ.

Tuy hắn biết Tần Phong này là loại không biết xấu hổ, nhưng không ngờ có thể vô liêm sỉ đến mức này, cứ đè đầu cưỡi cổ một mình hắn mà vặt lông, hoàn toàn không có ý định đổi người khác để vặt.

Chỉ là còn chưa đợi hắn kịp ra tay diệt Tần Phong, trên người đã truyền tới một lực kéo vô hình, quét sạch Long Quân Bất Diệt Khải trên người hắn đi trong nháy mắt, hoàn toàn không cho hắn thời gian phản ứng. "Thực sự đắc thủ rồi!!" Các trưởng lão Tiên Minh lập tức kinh hô, tất cả đều nhìn Tần Phong với vẻ không thể tin nổi.

Vốn tưởng Long Ngạo Thiên đã rút kinh nghiệm lần trước, thành công ngăn cản Tần Phong quét đi Thất Sát Bi, nhưng họ vạn lần không ngờ tới, Ngũ Sắc Thần Quang của Tần Phong lại phi lý đến vậy.

Chỉ cần trong tình huống thực lực bản thân cho phép, căn bản chẳng cần biết đối phương có đồng ý hay không, trong nháy mắt là có thể cưỡng ép quét đi bảo bối. "Không hổ là người đàn ông của ta!" Trong đôi mắt đẹp của Mộng Dao tiên tử hiện lên vẻ khác lạ, đột nhiên có chút nóng lòng muốn về nhà. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ quét mất tiên giáp của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1000 vạn điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng ký chủ quét mất tiên giáp của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!] "Chạy mau!!" Tần Phong hiện tại không có tâm trạng rút thưởng, vội vàng kích hoạt Không Gian Hồ Lô đào tẩu.

Khác với việc sử dụng Không Gian Hồ Lô truyền tống cự ly xa cần bấm quyết để bị hút vào bên trong, sử dụng truyền tống cự ly ngắn chỉ cần một ý niệm là có thể kích hoạt tức thì.

Chỉ thấy chiếc hồ lô nhỏ lóe lên một đạo lam quang, đưa hắn và Tiểu Bạch biến mất ngay tại chỗ.

Từ đầu đến cuối, nước chảy mây trôi!

Không có một động tác nào là thừa thãi, hai lần ra tay tổng cộng chỉ mất hai giây rưỡi. "Tần Phong chết tiệt!!" Tâm thái Long Ngạo Thiên nổ tung ngay lập tức, lửa giận bộc phát như lôi đình.

Với tư cách là siêu cấp yêu nghiệt đứng đầu bảng thiên tư võ tu, cường giả Tiên Đế mạnh nhất Tiên giới hiện nay, không chỉ mỹ nữ bảo tiêu bị Tần Phong bắt đi, mà hai món Đế binh trên người cũng lần lượt bị tên này quét mất.

Trong mắt hắn bùng cháy ngọn lửa hừng hực, như muốn thiêu rụi cả thiên địa, và theo cơn thịnh nộ không ngừng tăng cao, một luồng uy áp Tiên Đế khủng bố quét sạch thế gian.

Ầm ầm!!

Uy lực Tiên Đế như cuồng phong bão vũ, dấy lên từng đạo gợn sóng liên tục khuếch tán.

Đi tới đâu, không chỉ núi non sụp đổ, đại địa nứt toác, đá lớn lăn lộn, bụi đất mịt mù, mà trên bầu trời càng thêm mây đen bao phủ, điện chớp lôi đình, dường như tận thế đã giáng lâm sớm.

Đặc biệt là Thái sư huynh vừa mới phát video lúc nãy, dường như nhận được sự "quan tâm đặc biệt" của Long Ngạo Thiên.

Uy áp Tiên Đế khủng bố như Thái Sơn đè xuống, khiến lão không chịu nổi mà phủ phục ngay xuống đất, trên người truyền tới tiếng xương gãy răng rắc. "Phụt!!" Từ Càn Khôn phun ra một ngụm máu tại chỗ, sau đó đầu ngoẹo sang một bên rồi ngất lịm đi. "Thái sư huynh thật đáng thương!" Tần Phong đã lui tới nơi an toàn, không quên ném lại một ánh mắt đồng cảm.

Ngay sau đó hắn gọi hệ thống trong lòng, sử dụng cơ hội rút thưởng vừa nhận được.

Hoa lạt một tiếng!!

Chỉ thấy vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay tròn. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ quay trúng...] “Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng bộ bảy chín phương thuốc cấp Thiên Đạo!” Bộ bảy chín phương thuốc cấp Thiên Đạo: Bên trong ghi chép bảy phương thuốc cấp Thiên Đạo, lần lượt là Cửu Dương Hoàn Hồn Đan, Cửu Thiên Uẩn Tiên Đan, Cửu Mệnh Tiên Long Đan, Cửu Chuyển Tử Kim Đan, Cửu Nguyên Dưỡng Thần Đan, Cửu Quỷ Thiên Hồn Đan, Cửu Khiếu Hoàng Tuyền Đan.

“Bảy phương thuốc!?” Tâm trạng Tần Phong lập tức trở nên không mấy vui vẻ, cảm giác lần rút thưởng này thực sự quá rác rưởi.

Bởi vì hắn, với tư cách là một luyện đan sư thiên phú siêu cường, căn bản không thèm dùng phương thuốc của người khác, toàn dựa vào thiên tài địa bảo hiện có và tâm trạng mà trực tiếp nghiên cứu, phối chế ra phương thuốc nguyên bản ngay tại chỗ.

Cũng chính vì sự đam mê và cố chấp này mà hắn đảm bảo được việc đến nay mình chưa nhận một lời chê bai nào.

Cộng thêm việc hiện tại hắn sở hữu Ngũ Hành Đại Đạo Chi Ấn, bổ sung hoàn thiện các thuộc tính tiên thiên đại viên mãn khác.

Có thể nói kẻ không biết luyện đan thấy hắn như ếch ngồi đáy giếng nhìn trăng trên trời, kẻ biết luyện đan thấy hắn như một hạt phù du thấy trời xanh, Diệp Thần giegie – kẻ đứng đầu bảng thiên tư đan tu kia, cũng chỉ mới chạm tới ngưỡng cửa của hắn mà thôi.

“Thôi bỏ đi, lúc nào rảnh thì giúp nó cải tiến chút vậy!” Tần Phong có một sự tự tin mù quáng.

Cho dù bảy phương thuốc này là hàng hệ thống xuất phẩm, hắn vẫn cảm thấy không lợi hại bằng chính mình.

Oanh long long!!

Chỉ số nộ khí của Long Ngạo Thiên vẫn đang tăng vọt, khiến hư không không ngừng rung chuyển.

Tuy nhiên, sau khi đại chiêu bị cưỡng ép cắt đứt, đạo tâm bị tổn thương, lại mất đi Long Quân Bất Diệt Khải, thực lực của y hiện tại đã giảm sút đáng kể, chỉ có thể miễn cưỡng dùng Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn để chống đỡ sự tấn công của tổ hợp già yếu.

“Cũng sắp xong rồi, chuẩn bị rút lui!” Minh chủ Tiên Minh thở hồng hộc, cảm thấy mình đã sắp đạt đến giới hạn.

Tuy lúc trước Tần Phong đã đốt thọ nguyên để luyện cho lão một viên Thọ Mệnh Đan, nhưng cũng chỉ tăng thêm trăm năm thọ mệnh, trải qua hai trận đại chiến cấp Tiên Đế tại Xích Diễm Khung Lĩnh và lần này, trăm năm thọ mệnh tăng thêm đó cũng đã tiêu hao gần hết.

Nếu bây giờ không khẩn trương đưa người rút lui, sẽ không còn sức lực để đi đánh Lăng Tiêu Cung nữa.

Chương 1576

“Được!” Mộng Dao tiên tử nhìn xuống phía dưới, không chút do dự gật đầu tán thành.

Chỉ thấy Huyền Nữ Chiến Cơ từ bốn phương tám hướng tiến hành hỏa lực bao phủ, đã tiêu diệt gần bảy thành tinh nhuệ của Chiến Thần Điện, đạt được mục tiêu chiến lược lần này, ngay cả Hồng Nhan Thiết Kỵ mà Long Ngạo Thiên yêu nhất cũng tổn thất hơn một nửa.

Có thể nói gia sản tích góp vạn năm của Long Ngạo Thiên, vào lúc này đều đã bị Tiên Minh hủy sạch.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu diệt diện rộng đàn em của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 triệu điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích đại chiến Tiên giới, khiến thương vong vô số, nhận được 10 triệu điểm phản diện!” “Ngạo Thiên huynh quả nhiên rộng rãi!” Mắt Tần Phong lập tức sáng rực lên, cũng vội vàng thông báo cho Cẩu Đông Khê bắt đầu làm việc.

Hiện tại đàn em của Long Ngạo Thiên đã bị tiêu diệt chín thành, một khoảng chiến trường rộng lớn đã bỏ trống, giờ lên nhặt trang bị thì chẳng ai quản nổi, chẳng khác gì cái chợ cho không.

Chỉ cần tốc độ đủ nhanh, cái gì cũng nhặt được.

“Xông lên!!” Cẩu Đông Khê nhận được mệnh lệnh của Tần Phong, lập tức dẫn đàn em xông ra.

Chỉ thấy bọn chúng đen kịt như đám châu chấu đi qua, nhanh chóng lột sạch trang bị trên xác chết.

Không chỉ tiên giáp, tiên thương, nhẫn trữ vật nguyên vẹn không tha, mà ngay cả tiên giáp bị nổ nát, tiên thương gãy đoạn, hay xác đại bàng tọa kỵ cũng không bỏ sót.

Loại nguyên vẹn thì mang về tu bổ, đúc lại, loại hỏng hóc thì dùng máu yêu luyện đan, linh kiện trên người dùng để luyện khí, chủ trương là “cần kiệm trì gia”!

“Đây đáng lẽ là công việc của thỏ ta!” Tiểu Bạch mặt đầy vẻ hâm mộ, cũng muốn xuống nhặt trang bị.

Nhưng vừa nghĩ đến việc cái nhà này không có nó là tan rã, nó chỉ đành ngoan ngoãn ở bên cạnh Tần Phong, chuẩn bị tiếp ứng cho những tình huống đột xuất.

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Các Huyền Nữ Chiến Cơ nhận được lệnh rút lui, nhanh chóng xé toạc chân trời hướng về điểm tập kết.

Tuy nhiên, từ một ngàn chiếc Huyền Nữ Chiến Cơ ban đầu, lúc này cũng chỉ còn lại hơn bảy trăm chiếc, tỉ lệ tổn thất đạt mức kinh người là gần một phần tư.

“Muốn chạy sao!!” Long Ngạo Thiên nhận ra ý định của Tiên Minh, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Từ khi xuất đạo đến nay, y chưa bao giờ chịu thiệt thòi lớn như vậy, cũng chưa bao giờ chịu nhục nhã thế này, hôm nay y dù có liều mạng bỏ đi vạn năm thọ mệnh, cũng tuyệt đối không cho phép Tiên Minh cứ thế mà chạy thoát.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khiến hư không rung chuyển dữ dội, chỉ thấy Long Ngạo Thiên đốt cháy sinh mệnh lực, giống như bật lò phản ứng, năng lượng khủng bố bùng phát như lũ lụt, khiến thiên địa biến sắc, sấm chớp đùng đoàng, các dãy núi xung quanh sụp đổ, đại địa nứt ra những khe rãnh dữ tợn.

“Không xong rồi!!” Thấy Long Ngạo Thiên đốt cháy sinh mệnh lực, sắc mặt tổ hợp già yếu không khỏi biến đổi.

Nếu họ chọn liều mạng với Long Ngạo Thiên lúc này, sẽ không còn sức để đối phó với Lăng Tiêu Tiên Đế nữa, nghĩa là trận chiến này họ sẽ làm không công cho Lăng Tiêu Cung.

Nhưng nếu họ chọn không liều mạng, Long Ngạo Thiên dường như cũng không đồng ý.

“Hết cách rồi!” Tần Phong thở dài bất đắc dĩ trong lòng, biết mình không thể giấu bài được nữa.

Chỉ thấy hắn tức khắc kích hoạt Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn trong cơ thể, cơ ngực phồng lên lập tức làm rách toạc quần áo, lộ ra những đường nét cơ bắp cuồn cuộn như được điêu khắc tinh xảo.

Oanh long long!!

Đại địa truyền đến một trận rung chấn dữ dội, cuốn lên một cơn bão táp ngút trời.

“Cái gì!!” Mọi người có mặt đều giật mình kinh hãi, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy hắn không chỉ kích hoạt huyết mạch lực của Vu tộc, mà trong cơ thể còn có một luồng sức mạnh từ viễn cổ được đánh thức.

Tiếp đó thân thể bắt đầu phình to nhanh chóng, một bàn chân khổng lồ còn lớn hơn cả Thái Sơn dẫm mạnh xuống mặt đất, khiến cả vùng đất rung chuyển dữ dội.

“Pháp Tướng Thiên Địa, khai!!” Giọng nói vang dội của Tần Phong chấn động cả trời đất, khiến hư không rung chuyển mạnh.

Nó cũng khiến mọi người trải nghiệm thị giác của loài kiến khi nhìn thấy một vị cự nhân đội trời đạp đất, ngay sau đó là một cú đấm hung mãnh oanh về phía Long Ngạo Thiên, giống như mặt trời va chạm với trái đất, cuốn lên một trận bão tố kinh thiên động địa.

“Cái gì!!” Đồng tử Long Ngạo Thiên co rút mạnh, đại não trống rỗng.

Y thực sự không hiểu nổi Tần Phong rốt cuộc là loại quái vật gì, sở hữu ngũ sắc thần quang – loại thiên phú thần thông đó đã đành, cư nhiên còn sở hữu cả Pháp Tướng Thiên Địa – loại tiên thiên thần thai thông này.

Oanh long long!!

Quyền phong hú hét, thế không thể cản!!

Chỉ thấy nắm đấm của Tần Phong mang theo thế lôi đình vạn quân, một đấm đã đánh bay Long Ngạo Thiên ra ngoài, tốc độ nhanh đến mức tạo ra luồng khí nổ siêu thanh khủng bố, quyền phong lan tỏa như sóng xung kích cực nhanh.

“Tiên giới đệ nhất, cũng chỉ đến thế mà thôi!” Tần Phong ngạo nghễ đứng giữa đất trời.

Giống như một vị nữ vương phương Đông cao quý và thanh lịch, cuối cùng đã tháo bỏ đôi găng tay lụa đắt giá, lộ ra nắm đấm to như bao cát để tham gia vào trò chơi tranh bá này...

“Vãi chưởng!!” Các trưởng lão Tiên Minh thấy cảnh này, lập tức thốt lên một tràng kinh ngạc.

Tuy họ đã cố gắng đánh giá cao Tần Phong nhất có thể, coi hắn là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Tiên Minh, các loại tài nguyên trong tông môn đều đổ dồn về phía hắn, nhưng không ai ngờ tiềm lực của hắn cư nhiên vẫn còn đang tăng vọt điên cuồng.

“Pháp tướng thần thông!

Đây mẹ nó có còn là người không vậy!?” Triệu Trường Sinh cảm thấy chua xót cả người, như vừa nuốt phải một quả chanh lớn.

“Pháp tướng thần thông là gì!?” Thanh Thanh thu lại ánh mắt kinh ngạc, quay đầu tò mò hỏi Triệu Trường Sinh.

“Pháp tướng thần thông chính là pháp tướng thần thông!” Triệu Trường Sinh hít sâu một hơi để bình tĩnh lại: “Truyền thuyết nói đây là một môn thần thông do các cường giả thời Thái Cổ sáng tạo ra, chia làm hai loại hậu thiên và tiên thiên, mỗi một pháp tướng đều chứa đựng uy năng vô tận và huyền bí, người tu luyện có thể điều khiển pháp tướng để thi triển ra những đòn tấn công thần thông hủy thiên diệt địa.” “Lợi hại vậy sao!?” Thanh Thanh lại ngẩng đầu nhìn Tần Phong đội trời đạp đất, tâm hồn nhỏ bé chịu sự chấn động chưa từng có.

“Đáng tiếc...” Triệu Trường Sinh lại đổi giọng: “Kể từ sau kiếp nạn Thái Cổ, phương pháp tu luyện Pháp tướng thần thông đã thất truyền, ngay cả những tuyệt thế thiên kiêu sinh ra đã có pháp tướng thần thông cũng vì không có bí pháp mà không thể khai mở pháp tướng của mình.” “Thất truyền sao!?” Thanh Thanh lập tức quay đầu hỏi: “Ngay cả chủ nhân ngài cũng không biết sao!?” “Ai!!” Triệu Trường Sinh thở dài một tiếng, không đưa ra câu trả lời chính xác.

“Cư nhiên là Pháp tướng thần thông!” Tiểu Tam Tam cũng dừng chiến đấu, nội tâm không thể bình tĩnh nổi.

Vì bên cạnh y có Tháp gia là một cuốn bách khoa toàn thư sống, nên y không lạ gì Pháp tướng thần thông, chỉ là điều khiến y kinh ngạc là Tần Phong cư nhiên dựa vào thực lực bản thân, cưỡng ép khai mở Pháp tướng thần thông.

Chương 1577

“Đừng có hâm mộ!!” Tháp gia sợ Lâm Tam suy nghĩ lung tung, vội vàng lên tiếng: “Năm đó Phần Thiên Tiên Đế đã tìm thấy một môn phương pháp tu luyện pháp tướng thần thông đỉnh cấp trong một di tích Thái Cổ, chỉ cần ngươi đột phá Kim Tiên cảnh là có thể tu luyện, tuy là pháp tướng thần thông do hậu thiên tu luyện ra, nhưng uy lực lại chẳng kém gì tiên thiên pháp tướng thần thông của Tần Phong đâu.” “Ta sẽ sớm đột phá Kim Tiên thôi!” Lâm Tam như được tiêm máu gà, trong mắt lập tức lóe lên ý chí chiến đấu.

“Đây là thằng tóc vàng kia sao!?” Minh chủ Tiên Minh nhìn cự nhân Tần Phong đội trời đạp đất, tự hồi tưởng xem trước đây mình nói chuyện có quá lớn tiếng hay không.

“Lớn quá đi mất!!” Mộng Dao tiên tử kinh ngạc há hốc mồm, ngẩng đầu nhìn Tần Phong sau khi biến lớn.

Tuy sau khi “tìm hiểu sâu”, nàng đã biết sự lợi hại của Tần Phong, không chỉ lĩnh ngộ nhiều buff, còn sở hữu sức mạnh Tà Đế, sức mạnh Hỗn Nguyên, sức mạnh thời gian, Thương Thiên Bá Thể, Tiên Thiên Kiếm Thể và nhiều loại sức mạnh, thể chất khác, nhưng thực sự không ngờ hắn cư nhiên còn khai mở được cả tiên thiên Pháp tướng thần thông.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Giải Ngữ Hoa – Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200.000 điểm phản diện!”

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ cắt đứt màn trang bức của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 1 triệu điểm phản diện!” “Khoảng cách này cũng quá lớn rồi đi!?” Tần Phong lập tức chửi thầm trong lòng, không ngờ ba người kia cộng lại cũng không bằng một mình Long Ngạo Thiên.

Lúc này, sóng xung kích từ cú đấm của Tần Phong vẫn đang càn quét đất trời, cũng cuốn theo Long Ngạo Thiên bay ngược về phía trước với tốc độ cực nhanh.

“Khốn kiếp!!” Sắc mặt Long Ngạo Thiên âm trầm đến đáng sợ.

Tuy một đấm Pháp Tướng Thiên Địa cộng với huyết mạch Vu tộc của Tần Phong không thể gây ra tổn thương thực chất cho y, nhưng sức mạnh nhục thân khủng bố kia lại đánh bay y đi như một quả bóng tennis.

Phanh một tiếng!!

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên bùng phát một luồng khí tức ngút trời, cưỡng ép thoát khỏi sóng xung kích từ cú đấm của Tần Phong.

Tuy nhiên lúc này Tần Phong đã thu hồi Pháp Tướng Thiên Địa, thân thể trở lại kích thước ban đầu, chỉ là quần áo trên người đều đã rách nát, ngay sau đó hắn khua cái “vòi voi” của mình rồi kết một đạo chỉ quyết điểm vào hồ lô không gian.

Hô!

Hô!

Hồ lô không gian lập tức bay lên không trung, mở nắp phát ra một sức hút siêu cường.

Không chỉ hút Minh chủ Tiên Minh, bảy vị trưởng lão, Mộng Dao tiên tử, Lâm Tam, Triệu Trường Sinh vào trong, mà ngay cả Thái sư huynh vừa rồi bị Long Ngạo Thiên “chăm sóc đặc biệt” hiện đang không rõ sống chết cũng bị thu vào.

Chủ trương là không bỏ rơi, không từ bỏ bất kỳ ai!!

“Rút, mau rút thôi!!” Cẩu Đông Khê cũng nhận được thông báo của Tần Phong, lập tức hô hào đàn em khẩn trương rời đi.

Tuy họ không thể quét sạch toàn bộ chiến lợi phẩm trên chiến trường, nhưng nhờ vào tinh thần “châu chấu” cùng thông tin chính xác từ Tần Phong, họ cũng đã thành công quét sạch gần một phần mười chiến lợi phẩm, đủ để Tần Phong trang bị cho một đạo quân triệu người.

“Hống!!” Long Ngạo Thiên thấy Tần Phong chạy thoát thành công, lập tức gào thét trong bất lực.

Từ khi xuất đạo đến nay, y luôn nắm kịch bản sảng văn trong tay, không chỉ kỳ ngộ liên tục mà diễm ngộ cũng không dứt, dù người khác có nỗ lực cả mấy chục thế hệ, y cũng có thể dễ dàng đánh bại họ.

Nhưng vài năm gần đây không hiểu sao kịch bản của y bắt đầu mất sướng!

Người yêu thuở thiếu thời bị người ta cướp mất, còn có con với người khác; Kim Long Thương và Long Quân Bất Diệt Khải cũng bị Tần Phong nẫng tay trên; nữ vệ sĩ cũng bị Tần Phong bắt đi; đội quân tinh nhuệ dày công chế tạo chỉ trong một ngày bị diệt mất bảy thành; đàn em đi theo tử thương đến chín thành; ngay cả người tình mới cũng vì cứu mình mà sống chết chưa rõ.

“Đế quân, đừng mà!!” Hồng Tụ và những người khác mặt đầy lo lắng chạy tới, sợ Long Ngạo Thiên cứ thế mà tẩu hỏa nhập ma.

“Bản đế vẫn chưa thua!!” Mắt Long Ngạo Thiên đỏ ngầu như một con bạc khát nước: “Trận này Tiên Minh chiếm ưu thế tập kích thành công, nhưng lực lượng cao tầng của họ cũng đã bị thương, lập tức tập hợp tàn quân, theo bản đế đánh thẳng vào đại bản doanh của Tiên Minh, chỉ cần công phá được đại bản doanh Tiên Minh, thì Chiến Thần Điện chúng ta vẫn chưa thua!!" "Rõ!!" Hồng Tụ và những người khác thấy Long Ngạo Thiên không sao, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tuy quyết định "tất tay" của Long Ngạo Thiên rất điên rồ, nhưng hiện tại họ cũng không còn cách nào khác, liều một phen có lẽ còn cơ hội thắng, chứ không liều thì thực sự trắng tay.

Hơn nữa những người còn sống sót đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, cộng thêm số lượng ít, tính cơ động cao, biết đâu thực sự có thể tạo ra kỳ tích lật kèo.

Nhưng lệnh của Long Ngạo Thiên còn chưa kịp truyền đạt thì thiết bị truyền tin trong lòng Hồng Tụ đã vang lên.

Là người lưu thủ ở trụ sở Chiến Thần Điện gọi tới, nói Lăng Tiêu Thánh Mẫu dẫn người đánh lén đại bản doanh, hỏa lực vô cùng mãnh liệt, họ sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

"Lăng Tiêu Cung, phụt..." Long Ngạo Thiên cảm thấy lồng ngực nghẹn ứ, lập tức phun ra một ngụm tiên huyết...

"Đế quân!" Hồng Tụ và những người khác lúng túng, vội vàng tiến lên đỡ lấy người.

"Lũ chuột nhắt, Lăng Tiêu lũ chuột nhắt!!" Long Ngạo Thiên trợn trừng mắt phẫn nộ, phát ra tiếng gào thét đau đớn.

Trước đây y mãi không hiểu tại sao Tần Phong cứ nhấn mạnh Lăng Tiêu Cung là lũ chuột nhắt, bây giờ y cuối cùng đã hiểu, Lăng Tiêu Cung chính là một lũ chuột nhắt vô sỉ triệt đầu triệt đuôi.

"Đế quân, bớt giận!" Hồng Tụ vội vàng lên tiếng nhắc nhở: "Hiện tại phẫn nộ không giúp ích gì cho chiến cục, ngài nên sớm quyết định, chúng ta tiếp tục đi đánh Tiên Minh, hay là quay về cứu viện trụ sở Chiến Thần Điện!?" "Đúng, hiện tại không phải lúc để phẫn nộ!" Long Ngạo Thiên nén giận trong lòng, bắt đầu phân tích thiệt hơn.

Nếu giờ y chọn tiếp tục đem quân đánh Tiên Minh, chưa nói đến việc có đánh hạ được hay không, nhưng chắc chắn đại bản doanh kinh doanh vạn năm sẽ mất trắng.

Còn nếu chọn về cứu viện, không chỉ có nghĩa là Tiên Minh có cơ hội thở dốc, mà còn có nghĩa là huyền thoại bất bại của Long Ngạo Thiên y chính thức bị phá vỡ.

"Đế quân, thuộc hạ kiến nghị hồi viên!" Ngay khi Long Ngạo Thiên còn đang do dự, một giọng nói yếu ớt vang lên.

Chỉ thấy Bạch Nhật diễn theo kịch bản mà Tần Đạo đưa trước lúc khai chiến, được Vương Húc dìu tới trước mặt Long Ngạo Thiên, tuy lúc này gã trọng thương, mặt mũi trắng bệch nhưng ánh mắt vô cùng kiên định.

"Ngươi là ai!?" Ánh mắt Long Ngạo Thiên như điện, nhìn chằm chằm vào Bạch Nhật.

Tuy Bạch Nhật được Vương Húc giới thiệu vào Chiến Thần Điện, nhưng vẫn chỉ là nhân viên ngoại vi, kiểu như đệ tử ngoại môn của Tiên Minh, chưa chính thức gia nhập Chiến Thần Điện.

"Báo cáo Đế quân!" Vương Húc vội vàng lo lắng trả lời: "Hắn tên là Bạch Nhật, lúc nãy khi quân đội bị Tiên Minh đột kích, chính hắn đã liều chết che chắn cho thuộc hạ, là huynh đệ sinh tử mà thuộc hạ tin tưởng nhất." "Hóa ra là huynh đệ sinh tử!" Vốn xuất thân từ chiến thần, Long Ngạo Thiên đặc biệt thích cái kiểu kịch bản này của Tần Đạo, lập tức đổi sang ánh mắt tán thưởng: "Người có thể liều mạng cứu nhau trên chiến trường rất đáng tin cậy, ngươi nói xem quan điểm của ngươi, tại sao lại kiến nghị bản đế hồi viên!?” “Rõ, Đế quân!” Bạch Nhật sắc mặt tuy trắng bệch, nhưng vẫn không kiêu ngạo không tự ti mà phân tích: “Lý do thuộc hạ kiến nghị Đế quân hồi viên là vì hiện tại chúng ta tổn thất thảm trọng, dù có dồn toàn lực đánh hạ được Tiên Minh, thì cuối cùng lấy gì để chống lại Lăng Tiêu Tiên Đế?

Đế quân đừng quên, kẻ muốn ăn miếng thịt béo Tiên Minh này không chỉ có Chiến Thần Điện chúng ta, mà còn có Lăng Tiêu Tiên Đế đang tập kết đại quân ở biên giới phía Đông Bắc nữa.” “Đúng vậy!” Hồng Tụ và những người khác bừng tỉnh: “Chúng ta dù có đánh thắng Tiên Minh thì cũng không còn sức để chống lại Lăng Tiêu Tiên Đế, cuối cùng chẳng phải là làm không công cho Lăng Tiêu Cung sao!?” “Giả thuyết của ngươi không đứng vững!” Long Ngạo Thiên lập tức lên tiếng phủ định: “Tiên Minh lúc nãy sở dĩ vội vàng rời đi, không dám tiếp tục chiến đấu với bản đế, không phải vì sợ đánh không lại, mà là để bảo tồn thực lực.” Nói xong, Long Ngạo Thiên lộ ra biểu cảm thất vọng.

Cứ ngỡ Bạch Nhật tới có thể đưa ra kiến nghị hay ho gì, không ngờ gã đến cấp độ vấn đề này cũng không nhìn thấu.

“Bảo tồn thực lực!?” Hồng Tụ lập tức phản ứng lại: “Ý của Đế quân là, Tiên Minh còn muốn dùng chiến thuật tương tự để đột kích Lăng Tiêu Cung một lần nữa!?” “Không sai!” Ánh mắt Long Ngạo Thiên sắc sảo: “Nếu bản đế không đoán nhầm, mục tiêu của Tiên Minh lần này là tiêu diệt tối đa sinh lực của chúng ta, sau đó sẽ rút về trụ sở Tiên Minh cố thủ, đánh trận chiến tiêu hao với chúng ta.” “Có lý!” Hồng Tụ và những người khác lập tức được điểm hóa, lộ ra biểu cảm vỡ lẽ.

Tuy Mộng Dao tiên tử đã thành công đột phá Tiên Đế cảnh, khiến Tiên Minh bỗng chốc có hai vị Tiên Đế trấn giữ, nhưng tổ hợp già yếu này căn bản không chống đỡ nổi sự kẹp chả của Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện.

Nhưng nếu tiêu diệt được sinh lực của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, dù họ có đánh tới trụ sở Tiên Minh thì Tiên Minh vẫn có thể dựa vào hộ tông đại trận để đánh tiêu hao, không lo bị cướp mất địa bàn.

Vì trong tay họ không còn quân, căn bản không thể tiếp quản một địa bàn lớn như thế.

“Vẫn không được sao!?” Sắc mặt Vương Húc có chút hụt hẫng.

Cứ ngỡ huynh đệ Bạch Nhật có cao kiến gì, không ngờ Ngạo Thiên Tiên Đế đã nhìn thấu tất cả.

Nhưng nếu đổi góc độ mà nghĩ, trận đại chiến này khiến Chiến Thần Điện tổn thất gần bảy thành tinh nhuệ, một đội trưởng Kim Tiên còn sống sót như y chắc chắn sau này sẽ trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm.

Chương 1578

Điều này cũng ứng với quẻ tượng mà Mộc Tú để lại, ở cạnh Bạch Nhật đúng là mang lại vận may cho y!

“Đế quân, thuộc hạ cũng đã đoán được khả năng này!” Bạch Nhật tiếp tục diễn theo kịch bản của Tần Đạo, điềm tĩnh nói: “Và theo hướng suy nghĩ này, Tiên Minh chắc chắn đã chuẩn bị kỹ lưỡng, chúng ta trong thời gian ngắn nhất định không thể công phá Tiên Minh, cho nên kiến nghị của thuộc hạ là hồi viên, bắt sống Lăng Tiêu Thánh Mẫu, ép buộc Lăng Tiêu Tiên Đế kết minh với chúng ta!” “Hay lắm!!” Mắt Long Ngạo Thiên lập tức sáng lên: “Lăng Tiêu nổi tiếng là nghe lời mẹ, nếu chúng ta bắt được mẹ ruột của hắn, coi như nắm được điểm yếu của hắn, không sợ hắn không ngoan ngoãn nghe lời, hơn nữa mẹ hắn hiện giờ đang ở trên địa bàn của chúng ta, muốn bắt bà ta quá ư là dễ dàng!” “Đế quân!” Bạch Nhật rèn sắt khi còn nóng, lại đưa ra kiến nghị: “Lần này Chiến Thần Điện tổn thất thảm trọng, nếu vội vàng thu nạp đệ tử Lăng Tiêu Cung e là sẽ xảy ra chuyện, cho nên thuộc hạ kiến nghị nên cố gắng che giấu tin tức Chiến Thần Điện thất bại lần này, để Lăng Tiêu Cung cũng phải chịu một lần đột kích của Tiên Minh.” “Ngươi nói có lý!” Long Ngạo Thiên trầm ngâm: “Nếu Lăng Tiêu Cung còn nguyên vẹn, mà Chiến Thần Điện với trạng thái hiện tại đi thu nạp, không khéo thu nạp không thành còn bị họ nuốt chửng, nhưng nếu quân số hai bên ngang nhau thì sẽ không còn những lo ngại này nữa.” “Đế quân!” Bạch Nhật thấy Long Ngạo Thiên vẫn còn phân vân, lại nói tiếp: “Quan trọng nhất là Tâm Ngữ tiên tử hiện đang trọng thương, cần nhanh chóng về Chiến Thần Điện điều trị!” “Tâm Ngữ!!” Tim Long Ngạo Thiên thắt lại một cái, lập tức nhìn về phía người tình mới của mình.

Chỉ thấy Tâm Ngữ tiên tử mặt trắng bệch nằm trong lòng một Hồng Nhan Thiết Kỵ, hơi thở thoi thóp, bộ dạng như sắp chết, khoảnh khắc đó đã kích hoạt hoàn toàn thuộc tính “liếm cẩu” yêu mỹ nhân hơn yêu giang sơn của y.

“Đế quân!” Hồng Tụ lên tiếng hỏi: “Chúng ta hồi viên chứ!?” “Hồi viên!!” Long Ngạo Thiên không còn do dự, hạ lệnh hồi viên.

Tuy mệnh lệnh này sẽ khiến huyền thoại bất bại của y sụp đổ, nhưng chỉ cần bắt được Lăng Tiêu Thánh Mẫu, ép Lăng Tiêu Tiên Đế thỏa hiệp, rồi kết hợp binh mã hai bên, y sẽ lại có thể phát động tấn công mãnh liệt vào Tiên Minh.

Chỉ cần y có thể thành công công phá Tiên Minh, đến lúc đó tự khắc sẽ có các đại nho “viết lại sử sách” cho y!

Lúc này, nhóm Tần Phong không đi thẳng tới biên giới phía Đông Bắc, mà quay về trụ sở để hồi phục năng lượng và máu.

Chỉ là Tần Phong vừa mới về tới Tiên Minh, còn chưa kịp bắt đầu hành động tiếp theo đã bị Mộng Dao tiên tử kéo vào phòng riêng của nàng...

“Tiểu oan gia!” Ánh mắt Mộng Dao tiên tử lả lướt như tơ, lập tức đè Tần Phong xuống.

“Đúng là phụ nữ có chồng thì chủ động thật!” Tim nhỏ của Tần Phong đập loạn nhịp vì bị trêu chọc, nhưng nghĩ đến hậu quả của việc mở sâm banh sớm, hắn vội vàng đạp phanh gấp: “Mộng Dao tỷ tỷ, ta biết nàng rất vội, nhưng xin nàng hãy cứ bình tĩnh, chúng ta đánh bại Chiến Thần Điện mới chỉ là thắng lợi giai đoạn đầu, nếu không thừa thắng xông lên mở rộng chiến quả, nàng cũng không muốn bị Lăng Tiêu Tiên Đế nẫng tay trên thành quả chứ!?” “Hắn dám!!” Vẻ mê hoặc của Mộng Dao tiên tử lập tức biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng như băng.

Kiếp trước nàng chính là bị tên tra nam đó hại đến mức nhà tan cửa nát, giờ nàng khó khăn lắm mới trọng sinh trở về, còn đột phá lên Tiên Đế cảnh, nhất định phải tự tay băm vằn hắn ra mới thôi.

"Mộng Dao tỷ tỷ!" Tần Phong lập tức đưa tay vuốt ve gò má trắng ngần của nàng, hóa thân thành kẻ chung tình nhất Tiên giới: "Nếu tình yêu là vĩnh cửu, thì cần gì phải sớm sớm chiều chiều, ta hứa với nàng, chỉ cần Tiên Minh vượt qua cuộc khủng hoảng này, chúng ta sẽ tìm một nơi không ai biết để ẩn cư, sống cuộc đời thần tiên quyến luyến nhau, thấy sao!?" "Được!" Mộng Dao tiên tử lập tức lộ ra dáng vẻ của một thiếu nữ nhỏ bé, hoàn toàn không cưỡng lại được cái bánh vẽ mà Tần Đạo vẽ ra.

"Ta còn việc phải xử lý, nàng cứ tự mình phục hồi trước đi!" Tần Phong dặn dò Mộng Dao tiên tử một câu, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng.

Vừa rồi hắn đã nhận được tin từ Bạch Nhật, biết Lăng Tiêu Thánh Mẫu sắp công phá được đại bản doanh của Chiến Thần Điện rồi, cho nên để không bỏ lỡ cơ hội này, hắn phải khẩn trương dẫn người đi làm "ngư ông đắc lợi", nếu không chậm chân sẽ không kiếm được lợi lộc gì.

Trước khi đi, hắn còn không quên cúi người hôn Mộng Dao tiên tử một cái.

"Cái đồ tiểu oan gia này!" Mộng Dao tiên tử liếc mắt đưa tình đầy phong tình, trên mặt tràn đầy sự ngọt ngào của người phụ nữ đang yêu.

Nhưng ngay khi nàng đang tận hưởng sự ngọt ngào đó, đột nhiên cảm thấy vai mình nặng xuống, một con thỏ trắng không cổ xuất hiện.

"Chị gái xinh đẹp!" Tiểu Bạch cười híp mắt nói: "Giờ chị đã có được chủ ngân của thỏ ta như ý nguyện rồi, lời hứa cho thỏ ta làm

Minh chủ cũng nên thực hiện chứ nhỉ!?” “Yên tâm, ta nhớ mà!” Mộng Dao tiên tử nựng đôi má phúng phính của Tiểu Bạch, dịu dàng cười nói: “Đợi Tiên Minh chúng ta qua cơn hoạn nạn này, ta sẽ tuyên bố trước bàn dân thiên hạ cho nhóc làm Manh chủ, nhóc cũng không muốn tiếp quản một Tiên Minh đang lung lay trong gió bão chứ!?” “Vậy chúng ta quyết định thế nhé!” Tiểu Bạch lập tức nở nụ cười tươi rói.

Cứ ngỡ mình làm phi vụ bán chủ này bị lỗ vốn rồi, không ngờ đơn hàng cuối cùng này cũng gỡ gạc lại được chút ít.

Cảnh tượng thay đổi, tại đại sảnh trụ sở.

Các cấp cao vừa trải qua đại chiến đều có mặt, tiếng kêu đau và tiếng hưng phấn đan xen liên tục.

Tuy trên người họ ít nhiều đều mang thương tích, Huyền Nữ Chiến Cơ cũng tổn thất gần một phần tư, hàng trăm Tiên Quân đã ngã xuống trên chiến trường, nhưng so với tổn thất của Chiến Thần Điện lần này, họ tuyệt đối thuộc về một chiến thắng đại thắng chưa từng có trong tiền lệ.

“Trận này đúng là rửa sạch nỗi nhục trước đây!!” “Đúng vậy, trước đây bị Chiến Thần Điện đè nén đến mức không thở nổi, giờ cuối cùng cũng xả được cục tức này!” “Lần này Chiến Thần Điện nguyên khí đại thương, không mất vài ngàn năm thì đừng hòng phục hồi lại được!” “Trận này quả thực đã đánh sạch sành sanh gia sản của Long Ngạo Thiên rồi!” “Phải nói là thời đại thay đổi rồi, ai mà ngờ tiên khí còn có thể dùng theo cách này chứ!?” “Đừng ồn ào nữa, mau chóng trị thương đi, còn Lăng Tiêu Cung chưa giải quyết xong đâu!” “...” Mọi người lần lượt phản ứng lại, bắt đầu ngồi xuống đất trị thương.

Còn Minh chủ Tiên Minh cũng biết tầm quan trọng của trận chiến lần này, từ sớm đã mang các loại đan dược trị thương quý giá ra, với nguyên tắc thà lãng phí còn hơn để kẻ địch hưởng lợi, lão cho phép các cấp cao bị thương thoải mái lấy thuốc trị thương.

“Ăn toàn là tiền của ta không đấy!” Tần Phong đứng bên cạnh nhìn mà vô cùng xót xa, hận không thể móc đống thuốc đó từ miệng họ ra.

Nhưng nghĩ đến việc thời gian gấp rút, còn nhiều chuyện chưa xử lý, hắn chỉ đành nhắm mắt làm ngơ, đi đến căn phòng đặt chiếc đỉnh đồng khổng lồ nhốt huyết nô.

“Tần sư đệ, mời!” Đệ tử canh gác không dám cản Tần Phong, lập tức mở cửa cho hắn vào.

Hết cách rồi!

Tuy Tần Phong hiện tại vẫn mang thân phận đệ tử thân truyền, nhưng lại thành công “ngủ” được con gái của Minh chủ, dù có cho họ mười lá gan họ cũng chẳng dám hó hé với Tần Phong.

“Hắc hưu, hắc hưu...” Tiểu Bạch ở phía sau chạy đuổi theo, cuối cùng cũng đuổi kịp Tần Phong.

Chỉ thấy nó nhảy vọt lên vai Tần Phong, có lẽ do dạo này lại béo ra nên không nhảy vọt lên ngay được, nó bám vào vai Tần Phong, đạp đôi chân ngắn cũn vài cái mới leo lên được.

Sau đó nó nằm vật ra thở hồng hộc như vừa hoàn thành một trận marathon.

“Hình như lại béo lên rồi!?” Tần Phong quay đầu nhìn Tiểu Bạch một cái, cân nhắc xem có nên cắt bớt tiền ăn của nó không.

“Chúng ta tới đây làm gì!?” Tiểu Bạch nhìn chiếc đỉnh đồng khổng lồ phía trước, ánh mắt lập tức cảnh giác.

Tuy nó đã thấy chiếc đỉnh này vài lần rồi, nhưng lại phát hiện tà khí phát ra lần sau luôn mạnh hơn lần trước, khiến trong lòng nó cũng dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

“Đến để hoàn thiện kịch bản!!” Tần Phong thấy cửa đã đóng lại, lập tức vung tay lấy ra Tà Đế Xá Lợi.

Đừng nhìn người tu tiên cứ nghe đến huyết nô là biến sắc, nhưng trước một loại ma đạo chí bảo như Tà Đế Xá Lợi thì chưa thấm tháp gì, huống chi đây chỉ mới là một con huyết nô chưa trưởng thành.

Ông!

Ông!

Tần Phong một tay bưng Tà Đế Xá Lợi, tay kia nhanh chóng kết ấn điểm ra.

Tiếp đó Tà Đế Xá Lợi bùng phát một luồng tà khí ngút trời, tạo thành một cơn gió lốc trong phòng, những tia lôi quang màu tím nhanh chóng bắn ra, bao vây chặt chẽ chiếc đỉnh đồng phía trước.

“A!!” Từ trong đỉnh đồng truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng Tần Phong không hề có ý định dừng lại, hắn lại kết một đạo chỉ quyết điểm lên Tà Đế Xá Lợi, lôi quang tím lập tức hóa thành những đạo phù văn đánh vào trong đỉnh đồng, đó là một loại nô ấn tương tự như Tiên Nô Pháp Ấn.

“Bên trong sao rồi!?” Đệ tử canh gác bên ngoài nghe thấy động tĩnh, lập tức lưỡng lự xem có nên xông vào hay không.

Nhưng còn chưa kịp có câu trả lời thì Tần Phong đã dẫn Tiểu Bạch từ trong phòng bước ra, chiếc đỉnh đồng bên trong cũng không có bất kỳ thay đổi nào, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Tần sư đệ...” Đệ tử giữ cửa ấp úng định hỏi tình hình.

“Không có gì!” Tần Phong tùy tiện thoái thác: “Ta chỉ không yên tâm nên ghé qua xem chút thôi, giờ xác nhận không sao là ta yên tâm rồi.” “Hóa ra là vậy!” Đệ tử giữ cửa lập tức gật đầu phối hợp.

Tuy họ cảm thấy Tần Phong đang qua loa với mình, nhưng ai bảo người ta đã ngủ được con gái Minh chủ, những kẻ tiểu lâu la như họ tự nhiên không dám hỏi nhiều, chỉ đành ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

“Tiếp theo là lúc đến Chiến Thần Điện rồi!” Tần Phong thầm lẩm bẩm: “Diệp Thần giegie, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ khiến ngươi nổi đình nổi đám cho xem...” "Tần Phong, sao ngươi lại chạy đến đây rồi!?" Ngay lúc Tần Phong đang định đi giúp Diệp Thần gánh vác nửa bầu trời, Thất trưởng lão đã vội vã chạy tới, chẳng nói chẳng rằng lôi hắn đi thẳng về hướng đại sảnh tổng bộ.

Chương 1579

"Ây da, bà làm cái gì thế!" Tần Phong lập tức kêu lên: "Ta bây giờ là người đã có vợ rồi, bà lôi lôi kéo kéo thế này còn ra thể thống gì nữa!?" "Bớt quậy đi!" Thất trưởng lão giống như chủ nhiệm học đường nhập thể, quay đầu lườm một cái: "Bây giờ mọi người chỉ chờ mỗi mình ngươi thôi, chờ để quyết chiến một trận tử sinh với Lăng Tiêu Cung, ngươi có muốn quậy phá thì cũng phải nhìn hoàn cảnh chứ!?" "Bây giờ đi đại chiến với Lăng Tiêu Cung luôn!?" Tần Phong ngẩn người hỏi: "Thương thế và thể lực của các người khôi phục nhanh như vậy sao!?" "Khôi phục được sáu bảy phần rồi!" Thất trưởng lão thấy Tần Phong hỏi chính sự, sắc mặt cuối cùng cũng dịu đi một chút. "Mới có sáu bảy phần mà đã dám ra tay!?" Tiểu Bạch lập tức kêu lên đầy khoa trương: "Các người thế này với tìm cái chết có gì khác nhau đâu!?" "Ngươi mới tìm cái chết ấy!" Thất trưởng lão lại biến thành chủ nhiệm học đường, lườm Tiểu Bạch một cái: "Lăng Tiêu Cung khác với Chiến Thần Điện, Lăng Tiêu Tiên Đế không có Đại Đạo Chi Ấn, cũng không có Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cho nên khôi phục sáu bảy phần là tạm ổn rồi!" "Hung dữ quá đi!" Tiểu Bạch bị dọa giật nảy mình, vội vàng chui tọt vào lòng Tần Phong. "Đúng là hung dữ thật!!" Tần Phong liếc nhìn đôi gò bồng đảo đang nhấp nhô của bà ta, mở miệng nói: "Thực ra các người không cần gấp gáp đi tìm Lăng Tiêu Cung đại chiến như vậy đâu, ta đã sắp xếp xong hậu thủ rồi, có thể khiến Long Ngạo Thiên chủ động giúp chúng ta che giấu tin tức mấy ngày, hoàn toàn có thể đợi mọi người khôi phục tám chín phần rồi hãy đi." "Hậu thủ!?" Thất trưởng lão lập tức dừng bước, lông mày hơi nhíu lại truy vấn: "Ngươi sắp xếp hậu thủ gì mà có thể khiến Long Ngạo Thiên che giấu tin tức!?" "Cái này thì không thể nói cho bà biết được!" Tần Phong tỏ vẻ thần bí, không công bố đáp án. "Không thể nói!?" Thất trưởng lão tỏ vẻ không vui: "Trận chiến này liên quan đến sự sinh tồn của Tiên Minh chúng ta, nếu ngươi không thể đưa ra một đáp án chính xác, bản đế tin rằng những người khác sẽ không chấp nhận đề nghị của ngươi đâu." "Ta tin hắn!" Ngay khi Thất trưởng lão đang bức vấn Tần Phong, một giọng nói vô cùng ôn nhu vang lên.

Chỉ thấy Mộng Dao tiên tử đang đứng cách đó không xa, dùng biểu cảm ái muội nhìn về phía hai người, đặc biệt là hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau. "Mộng Dao, ngươi đừng hiểu lầm!" Thất trưởng lão nhận ra hảo tỷ muội đã hiểu lầm mình, vội vàng hất tay Tần Phong ra chạy lại giải thích. "Ta hiểu, ta hiểu mà!" Mộng Dao tiên tử lộ ra nụ cười thấu hiểu, biểu thị mình là người từng trải nên cái gì cũng biết. "Ngươi không hiểu đâu..." Thất trưởng lão mặt đầy lo lắng, liều mạng muốn giải thích.

Tuy rằng vị hôn phu của bà ta đã chết mấy ngàn năm rồi, nhưng bà không có sở thích "trâu già gặm cỏ non", càng không đói khát đến mức muốn ăn sạch Tần Phong như Mộng Dao. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của mỹ nữ sư tôn của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!" "Ta chiếm tiện nghi của bà ta bao giờ!?" Tần Phong lập tức câm nín, phát hiện cái Hệ thống này đúng là đồ "cẩu".

Nó căn bản chẳng quan tâm quá trình thế nào, chỉ cần hắn có tiếp xúc thân thể với phụ nữ là lập tức coi hắn thành tội phạm ngay, y hệt mấy cô nàng dở hơi hay ảo tưởng vậy.

Nhưng giờ hắn không rảnh quản mấy chuyện này, chào hỏi Mộng Dao tiên tử một tiếng rồi rời đi.

Đầu tiên hắn quay về Bạch Ngọc Kinh một chuyến, không làm phiền mấy muội tử ở nhà, chỉ thu Cửu Hoa Tiên Hạc vào Sơn Hà Xã

Tắc Đồ, sau đó sử dụng Không Gian Tiểu Hồ Lô đi tới tổng bộ Chiến Thần Điện.

Đồng thời cũng không quên thông báo cho Quang Thiên, bảo hắn bắt đầu biểu diễn. "Kịch bản mới của Bệ hạ tới rồi!" Quang Thiên không dám chậm trễ chút nào, lập tức lên đường đi tìm Phó Ngôn Kiệt.

Rất nhanh, Quang Thiên đã đến trước một sơn động ở dã ngoại, bên trong không chỉ thấu ra hàn khí âm u mà còn thoang thoảng mùi máu tanh, nhìn qua là biết chẳng phải nơi đứng đắn gì. "Lão Tề đang luyện cái ma công gì thế không biết!?" Quang Thiên nhìn cái hang động âm u, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Nhưng nghĩ đến kịch bản mà Tần đạo vừa gửi tới, hắn chỉ đành lấy can đảm đi vào bên trong, dọc đường không chỉ thấy rất nhiều xương trắng mà còn phát hiện nhiệt độ ngày càng thấp.

Hưu một tiếng!!

Trong sơn động tối om đột nhiên vang lên tiếng xé gió.

Còn chưa đợi Quang Thiên kịp phản ứng, hắn đã cảm thấy cổ họng bị khóa chặt, một cảm giác nghẹt thở mãnh liệt tức thì ập đến, lông tơ toàn thân dựng đứng vì sợ hãi, sau lưng đổ mồ hôi lạnh đầm đìa. "Kiệt ca, đừng mà!!" Ngay lúc sinh tử cận kề, Quang Thiên vội vàng hét lớn một tiếng. "Quang Thiên!?" Một giọng nói âm lãnh vang lên bên tai, bàn tay đang bóp cổ hắn cũng dần buông ra.

Tiếp đó, trong sơn động thắp lên mấy đốm quỷ hỏa, soi sáng hang động tối tăm, cũng kéo Phó Ngôn Kiệt ra khỏi bóng tối.

Chỉ thấy Phó Ngôn Kiệt lúc này đã không còn dáng vẻ ban đầu, không chỉ đầu bù tóc rối như thằng điên, mà còn trang điểm kiểu "mắt khói" đậm hơn cả Phương Trường, trong đôi mắt toát ra một vẻ tà tính không thể diễn tả bằng lời. "Ngươi là Kiệt ca sao!?" Quang Thiên bị người trước mặt dọa cho nhảy dựng, ướm hỏi: "Sao ngươi lại biến thành cái dạng này!?" "Ta cũng không biết!" Phó Ngôn Kiệt nhìn đôi bàn tay mình, có chút hưng phấn điên cuồng nói: "Từ khi ta tu luyện Sưu Hồn Thuật ngươi mang tới, ta liền biến thành thế này.

Trong đầu luôn có một giọng nói không ngừng thôi thúc ta đi giết người, mà mỗi khi giết một người, thực lực của ta lại mạnh thêm một phần.

Cảm giác này thực sự quá tuyệt vời, ta bây giờ cực kỳ yêu thích những thứ nhỏ bé này..." Nói xong, Phó Ngôn Kiệt nhặt một cái đầu lâu dưới đất lên, biến thái đến mức lấy mặt mình cọ cọ vào đó, lộ ra một bộ dạng vô cùng say sưa hưởng thụ. "Kiệt ca, ngươi nhập ma rồi!" Quang Thiên mặt đầy lo lắng, vội vàng phủi sạch quan hệ: "Ta đã nói với ngươi từ sớm rồi, Sưu Hồn Thuật là ma công, không được tùy tiện tu luyện, ngươi mau ngừng lại đi, đừng để lún quá sâu!" "Tại sao phải dừng lại?

Ta còn hối hận vì không nhập ma sớm hơn đây!" Phó Ngôn Kiệt cười điên dại: "Nếu ngay từ đầu ta đã tu ma, thì làm sao phải chịu nhiều uất ức như vậy, giờ chắc đã là cao thủ Tiên Vương cảnh rồi, thậm chí còn có khả năng đột phá Tiên Đế cảnh ấy chứ." "Vãi chưởng, thế này cũng được luôn!?" Quang Thiên lập tức đứng hình.

Vốn tưởng rằng mình phải tốn bao nhiêu nước miếng mới lừa được hắn, ai ngờ đối phương cư nhiên chẳng có chút giác ngộ là mình đang bị lừa, thậm chí còn muốn quay lại nói tiếng cảm ơn với hắn nữa chứ. "Đúng rồi!" Phó Ngôn Kiệt cuối cùng cũng nhớ ra chính sự: "Phương Trường bị bán vào Tượng Cô Quán lâu như vậy mà các ngươi vẫn không cạy được miệng hắn.

Giờ bản thiếu thần công đã thành, có thể trực tiếp sưu hồn hắn, tra ra tung tích của Đại Đạo Chi Ấn và Thôn Phệ Ma Công rồi." "Phương Trường tội nghiệp..." Quang Thiên nhớ lại dáng vẻ biến thái vừa rồi của Phó Ngôn Kiệt, trong lòng thầm mặc niệm cho Phương Trường hai phút rưỡi.

Với cái thân hình nhỏ nhắn xinh xắn hiện tại của Phương Trường mà rơi vào tay tên ma tu biến thái này, dùng mông nghĩ cũng biết hắn sắp phải chịu khổ sở thế nào rồi... "Khặc khặc khặc khặc..." Phó Ngôn Kiệt vừa nghĩ đến tương lai đã không nhịn được mà cười lớn.

Có vẻ như Đại Đạo Chi Ấn và Thôn Phệ Ma Công đã là vật nằm gọn trong túi hắn vậy. "Chúc mừng Kiệt ca, đại hỷ Kiệt ca!" Quang Thiên vội vàng nịnh nọt: "Chỉ cần có được Đại Đạo Chi Ấn và Thôn Phệ Ma Công, cộng thêm thiên phú của Kiệt ca, từ nay về sau Tiên giới sẽ là võ đài của một mình huynh, mấy tên Tần Phong, Lâm Tam, Long Ngạo Thiên đều sẽ bị huynh giẫm dưới chân thôi." "Nói rất đúng!" Phó Ngôn Kiệt vô cùng tự tin, cứ như mắc phải bệnh ảo tưởng của nhân vật chính vậy. "Vãi, hắn dám nhận thật kìa!" Quang Thiên cạn lời, không biết ai đã ban cho tên này sự tự tin đó nữa. "Đúng rồi!" Phó Ngôn Kiệt lại hỏi: "Gần đây bản thiếu bế quan tu luyện thần công, bên ngoài có chuyện gì lớn xảy ra không!?" "Báo cáo Kiệt thiếu!" Quang Thiên thấy đối phương hỏi trúng chủ đề, vội vàng đáp: "Trong thời gian ngài bế quan, Mộng Dao tiên tử đã thành công chứng đạo thành đế ở Xích Diễm Khung Lĩnh, thu hút ba vị Tiên Đế khác tụ tập về đó đại chiến một trận.

Sau đó Long Ngạo Thiên ban bố Chiến Thần Lệnh, Lăng Tiêu Tiên Đế ban bố Lăng Tiêu Tiên Lệnh, hai lộ đại quân đang chuẩn bị giáp kích Tiên Minh." "Một vòng đại chiến Tiên giới mới sắp bắt đầu rồi sao!?" Mắt Phó Ngôn Kiệt sáng rực lên.

Hắn không hề lo lắng việc Tiên Minh bị tấn công, mà chỉ thấy hưng phấn khi chiến tranh đến.

Nếu là thời kỳ hòa bình trước đây, loại ma tu như hắn chỉ có thể như lũ chuột cống, trốn chui trốn lủi trong rãnh nước tối tăm.

Nhưng giờ ba đại siêu thế lực khai chiến, mọi trật tự đạo đức đều sẽ sụp đổ, dù hắn có chạy ra đường giết người thì cũng chẳng lo bị ai nhân danh chính nghĩa tiêu diệt nữa.

Thực lực vi tôn!!

Nắm đấm của ai to hơn, người đó có lý!! "Đúng vậy!" Quang Thiên gật đầu, vờ như vô tình tiết lộ: "Hiện tại Tiên Minh đã quyết định liều chết một trận, triệu hồi tất cả đệ tử ở bên ngoài về, bao gồm cả Tần Phong cũng bị triệu hồi khẩn cấp.

Nghe nói trên đường về hắn còn bắt được một tên ma tu chuyên luyện chế Huyết Nô nữa." "Huyết Nô!?" Tai Phó Ngôn Kiệt giật giật, lập tức chú ý ngay.

Nếu là trước kia, hắn chắc chắn sẽ tránh xa Huyết Nô, nhưng sau khi nhập ma, hắn phát hiện mình căn bản không có sức kháng cự với những thứ tà vật này, giống như Đông Phương tiểu thư tự cung luyện Quỳ Hoa Bảo Điển thì không thể cưỡng lại việc mặc đồ nữ vậy. "Đúng thế, Huyết Nô!" Quang Thiên bắt đầu giả vờ ngây ngô: "Ta nghe người ta nói Tần Phong còn mang cái thứ đó về nữa, nhưng cao tầng Tiên Minh đều bận đi đối phó với Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, căn bản không có thời gian xử lý con Huyết Nô kia, nên chỉ phái một đám đệ tử Thái Ất Kim Tiên canh giữ, dự định sau chiến tranh mới tiêu hủy nó." "Chẳng phải quá trùng hợp sao!?" Phó Ngôn Kiệt lập tức cắn câu, hơi thở bắt đầu dồn dập.

Chương 1580

Ban đầu hắn còn nghĩ Huyết Nô rơi vào tay Tần Phong thì thật đáng tiếc, nhưng vạn lần không ngờ món bảo bối này lại chỉ có đám Thái Ất Kim Tiên canh giữ, khiến hắn hận không thể lập tức dẫn người qua cướp về ngay. "Cắn câu rồi sao!?" Quang Thiên thấy Phó Ngôn Kiệt không chút do dự mà sập bẫy, lập tức hiểu tại sao Tần đạo lại chọn hắn.

Màn hình chuyển cảnh...

Tần Phong dắt theo Tiểu Bạch đi tới tổng bộ Chiến Thần Điện.

Trong hư không, tám đạo thân ảnh đang kịch liệt giao chiến.

Ngoài ba vị Tiên Vương do Lăng Tiêu Thánh Mẫu mang tới, còn có bốn vị Tiên Vương trấn giữ Chiến Thần Điện.

Xung quanh họ tiên khí lượn lờ, hào quang rực rỡ.

Có người cầm tiên kiếm phóng ra vạn đạo hà quang, kiếm khí như rồng cuộn, xé toạc hư không, không gian sụp đổ nơi nó đi qua, phát ra những tiếng nổ vang dội.

Cũng có người đánh ra song chưởng, tiên lực bàng bạc trào dâng hóa thành một bàn tay khổng lồ mang theo uy thế hủy thiên diệt địa đối đầu với kiếm khí sắc bén.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm, ánh sáng bắn tung tóe như các vì sao nổ tung, vô cùng rực rỡ.

Núi non đất đai xung quanh rung chuyển dữ dội dưới sự xung kích của sức mạnh này, núi đá tan nát, sông ngòi chảy ngược; trên bầu trời chớp giật sấm vang, cuồng phong gào thét như ngày tận thế đến nơi.

"Địch kích, địch kích!!" Tiên Vương của Chiến Thần Điện vội vàng gào thét: "Mau mở Hộ Tông Đại Trận, mau mở Hộ Tông Đại Trận!" "Xông lên!!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu tiên phong đi đầu: "Tuyệt đối không được để chúng mở đại trận, thành bại nằm ở lần này!

Ai xông vào Chiến Thần Điện đầu tiên sẽ được thưởng một triệu cực phẩm tiên tinh, một bộ tiên giáp thượng phẩm và một món tiên khí thượng phẩm!!" "Sát!!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung lập tức như được tiêm máu gà, liều mạng xông vào bên trong Chiến Thần Điện.

Chiêu thức sắc bén, tiên khí khuấy động!

Đệ tử Lăng Tiêu Cung dốc sức tấn công, đệ tử Chiến Thần Điện liều chết kháng cự, cả hai bên đều có lý do không thể thua. "Oa, kịch liệt quá đi!" Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn lên không trung, miệng há hốc hình chữ O.

Tám vị Tiên Vương thân hình chớp nhoáng, tốc độ nhanh như quỷ mị, mỗi lần va chạm đều gây ra tiếng nổ kinh thiên động địa, dư chấn của tiên lực lan tỏa như gợn sóng, hủy diệt mọi thứ dám lại gần. "Đừng quan tâm bọn họ, chúng ta tới lúc làm việc rồi!" Tần Phong lập tức sử dụng Thiên Cương Biến Hóa Thuật, hóa thành một làn khói xanh bay vào trong Chiến Thần Điện.

Sau đó tìm một chỗ không người, biến thành dáng vẻ của Dịch Thiên Cơ.

Dù sao thì chi tiết quyết định thành bại, Diệp Thần gie gie bây giờ đang đi Bắc Vực tập kích Lăng Tiêu Cung, nếu hắn còn xuất hiện ở Chiến Thần Điện thì lộ liễu quá.

Ngược lại Dịch Thiên Cơ có kỹ năng phân thân, không lo bị người ta nhìn ra sơ hở. "Đây là Chiến Thần Điện sao!?" Tiểu Bạch cũng biến thành một con mèo nhỏ, bị Chiến Thần Điện trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chiến Thần Điện cũng giống như tổng bộ Tiên Minh, được xây dựng trên một ngọn tiên sơn khổng lồ lơ lửng.

Vừa bước vào đã cảm nhận được một bầu không khí trang nghiêm túc mục ập đến, không gian bên trong điện rộng rãi và cao vút, trên đỉnh điện còn có những bức bích họa tinh mỹ vẽ lại cảnh tượng Long Ngạo Thiên chinh chiến dũng mãnh.

Giữa đại điện còn dựng một bức tượng Long Ngạo Thiên, mình khoác Long Quân Bất Diệt Khải, tay cầm Kim Long Thương, ánh mắt kiên định và uy nghiêm. "Đúng là vô liêm sỉ hết chỗ nói!" Tần Phong liếc nhìn bức tượng, lộ vẻ khinh bỉ.

Rõ ràng là Kim Thương và Long Quân Bất Diệt Khải gia truyền của nhà họ Tần hắn, vậy mà Long Ngạo Thiên dám mặt dày cầm chúng như đồ của mình, người không biết lại tưởng đó là bảo bối của lão thật. "Đúng là mặt dày thật!" Tiểu Bạch gật đầu tán đồng, biểu thị chủ ngân nói gì cũng đúng. "Bắt đầu thôi!" Tần Phong cầm lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ sau lưng Tiểu Bạch, rũ Cửu Hoa Tiên Hạc ra ngoài.

Thu!!

Cửu Hoa Tiên Hạc cảm ứng được hơi thở của Tần Phong, lập tức vui vẻ kêu lên.

Nó nhảy chân sáo đến trước mặt Tần Phong, dùng cái đầu nhỏ liều mạng cọ vào người hắn, giống hệt một con mèo nhỏ đang nịnh chủ nhân. "Ngoan nào, Tiểu Cửu bảo!" Tần Phong xoa đầu nó, đút cho mấy con cá khô nhỏ, rồi bắt đầu ra lệnh: "Bây giờ là lúc cần đến ngươi rồi, mau chỉ đường cho ta, xem Long Ngạo Thiên giấu bảo bối ở chỗ nào..." Thu!!

Cửu Hoa Tiên Hạc ngẩng đầu kêu một tiếng, biểu thị cứ nhìn nó là được.

Tuy nó không có sức chiến đấu, còn không bằng 0,1 Mộc Tú, nhưng nó là loài tường thụy tiên yêu cực kỳ hiếm gặp ở Tiên giới, cảm ứng với bảo vật vượt xa người thường.

Đặc biệt là khi nó sử dụng Thiên Tiên Thần Thai Thông "Tiên Hạc Chỉ Lộ", không chỉ có thể khóa định những bảo vật giá trị nhất trong vòng vạn dặm, mà còn có thể mở ra một lối đi xuyên qua mọi chướng ngại để truyền tống tới đó.

Tiếp đó, cái mào đỏ trên đầu nó sáng rực lên, giống như một cái radar tìm bảo vật, dẫn đường đi sâu vào trong cung điện. "Đi thôi!" Tần Phong không chút do dự, dắt theo Tiểu Bạch đi theo.

Vì Lăng Tiêu Thánh Mẫu lần này dốc toàn lực đánh úp sào huyệt của Long Ngạo Thiên, mang theo hầu hết binh lực trấn thủ của Lăng Tiêu Cung, cộng thêm Chiến Thần Điện mới thành lập chưa lâu, nền tảng chưa vững, nên dọc đường chẳng gặp bóng người nào, tất cả đều đã ra ngoài chống đỡ cuộc tấn công của Lăng Tiêu Cung rồi.

Rất nhanh, Tần Phong đã theo Tiểu Cửu bảo đến trước một hành lang dài.

Cuối hành lang là một cánh cổng đồng khổng lồ, hai bên có một nhóm hộ vệ mặc tiên giáp, tu vi thấp nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên cảnh, cầm đầu là một Tiên Quân.

Dù hiện tại Chiến Thần Điện sắp bị công phá, bọn họ vẫn không có ý định rời đi. "Kẻ nào!?" Đám hộ vệ thấy Tần Phong ở đầu hành lang, lập tức cảnh giác quát lớn. "Ta chính là đệ nhất thần toán Tiên giới, Dịch Thiên Cơ!" Ánh mắt Tần Phong bùng cháy chiến ý, dõng dạc báo danh. "Dịch Thiên Cơ!!" Đám hộ vệ giật mình, vội vàng cầm trường thương nghênh địch.

Tuy là thành viên của Chiến Thần Điện, biết chuyện Long Ngạo Thiên đang truy nã Dịch Thiên Cơ, nhưng họ thật sự không ngờ đối phương lại dám ngang nhiên xông vào Chiến Thần Điện như vậy.

Ông!

Ông!

Chương 1581

Tiếng thương như rồng gầm, hàn mang lóe sáng.

Đám hộ vệ lập tức cầm thương xông về phía Tần Phong, ý chí thương đạo bùng nổ từ trên trường thương, khiến không gian trong hành lang rung động dữ dội. "Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Tần Phong lạnh lùng hừ một tiếng đầy khinh miệt, sau đó chân dẫm mạnh xuống đất.

Hắn lao về phía kẻ địch như một mũi tên rời cung, nắm chặt nắm đấm, quyền phong gào thét, mỗi một quyền đều chứa đựng sức mạnh dời non lấp biển, tiếng nổ xé gió vang lên chói tai.

Oanh long một tiếng!!

Một tên hộ vệ né tránh không kịp, bị một quyền đấm bay đi.

Sức mạnh khủng khiếp khiến hắn căn bản không thể dừng lại, cuối cùng va mạnh vào cánh cổng đồng ở cuối hành lang, phát ra tiếng va chạm kim loại đinh tai nhức óc như tiếng chuông vang. "Tên này nằm trong bảng Thiên Tư Thiên Kiêu, bố trận!!" Đám hộ vệ khác biết đánh giáp lá cà không có tác dụng, lập tức phối hợp dàn quân trận.

Trường thương trong tay họ đồng loạt đâm ra, ảnh thương trùng trùng điệp điệp dệt thành một tấm lưới dày đặc, muốn nhốt chết Tần Phong bên trong.

Thế nhưng thân hình Tần Phong như quỷ mị, lách trái né phải nhẹ nhàng tránh được những mũi thương, sau đó quyền thế như giao long xuất hải, dũng mãnh vô song đấm thẳng vào trường thương của một tên hộ vệ.

Bành một tiếng!!

Sức mạnh cường đại tức thì nổ tung trên trường thương, khiến kẽ tay tên hộ vệ rách toác chảy máu. "Cái gì!!" Đồng tử đám hộ vệ co rụt lại như thấy quỷ giữa ban ngày.

Cứ ngỡ đối phương là một tên thần toán tay trói gà không chặt, dù xếp thứ hai mươi trên bảng thiên tư võ tu thì chiến lực cũng chẳng mạnh đến đâu, bọn họ dàn quân trận chắc chắn sẽ bắt sống được, ai ngờ đối phương lại hung hãn đến thế.

Oanh long long!!

Tần Phong không cho đối phương cơ hội hít thở, song quyền hóa thành vô số huyễn ảnh, như mưa bão trút xuống.

Mỗi một quyền đều mang theo kình phong sắc bén, hộ vệ bị đấm bay tứ tung như diều đứt dây, va rầm rầm vào tường hành lang và cánh cổng đồng. "Phụt!!" Đám hộ vệ không ngừng phun máu, căn bản không ai chịu nổi một đấm của Tần Phong. "Tìm chết!!" Tên Tiên Quân dẫn đầu không ngồi yên được nữa, phẫn nộ cầm thương sát về phía Tần Phong. "Chỉ là Tiên Quân mà cũng dám ra tay với ta!" Tần Phong liếc nhìn đầy chê bai, khí tức toàn thân bắt đầu cuộn trào bành trướng.

Một luồng ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ giữa lông mày của hắn, sau đó xuất hiện một con mắt thần bí và uy nghiêm, bên trong có ánh sáng vô tận luân chuyển, chứa đựng lực lượng pháp tắc nguyên bản nhất của thiên địa. "Không xong!!" Tên Tiên Quân giật nảy mình, theo bản năng quay người muốn né tránh.

Nhưng còn chưa kịp hành động, một đạo hào quang lộng lẫy cực điểm đã bắn ra.

Đạo hào quang đó như một ngôi sao băng xé toạc bóng đêm, mang theo sức mạnh và uy nghiêm vô song lao thẳng về phía hắn, hư không rung chuyển dữ dội, mọi trở ngại trước mặt đều tan thành mây khói.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên kèm theo một luồng ánh sáng chói mắt.

Khi ánh sáng trong hành lang tan đi, lồng ngực đối phương đã bị bắn thủng, máu tươi tuôn ra xối xả, sinh mệnh khí tức tiêu tán với tốc độ mắt thường cũng thấy được. "Thiên...

Thiên Nhãn!!" Tên Tiên Quân khó khăn thốt ra hai chữ, rồi đổ rầm xuống đất. "Chúc mừng ngươi đã trả lời chính xác!" Tần Phong không giết hắn, coi như phần thưởng cho câu trả lời đúng.

Nhưng đám hộ vệ khác thì không may mắn thế, hắn như quỷ mị giết thẳng tới cuối hành lang, chẳng thèm ngoái đầu nhìn cảnh tượng máu me, trực tiếp tung một đấm vào cánh cổng đồng khổng lồ.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang rền hành lang, cánh cổng rung chuyển kịch liệt.

Tiếp đó, lấy nắm đấm của Tần Phong làm trung tâm, từng vòng sóng xung kích lan tỏa hóa thành cơn lốc năng lượng quét sạch hành lang, các cấm chế trên cổng cũng bắt đầu nứt vỡ từng mảng.

Cuối cùng, cánh cổng không chịu nổi áp lực, đổ sập xuống lộ ra toàn cảnh kho báu.

Bên trong là từng dãy giá bày đầy tiên giáp lấp lánh hào quang, những hàng tiên thương đứng sừng sững, mũi thương sắc lạnh như có thể xuyên thấu hư không.

Đi sâu vào bên trong là những hộp bảo vật chứa đủ loại thiên tài địa bảo, đan dược tiên dịch, tiên thạch quý hiếm... còn có rất nhiều tiên khí thượng phẩm khác nhau, cùng với cực phẩm tiên tinh chất thành núi. "Đây là kho báu của Long Ngạo Thiên sao!?" Tần Phong đảo mắt một vòng, lộ vẻ thất vọng.

Dù bảo bối trong này tùy tiện lấy ra một món cũng đủ gây náo loạn, nhưng với cường giả Tiên Đế như Long Ngạo Thiên thì đây chỉ là hàng tồn kho, chẳng tính là bảo vật thực sự gì. "Oa, thỏ gia phát tài rồi!!" Mắt Tiểu Bạch sáng quắc, lập tức lao vào kho báu vơ vét.

Thu!!

Tiểu Cửu bảo dường như thấy được sự thất vọng của Tần Phong, lập tức ngậm lấy vạt áo hắn kéo kéo. "Ngươi bảo ta đi theo ngươi!?" Tần Phong hiểu ngay ý nó, mắt sáng lên: "Chẳng lẽ Long Ngạo Thiên còn có kho riêng, không mang theo những bảo bối giá trị nhất bên người sao..." Thu!!

Tiểu Cửu bảo gật đầu lia lịa, xác nhận suy đoán của Tần Phong. "Quả nhiên là có thật!!" Tần Phong nhếch môi cười, thầm cảm ơn Ngạo Thiên huynh.

Không chỉ giao người thương cho hắn chăm sóc, còn cung cấp trang bị vũ trang cho quân đội Tiên Tần của hắn, giờ lại tặng thêm kho riêng nữa, khiến hắn chẳng biết cảm ơn Long Ngạo Thiên thế nào cho phải. "Thỏ gia phát tài rồi, thỏ gia phát tài rồi!" Tiểu Bạch cuồng nhiệt vơ vét kho báu của Long Ngạo Thiên.

Nó chẳng thèm để ý đến đống tiên giáp và tiên thương kia, chỉ nhắm vào thiên tài địa bảo quý hiếm và núi tiên tinh cực phẩm, nhưng dù đã chọn những thứ đắt nhất, nó cũng mới chỉ chất đầy không gian riêng của mình được một phần ba.

Chương 1582

Hết cách, nó đành mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra, hóa thân thành "thỏ chạy bằng năng lượng hạt nhân" điên cuồng vơ vét. "Mấy thứ này là gì thế!?" Tâm Nhan tiểu thư và mọi người giật mình khi thấy bảo vật rơi xuống như mưa.

Dù họ chưa hiểu rõ Tiên giới, nhưng với kinh nghiệm tu luyện lâu năm, họ nhận ra ngay đống tiên giáp, tiên thương này không tầm thường, cao hơn thần khí ở Hoang Cổ không biết bao nhiêu cấp độ.

Nhưng vốn là tiểu thư khuê các tri thư đạt lý, Tâm Nhan nhanh chóng trấn tĩnh, bắt đầu sắp xếp Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái và các tiểu nữ quỷ phân loại bảo vật, cất giữ để lần tới gặp mặt sẽ giao cho chủ gia Tần Phong. "Đúng là con thỏ tham tiền!" Tần Phong nhìn Tiểu Bạch vơ vét, chẳng có ý định ngăn cản.

Dù luật pháp có tội bóc lột lao động trẻ em, nhưng nếu đứa trẻ cứ đòi làm không công thế này thì cứ coi như cho nó một cơ hội rèn luyện bản thân vậy. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp sạch kho báu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 5000 vạn điểm phản diện!" "Không có rút thưởng sao!?" Nghe thông báo, Tần Phong cũng không quá thất vọng.

Dù kho báu có nhiều bảo vật và tiên khí, nhưng với Long Ngạo Thiên thì chúng chỉ là hàng tồn vô dụng, giống như hắn sau khi phi thăng Tiên giới thì không cần linh thạch và thần khí ở cấp thấp nữa.

Có kho tồn kho này hoàn toàn là để bồi dưỡng đàn em thôi.

Rất nhanh, Tần Phong đã theo Tiểu Cửu bảo đến trước một bức bích họa.

Trên đó vẽ cảnh Long Ngạo Thiên đột phá Tiên Đế, âm dương nhị khí luân chuyển, ngũ hành linh quang nhảy múa, vạn đóa kim liên chiếu rọi cửu thiên, lôi đình xé toạc hư không.

Còn lão thì tay cầm kim thương đứng trên núi thây biển máu, như thể vừa trải qua một trận ác chiến, giẫm lên chúng sinh để đăng đỉnh.

Thu!

Tiểu Cửu bảo kêu lên, báo hiệu kho riêng nằm ở đây. "Đúng là biết làm màu!" Tần Phong ghét nhất mấy tên hay ra vẻ thế này, lập tức đấm mạnh một phát.

Oanh long long!!

Tiếng nổ chói tai vang lên.

Nhưng khác với tưởng tượng là bức tường sẽ vỡ vụn, bức bích họa không hề có một vết nứt, trái lại còn hiện lên những phù văn kim sắc, dường như có một loại cấm chế bảo vệ cực mạnh. "Cũng kiên cố đấy!" Máu ăn thua của Tần Phong nổi lên, khí tức toàn thân dâng trào.

Năng lượng trong người hắn như sóng dữ cuộn về nắm đấm phải, sau đó hắn tung quyền với tốc độ cực nhanh, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa đấm thẳng vào bích họa.

Oanh long long!!

Quyền phong gào thét, ánh sáng bùng nổ.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp kho báu kèm theo một cơn bão năng lượng cực mạnh quét qua.

Nhưng ngay khi nắm đấm chạm vào bích họa, những phù văn thần bí hiện ra, tỏa ánh sáng rực rỡ chứa đựng đại đạo chi lực vô tận.

Mỗi đạo phù văn đều tỏa ra hơi thở khiến người ta run sợ, lực phản chấn mạnh đến mức làm cánh tay Tần Phong tê dại, lùi lại mấy bước mới đứng vững. "Cấm chế bảo vệ lợi hại thật!" Tần Phong kinh ngạc nhìn bức bích họa.

Khác với cánh cổng đồng bên ngoài, cấm chế này chắc chắn do chính tay Long Ngạo Thiên thi triển, dù hắn có dùng hết mọi buff và thần thông thì e là cũng khó lòng phá vỡ bằng sức mạnh.

Nhưng cũng chính vì cấm chế lợi hại thế này mà hắn lại càng hưng phấn, biết chắc chắn bên trong kho riêng của Long Ngạo Thiên có giấu bảo vật cực kỳ giá trị.

Thu!!

Tiểu Cửu bảo kêu lên vẻ bất mãn, ra hiệu đừng có tranh việc của nó.

Dù cấm chế của Long Ngạo Thiên lợi hại, nhưng trước thiên phú thần thông của nó thì chẳng thấm vào đâu, danh hiệu tường thụy tiên yêu của nó không phải để cho oai. "Được, ngươi làm đi!" Tần Phong cười xoa đầu nó, lấy thêm mấy con cá khô ra cho nó ăn.

Thu!!

Tiểu Cửu bảo vui vẻ ăn sạch cá khô.

Sau đó thân hình nó bắt đầu nghiêng sang phải, cái chân gầy nhỏ co duỗi nhịp nhàng, những vòng sáng trắng hiện ra như quả bóng rổ nảy lên nảy xuống. "Động tác này..." Tần Phong lẩm bẩm, thoáng chốc như thấy lại hình bóng của một vị cố nhân nào đó.

Thu!!

Tiểu Cửu bảo lại kêu lên, bất ngờ tung ra cái chân sếu, vòng sáng trắng dưới chân rực rỡ hẳn lên, quả cầu sáng như quả bóng rổ nảy lên rồi vỡ tan thành những đốm tinh tú, cuối cùng hóa thành một hố đen sâu thẳm.

Chỉ cần bước qua hố đen này là có thể trực tiếp tiến vào kho riêng của Long Ngạo Thiên, chẳng khác gì cánh cửa thần kỳ của Doraemon. "Vất vả cho ngươi rồi!" Tần Phong xoa đầu Tiểu Cửu bảo, không quên thưởng thêm vài con cá khô.

Thu!!

Nó vui vẻ ăn cá. "Đi thôi!" Tần Phong bước vào hố đen. "Hắc hưu, hắc hưu..." Tiểu Bạch với tay nghề chuyên nghiệp đã khuân sạch cái kho ngoài.

Nó nhảy phóc lên vai Tần Phong, dù lần đầu hụt mất do người tròn quá, cứ như rùa leo cây, phải đạp mấy cái chân ngắn tũn mới leo lên được. "Nặng quá đấy!" Tần Phong liếc nhìn nó, nghĩ bụng con thỏ này cũng nên giảm cân đi là vừa.

Một người, một thỏ và một hạc xuyên qua hố đen, đặt chân vào kho riêng của Long Ngạo Thiên.

Bên trong là một không gian độc lập tách biệt với thế giới, như một đào nguyên ngoại thế bị thời gian lãng quên, giữa làn mây mù bao quanh có một cây thần thông thiên sừng sững.

Lá cây xum xuê như một chiếc ô xanh khổng lồ, thân cây thô tráng với những hoa văn kỳ dị lấp lánh tiên khí, trên cành treo hơn hai mươi trái cây rực rỡ như minh châu, tỏa hương thơm quyến rũ, mỗi nhịp thở đều khiến người ta thấy sảng khoái, chứa đựng linh lực và sinh cơ vô tận.

Chương 1583

"Đây là..." Tần Phong trợn tròn mắt, hơi thở dồn dập.

Không thể tin được hắn lại tình cờ tìm thấy cây thần gia truyền đã thất lạc vạn năm của nhà họ Tần... "Đây là cây gì vậy trời!?" Tiểu Bạch nhìn đến mức chảy cả nước miếng, cảm thấy cái cây này cực kỳ có duyên với mình. "Tiên thiên linh căn, Hoàng Trung Lý!" Tần Phong lật xem 'Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa', bắt đầu phổ cập kiến thức: "Truyền thuyết kể rằng loại linh căn này mười vạn năm mới nở hoa, mười vạn năm mới kết quả, thêm mười vạn năm nữa mới chín.

Nếu người phàm có phúc ăn được một quả, có thể ngay lập tức đột phá đến Tiên Quân cảnh." "Lợi hại vậy sao!!" Tiểu Bạch lập tức kích động hẳn lên, cảm giác mình sắp nhịn không nổi nữa rồi. "Đừng kích động, nó còn chưa chín!" Tần Phong vội vàng giữ Tiểu Bạch lại, rồi nói tiếp: "Hơn nữa Hoàng Trung Lý này không phải ăn trực tiếp như vậy đâu, nó vốn dùng để nâng cao phẩm giai Tiên Vương, chỉ có kẻ ngốc mới nuốt chửng như thế." "Phẩm giai Tiên Vương!?" Trên đầu nhỏ của Tiểu Bạch đầy dấu chấm hỏi, rõ ràng là đã chạm đến vùng mù kiến thức của một học tra. "Đúng thế, chính là phẩm giai Tiên Vương!" Tần Phong nhìn cây Hoàng Trung Lý cao ngất, não bộ lật tìm thông tin.

Theo ghi chép, sau khi đột phá Tiên Vương sẽ dẫn động hiệu ứng 'Hoa Khai Kỷ Phẩm' (Hoa nở mấy phẩm), đây không chỉ là phân chia đẳng cấp thiên phú của người tu tiên, mà còn là thước đo chiến lực mạnh yếu.

Ví dụ như tán tu hoang dã, đệ tử thế lực tam lưu khi đột phá Tiên Vương thường là 'Hoa khai tam phẩm'; đệ tử tông môn nhất nhị lưu ở

Tiên giới thường là 'Hoa khai tứ phẩm'; còn đệ tử của ba siêu cấp thế lực như Tiên Minh khi đột phá sẽ dẫn động hiệu ứng 'Hoa khai ngũ phẩm'.

Chỉ khi đạt đến 'Hoa khai lục phẩm' Tiên Vương, mới có cơ hội trùng kích ngôi vị Tiên Đế.

Tuy nhiên muốn đạt lục phẩm, ít nhất phải có tư chất lọt vào top 100 Bảng Thiên Tư; thất phẩm thì cần top 30; bát phẩm lại càng khó khăn hơn, phải là top 10.

Còn về 'Hoa khai cửu phẩm' trong truyền thuyết, hàng triệu năm nay chỉ có một mình Long Ngạo Thiên làm được, đó cũng là lý do hắn được xưng tụng là đệ nhất nhân Tiên giới.

Quả Hoàng Trung Lý ba mươi vạn năm mới kết trái này, không chỉ giúp một người phàm đột phá Tiên Quân tại chỗ, mà còn có thể nâng cao phẩm cấp 'Hoa khai', tăng mạnh tỷ lệ đột phá Tiên Đế. "Còn gì nữa không!?" Tiểu Bạch sốt ruột đến mức gãi tai bứt óc, đợi nửa ngày cũng không thấy hắn nói tiếp.

Cũng vì Tần Phong nói nửa chừng làm nó không thể kích hoạt thuộc tính '100% xuất thủ', nên không dám tự tiện xông qua hái trộm, sợ một miếng quả xuống bụng là bị đem đi chôn luôn. "Kẻ tiểu nhân phương nào, dám xông vào cấm địa Chiến Thần Điện!!" Một tiếng quát già nua đầy uy lực nổ vang bên tai Tần Phong.

Chỉ thấy một lão già râu trắng đột nhiên xuất hiện, quanh thân hà quang rực rỡ, tiên khí mờ ảo, mỗi bước chân đều khiến thiên địa chấn động, ánh mắt nhìn Tần Phong lộ rõ sát ý không hề che giấu. "Hư Không Tiên Vương!" Tần Phong nhìn đối phương lẩm bẩm một câu, trong đầu hiện lên ký ức liên quan.

Theo ghi chép, khi Long Ngạo Thiên phi thăng lên Tiên giới, ngoài việc ăn 'cơm mềm' của Tâm Ngữ tiên tử, còn gặp được một 'nhà đầu tư thiên thần', chính là Hư Không Tiên Vương trước mắt này.

Lão ta cũng giống minh chủ Tiên Minh, khí huyết đã khô kiệt sắp thăng thiên tới nơi rồi.

Nhưng theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, đối phương chắc chắn không dễ chết thế đâu.

Nhìn việc lão được Long Ngạo Thiên sắp xếp canh giữ kho báu nhỏ này là biết, khi Hoàng Trung Lý chín chắc chắn sẽ có phần của lão, không chừng còn có thể cưỡng ép nâng cao phẩm giai hoa nở để đột phá Tiên Đế. "Kẻ tự tiện xông vào cấm địa Chiến Thần Điện, chết!" Ánh mắt Hư Không Tiên Vương lóe lên hàn quang, sau đó mãnh liệt vỗ ra một chưởng.

Ầm ầm!!

Một bàn tay khổng lồ bằng không xuất hiện, gào thét lao thẳng về phía Tần Phong bên dưới. "Ai, ta biết ngay là không dễ ăn mà!" Tần Phong thở dài bất lực, ngay sau đó năng lượng trong cơ thể tuôn trào cuồn cuộn.

Hắn không có ý định đối đầu trực diện với Hư Không Tiên Vương, thân hình như quỷ mị biến mất tại chỗ, rồi phất tay rút ra một thanh thượng phẩm tiên kiếm chém tới.

Một đạo kiếm khí sắc bén xé rách không trung, mang theo thế hủy diệt chém về phía đối thủ.

Nhưng phản ứng của Hư Không Tiên Vương cực nhanh, vung tay áo giải phóng một luồng năng lượng hồng lưu.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, kích động từng luồng sóng năng lượng khắp trời.

Hư Không Tiên Vương không những không sao, mà ngay cả sợi tóc cũng không loạn, giống như người lớn đỡ một cú đấm của trẻ con vậy. "Tiên Vương quả nhiên khó đối phó!" Sau màn thử nghiệm đơn giản, Tần Phong biết đối phương không dễ chọc, lập tức bật toàn bộ buff.

Quang mang quanh thân hắn tỏa ra rực rỡ, đỉnh đầu tam hoa, ngũ khí vây quanh, chân đạp thất tinh...

Mỗi đạo quang mang đều chứa đựng sức mạnh cường đại, trông như một nhân vật 'một đao 9999' trong các server lậu game võ lâm vậy.

Vì ma kiếm tổ truyền vẫn đang trong quá trình sửa chữa, hắn phất tay lấy Vô Tận Kiếm Hạp ra. "Người này rốt cuộc là ai!?" Trong lòng Hư Không Tiên Vương lập tức dậy sóng, nghi ngờ không biết mình có đang nằm mơ hay không.

Cho dù là yêu nghiệt tuyệt thế như Long Ngạo Thiên, e rằng cũng không có thiên phú khủng khiếp đến mức lĩnh ngộ được nhiều buff gia trì chiến đấu như vậy chứ!?

Oong!

Oong!

Tiếng kiếm reo vang thấu trời, mây gió vần vũ.

Vô Tận Kiếm Hạp tỏa sáng rực rỡ, vạn thanh tiên kiếm rít gào bay ra, phát ra tiếng kiếm minh vang vọng đất trời.

Tiếp đó, hai tay Tần Phong nhanh chóng kết thủ quyết, thi triển 'Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận' đã được nâng cấp lên cấp Đế trung phẩm.

Trong chớp mắt... vạn thanh tiên kiếm sắp xếp theo quỹ đạo đặc định, như thể hô ứng với các vì sao trên trời, mỗi thanh tiên kiếm đều tỏa ra kiếm khí cường đại, đan dệt thành một lưới kiếm khổng lồ bao trùm lấy Hư Không Tiên Vương. "Chẳng qua chỉ là một Thái Ất Kim Tiên!" Hư Không Tiên Vương vội vã trấn an bản thân, ánh mắt cũng lạnh lùng hẳn đi.

Tiên khí quanh thân lão bùng nổ, thi triển một môn tiên pháp cường đại, mưu toan phá vỡ sự trói buộc của kiếm trận.

Nhưng Tần Phong vốn không có thói quen giảng 'võ đức', không đợi đối phương thi triển xong tiên pháp, hắn đã trực tiếp kích hoạt Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận.

Vô số đạo kiếm phong sắc bén rít gào, bộc phát quang mang chói mắt và kiếm khí khủng khiếp.

Chương 1584

"Hừ!!" Hư Không Tiên Vương lập tức hừ lạnh.

Tuy việc Tần Phong không giảng võ đức nằm ngoài dự liệu của lão, nhưng với tư cách là một cường giả Tiên Vương cảnh đỉnh phong hàng thật giá thật, lão không hề kinh hoảng mà nhanh chóng ngưng tụ một lá chắn năng lượng để đỡ đòn.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp nơi.

Vô số đạo kiếm khí như mưa rơi xuống nhưng không thể công phá được lá chắn của Hư Không Tiên Vương. "Vô dụng thôi!" Hư Không Tiên Vương lạnh lùng nói: "Tiên Vương đỉnh phong chính là Tiên Vương đỉnh phong, không phải một Thái Ất Kim Tiên như ngươi có thể..." Lời còn chưa dứt, phụt một tiếng!

Tần Phong vốn không có chút đạo đức nào ràng buộc, chẳng biết từ lúc nào đã thả Tiên Vương lỗi ra, tay cầm tiên thương lẻn ra sau lưng Hư Không Tiên Vương, sau đó thương ra như rồng, khiến lão trải nghiệm được 'khoái lạc của Phương Trường'... "Ác..." Hư Không Tiên Vương lập tức nhe răng trợn mắt.

Do lão không có thần khí hộ thể 'chỗ hiểm' như Phương Trường, nên khu vực cục bộ lập tức bị thương tổn, cơn đau thấu linh hồn tràn ngập toàn thân, khiến lá chắn năng lượng tan vỡ ngay tức khắc. "Cơ hội tốt!!" Tần Phong dứt khoát nắm lấy sơ hở này, nhanh chóng kết thủ quyết chỉ ra.

Oong!

Oong!

Những gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường dao động trong hư không, kèm theo tiếng kiếm minh xé tai, trên bầu trời bừng sáng những ánh sao rực rỡ.

Tiếp đó, vạn vì tinh tú bắt đầu rung chuyển dữ dội, hóa thành những cơn bão kiếm khí khủng khiếp bao vây Hư Không Tiên Vương. "A!!" Hư Không Tiên Vương lập tức phát ra tiếng thét thê lương, như thể bị ai đó ném vào một chiếc máy xay thịt tàn nhẫn. "Hắc hắc!!" Khóe môi Tần Phong nhếch lên: "Tiên Vương đỉnh phong quả thực lợi hại, nhưng rất tiếc là khí huyết của ngươi đã khô kiệt, nhiều nhất cũng chỉ phát huy được thực lực Tiên Vương trung giai, hơn nữa còn không duy trì được lâu." "Tiểu tử, ngươi đừng coi thường người khác!!" Hư Không Tiên Vương phẫn nộ gầm lên, sau đó biến mất tại chỗ. "Lão ta cũng biết dùng sức mạnh không gian!?" Tiểu Bạch lập tức tỉnh táo lại, quay đầu nhìn sang.

Hư Không Tiên Vương đã di chuyển ra ngoài Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, năng lượng quanh thân sôi sục dữ dội, phía sau xuất hiện một hắc động khổng lồ phát ra lực hút kinh người, muốn hút vạn thanh tiên kiếm của Tần Phong vào trong. "Thì ra 'Hư Không' là có ý này!!" Tần Phong lộ vẻ bừng tỉnh, hiểu ra hàm ý biệt hiệu của đối phương. "Tiểu tử, chết đi!!" Gương mặt Hư Không Tiên Vương dữ tợn.

Thế nhưng điều lão vạn vạn không ngờ tới là, tại hiện trường còn có một con Thái Âm Tiên Thỏ tự mang thần thông không gian. "Ngươi là cái thá gì, thỏ ta địa vị gì, mà dám dùng sức mạnh không gian giống thỏ ta!" Tiểu Bạch lập tức không vui, nhanh chóng kết thủ quyết chỉ ra.

Tuy tu vi hiện tại của nó không mạnh bằng đối phương, nhưng nhờ thần thông bẩm sinh, nó có thể tiến hành can nhiễu trong khoảng hai giây rưỡi, trực tiếp phong tỏa không gian xung quanh, khiến đối phương không thể dễ dàng sử dụng sức mạnh không gian nữa. "Lần này xem ngươi chạy đường nào!" Mắt Tần Phong lóe lên hàn quang, chuẩn bị dứt điểm đối phương. "Chủ ngân, nhanh lên, nhanh lên..." Đôi chân ngắn của Tiểu Bạch bắt đầu run rẩy, rõ ràng là sắp chống đỡ hết nổi. "Xong ngay đây!" Tần Phong trợn trừng hai mắt, khí tức quanh thân bùng nổ.

Ầm ầm!!

Mây gió biến sắc, sấm chớp đùng đoàng!

Quanh thân hắn lóe lên những tia sét, kèm theo một đạo kiếm quang chói mắt, hai cái đầu và bốn cánh tay mọc ra, phát ra thần uy khủng khiếp như thiên thần hạ phàm. "Ba đầu sáu tay của chủ ngân ta!!" Tiểu Bạch buột miệng thốt ra, không hề xa lạ với thần thông này.

Dù sao nó cũng chỉ có hai tay nên rất hâm mộ, tiếc là học mấy năm cũng không xong. "Cái gì!!" Đồng tử Hư Không Tiên Vương co rụt lại, hoàn toàn ngây dại.

Cứ ngỡ đối phương chỉ là một Thái Ất Kim Tiên, ai dè không những lĩnh ngộ được mấy chục cái buff, còn có thể phong tỏa không gian, giờ lại còn thi triển cả pháp tướng thần thông hậu thiên. "Ba đầu sáu tay kình thiên địa, nộ nạt phác đế chung!" Giọng nói vang dội của Tần Phong vang vọng đất trời, ngay sau đó tấn công Hư Không Tiên Vương.

Một đầu hai tay kết Ngũ Lôi Chính Pháp phù lục của Đạo gia, lôi đình đầy trời như thần phạt giáng xuống; một đầu hai tay thi triển Đại Uy Thiên Long pháp ấn của Phật gia, kim long khổng lồ ngửa mặt lên trời gầm thét.

Còn một đầu hai tay kết ấn, một lần nữa sử dụng Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận.

Oong!

Oong!

Tiếng kiếm reo vang xé tai, vạn thanh tiên kiếm như sao băng rít gào, lại một lần nữa bao trùm lấy Hư Không Tiên Vương.

Tiếng va chạm chát chúa, kiếm khí như triều!

Rực rỡ lóa mắt, kiếm ý ngút trời! "Cái ĐM đây rốt cuộc là quái vật gì vậy!?" Hư Không Tiên Vương không nhịn được mà chửi thề, nghi ngờ mình chưa tỉnh ngủ.

Tần Phong với ba đầu sáu tay đứng giữa không gian đầy lôi đình, cả người như thanh thần kiếm rút khỏi vỏ, lộ ra phong mang kinh thiên, phía sau còn có kim long tỏa ra long uy vô tận.

Ầm ầm!!

Muôn vàn tinh tú, hóa thành một kiếm!!

Kiếm thế cực đoan đáng sợ bộc phát, như thể băng qua thời viễn cổ mà đến, tràn ngập hơi thở diệt sát cổ xưa và thương tang, những kiếm ấn huyền ảo bay ra, hóa thành thanh trường kiếm tinh không mênh mông đâm về phía Hư Không Tiên Vương. "Chỉ dựa vào ngươi mà đòi giết lão phu sao!!" Hư Không Tiên Vương nén cơn chấn kinh trong lòng, vung tay rút ra một ngọn trường thương đâm tới.

Thương ra như rồng, thiên băng địa liệt!

Mũi thương lóe lên hàn quang chói mắt, lướt qua hư không, như thể rạch ra một đường 'ngôi giữa' đẹp đẽ trên bầu trời.

Chương 1585

Ầm ầm!!

Tiếng nổ trầm đục nổ tung giữa hư không, chấn động mặt đất dữ dội.

Ánh sáng từ cuộc va chạm chiếu sáng cả một phương, năng lượng tản ra hóa thành bão tố quét sạch bốn hướng. "Phụt!!" Cả hai đồng thời phun ra một ngụm tiên huyết, cơ thể mất kiểm soát lùi lại liên tục. "Làm sao có thể!?" Hư Không Tiên Vương chảy máu ở khóe miệng, không thể tin nổi nhìn về phía Tần Phong.

Tuy khí huyết của lão đã khô kiệt, thực lực giảm sút, nhưng không lý nào lại bị một Thái Ất Kim Tiên sơ giai đánh lui qua hai đại cảnh giới như vậy chứ!?

Phụt một tiếng!!

Ngay khi Hư Không Tiên Vương còn đang ngỡ ngàng, một ngọn trường thương đã xuyên qua bụng lão. "Ngươi, ngươi..." Cơ thể Hư Không Tiên Vương cứng đờ, khó khăn quay đầu nhìn lại.

Tiên Vương lỗi chẳng biết từ lúc nào đã vòng ra sau lưng lão, một lần nữa tìm thấy cơ hội đánh lén không chút võ đức, trường thương trong tay như một cái đinh, đâm xuyên qua nguyên thần trong đan điền của lão, máu tươi phun ra như suối. "Không ngờ ta lại dùng cùng một chiêu phải không!" Tần Phong mặc kệ thương thế, lướt đến trước mặt Hư Không Tiên Vương.

Tiếp đó, không một chút do dự hay chần chừ, hai ngón tay hắn chụm lại điên cuồng điểm lên người lão, kiếm khí khủng khiếp như nước lũ vỡ đê, tràn vào trong cơ thể lão cắt đứt mọi sinh cơ. "Phụt!" Hư Không Tiên Vương phun ra ngụm máu cuối cùng, ánh mắt bắt đầu rã rời.

Không lâu sau, lão bị trảm tận sinh cơ, từ trên không trung rơi rụng xuống đất. "Hù hù, cuối cùng cũng kết thúc rồi!" Tiểu Bạch mệt đến mức ngồi bệt xuống đất, đôi chân ngắn vẫn còn run rẩy. "Tiên Vương đúng là Tiên Vương!" Tần Phong nhìn Hư Không Tiên Vương, không nhịn được cảm thán: "Dù là Tiên Vương khí huyết khô kiệt cũng suýt chút nữa dồn ta vào đường cùng, bắt ta dùng sạch át chủ bài." "Chủ ngân ta nói đúng lắm!" Tiểu Bạch cũng lộ vẻ sợ hãi: "Tiên giới thực sự quá đáng sợ, sau này ra đường phải cẩn thận một chút, đâu đâu cũng là lũ súc sinh giết người đoạt bảo, cây Hoàng Trung Lý của nhà họ Tần chúng ta suýt chút nữa bị cái thằng súc sinh này cướp mất rồi..." "Ngươi..." Hư Không Tiên Vương như nghe thấy lời Tiểu Bạch, khó khăn ngẩng đầu muốn nói gì đó.

Nhưng sinh cơ trong người đã bị Tần Phong cắt đứt, cuối cùng vùng vẫy nửa ngày cũng không thốt ra được chữ thứ hai, cánh tay buông thõng, đầu ngoẹo sang một bên đi nhận cơm hộp, trong mắt đầy vẻ không cam tâm. "Thỏ ta phải làm việc thôi!" Tiểu Bạch như cởi bỏ phong ấn, hóa thành tàn ảnh lao đến bên cạnh Hư Không Tiên Vương.

Nhưng trong lúc Tiểu Bạch đang nhanh tay lẹ chân lột trang bị, Tiểu Cửu Bảo bay đến bên cạnh xác chết, đưa chân gà ra đạp mạnh lên bụng lão, một hạt đậu nhỏ màu vàng bay ra từ trong thi thể. "Đại Đạo Manh Nha!" Tần Phong có chút ngạc nhiên, không ngờ còn rơi ra được bảo bối này. "Của thỏ ta!" Tiểu Bạch lập tức hớn hở, chộp lấy hạt đậu vàng.

Chíu!!

Tiểu Cửu Bảo kêu lên không hài lòng, ra hiệu đây là do mình tìm thấy.

Nhưng Tiểu Bạch từ nhỏ đã theo Tần Phong, học sạch thói lưu manh bá đạo, không những không trả lại mà còn định tặng cho nó một cái tát. "Ngươi mới tới mấy năm mà dám tranh với thỏ ta!" Tiểu Bạch như Hoa Phi nhập thể, một ngụm nuốt chửng Đại Đạo Manh Nha.

Mầm đậu nhỏ trên đầu nó lập tức sáng rực lên, trên lá xuất hiện một đạo phù văn màu vàng, xung quanh còn lấp lánh những điểm tinh quang, mang lại cảm giác vô cùng bí ẩn.

Nga, nga...

Tiểu Cửu Bảo bị Tiểu Bạch đánh cho kêu như tiếng ngỗng, mặt đầy ủy khuất chạy đến tìm Tần Phong mách lẻo. "Sau này chúng ta không chơi với nó nữa!" Tần Phong xoa đầu nhỏ an ủi Cửu Bảo, cũng không có ý định ngăn cản Tiểu Bạch.

Bởi theo ghi chép, Đại Đạo Manh Nha thực chất là một 'tấm vé khiêu chiến'.

Ví dụ Tiểu Bạch có được 'Thôn Phệ Đại Đạo Manh Nha', tuy sở hữu năng lực Thôn Phệ Đại Đạo, nhưng muốn hoàn toàn chưởng khống thì phải xem mức độ lĩnh ngộ của nó.

Một khi thành công, nó có thể khiêu chiến người sở hữu 'Đại Đạo Chi Ấn', hoặc bị họ truy sát.

Kẻ thắng làm vua, kẻ thua người chết ấn tan.

Nó giống như việc một hoàng tử khiêu chiến thái tử, có thể gặp thái tử yếu đuối, cũng có thể gặp loại thái tử có địa vị vững chắc như Chu Tiêu.

Nhưng dù là loại nào, khiêu chiến thành công là có thể thay thế ngay!

Còn muốn hoàn toàn nắm giữ đại đạo này thì phải đăng cơ xưng đế mới được, nghĩa là phải tiếp tục lĩnh ngộ và nâng cao tu vi.

Chíu!!

Tiểu Cửu Bảo lại kêu lên, vẻ mặt đầy tủi thân. "Được rồi!" Tần Phong bất lực móc túi: "Đợi Hoàng Trung Lý chín, ta ưu tiên chia cho ngươi một quả!" Chíu!!

Tiểu Cửu Bảo lập tức vui mừng reo hò, biểu thị mình nhất định sẽ canh giữ Hoàng Trung Lý thật tốt. "Lão già này xử lý sao đây!?" Tiểu Bạch đã lột sạch Hư Không Tiên Vương, biến thành tàn ảnh trở lại trên vai Tần Phong.

Tuy huyết thống Thái Âm Tiên Thỏ thuần chủng bẩm sinh có thần thông không gian, nhưng sau khi có được 'Không Gian Đại Đạo Manh Nha', nó cảm nhận rõ ràng việc vận dụng sức mạnh không gian càng thêm thuận tay, thậm chí còn lợi hại hơn cả Thôn Phệ Đại Đạo mà nó lĩnh ngộ nhiều năm. "Luyện thành lỗi đi!" Tần Phong liếc nhìn Hư Không Tiên Vương, chuẩn bị đi tìm Uyên tổng gánh lôi kiếp.

Vì thân ngoại hóa thân của hắn dạo này bận sửa ma kiếm, nên Uyên tổng ở Tây Vực Tiên giới sống cực kỳ tiêu sái.

Không chỉ nhặt được nhiều thần binh thượng cổ bị vỡ, mà còn nhặt được không ít thiên tài địa bảo quý hiếm, tu vi bắt đầu tăng vù vù.

Trước tiên cần đính chính... hắn tuyệt đối không phải thấy Uyên tổng sống tốt mà ghen ghét, mà là người trẻ sống tiêu sái quá sẽ không có chí tiến thủ.

Mà Uyên tổng không phấn đấu thì hắn không được hưởng phúc, hắn không hưởng phúc thì các em gái sẽ thất nghiệp, các em gái thất nghiệp thì dân số sẽ giảm, nhân tộc sẽ đối mặt với nguy cơ diệt vong.

Thế nên vì để nhân tộc không bị diệt vong, hắn đành cắn răng tăng thêm gánh nặng cho Uyên tổng, đày lão đến xưởng sản xuất lôi kiếp để làm việc.

Chương 1586

"Chủ ngân ta nói đúng lắm!" Tiểu Bạch gật đầu tán thành: "Dám cướp Hoàng Trung Lý của nhà họ Tần chúng ta, nhất định phải luyện lão thành Tiên Vương lỗi, đi khai cương thác thổ cho nhà chúng ta để chuộc lại tội nghiệt hôm nay." "Chuộc tội là chắc chắn, nhưng không thể chiến đấu vì nhà họ Tần được!" Tần Phong bắt đầu giáo huấn: "Hư Không Tiên Vương này được Long Ngạo Thiên sắp xếp canh giữ kho báu, chứng tỏ quan hệ của họ rất tốt.

Nếu bị hắn phát hiện chúng ta luyện lão thành lỗi, không chỉ lộ danh tính mà hắn còn phát điên tìm chúng ta liều mạng nữa." "Vậy chúng ta luyện lỗi làm gì!?" Tiểu Bạch đầy dấu chấm hỏi, không hiểu Tần Phong định làm trò gì. "Tặng cho Diệp Thần!" Tần Phong vẻ mặt hối lỗi: "Lần trước ở Bắc Vực dùng Vô Thượng Thiên Thư đổ oan cho Diệp Thần gie gie, làm lương tâm ta luôn bị cắn rứt.

Thế nên ta định luyện một con Tiên Vương lỗi tặng cho Diệp Thần gie gie, coi như là bồi thường và xin lỗi, cũng là để tự cứu rỗi bản thân." "Hả?

Cứu rỗi?!" Tiểu Bạch đứng hình tại chỗ, hoàn toàn không phân biệt nổi ai mới là kẻ súc sinh thật sự.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên, không gian xung quanh cũng rung chuyển dữ dội. "Xem ra bọn họ đánh vào đến đây rồi!" Tần Phong biết giờ không phải lúc tán dóc, vội vã thu thi thể lại rồi đi tới trước cây Hoàng Trung Lý.

Hắn trực tiếp mở Thượng Cổ Trùng Đồng, lực hút khủng khiếp bộc phát, cây Hoàng Trung Lý cao ngất bắt đầu vặn vẹo, mặt đất rung chuyển dữ dội, những vết nứt đáng sợ lan rộng ra.

Ầm ầm!!

Không gian rung chuyển mạnh, bầu trời lập tức tối sầm lại. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ thành công cướp đoạt đại cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 100 triệu điểm Phản Phái!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ thành công cướp đoạt đại cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được một lần quay thưởng cấp Thiên Đạo!" "Quay thưởng cấp Thiên Đạo!?" Tần Phong không mấy hứng thú với 100 triệu điểm kia, nhưng lại cực kỳ hứng thú với lần quay thưởng này.

Không để tác giả có cơ hội câu chữ, hắn trực tiếp gọi hệ thống sử dụng lượt quay, nôn nóng muốn xem sẽ ra được bảo bối trâu bò gì.

Xoạt một tiếng!!

Chiếc vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay tròn. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ quay trúng Thiên Đạo Đệ Nhất Hung Sát Đại Trận: Tru Tiên Kiếm Trận Đồ!" Tru Tiên Kiếm Trận Đồ: Thiên Đạo đệ nhất hung sát đại trận, chủ tể sát phạt của Thiên Đạo.

Khi khởi động có thể dẫn động sát khí vô biên, trong trận biến hóa ảo diệu, sát cơ vô hạn.

Nếu phối hợp với bốn thanh tiên thiên hung kiếm: Tru Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, thì 'phi tứ thánh bất khả phá trận' (không phải bốn vị thánh nhân thì không thể phá trận). "Tru Tiên Kiếm Trận Đồ!!" Tần Phong không thể tin nổi trợn tròn mắt, trong lòng sướng đến mức muốn hét lên... "Sao vậy!?" Tiểu Bạch thấy Tần Phong đột nhiên đờ người ra, đưa tay nhỏ huơ huơ trước mắt hắn. "Không có gì!" Tần Phong hoàn hồn hít sâu một hơi, nhưng khóe miệng thì khó nén nổi nụ cười.

Ban đầu hắn thấy Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận đã rất lợi hại rồi, không ngờ Ngạo Thiên huynh lại quay đầu tặng luôn cái Tru Tiên Kiếm Trận.

Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận lập tức biến thành 'vợ cũ', từ nay về sau không yêu nổi nữa, trong lòng hắn giờ chỉ có 'bé đường' Tru Tiên Kiếm Trận mà thôi. "Hử!?" Tiểu Bạch nghi hoặc nghiêng đầu, tổng cảm thấy Tần Phong đang giấu nó chuyện gì đó.

Ầm ầm!!

Mặt đất dần bình ổn lại, Hoàng Trung Lý đã được thu vào Trùng Đồng thành công.

Không gian vốn như thế ngoại đào nguyên sau khi mất đi cây thần, hoa cỏ cây cối lập tức khô héo, như thể sinh cơ bị rút cạn trong nháy mắt, đâu đâu cũng tràn ngập tử khí. "Hù hù!!" Tần Phong thở hắt ra một hơi, cảm giác cơ thể bị rút rỗng.

Dù đã đột phá Thái Ất Kim Tiên sơ giai và sở hữu Thương Thiên Bá Thể không biết mệt mỏi, nhưng việc di dời tiên thiên linh căn tiêu tốn quá lớn, trực tiếp làm thanh năng lượng của hắn về không.

Cảnh tượng chuyển đổi, bên trong thế giới Trùng Đồng.

Hồng Liên vẫn bị xích pháp tắc trói chặt, thử nhiều cách vẫn không thể thoát thân. "Tần Phong chết tiệt!!" Cứ nghĩ đến Tần Phong là nàng lại nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng các đại huyệt trên người nàng đã bị Tiên Vương lỗi phong ấn, cơ thể bị pháp tắc thế giới trói buộc, đừng nói là báo thù, ngay cả thoát ra cũng không làm nổi.

Tuy nhiên niềm tin của nàng chưa bao giờ lay chuyển, nàng tin chắc Long Ngạo Thiên nhất định sẽ đến cứu mình.

Vì nàng đã thấy Long Ngạo Thiên tạo ra quá nhiều kỳ tích, ngay cả minh chủ Tiên Minh uy chấn phương nào cũng bị hắn dồn vào đường cùng, huống chi là một thiên kiêu chưa trưởng thành như Tần Phong.

Ầm ầm!!

Ngay khi Hồng Liên đang mơ về việc Long Ngạo Thiên đến cứu, một cái cây khổng lồ lấp lánh tiên quang xuất hiện từ không trung, khi chạm đất, những rễ cây khổng lồ như xúc tu bạch tuộc nhanh chóng cắm sâu vào lòng đất để hút dưỡng chất.

Tiếp đó mặt đất rung chuyển dữ dội, tiên thiên chi khí giữa trời đất đổ dồn về phía nó. "Đây, đây không phải là..." Hồng Liên nhìn cái cây khổng lồ, lập tức trợn tròn mắt.

Với tư cách là vệ sĩ mỹ nữ của Long Ngạo Thiên, nàng đương nhiên đã thấy cây Hoàng Trung Lý này, cũng biết Long Ngạo Thiên đã đặc biệt mở ra một tiểu thế giới để đặt nó, thậm chí thiết lập cửu trọng cấm chế và để Hư Không Tiên Vương canh giữ bên trong.

Còn chưa kịp hết sốc, bóng dáng Tần Phong đã xuất hiện trong Trùng Đồng thế giới.

Hắn nhanh chóng kết thủ quyết, cả thế giới Trùng Đồng lập tức rung chuyển, Hoàng Trung Lý xuất hiện trên một vùng bình nguyên, che trời rợp đất, tỏa ra tiên quang rực rỡ.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng thì cắm rễ trên một ngọn núi cao chọc trời, tỏa ra tiên thiên chi khí đậm đặc. "Thì ra tiên thiên chi khí đến từ dây leo này!" Hồng Liên nhìn thấy Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, thắc mắc trong lòng lập tức được giải đáp.

Từ khi bị nhốt ở đây, nàng luôn tò mò tại sao tiên thiên chi khí lại đậm đặc như vậy, nhưng vì bị trói và phong ấn nên không thể kiểm tra kỹ.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng nàng lại dậy sóng dữ dội.

Tuy không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, cũng không biết Tần Phong làm sao lấy được Hoàng Trung Lý, nhưng nàng biết giờ đây hắn đang một mình độc chiếm hai gốc tiên thiên linh căn trong truyền thuyết. "Hồng Liên tiểu thư, đã lâu không gặp!" Sau khi di dời xong, Tần Phong cười híp mắt quay lại nhìn Hồng Liên. "Tần Phong, đồ tiểu nhân vô sỉ!!" Hồng Liên kích động, nghiến răng hỏi: "Tại sao Hoàng Trung Lý lại ở trong tay ngươi, ngươi đã dùng thủ đoạn bỉ ổi gì để có được nó!?" "Cũng không có gì..." Tần Phong cười tủ mỉ, không hề giấu giếm: "Chỉ là nhân lúc Long Ngạo Thiên dẫn quân đánh Tiên Minh, ta đã khiêu khích Lăng Tiêu Thánh Mẫu đem người đánh úp đại bản doanh của hắn, sau đó thừa nước đục thả câu lẻn vào kho báu nhỏ của hắn thôi." "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Hồng Liên kích động: "Ngạo Thiên Tiên Đế lúc trước đã thiết lập cửu trọng cấm chế, cho dù là minh chủ Tiên Minh của các ngươi cũng phải mất ba ngày mới phá được, sao ngươi có thể dễ dàng phá giải như vậy!?" "Bởi vì ta có Cửu Hoa Tiên Hạc mà!" Tần Phong lộ nụ cười tự mãn, chủ yếu là vì hắn nói thật.

Chương 1587

"Sao có thể như vậy được!!" Hồng Liên lập tức như bị sét đánh ngang tai, không thể tin nổi vị Ngạo Thiên Tiên Đế vô địch trong lòng mình lại bị kẻ vô sỉ như Tần Phong đánh úp sau lưng. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ đả kích vệ sĩ mỹ nữ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến đạo tâm của nàng bất ổn, nhận được 500.000 điểm Phản Phái!" "Có phải thấy rất bất ngờ không!?" Tần Phong lại nhe nhởn lại gần: "Ta không chỉ vét sạch kho báu nhỏ của Long Ngạo Thiên, mà cả cái kho báu tích cóp nhiều năm của hắn cũng bị ta khoét sạch rồi, thậm chí cả cái lão Hư Không Tiên Vương gì đó cũng bị ta giết rồi." "Cái gì?

Ngươi giết Hư Không Tiên Vương!?" Hồng Liên kinh hãi hét lên, không thể tin nổi nhìn Tần Phong.

Nên biết rằng, Hư Không Tiên Vương không chỉ là 'nhà đầu tư' của Long Ngạo Thiên mà còn là sư phụ chỉ dạy hắn thuở ban đầu, tình cảm của hai người cực kỳ sâu đậm, nếu không cũng không để lão tu luyện dưới gốc cây Hoàng Trung Lý. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ đả kích vệ sĩ mỹ nữ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến đạo tâm của nàng bất ổn, nhận được 500.000 điểm Phản Phái!" "Lại kiếm thêm được 500.000 điểm!" Khóe môi Tần Phong không nhịn được mà nhếch lên, giống như tác giả vừa tìm được trang web mới vậy. "Tần Phong, đồ tiểu nhân vô sỉ!!" Hồng Liên kích động gào lên: "Ngạo Thiên Tiên Đế sẽ không tha cho ngươi đâu, hắn nhất định sẽ băm ngươi vằn thịt ra..." "Chuyện đó ta tin!" Tần Phong gật đầu tán đồng, lại tiếp tục thành thật: "Nhưng ta đâu có ý định thú nhận với Long Ngạo Thiên.

Ta định luyện Hư Không Tiên Vương thành lỗi rồi tặng cho Diệp

Thần, nên người bị băm vằn thịt có lẽ không phải là ta đâu." "Là ngươi!!" Tim Hồng Liên run lên bần bật, nhìn Tần Phong đầy sợ hãi.

Trước đây nàng luôn không hiểu tại sao Diệp Thần lại đi chọc giận Long Ngạo Thiên, dù hắn có lỡ ngủ với Tâm Nhan tiểu thư thì cũng không nên làm rùm beng lên cho cả thế giới biết mới đúng.

Giờ thì nàng đã hiểu rồi, Diệp Thần chỉ là kẻ đổ vỏ, kẻ đứng sau giật dây chính là Tần Phong.

Đồng thời, nàng cũng không khỏi lo lắng.

Từ trước đến nay tính cách Long Ngạo Thiên vốn nóng nảy dễ giận, phải có nàng và Tâm Ngữ tiên tử ở bên cạnh hiến kế, phân tích cục thế mới giúp hắn lập ra Chiến Thần Điện xưng bá Nam Vực Tiên giới, cùng Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung chia ba thiên hạ.

Giờ đây nàng bị nhốt ở đây, nếu bên phía Tâm Ngữ tiên tử cũng xảy ra chuyện, nàng thực sự không dám tưởng tượng kết cục của Chiến Thần Điện sẽ ra sao... "Sẽ không đâu!" Hồng Liên vội vàng lắc đầu, không dám nghĩ tiếp nữa. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích mỹ nữ bảo tiêu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến đạo tâm của nàng không ổn định, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Sẽ không cái gì!?" Tần Phong thấy tỷ lệ ra điểm của đối phương cao như vậy, lại cười híp mắt nói: "Ngươi không phải vẫn tưởng rằng Long Ngạo Thiên sẽ tới cứu ngươi chứ?

Ta khuyên ngươi nên sớm từ bỏ ý định đó đi, Long Ngạo Thiên hiện tại cách cảnh chó cùng dứt giậu không còn xa nữa đâu." "Ngươi nói bậy!!" Hồng Liên lập tức phẫn nộ trừng mắt nhìn Tần Phong, xích sắt trên người lắc lư kêu đinh đang. "Ta nói bậy!?" Tần Phong cười cười không thèm giải thích, trực tiếp lấy ra Long Quân Bất Diệt Khải.

Chỉ thấy các đường nét của Long Quân Bất Diệt Khải vô cùng lưu loát, toàn thân tỏa ra ánh kim quang rực rỡ, những hoa văn tinh tế trên đó ẩn chứa vô tận huyền bí của tiên pháp, mỗi một đường vân đều như chảy xuôi tiên lực hùng hồn, dường như có thể chống đỡ mọi sự tấn công trên thế gian này. "Cái này, cái này là..." Hồng Liên lập tức trừng lớn mắt, tâm thần bị chấn động dữ dội.

Là mỹ nữ bảo tiêu của Long Ngạo Thiên, nàng quá quen thuộc với bộ giáp này, từng hoa văn trên đó giống như một dấu hiệu nhận biết, không ngừng đánh vào tâm thần nàng, khiến hơi thở của nàng cũng trở nên khó khăn, đại não hoàn toàn trống rỗng. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích mỹ nữ bảo tiêu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến đạo tâm nàng không ổn định, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Sao vậy?

Thế này đã chịu không nổi rồi!?" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, lại phất tay lấy ra Kim Long Thương.

Chỉ thấy Kim Long Thương toàn thân lấp lánh ánh sáng chói mắt, phảng phất như được ngưng luyện từ tinh hoa mặt trời vàng ròng tinh khiết nhất.

Thân thương không chỉ thẳng tắp tỏa ra khí tức sắc bén khiến người ta run sợ, mà còn có hoa văn Bàn Long sống động như thật quấn quanh, vảy rồng rõ ràng có thể đếm được, mỗi một phiến vảy đều lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, tựa như đang khẽ rung động, tiết lộ ra sức mạnh bàng bạc.

Đầu rồng ngẩng cao ở mũi thương, đôi mắt phẫn nộ trừng lớn, phun trào uy nghiêm và bá khí vô tận.

Khi thương múa lên, ánh sáng vàng đan xen thành một vùng ảnh sáng lộng lẫy, kèm theo tiếng rồng ngâm gào thét vang vọng trong hư không.

Thương này vừa xuất hiện, vạn pháp đều tránh, quần ma lùi bước. "Làm sao có thể!?" Hồng Liên không thể tin được trừng đại mắt, chỉ cảm thấy đầu óc kêu ong ong.

Vốn dĩ Long Quân Bất Diệt Khải rơi vào tay Tần Phong đã đủ khiến nàng hồn xiêu phách lạc rồi, nhưng vạn lần không ngờ tới ngay cả đế binh Kim Long Thương cũng đã rơi vào tay hắn.

Cộng thêm việc Hoàng Trung Lý xuất hiện trong thế giới Trùng Đồng, nàng lập tức nhận ra, tình hình bên ngoài có lẽ còn tồi tệ hơn nàng tưởng tượng. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích mỹ nữ bảo tiêu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến đạo tâm không ổn định, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Hồng Liên tiểu thư, chim khôn chọn cành mà đậu!" Tần Phong như một ác ma thì thầm bên tai nàng cười nói: "Long Ngạo Thiên bây giờ không còn là danh từ thay thế cho vô địch nữa rồi, hắn căn bản không thể cứu ngươi thoát khỏi tay ta, cho nên ta khuyên ngươi hãy nhân lúc bản thân còn giá trị mà nói ra những bí mật nhỏ của Long Ngạo Thiên đi, nếu không đợi đến ngày ta đánh bại hắn, ngươi thật sự sẽ chẳng đáng một xu, chỉ có thể tranh giành thức ăn với chú chó nhỏ liếm láp thôi." "Ngươi đừng hòng, ta sẽ không bao giờ phản bội Đế quân!" Hồng Liên nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Tần Phong, trong mắt lộ ra một sự quyết tâm không thể lay chuyển.

Phảng phất bất kể gặp phải uy hiếp hay dụ dỗ thế nào, nàng cũng tuyệt đối không cúi đầu trước thế lực tà ác, thề sống chết cùng Long Ngạo Thiên và Chiến Thần Điện. "Lòng dũng cảm đáng khen!" Tần Phong cười tà mị nói: "Đáng tiếc trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, cho dù là bức tường của Long Ngạo Thiên cũng không được, về phương diện này ta tuyệt đối là chuyên gia, có kinh nghiệm thành công hẳn hoi." "Vậy chúng ta cứ thử xem!" Ánh mắt Hồng Liên lộ ra sự kiên định chưa từng có, giống như sẵn sàng đón nhận thử thách của một cơn cuồng phong cấp tám. "Được, khi nào rảnh sẽ thử!" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch, không chọn so tài ngay tại chỗ.

Không phải vì bây giờ kiểm soát gắt gao, cũng không phải để tiết kiệm dung lượng, mà là vì Lăng Tiêu Thánh Mẫu sắp đánh tới rồi, hắn phải khẩn trương rút khỏi Chiến Thần Điện mới được, tránh để lát nữa rơi vào hỗn chiến mà bại lộ bản thân.

Tuy nhiên, là một mọt sách mười năm, hắn thừa biết hậu quả của việc nhân vật phản diện nói ra kế hoạch của mình.

Đặc biệt là nói ra kế hoạch để thể hiện trước mặt hồng nhan của nam chính, đa phần sẽ kích hoạt kịch bản máu chó là nàng ta liều chết phá vòng vây để truyền tin tức cho nam chính.

Thế nên để tránh những rắc rối không cần thiết, hắn quyết định duy trì hình tượng nhân vật ổn trọng, chỉ khi nắm chắc trăm phần trăm mới ra tay.

Bành một tiếng!!

Tần Phong đột nhiên ra tay với Hồng Liên, trực tiếp lột bỏ tiên giáp trên người nàng. "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Tim Hồng Liên lập tức vọt lên tận cổ họng, cơ thể cũng bắt đầu điên cuồng giãy dụa.

Nhưng Tần Phong không có ý định trả lời nàng, chỉ thấy khóe miệng nở một nụ cười tà mị, ngay sau đó hai ngón tay chụm lại điểm lên các đại huyệt quanh người nàng, kiếm khí cuồng bạo lập tức đâm thủng các khiếu huyệt.

Tạch!

Tạch!

Tạch!

Tạch!

Một trận âm thanh nổ lách tách vang lên, các đại huyệt khắp người bị kích nổ.

Khác với việc trước đây dùng Tiên Vương khôi lỗi để phong ấn tu vi của Hồng Liên, lần này hắn trực tiếp phế đi tu vi Tiên Vương cảnh của nàng, những đại huyệt bị kích nổ giống như những lỗ hổng đê vỡ, năng lượng khủng bố của Tiên Vương cảnh lập tức phun trào ra từ đó. "A!!" Hồng Liên lập tức ngửa đầu, phát ra tiếng kêu thảm thiết. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ phế đi tu vi của mỹ nữ bảo tiêu Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 2000 vạn điểm phản diện!" "Chỉ có 2000 vạn thôi à!?" Tần Phong cảm thấy hơi thất vọng.

Chương 1588

Hiện tại số dư tài khoản của hắn chỉ có 11 ức 2603 vạn 8210 điểm, mà đám Uyên tổng, Diệp Thần thực lực ngày càng mạnh, còn có cả một Tiên Đế như Long Ngạo Thiên đang nhìn chằm chằm bên cạnh, khiến hắn chẳng có chút cảm giác an toàn nào. "Tần, Phong..." Hồng Liên sắc mặt trắng bệch, đầu tóc rũ rượi, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy rẫy thù hận.

Vốn dĩ nàng định đợi sau khi Tần Phong đi khỏi sẽ đốt cháy bản nguyên của mình để phá tan phong ấn xông ra ngoài, báo cho Long Ngạo Thiên biết kế hoạch độc ác của hắn.

Nhưng ai ngờ tâm cơ của Tần Phong lại thâm sâu như vậy, trực tiếp ra tay phế đi tu vi của nàng, khiến nàng hoàn toàn trở thành một con chim yến nhỏ trong không gian Trùng Đồng của hắn. "Ngươi đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta!" Tần Phong vẻ mặt đầy vô tội nói: "Vừa rồi ta đã cho ngươi cơ hội rồi, nhưng chính ngươi không biết trân trọng, bây giờ tốt nhất nên tự kiểm điểm lại xem bản thân còn lại bao nhiêu giá trị, đừng để đến lúc thật sự hết giá trị rồi mới hối hận." "Ngươi..." Hồng Liên nghe xong lời Tần Phong, chỉ cảm thấy tay chân lạnh toát.

Cứ ngỡ Tần Phong chỉ là một người mới vừa thăng tiên, không ngờ dưới vẻ ngoài đơn thuần của hắn lại ẩn chứa cả trăm cái tâm nhãn, làm việc lại dứt khoát, tàn nhẫn và độc ác đến thế.

Giây trước hắn còn có thể nói nói cười cười với ngươi!

Giây sau đã có thể lật mặt diệt khẩu ngay lập tức!

Đồng thời, nàng cũng bắt đầu lo lắng cho Long Ngạo Thiên, với tính cách nóng nảy dễ giận của Đế quân, liệu có thực sự đấu lại nổi loại tiểu nhân đạo đức giả, xảo trá tàn nhẫn như Tần Phong hay không!? ... "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích mỹ nữ bảo tiêu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến đạo tâm nàng không ổn định, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Vẫn chưa từ bỏ ý định sao!?" Tần Phong thấy Hồng Liên vẫn đang kiên trì, chuẩn bị bồi thêm cho nàng một đòn chí mạng nữa.

Tuy rằng 11 ức 2853 vạn 8210 điểm phản diện không đem lại cho hắn nhiều cảm giác an toàn, nhưng lại có thể giúp hắn thêm một món Đại Tiên Thiên Chí Bảo. "1.4 ức đấy!" Tần Phong cảm thấy hơi xót ruột, nhưng vẫn gọi hệ thống bắt đầu. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 100 vạn điểm phản diện, thúc chín dây hồ lô Đại Tiên Thiên..." "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 100 vạn điểm phản diện, thúc chín dây hồ lô Đại Tiên Thiên..." Liên tiếp hàng trăm thông báo hệ thống vang lên, dây hồ lô lại bắt đầu thay đổi.

Chỉ thấy dây hồ lô trong thế giới Trùng Đồng lóe lên một luồng ánh sáng đỏ thẫm, một chiếc hồ lô nhỏ màu đỏ thẫm nở hoa kết trái với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Cùng lúc đó, Tiên Thiên chi khí trong thế giới Trùng Đồng lại một lần nữa được tinh lọc, khiến ba ngàn đại đạo pháp tắc bên trong hoàn thiện hơn trước, trên mặt đất vùng núi cũng mọc lên rất nhiều tiên thảo tiên quả. "Chuyện gì thế này?!" Hồng Liên trong lòng lại kinh hãi, vô thức nhìn về phía dây hồ lô.

Bộp một tiếng!!

Chiếc hồ lô nhỏ màu đỏ thẫm cuối cùng cũng chín muồi rơi xuống, bùng phát một đạo hồng quang ngút trời. "Thành thục rồi!!" Tần Phong vội vàng đưa tay vẫy một cái, xem xét năng lực của hồ lô nhỏ.

Luyện Yêu Hồ Lô: Sở hữu sức mạnh sáng tạo vô cùng, có thể luyện hóa yêu thú, khiến chúng tiến hóa. "Luyện hóa yêu thú?!" Tần

Phong lẩm bẩm một mình, lập tức nghĩ ngay đến Tiểu Bạch.

Nếu ném Tiểu Bạch vào trong hồ lô luyện một chút, liệu có luyện ra Hỏa Nhãn Kim Tinh như Hầu ca, hay là luyện ra loại huyết mạch Thái Cổ lợi hại nào không!? "Đây là Đại Tiên Thiên Chí Bảo!!" Hồng Liên không thể tin được trừng lớn mắt, ánh mắt dán chặt vào chiếc hồ lô nhỏ.

Từ trước đến giờ nàng cứ ngỡ Tần Phong chỉ có một món Đại Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí cả Tiên giới đều cho rằng hắn chỉ có một cái hồ lô nhỏ.

Cho dù mỗi lần hắn lấy hồ lô ra màu sắc khác nhau, người ta cũng chỉ nghĩ bản thân chiếc hồ lô đó biết đổi màu, chưa từng nghĩ trên đời này lại có nhiều hồ lô như vậy. "Chúc mừng ngươi đã trả lời chính xác!" Tần Phong chủ động tỏ ra thành thật, khóe miệng nhếch lên nói: "Ngoài chiếc Luyện Yêu Hồ Lô này ra, ta còn có Không Gian Hồ Lô, Tử Kim Hồ Lô, Trảm Tiên Hồ Lô, tổng cộng bốn món Đại Tiên Thiên Chí Bảo!" "Bốn món!!" Hồng Liên lập tức trợn tròn mắt, cảm thấy chân tay lạnh ngắt.

Vừa rồi nàng còn có thể an ủi bản thân, dù Long Ngạo Thiên có nóng giận nhất thời mà mất đi Long Quân Bất Diệt Khải, Kim Long Thương, Hoàng Trung Lý, thì vẫn có thể dựa vào tu vi Tiên Đế và Thất Sát Bi để chiếm ưu thế.

Nhưng điều khiến nàng vạn lần không ngờ tới là Tần Phong lại sở hữu đến bốn món Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Hơn nữa nhìn ba nụ hoa còn lại trên dây hồ lô kia, rõ ràng là còn có thể kết thêm ba món Đại Tiên Thiên Chí Bảo nữa, nghĩa là một mình Tần Phong sẽ độc chiếm bảy món.

Cộng thêm việc hắn hiện tại sở hữu hai gốc Tiên Thiên Linh Căn, cùng với thiên phú khủng bố như yêu nghiệt và tính cách đạo đức giả, xảo trá tàn nhẫn, nàng thực sự không thể tưởng tượng nổi còn có ai có thể là đối thủ của hắn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích mỹ nữ bảo tiêu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, đạo tâm không ổn định, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Quả nhiên là hời hơn chú chó nhỏ liếm láp nhiều!" Tần Phong không kìm được nụ cười, không ngờ cô nàng bảo tiêu này lại nhiều 'nước' như vậy.

Nhưng hiện tại thời gian gấp rút, hắn không rảnh để tiếp tục ép thêm nữa, chỉ đành lưu luyến rời khỏi thế giới Trùng Đồng. "Hồng Liên tiểu thư!" Hình bóng Tần Phong biến mất, giọng nói còn vang vọng: "Thời gian dành cho ngươi không còn nhiều đâu, Long Ngạo Thiên cuối cùng sẽ trở thành đá kê chân để ta đăng đỉnh Tiên giới..." "Tần Phong!" Hồng Liên không còn vẻ kiêu ngạo bất tuân lúc đầu, chỉ còn lại sự lo lắng sâu sắc cho Long Ngạo Thiên.

Trước đây Long Ngạo Thiên trong lòng nàng là vị thần vô địch, nhưng giờ xuất hiện một yêu nghiệt như Tần Phong, đừng nói là Long Ngạo Thiên - đệ nhất Tiên giới, mà ngay cả những yêu nghiệt trong suốt dòng sông lịch sử cũng phải lu mờ trước mặt hắn.

Hình ảnh chuyển dời, thế giới bên ngoài.

Chỉ thấy đại địa rung chuyển dữ dội, tiếng nổ vang trời không ngớt. "Đánh nhau kịch liệt quá nhỉ!" Tần Phong rời khỏi thế giới Trùng Đồng nhưng không vội trở về Tiên Minh.

Mà hắn dẫn theo Tiểu Bạch và Tiểu Cửu Bảo tiếp tục vơ vét Chiến Thần Điện, ngoại trừ kho báu lớn và kho nhỏ của Long Ngạo Thiên đã được dọn sạch, ngay cả Tàng Thư Các của Chiến Thần Điện cũng không bị bỏ qua, thậm chí cả đôi mắt bằng đá quý trên bức tượng của Long Ngạo Thiên cũng bị Tiểu Bạch dùng Thượng Phương Bảo Kiếm nạy ra bằng được.

Có thể nói nơi nào họ đi qua, giống như châu chấu quét qua vậy!!

"Toàn là tiền cả đấy!" Tiểu Bạch nhìn những viên đá quý lấp lánh trong tay, hớn hở bỏ vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ liên tục cướp bóc gia sản của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 2000 vạn điểm phản diện!" "Cái gì gọi là gia sản của Long Ngạo Thiên!?" Tần Phong lập tức không vui, khẳng định đây đều là những đồng tiền bất nghĩa.

Với tính cách đụng chuyện chỉ biết dùng nắm đấm nói chuyện của Long Ngạo Thiên, làm sao có thể tích cóp được gia nghiệp lớn như thế này trong vạn năm!?

Chắc chắn là cướp đoạt tài sản của người khác để làm đầy túi riêng của mình!

Bây giờ hắn phải đại diện cho chính nghĩa, tịch thu những đồng tiền bất nghĩa này để phân phối lại cho chúng sinh thiên hạ.

Tuy nhiên, cân nhắc thấy tiền bạc là nguồn gốc của tội ác, hắn quyết định phong ấn chúng trong nhà của mình, không để chúng ra ngoài gây họa cho Tiên giới, để chúng sinh thiên hạ tiếp tục giữ vững tinh thần lương thiện và phấn đấu gian khổ.

Ầm ầm!!

Ngay khi Tần Phong đang phê phán những đồng tiền bất nghĩa, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó, bức tượng của Long Ngạo Thiên đổ sụp xuống, trên mặt đất cũng nứt ra những kẽ hở đáng sợ, giống như vừa trải qua một trận đại địa chấn cấp mười, kèm theo tiếng hò reo giết chóc từ xa vọng lại.

Chương 1589

"Công phá rồi sao!?" Tần Phong quay đầu lẩm bẩm một câu, dứt khoát lấy Không Gian Hồ Lô ra.

Tuy chỉ có một người một thỏ một hạc không thể vơ vét sạch sành sanh Chiến Thần Điện, nhưng những bảo vật đáng giá cơ bản đã bị dọn trống, phần còn lại cứ để cho Lăng Tiêu Thánh Mẫu vậy, dù sao người ta không có công lao cũng có khổ lao.

Sau đó hắn kết một thủ quyết, điểm lên Không Gian Hồ Lô.

Vù!

Vù!

Chỉ thấy Không Gian Hồ Lô lập tức bay lên không trung, mở nắp ra hút đám người Tần Phong vào bên trong.

Tiếp đó một tia điện lóe lên, biến mất ngay tại chỗ. "Giết!!" Từng tràng tiếng giết chóc vang lên, mặt đất vẫn rung chuyển mạnh.

Đệ tử Lăng Tiêu Cung đã đánh tới đại điện, khắp nơi là thi thể của quân thủ vệ Chiến Thần Điện, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập đại điện. "Đến kho báu!!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu thần sắc vô cùng kích động, dẫn đệ tử xông thẳng về phía kho báu.

Nhưng khi nàng tới hành lang kho báu Chiến Thần Điện, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm kinh động, không chỉ cả hành lang đầy rẫy thi thể, mà cánh cửa thép khổng lồ của kho báu cũng đã bị người ta mở ra... "Chuyện gì đã xảy ra!?" Nụ cười trên mặt Lăng Tiêu Thánh Mẫu biến mất, trong lòng có một dự cảm không lành.

Nàng rảo bước xông vào kho báu của Long Ngạo Thiên, đập vào mắt không phải là những bảo vật lấp lánh tiên quang, mà chỉ có những hàng giá trống không và những chiếc rương rỗng tuếch, khiến nàng lập tức cảm thấy choáng váng. "Phu nhân, cẩn thận!" Đông Phương tiểu thư cũng đi theo, nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng. "Ai?

Rốt cuộc là ai làm!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu không thèm nhận tình, gạt tay Đông Phương tiểu thư ra, như một người đàn bà chanh chua xông vào kho báu gào thét.

Phải biết rằng, lần này để có thể đánh lén thành công đại bản doanh của Long Ngạo Thiên, nàng đã mang hết vốn liếng ra.

Vừa rồi để có thể công phá thành công Chiến Thần Điện, nàng hoàn toàn dùng mạng đệ tử Lăng Tiêu Cung để mở đường, ít nhất đã chết gần hai ba vạn đệ tử tinh nhuệ, còn có ba vị Tiên Vương cũng đều bị thương nặng, chỉ có thể dùng hai từ thảm liệt và bi tráng để hình dung trận chiến này.

Cứ ngỡ công phá được Chiến Thần Điện có thể bù lại vốn, còn có thể khiến Long Ngạo Thiên tiến thoái lưỡng nan, giành lại quyền chủ động trong chiến tranh, ai ngờ trong kho báu lại tan hoang, chẳng còn thứ gì, khiến nàng lập tức sụp đổ. "Đến lượt ta diễn rồi!" Đông Phương tiểu thư dựa theo gợi ý của kênh Tần Phong, thành công tìm thấy tên Tiên quân đã trả lời đúng câu hỏi kia, sau đó hét lớn: "Thánh Mẫu, ở đây còn một người sống..." "Người sống!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu rùng mình, lập tức chạy qua kiểm tra.

Sau khi xác nhận đối phương thực sự còn sót lại một hơi thở, nàng lập tức truyền một luồng tiên khí sang, đồng thời lớn tiếng hỏi: "Ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Bảo vật trong kho đâu rồi!?" "Thiên, Thiên Nhãn, Dịch, Dịch Thiên Cơ..." Tên Tiên quân kia vẫn thoi thóp hơi thở cuối cùng, gian nan công bố tội trạng của Dịch Thiên Cơ. "Dịch Thiên Cơ?

Dịch Thiên Cơ của Thiên Cơ Môn!" Sắc mặt Lăng Tiêu Thánh Mẫu lập tức âm trầm: "Tốt, tốt, tốt cho một đệ nhất thần toán Tiên giới Dịch Thiên Cơ, không chỉ ngư ông đắc lợi, giành mồi ngay trước miệng Lăng Tiêu Cung ta, mà còn muốn Lăng Tiêu Cung ta gánh cái nồi này cho hắn." Nói xong, sắc mặt Lăng Tiêu Thánh Mẫu âm trầm đến mức có thể vắt ra nước, càng phẫn nộ giơ tay định vỗ chết tên Tiên quân kia. "Thánh Mẫu, không được!" Đông Phương tiểu thư vội vàng ngăn cản: "Người này là nhân chứng duy nhất chứng kiến Dịch Thiên Cơ gây án, nếu hắn chết, chúng ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội, không phải phân cũng thành phân!" "Dịch Thiên Cơ đáng chết!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu tức đến mức lồng ngực phập phồng, cảm giác như sắp nổ tung.

Nhưng nàng cũng biết Đông Phương tiểu thư nói đúng, chỉ đành nén cơn giận, từ từ hạ tay xuống, thậm chí để không phải gánh nồi thay Dịch Thiên Cơ, nàng còn phải cho tên Tiên quân kia uống một viên đan dược để giữ mạng. "Thánh Mẫu!" Đông Phương tiểu thư lại bắt đầu biểu diễn, vẻ mặt lo lắng nói: "Dịch Thiên Cơ được mệnh danh là đệ nhất thần toán Tiên giới, từ trước đến nay chưa từng tính sai, hắn đã tính được chúng ta tới đánh Chiến Thần Điện để thừa cơ trục lợi, liệu có tính được Lăng Tiêu Cung của chúng ta đang bỏ trống phòng thủ hay không!?" "Không ổn!!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu biến sắc, cảm thấy việc này rất có khả năng.

Tuy bảo bối nhi tử của nàng không mạnh bằng Long Ngạo Thiên, nhưng nội hàm của Lăng Tiêu Cung lại mạnh hơn Chiến Thần Điện một chút, giờ Dịch Thiên Cơ đã thừa cơ tẩy sạch Chiến Thần Điện, làm sao có thể bỏ qua Lăng Tiêu Cung. "Thánh Mẫu!" Đông Phương tiểu thư tiếp tục phân tích: "Lần này chúng ta tuy bị Dịch Thiên Cơ tính kế, nhưng chúng ta đã công phá được Chiến Thần Điện, cũng coi như đạt được mục tiêu đề ra...

Hiện tại đặt trước mặt Long Ngạo Thiên chỉ có hai con đường, một là dốc toàn lực tấn công Tiên Minh, hai là rút quân quay về cứu Chiến Thần Điện...

Trường hợp trước, chúng ta có thể tọa sơn quan hổ đấu nhìn hắn và Tiên Minh đánh nhau một mất một còn, Lăng Tiêu Cung ta sẽ ngư ông đắc lợi...

Trường hợp sau, có thể báo tin này cho Tiên Minh biết là chúng ta đã công phá Chiến Thần Điện nên mới ép được Long Ngạo Thiên phải rút quân, như vậy chúng ta sẽ có cơ hội tái kết minh với Tiên Minh, theo kế hoạch ban đầu của Thánh Mẫu, một lần nữa chiếm vị trí chủ đạo." "Ngươi nói đúng!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu nghe xong phân tích của Đông Phương tiểu thư, tâm trạng phẫn nộ cuối cùng cũng dịu đi.

Tuy họ không có được số bảo vật tích cóp nhiều năm của Long Ngạo Thiên, nhưng cũng coi như hoàn thành mục tiêu ban đầu, dọn sạch bãi chiến trường cho thằng con mê gái của nàng. "Thánh Mẫu!" Đông Phương tiểu thư lại nói: "Hiện tại tin tức chúng ta đánh Chiến Thần Điện có lẽ đã truyền tới tai Long Ngạo Thiên rồi, mà Nam Vực lại là địa bàn của hắn, nếu hắn thực sự chọn rút quân về cứu đại bản doanh, chúng ta sẽ rất nguy hiểm, nếu hắn bắt được người để uy hiếp Đế quân thì có thể lật ngược thế cờ ngay lập tức, nô tỳ kiến nghị nên khẩn trương rút về Bắc Vực là ổn thỏa nhất." "Ngươi nói không sai!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu lộ ra nụ cười hài lòng, càng nhìn Đông Phương tiểu thư càng thấy thích.

Không chỉ có thể chăm sóc đời sống của nàng, mà còn có thể cân nhắc vấn đề toàn diện, chỉ ra điểm mấu chốt một cách sắc bén, cuối cùng còn đưa ra một phương án giải quyết thỏa đáng.

Đừng nói là nàng, tin rằng trên đời này không có bất kỳ một ông chủ nào có thể từ chối một cô thư ký riêng vừa hiểu chuyện, vừa năng nổ như vậy! "Đa tạ Thánh Mẫu khen ngợi!" Đông Phương tiểu thư vội vàng khiêm tốn một chút, nhưng trong lòng đang liên lạc với những người khác.

Theo kịch bản mà kênh Tần Phong vạch ra, Long Ngạo Thiên có thể rút quân về, nhưng tuyệt đối không thể để hắn bắt được Lăng Tiêu Thánh Mẫu.

Bởi vì cả Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế đều đang ở thời kỳ đỉnh cao, rõ ràng mạnh hơn tổ hợp già yếu, một khi liên thủ nhất định sẽ đe dọa đến an toàn của Tiên Minh.

Hơn nữa trận chiến giữa các Tiên Đế chẳng mang lại lợi ích gì cho Tần Phong, phải chuyển hướng chú ý của bọn họ sang kế hoạch Nam Thiên Môn, có như vậy hắn mới có thể tiếp tục vơ tiền.

Hình ảnh chuyển đổi...

Đám người Tam Lộng đại sư nhận được tin tức của Đông Phương tiểu thư, yêu cầu bọn họ phối hợp để nàng an toàn rút về Bắc Vực Tiên giới. "Cái này có chút làm khó người khác rồi nhỉ!?" Đàm Lực lập tức nhíu mày: "Chúng ta chỉ có bốn người, lại còn đang ở trên địa bàn của Long Ngạo Thiên, hiện tại đang bận đi kiếm tiền, lấy đâu ra thời gian giúp bọn họ rút lui chứ!?" "Đúng thế!" Nhậm Hoàn cũng bất mãn nói: "Ta vừa dò hỏi được Tâm Ngữ tiên tử của Tô gia, tưởng rằng lần này là trận chiến đăng đỉnh của Long Ngạo Thiên nên đã mang hết cao thủ trong tộc ra chiến trường để lập công, dẫn đến hiện tại Tô gia căn bản không có cao thủ lợi hại nào trấn giữ." "Việc này khó giải quyết đây!!" Mộc Tú vẻ mặt đầy bất lực: "Định hướng lớn của bệ hạ không thể sai sót, nhưng Tô gia cũng là một miếng thịt mỡ béo bở mà!" "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp hai tay nói: "Nếu chúng ta không đủ nhân lực, vậy tại sao không đi tuyển thêm người chứ!?" "Có lý!" Mộc Tú lập tức gật đầu tán thành, lại hỏi: "Vậy ngươi nghĩ chúng ta nên tuyển những loại người nào!?" "Cái này còn phải hỏi sao?

Nhìn chúng ta là hiểu ngay thôi!" Tam Lộng đại sư trả lời: "Khi một nhóm đàn ông độc thân tề tựu lại với nhau, không phải là băng nhóm tội phạm thì cũng là đội ngũ khởi nghiệp..." "Có lý!" Đám người Mộc Tú ngẫm nghĩ một lát, lập tức gật đầu đồng ý.

Nhớ năm đó bọn họ ở Hoang Cổ đơn độc đi lại, tuy không phải hạng người tốt lành gì nhưng cũng không gây ra sóng gió lớn, nhưng bánh răng vận mệnh đã khiến bọn họ gặp được Tần Phong - kẻ chơi lén kiêm vua nảy số này.

Cuối cùng không chỉ khởi nghiệp thành công ở Hoang Cổ, mà Tiên giới cũng vì sự xuất hiện của bọn họ mà hoàn toàn loạn lạc, cho nên bọn họ muốn khởi nghiệp thành công ở Tiên giới thì phải tìm thêm nhiều gã đàn ông độc thân nữa. "Vậy giờ chúng ta tính sao!?" Đàm Lực hỏi: "Đi tuyển người trước, hay là đến Tô gia dạo một vòng trước!?" "Đúng vậy!" Nhậm Hoàn vẫn không nỡ bỏ qua món hời này, có chút sốt ruột: "Ta nghe nói lần này Tô gia chỉ để lại năm sáu vị Tiên Quân giữ nhà, bỏ lỡ cơ hội này không biết phải đợi đến bao giờ đâu." "Chỉ để lại năm sáu vị Tiên Quân!?" Đàm Lực lập tức lườm một cái, ý nói Nhậm Hoàn quá đề cao mình rồi.

Tuy hắn đứng thứ mười lăm trong bảng thiên tư võ tu, là nguồn sát thương chính của đội ngũ chuyên nghiệp, nhưng cũng chỉ có tu vi Kim Tiên cảnh đỉnh phong, dù có gấp năm lần chiến lực mà Tần Phong ban cho cũng không dám xông vào Tô gia có năm sáu vị Tiên Quân canh giữ. "Tại sao không thể tiến hành cùng lúc!?" Tam Lộng đại sư hóa thân thành quân sư quạt mo, nói tiếp: "Hiện tại Long Ngạo Thiên đại bại ở biên cảnh đông nam, tinh nhuệ Thần Sách Quân dưới trướng hắn thương vong gần bảy thành, các thế lực lớn nhỏ đi theo hắn cũng tử thương gần chín thành, một khi tin tức lan ra, các người nghĩ Nam Vực sẽ xảy ra chuyện gì!?" "Một trận đại địa chấn!!" Mộc Tú lập tức vỡ lẽ: "Nam Vực hiện tại giống như vùng Giang Nam trù phú mà không có quan phủ, hoàn toàn dựa vào uy danh cá nhân của Long Ngạo Thiên chống đỡ mới không loạn, nhưng một khi tin bại trận lan ra, người ta biết tay sai của hắn đã chết sạch, nhất định sẽ thu hút lũ liều mạng chuyên liếm máu trên mũi kiếm tìm đến." "Thí chủ, ngươi ngộ rồi!" Tam Lộng đại sư an ủi chắp tay: "Thay vì chúng ta đi khắp thế giới tìm thuộc hạ, chi bằng để thị trường giúp chúng ta sàng lọc những nhân tài hữu dụng và mệnh lớn." "Có lý!" Mộc Tú tán đồng gật đầu: "Tuy chúng ta đang cần đàn ông độc thân gấp, nhưng không phải ai cũng có thể gia nhập, chỉ có những người sống sót trong trò chơi sinh tồn này mới có tư cách vào đội." "Cho nên..." Đàm Lực nghe xong vẫn ngơ ngác hỏi: "Bây giờ chúng ta đi chiêu người, hay là tiếp tục dùng danh nghĩa Diệp Thần để kiếm tiền!?" "Thế mà cũng không hiểu!?" Nhậm Hoàn lườm một cái: "Ý là tiếp tục hành động theo kế hoạch ban đầu, chỉ là trên đường đi sẽ phát tán thêm tin tức Long Ngạo Thiên bại trận, mà khi chúng ta đến Tô gia thì lũ liều mạng kia cũng xấp xỉ tới nơi rồi, đợi lúc bọn chúng đánh nhau, chúng ta học bệ hạ làm ngư ông đắc lợi, sau khi bảo vật vào tay thì thu nạp những kẻ còn sống, dùng đám thổ địa này để chi viện cho Đông Phương tiểu thư, thuận tiện để lại đại danh của Diệp Thần, theo yêu cầu của bệ hạ giúp hắn nổi tiếng khắp một phương trời." "Đỉnh vãi!" Đàm Lực kinh ngạc đến mức ngây người.

Chương 1590

Phát hiện đám người này thực sự quá chuyên nghiệp, dù tu vi không cao nhưng vẫn có thể mượn lực đả lực, khuấy động Tiên giới đến mức gà bay chó chạy. "Hắt xì!!" Diệp Thần đột nhiên rùng mình một cái, trong lòng cũng lo lắng vô cớ.

Dạo gần đây không hiểu sao hắn cứ hay rùng mình, có cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu nhắm vào. "Diệp Thần!" Dịch Thiên Cơ dạo này cũng thường xuyên hoảng hốt, không nhịn được nói: "Ta không biết tại sao lại có dự cảm không lành, hay là chúng ta quay về đi, từ bỏ cơ hội đánh Lăng Tiêu Cung lần này!?" "Ông đang đùa cái gì thế!!" Diệp Thần lập tức mất bình tĩnh hét lên: "Lần này ta đã làm trái lệnh của Đại trưởng lão, tự ý dẫn binh đi đánh Tiên Minh, giờ mà quay về chính là tự ý rời bỏ vị trí, nhẹ thì phế bỏ tu vi đuổi khỏi Tiên Minh, nặng thì trực tiếp hồn phi phách tán." "Nhưng mà..." Dịch Thiên Cơ trong lòng hoảng hãi, cảm giác tiếp tục tiến lên sẽ có nguy hiểm. "Đừng có nhưng nhị gì nữa!" Diệp Thần cắt ngang: "Hiện tại chúng ta đã không còn đường lui rồi, trước mắt chỉ có con đường công phá Lăng Tiêu Cung, hoặc là lập công trở về thành anh hùng của Tiên Minh, hoặc là Tiên Minh bị công phá trong đại chiến lần này, chúng ta ôm bảo vật cướp được từ Lăng Tiêu Cung ra lập môn hộ riêng." "Cái này...

được rồi!" Dịch Thiên Cơ không biết là bị Diệp Thần thuyết phục hay là bị hào quang nhân vật chính ảnh hưởng, do dự một hồi rồi gật đầu đồng ý liều một phen. "Thế mới đúng chứ!" Diệp Thần thấy Dịch Thiên Cơ đã được trấn an thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại hỏi: "Dịch tiền bối, lần này chúng ta đi móc ổ lăng Lăng Tiêu Cung, hai vị Tiên Vương ông tìm tới có đáng tin không!?" "Già mà không chết là giặc!" Dịch Thiên Cơ ổn định tâm thần nói: "Cường giả tu luyện tới Tiên Vương cảnh có mấy ai đáng tin?

Thế nên lần này ta đã tìm Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương tới giúp một tay!" "Tại sao lại tìm bọn họ!?" Diệp Thần lập tức nhíu mày.

Tuy hắn thăng thiên lên Tiên giới chưa lâu nhưng cũng từng nghe qua chuyện Quý Bác Đạt quyến rũ đại tẩu Như Yên, liên kết mưu hại huynh đệ Lâm Uyên để chiếm đoạt gia sản.

Còn Nam Cảnh Tiên Vương cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, không chỉ ngược sát cô nương vô tội mà chuyện bội tín nghĩa cũng làm không ít. "Bởi vì hiện tại bọn họ đều đang gặp rắc rối!" Dịch Thiên Cơ đầy tự tin nói: "Quý Bác Đạt vì chuyện ở Linh Chi Bí Cảnh mà bị các đại thế lực Đông Vực truy sát, còn Nam Cảnh Tiên Vương vì ám sát Tần Phong mà đắc tội Mộng Dao tiên tử nên bị hạ lệnh truy nã, hai người bọn họ giờ đây giống như chuột chạy qua đường, đang rất cần một khoản tiền lớn để làm đầy túi." "Ta hiểu rồi!" Diệp Thần lập tức vỡ lẽ: "Vì tiền tài chắc chắn bọn chúng sẽ dốc hết sức bình sinh, mà các Tiên Vương của Lăng Tiêu Cung cũng chẳng phải hạng vừa, đến lúc đó đôi bên chắc chắn đánh nhau một mất một còn, nếu bọn chúng bị thương nặng, chúng ta vừa hay có thể tiễn bọn chúng lên đường luôn." "Chính xác!" Dịch Thiên Cơ lập tức lộ ra nụ cười hài lòng, dường như đã nóng lòng muốn tiễn Diệp Thần lên đường rồi. "Có được tiên sinh, đúng là như cá gặp nước vậy!" Thần sắc Diệp Thần vô cùng kích động, phảng phất như gặp được Gia Cát Lượng.

Trước đây hắn luôn bị Tần Phong đuổi đánh, mỗi bước đi đều nằm trong tính toán của Mộc Tú, nhưng giờ có vị quân sư Dịch Thiên Cơ này, cuối cùng cũng được trải nghiệm cảm giác khoái lạc như dùng hack.

Hiện tại đừng nói là công phá Lăng Tiêu Cung, ngay cả đi đánh Tần Phong hắn cũng tràn đầy tự tin. "Hắt xì!!" Tần Phong không kìm được hắt hơi một cái, không biết vợ bé nhà ai đang nhớ mình đây.

Nhưng hắn giờ cũng không rảnh để nghĩ xem vợ bé nhà ai, đã dẫn Tiểu Bạch trở lại đại điện tổng bộ Tiên Minh, một đám cao tầng Tiên Minh cũng đã khôi phục được bảy tám phần, có thể dẫn bọn họ đi dội hỏa lực vào chỗ Lăng Tiêu Tiên Đế một trận rồi.

Chỉ là chưa kịp mở miệng gọi mọi người, hắn đã cảm nhận được một ánh mắt lạnh lẽo.

Chỉ thấy Từ Càn Khôn sau khi được các cao thủ Tiên Minh cấp cứu, cuối cùng cũng giành lại được mạng từ tay Diêm Vương, đang quấn băng gạc đầy máu khắp người, dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn trừng trừng vào hắn... "Tần Phong!!" Từ Càn Khôn trừng mắt nhìn Tần Phong đầy hung tàn, hệt như một con hung thú muốn vồ lấy người mà cắn xé.

Vốn dĩ cứ ngỡ Tần Phong rốt cuộc cũng lương tâm trỗi dậy, nhường thiên đại công lao này cho mình, ai ngờ đâu hắn lại là đem cái nồi đen đẩy cho mình đội.

Nếu không phải có Minh chủ và Mộng Dao tiên tử ở đó thu hút hỏa lực chủ yếu của Long Ngạo Thiên, thì e là giờ này gã chỉ có nước xuống tìm Diêm Vương mà tố cáo. "Tới rồi, tới rồi!" Triệu Trường Sinh đang ở một góc bên cạnh, vẻ mặt phấn khởi bày sẵn chiếc ghế nhỏ.

Sở dĩ sau khi trở về gã vẫn bám trụ lại đại điện tổng bộ, không chịu về Tàng Thư Các để tránh xa cái tai họa Tần Phong này, chính là để chờ xem màn kịch hay trước mắt.

Đúng vậy!!

Vị cao thủ đã cướp người từ tay Diêm Vương, cứu Từ Càn Khôn về... chính là gã, Triệu Trường Sinh!! "Thái sư huynh, anh hùng nha!!" Tần Phong hệt như kịch sĩ nhập thân, lập tức kích động tiến lên gào lớn: "Chính là huynh, sau khi Huyền Nữ Chiến Cơ bị bắn hạ, vẫn kiên trì chiến đấu; chính là huynh, vào lúc nguy nan đã dũng cảm đứng ra, tung ra khối Lưu Ảnh Thạch kia khiến đạo tâm của Long Ngạo Thiên tổn thương đến mức thổ huyết; cũng chính là huynh, đã gạt bỏ sinh tử sang một bên, tranh thủ thời gian chiến thắng cho Tiên Minh chúng ta...

Huynh chính là anh hùng của Tiên Minh, không hổ danh là Đệ tam tự liệt!!" "Anh hùng, anh hùng..." Tiểu Bạch lập tức hóa thân thành tổ cổ động.

Chỉ thấy nó chẳng biết tìm đâu ra những cánh hoa thất thải, không ngừng hô khẩu hiệu rồi rắc lên đầu Từ Càn Khôn. "Anh hùng, anh hùng..." Những người khác thấy không khí được khuấy động đến mức này, cũng vỗ tay hô vang khẩu hiệu theo. "Hả!?" Từ Càn Khôn lập tức bị làm cho ngớ người.

Nguyên bản giá trị nộ khí của gã đã đạt đến điểm giới hạn, nhưng bị Tần Phong diễn một màn thế này, lập tức bắt đầu tụt dốc không phanh.

Tuy rằng cái thằng khốn Tần Phong này chơi khăm gã, nhưng công lao thì đúng là thật.

Thậm chí gã còn bắt đầu tìm lý do bào chữa cho Tần Phong, cái loại công lao lớn bằng trời thế này thì ai chẳng phải đem mạng ra mà đổi?

Chẳng hạn như danh hiệu Đệ tam tự liệt của gã, không phải cũng là dùng mạng đổi về sao!? "Hết rồi!?" Nụ cười trên mặt Triệu Trường Sinh dần tắt ngấm, trong lòng gào thét như một con sóc đất.

Cứ ngỡ cứu sống Từ Càn Khôn là sẽ được xem một màn kịch hay, ai dè Tần Phong lại không đánh bài theo lẽ thường, hoàn toàn không có ý định tranh công, ngược lại còn hào phóng thừa nhận công lao của Từ Càn Khôn. "Đừng quậy nữa!" Tiên Minh minh chủ đầy vẻ uy nghiêm nói: "Bây giờ ăn mừng còn quá sớm, chúng ta cần thừa thắng xông lên, tiêu diệt nốt đại quân của Lăng Tiêu Cung." "Rõ!!" Các cao tầng Tiên Minh thấy lãnh đạo lên tiếng, lập tức nghiêm túc đáp lời.

Tuy nhiên, Mộng Dao tiên tử - con gái duy nhất của Minh chủ - thì lại chẳng coi lời huấn thị của cha mình ra gì, đang kéo Tần Phong sang một bên thì thầm nhỏ to. "Ngươi đang giở trò quỷ gì thế?" Mộng Dao tiên tử hạ thấp giọng hỏi: "Ta biết khối Lưu Ảnh Thạch đó là của ngươi, cho dù Từ Càn Khôn vì chuyện này mà bị thương, ngươi thấy áy náy thì cũng không cần nhường công lao lớn như vậy cho hắn chứ!?" "Chỉ là cái danh anh hùng thôi mà, hắn muốn thì cho hắn là được!" Tần Phong thản nhiên ôm lấy vòng eo thon thả của Mộng Dao tiên tử, hai người ghé đầu sát nhau cười hì hì: "Chỉ cần ta ôm chặt đùi dài của tỷ tỷ, ở Tiên Minh coi như đã có được quyền lực tối cao, một cái danh anh hùng cỏn con sao đấu lại được quyền lực đây!?" "Ngươi xấu xa quá đi!!" Mộng Dao tiên tử lập tức thẹn thùng đỏ mặt, đưa nắm đấm nhỏ đấm nhẹ vào ngực hắn một cái. "Cái thằng nhóc tóc vàng này..." Tiên Minh minh chủ thấy cảnh này, tức đến độ râu dựng ngược, mắt trợn tròn. "Aiza!" Thất trưởng lão lập tức khó chịu trợn trắng mắt, dời tầm mắt đi chỗ khác vì thực sự nhìn không nổi nữa.

Trước đây hai người vụng trộm ít ra còn biết kiêng dè một chút, biết mình là mối quan hệ nam nữ không đạo đức.

Nhưng từ khi quan hệ bị phanh phui, họ hoàn toàn chẳng biết liêm sỉ là gì nữa, không những bất chấp hoàn cảnh mà khoe ân ái, còn chẳng thèm quan tâm đến sống chết của những người xung quanh, thậm chí ngay trước mặt "anh chồng hờ" Lăng Tiêu Tiên Đế mà cũng có thể liếc mắt đưa tình. "Được rồi, xuất phát!" Tiên Minh minh chủ cũng nhìn không nổi nữa, lạnh lùng hạ lệnh xuất phát. "Không ổn!!" Sắc mặt Triệu Trường Sinh đột ngột biến đổi, vội vàng di chuyển về phía cửa đại môn.

Chỉ có điều Tần Phong căn bản không cho gã cơ hội đào tẩu, lấy ra Không Gian Tiểu Hồ Lô nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết, ngay sau đó nắp hồ lô mở ra, một lực hút kinh khủng hút sạch mọi người vào trong, ngay cả vị Thái sư huynh đang quấn đầy băng gạc cũng bị lôi theo. "Tần Phong cái đệch mợ nhà ngươi..." Từ Càn Khôn lập tức hóa thân thành máy phát tín hiệu cực gắt, muốn rút lại những lời cảm kích lúc nãy.

Hình ảnh chuyển dời, biên cảnh phía Đông Bắc.

Chương 1591

Phía Lăng Tiêu Cung lúc này cũng chẳng khác Chiến Thần Điện là bao.

Những doanh trại san sát nhau được sắp xếp ngay ngắn, những lá cờ phất phơ trong gió, toát lên một vẻ túc sát lạnh lẽo.

Hàng vạn binh sĩ qua lại bận rộn giữa các lều trại, chiến giáp trên người họ lấp lánh dưới ánh mặt trời, tỏa ra khí tức thiết huyết nồng đậm chỉ có ở những kẻ kinh qua vô số trận chiến.

Gương mặt mỗi người đều viết đầy vẻ kiên nghị và quả quyết, ánh mắt lộ rõ ý chí chiến đấu sắt đá.

Lăng Tiêu Tiên Đế đang ở trong trướng trung quân, nhìn vào sa bàn để quy hoạch lộ trình hành quân, dự định sẽ dùng thế lôi đình vạn quân để công phá Tiên Minh, làm thịt đôi cẩu nam nữ đã cắm sừng mình, sau đó xua quân xuống phía Nam quyết chiến sinh tử với Long Ngạo Thiên. "Báo!!" Một binh sĩ tình báo vội vã vào báo cáo: "Đế quân, đại sự không ổn, chúng ta vừa nhận được tin tức, Tiên Minh đột nhiên phát động tấn công vào biên cảnh Đông Nam, khiến Thần Sách Quân của Chiến Thần Điện thương vong gần bảy thành!" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Lăng Tiêu Tiên Đế chấn động mạnh, quay đầu lại ánh mắt sắc lẹm: "Đừng nói là Tiên Minh hiện tại chỉ còn thoi thóp, cho dù là Tiên Minh thời đỉnh cao cũng không thể dựa vào tập kích mà tiêu diệt được bảy thành Thần Sách Quân." "Đế quân, là thật ạ!" Binh sĩ tình báo nghiêm túc nói: "Thuộc hạ khi mới nhận được tin cũng không dám tin, nhưng sau khi xác nhận lại năm lần mới dám tin là thật.

Nghe nói Tiên Minh lần này đã sử dụng một loại 'chim sắt' có uy lực vô cùng khủng bố, chỉ cần một Tiên Quân thao túng là có thể khiến cả một vùng thương vong nặng nề." "Chim sắt!?" Lăng Tiêu Tiên Đế đầy dấu hỏi trong đầu.

Chẳng biết loại chim sắt gì mà lại có uy lực kinh người đến thế.

Oành đoành đoành!!

Ngay khi Lăng Tiêu Tiên Đế còn đang suy nghĩ, những tiếng nổ như sấm rền vang lên.

Chỉ thấy nhóm người Tiên Minh đã đến biên cảnh Đông Nam, cũng dựa theo cách đối phó với Chiến Thần Điện lúc trước mà chia thành bốn tiểu đội.

Trong đó hơn hai trăm danh Tiên Quân phất tay lấy ra Huyền Nữ Chiến Cơ, sau đó tiến vào chế độ tàng hình đột phá, lao nhanh về phía đại doanh của Lăng Tiêu Cung. "Tiếng gì vậy!?" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức nhíu mày, nhanh chóng lao ra khỏi trướng trung quân để kiểm tra.

Chỉ thấy hơn hai trăm chiếc Huyền Nữ Chiến Cơ đã chiếm lĩnh quyền kiểm soát không trung, đồng thời khai hỏa pháo hạt mạch xung, tiếng gầm rú trầm đục mà đầy uy lực hệt như một con mãnh thú sắp thức tỉnh.

Ngay sau đó, từng đạo tia laser từ trên trời giáng xuống như mưa bão trùm lên quân doanh của lão. "Nạn nhân thứ hai lên sàn rồi!" Tần Phong đứng giữa hư không nhìn về phía Lăng Tiêu Tiên Đế, tay vẫn chưa thèm rời khỏi eo của Mộng Dao tiên tử... "Tần Phong!!" Lăng Tiêu Tiên Đế liếc mắt một cái đã thấy Tần Phong, sắc mặt lập tức sầm lại.

Đặc biệt là khi thấy Mộng Dao tiên tử nép vào lòng Tần Phong, giá trị nộ khí trong tích tắc tăng vọt đến đỉnh điểm, khí tức khủng bố quanh thân cũng bùng phát như vỡ đê.

Oành đoành đoành!!

Nhưng chưa đợi Lăng Tiêu Tiên Đế ra tay, những tiếng nổ điếc tai đã vang rền khắp trời đất.

Những phát pháo hạt mạch xung rơi xuống như mưa, từng đám mây hình nấm khổng lồ bốc lên không trung, năng lượng cuồng bạo quét qua toàn bộ thế giới. "Đây chính là chim sắt!?" Lăng Tiêu Tiên Đế sững sờ tại chỗ, không thể tin nổi nhìn những con chim sắt kia.

Trước đó lão cảm thấy việc Thần Sách Quân thương vong bảy thành là điều không thể hiểu nổi, giờ đây tận mắt chứng kiến màn oanh tạc kiểu rải thảm này mới thấu hiểu sự đáng sợ của Huyền Nữ Chiến Cơ.

Đệ tử Kim Tiên căn bản không có sức kháng cự, trong nháy mắt đã bị pháo mạch xung đánh thành tro bụi, Thái Ất Kim Tiên cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ, phản ứng chậm một chút là bị tiễn đi ngay...

Cả đại quân lập tức biến thành địa ngục trần gian. "Không xong, địch tập!!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung lần lượt phản ứng lại, lập tức liều mạng gào thét tổ chức phản công.

Nhưng Tiên Minh không hề có ý định dừng lại chờ họ, họng pháo không ngừng bắn ra những luồng hạt rực cháy, với tốc độ không thể tưởng tượng lao xuống quân doanh bên dưới, hệt như những tia chớp xé toạc bầu trời, trong phút chốc chiếu sáng cả không gian, đồng cũng cuồng nhiệt gặt hái mạng sống của đệ tử Lăng Tiêu Cung.

U u u!

Những tiếng tù và trầm đục vang lên, các cao thủ Tiên Vương của Lăng Tiêu Cung nhanh chóng bay lên không trung.

Họ bộc phát uy áp khủng bố, khí thế hùng dũng bành trướng như triều dâng, khiến đất trời xung quanh rung chuyển dữ dội, muốn đánh hạ những chiếc Huyền Nữ Chiến Cơ kia.

Tuy nhiên Tiên Minh cũng không chịu kém cạnh, lập tức có hai ba mươi vị Tiên Vương bay lên.

Ngay sau đó uy áp Tiên Vương cũng bùng phát, phát động tấn công mãnh liệt vào các Tiên Vương của Lăng Tiêu Cung. "Xem kiếm!" Lâm Tam không hề do dự, trực tiếp rút kiếm lao vào đại quân. "Đồ khốn, thật là cái đồ khốn nạn mà!" Triệu Trường Sinh thấy mọi người đều đi chiến đấu, chỉ đành đem Từ Càn Khôn che chắn trước người mình.

Oành đoành đoành!!

Những tiếng nổ điếc tai vang vọng, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Năng lượng khủng bố như lũ tràn bờ, đi đến đâu phá hủy đến đó, hóa tất cả thành hư vô.

Mặt đất rung chuyển kịch liệt, sơn hà tan vỡ, vạn vật héo tàn, cả thế giới chìm vào hỗn độn trong phút chốc, hệt như tận thế đến sớm, khiến người ta cảm thấy sợ hãi và hoảng loạn vô tận. "Đáng chết!!" Lăng Tiêu Tiên Đế mắt muốn nứt ra, quả đoạn chọn cách tự mình ra trận. "Kẻ đáng chết là ngươi!!" Ánh mắt Mộng Dao tiên tử lóe lên hàn quang, lập tức bấm chỉ quyết thi triển.

Mười hai viên Tinh Thần Châu lập tức như những giọt nước trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng bắn ra cực nhanh, hóa thành mười hai luồng sáng nện thẳng về phía Lăng Tiêu Tiên Đế. "Mộng Dao, con tiện nhân này!" Gương mặt Lăng Tiêu Tiên Đế vặn vẹo đáng sợ, lửa giận trong lòng đã đạt đến cực hạn.

Lão phất tay lấy ra một thanh trường kiếm lấp lánh hàn quang, trên thân kiếm không chỉ hiện lên hư ảnh phượng hoàng mà còn tỏa ra một luồng khí tức cường đại khiến người ta phải ghé mắt nhìn. "Đó là...

Lăng Tiêu Kiếm!" Mắt Tần Phong lập tức sáng rực, cảm thấy thanh kiếm này có duyên với mình.

Theo ghi chép trong Bách Khoa Toàn Thư Dịch Thiên Cơ, bội kiếm của Lăng Tiêu Tiên Đế tên là Lăng Tiêu Kiếm, cùng đẳng cấp Đế binh với Kim Long Thương của Long Ngạo Thiên. "Tiểu tử ngươi lại nhìn trúng Đế binh của người ta rồi!?" Sự khinh bỉ trong mắt Tiên Minh minh chủ sắp tràn ra ngoài rồi, thật không hiểu con gái cưng nhìn trúng điểm gì ở thằng nhóc này.

Ăn chơi trác táng!

Gian xảo lười biếng!

Chương 1592

Âm hiểm xấu xa!

Lừa lọc trộm cắp!

Có thể nói là hội tụ đủ mọi thói hư tật xấu, không bới ra được một ưu điểm nào! "Ông đừng có nói bậy, cẩn thận tôi kiện ông tội vu khống đấy!" Tần Phong lập tức không vui, khẳng định mình không phải loại người đó.

Tuy rằng Ngũ Sắc Thần Quang của hắn có thể quét sạch vạn vật, nhưng chưa bao giờ quét những thứ không có duyên với mình.

Mấy hôm trước hắn vừa rút được Trận đồ Tru Tiên Kiếm, đang tính xem tìm đâu ra mấy thanh tiên kiếm thay thế, kết quả vận mệnh đã cho hắn gặp được Lăng Tiêu Kiếm.

Đây là gì!?

Đây là quà tặng của vận mệnh!!

Đây là cơ duyên trời định!!

Hắn mà không lấy thì chính là bất kính với Đại Đạo, là khiêu khích quyền uy tối cao của Đại Đạo! "Thỏ chủ ngân của ta nói đúng!" Tiểu Bạch lập tức kiêu ngạo ngẩng đầu: "Cơ duyên ấy mà, ông trời sắp xếp là lớn nhất, Lăng Tiêu Tiên Đế không đưa thì là lão ta sai rồi!" "Vãi chưởng!" Các cao thủ Tiên Minh xung quanh nghe vậy, lập tức đồng thanh thốt lên. "Đừng có ở đó mà phát điên nữa, mau làm việc đi!" Tiên Minh minh chủ không chịu nổi những lời điên khùng của Tần Phong, trực tiếp tung một cước đá vào mông hắn, sau đó bay lên không trung để chi viện cho con gái cưng. "Lão già, ông cứ đợi đấy cho tôi!" Tần Phong tức đến nghiến răng nghiến lợi, dự định về nhà sẽ bắt nạt con gái lão.

Sau đó hắn lấy Không Gian Tiểu Hồ Lô ra, dựa theo kinh nghiệm đánh Chiến Thần Điện lần trước, dẫn ba đội cao thủ Tiên Minh còn lại tấn công Lăng Tiêu Cung từ ba hướng khác.

Oành đoành đoành!!

Cả bầu trời như bị ngọn lửa bao phủ, bộc phát những tiếng nổ điếc tai.

Ba vị Tiên Đế giao chiến kịch liệt như sóng thần quét qua trời đất, nơi đi qua núi non sụp đổ, sông ngòi đứt đoạn, không gian vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ, thời gian như ngưng đọng trong khoảnh khắc này.

Tiếp đó mặt đất nứt toác trong những cơn rung chấn dữ dội, những vực sâu không đáy liên tục xuất hiện, nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Trên bầu trời chớp giật sấm rền, cuồng phong gào thét, hệt như muốn biến thế giới trở lại thuở hỗn mang. "Mộng Dao, con tiện nhân!" Lăng Tiêu Tiên Đế mặt mày vặn vẹo, tay cầm Lăng Tiêu Kiếm không ngừng tấn công.

Nhưng không giống như Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo là Long Ngạo Thiên, lão ngoài việc chiến lực không bằng Long Ngạo Thiên ra, còn không có Đại Đạo Chi Ấn và sự gia trì của Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Vì thế đối mặt với tổ hợp "già trẻ" này, không những lão không chiếm được ưu thế mà còn bị đánh cho lùi bước liên tục, căn bản không rảnh tay cứu viện đệ tử Lăng Tiêu Cung, chỉ có thể trơ mắt nhìn họ gào thét trong khói lửa. "Cơ hội tốt!" Tần Phong thấy Lăng Tiêu Tiên Đế bị áp chế hoàn toàn, quả đoạn dùng Không Gian Hồ Lô xuất hiện phía sau lão. "Cái gì!?" Lăng Tiêu Tiên Đế giật mình kinh hãi, theo bản năng quay đầu lại nhìn Tần Phong.

Chỉ thấy quanh thân đối phương lóe lên năm đạo hào quang chói mắt, hóa thành một con Kim Sắc Khổng Tước tung cánh bay cao, phía sau là những lông vũ khổng tước lấp lánh năm màu Thanh, Hoàng, Xích, Hắc, Bạch.

Ngay sau đó, không đợi lão kịp phản ứng, tay lão đã cảm nhận được một lực kéo cực mạnh, quét bay thanh Lăng Tiêu Kiếm đi mất. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt thành công bội kiếm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 5 triệu điểm Phản Phái!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt thành công bội kiếm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!" "Đây là bội kiếm của lão Triệu sao?!" Tần Phong hơi ngẩn người, theo bản năng nhìn về phía Triệu Trường Sinh.

Cứ ngỡ lão Triệu là người có học thức, không ngờ gã không chỉ cướp vợ người ta mà đến bội kiếm cũng không tha... "Hả!?" Triệu Trường Sinh đột nhiên lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, không hiểu sao lòng mình lại thấy hụt hẫng lạ thường.

Nhưng khi phát hiện Tần Phong đang nhìn mình, gã lập tức cảnh giác, đem Thái sư huynh che chắn trước mặt không dám ló đầu ra, sợ cái tai họa này lại hãm hại mình. "Không ngờ lão Triệu lại là hạng người như vậy!" Ánh mắt Tần Phong lộ rõ vẻ khinh bỉ.

Cứ tưởng người có học thì biết lễ nghĩa liêm sỉ, không ngờ sau lưng lại làm những chuyện thất đức thế này.

Nếu không phải hắn kịp thời ngăn chặn gã phạm tội, thì chẳng biết gã còn làm ra chuyện tàn tận lương tâm gì nữa. "Suốt ngày chẳng làm được việc gì ra hồn người!" Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong quét mất kiếm của người ta, ánh mắt cũng tràn ngập vẻ khinh bỉ.

Không chỉ cướp vợ người ta, giờ đến kiếm cũng lấy mất, kẻ nào còn chút liêm sỉ thì chẳng ai làm ra cái loại chuyện thất đức này. "Đúng là đồ khốn nạn!" Cả hai cùng khinh bỉ lẫn nhau, gần như đồng thanh thốt lên trong lòng. "Thằng nhóc tóc vàng này thật không biết xấu hổ!" Tiên Minh minh chủ thầm mắng trong lòng, biết ngay Tần Phong chẳng phải hạng tốt lành gì.

Tuy nhiên, Lăng Tiêu Tiên Đế mất đi Lăng Tiêu Kiếm chẳng khác nào hổ xuống đồng, tạo cơ hội cho tổ hợp "già trẻ" của họ.

Cho dù không thể một mẻ hốt gọn Lăng Tiêu Tiên Đế thì cũng có thể ung dung rút lui an toàn. "Tần Phong!!" Lăng Tiêu Tiên Đế thấy Lăng Tiêu Kiếm bị cướp, cả người lập tức rơi vào trạng thái bạo tẩu.

Năng lượng khủng bố bùng nổ, khiến cả đất trời rung chuyển dữ dội, tiếng gầm thét vang rền xuyên thấu mây xanh lên tận cửu trùng thiên. "Ngươi dám!!" Mộng Dao tiên tử thấy "người tình trong mộng" gặp nguy hiểm, lập tức điều khiển mười hai viên Tinh Thần Châu oanh tạc về phía chồng cũ.

Mười hai luồng sáng như những ngôi sao băng rực rỡ xé toạc hư không với tốc độ kinh hồn, như được dẫn dắt bởi một sức mạnh huyền bí, nhanh chóng quy vị theo mười hai chòm sao.

Tiếp đó, một luồng tinh thần chi lực mênh mông từ trên trời giáng xuống như mưa xối xả, hình thành một dải ngân hà rực rỡ trên vòm trời. "Có cơ hội thì chẳng tội gì không thử!" Ánh mắt đục ngầu của Tiên Minh minh chủ bỗng chốc trở nên sắc lạnh, trực tiếp bấm quyết tế ra Tinh Thần Đại Đạo Chi Ấn của mình.

Oành đoành đoành!!

Tiếng nổ vang rền khắp đất trời, hư không rung chuyển kịch liệt.

Tinh Thần Đại Đạo Chi Ấn nhanh chóng hòa vào mười hai tinh tú

Tru Tiên Đại Trận, vô số ngôi sao bùng phát ánh sáng chói lọi khiến người ta không dám nhìn thẳng, khí thế bàng bạc khiến bất cứ ai cũng phải sinh lòng kính sợ. "Không ổn!!" Lăng Tiêu Tiên Đế biến sắc.

Chương 1593

Tuy lão không coi tổ hợp già trẻ ra gì, nhưng hai bên dù sao cũng đều là cường giả Tiên Đế cảnh, dính một đòn này chắc chắn sẽ bị thương nặng.

Lão không kịp tìm Tần Phong tính sổ, vội vàng bấm quyết ngưng tụ ra một lá chắn năng lượng. "Vãi, đánh nhau thật rồi!" Tần Phong với tôn chỉ chiếm được hời là không được dừng lại, vội vàng cầm Không Gian Tiểu Hồ Lô biến mất tại chỗ.

Oành đoành đoành!!

Tiếng nổ điếc tai vang lên, bão năng lượng quét sạch đất trời.

Nơi nó đi qua, hư không sụp đổ!

Tinh tú rơi rụng, sơn hà tan tác!

Mặt đất bị lực lượng này xé toác, những rãnh sâu hoắm ngang dọc, nham thạch phun trào từ lòng đất, một khung cảnh tận thế sinh linh đồ thán hiện ra trước mắt. "Phụt!" Lăng Tiêu Tiên Đế phun ra một ngụm tiên huyết, cảm thấy lồng ngực quay cuồng dữ dội. "Sức bền kém quá đấy!!" Tần Phong lập tức quẳng cho lão một ánh mắt khinh bỉ.

Ngay sau đó, không để lão tác giả có cơ hội ngắt chương, hắn liền gọi Hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Xoạt một tiếng!!

Vòng quay đại diện quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay chuyển. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ rút trúng buff hệ Thú cấp Tiên: Vạn Thú Thân Hòa!!" - Vạn Thú Thân Hòa: Buff hệ Thú cấp Tiên, sau khi sử dụng không chỉ có thể kích hoạt thú tính trong cơ thể con người, nhận được gấp mười lần chiến lực gia trì, mà còn có thể nâng cao giá trị mị lực của bản thân (Lưu ý: Mị lực này chỉ có tác dụng với Tiên Thú). "Buff hệ Thú!?" Tần Phong ngơ ngác nhìn phần giới thiệu thông tin, đây là lần đầu tiên hắn rút được loại buff này.

Oành một tiếng!!

Nhưng chưa kịp để hắn hoàn hồn, một tiếng sấm nổ vang trong não bộ.

Hắn hệt như linh hồn xuất khiếu, lạc vào một khu rừng rậm, đu đưa trên cây như Tarzan, xung quanh còn có rất nhiều yêu thú đi theo. "Hử!?" Tiểu Bạch lập tức quay đầu lại, nhận ra sự thay đổi của Tần Phong.

Tuy nó là do Tần Phong nuôi lớn từ nhỏ, hai bên phối hợp cực kỳ ăn ý, nhưng nó luôn không phân biệt được nó và Tần Phong ai mới là đồ khốn nạn thật sự, còn lúc này nó lại cảm thấy từ trên người Tần Phong tỏa ra một cảm giác thân thiết kỳ lạ, cứ như thể hắn cũng là đồ khốn nạn bẩm sinh giống như nó vậy.

Lúc này... các chiến cơ Huyền Nữ của Tiên Minh lao ra từ tám hướng, oanh tạc tàn nhẫn xuống các đệ tử Lăng Tiêu Cung bên dưới.

Oành đoành đoành!!

Từng đám mây hình nấm khổng lồ bốc lên, năng lượng cuồng bạo quét qua mặt đất.

Vô số đệ tử Kim Tiên chưa kịp phản ứng đã bị pháo mạch xung đánh thành tro, các đại đội trưởng Thái Ất Kim Tiên cũng như lúa mạch bị gặt hái điên cuồng. "Ngăn họ lại, mau ngăn họ lại!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung gào thét thảm thiết, vội vã tổ chức đại quân để chống đỡ đợt tấn công của Tiên Minh.

Nhưng Tiên Minh căn bản không cho họ cơ hội triển khai quân đội, sau đợt oanh tạc rải thảm là một đám Tiên Vương lao ra, cứ hai ba mươi người một đội lao vào chém giết những kẻ sống sót. "Sao có thể như vậy!?" Lăng Tiêu Tiên Đế nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy lồng ngực càng thêm nghẹn thắt.

Lúc trước lão còn cười nhạo Thần Sách Quân của Long Ngạo Thiên bại trận quá nhanh, không ngờ giây tiếp theo cái tát đã giáng thẳng vào mặt lão.

Thậm chí đến tận bây giờ lão vẫn cảm thấy như đang nằm mơ, không dám tin nền tảng tích lũy qua mấy đời của Lăng Tiêu Cung lại bị lão nướng sạch nhanh đến thế. "Phụt!" Lăng Tiêu Tiên Đế không thể nén nhịn được nữa, ngửa mặt phun ra một ngụm tiên huyết. "Cơ hội tốt!" Mắt Mộng Dao tiên tử lóe lên tinh quang, cảm thấy chỉ cần bồi thêm một đòn nữa là có thể tiễn đưa đối phương. "Phụt!" Ngay khi Mộng Dao tiên tử định thừa thắng xông lên tiêu diệt lão, thì người cha bên cạnh cũng không nhịn được mà phun ra một ngụm tiên huyết.

Tuy Tần Phong đã giúp ông kéo dài mạng sống thêm trăm năm, nhưng liên tục đánh ba trận đỉnh cao với Tiên Đế đã khiến sinh mệnh của ông bị tiêu hao nghiêm trọng. "Cha!" Mộng Dao tiên tử biến sắc, vội vàng dừng tay để đỡ lấy ông. "Là cha tự đánh giá cao mình rồi!" Tiên Minh minh chủ lộ ra một nụ cười cay đắng, hiểu được thế nào là anh hùng khi về già. "Rút!" Mộng Dao tiên tử không màng tới việc giết Lăng Tiêu Tiên Đế nữa, lập tức hạ lệnh toàn quân rút lui. "Các con rút trước đi..." Tiên Minh minh chủ biết thọ nguyên của mình hao tổn nghiêm trọng, muốn ở lại để đồng quy vu tận với Lăng Tiêu Tiên Đế, giảm bớt áp lực cho con gái cưng. "Đừng có diễn trò sướt mướt không đúng lúc nữa!" Giọng nói lạc quẻ của Tần Phong vang lên, trực tiếp hút ông vào trong tiểu hồ lô.

Tiếp đó những người khác cũng bị hút vào, bao gồm cả vị Thái sư huynh đang quấn băng gạc, duy chỉ có Triệu Trường Sinh là bị bỏ lại tại chỗ, chẳng biết là vô tình hay cố ý. "Ơ kìa, một người to lù lù thế này..." Triệu Trường Sinh ngơ ngác đứng tại chỗ, ra hiệu rằng mình vẫn chưa kịp lên xe... "Đồ khốn, cái thằng khốn nạn này!" Sau khi xác nhận mình bị bỏ lại, Triệu Trường Sinh tức giận mắng chửi ầm ĩ.

Từ khi gặp cái tai họa Tần Phong này, nghiệt duyên của cả hai bắt đầu, gã chưa gặp được chuyện gì suôn sẻ, cũng chẳng thể yên tâm đọc sách ở Tàng Thư Các.

Nếu ông trời cho gã một cơ hội làm lại, gã tuyệt đối sẽ không ngứa mồm đi chỉ điểm cho Mộ Dung Tĩnh, nhất định sẽ tránh xa cái thằng khốn Tần Phong này, an phận mà làm kẻ ẩn mình trong Tàng Thư Các. "Tần Phong!!" Lăng Tiêu Tiên Đế thấy Tần Phong đã chạy thoát, lập tức gầm lên trong sự bất lực.

Uy áp Tiên Đế khủng bố bùng nổ khiến cả bầu trời rung chuyển, tiếng gào thét xuyên qua tầng mây lên đến tận cửu thiên. "Không thấy ta, không thấy ta..." Triệu Trường Sinh cảm nhận được cơn thịnh nộ của Lăng Tiêu Tiên Đế, vội vàng len lén di chuyển ra ngoài chiến trường.

Không biết là hào quang của gã phát huy tác dụng hay do khoảng cách giữa hai bên quá xa, mà Lăng Tiêu Tiên Đế không hề phát hiện có một con cá lọt lưới ở đó, trái lại lão bị những tiếng gào thét thảm thiết thu hút sự chú ý.

Chỉ thấy quân doanh vốn dĩ ngăn nắp trật tự giờ đây đã biến thành địa ngục trần gian.

Chương 1594

Kiếm gãy, kích tàn rải rác khắp nơi, cùng với những mảnh vỡ pháp bảo lấp lánh linh quang ảm đạm.

Mây đen trên trời vẫn chưa tan, thỉnh thoảng lóe lên vài luồng ánh sáng pháp thuật còn sót lại như những tàn dư không cam lòng, mặt đất đầy rẫy những rãnh sâu ngang dọc - dấu vết của trận chiến ác liệt.

Máu chảy thành suối, nhuộm đỏ cả vùng đất dưới chân, vô số thi thể đệ tử Lăng Tiêu Cung nằm ngổn ngang, có kẻ không toàn thây, có kẻ mặt mày vặn vẹo tử trạng thê thảm, tiên linh chi khí của họ dần tan biến, cuối cùng hóa thành những điểm huỳnh quang tan vào hư không.

Xung quanh một mảnh tử khí, chỉ có tiếng gió rít gào như đang kể lại sự thảm khốc và bi thương của trận đại chiến này.

Những đệ tử Lăng Tiêu Cung còn sống sót đều kiệt sức, trong mắt lộ rõ vẻ đau thương và hoang mang tột độ, mãi không thể thoát ra khỏi dư chấn của trận chiến vừa rồi. "Tần Phong, Mộng Dao, các người cứ đợi đấy cho bản đế!" Gương mặt Lăng Tiêu Tiên Đế vặn vẹo đáng sợ hệt như một con hung thú.

Tuy nhiên lão không giống Long Ngạo Thiên chọn cách dẫn đại quân còn lại đánh úp hoàng long, vì dù lão đã nướng sạch tâm huyết của bao nhiêu đời nhưng gia sản vẫn còn rất dày dặn, hoàn toàn có thể về chỉnh đốn lại.

Thế nhưng chưa kịp hạ lệnh, một binh sĩ tình báo đã chạy đến báo tin Diệp Thần đang tấn công Lăng Tiêu Cung. "Tiên Minh thật là hảo thủ đoạn!" Lăng Tiêu Tiên Đế phẫn nộ nói: "Không chỉ tập kích đại quân của bản đế mà còn phái người đi đánh lén đại bản doanh, đáng tiếc là bản đế đã để lại hàng chục vạn thủ quân và năm vị Tiên Vương ở đó, cộng thêm Mẫu hậu nữa là sáu vị Tiên Vương, phái một tên Diệp Thần cỏn con đi chẳng khác nào tự chuốc lấy nhục nhã." "Ách..." Binh sĩ tình báo ngập ngừng: "Đế quân, thủ quân ở Lăng Tiêu Cung đã bị Thánh mẫu điều đi đánh đại bản doanh của Chiến Thần Điện rồi, hiện giờ chỉ còn hai vị Tiên Vương và chưa đầy ba vạn đệ tử." "Cái gì!!" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức thét lên một tiếng chói tai, cảm thấy đầu óc mình đột nhiên ù đặc đi.

Trong khi đó, ở tận Nam Vực, Long Ngạo Thiên đang diễn cảnh trở về nhà.

Lão vứt bỏ đám tàn quân, dẫn theo Hồng Tụ và những người khác ngày đêm hối hả, cuối cùng cũng về tới Chiến Thần Điện của mình.

Hiện ra trước mắt là một khung cảnh máu me bê bối, Chiến Thần Điện huy hoàng rực rỡ ngày nào giờ đầy rẫy thi thể, bức tượng của lão không chỉ bị đổ mà cả viên bảo ngọc làm mắt cũng bị cạy mất.

Đặc biệt là khi thấy kho báu bị dọn sạch, cùng với kho vàng nhỏ của cá nhân mình, lửa giận của Long Ngạo Thiên không thể kìm nén thêm được nữa. "Lăng Tiêu, cái đồ tiểu nhân bỉ ổi!" Long Ngạo Thiên phẫn nộ gào lớn, tiếng vang thấu tận chín tầng mây.

Lão không ngờ có ngày mình lại bại trong tay kẻ tiểu nhân như thế, không chỉ bị vơ vét sạch tích lũy bao năm mà còn bị cướp mất Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý. "Đế quân!" Một giọng nói yếu ớt vang lên, chính là vị Tiên Quân hay đáp lời kia.

Gã đang thoi thóp hơi thở cuối cùng, cuối cùng cũng chờ được Long Ngạo Thiên trở về. "Vẫn còn người sống!" Hồng Tụ và những người khác vội vàng lao tới kiểm tra thương thế của gã.

Giáp trụ của gã đã bị máu nhuộm đỏ, trước ngực có một lỗ hổng lớn, đôi mắt bắt đầu dại đi, tất cả chỉ còn dựa vào một tia ý chí để gắng gượng. "Đế quân!" Tiên Quân kia hổn hển: "Tôi, tôi... không còn nhiều thời gian nữa..." "Ngươi nói bậy gì đó!" Long Ngạo Thiên vội vàng tiến lên truyền tống tiên lực: "Có bản đế ở đây, ngươi sẽ không chết..." "Đế quân, vô ích thôi..." Tiên Quân định nói thêm vài câu sướt mướt kiểu không hối hận, nhưng nghĩ mình sắp hết thời gian nên vội vàng vào thẳng vấn đề: "Lần này Lăng Tiêu Thánh mẫu đánh lén Chiến Thần Điện là thật, nhưng kẻ dọn sạch kho báu lại là Dịch Thiên Cơ, thuộc hạ... thuộc hạ bị Thiên Nhãn của hắn làm trọng thương..." Lời chưa nói hết, cánh tay đã buông thõng. "Dịch Thiên Cơ?

Là Diệp Thần!" Đôi mắt Long Ngạo Thiên lập tức đỏ rực, hệt như kích hoạt chế độ vô địch khi tế đồng đội, cùng với chế độ hối tiếc vì mối tình đầu và chế độ phẫn nộ vì bị trộm mất căn cứ... "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500 nghìn điểm Phản Phái!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ chọc giận Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo khiến gã mất đi lý trí, nhận được 1 triệu điểm Phản Phái!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ kéo thù hận cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi khiến hệ số nguy hiểm của gã tăng vọt, nhận được 2 triệu điểm Phản Phái!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khơi mào đại chiến Tiên Giới khiến thương vong vô số, nhận được 10 triệu điểm Phản Phái!" "Phen này trúng đậm rồi!" Tần Phong thầm sướng trong lòng, hệt như tìm được trang web mới.

Nhưng giờ hắn không rảnh để ăn mừng, định dẫn Tiểu Bạch đi Lăng Tiêu Cung. "Thỏ biết ngươi vội, nhưng mà cứ bình tĩnh đã!" Tiểu Bạch nhận ra ý đồ của Tần Phong, giơ tay nhỏ ra hiệu hắn giữ im lặng.

Sau đó nó nhảy lên vai Mộng Dao tiên tử, chuẩn bị hoàn thành nghi thức lên ngôi của mình trước.

Dù sao hiện giờ mối đe dọa từ Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu

Cung đã được giải trừ, Tiên Minh trong thời gian ngắn sẽ không gặp nguy cơ gì lớn, lại thêm việc các cao tầng đều có mặt, đây chính là thời điểm tốt để tuyên bố nó là Minh chủ mới.

Đợi sau khi nó trở thành Minh chủ Tiên Minh rồi mới cùng Tần Phong đi dọn sạch ổ của Lăng Tiêu Cung, nhân tiện tạo dựng uy tín cho vị Minh chủ mới là nó luôn. "Chuyện gì xảy ra thế này?!" Tần Phong đầy đầu dấu chấm hỏi, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Những người khác cũng ngơ ngác như vậy, tò mò nhìn về phía lệnh bài kim sắc trong khay.

Chỉ thấy lệnh bài này chẳng phải Tiên khí gì cả, mà là một khối vàng cục bình thường, bên trên điêu khắc rõ nét chân dung đầu thỏ của Tiểu Bạch. "Đây chính là lệnh bài Minh chủ của thỏ ta?!" Tiểu Bạch càng nhìn càng kích động, phát hiện chuyến này lời to rồi.

Vốn tưởng rằng vụ làm ăn bán chủ nhân của mình đã lỗ đến tận nhà ngoại, không ngờ đơn hàng cuối cùng này rốt cuộc cũng gỡ gạc lại được chút tổn thất. "Thế nào?!" Mộng Dao tiên tử cười tủm tỉm nói: "Ta không có lừa ngươi chứ?!" "Mau tuyên bố đi, mau tuyên bố đi..." Tiểu Bạch kích động thò móng vuốt nhỏ ra, không ngừng chọc chọc vào má Mộng Dao tiên tử, hối thúc nàng mau chóng bắt đầu nghi thức gia miện. "Được rồi!" Mộng Dao tiên tử không hề có ý hối hận, hắng giọng nói: "Tiếp theo ta muốn tuyên bố một chuyện, từ nay về sau Tiểu Bạch chính là Manh chủ của Tiên Minh chúng ta!" "Minh chủ!!" Toàn trường nghe vậy lập tức sôi sục.

Chỉ thấy bọn họ đều hiểu sai cả rồi, khó có thể tin nhìn về phía Mộng Dao tiên tử, không hiểu tại sao nàng lại để một con thỏ làm Minh chủ.

Hiện tại đừng nói Minh chủ của bọn họ vẫn còn một hơi thở, cho dù thật sự ngã xuống, Mộng Dao tiên tử muốn làm người đứng sau màn thì vẫn còn bảy vị trưởng lão, bốn vị đại Thứ Liệt có thể cân nhắc.

Thực sự không được thì còn có thể chiêu mộ Tần Phong làm con rể thượng môn để mượn giống, hà tất phải tìm một con thỏ đến làm Minh chủ Tiên Minh chứ?! "Tiểu Bạch là Minh chủ?!" Tần Phong cũng ngẩn ngơ, não bộ hơi xoay chuyển không kịp.

Chính mình mạo hiểm cả tính mạng đi tán tỉnh quý phụ, khó khăn lắm mới ôm được đùi đẹp của Mộng Dao tiên tử, sao ngoảnh đi ngoảnh lại Tiểu Bạch đã thành Minh chủ Tiên Minh rồi?! "Minh chủ?!" Lâm Tam thần sắc không có gì thay đổi, chỉ nhíu mày suy tư nhìn về phía lệnh bài.

Đương thời Tần Phong đưa cho hắn lệnh bài Tây trưởng lão vốn là một kiện Tiên khí công thủ toàn diện thượng phẩm, nhưng hiện tại Tiểu Bạch trở thành Minh chủ Tiên Minh, lệnh bài lại chỉ là một cục vàng bình thường. "Không sai!" Tiểu Bạch vẫn chưa nhận ra mình đã mắc bẫy, vênh váo hếch mũi nói: "Thỏ ta chính là tân Minh chủ của Tiên Minh, ai tán thành?

Ai phản đối?!" "Ta phản đối..." Từ Càn Khôn chẳng thèm suy nghĩ, nhảy ra phản đối ngay lập tức.

Là Thứ Liệt thứ ba của Tiên Minh, lý do hắn hết lần này đến lần khác liều mạng chính là vì vị trí Minh chủ chí cao vô thượng kia.

Thế mà giờ đây một con thỏ chẳng có chút công lao nào lại muốn cướp đi ước mơ của hắn, đè đầu cưỡi cổ hắn, hắn nói gì cũng không đáp ứng.

Bốp một tiếng!

Chương 1595

Còn chưa đợi Từ Càn Khôn nói hết câu, Tiểu Bạch đã tung ra một cú thiết đầu công.

Cũng bởi vì Từ Càn Khôn đang mang thương trên người nên không tránh kịp, bị đánh ngã lăn ra đất, ngực đau nhói như bị trọng kích. "Thỏ ta khách khí với ngươi một chút, ngươi mẹ nó lại coi là thật à!" Tiểu Bạch giẫm lên mặt của vị đại sư huynh này, thò móng vuốt chiêu lấy lệnh bài trong khay, đặt trước mắt hắn rồi hung dữ nói: "Mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho kỹ, thỏ ta hiện tại đã là Minh chủ Tiên Minh rồi, sau này không cho phép ngươi nói chuyện to tiếng với thỏ ta nữa nghe chưa?!" "Ách..." Từ Càn Khôn vốn định nổi giận, nhưng nhìn thấy lệnh bài liền lập tức câm nín.

Chỉ thấy khác với mặt trước khắc đầu thỏ, mặt sau của lệnh bài khắc bốn chữ triện cổ: Tiên Minh Manh Chủ!! "Đều nhìn thấy rõ chưa?!" Tiểu Bạch giơ lệnh bài cho những người khác xem, nanh ác nói: "Từ hôm nay trở đi, thỏ ta chính là Manh chủ của Tiên Minh, hơn nữa còn là Manh chủ hợp pháp hợp quy." "A cái này!" Mọi người nhìn chữ trên lệnh bài, lập tức rơi vào trầm mặc.

Vốn tưởng rằng Mộng Dao tiên tử nói là Minh chủ (người đứng đầu), không ngờ lại là Manh chủ (chủ nhân của sự dễ thương), khiến bọn họ thực sự không tìm được lý do gì để phản bác việc một con thỏ làm Manh chủ cả. "Là cái Manh chủ này sao?!" Tần Phong cũng ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Mộng Dao tiên tử.

Chỉ thấy đối phương tinh nghịch nháy mắt một cái, cũng không biết là muốn biểu đạt mình đang trêu trẻ con chơi, hay đơn giản là muốn thả thính Tần Phong. "Cung hỷ Manh chủ!" Các tiểu thư tỷ tỷ cổ trang rất biết điều phối không khí, lập tức lấy cánh hoa ra tung rải khắp nơi. "Oa ha ha..." Tiểu Bạch không nhịn được nữa, lập tức ngửa đầu cười lớn.

Tuy nhiên khi nó lật ngược lệnh bài lại xem, nụ cười trên mặt lập tức chuyển sang mặt người khác. "Cái đứa nhỏ này..." Tần Phong như một người cha già, thở dài bất lực trong lòng.

Chính mình từ nhỏ đã dạy nó, phụ nữ càng đẹp thì càng không thể tin, vậy mà nó cứ không nghe lời khuyên bảo, cứ nhất quyết tin lời phụ nữ đẹp, không biết lần này nó lại tổn thất cái gì rồi. "Nhất định là mắt thỏ ta hoa rồi!" Tiểu Bạch vẫn không muốn tin vào hiện thực, dụi dụi mắt rồi lại tiếp tục lật xem.

Cứ thế lật đi lật lại mấy lần, cuối cùng xác nhận mình không nhìn lầm, trên lệnh bài quả thực khắc bốn chữ Tiên Minh Manh Chủ. "Không phải, cái này, cái này..." Tiểu Bạch lập tức cuống quýt nhìn về phía Mộng Dao tiên tử, chỉ vào lệnh bài hỏi có phải khắc nhầm rồi không. "Đúng vậy, Manh chủ!" Mộng Dao tiên tử lộ ra nụ cười ôn nhu nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Manh chủ của Tiên Minh ta, có kinh hỉ không, có vui vẻ không?!" "Vui cái quần què ấy!" Tiểu Bạch tức xì khói chỉ vào lệnh bài nói: "Thỏ ta học ít nhưng không có ngu, Minh chủ là chữ Manh này sao?!" "Phải mà!" Mộng Dao tiên tử đầy mặt vô tội nói: "Lời ta hứa lúc đầu chính là cái Manh chủ này mà!" "Manh chủ?!" Tiểu Bạch lập tức như bị sét đánh ngang tai, ngây người tại chỗ, cuối cùng cũng nhận ra mình bị lừa rồi.

Vốn tưởng rằng lần này cuối cùng cũng gỡ được vốn, không ngờ đến cả cái áo lông cũng sắp lỗ sạch.

Keeng một tiếng!

Lệnh bài từ tay Tiểu Bạch trượt xuống, rơi trên mặt đất phát ra tiếng kim loại giòn tan. "Oa oa..." Tiểu Bạch không nhịn được nữa, nhào vào lòng Tần Phong khóc lớn. "Nín đi, nín đi!" Tần Phong ôm Tiểu Bạch nhẹ giọng an ủi, lại một lần nữa thở dài như người cha già.

Nguyên bản hắn không định móc túi thỏ, nhưng để quá nhiều tiền trên người đứa nhỏ thực sự không an toàn, cho nên vì tốt cho Tiểu Bạch, phải nhanh chóng vét sạch tiền của nó thôi, tránh cho nó lại bị người ta lừa mất.

Ngay lúc nụ cười của Tiểu Bạch chuyển sang mặt người khác thì tại hậu sảnh của đại điện tổng bộ Tiên Minh, đột nhiên có một tên đệ tử bò ra, không chỉ khí tức yếu ớt mà trên người còn đẫm máu, khiến đại điện đang náo nhiệt bỗng chốc im bặt. "Có chuyện gì vậy?!" Mọi người đồng loạt tiến lên hỏi thăm đệ tử bị thương. "Ma, Ma tu!" Đệ tử Tiên Minh gian nan nói: "Không lâu sau khi Minh chủ và các vị trưởng lão đi khỏi, một tên Ma tu đột nhiên dẫn người giết tới, cướp đi chiếc đỉnh đồng phong ấn Huyết Nô rồi..." "Cái gì?

Huyết Nô bị cướp mất rồi!" Cao tầng Tiên Minh tập thể kinh hô, đồng loạt xông về phía hậu sảnh.

Chỉ thấy đệ tử Tiên Minh nằm la liệt dưới đất, căn phòng vốn dùng để an trí Huyết Nô cửa mở toang, bên trong trống rỗng, không chỉ cái đỉnh đồng kia... "Kẻ nào làm?!" Cao tầng Tiên Minh đầy mặt phẫn nộ, nộ khí bắt đầu tăng vọt.

Vốn dĩ lần này tập kích thành công Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, Tiên Minh bọn họ là kẻ thắng cuộc duy nhất trong mùa giải mới, thậm chí đã nghĩ xong cách ăn mừng rồi.

Thế mà không ngờ sau khi trở về lại phát hiện nhà mình bị trộm, không chỉ đánh bị thương đệ tử mà còn mất đi Huyết Nô khiến người ta nghe danh đã biến sắc. "Kẻ nào làm?!" Tần Phong cũng gầm lên giận dữ, đẩy đám người ra xông vào phòng.

Tuy nhiên lúc này trong phòng chẳng còn thứ gì, chỉ có mấy tên đệ tử nằm la liệt. "Bọn họ vẫn chưa chết!" Ngũ trưởng lão sau khi kiểm tra xong liền nói: "Chỉ là trúng một loại mê dược rất lợi hại, có thể khiến người ta mất khả năng chiến đấu trong nháy mắt." "Mê dược?!" Tam trưởng lão đầy mặt khinh bỉ nói: "Xem ra tu vi của tên Ma tu này không mạnh, vậy mà ngay cả loại thuốc mê hạ tam lạm này cũng đem ra dùng." "Mạnh hay không chúng ta khoan hãy bàn tới..." Thất trưởng lão trầm ngâm nói: "Lần này tuy cao tầng Tiên Minh chúng ta tập thể xuất động, nhưng cũng đã để đệ tử lưu thủ kích hoạt cảnh giới cấp một, tên Ma tu này làm sao có thể thần không biết quỷ không hay lẻn vào Tiên Minh, lại còn đến được đại điện tổng bộ của chúng ta?!" "Đúng vậy!" Những người khác cũng phản ứng lại, cảm thấy không thể tin nổi.

Đối phương không chỉ mò tới đại điện tổng bộ Tiên Minh mà còn ra tay đúng lúc bọn họ xuất chinh, có thể nói là nắm bắt thời cơ cực kỳ chuẩn xác. "Nội gián!" Tần Phong đầy mặt phẫn nộ nói: "Trong chúng ta có nội gián, nếu không hắn không thể thần không biết quỷ không hay đến được đại điện tổng bộ, càng không thể biết Huyết Nô đang ở đây." "Không sai!" Tứ trưởng lão lập tức gật đầu tán đồng: "Tiên Minh chúng ta có nội gián, hơn nữa còn là một đệ tử tu luyện ma công." "Tu luyện ma công!!" Cao tầng Tiên Minh lập tức kinh hô, tiếp đó sắc mặt trở nên âm trầm.

Là anh cả một thời của Tiên giới, tuy những năm này có chút lực bất tòng tâm, nhưng năm xưa trên con đường bành trướng bọn họ đã diệt sạch rất nhiều thế lực, có thể nói trong nhà không thiếu nhất chính là công pháp.

Thế mà giờ đây tên này lại bỏ mặc công pháp chính thống trong nhà không tu luyện, cứ nhất quyết đi luyện loại ma công vạn người phỉ nhổ kia, chẳng khác gì công tử danh môn lại cứ thích đi chơi với mấy đứa tóc húi cua đầu đường xó chợ, giản trực làm mất hết mặt mũi tổ tiên. "Khụ khụ..." Minh chủ Tiên Minh đột nhiên ho khan, còn nôn ra một ngụm tiên huyết lớn. "Cha, con đưa cha đi nghỉ ngơi!" Mộng Dao tiên tử thót tim, vội vàng tiến lên đỡ lấy thân phụ. "Cha không sao!" Minh chủ Tiên Minh lộ ra một nụ cười mệt mỏi an ủi, sau đó dặn dò: "Chuyện Huyết Nô không thể lơ là, phải dốc toàn lực điều tra rõ ràng.

Tiếp theo bản đế sẽ bế quan tĩnh dưỡng một thời gian, chuyện trong minh vẫn như trước đây, giao cho Đại trưởng lão toàn quyền xử lý.

Nếu có đại sự không thể quyết đoán thì cứ đi tìm Mộng Dao bàn bạc." "Lại giao cho lão đại toàn quyền xử lý sao?!" Tam trưởng lão lập tức cảm thấy không vui, tỏ ý mình làm cũng không kém lão đại. "Rõ!" Những người khác thì không có ý kiến gì, đồng loạt cúi người cung tiễn Minh chủ.

Tuy lúc này Minh chủ vẫn còn sống nhưng người tinh ý đều nhìn ra được, tuổi thọ của ông không còn nhiều nữa, e rằng đến hai năm rưỡi cũng chẳng trụ nổi. "Sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên!" Minh chủ Tiên Minh rời đi dưới sự dìu dắt của Mộng Dao tiên tử, dường như cảm ứng được sự thương cảm của mọi người, ông cũng không ngoảnh đầu lại mà khoát tay khoáng đạt nói: "Các vị đừng đau buồn, lão phu đi trước một bước đây!" "Cung tiễn Minh chủ!" Cao tầng Tiên Minh đồng loạt quỳ xuống, biết rằng lần này có lẽ là vĩnh biệt. "Lão đăng này lại bắt đầu cưỡng ép diễn sâu rồi!" Tần Phong không nhịn được trợn trắng mắt, chẳng hề có ý định quỳ xuống.

Bởi vì hiện tại Triệu Trường Sinh không có ở Tiên Minh, hắn là người duy nhất biết sinh mệnh cấm thuật.

Thậm chí hắn còn tự định ra một quy tắc, nếu tối nay bảo bối nữ nhi của ông ta không đến cầu xin hắn, chủ động mở khóa thêm nhiều tư thế mới, hắn tuyệt đối sẽ không đốt thọ nguyên để cứu ông ta.

Chương 1596

Tiếp đó hắn lấy ra hồ lô không gian, mang theo Tiểu Bạch hướng về Lăng Tiêu Cung. "Oa oa..." Tiểu Bạch vẫn nằm trong lòng Tần Phong gào khóc thảm thiết, không chịu tin giấc mộng Minh chủ của mình đã tan vỡ. "Cứ thế mà đi sao?!" Lâm Tam lập tức đứng hình tại chỗ, tỏ ý Vô Thượng Thiên Thư còn chưa đưa mà.

Hình ảnh chuyển đổi... trong một sơn động âm u đầy khô lâu.

Chỉ thấy Phó Ngôn Kiệt vẫn trang điểm kiểu khói đậm đặc, mặt đang áp vào chiếc cự đỉnh Huyết Nô với biểu cảm cực độ phê pha, giống như một kẻ biến thái đang triền miên với người phụ nữ mình yêu.

Vốn tưởng rằng đến tổng bộ Tiên Minh cướp đoạt Huyết Nô là vuốt râu hùm, không ngờ mọi chuyện đều đúng như Quang Thiên nói, mình chẳng tốn chút sức lực nào đã cướp được Huyết Nô trong truyền thuyết.

Bây giờ chỉ cần hắn bồi dưỡng Huyết Nô lên, tương lai Tiên giới còn ai là đối thủ của hắn nữa?!

Mấy kẻ như Tần Phong, Lâm Tam, Long Ngạo Thiên chẳng qua chỉ là đá lót đường để hắn đăng đỉnh Tiên giới mà thôi! "Biến thái thật đấy!" Quang Thiên đứng sau lưng Phó Ngôn Kiệt, phát hiện đối phương còn biến thái hơn cả mình.

Nếu không phải hắn còn có tác dụng lớn trong kịch bản của Tần đạo, mình thật sự muốn lấy Phương Thiên Họa Kích ra đâm cho hắn mấy nhát.

Tinh một tiếng!

Thiết bị liên lạc trong lòng Quang Thiên vang lên, là tin tức từ đệ tử Phó gia gửi tới.

Nói rằng Phương Trường được sắp xếp ở Tượng Cô Quán đã gặp một vị khách, hai người đối đáp vài câu sau đó đột nhiên nước mắt đầm đìa ôm chầm lấy nhau, tiếp đó Phương Trường được người này cứu đi, còn đánh bị thương mấy tên đệ tử Phó gia. "Lũ phế vật vô dụng!" Phó Ngôn Kiệt biết tin lập tức nổi trận lôi đình.

Vốn dĩ còn định sau khi cướp được Huyết Nô sẽ đến Tượng Cô Quán tìm Phương Trường để lấy Đại Đạo Chi Ấn và Thôn Phệ Ma Công.

Ai ngờ đám phế vật Phó gia này vô dụng như vậy, đến một tên Phương Trường nhỏ nhoi cũng không trông coi được, cũng gián tiếp cho thấy Quang Thiên đáng tin cậy đến mức nào. "Kiệt ca, đừng giận!" Quang Thiên vội vàng khuyên nhủ: "Vừa rồi đệ đã hỏi thăm sự tình, nghe nói kẻ ra tay cứu Phương Trường đến từ Ẩn Môn, không phải thế lực lớn gì, có thể cướp người về lại được." "Ẩn Môn?!" Phó Ngôn Kiệt nhíu mày: "Ta dường như nghe phụ thân nhắc qua môn phái này, quả thực không tính là thế lực lớn nhưng lại có môn quy kỳ lạ, kiểu như phải tránh xa các thiên kiêu và phế vật danh tiếng xa gần, rồi cả những kẻ bị từ hôn, cha mẹ song vong cũng phải tránh xa, đặc biệt là bốn họ Tiêu, Lâm, Diệp, Thạch thì càng phải chạy càng xa càng tốt.

Nếu lỡ trêu vào những kẻ trên thì phải diệt sạch toàn tộc đối phương, đến con giun cũng phải băm thành mấy đoạn, lòng đỏ trứng gà cũng phải lắc cho tan ra, còn cái gì họ Đường thì có thể tùy ý bắt nạt." "Nghe quen tai quá nhỉ!" Quang Thiên nghe vậy liền ngẩn người.

Tiếp đó hắn nhớ lại lúc chưa phi thăng, vị thượng giới Tiên nhân đột nhiên giáng lâm Hoang Cổ.

Hình như cách hắn tìm kiếm Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ở Hoang Cổ cũng là dựa theo cái môn quy của Ẩn Môn này mà định ra... "Ẩn Môn?!" Quang Thiên sau khi có được tin tức liền lập tức liên lạc với Tần Phong.

Mà hắn sau khi nghe được môn quy của Ẩn Môn này, suy nghĩ cũng giống như Quang Thiên, người đầu tiên liên tưởng tới chính là vị thượng giới Tiên nhân năm đó xuống Hoang Cổ. "Cho dù là Ẩn Môn phái người đến Hoang Cổ, sao bọn họ lại có thể cấu kết với Phương Trường được chứ?!" Tần Phong gãi cằm, rơi vào trầm tư.

Từ tình báo Quang Thiên vừa gửi tới, đối phương và Phương Trường ban đầu không quen biết, sau khi nói vài câu mới ôm nhau khóc lóc, nghĩa là bọn họ rất có khả năng đang đối ám hiệu. "Ẩn Môn là đồng hương Hoang Cổ à?!" Tần Phong lẩm bẩm, trong lòng cảm thấy không đúng.

Từ việc đối phương và Phương Trường ôm đầu khóc có thể thấy người này không có thù sâu oán nặng gì với Hoang Cổ, thậm chí thấy đồng hương chịu khổ còn ra tay cứu giúp.

Nhưng người mà hắn phái xuống lại đại khai sát giới ở Hoang Cổ, hoàn toàn không khớp với thiết lập nhân vật đồng hương gặp đồng hương nước mắt lưng tròng. "Chẳng lẽ..." Tần Phong lông mày khẽ nhíu, nghĩ đến lai lịch của chính mình.

Nhớ năm đó ở hạ giới Hoang Cổ, hắn dẫn đầu một đội Bạch Bào quân thâm nhập hậu phương địch, từ Đại Việt hoàng triều cướp được một khẩu pháo Italy.

Lúc đó hắn cũng nghi ngờ Phương Trường là người xuyên không, sau đó cũng có nhiều lần nghi ngờ, vì thế hắn còn chuyên môn xem thơ Phương Trường viết ở Đại Việt hoàng triều, nhưng không có bài nào trùng hợp với thơ từ trong ký ức của hắn. "Chẳng lẽ đến từ những thế giới khác nhau?!" Tần Phong lẩm bẩm, nghĩ đến một khả năng.

Tuy nhiên hiện tại hắn cũng không có cách nào chứng minh, chỉ có thể gửi tin nhắn cho Thanh Thiên, bảo Hắc Băng Đài điều tra về Ẩn Môn này, cũng gửi tin cho Quang Thiên bảo hắn lợi dụng tài nguyên của Phó gia để đi thăm dò Ẩn Môn.

Tiếp đó hắn mang theo Tiểu Bạch xuất hiện tại Lăng Tiêu Cung.

Chỉ thấy trong hư không bốn đạo thân ảnh đang va chạm kịch liệt, ngoài hai vị Tiên Vương lưu thủ của Lăng Tiêu Cung, còn có Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương. "Là bọn họ!" Tần Phong vừa nhìn đã nhận ra hai người, có thể nói đôi bên là người quen cũ.

Chỉ thấy quanh thân bọn họ tiên khí lượn lờ, hào quang rực rỡ, có kẻ tay cầm tiên kiếm bộc phát vạn đạo hà quang, kiếm khí như cầu vồng xé rách hư không, nơi đi qua không gian sụp đổ, phát ra tiếng nổ đì đùng chấn động màng nhĩ.

Cũng có kẻ một đao chém ra hóa thành đao quang ngút trời, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa va chạm mạnh mẽ với kiếm khí sắc bén.

Ầm ầm!!

Cả hai va chạm, ánh sáng bắn tung tóe.

Tiếng nổ đinh tai, chói mắt rực rỡ.

Tiếp đó sơn xuyên đại địa xung quanh bắt đầu rung chuyển kịch liệt, ngọn núi vỡ vụn, sông ngòi chảy ngược; trên thiên không điện chớp lôi đình, cuồng phong gào thét như thể ngày tận thế đang đến. "Các ngươi là hạng người nào?!" Tiên Vương Lăng Tiêu Cung lập tức gầm thét: "Gạt dám không biết sống chết tấn công Lăng Tiêu Cung ta!!" "Đánh chính là Lăng Tiêu Cung ngươi!" Quý Bác Đạt thấy thời gian dài như vậy không có ai ra mặt, lá gan lập tức lớn lên, biết Dịch

Thiên Cơ nói không sai, hiện tại Lăng Tiêu Cung chỉ có hai vị Tiên Vương ở nhà thủ nhà chính. "Mau xông lên!" Dịch Thiên Cơ vội vàng lớn tiếng nhắc nhở: "Tuyệt đối không được để bọn họ khai khởi Thập Nhị Tinh Thần Tru Tiên Đại Trận, nếu không chúng ta sẽ công dã tràng!!" "Sát!!" Diệp Thần tay cầm trường thương đi tiên phong, dẫn theo đại quân phía sau bắt đầu trùng sát. "Ngăn bọn chúng lại!!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung lũ lượt xông ra, mưu toan ngăn Diệp Thần ở bên ngoài. "Thân như gió, thương như rồng, kim thương nhất khiếu phá thương khung!!" Chiến ý trong mắt Diệp Thần như lửa hừng hực thiêu đốt, dường như muốn đốt cháy cả thế giới, tiếp đó trường thương trong tay bộc phát ra một luồng ánh sáng chói mắt, không chút do dự tung ra chiêu cuối để mở đường.

Chỉ thấy bóng dáng hắn như tật phong vút đi, trường thương trong tay như chứa đựng sức mạnh vô tận, hóa thành một đạo kim thương mang xé toạc chân trời trong nháy mắt, giống như tia nắng đầu tiên của bình minh chiếu sáng cả bầu trời.

Thương mang đi tới đâu, hư không như bị xé rách tới đó, phát ra tiếng rít chói tai.

Ầm ầm!!

Chương 1597

Tiếng nổ vang rền đất trời, bùng phát một cơn bão năng lượng cuồng bạo. "Phụt!!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung đồng loạt phun máu, bị chiêu cuối của Diệp Thần trực tiếp đánh lui. "Uy vũ, uy vũ!!" Đại quân phía sau lập tức đồng thanh hô vang, sĩ khí tăng vọt đến đỉnh điểm.

Đừng nhìn bọn họ là binh lính Diệp Thần mượn từ các thế lực lớn, nhưng qua nhiều ngày tiếp xúc và chinh chiến, họ đã bị mị lực cá nhân của Diệp Thần chinh phục, hiện tại bọn họ chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình hắn. "Giết!!" Diệp Thần cảm thấy trạng thái đã đạt đỉnh cao, tay cầm trường thương bắt đầu đại sát tứ phương.

Tuy tu vi của hắn chỉ là Chân Tiên sơ giai nhưng dưới sự gia trì của hào quang nhân vật chính thì không ai có thể địch nổi, ngay cả đệ tử Lăng Tiêu Cung Kim Tiên sơ giai cũng không ngăn được hắn. "Sát!!" Đại quân phía sau lập tức như được tiêm máu gà, bắt đầu liều mạng theo Diệp Thần xông vào trong.

Chiêu thức sắc bén, tiên khí cuồn cuộn!

Chỉ thấy bên ngoài Lăng Tiêu Cung trong nháy mắt trở thành chiến trường, các loại tiên thuật không ngừng va chạm, hóa thành từng đạo bão năng lượng quét ngang tứ phương. "Đánh chưa đủ kịch liệt nhỉ!" Tiểu Bạch nhìn trận đại chiến bên ngoài Lăng Tiêu Cung, cảm thấy không kịch liệt bằng trận ở Chiến Thần Điện.

Lúc đó bên ngoài Chiến Thần Điện tụ tập tới tám vị Tiên Vương, quân đội mấy vạn người, mỗi một lần va chạm đều có thể dẫn phát tiếng nổ kinh thiên động địa, dư ba tiên lực như gợn sóng lan tỏa, phá hủy mọi thứ dám đến gần. "Vậy chúng ta phải tranh thủ thời gian thôi!" Tần Phong không có ý định xông lên chào hỏi, thành thục sử dụng Thiên Cương Biến Hóa Thuật biến thành một luồng khói xanh bay vào Lăng Tiêu Cung.

Khác với việc biến thành hình dạng Dịch Thiên Cơ ở Chiến Thần Điện, lần này Diệp Thần tấn công Lăng Tiêu Cung một cách công khai, nên không cần để lại một Tiên quân giải đề để làm chứng cứ ngoại phạm. "Đây chính là Lăng Tiêu Cung sao?!" Tiểu Bạch dường như đã quên mất nỗi đau bị lừa, đang tò mò nhìn ngó khắp nơi.

Chỉ thấy nơi này khác hẳn với phong cách trang trí kiểu nhà giàu mới nổi của Long Ngạo Thiên, vừa bước vào đã cảm nhận được một luồng khí tức nho nhã, ôn hòa, bên trong đâu đâu cũng thấy núi giả, cầu nhỏ, nước chảy...

đẹp không sao tả xiết.

Hơn nữa những thứ núi giả, cầu nhỏ này đều không phải vật phẩm bình thường, mà là những trân bảo hiếm có ở Tiên giới. "Đây chính là sự khác biệt giữa công tử danh môn và nhà giàu mới nổi sao?!" Tần Phong nhìn cảnh đẹp trước mắt, không nhịn được nhếch môi nói: "Đáng tiếc cuối cùng tất cả đều làm lợi cho ta!" Nói xong... liền cầm lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ sau lưng Tiểu Bạch, đem cảnh đẹp của Lăng Tiêu Cung đóng gói mang đi hết sạch.

Tiếp đó liền thả Tiểu Cửu Bảo ra, bảo nó dẫn mình đi tìm kho báu của Lăng Tiêu Cung.

Chiếp!!

Tiểu Cửu Bảo ngẩng đầu kêu một tiếng, tỏ ý mình là dân chuyên nghiệp.

Tiếp đó cục đỏ trên đầu nó sáng lên, như radar tìm kho báu dẫn đường đi sâu vào trong Lăng Tiêu Cung.

Trong lúc Tần Phong bận rộn vơ vét tích lũy mấy vạn năm của Lăng Tiêu Cung, thì Uyên tổng cuối cùng cũng trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, đi ra từ Tây Vực. "Lâm Uyên ta đã trở lại!!" Uyên tổng không thể kìm nén được nội tâm kích động, hướng về phía thành trì phía trước gầm thét... "Lại bắt đầu sủa bậy rồi!" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong rất không hài lòng.

Nếu không phải hắn đang bận tu sửa ma kiếm gia truyền, thực sự không rảnh tay thì đã xông ra tặng Uyên tổng một gậy rồi.

Nhưng may mà bản thể đã viết xong kịch bản từ sớm, hiện tại Liễu Như Yên đang ở tiểu thành biên cảnh phía trước, còn ngụy trang thành một tiểu tiên nữ bị tổn thương tình cảm đang mượn rượu giải sầu.

Có thể nói từ giây phút Uyên tổng bước ra khỏi cổ chiến trường Tây Vực, hắn đã tiến vào kịch bản mà Tần đạo dày công biên soạn dành cho hắn rồi. "Tiếp theo chính là sân khấu của Như Yên đại đế rồi!" Tần Phong định vị vị trí của Uyên tổng trong thời gian thực, báo tin tức hắn đã xuất hiện cho Như Yên.

Tiếp đó liền không thèm để ý đến tiếng gào của Uyên tổng nữa, bắt đầu tiếp tục bắt quyết tu bổ ma kiếm gia truyền.

Tuy hiện tại hắn sở hữu Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh, Thái Dương Chân Hỏa, Độ Nhật Như Niên, cùng với Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn - những trang bị siêu cấp trâu bò, nhưng khổ nỗi tu vi bản thân vẫn còn quá thấp, muốn tu phục hoàn toàn một kiện Đế binh như ma kiếm gia truyền thì ít nhất cũng cần ba bốn năm rưỡi mới xong.

Tuy nhiên dù có tu sửa xong ma kiếm gia truyền thì vẫn còn Lăng Tiêu Kiếm, Kim Long Thương, Long Quân Bất Diệt Khải, di thể Tiên Vương... những chiến lợi phẩm này cần phải xử lý. "Làm không hết, căn bản là làm không hết việc!" Tần Phong dường như bị khí tức của kẻ đi làm bào mòn, cả người trong nháy mắt biến thành một cái xác không hồn.

Chuyển cảnh đến tiểu thành biên cảnh.

Liễu Như Yên đang ngồi trên nóc nhà một người dân, ánh mắt mê ly uống từng hồ rượu mạnh.

Kể từ sau khi nhận được sự chỉ đạo của Tần đạo lần trước, nàng đã một mình đến tiểu thành biên cảnh giao giới giữa Nam Vực và Tây Vực, cả ngày giả làm một tiểu tiên nữ mượn rượu giải sầu vì thất tình trước mặt bách tính trong thành.

Trong thời gian đó tuy cũng có nhiều tên lưu manh muốn chiếm tiện nghi của nàng, nhưng không ngoại lệ đều bị nàng dạy cho một bài học nhớ đời. "Lâm Uyên ra ngoài rồi!!" Liễu Như Yên nhận được tin, tim không khỏi run lên một cái.

Tuy nàng đã chuẩn bị kỹ lưỡng theo yêu cầu của Tần đạo, nhưng đối mặt với Uyên tổng trọng sinh trở về vẫn có một cảm giác căng thẳng khó tả, đó là cảm giác sợ hãi từng bị thiên phú kinh hoàng của hắn chi phối. "Không sao đâu!" Liễu Như Yên hít sâu một hơi, bình phục tâm trạng.

Dù cho kiếp trước Uyên tổng thể hiện thiên phú quá nghịch thiên, nhưng hiện tại đứng sau lưng nàng là một Tần đạo còn nghịch thiên hơn, huống chi tu vi hiện tại của nàng mạnh hơn Uyên tổng rất nhiều, dù có bị nhìn thấu cũng có thể thong dong rời đi.

Nghĩ đến đây, lòng Liễu Như Yên dần bình tĩnh lại, bắt đầu lặng lẽ chờ đợi Uyên tổng đến. "Uyên tổng đến rồi sao?!" Bản thể Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, hiển nhiên cũng đã nhận được tin.

Tuy nhiên hiện tại hắn không rảnh để ý đến Uyên tổng, đang theo Tiểu Cửu Bảo đi đến trước một cung điện.

Chỉ thấy bên ngoài cung điện có khoảng hai ba mươi đệ tử Lăng Tiêu Cung tuần tra, thấp nhất đều là tu vi Thái Ất Kim Tiên cảnh, cầm đầu là hai cường giả Tiên Quân cảnh.

Tiếng chém giết bên ngoài khiến bọn họ đầy mặt lo lắng, dường như đang trải qua cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt, là nên dẫn người ra đại môn chi viện, hay tiếp tục canh giữ kho báu Lăng Tiêu Cung.

May mắn thay, Tần Phong là một người tốt thích giúp đỡ người khác, hắn không để bọn họ phải đắn đo quá lâu về vấn đề này.

Chương 1598

Trực tiếp dắt theo Tiểu Bạch và Tiểu Cửu Bảo, nghênh ngang đi đến trước cung điện. "Kẻ nào?!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung thấy Tần Phong, lập tức cảnh giác quát lớn một tiếng. "Người đưa cơm hộp cho các ngươi đây!" Tần Phong nhếch môi nở một nụ cười khinh miệt, tiếp đó dưới chân mạnh mẽ đạp một cái.

Chỉ thấy hắn như một mũi tên rời cung xông vào đám người, nắm đấm siết chặt như chứa đựng sức mạnh dời non lấp biển, ma sát với không khí phát ra tiếng nổ rít chói tai. "Địch tập!!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung lập tức hét lớn, đồng loạt rút kiếm xông lên.

Ong!

Ong!

Kiếm khí như rồng, lóe lên hàn quang.

Đệ tử Lăng Tiêu Cung cầm kiếm lao vào Tần Phong, tiếng kiếm reo chói tai bộc phát từ trường kiếm trong tay, tiếp đó vô số kiếm ảnh hóa thành một tấm lưới kiếm dày đặc, muốn phong tỏa toàn bộ đường lui của Tần Phong.

Tuy nhiên Tần Phong chẳng hề có ý định lùi bước, quyền thế như giao long xuất hải giáng mạnh vào đối thủ.

Ầm một tiếng!!

Một tên đệ tử né không kịp, bị một quyền đánh bay đi.

Sức mạnh kinh khủng khiến hắn không thể tự dừng lại được, như quả bóng bowling liên tục húc đổ mấy tên đệ tử, cuối cùng phải nhờ hai vị Tiên Quân cầm đầu ra tay mới chặn lại được. "Thân thể lực lượng thật kinh khủng!" Hai vị Tiên Quân cầm đầu thầm giật mình.

Biết người trước mắt tuyệt đối không phải tu tiên giả bình thường, chắc chắn là một tuyệt thế yêu nghiệt trên bảng thiên tư Võ tu, hơn nữa thứ hạng còn rất cao, ít nhất cũng phải trong top 10 Hoa Khai Bát Phẩm.

Ầm ầm!!

Tần Phong biết hiện tại thời gian cấp bách, không có ý định nói nhảm với đối phương.

Chỉ thấy đôi quyền của hắn hóa thành vô số ảo ảnh, như cuồng phong bạo vũ nện vào đám đệ tử Lăng Tiêu Cung đang xông tới, mỗi một quyền đều mang theo kình phong sắc bén, đánh bay người ta như quả bóng. "Phụt!!" Đệ tử không ngừng phun máu, căn bản không ai có thể chống đỡ được một quyền của Tần Phong. "Dừng tay!!" Hai vị Tiên Quân cầm đầu không ngồi yên được nữa, lập tức phẫn nộ cầm kiếm lao về phía Tần Phong. "Hai tên Tiên Quân nhỏ nhoi cũng dám chỉ tay năm ngón trước mặt ta!" Trong mắt Tần Phong tràn đầy vẻ khinh bỉ, tùy đó liền kích hoạt Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn.

Chỉ thấy cơ ngực vạm vỡ của hắn lập tức làm rách toạc y phục, lộ ra những đường nét cơ bắp như được điêu khắc tinh xảo, cả người như một con hung thú hình người chưa tiến hóa, tỏa ra một luồng hung sát chi khí khiến người ta kinh hồn bạt vía. "Vu tộc?

Ngươi là Tần Phong!!" Đồng tử của hai vị Tiên Quân co rụt lại, thốt lên đoán ra thân phận của Tần Phong.

Do Tần Phong gần đây hoạt động bất thường ở Tiên giới, hở ra là nổ áo lộ cơ bắp, nên trong phần giới thiệu cá nhân của hắn, ngoài Thương Thiên Bá Thể và Tiên Thiên Kiếm Thể, còn có thêm một dòng Huyết mạch Thượng cổ Vu tộc. "Chúc mừng các ngươi đã trả lời chính xác, đáng tiếc lần này không có phần thưởng!" Tần Phong nhếch môi, hóa thành tàn ảnh biến mất. "Không ổn!!" Hai vị Tiên

Quân kinh hãi, vội vàng giơ kiếm bày ra tư thế phòng ngự.

Binh một tiếng!!

Sức mạnh cường đại trong nháy mắt nện lên trường kiếm, khiến hổ khẩu của cả hai bị chấn nứt chảy máu. "Phụt!!" Hai vị Tiên Quân phun ra một ngụm máu, cơ thể lùi lại mấy bước liên tục.

Tuy nhiên Tần Phong không hề có ý định dừng tay, một lần nữa hóa thành tàn ảnh áp sát trước mặt bọn họ.

Tiếp đó quyền thế ma sát với không khí, phát ra tiếng nổ rít chói tai giáng xuống, giống như một ngôi sao băng xé toạc bóng đêm, mang theo sức mạnh vô song nện vào hai người.

Nơi đi qua, hư không chấn động kịch liệt, mọi trở ngại trước mặt hắn dường như đều sẽ tan thành mây khói.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, hư không càng thêm chấn động dữ dội.

Chỉ thấy hai vị Tiên Quân bị Tần Phong đánh bay đi, quyền thế kinh khủng giáng mạnh vào người, lực xung kích cực đại lập tức quét sạch toàn thân, đánh nát toàn bộ xương cốt, tiên huyết phun ra như không mất tiền...

“Đây chính là yêu nghiệt trên Thiên Tư Bảng sao!?” Hai gã Tiên Quân cầm đầu hộc máu, vô lực tái chiến mà ngã gục xuống đất.

Tuy rằng bọn chúng sở hữu tu vi Tiên Quân cảnh, trong mắt thế nhân là bá chủ một phương, nhưng vẫn không cách nào kháng hành được với những yêu nghiệt trên Thiên Tư Bảng này.

Giống như làm quan và đi buôn, dù anh làm ăn lớn đến đâu, sống lâu hơn đối phương, nhưng người ta muốn xử anh cũng chỉ cần một câu nói mà thôi.

“Còn chưa chết!?” Tần Phong thấy hai người vẫn chưa chịu nhận cơm hộp, trong lòng cảm thấy vô cùng bất lực mà thở dài một tiếng.

Tuy rằng hắn không mở buff gia trì chiến đấu, nhưng cũng đã sử dụng Đại Vu chi lực, vậy mà cuối cùng ngay cả hai tên Tiên Quân nho nhỏ cũng không tiễn đi nổi, cũng đành phải thừa nhận chiến lực của mình vẫn còn quá yếu.

“Mẹ nó đây là hạng 39 sao!?” Các đệ tử Lăng Tiêu Cung Tây Chu mặt đầy kinh hãi, nhìn Tần Phong như nhìn quái vật.

Tuy rằng bọn họ biết Tần Phong xếp hạng 39 Thiên Tư Bảng, nhưng việc vượt qua hẳn một đại cảnh giới, một đấm phế bỏ hai tên Tiên Quân, thế này chẳng phải là quá khoa trương rồi sao!?

Phanh một tiếng!

Tần Phong không có ý định trả lời đối phương, hai chân lần nữa đạp mạnh, như quả pháo đạn lao vút ra.

Ngay sau đó, hiện trường vang lên tiếng đấm bao cát, đi kèm với những tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ sau hai phút rưỡi, thế giới cuối cùng cũng khôi phục lại sự yên tĩnh.

Chỉ thấy hiện trường nằm la liệt, không một ai có thể may mắn thoát nạn.

“Ái chà, mình vẫn là quá lương thiện rồi!” Tần Phong nhìn xác chết khắp nơi, u u oán oán thở dài một tiếng.

Chương 1599

“Ân, chủ nhân Thỏ ta quá lương thiện luôn!” Tiểu Bạch gật gù tán thành, vô cùng đồng ý với cách nói của Tần Phong.

Nếu không phải vì để giá họa thành công cho Diệp Thần, đám người này hôm nay không chỉ đơn giản là mất mạng đâu, trước khi nhận cơm hộp chắc chắn phải nếm thêm một đao quy củ Hoang Cổ nữa.

“Đây chính là bảo khố của Lăng Tiêu Cung sao!?” Tần Phong đi tới trước đại môn cung điện, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào một cái.

Chỉ thấy cả tòa cung điện đều bị thi triển một loại cấm chế nào đó, sau khi chạm vào lập tức hiện lên từng đạo phù văn kim sắc, nhìn thì tưởng chạm vào là vỡ, nhưng thực chất lại dị thường kiên cố, ngăn cản người ngoài ở cửa.

Ngay sau đó, Tần Phong nắm chặt nắm đấm, muốn thử phá khóa bằng bạo lực.

Chỉ thấy năng lượng trong cơ thể hắn như sóng triều cuồn cuộn điên cuồng hội tụ trên nắm đấm phải, sau đó vung quyền với tốc độ cực nhanh, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa oanh thẳng vào cấm chế cung điện.

Oanh long long!!

Quyền phong rít gào, hào quang bùng nổ.

Tiếng oanh minh điếc tai nhức óc vang vọng khắp đất trời, kèm theo một cơn bão siêu cường quét qua.

Chỉ thấy quyền kình như gợn sóng giữa dòng sông chấn động ra, đi qua nơi nào là nơi đó nổi lên từng đạo phù văn kim sắc, không chỉ lóe rạng rỡ chói mắt mà còn ẩn chứa một luồng đại đạo chi lực vô tận, cả tòa cung điện cũng theo đó chấn động dữ dội.

Mỗi một đạo phù văn càng tỏa ra hơi thở khiến người ta kinh hãi, lực phản chấn không chỉ khiến cánh tay Tần Phong tê dại mà thân hình cũng bất giác lảo đảo lùi lại mấy bước.

"Cũng xấp xỉ tiểu kim khố của Long Ngạo Thiên!" Tần Phong sau khi thử nghiệm đã đưa ra kết luận chính xác.

Hắn cũng biết với tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai của mình, không thể cưỡng ép phá khai cấm chế do Tiên Đế thi triển, cho nên không tiếp tục thử nữa mà giao lại cho Tiểu Cửu Bảo chuyên nghiệp.

Thu!!

Tiểu Cửu Bảo lập tức kêu một tiếng, thi triển chiêu Tiên Hạc Chỉ Lộ của mình.

Đầu tiên là nghiêng người sang phải, chân phải thanh mảnh nhún nhảy lên xuống có tiết tấu, ngưng tụ ra một vầng hào quang trắng như quả bóng rổ nảy lên nảy xuống.

"Giống, thật sự là quá giống!" Tần Phong không kìm được lẩm bẩm, càng nhìn càng thấy có dáng dấp của cố nhân.

Thu!!

Tiểu Cửu Bảo lại ngửa đầu kêu một tiếng.

Ngay sau đó nó đột ngột duỗi cái chân gà ra, vầng hào quang trắng dưới chân cũng theo đó bừng sáng, giống như quả cầu trắng đang nảy bóng rổ, trong nháy mắt nổ tung thành từng điểm tinh quang, cuối cùng hóa thành một cái hố đen ngòm.

"Đến lượt Thỏ ta biểu diễn rồi!" Tiểu Bạch thấy bảo khố đã được mở ra, lập tức kích động lao vào trong hố đen.

Tuy rằng không gian tùy thân mà nó khai tịch trước đó đã đầy, nhưng sau khi đạt được mầm mống Không Gian Đại Đạo, dung lượng lại mở rộng thêm vài lần, cũng có nghĩa là tài sản của nó lại sắp tăng lên rồi.

"Trẻ con thì nên tích cực làm việc nhà!" Tần Phong không từ chối ý tưởng về một lao động miễn phí, thong thả đi theo vào trong hố đen.

Sau đó, một người một thỏ một hạc xuất hiện bên trong cung điện.

Chỉ thấy nơi này khác hẳn với cung điện nhìn thấy từ bên ngoài, là một không gian độc lập được khai tịch ra.

Không chỉ có tiên giáp lấp lánh rực rỡ, tiên kiếm sáng lạnh thấu xương, mà còn có đan dược tiên dịch, tiên thạch hiếm thấy, cực phẩm tiên tinh chất đống như núi nhỏ.

Đặc biệt là một tòa tiên sơn trôi nổi giữa hư không, mọc đầy thiên tài địa bảo, tỏa ra mùi hương mê hoặc, mỗi một hơi thở đều khiến người ta cảm thấy tâm khoáng thần di, phảng phất chứa đựng linh lực và sinh cơ vô tận.

"Đây chính là nội hàm của Lăng Tiêu Cung sao!?" Tần Phong nhìn núi thiên tài địa bảo kia, trong lòng lập tức bị chấn kinh.

Tuy rằng trong bảo khố Lăng Tiêu Cung không có tiên thiên linh căn như Hoàng Trung Lý, nhưng lại có đầy rẫy thiên tài địa bảo Đạo giai.

Theo ghi chép trong đại bách khoa của Dịch Thiên Cơ, phân cấp thiên tài địa bảo và công pháp ở Tiên giới là giống nhau, chia thành ba phẩm cấp lớn là Tiên giai, Đế giai, Đạo giai, trong đó còn chia nhỏ thành thượng, trung, hạ phẩm.

Mà thiên tài địa bảo trên tiên sơn trước mắt, thấp nhất cũng đạt tới Đạo giai trung phẩm, trong đó còn có mấy chục gốc đạt tới Đạo giai thượng phẩm, là bảo vật chỉ đứng sau tiên thiên linh căn.

“Hóa ra là vậy...” Tần Phong lộ ra biểu tình bừng tỉnh.

Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao Lăng Tiêu Tiên Đế có thể đột phá Tiên Đế trong tình trạng không có Đại Đạo Chi Ấn, không có Đại Tiên Thiên Chí Bảo, không có tiên thiên linh căn.

Đó là dựa vào việc tích góp những thiên tài địa bảo Đạo giai này qua mấy đời tiền bối Lăng Tiêu Cung.

Đương nhiên bản thân cũng phải có thiên phú mới được, nếu không dù có tích lũy của mấy đời cũng không cách nào đột phá Tiên Đế cảnh.

Nếu hắn nhớ không lầm, Lăng Tiêu Tiên Đế trên Thiên Tư Bảng võ tu xếp thứ ba, chỉ đứng sau Long Ngạo Thiên và Uyên Tổng.

“Phát tài rồi, Thỏ ta phát tài rồi!” Mắt Tiểu Bạch lóe lên ánh sáng của kẻ mê tiền, cực tốc lao lên bắt đầu quét sạch hàng hóa.

Tần Phong cũng biết thời gian gấp rút, lập tức lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thu luôn cả tòa tiên sơn vào trong.

“Lại tới nữa hả!?” Đám tiểu nữ quỷ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ nhìn thấy tiên sơn lập tức phát ra tiếng oán than.

Bọn họ đã làm thêm giờ liên tục mấy ngày, khó khăn lắm mới sắp xếp xong bảo khố của Chiến Thần Điện, kết quả còn chưa kịp nghỉ ngơi một chút thì lại xuất hiện đủ loại lâm viên tiên cảnh tuyệt mỹ.

Hiện tại bọn họ còn chưa dọn dẹp xong thì lại tống thêm một tòa tiên sơn đầy thiên tài địa bảo tới, theo sau đó là một đống lớn tiên giáp và tiên kiếm...

Làm không xuể, ca làm thêm này căn bản là không bao giờ kết thúc!

“Oan gia này không lẽ là định làm thật sao!?” Tâm Nhan tiểu thư nhìn mỹ cảnh và tiên sơn trước mắt, trong đầu vô thức hiện lên những lời Tần Phong từng nói.

Hắn muốn ở bên ngoài sắm một dinh thự lớn, nuôi nàng ở bên trong, ban ngày làm một quý phụ, ban đêm làm tình nhân của hắn...

“Phi, ta mới không làm tình nhân đâu!” Tâm Nhan tiểu thư đỏ mặt khinh bỉ một tiếng, biểu thị đại gia khuê tú tuyệt đối không làm tình nhân.

Thế nhưng động tác trên tay lại không dừng lại, nàng vạch ra một vùng sơn thanh thủy tú, bắt đầu tinh tâm bố trí biệt viện cư trú sau này của mình.

“Tần Phong ở Tiên giới rốt cuộc đã làm cái gì vậy!?” Công chúa Nam Phong nhìn những bảo bối không ngừng xuất hiện, trong lòng sớm đã kinh hãi đến mức không nói nên lời.

Tuy rằng nàng chưa từng ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cũng không hiểu thường thức cơ bản của Tiên giới, nhưng dựa vào trực giác tu luyện nhiều năm, nàng có thể cảm nhận rõ ràng những bảo bối này quý hiếm đến mức nào.

Đặc biệt là sự xuất hiện đột ngột của tòa tiên sơn kia, không chỉ khiến tiên khí trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ trở nên tinh thuần hơn mà mùi hương từ thiên tài địa bảo Đạo giai tỏa ra còn giống như nhân sâm quả trong truyền thuyết, chỉ cần ngửi một cái cũng khiến gông cùm trong cơ thể bọn họ xuất hiện buông lỏng.

Chương 1600

“Không được, mình phải nhanh chóng nắm bắt lấy tương lai!” Trong lòng Nam Phong công chúa bắt đầu sốt sắng.

Vốn tưởng rằng Tần Phong đến Tiên giới cần rất nhiều thời gian mới có thể quật khởi, mình có thừa thời gian để nắm bắt tương lai, nhưng không ngờ hắn lại đứng vững gót chân ở Tiên giới nhanh như vậy, còn gầy dựng được một gia nghiệp lớn thế này.

Nếu mình không tìm cách nắm bắt tương lai ngay, sau này chắc chắn sẽ có thêm rất nhiều đồng nghiệp cạnh tranh gay gắt.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 5 triệu điểm phản diện!” “Lại là Lão Triệu!?” Tần Phong đang dọn sạch bảo khố Lăng Tiêu Cung nghe thấy tiếng hệ thống liền lộ ra ánh mắt khinh bỉ.

Tuy rằng hắn biết Lão Triệu là loại trí thức bại hoại nhưng không ngờ lão không chỉ đào góc tường nhà người ta, cướp Lăng Tiêu Kiếm của người ta, mà quá đáng hơn là còn muốn mưu đoạt gia sản của người ta.

Nếu không phải hắn kịp thời ra tay ngăn chặn, không biết lão còn làm ra chuyện táng tận lương tâm gì nữa, nói không chừng ngay cả mẹ già người ta lão cũng thấy vẫn còn phong độ.

“Súc sinh, đúng là đồ súc sinh!” Tần Phong trong lòng mắng chửi Lão Triệu thậm tệ, sau đó tiếp tục dọn dẹp bảo khố.

Đừng nhìn thiên tài địa bảo Đạo giai là bảo bối trong mắt người ngoài, tùy tiện quăng ra một món cũng có thể dẫn phát đại chiến, nhưng trước mặt Thiên Tuyển Chi Tử thì chúng chỉ có thể tính là vật tiêu hao hàng ngày, chỉ có tiên thiên linh căn như Hoàng Trung Lý mới có thể kích hoạt rút thưởng.

“Súc sinh, đúng là đồ súc sinh!” Ngay khi Tần Phong khinh bỉ Lão Triệu, thì Triệu Trường Sinh cũng đang khinh bỉ hắn.

Không chỉ đào góc tường của Tiên Đế, lừa đi Lăng Tiêu Kiếm, mà còn vứt bỏ đồng đội chạy trốn, phàm là người có chút lương tri đều không làm ra được loại chuyện thiếu đạo đức này.

“Chủ nhân!” Thanh Thanh nằm trên đầu Triệu Trường Sinh, thè cái lưỡi hồng nhỏ nói: “Chúng ta đã đi trong rừng núi mấy ngày rồi, khi nào mới được đi đường lớn đây?

Ta muốn tìm một khách sạn để nghỉ ngơi và ăn một bữa thật ngon.” “Ta dạy ngươi thế nào hả!?” Triệu Trường Sinh nghiêm túc giáo huấn: “Phàm sự đều không được đại ý, Lăng Tiêu Tiên Đế rốt cuộc là không phát hiện ra chúng ta, hay là cố ý thả chúng ta đi để lợi dụng chúng ta đạt được kế hoạch gì, ngươi có biết không?

Cho nên để tránh những chuyện đó xảy ra, chúng ta tuyệt đối không được đi đường lớn, phải đi loại đường mòn không ai đi này để đảm bảo không có ai theo dõi, biết chưa!?” “A?

Còn phải đi nữa sao!?” Cả cây cỏ Thanh Thanh trong nháy mắt sụp đổ, thật sự không muốn sống cuộc sống khổ cực này chút nào.

“Sắp rồi!” “Với tốc độ này của chúng ta, tối đa hai năm rưỡi nữa là có thể đi về tới Tiên Minh!” Triệu Trường Sinh an ủi một tiếng rồi tiếp tục vùi đầu lên đường.

Tuy rằng trong lòng lão cũng không muốn gặp cái tên tai họa Tần Phong kia, nhưng nghĩ kỹ lại thì không thể không về Tiên Minh.

Bởi vì hiện tại đại quân của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung tổn thất thảm trọng, dù bọn họ có thể dùng uy thế Tiên Đế để trấn áp, thì Nam Vực và Bắc Vực chắc chắn sẽ rơi vào hỗn loạn vì không có ai quản lý.

Mà trung kiên sức mạnh của Đông Vực Tiên Minh tuy vẫn còn, nhưng để phòng ngừa Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung cũng làm theo, bọn họ đã sớm khẩn cấp triệu hồi đệ tử về tổng bộ Tiên Minh.

Nói cách khác... hiện tại Đông Vực cũng tương tự Nam Vực và Bắc Vực, đều xuất hiện cục diện không có người quản lý, cộng thêm động tĩnh Tiên Minh gây ra lần này quá lớn, cho nên Tiên giới tiếp theo chắc chắn sẽ rơi vào hỗn loạn tranh giành địa bàn và tài nguyên.

Mà so với tổn thất thảm trọng của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, Tiên Minh vì trung kiên sức mạnh không tổn thất, cộng thêm có hai vị Tiên Đế tọa trấn, sẽ trở thành tịnh thổ an toàn và ổn định duy nhất của Tiên giới.

“Hả?

Hai năm rưỡi!?” Thanh Thanh phát ra từng trận gào thét, vô lực nằm bẹp trên đầu Triệu Trường Sinh.

Hình ảnh chuyển dời...

Tần Phong lúc này và Tiểu Bạch đã gần như dọn sạch bảo khố.

“Hắc hắc!” Tiểu Bạch lộ ra nụ cười vui vẻ, hiển nhiên thu hoạch lần này rất tốt.

Oanh long long!!

Tiếng oanh minh điếc tai nhức óc vang lên, mặt đất cũng theo đó chấn động.

“Diệp Thần gie gie cũng khá đấy chứ!” Tần Phong theo bản năng nhìn về phía đại môn, phát hiện mình có chút xem thường Diệp Thần rồi.

Vốn tưởng rằng với chút nhân mã đó của gã căn bản không thể công phá được Lăng Tiêu Cung, nhưng không ngờ Lăng Tiêu Thánh Mẫu không hổ danh nữ cường nhân, lập tức điều động toàn bộ sức mạnh đi đánh Chiến Thần Điện, để lại một đám gà mờ đấu đá với Diệp Thần.

Một mặt là không thể đuổi đám người Diệp Thần ra ngoài, mặt khác lại không mở được Thập Nhị Tinh Thần Tru Tiên Đại Trận của Lăng Tiêu Cung.

“Nể tình đồng môn, tặng ngươi một câu cố lên!” Tần Phong không có ý định đi giúp đỡ, chỉ làm một động tác cổ vũ.

Tuy nhiên hắn cũng không vội vã sử dụng Không Gian Hồ Lô để quay về mà thu Tiểu Cửu Bảo vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, dẫn theo Tiểu Bạch đến Tàng Thư Các của Lăng Tiêu Cung.

Tuy rằng những công pháp và võ kỹ này không có tác dụng gì nhiều với hắn nhưng lại là căn cơ truyền thừa của Tần gia bọn họ, hắn cần phải đóng gói mang về vật quy nguyên chủ.

Hống!

Một tiếng thú hống đột nhiên vang lên khiến hư không chấn động.

Chỉ thấy Tàng Thư Các của Lăng Tiêu Cung khác với bảo khố, bên ngoài không có đệ tử canh giữ mà chỉ đặt hai con sư tử đồng khổng lồ ở cửa, còn tỏa ra uy thế không kém gì Tiên Quân.

Khi Tần Phong lại gần, chúng lập tức sống lại.

Một con sư tử đồng khổng lồ lập tức há cái mồm như chậu máu, lộ ra răng nanh sắc nhọn, phát ra tiếng hầm hừ, nhảy vọt tới vồ lấy Tần Phong, móng vuốt sắc bén như muốn xé nát mọi thứ.

“Hừ!” Tần Phong hừ lạnh một tiếng, tung ra một đấm.

Đông một tiếng!!

Nắm đấm đập mạnh vào đầu nó, phát ra tiếng va chạm đồng thau chói tai.

Chỉ thấy con sư tử khổng lồ không chỉ bị đấm bay đi mà trên đầu còn xuất hiện một vết đấm sâu hoắm.

Nhưng chưa đợi Tần Phong kịp thở dốc, con sư tử đồng còn lại đã lao lên, còn há mồm phun ra một luồng hỏa diễm bùng cháy hừng hực.

“Mẹ kiếp, còn chưa xong hả!?” Tần Phong dùng tốc độ di chuyển tới trước mặt đối phương, giáng cho nó một bạt tai bay thẳng đi.

“Ngao, ngao~~” Hai con sư tử đồng lập tức ngoan ngoãn, còn phát ra tiếng chó kêu lấy lòng.

Cứ như con thỏ học được chưởng pháp 31 Mach, một bạt tai xuống là ánh mắt lập tức trở nên trong trẻo...

“Ơ!” Tiểu Bạch rất hiếu kỳ nói: “Cái đống đồng nát này hình như không phải vật chết, mà là vật sống có chút trí tuệ!” “Có thể coi là một loại khôi lỗi cao cấp!!” Tần Phong liếc nhìn nói: “Cũng gần giống với đám tiểu nữ quỷ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, lợi dụng linh hồn để thao túng khôi lỗi chiến đấu.

Điểm khác biệt duy nhất là đám tiểu nữ quỷ vẫn là quỷ tu, có thể tự do rời khỏi cơ thể khôi lỗi, nhưng linh hồn của bọn chúng lại hoàn toàn dung nhập vào khôi lỗi, không chỉ không thể rời đi mà khi bị thương còn cảm thấy đau đớn.” “Khôi lỗi yêu thú cao cấp sao!?” Tiểu Bạch tò mò quan sát hai con sư tử đồng, phát hiện bọn chúng đã đạt tới cấp độ Tiên khí trung phẩm, sở hữu thực lực sánh ngang cường giả Tiên Quân cảnh.

Chương 1601

“Ngao, ngao...” Thân hình hai con sư tử đồng trong nháy mắt thu nhỏ lại như con chó, rón rén đi tới bên chân Tần Phong cọ cọ.

Không phải bọn chúng quên mất chức trách của mình, mà là cái tên yêu nghiệt Tần Phong này thực sự quá biến thái, dù bọn chúng có dùng hết sức bình sinh cũng không ngăn nổi hắn.

Cho nên bọn chúng đành phải thay đổi sách lược, chuẩn bị thông qua việc làm nũng bán manh để đổi cho mình một chủ nhân mới.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là do bọn chúng cảm nhận được từ trên người Tần Phong một luồng cảm giác thân thiết kỳ lạ, khiến bọn chúng nhớ lại lúc mới sinh ra.

“Vạn Thú Thân Hòa sao!?” Tần Phong nhận ra sự thay đổi của hai con sư tử đồng, lập tức thêm buff mới Vạn Thú Thân Hòa, sau đó đưa tay xoa xoa đầu chúng.

Chỉ thấy chúng như được Nam Cung Vấn Nhã xoa đầu, không còn vẻ hung tợn khi chiến đấu lúc nãy mà biến thân thành những “sinh viên đại học” trong trẻo nhưng ngu ngơ.

“Cảm giác thật kỳ quái!?” Tiểu Bạch mặt đầy nghi hoặc nhìn về phía Tần Phong, càng lúc càng cảm thấy mình gặp được đồng loại.

Thế nhưng Tần Phong không có ý định giải đáp, lập tức thu hai con sư tử đồng vào không gian tùy thân, sau đó dẫn Tiểu Bạch tiến vào Tàng Thư Các của Lăng Tiêu Cung.

Chỉ thấy bên trong từng hàng bí tịch được xếp ngay ngắn, tuy không hoành tráng bằng Tàng Thư Các của Tiên Minh nhưng cũng lớn hơn Tàng Thư Các của Chiến Thần Điện rất nhiều.

Tần Phong cũng không khách sáo, mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra, gom sạch toàn bộ bí tích tích lũy qua mấy đời của Lăng Tiêu Cung mang đi.

Oanh long long!!

Tiếng oanh minh điếc tai từ xa tới gần, mặt đất cũng chấn động ngày càng dữ dội.

“Công phá rồi sao!?” Tần Phong lập tức ngẩng đầu lẩm bẩm, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói lý lẽ chút nào.

Người ta Lăng Tiêu Thánh Mẫu công phá được Chiến Thần Điện là nhờ vào thực lực cứng và sự can đảm của bản thân.

Thế mà Diệp Thần chỉ bằng một đội quân rác rưởi và hai tên Tiên Vương chiêu mộ tạm thời lại công phá được Lăng Tiêu Cung – một trong ba siêu cấp thế lực của Tiên giới, phải nói là kịch bản “Chiến Thần trở về” này thực sự sướng thật.

“Cái tư tưởng bất lao nhi hoạch (không làm mà hưởng) này là không nên nha!” Tần Phong u oán thở dài một tiếng.

Để Diệp Thần hiểu được tinh thần gian khổ phác tố, hắn đành phải nhịn đau mà dọn sạch Lăng Tiêu Cung, để gã hiểu rằng bước đi vững chãi bằng đôi chân mình mới là mỹ đức.

“Kết thúc rồi!” Tiểu Bạch đưa móng vuốt nhỏ thu hồi Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Chỉ thấy Tàng Thư Các vốn bày đầy giá sách, giờ đây trở nên trống rỗng, đến mức con chuột nào vào đây chắc cũng phải rơi lệ mà đi ra.

“Đi thôi!” Tần Phong nhìn kỹ một lượt, xác nhận không còn sót lại gì mới vẫy tay lấy ra Không Gian Tiểu Hồ Lô.

“Ha ha, cuối cùng ta cũng vào được rồi!” Tần Phong vừa dẫn Tiểu

Bạch rời khỏi Lăng Tiêu Cung thì Diệp Thần dẫn theo đại quân hùng hổ sát vào.

Chỉ thấy bọn họ không có động tác thừa, nhắm thẳng bảo khố Lăng Tiêu Cung mà lao tới.

Dù sao bọn họ cũng biết mình nặng nhẹ bao nhiêu, sở dĩ có thể đánh vào đây hoàn toàn là nhờ vào việc canh gác của Lăng Tiêu Cung lỏng lẻo.

Cho nên bọn họ phải tranh thủ thời gian dọn sạch bảo vật trong bảo khố, nếu không chờ viện quân tới chắc chắn sẽ toàn quân bị diệt, vì thế bọn họ còn chuẩn bị sẵn hàng nghìn chiếc nhẫn trữ vật trống không.

“Hửm?!” Dịch Thiên Cơ nghi hoặc nhìn một khoảng đất trống lớn, không hiểu tại sao trong Lăng Tiêu Cung lại có nhiều đất trống như vậy.

Tuy lão chưa từng đến đây nhưng cũng nghe nói mỹ cảnh của Lăng Tiêu Cung là đệ nhất Tiên giới, vậy mà hiện tại không chỉ không thấy mỹ cảnh gì, trái lại chỉ thấy một khoảng đất trống lớn không biết dùng để làm gì.

“Dịch tiền bối, Dịch tiền bối...” Ngay khi Dịch Thiên Cơ đang nghi hoặc thì tiếng gọi gấp gáp của Diệp Thần vang lên.

Chỉ thấy gã dẫn theo đại quân hưng phấn chạy tới trước bảo khố, kết quả còn chưa kịp nhìn rõ bảo khố trông thế nào thì đã thấy xác đệ tử Lăng Tiêu Cung nằm la liệt, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

“Lẽ nào bị kẻ nào đó nhanh chân đến trước rồi sao!?” Dịch Thiên Cơ thấy xác chết khắp nơi, tim cũng thót lên một cái.

Sau đó lão nhanh chóng nhìn về phía bảo khố Lăng Tiêu Cung, xác nhận cấm chế chưa bị phá mới thở phào nhẹ nhõm.

“Dịch tiền bối, thực sự không có vấn đề gì chứ!?” Tim Diệp Thần vọt lên tới cổ họng, cả người cũng căng thẳng lạ thường.

Không phải gã không tin phán đoán của Dịch Thiên Cơ, mà là gã đã gặp quá nhiều chuyện mừng hụt rồi.

Mỗi lần gã tưởng mình sắp vùng lên đổi đời thì cái tên khốn Tần Phong kia lại nhảy ra tặng cho gã một cái tát trời giáng, giờ thấy xác chết ngoài bảo khố lại khiến gã nhớ về nỗi sợ bị Tần Phong chi phối.

“Yên tâm!” Dịch Thiên Cơ rất tự tin vào phán đoán của mình, lập tức đi tới trước bảo khố Lăng Tiêu Cung.

Khác với cách phá khóa bạo lực của Tần Phong, lão lấy ra một chiếc la bàn ném lên không trung, sau đó nhanh chóng kết thủ ấn điểm vào la bàn.

Ông!

Ông!

La bàn lập tức bùng phát từng đạo tử quang, giống như tia cực tím chiếu lên dấu hiệu chống giả trên tờ tiền, soi ra toàn bộ phù văn kim sắc xung quanh bảo khố.

Sau đó lão lại nhanh chóng kết ấn, điểm lên những phù văn kim sắc kia, giống như giải mã khiến chúng từng cái một biến mất.

“Mở rồi!” Diệp Thần không thể chờ đợi thêm, vội vàng đẩy cửa đại môn.

Chỉ thấy bên trong là một tiểu thế giới độc lập được khai tịch ra, nhưng lại trống rỗng không có một món bảo bối nào, thậm chí một tia sáng cũng không có, hoàn toàn là một cái kho hàng đen ngòm.

“Ai làm?!” Nụ cười trên mặt Dịch Thiên Cơ vụt tắt, sau đó không màng hình tượng mà gào thét lớn.

Bọn họ rõ ràng đã vượt qua mọi khó khăn, chỉ chờ mở bảo khố để chia chác, vậy mà kết quả bên trong cái gì cũng không có.

Đừng nói là lão, ai gặp chuyện này tâm lý cũng phải sụp đổ thôi.

“Tần Phong, nhất định là Tần Phong!” Sắc mặt Diệp Thần âm trầm đáng sợ.

Tuy rằng gã không có bằng chứng chứng minh là Tần Phong làm, nhưng kinh nghiệm ăn đòn nhiều năm bảo gã rằng, chắc chắn là Tần Phong đã thừa cơ hỗn loạn dọn sạch bảo khố rồi.

Thế nhưng gã dù sao cũng là người đàn ông bị “Tần Đạo” đùa giỡn nhiều lần, tâm lý không đến mức sụp đổ ngay như Dịch Thiên Cơ mà vội vàng dẫn đại quân rút khỏi Lăng Tiêu Cung.

“Đi luôn sao?!” Dịch Thiên Cơ không cam lòng nói: “Tuy bảo khố bị kẻ khác nhanh chân đến trước nhưng Tàng Thư Các vẫn còn chưa đi mà...” “Còn đi cái quái gì nữa!” Sắc mặt Diệp Thần âm trầm ngắt lời.

Với cái tính cách ăn sạch sành sanh, xong việc còn phải cầm khúc xương gặm thêm mấy cái của Tần Phong, đừng nói là sách trong Tàng Thư Các, ngay cả cái yếm của Lăng Tiêu Thánh Mẫu có giữ được không còn khó nói...

Chương 1602

“Cứ thế mà đi sao?!” Dịch Thiên Cơ đầy vẻ không cam lòng.

Lão chuẩn bị sẵn bao nhiêu nhẫn trữ vật trống không, kết quả cuối cùng không chỉ không vớ được món bảo bối nào, mà còn phải thay kẻ gây họa gánh tội thay, mang tiếng cướp đoạt bảo khố Lăng Tiêu Cung.

Đối với một thần toán liệu sự như thần, đây quả thực là nỗi nhục nhã lớn nhất trong đời lão.

“Đừng lôi thôi nữa, mau đi thôi!” Diệp Thần gấp giọng thúc giục.

Là người đàn ông bị “Tần Đạo” đùa giỡn nhiều năm, gã đã thân chân chính trải nghiệm sự đáng sợ của đối phương, đặc biệt là khi ngươi nhận ra hắn đang giở trò quỷ, tuyệt đối không phải trò chơi kết thúc, mà có nghĩa là trò chơi mới vừa bắt đầu.

Tiếp theo ngươi sẽ phải đối mặt với một con heo nái đeo áo lót, hết chiêu này đến chiêu khác đùa giỡn ngươi đến mức chết đi sống lại.

“Hắt xì!” Tần Phong không kìm được hắt hơi một cái, nghi ngờ có kẻ đang nói xấu sau lưng mình.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ hố Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hệ số nguy hiểm của gã tăng lên, nhận được 1 triệu điểm phản diện!” “Hệ số nguy hiểm tăng lên sao!?” Tần Phong lập tức lẩm bẩm: “Cũng có nghĩa là không phải trăm phần trăm có nguy hiểm, vậy làm tròn một chút là không có nguy hiểm rồi!” “Cái gì không có nguy hiểm?!” Tần Phong vừa dẫn Tiểu Bạch quay lại đại điện tổng bộ Tiên Minh thì một giọng nói nũng nịu mê người từ phía sau truyền đến.

“Ái chà mẹ ơi, dọa chết ta rồi!” Tần Phong bị giọng nói đột ngột dọa giật mình, quay đầu lại mới phát hiện là “đóa hoa giải ngữ” Mộng Dao của mình.

Chỉ thấy nàng mặc một bộ cổ trang màu trắng bạc, như tiên tử dưới trăng đứng giữa đại điện.

Gương mặt tinh tế tuyệt mỹ mang theo phong vận chín chắn độc đáo của thiếu phụ, đôi lông mày cong như chứa đựng nhu tình vô tận; đôi mắt như nước mùa thu, ẩn chứa vài phần quyến rũ và thông tuệ.

Ấn hoa điền giữa mày lúc ẩn lúc hiện, dưới ánh trăng tỏa ra một luồng ánh sáng thần bí, tăng thêm cho nàng vài phần khí chất cao quý.

“Hừ!!” Tiểu Bạch sau khi nhìn thấy Mộng Dao tiên tử, lập tức tức giận vung vẩy tay nhỏ hừ một tiếng, hiển nhiên lại nhớ tới chuyện Quan Vũ Manh Chủ rồi.

Thế nhưng Mộng Dao tiên tử không có ý định để ý tới nó, thân hình uyển chuyển không ngừng tiến gần về phía Tần Phong, càng giống như đóa hoa đang nở rộ, tỏa ra hương thơm mê người.

“Tiểu đệ đệ, làm gì mà sợ hãi vậy!?” Mộng Dao tiên tử mím môi cười nói: “Chẳng lẽ vừa rồi ra ngoài, lại làm chuyện xấu gì vụng trộm sao!?” “Tỷ tỷ, sao tỷ có thể ngậm máu phun người, hãm hại sự trong sạch của đệ như vậy!?” Tần Phong rất tự nhiên ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, miệng thì kêu oan: “Nếu không tin, tỷ có thể tự mình tới kiểm tra một chút, xem hàng tồn của đệ đệ có còn không.” “Kiểm tra sao!?” Mộng Dao tiên tử nhìn Tần Phong đầy ẩn ý, trong đôi mắt đẹp còn có chút háo hức mong chờ.

Thế nhưng nghĩ tới tình hình của cha mình hiện tại, nàng đành phải nén lại tâm trạng “trâu già muốn gặm cỏ non”.

“Đừng đùa nữa, có chính sự!” Mộng Dao tiên tử hít sâu một hơi, thần tình nghiêm túc nói: “Tỷ đã đợi đệ ở đây rất lâu rồi, tình hình của phụ thân tệ hơn tưởng tượng nhiều, viên đan dược thọ mệnh đệ đưa tỷ lần trước còn không!?” “Có thì có...” Tần Phong nhớ tới quy củ mình đã định ra, đầy ẩn ý nói: “Nhưng mà thái độ này của tỷ tỷ, không giống thái độ của người đi nhờ vả chút nào nha?!” “Cái tên thối này...” Mộng Dao tiên tử tức đến nghiến răng nghiến lợi, biết rõ tối nay mình không chịu “thiệt thòi” một chút thì đừng hòng lấy được đan dược thọ mệnh từ tay Tần Phong.

Chỉ thấy nàng liếc nhìn Tần Phong một cái đầy phong tình, sau đó lộ ra biểu tình ủy khuất vô cùng, giống như bị ép buộc mà quỳ xuống trước mặt Tần Phong, không còn chút uy nghiêm nào của một cường giả Tiên Đế.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt giải ngữ hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!” “Thái độ này của tỷ tỷ...” Tần Phong nhìn thấy mà tim gan cũng rung rinh theo, cảm giác điểm yếu đã bị đối phương nắm thóp rồi.

Phải biết rằng, Mộng Dao tiên tử là cường giả Tiên Đế cảnh, là tồn tại khủng bố như vũ khí hạt nhân ở Tiên giới, vậy mà hiện tại lại ủy khuất quỳ trước mặt mình, ngay lập tức thỏa mãn mọi hư vinh của đàn ông.

“Tần Phong tiểu đệ đệ...” Mộng Dao tiên tử ủy khuất ngẩng đầu, còn đưa tay nhỏ kéo vạt áo Tần Phong.

“Tỷ tỷ đây mới là nghệ thuật hạt nhân thực sự nha!” Tần Phong biết Mộng Dao tiên tử là người thực tế, sẵn sàng bỏ ra mồ hôi công sức, để con đường phấn đấu của nàng trở nên đặc sắc, hắn phải làm cho mỗi một khâu đều thần thái phi dương.

Chỉ thấy khóe miệng hắn lộ ra nụ cười tà mị, giống như một tên công tử bột mà kéo người vào lòng.

“Á, đừng mà...” Mộng Dao tiên tử cũng rất phối hợp, lộ ra biểu tình kinh hoàng như bị trêu ghẹo.

Hoàn toàn quên mất mình sở hữu tu vi Tiên Đế, là tồn tại khủng bố trấn áp cả Tiên giới.

“Hừ!” Tiểu Bạch thấy mình bị ngó lơ, lại tức giận hừ một tiếng.

“Khụ khụ...” Mộng Dao tiên tử nhớ ra hiện trường còn có trẻ con, không thích hợp với những hình ảnh thiếu nhi không nên xem, lập tức ho nhẹ một tiếng để che giấu sự ngượng ngùng, sau đó thoát khỏi vòng tay Tần Phong, khôi phục lại dáng vẻ tiên tử cao quý ưu nhã, chỉ là trên làn da trắng như ngọc hiện lên một vệt hồng nhuận.

“Cái đứa nhỏ này thật không có chút tinh ý nào cả!” Tần Phong như một người cha già không vui, xách tai thỏ quăng ra ngoài đại điện, bảo nó tự mình về Bạch Ngọc Kinh đi, đừng ở lại quấy rầy hắn nghiên cứu nghệ thuật hạt nhân.

“Ái da!” Tiểu Bạch ngã cái bịch, còn nảy lên hai cái mới dừng lại.

“Hửm?!” Đám hộ vệ ngoài cửa nghe thấy động tĩnh, đều hiếu kỳ nhìn về phía Tiểu Bạch.

“Nhìn cái gì mà nhìn?!” Tiểu Bạch bị quăng ra ngoài tâm trạng đang không vui, lập tức hung dữ nói: “Chưa thấy Manh Chủ Tiên Minh bao giờ sao!?” Mắng xong... nó tức giận đứng dậy phủi bụi trên mông, chuẩn bị về Bạch Ngọc Kinh tìm Tử Diên mách lẻo về chủ nhân.

“Đây chính là vị Manh Chủ mới được thiết lập gần đây sao!?” Đám hộ vệ ngoài đại điện đưa mắt nhìn nhau, biểu thị đều là lần đầu thấy Manh Chủ.

Trong khi Tần Phong đang bận rộn nghiên cứu nghệ thuật hạt nhân, thì bọn người Tam Lộng đại sư cũng đã đến Tô gia.

Chỉ thấy Nam Vực Tô gia lớn hơn Bắc Vực Tô gia rất nhiều, mấy tòa tiên sơn lơ lửng giữa hư không, trên đó còn có những thành trì phồn hoa, tu tiên giả ra vào tấp nập.

Thế nhưng kể từ khi tin tức Chiến Thần Điện đại bại ở biên cảnh Đông Nam truyền đến, bầu không khí của Nam Vực Tô gia bắt đầu có gì đó không ổn, trong các tòa thành trên tiên sơn xuất hiện rất nhiều người lạ mặt từ bên ngoài đến.

“Bệ hạ đúng là bệ hạ nha!” Nhậm Hoàn không kìm được cảm thán: “Nhanh như vậy đã xử lý xong Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, cảm giác cứ như đang nằm mơ vậy!” “Ân, ân, ân!” Đàm Lực gật đầu lia lịa tán đồng.

Tuy rằng hắn đều có tham gia vào kế hoạch của Tần Phong nhưng đến tận bây giờ hắn vẫn chưa hiểu vì sao Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung lại thua, và Tần Phong đã dùng cái gì để xoay bọn họ như chong chóng.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay nói: “Đây chính là cảnh giới cao nhất của mưu lược, dùng góc độ mang lại lợi ích cho người khác để hoàn thiện bố cục của chính mình.” “Tên trọc nói đúng!” Mộc Tú tán thành gật đầu: “Lăng Tiêu Thánh Mẫu và Long Ngạo Thiên, dưới sự dẫn dắt của Đông Phương tiểu thư và Bạch Nhật, cứ ngỡ mình chiếm được món hời lớn, đâu biết rằng chỉ là đang giúp bệ hạ hoàn thiện bố cục mà thôi...” "Có lý!" Nhậm Hoàn không nhịn được mà nhếch môi nói: "Bệ hạ lấy thân vào cuộc, hoàn thành việc tích lũy máu tanh nguyên thủy nhất, tiếp theo chỉ cần chúng ta phát huy ổn định, tĩnh chờ Bệ hạ đột phá Tiên Đế, vậy thì chúng ta lại có thể tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy đầm rồi!" "Hắc hắc hắc..." Mộc Tú và Tam Lộng đại sư lập tức cười gian xảo, không thể không thừa nhận lựa chọn luôn quan trọng hơn nỗ lực.

Nguyên bản bọn họ chỉ là lũ chó độc thân gây họa một phương ở

Hoang Cổ, không ngờ sau khi theo Tần Phong ra ngoài khởi nghiệp, không chỉ sống cuộc sống trên người người khác, mà còn sống cuộc sống trên người người khác. "Ân?!" Đàm Lực nghe xong vẫn cứ mơ mơ màng màng, nhưng cứ đi theo tấu nhạc chuẩn là không sai.

Đông!

Đông!

Đông!

Một trận tiếng chuông dồn dập vang lên, khiến mọi người dồn dập nhìn qua.

Chỉ thấy mấy tòa tiên sơn của Tô gia đột nhiên xuất hiện rất nhiều đệ tử, dường như nhận được mệnh lệnh gì đó mà dồn dập hiện thân tại chủ thành Tô gia.

Thấy cảnh này, mọi người bàn tán xôn xao. "Đây là tín hiệu triệu tập của Tô gia, lẽ nào Tô gia xảy ra chuyện gì rồi?!" "Tô gia có thể xảy ra chuyện gì?

Sau lưng họ là Ngạo Thiên Tiên Đế đấy!" "Đúng vậy, dựa vào quan hệ giữa Tâm Ngữ tiên tử và Ngạo Thiên Tiên Đế, đệ tử Tô gia ở Nam Vực không ai dám đụng." "Gần đây ta nghe được một tin tức, không biết là thật hay giả, nói là Ngạo Thiên Tiên Đế đại bại ở biên cảnh phía Đông Nam." "Nhìn cái biết ngay tin giả, Thần Sách Quân của Ngạo Thiên Tiên Đế ở Tiên giới là sự tồn tại vô địch, làm sao có thể đại bại được!?" "Phải đó, ta nghe nói Tiên Minh sợ hãi đến mức khẩn cấp triệu hồi đệ tử, co rụt lại tại trụ sở như rùa rút đầu, Ngạo Thiên Tiên Đế đại bại ở biên cảnh cho ai xem!?" "Các ngươi đừng có không tin, ta nghe nói Tiên Minh lần này sử dụng một loại chim sắt chưa từng thấy, trực tiếp khiến Thần Sách Quân thương vong bảy thành, các thế lực đi cùng Ngạo Thiên Tiên Đế lại càng tổn thất gần chín thành." "Càng nói càng ly kỳ, chim gì mà có thể làm Thần Sách

Quân tổn thất bảy thành, các đại thế lực tổn thất chín thành chứ!?" "Đúng vậy, loại lời này phàm là người có não một chút đều sẽ không tin." "..." Ngay lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, hư không đột nhiên rung chuyển kịch liệt.

Chương 1603

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, phát ra một đạo sấm sét điếc tai.

Ngay sau đó chủ thành Tô gia bộc phát ra một đạo bạch quang ngất trời, hóa thành một mái vòm năng lượng bao phủ chủ thành Tô gia lại. "Hộ tộc đại trận?!" Các tu tiên giả ở Tây Châu vẻ mặt ngơ ngác, không biết Tô gia đang làm cái gì.

Đừng nhìn hộ tộc, hộ tông đại trận lực phòng ngự kinh người, có thể ngăn cản Tiên Vương cự đầu, Tiên Đế cường giả ở bên ngoài, nhưng tiêu hao cũng vô cùng khủng khiếp.

Mỗi ngày đều cần hàng chục vạn, hàng trăm vạn cực phẩm tiên tinh để duy trì đại trận vận hành, cho nên chưa đến mức vạn bất đắc dĩ, không có thế lực nào sẽ khởi động loại trận pháp phòng ngự cỡ lớn này.

Thường là lúc không chống đỡ nổi quân địch tấn công, mới có thể mở đại trận này để thủ hộ thủy tinh. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Xem ra Tô gia đã biết tin Chiến Thần Điện bị 'trộm nhà' rồi, đây là thà rằng tự mình lãng phí, cũng không muốn làm lợi cho chúng ta a!" "Đậu má vô sỉ quá rồi!" Nhậm Hoàn phẫn nộ nói: "Thứ họ lãng phí, đều là tiền của chúng ta cả đấy!" "Bây giờ phải làm sao đây!?" Đàm Lực nghe thấy tiền của mình bị người ta dùng mất, lập tức cuống cả lên, hận không trực tiếp cầm đại đao xông lên giật lại tiền thuộc về mình. "Đừng vội!" Mộc Tú lên tiếng an ủi: "Tuy rằng Tô gia nhận được tin tức mở ra phòng ngự đại trận, nhưng cũng gián tiếp chứng thực Tô gia tổn thất thảm trọng, mà Long Ngạo Thiên lại đang bận đi tìm Lăng Tiêu Thánh Mẫu, căn bản không rút ra được nhân thủ để quản Tô gia, cho nên đám vong mạng đồ kia rất nhanh sẽ động thủ thôi." "Không sai!" Tam Lộng đại sư tiếp tục nói: "Tô gia này là di cư từ Bắc Vực sang, ở Nam Vực căn bản không có gốc rễ, tất cả đều dựa vào Long Ngạo Thiên mới phát triển lên được, hiện tại Long Ngạo Thiên ngã rồi, ai nấy đều muốn tới cắn một miếng thịt béo này, cho nên dù Tô gia có mở phòng ngự đại trận cũng không trụ được bao lâu đâu." "Như vậy chẳng phải lỗ to sao!?" Nhậm Hoàn mặt mày đau xót: "Nếu thật sự đợi đám vong mạng đồ kia công phá Tô gia, dù chúng ta là người đầu tiên xông vào, thì có thể chia được mấy miếng thịt chứ!?" "Phải đó!" Đàm Lực cũng đầy vẻ lo lắng: "Có thể công phá phòng ngự đại trận của Tô gia, có thể thấy thực lực không tầm thường, chỉ bốn người chúng ta, có thể tranh thức ăn từ miệng lũ sói đói kia không!?" "Phải làm sao bây giờ!?" Nhậm Hoàn cuống quýt: "Hay là gửi tin cầu cứu Thanh Thiên, Trần tổ, Diệp Long bọn họ!?" "Đùa gì thế!" Mộc Tú lập tức hừ lạnh: "Nếu gặp chút chuyện này đã cầu viện bọn họ, sau này chúng ta còn mặt mũi nào hỗn trong đội ngũ chuyên nghiệp nữa!?" "Đúng vậy!" Tam Lộng đại sư cũng đầy vẻ khinh bỉ: "Nếu để Bệ hạ biết, chúng ta ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng xử lý không xong, sau này làm sao trọng dụng chúng ta?

Bần tăng làm sao gom đủ lục thần trang!?" "Nói vậy là đại sư có cách rồi!?" Nhậm Hoàn và Đàm Lực mừng rỡ, dồn dập nhìn về phía 'ông hoàng ý tưởng'. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư giây lát biến thành đắc đạo cao tăng, chắp tay nói: "Các ngươi có còn nhớ, Bệ hạ cách đây không lâu đã đi Bắc Vực Tô gia một chuyến không?" "Bắc Vực Tô gia!?" Nhậm Hoàn nhíu mày suy nghĩ: "Ta nhớ là có chuyện này, nghe nói người đương gia tên là Tô Phỉ, không chỉ chết chồng mà còn mất cả gia nghiệp, hiện tại muội muội Tô Uyển đang đưa nàng ta tới Nam Vực Tô gia để dưỡng thai." "Ý gì!?" Đàm Lực ngơ ngác gãi đầu: "Tần đại tiên nhân làm chết chồng người ta, lại tịch thu tài sản của người ta, là muốn ép phụ nữ có thai Tô Phỉ này phải theo mình sao!?" "Ngươi có ngốc không!?" Mộc Tú tức giận nói: "Tô Phỉ này dù sao cũng là đích nữ Tô gia, hiện tại gia phá người vong đến nương nhờ Tô gia, Tô gia sao có thể ngăn nàng ở ngoài?

Chỉ cần chúng ta tiếp cận được đường dây Tô Phỉ này, chẳng phải có thể thừa cơ tiến vào Tô gia sao!?" "Cách hay!" Đàm Lực mắt sáng lên, sau đó lại hỏi: "Vậy chúng ta nên tiếp cận Tô Phỉ này như thế nào!?" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay: "Muốn tiếp cận phụ nữ cách tốt nhất chính là sắc dụ, mà nàng ta lại vừa mới chết chồng, còn đang mang thai, nếu lúc này xuất hiện một người đàn ông sẵn lòng chăm sóc nàng và đứa trẻ, tin rằng rất nhanh có thể công hãm được nàng." "Cái này..." Mộc Tú và Nhậm Hoàn không muốn làm 'anh chàng đổ vỏ', đồng loạt nhìn về phía Đàm Lực. "Ta!?" Đàm Lực chỉ chỉ mình, sau đó liên tục lắc đầu: "Không được, không được, ta chỉ biết đánh lộn, không biết sắc dụ." "Đừng vội từ chối!" Tam Lộng đại sư cũng không muốn đổ vỏ, bắt đầu tẩy não: "Hiện tại Tô Phỉ này tục xưng là 'châu chuyển vận', ngươi công hãm nàng ta cũng bằng như chuyển vận rồi, hơn nữa nữ nhân này sau khi sinh xong đều sẽ mập lên, tức là ngươi có thể trải nghiệm cảm giác 'đầy đặn', nhưng tiểu tiên nữ đều yêu cái đẹp, sau đó chắc chắn sẽ giảm cân, như vậy ngươi lại có thể trải nghiệm cảm giác 'mảnh mai', cái này gọi là chuyển vận, đầy đặn cộng mảnh mai, một con cá ba cách ăn..." "Ăn!?" Nhậm Hoàn nghe vậy, thần tình sững lại.

Nguyên bản hắn từ chối làm anh chàng đổ vỏ, nhưng nghe xong đại sư nói 'một con cá ba cách ăn', phát hiện mình cư nhiên nảy sinh ý định kỳ lạ. "Không chỉ một con cá ba cách ăn!" Mộc Tú vẫn từ chối đổ vỏ, bồi thêm: "Ngươi quên nàng ta còn là nhân thê, hiện tại lại chết chồng, thành góa phụ hàng thật giá thật, sau này Bệ hạ mà tán dóc về chủ đề nhân thê và góa phụ, ngươi sẽ có quyền ưu tiên trả lời, từ đó có được cơ hội tiến bộ." "Nếu ngươi nói vậy..." Đàm Lực nguyên bản nội tâm từ chối đổ vỏ, nhưng nghe xong cảm thấy cũng không phải không thể.

Tuyệt đối không phải vì 'một con cá ba cách ăn', cũng không phải vì cơ hội tiến bộ tương lai, chỉ đơn thuần là muốn hoàn thành nhiệm vụ, báo đáp tình cảm tin tưởng của anh em. "Vậy quyết định thế đi!" Tam Lộng đại sư không cho Đàm Lực cơ hội từ chối, trực tiếp chốt hạ để hắn đi sắc dụ Tô Phỉ. "Không phải..." Nhậm Hoàn vội vàng mở miệng, muốn tranh thủ một chút. "Tốt, cứ quyết định vậy đi!" Mộc Tú không cho Nhậm Hoàn cơ hội lên tiếng, trực tiếp bố trí nhiệm vụ: "Lát nữa tìm một băng nhóm tội phạm, bán tin tức của Tô Phỉ cho bọn chúng, trước tiên kiếm một mớ hồi máu, nói là có thể bắt giữ đích nữ Tô Phỉ này để ép Tô gia mở đại trận, mà đợi khi bọn chúng ra tay với Tô Phỉ, chúng ta sẽ hóa thân chính nghĩa ra tay cứu giúp, sau đó Đàm Lực liều mạng bảo vệ Tô Phỉ, sau đó mang lại cho nàng sự ấm áp và quan tâm." "Không tệ!" Tam Lộng đại sư gật đầu tán thành: "Anh hùng cứu mỹ nhân tuy cũ rích, nhưng con gái lại rất ăn chiêu này!" "Đợi đã!" Nhậm Hoàn cũng muốn một con cá ba cách ăn, vội vàng nghiêm túc nói: "Kiểu đàn ông bạo lực như lão Đàm thì biết thế nào là ôn nhu và quan tâm, ta thấy nhiệm vụ gian khổ này nên giao cho một người đàn ông trưởng thành ổn trọng." "Lão Nhậm, ngươi không hiểu phụ nữ rồi!" Tam Lộng đại sư liếc Nhậm Hoàn một cái, hóa thân thành bạn tâm giao của phái nữ nói: "Tô Phỉ ở đoạn tình cảm trước đã trả giá bao nhiêu, nhưng cuối cùng vẫn gặp phải sự phản bội của tra nam, bần tăng không dám tưởng tượng nàng sẽ suy sụp thế nào khi biết chân tướng, hiện tại nàng e rằng đã sớm tỉnh ngộ, không còn là tiểu cô nương đắm chìm trong tình yêu nữa, cho nên sự quan tâm và ôn nhu của ngươi trong mắt nàng đều là có ý đồ xấu." "Nói cái gì thế!" Nhậm Hoàn rất bất mãn: "Cùng là quan tâm và ấm áp, tại sao của lão Đàm thì được, còn của ta lại là ý đồ xấu!?" "Lão Nhậm, ngươi đúng là không hiểu phụ nữ!" Mộc Tú cũng liếc mắt: "Tô Phỉ này là đích nữ Tô gia, quản lý gia nghiệp Tô gia ở Bắc Vực, vừa mới chết chồng gia đình tan nát, giờ lại phải đến nương nhờ đứa em gái mà mình ghét nhất, có thể nói kinh nghiệm sống quá nhiều rồi, ngươi dùng chiêu dỗ tiểu cô nương sao thành công được!?" "Thần côn nói đúng!" Tam Lộng đại sư chắp tay: "Nếu ngươi thích lương gia nữ tử chưa trải sự đời, hãy đưa nàng đi rong ruổi giang hồ, ngắm nhìn phồn hoa thế giới, nếu ngươi thích góa phụ tâm hồn đầy thương tang, hãy cứ ngây ngô đưa nàng ra bờ sông thả đèn cầu phúc cho đứa nhỏ." "Ngây ngô!?" Đàm Lực thần tình hơi khựng lại, cảm giác như đang ám chỉ mình. "Trọc lóc nói đúng!" Mộc Tú gật đầu tán thành: "Hơn nữa chiêu này không chỉ hữu dụng với phụ nữ, với đàn ông cũng tương tự, nghe nói Tân Hỏa đã giả làm Như Yên, chuẩn bị đi khiêu chiến Lâm Uyên đã chết tâm kia, muốn đưa hắn đi hồi ức lại những thời gian tốt đẹp trước đây." Khung cảnh chuyển dời, tại một tòa thành nhỏ nơi biên cảnh.

Vì tòa thành này nằm bên ngoài cổ chiến trường Tây Vực, dường như bị thế giới lãng quên, cô độc sừng sững trên bãi sa mạc hoang lương.

Cuồng phong gào thét, che khuất bầu trời.

Uyên tổng đội mưa cát mịt mù, đi tới trong tòa thành nhỏ biên cảnh.

Cứ ngỡ tòa cô thành này sẽ vô cùng vắng vẻ, không ngờ vừa vào thành đã thấy một đám người đang ngẩng đầu chỉ trỏ lên tường thành chỗ hắn vừa bước vào. "Vị tiên tử kia là ai?

Sao lại tới uống rượu nữa rồi!?" "Nghe nói tiên tử bị tổn thương tình cảm, vẫn luôn không thoát ra được, chỉ có thể mượn rượu giải sầu suốt ngày." "Không đùa chứ?

Mỹ nhân tuyệt sắc như thế ai mà không trân trọng!?" "Đúng vậy, nếu ta có cô vợ xinh đẹp thế này, ta phải nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa mới được." "Nhỏ tiếng chút đi, vị tiên tử kia không dễ chọc đâu!" "Sợ cái gì, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, nếu có thể cho ta được một lần thân cận, dù có xuống mười tám tầng địa ngục ta cũng sẵn lòng." "Không sai, chúng ta cũng sẵn lòng!" "..." Uyên tổng nghe thấy tiếng bàn tán của mọi người, hiếu kỳ quay đầu nhìn lên tường thành.

Chỉ thấy trên tường thành đang tựa vào một nữ tử tuyệt mỹ, mặc một bộ cổ trang trắng phiêu dật, tựa như một tiên ảnh cô tịch.

Mái tóc xanh xõa tung tùy ý, bị gió thổi lộ ra dung nhan tuyệt mỹ, đôi mắt đẹp chứa đầy sự thê lương và ai oán, không thấy một chút linh động nào.

Trong tay còn siết chặt một vò rượu mạnh, không chút do dự ngửa đầu nốc một ngụm lớn, chất lỏng cay nồng chảy xuống cổ họng, nhưng lại không thiêu rụi được nỗi sầu khổ trong lòng nàng. "Ha ha..." Liễu Như Yên dường như cảm ứng được Uyên tổng, khóe môi nở một nụ cười thê lương, trong đó tràn đầy sự tự giễu và bất lực. "Là nàng!" Uyên tổng chỉ cảm thấy đầu óc nổ vang, trái tim nhỏ cũng thắt lại một cái.

Liễu Như Yên!

Người phụ nữ khiến hắn vừa yêu vừa hận, dù hắn có sống hai kiếp cũng vẫn nhớ rõ.

Tuy hắn không biết chuyện gì đã xảy ra với Liễu Như Yên, nhưng nhìn thấy bóng dáng lạc lõng của nàng trong gió cát, tựa như một đóa tiên hoa héo tàn, trong lòng hắn lại cảm thấy một trận khoái cảm khó tả.

Hối hận rồi chứ gì!

Lúc trước chính mình đã cho nàng cả thế giới, nhưng nàng lại liên hợp với Quý Bác Đạt hạ độc mình, kết quả không chỉ không sống tốt hơn trước, mà trái lại còn trốn ở tòa cô thành biên cảnh này mượn rượu giải sầu. "Tiểu tử, tiên tử bực này cũng là thứ ngươi có thể nhìn sao!?" Ngay khi Uyên tổng đang chìm đắm trong khoái cảm, một tiếng hừ lạnh nổ vang bên tai.

Chỉ thấy một nam tử mặt đầy thịt ngang đứng trước mặt hắn, sau lưng còn đi theo mấy tên tiểu đệ, chẳng nói chẳng rằng trực tiếp đấm một phát vào mặt hắn.

Bốp một tiếng!

Do Uyên tổng vừa mới nhìn Liễu Như Yên mà thất thần, trực tiếp bị đối phương đấm trúng.

Hơn nữa tu vi đối phương còn không thấp, đạt tới Kim Tiên đỉnh phong, dẫn theo một đám tiểu đệ xông lên, đấm đá Uyên tổng một trận túi bụi. "Mẹ kiếp, người phụ nữ này lại hại ta!" Uyên tổng trong lòng tức muốn chết, chọn cách ôm đầu lặng lẽ chịu đựng.

Không phải hắn đánh không lại lũ địa bĩ lưu manh này, mà là hiện tại tu vi hắn quá thấp, không muốn quá sớm thu hút sự chú ý của Liễu Như Yên. "A..." Ngay khi Uyên tổng chọn cách lặng lẽ chịu đựng, những tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chỉ thấy Liễu Như Yên dựa theo kịch bản ra tay, đánh bay từng tên lưu manh địa bĩ ra ngoài, tay cầm vò rượu lảo đảo xuất hiện trước mặt Uyên tổng. "Ân!?" Uyên tổng cảm thấy không còn ai đánh mình, hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn lên, cũng vừa vặn chạm phải ánh mắt của Liễu Như Yên.

Choảng một tiếng!

Liễu Như Yên diễn cực giống, vò rượu vì chấn kinh mà rơi khỏi tay, rượu trong vắt cũng theo đó làm ướt mặt đất...

Chương 1604

"Không ổn!" Trái tim nhỏ của Uyên tổng run lên một cái, tùy đó bắt đầu căng thẳng.

Tuy hắn đã thành công trọng sinh ở hạ giới Hoang Cổ, nhưng tên tuổi và diện mạo lại giống hệt kiếp trước.

Điều này cũng khiến hắn vẫn luôn nghi ngờ mình không phải đoạt xá trọng sinh, mà là thực sự chuyển thế trọng sinh, chỉ là không thức tỉnh ký ức tiền thế, cho đến khi Lâm Uyên đời này tử vong mới thành công thức tỉnh.

Nhưng bây giờ những cái đó đều không phải trọng điểm, trọng điểm thực sự là tu vi hắn quá thấp, dù hắn có ký ức tiền thế cũng không thể lay chuyển được Liễu Như Yên cảnh giới Tiên Vương.

Một khi khiến nàng nghi ngờ và cảnh giác, mình căn bản không có lực hoàn thủ. "Ngươi..." Liễu Như Yên đầy mặt chấn kinh nhìn Uyên tổng, không có một chút dấu vết diễn xuất nào, hoàn toàn là chân tình bộc lộ.

Tuy nàng đã sớm biết từ chỗ Tần Phong rằng Uyên tổng đã trọng sinh, nhưng thật sự gặp được bản thân y vẫn cảm thấy khó mà tin nổi.

Nàng rõ ràng đã tự tay giết người, thậm chí ngay cả Tiên Vương bản nguyên cũng đào ra rồi.

Thế mà đối phương không chỉ trọng sinh như kỳ tích, mà còn sống sờ sờ đứng trước mặt nàng, hoàn toàn lật đổ thế giới quan mà nàng xây dựng từ nhỏ, nói không chấn kinh tuyệt đối là lừa người. "Đa tạ tiên tử cứu mạng chi ân!!" Uyên tổng vội vàng ngụy trang mình, run lẩy bẩy chắp tay cúi đầu. "Ngươi, ngươi..." Liễu Như Yên đã từ trong cơn chấn kinh ngắn ngủi hồi thần, ngay sau đó liền thiết lập sang trạng thái 'Như Yên Đại Đế'.

Chỉ thấy nàng như không nghe thấy lời cảm ơn của Uyên tổng, gian nan di chuyển bước chân đến trước mặt hắn, run rẩy đưa bàn tay búp măng của mình lên, nhẹ nhàng vuốt ve gò má Uyên tổng, trong đôi mắt đẹp đan xen hai phần mê mang, ba phần kinh hỉ và năm phần quyến luyến. "Tình huống gì đây!?" Đám quần chúng ăn dưa trong thành lập tức đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trước kia Liễu Như Yên chỉ ở trên tường thành uống rượu, gặp kẻ không biết sống chết tới trêu ghẹo đều trực tiếp tặng một vé đi bán muối, nhưng hôm nay nàng không chỉ chủ động ra tay cứu lấy kẻ ngoại lai Uyên tổng, mà còn tự tay vuốt ve mặt đối phương.

Điều này khiến các sinh vật giống đực ở Tây Châu khó chịu rồi, muốn xông lên đánh Uyên tổng một trận. "Tiên tử xin tự trọng..." Uyên tổng bị dọa giật mình, vội vàng lùi lại giữ khoảng cách.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng nảy sinh nghi ngờ, cảm thấy ánh mắt Liễu Như Yên nhìn mình rất không đúng, hoàn toàn khác với dự tính của hắn.

Là hung thủ đã tự tay giết mình kiếp trước, nàng gặp lại mình đáng lẽ phải rất phẫn nộ mới đúng, dù không phẫn nộ, thì cũng chắc chắn sẽ vì không sống được như ý muốn mà hối hận.

Nhưng hiện tại nàng chỉ thấy mê mang, kinh hỉ và quyến luyến, hoàn toàn không có phẫn nộ và hối hận, điều này làm tâm hắn bắt đầu phiền muộn vô cớ.

Hắn sở dĩ nỗ lực trọng sinh trở lại như vậy, là muốn nhìn thấy dáng vẻ hối hận của Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt; muốn thấy cảnh tụi nó chó cắn chó; càng muốn thấy cảnh tụi nó rời xa mình thì chẳng là cái thá gì, dáng vẻ thảm hại... chứ không phải kiểu kinh hỉ và quyến luyến, dường như gặp được người mình yêu này, thật buồn nôn. "Giống, quá giống!" Liễu Như Yên vẫn như không nghe thấy gì, lại lần nữa tiến lên vuốt ve mặt Uyên tổng.

Ngay sau đó Như Yên Đại Đế bắt đầu diễn thật sự, có niềm vui sướng khi gặp lại, có sự thống khổ tự trách, còn có sự dày vò bị nỗi nhớ bao phủ...

Nhiều loại tình cảm phức tạp không ngừng cuộn trào trong đôi mắt đẹp, khiến mắt nàng lúc thì sáng ngời, lúc thì ảm đạm.

Đặc biệt là những giọt lệ chực trào trong hốc mắt, bướng bỉnh không chịu rơi xuống, bàn tay ngọc thử thăm dò một cách cẩn thận, dường như sợ đây chỉ là huyễn ảnh trong mộng, chỉ cần dùng sức một chút sẽ biến mất không thấy. "Người phụ nữ này đang làm cái quái gì thế!?" Uyên tổng bị dọa đến mức một cử động cũng không dám, cũng không hiểu tại sao Liễu Như Yên lại có biểu cảm này.

Đặc biệt là những giọt lệ không ngừng xoay vòng trong hốc mắt đối phương, có thể khiến người ta cảm nhận được một nỗi nhớ nhung và tình ái cuộn trào, cũng khiến tim hắn vô cớ sản sinh một trận nhói đau.

Không có cách nào!

Dù sao đây cũng là người hắn từng yêu sâu đậm, không phải nói quên là có thể lập tức quên ngay.

Nhưng ngay sau đó tâm tình hắn lại trở nên phiền muộn, nhớ lại mình đã bị nàng và Quý Bác Đạt sát hại như thế nào, lại bị bọn họ sống sờ sờ đào đi Tiên Vương bản nguyên cướp đi tất cả như thế nào... "Liễu Như Yên!" Uyên tổng trong lòng lạnh lẽo, không còn tin vào cái thứ tình yêu chó chết nữa. "Tiếc là ngươi không phải chàng..." Liễu Như Yên sau khi nhìn kỹ Uyên tổng, cả người dường như bị rút đi linh hồn, chỉ thấy đôi mắt đẹp vốn đang lấp lánh ánh sáng hy vọng của nàng, trong nháy mắt trở nên trống rỗng và mê mang, dường như mất đi tiêu điểm, cả thế giới trong mắt nàng đều mất đi màu sắc, bàn tay búp măng cũng trượt khỏi má Uyên tổng, trên người tỏa ra vẻ tuyệt vọng như rơi từ tầng mây xuống đáy cốc, sau đó quay người để lại một bóng lưng lạc lõng cô tịch.

Lúc này... nàng trông thật yếu ớt, dường như giây tiếp theo sẽ bị đòn kích nặng nề này đánh gục. "Nàng..." Trái tim Uyên tổng dường như bị một bàn tay lớn bóp nghẹt, cũng lại lần nữa cảm nhận được một trận nhói đau.

Đặc biệt là nhiều năm làm kiếp liếm chó, khiến hắn theo bản năng muốn tiến lên an ủi Liễu Như Yên, nhưng hễ nghĩ đến nỗi thống khổ khi chết ở kiếp trước, hắn lại cứng rắn nuốt ngược lời nói định thốt ra vào trong.

Ngay sau đó trong lòng hắn liền thở phào một hơi, biết mình rốt cuộc đã trà trộn qua cửa rồi. "Cư nhiên nhịn được!" Liễu Như Yên thấy Uyên tổng không đuổi theo mình, liền biết con chó này thật sự đã thoát khỏi xích.

Tuy nhiên là Như Yên Đại Đế đứng ở cuối con đường tra đạo, nàng vừa rồi đã thành công bắt trọn sự giằng xé trong mắt Uyên tổng, nghĩa là hắn đối với nàng không phải hoàn toàn không có tình cảm.

Chỉ cần diễn theo kịch bản Tần Phong đưa cho, nàng có niềm tin sẽ thuần phục con chó này một lần nữa.

Ngay sau đó nàng liền đưa mắt ra hiệu cho một nam tử trong đám đông, là tiểu đệ nàng bí mật thu phục sau khi tới tòa thành nhỏ biên cảnh này. "Hiểu rồi!" Tiểu đệ hiểu ngay hàm ý ánh mắt, lập tức xông đến trước mặt Uyên tổng, như thể fan cuồng nhập thể, phẫn nộ gào lên: "Ngươi cư nhiên dám làm tiên tử đau lòng, ta đánh chết tên khốn nhà ngươi!" Nói đoạn... liền siết chặt nắm đấm to như bao cát của mình, nhắm thẳng mặt Uyên tổng mà chào hỏi.

Bốp một tiếng!

Cũng không biết là Uyên tổng thất thần không phản ứng kịp, hay là sợ bị Liễu Như Yên phát hiện dị thường, trực tiếp bị đối phương đấm bay ra ngoài. "Đánh chết tên khốn này!" Thấy có người tiên phong đánh Uyên tổng, những gã đàn ông khác cũng nhảy ra.

Đặc biệt là nghĩ đến bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Liễu Như Yên vừa rồi đã vuốt ve mặt Uyên tổng, trong lòng liền cảm thấy một trận ngưỡng mộ ghen tị hận, ra tay cũng không khỏi nặng thêm vài phần. "Vãi chưởng!" Uyên tổng không nhịn được chửi thề một tiếng, muốn phản kích lại sợ bại lộ bản thân.

Dù sao Liễu Như Yên quá hiểu hắn, biết rõ mọi đường đi nước bước võ công của hắn, hễ ra tay tuyệt đối có thể nhận ra hắn ngay.

Chương 1605

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, bên tai lại vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy Liễu Như Yên lại lần nữa ra tay cứu hắn, đánh bay những kẻ vừa hội đồng hắn. "Người phụ nữ này rốt cuộc muốn gì!?" Uyên tổng trong lòng cảm thấy vô cùng mơ hồ.

Lúc trước người giết mình là nàng, hiện tại người cứu mình cũng là nàng, còn nữa mình thật sự nghĩ không thông, tại sao nàng lại lộ ra ánh mắt hai phần mê mang, ba phần kinh hỉ và năm phần quyến luyến đó... "Ai cho các ngươi đánh chàng!?" Liễu Như Yên dường như phát điên, phát ra tiếng gào thét thống khổ.

Chỉ thấy mái tóc xanh vốn suôn mượt của nàng, dưới sự kích động của tiên lực vô hình tung bay tứ tung, ngay sau đó một luồng uy áp Tiên Vương khủng bố từ trên người nàng bộc phát ra, như sóng kinh đào hải lãng cuồn cuộn quét về phía Tây Châu. "Phụt..." Mọi người ở Tây Châu dồn dập phun ra tiên huyết, dường như có tảng đá vạn quân đè nặng trên tim, hô hấp cũng bắt đầu trở nên vô cùng khó khăn.

Có một số người cơ thể không tự chủ được mà run rẩy, không chỉ hai chân mềm nhũn, trực tiếp phủ phục dưới đất, mà còn nôn ra tiên huyết, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Ầm ầm ầm!!

Cả tòa cô thành càng rung chuyển kịch liệt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể không chịu nổi mà sụp đổ. "Không ổn!" Uyên tổng gian nan chống đỡ uy áp Tiên Vương, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Theo lý mà nói Liễu Như Yên dù có hối hận, thì cũng nên là hổ thẹn và hối lỗi mới đúng, tệ hơn nữa là thẹn quá hóa giận, sao có thể giống như mất đi người yêu mà thống khổ thế này!?

Lẽ nào là Quý Bác Đạt chết rồi!? "Không giống!" Uyên tổng lập tức phủ định suy đoán này, cảm thấy nguồn cơn thống khổ của Liễu Như Yên là từ chính mình.

Từ ánh mắt nàng nhìn mình vừa rồi, đến khi xác nhận mình không phải Lâm Uyên, từng biểu cảm thay đổi hắn đều nhìn thấu, căn bản không giống như đang diễn, hoàn toàn là biểu cảm chân thực của việc đánh mất người yêu, nhìn đâu cũng thấy bại trận. "Tiên tử tha mạng a!" Mọi người Tây Châu liều mạng cầu xin, hy vọng Liễu Như Yên thu hồi thần thông. "Tại sao phải đánh chàng!!" Liễu Như Yên dường như là một tiểu cô nương sau khi thất tình, cảm xúc tích tụ đến mức nhất định đột nhiên bộc phát, vừa lớn tiếng khóc lóc, vừa phát ra những lời chất vấn thống khổ và phẫn nộ. "Nàng thống khổ?

Nàng lấy tư cách gì mà thống khổ!!" Uyên tổng cảm nhận được nỗi thống khổ của Liễu Như Yên, cũng khiến tâm tình hắn phiền muộn vô cớ.

Lẽ nào nàng quên rồi... năm đó chính nàng liên hợp Quý Bác Đạt hạ độc, còn sống sờ sờ đào ra Tiên Vương bản nguyên của mình.

Thậm chí hắn đến giờ vẫn còn nhớ rõ mồn một cảnh tượng đôi cẩu nam nữ này sau khi đào được bản nguyên của hắn, đã cười nhạo cuồng vọng không kiêng nể gì.

Cho nên dù nàng có hối hận, thì cũng nên là hổ thẹn và thẹn quá hóa giận, chứ không phải biểu cảm thống khổ này.

Ầm ầm ầm!!

Uy áp Tiên Vương khủng bố đột nhiên tiêu tán, mặt đất dưới chân cũng ngừng rung chuyển.

Chỉ thấy Liễu Như Yên như mất hồn đứng tại chỗ, một bộ cổ trang trắng lạc lõng với tòa cô thành đổ nát, cộng thêm mưa cát mịt mù và biểu cảm thê lương của nàng, khiến người ta không nhịn được muốn tiến lên an ủi, mượn bờ vai của mình cho nàng khóc một trận đã đời. "Nàng rốt cuộc đã trải qua những gì!?" Trái tim Uyên tổng lại vô cớ thắt lại, nhưng vẫn khắc chế không tiến lên.

Tuy nhiên đứng ở cuối con đường tra đạo là Như Yên Đại Đế, thấy Uyên tổng vẫn chọn cách từ chối tròng xích, nàng dường như say rượu ánh mắt mê ly, sau đó lảo đảo đi tới trước mặt Uyên tổng, thân hình mềm nhũn trực tiếp ngã vào lòng hắn. "Nàng..." Trái tim Uyên tổng đập thình thịch, theo bản năng ôm lấy người.

Chỉ thấy Liễu Như Yên mắt say lờ đờ nhìn hắn, dường như coi hắn thành Uyên tổng trong lòng, đôi mắt đẹp tràn ngập niềm vui khi gặp lại và nỗi nhớ nhung cuộn trào. "A Uyên, rốt cuộc ta cũng gặp được chàng rồi!" Liễu Như Yên ánh mắt mê ly vui mừng đến phát khóc, đôi tay không ngừng vuốt ve má Uyên tổng. "Tiên tử, nàng nhận nhầm người rồi!" Uyên tổng bề ngoài tỏ vẻ sợ hãi rụt rè, nhưng đại não lại đang vận hành cực nhanh.

Hiện tại Liễu Như Yên không chỉ say rượu, mà còn không chút phòng bị ngã vào lòng hắn, là trực tiếp giết nàng để báo thù, hay là mau chóng tránh xa người phụ nữ này đây!? "Chàng vẫn còn trách ta đúng không!?" Liễu Như Yên dường như đoán được Uyên tổng đang nghĩ gì, đột nhiên đầy mặt thống khổ nói: "Đều tại ta hồ đồ, ta làm sao cũng không ngờ được cái cơ duyên trời cho mà hắn nói, cư nhiên lại là muốn mạng của chàng, ta sau khi biết chân tướng đã từ chối, ta đã liều mạng đi ngăn cản, nhưng ta không khống chế được bản thân, ta không có cách nào khống chế chính mình..." "Ý gì!?" Cơ thể Uyên tổng run rẩy dữ dội, vội vàng nhìn về phía Liễu Như Yên.

Chỉ là Liễu Như Yên đã sớm say rượu ngủ thiếp đi, trên hàng mi dài còn vương những giọt lệ tinh khiết, mang lại cảm giác thê lương khiến người ta thương xót.

Nhưng những lời nàng vừa nói, lại thổi bùng cơn sóng dữ trong lòng hắn.

Lẽ nào năm xưa Liễu Như Yên và Quý Bác Đạt mưu hại mình, chỉ là hai quân cờ trong tay kẻ khác, mà sau lưng bọn họ còn ẩn giấu một kẻ chủ mưu đứng sau màn!?

Nghĩ đến đây...

Uyên tổng lập tức đưa ra một quyết định, bế ngang Liễu Như Yên lên quay người rời đi.

Tuy Liễu Như Yên hiện tại say rượu ngủ rồi, nhưng từ thực lực nàng vừa thể hiện ra, chính mình thật sự không nắm chắc bao nhiêu phần thắng có thể giết được nàng.

Hơn nữa hắn cũng vô cùng muốn biết, kẻ mà Liễu Như Yên nhắc tới là ai. "Nếu nàng đã không nhận ra ta..." Uyên tổng nhìn Liễu Như Yên trong lòng, từ bỏ ý định báo thù hiện tại.

Nếu Liễu Như Yên không nhận ra mình, vậy hắn sẽ tận dụng điểm này, trở thành kẻ thế thân cho chính mình kiếp trước, tiếp cận Liễu Như Yên để điều tra chân tướng, tìm ra kẻ chủ mưu ẩn giấu sau màn kia.

Tóm lại những kẻ hại hắn năm đó, một đứa cũng đừng hòng chạy thoát!

Lúc này...

Liễu Như Yên cảm nhận được mình bị bế lên, khóe môi hơi nhếch lên một cách khó nhận ra, trong lòng cũng ngày càng bội phục Tần Phong.

Không chỉ truyền thụ cho nàng bí kíp huấn chó, mà còn thành công dự đoán được từng bước đi của Uyên tổng, khiến hắn tin rằng thực sự có một kẻ chủ mưu sau màn. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tính kế Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến đối phương bước đầu lọt vào bẫy, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Uyên tổng sao!?" Tần Phong lẩm bẩm: "Không hổ là Như Yên Đại Đế, thật sự không bao giờ đánh những trận đấu thấp kém, ta vừa mới nhận được tin Uyên tổng bước ra khỏi Tây Vực, nàng đã xoay người tròng xích vào cổ Uyên tổng rồi, đúng là Như Yên ba phần say, diễn đến mức khiến ngươi rơi lệ a!" "Tiểu đệ đệ..." Mộng Dao tiên tử lộ ra biểu tình đáng thương, hy vọng Tần Phong có thể giữ lời hứa, đưa viên Đan Tuổi Thọ Tần Phong Bài cứu cha nàng cho nàng. "Chỉ chút công sức này mà đã muốn đan dược của ta!?" Tần Phong dường như vạn ác địa chủ lão gia nhập thể, bóp cằm Mộng Dao tiên tử phát ra tiếng cười gian.

Chương 1606

"Tên đệ đệ thối này, không xong rồi đúng không!" Mộng Dao tiên tử tức đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Nàng đường đường là Tiên Đế cảnh cường giả, gạt bỏ thể diện chơi với hắn cả một ngày, kết quả hắn cư nhiên còn chơi đến nghiện, hoàn toàn không có ý định kết thúc.

Ngay sau đó nàng liền trực tiếp đứng dậy, đè người xuống giường. "Ô ô..." Tần Phong lập tức phát ra tiếng ô ô, biểu thị mình không thích kịch bản này.

Tuy nhiên Tiên Đế cường giả đúng là Tiên Đế cường giả, sử dụng Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú tốc độ tu luyện đúng là nhanh, dứt khoát trực tiếp rút lấy kinh nghiệm treo máy.

Chỉ thấy Thiên Đạo phân thân do Thiên Đạo Thù Cần ngưng tụ, vẫn ngồi xếp bằng trong đan điền của hắn, quanh thân cuộn trào những luồng dao động năng lượng hùng hậu, còn kèm theo một luồng hơi thở Đại Đạo dao động.

Ầm ầm ầm!!

Thiên Đạo phân thân trong nháy mắt tan vỡ, hóa thành từng đạo năng lượng thuần khiết quét sạch toàn thân, cũng khiến giá trị kinh nghiệm Thái Ất Kim Tiên sơ giai tràn ra ngoài... "Tiểu đệ đệ thối, lại mạnh thêm rồi!" Mộng Dao tiên tử cảm nhận được một luồng năng lượng tinh thuần truyền tới, thân hình yêu kiều không khỏi khẽ run lên.

So với lần ở Xích Diễm Khung Lĩnh, lần này trong cơ thể Tần Phong ngoài Hỗn Nguyên chi lực, Tà Đế chi lực và sức mạnh thời gian, còn xuất hiện thêm Ngũ Hành chi lực, Đại Vu chi lực cùng hàng loạt cái buff tăng cường khác. "Ách..." Tần Phong không rảnh để ý đến sự kinh ngạc của Mộng Dao tiên tử, hắn đang hưởng thụ cảm giác thư sướng đến tận cùng.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng điểm kinh nghiệm của Thái Ất Kim Tiên sơ giai đã tràn ra, từng luồng khí thế hùng hồn cuồn cuộn quanh thân, hóa thành những con cự long gào thét đầy uy áp.

Chúng xoay quanh hắn điên cuồng, mỗi lần lưu chuyển đều tạo ra những gợn sóng không gian, khiến tiên khí giữa trời đất sôi sục, sau đó như ngân hà đổ ngược, mãnh liệt rót vào trong cơ thể. "Còn thiếu một chút nữa!" Cơ thể Tần Phong bắt đầu run rẩy kịch liệt, năng lượng trong người như thủy triều không ngừng va chạm.

Oanh long long!!

Hư không chấn động dữ dội theo những tiếng nổ vang.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu Tần Phong xuất hiện tam đóa kim hoa, Ngũ Hành chi khí cũng lượn lờ quanh thân. "Chính là lúc này, phá cho ta!" Tần Phong đột ngột mở mắt, điều động toàn bộ năng lượng trùng kích.

Phanh một tiếng!!

Một tiếng nổ lớn như khai thiên tịch địa vang lên từ bên trong cơ thể, xiềng xích cảnh giới tức khắc bị phá vỡ, một luồng khí tức vô song bùng phát, quét sạch bát phương như cuồng phong, khiến đại địa cũng phải run rẩy. "Ai vừa đột phá thế!?" Các đệ tử trong Tiên Minh đồng loạt nhìn về hướng đó.

Một đạo hào quang vọt thẳng lên chín tầng mây, tiếp đó là tam đóa kim hoa khổng lồ hiện ra giữa trời đất, khí Ngũ Hành bao phủ cả bầu trời. "Đùa cái gì vậy!!" Có đệ tử thốt lên kinh hãi: "Chỉ là đột phá Thái Ất Kim Tiên trung giai thôi mà, sao động tĩnh lại lớn đến mức này!?"

"Chắc chắn là thiên kiêu trên Thiên Tư Bảng!" Một người khác vội vàng kêu lên: "Hơn nữa thứ hạng chắc chắn không thấp, đột phá Tiên Vương thấp nhất cũng phải là Hoa Khai Bát Phẩm." "Hoa khai bát phẩm!!" Đệ tử Tiên Minh hít sâu một hơi lạnh, ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ và ghen tị. "Chẳng qua cũng chỉ là Hoa Khai Bát Phẩm mà thôi!" Từ Càn Khôn hừ lạnh một tiếng, trong mắt đầy vẻ khinh miệt, căn bản không để vào mắt.

Không chỉ vì gã vừa dám ra tay với Long Ngạo Thiên, là đại công thần giúp Tiên Minh lật ngược thế cờ, mà còn vì gã là siêu cấp thiên kiêu xếp hạng thứ tám trên Võ Tu Thiên Tư Bảng, việc Hoa Khai Bát Phẩm với gã chỉ là thao tác cơ bản.

Hiện tại gã đã là Tiên Quân cảnh đỉnh phong, chỉ cách Tiên Vương một bước chân! "Chắc là Tần Phong!" Mấy vị trưởng lão Tiên Minh ngẩng đầu nhìn, cảm nhận được luồng khí tức này phát ra từ khuê phòng của Mộng Dao tiên tử. "Làm sao các ngươi biết Tần Phong là đồ nhi của bản đế..." Khóe miệng Tây trưởng lão nhếch lên, nụ cười còn khó nén hơn cả nòng súng AK.

Từ lúc kết thúc chiến đấu trở về, lão không về Tiên Chú Phong mà cứ lượn lờ ở Tiên Minh mười mấy vòng.

Cứ như bị tác giả nhập xác, thấy người quen là lao vào tán dóc, mở miệng ra là: "Sao ngươi biết fan của ta sắp đột phá 30 vạn rồi?

Mọi người đều nhấn theo dõi rồi đấy, không lẽ chỉ có mỗi ngươi là chưa nhấn sao?" "Ách..." Mọi người co giật khóe mắt, nhao nhao né tránh Tây trưởng lão. "Là Tần huynh trở về sao!?" Lâm Tam ngẩng đầu lẩm bẩm, chuẩn bị đi đòi lại Vô Thượng Thiên Thư.

Lúc này, Tần Phong chẳng hề hay biết tình hình bên ngoài.

Trong mắt hắn lấp lánh điện quang thực chất, khí thế bễ nghễ thiên hạ lan tỏa.

Lần tu luyện này không chỉ giúp hắn đột phá Thái Ất Kim Tiên trung giai, mà nhờ có tỷ tỷ giúp sức, các công pháp của hắn cũng thăng tiến vượt bậc.

Ba môn công pháp chủ chốt là Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết và Luyện Khí Tổng Cương đều đột phá lên cấp Đế thượng phẩm.

Các võ kỹ như Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Hà Kiếm Quyết, Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Thiên Ngoại Phi Tiên, Đại Uy Thiên Long, Tam Sơn Phù Lục cũng đồng loạt đạt tới Đế cấp thượng phẩm.

Đặc biệt là Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đã đột phá đến tầng thứ hai mươi hai.

Trừ khi kẻ địch có thể tiêu diệt hắn hoàn toàn, nếu không chỉ cần còn một giọt máu, hắn có thể dựa vào đó để hồi sinh. "Tiểu oan gia!" Mộng Dao tiên tử thở dốc, mệt rã rời nằm trong lòng Tần Phong.

Khác với lần ở Xích Diễm Khung Lĩnh, lần này Tần Phong không chỉ sở hữu nhục thân Đại Vu mạnh mẽ hơn, mà còn không bị ai quấy rầy, nàng cũng không cần lo lắng việc đột phá Tiên Đế bị ảnh hưởng, nên chỉ sau hai ngày nàng đã phải đầu hàng chịu trói. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ bắt nạt Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 8 triệu điểm phản diện!" "Tỷ tỷ ngày càng mê người nha!" Tần Phong nhìn mỹ nhân mồ hôi đầm đìa trong lòng, lại muốn bế quan tu luyện thêm vài tháng nữa. "Dừng!" Mộng Dao tiên tử vội giơ tay ngăn cản, ra hiệu mình đã "ăn no" suốt hai ngày qua rồi.

Làm ơn hãy ngoan ngoãn một chút, tha cho ta đi!

Ngay sau đó, mặc kệ cơ thể mệt mỏi, nàng vội vàng nhảy xuống giường, phất tay lấy ra một bộ y phục khoác lên người, che đi làn da trắng như tuyết. "Đây là thái độ của người nhờ vả sao!?" Tần Phong lập tức cảm thấy không vui, thế là hắn liền thi triển sinh mệnh cấm thuật.

Tuổi thọ của hắn bắt đầu cháy rừng rực, trên đầu lấm tấm tóc bạc, mà trong tay lại xuất hiện một viên đan dược tròn trịa, phát ra hào quang óng ánh. "Cái này là..." Mộng Dao tiên tử run rẩy, không tin nổi nhìn viên đan dược.

Nó như một viên minh châu tỏa sáng trong tay Tần Phong, bao quanh bởi một lớp sương mù mờ ảo, tràn đầy sinh cơ thuần khiết nhất của trời đất.

Chương 1607

Nhưng ngay sau đó nàng nhận ra sự biến hóa của Tần Phong, tóc bạc càng lúc càng nhiều, làn da cũng bắt đầu nhăn nheo, như thể sinh mệnh lực trong người bị cưỡng ép rút cạn. "Sao lại thành ra thế này!?" Tim nàng thắt lại, nhớ tới lời Tiểu Bạch từng nói.

Chủ nhân của nó đã đốt cháy hàng vạn năm tuổi thọ mới ngưng tụ ra được một viên Thọ Mệnh Đan. "Tần Phong, ngươi mau dừng lại!" Mộng Dao không màng đến việc mình đang lôi thôi, vội vàng vứt áo sang bên để ngăn cản. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!" "Từ xưa thâm tình không giữ được, chỉ có sáo lộ mới được lòng người!" Tần Phong lập tức giả vờ yếu ớt ho khan vài tiếng, không vội bật Khô Mộc Phùng Xuân, chỉ đưa viên Thọ Mệnh Đan ra, cười một cách thuần khiết: "Tỷ tỷ, Thọ Mệnh Đan tỷ cần đây!" "Ngươi là đồ đại lừa đảo!" Mộng Dao chẳng thèm nhìn viên đan dược, hét lên đầy thất thái: "Chẳng phải ngươi nói rất đơn giản sao?

Nếu ta biết ngươi phải đốt nhiều tuổi thọ thế này, có chết ta cũng không nhận viên đan này của ngươi đâu." "Bởi vì đó là tỷ, nên mới đơn giản!" Tần Phong lập tức hóa thân thành thâm tình đệ nhất Tiên giới, ánh mắt trìu mến nói: "Đừng nói là vạn năm tuổi thọ, chỉ cần tỷ muốn, hái sao trên trời ta cũng làm, dù tỷ có muốn mạng của ta, ta cũng không hề nhíu mày..." "Cái tên tiểu oan gia này!!" Mộng Dao hoàn toàn sụp đổ phòng bị, đôi mắt đẹp tràn lệ.

Dù kiếp này có nhiều thay đổi, nhưng điều duy nhất không đổi chính là tình yêu của Tần Phong, hắn vẫn là tiểu đệ đệ đơn thuần, lương thiện... thích gọi mình là tỷ tỷ như xưa. "Khóc sao?

Khóc cũng tính là thời gian đấy!" Tần Phong thấy Mộng Dao đã bị lừa vào tròng, liền lập tức bật chế độ "cuồng phong cấp tám". "Ưm..." Mộng Dao trợn to mắt, không ngờ Tần Phong lại đột ngột tấn công.

Nhưng sau chuyện vừa rồi, nàng cảm thấy mình mắc nợ hắn quá nhiều, nên không hề từ chối mà chọn cách bao dung mọi sự tùy hứng và nghịch ngợm của tiểu đệ đệ này.

Kiếp trước nàng nhìn lầm người, khiến Tiên Minh bị diệt, người thân bị giết, bản thân bị đào cốt rút tủy, cuối cùng bị đẩy xuống U Minh giới cho vạn quỷ cắn xé, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Phong cô độc trưởng thành để báo thù cho mình.

Vì vậy kiếp này trở lại, nàng chỉ vì ba việc: Xử đẹp trà xanh Tâm Ngữ tiên tử, tiêu diệt tra nam Lăng Tiêu Tiên Đế, và dùng cả đời để yêu chiều tiểu đệ đệ Tần Phong.

Hiện tại Tâm Ngữ không rõ sống chết, Lăng Tiêu Cung bị giáng đòn nặng nề, chỉ còn mỗi việc yêu chiều Tần Phong mà thôi.

Nghĩ đến đây...

Mộng Dao lập tức buông xuôi, một lần nữa đè Tần Phong xuống. "Không phải chứ, ưm..." Tần Phong còn chưa kịp kháng nghị thì miệng đã bị làn môi đỏ mọng chặn lại. (Tiết kiệm lưu lượng, chuyển cảnh).

Trong lúc Tần Phong đang trải nghiệm sự tuyệt vời của tỷ tỷ, thì tại Chiến Thần Điện, sắc mặt Long Ngạo Thiên âm trầm đến đáng sợ.

Vốn dĩ hắn định dùng Hoàng Trung Lý để cứu Tâm Ngữ, nào ngờ Dịch Thiên Cơ lại tính ra được kho nhỏ của hắn.

Không chỉ "nhà đầu tư thiên thần" mất tích, mà linh căn tiên thiên Hoàng Trung Lý cũng bị đào mất. "Đế quân, giờ tính sao đây!?" Hồng Tụ lo lắng nói: "Nguyên thần của Tâm Ngữ tiên tử bị tổn thương, tam hồn thất phách đang trên bờ vực sụp đổ, nếu không tìm cách cứu chữa, e là không trụ quá được hai ngày rưỡi đâu!" "Tên Dịch Thiên Cơ đáng chết!" Long Ngạo Thiên ôm Tâm Ngữ đang hôn mê, lửa giận trong mắt như muốn phun trào.

Giờ đây bảo khố bị vét sạch, kho riêng cũng trống rỗng, tích lũy bao nhiêu năm bỗng chốc về không, hắn không tài nào lấy ra được thiên tài địa bảo để cứu Tâm Ngữ, chỉ có thể truyền Tiên Đế chi lực để duy trì hơi thở cuối cùng cho nàng. "Đế quân!" Bạch Nhật biết đến lúc mình biểu diễn, vội vàng chắp tay nói: "Chúng ta không thể lãng phí thời gian nữa, phải lập tức đi bắt Lăng Tiêu Thánh Mẫu.

Chỉ có bắt được bà ta mới có thể dùng tích lũy nhiều đời của Lăng Tiêu Cung để cứu vãn Chiến Thần Điện!" "Đúng vậy!" Vương Húc đứng bên cạnh gật đầu liên tục, rõ ràng là cùng một phe với Bạch Nhật.

Chịu thôi!

Từ lần trước Bạch Nhật đề xuất bắt Lăng Tiêu Thánh Mẫu, gã đã được Ngạo Thiên Tiên Đế trọng dụng, kéo theo Vương Húc cũng được ở bên cạnh hộ vệ.

Dù chức quan chưa thăng nhưng Thần Sách Quân thương vong đến bảy thành, kẻ nào còn sống chắc chắn sẽ được trọng dụng và ưu tiên tài nguyên.

Vậy nên Mộc Tú bói không sai, Bạch Nhật quả thực là quý nhân của gã, gã sẽ vô điều kiện ủng hộ ý kiến của Bạch Nhật.

Thậm chí nếu bây giờ Bạch Nhật bảo gã đâm Long Ngạo Thiên một nhát, gã cũng chỉ nghĩ Long Ngạo Thiên này là giả, chứ tuyệt đối không nghi ngờ Bạch Nhật có vấn đề. "Không sai!" Long Ngạo Thiên cuối cùng cũng nhớ tới chính sự: "Bắt lấy Lăng Tiêu Thánh Mẫu, dùng tài sản của Lăng Tiêu Cung để cứu Chiến Thần Điện, cũng để có tiên dược cứu mạng Tâm Ngữ." "Đế quân!" Hồng Tụ vội lên tiếng định ngăn cản.

Tuy bắt Lăng Tiêu Thánh Mẫu có thể cứu Chiến Thần Điện, nhưng dùng mẹ để uy hiếp con trai giao ra gia sản tổ truyền thì đúng là hành vi tiểu nhân vô sỉ, e là sẽ đánh mất lòng quân.

Nhưng Long Ngạo Thiên đã không còn màng đến tương lai nữa, phải giải quyết vấn đề trước mắt đã, nếu không Chiến Thần Điện lấy đâu ra tương lai!?

Tiếp đó, Long Ngạo Thiên đặt Tâm Ngữ vào trong một cỗ quan tài pha lê, dùng vạn đạo tiên lực của Tiên Đế để giữ mạng cho nàng. "Tâm Ngữ, đợi bản đế trở về!" Hắn nhìn mỹ nhân trong quan đầy tình cảm, sau đó phất tay cất giấu nó đi, rồi kiên định xoay người, dẫn theo Hồng Tụ và những người khác đi bắt Lăng Tiêu Thánh Mẫu. "Nghe nói Bệ hạ thích vợ người ta!?" Bạch Nhật nhìn thoáng qua chỗ quan tài pha lê vừa biến mất, thầm nghĩ cần phải báo cho Bệ hạ một tiếng. (Chuyển cảnh).

Tần Phong nằm một mình trên giường, Mộng Dao đã đi mất. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ bắt nạt Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được tổng cộng 4 triệu điểm phản diện!" "Rốt cuộc là ai bắt nạt ai đây!?" Mặt Tần Phong đầy vẻ oán trách, cho rằng mình mới là người bị bắt nạt.

Giờ thì Mộng Dao biến mất, cả viên Thọ Mệnh Đan chứa đựng tinh hoa sinh mệnh của hắn cũng không thấy tăm hơi, rõ ràng là nàng đã lừa xong chuyện, vừa ăn sạch hắn vừa cầm đan dược chạy mất. "Hửm!?" Ngay khi Tần Phong đang mắng mỏ thói đời, hắn nhận được tin nhắn từ Bạch Nhật báo về.

Long Ngạo Thiên đã giấu Tâm Ngữ vào quan tài pha lê rồi làm nó biến mất. "Chẳng lẽ là Phóng Trục Thuật!?" Tần Phong lẩm bẩm, liên tưởng tới loại tiên thuật này.

Trong bộ bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ có ghi chép, hắn từng dùng nó ở Linh Chi Bí Cảnh để đẩy bảo vật vào hư không.

Nói đơn giản là giấu đồ!

Người phàm đào lỗ dưới đất, còn Phóng Trục Thuật là đào lỗ trong hư không, phải có tọa độ chính xác mới đào ra được. "Có nên đi không nhỉ!?" Tần Phong xoa cằm suy tính xem có nên đi "đào" Tâm Ngữ tiên tử lên không.

Dù đào được nàng sẽ khiến Long Ngạo Thiên phát điên, nhưng Chiến Thần Điện giờ đã giới nghiêm toàn diện, cũng không còn Lăng Tiêu Thánh Mẫu làm bia đỡ đạn, một mình xông vào đó rủi ro quá cao.

Chương 1608

"Thôi, bỏ đi!" Tần Phong suy nghĩ một hồi rồi quyết định từ bỏ.

Dù sao theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, mỗi khi nhân vật phản diện định "vét cú chót" thì thường sẽ bị kịch bản cho bay màu.

Vậy nên thấy tốt thì thu quân, tuyệt đối không được tham lam.

Hơn nữa lần này thu hoạch đã quá lớn, cả hai thế lực siêu cấp bị hắn khoét rỗng cả gia tài, cần nhiều thời gian để tiêu hóa.

Lại còn Cổ Uyên Kiếm, Kim Long Thương, Lăng Tiêu Kiếm, Long Quân Bất Diệt Khải, Tiên Vương Khôi Lỗi... bao nhiêu bảo vật cần luyện hóa, thực sự không rảnh tay làm việc khác. "Nhiều thế này sao!?" Nghĩ đến việc mình có quá nhiều "gia sản tổ truyền" cần kế thừa, Tần Phong cảm thấy một nỗi phiền não và đau đầu chưa từng có... "Haizz, phiền phức thật đấy!" Hắn thở dài một tiếng rồi gọi Hệ thống.

Vì bận nghiên cứu "nghệ thuật hạt nhân" vừa nãy nên hắn vẫn chưa đổi Căn Cơ Đan sau khi đột phá.

Dù có phân thân treo máy đảm bảo căn cơ ổn định, nhưng việc gì có thể giải quyết bằng điểm phản diện thì hắn sẽ không lãng phí thời gian quý báu của mình. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tốn 40 triệu điểm phản diện, đổi thành công một viên Thái Ất Kim Tiên Căn Cơ Đan!" "Lại là 40 triệu!!" Tần Phong nghe tiếng báo mà đau lòng khôn xiết.

Dù đang sở hữu hơn một tỷ điểm phản diện, nhưng nhà giàu cũng chẳng phải năm nào cũng dư thóc. "Vẫn là phải để Uyên tổng chịu khổ thêm chút rồi!" Hắn vừa tính toán xem làm sao để tăng thêm gánh nặng cho ông nội Uyên tổng, vừa ném viên đan dược vào miệng.

Đan xuống bụng, căn cơ lập tức vững chắc!

Luồng năng lượng lan tỏa khắp tứ chi bách hài, năng lượng dao động trong cơ thể dần bình ổn trở lại.

Tiếp đó hắn rời giường, chuẩn bị về Bạch Ngọc Kinh của mình.

Nhưng vừa tới bên ngoài Bạch Ngọc Kinh, hắn đã thấy một bóng dáng quen thuộc.

Giữa hư không lơ lửng vài khối phù thạch, Lâm Tam đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trên đó.

Gió thổi qua, tóc bay nhè nhẹ.

Lâm Tam như hòa làm một với kiếm ý, đắm chìm hoàn toàn vào tu luyện, quanh thân tỏa ra kiếm ý sắc bén vô cùng. "Tiểu Tam Tam?!" Tần Phong sững người, không biết đối phương ở đây làm gì.

Hô!

Hô!

Tiên khí trời đất như bị dẫn dắt, hội tụ cực nhanh về phía Lâm Tam, tạo thành một vòng xoáy linh khí khổng lồ. "Chính là lúc này..." Lâm Tam cảm nhận được Tần Phong đã về, liền mở mắt bắn ra hai đạo tinh quang.

Phanh một tiếng!!

Một tiếng động trầm đục vang lên từ cơ thể Lâm Tam, rào cản cảnh giới bị phá vỡ, kiếm ý quanh thân càng thêm sắc bén, kiếm quang vọt thẳng lên tầng mây. "Có người đột phá Chân Tiên cao giai kìa!" Các đệ tử Tiên Minh xung quanh kinh ngạc nhìn về phía kiếm ý khủng bố của Lâm Tam. "Hô!" Lâm Tam thở ra một hơi trọc khí dài, chẳng màng đến âm thanh bên ngoài. "Mới bao lâu chứ?

Đã đột phá Chân Tiên cao giai rồi!" Tần Phong thấy vậy thì không khỏi lo lắng.

Hắn chỉ là một đại phản diện nỗ lực trưởng thành, sao đấu lại đám Thiên Tuyển Chi Tử hack game không thèm nói lý này!?

Nghĩ đến đây...

Tần Phong không muốn ở lại nữa, định quay người tránh xa đám yêu nghiệt này ra.

Nhưng Lâm Tam không quên nhiệm vụ, vội đuổi theo chặn Tần Phong lại. "Tần huynh!" Lâm Tam cười híp mắt: "Huynh định đi đâu thế!?" "Ái chà, Lâm huynh, thật tình cờ nha!" Tần Phong không chút ngượng ngùng, tươi cười chào hỏi như thể vừa tình cờ gặp mặt. "Tần huynh!" Lâm Tam không thèm vòng vo, nhắc nhở ngay: "Huynh không quên chuyện gì đó chứ!?" "Quên chuyện gì!?" Tần Phong giả ngốc, sau đó bừng tỉnh: "Ta nhớ ra rồi, ta về lâu thế này mà chưa đi thỉnh an sư tôn ở Tiên Chú Phong..." "Tần huynh!" Lâm Tam ôm kiếm, thản nhiên nhìn hắn: "Cứ thế này thì mất vui đấy?

Hay là huynh muốn để người khác biết chuyện..." "Lâm huynh, đệ học xấu rồi!" Tần Phong lập tức bày ra vẻ mặt ủy khuất, biết là không quỵt được Vô Thượng Thiên Thư rồi.

Hắn thả thần thức quét qua Bạch Ngọc Kinh, nhanh chóng tìm thấy Tiểu Bạch đang xưng vương xưng bá trên núi.

Nó đang túm đuôi một con tiểu thú, mặc kệ con thú kia kêu la thảm thiết, nó cứ lôi ra tát cho hai cái vào mặt.

Nhưng ngay lúc nó đang hùng hổ tuyên bố đây là địa bàn của mình, Tần Phong đã dùng cách không lấy vật, lôi quyển Vô Thượng Thiên Thư từ trong không gian riêng của nó ra. "Hửm!?" Tiểu Bạch ngơ ngác nhìn quanh, cảm thấy như mình vừa gặp ma.

Nhưng nó nhanh chóng bị con tiểu thú trong tay thu hút lại, không kịp kiểm tra không gian mà bồi thêm cho con thú kia một cái tát nữa. "Đây là Vô Thượng Thiên Thư!?" Lâm Tam không nhịn được mà nhếch môi, đón lấy tấm da thú từ tay Tần Phong.

Dù tu luyện kiếm đạo đến mức tâm như mặt nước lặng, nhưng khi cầm được báu vật này, trong lòng gã vẫn thấy vui sướng.

Không phải vì nó lợi hại thế nào, mà vì cuối cùng gã cũng khiến Tần Phong phải nếm mùi thất bại một lần. "Lâm huynh!" Tần Phong như nhìn thấu tâm tư của Lâm Tam, liền phản đòn: "Đây vốn là cái nệm ngủ của con thỏ nhà ta, ta lén lấy cho đệ đấy, nếu bị nó phát hiện chắc chắn nó sẽ khóc lóc om sòm cho xem." "Tiểu Bạch dùng để ngủ!?" Khóe mắt Lâm Tam giật giật, niềm vui sướng bỗng chốc tan biến.

Mẹ kiếp!

Có thể chơi vui vẻ một chút được không hả!

Chương 1609

Chí bảo của Tiên giới, bao nhiêu cường giả mất mạng vì nó, ngay cả Tiên Đế cũng thèm khát, vậy mà hắn lại đem cho thỏ dùng làm chăn.

Nếu là người khác nói gã sẽ không tin, nhưng Tần Phong nói thì gã phải tin.

Vì tên này có tiền án rồi, ở hạ giới gã từng dùng thẻ tre của Thánh nhân cho thỏ làm chiếu nằm.

Mỗi lần nhìn thấy là gã chỉ muốn mắng một câu đồ phá gia chi tử. "Ta biết rồi!" Lâm Tam hít sâu một hơi để bình tĩnh lại: "Ta hứa sẽ trả lại trước khi Tiểu Bạch phát hiện, bảo đảm không làm huynh khó xử." "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!" "Đúng là Tiểu Tam Tam!" Tần Phong thầm cảm thán, tần suất ra điểm của Tiểu Tam Tam quả nhiên cao.

Nếu đưa Thiên Thư này cho lão Triệu, chắc chắn lão sẽ mặt dày đem về nhà, dù có dắt thỏ đến đòi lão cũng tìm đủ lý do để trì hoãn, lải nhải đạo đức đến lúc nào đó mới chịu trả lại.

Chú ý, chỉ là "có khả năng" thôi! "Tần huynh, đa tạ!" Lâm Tam chắp tay nói: "Ta xin cáo từ, đợi ta tham ngộ xong chúng ta sẽ tỉ thí một trận." "Đừng vội về nhà!" Tần Phong nảy ý đồ xấu, cười híp mắt: "Anh em mình khó khăn lắm mới rảnh rang, là lúc hàn huyên tâm sự, ta biết một nơi rất tốt, ở ngay sát Tiên Minh, khu Bát Đại Hồ Đồng!" "Cái này thì thôi đi!" Lâm Tam cũng nghe danh nơi đó là chỗ nào, lập tức từ chối thẳng thừng: "Ta tu kiếm đạo, trong lòng không có phụ nữ." "Đúng vậy!" Tần Phong không phản bác mà tán thành:

"Tu kiếm đạo bảo đệ trong lòng không có phụ nữ, chứ đâu có bảo bên cạnh không có phụ nữ.

Đệ nhìn ta xem, bên cạnh bao nhiêu bóng hồng mà vẫn chẳng ảnh hưởng gì đến việc tu kiếm đấy thôi..." "Hả!?" Lâm Tam đứng hình, nhiệt độ CPU bắt đầu tăng vọt.

Từ nhỏ tu kiếm gã luôn nghĩ phụ nữ là vật cản đường thành công, tu vi càng cao gã càng tin đó là chân lý.

Nhưng trường hợp của Tần Phong đúng là sự thật hiển nhiên, mỹ nữ bên cạnh hắn toàn cực phẩm, mà kiếm đạo của hắn cũng chẳng kém gã chút nào. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ dạy hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!" "Ta biết đệ cũng thích món này mà!" Tần Phong kéo tay Lâm Tam, tiếp tục đầu độc: "Cho nên đệ chỉ cần kiên trì trong lòng không phụ nữ, thì bên cạnh có bao nhiêu người cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tốc độ rút kiếm của đệ hết." "Không đúng, không đúng!" Lâm Tam bừng tỉnh: "Huynh tu Nhân Hoàng chi đạo, kiếm chỉ thiên hạ, còn ta tu Chính Nghĩa chi đạo, dưỡng Hạo Nhiên kiếm khí.

Huynh có thể tam cung lục viện nhưng ta phải giữ vững bản tâm." "Đúng luôn!" Tần Phong vẫn không phản bác mà hỏi ngược lại: "Hạo Nhiên chính khí trong lòng đệ có phải là quang minh lỗi lạc, lòng mang chính nghĩa, gặp chuyện không lùi bước không!?" "Không sai!" Lâm Tam ưỡn ngực, vẻ mặt đầy chính khí. "Thế là đúng rồi!" Tần Phong lập tức lý luận: "Đã gặp chuyện không lùi bước, tại sao gặp các cô nương đệ lại định lùi bước hả!?" "Hả!?" Lâm Tam lại đờ người, CPU lại bắt đầu nóng lên. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ dạy hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!" "Lại ra điểm rồi!" Tần Phong sướng rơn, tiếp tục bồi thêm: "Hơn nữa ở Bát Đại Hồ Đồng có nhiều tiểu tỷ tỷ tội nghiệp lắm, có người cha cờ bạc ở nhà bê tha, mẹ già đau yếu chịu đủ đắng cay, em trai đi học tu vi sa sút, nàng ấy hiền huệ chưa từng được an ủi tâm hồn.

Chẳng lẽ đệ phải đợi nàng ấy đi tiếp khách, ánh mắt đượm buồn, giọng nói run rẩy thì đệ mới thấy hối hận mà hét to 'chính nghĩa vạn tuế' sao!?" "Hả!?" Lâm Tam nghe mà ngây người, cảm giác CPU sắp bốc khói đến nơi.

Dù biết Tần Phong đang nói nhăng nói cuội, nhưng trong lòng gã lại thấy... hình như cũng có lý.

Người cha cờ bạc, người mẹ ốm đau, em trai đi học và một cô gái chịu tổn thương, gã có năng lực mà không giúp, chẳng lẽ phải đợi bi kịch xảy ra mới ra tay sao!? "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ dạy hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!" "Tiểu Tam Tam đúng là mỏ vàng mà!" Tần Phong hớn hở, định dắt Lâm Tam đi ngay.

Nhưng Lâm Tam vẫn kịp giữ vững bản tâm, hóa thành một đạo kiếm quang bay vút đi. "Tần huynh, cáo từ!" Giọng Lâm Tam vang vọng, gã không ngoảnh đầu lại lấy một lần. "Đúng là cứng nhắc mà!" Tần Phong lập tức xị mặt.

Hắn nhận ra Lâm Tam sau khi nâng cấp không chỉ biết học xấu mà còn khó lừa hơn trước nhiều. "Thôi bỏ đi!" Tần Phong tâm thái rất tốt, không chấp nhặt.

Hắn tiến vào Bạch Ngọc Kinh, bước tới dưới gốc bồ đề cổ thụ.

Tử Diên đang ngồi xếp bằng tu luyện, một vầng minh nguyệt ảo diệu treo lơ lửng trên đầu nàng, tỏa ra ánh trăng thanh lãnh bao phủ lấy nàng, hội tụ thành những luồng khí bạc xoay quanh thân thể. "Truyền thừa của Nguyệt Linh Tiên Đế lợi hại thật!" Tần Phong nhìn Tử Diên đang tu luyện mà kinh ngạc, nhận ra tu vi của nàng đã đột phá tới Kim Tiên cao giai. "Hửm!?" Tử Diên cảm ứng được Tần Phong đã về, mở mắt bắn ra hai đạo quang mang như trăng lạnh.

Đặc biệt là hình trăng khuyết trên trán nàng tỏa ánh sáng dịu nhẹ, khiến nàng trông như một vị Nữ thần mặt trăng hạ phàm, khí chất thoát tục khiến người ta không dám nhìn thẳng. "Tử Diên bảo bảo, ta nhớ nàng chết đi được!" Tần Phong không thiên vị ai, dang tay định ôm lấy nàng. "Thật sao!?" Tử Diên không né tránh, chỉ cười đầy ẩn ý: "Có lẽ lúc tu luyện thần thiếp cảm ứng nhầm, cách đây không lâu hình như có thấy khí tức của Bệ hạ ở Bạch Ngọc Kinh." "Ái phi, nàng không cảm ứng nhầm đâu!" Tần Phong thành thật đáp: "Trẫm quả thực có về đón Tiểu Cửu, nhưng lúc đó tình thế khẩn cấp, trẫm đành học gương Đại Vũ trị thủy, ba lần đi ngang cửa nhà mà không vào được." "Nhận ra rồi!" Tử Diên giơ tay vạch cổ áo Tần Phong, nhìn vết "dâu tây" mà hắn vừa cuồng nhiệt với Mộng Dao tiên tử tối qua, cười nhạt nói: "Bệ hạ quả thực là bận 'trị thủy' bên ngoài thật, ba lần qua cửa không vào thần thiếp có thể thấu hiểu." "Ái phi, nàng lại nghịch rồi!" Tần Phong không ngờ vụ ăn vụng lại bị tóm sống, vội lảng sang chuyện khác: "Lần này trẫm ra ngoài thu hoạch không tệ, cần bế quan một thời gian để luyện hóa." "Đừng có lảng chuyện!" Tử Diên không thèm giữ vẻ thục nữ nữa, túm lấy Tần Phong đang định chuồn lẹ, hầm hầm nói: "Đi biệt tích mấy năm, về lại còn dùng 'lương công' đi nuôi hồ ly tinh bên ngoài, chàng coi thần thiếp là nhà từ thiện chắc!?" Nói xong... nàng không để Tần Phong kịp giải thích hay vùng vẫy, lôi tuột hắn vào trong cung điện rồi "rầm" một tiếng đóng chặt cửa lại. (Tiết kiệm lưu lượng, chuyển cảnh).

Ngay khoảnh khắc Tần đạo bị phát hiện chuyện lạm dụng "lương công", hắn đã liều mạng gửi kịch bản mới vào nhóm Tiên Nô Pháp Ấn. "Đậu má, chơi lớn vậy luôn!?" Đám Tam Lộng đại sư lập tức chửi thề, thầm chia buồn với Diệp Thần trong giây lát.

Đúng vậy!

Kịch bản mới của Tần đạo, nhân vật chính là Diệp Thần.

Không chỉ có cảnh Diệp Thần đoạt Vô Thượng Thiên Thư, xông vào Lăng Tiêu Cung, mà còn có những tình tiết gây sốc trêu đùa cả Ngạo Thiên vô địch, bảo đảm sẽ khiến hắn nổi như cồn.

Còn về nửa bầu trời còn lại, dĩ nhiên thuộc về thần toán Dịch Thiên Cơ rồi. "Rõ!" Thanh Thiên nhận lệnh xong liền hành động ngay.

Dù Hắc Băng Đài chưa thành lập xong, nhưng với mấy nghìn tử sĩ Tần Phong đưa cho, cộng thêm kịch bản quá hay, nên không lo không có đầu ra.

Chẳng mấy chốc... truyền thuyết về Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ đã lan khắp Bắc Vực của Tiên giới. "Cái gì?

Vô Thượng Thiên Thư đang ở trong tay Diệp Thần của Tiên Minh!?" "Tên Diệp Thần này không đơn giản đâu, không chỉ lấy được Thiên Thư mà còn dẫn quân phá tan Lăng Tiêu Cung đấy!" "Đùa gì thế, một tên Diệp Thần nhỏ nhoi sao phá nổi Lăng Tiêu Cung!?" "Ngươi đừng có coi thường hắn, đúng là 'Đạp Lăng Tiêu, tấu cuồng ca, trường thương một tiếng rung chuyển bát hoang', hạng 27 Thiên Tư Bảng, hạng nhất Đan Tu Bảng chẳng lẽ là để làm cảnh sao?" "Không thể nào, dù Lăng Tiêu Tiên Đế dẫn quân ra tiền tuyến, nhưng Lăng Tiêu Cung còn có Lăng Tiêu Thánh Mẫu trấn giữ, Diệp Thần làm gì có cửa." "Ngại quá, Lăng Tiêu Thánh Mẫu dẫn người đi đánh Chiến Thần Điện rồi, nên Diệp Thần mới phá được không thành kế dễ dàng như vậy." "Đậu má, sao Diệp Thần biết đó là không thành kế mà phá!?" "Đó là nhờ người đàn ông đứng sau Diệp Thần, đệ nhất thần toán Tiên giới, Dịch Thiên Cơ..." "Dịch Thiên Cơ!?" Đám đông lập tức phát ra những tiếng kinh hô, đồng thời lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Tuy rằng Dịch Thiên Cơ chỉ đứng thứ hai mươi trên Bảng thiên tư võ tu, nhưng năng lực diễn toán của hắn thì không ai không biết, không ai không hay.

Đặc biệt là khi Diệp Thần vừa mới phi thăng bị Long Ngạo Thiên truy sát, Dịch Thiên Cơ đã dựa vào sức một mình bảo vệ thành công Diệp Thần, khiến danh tiếng của hắn chấn động Tiên giới, xứng danh Tiên giới đệ nhất thần toán. "Nếu Dịch Thiên Cơ chỉ có bấy nhiêu đó, hắn đã không xứng gọi là Tiên giới đệ nhất thần toán!" Diệp Long trà trộn trong đám đông, bắt đầu kể lại một cách sinh động: "Từ xưa đến nay, phàm là kẻ làm nên đại sự đều mang dị tượng trong mình, mà Dịch Thiên Cơ chính là một trong số đó.

Chương 1610

Tuy hắn chỉ xếp hạng hai mươi trên Bảng thiên tư, nhưng lại có thể thông suốt bát quái tây tượng, dưới hiểu thấu càn khôn ngũ hành, thậm chí còn sở hữu Thiên Nhãn trong truyền thuyết..." "Chính xác!" Ống kính chuyển sang Trần Tổ, hắn cũng đang thao thao bất tuyệt cùng một bộ lời kịch: "Hắn không chỉ nhìn thấu không thành kế của Lăng Tiêu Thánh Mẫu, dẫn theo Diệp Thần và đại quân công phá Lăng Tiêu Cung, mà để đề phòng cao thủ Thái Bạch Tiên Sơn đến cứu viện, hắn còn lợi dụng Vô Thượng Thiên Thư trong tay con rể của Tô gia là Vệ Kiệt làm mồi nhử, dụ cao thủ Thái Bạch Tiên Sơn đi chỗ khác, khiến Lăng Tiêu Cung hoàn toàn bị cô lập.

Cuối cùng, hắn còn phái phân thân của mình đến Chiến Thần Điện, nhân lúc Lăng Tiêu Thánh Mẫu đánh chiếm nơi đó, hắn đã làm ngư ông đắc lợi, lẻn vào Chiến Thần Điện bê sạch kho báu của Long Ngạo Thiên..." "Không sai, đó chính là Tiên giới đệ nhất thần toán, Dịch Thiên Cơ!" Ống kính chuyển đến Thanh Thiên, thần sắc hắn kích động nói: "Đúng là: Thiên cơ đồ long đạp Lăng Tiêu, giết người cần gì tự cầm đao..." "Phải lắm!" Ống kính chuyển sang Lý Cực, hắn vỗ bàn đứng dậy: "Mưu Thiên Thư, thuật đồ long, say rượu bước chân đạp Lăng Tiêu!" Theo sự tuyên truyền của đội ngũ chuyên nghiệp, cả Bắc Vực trở nên xôn xao. "Thật hay giả vậy?

Dịch Thiên Cơ cư nhiên lợi hại như thế sao!?" "Nếu hắn thực sự nhìn thấu không thành kế của Lăng Tiêu Thánh Mẫu, rồi làm ngư ông đắc lợi thì cũng không phải không có khả năng!" "Phân thân của Dịch Thiên Cơ?

Cái này hình như tôi có nghe qua, hắn đúng là đã dùng tinh huyết của mình ngưng tụ ra một đạo phân thân!" "Tôi cũng nghe nói Dịch

Thiên Cơ có phân thân, bản thể thì trốn trong Thiên Cơ Môn tu luyện." "Nghe bảo lúc trước Long Ngạo Thiên diệt Thiên Cơ Môn là để tìm bản thể của Dịch Thiên Cơ, nhưng cuối cùng chẳng tìm thấy gì cả." "Tìm cái quái gì nữa?

E là hắn đã tính ra trước rồi chạy mất dép rồi!" "Trước đây tôi cứ nghĩ là trùng hợp, nhưng giờ thì tôi không thể không tin vào sự lợi hại của Dịch Thiên Cơ." "Đúng thế, có thể cùng lúc tính kế cả Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện, thật là khủng khiếp như vậy!" "Đừng quên, Vô Thượng Thiên Thư cũng nằm trong mưu đồ của hắn!" "Quá đáng sợ, vừa ra tay đã thu hết trân bảo thiên hạ vào túi." "Hóa ra Dịch Thiên Cơ mạo hiểm cứu Diệp Thần là vì hắn đang đánh một ván cờ lớn như vậy!" Cùng với sự tuyên truyền chạy đôn chạy đáo khắp nơi của đội ngũ chuyên nghiệp, đâu đâu cũng là truyền thuyết về Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ.

Cả hai người họ đúng như dự kiến, đã nổi đình nổi đám khắp một phương trời. "Hắc hắc..." Mộc Tú thấy có người đi vào vết xe đổ của mình, cười đến mức không khép miệng lại được.

Năm đó ở hạ giới Hoang Cổ, hắn cũng bị tâng bốc lên một tầm cao không thuộc về mình như vậy, cuối cùng suốt ngày bị các nghĩa sĩ phản Tần truy sát, thậm chí mấy lần suýt chút nữa thì đăng xuất khỏi trái đất. "Hắn cư nhiên còn cười nổi sao!?" Tam Lộng đại sư liếc nhìn Mộc Tú một cái, trong lòng thầm mặc niệm cho hắn hai giây rưỡi.

Tục ngữ nói rất đúng, kẻ địch càng mạnh càng chứng minh bản thân lợi hại.

Hiện tại Dịch Thiên Cơ bị thổi phồng lên tận mây xanh là thật, nhưng hắn cũng đã định sẵn số phận bị thịt.

Mà sau khi mọi người biết Thủy Hoàng đã thịt Dịch Thiên Cơ, chắc chắn sẽ kinh ngạc phát hiện ra bên cạnh Thủy Hoàng còn có một thần toán Mộc Tú.

Lúc đó Mộc Tú tất yếu sẽ bị thần thoại hóa hoàn toàn, dù hắn có trăm cái miệng cũng không ai tin, họ chỉ nghĩ rằng hắn còn khủng bố hơn cả Dịch Thiên Cơ. "Mau nhìn kìa!" Nhậm Hoàn đột nhiên lên tiếng, chỉ vào một chiếc phi chu.

Trên phi chu treo cờ của Tô gia, có vài nam tử thần sắc chật vật, uể oải ngồi trên boong tàu.

Họ chính là những người sống sót trốn thoát từ Bắc Vực Tô gia, những người khác đều đã diệt vong trong cuộc đại chiến Tiên Vương.

Đáng lẽ họ có thời gian để lấy vài món bảo bối trong kho báu mang đi, nhưng không biết là cái thứ thất đức nào đã nhân lúc hỗn loạn vét sạch kho báu của Tô gia, khiến bọn họ dọc đường đi phải chịu bao nhiêu khổ cực. "Đến rồi!" Tam Lộng đại sư và những người khác lập tức tỉnh táo lại, đồng loạt nhìn về phía nam chính Đàm Lực. "Thật sự phải đi sao?!" Đàm Lực trong lòng rất thiếu tự tin, dù sao đây cũng là lần đầu tiên của hắn. "Hắn thế này không ổn đâu!" Nhậm Hoàn vẫn chưa từ bỏ ý định, lập tức nghiêm mặt nói: "Chuyện này quan trọng đến vương đồ bá nghiệp của Bệ hạ, chúng ta tuyệt đối không thể sơ suất, hay là phái một người già dặn, ổn trọng như tôi đi thì hơn.

Mọi người đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, tôi tuyệt đối không phải vì muốn 'một cá nhiều cách ăn', mà là vì muốn phân ưu cho Bệ hạ!" "Hơ hơ!" Mộc Tú cười khinh bỉ, không muốn vạch trần tâm tư tiểu nhân của Nhậm Hoàn. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Không phải mọi người không muốn để thí chủ đi, mà chuyện này liên quan đến phúc lợi của tất cả, tuyệt đối không được xảy ra sai sót." "Đại sư!" Đàm Lực có chút thấp thỏm: "Ngài bảo tôi đi đánh nhau thì không vấn đề, nhưng bảo tôi đi tán tỉnh phụ nữ, cái này tôi thực sự không có kinh nghiệm!" "Cái cần chính là cậu không có kinh nghiệm!" Mộc Tú lên tiếng: "Tôi đã nói rồi, Tô Phỉ này trải qua quá nhiều biến cố, trước bị người nhà phản bội phân gia, sau lại bị chồng là ma tu lừa gạt tình cảm, hiện giờ lại phải đến nương nhờ em gái để dưỡng thai, có thể nói nàng ta không còn tin tưởng vào thế giới này nữa.

Muốn nhanh chóng làm cảm động loại phụ nữ có tâm lý cảnh giác cực cao này, chỉ có thể là loại 'trai tân thuần tình' chưa từng yêu đương, cái gì cũng không biết như cậu." "Đúng vậy!" Tam Lộng đại sư gật đầu phụ họa: "Hiện tại Tô Phỉ đã nhà tan cửa nát, còn mang thai, sau này ở Nam Vực Tô gia phải sống cảnh ăn nhờ ở đậu.

Một khi gặp được một thiên kiêu trên Bảng thiên tư như cậu, lại còn là một gã khờ không có tâm cơ, chỉ biết chiến đấu và đối xử tốt với nàng, nàng chắc chắn sẽ liều mạng bám lấy cậu.

Cậu chính là tia sáng chiếu rọi vào cuộc đời nàng, là chỗ dựa duy nhất để mẹ con nàng an thân lập mệnh ở Nam Vực Tô gia." "Nói thì đúng là như vậy..." Đàm Lực vẫn lo lắng: "Nhưng mọi người cũng nói rồi, Tô Phỉ này kinh nghiệm đầy mình, lại từng là người đứng đầu Bắc Vực Tô gia, với chút trí tuệ này của tôi, ở bên cạnh nàng e là bị nàng dắt mũi mất!" "Ôi trời!" Nhậm Hoàn đứng bên cạnh sốt ruột đến gãi tai gãi đầu, thật sự muốn thay Đàm Lực đi trải nghiệm cái gọi là 'một cá nhiều cách ăn'. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư thần tình trang trọng, chắp tay nói: "Thí chủ, sở dĩ thí chủ phiền não như vậy không phải vì sợ mình không đấu lại nàng, mà là trong tiềm thức của thí chủ đã coi nàng là người phụ nữ của mình.

Hãy nhớ lấy, khi thí chủ hẹn hò với một cô gái, thiên vạn lần đừng có ý niệm nàng thuộc về mình, nàng chỉ là luân phiên đến lượt thí chủ mà thôi..." "Đại sư, tôi ngộ rồi!" Nhậm Hoàn vốn đang gãi tai gãi đầu, nghe xong thì tay lập tức buông xuống, im lặng hẳn.

Tuy rằng lần này nhân vật chính của 'một cá nhiều cách ăn' không phải hắn, nhưng lần sau chắc chắn sẽ đến lượt hắn thôi, thực sự không cần thiết phải lo âu phiền não ở đây. "Tên trọc nói đúng đấy!" Mộc Tú gật đầu tán thành: "Buông bỏ quyền sở hữu, tận hưởng quyền sử dụng, cậu sẽ thấy thế giới này tươi đẹp biết bao." "Buông bỏ quyền sở hữu, tận hưởng quyền sử dụng!?" Đàm Lực lẩm bẩm một mình, dường như rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Cảnh tượng chuyển dời, bên trong phi chu.

Tô Phỉ mặt mày tiều tụy tựa vào thành giường, bên cạnh là em gái ruột Tô Uyển.

Ban đầu Tô Uyển muốn đưa Tô Phỉ đến nương nhờ Lăng Tiêu Cung, nhưng bị Tô Phỉ từ chối.

Nàng biết thân phận ma tu của Vệ Kiệt căn bản không giấu được, nếu đến Lăng Tiêu Cung chắc chắn không giữ được đứa bé, thậm chí còn ảnh hưởng đến tiền đồ của Tô Uyển.

Cuối cùng nàng suy tính kỹ lưỡng, quyết định đến Nam Vực Tô gia.

Tuy nàng và Tâm Ngữ tiên tử không ưa gì nhau, nhưng trên mặt hai bên vẫn chưa xé rách da mặt, dựa vào thân phận con gái dòng chính Tô gia, nàng cũng không sợ Nam Vực Tô gia không thu lưu mình. "Chị!" Tô Uyển vẻ mặt không cam lòng: "Chúng ta thực sự chỉ có thể rời Bắc Vực đến Nam Vực, cầu xin con tiện nhân Tâm Ngữ đó thu lưu sao!?" "Rời khỏi Bắc Vực là lựa chọn duy nhất của chúng ta!" Tô Phỉ thần sắc đượm buồn: "Nếu Vệ Kiệt chỉ là ma tu bình thường thì không sao, nhưng hắn không chỉ sở hữu Vô Thượng Thiên Thư mà còn luyện chế Huyết Nô.

Dù Lăng Tiêu Cung, Thái Bạch Tiên Sơn không tìm chúng ta gây phiền phức, thì các thế lực khác cũng nhất định không buông tha.

Có thể nói Bắc Vực rộng lớn không có chỗ cho chúng ta dung thân, mà rời khỏi Bắc Vực, chúng ta chỉ có thể đến Nam Vực Tô gia." "Chị, chị yên tâm!" Tô Uyển nắm chặt tay chị mình, xót xa an ủi: "Tuy rằng Tô gia chúng ta không còn, nhưng em vẫn là đệ tử Lăng Tiêu Cung, là thiên kiêu xếp hạng ba mươi mốt trên Bảng thiên tư võ tu, chỉ cần nỗ lực tu luyện nhất định có thể vực dậy Bắc Vực Tô gia." "Gâu gâu..." Con Bát Vĩ Tiên Hồ thu nhỏ bên cạnh cũng kêu lên một tiếng, tỏ ý mình cũng có thể giúp một tay. "Đúng, còn có nhóc con đáng yêu này nữa!" Tô Uyển lập tức mỉm cười, đưa tay xoa xoa đầu con cáo. "Uyển nhi của chúng ta trưởng thành rồi!" Tô Phỉ lộ ra một nụ cười nuông chiều, nhưng trong lòng lại lo lắng khôn nguôi.

Tuy Tô Uyển xếp hạng ba mươi mốt trên Bảng thiên tư, nhưng đáng tiếc thời gian xuất đạo quá muộn, hiện tại chỉ có tu vi Chân Tiên cảnh đỉnh phong, cần một thời gian rất dài mới có thể trưởng thành.

Có nghĩa là... trong một thời gian dài sắp tới, họ đều phải sống cảnh ăn nhờ ở đậu. "Mình phải làm sao bây giờ!?" Tô Phỉ xoa bụng bầu của mình, nghĩ bụng hay là tìm cho đứa bé một người cha.

Chỉ là nàng hiện đang mang thai, dù nhan sắc không tệ thì biết tìm đâu ra kẻ đổ vỏ đây?!

Uỳnh uỳnh!!

Đúng lúc Tô Phỉ đang nghĩ chuyện tìm kẻ đổ vỏ, một tiếng nổ đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó, chiếc phi chu họ đang ngồi rung lắc dữ dội, như thể vừa gặp phải một trận sóng thần khủng khiếp, khiến Tô Phỉ và Tô Uyển cảm thấy đất trời đảo lộn.

Chương 1611

"Chị, cẩn thận!" Tô Uyển vội vàng giữ chặt lấy Tô Phỉ, tránh để nàng bị quán tính hất văng ra ngoài.

Tiếp đó, tu vi Chân Tiên cảnh đỉnh phong bạo phát, một luồng sức mạnh kinh người như Thái Sơn áp đỉnh, trong nháy mắt trấn giữ được chiếc phi chu đang rung lắc.

Tuy nhiên, chưa kịp để họ thở phào, bên ngoài đã truyền đến những tiếng thét thảm thiết. "Chuyện gì thế này!?" Tô Uyển kinh hãi, lập tức lao ra khỏi khoang thuyền.

Chỉ thấy phi chu của họ bị ba mươi mấy kẻ liều mạng bao vây, những đệ tử Tô gia trốn thoát cùng họ đang ra sức phản kháng.

Nhưng đối phương dù là quân số hay tu vi đều vượt trội hơn, thấp nhất cũng là Chân Tiên cảnh, kẻ cầm đầu là một tên chột mắt thậm chí đã đạt đến Kim Tiên cảnh đỉnh phong. "Ái chà, lại còn có một tiểu mỹ nhân nữa!" Tên chột mắt lập tức sáng mắt lên khi thấy Tô Uyển từ khoang thuyền đi ra. "Các người là ai!?" Tô Uyển phẫn nộ quát: "Cư nhiên dám ra tay với chúng ta?

Không nhìn thấy cờ hiệu của Tô gia sao!?" "Thấy mới ra tay đấy!" Tên chột mắt nhe hàm răng vàng khè cười nói: "Chúng ta không chỉ biết các người là người Tô gia, mà còn biết các người là đệ tử Bắc Vực Tô gia, bên trong là đại tiểu thư Tô Phỉ." "Biết mà ngươi còn dám động thủ!?" Tô Uyển nhìn đối phương, tức giận nghiến răng.

Cứ ngỡ con tiện nhân Tâm Ngữ kia sau khi bám được vào cái cây lớn Long Ngạo Thiên, đệ tử Tô gia có thể đi ngang ở Nam Vực, không ngờ đến cả lũ tép riu này cũng không trấn áp nổi. "Có gì mà không dám!" Tên chột mắt đầy vẻ giễu cợt: "Hiện tại Long Ngạo Thiên đại bại ở biên cảnh đông nam, Thần Sách Quân thương vong gần bảy thành, đừng nói là đệ tử Bắc Vực Tô gia các người, ngay cả đệ tử Nam Vực Tô gia, lão tử cũng dám giết!" "Cái gì!!" Các đệ tử Tô gia lập tức trợn mắt kinh hô, nghiêm trọng hoài nghi mình đang nằm mơ chưa tỉnh.

Long Ngạo Thiên!

Danh từ đại diện cho sự vô địch của Tiên giới!

Cư nhiên lại đại bại ở biên cảnh đông nam, thuộc hạ Thần Sách Quân còn thương vong gần bảy thành!? "Chuyện đó sao có thể!?" Tô Uyển cũng đầy vẻ chấn kinh, trong lòng cảm thấy khó mà tin nổi.

Là đệ tử tinh anh của Lăng Tiêu Cung, nàng quá hiểu thực lực của Thần Sách Quân, gọi đó là quân đoàn mạnh nhất Tiên giới cũng không ngoa.

Sao có thể bại trận thảm hại như vậy được?! "Ra tay, bắt sống!" Tên chột mắt không có ý định giải thích, trực tiếp ra lệnh cho đàn em.

Uỳnh uỳnh!!

Tiếng nổ liên tục vang lên, khiến hư không xung quanh rung chuyển kịch liệt.

Đám đàn em nhận lệnh xong liền lần lượt lấy ra tiên khí, lao về phía các đệ tử Tô gia trên phi chu. "Tìm chết!!" Tô Uyển lập tức phẫn nộ gia nhập chiến đấu, tay cầm một cây trường thương nghênh chiến.

Vút một tiếng!!

Trường thương như một tia chớp bạc, nhanh chóng và chính xác đâm về phía tên chột mắt.

Có điều đối phương không có ý định né tránh, vung đại đao chém tới.

Keng!

Keng!

Keng!

Hai bên giao chiến kịch liệt, tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên không ngớt.

Bóng dáng hai người không ngừng đan xen trên không trung, ngân thương và đại đao vẽ nên những quỹ đạo lóa mắt, từng luồng năng lượng mạnh mẽ cũng theo đó sinh ra từ những lần va chạm. "Sao có thể!?" Đám đàn em lập tức kinh hô, nhìn Tô Uyển với vẻ không tin nổi.

Nên biết rằng đại ca của chúng là tên chột mắt có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, cao hơn Tô Uyển một đại cảnh giới hoàn chỉnh, vậy mà hiện giờ hai bên lại đánh ngang ngửa nhau. "Thiên kiêu trên Bảng thiên tư!" Kẻ trong nghề vừa ra tay là biết ngay.

Tên chột mắt chỉ mới giao thủ vài chiêu đã đoán ra thân phận của Tô Uyển.

Tuy nhiên, bọn chúng đều là những kẻ liều mạng, không biết gì đến võ đức hay công bằng, trực tiếp gọi thêm bảy tám tên đàn em Kim Tiên sơ giai đến vây công Tô Uyển. "Bỉ ổi!" Tô Uyển lập tức rơi vào thế hạ phong, khó lòng chống đỡ được mấy gã tráng hán... "Khặc khặc khặc, lão tử không chỉ bỉ ổi mà còn hạ lưu nữa!" Tên chột mắt không nhịn được phát ra tiếng cười dâm đãng của nhân vật phản diện, đồng thời hét lớn: "Anh em cố gắng thêm chút nữa, lát nữa mọi người đều có thể xếp hàng, thử xem hương vị của nữ nhân trên Bảng thiên tư này thế nào!!" "Húuuuu!" Đám đàn em nghe xong lát nữa được xếp hàng thì như được tiêm máu gà, hò hét ầm ĩ. "Ngươi, ngươi..." Tô Uyển tức đến đỏ mặt, hận không thể đâm chết lũ súc sinh này. "Gào..." Đúng lúc mọi người đang nghĩ đến chuyện xếp hàng thì một tiếng thú gầm đột ngột vang lên.

Từ khoang thuyền của phi chu lao ra một con hồ ly trắng nhỏ, sau đó cơ thể nó nhanh chóng phình to, không chỉ nhe răng trợn mắt lộ vẻ hung tợn mà sau lưng còn xuất hiện tám cái đuôi khổng lồ đang đung đưa. "Bát Vĩ Tiên Hồ!!" Tên chột mắt lập tức kinh hô, trong lòng thầm kêu hỏng bét.

Tuy hắn có tu vi Kim Tiên cảnh đỉnh phong, hợp sức với đàn em có thể áp chế được thiên kiêu như Tô Uyển, nhưng con Bát Vĩ Tiên Hồ này lại có tu vi Thái Ất Kim Tiên cảnh, căn bản không phải hạng tu tiên giả tầm thường như bọn hắn có thể vượt cấp khiêu chiến. "Gào!!" Bát Vĩ Tiên Hồ không cần biết đối phương đang nghĩ gì, lập tức phẫn nộ lao lên đại sát tứ phương. "Hồ hồ, giỏi lắm!" Tô Uyển lập tức reo hò, nhảy lên lưng Bát Vĩ Tiên Hồ bắt đầu phản kích.

Lúc này...

đội ngũ chuyên nghiệp đang xem kịch vui, chưa có ý định ra tay. "Thần côn!" Nhậm Hoàn không nhịn được nhíu mày: "Đây chính là lũ liều mạng mà ông tính toán tìm được à?

Căn bản không có cơ hội 'một cá nhiều cách ăn', phi, anh hùng cứu mỹ nhân gì cả!?" "Ông động não một chút đi được không!?" Mộc Tú thấy chuyên môn của mình bị nghi ngờ thì lập tức nổi cáu: "Bọn chúng chỉ là lũ liều mạng chứ không phải lũ ngốc, đao chém vào người cũng biết đau chứ.

Mà chỗ dựa của Tô gia là Long Ngạo Thiên thì ai cũng biết, kẻ nào vừa lên đã đem toàn bộ vốn liếng ra đánh cược cơ chứ!?" "Ý của ông là..." Nhậm Hoàn nhìn xung quanh: "Tên chột mắt này chỉ là một quân cờ nhỏ, vẫn còn những kẻ khác cũng đang nấp một bên xem kịch giống chúng ta!?" Lời vừa dứt, uỳnh một tiếng!

Chương 1612

Một nam tử mặt sẹo xuất hiện, uy áp Tiên Quân khủng bố như sóng dữ ập đến, đánh thẳng về phía Tô Uyển và Bát Vĩ Tiên Hồ. "Phụt!" Tô Uyển phun ra một ngụm máu tươi, khó lòng chống đỡ được uy áp Tiên Quân. "Lẽ nào trời thực sự muốn diệt Tô gia ta sao!?" Những đệ tử Tô gia vừa mới nhìn thấy hy vọng, trên mặt lập tức hiện lên vẻ tuyệt vọng, như thể đã nhìn thấy kết cục bi thảm của mình.

Tuy nhiên, ngay khi các đệ tử Tô gia và Tô Uyển cảm thấy tuyệt vọng, một luồng uy áp còn khủng bố hơn từ trong phi chu bộc phát, như Thái Sơn áp đỉnh đè nặng lên người đối phương. "Phụt!!" Tên mặt sẹo vừa mới xuất hiện đã phun ra một ngụm máu tươi.

Không chỉ uy áp Tiên Quân cảnh bị áp chế xuống, mà cơ thể cũng không tự chủ được mà lùi liên tiếp mấy bước. "Không muốn chết thì cút ngay cho ta!" Giọng nói lạnh lùng của Tô Phỉ truyền ra từ phi chu.

Đừng nhìn nàng hiện tại là phụ nữ có thai, nàng cũng là một cao thủ Tiên Vương cảnh, nếu không đã chẳng thể minh tranh ám đấu với Tâm Ngữ tiên tử nhiều năm như vậy. "Các hạ chính là người đứng đầu Bắc Vực Tô gia, Tô Phỉ phải không!?" Tên mặt sẹo không có ý định rời đi, lau vết máu ở khóe miệng nói: "Nhưng theo chúng tôi được biết, phu nhân hiện đang mang thai, một thân tu vi thông thiên kia còn phát huy được mấy phần đây!?" "Ngươi cứ thử xem!" Trong khoang thuyền, Tô Phỉ mồ hôi đầm đìa nhưng vẫn cố gắng giữ giọng lạnh lùng: "Xem bản phu nhân dù đang mang thai có thể giết sạch lũ các ngươi không!" "Ra tay!" Đối phương đều là lũ liều mạng liếm máu trên lưỡi đao, căn bản không bị Tô Phỉ dọa cho khiếp sợ, không chút do dự chọn cách ra tay.

Tên mặt sẹo trong nháy mắt lao đến trước mặt Bát Vĩ Tiên Hồ, một đấm đánh bay Tô Uyển trên lưng nó, sau đó bồi thêm một cú đá vào người Bát Vĩ Tiên Hồ. "Ăng ẳng, ăng ẳng..." Bát Vĩ Tiên Hồ lập tức bị đánh cho kêu như tiếng chó, còn có thể nghe rõ tiếng xương gãy. "Phụt!!" Tô Uyển lập tức phun máu tươi, cơn đau dữ dội càn quét toàn thân. "Ngươi dám!!" Tô Phỉ lập tức gầm lên giận dữ, không ngờ đối phương thực sự dám ra tay.

Tuy nhiên, ngay khi nàng chuẩn bị cưỡng ép giết chết đối phương, thai nhi trong bụng đột nhiên cử động, cơn đau dữ dội ập đến, uy áp Tiên Vương ngưng tụ quanh thân cũng vỡ tan như thủy tinh. "Ả ta quả nhiên là đang hư trương thanh thế!" Tên chột mắt và đám đàn em sáng mắt lên khi cảm thấy uy áp Tiên Vương đè lên người biến mất.

Ngay sau đó, bọn chúng như mãnh thú được giải phong ấn, một lần nữa tấn công mãnh liệt vào các đệ tử Tô gia. "Đại sư!" Đàm Lực thấy vậy vội hỏi: "Hiện giờ đến lượt tôi ra sân chưa!?" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Muốn khiến một người phụ nữ đạt đến mức hảo cảm tối đa với thí chủ, một là vung tiền để nàng trải nghiệm sự lãng mạn tột cùng, hai là đột nhiên giáng lâm vào lúc nàng tuyệt vọng nhất." "Tên trọc nói đúng đấy!" Mộc Tú gật đầu tán thành: "Hiện tại Tô Phỉ vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng, sự ra tay của cậu chỉ khiến nàng thở phào một cái, chứ không thể trở thành tia sáng soi sáng cuộc đời tuyệt vọng của nàng." "Bọn họ biết nhiều thật đấy!" Trong mắt Nhậm Hoàn đầy vẻ ngưỡng mộ.

Tuy mọi người cùng đi kỹ viện sông Tần Hoài, nhưng hình như chỉ có mình hắn là chưa tốt nghiệp. "Đại sư, tôi ngộ rồi!" Đàm Lực lập tức lộ vẻ bừng tỉnh, tĩnh lặng chờ đợi không còn vội vã muốn ăn cá nữa.

Rầm một tiếng!!

Tên mặt sẹo vung đao chém phăng nóc phi chu, lộ ra bên trong là Tô Phỉ đang bụng mang dạ chửa, mồ hôi nhễ nhại. "Hắc hắc..." Tên mặt sẹo lập tức cười dâm đãng: "Phu nhân, đúng là vẫn còn phong vận lắm!" "Ta dù chết cũng phải kéo các ngươi theo cùng!" Tô Phỉ đầy vẻ phẫn nộ, tiên khí quanh thân dao động.

Nhưng tên mặt sẹo chẳng hề sợ hãi, chỉ tay về phía Tô Uyển cách đó không xa.

Chỉ thấy nàng bị tên chột mắt dẫn người bao vây, rõ ràng là định thực hiện lời hứa xếp hàng trước đó. "Phu nhân!" Tên mặt sẹo cười dâm nói: "Bà cũng không muốn cô em gái trên Bảng thiên tư của mình bị người ta xếp hàng chứ!?" "Ngươi, ngươi..." Tô Uyển trong lòng cảm thấy tuyệt vọng, rõ ràng điểm yếu của nàng đã bị đối phương nắm thóp. "Khặc khặc khặc..." Tên mặt sẹo không nhịn được phát ra tiếng cười phản diện, đưa tay định ấn cái đầu nhỏ của Tô Phỉ xuống.

Ban đầu hắn không tin tưởng lắm vào thông tin mua được, không ngờ quá trình lại thuận lợi đến thế, không chỉ bắt được thiên kiêu Tô Uyển mà còn tóm gọn được đại tiểu thư Tô gia là Tô Phỉ.

Đặc biệt khi nghĩ đến đối phương là Tiên Vương, lại còn mang lại hiệu quả chuyển vận, trong lòng hắn không khỏi kích động. "Số mình sao khổ thế này!" Trong mắt Tô Phỉ đầy vẻ tuyệt vọng, cảm giác cuộc đời tăm tối mịt mù.

Rõ ràng là con gái dòng chính Tô gia, vậy mà lại bị một đứa con thứ áp chế, tìm chồng thì lại là ma tu, không chỉ hại gia đình tan nát mà chính mình còn rơi vào tay lũ liều mạng chịu nhục.

Tuy nhiên, ngay khi Tô Phỉ tuyệt vọng nhắm mắt, chuẩn bị buông xuôi, một giọng nói hào sảng đột nhiên vang lên: "Dừng tay, thả phu nhân kia ra..." "Kẻ nào!?" Tên mặt sẹo rất khó chịu vì bị quấy rầy, quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy một nam tử khôi ngô tiến đến, tựa như một ngọn núi nhỏ đang di chuyển.

Chiều cao của hắn phải hơn hai mét, dường như phá vỡ giới hạn chiều cao của con người.

Tấm da thú trên người trải qua gọt giũa của thời gian trông có vẻ thô ráp và cũ kỹ, nhưng lại mang đến cho hắn một vẻ hoang dã và sức mạnh nguyên thủy.

Trên vai vác một cây đại đao cỡ siêu lớn, lưỡi đao lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời.

Đồng thời, quanh thân hắn còn dao động một luồng sát khí cuồng bạo khiến người ta không rét mà run, như khói bếp giữa đêm đen lan tỏa xung quanh, khiến hắn trông càng bí ẩn và đáng sợ.

Cộng thêm cơ thể to lớn như ngọn núi, hắn mang lại một cảm giác áp bách khủng khiếp, khiến người ta cảm thấy khó thở. "Đàm Lực, cứu mạng với!" Tô Uyển từng thấy Đàm Lực ở Linh Chi bí cảnh nên nhận ra ngay, không chút do dự lớn tiếng cầu cứu. "Đàm Lực?

Đàm Lực xếp thứ mười lăm trên Bảng thiên tư võ tu!?" Mọi người bị khí thế của Đàm Lực trấn nhiếp, vô thức lùi lại một bước.

Tuy đây là lần đầu họ gặp Đàm Lực, nhưng cũng từng nghe danh hắn mang một phần ba huyết mạch Vu tộc, Kim Tiên đỉnh phong đánh Thái Ất Kim Tiên như giết gà mổ chó.

Đừng nói lũ tép riu Tiên giới như bọn họ, chỉ cần là thiên kiêu xếp dưới hạng năm mươi trên Bảng thiên tư, đối mặt với yêu nghiệt như Đàm Lực cũng chẳng có chút cảm giác an toàn nào.

Vượt cấp khiêu chiến đối với hắn mà nói, chẳng khác gì uống nước lã. "Hạng mười lăm Bảng thiên tư!" Trong đôi mắt tuyệt vọng của Tô Phỉ lóe lên một tia hy vọng.

Tuy tu vi của tên mặt sẹo cao hơn Đàm Lực hai đại cảnh giới, nhưng giá trị của hạng mười lăm Bảng thiên tư nằm ở đó, việc vượt hai đại cảnh giới đánh bại Tiên Quân bình thường thực sự chẳng có gì lạ. "Không muốn chết thì cút ngay!" Cơ thể to lớn của Đàm Lực tiến đến trước mặt mọi người, sát khí khủng bố bùng phát như bão tố. "Nếu ta không cút thì sao!?" Sắc mặt tên mặt sẹo lập tức sa sầm, hắn rất ghét kẻ khác lớn tiếng với mình. "Không cút thì chết!" Ánh mắt Đàm Lực đột nhiên sắc lạnh, hàn khí khủng bố càn quét xung quanh.

Ong!

Chương 1613

Ong!

Một tiếng đao minh kinh thiên đột ngột vang vọng đất trời, đao khí khủng bố hóa thành cuồng phong cuốn phăng toàn trường.

Đàm Lực không thèm nói nhảm, trực tiếp vung đao chém xuống.

Lưỡi đao không chỉ lấp lánh hàn quang mà còn phát ra tiếng đao minh vang dội, theo sau đó là một nhát chém tạo thành luồng đao quang xông thẳng lên mây xanh, như muốn chẻ đôi cả bầu trời. "Thằng nhóc, gan đấy!" Tên mặt sẹo nổi giận lôi đình, cũng vung đao lao lên huyết chiến.

Uỳnh uỳnh!!

Hai bên lập tức giao chiến, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên liên hồi. "Cùng lên đi!" Tên chột mắt thấy Đàm Lực không dễ chọc, lập tức hô hào đàn em cùng hội đồng. "Giết!!" Đám đàn em đều là những kẻ liều mạng, không chút do dự lao lên đánh Đàm Lực.

Có điều đòn tấn công của Đàm Lực cực kỳ mạnh bạo không ai cản nổi, mỗi lần chém xuống đều mang theo áp lực nghẹt thở, nụ cười tàn nhẫn khát máu nơi khóe miệng càng khiến người ta lạnh sống lưng. "Phụt!!" Đám đàn em lần lượt phun máu ngã gục, căn bản không ai đỡ nổi một đao của Đàm Lực.

Tuy bọn chúng và Đàm Lực đều là tu vi Kim Tiên cảnh, nhưng hạng mười lăm Bảng thiên tư tuyệt đối không phải chuyện đùa, giống như một kẻ cầm dao gọt hoa quả đi chiến đấu với một chiếc máy xúc vậy.

Bạn đâm trúng đối phương thì có thể gây thương tích, nhưng vấn đề là bạn căn bản không thể áp sát, thậm chí còn không phá nổi phòng ngự của hắn. "Thế này mà cũng đòi học người ta ra đường cướp sắc sao!?" Trong mắt Đàm Lực tràn đầy vẻ khinh miệt, căn bản không để đám người này vào mắt.

Đồng thời, hắn cũng vô cùng say mê cảm giác nghiền ép này, nó khiến hắn quên đi sự uất ức khi chiến đấu với Tần Đa (Tần Phong).

Nếu nói chiến đấu cùng cấp hắn là máy xúc, thì Tần Đa của hắn chính là nhân hình Gundam trong truyền thuyết, dẫn trước hắn không biết bao nhiêu phiên bản.

Còn về Long Ngạo Thiên, Lâm Uyên và những người khác, cùng lắm cũng chỉ là xe tăng, ở cùng cấp độ căn bản không phải đối thủ của Tần Đa hắn. "Mày tìm chết!" Tên mặt sẹo thẹn quá hóa giận, tay cầm đại đao chém về phía Đàm Lực.

Rầm một tiếng!!

Hắn đạp mạnh chân trái vào hư không, hư không lập tức dậy sóng lan tỏa, cả người như quả đạn pháo bắn ra, không chỉ tạo ra tiếng nổ siêu thanh mà còn kéo theo một cơn bão cực mạnh. "Đến đây!" Ánh mắt Đàm Lực không chút sợ hãi, cầm đại đao trực tiếp nghênh chiến.

Ong!

Ong!

Một tiếng đao minh kinh thiên vang vọng đất trời, đao khí khủng bố hóa thành cuồng phong cuốn phăng toàn trường.

Ngay sau đó, từ chiến đao trong tay bùng phát thế khai thiên lập địa, đao thế cuồn cuộn vô tận hóa thành đao quang xuyên thấu thiên khung, như dải ngân hà từ chín tầng mây đổ xuống, mang theo đao khí hạo hạo đãng đãng chém thẳng xuống. "Nhát đao thật đáng sợ!" Tên chột mắt và đám đàn em run rẩy cả người.

Chỉ cảm thấy một luồng uy áp khủng bố cuồn cuộn ập đến, tiên lực trong cơ thể lập tức bị áp chế, dù bọn chúng có thúc động thế nào cũng không thể sử dụng được một chút nào. "Lợi hại quá!!" Tô Phỉ nhìn tấm lưng của Đàm Lực, cảm thấy một sự an tâm lạ thường.

Uỳnh uỳnh!!

Hai thanh đao va chạm mạnh vào nhau, không chỉ bùng phát ánh sáng chói mắt mà tiếng va chạm còn như tiếng sấm nổ vang trời. "Á..." Đám người xung quanh lập tức bịt tai hét lên, cảm giác màng nhĩ như muốn rách toạc ra.

Khi họ khó khăn ngẩng đầu nhìn lên hư không, năng lượng dư ba từ vụ va chạm như những đợt sóng thần liên miên không dứt càn quét bốn phương. "Phụt!!" Đàm Lực phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn cảm thấy ngực mình như bị một chiếc búa tạ đập trúng, đại đao trong tay cũng trực tiếp tuột khỏi tay bay mất.

Tuy nhiên, hắn vẫn ghi nhớ lời dạy của Tam Lộng đại sư, dùng thân hình như ngọn núi nhỏ của mình chắn trước mặt Tô Phỉ, đỡ thay nàng luồng bão năng lượng kia. "Đàm Lực!!" Tô Phỉ nhìn tấm lưng Đàm Lực mà xuất thần.

Tuy đây là lần đầu nàng gặp hắn, nhưng sự bảo vệ sát sườn này khiến nàng cảm nhận được sự ấm áp và an tâm chưa từng có, cảm giác đây mới là người đàn ông chân chính có thể chống đỡ cả bầu trời cho mình. "Phụt!!" Tên mặt sẹo cũng phun ra một ngụm máu, rõ ràng cũng chịu thương tích không nhỏ.

Đặc biệt là lực đạo khủng bố truyền đến từ chuôi đao khiến hổ khẩu của hắn đau nhói, suýt chút nữa không cầm chắc đại đao, thân hình cũng không khống chế được mà lùi lại mấy bước. "Mày thua rồi!!" Tên mặt sẹo ổn định thân hình xong, không nhịn được cười nói: "Đao của mày mất rồi, còn tao không chỉ còn đao mà còn có bao nhiêu đàn em thế này..." Lời còn chưa dứt, phụt một tiếng!

Nhậm Hoàn không biết từ lúc nào đã vòng ra sau lưng đối phương, rút Ngư Tàng Kiếm dứt khoát cắt cổ hắn, sau đó không dừng lại một giây, lập tức biến mất tại chỗ. "Hắc hắc!!" Đàm Lực nhếch môi cười: "Ngại quá, giờ tôi không chiến đấu một mình, chúng tôi là một đội ngũ chuyên nghiệp..." "A ba, a ba..." Gã mặt sẹo vội vàng bịt lấy cái cổ đang phun máu, khuôn mặt đầy đau đớn, há miệng gào thét.

Tuy rằng cắt cổ không phải vết thương chí mạng đối với tu tiên giả, nhưng Ngư Tràng kiếm trong tay Nhậm Hoàn thực sự quá sắc bén, trực tiếp cắt đứt thanh quản của gã, khiến gã bây giờ muốn chửi người cũng không phát ra được tiếng nào. "U Minh Quỷ Ảnh Quyết!!" Tô Phỉ lập tức kinh hô, nhận ra công pháp của Nhậm Hoàn.

Nghe nói đây là một bản công pháp Đạo giai hạ phẩm, một khi luyện thành có thể thần xuất quỷ nhập như u linh, là công pháp mà rất nhiều sát thủ ở Tiên giới thèm khát. "Hóa ra là U Minh Quỷ Ảnh Quyết!!" Đám người Tây Chu lộ vẻ bừng tỉnh, cuối cùng đã hiểu tại sao Nhậm Hoàn - một Địa Tiên, lại có thể lẻn ra sau lưng một cường giả Tiên Quân.

Nhưng điều khiến họ cảm thấy không thể tin nổi là thanh trung phẩm tiên khí trong tay Nhậm Hoàn vừa rồi đã rạch đứt cổ gã mặt sẹo.

Không phải họ chưa từng thấy trung phẩm tiên khí, mà là chưa từng thấy trung phẩm tiên khí nào lợi hại đến thế, cư nhiên có thể dễ dàng cắt khai nhục thân Tiên Quân, mạnh hơn nhiều so với những thứ họ từng thấy. "Bệ hạ xuất phẩm, tất là tinh phẩm!" Nhậm Hoàn theo thói quen đưa Ngư Tràng kiếm lên miệng, thè lưỡi liếm vết máu trên lưỡi dao.

Chương 1614

Ngay sau đó, huyết khí quanh thân hắn sôi trào, hiện ra một vòng tròn huyết sắc quỷ dị với nhiều phù văn màu đỏ. "A ba, a ba..." Đồng tử gã mặt sẹo co rụt lại, nhận ra huyết chú của Nhậm Hoàn. "Thành!!" Nhậm Hoàn không cho đối phương cơ hội ra tay, quát lớn một tiếng rồi bắt ấn.

Đoàng một tiếng!!

Vòng tròn huyết sắc đột ngột nổ tung, từng điểm huyết quang hóa thành những hình nhân rơm.

Tiếp đó, không đợi đối phương kịp phản ứng, hắn dùng Ngư Tràng kiếm đâm thẳng vào hình nhân rơm đó. "Ách..." Gã mặt sẹo lập tức ôm lấy ngực mình, chỉ cảm thấy một cơn đau thấu xương truyền đến.

Tuy rằng tu vi của Nhậm Hoàn chênh lệch quá lớn so với gã, không thể gây ra sát thương thực sự, nhưng nhờ sự quỷ dị của huyết chú, hắn vẫn có thể khống chế gã trong vòng một giây.

Mà đối với cao thủ cấp bậc này, đừng nói là một giây, chỉ cần 0.25 giây thôi cũng đủ quyết định thắng phụ và sinh tử. "Đại ca!!" Độc Nhãn Long cùng đám đàn em kinh hãi, định xông lên chi viện.

Nhưng Đàm Lực không cho chúng cơ hội đó, khóe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn khát máu, nhìn gã mặt sẹo như nhìn một con mồi.

Oanh long long!!

Đàm Lực bộc phát ra một luồng huyết khí bàng bạc, khí tức mạnh mẽ chấn động lòng người như đại dương gợn sóng, trong chớp mắt nhấn chìm cả hư không. "Huyết mạch chi lực của Vu tộc!!" Đám người Tây Chu kinh hô nhìn sang, cảm nhận được một áp lực khủng khiếp. "A ba, a ba..." Gã mặt sẹo trong giây phút sinh tử chỉ có thể cưỡng ép nén đau ở ngực, nắm chặt đại đao chém về phía Đàm Lực.

Nhưng khi gã còn chưa kịp giơ đao lên, Đàm Lực đã lao đến trước mặt. "Chết đi cho ta!!" Đàm Lực gầm lên một tiếng vang dội, đấm một quyền vào ngực đối phương.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Gã mặt sẹo dưới tác động của lực đạo bị bắn bay đi như đạn pháo, tông xuyên qua mấy ngọn núi, quyền thế khủng khiếp còn cày nát cả mặt đất. "Hèn hạ!" Độc Nhãn Long lập tức phẫn nộ hét lên: "Các người lấy đông hiếp ít, có giỏi thì đơn đả độc đấu với đại ca ta!" "Hèn hạ sao!?" Tô Uyển lạnh lùng hừ một tiếng: "Bọn ta không chỉ hèn hạ, mà còn hạ lưu nữa đấy.

Chút nữa đệ tử Tô gia sẽ xếp hàng, mỗi người đâm chúng mày một đao!" "Được!!" Đệ tử Tô gia đầy người nhếch nhác, phẫn nộ nhìn Độc Nhãn Long. "Các... các người vô sỉ!" Độc Nhãn Long bị nhìn đến mức da gà nổi khắp người, không ngờ quả báo lại đến nhanh như vậy. "Ta vô sỉ!?" Đàm Lực lập tức không vui, học theo dáng vẻ cha Tần (Tần Phong) mắng mình năm đó, đáp trả: "Lúc đại ca Tiên Quân của ngươi bắt nạt một Kim Tiên đỉnh phong như ta, sao ngươi không nói vô sỉ?

Lúc đại ca ngươi - một lão quái vật tu hành vạn năm, bắt nạt một trai lành nhà lành chưa vợ như ta, sao ngươi không nói vô sỉ!?" "Chưa vợ?

Trai lành nhà lành!?" Trái tim nhỏ của Tô Phỉ đập thình thịch, ánh mắt nhìn Đàm Lực đã thay đổi.

Vừa rồi trong lúc nàng tuyệt vọng nhất, Đàm Lực từ trên trời rơi xuống như một tia sáng chiếu rọi thế giới của nàng, mang lại cảm giác an toàn chưa từng có.

Cộng thêm thiên phú khủng khiếp hạng 15 Thiên Tư Bảng và thuộc tính "đơn thuần chưa vợ", nàng lập tức có ý định lấy thân báo đáp. "Ngươi, ngươi..." Độc Nhãn Long bị mắng đến á khẩu, không biết cãi lại thế nào. "A ba, a ba!!" Gã mặt sẹo bị đánh bay vẫn chưa chết, ngửa đầu gào thét, năng lượng trong cơ thể bộc phát như sóng dữ.

Ong!

Ong!

Một tiếng đao ngân vang vọng trời đất, đao khí khủng khiếp hóa thành cuồng phong quét sạch chiến trường.

Đại đao trong tay gã mặt sẹo bộc phát khí thế khai thiên lập địa, đao quang xuyên thấu thiên không, đổ xuống như ngân hà chín tầng trời. "Nhát đao thật đáng sợ!!" Mọi người có mặt đều kinh hồn bạt vía, cơ thể run rẩy. "Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Ánh mắt Đàm Lực thoáng hiện vẻ khinh miệt, quanh thân bùng phát hồng quang.

Năng lượng thiên địa nhanh chóng hội tụ về phía hắn, thân hình vốn đã đồ sộ lại càng phình ra, một luồng năng lượng khủng bố phun trào.

Oanh long long!!

Phong vân biến sắc, lôi đình run rẩy.

Đàm Lực kích hoạt toàn bộ một phần ba huyết mạch Vu tộc, biến thành một người khổng lồ cao ba mét, khí tức cuồng bạo như hồng hoang cự thú, nắm chặt nắm đấm oanh về phía đối phương. "Ôi, to quá!" Tô Phỉ kinh ngạc há hốc mồm, không ngờ Đàm Lực có thể lớn đến vậy.

Oanh long long!!

Cuộc tấn công của hai bên va chạm mạnh mẽ, tiếng nổ vang rền kèm theo bão tố quét qua trời đất.

Đàm Lực như một hung thú xông thẳng lên, không chỉ xé nát đao khí ngút trời mà còn đấm thẳng vào ngực gã mặt sẹo. "Phụt!" Gã mặt sẹo phun ra một ngụm máu tươi, quyền thế khủng khiếp quét qua lục phủ ngũ tạng.

Không đợi gã kịp nói lời từ biệt, nguyên thần trong cơ thể đã bị xé nát, thanh máu về không trong nháy mắt. "Đây chính là yêu nghiệt trên Thiên Tư Bảng sao!?" Đám người Tây Chu nuốt nước miếng, bị sự khủng khiếp của Đàm Lực dọa sợ.

Cứ ngỡ Đàm Lực vượt hai đại cảnh giới chỉ có thể tự vệ, không ngờ hắn lại phản sát đối phương, chiến lực này e là sắp sánh ngang với top 5 yêu nghiệt rồi.

Chương 1615

"Phù!" Đàm Lực thở hắt ra một hơi.

Sau đó, hắn không đi chào hỏi Tô Phỉ mà làm theo lời dặn của Tam Lộng đại sư, quay người vác đại đao rời đi, ra vẻ mình chỉ là một chàng trai đầy chính nghĩa, thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ... "Đại ca chết rồi!" Đám đàn em của Độc Nhãn Long mặt đầy kinh hoàng, chạy tán loạn như chim muông. "Muốn chạy sao!!" Đệ tử Tô gia đang nén giận, không nói hai lời liền truy đuổi theo. "Hú..." Con Bát Vĩ Tiên Hồ của Tô Uyển nén đau đớn vì gãy xương, hú lên một tiếng cũng gia nhập chiến đấu. "Đàm thiếu hiệp, xin dừng bước!" Tô Phỉ không quan tâm đến đám tép riu kia, thấy Đàm Lực định đi liền vội vàng đuổi theo.

Nàng vốn nghĩ Đàm Lực ra tay cứu mình, sau đó dù không đưa ra yêu cầu quá đáng thì cũng sẽ lân la làm quen với nàng và Tô Uyển.

Nhưng điều khiến nàng vạn lần không ngờ là người ta chỉ đơn thuần là thấy chuyện bất bình, điều này khiến thiện cảm của nàng tăng vọt, càng muốn lấy thân báo đáp hơn.

Đặc biệt là sau khi trải qua khoảnh khắc tuyệt vọng vừa rồi, nàng lập tức hiểu rõ tầm quan trọng của việc có một người đàn ông trong nhà. "Chị, cẩn thận!" Tô Uyển vội vàng tiến lên đỡ lấy, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. "Đại sư đúng là đại sư, quá lợi hại!" Đàm Lực thấy Tô Phỉ thực sự đuổi theo, trong lòng càng thêm khâm phục Tam Lộng đại sư.

Nhưng hắn cũng không quên lời dặn, quay đầu lại với vẻ mặt khờ khạo, ánh mắt đầy nghi hoặc. "Thật là thật thà quá!" Nhìn bộ dạng khờ khạo của Đàm Lực, Tô Phỉ vội kéo Tô Uyển cúi người hành lễ:

"Vừa rồi đa tạ Đàm thiếu hiệp đã ra tay, nếu không thiếp thân và muội muội chắc chắn sẽ gặp họa dưới tay đám ác nhân kia." "Phu nhân, bà quá khách khí rồi!" Thấy phụ nữ có thai hành lễ, Đàm Lực lập tức lúng túng.

Muốn tiến lên đỡ người nhưng lại nghĩ đến nam nữ thụ thụ bất thân, hoàn toàn giống như một sinh viên chưa từng trải sự đời, sự đơn thuần này không giống như đang diễn chút nào. "Khá lắm!" Nhậm Hoàn đứng bên cạnh thấy động tác của Đàm Lực, trong lòng hiểu ngay tại sao mình bị loại. "Phì!" Tô Uyển thực sự không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Ai mà ngờ được một tráng sĩ cơ bắp như ngọn núi khi nói chuyện với con gái lại đỏ mặt, sự tương phản này thực sự quá lớn. "Uyển nhi, không được vô lễ!" Tô Phỉ lườm em gái một cái, sau đó áy náy nói: "Đàm thiếu hiệp thật xin lỗi, muội muội này của thiếp thân từ nhỏ đã bị nuông chiều hư, mong huynh bỏ qua cho sự thất lễ vừa rồi." "Không... không sao!" Vì Tam Lộng đại sư không chuẩn bị kịch bản đoạn này, Đàm Lực không biết nói gì, chỉ có thể cười khờ khạo, đưa tay gãi gãi sau gáy. "Lão Đàm, đi thôi!" Tam Lộng đại sư thấy thời cơ đã chín muồi, hiện thân gọi lớn một tiếng. "Phu nhân, không có chuyện gì thì tôi đi trước đây!" Đàm Lực thực sự không thích giao thiệp với phụ nữ, nghe thấy lời này như nghe được tiên nhạc, lập tức bỏ lại một câu rồi định chạy đi tìm Tam Lộng. "Đàm thiếu hiệp, xin dừng bước!" Đàm Lực càng vội vàng muốn đi, Tô Phỉ càng tin vào thiết lập "đơn thuần" của hắn, vội đẩy Tô Uyển lên phía trước nói: "Đây là em gái ta Tô Uyển, đệ tử tinh anh của Lăng Tiêu Cung, hạng 31 Thiên Tư Bảng, vẫn chưa hứa hôn cho nhà ai..." "Hả!?" Tô Uyển đứng ngây người tại chỗ, cảm giác chị gái mình đang muốn lấy mình ra làm mồi nhử. "Chào Tô nhị tiểu thư!" Thấy Tô Phỉ giới thiệu em vợ, Đàm Lực lập tức cười khờ khạo chào hỏi. "Đàm thiếu hiệp!" Tô

Phỉ tưởng Đàm Lực có ý, vội vàng chào hàng: "Huynh hạng 15 chưa vợ, em gái ta hạng 31 chưa chồng, quả thực là trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối.

Chị làm chị hôm nay sẽ quyết định, gả nó cho huynh làm vợ được không!?" "Hả?!" Đàm Lực đứng hình, không hiểu kịch bản sao lại thay đổi thế này.

Rõ ràng nói là "một con cá ăn nhiều kiểu" nhắm vào chị, sao lại biến thành em gái thế này!? "Chị, chị nói gì thế!?" Tô Uyển lập tức cuống lên.

Không ngờ chị ruột lại mang mình ra làm vật tế.

Hơn nữa nàng cũng không thích kiểu đàn ông cơ bắp như Đàm Lực, nàng thích kiểu tri thức như Triệu Trường Sinh hơn.

Quan trọng nhất là... lần trước ở Linh Chi bí cảnh thấy Đàm Lực, hắn đã bại dưới kiếm của Tần Phong, bị áp dụng quy tắc Hoang Cổ (thiến).

Bây giờ dù có dùng thiên tài địa bảo để hồi phục thì cũng không phải hàng nguyên bản nữa, nói không chừng còn có bóng ma tâm lý, nàng không muốn đánh cược cả đời mình. "Đừng quậy!" Tô Phỉ lườm em gái một cái, sau đó truyền âm: "Bây giờ Tô gia Bắc Vực không còn nữa, chỉ còn hai chị em mình nương tựa vào nhau.

Nếu không muốn chuyện vừa rồi lặp lại, chúng ta phải tìm một người đàn ông để bảo vệ.

Đàm Lực không chỉ thiên phú mạnh, tâm tính lại đơn thuần, lại đầy chính nghĩa, thực sự là lựa chọn không tồi làm phu quân, chị sẽ không hại em đâu." "Em không cần!" Tô Uyển vội truyền âm lại: "Vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn thôi, hơn nữa chúng ta sắp đến Tô gia Nam Vực rồi.

Dù Tô Tâm Ngữ có không ưa chúng ta thì với tu vi Tiên Vương của chị và hạng 31 Thiên Tư Bảng của em, họ cũng không dám làm gì quá đáng, hà tất phải hy sinh hạnh phúc của em chứ!?" "Em biết cái gì!" Tô Phỉ lại lườm, truyền âm tiếp: "Chuyện Long Ngạo Thiên đại bại ở biên giới đông nam mà người kia nói em quên rồi sao?

Nghĩa là sắp tới Chiến Thần Điện sẽ mất quyền kiểm soát Nam Vực, nơi này sẽ rơi vào cảnh quần hùng tranh bá hỗn loạn.

Em nghĩ Tô gia có thể đứng ngoài cuộc được sao!?" "Em... em không gả!" Tô Uyển muốn phản bác nhưng không tìm được lý do, chỉ biết dậm chân sốt ruột.

Lúc này...

Đàm Lực cũng đã hoàn hồn, vội xua tay: "Không được, không được, Tô nhị tiểu thư sao có thể xứng với tôi, à không, là tôi sao xứng được với Tô nhị tiểu thư..." "Đàm thiếu hiệp đừng khiêm tốn!" Tô Phỉ hào phóng nói: "Huynh là hạng 15 Thiên Tư Bảng, nói cho cùng là Tô gia chúng ta trèo cao mới đúng." "Không được, không được..." Đầu óc Đàm Lực rõ ràng không kịp nhảy số, vẫn kiên trì theo kịch bản "một con cá ăn nhiều kiểu", chỉ đành bỏ chạy đi tìm Tam Lộng đại sư bàn bạc. "Đàm thiếu hiệp!" Tô Phỉ không muốn bỏ lỡ Đàm Lực, vội vác bụng bầu đuổi theo.

Nhưng Đàm Lực rõ ràng là kẻ cứng đầu, vẫn lắc đầu từ chối, khiến Tô Uyển đứng bên cạnh suýt không nhịn được mà rút đao.

Mình tệ đến mức nào mà khiến người ta từ chối quyết liệt như vậy chứ!? "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư lững thững bước tới, chắp tay nói: "Nữ thí chủ đừng làm khó lão Đàm nữa.

Huynh ấy sở dĩ không muốn lấy lệnh muội không phải vì lệnh muội không đủ ưu tú, mà là vì trong lòng lão Đàm đã có người rồi." "Có người rồi!?" Vẻ mặt Tô Phỉ thất vọng thấy rõ, biết kế hoạch "lấy thân báo đáp" của mình hỏng bét rồi. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư lại tiếp tục: "Năm đó lão Đàm du ngoạn Bắc Vực đã gặp một vị tiên tử, chỉ một ánh mắt đã nhận định cả đời này là nàng.

Nhưng khi huynh ấy tốn bao công sức dò hỏi tên của tiên tử thì phát hiện đối phương đã thành thân rồi.

Từ đó lão Đàm phong tỏa trái tim, không yêu thêm ai nữa.

Chương 1616

Gần đây nghe tin gia đình vị tiên tử đó gặp đại nạn, huynh ấy sốt sắng kéo chúng bần đạo đi giúp đỡ ngay lập tức..." "Không ngờ Đàm thiếu hiệp lại là người nặng tình đến vậy!" Trong mắt Tô Phỉ đầy vẻ ngưỡng mộ, hoàn toàn không nghĩ đến bản thân mình.

Nhưng Đàm Lực đâu có tán gái một mình, hắn đã gia nhập đội ngũ chuyên nghiệp của Đại Tần.

Dù hắn có là kẻ ngốc không hiểu tình cảm thì cũng có thể được dẫn dắt để trải nghiệm cảm giác siêu thần. "Đúng vậy!" Mộc Tú thấy Tô Phỉ không hiểu ý, tiến lên thở dài: "Lão Đàm đúng là người nặng tình, biết người ta thành thân rồi nên không tiện làm phiền, cũng không để đối phương biết sự tồn tại của mình, chỉ lặng lẽ bảo vệ từ trong bóng tối.

Huynh ấy đã giúp ta hiểu ra tình yêu không phải là chiếm hữu, mà chỉ cần nàng hạnh phúc, ta cũng vui rồi!" "Hay cho câu 'chỉ cần nàng hạnh phúc'!" Ánh mắt Tô Uyển nhìn Đàm Lực đã khác.

Cứ ngỡ hắn chỉ là một tên thể tu thô kệch, không ngờ lại là một kẻ si tình sâu đậm đến thế. "Không phải..." Dung lượng não của Đàm Lực có hạn, không hiểu ý đồng đội.

Hắn vội vàng muốn mở miệng nói mình không có người thầm thương trộm nhớ nào cả, cũng chưa từng nói câu "chỉ cần nàng hạnh phúc".

Nhưng hành động này trong mắt người khác không phải là thanh minh, mà giống như đang cực lực che giấu điều gì đó. "Bái phục sát đất!" Nhậm Hoàn thầm cảm thán trong lòng, biết mình thua không hề oan.

Hắn diễn giỏi nhất là trông giống một kẻ ngốc, còn người ta thì đúng là kẻ ngốc mà chẳng cần diễn chút nào.

Dù hắn có đọc nát cuốn "Tự học diễn xuất" đi nữa cũng không diễn ra được cái vẻ khờ khạo tự nhiên của Đàm Lực. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư lập tức hóa thân thành bậc thầy dẫn dắt, chắp tay ngắt lời: "Kinh hồng nhất miết tự nan vong, tha nhân tự hữu tha nhân ái, phù trần tán tẫn nan tương cấu, nhất sương tình nguyện ái thành không." (Một thoáng nhìn qua khó quên lãng, người ta đã có người thương rồi, bụi trần tan hết khó gặp lại, một lòng tình nguyện hóa hư không). "Haizz!" Mộc Tú cũng hóa thân thành cao thủ diễn sâu, thở dài: "Thiếu thì khuynh mộ, tam lưỡng đào hoa tùy thủy lưu; mộ thì phương hưu, nhất thốn tương tư tố trường đông, ngộ nhan, dục ngôn, úc diên!" (Lúc trẻ ngưỡng mộ, mấy đóa đào hoa trôi theo nước; về già mới thôi, một tấc tương tư hóa mùa đông, gặp mặt, muốn nói lại thôi, u sầu!).

Nói xong... hai người không cho Đàm Lực cơ hội mở miệng, trực tiếp kẻ tả người hữu lôi hắn quay đi. "Đừng có đứng ngây ra đó!" Tam Lộng đại sư vội truyền âm: "Mau quay đầu lại, lộ ra ánh mắt có hai phần nhung nhớ, ba phần đau buồn, năm phần không nỡ!" "Tôi không biết diễn!!" Đàm Lực mặt đầy lo lắng, biểu thị mình thực sự không biết diễn kịch. "Nghĩ đến chiến đao của ngươi đi!" Mộc Tú cũng vội truyền âm: "Bây giờ Tiểu Bạch đột nhiên lôi chiến đao của ngươi ra trước mặt ngươi!" "Chiến đao!" Mắt Đàm Lực lập tức sáng lên, lộ ra vẻ nhung nhớ đầy bất ngờ. "Giữ nguyên cảm giác đó!" Tam Lộng đại sư tiếp tục truyền âm: "Bây giờ cha Tần (Tần Phong) của ngươi lấy chiến đao từ tay Tiểu Bạch, đưa cho lão Tề ngay trước mặt ngươi..." "Tại sao chứ!?" Đàm Lực lập tức không bình tĩnh nổi.

Vì sự sợ hãi bị cha Tần chi phối vẫn còn đó, nên hắn không dám phát điên tại chỗ, trong mắt chỉ có thêm ba phần đau buồn. "Đúng rồi, chính là cảm giác này!" Mộc Tú lại tiếp tục: "Bây giờ cha Tần của ngươi nói với ngươi rằng, thanh chiến đao này thuộc về lão Tề rồi, sau này ngươi vĩnh viễn không được chạm vào nó nữa!" "Đao của ta!" Đàm Lực suy sụp tại chỗ, trong mắt hiện lên năm phần không nỡ. "Tốt, rất tốt!" Tam Lộng đại sư lại truyền âm: "Giữ nguyên cảm giác đó rồi quay đầu lại, coi Tô Phỉ chính là thanh chiến đao yêu quý nhất của ngươi!" "Đao của ta!" Qua sự dạy dỗ tận tình của Tam Lộng và Mộc Tú, cảm xúc của Đàm Lực cuối cùng cũng bộc phát, hắn dùng ánh mắt hai phần nhung nhớ, ba phần đau buồn, năm phần không nỡ quay lại nhìn Tô Phỉ một cái. "Vãi thật, ánh mắt này tuyệt đỉnh!!" Nhậm Hoàn suýt chút nữa không nhịn được mà chửi thề, thực sự không thể tin được người trước mắt là Đàm Lực.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy rất phiền lòng.

Rõ ràng mọi người cùng đi kỹ viện Tần Hoài Hà, cùng đóng học phí như nhau, tại sao hai người kia tốt nghiệp rồi, còn mỗi mình mình bị ở lại lớp!? "Được rồi, được rồi!" Mộc Tú vội giục: "Bây giờ cha Tần của ngươi đi tới trước mặt ngươi, muốn nói chuyện với ngươi." "Cha Tần!" Đàm Lực lập tức kích hoạt nỗi sợ bị chi phối, sợ hãi không dám chậm trễ giây nào, vội vàng quay đầu lại. "Huynh ấy..." Tô Phỉ rùng mình một cái, dường như đã thông suốt mọi chuyện.

Tiên tử ở Bắc Vực!?

Đã thành thân với người khác!?

Gia đình gần đây gặp đại kiếp!?

Nghe tin có nguy hiểm liền vội vàng chạy tới!?

Kết hợp với sự che giấu tâm hư vừa rồi của Đàm Lực, và ánh mắt hắn vừa quay lại nhìn nàng... "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Tô Phỉ vội vàng lắc đầu, thực sự không dám nghĩ tiếp nữa.

Đàm Lực là thiên kiêu hạng 15 Thiên Tư Bảng, sao có thể để mắt đến một người góa phụ đang mang thai như nàng chứ!? "Không phải chứ!?" Tô Uyển nhìn qua nhìn lại hai người, lập tức trợn mắt kinh hô: "Người trong mộng mà Đàm Lực vừa nói, vị tiên tử Bắc Vực đã lấy chồng đó, chẳng lẽ chính là chị!?" "Uyển nhi!!" Tô Phỉ lập tức quát khẽ một tiếng, nhưng tiếc là không ngăn được. "Chính là lúc này!" Tam Lộng đại sư lại ra tay, truyền âm: "Thực ra chiến đao của ngươi đã bị cha Tần đem đi đun chảy rồi, để nâng cấp Tuyết Ẩm Cuồng Đao cho lão Tề." "Cái gì!!" Cơ thể Đàm Lực run rẩy, lập tức dừng bước. "Chẳng lẽ huynh ấy thực sự thích mình?!" Tô Phỉ nhìn Đàm Lực đột nhiên run rẩy dừng bước, tim mình dường như cũng bị ai đó thắt lại.

Sau đó nàng cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn, tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. "Haizz!" Mộc Tú giả vờ giả vịt nhìn hai người, lại thở dài một tiếng như đang khuyên bảo: "Lão Đàm à, tư vô duyên, niệm vô phân, chỉ vô tận a!" (Nhớ mà không có duyên, niệm mà không có phận, chỉ có hận vô tận thôi!). "Chỉ vô tận!?" Cơ thể Tô Phỉ lại run lên, lòng bỗng thấy buồn man mác.

Dường như nàng đã thấy một Đàm Lực cô độc đến già, cả đời sống trong nhung nhớ và tiếc nuối. "Không được, mình cũng phải góp hai câu!" Nhậm Hoàn để chứng minh mình đã tốt nghiệp, giả vờ thở dài: "Thư đáo dụng thì phương hận thiếu, lão Đàm yêu phải chị dâu mình...

À không đúng, là sách đến lúc dùng mới thấy ít, lão Đàm đuổi theo phụ nữ có thai!" "Ách..." Khóe mắt Mộc Tú và Tam Lộng giật giật, thề chết cũng không thừa nhận Nhậm Hoàn là đồng nghiệp. "Phụ nữ có thai!?" Cơ thể Tô Phỉ lại run lên một cái nữa.

Tuy rằng bài thơ của Nhậm Hoàn như đấm vào tai, nhưng nội dung lại diễn đạt rất rõ ràng: Đàm Lực không phải vô tình đi ngang qua cứu giúp, mà là vì nàng mà lặn lội ngàn dặm tìm tới.

Nghĩ đến đây... tim Tô Phỉ đập nhanh liên hồi, hô hấp càng thêm khó khăn.

Do hiện tại nàng đang cảnh nhà tan cửa nát, cộng thêm sự cứu giúp kịp thời của Đàm Lực và thiện cảm với tính cách đơn thuần của hắn, nàng lập tức đưa ra một quyết định bốc đồng.

Nàng chủ động bước tới trước mặt Đàm Lực, nhìn vào mắt hắn, gằn từng chữ: "Đàm Lực, ta hỏi huynh, huynh có phải thích ta không!?" "Tôi...

Chương 1617

tôi..." Đàm Lực chưa từng bị ai hỏi như vậy, lập tức lúng túng.

Nhưng nghĩ đến kịch bản "một con cá ăn nhiều kiểu", hắn lập tức gật đầu lia lịa khẳng định. "Huynh..." Tim Tô Phỉ lại đập mạnh.

Vốn định hy sinh em gái để báo ân, không ngờ cuối cùng lại là tự mình báo ân... "Trời ơi, thật luôn kìa!" Tô Uyển chấn kinh bịt miệng.

Ban đầu Đàm Lực không muốn lấy mình nàng còn thấy giận, ai ngờ tình tiết cuối cùng lại cẩu huyết thế này.

Người trong mộng hóa ra chính là chị ruột của nàng, dù đối phương đã lấy chồng, mang thai, chết chồng, hắn vẫn không hề thay đổi sơ tâm. "Tôi... tôi..." Sau khi gật đầu, Đàm Lực lại lúng túng.

Không chỉ vì Tô Phỉ đang nhìn chằm chằm hắn khiến hắn bồn chồn, mà còn vì Tam Lộng và Mộc Tú chưa dạy hắn gặp tình huống này thì phải nói thoại gì, biểu cảm ra sao. "Đừng ngẩn ra nữa!" Mộc Tú ở bên cạnh sốt ruột, vội truyền âm: "Bây giờ cha Tần của ngươi cầm chiến đao đến trước mặt ngươi, ngươi nghĩ hắn sẽ trả lại cho ngươi, nhưng hắn cứ chần chừ mãi không nói gì." "Đúng!" Tam Lộng đại sư cũng khẩn cấp truyền âm: "Coi Tô Phỉ chính là thanh chiến đao của ngươi, cha Tần của ngươi đang ở ngay trước mặt, tay cầm thanh chiến đao yêu quý nhất của ngươi." "Cha Tần muốn trả lại chiến đao cho ta!?" Đàm Lực lập tức ngẩng đầu nhìn Tô Phỉ, như nhìn thanh chiến đao yêu dấu nhất, trong mắt rõ ràng mang theo sự kích động và kìm nén, còn ẩn chứa một khao khát mãnh liệt. "Huynh ấy..." Tô Phỉ cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Đàm Lực, trái tim nhỏ bé đập loạn như nai con chạy trốn.

Vốn dĩ nàng đã có thiện cảm với người hùng cứu mỹ nhân, cộng thêm hoàn cảnh hiện tại rất cần một người đàn ông chống đỡ cả bầu trời, khiến nàng không tìm được lý do để từ chối.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng có chút vui thầm, không ngờ mình đã lấy chồng mang thai rồi mà vẫn có người đàn ông quyến luyến không quên. "Cuối cùng cũng thành rồi!" Mộc Tú và Tam Lộng đại sư thở phào nhẹ nhõm.

Tuy hiện tại Tô Phỉ vẫn chưa gật đầu đồng ý, nhưng nhìn biểu cảm của nàng là biết cơ bản đã ổn, lão Đàm có thể yên tâm tận hưởng thành quả.

Oanh long long!

Hư không đột nhiên rung chuyển, kèm theo những tiếng nổ phá vỡ rào cản âm thanh.

Ở phía chân trời xa xuất hiện mấy điểm đen, như những chiếc máy bay chiến đấu siêu thanh, trong chớp mắt đã lao đến trước mặt họ. "Là đệ tử Tô gia Nam Vực!" Đám người Tô Uyển nhìn sang, nhận ra ngay thân phận đối phương. "Hai vị tiểu thư, mọi người không sao chứ!?" Thấy đầy vết tích chiến đấu dưới đất, đệ tử Tô gia vội vàng hỏi han.

Không phải họ coi Tô gia Bắc Vực như người nhà, mà là hiện tại Long Ngạo Thiên đại bại ở biên giới đông nam, khiến miếng thịt béo Tô gia bị nhắm tới, họ rất cần một cường giả Tiên Vương như Tô Phỉ và một yêu nghiệt hạng 31 Thiên Tư Bảng như Tô Uyển gia nhập.

Vì vậy sau khi nhận được tin, họ lập tức không quản nguy hiểm ra đón tiếp, làm màu lấy lòng để người ta tự nguyện liều mạng cho mình. "Chúng ta không sao!" Tô Phỉ vác bụng bầu, thong thả nói: "Nhờ có Đàm thiếu hiệp và bạn bè của huynh ấy ra tay giúp đỡ, nếu không hậu quả không lường được." "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!" Đệ tử Tô gia thở phào nhẹ nhõm, còn về phần Đàm Lực thì họ trực tiếp phớt lờ.

Vì Tâm Ngữ tiên tử đã bám được vào đùi của Long Ngạo Thiên nên đám đệ tử Tô gia này ở Nam Vực hống hách quen rồi, việc có kẻ muốn bợ đỡ Tô gia thế này họ thấy nhiều cũng chán. "Đại tiểu thư!" Tên dẫn đầu chắp tay: "Hiện tại Nam Vực rất hỗn loạn, chúng ta nên nhanh chóng khởi hành về Tô gia thôi!" "Ừm, được!" Tô Phỉ gật đầu tán thành, rồi ánh mắt né tránh nhìn về phía Đàm Lực: "Đàm thiếu hiệp, hay là mọi người cùng đi Tô gia với chúng tôi đi!" "Hắc hắc..." Đàm Lực vẫn không có thoại cho tình tiết này, chỉ biết cười khờ khạo, đưa tay gãi gãi sau gáy. "Ngốc ạ!" Thấy dáng vẻ khờ khạo của Đàm Lực, Tô Phỉ biết hắn đã hiểu tâm ý của mình, liền lộ ra vẻ thẹn thùng thiếu nữ. "Đại tiểu thư, không được!" Tên dẫn đầu vội vàng can ngăn: "Đám người này lai lịch bất minh, sao có thể tùy tiện đưa người lạ về Tô gia chứ!?" "Người lạ cái gì!?" Tô Uyển lập tức nhảy ra bênh vực: "Huynh ấy là người sở hữu một phần ba huyết mạch Vu tộc, hạng 15 võ tu trên Thiên Tư Bảng - Đàm Lực, cũng là anh rể tương lai của ta." "Đàm Lực?

Anh rể!?" Đám đệ tử Tô gia Nam Vực đứng hình, nhìn chằm chằm vào gã khổng lồ Đàm Lực.

Hạng 15 Thiên Tư Bảng thì họ có nghe danh, nhưng anh rể tương lai là cái quái gì!?

Theo tình báo của họ, chồng của Tô Phỉ chẳng phải là Vệ Kiệt sao!?

Hơn nữa họ còn nghe nói Vệ Kiệt là một ma tu, vì tàng trữ Vô Thượng Thiên Thư bị bại lộ nên dẫn tới cuộc tranh giành giữa Thái Bạch Tiên Sơn và Băng Cung Tiên Vương, khiến Tô gia Bắc Vực bị diệt vong.

Còn hắn thì vì lén lút luyện chế huyết nô bị phát hiện, cuối cùng bị đám người Lâm Tam của Tiên Minh giết chết, huyết nô cũng bị đưa về Tiên Minh xử lý rồi. "Đúng thế!" Tô Phỉ tuy ngượng ngùng nhưng vẫn kiên định gật đầu: "Đàm thiếu hiệp không phải người ngoài, huynh ấy là phu quân của ta." "Thành công rồi sao!?" Nhậm Hoàn đầy vẻ ngưỡng mộ, biết Đàm Lực sắp được hưởng phúc lớn rồi. "Hóa ra là Đàm thiếu hiệp, thất kính, thất kính!" Tên dẫn đầu phản ứng lại trước tiên, vội vã chắp tay với Đàm Lực.

Dù tạm thời chưa hiểu rõ mối quan hệ rắc rối giữa các bên, nhưng chỉ cần biết Đàm Lực là hạng 15 Thiên Tư Bảng là đủ, đúng là nhân tài mà Tô gia đang khao khát lúc này. "Ừ!" Đàm Lực chẳng thèm nhìn đối phương lấy một cái, chỉ ừ hử một tiếng cho có lệ, thái độ đối đãi với đàn ông hoàn toàn khác hẳn với con gái.

Nhưng cái biểu cảm này của hắn lại khiến Tô Phỉ càng thêm yêu thích.

Không chỉ có thể chống đỡ cả bầu trời cho gia đình, mà còn dành hết mọi sự ôn nhu cho vợ, khiến nàng lại một lần nữa tin vào tình yêu. "Thua không oan chút nào!" Nhậm Hoàn thở dài cảm thán, nhận ra mình đã thua trắng mắt. "Mời các vị lên tàu!!" Tên dẫn đầu rõ ràng là hạng bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, biết danh tính Đàm Lực xong liền dẹp ngay bộ dạng kiêu ngạo, hớt hải mang phi chu ra mời mọi người lên thuyền. "Tô gia, bọn ta tới đây!" Đội ngũ chuyên nghiệp nhếch môi cười, rõ ràng là đã mong đợi lắm rồi.

Cảnh tượng chuyển dời, trên Bạch Ngọc Kinh.

Tử Diên đang nằm ngủ say trên giường rồng, đôi má trắng nõn vẫn còn vương chút ửng hồng chưa tan, trên trán rịn ra những giọt mồ hôi lấm tấm, trên thân chỉ đắp một chiếc chăn mỏng, để lộ ra những mảng da thịt trắng ngần. "Phù!" Tần Phong ngồi bên cạnh thở hắt ra một hơi dài, cuối cùng cũng nộp đủ số lương thực còn thiếu. "Tiếp theo phải làm chút việc chính sự thôi!" Tần Phong đứng dậy khoác áo, ngồi bên mép giường, phất tay lấy Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh ra.

Hiện tại Diệp Thần gie gie (người anh em) đã nổi đình nổi đám rồi, mà hắn với gã cũng coi như đồng hương Hoang Cổ, nếu không tặng chút quà thì thật là không phải phép. "Quyết định là ngươi vậy!" Tần Phong lại phất tay lấy ra thi thể của Hư Không Tiên Vương, quyết định tặng cho Diệp Thần gie gie một con rối Tiên Vương...

Hù một tiếng!

Chương 1618

Chỉ thấy trong lòng bàn tay Tần Phong bốc lên một đoàn kim sắc hỏa diễm, bên trong dung hợp Thái Dương Chân Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa và Lục Đinh Thần Hỏa.

Ngay sau đó, hắn liền đem đoàn kim sắc hỏa diễm này búng vào trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Do Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn và tiền đồng Độ Nhật Như Niên đang ở chỗ phân thân, nên hắn không thể thêm vào song trọng thời gian kết giới cho bản thể bên này.

Tuy nhiên Tần Phong cũng không quá xoắn xuýt chuyện này, thuận tay quăng thi thể Hư Không Tiên Vương vào trong đỉnh, tiếp đó thong thả bấm một đạo chỉ quyết, lúc rảnh rỗi còn có thể đưa tay vào trong chăn sờ soạng đôi chân dài của Tử Diên một cái.

Khác với sự cẩn thận khi luyện chế Phá Quân Tiên Vương lúc trước, lần luyện chế Hư Không Tiên Vương này chủ yếu là kiểu 'tùy hứng', thành phẩm cuối cùng ước chừng chỉ có thể phát huy ra chiến lực Tiên Quân cảnh.

Không phải hắn không muốn nghiêm túc luyện chế tiên vương khôi lỗi cho Diệp Thần giegie, mà là hắn sợ luyện chế quá cao thì Diệp Thần giegie gánh không nổi.

Đến lúc đó không chỉ khiến Diệp Thần giegie gặp họa 'xã tử', mà còn làm tổn hại đến hình tượng hào quang sáng chói của Diệp Thần giegie nữa.

Hơn nữa hắn cũng lo Diệp Thần giegie ngại ngùng không dám nhận lễ vật của mình, nên đã chuyên môn dùng Tiên Nô Pháp Ấn thông tri cho Thanh Thiên, bảo gã bố trí một di tích đổ nát trên con đường mà Diệp Thần giegie chắc chắn sẽ đi qua.

Đợi đến lúc đó quăng khôi lỗi Tiên Vương vào, không chỉ khiến Diệp Thần giegie thu được lễ vật, còn có thể giúp gã trải nghiệm cảm giác tìm bảo vật đầy khoái lạc. 'Tiên giới không phải chỉ có đánh đánh giết giết, mà là nhân tình thế thái!' Tần Phong không nhịn được cảm thán một tiếng, tự khen cho sự hiểu chuyện của chính mình. 'Hắt xì...' Diệp Thần không nhịn được rùng mình một cái, cảm thấy trời đất đại việt này có chút lạnh lẽo.

Vốn dĩ muốn kháng quân lệnh đến Lăng Tiêu Cung vơ vét một mẻ, nhưng không ngờ lại bị Tần Phong nẫng tay trên, hiện tại dê chưa ăn được mà đã rước họa vào thân. 'Diệp Thần!' Quý Bác Đạt rất bất mãn nói: 'Hiện tại chúng ta đã rời khỏi Lăng Tiêu Cung an toàn, sao ngươi vẫn chưa chia chiến lợi phẩm hả?!' 'Đúng vậy!' Nam Cảnh Tiên Vương cũng khó chịu: 'Tiểu tử ngươi không phải định ăn mảnh đấy chứ?!' 'Ăn mảnh?!' Diệp Thần nghe thấy ba chữ này, suýt chút nữa thì bùng nổ.

Nhưng nghĩ đến tình cảnh hiện tại, gã lại phải nén nhịn uất ức, thậm chí còn phải gật đầu thừa nhận mình đã ăn đến mức miệng đầy mỡ.

Bởi vì bọn họ hiện đang ở Bắc Vực, là địa bàn của Lăng Tiêu Tiên Đế.

Nếu nói thẳng cho bọn họ biết bảo khố Lăng Tiêu Cung đã bị người ta nẫng tay trên, bọn họ chắc chắn sẽ không do dự mà vứt bỏ đại quân để chạy trốn, lúc đó gã và Dịch Thiên Cơ sẽ phải hứng chịu toàn bộ cơn thịnh nộ của Lăng Tiêu Tiên Đế.

Hiểu đơn giản là, bọn họ cần hai kẻ 'đổ vỏ' này thu hút hỏa lực để mình rút khỏi Bắc Vực. 'Ồn ào cái gì!' Dịch Thiên Cơ phiền lòng nói: 'Chúng ta mới chỉ rời khỏi Lăng Tiêu Cung thôi, nguy hiểm vẫn chưa giải trừ, đợi rời khỏi Bắc Vực tự nhiên sẽ chia chác.' 'Không được!' Quý Bác Đạt thẳng thừng từ chối: 'Lúc trước đã nói rồi, chỉ cần chúng ta giữ chân Tiên Vương của Lăng Tiêu Cung là sẽ được chia một nửa, không có nói phải đợi rời khỏi Bắc Vực mới chia!' 'Đúng thế!' Nam Cảnh Tiên Vương lộ ra hàn quang: 'Hiện tại phải chia ngay, nếu không chia thì đừng trách chúng ta tự mình động thủ.' 'Giờ phải làm sao đây?!' Tim Diệp Thần lập tức nhảy lên tận cổ họng, cả người càng thêm căng thẳng.

Tuy bọn họ cần dựa vào hai vị Tiên Vương thu hút hỏa lực, nhưng gã và Dịch Thiên Cơ đều không có thực lực đối kháng với Tiên Vương, một khi đánh nhau thì chắc chắn kết cục của mình sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Đúng lúc này... không biết là do tình tiết yêu cầu hay là hào quang của Diệp Thần khởi động, trong khu rừng nơi đại quân đang ẩn náu đột nhiên xuất hiện một nhóm người. 'Ẩn nấp!' Diệp Thần và những người khác lập tức cảnh giác, ra lệnh cho đại quân phía sau thu liễm khí tức.

Mà đối phương cũng không phát giác ra nguy hiểm, đang tán gẫu về những đại sự gần đây. 'Đạp Lăng Tiêu, tấu cuồng ca, trường thương nhất khiếu chấn bát hoang!

Diệp Thần này giản trực là vô địch rồi!' 'Chứ còn gì nữa, tu vi Địa Tiên mà dám ngủ với vợ Long Ngạo Thiên, tu vi Chân Tiên mà dám dẫn binh đánh lén đại bản doanh Lăng Tiêu Cung, nếu đột phá Tiên Vương, mẹ nó chắc gã dám đè vợ Long Ngạo Thiên ra ngay trước mặt hắn luôn quá!' 'Ta thừa nhận Diệp Thần rất lợi hại, nhưng người đàn ông đứng sau lưng gã còn lợi hại hơn!' 'Đúng vậy, Dịch Thiên Cơ - người đàn ông sau lưng Diệp Thần, mới thực sự là kinh khủng!' 'Thật sự lợi hại, cả Tiên giới trong mắt ông ta chỉ là một bàn cờ, mạnh như Ngạo Thiên Tiên Đế, Lăng Tiêu Tiên Đế hay Minh chủ Tiên Minh cũng chỉ là quân cờ trong tay ông ta.' 'Ta vốn tưởng Dịch Thiên Cơ cứu Diệp Thần rồi chống đối Ngạo Thiên Tiên Đế là đầu óc có vấn đề, giờ mới phát hiện mình mới là gã hề, sự khủng bố của người ta vượt xa tưởng tượng.' 'Mưu Thiên Thư, đồ Long Thuật, bả tửu túy đạp Lăng Tiêu lộ, chỉ ba câu ngắn ngủi mà khiến ta chấn kinh hết lần này đến lần khác!' 'Người khác hoàn thành một việc thôi đã đủ nổ cả đời, vậy mà Dịch Thiên Cơ chỉ trong vài tháng đã liên tục hoàn thành ba việc.' 'Thật là quá kinh khủng, không chỉ nhìn thấu không thành kế của Lăng Tiêu Thánh Mẫu, dẫn Diệp Thần và đại quân công phá Lăng Tiêu Cung, để ngăn chặn cao thủ Thái Bạch Tiên Sơn đến cứu viện, ông ta còn dùng Vô Thượng Thiên Thư trong tay Vệ Kiệt - con rể Tô gia làm mồi nhử để dụ cao thủ đi chỗ khác, khiến Lăng Tiêu Cung rơi vào cảnh cô lập không người giúp, rồi phân thân lại chạy đến Chiến Thần Điện, hớt tay trên khi Lăng Tiêu Thánh Mẫu tấn công nơi đó...' 'Cuối cùng không chỉ đoạt được Vô Thượng Thiên Thư truyền thuyết, còn vét sạch bảo khố của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, đừng nói là làm, ta chỉ nghe thôi đã thấy toát mồ hôi hột.' 'Đúng là kinh khủng, bất kể là trí tuệ hay bố cục đều là hàng thật giá thật.' 'Thiên Cơ đồ long đạp Lăng Tiêu, sát nhân hà tu tự thao đao, Tiên giới đệ nhất thần toán quả nhiên danh bất hư truyền!' Dịch Thiên Cơ nghe xong, chết trân tại chỗ.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Vừa xảy ra chuyện gì thế?

Ban đầu nghe Diệp Thần được tung hô lên tận trời còn thấy buồn cười, không ngờ giây tiếp theo chính mình lại thành nhân vật chính.

Vô Thượng Thiên Thư gì chứ?

Hớt tay trên cái gì?

Rồi còn 'Thiên Cơ đồ long đạp Lăng Tiêu, sát nhân hà tu tự thao đao' là có ý gì?

Có ai hiểu chuyện đến giải thích cho lão biết chuyện gì đang xảy ra không?! 'Phân thân đến Chiến Thần Điện hớt tay trên?!' Diệp Thần lập tức không bình tĩnh nổi.

Mình coi quân sư như ruột thịt, vậy mà quân sư lại chơi khăm mình.

Bảo là đi Chiến Thần Điện nguy hiểm, vậy mà lén phái phân thân đi, kết quả gã ở Lăng Tiêu Cung chẳng vớt được cái lông nào, còn phân thân của lão thì vét sạch bảo khố của Long Ngạo Thiên. 'Thiên Cơ đồ long đạp Lăng Tiêu, sát nhân hà tu tự thao đao!!' Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương rùng mình, kinh hãi nhìn nhau.

Đến cả Ngạo Thiên Tiên Đế và Lăng Tiêu Tiên Đế còn bị người này xoay như chong chóng, hạng Tiên Vương như bọn họ chẳng lẽ ngay cả tư cách làm quân cờ cũng không có sao?!

Nói không chừng người ta đã chuẩn bị sẵn mấy phương án dự phòng rồi, thiếu bọn họ cũng chẳng ảnh hưởng gì đến kết quả cuối cùng.

Nghĩ đến đây, hai người sợ đến mức vội vàng nhớ lại xem nãy giờ mình nói chuyện có to tiếng quá không... 'Đồ khốn, đúng là đồ khốn nạn mà!' Dịch Thiên Cơ cuối cùng cũng phản ứng lại, trong lòng giận dữ mắng chửi không thôi.

Tuy lão tính ra được Lăng Tiêu Thánh Mẫu bày không thành kế, nhưng lão không hề mưu đoạt Vô Thượng Thiên Thư, không dụ cao thủ đi, càng không phái phân thân nào đi Chiến Thần Điện cả, đến giờ lão vẫn chưa vớt được cái lông nào. 'Là ai?!' Dịch Thiên Cơ nghiến răng nghiến lợi, nghĩ ngay đến Tần Phong mà Diệp Thần từng nhắc tới.

Theo tin tức lão nhận được gần đây, cái hồ lô nhỏ của Tần Phong không chỉ có thể phóng phi đao, mà còn có thể đưa người đi khắp nơi, hoàn toàn có điều kiện để di chuyển nhanh chóng giữa Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện để gây án. 'Liệu có phải là Tần Phong không?!' Dịch Thiên Cơ càng nghĩ càng thấy đúng, cảm giác nguy cơ dâng trào.

Lúc trước nghe Diệp Thần nói về Tần Phong còn bán tín bán nghi, giờ mới biết mình đã đánh giá thấp hắn, và quá đề cao bản thân.

Đối phương không chỉ giỏi bày cục, mà còn tinh thông đủ loại quỷ kế ngụy thiện, nâng sát, đào hố, cô lập, tranh công, đổ vỏ, tạo tin đồn và mượn đao giết người.

Ban đầu lão thấy Tần Phong chỉ hạng 38 trên bảng võ tu thiên tư, giờ là 39, dù là hạng nhất bảng khí tu và bái Tây trưởng lão Tiên Minh làm thầy thì cũng không thoát khỏi lòng bàn tay lão.

Lão định mượn tay Diệp Thần diệt hắn để độc chiếm Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn.

Chương 1619

Nhưng lão vạn lần không ngờ kẻ hạng 39 này lại hung mãnh hơn cả Long Ngạo Thiên, cả người mọc đến tám trăm cái lỗ hổng tâm địa, vừa ra tay đã khiến lão 'nổi tiếng' khắp nửa bầu trời. 'Ăn mảnh e là vô vọng rồi!' Dịch Thiên Cơ cảm thấy một trận ớn lạnh, cuối cùng đã nhận thức được sự đáng sợ của Tần Phong.

Tuy nhiên hiện tại lão đã đắc tội Tần Phong, cầu hòa chắc chắn không xong, chỉ có thể công khai việc Tần Phong có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, mượn thế lực toàn bộ Tiên giới để diệt trừ hắn.

Thà liều một phen còn hơn cả đời sống trong sợ hãi! 'Dịch tiểu hữu!' Nam Cảnh Tiên Vương đột nhiên trở nên ôn hòa: 'Không ngờ ngươi lại lợi hại như vậy, không chỉ tính kế Lăng Tiêu Cung, mà ngay cả Chiến Thần Điện cũng nằm trong kế hoạch, thậm chí còn đoạt được Vô Thượng Thiên Thư truyền thuyết!' 'Đúng vậy, quá lợi hại!' Quý Bác Đạt cũng vội vàng gật đầu phụ họa, thừa nhận lúc nãy mình nói hơi to. 'Hắc hắc, chuyện nhỏ thôi!' Dịch Thiên Cơ khó khăn nặn ra một nụ cười, để giữ chân hai vị Tiên Vương này, lão buộc phải đứng ra nhận cái 'nồi đen' này.

Tuy hành động này ổn định được hai vị Tiên Vương, nhưng lại khiến Diệp Thần đứng bên cạnh cực kỳ không vui.

Ta coi ngươi là quân sư, ngươi coi ta là thằng ngốc!

Ngươi ở Chiến Thần Điện vừa ăn vừa gói, ta ở Lăng Tiêu Cung bụng đói cồn cào!

Ngươi ở Nam Vực tiêu diêu tự tại, ta ở Bắc Vực chạy trốn trối chết!

Còn vương pháp không?!

Còn thiên lý không?!

Nhưng ngay khi Diệp Thần đang phẫn nộ, phía đối diện đột nhiên ngừng nói chuyện. 'Kẻ nào?!' Trong đám người đột nhiên có kẻ hét lên, dường như phát hiện ra ai đó trong rừng.

Ngay sau đó liền rút trường kiếm ra, cực tốc đâm về phía một bụi cỏ.

Nhưng khi kiếm khí phá vỡ bụi cỏ, khóe mắt kẻ đó lập tức giật giật, trong lòng gào thét như chuột chũi.

Chỉ thấy sau bụi cỏ là một đám binh sĩ mặc giáp trụ, đông nghịt khắp núi đồi, ước chừng ít nhất cũng vài vạn người. 'Là Diệp Thần!' Những người khác nhanh chóng quét mắt qua, nhận ra Diệp Thần trong đám đông. 'Mau giết sạch bọn chúng!!' Dịch Thiên Cơ lập mã gấp gáp hét lớn.

Hiện tại dưới sự 'thúc đẩy' của Tần Phong, bọn họ đã nổi tiếng khắp nơi, ai cũng biết bọn họ có Vô Thượng Thiên Thư và đã vét sạch bảo khố của hai đại cung điện.

Nếu để những người này rời đi, vị trí của bọn họ chắc chắn sẽ bị lộ, lúc đó sẽ bị các đại thế lực vây công.

Nhưng đám binh sĩ phía sau lại bất động, căn bản không coi quân lệnh của Dịch Thiên Cơ ra gì, mà đồng loạt nhìn về phía Diệp Thần. 'Động thủ!!' Diệp Thần dù trong lòng không vui nhưng không để cảm xúc ảnh hưởng đến công việc.

Gã vung tay lấy ra trường thương lấp lánh hàn quang, ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám người phía trước. 'Không xong, mau chạy!' Đám người đối diện cuối cùng cũng phản ứng lại, lập tức như chim muông tan tác bỏ chạy.

Một tiếng 'phanh' vang lên, gió rít ào ào.

Diệp Thần dậm mạnh chân, mặt đất nứt toác, khí thế mạnh mẽ bộc phát, trường thương trong tay lóe lên ánh sáng rực rỡ như sao sa đâm về phía một nam tử. 'Ách...' Nam tử lập tức trợn tròn mắt dừng lại, lồng ngực bị trường thương đâm xuyên. 'Giết!!' Đại quân phía sau nhận lệnh, lập tức vây công lên. 'Liều mạng với bọn chúng!' Đám người thấy mình bị bao vây, liền đỏ mắt lấy tiên khí ra.

Lúc này... thân hình Diệp Thần nhanh như chớp, lao vào đám đông không ngừng múa may trường thương, mỗi cú đâm không chỉ mang theo kình phong mà còn ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Thương ảnh đi qua, tiếng thét thảm thiết vang lên không ngớt, tiên huyết văng tung tóe khắp nơi. 'Thảo, liều mạng với bọn chúng!' Đối phương cũng rất liều chết.

Dù đồng bọn liên tục ngã xuống nhưng họ vẫn cầm tiên khí liều mạng phản kháng.

Thậm chí còn cố gắng kết trận để phá vòng vây.

Nhưng do đối phương quá đông, cộng với thương pháp của Diệp Thần đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, mỗi cú quét ngang đều phá vỡ trận hình của họ. 'Lợi hại thật!' Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương liên tục gật đầu, nhận thấy thiên phú chiến đấu của Diệp Thần quá mạnh.

Như Chiến Thần hạ thế, dưới ngọn thương không ai có thể địch lại.

Đúng lúc này... một đạo hắc ảnh nhanh như quỷ mị xuất hiện, mang theo tiếng gió rít chói tai.

Một tên Thái Ất Kim Tiên không biết từ lúc nào đã vòng ra bên sườn Diệp Thần, cầm trường thương lấp lánh hàn quang, đâm thẳng vào đầu Diệp Thần với thế lôi đình vạn quân. 'Không xong!' Đồng tử

Diệp Thần co rụt lại, cảm nhận được nguy hiểm cận kề.

Gã liếc nhanh ra sau, thấy mũi thương như nọc độc rắn hổ mang mang theo quyết tâm tất sát đâm tới.

Nhưng ngay khi đối phương sắp đâm trúng, gã theo bản năng nghiêng đầu một cái.

Không biết là do thường xuyên bị Long Ngạo Thiên truy sát khiến gã có cảm giác nhạy bén với nguy hiểm, hay là có 'vị tiên tổ' nào đó đang phù hộ.

Phập một tiếng, máu tươi bắn ra!

Cú nghiêng đầu của gã đã giúp né được mũi thương, không có cảnh tượng nát đầu đẫm máu xảy ra, nhưng thương khí sắc lẻm như lưỡi dao vô hình đã chém rách tai gã. 'A!!' Diệp Thần đau đớn hét lên.

Chương 1620

'Đáng chết!' Đối phương thấy một thương không trúng, lại nhanh chóng đâm ra thêm bảy thương nữa.

Nhưng lúc này Diệp Thần đã phản ứng lại, dường như được buff thiên mệnh gia thân, dù tu vi đối phương cao hơn nhưng gã vẫn có thể nhanh chóng kéo giãn khoảng cách và né tránh thành công. 'Bảo vệ tướng quân!!' Binh sĩ phía sau lập tức xông lên che chắn bảo vệ gã. 'Chết tiệt!!' Tâm trạng Diệp Thần vốn đã tệ, giờ càng tệ hơn... 'Chết đi!' Đối phương thấy Diệp Thần được bảo vệ nhưng vẫn không bỏ cuộc, cầm thương xông tới lần nữa.

Nhưng Diệp Thần không phải hạng si tình như Phương Trường, gã là Chiến Thần Bắc Cương đã kinh qua bao trận mạc, vào sinh ra tử, tâm không loạn, chí không sờn, bị Long Ngạo Thiên truy sát khắp Tiên giới cũng không khuất phục!

Là một đấng nam nhi thép! 'Thân tự phong, thương như long, kim thương nhất khiếu phá thương khung!!' Diệp Thần trực tiếp bật Hoang Cổ Thánh Thể đệ tam hình thái, toàn thân bộc phát ánh kim quang chói mắt, kèm theo vô số đạo vận trùng thiên.

Tiếp đó, chiến ý trong mắt gã bùng cháy như lửa lớn, như muốn thiêu rụi cả thế giới, trường thương trong tay phát ra ánh sáng rực rỡ.

Hưu một tiếng!!

Thân ảnh gã lao ra như tật phong, trường thương chứa đựng sức mạnh vô tận hóa thành một đạo kim quang xé toạc chân trời, như tia nắng đầu tiên của bình minh chiếu sáng cả bầu trời.

Nơi thương mang đi qua, hư không như bị xé rách, phát ra tiếng rít chói tai. 'Một thương thật lợi hại!!' Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên

Vương không nhịn được kinh hô, nhìn Diệp Thần với ánh mắt đầy vẻ không tin nổi.

Chân Tiên bình thường gặp Thái Ất Kim Tiên đã sớm bỏ chạy, nhưng Diệp Thần không những không chạy mà còn chủ động tấn công.

Hơn nữa chiêu cuối của gã cực kỳ lợi hại, tuyệt đối có thể vượt cấp giết chết cao thủ Kim Tiên cảnh.

Ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm dữ dội, tạo ra một cơn bão năng lượng cuồng bạo. 'Phụt!!' Diệp Thần lập tức phun ra một ngụm máu, bị đối phương đánh lui tại chỗ.

Tuy nhiên đối phương cũng không khá hơn là bao, dù cao hơn gã hai đại cảnh giới nhưng vẫn bị cú đâm vừa rồi đánh lui. 'Sao có thể chứ?!' Ánh mắt đối phương tràn đầy chấn kinh.

Thực sự không thể tin nổi mình lại bị một kẻ kém hai đại cảnh giới đánh lui. 'Chiến đấu với ta mà cũng dám phân tâm!' Ánh mắt Diệp Thần lóe lên vẻ tàn nhẫn, bất chấp thương thế lại ra thương lần nữa. 'Không xong!!' Sắc mặt đối phương biến đổi, vội giơ thương đỡ đòn.

Đáng tiếc tốc độ của Diệp Thần là rèn luyện trong sinh tử mà ra, trong chớp mắt đã lao đến trước mặt đối phương, mũi thương hàn quang không hề dừng lại.

Phập một tiếng, máu tươi bắn ra!

Đối phương né tránh không kịp, bả vai bị trường thương đâm thủng, sau đó vội vã kéo giãn khoảng cách lùi lại. 'Đây chính là Diệp Thần một thương chấn bát hoang sao?!' Đám người Tây Chu lập tức hít một ngụm khí lạnh, bị chiến lực khủng bố của Diệp Thần làm cho kinh sợ.

Nhưng còn chưa kịp hoàn hồn, đại quân phía sau Diệp Thần đã sát tới, một trận tàn sát không nương tay tiễn bọn họ đi 'nhận cơm hộp'.

Còn tên Thái Ất Kim Tiên vừa đánh lén Diệp Thần cũng bị Quý Bác Đạt một chưởng tiễn đi luôn. 'Nơi này không còn an toàn nữa!' Diệp Thần thu thương, thở hắt ra nói: 'Động tĩnh vừa rồi chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của kẻ khác, chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức.' 'Có lý!' Nam Cảnh Tiên Vương gật đầu tán đồng, sau đó nhìn Dịch Thiên Cơ hỏi: 'Dịch tiểu hữu, ngươi thấy chúng ta nên đi đâu bây giờ?!' 'Đi biên giới Nam Bắc!' Dịch Thiên Cơ trả lời: 'Hiện tại Lăng Tiêu Tiên Đế đã biết tin, chắc chắn sẽ dẫn binh từ biên giới Đông Bắc trở về, nếu chúng ta đi đường cũ chắc chắn sẽ đụng độ bọn họ, chi bằng đi biên giới Nam Bắc, vào Nam Vực trước, sau đó đi vòng qua biên giới Đông Nam để về Đông Vực.' 'Chủ ý hay!' Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương không chút do dự, lập tức gật đầu ủng hộ Tiên giới đệ nhất thần toán. 'Không được!!' Diệp Thần lập tức phủ định, không đồng ý phương án này.

Tuy đi vòng qua Nam Vực cũng về được Đông Vực, nhưng đừng quên Nam Vực là địa bàn của Chiến Thần Điện, Long Ngạo Thiên muốn lấy mạng gã cũng không phải ngày một ngày hai. 'Phản đối vô hiệu!' Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương vẫn không do dự, trực tiếp bác bỏ cái 'không được' của Diệp Thần.

Dù bọn họ kinh ngạc trước chiến lực của Diệp Thần, nhưng về mặt đầu óc, họ vẫn tin tưởng vô điều kiện vào Dịch Thiên Cơ.

Ông ta đã có thể một mũi tên trúng ba đích, tính kế cả Vô Thượng Thiên Thư, Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện thì chắc chắn đã tính sẵn đường lui, chỉ cần đi theo ông ta là sẽ an toàn về tới Đông Vực. 'Các ngươi...' Diệp Thần tức điên trước sự 'vô dụng' của hai vị Tiên Vương này, trong lòng càng thêm bất mãn với Dịch Thiên Cơ.

Tin lời lão khiến gã chẳng vớt được cái lông gì, giờ lão còn muốn đưa gã đến địa bàn của Chiến Thần Điện.

Cộng với việc bao năm qua luôn bị Tần Phong hãm hại khiến thần kinh gã trở nên nhạy cảm, gã lập tức nghi ngờ Dịch Thiên Cơ liệu có lén đạt được thỏa thuận gì với Long Ngạo Thiên không, đi vòng qua Nam Vực chẳng lẽ là muốn bán đứng gã sao?!

Không được!

Gã phải tìm dịp hỏi Diệp Long mới được! 'Ha ha...' Dịch Thiên Cơ không hiểu Diệp Thần đang nghĩ gì, chỉ cười khổ một cái.

Tuy cảm giác được tin tưởng vô điều kiện rất sướng, nhưng cái 'nồi' này vừa đen vừa nặng, muốn giữ vững hình tượng đệ nhất thần toán thì lão phải không ngừng tính toán.

Vấn đề là hiện tại thiên cơ hỗn loạn, như bị thứ gì đó bẩn thỉu quấy phá, mỗi lần thôi toán đều tiêu hao lượng lớn tuổi thọ.

Cứ đà này... lão chưa bị vắt kiệt sức mà chết thì thân thể cũng bị đào rỗng.

Nhưng giờ lão không còn lựa chọn nào khác, để giữ chân Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương, lão buộc phải liên tục tiêu hao tuổi thọ để duy trì vẻ thần bí.

Trong khi đám người Diệp Thần đang bận rộn chạy trốn, Lăng Tiêu Tiên Đế cuối cùng cũng về đến Lăng Tiêu Cung.

Nhìn thi thể đầy đất, mặt đất trọc lóc, cửa bảo khố mở toang và mấy đời tích lũy biến mất sạch sành sanh, cơn giận lập tức bốc lên tận đỉnh đầu. 'Giết, giết, giết!' Lăng Tiêu Tiên Đế gào thét khản cả giọng: 'Truyền Tiên Đế lệnh của bản đế, bằng mọi giá phải giết bằng được Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ, tuyệt đối không để chúng rời khỏi Bắc Vực.' 'Rõ!!' Đệ tử Lăng Tiêu Cung vội vàng lĩnh mệnh, nhanh chóng đi truyền đạt lệnh.

Chương 1621

'Đế quân!!' Có đệ tử run rẩy báo: 'Đệ tử vừa nghe ngóng được một tin, nói lần này Diệp Thần không chỉ dẫn binh công phá Lăng Tiêu Cung ta, Dịch Thiên Cơ còn lợi dụng phân thân, nhân lúc Thánh Mẫu tấn công Chiến Thần Điện mà hớt tay trên, vét sạch cả bảo khố bên đó luôn rồi...' 'Hử?!' Lăng Tiêu Tiên Đế nghe thấy Long Ngạo Thiên cũng gặp xui xẻo, tâm trạng đột nhiên tốt lên không ít. 'Còn nữa...' Thấy Lăng Tiêu Tiên Đế có hứng thú, đệ tử vội nói tiếp: 'Có tin đồn Dịch Thiên Cơ để khiến Lăng Tiêu Cung ta cô lập không người giúp, đã dùng Vô Thượng Thiên Thư làm mồi nhử dụ cao thủ Thái Bạch Tiên Sơn đi.' 'Vô Thượng Thiên Thư?!' Lăng Tiêu Tiên Đế nhíu mày: 'Nếu bản đế không nhớ nhầm, trước đó Tô gia có tin đồn về Vô Thượng Thiên Thư, hình như nằm trong tay con rể Tô gia!' 'Đúng vậy!' Đệ tử vội đáp: 'Vốn dĩ đúng là ở trong tay con rể Tô gia, nhưng cuối cùng đã bị Diệp Thần của Tiên Minh cướp mất...' 'Bị Diệp Thần cướp?!' Lăng Tiêu Tiên Đế nhíu mày: 'Tin này có chuẩn không?!' 'Chắc là không vấn đề!' Đệ tử đáp: 'Theo tin tức từ phía Thái Bạch Tiên Sơn, lúc đó con rể Tô gia đã đưa ra một viên Lưu Ảnh Thạch, bên trong ghi lại rõ ràng toàn bộ quá trình Diệp Thần cướp Vô Thượng Thiên Thư, điều duy nhất không chắc chắn là Diệp Thần trong Lưu Ảnh Thạch có tu vi đạt tới Thái Ất Kim Tiên sơ giai.' 'Không thể nào, tuyệt đối không thể!' Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức phủ định: 'Mấy năm trước khi bản đế đích thân đến Tiên Minh tìm Diệp Thần, gã mới chỉ có tu vi Địa Tiên cảnh, dù gã có được tích lũy mấy đời của Lăng Tiêu Cung ta thì cũng không thể đột phá đến Thái Ất Kim Tiên trong thời gian ngắn như vậy được.' 'Bẩm Đế quân!' Đệ tử vội giải thích: 'Về vấn đề này có hai cách giải thích, một là Diệp Thần đã sử dụng bí thuật gì đó để cưỡng ép thăng tu vi lên Thái Ất Kim Tiên sơ giai...' 'Bí pháp?!' Lăng Tiêu Tiên Đế trầm tư: 'Nếu Diệp Thần hiện tại đột phá Kim Tiên cảnh, dùng bí pháp tạm thời thăng lên Thái Ất Kim Tiên sơ giai thì còn có khả năng, nhưng Chân Tiên cảnh mà muốn dùng bí pháp thăng hai đại cảnh giới thì đừng nói bản đế chưa từng nghe qua, e là ngay cả đại năng Thái Cổ cũng không làm được.' 'Đế quân nói đúng!' Đệ tử không phản bác, tiếp tục: 'Cách giải thích thứ hai là con rể Tô gia và Dịch Thiên Cơ đã âm thầm thỏa thuận với nhau, Lưu Ảnh Thạch là do bọn họ tự biên tự diễn để đánh lừa mọi người.' 'Cái này nghe hợp lý hơn!' Lăng Tiêu Tiên Đế suy nghĩ một chút rồi nói: 'Bề ngoài thì thấy như đang hãm hại Diệp Thần, nhưng lại để lộ sơ hở để gỡ tội cho gã, quả thực rất giống thủ đoạn của Tiên giới đệ nhất thần toán.' 'Đế quân nói phải!' Thấy Lăng Tiêu Tiên Đế đồng tình với cách thứ hai, đệ tử vội phụ họa: 'Hơn nữa bên ngoài đang đồn đại rằng Dịch Thiên Cơ đã tính kế con rể Tô gia, dẫn mọi người phát hiện ra huyết nô gã luyện chế, sau đó mượn đao giết người, cuối cùng một mình độc chiếm Vô Thượng Thiên Thư.' 'Kế trong kế, mưu trong mưu!' Lăng Tiêu Tiên Đế nắm chặt nắm đấm, ánh mắt tràn đầy chấn kinh: 'Hèn chi thế gian đang truyền tụng Thiên Cơ đồ long đạp Lăng Tiêu, sát nhân hà tu tự thao đao, Tiên giới đệ nhất thần toán quả nhiên khủng bố như vậy!!' 'Đúng thế!' Đệ tử không nhịn được cảm thán, cảm thấy lạnh sống lưng.

Bọn họ không sợ chết trên sa trường, chỉ sợ chết một cách không minh bạch, đặc biệt là những kẻ thích chơi tâm lý này rất 'bẩn', không ai biết bước tiếp theo bọn họ sẽ làm gì. 'Hừ!' Lăng Tiêu Tiên Đế lạnh lùng nói: 'Dù Dịch Thiên Cơ là đệ nhất thần toán thì đã sao, trước thực lực tuyệt đối thì mọi mưu kế đều vô dụng, bản đế sẽ đích thân đi tìm ông ta, để xem ông ta còn dùng mưu kế gì để phá giải cục diện sinh tử này.' 'Báo!' Tiếng báo vang lên.

Là thư cầu cứu của Lăng Tiêu Thánh Mẫu, bà ta đang bị Long Ngạo Thiên truy sát, mong Lăng Tiêu Tiên Đế mau đến Nam Vực cứu viện. 'Dịch Thiên Cơ thực sự thần thánh đến thế sao?!' Lăng Tiêu Tiên Đế tràn đầy kinh ngạc, nội tâm không thể bình tĩnh nổi.

Vốn tưởng đích thân xuất mã sẽ dễ dàng bắt được Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ, không ngờ Dịch Thiên Cơ còn khủng bố hơn tưởng tượng, đã sớm tính toán xong tất cả.

Hoặc là ra tay với bọn họ, lấy lại tích lũy mấy đời của Lăng Tiêu Cung, cái giá phải trả là mẹ đẻ rơi vào tay Long Ngạo Thiên.

Hoặc là mau chóng đến Nam Vực cứu người mẹ đã sinh ra và nuôi nấng mình, cái giá là mất đi tích lũy của Lăng Tiêu Cung. 'Đế quân!' Đệ tử rụt rè hỏi: 'Chúng ta hiện tại phải làm sao?!' 'Dịch Thiên Cơ đáng chết!!' Lăng Tiêu Tiên Đế nghiến răng nghiến lợi: 'Lập tức hạ lệnh cho Thái Bạch Tiên Sơn, còn có những lão quái vật Chuẩn Tiên Đế đang bế quan ở các đại thế lực Bắc Vực, bảo bọn họ cút ra đây cho bản đế, bằng mọi giá phải giết cho được Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ, những người còn lại theo bản đế đến Nam Vực cứu Thánh Mẫu.' 'Rõ!' Đệ tử Lăng Tiêu Cung vẻ mặt nghiêm túc, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. 'Hắt xì...' Diệp Thần nhìn vầng trăng trên trời, không nhịn được rùng mình một cái.

Tuy hiện tại họ đã an toàn rút khỏi Lăng Tiêu Cung, trên đường cũng không gặp thế lực nào truy sát, nhưng trong lòng gã cứ thấp thỏm không yên. 'Không được, mình phải liên lạc với Diệp Long!' Thấy Dịch Thiên Cơ và những người khác đang nhắm mắt tọa thiền nghỉ ngơi, Diệp Thần lén lút tìm một chỗ không người, lấy thiết bị truyền tin ra liên lạc với Diệp Long.

Rất nhanh, cuộc gọi đã được kết nối, Diệp Long xuất hiện.

Chỉ thấy Diệp Long cũng giống như lần trước, nhờ Thanh Thiên đấm cho mấy phát, trông bộ dạng chật vật vất vả cực kỳ thê thảm. 'Diệp Thần, đệ sao thế này?

Ai đã đả thương đệ?!' Chưa đợi Diệp Thần lên tiếng, Diệp Long đã phát hiện tai gã bị khuyết mất một miếng, lập tức tung ra kỹ năng diễn xuất chuyên nghiệp, vẻ mặt lo lắng hét lớn hỏi han. 'Đệ không sao!' Nhìn Diệp Long quan tâm mình, giọng Diệp Thần đột nhiên nghẹn ngào: 'Vết thương trên người huynh là sao?

Đệ tử Chiến Thần Điện vẫn còn bắt nạt huynh à?!' 'Huynh không sao!' Diệp Long cố tỏ ra nhẹ nhõm: 'Gần đây để tiếp cận bọn chúng thu thập thêm tình báo, huynh đã xin làm quân xanh cho bọn chúng luyện tập, nên trên người khó tránh khỏi có vết thương.' 'Huynh làm quân xanh cho bọn chúng?!' Diệp Thần lập tức chết lặng, trong lòng căm hận sự bất tài của chính mình. 'Không sao đâu!' Diệp Long lại bắt đầu PUA, ánh mắt kiên định: 'Dù bọn chúng có đánh nát nguyên thần của huynh cũng không đánh nát được ý chí của huynh, chúng ta nhất định sẽ đánh bại Long Ngạo Thiên, báo thù cho tiên tổ, khôi phục Đại Yến!!' 'Đúng vậy!' Diệp Thần như bị truyền cảm hứng, nắm chặt tay: 'Đệ nhất định sẽ đánh bại Long Ngạo Thiên, khôi phục Đại Yến Hoàng Triều!!' 'Tốt lắm!' Diệp Long nhìn 'tác phẩm' của mình, khóe miệng nở một nụ cười an tâm. 'Đúng rồi!' Diệp Thần biết thời gian gấp rút, vội hỏi: 'Hiện tại Bắc Vực đang đồn rằng Dịch Thiên Cơ đã nhân lúc Lăng Tiêu Thánh Mẫu tấn công Chiến Thần Điện mà hớt tay trên vét sạch bảo khố của Long Ngạo Thiên, chuyện này có thật không?!' 'Bắc Vực?!' Diệp Long không trả lời ngay mà để phủi sạch quan hệ, lo lắng hỏi lại: 'Sao đệ lại ở Bắc Vực?

Đệ không phải giấu huynh đi đánh lén Lăng Tiêu Cung đấy chứ?!' 'Ách...' Thấy không giấu được, Diệp Thần đành bất lực gật đầu. 'Đệ hồ đồ quá!' Diệp Long lập tức cuống cuồng: 'Huynh chẳng phải đã bảo đệ hủy bỏ kế hoạch rồi sao, sao đệ còn mạo hiểm đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, đệ là hy vọng duy nhất của Diệp gia chúng ta, nếu đệ có chuyện gì thì huynh biết phải...' 'Đệ sai rồi, đệ sai rồi!' Diệp

Thần vội vàng xin lỗi, rồi lảng sang chuyện khác: 'Huynh đừng nói đệ nữa, giờ đệ đang gặp rắc rối lớn, huynh mau nói cho đệ biết có phải Dịch Thiên Cơ làm không?!' 'Aizz, đệ bảo huynh nói đệ thế nào cho phải đây...' Diệp Long thấy quan hệ đã phủi sạch hòm hòm mới thở dài đáp: 'Theo tin huynh nghe ngóng được, có một Tiên Quân canh giữ bảo khố đã cố gắng trụ lại hơi thở cuối cùng đợi Long Ngạo Thiên về, tận miệng nói là do Dịch Thiên Cơ làm...' "Đúng là lão già đó thật!" Cơn giận trong lòng Diệp Thần lập tức bùng nổ, hắn không hề nghi ngờ lời nói của Diệp Long.

Vốn dĩ hắn tưởng Dịch Thiên Cơ cùng mình đồng lòng, thật tâm giúp hắn công phá Lăng Tiêu Cung, nào ngờ lão chỉ muốn đẩy hắn đi để một mình hưởng trọn Chiến Thần Điện.

Nếu không phải Diệp Long chọn đến Chiến Thần Điện làm nằm vùng, e là hắn bị Dịch Thiên Cơ bán đứng rồi còn đang hớn hở đếm tiền giúp lão nữa. "Cắn câu rồi!" Diệp Long thở dài bất lực trong lòng, việc này đối với gã chẳng có chút độ khó nào. "Không đúng!" Diệp Thần đột nhiên phản ứng lại, như thể phát hiện ra điểm mù: "Dịch Thiên Cơ là đệ nhất thần toán Tiên giới, lão đã chọn ra tay thì sao lại để lại nhân chứng sống chứ?!" "Ta cũng thấy có chút kỳ quái!" Tim Diệp Long nảy lên một cái, vội vàng phủi sạch quan hệ: "Nhưng theo lời đệ tử Chiến Thần Điện miêu tả, hiện trường quả thực có mấy người chết dưới Thiên Nhãn." "Thiên Nhãn sao?!" Diệp Thần như đột nhiên thông minh đột xuất, suy nghĩ một chút rồi nói: "Diệp Long, ngươi có nhớ hồi còn ở Hoang Cổ hạ giới, có tin đồn nói Tần Phong sở hữu Thiên Nhãn không?!" "Hình như là có..." Diệp Long nói chuyện có chút chột dạ, thầm nghĩ trong lòng là xong đời rồi.

Cứ ngỡ có thể dễ dàng lừa gạt được Diệp Thần, không ngờ hắn vẫn còn nhớ mấy cái tin vặt này. "Không lẽ là Tần Phong mạo danh Dịch Thiên Cơ?!" Diệp Thần là người có kinh nghiệm xương máu nhất về việc này, hắn lập tức như Thám tử Conan nhập thể, cau mày nói: "Đầu tiên là thừa dịp Lăng Tiêu Thánh Mẫu đánh Chiến Thần Điện, hắn mạo danh Dịch Thiên Cơ để ngư ông đắc lợi, sau đó dùng cái hồ lô nhỏ của hắn tức tốc chạy đến Lăng Tiêu Cung, khi chúng ta tấn công thì dùng lại chiêu cũ." "Vãi thật, thế mà hắn cũng đoán ra được!" Diệp Long thấy trí tuệ của Diệp Thần sắp chiếm lĩnh cao điểm, vội vàng lên tiếng cắt ngang: "Cái gì?

Ngươi đi đánh lén Lăng Tiêu Cung lại bị kẻ khác nẫng tay trên?

Vậy chẳng phải nói tình cảnh hiện tại của ngươi rất nguy hiểm sao?!" "Đúng vậy!" Suy nghĩ của Diệp Thần không bị cắt đứt, hắn thở dài bất lực: "Sau khi chúng ta khó khăn lắm mới đánh vào được Lăng Tiêu Cung, phát hiện tích lũy mấy đời của bọn chúng đều biến mất sạch sẽ, mà trực giác của ta bảo rằng, tám phần là do tên khốn Tần Phong kia làm." "Nếu ngươi nói vậy thì cũng có khả năng!" Diệp Long thấy không thể cắt ngang, chỉ đành thuận theo lời Diệp Thần, nhưng đột nhiên xoay chuyển: "Tuy nhiên Dịch Thiên Cơ cũng không thể không đề phòng, nghe nói kẻ này quái kiệt thông thần, rốt cuộc là thật sự không tính ra nguy hiểm, hay là có tư tâm, e rằng chỉ có lão mới biết." "Ngươi nói đúng!" Diệp Thần tán đồng gật đầu: "Lần này đánh Lăng Tiêu Cung, không những một xu không kiếm được, còn trở thành tội phạm bị truy nã hàng đầu, chuyện này không thể không liên quan đến phán đoán của Dịch Thiên Cơ." "Cái gì?

Ngươi bị Lăng Tiêu Tiên Đế thông nã rồi?!" Diệp Long thấy Diệp Thần tin mình, vội vàng diễn bài tình cảm, mặt đầy lo lắng: "Vậy ngươi còn ở Bắc Vực làm gì?

Mau về Đông Vực tìm kiếm Tiên Minh che chở đi?

Nếu chậm trễ là không kịp đâu." "E rằng đã muộn rồi!" Diệp Thần mặt đầy bất lực: "Ta vừa phái người đi thám thính tin tức, nghe nói

Lăng Tiêu Tiên Đế đã hạ Tiên Đế Lệnh, không chỉ Thái Bạch Tiên Sơn xuất động, mà ngay cả mấy lão quái vật Chuẩn Tiên Đế đang bế quan ở Bắc Vực cũng lần lượt xuất thế rồi." "Sao lại như vậy được?!" Diệp Long thấy cơ hội lấy tọa độ đã đến, gấp gáp nói: "Hiện giờ ngươi đang ở đâu tại Bắc Vực?

Ta đi tìm ngươi ngay!!" "Diệp Long!!" Cảm nhận được sự quan tâm của Diệp Long, Diệp Thần cảm động đến mức muốn rơi nước mắt.

Nhưng vì sự an toàn của Diệp Long, hắn lắc đầu từ chối công bố tọa độ. "Ngươi, ngươi muốn làm ta lo chết đi được!" Sự lo lắng của Diệp Long lúc này không phải là diễn, gã thật sự muốn lấy tọa độ để đi lập công với Tần Phong. "Yên tâm, ta không sao!" Diệp Thần trấn an: "Lần này chúng ta không định đi đường cũ qua biên giới Đông Bắc để về Đông Vực, mà định băng qua biên giới Nam Bắc, vòng qua Nam Vực để về Đông Vực." "Vòng đường Nam Vực sao?!" Diệp Long có được lộ trình thì thầm mừng rỡ, không quên châm chọc: "Đây là 'đại thông minh' nào nghĩ ra cái tối kiến này vậy?

Không biết Long Ngạo Thiên hận ngươi thấu xương sao?!" "Còn có thể là ai?

Dịch Thiên Cơ chứ ai!" Sắc mặt Diệp Thần đột nhiên âm trầm hẳn xuống.

Tuy trực giác bảo hắn Tần Phong mới là kẻ đứng sau tất cả, nhưng nghĩ đến danh hiệu đệ nhất thần toán Tiên giới của Dịch Thiên Cơ, hắn lại nghi ngờ liệu đối phương có đang bày bố cục diện gì không.

Dẫu sao lúc đầu Dịch Thiên Cơ tìm đến hắn là để cùng đối phó Tần Phong, nhưng giờ Tần Phong không chỉ đột phá quá nhanh mà còn ôm được cái đùi lớn của Mộng Dao Tiên Tử.

Đừng nói là Dịch Thiên Cơ, ngay cả Lăng Tiêu Tiên Đế cũng chẳng làm gì được Tần Phong, cho nên Dịch Thiên Cơ rất có thể đã dùng mấy thủ đoạn hèn hạ như gắp lửa bỏ tay người, mượn đao giết người để đối phó hắn. "Ta cứ cảm thấy lão già Dịch Thiên Cơ kia chẳng có ý tốt gì đâu!" Diệp Long bồi thêm một nhát vào Dịch Thiên Cơ, rồi bắt đầu tự khen mình: "Nhưng ngươi cũng đừng lo lắng quá, ta sẽ giúp ngươi để ý động tĩnh của Long Ngạo Thiên, có nguy hiểm gì sẽ báo cho ngươi ngay lập tức." Nói xong... gã liền gửi lộ trình hành quân của Diệp Thần vào nhóm Tiên Nô Pháp Ấn.

Để Bạch Nhật mang đi lập công thăng chức với Long Ngạo Thiên, cũng để Phương tiểu thư đưa cho Lăng Tiêu Thánh Mẫu xem có thể tìm được kẻ thế thân để trốn về Bắc Vực hay không.

Còn có bọn Tam Lộng đại sư, dạo này gã lấy danh nghĩa của bọn họ đi đốt giết cướp bóc khắp Nam Vực, giờ chính chủ đến rồi, vừa vặn có thể ngồi mát ăn bát vàng, đổ hết tội lỗi lên đầu bọn họ. "Diệp Thần định vòng qua Nam Vực để về Đông Vực sao?!" Cặp bài trùng Trần Tổ và Lý Cực nhìn tin tức trong nhóm, suy nghĩ xem có thể dùng hai người này làm ăn được không.

Dẫu sao việc kinh doanh của bọn họ toàn là phạm pháp, dù Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện tổn thất thảm trọng thì cũng phải nghĩ cách để lấp liếm cho qua chuyện.

Chương 1622

"Diệp Long!" Diệp Thần không hề biết hành tung đã bị bại lộ, một lần nữa cảm động đến phát khóc trước "tấm chân tình" của Diệp Long.

Sau đó hai bên trò chuyện thêm vài câu rồi vội vã kết thúc cuộc gọi. "Phù!" Diệp Long thở phào nhẹ nhõm: "Tên này ngày càng tinh ranh, suýt chút nữa là đoán ra kế hoạch của Bệ hạ, may mà mình phản ứng nhanh, khơi dậy sự ngờ vực của hắn với Dịch Thiên Cơ." "Thực ra hắn đoán ra được cũng chẳng sao!" Thanh Thiên ngồi đối diện nói: "Hiện giờ ván cờ của Bệ hạ đã thành hình, dù hắn biết chân tướng cũng chẳng thay đổi được gì, huống hồ hắn và Bệ hạ vốn dĩ đã bất hòa, thù hận có thêm một chút hay bớt một chút cũng chẳng khác biệt gì mấy." "Có lý!" Diệp Long tán đồng gật đầu, lại hỏi: "Dạo này ta dùng Ma Đồng nô dịch cho ngươi mấy vạn Địa Tiên, chắc là đủ cho Hắc Băng Đài của ngươi sử dụng rồi chứ?!" "Không đủ!" Thanh Thiên thần sắc điềm nhiên: "Lúc ta thống lĩnh Hắc Băng Đài ở hạ giới Hoang Cổ, nhân số lên tới hàng triệu, giờ có vài vạn người thì thấm thía vào đâu." "Vãi thật, ngươi muốn làm ta kiệt sức mà chết à!" Khóe mắt Diệp Long giật giật, hối hận vì đã đi theo Thanh Thiên. "Được rồi, đừng lười biếng nữa!" Thanh Thiên như một tay sai trung thành của ông chủ Tần, lạnh lùng bóc lột: "Bệ hạ bảo chúng ta bố trí một chỗ di tích, giờ đã biết lộ trình của Diệp Thần, có thể bắt tay vào làm việc rồi..." "Tội nghiệp Diệp Thần ghê!" Diệp Long lộ ra ánh mắt đồng cảm, thầm mặc niệm cho hắn hai phút rưỡi.

Nghe đồn năm đó Diệp Thần chỉ vì trề môi trước mặt Tần đạo nhân mà bị tước danh hiệu Chiến Thần Bắc Cương, còn bị ép cho cái danh dư nghiệt Đại Yến.

Ngay cả khi đã phi thăng lên Tiên giới, hắn cũng không cách nào thoát khỏi lòng bàn tay của Tần đạo nhân. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hệ số nguy hiểm của hắn tăng lên, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Hệ số nguy hiểm tăng lên?

Vậy là không sao rồi!" Tần Phong giờ cũng lười nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu, tiếp tục thong thả bấm quyết luyện chế Tiên Vương khôi lỗi.

Chỉ thấy trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh ngọn lửa vàng rực cuộn trào, bao bọc lấy di thể của Hư Không Tiên Vương, xung quanh quấn quýt từng đạo phù văn, thỉnh thoảng tỏa ra uy áp của Tiên Quân cùng một chút sức mạnh không gian. "Bệ hạ, Người đang luyện chế cái gì vậy?!" Tử Diên thức dậy từ lúc nào không hay, vừa mở mắt đã thấy Tần Phong đang luyện khí.

Nàng uể oải ngồi dậy, mặc chiếc yếm đỏ, để lộ bờ vai trắng ngần mịn màng, nũng nịu tựa đầu vào vai Tần Phong, cánh tay mảnh khảnh cũng thuần thục ôm lấy hắn từ phía sau. "Tỉnh rồi à?

Luyện chế một con khôi lỗi nhỏ thôi!" Tần Phong quay đầu hôn lên má Tử Diên, không hề làm chậm tiến độ luyện chế. "Khôi lỗi sao?!" Tử Diên không nhịn được thốt lên một tiếng, tò mò nhìn vào trong đỉnh.

Chỉ thấy Hư Không Tiên Vương bên trong từ từ mở mắt nhưng ánh mắt đờ đẫn vô hồn, như một con búp bê không có sự sống.

Cơ thể lão cũng vô cùng tiều tụy, như một thân cây già héo khô trước gió sương, chỉ cần chạm nhẹ là có thể đổ sụp và tan vỡ ngay lập tức.

Đúng lúc này... tiếng khóc thảm thiết của Tiểu Bạch vang vọng khắp Bạch Ngọc Kinh, lọt vào tai Tần Phong. "Xảy ra chuyện rồi, xảy ra đại sự rồi..." Tiểu Bạch khóc thét lên, cuối cùng nó cũng phát hiện ra Vô Thượng Thiên Thư đã mất.

Vốn định lấy chiếc chiếu nhỏ và chăn nhỏ ra nghỉ ngơi một lát, tỉnh dậy sẽ tiếp tục đi vả cho bọn động vật nhỏ vài cái để tuyên bố chủ quyền Minh chủ Tiên Minh của mình.

Không ngờ khi trải chiếu xong mới phát hiện ra, chiếc chăn nhỏ mới đắp được hai lần của mình đã không cánh mà bay. "Chuyện gì thế?!" Các cô gái trên Bạch Ngọc Kinh nghe thấy động tĩnh, đều tò mò nhìn về phía Tiểu Bạch.

Chỉ thấy Tiểu Bạch như bị lửa đốt mông, lao thẳng về phía cung điện trên đỉnh núi chính, như một đứa trẻ bị bắt nạt vừa khóc vừa đi tìm phụ huynh. "Là kẻ nào làm vậy?!" Hữu Dung thấy Tiểu Bạch bị bắt nạt, vẻ vui sướng trên mặt không sao giấu được.

Phải biết rằng, nàng và Tần Phong quen biết nhau từ bí cảnh Côn Luân ở hạ giới, lúc đó bên cạnh Tần Phong cũng chỉ có Tử Diên và Vu Lan.

Vậy mà chỉ vì con thỏ mặt dày này mà đến giờ nàng vẫn còn là gái trinh, thậm chí không có duyên với cách chơi Đế vương của Tần Phong.

Giờ con thỏ tham tiền này cuối cùng cũng gặp báo ứng, lát nữa nàng nhất định phải đi mua pháo về đốt ăn mừng ba ngày ba đêm. "Tiểu Bạch?!" Tiêu Cửu Nương đang bế quan tu luyện cũng bị tiếng hét của Tiểu Bạch làm cho thức giấc.

Nhưng nàng không hề tức giận, nàng biết Tiểu Bạch xuất hiện nghĩa là Tần Phong đã về, lập tức kết thúc bế quan đi tìm hắn.

Nàng không hứng thú với cách chơi của Đế vương, cũng chẳng mặn mà với việc đột phá Tiên Đế, nàng chỉ đơn thuần muốn đi tranh phong đầu thôi.

Người có cùng ý nghĩ với nàng còn có Phong Tình - con tiểu mị ma này.

Kể từ khi bị Tần Phong đóng dấu Tiên Nô Pháp Ấn, mục tiêu cuộc đời của nàng là chiếm được phong đầu và sở hữu ấn ký mị ma của riêng mình.

Nhưng ngặt nỗi bên cạnh chủ nhân Tần Phong có quá nhiều mỹ nữ, nàng vẫn chưa tìm được cơ hội nào để "tỏa sáng", dẫn đến việc vẫn chưa thể sống cuộc sống lý tưởng một chồng nhiều vợ của mình. "Đám đàn bà nông cạn!!" Ngọc Tuyết không nhịn được trợn trắng mắt, khinh thường lý tưởng ngây ngô của Phong Tình.

Là một con Cửu Vĩ Tiên Hồ hóa hình, lý tưởng của nàng là mê hoặc một vị quân vương vĩ đại, trở thành hồng nhan họa thủy, yêu cơ gây họa cho đất nước đứng đầu sử sách. "Chỉ ngươi thôi sao?

Còn muốn họa quốc ương dân?!" Nguyệt Hi cúi xuống nhìn Ngọc Tuyết.

Tuy có khuôn mặt ngự tỷ cực phẩm nhưng chiều cao chỉ có một mét năm, nàng đứng cạnh Ngọc Tuyết hoàn toàn là sự khác biệt giữa siêu mẫu và loli. "Thật là một lũ đàn bà vô vị!" Hoa Linh ngáp một cái, lại biến thành con mèo lười.

So với giấc mơ một chồng nhiều vợ của Phong Tình hay hồng nhan họa thủy của Ngọc Tuyết, nàng lại ngưỡng mộ cuộc sống nằm hưởng thụ của Điềm Điềm hơn.

Từ lần trước theo Tần Phong đi ra ngoài về, Điềm Điềm liền chìm vào giấc ngủ sâu, nhưng tu vi của nàng ta lại không ngừng tăng lên, chỉ trong hai năm rưỡi đã đột phá đến Chân Tiên sơ giai.

Nếu điều kiện cho phép, nàng cũng muốn sống kiểu nằm hưởng như vậy, đói có người đút, mệt là ngủ bất cứ đâu, lúc rảnh rỗi thì viết tiểu thuyết trêu chọc độc giả.

Chứ không phải như hiện tại, lúc là mèo thì bồi chủ nhân nữ, lúc hóa hình thì bồi chủ nhân nam, thỉnh thoảng còn bị Hữu Dung cầm roi nhỏ thúc giục ra chương mới. "Tần Phong ca ca về rồi!" Niềm vui trên mặt Tiểu Nhu không sao giấu được, nhưng trong mắt lại đầy vẻ lưỡng lự.

Nàng vừa muốn lên đỉnh núi chính gặp Tần Phong cho thỏa nỗi nhớ nhung, vừa sợ tiểu y tiên Hữu Dung kia thừa lúc nàng vắng mặt sẽ vác cuốc sang phá hoại đám thiên tài địa bảo mà nàng dày công vun trồng. "Tiểu Nhu, đi thôi!" Mộ Dung Tĩnh nắm tay Tiểu Nhu, bay về phía cung điện trên đỉnh núi chính.

Từ sau lần cùng Tần Phong trở về, nàng đã dọn lên Bạch Ngọc Kinh sinh sống và gặp được cô bé nhút nhát Tiểu Nhu.

Trong thời gian đó nàng đã giúp Tiểu Nhu đuổi khéo Hữu Dung vài lần, thế là hai người trở thành đôi bạn thân thiết không có gì không nói.

Trong lúc các cô gái đang lần lượt hành động, Tiểu Bạch đã đến trước cửa cung điện.

Chương 1623

Nó dựa vào thần thông không gian, chẳng tốn chút sức lực nào, cứ thế vừa khóc vừa xuyên qua cửa vào trong.

Giống như một đứa trẻ bị bắt nạt ở ngoài, đạp cửa phòng cha mẹ, chẳng cần biết họ có đang thân mật hay không, cứ thế bắt đầu liến thoắng mách tội. "Oa oa oa..." Tiểu Bạch lao thẳng vào lòng Tần Phong, khóc sướt mướt: "Chủ ngân, xảy ra chuyện lớn rồi, cái chăn nhỏ của thỏ bị người ta trộm mất rồi..." "Ôi trời đất ơi!" Tần Phong lập tức ôm đầu ngao ngán, không ngờ nó lại phát hiện ra nhanh như vậy. "Chăn nhỏ sao?!" Tử Diên lộ vẻ nghi hoặc, nàng đã kịp khoác một chiếc áo ngủ lụa trước khi con thỏ xông vào, nên không có cảnh tượng nào không phù hợp cho trẻ em diễn ra. "Có nên đi đòi lại không nhỉ?!" Tần Phong nhìn đứa trẻ đang đau lòng, thở dài như một người cha già.

Tuy đã hứa với Lâm Tam là sẽ trả lại trước khi Tiểu Bạch phát hiện, nhưng thật sự không ngờ nó lại phát hiện nhanh đến thế, giờ mà đi đòi thì thật là khó xử.

Tiếp đó, hắn phất tay lấy ra Luyện Yêu Hồ Lô.

Tuyệt đối không phải vì muốn thừa lúc luyện Tiểu Bạch mà vét sạch túi của nó, mà là muốn kéo dài thời gian chờ Lâm Tam mang Vô Thượng Thiên Thư trả lại... "Đây là cái gì?!" Tiểu Bạch lập tức nín khóc, mắt dán chặt vào cái hồ lô nhỏ luyện yêu.

Khác với cái hồ lô tử kim trong tay nó, cái hồ lô này toàn thân đỏ rực, như chứa đựng sức mạnh tạo hóa vô cùng, khiến nó lập tức quẳng Vô Thượng Thiên Thư ra sau đầu. "Lại kết thêm một cái hồ lô nữa sao?!" Đầu óc Tử Diên đầy dấu hỏi chấm.

Tuy nàng đã thấy dây hồ lô đại tiên thiên trong thế giới Trùng Đồng của Tần Phong, biết hồ lô tử kim và hồ lô trảm tiên đều từ đó mà ra, nhưng tốc độ nở hoa kết trái này có phải là quá nhanh rồi không?!

Người ta mất hàng triệu năm cũng chưa chắc dục dưỡng ra được một món chí bảo đại tiên thiên, vậy mà cái dây hồ lô kia chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã kết ra ba cái, làm nàng có ảo giác như thể cứ ra cửa là nhặt được chí bảo vậy. "Hồ lô của chủ nhân sao lại đổi màu nữa rồi?!" Bốn cô hầu gái Phong Hoa Tuyết Nguyệt đang ở ngoài cửa cung điện, tò mò thò đầu vào nhìn.

Đặc biệt là Hoa Linh và Ngọc Tuyết, hai nàng nhìn chằm chằm vào cái hồ lô nhỏ, hơi thở cũng không tự chủ được mà trở nên dồn dập.

Tuy hiện giờ bọn họ đã hóa hình thành công, nhưng bản năng yêu thú mách bảo họ rằng, cái hồ lô này đối với họ tuyệt đối là một cơ duyên trời ban. "Đây là Luyện Yêu Hồ Lô!" Tần Phong nhìn cái hồ lô nhỏ, bắt đầu giải thích: "Là chí bảo đại tiên thiên mới kết ra từ dây hồ lô, nghe nói sở hữu sức mạnh sáng tạo vô cùng, phàm là yêu thú tiến vào bên trong đều có thể tiến hóa, hơn nữa ở bên trong càng lâu thì hiệu quả tiến hóa càng tốt." "Có thể làm yêu thú tiến hóa sao?!" Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng rực lên, vội vàng nịnh nọt tiến lên cọ cọ.

Hai nàng Hoa Linh và Ngọc Tuyết ngoài cửa cũng không ngồi yên được nữa, lập tức gác lại lễ nghi xông vào, bày tỏ mình cũng muốn được "luyện" một chút. "Bệ hạ!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh nhìn Tần Phong bằng ánh mắt mong chờ, như thể sẵn sàng hy sinh tất cả vì điều đó. "Cái này trẫm phải nghiên cứu kỹ đã!" Tần Phong cũng là lần đầu sử dụng, thử nghiệm bắt một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy Luyện Yêu Hồ Lô lập tức lóe lên ánh hồng kỳ lạ, từng đạo phù văn bắt đầu lưu chuyển, ẩn chứa huyền cơ tạo hóa vô tận của thiên địa.

Ngay sau đó, Tiểu Bạch chưa kịp phản ứng đã bị hút thẳng vào trong hồ lô. "Ái chà, thỏ mụ nha!!" Tiểu Bạch lập tức thốt lên một tiếng kinh hãi, khi mở mắt ra lần nữa đã thấy mình đang ở trong hồ lô.

Bên trong là một không gian hỗn độn nhưng tràn đầy sinh cơ, sức mạnh tạo hóa vô tận như gió xuân ấm áp, nhẹ nhàng bao bọc lấy nó. "Cảm giác thật kỳ diệu!" Tiểu Bạch lập tức đắm chìm trong bầu không khí thần kỳ này, để mặc cho sức mạnh tạo hóa tẩy rửa cơ thể mình.

Không có đau đớn, không có tiếng la hét!

Chỉ có một cảm giác tê rần kỳ lạ lan tỏa khắp toàn thân, không chỉ tinh lọc huyết mạch mà còn nâng cao căn cốt của nó, xung quanh tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Tiếp đó, những phù văn cổ xưa ẩn hiện, như thể đang thực hiện một nghi thức thoát thai hoán cốt.

Bộ lông của nó trở nên mềm mượt hơn trước, tỏa ra ánh sáng mê người, móng vuốt nhỏ cũng trở nên sắc bén hơn, như thể có thể dễ dàng xé rách hư không, trong mắt cũng hiện lên vẻ linh động, như thể trí tuệ đã được tăng cường, có thể nhìn thấu mọi bí mật trên đời. "Đây chính là luyện yêu sao?!" Tần Phong lẩm bẩm một mình, rồi nhanh chóng bắt thêm mấy đạo chỉ quyết, chuẩn xác dẫn dắt sức mạnh tạo hóa trong hồ lô bao bọc lấy Tiểu Bạch để đảm bảo nó có thể kiên trì bên trong lâu hơn một chút. "Bệ hạ, thế nào rồi?!" Ngọc Tuyết và Hoa Linh mong ngóng nhìn Tần Phong, không thể đợi thêm được nữa để được luyện. "Hình như cũng không tệ!" Tần Phong không hề thiên vị, lại bắt một đạo chỉ quyết chỉ ra.

Ngọc Tuyết và Hoa Linh lập tức bị hút vào trong Luyện Yêu Hồ

Lô, cũng được sức mạnh tạo hóa bao bọc như Tiểu Bạch.

Đừng nhìn cái hồ lô nhỏ bé, bên trong lại tự thành một giới, đừng nói là luyện ba con yêu cùng lúc, dù là ba vạn con cũng chẳng vấn đề gì.

Sau đó hắn gọi luôn Tiểu Cửu Bảo tới, quăng nốt vào trong hồ lô. "Thật thần kỳ!" Bọn người Mộ Dung Tĩnh cũng đã kéo tới, đều bị cái hồ lô nhỏ của Tần Phong thu hút. "Đây là nơi ở của bản cung!" Tử Diên thấy đám đàn bà kia đều chạy vào, tức đến mức nắm đấm nhỏ cứng lại tại chỗ.

Tuy nàng cho phép Tần Phong lăng nhăng bên ngoài, cũng mặc kệ hắn dắt hồ ly tinh về nhà, nhưng tuyệt đối không cho phép đám hồ ly tinh này làm càn trước mặt mình. "Tử Diên tỷ sắp nổi giận rồi!" Mộ Dung Tĩnh sợ hãi vội vàng rụt chân lại, không quên kéo theo Tiểu Nhu chạy mất dép.

Đừng nhìn nàng mới dọn đến Bạch Ngọc Kinh không bao lâu, nhưng đã bị Tử Diên dạy dỗ cho mấy trận rồi.

Vốn tưởng Tử Diên là người từ hạ giới phi thăng lên, mình là tiên tử Tiên giới có thể dễ dàng nắn gân, cho nàng biết sau này Tần gia ở Tiên giới ai mới là người định đoạt.

Nhưng nàng vạn vạn không ngờ được rằng, Tử Diên - vị quý phụ quanh năm không ra khỏi cửa này, lại nhận được truyền thừa của Tiên Đế.

Lần nào nàng trẻ người non dạ đến khiêu chiến cũng bị Tử Diên đánh cho tơi tả, khiến giờ cứ thấy đối phương là nàng lại thấy chột dạ. "Làm phiền, làm phiền rồi!" Hữu Dung và Tiêu Cửu Nương vội vàng cười xòa, rút lui khỏi cung điện không quên đóng cửa lại.

Chẳng còn cách nào!!

Đây chính là đại tần Đế hậu dám động thủ với nữ ma đầu Vu Lan mà không hề lép vế.

Một người dùng thuốc bôi ngoài, một người dùng thuốc uống trong như bọn họ, thật chẳng dám làm càn trước mặt nàng. "Đinh đoong, chúc mừng nữ nhân của ký chủ trấn nhiếp được định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng nữ nhân của ký chủ trấn nhiếp được tiểu sư muội thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng nữ nhân của ký chủ trấn nhiếp được hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng nữ nhân của ký chủ trấn nhiếp được 'ý nan bình' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Không hổ là nữ nhân của trẫm!" Tần Phong thầm cảm thấy an ủi, đưa Luyện Yêu Hồ Lô cho Tử Diên.

Khác với Hồ Lô Không Gian hay Hồ Lô Trảm Tiên, Luyện Yêu Hồ Lô vừa không thể chạy lung tung vừa không thể tấn công kẻ thù, sự giúp đỡ cho hắn rất hạn chế, thậm chí còn tốn thời gian giúp yêu thú tiến hóa.

Chương 1624

Thà đưa cho Tử Diên để nàng giúp hắn luyện yêu còn hơn. "Cho thần thiếp sao?!" Sau khi nhận được cái gật đầu xác nhận của Tần Phong, Tử Diên lập tức đè hắn xuống long tháp. "Ưm ưm..." Tần Phong lập tức phát ra những tiếng kêu ưm ưm, tỏ vẻ mình không thích kịch bản này.

Nhưng Tử Diên chẳng thèm quan tâm hắn có thích hay không, bá đạo bắt đầu thu hoạch "công lương".

Tấm màn lụa trên long tháp buông xuống, dù Tần Phong có vùng vẫy thế nào cũng vô dụng.

Hắn chỉ có thể khó khăn vươn tay ra khỏi màn, phất tay một cái về phía Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh ở bên ngoài, thông qua không gian hệ thống truyền tống nó đến chỗ thân ngoại hóa thân.

Hiện giờ con Tiên Vương khôi lỗi tặng cho Diệp Thần ca ca đã luyện chế xong, chỉ còn chờ Uyên tổng giúp một tay gánh lôi kiếp nữa là hoàn hảo...

Chuyển cảnh... tại một vùng núi non trùng điệp ở Nam Vực, sương mù bao phủ như dải lụa mỏng.

Dòng suối trong vắt róc rách chảy qua, muôn hoa đua nở tỏa hương thơm ngát, thu hút vô số cánh bướm dập dìu, còn có một căn nhà tranh mới dựng.

Chỉ thấy Uyên tổng đang ngồi xếp bằng giữa sân nhỏ, như tách biệt khỏi bụi trần ồn ào, đắm chìm trong thế giới tĩnh lặng chim hót hoa thơm này để truy cầu đại đạo chân lý của thiên địa.

Còn Như Yên Đại Đế thì đang ở trên giường trong nhà.

Kể từ sau khi Liễu Như Yên giả vờ say ngã vào lòng Uyên tổng, gã đã đưa nàng đến vùng sơn thủy hữu tình này, còn dựng một căn nhà tranh để nàng nghỉ ngơi, còn mình thì ngồi thiền canh giữ bên ngoài. "Vẫn vô dụng y hệt kiếp trước!" Liễu Như Yên tức đến mức suýt cắn nát răng hàm.

Nàng đã giả say cho gã cơ hội rồi, vậy mà gã từ đầu đến cuối chẳng thèm chạm vào nàng, đầu óc chỉ toàn là tu luyện và trở nên mạnh mẽ. "Cái miếng ngọc bội âm dương ngư này rốt cuộc là cái gì?!" Uyên tổng nhắm mắt ngồi thiền, dùng tâm thần kiểm tra miếng ngọc bội trong cơ thể.

Kể từ khi bị lôi kiếp đánh cho tơi tả lần trước, gã đã hoàn toàn mất liên lạc với miếng ngọc này, dù cố gắng thế nào cũng không thể mở nó ra, nghĩa là đến nửa hạt gạo tiền lương cuối cùng gã cũng chẳng còn.

Hơn nữa gã đến giờ vẫn chưa hiểu nổi tại sao mình lại bị lôi kiếp đánh. "Lẽ nào là do ta trọng sinh sao?!" Uyên tổng hoang mang vô cùng, không biết vấn đề nằm ở đâu.

Nhưng giờ gã cũng không rảnh để nghĩ về chuyện đó nữa, năng lượng trong cơ thể đã đạt đến một điểm cực hạn.

Một tiếng "phanh" trầm đục vang lên từ trong người Uyên tổng, đó là tiếng xiềng xích trong cơ thể bị phá vỡ, ngay sau đó một luồng uy áp cuộn trào khắp sân nhỏ. "Đột phá Chân Tiên cao giai rồi!" Uyên tổng mở mắt thở hắt ra một hơi, không nhịn được nở một nụ cười kiểu Long Vương.

Khác với những người như Tần Phong hay Diệp Thần, kiếp trước gã là đại năng Tiên Vương, tương đương với việc cao thủ chơi lại acc nhỏ, dù không có ngọc bội âm dương ngư hỗ trợ thì tốc độ thăng cấp cũng vượt xa trí tưởng tượng của bọn họ.

Hiện giờ Tần Phong phi thăng lên Tiên giới chưa đầy mười năm, dù hắn có thiên phú dị bẩm, có tài nguyên của Tiên Minh hỗ trợ thì kịch kim cũng chỉ là Địa Tiên cao giai, không còn đe dọa được gã nữa.

Lần sau gặp lại nhất định phải đánh bại hắn hoàn toàn, giẫm dưới chân, rồi thuần hóa hắn thành một con chó chuyên luyện khí cho mình. "Không được rồi!" Liễu Như Yên thấy Uyên tổng không mắc mưu, đành phải tự mình ra tay.

Nàng bật dậy khỏi giường, đầu tiên là học theo mấy cô nương thuần khiết kiểm tra xem quần áo có chỉnh tề không, sau đó ngơ ngác nhìn quanh căn nhà tranh như đang hồi tưởng lại chuyện xảy ra trước khi say.

Tiếp đó nàng mở cửa ra sân, nhìn thấy Uyên tổng đang tu luyện thì không còn vẻ kinh ngạc hay yếu đuối như trước, mà lạnh lùng rút ra bội kiếm của mình. "Keng" một tiếng, lợi kiếm ra khỏi bao!

Liễu Như Yên mang theo luồng gió sắc lẹm áp sát Uyên tổng, thanh trường kiếm sáng loáng lạnh lẽo kề ngay cổ gã.

Từng sợi tóc nàng bay nhẹ trong gió, ánh mắt nhìn Uyên tổng không chút thương hại hay do dự, chỉ có sự lạnh lùng và uy nghiêm khiến người ta rùng mình. "Tiên tử, nàng làm gì vậy?!" Uyên tổng không hề nhập định hoàn toàn mà vẫn dành một phần tâm thần chú ý đến Liễu Như Yên, thấy đối phương rút kiếm kề cổ mình, gã vội giơ tay lên lộ vẻ kinh hãi. "Nói, là ai phái ngươi đến?!" Liễu Như Yên mặt lạnh như băng, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ lạnh lẽo, thanh kiếm trong tay sáng lạnh, dường như giây tiếp theo sẽ kết liễu Uyên tổng. "Tiên tử, ta chỉ là người qua đường thôi..." Uyên tổng vội giả bộ gấp gáp, cố gắng chứng minh mình là người tốt. "Ngươi nghĩ bản tiên tử sẽ tin sao?!" Liễu Như Yên như một tiểu tiên nữ không thèm lý lẽ, vẫn lạnh lùng nói: "Nói, là ai bảo ngươi giả mạo A Uyên để tiếp cận ta?

Các ngươi lại đang mưu tính chuyện mờ ám gì đúng không?!" "Tiên tử, ta thật sự là người qua đường mà..." Uyên tổng mặt đầy lo lắng, không giống đang diễn kịch.

Tuy nhiên gã cũng nắm bắt được vài thông tin hữu ích từ lời nói của Liễu Như Yên, rằng đằng sau nàng quả thực có một thế lực thần bí, và nàng vô cùng kiêng dè thế lực đó.

Lời còn chưa dứt... cơ thể Uyên tổng đột nhiên run lên, cảm nhận được một luồng nguy hiểm. "Cái gì thế?!" Uyên tổng lập tức cảnh giác, có một cảm giác quen thuộc đến lạ.

Tuy nhiên xung quanh chẳng thấy vật gì khả nghi, nhưng cái cảm giác bị "thứ gì đó bẩn thỉu" nhắm vào vẫn vô cùng mạnh mẽ, như thể nó đang ở ngay cạnh gã. "Ngươi sao thế?!" Liễu Như Yên khẽ nhíu mày, không hiểu Uyên tổng đang sợ cái gì. "Tiên tử!" Uyên tổng gấp gáp nói: "Chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức..." "Đang đi làm mà còn định trốn việc sao?!" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong chẳng thèm nể nang ai, phất tay lấy Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh ra. "Ầm đùng đoàng!!" Uyên tổng còn chưa kịp nói hết câu thì tiếng sấm điếc tai đã vang lên.

Chỉ thấy bầu trời đột nhiên mây đen vần vũ, khắp chân trời dày đặc những tia lôi đình cuộn trào, mỗi một đạo đều ẩn chứa khí thế hủy thiên diệt địa. "Lôi kiếp sao?!" Liễu Như Yên tò mò ngẩng đầu lên, không hiểu lôi kiếp từ đâu tới.

Hơn nữa lôi kiếp này mạnh hơn lôi kiếp luyện khí thông thường rất nhiều, như thể có một thứ gì đó trái với đạo trời vừa ra đời, khiến Đại Đạo phẫn nộ muốn giáng xuống lôi kiếp để xóa sổ nó khỏi thế gian. "Thành cho ta!" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong quát lớn, nhanh chóng bắt đạo chỉ quyết cuối cùng.

Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh lập tức sôi sục, vô số phù văn điên cuồng ùa vào bên trong, sát khí ngút trời cũng theo đó bùng phát.

Chương 1625

"Ta đã ra ngoài rồi, sao vẫn còn lôi kiếp chứ?!" Uyên tổng cả người chết lặng, trong lòng gào thét như một con sóc chuột. "Ầm đùng đoàng!!" Lôi kiếp chẳng thèm giải thích, hóa thành con lôi long gầm thét lao xuống. "Không xong rồi!!" Uyên tổng không kịp nghĩ nhiều, vội giơ tay chống đỡ lôi kiếp. "Đùng đoàng!!" Tiếng nổ vang trời lập tức chấn động thiên địa, năng lượng mạnh mẽ khiến hư không vặn xoắn, cơn bão năng lượng bắt đầu càn quét khắp nơi. "Phụt..." Uyên tổng phun ra một ngụm máu tươi, bị đánh văng xuống đất.

Tuy tu vi đã đột phá Chân Tiên cao giai và đã luyện được thuộc tính kháng lôi, nhưng ngặt nỗi lúc này Liễu Như Yên đang ở bên cạnh, gã chẳng dám dùng toàn lực chống đỡ vì sợ bị đối phương nhìn ra sơ hở. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại để gánh lôi kiếp, nhận được 2 triệu điểm phản diện!" "Uyên tổng vẫn là Uyên tổng của ngày nào!" Tần Phong nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, khóe miệng nhếch lên còn khó nén hơn cả khẩu AK.

Cứ tưởng Uyên tổng sau khi luyện được kháng lôi sẽ không thèm nhận cái đơn hàng gánh lôi kiếp này nữa, ai ngờ cứ thả Liễu Như Yên bên cạnh là gã lập tức biến thành con ngựa thầu chạy bằng năng lượng hạt nhân ngay...

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Tiếng sấm rền vang nhức óc lại lần nữa vang vọng khắp trời đất, một con lôi long mang theo thế hủy diệt vô tận giáng xuống. "Đậu má mày nhà nó..." Uyên tổng tức đến mức ngửa đầu phá miệng chửi bới ông trời, không biết chính mình đã làm chuyện gì thiên nộ nhân oán.

Tại cổ chiến trường Tây Vực bị sét đánh vô duyên vô cớ đã đành, không ngờ rời khỏi đó rồi vẫn còn bị ăn đòn.

Hơn nữa cái lôi kiếp này không những lúc mạnh lúc yếu, mà còn hoàn toàn không có quy luật, khiến hắn lúc nào cũng đối mặt với nguy cơ "lĩnh cơm hộp".

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Đại Đạo vẫn không có ý định trả lời Uyên tổng, tiếng oanh minh nhức óc tiếp tục vang lên, không chỉ làm hư không vặn vẹo mà năng lượng phong bạo cũng theo đó quét sạch ra xung quanh. "Phụt..." Uyên tổng lại phun ra một ngụm máu tươi, còn lẫn cả vài mảnh vỡ nội tạng. "Đinh đoong!

Chúc mừng ký chủ dùng Thiên Tuyển cấp Thần Thoại đỡ lôi kiếp, khiến đối phương trọng thương, nhận được 2 triệu điểm phản diện!" "Uyên tổng, ta tin tưởng ngươi!" Tần Phong với tư cách là ông chủ tập đoàn Đại Tần, tuyệt đối tin tưởng vào trâu ngựa nhà mình.

Ngay sau đó hắn dời tầm mắt, nhìn về phía Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh.

Chỉ thấy trong đỉnh, ngọn lửa đang bao bọc lấy hai thanh kiếm, một thanh là Cổ Uyên kiếm của Uyên tổng, thân kiếm đã bắt đầu ảm đạm mất đi hào quang; thanh còn lại là Ma kiếm tổ truyền của Tần gia, tỏa ra huyết quang quỷ dị, tựa như có tà khí vô tận đang cuộn trào bên trong.

Lưỡi kiếm sắc bén vô cùng, lấp lánh tử mang khiến người ta phát lạnh, như thể ngọn lửa địa ngục đang bùng cháy, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ cảm thấy rùng mình. "Thanh Ma kiếm này quả nhiên tà tính!" Tần Phong nhìn thanh Ma kiếm tổ truyền rồi lẩm bẩm, luôn cảm thấy sau khi phục hồi xong nó sẽ phản phệ chủ nhân, dù hắn có Tà Đế Xá Lợi đi chăng nữa cũng chưa chắc áp chế nổi.

Nhưng may mà hắn có cái buff ma đạo Sâm La Vạn Tượng, có thể giúp miễn dịch phần lớn ma đạo tà thuật, bao gồm cả việc ma khí phản phệ.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Bên ngoài lôi kiếp vẫn tiếp tục, lôi long gào thét lao xuống. "Đậu má nhà mày!" Uyên tổng nhịn không được chửi thề một tiếng, quanh thân bùng phát kiếm khí lăng lệ.

Hắn vung tay lấy ra một thanh trường kiếm, bộc phát một đạo kiếm khí ngút trời, sau đó cầm kiếm lao lên, như muốn chẻ đôi trời đất.

Tất nhiên...

để tránh bị Liễu Như Yên nhìn ra, hắn vẫn không dùng toàn lực, thậm chí còn sử dụng những kiếm chiêu mà mình không thành thạo. "Vẫn còn diễn à?" Liễu Như Yên cứ thế tĩnh lặng đứng nhìn, chẳng hề có ý định giúp đỡ.

Không phải nàng quên kịch bản của Tần đạo diễn, mà là lúc này giúp thì lộ liễu quá, cứ đợi đến lúc Uyên tổng chống không nổi rồi tính.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Hai bên va chạm mạnh mẽ giữa hư không, cả đất trời sáng rực lên, sau đó hóa thành một cơn lốc năng lượng càn quét khắp nơi. "Phụt!" Uyên tổng lại phun máu, bị đánh văng xuống đất.

Chỉ thấy cơ thể vừa mới dưỡng tốt của hắn lại lần nữa chằng chịt vết máu, như một con búp bê sứ sắp tan vỡ, thậm chí có chỗ còn lộ cả xương.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Lôi kiếp trên trời chẳng quản Uyên tổng bị thương nặng thế nào, từng đạo điện quang trên vòm trời cứ như móng gà lan tỏa khắp nơi. "Phải làm sao đây?!" Uyên tổng nhìn lôi kiếp, sắc mặt không ngừng thay đổi.

Hiện tại hắn đã đỡ được hai đạo lôi kiếp, đối với Chân Tiên cao giai bình thường thì đã là cực hạn của cực hạn, nếu cứ tiếp tục, chắc chắn sẽ bị Liễu Như Yên nhìn ra sơ hở.

Đặc biệt là khi hắn không dùng toàn lực, tối đa cũng chỉ đỡ thêm được hai đạo nữa, không thể chịu nổi toàn bộ lôi kiếp này. "Mẹ nó, liều một phen!" Uyên tổng nghiến răng giậm chân, quyết định học Tần Phong vứt bỏ liêm sỉ, quay đầu lại gọi với vẻ mặt kinh hoàng: "Tiên tử, cứu mạng với!" "Phi, thật là mất mặt đàn ông quá đi!" Tần Phong đứng xa xa đầy vẻ khinh bỉ, biểu thị nam tử hán chân chính chưa bao giờ kêu cứu mạng.

Lúc này...

Liễu Như Yên nghe thấy tiếng cầu cứu của Uyên tổng, cũng không vội vàng lao tới cứu người.

Ngoài việc nhìn ra Uyên tổng vẫn chưa tới giới hạn, nàng còn muốn khoe một chút kỹ năng diễn xuất của mình.

Chỉ thấy nàng nhìn về phía Uyên tổng đang đứng dưới lôi kiếp, đôi mắt đẹp tràn đầy những cảm xúc phức tạp, như thể thời gian đảo ngược, chìm đắm trong những ký ức tươi đẹp ngày xưa.

Lại có sự do dự, giằng xé đan xen trong đáy mắt, giống như trong lòng có một giọng nói đang bảo nàng rằng, người trước mắt không phải là Uyên tổng của nàng.

Sau đó, đôi bàn tay nàng vô thức siết chặt, đốt ngón tay trắng bệch, đôi mày nhíu chặt, răng cắn nhẹ môi dưới, như muốn dùng sự căng thẳng của cơ thể để đè nén sự giằng xé trong lòng. "Nàng..." Trái tim nhỏ bé của Uyên tổng thắt lại một cái, hắn có thể cảm nhận được tình cảm của Liễu Như Yên dành cho mình.

Nhưng ngay sau đó, cơ thể hắn run lên theo bản năng, nhớ lại nỗi đau khi bị Liễu Như Yên móc đi Tiên Vương bản nguyên kiếp trước, sâu trong lòng lại dâng lên một cơn đau thắt, cưỡng ép đánh gãy cái xung động muốn chủ động đi đeo "vòng cổ chó".

Chương 1626

"Không hổ là Như Yên Đại Đế!!" Tần Phong nhịn không được tặc lưỡi tán thưởng: "Cái biểu cảm này thì thằng đàn ông nào chịu cho thấu, dù Uyên tổng có hào quang bảo hộ đỡ được một lần, hai lần, nhưng tuyệt đối không qua nổi mười lần, hai mươi lần...

Đeo vòng cổ chỉ là chuyện sớm muộn thôi." Uỳnh uỳnh uỳnh!

Lôi kiếp cuồn cuộn vẫn tiếp tục, hóa thành lôi long giáng xuống lần nữa. "Đánh cược một phen!" Uyên tổng thấy Liễu Như Yên vẫn còn tình cảm với mình, dứt khoát chọn sử dụng mỹ nam kế phiên bản "ánh trăng sáng".

Hắn dùng trường kiếm trong tay gắng gượng đứng dậy, như một bông hoa trắng nhỏ bé kiên cường sinh trưởng dưới lôi kiếp.

Sau đó cầm kiếm nhảy vọt lên, lao thẳng về phía con lôi long đang gào thét. "Thế này mà cũng dám đem ra diễn à?!" Như Yên Đại Đế trong lòng vô cùng khinh bỉ, biểu thị mấy trò này đều là đồ nàng chơi chán rồi.

Tuy nhiên, với tư cách là nữ chính của bộ truyện hối lỗi do Tần đạo diễn chỉ định, nàng phải phối hợp diễn cùng Uyên tổng cho tốt. "Đừng mà..." Một tiếng gào thét vang lên từ cổ họng Liễu Như Yên, giọng nói mang theo sự sắc nhọn xé lòng.

Sau đó nàng nhanh chóng lao về phía Uyên tổng, mỗi một tấc da thịt như đều viết lên sự kiên quyết bất chấp tất cả, trong ánh mắt càng tràn ngập vẻ hoảng loạn và đau đớn. "Ta cược đúng rồi!" Uyên tổng thấy Liễu Như Yên ra tay, trong lòng trào dâng cảm giác chiến thắng.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Nhưng chưa kịp vui mừng quá hai giây rưỡi, lôi kiếp đã giáng xuống cực mạnh.

Uyên tổng va chạm dữ dội với lôi long, tiếng nổ nhức óc vang lên, kèm theo năng lượng phong bạo quét sạch phương tây. "Phụt!" Uyên tổng lại phun máu, trông thảm hại hơn trước nhiều. "Đinh đoong!

Chúc mừng ký chủ dùng Thiên Tuyển cấp Thần Thoại đỡ lôi kiếp, khiến đối phương trọng thương, nhận được 2 triệu điểm phản diện!" "Đây là Uyên tổng sao?!" Tần Phong trong lòng thầm trầm trồ, không ngờ Uyên tổng cũng học hư rồi.

Nếu không phải Liễu Như Yên đã cầm kịch bản từ sớm, biết Uyên tổng này chính là Uyên tổng kiếp trước, thì có khi cũng bị hắn lừa thật.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Lôi kiếp trên không vẫn tiếp diễn, hóa thành lôi long gào thét giáng xuống.

Nhưng lần này khác với ba lần trước, Liễu Như Yên không chút do dự chắn trước mặt Uyên tổng. "Nàng..." Nhìn tấm lưng của Liễu Như Yên, thần sắc Uyên tổng đột nhiên trở nên ngẩn ngơ... "Yên tâm, có ta ở đây!" Liễu Như Yên không quên thiết lập "ôn lại chuyện cũ" của Tần đạo diễn, lập tức dựa vào kinh nghiệm mà phát huy tại chỗ.

Nàng học theo dáng vẻ Uyên tổng năm xưa chắn lôi kiếp cho mình, quay đầu lại trao một ánh mắt kiên định và trấn an. "Nàng..." Uyên tổng càng ngẩn ngơ hơn, những ký ức đã chết ngay lập tức ùa về.

Hắn và Liễu Như Yên quen nhau ở hạ giới, là thanh mai trúc mã từ nhỏ, thậm chí hai nhà đã định ước hôn sự từ sớm, nên từ nhỏ hắn đã thề phải bảo vệ tốt cho nàng.

Sau đó thiên phú của hắn làm kinh động cả đại lục, chưa đầy trăm năm đã đột phá tới Đại Đế cảnh.

Để có thể cùng nàng phi thăng, hắn không chỉ tìm kiếm thiên tài địa bảo quý giá trợ giúp nàng đột phá, mà còn thay nàng chống đỡ Thiên Đạo Đại Đế lôi kiếp.

Lúc đó hắn cũng như vậy, nghĩa vô phản cố đứng chắn trước mặt nàng, nói những lời khiến nàng yên tâm, quay đầu lộ ra ánh mắt kiên định. "Đinh đoong!

Chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ôn lại chuyện cũ, làm đạo tâm của đối phương bất ổn, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Không hổ là Như Yên Đại Đế!" Tần Phong không khỏi cảm thán: "Dù không có một giọt rượu, cũng có thể diễn đến mức khiến người ta rơi lệ!" "Không, tất cả đều là giả!" Uyên tổng thở gấp, dường như đang liều mạng áp chế.

Hắn không quan tâm Liễu Như Yên có nỗi khổ tâm gì, năm xưa nàng liên thủ với Quý Bác Đạt sát hại mình là sự thật, móc đi bản nguyên Tiên Vương của mình cũng là sự thật.

Hiện tại hắn đối với người đàn bà này chỉ có thù hận, như ngọn lửa bùng cháy, không thể dập tắt.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Sự xuất hiện của Liễu Như Yên hoàn toàn chọc giận lôi kiếp, nó lập tức trở nên cuồng bạo hơn, những tia chớp màu tím đan xen lại thành một con lôi long khổng lồ gào thét, tiếng sấm nổ vang khiến hư không rung chuyển dữ dội. "Đến đây!!" Liễu Như Yên không hề lùi bước, nàng hét lớn một tiếng rồi vung kiếm chém về phía lôi long.

Tiên lực bàng bạc hội tụ trên tiên kiếm trong tay nàng, bộc phát ra một đạo quang mang rực rỡ như một vầng mặt trời chói mắt.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Hai bên va chạm mạnh mẽ, phát ra tiếng nổ vang rền.

Mặc dù lôi kiếp lần này rất khủng bố, lại được tăng cường do có người can thiệp, nhưng đối với Liễu Như Yên ở Tiên Vương cảnh thì vẫn chưa gây ra nhiều thương tổn.

Tuy nhiên, với tư cách là Như Yên Đại Đế xưng bá chư thiên, nàng không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội biểu diễn nào, sau khi trúng đòn liền tỏ vẻ vô cùng thảm hại.

Tóc nàng rũ rượi xõa trên vai, lớp trang điểm tinh tế cũng hơi lem nhem, y phục trắng muốt cũng bị sét đánh đen đi vài chỗ... thứ duy nhất không đổi là tấm lưng kiên định của nàng. "Nàng..." Trái tim Uyên tổng như bị ai đó bóp mạnh, không hiểu chính mình rốt cuộc bị làm sao.

Rõ ràng là người đàn bà này đã hại chết mình, mình hận không thể lột da rút gân nàng, nhưng khi thật sự đối mặt, hắn lại hết lần này đến lần khác vì nàng mà đau lòng.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Lôi kiếp trên không chưa tan, lại hóa thành lôi long lao xuống.

Liễu Như Yên cũng không nói gì thêm, tiếp tục cầm kiếm lao lên chống đỡ lôi kiếp thay Uyên tổng, một hơi đỡ liên tiếp sáu đạo lôi kiếp mới kết thúc. "Hộc...

Chương 1627

hộc..." Liễu Như Yên thở dốc, lồng ngực phập phồng dữ dội, cả người như bị rút cạn sức lực, lảo đảo ngã xuống từ trên không. "Tiên tử, cẩn thận!" Uyên tổng theo bản năng đưa tay ra đỡ lấy Liễu Như Yên.

Nhưng ngay sau đó hắn nhận ra mình đã quá giới hạn, vội vàng rụt tay lại, đồng thời giả vờ hoảng loạn xin lỗi nàng. "Giống, giống quá!" Liễu Như Yên không có ý định trách tội, chỉ dùng đôi mắt đào hoa thâm tình nhìn Uyên tổng, thậm chí còn tình không tự chủ được đưa tay lên vuốt ve mặt đối phương, dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí như sợ đây chỉ là ảo cảnh trong mơ. "Tiên tử, ngài nhận nhầm người rồi!" Trái tim nhỏ của Uyên tổng đập liên hồi, sợ bị Liễu Như Yên nhìn ra sơ hở.

Nhưng từ tình hình hiện tại, kế hoạch mạo danh chính mình của hắn vô cùng thành công, nghĩa là Liễu Như Yên đã hoàn toàn rơi vào nhịp điệu của hắn...

Chát một tiếng!

Chưa kịp vui mừng ăn mừng quá hai giây rưỡi, một tiếng tát giòn tan vang lên.

Chỉ thấy Liễu Như Yên đột nhiên trở nên cuồng táo, giơ tay tặng cho Uyên tổng một cái bạt tai cực mạnh. "Tại sao?

Tại sao ngươi không phải là chàng!" Liễu Như Yên không đợi Uyên tổng kịp mở lời, đã tự mình diễn trước.

Trên mặt nàng lộ ra vẻ đau đớn, đôi môi run rẩy dữ dội, không chỉ phát ra những tiếng nức nở tuyệt vọng mà nước mắt cũng không kìm được trào ra, lăn dài trên đôi má tái nhợt.

Hai nắm đấm nhỏ cứ liên tục đấm vào ngực Uyên tổng, như thể rơi vào một trạng thái điên cuồng khiến người ta nát lòng. "Ta..." Uyên tổng sau khi ăn một cái tát, cơn giận trong lòng lập tức bùng lên.

Nhưng nhìn thấy biểu cảm đau khổ của Liễu Như Yên, không biết vì sao cơn giận lại tan biến, thậm chí còn cảm thấy một nỗi xót xa khó hiểu.

Nhưng hắn vẫn không có ý định chủ động đi đeo "vòng cổ chó", trong lòng không ngừng tự nhắc nhở bản thân, chính người đàn bà này đã liên thủ với Quý Bác Đạt giết mình, còn tự tay móc ra Tiên Vương bản nguyên của mình. "Đinh đoong!

Chúc mừng ký chủ sỉ nhục Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Quả nhiên, vẫn là quá nôn nóng!" Tần Phong không khỏi thở dài: "Uyên tổng dù sao cũng là người từng chết một lần, muốn hắn hoàn toàn đeo vào vòng cổ, một lần ôn lại chuyện cũ rõ ràng là không đủ, còn cần phải từ từ dạy bảo nha!" Lúc này...

Liễu Như Yên cũng nhận ra khoảng cách với Uyên tổng, nàng lau đi nước mắt, lại khôi phục thành vị tiên tử cao lãnh. "Tiên tử!" Uyên tổng vẫn giả bộ khép nép nói: "Hiện tại ngài đã tỉnh lại rồi, nếu không có việc gì, tiểu nhân xin phép cáo cáo từ trước." "Cáo từ?!" Liễu Như Yên ngang ngược nói: "Bản tiên tử vừa rồi giúp ngươi chống đỡ lôi kiếp, cứu ngươi một mạng, giờ ngươi muốn đi, không phải là hơi vô lễ sao?!" "Tiên tử tha mạng!" Uyên tổng mặt mày cầu xin: "Tiểu nhân chỉ là một người tu tiên bình thường, thực sự không lấy ra được bảo vật quý giá nào để hiếu kính ngài." "Ai thèm bảo vật của ngươi!" Liễu Như Yên nũng nịu một tiếng, sau đó nói một cách hợp tình hợp lý: "Nếu bản tiên tử đã cứu mạng ngươi, thì mạng này của ngươi là của bản tiên tử.

Từ hôm nay trở đi, ngươi là người hầu của bản tiên tử, ta đi đâu ngươi phải theo đó." "Hả?

Người hầu?!" Uyên tổng bề ngoài thì vừa gấp vừa kinh hãi, nhưng trong lòng lại sướng phát điên.

Không phải hắn còn vương vấn tình xưa gì với Liễu Như Yên, mà là chỉ có đi theo bên cạnh nàng, hắn mới có thể điều tra ra kẻ bí ẩn đứng sau lưng nàng.

Đồng thời, hắn cũng vô cùng mong đợi, đến ngày sự thật phơi bày, khi hắn công khai thân phận, Liễu Như Yên sẽ có biểu cảm thế nào.

Hắn không chỉ trọng sinh trở về, mà còn âm thầm nằm vùng bên cạnh nàng... "Haizz!" Tần Phong không khỏi thở dài đồng tình: "Uyên tổng đáng thương, bị Như Yên Đại Đế xoay như chong chóng trong lòng bàn tay." Nói xong...

Tần Phong thu dọn tâm trạng, nhìn về phía Tiên Vương khôi lỗi.

Chỉ thấy con khôi lỗi này trên mặt đeo một chiếc mặt nạ sắt, như thể bị khảm vào đó, quanh thân tỏa ra uy áp của Tiên Vương, nhưng lại chỉ có thể phát huy chiến lực Tiên Quân đỉnh phong.

Cũng để Long Ngạo Thiên có thể nhìn nó thêm một cái giữa đám đông, hắn còn đặc biệt giữ lại một tia sức mạnh không gian mà nó lĩnh ngộ khi còn sống, có thể tiến hành di chuyển không gian trong phạm vi mười mét. "Hình như còn thiếu cái gì đó..." Tần Phong gãi cằm suy nghĩ, lại bắt quyết điểm ra một cái.

Dựa theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, Thiên Tuyển Chi Tử chẳng bao giờ nói lý lẽ, ngay cả khi đối mặt với cái hố mà phản diện đào sẵn, bọn họ cũng có thể biến nó thành cơ duyên của mình, cuối cùng trở thành thanh kiếm sắc bén đâm ngược lại phản diện.

Cho nên để tránh Tiên Vương khôi lỗi sau này trở thành vũ khí đâm lại chính mình, hắn đã lắp đặt bên trong cơ thể nó một cái phù văn giống như bom điều khiển từ xa.

Chỉ cần phát hiện có gì đó không ổn là có thể lập tức kích nổ. "Ừm, như vậy là an toàn rồi!" Khóe môi Tần Phong cuối cùng cũng lộ ra nụ cười hài lòng, sau đó vung tay truyền tống nó cho bản thể. "Lôi kiếp kết thúc rồi sao?!" Bản thể Tần Phong sau khi nhận được thông tin, nhìn thoáng qua Tử Diên đang ngủ say bên cạnh.

Hắn nhẹ tay nhẹ chân dời cánh tay trắng nõn như ngó sen của Tử Diên ra khỏi cổ mình, sau đó rón rén bò dậy từ trên giường rồng.

Định nhặt quần áo dưới đất lên mặc, nhưng do vụ "củi khô lửa bốc" quá lâu ngày không gặp khiến quần áo đã biến thành đồ cái bang, hắn chỉ đành cởi trần đi ra ngoài cung điện.

Lúc này...

đám nữ nhân đều đang ở ngoài cung điện, áp tai vào cửa nghe lén. "Nghe thấy gì chưa?!" Hữu Dung mở miệng hỏi: "Bệ hạ khi nào thì ra vậy?!" "Ta nghe thấy những tiếng... tu tu..." Tiêu Cửu Nương mặt đỏ bừng, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ ngưỡng mộ. "Ta cũng muốn!!" Phong Tình ấm ức mím môi, muốn được Tần Phong đóng dấu mị ma. "Quá đáng lắm!" Mộ Dung Tĩnh tức giận nói: "Nàng ấy là nữ nhân của Tần sư huynh, ta cũng là nữ nhân của Tần sư huynh, dựa vào cái gì mà nàng ấy được độc chiếm huynh ấy lâu như vậy." "Đúng vậy, đúng vậy..." Tiêu Cửu Nương liên tục gật đầu tán đồng, muốn đi lật đổ sự thống trị của Tử Diên. "Vấn đề là ở chỗ đó..." Nguyệt Hi thấy Tiêu Cửu Nương lên tiếng, lập tức mỉa mai: "Người hiền thì mới bị người ta cưỡi, ngươi là một con hồ ly tinh của Hợp Hoan tông mà cũng dám đòi tranh sủng với lương gia phụ nữ sao?" "Ngươi, ngươi..." Tiêu Cửu Nương tức đến mức lồng ngực phập phồng, hận không thể xé nát cái miệng của Nguyệt Hi. "Bởi vì nàng ấy hiền sao?!" Hữu Dung nhịn không được trợn mắt.

Nếu hiền mà được người ta cưới, thì ai có thể so sánh được sự lương thiện với tiểu y tiên như nàng chứ?!

Trong mấy năm Tần Phong rời đi, nàng suốt ngày vùi đầu vào biển kiến thức y thuật, lại nhờ vào Dược Tiên chi thể mà trưởng thành nhanh chóng.

Không chỉ chữa khỏi vết thương cũ cho nhiều đệ tử Tiên Minh, mà còn vang danh với danh hiệu "Long Quân tiểu y phi", cũng là một nhân vật có tiếng tăm ở Tiên Minh. "Mọi người đừng cãi nhau nữa..." Tiểu Nhu vội vàng thay Tiểu Hương Phi đứng ra khuyên giải, nói rằng mọi người sau này đều là chị em tốt cả đời.

Chương 1628

Cạch một tiếng!

Ngay lúc đám nữ nhân đang nói chuyện, cửa cung điện mở ra.

Tần Phong ngây người nhìn bọn họ, rõ ràng là không ngờ trước cửa lại có nhiều người đến thế.

Mà bọn họ cũng không ngờ Tần Phong lại đột nhiên mở cửa, đặc biệt là khi thấy Tần Phong đang cởi trần, ánh mắt mọi người vô thức dời xuống dưới. "Á!" Những tiếng hét chói tai phá tan sự tĩnh lặng của Bạch Ngọc Kinh, đám nữ nhân lập tức đỏ mặt nhanh chóng chạy tán loạn.

Ngay cả tiểu sư muội đã từng có thực tế phu thê với Tần Phong, khi nhìn thấy "người bạn cũ" cũng thầm kêu không chịu nổi, mặt đỏ bừng kéo Tiểu Nhu chạy nhanh đi.

Chỉ có một mình Phong Tình là to gan, không những không chạy mà còn nuốt nước miếng một cái. "Đừng nhìn nữa!" Tần Phong tiến lên gõ vào cái đầu nhỏ của Phong Tình, nói: "Mau đi tìm cho trẫm bộ quần áo, trẫm còn có việc phải ra ngoài một chuyến." "Ra ngoài?!" Phong Tình không màng đến đau đớn, lập tức hét lên.

Nàng vất vả lắm mới đợi được cơ hội tranh công, mắt thấy sắp được đóng dấu mị ma, gỡ bỏ cái danh xưng "nỗi nhục mị ma", làm sao có thể để Tần Phong chạy mất như vậy được?! "Cái đồ tham ăn nhà ngươi..." Tần Phong như nhìn thấu tâm tư của Phong Tình, khóe môi nhếch lên nhắc nhở: "Đừng quên những gì ngươi đã hứa với trẫm: Thính phong khởi, hoa lạc lệ, nguyệt hạ tuyết, đôi tuyết nhân!" "Hả, ngài vẫn còn nhớ sao?!" Phong Tình phát ra tiếng rên rỉ đau khổ, trong lòng hối hận không để đâu cho hết.

Ban đầu Tần Phong muốn trải nghiệm phong hoa tuyết nguyệt cũng không có gì, nhưng ngặt nỗi Ngọc Tuyết và Hoa Linh bị hút vào Luyện Yêu Hồ Lô, chẳng biết khi nào mới ra được, khiến giấc mộng "một chồng nhiều vợ" của nàng trở nên xa vời.

Nếu sớm biết Tần Phong thù dai nhớ lâu như vậy, nàng thề sẽ không bao giờ gia nhập tổ hợp Phong Hoa Tuyết Nguyệt, thà rằng cứ lấy thân phận mị ma mà xuất đạo cho xong.

Trong lúc Tần Phong đang bận mặc quần áo, thì nhóm Tam Lộng đại sư theo chân Tô Phỉ đã thuận lợi tiến vào Tô gia ở Nam Vực.

Chỉ thấy bên ngoài tiên sơn của Tô gia đã tụ tập rất nhiều kẻ liều mạng, rõ ràng đều vì miếng thịt béo bở Tô gia mà đến, nhưng vẫn chưa có ai dám là người đầu tiên ăn cua.

Còn các đệ tử Tô gia trong hộ tộc đại trận thì thần sắc cảnh giác, việc này liên quan đến sự hưng suy của gia tộc nên không dám lơ là một chút nào. "Xem ra Long Ngạo Thiên thật sự đã bại rồi!" Tô Uyển nhìn những người bên ngoài Tô gia, sắc mặt ngưng trọng nói: "Nếu không thì không thể có nhiều kẻ liều mạng vây quanh Tô gia như thế này." "Yên tâm đi!" Tô Phỉ nhẹ giọng an ủi: "Mặc dù Long Ngạo Thiên bại, nhưng chỉ cần hắn còn đó, Tô gia sẽ không sao đâu." "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Phu nhân, có lẽ người đã nghĩ quá tốt đẹp rồi.

Theo bần tăng được biết, Long Ngạo Thiên hiện đang bận đi tìm Lăng Tiêu Thánh Mẫu, e rằng căn bản không rảnh tay để cứu Tô gia đâu." "Cũng không cần lo lắng!" Tô Uyển lập tức lên tiếng phản bác: "Năm đó con tiện nhân Tâm Ngữ kia đã mang đi hai phần ba tinh nhuệ đệ tử của Tô gia, hiện tại lại kinh doanh ở Nam Vực nhiều năm như thế, há có thể để đám liều mạng này công phá?!" "E rằng phải khiến nhị tiểu thư thất vọng rồi!" Mộc Tú lên tiếng đả kích không thương tiếc: "Lần này Tâm Ngữ tiên tử thấy Long Ngạo Thiên dốc toàn lực xuất kích, tưởng rằng hắn có thể một hơi công phá Tiên Minh, diệt Lăng Tiêu Cung, nên đã điều động toàn bộ cao thủ Tô gia đi theo.

Kết quả là Tiên Minh sử dụng tiên khí kiểu mới, khiến cao thủ Tô gia cơ bản bị tiêu diệt sạch sẽ, hiện tại Tô gia chỉ là cái vỏ rỗng, chỉ còn vài tên Tiên Quân ở lại giữ nhà thôi." "Cái gì?!" Tô Phỉ chỉ cảm thấy não bộ thiếu oxy, cơ thể lập tức lảo đảo. "Phu nhân!" Đàm Lực nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đỡ lấy Tô Phỉ. "Ả ta sao dám..." Tô Uyển tức đến mức lồng ngực phập phồng kịch liệt, không ngờ Tâm Ngữ tiên tử lại có thể phá gia đến mức này. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư nhanh chóng liếc mắt một cái, chắp tay nói: "Phu nhân, nhị tiểu thư, bần tăng có một câu không biết có nên nói hay không..." "Ta không sao!!" Tô Phỉ trao cho Đàm Lực một ánh mắt trấn an, sau đó hít sâu một hơi ổn định tâm thần nói: "Đại sư là người nhà mình, có gì cứ nói thẳng đi." "Vậy bần tăng xin phép không khách sáo!" Tam Lộng đại sư vừa nghe thấy chữ "người nhà mình", theo bản năng lại liếc nhìn Tô Uyển một cái, rồi bắt đầu hỏi: "Năm đó Tâm Ngữ tiên tử đòi chia gia tài, các bậc trưởng bối Tô gia sở dĩ không ngăn cản, e rằng là đang tính toán kế sách 'không để trứng vào cùng một giỏ' phải không?!" "Trứng?

Giỏ?!" Tô Uyển đầy đầu dấu chấm hỏi, không hiểu ý gì. "Không giấu gì đại sư..." Tô Phỉ không hề che giấu, sảng khoái thừa nhận: "Năm đó Tô gia chia gia tài nhìn bề ngoài là do ta và Tâm Ngữ không hợp nhau, nhưng thực chất là do minh chủ Tiên Minh khí huyết cạn kiệt, tuổi thọ sắp hết, còn Lăng Tiêu Tiên Đế và Ngạo Thiên Tiên Đế thì lần lượt đột phá Tiên Đế..." "Mặc dù con gái Tô gia là Tâm Ngữ có giao thiệp với cả hai vị Tiên Đế mới nổi, nhưng các trưởng bối Tô gia lại coi trọng Long Ngạo Thiên hơn, nên đã định dốc toàn lực dựa vào Chiến Thần Điện.

Nhưng lại lo lắng Lăng Tiêu Cung sau này lớn mạnh, nên mới để lại một phần ba tinh nhuệ ở Bắc Vực, định để lại một mầm mống cho Tô gia.

Nhưng khi Uyển Nhi sinh ra lại dẫn động thiên địa dị tượng, hơn nữa còn lọt vào bảng thiên tư võ tu, nên cuối cùng quyết định để nàng bái nhập Lăng Tiêu Cung, hoàn thành việc đặt cược cả hai bên." "Quả nhiên..." Mộc Tú lộ ra biểu cảm đúng như dự đoán, hắn thừa biết các đại tộc đều thích chơi trò này.

Đặt cược hai bên, ai thắng cũng được lợi! "Đặt cược?

Ta sao?" Tô Uyển ngơ ngác chỉ vào mình, cảm giác mình như bị đem bán vậy. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay: "Các trưởng bối Tô gia quả thực đã tính toán rất hay, nhưng bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ tới, Chiến Thần Điện đại bại ở biên cảnh đông nam, Lăng Tiêu Cung đại bại ở biên cảnh đông bắc, ngược lại một Tiên Minh vốn đã như mặt trời sắp lặn lại một lần nữa bùng phát sức sống." "Cái gì?!" Tô Uyển lập tức kinh hô: "Ngươi vừa nói gì?

Lăng Tiêu Cung đại bại ở biên cảnh đông bắc?!" "Đúng vậy!" Nhậm Hoàn vội vàng cướp lời: "Lăng Tiêu Cung ở biên cảnh đông bắc cũng gặp thảm bại tương tự, minh chủ Tiên Minh và Mộng Dao tiên tử liên thủ chặn đứng Lăng Tiêu Tiên Đế, tiên khí kiểu mới đại sát tứ phương, tiêu diệt gần bảy thành binh lực của Lăng Tiêu Cung.

Để ngăn Lăng Tiêu Tiên Đế phát điên lao vào Đông Vực giết chóc vô tội, Tiên Minh còn phái Diệp Thần đi tập kích đại bản doanh Lăng Tiêu Cung, cuối cùng thành công ép lui Lăng Tiêu Tiên Đế." "Làm sao có thể?!" Tô Phỉ lập tức kêu lên, cảm thấy đầu óc choáng váng.

Cứ ngỡ đặt cược hai bên thì kiểu gì cũng trúng một, ai dè đặt sai cả hai, ngược lại phía bị coi thường nhất là Tiên Minh lại quật khởi. "Diệp Thần tập kích Lăng Tiêu Cung?!" Trong lòng Tô Uyển vừa gấp vừa giận lại vừa may mắn.

Gấp là muốn biết tình hình Lăng Tiêu Cung hiện tại; giận là vì Diệp Thần đánh lén nhà mình; còn may mắn là vì mình bị Tần Phong đánh bị thương, không theo Lăng Tiêu Tiên Đế ra tiền tuyến, thoát được cái tỷ lệ đi đầu thai lên đến bảy mươi phần trăm kia. "Phu nhân!" Tam Lộng đại sư thấy chuẩn bị tâm lý đã hòm hòm, liền khuyên: "Thời thế đã khác xưa, minh chủ Tiên Minh tuy khí huyết cạn kiệt, nhưng Mộng Dao tiên tử đã đột phá Tiên Đế, cộng thêm những hậu bối như Lâm Tam, Diệp Thần, chúng ta phải sớm tính toán mới được!" "Ý đại sư là..." Tô Phỉ cau mày: "Tô gia chúng ta muốn không bị sụp đổ, thì cần phải đi đặt cược vào Tiên Minh sao?!" "Phu nhân quả nhiên thông minh!" Tam Lộng đại sư lại bắt đầu khích bác: "Hiện tại Tô gia ở Nam Vực chỉ còn vài tên Tiên Quân trấn thủ, bọn họ sở dĩ đón phu nhân về, chẳng qua là muốn người đi làm tay sai cho bọn họ thôi." "Làm tay sai?!" Đôi mày Tô Phỉ lại chau lại, cảm thấy Tam Lộng đại sư phân tích rất có lý. "Chị!" Tô Uyển lập tức sốt sắng: "Chị không lẽ thật sự tin lời lão trọc này, định đi đặt cược vào Tiên Minh sao?!" "Không được vô lễ!" Tô Phỉ trước tiên mắng Tô Uyển một câu, sau đó trao cho Tam Lộng một ánh mắt xin lỗi. "Không sao!" Tam Lộng đại sư tỏ ra rất rộng lượng, rồi lại thâm trầm nói: "Tô nhị tiểu thư, dù cô không nghĩ cho bản thân, cam tâm làm bia đỡ đạn cho Tô gia Nam Vực, thì cũng phải nghĩ cho đứa trẻ trong bụng chị cô chứ!" "Đứa trẻ!!" Cơ thể Tô Phỉ run lên bần bật, như bị nắm thóp.

Mặc dù cha của đứa bé không ra gì, nhưng đứa bé lại mang một nửa huyết mạch của nàng, nàng tuyệt đối không thể để đứa trẻ gặp nguy hiểm. "Cái tên ngốc này..." Mộc Tú thấy Đàm Lực vẫn đứng đờ người ra, tức giận truyền âm: "Đừng nhìn nữa, mau lại an ủi đại tiểu thư Tô gia đi chứ!" "An ủi?

À!" Đàm Lực lập tức phản ứng, vỗ ngực bôm bốp: "Phu nhân yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng và con." "Tướng công!" Trong mắt Tô Phỉ hiện lên những tia sáng lung linh, như thể đã tìm thấy chỗ dựa vững chắc cho mình.

Không chỉ tình nguyện cưới một góa phụ như nàng, mà còn sẵn lòng chấp nhận đứa con của nàng.

Nếu không phải hiện tại đang có người ngoài ở đây, nàng đã muốn "thưởng" thật hậu hĩnh cho Đàm Lực rồi. "Chị..." Tô Uyển lập tức á khẩu, chỉ biết cầu cứu nhìn Tô Phỉ. "Được rồi!" Tô Phỉ lưu luyến dời tầm mắt, hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định nói: "Đại sư nói quả thực không sai, ta dù không vì mình, cũng phải vì con mà tính toán, không thể lấy tính mạng mình ra mạo hiểm." "Nhưng mà chị ơi..." Tô Uyển sốt ruột: "Chị thật sự định đặt cược vào Tiên Minh sao?!" "Ừm!" Tô Phỉ gật đầu khẳng định, rồi lại vẻ mặt khó xử: "Nhưng chúng ta dù muốn đặt cược, người ta ở Tiên Minh cũng chưa chắc đã thèm để ý, huống hồ chúng ta cũng chẳng có vốn liếng gì để đặt." "Phu nhân, nếu thật sự muốn cược, không phải là không có con đường!" Mộc Tú vội vàng lên tiếng: "Ta nghe lão Đàm nói qua, năm đó khi hắn đi Linh Chi bí cảnh tranh đoạt Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn, có gặp qua Tần Phong của Tiên Minh, hai người còn lập một vụ cá cược, ai thua thì phải nhận đối phương làm cha." "Tướng công thắng sao?!" Tô Phỉ lập tức lộ vẻ kinh hỉ, không ngờ Đàm Lực còn có mối quan hệ này.

Đừng nhìn hiện tại Diệp Thần và Lâm Tam danh tiếng lẫy lừng, nhưng Tần Phong mới là tương lai của Tiên Minh, không chỉ luyện chế tiên khí mới cho Tiên Minh, mà còn thành công gánh vác...

đôi chân dài của Mộng Dao tiên tử.

Nếu bọn họ có thể khiến Tần Phong gọi một tiếng cha, sau này ở Tiên Minh chẳng phải là đi ngang sao?! "Ách..." Tô Uyển ngập ngừng: "Lúc đó ta cũng có mặt, bọn họ quả thực có vụ cá cược đó, nhưng người thắng lại không phải là tỷ phu..." "Không phải tướng công?!" Tô Phỉ sững sờ: "Vậy chẳng phải là nói, ta là con dâu của Tần Phong, gặp mặt phải gọi hắn một tiếng cha nuôi sao?!" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay: "Có tầng quan hệ này, Tô gia muốn không phát đạt cũng khó nha!" "Đúng thế!" Mộc Tú tán đồng gật đầu: "Đừng quên Tần Phong chính là nam nhân có mệnh cách được 'sáu vị Đế vương bảo kê', hiện tại Mộng Dao tiên tử nhờ hắn mà đột phá Tiên Đế cảnh, nếu phu nhân gọi hắn một tiếng cha nuôi, sau này coi như có sáu vị Tiên Đế nương nương che chở rồi..." “Nếu cô nói như vậy...” Tô Uyển lập tức rơi vào trầm tư.

Mặc dù gọi một tiểu bối như Tần Phong là cha nuôi thì thật khó mở lời, nhưng ai có thể cưỡng lại sự cám dỗ của việc có sáu bà mẹ là Tiên Đế cơ chứ!?

Chương 1629

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư tiếp tục bồi thêm: “Hơn nữa Tần Phong còn đứng đầu Bảng Thiên Tư Khí Tu, gọi hắn một tiếng cha nuôi, biết đâu còn nhận được tiên khí phẩm chất cao.” “A, cái này!!” Tô Phỉ nghe thấy có tiên khí phẩm chất cao, lập tức cảm thấy tiếng cha nuôi này dường như cũng không khó mở lời đến thế.

“Lần này ổn rồi!” Mộc Tú và Tam Lộng đại sư nhìn nhau cười một tiếng, biết Tô Phỉ đã bắt đầu động lòng.

Mặc dù bọn họ hiện tại đã dựa vào Tô Phỉ để thành công tiến vào Tô gia, nhưng nàng dù sao cũng là đích nữ của Tô gia, một khi chọn đứng về phía gia tộc chắc chắn sẽ gây ra không ít phiền phức cho bọn họ.

Cho nên thay vì tự tăng thêm độ khó cho mình, chi bằng kéo đối phương cùng nhập hội.

Dù không giúp được gì nhiều thì cũng không lo nàng sẽ gây loạn.

“Quá là ổn định luôn!” Nhậm Hoàn không nhịn được cảm thán một tiếng.

Cứ ngỡ mình đã hòa nhập vào đội ngũ chuyên nghiệp, không ngờ bên trong toàn là nhân tài, con đường mình phải đi còn dài lắm.

“Không phải chứ chị, chị định làm thật à!?” Tô Uyển thấy chị mình động lòng, lập tức cuống cả lên.

Mặc dù tiền đồ tương lai của Tần Phong không thể hạn lượng, nhưng hắn cũng mới chỉ ngoài ba mươi, nếu thật sự chạy đi gọi hắn là cha nuôi, chẳng phải sẽ bị anh hùng thiên hạ cười chết sao.

“Nguyện thua cuộc thì phải chịu phạt!” Tô Phỉ lý thẳng khí hùng nói: “Vì tướng công đã thua, chúng ta đương nhiên phải tuân thủ lời hứa.” “Không đúng lắm, mười phần thì có đến mười hai phần không đúng!” Đàm Lực cuối cùng cũng phản ứng lại, nghi ngờ mình bị sập bẫy.

Rõ ràng nói là một con cá ăn nhiều món, kéo quần lên là có thể tìm đối tượng tiếp theo, nhưng sao giờ lại diễn giả làm thật, biến Tô Phỉ thành người của mình luôn rồi!?

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đì đùng đột nhiên vang lên, đại địa cũng theo đó rung chuyển kịch liệt.

Chỉ thấy đám vong mạng chi đồ bên ngoài Tô gia cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, từng kẻ một tiên khí quanh thân dao động như triều dâng, chiêu thức tung ra liên tiếp như không tốn tiền.

“Không xong, trụ vững!” Đệ tử Tô gia vội vàng tiến lên, liên tục bấm quyết.

Hộ tộc đại trận của Tô gia lập tức tỏa ra hào quang rực rỡ, như một pháo đài kiên cố ngăn chặn đòn tấn công của đám người bên ngoài.

Tuy nhiên, thế công của đối phương cực kỳ mãnh liệt, thay nhau tế xuất tiên khí tấn công khiến đại trận không ngừng chấn động.

“Chị, đánh nhau rồi!” Tô Uyển lập tức căng thẳng, nhìn chị mình hỏi xem phải làm sao.

“Chúng ta phải mau chóng rời đi!” Tô Phỉ sắc mặt ngưng trọng nói: “Chị cảm ứng được mấy đạo khí tức Tiên Vương, dù hộ tộc đại trận của Tô gia có mạnh đến đâu, chỉ dựa vào mấy tên Tiên Quân cũng không thủ được, bị công phá là chuyện sớm muộn.” “Phu nhân!” Mộc Tú thấy thời cơ đã chín muồi, liền mở lời: “Nếu sớm muộn gì Tô gia cũng bị đám người này công phá, bảo bối cất giấu trong nhà chắc chắn sẽ bị chúng cướp mất, vậy tại sao chúng ta không tự mình mang đi trước!?" "Hử!?" Tô Phỉ sững sờ, nàng chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

"Đúng thế!" Đàm Lực thấy cuối cùng cũng vào vấn đề chính, lập tức khuyên bảo: "Thay vì để lợi cho người ngoài, chi bằng để lợi cho người nhà mình." "Anh rể nói đúng!" Tô Uyển lập tức giơ tay ủng hộ: "Để cho người ngoài hưởng thì thà để người nhà mình lấy còn hơn." "Thế này không ổn lắm chứ!?" Tô Phỉ vẫn còn chút liêm sỉ, thần tình ngập ngừng: "Dù sao chúng ta cũng là người một nhà, không ra tay giúp đỡ thì thôi, chẳng lẽ lại thừa nước đục thả câu!?" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, thần tình trang nghiêm: "Phu nhân quả nhiên bồ tát tâm trường, nhưng phu nhân coi bọn họ là người nhà, bọn họ có coi phu nhân là người nhà không?" "Thằng trọc nói đúng đấy!" Mộc Tú vội vàng phụ họa: "Năm đó Tô gia thừa biết Lăng Tiêu Tiên Đế thích Tâm Ngữ tiên tử, vẫn nhất quyết phân gia chuyển tới Nam Vực, bỏ mặc phu nhân ở Bắc Vực gánh chịu cơn giận của Lăng Tiêu Tiên Đế, lúc đó họ có coi phu nhân là người nhà không?

Lần này Tô gia gặp nguy cơ diệt tộc, biết rõ phu nhân đang mang thai vẫn đón người về, hoàn toàn không màng đến sống chết của phu nhân và đứa trẻ, họ có coi phu nhân là người nhà không..." "Đừng nói nữa!" Tim Tô Phỉ như bị đâm trúng, lập tức cắt ngang lời Mộc Tú.

Rõ ràng nàng mới là đích nữ của Tô gia, nhưng bất kể gặp chuyện gì, gia tộc luôn nghĩ tới con tiện nhân Tâm Ngữ kia trước tiên, còn nàng cuối cùng chỉ làm nền cho ả.

"Đến lượt tôi chưa nhỉ!?" Đàm Lực cảm nhận được cảm xúc của Tô Phỉ thay đổi, nhưng vì không có kịch bản và lời thoại từ trước nên chỉ biết cầu cứu nhìn Mộc Tú và Tam Lộng.

“Đừng nói gì, ôm lấy cô ấy!!” Mộc Tú cảm thấy mệt tim vô cùng, nhưng vẫn phải truyền âm chỉ đạo.

“Ờ!” Đàm Lực rất nghe lời.

Gã tiến đến trước mặt Tô Phỉ, không nói lời nào mà chỉ lặng lẽ mở rộng vòng tay, ôm nàng vào lòng.

“Tướng công!” Thân hình Tô Phỉ khẽ run lên, hốc mắt lập tức tràn đầy lệ thủy.

Tuy từ nhỏ không có ai yêu thương, lớn lên lại gả cho một tên cặn bã, nhưng may mà ông trời có mắt, để nàng gặp được một người tướng công không chê bai mình, toàn tâm toàn ý yêu thương mình.

“Đại tiểu thư, trưởng lão mời người ra tay...” Một tên đệ tử Tô gia hớt hải chạy đến, muốn mời Tô Phỉ đi giúp đỡ chống lại ngoại địch.

“Quả nhiên là thế...” Tô Uyển thấy đúng như lời Mộc Tú nói, lập tức tức giận hẳn lên.

Phập một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Chỉ thấy Nhậm Hoàn còn chưa đợi đối phương nói hết câu đã lướt tới trước mặt, Ngư Trường kiếm trong tay lóe lên, tiễn hắn đi lãnh hộp cơm.

“Anh giết hắn rồi!?” Tô Uyển lập tức ngẩn người.

Mặc dù nàng cũng hận Tô gia Nam Vực, nhưng hai bên dù sao cũng chung tổ tiên, nàng chưa từng nghĩ đến việc giết người.

“Giết thì giết!” Tô Phỉ lau nước mắt, thần tình quật cường: “Nếu Tô gia đã không coi ta là người nhà, vậy ta cũng không cần coi họ là người nhà nữa.

Tuy nhiên, với tư cách là đích nữ Tô gia, ta có quyền thừa kế tài sản của gia tộc.” “Hả!?” Tô Uyển không thể tin nổi nhìn chị ruột, cảm thấy hình như chị mình bị đám người này dạy hư rồi.

“Phu nhân nói hay lắm!” Tam Lộng đại sư dẫn đầu vỗ tay, vô cùng tán thành quan điểm của Tô Phỉ.

“Phu nhân nói đúng!” Mộc Tú cũng vỗ tay theo, lời nịnh hót tuôn ra không dứt.

“Quá chuyên nghiệp!” Đàm Lực không nhịn được cảm thán.

Cứ ngỡ lần đoạt bảo này sẽ là một trận ác chiến, mình là nguồn hỏa lực duy nhất, không ngờ bọn họ lại lật ngược tình thế, tẩy não được luôn cả Tô Phỉ.

Không chỉ có thể danh chính ngôn thuận dọn sạch kho báu Tô gia, mà còn có thể chia sẻ được một phần áp lực rất lớn.

“Đi!” Tô Phỉ biết thời gian gấp rút, lập tức bắt đầu hành động.

“Tới đây, tới đây!” Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức hớn hở đi theo, thanh đại đao trong tay cũng đã sớm khát khao khó nhịn...

“Sát!!” Bên ngoài tiên sơn Tô gia, tiếng la sát vang thấu trời, kẻ địch như triều dâng tràn tới.

“Chống trụ, nhất định phải chống trụ!” Mấy tên Tiên Quân của Tô gia ngồi xếp bằng giữa không trung, quanh thân dao động vô số phù văn.

Đệ tử Tô gia bên dưới cũng không rảnh rỗi, liên tục bấm quyết, hội tụ sức mạnh của mọi người để duy trì hộ tộc đại trận.

Tuy nhiên, đòn tấn công bên ngoài quá mãnh liệt, nhiều đệ tử Tô gia mặt mày tái mét, mồ hôi đầm đìa, khiến tâm trạng căng thẳng và lo âu bắt đầu lan rộng trong gia tộc.

Cũng vì đệ tử đều bận duy trì đại trận nên nhóm Tam Lộng đại sư thuận lợi đi đến trước kho báu của Tô gia.

“Nhanh, tất cả nhanh tay lên!” Đệ tử Tô gia ra vào kho báu, không ngừng vận chuyển cực phẩm tiên tinh ra ngoài để bổ sung năng lượng cho đại trận.

Chương 1630

“Đấy đều là tiền của chúng ta cả mà!” Tam Lộng đại sư nhìn mà xót ruột, vội vàng tiến lên quát: “Dừng lại, tất cả dừng lại cho ta, đại tiểu thư lệnh cho các người dừng tay.” “Đại tiểu thư?

Đại tiểu thư nhà nào!?” Đệ tử Tô gia nghe vậy liền ngơ ngác.

Tuy bọn họ là đệ tử Tô gia, nhưng đều là thế hệ trẻ sinh ra sau khi phân gia, không hề quen biết đích nữ Tô Phỉ này.

“Ta là Tô Phỉ!” Sắc mặt Tô Phỉ vô cùng khó coi, chủ động bước ra chứng minh thân phận.

“Không biết!” Có đệ tử thẳng thừng nói: “Chúng ta chỉ biết đại tiểu thư duy nhất của Tô gia là Tâm Ngữ tiên tử, người đã dẫn dắt gia tộc đi đến đỉnh cao, kẻ khác không xứng xưng là đại tiểu thư Tô gia.” “Ngươi...” Tô Phỉ tức đến phập phồng cả ngực, sắc mặt càng thêm u ám.

Nàng đường đường là đích nữ mà lại bị một đứa con thứ đè đầu cưỡi cổ đã đành, giờ đến cả đám đệ tử cũng khinh nhờn nàng, điều này càng khiến nàng quyết tâm dọn sạch cái kho báu này.

“Mau tránh ra!” Tên đệ tử cầm đầu mất kiên nhẫn: “Đừng có cản trở công việc của chúng ta, ngươi có biết hậu quả nghiêm trọng thế nào không...” Lời chưa dứt, phập một tiếng!

Nhậm Hoàn đã xuất hiện sau lưng hắn từ lúc nào, Ngư Trường kiếm xoẹt qua cổ, tiễn hắn về chầu trời.

“Kẻ nào dám bất kính với đại tiểu thư, chết!” Ánh mắt Nhậm Hoàn lạnh lẽo nhìn đám đệ tử Tô gia, không rõ là đang chuẩn bị cho kế hoạch “một con cá ăn nhiều món” tiếp theo hay thực sự đang bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng cho vị đại tiểu thư này.

“Gux ác!” Đám đệ tử xung quanh kinh hãi, sau đó giận dữ: “Các người dám giết người tại Tô gia...” Uỳnh một tiếng!

Thân hình như ngọn núi nhỏ của Đàm Lực tiến lên một bước, bóng tối khổng lồ bao trùm lấy đối phương.

Một thanh đại đao cực đại vác trên vai, lưỡi đao sáng loáng dưới ánh mặt trời, khí tức sát lục cuồng bạo tỏa ra khiến ai nấy đều run rẩy.

Thân hình đồ sộ của gã tạo ra một áp lực kinh người, khiến người ta cảm thấy khó thở.

“Ngươi, ngươi là ai!?” Đệ tử Tô gia run rẩy, lùi lại hai bước theo bản năng.

“Kẻ nhục nhã phu nhân ta, chết!” Ánh mắt Đàm Lực lạnh thấu xương, khí tức sát lục bùng nổ như bão tố.

Oong oong!

Một tiếng đao ngân vang vọng thiên địa, đao khí khủng khiếp hóa thành cuồng phong quét sạch toàn trường.

Đàm Lực chẳng thèm phí lời, trực tiếp vung đao chém xuống.

Đao ý bộc phát hình thành một cột sáng đao quang chọc thủng mây xanh, tựa như muốn chẻ đôi cả bầu trời.

“Không xong!!” Đệ tử Tô gia biến sắc, vội vàng liên thủ chống đỡ.

Ầm ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh mẽ, phát ra hào quang chói mắt cùng tiếng nổ như sấm rền.

Hiện tại cao thủ của Tô gia đã tổn thất gần hết, mấy tên Tiên

Quân còn lại thì bận duy trì đại trận, nên chỉ dựa vào đám đệ tử này căn bản không cản nổi một đao của Đàm Lực.

Đao khí sắc bén quét qua, không chỉ đánh bay đám đệ tử mà còn chẻ mặt đất thành một rãnh sâu hoắm.

“Phụt!!” Đệ tử Tô gia thi nhau hộc máu ngã gục, tiếng rên rỉ đau đớn vang lên khắp nơi.

“Không xong rồi, cùng xông lên!” Thấy Đàm Lực khó nhằn, những đệ tử khác hô hào nhau hội đồng.

“Giết!!” Đệ tử Tô gia không chút do dự, cầm tiên khí lao lên.

“Cũng có kẻ không sợ chết sao!” Khóe miệng Đàm Lực nhếch lên nụ cười khát máu, tựa như mãnh hổ thấy con mồi.

Uỳnh!!

Chân trái gã đạp mạnh xuống đất, mặt đất nứt toác, cả người lao đi như đạn pháo, tạo ra tiếng nổ siêu thanh và một luồng phong bạo cực mạnh.

Oong oong!

Tiếng đao ngân lại vang lên, đao thế bàng bạc hóa thành đao quang xuyên thấu thiên khung, chiêu thức đại khai đại hợp trảm xuống liên hồi.

“Lợi hại quá!” Tô Uyển nhìn Đàm Lực như một vị chiến thần, tâm hồn nhỏ bé bị chấn động cực mạnh.

Cứ ngỡ mình hạng 31 Bảng Thiên Tư Võ Tu đã là giỏi, giờ nhìn Đàm Lực hạng 15 mới thấy mình còn kém xa.

Nàng hạ quyết tâm sau chuyện này phải bế quan kích hoạt thể chất đặc thù của mình.

“Tướng công!” Tô Phỉ nhìn Đàm Lực chiến đấu vì mình, lòng cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

“Mẹ nó, tôi cũng có ra tay mà!” Nhậm Hoàn lập tức buồn bực, cảm thấy kế hoạch “một con cá ăn nhiều món” có vẻ hỏng rồi.

“Có tiền rồi thì lo gì không có cá ăn!?” Tam Lộng đại sư lập tức giáo huấn: “Đừng vì một con cá mà từ bỏ cả đại dương!” “Có lý!” Nhậm Hoàn tỉnh ngộ: “Kẻ nghèo mới nghiên cứu một con cá ăn nhiều kiểu, người giàu người ta ăn một lúc mấy con luôn.” “Biết thế thì còn không mau làm việc!” Mộc tú xung phong nhận việc, lao vào kho báu.

Tuy bọn họ ở Nam Vực thời gian qua đã kiếm được bộn, nhưng so với kho báu của Tô gia thì đúng là phù du so với đại dương.

“Tới đây!” Nhậm Hoàn và Tam Lộng không giấu nổi nụ cười, lôi ra một đống nhẫn trữ vật đã chuẩn bị sẵn.

Trong kho báu không chỉ có thiên tài địa bảo mà còn có cực phẩm tiên tinh, tiên khí, tiên thạch chất thành núi...

Tuy không bằng kho báu của Long Ngạo Thiên nhưng cũng được một phần mười rồi.

“A nga nga...” Ba tên này hưng phấn hú hét như khỉ, lao vào vét sạch mọi thứ vào nhẫn trữ vật.

Đầy cái này là đổi cái khác ngay, động tác cực kỳ chuyên nghiệp và dứt khoát.

“Đám người này có phải đội ngũ tử tế không vậy!?” Nhìn thủ pháp chuyên nghiệp của nhóm Tam Lộng, chị em Tô Phỉ cảm thấy có gì đó sai sai...

“Không xong rồi, có địch tập!” Đệ tử Tô gia cuối cùng cũng phản ứng lại, bắt đầu hô hoán.

Nhưng hiện tại lãnh đạo cao tầng của Tô gia đã chết sạch, mấy tên

Tiên Quân còn lại thì đang bận duy trì đại trận.

Dù biết có trộm vào nhà cũng không rảnh tay mà đối phó với đội ngũ chuyên nghiệp, chỉ biết trơ mắt nhìn Đàm Lực như sói lạc bầy cừu, tay nâng đao rơi, chém giết không ngừng...

“Đại tiểu thư Tô Phỉ, cô đang làm cái gì vậy!?” Một lão giả Tô gia nghe tin, chống gậy run rẩy chạy đến.

Chương 1631

Ban đầu cho Tô Phỉ vào là vì muốn lợi dụng tu vi Tiên Vương của nàng, không ngờ nàng vào rồi không những không giúp gia tộc mà còn dẫn người ngoài giết đệ tử nhà mình.

“Ông không thấy sao!?” Tô Phỉ lạnh lùng nói: “Ta đang dạy dỗ đám đệ tử không hiểu quy củ này, để chúng hiểu thế nào là tôn ti trật tự, ai mới là đích hệ đại tiểu thư của Tô gia!” “Tô Phỉ, cô quá đáng lắm rồi!” Lão giả tức giận: “Chúng ta đã phân gia, cô lấy tư cách gì mà đòi hành xử đặc quyền của đích hệ đại tiểu thư!?” “Phân gia thì không được dùng đặc quyền sao!?” Tô Phỉ mỉa mai: “Ta nhớ hồi chưa phân gia, các người cũng có tôn trọng ta đâu?

Không biết người ngoài nhìn vào còn tưởng con tiện nhân Tâm Ngữ kia là đích nữ đấy.” “Cô, cô...” Lão giả tức đến đỏ mặt tía tai, không nói nên lời.

Nếu là trước kia, lão chắc chắn sẽ phản bác rằng: “Cô làm sao sánh được với Tâm Ngữ”.

Người ta không chỉ quen biết Lăng Tiêu Tiên Đế từ nhỏ mà lớn lên còn ôm được đùi của Long Ngạo Thiên, là hy vọng đưa Tô gia lên tầm cao mới.

Nhưng giờ đây cao tầng Tô gia vì Tâm Ngữ mà tổn thất sạch sành sanh, lại đang bị tấn công dữ dội, lão thật sự chẳng biết nói gì thêm.

Đúng lúc này, mây gió biến sắc!

Phía ngoài tiên sơn Tô gia xuất hiện một nam tử trẻ tuổi.

Hắn ngạo nghễ đứng giữa hư không, chiến phủ trong tay lấp lánh hàn quang như muốn bổ đôi thiên địa, khí tức cương mãnh vô tận tỏa ra khiến tiên khí xung quanh dao động kịch liệt.

“Là hắn!” Đàm Lực dừng tay nhìn lên, mắt rực cháy chiến ý: “Hạng 13 Bảng Thiên Tư Võ Tu, kẻ sở hữu Canh Kim Chiến Thể - Hạng Thiên Ca!!” “Hắn chính là Hạng Thiên Ca!?” Nhóm Tô Phỉ nghe vậy cũng nhìn sang.

Dù chưa gặp nhưng danh tiếng của người này bọn họ đã nghe qua.

Nghe đồn hắn xuất thân từ một gia tộc nhị lưu không có Tiên Vương trấn giữ, nhưng vừa sinh ra đã dẫn động dị tượng, chưa đầy mười tuổi đã kích hoạt Canh Kim Chiến Thể.

Hiện tại dù chỉ là Tiên Quân đỉnh phong nhưng đã có thể đánh bại cao thủ Tiên Vương dưới mức Hoa Khai Tứ Phẩm, một tay kéo Hạng gia từ nhị lưu lên hàng nhất lưu.

“Hát!” Hạng Thiên Ca hét lớn một tiếng, năng lượng quanh thân sôi trào, chiến phủ bừng sáng kim quang hóa thành một cái rìu khổng lồ như thần phủ khai thiên, mang theo sức mạnh Canh Kim vô song chém thẳng xuống đại trận Tô gia.

“Chống trụ, mau chống trụ!” Đệ tử Tô gia trợn tròn mắt, dồn hết sức lực phòng thủ.

Nhưng kho báu đã bị đội ngũ chuyên nghiệp chiếm đóng, cắt đứt nguồn cung cực phẩm tiên tinh khiến bọn họ hụt hơi.

Ầm ầm ầm!

Cự phủ đi tới đâu, hư không rung chuyển tới đó.

Khi cự phủ va chạm với đại trận, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Hào quang lóe sáng, bụi mù mịt!

Xung kích lực cực mạnh lan tỏa khiến núi sông chấn động, đất đai nứt nẻ.

Hộ tộc đại trận mà Tô gia luôn tự hào đã mờ nhạt hẳn đi dưới cú bổ cương mãnh này, dường như không thể chịu thêm một đòn nào nữa.

“Phụt!!” Đệ tử hộ trận đồng loạt hộc máu.

“Không xong, Tô gia sắp bị phá rồi!” Tô Phỉ thấy đại trận sắp tan vỡ, lo lắng nhìn về phía kho báu.

Cứ ngỡ nhóm Tam Lộng cần thêm thời gian, không ngờ bọn họ đã dùng thủ pháp chuyên nghiệp dọn sạch kho báu và đang mỉm cười đứng sau lưng nàng.

“Kết thúc rồi sao!?” Tô Uyển ngẩn ngơ nhìn ba người, rồi nhìn vào kho báu.

Bên trong trống huếch trống hoác, đến cả đá quý phát sáng gắn trên tường cũng bị nạy sạch, sạch đến mức con chuột vào chắc cũng phải khóc lóc mà đi ra.

“Không xong rồi, Tô gia tiêu đời rồi!” Đám vong mạng chi đồ bên ngoài thấy thế liền hú hét hưng phấn.

Bọn chúng như được tiêm kích thích tố, không hề thấy mệt mỏi mà liên tục phát động tấn công mãnh liệt.

“Chống trụ, mau đứng dậy chống trụ!” Tiên Quân Tô gia miệng đầy máu gào thét, thúc giục đệ tử.

Nhưng Hạng Thiên Ca không cho bọn họ cơ hội, lần nữa vung cự phủ trảm xuống.

Ầm ầm ầm!!

Lại một tiếng nổ vang dội, đại trận Tô gia xuất hiện một vết nứt lớn.

Đám người bên ngoài điên cuồng tấn công vào vết nứt đó, khiến nó lan rộng như mạng nhện.

“Hạng Thiên Ca này mạnh thật đấy!” Mộc Tú không quan tâm đến đại trận sắp vỡ, trái lại nhìn Hạng Thiên Ca với vẻ suy tư.

“Chính xác là rất mạnh!” Tam Lộng đại sư gật đầu tán thành, sau đó nhìn Mộc Tú cười một tiếng.

Theo kế hoạch ban đầu, sau khi dọn sạch kho báu Tô gia, bọn họ cần chiêu mộ một số nhân viên ngoại biên để đi chi viện cho Phương cô nương.

Sức chiến đấu của Hạng Thiên Ca này rất tốt, rất thích hợp làm nhân viên ngoại biên cho bọn họ.

“Đám này có phải đội ngũ đàng hoàng không vậy!?” Hai chị em Tô gia lại nghi hoặc nhìn nhau, càng nhìn càng thấy đối phương chẳng phải hạng tốt lành gì.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất rung chuyển.

Hộ tộc đại trận của Tô gia cuối cùng cũng không trụ nổi, dưới sự tấn công của đám đông đã hoàn toàn sụp đổ.

“Giết!!” Đám đông hưng phấn gào thét, lao vào Tô gia như bầy sói đói.

“Chặn bọn chúng lại!” Đệ tử Tô gia lao lên giáp lá cà.

“Đi, tới kho báu Tô gia!” Mục tiêu của Hạng Thiên Ca rất rõ ràng, dẫn theo đệ tử Hạng gia lao thẳng tới kho báu.

Tuy Hạng gia nhờ hắn mà trở thành thế lực nhất lưu, nhưng nền tảng vẫn chưa đủ, cần phải cướp được kho báu Tô gia mới được.

“Hạng Thiên Ca tới rồi!” Cảm ứng được khí tức của đối phương, Đàm Lực hưng phấn hẳn lên.

Trước kia gã hạng 15, đối phương hạng 13, tu vi lại thấp hơn nên gã không ngu mà chủ động tìm phiền phức.

Nhưng giờ gã có sự gia trì chiến lực gấp năm lần của cha nuôi Tần Phong, khiến gã lập tức có dũng khí đối đầu sòng phẳng.

Chương 1632

“Tới rồi thì còn không mau chuồn!” Tam Lộng đại sư chịu không nổi tên ngốc này, vội vàng kéo gã lên phi chu...

“Chạy đâu!” Đệ tử Hạng gia thấy phi chu cất cánh liền hét lớn muốn chặn lại.

“Một lũ chó mất nhà, không cần quan tâm!” Hạng Thiên ca ngăn đệ tử lại, mục tiêu chính là kho báu.

Nhưng điều bọn chúng vạn lần không ngờ tới là nhóm Tam Lộng cũng cùng mục tiêu, khi vào đến nơi mới thấy kho báu đã trống rỗng.

“Bảo vật đâu!?” Đệ tử Hạng gia cuống cuồng: “Tô gia ở Nam Vực bao năm, lại có Long Ngạo Thiên chống lưng, sao kho báu còn chẳng bằng Hạng gia mình thế này!?” “Không xong rồi!!” Hạng Thiên Ca sực tỉnh: “Tô gia đã di dời bảo vật, chính là đám người vừa rời đi trên phi chu kia.” Nói xong, mặc kệ đệ tử có chửi thề hay không, hắn hóa thành một đạo hồng quang, cầm chiến phủ truy đuổi cực tốc.

“Truy!!” Đệ tử Hạng gia nhìn nhau rồi cũng đuổi theo phi chu.

Chuyển cảnh...

Tam Lộng đại sư điều khiển phi chu rời khỏi Tô gia.

Tuy nhiên vì miếng thịt béo Tô gia quá hấp dẫn nên bên ngoài đã bị đám vong mạng chi đồ bao vây tầng tầng lớp lớp, hễ ai từ trong đi ra đều không tha.

“Dừng thuyền!” Một đám người thấy phi chu liền lao lên chặn đường.

“Hừ!” Đàm Lực lạnh lùng đứng ở đầu thuyền.

Oong oong!

Tiếng đao ngân vang thấu trời, đao khí hóa thành cuồng phong quét ra.

Đao thế bàng bạc như ngân hà từ trên trời đổ xuống, mang theo uy lực khai thiên tích địa trảm mạnh.

“Không xong, gặp phải gốc rễ cứng rồi!” Đám người xung quanh run rẩy khi cảm nhận uy áp cuồn cuộn đổ tới.

Tiên lực trong người bọn chúng như bị áp chế, không tài nào vận chuyển được, chỉ biết trơ mắt nhìn đao quang trảm xuống.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ chói tai kèm theo tiếng thét thảm thiết.

Đàm Lực như một vị ma thần khát máu, tay nâng đao rơi chém đám người kia không dám cản đường, để mặc phi chu xông ra khỏi vòng vây.

“Anh rể giỏi quá!” Tô Uyển phấn khích vỗ tay, hiểu ra tầm quan trọng của đàn ông.

Có lẽ họ không mang lại giá trị cảm xúc, cũng không hứa hẹn giàu sang, nhưng khi phụ nữ gặp hoạn nạn, họ là người gánh vác tất cả.

“Giờ không phải lúc vui mừng!” Tô Phỉ nghiêm nghị: “Chị cảm ứng được khí tức của Hạng Thiên Ca đang áp sát rất nhanh, chúng ta vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.” “Hạng Thiên Ca!?” Tô Uyển biến sắc.

Đàm Lực tuy mạnh, có thể vượt cấp đấu Tiên Quân, nhưng Hạng Thiên Ca không phải Tiên Quân thường, hắn hạng 13 bảng thiên tư, có thực lực đấu Tiên Vương.

“Phải làm sao đây!?” Tô Phỉ lo lắng khi đối phương ngày càng gần.

Nếu nàng không mang thai thì có thể áp chế được hắn, nhưng giờ chỉ dựa vào Đàm Lực thì không chặn nổi.

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay: “Phu nhân đừng lo, bần tăng có cách khiến Hạng thí chủ lui bước.” “Ông!?” Tô Uyển ngẩn ra: “Ông định bảo là dùng phật pháp khuyên hắn lùi lại đấy à!?” “A di đà phật!” Tam Lộng nghiêm túc: “Bần tăng là người xuất gia, nếu Hạng thí chủ không nghe phật pháp, bần tăng cũng biết chút quyền cước.” “Đại sư, đừng đùa nữa!” Tô Uyển trợn mắt: “Tu vi Địa Tiên của ông, đừng nói Hạng Thiên Ca, đến Tiên Quân thường ông còn đánh không nổi.” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay: “Tô nhị tiểu thư coi thường bần tăng quá, bần tăng không chỉ biết chút quyền cước, mà còn biết chút Vô Địch Triệu Hoán Thuật.” “Vô Địch Triệu Hoán Thuật!?” Tô Uyển ngơ ngác không hiểu gì.

“Thằng trọc nói đúng đấy!” Mộc Tú và Nhậm Hoàn gật đầu tán thành, ngay cả Đàm Lực cũng quay đầu khẳng định.

Sở dĩ bọn họ dám quậy tưng bừng ở Tiên giới với đủ trò quái chiêu không phải vì bọn họ thông minh hay chuyên nghiệp, mà vì bọn họ có thể triệu hoán siêu cấp triệu hoán thú mọi lúc mọi nơi thông qua tiên nô pháp ấn...

Tần Phong!

Mặc dù mỗi lần triệu hoán là ví tiền sạch bách, nhưng phải công nhận là hiệu quả cực tốt.

Ầm ầm ầm!!

Dưới vòm trời, mây đen bao phủ.

Một tia chớp xé toạc không trung, Hạng Thiên Ca đã chặn đứng phi chu.

Bóng dáng hắn dưới ánh chớp trông vô cùng to lớn như một vị chiến thần, cự phủ tỏa ra hàn khí thấu xương.

“Truy nhanh thế!?” Nhóm Mộc Tú biến sắc, vội dừng thuyền.

“Mạnh thật!” Đàm Lực nghiêm nghị đứng ở đầu thuyền, chiến ý sôi trào.

Huyết mạch Vu tộc trong người như ngọn lửa bùng cháy, tiếp thêm sức mạnh vô tận.

Lúc này, Đàm Lực và Hạng Thiên Ca đối diện nhau, không khí như có dòng điện va chạm.

“Huyết mạch Vu tộc Đàm Lực!?” Hạng Thiên Ca dường như nhận ra gã, thân hình biến mất tại chỗ.

“Không sai, chính là ông nội Đàm của ngươi!” Phản ứng của Đàm Lực cực nhanh, nghiêng người né tránh đòn chí mạng.

Đồng thời đại đao trong tay phản kích, một đạo đao quang sắc bén chém về phía ngực Hạng Thiên Ca.

Nhưng Hạng Thiên Ca còn nhanh hơn, lập tức xuất hiện sau lưng Đàm Lực, cự phủ mang theo tiếng gió rít trảm vào gáy gã.

“Nhanh quá!” Đàm Lực đổ mồ hôi lạnh, vung đao đỡ lấy cự phủ theo bản năng.

Ầm ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm tạo ra tiếng nổ lớn.

Phong bạo năng lượng quét sạch thiên địa, núi non xung quanh chịu vạ, cây cối bị nhổ tận gốc, mặt đất nứt toác.

Bầu trời càng thêm âm u như sắp giáng sấm sét.

“Phụt!” Đàm Lực hộc máu bị đánh bay.

Nhưng gã nhanh chóng lấy lại thăng bằng, tiếp tục lao vào chiến đấu.

Chương 1633

Hai người như những tia chớp va chạm giữa không trung, mỗi đòn đánh đều kèm theo tia lửa bắn tứ tung và phong bạo năng lượng khủng khiếp.

“Thực lực ngươi khá đấy!” Hạng Thiên Ca nói: “Nhưng trước Canh Kim Chiến Thể của ta thì vẫn chưa đủ nhìn đâu...” Lời chưa dứt, keng một tiếng!

Hạng Thiên Ca giơ cự phủ bổ mạnh xuống, va chạm với đại đao của Đàm Lực tạo ra tiếng kim loại chói tai.

“Phụt!!” Đàm Lực lại hộc máu, người bay đi như đạn pháo.

“Phải làm sao đây!?

Phải làm sao đây!?” Tô Phỉ thấy Đàm Lực bị thương thì cuống hết cả lên.

“Phu nhân đừng căng thẳng!” Tam Lộng đại sư nhẹ giọng an ủi, sau đó hét lớn: “Thiên Cơ Đồ Long đạp Lăng Tiêu, giết người hà tất tự cầm đao, chúng ta là người của Dịch Thiên Cơ, Dịch đại sư...” Hạng Thiên Ca đang bồi thêm một đòn cho 'con chó rơi xuống nước' là Đàm Lực, hắn cực tốc lao tới trước mặt đối phương, giơ cao cự phủ trong tay dồn lực chém xuống.

Tuy nhiên, khi nghe thấy đại danh của Dịch Thiên Cơ, cự phủ của hắn đột ngột dừng lại, chỉ còn cách trán của Đàm Lực đúng 2.5 centimet.

Không còn cách nào khác!

Hiện tại Dịch Thiên Cơ quá nổi tiếng!

Dù hắn đang ở Nam Vực cũng đã nghe danh đại sư này.

Đừng nói hắn chỉ đứng thứ mười ba trên Võ Tu Thiên Tư Bảng, tu vi Tiên Quân đỉnh phong, ngay cả Ngạo Thiên Tiên Đế xếp hạng nhất cũng bị người này đùa giỡn trong lòng bàn tay, khiến hắn không thể không cẩn trọng.

“Có đội ngũ đúng là tốt!” Đàm Lực nhìn cự phủ trước mắt, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Nhưng vì tin tưởng vào sự chuyên nghiệp của 'đội ngũ', hắn không lập tức sử dụng thuật triệu hoán mạnh nhất.

Dẫu sao bọn họ ra ngoài kiếm tiền cũng chẳng dễ dàng gì, cứ để bản thân nỗ lực một chút, thực sự không ổn mới dùng thuật triệu hoán cũng chưa muộn.

“Tướng công!” Tô Phỉ mặt đầy lo lắng, ôm bụng bầu định tiến lên.

“Tất cả đứng im đó cho ta!” Hạng Thiên Ca không có ý định hạ cự phủ xuống, lạnh lùng nói: “Ta không quan tâm các ngươi là người của ai, muốn giữ mạng cho tên này thì ngoan ngoãn giao bảo vật trong kho tàng của Tô gia ra đây.” “Phải làm sao bây giờ?” Tô Uyển lo lắng cho an nguy của tỷ phu, quay sang hỏi Tam Lộng đại sư.

“Yên tâm!” Tam Lộng đại sư tranh thủ vỗ vỗ bàn tay nhỏ của Tô Uyển để trấn an, sau đó sảng khoái thừa nhận: “Hạng thí chủ, ngươi đoán không sai, bảo vật trong kho tàng Tô gia thực sự đang ở trên người chúng ta.” “Quả nhiên là vậy...” Mắt Hạng Thiên Ca lập tức sáng rực, trong lòng thầm hô tổ tông phù hộ.

Hiện tại Hạng gia tuy không có Tiên Vương trấn giữ, nhưng có hắn ở đây cũng chẳng ngại kẻ mạnh Tiên Vương cảnh khiêu khích, cộng thêm số bảo vật từ kho tàng Tô gia, gia tộc lập tức sẽ có được nội hàm của một thế lực nhất lưu.

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư không để đối phương vui mừng quá ba giây, đã chuyển giọng: “Nhưng đống bảo vật này nếu đưa cho ngươi, ngươi có dám nhận không?!” “Ngươi có ý gì?!” Nụ cười trên mặt Hạng Thiên Ca tắt ngấm, trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

“Hắc hắc!” Mộc Tú không trực tiếp trả lời mà thong dong 'mượn oai hùm': “Ngươi thật sự tưởng rằng ngươi đã đuổi kịp chúng ta, chứ không phải chúng ta đang cố ý đợi ngươi sao?!” “Cố ý đợi ta?!” Trong lòng Hạng Thiên Ca lập tức dậy sóng, nhưng vẫn cố tỏ ra trấn định: “Ý các ngươi là, Dịch Thiên Cơ đã sớm tính ra ta sẽ đến Tô gia?!” “Hắc hắc!” Mộc Tú vẫn cười bí hiểm: “Nhiều người tấn công Tô gia như vậy, kết quả một đám Địa Tiên như chúng ta lại nhanh chân chiếm được bảo vật trước, điều này còn chưa đủ nói lên vấn đề sao?!” “Chẳng lẽ thực sự là Dịch Thiên Cơ?!” Hạng Thiên Ca không lên tiếng, nhưng tâm thần không thể bình tĩnh nổi.

Nếu bọn người Tam Lộng thực sự là thuộc hạ của Dịch Thiên Cơ, và ông ta đã tính toán được mọi chuyện sắp xảy ra, vậy chẳng phải bản thân hắn đã trở thành một quân cờ sao?!

“Hạng thí chủ!” Thấy đối phương đã bị hù dọa, Tam Lộng đại sư thong thả tiếp lời: “Chuyện của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung chắc hẳn ngươi cũng đã nghe qua.

Ngay cả Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế còn không phải là đối thủ của Dịch đại sư chúng ta.

Bần tăng khuyên ngươi tốt nhất đừng nên có ý đồ gì khác, ngươi cũng không muốn Hạng gia xảy ra chuyện chứ?!” “Ngươi uy hiếp ta?!” Cơn giận của Hạng Thiên Ca bùng phát, hắn vung cự phủ chỉ thẳng vào Tam Lộng đại sư.

Một luồng cuồng phong cuốn ra làm y phục của đại sư bay phần phật.

Tuy nhiên, đại sư vẫn đứng im bất động tại chỗ, không phải vì khí phách 'thái sơn sụp đổ trước mặt vẫn không đổi sắc', mà đơn thuần là bị dọa đến mức cứng đờ người không cử động nổi.

“Vãi chưởng, đúng là đại sư!” Nhậm Hoàn nhìn bằng ánh mắt sùng bái, suýt chút nữa thì quỳ xuống lạy một cái.

Những Địa Tiên khác đối mặt với cường giả Tiên Quân cảnh sớm đã sợ đến mức tè ra quần, vậy mà đại sư vẫn bất động như núi, căn bản không để đối phương vào mắt.

“Tướng công!” Tô Phỉ thấy cự phủ của Hạng Thiên Ca dời đi, vội vàng tiến lên kéo Đàm Lực lùi lại.

“Ngươi không sợ ta giết ngươi sao?!” Hạng Thiên Ca không thèm để ý đến Đàm Lực và Tô Phỉ, chỉ lạnh lùng nhìn Tam Lộng đại sư.

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư vội vàng hồi thần, chắp tay nói: “Hạng thí chủ, xin ngươi làm rõ một chuyện, không phải bần tăng uy hiếp gia tộc ngươi, mà là Dịch đại sư uy hiếp gia tộc ngươi.

Ngay cả khi ngươi giết bần tăng, ngươi cũng không thể xóa bỏ sự thật rằng người thân của ngươi đang gặp nguy hiểm.” “Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?!” Hạng Thiên Ca như bị nắm thóp, chỉ có thể nghiến răng hỏi.

“Dịch đại sư muốn nhờ ngươi giúp một tay!” Mộc Tú thấy Tam Lộng đại sư đang chịu áp lực quá lớn, vội vàng tiến lên chia sẻ: “Hiện tại Long Ngạo Thiên đang truy bắt Lăng Tiêu Thánh Mẫu, đại sư muốn ngươi giúp Lăng Tiêu Thánh Mẫu trở về Bắc Vực an toàn.” “Dịch Thiên Cơ này muốn làm cái gì?!” Hạng Thiên Ca nhíu mày: “Người cướp Lăng Tiêu Cung là lão, giờ lại muốn giúp Lăng Tiêu Thánh Mẫu về Bắc Vực?!” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay: “Bố cục của Dịch đại sư, mỗi bước đi đều có dụng ý riêng.

Nếu để ngươi tùy tiện nhìn ra được thì sao còn gọi là Tiên Giới Đệ Nhất Thần Toán?!" "Hừ!" Hạng Thiên Ca không tranh cãi, hừ lạnh: "Dịch Thiên Cơ dựa vào cái gì mà cho rằng Hạng Thiên Ca ta sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh?!" "Rất đơn giản!" Mộc Tú lên tiếng: "Dịch đại sư nói, chỉ cần ngươi thành công đưa Lăng Tiêu Thánh Mẫu về Nam Vực, bảo vật trong kho tàng Tô gia sẽ thuộc về ngươi." "Giết các ngươi, bảo vật cũng là của ta!" Hạng Thiên Ca không ăn chiêu này, cự phủ trong tay lại lóe lên hàn quang.

"A di đà phật!" Tam Lộng đại sư bổ sung thêm: "Dịch đại sư sớm đoán được ngươi sẽ không phối hợp, nên còn hứa rằng sau khi việc thành, sẵn sàng cho ngươi tham ngộ Vô Thượng Thiên Thư trong mười năm." "Vô Thượng Thiên Thư?!" Ánh mắt Hạng Thiên Ca lập tức trở nên tỉnh táo, hơi thở dồn dập: "Vô Thượng Thiên Thư thực sự rơi vào tay Dịch Thiên Cơ?!" "Hắc hắc!" Tam Lộng đại sư không trả lời trực tiếp mà chỉ vào Tô Phỉ đang bụng mang dạ chửa: "Quên chưa giới thiệu với Hạng thí chủ, vị phu nhân này chính là con gái Tô gia, người đứng đầu Tô gia tại Bắc Vực, Tô Phỉ đại tiểu thư!" "Bắc Vực Tô gia?!" Hạng Thiên Ca ngẩn người: "Chính là Tô gia chiêu mộ Ma tu làm con rể, nắm giữ Vô Thượng Thiên Thư đó sao?!" "Hừ!" Tô Phỉ lười đáp lời Hạng Thiên Ca, hừ lạnh rồi dắt Đàm Lực trở lại phi chu.

"Bọn họ..." Hạng Thiên Ca nhìn cử chỉ thân mật của hai người, lập tức liên tưởng đến cảnh 'gian phu dâm phụ' mưu hại người chồng.

Cũng có khả năng là Dịch Thiên Cơ đã dùng mỹ nam kế, không chỉ khống chế được Tô Phỉ mà còn một mình độc chiếm Vô Thượng Thiên Thư.

"Hạng thí chủ!" Tam Lộng đại sư tiếp tục hù dọa: "Không ai có thể từ chối Dịch Thiên Cơ, ngay cả Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế cũng không thể!" "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!" Mộc

Tú vội vàng kẻ xướng người họa: “Dịch đại sư đã tính được hết thảy trước mắt, vậy chắc chắn cũng đã tính được hậu quả sau khi ngươi từ chối...” “Các ngươi đang dạy ta cách làm việc sao?!” Hạng Thiên Ca đầy nộ hỏa, khí tức quanh thân cuộn trào.

“Thiếu tộc trưởng!” Đệ tử Hạng gia cuối cùng cũng đuổi kịp, nhanh chóng bao vây phi chu.

“Dạy ngươi làm việc thì đã sao?!” Mộc Tú biết lúc này không được chùn bước, hắn giậm nhẹ chân phải một cái.

Chát!

Mọi người lập tức bị kéo vào một không gian đen kịt, một trận bàn tỏa ánh tím lấy Mộc Tú làm trung tâm mở rộng ra, bao trùm lấy đám người Hạng gia.

“Thiên Cơ Kỳ Môn!!” Sắc mặt Hạng Thiên Ca biến đổi mạnh, khí thế trong lòng giảm đi ba phần.

Trước đó hắn còn chút tâm lý cầu may, nghĩ mình gặp phải bọn lừa đảo, nhưng khi thấy Thiên Cơ Kỳ Môn, hắn lập tức nhận ra đám người này và Dịch Thiên Cơ có quan hệ không hề đơn giản.

“Dịch Thiên Cơ?!” Đệ tử Hạng gia cũng run rẩy, cảnh giác nhìn quanh.

“Hạng thí chủ, hãy suy nghĩ cho kỹ!” Tam Lộng đại sư nhìn cự phủ trước mặt, thử quay người lại: “Chọn lựa kéo cả tộc chôn cùng, hay chọn tham ngộ Vô Thượng Thiên Thư mười năm?!” Sau khi thử nghiệm, đại sư đã quay người thành công.

Thấy đối phương không có hành động quá khích, trái tim đang treo ngược của ông cũng hạ xuống.

Biết đối phương đã bị mình hù trụ, bàn tay đang đặt trên nút triệu hoán cũng buông lỏng ra.

Chương 1634

Tiếp đó, ông để lại một bóng lưng cao thâm khó lường, bước chân trở lại phi chu, từ đầu đến cuối không thèm liếc mắt nhìn Hạng Thiên Ca một cái.

Hạng Thiên Ca cứ thế đứng nhìn, dù trong lòng vô cùng khó chịu nhưng cũng không có dũng khí vung rìu xuống.

Danh tiếng của Dịch Thiên Cơ quá lớn, hắn thực sự không dám đem cả tộc ra đánh cược.

Quan trọng nhất là...

đối phương đưa ra lợi ích quá lớn, không ai có thể từ chối Vô Thượng Thiên Thư.

“Danh tiếng của Dịch Thiên Cơ dễ dùng vậy sao?!” Nhậm Hoàn vô cùng ngạc nhiên, không ngờ đối phương thực sự bị dọa sợ.

“Phù!” Hạng Thiên Ca thấy đối phương không thèm đếm xỉa đến mình, đành tự tìm bậc thang đi xuống: “Muốn ta giúp cũng không phải không được, trước tiên hãy giao kho tàng Tô gia ra.” “Ngươi không có tư cách mặc cả với chúng ta!” Mộc Tú đã nắm thóp được giới hạn của đối phương, trực tiếp từ chối: “Chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ của Dịch đại sư, chúng ta tự nhiên sẽ tìm ngươi để giao kho tàng Tô gia và Vô Thượng Thiên Thư như đã hứa.” “Hừ!” Hạng Thiên Ca dù rất khó chịu nhưng vì thèm khát Vô Thượng Thiên Thư, hắn lạnh giọng: “Hy vọng các ngươi giữ lời, nếu không đừng trách Hạng Thiên Ca ta cá chết lưới rách với các ngươi.” Nói xong, Hạng Thiên Ca thu lại cự phủ, dẫn đệ tử Hạng gia rời đi.

“Phù!” Nhóm chuyên nghiệp thở phào một hơi, cảm giác như vừa từ cõi chết trở về.

Nếu không phải thuật 'quét sạch số dư' của Tần lão bản đã luyện đến mức hỏa thuần thanh, bọn họ chắc chắn sẽ không đem mạng nhỏ ra đi lừa bịp thế này.

“Các ngươi thực sự là người của Dịch Thiên Cơ sao?!” Sau khi xác nhận Hạng Thiên Ca đã đi xa, Tô Uyển lập tức cảnh giác nhìn nhóm chuyên nghiệp.

Tuy kẻ hủy diệt Bắc Vực Tô gia là Băng Cung và Thái Bạch Tiên Sơn, nhưng kẻ đứng sau thúc đẩy lại là Dịch Thiên Cơ, cũng là một trong những kẻ thù của Tô gia.

“Lời lừa kẻ ngốc mà cô cũng tin!” Tam Lộng đại sư không nhịn được đảo mắt, vội vàng khởi động phi chu rời đi thật nhanh.

“Các người nghĩ tôi sẽ tin sao?!” Tô Uyển không tin chút nào, thần sắc vẫn cảnh giác: “Thiên Cơ Kỳ Môn Cục là tuyệt kỹ thành danh của Dịch Thiên Cơ, nếu không phải người thân cận của lão sao có thể biết chiêu này?!” “Haizz!” Mộc Tú lập tức kích hoạt kỹ năng diễn xuất, thở dài bi thương: “Đến nước này ta cũng không giấu cô nữa, thực ra ta là sư đệ của Dịch Thiên Cơ.

Thiên Cơ Môn bị Long Ngạo Thiên đồ sát, ta là đệ tử duy nhất thoát ra được.” “Ngươi là đệ tử Thiên Cơ Môn?!” Tô Uyển đầu tiên là ngẩn ra, sau đó bừng tỉnh: “Hóa ra khí tức của ngươi yếu hơn bọn họ nhiều như vậy là vì tu luyện Huyền Môn Thuật Số.” “Ta không yếu!” Mộc Tú lập tức bị đâm trúng tim đen, vội vàng hồi tưởng lại thời khắc huy hoàng của mình.

Nhớ khi mới có được Thiên Cơ Kỳ Môn, chiến lực của hắn vọt lên đứng đầu toàn đội, không còn là cái tên '0.1 Đại Đế' phải trốn sau lưng người khác nữa.

Chỉ là niềm vui chẳng tày gang, Thủy Hoàng ban xuống một đống công pháp, khiến hắn một lần nữa rơi xuống đáy bảng xếp hạng của đội.

Lúc này, Hạng Thiên Ca ngoảnh lại nhìn phi chu đang lao đi vun vút.

“Thiếu tộc trưởng!” Một đệ tử Hạng gia vội vàng nói: “Chúng ta thật sự cứ trơ mắt nhìn bọn họ mang kho tàng Tô gia đi sao?!” “Đừng manh động!” Hạng Thiên Ca nghiêm trọng nói: “Đại danh Dịch Thiên Cơ chắc các ngươi đều đã nghe qua, ngay cả Ngạo Thiên Tiên Đế và Lăng Tiêu Tiên Đế còn thảm hại trong tay lão, Hạng gia chúng ta lấy cái gì đấu với lão?!” “Chuyện này...” Các đệ tử Hạng gia lập tức im lặng, trong lòng nảy sinh một nỗi sợ hãi mơ hồ với Dịch Thiên Cơ.

Trai tráng Hạng gia không sợ chết trên sa trường, nhưng không muốn chết một cách không minh bạch.

“Thiếu tộc trưởng, người nói xem Dịch Thiên Cơ này rốt cuộc muốn làm gì?!” Có đệ tử phá vỡ im lặng: “Người dẫn Diệp Thần đánh Lăng Tiêu Cung là lão, giờ bắt chúng ta cứu Lăng Tiêu Thánh Mẫu cũng là lão.” “Chắc là để phát triển!” Hạng Thiên Ca suy nghĩ rồi nói: “Ai cũng biết Lăng Tiêu Tiên Đế nổi tiếng hiếu thảo với mẹ già.

Một khi Lăng Tiêu Thánh Mẫu rơi vào tay Ngạo Thiên Tiên Đế, Lăng Tiêu Tiên Đế chắc chắn sẽ bị uy hiếp.

Lúc đó hai đại Tiên Đế liên thủ, Dịch Thiên Cơ sẽ không còn chỗ trốn, những gì đã nuốt vào đều phải nôn ra hết.

Vì thế, để tranh thủ thời gian phát triển, lão mới để chúng ta bảo vệ Lăng Tiêu Thánh Mẫu.” “Có lý!” Đệ tử Hạng gia nghe xong đều tỏ vẻ bừng tỉnh.

“Vậy chúng ta giờ phải làm sao?!” Có người hỏi: “Việc này liên quan đến hai vị Tiên Đế, không cẩn thận là có chuyện lớn đấy.” “Sợ cái gì?!” Hạng Thiên Ca không cho là đúng: “Việc này quả thực liên quan đến hai vị Tiên Đế, nhưng chúng ta đang giúp Lăng Tiêu Tiên Đế cứu mẹ, hắn cảm ơn chúng ta còn không kịp, sao có thể ra tay với chúng ta?

Còn về Ngạo Thiên Tiên Đế, từ lúc chúng ta quyết định tấn công Tô gia là đã đắc tội với hắn rồi còn gì?!" "Đúng thế, mần thôi!" Đệ tử Hạng gia đồng thanh phụ họa, quyết định đi cứu Lăng Tiêu Thánh Mẫu.

"Nhưng Dịch Thiên Cơ này thực sự đáng sợ..." Hạng Thiên Ca đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, mồ hôi rịn trên trán: "Không chỉ tính được chúng ta sẽ tấn công Nam Vực Tô gia, dám đắc tội Ngạo Thiên Tiên Đế, cử người đến lấy trước kho tàng Tô gia, mà còn nắm thóp được lòng người của chúng ta, dùng Vô Thượng Thiên Thư làm mồi nhử, khiến chúng ta không thể không đi cứu Lăng Tiêu Thánh Mẫu." "Hắt xì!" "Hắt xì!" "Hắt xì!" Dịch Thiên Cơ liên tục hắt hơi ba cái, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Mặc dù gần đây ông dốc sức diễn toán, dọc đường không gặp nguy hiểm gì, nhưng trong lòng luôn cảm thấy hoảng loạn khôn cùng, cứ như thể mình đang tiến thẳng về phía địa ngục...

"Dịch đại sư, tiếp theo chúng ta đi đâu?!" Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương nhìn ông với ánh mắt đầy kính sợ.

Sự ngưỡng mộ dành cho Dịch Thiên Cơ như nước sông cuồn cuộn không dứt, lại như nước Hoàng Hà tràn bờ không thể thu hồi.

Cứ ngỡ sau khi Lăng Tiêu Tiên Đế hạ lệnh, bọn họ sẽ bị các thế lực lớn ở Bắc Vực truy sát chưa từng thấy, không ngờ dưới sự dẫn dắt của Dịch Thiên Cơ, dọc đường đi lại không gặp chút nguy hiểm nào.

Giá trị của danh hiệu 'Tiên Giới Đệ Nhất Thần Toán' trong lòng họ không ngừng tăng vọt.

Khác với sự kính sợ của hai người kia, Diệp Thần lại không dám lơi lỏng chút nào.

Hắn sợ chỉ cần sẩy chân một cái là bị Dịch Thiên Cơ đem đi bán đứng.

Để tránh bị bán, gần đây hắn thường xuyên bí mật liên lạc với Diệp Long, theo dõi sát sao động tĩnh của Long Ngạo Thiên, tiện thể tiết lộ tọa độ và lộ trình hành quân của mình để Diệp Long hiến kế.

“Đi đâu?!” Nghe câu hỏi đó, khóe mắt Dịch Thiên Cơ giật giật.

Dọc đường bình an vô sự không phải vì họ may mắn, mà là vì cứ mỗi nửa giờ ông lại phải gieo một quẻ để tránh né kẻ truy bắt, cái giá phải trả chính là tuổi thọ của ông cứ thế mà tụt dốc không phanh.

Chỉ trong vài ngày đã tiêu tốn mấy ngàn năm tuổi thọ, ngay cả gia sản của Tiên Đế cũng không chịu nổi mức tiêu hao này!

Nhưng để giữ hình tượng bí ẩn, ông không thể nói ra nỗi khổ tâm, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

“Tần Phong!!” Dịch Thiên Cơ nghiến răng nghiến lợi vì tức giận, hận không thể băm vằm kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này.

“Hắt xì!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, tự hỏi không biết vợ nhỏ nhà ai đang nhớ mình nữa.

Nhưng hắn hiện tại không rảnh bận tâm chuyện đó, hắn đã tới Bắc Vực và hội quân với Diệp Long cùng Thanh Thiên.

Dựa trên lộ trình hành quân mà Diệp Long có được, hắn đã chuẩn bị sẵn một 'món quà' cho Diệp Thần ca ca, đó là một tòa di tích vừa mới được xây xong.

Di tích này nằm sâu trong một ngọn núi lớn, lòng núi đã bị đào rỗng, bên trong không chỉ có một quảng trường khổng lồ chứa được hàng chục vạn người mà còn có mấy tòa cung điện nguy nga.

Nhìn thì rất ra dáng, nhưng bên trong lại chẳng có món bảo bối nào.

“Bệ hạ!” Diệp Long nhìn di tích, không nhịn được hỏi: “Di tích này nhìn qua là biết mới xây, thực sự lừa được Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ sao?!” “Yên tâm!” Tần Phong tự tin tràn trề: “Trẫm không phải lần đầu làm đồ giả cổ, đừng nói là Diệp Thần, ngay cả Long Ngạo Thiên tới cũng đừng hòng phân biệt được thật giả.” “Làm đồ giả cổ?!” Diệp Long và Thanh Thiên nhìn nhau, không hiểu di tích thì làm giả kiểu gì.

Trong lúc họ còn đang thắc mắc, Tần Phong đã vào trong cung điện, mở một mật ngăn đã dặn xây từ trước, đặt vào đó toàn bộ rối Tiên Vương có chiến lực cấp Tiên Quân.

Tiếp đó, hắn dẫn hai người rút khỏi di tích, lấy ra Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn từ phía phân thân của mình.

“Bắt đầu thôi!” Ánh mắt Tần Phong bỗng trở nên sâu thẳm, như thể nhìn xuyên qua dòng sông thời gian.

“Đây là sức mạnh gì?!” Diệp Long và Thanh Thiên kinh hãi cảm nhận một luồng năng lượng thần bí.

Chương 1635

Luồng năng lượng này nhanh chóng lan tỏa, bao trùm toàn bộ di tích.

Những kiến trúc vốn mới tinh bắt đầu lão hóa thần tốc.

Đá tảng trở nên loang lổ, bích họa trên tường bắt đầu phai màu như thể bị năm tháng bào mòn.

Đặc biệt là mật ngăn giấu rối Tiên Vương, dưới sự cọ rửa của thời gian cũng nứt ra một khe hở, thỉnh thoảng có gió thổi ra từ bên trong.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều nhận ra bên trong có mật ngăn.

“Là sức mạnh thời gian!!” Diệp Long và Thanh Thiên nhìn sự thay đổi xung quanh, chấn kinh nhìn nhau.

Bọn họ giờ không còn là những 'tân binh' mới lên tiên giới chẳng biết gì, tự nhiên đã nghe qua sức mạnh thời gian bí ẩn nhất trong Ba Ngàn Đại Đạo.

Nhưng điều thực sự khiến họ kinh hãi là Tần Phong lại có thể khống chế sức mạnh thời gian một cách thuần thục như vậy.

Kết hợp với việc năm xưa tiên nhân giáng lâm Hoang Cổ để tìm kiếm Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn truyền thuyết, có nghĩa là người sở hữu nó không phải Diệp Thần mà chính là Thủy Hoàng bệ hạ của họ.

“Chẳng trách năm đó bệ hạ lại bảo lão Tề tặng Tuế Nguyệt Đao cho Diệp Thần!” Diệp Long và Thanh Thiên lại nhìn nhau, thầm mặc niệm cho Diệp Thần hai phút rưỡi.

Năm đó chỉ một thanh Tuế Nguyệt Đao đã khiến hắn sống dở chết dở mấy năm, giờ lại tặng thêm một con rối Tiên Vương chiến lực Tiên Quân, chắc Diệp Thần sẽ được trải nghiệm cảm giác 'dục tiên dục tử' mất thôi!

“Phù!” Tần Phong thở hắt ra một hơi dài, cảm thấy cơ thể như bị rút cạn.

Đừng thấy hắn chỉ đơn giản là làm cũ di tích, nhưng thực chất đã thêm vào đó vạn năm lịch sử, tức là gia tốc thời gian trôi đi vạn năm, ngay cả tu vi Thái Ất Kim Tiên trung giai cũng có chút đuối sức.

“Hazzz, trẫm vẫn còn quá yếu!” Tần Phong không nhịn được than vãn, quyết định lát nữa về nhà tiếp tục 'ẩn mình'.

Đừng thấy hắn hiện tại có thể khiến thời gian trôi nhanh vạn năm, nhưng đó chỉ là đối với những vật vô tri vô giác.

Nếu đối đầu với tu tiên giả cùng cấp, muốn tiêu hao vạn năm tuổi thọ của họ thì cần tới hai giây rưỡi thời gian, căn bản chưa đạt đến cảnh giới 'một ánh mắt trôi qua vạn năm' trong truyền thuyết.

Gặp phải hạng Thiên Tuyển Chi Tử không giảng đạo lý như Long Ngạo Thiên, e là cần tới hai phút rưỡi mới tước được vạn năm tuổi thọ của hắn.

Mà cao thủ đối quyết, một giây cũng đủ phân thắng bại, loại hai phút rưỡi như hắn chắc đã chết cả trăm lần rồi.

Quan trọng nhất là... thời gian trôi chảy chỉ là kỹ năng đơn giản nhất trong Thời Gian Đại Đạo, chỉ khi nào vận dụng thành thạo 'thời gian đảo ngược' và 'ngưng đọng thời gian' mới thực sự được coi là làm chủ đại đạo, đứng trên dòng sông thời gian mà nhìn xuống chúng sinh.

“Ách...

Yếu sao?!” Diệp Long và Thanh Thiên khóe mắt giật giật, thật sự không muốn tiếp lời Tần lão bản.

Người khác thăng lên tiên giới phát dục vạn năm vẫn là bia đỡ đạn, vậy mà hắn lên tiên giới chưa đầy mười năm đã quấy đảo phong vân.

Không chỉ nẫng tay trên Lăng Tiêu Kiếm của Lăng Tiêu Tiên Đế, nẫng luôn Kim Long Thương và Long Quân Bất Diệt Khải của Long Ngạo Thiên, lại còn biến con gái minh chủ Tiên Minh – vợ của Lăng Tiêu Tiên Đế – thành một Tiên Đế, thật không hiểu hắn yếu ở chỗ nào.

Ting!

Đang lúc hai người thầm mỉa mai Tần lão bản thì máy thông tin trong lòng Thanh Thiên vang lên.

Đó là tình báo mới nhất từ Hắc Băng Đài, bọn họ đã phát hiện tung tích của Diệp Thần, hắn đang dẫn đại quân cực tốc tiến về phía này.

“Bệ hạ!” Thanh Thiên vội vàng báo cáo: “Diệp Thần dẫn đại quân đang tới đây.” “Tốt, chúng ta rút!” Tần Phong không do dự: “Dịch Thiên Cơ vẫn có chút bản lĩnh đấy, bảo thuộc hạ của ngươi rút sạch khỏi đây, đừng để lão nhận ra nguy hiểm gì.” “Rõ!” Thanh Thiên nhận lệnh biến mất, thông báo cho thuộc hạ rút lui toàn bộ.

“Diệp Long!” Tần Phong lại nói: “Diệp Thần sắp nhận được quà rồi, đã đến lúc tăng thêm độ khó cho hắn.

Ngươi lập tức phái người tới các thế lực lớn tố cáo, xem có kiếm thêm được khoản tiền thưởng nào không...” “Đù, thế cũng được luôn?!” Diệp Long đứng hình tại chỗ.

Cứ ngỡ Tần lão bản không công bố tọa độ Diệp Thần là do lương tâm trỗi dậy, không ngờ hắn chỉ đơn giản là muốn 'ghìm hàng chờ giá'.

Hiện tại các lão quái vật chuẩn Tiên Đế ở Bắc Vực đã xuất quan, nhưng vì Dịch Thiên Cơ mà họ luôn chậm một bước.

Tuy nhiên vì lệnh của Lăng Tiêu Tiên Đế, họ buộc phải sục sạo khắp nơi tìm Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ, thậm chí còn treo thưởng hậu hĩnh, giá trị tiền thưởng cứ ngày một tăng cao.

“Nhìn trẫm cái gì?!” Tần Phong mặt đầy vô tội: “Chúng ta xây cái di tích to thế này, lại còn tham khảo di tích Phá Quân Tiên Vương mà làm, tốn bao nhiêu thời gian công sức, thu hồi chút chi phí thì có sao đâu?!” “Bệ hạ nói đúng!” Diệp Long không dám phản bác, vội vàng gật đầu phụ họa.

Tuy di tích này trông rất hoành tráng, đào rỗng cả ngọn núi, lại còn 'tham khảo' này nọ, nhưng thực ra chỉ tốn mấy trăm Địa Tiên làm trong ba ngày là xong.

Giống như chơi game vậy, tạo nhân vật mới thì nhanh, nhưng muốn luyện nhân vật đó lên đỉnh cao mới tốn tiền.

Giải thích đơn giản là: cái di tích này chỉ được cái mã bên ngoài!

“Vả lại...” Tần Phong như đang che giấu sự chột dạ, lại mang bộ mặt chính nghĩa nói tiếp: “Nghịch cảnh tạo anh hùng, lửa thử vàng gian nan thử sức, lửa rừng thiêu không cháy hết, gió xuân thổi lại hồi sinh.

Nước đến đường cùng là thác đổ, người đến đường cùng là hồi sinh.

Trẫm đây là đang mài giũa Diệp Thần, không trải qua tuyệt vọng thì sau này sao thành đại khí được?!” “Đúng, đúng, đúng, ngài nói gì cũng đúng!” Diệp Long thầm mỉa mai trong lòng, lại nhớ đến danh ngôn kinh điển của Tiểu Bạch: 'Đánh phong tiên đánh miệng, đánh muội tiên vỗ đùi!'.

Chỉ cần để Tần Phong mở miệng, thứ chờ đợi bạn chắc chắn là sự phán xét đạo đức.

Bất kể bạn đúng hay sai, hắn đều có thể đứng trên đỉnh cao đạo đức mà chỉ tay năm ngón vào bạn.

Lúc này, Diệp Thần – kẻ chẳng biết gì về 'đạo đức' – đang dẫn đại quân tiến lên.

Trước mắt họ xuất hiện những kiến trúc đổ nát, như thể đã trải qua sự gột rửa của năm tháng dài đằng đẵng, trông cũ kỹ và mục nát.

Tường vách không chỉ đầy vết loang lổ mà còn bò đầy các loại dây leo kỳ lạ, thậm chí có chỗ còn sụp xuống, lộ ra kết cấu bên trong.

Đáng sợ hơn là trên mặt đất có rất nhiều mảnh xương trắng vỡ vụn, minh chứng cho việc nơi này từng xảy ra những sự kiện đẫm máu.

“Chúng ta đang ở đâu thế này?!” Diệp Thần lập tức cảnh giác, quay sang hỏi Dịch Thiên Cơ.

“Ta không biết!” Dịch Thiên Cơ nhìn bản đồ trong tay rồi nhìn đống đổ nát phía trước, đầy dấu hỏi chấm: “Bản đồ hiển thị chỗ này phải là một khu rừng núi chứ?!” “Rừng núi?!” Diệp Thần càng thêm cảnh giác, vội vàng cử trinh sát vào thám thính.

Rất nhanh, mấy chục trinh sát trở về, không thiếu một ai.

Chương 1636

“Báo!” Một tên trinh sát bẩm báo: “Trong ngọn núi lớn phía trước, chúng ta phát hiện một di tích bỏ hoang.” “Di tích bỏ hoang?!” Diệp Thần nhìn đống phế tích xung quanh, trong lòng lập tức buông lỏng cảnh giác.

Ở thế giới cá lớn nuốt cá bé này, phát hiện di tích bỏ hoang chẳng có gì lạ, giống như trong tiểu thuyết kiếm hiệp hay có mấy ngôi miếu đổ nát vậy.

“Tiếc quá!” Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương đầy vẻ nuối tiếc, hận sao mình không tới đây sớm một vạn năm.

“Di tích bỏ hoang?!” Dịch Thiên Cơ nhìn đống phế tích, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nói rõ được là ở đâu.

“Đi thôi!” Diệp Thần lên tiếng: “Đại quân mấy ngày nay hối hả lên đường chưa được nghỉ ngơi tử tế.

Di tích này vừa kín đáo vừa rộng lớn, rất thích hợp để đại quân vào trong nghỉ ngơi.” “Cái này được đấy!” Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương lập tức gật đầu tán đồng.

Dù họ đều là tu tiên giả, nhưng một ngày đi hàng chục vạn dặm cũng tiêu hao rất lớn, lại còn phải thường xuyên thả thần thức dò xét kẻ địch, ngay cả Tiên Vương như họ cũng thấy đuối.

“Được rồi!” Dịch Thiên Cơ bấm ngón tay tính toán đi tính toán lại mấy lần, thấy bên trong thực sự không có nguy hiểm mới gật đầu đồng ý.

Chẳng mấy chốc, Diệp Thần đã dẫn đại quân hùng hổ tiến vào di tích.

Hắn còn rất chuyên nghiệp bố trí nhiều trạm gác ngầm rải rác trong rừng núi để phòng kẻ địch đột kích.

“Di tích này không tầm thường đâu!” Quý Bác Đạt đi ngang qua quảng trường khổng lồ, bước vào tòa cung điện đổ nát nhưng vẫn uy nghiêm, hoàn toàn có thể tưởng tượng được nơi này từng chứa bao nhiêu bảo vật.

“Đúng là không tầm thường!” Nam Cảnh Tiên Vương xót xa nói: “Dù nơi này đã bị dọn sạch, trận pháp cấm chế cũng bị phá hủy, nhưng chỉ nhìn kiến trúc thôi cũng biết nó lợi hại thế nào, tuyệt đối là di tích của cường giả Tiên Vương cảnh.” “Tiên Vương?!” Diệp Thần nghe vậy mà lòng đau như cắt.

Hắn cứ ngỡ sau khi đánh chiếm Lăng Tiêu Cung sẽ trả được nợ cho Ngũ trưởng lão, ai ngờ không những không trả được mà còn nợ thêm Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương một khoản.

Người ta lên tiên giới không gặp di tích thì cũng gặp truyền thừa, còn hắn lên tiên giới không mắc nợ thì cũng gánh họa bị truy sát.

Đang lúc Diệp Thần cảm thấy buồn bã, hào quang nhân vật chính của hắn đã nhanh chân hơn một bước, tìm thấy bảo vật trong cung điện.

Phù phù!

Một luồng gió nhẹ thổi qua mặt Diệp Thần, khiến hắn theo bản năng quay đầu nhìn về hướng gió.

Chỉ thấy trên bức tường cung điện đã xuống cấp trầm trọng có một vết nứt nhỏ, luồng gió nhẹ kia chính là thổi ra từ đó.

“Sao lại có gió?!” Diệp Thần tò mò tiến tới, đưa tay cạy vết nứt.

Bức tường không hề cứng chút nào, trực tiếp bị cạy ra một mảng lớn, bên trong là một khoảng không đen kịt, lờ mờ thấy được một bóng người.

Ngay sau đó, khi Diệp Thần còn chưa kịp nhìn rõ, một đôi mắt đã mở trừng trừng trong bóng tối.

“Không xong, có người!” Sắc mặt Diệp Thần biến đổi lớn, vội vàng lùi lại, rút trường thương ra.

“Có người?!” Bọn người Dịch Thiên Cơ giật mình, vội vàng bày ra tư thế phòng thủ.

Nhưng họ tạo dáng nửa ngày cũng không thấy ai phá tường xông ra, thậm chí chẳng cảm ứng được một tia khí tức nào.

“Chuyện gì thế?!” Dịch Thiên Cơ và những người khác nhìn Diệp Thần, hỏi xem có phải hắn nhìn nhầm không.

“Không nhầm mà!” Diệp Thần cẩn thận tiến lên, nhìn vào cái hốc tối đen.

Y hệt như cảnh tượng lúc nãy, trong bóng tối đúng là có một đôi mắt.

Nhưng nhìn kỹ mới thấy đôi mắt này vô cùng đờ đẫn, giống như một cái xác không hồn đã bị rút mất linh hồn.

Uỳnh một tiếng!

Diệp Thần vung trường thương, trực tiếp đánh nát bức tường đổ nát.

Ngay sau đó, mọi người thấy sau bức tường có một ngăn giữa, bên trong là một nam tử đeo mặt nạ sắt, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, trên thân đầy mạng nhện và bụi bặm, nhìn qua là biết đã đứng trong này rất lâu rồi...

“Ngươi là ai!?” Diệp Thần quát lớn một tiếng, trường thương chỉ thẳng về phía đối phương.

Tuy nhiên, kẻ đó lại chẳng thèm trả lời, cũng không hề né tránh, thậm chí chẳng thèm liếc mắt nhìn hắn lấy một cái, cứ thế đờ đẫn nhìn về phía trước.

“Hắn dường như không phải là người!” Dịch Thiên Cơ quan sát một hồi, mới lên tiếng: “Nếu lão phu không nhìn nhầm, đây chắc hẳn là một con rối ma đạo.” “Rối ma đạo!?” Diệp Thần sững sờ: “Chính là loại rối ma đạo dùng thi thể của người tu tiên để luyện chế sao!?” “Không sai, chính là loại đó!” Dịch Thiên Cơ gật đầu giải thích: “Vì các luyện khí sư thực lực tương đối yếu, nên họ thường luyện chế một số cơ quan thú để tự bảo vệ mình.

Nhưng dược liệu để luyện chế loại cơ quan thú này cực kỳ đắt đỏ, nên một số luyện khí sư đã nảy sinh ý đồ xấu với những người tu tiên, lợi dụng nhục thân của họ để luyện chế con rối.

Không chỉ giảm bớt độ khó khi luyện chế, mà còn giữ lại được phần lớn thực lực lúc sinh tiền của họ.” “Lợi hại vậy sao!?” Mắt Diệp Thần lập tức sáng rực lên, trong lòng gào thét điên cuồng.

Trời xanh ơi!

Đất dày ơi!

Là vị thân phụ nào đã gửi tặng món quà này cho hắn vậy!!

Ban đầu hắn chỉ định vào di tích này để nghỉ ngơi một chút, ai ngờ lại nhặt được món hời ngoài ý muốn thế này.

“Ngươi đừng có mừng vội!” Dịch Thiên Cơ như nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Thần, vội vàng dội gáo nước lạnh: “Đây là hành vi trái với luân thường đạo lý, nên các thế lực khắp nơi đều ra tay đả kích, thậm chí còn liệt nó vào hàng ngũ tà thuật ma đạo.

Nếu ngươi thực sự thu phục con rối này, một khi bị bại lộ, ngươi sẽ bị dán nhãn là tà tu ma đạo ngay lập tức.” “Tà tu ma đạo!?” Diệp

Thần nghe xong, hừ mũi khinh bỉ.

Đừng nói là mùa giải mới của Tiên giới đã bắt đầu, trật tự đạo đức hoàn toàn sụp đổ, cứ nhìn vào tình cảnh hiện tại của hắn xem, đã bị ép vào đường cùng rồi, còn tâm hơi đâu mà quan tâm chính với tà!?

Tuy nhiên, đấu với Tần Phong bao nhiêu năm nay, hắn đã hiểu ra rằng có những lời không được nói thẳng, mà phải giương cao ngọn cờ đạo đức để ngụy trang.

“Chính tà tại nhân tâm, chứ không phải tại sức mạnh!” Diệp Thần lập tức ra vẻ chính khí lẫm liệt: “Ta dùng con rối này chỉ để bảo vệ chính đạo thế gian và những người vô tội, tiêu diệt tất cả thế lực tà ác, để chúng sinh thiên hạ tìm lại được sự bình yên và hòa bình!” “Mẹ nó, giả tạo vãi chưởng!” Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương đầy vẻ khinh bỉ trong mắt, không ngờ Diệp Thần lại là loại người này.

Tuy nhiên, họ cũng không có ý định vạch trần hay tranh đoạt con rối với Diệp Thần.

Mặc dù con rối này ẩn nấp trong kẽ hở bao nhiêu năm nay khiến người ta kinh ngạc, nhưng lúc sinh tiền nó cùng lắm cũng chỉ là Tiên Quân cảnh, khả năng là Tiên Vương cực thấp, Tiên Đế thì càng không thể.

Mà họ đã đột phá đến Tiên Vương cảnh rồi, tự nhiên sẽ không vì con rối loại này mà đi làm kẻ thù chung của cả Tiên giới.

“Khoan đã!” Quý Bác Đạt đột nhiên lên tiếng: “Con rối này là mọi người cùng nhìn thấy, ngươi muốn mang đi thì phải được chúng ta đồng ý mới được.” “Đúng thế!” Nam Cảnh Tiên Vương lập tức hiểu ý, vội vàng phụ họa: “Con rối này không thuộc về một mình ngươi, nếu ngươi muốn thì phải bồi thường cho chúng ta.” “Bồi thường!?” Diệp Thần lập tức cau mày hỏi: “Các ngươi muốn bồi thường thế nào!?” “Hắc hắc……” Khóe miệng Quý Bác Đạt nhếch lên: “Trước đó đã nói rõ, sau khi chiếm được kho báu của Lăng Tiêu Cung sẽ chia làm bốn phần, bốn người chúng ta mỗi người một phần.

Chương 1637

Bây giờ ngươi đã muốn con rối này, thì cần bồi thường cho ba người chúng ta và Dịch đại sư.

Bây giờ kho báu chia làm mười phần, ba người chúng ta mỗi người lấy ba phần, ngươi chỉ được lấy một phần.” “Không vấn đề gì!” Diệp Thần không chút do dự, lập tức đồng ý.

Đừng nói là chia kho báu làm mười phần hắn lấy một phần, dù có chia làm một ngàn phần hắn lấy một phần cũng chẳng sao.

Dù sao kho báu cũng có nằm trong tay hắn đâu, có giỏi thì đi tìm Tần Phong mà đòi.

“Đã nói rồi đấy, không được nuốt lời!” Sự phấn khích trên mặt Quý Bác Đạt không thể che giấu, không ngờ Diệp Thần lại thực sự đồng ý.

“Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!” Diệp Thần thần sắc nghiêm túc, không giống như đang đùa.

“Được, con rối thuộc về ngươi!” Nụ cười trên khóe miệng Nam Cảnh Tiên Vương không thể nén lại được, còn không quên nháy mắt với Dịch Thiên Cơ, như muốn nói: không cần cảm ơn chúng ta đâu.

“Ta cảm ơn cái con khỉ ấy!” Dịch Thiên Cơ suýt chút nữa thì tức đến vỡ trận.

Là một trong hai người biết rõ sự thật, ông ta đương nhiên hiểu tại sao Diệp Thần lại đồng ý nhanh như vậy, nhưng khổ nỗi lúc này vì để giữ hình tượng Thần Toán đệ nhất, ông ta vẫn phải phối hợp đáp lại bằng một nụ cười vui vẻ.

Lúc này…… Diệp Thần đã rạch ngón tay, ép ra một giọt tinh huyết, búng vào giữa trán con rối.

Ngay sau đó, xung quanh con rối lóe lên một luồng hồng quang, hóa thành từng đạo phù văn, giống như robot khởi động, đồng thời kèm theo một luồng uy áp Tiên Vương cuộn trào ra ngoài.

“Rối Tiên Vương!” Nam Cảnh Tiên Vương lập tức thất thanh kinh hô: “Sao lại là rối Tiên Vương!?” “Mẹ kiếp!” Quý Bác Đạt buột miệng chửi thề, hối hận đến mức đấm ngực giậm chân.

Tuy hắn đã đột phá Tiên Vương cảnh, nhưng thực sự không chê có thêm một con rối Tiên Vương đâu, vì lúc mấu chốt nó thực sự có thể cứu mạng.

“Hời rồi, mình hời to rồi!” Nụ cười lập tức chuyển sang mặt Diệp Thần, khóe miệng vui sướng không thể kìm nén.

Đừng nói là trong tay hắn không có kho báu Lăng Tiêu Cung, dù có đi chăng nữa cũng chưa chắc đã đổi được một con rối cấp Tiên Vương.

Tuy nhiên, chưa để Diệp Thần vui mừng quá hai phút rưỡi, uy áp của con rối bắt đầu giảm xuống cực nhanh, cuối cùng rơi thẳng xuống dưới Tiên Vương cảnh, dừng lại ở mức Tiên Quân.

“Hóa ra là một phế phẩm!” Nụ cười trên mặt Diệp Thần biến mất tức khắc, một lần nữa chuyển sang mặt Nam Cảnh Tiên Vương và Quý Bác Đạt.

Vừa rồi thực sự đã dọa họ một trận hú vía, cảm giác hệt như suýt thấy thằng bạn mình trúng số độc đắc vậy.

Nhưng nụ cười trên mặt họ cũng chẳng dừng lại được bao lâu, đã thấy con rối Tiên Vương kia biến ảo cực nhanh, xuất hiện ở một nơi cách đó mười mét.

“Không gian chi lực!” Nụ cười lại trở về trên mặt Diệp Thần, quét sạch tâm trạng u ám lúc trước.

Tuy không đạt đến thực lực Tiên Vương, nhưng có không gian chi lực cũng cực kỳ tốt, có thể thần không biết quỷ không hay mà đánh lén đối thủ.

“Không gian chi lực sao!?” Dịch Thiên Cơ trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy bất an, giống như đột nhiên bị ai đó đá vào mông vậy, nhưng ông ta lại không nói rõ được vấn đề nằm ở đâu.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang rền đột nhiên vang lên, mặt đất cũng theo đó mà rung chuyển dữ dội.

“Chuyện gì thế này!?” Diệp Thần lập tức thu lại nụ cười, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Báo!” Có binh sĩ chạy vào báo cáo: “Ám tiếu bên ngoài truyền tin, nói có mấy nhóm người đang lao về phía này, người của chúng ta hoàn toàn không ngăn nổi họ.” “Không xong rồi!” Sắc mặt Quý Bác Đạt biến đổi: “Là những thế lực của Bắc Vực đã đuổi tới rồi!” “Không cần sợ!” Vừa có được con rối Tiên Vương, Diệp Thần cảm thấy mình lại 'ngon' rồi, hùng hổ nói: “Chúng ta không chỉ có hai vị Tiên Vương, mà còn có một con rối hiểu không gian chi lực, chỉ cần Chuẩn Tiên Đế không đến, chúng ta chính là tồn tại vô địch……” “Có lý!” Quý Bác Đạt ngẫm nghĩ một chút, lập tức gật đầu tán đồng.

Tuy hiện tại họ bị phát hiện tung tích, nhưng đa phần chỉ là đội tiên phong của các thế lực lớn, đợi đến khi họ thông báo cho lão tổ Chuẩn Tiên Đế của nhà mình tới nơi, thì bọn họ đã dựa vào thực lực cứng mà rút lui an toàn rồi.

“Có lý cái con khỉ!” Dịch Thiên Cơ bấm ngón tay tính toán, lập tức chửi thề: “Hiện tại có năm sáu thế lực đang lao về phía này, trong đó còn bao gồm cả ba vị lão tổ Chuẩn Tiên Đế.” “Cái gì!?” Nam Cảnh Tiên Vương kinh hô: “Sao họ có thể đến nhanh như vậy!?” “Hành tung của chúng ta chắc chắn đã bị bại lộ!” Sắc mặt Diệp Thần trở nên nghiêm trọng: “Nếu chỉ có một thế lực thì còn có thể coi là trùng hợp, nhưng hiện tại có đến năm sáu thế lực, nhìn kiểu gì cũng là nhắm vào chúng ta.” “Sao lại bại lộ được chứ!?” Quý Bác Đạt lập tức hoảng loạn, lớn tiếng chất vấn Dịch Thiên Cơ.

Từ khi Dịch Thiên Cơ nổi danh như cồn, trong lòng hắn, ông ta là tồn tại như thần linh, là kiểu người xoay tay thành mây, lật tay thành mưa, đùa giỡn cả Tiên giới trong lòng bàn tay.

Nhưng bây giờ vị 'kỳ thủ' này lại hết linh rồi, không chỉ làm lộ hành tung mà còn khiến bản thân rơi vào nguy hiểm, chẳng khác nào fan não tàn thấy thần tượng nhà mình bị sập phòng.

“Hắc hắc……” Dịch Thiên Cơ lộ ra một nụ cười khổ, ra hiệu đối phương đã quá đề cao mình rồi.

Tuy cứ nửa giờ ông ta lại bói một quẻ cát hung, nhưng gần đây thiên cơ ngày càng hỗn loạn, giống như có một cây gậy khuấy phân nào đó đang không ngừng quấy nhiễu phong vân.

Có thể nói thiên cơ thay đổi từng giây từng phút, căn bản không thể đảm bảo chính xác một trăm phần trăm.

“Ngươi nói chuyện với Dịch đại sư kiểu gì thế!?” Nam Cảnh Tiên Vương lập tức quát mắng, sau đó phân tích một cách hợp lý: “Ngươi vừa rồi không nghe Dịch đại sư nói hành tung chúng ta bị bại lộ sao, nghĩa là trong chúng ta có nội gián, mà Dịch đại sư sở dĩ không nhắc nhở chúng ta, chắc chắn là để tên nội gián đó tự lòi đuôi ra.” “Có lý!” Quý Bác Đạt lập tức tỉnh ngộ, sợ hãi vội vàng xin lỗi Dịch Thiên Cơ, thừa nhận vừa rồi mình nói hơi to tiếng.

“Hắc hắc……” Dịch Thiên Cơ lại cười khổ một tiếng.

Tuy cảm giác được người ta tâng bốc rất sướng, nhưng lúc này ông ta chẳng cười nổi.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ điếc tai ngày càng gần, di tích cũng bắt đầu sụp đổ liên tục.

“Đi, mau đi thôi!” Diệp Thần quát lớn một tiếng, dẫn theo mọi người xông ra khỏi di tích.

Chỉ thấy bên ngoài đã đánh nhau tơi bời, bầu trời sấm chớp đùng đùng, mây đen cuồn cuộn, vô số đạo hư ảnh xuyên qua mây mù, thi triển những pháp thuật khủng khiếp.

Lửa cháy ngút trời, thủy long hoành hành.

Kiếm khí dọc ngang, hư không rách nát.

Ánh sáng pháp bảo đan xen, uy áp bảo đỉnh trấn áp, quạt thần cuốn theo cuồng phong…… Ầm ầm!!

Núi non sụp đổ, đại đất nứt nẻ.

Sông ngòi chảy ngược, mùi máu tanh nồng nặc.

Tiếng hò hét, tiếng nổ, tiếng va chạm đinh tai nhức óc, máu tươi như mưa rơi xuống, nhuộm đỏ cả mặt đất.

“Đáng chết!!” Diệp Thần nhìn thuộc hạ từng người một ngã xuống, lập tức đỏ mắt định xông lên đại chiến.

“Mau đi thôi!” Dịch Thiên Cơ túm chặt lấy Diệp Thần, gấp giọng nói: “Hiện tại đối phương thế mạnh, liều mạng chắc chắn sẽ chết, chúng ta phải thừa dịp hỗn loạn mà rời đi ngay, nếu không sẽ không kịp đâu.” “Nhưng mà……” Diệp Thần lập tức cuống cuồng.

Nếu hắn bỏ đi lúc này, đại quân mà hắn vất vả gầy dựng sẽ tan thành mây khói, cũng có nghĩa là bao nhiêu năm bươn chải ở Tiên giới của hắn sẽ trở về con số không.

Chương 1638

“Còn rừng xanh thì lo gì không có củi đốt!” Dịch Thiên Cơ thúc giục: “Ngươi bây giờ xông lên chỉ là nộp mạng vô ích, chẳng thay đổi được gì đâu.” “Dịch đại sư nói đúng!” Quý Bác Đạt liên tục gật đầu tán thành, biểu thị mình sẽ nghe lời Dịch Thiên Cơ.

“Đúng thế, chỉ là một đám bia đỡ đạn mà thôi!” Nam Cảnh Tiên Vương chẳng mảy may đau lòng, nhân lúc hỗn loạn kéo Diệp Thần nhanh chóng rút lui.

“Ta, ta……” Diệp Thần nhìn thuộc hạ ngã xuống, trong lòng bỗng dấy lên một nỗi bi lương khó tả.

Giống như kiếp 'trâu ngựa' lên thành phố lớn bươn chải, cứ ngỡ mình sẽ làm nên chuyện, kết quả không chỉ bị sa thải, một đêm trắng tay, mà còn gánh trên vai khoản nợ mua nhà khổng lồ.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hố chết Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn một lần nữa trắng tay, nhận được 1 triệu điểm phản diện!” “Mới có 1 triệu thôi sao!?” Tần Phong như bị 'tư bản hắc tâm' nhập thân, mặt đầy vẻ chê bai: “Diệp Thần gie gie bây giờ ngày càng cùi bắp rồi, ta tìm Hồng Hạnh chơi một đêm cũng không chỉ đáng giá chừng này đâu!” “Bệ hạ!” Diệp Long đi tới chắp tay: “Chúng ta đã bán hành tung của Diệp Thần cho các đại thế lực, hiện tại các phương thế lực đều đang kéo tới, ước chừng có khoảng mười lăm vị Chuẩn Tiên Đế, chắc là đủ để mài giũa ý chí của Diệp Thần rồi.” “Ừm, làm tốt lắm!” Tần Phong hài lòng gật đầu: “Lát nữa thông báo cho Trần tổ, bảo lão đi theo sau lưng Diệp Thần, thu thập hồn phách của những người đã chết vào Vạn Hồn…… phi, là Nhân Hoàng Phiên.” “Rõ!” Diệp Long cung kính nhận lệnh, trong lòng lại thầm mỉa mai.

Rõ ràng là luyện chế Vạn Hồn Phiên của ma đạo, mỗi khi dùng là khói đen mù mịt, vậy mà cứ khăng khăng gọi là Nhân Hoàng Phiên, làm hắn cứ tưởng Trần tổ vì làm việc chăm chỉ mà được Tần lão bản ban cho một món tiên khí tự tay luyện chế.

“Bệ hạ!” Bóng dáng Thanh Thiên hiện ra giữa không trung, chắp tay báo cáo: “Thuộc hạ đã phái người đi điều tra Ẩn Môn, nhưng môn phái này cực kỳ thần bí, không thể cài người vào được, cũng chẳng ai biết lai lịch của họ, chỉ nghe nói môn phái này đã tồn tại từ lâu, thậm chí có thể truy nguyên đến thời Thái Cổ.” “Chẳng lẽ là thế lực ẩn thế!?” Tần Phong không khỏi lẩm bẩm.

Theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, mấy gã tác giả vì muốn câu chương kiếm tiền thường hay thiết lập mấy cái thế lực ẩn thế, gia tộc ẩn thế.

Mà cái nào cái nấy cũng có lai lịch kinh thiên động địa, thậm chí có thể một mình cân cả bản đồ.

“Thế lực ẩn thế cái gì chứ!” Diệp Long không mấy bận tâm: “Môn quy của cái Ẩn Môn này kỳ quặc như vậy, ta thấy nó chắc chỉ là một thế lực nhỏ không có thực lực gì thôi.” “Xác định rồi, đúng là thế lực ẩn thế!” Tần Phong nhìn gã đàn em phản diện đang huênh hoang, lập tức khẳng định suy nghĩ của mình.

Theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, mỗi khi đàn em bên cạnh nhân vật phản diện bắt đầu hống hách, chê đối phương là rác rưởi, thì cũng có nghĩa là nhân vật phản diện sắp đụng phải gốc cây cứng rồi.

“Xác định sao!?” Đầu Diệp Long đầy dấu hỏi, không biết lão bản dựa vào đâu mà khẳng định như vậy.

“Bệ hạ!” Thanh Thiên không có nhiều nghi vấn như thế, chỉ quỳ xuống chắp tay: “Thuộc hạ vô năng, trì trệ không tra được tin tức chi tiết về Ẩn Môn, cũng không thể cài nội gián vào trong, xin bệ hạ trách phạt!" "Đứng lên đi!" Tần Phong thần sắc thản nhiên: "Loại thế lực ẩn thế này không cài người vào được là chuyện bình thường, cứ rút người của ngươi về trước đi!" "Tạ bệ hạ!" Thanh Thiên thở phào đứng dậy, nhưng vẫn không cam lòng: "Bệ hạ, chẳng lẽ chúng ta cứ tính như vậy sao!?" "Sao có thể tính như vậy được!?" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên: "Trẫm nếu không nhớ nhầm, khi xưa tiên nhân giáng lâm Hoang Cổ, đã tiêu diệt Tạo Hóa Tiên Cảnh, giết chết sư phụ Thần Tú của Lâm Tam……" "Quả thực có chuyện đó!" Thanh Thiên trả lời: "Khi xưa tiên nhân xuống Hoang Cổ, không chỉ giết Thần Tú, mà còn đồ sát Tạo Hóa Tiên Cảnh, nghe nói chỉ có vài đệ tử trốn thoát, sau đó bệ hạ phi thăng, Nhị thế mở Thái Học Viện, đã mời họ gia nhập." "Ý của bệ hạ là……" Diệp Long ngẫm nghĩ rồi nói: "Ly gián mối quan hệ giữa Lâm Tam và Ẩn Môn, để Lâm Tam đi thử lửa cái Ẩn Môn này trước sao!?" "Cái gì gọi là ly gián!?" Tần Phong lập tức không vui: "Vị tiên nhân giáng lâm Hoang Cổ đó, có khả năng cực lớn đến từ Ẩn Môn, chúng ta chỉ là báo cho Tiểu Tam Tam biết, để hắn báo thù giết sư, hận diệt môn, sao có thể dùng từ ly gián được chứ!?" "Là sự thật, không phải ly gián……" Diệp Long sợ hãi vội vàng đổi miệng, trong lòng lại thầm mắng.

Nếu hắn vừa rồi không thấy Tần lão bản làm đồ giả, không biết Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn nằm trong tay hắn, chắc chắn sẽ tin hắn vô tội, nhưng giờ hắn cảm thấy cái chết của Thần Tú, Tần lão bản ít nhất phải chịu một nửa trách nhiệm.

"Sau này nói năng chú ý một chút!" Tần Phong một lần nữa nhấn mạnh: "Hơn nữa trẫm còn cho Tiểu Tam Tam mượn Vô Thượng Thiên Thư, hiện tại bảo hắn đi Ẩn Môn một chuyến thì có làm sao!?" "À, đúng, đúng, đúng!" Diệp Long phối hợp gật đầu lia lịa, trong lòng lại tiếp tục mỉa mai.

Cái gì mà cho Lâm Tam mượn Thiên Thư!?

Chẳng qua là thèm muốn thân xác người ta, muốn người ta nợ nhân tình, không nỡ từ chối việc đi Ẩn Môn dò đường.

Đê tiện!!

“Được rồi, trẫm cũng phải về rồi!” Tần Phong giáo huấn đàn em xong, lại dặn dò: “Nhớ kỹ, tần suất bán tọa độ của Diệp Thần đừng có cao quá, ép quá chặt cũng không tốt!” Nói xong…… Tần Phong vẫy tay lấy ra Không Gian Tiểu Hồ Lô, kèm theo một tia điện quang biến mất tại chỗ.

“Bệ hạ có ý gì!?” Diệp Long quay đầu hỏi: “Ngài ấy đang xót xa cho Diệp Thần sao!?” “Không phải!” Thanh Thiên mặt không cảm xúc nói: “Nhân nghĩa đạo đức của bệ hạ là để cho người khác xem, không phải nói cho thuộc hạ chúng ta nghe.

Chúng ta phải luôn nghĩ cách san sẻ nỗi lo cho bệ hạ, tuyệt đối không được để Diệp Thần rảnh rỗi.” “Vãi chưởng!” Diệp Long không nhịn được chửi thề: “Ta bảo sao có được bao nhiêu tiểu kiều thê mà vẫn chưa leo lên được chức quan nào, hóa ra là ta chỉ lo tặng người, quên mất không giúp bệ hạ che đậy.” “Ngươi cuối cùng cũng ngộ ra rồi!” Thanh Thiên ném cho hắn một ánh mắt khẳng định: “Ngươi chỉ nghĩ làm sao tặng người cho bệ hạ một cách hợp lý, mà không hề cân nhắc việc bên cạnh bệ hạ đột nhiên xuất hiện nhiều 'nhân thê' như vậy sẽ gây ra lời ra tiếng vào thế nào, khiến cái sở thích 'hảo nhân thê' của bệ hạ truyền khắp cả Hoang Cổ.” “Còn cứu vãn được không!?” Diệp Long mặt đầy hối lỗi: “Ta còn cơ hội tiến bộ không!?” “Đừng lo!” Thanh Thiên quay người nói: “Tam Thu chắc là đã giúp ngươi cứu vãn xong rồi, còn cơ hội tiến bộ thì phải xem biểu hiện tiếp theo của ngươi thôi.” “Tam Thu sao!?” Diệp Long vội vàng đi theo, trong lòng cảm thán.

Trước đây hắn cứ mãi không hiểu, tại sao Tam Thu vừa mới gia nhập đội ngũ chuyên nghiệp đã được Tần lão bản ban cho hai món thần khí, sau khi Đại Tần thành lập còn một bước lên mây trở thành Ngự Sử Đại Phu.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu rồi, người ta thực sự 'có mắt nhìn việc' mà!

Với sự sủng ái của Tần lão bản dành cho Tam Thu, đợi gã hoàn thành nhiệm vụ phi thăng, e rằng sẽ được trang bị tận răng ngay lập tức.

Cảnh tượng chuyển dời, hạ giới Hoang Cổ.

Chỉ thấy Tam Thu ngồi ở góc cung điện, lúc nào cũng chằm chằm nhìn Tần Hạo trên long ỷ.

Chỉ cần Tần Hạo lười biếng một chút trong công việc, gã liền lập tức đặt bút ghi chép, thậm chí chỉ là ngáp một cái cũng bị ghi thành trễ nải chính sự.

Nếu tối hôm trước không thức đêm làm việc, ngay lập tức sẽ bị ghi là dâm loạn hậu cung, tư thông với cung nữ nào đó, có nguy cơ tiềm ẩn trở thành một hôn quân mất nước.

“Cái gã này lại đang ghi chép gì thế!?” Long Quân dùng khóe mắt liếc nhìn Tam Thu, nghi ngờ đối phương lại đang nói xấu mình.

Tuy nhiên hắn lại không có ý định sa thải người này, không phải hắn không dám, cũng không phải sợ bị lão tổ Tần gia khiển trách, mà là sợ sau khi sa thải Tam Thu, gã sẽ hoàn toàn 'thả bay bản thân', đi viết những bộ dã sử còn kinh khủng hơn.

Cộng thêm việc gã từng là Ngự Sử Đại Phu của Đại Tần, độ tin cậy được kéo lên kịch trần, hoàn toàn có khả năng khiến bách tính coi dã sử là chính sử.

Cho nên nuôi Tam Thu chẳng tốn bao nhiêu tiền, nhưng tuyệt đối không được để gã vì tiền mà đi viết dã sử.

Nếu không mình sẽ không phải là một Nhân Hoàng có chút khuyết điểm nhỏ, mà là một siêu cấp đại hôn quân còn biến thái hơn cả biến thái.

Nhưng hiện tại hắn cũng chẳng rảnh mà quản Tam Thu, dưới long án là Quốc sư Vô Đạo và mười tám học sĩ.

"Bệ hạ!" Một học sĩ bước ra, nghiêm giọng nói: "Từ khi đệ tử Tần gia kích hoạt huyết mạch Vu tộc, hành vi ngày càng trương dương, không chỉ đến Thái Học Viện gây sự, mà còn ra ngoài gây họa cho bách tính, hy vọng bệ hạ hạ chỉ nghiêm trị." "Lại bắt đầu rồi!" Tần Hạo lập tức cảm thấy đau đầu.

Ban đầu hắn đã dùng lôi đình chi thế, thủ đoạn cứng rắn để ép thói hư tật xấu của Tần gia xuống.

Nhưng ai mà ngờ được, đệ tử Tần gia đột nhiên kích hoạt huyết mạch Vu tộc.

Tuy trong quá trình đó có một số đệ tử không chịu nổi mà chết, nhưng những kẻ sống sót đều được tăng cường cấp sử thi, ngay cả Thái Học Viện quy tụ thiên kiêu của cả Hoang Cổ cũng chẳng ai đánh bại nổi đám đệ tử Tần gia đã kích hoạt huyết mạch này.

Cũng chính vì thế, các lão tổ Tần gia liên tục ra mặt, sống chết cũng không cho hắn động vào bọn họ, nói rằng họ là nền tảng để Tần gia chinh chiến Tiên giới, tuyệt đối không được làm chuyện tự hủy nền tảng.

"Bệ hạ!" Một học sĩ thấy Tần Hạo do dự không quyết, lập tức kích động bước ra: "Uốn nắn không thể không quá mức, sự tình gấp gáp không thể không dùng quyền biến, một nhà khóc còn tốt hơn cả dọc đường khóc, Tần gia khóc còn tốt hơn bách tính khóc ạ!” “Bệ hạ!” Các học sĩ khác cũng lần lượt quỳ xuống, khẩn cầu Tần Hạo lấy thiên hạ làm trọng.

“Phải làm sao bây giờ!?” Tần Hạo cảm thấy cực kỳ đau đầu, không biết nên làm thế nào cho phải.

Tuy giết đám đệ tử Tần gia này có thể tranh thủ được lòng dân, nhưng đối với Tần gia mà nói, quả thực là hành vi tự hủy nền tảng.

“Nếu là ca ca, huynh ấy sẽ xử lý thế nào!?” Tần Hạo theo bản năng nhìn về phía Tam Thu, không biết gã có cách nào liên lạc được với người anh trai đã phi thăng Tiên giới của mình không.

“Tiểu tiên nữ!” Tam Thu lập tức thẫn thờ nhìn ra ngoài cung điện, hồi tưởng lại tiểu tiên nữ trong mộng của mình.

Cảnh tượng chuyển dời, tại một ngọn núi nào đó.

Phương Trường ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, không còn lớp trang điểm khói bụi, cũng không còn vẻ mặt cá chết.

Chỉ thấy hai bên tóc mai của hắn đã trắng xóa, trong mắt đầy vẻ tang thương trải qua phong sương, nhìn qua là biết loại đàn ông có nhiều tâm sự.

“Tóc xanh chưa bạc, tóc mai đã trắng, thiếu niên một đi không trở lại!” Phương Trường túm lấy lọn tóc trắng của mình, khóe miệng lộ ra một nụ cười chua chát.

Nhớ khi mới từ Hồng Tinh xuyên không đến, hắn niên thiếu khinh cuồng, cứ ngỡ việc gì trên đời cũng có thể làm được, nhưng năm tháng trôi qua, mới biết sức người có hạn.

Chương 1639

Dù hắn có liều mạng nỗ lực tu luyện, thậm chí không tiếc đọa lạc vào ma đạo, nhưng vẫn không thể cứu được Nam Phong yêu dấu, mà khoảng cách với Tần Phong lại ngày càng xa vời…… “Ta phải làm sao đây!?” Phương Trường cười khổ: “Chẳng lẽ kiếp này ta định sẵn vô duyên với Nam Phong, phải sống dưới cái bóng của Tần Phong cả đời sao!?” Hưu một tiếng!

Ngay khi Phương Trường đang suy ngẫm về nhân sinh, một tiếng xé gió đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy một bóng người lao về phía Phương Trường với tốc độ cực nhanh, tiên kiếm trong tay tỏa sáng rực rỡ, kiếm khí như cầu vồng lập tức phá tan sự tĩnh lặng của đỉnh núi.

“Không xong!” Phương Trường rùng mình, thân hình lập tức né tránh.

Ngay sau đó hắn nhanh chóng kết ấn, một luồng ma lực hắc ám từ trong cơ thể gào thét lao ra, hóa thành một cái ma trảo khổng lồ chộp về phía đối phương.

“Đây chính là Thôn Phệ Ma Công!?” Đối phương hơi nhíu mày, tiên kiếm trong tay tiếp tục múa may.

Ầm ầm!!

Kiếm khí như cầu vồng lập tức chém đứt ma trảo, phát ra một tiếng nổ điếc tai.

Ngay sau đó hắn chỉ kiếm lên trời, dẫn động lôi đình chín tầng trời, lôi điện đan xen thành lưới, bao phủ xuống đầu Phương Trường.

“Mạnh quá!!” Sắc mặt Phương Trường trở nên nghiêm trọng, đối mặt với chiêu này không dám lơ là.

Chỉ thấy hắc khí khủng khiếp như vỡ đê bùng phát từ trong cơ thể, hóa thành một cái đầu quỷ khổng lồ, va chạm mạnh mẽ với lôi đình chín tầng trời.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang vọng trời đất, trên đỉnh núi cũng tỏa sáng rực rỡ.

Năng lượng tràn ra, hóa thành cơn bão.

Đá núi vỡ vụn, cỏ cây bay tứ tung.

“Phụt!” Phương Trường phun ra một ngụm máu tươi, tu vi rõ ràng không bằng đối phương.

Nhưng đối phương lại không có ý định dừng lại, tiên kiếm trong tay một lần nữa lóe lên kiếm quang, hóa thành một con cự long xông thẳng lên trời, gầm thét lao về phía Phương Trường.

“Không xong!!” Sắc mặt Phương Trường biến đổi mạnh mẽ, vội vàng dùng toàn lực để chống đỡ.

Chỉ là đối phương mạnh hơn hắn tưởng tượng, dù hắn có dốc hết toàn lực cũng vô dụng, vẫn bị cự long đánh bay ra ngoài, lăn từ đỉnh núi xuống tận chân núi.

“Trình Vận sư huynh, ta nhận thua!” Phương Trường không màng đến đau đớn trên người, vội vàng bò dậy hét lớn nhận thua.

Người này chính là đại sư huynh của Ẩn Môn, cũng chính là người đã đưa hắn về đây.

Cứ ngỡ đối phương cũng giống mình, là người xuyên không từ Hồng Tinh tới, nhưng sau khi gia nhập Ẩn Môn mới biết, những ám hiệu đó là do sư tổ Ẩn Môn truyền lại, đệ tử Ẩn Môn căn bản không biết chúng có ý nghĩa gì.

“Phương sư đệ, ngươi còn cần phải mài giũa nhiều!” Trình Vận thu lại tiên kiếm, đứng lơ lửng trên không trung.

“Sư huynh tu vi cao thâm, sư đệ tự thẹn không bằng.” Phương Trường thở phào một hơi, cung kính chắp tay hành lễ.

“Ngươi không cần khiêm tốn!” Trình Vận cười nói khi đáp xuống: “Ngươi chính là cứu thế chủ trong lời tiên tri của sư tổ, hiện tại chẳng qua là chưa bắt đầu tu luyện công pháp của bản môn thôi, đợi ngươi luyện được công pháp Ẩn Môn của ta, nhất định có thể ngạo thị chư thiên.” “Sư huynh đừng đùa nữa!” Phương Trường nở một nụ cười khổ, rõ ràng không tin loại lời quỷ quái này.

Ban đầu nghe nói ám hiệu đến từ sư tổ Ẩn Môn, hắn đã kích động đến mức cả đêm không ngủ, cảm thấy sau này mình có thể ôm đùi đồng hương rồi.

Nhưng sau khi gia nhập Ẩn Môn hắn mới biết, sư tổ Ẩn Môn đã 'ngỏm' từ thời Thái Cổ rồi, hiện tại cả cái Ẩn Môn tính cả hắn cũng mới có sáu người.

Một sư tôn đang bế quan chưa từng gặp mặt, một đại sư huynh thích đi kỹ viện, một nhị sư tỷ thích sờ mông đàn ông, một tam sư huynh thích nhìn trộm đàn ông tắm, một tứ sư tỷ suốt ngày trốn trong phòng vẽ tranh xuân cung, cộng thêm gã sư đệ nhỏ nhất vừa mới bỏ nghề ở kỹ viện như hắn.

Có thể nói cả cái Ẩn Môn này chẳng có lấy một người bình thường.

“Ta đâu có đùa với ngươi!” Trình Vận lập tức bỗ bã: “Ẩn Môn chúng ta truyền thừa từ thời Thái Cổ, mỗi một đệ tử đều là thiên kiêu tuyệt thế quét ngang đương đại, chỉ là chúng ta không thèm lên Thiên Tư Bảng thôi, nếu không nhất định sẽ làm chấn động cả Tiên giới.” “À, đúng, đúng, đúng!” Phương Trường bất lực phối hợp gật đầu, nhưng đến một dấu chấm câu hắn cũng chẳng tin.

Có lẽ Ẩn Môn ngày xưa thực sự huy hoàng, nhưng nhìn cái tổ hợp năm kẻ kỳ quặc hiện tại, đánh chết hắn cũng không tin họ có thực lực quét ngang đương đại.

“Nụ cười của ngươi thật là lấy lệ quá đi!” Trình Vận không nhịn được đảo mắt, lại phẩy tay: “Thôi, nói nhiều cũng vô ích, tiếp theo ta sẽ thay sư tôn truyền cho ngươi công pháp bản môn, Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết, đợi ngươi luyện thành sẽ biết bản môn lợi hại thế nào.” “Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết sao!?” Phương Trường tò mò hỏi: “Luyện thành xong sẽ như thế nào!?” “Không biết!” Trình Vận trả lời rất dứt khoát: “Mỗi người Ẩn Môn chúng ta đều tu luyện Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết, nhưng phương pháp tu luyện của mỗi người đều không giống nhau, hiệu quả thể hiện ra cũng khác nhau.” “Huynh có chắc đây là công pháp đoàng hoàng không đấy!?” Khóe mắt Phương Trường giật giật, ngày càng cảm thấy Ẩn Môn này không phải tông môn tử tế.

Tuy công pháp lợi hại đều cần tự mình cảm ngộ suy diễn, nhưng dù cảm ngộ thế nào thì cốt lõi vẫn không đổi.

Giống như điệu nhảy của Khôn Khôn vậy…… dù biến hóa trừu tượng thế nào thì người ta vẫn nhận ra ngay.

Nhưng cái gọi là Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết này, không chỉ phương pháp tu luyện khác nhau, mà hiệu quả còn khác biệt hoàn toàn, hoàn toàn đảo lộn nhận thức của hắn về tu tiên.

“Đương nhiên!” Trình Vận không có ý định giải thích thêm, chỉ để lộ một nụ cười thần bí, ngay sau đó giơ tay vỗ một chưởng vào ngực Phương Trường.

“Á……” Phương Trường lập tức trợn tròn mắt, cơ thể bị đánh bay cực nhanh.

Ngay sau đó mắt hắn tối sầm lại, cơ thể như lơ lửng trên không trung, muốn kêu lên mà không phát ra được tiếng nào.

Trong lúc hắn đang cảm thấy sợ hãi, một luồng năng lượng thần bí từ tám phương bốn hướng ùa vào cơ thể, kèm theo một nỗi đau thấu tận linh hồn.

Khi hắn đang tuyệt vọng, tưởng mình sắp chết đến nơi, thì cơ thể không chỉ xảy ra sự biến hóa long trời lở đất, mà trong đầu cũng bắt đầu tự động suy diễn công pháp.

“Đây chính là Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết sao!?” Phương Trường không còn bàng hoàng và bất lực nữa, bắt đầu tập trung tinh thần tu luyện.

Theo thời gian trôi qua, hắn cảm thấy mình lại 'ngon' rồi.

“Tần Phong, ngươi cứ đợi đấy cho ta!” Trong mắt Phương Trường lóe lên một tia hàn quang, cảm thấy hiện tại mình mạnh đến mức đáng sợ.

“Đinh đoong, kiểm tra thấy Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết vì có chấp niệm thù hận quá nặng với ký chủ nên nhận được cơ duyên cực lớn, thăng cấp thành Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi!” “Phương Trường thăng cấp sao!?” Tần Phong lúc đầu sững sờ, ngay sau đó liền không vui.

Cái gì mà chấp niệm thù hận quá nặng với hắn chứ!?

Phải biết rằng, hắn chưa bao giờ bắt nạt Phương Trường cả, đều là Tam Lộng đại sư bọn họ làm, hắn chẳng qua chỉ giúp gã nuôi nấng 'bạch nguyệt quang' và 'nốt ruồi chu sa' thôi mà.

Tục ngữ nói rất đúng, đàn ông là trâu, đàn bà là ruộng!

Nói cách khác, hắn đã thay địa chủ Phương Trường vất vả cày cấy đám ruộng đó bao nhiêu năm nay, còn đổ bao nhiêu mồ hôi công sức.

Vậy mà tên địa chủ Phương này chẳng những không trả phí vất vả cho hắn, mà còn trách hắn cày hỏng ruộng nhà mình, thật là quá đáng, quá hắc ám mà.

Chương 1640

“Ôi, số ta khổ quá!” Tần Phong mặt đầy bi thương than thở: “Lao hình chung nhật tâm tiều tụy, thân hạ bì toan thục bất tri.

Chỉ thấy ruộng địa chủ tươi tốt, chẳng thấy gã làm thuê thức trắng đêm gào khóc……” “Cứ biết bắt nạt cái người thành thật này thôi!” Tần Phong vẻ mặt đầy uất ức, chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Nhưng từ gợi ý của hệ thống vừa rồi, hắn cũng có được một tin tức quan trọng.

Trước đây Phương Trường bị đám người Tam Lộng đại sư trêu đùa, cấp độ hào quang trì trệ không thể thăng cấp, nhưng từ khi gia nhập Ẩn Môn này, hào quang lập tức khôi phục về trạng thái ban đầu.

Nếu trước đó hắn chỉ nghi ngờ Ẩn Môn là một tông môn ẩn thế, thì bây giờ hắn có thể khẳng định chắc chắn một trăm phần trăm rằng, bên trong Ẩn Môn chắc chắn ẩn chứa rất nhiều bí mật không ai biết.

“Người thành thật?!” Hai đại nữ hầu là Phong Tình và Nguyệt Hi đang đứng sau hầu hạ Tần Phong, nghe hắn nói vậy liền lập tức trợn trắng mắt.

Là thị nữ thân cận của Tần Phong, bọn họ đã thấy rõ bộ mặt thật của hắn, hắn không đi bắt nạt người khác đã là tạ thiên tạ địa rồi, ai dám không sợ chết mà chạy tới bắt nạt hắn chứ!?

Đặc biệt là cái thói xấu thích làm “người yêu vợ người ta”, ai không biết còn tưởng hắn là hội trưởng của hiệp hội xây dựng gia đình hạnh phúc nào đó, thường xuyên thừa dịp chồng người ta vắng nhà mà đến tận cửa phục vụ.

Tuy nhiên, Tần Phong lúc này không rảnh để ý tới hai tiểu thị nữ, hắn đang suy nghĩ về việc truyền thừa của Ẩn Môn đến từ thời Thái Cổ.

Tuy rằng hắn phi thăng lên Tiên giới chưa được bao nhiêu năm, nhưng những chuyện gặp phải đa phần đều có thể liên quan đến Thái Cổ.

Ví dụ như Tử Diên nhận được truyền thừa Tiên Đế, di ngôn mà Nguyệt Linh Tiên Đế để lại cho nàng; Thân ngoại hóa thân đi theo bên cạnh Uyên tổng thấy được cổ chiến trường Tây Vực.

Còn có việc sử dụng Thiên Cơ Tạp để xem cơ duyên của Long Ngạo Thiên, cảnh tượng tận thế cuối cùng nhìn thấy cũng có khả năng liên quan đến Thái Cổ.

“Có thể đi hỏi lão già kia!” Tần Phong lập tức nghĩ đến Minh chủ Tiên Minh, quyết định khởi hành đi tới đỉnh Tiên Đế của Tiên Minh.

Dù sao lão già kia năm đó cũng là đệ nhất nhân uy áp Tiên giới, cũng là người sống lâu nhất Tiên giới hiện nay, ít nhiều gì cũng nên nghe qua một số chuyện về Ẩn Môn và Thái Cổ.

Nghĩ đến đây...

Tần Phong lập tức lấy Không Gian Hồ Lô ra, một tiếng điện quang vang lên rồi biến mất không thấy tăm hơi.

“Được tan làm rồi!” Nguyệt Hi lập tức vui vẻ nhảy dựng lên, không dừng lại một khắc nào mà chạy đi mất.

“Cứ thế mà đi sao?!” Trái ngược với sự hồi máu đầy cây của Nguyệt Hi, Phong Tình lại uất ức bĩu môi.

Nàng thật sự là quá muốn tiến bộ, quá muốn tranh nổi bật, quá muốn được đánh dấu Mị Ma văn, quá muốn sống cuộc sống một chồng nhiều vợ rồi...

Hình ảnh chuyển đổi, trên đỉnh Tiên Đế.

Ngọn núi này là nơi bế quan của Minh chủ Tiên Minh, cũng là cấm địa tuyệt đối của Tiên Minh, xung quanh có hàng chục cường giả Tiên Vương cảnh canh gác không ngừng nghỉ hai mươi bốn giờ, nếu không được sự cho phép của Minh chủ, kẻ nào dám đến gần bất kể thân phận đều bị chém giết không tha.

“Kẻ nào?!” Hộ vệ thấy Tần Phong đột ngột xuất hiện, lập tức quát lớn định ra tay.

Nhưng khi bọn họ thấy người tới là Tần Phong, hơi thở sôi trào quanh thân lập tức tiêu tán, tiếp đó gật đầu coi như chào hỏi, rồi tiếp tục làm công việc của mình.

Không còn cách nào khác!!

Bọn họ đều là cao tầng Tiên Minh tham gia đại chiến biên cảnh lần này, biết rõ quan hệ giữa Tần Phong và Mộng Dao tiên tử, cũng tận mắt thấy Tần Phong thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, một bạt tai quất bay Long Ngạo Thiên như thế nào.

Tuy rằng không gây ra thương hại gì cho Long Ngạo Thiên, nhưng đã chứng minh tiềm lực của Tần Phong khủng bố đến mức nào, tương lai đột phá Tiên Đế tuyệt đối là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Đặc biệt là hiện nay Minh chủ Tiên Minh khí huyết cạn kiệt, có nguy cơ thăng thiên bất cứ lúc nào, nói cách khác, Tần Phong có khả năng sẽ “kế vị trước linh cữu” dưới sự hỗ trợ của Mộng Dao tiên tử bất cứ lúc nào.

Bọn họ chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều biết phải đứng đội như thế nào.

“Tần Phong tiểu đệ đệ!” Mộng Dao tiên tử thấy Tần Phong tới, lập tức vui vẻ chạy ra nghênh đón.

“Đây mới là kẻ chiến thắng cuộc đời nè!” Các Tiên Vương nhìn Tần Phong, ánh mắt đầy sự hâm mộ.

Tuổi còn trẻ không chỉ có thể tự do ra vào đỉnh Tiên Đế, mà còn có thể tự do ra vào chỗ của Mộng Dao tiên tử, đạt đến trình độ mà cả đời này bọn họ cũng không thể với tới.

“Tỷ tỷ!” Tần Phong lập tức hóa thân thành đệ nhất thâm tình Tiên giới nói: “Một ngày không gặp như cách ba thu, tỷ làm đệ nhớ muốn chết rồi.” “Dẻo miệng!” Mộng Dao tiên tử phong tình vạn chủng liếc hắn một cái, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

“Đệ không có dẻo miệng đâu!” Tần Phong lập tức giơ ba ngón tay lên trời, nghiêm túc nói: “Nếu tỷ tỷ không tin, bây giờ đệ có thể thề với Đại Đạo...” “Không được làm bừa!!” Mộng Dao tiên tử lập tức xót xa, vội vàng đưa tay bịt miệng Tần Phong.

“Tỷ tỷ!” Tần Phong thấy không khí hồng hào đã đến độ, liền chu môi muốn một cái phần thưởng.

“Có người kìa!” Mộng Dao tiên tử thẹn thùng đẩy Tần Phong ra, vội vàng lảng tránh chủ đề: “Tỷ nghe nói trong lúc chúng ta đối phó với đại quân Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ đã thừa cơ vét sạch kho báu của bọn họ.” “Hả?!” Tần Phong lập tức hét lên một tiếng đầy khoa trương, sau đó mặt đầy phẫn nộ nói: “Thật sự là quá không ra thể thống gì, Tiên Minh chúng ta là danh môn chính phái, sao lại xuất hiện loại súc sinh trộm gà bắt chó như Diệp Thần chứ, phải công cáo thiên hạ, trục xuất hắn khỏi sư môn.” “Đệ cũng nghĩ là do Diệp Thần làm sao?!” Mộng Dao tiên tử cười đầy thâm ý: “Tỷ nếu không nhớ nhầm thì, lúc chúng ta từ biên cảnh đông nam trở về, đệ đã biến mất một khoảng thời gian, lúc từ biên cảnh đông bắc trở về, đệ vẫn biến mất một khoảng thời gian đấy.” “Cha đâu rồi?!” Tần Phong không ngờ khả năng quan sát của phụ nữ lại mạnh như vậy, lập tức chuyển chủ đề: “Gần đây đệ gặp chút chuyện, cần thỉnh giáo ông cụ một chút.” “Đừng có lảng chuyện!” Mộng Dao tiên tử căn bản không ăn chiêu này, giữ thẳng đầu Tần Phong, nhìn chằm chằm nói: “Đệ thành thật khai báo đi, kho báu của Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện có phải đệ thừa dịp loạn lạc đi vét sạch không?!” “Được rồi, là đệ làm đó!” Tần Phong biết không giấu được nữa, sảng khoái thừa nhận: “Nhưng tất cả những gì đệ làm không phải vì bản thân đệ, mà là vì tỷ tỷ mà!” “Vì tỷ?!” Mộng Dao tiên tử đôi mắt đẹp đầy vẻ nghi hoặc, không hiểu chuyện này thì liên quan gì đến mình.

“Đúng, chính là vì tỷ tỷ!” Tần Phong mặt đầy căm phẫn nói: “Hiện giờ tỷ và Lăng Tiêu Tiên Đế đã đường ai nấy đi, theo quy tắc thì mọi thứ trong Lăng Tiêu Cung đều cần chia đôi, bao gồm cả tu vi Tiên Đế của Lăng Tiêu Tiên Đế cũng cần chia đôi.

Bây giờ chúng ta chỉ vét sạch kho báu của hắn, chưa chia tu vi Tiên Đế của hắn đã là nể mặt hắn lắm rồi.” “Hả?!” Mộng Dao tiên tử bị luận điệu nghịch thiên này làm cho ngây người, trong lòng thầm thốt lên một tiếng “đậu má” thật lớn.

Chưa nói đến việc chính nàng không chịu được cám dỗ mà dây dưa với “tiểu nãi cẩu” Tần Phong này, căn bản không có tư cách đi chia gia sản Lăng Tiêu Cung, chỉ riêng việc tu vi Tiên Đế cũng đòi chia đôi, chuyện này có phải quá nghịch thiên rồi không?!

Bất cứ người nào có tam quan bình thường đều không thể nói ra lời như vậy được chứ?!

“Tỷ tỷ, tỷ đừng có biểu hiện như vậy!” Tần Phong nhẹ giọng nói: “Tuy chuyện này không hợp tam quan, nhưng lại là biểu hiện của văn minh tiến bộ.” “Cái gì?!” Mộng Dao tiên tử lại bị chấn kinh: “Đệ gọi cái này là văn minh tiến bộ sao...” “Tất nhiên rồi!” Tần Phong lý thẳng khí tráng nói: “Gạt bỏ sự thật sang một bên, chẳng lẽ Lăng Tiêu Tiên Đế không có lỗi sao?

Sự tiến bộ của văn minh sẽ không buông tha cho loại người phạm sai lầm như vậy...” “Dừng, dừng, dừng!” Mộng Dao tiên tử thật sự không nghe nổi nữa, vội vàng ngắt lời: “Đệ muốn gặp cha tỷ phải không?

Tỷ đưa đệ đi gặp ông ấy ngay đây!” “Không, tỷ nghe đệ nói đã...” Tần Phong thấy Mộng Dao tiên tử không rớt ra Kim Hồn Tệ, vội vàng mở miệng muốn nói thêm gì đó.

Nhưng Mộng Dao tiên tử lại lườm hắn một cái sắc lẻm, như thể đang nói nếu không phải tỷ tỷ cam tâm tình nguyện bị đệ nắm thóp, đệ thật sự nghĩ mình có thể làm càn trước mặt tỷ tỷ sao?!

“Nàng ấy lườm mình kìa...” Tần Phong lập tức uất ức không dám nói gì nữa, định bụng khi nào rảnh sẽ đứng lên quất nàng thật mạnh.

Lúc này...

Minh chủ Tiên Minh đang nằm trên ghế dài, thảnh thơi tận hưởng thời gian, trên bàn bên cạnh còn bày đủ loại tiên quả.

Bây giờ con gái cưng của lão không chỉ đột phá Tiên Đế, mà nguy cơ Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung cũng đã được hóa giải, thế hệ trẻ của Tiên Minh lại nhân tài xuất hiện lớp lớp, có thể nói mọi lo lắng của lão đều đã tan biến, lập tức bước vào cuộc sống dưỡng lão nhàn hạ.

Tuy nhiên khi nghe thấy tiếng bước chân, mở mắt thấy “thằng tóc vàng” Tần Phong này, nụ cười trên mặt lão lập tức biến mất.

Tuy rằng thằng nhóc này đã giúp con gái cưng của lão đột phá Tiên Đế, cũng là đại công thần giải quyết nguy cơ Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, nhưng mỗi lần thấy cái thằng này, lão lại cảm thấy như thấy kẻ thù, ngọn lửa trong lòng cứ thế bốc lên hừng hực.

Chương 1641

“Hắn tới đây làm gì?!” Minh chủ Tiên Minh vẻ mặt không vui, tỏ ý không muốn gặp thằng nhóc này.

“Tới xem lão già nhà ngài thương thế đã khỏi chưa!” Tần Phong như thể bị Cao Khải Cường nhập thân, phất tay lấy ra một cái ghế dài ngồi xuống, còn gác chân lên cái bàn bày đầy tiên quả.

Hiện giờ hắn không còn là hắn lúc mới tới Tiên Minh nữa, không chỉ thành công ôm được đùi đẹp của đệ nhất phú bà Tiên Minh, mà còn giúp Tiên Minh giải quyết những rắc rối lớn như Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, thành công tạo lập uy tín trong hàng ngũ cao tầng Tiên Minh.

Đừng nói là lão già già yếu bây giờ, dù là lão già lúc trẻ, hắn cũng chẳng cần để vào mắt.

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Minh chủ Tiên Minh tức đến không chịu được, tuổi thọ cứ thế mà -1 -1 -1 -1...

“Ăn nói cho hẳn hoi!” Mộng Dao tiên tử lườm một cái, đưa tay đánh văng cái “chân gà” mà Tần Phong thò ra.

“Được rồi!” Tần Phong lập tức ngoan ngoãn nói: “Đệ tới đây là muốn hỏi xem, cha có từng nghe qua về Ẩn Môn chưa.” “Ngươi gặp phải đệ tử Ẩn Môn rồi?!” Minh chủ Tiên Minh vốn đang tức giận, sắc mặt lập tức ngưng trọng hẳn lên, thậm chí còn không buồn so đo việc Tần Phong gọi lão là cha.

“Hiện tại thì chưa!” Tần Phong thấy lão già thật sự biết chuyện, cũng không giấu giếm: “Nhưng đệ có một kẻ thù đã gia nhập Ẩn Môn, ước chừng rất nhanh sẽ gặp phải thôi.” “Kẻ thù?!” Mộng Dao tiên tử lập tức tò mò hỏi: “Đệ với người đó có thù oán gì?

Không phải lại là đệ quyến rũ vợ người ta đó chứ?!" "Nói bậy, đệ không phải loại người đó!" Tần Phong như bị giẫm phải đuôi, lập tức nghĩa chính ngôn từ biện minh: "Kẻ này là một tên địa chủ bóc lột ở Hoang Cổ, đệ đã dốc sức cày ruộng cho nhà hắn, không có công lao cũng có khổ lao, vậy mà kẻ này không những không trả tiền công, còn trách đệ cày hỏng ruộng của hắn, vì thế chúng đệ kết thù." "Cày ruộng?!" Mộng Dao tiên tử thần tình sững sờ, cứ thấy có gì đó sai sai. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt Giải Ngữ Hoa cấp thần thoại của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!] "Cái gì gọi là lừa gạt chứ?!" Trong lòng Tần Phong lập tức không vui, cho rằng mình đang nói sự thật.

"Được rồi, đều đừng nói nữa!" Minh chủ Tiên Minh sắc mặt ngưng trọng ngắt lời: "Bản đế không hứng thú biết ngươi và đối phương có ân oán gì, chỉ biết là tiểu tử ngươi gặp rắc rối lớn rồi!" "Rắc rối lớn?!" Tần Phong lập tức nhíu mày: "Chẳng lẽ Ẩn Môn này thực sự truyền thừa từ thời Thái Cổ sao?!" "Đúng vậy!" Minh chủ Tiên Minh nghiêm túc gật đầu: "Ẩn Môn quả thực truyền thừa từ Thái Cổ, môn nhân của họ rất ít, nhưng mỗi một người đều là yêu nghiệt có thể sánh ngang với top 3 bảng Thiên Tư." "Làm sao có thể?!" Mộng Dao tiên tử lập tức kinh hô: "Tiên giới bị ba đại siêu cấp thế lực nắm giữ chặt chẽ, thiên kiêu đỉnh cấp căn bản không thể lọt qua vòng tuyển chọn của chúng ta, thỉnh thoảng sót mất một người thì có thể, nhưng không thể nào người nào cũng là cá lọt lưới được!" "Đó chính là chỗ đáng sợ của Ẩn Môn!" Minh chủ Tiên Minh thở hắt ra, bắt đầu hồi tưởng: "Năm đó cha được tiền nhân chọn trúng tham gia khảo hạch tông môn, cùng với cha còn có một thiếu niên, kết quả cha thiên tư trác tuyệt được các đại trưởng lão tranh giành, còn hắn lại vì tư chất bình thường mà bị loại, cứ ngỡ kiếp này sẽ không còn giao tập gì nữa, nhưng không ngờ nhiều năm sau trong một lần ra ngoài rèn luyện lại gặp lại hắn, mà lúc này thực lực của hắn tăng vọt, nhưng vẫn còn một khoảng cách không nhỏ với cha, ban đầu cha cũng không để tâm, nghĩ là hắn có kỳ ngộ gì đó, kết quả mấy năm sau lại gặp lại, lúc này hắn đã không hề yếu hơn cha chút nào, và cũng từ khắc đó, cha biết hắn đã gia nhập một môn phái gọi là Ẩn Môn." "Làm sao có thể?!" Tần Phong và Mộng Dao tiên tử nhìn nhau, đều cảm thấy không thể tin nổi.

Là đệ nhất nhân Tiên giới từng uy áp Tiên giới suốt mấy chục vạn năm, hoàn toàn có thể tưởng tượng thiên tư của lão già năm đó khủng bố đến mức nào.

Vậy mà lão lại bị một kẻ tư chất bình thường đuổi kịp chỉ trong vài năm, chẳng khác gì nam chính tiểu thuyết nghịch tập, không có đạo lý chút nào.

"Quả thực không thể tin nổi, nhưng đó lại là sự thật!" Minh chủ Tiên Minh bùi ngùi: "Từ đó cha không còn gặp lại hắn nữa, mà sau khi cha sáng tạo ra Tiên Minh, cũng đã chuyên môn phái người nghe ngóng về Ẩn Môn này, nhưng môn phái này cứ như biến mất vậy, dù ngươi có tìm kiếm thế nào cũng không thấy tung tích của họ." "Làm sao có thể?!" Tần Phong và Mộng Dao tiên tử lại một phen kinh hô, nghiêm trọng hoài nghi mình đang nằm mơ chưa tỉnh.

Phải biết rằng, Tiên Minh thời kỳ đỉnh cao có thể uy áp cả Tiên giới, Chiến Thần Điện, Lăng Tiêu Cung trước mặt nó đều chỉ là hạng em út, vậy mà cư nhiên không tìm thấy một Ẩn Môn, thật sự là quá đỗi phi di sở tư.

"Cha cũng thấy phi di sở tư!" Minh chủ Tiên Minh lại bùi ngùi nói: "Nhưng cũng không thể nói là không thu hoạch được gì, trong quá trình điều tra, đã phát hiện không ít tung tích của đệ tử Ẩn Môn, men theo manh mối điều tra thấy rằng, bọn họ đa số đều là hạng tư chất bình thường, cho nên lúc đó chúng ta đã đưa ra một kết luận, trong Ẩn

Môn có phương pháp nâng cao tư chất của người tu tiên...” “Nâng cao tư chất?!” Tần Phong lập tức lẩm bẩm một tiếng, không có hứng thú lắm với cái này.

“Còn điều tra được...” Minh chủ Tiên Minh tiếp tục nói: “Mỗi lần có đại tiên thiên chí bảo dẫn phát tranh đoạt, tại hiện trường đều sẽ xuất hiện tung tích đệ tử Ẩn Môn, sau đó kiện đại tiên thiên chí bảo đó sẽ biến mất không tấy nữa.” “Ân?!” Tần Phong lập tức tỉnh táo hẳn lên, đã tìm thấy tung tích của đại tiên thiên chí bảo gia truyền rồi...

“Ý của phụ thân là...” Mộng Dao tiên tử nhíu mày: “Những đại tiên thiên chí bảo từng xuất hiện trong lịch sử, cuối cùng đều rơi vào tay Ẩn Môn này sao?!” “Không biết!” Minh chủ Tiên Minh lắc đầu: “Đây chỉ là suy đoán của cha, không có bằng chứng thực chất nào để chứng minh.” “Bằng chứng?!” Tần Phong khinh thường bĩu môi, tỏ ý mình không cần bằng chứng.

Từ khắc đối phương cướp đoạt đại tiên thiên chí bảo gia truyền của Tần gia bọn họ, kết cục của bọn họ đã được định đoạt rồi, hắn nhất định phải đích thân lấy lại món bảo vật đó, rửa sạch nỗi nhục bao năm qua của Tần gia.

“Nhưng có một điểm có thể khẳng định!” Minh chủ Tiên Minh đột nhiên nghiêm nghị nói: “Ẩn Môn này có cao thủ Tiên Đế cảnh tọa trấn.” “Làm sao có thể?!” Mộng Dao tiên tử lần nữa kinh hô: “Tiên giới hiện tại chỉ có mấy vị Tiên Đế, mỗi một vị Tiên Đế đột phá đều sẽ dẫn phát Đại Đạo cộng minh, nếu Ẩn Môn thực sự có cường giả Tiên Đế cảnh tọa trấn, sao có thể không ai biết được chứ?!” “Con cũng nói đó là Tiên giới rồi!” Minh chủ Tiên Minh mở miệng nhắc nhở: “Con quên rồi sao, năm đó Tà Đế dùng vô thượng pháp lực, cưỡng hành bóc tách một phần của Tiên giới ra, hình thành nên Ma giới ngày nay, đó là một giới hoàn toàn độc lập bên ngoài Tiên giới.” “Ý của phụ thân là...” Mộng Dao tiên tử lần nữa nhíu mày: “Ẩn Môn này ẩn nấp trong Ma giới sao?!" "Không, con vẫn chưa hiểu ý cha!" Minh chủ Tiên Minh ung dung giải thích: "Tà Đế năm đó quả thực đã làm kinh diễm cả một thời đại, là danh từ thay thế cho vô địch của thời đại đó, ngay cả cha lúc đỉnh cao cũng khó mà nhìn theo bóng lưng hắn, nhưng đặt hắn vào dòng sông lịch sử, vẫn có thể tìm ra được vài vị như vậy, thậm chí còn kinh diễm hơn hắn cũng không phải là không có." "Con hiểu rồi!" Mộng Dao tiên tử lập tức bừng tỉnh: "Năm đó Tà Đế có thể bóc tách ra Ma giới, vậy thì những người khác cũng có thể bóc tách Tiên giới ra." "Không sai, ý của cha chính là như vậy!" Minh chủ Tiên Minh thần tình nghiêm túc nói: "Còn nữa, sau này con ở Tiên giới phải cẩn thận một chút, cha có thể cảm giác được thế giới này không đơn giản như vẻ bề ngoài!" "Lão già cũng cảm nhận được rồi sao!" Tần Phong khẽ nhíu mày, không biết lão già này đã phát hiện ra điều gì.

"Cha, con gái đã đột phá Tiên Đế rồi mà!" Mộng Dao tiên tử lập tức bĩu môi nũng nịu, tỏ ý mình giờ không còn là trẻ con nữa.

Tuy hiện giờ ngoài Tiên giới và Ma giới ra có thể còn tồn tại các giới khác, nhưng dù có bao nhiêu giới đi chăng nữa, một Tiên Đế như nàng cũng là chiến lực cấp trần nhà rồi, dù đánh không lại loại yêu nghiệt như Long Ngạo Thiên, nàng muốn đi cũng không ai giữ lại được.

"Cha không có đùa với con đâu!" Minh chủ Tiên Minh thần tình vô cùng nghiêm túc, bắt đầu giảng thuật: "Theo ghi chép trong cổ tịch thời Thái Cổ, sau khi đột phá Tiên Đế tuổi thọ có thể lên tới hàng triệu năm, nhưng kể từ sau đại chiến Thái Cổ, Tiên Đế chưa từng có ai sống quá triệu năm, mà khi cha hiểu rõ và nắm vững Đại Đạo càng ngày càng sâu sắc, phát hiện hình như có thứ gì đó đang áp chế Đại Đạo." "Áp chế Đại Đạo?!" Mộng Dao tiên tử lập tức ngẩn người tại chỗ, cảm thấy não bộ có chút không kịp phản ứng.

Từ xưa đến nay...

Ba nghìn Đại Đạo chính là tồn tại tối cao vô thượng, chưa từng nghe nói có thứ gì có thể lợi hại hơn Đại Đạo, thậm chí còn áp chế được nó.

"Chẳng lẽ là cái đó?!" Tần Phong không nhịn được mà nhíu mày, nhớ tới cảnh tượng tận thế trong Thiên Cơ Tạp.

"Ai!" Minh chủ Tiên Minh thở dài một tiếng: "Tiếc là bây giờ cha đã già rồi, nếu lúc trẻ mà có được những cảm ngộ về Đại Đạo như hiện tại, cha đã học theo Tà Đế khai tịch ra một giới, để lại cho các con một đường lui." "Phụ thân!" Nghe thấy cha ruột vẫn luôn lo nghĩ cho mình, Mộng Dao tiên tử lập tức không kìm được xúc động.

"Lớn ngần này rồi còn khóc nhè!" Minh chủ Tiên Minh nuông chiều xoa đầu con gái cưng, sau đó quay sang Tần Phong, một giây biến sắc mặt nói: "Tiểu tử, bản đế giao con gái cho ngươi rồi đó, ngươi mà dám để nó chịu tổn thương, bản đế dù có tự bạo cũng phải kéo ngươi xuống hoàng tuyền!" "Lão già nóng tính quá!" Tần Phong không dám trêu vào lão già lúc này, vội vàng cam đoan: "Cha, cha yên tâm, đệ đã hứa với tỷ tỷ rồi, đợi chuyện Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung giải quyết xong, chúng đệ sẽ đi ẩn cư, sống cuộc sống như thần tiên quyến lữ, đảm bảo sẽ không có nguy hiểm gì." "Hì hì..." Mộng Dao tiên tử thấy Tần Phong còn nhớ rõ, lập tức thẹn thùng cười lên.

"Cái gì?

Ẩn cư?!" Minh chủ Tiên Minh thì bật dậy, gầm lên chói tai: "Ngươi tuổi còn nhỏ không chịu nỗ lực tiến bộ, cư nhiên muốn bắt cóc con gái bản đế đi ẩn cư?!" "Đệ còn có việc, đi trước đây!" Tần Phong không biết tại sao lão già lại nổi giận, tóm lại là chuồn lẹ chắc chắn không sai.

“Tức chết bản đế rồi!” Minh chủ Tiên Minh tức giận quát tháo: “Bản đế vì theo đuổi Đại Đạo mà không dám lơi là một khắc, vậy mà thằng tiểu vương bát đản này có thiên phú tốt như vậy, tối ngày không nghĩ đến tu luyện, chỉ nghĩ đến nằm ườn chơi phụ nữ.” “Tần Phong, đợi tỷ với...” Mộng Dao tiên tử cũng cảm nhận được cơn giận của lão cha, muốn đuổi theo đi cùng Tần Phong.

Nhưng nàng chưa kịp đi vài bước đã bị Minh chủ Tiên Minh tóm lại.

“Sau này con bớt chơi với thằng tóc vàng đó đi!” Minh chủ Tiên Minh hừ lạnh: “Đi, theo cha đi tu luyện, cha sẽ truyền Tinh Thần Đại Đạo Chi Ấn cho con.” “Cha!” Mộng Dao tiên tử như cô con gái ngoan gặp phải thằng tóc vàng bị người cha nghiêm khắc cưỡng ép kéo về nhà học tập, toàn thân viết đầy hai chữ kháng cự.

“May mà chạy nhanh!” Tần Phong ra khỏi đỉnh Tiên Đế, thở hắt ra một hơi dài.

Tiếp đó liền sử dụng Không Gian Hồ Lô, trở về Bạch Ngọc Kinh rồi trầm tư.

Tuy rằng lão già cũng không quá hiểu rõ về Ẩn Môn, nhưng từ những thông tin nắm bắt được, chỉ dựa vào Tiểu Tam Tam xem chừng vẫn chưa thể chống lại được chúng.

“Còn phải tăng cường cho Tiểu Tam Tam một chút!” Tần Phong gãi cằm suy nghĩ, khoanh chân ngồi dưới gốc cây Bồ Đề cổ thụ.

Tiếp đó hắn liền lấy từ chỗ Thân ngoại hóa thân về Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh, cùng với Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn và đồng tiền Độ Nhật Như Niên.

Chỉ thấy kết giới thời gian nhanh chóng hình thành, tà khí trên thanh ma kiếm gia truyền trong đỉnh ngày càng nồng đậm, còn thanh

Cổ Uyên Kiếm không chỉ mất đi hào quang, bề mặt còn bắt đầu dần dần tan chảy.

“Thật lãng phí!” Tần Phong nhìn thanh Cổ Uyên Kiếm đang tan chảy, trong lòng lập tức cảm thấy xót xa.

Phải biết rằng, Cổ Uyên Kiếm của Uyên tổng là đế binh thời Thái Cổ, vật liệu luyện chế thân kiếm đều là những bảo vật hiếm có trên đời.

“Không được, lãng phí là sỉ nhục!” Tần Phong tuyệt đối không phải vì muốn tăng thêm độ khó cho Uyên tổng, cũng không phải vì muốn làm phiền Tiểu Tam Tam cảm ngộ Vô Thượng Thiên Thư, chỉ đơn thuần là muốn giúp hắn cường hóa thanh Vô Trần Kiếm một chút.

“Lâm huynh!” Tần Phong hít sâu một hơi, giọng nói vang dội khắp Tiên Minh: “Mượn Vô Trần Kiếm của huynh dùng một lát!!” “Ân?!” Lâm Tam đang tham ngộ Vô Thượng Thiên Thư, nghe thấy tiếng Tần Phong liền mờ mịt ngẩng đầu nhìn lên, tiếp đó liền đáp: “Tần huynh mượn kiếm, cứ lấy đi là được...” Nói xong...

Lâm Tam không chút do dự, kiếm chỉ chụm lại khẽ nhấc lên.

Ong!

Ong!

Thanh Vô Trần Kiếm bên cạnh lập tức phát ra một tiếng kiếm minh, tiếp đó thân kiếm lóe lên ánh sáng thanh lãnh, tựa như một đạo lưu quang lao vút lên trời xanh.

“Hắn đòi là ngươi cho luôn sao?!” Tháp gia lơ lửng bên cạnh Lâm Tam, đối với chuyện này cảm thấy vô cùng cạn lời.

Lâm Tam là một kiếm tu, Vô Trần Kiếm chính là sinh mệnh thứ hai của hắn, có thể nói còn quan trọng hơn cả vợ mình.

Chương 1642

Vậy mà bây giờ chỉ vì một câu nói của Tần Phong, hắn đã cho mượn thanh Vô Trần Kiếm, thật sự không biết phải nói hắn thế nào mới tốt.

“Tần huynh làm vậy, chắc chắn có lý do của huynh ấy!” Lâm Tam thuận miệng đáp một câu, rồi tiếp tục cảm ngộ Vô Thượng Thiên Thư.

“Ô ô...” Tháp gia triệt để cạn lời, không biết nên nói Lâm Tam đơn thuần, hay là quá tin tưởng Tần Phong nữa.

Tuy rằng Tần Phong đã cho hắn mượn Vô Thượng Thiên Thư, nhưng lão luôn cảm thấy thằng ranh tóc vàng này không có ý tốt gì, đã âm thầm định giá cho món quà của số phận rồi.

Lúc này...

Thân kiếm rít gào, tiếng kiếm minh vang vọng!

Mang theo khí thế không gì cản nổi, lao thẳng về phía Bạch Ngọc Kinh của Tần Phong.

Đi đến đâu, phong vân khuấy động đến đó.

Hư không gợn lên từng đạo liên y, để lại một vệt sáng dài dằng dặc.

“Ân?!” Đệ tử Tiên Minh lần lượt hiếu kỳ nhìn theo, có thể cảm nhận được một luồng kiếm ý sắc bén.

Tuy rằng Vô Trần Kiếm hiện tại vẫn chỉ là thần khí, nhưng dưới sự nuôi dưỡng của Hạo Nhiên kiếm ý của Lâm Tam, nó không hề thua kém hạ phẩm tiên khí chút nào.

“Không hổ là hạng hai bảng thiên tư Võ tu!” Trong đại điện tổng bộ Tiên Minh, mấy vị trưởng lão đang họp.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, lần lượt nhìn ra, phát hiện Hạo Nhiên kiếm ý của Lâm Tam so với lúc đi biên giới khai chiến còn tinh tiến hơn.

“Hạng hai mà chỉ trình độ này sao?

Còn chẳng bằng đồ đệ luyện khí của bản đế!” Tây trưởng lão ánh mắt đầy vẻ khinh khi, tiếp đó lại than ngắn thở dài: “Các ngươi không biết thằng nhóc Tần Phong kia khó bảo thế nào đâu, rõ ràng có thiên phú luyện khí đệ nhất, vậy mà suốt ngày không làm việc đàng hoàng lại đi luyện kiếm, làm sư tôn như bản đế đây sầu đến mức cả đêm không ngủ được...” “Lại bắt đầu rồi!” Ngũ trưởng lão khóe mắt giật giật, vội vàng chuyển chủ đề: “Đại ca, lần này triệu tập chúng đệ tới đây có chuyện gì vậy?

Là đã tìm thấy tên tiểu tặc lấy trộm máu nô của Đạo Tổ rồi sao?!” “Đúng thế!” Các trưởng lão khác lần lượt phụ họa, không muốn để ý tới Tây trưởng lão.

“Vẫn chưa tìm thấy!” Vì Minh chủ Tiên Minh không có ở đây, Đại trưởng lão lại khôi phục dáng ngồi đại lão, hai tay đan chéo đỡ cằm nói: “Lần này gọi các đệ tới, là vì bản đế nhận được một tình báo chính xác, Diệp Thần không hề ngoan ngoãn đi tới biên giới đông nam, mà là cùng Dịch Thiên cơ chạy tới Lăng Tiêu Cung, còn thành công vét sạch kho tích lũy bao đời của Lăng Tiêu Cung rồi.” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Các trưởng lão lập tức không giữ nổi bình tĩnh: “Dù Lăng Tiêu Tiên Đế có điều động đệ tử tinh nhuệ đi chăng nữa, cũng không thể bị Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ công phá được, tu vi bọn họ được bao nhiêu, trong tay có bao nhiêu quân mã chứ?!” “Bản đế đã xác nhận đi xác nhận lại mấy lần rồi, chuyện này hoàn toàn là thật!" Ánh mắt bình thản của Đại trưởng lão gợn lên một tia sóng: "Là Lăng Tiêu Thánh Mẫu muốn đi tập kích Chiến Thần Điện, kết quả Dịch Thiên Cơ đã nhìn thấu không thành kế của Lăng Tiêu Thánh Mẫu, mới để Diệp Thần dễ dàng đắc thủ, đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi chúng ta đánh bại liên quân Lăng Tiêu Cung, lại lâu như vậy không thấy Lăng Tiêu Tiên Đế báo thù." "Chuyện này, chuyện này..." Các trưởng lão mặt đầy chấn kinh, nội tâm thật lâu không thể bình tĩnh.

Ban đầu bọn họ đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị tấn công báo thù rồi, kết quả Diệp Thần ra tay một phát nổ luôn nhà chính của Lăng Tiêu Cung, coi như là cưỡng ép giúp Tiên Minh kéo đi sự thù hận của Lăng Tiêu Tiên Đế.

Thật đúng là đại công thần số một của Tiên Minh chúng ta mà!!

"Thật là trời giúp Tiên Minh ta!" Nhị trưởng lão lập tức vuốt râu cười lớn: "Diệp Thần tập kích Lăng Tiêu Cung, khiến Lăng Tiêu Tiên Đế phải rút quân, Lăng Tiêu Thánh Mẫu tập kích Chiến Thần Điện, ép Long Ngạo Thiên không thể không rút quân." "Lão nhị, đệ đoán sai rồi!" Đại trưởng lão lại lên tiếng: "Long Ngạo Thiên rút quân đúng là vì Chiến Thần Điện bị đánh lén, nhưng không phải bị Lăng Tiêu Thánh Mẫu đánh lén, có người đã thừa dịp bà ta tiến công Chiến Thần Điện, ngư ông đắc lợi vét sạch kho báu tích cóp nhiều năm của Long Ngạo Thiên." "Ai?!" Các trưởng lão lại kinh hãi: "Rốt cuộc là phương thần thánh phương nào?

Có thể từ tay Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung mà ngư ông đắc lợi?!" "Dịch Thiên Cơ!" Sắc mặt Đại trưởng lão hơi ngưng trọng: "Hắn không chỉ nhìn thấu không thành kế của Lăng Tiêu Thánh Mẫu, còn tương kế tựu kế, để phân thân của mình tới Chiến Thần Điện, trong lúc Lăng Tiêu Thánh Mẫu đánh Chiến Thần Điện thì ngư ông đắc lợi." "Khá khen cho một mũi tên trúng hai đích!" Các trưởng lão trên mặt viết đầy sự kinh ngạc, hoàn toàn bị thủ đoạn của Dịch Thiên Cơ làm cho chấn động.

Cứ ngỡ Tiên Minh mình là bên thắng lớn nhất trong chiến dịch này, nào ngờ kẻ chiến thắng thực sự cuối cùng lại là Dịch Thiên Cơ.

“Không phải một tên trúng hai đích, mà là một tên trúng ba đích!” Đại trưởng lão bỏ tay xuống, tiếp tục tiết lộ: “Theo tình báo thám tử truyền về, Dịch Thiên Cơ còn lợi dụng Vô Thượng Thiên Thư của Tô gia Bắc Vực làm mồi nhử, dụ cao thủ của Thái Bạch tiên sơn đi, không chỉ khiến họ không kịp tới chi viện cho Lăng Tiêu Cung, mà còn lấy được Vô Thượng Thiên Thư trong truyền thuyết.” “Vô Thượng Thiên Thư!!” Các trưởng lão không nhịn được nữa, lần lượt kinh hãi đứng bật dậy.

Không chỉ vét sạch kho báu của hai đại siêu cấp thế lực, còn thuận tay lấy được Vô Thượng Thiên Thư, thủ đoạn này thực sự là thần quỷ khó lường.

“Thiên Cơ đồ long đạp Lăng Tiêu, sát nhân hà tu tự thao đao!” Đại trưởng lão hít sâu một hơi nói: “Đó chính là lời thế gian đang đánh giá về Dịch Thiên Cơ hiện nay, không chỉ thông suốt bát quái tây tượng, hiểu tường tận càn khôn ngũ hành, mà còn sở hữu Thiên Nhãn trong truyền thuyết.” “Giết người cần gì tự cầm dao!!” Sắc mặt các trưởng lão dần trở nên ngưng trọng, cảm nhận được sự đáng sợ đến từ Dịch Thiên Cơ.

“Phát tài rồi, phát tài rồi!” Trái ngược với sự chấn kinh của các trưởng lão khác, Ngũ trưởng lão vui mừng suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Hiện tại Diệp Thần vẫn còn nợ tiền ông, hơn nữa còn quá hạn mấy kỳ rồi, chỉ riêng tiền lãi thôi cũng đủ để ông ăn đến no căng.

“Lão ngũ, đệ đừng mừng vội!” Tam trưởng lão thấy tình địch vui vẻ liền tạt gáo nước lạnh: “Hiện tại Diệp Thần vẫn còn ở Bắc Vực chưa ra được, liệu có trốn thoát khỏi sự truy đuổi của Lăng Tiêu Tiên Đế hay không vẫn chưa biết được đâu.” “Mấy cái đó đều là chuyện nhỏ!” Ngũ trưởng lão không hề để tâm: “Năm đó Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ có thể sống sót dưới sự truy đuổi của Long Ngạo Thiên suốt nửa năm trời, khu khu Lăng Tiêu Tiên Đế căn bản không làm khó được bọn họ, chúng ta chỉ cần ủng hộ họ về mặt tinh thần là đủ rồi.” “Ân!” Các trưởng lão khác gật đầu tán thành.

Ban đầu bọn họ còn nghĩ xem có nên phái người đi tiếp ứng Diệp Thần một chút không, dù sao cũng là đại công thần số một kéo đi thù hận cho Tiên Minh.

Nhưng hiện tại sau khi nghe Ngũ trưởng lão phân tích, cảm thấy bọn người Diệp Thần căn bản không cần giúp đỡ, nếu thực sự phái người tới tiếp ứng họ, nói không chừng còn trở thành gánh nặng, làm loạn bố cục của đệ nhất thần toán Tiên giới Dịch Thiên Cơ mất... "Dịch Thiên Cơ thật sự thần thánh đến thế sao!?" Lục gia cầm tẩu thuốc rít hai hơi, tổng thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Tuy năm đó Diệp Thần dưới sự giúp đỡ của Dịch Thiên Cơ đã thoát khỏi sự truy sát của Long Ngạo Thiên hơn nửa năm, nhưng bọn họ cũng mấy bận bị ép vào tuyệt cảnh.

Nếu không phải Thất trưởng lão kịp thời chạy đến, lại còn tự bạo một chiếc Thiên Chu, e là đã sớm 'lãnh cơm hộp' đi gặp tổ tiên rồi.

Có thể nói Dịch Thiên Cơ lúc đó chẳng khác gì chó nhà có tang, căn bản không có cái phong thái 'giết người chẳng cần tự tay cầm dao' như hiện tại. "Chẳng lẽ là Tần Phong!?" Thất trưởng lão trong lòng không kìm được mà lầm bầm, cũng cảm thấy có điểm kỳ lạ.

Tuy bà không giống như Mộng Dao tiên tử lúc nào cũng chú ý động tĩnh của Tần Phong, nhưng đối với tính cách vô sỉ hạ tiện của hắn thì vẫn hiểu rõ, hắn chưa bao giờ bỏ qua bất kỳ cơ hội chiếm tiện nghi nào. "Hắt xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, chẳng biết tiểu túc trực nhà ai lại đang nhớ hắn rồi.

Có điều hắn hiện tại cũng chẳng rảnh để ý mấy chuyện đó, vươn tay chộp Vô Trần Kiếm từ bên ngoài Bạch Ngọc Kinh vào, tiếp đó ném vào Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh, nhanh chóng kết từng đạo thủ quyết.

Chỉ thấy sắt nung từ Cổ Uyên Kiếm tan chảy ra, từ từ bao bọc lấy Vô Trần Kiếm.

Ong!

Ong!

Thanh tổ truyền Ma Kiếm bên cạnh phát ra tiếng kiếm minh, dường như rất bài xích 'người mới' Vô Trần Kiếm.

Ngay sau đó, thân kiếm lóe lên huyết quang quỷ dị, bộc phát ra một luồng tà khí vô tận, muốn thôn phệ luôn cả kiếm linh của Vô Trần Kiếm. "Hừ, phóng tứ!" Thấy tổ truyền Ma Kiếm càng ngày càng không nghe lời, Tần Phong lập tức hừ lạnh một tiếng đầy giận dữ.

Hắn nhanh chóng bật buff Sâm La Vạn Tượng, quanh thân tuôn ra hắc khí, hóa thành thiên vạn lệ quỷ gào thét thê lương, giống như vong hồn từ địa ngục muốn kéo người ta xuống mười tám tầng địa ngục.

Ong!

Ong!

Tổ truyền Ma Kiếm như gặp phải khắc tinh, giây lát biến thành một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, tà khí vô tận trên thân kiếm tan biến trong nháy mắt, không còn sự kiêu ngạo hống hách lúc nãy, hệt như một thanh tiên kiếm thật thà chân chất. "Nhóc con, còn không trị được ngươi chắc!" Tần Phong hừ lạnh một tiếng, vội vàng tắt Sâm La Vạn Tượng.

Chương 1643

Tuy Sâm La Vạn Tượng có thể khắc chế Ma Kiếm, nhưng sau khi mở ra lại có tác dụng phụ là liên tục tụt máu.

Dù Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết có thể giúp hắn hồi máu nhanh chóng, không gây ra thương hại gì lớn, nhưng hắn cũng chẳng thích dùng cái buff ma đạo này.

Tiếp đó, hắn tiếp tục kết ấn, vừa tu phục Ma Kiếm vừa không quên nâng cấp 'tiểu tam tam' Vô Trần Kiếm.

Phía bên thân ngoại hóa thân cũng không rảnh rỗi, lấy ra Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh, bắt đầu luyện hóa Long Quân Kiếm (Lăng Tiêu Kiếm), Long Quân Bất Diệt Khải (Vạn Kim Bất Diệt Khải), cùng với Long Quân Thương (Kim Long Thương). "Hử!?" Bảy vị trưởng lão tại đại điện tổng bộ Tiên Minh đột ngột ngừng thảo luận, nhìn về phía Bạch Ngọc Kinh.

Tuy Bạch Ngọc Kinh của Tần Phong đã có trận pháp cách tuyệt, nhưng vừa rồi bọn họ vẫn cảm ứng được một luồng tà khí. "Tà khí thật thuần túy!" Nhị trưởng lão lập tức nhíu mày: "Tiểu tử Tần Phong kia đang làm gì vậy?

Không lẽ là đang tu phục Ma Kiếm!?" "Không thể nào!" Tây trưởng lão vội vàng che đậy: "Với chút tu vi hiện tại của hắn, làm sao có năng lực tu phục Ma Kiếm được!?" "Tu vi hắn không thấp đâu!" Lục gia rít một hơi thuốc: "Nếu Lục gia ta không nhớ nhầm, lúc hắn một chưởng đánh bay Long Ngạo Thiên, dường như đã là tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai." "Vãi chưởng, yêu nghiệt!" Các trưởng lão khác nghe Lục gia nhắc nhở, lập tức chửi thề một tiếng.

Người khác phi thăng lên Tiên giới mười năm, không phải ở khu mỏ đào khoáng thì cũng là vừa đột phá Địa Tiên trung giai, cùng lắm là bái sư ôm đùi lớn.

Còn Tần Phong phi thăng mười năm, không chỉ bái nhập Tiên Minh, đột phá Thái Ất Kim Tiên, mà còn 'ôm' luôn đôi chân dài của con gái Minh chủ. "Ha ha ha..." Tây trưởng lão tiếp tục cười trừ khỏa lấp: "Cho dù hắn là hạng nhất bảng thiên tư Khí tu, có thể dùng tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai để tu phục Ma Kiếm, nhưng cũng không có điều kiện để tu phục mà!" "Hắn có đấy!" Thất trưởng lão nhanh chóng bóc phốt: "Chẳng phải mấy hôm trước ông còn nói với chúng ta, Tần Phong đã lột sạch Vạn Kim Bất Diệt Khải và Kim Long Thương của Long Ngạo Thiên, lại còn cả Lăng Tiêu Kiếm của Lăng Tiêu Tiên Đế sao!?" "Đúng vậy!" Các trưởng lão khác cũng phụ họa: "Đó đều là Đế binh, tùy tiện lấy ra một kiện là đủ tu phục Ma Kiếm rồi." "Ách..." Tây trưởng lão lập tức á khẩu, vội vàng đánh trống lảng: "Lão đại, kế hoạch Nam Thiên Môn có thể công bố được chưa!?" "Không gấp!" Đại trưởng lão khôi phục tư thế đại lão, chống cằm nói: "Mục đích của kế hoạch Nam Thiên Môn là để chuyển dịch tầm mắt của Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế, tranh thủ thời gian cho Tiên Minh chúng ta.

Hiện tại bọn chúng đang bận truy bộ Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ, đúng là không mưu mà hợp với mục đích của chúng ta, cho nên không cần vội vàng để lộ kế hoạch." "Có lý!" Các trưởng lão gật đầu lia lịa.

Vốn dĩ phải khai chiến cùng lúc với hai đại siêu cấp thế lực khiến bọn họ vừa căng thẳng vừa lo lắng, sợ một sai lầm sẽ dẫn đến cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhưng không ngờ sau khi khai chiến, lại phát hiện trong tay mình có nhiều quân bài tốt đến thế.

Tổng kết lại một câu: Cố gắng thêm chút nữa đi, Diệp Thần! "Hu hu..." Chuyển cảnh sang phía Diệp Thần, hắn không kìm được mà rùng mình một cái.

Lúc này Diệp Thần trông vô cùng chật vật, một lần nữa trải nghiệm cái 'hạnh phúc' khi bị người ta truy sát.

Từ sau khi tìm thấy con rối ở phế tích hoang phế, bọn họ giống như bị gắn thiết bị định vị, đi đến đâu cũng bị tìm thấy.

Mấy vạn quân tinh nhuệ mang theo giờ chỉ còn lại vài chục người, ai nấy đều mệt mỏi rã rời. "Dịch đại sư!" Nam Cảnh Tiên Vương mặt đầy mệt mỏi: "Tình hình chúng ta hiện giờ rốt cuộc là sao?

Tại sao cứ có những trận đánh chặn không hồi kết thế này?" "Đúng thế!" Quý Bác Đạt nhìn dãy núi trùng điệp, một lần nữa hoài nghi Dịch Thiên Cơ.

Hiện tại lão không chỉ dẫn họ đi vào rừng sâu không mông quạnh, mà ba ngày hai trận lại bị tấn công giảm quân số, khiến gã không thể không nghi ngờ Dịch Thiên Cơ cố ý làm vậy để mượn tay kẻ địch tiêu diệt bọn gã, hòng độc chiếm bảo vật. "Tần Phong chết tiệt!" Dịch Thiên Cơ trong lòng hận đến nghiến răng, trên đầu bạc thêm bao nhiêu tóc.

Từ khi hành tung bị bại lộ, lão bắt đầu điên cuồng đốt thọ nguyên để diễn toán, cuối cùng liều mạng mới phá được vòng vây.

Hiện giờ đối mặt với sự bất mãn của đồng đội, lão còn phải dùng lời lẽ trấn an để duy trì hình tượng 'Đệ nhất thần toán'. "Đừng nóng vội!" Dịch Thiên Cơ hít sâu một hơi: "Chúng ta đã đến biên cảnh Nam Bắc rồi, chỉ cần vượt qua đường biên giới là vào đến Nam Vực.

Nơi đó là địa bàn của Chiến Thần Điện, thế lực Bắc Vực không dám trắng trợn truy đuổi đâu." "Vào đến Nam Vực rồi sao!?" Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương kích động muốn khóc, cảm thấy cuối cùng cũng khổ tận cam lai.

Hình ảnh chuyển sang đội ngũ 'chuyên nghiệp', sau khi biết Dịch Thiên Cơ vào Nam Vực, lập tức bắt đầu hành động... "Bọn họ thật sự là người đàng hoàng sao!?" Tô Uyển đang ngồi cùng tỷ tỷ Tô Phỉ trong bao sảnh tửu lầu, ánh mắt nhìn về phía bọn người Tam Lộng đại sư đang trà trộn trong đám đông.

Chỉ thấy bọn họ dùng danh nghĩa Dịch Thiên Cơ, áp dụng lại chiêu bài lừa gạt Hạng Thiên Ca năm xưa, dụ dỗ mấy kẻ liều mạng đi cứu Lăng Tiêu Thánh Mẫu.

Vốn dĩ mọi người e sợ uy nghiêm của Long Ngạo Thiên, không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này, nhưng ngặt nỗi cái bánh vẽ mà Mộc Tú vẽ ra quá lớn.

Phàm là ai ra tay cứu Lăng Tiêu Thánh Mẫu, bất kể thành công hay không, đều có cơ hội một tháng tham ngộ Vô Thượng Thiên Thư.

Cộng thêm tin tức từ Bắc Vực truyền tới, Dịch Thiên Cơ đang trên đường tới Nam Vực, cuối cùng Mộc Tú còn triển diễn Thiên Cơ Kỳ Môn Cục, lập tức khiến đám liều mạng gào thét phấn khích. "Cái này còn phải hỏi sao!?" Tô Phỉ tao nhã nâng chén trà, nhấp một ngụm rồi nói: "Nhìn qua là biết, chẳng có ai là người đàng hoàng cả." "Không lẽ nào!?" Tô Uyển cố tìm lý do: "Mộc Tú kia cùng là đệ tử Thiên Cơ Môn với Dịch Thiên Cơ, mà Thiên Cơ Môn lại bị diệt môn vì lão ta.

Hiện tại Mộc Tú dùng danh nghĩa của lão, kể ra cũng hợp tình hợp lý." "Lời đó muội cũng tin sao!?" Tô Phỉ lại nhấp một ngụm trà: "Nếu Mộc Tú thật sự muốn báo thù cho Thiên Cơ Môn, hắn nên đi giúp Long Ngạo Thiên nhanh chóng bắt giữ Lăng Tiêu Thánh Mẫu, như vậy mới có thể liên hợp sức mạnh của hai vị Tiên Đế để diệt Dịch Thiên Cơ.

Nhưng hắn lại chọn giúp Lăng Tiêu Thánh Mẫu, nhìn là biết bọn họ không muốn Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện liên thủ." "Hử!?" Đầu óc Tô Uyển có chút không kịp nảy số, buột miệng hỏi: "Tại sao!?" "Còn tại sao nữa?

Liên thủ rồi thì không có lợi cho bọn họ thôi!" Tô Phỉ tao nhã đặt chén trà xuống, như nhìn thấu tất cả: "Muội thật sự tưởng người ta vì cái thai của ta mà đến sao?

Ngay từ đầu mục tiêu của họ đã rất rõ ràng, lợi dụng chúng ta để vào Tô gia khoắng sạch bảo khố, sau đó tìm mấy kẻ liều mạng đầu óc không bình thường để lừa bọn họ đi bảo vệ Lăng Tiêu Thánh Mẫu." "Không phải chứ!?" Tô Uyển lập tức đứng bật dậy kinh hô: "Đám người này không có giới hạn vậy sao?

Ngay cả tình cảm của phụ nữ có thai cũng lừa gạt!?" "Cho nên mới nói bọn họ chẳng có ai đàng hoàng cả!" Mặt Tô Phỉ không chút giận dữ, tiếp tục nói: "Đặc biệt là tên hòa thượng kia, tuyệt đối là kẻ bất chính nhất, cũng là kẻ không có giới hạn nhất trong số bọn họ." "Đúng thế!" Tô Uyển lập tức gật đầu tán thành: "Tên trọc đó chắc chắn không phải người tốt, lần nào nhìn muội ánh mắt cũng có vẻ dâm dật." "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư đột ngột xuất hiện, chắp tay nói: "Đây chính là sự bất lực của hòa thượng khi bị người ta tung tin đồn nhảm sao!?" "Ngươi đến từ lúc nào thế!?" Tô Uyển bị dọa cho giật mình, vội vàng quay người lại. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư thành thật đáp: "Chính là lúc nhị tiểu thư nói bần tăng nhìn cô nương với ánh mắt dâm dật đó." "Ách..." Tô Uyển lập tức đứng hình tại chỗ, không ngờ nói xấu người ta lại bị chính chủ nghe thấy, xấu hổ đến mức muốn dùng ngón chân đào luôn một cái hầm để chui xuống. "Đại sư, còn cần diễn kịch nữa không!?" Trái với sự lúng túng của Tô Uyển, Tô Phỉ bình tĩnh nói: "Ngươi dám nói các ngươi không mang theo mục đích mà tiếp cận chúng ta sao!?" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư thấy không giấu được nữa, sảng khoái thừa nhận: "Bần tăng biết ngay không giấu được phu nhân mà, sớm muộn gì cũng bị phu nhân nhìn ra sơ hở.

Có điều nhìn phản ứng của phu nhân, rõ ràng là không có ý định trách tội chúng ta, không biết phu nhân muốn gì đây!?" "Nói chuyện với đại sư quả nhiên đơn giản!" Tô Phỉ cười tao nhã: "Vậy ta nói thẳng luôn, ta không cần biết các ngươi đang mưu tính chuyện gì, cũng không cần biết người đứng sau các ngươi là ai, ta chỉ cần Đàm Lực.

Từ giờ phút này, hắn chính là người đàn ông thực sự của Tô Phỉ ta." "Không vấn đề!" Tam Lộng đại sư không chút do dự, bán đứng Đàm Lực ngay lập tức.

Tuy rằng bán đứng huynh đệ có chút cắn rứt lương tâm, nhưng nghĩ đến sau này đi kỹ viện thiếu đi một người, mình có thể hưởng thêm phần của một cô nương, lương tâm lập tức được cứu rỗi. "Tốt, thành giao!" Khóe môi Tô Phỉ nhếch lên, nụ cười còn khó ép xuống hơn cả súng AK. "Hử!?" Đàm Lực đang ở tầng một tung tin đồn bỗng ngơ ngác ngẩng đầu, chẳng hiểu sao lại có cảm giác bất lực như bị sập bẫy.

Đặc biệt là khi thấy Tam Lộng đại sư lười biếng, chạy lên tầng hai nói chuyện với 'vợ' mình, gã lập tức không vui, vội vàng nhắn tin trong nhóm đốc thúc Tam Lộng làm việc. "Phu nhân, bần tăng xuống trước đây!" Tam Lộng đại sư chắp tay hành lễ, sau đó rời phòng tiếp tục làm việc. "Tỷ!" Tô Uyển thấy Tam Lộng đi rồi, lập tức cuống quýt: "Tỷ đã biết bọn họ không phải người tốt, sao còn cứ đâm đầu vào thế!?" "Rất đơn giản!" Tô Phỉ lại nhấp một ngụm trà: "Bởi vì bọn họ không phải lưu manh, thì cũng là đồ tồi, kẻ điên, kẻ ngốc, tôn tử hoặc lão tử." "Ý tỷ là sao!?" Tô Uyển đầy đầu dấu hỏi chấm, chạm đến vùng kiến thức mù mịt.

Chương 1644

"Thế mà cũng không hiểu!?" Tô Phỉ bất đắc dĩ đặt chén trà xuống: "Trong cái thế giới bị quy củ trói buộc này, chỉ có đột phá quy tắc, trở thành dáng vẻ mà mình ghét nhất thì mới đạt được những thứ mà quy tắc thông thường không cho phép.

Hiện tại có người tập hợp những kẻ thích phá vỡ quy tắc này lại, trong thời loạn thế này tuyệt đối sẽ bộc phát ra sức mạnh khó mà tưởng tượng nổi.

Chúng ta muốn tồn tại trong loạn thế này thì chỉ có thể dựa dẫm vào bọn họ.

Mà Đàm Lực là người đơn thuần duy nhất trong đám 'cặn bã' đó, nếu là muội, muội chọn thế nào!?" "Hử!?" Tô Uyển nghe mà ngây cả người, hệt như sinh viên mới ra đời.

Muội cảm thấy mình hiểu, tỷ cũng tưởng muội hiểu, nhưng ngoài sự trong sáng và ngu ngốc ra, muội căn bản chẳng mang theo não đi làm việc, chỉ khi bị xã hội mài mòn góc cạnh mới biết tỷ tốt với muội thế nào.

Uỳnh uỳnh!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc đột ngột vang lên, đại địa cũng theo đó mà rung chuyển.

Chỉ thấy mấy tên đệ tử Lăng Tiêu Cung chật vật chạy trốn, phía sau là một đám đệ tử Chiến Thần Điện truy đuổi, cầm đầu chính là Bạch Nhật và Vương Húc. "Là đệ tử Lăng Tiêu Cung!" Tô Uyển không chút do dự, cầm ngân thương lao vút lên.

Vút một tiếng!!

Ngân thương trong tay Tô Uyển như một đạo điện quang màu bạc, cực tốc đâm về phía Bạch Nhật và Vương Húc. "Tô Uyển!" Vương Húc nhận ra đối phương ngay lập tức, kinh hô: "Tô Uyển xếp hạng ba mươi mốt trên bảng thiên tư Võ tu!" "Hừ, kẻ cản đường phải chết!" Bạch Nhật lúc này căn bản chẳng phân biệt địch ta, cầm Tam Thần Thương bắn liên hồi.

Keng!

Keng!

Keng!

Hai bên giao chiến kịch liệt, tiếng kim loại va chạm chói tai không ngừng vang lên.

Bóng dáng hai người đan xen trên không trung, ngân thương và trường kiếm vạch ra những quỹ tích rực rỡ, từng luồng năng lượng mạnh mẽ phát ra sau mỗi cú va chạm. "Dám cương trực diện với thiên kiêu bảng thiên tư!" Vương Húc nhìn mà ngây người, sau đó hét lớn: "Bạch gia, bản lĩnh lắm..." "Lão Bạch đến rồi!" Tam Lộng đại sư và những người khác nghe thấy động tĩnh, lập tức quay đầu nhìn ra ngoài.

Để tăng thiện cảm của Đông Phương tiểu thư dành cho Bạch Nhật, bọn họ đã dựa theo yêu cầu của Tần Phong, đặc biệt thiết kế màn kịch này cho Bạch Nhật.

Cũng vì bọn họ đã lộ diện ở Vương gia, sợ bị Vương Húc nhận ra phiền phức, nên không có ý định ra tay.

Vừa dứt lời, rầm một tiếng!

Bạch Nhật căn bản không phải đối thủ của Tô Uyển, trực tiếp bị đối phương đá bay ra ngoài. "Bạch huynh!" Vương Húc biến sắc, vội vàng lao lên đỡ.

Nhưng Bạch Nhật dường như đã bị đánh cho phát hỏa, gạt tay đẩy Vương Húc ra, tiếp đó kích hoạt toàn bộ 'Lục thần trang' của mình.

Trên người hiện ra Minh Quang áo giáp, dưới háng xuất hiện Truy Phong thiết kỵ, tay cầm ba mũi thần tiễn hóa ra từ Tam Thần Thương cùng Xạ Nhật Thần Cung, khí thế quanh thân bùng nổ trong nháy mắt. "Ây da, vãi chưởng!" Mộc Tú lập tức đau đầu: "Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, lão Bạch diễn kịch sao vẫn thật thà thế, chẳng biết thu lực, cũng chẳng biết giả vờ gì cả." "Có một khả năng thế này!" Nhậm Hoàn đầy vẻ hâm mộ: "Người ta chính vì quá thật thà nên mới được Bệ hạ ban cho Lục thần trang đấy." "Lục thần trang thì ngon lắm chắc!" Tam Lộng đại sư chua chát: "Bần tăng hiện giờ cũng là Thánh tăng có 'Tứ thần trang' rồi, nỗ lực chút nữa là lên Lục thần trang thôi." "Lục thần trang đúng là ngon thật!" Đàm Lực mắt đầy vẻ thèm muốn, ra vẻ mình hiện tại vẫn còn đang nợ một món.

Uỳnh uỳnh!!

Hư không chấn động, tiếng nổ vang trời.

Bạch Nhật cưỡi trên Truy Phong thiết kỵ, ánh mắt kiên định lạnh lùng nắm chặt Xạ Nhật Thần Cung, tiên khí giữa thiên địa bắt đầu sôi trào, nhanh chóng hội tụ về phía cánh cung.

Khi gã từ từ kéo căng dây cung, ba mũi thần tiễn lập tức tỏa ra hào quang chói mắt.

Dường như một sức mạnh cổ xưa hùng mạnh đột ngột thức tỉnh, một hư ảnh thần cung khổng lồ lấp lánh hiệu ứng xuất hiện trên đầu Bạch Nhật, mũi tên chỉ thẳng vào Tô Uyển - người vừa đá bay gã lúc nãy. "Cái gì!!" Tô Uyển không còn bình tĩnh được nữa, không ngờ đối phương lại có tới sáu kiện trung phẩm tiên khí.

Hơn nữa không phải sáu kiện tiên khí bình thường, mà là bộ sáu kiện có thể phối hợp sử dụng, uy lực bộc phát tuyệt đối là hiệu quả

1+1 > 2.

Vút một tiếng!!

Bạch Nhật không nói nhảm, trực tiếp buông tay, dây cung chấn động dữ dội.

Ba luồng sáng chói mắt xé toạc hư không, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa như muốn xé rách cả thế giới, nơi đi qua lôi điện đan xen, cuồng phong gào thét. "Hừ!" Tô Uyển hừ lạnh một tiếng, không chút sợ hãi.

Ngân thương trong tay nàng tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, như hòa làm một với nàng.

Ngân thương múa may cực nhanh, tạo ra một vùng thương ảnh rực rỡ như một bức bình phong kiên cố, mang theo uy áp vô tận.

Uỳnh uỳnh!!

Hai bên va chạm mạnh mẽ, kèm theo tiếng nổ vang dội.

Ba mũi thần tiễn vừa chạm vào thương ảnh đã bùng nổ ánh sáng rực rỡ, lực xung kích mạnh mẽ khiến hư không xung quanh cũng phải run rẩy. "Phụt!!" Bạch Nhật phun ra một ngụm máu tươi, bị chấn động lùi lại liên tục.

Tuy gã đã kích hoạt Lục thần trang, lại có thêm buff x5 chiến lực từ Tần Phong, nhưng đối phương không chỉ là thiên kiêu trên bảng thiên tư mà tu vi còn cao hơn gã một đại cảnh giới. "Bạch huynh!" Vương Húc vội vàng đỡ lấy Bạch Nhật, sau đó hạ lệnh rút lui. "Đi!" Đệ tử Chiến Thần Điện cũng không ngốc, lập tức theo Vương Húc nhanh chóng rời đi. "Coi như các ngươi chạy nhanh!" Tô Uyển tay cầm ngân thương đứng giữa hư không, dáng vẻ hiên ngang đúng phong phạm nữ tướng. "Đa tạ Tô sư muội!" Mấy tên đệ tử Lăng Tiêu Cung chật vật bước tới, chắp tay cảm tạ ơn cứu mạng của Tô Uyển.

"Mọi người cùng môn phái, nên làm thế thôi!" Tô Uyển khách sáo hỏi: "Sao mấy vị sư huynh lại ở đây?

Chương 1645

Còn bị người của Chiến Thần Điện truy sát!?" "Không giấu gì sư muội!" Một tên sư huynh nhìn quanh đám người đang chỉ trỏ, bất đắc dĩ truyền âm: "Chúng ta đi cùng Thánh mẫu ra ngoài, hiện tại Thánh mẫu đang ở gần đây, chúng ta phụ trách ra ngoài thăm dò đường đi." "Thánh mẫu ở gần đây!" Tô Uyển trong lòng chấn động mạnh, cố kìm nén không thốt ra tiếng. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư đột nhiên xuất hiện, chắp tay nói: "Nhị tiểu thư, viện binh cô nương tìm tới đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ cô nương ra lệnh một tiếng là có thể đi cứu Lăng Tiêu Thánh mẫu rồi." "Viện binh!?" Đệ tử Lăng Tiêu Cung lập tức phấn khởi.

Cứ ngỡ tình cờ gặp Tô Uyển, không ngờ nàng chuyên môn mời viện binh đến cứu mình. "Viện binh!?" Đầu óc Tô Uyển thoáng chốc chưa kịp phản ứng, cho đến khi nhìn thấy đám liều mạng bị lừa gạt kia.

Tuy bọn họ nhắm vào Vô Thượng Thiên Thư của Dịch Thiên Cơ, nhưng xét về lý thì đúng là viện quân của Lăng Tiêu Thánh mẫu thật.

Nếu mình dẫn bọn họ cứu được Thánh mẫu, tuyệt đối là đại công, sau này ở Lăng Tiêu Cung chẳng phải có thể đi ngang sao!?

Nghĩ đến đây...

Tô Uyển không khách khí chút nào, lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu nói: "Đúng thế, ta nghe tin Thánh mẫu gặp nguy hiểm, lập tức triệu tập một nhóm viện quân, ngàn dặm xa xôi chạy đến cứu bà lão gia!" "Tốt quá rồi!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung kích động suýt khóc, trời mới biết quãng thời gian qua họ đã trải qua những gì.

Đầu tiên là tấn công đại bản doanh Chiến Thần Điện, tử thương một đống đệ tử, sau đó bị Long Ngạo Thiên truy sát trả thù, hai vị Tiên Vương phải tự bạo mới giúp họ thoát thân.

Ngay cả những đệ tử sống sót này cũng đều mang trọng thương, bị một tên Địa Tiên như Bạch Nhật truy sát chạy như chó nhà có tang. "Tô sư muội, đi mau!" Đệ tử Lăng Tiêu Cung dường như không chờ nổi nữa, kéo Tô Uyển đi tìm Lăng Tiêu Thánh mẫu. "Ngay bây giờ sao!?" Tô Uyển theo bản năng quay đầu lại, thấy tỷ tỷ Tô Phỉ đứng bên cửa sổ, trong mắt tuy đầy vẻ không nỡ nhưng không có ý định lên tiếng giữ nàng lại.

Điều này cũng khiến nàng nhớ tới việc trước đó tỷ tỷ nói 'đặt cược hai bên'.

Hiện tại nàng ở Lăng Tiêu Cung, tỷ tỷ đi Tiên Minh, con hồ ly tinh Tâm Ngữ thì ở Chiến Thần Điện, cuối cùng bất kể ai thắng, Tô gia của họ vẫn có thể truyền thừa tiếp. "Tỷ tỷ!" Mắt Tô Uyển lập tức đỏ hoe, biết rằng lần đi này, hai bên coi như thuộc về hai trận doanh khác nhau, sau này có lẽ khó mà gặp lại.

Tuy nàng rất muốn cùng tỷ tỷ đầu quân cho Tiên Minh, nhưng nàng biết điều đó là không thể.

Chưa nói đến việc tỷ nàng có đồng ý hay không, riêng cửa ải Tiên Minh đã không qua được, ai cũng biết nàng là đệ tử Lăng Tiêu Cung.

Nghĩ đến đây...

Tô Uyển kìm nén nước mắt, quay người nhanh chóng rời đi. "Nhiệm vụ cuối cùng cũng hoàn thành!" Tam Lộng đại sư thở phào một cái, cảm thấy mình thật quá vất vả.

Nhưng hễ nghĩ đến nhiệm vụ xong rồi, trong túi lại có tiền, ông chủ lại không ở bên cạnh, lão lập tức có thôi thúc muốn đi tiêu xài, đi trải nghiệm cái thú vui 'mũi chạm đỉnh đầu'... "Thật chẳng dễ dàng gì!" Mộc Tú cũng không nhịn được cảm thán: "Để giúp Đông Phương tiểu thư an toàn rút về Bắc Vực, chúng ta đã tốn bao nhiêu thời gian, lại tổn thất bao nhiêu tiền của chứ!" "Ừ, ừ!" Đàm Lực gật đầu tán đồng, sau đó hỏi: "Vậy tiếp theo chúng ta làm gì?

Tiếp tục dùng danh nghĩa Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ đi càn quét các thế lực ở Nam Vực sao!?" "Đừng có làm việc quá sức thế được không!?" Nhậm Hoàn rất bất mãn nói: "Giờ có tiền rồi, đương nhiên phải đi tìm mấy em gái thư giãn một chút chứ!" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư lập tức nghiêm nghị, chắp tay nói: "Thí chủ ăn nói đừng hạ tiện như vậy.

Chúng ta là những vị quan tốt của Tiên Tần, nên làm thật hưởng thật, dồn hết tâm trí vào người dân." "Đa tạ đại sư chỉ điểm!" Nhậm Hoàn lập tức thông suốt, làm một vị quan tốt 'đè lên' người dân. "Đại sư đúng là đại sư!" Mộc Tú không nhịn được cảm thán một tiếng, phát hiện mình còn phải học hỏi nhiều. "Cạc cạc cạc..." Tiếp đó ba người nhìn nhau cười gian xảo. "Hử!?" Đàm Lực ngơ ngác nhìn ba tên đang cười gian, phát hiện mình căn bản không thể hòa nhập nổi.

Hình ảnh chuyển sang...

Vương Húc dẫn Bạch Nhật nhanh chóng rút lui, hội quân với đại bộ đội Chiến Thần Điện.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên đứng trên một chiếc Long Chu cỡ nhỏ, không còn vẻ 'màu mè' như trước, trên người mặc một bộ kim giáp thượng phẩm, tay cầm kim thương thượng phẩm.

Phía sau là Hồng Tụ cùng mấy tên Hồng Nhan Thiết Kỵ.

Vốn dĩ Hồng Nhan Thiết Kỵ của họ có tới hàng trăm người, mỗi người đều được Long Ngạo Thiên tuyển chọn kỹ lưỡng, không chỉ xinh đẹp như hoa, dáng người chuẩn mà thiên phú cũng cực kỳ đáng sợ.

Vốn dĩ Long Ngạo Thiên tốn bao công sức bồi dưỡng họ là muốn họ trở thành nội hàm tương lai của Chiến Thần Điện, giống như bảy vị trưởng lão Chuẩn Tiên Đế và hàng trăm cao tầng cảnh giới Tiên Vương mà Tiên Minh tự bồi dưỡng vậy.

Nhưng không ngờ khi họ chưa kịp trưởng thành, đội trưởng Hồng Liên đã bị Tần Phong bắt đi, biên cảnh Đông Nam lại tổn thất thảm trọng, cuối cùng chỉ còn mười mấy hai mươi người sống sót. "Bái kiến Đế quân!" Vương Húc và Bạch Nhật lên thuyền, cung kính chắp tay hành lễ. "Người đâu!?" Long Ngạo Thiên nhìn hai người, nhíu mày: "Bảo các ngươi đi tìm đệ tử Lăng Tiêu Cung đâu?

Hay là các ngươi đã tra hỏi ra tung tích của Lăng Tiêu Thánh mẫu rồi!?" "Báo cáo Đế quân!" Bạch Nhật thành thật đáp: "Để bọn họ chạy mất rồi, cũng chưa tra hỏi được tung tích Lăng Tiêu Thánh mẫu." "Chạy mất!?" Hồng Tụ lập tức quát: "Mấy tên đệ tử Lăng Tiêu Cung đó đã bị thương nặng như vậy, các ngươi thế mà còn để bọn họ chạy thoát!?" "Không phải đâu..." Vương Húc vội vàng giải thích: "Chúng tôi sắp bắt được đối phương rồi, nhưng Tô Uyển xếp hạng ba mươi mốt thiên tư bảng đột ngột xuất hiện cứu mấy tên đó đi." "Tô Uyển!?" Long Ngạo Thiên nhíu mày: "Là muội muội cùng cha khác mẹ của Tâm Ngữ?

Tô Uyển bái nhập Lăng Tiêu Cung sao!?" "Đúng vậy!" Vương Húc gật đầu: "Tu vi đối phương đã đạt đến Chân Tiên cảnh đỉnh phong, tôi và Bạch huynh liên thủ cũng không phải đối thủ của nàng ta." "Là nàng ta thì không có gì lạ!" Long Ngạo Thiên gật đầu, không truy cứu trách nhiệm.

Tuy Vương Húc là tiểu đội trưởng Kim Tiên của Chiến Thần Điện, nhưng trước mặt thiên kiêu thiên tư bảng vẫn chưa đủ trình, còn Bạch Nhật là Địa Tiên, có thể sống sót trở về đã là giỏi lắm rồi. "Đế quân, tôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng!" Hồng Tụ khẽ nhíu mày: "Mỗi khi chúng ta sắp bắt được Lăng Tiêu Thánh mẫu thì luôn có chuyện ngoài ý muốn khiến bà ta chạy thoát.

Một lần là trùng hợp, hai lần cũng có thể nói là trùng hợp, nhưng ba lần, bốn lần thì còn tính là trùng hợp được không!?" "Đúng thế!" Các Hồng Nhan Thiết Kỵ khác cũng lên tiếng: "Tuy Chiến Thần Điện chúng ta vừa thua một trận lớn ở biên cảnh Đông Nam, nhưng Nam Vực vẫn là địa bàn của chúng ta, không lý nào lâu như vậy vẫn không tìm thấy Lăng Tiêu Thánh mẫu!?" "Chuyện này quả thực kỳ quái!" Long Ngạo Thiên trầm tư một hồi mới nói: "Mỗi lần chúng ta có được tung tích của Lăng Tiêu Thánh mẫu, bà ta dường như đều có thể dự đoán trước hành động của chúng ta, rồi trốn thoát ngay trước mắt." "Chẳng lẽ có gián điệp!" Hồng Tụ đột nhiên kinh khiếu: "Là Lăng Tiêu Tiên Đế cài gián điệp bên cạnh chúng ta sao!?" "Gián điệp!!" Các Hồng Nhan Thiết Kỵ khác cũng kinh hô theo. "Gián điệp!?" Long Ngạo Thiên suy nghĩ: "Các ngươi theo bên cạnh bản đế bao nhiêu năm nay, là người hay ma bản đế nhìn rất rõ.

Nếu thực sự có gián điệp, chắc chắn là kẻ mới trà trộn vào." "Người mới!?" Hồng Tụ và những người khác nghe vậy, đồng loạt nhìn về phía Bạch Nhật.

Do Chiến Thần Điện thất bại ở biên cảnh Đông Nam, tổn thất nhiều trung cao tầng, nên Long Ngạo Thiên để duy trì vận hành đã đề bạt một nhóm người sống sót sau đại chiến.

Nhưng người mới có thể tiếp xúc với vòng cốt lõi chỉ có Bạch Nhật và Vương Húc.

Mà Vương Húc là nhân viên cũ tận tụy của Chiến Thần Điện, khả năng phản bội không cao, vậy chỉ còn lại tên mới là Bạch Nhật. "Bạch huynh không có vấn đề gì đâu!" Vương Húc vội vàng nói: "Đế quân, Bạch huynh không chỉ cứu cha tôi, mà còn liều mạng cứu mạng tôi trên chiến trường, tôi dùng đầu bảo đảm anh ấy tuyệt đối không thể là gián điệp." "Bản đế không nói hắn là gián điệp!" Long Ngạo Thiên nhìn Bạch Nhật, cũng thấy gã không giống gián điệp.

Ngoài việc Bạch Nhật không màng sống chết cứu Vương Húc, qua thời gian dài tiếp xúc, hắn còn phát hiện Bạch Nhật vô cùng thật thà, căn bản không biết lười biếng là gì.

Chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, bất kể phía trước là đao sơn hỏa hải, gã đều sẽ xông lên không chút do dự, chẳng bao giờ thèm cân nhắc lệnh của hắn có hợp lý hay không, là một thanh đao cực kỳ thuận tay.

Chương 1646

"Đa tạ Đế quân tin tưởng!" Bạch Nhật vẫn mặt không cảm xúc, chắp tay cúi người hành lễ. "Có lẽ chúng ta nghĩ nhiều rồi!" Long Ngạo Thiên chẳng biết là để ổn định quân tâm hay do tự tin thái quá mà nói: "Bên cạnh chúng ta không có gián điệp đâu, mà là bên cạnh Lăng Tiêu Thánh mẫu có cao thủ nào đó có thể dự đoán được mọi hành động của chúng ta." "Dự đoán hành động của chúng ta!?" Hồng Tụ và những người khác nhíu mày, muốn biết kẻ đó rốt cuộc là ai.

Hình ảnh chuyển sang...

Trong một sơn động không xa.

Lăng Tiêu Thánh mẫu đầu tóc bù xù, thần sắc chật vật ngồi xếp bằng dưới đất, bên cạnh là mấy tên đệ tử Lăng Tiêu Cung cũng chật vật không kém, trong đó có cả Đông Phương tiểu thư. "Người phái đi đã về chưa!?" Lăng Tiêu Thánh mẫu suy yếu lên tiếng, không còn chút phong thái ngày thường nào. "Báo cáo Thánh mẫu!" Một đệ tử mệt mỏi đáp: "Chúng con phái mười mấy đệ tử đi, nhưng giờ chẳng có ai về cả, chắc là Chiến Thần Điện đã bao vây chúng ta rồi." "Đây chính là kết cục cuối cùng của bản Thánh mẫu sao!?" Lăng Tiêu Thánh mẫu cười thê lương: "Thiên Cơ đồ long đạp Lăng Tiêu, giết người chẳng cần tự tay cầm dao...

Đệ nhất thần toán Tiên giới quả nhiên danh bất hư truyền..." "Đến lượt ta biểu diễn rồi!!" Đông Phương tiểu thư lập tức nhập vai, mặt mày đầy vẻ đau khổ nói: "Đều là lỗi của ta, nếu không phải ta đề nghị Thánh mẫu tập kích Chiến Thần điện, Thánh mẫu đã không rơi vào tuyệt cảnh như hôm nay." "Đây không phải lỗi của ngươi!" Lăng Tiêu thánh mẫu không hề gào thét, ngược lại rất bình tĩnh nói: "Lúc đó

Lăng Tiêu cung chúng ta đã hoàn toàn rơi vào thế bị động, đề nghị của ngươi quả thực có thể chuyển bị động thành chủ động, cho nên bản Thánh mẫu mới quyết định mạo hiểm thử một lần.

Chỉ là chúng ta đã tính toán hết thảy, duy nhất không ngờ tới Dịch Thiên Cơ lại là một biến số, cục diện hiện tại chẳng qua là khiến kết cục đến sớm hơn thôi." "Thánh mẫu!!" Đông Phương tiểu thư nhớ lại mối tình không thành với Phương Trường, nhào vào lòng Thánh mẫu bắt đầu khóc lóc bi thương.

Chỉ thấy nước mắt nàng không ngừng tuôn rơi, dáng vẻ như hoa lê trong mưa, đáng thương vô cùng, cứ như thể nội tâm đang bị nỗi thống khổ vô tận gặm nhấm. "Thánh mẫu!" Đám đệ tử Lăng Tiêu cung ở Tây Chu cũng bắt đầu sụt sùi, trong lòng trào dâng nỗi bi thương như anh hùng vào đường cùng. "Đừng khóc!" Lăng Tiêu thánh mẫu lúc này không còn lệ khí của một bà mẹ chồng ác độc nữa, bà vỗ về đầu của Đông Phương tiểu thư, dịu dàng nói: "Bản Thánh mẫu có thể chống đỡ đến giờ, toàn nhờ vào tài liệu địch tiên cơ của ngươi.

Lát nữa bản Thánh mẫu sẽ ra ngoài dẫn dụ Long Ngạo Thiên đi, ngươi mau đưa bọn họ rời khỏi đây, mục tiêu của Long Ngạo Thiên là ta, chắc hắn sẽ không quá làm khó các ngươi." "Thánh mẫu, chúng ta không đi!" Đệ tử Lăng Tiêu cung lập tức bày tỏ lòng trung thành, lần lượt quỳ xuống trước mặt bà. "Đừng nói những lời xui xẻo như vậy, chúng ta vẫn còn cơ hội quay về Bắc Vực mà." Đông Phương tiểu thư lưu luyến ngẩng đầu, ánh mắt đẫm lệ như một đóa tiểu bạch hoa kiên cường. "Làm gì còn cơ hội nữa chứ!" Lăng Tiêu thánh mẫu cười thê thảm: "Hiện tại không chỉ Long Ngạo Thiên đích thân tới, mà còn bố trí thiên la địa võng, trên địa bàn của người ta, chúng ta còn có thể chạy đi đâu?!" "Thánh mẫu, người hãy tin ta!" Đông Phương tiểu thư lau nước mắt, kiên định nói: "Lúc trước ta ra ngoài nghe ngóng tin tức được biết, Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ sau khi công phá Lăng

Tiêu cung xong không hề chọn đi lên phía Bắc để rút lui qua biên giới Đông Bắc, chắc là sợ đụng độ với Lăng Tiêu tiên đế, nên ta suy đoán bọn họ sẽ chọn bí mật xuống phía Nam." "Xuống phía Nam sao!?" Lăng Tiêu thánh mẫu nhíu mày: "Chẳng lẽ bọn họ muốn vượt qua biên giới Nam Bắc để vào Nam Vực, sau đó đi đường vòng trở về Đông Vực?!" "Ta thấy khả năng này rất cao!" Đông Phương tiểu thư lại bắt đầu thể hiện: "Cho nên thay vì ngồi đây chờ chết, chi bằng chúng ta tán phát tin tức Dịch Thiên Cơ sắp tới Nam Vực đi.

Đừng quên, Long Ngạo Thiên có hận cướp vợ với Diệp Thần, lại có thù tàn gia bại sản với Dịch Thiên Cơ, ta không tin Long Ngạo Thiên có thể nhịn được hai kẻ này." "Diệu kế!" Lăng Tiêu thánh mẫu lập tức sáng mắt lên: "Với mức độ căm hận của Long Ngạo Thiên đối với hai kẻ đó, một khi xác nhận bọn chúng đã vào Nam Vực, chắc chắn hắn sẽ không buông tha, coi như là giúp chúng ta chia sẻ hỏa lực rồi." "Đúng vậy!" Đông Phương tiểu thư vội vàng phụ họa: "Hiện tại chúng ta thảm hại thế này là do Long Ngạo Thiên dồn toàn bộ tinh lực vào chúng ta, nếu có Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ gánh giúp hỏa lực, chúng ta hoàn toàn có khả năng quay về Bắc Vực an toàn." "Có lý!" Đệ tử Lăng Tiêu cung gật đầu lia lịa, càng thêm kính phục Đông Phương tiểu thư.

Tuy nàng chỉ là một thị nữ thân cận bên cạnh Thánh mẫu, nhưng đã nhiều lần dùng trí tuệ cứu mạng bọn họ, uy tín và sự tin tưởng trong lòng họ đối với nàng ngày càng tăng cao.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Đúng lúc mọi người đang mừng rỡ, bên ngoài động đột nhiên truyền đến tiếng bước chân. "Ai?!" Đệ tử Lăng Tiêu cung lập tức cảnh giác quay người, che chắn cho Lăng Tiêu thánh mẫu ở phía sau. "Thánh mẫu, là ta!" Tô Uyển vội vàng lên tiếng xác nhận danh tính, sau đó nhanh chóng tiến tới quỳ xuống chắp tay: "Tô Uyển cứu giá chậm trễ, xin Thánh mẫu trách phạt." "Uyển nhi!" Lăng Tiêu thánh mẫu thấy người quen, suýt chút nữa không cầm được nước mắt.

Bà vội vàng đẩy đám đông ra, tiến lên đỡ Tô Uyển dậy.

Tuy trước kia vì Tô Uyển là chị em cùng cha khác mẹ với Tâm Ngữ tiên tử mà bà không bao giờ cho nàng sắc mặt tốt, nhưng hiện tại thấy Tô Uyển bất chấp nguy hiểm đến cứu giá, bà lập tức thấy thân thiết hơn cả con gái ruột.

Nhưng khi bà nhìn thấy đám người Tô Uyển mang tới, biểu cảm trên mặt liền cứng đờ.

Một đám bặm trợn đầy sẹo, xăm trổ, độc nhãn long đứng ngoài hang, nhìn qua là biết không phải hạng người tốt lành gì, khiến bà có cảm giác bất an như thể giây tiếp theo mình sẽ bị đưa đi "xếp hàng". "Tìm thấy rồi!" Đúng lúc Lăng Tiêu thánh mẫu định mở miệng hỏi thăm, đội tìm kiếm của Chiến Thần điện cũng đã đuổi tới.

Bọn chúng liếc mắt liền nhận ra Lăng Tiêu thánh mẫu, vui mừng vội vàng lấy ra một mũi Xuyên Vân Tiễn, muốn phát tín hiệu cho Long Ngạo Thiên. "Tìm cái chết!!" Ánh mắt Tô Uyển ngưng tụ, tiên khí quanh thân lượn lờ.

Thanh ngân thương trong tay tỏa ra hào quang rực rỡ.

Ngay sau đó cổ tay nàng rung mạnh, ngân thương như giao long xuất thế, mang theo khí thế sắc bén phá không lao ra.

Hưu một tiếng, ngân thương xé gió!

Tiếng rít chói tai vang lên, không gian xung quanh cũng gợn lên từng đạo sóng nước. "Không xong!" Đệ tử Chiến Thần điện bị khóa chặt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Hắn muốn né tránh nhưng không đủ thực lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngân thương đâm tới.

Phụt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Ngân thương như một tia chớp, tức khắc xuyên thấu cơ thể hắn, nhuộm đỏ mảnh đất dưới chân, mũi Xuyên Vân Tiễn trong tay cũng rơi xuống đất. "Giết hết bọn chúng!" Tô Uyển như Tu La Nữ Võ Thần chuyển thế, sát phạt quyết đoán lao lên diệt khẩu. "Giết!" Đám vong mạng đồ thấy chỉ là đám tép riu của Chiến Thần điện, chẳng hề kiêng dè mà lao vào.

Tuy bọn chúng chẳng hứng thú gì với việc cứu Thánh mẫu, nhưng đối với Vô Thượng Thiên Thư của Dịch Thiên Cơ thì lại thèm khát vô cùng. "Thật sự là đến cứu giá sao?!" Lăng Tiêu thánh mẫu nhìn mà ngây người, không biết Tô Uyển làm sao thuyết phục được đám người kia.

Nhưng bà giờ cũng không còn thời gian suy nghĩ nữa, phải mau chóng rời khỏi đây, nếu không Long Ngạo Thiên kéo tới thì tiêu. "Đi, mau đi thôi!" Lăng Tiêu thánh mẫu vội ra lệnh, dẫn theo mọi người rút lui nhanh chóng.

Thế nhưng Long Ngạo Thiên không chỉ phái một đội tìm kiếm, các đội gần đó nghe tiếng đánh nhau liền chạy tới xem.

Khi thấy Lăng Tiêu thánh mẫu, bọn chúng không chút do dự bắn Xuyên Vân Tiễn lên không trung.

Đoàng một tiếng!

Xuyên Vân Tiễn nổ vang giữa hư không, hiện ra một chữ "Chiến" đỏ rực. "Tìm thấy rồi!" Gương mặt u ám nhiều ngày của Long Ngạo Thiên cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười.

Chương 1647

Dù Lăng Tiêu cung cũng bị Dịch Thiên Cơ tính kế khiến hắn không thể bù đắp tổn thất của Chiến Thần điện, nhưng chỉ cần bắt được Lăng Tiêu thánh mẫu, hắn vẫn là Chiến Thần của Tiên giới. "Hỏng bét!" Sắc mặt Lăng Tiêu thánh mẫu biến đổi, trong lòng kêu khổ không thôi. "Phải làm sao đây!?" Đông Phương tiểu thư cũng sốt ruột, thầm tính toán xem có nên dùng đến Tối Cường Triệu Hoán Thuật hay không...

Lúc này...

Tần Phong vẫn đang ngồi xếp bằng dưới gốc cây Bồ Đề cổ thụ để nâng cấp Vô Trần Kiếm và sửa chữa Ma Kiếm tổ truyền.

Tuy nhiên, khi hắn đang tập trung luyện khí thì nhận được yêu cầu triệu hoán của Đông Phương tiểu thư.

Không phải bọn người Tam Lộng đại sư không giúp được, cũng không phải Đông Phương tiểu thư kém cỏi, mà là thực lực của Long Ngạo Thiên quá mạnh.

Mọi âm mưu quỷ kế trước sức mạnh tuyệt đối đều vô dụng, chỉ có tìm một "kẻ đổ vỏ" để thu hút hỏa lực, bản thân trốn phía sau thầm lặng phát triển mới là vương đạo. "Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói lý lẽ mà!" Tần Phong lẩm bẩm: "Đã sắp xếp đội ngũ chuyên nghiệp đi giúp rồi mà vẫn để hắn tìm được cơ hội lật kèo.

Nếu để hắn bắt được Lăng Tiêu thánh mẫu thật, thì thế chủ động mà Tiên Minh khó khăn lắm mới nắm được sẽ tan thành mây khói, kịch bản ta sắp xếp phía sau cũng hỏng bét." "Bệ hạ!" Đông Phương tiểu thư sốt sắng thúc giục: "Long Ngạo Thiên ở quá gần chúng ta rồi, căn bản không thoát khỏi phạm vi bao phủ thần thức của hắn." "Yên tâm!" Tần Phong vẻ mặt bình tĩnh an ủi.

Hắn chưa lấy Không Gian Hồ Lô ra ngay, không phải vì Đông Phương tiểu thư chưa dâng tế phẩm, cũng không phải hắn sợ Long Ngạo Thiên, mà là vì hắn đang dở tay sửa kiếm.

Thân ngoại hóa thân của hắn cũng đang luyện hóa Đế binh, không thể tiếp thủ công việc bên này được. "Việc này không làm khó được ta!" Tần Phong lập tức nảy ra ý tưởng, bảo Đông Phương tiểu thư đừng quay đầu lại.

Sau đó hắn truyền tin cho thân ngoại hóa thân bảo xử lý giúp, còn mình thì tiếp tục công việc. "Đừng quay đầu lại!?" Đông Phương tiểu thư không hiểu gì cả.

Nhưng vì tin tưởng Tần Phong, nàng kéo Lăng Tiêu thánh mẫu và Tô Uyển lên phi chu, cắm đầu chạy thẳng về phía trước. "Để xem các ngươi chạy đi đâu!" Long Ngạo Thiên quét sạch tâm trạng uất ức mấy ngày qua, thần thức Tiên Đế khủng bố bắt đầu khuếch tán cực nhanh.

Đúng lúc hắn đang thả thần thức ra, thân ngoại hóa thân của Tần Phong nhận được tin nhắn từ bản thể.

Chỉ thấy y lập tức bấm quyết, từ trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh ném Kim Long Thương ra, sau đó mở một khe hở trên miếng ngọc bội Âm Dương Ngư của Uyên tổng.

Ông ông!

Một đạo kim quang ngút trời, tiếng thương minh lảnh lót vang lên, hóa thành một con kim long gầm thét, tỏa ra uy thế vô tận cuồng cuộn tuôn ra từ khe hở.

Oanh long long!!

Phong vân biến sắc, điện chớp lôi đình!

Thiên địa rung chuyển dữ dội, sơn xuyên hồ bạc xung quanh dường như cũng bị ảnh hưởng, núi non lay chuyển, nước hồ cuộn sóng.

Tiên khí vô tận như lốc xoáy hội tụ về phía Uyên tổng, khiến quanh thân hắn tỏa ra hào quang kỳ dị.

Tiếng rồng ngâm nhàn nhạt vang lên khiến tiên khí của những tu tiên giả xung quanh run rẩy, như thể gặp được vương giả trong đám tiên khí. "Chuyện gì thế này!?" Các tu tiên giả giật mình, đồng loạt nhìn về phía Uyên tổng. "Đây là Đế binh sao?!" Trên đầu Uyên tổng đầy dấu hỏi chấm, không biết khí tức Đế binh này từ đâu ra.

Nhưng kiếp trước hắn dù gì cũng là Tiên Vương cự đầu, biết rõ quy tắc sinh tồn tàn khốc của Tiên giới, động tĩnh lớn thế này chắc chắn sẽ dẫn đến tranh đoạt. "Trên người kẻ này tuyệt đối có trọng bảo!" Mấy tu tiên giả có kiến thức lập tức đưa ra kết luận. "Chúng ta mau đi thôi!" Uyên tổng lập tức cảnh giác, kéo Liễu Như Yên chạy nhanh. "Hắc hắc!" Liễu Như Yên nhìn bàn tay nhỏ bị kéo đi, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên.

Tuy trong lòng Uyên tổng hận không thể băm vằn nàng ra, nhưng dù sao cũng đã từng yêu thật lòng, hành vi tiềm thức không lừa được người, cũng có nghĩa là nàng đã tiến thêm một bước trong việc đeo "vòng cổ chó" cho Uyên tổng. "Đây là?!" Long Ngạo Thiên đang thả thần thức truy lùng bỗng khựng lại, quay ngoắt đầu nhìn về phía Tây, hắn cảm nhận được khí tức của Kim Long Thương.

Vì tâm thần tương liên nên hắn cảm nhận rõ ràng sự cấp thiết của Kim Long Thương, biết nó đang bị người ta cưỡng ép luyện hóa. "Đế quân, có chuyện gì vậy?!" Hồng Tụ và những người khác ngơ ngác nhìn nhau. "Là Kim Long Thương của bản đế!" Long Ngạo Thiên lại mất vui, mặt tối sầm lại: "Bản đế cảm nhận được khí tức của Kim

Long Thương, nó đang ở gần biên giới phía Tây Nam." "Biên giới phía Tây Nam?!" Hồng Tụ ngẩn người: "Kim Long Thương chẳng phải bị Tần Phong dùng thiên phú thần thông quét mất rồi sao?

Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đó?!" "Đúng thế!" Các Hồng Nhan Thiết Kỵ khác cũng thắc mắc: "Từ sau trận đại chiến thái cổ, Tây Vực đã trở thành cấm địa Tiên giới, Tần Phong đến đó làm gì?!" "Không biết!" Long Ngạo Thiên gằn giọng: "Nhưng Kim Long Thương và Vạn Kim Bất Diệt Khải của bản đế không dễ lấy thế đâu, sớm muộn gì ta cũng bắt hắn phải nôn ra cả vốn lẫn lời." "Đế quân!" Bạch Nhật không biết là vì nhận được tin Đông Phương tiểu thư đã rút lui thành công hay là không chịu nổi màn khoe mẽ của Long Ngạo Thiên, liền nhắc nhở: "Chúng ta hiện tại cách biên giới Tây Nam rất xa, khi đến nơi thì Tần Phong e là đã chạy mất hút rồi, vẫn nên ưu tiên bắt Lăng Tiêu thánh mẫu trước." "Lăng Tiêu thánh mẫu!?" Long Ngạo Thiên cuối cùng cũng sực tỉnh, nhớ lại việc chính.

Nhưng Đông Phương tiểu thư sau khi nhận được lệnh "đừng quay đầu" của Tần Phong thì đã lái phi chu chạy thục mạng, giờ đã biến mất tăm mất tích rồi. "Đáng chết, đuổi theo cho bản đế!" Chút niềm vui ít ỏi của Long Ngạo Thiên biến sạch, hắn lại rơi vào trạng thái vô năng cuồng nộ. "Rõ!" Hồng Tụ cùng đám người nhận lệnh, tiếp tục đi tìm Lăng Tiêu thánh mẫu. "Với cái IQ này mà đòi đấu với Bệ hạ sao?!" Bạch Nhật lặng lẽ nhìn Long Ngạo Thiên đang gầm thét, xác định ngoài sức mạnh ra thì tên này chẳng được nước non gì.

Tóm lại là một sinh vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới! "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn bị người khác nhắm vào, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ trêu đùa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến hắn vô năng cuồng nộ, nhận được 1,5 triệu điểm phản diện!" "Lại còn có thu hoạch ngoài ý muốn nữa!" Tần

Phong nghe tiếng hệ thống, khóe miệng nhếch lên.

Hắn chỉ định dùng Kim Long Thương chọc chó chơi, giúp Đông Phương tiểu thư thoát thân, không ngờ cuối cùng lại làm được một mẻ đôi đường.

Mà theo kinh nghiệm của một lão làng đọc truyện mười năm như hắn, mỗi khi nhân vật chính bị truy sát, chỉ cần các nhân vật nữ bên cạnh không bán đứng hắn vào lúc then chốt, thì tình cảm đôi bên sẽ nóng lên cực nhanh.

Nếu thêm cái kịch bản xả thân cứu mạng máu chó nữa, thì nhân vật chính sẽ hoàn toàn luân hãm, thậm chí tự nguyện đeo vòng cổ. "Phải để Liễu Như Yên nắm bắt cơ hội này!" Tần Phong lập tức biến thành đạo diễn tổng của Tiên giới, gửi kịch bản cho Liễu Như Yên.

Trong khi đạo diễn Tần đang bận điều giáo Liễu Như Yên, Hữu Dung lặng lẽ tiến đến bên cạnh hắn.

Chương 1648

"Bệ hạ, hình như bây giờ người không thể cử động nhỉ!" Hữu Dung nhìn Tần Phong đang luyện khí dưới gốc cây, lại nghĩ đến Tiểu Bạch đang tiến hóa trong Luyện Yêu Hồ Lô, khóe miệng nàng nhếch lên một độ cong còn khó ép hơn cả súng AK... "Hử?!" Tần Phong cảm nhận được Hữu Dung, tò mò quay đầu lại.

Chỉ thấy Hữu Dung cười híp mắt ngồi xổm trước mặt hắn, chẳng đợi hắn hỏi xem có phải nàng lại đi đại tiện không, nàng đã trực tiếp "chụt" một cái lên mặt hắn. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của nữ nhân định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!" "Ta chiếm tiện nghi của nàng ta?!" Tần Phong không giữ được bình tĩnh nữa, bảo hệ thống mở to mắt chó ra mà nhìn xem vừa nãy là ai chiếm tiện nghi của ai. "Quả nhiên là không cử động được!" Hữu Dung sướng rơn, thậm chí muốn ngâm một bài thơ. "Đêm qua mưa thưa gió dữ, ngủ say không tan hơi rượu.

Ta ở khuê phòng sầu khổ, Ma Vương tọa trấn đầu non.

Ngắm hắn hoa nhường nguyệt thẹn, khiến tim ta đập loạn nhịp, bèn to gan hôn một cái, cảm giác thật tuyệt vời, tuyệt, tuyệt, tuyệt!" "Ngươi, ngươi muốn làm gì?!" Tần Phong thấy Hữu Dung không có ý định dừng lại, cả người lập tức căng thẳng, như thể một loli nhỏ bị ông chú quái dị dồn vào góc tường. "Không có gì!" Hữu Dung cười tủm tỉm: "Chỉ là gần đây y thuật của ta có chút tiến bộ, muốn kiểm tra thân thể cho Bệ hạ thôi!" "Ngươi, ngươi đừng có làm bậy nha!" Tần Phong càng thêm lo lắng, nàng chính là liều thuốc cứu mạng của hắn.

Tuy hắn biết Hữu Dung hiện tại đang rất vội, nhưng so với giá trị sử dụng của nàng, hắn coi trọng giá trị dược dụng của nàng hơn.

Thế nhưng hắn hiện tại đang bận sửa kiếm, căn bản không cách nào ngăn cản bàn tay ma trảo của tiểu y tiên đang áp tới. "Hắc hắc..." Hữu Dung cười gian, không hề có ý dừng tay.

Từ lúc phát hiện Đại Ma Vương sở hữu đa chủng thể chất, nàng đã có ý định đè hắn ra để nghiên cứu kỹ lưỡng từ trong ra ngoài.

Nhưng vì con thỏ hư hỏng Tiểu Bạch luôn phá bĩnh nên nàng chưa bao giờ thành công.

Hiện tại nhân lúc Tiểu Bạch không có nhà, Đại Ma Vương lại bất động, nàng phải học theo Doãn Chí Bình bắt nạt Tiểu Long Nữ năm xưa, lột sạch Đại Ma Vương ra nghiên cứu một phen.

Oanh long long!!

Đúng lúc Hữu Dung chuẩn bị ra tay "ăn chùa", một tiếng nổ chấn động màng nhĩ đột ngột vang lên.

Từ trong Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh, một đạo huyết quang vọt thẳng lên trời, không chỉ làm mây đen tan biến mà còn mang theo một luồng tà khí vô tận. "Ái chà mẹ ơi!" Hữu Dung bị dọa cho mềm nhũn người, ngã thẳng vào lòng Tần Phong. "Chuyện gì thế này!?" Tử Diên và những người khác nghe tiếng động cũng chạy lên đỉnh núi xem xét.

Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh lơ lửng giữa không trung, được bao bọc bởi những phù văn kim sắc bay lượn.

Thanh Ma Kiếm tổ truyền bên trong có lưỡi kiếm vô cùng sắc bén, lấp lóe tử quang khiến người ta rùng mình, như thể lửa nghiệp địa ngục đang bùng cháy, chỉ nhìn một cái thôi đã thấy nổi da gà. "Cuối cùng cũng sắp sửa xong rồi!" Tần Phong vội vàng đẩy Hữu Dung trong lòng ra, nhanh chóng bắt quyết. "Ngươi làm phiền Bệ hạ sao!?" Tử Diên nhíu mày, đỡ Hữu Dung dậy. "Ta không có, không phải ta!"

Hữu Dung chột dạ, vội vàng rúc đầu vào ngực.

Vốn định nhân cơ hội này lập công, ai ngờ lại gây ra động tĩnh lớn thế này, chẳng lẽ kiếp này nàng chỉ có thể làm tiểu y tiên giữ mình như ngọc thôi sao!? "Chắc chắn là nàng ta!" Tiêu Cửu Nương tức đến nghiến răng.

Nàng định đợi Tần Phong xong việc mới tìm cơ hội, ai ngờ Hữu Dung lại không nói võ đức, đang giờ làm việc mà đã trực tiếp "lên món" rồi. "Quá đáng lắm luôn!" Mộ Dung Tĩnh tức đến phồng má.

Không chỉ đào thiên tài địa bảo của cô bạn thân Tiểu Nhu, giờ còn chạy tới đào góc tường của nàng, rõ ràng là bắt nạt người thật thà mà.

Lúc này...

Tần Phong không biết là để đề phòng Hữu Dung tập kích lần nữa hay là cảm thấy ở nhà không an toàn, hắn vung tay lấy ra hai con sư tử đồng.

Đó chính là hai con rối cơ quan thú hắn nhặt được bên ngoài kho báu Lăng Tiêu cung.

Hống!

Hai tiếng thú gầm vang lên làm hư không rung động.

Hai con sư tử đồng khổng lồ đứng canh hai bên Tần Phong, tỏa ra uy thế không kém gì Tiên Quân. "Cái này là phòng ai vậy hả?!" Đám nữ nhân đang cãi nhau thấy Tần Phong đưa sư tử đồng ra liền lập tức thống nhất chiến tuyến.

Nhưng Tần Phong lúc này không rảnh quan tâm bọn họ, hắn đang dốc toàn lực chuẩn bị cho Uyên tổng một món quà lớn. "Hu hu..." Uyên tổng bất giác rùng mình, trong lòng cảm thấy bất an lạ thường.

Hắn giờ vẫn không hiểu uy thế Đế binh vừa nãy là thế nào.

Tuy trong cơ thể hắn có miếng ngọc bội Âm Dương Ngư, nhưng với tư cách là một Tiên Vương cự đầu từng sở hữu Đế binh, hắn khẳng định chắc chắn rằng ngọc bội không phải Đế binh, thậm chí có thể không phải Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Nó là thứ gì đó còn lợi hại hơn cả Đại Tiên Thiên Chí Bảo. "Đế binh từ đâu ra thế?!" Uyên tổng lẩm bẩm, cảm thấy uy thế vừa nãy giống như một cây thương.

Nhưng hiện tại Đế binh đã biết ở Tiên giới chỉ có vài món, trong đó cây thương duy nhất là Kim Long Thương của Long Ngạo Thiên.

Nhưng Kim Long Thương của hắn làm sao lại ở trong người mình được?!

Chẳng lẽ trong người mình còn có ai khác?!

Đi cướp Kim Long Thương của Long Ngạo Thiên về cho mình sao?! "Không thể nào, tuyệt đối không thể!" Uyên tổng lắc đầu liên tục, cảm thấy việc này quá phi lý.

Đừng nói chuyện trong người có ai hay không, chỉ riêng việc cướp đồ từ tay Long Ngạo Thiên thì thử hỏi cả Tiên giới này ai làm được?!

Chương 1649

Nếu thật sự có kẻ mạnh như vậy, hắn thề sẽ ra đường trồng cây chuối ăn phân ngay lập tức!!

Nhưng trong khi Uyên tổng còn đang phân vân, Liễu Như Yên đã nhận được kịch bản "thêm diễn" của đạo diễn Tần, liền vào trạng thái biểu diễn ngay lập tức.

Nàng đưa Uyên tổng đến một khu di tích bỏ hoang, nhìn cung điện đổ nát trước mặt mà thẩn thờ, như thể tâm trí đã bay đi nơi nào xa lắm. "Nơi này là..." Uyên tổng nhìn khu di tích, bỗng thấy quen thuộc lạ thường.

Ký thức cũ ùa về, những kỷ niệm đã chết lại một lần nữa hiện lên.

Năm đó khi hắn và Liễu Như Yên mới đến Tiên giới cũng gặp phải đám buôn người, cuối cùng hắn liều chết bảo vệ nàng thoát khỏi vòng vây.

Sau đó hai người bắt đầu du ngoạn Tiên giới và tình cờ phát hiện ra di tích này.

Khi họ tốn bao công sức mở được di tích thì bị một nhóm người vây đánh.

Cuối cùng hai người dựa lưng vào nhau chiến đấu, dốc hết sức diệt sạch đối phương, hắn đã không ngần ngại chắn trước người nàng khi nàng gặp nguy hiểm.

Lúc này...

Liễu Như Yên nhìn khu di tích, ánh mắt trở nên dịu dàng và thâm tình, trên mặt hiện lên nụ cười mỉm như mộng như thực, như thể đang nhớ lại sự ngọt ngào khi Uyên tổng che chở cho mình. "Nữ nhân giả tạo!" Uyên tổng lập tức khinh bỉ, cho rằng Liễu Như Yên đang diễn trò thâm tình. "A Uyên!" Liễu Như Yên đột nhiên lộ ra vẻ đau khổ và hối hận, nước mắt không ngừng rơi xuống, như một tiểu tiên nữ thất tình, nhào vào lòng "nam khuê mật" khóc nức nở... "Ách..." Tim Uyên tổng run lên, cứ tưởng lớp ngụy trang bị nhìn thấu.

Nhưng khi thấy Liễu Như Yên khóc lóc trong lòng mình, hắn mới hiểu nàng đang coi mình là kẻ thế thân cho kiếp trước của hắn.

Đồng thời hành động của nàng khiến hắn thấy vô cùng phẫn nộ.

Rõ ràng là nàng liên kết với Quý Bác Đạt giết hại hắn, thứ hắn muốn thấy nhất là sự hối hận của nàng, vậy mà giờ nàng lại ở đây giả vờ thâm tình, giả vờ vô tội, làm như thể hắn mới là người có lỗi với nàng vậy.

Ghê tởm!

Đúng là quá ghê tởm!

Uyên tổng nhìn nàng khóc mà chẳng thèm an ủi lấy một câu.

Chát một tiếng!

Liễu Như Yên thấy Uyên tổng không ôm mình, cũng chẳng mở miệng an ủi, biết chiêu hồi tưởng quá khứ lại thất bại, liền lập tức lật mặt đẩy Uyên tổng ra, tặng cho hắn một cái tát nảy lửa. "Ngươi là cái thía gì mà dám chạm vào bản tiên tử!" Liễu Như Yên làm theo yêu cầu của đạo diễn Tần, lập tức rơi vào trạng thái điên cuồng, gào thét: "Ngươi chẳng qua chỉ là có gương mặt giống huynh ấy thôi, ngươi đến một sợi tóc của huynh ấy cũng không bằng, đồ giả mạo, ngươi cút đi..." Nói đoạn, Liễu Như Yên còn xông lên đẩy Uyên tổng một cái, trông như một tiểu tiên nữ bị bồ đá đang giận dữ khóc lóc. "Ngươi làm gì vậy?!" Uyên tổng ăn một tát đau điếng, lửa giận trong lòng bốc ngùn ngụt.

Nhưng trong khi hắn đang cân nhắc xem có nên bỏ đi không, Liễu Như Yên lấy ra một bầu rượu, nốc liên tục mấy ngụm đầy bi thương, như muốn dùng men rượu để làm tê liệt bản thân. "A Uyên, ta nhớ huynh quá!" Liễu Như Yên như một túy mỹ nhân u sầu, nhìn di tích đổ nát mà rơi lệ, sau đó đôi mắt mơ màng nhìn về phía Uyên tổng.

Như một tiểu tiên nữ thất tình say rượu, nàng bắt đầu tiến lên cầu xin một cách hèn mọn, đừng bỏ rơi nàng nữa. "Nàng ta..." Uyên tổng nhìn nàng, lòng không khỏi rung động.

Từ khi hắn quen Liễu Như Yên, nàng luôn là hình tượng nữ thần cao cao tại thượng, mỗi lần cãi nhau đều là hắn chủ động xuống nước trước, chưa bao giờ thấy nàng hèn mọn như vậy. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn từng bước sập bẫy, nhận được 200 nghìn điểm phản diện!" "Uyên tổng vẫn còn non lắm!" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong luôn quan sát tình hình, không khỏi cảm thán: "Hắn không biết phụ nữ trên đời chia làm hai loại, một loại là không uống được tí rượu nào, loại còn lại là có thể uống hết cả thùng." Hưu!

Hưu!

Hưu!

Đúng lúc Uyên tổng bị lừa gạt tình cảm, hàng loạt tiếng xé gió vang lên.

Mười mấy tu tiên giả nhanh chóng bao vây bọn họ, ai nấy đều nhìn Uyên tổng bằng ánh mắt cực kỳ tham lam.

Bọn chúng đều là những kẻ thấy Uyên tổng phát sáng lúc nãy, mục đích đương nhiên là vì bảo vật trên người hắn. "Giao bảo vật ra, tha cho ngươi không chết!" Tên cầm đầu ánh mắt âm hiểm, tiên kiếm trong tay lóe hàn quang. "Để ta giết bọn ngươi!" Uyên tổng đang giận dữ không có chỗ phát tiết, lập tức rút trường kiếm ra.

Khanh thương một tiếng!

Tiếng kiếm minh thanh thúy kèm theo luồng kiếm khí sắc bén bộc phát, mây mù trên trời cũng bị đánh tan.

Tuy đối diện với Liễu Như Yên hắn không dám dùng kiếm chiêu kiếp trước, nhưng thiên tài vẫn là thiên tài, thời gian qua hắn đã luyện bộ kiếm quyết mới, không dám nói thiên hạ vô địch nhưng đối phó với mấy con tép riu này thì quá đơn giản.

Hắn hóa thành một tàn ảnh lao về phía đối phương, hào quang trên kiếm lưu chuyển như rồng lượn. "Thằng nhóc, ngông cuồng!" Đối phương không nhận ra nguy hiểm, cầm kiếm xông thẳng lên. "Cùng lên đi!" Các tu tiên giả khác nhìn nhau rồi cũng vung tiên khí vây công.

Oanh long long!

Hai bên giao chiến kịch liệt, mỗi nhát kiếm đều mang theo uy lực vô tận như muốn xé rách không gian.

Tuy đối phương đông người nhưng trước mặt Uyên tổng cũng chỉ là lũ gà đất chó sành.

Kiếm khởi kiếm lạc, hàn quang tứ phía!

Máu tươi bắn tung tóe, tiếng la hét thảm thiết vang lên liên tục!

Kiếm của Uyên tổng như lưỡi hái tử thần, vô tình gặt hái mạng sống kẻ địch, ánh mắt hắn không chút lân mẫn, như đang trút sạch cơn giận trong lòng.

Chương 1650

Lúc này...

Liễu Như Yên không nghe đạo diễn Tần hô "cắt", vẫn kính nghiệp diễn tròn vai.

Trong mắt nàng thoáng hiện vẻ kinh hoàng, như thể lại thấy cảnh hiểm nguy năm xưa.

Khi thấy Uyên tổng bị vây đánh, nàng lập tức nhíu chặt mày, môi mím lại, ánh mắt đầy vẻ đau lòng và lo lắng.

Sau đó ánh mắt nàng trở nên kiên định, nhanh chóng lao vào vòng chiến, chiến đấu lưng dựa lưng với Uyên tổng, hoàn toàn tin tưởng giao tấm lưng cho hắn. "Nàng ta..." Tim Uyên tổng bỗng đập mạnh, như thể lại trở về những năm tháng cũ. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn từng bước sập bẫy, nhận được 200 nghìn điểm phản diện!" "Tội nghiệp Uyên tổng!" Tần Phong thầm cảm thán: "Cứ ngỡ mình là thợ săn nắm giữ tất cả, đâu biết thợ săn thật sự thường xuất hiện dưới hình hài con mồi đâu." "Không ổn, mau chạy đi!" Đối phương cuối cùng cũng nhận ra điều bất thường, mặt mày kinh hãi quay đầu bỏ chạy. "Chạy đi đâu!!" Uyên tổng lúc này đang hừng hực lửa giận, định truy sát diệt khẩu.

Nhưng chưa kịp đi mấy bước, hắn đã cảm nhận được một mối nguy hiểm cực lớn.

Bản thể Tần Phong đã hoàn toàn sửa chữa xong Ma Kiếm tổ truyền, toàn thân thanh kiếm lấp lóe hồng quang quỷ dị, cùng những phù văn màu tím nhảy múa, sau đó thông qua không gian hệ thống truyền trực tiếp đến chỗ thân ngoại hóa thân. "Cảm giác này..." Uyên tổng thấy quen thuộc lạ kỳ, vô thức ngẩng đầu nhìn lên trời.

Giây tiếp theo, oanh long long!!

Uyên tổng đã dự đoán chính xác lôi kiếp kéo đến, bầu trời tức khắc u ám, lôi đình cuồn cuộn bao phủ toàn bộ thiên tế, mỗi đạo lôi đều chứa đựng khí thế hủy thiên diệt địa, như thể là Diệt Thế Lôi Kiếp trong truyền thuyết. "Hảo, lôi kiếp thật khủng khiếp!!" Liễu Như Yên kinh ngạc đến há hốc mồm.

Lôi kiếp này đừng nói là Uyên tổng ở Chân Tiên cảnh, ngay cả một cường giả Tiên Vương cảnh như nàng nhìn vào cũng thấy rợn tóc gáy, mạnh hơn lôi kiếp con rối lần trước nhiều.

Nhưng may mà đây chỉ là lôi kiếp khi sửa chữa Ma Kiếm, không cần phải chịu đủ chín đạo lôi như khi luyện tiên khí mới, chỉ cần chịu ba đạo làm vì là xong. "Đậu má ****" Uyên tổng lập tức sụp đổ, chửi thề không chút hình tượng.

Hắn hóa thành một đạo kiếm quang chạy thục mạng, cố gắng thoát khỏi phạm vi bao phủ của lôi kiếp, chẳng muốn đem mạng mình ra gánh thứ lôi kiếp kinh tởm này tí nào. "Quá đáng thật đấy!" Tần Phong lập tức không vui.

Hắn đã dày công chuẩn bị một món quà lớn cho Uyên tổng, vậy mà tên kia không những không cảm ơn ơn nuôi dưỡng, lại còn muốn trốn việc lười biếng.

Đúng là đồ vong ơn bội nghĩa, hoàn toàn không nghĩ đến lợi ích của tập đoàn Tiên Tần chút nào...

PS: Thiếu 9 chữ nữa thôi... "Rốt cuộc là cái quái gì thế này!?" Uyên tổng sắp phát điên rồi, không hiểu tại sao lôi kiếp cứ bám đuổi mình mà đánh.

Cứ tưởng rời khỏi phạm vi bao phủ của lôi kiếp là có thể giữ được cái mạng còm, ai dè cái lôi kiếp này cứ như được lắp radar định vị, bất kể y trốn đến đâu cũng đều bị khóa chặt thành công.

Ầm đùng đoàng!!

Phong vân đột nhiên hội tụ, đất trời tối sầm lại.

Chỉ thấy lôi kiếp trên thiên khung như từ trong hỗn độn vô tận thét gào lao ra, hóa thành một con lôi điện cuồng long thô tráng như thiên trụ, nhe nanh múa vuốt lao thẳng về phía Uyên tổng.

Những nơi nó đi qua... không chỉ hư không bị xé toạc thành từng vết nứt đen ngòm, mà còn phát ra những tiếng nổ lôi đình điếc tai nhức óc. "Đậu má..." Uyên tổng thấy mình không còn đường lui, chỉ đành hóa thân thành máy điện báo mà gồng mình chống đỡ.

Khí tức quanh thân y cuồn cuộn, vạt áo phần phật trong gió, cả người như hòa làm một với trời đất.

Ngay sau đó, quang mang trên trường kiếm trong tay y lưu chuyển, một luồng kiếm khí ngút trời bùng nổ.

Kiếm này, chính là chiêu mạnh nhất của y!

Là chiêu y ngộ ra trước khi chết ở kiếp trước, ngay cả Liễu Như Yên cũng chưa từng thấy qua, tự nhiên cũng chưa từng xuất hiện trên thế giới này.

Ầm ầm ầm!

Lôi vân cuộn trào, điện xà nhảy múa.

Một đạo lôi kiếp thô tráng vô cùng, mang theo thiên uy vô tận oanh kích xuống. "Hát!" Uyên tổng như muốn che đậy nỗi sợ hãi trong lòng, hét lớn một tiếng rồi vung ra kiếm chiêu chí cường của mình.

Ong!

Ong!

Kiếm quang như cầu vồng xé toạc hư không, mang theo khí thế không gì cản nổi va chạm với lôi kiếp.

Đùng đoàng!!

Tiếng nổ vang trời dậy đất, ánh sáng rực rỡ như những vì sao nổ tung.

Tiếp đó, một cơn bão năng lượng lan tỏa ra khắp tám phương bốn hướng, đi đến đâu là núi non sụp đổ, đại địa run rẩy, cả thế giới như rơi vào một vùng hỗn độn. "Phụt!!" Uyên tổng không ngừng phun máu, chỉ cảm thấy một luồng điện chạy dọc khắp cơ thể.

Không chỉ xương cốt vỡ vụn, kinh mạch đứt đoạn, máu phun ra như suối mà ý thức cũng dần mờ mịt.

Nếu không nhờ trước đó đã rèn luyện được khả năng kháng lôi siêu cường, e là y đã bị đánh thành một đống tro bụi ngay tại chỗ. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hố hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến đối phương trọng thương, nhận được 10 triệu điểm phản diện!" "Mười triệu?

Thế này thì đau lắm đây!" Tần Phong lập tức bày ra vẻ mặt lo lắng cho Uyên tổng, nhưng nụ cười trên khóe miệng thì không tài nào giấu nổi.

Chương 1651

"Thế này mà vẫn là người được sao!?" Đôi mắt đẹp của Liễu Như Yên trợn tròn, trong lòng dậy sóng.

Cứ ngỡ diệt thế lôi kiếp khủng khiếp như vậy, tu vi Chân Tiên cảnh của Uyên tổng căn bản không đỡ nổi, ai dè y lại cứng rắn chống chịu được một đạo.

Tuy nhiên nàng cũng không quên nhiệm vụ của mình, làm như quên mất bản thân có tu vi Tiên Vương cảnh, vừa gào khóc vừa lao về phía Uyên tổng.

Ầm đùng đoàng!!

Đạo lôi kiếp thứ hai tiếp gót xông tới, ánh sáng của nó còn rực rỡ hơn cả mặt trời, dường như muốn thiêu rụi mọi thứ trên thế gian. "Chết tiệt!" Uyên tổng nhìn lôi kiếp đang cuồng bạo thành hình, cảm nhận được một áp lực vô hình ập đến, đè ép đến mức y không thở nổi.

Nhất là vết thương trên người hiện tại, ngay cả động đậy ngón tay cũng khó khăn, nói gì đến chuyện chống đỡ đạo lôi kiếp thứ hai.

Ầm ầm ầm!!

Lôi kiếp không có dịu dàng như Tần Phong, cho mấy em gái thời gian nghỉ giữa hiệp đâu, nó lại một lần nữa hóa thành lôi long gầm thét giáng xuống, ánh sáng bùng phát khiến vạn vật xung quanh đều mất đi màu sắc. "Chẳng lẽ mình thực sự phải chết ở đây sao!?" Tầm nhìn của Uyên tổng càng lúc càng mờ ảo, lòng tràn đầy không cam tâm.

Ngay sau đó, y dường như nghe thấy tiếng của Liễu Như Yên, phát hiện nàng đang khóc lóc thảm thiết chạy về phía mình, còn không cẩn thận vấp ngã một cái. "Liễu Như Yên!" Trong đầu Uyên tổng lóe lên rất nhiều mảnh ký ức, ánh mắt bắt đầu trở nên kiên định.

Y trọng sinh trở lại là để báo thù, hiện tại kẻ thù chưa đứa nào chết, sao y có thể chết ở đây được?!

Ong!

Ong!

Như cảm ứng được ý chí sắt đá của Uyên tổng, trước ngực y đột nhiên phát ra một luồng sáng ngút trời, hóa thành đồ án Âm Dương Ngư trôi nổi giữa hư không. "Đậu má, thế này cũng được à!?" Tần Phong cảm thấy không ổn chút nào, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử đúng là lũ không thèm giảng lý lẽ.

Chỉ thấy Uyên tổng nhân lúc hắn không chú ý, dựa vào tiến độ luyện hóa mới có 1%, đã thành công kích hoạt ngọc bội Âm Dương Ngư, bao bọc lấy con lôi long đang gầm thét kia, muốn chuyển hóa nó thành nguyên chất tích lũy.

Có điều 1% tiến độ thì quá ít, cố lắm cũng chỉ làm suy yếu lôi kiếp được hai phần ba, phần năng lượng còn lại vẫn hung hăng nện thẳng vào người Uyên tổng.

Đùng đoàng!!

Tiếng nổ vang vọng trời đất, đại địa cũng rung chuyển kịch liệt. "A!!" Uyên tổng phát ra tiếng gào thét thảm thiết đầy đau đớn.

Chỉ thấy những hộ thân pháp bảo mà y vất vả thu thập được ở cổ chiến trường Tây Vực trong nháy mắt biến thành tro bụi, cơ thể bị lôi hỏa bao vây hoàn toàn. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hố hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến đối phương trọng thương, nhận được 10 triệu điểm phản diện!" "Trọng thương?

Thế thì chưa chết được!" Tần Phong như một vị giám thị chính trực, đưa tay đóng luôn cái ngọc bội Âm Dương Ngư đang gian lận lại.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm điếc tai lại vang lên, đạo lôi kiếp cuối cùng đã giáng lâm. "Đến đây!" Uyên tổng hoàn toàn không có ý định nhận mệnh, loạng choạng đứng dậy một lần nữa.

Chỉ thấy lôi hỏa còn sót lại trên người y bắt đầu bị cơ thể không ngừng hấp thụ, thuộc tính kháng lôi cũng đang liên tục thăng cấp. "Vãi chưởng, đúng là quá vô lý!" Tần Phong không nhịn được mà chửi thề một tiếng, vội vàng thúc giục Liễu Như Yên đi ngăn cản Uyên tổng cường hóa. "Đến đây đi!" Uyên tổng thét lên đầy giận dữ như đang trút bỏ sự khó chịu trong lòng.

Nhưng ngay khi y chuẩn bị liều chết một phen, Liễu Như Yên lại chắn trước mặt y giống như lần trước. "Yên tâm, có thiếp ở đây!" Liễu Như Yên quay đầu lại nở một nụ cười như mối tình đầu, cả người tỏa ra ánh sáng thanh xuân rực rỡ.

Ầm đùng đoàng!!

Đạo lôi kiếp cuối cùng mang theo uy thế diệt thế, nghiền nát mọi thứ mà giáng xuống.

Những nơi nó đi qua, hư không sụp đổ, sơn hà tan nát! "Hát!!" Liễu Như Yên khẽ quát một tiếng, toàn thân tiên lực bùng nổ như pháo hoa rực rỡ.

Nàng hóa thành một vệt sao băng trắng muốt, va chạm cực mạnh với con lôi long đang thét gào.

Đùng đoàng!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa, ánh sáng rực rỡ lại nổ tung như tinh tú.

Cơn bão năng lượng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, núi lở đất nứt, cả thế giới lại chìm vào hỗn độn.

Liễu Như Yên gồng mình kháng cự lôi kiếp, gương mặt xinh đẹp vì đau đớn mà vặn vẹo, nhưng nàng không hề lùi bước dù chỉ nửa phân, bảo vệ chặt chẽ cho Uyên tổng ở phía sau. "Nàng ấy..." Uyên tổng bị cắt ngang quá trình thăng cấp kháng lôi, ngây người nhìn Liễu Như Yên giữa không trung, chỉ cảm thấy trái tim như bị ai đó bóp nghẹt. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến y từng chút một lọt hố, nhận được 200 nghìn điểm phản diện!" "Tội nghiệp Uyên tổng quá!" Tần Phong không nhịn được mà bày tỏ sự đồng tình: "Kiếp sau làm con gián đi, ít nhất còn có con gái hét lên vì ngươi..." "Cái lôi kiếp này rốt cuộc là nó chịu kiểu gì vậy!?" Gương mặt Liễu Như Yên vặn vẹo vì đau đớn, khổ sở chống chọi trong lôi kiếp.

Cứ tưởng lôi kiếp này chỉ được cái mã ngoài, đến một tiểu Chân Tiên như Uyên tổng còn không đánh chết được, nhưng khi tự mình trải nghiệm nàng mới biết thuộc tính kháng lôi của Uyên tổng đáng sợ đến mức nào. "Kháng lôi của Uyên tổng đúng là cao đến phát khiếp!" Tần Phong cảm nhận được tình hình bên ngoài, không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Hiện tại Uyên tổng đã gần như miễn nhiễm hoàn toàn với lôi kiếp của Tiên khí trung phẩm đại hình, ngay cả lôi kiếp cấp Đế binh cũng không đánh chết được y, nếu cứ để y tiếp tục gánh, không chừng còn luyện ra được cái thể chất đặc biệt gì không biết chừng.

Giống như một nhân viên xuất sắc trong công ty, vì năng lực quá mạnh khiến sếp cảm thấy bị đe dọa, nên phải tìm cách làm suy yếu đi.

Mà hắn, với tư cách là một ông chủ có tầm nhìn lớn, đương nhiên sẽ không nhắm vào mạch máu chính mà sa thải, quyết định trước tiên cứ để y chìm đắm trong hương nhu nhuyễn, sau đó thừa cơ tìm người khác chia bớt quyền lực của y.

Chương 1652

"Hu hu..." Uyên tổng không kìm được mà rùng mình một cái, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Tuy nhiên y không nghĩ đến những thứ dơ bẩn, chỉ căng thẳng nhìn lên bầu trời, không biết còn đạo lôi kiếp thứ tư nào nữa không.

Động tĩnh của lôi kiếp lần này quá lớn, các thế lực ở Tiên giới đều cảm ứng được.

Minh chủ Tiên Minh đang trầm ngâm nhìn về phía nam, rồi lại nghi hoặc nhìn về hướng Bạch Ngọc Kinh của Tần Phong.

Vừa nãy ông ta rõ ràng cảm ứng được trên Bạch Ngọc Kinh bốc lên một luồng tà khí ngút trời, chắc chắn trăm phần trăm là thằng nhãi Tần Phong này không chịu học tốt, đang lén lút tu sửa ma kiếm của Tà Đế năm xưa, hơn nữa còn sửa thành công.

Ngay khi ông ta đang chửi thầm thằng nhóc, định ra tay giúp đỡ gánh lôi kiếp để giảm bớt tổn thất, thì đột nhiên cảm ứng được từ Nam Vực xa xôi truyền đến khí tức của diệt thế lôi kiếp, ngược lại Tiên Minh của họ lại sóng yên biển lặng. "Chuyện gì thế này!?" Minh chủ Tiên Minh nhíu mày lẩm bẩm: "Chẳng lẽ tiểu tử này lương tâm trỗi dậy, học được cách kính lão đắc thọ, chuyên môn dùng cái hồ lô kia chạy tới Nam Vực để độ lôi kiếp sao!?" Nghĩ không thông...

Minh chủ Tiên Minh cũng lười nghĩ nữa, quay sang nhìn cô con gái rượu bên cạnh.

Mộng Dao tiên tử đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, quanh thân tỏa ra tinh quang chói mắt, Thập Nhị Tinh Thần Châu cũng xoay quanh nàng.

Hiển nhiên Minh chủ đã truyền thụ Tinh Thần Đại Đạo Chi Ấn cho con gái, lại còn khế hợp hoàn mỹ với Thập Nhị Tinh Thần Châu.

Điểm trừ duy nhất là Thập Nhị Tinh Thần Châu vẫn chưa đạt đến cấp Cực phẩm Tiên khí, hiện tại vẫn còn là phôi khí. "Thằng nhãi kia đến ma kiếm còn sửa được, thì luyện chế phôi khí chắc chắn không thành vấn đề!" Minh chủ Tiên Minh lập tức vui vẻ quyết định, phải dùng thằng con rể này như một con lừa chạy bằng năng lượng hạt nhân.

Còn chuyện thằng rể tìm ai gánh lôi kiếp thì không nằm trong phạm vi cân nhắc của ông ta.

Trái ngược với sự yên bình ở Tiên Minh, cả Tiên giới đã hoàn toàn sôi sục. "Nam Vực đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao có cảm giác như không sống nổi qua ngày mai thế này!?" "Nếu tôi không cảm ứng sai, thì đó chắc chắn là lôi kiếp!" "Ông đùa đấy à?

Lôi kiếp kinh khủng như vậy, không lẽ có ai đang luyện chế Cực phẩm Tiên khí!?" "Không thể nào?

Ở Nam Vực trừ Ngạo Thiên Tiên Đế ra, ai có đủ điều kiện luyện Cực phẩm Tiên khí chứ!?" "Cái này ông không biết rồi?

Ngạo Thiên Tiên Đế bây giờ không còn là danh từ thay thế cho vô địch nữa đâu, không chỉ Thần Sách quân bị Tiên Minh diệt mất bảy phần, ngay cả Vạn Kim Bất Diệt Khải và Kim Long Thương cũng bị Tần Phong của Tiên Minh dùng thần thông thiên phú nẫng tay trên rồi." "Ông không đùa chứ?

Đó là Ngạo Thiên Tiên Đế cơ mà!" "Trước khi một đế quốc hùng mạnh sụp đổ, họ luôn tìm mọi cách che đậy, Chiến Thần điện đương nhiên không ngoại lệ, ông chưa nghe tin tức cũng bình thường thôi."

"Giang sơn đại hữu tài nhân xuất, các lĩnh phong tao số vạn niên, Ngạo Thiên Tiên Đế già rồi, giờ là thời của giới trẻ." "........." Theo sau sự kiện lôi kiếp Nam Vực, tin tức Chiến Thần điện đại bại cũng bị người ta đào bới ra.

Tiếp đó, các thành viên đội ngũ chuyên nghiệp phân bố ở Nam Vực và Bắc Vực như mèo đánh hơi được mùi cá, bắt đầu dốc sức giúp sức truyền bá.

Khiến cho tất cả mọi người đều biết Tiên Minh sử dụng Tiên khí kiểu mới, không chỉ đánh bại Chiến Thần điện ở biên giới phía Đông Nam, mà còn đánh bại Lăng Tiêu cung ở biên giới phía Đông Bắc, sau đó nhà chính (thủy tinh) của cả hai bên đều bị Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ trộm mất.

Lúc này...

Long Ngạo Thiên đang ở Nam Vực, đương nhiên cũng cảm ứng được lôi kiếp, còn nghe thấy một số lời ra tiếng vào.

Tuy nhiên hắn không thèm để ý, cũng không ngăn cản mọi người bàn tán.

Bởi vì hắn hiểu thấu đạo lý: cái đó to có thể khiến phụ nữ thét chói tai, nắm đấm mạnh có thể khiến đàn ông ngậm miệng, vì vậy hắn hạ lệnh bằng mọi giá phải bắt được Lăng Tiêu Thánh Mẫu.

Chỉ cần bắt được Lăng Tiêu Thánh Mẫu, hắn có thể lật ngược thế cờ, những lời đàm tiếu tự nhiên sẽ biến mất. "Đế binh sao!?" Long Ngạo Thiên nhìn về phía tây, lẩm bẩm một tiếng.

Dựa vào kinh nghiệm sở hữu Đế binh, hắn nhận ra ngay đây là lôi kiếp cấp Đế binh, ba đạo lôi kiếp đại diện cho việc Đế binh được tu sửa, nghĩa là có kẻ đã sửa chữa một món Đế binh ngay trên địa bàn của hắn. "Lập tức phái người đi tra!" Long Ngạo Thiên nhìn thanh thượng phẩm tiên thương trong tay, ra lệnh ngay: "Lôi kiếp lần này là do ai dẫn tới!?" "Rõ!" Hồng Tụ cùng những người khác nhận lệnh, lui xuống truyền đạt.

Trái ngược với sự phớt lờ của Long Ngạo Thiên, Lăng Tiêu Tiên Đế nghe xong tin tức thì mặt xanh mét vì tức giận.

Hắn lập tức hạ lệnh trong lãnh thổ Bắc Vực không cho phép ai bàn tán chuyện mình bại trận, chuyện bị đào góc tường hay bị phá nhà chính, kẻ nào dám kháng lệnh sẽ bị giết không tha. "Quá bá đạo rồi!" Các thế lực ở Bắc Vực vô cùng phẫn nộ, cho rằng Bắc Vực nên có tự do ngôn luận.

Nhưng Lăng Tiêu Tiên Đế gần đây liên tiếp chịu đả kích, đạo tâm sắp sụp đổ đến nơi, căn bản không nghe lọt bất cứ ý kiến nào.

Thậm chí hắn còn hạ lệnh chiêu binh mãi mã, bù đắp nhân sự thiếu hụt sau thảm bại, rồi dùng vũ lực trấn áp những kẻ phản kháng.

Cũng vì chất lượng quân mới tuyển mộ vàng thau lẫn lộn, không có lòng trung thành với Lăng Tiêu cung, cộng thêm hành động "muốn ngựa chạy nhưng không cho ngựa ăn" trước đó của Lăng Tiêu Tiên Đế, khiến Bắc Vực lập tức dấy lên làn sóng cách mạng. "Nữ Đế, cơ hội tốt đây rồi!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy biết tin, vui mừng đến mức suýt không khép được miệng.

Vốn dĩ họ còn đang tính kế làm sao thay thế Lăng Tiêu cung, đưa Băng Cung trở lại vị trí bá chủ Bắc Vực, không ngờ Lăng Tiêu Tiên Đế lại nhiệt tình giúp đỡ như vậy, một lúc đắc tội sạch sành sanh các thế lực ở Bắc Vực. "Đúng là cơ hội tốt!" Vu Lan trầm tư một lát rồi nói: "Bản đế cũng không ngờ Lăng Tiêu cung lại bại nhanh như vậy, xem ra bản đế phải tranh thủ thời gian bế quan tu luyện, sớm ngày đột phá Tiên Đế cảnh." "Bế quan ngay bây giờ sao!?" Tiểu Kiều ngẩn ra: "Không đợi Tần Phong về thành thân à!?" "Thành thân!?" Vu Lan đau đầu xoa trán thở dài: "Bản đế cũng muốn thành thân lắm chứ, nhưng cái sính lễ hắn đòi, bản đế thật sự không lo nổi!" "Không phải chứ!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập mã kinh ngạc: "Hắn thật sự định đòi Tiên giới làm sính lễ à..." "Các em quá không hiểu Tần Phong rồi!" Vu Lan tức đến mức đau cả ngực: "Đừng nhìn bình thường hắn không đứng đắn, nhưng cứ hễ dính đến tiền tài là hắn cực kỳ nghiêm túc, dù là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, nếu không đưa ra được sính lễ thì hắn cũng chẳng thèm thành thân đâu." "Thật hay giả thế!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy đầy mặt kinh ngạc, không ngờ Tần Phong lại là hạng người như vậy. "Đương nhiên là thật!" Vu Lan lại một lần nữa tức đến đau ngực, không biết Tần Phong học cái thói này ở đâu.

Người ta nghe nói lấy vợ là quan tâm xem có xinh đẹp không, có hiền thục không, còn Tần Phong nghe chuyện lấy vợ, đầu tiên là hỏi người ta có tiền không, sính lễ bao nhiêu, có bảo đảm được cuộc sống sau hôn nhân cho hắn không. "Vậy phải làm sao đây!?" Tiểu Kiều lo lắng: "Nữ Đế nhà ta dù sao cũng là bá chủ một phương, không thể cứ đi theo hắn một cách danh không chính ngôn không thuận được!?" "Hừ!" Vu Lan đột nhiên hừ lạnh một tiếng: "Bản đế cũng không phải hạng nữ vương yếu đuối, không tiền thì có cách chơi của không tiền!" "Cướp đoạt trai nhà lành!?" Lưu Thủy lập tức phấn khích: "Ý Nữ Đế là, đợi lần tới Tần Phong đến Băng Cung, chúng ta ra tay bắt hắn đi bái đường thành thân luôn!?" "Oa, kích thích thật!" Mắt Tiểu Kiều sáng rực, cũng hưng phấn theo. "Bắt Tần Phong!?" Vu Lan tức đến nghẹn lời: "Giờ này chắc hắn còn đang ở trong hương nhu nhuyễn của con hồ ly tinh nào đó rồi, đợi hắn chủ động đến Băng Cung thì biết đến năm nào tháng nào!" "Vậy phải làm sao đây!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy sốt ruột, muốn liên lạc bảo Tần Phong mau tới.

Phải biết rằng Vu Lan kiếp trước đến lúc chết còn chưa chạm vào đàn ông, kiếp này khó khăn lắm mới gặp được một người chịu rước, nói gì thì cũng phải mau chóng chốt đơn, kẻo sống hai kiếp mà vẫn chưa biết mùi vị đàn ông là gì. "Thôi, chuyện Tần Phong để sau tính!" Vu Lan không để tình yêu làm mờ mắt, nghiêm túc nói: "Các em lập tức phái người đi tuyên truyền mạnh mẽ, khiến các thế lực Bắc Vực đều đứng về phía đối lập với Lăng Tiêu Tiên Đế, sau đó âm thầm liên lạc với họ, đợi bản đế đột phá Tiên Đế cảnh sẽ hô một tiếng, thay thế Lăng Tiêu cung." "Rõ!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức phấn khởi, như thể đã thấy Băng Cung trở lại đỉnh cao Bắc Vực. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo tức đến đau ngực, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!" "Lan bảo bảo lại đau rồi à!?" Tần Phong vẫn chưa nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, trong lòng quyết định khi nào rảnh phải đi giúp Lan bảo bảo một tay.

Dù sao với tư cách là một nho gia khiêm khiêm quân tử, tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn nàng bị cái đau ngực hành hạ, nhất định phải đích thân tới cửa giúp nàng xoa bóp một chút mới được.

Tóm lại là: Giúp Lan đẩy sóng!

Tuy nhiên hiện tại hắn chưa rảnh, đang kiểm tra thanh ma kiếm tổ truyền vừa mới sửa xong.

Chương 1653

Chỉ thấy ma kiếm tỏa ra u quang quỷ dị, một luồng tà khí cường đại tuôn ra từ thân kiếm, hóa thành một tia lưu quang chui tọt vào giữa mày Tần Phong, mưu toan xâm thực ý thức của hắn, khống chế tư tưởng của hắn, bắt hắn làm nô lệ cho kiếm. "Ách..." Tần Phong lập tức phát ra một tiếng kêu trầm đục, chỉ cảm thấy đầu óc đau như búa bổ.

Giống như có vô số mũi kim đâm vào đại não, vô số ác ma gào thét bên tai, tầm nhìn bắt đầu nhòe đi, ý thức dần dần chìm đắm. "Bệ hạ!" Tử Diên và mọi người biến sắc, vội vàng tiến lên xem xét. "Trẫm không sao!" Tần Phong đau đến mức vã mồ hôi hột, giơ tay ngăn các nàng lại.

Dù sao hắn đi được đến ngày hôm nay đều nhờ sự nỗ lực của bản thân (và hệ thống), dăm ba cái thanh ma kiếm tổ truyền này hắn còn chẳng thèm để vào mắt.

Chỉ thấy gân xanh trên trán hắn nổi lên cuồn cuộn, hắn thủ vững tâm thần, không hề khuất phục, nhanh chóng kích hoạt buff ma đạo Sâm La Vạn Tượng.

Ầm ầm ầm!!

Trong đầu Tần Phong như có tiếng nổ lớn, quanh thân cũng hiện lên từng đợt quỷ ảnh.

Hai luồng năng lượng giao chiến dữ dội trong thức hải, như ánh sáng va chạm với bóng tối, thôn phệ lẫn nhau, khiến cả vùng thức hải dậy sóng dữ dội.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Tần Phong dần chiếm ưu thế, tà khí vô tận trong ma kiếm bắt đầu rút lui và tan biến.

Cuối cùng, ma kiếm tổ truyền bị khắc chế hoàn toàn, ngoan ngoãn thu liễm toàn bộ khí tức, trở nên cực kỳ phục tùng trong tay Tần Phong. "Quả nhiên là ma kiếm!" Trán Tần Phong đầy mồ hôi, hắn thở dốc từng hơi lớn.

Nếu không phải dựa vào sự nỗ lực của chính mình (buff) mà đi đến ngày hôm nay, mà cứ học theo lũ Thiên Tuyển Chi Tử đi bật hack lung tung, thì vừa nãy tuyệt đối đã bị ma kiếm xóa sổ ý thức, trở thành một cái xác không hồn bị kiếm điều khiển. "Bệ hạ!" Tử Diên lo lắng nói: "Ngài có bao nhiêu là kiếm để chọn, bản thân cũng là thiên tài Khí tu đứng đầu bảng, tại sao cứ phải mạo hiểm chọn thanh ma kiếm này chứ!?" "Vì thiên hạ thương sinh!" Tần Phong lúc nào cũng đứng ở đỉnh cao đạo đức, mặt đầy chính khí nói: "Nếu thanh ma kiếm này rơi vào tay kẻ khác, nhất định sẽ dùng nó làm họa thiên hạ, cho nên trẫm chọn mang nó theo bên mình để canh giữ mọi lúc." "Oa..." Tiểu Nhu lập tức mắt hình trái tim: "Bệ hạ quả nhiên là vị minh quân nhân nghĩa, luôn lo nghĩ cho thiên hạ!" "Ừm, ừm, ừm!" Phong Tình cũng liên tục gật cái đầu nhỏ tán đồng, còn chạy tới bên cạnh Tần Phong khom người xuống, ngước nhìn với ánh mắt sùng bái góc 45 độ. "Hì hì..." Nguyệt Hi không nhịn được mà trợn trắng mắt, căn bản chẳng tin cái mồm điêu của Tần Phong. "Vì thiên hạ thương sinh!?" Mộ Dung Tĩnh đầy đầu chấm hỏi: "Sợ ma kiếm làm họa thiên hạ, vậy tại sao còn phải sửa nó làm gì!?" "Em thì hiểu cái gì?

Bệ hạ làm vậy chắc chắn có lý do của ngài!" Tiêu Cửu Nương khinh khỉnh lườm Mộ Dung Tĩnh một cái, sau đó sùng bái nhìn Tần Phong, thiếu điều viết chữ "tối nay thị tẩm em đi" lên mặt. "Đúng thế!" Hữu Dung cũng tán đồng gật đầu: "Bệ hạ làm vậy nhất định là có đạo lý riêng!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi - Ý Nan Bình, nhận được 100 nghìn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Hồng Nhan Tri Kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 100 nghìn điểm phản diện!" "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Mệnh Trung Chú Định của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!" "Aiz!" Tần Phong thấy tiểu sư muội (Mộ Dung Tĩnh) vẫn chưa hiểu chuyện, thầm thở dài một tiếng.

Tuy thiếu nữ đã búi tóc lên (về phe hắn), nhưng vẫn chưa học được cách cư xử biết điều, hiểu tiến thoái của một thiếu phụ, vẫn cần phải dành thời gian giáo huấn thêm một phen mới được.

Tuy nhiên hiện tại hắn bận tối mắt tối mũi, không chỉ phải nâng cấp Vô Trần Kiếm để nó đi thám hiểm Ẩn Môn cùng Tiểu Tam Tam, mà còn phải quan sát động tĩnh của Diệp Thần ca ca, để làm sao cho Long Ngạo Thiên có thể nhìn thấy con rối của y giữa đám đông thêm một cái nữa.

Lúc này...

Đông Phương tiểu thư đang dắt theo Lăng Tiêu Thánh Mẫu chạy thục mạng phía trước, không ngừng tiếp cận hướng của Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ, trong khi Bạch Nhật thì dẫn theo Long Ngạo Thiên điên cuồng truy đuổi phía sau.

Về phần nhóm người Tam Lộng đại sư, họ đã đặt chân đến khu phố đèn đỏ (Yên Hoa Hạng) của Nam Vực.

Ở đây không chỉ có Di Hương viện, Mộng Xuân lầu, Thúy Mính lầu, mà còn có Duyên Tụ lầu, Phiêu Hương lầu, Di Hồng viện, Túy Hoa lầu, Bách Hoa lầu... "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư kích động chắp tay: "Bần tăng rốt cuộc cũng được về nhà rồi..." "Đúng vậy, về nhà rồi!" Mộc Tú và Nhậm Hoàn cũng tỏ ra vô cùng phấn khích, suýt chút nữa là bật khóc tại chỗ.

Kể từ khi phi thăng lên Tiên giới, họ không phải đang tăng ca thì cũng là đang trên đường đi tăng ca, đã lâu lắm rồi chưa được về nhà ăn một bữa cơm tử tế. "Nhà!?" Mặt Đàm Lực đầy vẻ nghi hoặc, không hiểu tại sao chỗ này lại là nhà. "Chúng ta đi, sau này bớt chơi với mấy hạng người này thôi!" Tô Phỉ tức đến xanh mặt, quay người định dắt Đàm Lực đi.

Cứ tưởng Tam Lộng đại sư có chuyện gì chính sự cần làm, hóa ra họ lại dắt Đàm Lực đi chơi kỹ viện, mà lại còn chẳng thèm giấu giếm nàng chút nào, chủ yếu là sống thật. "Đi!?" Vẻ mặt Đàm Lực rõ ràng là do dự, liếc nhìn các chị gái xinh đẹp ở hai bên đường.

Thấy các nàng đứng trên lầu không ngừng vẫy khăn lụa, mời gọi mình lên chơi.

Nếu mình cứ thế quay lưng đi thì đúng là hơi thiếu lịch sự, đành phải nhìn Tam Lộng đại sư cầu cứu, muốn ở lại giúp đỡ các chị gái một tay. "Chuyện này khó giải quyết đây!" Tam Lộng đại sư nhớ tới thỏa thuận với phu nhân, lập tức lộ ra vẻ mặt rất khó xử. "Khó giải quyết!?" Đàm Lực lập tức sốt sắng truyền âm: "Lúc đầu nói rõ chỉ là hy sinh sắc tướng, kết quả nhiệm vụ hoàn thành bao nhiêu ngày rồi mà vẫn bắt tôi phải nghe lời cô ta, đến bao giờ tôi mới hoàn thành nhiệm vụ để có được tự do đây!?" "Xem kìa, lại gấp rồi!" Tam Lộng đại sư thong dong truyền âm: "Tuy chúng ta đã vét sạch nhà họ Tô, nhưng cô nàng Tô Phỉ này là cường giả Tiên Vương cảnh, chính là nhân tài mà Tần cha của cậu đang rất cần lúc này." "Ý đại sư là..." Đàm Lực lập tức im lặng suy nghĩ: "Tôi nên tích cực cầu tiến, giúp Tần cha xích chân cao thủ Tiên Vương cảnh là Tô Phỉ này lại!?" "Tiến bộ rồi đấy!" Tam Lộng đại sư lập tức khích lệ một câu, rồi tiếp tục truyền âm: "Giác ngộ tư tưởng này của cậu rất tốt, chỉ cần cậu giúp bệ hạ xích được Tô Phỉ, còn sợ không có phần thưởng sao?

Còn sợ không lấy lại được chiến đao sao!?" "Chiến đao!!" Trong lòng Đàm Lực đột nhiên nóng rực, nhìn các chị gái trên lầu một cái, sau đó ý chí kiên định đi theo Tô Phỉ. "Chúng ta làm vậy có ổn không!?" Nhậm Hoàn nhìn theo bóng lưng Đàm Lực, có chút lương tâm bất an nói: "Bán anh em cho phú bà, còn mình thì cầm tiền đi tiêu xài." "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư nghiêm trang, chắp tay nói: "Bần tăng là người xuất gia, không hiểu cái gì là giang hồ tình nghĩa, trong lòng chỉ chứa ba chữ: Vì Bách Tính!" "Đại sư, con ngộ rồi!" Nhậm Hoàn như được khai sáng, quyết định sau này sẽ tâm huyết tu Phật. "Đừng lôi thôi nữa, mau đi thôi!" Mộc Tú sốt ruột thúc giục: "Hiện tại Diệp Thần, Dịch Thiên Cơ đã vào Nam Vực, Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế cũng đã tới, có thể nói một trận đại chiến Tiên Đế có thể nổ ra bất cứ lúc nào, chúng ta phải tranh thủ từng giây từng phút mới được." "Có lý!" Nhậm Hoàn lập tức gật đầu tán đồng, cũng thấy cần phải tranh thủ.

Tuy hiện tại Chiến Thần điện và Lăng Tiêu cung thảm bại, quân đội tổn thất nặng nề, không thể một tay che trời trên địa bàn của mình nữa, nhưng hành động của họ vẫn phải cẩn thận, chỉ vì Tiên Đế của cả hai bên vẫn còn sống.

Nhưng nếu hai vị Tiên Đế đánh nhau đến đỏ mắt, dù không rơi vào cảnh lưỡng bại câu thương thì cũng chắc chắn sẽ tiêu hao cực lớn, xuất hiện một khoảng thời gian trống để phục hồi.

Và lúc đó, họ sẽ như đàn châu chấu lạc vào chỗ không người, có thể tha hồ ăn vụng, khoét vách nhà hai bên. "Oa ha ha ha..." Bộ ba phá hoại lập tức phát ra những tiếng cười gian xảo, khoác vai nhau đi vào Yên Hoa hạng.

Tiết kiệm băng thông, chuyển cảnh một chút.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Thánh Mẫu dáng vẻ vô cùng chật vật, đang thở dốc từng hồi.

Bên cạnh bà là Tô Uyển và Đông Phương tiểu thư cũng chật vật không kém, còn đám liều mạng bị lừa đi theo thì đã bị Chiến Thần điện tiêu diệt gần hết rồi. "Thánh mẫu!" Đông Phương tiểu thư thở dốc nói: "Chúng ta không thể nghỉ ở đây lâu được, bọn Long Ngạo Thiên sắp đuổi tới nơi rồi." "Không chạy nổi nữa!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu bất lực xua tay: "Bản thánh mẫu thực sự chạy không nổi nữa rồi, bản thánh mẫu thà để Long Ngạo Thiên bắt đi còn hơn là phải chịu cái khổ này." "Thánh mẫu, kiên trì thêm chút nữa thôi!" Đông Phương tiểu thư thấy Lăng Tiêu Thánh Mẫu không phối hợp, đành phải vẽ bánh: "Theo tin tức tôi dò la được, Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ đang ở gần đây, Lăng Tiêu Tiên Đế cũng đã vượt qua biên giới Nam-Bắc, đang tốc hành tiến về phía chúng ta, chỉ cần kiên trì một chút nữa là có thể về Bắc Vực an toàn rồi." "Con trai ta tới rồi sao!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu nghe thấy tin con trai quý tử, lập tức phấn chấn hẳn lên. "Đúng vậy!" Đông Phương tiểu thư lập tức khẳng định: "Đế quân nghe tin bà gặp nguy hiểm đã lập tức dẫn người tới cứu viện ngay, chúng ta chỉ cần kiên trì thêm một chút thôi, bà cũng không muốn mình rơi vào tay Long Ngạo Thiên để rồi làm vướng chân Đế quân chứ!?" "Phải, bản thánh mẫu không được bỏ cuộc!" Ánh mắt Lăng Tiêu Thánh Mẫu lập tức sắc lẹm: "Bản thánh mẫu dù có chết cũng không thể rơi vào tay Long Ngạo Thiên, trở thành gánh nặng cho con trai ta." "Người này là ai thế!?" Tô Uyển nhìn Đông Phương tiểu thư, đôi mắt đẹp đầy vẻ nghi hoặc.

Nàng gia nhập Lăng Tiêu cung từ nhỏ nên rất rành rọt mọi chuyện, chưa từng nghe nói bên cạnh Lăng Tiêu Thánh Mẫu có cô thị nữ nhỏ này.

Không chỉ có được sự tin tưởng vô điều kiện của Thánh mẫu, mà còn có thể dự đoán chính xác hành động của Long Ngạo Thiên, đưa họ thoát hiểm hết lần này đến lần khác.

Chương 1654

Ở một diễn biến khác...

Bạch Nhật cũng bắt đầu màn trình diễn của mình, không chỉ dựa vào dấu vết để lại để truy lùng Lăng Tiêu Thánh Mẫu, mà còn dẫn theo Vương Húc tiêu diệt rất nhiều kẻ liều mạng cản đường. "Sao lại để mụ ta chạy thoát nữa rồi!?" Mặt Long Ngạo Thiên tối sầm lại, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Lần nào cũng tưởng chừng như sắp bắt được Lăng Tiêu Thánh Mẫu, vậy mà cuối cùng mụ ta lại chạy mất một cách kỳ lạ, cứ như có một bàn tay vô hình đang thao túng tất cả. "Báo cáo Đế quân!" Bạch Nhật thấy thời cơ đã chín muồi, vội vàng báo cáo: "Gần đây chúng ta bị rất nhiều tán tu tấn công, qua điều tra phát hiện chính là Dịch Thiên Cơ đã sai khiến họ đi cứu Lăng Tiêu Thánh Mẫu, sau chuyện này dù thành công hay không cũng đều hứa cho họ tham ngộ Vô Thượng Thiên Thư một tháng." "Đúng thế!" Vương Húc cũng vội vàng làm chứng: "Không phải chúng tôi không nỗ lực, mà là cứ mỗi khi phát hiện ra Lăng Tiêu Thánh Mẫu là lại có một đám tán tu xông ra cản đường." "Chơi lớn thật đấy!" Đám người Hồng Tụ lập tức hít một hơi khí lạnh, không ngờ kẻ đứng sau bày trò lại là Dịch Thiên Cơ. "Dịch Thiên Cơ!!" Trong đôi mắt giận dữ của Long Ngạo Thiên hiện lên những tia máu, gân xanh trên trán giật liên hồi. "Đế quân!" Bạch Nhật lại tiếp tục nói: "Thuộc hạ còn nghe được một tin nữa, Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ không chọn đi từ biên giới phía Đông Bắc về Đông Vực, mà định vượt qua biên giới Nam-Bắc, đi vòng qua Nam Vực để về Đông Vực, hiện tại bọn chúng đã vượt biên và vào trong Nam Vực của chúng ta rồi..." “Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ đến Nam Vực rồi!?” Long Ngạo Thiên vừa nghe thấy tên Diệp Thần, lập tức nghĩ ngay đến Tâm Nhan tiểu thư đang bồng con.

Chỉ thấy ngọn lửa giận dữ phun ra từ mắt hắn, từng sợi gân xanh trên trán nổi lên như những con giun bò, đôi tay bóp chặt kêu răng rắc.

“Ách……” Hồng Tụ cứng da đầu trả lời: “Dựa theo tin tức đệ tử chúng ta cài cắm ở Bắc Vực truyền về, Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ quả thực đang di chuyển về biên giới Nam Bắc, còn họ đã vào Nam Vực hay chưa thì hiện tại vẫn chưa rõ.” “Diệp Thần, bản đế tất sát ngươi!” Long Ngạo Thiên gầm lên một tiếng, như sấm sét nổ vang bên tai mọi người.

Tiếng gầm chứa đựng sự phẫn nộ vô tận, phảng phất như muốn chấn vỡ cả thế giới, uy áp khủng bố cuộn xoáy như bão tố khiến người của Tây Chu gần như không thể hít thở.

“Đế quân!” Hồng Tụ và những người khác mặt mày đau đớn, muốn Long Ngạo Thiên thu hồi thần thông.

Tuy nhiên lúc này Long Ngạo Thiên đã hoàn toàn mất đi lý trí, giống như một con bạo long hình người mất kiểm soát, chỉ muốn tìm ra Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ để băm thây vạn đoạn.

“Chuyện gì thế này!?” Dịch Thiên Cơ đột nhiên mồ hôi chảy ròng ròng, trong lòng cảm thấy vô cùng hoảng loạn.

Vốn dĩ lão định né tránh Lăng Tiêu Tiên Đế, đi đường vòng qua Nam Vực để về Đông Vực, nhưng sau khi vào Nam Vực, cả người đột nhiên thấy hoảng hốt không thôi.

Dù lão có điên cuồng đốt cháy tuổi thọ cũng vẫn không nhìn rõ được thiên cơ hỗn loạn, có cảm giác như sống chết có số, phú quý bay màu.

“Sao lại thế này!?” Diệp Thần cũng đổ mồ hôi đầm đìa, lòng hoảng sợ đến mức muốn ngất xỉu.

“Dịch đại sư đúng là Dịch đại sư!” Nam Cảnh Tiên Vương hoàn toàn không cảm nhận được gì, mặt đầy sùng bái nói: “Từ khi chúng ta tiến vào Nam Vực, đám người kia quả nhiên không dám truy đuổi nữa.” “Đúng thế!” Quý Bác Đạt mặt đầy vẻ sợ hãi: “May mà lúc đầu nghe lời Dịch đại sư, không đi về từ biên giới Đông Bắc, nếu không nhất định sẽ đụng độ Lăng Tiêu Tiên Đế, Tiên giới đệ nhất thần toán quả nhiên danh bất hư truyền!” “Chứ còn gì nữa!” Nam Cảnh Tiên Vương không ngừng nịnh hót: “Tuy rằng đi vòng hơi xa một chút, nhưng Dịch đại sư đã dự liệu được tất cả, hiện tại thế lực Bắc Vực không dám đuổi theo, đợi đến khi thế lực Nam Vực phát hiện ra chúng ta thì chúng ta đã sớm về tới Đông Vực chia chác xong xuôi rồi.” “Ha ha……” Dịch Thiên Cơ miễn cưỡng nặn ra một tia nụ cười, coi như đáp lại lời nịnh hót của hai người.

“Ai đó!?” Sắc mặt Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương đột nhiên biến đổi, ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía rừng tùng phía trước.

Ngay sau đó, một nhóm người thong thả từ trong rừng bước ra, dẫn đầu là một thanh niên tay cầm cự phủ, quanh thân cuộn trào một luồng khí tức cương mãnh vô tận.

Người này chính là Hạng Thiên Ca!

Từ sau khi bị “đội ngũ chuyên nghiệp” hố, hắn liền dẫn theo một đám đệ tử Hạng gia đi bảo vệ Lăng Tiêu Thánh Mẫu, nhưng còn chưa tìm thấy Thánh mẫu thì định mệnh đã để hắn đụng độ Dịch Thiên Cơ.

“Đừng kích động, đừng kích động!” Hạng Thiên Ca vội vàng lên tiếng: “Ta là Hạng Thiên Ca, Hạng Thiên Ca đây……” “Hạng Thiên Ca!?” Diệp Thần nhíu mày hỏi: “Võ tu thiên tư bảng xếp hạng mười ba, sở hữu Canh Kim Chiến Thể Hạng Thiên Ca!?” “Đúng vậy, đúng vậy!” Hạng Thiên Ca vội vàng gật đầu: “Ta chính là Hạng Thiên Ca, người mình cả, người mình cả……” “Ai là người mình với ngươi!”

Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương lập tức cảnh giác, vội vàng lấy tiên khí của mình ra.

Tuy rằng họ có tu vi Tiên Vương cảnh, cao hơn Tiên Quân đỉnh phong của Hạng Thiên Ca, nhưng đối phương lại có buff yêu nghiệt của võ tu thiên tư bảng, vượt cấp khiêu chiến đối với người ta dễ như uống nước vậy.

“Hiểu lầm, hiểu lầm rồi!” Hạng Thiên Ca thấy đối phương định động thủ, vội vàng giải thích: “Thật sự là người mình, ta là viện quân do thuộc hạ của Dịch đại sư tìm tới!” “Viện quân!?” Quý Bạt Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương kinh ngạc nhìn sang, trong lòng lập tức hiện lên một chữ “đậu má” thật to.

Cứ ngỡ Dịch Thiên Cơ mưu đồ chiếm đoạt Vô Thượng Thiên Thư, càn quét Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung đã là cực hạn rồi, không ngờ lão còn tính toán xa đến mức này, đã sớm sắp xếp thuộc hạ ở Nam Vực chiêu mộ viện quân.

Đồng thời, họ cũng cảm thấy một trận sợ hãi.

May mà lúc trước họ không lật lọng với Dịch Thiên Cơ, nếu không chẳng biết lão sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với họ nữa.

“Thuộc hạ của Dịch Thiên Cơ!?” Ánh mắt Diệp Thần hơi nheo lại, trong lòng lập tức cảnh giác.

Cứ ngỡ Dịch Thiên Cơ chỉ lén lút dùng phân thân càn quét Chiến Thần Điện, không ngờ lão không chỉ có thuộc hạ bí ẩn mà còn âm thầm lôi kéo được yêu nghiệt như Hạng Thiên Ca.

Nói cách khác, mình coi lão là quân sư, đối xử chân thành, nhưng lão lại coi mình là thằng hề, chơi khăm mình.

“Viện quân?

Thuộc hạ!?” Dịch Thiên Cơ lúc này hoàn toàn phát điên, trong lòng bắt đầu gào thét điên cuồng.

Mình làm gì có thuộc hạ!

Cũng không sắp xếp viện quân nào cả!

Nhưng nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại, cộng thêm cảm giác bất an kia, lão đành phải lộ ra một nụ cười bí ẩn, chủ động cõng cái nồi to tổ chảng này xuống.

“Đây chính là Tiên giới đệ nhất thần toán sao!?” Các đệ tử Hạng gia phía sau Hạng Thiên Ca nhìn Dịch Thiên Cơ với ánh mắt cung kính.

Đối phương không chỉ dám khoét rỗng bảo khố của Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế, mà còn ung dung thoát khỏi sự truy sát của Tiên Đế, sau đó lại hiên ngang tiến vào địa bàn của Long Ngạo Thiên.

Nếu phải dùng một từ để mô tả sự to gan này, thì đó chính là nhảy đầm ngay trước mặt Long Ngạo Thiên trên mộ của cha hắn, hoàn toàn không coi hắn ra gì.

“Dịch đại sư!” Hạng Thiên Ca thấy hai bên đã kết nối được, vội vàng xác nhận: “Chúng ta đã nói trước rồi, sau khi xong việc, ngài không chỉ phải giao toàn bộ bảo vật trong bảo khố Tô gia cho Hạng gia ta, mà còn phải cho ta mượn Vô Thượng Thiên Thư để cảm ngộ mười năm.” “Cái gì!!” Quý Bác Đạt lập tức kinh hô: “Bảo khố Tô gia cũng rơi vào tay Dịch đại sư rồi sao!?” “Đúng vậy!” Hạng Thiên Ca gật đầu xác nhận, cảm thán nói: “Thủ đoạn của Dịch đại sư quả thực thần quỷ khôn lường, chúng ta phí tận tâm sức mới công phá được đại trận nhà họ Tô, kết quả lại chẳng thu hoạch được gì.” “Ực……” Nam Cảnh Tiên Vương không nhịn được nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn Dịch Thiên Cơ càng thêm kính sợ.

Đừng nhìn tu vi của Dịch Thiên Cơ chỉ là Tiên Quân cảnh, nhưng áp lực tâm lý mà lão mang lại còn khủng bố hơn cả Long Ngạo Thiên - đệ nhất nhân Tiên giới.

“Súc sinh, đúng là đồ súc sinh mà!” Dịch Thiên Cơ bề ngoài tuy rất đạm định nhưng trong lòng đã chửi ầm lên từ lâu.

Ban đầu cái nồi Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung lão đã gánh đủ khổ rồi, ai ngờ Tần Phong cái thằng khốn này lại ném thêm cái nồi lớn nhà họ Tô sang, thật sự không định cho lão đường sống mà.

“Đã muốn chơi thì cùng nhau thương tổn đi!” Dịch Thiên Cơ trong lòng tức đến nghiến răng nghiến lợi, quyết định vạch trần: “Những gì ta hứa với ngươi tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Những bảo vật cỡ bảo khố Tô gia hay Vô Thượng Thiên Thư, trong mắt ta chỉ tính là bình thường, duy chỉ có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn trên người Tần Phong mới thực sự là bảo bối……” “Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ở trên người Tần Phong!?” Nam Cảnh Tiên Vương lập tức kinh hô, vô thức nhìn sang Diệp Thần bên cạnh.

Tuy rằng lão và Diệp Thần tổ đội lâu như vậy nhưng chưa từng thấy hắn sử dụng sức mạnh thời gian, nhưng theo lời đồn đại giang hồ, Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn đang nằm trong tay hắn.

Đó cũng là một trong những lý do khiến lão không do dự đồng ý khi Dịch Thiên Cơ rủ đánh Lăng Tiêu Cung, chính là muốn xác nhận tin tức này có chính xác không, bản thân có cơ hội đoạt được Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn không.

“Ta không có, ta bị oan uổng!” Diệp Thần thấy Nam Cảnh Tiên Vương nhìn qua, vội vàng giải thích: “Năm đó Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn xuất thế kinh động cả Tiên giới, Tần Phong sợ bản thân gặp nguy hiểm nên đã luyện chế một thanh đao mang sức mạnh thời gian bắt ta đi cướp, còn hắn thì nhanh chân phi thăng trước, đi khắp nơi tung tin đồn Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ở trong tay ta.” “Ta tin ngươi!” Quý Bác Đạt vô điều kiện lựa chọn tin tưởng Diệp Thần, chỉ vì lão cũng là một trong những nạn nhân của Tần Phong.

Năm đó ở Linh Chi bí cảnh, lão cứ ngỡ là Liễu Như Yên hãm hại mình, nhưng khi bình tĩnh lại suy nghĩ kỹ mới phát hiện là do Tần Phong cái thằng khốn đó đứng sau tung tin đồn nhảm.

Đáng tiếc đã quá muộn…… lão không chỉ tuyệt giao với tình nhân Liễu Như Yên, mà Linh Uyên thành cũng bị Phó gia và các thế lực khác tiêu diệt, bản thân trở thành một Tiên Vương lang thang không nhà để về.

Chương 1655

Có thể nói hiện trường chỉ có mình lão là thấu hiểu được tâm trạng của Diệp Thần lúc này.

Lúc này…… Dịch Thiên Cơ thực sự rất muốn hét lớn rằng, nỗi đau của ta còn lớn hơn các ngươi nhiều.

Tuy nhiên để duy trì hình tượng Tiên giới đệ nhất thần toán, lão đành phải nuốt ngược lời định nói vào trong.

“Tần Phong!?” Hạng Thiên Ca vẫn chưa từng nếm trải nỗi đau bị lừa, nhíu mày nói: “Tần Phong của Tiên Minh?

Người xếp hạng ba mươi chín võ tu thiên tư bảng, hạng nhất khí tu thiên tư bảng Tần Phong!?” “Không sai, chính là hắn!” Dịch Thiên Cơ gật đầu xác nhận: “Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn thực chất ở trong tay Tần Phong, Diệp Thần chẳng qua chỉ là con cừu thế tội bị hắn đẩy ra phía trước thôi.” “Hóa ra là thật!” Mọi người lập tức kinh hô, tin tưởng không chút nghi ngờ.

Dù sao Dịch Thiên Cơ hiện tại đang là Tiên giới đệ nhất thần toán nổi đình nổi đám, lời lão nói ra tự nhiên không thể sai, lão bảo Tần Phong có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn thì chắc chắn là có.

“Cuối cùng cũng vạch trần được rồi!” Dịch Thiên Cơ sau khi vạch trần xong cảm thấy lòng hụt hẫng một trận.

Vốn dĩ kế hoạch là luyện hóa Diệp Thần thành phân thân, đoạt lấy Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn của Tần Phong, nhưng ai mà ngờ mình càng đầu tư càng lỗ.

Hiện tại không chỉ sư môn mất sạch, tóc cũng bạc trắng, thậm chí còn phải gánh thêm một đống nồi đen.

"Mình còn phải kiên trì nữa sao!?" Dịch Thiên Cơ cảm thấy vô cùng mê mang, không biết có nên tiếp tục gia tăng đầu tư hay không.

Giống như mấy con bạc trên sàn chứng khoán, ai cũng biết nạp thêm là chết, nhưng từ bỏ thì không cam tâm, đã kiên trì lâu như vậy rồi, vạn nhất ngày mai trời lại sáng thì sao!?

Ầm ầm!!

Trong lúc Dịch Thiên Cơ đang mê mang, một tiếng nổ lớn cắt ngang dòng suy nghĩ của lão.

Chỉ thấy cách đó không xa có hai nhóm người đang đánh nhau hội đồng, quanh thân họ tiên khí lượn lờ, hào quang rực rỡ, người cầm tiên kiếm phóng ra vạn đạo hà quang, kiếm khí như cầu vồng, người thì chém ra một đao hóa thành đao quang ngút trời…… Sông núi đất đai của Tây Chu cũng vì họ mà rung chuyển dữ dội, ngọn núi sụp đổ, sông ngòi chảy ngược; trên bầu trời sấm chớp đùng đoàng, cuồng phong gào thét, phảng phất như ngày tận thế sắp đến.

"Là trận chiến của các Tiên Vương!" Mọi người cảm nhận được khí tức Tiên Vương, ánh mắt lập tức đồng loạt nhìn về phía đó.

Chỉ thấy người đang chiến đấu không phải ai khác, chính là Lăng Tiêu Thánh Mẫu đang trong tình trạng chật vật, cùng với các Tiên Vương của Chiến Thần Điện đang lùng sục.

Tuy rằng Chiến Thần Điện chịu tổn thất nặng nề ở biên giới Đông Nam, nhưng vẫn còn một số Tiên Vương sống sót, để có thể thuận lợi bắt giữ Lăng Tiêu Thánh Mẫu, Long Ngạo Thiên đã phái hết người đi.

"Lăng Tiêu Thánh Mẫu, thúc thủ chịu trói đi!" Tiên Vương của Chiến Thần Điện không giấu nổi vẻ kích động, đòn tấn công trên tay lại tăng thêm vài phần lực đạo.

Hiện tại Lăng Tiêu Thánh Mẫu sau nhiều ngày bị truy đuổi, không chỉ các Tiên Vương bên cạnh đều đã chết, mà ngay cả bản thân bà ta cũng trọng thương, đúng là một món công lao đặc cấp đang di động.

“Ngươi đừng hòng!!” Lăng Tiêu Thánh mẫu tuy miệng rất cứng, nhưng trong lòng lại cảm thấy tuyệt vọng.

Không ngờ mình kiên trì lâu như vậy, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi kiếp nạn, cũng để cho đứa con trai yêu quý không bị Long Ngạo Thiên uy hiếp, bà đã chuẩn bị sẵn sàng để tự bạo.

“Thánh mẫu chớ hoảng, có ta đến đây!” Hạng Thiên Ca thấy Lăng Tiêu Thánh Mẫu gặp nguy hiểm, lập tức cầm cự phủ xông lên.

Hắn đối mặt với cường giả Tiên Vương mà không hề sợ hãi, quanh thân tỏa ra chiến ý vô tận, cự phủ trong tay lóe lên hàn mang, phảng phất như muốn bổ đôi cả thiên địa này.

“Chuyện gì thế này!?” Dịch Thiên Cơ lập tức ngẩn người.

Vừa nãy Hạng Thiên Ca rõ ràng nói là viện quân của mình, sao chớp mắt đã chạy đi cứu Lăng Tiêu Thánh Mẫu rồi!?

Nhưng với tư cách là đệ nhất thần toán của Tiên giới, lão lập tức nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Chắc chắn là Tần Phong lo lắng Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung kết minh, tạo thành cục diện hai đánh một bất lợi cho Tiên Minh, cho nên mới dùng danh nghĩa của lão để lừa Hạng Thiên Ca đi bảo vệ Lăng Tiêu Thánh Mẫu, có lẽ không chỉ mình Hạng Thiên Ca.

Nói cách khác, Tần Phong không chỉ mượn danh nghĩa của lão để đi lừa người, mà còn đem món nợ này tính lên đầu lão.

“Súc sinh, đúng là đồ súc sinh mà!” Sau khi đoán ra chân tướng, Dịch Thiên Cơ lập tức chửi đổng lên.

Lúc này…… quanh thân vị Tiên Vương đối diện tiên quang lượn lờ, phảng phất như đang làm chủ cả vùng thiên địa này.

Hắn khinh miệt liếc nhìn Hạng Thiên Ca một cái, phất tay một cái, tiên lực liền hóa thành những đợt sóng dữ dội cuốn đi.

Tuy nhiên Hạng Thiên Ca không có ý định lùi bước, lập tức kích hoạt Canh Kim Chiến Thể của mình.

Trong nháy mắt…… cơ thể hắn tỏa ra ánh vàng rực rỡ, da dẻ cứng như sắt thép, sức mạnh cường đại cuộn trào trong kinh mạch.

Ngay sau đó hắn vung cự phủ trong tay, mang theo uy thế khai thiên tịch địa va chạm với sóng tiên lực.

Ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai người va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Không gian rung chuyển dữ dội, gợn sóng lăn tăn, cơn bão năng lượng khủng bố quét sạch thiên địa, núi non xung quanh gặp họa, cây cối bị nhổ tận gốc, mặt đất cũng nứt ra những rãnh sâu đáng sợ.

“Canh Kim Chiến Thể!?” Tiên Vương đối diện không đứng vững được, liên tục lùi lại, sau đó ngước mắt kinh ngạc nói: “Ngươi là Hạng Thiên Ca của Hạng gia!?” “Không sai, chính là ông nội Hạng của ngươi đây!” Hạng Thiên Ca không có ý định dừng tay, cự phủ lướt qua hư không, để lại từng vệt quỹ đạo vàng kim, phảng phất như muốn chém Tiên Vương để chứng đạo.

Tuy nhiên ngay khi cự phủ của hắn sắp bổ xuống, một luồng uy áp khủng bố đột ngột giáng xuống, như một ngọn núi hùng vĩ đè lên vai tất cả mọi người.

“Uy áp của Tiên Đế!” Mọi người khó khăn ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên tay cầm thượng phẩm tiên thương, khoác trên mình thượng phẩm tiên giáp, giống như một vị thần linh hạ phàm đứng sừng sững trên không trung…… “Đây là Long Ngạo Thiên sao!?” Mọi người không cảm thấy chấn động như tưởng tượng, mà ngược lại trong lòng thầm thì bàn tán.

Tuy rằng họ có thể cảm nhận được uy áp Tiên Đế mà Long Ngạo Thiên tỏa ra, nhưng nó hoàn toàn khác với hình ảnh Tiên Đế xuất hiện trong tưởng tượng của họ.

Không chỉ không có hiệu ứng hào quang ngầu lòi kiểu một đao 999, mà cũng không có nhạc nền sôi động nào, người không biết còn tưởng là vị Tiên Vương nào đó đang ra vẻ.

Khác với những người đang quan tâm đến hiệu ứng xuất hiện, Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ thì như đối mặt với đại địch.

Long Ngạo Thiên sau khi thay đổi trang bị thì chiến lực giảm mạnh, độ ngầu khi xuất hiện cũng giảm sút, nhưng tu vi Tiên Đế của người ta vẫn lù lù ở đó, muốn giết bọn họ vẫn dễ như bóp chết một con kiến.

Lúc này…… trên một cây đại thụ ở phía xa, có hai bóng người đang đứng vững vàng.

Họ không phải ai khác, chính là Thanh Thiên và Diệp Long.

Kể từ sau khi Tần Đạo kết thúc việc chỉ đạo ở Bắc Vực và rời đi, họ đã bám theo Diệp Thần và những người khác đến tận Nam Vực.

Trong thời gian đó, sở dĩ Diệp Thần bị truy sát, về cơ bản đều là do họ bán tọa độ.

Chương 1656

Tuy rằng bán tọa độ không kiếm được mấy đồng, nhưng không chịu nổi tần suất cao của họ!

“Lần này đường kiếm tiền đứt rồi!” Diệp Long thấy Long Ngạo Thiên xuất hiện mờ nhạt, biết con đường phát tài của mình đã hết.

“Cũng không hẳn!” Thanh Thiên bình tĩnh nói: “Lần này Long Ngạo Thiên có thể đến nhanh như vậy là vì Lăng Tiêu Tiên Đế sắp tới rồi, cho nên Đông Phương tiểu thư và Bạch Nhật mới quyết định vớt vát thêm một đợt công lao cuối cùng.” “Nói cách khác……” Diệp Long quay đầu nhìn lại nói: “Lát nữa sẽ nổ ra đại chiến Tiên Đế, Diệp Thần có xác suất lớn sẽ nhân cơ hội chuồn mất!?” “Đúng vậy!” Thanh Thiên thành thật trả lời: “Dựa theo kỷ lục tẩu thoát của Diệp Thần, tỷ lệ thành công của hắn cao tới một trăm phần trăm, cho dù là cục diện chắc chết thì hắn vẫn có thể tạo ra kỳ tích tẩu thoát.” “Nếu ngươi đã nói vậy……” Diệp Long trầm tư, lấy máy truyền tin ra.

Sau đó nuôi dưỡng cảm xúc, nhấn kết nối cuộc gọi với Diệp Thần.

Đinh!

Đinh!

Máy truyền tin trong lòng Diệp Thần vang lên.

Vốn dĩ hắn không có tâm trạng để nghe, nhưng khi thấy đó là máy liên lạc riêng với Diệp Long, cộng thêm tình cảnh nguy hiểm hiện tại, hắn liền tìm chỗ không có người để bắt máy.

“Diệp Thần, mau chạy đi!” Còn chưa kịp để Diệp Thần lên tiếng, giọng nói vội vã căng thẳng của Diệp Long đã vang lên: “Ta nghe nói có người phát hiện ra tung tích của ngươi, Long Ngạo Thiên đã lên đường đi tìm ngươi rồi……” “Ta biết!” Diệp Thần cười khổ nói: “Hiện tại Long Ngạo Thiên đang đứng ngay trước mặt ta đây.” “Cái gì!!” Diệp Long lập tức thốt lên một tiếng chói tai, sau đó vội vàng hỏi: “Ngươi hiện đang ở đâu?

Ta qua đó tìm ngươi ngay……” “Diệp Long, hãy sống cho tốt!” Diệp Thần nghe giọng nói lo lắng của Diệp Long, hốc mắt lập tức đỏ hoe.

Khác với Dịch Thiên Cơ - vị quân sư suốt ngày chơi chiêu với mình, Diệp Long là người duy nhất trên thế giới này quan tâm đến hắn, cho nên hắn không nói ra tọa độ của mình mà nén đau cúp máy truyền tin.

“Diệp Thần, Diệp Thần……” Giọng nói của Diệp Long nghe như phát điên vì lo lắng, rồi nhỏ dần và biến mất hẳn.

“Người này là ai!?” Dịch Thiên Cơ không nhịn được nhíu mày, không biết kẻ nào lại đi báo tin cho Diệp Thần.

Tuy rằng tin tức này chậm một bước, nhưng lại tiết lộ ra rất nhiều điều, ngoài việc Diệp Thần cài cắm gián điệp ở Chiến Thần Điện, còn cho thấy Diệp Thần không hề tin tưởng lão.

Chẳng biết là do chột dạ hay vì lý do nào khác, lão lại liên tưởng đến phân thân một cách bí ẩn.

Chẳng lẽ Diệp Thần đã phát hiện ra những trò mình làm trên người hắn!?

Tuy nhiên hiện tại lão cũng không rảnh để nghĩ mấy chuyện đó, lão đang cực tốc suy tính lát nữa nên giữ mạng thế nào.

Lúc này…… Long Ngạo Thiên đang đứng trên không trung, ánh mắt sắc lẹm đảo qua mọi người có mặt tại hiện trường.

Không chỉ có Lăng Tiêu Thánh mẫu mà hắn đang tìm, mà còn có Dịch Thiên Cơ kẻ đã vét sạch bảo khố của hắn, cùng với Diệp Thần kẻ đã cắm sừng lên đầu hắn.

Có thể nói kẻ thù của hắn hiện tại đều đã ở đây cả rồi!

“Dịch đại sư, chuyện này là sao ạ!?” Quý Bác Đạt mặt đầy vẻ lo lắng, không biết Dịch Thiên Cơ đang làm trò gì.

Cứ ngỡ sau khi vượt qua biên giới Nam Bắc có thể lặng lẽ vòng về Đông Vực, ai dè vừa mới bước chân vào đã đụng độ ngay Long Ngạo Thiên.

“Dịch đại sư làm vậy nhất định có dụng ý của ngài ấy!” Nam Cảnh Tiên Vương tuy trong lòng sợ muốn chết, nhưng vẫn chọn tin tưởng Dịch Thiên Cơ vô điều kiện.

Cảm thấy không phải do Long Ngạo Thiên quá lợi hại chặn đường bọn họ, mà là Long Ngạo Thiên đã rơi vào bẫy của Dịch Thiên Cơ mà không tự biết.

“Hắc hắc……” Dịch Thiên Cơ trong lòng cười khổ một tiếng, đúng là lời đồn hại chết người mà.

Ầm ầm!!

Uy áp khủng bố của Long Ngạo Thiên cuộn trào ra, đè ép tất cả mọi người tại hiện trường lập tức quỳ sụp xuống đất.

Đặc biệt là Diệp Thần còn được “quan tâm” kỹ lưỡng, không chỉ cơ thể bị bẻ cong như cái bánh quai chèo, mà xương cốt cũng đang vỡ vụn từng thốn một.

“Giết ngươi thì quá hời cho ngươi rồi!” Ánh mắt Long Ngạo Thiên lóe lên hàn mang, việc khống chế lực đạo cực kỳ chuẩn xác.

Hắn sẽ không giết chết Diệp Thần ngay, mà phải giữ mạng hắn để từ từ hành hạ, khiến hắn phải sống không bằng chết, để hắn biết đắc tội một Tiên Đế là một quyết định ngu xuẩn đến mức nào.

"Phụt!!" Diệp Thần liên tục phun ra máu tươi, tầm nhìn cũng bắt đầu mờ mịt.

Ngay sau đó, chẳng biết là do hào quang nhân vật chính khởi động, hay là do hắn mạng chưa tuyệt, Lăng Tiêu Thánh Mẫu bên cạnh đột nhiên bắt đầu màn trình diễn.

"Long Ngạo Thiên!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu đột nhiên gào lớn: "Bản thánh mẫu hôm nay dù có tự bạo cũng sẽ không để rơi vào tay ngươi đâu……" Nói rồi…… tiên khí xung quanh phảng phất như sôi trào, điên cuồng ùa vào cơ thể Lăng Tiêu Thánh Mẫu, khiến khí tức của bà ta tăng vọt như ngồi tên lửa.

"Đến lượt mình biểu diễn rồi!" Đông Phương tiểu thư lập tức hét lên đầy bi tráng: "Thánh mẫu, người đối đãi với ta ơn trọng như núi, nô tỳ sao có thể ham sống sợ chết trên đời, nguyện thề chết đi theo Thánh mẫu, xuống suối vàng tiếp tục hầu hạ người!!" Nói xong…… cô nàng cũng bắt chước Lăng Tiêu Thánh Mẫu, điên cuồng hấp thụ tiên khí xung quanh, khiến khí tức tăng vọt.

"Hả?

Tự bạo!?" Tô Uyển đứng bên cạnh nhìn mà ngây người, không ngờ Đông Phương tiểu thư lại chơi lớn đến thế.

"Đông Phương!!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu lập tức cảm động đến rơi nước mắt, quả nhiên chỉ khi rơi vào đường cùng mới thấy rõ được lòng trung thành của một người.

"Đậu má, chơi lớn vậy luôn!" Diệp Long đứng trên cây từ xa thấy cảnh này, không nhịn được thốt lên một câu chửi thề.

Cứ ngỡ Đông Phương tiểu thư sẽ giống mình chỉ giả vờ một chút, ai ngờ cô nàng lại thật sự bước vào trạng thái đếm ngược tự bạo.

“Rủi ro cao đồng nghĩa với lợi nhuận cao!” Thanh Thiên quay đầu nhìn về phía chân trời nói: “Đông Phương tiểu thư lần này đặt cược đúng rồi, sau này ở Lăng Tiêu Cung sẽ không ai dám đụng vào nàng ta nữa.” Vừa dứt lời, một tiếng ầm vang lên!

Chỉ thấy một bóng người từ trên trời bay vụt qua, không chỉ phát ra tiếng nổ siêu thanh đinh tai nhức óc, mà còn mang theo một luồng khí lãng khủng bố, phảng phất như lão ngưu cày ruộng, rạch đôi mặt đất.

“Lăng Tiêu Tiên Đế!!” Mọi người cảm nhận được uy áp Tiên Đế, lập tức ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế lao tới nhanh như chiến đấu cơ, còn rút ra một thanh thượng phẩm tiên kiếm…… “Đáng thương quá!” Diệp Long đầy vẻ đồng cảm nói: “Hai đại Tiên Đế cộng lại không tìm nổi một người vợ hoàn chỉnh đã đành, đến một món Đế binh hoàn chỉnh cũng không gom đủ.” “Đừng đồng cảm nữa!” Thanh Thiên lên tiếng: “Hiện tại Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế đối đầu, chắc chắn sẽ dẫn đến việc quân số của Nam Vực và Bắc Vực giảm mạnh, tiếp theo đồng nghĩa với việc họ sẽ nới lỏng hạn chế để chiêu mộ người quy mô lớn, chính là thời cơ tốt để chúng ta cài cắm người vào các đại thế lực.” “Có lý!” Mắt Diệp Long sáng lên: “Chỉ cần cài cắm người thành công, chúng ta có thể nắm bắt được động hướng của các thế lực lớn ở Nam Vực và Bắc Vực, đến lúc đó chúng ta trên dưới đồng lòng, có thể dễ dàng vơ vét hết tài sản của thiên hạ.” “Đi thôi!” Thanh Thiên chỉ khẽ liếc nhìn Diệp Long một cái, không buồn phá vỡ giấc mộng ban ngày của hắn, lập tức không quay đầu lại mà bước đi.

“Đến đây, đến đây!” Diệp Long chẳng còn tâm trạng xem Tiên Đế đánh nhau, lật đật chạy theo sau Thanh Thiên, trong đầu toàn là ý tưởng làm sao lấy được hai triệu, chia cho Tần Phong một triệu.

Lúc này…… Long Ngạo Thiên thấy Lăng Tiêu Tiên Đế sát tới, dứt khoát từ bỏ việc hành hạ Diệp Thần, thân hình khẽ biến mất rồi xuất hiện trước mặt Lăng Tiêu Thánh Mẫu.

Tuy rằng Diệp Thần đã cắm sừng hắn, hành hạ Diệp Thần có thể mang lại cho hắn khoái cảm kỳ lạ, nhưng hắn vẫn phân biệt được việc nào nặng việc nào nhẹ, chỉ có bắt được Lăng Tiêu Thánh Mẫu mới có thể tối đa hóa lợi ích cho bản thân.

“Ngươi đừng hòng!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu phảng phất như một trinh tiết liệt nữ, nghiến răng chuẩn bị kích hoạt chế độ tự bạo.

Tuy nhiên sức mạnh của Tiên Đế vượt xa trí tưởng tượng của bà, sống chết đều nằm trong một ý niệm của hắn, chỉ cần một ánh mắt nhìn qua đã đánh tan tiên khí đang ngưng tụ trong cơ thể bà, hoàn toàn không có cơ hội tự bạo.

“Lần này phiền phức rồi!” Thấy Lăng Tiêu Thánh Mẫu sắp rơi vào tay Long Ngạo Thiên, Đông Phương tiểu thư lòng nóng như lửa đốt, chợt nhớ tới lời Tần Đạo đã từng nói với mình.

Chương 1657

Long Ngạo Thiên là loại sinh vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, nếu gặp phải vấn đề không thể giải quyết, có thể dùng hình thái mỹ nữ để đối đầu, có lẽ không giải quyết được vấn đề nhưng tuyệt đối có thể bảo toàn được tính mạng.

“Sao lại thế này!?” Lăng Tiêu Thánh Mẫu thấy việc tự bạo bị cắt đứt, một cảm giác bất lực dâng trào trong lòng.

Tuy nhiên ngay khi bà cảm thấy không còn sức kháng cự, chuẩn bị buông xuôi, thì Đông Phương tiểu thư bên cạnh đã quyết định đặt cược một ván.

“Ngươi mau tránh xa Thánh mẫu ra cho ta!” Đông Phương tiểu thư lập tức đưa ra quyết định, hóa thân thành một chú chó trung thành hộ chủ.

Chỉ thấy cô nàng hoàn toàn không quan tâm đối phương là ai, cũng không màng đến tu vi của mình thế nào, lấy ra đóa sen xanh lập tức tách ra, những cánh hoa hóa thành từng đạo đao sắc lẹm bắn nhanh về phía Long Ngạo Thiên.

“Tìm chết!!” Mắt Long Ngạo Thiên lóe lên hàn quang, khí trường Tiên Đế cũng lập tức bùng nổ.

Tuy nhiên khi hắn nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của Đông Phương tiểu thư, hắn vô thức thu lại bảy tám phần lực đạo, và khi phát hiện Đông Phương tiểu thư chỉ có tu vi Địa Tiên, hắn lại nhịn không được thu thêm bảy tám phần lực đạo nữa.

Ầm ầm!!

Một luồng năng lượng vô hình bùng nổ, khiến không gian rung chuyển một trận.

Chỉ thấy những cánh hoa sen xanh ngay cả thân thể một trượng của Long Ngạo Thiên cũng không tiến vào được, lập tức bị một bức tường khí vô hình đánh bay ra ngoài, bao gồm cả Đông Phương tiểu thư cũng bị đánh văng đi.

Tuy rằng Long Ngạo Thiên đã hai lần thu lực, nhưng khoảng cách tu vi giữa hai bên thực sự quá lớn, vẫn không phải là thứ mà một Địa Tiên cảnh có thể chống đỡ được.

“Đông Phương!!” Hốc mắt Lăng Tiêu Thánh Mẫu đỏ bừng ngay tại chỗ, không ngờ Đông Phương tiểu thư lại trung thành đến thế.

“Phụt!” Đông Phương tiểu thư phun ra một ngụm máu tươi, sau đó trọng thương ngã gục xuống đất.

Tuy nhiên cô nàng không hề vì trọng thương mà buồn bã, ngược lại trong lòng thầm hô Tần Đạo đúng là thần thánh, không chỉ giúp cô đặt cược thắng để giữ mạng, mà còn lập thêm một công lớn, tranh thủ thời gian cho Lăng Tiêu Tiên Đế, càng khiến độ thiện cảm của Lăng Tiêu Thánh Mẫu đối với cô tăng vọt lên mức tối đa.

Ầm ầm!!

Cuồng phong quét sạch thiên địa, tiếng nổ siêu thanh đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế cuối cùng cũng đã tới, quanh thân tiên khí cuộn trào mãnh liệt như ngân hà đổ xuống, không nói hai lời đã dùng thượng phẩm tiên kiếm đâm về phía Long Ngạo Thiên.

Trên thân kiếm tiên quang lượn lờ, phảng phất như chứa đựng sức mạnh thiên địa vô tận, nhìn là biết đã dùng hết toàn bộ sức lực.

“Đáng chết!!” Long Ngạo Thiên thấy Lăng Tiêu Tiên Đế sát đến trước mặt, chỉ đành bị buộc cầm thượng phẩm tiên thương lên để chống đỡ.

Ngay sau đó tiếng rồng ngâm vang vọng không ngớt, cả thanh tiên thương tỏa ra khí tức bá đạo vô song, phảng phất như có thể đâm xuyên mọi thứ trên đời.

Chát một tiếng!

Thượng phẩm tiên khí của hai bên va chạm vào nhau, phát ra một tiếng va chạm kim loại chói tai.

“Mẫu thân, mau đi đi!” Lăng Tiêu Tiên Đế hét lớn một tiếng, trở tay lại chém ra một kiếm.

Chỉ thấy thượng phẩm tiên kiếm bùng nổ ra một luồng kiếm quang rực rỡ, phảng phất mang theo một luồng đại đạo chi lực hủy diệt mọi thứ.

Kiếm quang đi đến đâu, hư không sụp đổ đến đó.

Ngay cả các vì sao cũng lập tức hóa thành tro bụi, sức mạnh Tiên Đế phun trào điên cuồng giữa đất trời.

Tuy nhiên Long Ngạo Thiên không hề sợ hãi, vung thương nghênh tiếp, hóa thành một con cự long gào thét, mang theo khí thế nghiền nát thương khung, va chạm kịch liệt với kiếm quang rực rỡ.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp đất trời, ánh sáng mạnh phát ra từ vụ va chạm khiến người ta lập tức bị mù tạm thời.

Năng lượng tỏa ra từ tâm điểm của họ cuộn xoáy điên cuồng về tám phương mười hướng, san bằng những ngọn núi xung quanh trong nháy mắt, những vết nứt đáng sợ không ngừng lan rộng.

“Con trai, cẩn thận!!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu biết mình lúc này là gánh nặng, vội vàng dìu Đông Phương tiểu thư nhanh chóng chạy trốn.

“Chờ ta với!” Tô Uyển thấy tình hình không ổn cũng nhanh chóng bám theo.

“Chạy đi đâu!” Long Ngạo Thiên thấy miếng mồi sắp chạy thoát, lập tức muốn cầm thương xông lên cướp người.

Tuy nhiên Lăng Tiêu Tiên Đế không hề có ý định chiều lòng hắn, nhanh chóng cầm kiếm xông lên quấn lấy hắn.

Chỉ thấy hai người đánh qua đánh lại, bóng kiếm và thương liên tục đan xen vào nhau, mỗi lần va chạm đều gây ra những vụ nổ kinh thiên động địa, tiên khí như biển gầm sóng dữ, tàn phá khắp nơi, đi đến đâu vạn vật bị hủy diệt đến đó.

“Ngươi đừng hòng!!” Kiếm thức của Lăng Tiêu Tiên Đế ngày càng sắc bén, mỗi một kiếm đều chứa đựng đại đạo áo nghĩa vô thượng.

“Động thủ, không được để sót một ai!” Long Ngạo Thiên tức giận gầm thét liên hồi, tiên thương trong tay đâm ra như rồng.

Chỉ thấy thế thương uy mãnh vô song, trên mũi thương ngưng tụ sức mạnh hủy diệt cả tinh thần, cứng rắn xuyên thủng lưới kiếm, dấy lên một cơn bão năng lượng hủy diệt mọi thứ.

“Truy!” Hồng Tụ và những người khác nhận được mệnh lệnh, lập tức bắt đầu chia nhau hành động.

Không chỉ chia ra một đội quân đi truy đuổi Lăng Tiêu Thánh Mẫu, mà còn chia ra một đội khác đi bắt Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ.

“Không ổn, mau chạy thôi!” Dịch Thiên Cơ không chút do dự, quay đầu bỏ chạy trối chết.

“Dịch đại sư đúng là Dịch đại sư!” Quý Bác Đạt mặt đầy vẻ kính phục, lại bắt đầu tự bổ não.

Cứ ngỡ Dịch Thiên Cơ không xong rồi, không ngờ lão đã sớm tính toán được việc hai đại Tiên Đế sẽ xuất hiện, định nhân lúc đôi bên đại chiến mà thừa cơ bỏ chạy.

“Mình phải mau chóng rời khỏi đây!” Diệp Thần thấy Hồng Tụ và những người khác sát tới, vội vàng nuốt xuống một viên đan dược trị thương, sau đó phất tay lấy ra con rối Tiên Vương…… "Ma đạo khôi lỗi!?" Đám người Hồng Tụ lập tức kinh hô một tiếng, cảm nhận được một luồng tà khí dao động.

Chỉ thấy con khôi lỗi mà Diệp Thần lấy ra ánh mắt đờ đẫn, trên mặt còn đeo một chiếc mặt nạ sắt, quanh thân tràn ngập uy áp độc nhất vô nhị của Tiên Vương. "Lại là khôi lỗi cảnh giới Tiên Vương!!" Đám người Tây Chu lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, không ngờ Diệp Thần lại có loại sát khí đại tạng này.

Tuy nhiên, còn chưa đợi mọi người hít xong ngụm khí lạnh, uy áp Tiên Vương đã rớt xuống tới Tiên Quân đỉnh phong. "Hóa ra là một món hàng lỗi!" Hồng Tụ lập tức lạnh lùng hừ một tiếng, phảng phất chính nghĩa trong lòng được kích hoạt.

Chỉ thấy ngọc thủ nàng nắm chặt trường thương trong tay, quát khẽ một tiếng, thân hình như điện lao thẳng về phía Diệp Thần.

Chương 1658

"Ngăn nàng lại!" Diệp Thần vội vàng hạ lệnh cho khôi lỗi, cũng vung tay lấy ra tiên thương của mình.

Bành một tiếng!

Chỉ thấy ánh mắt đờ đẫn của khôi lỗi Tiên Vương lóe lên một đạo hồng quang, phảng phất như người máy được kích hoạt, dưới chân dùng lực đạp mạnh, giống như một quả pháo đại bác lao ra cực nhanh. "Một con khôi lỗi Tiên Quân mà cũng dám phóng tứ!" Hồng Tụ căn bản không để khôi lỗi vào mắt, cả người trong nháy mắt cùng trường thương hợp làm một.

Ngay sau đó, trường thương trong tay bộc phát ra một luồng khí tức lăng lệ vô cùng, không chỉ giống như tia chớp vạch phá trường không, còn ma sát không khí phát ra tiếng thương minh chói tai, cảm giác áp bách cường đại khiến đám người Tây Chu cảm thấy hoảng hốt. "Thương ý thật lợi hại!" Hạng Thiên Ca nhìn Hồng Tụ một cái, cũng không chọn đi cứu Diệp Thần.

Y ghi nhớ nhiệm vụ mà Dịch Thiên Cơ giao phó, tay cầm cự phủ nhanh chóng xông lên phía trước, chặn những người đang truy đuổi Lăng Tiêu Thánh Mẫu lại.

Ầm ầm!!

Đại chiến nhất xúc tức phát, tiếng nổ vang liên miên bất tuyệt.

Hồng Tụ và khôi lỗi Tiên Vương giao chiến cùng một chỗ, năng lượng khủng bố như cuồng phong tản ra bốn phía. "Khí tức này?!" Lông mày lá liễu của Hồng Tụ khẽ nhíu lại, có một cảm giác quen thuộc khó tả.

Nhưng chưa đợi nàng nghĩ thông suốt chuyện gì đang xảy ra, Diệp Thần đã cầm tiên thương gia nhập chiến đấu. "Thân tự phong, thương như long, kim thương nhất khiếu phá thương khung!!" Diệp Thần sau khi nuốt đan dược đã khôi phục được bảy tám phần, trường thương trong tay bộc phát ra một đạo quang mang chói mắt, sau đó không chút do dự tung ra đại chiêu với Hồng Tụ.

Chỉ thấy bóng dáng hắn như tật phong gào thét lao ra, trường thương trong tay phảng phật ẩn chứa sức mạnh vô tận, hóa tác một đạo kim sắc thương mang xuyên thấu chân trời, giống như tia nắng đầu tiên của buổi bình minh, chiếu sáng cả bầu trời.

Thương mang đi qua, hư không phảng phật bị xé rách, phát ra tiếng hú rít nhức óc. "Điêu trùng tiểu kỹ!" Hồng Tụ lập tức lạnh lùng hừ một tiếng, vung trường thương dĩ nhất địch nhị.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang điếc tai nhức óc vang vọng thiên địa, bộc phát ra một luồng bão tố năng lượng cuồng bạo. "Phốc!" Diệp Thần lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, chỉ cảm thấy lồng ngực quay cuồng dữ dội.

Nhưng khóe miệng hắn lại nhếch lên, phảng phất như đang giễu cợt Hồng Tụ đã mắc bẫy. "Không ổn!" Sắc mặt Hồng Tụ đột nhiên biến đổi, có một loại dự cảm không lành.

Chỉ là còn chưa đợi nàng kịp phản ứng, đã thấy khôi lỗi Tiên Vương biến mất tại chỗ, ngay sau đó sau lưng nàng truyền đến một luồng dao động không gian quen thuộc. "Luồng khí tức này là..." Long Ngạo Thiên đang chiến đấu với Lăng Tiêu Tiên Đế, thân thể bỗng nhiên run rẩy một cái, nhanh chóng quay đầu nhìn về hướng Hồng Tụ.

Chỉ thấy khôi lỗi Tiên Vương dùng một chiêu không gian di động, xuất hiện ở sau lưng Hồng Tụ, và không chút do dự vỗ ra một chưởng. "Phốc!" Lưng của Hồng Tụ trúng một chưởng, lập tức phun ra một ngụm tiên huyết.

Tuy nhiên, để giải khai nghi hoặc trong lòng, nàng cường xanh xoay người lại, một thương hất văng mặt nạ sắt trên mặt khôi lỗi, ngay sau đó lộ ra một khuôn mặt quen thuộc. "Hư Không tiền bối!!" Đám người Chiến Thần Điện lập tức kinh hô, không thể tin nổi nhìn con khôi lỗi.

Đối với "nhà đầu tư thiên thần" của Long Ngạo Thiên, bọn họ thực sự quá quen thuộc, không chỉ dạy dỗ Long Ngạo Thiên tu luyện, mà cũng từng dạy dỗ bọn họ, nói lão là truyền công trưởng lão của Chiến Thần Điện cũng không quá đáng.

Chỉ là điều họ vạn vạn không ngờ tới là, lão lại bị Diệp Thần luyện chế thành khôi lỗi. "Là lão!!" Dịch Thiên Cơ tranh thủ quay đầu nhìn một cái, cũng lộ ra biểu tình không thể tin nổi.

Vốn tưởng rằng Diệp Thần là khí vận vô địch, có thể nhặt được bảo vật ở một di tích phế tích, nhưng giờ nhìn thấy khuôn mặt kia mới phát hiện, đây đâu phải là khí vận vô địch gì, rõ ràng là cái hố mà Tần Phong đào cho bọn họ! "Đồ súc sinh, cmn đúng là đồ súc sinh mà!" Dịch Thiên Cơ đương trường liền hỏng mất, cũng trong nháy mắt nghĩ thông suốt tất cả.

Mình thiên toán vạn toán cũng không toán ra được, cái cảm giác lịch sử nặng nề kia, cư nhiên là do Tần Phong dùng Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn để làm giả cổ. "Diệp Thần!!" Long Ngạo Thiên trong nháy mắt tiến vào trạng thái "quá nhiệt", khí tức khủng bố từ trong cơ thể bộc phát.

Bởi vì ban đầu ở tiểu kim khố không thấy thi thể của Hư Không Tiên Vương, nên hắn vẫn luôn ôm ảo tưởng, cảm thấy là lão đi truy sát phân thân của Dịch Thiên Cơ chưa về, thực sự không được thì bị

Dịch Thiên Cơ bắt cóc cũng có thể chấp nhận.

Nhưng điều hắn vạn vạn không ngờ tới là, Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ lại giết chết "nhà đầu tư thiên thần" của mình, sau đó còn luyện chế thành một cái xác khôi lỗi không có tình cảm.

Có thể nhẫn nại, nhưng cái này thì không thể nhẫn!

Thẩm có thể nhịn, ta không thể nhịn! "Chuyện gì vậy?!" Diệp Thần hiện tại trong lòng rất mờ mịt, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Ầm ầm!!

Trên thương khung, mây đen che trời.

Long Ngạo Thiên đạp hư không, tóc dài cuồng vũ, giá trị nộ khí không ngừng tăng vọt, quanh thân tỏa ra khí tức lăng lệ vô tận.

Tiếp theo, một khối thạch bia khổng lồ cổ lão và thần bí hiện ra từ hư không, bên trên viết bảy chữ "Sát" lấp lánh hồng quang máu.

Theo thạch bia xuất hiện trên thiên không, sát khí ngập trời lập tức bao trùm thiên địa, sương mù máu như thực chất di mạn ra, khiến thiên địa biến sắc, phảng phất muốn bóp chết tất cả sinh cơ trên thế gian. "Thất Sát Bi!!" Sắc mặt Lăng Tiêu Tiên Đế mạnh mẽ biến đổi, quả đoạn biết điều thu kiếm xoay người chạy thẳng.

Đừng nói hiện tại hắn cầm thượng phẩm tiên kiếm, dù có cầm Lăng Tiêu Kiếm cũng không dám liều mạng với Thất Sát Bi của Long Ngạo Thiên.

Huống chi lần này hắn tới là để cứu lão nương, không phải tới để liều mạng với Long Ngạo Thiên. "Không ổn, mau chạy!" Dịch Thiên Cơ mặt đầy vẻ kinh khủng, sợ tới mức đầu cũng không dám quay lại. "Tất cả đều chết cho bản đế!!" Long Ngạo Thiên đứng giữa hư không gầm nhẹ một tiếng, bộc phát ra hồng quang máu xông thẳng cửu tiêu.

Chương 1659

Chỉ thấy Thất Sát Bi tỏa ra sát lục chi khí vô tận, hóa thành vạn đạo hồng quang máu, như gợn sóng kích đãng ra tám phương bốn hướng.

Nơi đi qua, hư không sụp đổ!

Tinh tú rơi rụng, sơn hà tan vỡ!

Đại địa càng bị sức mạnh này xé rách, những rãnh sâu không thấy đáy giăng đầy, cả thế giới trong nháy mắt rơi vào cảnh tượng tận thế vạn vật điêu linh, sinh linh đồ thán.

Mà Long Ngạo Thiên ngạo nghễ đứng giữa sự hủy diệt này, như Hạng Vũ cử đỉnh giơ cao Thất Sát Bi.

Cả người uyển như một tôn Ma Thần giáng thế, tỏa ra uy thế hủy thiên diệt địa khiến người ta gan bàn tay lạnh toát. "Không ổn, nguy hiểm!!" Diệp Thần lúc này trong lòng hoảng loạn không thôi, vội vàng nhét một nắm đan dược vào miệng, sau đó thi triển phiên bản tăng cường của Hóa Huyết Thuấn Di... "Mau chạy!" Đám người Tây Chu mặt đầy kinh khủng, nhao nhao muốn xoay người đào tẩu.

Nhưng sát lục chi khí vô tận của Thất Sát Bi đến quá nhanh, giống như nhân loại nhỏ bé dưới cơn sóng thần ngập trời, bất kể vùng vẫy thế nào cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị đè bẹp. "Không xong rồi!!" Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương mặt đầy kinh khủng, rốt cuộc ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Nhưng chưa kịp đuổi theo hỏi Dịch Thiên Cơ, bọn họ đã bị sát lục chi khí vô tận thôn phệ, từ đầu đến cuối không có lấy một chút sức phản kháng, chỉ để lại những tiếng kêu thảm thiết.

Hưu một tiếng!!

Một đạo xé gió gấp gáp vang lên, khiến hư không một trận chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Diệp Thần hóa tác một đạo hồng quang máu, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể bắt kịp. "Muốn chạy!!" Trong mắt Long Ngạo Thiên tràn đầy nộ hỏa.

Bởi vì Diệp Thần đã thoát khỏi tay hắn mấy lần rồi, cho nên lần này thần thức của hắn khóa chặt lấy Diệp Thần, sát lục chi khí vô tận lập tức quét về phía Diệp Thần. "Nhanh lên, nhanh hơn nữa!" Diệp Thần kinh khủng quay đầu nhìn một cái, bắt đầu điên cuồng thiêu đốt bản nguyên trong cơ thể.

Sát lục chi khí hóa thành sóng thần cao ngàn mét, dọa hắn phảng phất như được uống bò húc, mình ở phía trước liều mạng chạy, linh hồn ở phía sau liều mạng đuổi.

Nhưng dù hắn có đem mạng ra liều, vẫn bị Long Ngạo Thiên khóa chặt. "Liều mạng!!" Diệp Thần phảng phất hạ quyết định gì đó, nghiến răng dẫn nổ khôi lỗi Tiên Vương.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang điếc tai nhức óc vang vọng thiên địa, dẫn tới hư không chấn động kịch liệt, bão tố năng lượng khủng bố cũng cực tốc khuếch tán.

Tuy rằng thành công tranh thủ được hai giây rưỡi thời gian sinh tồn, nhưng cũng triệt để đốt cháy nộ hỏa trong lòng Long Ngạo Thiên. "Diệp Thần, bản đế tất sát ngươi!" Long Ngạo Thiên lập tức ngửa đầu nộ hống một tiếng, phảng phất tiến vào chế độ "Quá Nhiệt 2.0".

Chỉ thấy Thất Sát Bi trên đỉnh đầu hắn lập tức bộc phát ra một đạo hồng quang ngất trời, hóa thành sát lục chi khí vô tận bao trùm cả thiên địa.

Ầm ầm!!

Đại địa bị sức mạnh vô hình xé rách, những rãnh sâu không thấy đáy giăng đầy, dung nham dưới lòng đất cũng như sóng thần phun trào ra.

Tuy nhiên đối với Diệp Thần có thành tích đào tẩu 100% mà nói, thấy cảnh này không hề hoảng hốt, sau khi dẫn nổ khôi lỗi Tiên Vương, liền lập tức xông về phía Hạng Thiên Ca cách đó không xa. "Đậu má, xông về phía ta làm gì ****" Hạng Thiên Ca biến thành một đài phát điện báo tần suất cao, đem tổ tông mười tám đời của Diệp Thần hỏi thăm một lượt.

Nhưng Diệp Thần lại không có ý định dừng lại đối mắng, hóa thành một đạo huyết quang, không quay đầu lại lướt nhanh qua người y. "Đậu má ***" Hạng Thiên Ca mắt thấy mình tránh không thể tránh, chỉ có thể chửi bới giơ cự phủ lên.

Nhưng Thất Sát Bi thực sự quá khủng bố, dù y có bật công suất Canh Kim Chiến Thể lên tối đa, cũng khó có thể chống đỡ sát lục chi khí vô tận.

Hai giây rưỡi sau, bành một tiếng!!

Chỉ thấy cự phủ trong tay Hạng Thiên Ca trong nháy mắt vỡ vụn, sát lục chi khí vô tận như cuồng phong thôn phệ y, ngay cả Canh Kim Chiến Thể cũng không thể cản nổi. "A!!" Hạng Thiên Ca phát ra tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt bị sát lục chi khí thôn phệ. "Thật đáng sợ!" Cảm xúc sợ hãi bắt đầu lan tràn, tất cả mọi người chạy trốn tán loạn.

Mặc dù bọn họ biết Long Ngạo Thiên là Tiên Giới đệ nhất nhân, nhưng không ngờ có thể khủng bố đến mức này, ngay cả Hạng Thiên

Ca đứng thứ mười ba bảng Võ Tu Thiên Tư, có tu vi Tiên Quân đỉnh phong, cũng chỉ chống đỡ được hai giây rưỡi là "hẹo".

Tuy nhiên việc khôi lỗi Tiên Vương tự bạo và Hạng Thiên Ca vẫn lạc vẫn không làm cục diện của Diệp Thần xoay chuyển, vẫn bị thần thức của Long Ngạo Thiên khóa chặt. "Chết đi!" Long Ngạo Thiên đã phẫn nộ đến cực hạn, thề phải để Diệp Thần vĩnh thế không được siêu sinh.

Ầm ầm!!

Ngay khi Long Ngạo Thiên sắp bắt được Diệp Thần, cũng không biết là do cốt truyện cần thiết, hay là hào quang của hắn được kích hoạt, Lăng Tiêu Tiên Đế ở một bên đột nhiên ra tay, chém về phía Long Ngạo Thiên đang phẫn nộ một đạo kiếm quang. "Phốc!!" Long Ngạo Thiên đang phẫn nộ không kịp đề phòng, ăn trọn một kiếm của Lăng Tiêu Tiên Đế, không chỉ phun ra một ngụm tiên huyết, mà còn bị cưỡng ép cắt đứt thần thức khóa định và pháp thuật.

Chỉ thấy sát lục lĩnh địa của Thất Sát Bi trong nháy mắt vỡ vụn, sát lục chi khí vô tận cũng theo đó biến mất. "Đi!!" Lăng Tiêu Tiên Đế biết Long Ngạo Thiên bị thương không nặng, không có ý định thừa thắng truy kích, vung tay cuốn lấy Lăng Tiêu Thánh Mẫu cùng mọi người rồi rời đi.

Mà Diệp Thần cũng nhân cơ hội này, lại vớ một nắm đan dược nhét vào miệng, hóa tác một đạo hồng quang cực tốc lao đi. "Không hổ là Diệp Chiến Thần có thành tích đào tẩu đáng nể!" Trần Tổ và Lý Cực cũng tới hiện trường chiến đấu, thấy Diệp Thần đào tẩu thành công không nhịn được cảm thán một tiếng.

Nhưng rất nhanh ánh mắt Trần Tổ liền dừng lại trên thi thể của Quý Bác Đạt, Nam Cảnh Tiên Vương, Hạng Thiên Ca.

Hắn sở dĩ dặm trường tới đây, chính là nghe nói lần đại chiến này có cao thủ tham gia.

Vốn định quét dọn chiến trường kiếm lời một mẻ, nhưng không ngờ Tần đạo diễn đã sớm an bài tất cả, dù bản thể ở tận Tiên Minh cũng có thể lừa ra đại chiêu của Long Ngạo Thiên.

Chương 1660

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián hai đại Thiên Mệnh chiến đấu, đạt được 5 triệu điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, khiến hắn trọng thương, đạt được 1 triệu điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến hắn phẫn nộ đến mất lý trí, đạt được 3 triệu điểm phản diện!" "Diệp Thần gie gie lại bị đánh rồi sao!?" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống thông báo, thầm rơi vài giọt nước mắt cá sấu.

Ong!

Ong!

Ngay khi Tần Phong đang rơi lệ cá sấu, một đạo tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng thiên địa.

Một đạo kiếm ý bàng bạc xông thẳng vân tiêu, khuấy động phong vân trên không trung Tiên Minh, hóa thành một cái vòng xoáy khổng lồ cuồn cuộn, còn kèm theo các loại hà quang giao nhau chiếu rọi. "Đây là kiếm ý của Tiểu Tam Tam!" Tần Phong lập tức ngẩng đầu nói: "Mạnh hơn kiếm ý trước đó của hắn không chỉ một chút, xem ra hắn đã tham ngộ được Vô Thượng Thiên Thư rồi." Ong!

Ong!

Trong Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh cũng vang lên một tiếng kiếm minh, là Vô Trần Kiếm cảm ứng được kiếm ý của chủ nhân.

Chỉ thấy ngọn lửa kim sắc bao bọc Vô Trần Kiếm, ngoại hình không có gì thay đổi so với ban đầu, nhưng thân kiếm lại thấu ra một luồng hàn quang đâm vào mắt. "Chỉ có thể lên tới thượng phẩm tiên kiếm thôi!" Tần Phong nhìn Vô Trần Kiếm, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Mặc dù nguyên liệu nâng cấp Vô Trần Kiếm đến từ Cổ Uyên Kiếm, nhưng khác với việc tu phục Ma kiếm tổ truyền trước đó, tu vi hiện tại của hắn chỉ có thể miễn cưỡng luyện chế ra thượng phẩm tiên khí.

Tuy nhiên do nguyên liệu đến từ Đế binh như Cổ Uyên Kiếm, nên Vô Trần Kiếm sẽ mạnh hơn thượng phẩm tiên kiếm thông thường, cũng có thể gọi nó là phôi thai cực phẩm tiên khí cấp thấp nhất.

Bành một tiếng!!

Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh đột nhiên mở ra, Vô Trần Kiếm hóa thành kiếm quang lao ra ngoài. "Cũng hòm hòm rồi!" Tần Phong lập tức lẩm bẩm: "Hiện tại Vô Trần Kiếm đã nâng cấp xong, Tiểu Tam Tam cũng từ Vô Thượng Thiên Thư cảm ngộ ra chí cường kiếm ý, đã đến lúc nói cho hắn biết chân tướng năm đó sư tôn Thần Tú của hắn bị Ẩn Môn sát hại rồi..." "Khí tức này..." Lâm Tam mở mắt nhìn về phía Bạch Ngọc Kinh, cảm nhận được khí tức của Vô Trần Kiếm. "Không lẽ nào!?" Tháp gia cảm ứng được Vô Trần Kiếm nâng cấp, trong lòng lập tức dấy lên nghi hoặc.

Lần này Tần Phong không chỉ cho Lâm Tam mượn Vô Thượng Thiên Thư, còn giúp đỡ nâng cấp Vô Trần Kiếm lên tới thượng phẩm tiên khí, hoàn toàn không khớp với thiết lập nhân vật hư ngụy tàn nhẫn, xảo quyệt ngụy thiện của hắn.

Ầm ầm!!

Tiếng sấm vang điếc tai đột nhiên vang vọng khắp Tiên Minh.

Những đạo tia chớp như móng gà màu tím vạch phá bầu trời đầy mây đen, kèm theo tiếng sấm vang khiến cả thiên địa phải run rẩy. "Lôi kiếp của thượng phẩm tiên kiếm!" Tần Phong ngẩng đầu lẩm bẩm, không đem đan dược này giao cho Uyên tổng.

Không phải lo lắng kháng lôi của hắn lại tăng cường, mà đơn thuần là đau lòng gie gie, muốn hắn tìm thấy tình yêu thuộc về mình.

Cũng không có ý định giao cho Tiểu Tam Tam, muốn để hắn cảm nhận được sự chân thành của mình.

Nghĩ đến đây...

Tần Phong lập tức vung tay lấy ra một đống lớn cực phẩm tiên tinh, bắn chúng vào các vị trí khác nhau của Bạch Ngọc Kinh, ngay sau đó nhanh chóng kết thủ quyết, kích hoạt Thiên Cương Thất Diệu đại trận có sẵn của Bạch Ngọc Kinh.

Tiên khí giữa thiên địa phảng phất như nhận được lời triệu hồi, bắt đầu điên cuồng hội tụ về phía Bạch Ngọc Kinh.

Sau đó hóa thành những phù văn tỏa ra quang mang kỳ dị, như thể có sinh mệnh, lưu động theo những quỹ tích nhất định.

Tiếp theo, Bạch Ngọc Kinh bùng nổ bảy cột sáng đỏ, cam, vàng, lục, thanh, lam, tím xông thẳng lên trời, chính là bảy lõi Tâm Diệu Thạch của Thiên Cương Thất Diệu đại trận. "Mở!" Ánh mắt Tần Phong đột nhiên ngưng tụ, nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang điếc tai vang vọng thiên địa, Thiên Cương Thất Diệu đại trận bị kích hoạt trong nháy mắt.

Bảy đạo hào quang xông trời mà lên, hóa thành bảy ngôi sao Bắc Đẩu trên bầu trời, bao trùm lấy cả Bạch Ngọc Kinh, bất kể lôi kiếp bên ngoài có mạnh thế nào cũng không thể đánh tan.

Lúc này...

Đệ tử Tiên Minh đều cảm ứng được kiếm ý của Lâm Tam, nhao

nhao chạy ra nhìn về hướng hắn.

Nhưng chưa đợi Lâm Tam ra ngoài trang bức trước mặt mọi người, đã nghe thấy tiếng sấm vang điếc tai, nhao nhao quay đầu nhìn về hướng Bạch Ngọc Kinh. "Là Bạch Ngọc Kinh của Tần sư đệ, chắc là tiên khí lôi kiếp!" "Lôi kiếp này không phải dạng vừa đâu, đã đạt tới cấp bậc thượng phẩm tiên khí!" "Quá khủng bố, đây chính là hàm lượng kỹ thuật của hạng nhất bảng Khí Tu Thiên Tư sao!?" "Thực sự khủng bố, tới Tiên Minh nhiều nhất không quá mười năm, cư nhiên đã có thể độc lập luyện chế thượng phẩm tiên khí rồi." "Hạng nhất bảng Khí Tu Thiên Tư chỉ là giới hạn của bảng thiên tư, chứ không phải giới hạn của Tần sư đệ, dù có nhìn khắp lịch sử trường hà, e rằng cũng không tìm thấy luyện khí sư nào lợi hại hơn Tần sư đệ." "Tán đồng!" "Tán đồng!" "..." Các đệ tử Tiên Minh nhao nhao gật đầu tán đồng, cũng cảm thấy thiên phú luyện khí của Tần Phong thật biến thái.

Đừng nói phi thăng chưa đầy mười năm đã luyện chế được thượng phẩm tiên khí, chỉ riêng cái "Huyền Nữ Chiến Cơ" đang xôn xao gần đây thôi, cũng đủ để Tần Phong đè bẹp tất cả luyện khí sư trong lịch sử. "Đã biết luyện chế thượng phẩm tiên khí rồi sao!" Tây trưởng lão sau khi nhận được tin tức, lập tức đặt công việc trong tay xuống, lại bắt đầu đi dạo trong Tiên Minh. "Đúng là yêu nghiệt mà!" Các trưởng lão khác vốn còn đang kinh hô vì Lâm Tam, nhưng sau khi thấy Tần Phong luyện chế thượng phẩm tiên khí, lập tức cảm thấy Lâm Tam không còn "thơm" nữa, biến thành "Ngưu phu nhân" trong truyền thuyết. "Báo!" Một danh đệ tử tới trước mặt Đại trưởng lão, trình báo tình báo: "Báo cáo Đại trưởng lão, thám tử ở Nam Vực báo về, Lăng Tiêu Tiên Đế và Ngạo Thiên Tiên Đế đã đại chiến một trận, đồng thời đã cứu được Lăng Tiêu Thánh Mẫu thành công." "Cứu được là tốt rồi!" Đại trưởng lão vẫn giữ tư thế ngồi của đại lão, nhưng trong lòng lại thở phào một cái.

Điều lão lo lắng nhất chính là Lăng Tiêu Thánh Mẫu rơi vào tay Long Ngạo Thiên, khi đó sẽ ép Lăng Tiêu Tiên Đế cùng tấn công Tiên Minh bọn họ.

Nhưng may mắn ông trời có mắt, không để âm mưu của Long Ngạo Thiên đắc thế, cũng có nghĩa là Tiên Minh bọn họ sẽ có được một giai đoạn phát triển ổn định.

Mà có những yêu nghiệt như Tần Phong, Lâm Tam này, thời gian kéo dài càng lâu thì càng có lợi cho bọn họ. "Tiếp theo..." Nhị trưởng lão ở một bên lên tiếng: "Chính là công bố kế hoạch Nam Thiên Môn, xem Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung có theo hay không." "Ừm!" Đại trưởng lão khẽ gật đầu, tiếp tục giữ tư thế đại lão.

Lúc này...

Lôi kiếp trên bầu trời đã tản đi, Vô Trần Kiếm hóa tác một đạo kiếm quang xông trời, phảng phất như đứa trẻ lâu ngày không gặp cha mẹ, cấp thiết lao về phía Lâm Tam. "Là Vô Trần Kiếm!" Hai mắt Lâm Tam lóe lên một đạo kiếm mang, thu lại Vô Thượng Thiên Thư rồi nhảy vọt lên.

Hắn nắm chặt lấy Vô Trần Kiếm đang bay tới, ngay sau đó một đạo kiếm quang rực rỡ cực điểm từ thân kiếm phun trào ra, xông thẳng cửu tiêu, uyển như thần mang khai thiên lập địa, trong nháy mắt xé rách bóng tối của Tây Chu.

Đặc biệt là nơi kiếm quang đi qua, hư không dấy lên từng đạo gợn sóng, đại địa cũng rung chuyển dữ dội, ngọn núi sụp đổ, đá tảng lăn xuống, kích lên bụi mù mịt trời.

Chương 1661

"Kiếm ý thật lợi hại!" Đệ tử Tây Chu lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, nhao nhao bị kiếm ý của Lâm Tam làm cho kinh diễm.

Mặc dù tu vi Lâm Tam chỉ có Chân Tiên đỉnh phong, nhưng lĩnh ngộ của hắn trên kiếm đạo e rằng đã ngang ngửa với Thất trưởng lão rồi. "Đậu má, đột phá Chân Tiên đỉnh phong rồi!" Tần Phong cũng đi theo Vô Trần Kiếm tới đây, thấy Tiểu Tam Tam liền lập tức văng tục.

Vốn tưởng rằng mình dựa vào nỗ lực có thể đánh bại đám Thiên Tuyển Chi Tử không giảng đạo lý này, nhưng ai ngờ tụi nó cư nhiên hack game mạnh như vậy.

Lần trước chia tay mới là Chân Tiên cao giai, gặp lại không chỉ kiếm ý đột phá, tu vi cũng đột phá tới Chân Tiên đỉnh phong, căn bản không thèm quan tâm người khác có chịu nổi hay không. "Kiếm tốt!" Lâm Tam thử sơ qua Vô Trần Kiếm, niềm vui sướng trên mặt không thể che giấu.

Khác với tiên kiếm do các luyện khí sư khác luyện chế, Tần Phong bản thân cũng là một kiếm tu, cho nên hắn sẽ luyện chế từ góc độ của một kiếm tu, có thể phát huy tối đa uy lực của tiên kiếm. "Lâm huynh thích là tốt rồi!" Tần Phong lập tức điều chỉnh trạng thái, tiến lên bắt đầu biểu diễn tình huynh đệ thắm thiết. "Thích, quá thích luôn!" Lâm Tam một chút cũng không làm bộ, vội vàng chắp tay muốn cảm tạ. "Lâm huynh, ngươi quá khách khí rồi!" Tần Phong vội vàng tiến lên ngăn cản: "Ngươi và ta là huynh đệ thân thiết khác cha khác mẹ, giúp ngươi nâng cấp bội kiếm chỉ là chuyện nhỏ." "Bất kể thế nào, vẫn phải cảm tạ Tần huynh!" Lâm Tam có sự kiên trì của riêng mình, vẫn cố chấp hành một lễ, cũng không quên trả lại Vô Thượng Thiên Thư cho Tần Phong. "Thật là hết cách với ngươi!" Tần Phong nhanh chóng thu lại Vô Thượng Thiên Thư, sau đó thở dài nói: "Ngươi chính là quá chính trực, nếu gặp phải loại ma đầu như Phương Trường kia, chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi lớn." "Tần huynh đa lự rồi!" Lâm Tam tự tin cười nói: "Thôn Phệ Ma Công của Phương Trường mặc dù lợi hại, nhưng đối với ta vẫn chưa cấu thành uy hiếp." "Ngươi đừng có lơ là khinh địch!" Tần Phong lập tức nhập vai, ngữ trọng tâm trường nói: "Trước kia Phương Trường không cấu thành uy hiếp, nhưng Phương Trường hiện tại thì không chắc đâu..." "Ý gì vậy?!" Lâm Tam có chút khó hiểu: "Chẳng lẽ Phương Trường này gần đây có kỳ ngộ gì sao?!" "Kỳ ngộ thì không hẳn!" Tần Phong giả vờ hừng hờ nói: "Chỉ là nghe nói hắn gần đây gia nhập một tiểu môn phái gọi là Ẩn Môn, hơn nữa môn quy của môn phái này còn rất kỳ ba, trong đó có mấy điều đều là nhắm vào ngươi." "Ẩn Môn?!" Lâm Tam mặt đầy mờ mịt: "Ta còn chẳng biết môn phái này, môn quy của họ tại sao lại nhắm vào ta chứ!?" "Cái này ta cũng không biết!" Tần Phong mặt đầy vô tội: "Ta cũng nghe người ta nói, môn quy của họ yêu cầu cái gì mà phải tránh xa những thiên kiêu và phế vật danh tiếng lẫy lừng, rồi cả những kẻ bị từ hôn và cha mẹ song vong, đặc biệt là bốn đại họ Tiêu, Lâm, Diệp, Thạch thì càng phải chạy càng xa càng tốt, nếu chẳng may trêu chọc phải những người kể trên thì bắt buộc phải diệt cả tộc đối phương, đến con giun cũng phải chặt làm mấy đoạn, lòng đỏ trứng gà cũng phải lắc cho tan ra, còn cái gì mà họ Đường thì có thể tùy tiện ức hiếp." "Đây chính là môn quy của Ẩn Môn?!" Sắc mặt Lâm Tam dần âm trầm xuống, bàn tay nắm kiếm cũng không ngừng dùng lực.

Hắn sở dĩ phi thăng lên Tiên Giới, thực ra là vì ba việc: Một là trở nên mạnh mẽ để cùng Tần huynh "kích kiếm", đem hắn triệt để đè ở dưới thân; hai là giết chết con súc sinh Diệp Thần kia, đòi lại công đạo cho chính mình; ba là báo thù cho sư môn và sư tôn, tìm ra thế lực của vị tiên nhân thượng giới năm đó.

Vốn dĩ hắn chẳng có chút manh mối nào, không biết đi tìm ai để báo thù, không ngờ sư tôn và mọi người linh thiêng trên trời phù hộ, để hắn một lần nữa nghe được những lời quen thuộc này. "Đúng vậy!" Tần Phong rất thành thật trả lời: "Đừng thấy Ẩn Môn này là tiểu môn phái, nhưng nghe người ta nói là được truyền thừa từ thời Thái Cổ, lịch sử vô cùng lâu đời, dựa vào chính là cái môn quy tổ truyền này, cũng có thể thấy bên trong xác thực có chút bản lĩnh, cho nên ta mới nói gặp phải Phương Trường thì phải cẩn thận một chút." "Tần huynh!" Lâm Tam không rảnh đi bình luận cái môn quy chết tiệt gì đó, mà là vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Ngươi không cảm thấy môn quy của Ẩn Môn này rất quen thuộc sao?!" "Quen thuộc?!" Tần Phong mặt đầy mờ mịt không giống đang diễn, nghĩ một hồi mới chợt hiểu: "Được ngươi nhắc mới nhớ, hình như đúng thật, năm đó ở Hoang Cổ, vị tiên nhân thượng giới đột ngột giáng lâm kia, lệnh truy nã phát ra hình như rất giống với môn quy này." "Hà chỉ là giống, căn bản là đúc từ một khuôn ra!" Lâm Tam phảng phất như đang kìm nén nộ hỏa: "Nếu ta không lầm thì vị tiên nhân hạ giới năm đó chính là đến từ Ẩn Môn này." "Ngươi đừng nói, ngươi đừng nói nữa..." Tần Phong lập tức lộ ra biểu tình bừng tỉnh, đồng thời khích lệ: "Nếu phân tích theo hướng này của ngươi, vị tiên nhân kia thật sự có khả năng đến từ Ẩn Môn." "Nói cách khác..." Đôi mắt phẫn nộ của Lâm Tam xung huyết, thở hổn hển nói: "Kẻ năm đó diệt cả môn Tạo Hóa Tiên Cảnh của ta, giết sư tôn Thần Tú của ta, chính là do Ẩn Môn này phái xuống!" "Lâm huynh, bình tĩnh một chút!" Tần Phong vội vàng lên tiếng khuyên nhủ: "Chuyện cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi..." "Bình tĩnh?

Ngươi bảo ta làm sao mà bình tĩnh được?!" Lâm Tam triệt để bộc phát: "Sư tôn năm đó thu ta làm đồ đệ, không chỉ truyền dạy kiếm đạo không chút giữ lại, còn liều chết bảo vệ ta khi ta gặp nguy hiểm, thậm chí đem Vô Trần Kiếm của mình tặng cho ta phòng thân, đối đãi với ta như con đẻ, thù giết cha giết thầy, sao có thể không báo!" Ong!

Ong!

Vô Trần Kiếm lập tức vang lên tiếng kiếm minh, phảng phất cũng muốn đi báo thù cho chủ nhân cũ. "Không bảo ngươi không báo thù!" Tần Phong không ngờ Tiểu Tam Tam phản ứng kịch liệt như vậy, vội vàng lên tiếng trấn an: "Chỉ là bảo ngươi bình tĩnh một chút, đừng có bốc đồng đi báo thù, phải điều tra rõ ràng nội tình của người ta đã, đợi khi có nắm chắc mười mươi rồi báo thù cũng không muộn." "Hô... hô..." Lâm Tam không phải hạng người không nghe khuyên bảo, sau khi nhận ra mình thất thái, vội vàng hít sâu một hơi để bình phục tâm tình.

Ngay sau đó liền dùng ý thức liên hệ với Tháp gia, hỏi xem lão có biết Ẩn Môn này không. "Ai!" Tháp gia u u thở dài một tiếng: "Không ngờ cuối cùng vẫn để ngươi tìm ra!" "Ý gì vậy?!" Sắc mặt Lâm Tam khó coi: "Chẳng lẽ Tháp gia đã sớm biết tiên nhân giết sư tôn Thần Tú của ta đến từ Ẩn Môn của Tiên Giới?" "Coi là vậy đi!" Tháp gia bất đắc dĩ nói: "Sở dĩ không nói cho ngươi là vì không muốn ngươi xảy ra chuyện, đừng nói hiện tại ngươi đột phá tới Chân Tiên đỉnh phong, dù có đột phá tới Tiên Đế cũng không phải đối thủ của Ẩn Môn." "Sao có thể chứ!?" Lâm Tam lập tức nhíu mày: "Vừa nãy Tần huynh nói Ẩn Môn là một tiểu môn phái mà." "Đúng là tiểu môn phái thật, tổng cộng chưa tới mười người!" Tháp gia thấy đứa nhỏ này không hiểu sự đời, liền lên tiếng nhắc nhở: "Nhưng ngươi đừng quên, Ẩn Môn được truyền thừa từ thời Thái Cổ, có thể truyền thừa đến tận ngày nay tuyệt đối không phải dựa vào cái môn quy gì đó, mà là dựa vào thực lực cứng thật sự." "Không đúng nha!" Lâm Tam vẫn mờ mịt: "Dù họ truyền thừa từ thời Thái Cổ đến nay, nhưng chỉ có chưa tới mười người, thì làm sao có thể gây sóng gió gì chứ!?" "Ngươi quá coi thường Ẩn Môn rồi!" Tháp gia thấy Lâm Tam vẫn không hiểu, chỉ có thể nghiêm túc kể lại: "Năm đó Tà Đế hoành không xuất thế, là vị Tà Đế mạnh nhất trong lịch sử, cả chư thiên vạn giới không ai là đối thủ của hắn, dù là Phần Thiên Tiên Đế cũng không xong.

Mà ngay lúc mọi người cảm thấy tuyệt vọng, môn chủ Ẩn Môn lúc đó đã tìm đến Phần Thiên Tiên Đế và đưa ông ta về Ẩn Môn tu hành một năm.

Không ai biết năm đó ông ta đã trải qua những gì, chỉ biết sau khi trở về ông ta đã có thể chiến đấu ngang ngửa với Tà Đế, cuối cùng cả hai cùng tử vong.

Cho nên ngươi đừng thấy Ẩn Môn ít người, nhưng mỗi người đều là tồn tại không thể khinh thường." "Ta không cần biết họ lợi hại thế nào!" Ngọn lửa phục thù trong lòng Lâm Tam không hề giảm bớt, ánh mắt kiên định nói: "Ta nhất định phải tự tay diệt trừ Ẩn Môn này, báo thù cho Thần Tú sư tôn và đồng môn của Tạo Hóa Tiên Cảnh." "Ái chà, cái đứa nhỏ này..." Tháp gia lập tức cuống lên, nghiêm trọng hoài nghi Tần Phong là cố ý.

Cái gì mà cho mượn Vô Thượng Thiên Thư tham ngộ, giúp nâng cấp Vô Trần Kiếm, chắc chắn là để Lâm Tam đi tìm Ẩn Môn báo thù, tiện thể giúp hắn thăm dò xem nội tình của Ẩn Môn sâu cỡ nào.

Lúc này...

Tần Phong thấy sự kiên định trong mắt Tiểu Tam Tam liền biết Ẩn Môn sắp gặp họa lớn rồi. "Nhưng cũng không thể lơ là khinh địch!" Tần Phong nghĩ đến việc Ẩn Môn hiện tại có Phương Trường, trong lòng cảm thấy vẫn nên cẩn thận một chút.

Theo kinh nghiệm của mọt sách mười năm, loại nhân vật chính ma tu một khi đắc thế xuất quan thì nhất định sẽ sát phạt quả đoán, tìm những kẻ từng sỉ nhục mình để báo thù.

Mà kẻ thù của Phương Trường hiện tại ở Tiên Giới, ngoài gã súc sinh đã bán hắn vào khu khai thác mỏ ra, còn có Chỉ Lan tiên tử từng coi hắn là nam sủng.

Còn Tần Lão Lục hắn, chắc chắn không phải kẻ thù!

Mình không chỉ lúc hắn sa cơ lỡ vận đã giúp hắn chăm sóc ánh trăng sáng và nốt ruồi chu sa, còn cho cái gã Phương bóc lột này làm công không công, ngày đêm không biết mệt mỏi cày cấy ruộng vườn cho hắn. "Nếu có đến tìm ta gây phiền phức, chắc chắn cũng là vì mấy lão đại sư Tam Lộng kia thôi!" Tần Phong không nhịn được oán trách: "Suốt ngày chẳng làm được việc gì tốt, chỉ biết làm liên lụy đến ông chủ có lương tâm như ta..." “Hắt xì!” Tam Lộng đại sư hắt hơi một cái thật mạnh, cảm giác như có ai đó đang mắng sau lưng mình.

Tuy nhiên lúc này trăng tròn vành vạnh, các tiên tử nơi ngõ nhỏ yên hoa đang nép mình trong lòng lão, nếu lúc này mà còn thất thần suy nghĩ vớ vẩn thì thật là kẻ không hiểu phong tình.

“Đại sư, ngài không sao chứ!?” Tiên tử nép vào lòng lão, lộ ra thần tình quan tâm.

“Bần tăng không sao!” Tam Lộng đại sư nhìn tiên tử dịu dàng trước mắt, lập tức lại nảy sinh thôi thúc muốn xông vào “gia chung” (nhà).

“Con lừa trọc kia, khắc chế đi!” Mộc Tú vội vàng ngăn cản: “Vừa rồi Trần Tổ truyền tin tới, nói đại chiến đã kết thúc, chúng ta cũng nên đi làm việc rồi.” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư bi thương chắp tay: “Thời gian vui vẻ sao lúc nào cũng ngắn ngủi như thế chứ!?” “Đại sư!!” Tiên tử nghe thấy đại sư sắp đi, không nỡ nắm lấy cánh tay lão.

Nhưng Tam Lộng đại sư vẫn vô tình gạt tay ra, cùng Mộc Tú và Nhậm Hoàn rời khỏi ngõ nhỏ yên hoa của Nam Vực.

“Đại sư!!” Tiên tử không cam tâm truy đuổi ra ngoài, lại dịu dàng gọi một tiếng.

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư không quay đầu lại, chắp hai tay nói: “Một thân thanh bần sao dám vào chốn phồn hoa, hai tay áo gió lùa sao dám gặp giai nhân, nâng ly rượu này lên, kính tự do, kính quá khứ, kính ngươi và ta ngày sau còn dài, xin hãy tìm một nơi lộng gió mà quên bần tăng đi!” “Đại sư!” Tiên tử mặt đầy vẻ không nỡ, tỏ ý mình không thể nào quên được.

“Chúng ta cứ thế mà đi sao?!” Nhậm Hoàn mặt mày luyến tiếc, vẫn muốn quay lại “gia chung”.

“Không đi không được!” Mộc Tú quay đầu nhìn một cái, quyến luyến nói: “Làm việc bên ngoài, một thân bùn đất, nàng ôn nhu săn sóc từng li từng tí, trong đêm tối mông lung, ánh mắt nàng thoáng chút bi thương, kể tôi nghe về gia đình tan vỡ, qua trò chuyện tôi cảm nhận được sự hiền thục của nàng, chỉ muốn cho nàng sự an ủi tâm hồn, hiềm nỗi cơn cuồng phong nơi xa cứ thổi mãi không thôi.” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay, để lại những giọt nước mắt bi thương.

“Hừ, không nói nữa!!” Nhậm Hoàn lau đi nước mắt nơi khóe mắt, mở miệng nói: “Nghe nói Long Ngạo Thiên hiện tại bị thương rồi, là bị kẻ tiểu nhân Lăng Tiêu Tiên Đế kia tập kích, cũng đồng nghĩa với việc trong thời gian Long Ngạo Thiên dưỡng thương, chúng ta có thể ở Nam Vực vô pháp vô thiên.” “A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay: “Cuối cùng cũng nghe được một tin tốt!” “Còn có một tin xấu nữa!” Mộc Tú bấm ngón tay tính toán, thần tình bi thương nói: “Nhân viên ngoài biên chế Hạng Thiên Ca của chúng ta, bị Diệp Thần liên lụy nên chết rồi, trải qua sự cứu chữa liều mạng của Trần Tổ, cuối cùng chỉ giữ lại được nguyên thần.” “Đáng thương vậy sao!?” Tam Lộng đại sư vẻ mặt đồng cảm: “Dù sao hắn cũng là nhân viên ngoài biên chế chúng ta phát triển được, chúng ta nên theo chủ nghĩa nhân đạo mà bệ hạ nói, đến nhà hắn giúp thu dọn di vật, chăm sóc phu nhân, tỷ tỷ, muội muội và cả con gái hắn nữa!” “Có lý!” Nhậm Hoàn tán thành gật đầu, không quên lau nước miếng nơi khóe miệng.

“Hạng Thiên Ca chết rồi?!” Đàm Lực đi tới ngẩn ngơ.

Ban đầu hắn còn định nỗ lực tu luyện đánh bại Hạng Thiên Ca, thay thế vị trí thứ mười ba trên bảng Thiên Tư Võ Tu.

Nhưng vạn lần không ngờ tới là, mình và Tô Phỉ chỉ nằm nhìn ngắm sao một lát mà đã vô duyên vô cớ từ hạng mười lăm thăng lên hạng mười bốn.

Còn “Tần cha” của hắn cũng một lần nữa trở lại hạng ba mươi tám!

“Hắt xì!” Tần Phong nhịn không được hắt hơi một cái, cảm giác như có ai đó đang mắng mình.

Nhưng bên cạnh hắn chẳng có tiên tử nào an ủi, thậm chí ngay cả Tiểu Tam Tam cũng cáo biệt hắn, xách theo thanh Vô Trần kiếm ba thước đi điều tra Ẩn Môn rồi.

Chương 1662

“Tần huynh, bảo trọng!” Lâm Tam như hạ quyết tâm gì đó, ôm quyền chắp tay với Tần Phong xong liền không quay đầu lại hóa thành kiếm quang rời đi.

“Lâm huynh, Lâm huynh…” Tần Phong mặt đầy vẻ không nỡ, sải bước đuổi theo.

“Thật cảm động quá!” Đệ tử Tiên Minh xung quanh nhao nhao nhìn sang.

Tuy họ không biết vì sao Lâm Tam lại rời đi, nhưng có thể cảm nhận được tình huynh đệ nồng đượm.

“Tiểu Tam Tam đi rồi!” Tần Phong lúc này thật sự bi thương, trong lòng mãi không thoát ra được.

Cứ ngỡ sau khi Lâm Tam rời đi thì lão Triệu – “Ngưu phu nhân” này có thể nhanh chóng thế chỗ, nhưng không ngờ bao nhiêu ngày trôi qua, lão Triệu vẫn chưa quay lại Tiên Minh, cứ như cố ý trốn tránh hắn vậy.

Ngay lúc Tần Phong đang nghĩ xem có nên đi tìm Ngưu phu nhân hay không, Thanh Thiên đột nhiên thông qua Tiên Nô Pháp Ấn truyền tới một tin tức.

Nói là Nam Vực hiện tại xuất hiện một tin đồn, bảo rằng Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn đang ở trên người hắn, hơn nữa còn được Dịch Thiên Cơ xác nhận.

“Đây chính là đòn phản công của ngươi sao?!” Tần Phong nhận được tin tức, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

Nếu Dịch Thiên Cơ công bố lúc hắn mới phi thăng, chắc chắn có thể ép hắn vào tuyệt lộ, không khéo còn lôi được cả lão quái lông đỏ của hắn ra, nhưng tiếc là bây giờ mọi thứ đã quá muộn, bài tẩy hắn có thể đánh quá nhiều.

Đừng nói là Dịch Thiên Cơ công bố, dù hắn tự mình thừa nhận cũng chẳng sợ.

Tuy nhiên với tư cách là một đại phản diện ổn thỏa, hắn không chủ động thừa nhận, mà vội vàng trở về Bạch Ngọc Kinh của mình.

Không chỉ khởi động Thiên Cương Thất Diệu Đại Trận, mà còn lôi cả Tru Tiên Kiếm Trận Đồ ra.

Chỉ thấy Tần Phong lật tay lấy ra một trận đồ, tỏa ra khí tức huyền bí và mạnh mẽ.

Tiếp theo miệng lẩm bẩm, ném nó lên không trung Bạch Ngọc Kinh.

Oanh long long!!

Phong vân biến sắc, sấm chớp rền vang.

Theo việc Tần Phong liên tục kết pháp quyết chỉ điểm, Tru Tiên Kiếm Trận Đồ từ từ hiện ra giữa trời đất.

Bốn bức kiếm đồ khổng lồ lần lượt dâng lên từ bốn phía, trên đó khắc đầy văn lộ phức tạp và phù hiệu huyền bí, tỏa ra vẻ huyền ảo quỷ quyệt và sát cơ vô hạn.

Ngay sau đó, kiếm quang vô tận xông thẳng lên mây xanh, chiếu sáng cả bầu trời đêm tăm tối, dường như muốn biến Bạch Ngọc Kinh thành thế giới của kiếm.

“Tên tóc vàng kia lại đang giở trò quỷ gì thế?!” Minh chủ Tiên Minh lập tức nhìn về phía Bạch Ngọc Kinh, cảm nhận được một luồng hung sát chi khí khủng bố.

Tuy nhiên đẳng cấp của Tru Tiên Kiếm Trận Đồ hơi cao, dù không có bốn thanh tiên thiên hung kiếm làm trận nhãn thì cũng khó lòng dùng mắt thường nhìn thấu.

Huống chi trên Bạch Ngọc Kinh còn có Thiên Cương Thất Diệu Đại Trận sẵn có và một ảo trận giản dị do Tần Phong bố trí.

"Cảm giác vẫn chưa đủ an toàn!" Tần Phong lại đến dưới gốc Bồ Đề cổ thụ, phất tay lấy ra Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh.

Tiếp đó lấy hết trang bị trên người ra, không chỉ có Thủy Chiết Phiến, đồng tiền Độ Nhật Như Niên, chiến cơ Huyền Nữ - những trung phẩm tiên khí này, mà còn có Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình và Sơn Hà Xã Tắc Đồ – hai món tiểu tiên thiên chí bảo.

Cùng với Vô Tẫn Kiếm Háp chứa năm ngàn thanh trung phẩm tiên kiếm và hơn một trăm thanh thượng phẩm tiên kiếm.

"Bệ hạ, đợi đã!" Hữu Dung và những người khác vội vàng chạy tới, lần lượt lấy ra thần khí của mình.

Sau đó nhìn Tần Phong chằm chằm, như muốn nói là tiện tay thì làm luôn cho bọn thiếp.

"Ai, thật là hết cách với các nàng!" Tần Phong thở dài bất lực, mượn Tử Diên cái Luyện Yêu Hồ Lô.

Thấy Tiểu Bạch đang ngủ khò khò bên trong, hắn lập tức đưa ra bàn tay ma quỷ tội lỗi...

"Chóp chép, chóp chép..." Tiểu Bạch vẫn chưa nhận ra tài sản của mình đang vơi đi, chép miệng một cái rồi lật người ngủ tiếp.

Chỉ thấy quanh thân nó vẫn bao phủ bởi Tạo Hóa Chi Lực, cảm nhận được sự tê dại kỳ diệu, đồng thời còn có một số phù văn cổ xưa thoắt ẩn thoắt hiện.

Ở không xa Tiểu Bạch, Ngọc Tuyết và Hoa Linh cũng trong trạng thái tương tự.

Nhưng họ không ngủ say như Tiểu Bạch, cũng có thể nói tiềm lực không mạnh bằng nó, mí mắt đã bắt đầu khẽ động đậy, dường như có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

“Ngủ say thật đấy!” Tần Phong thấy Tiểu Bạch vẫn đang ngủ say, bàn tay “đào hang thỏ” cũng ngày càng quá quắt.

Không phải hắn không lấy ra nổi dược liệu nâng cấp tiên khí, mà chỉ đơn thuần là muốn đào túi của con thỏ nhỏ này thôi.

“Đây chính là lý do Tiểu Bạch lúc nào cũng bị mất đồ sao?!” Các nàng đứng bên cạnh xem mà trợn mắt hốc mồm.

Trước đây họ luôn tò mò vì sao Tiểu Bạch cứ hay mất đồ, giờ thấy thao tác của Tần Phong mới hiểu ra là chuyện gì.

“Các nàng nhìn ta bằng ánh mắt gì thế?!” Tần Phong lập tức nghĩa chính ngôn từ: “Trẻ con mang theo nhiều tiền bên người không an toàn, trẫm chỉ là giúp nó bảo quản một chút thôi.” “Bệ hạ!” Tử Diên lập tức lườm một cái: “Lừa người khác thì được, chứ đừng có lừa luôn cả chính mình.” “Đúng vậy!!” Các nàng lập tức gật đầu tán thành, khinh bỉ hành vi lừa gạt trẻ con của Tần Phong.

“Ai lừa mình chứ?!” Tần Phong lập tức không vui: “Các nàng có muốn nâng cấp tiên khí nữa không đây?!” “Bệ hạ nói đúng lắm!” Các nàng lập tức đổi giọng: “Trẻ con không nên để quá nhiều tiền trên người, phụ huynh lý ra nên giúp nó bảo quản.” “Thế mới đúng chứ!” Tần Phong nở nụ cười hài lòng, sau đó mới dừng tay.

Chỉ thấy trong lúc họ nói chuyện vừa rồi, dưới gốc Bồ Đề cổ thụ đã xuất hiện mấy ngọn núi nhỏ, không chỉ có cực phẩm tiên tinh, mà còn có tiên quả, tiên thảo, quặng tiên… cùng một đống tiên khí thành phẩm.

"Nhiều vậy sao?!" Các nàng lập tức che miệng kinh hô.

Tuy biết con thỏ Tiểu Bạch này tham tài, nhưng thật sự không ngờ nó có thể tích cóp được gia sản lớn thế này.

"Đây mới chỉ là một nửa thôi!" Tần Phong luyến tiếc dừng tay, sợ đào hang thỏ quá tay sẽ làm nhụt chí tích tiền sau này của Tiểu Bạch.

"Một nửa!!" Các nàng lại trợn mắt kinh hô, bị độ giàu có của Tiểu Bạch làm cho chấn động.

Tuy nhiên Tần Phong không lập tức bắt tay vào luyện chế, mà đứng dậy đi vào trong cung điện, hướng về phía phòng của Điềm Điềm.

Chỉ thấy Điềm Điềm nằm trên giường như một mỹ nhân ngủ say, quanh thân không chỉ lấp lánh lưu quang thất thải, mà còn cuộn trào một luồng khí tức đại đạo, khiến tu vi nàng cũng đang chậm rãi tăng trưởng.

"Đây mới đúng là nằm trên giường mà kinh nghiệm cũng tự tăng lên này!" Tần Phong nhịn không được cảm thán một tiếng, đưa tay nắm lấy bàn chân ngọc của Điềm Điềm, tháo sợi dây chuyền Thất Tinh trên đó xuống, chuẩn bị lát nữa tiện tay nâng cấp luôn.

Hết cách rồi!

Chương 1663

Ai bảo hắn và Điềm Điềm tình thâm như cha con chứ!

Tiếp đó Tần Phong quay lại dưới gốc Bồ Đề cổ thụ, ném Vô Thượng Thiên Thư cho các nàng, còn mình thì ngồi xếp bằng đốt Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh.

“Đây là cái gì?!” Các nàng lập tức vây lại, hiếu kỳ nhìn Vô Thượng Thiên Thư.

Rất nhanh… dưới sự gia trì cảm ngộ vạn lần của Bồ Đề cổ thụ, các nàng lần lượt tiến vào trạng thái đốn ngộ nào đó.

Chỉ thấy họ có cảm giác linh hồn xuất khiếu, đại đạo cũng như cơn bão hội tụ về phía họ, dường như đang ngao du trong đại dương của đại đạo.

“Nhanh thế sao?!” Tần Phong nhìn mà ngây người, tâm trạng cũng lập tức không còn vui vẻ.

Từ khi có được Vô Thượng Thiên Thư, hắn cũng cố gắng tiến vào trạng thái đốn ngộ này, nhưng vận mệnh dường như cứ muốn đối đầu với hắn, dù hắn nhìn thế nào cũng chỉ thấy đó là một tờ giấy trắng.

“Đậu má, đây chẳng phải là bắt nạt người hiền lành sao?!” Tần Phong trong lòng tức giận chửi đổng: “Tiểu Tam Tam ngộ được, Long Ngạo Thiên ngộ được, phụ nữ của trẫm cũng ngộ được, vì sao mỗi trẫm là không ngộ được?!” Màn hình chuyển xoay… Long Ngạo Thiên cũng giống như Tần Phong, cũng đang lớn tiếng chửi bới.

Cứ ngỡ lần này có thể hốt trọn ổ kẻ thù, rửa sạch sỉ nhục gần đây, ai ngờ Lăng Tiêu Tiên Đế kẻ tiểu nhân kia lại tập kích mình, khiến mình chẳng tìm thấy tên thù nhân nào, chỉ giết được mấy tên lâu la không quan trọng.

“Tìm, tìm cho bản đế!” Long Ngạo Thiên phẫn nộ gào thét: “Dù có đào sâu ba thước cũng phải tìm ra Diệp Thần cho bản đế, bản đế muốn băm vằm hắn ra để tế điện vong linh Hư lão ở trên trời.” “Đế quân, hiện tại e rằng không phải lúc tìm Diệp Thần!” Bạch Nhật lên tiếng ngắt lời: “Gần đây thuộc hạ nhận được tin tức, nói Tiên Minh đang bí mật thực hiện một kế hoạch gọi là Nam Thiên Môn.” “Kế hoạch Nam Thiên Môn là cái gì?!” Long Ngạo Thiên cố nén nộ hỏa, quay sang nhìn Hồng Tụ bên cạnh.

“Báo cáo đế quân!” Hồng Tụ cứng da đầu trả lời: “Tin tức này thuộc hạ cũng mới biết, vẫn chưa phái người đi xác thực…” “Ngươi không cần nói những lời vô ích đó, nói thẳng nội dung tin tức là gì!” Long Ngạo Thiên thiếu kiên nhẫn ngắt lời, cũng ngày càng thất vọng về Hồng Tụ.

Từ khi Hồng Liên bị Tần Phong bắt đi, Hồng Tụ tạm thay vị trí đội trưởng của tỷ tỷ mình, công tác tình báo của Chiến Thần Điện luôn chậm chân hơn người ta một bước, thậm chí còn không bằng cả tân binh Bạch Nhật này.

“Vâng!” Hồng Tụ mặt đầy vẻ ủy khuất: “Theo tin tức chúng ta nhận được, kế hoạch Nam Thiên Môn có thể diệt sát Tiên Đế, con chim sắt khổng lồ tập kích chúng ta lần trước nghe nói chính là sản vật trong kế hoạch Nam Thiên Môn.” “Diệt sát Tiên Đế?

Chim sắt khổng lồ?!” Sắc mặt Long Ngạo Thiên lập tức ngưng trọng, bắt đầu suy nghĩ xem tin tức này là thật hay giả.

Tuy rằng diệt sát Tiên Đế nghe có vẻ nực cười, nhưng hắn lại tận mắt thấy sự lợi hại của chim sắt khổng lồ, có thể nói là hoàn toàn phá vỡ nhận thức của mọi người về chiến tranh, nên nhất thời hắn cũng không phân biệt được thật giả.

“Bạch Nhật!” Long Ngạo Thiên do dự không quyết, quay sang hỏi: “Chuyện này ngươi thấy sao?!” “Báo cáo đế quân!” Bạch Nhật lập tức ôm quyền: “Ý của thuộc hạ là, lập tức triệu tập tất cả luyện khí sư của Nam Vực, chế tạo một kế hoạch Nam Thiên Môn thuộc về Chiến Thần Điện chúng ta.” “Ngươi đang nói bậy bạ gì thế?!” Hồng Tụ lập tức quát mắng: “Mục tiêu diệt sát Tiên Đế này, đừng nói là có hoàn thành được hay không, dù thật sự hoàn thành được thì chi phí cũng là con số thiên văn, chúng ta hiện tại còn chưa làm rõ tin tức là thật hay giả mà ngươi đã dám kiến nghị đế quân bắt đầu?!” “Tôi biết!” Vẻ mặt Bạch Nhật vẫn bình tĩnh như thường: “Nhưng cô đừng quên, Tiên Minh có một Tần Phong đứng đầu bảng Thiên Tư Khí Tu, con chim sắt khổng lồ kia nói không chừng chính là do hắn luyện chế ra, nếu Chiến Thần Điện chúng ta không tranh thủ thời gian thực hiện kế hoạch Nam Thiên Môn, đợi đến khi kế hoạch của Tiên Minh thật sự hoàn thành, chúng ta lấy gì để chống đỡ?!” “Bạch huynh nói đúng lắm!” Vương Húc đã sớm đứng cùng phe với Bạch Nhật, lập tức ở bên cạnh múa cờ cổ vũ.

“Nếu ngươi đã nói vậy…” Long Ngạo Thiên lập tức rơi vào trầm tư, cũng cảm thấy Bạch Nhật nói có lý… “Đế quân, không thể!” Hồng Tụ vội vàng khuyên ngăn: “Vạn nhất đây là tin giả do Tiên Minh tung ra, vậy Chiến Thần Điện chúng ta chẳng phải sẽ bị kế hoạch Nam Thiên Môn này kéo sập sao?

Vẫn nên điều tra rõ ràng sự việc rồi hãy quyết định!” “Cái này…” Long Ngạo Thiên nhíu mày, một lần nữa lâm vào lưỡng lự.

Tuy hắn thấy phân tích của Bạch Nhật rất có lý, nhưng suy đoán của Hồng Tụ cũng không phải là không thể xảy ra.

Nếu kế hoạch Nam Thiên Môn thật sự là tin giả do Tiên Minh tung ra, Chiến Thần Điện đi theo chắc chắn sẽ tổn thất nặng nề.

Nhưng nếu kế hoạch đó là thật, mà họ không theo thì kết cục cũng sẽ thảm hại không kém.

“Làm sao có thể là tin giả được?!” Vương Húc thấy có người nghi ngờ huynh đệ mình, lập tức tỏ vẻ không vui: “Trước đây chim sắt khổng lồ của Tiên Minh xuất động cô cũng thấy rồi đó, chỉ vài ngày đã diệt gần bảy thành Thần Sách Quân của Chiến Thần Điện chúng ta, một đại sát khí khủng bố như vậy lẽ nào còn chưa đủ để làm cô tỉnh táo sao?!” “Vương huynh nói không sai!” Bạch Nhật lên tiếng tổng kết: “Bây giờ thời đại đã thay đổi rồi, đông người không đại diện cho chiến lực, nếu không muốn bị thời đại đào thải, chúng ta buộc phải học cách tiến bước cùng thời đại.” “Câu này nói hay lắm!” Long Ngạo Thiên lập tức gật đầu tán thành: “Từ khoảnh khắc Tiên Minh lôi chim sắt khổng lồ ra, thời đại quả thực đã thay đổi rồi, nếu chúng ta vẫn không biến đổi thì chỉ có thể bị dòng lũ thời đại đào thải mà thôi!” “Nhưng mà…” Hồng Tụ vẫn không cam tâm, định nói thêm gì đó.

“Đế quân!” Bạch Nhật lập tức theo kịch bản của Tần Phong, cắt lời: “Thực ra kế hoạch Nam Thiên Môn của Tiên Minh là thật hay giả không hề xung đột với việc Chiến Thần Điện chúng ta theo đuổi kế hoạch Nam Thiên Môn!” “Ồ?!” Ánh mắt Long Ngạo Thiên lập tức bị thu hút, hỏi: “Ngươi nói kỹ xem, ngươi nhìn ra điểm không xung đột ở chỗ nào?!” “Vâng!” Bạch Nhật lập tức trả lời: “Nếu kế hoạch Nam Thiên Môn của Tiên Minh là thật, chúng ta theo tất nhiên sẽ không chịu thiệt, còn nếu Tiên Minh tung tin giả, thì chẳng qua là muốn kéo sập Chiến Thần Điện, đồng thời tranh thủ thời gian trưởng thành cho những tiềm lực cổ như Lâm Tam, Diệp Thần, Triệu Trường Sinh mà thôi.” “Chỉ bọn chúng?!” Long Ngạo Thiên mặt đầy vẻ khinh miệt: “Diệp Thần là một tên sắc lang, Lâm Tam là một kiếm tu, Triệu Trường Sinh là một tên thư sinh, dù cho bọn chúng trưởng thành thêm ngàn năm thì đã sao?

Bản đế vẫn có thể dùng một tay trấn áp.” “Đế quân thần uy!” Vương Húc vội vàng nịnh nọt, không quên lộ ra ánh mắt sùng bái.

“Đế quân cao kiến!” Bạch Nhật giống như một cỗ máy đọc lời thoại vô cảm, vẫn mặt không biến sắc: “Nghĩa là việc tranh thủ thời gian không tạo thành đe dọa với chúng ta, vậy chỉ còn lại việc dùng kế hoạch Nam Thiên Môn để kéo sập Chiến Thần Điện, nhưng đế quân có nghĩ tới không, hiện tại sự tồn tại của chim sắt khổng lồ của Tiên Minh là sự thật, muốn thắng trong các cuộc chiến sau này, chúng ta cần phải có chim sắt khổng lồ của riêng mình.” “Không sai, chuyện này quả thực không xung đột!” Long Ngạo Thiên lập tức phản ứng lại: “Dù có đi đường vòng thế nào, chúng ta cũng không thể tránh được chim sắt khổng lồ, chỉ cần nhân lúc này điều tra rõ thật giả, tiếp theo chúng ta tự nhiên sẽ dễ quyết định có theo hay không.” “Đế quân!” Hồng Tụ vội vàng lo lắng nhắc nhở: “Nhìn bề ngoài thì quả thực không xung đột, nhưng ngài đã bỏ sót một người, chính là Tần Phong của Tiên Minh!” “Lời này của ngươi có hơi gieo rắc nỗi sợ hãi quá rồi đó!” Long Ngạo Thiên tỏ vẻ không hài lòng: “Bản đế thừa nhận thiên phú thần thông của Tần Phong rất lợi hại, có thể quét mất Kim Long Thương và Vạn Kim Bất Diệt Khải của bản đế, còn có cái hồ lô nhỏ có thể chạy thoát bất cứ lúc nào, thậm chí có thể biến lớn tát bay bản đế, nhưng khí tu vẫn chỉ là khí tu, hắn có thể thắng bản đế vô số lần, nhưng bản đế chỉ cần thắng hắn một lần là đủ rồi.” “Đế quân, ngài quá xem thường Tần Phong rồi!” Hồng Tụ mặt mày lo lắng: “Gần đây Nam Vực đang đồn đại ầm ĩ, nói Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn đang ở trong tay Tần Phong, vả lại còn là do Dịch Thiên Cơ nói nữa.” “Dịch Thiên Cơ nói sao?!” Long Ngạo Thiên ban đầu còn rất khinh miệt, nhưng nghe đến đại danh Dịch Thiên Cơ thì lập tức nhíu mày.

Hết cách rồi!

Bây giờ Dịch Thiên Cơ quá nổi tiếng!

Lúc trước hắn dẫn theo hàng vạn người không chỉ không bắt được Dịch Thiên Cơ và Diệp Thần, gần đây còn chịu thiệt thòi lớn trong tay lão, không ai hiểu rõ hàm lượng vàng của "Tiên giới đệ nhất thần toán" khủng bố thế nào hơn hắn.

"Lời của Dịch Thiên Cơ có đáng tin không?!" Bạch Nhật thầm nghĩ hỏng bét, vội vàng lục tìm lời thoại: "Nghe nói lúc trước đế quân dẫn người đi truy bắt Diệp Thần, rất nhiều huynh đệ đều thấy Diệp Thần sử dụng sức mạnh thời gian, hiện giờ Dịch Thiên Cơ và Diệp Thần thân thiết như anh em một nhà, nên lão ta đang giúp Diệp Thần che đậy, hay là lại đang âm mưu chuyện gì khác?!" "Ngươi phân tích không sai!" Hồng Tụ không phản bác mà lấy thân phận người từng trải nói: "Trước đây Diệp Thần sử dụng sức mạnh thời gian, rất nhiều huynh đệ đều tận mắt chứng kiến, giờ nói Diệp Thần không có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, đúng là giống như đang che đậy điều gì đó." "Có lý!" Long Ngạo Thiên thấy cả hai đều nói vậy, lập tức ra lệnh: "Khoan hãy quản Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn là cái gì, lập tức đi điều tra xem kế hoạch Nam Thiên Môn của Tiên Minh là thật hay giả, nhất định phải xác nhận trước khi chim sắt khổng lồ được nghiên cứu thành công, còn việc truy lùng Diệp Thần cũng không được lơ là, phải để hắn vĩnh viễn nằm lại Nam Vực." "Rõ!" Mọi người không dám có ý kiến, đồng thanh ôm quyền nhận lệnh.

Một cảnh tượng tương tự cũng đang diễn ra tại Bắc Vực.

Lăng Tiêu Tiên Đế đưa thân mẫu trở về Bắc Vực, đồng thời cũng biết được kế hoạch Nam Thiên Môn mà Tiên Minh đang bí mật thực hiện.

Đông Phương tiểu thư cũng dựa theo kịch bản tương tự mà Tần

Phong đưa cho, khiến Lăng Tiêu Thánh Mẫu và Lăng Tiêu Tiên Đế nghe mà ngẩn ngơ.

“Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ đáng chết!” Sắc mặt Lăng Tiêu Tiên Đế giận đến xanh mét, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Vốn tưởng để các thế lực lớn ở Bắc Vực chặn Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ lại, ai ngờ cuối cùng vẫn để chúng chạy thoát tới Nam Vực, đồng nghĩa với việc tích lũy mấy đời của Lăng Tiêu Cung không đòi lại được.

Bây giờ dù họ có bị Đông Phương tiểu thư thuyết phục thì cũng chẳng còn tiền để ủng hộ kế hoạch Nam Thiên Môn này.

“Đều là lỗi của nương!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu mặt đầy tự trách, ánh mắt lộ rõ sự thống khổ và hối hận.

Tuy xuất phát điểm của bà là vì Lăng Tiêu Cung, nhưng phải thừa nhận rằng quả thực vì sự sơ suất của bà mà Dịch Thiên Cơ đã có cơ hội lợi dụng.

“Nương, người đừng nói vậy!” Lăng Tiêu Tiên Đế vội vàng an ủi: “Tuy lần này để Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ chạy thoát, nhưng may mà hài nhi kịp thời đâm Long Ngạo Thiên một kiếm, không để họ rơi vào tay hắn, nghĩa là sau này chúng ta vẫn còn cơ hội lấy lại.” “Đúng vậy!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu lập tức gật đầu: “Sau này chúng ta nhất định sẽ lấy lại tất cả những gì đã mất.” “Đây chính là Lăng Tiêu Tiên Đế sao?!” Đông Phương tiểu thư đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, phát hiện hắn đúng là một kẻ bám váy mẹ.

Mà hiện tại nàng đã chiếm được cảm tình tuyệt đối của Lăng Tiêu Thánh Mẫu, đồng nghĩa với việc sau này nàng có thể đi ngang trong Lăng Tiêu Cung.

Tuy nhiên là một thành viên trong đội ngũ chuyên nghiệp, ít nhiều cũng bị Tần Phong ảnh hưởng, cơ bản đều mắc chứng lo âu về tỉ lệ thắng 99,99%...

“Không được!” Đông Phương tiểu thư không cảm thấy an toàn chút nào, vô thức liếc nhìn Tô Uyển bên cạnh.

Đừng thấy Tô Uyển là thiên kiêu trên bảng Thiên Tư, trong mắt những cao thủ cấp bậc như Lăng Tiêu Tiên Đế thì cũng chỉ là một tay sai lợi hại hơn chút thôi.

Nhưng trong tình huống Long Ngạo Thiên tế ra Thất Sát Bi, bà già kia (Thánh mẫu) có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, Lăng Tiêu Tiên Đế vẫn chọn mang Tô Uyển đi cùng.

Có lẽ trong đó có nguyên tắc không bỏ rơi bất kỳ đệ tử nào, nhưng cũng có khả năng là vì Tô Uyển là em gái cùng cha khác mẹ với Tâm Ngữ tiên tử.

Nhớ lúc trước ở hạ giới Hoang Cổ, Tần Phong bảo nàng ngụy trang thành Nam Phong công chúa đã từng nói, ánh trăng sáng (bạch nguyệt quang) sở dĩ gọi là ánh trăng sáng là vì chỉ cần ai đó giống người ấy ba phần cũng đủ làm kẻ kia xao xuyến.

Sự thật đã chứng minh lời Tần Phong nói, bất kể Phương Trường bề ngoài giả vờ đoan chính thế nào, vừa thấy nàng ngụy trang Nam Phong công chúa là tâm thần bấn loạn, cuối cùng bị nàng đoạt mất một ngôi vị Đại Đế.

Nghĩ tới đây… Đông Phương tiểu thư lập tức điều chỉnh nhẹ nhan sắc.

Có lẽ giờ nhìn chưa thấy thay đổi gì, nhưng nếu mỗi ngày kiên trì điều chỉnh một chút, tuyệt đối có thể giống Tâm Ngữ tiên tử đến ba phần.

“Hử?!” Tô Uyển nhận ra có người đang nhìn mình, lập tức quay đầu nhìn Đông Phương tiểu thư.

Chương 1664

Vì đối phương là người thân cận bên cạnh Lăng Tiêu Thánh Mẫu nên nàng rất lịch sự gật đầu coi như chào hỏi.

Đông Phương tiểu thư cũng mỉm cười lịch sự, khẽ gật đầu đáp lại Tô Uyển.

“Đông Phương!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu lúc này đã được an ủi xong, bắt đầu khẽ gọi: “Hiện tại tình hình Lăng Tiêu Cung chúng ta thế nào ngươi cũng biết rồi đó, dù muốn thực hiện kế hoạch Nam Thiên Môn cũng không có nhiều vốn khởi động như vậy, ngươi có cách gì hay không?!” “Báo cáo Thánh mẫu!” Đông Phương tiểu thư vội vàng lật kịch bản của Tần Phong ra trả lời: “Hiện tại chỉ có một cách, đó chính là cướp!!” “Cướp?

Đây mà gọi là cách sao!” Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức nhíu mày không vui: “Bản đế là cường giả Tiên Đế, chủ nhân Bắc Vực, dù hiện giờ có sa sút thì cũng chưa đến mức phải đi cướp đồ của người ta chứ?!” “Đông Phương!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu cũng nhíu mày nói: “Cách này của ngươi quả thực không hay, chẳng phải để thế nhân phỉ nhổ sau lưng con trai ta sao?!” “Thánh mẫu, đế quân, đừng vội!” Đông Phương tiểu thư không hề nao núng: “Nô tỳ nói cướp không phải là dẫn quân đi cướp, mà là để các thế lực lớn ở Bắc Vực đi cướp, sau đó họ sẽ tự chủ động đem tiền đến nộp cho Lăng Tiêu Cung chúng ta.” “Chủ động đem nộp?!” Lăng Tiêu Tiên Đế và Lăng Tiêu Thánh mẫu nhìn nhau, không hiểu Đông Phương tiểu thư đang nói gì.

“Đúng vậy, chính là chủ động!” Đông Phương tiểu thư cười phân tích: “Lần này Tiên Minh tuy giành chiến thắng nhưng vì Mộng Dao tiên tử vừa đột phá Tiên Đế, Minh chủ Tiên Minh lại khí huyết khô kiệt nên họ không thể nhanh chóng mở rộng chiến quả.

Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung vì tổn thất thảm trọng, dù muốn báo thù cũng lực bất tòng tâm, nghĩa là sắp tới Tiên giới sẽ bước vào một giai đoạn hòa bình kiềm chế lẫn nhau.” “Ừm!” Lăng Tiêu Tiên Đế tán thành gật đầu, thừa nhận mình quả thực có tâm mà không có lực.

“Tuy nhiên…” Đông Phương tiểu thư đổi giọng: “Lần này vì Tiên Minh đưa ra kế hoạch Nam Thiên Môn có thể phá vỡ cục diện cân bằng này, nên nô tỳ mạn phép đoán rằng giai đoạn cân bằng này sẽ không kéo dài quá lâu.” “Ừm!” Lăng Tiêu Thánh mẫu cũng gật đầu: “Đông Phương phân tích không sai, một khi Tiên Minh hoàn thành kế hoạch Nam Thiên Môn chắc chắn sẽ dẫn đầu phát động một vòng đại chiến Tiên giới mới.” “Nhưng chuyện này liên quan gì đến việc chủ động đem tiền nộp?!” Lăng Tiêu Tiên Đế nhịn không được nhíu mày, hoàn toàn không hiểu Đông Phương tiểu thư muốn làm gì.

“Báo cáo đế quân!” Đông Phương tiểu thư nói theo lời thoại kịch bản: “Ý của nô tỳ là, sắp tới sẽ là một giai đoạn hòa bình ngắn ngủi, chúng ta kiếm tiền không thể dựa vào võ lực để cướp, mà phải dùng trí tuệ để cướp, khiến mọi người cam tâm tình nguyện lôi tiền ra.” “Ồ?!” Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức hứng thú: “Ngươi nói kỹ xem, dựa vào trí tuệ để cướp như thế nào?!” “Rất đơn giản!” Đông Phương tiểu thư thong thả trả lời: “Đế quân có thể dùng danh nghĩa Lăng Tiêu Cung để mở tiệm cầm đồ (tiền trang), để mọi người đều đem tiền vào gửi.” “Tiền trang?!” Nụ cười trên mặt Lăng Tiêu Tiên Đế biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cứ ngỡ Đông Phương tiểu thư có cách gì hay, không ngờ chỉ là bảo hắn đi mở một cái tiệm cầm đồ.

“Đế quân, mở tiền trang chỉ là bước đầu tiên!” Đông Phương tiểu thư lại tiếp tục nói: “Sau khi người ta đem tiên tinh vào gửi, chúng ta lấy tiên tinh đó đi xây động phủ, sau đó đem cái động phủ chi phí mười vạn cực phẩm tiên tinh thổi giá lên thành một trăm vạn bán cho đám tán tu kia.” “Làm sao có thể!” Tô Uyển nhịn không được thốt lên: “Chi phí mười vạn mà bán một trăm vạn?

Đám tán tu đó đâu có ngu!” “Cái đó phải xem cô thao túng thế nào rồi!” Đông Phương tiểu thư kiên nhẫn giải đáp: “Ái tình là thứ thiêng liêng nhất thế gian, nên hễ thứ gì gắn mác tình yêu, dù giá cả tăng vọt gấp mấy lần thì người ta vẫn cam tâm tình nguyện chi tiền.

Còn về việc đám tán tu kia mua không nổi, tiền trang của chúng ta có thể cho họ vay tiền, chỉ cần trả trước mười vạn cực phẩm tiên tinh làm tiền cọc, chín mươi vạn còn lại chúng ta cho họ vay để ‘mua đơn’ cho tình yêu, sau đó còn có thể thu thêm chín mươi vạn tiền lãi, mỗi tháng chỉ cần trả vài ngàn cực phẩm tiên tinh là được.” “Đây mà là ái tình sao?!” Tô Uyển nghe mà ngây người, trong lòng thầm thốt lên “vãi chưởng”.

Chi phí mười vạn bán một trăm vạn đã đành, cuối cùng còn thu của người ta chín mươi vạn tiền lãi.

“Hay lắm!” Ánh mắt Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức sáng rực: “Đây không chỉ là ngành kinh doanh siêu lợi nhuận, mà còn có một bầy trâu ngựa liên tục cung cấp máu cho Lăng Tiêu Cung ta.” “Đế quân, thuộc hạ còn chưa nói xong!” Sau khi được Lăng Tiêu Tiên Đế cho phép, Đông Phương tiểu thư lại thao thao bất tuyệt: “Để đề phòng đám tán tu kia đột nhiên tỉnh ngộ, chĩa mũi nhọn trực tiếp vào Lăng Tiêu Cung ta, nô tỳ kiến nghị phân quyền cho các thế lực lớn ở Bắc Vực, để họ cũng được mở tiền trang, xây động phủ.

Họ thấy có tiên tinh để kiếm chắc chắn sẽ dốc hết sức đi ép tiệm tán tu, còn Lăng Tiêu Cung chúng ta cứ yên vị ở nhà thu thuế.

Nếu tán tu làm loạn quá dữ, đế quân cứ ra mặt tiêu diệt thế lực đó, không chỉ có thể danh chính ngôn thuận thu tiền tài của đối phương vào túi, mà còn có thể an ủi đám tán tu kia, kiếm được danh tiếng tốt, càng có thể cho các thế lực lớn ở Bắc Vực một bài học nhớ đời.” “Oa ha ha…” Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức cười lớn: “Bản đế cuối cùng cũng biết vì sao mẫu hậu lại coi trọng ngươi như vậy rồi, ngươi đúng là bảo bối mà ông trời ban cho Lăng Tiêu Cung ta!” “Đúng vậy!” Lăng Tiêu Thánh mẫu cũng xúc động không thôi.

Cứ ngỡ sắp tới Lăng Tiêu Cung phải sống khổ cực, không ngờ Đông Phương tiểu thư lại đem đến cho họ một trận đại phú quý từ trên trời rơi xuống.

“Thánh mẫu, đế quân quá khen rồi!” Đông Phương tiểu thư khiêm tốn một tiếng, rồi lại nói tiếp: “Hơn nữa bộ mô hình này có thể áp dụng vào rất nhiều nơi, chúng ta không chỉ có thể tung ra ‘xổ số động phủ’, mà còn có thể tung ra ‘xổ số tiên khí’, ‘xổ số trúc cơ’…” "Cái đậu xanh cũng được luôn à?!" Tô Uyển nghe mà trợn mắt hốc mồm, trong lòng không ngừng gào thét "Vãi chưởng".

Vốn tưởng rằng việc thu phí động phủ đã là giới hạn rồi, không ngờ ả còn có thể suy một ra ba, đem lối sống "trả góp" lan tỏa đến mọi phương diện của giới tu tiên. "Tốt, tốt lắm!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu vui mừng khôn xiết, càng nhìn Phương Đông tiểu thư càng thấy yêu thích.

Lúc đầu bà ta còn đang đau buồn vì tích lũy mấy đời của Lăng Tiêu Cung đã tan biến, nhưng sau khi nghe kế hoạch của Phương Đông tiểu thư, bà ta liền cảm thấy số tích lũy đó cũng chẳng thấm vào đâu. "Thánh Mẫu, đây mới chỉ là bề nổi thôi!" Phương Đông tiểu thư thấy lời thoại vẫn còn, bèn tiếp tục bổ sung: "Đợi đến khi những tán tu kia không có tiền trả, Lăng Tiêu Cung chúng ta có thể phát một bản thông cáo, bảo bọn họ rằng ra chiến trường có thể miễn trừ nợ nần."

"Diệu kế!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu lập tức vỗ tay khen hay: "Như vậy chúng ta có thể không tốn một xu nào mà chiêu mộ được một đám tán tu đi làm bia đỡ đạn rồi." "Cái này cũng quá tàn nhẫn rồi đi?!" Tô Uyển vẫn trợn mắt hốc mồm, không biết phải nói gì nữa.

Thời hòa bình làm trâu làm ngựa đã đành, không ngờ thời chiến tranh còn phải đi làm bia đỡ đạn. "Tàn nhẫn?!" Phương Đông tiểu thư nhịn không được liếc mắt một cái, ý bảo Thủy Hoàng vẫn còn chút lương tâm đấy, không giống như loại súc sinh nào đó, sau khi chết còn muốn ép rạch thêm một nhát. "Kế hoạch này quá tốt!" Lăng Tiêu Tiên Đế như trút được gánh nặng trong lòng, khóe miệng lập tức lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Đặc biệt là khi ông ta nhìn về phía Phương Đông tiểu thư, ánh mặt trời vừa vặn chiếu lên mặt ả, phát hiện giữa lông mày có chút giống Tâm Ngữ tiên tử, khiến ánh mắt ông ta lập tức xuất thần dừng lại. "Đế quân!" Phương Đông tiểu thư ghi nhớ lời dạy của Tần Phong, biết rằng sự thẹn thùng của nữ nhi thắng quá ngàn lời nói.

Chỉ thấy ả lập tức đỏ mặt cúi đầu, giả vờ ra vẻ thẹn thùng. "Khụ khụ!" Lăng Tiêu Tiên Đế nhận ra mình thất thố, lập tức ho khan một tiếng: "Phương Đông cô nương đúng là tuệ tâm xảo trí, làm nữ tì thật sự là quá khuất tài, bản đế hiện tại bổ nhiệm ngươi làm Phượng Nghi Lệnh của Lăng Tiêu Cung, địa vị chỉ dưới bản đế và Thánh Mẫu." "Đa tạ Đế quân!" Phương Đông tiểu thư lập tức thẹn thùng bái tạ, cũng không quên gửi tin nhắn vào trong nhóm.

Hình ảnh chuyển đổi...

Lý Cực nhận được tin nhắn của Phương Đông tiểu thư, bên cạnh hắn là Trần Tổ đang ngồi xếp bằng tu luyện.

Tuy nhiên lúc này mặt Trần Tổ đầy vẻ thống khổ, quanh thân thỉnh thoảng lại bốc ra từng luồng hắc khí.

Bởi vì hắn một hơi đã câu lưu nguyên thần của Quý Bác Đạt, Hạng Thiên Ca và Nam Cảnh Tiên Vương, mà tu vi bản thân lại hơi thấp nên đã bị phản phệ.

Hiểu đơn giản là dạo này đồ ngon nhiều quá, hắn ăn đến mức nghẹn rồi. "A Tổ, ngươi không sao chứ?!" Lý Cực ở bên cạnh lo lắng nói: "Thực sự không ổn thì ngươi cứ nôn ra hai cái đi, không cần thiết phải lấy mạng nhỏ của mình ra làm trò đùa đâu!" "Đàn ông không thể nói mình không ổn!" Mặt Trần Tổ nghẹn đến đỏ bừng, nhưng không có ý định bỏ cuộc, vẫn liều mạng thôi động Ám Ảnh Thần Thể, hóa thành từng sợi xích khóa chặt các nguyên thần lại.

Cuối cùng Trần Tổ vẫn dựa vào thuộc tính nghịch thiên của Ám Ảnh Thần Thể mà trấn áp được nguyên thần của Hạng Thiên Ca, Quý Bác Đạt và Nam Cảnh Tiên Vương.

Tuy nhiên cũng giống như nguyên thần của Vệ Kiệt trước đó, với tu vi hiện tại của hắn, căn bản không thể sử dụng trong chiến đấu, chỉ có thể coi đó như quân bài tẩy để đồng quy vu tận với kẻ thù. "Hô hô!" Trần Tổ thở hổn hển nói: "Lần này là đến cực hạn thật rồi, với tu vi hiện tại của ta, không thể câu lưu thêm nguyên thần của ai nữa." "Không được thì thôi!" Lý Cực chẳng mấy quan tâm nói: "Vừa rồi Phương Đông tiểu thư gửi tin nhắn tới, nói Lăng Tiêu Tiên Đế đã đồng ý phương án của Bệ hạ, nghĩa là thời gian tới Tiên giới sẽ bước vào một thời kỳ hòa bình ngắn ngủi." "Bệ hạ rốt cuộc là có ý gì?!" Trần Tổ có chút không hiểu: "Ngài ấy để Phương Đông tiểu thư tiềm nhập vào Lăng Tiêu Cung đáng lẽ là để phá hoại mới đúng, sao giờ lại giúp Lăng Tiêu Tiên Đế kiếm tiền?!" "Tâm tư của Bệ hạ sao ngươi và ta có thể nhìn thấu được?!" Ánh mắt Lý Cực đầy vẻ sùng bái: "Trong lúc ngươi tu luyện vừa rồi, Bệ hạ đã hạ đạt nhiệm vụ mới cho chúng ta, bảo chúng ta sau này đừng dồn trọng tâm vào biên cảnh nữa." "Tại sao?!" Trần Tổ lập tức sốt sắng: "Dạo này chúng ta đã kiếm được mấy triệu cực phẩm tiên tinh rồi, lợi nhuận kếch xù như vậy tại sao phải chuyển dịch trọng tâm?!" "Bởi vì Bệ hạ có con đường kiếm tiền ngon hơn!" Lý Cực lôi bàn tính vàng ra gảy: "Hiện tại Phương Đông tiểu thư đã thuyết phục được Lăng Tiêu Tiên Đế, cũng có nghĩa là các thế lực lớn ở Bắc Vực tiếp theo đều sẽ đầu tư vào các hạng mục tu hành như động phủ, tiên khí, đan dược, mà ý của Bệ hạ là tạo ra khái niệm 'Cổ phiếu tông môn'.

Một tông môn trị giá mười vạn cực phẩm tiên tinh, chúng ta sẽ thổi giá trị của nó lên mười triệu, mà các thế lực khác để chứng tỏ tông môn mình lớn mạnh, chắc chắn cũng sẽ điên cuồng dùng đòn bẩy tài chính." "Ý là sao?!" Trần Tổ đầy đầu dấu chấm hỏi, tỏ vẻ nghe không hiểu. "Ý rất đơn giản..." Lý Cực mở miệng giải thích: "Đây là một trò chơi chuyền bom.

Hiện tại có mười quả trứng gà, một xu một quả, ta bỏ ra mười xu mua hết, sau đó thả một quả ra bán với giá hai xu.

Mọi người thấy trên thị trường chỉ có một quả trứng, thế là thi nhau tăng giá.

Chờ đến khi giá lên tới mười xu một quả, ta lại đem chín quả còn lại bán hết, cuối cùng ôm chín mươi hai xu ung dung rời cuộc chơi." "Ta hiểu rồi!" Trần Tổ lập tức tỉnh ngộ: "Phương Đông tiểu thư để Lăng Tiêu Tiên Đế lợi dụng các thế lực lớn để vơ vét tiền của tán tu, sau đó chúng ta lại dùng khái niệm này để 'tay không bắt giặc' vơ vét tiên tinh của các thế lực lớn và những tán tu giàu có.

Bởi vì chúng ta không phải thuộc hạ của Lăng Tiêu Tiên Đế, nên không cần hoàn trả tiền của các thế lực lớn, cũng không cần chia chác bảy ba với tán tu, tóm lại tất cả đều là của mình!" "Tất cả đều là tiên tinh của Bệ hạ!" Lý Cực không quên đính chính: "Hiện tại Phương Đông tiểu thư được phong làm Phượng Nghi Lệnh của Lăng Tiêu

Cung, có sự giúp đỡ của ả, chúng ta sẽ rất nhẹ nhàng.

Mà sau khi chúng ta vơ vét sạch sẽ tiên tinh của Bắc Vực, Bệ hạ có thể mang danh nghĩa cứu rỗi chúng sinh mà tiến vào Bắc Vực rồi." "Cái đậu xanh cũng được luôn à?!" Trần Tổ nghe mà trợn mắt hốc mồm, phát hiện những kẻ chơi tâm bẩn thật sự là quá thâm.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy vô cùng may mắn vì mình sinh ra ở hạ giới Hoang Cổ, lúc gặp Tần Phong thì bên cạnh ngài ấy lại vừa vặn thiếu người, nếu không hắn thậm chí còn chẳng biết mình chết thế nào. "Được rồi, đi thôi!" Lý Cực cất bàn tính vàng, đã sắp không đợi được nữa rồi. "Nam Vực thì sao?!" Trần Tổ mở miệng hỏi: "Chúng ta ở Lăng Tiêu Cung có Phương Đông tiểu thư, ở Chiến Thần Điện cũng có Bạch Nhật, có nên cùng lúc khai phá thị trường Nam Vực không?!" "Không cần!" Lý Cực trả lời: "Bệ hạ nói Bạch Nhật không thích hợp làm loại chuyện này, chờ bên Lăng Tiêu Cung kiếm được tiền rồi, Long Ngạo Thiên tự nhiên sẽ bắt chước theo thôi." "Không thích hợp?!" Trần Tổ câm nín tại chỗ, phát hiện Tần Phong quá nuông chiều Bạch Nhật rồi... "Hắt xì!" Tần Phong nhịn không được hắt hơi một cái, cảm giác có người đang nói xấu sau lưng mình.

Chương 1665

Nhưng ngay sau đó hắn nhận được tin nhắn từ Phương Đông tiểu thư, báo rằng các khoản vay trả góp thế chấp cực hạn đã được quyết định, rất nhanh có thể thí điểm ở Bắc Vực.

Nếu không có gì bất ngờ, Long Ngạo Thiên ở Nam Vực cũng sẽ vì thiếu tiền mà bắt chước Lăng Tiêu Cung làm theo.

Ngay cả Tiên Minh ở Đông Vực gia đại nghiệp đại, lại là bên chiến thắng trong chiến dịch lần này, e rằng cũng khó lòng cưỡng lại sự cám dỗ của đồng tiền, chẳng bao lâu nữa cũng sẽ gia nhập vào cuộc vui này. "Tốt, tốt lắm!" Tần Phong nhận được tin xong, lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Chỉ cần khoản vay nhà ở được thực hiện, thì tiếp theo là sính lễ cưới hỏi, nhà gần trường, con nhỏ, thuốc thang, lao động không nghỉ, lương bổng không trợ giúp, thực phẩm bẩn... sẽ có thể lần lượt được sắp xếp lên rồi.

Ầm ầm!!

Hư không đột nhiên rung động một trận, gợn lên từng đạo sóng lăn tăn.

Chỉ thấy Tử Diên cùng các nữ nhân khác đang ngồi xếp bằng dưới gốc cây Bồ Đề cổ thụ, vây quanh Vô Thượng Thiên Thư, từng người một quanh thân đều lấp lánh tiên quang, tựa như Cửu Thiên Huyền Nữ giáng trần. "Không vui tí nào!" Tâm trạng Tần Phong lập tức không còn tươi đẹp nữa, bắt ấn quyết không ngừng điểm ra.

Ngay sau đó, trong Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh phía trước bùng lên một ngọn lửa vàng kim, không chỉ bao bọc tiên khí của hắn, thần khí của các nữ nhân, mà còn bao bọc cả Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình và

Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Mặc dù tiểu tiên thiên chí bảo đến Tiên giới đã có chút lỗi thời, nhưng sau khi được luyện khí sư nâng cấp luyện chế, dựa vào thuộc tính tiên thiên độc hữu, nó vẫn mạnh hơn thượng phẩm tiên khí quá nhiều.

Đương nhiên nếu gặp được luyện khí sư đỉnh cấp, còn có thể nâng lên một tầng thứ nữa, giống như Long Quân Bất Diệt Khải của hắn, có thể sánh ngang với Đế binh trong tay Tiên Đế. "Thật đáng tiếc!" Tần Phong nhịn không được thở dài một hơi, phát hiện mình thật sự quá thất bại.

Phi thăng lên Tiên giới bao nhiêu năm rồi, sở dĩ có thể nâng cấp Vô Trần Kiếm của tiểu Tam Tam lên cấp bậc thượng phẩm tiên khí, không phải dựa vào sự nỗ lực của chính mình để trở thành luyện khí sư cấp thần thoại, mà là nhờ vào đại tiên thiên chí bảo Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh này.

Mặc dù dùng bản hack khiến tâm hồn vui vẻ, nhưng đó là hành vi tự lừa mình dối người. "Dùng hack nguy hại quá lớn!" Tần Phong quyết định tẩy chay hành vi dùng hack này, sau này nếu Diệp Thần gie gie và những người khác dám dùng hack, hắn thấy một lần sẽ đánh một lần, đánh đến khi bọn họ không dám mở thì thôi.

Ngay sau đó Tần Phong lại nhanh chóng bắt từng đạo ấn quyết, tiếp tục sử dụng Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh để nâng cấp trang bị bên trong. "Khụ khụ..." Diệp Thần yếu ớt ho khan một tiếng, gian nan mở mắt ra.

Cũng không biết là do năng lượng hào quang của hắn không đủ, hay là phúc lợi của Thiên Tuyển Chi Tử đã bị Tần Phong vắt kiệt rồi, lần này hắn không được mỹ nữ xa lạ nào nhặt về nhà, mà đang yếu ớt nằm trong một đống bùn lầy lội. "Ha ha, ta vẫn còn sống!" Diệp Thần đột nhiên xoay người cười cuồng loạn: "Long Ngạo Thiên, cho dù ngươi là đệ nhất Tiên giới thì đã sao, cuối cùng chẳng phải vẫn không thể giết được Diệp Thần ta..." Nhưng hắn cười một lúc thì không cười nổi nữa.

Không phải hắn bẩm sinh không thích cười, mà là hắn nghĩ đến cảnh ngộ hiện tại của mình.

Mặc dù hắn một lần nữa khiêu chiến thành công, trốn thoát khỏi tay Long Ngạo Thiên, nhưng hiện tại hắn không chỉ trọng thương, mà còn đang ở trên địa bàn của Long Ngạo Thiên.

Có cảm giác giống như một con gà bị thương không thể cử động, bị ném vào chuồng chồn vậy. "Bình tĩnh, bình tĩnh!" Diệp Thần nhận ra nguy hiểm, cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại: "Mặc dù hiện tại bên cạnh ta không có một ai, lại ở trên địa bàn của Long Ngạo Thiên, cũng đã lạc mất đám Dịch Thiên Cơ, nhưng Diệp Long vẫn còn ở trong Chiến Thần Điện, có sự giúp đỡ của huynh ấy, ta nhất định có thể an toàn trở về Đông Vực." Nghĩ đến đây...

Diệp Thần lập tức gian nan từ trong lòng lấy ra máy liên lạc đơn tuyến với Diệp Long.

Mà lúc này Diệp Long đã đi tới khu đèn đỏ Nam Vực mà đám Tam Lộng đại sư nhiệt tình đề cử.

Nhìn các tiên tử trên lầu đang nỗ lực vẫy khăn lụa, hắn lập tức trải nghiệm được cảm giác như được về nhà. "Đại sư đề cử, đáng tin cậy!" Khóe miệng Diệp Long căn bản không nén nổi, ánh mắt không ngừng quét qua các tiên tử. "Nhìn một chút là được rồi, chúng ta phải đi thôi!" Thanh Thiên thấy Diệp Long không nhúc nhích, bèn mở miệng nhắc nhở: "Đừng quên lời dặn dò của Bệ hạ, giao thiệp với Diệp Thần tuyệt đối không được vào thanh lâu, sàn đấu giá và những nơi tương tự, nếu để Bệ hạ biết ngươi vào đó, không chết cũng phải lột một tầng da." "Ngươi đúng là nhát gan!" Diệp Long chẳng mấy quan tâm nói: "Hiện tại Bệ hạ đang ở tít Tiên Minh Đông Vực, cách chúng ta mười vạn tám nghìn dặm, làm sao ngài ấy biết chúng ta đã vào đây chứ?!" "Bệ hạ biết đấy!" Thanh Thiên mặt không cảm xúc nói: "Không chỉ biết ngươi đến khu đèn đỏ Nam Vực, mà còn biết lúc ở Tô Gia Thành ngươi cũng đã từng đi." "Ngươi mách lẻo?!" Diệp Long lập tức không còn bình tĩnh nổi: "Không phải chứ, Thanh Thiên, năm đó ngươi chẳng phải là người của ta sao?!" "Ta không mách lẻo!" Thanh Thiên vẫn mặt không cảm xúc: "Trách nhiệm của Hắc Băng Đài chúng ta là thu thập tình báo cho Bệ hạ, đây là công việc chuyên môn của ta." "Ngươi gọi cái này là công việc chuyên môn?!" Lòng Diệp Long lạnh toát.

Cứ ngỡ mình không có chức quan là do không hiểu nhân tình thế thái, ai ngờ còn có một đám đồng nghiệp đang rình rập đạp mình xuống. "Được rồi, đi thôi!" Thanh Thiên không chút do dự quay người bỏ đi, cảm thấy mỹ sắc chẳng qua chỉ là mây khói thoảng qua. "Thanh Thiên!" Diệp Long lưu luyến không rời quay đầu nhìn lại một cái, mặt đầy vẻ cầu xin: "Ngươi cứ để ta vào đi mà, ta nhanh lắm, thật sự rất nhanh sẽ ra thôi..." Đinh một tiếng!

Ngay khi Diệp Long đang cầu xin, máy liên lạc trong lòng vang lên. "Không lẽ linh tính như vậy sao?!" Mí mắt Diệp Long lập tức giật nảy, theo bản năng nhìn quanh quất.

Theo lời Tần Phong, sở sỹ không cho hắn đi thanh lâu và sàn đấu giá là vì tần suất Diệp Thần xuất hiện ở những nơi này rất cao, gặp phải sẽ dễ bị nhìn ra sơ hở, ảnh hưởng đến tỷ lệ thắng một trăm phần trăm. "Diệp Thần?!" Thanh Thiên quay đầu nhìn thoáng qua nói: "Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, Diệp Thần này lại trốn thoát thành công khỏi tay Long Ngạo Thiên rồi, xét về khoản chạy trốn, ta nguyện gọi hắn là mạnh nhất Tiên giới!" "Đừng bình luận nữa!" Diệp Long có chút khẩn trương hỏi: "Hiện tại Diệp Thần gọi tới, chắc chắn là đến cầu cứu, ta bắt máy xong phải nói thế nào đây?!" "Rất đơn giản!" Thanh Thiên thu hồi tầm mắt: "Hắc Băng Đài chúng ta dạo này khuếch trương rất nhanh, cũng đã cài cắm người vào các thế lực lớn ở Nam Vực, tuy nhiên đều là những nhân vật nhỏ không đáng chú ý, vừa vặn có thể dùng Diệp Thần để cày chiến tích." "Cái tên mày rậm mắt to này..." Diệp Long nhịn không được thầm mắng trong lòng.

Cứ tưởng Thanh Thiên là đứa trẻ thành thật, không ngờ bụng dạ cũng đầy mưu mô. "Còn có thể dùng hắn để thử nghiệm!" Thanh Thiên lại tiếp tục nói: "Xem thử Hắc Băng Đài mà chúng ta vất vả xây dựng lên còn tồn tại sơ hở gì không, để chúng ta tiện cải tiến sau này..." "Tội nghiệp Diệp Thần!" Diệp Long thầm mặc niệm cho hắn hai giây rưỡi, sau đó một giây nhập vai mở máy liên lạc.

Mà Thanh Thiên cũng lẳng lặng lùi sang một bên, nhường sân khấu biểu diễn cho Diệp Long.

Chỉ thấy sau khi cuộc gọi video được kết nối, mặt Diệp Thần đầy bùn đất, môi trắng bệch không còn một giọt máu, trên người thậm chí còn nứt ra như búp bê sứ, bị những lớp máu đông bao phủ. "Diệp Thần!!" Còn chưa đợi Diệp Thần mở miệng, Diệp Long đã như phát điên mà hỏi: "Sao đệ lại bị thương nặng như thế này?

Giờ đệ đang ở đâu?

Ta lập tức qua tìm đệ..." "Ta, ta không sao!" Diệp Thần nghe thấy giọng nói lo lắng cấp thiết của Diệp Long, nước mắt lập tức không ngừng trào ra.

Khác với hạng tiện nhân thích chơi não như Dịch Thiên Cơ, Diệp Long là người thực sự quan tâm hắn trên thế giới này, dù cách một màn hình vẫn có thể cảm nhận được sự quan tâm nồng đậm của đối phương. "Đệ đã thành ra thế này rồi còn bảo mình không sao?!" Ánh mắt Diệp Long tràn đầy vẻ đau lòng, sau đó bắt đầu tự trách: "Đều tại ta vô dụng, nếu không phải tin tức ta đưa cho đệ bị chậm, đệ cũng sẽ không bị thương nặng như vậy, đều là lỗi của ta..." Chát!

Chát!

Chát!

Để có thể làm tốt vai nam chính số một này, Diệp Long yêu cầu bản thân cực kỳ nghiêm khắc.

Chương 1666

Chỉ thấy trong mắt hắn không chỉ đong đầy nước mắt hối hận, mà còn giơ tay tự tát mạnh vào mặt mình mấy cái thật đau. "Vãi chưởng, chơi lớn vậy sao?!" Thanh Thiên đứng bên cạnh nhìn mà tim run rẩy, như thể cảm nhận được nỗi đau trên mặt mình vậy. "Diệp Long, đây không phải lỗi của huynh!" Diệp Thần vội vàng lên tiếng ngăn cản, sau đó đôi mắt đầy hận ý nói: "Ta nghi ngờ tất cả chuyện này đều là do Dịch Thiên Cơ giở trò quỷ, hắn tâm địa gian xảo để ta đối mặt trực diện với Long Ngạo Thiên, dùng ta để thu hút thù hận của Long Ngạo Thiên, sau đó hắn thừa cơ thoát thân." "Cái gì?!" Diệp Long thấy Diệp Thần hiểu chuyện như vậy, lập tức phẫn nộ nói: "Tên Dịch Thiên Cơ đáng chết, hắn cư nhiên hãm hại đệ như vậy, ta nhất định phải băm thây hắn vạn đoạn!" "Giờ không phải lúc nói chuyện này..." Diệp Thần không quên cảnh ngộ của mình, hít sâu một hơi nói: "Tình cảnh hiện tại của ta vô cùng tồi tệ, không chỉ trọng thương mà còn đang ở trên địa bàn của Long Ngạo Thiên, huynh có cách gì giúp ta thoát thân không?!" "Quả nhiên là đến cầu cứu!" Diệp Long trong lòng lập tức nắm rõ, sau đó sắc mặt kiên định nói: "Yên tâm, cho dù phải liều cái mạng này, ta cũng sẽ giúp đệ thoát thân trở về Đông Vực." "Diệp Long!" Diệp Thần thấy Diệp Long không chút do dự đồng ý, nước mắt như nước sông Hoàng Hà vỡ đê tuôn trào.

Thế nào là huynh đệ?!

Đây chính là huynh đệ sinh tử của hắn, phúc khí lớn nhất đời này của hắn! "Diệp Thần!" Diệp Long lại đổi giọng nói: "Đệ cũng biết hiện tại ta chỉ là một bồi luyện bình thường trong Chiến Thần Điện, năng lượng có thể điều động vô cùng hạn chế, cộng thêm việc chúng ta hiện tại cách nhau mười vạn tám nghìn dặm, sự giúp đỡ dành cho đệ lại càng ít đi, nên kết quả cuối cùng vẫn phải dựa vào chính đệ thôi." Nói xong... mặt Diệp Long đầy vẻ tự trách, như thể căm ghét sự yếu ớt của bản thân. "Ta hiểu!" Diệp Thần không những không giận, còn mặt đầy hối hận nói: "Nếu lúc đầu ta nghe lời huynh, không đi đánh lén Lăng Tiêu Cung, thì cũng không có nguy cục như ngày hôm nay..." "Diệp Thần, huynh đệ ta đừng nói lời khách sáo như vậy!" Diệp Long tiếp tục diễn màn huynh đệ tình thâm, bắt đầu dặn dò: "Dạo này ta dùng Ma Đồng khống chế không ít người, nhưng bọn họ đều là một đám Địa Tiên, không thể chi viện hỏa lực cho đệ được, chỉ có thể giúp đệ canh chừng động tĩnh của Chiến Thần Điện thôi." "Ta biết rồi..." Viền mắt Diệp Thần lại đỏ hoe, biết Diệp Long đã cố gắng hết sức rồi.

Dù sao Diệp Long hiện tại cũng chỉ là một bồi luyện bình thường, có thể lén lút tích cóp được chút gia nghiệp này đã không dễ dàng gì, vậy mà lần này để cứu hắn ra an toàn, huynh ấy đã không chút do dự đem toàn bộ vốn liếng ra.

Bất cứ ai có lương tri đều không thể không cảm động. "Đúng, chính là như vậy!" Thanh Thiên khẽ gật đầu, nhịn không được muốn vỗ tay cho Diệp Long.

Mặc dù bọn họ đã dựng xong khung sườn cho Hắc Băng Đài, nhưng không ai biết hiệu quả vận hành ra sao, liệu có bị phát hiện không, nên rất cần một người đến kiểm nghiệm thành quả.

Cho dù cuối cùng bị Chiến Thần Điện tra ra, cũng chỉ nghi ngờ lên đầu Diệp Thần, tưởng rằng kẻ đứng sau là thần toán Dịch Thiên Cơ, chứ không nghi ngờ đến đầu Tần Phong. "Thực ra đệ cũng không cần nản lòng, chúng ta vẫn còn cơ hội!" Diệp Long lại hóa thân thành quân sư, bắt đầu phân tích: "Hiện tại đệ là tội phạm truy nã số một của Chiến Thần Điện không sai, nhưng việc đệ trốn thoát khỏi tay Long Ngạo Thiên là sự thật, thế nhân cũng đều tưởng đệ đã công phá Lăng

Tiêu Cung, bên cạnh lại có đệ nhất thần toán Tiên giới phò tá, nên ở một mức độ nào đó, hiện tại đệ đã nổi đình nổi đám rồi, hoàn toàn có thể tự mình kéo lên một đội ngũ, trực tiếp khởi nghiệp trên địa bàn của Long Ngạo Thiên." "Khởi nghiệp?!" Thần sắc Diệp Thần hơi ngẩn ra, như thể tư duy đã được mở mang.

Lúc đầu hắn còn tức giận vì bị Tần Phong đổ vỏ, nhưng giờ nghe Diệp Long phân tích mới thấy, nổi tiếng theo kiểu tai tiếng cũng là nổi tiếng.

Cho dù cuối cùng khởi nghiệp ở Nam Vực thất bại, cũng có thể dùng bọn họ làm bia đỡ đạn, che chở cho mình an toàn trở về Đông Vực. "Đúng thế, khởi nghiệp!" Diệp Long khẳng định gật đầu, bưng lên một bát 'súp gà': "Lấy thân nhập cuộc, thắng trời nửa tử, sau trận chiến này, thiên mệnh thuộc về đệ!!" "Lấy thân nhập cuộc?

Thiên mệnh thuộc về ta?!" Thần sắc Diệp Thần đột nhiên nghiêm túc, uống cạn bát súp gà: "Huynh nói đúng, chỉ cần ta có thể vượt qua cửa ải này, an toàn trở về Đông Vực, vậy ta chính là thiên mệnh sở quy, đánh bại Long Ngạo Thiên về danh tiếng." "Đúng vậy, đệ chính là thiên mệnh sở quy!" Diệp Long vừa không ngừng rót súp gà, vừa gửi tin nhắn vào trong nhóm.

Hiện tại kế hoạch tẩy sạch Nam Vực của Tam Lộng đại sư vẫn chưa kết thúc, nội gián cài cắm ở các thế lực lớn cũng chưa thăng chức, rất cần mượn danh hiệu của Diệp Thần gie gie và Dịch Thiên Cơ để hoàn thành nhiệm vụ.

Dù sao hai người bọn họ hiện tại đã tiếng xấu vang xa, lại còn là tội phạm truy nã số một của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, ngược lại bọn họ đều là người tốt trong sạch, nhất định phải giữ gìn thanh danh của mình cho thật tốt. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư sau khi biết tin, lập tức vui vẻ chắp tay trước ngực.

Lúc đầu lão còn đang nghĩ tổ hợp Diệp - Cơ tách ra rồi, bọn họ sẽ lấy danh nghĩa của ai để đi làm, không ngờ Diệp Long lại mang đến cho bọn họ một bất ngờ lớn như vậy, không chỉ có thể định vị tọa độ của Diệp Thần bất cứ lúc nào, mà còn dụ dỗ hắn đi chiêu binh mãi mã khởi nghiệp. "Đây chính là sức mạnh của đội ngũ chuyên nghiệp sao?!" Đàm Lực thần sắc có chút hốt hoảng.

Nếu không phải chính hắn trải nghiệm, thì vạn lần cũng không dám tin, một đám Địa Tiên vừa phi thăng lại có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy.

Không chỉ phối hợp nhịp nhàng, mà còn đứng từ góc độ có lợi cho đối phương để giúp phân tích vấn đề, khiến người ta không kịp đề phòng.

Mà ngay khi đội ngũ chuyên nghiệp chuẩn bị làm một vố lớn, Dịch Thiên Cơ đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ... "Hử?!" Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức nhíu mày nhìn qua, có thể cảm nhận được đối phương đến đây với ý đồ xấu. "Ngươi là Dịch Thiên Cơ?!" Tô Phỉ đánh giá người trước mặt, thử thăm dò hỏi. "Dịch Thiên Cơ?!" Đội ngũ chuyên nghiệp trong lòng chấn động, cảm thấy có chút khó tin.

Nên biết rằng, bọn họ đều sở hữu Tiên Nô Pháp Ấn mà Thủy Hoàng ban cho, ngoài việc nhận được gấp năm lần chiến lực gia trì, còn sở hữu nhiều thuộc tính như nhân quả không dính thân, cảm ứng sát khí.

Giống như thư mục ẩn chứa tài liệu học tập trong máy tính vậy, sao có thể bị Dịch Thiên Cơ trực tiếp tìm ra được chứ?! "Đúng vậy, ta chính là Dịch Thiên Cơ!" Dịch Thiên Cơ như để kiểm chứng suy đoán của mọi người, sự phẫn nộ trong mắt không hề che giấu: "Các ngươi chính là thuộc hạ của Tần Phong phải không??" "Hắn làm sao tìm được chúng ta?!" Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức nhìn nhau, trong lòng cũng cảnh giác lên.

Cứ ngỡ Dịch Thiên Cơ đã bị bọn họ nắm thóp hoàn toàn, không ngờ đối phương quả thực có chút bản lĩnh, cư nhiên có thể tìm ra bọn họ một cách chính xác giữa biển người mênh mông.

Hèn chi Bệ hạ lần này lại điên cuồng như vậy, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải tiêu diệt Dịch Thiên Cơ. "A di đà phật!" Tâm thái của Tam Lộng đại sư vô cùng tốt, chắp tay nói: "Bần tăng không biết thí chủ đang nói gì, chúng ta chỉ là một đám tán tu mà thôi, không quen biết Tần Phong nào cả." "Còn giả vờ?!" Dịch Thiên Cơ lạnh lùng nói: "Ta tuy không biết các ngươi che giấu thiên cơ bằng cách nào, nhưng các ngươi lại bỏ sót Tô Phỉ, nữ nhi nhà họ Tô." "Tô Phỉ?!" Đội ngũ chuyên nghiệp thần sắc ngẩn ra, đồng loạt nhìn về phía Tô Phỉ.

Mặc dù Tô Phỉ không có Tiên Nô Pháp Ấn bảo hộ, nhưng hình như cô ta cũng chẳng đóng vai trò gì trong đội ngũ chuyên nghiệp, sao lại bị Dịch Thiên Cơ nhắm trúng chứ?!

Hay là Tô Phỉ thông phong báo tín, bán đứng đội ngũ chuyên nghiệp rồi?! "Tôi không có..." Tô Phỉ như nhìn thấu suy nghĩ của mọi người, vội vàng xua tay ra hiệu mình không phải gián điệp. "Ta tin nàng!" Đàm Lực ghi nhớ sứ mệnh của mình, nắm chặt bàn tay nhỏ của Tô Phỉ, như thể nắm chặt chiến đao của chính mình. "Đàm Lực!" Tô Phỉ ngước mắt nhìn lên, viền mắt bắt đầu hoen lệ.

Vốn dĩ cô ta đã không còn tin vào tình yêu nữa, chỉ mong quãng đời còn lại tìm được một gã khờ nào đó bảo vệ mình và con, không ngờ ông trời vẫn thích trêu đùa người như vậy, để cô ta gặp được một gã khờ chân tình như Đàm Lực. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư vẫn giả ngu giả ngơ: "Dịch thí chủ, có phải ngươi có hiểu lầm gì với chúng ta không?

Chúng ta thực sự không biết Tần Phong nào cả." "Các ngươi không cần phải giả vờ ở đây nữa!" Dịch Thiên Cơ lạnh lùng nói: "Dạo này ta đã tĩnh tâm xâu chuỗi lại mọi chuyện, còn biết được nữ nhi nhà họ Tô là Tô Phỉ đã giúp người ngoài vét sạch bảo khố nhà họ Tô, chỉ riêng điểm này thôi ta đã đoán chắc chuyện này không đơn giản, thế là ta lần theo manh mối này tìm được các ngươi.

Mà khi ta diễn toán lai lịch của các ngươi thì phát hiện, các ngươi cư nhiên giống như thuộc hạ của Tần Phong, có thể che giấu thiên cơ, nên ta dám khẳng định một trăm phần trăm, các ngươi chính là thuộc hạ của Tần Phong." "Đậu má, còn có thể chơi như vậy sao?!" Mộc Tú lập mã văng tục một tiếng, vỗ trán kêu thảm vì sơ suất.

Giống như thư mục chứa tài liệu học tập, tuy đã ẩn thư mục đi nhưng lại quên xóa lịch sử duyệt web. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Nếu các hạ đã lợi hại như vậy, xem ra không thể để ngươi sống nữa rồi!" Nói xong... sự từ bi trong mắt Tam Lộng đại sư biến mất, trực tiếp rút ra khẩu 'Nam Vô Bồ Tát'. "Một tên Địa Tiên mà cũng dám càn rỡ!" Dịch Thiên Cơ lạnh lùng hừ một tiếng, trong lòng cảm thấy vô cùng khinh thường.

Khác với loại thuật sĩ huyền môn yếu đuối như Mộc Tú, hắn là thiên kiêu xếp thứ mười chín trên bảng thiên tư võ tu, hiện tại càng có tu vi Tiên Quân đỉnh phong, cùng với Thiên Nhãn trong truyền thuyết.

Chương 1667

Mặc dù xếp hạng của Đàm Lực cao hơn hắn, nhưng hiện tại chỉ mới có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, căn bản không tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với hắn.

Còn về Tô Phỉ cảnh giới Tiên Vương, đang mang thai dẫn đến thực lực giảm mạnh, cũng tương tự không tạo thành uy hiếp. "Phật dạy: Đừng có trang bức, trang bức sét đánh đấy!" Tam Lộng đại sư không rảnh nói lời vô ích, nhắm thẳng Dịch Thiên Cơ mà nã đạn.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Tiếng súng thanh thúy vang lên, từng luồng hỏa xà cấp tốc bắn ra. "Đây là...

ám khí?!" Dịch Thiên Cơ nhíu mày, cơ thể theo bản năng né tránh.

Mặc dù hắn chưa từng thấy loại tiên khí này, nhưng lại có thể cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm, như thể bị bắn trúng sẽ nát một mảng, chết một mảng.

Ầm ầm!!

Ngay khi Dịch Thiên Cơ tưởng rằng đã né được ám khí, tiếng nổ đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên bên tai.

Chỉ thấy những viên đạn năng lượng bắn ra trước mắt lập tức vỡ vụn, từng luồng lửa cũng nhanh chóng bao phủ lấy hắn, nhiệt độ kinh khủng không ngừng nung nấu làn da. "A!!" Dịch Thiên Cơ không kịp đề phòng, phát ra tiếng thảm thiết thê lương.

Chỉ thấy nhiệt độ nóng bỏng thuận theo lỗ chân lông cưỡng ép khoan vào trong, cảm giác thiêu đốt đau đớn vô cùng lan tỏa khắp tứ chi bách hài, đau đến mức khuôn mặt trực tiếp vặn vẹo lại với nhau.

Tuy nhiên Tiên Quân đỉnh phong vẫn là Tiên Quân đỉnh phong, loại sát thương mức độ này vẫn chưa thể đánh bại được hắn.

Bành một tiếng!

Một luồng năng lượng từ trong cơ thể Dịch Thiên Cơ bộc phát, trực tiếp đánh bật ngọn lửa đang bao phủ ra.

Chỉ có điều còn chưa đợi hắn mở ra Thiên Cơ Kỳ Môn của mình, khí tức xung quanh đã lập tức hỗn loạn, cũng làm nhiễu loạn cục diện Thiên Cơ Kỳ Môn dưới chân hắn. "Chuyện gì thế này?!" Sắc mặt Dịch Thiên Cơ biến đổi mạnh, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Mộc Tú.

Chỉ thấy Thiên Cơ Kỳ Môn Cục của Mộc Tú đã mở ra, cưỡng ép làm nhiễu loạn thiên cơ xung quanh hắn, muốn dẹp loạn phản nghịch ít nhất cần hai giây rưỡi. "Ngại quá!" Khóe miệng Mộc Tú nhếch lên: "Thiên Cơ Kỳ Môn của ngươi, ta cũng đã học được rồi!" "Sao ngươi lại biết Thiên Cơ Kỳ Môn Cục?!" Dịch Thiên Cơ đầy mặt chấn kinh trợn tròn mắt, thực sự không dám tin vào mắt mình.

Nên biết rằng, Thiên Cơ Kỳ Môn Cục là tiên thiên công pháp mà hắn ngộ ra từ trong bụng mẹ, sau đó lại trải qua hậu thiên không ngừng cảm ngộ, cuối cùng mới thôi diễn thành Thiên Cơ Kỳ Môn Cục như hiện tại.

Hơn nữa hắn còn chưa từng thu đồ đệ, trên đời đáng lẽ chỉ có mình hắn biết mới đúng. "Không đúng, phân thân!" Dịch Thiên Cơ bỗng nhiên phản ứng lại: "Ngoài bản thể của ta biết Thiên Cơ Kỳ

Môn ra, phân thân của ta cũng biết Thiên Cơ Kỳ Môn Cục, nghĩa là Tần Phong lúc trước không chỉ diệt phân thân của ta, mà còn sử dụng sưu hồn thuật của Ma đạo đối với nó?!" Nghĩ đến đây... giá trị nộ khí trong lòng Dịch Thiên Cơ lập tức đầy thanh, khí tức quanh thân cũng bắt đầu sôi sục, Thiên Cơ Kỳ Môn Cục dưới chân cũng đang nhanh chóng hình thành. "Ta, ta sắp không chịu nổi nữa rồi!" Cơ thể Mộc Tú bắt đầu run rẩy, gian nan thốt ra một câu.

Mặc dù hắn đã học được Thiên Cơ Kỳ Môn Cục của Dịch Thiên Cơ, nhưng ngặt nỗi lại là học tập hậu thiên, không thể đạt tới cảnh giới đại viên mãn, hễ gặp bản gốc là như lợn nái gặp lợn đực, chỉ có thể dựa vào việc 'cởi áo' khống chế cứng được hai giây rưỡi, tiếp theo sẽ bị đè xuống đất ăn đòn đơn phương thôi... "Yên tâm, giao cho ta!" Nhậm Hoàn đột nhiên xuất hiện sau lưng Dịch Thiên Cơ, Ngư Tràng kiếm trong tay lóe lên từng trận hàn quang. "U Minh Quỷ Ảnh Quyết!!" Sắc mặt Dịch Thiên Cơ không khỏi biến đổi, không ngờ có người có thể luyện thành loại thần công này, còn lặng lẽ không một tiếng động mò đến sau lưng lão.

Tuy nhiên Địa Tiên vẫn là Địa Tiên, dù cho bị đối phương áp sát sau lưng cũng vẫn không thể tạo thành bao nhiêu uy hiếp đối với lão.

Chỉ thấy lão dưới chân khẽ dùng lực, mang theo thân hình hơi xoay chuyển, thành công né tránh một kiếm đâm tới của Nhậm Hoàn. "Đây chính là thiên kiêu trên Thiên Tư Bảng sao?!" Trái tim nhỏ của Nhậm Hoàn lập tức run rẩy một hồi, cảm nhận được sự đáng sợ của thiên kiêu Thiên Tư Bảng.

Chính mình đã mò tới tận sau lưng lão, khoảng cách giữa đôi bên chỉ có vài centimet, thế mà đối phương vẫn có thể nhẹ nhàng né tránh, đáng sợ hơn bất kỳ kẻ thù nào hắn từng gặp trước đây.

Nhưng cũng may sau khi một đòn không trúng, hắn không có ý định đâm kiếm thứ hai, cũng không phù hợp với nguyên tắc sát thủ của mình, dứt khoát chọn cách ẩn thân rút lui. "Còn muốn chạy!!" Trong mắt Dịch Thiên Cơ lóe lên hàn quang, khí tức quanh thân ngày càng sôi sục. "Ngươi có phải đã quên ta rồi không!?" Đại đao trong tay Đàm Lực đã sớm khát khao khó nhịn, lộ ra một nụ cười thị huyết rồi chém xuống.

Ong!

Ong!

Một tiếng đao minh kinh thiên động địa đột nhiên vang vọng, đao khí khủng khiếp hóa thành cuồng phong quét sạch toàn trường.

Ngay sau đó, từ trong đại đao bùng phát ra thế khai thiên lập địa, đao thế bàng bạc vô cùng hóa thành đao quang xuyên thấu vòm trời, giống như ngân hà từ chín tầng trời đổ xuống, mang theo đao khí cuồn cuộn cấp tốc chém thẳng. "Lũ kiến hôi chết tiệt!" Dịch Thiên Cơ thấy Thiên Cơ Kỳ Môn trì trệ không thể mở ra, đương trường liền gấp đến đỏ mắt, trực tiếp tức giận mở ra Thiên Nhãn.

Chỉ thấy Thiên Nhãn nơi mi tâm lão đột nhiên hiện lên một đạo kim quang, bên trong thai nghén một luồng năng lượng khủng bố hủy thiên diệt địa, khiến trời đất điện chớp lôi minh, giống như cảnh tượng mạt thế khi thần phạt giáng xuống.

Hưu một tiếng!!

Một đạo kim quang từ Thiên Nhãn bắn ra, nhắm thẳng về phía Đàm Lực.

Nó mạnh hơn Thiên Đạo Chi Quang bắn ra từ Thiên Nhãn của Tần Phong, rõ ràng đã được thôi diễn tiến giai, dũng động một luồng khí tức Đại Đạo cực mạnh. "Mạnh quá!" Sắc mặt Đàm Lực lập tức ngưng trọng, không chút giữ sức mà chém ra một đao.

Oanh long long!!

Chương 1668

Đòn tấn công của đôi bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc kèm theo bão tố năng lượng quét sạch trời đất, hỏa quang ngút trời sinh ra càng làm rực rỡ cả bầu trời. "Phụt!!" Đàm Lực lập tức phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể càng không khống chế được mà bay ngược ra ngoài.

Nếu không phải xếp hạng của hắn cao hơn Dịch Thiên Cơ, cộng thêm Vu tộc bẩm sinh máu trâu, thì đòn vừa rồi tuyệt đối đã đưa hắn đi gặp tổ tiên. "Đàm Lực, huynh không sao chứ?!" Tô Phỉ lo lắng như lửa đốt, vội vàng đỡ lấy hắn. "Ta không sao!" Đàm Lực gạt đi vệt máu ở khóe miệng, đưa tay chắn Tô Phỉ ra sau lưng.

Ngay sau đó, không biết là bị đánh đến phát hỏa, hay là do huyết mạch Vu tộc tự mang thuộc tính gặp mạnh thì càng mạnh, khí tức quanh thân hắn cũng theo đó bắt đầu tăng vọt. "Lão Đàm sắp đột phá Thái Ất Kim Tiên rồi!" Nhóm chuyên nghiệp trong lòng kinh hãi, đồng loạt nhìn qua. "Muốn đột phá?!" Dịch Thiên Cơ lạnh lùng cười nói: "Tần Phong hại ta thảm như vậy, hôm nay ta sẽ giết các ngươi để thu chút lợi tức trước, đợi ngày sau mới đi tìm Tần Phong tính sổ tổng." "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp một tay hành lễ nói: "Dịch thí chủ, ngươi đã rơi vào sân niệm, chớ có chấp mê bất ngộ nữa..." "Trọc lừa, bớt lải nhải đi!" Dịch Thiên Cơ không khách khí cắt ngang, khí tức quanh thân lại bắt đầu dũng động, chuẩn bị mở ra Thiên Cơ Kỳ Môn cục của mình lần nữa. "Nếu thí chủ nghe không hiểu Tiểu Thừa Phật Pháp, vậy thì bần tăng cũng biết chút Đại Thừa Phật Pháp, có thể độ người thăng thiên..." Tam Lộng đại sư trong một giây chuyển sang trạng thái phong ma, trực tiếp lôi Bần Do Đạn ra. "Vãi chưởng, trọc lừa sắp phát điên rồi!" Sắc mặt Mộc Tú và Nhậm Hoàn biến đổi, vội vàng kéo Tô Phỉ lùi lại. "A Lực!" Tô Phỉ đầy mặt lo lắng, muốn mang Đàm Lực đi cùng.

Nhưng Đàm Lực đã tiến vào trạng thái tích lực, quanh thân dũng động một đạo hồng quang, kèm theo năng lượng khủng bố khiến người ta không thể lại gần.

Đát!

Đát!

Đát!

Tam Lộng đại sư không chút do dự bóp cò, từng viên Bần Do Đạn phun ra lửa lam, giống như sao băng từ trời cao vạch phá hư không. "Đây là cái gì!?" Sắc mặt Dịch Thiên Cơ hơi biến đổi khi thấy mật độ dày đặc của Bần Do Đạn bắn tới.

Khác với đạn năng lượng trước đó của Tam Lộng, lần này Bần Do Đạn khiến lão cảm thấy bất an.

Tuy nhiên do Thiên Cơ Kỳ Môn cục đã mở ra được một nửa, lão không thể di chuyển vị trí, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bần Do Đạn bắn về phía mình.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên liên tiếp, những đám mây nấm ngút trời hết đóa này đến đóa khác nở rộ, như muốn bao phủ cả đất trời.

Cảm giác sợ hãi và bất an vô tận khiến người ta như đang ở địa ngục không lối thoát. "May mà chạy nhanh!!" Mộc Tú và Nhậm Hoàn sợ đến mức tim đập thình thịch, suýt chút nữa đã bị hỏa lực của Tam Lộng bao phủ. "Cái, cái này..." Tô Phỉ kinh ngạc đến há hốc mồm.

Đừng nhìn Bần Do Đạn có kích thước không lớn, nhưng mỗi một viên đều là cấp bậc Hạ phẩm Tiên khí, uy lực sau khi nổ tương đương với một Địa Tiên tự bạo.

Nếu một Địa Tiên tự bạo thì chẳng là gì, nhưng nếu là ba ngàn sáu trăm Địa Tiên cùng tự bạo, thì dù là cường giả Tiên Quân cảnh cũng phải trầy da tróc vảy. "Tên trọc lừa đáng chết!" Dịch Thiên Cơ hoàn toàn rơi vào trạng thái phát điên, lửa thiêu khiến mặt lão vặn vẹo.

Nhưng lão không có ý định nhận mệnh, gian nan kết ra một đạo chỉ quyết, tiên lực quanh thân cũng theo đó cuồn cuộn như thủy triều.

Oanh long long!

Mây gió biến sắc, điện chớp lôi minh.

Chỉ thấy lấy Dịch Thiên Cơ làm trung tâm, vô số phù văn thần bí hiện ra, cấu thành một Cửu Cung Bát Quái trận tỏa ra hào quang kỳ dị, bao trùm toàn bộ nhóm chuyên nghiệp vào trong. "Đây chính là Thiên Cơ Kỳ Môn?!" Mộc Tú lập tức lộ ra vẻ si mê nhìn Thiên Cơ Kỳ Môn dưới chân Dịch Thiên Cơ.

Tinh thần lấp lánh, bát quái luân chuyển.

Âm dương nhị khí đan xen nhau, hình thành một luồng sức mạnh vừa mạnh mẽ vừa khó lường.

Không gian xung quanh dường như bị lực lượng này bóp méo, tỏa ra chấn động khiến người ta rùng mình.

Mà Dịch Thiên Cơ đứng ở giữa, giống như thần linh nắm giữ thiên địa, có thể thấu hiểu quỹ đạo vận hành của phương trời đất này, hóa giải mọi ẩn số chưa biết. "Chỉ dựa vào đám Địa Tiên các ngươi mà cũng muốn giết ta!" Dịch Thiên Cơ cuối cùng cũng nắm giữ quyền chủ động, dường như muốn trút bỏ cơn giận tích tụ bấy lâu. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư lại khôi phục dáng vẻ từ bi, cất Nam Mô Bồ Tát đi, chắp tay nói: "Dịch thí chủ, bần tăng muốn đính chính một chút, chúng ta không phải muốn giết ngươi, mà là muốn gây ra động tĩnh để lộ diện ngươi, đừng quên, bây giờ ngươi là tội phạm truy nã số một của Chiến Thần Điện, tố cáo ngươi có thưởng đấy!" "Hắc hắc..." Nhậm Hoàn lập tức nhếch môi: "Đụng đến chúng ta, ngươi coi như đá phải tấm sắt rồi..." "Cái gì?!" Dịch Thiên Cơ giật mình, vội vàng nhìn ra xung quanh.

Chỉ thấy trận đánh vừa rồi tuy không gây ra thương hại thực chất cho lão, nhưng vì từng đám mây nấm bốc lên quá rực rỡ, đã thành công thu hút các tán tu gần đó. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay nói: "Đa tạ Dịch thí chủ chủ động đưa tới cửa, cung cấp cho chúng ta tiền trợ cấp đi chơi phố hoa tháng sau." "Ngươi là người tốt đấy!" Nhậm Hoàn đầy mặt cảm kích: "Ta thay mặt các tiên tử tỷ tỷ có thân thế đáng thương ở phố hoa, cảm ơn Dịch đại sư đã hy sinh thân mình mang tiền cứu trợ tới." "Lũ kiến hôi đáng chết!!" Dịch Thiên Cơ tức đến đỏ mắt lần nữa, uy áp Tiên Quân khủng bố bùng phát.

Vốn tưởng sau khi mở Thiên Cơ Kỳ Môn cục là có thể dễ dàng nắm thóp sinh tử của đám kiến hôi này, không ngờ từ đầu tới cuối người ta đã chẳng định liều mạng với lão, mà là nhắm vào việc gây động tĩnh để lấy tiền thưởng. "Không xong!" Sắc mặt nhóm Tam Lộng biến đổi, có cảm giác bất lực của cá nằm trên thớt.

Trong lòng họ cũng bắt đầu do dự, có nên sử dụng thuật triệu hồi mạnh nhất, gọi Tần Phong từ Đông Vực Tiên Minh tới đây không.

Đúng lúc này, một tiếng ầm vang dội!!

Không biết là Đàm Lực cảm ứng được đồng đội gặp nguy hiểm, hay là tiếc tiền thưởng sắp đến tay, một tiếng nổ lớn như khai thiên lập địa vang lên từ trong cơ thể hắn.

Ngay sau đó, ba đóa kim hoa rực rỡ trôi nổi trên đỉnh đầu, cùng với năm luồng khí thế hùng hồn chạy dọc quanh thân như năm con cự long gào thét, tỏa ra uy áp khiến người ta run sợ, kèm theo một luồng khí tức Đại Đạo huyền ảo. "Lão Đàm đột phá rồi!" Nhóm chuyên nghiệp kích động đến mức suýt khóc, biết tiền trong túi mình đã giữ được.

Chỉ thấy từ trong cơ thể Đàm Lực bùng phát một luồng khí tức vô nhị, mạnh hơn trước rất nhiều, như cuồng phong quét sạch tám phương, khiến không gian xung quanh cũng phải rung chuyển. "Dịch Thiên Cơ, ta liều mạng với ngươi!" Đàm Lực như sợ người khác không biết đối phương là ai, đột phá xong liền gào lên một tiếng, đại đao trong tay phun hàn mang như muốn xé rách hư không.

Chương 1669

Oanh long long!!

Đại đao trong tay Đàm Lực chém xuống cực nhanh, một đạo đao mang sắc lẹm phá không lao ra.

Đao mang đi qua, hư không chấn động kịch liệt, phát ra tiếng nổ đinh tai. "Mạnh quá!!" Tô Phỉ lập tức phấn khởi, có thể cảm nhận được Đàm Lực ngày càng cường đại.

Nhưng khác với cảnh tượng sơn hà tan nát, đất đai rạn nứt trong tưởng tượng, theo trận bàn dưới chân Dịch Thiên Cơ xoay chuyển, đao mang sắc lẹm kia trong nháy mắt tan biến giữa trời đất, như thể chưa từng xuất hiện. "Vãi, mạnh vậy sao?!" Tam Lộng đại sư lập tức thốt ra một câu chửi thề, không ngờ Đàm Lực đột phá xong vẫn không ăn thua.

Đồng thời, hắn cũng bắt đầu nhớ Hạng Thiên Ca.

Người ta không chỉ có thiên tư võ tu xếp hạng cao hơn Dịch Thiên Cơ, mà còn đặc biệt hiểu lễ nghĩa, cho bọn hắn cơ hội mở miệng nói chuyện.

Không giống Dịch Thiên Cơ này, vừa lên là trực tiếp ra tay, bất kể nói gì cũng không tin, đến cả sự tin tưởng cơ bản giữa người với người cũng không có. "Đây mới là Thiên Cơ Kỳ Môn thực sự!" Khác với vẻ kinh hãi của đám Tam Lộng, Mộc Tú ở bên cạnh nhìn đến như si như dại.

Tuy hắn đã học được Thiên Cơ Kỳ Môn cục của Dịch Thiên Cơ, nhưng có rất nhiều biến hóa vẫn chưa hiểu, hôm nay thấy lão đích thân diễn luyện, mới hiểu ra nguyên lý vận hành bên trong.

Kết hợp với nghiên cứu và hiểu biết của mình về Dịch Kinh Bát Quái, hắn tự tin có thể thôi diễn ra một bộ Thiên Cơ Kỳ Môn của riêng mình. "Dịch Thiên Cơ, ta liều mạng với ngươi!" Đàm Lực lại gào lên một tiếng, trong nháy mắt thoát khỏi sự trói buộc, một lần nữa vung đao chém về phía Dịch Thiên Cơ. "Chết tiệt!!" Sắc mặt Dịch Thiên Cơ vô cùng khó coi.

Tuy Đàm Lực đột phá Thái Ất Kim Tiên xong vẫn không gây được bao nhiêu uy hiếp cho lão, nhưng lão cũng không thể tùy ý nhào nặn như trước, mà cần tốn chút thời gian mới có thể hạ gục được.

Mà tình huống hiện tại là, lão căn bản không có nhiều thời gian như vậy.

Lúc này, các tán tu xung quanh cũng nghe thấy tiếng hét, bắt đầu chỉ trỏ. "Các ngươi xem, đúng là Dịch Thiên Cơ kìa!" "Dưới chân lão là Thiên Cơ Kỳ Môn cục phải không?

Quả nhiên như lời đồn, có thể biến hóa tùy tâm sở dục!" "Chẳng phải nói Dịch Thiên Cơ giết người không bao giờ tự mình ra tay sao?

Sao hôm nay lại đích thân giết đám người này?!" "Đúng vậy!

Dịch đại sư sao lại phải tự mình động thủ?!" "Tiên giới đệ nhất thần toán sao mà chúng ta nhìn thấu được, nếu chúng ta biết lão nghĩ gì thì đã chẳng phải là tán tu bình thường, mà là kiêu hùng làm mưa làm gió thiên hạ rồi." "Đừng quan tâm mấy cái đó nữa, mau đi tìm người đi!" "Đúng vậy, Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung đã liệt lão vào tội phạm truy nã số một, tiền thưởng cao đến đáng sợ." "Tiền thưởng đúng là cao thật, nhưng người này là Dịch Thiên Cơ đấy!" Vì Dịch Thiên Cơ hiện tại quá nổi tiếng, khiến các tán tu quan chiến không ai dám tiến lên.

Nhưng may mà Tam Lộng cũng chẳng trông cậy vào đám tán tu này, đã sớm dùng Tiên Nô Pháp Ấn thông báo cho Bạch Nhật, bảo hắn mau tới đây phát tiền thưởng.

Bạch Nhật sau khi nhận được tin tức cũng hành động rất nhanh, lập tức thông báo cho nhân viên vây bắt gần đó, vừa thấy Dịch Thiên Cơ là lao thẳng tới. "Quan phủ tới kìa!" Tam Lộng đại sư sợ bị người khác cướp công, lập tức gọi lớn: "Là chúng ta phát hiện ra tên tội phạm truy nã này đấy, các ngươi mau qua đây, chúng ta sắp trụ không nổi rồi." "Kiên trì lên!" Đệ tử Chiến Thần Điện lao tới nói: "Chỉ cần các ngươi cầm chân được Dịch Thiên Cơ, tiền thưởng một đồng cũng không thiếu của các ngươi đâu." "Các ngươi cứ chờ đó cho ta!" Dịch Thiên Cơ tức đến nghiến răng, dứt khoát chọn cách quay người bỏ chạy.

Tuy lão hiện tại có năng lực tiêu diệt đám Tam Lộng, nhưng ngặt nỗi đệ tử Chiến Thần Điện đã kéo đến từ khắp nơi, nếu không chạy ngay thì lát nữa muốn chạy cũng không kịp. "Cuối cùng cũng đi rồi!" Nhậm Hoàn thở phào một hơi: "Nếu không phải tên này đầu óc không bình thường, thì với bản lĩnh Huyền môn này, chúng ta e là chết rất thảm." "Ngươi sai rồi!" Mộc Tú lên tiếng: "Lão không phải đầu óc không bình thường, mà là quá tự đại!" "A di đà phật, tên thần côn nói đúng đấy!" Tam Lộng đại sư chắp tay: "Lão không muốn sống cảnh xem bói cầu tiên quẩn quanh dưới trướng người khác, lão muốn tự mình làm chủ, làm đại ca của Tiên giới." "Lão ta?

Làm đại ca?!" Đàm Lực lập tức sững sờ, cảm thấy đầu óc choáng váng.

Hiện tại Lâm Tam, Triệu Trường Sinh, Long Ngạo Thiên đám yêu nghiệt này hoành hành, còn có Tần đa với giới hạn đạo đức cực kỳ linh hoạt, dọa hắn đứng thứ mười bốn còn chẳng dám ló đầu, ai cho Dịch Thiên Cơ đứng thứ mười chín cái dũng khí đó vậy!? "Hắt xì!" Tần Phong nhịn không được hắt hơi một cái, cảm giác có ai đó đang nói xấu sau lưng mình.

Ngay sau đó hắn nhận được tin tức từ Tam Lộng đại sư, kể lại những biến đổi của Dịch Thiên Cơ sau khi rời khỏi Diệp Thần. "Không phải chứ?

Biến hóa lớn vậy sao!?" Tần Phong đọc xong tin tức, trong lòng thấy cực kỳ kinh ngạc.

Vốn dĩ hắn cũng chỉ nói đùa, tặng Dịch Thiên Cơ cái vòng hào quang giảm trí tuệ, không ngờ hiệu quả lại tốt đến mức này, cũng khiến hắn bắt đầu suy nghĩ xem có nên giúp Dịch Thiên Cơ và Diệp Thần nối lại tình xưa hay không. "Cái này e là hơi khó..." Tần Phong thở dài trong lòng, thấy hy vọng không lớn.

Năm đó để Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ gánh tội thay, Diệp Long đã không ít lần châm chọc quan hệ giữa hai người, giờ dù có tốn sức kéo họ lại với nhau thì trong lòng chắc chắn cũng có vết gờ không gỡ được, chia tay là chuyện sớm muộn. "Không được thì tìm cái vòng hào quang khác để hạ trí tuệ lão xuống!" Tần Phong lẩm bẩm một câu, trong lòng lập tức có quyết định.

Tuy hiện tại hắn đã sơ bộ kiểm soát được cục diện, có thể ảnh hưởng đến quyết định cấp cao của Tiên Minh, Chiến Thần Điện, Lăng Tiêu Cung, nhưng cẩn thận vẫn hơn, tuyệt đối không thể để đại sự bị phá hỏng bởi một kẻ tép riu như Dịch Thiên Cơ. "Tìm ai nhỉ?!" Tần Phong rơi vào trầm tư, nghĩ xem đi đâu tìm vòng hào quang cho Dịch Thiên Cơ.

Mấy cái vòng như của Lan bảo bảo chắc chắn không được; Nhị đệ vẫn ở Hoang Cổ chưa phi thăng, tự nhiên cũng không xong; Long Ngạo Thiên thì hận không thể bóp chết Dịch Thiên Cơ, nên cũng vô vọng; lão Triệu thì quá gian trá, để lão có được Dịch Thiên Cơ thì còn gì bằng?!

Còn tên họ Đường kia thì trực tiếp bỏ qua! "Đúng rồi, Tiểu Tam

Tam!" Mắt Tần Phong đột nhiên sáng lên.

Không phải muốn đưa Tiểu Tam Tam cho Dịch Thiên Cơ, mà là nghĩ đến chuyện Tiểu Tam Tam đang đi đối phó Ẩn Môn.

Theo như minh chủ Tiên Minh nói trước đó, Ẩn Môn là môn phái kế thừa từ Thái Cổ, bên trong có khả năng ẩn chứa nhiều món Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Tuy vòng hào quang của Tiểu Tam Tam giờ đã tiến giai lên cấp Thiên Đạo, nhưng với tu vi Chân Tiên đỉnh phong hiện tại của hắn, muốn làm lung lay Ẩn Môn là điều gần như không thể.

Huống hồ bọn họ gần đây còn chiêu mộ được Phương Trưởng - một Thiên Tuyển Chi Tử khác, khiến độ khó vượt ải tăng vọt lên mấy bậc. "Nếu kết hợp Dịch Thiên Cơ với Phương Trưởng..." Tần Phong đột nhiên nảy ra ý tưởng: "Vậy thì kịch bản của Uyên Tổng sẽ hoàn mỹ, có thể mượt mà chuyển dời thù hận lên người Ẩn Môn, ngay cả cơn thịnh nộ vì bị phá nhà của Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế cũng có thể tính lên đầu Ẩn Môn." "Như vậy chắc vẫn chưa đủ!" Nghĩ đến việc Ẩn Môn kế thừa từ Thái Cổ, lại sở hữu nhiều Đại Tiên Thiên Chí Bảo, Tần Phong thấy lo lắng.

Đặc biệt là khi mở bảng hệ thống thấy mình chỉ còn 1 tỷ 044,438,210 điểm, hắn càng lo hơn, thấy mình có thể tèo bất cứ lúc nào. "Không được, phải chuẩn bị vạn toàn!" Tần Phong nhìn Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh vẫn đang hoạt động bình thường, sau đó ngưng tụ ý thức tiến vào thế giới Trùng Đồng. "Tần Phong!!" Hồng Liên nhận ra có người vào, lập tức phẫn nộ ngước mắt nhìn.

Chương 1670

Kể từ khi vô tình bị Tần Phong bắt được, nàng không chỉ bị nhốt trong Trùng Đồng, dùng xích sắt khóa chặt tứ chi, mà tu vi Tiên Vương cảnh cũng bị Tần Phong tự tay phế bỏ, giờ vừa thấy hắn là nàng chỉ muốn cắn chết.

Nhưng Tần Phong chẳng thèm đoái hoài đến nàng, trực tiếp gọi hệ thống, chuẩn bị thúc chín quả hồ lô nhỏ thứ năm. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 1 triệu điểm phản diện, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 1 triệu điểm phản diện, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." Hàng trăm tiếng thông báo liên tiếp vang lên, hồ lô đằng bắt đầu biến hóa.

Chỉ thấy hồ lô đằng trong thế giới Trùng Đồng lóe lên một đạo quang mang tím đỏ, một quả hồ lô nhỏ màu tím đỏ đang nở hoa kết trái với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "140 triệu điểm đấy!" Tần Phong nhìn điểm phản diện không ngừng giảm xuống, trong lòng đau như cắt. "Hắn rốt cuộc làm thế nào vậy?!" Đôi mắt đẹp của Hồng Liên tràn đầy kinh ngạc, nghi ngờ mình đang nằm mơ chưa tỉnh.

Vốn tưởng lần trước Tần Phong thúc chín Luyện Yêu Hồ Lô đã là cực hạn rồi, không ngờ nhanh như vậy đã thúc chín thêm một món Đại Tiên Thiên Chí Bảo nữa.

Dù tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, nàng cũng không nhìn ra nguyên lý là gì.

Lúc này, Tiên Thiên Chi Khí trong thế giới Trùng Đồng lại được tinh lọc lần nữa, khiến ba ngàn Đại Đạo pháp tắc bên trong càng thêm hoàn thiện so với trước, trên đất đai vùng núi cũng mọc lên rất nhiều tiên thảo tiên quả.

Phác thông một tiếng!!

Quả hồ lô nhỏ màu tím đỏ cuối cùng cũng chín muồi rụng xuống, bùng phát một đạo hào quang tím đỏ ngút trời. "Lại đây!!" Tần Phong vội giơ tay chiêu một cái, kiểm tra năng lực của quả hồ lô nhỏ.

Tán Hồn Hồ Lô: có thể phun ra sương mù màu đỏ, kẻ nào nhiễm phải sương mù, hồn phách lập tức tan biến, uy lực cực lớn, cẩn thận khi sử dụng. "Đại Tiên Thiên Chí Bảo loại tấn công!" Tần Phong xem xong thuộc tính, mắt lập tức sáng lên.

Tuy Tử Kim Hồ Lô và Trảm Tiên Hồ Lô cũng thuộc loại tấn công, nhưng hiện tại đều không có trên người hắn, chỉ có thể dựa vào Không Gian Hồ Lô loại hỗ trợ để làm xiếc.

Sự xuất hiện của Tán Hồn Hồ Lô lúc này đã lập tức bù đắp thiếu sót của bản thân hắn, cũng thêm cho hắn một quân bài tẩy. "Lại đúng là Đại Tiên Thiên Chí Bảo!" Hồng Liên ở bên cạnh nhìn đến ngẩn người, nội tâm hồi lâu không thể bình tĩnh.

Trước đó Tần Phong nói trong tay có bốn quả hồ lô, cộng thêm quả này nghĩa là Tần Phong có năm kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, Long Ngạo Thiên chỉ dựa vào một Thất Sát Bia, liệu có thực sự đấu lại được năm quả hồ lô nhỏ này không?! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích mỹ nữ bảo tiêu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến đạo tâm nàng bất ổn, nhận được 500,000 điểm phản diện!" "Hử?!" Tần Phong nghe tiếng hệ thống, quay đầu nhìn về phía Hồng Liên. "Ngươi, ngươi muốn làm gì?!" Hồng Liên lập tức căng thẳng, cơ thể vùng vẫy làm xích sắt loảng xoảng. "Nàng nói xem ta muốn làm gì?!" Tần Phong lộ ra nụ cười tà mị của kẻ phản diện: "Quả hồ lô này tên là Tán Hồn Hồ Lô, phàm là kẻ chạm vào sương đỏ nó tỏa ra đều sẽ lập tức hồn phi phách tán, Hồng Liên tiểu thư, nàng chắc cũng không muốn mình hồn phi phách tán đâu nhỉ?!" "Ta sẽ không khuất phục ngươi đâu!" Hồng Liên vẫn cứng miệng: "Cũng sẽ không nói cho ngươi bất cứ chuyện gì về Ngạo Thiên Tiên Đế." "Nàng có vẻ chưa hiểu ý ta!" Tần Phong thong thả, nhếch môi nói: "Trước đây ta không động vào nàng là vì nguyên thần của nàng còn có thể gây thương hại cho ta, nhưng giờ ta có Tán Hồn Hồ Lô rồi, có thể trực tiếp đánh nàng hồn phi phách tán, muốn thông tin gì thì trực tiếp dùng Sưu Hồn Thuật là xong, chẳng cần nàng phải mở miệng nói ra, nghĩa là nàng đã không còn giá trị lợi dụng gì nữa rồi." "Ha ha!" Hồng Liên cười khinh miệt: "Ngươi có thể đánh ta hồn phi phách tán, nhưng ngươi nghĩ ta là hạng người sợ chết sao?

Chẳng lẽ ta không biết tự diệt nguyên thần để ngăn ngươi dùng Sưu Hồn Thuật sao?!" "Cái này ta tin!" Tần Phong thần sắc ngẩn ra, gật đầu biểu thị tin tưởng.

Bởi vì theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, phụ nữ bên cạnh nam chính đúng là sẵn sàng hy sinh vì hắn thật. "Hả?!" Hồng Liên thấy Tần Phong tin mình, thần sắc cũng hơi ngẩn ngơ... "Khoan đã!" Tần Phong đột nhiên nói: "Nàng vừa nói nàng có thể vì Long Ngạo Thiên mà tự diệt nguyên thần, nghĩa là nàng có thể chết vì hắn, nhưng hành vi của nàng lại là tìm cách sống tiếp, khi bị bắt không nghĩ đến chuyện chết, bị ta đe dọa cũng không nghĩ đến chuyện chết, thậm chí khi tu vi bị phế cũng không nghĩ đến chuyện chết." "Ngươi có ý gì?!" Tim Hồng Liên đập mạnh, có một dự cảm không lành. "Ý là rất đơn giản..." Tần Phong như thám tử lừng danh nhập thân, ánh mắt sắc lẹm: "Nàng không chết là vì muốn tìm cơ hội trốn thoát, dù tu vi bị phế nàng vẫn thấy hy vọng bỏ trốn, thế nên nàng chọn sống tiếp.

Mà tu vi bị phế muốn trốn thoát chỉ có hai cách, một là buông bỏ tôn nghiêm ủy thân cầu toàn để tìm cơ hội, nhưng nàng không làm thế, thái độ vẫn cứng rắn, vậy sự thật chỉ có một, trên người nàng có phương pháp khôi phục tu vi, muốn âm thầm khôi phục để nhân lúc ta không để ý thì tập kích ta." "Ta, ta không hiểu ngươi đang nói gì!" Hồng Liên cố giữ bình tĩnh nhưng trong lòng đã sớm hoảng loạn.

Đúng như Tần Phong đoán, nàng đúng là đang âm thầm khôi phục tu vi, định chờ lúc hắn lơ là sẽ đánh lén để trốn đi.

Nhưng nàng vạn lần không ngờ tới, Tần Phong chỉ dựa vào một câu nói của nàng mà đã lột trần bí mật nhỏ nàng giấu trong lòng. "Không hiểu?!" Khóe môi Tần Phong hiện lên một nụ cười tà mị, thân hình không ngừng áp sát Hồng Liên đang bị trói. "Ngươi, ngươi định làm gì?!" Tim Hồng Liên vọt lên tận cổ họng, nàng bắt đầu nảy sinh nỗi sợ hãi mơ hồ với Tần Phong.

Không chỉ vì nàng đang nằm trong tay hắn, mà còn vì trí tuệ yêu nghiệt của hắn, dường như có thể nhìn thấu nàng, khiến nàng không còn chút bí mật nào trước mặt hắn.

Đồng thời, nàng cũng bắt đầu lo lắng cho Long Ngạo Thiên.

Với cái tính cách nóng nảy dễ giận của lão, liệu có đấu lại được tên khốn giả tạo tàn nhẫn, xảo quyệt ngụy thiện này không!? "Hắc hắc!" Tần Phong vẫn cười híp mắt: "Ta chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn nói với Hồng Liên tiểu thư một câu, ta làm việc chưa bao giờ cần bằng chứng, chỉ cần ta nghi ngờ nàng, thì đó là lỗi của nàng." Nói xong, hai ngón tay nhanh chóng chụm lại điểm lên người nàng, kiếm khí cuồng bạo theo đó xuyên thấu cơ thể nàng.

Ba!

Ba!

Ba!

Ba!

Từng đóa hoa máu nổ tung trên người Hồng Liên tiểu thư, hóa thành những lỗ máu không ngừng chảy.

Giống như lần trước phế bỏ tu vi của nàng, lần này hắn lại phế nàng lần nữa, từng luồng năng lượng theo đó phun trào ra ngoài.

Tuy không hùng vĩ như sông vỡ đê lần trước, nhưng cũng có thế của suối nhỏ chảy xiết.

Điều này chứng minh phán đoán của Tần Phong là đúng, Hồng Liên thực sự có cách khôi phục tu vi. "A!!" Hồng Liên lập tức ngửa đầu phát ra tiếng kêu thảm thiết. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lần thứ hai phế bỏ tu vi mỹ nữ bảo tiêu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến căn cơ nàng bị tổn hại, nhận được 20 triệu điểm phản diện!" "Lại được 20 triệu!" Tần Phong trong lòng sướng rơn.

Vốn tưởng phế tu vi Hồng Liên là vụ làm ăn một lần, ai dè đây lại là vụ làm ăn có thu nhập ổn định. "Tần Phong..." Hồng Liên mặt mũi tái nhợt, tóc tai bù xù, nhìn Tần Phong với ánh mắt đầy sợ hãi.

Ban đầu nàng rất tự tin vào việc trốn ra ngoài, nhưng Tần Phong đã lần lượt đánh nát sự tự tin đó, khiến nàng không còn thấy hy vọng chạy trốn nữa, chỉ có thể trở thành con chim yến bị hắn nhốt trong lồng. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiến mỹ nữ bảo tiêu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo sinh lòng sợ hãi, nhận được 500,000 điểm phản diện!" "Lại kiếm thêm 500,000!" Tần Phong sướng rơn.

Chương 1671

Nhưng ngay khi hắn định vắt thêm chút dầu mỡ nữa thì Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh bên ngoài đột nhiên có động tĩnh.

Vì đã có kinh nghiệm nâng cấp Vô Trần kiếm lên Thượng phẩm Tiên kiếm, nên trong điều kiện dược liệu đầy đủ, việc nâng cấp các tiên kiếm khác cũng đặc biệt nhanh. "Không thể độ kiếp trên Bạch Ngọc Kinh được!" Tần Phong vội vàng rút ý thức ra khỏi Trùng Đồng, chuẩn bị dùng Không Gian Hồ Lô đi Tiên Chú Phong.

Tuy đại trận của Bạch Ngọc Kinh cũng có thể chống đỡ lôi kiếp, nhưng lượng cực phẩm tiên tinh tiêu tốn quá khủng khiếp.

Lần trước giúp Vô Trần kiếm của Tiểu Tam Tam đỡ lôi kiếp, sau đó tính lại thấy tốn mất hàng vạn cực phẩm tiên tinh, khiến hắn đau lòng đến mấy đêm mất ngủ.

Đặc biệt là lần này hơn năm ngàn thanh Trung phẩm Tiên kiếm đều cần nâng cấp, thật không dám tưởng tượng đó là một khoản chi khổng lồ đến mức nào. "Phải đi chiếm hời của quan phủ thôi!" Tần Phong cảm thấy không đúng, lập tức đổi miệng: "Không đúng, ta từng đổ máu vì Tiên Minh, ta từng lập công cho Tiên Minh, đây là đãi ngộ ta xứng đáng được hưởng." Nói xong, Tần Phong biến mất khỏi thế giới Trùng Đồng, cũng không quên để lại một câu cuối: "Hồng Liên tiểu thư, giá trị của nàng hiện giờ ngày càng thấp, đừng đợi đến lúc mất sạch giá trị rồi mới hối hận..." "Ta phải làm sao đây?!" Hồng Liên nhìn theo chỗ Tần Phong biến mất, trong lòng là sự hoang mang chưa từng có.

Trước đây nàng tin chắc Long Ngạo Thiên có thể đứng trên đỉnh Tiên giới, nhưng sau khi thấy tên yêu nghiệt Tần Phong này, niềm tin của nàng bắt đầu lung lay.

Bất kể là thiên phú tiềm lực, hay là tâm cơ thủ đoạn, hoặc là sự tàn nhẫn độc ác, Tần Phong đều vượt xa Long Ngạo Thiên.

Cảm giác trước mặt Tần Phong, Long Ngạo Thiên giống như một con chó, dù có hàm răng sắc nhọn thì vẫn bị một cành củi nhỏ trêu đùa tùy ý.

Lúc này, Tần Phong đã sử dụng Không Gian Hồ Lô của mình để dời Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh đến Thiên Hỏa Tháp trên Tiên Chú Phong.

Oanh long long!

Tiếng sấm chớp đinh tai vang lên khắp Tiên Chú Phong.

Từng đạo tia chớp như móng gà màu tím vạch phá bầu trời đầy mây đen, kèm theo tiếng sấm vang dội khiến cả Tiên Chú Phong cũng phải rung chuyển. "Ai luyện chế ra Thượng phẩm Tiên khí vậy?!" Đệ tử trên Tiên Chú Phong giật mình, đồng loạt nhìn về phía Thiên Hỏa Tháp.

Chỉ thấy một luồng hỏa diễm vàng rực hóa thành cự long lao vút lên trời, phía sau là muôn vàn tiên hỏa trong Thiên Hỏa Tháp, như thể đám đàn em bám sát theo sau đại ca. "Đó là loại lửa gì vậy?!" Có đệ tử lập tức kinh hô: "Lại có thể hiệu lệnh muôn vàn tiên hỏa trong Thiên Hỏa Tháp sao?!!" "Là Thái Dương Chân Hỏa!" Có đệ tử kích động nói: "Chỉ có Thái Dương Chân Hỏa được mệnh danh là nguồn của vạn hỏa, chủ của chúng hỏa, mới có thể nhẹ nhàng hiệu lệnh thiên hạ tiên hỏa như vậy." "Cái gì?

Thái Dương Chân Hỏa?!" Các đệ tử khác trợn mắt kinh hãi: "Chẳng phải nói năm đó minh chủ thu phục Thái Dương Chân Hỏa thất bại sao?

Giờ là vị đại thần nào trâu bò thế, thu phục được Thái Dương Chân Hỏa?!" "Còn có thể là ai được nữa?!" Một đệ tử biết nội tình nói: "Ngoài Tần Phong - hạng nhất Thiên Tư Bảng khí tu, đệ tử chân truyền duy nhất của Tây trưởng lão ra, còn ai có bản lĩnh đó nữa!?" "Tần Phong!!" Đệ tử Tiên Chú Phong đầy mặt chấn kinh, nội tâm hồi lâu không thể bình tĩnh. "Hóa ra là Phong nhi à!" Nhị tổ nghe là Tần Phong liền nằm vật trở lại.

Một tay ăn nho do tiểu thị nữ đưa tận miệng, một tay xem mấy nàng tiểu tiên nữ múa điệu uyển chuyển.

Là một nhị thế tổ có cha ruột chống lưng bên trên, có con cháu vung đao bên dưới, lão chẳng cần tài hoa kinh diễm gì, cũng chẳng cần cuộc đời đầy nghị lực làm chi, chỉ cần học cách ăn chơi nhảy múa là đủ rồi... "Lão phu rốt cuộc đã sinh ra cái thứ gì thế này!" Tần gia Thủy tổ đứng cách đó không xa, nhìn thấy Nhị tổ mà đầy vẻ ghét bỏ.

Người ta nói trong nhà có một già như có một bảo, nhà ông cũng có một già, nhưng lại là một tên dở hơi!

Có điều thấy thực lực Tần Phong triển hiện ra, ông cũng lười để ý đến cái thứ dở hơi kia nữa.

Tuy lão Nhị là một tên dở hơi, nhưng đứa cháu làm rạng danh tổ tông này là thật. "Phải đẩy nhanh tốc độ thôi!" Tần gia Thủy tổ thấy thực lực Tần Phong không ngừng mạnh lên, bắt đầu suy tính cách đẩy nhanh tiến độ tư hữu hóa.

Đừng nhìn Tần Phong hiện tại đang vác đại trường thối của Mộng Dao tiên tử, có hai vị Tiên Đế làm chỗ dựa, nhưng khoảng cách đến việc tư hữu hóa Tiên Minh vẫn còn một đoạn đường rất dài.

Nguyên nhân là vì Tiên Minh không phải vương triều một nhà một họ, mà là một siêu cấp liên minh do rất nhiều thế lực nhỏ tạo thành.

Ví dụ như Đan Bảo Các của nhà Tiền Đa Đa, lão cha người ta vừa có thể là Ngũ trưởng lão của Tiên Minh, vừa có thể là Các chủ Đan Bảo Các.

Nếu Tần Phong chỉ đi tranh đoạt vị trí Minh chủ, thì với thiên phú của hắn và hai vị Tiên Đế chống lưng, tự nhiên không ai dám đứng ra phản đối, thậm chí còn được các vị trưởng lão ủng hộ.

Nhưng nếu hắn muốn làm cái trò tư hữu hóa Tiên Minh, đem Đan Bảo Các của Tiền gia sung công, e là Ngũ trưởng lão sẽ lập tức biến thành Các chủ Đan Bảo Các, đơn phương tuyên bố tách khỏi Tiên Minh ngay.

Người ta gia nhập Tiên Minh, ngoài việc tìm kiếm sự che chở của Tiên Đế, phần lớn là để tìm cái vòng tròn kiếm chác, chứ không phải đến để dâng hiến tài sản cho nhà ngươi.

Hơn nữa còn không thể bức ép quá mức, vì Tiên giới không phải chỉ có mỗi Tiên Minh độc tôn, làm không khéo họ lại chạy sang đầu quân cho hai nhà kia.

Trừ khi Tần Phong có thể dùng tư thế vô địch trấn áp tất cả, nếu không dù có tốn hết tâm tư tư hữu hóa Tiên Minh, cũng chỉ thu về được một cái xác không hồn mà thôi. "Khó giải quyết đây!" Tần gia Thủy tổ đau đầu than thở, cảm thấy việc tư hữu hóa vô cùng nan giải.

Tuy gần đây ông đã lôi kéo không ít chấp sự cơ sở của Tiên Minh, người của Tần gia bang rải khắp các bộ môn, nhưng tầng lớp trung cao cấp vẫn bị các thế lực lớn nắm giữ chặt chẽ, không thể cài người của mình vào được. "Kệ đi, cứ vơ vét tiền trước đã!" Tần gia Thủy tổ nghĩ mãi không ra cách hay, cuối cùng quyết định chuyên tâm kiếm tiền, đợi đến khi Tần Phong đột phá Tiên Đế, tự nhiên có thể dùng tư thế vô địch trấn áp mọi tiếng nói không phục.

Cho nên hiện tại ông chỉ cần cân nhắc là, vạn nhất giữa chừng vơ vét tiền bị người ta phát hiện thì phải làm sao?

Dù sao Tần Phong tán tỉnh được con gái ông chủ, không có nghĩa là tán tỉnh được các cổ đông lớn của công ty, rất dễ bị phát hiện rồi tố cáo lên trung ương. "May mà lão thiên để ta gặp được Đại Đầu!" Tần gia Thủy tổ lẩm bẩm, quay đầu nhìn sang Đại Đầu bên cạnh.

Chỉ thấy đối phương ngơ ngơ ngác ngác, khờ khạo đần độn, nhìn qua đúng chuẩn con nhà lành, đó cũng là lý do ông chấm hắn ngay từ cái nhìn đầu tiên giữa đám đông.

Còn có Vương viện trưởng gian trá xảo quyệt bên cạnh nữa, cũng là để bảo đảm an toàn cho chính mình.

Nếu hai người này đều không ăn thua, thì chỉ có thể gửi gắm hy vọng lên người Tần Hạo, đợi nó phi thăng lên Tiên giới, đem tất cả nợ xấu xóa sạch.

Tuy rằng đại náo Tiên Minh là trọng tội, nhưng anh trai nó hiện tại đang vác đại trường thối của con gái ông chủ, cộng thêm các chấp sự cơ sở mà ông lôi kéo được, muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không vẫn là không có vấn đề. "U u..." Ở hạ giới, Tần Hạo đang phê duyệt tấu chương bỗng rùng mình một cái đầy khó hiểu. "Có chuyện gì vậy?!" Tần Hạo nghi hoặc ngẩng đầu nhìn quanh, có cảm giác như bị thứ gì đó dơ bẩn nhắm vào.

Nhưng xung quanh ngoài Tam Thu đang ghi chép sử sách, chỉ còn lại Bách Vạn và đại quân canh giữ cửa, không phát hiện ra kẻ nào khả nghi. "Chẳng lẽ là trẫm đa nghi rồi?!" Tần Hạo không kìm được lẩm bẩm một câu, ánh mắt quay lại tấu chương.

Chương 1672

Trên đó là tờ trạng cáo đệ tử Tần gia vi phạm pháp kỷ, cậu cũng không chút do dự, cầm bút phê duyệt hai chữ: Nghiêm trị.

Tuy những đệ tử Tần gia này là tương lai của gia tộc, nhưng đó không phải lý do để họ làm loạn, cậu với tư cách là Nhị thế Nhân hoàng của Đại Tần tuyệt đối không thể dung túng, phải nghiêm trị để làm gương. "Đa nghi?!" Tai của Tam Thu khẽ động, nhạy bén bắt được từ khóa.

Hắn lập tức cầm bút lông bắt đầu viết: Đại Tần Nhị thế tính tình đa nghi, hà khắc đại thần, tàn sát đệ tử đồng tộc.

Đám đệ tử Tần gia thấy Tần Hạo làm thật, từng đứa chạy đi tìm lão tổ tông cáo trạng.

Nhưng ngay cả mấy vị lão tổ Tần gia kéo đến, Tần Hạo vẫn không có ý định thỏa hiệp, bộc lộ cái tính bướng bỉnh của một Thiên Tuyển Chi Tử, hoàn toàn không hiểu đạo đối nhân xử thế là gì, làm mấy vị lão tổ Tần gia tức giận bỏ đi. "Giờ phải làm sao đây!?" Đệ tử Tần gia ngủ dậy cảm thấy trời sắp sập đến nơi.

Cứ ngỡ Tần gia được thiên hạ thì mình có thể thảnh thơi múa hát, ai dè Tần Hạo cái tên cứng đầu này lại giúp người ngoài bắt nạt người nhà, khiến họ càng thêm hoài niệm những ngày Tần Phong còn đương gia.

Ầm ầm!!

Tiếng sấm điếc tai đột nhiên vang lên, khiến mọi người ở Hoang Cổ đồng loạt ngẩng đầu nhìn.

Từng đạo tia chớp như móng gà tím xé toạc bầu trời mây đen dày đặc, kèm theo tiếng sấm rền vang khiến cả trời đất rung chuyển. "Là lôi kiếp phi thăng!" Tần Hạo lập tức nhíu mày đặt bút xuống, đứng dậy ra ngoài cung điện xem xét. "Bệ hạ!" Bách Vạn và đại quân canh cửa thấy Tần Hạo ra ngoài liền chắp tay hành lễ báo cáo: "Là Trần Trường Phong tướng quân của Ma tộc và lão tướng quân Bạch Khởi, cùng với ba vị tướng quân Vạn Lý Lãng, Thành Xuân và Mộc Thâm." "Trẫm biết rồi!" Tần Hạo không nén nổi tiếng thở dài.

Đầu tiên là Bạch Nhật, Thanh Thiên và những người khác phi thăng, giờ lại đến đám Trần Trường Phong, có thể nói những người tài mà anh trai để lại cho cậu đều đi sạch, khiến cậu rơi vào trạng thái tự nghi hoặc bản thân.

Từ khi cậu lên ngôi Nhị thế Đại Tần, luôn hết lòng hậu đãi đám khai quốc công thần này, nhưng cuối cùng danh dự, địa vị, tiền bạc đều không giữ được họ, họ vẫn chọn phi thăng để đi theo anh trai mình. "Chỉ còn lại chúng ta thôi!" Thiên Quân, Vạn Mã nhìn lôi kiếp phương xa, ánh mắt ngưỡng mộ sắp tràn ra ngoài màn hình.

Tuy họ là những nguyên lão đi theo Tần Phong từ đầu, trang bị cũng không tồi, nhưng ngặt nỗi thiên phú bản thân không bằng đám thiên kiêu như Lý Cực, tu vi lại không cao bằng Tam Lộng đại sư, nên mãi vẫn chưa đạt điều kiện phi thăng. "Ai!" Vạn Mã thở dài: "Tiên Thiên Đan mà Thủy Hoàng để lại sớm đã ăn sạch, chúng ta chỉ có thể dựa vào nỗ lực của chính mình thôi." "Người thực sự nỗ lực chỉ có mình ta thôi sao!" Thiên Quân trong lòng sắp sụp đổ.

Vốn dĩ hắn và Vạn Mã là kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng đừng quên Vạn Mã tên thật là Tần Vạn, là đệ tử Tần gia chính tông, cách đây không lâu còn vượt qua quá trình kích hoạt huyết mạch Vu tộc, thiên phú tăng vọt chưa từng có.

Nói cách khác, thế giới này chỉ có mình hắn là chịu tổn thương, thậm chí giờ hắn còn hơi hối hận, lúc đầu rốt cuộc mình giả vờ thanh cao cái gì, sao không chấp nhận đề nghị của Thủy Hoàng, nhắm mắt một cái, đem Phương Trường thông luôn cho rồi... "Lại có người phi thăng rồi!" Thảo Nguyên Vương trên bình nguyên ngẩng đầu nhìn, bắt đầu nhớ đứa con gái bảo bối.

Cứ ngỡ Điềm Điềm nam hạ cầm long thành công, thảo nguyên sẽ đón chào thời kỳ thịnh thế.

Ai ngờ cuối cùng một lời chào cũng không có, nó đã theo Tần Phong phi thăng lên Tiên giới.

Mà sau khi Nhị thế Đại Tần kế vị, cậy vào pháp khí đại pháo anh trai để lại, ép các bộ lạc thảo nguyên phải học cách ca hát nhảy múa.

Tuy họ cũng muốn dùng phương pháp tương tự để nam hạ cầm long, tái hiện vinh quang tổ tiên, nhưng một mình Điềm Điềm đã tiêu hao hết sự dịu dàng vạn năm của thảo nguyên rồi, tìm khắp thảo nguyên cũng không ra người thứ hai nam hạ cầm long được nữa. "Phải, lại có người phi thăng!" Mặc Đao nhìn bầu trời phong vân cuộn trào, ánh mắt kiên định hơn bao giờ hết.

Là thiên kiêu nổi danh từ lâu ở Hoang Cổ, tuy không so được với đám yêu nghiệt như Tần Phong, Lâm Tam, Diệp Thần, Phương Trường, nhưng ông cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình, muốn phi thăng lên Tiên giới xông pha một phen.

Và những người có ý nghĩ tương tự như ông, khắp Hoang Cổ còn rất nhiều. "Lại là thuộc hạ của Tần Phong?!" Nguyệt Thần đang tu luyện trên Đại Tự tiên sơn cảm ứng được khí tức độ kiếp của đám Trần Trường Phong, chậm rãi mở đôi mắt to sáng ngời.

Hiện tại nàng đã sớm đạt điều kiện phi thăng, trong lòng cũng có ý định đó, nhưng lại không lập tức gọi lôi kiếp đến.

Không phải nàng không đủ năng lực, cũng không phải tu luyện có vấn đề, mà là nàng đang đợi Tần Hạo độ kiếp phi thăng.

Vì khi Tần Hạo phi thăng, Tần Phong đã xông pha trên đó cả trăm năm rồi, dù Tiên giới có đầy rẫy yêu nghiệt thì với thiên phú của Tần Phong cũng đã đứng vững gót chân.

Điểm quan trọng nhất là...

Tần Hạo tuy là hàng khuyến mãi của Tần gia, không bằng hàng chính phẩm Tần Phong, nhưng thiên phú cũng khiến người ta không theo kịp, nàng đi theo nó cùng phi thăng, an toàn tuyệt đối sẽ được đảm bảo.

Cùng ý tưởng với Nguyệt Thần còn có Lam Ma trên Viên Kiệu tiên sơn sát vách.

Từ khi "đại hào" (con trai đầu) theo Tần Phong lên Tiên giới, bà và Vu tiên sinh giống như cha mẹ có con vừa thi đại học xong, hoàn toàn được giải phóng tự do, như ngựa đứt cương thỏa sức vui chơi, kết quả còn lỡ tay tạo thêm một cái "tiểu hào" (con nhỏ). "Chậm chút, chậm chút!" Vu tiên sinh cẩn thận dìu bà, trải nghiệm niềm vui lần đầu làm cha.

Chịu thôi!

Tuy hiện tại danh nghĩa ông có một đứa con lớn, chiến lực cực kỳ khủng khiếp, xếp hạng 19 toàn server, nhưng đó là dùng 103 viên linh thạch mua về, ông chưa từng trải nghiệm niềm vui luyện cấp.

Đứa con nhỏ này tuy cũng tốn 103 viên linh thạch (tính phí sinh đẻ), nhưng là mua "acc cấp 1", nghĩa là ông có thể trải nghiệm niềm vui nuôi dưỡng từ đầu. "Cái vẻ mặt này của ông!" Lam Ma lườm một cái đầy phong tình: "Tôi nói trước, trước đây chúng ta không có điều kiện, nhưng giờ có rồi, phải để con thắng ngay từ vạch xuất phát.

Tôi tuyệt đối không sinh con ở Hoang Cổ, tôi muốn lên Tiên giới sinh, tài nguyên giáo dục trên đó chắc chắn tốt hơn." "Được!" Vu tiên sinh gật đầu, bất đắc dĩ đồng ý.

Giống như những phụ huynh mua nhà ở khu gần trường học, chỉ để con mình thắng từ vạch xuất phát, dù có phải trả giá thế nào cũng cam lòng. "Bách Hợp, đợi ta!" Tửu Tiên nhìn đôi vợ chồng Lam Ma ân ái, lập tức nhớ đến Tiểu Bách Hợp đang mất tích.

Hiện tại ông đã lật tung Hoang Cổ cũng không tìm thấy tung tích nàng, kết hợp với việc nàng nói thích Tần Phong, xác suất cao là nàng đã theo Tần Phong lên Tiên giới.

Vì thế để sớm gặp lại người thương, ông không dám lơ là tu vi một khắc nào. "Phi thăng sao?!" Vũ Lăng thánh chủ đang ngồi bên suối nhỏ, vẫn để chân trần, khẽ đung đưa đôi chân ngọc nghịch nước.

Sau khi Vũ Lăng thánh địa bị Tần Phong uy hiếp dụ dỗ sát nhập vào Thái Học Viện, nàng đã từ chức Thánh chủ, dẫn theo bảy đồ đệ ẩn cư trên Doanh Châu tiên sơn. "Sư tôn!" Vũ Lăng Thất Miêu nén cơn kích động hỏi: "Người định phi thăng đi tìm Tần sư đệ sao?!" "Vi sư không định phi thăng..." Vũ Lăng thánh chủ vươn vai một cái, lười biếng nói: "Lên Tiên giới không chỉ phải bắt đầu lại từ đầu, còn bị tên tiểu lưu manh Tần Phong kia chiếm tiện nghi, chẳng thà ở hạ giới tự do tự tại." "Sư tôn, sao người lại biến thành thế này!?" Vũ Lăng Thất Miêu thấy đau đầu.

Chương 1673

Từ khi sư tôn từ chức Thánh chủ, liền biến thành một trạch nữ chính hiệu, mỗi ngày ngoài ăn thì ngủ, thỉnh thoảng mới dắt họ đi dạo. "Thế này có gì không tốt sao?!" Vũ Lăng thánh chủ không cho là đúng: "Vi sư khuyên các con một câu, đừng đi quá gần Tần Phong, hắn có mị lực độc đoán vạn cổ thật, nhưng không phải thứ các con có thể nắm giữ, hơn nữa đám phụ nữ bên cạnh hắn chẳng có ai là hiền lành cả." "Có đáng sợ thế không ạ?!" Vũ Lăng Thất Miêu lẩm bẩm trong lòng, cảm thấy sư tôn hơi nói quá.

Tuy phụ nữ quanh Tần Phong rất nhiều, nhưng cơ bản họ đều đã gặp qua, không thấy ai khó gần, ai nấy đều khách khí dễ nói chuyện, khiến họ nghi ngờ có phải sư tôn muốn ăn mảnh hay không.

Ầm ầm!!

Tiếng sấm chấn động Hoang Cổ, thiên môn trên bầu trời chậm rãi mở ra, rõ ràng là đám Trần Trường Phong đã độ kiếp thành công. "Lại một đợt phi thăng nữa!" Mọi người cảm ứng được lôi kiếp kết thúc, Hoang Cổ lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Đặc biệt là đệ tử Tần gia, sau khi xác định Tần Hạo làm thật, cũng lần lượt bế quan tu luyện, chuẩn bị phi thăng để đi tìm Tần Phong và Thủy tổ cáo trạng. "Kết thúc rồi, kết thúc rồi!" Thái sư Vô Đạo bùi ngùi cảm thán, quay đầu nhìn Tả sử Tam Thu.

Hiện tại đội ngũ đánh thiên hạ của Tần Phong, ngoài Thiên Quân, Vạn Mã và Tam Thu, những người khác đều đã phi thăng, nghĩa là thời đại của Thủy Hoàng đã kết thúc.

Tuy thời đại của Thủy Hoàng kết thúc, nhưng những khoản nợ từ thời đó vẫn chưa xong, cần Nhị thế Đại Tần phải nỗ lực làm việc vài thập kỷ nữa mới có thể đón chào thịnh thế đầu tiên.

Lúc này... tin tức đám Trần Trường Phong phi thăng đã lan truyền trong nhóm Tiên Nô Pháp Ấn.

Ngoại trừ Cẩu Đông Khê lập tức sắp xếp đàn em đi đón nhân viên cũ, các thành viên khác đều có thái độ không mấy quan tâm. "Lừa trọc!" Mộc Tú nhịn không được hỏi: "Bệ hạ vẫn chưa trả lời tin nhắn của ngươi à?!" "Không có nha!" Tam Lộng đại sư vẻ mặt buồn bực: "Bần tăng đã nói với bệ hạ rồi, chúng ta bị Dịch Thiên Cơ đột kích, cứ ngỡ bệ hạ sẽ viện trợ ít tiên khí, ai dè ngay cả viện trợ tinh thần cũng không có." "Không lẽ nào!?" Nhậm Hoàn rõ ràng không tin: "Bệ hạ gần đây vừa vét sạch kho báu của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, giàu nứt đố đổ vách, không đến mức bủn xỉn chút viện trợ này chứ?!" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư giác ngộ rất cao, chắp tay nói: "Không phải bệ hạ không nỡ viện trợ, cũng không phải bệ hạ không có lương tâm, mà là bệ hạ tin tưởng chúng ta có thể khắc phục khó khăn..." "Hảo hảo hảo, chơi kiểu này phải không!" Mộc Tú và những người khác lập tức không giữ được bình tĩnh, không ngờ Tam Lộng đại sư lại là loại người này.

Nói bệ hạ không viện trợ là lão, mà nói bệ hạ có lương tâm cũng là lão, bao nhiêu lời hay ý đẹp lão giành nói hết, làm những người khác thành kẻ xấu cả. "A di đà phật!!" Tam Lộng đại sư lập tức chắp tay, không chỉ trang nghiêm như Cẩu Đà tái thế, mà còn lộ ra cả phật quang sau gáy. "Bệ hạ!?" Tô Phỉ khẽ nhíu mày, không hiểu mấy người này đang nói gì.

Nhưng nhìn thần sắc của họ không khó đoán ra, Tam Lộng đại sư quả thực là kẻ không biết xấu hổ, nàng phải lưu tâm để không cho Đàm Lực bị đám người này dạy hư. "Thôi, đừng nháo nữa!" Mộc Tú lười để ý lão lừa trọc, lên tiếng: "Tuy lần này chúng ta đuổi được Dịch Thiên Cơ, nhưng ta cảm giác hắn sẽ không chịu thôi đâu, lần sau gặp lại chắc không dễ dàng như vậy." "Có lý!" Nhậm Hoàn lập tức đồng tình, cũng cảm thấy Dịch Thiên Cơ sẽ không bỏ qua.

Nếu chỉ có mấy người bọn họ, có Tiên Nô Pháp Ấn của Tần Phong che chở thì không cần lo lắng nhiều, tìm họ chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Nhưng giờ trong đội có thêm Tô Phỉ, giống như ngọn đèn lớn trong đêm tối, không tài nào thoát khỏi phép diễn toán và Thiên nhãn truy tung của Dịch Thiên Cơ. "Các người muốn đuổi tôi đi sao?!" Tô Phỉ nắm chặt tay Đàm Lực, như sợ bị bỏ rơi. "Yên tâm, có anh ở đây rồi!" Đàm Lực ghi nhớ sứ mệnh của mình, kiên định như nắm chặt thanh đao: "Anh sẽ không bỏ em lại, anh sẽ cùng em chiến đấu." "A Lực!" Tô Phỉ nghe xong, hốc mắt lập tức đỏ hoe.

Khác với Vệ Kiệt bỏ nàng lại để chạy trốn, Đàm Lực chân thành bảo vệ nàng, khiến nàng một lần nữa tin vào tình yêu. "Ây da, mẹ ơi!" Nhậm Hoàn và những người khác lập tức chịu không nổi.

Vốn định để Đàm Lực đóng vai tên ngốc, ai ngờ hắn lại phát cơm chó.

Đúng lúc đội ngũ chuyên nghiệp chưa nghĩ ra cách nào để tiêu hóa đống cơm chó này thì Tần Phong tranh thủ gửi kịch bản mới vào nhóm Tiên Nô Pháp Ấn.

Không chỉ có yêu cầu kết hợp Dịch Thiên Cơ và Ẩn Môn, còn nhắc nhở Cẩu Đông Khê chú ý an toàn, Phương Trường rất có thể sẽ đến tìm hắn báo thù.

Cuối cùng còn sắp xếp công việc cho đám Trần Trường Phong sau khi lên Tiên giới.

Hiện tại Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung tổn thất nặng nề, nghĩa là Nam Vực và Bắc Vực sắp xảy ra loạn lạc, bảo họ đến đó chiêu binh mãi mã.

Ngoài việc bảo lão Tề tìm mấy quyển công pháp luyện binh từ tàng thư các Tiên Minh cho họ, còn bảo Cẩu Đông Khê đem đống trang bị nhặt được ở biên cảnh đông nam lần trước đưa cho họ. "Tội nghiệp Phương Trường nha!" Tam Lộng đại sư và những người khác đầy vẻ đồng tình, mặc niệm cho hắn hai phút rưỡi.

Không chỉ ở hạ giới Hoang Cổ bị Tần Phong sắp xếp đâu vào đấy, phi thăng lên Tiên giới vẫn bị sắp xếp gọn gàng. "Thế này vẫn chưa giải quyết được vấn đề mà!?" Nhậm Hoàn có chút mờ mịt: "Chúng ta hiện tại đã bị Dịch Thiên Cơ nhắm vào, dù có lừa được hắn đến Ẩn Môn tìm Phương Trường, thì chắc hắn cũng tiêu diệt chúng ta xong rồi mới đi chứ?!" "Thực sự không giải quyết được sao?!" Mộc Tú đau lòng nói: "Mọi người xem có khả năng nào là bệ hạ biết chúng ta phát tài rồi, nên mới đợi chúng ta gặp nguy hiểm để gọi ngài ấy viện trợ không?!" "Không lẽ nào?!" Nhậm Hoàn lập tức căng thẳng: "Lần này lại là ai đi mách lẻo thế?!" "Còn có thể là ai!" Tam Lộng đại sư thở dài: "Ngươi quên là Thanh Thiên đã dựng xong khung xương cho Hắc Băng Đài rồi à, chuyện lớn như nhà họ Tô làm sao qua được mắt hắn." "Đồ súc sinh, TM đồ súc sinh nha!" Nhậm Hoàn tức giận chửi ầm lên, lòng lạnh ngắt.

Túi tiền của hắn vất vả lắm mới rủng rỉnh, vừa mới đi hưởng lạc ở phố hoa một chuyến đã bị đồng nghiệp tố cáo với ông chủ rồi. "Ai!" Mộc Tú thở dài cảm thán: "Tiền không nhất định là gió lớn thổi tới, nhưng nhất định là bị gió lớn thổi đi." "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư nén bi thương, chắp tay niệm phật hiệu.

Trong lúc Tam Lộng đại sư và những người khác đang đau lòng, thì tại Nam Vực, Liễu Như Yên đang cùng Uyên Tổng chạy trốn.

Vì đỡ cho Uyên Tổng đạo lôi kiếp cuối cùng, Liễu Như Yên thuận thế giả vờ bị thương, ra vẻ một mỹ nhân bệnh tật yếu đuối.

Nhưng chưa đợi nàng thực hiện bước tiếp theo, binh sĩ của Chiến Thần Điện đã tìm tới, sau khi xác định chính lôi kiếp của Uyên Tổng dẫn đến chuyện này, lập tức bắt hắn phải giao Đế binh ra. "TM ta lấy đâu ra Đế binh hả?!" Uyên Tổng cả người lập tức không ổn.

Mình bị sét đánh vô cớ đã đành, giờ còn đòi Đế binh, đúng là coi mình như đứa trẻ để bắt nạt. "Còn giả vờ!" Mấy tên binh sĩ bình thường không tin Uyên Tổng, lập tức vung trường thương ra.

Thân hình họ nhanh như quỷ mị, trường thương lóe lên hàn quang lạnh lẽo, bao vây lấy Uyên Tổng và Liễu Như Yên. "Chân Tiên nhỏ nhoi cũng dám láo xược!" Uyên Tổng đang bực sẵn trong người, lập tức rút trường kiếm ra.

Hưu!

Hưu!

Hưu!

Đệ tử Chiến Thần Điện thấy Uyên Tổng không đầu hàng còn dám rút kiếm, lập tức tấn công.

Thương ảnh dày đặc như mưa bão đâm tới.

Chương 1674

Uyên Tổng cũng không phải dạng vừa, cầm kiếm nghênh chiến.

Tuy nhiên do đang bị trọng thương nên không có màn nghiền ép một chiều, ngược lại bị đối phương đánh cho liên tiếp lùi bước.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Hỏa hoa bắn tung tóe, tiếng va chạm vang lên khô khốc.

Chưa đầy một phút Uyên Tổng đã cảm thấy đuối sức, hơi thở rối loạn, chiêu thức chậm lại, ngược lại đối phương tấn công ngày càng lăng lệ, ép sát từng bước. "Khụ khụ!" Liễu Như Yên không có ý định giúp đỡ, nằm dưới đất đóng vai mỹ nhân bệnh tật. "Còn có một mỹ nhân!" Mấy tên lính nghe tiếng nhìn qua, mắt lập tức sáng lên. "Tìm chết!" Uyên Tổng trong lòng không biết vì sao bùng lên cơn giận, ánh mắt lập tức trở nên sắc lạnh.

Trường kiếm trong tay lóe lên một cái nhanh chóng, kiếm khí khủng khiếp phun trào, một kiếm tiễn tất cả đi gặp tổ tiên. "Ngươi, ngươi..." Mấy tên lính không tin nổi nhìn Uyên Tổng, thân thể chậm rãi đổ xuống, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Uyên Tổng không thèm liếc họ lấy một cái, vác Liễu Như Yên lên vai, vận dụng chút tiên lực cuối cùng trong người hóa thành một đạo lưu quang, lao nhanh về phía xa. "Tôi biết ngay là trong lòng anh vẫn còn có tôi mà!" Liễu Như Yên tiếp tục giả vờ bệnh tật, trong lòng càng thêm tự tin.

Tuy lúc đầu Uyên Tổng rất lạnh nhạt, cảm giác như đã luyện đến cảnh giới trong lòng không phụ nữ thì rút kiếm mới nhanh, nhưng sau nhiều lần nàng nhắc lại chuyện xưa, những ký ức liếm chó giấu sâu trong lòng hắn đã dần thức tỉnh, hành động cũng bắt đầu trùng khớp với ngày xưa... "Đinh đông, chúc mừng thuộc hạ của ký chủ đùa giỡn tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Tội nghiệp Uyên Tổng nha!" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong chứng kiến tất cả, thầm thở dài một tiếng.

Tiếp theo ánh mắt hắn nhìn về phía Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh trước mặt, bên trong là Long Quân Kiếm, Kim Long Thương và Long Quân Bất Diệt Khải đang bị ngọn lửa vàng bao phủ.

Tuy chúng là vật tổ truyền của nhà họ Tần, nhưng do bị hai tên tặc lấy trộm, còn đóng dấu ấn ký Tiên Đế của chúng lên, dẫn đến việc luyện hóa ba món Đế binh này vô cùng khó khăn.

Kim Long Thương không cam tâm bị luyện hóa, bộc phát ý chí kháng cự mãnh liệt, thân thương không chỉ rung lên bần bật mà còn tỏa sáng rực rỡ, cố gắng thoát khỏi sự trói buộc của đỉnh. "Còn dám phản kháng!" Tần Phong lạnh hừ một tiếng, nhanh chóng kết chỉ ấn điểm ra.

Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh lập tức tỏa sáng, từng đạo phù văn thần bí đan xen bay lượn, như một cái lồng nhốt Kim Long Thương bên trong.

Ngao!!

Kim Long Thương đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, hóa thành một con kim long uy phong lẫm liệt, đôi mắt giận dữ gào thét, bắt đầu va chạm mãnh liệt vào phù văn để thoát ra.

Mỗi cú va chạm khiến cái đỉnh rung chuyển như bị búa đại tạ nện vào. "Mẹ kiếp, ta không tin không đè được ngươi!" Tần Phong cũng nổi nóng, liên tục đánh chỉ ấn vào trong đỉnh, tăng cường hỏa lực luyện hóa để áp chế sự phản kháng của Kim Long Thương.

Nhưng Đế binh vẫn là Đế binh, cộng thêm ấn ký Tiên Đế của Long Ngạo Thiên để lại, với tu vi hiện tại của hắn, rất khó để luyện hóa trong thời gian ngắn.

Đúng lúc Tần Phong sắp không áp chế nổi thì Long Quân Kiếm bên cạnh đột nhiên bộc phát một đạo kiếm khí, lao vào quấn lấy con kim long kia. "Hay thật, bọn chúng đánh nhau luôn rồi!" Tần Phong câm nín, cảm giác như đang xem Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế đánh nhau để tranh giành quyền sử dụng Tâm Ngữ tiên tử vậy.

Nhưng đây cũng là cơ hội, nhân lúc hai đại Đế binh đấu pháp, hắn khóa chặt mục tiêu vào Long Quân Bất Diệt Khải bên cạnh.

Tuy bộ giáp này cũng kháng cự việc luyện hóa, nhưng nó không có thuộc tính tấn công như Kim Long Thương, chỉ có thể như một con rùa rụt cổ chịu trận phòng ngự bị động. "Để xem ngươi kiên trì được bao lâu!" Tần Phong liên tục đánh chỉ ấn, ngọn lửa vàng lập tức bao phủ lấy bộ giáp.

Tuy nhiên dù hắn có dốc toàn lực luyện hóa, nếu không có vài trăm năm thì cũng đừng hòng thành công. "Vài trăm năm thì lâu quá!" Tần Phong lập tức lắc đầu phủ định, cảm thấy cần tìm cách tăng tốc.

Nhưng các trang bị tăng tốc như Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh, Đồng Tiền Độ Nhật Như Niên đều bị bản thể lấy đi rồi.

Cho nên nếu muốn tăng tốc, hắn phải tự thân vận động, giải thích đơn giản là nâng cao thực lực bản thân. "Uyên Tổng thật không ra thể thống gì!" Tần Phong lập tức không vui: "Từ khi rời khỏi cổ chiến trường Tây Vực, hắn liền đắm chìm trong ôn nhu hương, khiến nguồn cung cấp Bản Nguyên Thủy Tích của ta giảm mạnh, Hỗn Nguyên Đạo Thể kẹt ở mức 50% mãi không đột phá được." Nghĩ đến đây, Tần Phong quyết định không nhịn nữa, phải bắt Uyên Tổng đi làm việc thôi.

Hắn nhanh chóng kết chỉ ấn, khẽ điểm vào hư không phía trên đầu.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đùng đoàng vang lên, hư không rung chuyển dữ dội.

Tiếp theo không gian của miếng ngọc bội Âm Dương Ngư như bị một chiếc lược vô hình rẽ đôi ra.

Một bên là ban ngày, một bên là ban đêm!

Ban ngày không nhìn thấy bóng tối của đêm, cũng không vào được thế giới ban đêm, mà Thân ngoại hóa thân của Tần Phong thì ẩn mình trong bóng đêm đó, vừa nhìn thấy được mọi thứ ban ngày, vừa có thể tự do ra vào.

Tuy hắn chưa hoàn toàn luyện hóa được miếng ngọc bội Âm Dương Ngư, nhưng cũng đã thành công luyện hóa một nửa, coi như nắm giữ 50% quyền kiểm soát. "Hử!?" Uyên Tổng bỗng nhíu mày, cảm ứng được ngọc bội chấn động.

Nhưng hắn không vào ngay, mà tìm một quán trọ sắp xếp cho Liễu Như Yên xong xuôi mới quay về phòng mình, thử tiến vào không gian ngọc bội.

Cứ ngỡ lần này cũng như những lần trước bị từ chối, không ngờ hắn lại vào được không gian ngọc bội, tiếp đó là một luồng tiên khí nồng đậm ập vào mặt.

Những thiên tài địa bảo mà hắn trồng trước đây trong không gian cũng nhờ tiên khí tư dưỡng mà lớn nhanh như thổi, thậm chí còn xuất hiện thêm rất nhiều tiên thảo và tiên quả quý hiếm ở Tiên giới. "Thế này chắc là sẽ cắn câu thôi!" Tần Phong ẩn mình trong đêm tối, lặng lẽ quan sát Uyên Tổng vừa vào.

Những tiên thảo tiên quả đó không phải tự nhiên mà có, mà là hắn chuyên môn lấy từ tích lũy của mấy đời Tần gia dời vào, chỉ để nhồi nhét vào đầu Uyên Tổng khái niệm là miếng ngọc bội Âm Dương Ngư gần đây đang nâng cấp.

Chương 1675

"Sao lại nhiều thế này?!" Uyên Tổng thấy tiên thảo tiên quả, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hỉ.

Giống như gã liếm chó bị tra nữ đùa giỡn, dù bị tổn thương đến kiệt quệ tâm can và hạ quyết tâm không tin cô ta nữa, nhưng chỉ cần một câu "anh ơi, ăn sáng chưa?" là lập tức lại cười hớn hở.

Đinh!

Đinh!

Đúng lúc Uyên Tổng đang vui vẻ thì một tiếng kim loại va chạm vang lên. "Ai đó?!" Uyên Tổng giật mình tỉnh táo lại, cảnh giác ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy Tần Phong đang trốn trong bóng đêm nhanh chóng kết ấn, đem hình ảnh Long Quân Kiếm và Kim Long Thương đang đánh nhau trong Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh chiếu ra thế giới ban ngày của Uyên Tổng.

Dĩ nhiên để tránh Uyên Tổng nhận ra, hắn còn chuyên môn chỉnh sửa ngoại hình cho hai món Đế binh, trông xịn xò hơn trước nhiều, như thể nạp tiền mua skin mới vậy. "Đế binh?

Lại còn hai món!" Uyên Tổng lập tức lộ vẻ vỡ lẽ, cuối cùng cũng hiểu vì sao mình bị sét đánh.

Hóa ra trong ngọc bội thực sự có Đế binh, lại còn là hai món thiên về tấn công.

Hắn tò mò tiến lại gần, định đưa tay lấy.

Nhưng hai món Đế binh như hoa trong gương trăng dưới nước, dù hắn có lấy thế nào cũng không chạm được vào thực thể. "Sao lại thế này?!" Uyên Tổng ngơ ngác: "Khí tức này đúng là Đế binh không sai, cả lôi kiếp Đế binh trước đó cũng thật, nhưng sao mình không cầm lên được?!" Tổng một tiếng!

Đúng lúc Uyên Tổng nghĩ mãi không ra, một tiếng nước nhỏ vang lên.

Tần Phong lại ra tay, lấy ra một giọt Bản Nguyên Thủy Tích hóa từ lôi kiếp trước đó nhỏ lên hư ảnh trong không gian, tạo ra những vòng sóng lăn tăn.

Ngay sau đó hình ảnh hai món Đế binh rõ ràng trở nên thực hơn trước, đồng thời Tần Phong còn lấy ra Tán Hồn tiểu hồ lô vừa luyện xong, thả ra một chút khí tức của Đại Tiên Thiên Chí Bảo. "Ta hiểu rồi!" Uyên Tổng như Sherlock Holmes nhập hồn, lập tức reo lên: "Giọt nước bản nguyên này không chỉ dùng để ngưng tụ Hỗn Nguyên Đạo Thể, mà còn có thể khiến hai món Đế binh hư ảo này hóa thành thực thể, thậm chí còn có thể nâng cấp chúng thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo..." “Không tệ, đúng là đứa nhỏ dễ dạy!” Thấy Uyên tổng hiểu được “nỗi lòng khổ tâm” của mình, Tần Phong lập tức lộ ra nụ cười an ủi.

“Chuyện này cũng quá thần kỳ rồi đi!?” Ánh mắt Uyên tổng tràn đầy vẻ chấn kinh, thực sự không dám tin vào mắt mình.

Mặc dù kiếp trước hắn đã đạt tới cấp độ Tiên Vương cự đầu, nhưng chưa từng nghe qua chuyện gì thiên phương dạ đàm như vậy, Đế binh thế mà có thể thăng cấp thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại chân thực đến thế, khí tức của Đại Tiên Thiên Chí Bảo không hề giả chút nào, hơn nữa còn trùng khớp hoàn toàn với sự phản thường của miếng ngọc bội âm dương, khiến hắn không thể không tin.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên

Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, dắt mũi hắn như dắt chó, nhận được 1 triệu điểm phản diện!” “Ai lừa gạt tình cảm của hắn chứ!?” Tần Phong lập tức thầm chửi thề trong lòng, khẳng định mình đây là dụng tâm lương khổ.

Nếu ai cũng giống như Uyên tổng mà không chịu đi làm, thì sang năm hắn làm sao có tiền nuôi vợ bé ở bên ngoài đây?!

Nếu sang năm hắn không nuôi được vợ bé, thì năm sau nữa dân số làm sao mà tăng trưởng được?!

Cứ tiếp diễn như vậy... dân số nhân tộc sẽ sụt giảm theo kiểu lao dốc, đồng nghĩa với việc mọi người không còn cạnh tranh khốc liệt nữa, sẽ chỉ bồi dưỡng ra một đám hoa cỏ trong nhà kính, không bao giờ xuất hiện những cường giả thực sự bò ra từ biển máu núi xác sau khi đã “nội quyển” đến tận cùng.

Cho nên lời nói dối thiện ý không phải là lừa gạt, mà là sự quan tâm và bảo vệ dành cho Uyên tổng.

“Ha ha ha...” Uyên tổng không kìm nén được nữa, phóng khoáng cười lớn: “Đợi bản vương Hỗn Nguyên Đạo Thể đại thành, Đế binh thăng cấp thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cái gì mà Long Ngạo Thiên, Lăng Tiêu Tiên Đế, Tần Phong, tất cả đều phải quỳ rạp dưới chân bản vương!” “Vãi chưởng, mới đó mà đã bay bổng thế rồi!” Tần Phong cạn lời, chỉ lặng lẽ đứng nhìn.

“Ô ô...” Uyên tổng bỗng nhiên rùng mình một cái, cảm giác như bị thứ gì đó không sạch sẽ nhắm vào.

Nhưng sau khi nhìn quanh một vòng, hắn không phát hiện ra điều gì bất thường, trái lại còn cảm thấy không gian trong ngọc bội rộng ra một chút, chắc là nở ra theo sự tăng trưởng thực lực của mình.

“Chẳng lẽ bên ngoài có chuyện?!” Uyên tổng lẩm bẩm một câu, sau đó nhanh chóng rút khỏi không gian.

“Phải để Uyên tổng hiểu được nỗi khổ tâm của ta mới được!” Tần Phong vừa nghĩ đến bộ dạng hếch mặt lên trời của Uyên tổng lúc nãy, liền bắt đầu sắp xếp công việc chuyên môn cho hắn.

Không chỉ dùng Tiên nô pháp ấn liên lạc với Bạch Nhật, bảo gã đem tất cả thông tin về Đế binh của Uyên tổng báo cho Long Ngạo Thiên, mà còn nhờ đám người Tam Lộng đại sư giúp đỡ tuyên truyền một chút ở Nam Vực, đồng thời bảo Liễu Như Yên thỉnh thoảng cập nhật tọa độ.

“Rõ!” Bạch Nhật sau khi nhận được tin tức, lập tức tìm đến Long Ngạo Thiên báo cáo: “Đế quân, lôi kiếp lúc trước đã điều tra rõ ràng, Đế binh đang nằm trong tay một tán tu cảnh giới Chân Tiên.” “Tán tu Chân Tiên!?” Chân mày Long Ngạo Thiên nhíu chặt lại, luôn cảm thấy có gì đó sai sai.

Mặc dù lần trước hắn không có mặt tại hiện trường lôi kiếp, nhưng có thể cảm ứng được thời gian lôi kiếp kéo dài rất ngắn, không giống như lôi kiếp khi Đế binh vừa xuất thế, mà giống như lôi kiếp xuất hiện sau khi Đế binh được tu sửa hơn.

Nếu nói đối phương là một cao thủ cảnh giới Tiên Vương thì hắn còn không thấy lạ.

Nhưng một con tôm tép tán tu Chân Tiên, đừng nói là có thực lực tu sửa Đế binh hay không, e rằng ngay cả dược liệu để tu bổ cũng gom không đủ chứ?!

“Không sai, là Chân Tiên!” Bạch Nhật thành thật trả lời: “Kiếm đạo thiên phú của đối phương rất mạnh, mấy binh sĩ cảnh giới Chân Tiên phái đi đều bị hắn một kiếm giết chết.” “Ngươi xác định mình không nói nhầm chứ!?” Long Ngạo Thiên nhíu mày xác nhận lại: “Một tán tu cảnh giới Chân Tiên, chỉ dùng một kiếm đã diệt sạch mấy binh sĩ tinh nhuệ được tuyển chọn kỹ lưỡng của Chiến Thần Điện ta!?” “Đúng vậy!” Bạch Nhật vẫn thành thật đáp: “Theo thuộc hạ suy đoán, người này chắc hẳn là thiên kiêu có thứ hạng cao trên Thiên Tư bảng.

Lúc đầu chúng ta nghi ngờ đối phương là Lâm Tam xếp hạng thứ hai, nhưng sau khi đối chiếu thì phát hiện hai người không phải là một.” “Hắn lấy tin tức từ đâu ra vậy!?” Hồng Tụ nhìn Bạch Nhật, trong lòng đầy vẻ không phục.

Kể từ khi Bạch Nhật đến Chiến Thần Điện, bất kể chuyện gì gã cũng nhanh hơn cô một bước.

Cô vừa mới phái người tìm được nơi xảy ra lôi kiếp, Bạch Nhật đã biết rõ tu vi và thông tin của đối phương, thậm chí còn đưa ra nhận xét và kiến nghị cho sếp, khiến cô – một thư ký thân cận – chẳng còn chút cảm giác tồn tại nào.

“Không phải Lâm Tam sao!?” Long Ngạo Thiên nghi hoặc: “Vậy trên Thiên Tư bảng còn ai có kiếm pháp như thế?

Chẳng lẽ là Lâm Uyên – người xếp thứ hai bảng cũ đã quay lại?!” “À thì...” Bạch Nhật lập tức nghẹn lời, không ngờ Long Ngạo Thiên lại đoán chuẩn đến thế, khiến gã cũng bắt đầu nghi ngờ liệu có phải Long Ngạo Thiên đã lén xem kịch bản rồi hay không.

“Cũng có khả năng là Tần Phong!” Hồng Tụ mở miệng nhắc nhở: “Đừng quên hắn đứng đầu Thiên Tư bảng Khí tu, hơn nữa kiếm đạo thiên phú cũng không thấp, trong tay còn có bội kiếm bị hư hỏng năm đó của Tà Đế.” “Không phải Tần Phong!” Bạch Nhật mặt không cảm xúc nói: “Người này chỉ có tu vi Chân Tiên cảnh, mà Tần Phong đã sớm đột phá Thái Ất Kim Tiên rồi.” “Có lý!” Long Ngạo Thiên lập tức gật đầu, tán đồng suy đoán của Bạch Nhật.

Là người trực tiếp bị Tần Phong tát bay bằng một chưởng, không ai rõ tu vi của Tần Phong hơn hắn, tuyệt đối là Thái Ất Kim Tiên hàng thật giá thật.

Khoan đã!!

Thái Ất Kim Tiên?!

Long Ngạo Thiên bỗng nhiên phản ứng lại, như thể phát hiện ra một chi tiết cực kỳ vô lý.

Hắn nhớ lần đầu tiên gặp Tần Phong ở Xích Diễm Khung Lĩnh, tu vi của hắn mới chỉ đột phá Kim Tiên cao giai, vậy mà đến biên giới Đông Nam đã đột phá Thái Ất Kim Tiên rồi.

Chương 1676

“Tốc độ này cũng quá nhanh rồi đi!?” Trong lòng Long Ngạo Thiên đột nhiên cảm thấy bất an, thấy mình cần phải đánh giá lại Tần Phong một lần nữa.

“Đế quân!” Bạch Nhật cắt ngang dòng suy tư của hắn: “Hiện tại chúng ta đã phát hiện ra Đế binh, tiếp theo nên xử lý thế nào ạ!?” “Mời người về đây!” Long Ngạo Thiên trầm tư một lát rồi mới nói: “Hiện tại Chiến Thần Điện đang rất thiếu nhân lực, người này không chỉ có Đế binh mà còn có kiếm đạo thiên phú siêu cường, rất đáng để chúng ta lôi kéo!” “Rõ!” Bạch Nhật lập tức ôm quyền nhận lệnh, lại hỏi thêm: “Nhưng nếu đối phương không chấp nhận lời mời của chúng ta thì sao ạ!?” “Giết!” Long Ngạo Thiên lộ ra vẻ bá khí ngút trời: “Không ai có thể từ chối Long Ngạo Thiên ta, nếu hắn đã rượu mời không uống thì cứ để hắn uống rượu phạt đi!” “Đế quân đẹp trai quá!” Đám người Hồng Tụ lập tức mắt hiện hình trái tim, bị Long Ngạo Thiên làm cho mê mẩn không thôi.

“Cắn câu rồi!” Bạch Nhật nghe thấy câu thoại kinh điển của Long Ngạo Thiên, trong lòng càng thêm kính phục Thủy Hoàng.

Không chỉ biết Long Ngạo Thiên thích dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, mà còn dễ kích động, cực kỳ tự đại, cảm thấy cả thế giới đều phải xoay quanh mình.

Rất nhanh sau đó...

Bạch Nhật đi xuống sắp xếp công việc.

Gã không tự mình dẫn đội đi thử xem bảo kiếm trong tay Uyên tổng có sắc bén hay không, mà chọn ra mấy chục tên tiểu đội trưởng Kim Tiên vốn không ưa mình.

Cũng tính đến chuyện bọn họ chuyến này đơn thuần là đi nộp mạng, nên gã không dùng từ “mời”, mà đổi lại một chữ, nói là Long Ngạo Thiên bảo bọn họ đi “bắt” Uyên tổng về...

Lúc này...

Uyên tổng vẫn chưa nhận ra nguy hiểm đang đến gần.

Sau khi thấy Liễu Như Yên vẫn đang ngủ say, hắn đi thẳng tới đại sảnh khách sạn.

Chỉ thấy đại sảnh khách sạn ồn ào náo nhiệt, không chỉ có đám giang hồ vặt mà còn có mấy kẻ mặt mày quái dị, với kinh nghiệm từng là Tiên Vương cự đầu, hắn liếc mắt một cái đã nhận ra đối phương là Ma tu.

“Ma tu!?” Uyên tổng hơi nhíu mày, không biết ai cho bọn chúng lá gan đó.

Trước kia Ma tu giống như chuột chạy qua đường, ai thấy cũng đánh, chỉ cần bị tu tiên giả phát hiện là sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức, chưa từng nghe nói bọn chúng dám xuất hiện công khai trước mặt mọi người như thế này.

Tuy nhiên hắn cũng không có ý định ra tay, chỉ tìm một vị trí góc khuất lặng lẽ ngồi xuống, bắt đầu vểnh tai lên kết nối với “mạng 5G” của thế giới này.

“Cứ ngỡ Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung đồng thời xuất binh thì Tiên Minh chắc chắn sẽ diệt vong, ai mà ngờ cuối cùng người thắng lại là Tiên Minh!” “Chứ còn gì nữa!

Tiên Minh cuối cùng không chỉ thắng, mà còn tiêu diệt gần bảy thành binh lực của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, đừng nói là chưa từng nghe thấy, ngay cả nằm mơ cũng không dám nghĩ tới chuyện đó!” Vừa mới kết nối với mạng 5G, Uyên tổng đã bị tin tức đầu tiên làm cho kinh hãi.

Là một Tiên Vương cự đầu của Tiên giới năm xưa, có thể nói hắn lớn lên cùng với những huyền thoại về Long Ngạo Thiên, đó cũng là cái tên đại diện cho sự vô địch tuyệt đối ở Tiên giới.

Vậy mà bây giờ vị Chiến Thần bất bại này lại thua, quân Thần Sách dưới trướng tổn thất gần bảy thành, lại còn bị đánh bại bởi một thế lực già cỗi đang xuống dốc như Tiên Minh, khiến hắn thực sự không thể tin nổi.

Nhưng mấy tên Ma tu ở đằng kia lại khiến hắn không thể không tin, nếu không phải Chiến Thần Điện tổn binh hao tướng quá nghiêm trọng, đám Ma tu này làm sao dám nghênh ngang đi ngoài đường như vậy?!

“Cứ tưởng đại chiến Tiên giới lần này cũng kinh thiên động địa như trước, ai ngờ kết thúc nhanh như vậy, nhanh đến mức ngươi còn chưa kịp phản ứng.” “Muốn nói tại sao đại chiến Tiên giới lần này kết thúc nhanh như thế, ngoài việc Tiên Minh sử dụng tiên khí kiểu mới ra, còn phải cảm ơn Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ nữa.

Đúng vậy, nếu không nhờ hai vị này thừa cơ công phá Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, vét sạch kho báu của hai siêu cấp thế lực, cắt đứt đường lui của Ngạo Thiên Tiên Đế và Lăng Tiêu Tiên Đế, thì không biết trận chiến này còn kéo dài đến mức nào nữa.” Uyên tổng ở bên cạnh lại kinh hãi một phen, trong đầu hiện lên một chữ “đậu má” thật lớn.

Mặc dù ở hạ giới hắn có nghe nói Diệp Thần là hậu duệ của Đại Yến, nhưng thật không ngờ gã lại dũng mãnh như vậy, dám trực tiếp liên thủ với Dịch Thiên Cơ đi “móc lốp” đại bản doanh của Long Ngạo Thiên.

Tiếp đó, hắn lại nghe ngóng được từ miệng mọi người xung quanh những câu như “Thiên Cơ đồ long đạp Lăng Tiêu, giết người cần gì tự cầm đao”.

Rồi chuyện Diệp Thần vùng dậy như thế nào, trêu ghẹo vợ của Long Ngạo Thiên ra sao, lại còn biến nhà đầu tư thiên thần của Long Ngạo Thiên thành con rối, rồi nổ tung ngay trước mặt Long Ngạo Thiên nữa chứ.

“Đỉnh vãi!” Cho dù Uyên tổng kiếp trước là Tiên Vương cự đầu, cũng bị chiến tích của Diệp Thần làm cho kinh ngạc.

“Diệp Thần thì tính là gì chứ!?” Có người lên tiếng: “Nếu nói về thiên kiêu sáng giá nhất trong đại chiến Tiên giới lần này, tuyệt đối không ai khác ngoài Tần Phong của Tiên Minh.” “Phải đấy!” Có người lập tức phụ họa: “Nghe nói Tần Phong này sở hữu mệnh cách Lục Vị Đế Vương Ngoạn, Mộng Dao tiên tử của Tiên Minh sở dĩ có thể đột phá Tiên Đế, chính là vì đã 'ngủ' với hắn!” “Tần Phong?

Lục Vị Đế Vương Ngoạn!?” Vẻ mặt Uyên tổng lập tức đờ ra, não bộ hơi không kịp nhảy số.

Nếu hắn nhớ không nhầm, người sở hữu mệnh cách Lục Vị Đế Vương Ngoạn hẳn phải là tên Phương Trưởng mới đúng, sao giờ lại biến thành Tần Phong rồi!?

“Nếu ông mà bàn về chuyện này thì tôi hết buồn ngủ luôn!” Một người khác tinh thần phấn chấn nói: “Theo tính toán của đại sư Dịch Thiên Cơ, sáu cái mệnh cách Tiên Đế của Tần Phong đã dùng hết bốn cái, giờ Mộng Dao tiên tử lại lấy đi một cái, tức là chỉ còn lại duy nhất một cái mệnh cách Tiên Đế thôi.” “Đừng có nằm mơ!” Có người lên tiếng nhắc nhở: “Đừng nói là hiện tại Tần Phong đang trốn trong Tiên Minh không ra, dù hắn có ra ngoài đi nữa, thì cái miếng mồi ngon này cũng không đến lượt ông đâu.

Đúng thế!

Nghe nói Tần Phong này không chỉ đứng đầu Thiên Tư bảng Khí tu, mà còn thức tỉnh một môn thiên phú thần thông tên là Ngũ Sắc Thần Quang, không chỉ quét đi Lăng Tiêu kiếm của Lăng Tiêu Tiên Đế, mà còn quét sạch cả Kim Long thương và Vạn Kim Bất Diệt Khải của Ngạo Thiên Tiên Đế nữa.

Nếu không nhờ Ngạo Thiên Tiên Đế phản ứng kịp thời, e là ngay cả Thất Sát Bia cũng bị hắn quét mất rồi." "Tần Phong có thể quét đi Đế binh sao!?" Uyên tổng lập tức nhíu mày, trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng vừa nghĩ tới miếng ngọc bội âm dương của mình có thể nâng cấp Đế binh lên thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cảm giác ưu việt trong lòng hắn lại trỗi dậy, khinh thường đám người như Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế giờ chỉ có thể dùng thượng phẩm Tiên khí.

"Tin tức của ông lỗi thời rồi!" Một người lập tức cập nhật thông tin: "Lúc Tiên Minh đột kích biên giới Đông Nam, Tần Phong đã sử dụng pháp tướng thần thông thất truyền bấy lâu, cơ thể to lớn như núi, đầu đội trời chân đạp đất, một chưởng tát bay luôn Long Ngạo Thiên." "Không thể nào chứ!?" Đám đông xung quanh lập tức hít một ngụm khí lạnh, bị chiến tích của Tần Phong làm cho choáng ngợp.

"Tần Phong biết pháp tướng thần thông sao!?" Uyên tổng hoàn toàn không giữ được bình tĩnh nữa, trong lòng dậy sóng hồi lâu không dứt.

Mặc dù kiếp trước hắn là Tiên Vương cự đầu, yêu nghiệt xếp thứ hai trên Thiên Tư bảng, nhưng vẫn chưa tìm được môn pháp tướng thần thông truyền thuyết đó.

"Không phải chứ, ta cao điệu vậy sao!?" Bên trong ngọc bội âm dương, Tần Phong nghe thấy mọi người thảo luận mà cuống cuồng hết cả lên, không ngờ mình bây giờ lại nổi tiếng như vậy, hoàn toàn đi ngược lại với lộ trình phát triển âm thầm, khiêm tốn mà hắn đã vạch ra.

“Tần Phong thì có gì ghê gớm!?” Một thanh niên vẻ mặt khinh khỉnh: “Chẳng qua là điều kiện tiên thiên tốt thôi, ngoài việc sở hữu Thương Thiên Bá Thể, Tiên Thiên Kiếm Thể, cùng với thiên phú Hỏa hệ đại viên mãn, thiên phú thần thông và pháp tướng thần thông tiên thiên ra, hắn còn có cái gì nữa đâu!?” “Ách...” Toàn trường lập tức im bặt, nhìn thanh niên kia như nhìn kẻ đần.

Mặc dù lời hắn nói không sai, ngoài mấy cái ưu thế trời cho đó ra thì Tần Phong quả thật không còn gì nổi bật khác, nhưng chỉ cần một cái trong đống ưu thế đó rơi vào tay người khác thôi, là đủ để ăn cả đời không hết rồi!

“Ai bảo Tần Phong không có ưu thế hậu thiên!” Một người lập tức lên tiếng bênh vực: “Theo tin vỉa hè, tiên khí kiểu mới mà Tiên Minh sử dụng lần này chính là do Tần Phong chế tạo, còn kế hoạch Nam Thiên Môn đang lan truyền gần đây hình như cũng là do Tần Phong đề xuất.” “Kế hoạch Nam Thiên Môn là do Tần Phong đề xuất sao!?” Toàn trường xôn xao, nhưng không ai nghi ngờ tính chân thực của nó, họ tuyệt đối tin tưởng vào “hàm lượng vàng” của người đứng đầu Thiên Tư bảng Khí tu.

“Không chỉ vậy đâu!

Tôi nghe nói Tần Phong này còn cực kỳ trọng nghĩa khí, không chỉ lên tiếng xin công cho anh em, mà còn hứa sau khi bắt được Lăng Tiêu thánh mẫu sẽ cho đệ tử Tiên Minh xếp hàng nữa.” “Đậu má, còn được xếp hàng sao!?” Đám giống đực ở đó lập tức phấn khích, nảy sinh ý định đến Tiên Minh bái Tần Phong làm đại ca.

“Xếp cái hàng gì chứ!?

Tôi đẹp trai thế này, không cần phải xếp hàng...” “Đúng là đồ súc sinh!” Sự khinh bỉ trong mắt Uyên tổng không hề che giấu, từ tận đáy lòng hắn vô cùng coi thường loại người như Tần Phong.

Mặc dù ưu thế tiên thiên của hắn không bằng Tần Phong, nhưng nhân phẩm thì cao hơn vạn lần, tuyệt đối sẽ không dùng cái trò “xếp hàng” bẩn thỉu này để thu phục lòng người.

“Mấy cái đó đã là gì!” Lại có người nhắc nhở: “Mọi người đừng quên di tích Tiên Vương được phát hiện trong Linh Chi bí cảnh năm đó, Tần Phong đã lấy được Thập Nhị Tinh Thần Châu và Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn từ bên trong đấy.” “Có gì ghê gớm đâu chứ!” Uyên tổng lầm bầm với vẻ ghen tị: “Dù trong tay Tần Phong có nhiều Đế binh đến đâu thì cũng chẳng có cách nào thăng cấp chúng thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo được.” “Nói đến Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn mới nhớ...” Có người lập tức phản ứng: “Không biết mọi người đã nghe nói chưa, Tần Phong còn sở hữu huyết mạch Vu tộc, hơn nữa không phải loại lai tạp như Đàm Lực, mà là huyết mạch Vu tộc hàng thật giá thật!” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Có người thất thanh kêu lên: “Tần Phong có Thương Thiên Bá Thể, Tiên Thiên Kiếm Thể, Hỏa hệ đại viên mãn, thiên phú thần thông, pháp tướng thần thông, mấy cái đó đã đủ vô lý rồi, sao có thể còn có huyết mạch Vu tộc nữa chứ!?” “Đúng vậy!” Những người khác cũng bàn tán xôn xao, cảm thấy chuyện này quá mức hoang đường.

Người khác chỉ cần có một loại năng lực thôi đã là tổ tiên hiển linh rồi, còn Tần Phong thì chẳng khác nào được ông trời bón cơm tận miệng.

“Tần Phong sở hữu huyết mạch Vu tộc sao!?” Uyên tổng cũng bắt đầu thấy hoang mang, cảm thấy chuyện này thực sự phi lý.

Chương 1677

Đừng nói là hắn chưa từng thấy ai sở hữu nhiều thể chất như vậy, dù có lật tung lịch sử Tiên giới cũng không tìm ra một con quái vật nào như thế.

“Cái gì gọi là phi lý hả!?” Tần Phong lập tức không vui: “Tần Phong ta có được ngày hôm nay đều là dựa vào sự nỗ lực của chính mình, các ngươi bao nhiêu năm qua tu vi không đột phá, chiến lực không tăng, không biết tự tìm nguyên nhân ở bản thân mình đi, lại quay sang đổ lỗi cho ta là sao!?” “Các ông tưởng thế là hết rồi à!?” Lại có người tung tin động trời: “Gần đây tôi nghe được một tin, nói là đệ nhất thần toán Tiên giới Dịch Thiên Cơ đã tính ra được, Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn gây chấn động Tiên giới năm xưa đang nằm trong tay Tần Phong của Tiên Minh.” “Thật sao!?” Mọi người kinh hô: “Chẳng phải nói Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ở trong tay Diệp Thần sao?

Sao giờ lại sang tay Tần Phong rồi!?” “Cái đó tôi cũng không biết!” Đối phương nhún vai: “Nhưng nghe nói sau khi tin tức truyền ra, có không ít thế lực đã gửi bái thiếp tới Tiên Minh, nói là muốn chúc mừng Tiên Minh giành chiến thắng trong đại chiến Tiên giới lần này.

Hắc hắc...

E rằng chúc mừng là giả, thèm khát Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn mới là thật!” “Còn phải hỏi nữa sao!?” Có người tán đồng ngay: “Thời Gian Đại Đạo là đại đạo mạnh nhất thế gian, không ai có thể ngó lơ được đâu, dù chỉ có một chút khả năng thôi người ta cũng sẽ muốn thử vận may.

Ừm, có lý!” Những người khác cũng gật đầu lia lịa, lý do để đi tranh giành lại tăng thêm một cái.

“Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ở trên người Tần Phong sao!?” Uyên tổng nhíu chặt lông mày, bắt đầu suy nghĩ xem khả năng này cao bao nhiêu.

Mặc dù hạ giới đồn đại Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn nằm trong tay Diệp Thần, thậm chí còn khiến tiên nhân thượng giới hạ phàm truy sát, nhưng quả thực chưa từng có ai tận mắt thấy Diệp Thần sử dụng nó cả.

“Đừng nói nữa!” Tần Phong nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nếu cứ để đám người này tiếp tục bới móc như vậy, e là đến cái quần lót của hắn cũng bị lột ra mất.

Vút!!

Tiếng chim hót sắc bén đột ngột vang lên, như tiếng kim loại đâm vào màng nhĩ, cắt đứt dòng suy nghĩ của Uyên tổng, đồng thời khiến không gian xung quanh rung chuyển dữ dội.

“Tiếng gì vậy!?” Mọi người kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy hàng chục con đại bằng dài hàng trăm trượng bay ngang qua bầu trời, bộ lông trắng muốt như được đúc từ thép, tỏa ra luồng khí sắc lẹm.

Chúng khẽ vỗ cánh đã bộc phát ra khí tức khủng bố, trực tiếp lật tung mái nhà của khách sạn.

Đặc biệt là trên đầu mỗi con đại bằng đều có một người đàn ông mặc giáp trụ đứng sừng sững, tựa như thần linh giáng thế, quanh thân dao động khí tức mạnh mẽ.

Trong tay bọn họ cầm trường thương vàng rực, khắc đầy những phù văn huyền bí, ánh vàng nhạt lưu chuyển cùng với một luồng uy áp không tên.

“Là tiểu đội trưởng Kim Tiên của Chiến Thần Điện!” Mọi người lập tức run cầm cập, chẳng lạ lẫm gì với những người này.

“Không lẽ là nhắm vào mình sao!?” Uyên tổng trong lòng bắt đầu lo lắng, nhớ lại đám binh sĩ Chiến Thần Điện gặp lúc trước.

Nhưng lúc đó hắn đã diệt khẩu sạch sẽ, không để lại bất kỳ nhân chứng nào, lý nào bọn họ lại tìm thấy hắn nhanh như vậy?!

“Ngươi!!” Một tiểu đội trưởng Kim Tiên quét mắt qua đám đông, cuối cùng dừng lại trên người Uyên tổng, từ trên cao nhìn xuống, chỉ tay nói: “Theo chúng ta về Chiến Thần Điện một chuyến!” “Đúng là nhắm vào mình thật!” Uyên tổng thầm thở dài, biết rõ tám phần mười là vì món Đế binh kia.

“Người này là ai vậy!?” Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn Uyên tổng, không biết vị thần thánh phương nào mà lại thu hút nhiều tiểu đội trưởng Kim Tiên đến thế.

Lúc này...

Uyên tổng bắt đầu ra vẻ.

Hắn ngồi vững như bàn thạch, không hề có ý định nhấc mông lên, thong thả bưng chén trà lên nhấp một ngụm rồi nói: “Ngạo Thiên Tiên Đế muốn gặp ta đương nhiên không vấn đề gì, nhưng cái giọng điệu các ngươi vừa nói chuyện, ta rất không thích!” “Vãi, dũng thế!?” Tim của mọi người xung quanh như nhảy lên đến cổ họng, bắt đầu đổ mồ hôi hột thay cho Uyên tổng.

Dù Long Ngạo Thiên vừa bại trận ở biên giới Đông Nam, nhưng thực lực của đệ nhất nhân Tiên giới vẫn còn đó, nếu là họ nghe thấy Long Ngạo Thiên triệu kiến thì đã sớm ba chân bốn cẳng chạy theo rồi, đâu dám nói cái kiểu “không thích” như Uyên tổng.

“Ngươi là cái thá gì chứ!?” Đối phương thấy Uyên tổng bắt đầu “trang bức”, lập tức nổi giận: “Ở Nam Vực, Ngạo Thiên Tiên Đế chính là trời, còn cần phải quan tâm ngươi có thích hay không chắc?

Mau đứng dậy theo chúng ta về, đừng có làm mất thời gian!” “Nếu ta không đi thì sao!?” Uyên tổng vẫn bình thản như cũ, trong mắt thoáng qua một tia sát ý.

Mặc dù đang ở trên địa bàn của Long Ngạo Thiên, nhưng hắn hoàn toàn không có ý định nhún nhường, một lời không hợp là lao vào chiến, đó mới là đại đạo mà hắn theo đuổi.

“Không đi sao!?” Đối phương lạnh lùng nói: “Ngạo Thiên Tiên Đế có lệnh, không ai được phép từ chối mệnh lệnh của ngài.

Nếu ngươi đã rượu mời không uống, thì chúng ta đành mang cái xác của ngươi về uống rượu phạt vậy!” Dứt lời, tiếng chim hót lại vang lên!

Vút!

Chỉ thấy hàng chục con tiên yêu đại bằng ngửa mặt lên trời kêu dài, đôi cánh khổng lồ vỗ mạnh.

Một cơn cuồng phong cuốn phăng mặt đất, giống như những lưỡi đao sắc lẹm văng ra, cứa vào người khác những vết thương máu chảy đầm đìa.

Tuy nhiên, luồng cuồng phong này khi đến trước mặt Uyên tổng lại bị một bức tường khí vô hình chặn đứng hoàn toàn.

“Lợi hại!” Thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc.

Cứ tưởng Uyên tổng chỉ là một Chân Tiên bình thường, không ngờ người ta quả thực có vốn liếng để ngông cuồng...

“Đậu má!” Tần Phong không kìm được chửi thề một tiếng, thừa nhận mình vừa bị màn ra vẻ của Uyên tổng làm cho ấn tượng.

Nhưng nghĩ đến việc Uyên tổng bắt đầu “đi làm”, sang năm mình có thể nuôi thêm vài phòng thê thiếp, hắn cũng không nói thêm gì nữa.

“Tiểu tử, ngươi có đi hay không!?” Đối phương từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt vô cùng ngạo mạn.

“Ồn ào quá!” Ánh mắt Uyên tổng lóe lên sát ý, nhanh chóng rút thanh trường kiếm trong tay ra.

Keng! một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ!

Thân hình hắn lóe lên, kiếm nhanh như sao băng, trong nháy mắt xé toạc không gian.

“Nhanh quá!!” Sắc mặt một tiểu đội trưởng Kim Tiên biến đổi mạnh mẽ, chưa kịp phản ứng đã thấy một luồng hàn quang lướt qua trước mắt.

Ngay sau đó, một cơn đau nhức nhối truyền đến từ lồng ngực, kiếm khí sắc bén điên cuồng ùa vào trong cơ thể, khiến hắn tối sầm mặt mũi, mất kiểm soát ngã nhào xuống từ trên lưng đại bằng.

“Tiểu tử, ngươi tìm chết!!” Những tiểu đội trưởng Kim Tiên khác giận dữ, đồng thanh gầm lên một tiếng, cầm trường thương đâm thẳng về phía Uyên tổng.

Nhưng Uyên tổng không hề sợ hãi, kiếm quang trong tay không ngừng chém ra, mỗi chiêu đều mang theo uy lực vô tận, như muốn xé toạc cả bầu trời này.

“Trời ơi, dũng mãnh thế sao!?” Mọi người xung quanh sợ hãi chạy tán loạn, không ngờ Uyên tổng thực sự dám ra tay.

Chương 1678

Lúc này...

ánh mắt Uyên tổng sắc lẹm và kiên định, toát ra dũng khí không sợ hãi cùng sát ý quyết liệt, dường như không có bất cứ ai hay việc gì có thể làm lung lay ý chí của hắn.

Hắn cầm trường kiếm đại sát tứ phương, chẳng khác nào một vị kiếm khách vô địch "mười bước giết một người".

"Người này là yêu nghiệt trên Thiên Tư bảng!" Các tiểu đội trưởng Kim Tiên kinh hãi kêu lên, cuối cùng cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Rõ ràng chỉ có tu vi Chân Tiên cảnh mà lại có thể chém Kim Tiên như chém dưa thái rau, ngoài những yêu nghiệt trên Thiên Tư bảng ra thì không ai có thể phá vỡ quy luật này, mà còn phải là yêu nghiệt có thứ hạng rất cao nữa.

Tuy nhiên, Uyên tổng không hề đáp lời, hắn đang dùng ý niệm khởi động miếng ngọc bội âm dương.

Chỉ thấy những năng lượng và sinh mệnh lực chưa kịp tiêu tán trong cơ thể tên tiểu đội trưởng Kim Tiên vừa chết, như bị một sức mạnh nào đó dẫn dắt, nhanh chóng hội tụ về phía Uyên tổng.

"Đến rồi, đến rồi!" Tần Phong lập tức phấn khích, trực tiếp hút lấy những giọt bản nguyên vào miệng.

Theo đúng quy định thì lẽ ra phải để lại cho Uyên tổng một chút, nhưng nghĩ đến việc hắn bao nhiêu ngày qua không chịu đi làm, hại cho tiến độ Hỗn Nguyên Đạo Thể của mình cứ kẹt cứng ở mức 50% không nhích lên nổi, nên cuối cùng Tần Phong quyết định phạt hắn nửa năm tiền lương.

Còn sau nửa năm có khôi phục hay không thì phải xem thái độ đi làm của hắn đã.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cưỡng đoạt tài nguyên tu luyện của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!” “Cái gì gọi là cưỡng đoạt chứ!?” Tần Phong lập tức không vui.

Mặc dù công ty đầu tư Âm Dương Ngư là do Uyên tổng mở ra, nhưng thông qua sự nỗ lực và phấn đấu của mình, hiện tại hắn đã luyện hóa được 50%, tương đương với cổ đông lớn nắm giữ 50% cổ phần.

Ngược lại, Uyên tổng bình thường chẳng chịu nỗ lực, cũng không có chí cầu tiến, bao nhiêu năm trôi qua mà tiến độ vẫn chưa tới 2%, nếu không phải hắn có lương tâm, nể tình đối phương là người sáng lập công ty thì đã sớm đá văng hắn ra khỏi cuộc chơi rồi.

Nói cách khác...

đây là miếng ngọc bội âm dương của hắn!!

Lấy đồ của nhà mình, sao có thể gọi là đoạt được chứ!?

Binh! một tiếng!!

Cũng không biết là Uyên tổng bị Tần Phong làm cho tức giận, hay là vết thương do chống chọi với lôi kiếp lần trước vẫn chưa lành, mà mới vừa oai phong được vài giây đã bị người ta đá bay ra ngoài.

“Phụt!!” Uyên tổng ôm ngực, phun ra một ngụm máu tươi.

Dù hắn đánh rất hăng, nhưng khổ nỗi vết thương từ lần gánh lôi kiếp trước quá nặng, cộng thêm việc không có thế lực và bối cảnh chống lưng, đối phó với mấy chục vị tiểu đội trưởng Kim Tiên vẫn là quá sức.

“Hắn không trụ được nữa rồi!” Những tiểu đội trưởng Kim Tiên còn lại mừng rỡ, lập tức vác thương lao về phía Uyên tổng.

Vút!!

Tiên yêu đại bằng kêu lên một tiếng, vỗ cánh lao đến với khí thế hung hãn như muốn nghiền nát Uyên tổng hoàn toàn.

“Xong đời rồi!” Mọi người xung quanh lộ ra ánh mắt đồng cảm, không cho rằng Uyên tổng còn cơ hội sống sót.

“Các ngươi mới xong đời ấy!” Uyên tổng nghe thấy đối phương nói mình không trụ được, lập tức nổi trận lôi đình.

Nhưng ngay khi hắn định kích hoạt “vòng hào quang tàn huyết”, Liễu Như Yên đột nhiên xuất hiện cắt ngang.

Chỉ thấy Liễu Như Yên sắc mặt trắng bệch, không chút huyết sắc, không chút do dự tung ra một chưởng về phía đám tiểu đội trưởng Kim Tiên đang lao tới.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi mọi người cứ ngỡ đây là một đòn đánh yếu ớt, thì một tiếng nổ chấn động màng nhĩ vang lên.

Một luồng chưởng phong vô hình quét qua, không chỉ cuốn phăng mọi thứ như một cơn bão, mà còn ẩn chứa một sức mạnh Tiên Vương khủng bố.

Nơi nó đi qua, trời nghiêng đất lở!

Bao gồm cả đám tiểu đội trưởng Kim Tiên vừa lao tới cũng bị năng lượng kinh hoàng này nghiền thành tro bụi, ngay cả một tiếng thét thảm cũng không kịp phát ra.

Miếng ngọc bội âm dương cũng không dừng lại, hút sạch toàn bộ năng lượng sắp tan biến vào bên trong.

“Tiên Vương!!” Mọi người trợn tròn mắt, thực sự không dám tin vào mắt mình.

Cứ tưởng Uyên tổng sắp “đăng xuất”, ai ngờ sau lưng hắn lại có một vị Tiên Vương chống lưng, hèn gì lúc nãy hắn dám không coi đám tiểu đội trưởng của Chiến Thần Điện ra gì.

“Phụt!” Liễu Như Yên đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lại càng trắng hơn vài phần.

Ngay sau đó, không đợi Uyên tổng kịp lên tiếng, nàng đã như một bệnh mỹ nhân ngất lịm đi trong lòng hắn, diễn trọn kịch bản “ta vừa rồi gồng mình vận công cứu chàng, dẫn đến thương thế trở nặng”.

“Nàng...” Nhìn Liễu Như Yên đang hôn mê trong lòng, đạo tâm kiên định của Uyên tổng lại một lần nữa gợn sóng.

Rõ ràng là người phụ nữ trước mắt này đã phản bội hắn, khiến hắn không còn tin vào cái gọi là tình yêu nữa, nhưng hành động của nàng lại hết lần này đến lần khác làm trái tim hắn rối loạn.

“Đinh đoong, chúc mừng thủ hạ của ký chủ đùa giỡn tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200 nghìn điểm phản diện!” “Không hổ là Như Yên Đại Đế!” Tần Phong thầm cảm thán một tiếng, mặc niệm chia buồn cho Uyên tổng hai phút rưỡi.

Nếu Như Yên Đại Đế vẫn cứ cao lãnh, khinh miệt Uyên tổng từ tận đáy lòng, thì hắn còn có khả năng leo lên đỉnh cao Tiên giới.

Nhưng giờ đây Như Yên Đại Đế lại dồn toàn lực cho sự nghiệp, những đòn tấn công nhu tình như nước khiến Uyên tổng không tài nào phòng bị nổi.

Đừng nói là leo lên đỉnh Tiên giới, không bị xích cổ dắt đi đã là nhờ ý chí của Uyên tổng kiên định lắm rồi.

“Phải nhanh chóng rời khỏi đây!” Uyên tổng biết nơi này không thể ở lâu, vội vàng bế ngang Liễu Như Yên lên, sau đó hóa thành một đạo kiếm quang bay vút lên trời.

Còn Tần lão bản cũng ngay lập tức gửi tin nhắn cho Bạch Nhật, bảo gã sắp xếp thêm công việc cho Uyên tổng, tuyệt đối không được để hắn có thời gian rảnh rỗi mà hút điếu thuốc.

“Rõ!” Bạch Nhật nhận lệnh của Tần lão bản, lập tức không ngừng nghỉ đi tìm Long Ngạo Thiên.

Đồng thời, gã cũng nhận được kịch bản mới từ đạo diễn Tần, về việc làm thế nào chỉ dùng ba câu nói để chọc giận Long Ngạo Thiên, giúp Tần lão bản dễ dàng kiếm được vài trăm triệu điểm.

“Đế quân!” Bạch Nhật lai đến trước mặt Long Ngạo Thiên, ôm quyền nói ra câu đầu tiên: “Chúng ta đã phát hiện tung tích của Diệp Thần, bên cạnh hắn còn mang theo một người phụ nữ xinh đẹp và một bé gái đáng yêu...” "Diệp Thần!!" Vừa nghe đến cái tên Diệp Thần, Long Ngạo Thiên lập tức rơi vào trạng thái 'bốc hỏa'.

Chương 1679

Khắp thân thể hắn bốc lên nộ hỏa ngập trời, đôi mắt đen kịt phun ra những ngọn lửa hùng hùng, phảng phất như muốn thiêu cháy cả thương khung này thành tro bụi. "Không xong rồi!!" Đám người Hồng Tụ sắc mặt lập tức đại biến, vội vàng lên tiếng khuyên Long Ngạo Thiên bình tĩnh lại.

Thế nhưng Bạch Nhật lại giống như không thấy, tiếp tục bồi thêm câu thứ hai: "Còn có vị Chân Tiên sở hữu Đế binh kia, không những không chấp nhận lời mời của Đế quân, mà còn chém giết toàn bộ tiểu đội Kim Tiên gồm mười mấy người mà chúng ta phái đi mời hắn!" "Sao hắn dám chứ!?" Hồng Tụ và những người khác kinh hô thành tiếng, cảm thấy khó mà tin nổi.

Họ thực sự không hiểu nổi kẻ kia lấy đâu ra dũng khí, không chỉ từ chối lời mời của Tiên Đế mà còn giết sạch người của Tiên Đế phái tới.

Ầm đùng đoàng!!

Phong vân biến sắc, lôi điện đan xen!!

Cơn nộ hỏa của Long Ngạo Thiên không còn áp chế nổi nữa, uy áp Tiên Đế khủng khiếp oanh nhiên bộc phát, không chỉ khiến cả thiên địa run rẩy mà còn ép đám người Tây Chu quỳ rạp xuống đất. "Đế quân, xin bớt giận!" Hồng Tụ khó khăn lên tiếng, cố gắng đánh thức lý trí của Long Ngạo Thiên.

Thế nhưng Bạch Nhật kiên quyết chấp hành nhiệm vụ của Tần lão bản, chết sống gì cũng phải nói ra câu thứ ba. "Đế...

Đế quân!" Bạch Nhật gian nan nói: "Còn những người phái đi truy bắt Dịch Thiên Cơ, hiện tại đều đã mất liên lạc, thuộc hạ nghi ngờ bọn họ đã bị Dịch Thiên Cơ thịt rồi." "Đồ khốn kiếp đáng chết!" Long Ngạo Thiên không thể khống chế được nữa, tiếng gầm nộ như sấm sét nổ vang, sóng âm cuồn cuộn chấn nát vạn dặm hư không.

Ầm đùng đoàng!!

Uy áp vô tận từ trong cơ thể hắn trào dâng, hóa thành từng đợt sóng dữ ngập trời quét về phía tây.

Những nơi đi qua, sơn xuyên băng sụp, giang hà chảy ngược, phảng phất như tận thế giáng lâm. "Phụt!!" Đám người Hồng Tụ đồng loạt phun ra một ngụm tiên huyết, run lẩy bẩy dưới luồng sức mạnh kinh hoàng này. "Nhiệm vụ hoàn thành!" Bạch Nhật vừa nói xong ba câu, đầu ngoẹo sang một bên ngất xỉu luôn. "Bạch huynh!" Vương Húc gian nan bò lên phía trước, muốn bảo vệ Bạch Nhật.

Mà Long Ngạo Thiên không biết là do bị 'cắm sừng' nhiều nên sinh ra kháng thể, hay là phát hiện thuộc hạ có nguy hiểm tính mạng mà uy áp Tiên Đế khủng bố đột nhiên tản đi. "Hô... hô..." Đám người Hồng Tụ thở hồng hộc, cảm giác như vừa từ cõi chết trở về. "Truyền lệnh của bản đế!" Long Ngạo Thiên sắc mặt âm trầm nói: "Toàn bộ thế lực ở Nam Vực, dốc toàn lực truy bắt Dịch Thiên Cơ và tên Chân Tiên kia.

Kẻ nào dám dương phụng âm vi, bản đế sẽ đích thân dẫn binh diệt môn." "Rõ!" Hồng Tụ vội vàng ôm quyền lĩnh mệnh, rồi không nhịn được hỏi: "Vậy còn Diệp Thần thì sao ạ?!" "Bản đế sẽ đích thân đi bắt hắn!" Sắc mặt Long Ngạo Thiên đột nhiên dữ tợn: "Bản đế sẽ lột da rút gân hắn, phân thây vạn đoạn, rút ra nguyên thần, trấn áp trong Thất Sát Bi, vĩnh thế không được siêu sinh." "Ô ô..." Ở phương xa, Diệp Thần bỗng dưng rùng mình một cái, chỉ cảm thấy trong lòng hoảng hốt không thôi.

Tuy nhiên hắn cũng không có thời gian để ý chuyện này, bắt đầu làm theo đề nghị trước đó của Diệp Long, điên cuồng chiêu binh mãi mã ở Nam Vực.

Ban đầu hắn còn rất thấp thỏm, không biết một Chân Tiên như mình có chiêu mộ được người không, nhưng không ngờ danh tiếng hiện tại của hắn còn 'hot' hơn tưởng tượng nhiều.

Chỉ cần báo danh hiệu ra, rồi tiết lộ ý định chiêu người, lập tức có một đám lớn tu tiên giả bị thu hút. "Diệp Chiến Thần, tôi là Địa Tiên đỉnh phong, nhận tôi đi!" "Địa Tiên cút sang một bên, lão tử là Chân Tiên trung giai đây!" "Chân Tiên thì ghê gớm lắm à?

Lão tử đã đột phá Kim Tiên rồi!" Tu tiên giả tranh cãi không thôi, ai cũng muốn gia nhập dưới trướng Diệp Thần.

Mặc dù Diệp Thần không hứa hẹn 'phát số thứ tự" như Tần Phong, nhưng chiến tích hắn phá tan Lăng Tiêu Cung, nhiều lần thoát khỏi tay Long Ngạo Thiên là hàng thật giá thật.

Lại thêm có đệ nhất thần toán Tiên giới ở bên cạnh hỗ trợ, khiến mọi người đều cực kỳ lạc quan về Diệp Thần, cảm thấy hắn là một 'siêu tân tinh' sắp tỏa sáng, ai cũng muốn đầu tư sớm vào 'cổ phiếu tiềm năng' này. "Mọi người..." Diệp Thần nhìn đám người nhiệt tình, xúc động suýt phát khóc.

Đã bao nhiêu năm rồi!!

Kể từ khi gặp tên khốn Tần Phong kia, hắn chưa bao giờ được săn đón như thế này, cảm giác cứ như 'idol sập phòng' bất ngờ bạo hồng trở lại vậy. "Hắt xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, cảm giác có kẻ đang nói xấu sau lưng mình.

Nhưng hắn hiện tại cũng không rảnh quản mấy chuyện đó, tiếp tục kết thủ quyết điểm ra.

Ầm đùng đoàng!!

Tiếng lôi kiếp bên ngoài không ngừng vang lên, mây đen trên tầng không mãi không tán đi. "Đây là luyện chế bao nhiêu kiện Thượng phẩm tiên khí vậy?!" Các đệ tử trên Tiên Chú Phong ngước nhìn hư không, đứa nào đứa nấy mồm há hốc thành chữ O.

Cứ ngỡ Tần Phong chỉ luyện một kiện Thượng phẩm tiên khí, nhưng dần dần họ phát hiện có gì đó sai sai, sau chín đạo lôi kiếp lại là chín đạo khác, chín đạo xong lại chín đạo nữa...

Đến giờ đã đánh bao nhiêu trận lôi kiếp rồi không rõ, chỉ biết tính từ lúc bắt đầu đã trôi qua hơn nửa tháng.

Nếu không phải Tiên Chú Phong có pháp trận chuyên khắc chế lôi kiếp, e là ngọn núi này đã bị đánh thành bình địa từ lâu.

Tuy nhiên, trái ngược với sự kinh ngạc của đám đệ tử, Tây trưởng lão lại cười không khép được miệng.

Bởi vì Tần Phong luyện được càng nhiều Thượng phẩm tiên khí, càng chứng tỏ vị sư tôn là lão đây lợi hại, thế nên ngày nào lão cũng đi dạo một vòng.

Thấy người là bắt đầu than vãn đồ đệ mình 'phá gia' thế nào, mỗi lần chống đỡ một đạo lôi kiếp tốn bao nhiêu tiên tinh, giờ đã chống đỡ hơn nửa tháng, thật là 'không làm chủ gia đình không biết gạo mắm đắt đỏ'. "Trước khi than vãn thì ông có thể nén cái khóe miệng xuống một chút không!?" Những người bị lão chặn đường điên cuồng chửi thầm, cảm thấy Tây trưởng lão diễn quá giả.

Mặc dù lôi kiếp dẫn tới tiêu hao khổng lồ, nhưng liên quan gì đến ông đâu, người thực sự đau lòng phải là Đại trưởng lão mới đúng.

Và người sốt ruột nhất chắc chắn là Ngũ trưởng lão!

Vì khi túi tiền Đại trưởng lão rỗng, ông ta sẽ tìm cách vòi tiền Ngũ trưởng lão, nếu không cho thì Tam trưởng lão sẽ cười thầm ngay.

Không biết qua bao lâu...

Tần Phong kết thủ quyết cuối cùng điểm ra.

Chương 1680

Chỉ thấy ngọn lửa vàng kim trong Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh từ từ tản đi, lộ ra từng kiện Thượng phẩm tiên khí tỏa ra tiên quang rực rỡ.

Không chỉ Thủy Chiết Phiến, Huyền Nữ Chiến Cơ, Độ Nhật Như Niên được nâng cấp thành Thượng phẩm tiên khí, mà ngay cả năm nghìn thanh tiên kiếm trung phẩm trong Vô Tận Kiếm Hạp cũng lên đời Thượng phẩm, cả Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình và Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng thăng cấp thành công.

Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình tỏa ra khí tức huyền bí, chất lỏng màu trắng sữa bên trong có thể nhanh chóng thúc chín các thiên tài địa bảo của Tiên giới.

Còn không gian trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ không chỉ rộng ra gấp năm sáu lần, mà linh khí cũng chuyển hóa thành tiên khí, cộng thêm mấy tòa tiên sơn mà mấy đời nhà họ Tần tích lũy, độ đậm đặc sắp đuổi kịp các tiên sơn đỉnh cấp ở Tiên giới rồi.

Mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra còn thấy Tâm Nhan tiểu thư đang gảy đàn giữa cảnh đẹp Giang Nam, bên cạnh là Tiểu Y Nha đang chơi đùa với đám Truy Vũ Điệp. "Phu nhân cũng không dễ dàng gì!!" Tần Phong thấy Tâm Nhan tiểu thư 'cửa đóng then cài' không ra ngoài, lòng không nỡ, quyết định đưa nàng và Tiểu Y Nha đi Nam Vực dạo chơi...

Cảnh tượng chuyển dời...

Tại điểm phi thăng Hoang Cổ của Tiên giới, Trần Trường Phong và những người khác đã hạ cánh thành công.

Nhưng chưa kịp nhìn kỹ Tiên giới, họ đã cảm nhận được một luồng tiên khí đậm đặc đến cực hạn tràn vào cơ thể qua các lỗ chân lông.

Ngay sau đó, nó bắt đầu len lỏi khắp tứ chi bách hài, đau đến mức họ chỉ biết nghiến răng chịu đựng.

Nhưng theo thời gian, cơ thể họ xuất hiện một loạt thay đổi, cơ bắp và xương cốt dần trở nên dẻo dai mạnh mẽ hơn, ngũ quan nhạy bén hơn trước, tư duy cũng trở nên minh mẫn hơn hẳn. "Đây chính là Địa Tiên cảnh mà Bệ hạ nói sao?!" Sau khi nếm được quả ngọt, mấy người bắt đầu điên cuồng hấp thụ tiên khí.

Họ nghiến răng kiên trì, sự thay đổi của cơ thể ngày càng rõ rệt, không chỉ làn da trở nên trắng trẻo như ngọc, mà sức mạnh cường đại cũng tràn đầy toàn thân, so với thân xác phàm nhân trước đây đúng là một trời một vực.

Bành!

Bành!

Bành!

Một loạt tiếng nổ năng lượng vang lên, mấy người thành công ngưng tụ Tiên nhân chi thể, chỉ cảm thấy toàn thân sung mãn sức lực.

Đặc biệt là lão tướng như Bạch Khởi, có cảm giác như được trở lại tuổi mười tám. "Đây chính là Tiên giới sao?!" Trần Trường Phong và những người khác lần lượt mở mắt, tò mò quan sát xung quanh.

Một luồng tiên khí bàng bạc ập đến, núi non cao vút hùng vĩ, mây mù như dải lụa mỏng lững lờ sườn núi, tăng thêm vài phần cảm giác thần bí như sắp cưỡi gió bay đi.

Cẩu Đông Khê chịu trách nhiệm tiếp đón đã dẫn đàn em đợi sẵn từ lâu, thấy người cần đợi xuất hiện, lập tức hớn hở chạy tới. "Năm vị tướng quân vất vả rồi!" Mặt Cẩu Đông Khê đầy vẻ nịnh hót, chẳng có chút phong thái tiên nhân nào cả.

Cũng chịu thôi!

Đừng nhìn hắn có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai, hắn đã từng nếm trải sự lợi hại của đám 'súc sinh' này rồi.

Hồi đó dù hắn là đại ca vùng này, cũng suýt bị đám người Tam Lộng đại sư chơi chết, nếu không phải vô tình ăn một tát của Nhị tổ nhà họ Tần thì giờ cỏ trên mộ hắn chắc cao vài mét rồi.

Đặc biệt là chiến tích gần đây của bọn Tam Lộng đại sư càng khiến hắn hiểu đám người này khủng bố thế nào, thà hạ mình một chút còn hơn đem mạng cẩu ra đùa. "Ngươi chính là Cẩu huynh phải không!?" Bạch Khởi và những người khác không giống đám 'súc sinh' lăn lộn trong triều đình như Tam Lộng, họ là võ tướng của Đại Tần, dù sao cũng còn chút đạo đức, vội vàng chắp tay chào hỏi đồng nghiệp mới. "Không dám, không dám!" Cẩu Đông Khê đã có kinh nghiệm mấy lần tiếp xúc với 'súc sinh', chưa từng thấy cảnh tượng đạo đức đầy mình thế này bao giờ, sợ tới mức xua tay liên tục, không dám xưng huynh gọi đệ với các vị tướng quân. "Hử?!" Trần Trường Phong và mọi người nhìn nhau, không hiểu đối phương sợ cái gì.

Nhưng ngay sau đó, họ bị thu hút bởi đàn em phía sau Cẩu Đông Khê, nhìn qua cũng phải vài vạn người, trên người mặc tiên giáp và cầm tiên thương cướp được từ Chiến Thần Điện.

Nếu không phải tu vi đều là Chân Tiên cảnh sơ giai và quân kỷ lỏng lẻo, chắc người ta tưởng đây là Thần Sách Quân của Chiến Thần Điện mất. "Các vị tướng quân!" Cẩu Đông Khê lập tức nịnh nọt: "Những người này đều là binh sĩ mới chiêu mộ theo dặn dò của Bệ hạ để giao cho các vị." "Quá rời rạc!" Bạch Khởi và mọi người lắc đầu liên tục, trong lòng thở dài.

Tuy tu vi đám binh sĩ này mạnh hơn quân đội dưới hạ giới, nhưng muốn huấn luyện họ thành binh sĩ thực thụ thì còn một quãng đường dài.

Đặc biệt là tu vi bọn họ còn mạnh hơn các tướng quân, vô hình trung tăng thêm độ khó cho việc thuần phục. "Đây chính là mấy tên tướng quân tìm cho chúng ta à?!" Vài vạn binh sĩ nghe Trần Trường Phong quản lý mình, ánh mắt lập tức lộ vẻ khinh thường, rõ ràng là coi thường đám người vừa phi thăng từ hạ giới lên. "Phiền phức đây!" Bạch Khởi thầm thở dài, biết mình cần phải lập uy.

Ngay lúc Bạch Khởi đang tính toán xem nên thịt đứa nào thì Trần Trường Phong bên cạnh đã ra tay trước.

Toàn thân lão tỏa ra ma khí lượn lờ, đôi mắt lóe lên ánh sáng đỏ rực, giống như một Ma thần đến từ vực sâu Cửu U. "Ma tu?!" Đám binh sĩ đối diện biến sắc, đồng loạt nhìn về phía Trần Trường Phong. "Lão tử không phải loại Ma tu cấp thấp đó đâu!" Khóe miệng Trần Trường Phong nở một nụ cười thị huyết: "Lão tử là Ma tộc trong truyền thuyết, lại còn là Hoàng tộc tôn quý nhất Ma tộc." Dứt lời, 'ầm' một tiếng!

Trần Trường Phong đạp mạnh xuống đất, như một quả pháo lao vút đi, nắm đấm to như bao cát giống như hắc giao long, mang theo khí thế hủy diệt oanh về phía binh sĩ đứng hàng đầu. "Không xong!" Đối phương biến sắc, theo bản năng muốn phản kích.

Nhưng do Trần Trường Phong đột kích bất ngờ, tốc độ phản ứng của hắn chậm mất vài nhịp.

Bành một tiếng!!

Đối phương còn không kịp thét lên đã bị một đấm đánh bay đi như diều đứt dây.

Nhưng Trần Trường Phong không dừng lại, tiếp tục tung nắm đấm về phía binh sĩ khác, mỗi quyền đều chứa đựng quyền thế bàng bạc. "Mẹ kiếp, khinh người quá đáng!!" Những binh sĩ khác lập tức nổi giận, xông lên vây công Trần Trường Phong. "Đừng đánh nữa..."

Cẩu Đông Khê vội vàng lên tiếng muốn trấn áp hỗn loạn.

Nhưng chưa kịp ra tay đã bị Bạch Khởi ngăn lại.

Chương 1681

Dù họ mới phi thăng Tiên giới, tu vi đối phương cao hơn một đại cảnh giới, trang bị lại là của Thần Sách Quân, nhưng họ cũng đâu phải dạng vừa.

Ngoài việc có Tiên Nô Pháp Ấn tăng gấp năm lần chiến lực, họ còn ăn rất nhiều Tiên Thiên Đan để cải thiện thể chất, lại có công pháp Đạo giai do Thủy Hoàng ban cho, vượt cấp khiêu chiến thực sự không khó.

Ngay gần nơi đám người đại chiến, đột nhiên lóe lên những tia chớp, một chiếc hồ lô nhỏ màu xanh lam hiện ra.

Tiếp đó, Tần lão bản nắm tay Tâm Nhan tiểu thư xuất hiện, trong lòng còn bế Tiểu Y Nha đáng yêu, trông như một gia đình ba người ấm áp. "Mới đó đã đánh nhau rồi!?" Tần Phong thấy đám đàn em đánh nhau, thở dài ngán ngẩm.

Định bụng tới điểm phi thăng thị sát một chút, ai ngờ bọn họ không lo làm việc mà lại 'gà nhà đá nhau'.

Bành một tiếng!!

Trần Trường Phong hai nắm đấm không chọi được nhiều tay, bị một cước đá bay đi. "Đánh chết hắn đi!" Đám binh sĩ phẫn nộ, đồng loạt lao lên. "Ai dám!?" Trần Trường Phong thấy đối phương đông người đánh không lại, lập tức tung chiêu cuối: "Ta là Quốc trượng của Đại Tần, con gái ta là sủng phi của Bệ hạ, các ngươi dám động thủ với ta sao!?" "Quốc trượng?!" Tim đám binh sĩ hẫng một nhịp, vội vàng dừng tay.

Dù mới nhận Cẩu Đông Khê làm đại ca, nhưng họ cũng nghe nói đại ca của đại ca mình là Tần Phong của Tiên Minh. "Hử?!" Tâm

Nhan tiểu thư nghe vậy, quay đầu nhìn Tần Phong. "Đừng nghe lão nói bừa!" Tần Phong lập tức nghiêm túc: "Trẫm đến giờ vẫn độc thân, chỉ là vì chứng minh thư, à không, Truyền Quốc Ngọc Tỷ bị mất, nên mới có vài hồ sơ kết hôn thôi..." "Chàng mà còn độc thân á?!" Tâm Nhan tiểu thư lườm hắn một cái đầy phong tình, trong lòng không tin lấy một dấu chấm.

Dù nàng bị nhốt trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nhưng trước đây ở hạ giới cũng từng ra ngoài một thời gian, biết rõ mấy chuyện phong lưu của Tần Phong với đám tuyệt thế giai nhân kia. "Tất nhiên!!" Ánh mắt Tần Phong đầy sự chân thành, khẳng định mình thực sự độc thân.

Dù bên cạnh có không ít phụ nữ, nhưng chẳng ai chịu chuẩn bị sính lễ, vừa không có bảo hiểm sau hôn nhân, vừa không thấy thái độ muốn cưới của họ.

Thử hỏi loại phụ nữ này, người đàn ông nào dám cưới!? "Y nha, y nha!" Tiểu Y Nha thì phẫn nộ hét lớn, rõ ràng là tin sái cổ cái miệng của Tần Phong.

Không biết là do thuộc tính 'yandere' phát tác hay muốn đòi lại công bằng cho Tần Phong mà nó vung vẩy tay nhỏ muốn hạ độc chết kẻ nhặt được Truyền Quốc Ngọc Tỷ. "Lại dạy hư trẻ con rồi!" Tâm Nhan tiểu thư vừa giận vừa thương lườm Tần Phong một cái, đưa tay bế Tiểu Y Nha vào lòng mình. "Là nàng làm Trẫm hư thì có!" Lòng Tần Phong xao động, suýt chút nữa thì 'chính pháp' nàng ngay tại chỗ.

Không cách nào khác!

Đây là 'mẫu người riêng' của hắn!

Trong đôi mắt đẹp ấy như chứa đựng tình cảm nồng nàn vô tận, lại ẩn giấu sự quyến rũ mê người, có thể nắm thóp điểm yếu của hắn một cách triệt để. "Ghét ghét!" Đôi má Tâm Nhan tiểu thư ửng hồng, không chịu nổi ánh mắt trần trụi này của Tần Phong.

Lúc này... vài vạn binh sĩ phía trước đã ngoan ngoãn, không còn vẻ kiêu ngạo bất tuân như trước.

Nếu Trần Trường Phong chỉ là một tướng quân bình thường ở hạ giới, họ chắc chắn sẽ cho lão biết quy tắc của Tiên giới là gì.

Nhưng không ngờ lão lại có thân phận Quốc trượng.

Cảm giác giống như sinh viên mới vào thực tập ở công ty lớn, ngày đầu đi làm đã đánh bố vợ của sếp, chưa nói đến việc mất việc hay không, chỉ riêng mức độ kích thích này thôi cũng đủ làm họ luống cuống rồi. "Hóa ra là Quốc trượng đại nhân!" Mắt Cẩu Đông Khê sáng lên, vội vàng chạy tới nịnh nọt, rồi quay lại mắng mỏ: "Các ngươi mặc tiên giáp của Chiến Thần Điện vào là quên luôn mình họ gì rồi hả?

Đến Quốc trượng đương triều cũng dám đánh, muốn chết hết cả đám phải không?!" "Đại ca chúng em sai rồi!" Đám đàn em thấy Cẩu Đông Khê nổi giận, sợ hãi quỳ xuống xin tha.

Tình hình Tiên giới hiện nay thế nào họ thấy rất rõ, với tư chất của họ mà có thế lực nhận vào làm đã tốt lắm rồi, chưa nói đến đãi ngộ tốt thế này, vừa vào đã phát tiên giáp và tiên thương xịn. "Đừng trách bọn họ!" Trần Trường Phong cũng đã học được cách làm người, vội nhảy ra đóng vai người tốt: "Là bản Quốc trượng muốn thử thực lực của bọn họ, giờ đã chứng thực rồi, bọn họ đúng là những chiến binh giỏi." "Quốc trượng đại nhân!" Nghe Trần Trường Phong nói đỡ, đám binh sĩ lập tức nhìn lão bằng ánh mắt cảm kích, hận không thể quỳ xuống trung thành ngay tại chỗ. "Đây thực sự là Ma tộc sao?!" Vạn Lý Lãng thần sắc có chút thẫn thờ.

Nhớ năm đó ở Vạn Ma Tháp dưới hạ giới, đối phương đâu có như thế này, toàn là lũ khát máu điên cuồng lao lên thôi mà. "Có con gái đúng là tốt thật!" Lão tướng Bạch Khởi không nhịn được cảm thán, trong lòng hối hận vì không sinh được mống con gái xinh đẹp nào.

Đúng lúc đó...

Tần Phong một mình từ trên không hạ xuống, không mang theo Tâm Nhan và Tiểu Y Nha. "Bệ hạ!" Cẩu Đông Khê lập tức phấn khích chạy tới quỳ lạy, còn hăng hái hơn cả gặp bố đẻ. "Ừm, tốt lắm!" Tần Phong hài lòng gật đầu, không quên vẽ bánh: "Công việc gần đây của ngươi hoàn thành rất tốt, chỉ cần nỗ lực thêm chút nữa, Trẫm sẽ điều ngươi về Tiên Minh làm chấp sự." "Đa tạ Bệ hạ bồi dưỡng!" Nghe sắp được về Tiên Minh làm chấp sự, Cẩu Đông Khê như cắn thuốc, toàn thân tràn đầy nhiệt huyết. "Cứ làm cho tốt, ngày lành còn ở phía sau!" Tần Phong đích thân cúi người đỡ hắn dậy, không quên vỗ vai khích lệ. "Rõ!" Cẩu Đông Khê càng thêm kích động, hận không thể chết vì Tần Phong ngay lúc này. "Đây là đại ca của đại ca sao?!" Vài vạn binh sĩ thấy Tần Phong bình dị gần gũi như vậy, cộng thêm lời đồn về việc hứa hẹn 'phát số thứ tự', khiến họ lập tức có cảm giác như đang được đi theo đúng người. "Bệ hạ vẫn giỏi thu phục nhân tâm như xưa!" Đám lão tướng Bạch Khởi thở dài, phảng phất thấy lại chính mình năm đó bị Tần Phong dụ dỗ lên 'thuyền tặc' từng bước một như thế nào.

Dù cái 'thuyền tặc' này của Tần Phong chưa bao giờ phát lương, đạo đức cũng chẳng có giới hạn cuối, nhưng không thể phủ nhận giới hạn tu luyện cực kỳ cao.

Trước đây họ còn không dám mơ tới chức Đại Đế ở phàm trần, vậy mà giờ đã phi thăng Tiên giới thành công, lại còn có hy vọng đột phá cảnh giới cao hơn. "Bệ hạ!" Trần Trường Phong và những người khác cũng bước tới, quỳ một gối ôm quyền hành lễ cung kính. "Đứng dậy đi!" Tần Phong trực tiếp giao phó: "Nhiệm vụ của các ngươi là luyện binh, số lượng không cần quá nhiều, nhưng nhất định phải trải qua lễ rửa tội của chiến tranh, và phải là đội quân tuyệt đối trung thành với Trẫm.

Chương 1682

Chỉ cần Trẫm ra lệnh một tiếng, họ phải dám lao thẳng vào liều mạng." "Rõ!" Các tướng quân lập tức lĩnh mệnh.

Dù thiên phú tu luyện của họ không bằng đám người Tam Lộng đại sư, nhưng bàn về luyện binh và tác chiến, mười lão Tam Lộng cũng không phải đối thủ của họ. "Được rồi!" Tần Phong dặn dò tiếp: "Sau này luyện binh thiếu công pháp thì tìm lão Tề, thông tin tình báo tìm Thanh Thiên, thiếu tiền tìm Trần tổ, gặp vấn đề không giải quyết được thì tìm đám Tam Lộng đại sư." "Chuyện này..." Các tướng quân kinh ngạc nhìn nhau, thâm tâm mãi không thể bình tĩnh.

Cứ ngỡ luyện binh ở Tiên giới là khởi đầu ở chế độ địa ngục, không ngờ Tần Phong chỉ dùng mười mấy năm đã gây dựng được cơ nghiệp đồ sộ thế này ở Tiên giới. "Đúng rồi!" Tần Phong như sực nhớ ra điều gì, búng tay một cái.

Một ngọn lửa vàng kim bay ra từ đầu ngón tay, hóa thành một con kim long gầm thét lao nhanh về phía vài vạn binh sĩ. "Cái gì?!" Vài vạn binh sĩ mặt đầy kinh hoàng, không hiểu sao Tần Phong lại tấn công họ.

Nhưng khi họ tuyệt vọng nhắm mắt chờ chết, khác với tưởng tượng về việc bị thiêu sống, họ không cảm thấy đau đớn chút nào.

Mở mắt ra mới thấy mình đã được ngọn lửa bao bọc, tiên giáp và tiên thương trên người bắt đầu thay đổi diện mạo.

Khác với trang phục của Thần Sách Quân Chiến Thần Điện trước đây, tiên giáp và tiên thương của họ đẹp hơn nhiều, đặc biệt là trên giáp vai còn khắc hai chữ 'Ẩn Môn'. "Phen này xem ngươi trốn đi đâu!" Khóe miệng Tần Phong nhếch lên.

Theo hắn thấy, Ẩn Môn sở dĩ có thể siêu nhiên thế ngoại là vì ngoài thực lực mạnh mẽ, họ còn không tham gia tranh bá Tiên giới.

Thế nên dù các thế lực nghe danh Ẩn Môn lợi hại nhưng cũng không quá để tâm.

Nhưng nếu môn phái lợi hại này đột nhiên bắt đầu khuếch trương, tin rằng chẳng có đại ca thế lực nào ngủ ngon được, chắc chắn sẽ đào sâu ba thước để lôi chúng ra... "Ẩn Môn?!" Các tướng quân nhìn hai chữ Ẩn Môn, tất cả đều trầm tư.

Tuy mới phi thăng chưa biết Ẩn Môn đại diện cho cái gì, nhưng dựa trên hiểu biết về Tần Phong, cái Ẩn Môn này sắp tới chắc chắn sẽ 'ăn đủ' rồi.

Chách một tiếng!

Tần Phong lại búng tay, ngọn lửa ngút trời tan biến.

Tiên giáp và tiên thương của vài vạn binh sĩ đã cải tạo xong, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Chiến Thần Điện nữa, trông cứ như một quân đoàn bí mật của Ẩn Môn thực sự vậy. "Đây chính là hạng nhất bảng Thiên tư Khí tu sao?!" Vài vạn binh sĩ mắt đầy chấn kinh, bị màn trổ tài vừa rồi của Tần Phong làm cho choáng ngợp.

Dù cải tạo ngoại hình tiên giáp không khó với luyện khí sư, nhưng muốn cải tạo vài vạn kiện cùng lúc thì không phải luyện khí sư bình thường nào cũng làm nổi.

Huống hồ họ đang mặc giáp trên người mà không thấy chút đau đớn nào, chứng tỏ khả năng kiểm soát tiên hỏa của Tần Phong đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.

E là khắp giới luyện khí Tiên giới cũng không tìm ra người thứ hai. "Không hổ là Bệ hạ!" Bạch Khởi thấy sự kính sợ trong mắt mọi người, biết Tần Phong đã lập uy thành công, cũng có nghĩa là công việc sau này của họ sẽ nhàn hơn, có thể bắt đầu kế hoạch luyện binh theo thói quen của mỗi người. "Bệ hạ thật là thần uy cái thế!" Cẩu Đông Khê vội vàng nịnh nọt một câu thật kêu. "Lại thêm một tên gian thần!" Các tướng quân lập tức lộ vẻ khinh bỉ, họ ghét nhất loại văn thần nịnh hót thế này.

Nhưng trái ngược với sự khinh thường của võ tướng, Tần Phong lại rất hưởng thụ những lời nịnh nọt này, trước khi đi không quên nhắc nhở: "Phương Trường hiện đã gia nhập Ẩn Môn, theo Trẫm biết, hắn là kẻ có thù tất báo.

Một khi thực lực tăng mạnh sau khi xuất quan, chắc chắn sẽ tìm ngươi và Tiêu Chỉ Lan báo thù.

Thế nên gần đây ngươi phải cẩn thận một chút, bảo thuộc hạ luôn để mắt đến Phương Trường, phát hiện tung tích là chạy ngay, tuyệt đối không được lơ là biết chưa?!" "Đa tạ Bệ hạ quan tâm!" Liên quan đến cái mạng cẩu của mình, Cẩu Đông Khê không dám lơ là.

Hắn quyết định về sẽ phát họa chân dung Phương Trường cho từng đàn em, sắp xếp tuần tra 24/24, phải làm sao để cứ ba bước một trạm, năm bước một chốt, không để hở bất kỳ góc chết nào. "Thái độ thế này là được rồi!" Tần Phong nở nụ cười hài lòng, rất kỳ vọng vào nhân viên mới Cẩu Đông Khê này. "Bệ hạ!" Trần Trường Phong nịnh nọt bước lên: "Hàng Ma Chử và Huyết Trì của thần là vật gia truyền, đều để lại cho Ma tộc dưới hạ giới rồi, giờ trong tay không có tiên khí thuận tay, Ngài xem có thể..." "Ông đến cả cái cần câu cơm cũng không mang theo à?!" Tần Phong cạn lời, không biết nói gì hơn. "Bệ hạ!" Đám người Bạch Khởi cũng mong chờ nhìn sang, ý bảo thần khí của mình cũng cần nâng cấp. "Thật là hết cách với các ngươi!" Tần Phong thở dài, thu lại thần khí của mấy người.

Sau đó hắn quẳng vào không gian hệ thống cho thân ngoại hóa thân, bảo nó rảnh thì nâng cấp hộ.

Vì tu vi bọn Bạch Khởi còn thấp nên không cần lên Thượng phẩm, chỉ cần Trung phẩm tiên khí là đủ.

Sẵn tiện nể mặt Hồng Hạnh, hắn luyện lại cho Trần Trường Phong một chiếc Hàng Ma Chử mới. "Bệ hạ thật là thiên tư anh duệ, anh minh thần võ, hùng tài đại lược, đức phối thiên địa..." Các võ tướng lập tức đổi giọng, bắt đầu nịnh nọt Tần Phong điên cuồng. "Được rồi, được rồi!" Tần Phong chịu không nổi đám này, thân hình lóe lên biến mất tại chỗ. "Cung tiễn Bệ hạ!" Trần Trường Phong và mọi người không dám quên lễ nghi, vội ôm quyền cúi người tiễn biệt. "Quả nhiên đều là lũ 'súc sinh'!" Cẩu Đông Khê cảm thấy mình nhìn người rất chuẩn, đã sớm nhận ra bọn này cùng một giuộc với đám Tam Lộng đại sư rồi. "Hắt xì!!" Tam Lộng đại sư không nhịn được hắt hơi một cái, cảm giác như có ai đó đang nói xấu sau lưng mình. "Mau nhìn kìa!" Đàm Lực chỉ về phía trước: "Phía trước là Hạng Gia thành nơi Hạng Thiên Ca ở rồi." "Nhà họ Hạng cảm giác nghèo thế nhỉ!" Nhậm Hoàn nhìn lướt qua, khẽ nhíu mày.

Nhà họ Hạng không có tiên sơn như nhà họ Tô, chỉ là một tòa thành trì hơi lớn, cũng không có hộ tộc đại trận xịn xò như nhà họ Tô. "Không lạ gì!" Mộc Tú bấm ngón tay tính toán: "Nhà họ Hạng vốn dĩ chưa tới tầm gia tộc nhị lưu, nhờ có Hạng Thiên Ca mới vọt lên hàng nhất lưu, đó cũng là lý do Hạng Thiên Ca nôn nóng đánh chiếm nhà họ Tô." "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay: "Hạng huynh, huynh cứ yên tâm mà đi đi, bần tăng nhất định sẽ giúp huynh chăm sóc vợ, em gái và con gái huynh thật tốt." "Đúng là đồ súc sinh!" Tô Phỉ liếc nhìn một cái đầy khinh bỉ, kéo Đàm Lực tránh xa Tam Lộng đại sư ra.

Khi 'đội ngũ chuyên nghiệp' chuẩn bị hành động, Tần Phong dẫn Tâm Nhan và Tiểu Y Nha tới một thành nhỏ gần Hạng Gia thành.

Hắn không đến vì tiền trên người đội chuyên nghiệp, cũng chẳng phải để chọc tức Long Ngạo Thiên, mà chỉ đơn thuần muốn đưa Tâm Nhan ra ngoài dạo chơi. "Tương công!" Tâm Nhan nhìn Tần Phong đang hóa thân thành Diệp Thần, đầy vẻ thắc mắc: "Tại sao chàng lại biến thành bộ dạng này?!" "Y nha!" Tiểu Y Nha cũng nghiêng cái đầu nhỏ thắc mắc, không hiểu sao nhìn Diệp Thần lại thấy có chút thuận mắt. "Chẳng phải đều vì nàng sao!" Tần Phong lý lẽ hùng hồn: "Nàng cũng thấy đống bảo bối trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ rồi đó, nếu ta dùng diện mạo thật đưa nàng ra ngoài, nàng nghĩ mình còn có thể thảnh thơi dạo phố không?!" "Đúng nhỉ!" Tâm Nhan như chợt tỉnh ngộ, nhớ lại đống bảo vật ở nhà.

Chương 1683

Dù nàng không biết Tần Phong lấy đâu ra số báu vật đó, nhưng đạo lý 'người không tội, mang ngọc có tội' nàng vẫn hiểu.

Cộng thêm việc Tần Phong mới tới Tiên giới hơn mười năm, chưa có gốc rễ gì, nàng lập tức hiểu được nỗi khổ tâm của hắn. "Tương công!" Tâm Nhan rất hiểu chuyện: "Thiếp biết chàng bên ngoài công vụ bận rộn, thiếp có thể một mình ở nhà giữ bổn phận, không cần chàng phải lúc nào cũng chiều chuộng thiếp như vậy đâu." "Phu nhân!" Tần Phong lập tức hóa thân thành đệ nhất thâm tình Tiên giới: "Nàng đã gả cho ta thì chúng ta là một thể, sao có thể dùng từ 'chiều chuộng' được chứ?!" "Tương công!" Mắt Tâm Nhan đỏ hoe, biết mình lần này đã tìm đúng người. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm người yêu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn phản phái điểm!" "Lừa gạt là thế nào!?" Tần Phong lập tức chửi thầm trong lòng, khẳng định mình đối với Tâm Nhan là chân tâm thực ý.

Lần nào cũng 'trả bài' nghiêm túc, chưa bao giờ làm cho có lệ.

Sau đó Tần Phong dẫn Tâm Nhan và Tiểu Y Nha, như một gia đình ba người ấm áp, dạo chơi trong tòa thành nhỏ vô danh.

Tuy nhiên, người đi đường thỉnh thoảng lại nhìn về phía hai người.

Không phải vì hình ảnh gia đình ba người quá ấm áp, mà vì lệnh truy nã Diệp Thần đã dán đầy khắp Nam Vực rồi... "Tướng công!" Tâm Nhan tiểu thư tò mò hỏi: "Trên phố sao mọi người cứ nhìn chúng ta suốt vậy?!" "Y nha!" Tiểu Y Nha cũng cảnh giác nhìn quanh, cảm thấy đám người này có ý đồ xấu. "Bởi vì nàng đẹp mà!" Tần Phong chân thành khen một câu, còn thản nhiên hôn lên trán nàng một cái giữa thanh thiên bạch nhật. "Ghét ghét hà!" Tâm Nhan tiểu thư từ nhỏ đã tiếp thụ giáo dục đại gia khuê tú, hành vi đều bị ước thúc nghiêm ngặt.

Nàng đâu chịu nổi hành vi lưu manh kiểu hôn giữa phố thế này, vội vàng đỏ mặt bế Tiểu Y Nha chạy đi, trái tim nhỏ bé đập loạn như hươu chạy. "Chờ ta với!" Tần Phong liếc nhìn người đi đường xung quanh, rồi nhanh chân đuổi theo.

Ngay sau khi hắn rời đi, đám đông lập tức xôn xao bàn tán. "Xác nhận rồi chứ?

Có phải Diệp Thần không?!" "Không sai, chính là Diệp Thần, đệ nhất tội phạm truy nã của Chiến Thần Điện!" "Vãi chưởng, sớm nghe nói Diệp Thần này gan to bằng trời, không ngờ lại to gan đến mức này." "Chứ còn gì nữa, không chỉ phớt lờ lệnh truy nã của Chiến Thần Điện, còn dắt theo vợ con, ở ngay trên địa bàn của Ngạo Thiên Tiên Đế mà ân ân ái ái." "Nói đến vợ con, không biết các ngươi có nghe được một tin tức không?!" "Ý ngươi là sự kiện Ngạo Thiên Tiên Đế thổ huyết ở biên cảnh Đông Nam?!" "Đúng vậy, chính là sự kiện đó, cũng là bước ngoặt gián tiếp khiến Chiến Thần Điện đại bại." "Tình huống gì thế?

Mau kể cho mọi người nghe đi!" "Chuyện này ta biết, nghe nói lúc đó Tiên Minh tập kích Chiến Thần Điện, Ngạo Thiên Tiên Đế vốn đã ổn định cục diện, nhưng ngay lúc hắn chuẩn bị tế xuất Thất Sát Bi, đệ tam tự liệt của Tiên Minh là Từ Càn Khôn đã dùng một khối Lưu Ảnh Thạch lật ngược thế cờ." "Thật hay giả vậy?

Lưu Ảnh Thạch gì mà thần kỳ thế!?" "Theo lời kẻ sống sót ở Chiến Thần Điện kể lại, trong đó là cảnh một người phụ nữ bế đứa nhỏ đang đón Diệp Thần về nhà." "Chỉ có thế?

Ngươi chắc là không đùa chứ?

Thế mà lật ngược được chiến cục?

Khiến một Tiên Đế thổ huyết!?" "Đối với Tiên Đế khác thì không, nhưng với Ngạo Thiên Tiên Đế thì hoàn toàn có thể.

Đừng quên, ban đầu vì sao Ngạo Thiên Tiên Đế lại truy sát Diệp Thần?!" "Chẳng lẽ..." Toàn trường lập tức phản ứng lại, nhớ tới thê tử của Long Ngạo Thiên ở hạ giới.

Nếu trên đời này có chuyện gì khiến người đàn ông hào xưng Tiên giới đệ nhất phải thổ huyết, thì chắc chắn là cảnh người phụ nữ mình yêu thương bế con của thằng đàn ông khác. "Chẳng lẽ nàng chính là..." Nhìn theo hướng Tâm Nhan tiểu thư bế con rời đi, mọi người lập tức đoán ra thân phận của nàng.

Vừa rồi có rất nhiều tu tiên giả để xác nhận thân phận Diệp Thần đã dùng Lưu Ảnh Thạch chụp lại, vô tình ghi lại luôn cảnh tượng "gia đình ba người" ấm áp.

Cộng thêm thân phận của Tâm Nhan tiểu thư bị suy đoán ra, đám đông hóng hớt không nén nổi kích động, khiến nội dung Lưu Ảnh Thạch bắt đầu lan truyền chóng mặt, và thành công xuất hiện trước mặt Long Ngạo Thiên.

Hình ảnh chuyển đổi...

Long Ngạo Thiên đang ngồi trên long ỷ, Hồng Tụ cẩn thận từng li từng tí khởi động Lưu Ảnh Thạch.

Ngay sau đó, từng bức hình chiếu xuất hiện giữa đại điện...

Có cảnh Tâm Nhan tiểu thư và 'Diệp Thần' dắt tay Tiểu Y Nha đi dạo phố; có cảnh cả nhà đi xem hội đèn, Tiểu Y Nha cưỡi trên vai 'Diệp Thần', Tâm Nhan tiểu thư ở bên cạnh xoay vòng dịu dàng; có cảnh 'Diệp Thần' và Tiểu Y Nha ăn cơm, nàng mỉm cười hạnh phúc;

có cảnh 'Diệp Thần' bế Tiểu Y Nha đến mướt mồ hôi, nàng dịu dàng lau mồ hôi cho hắn...

Tuy mỗi bức ảnh đều ấm áp và tốt đẹp, nhưng lại từng đợt từng đợt đâm vào dây thần kinh của Long Ngạo Thiên.

Chỉ thấy hắn dần dần tiến vào trạng thái "hồng ôn" (quá tải nhiệt do giận), thở hồng hộc, tay bám vào long ỷ nổi đầy gân xanh, bóp méo cả tay vịn. "Đế quân, ngài quen biết nữ nhân này!?" Bạch Nhật không biết là vì thù cũ bị đánh ngất hay do thấy không khí chưa đủ căng thẳng, cứ thích chọc đúng chỗ ngứa, sát muối vào vết thương của Long Ngạo Thiên. "Diệp Thần, bản đế tất sát ngươi!" Long Ngạo Thiên cực kỳ mất lịch sự không thèm trả lời Bạch Nhật.

Sắc mặt hắn xanh mét, mắt trợn trừng, gân xanh nổi đầy trán, phát ra một tiếng gầm phẫn nộ như sấm sét.

Oanh long long!!

Uy áp Tiên Đế kinh khủng tức khắc bộc phát, như mười vạn đại sơn đột ngột giáng xuống. "Phụt!" Hồng Tụ và những người khác tuy đã có kinh nghiệm và chuẩn bị, nhưng vẫn bị chấn đến mức hộc máu. "Diệp Thần hiện đang ở đâu?!" Gương mặt Long Ngạo Thiên vặn vẹo đáng sợ, như một hung thú muốn ăn tươi nuốt sống người khác. "Báo Đế quân!" Bạch Nhật thành thực đáp: "Diệp Thần hiện đang ở gần Hạng Gia thành chiêu binh mãi mã." "Chiêu binh mãi mã?!" Đám người Hồng Tụ sững sờ, phát hiện gan của Diệp Thần thật sự quá lớn.

Không chỉ dám ngủ với vợ của Long Ngạo Thiên ở hạ giới, dám ở trước mặt hắn show ân ái, mà còn dám chiêu binh ngay dưới mí mắt hắn, có thể nói là hoàn toàn không để Long Ngạo Thiên vào mắt. "Diệp Thần!!" Mắt Long Ngạo Thiên đỏ ngầu như dã thú nổi điên. "Đế quân, thần biết ngài rất giận, nhưng xin ngài hãy khoan giận!"

Bạch Nhật vội vàng lên tiếng: "Khả năng đào tẩu của Diệp Thần mọi người đã thấy rõ, chúng ta muốn bắt hắn thì phải chuẩn bị một kế hoạch chu toàn." "Ngươi có ý gì?!" Hồng Tụ lập tức lạnh lùng hừ một tiếng: "Xem thường Chiến Thần Điện chúng ta sao?

Nghĩ rằng chúng ta không bắt nổi một tên Chân Tiên nhỏ bé?!" "Thần không xem thường, chỉ là đang nói sự thật!" Bạch Nhật không nhanh không chậm nói: "Diệp Thần hết lần này tới lần khác chạy thoát khỏi tay Đế quân, tuyệt đối không chỉ dựa vào may mắn.

Cho nên chúng ta không thể coi hắn là Chân Tiên bình thường, phải điều động trăm vạn đại quân phong tỏa vạn dặm để đảm bảo bắt sống được hắn." "Ngươi bị điên à!?" Hồng Tụ trợn mắt hốc mồm: "Chỉ một tên Diệp Thần mà ngươi muốn điều động trăm vạn binh mã phong tỏa vạn dặm!?" "Đúng thế!" Bạch Nhật nghiêm túc nhắc nhở: "Đừng quên, lúc trước Đế quân vì lùng bắt Diệp Thần đã xuất động mười vạn quân, kết quả vẫn để hắn chạy mất, cho nên đối phó với Diệp Thần tuyệt đối không được khinh suất." "Có lý!" Không đợi Hồng Tụ phản bác, Long Ngạo Thiên đã gật đầu đồng ý.

Chiến tích đào thoát của Diệp Thần đã chứng minh lời Bạch Nhật là đúng, không thể coi hắn là Chân Tiên bình thường. "Nhưng Đế quân..." Hồng Tụ sốt ruột: "Chúng ta hiện tại không có nhiều nhân thủ như thế..." "Bản đế không quan tâm!" Long Ngạo Thiên phẫn nộ ngắt lời: "Các ngươi đi mượn cũng được, đi chiêu mộ cũng được, tóm lại lần này tuyệt đối không được để Diệp Thần chạy mất!" "Rõ!" Bạch Nhật lập tức ôm quyền nhận lệnh, trong lòng bắt đầu thông báo cho Diệp Long.

Tuy nhiên hắn không nói rõ kế hoạch bố phòng, mà định lợi dụng Diệp Thần để thực hiện một màn diễn tập quân sự trên sa bàn, kiểm tra khả năng vận hành của Hắc Băng Đài...

Hình ảnh chuyển đổi...

Chương 1684

Trong một gian nhà cỏ giữa núi rừng, Diệp Long nhận được chiến thư của Bạch Nhật. "Bắt đầu rồi sao?!" Diệp Long lẩm bẩm, sau đó nhanh chóng bắt quyết.

Ngay sau đó, mặt đất nứt ra một khe hở, lộ ra một cái hố đen ngòm.

Diệp Long không chút do dự nhảy xuống, khe nứt phía trên từ từ khép lại.

Khi hắn nhìn thấy ánh sáng lần nữa, hắn đã đứng trong một cung điện ngầm khổng lồ.

Bên trong có hàng vạn người đang bận rộn ghi chép thông tin điều tra được, giao cho Thanh Thiên xem qua rồi phân loại lưu trữ.

Đây chính là tổng bộ tạm thời của Hắc Băng Đài, mọi tình báo sẽ hội tụ về đây để nhân viên chuyên nghiệp sàng lọc, ghi chép và diễn luyện. "Sao ngươi lại xuống đây!?" Thanh Thiên cảm ứng có người vào, nhíu mày nhìn Diệp Long.

Khác với hắn phụ trách thu thập tin tức cho Thủy Hoàng, nhiệm vụ của Diệp Long là ở nhà cỏ bên trên giả dạng một tu tiên giả bình thường. "Ta đến thông báo cho ngươi..." Diệp Long thành thực đáp: "Bạch Nhật vừa chính thức gửi chiến thư, hiện đang dẫn Long Ngạo Thiên đến chỗ Diệp Thần." "Biết rồi!" Sắc mặt Thanh Thiên lập tức ngưng trọng, bắt đầu ra lệnh bài bản.

Cả địa cung nhộn nhịp hẳn lên, từng dòng tin tức không ngừng được phát ra và gửi về.

Mấy vị quân sư nhanh chóng ngưng tụ một sa bàn, dựa theo tình báo vừa có được để diễn luyện lộ trình hành quân của Long Ngạo Thiên và nguy cơ hiện tại của Diệp Thần, đồng thời phân tích cho hắn một con đường chạy trốn tối ưu nhất. "Đến lượt ta biểu diễn rồi!" Diệp Long vội vàng lấy máy liên lạc ra, kết nối với "kẻ đổ vỏ" Diệp Thần.

Hình ảnh chuyển đổi...

Diệp Thần đang chiêu binh mãi mã.

Tuy có rất nhiều tu tiên giả đến báo danh muốn theo hắn lăn lộn, nhưng trong lòng hắn lại chẳng vui nổi.

Không phải vì tu vi người báo danh thấp, mà là tim hắn cứ đập loạn, cảm giác như bị thứ gì đó không sạch sẽ nhắm vào. "Sao lại thế này nhỉ?!" Diệp Thần lo âu suy nghĩ mấy ngày mà vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Ting một tiếng!

Đúng lúc đó, máy liên lạc chuyên dụng với Diệp Long trong ngực vang lên. "Diệp Long?!" Nhớ tới ước định, Diệp Thần không chút chần chừ mở máy. "Diệp Thần, chạy mau!" Diệp Long vừa kết nối đã gấp gáp hét lên: "Long Ngạo Thiên đã xác nhận vị trí của ngươi, đang triệu tập hàng triệu đại quân đến vây bắt ngươi đấy!" "Hàng triệu đại quân?!" Diệp Thần kinh hãi: "Chiến Thần Điện chẳng phải vừa mới đại bại sao?

Tổn thất gần bảy thành Thần Sách Quân, lấy đâu ra hàng triệu quân!?" "Đi mượn đó!" Diệp Long vội vã đáp: "Long Ngạo Thiên đã hạ Tiên Đế lệnh, không chỉ điều động đệ tử các thế lực Nam Vực mà còn đích thân dẫn đội.

Ngươi không chạy ngay là không kịp đâu!" "Không phải..." Diệp Thần thấy không ổn chút nào: "Ta rốt cuộc phạm phải thiên điều gì mà hắn phái triệu quân, ngay cả Tiên Đế cũng phải đích thân tới giết ta!?" "Cái đó phải hỏi ngươi chứ!" Diệp Long không thèm an ủi mà còn tức giận nói: "Bảo ngươi chiêu binh chờ thời, ngươi lại đi dắt vợ con người ta dạo phố!" "Vợ con dạo phố gì cơ?!" Diệp Thần ngơ ngác, không hiểu Diệp Long đang nói gì.

Để Diệp Thần được chết rõ ràng, Diệp Long tung luôn mấy đoạn video đang lan truyền trên mạng ra.

Trong hình, Diệp Thần cười rất tươi, tay bế một bé loli đáng yêu, bên cạnh là một đại mỹ nhân dịu dàng hiền thục. "Vu khống!

Có kẻ vu khống ta!" Diệp Thần nhìn thấy video liền kêu oan thảm thiết: "Người trong này không phải ta, ta cũng không quen nữ nhân và đứa nhỏ này!" "Quen hay không giờ không quan trọng nữa!" Diệp Long mệt mỏi nói: "Quan trọng là nữ nhân này là vị hôn thê của Long Ngạo Thiên ở hạ giới.

Giờ hắn khẳng định là ngươi đã ngủ với vị hôn thê của hắn, lại còn có con với nàng ta nữa." "Tần Phong!!" Dựa vào kinh nghiệm đổ vỏ nhiều năm, Diệp Thần lập tức đoán ra thủ phạm, nghiến răng nghiến lợi: "Chắc chắn là Tần Phong, là tên tiện nhân đó gán họa cho ta, nhất định là hắn!!" "Giờ nói mấy cái này vô dụng rồi!" Diệp Long nhắc nhở: "Long Ngạo Thiên đã thề với Đại Đạo, đời này tất sát ngươi.

Bất kể ngươi có bị oan hay không, giữa ngươi và hắn chỉ có một kẻ được sống.

Hắn sắp tới nơi rồi, không đi là chết chắc!" "Tần Phong chết tiệt!" Diệp Thần biết tình hình khẩn cấp, chỉ đành vừa chửi vừa đi sắp xếp.

Hắn nhanh chóng tập hợp đám đàn em mới tuyển, chia thành hàng trăm đội nhỏ đột phá theo các hướng khác nhau.

Còn bản thân thì dẫn theo mấy tên tâm phúc mới thu nhận, đi theo con đường mòn an toàn mà Diệp Long cung cấp.

Nhưng Bạch Nhật cũng không phải hạng vừa, không chỉ bố trí đại quân vây khốn mà còn thu hẹp vòng vây từng bước một như đang chơi trò sinh tồn. "Đồ nhát gan!" Hồng Tụ thấy thao tác này thì không nhịn được đảo mắt khinh thường.

Cứ tưởng Bạch Nhật nói triệu quân vây bắt là một trận truy đuổi hào hứng, ai ngờ lại là kiểu thắt vòng vây cẩn trọng thế này. "Bạch Nhật!" Long Ngạo Thiên cũng không thích thái độ này, nhíu mày: "Chân Tiên thì cũng chỉ là Chân Tiên thôi, ngươi làm thế này có phải quá cẩn thận rồi không?!" "Đế quân!" Bạch Nhật vẫn bình tĩnh, lại chọc vào chỗ đau: "Chuyện này liên quan đến sự an toàn của vị hôn thê của ngài ở hạ giới, lại còn phải bắt tên tặc Diệp Thần thích làm 'tào tặc' (cướp vợ người khác) kia, thuộc hạ buộc phải cẩn trọng." "Diệp Thần!!" Sắc mặt Long Ngạo Thiên tối sầm lại, sắp bùng nổ đến nơi. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ hạ thủ, khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo tiến vào trạng thái 'hồng ôn', nhận được 3 triệu điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ vu oan Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến hắn lâm vào tuyệt cảnh, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián hai đại Thiên Mệnh, khiến quan hệ của họ không chết không thôi, nhận được 3 triệu điểm phản diện!" "Diệp Thần gie gie lại gặp nguy hiểm rồi?!" Tần Phong nghe tiếng hệ thống, lộ ra vẻ mặt "lo lắng".

Ngay sau đó hắn bảo Tâm Nhan tiểu thư bên ngoài nguy hiểm, bảo nàng dẫn Tiểu Y Nha vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ trốn tạm.

Khoảnh khắc Sơn Hà Xã Tắc Đồ mở ra, Nam Phong công chúa đứng bên trong nhìn Tần Phong chằm chằm, như thể không muốn bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để "nắm giữ tương lai". "Nàng ta với Phương Trường đúng là trời sinh một cặp!" Tần Phong lẩm bẩm, nhớ tới một câu danh ngôn: Đàn ông lý trí cả đời, duy chỉ có yêu đương là cảm tính!

Phụ nữ cảm tính cả đời, duy chỉ có yêu đương là lý trí... "May mà lý trí của ta luôn online!" Tần Phong thầm tự hào, khinh bỉ loại liếm cẩu như Phương Trường. "Tướng công, chàng phải cẩn thận đấy!" Đôi mắt đẹp của Tâm Nhan tiểu thư đầy vẻ lo âu.

Nhưng vốn là một đại gia khuê tú hiểu chuyện, nàng biết mình ở lại chỉ vướng chân vướng tay, bèn bế Tiểu Y Nha bước vào.

Trước khi vào còn ngoái lại nhìn hắn một cái với ánh mắt vô cùng kiên định, như muốn nói nếu hắn có chuyện gì, nàng cũng tuyệt đối không sống một mình. "Cái này..." Tim Tần Phong đập mạnh một cái, có cảm giác bị "nắm thóp".

Nhưng nghĩ mình là Thiên Mệnh Đại Phản Phái, hắn liền đè ép cảm xúc đó xuống. "Y nha, y nha!" Tiểu Y Nha kêu to, tỏ ý mình chưa chơi đủ.

Chương 1685

Nhưng Tâm Nhan đã nắm thóp tính khí con bé bệnh kiều này, đưa ra một cây kẹo mút là nó im miệng ngay.

Oanh long long!!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, mặt đất dưới chân rung chuyển. "Ra tay rồi sao?!" Tần Phong quay đầu nhìn về phía Diệp Thần.

Chỉ thấy đám đàn em mới của Diệp Thần đụng độ với binh sĩ do Chiến Thần Điện trưng dụng, hai bên lao vào đánh nhau không nói hai lời.

Diệp Thần nhân lúc mọi người bị thu hút sự chú ý, dắt mấy tên tâm phúc chạy theo đường mòn.

Nhưng quân của Bạch Nhật quá đông, dấu vết của hắn vẫn bị phát hiện và báo ngay cho Long Ngạo Thiên. "Để xem ngươi chạy đằng trời nào!" Ánh mắt Long Ngạo Thiên đầy sát ý, cầm thượng phẩm tiên thương đuổi theo.

Trong lúc Long Ngạo Thiên truy sát Diệp Thần, nhóm Tam Lộng đại sư cũng hành động.

Nhưng chưa kịp thốt ra lời hứa "chăm sóc vợ, em gái, con gái" của Hạng Thiên Ca, Dịch Thiên Cơ đã đánh hơi thấy mùi mà mò tới. "Vãi chưởng!!" Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức chửi thề, biết là quỹ đen khó giữ rồi. "Bần tăng liều mạng với ngươi!" Tam Lộng đại sư không muốn sau này không có tiền bao gái, lấy Nam Vô Bồ Tát ra định tranh thủ một chút.

Đát!

Đát!

Đát!

Tiếng súng thanh thúy vang lên, những dải lửa quét qua. "Chiêu cũ vô dụng thôi!" Dịch Thiên Cơ lạnh lùng hừ một tiếng, quanh thân ngưng tụ hộ thuẫn.

Oanh long long!!

Tiếng nổ dữ dội làm hư không rung chuyển.

Những viên đạn năng lượng bắn vào hộ thuẫn tạo ra những quầng lửa bốc cao, hơi nóng tỏa ra xung quanh nhưng không thể xuyên thủng phòng ngự của y. "Để ta!!" Đàm Lực thấy súng không xong, vung đại đao chém xuống.

U u!!

Một tiếng đao ngân kinh thiên động địa, đao khí hóa thành cuồng phong quét sạch toàn trường.

Ngay sau đó đại đao bộc phát thế khai thiên lập địa, đao quang bàng bạc quán xuyên thiên khung như ngân hà đổ xuống, mang theo đao khí cuồn cuộn chém tới. "Quả thực mạnh hơn, nhưng vẫn vô dụng!" Dịch Thiên Cơ liếc mắt một cái, khí tức quanh thân tăng vọt, Thiên Cơ Kỳ Môn Cục dưới chân nhanh chóng thành hình. "Đoạn cho ta!!" Mộc Tú bắt quyết chỉ ra, định khống chế đối phương 2.5 giây như trước.

Nhưng Dịch Thiên Cơ giờ đã biết năng lực của họ, chuẩn bị kỹ càng, Mộc Tú không những không khống chế được mà còn bị trận pháp phản phệ. "Phụt!!" Mộc Tú hộc máu, khí tức héo rũ.

Oanh long long!!

Đao quang trùng thiên chém xuống, tiếng nổ vang trời cùng bão năng lượng quét sạch thiên địa, ánh lửa thắp sáng cả bầu trời.

Nhưng Dịch Thiên Cơ đã triển khai xong trận pháp, nhẹ nhàng chặn đứng đao toàn lực của Đàm Lực.

Phong vân biến sắc, điện chớp sấm rền.

Lấy Dịch Thiên Cơ làm trung tâm, vô số phù văn thần bí hiện ra, tạo thành một trận bát quái cửu cung tỏa ánh sáng kỳ dị, bao trùm lấy cả đội ngũ chuyên nghiệp. "Hỏng bẳn!!" Tam Lộng đại sư thấy mình kẹt trong trận, lập tức lôi đạn Urani nghèo ra.

Đát!

Đát!

Đát!

Từng viên đạn bốc lửa xanh bắn ra như sao băng hướng về phía Dịch Thiên Cơ. "Hừ!" Dịch Thiên Cơ lạnh lùng: "Đã nói rồi, chiêu cũ không có tác dụng với ta!" Y dậm chân một cái, trận bàn xoay chuyển.

Oanh long long!!

Tiếng nổ liên hồi, những đám mây nấm mọc lên san sát như muốn bao phủ cả đất trời.

Nhưng sát thương từ đạn nổ không hề làm y bị thương, ngược lại còn khiến trận pháp phình to ra. "Hóa ra Thiên Cơ Kỳ Môn còn biến hóa được như vậy!" Mộc Tú lau máu nơi khóe miệng, nhìn chằm chằm vào trận pháp với ánh mắt mê đắm như nhìn đại mỹ nhân. "Còn một tên sát thủ luyện U Minh Quỷ Ảnh Quyết nữa!" Dịch Thiên Cơ nhớ rõ đội hình của họ, quét mắt một vòng thấy Nhậm Hoàn đã biến mất.

Nhưng y không vội, vì trong trận pháp này y là thần, Nhậm Hoàn có trốn cũng vô ích.

Phanh một tiếng!!

Dịch Thiên Cơ đột nhiên vươn tay chộp vào hư không, bóp chặt cổ Nhậm Hoàn kéo ra. "Khục..." Nhậm Hoàn bị bóp cổ hộc máu. "Lão Nhậm!!" Đội chuyên nghiệp biến sắc, không ngờ mình lại bại thảm thế này, hoàn toàn bị áp đảo từ đầu tới cuối.

Chương 1686

"Chết hết cho ta!" Mắt Dịch Thiên Cơ lóe hàn quang, không có ý định nương tay, định giết sạch để hả giận. "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay: "Dịch thí chủ, bần tăng đã nói rồi, tạp niệm của ngươi quá nặng, chỉ có buông hạ đồ đao mới có thể lập địa thành phật..." "Thành con mẹ ngươi..." Dịch Thiên Cơ dùng "quốc ngữ" ưu mỹ cắt ngang lời hòa thượng. "A di đà phật!" Tam Lộng thở dài: "Bần tăng cứ tưởng thí chủ đã rút kinh nghiệm, ai dè vẫn thích ngắt lời bần tăng.

Nếu ngươi bất lịch sự như vậy, bần tăng chỉ đành dùng Tối Cường Triệu Hoán Thuật thôi." Nói xong, Tam Lộng dùng pháp ấn nô lệ liên hệ Tần Phong, còn đặc biệt nhấn mạnh một câu là họ chuẩn bị nộp sạch kho báu Tô gia cho hắn. "Tối cường triệu hoán thuật!?" Dịch Thiên Cơ nhíu mày, linh cảm không lành. "Hắc hắc!!" Nhậm Hoàn dù bị bóp cổ vẫn cười ra máu: "Ta đã nói rồi, đụng vào tụi này là ngươi đụng phải tấm sắt rồi..." "Chết đi!!" Dịch Thiên Cơ siết chặt tay. "Ách..." Nhậm Hoàn trợn mắt không ra hơi, tu vi chênh lệch quá lớn khiến hắn không thể thoát ra, chỉ biết giãy giụa như con rùa bị xách cổ.

Đúng lúc này, tách tách!

Một tia điện lóe lên, một cái hồ lô nhỏ như xuyên không mà đến, ngay sau đó một đạo kiếm khí cực nhanh chém vào cánh tay đang giữ người của Dịch Thiên Cơ. "Đến rồi!" Đội chuyên nghiệp phấn chấn, biết "siêu cấp triệu hoán thú" đã tới.

Nhưng ngay sau đó họ lại đau lòng, vì biết tiền trong túi sắp bay sạch. "Không ổn!!" Dịch Thiên Cơ thấy kiếm khí thì biến sắc.

Dù đã vận chuyển trận pháp nhưng uy lực kiếm khí mạnh hơn y tưởng, như đạn bắn xuyên cửa kính, tiếp tục chém tới buộc y phải buông Nhậm Hoàn ra để rụt tay lại.

Nhậm Hoàn thoát thân không kịp thở, cũng chẳng kịp mừng rỡ, lăn lộn bò về phía cái hồ lô nhỏ.

Chỉ khi thấy bóng dáng Tần Phong xuất hiện, hắn mới thực sự thở phào. "Hù, an toàn rồi!" Nhậm Hoàn thở hồng hộc, nấp sau lưng Tần Phong không dám ló mặt. "Tần Phong!!" Dịch Thiên Cơ vừa thấy người tới liền rơi vào trạng thái "hồng ôn".

Cảm xúc kìm nén bấy lâu bùng nổ, mặt vặn vẹo muốn băm vằn Tần Phong. "Hình như không hoan nghênh ta lắm nhỉ!" Tần Phong cười tươi vô hại, tay cầm thanh Ma kiếm tổ truyền vừa sửa xong.

Khanh thương!

Ma kiếm xuất vỏ!

Một luồng ma khí ngút trời bao phủ không trung, mây đen kéo đến, kiếm khí lăng lệ như bão tố quét ngang. "Ma kiếm của Tà Đế!!" Dịch Thiên Cơ kinh hô, cảm thấy máu trong người như đông cứng. "Ma kiếm Tà Đế gì chứ, rõ ràng là ma kiếm tổ truyền nhà họ Tần ta!" Nụ cười của Tần Phong biến mất, trực tiếp chém một kiếm về phía Dịch Thiên Cơ.

U u!!

Ma kiếm tổ truyền phát ra kiếm ý kinh khủng như sóng triều, kiếm quang chói lòa chiếu sáng mười phương.

Tần Phong tức khắc tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất, hóa thành sao băng xé rách hư không. "Không ổn!!" Dịch Thiên Cơ không dám lơ là, điên cuồng vận chuyển trận pháp.

Dù Tần Phong hiện giờ mới là Thái Ất Kim Tiên trung giai, chỉ cao hơn Đàm Lực một tiểu cảnh giới, nhưng chiến lực thì khác một trời một vực.

Nhất là khi có Ma kiếm đã tu bổ, sức mạnh của hắn còn kinh khủng hơn trước.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang trời, ánh sáng chói mắt cùng bão năng lượng quét sạch. "Hóa ra còn biến hóa được như vậy!" Mộc Tú nhìn sự thay đổi của Thiên Cơ Kỳ Môn Cục, ánh mắt si mê xen lẫn kích động, dưới chân hắn cũng hiện ra một trận bàn.

Tinh thần lấp lánh, bát quái luân chuyển.

Âm dương giao thoa hình thành một sức mạnh thần bí, khiến không gian xung quanh vặn vẹo.

Mộc Tú đứng giữa trận như vị thần nắm giữ trời đất, nhìn thấu mọi quỹ đạo vận hành. "Cái gì?!" Dịch Thiên Cơ biến sắc quay sang nhìn Mộc Tú.

Tuy trận pháp của Mộc Tú chưa là gì so với y, nhưng nó đã dung hợp được ý cảnh của chính y, giống như đứng trên vai người khổng lồ để nhìn thế giới, sắp bước ra một con đường Huyền môn của riêng mình. "Đang đánh với ta mà còn dám phân tâm!" Giọng Tần Phong như ác ma thì thầm vào tai Dịch Thiên Cơ. "Hỏng!!" Dịch Thiên Cơ vội quay đầu lại, Tần Phong đã áp sát, Ma kiếm trong tay lóe lên một cái. "Đến rồi!" Đội chuyên nghiệp hô lên, nhớ tới quy tắc từ thời Hoang Cổ.

Kiếm quang lóe lên, phiền não tiêu tan! "A!!" Dịch Thiên Cơ lập tức đeo lên "mặt nạ đau khổ", gào thét thảm thiết. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đoạn nhân tuệ căn, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Haiz, bao nhiêu năm rồi vẫn chỉ có một ngàn!" Tần Phong thở dài trong lòng, thấy mình vẫn chưa đủ nỗ lực. "Tần Phong!!" Dịch Thiên Cơ đang "hồng ôn" lại càng thêm điên tiết, phẫn nộ mở thiên nhãn.

Một luồng kim quang từ giữa mày y bắn ra, chứa đựng năng lượng hủy thiên diệt địa, lôi điện rạch trời như ngày tận thế.

Hưu một tiếng!!

Kim quang mang theo hơi thở Đại Đạo bắn thẳng về phía Tần Phong. "Khu khu Tiên Quân mà cũng dám ra tay với ta!" Mắt Tần Phong không chút gợn sóng, cầm kiếm bay vút lên chín tầng mây.

Chương 1687

Kiếm ý băng lãnh bao trùm khiến mọi người cảm thấy vô cùng áp lực.

Phanh một tiếng!

Tần Phong buff thêm một chút sức mạnh, năng lượng quanh thân sôi sục, khí trường thay đổi chóng mặt như tiên nhân hạ phàm. "Tần ca sắp nghiêm túc rồi!" Đàm Lực kích động nhìn theo. "Hắn là Tần Phong sao?!" Tô Phỉ lẩm bẩm nhìn bóng dáng trên không trung.

Khanh thương!!

Tần Phong áo trắng lăng không, sau lưng là vầng trăng tròn làm nền, tiếng kiếm ngân vang vọng, kiếm quang rực rỡ xé toác màn đêm.

Thiên Ngoại Phi Tiên, Một Kiếm Phá Thất Tinh!

Oanh long long!!

Kiếm quang và kim quang thiên nhãn va chạm nổ tung.

Nhưng kiếm ý của Tần Phong quá mạnh, thế như chẻ tre xuyên thủng kim quang, đánh tan xác trận pháp dưới chân Dịch Thiên Cơ. "Phụt!!" Dịch Thiên Cơ hộc máu lùi lại.

Tần Phong áo trắng đứng trên hư không, sau lưng là hư ảnh vầng trăng khổng lồ như trích tiên giáng thế. "Đây là Tần Phong xếp hạng 38 sao?!" Tô Phỉ sững sờ, đầu óc trống rỗng.

Cứ tưởng Tần Phong đến cũng chẳng thay đổi được gì vì đối phương là Dịch Thiên Cơ xếp hạng 19 bảng võ tu.

Ai ngờ kẻ xếp hạng 38 không chỉ đánh bại hạng 19 mà còn là vượt một đại cảnh giới để thắng.

“A?

Đa...!?” Tô Phỉ nhìn gương mặt trẻ măng của Tần Phong, ấp úng hồi lâu vẫn không sao thốt nên lời.

Mà ngay lúc nàng còn đang rối rắm không biết có nên mở miệng hay không, thì Dịch Thiên Cơ ở bên cạnh đã hoàn toàn sụp đổ.

Rõ ràng gã đã tính toán kỹ lưỡng mọi chuyện, bất kể là tu vi hay thứ hạng đều xếp trên Tần Phong, nhưng cuối cùng không chỉ bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay, mà đến một kiếm của hắn gã cũng không đỡ nổi.

Tuy nhiên gã cũng biết mình không còn cơ hội, nếu cứ cứng đối cứng thì kẻ chịu thiệt chỉ có mình gã, thế nên gã chẳng nói chẳng rằng, quay đầu bỏ chạy.

“Tần Phong, ngươi cứ đợi đấy cho ta!” Dịch Thiên Cơ buông một câu hăm dọa, quả quyết xoay người muốn chuồn lẹ.

“Đánh người của trẫm xong mà còn muốn chạy?” Tần Phong lạnh lùng hừ một tiếng, cầm kiếm truy đuổi.

Tuy tu vi của Dịch Thiên Cơ cao hơn hắn một đại cảnh giới, nhưng dưới sự gia trì của đa trọng Buff, hắn chỉ trong chớp mắt đã áp sát đối phương.

“Dịch Thiên Cơ ta muốn đi, không ai có thể ngăn cản!” Toàn thân Dịch Thiên Cơ bùng nổ một luồng năng lượng, dường như vừa kích hoạt bí thuật cường hóa nào đó.

“Xem ra, ngươi cũng muốn khiêu vũ rồi!” Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, trực tiếp mở ra trạng thái thứ ba của Thương Thiên Bá Thể.

Ầm rầm một tiếng!!

Năng lượng trong cơ thể hắn bắt đầu leo thang cực tốc, hư không xung quanh cũng chấn động kịch liệt, từng khối đá vụn trên mặt đất dường như mất đi trọng lực mà bay lơ lửng lên.

Đồng thời, cơ thể hắn cũng bắt đầu xảy ra sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, cơ bắp cuồn cuộn hơn, mái tóc dần chuyển sang màu vàng kim chói mắt.

Tóc vàng như thác, tung bay theo gió!

Mỗi một sợi tóc như thể ngưng tụ tinh hoa của đất trời, khí trường mạnh mẽ khiến cả thiên địa đều phải run rẩy.

“Vừa nãy hắn vẫn chưa dùng toàn lực?!” Tô Phỉ lập tức trợn tròn mắt kinh hô, trong lòng thầm mắng một tiếng “vãi chưởng”.

Mẹ nó!

Đây thật sự là hạng 38 sao?

Vượt cấp đánh bại hạng 19 đã đành, vậy mà hắn cư nhiên vẫn chưa dùng hết toàn lực!!

“Hống!!” Tần Phong không có ý định dừng lại, tiếng gầm lớn kích hoạt huyết mạch Vu tộc.

Ầm ầm ầm!

Một luồng khí lãng mạnh mẽ từ trên người hắn bộc phát ra, không chỉ khiến hư không run rẩy, mà còn hóa thành một trận cuồng phong siêu cấp quét sạch bát phương.

Ấn ký Hỏa Luyện Chúc Dung trong cơ thể cũng được kích hoạt, quanh thân lập tức cuộn trào một luồng huyết khí đỏ rực tận trời.

“Đây là Vu tộc?!” Mắt Tô Phỉ trợn càng to hơn, cảm thấy mình sắp điên rồi.

Ban đầu nàng còn đang do dự có nên gọi “Tần đa” không, nhưng giờ thấy một Tần Phong khủng bố như vậy, nàng lập tức có thôi thúc muốn quỳ xuống gọi bố yêu luôn cho rồi.

“Huyết mạch thật tinh khiết!” Đàm Lực cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Vốn nghĩ mình gọi Tần đa là vì thua cược, không ngờ còn có thể gọi bố yêu để nhận tổ quy tông.

“Bệ hạ lại biến thái thêm rồi!” Đám “chuyên nghiệp đoàn đội” vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa không khỏi xúc động.

Tuy bọn họ đã quen với việc Tần Phong “không làm người”, nhưng không ngờ hắn có thể “quái vật” đến mức này, hạn mức chiến lực cũng giống như giới hạn vô sỉ của hắn vậy, vĩnh viễn không thấy đáy.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy Ma kiếm tổ truyền trong tay Tần Phong lóe lên kiếm quang ngút trời, hòa quyện sức mạnh và ý chí vào bên trong, không chỉ mang theo thế lôi đình vạn quân, mà còn tạo ra một cơn bão kiếm khí quét sạch thiên địa.

“Vãi chưởng cái đệch...” Dịch Thiên Cơ lập tức hóa thân thành máy phát tín hiệu, nhưng lại buộc phải mở Thiên Nhãn một lần nữa.

Chương 1688

Ầm ầm ầm!!

Quang mang từ Thiên Nhãn lại bắn ra, va chạm kịch liệt với kiếm quang, ngay sau đó tiếng nổ vang dội chấn động cả bầu trời, tạo ra một cơn bão năng lượng quét ngang tứ phía.

“Phụ khoa... khụ, phụt!!” Dịch Thiên Cơ không ngừng phun ra tiên huyết, liều mạng chống đỡ nhát kiếm này của Tần Phong.

Thế nhưng ngay khi Dịch Thiên Cơ đang tập trung toàn lực, Nhậm Hoàn đã xuất hiện sau lưng gã từ lúc nào, thanh Ngư Tràng Kiếm trong tay lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

“Đã bảo với ngươi rồi, đụng phải bọn ta là ngươi đen đủi rồi!” Nhậm Hoàn như muốn báo thù cái vụ bị bóp cổ trước đó, Ngư Tràng Kiếm không chút do dự đâm thẳng vào ngực Dịch Thiên Cơ.

Thêm vào đó, U Minh Chi Lực từ U Minh Quỷ Ảnh Quyết của lão cũng như nước vỡ đê tràn vào trong cơ thể gã.

Nếu là bình thường, chút U Minh Chi Lực này tuyệt đối không thể làm hại một Tiên Quân, nhưng hiện tại vị Tiên Quân này đang đối chưởng với người khác, nên vết thương nhỏ này lập tức gây ra tổn thương cực kỳ khủng bố.

“Á!” Dịch Thiên Cơ hét thảm một tiếng, quang mang Thiên Nhãn giữa lông mày cũng tan vỡ ngay lập tức.

Tuy nhiên Tần Phong không trực tiếp giết chết gã, mà thu hồi Ma kiếm tổ truyền, sau đó biến mất rồi xuất hiện ngay trước mặt gã.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!?” Dịch Thiên Cơ không ngừng hộc máu, ép cơ thể mình phải cử động.

“Có làm gì đâu...” Tần Phong lại lộ ra nụ cười hiền lành vô hại, nói: “Chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, đến nhà người ta làm khách thì phải mang theo chút quà cáp chứ.” Nói đoạn...

Tần Phong đưa tay ra, định tự mình đi lấy “quà”.

“Đừng, mau dừng tay!” Trên mặt Dịch Thiên Cơ cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh hoàng khi thấy tay Tần Phong vươn về phía Thiên Nhãn của mình.

Nhưng Tần Phong chẳng hề có ý định dừng lại, hắn nhìn xuống với ánh mắt khinh bỉ của bậc đế vương, lạnh lùng móc phăng Thiên Nhãn của gã ra.

“Á!!” Dịch Thiên Cơ lại phát ra một tiếng kêu thê lương, máu tươi không ngừng chảy xuống trán.

“Tê tê!” Tô Phỉ lập tức hít ngược một hơi khí lạnh.

Ban đầu thấy nụ cười vô hại của Tần Phong, nàng cứ ngỡ hắn là một chàng trai ấm áp tỏa nắng, không ngờ dưới nụ cười ấy lại ẩn chứa sự tâm ngoan thủ lạt đến thế.

“Ối mẹ ơi!” Đám chuyên nghiệp đoàn đội cũng giật mình thon thót, cứ cảm thấy Tần Phong đang giết gà dọa khỉ.

Phanh một tiếng!!

Một luồng năng lượng đột ngột bộc phát từ trong người Dịch Thiên Cơ, hất văng Tần Phong và Nhậm Hoàn ra ngoài.

Gã không còn giấu nghề nữa, trực tiếp dùng bí thuật biến mất ngay lập tức, chỉ để lại một mùi máu tanh nồng nặc.

“Cái này không phải là học từ Diệp Thần ca ca đấy chứ!?” Tần Phong lẩm bẩm một câu, không đuổi theo nữa.

Không chỉ vì Dịch Thiên Cơ đã mất Thiên Nhãn, mà còn vì kịch bản tiếp theo vẫn cần đến gã ta.

“Đúng rồi!” Tần Phong nhớ tới việc Tam Lộng đại sư nói về vụ “nộp lên”, lập tức quay đầu nhìn về phía đội ngũ chuyên nghiệp.

“Bệ hạ, tất cả đều ở đây ạ!” Mộc Tú vẻ mặt bi tráng bước lên, đưa ra mấy chiếc nhẫn trữ vật.

“Tất cả đều ở đây thật sao?!” Tần Phong lộ ra ánh mắt nghi ngờ, hắn quá hiểu cái đám “súc sinh” này rồi.

Chỉ thích ăn nhiều lấy nhiều chiếm nhiều, hoàn toàn không nghĩ tới việc ông chủ ngoài nuôi bọn họ ra còn phải nuôi một đàn thê thiếp xinh đẹp.

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư vội vàng làm ngơ lương tâm, chắp tay nói: “Bọn ta vốn là gỗ mục, may nhờ bệ hạ khai sáng, ơn nghĩa nặng như mười vạn đại sơn, có tan xương nát thịt cũng khó báo đáp được một phần vạn, sao dám lừa dối bệ hạ chứ?!” “Vâng, vâng, đúng vậy...” Các thành viên khác cũng phụ họa gật đầu lia lịa, tỏ ý ơn nghĩa của bệ hạ trả cả đời không hết...

“Hắn chính là bệ hạ sao?!” Tô Phỉ cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Từ khi biết sau lưng Tam Lộng đại sư có một vị bệ hạ, nàng đã luôn suy đoán thân phận của đối phương.

Tuy cũng từng nghi ngờ “Tần đa” của Đàm Lực, nhưng Tần Phong vừa mới phi thăng, tuổi tác lại nhỏ như vậy, thật sự không thể liên tưởng hắn với đám súc sinh kia được.

Nhưng điều nàng vạn vạn không ngờ tới là, chính chàng trai có vẻ ngoài hiền lành ấm áp này lại là kẻ cầm đầu tập hợp một đám súc sinh lại với nhau.

“Tin các ngươi một lần vậy!” Tần Phong phất tay thu lấy nhẫn trữ vật, dùng thần thức quét qua sơ rồi cất đi.

Tuy những năm qua nhà họ Tô dưới sự dẫn dắt của Tâm Ngữ tiên tử phát triển không tệ, bảo khố có không ít bảo vật, nhưng đối với kẻ đã thấy qua đại cảnh giới như hắn thì vẫn còn hơi ít.

“Hù hù!” Đám Tam Lộng đại sư lập tức thở phào, chỉ sợ Tần Phong bắt bọn họ cởi quần để kiểm tra.

Nhưng nghĩ lại chuyện đó chỉ là nói đùa thôi, chứ nếu làm thật thì đúng là đã đánh giá quá cao đạo đức nghề nghiệp của Tần Phong rồi.

“Được rồi, các ngươi tiếp tục đi!” Tần Phong thấy tế phẩm đã vào túi, xoay người muốn về Tiên Minh.

“Bố yêu!” Đàm Lực thấy Tần Phong định đi, vội kéo Tô Phỉ lên giới thiệu: “Vị này là đại tiểu thư nhà họ Tô, người nắm quyền Tô gia ở Bắc Vực, Tô Phỉ!” “Bắc Vực Tô gia?!” Tần Phong nhíu mày, quay đầu nhìn Tô Phỉ.

Tuy lúc dùng Thiên Cơ Tạp hắn đã thấy Tô Phỉ đang mang thai, nhưng đây mới là lần đầu tiên hai bên chính thức gặp mặt, ngay cả lần trước đến Bắc Vực đoạt Vô Thượng Thiên Thư cũng chỉ nhìn thoáng qua ngoài thành Tô gia.

“Bái... bái kiến Tần đa!” Tô Phỉ đấu tranh tâm lý một hồi, cuối cùng vẫn chọn cúi đầu trước thế lực tà ác, nhận một tên tiểu bối tu hành mới hơn ba mươi tuổi làm cha.

“Cha?!” Tần Phong nghi hoặc nhìn qua nhìn lại hai người, không biết bọn họ làm thế nào mà dính lấy nhau được.

“Đúng vậy, bố yêu!” Đàm Lực phấn khởi giới thiệu: “Tô Phỉ giờ là vợ con, cũng tức là con dâu của bố yêu, đương nhiên phải gọi theo con rồi!” Nói xong...

Đàm Lực còn nhìn Tần Phong với ánh mắt đầy mong đợi, như thể đang hỏi: một nàng dâu cảnh giới Tiên Vương có đổi lại được thanh chiến đao của con không?!

“Chiến đao?!” Tần Phong nhận ra khát vọng của Đàm Lực, cũng bắt đầu nhớ lại thanh đao của gã.

Năm đó chiến đao của Đàm Lực bị Tiểu Bạch nẫng mất, sau đó mình luyện khí thiếu dược liệu nên đã đào hang thỏ, trong đó có thanh đao của Đàm Lực.

Tuy nhiên vì lúc đó Đàm Lực còn chưa nhận hắn làm cha, nên hắn đã lấy thanh đao đó đi nâng cấp thành Tuyết Ẩm Cuồng Đao cho lão Tề rồi.

“Bố yêu!” Mắt Đàm Lực tràn đầy hy vọng, muốn dùng vợ đổi đao.

Chương 1689

“Khụ khụ...” Tần Phong đằng hắng một cái, dùng giọng điệu của bậc trưởng bối nói: “A Lực à, sau này con là người đã có gia đình rồi, trẫm sẽ đích thân luyện chế cho con một thanh chiến đao làm quà cưới.” “Đa tạ bố yêu!” Đàm Lực nghe thấy đao có thể quay lại, kích động kéo Tô Phỉ quỳ xuống dập đầu.

“Lại tăng thêm khối lượng công việc rồi!” Tần Phong thở dài bất lực trong lòng.

Vốn định sau khi nâng cấp tiên khí cho bọn Trần Trường Phong xong là có thể nghỉ phép vài ngày, ai ngờ còn phải giúp Đàm Lực luyện đao, lại thêm cái Thiên Nhãn vừa móc được cũng có thể luyện thành một món tiên khí.

Tuy nhiên, quyền lực chính là nhu cầu, chỉ cần nắm giữ được nhu cầu của cấp dưới thì mới củng cố được quyền lực của mình.

Thế nên để củng cố quyền lực, hắn đành phải đi ép uổng Uyên tổng thêm một chút nữa vậy.

“Bệ hạ!” Tam Lộng đại sư thấy Tần Phong định khai lô luyện tiên khí, vội vàng ám chỉ điên cuồng: “Lần này bọn ta sở dĩ phiền ngài đích thân tới một chuyến, nguyên nhân chủ yếu là do thực lực bọn ta quá yếu, mà tu hành không phải chuyện ngày một ngày hai, phải nghĩ cách khác để tăng cường tu vi thôi.” “Đúng thế!” Nhậm Hoàn cùng những người khác lập tức đồng tình, tỏ ý tiên khí của mình quá ít.

Nếu bọn họ có được bộ trang phục sáu món cực phẩm như bạch nhật (ban ngày), thì đừng nói một Dịch Thiên Cơ, đến Long Ngạo Thiên cũng phải gọi bọn họ bằng cụ.

“Trẫm cũng biết nỗi khổ của các ngươi!” Tần Phong lập tức giở giọng quan liêu: “Nhưng các ngươi cũng phải hiểu cho trẫm, hiện tại Tiên Tần đang trong giai đoạn khởi nghiệp, đâu đâu cũng cần Tiên Tinh, trẫm hận không thể bẻ một đồng Tiên Tinh ra làm đôi mà dùng đây.” “Không phải chứ...” Đám chuyên nghiệp đoàn đội lập tức nghệch mặt ra, không hiểu sao Tần Phong lại có thể mặt dày khóc nghèo như thế.

Hiện tại hắn không chỉ vơ vét bảo khố Tô gia, mà còn dọn sạch bảo khố Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, nếu hắn còn thiếu tiền thì cái Tiên giới này ai mới gọi là giàu?!

“Nhưng các ngươi cũng đừng nản lòng!” Tần Phong lại bắt đầu vẽ bánh nướng: “Chỉ cần các ngươi làm việc tốt, tiên khí sẽ có, tu vi sẽ có, cuộc sống cũng sẽ dần tốt lên thôi.” “Không phải, bệ hạ...” Mộc Tú không nhịn được lên tiếng: “Bọn thần cũng muốn nỗ lực làm việc, nhưng giờ Long Ngạo Thiên hết tiền rồi, chắc chắn sẽ ra tay với đám cấp dưới, chỉ dựa vào thực lực mấy người bọn thần thì khó mà tranh ăn với hắn lắm!” “Phải đó!” Nhậm Hoàn cũng gật đầu liên tục.

Hiện tại những thế lực giàu có mà không có người chống lưng ở Nam Vực đều bị bọn họ “ghé thăm” cả rồi, những chỗ chưa ghé đều là xương cứng nuốt không trôi, sau này Long Ngạo Thiên cũng sẽ để mắt tới, bọn họ muốn giành mồi từ miệng Long Ngạo Thiên là chuyện không thực tế.

“Phải dùng trí tuệ chứ!” Tần Phong vẻ mặt “ghét sắt không thành thép” nói: “Người sống không động vào được, chẳng lẽ không biết động vào người chết sao?!” “Người chết!?” Tam Lộng đại sư ngẩn người: “Ý bệ hạ là... bảo bọn thần đi đào mộ tổ tiên nhà người ta?!” “Cái gì mà đào mộ tổ tiên?

Đừng nói khó nghe như vậy!” Tần Phong lập tức chỉnh lại: “Bọn ta gọi đây là mở hộp mù ngẫu nhiên (Gacha), vận khí tốt thì mở ra được Skin hoàn chỉnh, vận khí không tốt thì mở ra mảnh ghép Skin." "Súc sinh, đúng là súc sinh mà!" Tô Phỉ thầm chửi rủa trong lòng, cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao đám Tam Lộng đại sư lại coi Tần Phong là thiên lôi sai đâu đánh đó rồi.

"Bệ hạ!" Khóe mắt Mộc Tú giật giật: "Chỉ dựa vào mấy người bọn thần, e là không đào nổi cái mộ... phi, mở nổi cái hộp mù này đâu ạ?!" "Đúng thế!" Nhậm Hoàn gật đầu lia lịa: "Chuyện này dù bọn thần có tuyển thêm người thì e là cũng không ai dám làm, bị bắt được là mất mạng như chơi đấy." "Ai bảo không có người làm?!" Tần Phong lập tức nghiêm túc: "Nếu một công việc không có ai làm, tuyệt đối không phải do công việc có vấn đề, mà là do các ngươi trả tiền không đủ.

Chỉ cần các ngươi chịu chi tiền, đừng nói là đào mộ tổ tiên người khác, bảo bọn họ tự đào mộ tổ tiên nhà mình cũng đầy người tranh nhau làm đấy." "Hả?!" Đám Tam Lộng đại sư lập tức ngớ người.

Vốn định bảo Tần Phong phát cho món tiên khí trừ vào lương, ai dè đối phương không chỉ khóc nghèo, mà còn muốn bọn họ ứng trước tiền lương cho dự án tiếp theo.

Tuy bọn họ đã cố gắng hạ thấp kỳ vọng về tiết tháo của Tần Phong rồi, nhưng không ngờ cuối cùng hắn vẫn làm mới lại nhận thức của bọn họ.

"Ái chà!" Tô Phỉ đột nhiên ôm bụng, phát ra tiếng kêu đau đớn.

"Nàng sao vậy!?" Đàm Lực lập tức đỡ lấy nàng, vẻ mặt trở nên lo lắng.

"Còn sao nữa?!" Mộc Tú vội vàng chúc mừng: "Ngươi sắp được làm cha rồi..." "Ta được làm cha rồi!" Đàm Lực nghe vậy, mặt đầy kinh hỉ.

“Hửm?!” Mọi người thấy phản ứng của Đàm Lực thì não bộ nhất thời không kịp load.

Dù Tô Phỉ trên danh nghĩa là vợ gã, nhưng đứa trẻ trong bụng gã chẳng có nửa xu quan hệ với gã cả.

Thật sự không hiểu gã vui mừng cái nỗi gì.

“Không đúng!” Đàm Lực dường như nhớ ra điều gì, nụ cười trên mặt đột nhiên khựng lại.

“Thế mới đúng chứ!” Mọi người thấy phản ứng này mới biết gã cuối cùng đã nhận ra vấn đề.

“Lỗ nặng rồi!” Đàm Lực mặt đầy hối hận: “Đã bảo là 'một con cá ba cách ăn', giờ trực tiếp mất luôn một cách!” “Khụ khụ!” Tam Lộng đại sư suýt nữa sặc nước miếng, không biết mình rốt cuộc đang mong đợi cái gì ở gã này nữa.

“A!” Tô Phỉ đau đớn gào lên, đôi tay nhỏ nắm chặt lấy Đàm Lực như thể gã là phao cứu sinh vậy.

“Phải làm sao đây?

Làm sao đây?!” Đàm Lực chưa từng gặp tình huống này, lập tức nhìn Tần Phong cầu cứu.

“Haiz, thật không biết làm gì với con luôn!” Tần Phong thở dài bất lực: “Nể tình nàng ta gọi ta là cha, ta đưa nàng ta về Tiên Minh vậy!” “Đa tạ bố yêu!” Đàm Lực mặt đầy cảm kích, suýt chút nữa thì bật khóc.

“Không có việc gì thì trẫm đi trước đây!” Tần Phong thấy mọi chuyện đã bàn giao xong xuôi, chuẩn bị đưa con dâu Tô Phỉ về Tiên Minh sinh đẻ.

“Thầy bói!” Nhậm Hoàn thấy Tần Phong định đi, vội nháy mắt với

Mộc Tú.

“Ngươi nói đi!” Mộc Tú cũng vội nháy mắt lại, bảo Nhậm Hoàn đi kháng nghị với Tần Phong.

Nhưng ngay lúc hai người còn đang đùn đẩy nhau, Tần Phong đã lấy ra Không Gian Tiểu Hồ Lô, sau đó một tràng tiếng điện xẹt lách tách vang lên, Tần Phong và Tô Phỉ biến mất ngay tại chỗ.

“Bảo ngươi nói mà ngươi không nói!” Nhậm Hoàn vội vàng trốn tránh trách nhiệm, trách Mộc Tú không dám mở miệng.

“Sao ngươi không nói hả?!” Mộc Tú lập tức vặn lại: “Cái vẻ ngạo nghễ năm đó ở hạ giới đâu rồi?

Nào là muốn ta làm việc thì phải hiểu quy tắc của ta, sao vừa nãy không dám bật lại bệ hạ đi?!” “Ta là giữ thể diện cho ngài ấy thôi!” Nhậm Hoàn vẫn cứng miệng, bắt đầu đấu khẩu.

“Đại sư, giờ tính sao?!” Đàm Lực thấy hai người cãi nhau không ngớt, chỉ đành quay sang hỏi Tam Lộng đại sư.

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay, thong thả thở dài: “Người ta luôn muốn nghịch thiên mà hành, nhưng thiên là cái gì?

Kẻ có ý nghĩ đó thật cuồng vọng biết bao, nhưng lại chẳng dám nói 'không' với lãnh đạo của mình dù chỉ một lời.” “Hừ!!” Nhậm Hoàn và Mộc Tú hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, tỏ ý mình tuyệt đối không phải hạng người như vậy.

Hình ảnh chuyển dời, trên Bạch Ngọc Kinh.

Tử Diên và những người khác đang ngồi dưới gốc Bồ Đề cổ thụ, tham ngộ Vô Thượng Thiên Thư tổ truyền của Tần gia.

Nhưng ngay lúc bọn họ đang nhập định, dưới núi bỗng vang lên tiếng hét thảm của một phụ nữ.

Và khi bọn họ phóng thần thức ra kiểm tra, thì thấy Tần Phong đang đưa một thai phụ trở về.

“Thai phụ?!” Các nàng lập tức không ngồi yên được nữa, lần lượt bừng tỉnh khỏi trạng thái cảm ngộ.

Trước đây Tần Phong nuôi hồ ly tinh bên ngoài, thậm chí dắt hồ ly tinh về nhà, bọn họ còn có thể nhắm mắt làm ngơ, nhưng giờ dắt một bà bầu về, rõ ràng đã chạm đến giới hạn cuối cùng.

Ngay sau đó, Tử Diên và những người khác nhanh chóng đứng dậy, bước ra khỏi huyễn trận Tần Phong bố trí, như những Cửu Thiên Huyền Nữ bay xuống núi, dải lụa trên người tung bay thoát tục, quanh thân tỏa ra tiên quang nhàn nhạt.

Chương 1690

“Có kịch hay để xem rồi!” Bốn cô hầu gái Phong Hoa Tuyết Nguyệt lập tức phấn khích, vội vàng mang ghế nhỏ và hạt hướng dương ra chuẩn bị hóng hớt.

“Ái chà, đúng là tâm đầu ý hợp!” Tần Phong thấy các nàng xuống núi, khóe miệng lập tức nở nụ cười.

Vốn hắn còn lo đưa Tô Phỉ lên núi mà bị nhìn thấy Vô Thượng Thiên Thư thì không hay, không ngờ giây tiếp theo, bọn Tử Diên đã tự mình xuống đây rồi.

Chỉ là chưa đợi Tần Phong kịp mở lời, Tử Diên và những người khác đã tức giận tấn công hắn, những dải lụa ngũ sắc rực rỡ lao tới cực nhanh.

“Ơ kìa, các nàng làm gì vậy!?” Tần Phong thấy tình hình có vẻ không ổn, cơ thể theo bản năng né tránh.

“Hừ, cái đồ Tra Tra Long!” Tử Diên tức đến phát khóc, nhưng động tác tay vẫn không ngừng lại.

Năm đó không chỉ nàng nhặt Tần Phong về, lớn lên còn gả cho hắn, thậm chí còn nhẫn nhịn việc hắn trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài, vậy mà giờ hắn cư nhiên dắt cả bà bầu về để chiếm vị thế.

“Ta bị oan mà!” Tần Phong vội vàng né tránh, lớn tiếng kêu oan.

Nhưng sự ghen tuông đã khiến các nàng mất hết lý trí, chẳng thèm tin cái mồm điêu toa của Tần Phong, lực đạo trên tay cũng bắt đầu tăng dần.

“Đây là các nàng ép ta đấy nhé!” Tần Phong lập tức nổi giận, trong chớp mắt biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó là những tiếng “bạch bạch” giòn giã vang lên, kèm theo những tiếng kinh hô của các nàng.

Chỉ thấy các nàng mặt đỏ bừng ôm lấy mông, vừa thẹn vừa giận lườm Tần Phong, như thể muốn dùng ánh mắt để băm vằn hắn ra vậy.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt tiểu sư muội thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “80 vạn?!” Tần Phong phát hiện điểm phản diện có gì đó sai sai, quay đầu nhìn Tiểu Nhu đang đứng một bên.

“Tần Phong ca ca, em không có tham gia...” Tiểu Nhu thấy Tần Phong nhìn mình, vội xua tay ra hiệu mình không có hội đồng.

Nhưng Tần Phong với nguyên tắc “đã đánh là đánh cả cụm”, thân hình lại biến mất một lần nữa.

Chát một tiếng!

Tần Phong xuất hiện sau lưng Tiểu Nhu, bàn tay rộng lớn giáng mạnh xuống.

“Nha!” Tiểu Nhu kêu lên vì đau, theo bản năng ôm lấy mông.

Ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên thấy rõ, nàng đứng đó luống cuống không biết làm sao, chỉ biết cúi gầm mặt, đôi chân nhỏ không biết đặt vào đâu cho phải.

Chát!

Chát!

Chát!

Chát!

Lại thêm bốn tiếng vỗ mông vang lên, kèm theo bốn tiếng kinh hô.

Chỉ thấy bốn cô nàng Phong Hoa Tuyết Nguyệt đứng xem kịch ở bên cạnh cũng không thoát khỏi cái sự “đối xử công bằng” của Tần Phong.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt 'nỗi tiếc nuối' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Giờ thì con số mới đúng rồi!” Tần Phong lộ ra nụ cười mãn nguyện, sau đó lên tiếng: “Đây là hình phạt cho việc các nàng không tin tưởng ta, nếu còn dám có lần sau, thì không đơn giản là đánh mông thế này đâu.” “Chàng, chàng...” Các nàng vừa thẹn vừa giận, hận không thể liều mạng với hắn.

“Á!” Trong lúc Tần Phong đang ve vãn mắng yêu với các nàng, Tô Phỉ ở bên cạnh gào lên đau đớn, như thể đang nhắc nhở Tần Phong rằng mình sắp không chịu nổi nữa rồi.

“Đừng xem nữa!” Tần Phong vội vàng nói: “Mau lại đây giúp con dâu đỡ đẻ đi!” “Con dâu?!” Các nàng ngẩn người, đầu óc nhất thời đình trệ.

Cứ cho là Tần Phong có con riêng bên ngoài thật đi, nhưng tuổi tác của hắn rành rành ra đó.

Mới hơn ba mươi tuổi đã làm ông nội, vậy hắn làm cha từ năm bao nhiêu tuổi chứ!?

“Chẳng lẽ là...” Tử Diên đột nhiên nhìn Tần Phong với vẻ khinh bỉ, nhớ lại cái vụ “tranh bá tái” mà Điềm Điềm kể năm đó...

“Nghĩ cái gì thế!” Tần Phong như nhìn ra Tử Diên đang nghĩ bậy, vội vàng ngắt lời: “Nàng ấy là vợ của Đàm Lực, tức là vợ của Tiểu

Lực, không chỉ là con dâu của ta mà cũng là con dâu của nàng đấy.” “Đàm Lực?!” Tử Diên lập tức phản ứng lại.

Tuy nàng chưa gặp tận mặt Đàm Lực, nhưng đã nghe Tần Phong nhắc qua, một gã mang huyết mạch lai Vu tộc, vì đánh cược thua mà nhận hắn làm cha.

“Nàng ấy là vợ Đàm Lực sao?!” Hữu Dung thầm thở phào, ra hiệu là mình cũng biết chuyện này.

Vì năm xưa tu vi Tần Phong còn yếu, hay mang theo thuốc uống trong uống ngoài, nên nàng đã gặp Đàm Lực ở Linh Chi bí cảnh và biết chuyện gã thua cược nhận cha.

“Đừng đờ người ra nữa, mau vào giúp đỡ đẻ đi!” Tần Phong thấy Hữu Dung không chịu nhúc nhích, đành bước tới gõ mạnh vào cái đầu nhỏ của nàng một cái.

“Ui da, chàng làm gì vậy!?” Hữu Dung ôm đầu kêu đau: “Ta là Tiểu Y Tiên, không phải bà đỡ, hơn nữa ta là con gái nhà lành, chưa có kinh nghiệm, sao biết đỡ đẻ được?!” “Đúng thế, đúng thế!” Các nàng khác cũng gật đầu lia lịa, tỏ ý mình chưa từng sinh con nên không có kinh nghiệm.

“Không được đúng không?!” Tần Phong thở dài một tiếng, phất tay vào hư không.

Ngay lập tức hơn mười món tiên khí lấp lánh hiện ra, ngoài những món tiên khí thượng phẩm vừa được nâng cấp thành công, còn có mấy bộ tiên y thượng phẩm cực kỳ xinh đẹp.

“Đẹp quá đi!” Tiêu Cửu Nương mắt sáng rực, nàng không có sức đề kháng với quần áo đẹp.

“Đúng, đúng, đúng vậy...” Nguyệt Hi, nàng nữ phụ độc ác này hiếm khi không mỉa mai, mà gật đầu tán thành lia lịa.

“Phụ nữ không thể nói không được!” Hữu Dung lập tức xắn tay áo, tuyên bố Tiểu Y Tiên cũng có thể đỡ đẻ.

“Đúng vậy, phụ nữ không được nói mình không làm được!” Nhìn thấy tiên y, ánh mắt các nàng trở nên kiên định hẳn lên.

Tiếp theo, bọn họ bắt đầu giúp Tô Phỉ đỡ đẻ, Tiêu Cửu Nương giúp dựng lều tạm thời, Tiểu Nhu cuống quýt đi đun nước nóng, Hữu Dung cầm cuốn 'Cẩm nang sinh sản cho lợn nái' ra lật xem để chỉ đạo Mộ Dung Tĩnh đỡ đẻ, còn bốn cô nàng Phong Hoa Tuyết Nguyệt thì làm nhóm cổ vũ, không ngừng hô 'cố lên, dùng lực đi'...

“Á!” Tô Phỉ kêu gào đau đớn, tay nắm chặt lấy ga giường.

“Con dâu, dùng lực đi!” Tần Phong ở ngoài lều cổ vũ, hy vọng Tô Phỉ có thể vượt qua.

Tuy làm ông nội ở tuổi ba mươi mấy rất có thành tựu, nhưng hắn lại coi trọng cô con dâu này hơn, nàng chính là chiến lực Tiên Vương cao cấp mà hắn đang cực kỳ thiếu hụt.

“Đây rốt cuộc là con của ai nhỉ!?” Tử Diên thấy vẻ sốt sắng của Tần Phong, nghiêm trọng nghi ngờ đây là con riêng của hắn.

Nhưng nghĩ kỹ lại, thời gian không khớp!

Chương 1691

Tiên Vương vì muốn bảo đảm đứa trẻ thắng ngay từ vạch xuất phát, thường dùng bí pháp mang thai cả trăm năm, mà Tần Phong từ lúc sinh ra đến giờ mới có hơn ba mươi năm.

Nghĩ đến đây...

Tử Diên cũng lười không buồn thắc mắc nữa, mà bắt đầu suy tính xem lát nữa bắt Tần Phong trả bao nhiêu “thuế thân”.

Đến một Tiên Vương già như Tô Phỉ còn mang thai được, thì một mỹ thiếu phụ mới cưới như nàng chẳng có lý do gì mà không dính bầu cả.

“Ô ô...” Tần Phong bỗng rùng mình một cái, cảm giác như bị kẻ xấu nào đó nhắm vào.

Nhưng chưa đợi hắn tìm ra kẻ đó là ai, đã nghe thấy trong lều vang lên tiếng trẻ con khóc chào đời.

“Ra rồi, ra rồi!” Hữu Dung và các nàng khác reo lên, lại một hồi luống cuống tay chân.

Sau khi mọi việc đã xong xuôi, Tần Phong mới vào lều xem đứa bé.

Chỉ thấy không giống như hình ảnh một em bé trắng trẻo mập mạp trong tưởng tượng, trong bọc là một con “khỉ con” nhăn nheo, không có sợi tóc nào.

“Bệ hạ!” Tiêu Cửu Nương bế đứa nhỏ, cười nói: “Là một cậu nhóc đáng yêu lắm ạ.” “Đáng yêu chỗ nào, xấu mù!” Tần Phong nhìn đứa bé, ánh mắt đầy vẻ chê bai.

“Đừng nói bậy!” Hữu Dung lườm hắn một cái: “Đứa bé này mới sinh, chưa trổ mã hết thôi.” “Vậy sao?!” Tần Phong liếc nhìn đứa nhỏ, quyết định không vứt đi mà nuôi thử xem sao.

“Tần...

Tần đa!” Tô Phỉ chuẩn bị tâm lý hồi lâu, cuối cùng yếu ớt lên tiếng: “Ngài cũng coi như là ông nội trên danh nghĩa của đứa bé, hay là ngài đặt tên cho cháu đi ạ?!” “Đặt tên sao?!” Hữu Dung lập tức hứng thú: “Cái này bản y tiên thạo lắm, nó là con của Đàm Lực, mẹ là Tô Phỉ, hay gọi là Đàm Phỉ đi!” “Đây là con trai mà!” Tiêu Cửu Nương vội vàng lên tiếng: “Đàn ông là phải có ước mơ, ta thấy nên gọi nó là Đàm Mộng Tưởng!” “Có ước mơ là thành đàn ông sao?!” Nguyệt Hi lại hóa thân thành nữ phụ độc ác, cái miệng nhỏ độc địa: “Sao cô không gọi nó là Đàm Tế Tế (bàn bạc một chút), nghe qua là biết tên đàn ông rồi.” “Ngươi, ngươi...” Tiêu Cửu Nương tức đến nghẹn lời, hận không thể đánh chết nàng nữ phụ độc ác này.

“Đừng cãi nhau nữa, đừng cãi nhau!” Tiểu Nhu vội vàng can ngăn: “Người già ở thôn em bảo tên xấu dễ nuôi, em thấy nên gọi là Cẩu Đản, Đàm Cẩu Đản!” “Tên xấu cũng không phải kiểu xấu như em nói!” Mộ Dung Tĩnh đau đầu đỡ trán: “Người ta mẹ là Tiên Vương, bố là Đàm Lực, ông nội là Tần sư huynh, tên mạnh bạo quá không tốt, hay gọi là Miên Hoa đi, Đàm Miên Hoa!” “Dừng, dừng, dừng lại!” Tô Phỉ thấy tên con trai mình ngày càng kỳ quặc, vội vàng ngăn cản: “Thực ra cha ruột đứa bé họ Vệ, không phải họ Đàm.” “Cha ruột họ Vệ sao?!” Các nàng lập tức mắt sáng rực nhìn Tô Phỉ, như thể linh hồn hóng hớt vừa được thức tỉnh.

“Hắc hắc...” Tô Phỉ không chịu nổi ánh mắt đó, vội cười lảng sang chuyện khác: “Tần đa, xin ngài hãy đặt tên cho cháu.” “Nàng chắc chắn muốn con mình họ Vệ?!” Tần Phong xác nhận lại: “Theo ta biết, cha đứa bé là một Ma tu, hơn nữa còn là thủ phạm diệt môn Tô gia ở Bắc Vực của nàng.” “Ma tu?

Thủ phạm diệt môn sao?!" Ánh mắt các nàng càng thêm lấp lánh, như thể vừa thấy một chương truyện cẩu huyết dài tập.

"Haiz!" Tô Phỉ thong thả thở dài: "Nếu cha đứa bé còn sống, đổi họ cho nó có thể khiến hắn tức chết, nhưng giờ người đã mất như đèn tắt, đổi cũng chẳng để làm gì, chi bằng giữ lại một chút tình xưa, buông bỏ quá khứ để hòa giải với chính mình." "Được rồi!" Tần Phong gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu, rồi trầm tư một lát: "Nếu đứa bé này sinh ra trên Bạch Ngọc Kinh, vậy thì gọi nó là Sinh Kinh đi." "Vệ Sinh Kinh?!" Các nàng nghe thấy cái tên này, cứ thấy có gì đó sai sai (giống băng vệ sinh).

"Đa tạ Tần đa đã ban tên!" Tô Phỉ chẳng cần quan tâm cái tên có kỳ quặc hay không, vội đứng dậy tạ ơn Tần Phong.

Hiện tại thiên phú của Tần Phong đã bộc lộ rõ, tương lai dù không thể xưng bá Tiên giới thì cũng là một đại nhân vật, con trai nàng được hắn ban tên, tương lai chắc chắn có thể đi ngang ở Tiên giới rồi.

"Nàng mới sinh xong, nghỉ ngơi cho tốt đi!" Tần Phong vội vàng ngăn lại, cũng không quên dụ dỗ: "Tuy đứa bé này không mang họ Đàm, nhưng nó cũng được tính là con của Đàm Lực, làm cha như ta tự nhiên sẽ đối xử công bằng, quyết định ban cho nàng một đạo ấn ký, có thể tăng gấp năm lần chiến lực..." "Gấp năm lần chiến lực?!" Sắc mặt Tô Phỉ hơi sững sờ, cảm thấy Tần Phong đang nói nhảm.

Đừng nói là một Thái Ất Kim Tiên giúp Tiên Vương tăng gấp năm lần chiến lực, dù là cường giả cảnh giới Tiên Đế e rằng cũng không dám nói lời này.

"Sao?

Không tin à?!" Tần Phong quá quen thuộc với biểu cảm này, lại tiếp tục lừa gạt: "Nàng ở cùng bọn Đàm Lực lâu như vậy, chẳng lẽ không phát hiện ra họ có điểm gì khác thường so với người thường sao?!" "Đàm Lực?!" Đôi lông mày của Tô Phỉ hơi nhíu lại, bắt đầu chìm vào hồi ức.

Trước đây khi nàng nhìn thấy Đàm Lực chiến đấu, đúng là bị chiến lực khủng khiếp của hắn làm cho kinh ngạc, nhưng vì Đàm Lực nằm trong top 10 trên bảng Thiên Tư nên nàng cũng không nghĩ sang hướng khác.

Nhưng bây giờ được Tần Phong nhắc nhở, nàng phát hiện chiến lực của Đàm Lực đúng là không đúng lắm.

Tuy Đàm Lực bị Hạng Thiên Ca, Dịch Thiên Cơ đánh bại, nhưng đừng quên họ là những thiên tài cùng cấp bậc, thế mà cuối cùng đối phương không những không thể dùng ưu thế tu vi để giết chết Đàm Lực, còn bị hắn kéo dài thời gian thành công.

Cho nên theo một nghĩa nào đó, Hạng Thiên Ca và Dịch Thiên Cơ cùng cảnh giới chắc chắn đánh không lại Đàm Lực.

Còn có biểu hiện của đám người Tam Lộng đại sư cũng cho thấy họ thực sự không tầm thường, nếu không cũng không thể sống sót trong tay Dịch Thiên Cơ.

"Nàng không muốn thì thôi vậy!" Tần Phong bắt đầu dùng chiêu lạt mềm buộc chặt: "Đại Tần chúng ta là nơi giảng nhân quyền, xưa nay không bao giờ cưỡng ép người khác." "Tần sư huynh lại nói dối rồi!" Mộ Dung Tĩnh như chợt nhớ ra điều gì, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ bừng lên, khẽ mắng một tiếng.

Nghĩ đến lúc nàng cùng Tần Phong đi vùng biên giới Đông Vực, đối phó kẻ địch hắn tối đa chỉ dùng ba phần lực, nhưng đối với nàng thì lại dùng mười phần lực, dù nàng có lớn tiếng kháng nghị thế nào thì cuối cùng hắn cũng không tha cho nàng, căn bản là chẳng có cái gọi là nhân quyền gì cả.

Bây giờ nghĩ lại, nàng cũng không biết cái thân hình nhỏ bé này của mình làm sao chống chọi được qua những trận cuồng phong cấp tám cường độ cao như thế.

“Muốn, tôi muốn!” Tô Phỉ thấy Tần Phong định thu hồi phần thưởng, lập tức cuống quýt lên tiếng biểu thị mình tin tưởng.

Tuy lời Tần Phong nói về việc gấp năm lần chiến lực quá mức vô lý, nhưng cũng không ngăn cản nàng muốn thử một lần, nếu thành công gấp năm lần chiến lực thì tuyệt đối là lãi to, không thành công nàng cũng chẳng lỗ gì.

“Lại thêm một người phụ nữ tự tin nữa!” Nguyệt Hi và Phong Tình đồng loạt thở dài một tiếng, không có ý định nhắc nhở đối phương.

“Lựa chọn sáng suốt!” Tần Phong thấy Tô Phỉ đã lên thuyền giặc, lập tức lộ ra nụ cười mãn nguyện. 'Chát' một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong kết ra một đạo Tiên Nô Pháp Ấn, không nói hai lời đã đánh vào giữa mày Tô Phỉ.

“Cái này, cái này...” Tô Phỉ lập tức trừng lớn mắt một cách khó tin, nàng có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của bản thân đang tăng vọt.

Đó là sự thăng tiến toàn diện về nhục thân, tốc độ, phòng ngự, sức mạnh, lại còn đi kèm với khả năng cảm tri sát ý, tiêu trừ nhân quả... cùng rất nhiều hiệu quả thần kỳ khác.

“Lại xuất hiện rồi!” Các nàng phân vân nhìn về phía Tô Phỉ, rất quen thuộc với hiện tượng này.

Tuy họ ít nhiều đều đã thấy Tiên Nô Pháp Ấn, cũng biết ấn này có hiệu quả thần kỳ cường hóa gấp năm lần chiến lực, nhưng mỗi lần hỏi Tần Phong, hắn đều dùng lý do họ không hợp để đuổi khéo.

Lúc này... nhóm chat Tiên Nô Pháp Ấn lập tức sôi sục.

“Phụ nữ?

Là khí tức của phụ nữ?!” “Trời ạ, trong nhóm lại có thêm phụ nữ rồi!!” “Đây chẳng phải khí tức của Tô Phỉ sao?!” “Đừng kích động nữa, hoa đã có chủ rồi, là vợ Tiên Vương của lão Đàm đấy.” “Haizz, uổng công kích động một chuyến!” “......” Nghe tin Tô Phỉ đã là hoa có chủ, mọi người lại bắt đầu lặn mất tăm.

Tuy Tần Phong dạy bảo họ rằng có phu quân là điểm cộng, nhưng khổ nỗi đây là cỏ gần hang, thực sự không có cách nào xuống tay.

“Hắc hắc!” Tần Phong thấy Tô Phỉ gia nhập nhóm thành công, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên.

Hiện tại trong đội ngũ chuyên nghiệp, ngoài Liễu Như Yên ra lại có thêm một chiến lực cảnh giới Tiên Vương, cũng đồng nghĩa với việc thao tác của hắn có thể táo bạo hơn một chút.

Chương 1692

“Oa oa...” Ngay khi mọi người đang kinh ngạc về Tiên Nô Pháp Ấn, Vệ Sinh Kinh đột nhiên khóc òa lên.

“Tiểu gia hỏa sao lại khóc rồi?!” Tiêu Cửu Nương thấy đứa nhỏ khóc, lập tức luống cuống tay chân.

“Có phải đói bụng rồi không?!” Tần Phong mở miệng nói: “Trả đứa nhỏ lại cho mẹ nó đi, đừng để tiểu gia hỏa bị đói!” “Đúng, tiểu gia hỏa sẽ đói!” Tiêu Cửu Nương lập tức phản ứng lại, trả Vệ Sinh Kinh cho Tô Phỉ.

Tuy nhiên sau khi bế đứa nhỏ, Tô Phỉ lại vô cùng lúng túng, không phải vì sinh xong không có sữa, mà là Tần Phong không biết là cố ý hay vô tình, hoàn toàn không có ý định rời đi, còn cứ 'chặc chặc' trêu chọc đứa nhỏ chơi.

“Thích trẻ con lắm phải không?!” Tử Diên thấy cảnh này, tức giận hừ một tiếng.

Tiếp đó nàng túm lấy cổ áo Tần Phong, chuẩn bị lôi hắn về để vắt kiệt toàn bộ công lương, bắt hắn phải sinh cho nàng một đứa con ruột để chơi.

“Ái chà, nàng làm gì thế!” Tần Phong lập tức kêu quái đản, bị kéo đi một cách thô bạo.

“Phù!” Tô Phỉ thấy Tần Phong bị lôi đi, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó nàng bắt đầu cho con bú, tiện thể nghiên cứu công năng của Tiên Nô Pháp Ấn.

Ngoài việc tăng gấp năm lần chiến lực, tiêu trừ nhân quả, cảm nhận sát ý ra, còn có thể cảm nhận được rất nhiều luồng khí tức, trong đó có cả khí tức của Đàm Lực.

Trong lúc Tần Phong bị kéo đi để 'tạo con', trong Tiên Minh cũng đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Chỉ thấy rất nhiều người đứng đầu các thế lực lớn ở Đông Vực dẫn theo đệ tử tinh nhuệ của nhà mình tìm đến Tiên Minh.

Nói là đến chúc mừng Tiên Minh đánh bại Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, nhưng thực tế là nghe nói Tần Phong sở hữu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn nên đến để thăm dò hư thực.

“Các vị thấy thế nào?!” Đại trưởng lão gọi các trưởng lão khác đến họp, vừa lên tiếng đã bày ra tư thế đại lão kinh điển.

“Vu khống, rõ ràng là vu khống!” Tây trưởng lão lập tức nhảy dựng lên kêu gào: “Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn này rõ ràng ở trên người Diệp Thần, sao có thể ở trên người đồ nhi của bản đế được?!” “Lão Tây, đừng có hộ đoản nữa!” Ngũ trưởng lão đảo mắt trắng dã nói: “Trên người Diệp Thần ngoài thanh đao kia ra, căn bản không có sức mạnh thời gian, ngược lại là Tần Phong mới là đối tượng nghi vấn lớn nhất của chúng ta.” “Không sai!” Thất trưởng lão đôi mắt đẹp lóe lên tia sáng sắc bén nói: “Cách đây không lâu trên Tiên Chú Phong lôi kiếp không dứt, bản đế vẫn luôn tò mò, Tần Phong làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy một lần luyện chế ra nhiều thượng phẩm tiên khí như thế, giờ có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn thì mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi.” “Cơm có thể ăn bậy, lời không thể nói bừa!” Tây trưởng lão vẫn cực lực biện giải: “Đồ nhi của bản đế sở dĩ có thể luyện chế nhiều thượng phẩm tiên khí như vậy, không chỉ vì bản đế dạy bảo tốt, mà còn vì nó sở hữu thiên phú luyện khí mạnh mẽ, liên quan quái gì đến Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn hả?!” “Không có lửa làm sao có khói!” Lục gia rít một hơi tẩu thuốc:

“Chuyện này là do Dịch Thiên Cơ truyền ra, khả năng là rất...” “Rất cái gì?!” Tây trưởng lão lập tức ngắt lời: “Dịch Thiên Cơ có thể so độ uy tín với bản đế không?

Bản đế nói sáng nay ném bom Tiên Minh thì tuyệt đối không đợi đến chiều, các ông tin bản đế hay tin nó...” “Ái chà!” Nhị trưởng lão vội vàng trấn an: “Sao đang yên đang lành lại nóng nảy thế?!” “Đừng gấp, đừng gấp!” Tam trưởng lão vội cười hòa hoãn: “Chúng ta chẳng qua chỉ đang thảo luận xem liệu Tần Phong có sở hữu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn hay không, sao ông lại quay sang đe dọa chúng ta rồi?!” “Đúng vậy!” Ngũ trưởng lão cũng lập tức ngoan ngoãn lại, vội vàng mở miệng trấn an: “Chúng ta thảo luận về Tần Phong là để bảo vệ nó tốt hơn, không phải muốn đi tranh đoạt Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn của nó.” “Ai đe dọa các ông?!” Tây trưởng lão chết cũng không thừa nhận: “Bản đế chỉ hỏi các ông có tin hay không thôi?!” “Tin, tin, tin!” Lục gia vội vàng đặt tẩu thuốc xuống, liên tục gật đầu tỏ ý tin tưởng.

Dù sao Tây trưởng lão cũng là kẻ có tiền án 'nói được làm được', khiến họ không thể không tin, cũng không dám đánh cược xem lão có đang đùa hay không.

“Tây ca!” Thất trưởng lão cũng vội vàng trấn an: “Tần Phong hiện giờ đang cấu kết...

à không, đang tốt đẹp với Mộng Dao, ở Tiên Minh này không ai dám động vào nó đâu.” “Đúng vậy, đúng vậy!” Các trưởng lão khác cũng phối hợp gật đầu, trong lòng càng thêm khẳng định Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn đang ở trên người Tần Phong.

Nghĩ lại lúc Tần Phong mới đến Tiên Minh, ôm đùi Thất trưởng lão đòi bái sư, họ chỉ nghĩ Tần Phong thích luyện kiếm chứ không nghĩ sang hướng khác.

Nhưng từ sau khi Mộng Dao tiên tử về nhà mẹ đẻ, Tần Phong không bao giờ nhắc lại chuyện bái Thất trưởng lão làm sư phụ nữa, vả lại còn nhanh chóng 'bắt sóng' với Mộng Dao tiên tử.

Vốn dĩ chuyện này là tình nguyện đôi bên, dù là Mộng Dao tiên tử 'đói bụng' hay nàng thích 'trâu già gặm cỏ non' thì cũng chẳng liên quan gì đến họ.

Nhưng bây giờ ngẫm kỹ lại những thay đổi của Tần Phong trước và sau đó, sẽ thấy hắn ngay từ đầu đã có mục tiêu rõ ràng, căn bản không hề có ý định leo lên từng bước.

Thay vào đó, hắn nhảy vọt qua các cơ chế thăng tiến như chấp sự, thánh tử, tự liệt, trưởng lão để bám thẳng vào cái đùi dài của quý phụ cấp cao Tiên Minh.

Đến khi họ dần phản ứng lại thì hắn không những đã bám chắc cái đùi dài của Mộng Dao tiên tử, bớt đi được mấy ngàn năm đường vòng, mà còn một bước lên trời chen chân vào tầng lớp quyết sách của Tiên Minh.

Hiện giờ đừng nói là không có bằng chứng chứng minh Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ở trên người Tần Phong, dù có bằng chứng thì bất cứ ai muốn động vào hắn cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng về hai vị Tiên Đế đứng sau lưng hắn.

“Hừ!” Tây trưởng lão hừ một tiếng, ngồi xuống trở lại.

“Phù!” Nhị trưởng lão trong lòng thở phào, vội đánh trống lảng: “Lần này các phương thế lực tề tựu tại Tiên Minh, nhìn thì như đến chúc mừng Tiên Minh chúng ta, nhưng e rằng phần lớn là vì Tần Phong mà đến.” “Lão Nhị nói đúng!” Lục gia rít một hơi thuốc: “Lần này các đại thế lực đúng là đến với ý đồ xấu, không chỉ những người đứng đầu đều đến, mà còn mang theo đệ tử thân truyền của mình, trong đó có không ít thiên tài trên bảng Thiên Tư võ tu.” “Họ muốn làm gì?!” Tam trưởng lão nhíu mày hỏi: “Muốn ép Tiên Minh chúng ta giao Tần Phong ra sao?!” “Cái ông già này có ngốc không thế?!” Ngũ trưởng lão mặt đầy vẻ khinh bỉ: “Chúng ta vừa mới đánh bại Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, dù họ có mất não đến đâu cũng không thể quang minh chính đại ép buộc Tiên Minh vào lúc này, chắc chắn là mượn danh nghĩa giao lưu để đệ tử thân truyền của mình giao thủ với Tần Phong, xem thử Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn có ở trên người nó hay không thôi.” “Ông bảo ai ngốc hả?!” Tam trưởng lão tức đến trợn mắt xì khói, chuẩn bị tối nay đến nóc nhà lão kia hát tình ca.

“Thôi được rồi, đừng cãi nhau nữa!” Đại trưởng lão chống cằm bằng hai tay nói: “Tuy đám người này đến với ý đồ xấu, nhưng đối với Tiên Minh chúng ta cũng không phải chuyện xấu, nhân tiện có thể dùng họ để lập uy.” “Nói thì nói thế...” Nhị trưởng lão có chút do dự: “Nhưng nếu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn thực sự ở trên người Tần Phong, khi chiến đấu chẳng phải sẽ bị lộ trực tiếp sao?!” “Đúng vậy!” Tây trưởng lão cũng vội vàng nói: “Tuy Tiên Minh chúng ta không sợ phiền phức, cũng không sợ đám người này, nhưng sáng dễ tránh, tối khó phòng!” “Các ông không nghĩ đến chiến tích của Tần Phong à?!” Đại trưởng lão vô cảm nhắc nhở: “Chưa nói đến những chiến tích vượt cấp khiêu chiến thắng lợi kia, chỉ riêng việc nó ở Xích Diễm Khung Lĩnh chịu một kích của Long Ngạo Thiên mà không chết, rồi ở biên giới Đông Nam đánh bay Long Ngạo Thiên, các ông nghĩ trong lứa trẻ hiện nay, ai có thể ép nó dùng hết toàn lực?!” “Chuyện này...” Các trưởng lão lập tức phản ứng lại, nhớ tới chiến tích khủng khiếp của Tần Phong.

Đừng nói là đệ tử thân truyền của các thế lực, ngay cả những người đứng đầu bọn họ đích thân lên tỉ thí, e rằng cũng không thể ép được Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn của Tần Phong ra.

“Haizz!” Tây trưởng lão lập tức thở ngắn thở dài: “Các ông bảo đứa nhỏ này rõ ràng là hạng nhất bảng Thiên Tư khí tu, thế mà cứ đòi đi luyện võ, chẳng lẽ nó không biết mình chỉ đứng hạng ba mươi tám trên bảng Thiên Tư võ tu sao?!" "Ách..." Sắc mặt các trưởng lão lập tức đen lại, cảm thấy có một sự thôi thúc muốn đánh người không hề nhẹ.

"Phù!" Nhị trưởng lão hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, mở miệng hỏi: "Hiện tại Diệp Thần, Lâm Tam, còn có cái gã Triệu Trường Sinh kia đều không có ở Tiên Minh, có nên thông báo cho họ mau chóng quay về không?!" "Ừm..." Đại trưởng lão trầm mặc một hồi mới nói: "Có thể thử liên lạc với Lâm Tam và Triệu Trường Sinh, còn Diệp Thần thì bỏ đi, dù ông có liên lạc được với nó thì e rằng nó cũng không có thời gian quay về đâu." "Khốn khổ cho Diệp Thần!" Các trưởng lão thở dài, trong mắt tràn đầy vẻ tiếc nuối.

Họ thực sự không hiểu nổi Diệp Thần rốt cuộc bị chập mạch chỗ nào, không dưng lại chạy đi trộm nhà Lăng Tiêu Cung, xong việc không lo mà chạy về, còn nhất định phải chạy sang địa bàn của Long Ngạo Thiên dạo chơi một vòng.

"Mẹ kiếp ****..." Diệp Thần hóa thân thành 'máy phát điện tín', đang điên cuồng chửi thề.

Chỉ thấy phía sau hắn có hàng chục bóng người đang cực tốc áp sát, còn những thuộc hạ thân tín mới chiêu mộ của hắn cũng giảm dần qua từng trận chiến, giờ chỉ còn sót lại năm sáu người.

"Diệp Thần đại nhân, phải làm sao bây giờ?!" Đám thuộc hạ mặt đầy vẻ lo lắng, có chút hối hận vì đã đi theo Diệp Thần.

"Đánh nhanh thắng nhanh!" Diệp Thần biết cứ thế này sớm muộn cũng bị đuổi kịp, dứt khoát dừng lại, lấy ra một nắm đan dược nhét vào miệng.

"Nhanh, ra tay!" Đối phương thấy Diệp Thần dừng lại, lập tức mừng rỡ xông lên.

“Chỉ dựa vào các ngươi cũng muốn giết ta!” Trong mắt Diệp Thần lóe lên một tia hàn quang thấu xương, trường thương trong tay cũng bùng phát một đạo hào quang chói mắt, sau đó nhanh chóng tung ra chiêu cuối của mình.

Thân tựa gió, thương như rồng, Kim Thương nhất khiếu phá thương khung!!

Chỉ thấy bóng dáng hắn như một cơn gió gào thét lao ra, trường thương trong tay dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận, hóa thành một đạo thương mang màu vàng trong nháy mắt xé toạc chân trời, giống như tia nắng đầu tiên của bình minh, chiếu sáng cả bầu trời.

Thương mang đi qua, hư không dường như bị xé rách, phát ra những tiếng hú chói tai.

“Sát!!” Đối phương không hề có ý định lùi bước, trực tiếp chọn đối đầu với Diệp Thần.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, cũng thành công thu hút ánh nhìn của Long Ngạo Thiên...

“Tìm thấy rồi!” Trong mắt Long Ngạo Thiên lóe lên hàn quang, tay cầm thượng phẩm tiên thương cực tốc lao đi.

“Đi thôi!” Hồng Tụ và những người khác không dám chậm trễ, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Trong lúc Long Ngạo Thiên và thuộc hạ đang lao tới nơi của Diệp Thần, động tĩnh dọc đường cũng thu hút sự chú ý của các thành viên Hắc Băng Đài, họ nhanh chóng truyền tin về tung tích của Long Ngạo Thiên tới tổng bộ tạm thời.

“Tin tức mới nhất!” Sau khi nhận được tin, Hắc Băng Đài vội vàng đưa cho Thanh Thiên.

Chương 1693

Sa bàn ngưng tụ từ tiên lực ở bên cạnh cũng nhanh chóng đánh dấu tọa độ của Long Ngạo Thiên, vả lại còn có một nhóm quân sư dựa theo hướng tiến lên của hắn mà suy đoán ra Long Ngạo Thiên đã phát hiện ra Diệp Thần.

“Cái gã Bạch Nhật này có cần phải nghiêm túc thế không chứ?!” Diệp Long nhìn sa bàn, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Chỉ thấy trên sa bàn không chỉ Long Ngạo Thiên hành động, mà các doanh trại tìm kiếm gần đó cũng đều rục rịch, nhanh chóng bao vây về phía Diệp Thần.

“Nghiêm túc một chút mới có thể kiểm tra được lỗ hổng của Hắc Băng Đài!” Thanh Thiên không trách mắng Bạch Nhật, nhìn sa bàn nói: “Ông mau liên lạc với Diệp Thần, bảo nó chạy về hướng Tây Nam, chậm một chút là góc Tây Nam sẽ bị phong tỏa đấy.” “Được rồi!” Diệp Long bất đắc dĩ thở dài một tiếng, miễn cưỡng lấy thiết bị liên lạc ra.

Lúc này Diệp Thần đã giải quyết xong toàn bộ truy binh, đang thở hồng hộc, năm sáu thuộc hạ thân tín bên cạnh lại chết thêm hai người nữa.

Thế nhưng chưa kịp nghỉ ngơi, thiết bị liên lạc đã vang lên.

“Diệp Long?!” Tim Diệp Thần đập thình thịch, vội vàng bắt máy.

“Diệp Thần, chạy mau!” Diệp Long lập mã nhập vai, gào lớn: “Long Ngạo Thiên đã phát hiện ra ông rồi, chạy mau, chạy về hướng Tây Nam, chậm chân là ông sẽ bị bao vây đấy!!” “Cái gì?!” Diệp Thần không biết là do cảm nhận được nguy hiểm hay là quá tin tưởng Diệp Long, không chút do dự, trực tiếp lại lấy ra một nắm đan dược nhét vào miệng. 'Vút' một tiếng!!

Diệp Thần chẳng buồn chào hỏi đám thuộc hạ, trực tiếp hóa thành một đạo hồng quang biến mất tăm, tốc độ nhanh đến mức mắt thường căn bản không thể bắt kịp.

“Chuyện gì thế này?!” Mấy thuộc hạ còn sống sót ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ầm ầm!!

Một đạo uy áp khủng khiếp quét qua trời đất, khiến mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Tiếp đó, một nam tử mặc thượng phẩm tiên giáp, tay cầm thượng phẩm tiên thương xuất hiện, quanh thân tỏa ra uy áp kinh người, ánh mắt mang theo khí thế bễ nghễ thiên hạ khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Tiên...

Tiên Đế?!” Mấy tên thuộc hạ sợ tới mức răng đánh lập cập, hai chân nhũn ra quỳ sụp xuống đất.

“Diệp Thần đâu?!” Long Ngạo Thiên ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại trên người mấy tên thuộc hạ.

“Chạy... chạy rồi!” Mấy tên thuộc hạ mặt đầy kinh hoàng, run rẩy trả lời Long Ngạo Thiên, trong lòng thầm nguyền rủa tổ tông mười tám đời của Diệp Thần một lượt.

Mẹ nó chứ!!

Cứ tưởng Diệp Thần là một cổ phiếu tiềm năng, đi theo hắn sẽ thăng quan phát tài, ai ngờ người ta chỉ coi họ là bia đỡ đạn, không chỉ dùng họ để nhử truy binh, dùng họ giúp đánh nhau, mà còn có thể vứt bỏ họ bất cứ lúc nào.

Giống như sau khi 'quan hệ' xong, trải nghiệm cái cảm giác bị người ta dùng chùa mấy lần mà còn không nỡ xuống giường vậy.

Mỗi lần thấy đối phương thò tay vào túi, bạn đều tưởng là lấy tiền, ai ngờ lại là lấy ra một cái bao cao su nữa, cuối cùng bạn nhịn không được mà báo cảnh sát, kết quả đối phương xuống giường mặc cảnh phục vào, rồi nghe điện thoại nói là đã tới hiện trường.

“Đáng chết!” Hồng Tụ và những người khác thấy vồ hụt, mặt đầy phẫn nộ nói: “Cái tên Diệp Thần này có thể dự đoán được hành động của chúng ta sao?

Sao lần nào hắn cũng có thể chạy mất trước khi chúng ta tới nơi thế này?!” “Chạy rồi sao?!” Sắc mặt Long Ngạo Thiên lập tức âm trầm xuống, quanh thân cuộn trào một luồng khí tức đáng sợ.

“Đúng...

đúng vậy...” Mấy tên thuộc hạ run rẩy nói: “Vừa nãy thiết bị liên lạc của Diệp Thần vang lên, không biết đối phương nói gì với hắn mà hắn không nói hai lời đã chạy mất.” “Là Dịch Thiên Cơ sao?!” Ánh mắt Long Ngạo Thiên lạnh lẽo: “Hay là gián điệp của Tiên Minh cài vào Nam Vực của ta?!” “Cái này?!” Hồng Tụ và những người khác lập tức nghẹn lời, không biết phải trả lời thế nào.

“Lập tức phái người đi tra!” Long Ngạo Thiên mặt đầy phẫn nộ: “Trong vòng nửa tuần trà, bản đế muốn có tất cả thông tin về kẻ đã gọi điện cho Diệp Thần.” “Ách...” Hồng Tụ cứng đờ da đầu nhắc nhở: “Đế quân, lần này quân ta tổn thất thảm trọng, nhân thủ ở các phân đà địa phương không đủ, e rằng...” “Bản đế không quan tâm!” Long Ngạo Thiên thấy màn ra vẻ thất bại, lập tức thẹn quá hóa giận: “Cô phải nhanh chóng khiến các phân đà hoạt động trở lại, tìm cho ra Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ.” “Đây chẳng phải là làm khó người ta sao?!” Hồng Tụ thầm chửi thề trong lòng, lại cứng đờ da đầu nói:

“Đế quân, không phải thuộc hạ không muốn các phân đà nhanh chóng vận hành, mà là kho báu của Chiến Thần Điện chúng ta đã bị Dịch Thiên Cơ vét sạch rồi, thực sự là khéo tay cũng khó nấu nổi cơm khi không có gạo ạ!” “Đáng chết!!” Trong lòng Long Ngạo Thiên cảm thấy vô cùng phẫn nộ và nghẹn khuất, bắt đầu nhớ lại những ngày có Hồng Liên và Tâm Ngữ tiên tử bên cạnh.

Trước đây hắn căn bản không cần lo lắng về tiên tinh và nội chính, đều có Hồng Liên và Tâm Ngữ tiên tử phụ trách xử lý, còn hắn chỉ cần phụ trách thăng tiến tu vi, dẫn binh xông lên đánh là được.

“Đế quân!” Bạch Nhật thấy thời cơ đã chín muồi, vội vàng mở miệng: “Gần đây thuộc hạ nghe ngóng được một tin, nói rằng Lăng Tiêu Tiên Đế đang điên cuồng thu gom đất đai và mở tiền trang ở Bắc Vực.” “Hử?!” Long Ngạo Thiên nhíu mày nghi hoặc: “Đường đường là Tiên Đế mà lại đi thu đất với mở tiền trang sao?!” “Đúng vậy!” Hồng Tụ cũng vội vàng báo cáo: “Thuộc hạ cũng nghe được tin này, chỉ là vẫn chưa rõ Lăng Tiêu Tiên Đế định làm gì?!” “Chắc hẳn là để kiếm tiền!” Bạch Nhật diễn theo kịch bản của Tần Phong, vẻ mặt đầy sự thông thái: “Nếu thuộc hạ đoán không lầm, Lăng Tiêu Tiên Đế định thu đất để khai phá động phủ bán cho các tán tu.” “Không hiểu thì đừng có giả vờ hiểu!” Hồng Tụ mặt đầy vẻ khinh bỉ: “Tuy các tiên sơn đỉnh cấp ở Tiên giới đã bị các thế lực lớn chiếm giữ, nhưng danh lam thắng cảnh khác vẫn còn rất nhiều, chỉ cần đào một cái hang là thành động phủ, tán tu nào lại đi tốn tiền mua mấy thứ này chứ?!” “Ừm!” Long Ngạo Thiên gật đầu đồng ý, thấy Hồng Tụ phân tích có lý.

Tuy động phủ tùy tiện đào không bằng tiên sơn đỉnh cấp, nhưng đối với tán tu thì thế là đủ rồi, căn bản không cần tốn loại tiền oan uổng đó.

“Đế quân!” Bạch Nhật thong thả nói: “Tán tu đúng là có thể coi nơi nào cũng là nhà, nhưng đừng quên Lăng Tiêu Tiên Đế đã thu hồi đất đai, nghĩa là đất ở Bắc Vực đều thuộc về Lăng Tiêu Tiên Đế." "Đây chính là nguyên nhân Lăng Tiêu thu đất sao?!" Long Ngạo Thiên lập tức phản ứng lại, phát hiện ra cơ hội kinh doanh khổng lồ bên trong.

"Vậy còn mở tiền trang là để làm gì?!" Hồng Tụ cũng đã hiểu ra, vội vàng lên tiếng truy hỏi Bạch Nhật.

"Chắc là để đẩy giá lên cao!" Bạch Nhật lại tỏ ra thông thái: "Một bộ động phủ giá gốc mười vạn, đẩy giá lên tới một triệu, thu mười vạn làm tiền đặt cọc, chín mươi vạn còn lại thì đi vay ở tiền trang, sẵn tiện thu thêm chín mươi vạn tiền lãi nữa." "Suỵt suỵt!" Hồng Tụ lập tức hít một hơi khí lạnh, tỏ ý chưa từng thấy kiểu buôn bán thất đức như thế này...

"Còn có thể làm như vậy sao?!" Long Ngạo Thiên lập tức nổi hứng thú: "Nếu thực sự có thể làm như lời ông nói, đẩy giá lên cao, vậy thì Chiến Thần Điện chúng ta không những có thể nhanh chóng thu hồi vốn, mà mỗi năm còn có một khoản thu nhập ổn định khổng lồ." "Đúng vậy!" Bạch Nhật lập tức phụ họa: "Kẻ thiết kế ra phương án này đúng là một thiên tài, không chỉ giúp Chiến Thần Điện nhanh chóng khôi phục nguyên khí, mà còn có thể thúc đẩy kế hoạch Nam Thiên Môn." "Ông nói chi tiết xem!" Mắt Long Ngạo Thiên sáng rực hỏi: "Chúng ta phải làm sao để đẩy giá này lên?!" "Bẩm Đế quân!" Bạch Nhật diễn theo kịch bản, mặt đầy vẻ khó xử: "Năng lực của thuộc hạ có hạn, hiện tại chỉ có thể đoán ra mục đích thu đất và mở tiền trang của Lăng Tiêu Tiên Đế, chứ không thể đoán ra bước tiếp theo họ định làm gì." "Tôi thấy ông đúng là nói nhảm!" Hồng Tụ thấy Bạch Nhật được sủng ái, lập tức tức giận: "Dù Lăng Tiêu Tiên Đế thu đất để xây động phủ bán lấy tiền, nhưng giá gốc mười vạn mà đẩy lên một hai triệu, ông coi đám tán tu kia là lũ ngốc hết chắc?!"

“Chuyện này...” Long Ngạo Thiên nhíu mày, cũng thấy có chút không khả thi.

Nếu chỉ lừa một hai tên ngốc thì còn có thể thành công, nhưng muốn lôi kéo toàn bộ tán tu tham gia vào thì đúng là có chút viển vông.

“Đế quân!” Bạch Nhật thong thả nói: “Thực ra muốn kiểm chứng những suy đoán này rất đơn giản, chỉ cần phái người canh chừng Lăng Tiêu Cung là được, hễ thấy họ kiếm được tiền là chúng ta lập tức sao chép theo, vừa đỡ tốn thời gian lại vừa đỡ tốn công sức.” “Đúng vậy!” Mắt Long Ngạo Thiên lại sáng lên: “Thay vì ngồi đây suy đoán, chi bằng cứ canh chừng Lăng Tiêu Cung, thấy ra tiền là trực tiếp chép về dùng luôn.” “Đế quân, không được!” Hồng Tụ vội vàng can ngăn: “Chúng ta sao chép như vậy chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Lăng Tiêu Tiên Đế, lỡ lão đào hố cho chúng ta thì Chiến Thần Điện chẳng phải sẽ chịu thiệt thòi lớn sao?!” “Cái này không thành vấn đề!” Bạch Nhật không để Long Ngạo Thiên có thời gian suy nghĩ, trực tiếp lên tiếng phản bác: “Hiện giờ Đế quân là vị Tiên Đế số một Tiên giới, sở dĩ chưa thể thống nhất Tiên giới không phải vì năng lực bản thân không đủ, mà là vì năng lực của cấp dưới không đủ...” “Ừm!” Long Ngạo Thiên gật đầu đồng ý, vô cùng tán thành quan điểm của Bạch Nhật.

Nếu không phải giết người quá nhiều dễ dính nhân quả, hắn đã sớm một mình một thương quét sạch Tiên giới, diệt sạch Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung để thống nhất Tiên giới rồi.

Bạch Nhật lại tiếp tục nói: “Mà năng lực cấp dưới không đủ, phần lớn là do không có tiền.

Cho nên chỉ cần Đế quân có thể nhanh chóng tập trung tài phú, có thể nhanh chóng xây dựng một đội quân càn quét Tiên giới, đến lúc đó kẻ thắng ăn tất, dù Lăng Tiêu Tiên Đế có đào hố thì đã sao, cả Tiên giới này đều là lời của Đế quân mới có giá trị.” “Có lý!” Long Ngạo Thiên như được khai sáng: “Cách tốt nhất để phá bom không phải là nghĩ xem phá thế nào, mà là trực tiếp diệt luôn sào huyệt của đối phương, như vậy bom của lão có muốn nổ cũng không nổ được.” “Đế quân, không được!” Hồng Tụ lại nhảy ra, mặt đầy vẻ lo lắng: “Diệt Lăng Tiêu Cung đúng là có thể thắng làm vua, nhưng rủi ro trong đó quá lớn, chỉ cần một chút sơ sảy là có thể nổ bom sớm đấy ạ.” “Hồng Tụ cô nương, cô nghĩ nhiều quá rồi!” Bạch Nhật tiếp tục phân tích hợp lý: “Tiên giới là nơi cường giả vi tôn, dù Lăng Tiêu Cung có cài bom nổ sớm thật, thì với uy vọng cá nhân của Đế quân cũng có thể dùng sức mạnh trấn áp xuống, huống chi ba thế lực đã bước vào giai đoạn quyết liệt, tối đa trăm năm nữa sẽ mở ra một cuộc đại chiến mới, cho nên chúng ta căn bản không cần cân nhắc đến rủi ro gì cả.” “Không sai!” Long Ngạo Thiên phớt lờ rủi ro, tiếp tục tán thành: “Với uy vọng của bản đế, trấn áp Nam Vực trăm năm hoàn toàn không thành vấn đề, cho nên nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta lúc này là phải lớn mạnh trong vòng trăm năm này.” “Đế quân anh minh!” Bạch Nhật vội vàng nịnh nọt, khích lệ ý tưởng này của Long Ngạo Thiên.

“Đế quân...” Trong lòng Hồng Tụ lo lắng không thôi, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Đủ rồi!” Long Ngạo Thiên có chút thiếu kiên nhẫn ngắt lời, không muốn nghe thêm lời khuyên can của Hồng Tụ nữa.

Từ sau khi hắn giao Hồng Nhan thiết kỵ cho Hồng Tụ, đối phương ngoài việc suốt ngày nói cái này không được cái kia không xong ra thì căn bản chẳng giúp hắn giải quyết được vấn đề gì.

Thậm chí ngay trên địa bàn của mình mà để Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ năm lần bảy lượt chạy thoát, còn cả cái tên sở hữu Đế binh Chân Tiên kia nữa, đến nay cũng chưa thể diệt được người để mang Đế binh về.

Ngược lại Bạch Nhật không chỉ có thể đưa ra phương án theo đúng hướng tư duy của hắn, mà khi gặp vấn đề còn có thể nhanh chóng đưa ra cách giải quyết, phàm là sếp thì ai cũng biết nên dùng người nào.

Lúc này...

Uyên tổng đang dẫn theo Liễu Như Yên chạy trối chết.

Vốn dĩ với thực lực của hai người, dù có bị thương cũng có thể dễ dàng cắt đuôi đối phương, nhưng điều khiến Uyên tổng cảm thấy uất ức là mỗi khi hắn tìm được nơi trốn kỹ, trên bầu trời lại ngưng tụ ra lôi kiếp.

Tuy lôi kiếp này hiện tại không thể gây thương tích cho hắn, nhưng nó lại giống như ngọn đèn minh đăng giữa đêm tối, báo cho truy binh của Chiến Thần Điện biết hắn đang trốn ở đâu.

Chương 1694

Ầm ầm!!

Tiếng sấm vang rền đinh tai nhức óc vang lên, lôi kiếp trên bầu trời lại hình thành.

“Tìm thấy rồi!” Truy binh của Chiến Thần Điện nhìn thấy lôi kiếp, lập tức nhanh chóng lao về phía đó.

“Mẹ kiếp, lại tới nữa!!” Uyên tổng hoàn toàn phát điên, chửi thề vô cùng thậm tệ trong lòng.

Cái lôi kiếp này sớm không tới, muộn không tới, cũng chẳng thèm dày đặc như trước, cứ phải đợi lúc hắn trốn kỹ mới xuất hiện, giống như sợ người ta không biết hắn ở đâu vậy.

“Sao anh lại thường xuyên bị sét đánh vậy?!” Liễu Như Yên mặt đầy vẻ nghi hoặc hỏi, không hiểu vì sao Uyên tổng lại bị sét đánh.

“Anh cũng không biết nữa!” Uyên tổng không dám nói thật, giả vờ vô cùng vô tội.

Dù sao miếng ngọc bội Âm Dương Ngư là con bài tẩy lớn nhất của hắn, có thể nuôi dưỡng Đế binh tiến hóa thành đại tiên thiên chí bảo, chỉ có kẻ ngốc mới nói ra bí mật này, huống chi đối phương còn là hung thủ kiếp trước đào lấy bản nguyên Tiên Vương của hắn.

“Ra là vậy sao!” Liễu Như Yên cùng Uyên tổng diễn kịch, giả vờ như một bông hoa nhỏ thuần khiết nói: “Không sao đâu, sau này có em ở đây, bất kể lôi kiếp kiểu gì, em cũng sẽ giúp anh chống đỡ.” Nói xong... còn lộ ra một nụ cười như mối tình đầu, tràn đầy hơi thở ngọt ngào và thanh xuân.

“Nàng ấy...” Tim Uyên tổng đập thình thịch, dường như quay về thời thiếu niên.

Khác với những mỹ nhân kế của người khác, mỹ nhân trước mắt này là mối tình đầu thực sự của hắn, nụ cười này đã không biết bao nhiêu lần xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

“Đinh đông, chúc mừng thuộc hạ của ký chủ đùa giỡn tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn phản phái điểm!” “Khốn khổ cho Uyên tổng!” Thân ngoại hóa thân trong không gian ngọc bội lập tức lộ ra ánh mắt đồng cảm.

Tuy nhiên động tác trên tay hắn không hề dừng lại, một bên khống chế Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh luyện hóa ba kiện Đế binh, một bên khống chế Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh nâng cấp tiên khí của đám người Trần Trường Phong.

Trong lúc thân ngoại hóa thân của Tần Phong trải nghiệm cuộc sống làm trâu làm ngựa, thì bản thể cũng đang vất vả gieo mầm trên ruộng đồng, số công lương vất vả lắm mới tích góp được đều bị Tử Diên vô tình vắt kiệt.

“Haizz!” Tần Phong với kinh nghiệm của người từng trải, mặt đầy bi thương kể lể: “Quả nhiên thứ có được dễ dàng sẽ không được trân trọng, đàn ông nhất định phải giả vờ để bảo vệ chính mình mới được...” "Thần thiếp, muốn nghỉ ngơi một chút!" Lồng ngực Tử Diên phập phồng không ngừng, thở dốc hổn hển, khuôn mặt đỏ bừng rúc vào lòng Tần Phong.

Nàng không chỉ dùng đôi ngọc tửu trắng nõn như ngó sen ôm chặt lấy cổ Tần Phong, mà còn dùng đôi chân dài kẹp chặt lấy hắn, như thể sợ hắn thừa cơ chạy mất. "Ta không phải là gối ôm!!" Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất, biết mình lại sắp bị "húp chùa" rồi.

Có điều hiện tại hắn đã bị Tử Diên quấn lấy, muốn thừa cơ chuồn đi là chuyện không thể nào, chỉ đành bất đắc dĩ lấy Thiên Nhãn ra.

Tuy rằng mi tâm của hắn cũng có con mắt thứ ba, nhưng mức độ khai phá lại kém xa Thiên Nhãn của Dịch Thiên Cơ, uy lực của hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. "Cuối cùng vẫn là hời cho ta!" Khóe miệng Tần Phong hơi nhếch lên, nhắm mắt bắt đầu cảm ngộ.

Chỉ thấy trong Thiên Nhãn của Dịch Thiên Cơ uẩn hàm lực lượng Đại Đạo khủng bố, không chỉ có thể nhìn thấu mê chướng huyễn tượng, Lục Đạo Luân Hồi, nhìn thấu bản nguyên sự vật, mà còn có thể bắn ra Đại Đạo Chi Quang càng thêm kinh người.

Đặc biệt là phạm vi quan sát thiên địa, so với Thiên Nhãn của hắn thì lớn hơn gấp vạn lần. "Phạm vi cư nhiên lại lớn như vậy!" Tần Phong dường như đạt được cảm ngộ từ đó, Thiên Nhãn nơi đầu mày bắt đầu từ từ mở ra.

Ngay sau đó, hắn dường như mở ra "góc nhìn thượng đế", không chỉ có thể nhìn xuống đại nửa Đông Vực, mà còn có thể tự do phóng to thu nhỏ như bản đồ 3D, ngay cả một con kiến trên mặt đất cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tuy nhiên, theo khoảng cách kéo giãn, "thanh năng lượng" của hắn cũng sụt giảm cực nhanh, chỉ đành bất đắc dĩ thu hồi tầm mắt để kiểm tra Tiên Minh.

Vốn định tới Thiên Kiếm Phong của Thất trưởng lão xem nàng có tắm rửa đúng giờ, giữ gìn vệ sinh hay không, kết quả lại vồ hụt, không thấy Thất trưởng lão trên đỉnh núi. "Người đâu rồi!?" Tần Phong hiếu kỳ, bắt đầu đi dạo quanh.

Rất nhanh hắn đã phát hiện ra một tòa tiên sơn, thỉnh thoảng lại lóe lên hào quang ngất trời.

Khi hắn kéo gần tầm mắt, phát hiện nơi này dường như đang cử hành đại hội luận võ.

Trên tiên sơn mây mù lượn lờ là một võ đài khổng lồ, thụy khí bừng bừng, hà quang tỏa rạng, tựa như tiên cảnh nhân gian hoàn mỹ dung hợp cùng võ lâm thánh địa.

Lúc này... trên võ đài có hai bóng người, thân thủ kiện khang, chiêu thức lăng lệ, một người kiếm ảnh chập chờn như ngân long phi vũ; một người chưởng phong gào thét như mãnh hổ gầm vang.

Mà ở trên cao đài cách đó không xa, có khoảng hai ba mươi vị đại nhân vật mặc hoa phục, khí chất phi phàm đang ngồi, trong đó có cả bảy vị trưởng lão của Tiên Minh. "Khí tức thật mạnh!" Ánh mắt Tần Phong quét qua những gương mặt xa lạ trên cao đài, phát hiện khí tức của bọn họ đều vô cùng cường hãn đáng sợ.

Thấp nhất cũng là tu vi Tiên Vương cảnh, thậm chí còn có mấy người khí tức không hề thua kém bảy vị trưởng lão, đều sở hữu tu vi Chuẩn Đế cảnh khủng bố. "Hử!?" Đám người trên cao đài lập tức nhíu mày, có cảm giác như bị người khác nhìn lén.

Tuy nhiên khi bọn họ phóng ra thần thức để kiểm tra, lại không phát hiện ra nhân vật khả nghi nào trên tiên sơn. "Lại là cảm giác này!" Thất trưởng lão hơi nhíu mày liễu, nàng không hề lạ lẫm với cảm giác này.

Bởi vì trong khoảng mười năm trở lại đây, nàng đã có mấy lần cảm giác như vậy, và lần nào cũng xuất hiện khi nàng đang tắm.

Lúc đầu nàng nghĩ có kẻ nhìn trộm mình, nhưng nàng đã lật tung cả Thiên Kiếm Phong mà không tìm thấy kẻ khả nghi, ngay cả mấy tòa tiên sơn lân cận cũng lục soát qua nhưng vẫn không có kết quả.

Một lão giả ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhíu mày nói: "Nếu lão phu không đoán sai, chắc hẳn có kẻ đang dùng Thiên Nhãn để nhìn trộm chúng ta." "Thiên Nhãn?

Dịch Thiên Cơ!!" Đám người nhao nhao kinh hô, lập tức liên tưởng đến Dịch Thiên Cơ.

Không cách nào khác!

Hiện tại danh tiếng của Dịch Thiên Cơ đã nổi đình nổi đám, ngay cả Thiên Nhãn của lão cũng được mọi người biết đến. "Ganh tị quá hóa liều, dám nhìn trộm Tiên Minh ta!" Đại trưởng lão lập tức hừ lạnh một tiếng, sau đó bá đạo đứng dậy.

Chỉ thấy quanh thân lão khí tức Đại Đạo cuộn trào, dường như đang khóa định vị trí, muốn cách không chém giết Dịch Thiên Cơ. "Vãi chưởng, nóng tính thế!" Tần Phong bị dọa cho giật mình, vội vàng thu hồi tầm mắt.

Cứ tưởng Đại trưởng lão chỉ thích ra vẻ, không ngờ thực lực lại cường hoành như vậy, suýt chút nữa là theo đường truyền tìm tới tận nơi rồi.

Chương 1695

Ngay sau đó hắn cũng không cảm ngộ Thiên Nhãn nữa, trực tiếp ném nó cho thân ngoại hóa thân, chuẩn bị giữ lại công năng của nó để luyện chế thành một kiện thượng phẩm tiên khí lợi hại.

Lúc này...

đám người trên tiên sơn luận võ cũng cảm ứng được cảm giác nhìn trộm đã biến mất. "Biến mất rồi!" Khí tức quanh thân Đại trưởng lão bình phục lại, nheo mắt không biết đang nghĩ gì. "Dịch Thiên Cơ này thật gan dạ!" Những người khác cũng bắt đầu nghị luận, suy đoán xem Dịch Thiên Cơ muốn làm gì.

Không còn cách nào!

Hiện giờ Dịch Thiên Cơ quá nổi tiếng, không ai dám khinh thường vị đệ nhất thần toán này.

Đặc biệt là đối phương còn trắng trợn nhìn trộm như vậy, khiến bọn họ không thể không cảnh giác, tránh việc bị coi như quân cờ mà không hay biết. "Thật sự là Dịch Thiên Cơ sao?!" Thất trưởng lão lẩm bẩm, tổng cảm thấy không phải lão.

Bởi vì cảm giác này chỉ mới xuất hiện mười mấy năm nay, cũng chính là sau khi Tần Phong bái nhập Tiên Minh, mà mỗi khi Tần Phong ra ngoài lịch luyện, cảm giác này lại chưa từng xuất hiện, cho nên nàng hoài nghi có phải Tần Phong giở trò quỷ hay không.

Uỳnh một tiếng!

Ngay khi đám người trên cao đài đang bàn tán xôn xao, một tiếng nổ vang rền đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy trên võ đài đã phân thắng bại, đệ tử của Tiên Minh bị đánh văng xuống đài, một thanh niên với thần thái ngạo nghễ đứng trên đó. "Quá lợi hại, Đinh Dương lại thắng rồi!" "Đã thắng liên tiếp mười bảy trận, đánh bại mười bảy đệ tử Tiên Minh!" "Tất nhiên là lợi hại rồi, Đinh Dương là người xếp thứ mười sáu trên Bảng Thiên Tư Võ Tu, sở hữu Xích Dương Chi Thể trong truyền thuyết!" "Thứ mười sáu thì có gì ghê gớm, Đại sư huynh của chúng ta xếp thứ tám trên Bảng Thiên Tư Võ Tu đấy!" "Nếu ta không nhớ nhầm, hạng tám Bảng Thiên Tư Võ Tu không phải là Từ Càn Khôn sao?!" "Đúng vậy, chính là Đại sư huynh của chúng ta!" "Ách...

Bất kể hắn họ gì, tuổi của hắn đã vượt quá trăm tuổi, không thể tham gia loại luận võ dành cho thế hệ trẻ này." "Đúng vậy, bốn vị "Tuần tự" của Tiên Minh các người đều không thể tham gia!" "Xem ra Tiên Minh thật sự sa sút rồi, thế hệ trẻ căn bản không gánh vác nổi trọng trách!" "Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Trong thế hệ trẻ dưới trăm tuổi của Tiên Minh chúng ta còn có Lâm Tam xếp thứ hai trên Bảng Thiên Tư Võ Tu!" "Đúng vậy, Lâm Tam kiếm đạo thông thần, là tồn tại vô địch trong thế hệ trẻ!" "Vậy ngươi gọi Lâm Tam ra đây xem?

Là lừa hay là ngựa, dắt ra đi dạo một vòng xem nào!" "..." Đệ tử phía dưới cãi nhau không dứt, đám người trên cao đài cũng đang đấu pháp. "Đại trưởng lão, thật ngại quá!" Một lão giả râu trắng đi đầu mở lời xin lỗi: "Đám nhóc dưới trướng chưa thấy qua việc đời, không biết trời cao đất dày là gì, các vị đừng chấp nhặt với chúng." "Đúng vậy!" Những người khác cũng vội vàng phụ họa: "Theo ta thấy các vị trưởng lão nên phái đệ tử lợi hại ra đi, không cần giữ thể diện cho chúng ta đâu, cứ để đám nhóc này biết trời cao bao nhiêu..." "Quả nhiên..." Các trưởng lão Tiên Minh trong lòng sớm đã hiểu rõ, biết đám gia hỏa này chẳng có ý tốt gì.

Nhưng ai nấy đều là cáo già ngàn năm, lại cân nhắc đến cục diện phức tạp của Tiên giới hiện nay nên không trực tiếp lật mặt. "Ha ha..." Tam trưởng lão đột nhiên cười lớn nói: "Muốn biết trời cao bao nhiêu thì có gì khó, Kiều Kiều, con lên chơi một trận hữu nghị với Đinh Dương tiểu hữu đi!" "Vâng, sư tôn!" Một nữ tử tuyệt mỹ nhẹ nhàng bước ra từ đám đông, ôm quyền hành lễ.

Chỉ thấy nàng da trắng như tuyết, lông mày như núi xa, môi đỏ thắm, mỗi nụ cười một cái liếc mắt đều khiến người ta say đắm, giọng nói như gió xuân phất qua mặt khiến người ta không kìm được mà đào túy.

Quần áo trên người nàng lại càng "phú quý và hào phóng", một bộ dạng gợi cảm "ôm đàn tỳ bà che nửa mặt", lại còn tỏa ra một mùi hương kỳ lạ xông vào mũi mọi người. "Kiều Kiều, là Kiều Kiều!" "Là Kiều Kiều xếp hạng sáu mươi tám trên Bảng Thiên Tư Võ Tu, sở hữu Tiên Thiên Mị Thể!" "Không hổ là Tiên Thiên Mị Thể trong truyền thuyết, chỉ nhìn một cái đã khiến ta chìm đắm!" "..." Toàn trường sinh vật giống đực trẻ tuổi lập tức sôi sục.

Chỉ thấy dung nhan tuyệt mỹ của Kiều Kiều như đóa hoa dưới ánh mặt trời, tỏa ra hương thơm quyến rũ.

Trong không khí còn tràn ngập một tia hương khí mê người, vừa ngọt ngào khiến người ta say đắm không thể kháng cự, lại dường như có một lưỡi dao dịu dàng, từ từ cắt mở trái tim của đám nam nhân.

Nếu không phải trên cao đài có một đám đại lão ngồi đó, bọn họ tuyệt đối sẽ phát ra những tiếng hú như sói. "Tiên Thiên Mị Thể!?" Đại lão các phương thấy Tiên Minh phái Kiều Kiều ra, ánh mắt lập tức hiện lên một tia thất vọng.

Đúng như các trưởng lão Tiên Minh nghĩ, mục đích họ đến Tiên Minh không hề đơn thuần, người họ thực sự muốn thấy là Tần Phong.

Nhưng Tiên Minh hiện đang có đà trỗi dậy mạnh mẽ, bọn họ căn bản không dám lộ ra vẻ bất mãn, chỉ có thể cười xòa xem tiếp. "Tam trưởng lão!" Cũng có người rõ ràng là đợi không nổi, mở miệng nhắc nhở: "Lệnh đồ tuy rằng xếp hạng sáu mươi tám trên Bảng Thiên Tư, nhưng Đinh Dương tiểu hữu này lại xếp thứ mười sáu, ở giữa cách nhau tới hơn năm mươi hạng đấy!" "Hắc hắc..." Tam trưởng lão cười như không cười nói: "Bảng Thiên Tư chỉ xếp hạng thiên tư, không đại diện cho thành tựu sau này, rốt cuộc là hạng mười sáu mạnh hay hạng sáu mươi tám mạnh, còn phải đánh mới biết được." "Phải, phải, phải..." Mọi người sợ tới mức không dám lải nhải nữa, thành thật quan sát cuộc đấu.

Chỉ thấy Kiều Kiều ưu nhã bay lên võ đài, dáng người thướt tha khiến người ta nghẹt thở, tỏa ra khí tức mê người như có như không, khiến người ta tự động phớt lờ việc nàng còn đang cầm một thanh phấn sắc tiên kiếm.

Mà Đinh Dương ở đối diện thì mặc một bộ kình trang, ánh mắt kiên nghị, hai tay nắm đấm, quanh thân còn có ngọn lửa nhảy múa, dường như không hề bị mị hoặc của Kiều Kiều ảnh hưởng. "Đinh sư huynh!" Giọng nói của Kiều Kiều nũng nịu: "Nghe nói huynh đã đột phá đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, mà sư muội ta mới vừa đột phá Thái Ất Kim Tiên sơ giai, lát nữa mong Đinh sư huynh nương tay!" "Giọng nói này..." Đám nam nhân phía dưới lộ ra biểu tình say mê, hận không thể xông lên võ đài tuyên bố Đinh Dương có tội.

Tuy nhiên Đinh Dương lại dường như không hiểu phong tình, tiên phong phát động tấn công mãnh liệt về phía Kiều Kiều.

Chỉ thấy đôi chưởng của hắn nhanh chóng đẩy ra, một luồng chưởng phong rực nóng gào thét phóng tới, cuộn trào như lửa cháy, lao thẳng về phía Kiều Kiều.

Mà Kiều Kiều lại không hoảng loạn, thân hình nhẹ nhàng nhảy vọt lên như chim yến, ngay sau đó cầm tiên kiếm giao chiến cùng Đinh Dương.

Nàng giống như một con hồ điệp linh động, mỗi chiêu mỗi thức đều tràn đầy mị lực, khiến đám sinh vật giống đực tại hiện trường hoa mắt chóng mặt. "Thiên Ma Vũ!" Sắc mặt đại lão các phương đột ngột thay đổi, nhận ra võ học mà Kiều Kiều tu luyện.

Tuy rằng Kiều Kiều đang chiến đấu, nhưng mỗi chiêu thức đều như đang khiêu vũ, thân ảnh lại giống như ảo ảnh khiến người ta khó lòng nắm bắt, có thể khiến đối thủ chìm đắm lúc nào không hay.

Chỉ thấy thần tình Đinh Dương đã bắt đầu hốt hoảng, dường như nhìn thấy một tiên cảnh nhân gian tuyệt mỹ, muốn triệt để luân hãm trong đó không bao giờ tỉnh lại. "Ngủ đi, ngủ đi..." Giọng nói hư ảo như mộng của Kiều Kiều vang lên, tiên kiếm trong tay cũng không ngừng chém ra.

Hào quang lấp lánh, kiếm khí tung hoành.

Không chỉ đánh cho Đinh Dương liên tục thối lui, mà còn để lại trên người hắn từng đạo vết thương, máu tươi phun ra như không tốn tiền. "Không đúng, đây đều là giả!" Đinh Dương cắn đầu lưỡi, ép mình tỉnh táo lại.

Ngay sau đó hắn bắt đầu dồn lực vào đôi chưởng, Xích Dương Chi Thể cũng nháy mắt kích hoạt, ngọn lửa quanh thân dường như muốn thiêu rụi cả thiên địa. "Vô dụng thôi!" Khóe miệng Kiều Kiều hiện lên một nụ cười, căn bản không để đối phương vào mắt.

Đừng nhìn nàng hiện tại chỉ đứng thứ sáu mươi tám trên Bảng Thiên Tư Võ Tu, nhưng trong thế hệ trẻ, ngoại trừ quái thai Tần Phong ra, căn bản không có sinh vật giống đực nào có thể chống đỡ được Thiên Ma Vũ của nàng.

Rất nhanh...

động tác của Đinh Dương trở nên chậm chạp, ngọn lửa quanh thân cũng dần tắt lịm, ánh mắt càng thêm mê ly, hiển nhiên tâm thần đã bị lực lượng mị hoặc xâm thực, hoàn toàn rơi vào một giấc mộng đẹp không thể tự thoát ra được.

Chương 1696

"Cơ hội tốt!" Kiều Kiều thấy thời cơ đã chín muồi, trực tiếp tung một cước đá văng Đinh Dương xuống võ đài. "Hay!!" Đám người dưới đài lập tức hoan hô.

Không chỉ đệ tử Tiên Minh hoan hô, mà ngay cả nam đệ tử phe đối phương cũng hùa theo hoan hô, hoàn toàn quên mất mình thuộc phe nào. "Tiên Thiên Mị Thể quả nhiên danh bất hư truyền!" Đại lão các phương nhao nhao cảm thán, trong lòng cảm thấy tiếc cho Đinh Dương.

Tuy hắn xếp thứ mười sáu trên Bảng Thiên Tư Võ Tu nhưng lại khó địch nổi thanh "đao cạo xương" Kiều Kiều này. "Ván này Đinh Dương thua oan uổng quá!" Có người bất bình thay: "Đinh Dương là Xích Dương Chi Thể, lại đang tuổi huyết khí phương cương, gặp phải Tiên Thiên Mị Thể chẳng khác nào gặp phải khắc tinh!" "Câu này ta tán thành!" Có người lập tức phụ họa bình luận: "Nếu lần này là sinh tử quyết đấu, khi Đinh Dương gặp nguy hiểm đến tính mạng thì khả năng cao sẽ tỉnh lại, cho nên lần này Tiên Minh thắng là nhờ chiến thuật, chứ không phải thắng nhờ thực lực." "Hừ!" Tam trưởng lão thấy ái đồ bị người ta phỉ báng, lập tức hừ lạnh một tiếng: "Thắng là thắng, thua là thua, lấy đâu ra lắm cái cớ thế?

Sao hả?

Các người thua không nổi à?!" "Không dám, không dám!" Các phương đại lão giật mình, vội vàng lắc đầu ra hiệu không dám. "Gà thì luyện nhiều vào, đừng có tìm lý do!" Tây trưởng lão vênh váo tự đắc nói: "Hồi đó khi đồ nhi Tần Phong của bản đế chưa nhập môn, chính Kiều Kiều đã đích thân thử thách, cái eo nhỏ đều sắp vặn gãy rồi mà cũng không mê hoặc nổi hắn.

Hiện giờ đệ tử nhà các người bị mê hoặc thì nên tự tìm nguyên nhân ở bản thân đi, xem bao nhiêu năm nay có nỗ lực tu luyện hay không." "Cái gì?

Tần Phong không bị mê hoặc?!" Đại lão các phương lập tức nhìn nhau, trong lòng đều vô cùng chấn kinh.

Ngay cả hạng mười sáu như Đinh Dương còn trúng chiêu, hạng ba mươi tám như Tần Phong sao có thể không sao?! "Ừ, lão Tây nói đúng!" Tam trưởng lão khẳng định gật đầu, chứng thực Tây trưởng lão không nói dối.

Lúc trước khi Kiều Kiều bức vấn Tần Phong, lão đang ở phòng giam vách bên.

Vốn tưởng loại thanh niên huyết khí phương cương như Tần Phong căn bản không chịu nổi Tiên Thiên Mị Thể kết hợp Thiên Ma Vũ của Kiều Kiều.

Nhưng điều khiến bọn họ vạn lần không ngờ tới là ý chí lực của Tần Phong cứng như sắt thép, không chỉ có thể làm ngơ trước việc mỹ nữ nhào vào lòng, mà ngay cả Tiên Thiên Mị Thể của Kiều Kiều cũng mất hiệu lực.

Sau đó đạo tâm của Kiều Kiều bị đả kích nặng nề, về đến nơi là lập tức bế quan, mãi đến gần đây đột phá Thái Ất Kim Tiên mới xuất quan.

Hơn nữa từ việc nàng nhanh chóng đánh bại Đinh Dương lần này có thể thấy, nàng không chỉ tu vi đột phá mà Thiên Ma Vũ cũng được nâng tầm vượt bậc. "Thật sự là vậy sao!" Đại lão các phương trong lòng chấn kinh, không biết Tần Phong đã chống đỡ bằng cách nào.

Tuy rằng tu vi bọn họ đã đạt đến Tiên Vương, Chuẩn Tiên Đế cảnh, tôi luyện ra ý chí lực cường đại, nhưng vừa rồi đối diện với Thiên Ma Vũ của Kiều Kiều, trong lòng vẫn nảy sinh một vài phản ứng mà nam nhân nên có.

Thế nhưng Tần Phong là một tiểu bối, một không có tu vi cường đại làm chỗ dựa, hai không có thời gian dài để tôi luyện ý chí, sao có thể sở hữu ý chí lực mạnh mẽ như vậy được?! "Khoan đã, thời gian!" Các phương đại lão lập tức phản ứng lại, dường như đã phát hiện ra điểm mấu chốt.

Tuy rằng bọn họ chưa từng thấy Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, nhưng ở Tiên giới người nắm giữ sức mạnh thời gian không phải là không có, trong đó có vài vị có thể lợi dụng gia tốc thời gian để tu luyện. "Các vị trưởng lão!" Có người lập tức không ngồi yên được nữa, mở miệng nói: "Nghe các vị nói vậy, chúng ta lại càng tò mò hơn, liệu có thể mời Tần Phong tiểu hữu ra đây giao lưu một chút không!?" "Theo bản đế thấy thì không cần thiết!" Tây trưởng lão biết đối phương đang có ý đồ gì, chẳng nể mặt chút nào, trực tiếp từ chối: "Đã nói là lấy võ kết bạn, hiện tại ngay cả Kiều Kiều hạng sáu mươi tám các người còn không đánh bại nổi, khiêu chiến đồ nhi hạng ba mươi tám của bản đế chẳng có ý nghĩa gì cả." "Ách..." Khóe mắt các vị đại lão giật giật, có một cảm giác muốn đánh người khó tả.

Mẹ nó chứ!!

Có thể giữ chút liêm sỉ được không!?

Chính lão cũng nói đây là cuộc bỉ đấu lấy võ kết bạn, kết quả các người lại phái một nữ đệ tử ra khoe đùi đẹp, xong chuyện cư nhiên còn có mặt mũi bảo chúng ta kỹ năng kém cỏi. "Lời này của Tây trưởng lão, lão phu không dám đồng tình!" Một lão giả sắc mặt khó coi mở miệng: "Đinh Dương là đồ nhi của lão phu, không chỉ là thiên tài mạnh nhất từ trước đến nay của Thiên Dương Tông ta, mà còn là siêu cấp thiên tài xếp thứ mười sáu trên Bảng Thiên Tư Võ Tu..." "Bản đế biết ngươi đang gấp, nhưng ngươi trước tiên đừng có gấp!" Tây trưởng lão trực tiếp ngắt lời: "Đồ nhi của ngươi là thiên tài không sai, xếp hạng mười sáu Bảng Thiên Tư cũng không giả, nhưng thiên tài chỉ là ngưỡng cửa để gặp đồ nhi bản đế thôi, ngươi cứ dẫn nó về luyện thêm vài năm nữa đi!" Vãi chưởng!!

Đây là loại ngôn ngữ gì vậy!?

Đại lão các phương nghe mà trợn mắt há mồm, trong lòng cũng không ngừng "vãi chưởng".

Thiên tài đỉnh cấp xếp thứ mười sáu Bảng Thiên Tư Võ Tu cư nhiên chỉ là "ngưỡng cửa" để được gặp kẻ xếp hạng ba mươi tám!? "Nhìn lão Tây đắc ý chưa kìa!" Lục gia không ngừng rít tẩu thuốc, cảm thấy tâm trạng không mấy vui vẻ.

Kể từ khi Tần Phong bắt đầu bộc lộ tài năng ở Tiên giới, Tây trưởng lão đã mắc chứng bệnh "đồ đệ Tần Phong của ta là nhất".

Bất kể ngươi ra quân bài gì, lão cũng trực tiếp quăng ra quân bài tẩy Tần Phong.

Mà Tây trưởng lão nắm quân bài tẩy này trong tay, trong những lần giao phong trước đây chưa từng thua ai, cũng chưa từng sợ ai. "Lại bắt đầu rồi!" Các trưởng lão khác lập tức thấy đau đầu, biết Tây trưởng lão lại sắp bắt đầu làm màu rồi. "Đồ nhi lão phu..." Lão giả tức đến trợn râu trừng mắt, còn muốn biện minh thêm vài câu cho Đinh Dương. "Đừng nói nữa!" Tây trưởng lão đã quá quen với việc này, thần tình thiếu kiên nhẫn ngắt lời: "Bản đế biết ngươi muốn chứng minh cho đồ nhi mình, nhưng đồ nhi ngươi có thể hàng phục Thái Dương Chân Hỏa không?

Có thể một tay tát bay Long Ngạo Thiên không?

Có thể nặc danh đoạt lấy Đế binh từ tay Tiên Đế không?

Có thể một pháo bắn cho Tiên Vương thành Tiên Đế không!?" "Ta, ngươi..." Lão giả bị nghẹn đến không nói nên lời, cũng không biết phải phản bác thế nào. "Đừng có ta với ngươi nữa!" Tây trưởng lão lại tiếp tục nói: "Vẫn là câu nói đó, gà thì về luyện nhiều vào, đừng để người ta nghĩ đệ tử Thiên Dương Tông các người tu tiên cả đời, kết quả còn đánh không lại một kẻ Luyện Khí." "Ngươi, ngươi nhục mạ Thiên Dương Tông ta!" Lão giả tức đến mức lồng ngực phập phồng, run rẩy chỉ tay vào Tây trưởng lão. "Bản đế nhục mạ ngươi hồi nào!?" Tây trưởng lão mặt đầy vô tội nói: "Đồ nhi bản đế là hạng nhất Bảng Thiên Tư Khí Tu, nếu đệ tử Thiên Dương Tông ngươi không luyện khí, nhìn hắn như ếch ngồi đáy giếng thấy vầng trăng sáng, nếu đệ tử Thiên Dương Tông ngươi luyện khí, nhìn hắn như một hạt phù du thấy bầu trời rực rỡ, ngươi bảo mọi người phân xử xem có đúng là đạo lý này không!?" "Ách..." Khóe mắt các vị đại lão giật giật, có một cảm giác muốn hội đồng người khác. "Được rồi, đừng cãi nhau nữa!" Nhị trưởng lão như một người hòa giải, lên tiếng: "Luận võ vẫn đang tiếp tục, hiện tại là Kiều Kiều giữ đài, các người có tiếp tục phái đệ tử thách đấu không!?" "Cái đó là đương nhiên!" Đám đại lão tại hiện trường không cam tâm, nhất định phải ép Tần Phong ra mặt.

Nhưng cân nhắc đến thanh "đao cạo xương" Kiều Kiều này, bọn họ không phái nam đệ tử lên nữa mà phái một nữ đệ tử xinh đẹp.

Chỉ thấy đối phương mặc một bộ y phục đỏ rực như lửa, tựa như tiên nữ hạ phàm nhảy lên võ đài.

Đôi mắt đẹp trong veo như nước thu, làn da trắng như tuyết dưới ánh mặt trời dường như tỏa ra ánh sáng đỏ, mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ uy nghiêm, giống như một đóa hồng gai chinh chiến thiên hạ. "Là Nam Cung Phượng của Nam Cung gia!" "Đúng là Nam Cung Phượng, hạng mười một trên Bảng Thiên Tư, sở hữu Phượng Hoàng Chi Thể trong truyền thuyết!" "Không chỉ vậy, Nam Cung gia còn là hậu duệ Tiên Đế, sở hữu huyết mạch Tiên Đế." "Vãi chưởng, mọi người đều lần đầu làm người, sao khoảng cách lại lớn như vậy chứ!?" "Đúng vậy, ghen tị khiến ta biến dạng luôn rồi!" "..." Nghe tiếng giới thiệu xung quanh, mọi người dường như vừa được ăn chanh.

Không chỉ có lực lượng huyết mạch tổ tiên truyền lại, còn sở hữu thể chất đặc thù, lại còn sinh ra trong gia đình giàu có, không cần lo lắng về tài nguyên tu luyện.

Chương 1697

"Nam Cung Phượng!" Kiều Kiều nhìn thấy đối phương, sắc mặt hơi biến đổi.

Tuy rằng Thiên Ma Vũ của nàng đã được nâng tầm, nhưng sử dụng lên nữ giới thì hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều, đặc biệt là tu vi của Nam Cung Phượng còn đột phá tới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, dự là càng khó có tác dụng. "Rút kiếm đi!" Nam Cung Phượng như một con phượng hoàng cao ngạo, rút tiên kiếm trong tay chỉ thẳng vào Kiều Kiều. "Ta mới không thèm đánh với ngươi!" Kiều Kiều trực tiếp chọn cách chuồn lẹ: "Con gái ngoan thì nên ở nhà giúp chồng dạy con, suốt ngày đánh đánh giết giết thì còn ra thể thống gì." Nói xong... cũng không thèm quan tâm phản ứng của mọi người, nàng như tiên nữ Đôn Hoàng bay đi mất. "Muốn chạy!" Ánh mắt Nam Cung Phượng đột nhiên sắc lạnh, tiên kiếm trong tay tuốt khỏi vỏ. "Ái chà, ngươi làm gì vậy!?" Kiều Kiều bị dọa cho giật mình, như một con thỏ nhỏ bị kinh động. "Đánh người rồi muốn chạy, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy!" Nam Cung Phượng hồng y như lửa, tiên kiếm trong tay tỏa sáng lung linh.

Lời còn chưa dứt...

đã thấy thân hình Nam Cung Phượng lóe lên, như một đạo tia chớp đỏ lao thẳng tới Kiều Kiều. "Đúng là đồ nữ nhân bạo lực!" Vẻ mặt Kiều Kiều đầy sự ghét bỏ, vẫn không có ý định quay lại chịu ngược.

Nhưng tốc độ của Nam Cung Phượng nhanh hơn nàng tưởng tượng, như chớp giật lao tới trước mặt nàng, ngay sau đó vung tiên kiếm, một đạo kiếm khí lăng lệ gào thét bắn ra.

Tuy nàng nhanh chóng nghiêng người né tránh để kiếm khí lướt qua cơ thể, nhưng vẫn bị chém đứt mất vài lọn tóc. "Ngươi thật sự coi ta sợ ngươi chắc!" Kiều Kiều lập tức tức đến phồng má, nhanh chóng rút phấn kiếm ra bắt đầu phản kích.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Kiếm khí tung hoành, hào quang tỏa khắp.

Chỉ thấy hai thanh tiên kiếm va chạm giữa không trung, phát ra những tiếng kêu lanh lảnh, kèm theo tia lửa bắn tứ tung, thậm chí còn làm vặn vẹo hư không, hình thành từng đạo sóng không hình dạng. "Hay!" Nhìn thấy hai đại mỹ nhân đánh nhau, đám người phía dưới phấn khích reo hò.

Chỉ thấy kiếm thế của Kiều Kiều nhẹ nhàng linh động, như con hồ điệp tung tăng nhảy múa, mỗi chiêu đều tràn đầy vẻ ưu nhã.

Mà kiếm thế của Nam Cung Phượng thì cương mãnh bá đạo, mỗi chiêu đều mang theo sức mạnh cường đại, như cuồng phong bạo vũ quật vào đóa hoa non nớt. "Thiên kiêu Tiên giới này lợi hại thật!" Tề Tu Viễn và Lục Mạn Mạn cũng ở dưới đài, nhìn hai nữ tử đấu nhau mà có chút nóng lòng muốn thử.

Kể từ khi theo chân Tần Phong đến Tiên Minh, bọn họ đã tham gia khảo hạch đệ tử nội môn, hiện tại đã là đệ tử nội môn của Tiên Minh.

Hơn nữa có Tần Phong làm chỗ dựa lớn, lại thêm sự quan tâm của thủy tổ Tần gia, bọn họ căn bản không thiếu tài nguyên tu luyện, khiến tu vi thăng tiến như ngồi tên lửa, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã đột phá đến Chân Tiên cảnh. "Đáng tiếc thay!" Tề Tu Viễn bất đắc dĩ thở dài: "Đại hội luận võ lần này giới hạn người dưới trăm tuổi tham gia, nếu không ta cũng phải lên đó tỷ thí với các lộ thiên kiêu một phen." "Tướng công, thiếp xin lỗi!" Vẻ mặt Lục Mạn Mạn đầy hối lỗi và áy náy, khẽ cúi đầu không dám nhìn vào mắt đối phương.

Thực ra với thiên phú của Tề Tu Viễn thì đã sớm có thể phi thăng Tiên giới, nhưng vì đợi nàng mà hắn đã cố ý hãm chậm tốc độ tu luyện. "Đồ ngốc này, nghĩ gì vậy!" Tề Tu Viễn lập tức xoa đầu an ủi: "Tuy rằng ta vì nàng mà hãm chậm tốc độ tu luyện, cũng khiến ta mất đi cơ hội nổi danh khi còn trẻ, nhưng lại vô tình làm vững chắc căn cơ bản thân, giờ đây phi thăng như chim về rừng, cá vào biển lớn, sẽ có một tương lai rộng mở hơn." "Tướng công!" Lục Mạn Mạn thấy Tề Tu Viễn an ủi mình, lập tức sà vào lòng hắn, thản nhiên phô diễn tình cảm trước mặt bàn dân thiên hạ. "Ối giời ơi, cái trái tim tôi!" Cẩu độc thân Tiền Đa Đa đứng bên cạnh đầy vẻ ghét bỏ quay mặt đi chỗ khác.

Nếu không phải Tần Phong đã dặn dò trước, nói Tề Tu Viễn và Lục Mạn Mạn là người của hắn, bảo gã sau này ở Tiên Minh giúp đỡ trông nom một chút, thì gã chắc chắn đã dùng tiên tinh đè cho Lục Mạn Mạn phải quỳ xuống gọi cha, khiến Tề Tu Viễn khóc hận không bao giờ dám tin vào tình yêu nữa.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Cuộc chiến trên võ đài vẫn tiếp tục, truyền đến những tiếng va chạm nổ vang.

Chỉ thấy Kiều Kiều dưới sự tấn công mãnh liệt của Nam Cung Phượng dần cảm thấy lực bất tòng tâm, không chỉ trán rịn mồ hôi mà hơi thở cũng trở nên dồn dập. "Cơ hội tốt!" Nam Cung Phượng thấy thời cơ đã chín muồi, dứt khoát chém ra một kiếm lăng lệ.

Chỉ thấy tiên kiếm trong tay nàng hào quang đại thịnh, một đạo kiếm khí cường đại như hỏa phượng lao về phía Kiều Kiều. "Đúng là đồ nữ nhân bạo lực!" Kiều Kiều biết mình không thể chống đỡ nổi kiếm này, nhưng vẫn nghiến răng dốc toàn lực vung kiếm cản lại.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Tiếng nổ vang rền vang vọng trên võ đài, kèm theo cơn bão siêu cấp quét sạch tứ phương.

Chỉ thấy Kiều Kiều cuối cùng vẫn không thể bù đắp được khoảng cách thực lực, bị kiếm khí đánh trúng bay ngược ra ngoài, cuối cùng ngã mạnh xuống đất, tiên kiếm trong tay cũng tuột khỏi tay, cắm thẳng xuống mặt đất bên cạnh. "Ngươi bại rồi!" Nam Cung Phượng như một con phượng hoàng cao ngạo từ trên trời giáng xuống, tiên kiếm trong tay chỉ thẳng vào Kiều Kiều đang ngã dưới đất. "Ngươi bắt nạt ta!" Kiều Kiều mặt đầy vẻ ủy khuất, đôi mắt đẹp còn rưng rưng nước mắt.

Vì biết mình đánh không lại Nam Cung Phượng nên nàng đã chủ động bỏ đài, nhưng không ngờ đối phương lại bắt nạt người như vậy, cứ phải lôi nàng lại đánh một trận mới chịu. "Hừ!" Nam Cung Phượng hừ lạnh một tiếng: "Thu lại những giọt nước mắt giả tạo đó đi, ta không phải là mấy gã ca ca biết thương hoa tiếc ngọc đâu!" Nói xong... cũng không cho Kiều Kiều thời gian phản ứng, trực tiếp bồi thêm một cước đá văng nàng xuống võ đài. "Kiều Kiều cô nương cẩn thận!" Đám nam nhân dưới đài lập tức giơ tay tiến lên, trong lòng thầm cảm ơn "món quà của thiên nhiên". "Cút ra!" Kiều Kiều không muốn đám nam nhân này chạm vào mình, lộn mấy vòng giữa không trung, gồng mình ổn định thân hình rồi hạ đất thành công. "Thật đáng tiếc!" Đám nam nhân dưới đài mặt đầy thất vọng vì đã phụ lòng "món quà của thiên nhiên". "Ngươi cứ đợi đó cho ta!" Kiều Kiều nhìn Nam Cung Phượng trên võ đài, nghiến răng nghiến lợi tỏ vẻ mối thù này đã kết hạ. "Hừ!" Nam Cung Phượng hừ lạnh khinh bỉ, căn bản không để Kiều Kiều vào mắt.

Chương 1698

Nàng không chỉ xếp hạng Bảng Thiên Tư cao hơn Kiều Kiều mấy chục bậc, mà tu vi cũng cao hơn Kiều Kiều ba tiểu cảnh giới.

Trừ phi Kiều Kiều gặp được cơ duyên nghịch thiên gì đó, nếu không đời này cũng đừng hòng đuổi kịp nàng, chỉ có thể bị nàng đè đầu cưỡi cổ mà thôi. "Ngươi cứ đợi đó!" Kiều Kiều không nói thêm lời thừa thãi nào nữa, phẫn nộ quay người chen qua đám đông rời đi.

Nàng định đi tìm tiểu sư đệ Tần Phong báo thù cho mình, không chỉ muốn tìm lại mặt mũi trên võ đài mà còn muốn khiến nữ nhân Nam Cung Phượng này thân bại danh liệt. "Ngươi chẳng phải cao ngạo sao!?" Kiều Kiều tức giận lẩm bẩm: "Xem ta lột sạch quần áo ngươi, quăng lên giường tiểu sư đệ Tần Phong như thế nào.

Hắn nổi tiếng là nhân phẩm tệ hại, rơi vào tay hắn thì ngươi cứ xác định là khổ đời rồi, để xem con phượng hoàng cao ngạo nhà ngươi sau này còn mặt mũi nào nhìn người nữa." "A khâu!" Tần Phong không kìm được hắt hơi một cái, dường như nghe thấy có kẻ đang nói xấu sau lưng mình.

Nhưng còn chưa kịp đứng dậy tìm kẻ nói xấu mình, cái hắt hơi vừa rồi đã làm Tử Diên đang ngủ bên cạnh tỉnh giấc.

Chỉ thấy Tử Diên lười biếng mở mắt, lộ ra một nụ cười đắc thắng khó nén, đôi tay nhỏ bé cũng bắt đầu không thành thật. "Không phải chứ, cái này không cho phép bá..." Tần Phong lập tức căng thẳng, vội vàng giữ chặt đôi tay nhỏ của Tử Diên.

Không phải vì nhà hắn không còn "lương thực dư", mà vì nộp lương cho Tử Diên thì chỉ đơn thuần là nộp lương thôi, chứ nếu nộp lương cho tiểu sư muội thì ít nhiều gì cũng còn kiếm thêm được chút tiền mang về bù đắp gia dụng. "Bệ hạ!" Đôi mắt đẹp của Tử Diên toát lên vẻ phong tình vô hạn, trực tiếp xoay người ngồi đè lên Tần Phong.

Ra hiệu rằng nàng chưa bao giờ cần được nộp lương, mà toàn là tự mình ra tay "cướp lương", căn bản không cần quan tâm Tần Phong có đồng ý hay không...

“Đợi chút, ưm...” Tần Phong còn chưa kịp dứt lời, miệng đã bị Tử Diên chặn lại bằng một nụ hôn nồng cháy.

Thế nhưng, ngay khi Tử Diên định thực hiện bước tiếp theo trong kế hoạch “cướp lương thực” của mình, chiếc Hồ Lô Luyện Yêu đặt ở đầu giường đột nhiên lóe lên ánh sáng đỏ rực, kèm theo đó là từng đạo phù văn vàng kim trôi lơ lửng giữa không trung.

“Luyện xong rồi sao?!” Tử Diên đành tạm thời tha cho Tần Phong, nghi hoặc vươn tay cầm lấy hồ lô xem xét.

Chỉ thấy bên trong, Hoa Linh và Ngọc Tuyết đang được một quả cầu ánh sáng bao bọc, xung quanh không chỉ tỏa ra yêu khí cực kỳ nồng đậm, mà còn bao quanh bởi những phù văn vàng kim bí ẩn.

Trong khi đó, Tiểu Bạch vẫn đang ngủ say sưa, hoàn toàn không có dấu hiệu gì là muốn tỉnh lại.

“Thả ra xem thử đi!” Tần Phong nhận lấy Hồ Lô Luyện Yêu, bấm một đạo chỉ quyết chỉ vào.

Ngay lập tức, một luồng năng lượng khủng khiếp tuôn trào ra từ miệng hồ lô, theo sau đó là một luồng sáng kỳ dị bùng nổ, khiến cả hư không cũng phải rung chuyển.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Tiếng nổ vang trời đột ngột vang lên, kèm theo ánh sáng chói lòa.

Ngay sau đó, một con đại bạch hồ xuất hiện giữa cung điện, mười chiếc đuôi khổng lồ múa lượn điên cuồng trong không trung, mỗi chiếc đuôi dường như đều ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Lớp lông trên người nó tỏa ra ánh sáng bạc thần bí, tựa như ánh trăng vắt ngang, đôi mắt lấp lánh sự thâm thúy và sắc sảo như muốn nhìn thấu vạn vật thế gian, đi kèm với đó là luồng yêu khí nồng nặc lấp đầy cung điện.

“Thập Vĩ Thiên Hồ!” Tần Phong chỉ nhìn qua một cái đã thốt lên tên của nó.

Theo ghi chép trong Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, Thập Vĩ Thiên Hồ là một chủng loại yêu thú cực kỳ cổ xưa, từng nhiều lần thống trị Yêu tộc, con cái sau khi hóa hình lại càng xinh đẹp đến mức họa quốc ương dân.

Chỉ tiếc là chúng đã tuyệt diệt từ thời Thái Cổ, giờ đây lưu truyền lại chỉ là một vài loại tạp chủng mang chút huyết mạch xa xôi.

Thế nhưng nhờ sự giúp đỡ của Hồ Lô Luyện Yêu, Ngọc Tuyết không những kích hoạt thành công một tia huyết mạch Thiên Hồ trong người, mà còn thoát thai hoán cốt, tiến giai thành Thập Vĩ Thiên Hồ.

“Cái hồ lô này lợi hại vậy sao?!” Tần Phong nhìn vào hồ lô, rồi lại nhìn về phía Hoa Linh.

Lúc này Hoa Linh vẫn mang hình dáng nhỏ nhắn, toàn thân trắng tuyết như được ngưng tụ từ ánh trăng thuần khiết, đôi mắt tựa như hai viên ngọc lục bảo lấp lánh rực rỡ trong bóng tối.

Không chỉ dáng vẻ ưu nhã, mỗi động tác của nó đều tràn đầy vẻ đẹp linh động, tỏa ra khí chất cao quý và thần bí, phía sau còn hiện lên hư ảnh của một vầng trăng tròn.

“Đây là Nguyệt Linh Tiên Miêu?!” Tần Phong sau khi nhìn thấy Hoa Linh cũng buột miệng gọi tên.

Nếu nói Ngân Nguyệt Ngự Miêu là sủng nhi của Thiên Đạo ở hạ giới, thì Nguyệt Linh Tiên Miêu chính là sủng nhi của Đại Đạo ở thượng giới.

Nó không chỉ có thể hấp thu tinh hoa ánh trăng để tu luyện, mà còn sở hữu khí vận cực mạnh, mỗi lần xuất hiện đều gây ra một cuộc tranh đoạt nảy lửa.

Nếu cá nhân nào được Nguyệt Linh Tiên Miêu công nhận, người đó cả đời sẽ gặp may mắn liên tục.

Còn nếu các đại thế lực như đế quốc cung phụng nó làm Hộ Quốc Thần Thú, thì quốc vận sẽ tăng trưởng gấp bội, lãnh thổ không chỉ mưa thuận gió hòa mà còn xuất hiện vô số nhân tài.

Nguyên bản Tần Phong không tin vào loại huyền học này, nhưng từ khi nuôi dưỡng "bé mèo" Hoa Linh, vận khí của hắn dường như tốt lên thật, thỉnh thoảng thậm chí có thể đánh cược một ván với Thiên Tuyển Chi Tử.

"Hóa ra là Nguyệt Linh Tiên Miêu!" Tử Diên nhìn Hoa Linh, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên.

Theo ký ức truyền thừa của Nguyệt Linh Tiên Đế, lý do bà được gọi là Nguyệt Linh Tiên Đế chính là vì bà từng nuôi một con Nguyệt Linh Tiên Miêu.

Nó không chỉ là linh sủng chuyên thuộc mà còn bổ trợ cực tốt cho công pháp bà tu luyện, là trợ thủ lớn nhất trên con đường thành đế.

"Nha!!" Ngay khi Tử Diên định xuống giường bế Hoa Linh, nó đột nhiên phát ra một tiếng kêu chói tai.

Vốn dĩ sau khi thấy mình tiến hóa thành công, nó định học theo Tiểu Bạch chạy đến bên Tần Phong làm nũng cọ cọ để xem có kiếm thêm được chút lợi lộc gì không.

Nhưng vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tần Phong y phục xộc xệch nằm trên giường, còn Tử Diên thì mặc váy ngủ, để lộ đôi vai trần, đang ngồi đè lên người hắn.

“Oa, kích thích quá nha!” Khác với vẻ chưa từng trải của Hoa Linh, Ngọc Tuyết lập tức lộ ra bản tính hồ ly tinh.

Toàn thân nó lóe lên ánh sáng trắng, thân hình khổng lồ bắt đầu thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành hình người.

Ngọc Tuyết vốn tưởng sau khi tiến hóa thành Thập Vĩ Thiên Hồ sẽ trở thành một ngự tỷ cao 1m8, sở hữu đôi chân dài trắng nõn nà, ai dè hóa hình xong vẫn chỉ là một “ngự tỷ nấm lùn” 1m5.

“Sao vẫn là đôi chân ngắn này?!” Ngọc Tuyết lập tức sụp đổ, không thể chấp nhận sự thật này.

Cô nàng cứ ngỡ cuối cùng mình cũng có thể làm đại diện cho Hồ tộc, khoe vóc dáng quyến rũ Thủy Hoàng, trở thành một yêu phi họa quốc ương dân.

Ai mà ngờ ông trời lại đối xử với cô như vậy, ngay cả khi tiến hóa thành Thập Vĩ Thiên Hồ vẫn không cải thiện được chiều cao.

Chẳng lẽ một ngày chân ngắn thì cả đời đều chân ngắn sao?!

Chương 1699

“Sao lại thành ra thế này?!” Cùng chung cảnh ngộ sụp đổ với Ngọc Tuyết là Hoa Linh sau khi biến thành người.

Cô nàng tiến hóa thành Nguyệt Linh Tiên Miêu, cơ thể rõ ràng nhỏ nhắn hơn trước, nhưng tại sao hóa thành hình người lại là một “đại loli” cao tới 1m8 thế này?!

Lúc này...

Tử Diên cũng đã bừng tỉnh.

Ban đầu trong cung điện có hai con thú nhỏ thì không sao, nhưng giờ chúng đều biến thành hình người, mà mình lại đang trong tư thế “không thể miêu tả”, khiến nàng chỉ muốn tìm cái lỗ nào mà chui xuống.

“Cút đi!” Tử Diên nhanh chóng trùm chăn kín mít, còn vươn đôi bàn chân ngọc trắng nõn đạp Tần Phong văng xuống giường.

“Ta đắc tội với ai chứ?!” Trong lòng Tần Phong đầy rẫy uất ức, chợt nhớ đến lời dạy của Nhị tổ.

Tay trái ôm tay phải ấp, hưởng phúc tề thiên!

Chẳng bằng bỏ ra 800 tệ mua lấy tình yêu trên sông Tần Hoài!

Vừa không khiến thân tâm mệt mỏi, lại có thể vỗ về tâm hồn bị tổn thương, cứu rỗi sự tự ti từ nhỏ, và thỏa mãn tâm nguyện giúp người làm niềm vui.

“Thấy thứ không nên thấy rồi, chuồn thôi, chuồn thôi!” Ngọc Tuyết và Hoa Linh sợ Tần Phong sẽ giết yêu diệt khẩu, vội vàng rón rén đi về phía cửa cung điện.

Nhưng ngay khi chúng định mở cửa lẻn đi, bên ngoài bỗng vang lên một giọng nói mê hoặc lòng người: “Tần Phong tiểu sư đệ có nhà không?

Có người ngoại tông đến Tiên Minh chúng ta gây hấn kìa!” “Gây hấn?!” Tần Phong nghe vậy nhìn về phía cửa cung điện, nhớ lại giải đấu võ đài đã thấy trước đó.

“Ách...” Ngọc Tuyết và Hoa Linh lập tức khựng lại tại chỗ, thấy Tần Phong không có động thái gì khác, vội vàng mở cửa cung điện chạy biến ra ngoài.

Còn Phong Tình ở ngoài cửa thấy hai nữ nhân đi ra, lập tức lộ ra biểu cảm kinh hỉ, biết mình cuối cùng cũng có thể xăm hình mị ma được rồi.

Có điều hiện giờ cô không có rảnh để giúp Tần Phong thu thập phong hoa tuyết nguyệt, mà đang nhìn đám kiêu hùng ngoài Bạch Ngọc Kinh mà chảy nước miếng, giống như đứa trẻ đi dạo cửa hàng đồ chơi, cái nào chưa chơi đều muốn thử một chút.

Trong khi đó, Hữu Dung và Tiêu Cửu Nương nhìn đám nữ nhân kia với vẻ mặt đầy cảnh giác.

Bây giờ phụ nữ trong nhà đã quá nhiều rồi, tuyệt đối không thể để Tần Phong dắt thêm hồ ly tinh nào về nữa, nếu không chẳng biết đến năm nào tháng nào họ mới được “phát lương”...

Lúc này... tại Tiên Sơn luận võ, trên lôi đài.

Nam Cung Phượng lại đánh bại thêm mấy đệ tử Tiên Minh, căn bản không có ai chống đỡ nổi một kiếm của cô ta.

“Náo nhiệt thật đấy!” Giữa đám đông dưới lôi đài, đột nhiên xuất hiện một vị thư sinh.

Chỉ thấy vị thư sinh này đứng ở cuối hàng, trông rất văn nhã, chẳng có vẻ gì là mang sức tấn công, ở cổ áo thò ra một cái đầu nhỏ, đang vui vẻ quan sát xung quanh.

Đó chính là Triệu Trường Sinh và Thanh Thanh vừa trở về Tiên Minh sau hai năm rưỡi phiêu bạt bên ngoài.

Vốn dĩ họ muốn về thẳng Tàng Thư Các để đọc sách, nhưng đột nhiên thấy đang tổ chức đại hội luận võ, thế là vòng hào quang "Thiên Tuyển Chi Tử thích hóng hớt" lập tức được kích hoạt.

"Đúng là náo nhiệt thật!" Triệu Trường Sinh không nhịn được cảm thán một tiếng, đã lâu lắm rồi hắn không được thấy cảnh náo nhiệt thế này.

Vì lo lắng trên đường về gặp phải bất trắc, hắn và Thanh Thanh toàn chọn những con đường mòn hẻo lánh ít người qua lại.

Tuy đi đường mòn an toàn, thỉnh thoảng có thể gặp vài tên thổ phỉ để "ăn đen" làm giàu túi tiền hoặc nhặt được chút cơ duyên, nhưng lại thiếu đi sự ồn ào náo nhiệt của nhân gian.

Bộp một tiếng!!

Tiếng va chạm vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Triệu Trường Sinh.

Chỉ thấy Nam Cung Phượng trên lôi đài tung một cước đá bay một đệ tử Tiên Minh xuống đài.

"Còn ai nữa không?!" Nam Cung Phượng đứng ngạo nghễ trên lôi đài, ánh mắt lạnh lùng quét qua đám người bên dưới.

"Mạnh quá!" Các đệ tử Tiên Minh lập tức xôn xao, không ai còn dám lên thách đấu.

Không phải họ không muốn, cũng không phải Tiên Minh không còn nhân tài, mà là giới hạn tuổi tác dưới trăm tuổi quá khắc nghiệt, cộng thêm thiên phú kinh người đứng hạng 11 trên bảng Võ Tu Thiên Tư của đối phương.

Có thể nói, lúc này Nam Cung Phượng chính là một tồn tại vô địch.

“Ha ha!” Trên cao đài, một người đàn ông trung niên cười lớn nói: “Các vị trưởng lão Tiên Minh thật ngại quá, vãn bối nhà Nam Cung ta tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, ra tay không biết nặng nhẹ, các vị đừng để bụng nhé!” “Ngươi không cần phải khích bác chúng ta!” Lục gia khó chịu rít một hơi thuốc nói: “Lão phu không phải hạng người thua không nổi, huống chi đây là trận so tài giữa đám hậu bối, lão phu tự nhiên sẽ không chấp nhặt với một đứa trẻ.” “Hừ!” Tam trưởng lão vốn tính nóng nảy, trực tiếp hừ lạnh một tiếng đầy khó chịu.

Nếu không phải Minh chủ đã già lẩm cẩm, giao Tiên Minh cho Đại trưởng lão quản lý thay vì giao cho ông, ông bảo đảm sẽ đánh cho đối phương không cười nổi, hiệu suất làm việc nhanh đến mức tối nay có thể động phòng với vợ Ngũ trưởng lão luôn.

“Các vị trưởng lão thật đại lượng!” Đại lão các phương cảm nhận được không khí không ổn, vội vàng đứng trên đỉnh cao đạo đức mà nói: “Chẳng trách Tiên Minh có thể sừng sững không đổ, hóa ra là vì các vị trưởng lão luôn không quên răn dạy hậu bối, để chúng hiểu rằng thất bại hôm nay là để chuẩn bị cho sự trỗi dậy ngày mai.” “Mẹ kiếp, một lũ cáo già nghìn năm!” Bảy vị trưởng lão Tiên Minh trong lòng rất bực bội nhưng lại chẳng làm gì được đám cáo già này.

Dù sao người ta cũng mang danh nghĩa đến chúc mừng Tiên Minh, lại dùng danh nghĩa giao lưu võ học, nếu họ nổi giận mà lật bàn thì tiêu đề tin tức Tiên giới ngày mai sẽ là “Tiên Minh thua không nổi”.

“Các vị trưởng lão!” Có người thấy các trưởng lão không phản ứng gì, lập tức cười ha hả hỏi: “Không biết tiếp theo Tiên Minh định phái đệ tử nào lên đài thách đấu đây?!" "Chẳng phải còn có Tần Phong sao?!" Có người lập tức phụ họa: "Tuy Tần Phong đứng hạng 38 trên bảng Võ Tu Thiên Tư, nhưng vừa rồi Kiều Kiều hạng 68 còn thắng được Đinh Dương hạng 16, có thể thấy Tiên Minh bồi dưỡng đệ tử thực sự lợi hại.

Cộng thêm những gì Tây trưởng lão vừa mô tả, hạng 38 đánh bại hạng 11 là hoàn toàn có khả năng." "Đúng vậy, đúng vậy!" Đại lão các phương lập tức gật đầu đồng tình, trong lòng họ đã sắp không đợi nổi nữa rồi.

Nếu không phải để xác nhận xem trên người Tần Phong có sở hữu Ấn ký Thời Gian Đại Đạo hay không, họ tuyệt đối sẽ không ngồi lì ở đây xem đám đệ tử đánh nhau, chẳng khác gì các ông bố lười đi đón con ở nhà trẻ, trừ phi cô giáo mầm non vừa trẻ vừa đẹp.

"Đã nói với các ngươi bao nhiêu lần rồi!" Tây trưởng lão rất mất kiên nhẫn nói: "Thiên tài chỉ là ngưỡng cửa để làm đồ đệ của bản đế, cái hạng 11 bảng Thiên Tư cỏn con đó chưa đủ tư cách để đồ đệ ta ra mặt." "Tây trưởng lão nói chí phải!" Đại lão các phương trong lòng đã chửi rủa tổ tông tám đời nhà ông ta, nhưng vẫn phải tươi cười hùa theo: "Chỉ là hiện tại Tiên Minh dường như không còn đệ tử nào đủ sức chiến đấu, chẳng lẽ Tây trưởng lão vẫn không định gọi Tần Phong ra sao?!" "Đúng thế!" Có người lập tức tiếp lời: "Trong tình trạng Tứ Đại Tuần Nhiệt của Tiên Minh không thể ra mặt, ta thực sự không nghĩ ra còn ai là đối thủ của Nam Cung Phượng nữa?!" "Phải đó!" Một người khác cũng lên tiếng khuyên nhủ: "Mặc dù Lâm Tam hạng nhì bảng Thiên Tư cũng đang ở Tiên Minh, nhưng hắn mới phi thăng chưa đầy mười năm, tu vi so với Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong như Nam Cung Phượng thì chênh lệch quá lớn." "Tốn không ít công sức đấy nhỉ!" Bảy vị trưởng lão Tiên Minh liếc nhìn nhau, biết đối phương đã tính toán kỹ lưỡng.

Việc giới hạn dưới trăm tuổi chính là để ngăn cản các hạt nhân của Tiên Minh tham gia, mang Đinh Dương và Nam Cung Phượng tới rõ ràng là để ép Tần Phong phải ra tay.

Chỉ tiếc là cái tên yêu nghiệt Tần Phong kia mạnh đến mức không giống người, họ đã có lòng tốt bắc thang cho đám người này đi xuống, hy vọng họ tự biết điều, ai dè đối phương lại coi lòng tốt như lòng lang dạ thú, cứ thích đưa mặt ra cho Tần Phong vả.

“Ai nói Tiên Minh ta không còn người?!” Nhị trưởng lão với tư cách là người tu đạo, vẫn muốn cho đối phương một cơ hội cuối cùng.

“Tiên Minh vẫn còn thiên tài sao?!” Đại lão các phương đưa mắt nhìn nhau, trong lòng bắt đầu nghi hoặc.

Phải biết rằng năm đó Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện trỗi dậy mạnh mẽ, cộng thêm việc Minh chủ Tiên Minh khí huyết cạn kiệt, mọi người đều nhất trí rằng Tiên Minh sắp tàn, nên nhiều gia tộc không gửi thiên kiêu trong nhà vào Tiên Minh nữa.

Ví dụ như Nam Cung gia của Nam Cung Phượng, dù gia tộc nằm trong lãnh thổ Đông Vực nhưng cũng không gửi cô ta vào Tiên Minh bồi dưỡng.

Chương 1700

Điều này dẫn đến việc sau thế hệ Tứ Đại Tuần Nhiệt, Tiên Minh ngoại trừ Kiều Kiều hạng 68 ra thì chẳng còn thiên kiêu nào trên bảng Thiên Tư, chỉ có thể đãi cát tìm vàng từ đám người phi thăng hạ giới chẳng ai quan tâm.

Mãi đến khi đào được “bảo vật lớn” là Tần Phong, Tiên Minh mới coi như hồi sinh, bắt đầu có thiên kiêu trẻ tuổi trên bảng xếp hạng.

“Tất nhiên rồi!” Nhị trưởng lão vuốt râu, đầy tự tin nói: “Những thiên kiêu lên được bảng Thiên Tư quả thực lợi hại, nhưng bảng Thiên Tư không đại diện cho tất cả thiên kiêu trong thiên hạ, có những người không phải không có thiên phú, chỉ đơn thuần là không thích tham gia náo nhiệt mà thôi.” “Thiên kiêu không nằm trên bảng Thiên Tư sao?!” Đại lão các phương giật mình, ánh mắt nhanh chóng quét qua đám đông tại hiện trường.

“Chuyện gì thế này?!” Triệu Trường Sinh đứng cuối đám đông đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Trước đó Tiên Minh liên hệ hỏi hắn đã về chưa, hắn chỉ nghĩ đó là sự quan tâm của Tiên Minh dành cho mình, không nghĩ ngợi gì thêm.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, có vẻ như người ta chẳng quan tâm đến sự sống chết của hắn, mà là trong nhà đang thiếu trâu ngựa làm việc...

“Không sai!” Lục gia rít một hơi thuốc nói: “Những người leo lên bảng Thiên Tư đúng là thiên kiêu, nhưng bảng Thiên Tư không đại diện cho tất cả thiên kiêu trong chư thiên vạn giới.” Nói xong...

Lục gia nhìn Triệu Trường Sinh với nụ cười đầy ẩn ý, rõ ràng đã phát hiện ra tung tích của hắn từ lâu.

“Hỏng bét!” Tim Triệu Trường Sinh đánh thót một cái, theo bản năng định kéo người chắn trước mặt mình.

Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên là dù mình đứng ở hàng cuối cùng, hắn vẫn có thể kéo được một người chắn phía trước.

Nhìn kỹ lại, thấy rất quen!

Nhìn kỹ thêm lần nữa, chính là lão lục nhà họ Tần!

“Lão Triệu, cái thằng cẩu nhật nhà ông làm tôi nhớ chết đi được!” Tần Phong lập tức reo lên đầy kinh hỉ, bước tới chộp lấy tay Triệu Trường Sinh.

Ban đầu nghe Kiều Kiều nói có người đến Tiên Minh gây hấn, hắn chỉ đơn thuần qua xem chuyện gì xảy ra, không ngờ duyên phận lại kỳ diệu như vậy, khiến hắn gặp lại Triệu Trường Sinh đã mất tích hai năm rưỡi.

“Vãi chưởng, sao lại là cái thằng khốn này!” Triệu Trường Sinh cảm thấy cả người không ổn chút nào, trong lòng gào thét như thú bị dẫm phải đuôi.

“Lão Triệu!” Tần Phong chẳng biết điều chút nào, vừa lên tiếng đã oán trách: “Hai năm rưỡi qua ông chạy đi đâu thế?

Có biết tôi lo lắng cho ông thế nào không hả?!” “Tôi chạy đi đâu à?!” Triệu Trường Sinh mặt đen như đít nồi, chỉ muốn đấm cho hắn một trận.

Hắn cũng muốn gào lên hỏi Tần Phong một câu: “Cái thằng kia, có khả năng nào ông không thấy tôi ở Tiên Minh là vì ông đã bỏ mặc tôi giữa chiến trường không?

Tôi phải đi bộ bằng hai chân mới về được tới đây đấy!” “Ông lo cho chúng tôi sao?!” Trái ngược với thuộc tính “cẩu đạo” của Triệu Trường Sinh, Thanh Thanh chẳng nhịn được chút uất ức nào, lập tức bay ra định phê bình Tần Phong.

Nhưng Tần Phong dường như đã dự đoán được ý nghĩ của Thanh Thanh, trực tiếp lấy ra một chiếc lá Bồ Đề vừa mới hái.

“...Ta cảm nhận được sự chân thành của Tần sư huynh!” Thanh Thanh nhìn thấy lá cây Bồ Đề, lập tức đổi giọng quay ngoắt 180 độ: “Đều tại lão Triệu này cứ chạy lung tung, làm hại Tần sư huynh phải lo lắng lâu như vậy.

Sai là sai ở lão Triệu, mau lại đây xin lỗi đi!” Nói xong... cô nàng nhanh chóng tiến lên nhận lấy chiếc lá, cũng không quên quay đầu lườm Triệu Trường Sinh một cái.

“Một chiếc lá đã mua chuộc được ngươi rồi sao?!” Triệu Trường Sinh suýt chút nữa bị Thanh Thanh làm cho tức chết, chẳng hiểu cô nàng nhặt cái thứ này về làm gì.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ mua chuộc linh sủng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn tức giận, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Lão Triệu dạo này ra vẻ hơi bị nhiều đấy nhé!” Trong lòng Tần Phong khoái chí, lại tiếp tục bồi thêm: “Lão Triệu, đây là ông sai rồi.

Thanh Thanh người ta là con gái, sao có thể ngày nào cũng đi theo một tên thô lỗ như ông chạy lung tung được?!” Nói xong... hắn lại lấy ra một chiếc lá nữa đưa cho Thanh Thanh bên cạnh.

“Tần sư huynh nói quá đúng!!” Thanh Thanh lập tức ôm lấy chiếc lá, đôi mắt cười híp lại thành hình trăng khuyết: “Lão Triệu đúng là đồ thô lỗ, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc chút nào!” “Ta, ta không phải đồ thô lỗ!” Triệu Trường Sinh tức đến xanh mặt, khẳng định mình là người có học thức.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ mua chuộc linh sủng của Thiên

Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn tức giận, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Lại vào túi 20 vạn!” Tần Phong trong lòng sướng rơn.

Lúc này, những động tĩnh phía Tần Phong đã thu hút sự chú ý của các đại lão trên cao đài.

“Là Tần Phong!” Đại lão các phương cố nén cơn kích động trong lòng: Cuối cùng cũng đợi được ngươi, may mà ta không bỏ cuộc.

Tuy nhiên, trái ngược với sự kích động của các đại lão, các trưởng lão Tiên Minh lại ném cho họ ánh nhìn đầy đồng cảm.

Vốn dĩ nể tình bạn bè lâu năm, định cho họ một cái bậc thang để đi xuống, ai ngờ đối phương không những không biết ơn mà còn tiếp tục dồn ép.

Bây giờ thì hay rồi!

Không chỉ Triệu Trường Sinh trở về mà ngay cả Tần Phong cũng đánh hơi thấy mùi mà tìm đến.

Gặp Triệu Trường Sinh cùng lắm là bị đả kích tinh thần, về nhà nghỉ ngơi vài ngày là hồi phục, nhưng gặp Tần Phong thì đúng là rước họa vào thân, không bị “bạo kích” thì cũng bị “bạo kê”.

“Họ nhìn ta làm gì thế?!” Tần Phong cũng chú ý đến ánh mắt của mọi người, trong lòng bắt đầu nghi hoặc.

Trước đó hắn có dùng Thiên Nhãn quan sát đám người trên cao đài, nhưng là dùng địa chỉ IP của Dịch Thiên Cơ, sau khi bị phát hiện hắn đã nhanh chóng ngắt kết nối, về lý thuyết thì họ không nên biết là hắn mới đúng.

“Đinh đoong, phát hiện người tình phú bà của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại!” “Phú bà?

Người tình?!" Tần Phong lập tức quăng chuyện địa chỉ IP ra sau đầu, mắt sáng rực nhìn về phía Nam Cung Phượng trên lôi đài.

Theo ghi chép của Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, Đông Vực có ba gia tộc hậu duệ Tiên Đế lớn.

Đúng như tên gọi, đó là những gia tộc sở hữu huyết mạch truyền thừa của Tiên Đế, ví dụ như Phó gia từng gặp trước đây là một trong số đó.

Trong ba gia tộc hậu duệ Tiên Đế ở Đông Vực, Phó gia là yếu nhất, trong tộc chỉ còn vài tên Tiên Vương trấn giữ, đã sớm mất đi vinh quang năm xưa.

Nhưng Nam Cung gia của Nam Cung Phượng lại là gia tộc mạnh nhất và giàu có nhất trong ba nhà.

Bởi vì họ giống như Đan Bảo Các của Ngũ trưởng lão, độc chiếm toàn bộ thị trường tiên khí ở Đông Vực.

Sở dĩ Nam Cung gia có thể độc chiếm thị trường là nhờ thuật luyện khí tổ truyền, đồng thời cũng vì Tây trưởng lão của Tiên Minh là một kẻ nghiện luyện khí.

Nếu không, với địa vị của Tây trưởng lão trong Tiên Minh, miếng thịt béo bở này căn bản không đến lượt Nam Cung gia.

"Mẹ kiếp!" Sau khi xem xong thông tin, Tần Phong lập tức chửi thầm: "Hóa ra là dùng tiền của sư tôn ta để nuôi trai bao bên ngoài.

Ta nhất định phải thay sư tôn đòi lại miếng thịt béo này cả vốn lẫn lời mới được." "Hử?!" Nam Cung Phượng dường như cảm ứng được điều gì đó, ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía Tần Phong ở hàng ghế cuối.

Chương 1701

Dù đây là lần đầu cô gặp Tần Phong, nhưng trước khi đến đã xem qua chân dung của hắn, nên nhận ra ngay Tần Phong chính là mục tiêu của mình trong chuyến đi này.

“Hình như không phải nhắm vào tôi!” Triệu Trường Sinh lập tức mừng rỡ, vội vàng lùi lại một bước, đẩy Tần Phong ra chắn phía trước.

“Vãi thật!” Tần Phong cạn lời tại chỗ.

Ban đầu hắn chỉ muốn đòi lại tiền cho sư tôn thôi, không có ý định gì khác với Nam Cung Phượng.

Ai ngờ Triệu Trường Sinh lại nhiệt tình tạo cơ hội cho hắn, cứ thế đẩy “phú bà tình nhân” vào lòng mình.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ ảnh hưởng đến phán đoán của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn chủ động từ bỏ cơ hội tiếp xúc đầu tiên với người tình phú bà, nhận được 500 vạn điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ ảnh hưởng đến phán đoán của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được một lần rút thưởng!” “Ồ?!” Tần Phong lập tức phấn chấn hẳn lên, không ngờ lại có thu hoạch ngoài dự kiến.

Không chút do dự, hắn gọi hệ thống rút thưởng ngay.

Một tiếng “vù” vang lên, vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện và bắt đầu quay từ từ.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ rút trúng Hạt Giống Kiếm Ý Thánh Nhân!” “Kiếm ý mà cũng có hạt giống sao?!” Tần Phong sững sờ, hắn mới chỉ nghe nói đến “hạt giống từ lực” thôi. [Hạt Giống

Kiếm Ý Thánh Nhân: Hạt giống kiếm ý được ngưng tụ từ Thánh nhân trong truyền thuyết, trồng vào trong cơ thể có thể nhận được truyền thừa kiếm ý của Thánh nhân.] “Thánh nhân?!” Tần Phong lập tức lộ vẻ thất vọng.

Theo ghi chép của Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, Tiên giới không hề có ghi chép về Thánh nhân, ngược lại ở hạ giới, những Văn tu đột phá Đại Đế mới được gọi là Thánh nhân.

“Tại sao không phải là buff tăng sức mạnh chứ?!” Tần Phong thở dài chán nản, tự thấy mình quá yếu ớt.

Nếu giờ hắn bỏ qua Thiên Nhãn, Thương Thiên Bá Thể, Vô Địch Trùng Đồng, Tiên Thiên Kiếm Thể, Bách Độc Bất Xâm, cũng như Ấn ký Thời Gian Đại Đạo, Ấn ký Ngũ Hành Đại Đạo, Ba Đầu Sáu Tay, Pháp Tướng Thiên Địa, Ngũ Sắc Thần Quang...

Lại bỏ qua Cảm nhận Sát ý, Cửu Luân Công Đức Hoàn, Ý chí Bất khuất, Bậc thầy Vũ khí cùng những kỹ năng bị động vô dụng khác...

Nếu bỏ thêm cả Vô Tận Kiếm Hạp, Tiên Thiên Nhất Khí Y, Hồ Lô Không Gian, Hồ Lô Tán Hồn, cùng đám lửa màu mè như Tam Muội Thần Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa...

Thì hắn chỉ còn lại 29 cái buff gia cường như: Tiên Đế Chi Tư, Khô Mộc Phùng Xuân, Minh Tâm Kiến Tính, Vô Địch Kiếm Tâm, Tiên Kỹ Kiếm Hồn, Tiên Thiên Kiếm Khí, Vô Địch Kiếm Vực, Đại Âm Hi Thanh, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thất Tinh Diệu Hoa, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tử Khí Đông Lai, Thiên Đạo Thù Cần, Thượng Thiện Nhược Thủy, Thiên Sư Pháp Ấn, Thiên Quan Chúc Phúc, Phản Bản Quy Nguyên, Dĩ Nhu Khắc Cương, Phật Quang Phổ Chiếu, Tri Hành Hợp Nhất, Hải Nạp Bách Xuyên, Sát Ý Ba Động, Thiên Nhân Cảm Ứng, Hợp Tung Liên Hoành, Hậu Đức Tái Vật, Ngũ

Đức Chi Khí, Sâm La Vạn Tượng, Vạn Thú Thân Hòa.

Hắn sắp bước sang tuổi trung niên rồi mà trung bình mỗi năm tính ra chưa có nổi một cái buff, cuộc đời hắn đúng là quá thất bại rồi.

Uỳnh uỳnh uỳnh!!

Ngay khi Tần Phong đang mắng ông trời bất công, Hạt Giống Kiếm Ý Thánh Nhân đã được trồng xuống, một giọng nói già nua như đến từ thời viễn cổ nổ vang trong đầu hắn: “Thanh Bình Kiếm Ý!!” Ngay lập tức, Tần Phong như linh hồn xuất khiếu, lạc vào một sơn cốc vô danh.

Chỉ thấy một loại quy tắc nào đó giữa trời đất bị kích động, một luồng kiếm quang rực rỡ phóng thẳng lên trời, chiếu sáng cả sơn cốc như mặt trời ban trưa.

Trong luồng kiếm quang ấy, một bóng người chậm rãi hiện ra, toát lên khí chất siêu phàm thoát tục, thanh trường kiếm trên tay không chỉ lóe lên ánh xanh mà còn ẩn chứa một luồng kiếm ý vô tận.

Khi bóng người ấy múa kiếm, đất trời biến sắc, cuồng phong gào thét, kiếm ý trào dâng như sóng thủy triều, nơi kiếm quang đi qua, trời tan đất lở như ngày tận thế giáng xuống.

“Đây chính là Kiếm ý Thánh nhân sao?!” Tần Phong ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng trước mắt, lòng không thể bình lặng trong thời gian dài.

Hắn cứ ngỡ Thánh nhân mà hệ thống nói là Văn tu ở hạ giới, không ngờ đó chỉ là góc nhìn hạn hẹp của kẻ ngồi đáy giếng, phải thấy Thánh nhân thực sự mới biết thế nào là phù du thấy trời xanh.

“Hử?!” Triệu Trường Sinh đột ngột nhíu mày, dường như nhận ra điều gì đó.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn Tần Phong, hắn lại khôi phục vẻ bình tĩnh, vẫn là bộ dạng bỉ ổi như trước.

Lúc này trên lôi đài, Nam Cung Phượng đã đợi đến mức mất kiên nhẫn: "Còn ai nữa không?!

Tiên Minh các người hết người rồi sao?!" "Con nhóc này quá kiêu ngạo rồi!" Các trưởng lão Tiên Minh lập tức khó chịu, định đóng cửa thả Triệu Trường Sinh ra.

"Ai nói Tiên Minh ta vô nhân?!" Nhưng ngay khi các trưởng lão định hành động, một giọng nữ trong trẻo êm tai vang khắp toàn trường.

Một bóng dáng thanh tú tựa tiên tử nhẹ nhàng đáp xuống lôi đài, nàng mặc bộ cổ phục màu xanh nhạt, vạt váy tung bay theo gió như mây mờ bao quanh, mái tóc đen như thác nước được cài bằng một cây trâm bạch ngọc đơn giản.

Đôi mắt nàng như nước hồ trong vắt, làn da trắng như tuyết, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười nhạt, tựa như gió xuân sượt qua mặt, ấm áp và động lòng người.

Nàng đứng trên lôi đài như một đóa sen xanh đang nở rộ, xung quanh còn tỏa ra một tầng tiên khí vô hình.

"Tĩnh Tĩnh!" Tần Phong thấy người thách đấu thì ngẩn người.

Bởi vì đó chính là tiểu sư muội Mộ Dung Tĩnh của hắn.

"Con bé này định làm trò gì thế?!" Nhị trưởng lão tức đến trợn mắt, định lên đài kéo người xuống.

Tuy Mộ Dung Tĩnh bái vào môn hạ của ông, nhưng cô nàng suốt ngày chỉ bám đuôi Tần Phong, vào môn hơn mười năm mà ông chỉ gặp được vài lần.

Đặc biệt là lần trước trở về, cô nàng dọn hẳn qua Bạch Ngọc Kinh của Tần Phong ở, mấy năm trời không thèm về thăm ông một lần, cứ như chưa từng có người sư tôn này vậy.

“Lão Nhị, đợi đã!” Lục gia đột nhiên ngăn lại: “Tiểu đồ đệ này của ông có vẻ không ổn!” “Không ổn chỗ nào?!” Nhị trưởng lão nhìn kỹ lại, trong lòng lập tức chửi thầm.

Chỉ thấy giữa đôi mày của Mộ Dung Tĩnh thêm phần quyến rũ và nhu tình, bớt đi vẻ ngây ngô thuần khiết, rõ ràng là đã không còn thân xử nữ nữa.

Kết hợp với việc cô nàng dọn qua Bạch Ngọc Kinh ở, lập tức có thể đoán ra là do ai làm.

“Lão Nhị, bình tĩnh đi!” Tây trưởng lão cũng thấy lợn nhà mình ủi cải bắp nhà người ta, vội vàng đánh lạc hướng: “Lão Lục nói là tu vi của đồ đệ ông kìa, giờ đã đột phá đến Thái Ất Kim Tiên sơ giai rồi.” “Làm sao có thể?!” Nhị trưởng lão giật mình, vội vàng thả thần thức ra cảm ứng.

Kết quả đúng như lời Tây trưởng lão nói, Mộ Dung Tĩnh đã thực sự đột phá, khí tức toàn thân tự nhiên vô cùng, không có dấu vết của việc đốt cháy giai đoạn.

“Không thể nào?!” Nhị trưởng lão kinh ngạc: “Tuy đồ đệ ta có Linh Lung Đạo Tâm, nhưng tốc độ đột phá Thái Ất Kim Tiên này cũng quá nhanh rồi đấy?!” “Nhanh sao?!” Lục gia rít thuốc, không trả lời.

Tuy việc Mộ Dung Tĩnh đột phá khiến người ta kinh ngạc, nhưng so với cái tên yêu nghiệt Tần Phong kia thì dường như vẫn chưa thấm vào đâu.

“Chẳng lẽ là do Ấn ký Thời Gian Đại Đạo?!” Thất trưởng lão nghi hoặc, nhìn về phía Tần Phong ở hàng sau.

Nếu phải tìm một lý do cho hiện tượng của Mộ Dung Tĩnh, thì chắc chắn là do Tần Phong rồi.

Nhưng nghĩ đến việc Tần Phong nhặt được bao nhiêu bảo vật tổ truyền bên ngoài, cũng không loại trừ khả năng trong Bạch Ngọc Kinh có giấu món bảo vật nghịch thiên nào đó.

“Đại tiểu thư của Mộ Dung gia!” Các đại lão hơi nhíu mày, rõ ràng đều nhận ra Mộ Dung Tĩnh...

“Không sai!” Nhị trưởng lão lên tiếng đáp: “Con bé chính là đại tiểu thư của Mộ Dung gia, cũng là tiểu đồ đệ của bản đế.” “Hóa ra thực sự là...” Toàn trường lập tức kích động hẳn lên, đồng loạt nhìn về phía hai nữ tử trên lôi đài.

Chương 1702

Đông Vực ngoại trừ gã khổng lồ Tiên Minh ra, còn có ba gia tộc hậu duệ Tiên Đế.

Yếu nhất là Phó gia, mạnh nhất là Nam Cung gia, còn ở giữa chính là Mộ Dung gia của Mộ Dung Tĩnh.

Mà Nam Cung gia cùng Mộ Dung gia bấy lâu nay luôn âm thầm đấu đá, đều muốn tranh giành vị trí đệ nhất gia tộc Đông Vực.

Nay Nam Cung Phượng gặp phải Mộ Dung Tĩnh, ai cũng biết chắc chắn sẽ có một trận đấu kịch tính.

“Lão Triệu đúng là đồ súc sinh!” Tần Phong nghe thấy tiếng nghị luận xung quanh, trong lòng lập tức khinh bỉ Triệu Trường Sinh.

Đi đào góc tường của Lăng Tiêu Tiên Đế thì thôi đi, không ngờ còn chạy tới ăn cơm mềm của cả Mộ Dung gia lẫn Nam Cung gia.

Nếu không phải chính mình kịp thời ra tay ngăn chặn, mặt mũi của đại đa số anh em nam giới chắc bị lão làm cho mất sạch mất.

“Hử?!” Triệu Trường Sinh nghi hoặc nhìn quanh, hình như vừa nghe thấy có kẻ nào đó mắng mình là súc sinh.

Lúc này, trên lôi đài, hai nữ tử đối mắt nhìn nhau, trong đôi mắt đẹp tóe lên chiến ý nồng đậm.

“Hóa ra là con nhóc phế vật ngươi!” Nam Cung Phượng thần tình vẫn vô cùng cao ngạo, căn bản không để Mộ Dung Tĩnh vào mắt.

Tuy rằng Mộ Dung Tĩnh sở hữu Linh Lung Đạo Tâm, có thể cảm tri rõ ràng đạo pháp dao động giữa thiên địa, trong cơ thể càng ẩn chứa một biển đạo học vô biên vô tận, nhưng lại không đủ tư cách lọt vào Võ Tu Thiên Tư Bảng.

Nói dễ nghe thì là đạo lữ hoàn mỹ, nói khó nghe thì chính là một cái đỉnh lô.

Trước đây khi hai gia đình âm thầm đấu đá, bọn họ cũng đã gặp nhau, kết quả không ngoại lệ, Mộ Dung Tĩnh đều bại dưới tay nàng ta.

“Ngươi mới là phế vật!” Mộ Dung Tĩnh tức đến mức phồng má lên, vung tay lấy ra một thanh thượng phẩm tiên kiếm.

Hiện tại nàng đã không còn là nàng của trước kia nữa.

Không chỉ được Tần Phong 'khai phá', kích hoạt triệt để Linh Lung Đạo Tâm, mà còn cảm ngộ được Vô Thượng Thiên Thư dưới gốc Bồ Đề cổ thụ.

Tóm lại một câu, nàng bây giờ mạnh đến đáng sợ!

“Đồ phế vật nhỏ!” Nam Cung Phượng vẫn giữ vẻ cao ngạo, không hề coi Mộ Dung Tĩnh ra gì.

Chỉ thấy nàng ta hồng y bay phấp phới, quanh thân tỏa ra ánh sáng rực lửa, phảng phất như một con Phượng Hoàng thực sự giáng thế.

Tiên kiếm trong tay cũng lấp lánh quang mang, ẩn hiện tiếng Phượng hót.

Tuy nhiên, khí thế của Mộ Dung Tĩnh ở đối diện cũng không hề kém cạnh, đại đạo chi lực như sóng trào tuôn ra, trên tiên kiếm cũng lưu chuyển lam quang thần bí.

Vút một tiếng!

Nam Cung Phượng ánh mắt lạnh lẽo, tiên phong phát động tấn công.

Nàng ta đạp mạnh chân xuống đất, thân hình như tia chớp lao ra, vung tiên kiếm trảm ra một đạo Phượng Hoàng Hỏa Diễm Trảm khổng lồ.

Nơi nó đi qua, hư không bị thiêu đốt đến mức vặn vẹo.

Thế nhưng tốc độ của Mộ Dung Tĩnh cũng không hề chậm, thượng phẩm tiên kiếm trong tay múa may nhanh thoăn thoắt, trong nháy mắt đã bố trí ra vài đạo kiếm màn màu xanh lam.

Oành oành oành!!

Phượng Hoàng Hỏa Diễm Trảm va chạm vào kiếm màn màu lam, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, ánh sáng chói lòa khiến khán giả không mở mắt ra được.

“Cái gì?!” Sắc mặt Nam Cung Phượng hơi biến đổi khi thấy Mộ Dung Tĩnh không bị đánh bại như tưởng tượng.

Nhưng nàng ta lập tức điều chỉnh tâm thái, tiếp tục vung ra vô số đạo hỏa diễm kiếm khí, bắn về phía Mộ Dung Tĩnh như mưa bão.

“Hừ!” Mộ Dung Tĩnh hừ lạnh một tiếng, cảm thấy mình lúc này thực sự mạnh đến đáng sợ.

Thân hình nàng linh động như hồ điệp nhảy múa, không chỉ len lỏi né tránh giữa các kiếm khí mà còn tìm đúng thời cơ nhanh chóng vung kiếm phản kích.

“Không ổn!” Nam Cung Phượng biến sắc.

Một đạo lam sắc kiếm quang như tia chớp đâm về phía nàng ta, khiến nàng ta kinh hãi vội vàng nghiêng người né tránh, hiểm hóc thoát được đòn tấn công.

“Đây là tiểu nha đầu của Mộ Dung gia sao?!” Các vị đại lão trên cao đài đầy vẻ chấn kinh.

Vì Mộ Dung Tĩnh có Linh Lung Đạo Tâm, là đạo lữ hoàn mỹ trong mắt tu tiên giả, nên họ luôn chú ý đến nàng, cũng biết chiến tích trước đây của nàng thế nào.

Đừng nói là khiêu chiến thiên kiêu trên Võ Tu Thiên Tư Bảng, ngay cả vượt cấp khiêu chiến cũng khó lòng làm được.

Vậy mà giờ đây nàng không chỉ dám khiêu chiến Nam Cung Phượng hạng 11, mà còn dùng tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ giai để vượt cấp đấu với Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, thậm chí còn đánh ngang ngửa.

“Nhị trưởng lão!” Có người kinh ngạc hỏi: “Ngài vừa nói đệ tử không thèm lên Thiên Tư Bảng, chẳng lẽ chính là lệnh đồ?!” “Hắc hắc, đương nhiên rồi!” Nhị trưởng lão lập tức vuốt râu cười đắc ý, không còn ý định 'thả Triệu Trường Sinh' ra nữa mà chỉ muốn tận hưởng niềm vui 'khoe đồ đệ' giống như Tây trưởng lão.

“Hóa ra là thật!” Các vị đại lão thầm kinh hãi.

Cứ ngỡ Nhị trưởng lão nói đùa, không ngờ thực sự có loại đệ tử như vậy.

Lúc này, cuộc chiến trên đài đã tiến vào giai đoạn bạch nhiệt hóa.

Nam Cung Phượng hiện ra hư ảnh Phượng Hoàng, sức mạnh không ngừng leo thang, sau đó vung mạnh tiên kiếm.

Chíu!!

Một tiếng chim hót cao vút vang vọng thiên địa, hư ảnh Phượng Hoàng khổng lồ cùng kiếm khí cường đại lao thẳng về phía Mộ Dung Tĩnh.

“Hừ!!” Mộ Dung Tĩnh hừ nhẹ một tiếng, cảm nhận được áp lực cực lớn.

Nhưng nàng không có ý định nhận thua, đại đạo chi lực điên cuồng rót vào tiên kiếm, tiên y trên người tỏa ra tiên quang rực rỡ.

Tiên kiếm bừng sáng, nàng vung kiếm đón đỡ hư ảnh Phượng

Hoàng.

Oành oành oành!!

Chương 1703

Hai luồng sức mạnh khủng bố va chạm, tiếng nổ vang trời, cả lôi đài bắt đầu chấn động dữ dội.

“Phụt!!” Mộ Dung Tĩnh phun ra một ngụm tiên huyết, kiếm quang ngưng tụ tan vỡ.

Khác với việc bị Nam Cung Phượng áp đảo hoàn toàn như trước, lần này nàng chỉ thua về tu vi.

Nếu hai bên cùng cấp, Nam Cung Phượng tuyệt đối sẽ bị nàng đánh bại.

“Vẫn không được sao?!” Đệ tử Tiên Minh vốn đang hào hứng bỗng chốc ỉu xìu.

Cứ ngỡ tiểu sư muội có thể đại diện cho Tiên Minh lấy lại thể diện, không ngờ cuối cùng vẫn không địch lại Nam Cung Phượng.

Hạng 11 Võ Tu Thiên Tư Bảng thực sự quá mạnh.

“Ngươi thực sự khiến ta bất ngờ đấy!” Nam Cung Phượng không cho đối phương cơ hội thở dốc, áp sát Mộ Dung Tĩnh trong nháy mắt, giơ chân định đá nàng xuống lôi đài.

“Hỏng rồi!” Mộ Dung Tĩnh biến sắc, muốn né nhưng không kịp.

Tuy nhiên, ngay khi Nam Cung Phượng sắp đá trúng, Tần Phong đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt Mộ Dung Tĩnh, một tay tóm chặt lấy bàn chân ngọc vừa đá tới.

“Cái gì?!” Đồng tử Nam Cung Phượng co rụt lại, theo bản năng muốn rút chân về.

Nhưng bàn tay của Tần Phong như kìm sắt, mặc cho nàng ta dùng sức thế nào cũng không thể rút chân ra được.

“Là Tần Phong sư đệ!” Đệ tử Tiên Minh thấy Tần Phong xuất hiện liền hưng phấn reo hò.

“Cái tên súc sinh này cuối cùng cũng ra tay rồi!” Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong ra tay, trong lòng bỗng nhẹ nhõm lạ thường.

Nhưng ngay sau đó, lão lại cảm thấy mất mát, giống như bánh răng vận mệnh của mình vừa bị rỉ sét vào khoảnh khắc này vậy...

“Tại sao lại có cảm giác này nhỉ?!” Triệu Trường Sinh sờ sờ ngực, bắt đầu lẩm bẩm.

Lão cảm thấy mình như vừa mất đi thứ gì đó, nhưng ngẫm lại cuộc sống vẫn vậy, chẳng có gì thay đổi.

Vẫn rú rú trong Tàng Thư Các đọc sách, cũng chẳng có vợ con gì cần chăm sóc.

“Tần sư huynh cố lên!” Trái ngược với sự mất mát của Triệu Trường Sinh, Thanh Thanh lại vui vẻ vẫy vẫy tay nhỏ.

“Ngươi có thể có tiền đồ chút không!” Sắc mặt Triệu Trường Sinh lập tức đen lại, quẳng luôn sự mất mát ra sau đầu.

Cứ ngỡ hai bên cùng nhau lưu lạc hai năm rưỡi đã là chiến hữu tâm giao, không ngờ Tần Phong chỉ dùng hai cái lá cây đã mua chuộc được nó.

Nhưng Thanh Thanh làm gì biết 'tiền đồ' là cái gì, nó chỉ biết Tần Phong ra tay hào phóng, mình nhất định phải cổ vũ cho hắn.

Lúc này, các vị đại lão trên cao đài thấy Tần Phong đột nhiên ra tay, ai nấy đều không giấu nổi sự kích động.

Cứ ngỡ Nam Cung Phượng cũng không ép nổi Tần Phong ra tay, không ngờ vận mệnh lại trêu ngươi, đột ngột tặng cho họ một điều bất ngờ lớn.

“Ra tay rồi sao?!” Khác với sự kích động của các đại lão, các trưởng lão Tiên Minh lại nảy sinh lòng đồng cảm.

Đây mà là bất ngờ lớn sao?!

Không!

Chút nữa thôi bọn họ sẽ cảm nhận được cái gọi là 'chấn động nho nhỏ' đến từ Tần Phong.

“Buông ta ra!” Đôi mắt đẹp của Nam Cung Phượng bốc lửa, liều mạng giãy giụa.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ chiếm tiện nghi của tình phụ phú bà của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn phản phái điểm!” “Ai chiếm tiện nghi của nàng ta chứ, ta là có lòng tốt can ngăn mà!” Tần Phong trong lòng lầm bầm một tiếng, chẳng có ý định buông tay.

“Vô sỉ!” Nam Cung Phượng thấy không rút chân về được, vừa thẹn vừa giận mắng: “Tiên Minh các người có phải thua không nổi không?

Chỉ biết lấy đông hiếp yếu thôi sao?!” “Ai nói bản tiểu thư thua?

Bản tiểu thư còn đánh được!” Không đợi Tần Phong kịp biện minh, Mộ Dung Tĩnh đã kêu lên trước.

Ngay sau đó, giữa lông mày nàng hiện ra một đóa hoa màu xanh lam, huyết mạch Tiên Đế trong cơ thể cũng được kích hoạt trong nháy mắt, quanh thân bùng phát đạo lam quang chói mắt.

“Là Tiên Đế huyết mạch của Mộ Dung gia!” Khán giả dưới đài lập tức kinh hô.

Cứ ngỡ lúc nãy đã là toàn lực của Mộ Dung Tĩnh, không ngờ nàng vẫn còn bài tẩy chưa dùng.

“Ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc!” Trong mắt Nam Cung Phượng bốc lên hai ngọn lửa giận dữ, giữa lông mày cũng hiện ra một con Hỏa Phượng.

Oành oành oành!!

Huyết mạch chi lực khủng bố từ trong người Nam Cung Phượng bùng nổ, cưỡng ép thoát khỏi bàn tay như kìm sắt của Tần Phong.

“Hử?!” Tần Phong có chút bất ngờ nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

Dù sao Nam Cung Phượng cũng là hạng 11 Võ Tu Thiên Tư Bảng, tu vi cao hơn hắn hai tiểu cảnh giới, nàng ta thoát ra được khi hắn chưa bật buff cũng là hợp tình hợp lý, chỉ tiếc là bàn chân ngọc vừa rồi chưa kịp xoa nắn thêm chút nữa.

Bùm một tiếng!!

Trong lúc Tần Phong còn đang tiếc nuối, hai nữ tử lại lao vào nhau, cấp độ chiến đấu cũng theo đó thăng cấp.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” Tần Phong vội vàng hoàn hồn, định lao lên can ngăn.

“Tiên Minh chỉ biết lấy đông hiếp yếu thôi sao?!” Đinh Dương dưới lôi đài lập tức hóa thân thành chiến sĩ chính nghĩa, lạnh lùng nhảy ra: “Nam Cung sư muội đừng sợ, có Đinh Dương ta tới giúp muội!” “Vãi chưởng, cái tên này chán sống rồi à?!” Triệu Trường Sinh lập tức gửi tới ánh mắt đồng cảm, trong lòng mặc niệm cho Đinh Dương hai phút rưỡi.

Với sự hiểu biết của lão về Tần Phong, hắn căn bản không phải muốn can ngăn, mà đơn thuần là muốn chiếm tiện nghi.

Giờ Đinh Dương chạy tới phá đám, rõ ràng là đang phá hỏng chuyện tốt của Tần Phong.

Mà với tính cách vô sỉ của hắn, chuyện này tuyệt đối không thể nhịn được!

“Mẹ nó, lão tử nể mặt ngươi quá rồi đúng không?!” Đúng như Triệu Trường Sinh dự đoán, tâm trạng Tần Phong lập tức không còn vui vẻ gì nữa.

Chương 1704

Nhưng Đinh Dương vẫn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, trực tiếp xông lên lôi đài kích hoạt Xích Dương Chi Thể.

Chỉ thấy quanh thân gã rực lửa, như một vầng mặt trời rực cháy giáng thế.

Sau đó gã tung cả hai chưởng, chưởng lực hỏa diễm cuồn cuộn mãnh liệt, mang theo thế thiêu cháy cả bầu trời oanh về phía Tần Phong.

Vút!

Vút!

Chưởng phong đi qua đâu, hư không bị thiêu đốt nổ lách tách, mặt sàn lôi đài xuất hiện những vết cháy sém.

"Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Tần Phong liếc nhìn Nam Cung Phượng, đoạn dứt khoát xé nát áo thượng y của mình.

Tuy không biết Nam Cung Phượng có thích chiêu này không, nhưng mấy vị sư tỷ dưới đài chắc chắn là mê mệt.

"Oa oa..." Dưới đài lập tức vang lên những tiếng thét chói tai, nghe rõ cả sự hưng phấn trong đó.

Tần Phong lộ ra thân hình cường tráng, các đường nét cơ bắp như được điêu khắc tinh xảo, làn da trở nên cứng rắn như sắt, phảng phất có thể chống lại bất kỳ sự tấn công nào.

"Vẫn chưa xong đâu!" Tần Phong nghe tiếng hét dưới đài, lại kích hoạt thêm Vu Tộc huyết mạch.

Một luồng khí lãng cực mạnh bùng phát từ người hắn, không chỉ làm hư không xung quanh run rẩy mà còn hóa thành siêu cấp bão tố quét sạch tám phương.

Chiều cao của hắn cũng tăng vọt, sừng sững như một ngọn núi nhỏ, mang lại áp lực cực kỳ mãnh liệt.

Rắc rắc rắc!!

Lôi đài dưới chân lập tức nứt toác như mạng nhện, từng khối đá vụn như mất trọng lực bay lơ lửng.

“Vu Tộc huyết mạch!!” Các vị đại lão trên cao đài lập tức trợn tròn mắt đứng bật dậy.

Bây giờ họ có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong nhục thân Tần Phong, phảng phất như một quyền có thể xuyên thủng thiên không, một cước đạp nát đại địa.

“Hống!!” Nhìn Đinh Dương đang lao tới cực nhanh, Tần Phong há miệng gầm lên một tiếng.

Ngay sau đó, luồng khí lãng từ người hắn hóa thành cơn bão quét ngang.

Vút một tiếng!

Thân ảnh Tần Phong như tia chớp lao ra, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Đinh Dương.

“Nhanh quá!” Đinh Dương đồng tử co rụt, vội vàng vung hai chưởng đánh ra.

Oành oành!

Chưởng phong rít gào, kinh thiên động địa!

Nhưng Tần Phong không hề có ý định thêm bất kỳ buff nào, chỉ dùng thuần nhục thân lực của Vu Tộc đấm ra một quyền.

Nhưng chính một quyền bình thường không thể bình thường hơn này, không chỉ mang theo thế lôi đình vạn quân, mà còn tạo ra luồng khí lưu âm thanh khủng bố, sóng xung kích siêu mạnh tỏa ra, quét sạch thiên địa như cuồng phong bão táp.

Oành oành oành!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm cực mạnh, không chỉ phát ra tiếng nổ đinh tai mà còn khiến hư không chấn động kịch liệt.

“Sao có thể như vậy?!” Đinh Dương kinh hãi, cảm nhận được một luồng quái lực ập tới.

Tuy rằng sức mạnh nhục thân thuần túy của Tần Phong không làm gã bị thương, nhưng cơ thể gã lại không tự chủ được mà lùi lại, hai cánh tay như bị búa tạ đập trúng, bắt đầu run rẩy.

“Ngươi là Đinh Dương đúng không?!” Tần Phong áp sát trước mặt gã, thì thầm như ác ma: “Đã là Đinh Dương, vậy thì theo quy tắc Hoang Cổ của chúng ta, thiến đi cho dứt điểm...” “Xuất hiện rồi!” Nam đệ tử Tiên Minh lập tức kinh hô, rõ ràng đều đã nghe qua danh tiếng của Vô Căn môn chủ.

Ong ong!!

Tiếng kiếm minh trong trẻo đột nhiên vang vọng trời đất.

Tiên kiếm trong tay tất cả mọi người bắt đầu run rẩy, giống như gặp phải long giá của đế vương đi tuần, đồng loạt muốn ra khỏi bao quỳ lạy hai bên đường.

“Kiếm ý thật mạnh!!” Các vị đại lão rúng động, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Khác với kiếm ý của người khác, kiếm ý của Tần Phong không chỉ mạnh mẽ mà dường như còn ẩn chứa thứ gì đó đáng sợ.

“Chẳng lẽ là...” Thất trưởng lão như chợt nghĩ ra điều gì, đầy chấn kinh nhìn Tần Phong.

Khi kiếm ý đạt đến cấp Tiên, về lý thuyết đã là đỉnh phong, nhưng dòng sông lịch sử vĩnh viễn không thiếu thiên tài.

Họ có thể dựa vào thiên phú và cơ duyên của bản thân để phá vỡ thiết định này, lĩnh ngộ ra kiếm ý vượt xa cấp Tiên.

Ví dụ như Lâm Tam ở Xích Diễm Khung Lĩnh, nhờ vào áp lực của Long Ngạo Thiên đã chạm tới ranh giới này.

Giống như truyền thuyết về Đạo Tổ khai sáng Đạo gia, Lâm Tam hiện tại cũng có tiềm lực khai sáng kiếm đạo của riêng mình.

Đó cũng là lý do vì sao mấy vị trưởng lão Tiên Minh chưa bao giờ dám nói nặng lời với Lâm Tam, ngoài việc sợ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của hắn, họ còn sợ đắc tội với vị Kiếm Tổ tương lai này.

Mà kiếm ý Tần Phong tỏa ra lúc này, cảm giác không chỉ là chạm tới mà còn có vẻ như đã sơ bộ phá vỡ ranh giới đó.

Lúc này, trong khi các đại lão còn đang chấn kinh, Đinh Dương trên lôi đài đã mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Gã cảm nhận rõ ràng một luồng kiếm ý đã khóa chặt 'tiểu đệ' của mình, Tần Phong chụm hai ngón tay, một luồng kiếm khí bắt đầu lượn lờ nơi đầu ngón.

“Không xong!!” Đinh Dương nhận ra nguy hiểm, vội cưỡng ép ổn định thân hình.

Sau đó gã lại tung cả hai chưởng, hỏa diễm cuồn cuộn oanh về phía Tần Phong.

“Còn dám phản kháng!” Tần Phong lập tức khó chịu, vung tay lấy ra Ma Kiếm tổ truyền.

U u!!

Chương 1705

Ma Kiếm xuất thế, thiên địa đổi màu.

Bầu trời vốn đang trong xanh bỗng chốc mây đen dày đặc, mây cuộn như mực, phảng phất có thiên quân vạn mã đang phi nước đại.

Không khí tràn ngập hơi thở áp bách khiến người ta khó thở, chim thú phương xa sợ hãi gầm rú chạy tán loạn.

“Ma Kiếm!!” Các đại lão bật dậy, trợn mắt kinh ngạc.

Tuy họ nghe nói Ma Kiếm nằm trong tay Tần Phong, nhưng vì nó đã tàn phá nên họ không để tâm.

Dù Tần Phong hạng nhất Khí Tu Thiên Tư Bảng, họ cũng không nghĩ hắn có thể sửa được.

Chưa nói đến việc cao tầng Tiên Minh có đồng ý không, chỉ riêng lượng tinh lực và tiền của khổng lồ cũng đủ làm người ta phát điên, chưa kể còn phải chịu sự phản phệ khát máu từ Ma Kiếm.

Thế mà giờ Tần Phong lại thực sự sửa xong Ma Kiếm rồi.

“Hắn quả nhiên đã sửa được Ma Kiếm!” Không chỉ các đại lão, các trưởng lão Tiên Minh cũng sững sờ.

Tuy trước đây họ cảm nhận được khí tức của Ma Kiếm, nhưng vì Tần Phong kịp thời dời đi không dẫn tới lôi kiếp, cộng thêm việc hắn mới đến Tiên giới mười mấy năm, không thể có khả năng tự mình sửa Ma Kiếm nên họ không chú ý.

Không ngờ tốc độ trưởng thành của Tần Phong lại nhanh như vậy, không chỉ sửa xong mà còn là tự mình hoàn thành!

“Oa ha ha...” Trái với sự chấn kinh và kinh hoàng của người khác, Tây trưởng lão lại ngửa mặt cười đắc ý.

Với luyện khí sư, tiên khí không phân chính tà, chỉ có thành hay bại.

Giờ Tần Phong tự mình sửa được Ma Kiếm, chứng tỏ kỹ thuật luyện khí của hắn đã đạt đến cảnh giới cực cao.

Với một sư tôn, không có gì vui hơn việc bồi dưỡng được đệ tử như vậy.

“Giờ phải làm sao đây?!” Mọi người không có tâm trạng như Tây trưởng lão, ai nấy đều lộ vẻ lo lắng.

Dù chưa trải qua sự tuyệt vọng bị Tà Đế thống trị năm xưa, họ cũng đã đọc trong sử sách về những trận mưa máu gió tanh mà Ma Kiếm gây ra.

Giờ Ma Kiếm đã được sửa xong, sao họ không hoảng cho được?!

Thế nhưng Ma Kiếm tổ truyền trong tay Tần Phong lúc này lại ngoan như một đứa trẻ, không hề có hiện tượng phản chủ, còn chủ động đạt đến cảnh giới nhân kiếm hợp nhất với hắn.

Nếu nói trước đó Sâm La Vạn Tượng đã đánh phục Ma Kiếm, thì Thanh Bình kiếm ý trong người Tần Phong đã hoàn toàn chinh phục nó.

Trên đời này không thanh kiếm nào có thể từ chối kiếm ý của Thánh nhân!

“Chỉ là Ma Kiếm thôi!” Đinh Dương bắt đầu tự thôi miên để vượt qua nỗi sợ.

Dù truyền thuyết về Tà Đế rất đáng sợ, nhưng người cầm kiếm là Tần Phong, tu vi chỉ là Thái Ất Kim Tiên trung giai, thấp hơn gã hai bậc.

Hạng Thiên Tư Bảng cũng kém gã tận 22 bậc, lại còn là một luyện khí sư, gã thực sự không tìm được lý do để thua.

Lúc này, mặt Tần Phong không chút gợn sóng, cầm kiếm bay vút lên chín tầng mây.

Kiếm ý lạnh lẽo bao trùm trời đất khiến mọi người cảm thấy áp lực vô cùng.

Tần Phong nhanh chóng thêm vào một chút buff, năng lượng quanh thân sôi trào, khí trường thay đổi chóng mặt như một vị trích tiên lâm phàm.

"Vãi, tên này còn là người không?!" Thất trưởng lão không nhịn được chửi thề một câu.

Nhớ lúc Tần Phong mới đến Tiên Minh từng dùng chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên này, lúc đó chỉ là Tiên giai hạ phẩm kiếm quyết, mà giờ hắn đã đẩy nó lên Đế giai thượng phẩm, chỉ còn cách Đạo giai một bước chân.

Keng một tiếng!!

Tần Phong để trần nửa thân trên lăng không nhi khởi, phía sau là vầng trăng tròn làm nền, một tiếng kiếm minh đinh tai vang lên kèm theo đạo kiếm quang chói mắt xé rách không trung.

Kiếm ý vô khuyết bao quanh lưỡi kiếm, ánh kiếm kinh diễm như xé toạc đêm đen, soi sáng cả trời đất.

Thiên Ngoại Phi Tiên, Nhất Kiếm Phá Thất Tinh!

Oành oành oành!!

Kiếm quang rực rỡ va chạm với hỏa diễm cự chưởng, nổ tung trời đất.

Kiếm ý của Tần Phong quá bá đạo, dễ dàng nghiền nát cự chưởng và trảm thẳng về phía Đinh Dương.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Đinh Dương trợn mắt, không thể tin nổi.

Gã thấy mình mạnh hơn Tần Phong về mọi mặt, nhưng khi ra tay mới phát hiện mình giống như một tiểu loli yếu đuối, căn bản không thể phản kháng trước sự bạo lực của 'ông chú' Tần Phong.

Keng một tiếng!

Khác với tưởng tượng Đinh Dương bị Ma Kiếm giết chết, đạo kiếm quang xung thiên sắc lẹm kia chỉ lướt qua trước mắt gã rồi biến mất...

Kiếm quang lóe lên, tiếng kim loại vang vọng!

Ngay khi Đinh Dương còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, một cơn đau xé lòng lan khắp toàn thân.

“Á!!” Đinh Dương đeo lên 'mặt nạ đau khổ' gào thét, chính thức từ anh Đinh Dương biến thành em Đinh Dương.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ cắt đứt tuệ căn của người khác, nhận được 1000 phản phái điểm!” “Quy tắc Hoang Cổ: kẻ bại để lại 'căn'!” Tần Phong thong thả hạ Ma Kiếm xuống, không quên đọc câu thoại kinh điển.

“Xuất hiện rồi, xuất hiện rồi!” Đệ tử Tiên Minh kích động reo hò, biết ngay Tần Phong sẽ 'thiến' người ta mà.

“Quả nhiên là đồ súc sinh!” Triệu Trường Sinh đầy vẻ khinh bỉ, theo bản năng kẹp chặt hai chân.

Nhưng ngay sau đó sắc mặt lão trở nên ngưng trọng, không phải sợ Tần Phong lập quy tắc với mình, mà là nhớ lại nỗi kinh hoàng ẩn chứa trong kiếm ý của hắn.

Dù lão không biết kiếm ý Thánh nhân là gì, nhưng lão cảm nhận được một tia sợ hãi, cảm giác mà lão chưa từng có từ khi sinh ra đến nay.

“Hay quá, Tần sư huynh thắng rồi!” Trái với sự bất an của Triệu Trường Sinh, Thanh Thanh lại vui vẻ vẫy tay.

Chương 1706

“Ta nuôi ra cái thứ gì thế này!” Triệu Trường Sinh tức nghiến răng nghiến lợi, không biết nên vứt cái thứ không biết xấu hổ này đi đâu.

“Tốt, tốt, tốt...” Tây trưởng lão cũng cười tươi rói, thậm chí còn định giơ tay vỗ tay tán thưởng.

“Hử?!” Sáu vị trưởng lão khác vội nhìn sang, ra hiệu cho lão tự tiết chế lại.

Dù đối phương đến phá đám là không có đức, nhưng Tiên giới không chỉ có đánh đấm, họ không thể lộ rõ sự vui mừng ra mặt như vậy được.

“Cái thằng ranh con này, thật không ra thể thống gì cả!” Tây trưởng lão lập tức phản ứng lại, cố nén nụ cười mà quát mắng: “Ngươi nói xem, ngươi sửa xong Ma Kiếm thì thôi đi, sao có thể thiến người ta chứ?

Cứ coi như người ta hạng 16 là hữu danh vô thực, là bình hoa di động đi nhưng mà...” “Ôi trời đất ơi!” Thất trưởng lão ôm đầu, cảm thấy Tây trưởng lão hết cứu thật rồi.

Tuy là mắng Tần Phong trước mặt mọi người, nhưng lời nào lời nấy đều nồng nặc mùi vị ưu việt khi đệ tử nhà người ta bị đồ đệ mình đánh bại.

Nhất là cái khóe miệng cứ vểnh lên kia, đâu có tí gì là đang mắng mỏ cơ chứ.

“Ngươi...” Các vị đại lão nhìn Tây trưởng lão mà lửa giận bốc ngùn ngụt, nhưng nghĩ đến sự cường thế của Tiên Minh hiện tại, họ chỉ có thể thu lại vẻ ngạo mạn của mình.

Lúc này, hiện trường sau một hồi im lặng ngắn ngủi cuối cùng cũng bùng nổ tiếng kinh hô.

“Trời ạ, hạng 38 đánh bại hạng 16 sao?!” “Kinh khủng nhất là vượt cấp đánh bại hạng 16!” “Mà không phải kiểu ăn may như Kiều Kiều, đây là dùng thực lực đường đường chính chính đánh bại Đinh Dương.” “Điều khiến tôi sốc nhất là các ông nhìn Tần Phong kìa, hắn đã dùng toàn lực đâu?!” “Đáng sợ quá, hắn thực sự chỉ xếp hạng 38 thôi sao?!” “Trước đây cứ nghe đồn Tần Phong mạnh, không ngờ lại mạnh đến mức này!” “Khoan đã, Đinh Dương là Xích Dương Chi Thể, sở hữu chí dương chi khí trong truyền thuyết đúng không?” “Ý ông là sao?” “Ý tôi là trên đời này có loại rượu gọi là rượu 'Hổ Tiên'!” “Theo ý ông, đây chính là 'Xích Dương Chi Căn'!” “...” Các nam đồng bào dưới đài dần im lặng, ánh mắt chằm chằm nhìn vào 'vật phẩm' rơi trên đài, ngay cả các đại lão trên cao cũng không nhịn được mà nhìn sang.

“Tần sư đệ, Tần sư đệ!” Tiền Đa Đa lập tức chen qua đám người đến dưới đài, gọi với lên: “Đệ biết đấy, sư huynh cả đời này chưa từng cầu xin ai...” “Á đù!” Khóe mắt Tần Phong giật giật, đứng hình giữa gió.

Hắn định ra vẻ một chút, trải nghiệm niềm vui của lão Triệu, ai ngờ Tiền Đa Đa đột nhiên chạy tới đòi cái 'Xích Dương Chi Căn' đó, làm hắn ngượng chín mặt.

Chẳng lẽ phản diện thực sự không hợp để ra vẻ sao?!

“Tần sư đệ!” Tiền Đa Đa thấy Tần Phong không động tĩnh gì, vội vàng nói: “Sư huynh biết đệ thích đi Bát Đại Hồ Đồng, tối nay sư huynh bao hết cả khu đó cho đệ...” “Câm miệng!” Tần Phong vội vàng quát đoạn: “Ta là chính nhân quân tử nhà nòi, chưa bao giờ đi mấy chỗ như Bát Đại Hồ Đồng nhé!” Nói xong... hắn đưa chân đá cái 'Xích

Dương Chi Căn' đang rơi trên đài đi, vừa vặn bay về phía Tiền Đa Đa.

“Tới rồi, bảo bối tới rồi!” Tiền Đa Đa kích động đón lấy, cũng rất hiểu chuyện mà nói: “Là sư huynh lỡ lời, Tần sư đệ là chính nhân quân tử, chưa bao giờ đi Bát Đại Hồ Đồng cả...” “Đây là Xích Dương Chi Căn sao?!” Các thanh niên xung quanh nhìn vào, ai nấy đều lộ vẻ hâm mộ.

Chưa nói đến độ hiếm của Xích Dương Chi Thể, dù sau này Đinh Dương có túng quẫn đem bán thì cái 'nguyên bản' đầu tiên này chắc chắn có giá trị nhất.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ bán đi tuệ căn của người khác, nhận được 1 vạn phản phái điểm!” “Hử?

Bao nhiêu cơ?!” Tần Phong ngẩn người, phảng phất như vừa mở khóa được một tư thế kiếm điểm mới.

“Mẹ kiếp, ta liều mạng với các ngươi!” Đinh Dương tức đến mức nổ đom đóm mắt, mặt mày hung tợn đáng sợ.

Quanh thân gã như bị đốt cháy, một đoàn hỏa diễm rực rỡ bốc lên, cả người như một vầng thái dương chói lọi.

“Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!” Tần Phong liếc nhìn Đinh Dương đã mất đi hào quang, căn bản không để vào mắt.

Ngao!

Ngao!

Hình xăm Đại Uy Thiên Long trên người hắn dần sống dậy, phát ra những tiếng long ngâm vang dội.

Sau đó, một đoàn Kim Sắc Hỏa Diễm bùng lên quanh thân, nhiệt độ khủng bố quét qua như bão tố, cả hư không bắt đầu vặn vẹo.

“Thái Dương Chân Hỏa, là Thái Dương Chân Hỏa!” Toàn trường kinh hô, ai nấy đều không thể tin được.

Trước đây họ từng nghe tin đồn Tần Phong thu phục được Thái Dương Chân Hỏa, nhưng chẳng ai tin, vì ngay cả Minh chủ Tiên Minh thời kỳ đỉnh cao cũng không làm được, một đệ tử nhỏ bé như Tần Phong sao có thể?

Nhưng cảnh tượng trước mắt buộc họ phải tin.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Đinh Dương trợn tròn mắt, cảm thấy đạo tâm sắp sụp đổ.

Thứ hạng của gã rõ ràng cao hơn Tần Phong, nhưng tại sao cái gì cũng không bằng hắn chứ?!

Ai nói cho gã biết tại sao đi?!

Bùm một tiếng!!

Trong lúc Tần Phong và Đinh Dương đang đọ lửa, Nam Cung Phượng và Mộ Dung Tĩnh ở bên cạnh cũng phân thắng bại.

Mộ Dung Tĩnh vẫn không địch lại Nam Cung Phượng, một lần nữa bị gã đá bay ra ngoài.

“Á...” Mộ Dung Tĩnh kêu đau một tiếng, cơ thể mất kiểm soát bay ngược ra sau.

Nhưng Tần Phong với tư cách là chỗ dựa vững chắc nhất của nàng, luôn thầm lặng ủng hộ phía sau, lập tức bay lên một tay đỡ lấy nàng.

“Hừ!” Nam Cung Phượng hừ lạnh.

Không biết là do chiến thắng làm mờ mắt hay là do ai cho dũng khí, nàng ta trực tiếp cầm kiếm lao thẳng về phía Tần Phong, hoàn toàn không quan tâm việc hắn đang một tay ôm mỹ nhân... "Không phải chứ, trông ta dễ bắt nạt lắm sao?!" Tần Phong nhìn Nam Cung

Phượng đang lao tới, trong lòng cảm thấy vô cùng cạn lời.

Hắn vừa mới phô diễn một thành thực lực, thế mà đối phương không những không đầu hàng, còn dám chủ động tấn công, thật chẳng biết ai cho nàng ta cái tự tin đó nữa.

Lúc này... trên bầu trời hà quang vạn trượng, mây gió bắt đầu cuồn cuộn.

Chỉ thấy Nam Cung Phượng cầm kiếm cực tốc lao về phía Tần Phong, tiên khí xung quanh không chỉ điên cuồng hội tụ, mà toàn thân nàng còn bùng phát ra một đạo hồng quang chói mắt. "Phượng Vũ Cửu Thiên!" Nam Cung Phượng khẽ mở môi hồng, giọng nói đanh thép đầy lực lượng.

Ngay sau đó, một con hỏa phượng hoàng lộng lẫy vô cùng bay vọt lên không trung, quanh thân rực cháy ngọn lửa hùng hùng, ánh sáng nóng rực như muốn nung chảy mọi thứ.

Khi đôi cánh vươn ra, mỗi một sợi lông vũ đều lấp lánh phù văn thần bí, tỏa ra sức mạnh cường đại. "Đây chính là Phượng Hoàng Chi Thể sao?!" Đám đông dưới lôi đài thấy thế, lập tức thốt lên kinh hãi.

Chương 1707

"Tốt, tốt lắm!" Các vị đại lão phe đối địch lập tức reo hò phấn khích, cảm thấy lần này chắc thắng rồi.

Dẫu cho chiến lực của Tần Phong vượt ngoài dự tính, nhưng đòn toàn lực này của Nam Cung Phượng ngay cả Tiên Quân đỉnh phong cũng không dám đỡ thẳng.

Tần Phong hiện tại chỉ là Thái Ất Kim Tiên trung giai, chắc chắn sẽ phải sử dụng Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn để bảo mạng. "Các người đối với yêu nghiệt thật sự là chẳng biết cái quái gì cả!" Đám trưởng lão Tiên Minh ném cái nhìn đồng tình về phía họ, trong lòng cũng thầm mặc niệm cho đám người này hai phút rưỡi.

Thu!

Thu!

Hỏa phượng hoàng dang rộng đôi cánh cao vút trên tầng không, phát ra tiếng phượng minh xuyên thấu cửu tiêu.

Theo sau đó là một luồng cuồng phong, nơi nó đi qua không chỉ hư không bị vặn vẹo, để lại một quỹ tích rực rỡ, mà đại địa cũng rung chuyển nhẹ, nứt ra những đường rãnh dữ tợn. "Tần sư huynh, cẩn thận!" Mộ Dung Tĩnh sắc mặt biến đổi mạnh, nàng có thể cảm nhận được sự khủng bố của chiêu này. "Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Tần Phong hoàn toàn không để vào mắt, ánh mắt hắn đột nhiên lạnh thấu xương, khí thế như cuồng phong quét sạch xung quanh.

Ầm rầm rầm!!

Trên vòm trời mây gió sầm sập đổi thay, tiên lực giữa trời đất dâng trào cuồn cuộn.

Chỉ thấy hình xăm rồng quá vai trên người Tần Phong đột nhiên cử động, một cỗ uy áp mênh mông cũng theo đó lan tỏa khắp nơi. "Đại Uy Thiên Long!" Tiếng của Tần Phong như sấm nổ, tức khắc chấn động thiên địa.

Ngay sau đó, một con kim long khổng lồ rực rỡ lóa mắt gào thét lao ra, lân phiến lấp lánh ánh sáng thần thánh, râu rồng bay múa như lợi nhận, giương nanh múa vuốt bay lên, phảng phất muốn thôn phệ cả thế giới này.

Ầm rầm rầm!!

Đất rung núi chuyển, sông ngòi cuộn dâng.

Kim sắc cự long gào thét lao vào hỏa phượng hoàng, nơi nó đi qua không chỉ hư không vụn vỡ, mà còn cuốn theo một luồng bão tố. "Vãi chưởng, hai người này thật sự chưa tới trăm tuổi sao?!" Đệ tử dưới đài trừng lớn mắt, bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết lặng.

Dù họ biết tu tiên cần thiên phú, cũng phân ra năm bảy loại, nhưng ở độ tuổi người ta còn đang đi học thì kẻ này đã là tổng tài tập đoàn niêm yết rồi, khoảng cách này có phải là quá lớn không?!

Ầm rầm rầm!!

Long và Phượng va chạm dữ dội, bộc phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc. "Ai thắng?!" Các vị đại lão trên cao đài lập tức lo lắng đứng bật dậy.

Còn bảy vị trưởng lão của Tiên Minh thì cứ như đã biết trước kết quả, vẫn tĩnh lặng ngồi tại chỗ không hề nhúc nhích.

Đừng nói là Nam Cung Phượng hạng 11 bảng Thiên Tư, dù là hạng nhất Long Ngạo Thiên tới đây, trong tình trạng tu vi tương đương thì cũng không đủ cho cái tên yêu nghiệt Tần Phong này đánh.

"Phụt!!" Đúng như bảy vị trưởng lão dự đoán, Nam Cung Phượng ngay tại chỗ phun ra một ngụm tiên huyết. "Làm sao có thể?!" Toàn trường lập tức kinh hô, có cảm giác như đang chứng kiến lịch sử.

Tần Phong hạng 38 bảng Thiên Tư Võ Tu, không chỉ trực diện đánh bại hạng 16 Đinh Dương, mà còn đánh bại cả hạng 11 Nam Cung Phượng.

Đừng nói là họ lần đầu thấy, ngay cả lật tung sử sách cũng chẳng tìm ra trường hợp nào như thế này! "Không thể nào..." Nam Cung Phượng khó khăn ngẩng đầu, nghiêm trọng hoài nghi mình đang nằm mơ.

Nàng là thiên chi kiêu nữ hạng 11, cư nhiên lại bị kẻ hạng 38 như Tần Phong vượt cấp khiêu chiến, mà còn là vượt hẳn hai cảnh giới nhỏ.

Với một người từ nhỏ đã đứng trên đỉnh cao như nàng, thực sự khó mà chấp nhận nổi hiện thực này. "Chẳng có gì là không thể!" Tần Phong vẻ mặt chính khí lẫm liệt nói: "Phượng Hoàng Chi Thể của ngươi rất mạnh, xếp hạng và tu vi cũng trên ta, nhưng thiên phú trước sự nỗ lực thì chẳng có tác dụng gì cả." "Ta không tin!" Nam Cung Phượng lúc này vẫn chưa từ bỏ, cắn răng chống chọi với Tần Phong.

Hỏa phượng hoàng và kim long đang triền đấu trên hư không, nhưng rõ ràng phượng hoàng đang dần bị tằm ăn rỗi, rơi vào thế hạ phong. "Nam Cung sư muội, ta tới giúp muội!" Đinh Dương lúc này tâm trí đã bị cơn giận lấp đầy, cũng chẳng màng quy tắc quái quỷ gì nữa, vung hai chưởng đánh về phía Tần Phong. "Lại thêm một kẻ chán sống!" Tần Phong chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, tiện tay bồi thêm một chút buff.

Ngao!!

Kim sắc cự long không chỉ phát ra tiếng gầm chấn động hơn, mà thân hình còn to ra gấp mấy lần lúc trước, che trời lấp đất như muốn bao trùm cả Tiên Minh.

Ầm rầm rầm!!

Sau đó là tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp nơi, năng lượng tán loạn hóa thành cuồng phong gào thét, tiên sơn nơi đặt lôi đài rung chuyển kịch liệt, những khối đá lớn không ngừng rơi rụng.

Khi mọi thứ khôi phục lại sự yên tĩnh, tất cả mọi người đều ngây dại.

Đinh Dương khắp người đầy máu nằm gục trên lôi đài, Nam Cung Phượng cũng chẳng khá khẩm hơn, thần tình nhếch nhác quỳ một gối xuống đất, dùng thanh tiên kiếm gãy chống đỡ để giữ thăng bằng.

Còn Tần Phong thì một tay ôm tiểu sư muội đứng lơ lửng trên hư không, dùng ánh mắt coi thường của kẻ bề trên nhìn xuống hai người bên dưới.

Uy nghiêm khủng bố tỏa ra quanh thân không chỉ khiến vạn vật phải thần phục, mà còn như đang tuyên cáo tư thế vô địch của hắn. "Đẹp trai quá!" Mộ Dung Tĩnh lộ vẻ mặt mê trai, mắt hiện hình trái tim nhìn Tần Phong.

Lúc này...

đệ tử dưới đài đã hoàn hồn sau cơn sốc, cuối cùng bùng nổ ra tiếng huyên náo chấn động. "Vãi luyện, một chiêu đánh bại hai đại thiên kiêu, ngươi bảo ta đây là hạng 38 sao?!" "Lại còn một tay ôm tiểu sư muội nữa chứ, đúng là một tay trấn áp hai đại thiên kiêu!" "Khủng bố, quá khủng bố, đây còn là người nữa không?!" "Mọi người rõ ràng đều là lần đầu làm tiên nhân, sao khoảng cách lại lớn như vậy chứ?!" "Đừng nói nữa, nói nữa là ta muốn đi đầu thai lại luôn rồi!" So với sự kinh ngạc và sùng bái của đệ tử dưới đài, các vị đại lão phía trên lại cảm thấy bầu trời sắp sập xuống rồi.

Vốn định thông qua đại hội luận võ để xác định xem Tần Phong có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn hay không, kết quả là hai đại thiên kiêu của mình liên thủ lại còn chẳng khiến Tần Phong đổ một giọt mồ hôi, ngược lại còn gián tiếp đắc tội với cái tên yêu nghiệt này.

Chương 1708

Lúc này... họ đã chẳng còn thiết tha gì cái Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn kia nữa.

Dù có chắc chắn nó nằm trên người Tần Phong, thì với chiến lực khủng bố mà hắn vừa thể hiện, cũng chẳng ai dám xông lên mà cướp.

Hiện tại họ chỉ muốn tìm một cái cớ để sau này Tần Phong đừng có ghi thù mình... "Phải làm sao bây giờ?!" Các vị đại lão sốt sắng nhìn nhau, có cảm giác như vừa ngủ dậy thì trời đã sập.

Giống như đám học sinh tiểu học mải chơi cả kỳ nghỉ hè, đột nhiên biết tin mai đã là ngày khai giảng, không chỉ bài tập chưa viết chữ nào, chưa ép được át chủ bài của Tần Phong ra, mà còn phải chuẩn bị hứng chịu cơn thịnh nộ của giáo viên sau khi nhập học. "Ái chà chà!" Tây trưởng lão vốn thích nhất là chọc vào nỗi đau của người khác, lập tức lên tiếng mỉa mai: "Vừa rồi ai nói Tiên Minh chúng ta lấy đông hiếp yếu ấy nhỉ?

Bây giờ rốt cuộc là ai đang lấy đông hiếp yếu đây?!" "Ha ha..." Các vị đại lão gượng ép nặn ra một nụ cười, xấu hổ đến mức muốn dùng ngón chân đào luôn một căn hộ dưới đất.

Cứ ngỡ lần này mang theo hai thiên kiêu hàng đầu là cầm chắc chiến thắng, nhưng vạn lần không ngờ Tần Phong lại mạnh đến mức phi lý như thế.

Một chọi một hắn thắng vượt cấp, hai chọi một hắn vẫn thắng vượt cấp, thậm chí còn chưa ép được hắn tung ra chiêu bài thực sự.

Nào là Thương Thiên Bá Thể, Thượng Cổ Trùng Đồng, hay lời đồn về Pháp Tướng Thiên Địa từng đánh bay Long Ngạo Thiên, chẳng thấy cái nào xuất hiện cả. "Ta không phục..." Đinh Dương run rẩy bò dậy từ mặt đất, dáng vẻ như muốn đi kiện lên trung ương vậy. "Hồ đồ!" Lão giả Thiên Dương Tông lập tức quát mắng: "Mắt của mọi người đều sáng cả, vừa rồi nếu không phải Tần Phong sư điệt hạ thủ lưu tình, ngươi bây giờ đã hồn phi phách tán, chết không thể chết hơn rồi, ngươi có gì mà không phục?!" "Sư tôn!" Đinh Dương vì muốn trả thù cho đệ đệ, ánh mắt nhìn Tần Phong đầy oán độc: "Đệ tử kỹ kém hơn người, không có gì để nói, nhưng xin người cũng đừng quên, Tần Phong vừa rồi sử dụng chính là Tà Đế Ma Kiếm, thanh kiếm đó từng mang lại một trường hạo kiếp cho Tiên giới." "Cái thằng bé này..." Lão giả Thiên Dương Tông lập tức cảm thấy đau đầu, thực sự không biết nói gì với Đinh Dương.

Tuy nó là thiên kiêu mạnh nhất lịch sử Thiên Dương Tông, xếp hạng 16 bảng Thiên Tư, nhưng lại chẳng hiểu chút nhân tình thế thái nào.

Tiên giới là nơi thực lực vi tôn, chính tà chẳng qua cũng chỉ là công cụ để dễ bề quản lý đám tán tu bên dưới mà thôi, giống như nhân gian dùng đạo đức để ước thúc phàm nhân vậy, tất cả đều để tránh làm ảnh hưởng đến phú quý và quyền lực của tầng lớp cao tầng.

Vốn dĩ đây là quy tắc ngầm mặc định giữa các thế lực lớn, nhưng Đinh Dương hiện tại lại vạch trần ngay trước mặt mọi người, khiến ông ta không còn đường nào để xuống đài.

Nếu không xử lý ổn thỏa việc này, sau này đại gia có hoạt động gì ai thèm rủ Thiên Dương Tông chơi cùng nữa?! "Tà Đế Ma Kiếm gì cơ?

Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì!" Tần Phong ôm Mộ Dung Tĩnh, vẻ mặt đầy khó chịu nói: "Đây là thanh kiếm tổ truyền của Tần gia ta, từ thủy tổ Tần gia bắt đầu đã truyền thừa được mười hai đời, đến chỗ ta đã là đời thứ mười ba rồi!" "Đúng vậy!" Thủy tổ Tần gia cũng đang đứng xem náo nhiệt, lập tức nhảy ra chứng minh: "Phong nhi nói không sai, thanh kiếm này đúng là bảo vật tổ truyền của Tần gia ta, cũng là lão phu năm đó đích thân truyền lại cho khuyển tử." "Ta chứng minh!" Nhị tổ Tần gia cũng thích hóng hớt, nhảy ra phụ họa: "Năm đó thanh kiếm này đúng là cha ta đích thân truyền cho ta, sau đó ta lại đích thân truyền cho con trai ta." "Nói láo!" Đinh Dương như được buff lòng dũng cảm, lập tức phẫn nộ đáp trả: "Cả Tiên giới ai chẳng biết thanh kiếm này là bội kiếm của Tà Đế năm xưa, cũng là thanh ma kiếm tà ác do Tà Đế đồ sát ức vạn sinh linh trong chư thiên luyện chế thành." Lời vừa dứt, toàn trường xôn xao. "Vãi, đúng là ma kiếm thật sao!!" "Lúc nãy nhìn ta cũng thấy hơi quen mắt, nhưng nghĩ đến thân phận đệ tử Tiên Minh của Tần Phong nên không dám nghĩ theo hướng đó." "Ta cũng thế, cứ tưởng là hàng nhái, ai mà ngờ đây lại là hàng thật!" "Đệ tử thân truyền của Tiên Minh - Tần Phong cư nhiên cầm Tà Đế Ma Kiếm, chẳng lẽ hắn là truyền nhân của Tà Đế?!" Đệ tử hai bên đồng loạt nhìn về phía cao tầng, như đang chờ đợi một phán quyết.

Theo quy tắc của các thế lực lớn Tiên giới, đệ tử chính phái không được phép tu luyện ma công, nếu bị phát hiện, nhẹ thì phế bỏ tu vi, nặng thì có thể chém giết ngay tại chỗ. "Thôi xong rồi!" Lão giả Thiên Dương Tông tối sầm mặt mũi, chỉ cảm thấy trời sắp sập.

Bây giờ Đinh Dương đem chuyện này vạch trần trước bàn dân thiên hạ, ép cao tầng Tiên Minh phải đưa ra quyết định, chẳng khác nào đắc tội chết với Tiên Minh. "Đây là muốn chặt đứt tương lai của Tần gia ta sao!" Thủy tổ Tần gia trong mắt lóe lên một tia sát ý, sau đó ném cho thằng con một ánh mắt. "Con hiểu rồi!" Nhị tổ Tần gia lập tức hiểu ý, dứt khoát bật chế độ nhị thế tổ.

Chỉ thấy lão như một kẻ hống hách lao lên lôi đài, nhằm vào Đinh Dương mà đấm đá túi bụi, lại còn chuyên lựa chỗ vết thương "mất đi đệ đệ" mà đá, thậm chí còn dùng gót chân nghiền mấy cái. "A!" Đinh Dương lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Do hắn đang bị Tần Phong đánh trọng thương, cộng thêm việc Tần gia toàn thể kích hoạt huyết mạch Vu tộc, dẫn đến việc hắn hiện tại căn bản không thể chống đỡ nổi những cú đấm đá của Nhị tổ. "Mẹ kiếp!" Nhị tổ Tần gia không cần diễn xuất chút nào, hoàn toàn là bản sắc tự nhiên, mặt mày hống hách nói: "Mày cũng không đi nghe ngóng xem Tần gia tao ở Hoang Cổ đại diện cho cái gì, đó là dòng họ thi thư truyền gia, nhân hiếu đức độ, trung dũng nhiệt thành điển hình đấy.

Mày hôm nay cư nhiên dám ngậm máu phun người lên đầu Tần gia tao, xem lão tử hôm nay không đánh chết mày..." "Cái gì cơ?!?!" Triệu Trường Sinh lập tức trợn trừng mắt kinh hãi, nghiêm trọng hoài nghi tai mình có vấn đề.

Cái loại súc sinh như Tần Phong mà cũng thi thư truyền gia, nhân hiếu đức độ, trung dũng nhiệt thành á?! "Con trai, con trai, dừng tay, dừng tay lại..." Thủy tổ Tần gia vội vàng tiến lên ngăn cản, sau đó nhìn quanh một vòng, vẻ mặt đầy phẫn khái nói: "Hôm nay Tần gia ta bị tiểu nhân vu hãm, nếu các vị không tin, người Tần gia ta có thể đối với Đại Đạo thề." "Đúng vậy, chúng tôi còn có thể thề nữa!" Nhị tổ Tần gia như được thức tỉnh, lập tức đưa ba ngón tay lên nói: "Thanh kiếm này năm đó là cha tôi đích thân truyền cho tôi, tôi lại truyền cho con tôi, sau đó con tôi truyền cho cháu tôi...

Nếu tôi nói sai nửa lời, sẽ bị chết không tử tế!" Lời vừa dứt, sấm chớp nổ vang!!

Trên bầu trời lập tức mây đen dày đặc, hơi thở của Đại Đạo ập tới, theo sau đó là một đạo kim quang bừng sáng, phảng phất như thừa nhận lời nói của Nhị tổ Tần gia.

Chứng kiến cảnh này, toàn trường lại một lần nữa sôi sục. "Vãi, đúng là kiếm tổ truyền thật kìa!" "Thanh kiếm truyền thừa mười ba đời, Tần sư đệ cầm nó chẳng phải là chuyện quá bình thường sao?!" "Nghĩa là đây căn bản không phải Tà Đế Ma Kiếm?

Mà là kiếm tổ truyền của Tần gia?!" "Đúng vậy, Tần sư đệ bị oan rồi, là Đinh Dương thua không nổi nên mới ngậm máu phun người, muốn bôi nhọ danh tiếng của Tần sư đệ!" "Bỉ ổi, vô sỉ, tiểu nhân!" "Nhưng mà không đúng nha, kiếm tổ truyền và Tà Đế Ma Kiếm hình như không mâu thuẫn gì nhau mà?!" "Phải đó!

Tà Đế đã chết mấy chục vạn năm rồi, lão tổ Tần gia nhặt được cũng là chuyện thường mà?!" Thấy có người phát hiện ra vấn đề, Thủy tổ Tần gia cũng không biết giải quyết thế nào, đang tính xem có nên "giải quyết" luôn cái kẻ đặt ra vấn đề không... "Có kịch hay để xem rồi!" Triệu Trường Sinh thấy hình tượng của Tần Phong sắp sụp đổ, phấn khích đến mức suýt nhảy dựng lên. "Mắt của quần chúng luôn sáng suốt..." Đinh Dương tiếp tục gương mặt oán độc: "Thanh kiếm trong tay Tần Phong chính là ma kiếm, theo quy tắc phải phế bỏ tu vi của hắn." "Phế bỏ tu vi của Tần Phong?!" Mọi người lập tức giật thảy mình, bị ngôn luận của Đinh Dương làm cho phát khiếp.

Chưa nói đến việc Tần Phong có chịu trói hay không, chỉ riêng các vị trưởng lão Tiên Minh cũng không đời nào tự chặt đứt căn cơ của mình, đi phế bỏ một cái yêu nghiệt như Tần Phong. "Câm miệng!!" Lão giả Thiên Dương Tông suýt thì tức chết, cũng hối hận vì đã mang Đinh Dương đến Tiên Minh.

Không chỉ không ép được Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn của Tần Phong ra, mà còn giống như một con chó dại đi cắn loạn khắp nơi, làm ông nhớ lại câu chuyện của Thiên Cơ Môn năm xưa.

Cũng chỉ vì một kẻ tên Dịch Thiên Cơ nhảy nhót lung tung mà dẫn đến việc Thiên Cơ Môn bị Long Ngạo Thiên đồ sát sạch sẽ. "Ta không câm!" Đinh Dương vẫn cực kỳ liều lĩnh, mắt trợn tròn giận dữ: "Tiên Minh là bá chủ Đông Vực, nên lấy mình làm gương tuân thủ quy tắc, chứ không phải bề ngoài hô hào khẩu hiệu, sau lưng lại cậy thế bao che cho Tần Phong..." "Chán sống!" Ánh mắt Tam trưởng lão lóe lên hàn quang, tỏ ý mình không phải là nữ trưởng lão hiền lành đâu.

Ầm rầm rầm!!

Uy áp khủng bố của Chuẩn Tiên Đế bộc phát, không chỉ khiến trời đất đổi màu trong tích tắc, mà còn làm cho hư không bắt đầu rung chuyển kịch liệt. "Phụt!!" Đinh Dương lập tức phun máu, bị áp chế nằm bẹp dí xuống mặt đất. "Đinh Dương!" Lão giả Thiên Dương Tông trong mắt đầy xót xa.

Chương 1709

Dẫu cho Đinh Dương không hiểu nhân tình thế thái, nhưng nó vẫn là đệ tử xuất sắc nhất lịch sử tông môn, nhưng bây giờ nó đắc tội với trưởng lão Tiên Minh, ông cũng chỉ có thể đứng bên cạnh mà đau lòng. "Tiểu tử, ngươi quá đáng rồi đó!" Lục gia rít một hơi thuốc, thần tình thản nhiên: "Chuyện của Tiên Minh chúng ta, chưa đến lượt ngươi đến chỉ tay năm ngón." "Tiểu bối thì đã sao?!" Đinh Dương đã phát điên rồi, miệng đầy máu cố gắng ngẩng đầu: "Ta cũng là một thành viên của Đông Vực, ta cũng có quyền bảo vệ công lý." "Công lý?!" Tây trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Chưa nói đến việc thanh kiếm trong tay đồ nhi ta có phải ma kiếm hay không, cứ cho là ma kiếm thì đã sao, theo quy tắc tu luyện ma công mới cần phế bỏ tu vi, chứ không có quy định nào bảo sử dụng ma kiếm là phải phế tu vi cả." Lời này vừa ra, toàn trường lại xôn xao. "Đúng thế, đâu có quy định nào bảo dùng ma kiếm là phạm pháp đâu!" "Thanh kiếm này chắc chắn không phải ma kiếm, mọi người thấy có ma kiếm nhà ai mà ngoan ngoãn thế này không?!" "Ngươi không nói ta cũng không để ý, ma kiếm thường sẽ phản phệ chủ nhân, khống chế chủ nhân biến thành một kiếm nô không có ý thức." "Nhưng Tần sư đệ ý thức cực kỳ tỉnh táo, chẳng có vẻ gì là bị khống chế cả." Các đệ tử đồng loạt nhìn về phía Tần Phong, thấy hắn đúng là không bị ma kiếm khống chế, cán cân trong lòng bắt đầu nghiêng về phía hắn. "Các người đừng có tráo đổi khái niệm!" Đinh Dương vẫn không chịu xuống thang, ngược lại tức tối quát: "Tần Phong sở dĩ có thể dùng ma kiếm mà không bị phản phệ, là vì hắn tu luyện ma công, hắn chính là truyền nhân của Tà Đế!" "Không phải chứ huynh đệ, ngươi liều mạng vậy sao?!" Triệu Trường Sinh nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O, không biết ai cho Đinh Dương cái dũng khí đó nữa. "Truyền nhân của Tà Đế?!"

Toàn trường lại một lần nữa xôn xao, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Dù họ không thể phán đoán lời Đinh Dương nói là thật hay giả, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì hình như đúng là vậy, ma kiếm không phản phệ là vì Tần Phong là truyền nhân Tà Đế. "Đủ rồi, im lặng hết cho ta!" Đại trưởng lão trước áp lực dư luận cuối cùng cũng lên tiếng: "Tần Phong có phải truyền nhân Tà Đế hay không, thanh kiếm kia có phải ma kiếm hay không, Tiên Minh chúng ta sau này sẽ điều tra rõ ràng." Lời vừa dứt... mọi người lập tức nhìn nhau, bắt đầu truyền âm cho nhau. "Ngươi tin Tiên Minh sẽ điều tra à?!" "Tin cái rắm, đây là kịch bản quen thuộc của các đại thế lực thôi!" "Bề ngoài bảo điều tra, thực chất là làm lấy lệ!" "Cũng coi như biến tướng cho Tần Phong nghỉ phép, đợi sóng gió qua đi lại quay về Tiên Minh." "Chứ còn gì nữa, ngươi biết họ diễn kịch, họ cũng biết ngươi biết họ diễn kịch, nhưng họ vẫn cứ diễn, vì họ tính chuẩn là chúng ta chẳng làm gì được họ rồi." "Haizz, tiếp tục phối hợp diễn kịch với họ vậy!" Toàn trường mọi người mặt không biểu cảm, phảng phất đã quá quen với chuyện này.

Đồng thời, họ cũng ném cái nhìn đồng tình cho Đinh Dương.

Dù Đinh Dương muốn báo thù Tần Phong hay thực sự muốn bảo vệ chính nghĩa, thì những ngày tháng tới của hắn chắc chắn sẽ không dễ dàng gì.

Suy cho cùng, nếu không giải quyết được vấn đề thì sẽ giải quyết người đặt ra vấn đề, đó là cách xử lý hiệu quả nhất của họ. "Ta không phục..." Đinh Dương dường như đoán được kết cục của mình, muốn lợi dụng dư luận để tạo thế cho bản thân. "Câm miệng!" Lão giả Thiên Dương Tông không chịu nổi nữa, một bước tiến tới trước mặt Đinh Dương, giơ tay đánh mạnh vào gáy hắn. "Ách..." Người Đinh Dương cứng đờ, sau đó đầu ngoẹo sang một bên ngất lịm. "Đây chính là mùi vị của quyền lực sao?!" Tần Phong từ đầu đến cuối không nói câu nào, cứ thế đứng từ trên cao nhìn xuống Đinh Dương.

Cứ ngỡ sau khi thanh ma kiếm tổ truyền bị lộ, mình sẽ được trải nghiệm cảm giác của nhân vật chính, có vài kẻ không biết điều nhảy ra chỉ trích, sau đó mình sẽ vả mặt lập uy trọn gói.

Không ngờ làm phản diện căn bản không cần tự tay vả mặt, một đống người nhảy ra bảo vệ mình, còn chủ động tìm cho mình cái lý do nghe có vẻ hợp lý nữa chứ.

Làm hắn bây giờ muốn đi tìm cái phi chu nào đang đi đúng luật, lao lên không nói không rằng tát cho đối phương vài cái, nếu sau đó đối phương có làm loạn lên thì hắn vào ngồi tù mười ngày cho có lệ là xong. "Các vị trưởng lão..." Lão giả Thiên Dương Tông vội vàng cười xòa: "Thằng bé này chắc do tu luyện quá độ nên đầu óc có vấn đề, mong các vị đừng chấp nhặt ạ!" "Vậy sao?!" Tây trưởng lão lập tức mỉa mai: "Thiên Dương Tông các người đúng là thế lực hàng đầu Đông Vực, công pháp tu luyện kiểu gì mà khiến đầu óc người ta hỏng hóc luôn vậy." "Tây trưởng lão nói đùa rồi!" Lão giả Thiên Dương Tông trong lòng mắng chửi Đinh Dương thậm tệ, nhưng vẫn phải cười lấy lòng: "Ở Đông Vực chỉ có một thế lực duy nhất, đó là Tiên Minh.

Thiên Dương Tông tôi thề chết đi theo Tiên Minh, Minh chủ bảo đánh đâu tôi đánh đó, cứ thế mà triển thôi!" "Thái độ nhận lỗi cũng được đấy!" Nhị trưởng lão nhìn đối phương một cái, rồi ngẩng đầu nhìn Tần Phong.

Hiện tại Tần Phong đã vác lên đôi chân dài của Mộng Dao tiên tử, thành công thâm nhập vào vòng tròn cốt lõi của Tiên Minh, hơn nữa hắn còn là nhân vật chính của sự kiện này, ông thực sự không tiện đưa ra quyết định thay hắn. "Tốc độ tiến bộ này cũng nhanh quá đi chứ?!" Các vị đại lão không nén được sự kinh ngạc, không ngờ địa vị của Tần Phong ở Tiên Minh lại cao đến vậy.

Cứ ngỡ hắn chỉ là đệ tử thân truyền bình thường, dựa dẫm vào Tây trưởng lão, không ngờ hắn mới tới Tiên Minh hơn mười năm mà đã khiến trưởng lão khi ra quyết định phải cân nhắc đến cảm nhận của hắn. "Quả nhiên..." Tần Phong trong lòng không khỏi cảm thán: "Dưới bất kỳ danh nghĩa nào, cũng không bằng danh nghĩa của kẻ ăn cơm mềm..." "Tần Phong tiểu hữu!" Lão giả Thiên Dương Tông đầy vẻ cầu khẩn, hy vọng Tần Phong có thể giơ cao đánh khẽ. "Toàn là cáo già nghìn năm cả!" Ánh mắt Tần Phong quét qua mọi người, trong lòng cũng thầm mắng.

Bây giờ hỏi hắn trước mặt bao nhiêu người thế này, rõ ràng là muốn dùng áp lực dư luận ép hắn thỏa hiệp.

Nếu hắn còn không chịu bỏ qua, cứ bám lấy Đinh Dương và Thiên Dương Tông không buông, thì sẽ hóa ra hắn là kẻ hẹp hòi, chấp nhặt.

Tuy nhiên, là một đại phản phái ổn trọng, dẫu cho trên người Đinh Dương không có hào quang, hắn cũng không định bỏ qua.

Phải nghĩ cách nào đó... vừa giữ vững hình tượng, vừa tiễn Đinh Dương và Thiên Dương Tông lên đường, tốt nhất là còn phải vặt được một món từ họ nữa. "Có kịch hay xem rồi!" Khóe môi Triệu Trường Sinh không kìm được mà nhếch lên, còn khó đè xuống hơn cả khẩu AK liên thanh.

Dựa theo nhiều năm quan sát và chung sống, Tần Phong không chỉ nhỏ mọn mà còn cực kỳ thù dai, xác suất hắn bỏ qua cho Đinh Dương và Thiên Dương Tông còn nhỏ hơn lỗ kim.

Mà nếu Tần Phong thật sự làm vậy, nghĩa là hình tượng của hắn sẽ sụp đổ, mọi người sẽ biết bộ mặt thật của hắn là gì.

Từ đó về sau... mình có thể nhảy ra bất cứ lúc nào, đứng trên đỉnh cao đạo đức mà chỉ tay năm ngón với hắn.

Còn nếu Tần Phong chọn tha thứ cho Đinh Dương, tuy giữ được hình tượng nhưng lại phải hy sinh sự uất ức của bản thân, với tính cách của hắn chắc chắn sẽ cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Mà Tần Phong không vui thì mình vui!

Cho nên dù Tần Phong chọn thế nào, hắn đều có thể tận hưởng cảm giác sướng rơn người. "Haizz, đàn ông!" Thanh Thanh bất lực lắc đầu thở dài, cảm thấy đám đàn ông này thật vô vị. "Ai mà chẳng có lúc sai lầm chứ!?" Tần Phong vẻ mặt đại lượng nói: "Huống hồ Đinh Dương sư huynh còn là do tu luyện mà ra lỗi, Tiên Minh chúng ta là danh môn chính phái, sao có thể vì chuyện này mà trách tội huynh ấy được!?" "Hả?!" Triệu Trường Sinh thần sắc ngẩn ra, có chút ngoài dự kiến.

Cứ ngỡ Tần Phong sẽ lật bàn ngay lập tức, không ngờ hắn lại chọn chịu nhục để tha thứ cho đối phương. "Tần Phong tiểu hữu đúng là lòng dạ rộng lượng!" Lão giả Thiên Dương Tông nhận được lời hứa của Tần Phong, lập tức vui mừng chuẩn bị đưa Đinh Dương rời đi, như thể sợ trưởng lão Tiên Minh đổi ý vậy. "Tiền bối chớ vội rời đi!" Tần Phong vội vàng tiến lên ngăn người lại. "Tần Phong tiểu hữu có ý gì đây?!" Tim lão giả Thiên Dương Tông thót lên một cái, cả người cũng trở nên căng thẳng. "Tiền bối đừng căng thẳng!" Tần Phong nhìn quanh mọi người một vòng, chắp tay cười nói: "Hôm nay nhân tiện mọi người đều ở đây, ta có một đề nghị muốn thảo luận với mọi người một chút." "Đề nghị gì?!" Các vị đại lão đầy vẻ nghi hoặc, không hiểu Tần Phong muốn làm cái gì. "Là về chuyện của Bắc Vực!" Tần Phong thấy mọi người ngơ ngác, bèn lên tiếng: "Gần đây không biết mọi người có nghe nói không, Lăng Tiêu Tiên Đế mới nhận được sự chỉ điểm của một vị cao nhân, đã mở rất nhiều tiền trang ở Bắc

Vực, còn thu mua đất đai diện tích lớn để xây động phủ?!" "Chuyện này ta đúng là có nghe qua!" Có người lập tức lên tiếng: "Nghe nói động phủ Lăng Tiêu Tiên Đế xây, chi phí một bộ chỉ 10 vạn tiên tinh, nhưng cuối cùng lại bán được 100 vạn tiên tinh.

Nếu mua không nổi, còn có thể trả trước 10 vạn tiên tinh làm tiền đặt cọc, sau đó vay 90 vạn tiên tinh từ tiền trang của Lăng Tiêu Tiên Đế, chỉ cần trả thêm 90 vạn tiền lãi là được." Lời vừa dứt, toàn trường xôn xao. "Vãi, tai ta không nghe nhầm đấy chứ?!" "Phải đó, chi phí mười vạn mà bán người ta một triệu, lương tâm hắn không thấy đau sao?!" "Không có tiền ra tiền trang vay tiền thì còn hiểu được, nhưng 90 vạn tiền lãi thì có phải quá phi lý không?!" "Quan trọng là vẫn có người mua, chẳng lẽ họ là lũ ngốc cả sao?!" "Ngươi thì biết cái gì?

Chương 1710

Theo ta được biết, động phủ Lăng Tiêu Tiên Đế phát triển nằm ngay gần Lăng Tiêu Cung, đều là nơi danh sơn đại xuyên, tiên khí nồng đậm." "Đúng vậy, hơn nữa ta còn nghe nói Lăng Tiêu Cung sẽ ưu tiên nhận con em của những người mua động phủ này." "Nếu ngươi nói vậy, ta đột nhiên thấy một triệu cũng chẳng đắt chút nào." "Chứ còn gì nữa, ở gần Lăng Tiêu Cung không chỉ an toàn được đảm bảo, con cái còn được trực tiếp gia nhập tông môn, đừng nói một triệu, hai triệu cũng có người mua ấy chứ!" "Ngươi cười người ta ngốc, người ta cười ngươi không biết tu tiên." Cùng với sự phổ cập kiến thức của những kẻ hiểu biết, ánh mắt các vị đại lão lập tức sáng lên, nhìn thấy một vùng trời phú quý trong đó. "Các vị..." Tần Phong ra hiệu cho mọi người im lặng: "Hiện tại Lăng Tiêu Tiên Đế đã nếm được vị ngọt, tiếp theo chắc chắn sẽ triển khai mô hình này toàn diện ở Bắc Vực, lúc đó không chỉ bù đắp được tổn thất sau trận thua này, mà còn kiếm được lượng lớn tiên tinh." Lời vừa dứt, toàn trường lại náo loạn thêm lần nữa. "Lăng Tiêu Tiên Đế kiếm được tiền, chắc chắn sẽ chiêu binh mãi mã phát động chiến tranh." "Như vậy sao được?

Phải ngăn chặn hắn mới được!" "Người ta ở Bắc Vực, ngươi ngăn kiểu gì?!" "Từ xưa đến nay, không tiến ắt lùi, để phòng trừ Lăng Tiêu Cung sau này lớn mạnh rồi tấn công Đông Vực chúng ta, chúng ta cũng nên bắt đầu kinh doanh động phủ đi thôi." "Đúng vậy, hắn có tiền, chúng ta cũng có tiền, tuyệt đối không được thua ngay từ vạch xuất phát!" Các vị đại lão đều nhìn thấy khối tài sản khổng lồ ẩn chứa bên trong, đồng loạt hô vang khẩu hiệu vì chính nghĩa, yêu cầu tiến quân vào ngành bất động sản động phủ. "Chuyện này?!" Sáu vị trưởng lão Tiên Minh đồng loạt nhìn về phía Đại trưởng lão. "Kinh doanh động phủ sao?!" Đại trưởng lão không nhịn được mà nhíu mày.

Dù ông có thể thấy được sự giàu có bên trong đó, nhưng cứ hễ nghĩ tới việc đề nghị này thốt ra từ miệng Tần Phong, trong lòng ông lại dấy lên một nỗi bất an mơ hồ. "Đại ca!" Ngũ trưởng lão sốt sắng: "Tuy lần này Tiên Minh chúng ta thắng, nhưng chưa thắng triệt để, nếu thật sự để Lăng Tiêu Cung hồi sức lại, lợi thế chúng ta khó khăn lắm mới chiếm được sẽ mất hết." "Cái này..." Đại trưởng lão lộ vẻ do dự, thực sự không thể quyết định ngay được, định bụng sẽ về bàn bạc lại với Minh chủ.

Lúc này...

Thủy tổ Tần gia lẳng lặng tiến đến bên cạnh Tần Phong. "Phong nhi!" Thủy tổ Tần gia truyền âm: "Con đưa ra phương án này, chẳng lẽ là muốn nhúng tay vào mảng động phủ này sao?!" "Cái này là một cái hố đấy!" Tần Phong truyền âm đáp lại: "Tần gia chúng ta đừng có nhảy vào, cứ tiếp tục trấn giữ trung tâm là được." "Cứ ngồi yên vậy thôi sao?!" Thủy tổ Tần gia xót của truyền âm: "Mảng động phủ này nhìn là biết miếng thịt mỡ rồi, Tần gia chúng ta cứ giương mắt nhìn mà không ăn sao?!" "Không ăn!" Tần Phong tiếp tục truyền âm: "Hiện tại tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm miếng thịt mỡ này rồi, Tần gia chúng ta ở Tiên Minh không có căn cơ gì, ăn mảnh dễ bị nhắm vào lắm.

Chi bằng chúng ta mở ra một đường đua mới, không chỉ được ăn no mà còn có được quyền lực." "Đường đua mới gì?!" Ánh mắt Thủy tổ Tần gia sáng lên, vội vàng truyền âm truy vấn. "Bộ Năng Lượng!" Tần Phong truyền âm giải thích: "Chúng ta có thể đề xuất thành lập một Bộ Năng Lượng, sau đó mở các trạm tiếp tế năng lượng khắp Đông Vực, phụ trách nạp năng lượng cho các phi chu qua lại.

Nên nhớ năng lượng là vật phẩm tiêu hao, lỗ hay lãi đều là do chúng ta quyết định..." "Cấp phi thuyền nạp năng lượng?!" Thủy tổ Tần gia phảng phất như chạm vào vùng mù tri thức, vẻ mặt ngơ ngác hỏi: "Phi thuyền này không phải do tu tiên giả điều khiển sao?

Từ bao giờ mà cần phải bổ sung năng lượng rồi!?" "Là tu tiên giả điều khiển mà!" Tần Phong tiếp tục truyền âm giải thích: "Có điều trước kia phi thuyền cần người điều khiển truyền tiên lực vào mới khởi động được, tương đương với phi thuyền chạy bằng cơm, à nhầm, bằng sức người.

Còn con sẽ nghiên cứu một mẫu phi thuyền động lực, chỉ cần nạp vào năng lượng đặc thù là nó có thể tự bay, không cần lãng phí tiên lực bản thân.

Là ngài thì ngài chọn cái nào!?" "Cái này hay nha!" Đôi mắt Thủy tổ Tần gia sáng lên, trong lòng thầm hô 'quai tôn' của ta đúng là ngưu bức.

Nếu Tần Phong thực sự nghiên cứu ra loại phi thuyền động lực này, chắc chắn sẽ thu hút một lượng lớn tu tiên giả chọn mua.

Bởi vì chẳng ai rảnh rỗi mà bỏ qua thứ tiện lợi, lại đi dùng cái thứ khiến mình mệt đứt hơi cả.

Một khi người mua đông lên, Tần gia họ sẽ chiếm trọn tiên cơ, toàn bộ hệ thống năng lượng từ trên xuống dưới đều là người của họ, cũng tương đương với việc khai mở ra một con đường quyền lực hoàn toàn mới tại Tiên Minh.

Đến lúc đó đúng như lời Tần Phong nói, lỗ hay lãi đều do họ quyết định.

So với kế hoạch năng lượng này, hai mươi tỷ kiếm được từ việc luyện chế chiến cơ Huyền Nữ lần trước chẳng qua chỉ là hạt cát trong sa mạc. "Còn có y tu nữa..." Tần Phong lại truyền âm: "Hiện tại y tu ở Tiên giới đều là kiểu cha truyền con nối, ai cũng không phục ai.

Thế nên lão tổ tông, ngài nên đánh khẩu hiệu 'cứu người giúp đời', tích cực tập hợp họ lại, sau đó thành lập một Bộ Y tế, ý con là Y Tu Bộ." "Đúng vậy, y tu!" Thủy tổ Tần gia lại một lần nữa sáng mắt, cảm thấy Tần Phong nói quá có lý.

Y tu cũng giống như năng lượng vừa nói, lỗ hay lãi cũng do họ định đoạt.

Trước đây, tuy Tần Phong đã 'ôm' được cái đùi dài của Mộng Dao tiên tử, có Minh chủ Tiên Minh làm chỗ dựa lớn, nhưng nại hà quyền lực nội bộ đã sớm bị đám tiền bối chia chác sạch sẽ.

Tần gia muốn nhảy vào chia miếng bánh ngọt này, ngoài việc đóng vai sói đói ăn thịt đối phương ra thì không còn cách nào khác.

Nhưng giờ đây Tần Phong lại khai mở ra hai con đường quyền lực mới, không chỉ tránh được xung đột với đám người cũ, mà còn có thể nắm chặt quyền lực trong tay, giúp Tần gia nhanh chóng cắm rễ tại Tiên Minh.

Lúc này, đại lão các phương đều rất sốt ruột, ai cũng muốn nhảy vào kiếm chác một chút. "Chuyện gì thế này?!" Triệu Trường Sinh hoàn toàn ngơ ngác, não bộ có chút load không kịp.

Vừa rồi Đinh Dương còn áp sát mặt tung chiêu cuối với Tần Phong, thế mà hắn không những chọn tha thứ cho đối phương, còn quay đầu giới thiệu cho đối phương một vụ làm ăn lớn. "Tần sư huynh đẹp trai quá!" Thanh Thanh lập tức mắt hiện hình trái tim, bị khí độ của Tần Phong chinh phục. "Tần sư đệ soái quá đi!" Không chỉ Thanh Thanh, đám nữ đệ tử dưới lôi đài cũng chung một biểu cảm, bao gồm cả Nam Cung Phượng - vị thiên chi kiêu nữ ngạo kiều này cũng không nhịn được mà nhìn về phía Tần Phong.

Đặc biệt là khi nàng thấy Mộ Dung Tĩnh đang nằm trong lòng Tần Phong, trong lòng lập tức dâng lên một nỗi khó chịu khó tả.

Phải biết rằng, Mộ Dung gia vốn luôn bị Nam Cung gia ép một đầu, Mộ Dung Tĩnh từ nhỏ cũng bị nàng đè đầu cưỡi cổ, làm gì cũng không thắng nổi nàng.

Vậy mà giờ đây thực lực của Mộ Dung Tĩnh không chỉ thăng tiến như ngồi tên lửa, ép nàng phải tung hết át chủ bài, mà còn tìm được một người đàn ông tốt, chí hướng rộng lớn, thiên phú vô song như Tần Phong.

Nàng có thể chấp nhận thế gian này có người phụ nữ ưu tú hơn mình, nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận người đó là Mộ Dung Tĩnh. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ quyến rũ linh sủng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ quyến rũ 'phú bà tình phụ' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Đúng rồi, lão Triệu!" Tần Phong cuối cùng cũng nhớ tới lão Triệu, vội vàng quay đầu nhìn về phía hàng cuối cùng. "Hỏng bét!" Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong nhìn mình, vội vàng túm lấy Thanh Thanh nhanh chóng rời đi.

Tuy gã không biết Tần Phong đang giở trò quỷ gì, nhưng dựa trên hiểu biết về hắn bao năm qua, chắc chắn hắn đang mưu đồ chuyện thất đức gì đó.

Mình nhất định phải cách xa tên 'súc sinh' này ra một chút, tránh bị hắn liên lụy mà phải gánh tội thay. "Ơ sao lại chạy rồi?!" Tần Phong thấy lão Triệu muốn chuồn, định đuổi theo ngay lập tức.

Nhưng không biết là hào quang của lão Triệu khởi động, hay là do tác giả bị bí ý tưởng, mà hắn đột nhiên nhận được yêu cầu triệu hoán từ bọn Trần Trường Phong.

Nói là bọn họ vốn đang huấn luyện tiểu binh ở vùng biên giới Đông Vực, nhưng Lâm Tam đột nhiên đánh hơi thấy mùi rồi tìm đến, đặc biệt là sau khi nhìn thấy biểu tượng của Ẩn Môn, anh ta lập tức thượng cẳng chân hạ cẳng tay, bức vấn xem Ẩn Môn ở đâu. "Đám gia hỏa này đúng là vô dụng!" Tần Phong thấy lần triệu hoán này không có tế phẩm, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tuy nhiên nghĩ đến việc thân ngoại hóa thân đã nâng cấp xong trung phẩm tiên khí, cũng như món đồ mới luyện chế cho bọn họ, cuối cùng hắn vẫn quyết định đích thân đi một chuyến.

Khung cảnh chuyển dời, biên giới Đông Vực.

Chỉ thấy Lâm Tam hóa thành một tia chớp lao vào quân đội vạn người, quanh thân tỏa ra một khí thế lăng lệ, thanh Vô Trần Kiếm trong tay vẫn chưa có ý định rút khỏi bao. "Người mình, người mình cả mà..." Trần Trường Phong lập tức gào to, muốn Lâm Tam mau chóng dừng tay.

Chương 1711

Nhưng vì đôi bên ở hạ giới vốn không quen biết, thậm chí chưa từng gặp mặt, nên Lâm Tam hoàn toàn không nhận ra họ.

Thân hình anh ta như điện xẹt xông vào đại quân, đối mặt với những ngọn trường thương đâm tới, anh ta nghiêng mình né tránh một cách khéo léo. "Xông lên!!" Binh sĩ trải qua mấy tháng huấn luyện đã học được cách phối hợp.

Họ nhanh chóng vây lấy Lâm Tam, một người vung đao chém vào chân anh ta.

Nhưng Lâm Tam khẽ nhảy lên, xoay người trên không trung né đao, đồng thời tung một cước trúng ngực kẻ đó, đá bay hắn xa hàng chục mét, còn làm ngã rạp thêm một đám binh sĩ khác.

Một kẻ khác định đánh lén từ phía sau, nhưng sau lưng Lâm Tam như có mắt, cơ thể khẽ lệch đi, không chỉ tránh được đòn lén mà còn dùng chuôi kiếm chưa rút khỏi bao thúc mạnh ra sau, trúng ngay bụng đối phương. "Ặc..." Đối phương lập tức trợn trừng mắt, ôm bụng đau đớn quỵ xuống. "Giết!!" Binh sĩ Tây Chu lập tức phẫn nộ, như thủy triều tràn lên bao vây Lâm Tam.

Nhưng Lâm Tam lại chẳng chút khẩn trương, lúc thì né, lúc thì tránh, lúc thì kích... mang đậm khí thế 'vạn người cũng không làm gì nổi ta'. "Mạnh quá!" Bọn Trần Trường Phong trợn mắt hốc mồm.

Cứ ngỡ huấn luyện được mấy vạn đại quân là có thể tung hoành Tiên giới rồi, ai ngờ lại dễ dàng bị đánh tan tác như thế.

Phanh một tiếng!

Lâm Tam đã đánh tới trước mặt các tướng quân, hộ vệ Tây Chu đều bị anh ta đá bay.

Vì anh ta không phải hạng giết người như ngoé như Diệp Thần, nên thanh Vô Trần Kiếm trong tay vẫn chưa rút bao, chỉ đánh lui binh sĩ chứ không hạ thủ đoạn tàn độc. "Nói!" Vô Trần Kiếm trong tay Lâm Tam chỉ thẳng phía trước, ánh mắt lạnh lẽo hỏi: "Tổng bộ Ẩn Môn của các ngươi ở nơi nào?!" "Đừng rút kiếm, người mình mà!" Mộc Thâm vội vàng lên tiếng: "Lâm thiếu hiệp, chúng tôi đến từ Hoang Cổ hạ giới, là đồng hương với anh đó!" "Đừng giả bộ nữa!" Ánh mắt Lâm Tam vẫn băng lãnh: "Đại đế của Hoang Cổ ta cơ bản đều đã gặp qua, cho dù chưa gặp cũng nhớ rõ khí tức của họ, căn bản không có mấy người các ngươi." "Là người mình thật mà!" Bọn Trần Trường Phong muốn khóc mà không có nước mắt, phát hiện ra người quá ưu tú cũng khổ... "Có nói hay không!?" Ánh mắt Lâm Tam lóe lên hàn quang, Vô Trần Kiếm từ từ rút khỏi bao.

Khác với đám Tam Lộng đại sư, bọn Trần Trường Phong rất ít khi đi theo bên cạnh Tần Phong, cho dù trước đây hai bên từng gặp mặt thì họ cũng chỉ đóng vai nhân vật làm nền, Lâm Tam căn bản không thể nhớ nổi mặt mũi họ thế nào. "Đừng rút kiếm, người mình!" Trần Trường Phong thấy Lâm Tam định làm thật, vội vàng giải thích: "Chúng tôi là tướng quân dưới trướng Thủy Hoàng, chịu trách nhiệm trấn thủ Trường Thành Bắc Cương." "Tướng quân trấn thủ Bắc Cương?!" Lâm Tam hơi nhíu mày, bắt đầu đánh giá kỹ mấy người này.

Là người tận mắt chứng kiến Đại Tần thành lập, anh ta đương nhiên biết Trường Thành Bắc Cương là công trình Tần Phong đặc biệt xây dựng để chống lại sinh vật dị giới.

Anh ta cũng biết Tần Phong đã phái mấy cánh quân trấn giữ ở đó, thậm chí còn hạ lệnh 'không có chiếu chỉ không được về triều'. "Đúng vậy, đúng vậy!" Trần Trường Phong vội vàng gật đầu: "Tôi không chỉ là tướng quân Đại Tần, mà còn là quốc trượng của Đại Tần, con gái tôi tên là Hồng Hạnh." "Ngươi là người Ma tộc?!" Lâm Tam lập tức nhíu mày.

Khác với những đại tướng như Trần Trường Phong, anh ta lại rất quen thuộc với những người thân cận của Tần Phong, trong đó đương nhiên bao gồm cả công chúa Ma tộc Hồng Hạnh. "Đúng thế, đúng thế!" Trần Trường Phong gật đầu lia lịa, không quên tháo mũ giáp chiến đấu ra, để lộ chiếc sừng trên đầu mình. *Keng!

Một tiếng, hàn quang chợt lóe!* Chỉ thấy thanh Vô Trần Kiếm trong tay Lâm Tam cực tốc rút bao, khác với thần khí hạ giới lúc trước, Vô Trần Kiếm hiện tại đã đạt tới cấp trung phẩm tiên khí.

Kiếm ra khỏi bao như một tia sét rạch phá hư không, dường như có thể dễ dàng chém đứt vạn vật trên đời, kèm theo đó là một đạo quang mang thanh lãnh gợn sóng như nước lan tỏa, phảng phất chứa đựng một sức mạnh thần bí. "Lâm thiếu hiệp, ý gì đây!?" Bọn Trần Trường Phong giật bắn mình, chỉ cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy.

Cứ tưởng trưng ra thân phận nhạc phụ của Tần Phong thì Lâm Tam sẽ dừng tay, ai ngờ anh ta lại trực tiếp rút kiếm. "Đồ phản bội!" Hàn quang trong mắt Lâm Tam lấp lánh: "Tần huynh ở hạ giới trọng dụng các người như vậy, thế mà sau khi phi thăng các người không những không báo đáp quân ân, còn bội ân vong nghĩa, đi đầu quân cho kẻ khác." "Oan uổng quá!" Bọn Trần Trường Phong chết lặng, vội vàng muốn giải thích.

Không phải họ bội ân vong nghĩa, mà là Tần Phong bắt họ giả mạo Ẩn Môn... "Câm miệng!" Lâm Tam quát lớn cắt ngang: "Lũ súc sinh bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu như các ngươi, hôm nay ta sẽ thay Tần huynh thanh lý môn hộ!" Nói xong, thanh Vô Trần Kiếm lấp lánh hàn quang đâm thẳng về phía Trần Trường Phong gần nhất.

"Kiếm hạ lưu nhân!" Ngay lúc Lâm Tam sắp đâm trúng, Tần Phong cuối cùng cũng kịp thời chạy tới. "Giọng nói này..." Lâm Tam lập tức nhíu mày dừng kiếm, theo bản năng quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy giữa bình địa đột nhiên vang lên một tiếng sấm kinh thiên, một chiếc hồ lô nhỏ quen thuộc xuất hiện, ngay sau đó miệng hồ lô mở ra, thân ảnh Tần Phong từ bên trong bước ra. "Bệ hạ, cuối cùng ngài cũng tới rồi!" Trần Trường Phong nhìn thanh Vô Trần Kiếm chỉ cách cổ họng mình đúng 0.01 cm, rốt cuộc không kìm được mà khóc rống lên. "Được rồi, các ngươi đi làm việc đi!" Tần Phong biết bọn Trần Trường Phong chịu uất ức rồi, vẫy tay lấy ra hơn mười kiện trung phẩm tiên khí.

Ngoài những món thần khí cần nâng cấp của năm người họ, hắn còn trang bị cho mỗi người một bộ trung phẩm tiên giáp, cùng với một con chiến mã cấp trung phẩm tiên khí.

Giống như Câu Truy Phong và Minh Quang Tiên Khải của Bạch Nhật, tiên giáp có thể tăng thêm một đại cảnh giới, ngựa có thể tăng thêm gấp mười lần chiến lực. "Đa tạ bệ hạ!" Nhìn thấy bộ trang bị 'full set' thần thánh, bọn Trần Trường Phong lập tức quên sạch uất ức, vội vàng xun xoe tiến lên tạ ơn, sau đó không nhịn được mà chạy đi chia chác trang bị. "Tần huynh, chuyện này là sao?!" Lâm Tam đầy đầu dấu chấm hỏi, không hiểu tình hình thế nào. "Lâm huynh, là ta bảo họ làm thế đấy!" Tần Phong lập tức chuyển sang trạng thái 'diễn sâu', thở dài nói: "Vì lo huynh gặp nguy hiểm nên sau khi huynh đi, ta đã đặc biệt thỉnh giáo Minh chủ.

Từ miệng ngài ấy biết được Ẩn Môn này ẩn giấu cực sâu, năm đó Minh chủ huy động cả Tiên Minh cũng không tìm thấy tung tích của họ, nên ta mới để họ mạo danh Ẩn Môn, hy vọng có thể câu được Ẩn Môn thật sự lộ diện." "Hóa ra là vậy!" Lâm Tam lộ ra vẻ mặt hiểu ra, sau đó cảm động đến mức không biết nói gì.

Vốn dĩ tìm kiếm Ẩn Môn là việc riêng của mình, không liên quan gì đến Tần Phong, vậy mà hắn lại vì mình mà phí tâm phí sức, vừa rồi suýt chút nữa vì sự nóng nảy của mình mà gây ra bi kịch. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Quả nhiên vẫn là 'Tiểu Tam Tam' nhiều mỡ hơn!" Tần Phong thầm sướng trong lòng, lại tiếp tục tỏ vẻ quan tâm: "Lâm huynh, theo lời Minh chủ, năm đó ngài ấy có quen một đệ tử Ẩn Môn, người này tư chất bình thường nhưng cuối cùng lại vượt qua cả ngài ấy, hiện tại thực lực e rằng đã sớm thâm bất khả trắc, huynh nhất định phải cẩn thận nha!" "Yên tâm, ta sẽ không làm bừa đâu!" Lâm Tam trịnh trọng gật đầu, sau đó cũng chia sẻ thông tin: "Theo tin tức ta điều tra được gần đây, năm đó Phần Thiên Tiên Đế vốn không phải là đối thủ của Tà Đế, chính là sau khi gia nhập Ẩn Môn mới có thực lực kháng hành với Tà Đế." "Không đúng nha?!" Tần Phong lập tức nhíu mày nói: "Nếu Ẩn Môn này có thủ đoạn biến sỏi đá thành vàng như vậy, tại sao họ không tự mình ra tay chứ?!" "Cái này ta cũng nghĩ không thông!" Lâm Tam lắc đầu: "Rõ ràng có thực lực vượt lên trên chúng sinh, nhưng lại cứ phải trốn trốn tránh tránh, thậm chí thà tốn cái giá cực lớn để nâng tầm Phần Thiên Tiên Đế chứ không chịu xuất hiện trước tầm mắt đại chúng." "Thú vị đấy!" Tần Phong bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ với Ẩn Môn này, nóng lòng muốn biết bí mật ẩn giấu bên trong.

Giống như khi các mỹ nhân mặc hở thì đàn ông thích nhìn chỗ kín, còn khi mặc kín thì lại thích nhìn chỗ hở.

Cái kiểu nửa kín nửa hở đó làm người ta ngứa ngáy khó chịu vô cùng!

Lúc này, Lâm Tam cũng đang ngứa ngáy trong lòng, bắt đầu hỏi Tháp gia.

Năm đó lão vốn luôn ở bên cạnh Phần Thiên Tiên Đế, đáng lẽ phải đi cùng đối phương vào Ẩn Môn mới đúng.

Chương 1712

"Đừng nghĩ nữa!" Tháp gia thong thả đáp: "Ngươi thực sự nghĩ Ẩn Môn có thể ẩn nấp lâu như vậy mà không có thủ đoạn gì sao?

Năm đó khi Phần Thiên Tiên Đế tới Ẩn Môn, thần thức và ngũ quan cảm tri đều bị phong ấn, thậm chí cả lão phu cũng bị họ cách tuyệt với cảm giác bên ngoài.

Đợi đến khi khôi phục lại thì đã tới Ẩn Môn rồi, chỉ biết trên đời có nơi đó nhưng lại không biết đi bằng cách nào." "Nghiêm ngặt vậy sao?!" Lâm Tam nhíu mày hỏi: "Vậy Ẩn Môn đó rốt cuộc trông như thế nào?

Ngài có thể dựa vào môi trường mà suy đoán vị trí đại khái không?!" "Không thể!" Tháp gia trả lời rất dứt khoát: "Lão phu theo Phần Thiên Tiên Đế đi nam về bắc mấy chục vạn năm, cũng coi như đặt chân khắp Tiên giới, nhưng chưa từng thấy môi trường nào như vậy, phảng phất như đang ở một thế giới khác..." "Một thế giới khác?!" Lâm Tam hơi nhíu mày: "Ta nhớ trong tàng thư các của Tiên Minh có cuốn Tiên giới sử, ghi chép rằng Tà Đế năm đó dùng thần thông vô thượng, cưỡng ép tách rời một phần Tiên giới, hình thành nên Ma giới ngày nay." "Không sai!" Tháp gia khẳng định: "Hơn nữa thế giới này không chỉ có Tiên giới và Ma giới, còn có U Minh giới, Yêu giới." "Không phải chứ?!" Lâm Tam kinh hãi: "U Minh giới thì ta có nghe nói qua, bảo là trong đó có vô tận tà linh, dùng để lưu đày những kẻ tà ác, nhưng Yêu giới này lại là cái gì!?" "Yêu giới chính là Yêu giới!" Tháp gia kiên nhẫn giải thích: "Giống như Nhân tộc thống trị Tiên giới, Yêu giới là thế giới do yêu thú thống trị, bên trong không chỉ có các loại yêu thú mà còn có những Yêu Đế sánh ngang với Tiên Đế nhân tộc." "Hóa ra là vậy!" Lâm Tam hiểu ra, lại tò mò hỏi: "Ta biết lối vào Ma giới nằm ở Hãn Hải thuộc Đông Vực, vậy lối vào Yêu giới ở đâu!?" "Ở dãy núi Tây Khuynh thuộc Nam Vực!" Tháp gia không giấu giếm: "Còn nhớ lũ Tiên Yêu Đại Bằng được trang bị đồng bộ của Thần Sách Quân trong Chiến Thần Điện không?

Chắc chắn là Long Ngạo Thiên đã ký kết khế ước với vị Yêu Đế nào đó bên Yêu giới, nếu không hắn không thể kiếm đâu ra nhiều Tiên Yêu Đại Bằng làm tọa kỵ như thế." "Ta hiểu rồi!" Lâm Tam gật đầu, lại hỏi tiếp: "Ngoài Tiên giới, Ma giới, Yêu giới, U Minh giới ra, ngài còn biết thế giới nào khác không?!" "Không biết nữa!" Tháp gia u u kể lại: "Năm đó Tà Đế mạnh mẽ quật khởi, lấy tư thế vô địch quét ngang Tiên giới, cuối cùng nổ ra một trận đại chiến chưa từng có tại Tây Vực.

Phần Thiên Tiên Đế và hắn không chỉ đánh từ Cửu Trọng Thiên xuống tới Cửu U, mà còn đánh vỡ cả vách ngăn thế giới của Đại Đạo.

Cũng chính vì thế mà lão phu mới rơi xuống Hoang Cổ.

Cho nên nếu ngươi muốn biết còn giới nào khác hay không, ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới của Tà Đế và Phần Thiên Tiên Đế." "Vậy họ ở cảnh giới gì!?" Lâm Tam tò mò không nhịn được hỏi. "Tiên Đế đỉnh phong!" Tháp gia trịnh trọng nói: "Muốn đạt tới cảnh giới này, cần hoàn toàn chưởng khống một hệ Đại Đạo, trở thành chúa tể của Đại Đạo đó." "Chúa tể Đại Đạo!?" Lâm Tam nhíu mày: "Nghĩa là, ta muốn đột phá Tiên Đế đỉnh phong, còn phải có được một viên Đại Đạo Chi Ấn?!" "Cái này ngươi không cần lo!" Tháp gia thong thả nói: "Năm đó trước khi Phần Thiên Tiên Đế đồng quy vu tận với Tà Đế, đã phong ấn Hủy Diệt Đại Đạo Chi Ấn của hắn vào trong Phần Thiên Tháp.

Chỉ cần tu vi của ngươi đột phá tới Tiên Quân là có thể giải khai phong ấn, lấy ra Hủy Diệt Đại Đạo Chi Ấn." "Hủy Diệt Đại Đạo!!"

Đôi mắt Lâm Tam sáng rực, lại tò mò truy vấn: "Vậy năm đó Tà Đế chưởng khống Đại Đạo nào?

Viên Đại Đạo Chi Ấn đó có phải bị Tần huynh lấy mất rồi không!?" "Tà Đế chưởng khống là Sát Lục Đại Đạo!" Tháp gia kiên nhẫn giải đáp: "Nhưng lúc đó Phần Thiên Tiên Đế bất ngờ kéo Tà Đế cùng chết, không cho hắn thời gian xử lý Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn, nên viên ấn đó nếu không bị thất lạc trong hỗn độn hư không thì cũng giống như lão phu và Ma kiếm, rơi rụng ở vùng lân cận Hoang Cổ." "Rơi ở Hoang Cổ!?" Lâm Tam nhíu mày: "Nhưng Hoang Cổ không hề có ghi chép gì về Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn cả!?" "Có đấy!" Tháp gia nhắc nhở: "Ngươi quên lối vào dị giới bên ngoài Trường Thành Bắc Cương rồi sao!?" "Lối vào dị giới?!" Lâm Tam lập tức nhíu mày: "Ý ngài là đám sinh vật dị giới đó sở dĩ khát máu thành tính là do bị Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn ảnh hưởng?!" "Không!" Tháp gia lập tức phủ định: "Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn tuy đại diện cho sát lục nhưng bản thân nó lại không có sát lục.

Lão phu nghi ngờ là di thể của Tà Đế đã rơi xuống tiểu thế giới lân cận với Hoang Cổ, từ đó ảnh hưởng đến sinh linh trong thế giới đó." "Tê, Tà Đế thực sự lợi hại vậy sao?!" Lâm Tam hít một hơi khí lạnh: "Người đã chết bao nhiêu năm rồi mà vẫn có thể ảnh hưởng đến sinh linh của cả một thế giới?!" "Đế chết vẫn còn uy!" Tháp gia tiếp tục giải hoặc: "Đừng nói đó chỉ là một phàm nhân giới nhỏ bé trong chư thiên vạn giới, ngay cả Tiên Vương, Chuẩn Tiên Đế của Tiên giới cũng không chống lại nổi ba phần uy áp tàn lưu của Tà Đế." "Được rồi!" Lâm Tam cố gắng ổn định tâm thần, phát hiện ra con đường phía trước còn rất dài. "Lâm huynh, huynh không sao chứ?!" Tần Phong thấy Lâm Tam đứng ngẩn người hồi lâu, đưa tay quơ quơ trước mắt anh ta. "Ta không sao!" Lâm Tam lập tức hồi thần.

Ngay sau đó, trong lòng anh ta bắt đầu đấu tranh kịch liệt, nghĩ xem có nên nói cho Tần Phong biết tung tích của Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn hay không.

Dù sao Tần Phong hiện tại đã có Ma kiếm và Tà Đế xá lợi, nếu có thêm Đại Đạo Chi Ấn chúa tể sát lục nữa thì hắn có thể phút mốt trở thành Tà Đế, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Tà Đế năm xưa.

Nhưng nếu không nói, lòng anh ta lại thấy bứt rứt khó chịu.

Tần huynh đối đãi với anh ta như huynh đệ ruột thịt khác cha khác mẹ, không chỉ nhiều lần ra tay cứu mạng, còn giúp anh ta nâng cấp Vô Trần Kiếm, cho anh ta tham ngộ Vô Thượng Thiên Thư, lại còn tin tưởng anh ta tuyệt đối.

Giờ anh ta biết tung tích của Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn mà lại giấu giếm người huynh đệ này, thì có khác gì lũ súc sinh kia đâu?! "Muốn nói thì cứ nói đi!" Tháp gia dường như nhận ra ý niệm của Lâm Tam không thông suốt, bèn lên tiếng: "Hiện tại ngươi và Tần Phong đều đã phi thăng lên Tiên giới, muốn quay về Hoang Cổ nếu không học theo tên Tiểu Địa Tiên năm đó đánh cược mạng sống, thì chỉ còn cách đột phá Tiên Đế đỉnh phong.

Mà Tần Phong là kẻ quý mạng như thế, chắc chắn sẽ không lấy mạng mình ra cược đâu.

Còn nếu hắn đã đột phá Tiên Đế đỉnh phong thì Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn đối với hắn cũng chẳng còn tác dụng gì mấy." "Phải rồi!" Lâm Tam thông suốt ý niệm, lập tức thú nhận với Tần Phong.

Mà sau khi Tần Phong nghe Lâm Tam kể xong, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác như vừa đánh mất cả thế giới. "Đậu má!" Tần Phong không nhịn được thốt lên một câu chửi thề.

Nếu hắn sớm biết Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn ở dị giới, hắn đã chẳng rảnh rỗi đi xây cái Trường Thành Bắc Cương làm gì, mà sẽ trực tiếp dẫn đại quân san bằng dị giới luôn rồi. "Tần huynh, huynh cũng không cần hối hận!" Lâm Tam vội vàng an ủi: "Tuy hiện tại huynh không thể lấy được Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn, nhưng trên đời này đâu chỉ có mỗi một viên Đại Đạo Chi Ấn đó đâu." "Hắc hắc!!" Tháp gia thấy Tần Phong nổi đóa chửi thề, lập tức cười trên nỗi đau của người khác.

Thực ra lão đã sớm nhận ra đám sinh vật dị giới có vấn đề, sở dĩ không nói cho Lâm Tam là vì lo thân xác phàm nhân của anh ta không chịu nổi uy áp từ di thể Tà Đế, và cũng lo anh ta sẽ quay đầu kể hết cho Tần Phong.

Hiện tại họ đã phi thăng Tiên giới, không thể quay về Hoang Cổ được nữa, điều này đồng nghĩa với việc Tần Phong chỉ có thể đứng nhìn mà không được ăn. "Yên tâm, ta không sao!" Khác với vẻ mặt hối hận vò đầu bứt tai mà Tháp gia tưởng tượng, Tần Phong lại lộ ra một nụ cười như thường.

Không phải tâm thái hắn tốt đến thế, mà là vì cái Hồ Lô Nhỏ không gian của hắn có thể xuyên qua vách ngăn Đại Đạo để quay về Hoang Cổ ở hạ giới bất cứ lúc nào... "Biểu cảm của hắn không đúng nha!?" Tháp gia thấy Tần Phong không hề hối hận, trong lòng cũng bắt đầu thấy nghi ngờ.

Với hiểu biết của lão về tính cách Tần Phong, nghe tin mình vừa bỏ lỡ một món hời lớn như thế chắc chắn phải hối hận đến xanh ruột, tuyệt đối không thể bình tĩnh như vậy được. "Chẳng lẽ hắn có thể về Hoang Cổ?!" Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu Tháp gia đã lập tức bị gạt bỏ.

Tuy con Thái Âm Tiên Thỏ bên cạnh Tần Phong có năng lực tự do xuyên qua chư thiên, nhưng nó hiện tại vẫn còn đang ở thời kỳ ấu nhi.

Trừ khi nó đột phá Tiên Đế cảnh, nếu không căn bản không thể tự do xuyên hành.

Hơn nữa với thiên phú yêu nghiệt Tần Phong đang thể hiện, đợi đến lúc thỏ đột phá Tiên Đế, e là bản thân hắn đã sớm chưởng khống Đại Đạo, đột phá Tiên Đế đỉnh phong rồi, lúc đó cũng chẳng cần Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn làm gì nữa. "Rốt cuộc là sai ở đâu nhỉ?!" Tháp gia nghĩ nát óc cũng không ra.

Trái ngược với việc Tháp gia nghĩ nát óc, 'Tiểu Tam Tam' lại từ tận đáy lòng khâm phục Tần Phong.

Nếu là người khác nghe tin mình đã bỏ lỡ Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn chắc đã sớm phát điên vì hối hận rồi, vậy mà Tần Phong vẫn có thể bình tĩnh như không có chuyện gì, có thể thấy tâm cảnh đã đạt tới cảnh giới 'ba lăng bất kinh' (mặt hồ không gợn sóng) rồi. "Tần huynh đúng là người có đại tu hành!" Lâm Tam thầm cảm thán, nể phục Tần Phong vô cùng. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Hả?!" Gương mặt Tần Phong đầy vẻ mờ mịt, không biết mình lừa gạt từ bao giờ.

Nhưng chưa kịp để hắn cảm thán việc 'Tiểu Tam Tam' cho điểm nhiều thì hắn đã cảm ứng được một luồng dao động năng lượng cực kỳ tà ác. "Đây là...

Huyết Nô!" Lâm Tam đột ngột quay đầu nhìn về phía xa, cũng cảm ứng được luồng khí tức tà ác này.

Vì Huyết Nô là do họ mang từ Bắc Vực về, nên anh ta không hề xa lạ với khí tức này, lập tức nhận ra ngay. "Phó Ngôn Kiệt ở gần đây?!" Tần Phong cũng cảm ứng được khí tức Huyết Nô, lập tức thông báo cho Quang Thiên mau chóng rời đi.

Kể từ khi Phó Ngôn Kiệt luyện ma công và có được Huyết Nô, gã đã trở thành 'người chăn nuôi Huyết Nô' chuyên dụng của Tần Phong, cũng là món quà phi thăng mà hắn chuẩn bị kỹ lưỡng cho nhị đệ, không thể để 'Tiểu Tam Tam' phát hiện trước được. "Không sai, là Huyết Nô bị mất của Tiên Minh!" Hào quang chính nghĩa của Lâm Tam lập tức được kích hoạt, anh ta cầm kiếm lao nhanh đi điều tra. "Lâm huynh, đợi ta với!" Tần Phong cũng không chút do dự, nhanh chóng đuổi theo Lâm Tam.

Chương 1713

Khung cảnh chuyển dời...

Trên bầu trời một tòa thành trì bị mây đen bao phủ, quạ đen lượn lờ phát ra những tiếng kêu thê lương. "Đúng là đồ súc sinh!" Quang Thiên đứng trên tường thành, không nhịn được mà bịt mũi.

Chỉ thấy trên đường không chỉ nằm rải rác vô số xác khô không nguyên vẹn, mà trong không khí còn nồng nặc mùi máu tanh khiến người ta ngạt thở, máu tươi chảy thành những vũng đỏ sẫm rùng mình.

Kèm theo đó là tà khí ngút trời lan tỏa, khiến nhiệt độ Tây Chu giảm xuống mức đóng băng.

Những dãy nhà đổ nát chỉ còn lại đống gạch vụn.

Mà thủ phạm Phó Ngôn Kiệt thì đang trang điểm theo phong cách 'khói lửa' lòe loẹt, đứng trên núi thây biển máu, vuốt ve chiếc đỉnh đồng khổng lồ bên cạnh một cách biến thái. "Bảo bối, ngươi đã ăn no chưa!?" Trong mắt Phó Ngôn Kiệt lộ vẻ nhu tình vô hạn, như thể đang vuốt ve một bảo vật quý hiếm nhất thế gian.

Kể từ khi gã tu luyện ma công và có được Huyết Nô, tu vi có thể nói là thăng tiến vượt bậc, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã đột phá lên Thái Ất Kim Tiên sơ giai.

Lâm Tam, Tần Phong, Long Ngạo Thiên gì đó... giờ đây ngay cả tư cách xách dép cho gã cũng không có. "Tội nghiệp thằng bé!" Quang Thiên ném cho gã một ánh mắt đồng tình, thầm mặc niệm cho gã hai phút rưỡi.

Vốn tưởng Phó đại thiếu là một tên ngốc, nhưng dần dần gã phát hiện ra anh ta không phải ngốc, mà là... quá ngốc!

Người khác làm nằm vùng muốn tiêu diệt phe đối lập đều cần chuẩn bị một bộ lý do hợp lý, nhưng anh ta thì chẳng cần.

Chỉ cần nói với vị Phó đại thiếu này rằng phía trước có một thế lực có thể dùng để nuôi Huyết Nô, anh ta sẽ lập tức lao lên đại sát đặc sát, chẳng cần tốn nước bọt giải thích.

Chiến lợi phẩm thu được sau đó anh ta cũng chẳng thèm quản, cuối cùng đều rơi vào túi của Quang Thiên, trở thành đá lót đường cho sự thăng tiến của gã. "Hả?

Bị phát hiện rồi!" Sau khi nhận được tin nhắn của Tần Phong, Quang Thiên lập tức tiến lên khuyên Phó Ngôn Kiệt rời đi. "Có người tới?!" Phó Ngôn Kiệt có chút kiêu ngạo: "Tới thì tới, có gì phải sợ, sẵn tiện thịt luôn để nuôi Huyết Nô của ta." "Kiệt ca!" Quang Thiên vội khuyên: "Hiện tại thần công của anh chưa đại thành, Huyết Nô cũng chưa xuất thế, nếu bị người ta phát hiện sẽ gây rắc rối cho Phó gia đấy." "Mẹ nó!" Phó Ngôn Kiệt rất không tình nguyện rời đi, còn lẩm bẩm chửi rủa: "Cái lão già gần đất xa trời đó suốt ngày chỉ biết làm vướng chân bản thiếu gia.

Đợi bản thiếu gia đột phá Tiên Vương nhất định sẽ thịt sạch bọn họ, hấp thụ hết đế huyết để đột phá Tiên Đế, khôi phục lại huy hoàng năm xưa của tiên tổ." "À, đúng đúng đúng!" Quang Thiên gật đầu phụ họa, cổ vũ gã đi thịt cả cha đẻ của mình.

Ngay khi Quang Thiên và Phó Ngôn Kiệt vừa rời đi chân trước, thì Tần Phong và Lâm Tam đã tới nơi chân sau.

Vì trước đây họ đã từng thấy cảnh tượng tu la này ở Bắc Vực nên lập tức nhận ra nơi này vừa có người nuôi dưỡng Huyết Nô. "Khốn kiếp, để hắn chạy mất rồi!" Nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt, ngọn lửa giận dữ trong lòng Lâm Tam không thể che giấu nổi. "Kẻ này là ai?!" Tần Phong giả vờ nhíu mày: "Không chỉ có thể trộm Huyết Nô từ Tiên Minh canh phòng cẩn mật, mà còn dám ngang nhiên nuôi dưỡng Huyết Nô ở Đông Vực thế này?!" "Chắc chắn là đệ tử Tiên Minh!" Lâm Tam ép mình phải bình tĩnh: "Hơn nữa kẻ này ở Đông Vực có quyền thế không nhỏ, nếu không không thể lặng lẽ tiêu diệt cả một tòa thành như vậy." "Có lý!" Tần Phong như chợt tỉnh ngộ, lộ ra vẻ mặt hiểu ra.

Lâm Tam lại thấy đau đầu: "Nhưng đệ tử Tiên Minh đông như vậy, đệ tử có bối cảnh cũng không thiếu, muốn tìm ra hung thủ khác gì mò kim đáy bể." "Cứ từ từ tìm thôi!" Tần Phong lên tiếng an ủi: "Ta sẽ bảo bọn Trần Trường Phong để ý, nếu phát hiện tung tích Ẩn Môn hay Huyết Nô sẽ báo cho huynh ngay lập tức." "Được!" 'Tiểu Tam Tam' không từ chối, chỉ cảm thấy có huynh thật tốt. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Ai lừa gạt cơ!?" Nghe thấy tiếng hệ thống, Tần Phong thầm lẩm bẩm.

Mình rõ ràng là có lòng tốt giúp 'Tiểu Tam Tam' tìm kẻ thù giết sư phụ, kết quả qua mồm hệ thống lại thành lừa gạt tình cảm.

Còn Huyết Nô là công đức mình tặng cho nhị đệ, sao có thể dùng từ lừa gạt tình cảm để hình dung được chứ?! "Làm người tốt khó thật mà!" Tần Phong cảm thán thói đời nóng lạnh, sau đó gửi tin nhắn cho bọn Trần Trường Phong, nói rằng 'con rắn địa phương' ở đây đã bị Quang Thiên tiêu diệt, họ có thể dẫn quân tới đóng trú. "Thói đời nóng lạnh quá đi!" Tần Phong cảm thấy lòng mình lạnh lẽo vô cùng, chuẩn bị quay về xem Dung Nhi biểu diễn điệu nhảy 'rung động mặt trời' cho ấm lòng...

Tại tổng bộ tạm thời của Hắc Băng Đài, tin tức từ các nơi vẫn liên tục truyền về.

Nhóm cố vấn chỉ trỏ vào sa bàn, trên đó không chỉ có tọa độ của Diệp Thần mà còn có cả tọa độ của Long Ngạo Thiên.

Diệp Thần lúc này giống như một con chó nhà có tang, bị Long Ngạo Thiên truy đuổi đến mức chạy thục mạng khắp nơi.

Tuy thỉnh thoảng Diệp Thần có thể đột phá vòng vây, có cơ hội thở dốc và không quên chiêu binh mãi mã để lớn mạnh bản thân, nhưng rất nhanh sau đó đã bị Long Ngạo Thiên tìm thấy và bị đánh cho trở thành 'tư lệnh trụi lông' hết lần này đến lần khác. "Diệp Thần thật đáng thương!" Diệp Long nhìn sa bàn lớn, lộ ra ánh mắt đồng cảm.

Chỉ vì năm đó dám lớn tiếng với Tần đạo, dẫn đến đất diễn của nam chính số một bị cắt bỏ hàng loạt, giờ đây chỉ có thể đóng vai kẻ chạy trốn nhếch nhác. "Cũng đáng thương thật, nhưng lại rất hữu dụng!" Thanh Thiên nhìn sa bàn một cái, sau đó nhanh chóng ra lệnh.

Kể từ khi Diệp Thần bị Long Ngạo Thiên truy sát, Hắc Băng Đài đã mở chế độ vận hành hết công suất, qua đó cũng bộc lộ ra không ít vấn đề.

Có thành viên không kịp truyền tin tình báo, có người gặp sự cố, thậm chí có người bị bộ phận tình báo của Chiến Thần Điện phát hiện...

Nhưng may mắn là tốc độ phản ứng của họ đủ nhanh, và mạng của 'Diệp Thần gie gie' cũng đủ cứng, giúp họ không chỉ tìm ra lỗ hổng mà còn lấp đầy được chúng. "Báo cáo Thanh Thiên đại nhân!" Một thuộc hạ cấp tốc chạy đến, ôm quyền nói: "Có người phát hiện tung tích của Dịch Thiên Cơ, hắn hiện đang trốn trong một khách sạn để trị thương." "Khách sạn!?" Diệp Long sững sờ: "Diệp Thần bị ép đến mức chỉ có thể ngủ ngoài hoang dã, mà Dịch Thiên Cơ lại dám ở khách sạn?

Là hắn quá tự tin, hay là nghĩ Long Ngạo Thiên không còn cầm nổi đao nữa rồi!?" "Có lẽ hắn thật sự coi mình là đệ nhất thần toán!" Thanh Thiên không cho là đúng, phân phó: "Lập tức phái vài người đến khách sạn, theo lời bệ hạ dặn, tiết lộ tin tức về Ẩn Môn cho hắn." "Rõ!" Thuộc hạ lập tức nhận lệnh lui xuống. "Làm vậy có ích sao!?" Diệp Long hơi lo lắng: "Dù danh hiệu đệ nhất thần toán của Dịch Thiên Cơ là tự thổi phồng, nhưng hắn thực sự biết bấm quẻ, vạn nhất bị hắn nhìn ra, chúng ta chẳng phải sẽ bị lộ sao?!" "Yên tâm!" Thanh Thiên tràn đầy tự tin: "Người của chúng ta sẽ không trực tiếp xuất hiện, mà là tán phát tin tức gần đó, cuối cùng để lời đồn lọt vào tai Dịch Thiên Cơ.

Hơn nữa, Dịch Thiên Cơ bói quẻ cũng phải trả giá đắt, không thể gặp ai cũng bói một quẻ được." "Có lý!" Diệp Long gật đầu tán thành.

Gã cũng hiểu tại sao Thủy Hoàng và Nhị Thế lại yêu thích Thanh Thiên đến vậy.

Với thái độ và năng lực làm việc thế này, căn bản không thể bới ra lỗi nhỏ nào, bất kỳ ông chủ nào thấy cũng sẽ cực kỳ hài lòng. "Hắt xì..." Dịch Thiên Cơ đột nhiên rùng mình, cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu nhắm vào.

Nhưng khi hắn mở mắt ra, quét mắt khắp phòng khách sạn thì lại không thấy gì cả, trận pháp bố trí trước khi trị thương vẫn nguyên vẹn.

Chương 1714

"Là mình nghĩ nhiều sao!?" Dịch Thiên Cơ cảm thấy bất an, vội vàng lấy mấy đồng tiền gieo xuống bàn. 'Lạch cạch!' Mấy đồng tiền rơi xuống bàn lăn mấy vòng, quẻ tượng hiện ra khiến mí mắt Dịch Thiên Cơ giật nảy. "Hung!" Sắc mặt hắn biến đổi mạnh, vội vàng triệt bỏ trận pháp chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc đó, cuộc đối thoại của vài người dưới đại sảnh đã thu hút sự chú ý của hắn. "Nghe nói gì chưa?

Lăng Tiêu Tiên Đế được cao nhân tương trợ, đại lực phát triển bất động sản động phủ, hiện tại tiền vào như nước đấy!" "Ta nghe nói nhiều thế lực ở Bắc Vực đã đỏ mắt rồi, đua nhau lấn sân vào mảng động phủ!" "Đừng nói các thế lực lớn, ngay cả Ngạo Thiên Tiên Đế của Nam Vực chúng ta cũng thèm nhỏ dãi, định tham gia vào mảng này rồi." "Thế còn Tiên Minh?

Họ cũng định làm vậy sao!?" "Tiên Minh lúc này chắc không rảnh đâu, nghe nói các thế lực lớn đồng loạt kéo đến Tiên Minh để xác nhận xem Tần Phong có sở hữu Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn hay không." Nghe đến đây, khóe miệng Dịch Thiên Cơ không kìm được mà nhếch lên.

Dù hắn đã chịu thiệt thòi lớn dưới tay Tần Phong, Thiên Nhãn cũng bị móc mất, nhưng tin tức hắn tung ra cũng đủ để Tần Phong khốn đốn một phen.

Tuy nhiên, đoạn đối thoại tiếp theo khiến tâm trạng hắn sụp đổ ngay lập tức. "Kết quả thế nào?

Ấn đó có trên người Tần Phong không?!" "Kết quả gì chứ?

Nghe nói các thế lực Đông Vực để ép Tần Phong sử dụng Ấn thời gian đã đề nghị tổ chức một đại hội luận võ, yêu cầu đệ tử dưới trăm tuổi tham gia." "Đề nghị này hợp lý mà!?" "Hợp lý, các thế lực còn mang theo Đinh Dương xếp hạng 16 và Nam Cung Phượng xếp hạng 11 trên Thiên Tư Bảng đi, nhưng kết quả ngươi đoán xem?!" "Kết quả sao rồi?!" "Kết quả là Tần Phong dùng một tay trấn áp cả Đinh Dương và Nam Cung Phượng, đừng nói là Ấn thời gian, ngay cả Thương Thiên Bá Thể và Thượng Cổ Trùng Đồng còn chưa bị ép ra nữa là." "Đùa à?

Hạng 38 mà một tay trấn áp hạng 16 và 11?!" Đám đông hít một hơi khí lạnh, không thể tin vào tai mình.

Trái ngược với sự kinh ngạc của mọi người, mặt Dịch Thiên Cơ tối sầm lại.

Vì từng giao thủ với Tần Phong nên hắn biết rõ thực lực của y, biết rằng lời này tuyệt đối không có thành phần khoa trương.

Điều đó cũng có nghĩa là tin tức hắn tung ra chẳng gây được rắc rối lớn nào cho Tần Phong cả. "Tần Phong, ngươi đừng đắc ý!" Dịch Thiên Cơ tức đến mức ngực phập phồng kịch liệt, ánh mắt như có lửa đốt.

Dù đại hội luận võ lần này chưa ép được Ấn thời gian của Tần Phong ra, nhưng hắn tin các thế lực lớn sẽ không bỏ qua, chắc chắn sẽ có những kẻ không sợ chết tìm đến y.

Tuy nhiên, ngay sau đó, một cảm giác mờ mịt dâng lên trong lòng hắn.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng với thiên phú và chiến lực Tần Phong thể hiện hiện tại, Ấn thời gian chỉ được coi là rắc rối nhỏ trên con đường thành công của y, căn bản không thể ngăn cản y trưởng thành.

Nói cách khác... sự vùng vẫy của hắn chỉ là vô ích, không thể nào bước lên đỉnh cao Tiên giới được.

Đúng lúc Dịch Thiên Cơ cảm thấy tuyệt vọng, hắn lại bị thu hút bởi đoạn đối thoại khác: "Không hổ là thế lực lâu đời, lại có thể bồi dưỡng Tần Phong hạng 38 đến mức độ này." "Chứ còn gì nữa, đây mới chỉ là Tần Phong hạng 38, ta không dám tưởng tượng Lâm Tam hạng nhì giờ đã được bồi dưỡng đến mức nào rồi." "Thế lực lâu đời đúng là lâu đời, nội hàm thâm sâu ngoài sức tưởng tượng của chúng ta.

Thực ra nói đến thế lực lâu đời thì phải nhắc đến môn phái lâu đời nhất, bí ẩn nhất Tiên giới: Ẩn Môn!" "Cái này ta cũng nghe nói rồi, nghe bảo Ẩn Môn truyền thừa từ thời Thái Cổ đấy." "Ta cũng nghe nói các thành viên Ẩn Môn đều là cao thủ, thần bí khó lường, rất ít khi xuất hiện bên ngoài, cũng không ai biết họ ở đâu..." "Ẩn Môn?!" Dịch Thiên Cơ lẩm bẩm, rồi chìm vào trầm tư.

Trước khi Thiên Cơ Các bị diệt môn, đây vốn là Huyền Môn chính tông của Tiên giới, ẩn chứa rất nhiều bí mật, trong đó có ghi chép về Ẩn Môn.

Theo đó, Ẩn Môn thực sự truyền thừa từ thời Thái Cổ, môn nhân tuy ít nhưng ai nấy đều mạnh mẽ và thần bí, thậm chí có nhiều ghi chép về việc chém giết Tiên Đế.

Từng có các chủ Thiên Cơ Các tò mò muốn dùng thuật số để vén màn bí mật Ẩn Môn, nhưng cuối cùng không chỉ không tính ra được gì mà còn bị phản phệ đầy bí ẩn.

Tuy nhiên, bao năm qua Thiên Cơ Các cũng không phải không thu hoạch được gì, họ biết Tiên giới ngoài lối vào Ma giới và Yêu giới, còn có một lối vào Thiên giới thần bí.

Tiền bối Thiên Cơ Các suy đoán rằng sở dĩ không tìm thấy Ẩn

Môn là vì nó nằm trong Thiên giới truyền thuyết kia. "Thiên giới?!" Dịch Thiên Cơ lại lẩm bẩm, tâm tư lập tức hoạt động trở lại.

Dù không biết ghi chép của Thiên Cơ Các là thật hay giả, nhưng giờ hắn đã bị Tần Phong ép đến đường cùng, dù chỉ có một chút hy vọng hắn cũng muốn thử tìm kiếm Ẩn Môn này.

Vạn nhất thành công thì sao?! 'Ầm đoàng!!' Đang mải hồi tưởng thì một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Trần nhà khách sạn bị hất tung trong nháy mắt, vài con Tiên Yêu Đại Bằng che kín bầu trời hiện ra, trên đó là vài tên đại đội trưởng Thái Ất Kim Tiên. "Tìm thấy Dịch Thiên Cơ rồi!" Đối phương thấy hắn không lao lên đánh trực diện mà ngay lập tức bắn Xuyên Vân Tiễn lên bầu trời. 'Đùng!!' Mũi tên nổ tung tạo thành một chữ 'Long' khổng lồ. "Không ổn!!" Nhớ lại quẻ hung lúc nãy, Dịch Thiên Cơ không chút do dự, bay vọt lên trời bỏ chạy thật nhanh. "Chạy đi đâu!" Đối phương nhanh chóng truy đuổi, cố gắng chặn hắn lại. "Nhiệm vụ chắc là hoàn thành rồi nhỉ!?" Một thành viên Hắc Băng Đài trà trộn trong đám đông lẩm bẩm, nhanh chóng truyền hướng bỏ chạy của Dịch Thiên Cơ về tổng bộ.

Lúc này, Tần Phong đã trở về Bạch Ngọc Kinh, vừa về đã nhận được tin từ Thanh Thiên.

Không chỉ có tin Diệp Thần bị Long Ngạo Thiên truy sát, mà còn có tin đã dẫn dụ Dịch Thiên Cơ đi tìm Ẩn Môn. "Tốt lắm!" Tần Phong mỉm cười hài lòng.

Chỉ cần gắn kết Dịch Thiên Cơ và Ẩn Môn lại với nhau, thù hận của mấy tên Thiên Tuyển Chi Tử sẽ lập tức được chuyển dời.

Dù Ẩn Môn có là thế lực ẩn thế bá đạo đến đâu, cũng tuyệt đối không chịu nổi sự càn quét của nhiều Thiên Tuyển Chi Tử như vậy. "Hữu Dung tỷ, không được đâu..." Tiếng nài nỉ của Tiểu Nhu vang lên, khiến Tần Phong quay đầu nhìn lại.

Trên mấy ngọn núi của Bạch Ngọc Kinh, Tiểu Nhu đã trồng một lượng lớn thiên tài địa bảo, không chỉ tràn ngập sinh cơ khủng khiếp mà còn tỏa ra hương thơm thanh khiết giúp tinh thần sảng khoái.

Nhưng để đống bảo bối này trước mặt Hữu Dung chẳng khác nào thả chuột vào hũ gạo, không tiểu y tiên nào cưỡng lại nổi sự cám dỗ này.

Cô nàng đang vác cuốc, định đào lấy một gốc. "Tỷ quá đáng lắm rồi!" Mộ Dung Tĩnh nhìn không nổi, tức giận nói: "Đây là tâm huyết của Tiểu Nhu, tỷ đào thế này có nghĩ đến cảm nhận của muội ấy không!?" "Cảm nhận của muội ấy không cần phải nghĩ!" Hữu Dung học theo Tần Phong, lý thẳng khí tráng nói: "Thiên tài địa bảo sinh ra là để dùng, muội ấy nuôi chúng như nuôi con là sai lầm rồi, bản y tiên đang giúp muội ấy sửa chữa sai lầm, muội ấy phải cảm ơn ta mới đúng!" "Tỷ...

Chương 1715

tỷ vô sỉ!" Mộ Dung Tĩnh tức đến mức nắm chặt nắm tay nhỏ, cố gắng kiềm chế để không đánh người. "Đúng là vô sỉ thật!" Tần Phong gật đầu tán thành, không biết Hữu Dung học từ ai nữa. "Tần đại ca!" Tiểu Nhu thấy Tần Phong về như thấy cứu tinh, lập tức lệ nhòa cả mắt lao vào lòng hắn, không muốn trượt cầu trượt trên cơ bụng hắn nữa mà chỉ muốn hắn đòi lại công bằng cho mình. "Ngoan, không khóc, không khóc..." Tần Phong xót xa, vội vàng lau nước mắt cho cô bé.

Trong khi đó, Hữu Dung thừa cơ múa cuốc, nhanh chóng đào lên từng gốc dược liệu quý. "Hữu Dung tỷ, không được..." Tiểu Nhu xót của, không kịp mách Tần Phong nữa, vội lao lên ôm chặt lấy đùi Hữu Dung. "Đào một gốc, cho ta đào thêm một gốc nữa thôi..." Hữu Dung thực sự không cưỡng lại được, tiếp tục múa cuốc. "Tỷ dừng tay lại!" Mộ Dung Tĩnh và Tiểu Nhu cùng một phe, vội lên ngăn cản 'tiểu y tiên tà ác'. "Đừng đánh nhau, đừng đánh nhau..." Tần Phong thấy ba nàng sắp choảng nhau, vội đứng một bên can ngăn. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt 'ý nan bình' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi, nhận được 10 vạn điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng ký chủ làm sơ luyến tiểu sư muội của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại tức giận, nhận được 20 vạn điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng ký chủ dạy hư 'mệnh định chi nhân' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!] "Ai dạy hư cơ!?" Tần Phong lập tức không vui, khẳng định mình không hề dạy hư Hữu Dung. "Tần đại ca!" Tiểu Nhu thấy không ngăn nổi Hữu Dung, tội nghiệp nhìn Tần Phong. "Ngoan, không khóc..." Tần Phong xót xa ôm Tiểu Nhu, nhưng chẳng hề có ý định ngăn Hữu Dung.

Tuyệt đối không phải vì điểm số của Tiểu Nhu và Mộ Dung Tĩnh cộng lại không bằng Hữu Dung, cũng không phải hắn thích xem Hữu Dung vác cuốc vận động, mà là hắn không muốn mấy gốc dược liệu ảnh hưởng đến tình chị em của họ. "Tần sư huynh, huynh cũng không quản đi!" Mộ Dung Tĩnh nhịn không nổi nữa sắp ra tay rồi. "Đừng giận!" Tần Phong luyến tiếc thu hồi ánh mắt, an ủi: "Mấy thứ này chỉ là thiên tài địa bảo thường thấy thôi, không cần vì chúng mà sứt mẻ tình cảm, ta đã chuẩn bị quà cho Tiểu Nhu rồi." "Quà sao?!" Tiểu Nhu ngẩng đầu lên, rõ ràng không cưỡng lại được sự cám dỗ của quà tặng. "Đúng vậy!" Tần Phong phẩy tay triệu hoán Sơn Hà Xã Tắc Đồ, lấy ra ngọn tiên sơn tổ truyền bên trong.

Tuy tiên sơn này chưa bằng một phần hai mươi của Bạch Ngọc Kinh, nhưng tiên khí trên đó còn nồng đậm hơn cả chủ phong của Bạch Ngọc Kinh, đặc biệt là thiên tài địa bảo trên đó khiến ai nấy đều phải kinh hô. "Trời ạ!" Mộ Dung Tĩnh che miệng kinh ngạc.

Dù là tiểu công chúa nhà Mộ Dung, nàng cũng chưa từng thấy nhiều thiên tài địa bảo như vậy, mỗi một gốc đều có thể gây ra một cuộc huyết chiến. "Mẹ ơi!" Hữu Dung cũng dừng cuốc, kinh ngạc: "Tiểu y tiên nào có thể chịu nổi thử thách này cơ chứ!?" 'Ầm đoàng!!' Khi mọi người đang bị tiên sơn thu hút, trên chủ phong đột nhiên bùng phát một luồng kim quang tận trời. "Đây là hơi thở của Tiểu Bạch!!" Tần Phong quay đầu lại, biết Tiểu Bạch sắp xuất hiện...

Chú thích: Con thỏ này mai nghỉ nên tối nay định ngủ sớm, sáng mai dậy bổ sung, thấu hiểu vạn tuế... "Chuyện gì vậy?!" Hữu Dung và mọi người nghe thấy tiếng động cũng đồng loạt quay lại.

Một luồng kim quang rực rỡ xông thẳng lên mây, như kim long phá vân, hào quang chói lọi khiến nhật nguyệt tinh thần đều lu mờ.

Tiếp đó, tiên khí bốn phía bắt đầu sôi trào, như sóng triều cuồn cuộn đổ về chủ phong, tạo thành một vòng xoáy năng lượng khổng lồ.

Nơi nó đi qua, cỏ cây đều rạp xuống, cát bụi bay mù mịt, cuồng phong gào thét. "Động tĩnh hơi lớn nha!" Tần Phong lẩm bẩm, sau đó nhanh chóng kết thủ ấn.

Bạch Ngọc Kinh lập tức lóe lên những đạo quang mang tinh thần, hình thành một trận pháp khổng lồ che đậy động tĩnh do Tiểu Bạch gây ra.

Sau đó, hắn không ngừng tay triệu hoán hai con sư tử đồng tới, đặt chúng canh giữ ngọn tiên sơn tổ truyền để ngăn 'con thỏ nào đó' và 'y tiên nào đó' ăn vụng. "Đây là đề phòng ai vậy chứ?!" Hữu Dung lập tức không vui, nghi ngờ Tần Phong đang phòng mình.

Trái ngược với Hữu Dung, Tiểu Nhu lại vui mừng khôn xiết, còn chủ động kiễng chân hôn nhẹ lên má Tần Phong một cái. "Đúng là đồ ngốc!" Mộ Dung Tĩnh trợn tròn mắt, thầm khinh bỉ trong lòng.

Nhìn thì có vẻ Tần Phong tặng tiên sơn cho Tiểu Nhu, nhưng thực chất giống như tìm được một người làm vườn miễn phí hơn. 'Ầm đoàng!!' Trong Bạch Ngọc Kinh, phong vân biến đổi.

Tử Diên mở Luyện Yêu Hồ Lô, thân ảnh Tiểu Bạch từ từ bay lên trong ánh kim quang, hơi thở của Không Gian và Thôn Phệ đại đạo đan xen lan tỏa.

Phía xa trên mấy ngọn tiên sơn, đám phi cầm tẩu thú đều cảm nhận được yêu khí cường đại này, đồng loạt nhìn về với vẻ kính sợ.

Nhưng khi thấy đó là 'Rabbit Queen', vẻ kính sợ biến mất, chúng bắt đầu rên rỉ kinh hoàng, chạy loạn xạ như ruồi mất đầu. "Hình như không có thay đổi gì mấy nhỉ!" Tần Phong nhìn Tiểu Bạch giữa không trung, tạo hình không khác trước khi luyện hóa là mấy.

Vẫn là bộ đồ lông trắng, dáng người như khúc xúc xích không cổ, trên đầu vẫn mọc mầm đậu nhỏ.

Điểm khác biệt duy nhất là hơi thở huyết mạch nồng đậm hơn trước nhiều.

Nếu nói trước đây huyết mạch của nó chỉ là vô hạn tiếp cận Thái Âm Tiên Thỏ, thì hiện tại đã hoàn mỹ không chút tì vết, thậm chí huyết lực còn nồng đậm hơn cả Thái Âm Tiên Thỏ trong truyền thuyết. "Là Tiểu Bạch!" Các 'vợ nhỏ' trên Bạch Ngọc Kinh nghe tiếng động đều chạy ra. 'Chíu!

Chíu!' Tiểu Cửu Bảo cũng tỉnh lại, phát ra tiếng hạc minh trong trẻo. "Biết rồi!" Tử Diên nghe tiếng bên trong Luyện Yêu Hồ Lô, lại kết ấn thả nó ra.

Tuy nhiên, động tĩnh tiến hóa của Tiểu Cửu Bảo rõ ràng không mạnh bằng Tiểu Bạch. "Thỏ ta đã trở lại!" Tiểu Bạch mở mắt hét lớn, yêu khí khủng khiếp bạo phát. 'U u...' Đám thú rừng nghe thấy tiếng Tiểu Bạch càng thêm hỗn loạn, vội vàng tự đào hố chôn mình tại chỗ, sợ bị con 'Thỏ Diêm Vương' này nhìn trúng. "Yêu khí nồng đậm quá!" Hoa Linh và Ngọc Tuyết không kìm được kinh hô, cảm nhận rõ sự thay đổi của Tiểu Bạch.

Chương 1716

Đừng nhìn thân hình nó không đổi, nhưng lợi ích nhận được rõ ràng nhiều hơn họ, không chỉ huyết mạch được tinh lọc mà tu vi cũng đột phá Thái Ất Kim Tiên sơ giai.

Đặc biệt là hơi thở đại đạo trên người nó sắp đuổi kịp tên biến thái Tần Phong rồi, rõ ràng là đã dung hội quán thông các loại buff. "Đúng là chủ nào thỏ nấy!" Đám nữ nhân nhìn Tiểu Bạch, ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Tuy lúc mới xuất hiện Tiểu Bạch đã có huyết mạch Thái Âm Tiên Thỏ, nhưng thành tựu tương lai cao nhất cũng chỉ là phi thăng Tiên giới làm một Yêu Vương.

Nhưng từ khi gặp Tần Phong, vận mệnh đã thay đổi một trời một vực, không chỉ dùng thẻ tre Thánh nhân làm chiếu ngủ, có thiên tài địa bảo ăn không hết, mà còn có được mầm non của hai đại đạo Không Gian và Thôn Phệ, có thể bám càng Tần Phong hưởng ké kinh nghiệm mọi lúc mọi nơi.

Giờ đây huyết mạch lại được tinh lọc hoàn mỹ, tương lai của nó có vô hạn khả năng.

Lúc này, Tiểu Bạch không rảnh để ý tới đám nữ nhân, nó đang dáo dác tìm kiếm Tần Phong, định chạy lại nũng nịu đòi mấy củ cà rốt. "Tìm thấy rồi!" Tiểu Bạch thấy Tần Phong thì mừng rỡ, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy có gì đó sai sai.

Nó cảm nhận rõ sự thay đổi của Tần Phong, đặc biệt là Thánh nhân kiếm ý ẩn chứa trong cơ thể y khiến nó có cảm giác mình sắp thành 'thỏ kho tàu'.

Nhưng vận mệnh lại trêu đùa 'con thỏ khổ mệnh', chưa kịp thoát khỏi nỗi buồn sai lệch cảm giác, nó đã phát hiện 'ổ thỏ' của mình lại bị co rút. "Mất rồi?

Mất rồi?

Sao lại mất nữa rồi!" Tiểu Bạch cảm thấy trời sập đến nơi, không tin nổi mà kiểm tra mấy lần.

Sau khi xác nhận tiền tiết kiệm trong ổ thỏ lại mất đi một nửa, nó mới chấp nhận thực tế mà gào khóc thảm thiết. "Oa, tiền nhỏ của thỏ ta..." Tiểu Bạch nằm bò ra đất khóc xé lòng, không thể chấp nhận việc tài sản của mình lại hụt đi một nửa. "Sao thế này?!" Tần Phong như một người cha già, vội vàng chạy lại quan tâm. "Mất rồi, tiền của thỏ ta lại mất rồi!" Tiểu Bạch như tìm được bến đỗ, nhào vào lòng Tần Phong khóc lớn. "Ách..." Đám nữ nhân vừa nghe Tiểu Bạch nói mất tiền, lập tức chột dạ, ánh mắt né tránh.

Dù họ không trực tiếp đi đào ổ thỏ, nhưng số bảo bối lấy ra từ đó cơ bản đều được dùng để luyện chế thượng phẩm tiên khí cho họ cả rồi. "Ngươi xem ta nói có sai đâu?!" Tần Phong không những không an ủi mà còn giáo huấn: "Trẻ con không được mang nhiều tiền trên người, ngươi xem ngươi đã đánh rơi tiền bao nhiêu lần rồi?!" "Hay thật, đúng là không biết xấu hổ!" Đám nữ nhân thầm mắng Tần Phong không phải con người, nhưng miệng lại phụ họa: "Trẻ con thường hay vứt đồ lung tung, mang nhiều tiền không tốt đâu!" "Thỏ ta không có vứt đồ lung tung!" Tiểu Bạch đầy ủy khuất: "Thỏ ta luôn để chúng trong không gian, chưa từng lấy ra bao giờ..." "Còn nói không à!" Tần Phong nghiêm giọng ngắt lời: "Lần trước nói mất Vô Thượng Thiên Thư, kết quả chúng ta tìm nửa ngày mới thấy trong ổ của ngươi đấy thôi." "Ừm, ừm, ừm!" Đám nữ nhân đứng cùng phe với Tần Phong, gật đầu lia lịa chứng minh.

Họ còn không quên lấy Vô Thượng Thiên Thư ra trước mặt Tiểu

Bạch để nó tự xem mình 'vứt đồ lung tung' thế nào. "Ở trong ổ?!" Tiểu Bạch đứng hình, đầu đầy dấu hỏi chấm.

Dù nó thường xuyên dùng quyển sách đó làm chăn nhỏ, nhưng mỗi lần dùng xong đều thu vào không gian riêng, chưa bao giờ để rời khỏi tầm mắt, sao có thể rơi trong ổ được chứ?! "Ta đều là vì tốt cho ngươi thôi!" Tần Phong giáo huấn như cha già: "Sau này có tiền nhất định phải để ta giữ hộ, chẳng lẽ ta lại tham ô tiền của ngươi chắc?!" "Sao hắn có thể mặt dày nói thế nhỉ!" Đám nữ nhân thầm nhủ, nhất thời không biết ai mới là kẻ 'súc sinh' thật sự...

Lúc này, trong khi Tần Phong đang nghĩ cách lừa tiền trẻ con thì Ẩn Môn - thế giới mà hắn tìm mãi không ra - đã chú ý đến hắn.

Đại sư huynh của Ẩn Môn là Trình Vận đang quỳ một gối trước một căn nhà tranh. "Sư tôn, người gọi đệ tử?!" Trình Vận không dám lơ là, cung kính hành lễ. "Loạn, quá loạn rồi!" Từ trong nhà tranh truyền ra giọng nói già nua đầy nghi hoặc của môn chủ Ẩn Môn: "Hiện tại thiên cơ đã hoàn toàn rối loạn, mà lại bị một người quấy nhiễu đến mức này." "Một người?!" Trình Vận kinh hãi: "Kẻ nào có thể dùng sức một mình làm loạn thiên cơ cơ chứ!?" "Tiên Minh, Tần Phong!" Giọng nói trong nhà tranh lại vang lên xa xăm: "Bất cứ nơi nào có biến động đều có bóng dáng của hắn, hắn như thể sinh ra để mang đến loạn lạc, đúng là một tai họa thiên sinh!" "Tiên Minh Tần Phong?!" Trình Vận nhíu mày: "Chính là kẻ thù cướp vợ mà tiểu sư đệ Phương Trường thường nhắc tới sao?!" "Không sai, chính là hắn!" Môn chủ Ẩn Môn không có ý định ra ngoài, tiếp tục nói: "Một kẻ đáng lẽ phải chết từ lâu, vậy mà giờ đây không chỉ vận mệnh thay đổi, mà còn trở thành biến số lớn nhất trong thiên địa này." "Biến số?!" Trình Vận lập tức hỏi: "Ý sư tôn là muốn đệ tử đi tiêu diệt biến số Tần Phong này, để trật tự thiên địa trở lại quỹ đạo?!" "Không!" Môn chủ phủ định: "Tần Phong có thể sống sót chứng tỏ hắn đã phá cục thành công, Đại Đạo cũng sẽ dành cho hắn một tia sinh cơ, chúng ta mạo hiểm ra tay sẽ bị Đại Đạo phản phệ." "Vậy phải làm sao?!" Trình Vận sốt ruột: "Nếu cứ để mặc Tần Phong làm loạn thiên cơ, chẳng lẽ trật tự thiên địa sẽ sụp đổ hoàn toàn sao?!" "Đừng lo lắng!" Môn chủ thong thả: "Thiên địa đại kiếp sắp đến, thiên mệnh chi nhân ứng kiếp mà sinh, chúng ta có thể mượn tay người thiên mệnh để diệt trừ biến số này, đưa trật tự trở lại bình thường." "Sư tôn đang nói đến tiểu sư đệ?!" Trình Vận lộ vẻ khó xử: "Nhưng tiểu sư đệ đang cảm ngộ Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết, trong thời gian ngắn e rằng không thể xuất quan." "Kiếp của sư đệ con chưa đến!" Môn chủ lại nói: "Hắn vốn dĩ nghìn năm sau mới bái nhập Ẩn Môn, nhưng vì biến số Tần Phong mà mọi chuyện bị đẩy sớm lên, ngay cả Lâm Tam và Diệp Thần của Tiên Minh cũng phi thăng sớm, hiện tại Tiên giới không chỉ có một vị thiên mệnh chi nhân đâu." "Lâm Tam và Diệp Thần?!" Trình Vận lại nhíu mày: "Theo tin đồn đệ tử nghe được, Lâm Tam và Tần Phong thân thiết như anh em mặc chung quần, muốn hắn diệt Tần Phong là không thực tế.

Còn Diệp Thần tuy đối đầu với Tần Phong nhưng thực lực cá nhân kém xa, đệ tử cảm giác nếu Diệp Thần đối đầu với Tần Phong, chưa đầy nửa nén nhang Tần Phong đã quỳ xuống đất... xin Diệp Thần đừng chết rồi." "Con quên rồi, còn một vị nữa!" Môn chủ mở lời: "Người ứng kiếp lần này là Long Ngạo Thiên của Chiến Thần Điện!" "Long Ngạo Thiên?!" Trình Vận không hề vui mừng mà lại lo lắng: "Sư tôn, dù Long Ngạo Thiên là thiên mệnh chi nhân, được xưng tụng là đệ nhất nhân Tiên giới, nhưng thủ đoạn của Tần Phong thực sự thần quỷ khôn lường.

Nghe nói hắn đã giao thủ với Tần Phong hai lần, không những không giết được mà còn chịu thiệt thòi lớn." "Họ đã giao thủ rồi sao?!" Môn chủ Ẩn Môn im lặng một lúc, sau đó nghi hoặc: "Thật kỳ lạ, sao Tần Phong lại biết Ngũ Sắc Thần Quang?

Còn Vô Thượng Thiên Thư vốn thuộc về Long Ngạo Thiên, sao lại bị Tần Phong nẫng tay trên mất rồi?!" "Sư tôn!" Trình Vận không nhịn được hỏi: "Chúng ta nên làm gì bây giờ, có cần đích thân ra tay không?!" "Không cần!" Môn chủ Ẩn Môn vẫn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng, thong thả nói: "Cục diện hiện tại tuy loạn nhưng chưa đến mức Ẩn Môn phải ra mặt, trước tiên hãy trợ giúp Long Ngạo Thiên một chút, để hắn nhanh chóng khôi phục trạng thái đỉnh phong." "Rõ!" Trình Vận nhận lệnh, ôm quyền đứng dậy lui ra. "Hy vọng biến số này đừng biến đổi thêm nữa!" Môn chủ Ẩn Môn lẩm bẩm thêm vài câu, sau đó nhà tranh trở lại im lìm. "Hắt xì..." Tần Phong đang định lừa tiền trẻ con bỗng rùng mình một cái.

Tiếp đó, tim hắn đập nhanh, cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu nhắm vào.

Hơn nữa cảm giác lần này không giống như cảm giác chột dạ khi đi làm 'Tào tặc' bị bắt, mà là cảm giác tính mạng có thể mất bất cứ lúc nào, một sự bất lực như khi 'đánh ốc vít' mà không thể kháng lại vận mệnh.

Nhưng ngẩng đầu nhìn quanh một lượt, hắn vẫn không thấy gì. "Chuyện gì vậy?!" Tần Phong nhíu mày lẩm bẩm, không còn tâm trạng trêu chọc Tiểu Bạch nữa.

Hắn cầm lấy Vô Thượng Thiên Thư, nhảy lên dưới gốc cây Bồ Đề cổ thụ trên chủ phong, sau đó gọi hệ thống mở hào quang ngộ tính vạn lần.

Dù không biết cảm giác bất an đó từ đâu tới, nhưng nhanh chóng nâng cao thực lực bản thân tuyệt đối là cách hiệu quả nhất để đối phó với sự cố bất ngờ.

Hơn nữa Tiên giới sắp dấy lên một cơn bão bất động sản động phủ, những gì cần sắp xếp đều đã xong, hắn không cần phải thân hành mọi việc nữa, chính là lúc để nâng cao thực lực, chờ xuất quan sẽ cầm liềm đi thu hoạch đám 'hẹ'.

Trước khi chính thức bế quan, hắn còn gửi một bản vẽ cho thủy tổ Tần gia, trên đó là mô hình phi thuyền động lực mà hắn nói, để thủy tổ chế tạo bộ phận năng lượng. "Ta không tin là không ngộ ra được!" Tần Phong bàn giao xong xuôi, tung Vô Thượng Thiên Thư lên không trung.

Dưới sự gia trì của cây Bồ Đề và hào quang vạn lần, cơ thể hắn run lên, linh đài lập tức trống rỗng, thấp thoáng thấy những văn tự hiện lên trên Vô Thượng Thiên Thư.

Sau đó hắn ngồi xếp bằng dưới gốc cây Bồ Đề, chính thức bước vào trạng thái tu luyện. "Bệ hạ sao vậy?!" Tử Diên và mọi người nhìn nhau, không biết Tần Phong chịu kích động gì.

Trước đây y chưa bao giờ chủ động tu luyện như thế này, toàn là lấy danh nghĩa 'cùng nhau tiến bộ' để 'đẩy xe' thôi. "Chủ ngân của thỏ ta bắt đầu tu luyện rồi!" Khác với sự nghi ngờ của đám nữ nhân, Tiểu Bạch lập tức chạy tới hưởng ké kinh nghiệm.

Nó thành thạo lấy chiếc chiếu nhỏ của mình ra, trải cạnh Tần Phong, chổng mông lên làm tư thế ngủ sấp kinh điển.

Chương 1717

Chưa đầy ba giây tiếng ngáy đã vang lên, chưa đầy năm giây đã ngủ sâu, mười giây thì bong bóng mũi bắt đầu phập phồng, hai mươi giây nước miếng đã chảy dài.

Vô Thượng Thiên Thư từ trên không từ từ rơi xuống, vừa vặn đắp lên người nó. "Nó không phải vừa mới ngủ dậy sao?!" Tử Diên nhìn Tiểu Bạch ngủ say như chết, cực kỳ nghi ngờ nó là Thần Ngủ chuyển thế.

Theo sự nhập định của Tần Phong, Tiên giới cũng đón một thời kỳ hòa bình, và dưới sự thúc đẩy của ngành bất động sản động phủ, một làn sóng bùng nổ kinh tế nổ ra, các thế lực lớn kiếm được bộn tiền.

Thời gian thấm thoát, trăm năm trôi qua.

Dưới gốc cây cổ thụ của Hoang Cổ Tần gia, quanh thân Tần Hạo dâng trào một luồng khí tức cường hãn, vô số phù văn kim sắc vờn quanh... "Chính là lúc này, phá cho trẫm!" Tần Hạo đột nhiên mở mắt ra, bắn ra một luồng ánh sáng lăng lệ.

Chỉ thấy quanh thân hắn hiện lên từng phiến tinh quang rực rỡ, ngay sau đó ngưng tụ ra mấy trăm đạo hư ảnh Long Tượng khổng lồ.

Ô!!

Ngao!!

Tinh quang cuộn trào, Long Tượng chấn thiên địa.

Tiếng gào thét của mấy trăm con Long Tượng khiến thiên địa rung chuyển dữ dội, linh khí thiên địa càng điên cuồng rót vào hư ảnh Long Tượng, khiến chúng dần dần ngưng luyện lại, tỏa ra khí tức cổ xưa thương tang. "Không tệ, sức mạnh của ba trăm Long Tượng!" Một giọng nói như mộng như thực truyền đến, chính là từ cây cổ thụ vẹo cổ phía sau.

Ban đầu nó ước tính với thiên phú của Tần Hạo, trong vòng trăm năm tối đa chỉ ngưng tụ được sức mạnh của một trăm Long Tượng, nhưng không ngờ đột nhiên có huyết mạch phản phệ ngược lại, khiến Tần Hạo trực tiếp kích hoạt huyết mạch Vu tộc.

Cộng thêm thiên phú khủng bố vốn có, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi, cư nhiên đã ngưng tụ được ba trăm Long Tượng chi lực. "Hô hô!" Tần Hạo thở ra một hơi trọc khí, bình phục khí huyết đang kích động nói: "Tiền bối, người từng nói nếu đột phá một trăm Long Tượng chi lực, sau khi phi thăng có thể một bước vào Kim Tiên, hiện tại vãn bối ngưng tụ được ba trăm Long Tượng chi lực, phi thăng xong có thể đột phá đến cảnh giới nào?!" "Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!" Cây vẹo cổ khẳng định đáp: "Chỉ cần ngươi phi thăng lên Tiên giới, hấp thụ đủ Tiên khí để đúc Tiên thể, vậy thì có thể trực tiếp đột phá đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong." "Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong sao?!" Tần Hạo có được đáp án, đứng dậy nhìn bầu trời lẩm bẩm: "Ca ca, chúng ta sắp gặp lại rồi, hy vọng huynh đừng để đệ đệ thất vọng nhé!" "Phụ hoàng!" Một tiếng cười như chuông bạc vang lên.

Chỉ thấy một tiểu loli phấn điêu ngọc trác, chạy đôi chân ngắn cũn cỡn lao về phía Tần Hạo.

Nàng mặc một chiếc la quần màu hồng nhạt, gấu váy thêu những bông hoa tinh xảo theo động tác của nàng khẽ đung đưa, bên eo thắt một dải lụa xanh nhạt, phác họa vòng eo thon nhỏ.

Trên cổ đeo một chiếc khóa trường mệnh bằng vàng, khiến vẻ quý khí thanh lịch lộ ra một chút đáng yêu.

Đôi mắt linh động như chứa cả tinh hà rực rỡ, đôi môi nhỏ nhắn không tô mà đỏ như đóa hoa kiều diễm ngày xuân.

Trên đầu cài vài đóa châu hoa tinh tế, mái tóc đen nhánh như mực tung bay theo gió, thêm vài phần tinh nghịch, da dẻ như tuyết, mịn màng như ngọc mỡ cừu. "Khả Nhi!" Tần Hạo thấy tiểu loli chạy tới, lập tức lộ ra nụ cười từ ái của người cha già.

Người đến không phải ai khác, chính là con gái bảo bối của hắn và Giang Linh, cũng là tiểu công chúa tôn quý nhất Đại Tần, tên là Tần Khả Nhi!

Tuy nhiên khi thấy cậu bé phía sau nàng, nụ cười cưng chiều trên mặt hắn liền biến mất, thay vào đó là vẻ uy nghiêm của một người cha.

Sau lưng Tần Khả Nhi còn có một cậu bé tầm tuổi đó.

Dáng người cậu bé hiên ngang, tuy chưa hoàn toàn nảy nở nhưng đã toát ra vẻ uy nghiêm bẩm sinh, trong đôi mắt sáng ngời lấp lánh sự thông tuệ và kiên nghị.

Trên người mặc một chiếc cẩm bào đen thêu hình rồng bốn móng bằng chỉ vàng tinh xảo, eo thắt đai ngọc, càng tôn lên khí chất cao quý.

Đứa bé này cũng là con của hắn và Giang Linh, là Nhân Hoàng đời thứ ba của Đại Tần, tên là Tần Thù!

Đúng vậy!

Giang Linh mang thai long phụng thai!

Tuy nhiên hai anh em trong bụng mẹ rất hòa thuận, không có chuyện anh đánh em dẫn đến hiện tượng kỳ quặc là chênh nhau ba tuổi. "Bái kiến phụ hoàng!" Tần Thù đi đến trước mặt Tần Hạo, hào phóng hành lễ. "Tiểu Thù!" Tần Hạo đầy mặt uy nghiêm nói: "Vi phụ sắp phi thăng rồi, sau này con chính là Nhân Hoàng đời thứ ba của Đại Tần." "Khả Nhi không muốn phụ hoàng phi thăng đâu!" Tần Khả Nhi đầy vẻ luyến tiếc, đôi mắt đẹp đẫm lệ. "Phụ hoàng!" Tần Thù kinh hãi, vội vàng quỳ xuống nói: "Nhi thần còn nhỏ tuổi, e rằng khó đảm đương trọng trách, xin phụ hoàng tiếp tục chủ trì đại cục!" "Con không cần lo lắng!" Tần Hạo từ ái xoa đầu con gái bảo bối, lại dặn dò: "Tuy trong trăm năm này, không ít đệ tử Tần gia đã phi thăng Tiên giới, nhưng có mấy kiện thần khí đại bác của con để lại, đủ để con trấn áp cả Hoang Cổ.

Việc chính sự không quyết được có thể tìm Thái sư, lão gia hỏa đó sống thêm mấy chục năm nữa không thành vấn đề." "Nhưng mà..." Tần Thù ngập ngừng muốn nói thêm. "Không có nhưng nhị gì hết!" Tần Hạo trực tiếp ngắt lời: "Trẫm đã tu luyện Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính đến mức ba trăm Long Tượng chi lực, đã đạt tới giới hạn mà Hoang Cổ có thể chịu đựng rồi, nếu không phi thăng, Hoang Cổ e rằng sẽ sụp đổ." "Khả Nhi không muốn xa phụ hoàng!" Tần Khả Nhi nức nở, ôm chặt lấy Tần Hạo không buông. "Khả Nhi!" Một giọng nói dịu dàng vang lên.

Giang Linh diện cẩm phục lộng lẫy đi tới, không còn vẻ linh động hoạt bát của trăm năm trước, thay vào đó là vẻ ung dung quý phái, phong vận vẫn còn. "Mẫu hậu, con không muốn phụ hoàng đi!" Tần Khả Nhi ấm ức sà vào lòng Giang Linh. "Ngoan, không khóc!" Giang Linh vuốt tóc con gái an ủi, ngẩng đầu hỏi: "Quyết định rồi sao, thật sự phải độ kiếp phi thăng Tiên giới?" "Phải!" Tần Hạo bất đắc dĩ nói: "Thực ra từ mười mấy năm trước đã phải phi thăng rồi, nhưng hài tử mới sinh không thể đăng cơ, nên mới áp chế thêm mười mấy năm, hiện giờ thực sự không áp chế nổi nữa." "Thần thiếp biết rồi!" Giang Linh có chút buồn bã nhưng vẫn hiểu chuyện nói: "Bệ hạ yên tâm, thần thiếp sẽ ở nhà hảo hảo tu luyện, mười năm sau sẽ phi thăng Tiên giới đoàn tụ với bệ hạ." "Được, trẫm đợi nàng!" Ánh mắt Tần Hạo cũng đầy luyến tiếc, tiến lên ôm lấy vợ con.

Còn con trai Tần Thù thì hoàn toàn không chen chân vào được! "Sắp phi thăng rồi!" Ánh mắt Tần Hạo đột nhiên hốt hoảng, nhớ tới Lâm Hồng Đậu từ trên trời rơi xuống.

Năm đó do ca ca hắn định ra chính sách một vợ một chồng, dẫn đến hắn và Lâm Hồng Đậu có duyên không phận, giờ hắn sắp đi Tiên giới, nói không chừng từ nay về sau không bao giờ gặp lại, nên hắn rất muốn đi chào tạm biệt đối phương.

Nghĩ đến đây, Tần Hạo như hạ quyết tâm, an ủi vợ con xong liền sải bước đi về phía cổng Tần gia.

Nhưng chưa kịp bước ra khỏi cửa đã bị cha mẹ đẻ chặn lại. "Con định đi đâu?!" Hiểu con không ai bằng cha, Thạch Trung Ngọc như nhìn thấu Tần Hạo, trực tiếp nói: "Có phải định đi tìm con mụ hát xướng hạ tiện ở Lê Viên kia không?!" "Phụ thân!" Tần Hạo cuống quýt giải thích: "Hồng Đậu không phải hạng người hạ tiện..." "Câm miệng!" Vân Tịch Nguyệt không cần biết Tần Hạo giờ lợi hại thế nào, trực tiếp mắng át đi: "Con mê muội rồi phải không?

Chưa nói đến việc Lâm Hồng Đậu năm đó ám sát anh trai con, chỉ riêng việc Linh Nhi sinh cho con đủ nếp đủ tẻ, con bây giờ đi tìm ả có thích hợp không?!" "Nhi thần..." Tần Hạo vội vàng mở miệng định biện hộ. "Câm miệng!" Thạch Trung Ngọc lại mắng tiếp: "Một con đào hát ở Lê Viên mà con lại coi như bảo bối muốn cưới về nhà, mặt mũi tổ tông mười tám đời Tần gia đều bị con bôi tro trát trấu hết rồi..." "Phụ thân!" Tần Hạo vội vàng giải thích: "Hồng Đậu không phải đào hát, nàng năm đó chỉ là..." "Chỉ là cái gì?!" Vân Tịch Nguyệt ngắt lời: "Chỉ là ngụy trang thành đào hát để ám sát anh trai con chứ gì?!" "Cái này..." Tần Hạo há miệng, không biết nói sao. "Đã làm cha người ta rồi!" Thạch Trung Ngọc hận rèn sắt không thành thép: "Con có thể trưởng thành một chút, biết điều một chút được không?!" "Nhi thần sai rồi!" Tần Hạo đầy mặt ấm ức, không dám mở miệng phản bác nữa.

Chương 1718

Đừng nhìn hắn bây giờ ngưng tụ được ba trăm Long Tượng chi lực, nhìn khắp Hoang Cổ không ai đánh lại, nhưng trước mặt cha mẹ thì chả là cái đinh gì.

Đặc biệt là khi họ gọi thẳng họ tên mình ra, dù có là Vạn Cổ Đệ Nhất Tiên Đế thì linh hồn cũng phải run rẩy theo bản năng. "Haiz!" Thạch Trung Ngọc thở dài bất lực.

Không phải ông có thành kiến với thằng con thứ, cũng không phải nhắm vào nó, mà là không so sánh thì không có đau thương.

Rõ ràng cùng một cha mẹ sinh ra, sao khoảng cách lại lớn như vậy chứ!?

Thời gian thấm thoát trôi qua, vài tháng sau.

Tần Hạo cuối cùng cũng sắp xếp xong xuôi mọi chuyện ở Hoang Cổ, công bố chiếu thư thoái vị, và đích thân tổ chức đại điển đăng cơ cho Tần Thù. "Kỳ hạn trăm năm đã tới, trẫm phải phi thăng thôi!" Trong mắt Tần Hạo lấp lánh ý khí phong phát của thiếu niên, hắn đã chờ đợi khoảnh khắc này từ rất lâu rồi.

Sau đó hắn xuất hiện trên một đỉnh núi, không còn áp chế tu vi nữa, thỏa thích phóng thích khí tức của mình.

Ầm đùng đùng!!

Chỉ thấy bầu trời lập tức tụ tập những tầng mây đen dày đặc, lôi đình vô tận không ngừng lóe lên trong mây. "Lôi kiếp, là phi thăng lôi kiếp!!" Các cao thủ Hoang Cổ lập tức kinh hãi, cảm nhận được sự khủng bố của lôi kiếp này.

Không biết là do thực lực Tần Hạo quá nghịch thiên, hay là do

Nhân Hoàng bị Thiên Đạo không dung thứ, mà lôi kiếp hắn dẫn tới khủng bố đến mức dọa người.

Ầm đùng đùng!!

Bầu trời đột nhiên nứt ra một khe hở sâu thẳm, một đoàn kim quang thần bí hiện ra.

Tiếp theo đó là uy áp Thiên Đạo vô thượng cuồn cuộn đổ xuống từ khe nứt, khiến thế nhân cảm nhận được thế nào là sức mạnh chí cao, Đại Đế trước mặt nó cũng chỉ như lũ kiến hôi yếu ớt. "Một Thiên Đạo mới sinh mà cũng dám cản trẫm!" Ánh mắt Tần Hạo lóe lên tia lăng lệ, phẩy tay lấy ra Miêu Miêu Chùy do Tần Phong luyện chế.

Ầm đùng đùng!!

Tiếng nổ điếc tai vang vọng khắp Hoang Cổ, từng đạo tia chớp như móng gà xé toạc hư không.

Không chỉ chiếu rọi cả bầu trời như ban ngày, mà còn khiến cả thiên địa run rẩy, ngay sau đó lôi kiếp khổng lồ giáng xuống từ mây đen, như lôi long gào thét lao về phía Tần Hạo. "Đến đi!" Khí thế Tần Hạo đã leo lên đến cực hạn, tay cầm Miêu Miêu Chùy trực tiếp lao lên.

Ầm đùng đùng!!

Tần Hạo và lôi kiếp va chạm dữ dội giữa không trung, những gợn sóng khủng bố lập tức lan tỏa khắp thiên địa, hóa thành cơn bão năng lượng quét qua toàn bộ Hoang Cổ. "Mạnh quá!!" Các cao thủ Hoang Cổ chấn động trong lòng, đứng từ xa cũng cảm nhận được dư chấn cực lớn. "Cuối cùng cũng đợi được rồi!" Nguyệt Thần và các lão bài Đại Đế khác cũng bắt đầu hành động.

Nếu Tần Hạo kế thừa tinh thần tổ truyền của Tần gia, bọn họ chắc chắn không dám phi thăng cùng hắn.

Nhưng ngặt nỗi Tần Hạo lại là một đóa hoa khác lạ của Tần gia, đi theo hắn không chỉ an toàn được bảo đảm, mà còn có hắn gánh giúp lôi kiếp phi thăng của Thiên Đạo.

Cộng thêm việc gần trăm năm qua lão tổ và đệ tử Tần gia lần lượt phi thăng, ở Tiên giới e rằng đã đứng vững chân, họ thực sự không tìm được lý do để không phi thăng. "Có đi hay không đây?!" Vũ Lăng Thánh Chủ vẻ mặt do dự, không biết có nên phi thăng hay không.

Tuy hiện tại là thời cơ phi thăng ngàn năm có một, nhưng sau khi lên đó sẽ phải gặp lại tên xấu xa Tần Phong kia, mà với tu vi hiện tại của nàng, e rằng căn bản không thể ngăn cản hắn được nữa. "Sư tôn!!" Vũ Lăng Thất Miêu đầy mặt lo lắng, thực sự là quá muốn được "tiến bộ" rồi. "Thôi bỏ đi!" Vũ Lăng Thánh Chủ thở dài bất lực, cuối cùng vẫn chọn phi thăng cùng. "Bách Hợp, ta đến đây!" Tửu Tiên nhìn lôi kiếp trên trời, khí tức cũng bắt đầu không ngừng tăng lên. "Tướng công, chàng ổn không đấy?!" Lam Ma vác bụng bầu, mặt đầy lo lắng.

Khác với những lão bài Đại Đế khác, nàng định lên Tiên giới sinh con để đứa bé vừa sinh ra đã ở vạch đích, tức là vượt biên trái phép lên Tiên giới, cần Vu tiên sinh một mình gánh chịu toàn bộ lôi kiếp. "Người đọc sách không thể nói mình không ổn!" Vẻ mặt Vu tiên sinh vô cùng nghiêm túc, không hề có ý định rút lui.

Thực ra ông cũng không phải lao lên vô não, hiện giờ phần lớn tinh lực của Thiên Đạo đều dồn vào Tần Hạo, lại thêm nhiều Đại Đế cùng phi thăng như vậy, nên dù ông có gánh một mình cũng không cần lo lắng quá.

Huống hồ năm đó khi "bán" con gái lớn, ông còn có được quyền sử dụng Tiên Sơn.

Nếu thật sự gánh không nổi, ông có thể trốn vào trong Tiên Sơn.

Ầm đùng đùng!!

Một luồng uy áp chưa từng có ập đến, như muốn ép Tần Hạo phải cúi đầu thỏa hiệp. "Trẫm là Nhân Hoàng, chứ không phải Thiên Tử!" Tần Hạo phớt lờ uy áp Thiên Đạo, sống lưng thẳng tắp.

Ngay sau đó phía sau hắn hiện lên hư ảnh của ba trăm Long Tượng, đồng thời phóng ra Diệt Thế Thần Lôi và Cửu Thiên Thần Lôi, bao phủ lên hư ảnh ba trăm Long Tượng như một lớp chiến giáp kiên cố.

Ngao!!

Mu!!

Ba trăm Long Tượng che kín bầu trời ngửa mặt lên trời gầm thét, phát ra những tiếng nổ điếc tai.

Tuy nhiên câu nói "Nhân Hoàng" của Tần Hạo dường như đã hoàn toàn chọc giận Thiên Đạo.

Chỉ thấy mây đen trên tầng không cuộn trào, hình thành một vòng xoáy khổng lồ, một con lôi long còn to lớn hơn đang quẫy đạp bên trong, như muốn chôn vùi Tần Hạo cùng cả Hoang Cổ. "Thiên địa tịnh sinh, vạn vật quy nhất, Đại Đạo Dung Lô!!" Tần Hạo không có ý định thỏa hiệp, bắt đầu điên cuồng buff cho bản thân.

Chương 1719

Chỉ thấy trong đôi mắt đen kịt như mực của hắn thấp thoáng vẻ sắc bén đâm thủng mây xanh, không chỉ quanh thân có những đạo phù văn bao quanh, trên đầu còn huyễn hóa ra một chiếc đỉnh vàng khổng lồ.

Ong!

Ong!

Chiếc đỉnh vàng phát ra tiếng chuông ngân, khiến hư không xung quanh rung động, linh khí thiên địa trong vòng vạn dặm bắt đầu sôi trào, như gặp máy hút bụi bị hút vào trong đỉnh vàng, khiến khí tức của Tần Hạo tăng vọt điên cuồng.

Ầm đùng đùng!!

Thiên Đạo dường như cảm ứng được sự đáng sợ của Tần Hạo, con lôi long gào thét nhanh chóng giáng xuống. "Anh ta có thể chém Thiên Đạo phi thăng, trẫm cũng có thể chém ngươi!" Nghịch tâm của Tần Hạo lúc này bùng phát, tay cầm Miêu Miêu Chùy lao thẳng lên.

Ầm đùng đùng!!

Hai bên va chạm dữ dội trên bầu trời, như thể nổ một vạn quả bom nguyên tử.

Tiếp đó tiếng nổ vang trời dậy đất, năng lượng tuôn trào ra bốn phương tám hướng, hư không bắt đầu vặn vẹo biến hình, mặt đất rung chuyển dữ dội, một cảnh tượng như ngày tận thế đến sớm. "Vãi chưởng, đây có còn là người không vậy?!" Mọi người ở Hoang Cổ run bần bật, sợ giây tiếp theo sẽ biến thành người quay... "Phụ hoàng giỏi quá!" Tần Khả Nhi hào hứng đến đỏ cả mặt, múa tay múa chân cổ vũ cho cha mình. "Quả thực lợi hại!" Tần Thù mặc long bào đen giữ vẻ uy nghiêm của Nhân Hoàng, nhưng đôi bàn tay run rẩy đã tiết lộ nội tâm kích động của cậu.

Cứ ngỡ việc đại bá chém Thiên Đạo phi thăng chỉ là truyền thuyết, không ngờ phụ thân lại đích thân biểu diễn cho xem một lần.

Không chỉ mang lại cho cậu sự chấn động thị giác chưa từng có, mà còn gieo vào tâm hồn non nớt của cậu hạt giống chém Thiên Đạo phi thăng. "Bệ hạ!!" Giang Linh nhìn cảnh tượng tận thế giữa thiên địa, trong lòng không khỏi lo lắng.

Nhưng sự lo lắng của nàng rõ ràng là thừa thãi, chỉ thấy Tần Hạo với tư thế vô địch cưỡng ép đánh nát lôi long, rồi với khí thế không gì cản nổi lao vào hố đen trên bầu trời.

Ầm đùng đùng!!

Thiên Đạo dường như cảm nhận được nguy cơ sinh tử, lôi kiếp vô tận tức khắc bùng nổ trên vòm trời. "Uy nghiêm của Nhân Hoàng, há để Thiên Đạo khiêu khích!" Tần Hạo không có ý định né tránh, thu hồi Miêu Miêu Chùy và nắm chặt nắm đấm.

Ầm đùng đùng!!

Bầu trời lập tức nổi gió mây vần vũ, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội.

Tiếp đó linh khí cuộn trào từ thiên địa điên cuồng hội tụ nén vào nắm đấm, ba trăm Long Tượng che trời lấp đất lúc trước cùng hai loại thần lôi cũng hóa thành năng lượng tụ lại. "Đây chính là Nhân Hoàng đời thứ hai của Đại Tần sao?!" Các phương cao thủ Hoang Cổ xem mà tim đập chân run, cơ thể không ngừng run rẩy.

Cứ ngỡ Tần Hạo chỉ là kẻ đi kèm của Tần gia, có thể trở thành Nhân Hoàng đời thứ hai là nhờ có một người anh trai tốt, nhưng khi tận mắt thấy Tần Hạo ra tay bọn họ mới hiểu ra.

Người ta chỉ là không bằng anh trai mình thôi, chứ không phải không bằng bọn họ! "Hống!!" Tiếng gầm phẫn nộ của Tần Hạo vang vọng thiên địa, như kích hoạt hào quang "buff sức mạnh bằng tiếng hét".

Ầm đùng đùng!!

Một cú đấm vô cùng đơn giản của Tần Hạo phát ra tiếng nổ siêu thanh điếc tai.

Năng lượng hủy thiên diệt địa từ nắm đấm oanh ra, va chạm với lôi kiếp vô tận trên bầu trời, tiếp theo đó là một cơn bão năng lượng khủng bố càn quét thiên địa. "Thành công chưa?!" Mọi người ở Hoang Cổ lập tức nín thở, căng thẳng chờ đợi kết quả.

Sau đó bầu trời như bật đèn cảm ứng âm thanh, nhấp nháy liên tục trong tiếng đôm đốp.

Không biết qua bao lâu, thiên địa khôi phục bình tĩnh.

Mọi người ở Hoang Cổ chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên nhẹ nhõm, như thể một loại xiềng xích nào đó lại bị phá vỡ, từng tia nắng xuyên qua tầng mây chiếu xuống mặt đất, cánh cửa Thiên Môn khổng lồ chậm rãi hiện ra trên vòm trời. "Thành công rồi!!" Các Đại Đế Hoang Cổ không kìm được tiếng reo hò, bị chiến lực của Tần Hạo làm cho kinh ngạc.

Cứ ngỡ năm đó Tần Phong chém Thiên Đạo phi thăng đã trở thành tuyệt xướng, không ngờ chỉ sau trăm năm ngắn ngủi, bọn họ lại một lần nữa được chứng kiến lịch sử, Nhân Hoàng đời thứ hai của Đại Tần lại thành công chém Thiên Đạo phi thăng.

Lúc này —— Trong một ngôi nhà nhỏ ở Giang Nam, Lâm Hồng Đậu đang căng thẳng.

Khi xác nhận Tần Hạo đã chém giết Thiên Đạo thành công, trái tim treo lơ lửng của nàng mới hạ xuống.

Nhưng ngay sau đó nàng liền cảm thấy buồn man mác, thẫn thờ nhìn bóng hình trước Thiên Môn.

Tuy nàng và Tần Hạo có thiện cảm với nhau, cảm thấy đối phương là một nửa của đời mình, nhưng đáng tiếc thiên ý trêu ngươi, hai người kiếp này định sẵn không thể ở bên nhau. "Hồng Đậu!" Tần Hạo như có cảm ứng, trước khi vào cửa đã ngoái đầu nhìn lại.

Nhưng ngay sau đó hắn nhớ tới lời hứa với cha mẹ, cũng như đã hạ quyết tâm, không quay đầu lại sải bước bước vào Thiên Môn.

Và ngay khoảnh khắc Tần Hạo một chân bước vào Thiên Môn, cây vẹo cổ ở tổ địa Tần gia lóe lên một luồng sáng.

Tiếp đó trên cành cây nhanh chóng mọc ra một chiếc lá vàng, theo gió cùng Tần Hạo tiến vào Thiên Môn. "Đi thôi!!" Các Đại Đế Hoang Cổ thấy Tần Hạo đã vào Thiên Môn, cũng lần lượt hóa thành những ngôi sao băng bay vọt lên không trung. "Ta cũng nên đi thôi!" Tam Thu lặng lẽ đặt cuốn Tần sử đang viết xuống, sau đó cũng hóa thành một đạo lưu tinh bay đi. "Chúng ta cũng đi thôi!!" Thiên Quân và Vạn Mã sau trăm năm tu luyện, cuối cùng cũng miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn phi thăng. "Đi hết cả rồi!!" Nhìn từng đạo lưu tinh xé toạc hư không, Thái sư Vô Đạo không khỏi bùi ngùi.

Tuy ông hiện giờ cũng có thể phi thăng Tiên giới, dùng chút tuổi thọ ít ỏi để liều một phen, nhưng đối với ông, việc bồi dưỡng Nhân Hoàng đời thứ ba rõ ràng có sức hút lớn hơn.

Chương 1720

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ chia rẽ Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại và 'từ trên trời rơi xuống' của hắn, nhận được 2 triệu điểm phản diện!" "Từ trên trời rơi xuống?

Nhị đệ sao?!" Tần Phong đang tu luyện dưới cây Bồ Đề, nghe thấy tiếng hệ thống rõ ràng hơi ngẩn ra.

Tiếp đó hắn thử liên lạc với Tam Thu và những người khác, phát hiện việc này trở nên dễ dàng hơn trước nhiều, rõ ràng là đã độ kiếp thành công tiến vào Thiên Môn, hiện đang trên đường tới Tiên giới. "Nói cách khác, Nhị đệ tới rồi!!" Sau khi rút ra kết luận, mắt Tần Phong lập tức sáng lên.

Do trăm năm qua đệ tử Tần gia không ngừng phi thăng, lại đúng lúc bắt kịp làn sóng kinh tế cất cánh ở Tiên giới, cộng thêm đệ tử Tần gia chẳng có gánh nặng đạo đức gì, nên đã tạo ra một lượng lớn nợ nần và nợ xấu.

Hiện giờ đang rất cần một vị "đại thánh gánh nợ" đến giúp họ giải quyết vấn đề này! "Cũng đến lúc phải xuất quan rồi!" Khí tức trong người Tần Phong bắt đầu sôi trào, hắn cũng lôi Thiên Đạo phân thân ra.

Ầm đùng đùng!!

Thiên Đạo phân thân tức khắc vỡ vụn, hóa thành năng lượng thuần khiết quét khắp toàn thân. "Chính là lúc này, phá cho ta!!" Tần Phong bỗng mở mắt, bắt đầu toàn lực vận công xung kích.

Một tiếng "phanh" trầm đục vang lên từ trong người Tần Phong, là tiếng xiềng xích trong cơ thể bị phá vỡ, ngay sau đó một luồng uy áp khủng bố xông thẳng lên trời, kèm theo một cơn bão năng lượng kinh người. "Bệ hạ đột phá Tiên Quân rồi!!" Các nữ nhân trên Bạch Ngọc Kinh nghe thấy động tĩnh, lần lượt quay đầu nhìn về phía cây Bồ Đề.

Tuy Tần Phong từ trăm năm trước đã bắt đầu chế độ tu luyện, nhưng thỉnh thoảng lại bị gọi đi tham gia kế hoạch Nam Thiên Môn.

Hơn nữa hắn cũng không dồn trọng tâm vào tu vi, mà mượn sự thần kỳ của Vô Thượng Thiên Thư, điên cuồng thôi diễn công pháp và thần thông của mình.

Không chỉ đưa ba môn công pháp chủ tu là Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, Luyện Khí Tổng Cương thôi diễn lên tới Đạo giai trung phẩm.

Đến cả Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Hà Kiếm Quyết, Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Thiên Ngoại Phi Tiên, Đại Uy Thiên Long, Tam Sơn Phù Lục, Nhất Khúc Can Tràng Đoạn cùng các võ kỹ khác cũng được thôi diễn lên tới Đạo giai hạ phẩm.

Đặc biệt là Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, càng là đột phá đến tầng thứ ba mươi hai.

Không chỉ có thể tích huyết trùng sinh, mà còn có thể tích huyết thân hóa vạn thiên.

Hơn nữa dưới sự đôn đốc ngày đêm của Như Yên, Uyên tổng trong trăm năm qua liên tục tăng ca, khiến hắn luyện thành Hỗn Nguyên Đạo Thể đến 90%, dung hợp Thương Thiên Bá Thể, Tiên Thiên Kiếm Thể, Đại Vu Chi Thể cùng các thể chất đặc thù khác vào làm một.

Còn lấy Ngũ Hành Đại Đạo làm căn cơ, Thời Gian Đại Đạo làm thân thể, nuôi dưỡng ra Đại Đạo Chi Lực cực hạn. "Mới đột phá Tiên Quân sơ giai thôi sao!" Tần Phong mở mắt thở dài bất lực, phát hiện tu luyện trong thời bình khó quá đi mà... "Thôi bỏ đi!" Tâm thái Tần Phong rất bình ổn, không quá xoắn xuýt.

Khác với đột phá Thái Ất Kim Tiên cần đạt đến Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, đột phá Tiên Quân cần lĩnh ngộ Quy Vũ, chính là sự đột phá về tâm cảnh.

Và sau khi thấy chúng sinh, cuối cùng hắn đã thấy được chính mình.

Giữa thế gian ồn ào náo nhiệt, tìm thấy tia sáng Quy Vũ kia. "Ô ô, ta ngủ ngon quá đi!!" Tiểu Bạch dùng sức vểnh cái mông nhỏ, không quên duỗi hai cái chân trước, làm một cái vươn vai thật dài. "Con thỏ này hình như lại béo lên rồi!" Tần Phong thầm lẩm bẩm trong lòng, sau đó gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ tốn 50 triệu điểm phản diện, đổi thành công một viên Tiên Quân cảnh Căn Cơ Đan!" "50 triệu!!" Tần Phong nghe tiếng hệ thống, lập mã cảm thấy đau lòng.

Đừng nhìn hắn trong trăm năm qua đều tiêu hóa năng lực của bản thân, tu vi chỉ đột phá hai cấp nhỏ, không tốn điểm phản diện đổi Căn Cơ Đan, nhưng việc mở hào quang Vạn Bội Ngộ Tính lại là một khoản chi không hề nhỏ.

Ban đầu tài khoản của hắn có 935.838.210 điểm, hiện giờ đổi xong Căn Cơ Đan cảnh giới Tiên Quân, tài khoản chỉ còn lại 418.734.010 điểm thôi.

Mà vừa nghĩ đến việc mình chỉ còn 400 triệu điểm phản diện, làm tròn một chút là coi như chẳng còn gì, trong lòng hắn cảm thấy một hồi lo âu. "Phải nhanh chóng đi tìm Nhị đệ về thôi!" Tần Phong đầy lo lắng ném viên Căn Cơ Đan vào miệng.

Một viên đan dược xuống bụng, căn cơ lập tức củng cố!

Chỉ thấy Căn Cơ Đan tan ra trong miệng, một luồng năng lượng tinh thuần theo đó tràn vào tứ chi bách hài, ngay sau đó năng lượng đang phập phồng trong người bắt đầu dần bình ổn lại. "Bệ hạ xuất quan rồi!!" Tử Diên nghe thấy động tĩnh, lập tức lên tinh thần.

Kể từ khi Tần Phong bắt đầu chế độ bế quan từ trăm năm trước, tuy thỉnh thoảng cũng sẽ xuất quan một chút, nhưng toàn là vội vội vàng vàng đi Tranh Tiên Chú Phong chỉ đạo kế hoạch Nam Thiên Môn, về xong lại tiếp tục bế quan, cứ như thể cai nàng luôn rồi vậy.

Dẫn đến trăm năm trôi qua, bụng nàng vẫn chưa có động tĩnh gì.

Đặc biệt là khi nghe đệ tử Tần gia phi thăng kể rằng, Tần Hạo ở hạ giới một phát làm luôn được cặp long phụng thai, giờ đã đến tuổi đi mua nước mắm được rồi, khiến nàng tức nổ đom đóm mắt.

Hận không thể lập tức lao lên, trói Tần Phong vào giường, dùng lượng biến để tạo ra chất biến. "Không xong, có nguy hiểm!" Tần Phong mở mắt, nhận thấy không khí có gì đó sai sai.

Hắn vội vàng túm tai thỏ Tiểu Bạch, sau đó hóa thành một đạo kiếm quang vọt thẳng lên trời. "Đáng ghét, lại để hắn chạy mất rồi!" Hữu Dung thấy người chạy mất, tức đến giậm chân.

Cứ ngỡ mình theo Tần Phong sẽ là kịch bản 《Tiên Tố Hậu Ái, từ tiểu y tiên tuyệt mỹ bị đại ma vương tà ác cưỡng chiếm》, nhưng vạn lần không ngờ lại thành 《Thiên Hạ Địa Hạ, tiểu y tiên tuyệt mỹ và đại ma vương hệ cấm dục của nàng》.

Thậm chí dù nàng đã theo yêu cầu của đại ma vương, thẹn thùng nhảy điệu Dao Thái Dương, đối phương vẫn không có ý định "uống thuốc". "Bệ hạ!!" Tiêu Cửu Nương nhìn Tần Phong rời đi, ấm ức đến mức sắp khóc ra nơi.

Mọi người ơi!

Ai hiểu cho không!

Xuất thân từ Hợp Hoan tông như nàng, đến giờ vẫn còn là xử nữ!
"Tần sư huynh cứ thế mà đi sao?!" Vẻ hân hoan trên mặt Mộ Dung Tĩnh tan biến với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chương 1721

Tuy cơn gió lớn cấp tám năm đó khiến nàng kinh hồn bạt vía, nhưng dù sao cũng là người đã được ăn thịt, ăn chay liên tục trăm năm quả thực có chút chịu không nổi. "Tĩnh Tĩnh!" Tiểu Nhu ấm ức bĩu môi, biểu thị mình còn chưa được nếm mùi thịt là gì. "Tất cả là tại ngươi!" Phong Tình tức tối quay sang nhìn Nguyệt Hi.

Giờ con hồ ly lẳng lơ Ngọc Tuyết đã giơ hai tay đồng ý, con mèo máy Hoa Linh cũng nằm phẳng rồi, nhưng ngặt nỗi Nguyệt Hi – con nữ thổ phỉ này lại không đồng ý, hại nàng đến giờ vẫn chưa được đánh dấu mị ma, sống cuộc sống đa thê mỹ mãn trong mơ. "Ơ kìa, ngươi nhìn ta làm gì?!" Nguyệt Hi không thể hiểu nổi nói: "Một tháng được bao nhiêu tiền lương mà khiến ngươi liều mạng tự dâng xác lên như vậy?!" "Đúng thế!" Hoa Linh ngáp một cái nói: "Thay vì đi nịnh bợ gã đàn ông thối tha đó, chẳng thà tìm chỗ nào đó ngủ một giấc thật ngon." "Suốt ngày chỉ biết ngủ, chẳng có chút chí tiến thủ nào hết!" Ngọc Tuyết hận rèn sắt không thành thép nói: "Chúng ta là mỹ nhân hóa hình của Yêu tộc, nghề chính là đi quyến rũ đế vương nhân tộc, ngươi làm thế này là bôi tro trát trấu vào mặt mũi Yêu tộc chúng ta!" "Mất mặt thì thôi!" Hoa Linh biến thành mèo máy, nhảy lên cây Bồ Đề ngủ.

Giờ nàng đã tiến hóa thành Nguyệt Linh Tiên Miêu, không chỉ có thể giúp Tử Diên tu luyện, mà còn là linh vật may mắn của Tiên Tần, dù không vào hậu cung tranh sủng cũng không lo thiếu thức ăn cho mèo.

Tất nhiên là...

Tần Phong mà muốn thì cũng chẳng có cách nào, chân gà không thẳng nổi đùi mà! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ức hiếp 'ý nan bình' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 100 ngàn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ức hiếp hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 100 ngàn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ức hiếp tiểu sư muội thanh mai trúc mã của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200 ngàn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ức hiếp 'định mệnh' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500 ngàn điểm phản diện!" "Ai ức hiếp họ chứ?!" Tần Phong cạn lời, thấy cái hệ thống này ngày càng vô lý.

Hồi trước mình động vào họ thì tính là ức hiếp, giờ mình không động vào họ cũng tính là ức hiếp, đây chẳng phải điển hình của việc bắt nạt người hiền lành sao?!

Nhưng giờ hắn cũng không rảnh để để tâm đến chuyện này, ngoài việc cần thông báo cho đội ngũ chuyên nghiệp làm việc, hắn còn cần đích thân chạy tới Tranh Tiên Chú Phong một chuyến, thông báo cho Thủy tổ Tần gia chuẩn bị quyết toán sổ sách.

Lúc này —— Tin nhắn của Tần Phong đã được gửi đi, đội ngũ chuyên nghiệp cũng đều nhận được thông báo.

Bởi vì trăm năm trước Lăng Tiêu Tiên Đế mở ra mô hình kinh doanh động phủ, lại còn phân quyền xuống cho các thế lực lớn ở Bắc Vực, để họ có thể không cố kỵ gì mà thu đất xây động phủ để bán.

Ban đầu có một số thế lực còn rất cao ngạo, không thèm kiếm loại tiền thất đức này.

Nhưng khi thấy những thế lực khác kiếm bộn tiền và không ngừng lớn mạnh, họ cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, lần lượt gia nhập vào cuộc vui thế kỷ này, cuối cùng thậm chí còn dùng mọi thủ đoạn để thu đất xây động phủ.

Đông Phương tiểu thư thấy mọi người đã vào cuộc gần hết, lại tiến cử Lý Cực lên trước mặt Lăng Tiêu Tiên Đế.

Ban đầu Lăng Tiêu Tiên Đế không thèm ngó ngàng đến kiểu chơi cổ phiếu này, nhưng khi nghe nói mọi người đều cần gửi tiền vào ngân hàng của mình, ông ta lập tức giao toàn quyền việc này cho Lý Cực xử lý.

Và Lý Cực cũng không phụ sự kỳ vọng...

Không chỉ dùng quyền lực Lăng Tiêu Tiên Đế cho để tạo ra Tiên Cổ ở Bắc Vực, mà còn dùng tiền Tần Phong đưa để điên cuồng mua vào cổ phiếu gốc của các thế lực lớn.

Ban đầu các thế lực lớn chỉ là nể mặt Lăng Tiêu Tiên Đế, nhưng không ngờ cuối cùng lại thực sự kiếm được tiền, thế là bắt đầu lần lượt tìm đến Lý Cực yêu cầu gia nhập Tiên Cổ để nâng cao giá trị tông môn của mình.

Lý Cực cũng chẳng từ chối ai, không chỉ đồng ý cho họ gia nhập Tiên Cổ, mà còn điên cuồng mua vào bán ra, thổi giá Tiên Cổ lên đến mức khoa trương cực độ. "Gió nổi lên rồi, Bắc Vực đến lúc phá sản rồi!" Lý Cực nhận được tin nhắn của Tần Phong, đứng dậy nhìn về phía thành phố phồn hoa...

“Sắp thu lưới rồi sao!?” Trần Tổ cũng có mặt, mở miệng hỏi: “Không tiếp tục bào thêm chút mồ hôi nước mắt của đám tu tiên giả lớp dưới kia nữa à!?” “Thôi bỏ đi!” Lý Cực nhìn thành phố phồn hoa, không nhịn được cảm khái nói: “Dạo này chất lượng muội tử ở Yên Hoa hạng ngày càng cao, phố lớn ngõ nhỏ mỗi ngày đều diễn ra mấy trận tranh đấu, có thể thấy đám tu tiên giả tầng lớp dưới đã bị vắt kiệt đến mức không còn giọt dầu nào rồi.” “Có lý!!” Trần Tổ lập tức gật đầu tán đồng: “Mấy năm nay các phương thế lực đã hoàn toàn điên cuồng, vì kiếm lấy tiên tinh, không những không còn điểm dừng đạo đức, mà còn càng lúc càng không từ thủ đoạn.” “Thế nhân đều say, mình ta tỉnh!” Lý Cực nhếch môi nói: “Bọn họ càng điên cuồng thì lúc chúng ta rút vốn rời sàn mới càng khó bị phát hiện!” “Nói không sai!” Trần Tổ cũng lộ ra nụ cười hỏi: “Đợi sau khi chúng ta rút sạch vốn khỏi Bắc Vực, còn có thể sang Nam Vực gặt thêm một mẻ nữa!” “Nam Vực sao!?” Lý Cực lâm vào trầm tư, suy nghĩ xem có nên sang đó vớt một vố không.

Từ khi Long Ngạo Thiên thấy Lăng Tiêu Cung tung ra ‘Tiên Cổ’, liền bắt chước làm theo, tung ra cái gọi là ‘Thần Cổ’.

Ban đầu là giao cho Bạch Nhật quản lý, nhưng sau đó Long Ngạo Thiên vô tình đạt được một đại cơ duyên, không chỉ có thêm một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn có được một gốc Tiên Thiên Linh Căn.

Sau đó dùng gốc linh căn này cứu sống Tâm Ngữ tiên tử, đồng thời giao Thần Cổ cho nàng ta và Tô gia quản lý.

Tuy rằng sau khi Tần Phong biết tin đã lập tức phái Tô Phỉ đi, nhưng sau khi Tô Phỉ đến Nam Vực, không biết là sợ bị Tô gia nhận ra hay vì nguyên nhân gì khác, tóm lại hành tung vô cùng kín tiếng, không ai biết hiện tại cô ta có thể hoàn thành việc gặt hẹ hay không.

Còn Đông Vực... có đám súc sinh Tần gia ở đó, ai cũng đừng hòng sơ múi được miếng thịt nào!

“Bắt đầu rồi sao!?” Tô Phỉ đang ở trong một tiểu viện tại Nam Vực, hiển nhiên cũng đã nhận được thông báo của Tần Phong.

Khác với Lý Cực có Đông Phương tiểu thư phù trì ở Bắc Vực, cô ta ở Nam Vực dựa vào nhân viên của Hắc Băng Đài cài cắm, thành công khống chế được mấy thế lực nhỏ, coi như hoàn thành việc ‘mượn xác lên sàn’ ngay dưới mí mắt của Tâm Ngữ tiên tử.

Hơn nữa còn có lượng vốn khổng lồ Tần Phong đưa cho, giúp cô ta quét sạch tứ phương trong thị trường Thần Cổ ở Nam Vực.

“Tâm Ngữ con khốn tiểu nhân!” Tô Phỉ thần tình ngạo nghễ nói: “Đừng tưởng dựa hơi được Long Ngạo Thiên là có thể làm cái rốn của vũ trụ, bà đây hiện tại cũng là người có cha nuôi làm chỗ dựa đấy.” “Phụ nữ thật đáng sợ!” Ba tên phá hoại Tần Hoài Hà lập tức rụt cổ lại, tim gan cũng bị dọa cho đập loạn nhịp.

Bởi vì Tô Phỉ hiện tại đã không còn là Tô Phỉ của trăm năm trước, không chỉ nhận Tần Phong làm cha nuôi, mà còn khôi phục được tu vi Tiên Vương cảnh.

Tuy trăm năm nay bọn hắn vẫn nỗ lực tu luyện, thỉnh thoảng còn ra ngoài mở hộp mù, nhưng tu vi cũng chỉ mới miễn cưỡng đột phá Kim Tiên sơ giai, căn bản không pháp phản kháng nổi vị cao thủ Tiên Vương cảnh này.

“Có gì mà đáng sợ!?” Đàm Lực nghi hoặc gãi đầu, không hiểu tại sao ba người kia lại sợ Tô Phỉ.

Từ khi Tô Phỉ đến Nam Vực chủ trì đại cục, hắn chưa bao giờ phải lo lắng về tài nguyên tu luyện, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi đã từ Thái Ất Kim Tiên sơ giai đột phá đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Cô ta còn lặn lội đường xa mang đến cho hắn thanh trung phẩm chiến đao do chính tay Tần đa luyện chế.

Tuy đao này không phải thanh chiến đao hắn dùng trước kia, nhưng lại được luyện từ Đại Vu tinh huyết của Tần đa, cầm trong tay chiến đấu có thể khiến hắn trở thành một chiến sĩ Vu tộc thực thụ.

“Đây chính là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc sao!?” Nhậm Hoàn liếc nhìn Đàm Lực, trong lòng tràn đầy hâm mộ ghen ghét.

Ban đầu hắn thấy Tô Phỉ sinh con xong còn cười nhạo Đàm Lực không thể ‘một con cá ăn ba kiểu’, ai ngờ thiếu đi một kiểu ăn cá chuyển vận, Đàm Lực lại có thêm một kiểu ăn cá phú bà mới.

“A di đà phật!” Tam Lộng đại sư chắp tay trước ngực, không nhịn được cảm khái: “Trước kia bần tăng vẫn không hiểu tại sao Bệ hạ cái gì cũng phải học theo Long Ngạo Thiên, bây giờ bần tăng cuối cùng đã hiểu rồi, vẫn là Bệ hạ nhìn xa trông rộng!” “Ừm!” Mộc Tú tán đồng gật đầu.

Trước kia bọn họ vẫn luôn khinh bỉ Long Ngạo Thiên ăn cơm mềm, cũng không hiểu tại sao Tần Phong lại học theo cái thói đó, nhưng bây giờ chuyện của Đàm Lực khiến họ hiểu ra, ăn cơm mềm thật sự có thể giúp người ta bớt phấn đấu cả vạn năm.

Từ chỗ ban đầu là khinh bỉ Long Ngạo Thiên, nghi ngờ Long Ngạo Thiên, cho đến giờ là thấu hiểu Long Ngạo Thiên, và muốn trở thành Long Ngạo Thiên!

“Hắt xì!” Tần Phong vừa đến Tiên Chú Phong thông báo xong, đã không nhịn được hắt hơi một cái.

“Tốt quá rồi!” Thủy tổ Tần gia khi biết tin Tần Hạo phi thăng, hưng phấn đến mức suýt chút nữa phát ra tiếng kêu quái dị.

Phải biết rằng Tần gia bọn họ trong trăm năm qua, dựa vào phúc lợi từ việc ăn cơm mềm của Tần Phong mang lại, đã thành công sáng lập ra Bộ Năng Lượng Tiên Minh.

Hiện tại cứ cách vạn dặm ở Đông Vực lại có một trạm năng lượng để bổ sung nhiên liệu cho phi chu, hơn nữa còn do Tiên Minh bỏ vốn xây dựng.

Họ còn tập hợp một nhóm lớn y tu thành lập Bộ Y Tế, đồng thời đạt thành quan hệ hợp tác chiến lược với Tiền Đa Đa, cứ cách ba trăm mét lại mở một tiệm Đan Bảo Các bán thuốc.

Chương 1722

Mà lỗ lãi của hai dự án này đều do họ quyết định, cho nên từ khi thành lập đến nay vẫn luôn trong tình trạng ‘thâm hụt vốn’, hiện tại đã gây ra sự bất mãn cho các thế lực trong Tiên Minh.

Nếu không phải chỗ dựa của Tần gia bọn họ quá cứng, e rằng đã sớm không chịu nổi áp lực mà bị thanh tra rồi.

Tuy hiện tại vẫn chưa chính thức có lệnh thanh tra, nhưng các thế lực đã sớm âm thầm thu thập chứng cứ, đều muốn từ trên người Tần gia cắn xuống một miếng thịt béo.

“Đến thật đúng lúc!” Nhị tổ Tần gia cũng mặt mày rạng rỡ, chuẩn bị tối nay đi tìm muội tử ăn mừng một trận.

Đừng nhìn bối cảnh Tần gia bọn họ cứng, nhưng Tần Phong vẫn chưa đăng đỉnh đỉnh cao Tiên giới, ít nhiều gì cũng phải tuân thủ quy tắc một chút.

Giống như đánh thiên hạ vậy, hoặc là cùng quần chúng hòa làm một, hoặc là đánh cho quần chúng tan thành từng mảnh.

Nếu không có thực lực tuyệt đối mà cũng không biết tuân thủ quy tắc, e rằng chỉ có kẻ ngốc mới bằng lòng chơi cùng ngươi.

“Lão tổ tông!” Tần Phong mở miệng dặn dò: “Chuyện bên Tiên Minh các người phải khẩn trương lên, ta đi chào sư tôn một tiếng rồi sẽ lên đường đến biên khu Đông Vực đón nhị đệ.” “Không vấn đề!” Thủy tổ Tần gia phất phất tay, biểu thị chuyện này không cần nói nhiều.

Từ khi lão quyết định đi theo Tần Phong về Tiên Minh, lão đã chuẩn bị cho ngày này rồi.

Để Tần Hạo bớt phải chịu khổ, lão không chỉ thường xuyên mang lễ vật đi thăm hỏi những vị đại nhân vật sắp hết thọ nguyên từng giữ chức vụ trung cao tầng trong Tiên Minh, mà còn thành lập Quỹ Trưởng Thành Tu Tiên, chuyên môn giúp đỡ con em của các chấp sự trung cao tầng đương chức.

“Cái đệch!” Tiểu Bạch nhìn qua nhìn lại hai người, rồi lại lấy gương mặt mình ra soi gương, nhất thời không phân biệt được ai mới là kẻ súc sinh thật sự.

“Vậy Phong nhi xin cáo lui trước!” Tần Phong thấy mọi chuyện đã dặn dò xong, rất hiểu lễ nghĩa chắp tay lui xuống.

Ngay sau đó hắn mang theo Tiểu Bạch, xuyên qua các tầng thủ vệ kiểm tra nghiêm ngặt, đi tới khu cấm địa của Tiên Chú Phong.

“Mẹ thỏ ơi, đây chính là kế hoạch Nam Thiên Môn!?” Miệng và mắt Tiểu Bạch dần dần mở to, bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động hoàn toàn...

“Đúng thế, đây chính là kế hoạch Nam Thiên Môn!” Tần Phong gật đầu, cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trong cấm địa của Tiên Chú Phong đang ngủ yên một con quái vật thép khổng lồ, thân hình đồ sộ mang lại một loại áp lực cực mạnh, đừng nói là người, ngay cả Côn Bằng ở trước mặt nó cũng chỉ như một con gà nhỏ.

Còn có hàng chục vạn đệ tử Tiên Chú Phong đang vây quanh cái vật khổng lồ này mà làm việc.

“Ực!” Tiểu Bạch nuốt nước miếng hỏi: “Cái thứ to xác này thực sự có thể bay sao!?” “Tất nhiên!” Tần Phong rất tự tin nói: “Đừng nhìn nó bây giờ đứng yên không động đậy, đợi sau khi kích hoạt nó lên, nó sẽ là một pháo đài không trung vĩnh viễn không rơi rụng.

Đừng nói là Lăng Tiêu Cung hay Chiến Thần Điện trăm năm nay điên cuồng mở rộng quân đội, cho dù quân tinh nhuệ của bọn họ có đông gấp trăm lần cũng không đủ cho nó gặt hái đâu." "Giỏi... giỏi quá!" Tiểu Bạch kinh ngạc há hốc mồm, hồi lâu không khép lại được.

"Tần sư đệ, đệ xuất quan rồi à!?" Đệ tử Tiên Chú Phong nhìn thấy Tần Phong, thi nhau nhiệt tình chào hỏi.

Tuy rằng từ khi kế hoạch Nam Thiên Môn bắt đầu, số lần Tần Phong đi làm ít đến đáng thương, thậm chí còn cần Tây trưởng lão hạ tử lệnh mới chịu vác mặt đến, nhưng phải nói rằng, hạng nhất bảng thiên tư Khí tu đúng là hạng nhất.

Những nút thắt kỹ thuật mà họ không thể vượt qua, Tần Phong không chỉ giúp giải quyết nhanh chóng, mà còn giúp họ chỉ ra rất nhiều vấn đề tiềm ẩn, thậm chí còn đưa ra những kiến nghị chỉ đạo kỹ thuật chuyên nghiệp.

Lâu dần... bọn họ đã bị sự chuyên nghiệp của Tần Phong chinh phục, thực tâm kính nể hắn.

"Đúng vậy!" Tần Phong mỉm cười chào hỏi mọi người, sau đó liền đi tìm Tây trưởng lão xin nghỉ phép.

Rất nhanh sau đó, Tần Phong đã đến một tòa cung điện.

Chỉ thấy trong cung điện khắp nơi đều trải đầy bản vẽ, Tây trưởng lão thì đang bò trên đất diễn toán cái gì đó.

Trước kia cực hạn của Luyện khí sư cũng chỉ là luyện chế một tòa Tiên sơn, hay phức tạp nhất là phối hợp luyện chế Tiên chu.

Nhưng kế hoạch Nam Thiên Môn mà Tần Phong đề xuất không chỉ có thể tích lớn hơn Tiên sơn, mà mức độ phức tạp cũng không phải Tiên chu có thể so sánh được, cho nên để đảm bảo vạn vô nhất thất, Tây trưởng lão đã gần trăm năm không ra ngoài khoe đồ đệ rồi.

“Sư tôn!!” Tần Phong rất hiểu lễ nghi, cung kính hành lễ.

“Sư tôn!!” Tiểu Bạch cũng học theo hành lễ, tỏ vẻ mình là một con thỏ có giáo dục.

“Tiểu tử ngươi cuối cùng cũng đến rồi!” Tây trưởng lão đang trầm tư bị người ngắt lời, vốn định ngẩng đầu bộc phát nộ hỏa, nhưng thấy Tần Phong liền lập tức đổi thành mặt tươi cười, vội vàng đứng dậy tiến tới kéo lấy Tần Phong, chỉ vào bản vẽ nói về những vấn đề gặp phải gần đây.

Do Không Thiên Mẫu Hạm trong kế hoạch Nam Thiên Môn thực sự quá lớn, nên Tần Phong đã đề xuất ý tưởng chia nhỏ ra để luyện chế, cuối cùng mới hội tụ sức mạnh của hàng chục vạn luyện khí sư để kích hoạt nó.

Ban đầu lão cũng thấy ý tưởng này không vấn đề gì, nhưng sau khi kích hoạt sơ bộ mới phát hiện, uy lực so với tưởng tượng chênh lệch một trời một vực.

Nếu như nói Không Thiên Mẫu Hạm trong tưởng tượng toàn lực kích một phát có thể gây sát thương chí mạng cho Tiên Đế, thì hiện tại nó chỉ có thể coi là vô địch dưới Tiên Đế, ngay cả đổi mạng với Tiên Đế cũng không làm nổi.

“Ngươi mau giúp vi sư tìm xem, rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề!?” Tây trưởng lão mặt đầy lo lắng: “Đây là kế hoạch Nam Thiên Môn mà hàng chục vạn đệ tử Tiên Chú Phong chúng ta bận rộn cả trăm năm, tiêu tốn một con số thiên văn tiên tinh mới làm ra được, nếu chỉ có chút uy lực này thì sau này vi sư còn mặt mũi nào đi gặp người khác nữa!?” “Sư tôn đừng vội!” Tần Phong vội vàng trấn an: “Sở dĩ Không Thiên Mẫu Hạm uy lực không đủ, là bởi vì nó được chia nhỏ luyện chế thành hàng trăm ức kiện tiên khí, tương đương với sự hội tụ tấn công của hàng trăm ức kiện tiên khí.

Muốn nâng cao uy lực, chỉ cần khiến hàng trăm ức kiện tiên khí này dung hợp làm một là được.” “Dung làm một thể!?” Tây trưởng lão lập tức rít lên: “Ngươi có biết mình đang nói gì không?

Hiện tại hàng trăm ức kiện tiên khí đều đã luyện chế xong, chúng đều là những thực thể độc lập, ngươi tưởng đây là sắt vụn bỏ vào lò nấu lại chắc!?” “Đúng thế, chính là bỏ vào lò nấu lại!” Khóe môi Tần Phong hiện lên nụ cười kiểu Long Vương, sau đó giơ tay búng một cái. *Tách* một tiếng!!

Chỉ thấy cảnh sắc trong cung điện bắt đầu biến hóa, giống như có người ấn nút tua ngược vậy.

Đầu tiên là Tây trưởng lão lùi lại trạng thái đang bò trên đất diễn toán, rồi lại lùi đến lúc Tây trưởng lão mắng mỏ đệ tử...

Ngay sau đó hình ảnh biến đổi càng lúc càng nhanh, cuối cùng dừng lại ở thời điểm Tiên Chú Phong vừa mới được luyện thành.

“Đây...

đây là sức mạnh thời gian!” Tây trưởng lão mặt đầy chấn động, không dám tin vào mắt mình.

Tuy rằng trăm năm trước Dịch Thiên Cơ đã nói Đại Đạo Chi Ấn thời gian nằm trên người Tần Phong, nhưng vẫn luôn không có ai xác nhận được tính thực hư.

Hiện tại lão cuối cùng đã có thể khẳng định Dịch Thiên Cơ không hổ là đệ nhất thần toán Tiên giới, Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn quả thực nằm trên người đồ nhi Tần Phong của lão, hơn nữa nhìn bộ dạng này còn là đã hoàn toàn chưởng khống được nó.

“Không sai, chính là sức mạnh thời gian!” Tần Phong cũng không có ý định che giấu, lòng bàn tay xòe ra xuất hiện một viên kim ấn.

“Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn...” Tây trưởng lão lập tức trừng mắt kinh hô.

Chương 1723

Ngay sau đó có lẽ nhận thức được điều gì, lão vội vàng ngậm miệng lại, còn chạy nhanh ra đóng cửa phòng, ngó nghiêng xem bên ngoài có ai không.

“Sư tôn không cần căng thẳng!” Tần Phong mặt đầy tự tin cười nói: “Đồ nhi đã dám lấy Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn ra, có nghĩa là lúc này đồ nhi chẳng sợ kẻ nào cướp mất, cũng không ai có thể cướp nó từ tay đồ nhi.” “Mau cất nó đi!!” Tây trưởng lão lập tức xị mặt mắng: “Đừng tưởng hiện tại mình đột phá Tiên Quân là thiên hạ vô địch, Tiên giới đáng sợ nhất chưa bao giờ là đao thật súng thật, mà là đám tiểu nhân âm hiểm núp trong bóng tối kìa.” “Ừm, sư tôn nói đúng!” Tiểu Bạch lập tức điên cuồng gật cái đầu nhỏ, biểu thị bọn nó chính là đám tiểu nhân núp trong bóng tối đó.

Năm đó bọn nó chính là nhờ núp trong bóng tối làm tiểu nhân, không chỉ đào góc tường của Lăng Tiêu Tiên Đế, còn kéo Long Ngạo Thiên xuống khỏi thần đàn, thậm chí còn tạo ra một trận đại chiến suýt chút nữa quét sạch cả Tiên giới.

Hiện tại Hắc Băng Đài đang ẩn mình trong mọi ngóc ngách của Tiên giới, đám Lý Cực cũng đang ngụy trang mài sắc lưỡi liềm.

Chỉ đợi Tần Phong ra lệnh một tiếng là sẽ mở chế độ gặt hẹ, tạo ra một vòng đại chiến Tiên giới mới.

“Được rồi!” Tần Phong bất đắc dĩ cất Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn đi, lại hỏi: “Sư tôn, người thấy có Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn rồi, liệu có thể khiến Không Thiên Mẫu Hạm quay lại trạng thái nấu lại để tái tạo không!?” “Cái này...” Tây trưởng lão suy nghĩ một chút, mắt lập tức sáng rực lên.

Nếu Tần Phong thực sự dùng Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn để truy hồi thời gian, vậy thì có thể khiến những tiên khí đó trở lại trạng thái trước khi ra lò, sau đó chỉ cần triệu tập hàng chục vạn luyện khí sư phối hợp nhịp nhàng, là có thể khiến hàng trăm ức kiện tiên khí tái dung hợp làm một.

“Sư tôn!” Tần Phong lại hỏi: “Người thấy phương pháp này thế nào!?” “Tốt, tốt, tốt!” Tây trưởng lão lập tức kích động: “Phương pháp này của ngươi thực sự quá tuyệt vời, không chỉ có thể hoàn thành kế hoạch Nam Thiên Môn, mà còn có thể đập nát Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung...” “Sư tôn!” Tần Phong thấy Tây trưởng lão đang vui vẻ, vội vàng nói: “Đệ tử lần này tới là muốn xin người nghỉ phép ba mươi năm!” “Xin nghỉ tất nhiên không vấn đề, bao nhiêu...” Tây trưởng lão đang cao hứng, chẳng thèm suy nghĩ liền đồng ý ngay.

Nhưng đột nhiên phản ứng lại, lập tức rống lên chói tai.

“Đa tạ sư tôn!!” Tần Phong vội vàng nói một tiếng cảm ơn, ngay sau đó liền vắt chân lên cổ mà chạy.

“Thằng ranh con kia, đứng lại cho ta...” Tây trưởng lão tức tới mức trợn mắt thổi râu, muốn bắt Tần Phong quay lại làm việc.

Nhưng Tần Phong sau khi đột phá Tiên Quân, tốc độ nhanh đến mức không thể tin nổi, như một tia chớp biến mất trong nháy mắt, ngay cả Tây trưởng lão sở hữu tu vi Chuẩn Tiên Đế cũng không bắt được bóng dáng Tần Phong rời đi.

“Tốc độ nhanh thật!!” Trong lòng Tây trưởng lão chấn kinh, bị thực lực của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Tuy rằng lúc Tần Phong mới vào cửa lão đã phát hiện hắn đột phá Tiên Quân, nhưng nghĩ đến kỷ lục đột phá mà Tần Phong lập ra năm đó, trong lòng cũng không cảm thấy kinh ngạc cho lắm, thậm chí còn thấy tốc độ tu luyện của Tần Phong chậm lại.

Nhưng sau khi Tần Phong lộ một chiêu này, lão phát hiện đồ đệ này vẫn như cũ không đổi.

Vẫn là tên yêu nghiệt hạng 38 năm đó hàng phục Thái Dương Chân Hỏa, tát bay Long Ngạo Thiên, một pháo bắn gục Tiên Đế, một tay trấn áp hai đại thiên kiêu.

Nhưng ngay sau đó lão bắt đầu lo lắng, không phải lo cho an toàn của Tần Phong khi ra ngoài, mà là lo cho sinh linh chư thiên vạn giới.

Bởi vì lão phát hiện mỗi lần Tần Phong ra ngoài đều sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu, hiện tại Tiên giới khó khăn lắm mới yên tĩnh được trăm năm, ai biết lần này hắn ra ngoài lại gây ra họa gì nữa đây!?

"Hắt xì!" Tần Phong nhịn không được hắt hơi một cái, cứ cảm giác lão già kia đang chửi mình sau lưng.

Nhưng vừa nghĩ đến việc mình có kỳ nghỉ tận ba mươi năm, hắn liền chọn tha thứ cho lão già nóng tính đó.

"Chủ nhân!" Tiểu Bạch hỏi: "Tiếp theo chúng ta đi tìm Tần Nhị Đản luôn sao!?" "Từ từ đã!" Tần Phong nghĩ ngợi một lát rồi mới nói: "Tìm nhị đệ về là để làm bia đỡ đạn, hiện tại nó chẳng có chút nộ khí nào, tự nhiên cũng sẽ không mất đi lý trí mà đại náo Tiên Minh, hay là cứ để Quang Thiên dưới danh nghĩa Phó Ngôn Kiệt đi trêu chọc nó một chút đi!" "Có lý!!" Tiểu Bạch lập tức vui vẻ hẳn lên, hận không được tự mình đi trêu chọc Tần Hạo.

Khung cảnh chuyển dời...

Tại điểm phi thăng Hoang Cổ của Tiên giới, mười mấy đạo nhân ảnh từ hư không xuất hiện.

Không chỉ có Nguyệt Thần, Lam Ma, Tửu Tiên, Vũ Lăng thánh chủ – bốn đại mỹ nhân Hoang Cổ, mà còn có Tam Thu, Thiên Quân, Vạn Mã cùng các thành viên đội chuyên nghiệp, cùng với Nhàn Vân Tử, Tiêu Dao Vương, Thảo Nguyên Vương, Vu tiên sinh và các đại đế Hoang Cổ khác.

Nhưng còn chưa kịp để họ nhìn kỹ Tiên giới lấy một lần, đã cảm nhận được một luồng tiên khí nồng đậm đến cực điểm từ lỗ chân lông điên cuồng tràn vào cơ thể.

Tiếp đó bắt đầu du hành khắp tứ chi bách hài, đau đớn khiến họ chỉ có thể nghiến răng kiên trì.

Nhưng theo thời gian trôi qua, cơ thể họ cũng xuất hiện một loạt biến hóa, cơ bắp và xương cốt dần trở nên kiên cường mạnh mẽ hơn, ngũ quan mẫn tuệ hơn trước, tư duy cũng trở nên thanh tỉnh hơn nhiều.

“Đây chính là Tiên nhân sao?!” Mọi người sau khi nếm được quả ngọt, bắt đầu liều mạng hấp thụ tiên khí.

Chỉ thấy họ nghiến răng không ngừng kiên trì, biến hóa của cơ thể ngày càng rõ rệt, không chỉ làn da trở nên trắng trẻo như ngọc, sức mạnh cường đại còn tràn ngập toàn thân, so với thân xác phàm nhân trước kia hoàn toàn là một trời một vực. *Bùm!

Bùm!

Bùm!* Một chuỗi tiếng nổ trầm đục vang lên, khiến hư không kịch liệt chấn động.

Chỉ thấy mọi người lần lượt ngưng tụ ra Tiên nhân chi thể, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới có sức lực dùng không hết.

Đặc biệt là Nguyệt Thần và Lam Ma, không chỉ trở nên xinh đẹp hơn, quanh thân còn quấn quýt khí vận tiên linh, mang một vẻ đẹp cao quý bất khả xâm phạm như Cửu Thiên Huyền Nữ.

“Biết trước Tiên giới tốt thế này thì đã phi thăng sớm hơn rồi!”

Nguyệt Thần thấy mình đẹp ra, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Nhưng trái với sự hớn hở của đám phụ nữ Nguyệt Thần, nhóm Vu tiên sinh lại cảnh giác nhìn ngó xung quanh.

Chỉ thấy một luồng tiên khí bàng bạc ập tới, núi non cao vút tráng lệ, trùng trùng điệp điệp, sương mù như dải lụa mỏng trôi nổi giữa sườn núi, tăng thêm mấy phần thần bí như cõi bồng lai.

“Nhị Thế đâu rồi!?” Thảo Nguyên Vương lập tức căng thẳng nói: “Chúng ta chẳng phải phi thăng cùng Nhị Thế sao?

Tại sao không thấy bóng dáng hắn đâu!?” “Đúng thế!” Mọi người đều phản ứng lại, bắt đầu tìm kiếm Tần Hạo khắp nơi.

Nhưng Tần Hạo lúc này đang ở trong không gian Thiên Đạo, hấp thụ tiên khí nồng đậm để đúc tiên thể.

Bởi vì tu luyện Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kình, cho nên sau khi phi thăng hắn có thể bước thẳng vào Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, tiên thể đúc ra tự nhiên cũng không phải thứ Nguyệt Thần bọn họ có thể so sánh.

Trong lúc nhóm Nguyệt Thần đang tìm kiếm Tần Hạo, một đám nhân ảnh cấp tốc hướng về phía họ mà tới.

“Có người!!” Tiêu Dao Vương lập tức phát ra cảnh báo, nhanh chóng bày ra tư thế tấn công.

“Người mình, người mình!” Tên Chân Tiên dẫn đầu đối diện mở miệng nói: “Chúng ta phụng mệnh Bệ hạ, chuyên môn ở đây đợi tiếp đón những người phi thăng từ Hoang Cổ.” “Bệ hạ mà ngươi nói là ai!?” Nguyệt Thần nhíu mày, không hề thả lỏng cảnh giác.

“Tần Phong!” Đối phương không hề che giấu, thành thực trả lời.

“Tần Phong!” Đám người Hoang Cổ lập tức lộ ra vẻ kinh hỉ, biết lần này mình thực sự ổn rồi.

Hiện tại cách thời điểm Tần Phong phi thăng đã hơn trăm năm, cộng thêm việc hắn có thể sắp xếp người ở đây làm nhân viên tiếp đón, có thể thấy những năm qua hắn lăn lộn ở Tiên giới rất khá, cũng có nghĩa là họ vừa đến Tiên giới đã có một chỗ dựa vững chắc.

Nhưng họ còn chưa kịp vui mừng quá hai phút rưỡi, Quang Thiên đã nhận lệnh của Tần Phong mà chạy tới.

Chỉ thấy hắn đứng từ xa nhìn đám đồng hương mới phi thăng, phía sau còn đứng hàng chục đệ tử đến từ Phó gia.

Chương 1724

“Đi bắt bọn họ lại cho ta!” Quang Thiên đột nhiên lên tiếng, nhìn về phía một đệ tử Kim Tiên.

Đừng nhìn hắn hiện tại chỉ có tu vi Kim Tiên sơ giai, cũng không có tiên đế huyết mạch của Phó gia, nhưng thân phận của hắn là nghĩa tử của Phó Sĩ Khang, lại cực kỳ được đại thiếu gia Phó Ngôn Kiệt tín nhiệm.

Cộng thêm việc kinh doanh trăm năm qua, hiện tại hắn đích xác là nhân vật số ba của Phó gia!

“Rõ!” Đệ tử Kim Tiên không dám trái lệnh, lập tức hóa thành một đạo kim quang lao đi. *Ầm đùng đùng!!* Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khiến hư không kịch liệt chấn động.

“Tiếng gì thế!?” Đám người Nguyệt Thần giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Nhưng tu vi đối phương đã đạt đến Kim Tiên cảnh, trong nháy mắt đã áp sát trước mặt họ, sau đó không đợi họ kịp phản ứng, trực tiếp tung đòn tấn công.

“Gớm thật!!” Nhân viên tiếp đón lập tức đại nộ, định xướng lên danh hiệu Tần gia. *Bốp* một tiếng!!

Chỉ là chưa đợi gã kịp hét lên hai chữ Tần gia, đã bị đệ tử Kim Tiên đấm bay đi.

Ngay sau đó là một cú đá xoáy cực mạnh, trực tiếp đá bay Tiêu Dao Vương, rồi như tia chớp lao đến trước mặt Nhàn Vân Tử, túm râu rồi bồi thêm một bộ Hoàn Nhĩ Phiêu Phiêu Quyền...

“Á!!” Nhàn Vân Tử phát ra tiếng kêu thảm thiết, trong lòng hối hận vì đã phi thăng lên Tiên giới.

Cứ ngỡ Tần gia ở Tiên giới đã đứng vững gót chân, mình phi thăng sẽ có thời gian bảo hộ cho tân thủ, ai ngờ tiên nhân ở Tiên giới lại hung tàn như vậy, vừa lên chưa nói câu nào đã nhè mặt mà vả. *Oong!

Oong!* Tiếng đao ngân sắc bén đột nhiên vang vọng thiên địa, kèm theo đó là một luồng đao ý ngút trời.

Chỉ thấy Thảo Nguyên Vương vừa thấy không ổn đã rút đao, đao khí khủng bố hóa thành cuồng phong quét ngang trời đất, dường như muốn nghiền nát cơ thể đối phương.

“Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!” Trong mắt đệ tử Kim Tiên lóe lên vẻ khinh miệt, trực tiếp ném Nhàn Vân Tử đi như ném ám khí. *Bốp* một tiếng!!

Chưa đợi đao của Thảo Nguyên Vương chém xuống, đại chiêu đã bị cưỡng ép cắt đứt.

Chỉ thấy Nhàn Vân Tử giống như một viên đạn pháo rời nòng, nện thẳng vào Thảo Nguyên Vương đang rút đao, giống như bóng bowling va mạnh vào nhau, cuối cùng cả người lẫn đao đều bay ngược ra xa mấy chục mét.

“Á!!” Hai người phát ra tiếng kêu thảm thiết, chẳng biết còn sống hay đã chết.

“Không xong rồi, địch tập!!” Sắc mặt Nguyệt Thần đại biến, thi nhau lấy ra thần khí để đề phòng.

Nhưng đối phương mạnh hơn họ tưởng tượng rất nhiều, chỉ đơn giản vung tay một cái đã lập tức dấy lên một cơn bão năng lượng khủng bố.

“Phụt!!” Nguyệt Thần phun ra một ngụm tiên huyết, mất kiểm soát bay ngược ra ngoài.

“Lam Lam, cẩn thận!!” Sắc mặt Vu tiên sinh biến đổi, vội vàng chắn trước người Lam Ma.

Chỉ thấy lão nhanh chóng lôi từ trong ngực ra một thỏi mực đen ném ra, ngay sau đó thỏi mực như gặp nước tan chảy, hóa thành một thiên văn chương gồm những đại tự mạnh mẽ đầy lực lượng, đồng thời xuất hiện trước mặt họ như một tấm hộ thuẫn. *Ầm đùng đùng!!* Tiếng nổ điếc tai vang lên, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó thiên văn chương hóa thành hộ thuẫn bị đánh nát vụn, chưởng lực nện thẳng lên người Vu tiên sinh.

“Phụt!!” Vu tiên sinh phun máu, vô lực ngã gục xuống đất.

“Tướng công!!” Lam Ma mặt đầy vẻ lo lắng, vội vàng ôm bụng bầu tiến lên.

“Mau chạy đi!!” Vũ Lăng thánh chủ gấp gáp đứng ra, phất tay lấy ra Hải Linh Ngọc Tiêu. *Ầm đùng đùng!!* Tiếng sóng vỗ đinh tai nhức óc đột nhiên vang vọng trời đất, toàn bộ hư không dường như bị một luồng năng lượng bao trùm.

Chỉ thấy Vũ Lăng thánh chủ giơ Hải Linh Ngọc Tiêu lên, phía sau cuộn lên sóng dữ ngập trời, như nước thiên hà bao la đổ xuống, muốn nhấn chìm tất cả mọi thứ giữa thiên địa.

“Nhược Thủy!?” Sắc mặt đệ tử Kim Tiên hơi biến đổi, thân hình cũng nhanh chóng lùi lại né tránh.

Tuy rằng Nhược Thủy của Vũ Lăng thánh chủ là bản yếu hóa từ phàm gian, nhưng Nhược Thủy vốn có đặc điểm lông ngỗng không nổi, hoa lau chìm đáy, dù hắn có tu vi Kim Tiên nhưng nếu bị dính phải cũng sẽ rất khó chịu.

“Chạy!!” Nhóm Nguyệt Thần thấy đối phương bị ép lui, thi nhau muốn xé rách hư không tẩu thoát.

Nhưng Tam Thiên Đại Đạo của Tiên giới thực sự quá kiên cố, mặc cho họ dốc sức thế nào cũng không thể xé rách nổi hư không.

“Trước mặt bản tiên mà còn dám phản kháng!!” Đệ tử Kim Tiên lập tức hừ lạnh một tiếng, lần nữa giơ tay dùng lực vỗ ra một chưởng. *Ầm đùng đùng!!* Một bàn tay vàng khổng lồ hư không xuất hiện, giống như Ngũ Chỉ Sơn của Như Lai từ trên trời giáng xuống.

Không chỉ khiến hư không và đại địa chấn động kịch liệt, còn dấy lên những cột sóng khổng lồ, khiến Nhược Thủy cuồn cuộn đổ tới như sông vỡ đê lao đi tứ tán.

“Phụt!!” Vũ Lăng thánh chủ phun máu, mất khống chế rơi vào trong dòng Nhược Thủy cuồn cuộn.

Ngay sau đó mấy đợt sóng lớn quét qua, nàng đã biến mất tăm, chẳng biết bị cuốn đi đâu rồi.

“Mau ngăn hắn lại!!” Sắc mặt mọi người Hoang Cổ đại biến, thi nhau phóng đại chiêu để chống đỡ. *Ầm đùng đùng!!* Bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, giống như một đám mây nấm mọc lên tại Hiroshima.

Ngay sau đó cơn bão năng lượng ngập trời quét qua, đem mọi thứ trên mặt đất đều phá hủy sạch sẽ.

“Phụt!!” Mọi người Hoang Cổ đồng loạt thổ huyết, căn bản không có bất kỳ sức phản kháng nào.

“Dừng tay!!” Lam Ma thấy mọi người đều ngã xuống, vội vàng hét lên: “Con rể ta là Tần Phong, nếu ngươi dám giết chúng ta, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho các ngươi đâu!!” “Tần Phong!?” Đệ tử Kim Tiên không những không bị đe dọa, mà hàn quang trong mắt càng thêm băng lãnh.

Từ khi đệ tử Tần gia bắt đầu phi thăng cách đây trăm năm, bọn họ đã dựa vào cái chỗ dựa lớn mang tên Tần Phong mà làm xằng làm bậy ở Đông Vực, hơn nữa chuyên môn chọn hồng mềm mà nắn, cướp đoạt sản nghiệp của Phó gia bọn hắn.

Vốn dĩ Phó gia là một trong ba gia tộc có huyết mạch Tiên Đế ở Đông Vực, đối với loại nhà giàu mới nổi phi thăng lên như Tần gia rất là khinh thường.

Chương 1725

Cho dù họ có Minh chủ Tiên Minh và Mộng Dao tiên tử chống lưng, cũng không thể chuyện gì cũng đi làm phiền hai vị Tiên Đế được.

Chỉ cần Phó gia phái vài đệ tử đi giáo huấn đệ tử Tần gia một trận, rồi dùng lý do ‘trẻ con đùa giỡn’ là có thể dễ dàng lấp liếm qua chuyện.

Nhưng điều khiến Phó gia không ngờ tới là, Tần gia cư nhiên sở hữu huyết mạch Vu tộc thuần chủng.

Mà Phó gia truyền thừa bao nhiêu năm, huyết mạch Tiên Đế sớm đã loãng đi, trong tình huống tu vi tương đương, căn bản không phải đối thủ của đệ tử Tần gia.

Tuy rằng họ lập tức ‘không giảng võ đức’ phái ra đệ tử cấp cao, nhưng người Tần gia cũng đồng dạng ‘không biết xấu hổ’ bắt đầu gọi người, thậm chí còn dựa vào quan hệ của Tần Phong và Mộ Dung Tĩnh mà chạy đến Mộ Dung gia khóc lóc kể lể để mượn binh, dẫn đến rất nhiều sản nghiệp của Phó gia rơi vào tay Tần gia.

Hiện tại nghe nói Lam Ma là nhạc mẫu của Tần Phong, đúng là kẻ thù gặp mặt, mắt đỏ sọc lên!

“Ngươi... ngươi muốn làm gì!?” Lam Ma thấy ánh mắt đối phương không ổn, vội vàng lùi lại đe dọa: “Con rể ta là thiên kiêu hạng 38 trên bảng thiên tư, con gái ta còn xếp hạng 18, ngươi nếu dám ra tay với ta, chính là đắc tội với hai danh thiên kiêu trên bảng thiên tư đó...” “Câm miệng!!” Đệ tử Kim Tiên lập tức hừ lạnh ngắt lời: “Một lũ rác rưởi vừa mới phi thăng mà cũng dám đe dọa bản tiên!!” Nói xong, chỉ thấy năng lượng quanh thân đối phương bắt đầu sôi trào, uy áp khủng bố như một cơn bão quét ngang thiên địa.

“Không xong rồi sao?!” Mọi người Hoang Cổ trong lòng tuyệt vọng, không ngờ vừa mới phi thăng đã phải ‘lên đĩa’. *Ầm đùng đùng!!* Ngay lúc mọi người Hoang Cổ cảm thấy tuyệt vọng, tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó, một luồng uy áp hùng hồn bàng bạc như mười vạn tòa đại sơn giáng xuống, không chỉ khiến phương thiên địa này hoàn toàn chìm xuống, mà còn cưỡng ép nghiền nát uy áp Kim Tiên của đối phương.

“Hơi thở này là...

Nhị Thế!” Mọi người Hoang Cổ giống như người sắp chết đuối vớ được cọng rơm, thi nhau ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy bầu trời vốn dĩ đang trong xanh không một gợn mây, đột nhiên mây đen ùn ùn kéo đến, sấm chớp rền vang, một đạo thân ảnh vĩ ngạn tựa như Lôi Thần trong truyền thuyết đứng sừng sững giữa hư không.

Quanh thân hắn không chỉ tỏa ra khí tức cường đại, dường như hòa làm một với mảnh thiên địa này, mà ánh mắt còn sắc lẹm như điện, toát ra uy nghiêm và bá khí vô tận.

“Là ai cho ngươi lá gan, dám ở trước mặt trẫm xưng tiên!” Tần Hạo từ trên cao nhìn xuống đối phương, ngữ khí bình thản nhưng tràn đầy sự bá đạo vô tận... "Cái gì!!" Đệ tử Kim Tiên sắc mặt đại biến, cũng vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía thương khung.

Chỉ thấy Tần Hạo không chỉ quanh thân cuộn trào lôi đình vô tận, trên đầu còn hiện ra tam đóa kim hoa, ngũ khí vây quanh, rõ ràng là hiệu ứng quang mang sau khi đột phá đến Thái Ất Kim Tiên. "Tiểu Hạo..." Nhàn Vân Tử từ trong đống đổ nát bò ra, phát ra một đạo âm thanh cực kỳ yếu ớt.

Tuy rằng vừa rồi lão không bị đối phương dùng làm ám khí đập chết, nhưng toàn thân thượng hạ lại vô cùng chật vật, máu tươi hỗn hợp với bùn đất, hoàn toàn không còn hình tượng thế ngoại cao nhân như trước. "Thái sư phụ!!" Tần Hạo thấy bộ dáng thảm hại của Nhàn Vân Tử, ánh mắt trong nháy mắt trở nên sắc lạnh.

Ngao!!

Tiếng rồng ngâm chấn thiên, có thể xé rách kim thạch.

Chỉ thấy năng lượng quanh thân Tần Hạo trong nháy mắt hóa tác một con kim long khổng lồ, một chiêu Thần Long Bãi Vĩ hung hăng quất về phía tên đệ tử Kim Tiên phía dưới. "Không xong!!" Trong mắt tên đệ tử Kim Tiên tràn đầy kinh khủng, không còn sự kiêu ngạo bất tuân như trước nữa.

Hắn vội vàng kích hoạt huyết mạch Tiên Đế của mình, mưu đồ né tránh cú quật đuôi này, nhưng Tần Hạo cao hơn hắn hẳn một đại cảnh giới, lại còn có hào quang nhân vật chính trong truyền thuyết gia trì, sao có thể để một tên tép riu như hắn né được.

Oanh long long!!

Phô thiên cái địa, thanh thế hạo đại!

Đuôi rồng khổng lồ tựa như Thái Sơn áp đỉnh đè xuống, kình khí cuồng bạo làm thiên địa chấn động.

Ngay sau đó, nó như một thanh cự chùy vạn quân nện thẳng xuống đại địa, không chỉ đập đối phương thành thịt vụn, mà còn tạo ra một đạo gợn sóng cao vạn mét, sinh ra luồng khí kình hóa thành phong bạo quét ngang trời đất. "Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong?

Sao có thể chứ!?" Quang Thiên ở đằng xa lập tức trợn tròn mắt, thực sự không dám tin vào mắt mình.

Vốn tưởng rằng phái một tên Kim Tiên qua là đủ rồi, không ngờ Tần Hạo cư nhiên không theo lẽ thường, vừa phi thăng đã đột phá Thái Ất Kim Tiên, còn là tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng nghĩ đến nhiệm vụ Tần đạo giao phó, hắn chỉ có thể cưỡng ép trấn định, ra hiệu cho hai tên Thái Ất Kim Tiên phía sau. "Hiểu rồi!" Hai tên Thái Ất Kim Tiên gật đầu, sau đó nhanh chóng xông lên quát lớn: "Tiểu súc sinh, cư nhiên dám giết đệ tử Phó gia ta!!" "Đến đúng lúc lắm!" Tần Hạo thấy người tới, lập tức hưng phấn hẳn lên.

Từ khi ca ca và Lâm Tam phi thăng Tiên giới, cả Hoang Cổ không còn ai là đối thủ của hắn.

Thậm chí mỗi ngày hắn đều phải cẩn thận từng li từng tí áp chế khí tức, sợ sơ sẩy một cái là dẫn tới lôi kiếp phi thăng sớm.

Bây giờ đến Tiên giới, phong ấn cũng được giải trừ rồi!

Oanh long long!!

Trên thiên khung lôi đình lan tràn, chiếu sáng cả đất trời.

Tần Hạo trực tiếp phóng thích Diệt Thế Thần Lôi và Cửu Thiên Thần Lôi trong cơ thể, nhanh chóng dung hợp chúng lại với nhau, bộc phát ra uy lực lôi đình khủng bố khiến thiên địa chấn động. "Thần lôi phàm gian mà cũng vọng tưởng đồ tiên!!" Hai tên Thái Ất Kim Tiên vẫn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, nhao nhao kết thủ ấn lôi quyết chuẩn bị dạy Tần Hạo cách làm người.

Oanh long long!!

Hai luồng lôi kích va chạm mạnh vào nhau, khiến cả bầu trời phủ đầy lôi điện.

Năng lượng khủng bố sinh ra sau đó như phong bạo quét qua, không chỉ khiến hư không dao động mà đại địa cũng nứt ra những rãnh sâu đáng sợ. "Sao có thể chứ!?" Hai tên Thái Ất Kim Tiên lập tức trợn mắt kinh hô, thực sự không tin nổi.

Phải biết rằng, môn lôi quyết họ tu luyện là cấp Đế, dù đối đầu với thần lôi Tiên giới cũng có sức đánh một trận, vậy mà hiện tại lại không hạ được một thứ thần lôi phiên bản yếu hóa của phàm gian.

Chuyện này có hợp lý không!?

Rõ ràng là vô lý hết sức!!

Chương 1726

"Vẫn chưa kết thúc đâu!" Trong mắt Tần Hạo lóe lên một đạo kim quang, khí tức Đại Đạo trong nháy mắt bộc phát từ trong cơ thể. "Thằng nhóc này tuyệt đối không thể giữ lại!" Hai tên Thái Ất Kim Tiên cảm nhận được sự lợi hại của Tần Hạo, nhìn nhau một cái rồi lập tức rút ra trung phẩm tiên kiếm.

Ông!

Ông!

Hai đạo kiếm ý ngút trời bộc phát, dung hợp thành một kiếm vực khổng lồ. "Đây là kiếm vực của tiên gia?!" Mọi người ở Hoang Cổ lập tức căng thẳng, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Kiếm vực này không chỉ tĩnh lặng như tờ, dường như cách tuyệt mọi âm thanh, mà kiếm ý ẩn chứa bên trong cũng sắc bén hơn nhiều so với hình ảnh trong trí nhớ của họ. "Đại đạo chí giản, vô dục tắc cương!!" Tần Hạo không hề sợ hãi, lấy Miêu Miêu Chùy ra trực tiếp nện xuống.

Oanh long long!!

Bóng chùy khổng lồ nện mạnh lên kiếm vực, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Kiếm vực bắt đầu chấn động kịch liệt, những vết nứt đáng sợ lan rộng, kiếm ý vô tận rò rỉ ra ngoài như quả bóng bị xì hơi. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Hai tên Thái Ất Kim Tiên tại chỗ sụp đổ tâm lý, không biết Tần Hạo là loại quái vật gì.

Tuy rằng bọn họ và Tần Hạo cùng là tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng hắn cầm trong tay là thần khí phàm gian, thi triển công pháp cũng chưa đột phá đến cấp Tiên, sao có thể một kích phá vỡ kiếm vực cấp Tiên của họ liên thủ chứ!? "Chẳng có gì là không thể cả!" Màn khởi động của Tần Hạo đã kết thúc, hắn giơ tay thi triển Thượng Thương Kiếp Quang.

Oanh long long!!

Chí Tôn Cốt trước ngực Tần Hạo tỏa ra kim quang chói mắt, những phù văn huyền bí ngưng tụ xung quanh, hóa thành năng lượng hủy thiên diệt địa nện thẳng vào hai tên Thái Ất Kim Tiên. "Đó là Chí Tôn Cốt!!" Hai tên Thái Ất Kim Tiên lập tức trợn tròn mắt kinh hô, biết rằng lần này mình đã đụng phải tấm sắt rồi.

Nhưng bọn họ không có ý định khoanh tay chịu chết, tiên kiếm trong tay bộc phát ra hai đạo hàn quang, kiếm ý sắc bén tỏa ra khí thế vô cùng.

Oanh long long!!

Đòn tấn công của hai bên lại một lần nữa va chạm, bộc phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Phong bạo năng lượng bắt đầu càn quét, núi non sông ngòi xung quanh sụp đổ, một cảnh tượng tuyệt vọng như tận thế đến sớm. "Phụt!!" Hai tên Thái Ất Kim Tiên không chịu nổi, đồng loạt phun ra một ngụm tiên huyết.

Nhưng Tần Hạo không có ý định dừng tay, nhanh chóng xông lên bồi thêm cho mỗi người tám mươi mốt chùy. "Đậu má, đây là mới phi thăng hả!?" Quang Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh hãi đến mức hồi lâu không thể bình tĩnh.

Vốn tưởng rằng có thể dễ dàng nắm thóp Tần Hạo, ai ngờ đối phương cư nhiên hung mãnh như vậy, vừa lên sàn đã chém giết của hắn ba viên đại tướng.

Tuy nhiên, lúc này Tần Hạo giết càng thống khoái thì bên phía Phó gia bộc phát sẽ càng điên cuồng. "Phải tặng thêm vài cái đầu người nữa!" Quang Thiên bắt đầu tính toán xem trong Phó gia còn những kẻ nào không phục mình.

Lúc này, Cẩu Đông Khê thấy chiến đấu kết thúc, vội vã dẫn người chạy tới. "Kẻ nào!?" Ánh mắt Tần Hạo sắc lạnh nhìn về phía đám người Cẩu Đông Khê. "Người mình, người mình cả!" Cẩu Đông Khê vội vàng lên tiếng: "Chúng ta là người được Bệ hạ sắp xếp để tiếp đón người phi thăng từ Hoang Cổ, rượu mừng và tiết mục ca múa chào mừng các vị đều đã chuẩn bị xong rồi." "Ca múa biểu diễn!?" Tần Hạo lập tức hứng thú hẳn lên, nhìn Cẩu Đông Khê đúng là người mình thật...

Lúc này, Tần Phong đã nhận được tin nhắn từ Quang Thiên, biết được Tần Hạo phi thăng xong một bước tiến vào Thái Ất Kim Tiên. "Còn là đỉnh phong nữa!?" Tần Phong lập tức sững sờ, cảm thấy nhị đệ có chút lạ lẫm.

Nhưng ngay sau đó hắn nhận được tin từ Cẩu Đông Khê, biết nhị đệ đồng ý đi xem ca múa đã sắp xếp, lúc này hắn mới chắc chắn nhị đệ vẫn là cái thằng nhị đệ đó. "Đinh đông, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử phi thăng thành công, thăng cấp thành Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo!!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ để thủ hạ dạy hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Vừa phi thăng đã thăng cấp!?" Tần Phong nghe hệ thống thông báo, trong lòng thầm hô giỏi thật.

Vốn tưởng nhị đệ phi thăng xong ít nhiều cũng phải chịu khổ chút rồi mới thăng cấp, ai ngờ nó lại không giảng đạo lý như vậy, không chỉ một bước đạt Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong mà hào quang cũng thăng lên cấp Thiên Đạo.

Nhưng nhị đệ càng mạnh thì việc trả nợ này càng nhẹ nhàng.

Bây giờ việc duy nhất hắn cần làm là làm sao để nhị đệ mất đi lý trí, mở ra trạng thái 'nổi khùng' bất kể hoàn cảnh. "Đúng rồi!!" Khóe miệng Tần Phong không nhịn được mà nhếch lên, trong bụng bắt đầu nảy ra ý xấu.

Theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, muốn để nhân vật chính vào trạng thái nổi khùng rất đơn giản, ngoài việc dùng người thân tế trời ra, còn một cách nữa là hạ thủ với phụ nữ của nó.

Mà hiện tại những phụ nữ liên quan đến nhị đệ, ngoài người vợ nguyên phối Giang Linh ra, còn có cái cô nàng phản tặc Lâm Hồng Đậu kia nữa.

Tuy rằng vì nguyên nhân phụ mẫu nên nhị đệ và Lâm Hồng Đậu không đến được với nhau, nhưng hắn tin chỉ cần Lâm Hồng Đậu gặp nguy hiểm, nhị đệ chắc chắn sẽ mất lý trí giống như Võ Tắc Thiên thôi. "Hử!?" Tiểu Bạch đột nhiên nhìn về phía Tần Phong, mắt lập tức sáng lên.

Là con thỏ được Tần Phong nuôi từ nhỏ đến lớn, nó quá quen thuộc với biểu cảm này của hắn rồi, mỗi khi hắn lộ ra vẻ mặt này nghĩa là hắn sắp bắt đầu gây chuyện.

Nhưng kể từ sau khi bế quan trăm năm trước, hắn không còn lộ ra biểu cảm này nữa.

Nói cách khác, hắn đã hơn một trăm năm không làm thỏ phỉ rồi, cả ngày không phải ở Bạch Ngọc Kinh làm thỏ nhà thì cũng là ở Tiên Minh bán manh làm manh chủ, Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay sắp rỉ sét hết rồi.

Trong lúc Tần Phong đang nghĩ cách để nhị đệ 'trả nợ', Ẩn Môn bấy lâu không động tĩnh cũng đã phát hiện ra Tần Hạo.

Vẫn là trước căn nhà tranh quen thuộc kia, đại đệ tử Trình Vận cung kính quỳ bên ngoài. "Sư tôn!" Trình Vận quỳ gối ôm quyền nói: "Đệ tử đã theo lời dặn của người, mang đến cho Long Ngạo Thiên một tràng đại cơ duyên, hiện tại hắn không chỉ khôi phục chiến lực mà còn mạnh hơn cả thời kỳ đỉnh phong." "Thay đổi rồi, lại thay đổi rồi!" Ẩn Môn môn chủ không thèm để ý đến Trình Vận, chỉ hơi điên cuồng nói: "Tần Phong này rốt cuộc đã làm cái gì?

Tại sao thiên cơ yên tĩnh trăm năm lại vì hắn mà hỗn loạn trở lại!?" "Thiên cơ lại thay đổi!?" Trình Vận kinh hãi: "Nhưng theo tin tức đệ tử có được, trăm năm qua Tần Phong chưa từng rời khỏi Tiên Minh, hơn nữa Tiên giới trăm năm nay luôn thái bình thịnh vượng, hắn làm sao quấy nhiễu được thiên cơ chứ!?" "Không biết!" Ẩn Môn môn chủ dần bình tĩnh lại: "Kể từ khi Tần Phong phi thăng một trăm năm trước, thiên cơ luôn nằm trong trạng thái hỗn loạn, ngay cả vi sư cũng chỉ có thể suy diễn một số chuyện đã xảy ra, chứ không thể suy diễn chuyện đang diễn ra và tương lai.

Chương 1727

Nhưng hiện tại có một điểm có thể khẳng định, Tần Phong đã rời khỏi Tiên Minh!" "Tần Phong rời khỏi Tiên Minh rồi!?" Trình Vận lại giật mình: "Vậy chúng ta có cần khẩn trương thông báo cho Long Ngạo Thiên, để hắn sớm ra tay diệt trừ biến số Tần Phong này không!?" "Không cần!" Giọng điệu Ẩn Môn môn chủ đột nhiên bình thản: "Bất luận mệnh cách của Tần Phong thay đổi thế nào, hắn và người của thiên mệnh chú định sẽ có một trận chiến." "Đồ nhi đã hiểu!" Trình Vận không nghe hiểu, nhưng cũng không dám hỏi. "Nhưng chuyến này Tần Phong đi có lẽ là vì đệ đệ của hắn!" Ẩn Môn môn chủ nói tiếp: "Mà đệ đệ của hắn cũng là một người thiên mệnh, vừa mới phi thăng đến Tiên giới.

Ngươi lập tức dẫn theo sư đệ và sư muội, nhất định phải thu nhận đệ đệ hắn vào Ẩn Môn ta trước khi Tần Phong kịp tới nơi." "Đệ đệ Tần Phong là người thiên mệnh!?" Trình Vận lại kinh hãi lần nữa, không dám hỏi nhiều vội vàng lĩnh mệnh.

Oanh long long!!

Đại địa đột nhiên rung chuyển kịch liệt, bầu trời cũng theo đó mà phong vân biến ảo.

Những đám mây đen cuồn cuộn như bị ác ma triệu hồi nhanh chóng tụ tập, che khuất hoàn toàn ánh mặt trời.

Ngay sau đó, khói đen vô tận hiện ra giữa trời đất như ác quỷ, tiếng gào thét như vạn thiên lệ quỷ đang cùng khóc lóc thảm thiết.

Ngay lúc vạn thiên lệ quỷ xuất thế, một tôn kim sắc cự phật bằng không xuất hiện, phật quang xua tan mây đen, mang lại ánh sáng cho đại địa. "Là Phương sư đệ!" Trình Vận lập tức kinh hô: "Đây chính là

Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết mà Phương Trường sư đệ lĩnh ngộ suốt trăm năm qua sao!?" "Đúng vậy!" Giọng điệu Ẩn Môn môn chủ đầy vẻ an ủi: "Hắn đem Thôn Phệ Ma Công và Phật pháp của mình dung hợp với công pháp truyền thừa của Ẩn Môn ta, sáng tạo ra Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết thuộc về riêng mình, công pháp này đã đạt đến Đạo giai hạ phẩm." "Ha ha ha ha..." Tiếng cười của Phương Trường vang vọng trời đất.

Thân ảnh của hắn hiện ra từ trong hư không, không còn là hình ảnh tiểu loli như trước, mà đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu của Phương Trường.

Nhưng tiếng cười của hắn tràn đầy sự điên cuồng và tà ác vô tận, chấn động đến mức núi đá xung quanh rung chuyển, ma tức nồng đậm bộc phát ra như phong bạo.

Nơi nó đi qua, hoa cỏ đều héo úa!

Vạn thiên lệ quỷ vốn sắp bị phật quang xua tan dường như cũng tìm được nơi nương náu, nhao nhao lao tới vây quanh hắn, khiến trời đất xung quanh trong nháy mắt rơi vào bóng tối và sợ hãi vô tận.

Tiếng quỷ khóc không dứt bên tai.

Mà Phương Trường đang đứng giữa trung tâm của sự hỗn loạn đó, tựa như một tôn tuyệt thế ma thần giáng thế, khiến thần quỷ đều phải khiếp sợ. "Hắn là Phương Trường sư đệ!?" Trình Vận nhìn Phương Trường trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng.

Hắn không quan tâm Phương Trường sáng tạo ra công pháp phẩm cấp gì, hắn chỉ biết từ nay về sau không còn tiểu sư đệ thơm tho mềm mại nữa rồi. "Đinh đông, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử cấp sử thi ngộ ra tuyệt thế ma công, nhận được cơ duyên cực lớn, thăng cấp thành Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại!" "Ma công?

Phương Trường?!" Tần Phong không khỏi sững sờ, không ngờ Phương Trường vẫn còn có thể bùng nổ.

Nhưng ngay sau đó hắn rơi vào trầm tư, phát hiện 'hàm lượng vàng' của Ẩn Môn cư nhiên vẫn còn có thể tăng lên, làm tỉ lệ thành công của hắn cứ liên tục tụt dốc. "Nhưng may mà ta có chừa lại một chiêu!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, nghĩ đến Nam Phong công chúa trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Tuy rằng việc Phương Trường trỗi dậy lần nữa khiến hắn thấy hơi bất ngờ, nhưng tương ứng với đó là giá trị của việc 'cạy miệng' Nam Phong công chúa cũng tăng cao theo. "Phương huynh, dù ma công của ngươi đại thành thì đã sao!" Tần Phong lộ ra nụ cười tà mị: "Rất nhanh ngươi sẽ biết thế nào gọi là Nam Phong động tình, hét lớn bệ hạ đừng dừng lại..." "Phương Trường?

Ma công!?" Tiểu Bạch tò mò nghiêng đầu nhỏ, không hiểu sao lại nhắc đến Phương Trường rồi. "Phải tăng thêm độ khó cho Phương Trường thôi!" Tần Phong không thèm để ý Tiểu Bạch, đang suy nghĩ chuyện tiếp theo.

Hiện tại Phương Trường đã ma công đại thành xuất quan, theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, việc đầu tiên sau khi xuất quan chắc chắn là đi tìm kẻ thù cũ báo thù.

Ngoài tên Cẩu Đông Khê đã bán hắn vào khu mỏ, còn có vị Tiêu Chỉ Lan của Bát Ly thế gia nữa.

Còn về phần hắn... thì vẫn câu nói đó, hắn không chỉ chăm sóc 'ánh trăng sáng' và 'nốt ruồi chu sa' lúc đối phương sa cơ lỡ vận, mà còn cho tên Phương bóc lột đó làm công miễn phí, ngày đêm không biết mệt mỏi đổ mồ hôi cày ruộng.

Nếu mà còn đến tìm hắn báo thù, thì đó là lỗi của Phương Trường rồi!

Đương nhiên... những thứ đó đều không phải trọng điểm!

Trọng điểm là hiện tại Phương Trường đã gia nhập Ẩn Môn, cũng coi như có chỗ dựa, lần này hắn xuất quan báo thù rất có thể sẽ dẫn theo các sư huynh đệ Ẩn Môn cùng ra ngoài.

Tuy rằng trăm năm trước hắn đã để Trần Trường Phong cùng những người khác mạo danh Ẩn Môn đi gây chuyện khắp nơi, nhưng hơn một trăm năm qua vẫn chưa câu được con cá này ra, hại Tiểu Tam Tam phải lưu lạc bên ngoài hơn trăm năm. "Đây đúng là một cơ hội tốt nha!" Tần Phong gãi cằm lẩm bẩm, trong lòng bắt đầu tính toán.

Đừng nhìn lần này Phương Trường ma công đại thành, hào quang được thăng cấp khiến độ khó tăng lên, nhưng cũng tạo ra cơ hội cho hắn, có thể trải nghiệm lại khoảng thời gian thiếu niên quen biết Phương Trường.

Khi đó mọi người tuy nghèo nhưng lại rất vui vẻ.

Sau này hắn kiếm được càng nhiều điểm phản diện, đàn ông bên cạnh Phương Trường thay đổi hết người này đến người khác, nhưng họ chẳng bao giờ tìm lại được niềm vui của thời thiếu niên ngày xưa nữa. "Cơ hội gì thế!?" Tiểu Bạch lập tức phấn chấn, đã đợi không kịp để hóa thân thành thỏ phỉ. "Cơ hội truy ức niên thiếu!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn trời một góc bốn mươi lăm độ, tựa như đang hồi tưởng lại thanh xuân đã qua. "Truy ức niên thiếu!?" Trên đầu Tiểu Bạch đầy dấu hỏi chấm, không hiểu Tần Phong lại đang diễn vở kịch gì.

Nhưng Tần Phong cũng không có ý định giải thích, trước tiên hắn gửi tin nhắn vào nhóm 'Tiên Nô Pháp Ấn', nhắc nhở đội ngũ chuyên nghiệp rằng Ẩn Môn có thể sắp xuất hiện, bảo họ luôn giữ cảnh giác.

Ngay sau đó hắn gửi tin nhắn cho Quang Thiên, bảo hắn tiếp tục kế hoạch ban đầu.

Cuối cùng mới lấy Không Gian Tiểu Hồ Lô ra, chuẩn bị dẫn Tiểu Bạch đi Hoang Cổ một chuyến.

Không chỉ để tìm Lâm Hồng Đậu tới kích thích nhị đệ, mà còn định sang dị giới xem có 'Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn' mà Tiểu Tam Tam nói không.

Hù!

Hù!

Không Gian Tiểu Hồ Lô lập tức bay lên không trung, mở nắp bộc phát ra lực hút siêu cường, hút thẳng Tần Phong và Tiểu Bạch vào trong.

Sau đó Không Gian Tiểu Hồ Lô phá vỡ một hố đen chui vào, bên trong cuộn trào phong bạo của dòng thác thời không, tiểu hồ lô giống như một chiếc thuyền đơn độc nhấp nhô giữa dòng thác.

Chương 1728

"Đây là bên ngoài Tiên giới sao!?" Tần Phong có thể cảm ứng được tình hình bên ngoài, sắc mặt không khỏi biến ảo liên tục.

Nếu không có Không Gian Tiểu Hồ Lô bảo hộ, hắn hiện tại dù đã đột phá Tiên Quân sơ giai cũng không thể kiên trì quá 2.5 giây trong dòng thác thời không này.

Lúc này, đội ngũ chuyên nghiệp đều nhận được lời nhắc nhở của Tần Phong, lập tức bắt đầu thảo luận trong nhóm. "Vãi chưởng, Phương Trường ma công đại thành rồi!?" "Bệ hạ lấy tin tức ở đâu ra thế?

Có chuẩn xác không đấy!?" "Cắt ngang một chút, Phương Trường là ai?

Có ai giải đáp giúp không!?" "Chuyện này ngươi phải hỏi Tam Lộng đại sư bọn họ, họ hiểu sâu sắc về tên Phương Trường này lắm!" "A Di Đà Phật, Phương Trường là một đại ma đầu giết người không chớp mắt, bần tăng là người xuất gia hàng yêu trừ ma, tìm hiểu sâu sắc cũng là hợp lý thôi đúng không!?" "Hóa ra là ma đầu, đại sư vì trừ ma mà tìm hiểu sâu, hợp tình hợp lý!" "Ách... vậy có khi nào Phương Trường biến thành ma đầu là vì đại sư không!?" "Láo xược, lúc bần tăng gặp Phương Trường thì hắn đã là đại ma đầu rồi, là bần tăng dùng hàng ma côn đánh cho hắn đi đọc sách đấy!" "Chuyện này ta chứng minh, lúc đại sư gặp Phương Trường đúng là hắn đã biến thành ma đầu rồi!" "Ta hiểu rồi, là Đông Phương tiểu thư khiến Phương Trường biến thành ma đầu!" "Xin lỗi nha, Phương Trường tuy là người đàn ông đầu tiên của nô gia, nhưng hắn không phải vì nô gia mà nhập ma đâu!" "..." Trong khi mọi người đang thảo luận lý do

Phương Trường nhập ma, Quang Thiên thì liếm liếm đôi môi khô nẻ.

Đối với người khác thì việc Phương Trường ma công đại thành không phải tin tốt lành gì, nhưng đối với đám 'Lục Vị Đế Vương' bọn họ thì lại là tin cực tốt, nghĩa là tỉ lệ đột phá Tiên Đế sau này của bọn họ sẽ tăng lên đáng kể. "Cuối cùng cũng đợi được ngươi, may mà ta không bỏ cuộc!" Khóe miệng Quang Thiên không nhịn được mà nhếch lên, sau đó đấm mạnh một quyền vào ngực mình. "Phụt!!" Quang Thiên phun ra một ngụm máu, khí tức lập tức uể oải xuống.

Sau đó hắn kéo lê thân thể suy yếu đi đến một sơn động u ám thâm thúy, tràn ngập khí tức quỷ dị, rồi dường như không trụ vững được nữa mà ngã gục trước cửa động. "Kẻ nào!?" Trong hang động truyền ra một giọng nói lạnh thấu xương, tựa như ác ma đến từ vực sâu địa ngục, sự lạnh lẽo vô tận khiến người ta không khỏi rùng mình. "Kiệt ca, đừng!" Quang Thiên vội vàng lên tiếng: "Là đệ..." "Quang Thiên?

Sao ngươi lại bị thương thế này!?" Thân ảnh Phó Ngôn Kiệt bước ra từ sơn động, vẫn trang điểm kiểu 'khói lửa rẻ tiền' của trăm năm trước. "Khụ khụ..." Quang Thiên vội vàng khụ ra một ngụm máu: "Kiệt ca, còn nhớ đệ đệ Tần Phong mà đệ từng nói với huynh không!?" "Đệ đệ Tần Phong!?" Phó Ngôn Kiệt nhíu mày suy nghĩ: "Bản thiếu nhớ ra rồi, trăm năm trước ngươi đề nghị Phó gia chúng ta đi bắt đệ đệ Tần Phong để uy hiếp hắn dùng công quỹ chuộc người." "Đúng vậy!" Quang Thiên vờ lộ vẻ mặt cay đắng: "Đệ vừa nhận được tin, đệ đệ Tần Phong đã phi thăng lên Tiên giới, vốn định bắt hắn về, nhưng không ngờ Tần Hạo này quá lợi hại, vừa phi thăng đã đột phá Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, còn dễ dàng chém giết hai đệ tử Thái Ất Kim Tiên của Phó gia ta.

Nếu đệ không chạy nhanh, e là cũng đã mất mạng dưới tay hắn rồi." "Cái gì!?" Phó Ngôn Kiệt nghe xong lập tức chấn kinh: "Vừa phi thăng đã đột phá Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!?" "Vâng, vâng!" Quang

Thiên ấm ức gật đầu liên tục: "Kiệt ca, huynh phải làm chủ cho bọn đệ nha!" "Thằng nhóc này tuyệt đối không thể giữ lại!" Trong mắt Phó Ngôn Kiệt lóe lên một tia sát ý, đã cảm nhận được sự đe dọa từ Tần Hạo.

Lúc này, Tần Hạo vẫn chưa nhận ra mình lại lọt vào kịch bản, đang cùng Cẩu Đông Khê xem ca múa.

Chỉ thấy mười mấy cô nàng cực phẩm xếp thành hàng, theo điệu nhạc vui tươi bắt đầu nhảy 'vũ điệu mặt trời'. "Điệu nhảy này độc đáo thật nha!" Tần Hạo lập tức phấn chấn, tỉ mỉ thưởng thức vũ đạo trước mắt... "Bẩm Nhị Thế Bệ hạ!" Cẩu Đông Khê lập tức nịnh nọt đáp: "Điệu nhảy này tên là 'Dao Thái Dương' (Lắc Lư Mặt Trời), do Thủy Hoàng Bệ hạ đích thân thiết kế, sau đó dần dần lan truyền ra, hiện tại là tiết mục bắt buộc trong các buổi vũ hội của đại lão Tiên giới đấy ạ." "Hóa ra là do Tần Phong thiết kế!" Nguyệt Thần vừa nghe đến Tần Phong là lập tức thấy không có gì lạ nữa.

Là người nuôi nấng Tần Phong từ nhỏ, nàng biết rõ thằng nhóc này nghịch ngợm thế nào, luôn có thể bày ra những trò mới lạ. "Thật là nhục nhã văn hóa!" Vu tiên sinh nghe thấy đại danh Tần Phong, lập tức hừ lạnh một tiếng phất tay áo rời đi.

Vốn tưởng trăm năm trầm lắng đã khiến Tần Phong trưởng thành hơn, ai ngờ hắn cư nhiên còn phóng túng hơn xưa, làm lão bắt đầu lo lắng cho 'cây bắp cải' nhà mình, không biết đã bị con heo này ủi thành cái dạng gì rồi. "Tiên sinh, người bị làm sao vậy!?" Lam Ma thấy tướng công mình tức giận, vội vàng vác bụng bầu đuổi theo. "Kẻ thượng lưu lại làm những chuyện hạ lưu!" Tửu Tiên đầy vẻ khinh bỉ nhổ một bãi, cũng cùng rời đi. "Sao mọi người đi hết rồi!?" Vũ Lăng thánh chủ đang xem đến nồng nhiệt, không hiểu tại sao mọi người lại bỏ đi. "Đây chính là niềm vui của ca ca sao!?" Tần Hạo nhìn các tiểu thư tỷ trước mắt, trong lòng tức giận đến mức muốn 'phát điên'.

Bản thân hắn ở hạ giới không chỉ mỗi ngày có đống tấu chương xử lý không hết, còn phải sống cuộc đời một vợ một chồng, cả cung điện A Phòng ngay cả một cung nữ xinh đẹp để trêu ghẹo cũng không có, toàn là các bà ma ma có tuổi.

Nhìn lại anh trai mình, không chỉ sống đời hôn quân kiêu sa dâm dật, mà còn chẳng bao giờ phê duyệt tấu chương, lại còn một hơi tìm cho hắn hơn mười vị đại tẩu xinh đẹp. "Nhị Thế Bệ hạ..." Cẩu Đông Khê thấy Tần Hạo sắp bùng nổ, vội xua tay lấy ra một món bảo y.

Bảo y này chính là Tiên Thiên Nhất Khí Y mà Tây trưởng lão đã tặng cho Tần Phong lúc bái sư, có các thuộc tính như ngưng luyện nhục thân, khu trừ bách độc, thủy hỏa bất xâm, chống đỡ toàn lực nhất kích của Chuẩn Tiên Đế.

Tuy rằng Tiên Thiên Nhất Khí Y là bảo bối ghê gớm, nhưng từ khi Tần Phong có được Đại Vu Chi Thể, nó đã trở thành món đồ gân gà không mấy tác dụng.

Ngưng luyện nhục thân thì hắn đã có Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn của Vu tộc; khu trừ bách độc thì bản thân hắn đã có thể chất bách độc bất xâm; còn có Ngũ Hành Đại Đạo Chi Ấn của hắn, đừng nói thủy hỏa bất xâm, dù là kim mộc thủy hỏa thổ bất xâm cũng được.

Còn việc chống đỡ toàn lực nhất kích của Chuẩn Tiên Đế, thì hào quang 'đỏ lông' của hắn cũng chẳng kém cạnh gì!

Cho nên Tần Phong đã sớm giao nó cho Cẩu Đông Khê, bảo hắn lấy ra trước khi Tần Hạo nổi giận, không chỉ để an ủi nỗi oán hận bị phong ấn trăm năm của nhị đệ, mà còn vì bọn họ là chí hữu thân bằng, thủ túc huynh đệ. "Đây là..." Ánh mắt Tần Hạo lập tức dời khỏi các tiểu thư tỷ, nhìn về phía Tiên Thiên Nhất Khí Y trong tay Cẩu Đông Khê.

Tuy rằng hắn vừa phi thăng, chưa hiểu cấp bậc bảo vật ở Tiên giới, nhưng dựa vào trực giác thiên bẩm của nhân vật chính, hắn có thể khẳng định chắc chắn 100%, bộ quần áo trước mắt tuyệt đối là món bảo bối không tầm thường. "Y phục này tên là Tiên Thiên Nhất Khí Y!" Cẩu Đông Khê lập tức nịnh nọt giải thích: "Nó được luyện chế từ tiểu tiên thiên chí bảo, lại được Thủy Hoàng Bệ hạ dùng Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh tăng cường luyện chế lại một lần, hiện tại có thể sánh ngang với cực phẩm tiên khí." "Cực phẩm tiên khí!?" Tần Hạo vẻ mặt hơi mờ mịt, không biết cực phẩm tiên khí là gì. "Cực phẩm tiên khí chính là cực phẩm tiên khí!" Cẩu Đông Khê kiên nhẫn giải thích: "Đó là đẳng cấp tiên khí cao nhất mà nhân lực có thể luyện chế, nếu được Tiên Đế dùng lực lượng Tiên Đế ôn dưỡng, uy lực còn có thể tiến thêm một bước, chính là Đế binh trong truyền thuyết." "Đẳng cấp cao nhất Tiên giới sao?!" Thân thể Tần Hạo khẽ run rẩy, phát hiện ca ca vẫn còn thương mình.

Trước kia hắn luôn không hiểu tại sao ca ca lại dùng hoàng vị phong ấn mình trăm năm, hiện tại hắn cuối cùng đã hiểu được nỗi khổ tâm của ca ca, chính là vì để chống đỡ cho hắn một khoảng trời ở Tiên giới.

Còn sóng gió và nguy hiểm, ca ca đều đã gánh vác thay hắn rồi!

Nghĩ đến đây, Tần Hạo cảm thấy đầy hổ thẹn.

Phát hiện mình đúng là chẳng ra gì, sao có thể ôm oán hận với ca ca chứ!? "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Lại lừa dối!?" Tần Phong đầy dấu hỏi chấm, không biết mình đã lừa ai.

Nhưng hắn hiện tại không rảnh để quản những việc đó, bởi vì sau một trận rung lắc kịch liệt, hắn cuối cùng cũng cảm ứng được khí tức của Hoang Cổ, và thành công giáng lâm xuống hạ giới.

Oanh long long!!

Hư không chấn động kịch liệt, sau đó nứt ra một hố đen.

Chỉ thấy Không Gian Tiểu Hồ Lô từ hố đen nhanh chóng bay ra, xung quanh lóe lên những tia lôi quang nổ lách tách, ngay sau đó nó 'nhả' Tần Phong và Tiểu Bạch ra ngoài.

Nhưng ngay khoảnh khắc một người một thỏ xuất hiện, cả không gian bắt đầu rung chuyển dữ dội, tựa như bình thủy tinh bị nung nóng rồi gặp nước lạnh, sắp sửa nổ tung đến nơi.

Chương 1729

"Có chuyện gì thế!?" Tiểu Bạch bị dọa cho nhảy dựng, không biết đã xảy ra chuyện gì. "Hạ giới đúng là yếu ớt thật nha!" Tần Phong thầm thở dài bất lực, đành phải áp chế tu vi của mình.

Hắn ép tu vi của mình và Tiểu Bạch xuống Địa Tiên cảnh, hư không đang rung chuyển sắp vỡ vụn mới dần bình tĩnh lại. "Hạ giới sao!?" Tiểu Bạch tò mò nhìn quanh bốn phía, nhanh chóng xác định mình đã trở lại Hoang Cổ.

Nhưng ngay lúc nó định hét to một tiếng 'thỏ ta đã về rồi', Tần Phong như đã dự đoán trước hành động của nó, trực tiếp lấy củ cà rốt nhét đầy miệng nó lại.

Là một đại phản phái ổn trọng, làm việc không chỉ phải chắc chắn, mà làm chuyện xấu càng phải cẩn thận, có thể không lộ thân phận thì tuyệt đối không lộ, tránh để nhân vật chính phát hiện ra manh mối gì. "Tìm thấy rồi!" Thần thức khổng lồ của Tần Phong trong nháy mắt bao trùm cả Hoang Cổ.

Dù là hẻm núi Long Môn ở phía Đông, hay cực Nam chi địa ở phía Nam, hay Bắc Hải ở phía Bắc...

đều nằm trong phạm vi thần thức của hắn, và rất nhanh hắn đã khóa định được khí tức của Lâm Hồng Đậu.

Tuy nhiên hắn không cưỡng ép đưa Lâm Hồng Đậu lên Tiên giới, mà cưỡng ép truyền cho nàng một luồng tiên khí nén.

Luồng tiên khí này do hắn tùy ý ngưng tụ ở Tiên giới, đối với người Tiên giới thì rất bình thường, nhưng đối với người hạ giới thì là bảo bối vô thượng, chỉ cần hấp thu là có thể lập tức dẫn tới lôi kiếp phi thăng.

Còn về việc năng lượng khổng lồ như vậy có gây tổn thương cho cơ thể Lâm Hồng Đậu hay không, đó không phải là điều hắn quan tâm.

Nếu năm đó không nể mặt nhị đệ, cỏ trên mộ nàng ta chắc đã cao vài mét rồi, căn bản không có cơ hội phi thăng Tiên giới đâu. "Haiz!!" Tần Phong thầm thở dài một tiếng, cảm thấy mình đúng là quá có lương tâm rồi. "Á!!" Lâm Hồng Đậu đột nhiên phát ra một tiếng gào thét thảm thiết, chỉ cảm thấy có một luồng năng lượng khủng bố tràn vào cơ thể.

Dù nàng đã liều mạng vận chuyển công pháp tu luyện, vẫn không làm giảm bớt cơn đau trên người, tựa như đang bị lăng trì xâu xé không ngừng. "Đã đến lúc sang dị giới rồi!" Tần Phong không quan tâm đến Lâm Hồng Đậu, trực tiếp biến mất tại chỗ...

Lúc này —— Tần Hạo tự khiển trách bản thân được khoảng hai phút rưỡi, rồi lại hướng ánh mắt về phía mấy chị gái ca múa.

Thế nhưng chưa kịp để hắn hưởng thụ thêm chút nào, một luồng uy áp khủng khiếp đột ngột giáng xuống.

Ầm đùng đùng!!

Tiếng nổ vang rền điếc tai vang lên, nóc cung điện nơi Tần Hạo đang ở bị hất bay.

Chỉ thấy trên bầu trời, mười mấy đạo thân ảnh đạp không mà đến, kẻ dẫn đầu khí tức cuồn cuộn như sông dài cuộn trào, uy áp toàn thân không chỉ bừng bừng như mãnh thú hồng hoang, mà còn mang theo một luồng năng lượng hủy thiên diệt địa, khiến vạn vật thế gian đều phải run rẩy dưới cái uy đó. "Cường giả Tiên Quân cảnh!!" Đám người bên dưới lập tức kinh hãi hô lên, từ sâu trong lòng nảy sinh một cảm giác bất lực sâu sắc.

Chỉ thấy những phiến đá cứng rắn dưới chân như đậu phụ bị ép nát thành tro bụi trong nháy mắt, mặt đất xung quanh cũng như mạng nhện không ngừng rách toạc lan rộng, những ngọn núi cao càng như bị bàn tay khổng lồ vô hình bóp chặt, sụp đổ, tan hoang với tốc độ mắt thường cũng thấy được, bụi bặm bay mù trời.

Đặc biệt là những ca nữ đang biểu diễn cho Tần Hạo, không chịu nổi áp lực mà nổ tung thành sương máu. "Là kẻ nào giết đệ tử Phó gia ta!?" Vị Tiên Quân dẫn đầu vẫn chưa nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, ánh mắt vô cùng hung ác nhìn xuống những người trong cung điện phía dưới.

Hắn không phải nhận được tin tức của Phó Ngôn Kiệt mà đến, mà là nhận được tin của Quang Thiên chuyên môn chạy qua đây.

Tuy hắn là trưởng lão Phó gia, không ưa nổi việc gia chủ tín nhiệm kẻ ngoại nhân như Quang Thiên, nhưng lại phải thừa nhận những năm gần đây Quang Thiên xác thực đã cống hiến rất nhiều cho Phó gia, nên sau khi nhận được tin, hắn cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp dẫn người tới báo thù. "Các người đụng phải chuyện lớn rồi!" Tần Hạo không có ý định trả lời, chỉ là sắc mặt dần lạnh lùng xuống.

Cứ ngỡ mình rốt cuộc có thể giải trừ phong ấn, hảo hảo trải nghiệm niềm vui của ca ca, ai ngờ cư nhiên có kẻ không biết sống chết chạy đến phá đám, thật sự tưởng hắn vừa phi thăng là không có tính nóng nảy sao!? "Chính là ngươi!?" Ánh mắt vị Tiên Quân dẫn đầu rơi trên người Tần Hạo, vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng.

Chỉ thấy hắn không những từ trên cao nhìn xuống Tần Hạo để tìm cảm giác ưu việt, mà còn rút tiên kiếm trong tay ra một tiếng rầm rầm, toàn thân bộc phát ra kiếm ý kinh thiên khiến hư không rung chuyển. "Hừ!!" Tần Hạo là kiểu có thể động thủ tuyệt đối không nói nhảm, trực tiếp hừ lạnh một tiếng rồi lấy Miêu Miêu Chùy của mình ra.

Có vẻ như biết đối phương không dễ đối phó, trước ngực hắn trào ra một luồng năng lượng kim sắc, hóa thành từng cái phù văn kim sắc vây quanh thân thể, hơn nữa còn kèm theo một luồng khí tức Đại Đạo cực kỳ thuần khiết. "Chí Tôn Cốt!!" Đệ tử Phó gia lập tức kinh hô, nhận ra thể chất đặc thù của Tần Hạo.

Hơn nữa còn không giống với Chí Tôn Cốt trong ký ức của họ, Chí Tôn Cốt của Tần Hạo dường như có hai khối, trong đó một khối còn ẩn chứa khí tức Đại Đạo cực kỳ khủng bố, giống như đang dựng dục ra thần thông gì đó phi thường. "Bản quân tới nay chưa từng thất bại, dù ngươi có Chí Tôn Cốt cũng vô dụng!" Vị Tiên Quân dẫn đầu lập tức hừ lạnh một tiếng, tiên kiếm trong tay bộc phát kiếm ý ngút trời.

Chỉ thấy phương thiên địa này trong nháy mắt bị kiếm ý sắc bén bao phủ, hình thành một Kiếm vực cực kỳ khủng bố, lôi điện không ngừng đan xen trên bầu trời, từng đạo điện quang như kiếm rạch phá chân trời, mang đến khí thế khiến người ta kinh tâm động phách. "Ở trước mặt trẫm mà cũng dám xưng bất bại!" Tần Hạo thấy đối phương ra vẻ thì rất khó chịu, giống như cả sân khấu này chỉ có mình hắn được phép trang bức vậy.

Chỉ thấy Chí Tôn Cốt trước ngực hắn bộc phát ra một đạo Thượng Thương Chi Quang, giống như pháo laser bắn thẳng vào Kiếm vực đối phương vừa ngưng tụ.

Ầm đùng đùng!!

Thượng Thương Chi Quang nện thẳng vào Kiếm vực, bộc phát ra tiếng nổ vang rền điếc tai.

Không chỉ trực tiếp đánh nát Kiếm vực đối phương, mà sông núi xung quanh cũng không thể chống đỡ được sức xung kích của luồng năng lượng này, mặt đất bắt đầu không ngừng sụp đổ xuống, nứt ra từng vết nứt dữ tợn sâu không thấy đáy. "Cái gì!!" Vị Tiên Quân dẫn đầu lập tức trợn tròn mắt kinh hô, không ngờ Kiếm vực của mình lại bị phá vỡ như vậy.

Nhưng Tần Hạo không cho lão thời gian suy nghĩ, tay cầm Miêu Miêu Chùy trực tiếp nện tới, toàn thân còn trào dâng lôi đình vô tận, như thể Lôi Thần từ cửu thiên giáng thế. "Không ổn!!" Tiên Quân cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng ngưng tụ một đạo kiếm khí bắn ra.

Ầm đùng đùng!!

Lôi quang bắn ra bốn phía, kiếm khí cuộn trào.

Tiếng va chạm nổ vang điếc tai kèm theo năng lượng khủng bố, hóa thành một cơn bão năng lượng quét sạch thiên địa.

Chương 1730

"Phụt!!" Vị Tiên Quân có chút đại ý, đương trường phun ra một ngụm tiên huyết. "Đây chính là đệ đệ của bệ hạ sao!?" Cẩu Đông Khê nhìn đến ngây dại.

Tuy hắn nghe nói đệ đệ Tần Phong cũng là một tên biến thái, nhưng không ngờ có thể biến thái đến mức này, không chỉ vừa phi thăng đã bước vào Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, mà còn có thể vượt cấp ép Tiên Quân của Phó gia ra đánh. "Bản quân sao có thể thua ngươi!!" Vị Tiên Quân không thừa nhận mình kém cỏi, lập tức phun ra ngụm máu rồi gào thét.

Tiên kiếm trong tay lão lưu động hàn quang thấu xương, khiến hư không xung quanh lập tức đông cứng, kiếm ý sắc bén như lôi đình đánh xơ xác ra tứ phía.

Ong ong!

Kiếm ý ngất trời, kiếm quang lay động.

Kiếm khí như gió dữ cuộn trào, kiếm mang như điện quang nhấp nháy.

Ngay sau đó, đối phương như thể được Kiếm Thần trong truyền thuyết nhập thân, tiên kiếm trong tay bộc phát kiếm ý ngút trời, mang theo kiếm thế hủy thiên diệt địa chém về phía Tần Hạo. "Hừ!!" Tần Hạo lạnh lùng hừ một tiếng, khí tức toàn thân cũng bắt đầu sôi trào.

Ô!!

Ngao!!

Tinh quang cuộn trào, Long Tượng chấn thiên địa.

Chỉ thấy tiếng gào thét của ba trăm Long Tượng khiến thiên địa rung chuyển dữ dội, tiên khí xung quanh điên cuồng rót vào hư ảnh Long Tượng, khiến ba trăm Long Tượng dần ngưng luyện lại, không chỉ che khuất bầu trời mà còn tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa thương tang.

Tiếp đó hắn cầm Miêu Miêu Chùy, mang theo sức mạnh của ba trăm Long Tượng, với khí thế không thể cản phá, cấp tốc nện về phía đối phương. "Đây là cái gì!?" Đám người xung quanh trợn mắt kinh hô, tỏ vẻ chưa từng thấy thứ này. "Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính!!" Vị Tiên Quân dẫn đầu là kẻ có kiến thức, mặt đầy chấn kinh nói ra cái tên.

Nhưng ngay sau đó sát ý trong lòng lão càng thịnh, không ngờ Tần Hạo tu luyện Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kính, lại còn trẻ như thế đã tu luyện ra sức mạnh của ba trăm Long Tượng.

Ầm đùng đùng!!

Long Tượng gào thét, kiếm ý cuồn cuộn.

Thân ảnh hai bên dọc ngang đan xen trong hư không, uy thế kiếm ý khủng bố như chấn động cả thế giới, sức mạnh Long Tượng đáng sợ không ngừng xé rách hư không, năng lượng va chạm như thủy triều quét sạch thiên địa. "Đây chính là thần tiên đánh nhau sao!?" Nguyệt Thần và những người bên dưới lòng đều run rẩy, cảm nhận rõ rệt sự nhỏ bé và kính sợ của bản thân. "Đứa trẻ này tuyệt đối không thể giữ!!" Vị Tiên Quân cảm nhận được sự cường đại của Tần Hạo, sát ý trong mắt không thèm che giấu.

Bây giờ Tần Hạo mới vừa phi thăng, công pháp, trang bị, thần lôi đều chưa kịp cập nhật mà đã mạnh thế này, nếu để hắn trưởng thành thêm vài năm, Phó gia bọn họ chẳng phải sẽ thành đá lót đường cho hắn thăng tiến sao... "Vẫn chưa kết thúc đâu!" Chiến ý trong mắt Tần Hạo càng thêm nồng đậm, trực tiếp kích hoạt huyết mạch Vu tộc.

Ầm đùng đùng!!

Năng lượng khủng bố tức thì bùng nổ từ trong cơ thể, trực tiếp làm rách quần áo để lộ ra tám múi cơ bụng.

Tiếp đó thân thể hắn cũng nhanh chóng bành trướng, tám múi cơ bụng có những đường nét lồi lõm được điêu khắc tinh xảo, cả người hắn giống như một con hung thú hình người chưa tiến hóa, tỏa ra một luồng hung sát chi khí khiến người ta kinh hãi. "Vu tộc?

Ngươi họ Tần!!" Đồng tử Tiên Quân dẫn đầu co rụt lại, phát ra một tiếng nổ sắc lẻm.

Kể từ khi đệ tử Tần gia bắt đầu lần lượt phi thăng cách đây trăm năm, việc đệ tử Tần gia sở hữu huyết mạch Vu tộc thuần chủng giống như một hòn đá lớn ném vào mặt hồ yên tĩnh, dấy lên ngàn tầng sóng lớn, nhanh chóng truyền khắp mọi ngõ ngách của Tiên giới.

Đương nhiên, những thứ đó không phải trọng điểm!

Trọng điểm là Phó gia bọn họ đã giao đấu với Tần gia mấy lần, nên biết rõ đám đệ tử Tần gia vô liêm sỉ đến mức nào.

Không chỉ cướp đoạt nhiều sản nghiệp của Phó gia, còn cấu kết với Mộ Dung gia để chèn ép Phó gia.

Đáng ghét nhất là khi ngươi đi tìm Đại trưởng lão Tiên Minh để đòi công đạo, Tần gia bọn họ ngoài mặt thì đồng ý tử tế, quay đầu lại đã xuống đường trêu ghẹo quyến thuộc nữ nhân của Phó gia, còn mỹ miều gọi đó là để "bảo vệ sát sao" các cô nương Phó gia.

Nếu ngươi nhịn không được mà đánh bọn họ, bọn họ sẽ lập tức khóc lóc chạy đi mách Đại trưởng lão, nói mình nguyện ý chung sống hòa bình, cũng đang tích cực hóa giải mâu thuẫn, nhưng Phó gia không những không lĩnh tình còn động thủ với đệ tử Tần gia, yêu cầu bồi thường phí tổn thất tinh thần và phí trị liệu.

Tóm lại, Tần gia giống như một miếng cao dán chó, đã dính vào là rất khó gỡ ra.

Tuy gia chủ Phó Sĩ Khang cũng thấy được tiềm lực của Tần gia, định liên hôn kết đồng minh, nhưng cái đám khốn kiếp Tần gia này không thèm tiểu thư khuê các, mà cứ nhất quyết đòi mấy nàng dâu trẻ vừa mới gả đi chưa sinh con.

Ý nhục nhã không thèm che giấu, việc liên hôn kết minh từ đó tan vỡ! "Hống!!" Tần Hạo không có ý định nói lý với đối phương, kích hoạt chế độ chiến đấu "lấy tiếng gầm thay lời nói".

Một luồng khí lãng mạnh mẽ từ trên người hắn bộc phát ra, không chỉ chấn động đến mức hư không xung quanh run rẩy, mà còn hóa thành một siêu bão quét sạch tám phương. "Nhục thân chi lực thật khủng bố!" Ánh mắt Cẩu Đông Khê đầy chấn kinh nói: "Chẳng trách bệ hạ cứ lẩm bẩm mãi, nhị đệ của ta thiên hạ vô địch!" "Mẹ nó, bớt coi thường người khác đi!" Vị Tiên Quân thấy Tần Hạo quyết tâm muốn xử mình, lập tức nổi nóng kích hoạt huyết mạch Tiên Đế.

Ầm đùng đùng!!

Huyết mạch chi lực tức thì bùng nổ, khiến hư không một trận chấn động.

Giữa chân mày lão hiện lên một đồ án hình ngọn lửa kim sắc, không chỉ tỏa ra một đạo kim quang rực rỡ chói mắt, mà còn trào dâng một luồng uy nghiêm và sức mạnh vô tận. "Sống không tốt sao!?" Cẩu Đông Khê lập tức ném cho lão ánh mắt đồng tình, không biết là ai cho Phó gia cái dũng khí đó.

Rõ ràng biết Tần Phong hiện tại đang ôm lấy cặp đùi dài của Mộng Dao tiên tử, nhạc phụ đại nhân chính là cấp trên trực tiếp của Phó gia bọn họ, vậy mà cứ phải vì chút thể diện đáng thương đó mà đi khiêu chiến quyền uy để chứng minh bản thân. "Hừ!!" Tiên Quân dẫn đầu không nhường nhịn hừ một tiếng, tiên kiếm trong tay cũng lấp lánh hàn quang sắc lẹm.

Ầm đùng đùng!!

Chương 1731

Toàn thân lão bộc phát ra kiếm ý ngút trời, như một cơn bão kiếm khí bao phủ thiên địa, dường như muốn nuốt chửng toàn bộ ánh sáng và hy vọng.

Đặc biệt là khí thế Tiên Quân trên người lão như núi non sụp đổ, giống như một thanh lợi kiếm có thể xé rách thiên địa, sẽ phá hủy tất cả kẻ địch cản đường. "Đi chết đi!!" Tần Hạo thu lại Miêu Miêu Chùy, siết chặt nắm đấm nện mạnh ra.

Ầm đùng đùng!!

Đất đá bay tứ tung, núi non sụp đổ!!

Trên nắm đấm của Tần Hạo bộc phát ra một luồng năng lượng dao động mạnh mẽ, dường như bao trùm cả thiên địa, một quyền đánh ra kèm theo tiếng sấm khiến trời đất run rẩy, mang theo lực đạo khủng bố như bẻ cành khô quét lá rụng nện thẳng về phía đối phương.

Ong ong!

Đối phương cũng không chịu thua kém, kiếm kình như có thế khai thiên.

Với sức mạnh không thể ngăn cản chém về phía Tần Hạo, kèm theo tiếng nổ rền như sấm, kiếm mang sắc bén vô cùng thề sẽ đánh tan tất cả chướng ngại. "Không ổn, mau phòng ngự!!" Cẩu Đông Khê thấy hai bên sắp tung đại chiêu, vội vàng hét lớn với Nguyệt Thần và mọi người.

Nhưng Nguyệt Thần bọn họ hiện tại không có ở chỗ cũ, giống như đã dự đoán trước được tất cả, sớm đã chạy qua lấy hắn làm bia đỡ đạn chắn trước mặt. "Cố lên nha!!" Nguyệt Thần và mọi người ra dấu tay cổ vũ, sau đó tiếp tục ngẩng đầu xem trận đấu. "Rốt cuộc mình đang mong đợi cái gì vậy nè!?" Cẩu Đông Khê lập tức đầy đầu vạch đen, khóe mắt không nhịn được mà giật giật.

Cứ ngỡ vô liêm sỉ là do tổ truyền nhà họ Tần, ai ngờ ở Hoang Cổ vốn không nuôi kẻ nhàn rỗi, ngươi có thể không có thực lực mạnh, nhưng trong mắt tuyệt đối không thể không có việc để làm, nếu không rất khó phi thăng lên Tiên giới. "Hống!!" Tần Hạo cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, phát ra một tiếng nộ hống chấn thiên.

Ầm đùng đùng!!

Quyền ảnh dọc ngang, liên hoàn tung ra!!

Quyền thế của Tần Hạo không chỉ như hổ dữ gió nhanh, quyền kình còn như mưa sa bão táp, tiếng nổ kịch liệt vang vọng trong hư không, hóa thành bão năng lượng vô tận muốn phá hủy tất cả. "Phụt!!" Tiên Quân dẫn đầu không chịu nổi, đương trường phun ra một ngụm tiên huyết.

Nhưng hễ Tần Hạo nghĩ đến chị gái ca nữ bị chết thảm, chỉ số nộ khí lại bộc phát như đạp phanh không ăn.

Quyền thế của hắn như ngọn núi lửa tích đầy năng lượng, trong nháy mắt phóng ra một luồng năng lượng hãi hùng, ngay sau đó sóng xung kích hủy thiên diệt địa từ nắm đấm phun trào ra, cấp tốc nện thẳng vào đối phương.

Ầm đùng đùng!!

Tiếng nổ vang rền điếc tai lập tức vang khắp thiên địa, đám mây hình nấm ngút trời cũng trong nháy mắt bốc lên.

Giống như ném vài trăm quả bom hạt nhân xuống vậy, tiếp đó bão nhiệt cuồn cuộn quét sạch thiên địa, muốn biến mọi người trên mặt đất thành "người chín". "A!!" Tiên Quân phát ra tiếng kêu thảm thiết, triệt để bại dưới tay Tần Hạo. "Sao có thể!?" Đệ tử Phó gia trợn tròn mắt kinh hô, không dám tin vào mắt mình.

Phải biết, vị Tiên Quân này chính là trưởng lão của Phó gia bọn họ, sở dĩ dám nói mình chưa từng thất bại là vì huyết mạch chi lực của lão có thể xếp hạng đầu trong Phó gia, sau khi kích hoạt thậm chí có thể đánh một trận với Tiên Vương phổ thông.

Vậy mà giờ lão lại bại dưới tay Tần Hạo, còn là bị vượt cấp khiêu chiến đánh bại.

Ầm một tiếng!!

Một đạo hắc ảnh đột nhiên xuất hiện hư không, đưa tay bóp nát quyền ý của Tần Hạo.

Cơn bão năng lượng quét sạch thiên địa trong nháy mắt tiêu tán, cũng khiến Tần Hạo bị chấn lùi liên tục một đoạn dài. "Là thiếu chủ!!" Đệ tử Phó gia lập tức kinh hô, nhìn rõ người tới chính là Phó Ngôn Kiệt. "Khí tức thật tà ác!" Tần Hạo lập tức cảnh giác, cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương. "Thiếu chủ, ngài rốt cuộc cũng tới rồi!" Tiên Quân dẫn đầu lập tức lệ rơi đầy mặt, biết mình có thể giữ được cái mạng nhỏ này rồi.

Thế nhưng Phó Ngôn Kiệt lại không có ý định để ý lão, chỉ chán ghét liếc lão một cái, tiếp đó liền đưa tay ấn lên đầu lão... "Thiếu chủ, ngài làm gì vậy!?" Tiên Quân ngơ ngác ngẩng đầu, không hiểu vì sao hắn lại dùng chiêu xoa đầu với mình. "Phế vật không xứng đáng sống trên đời!!" Trong mắt Phó Ngôn Kiệt lóe lên một tia hàn quang, móng tay trên ngón tay trong nháy mắt biến thành lợi trảo. "A!!" Tiên Quân phát ra một tiếng kêu thê lương, tiên huyết theo đó từ trên đầu chảy xuống.

Nhưng Phó Ngôn Kiệt không có ý định dừng tay, một luồng sương mù đen đặc trào ra từ lòng bàn tay hắn, như quái vật xúc tu đen chui vào thất khiếu của đối phương. "Đây là... ma công!" Đệ tử Phó gia mặt đầy vẻ kinh hoàng, không dám tin nhìn Phó Ngôn Kiệt.

Tuy Phó gia sớm đã có lời đồn Phó Ngôn Kiệt tu luyện ma công, nhưng không ngờ hắn lại táng tận lương tâm đến mức ra tay với chính tộc nhân của mình. "Đây chính là ma tu!?" Trong lòng Tần Hạo lập tức cảnh giác, lông tơ toàn thân dựng đứng lên.

Khác với những ma tu gặp ở hạ giới Hoang Cổ, ma khí cuộn trào quanh thân Phó Ngôn Kiệt thuần túy hơn nhiều, cảm giác ít nhất cũng có hàng trăm sinh linh Hoang Cổ đã chết dưới tay hắn. "Tiên Vương sơ giai!!" Cẩu Đông Khê lập tức trợn tròn mắt kinh hô, phát hiện tốc độ tu luyện của ma tu quả nhiên khủng bố.

Là một thành viên trong đội ngũ chuyên nghiệp, hắn tự nhiên biết Phó Ngôn Kiệt bắt đầu tu luyện ma công từ khi nào, chỉ là không ngờ trong thời gian ngắn ngủi chỉ hơn một trăm năm, tu vi của hắn đã đột phá đến Tiên Vương sơ giai.

Tuy nhiên, tốc độ tu luyện ma công tuy nhanh nhưng lại có rất nhiều tác dụng phụ đáng sợ.

Mà tác dụng phụ khi Phó Ngôn Kiệt tu luyện ma công, chỉ cần nhìn vài cái là biết, chắc chắn là đầu óc có vấn đề. "Kiệt kiệt kiệt kiệt..." Phó Ngôn Kiệt không thèm để ý người khác, ngửa mặt phát ra tiếng cười của phản diện.

Chương 1732

Tiếp đó trong ánh mắt mang theo vẻ tham lam vô tận, bắt đầu điên cuồng tước đoạt huyết mạch chi lực trong cơ thể đối phương. "A Kiệt, đừng mà, ta là tộc thúc của ngươi..." Tiên Quân kinh hoàng trợn trừng mắt, cơ mặt đau đớn vặn vẹo.

Cứ ngỡ là xoa đầu an ủi, ai ngờ là xoa đầu đưa tiễn.

Thế nhưng lời van xin của lão không hề đánh thức lương tri của Phó Ngôn Kiệt, ngược lại hắn lộ vẻ mặt dữ tợn và hưởng thụ, có thể cảm nhận được huyết mạch chi lực như nước sông cuồn cuộn theo lòng bàn tay hắn tràn vào cơ thể.

Không chỉ chạy loạn trong kinh mạch của hắn, mà còn dần dần dung hợp với huyết mạch chi lực của chính hắn. "Kiệt ca, đừng mà!" Đệ tử Phó gia cuối cùng cũng phản ứng lại, cố gắng dùng tình cảm để thức tỉnh Phó Ngôn Kiệt. "Các ngươi cũng đều trở thành chất dinh dưỡng của bản thiếu đi!" Phó Ngôn Kiệt không những không dừng tay, còn lộ ra nụ cười càng thêm điên cuồng.

Chỉ thấy quanh thân hắn trào ra một đoàn hắc khí, như quái vật xúc tu vươn ra mấy chục cái xúc tu, lao nhanh về phía mấy chục đệ tử Phó gia tại hiện trường, nhanh chóng trói buộc bọn họ lại, tràn vào thất khiếu của bọn họ bắt đầu điên cuồng tước đoạt huyết mạch chi lực.

Ngay sau đó thân thể bọn họ héo rũ với tốc độ mắt thường có thể thấy được, không chỉ huyết mạch chi lực bị tước đoạt vô tình, mà ngay cả sinh cơ trong cơ thể cũng bị vắt kiệt không thương tiếc.

Còn Phó Ngôn Kiệt giống như ác quỷ bị bóng tối xâm chiếm, đôi mắt không chỉ lóe lên hồng quang quỷ dị, khóe miệng còn hiện lên một nụ cười dữ tợn đáng sợ, càng có ma quang đen kịt lấp lánh quanh thân. "May mà mình không phải đệ tử Phó gia!" Quang Thiên đang ở không xa, nhìn mà tim đập chân run. "Đến lượt ngươi rồi!!" Phó Ngôn Kiệt lộ nụ cười điên cuồng, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Hạo phía trước.

Hiện tại hắn cảm thấy mình mạnh đến mức đáng sợ, căn bản không cần làm theo kế hoạch của Quang Thiên là bắt Tần Hạo để uy hiếp Tần Phong, hắn hiện tại chỉ muốn giết chết Tần Hạo, nhìn Tần Phong mất đi đệ đệ mà rơi vào đau khổ.

Nói xong... trong cơ thể hắn bộc phát ra một luồng ma khí ngút trời, dường như muốn kéo thế giới vào bóng tối vô tận. "Không ổn!!" Tần Hạo thấy ma khí ập về phía mình, vội vàng lấy chuỗi hạt Công Đức ra.

Mười hai hạt Công Đức trong nháy mắt sáng rực lên, lực công đức khủng bố như sông dài bùng nổ, hình thành một lá chắn năng lượng bao bọc lấy hắn. "Công đức chi quang!!" Phó Ngôn Kiệt tuy cảm thấy bất ngờ, nhưng lại không hề phẫn nộ.

Ngược lại còn lộ ra một nụ cười tà ác, nhìn Tần Hạo như mèo vờn chuột.

Đừng nhìn công đức chi quang của Tần Hạo có thể khắc chế ma khí của hắn xâm nhập, nhưng dù sao cũng là thần khí của hạ giới Hoang Cổ, đối với hắn căn bản không tạo thành uy hiếp gì lớn, cùng lắm chỉ là trì hoãn thời gian tử vong một chút.

Ầm đùng đùng!!

Ngay khi Phó Ngôn Kiệt chuẩn bị chơi trò mèo vờn chuột, một tiếng nổ vang rền đột ngột vang lên.

Chỉ thấy Cẩu Đông Khê phía dưới cưỡng ép đánh tan ma khí của

Phó Ngôn Kiệt, sau đó dẫn theo Nguyệt Thần và mọi người nhanh chóng rời khỏi hiện trường, toàn bộ quá trình đều không thèm liếc nhìn Tần Hạo - cái món hàng khuyến mãi này - lấy một cái.

Tuy khi hắn lần đầu xuất hiện chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên cảnh, nhưng sau khi gia nhập đội ngũ chuyên nghiệp, nhận được rất nhiều tài nguyên tu luyện trước đây không tiếp xúc được, trong thời gian ngắn ngủi trăm năm đã đột phá tới Tiên Quân cảnh.

Có lẽ đánh không lại Tiên Vương như Phó Ngôn Kiệt, nhưng đánh tan ma khí của hắn thì vẫn không thành vấn đề. "Muốn chạy!!" Phó Ngôn Kiệt thấy có kẻ dám bỏ chạy dưới mí mắt mình, lập tức phẫn nộ muốn giết sạch bọn họ. "Đối thủ của ngươi là trẫm!!" Tần Hạo biết Phó Ngôn Kiệt không dễ đối phó, quả đoạn khai mở đại chiêu, thần tình vô cùng nghiêm túc nói: "Lục đạo chúng sinh, quy về tay ta, Lục Đạo Luân Hồi, mở!!" Ầm đùng đùng!!

Một luồng uy năng khủng bố vượt trên chúng sinh bao trùm thiên địa, không chỉ đánh tan ma khí của Phó Ngôn Kiệt, thời không cũng giống như sụp đổ trong nháy mắt, giữa hư không bao la xuất hiện cánh cổng Lục Đạo Luân Hồi rực rỡ. "Lục Đạo Luân Hồi?

Không hổ là thân đệ đệ của Tần Phong!" Ánh mắt Phó Ngôn Kiệt lập tức bị thu hút, thần tình cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Ngay sau đó trong cơ thể lại bộc phát ma khí ngút trời, hóa thành một đạo ma ảnh che trời lao về phía Tần Hạo.

Ầm đùng đùng!!

Mặt đất rung chuyển, núi non sụp đổ!!

Đòn tấn công mang thuộc tính hủy diệt của hai bên va chạm vào nhau, bão năng lượng khủng bố lập tức xé rách hư không, giống như lôi điện và bão tố cùng nhảy múa, hình thành một khung cảnh như tận thế. "Thật đáng sợ!" Nguyệt Thần và mọi người mặt đầy kinh hoàng quay đầu nhìn, có cảm giác như bị bóng ma cái chết bao trùm.

Thế nhưng đối phương lại không hề bận tâm đến họ, liên tục giao đấu va chạm trên bầu trời, cảnh tượng hủy thiên diệt địa khiến người ta run sợ, cũng khiến người ta nhận ra sự nhỏ bé và yếu ớt của chính mình. "Đừng nhìn nữa, mau đi thôi!" Cẩu Đông Khê vội vàng dẫn mọi người đến một thung lũng.

Chỉ thấy trong thung lũng đã sớm chuẩn bị sẵn một chiếc Huyền Nữ Chiến Cơ, còn có một nam tử dáng vẻ thanh niên đang nóng lòng chờ đợi. "Phụ thân!!" Thanh niên nam tử thấy Cẩu Đông Khê, lập tức mừng rỡ đón lên. "Vị này là lệnh công tử sao!?" Nhàn Vân Tử thấy người tới thì kinh ngạc vô cùng.

Rõ ràng tuổi đời chưa đến trăm năm, vậy mà tu vi còn mạnh hơn cả bọn họ, đã đạt tới Kim Tiên sơ giai. "Không sai, đây chính là khuyển tử Nhật Đức!" Cẩu Đông Khê lập tức tự hào giới thiệu: "Là năm đó Thủy Hoàng bệ hạ đích thân đặt tên..." Nhật Đức!?

Cẩu Nhật Đức!?

Mọi người Hoang Cổ đồng loạt sững sờ, luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm. "Tên hay!!" Nhàn Vân Tử tâm thái lão luyện, lập tức khen ngợi: "Nhật tân nguyệt dị, phẩm đức cao thượng, quả thực là một cái tên hay!" "Vẫn là ngài lão có học vấn!" Cẩu Đông Khê rất phấn chấn nói: "Hồi đó bệ hạ cũng nói như vậy, hy vọng đứa nhỏ này sau này cuộc sống mỗi ngày một đổi mới, trở thành một người có phẩm đức cao thượng!" "Giản thủ hữu nhục tư văn!" Vu tiên sinh lập tức tức giận hừ một tiếng, coi thường loại người đọc sách như Tần Phong.

Tuy nhiên, trái ngược với sự tức giận của Vu tiên sinh, Lam Ma lại vui mừng nhìn Cẩu Nhật Đức.

Chưa đầy trăm tuổi đã đột phá Kim Tiên cảnh, cũng chứng minh việc mình mạo hiểm đưa con phi thăng là lựa chọn đúng đắn, sau này đứa nhỏ không chỉ có hộ khẩu Tiên giới, còn có thể nhận được giáo dục chuyên nghiệp của Tiên giới.

Ầm đùng đùng!!

Tần Hạo và Phó Ngôn Kiệt vẫn đang va chạm giữa hư không.

Chương 1733

Mỗi lần va chạm của hai bên đều sẽ dẫn phát bão năng lượng khủng bố, cảnh tượng trời long đất lở giống như mạt thế đến sớm. "Phụt!!" Tần Hạo phun ra một ngụm máu, trực tiếp bị chấn bay ra ngoài. "Phụt!!" Phó Ngôn Kiệt cũng chẳng chiếm được hời gì, nôn ra máu lùi liên tiếp mấy trăm mét. "Vãi chưởng!!" Cẩu Nhật Đức lập tức thốt lên một câu chửi thề, bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Cứ ngỡ Tần Hạo vừa phi thăng đã vào Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đã đủ vô lý rồi, không ngờ điều vô lý hơn là hắn cư nhiên còn có thể vượt cấp khiêu chiến, không chỉ vượt một đại cảnh giới khiêu chiến cường giả Tiên Quân cảnh, mà còn có thể vượt hai đại cảnh giới khiêu chiến ma tu Tiên Vương cảnh.

Hơn nữa bọn họ còn không phải tu tiên giả phổ thông, mà là hậu duệ Tiên Đế có huyết mạch truyền thừa. "Nhị Thế có vẻ sắp bại rồi!" Vạn Mã lộ ra thần tình lo lắng, có thể cảm nhận được Tần Hạo không ổn rồi.

Đừng nhìn Tần Hạo hiện tại đánh ngang ngửa với Phó Ngôn Kiệt, nhưng bài tẩy của hắn cơ bản đã đánh sạch rồi, không chỉ kích hoạt huyết mạch Vu tộc, còn sử ra sức mạnh ba trăm Long Tượng, thậm chí ngay cả Lục Đạo Luân Hồi cũng dùng rồi.

Ngược lại đối thủ của hắn là Phó Ngôn Kiệt, vẫn còn huyết mạch Tiên Đế chưa kích hoạt. "Làm sao bây giờ!?" Thiên Quân cũng mặt đầy sốt ruột, quay đầu nhìn Tam Thu bên cạnh.

Thế nhưng Tam Thu không thèm để ý hắn, vẫn tận tụy cầm bút bắt đầu ghi chép.

Ngày X tháng Y: Đại Tần Nhị Thế Nhân Hoàng phi thăng Tiên giới, sau khi thấy căn cơ mà Thủy Hoàng đánh hạ ở Tiên giới, lập tức lộ nguyên hình bắt đầu sống cuộc sống kiêu sa dâm dật, thậm chí vì vài ca nữ mà đại đả xuất thủ.

Quả nhiên kẻ hư ngụy dù có diễn thế nào cũng không che giấu được nội tâm nhơ bẩn! "Mẹ nó!!" Thiên Quân và Vạn Mã lập tức chửi thề một tiếng, phát hiện cái đội ngũ chuyên nghiệp này toàn là nhân tài. "Bản thiếu sao có thể không giết được ngươi!" Phó Ngôn Kiệt thấy mình bị Tần Hạo đánh cho thổ huyết, lập tức phát ra tiếng cuồng nộ bất lực.

Chỉ thấy hắn quả đoạn kích hoạt huyết mạch Tiên Đế của mình, không chỉ quanh thân bộc phát ra ma khí ngút trời, đồ án ngọn lửa kim sắc giữa chân mày đại diện cho huyết mạch Tiên Đế cũng bị ma khí xâm chiếm biến thành màu đen.

Lúc này —— trong đôi mắt Phó Ngôn Kiệt lóe lên quang mang quỷ dị, như thể một ma ảnh tà ác bị thức tỉnh trong vực sâu.

Quanh thân âm phong từng trận, thổi cho y phục bay phần phật.

Tiếp đó quanh thân hắn tràn ngập một đoàn sương mù đen cuộn trào, giống như hơi thở ác quỷ thoát ra từ địa phủ u minh, ẩn ẩn có vô số tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra, như thể vạn thiên oan hồn đang gào thét đau đớn. "Tà ma ngoại đạo!!" Tần Hạo như thể chính nghĩa hóa thân, chọn tiếp tục đối đầu trực diện.

Ô!!

Ngao!!

Tinh quang cuộn trào, Long Tượng chấn thiên địa.

Ba trăm Long Tượng phía sau gào thét vang trời, tiên khí xung quanh điên cuồng rót vào hư ảnh Long Tượng khiến chúng bành trướng lần nữa, che khuất bầu trời, tỏa ra khí tức thương tang cổ xưa. "Vô dụng thôi, hôm nay ngươi định sẵn phải chết!" Phó Ngôn Kiệt lộ nụ cười tàn nhẫn, ma khí ngút trời cũng theo đó bùng nổ.

Ầm đùng đùng!!

Ma khí âm u bao phủ cả thiên địa, hóa thành những lệ quỷ nanh vuốt dữ tợn.

Chúng như lệ quỷ bò ra từ địa ngục, trong đôi mắt bùng cháy u minh quỷ hỏa, nơi đi qua hư không rung chuyển kịch liệt, phát ra tiếng rắc rắc khiến người ta rùng mình. "Chiến đấu thăng cấp rồi!!" Cẩu Đông Khê mặt đầy sốt ruột nói: "Các người mau lên Huyền Nữ Chiến Cơ đi, con trai Nhật Đức sẽ đưa các người đến Tiên Minh." "Vậy thì đa tạ, bảo trọng!" Nguyệt Thần không chút do dự, nhanh nhẹn leo lên Huyền Nữ Chiến Cơ.

Những người khác ít nhiều cũng cần chút thể diện, sau khi khách sáo với Cẩu Đông Khê một hồi cũng lần lượt lên chiến cơ.

Nhưng Thiên Quân, Vạn Mã, Tam Thu cùng Cẩu Đông Khê bốn người không ai đi, mà chọn ở lại chờ Tần Phong đến.

Ầm đùng đùng!!

Long Tượng gào thét, ma khí ngút trời!!

Hai bên lại một lần nữa kịch chiến dữ dội, mỗi lần va chạm đều dẫn phát thiên địa chấn động, sinh ra bão năng lượng vô tận xé rách thiên địa.

Nhưng Tần Hạo dù sao cũng vừa mới phi thăng tới Tiên giới, tu vi còn thấp hơn đối phương hai đại cảnh giới, cho dù hắn là Chí Tôn bẩm sinh, có thể vượt cấp khiêu chiến thì cũng không tránh khỏi việc bị Phó Ngôn Kiệt ép ra đánh. "Thật mạnh!!" Sắc mặt Tần Hạo trở nên vô cùng ngưng trọng, có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Phó

Ngôn Kiệt.

Tuy hiện tại hắn liều chết một trận thì có nắm chắc chém chết Phó Ngôn Kiệt, nhưng không hiểu sao trong lòng hắn lại ẩn ẩn cảm thấy bất an, cảm giác trên người Phó Ngôn Kiệt vẫn còn bài tẩy gì đó chưa sử dụng. "Tiểu tử, đi chết đi!!" Phó Ngôn Kiệt lộ nụ cười điên cuồng, như thể đã thấy Tần Phong đau khổ gào khóc. "Rút!!" Tần Hạo liếc nhìn chiếc Huyền Nữ Chiến Cơ đã rời đi, quả đoạn lựa chọn tin vào trực giác của mình.

Thay vì liều mạng với Phó Ngôn Kiệt ở đây để rồi lưỡng bại câu thương, bản thân bị trọng thương, chi bằng tuân theo tinh thần tổ truyền của Tần gia, lựa chọn chuyển dịch chiến lược, đi chém giết những đệ tử Phó gia lẻ loi để làm giàu túi tiền của mình.

Dù sao cuối cùng cũng có anh trai hắn dọn dẹp bãi chiến trường, bản thân tội gì phải chịu khổ thế này!?

Nghĩ đến đây —— Tần Hạo quả đoạn chọn chuyển dịch chiến lược, hóa thành một đạo kim quang lao đi cấp tốc. "Chạy đi đâu!!" Phó Ngôn Kiệt thấy Tần Hạo chạy mất, lập tức phẫn nộ truy đuổi theo. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến hắn gặp nguy hiểm, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Mình lại hãm hại ai nữa rồi!?" Tần Phong nghi hoặc suy nghĩ, không biết có phải nhị đệ không.

Nhưng hiện tại những thứ này đã không còn quan trọng nữa, hắn đã đưa Tiểu Bạch xuyên qua hố đen Bắc Cương, đi tới một dị giới nơi các sinh vật dị giới sinh tồn. "Đây chính là dị giới sao!?" Tiểu Bạch tò mò ngó nghiêng xung quanh, đập vào mắt là một vùng đất hoang lương.

Trên vùng đất cằn cỗi tràn ngập những vết nứt dọc ngang, đâu đâu cũng là mùi vị của sự chết chóc trộn lẫn với máu tanh, khí tức giết chóc lan tỏa trong từng tấc không khí.

Giống như có sự sống, nó không ngừng xâm thực tinh thần và linh hồn con người, khơi dậy nỗi sợ hãi và bạo lực nguyên thủy nhất sâu trong lòng, khiến lý trí con người bị sự điên cuồng nuốt chửng lúc nào không hay...

“Đúng thế, đây chính là dị giới!” Tần Phong nhìn quanh rồi lên tiếng: “Khí tức giết chóc khủng khiếp như thế này, tuyệt đối không thể là do Thiên Đạo hạ giới thai nghén ra được, xem ra đúng như Lâm huynh nói, nơi này bị ảnh hưởng bởi Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn của Tà Đế.” “Lại đúng là Tà Đế thật à!?” Tiểu Bạch lập tức căng thẳng nói: “Ta thỏ nghe nói mấy lão quái vật kiểu này thường để lại rất nhiều thủ đoạn, lão ta không phải vẫn chưa chết hẳn, đang đợi đoạt xá chúng ta đấy chứ!?” “Không phải là không có khả năng!!” Tần Phong lập tức cảnh giác, cảm thấy vẫn nên ổn thỏa một chút thì hơn.

Chương 1734

Chỉ thấy hắn lập tức mặc vào Long Quân Bất Diệt Khải đã được luyện hóa, sau đó khai triển thần thông Hậu Thiên Pháp Tướng - Ba Đầu Sáu Tay.

Một tay cầm Không Gian Hồ Lô, một tay cầm Ma kiếm tổ truyền, một tay cầm Long Quân Kiếm, một tay cầm Tán Hồn Hồ Lô, một tay bấm Thời Gian Đại Đạo pháp quyết, một tay bấm Ngũ Hành Đại Đạo pháp quyết.

Dù vậy Tần Phong vẫn thấy chưa an toàn, lại đội thêm Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh lên đầu.

Thậm chí hắn còn để thân ngoại hóa thân cầm theo Hồng Mao Lão Quái, chuẩn bị sẵn sàng xé rách hư không tới cứu viện chính mình bất cứ lúc nào.

“Ta thỏ cũng phải cẩn thận một chút!” Tiểu Bạch thấy Tần Phong trang bị tận răng, cũng sợ tới mức tự vũ trang cho mình.

Chỉ thấy nó tay trái cầm Gạch Đạo Đức, tay phải cầm Thượng Phương Bảo Kiếm, trên đầu đội ba quyển thẻ tre Thánh nhân, ngang lưng buộc Khổn Tiên Thừng, trên thân khoác Vô Thượng Thiên Thư, sau lưng đeo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, mông thì ngồi trên Tử Kim Hồ Lô.

Ngay khi Tần Phong và Tiểu Bạch đang mải mê trang bị, xung quanh đột nhiên vang lên một trận tiếng sột soạt.

“Tiếng gì thế!?” Tiểu Bạch nghe thấy động tĩnh, lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy những sinh vật dị giới đang ẩn nấp quanh đó ngửi thấy mùi người liền bò ra.

Có con mọc ra những gai xương sắc nhọn đâm ra từ khắp các bộ phận trên cơ thể; có con toàn thân bao phủ bởi lân giáp, đôi mắt đỏ ngầu lóe lên sự tham lam, dường như có khát vọng vô tận đối với máu tươi.

“Là sinh vật dị giới!” Tần Phong liếc mắt nói: “Chúng đều là sinh linh của thế giới này, bị ảnh hưởng bởi Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn, cuối cùng biến thành bộ dạng thị huyết hung tàn như thế này.” Gào!!

Sinh vật dị giới chẳng rảnh mà nghe Tần Phong lảm nhảm, chúng gào thét há hốc cái mồm như bồn máu lao về phía hắn.

“Dám sủa với bọn ta à!” Tiểu Bạch lập tức khó chịu, thuận tay ném luôn Thượng Phương Bảo Kiếm ra.

Chỉ thấy thanh kiếm béo mập kia bộc phát ra một luồng kiếm ý sắc bén, sau đó như thể bật chế độ tự động truy tìm, hóa thành một đạo lưu tinh nhanh chóng xuyên qua đám sinh vật dị giới.

Nơi nó đi qua, máu tươi bắn tung tóe, tiếng gào thét thảm thiết không dứt!

Đừng nói những sinh vật dị giới này chỉ là sinh linh hạ giới, cho dù là sinh linh Tiên giới cũng chẳng có mấy kẻ chống đỡ được thanh kiếm béo của nó.

Tuy nhiên, ngay khi Tiểu Bạch tưởng rằng đã đánh xong thu quân, đại địa dưới chân Tần Phong đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy vô số sinh vật dị giới như triều cường tràn tới.

Có con mọc răng nanh sắc nhọn, nước dãi không ngừng nhỏ xuống; có con mọc ra vô số xúc tu, uốn lượn bò trên mặt đất; lại có con mang lớp vỏ ngoài cứng cáp, phản xạ ánh sáng quỷ dị.

“Vãi chưởng, sao mà nhiều thế này!?” Mí mắt Tần Phong khẽ giật giật, nhìn mà da đầu có chút tê dại.

Tuy hắn biết sinh vật trong dị giới sẽ không ít, nhưng thật không ngờ lại nhiều đến mức này, dày đặc đến mức khiến người ta phát bệnh sợ lỗ (trypophobia) luôn rồi.

Nhưng trái ngược với Tần Phong đang nổi da gà, Tiểu Bạch thấy nhiều sinh vật dị giới như vậy thì mừng húm.

Chỉ thấy nó giơ móng nhỏ chỉ về phía trước, một hắc động khổng lồ xuất hiện, sau đó giống như một chiếc máy hút bụi siêu cấp, đem đám sinh vật dị giới đang tràn tới nuốt chửng sạch sành sanh.

Ngay sau đó, mầm đậu nhỏ trên đầu Tiểu Bạch bắt đầu nhấp nháy, từng luồng năng lượng tinh thuần bắt đầu hội tụ về phía nó.

“Ngươi đúng là không chê tạp nham nhỉ!” Tần Phong liếc mắt nhìn Tiểu Bạch, trong lòng thở dài bất lực.

Tuy Thôn Phệ Đại Đạo có thể nuốt chửng vạn vật và chuyển hóa thành năng lượng cần thiết, nhưng năng lượng trong đám sinh vật dị giới này đối với bọn hắn thực sự quá yếu ớt, dù có nuốt sạch cả thế giới này cũng chẳng đủ cho bọn hắn ăn một bữa cơm bổ sung năng lượng khi về Tiên giới.

“Chân muỗi cũng là thịt mà!” Tiểu Bạch không bỏ qua bất kỳ cơ hội chiếm tiện nghi nào, vẫn hăng hái nuốt chửng sinh vật dị giới.

Tần Phong thì khinh thường chút thịt muỗi này, hắn túm tai thỏ, một cái chớp mắt đã biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa đã tới nơi có sát khí nồng đậm nhất.

Nơi này bầu trời đầy mây đen bao phủ, mặt đất dường như bị máu nhuộm đỏ thẫm, không chỉ xương trắng rải rác khắp nơi, mà thỉnh thoảng còn có quỷ hỏa hiện lên.

Gào!!

Khi Tần Phong chuẩn bị tiến vào, một tiếng thú gầm trầm đục vang lên.

Một bầy sinh vật dị giới cao cấp hơn hẳn trước đó xuất hiện, toàn thân không chỉ bao phủ bởi vảy đen xì mà còn tỏa ra một luồng sát khí cực kỳ thuần túy, giống như những hộ vệ mang giáp đang canh giữ thứ gì đó.

“Mẹ thỏ ơi!!” Tiểu Bạch như vừa phát hiện ra đại lục mới, lập tức kinh hô: “Ta thỏ cứ tưởng đám sinh vật dị giới vừa rồi đã đủ lợi hại, không ngờ đám ở đây còn kinh khủng hơn, cảm giác sắp sánh ngang với yêu thú Kim Tiên cảnh ở Tiên giới rồi, thật khiến thỏ bất ngờ quá đi!” “Chẳng có gì bất ngờ cả!” Tần Phong nhìn mặt đất đỏ tươi, lên tiếng: “Nếu ta đoán không lầm, mặt đất sở dĩ đỏ rực như thế này là do máu của Tà Đế vương vãi ra, còn chúng có thể trở nên mạnh mẽ như vậy là nhờ hấp thụ năng lượng trong máu của lão ta.” “Nghĩa là chúng ta tìm đúng chỗ rồi!” Tiểu Bạch lập tức tỉnh táo hẳn lên: “Nơi này chính là nơi Tà Đế ngã xuống!?” “Chắc chắn là vậy rồi!!” Tần Phong không chút do dự, nhấc chân bước thẳng vào trong.

Gào!!

Những tiếng gào thét vang lên liên hồi khiến đại địa rung chuyển mạnh mẽ.

Hành động của Tần Phong đã hoàn toàn chọc giận đám sinh vật dị giới, chúng gào rú lao về phía hắn, sát khí khủng khiếp bùng nổ, cả thiên địa cũng theo đó mà biến sắc.

“Ồn ào!!” Mắt Tần Phong lóe lên hàn quang, kiếm ý khủng khiếp tức thì bùng nổ.

Tiếp đó, nó ngưng tụ thành vô số đạo kiếm khí sắc bén, hội tụ thành một con sông lớn cuồn cuộn dìm chết đám sinh vật dị giới đang lao tới, mặc cho chúng vùng vẫy thế nào cũng vô dụng.

Không lâu sau, hiện trường đã được dọn sạch.

Khác với những nhân vật chính tầm bảo phải trải qua muôn vàn khó khăn, Tần Phong dẫn theo Tiểu Bạch đi một mạch không gì cản nổi, gặp nguy hiểm gì cũng dùng bạo lực giải quyết.

Nếu Tần Phong một kiếm không xong, Tiểu Bạch sẽ bồi thêm một kiếm nữa!

“Hử!?” Tần Phong đột nhiên dừng bước, nhíu mày nhìn về phía trước.

Ở đó có một hồ nước do máu tươi hội tụ thành, không chỉ ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc mà còn thấy một chiếc phù ấn đỏ rực đang lơ lửng trên mặt hồ.

“Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn!” Tiểu Bạch cũng nhìn thấy phù ấn đỏ, lập tức thốt lên kinh ngạc.

Tuy nhiên, ngay khi Tần Phong chuẩn bị tiến lên lấy Đại Đạo Chi Ấn, một luồng sát khí khủng khiếp tức thì khóa chặt lấy hắn...

“Cái gì thế!?” Tần Phong giật mình kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy mặt đất đỏ thẫm dưới chân đột nhiên nhu động, tiếp đó từng giọt máu đỏ tươi từ dưới đất chui lên, giống như mất đi trọng lực mà bay lơ lửng giữa không trung, bao vây lấy một người một thỏ.

“Đây là cái quái gì vậy!?” Tiểu Bạch lập tức cảnh giác, sẵn sàng hỏa lực toàn khai.

“Không biết!” Tần Phong để đảm bảo an toàn, vội vàng buff toàn bộ trạng thái lên người.

Chương 1735

Oành đùng đoàng!!

Hư không chấn động kịch liệt, khí tức của Tần Phong không ngừng tăng vọt.

Trên đầu hắn hiện ra ba đóa hoa vàng (Tam Hoa Tụ Đỉnh), quanh thân bao quanh ngũ hành chi khí, dưới chân là đồ án Thất Tinh, sau lưng là phật quang phổ chiếu, âm thanh đại đạo vang lên kèm theo từng trận tử khí... trông giống hệt như đang vào một máy chủ lậu siêu biến thái, chém một đao lên cấp 999 vậy.

Nhưng ngay khi Tần Phong đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất, những giọt máu lơ lửng giữa không trung cũng bắt đầu hành động.

“Không ổn!!” Sắc mặt Tần Phong biến đổi, cảm thấy có gì đó sai sai nên vội lùi lại.

Oành đoàng!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, cả hồ máu sôi trào.

Những giọt máu như những quả lựu đạn nhanh chóng bắn về phía một người một thỏ, mỗi giọt đều chứa đựng năng lượng đáng sợ, sau khi chạm đất lập tức phát ra tiếng nổ kinh thiên.

Hơn nữa, những giọt máu này dường như vô tận, không ngừng trồi lên từ mặt đất đỏ thẫm.

“Mấy thứ này là cái gì thế hả!?” Tiểu Bạch vội vàng kích hoạt thẻ tre Thánh nhân, ngăn cản những giọt máu không ngừng bắn tới.

“Chắc là ý chí tàn tồn của Tà Đế!” Tần Phong vừa di chuyển lắt léo vừa quan sát: “Dù Tà Đế đã ngã xuống nhưng trong máu của lão vẫn còn sót lại một chút mảnh vỡ ý chí, theo bản năng ngăn cản chúng ta tiếp cận Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn.” Ong!

Ong!

Ma kiếm tổ truyền đột nhiên phát ra tiếng kiếm reo, như thể đang tán đồng với suy đoán của Tần Phong.

Là thanh kiếm từng được Tà Đế đích thân rèn đúc, không có thanh kiếm nào hiểu rõ khí tức của Tà Đế hơn nó, nên nó có thể khẳng định với Tần Phong rằng đây chính là nơi Tà Đế ngã xuống.

“Mảnh vỡ ý chí của Tà Đế!?” Tiểu Bạch nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ: “Vậy đám sinh vật dị giới sánh ngang Kim Tiên bên ngoài cũng là do thứ này tạo ra để bảo vệ Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn à!?” “E là không chỉ có vậy!” Tần Phong nhìn Ma kiếm tổ truyền, thần sắc nghiêm trọng: “Trải qua bao nhiêu năm tiến hóa, ý chí của Tà Đế có lẽ đã hòa nhập hoàn toàn vào dị giới này rồi.” “Ta thỏ hiểu rồi!” Tiểu Bạch lập tức vỡ lẽ: “Ý chí của Tà Đế là hủy diệt chư thiên vạn giới, giờ ý chí lão ta hóa thành mảnh vỡ hòa vào dị giới, nghĩa là sinh vật dị giới đều bị ý chí của lão ảnh hưởng, thế nên chúng mới phá vỡ vách ngăn hai giới để xâm lược Hoang Cổ của chúng ta.” “Đúng thế!” Tần Phong gật đầu tán thành, sau đó phóng thần thức ra quan sát.

Chỉ thấy trong dị giới, ngoài vách ngăn Hoang Cổ bị phá vỡ ra còn có hàng chục lối đi vách ngăn khác cũng bị đâm thủng, vô số sinh vật dị giới khát máu đang thông qua những lối đi này để tiến vào các thế giới khác.

“Đáng sợ quá đi!” Tiểu Bạch nhìn thấy cảnh này, lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Cứ tưởng chỉ có Hoang Cổ bị tấn công, không ngờ đã có rất nhiều thế giới bị luân hãm, cứ đà này thì chư thiên vạn giới thật sự có khả năng bị đám sinh vật dị giới này hủy diệt mất.

Điều này cũng khiến nó lần đầu cảm nhận được Tiên Đế rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Gào!!

Một tiếng gào thét chói tai vang vọng thiên địa, cắt đứt cuộc đối thoại của một người một thỏ.

Thấy những giọt máu không thể ngăn cản bước chân của Tần Phong, chúng lập tức hội tụ thành những huyết nhân, quanh thân tỏa ra sát ý cực kỳ thuần túy, từ bốn phương tám hướng lao về phía Tần Phong.

“Chiêu này quả thực lợi hại, tiếc là đối với ta vô dụng!” Tần Phong chỉ thản nhiên liếc nhìn một cái, sau đó phẩy tay triệu hoán ra Thái Dương Chân Hỏa.

Thứ lửa này không chỉ là nguồn gốc của vạn hỏa, chủ tể của các loại lửa, mà còn dung hợp thêm Nam Minh Ly Hỏa chuyên khắc chế tà túy, đừng nói mấy thứ bẩn thỉu này đến từ Tà Đế, dù có đến từ thực thể cao hơn cũng vô dụng.

“Chiêu này ta thỏ cũng biết!” Tiểu Bạch cũng học theo, vung móng triệu hoán Thái Dương Chân Hỏa.

“Đi!!” Một người một thỏ tùy ý vung tay, ngọn lửa lập tức bùng cháy dữ dội.

“A...” Đám huyết nhân phát ra tiếng thảm thiết, trên người bắt đầu bốc lên hơi nước nghi ngút.

Oành đoàng!!

Đại địa bắt đầu rung chuyển kịch liệt, dường như ý chí của Tà Đế bắt đầu nổi giận.

Cảm giác giống như fan bóng đá gặp phải đội tuyển quốc gia, chi bao nhiêu tiền bạc, nhân lực vật lực để đẩy thuyền, kết quả bọn bay ra sân dạo vài vòng, mồ hôi chưa kịp đổ đã bị người ta đánh bại!!

“Hử!?” Sắc mặt Tần Phong biến đổi, ánh mắt cảnh giác quét nhìn xung quanh.

Tuy Thái Dương Chân Hỏa của hắn có thể khắc chế những thứ bẩn thỉu này, nhưng sát ý xung quanh vẫn chưa hề tiêu tán, thậm chí hắn còn cảm nhận được rất nhiều mảnh vỡ ý chí đang hội tụ lại, dường như đang chuẩn bị một đòn tất sát nhắm vào hắn.

Ong!

Ong!

Trong lúc Tần Phong đang cảnh giác quan sát, Ma kiếm tổ truyền trong tay đột nhiên chấn động.

Một luồng hắc khí từ dưới đất đột ngột chui lên, giống như linh xà lao thẳng về phía đầu Tần Phong.

“Không ổn!!” Tần Phong nhận được cảnh báo từ Ma kiếm, vội vàng bấm chỉ quyết chỉ ra.

Keng một tiếng!!

Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh trên đầu nhanh chóng bay ra, va chạm với luồng hắc khí vừa ập đến.

“Cái gì thế này!?” Tần Phong không dám lơ là, vội vàng vung Thái Dương Chân Hỏa ra.

Nhưng luồng hắc khí linh hoạt hơn hắn tưởng, nó lách qua Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh và Thái Dương Chân Hỏa, vẫn kiên quyết lao thẳng vào đầu Tần Phong.

“Yêu nghiệt phương nào!!” Tiểu Bạch quát lên bằng giọng sữa, bấm quyết kích hoạt thẻ tre Thánh nhân.

Hù hù!

Ba quyển thẻ tre lập tức tỏa sáng rực rỡ, bộc phát ra thánh quang thuần khiết.

Luồng hắc khí kia giống như chuột gặp mèo, phát ra một tiếng thét thảm thiết, nhưng nó vẫn không có ý định dừng lại, vẫn điên cuồng lao tới đầu Tần Phong.

Nhưng Tần Phong lúc này đã trang bị đầy đủ, Long Quân Bất Diệt Khải trên người lập tức phát sáng.

Bùm một tiếng!

Hắc khí lại bị một đạo kim quang chặn đứng, khựng lại trước mặt Tần Phong không thể tiến thêm nửa phân.

Chương 1736

“Gào!!” Trong hắc khí truyền đến tiếng gầm gừ chứa đựng sự không cam lòng.

Nhưng Tần Phong chẳng rảnh mà quan tâm lão ta cảm thấy thế nào, hắn tung một chưởng đánh tan luồng hắc khí đó, đồng thời nhận được hình ảnh của Tà Đế trước khi chết, đang ngửa mặt lên trời gào thét.

“Nếu cho ta trẻ lại lần nữa, nhất định khiến biển máu tràn ngập thế gian!!” “Vãi thật, không hổ là Tà Đế giết người như ngóe!!” Tần Phong nghe thấy lời lẽ sát phạt như vậy, phát hiện ra mình quả thực là quá thiện lương rồi.

Hắn sẽ không hô mấy câu đầy sát khí kiểu như "khiến biển máu tràn ngập thế gian" đâu, cùng lắm chỉ hô một câu: "Nếu cho ta trẻ lại lần nữa, kiên quyết không giao tiền cấp dưỡng..." “Vừa rồi là ý thức của Tà Đế à!?” Tiểu Bạch đầy vẻ cảnh giác: “Lão ta không phải muốn đoạt xá chủ nhân để sống lại đời thứ hai đấy chứ!?” “Chắc là vậy!” Tần Phong nhíu mày: “Nhưng luồng ý thức vừa rồi rất tàn khuyết, hoàn toàn là hành động theo bản năng để đoạt xá người khác.” “Có vấn đề gì sao!?” Tiểu Bạch nghiêng đầu hỏi: “Tà Đế đã chết bao nhiêu vạn năm rồi, ý thức tàn khuyết chẳng phải là chuyện bình thường à!?” “Thật sự bình thường sao!?” Tần Phong lẩm bẩm, luôn cảm thấy có gì đó sai sai.

Bởi vì dựa theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, Tiên Đế dù chỉ còn một tia ý thức cũng là tồn tại cực kỳ bá đạo, không thể bị hắn tát một phát là tan xác như vậy được.

Lúc này, Thái Dương Chân Hỏa đã thiêu rụi gần hết những thứ bẩn thỉu xung quanh, khí tức âm u sát phạt cũng bắt đầu dần tiêu tán.

Tuy nhiên Tần Phong không vội lấy Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn, mà ngồi xếp bằng bên hồ máu, bấm quyết Thời Gian Đại Đạo, chuẩn bị tiến vào dòng sông thời gian.

Không chỉ để xem Tà Đế có để lại thủ đoạn gì không, mà còn muốn xem quá trình diễn biến của Sát Lục Đại Đạo.

Oành đùng!!

Quanh thân Tần Phong bùng nổ một luồng năng lượng thần bí, cả người hắn giống như linh hồn xuất khiếu bay ra ngoài.

Tiếp đó linh hồn hắn tiến vào một đường hầm thời gian, những cảnh tượng quá khứ không ngừng hiện ra trước mắt, giống như phim điện ảnh bị ấn nút tua ngược, bắt đầu không ngừng lùi về phía sau.

“Ta thỏ phải nghiêm túc hộ pháp cho chủ nhân!” Tiểu Bạch cầm Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay, vẻ mặt nghiêm túc như một hộ vệ thực thụ.

Nhưng chưa trụ được hai phút rưỡi, mí mắt nó đã bắt đầu díp lại, cái đầu nhỏ dần dần gục xuống, bong bóng mũi bắt đầu phập phồng, trông chẳng khác gì học sinh dốt bị thầy giáo phạt đứng ở cửa lớp.

Trong khi đó, Tần Phong đã tiến vào dòng sông thời gian, đi tới dị giới của hàng vạn năm trước.

Nơi này cũng giống như Hoang Cổ, đều là thế giới huyền huyễn lấy thực lực làm trọng.

Nhưng đột nhiên một ngày, mây gió biến sắc, bầu trời nứt ra một vết rách lớn, một luồng sát khí như thác lũ đổ ập xuống, kèm theo một ngôi sao băng rơi xuống một khu rừng.

Các cao thủ ở dị giới đại lục lúc đó vẫn chưa nhận ra nguy hiểm, còn tưởng là bảo vật gì giáng thế, đua nhau kéo tới khu rừng đó tìm kiếm.

Kết quả là những võ giả tiến vào rừng đều mất đi lý trí, biến thành những con quái vật khát máu thấy người là giết.

Tiếp đó bầu trời phía trên khu rừng bắt đầu đổ mưa máu, khí tức giết chóc bắt đầu lan rộng.

Tuy các cường giả Đại Đế cảnh ở dị giới đã lập tức tổ chức người đi điều tra nguyên nhân, nhưng đối thủ của bọn họ lại là Tà Đế đến từ Tiên giới.

Dù lúc này Tà Đế đã chết nhưng cũng không phải hạng phàm nhân như bọn họ có thể chống đỡ, lý trí của bọn họ lần lượt bị sát khí nuốt chửng.

“Đây chính là khởi nguồn của sự giết chóc sao!?” Tần Phong lẩm bẩm một mình, xuất hiện ở khu rừng đó.

Hắn thấy Tà Đế không hề giữ lại di thể Tiên Đế của mình, mà dùng chút hơi tàn cuối cùng để phân giải nó hòa nhập vào thế giới này.

Không chỉ dùng xương thịt của mình để nuôi dưỡng những sinh vật dị giới kia, mà còn hóa thành những cơn mưa máu bất tận, cuối cùng hội tụ ở giữa khu rừng tạo thành một hồ máu.

“Kẻ nào!?” Một giọng nói khàn khàn vang lên, mang theo uy nghiêm vô thượng.

“Lão ta nhìn thấy ta sao!?” Tần Phong giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy trong hồ máu từ từ ngưng tụ ra một hình bóng hư ảo, mái tóc dài như sư tử cuồng loạn bay múa, mỗi sợi tóc đều mang theo kiếm khí sắc bén, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng mang theo một nét tà mị lạnh lùng.

Đặc biệt là đôi mắt mang khí thế bễ nghễ thiên hạ, dường như có thể xuyên thấu dòng sông thời gian để nhìn thấy bản thể của hắn.

“Không tệ!” Như để kiểm chứng suy đoán của Tần Phong, Tà Đế lên tiếng: “Bản đế không chỉ nhìn thấy ngươi, còn cảm ứng được trên người ngươi có khí tức của Ma kiếm.

Ma kiếm của bản đế đã bị hư hại và thất lạc trong trận chiến với Phần Thiên, ngươi có thể sở hữu thanh kiếm này chứng tỏ ngươi không phải người của thời không này, ngươi đến từ hậu thế sao!?” Nói xong, đôi mắt Tà Đế bộc phát ra một luồng sáng sắc lẹm, như muốn nhìn thấu tâm can Tần Phong.

“Ma kiếm của lão cái gì, rõ ràng là đồ tổ truyền của Tần gia ta!” Tần Phong thầm chửi trong lòng.

Nhưng nghĩ đến chiến tích khủng khiếp năm xưa của Tà Đế, biết đâu lão ta còn giấu kho báu gì để đông sơn tái khởi, nên hắn dứt khoát không chấp nhặt, ôm quyền quỳ lạy: “Đệ tử Tần Phong, đến từ hậu thế, bái kiến Tà Đế sư tôn!!” “Sư tôn!?” Tà Đế hơi ngẩn người, não bộ có chút không kịp phản ứng.

“Đúng vậy, ngài chính là sư tôn của ta!” Tần Phong lập tức nghiêm túc nói: “Tuy chưa từng gặp mặt nhưng ta đã nhận được ân huệ của ngài.

Ta không chỉ có được Ma kiếm của ngài, mà còn có được Tà Đế Xá Lợi của ngài, có thể nói một thân tu vi của ta đều là nhờ có ngài, ngài không phải sư tôn của ta thì ai là sư tôn của ta chứ?!” “Nếu ngươi đã nói vậy...” Tà Đế nghe xong, cảm thấy mình quả thực có thể coi là sư tôn của hắn.

“Sư tôn ơi!!” Tần Phong không đợi Tà Đế nói hết câu đã bắt đầu sụt sịt khóc lóc kể khổ: “Kể từ khi ngài ngã xuống, Ma giới đã bị đám người Tiên giới kia phong ấn, đồ nhi chỉ vì cầm thanh kiếm của ngài mà bị bọn chúng truy sát không ngừng, hai ngày một trận nhỏ, ba ngày một trận lớn...” “Có phải người của Thiên Giới không!?” Tà Đế đầy giận dữ: “Lũ khốn khiếp đó thật quá đáng!!” “Thiên Giới!?” Tần Phong nghe vậy thì ngẩn ra.

Hắn còn chưa đi Ma giới và Yêu giới, sao giờ lại lòi ra thêm một cái Thiên Giới nữa rồi!?

“Haizz!” Tà Đế thở dài bất lực: “Tiếc là nguyên thần của bản đế sắp tiêu tán, e là không còn cách nào chống lại người của Thiên Giới được nữa.” “Sư tôn, đồ nhi sẽ báo thù cho ngài!” Tần Phong rưng rưng nước mắt, không quên mở miệng: “Nhưng đồ nhi hiện giờ thực lực thấp kém, e không phải đối thủ của bọn chúng, mong sư tôn chỉ cho đồ nhi một con đường sáng.” “Haizz, làm gì có đường sáng nào!” Tà Đế lại thở dài: “Nếu bản đế thực sự có đường sáng thì đã không thân tử đạo tiêu rồi.

Muốn đối kháng với đám người Thiên Giới kia, chỉ có cách bất chấp tất cả mà lao về phía trước.” “Không phải, sư tôn...” Tần Phong rất không hài lòng với câu trả lời này, bắt đầu ám chỉ điên cuồng: “Ngài là Tà Đế lừng lẫy, chẳng lẽ không để lại chút hậu thủ nào sao?

Ví dụ như kho báu để đông sơn tái khởi, tử sĩ được huấn luyện bí mật, hay tuyệt học vô thượng lĩnh ngộ trước khi chết...” “Không có!” Tà Đế trả lời rất khẳng định, tỏ ý chẳng để lại cái gì cả.

“Đậu má!!” Tần Phong lập tức không nhịn được mà chửi thề một tiếng.

Đám độc giả lão gia tết Trung thu còn biết thưởng cho tác giả một hào để chứng minh quan hệ, thế mà hắn gọi sư tôn nửa ngày trời, kết quả hai bên đến một hào cũng không có...

“Thời gian của bản đế đã hết!” Ánh mắt Tà Đế đầy vẻ không cam lòng, hình bóng bắt đầu trở nên trong suốt.

“Không, chờ đã...” Tần Phong vội vàng nói: “Ta từ hậu thế lặn lội tới đây, ngài cứ thế mà đi mà không nói được câu nào tử tế, như vậy có hơi bất lịch sự quá không!?” “Con đường bản đế đi chưa chắc đã hợp với ngươi!” Tà Đế nhìn sâu vào mắt Tần Phong một cái mới nói: “Thiên phú của ngươi khiến bản đế cũng phải kinh hãi, có tiềm năng độc đoán vạn cổ.

Chỉ cần ngươi có thể bảo toàn tính mạng, chuyển hóa thiên phú thành thực lực, thì ưu thế của ngươi sẽ càng lúc càng lớn.” “Vậy nếu có kẻ cứ nhất định muốn lấy mạng ta thì sao!?” Tần Phong nắm thóp trọng điểm, vội vàng hỏi Tà Đế.

“Thế thì lật bàn mà liều chết với chúng!!” Ánh mắt Tà Đế lóe lên hung quang: “Dùng sức một mình đồ sát chư thiên vạn giới, tạo ra một thế giới thuộc về riêng mình!” “Đồ sát chư thiên, tạo ra thế giới!?” Tần Phong ngây người, không hiểu ý Tà Đế là gì.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị hỏi xem Thiên Giới rốt cuộc là nơi nào, hình bóng Tà Đế đột nhiên nổ tung, hóa thành những điểm sáng li ti rải rác khắp đại địa dị giới.

“Không...” Tần Phong định ngăn lại nhưng vẫn chậm hơn một bước.

Tiếp đó trên hồ máu bắt đầu gợn sóng, Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn trôi lơ lửng lên.

Những sinh vật dị giới cũng chịu ảnh hưởng bởi ý chí của lão, lần lượt hóa thành những quái vật cuồng sát hủy diệt, điên cuồng tấn công vách ngăn hai giới, chỉ để đi tới các thế giới khác đồ sát thương sinh.

Chương 1737

“Đậu má!!” Tần Phong không nhịn được chửi thề.

Chẳng biết là do kịch bản hay lão tác giả muốn câu chương, tóm lại mỗi khi đến lúc mấu chốt là y như rằng bị cắt ngang, khiến hắn phải tốn não suy nghĩ tìm điểm mấu chốt.

Tuy nhiên từ lời Tà Đế vừa nói, không khó để đoán ra người của Thiên Giới có tu vi cực kỳ khủng khiếp, ngay cả cường giả như Tà Đế cũng không thể chống lại.

Hơn nữa hắn hình như còn phát hiện ra điểm yếu của đám người Thiên Giới, bọn chúng dường như rất sợ có kẻ lật bàn hủy diệt chư thiên vạn giới.

“Mặc kệ đi!” Tần Phong lắc đầu, tiếp tục hành trình thời gian.

Thấy sinh vật dị giới bị ý chí Tà Đế ảnh hưởng, bộc lộ thuộc tính khát máu kinh người, bất kỳ sinh vật sống nào xuất hiện trước mặt chúng đều bị xé xác không chút do dự.

Qua thời gian, cơ thể chúng cũng thay đổi để phù hợp với nhu cầu giết chóc: con thì mọc giáp cứng, con thì đầy gai nhọn, con thì mọc nanh vuốt sắc lẹm...

Nhiều vạn năm trôi qua, cuối cùng cũng có sinh vật dị giới phá vỡ được vách ngăn hai giới.

Vô số sinh vật dị giới như triều đại thây ma tràn vào thế giới mới, kế thừa hoàn hảo ý chí trước khi chết của Tà Đế, bắt đầu điên cuồng đồ sát sinh linh nơi đó.

“Đây chính là khởi nguồn của sát lục sao!?” Tần Phong thần sắc ngẩn ngơ, có chút cảm ngộ về Sát Lục Đại Đạo.

Nhưng chưa kịp cảm ngộ ra điều gì, hắn đã thấy một số sinh vật dị giới bắt sống người từ khắp nơi, như thể đang đi hành hương, đem họ tới nơi Tà Đế ngã xuống, ném vào hồ máu đỏ tươi kia.

Tiếp đó, bất kể đối phương vùng vẫy hay kêu khóc thế nào, đều bị một luồng sức mạnh thần bí kéo tuột vào trong hồ máu.

"Đây là hậu thủ của Tà Đế!?" Ánh mắt Tần Phong đanh lại, chầm chầm nhìn vào mặt hồ.

Trong hồ máu vẫn còn lưu giữ một giọt tinh huyết của Tà Đế, dưới sự ảnh hưởng của Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn, nó bắt đầu dần sinh ra linh trí, sau đó nô dịch sinh vật dị giới xung quanh đi tìm người sống về tế hiến cho mình.

Lão ta muốn thông qua cách tế hiến này để hồi sinh thành công.

Tuy kẻ sinh ra chưa chắc đã là Tà Đế, nhưng cũng có thể coi là người kế thừa ý chí của lão.

"Vãi thật!" Tần Phong kinh hô: "Cái này sắp đuổi kịp Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết của ta rồi, chỉ bằng một giọt tinh huyết mà cũng có thể hồi sinh trở về." Nhưng ngay khi hắn đang cân nhắc xem có nên giúp lão một tay không, hư không dị giới đột nhiên nứt ra một khe hở, một đôi vợ chồng trẻ từ trong đó rơi ra, ngay lập tức bị đám đông sinh vật dị giới bao vây.

"Ơ kìa!" Tần Phong thốt lên, nhìn về phía đôi vợ chồng trẻ.

Không phải vì nam chính đẹp trai hơn hắn, cũng chẳng phải vì hắn kích hoạt ý chí của Tào Thừa tướng, mà vì hắn phát hiện tiểu thê tử kia trông cực kỳ giống Tử Diên, thậm chí trên người còn đeo đồ trang sức đặc trưng của Nguyệt Thần Cung.

"Không lẽ là nhạc mẫu đại nhân!?" Tần Phong vội vàng phóng to tầm mắt nhìn kỹ.

Vì hắn từ nhỏ đã sống ở Nguyệt Thần Cung, là thanh mai trúc mã lớn lên cùng Tử Diên, nên đương nhiên biết cha mẹ Tử Diên mất tích, nàng được một tay Nguyệt Thần nuôi nấng.

Nguyệt Thần mỗi lần nhắc đến cha mẹ Tử Diên đều cảm thấy khó hiểu.

Cả hai đều là cao thủ có tiếng ở Hoang Cổ, Nguyệt Thần Cung cũng là thế lực lừng lẫy, vậy mà chẳng tra được chút tin tức nào về họ, cứ như thể bốc hơi khỏi thế gian vậy.

“A!!” Một tiếng thét thảm thiết vang lên khiến Tần Phong giật mình tỉnh lại.

Đôi vợ chồng trẻ không địch lại số đông, bị sinh vật dị giới nhấn chìm, cuối cùng thoi thóp bị ném vào hồ máu, trở thành chất dinh dưỡng để thai nghén Tà Đế đời mới.

“Đậu má!!” Tần Phong lập tức chửi thề, cả người không còn bình tĩnh được nữa.

Lúc đầu hắn còn nể tình thầy trò mà không định lấy Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn, ai dè lão ma đầu giết người không chớp mắt này dám dùng nhạc phụ nhạc mẫu của hắn làm chất dinh dưỡng.

Nhẫn sao nổi!

Chú có nhẫn được thì anh cũng không nhẫn được!

Nghĩ đến đây, Tần Phong lập tức rút khỏi dòng sông thời gian, ý thức trở về bản thể.

“Chẹp chẹp, ta thỏ phải hộ vệ chủ nhân!” Tiểu Bạch đang nằm bò trên đùi Tần Phong, vừa chép miệng vừa ngủ say tít mù.

Nhưng chưa kịp tỉnh mộng, Tần Phong đã giận dữ đứng bật dậy, trong lòng bàn tay ngưng tụ một luồng Thái Dương Chân Hỏa, trực tiếp ném vào hồ máu trước mặt.

“Ái chà!!” Tiểu Bạch không kịp đề phòng bị ngã lộn nhào mấy vòng dưới đất.

Nó tỉnh dậy từ giấc mộng, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, không hiểu vì sao Tần Phong đột nhiên lại nổi giận đùng đùng như thế.

“Đó là nhạc mẫu kính yêu của ta mà!” Tần Phong đầy vẻ bi thống, sau đó lại đưa tay ra chiêu.

Hắn thu Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn vào tay, coi như đây là lời bồi thường của Tà Đế vì việc hắn mất đi nhạc mẫu.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được 5 triệu điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, nhận được một lần quay thưởng!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ nhiều lần cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi, khiến cấp bậc của đối phương rớt xuống cấp Truyền Thuyết...” “Sử thi?

Diệp Thần giegie!?” Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở, trong lòng lập tức khinh bỉ.

Điểm xuất phát của Phương Trường so với Diệp Thần giegie thấp hơn nhiều, ở giữa còn trải qua mấy lần đả kích ‘cục bộ’, nhưng người ta đã thành công khắc phục mọi khó khăn, từ cống rãnh thăng cấp thành cấp Thần Thoại.

Nhìn lại Diệp Thần giegie xem, suốt ngày không lo tiến thủ, từ khi đi Nam Vực thì chưa từng trở lại.

Bây giờ còn từ Sử Thi rớt xuống cấp Truyền Thuyết, lãng phí cả trăm năm khổ cực vun vén của ta.

“Thôi bỏ đi, đúng là A Đấu bùn nhão không trát nổi tường!” Tần

Phong không thèm để ý xem Diệp Thần có nỗ lực hay không nữa, trong lòng bắt đầu gọi hệ thống chuẩn bị rút thưởng.

Xoạt một tiếng!

Đại chuyển bàn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay tròn.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng Thiên Cơ Tạp!” “Lão bằng hữu rồi!” Tần Phong đối với Thiên Cơ Tạp chẳng xa lạ chút nào, bắt đầu suy nghĩ nên sử dụng lên vị ‘người may mắn’ nào đây.

Tiểu Tam Tam!?

Đó là huynh đệ thân thiết khác cha khác mẹ của hắn, hai bên thân đến mức mặc chung một cái quần, cần gì cứ trực tiếp mở miệng là được, căn bản không cần lãng phí bảo bối như Thiên Cơ Tạp.

Nhị đệ!?

Đó là chí hữu thân bằng, thủ túc huynh đệ của hắn, dĩ nhiên không thể dùng lên đệ ấy!

Chương 1738

Lan Bảo Bảo!?

Cho dù nàng có đạt được cơ duyên thiên đại gì, cuối cùng cũng sẽ biến thành của hồi môn tặng cho hắn thôi.

Lão Triệu!?

Từ khi trở về Tiên Minh trăm năm trước, lão cứ như khuê nữ nhà lành, suốt ngày ru rú ở tàng thư các, đợi lão chủ động ra ngoài tìm bảo vật thì chẳng biết phải chờ đến năm nào tháng nào.

Long Ngạo Thiên!?

Nghe nói gã vừa gặp được một trận kỳ ngộ thiên đại, trong thời gian ngắn chắc không có cơ duyên lớn nào nữa.

Huống hồ Long Ngạo Thiên hiện tại càng lúc càng gần trạng thái hoàn mỹ, đồng nghĩa với việc xác suất gặp kỳ ngộ của gã càng thêm mỏng manh, dùng lên gã thật sự không đáng.

Diệp Thần!?

Đã rớt cấp rồi, ai thèm dùng lên hắn chứ!

Phóng Dương Thiếu Niên!?

Đến cái tên còn chẳng biết, dùng kiểu gì đây!?

Uyên Tổng!?

Tuy rằng Uyên Tổng trọng sinh trở về ý chí kiên định, hận không thể một chưởng vỗ chết Liễu Như Yên, nhưng để tra ra kẻ đứng sau nàng ta, gã vẫn chọn cách cưỡng ép đè nén xúc động này xuống.

Mà Liễu Như Yên sau khi có được kịch bản của Tần đạo, cũng biết rõ tình cảnh của mình, thế là bắt đầu dẫn Uyên Tổng đi ‘hành trình ôn lại kỷ niệm', trong trăm năm qua đi lại những nơi cũ, mỗi lần đều khiến nội tâm Uyên Tổng dậy sóng.

Hiện tại Uyên Tổng cách ngày bị đeo xích cổ không còn xa nữa, căn bản không cần lãng phí Thiên Cơ Tạp lên người gã.

"Chọn đi chọn lại, chỉ còn mỗi Phương Trường vừa thăng cấp thôi!" Tần Phong không nhịn được thở dài một tiếng, phát hiện lúc mấu chốt vẫn phải dựa vào đại công thần số một của Đại Tần.

Còn cái tên họ Đường kia, trực tiếp xem nhẹ luôn!

Ầm một tiếng!

Thiên Cơ Tạp thành công khóa định Phương Trường và kích hoạt, trong đầu Tần Phong vang lên một tiếng sấm kinh thiên.

Kế đó hắn cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt hiện ra những hình ảnh về cơ duyên của Phương Trường.

Chỉ thấy sau khi Phương Trường ma công đại thành xuất quan, quả nhiên đúng như hắn dự liệu, đi tìm người báo thù.

Đầu tiên là huyết tẩy mỏ tiên tinh từng nô dịch mình, sau đó đến Tiêu gia tìm Tiêu Chỉ Lan.

Lúc này Phương Trường đã đột phá đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, lại còn được Ẩn Môn môn chủ ban cho một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cuối cùng thành công vượt cấp đánh bại Tiêu Chỉ Lan cảnh giới Tiên Vương.

Sau đó hắn phế đi tu vi của nàng ta rồi ném vào ổ ăn mày, nhìn nàng ta bị một lũ ăn mày hôi hám xếp hàng vây quanh.

"Vãi chưởng, Phương Trường cũng học được cách tiết kiệm lương thực à!?" Tần Phong không nhịn được thốt ra một câu chửi thề, phát hiện Phương Trường ngày càng biến thái.

Nhưng ngay sau đó, hắn thấy một tòa di tích Tiên Vương đột nhiên mở ra, thu hút các đại thế lực cùng vô số tán tu tiến vào thăm dò, trong đó hắn còn thấy cả bóng dáng của nhị đệ Tần Hạo.

Cuối cùng, sau một trận kịch chiến, Phương Trường đạt được hai bức Quan Tưởng Đồ: một bức Chân Phật, một bức Chân Ma, đều là những đỉnh cấp Quan Tưởng Đồ chỉ xếp sau Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ của Tiên Minh.

Còn nhị đệ Tần Hạo của hắn, lại tìm thấy Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn!

“Đậu má!!” Tần Phong lập tức văng tục, cả người trong nháy mắt suy sụp.

Bỏ qua Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn và Ngũ Hành Đại Đạo Chi Ấn do hệ thống ban tặng, hắn đã phải mạo hiểm mạng sống vượt biên từ Tiên giới xuống hạ giới, rồi từ Hoang Cổ sát phạt đến dị giới, cuối cùng còn suýt bị Tà Đế đoạt xá mới vất vả lắm mới có được một viên Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn.

Nhìn lại nhị đệ xem, vừa phi thăng không bao lâu đã bước vào Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, hào quang lại tự động thăng cấp lên Thiên Đạo cấp, giờ đi vài bước lại nhặt được Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn.

Còn có thiên lý không!?

Còn có vương pháp không!?

“Sao vậy??” Tiểu Bạch nghi hoặc nghiêng cái đầu nhỏ, không hiểu vì sao Tần Phong liên tục chửi thề.

“Nha~~~” Một tràng tiếng kêu thê lương của trẻ nhỏ vang lên, khiến Tiểu Bạch rùng mình một cái.

Chỉ thấy huyết hồ dưới sự luyện hóa của Thái Dương Chân Hỏa ngày càng thu nhỏ, cuối cùng biến thành một giọt nước giống như hồng ngọc, bên trong vẫn truyền ra tiếng khóc thê lương.

“Đây chính là tinh huyết của Tà Đế!?” Tần Phong hít sâu một hơi bình phục tâm tình, nhìn chằm chằm vào giọt tinh huyết.

Tuy tinh huyết này từ sớm đã sinh ra linh trí, lại có Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn giúp đỡ hấp thụ tinh nguyên của sinh linh mấy cái thế giới, nhưng vì theo đuổi sự hoàn mỹ nên nó chưa vội hóa hình người, vì vậy hiện tại nó chính là một loại siêu cấp đại bổ dược.

“Đồ tốt nha!” Tiểu Bạch nhìn chằm chằm tinh huyết Tà Đế, nước miếng chảy ròng ròng.

Dưới sự luyện hóa của Thái Dương Chân Hỏa, tiếng khóc thê lương nhỏ dần rồi biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại một luồng năng lượng cực kỳ tinh thuần, chứng tỏ linh trí bên trong đã bị xóa sạch.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt tài nguyên tu luyện của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, nhận được 5 triệu điểm phản diện!” “Cái gì gọi là cướp đoạt tài nguyên!?” Tần Phong lập tức cảm thấy không vui, khẳng định mình đây là đang báo thù cho mẹ vợ.

Sau đó hắn há miệng hút giọt tinh huyết vào.

Một luồng năng lượng cực kỳ tinh thuần nổ tung trong cơ thể, len lỏi qua tứ chi bách hài, năng lượng này quá mức bàng đại đến nỗi tràn cả ra ngoài cơ thể hắn.

“Hử!?” Tiểu Bạch lập tức lên tinh thần, vội vàng trải chiếc chiếu nhỏ ra.

Kế đó nó đắp cuốn Vô Thượng Thiên Thư lên, nằm theo tư thế ‘áp bát’ kinh điển, nhanh chóng tiến vào chế độ ngủ để hưởng sái kinh nghiệm.

Trong lúc Tần Phong bận hấp thụ tinh huyết Tà Đế, tại Nam Vực

Tiên giới, Diệp Thần đang chống gậy tháo chạy giữ mạng.

“Chuyện gì thế này!?” Diệp Thần đột nhiên ôm ngực, có cảm giác bi thương như trời sập xuống...

“Chẳng lẽ lại đuổi kịp rồi?!” Diệp Thần lập tức có phản ứng co giật, vội vàng tìm một cái cống rãnh chui vào.

Từ khi Tiên giới chuyển sang chế độ ‘vay nợ’, phàm là nơi tiên khí dồi dào đều bị các đại thế lực chiếm cứ, để tối đa hóa lợi nhuận, họ xây lên những tòa nhà cao tầng san sát.

Chương 1739

Nhiều người thì dĩ nhiên sinh ra lượng lớn nước thải sinh hoạt, thế là hệ thống cống ngầm cũng theo đó ra đời.

Cũng nhờ có cống ngầm mà hắn mới kiên trì được lâu như vậy.

“Ta thật sự còn có thể trở về sao!?” Ánh mắt Diệp Thần tràn đầy bi thương, hồi tưởng lại trải nghiệm trăm năm qua.

Nghĩ năm đó hắn dẫn theo mười vạn đại quân, công phá Lăng Tiêu Cung oai phong biết bao, vậy mà giờ đây lại rơi vào cảnh trốn chui trốn lủi trong cống ngầm tối tăm.

Điều khiến hắn không hiểu nổi nhất là... lúc trước hắn dẫn đại quân từ Đông Vực tiến vào Bắc Vực chỉ mất vài tháng; từ Bắc Vực bị Lăng Tiêu Tiên Đế truy sát vào Nam Vực cũng chỉ mất vài tháng; nhưng tại sao từ Nam Vực về Đông Vực, đi mất trăm năm vẫn không thành công!?

Mỗi khi hắn sờ được tới biên cảnh Đông Nam, chuẩn bị xông quan trở về Tiên Minh thì đều bị nhân viên tuần tra của Chiến Thần Điện phát hiện một cách kỳ lạ, rồi bị ép ngược trở lại Nam Vực.

Tiếp đó là một trận đại vây quét không hồi kết, chỉ khi hắn trốn vào cống ngầm mới thoát được truy binh.

Nhưng may mà cống ngầm nằm dưới thành phố, bên trong cũng chứa tiên khí khá nồng đậm, nên trăm năm qua tu vi của hắn không bị sụt giảm, thậm chí đã đột phá đến Thái Ất Kim Tiên trung giai.

“Không được, ta phải trở về!!” Diệp Thần không cam lòng sống trong cống ngầm cả đời, ánh mắt bùng lên đấu chí chưa từng có.

Rầm một tiếng!!

Nắp cống trên đầu bị đá văng, mấy bóng người nhảy xuống.

“Tìm thấy rồi, là Diệp Thần!!” Đối phương là nhân viên truy bắt của Chiến Thần Điện, nhận ra ngay Diệp Thần đang trong bộ dạng như kẻ ăn mày.

“Hỏng bét!!” Sắc mặt Diệp Thần biến đổi, lập tức phản ứng.

Đôi mắt hắn như chứa đựng tinh thần rực rỡ, lại như ẩn chứa hỗn độn vô tận, hai tay nắm chặt trường thương đang tỏa sáng, các phù văn trên đó bắt đầu lưu chuyển, như một con tuyệt thế hung thú được thức tỉnh.

“Mau ngăn hắn lại!!” Đối phương biến sắc, liên tục tung ra đại chiêu.

“Phần Hoang Nguyên, Liệt Trường Không, Kim Thương Nhất Vũ Loạn Tinh Hà!!” Diệp Thần gầm lên một tiếng, thân hình như quỷ mị lao ra.

Mũi thương lóe lên ngọn lửa!!

Ngọn lửa cuồng bạo quét qua, hơi nóng hầm hập khiến hư không vặn vẹo, mang theo uy thế vạn quân đâm về phía đối phương.

Cuối cùng người và thương hợp nhất, hóa thành một con hỏa long vẫy vùng giữa ngân hà, thương mang rực rỡ hòa cùng ánh sao, cả bầu trời sao như bị một thương này làm cho mất đi trật tự.

Đất trời thất sắc, tinh tú lung lay!!

Vạn vật đều run rẩy trước một thương này, đất trời như phải cúi đầu trước Diệp Thần.

Chiêu này uy lực đã đạt đến Đạo giai hạ phẩm, là đại chiêu mới hắn lĩnh ngộ được trong trăm năm đào vong, cũng là căn bản để hắn lẩn trốn trăm năm trên địa bàn Chiến Thần Điện.

Ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm dữ dội, lập tức gây ra một vụ nổ kinh thiên động địa.

Nắp cống trong thành phố bị hất tung như cái bát bị đá bay, mặt đất bắt đầu sụp đổ dữ dội, từng tòa nhà cao tầng đổ sập, khiến rất nhiều tu tiên giả bị văng ra.

Nhưng bọn họ chẳng có chút lòng đồng cảm nào, vừa xuất hiện đã lập tức biến thành 'máy phát điện báo'.

"Đậu m* nhà tụi mày, lão tử vừa mới mua động phủ xong!!" "Cái thằng ranh con nào lăn ra đây, xem bà đây có đánh gãy ba chân của ngươi không!" "Đậu m*, đây là động phủ lão tử vay nợ 500 năm mới mua được đó!" "Phi chu của ta cũng hỏng rồi, đó là ta vay nợ 100 năm mới mua được!!" "Động phủ của ta đã thế chấp cho Chiến Thần Điện rồi, giờ chỉ đành để bọn họ tự nhận xui xẻo thôi!" "Ngươi đang mơ à?

Chiến Thần Điện làm sao chịu chịu thiệt như vậy!?" "Xong rồi, hết sạch rồi, con cái ta sau này làm sao vào đại tông môn đây!" "..." Nạn nhân xung quanh ngày càng nhiều, bắt đầu đi tìm kẻ gây họa.

Nhưng Diệp Thần đã luyện được kinh nghiệm chạy trốn đầy mình, mỗi lần gặp kẻ địch đều tung đại chiêu trước, sau đó nhét một nắm đan dược vào miệng, sử dụng Hóa Huyết Thuấn Di nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ hố Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến hắn như chó nhà có tang tháo chạy khắp nơi, nhận được 500.000 điểm phản diện!" "Lại là Diệp Thần!?" Tần Phong thở dài bất lực, phát hiện Diệp Thần ngày càng tạ.

Nhưng hắn hiện tại không rảnh để ý Diệp Thần, nhờ sự giúp đỡ của Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, hắn đã hấp thụ xong năng lượng trong tinh huyết Tà Đế, thành công chạm tới điểm đột phá.

"Chính là lúc này, phá cho ta!!" Đôi mắt đen kịt của Tần Phong đột ngột mở ra, điên cuồng vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết.

Bành một tiếng!!

Một tiếng nổ lớn như khai thiên tịch địa vang lên từ trong cơ thể, một luồng uy áp khủng bố như cuồng phong quét sạch tứ phương, khiến cả dị giới phải chấn động, đánh dấu việc Tần Phong thành công đột phá đến Tiên Quân trung giai.

"Hô, đột phá rồi!" Tần Phong lập tức thở phào một hơi, trong lòng gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 50 triệu điểm phản diện, đổi thành công một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Tiên Quân!" "Lại mất 50 triệu!" Tần Phong đau lòng muốn chết, nhưng vẫn phải nuốt viên đan vào.

Vốn dĩ bế quan trăm năm đã tiêu tốn mấy ức điểm phản diện, giờ xuất quan còn chưa kịp kiếm điểm đã mất thêm 50 triệu, số dư tài khoản chỉ còn lại 380.634.010 điểm ít ỏi.

Chát một tiếng!

Tần Phong vừa nghĩ đến số dư là thấy lo âu, giơ tay vỗ mạnh vào cái mông đang vểnh lên của Tiểu Bạch, muốn dắt nhóc con này mau về Tiên giới kiếm điểm.

"Chóp chép, chóp chép!" Tiểu Bạch không có ý định tỉnh dậy, đổi tư thế lại tiếp tục ngáy o o.

Chát một tiếng!

Tần Phong như bà mẹ gọi con dậy đi học, tức mình dùng mười phần công lực vỗ thêm một phát rõ đau.

“Oa oa, thỏ đang ngủ ngon mà!” Tiểu Bạch xoa xoa cái mông nhỏ tỉnh dậy, không quên ngáp một cái thật dài.

“Được rồi, chúng ta phải đi thôi!” Tần Phong xách tai Tiểu Bạch lên, vung tay lấy ra Không Gian Tiểu Hồ Lô.

“Chúng ta về Tiên giới luôn sao!?” Tiểu Bạch nhìn cái hồ lô, rồi lại nhìn vầng trăng tròn trên trời: “Vất vả lắm mới xuống đây một chuyến, hay là chúng ta về nhà xem chút đi!?” “Có gì mà xem!” Tần Phong liếc nhìn con thỏ không thấy cổ trong tay mình, phát hiện sự nhớ nhung của thỏ mẹ đã biến thành một đống mỡ thừa.

Cũng may thỏ mẹ tâm lớn, nếu không chắc chắn chứa không nổi...

Cảnh tượng chuyển dời, biên khu Đông Vực.

Chỉ thấy Tần Hạo và Phó Ngôn Kiệt vẫn đang chơi trò đuổi bắt.

Chương 1740

“Mẹ kiếp, không cắt đuôi được!” Tần Hạo ngoái đầu nhìn, không nhịn được chửi thề.

Cứ ngỡ Phó Ngôn Kiệt đuổi không kịp sẽ tự rời đi, ai ngờ gã như miếng cao dán da chó, suốt dọc đường cứ bám chặt lấy mông mình, dù hắn có cố sức thế nào cũng không cắt đuôi được.

“Tiểu tử, ngươi chạy không thoát đâu!” Phó Ngôn Kiệt tỏa ra khí tức âm lãnh, đôi mắt lóe lên vẻ điên cuồng.

Sau đó lòng bàn tay gã tuôn ra một đoàn ma khí đen ngòm, trong nháy mắt ngưng tụ thành một ngọn ma diễm hắc ám, nhanh chóng hóa thành một con hắc long nanh vuốt dữ tợn, mang theo khí tức hủy diệt âm lãnh lao về phía Tần Hạo.

“Hỏng bét!!” Thân hình Tần Hạo lách nhanh, tránh cú đâm trực diện của hắc long.

Đồng thời, Miêu Miêu Chùy trong tay hắn lóe lên ánh kim quang, hóa thành một cây đại chùy vàng ròng nện thẳng vào hắc long.

Ầm ầm!!

Hắc long và đại chùy va chạm giữa không trung, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Nhưng mức độ phản kích này rõ ràng vô dụng với Phó Ngôn Kiệt, ma khí trên người gã càng thêm hung mãnh, gã nhanh chóng kết một đạo chỉ quyết phức tạp, vô số ma ảnh hiện ra sau lưng, như quỷ mị lao về phía Tần Hạo.

“Ma ảnh!?” Tần Hạo không dám đại ý, nhanh chóng vận chuyển tiên lực.

Hú!!

Ngao!!

Tinh quang cuồn cuộn, Long Tượng Chấn Thiên Địa.

Tiếng gầm của ba trăm Long Tượng khiến trời đất rung chuyển, tiên khí xung quanh điên cuồng rót vào hư ảnh Long Tượng, khiến chúng dần ngưng luyện, không chỉ che trời lấp đất mà còn tỏa ra khí tức cổ xưa thương tang.

Kế đó hắn cầm Miêu Miêu Chùy, với khí thế không gì cản nổi, đập tan từng tầng ma ảnh của đối phương.

“Tiểu tử, ngươi thành công chọc giận bản thiếu rồi!” Phó Ngôn Kiệt thấy mãi không hạ được Tần Hạo, lòng đã bắt đầu bực bội.

Gã nhanh chóng lao lên giao chiến với Tần Hạo, hai người đánh từ trên không xuống mặt đất, từng đám mây nấm mọc lên như nấm sau mưa, mặt đất nứt ra những rãnh sâu hoắm.

Ở nơi không xa cuộc chiến, có một nam một nữ đang lặng lẽ quan sát.

Nam tử là đại sư huynh của Ẩn Môn, Trình Vận; nữ tử bên cạnh là nhị sư tỷ Ngọc Lộ!

“Đây chính là tiểu sư đệ mà sư tôn muốn tìm!?” Ngọc Lộ đầy hứng thú đánh giá Tần Hạo, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở mông hắn.

Khác với đại sư huynh thích đi kỹ viện, tam sư đệ thích nhìn đàn ông tắm, tứ sư muội thích vẽ tranh xuân cung, sở thích lớn nhất của nàng là vỗ mông đàn ông.

Một phát vỗ xuống siêu đàn hồi, không chỉ khiến nàng vui vẻ mà còn giúp ý niệm thông suốt.

“Đúng vậy!” Trình Vận gật đầu: “Sư tôn nói Tần Hạo là người thiên mệnh, bảo chúng ta nhất định phải thu đệ ấy vào Ẩn Môn trước khi Tần Phong tới.” “Người thiên mệnh!?” Ngọc Lộ nghi hoặc quay đầu: “Chẳng phải bảo tiểu sư đệ Phương Trường là người thiên mệnh sao?

Sao giờ lại lòi ra thêm một người nữa!?” “Ai!!” Trình Vận thở dài: “Vốn dĩ Tần Hạo vô duyên với Ẩn Môn chúng ta, ít nhất phải trăm năm nữa mới phi thăng lên Tiên giới, nhưng vì Tần Phong mà đệ ấy không chỉ phi thăng sớm, còn khiến thiên cơ hoàn toàn rối loạn.

Sư tôn vì muốn đề phòng biến số, định thu Tần Hạo vào Ẩn Môn giấu đi, đợi trăm năm sau mới thả ra.” “Ta hiểu rồi!” Ngọc Lộ chợt nhận ra: “Mỗi người thiên mệnh đều ứng với một đại kiếp khác nhau, hiện tại đại kiếp của Tần Hạo chưa xuất hiện, nên sư tôn định nhốt đệ ấy trong Ẩn Môn, đợi đại kiếp đến mới thả ra.” “Muội có thể hiểu như vậy!” Trình Vận gật đầu xác nhận.

“Tốt quá!” Ngọc Lộ phấn khích: “Vậy là ta có thể tùy thời đi vỗ mông đệ ấy rồi!” Dứt lời, chát một tiếng!!

Ngọc Lộ giơ tay vỗ mạnh vào mông Trình Vận, còn theo thói quen bóp vài cái.

“Muội có thể đoan chính một chút không!?” Trình Vận tức đến xanh mặt, thật sự chịu không nổi người phụ nữ này.

“Ta có không đoan chính thì vẫn hơn huynh!” Ngọc Lộ trợn mắt, ý bảo mình chưa bao giờ đi kỹ viện.

“Hừ!” Trình Vận cãi không lại, chỉ đành hừ lạnh: “Chỗ Tần Hạo giao cho muội, ta qua chỗ tiểu sư đệ Phương Trường canh chừng, tránh để hắn làm ra chuyện gì quá khích.” Nói xong... cũng chẳng đợi Ngọc Lộ đồng ý, gã biến mất tại chỗ.

“Cứ biết mỗi tiểu sư đệ Phương Trường của huynh thôi!” Ánh mắt Ngọc Lộ đầy khinh bỉ, rồi quay lại nhìn Tần Hạo.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang trời dậy đất, hai người đang va chạm cũng bị bật ra.

“Khụ khụ!!” Tần Hạo không nhịn được ho một tiếng, cảm thấy lồng ngực quay cuồng dữ dội.

“Vẫn chưa chết!!” Phó Ngôn Kiệt như con bạc đỏ mắt, trực tiếp cắn rách ngón tay mình.

Tiên huyết từ đầu ngón tay chảy ra, ngưng tụ thành một huyết trận đỏ rực, nhiệt độ xung quanh giảm mạnh, khí tức âm lãnh lan tỏa.

“Cái gì thế này!?” Tần Hạo lập tức cảnh giác, linh cảm có chuyện chẳng lành.

“Là Huyết Nô!” Sắc mặt Ngọc Lộ biến đổi, nhận ra ngay Huyết Nô.

Tuy thiên phú của Tần Hạo gây kinh ngạc, vừa phi thăng đã đạt Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của Huyết Nô, nếu xảy ra chuyện gì, nàng về không chỉ không có mông để vỗ mà còn bị sư tôn phạt diện bích.

Nghĩ tới đây — Ngọc Lộ lướt nhanh tới trước mặt Tần Hạo, rồi giơ tay nhẹ nhàng điểm một phát về phía Phó Ngôn Kiệt.

“Phụt!!” Phó Ngôn Kiệt lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, việc triệu hoán Huyết Nô bị cưỡng ép ngắt quãng.

Dường như biết người phụ nữ trước mắt không dễ chọc, gã lập tức hóa thành một luồng hắc yên nhanh chóng rời đi.

“Nàng ta là ai!?” Tần Hạo cảnh giác, cảm thấy mụ này không giống người tốt.

Thế là hắn chẳng buồn nói lời cảm ơn theo quy tắc giang hồ, quay đầu bỏ chạy luôn, muốn tránh xa người phụ nữ thần bí vừa xuất hiện này.

“Ai da, tiểu sư đệ đợi ta với!!” Ngọc Lộ thấy ‘cái mông’ sắp chạy mất, vội vàng đuổi theo.

“Tiên tử!!” Tần Hạo thấy nàng đuổi theo, vội gia tốc: “Nàng nhận nhầm người rồi, ta không phải sư đệ của nàng!” “Không nhầm đâu!” Ngọc Lộ vội nói: “Ta phụng mệnh sư tôn đến đón đệ về bái sư, sau này chúng ta là người một nhà rồi!” “Bái sư là thành người một nhà sao!?” Tần Hạo không thèm ngoái đầu: “Hay là ta giới thiệu ca ca ta cho nàng, nàng gả vào Tần gia chúng ta, tự nhiên sẽ thành người một nhà thôi.” “Tiểu sư đệ, đệ thật hài hước!” Ngọc Lộ cười nói: “Nhưng sư tỷ không thích gả vào gia đình có hai anh em trai.” “Ta có thể đoạn tuyệt quan hệ với ca ca ta!” Tần Hạo đột nhiên dừng lại quay người, ánh mắt tràn đầy ‘chân thành’...

“Hắt xì!!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, cảm giác nhị đệ đang nói xấu sau lưng mình.

Nhưng hắn không lập tức về Tiên giới đánh nhị đệ, mà dẫn theo Tiểu Bạch từ dị giới trở lại Hoang Cổ, dự định dựa theo lời thánh nhân ‘cha không dạy là lỗi của con’ (ở đây là bác không dạy là lỗi của bác), hảo hảo giáo huấn đứa cháu đích tôn chưa từng gặp mặt một trận.

Chương 1741

“Cứ thế mà đi sao!?” Tiểu Bạch nhìn sinh vật dị giới, ánh mắt đầy luyến tiếc.

Tuy Tần Phong đã đạt được Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn và tinh huyết Tà Đế, nhưng hắn không thừa thắng xông lên tiêu diệt sinh vật dị giới, mà để lại một luồng sát lục chi khí, để chúng tiếp tục sinh sống như trước.

“Đi thôi!” Tần Phong không thèm để ý Tiểu Bạch, biến mất trong nháy mắt.

Không phải hắn bị chập mạch, cũng chẳng phải năng lực không đủ.

Mà là hắn quá hiểu nhân tộc, nếu không có áp lực bên ngoài, họ sẽ lập tức chuyển sang chế độ bóc lột lợi ích, chia chác xong là bắt đầu nội đấu.

Cho nên thay vì diệt sạch để họ sống an nhàn, chi bằng cứ để sinh vật dị giới đó khiến họ lúc nào cũng phải căng thẳng.

“Thật đáng tiếc!” Mặt Tiểu Bạch đầy đau xót, có chút không nỡ bỏ lại đống ‘đùi muỗi’ kia.

Nhưng tâm thái trẻ con luôn rất tốt, nó nhanh chóng bị cảnh sắc trước mắt thu hút.

Chỉ thấy Tần Phong dẫn nó tới cung A Phòng, không làm kinh động lính canh nghiêm ngặt, trực tiếp tiến vào bên trong, cảnh vật vẫn y như lúc họ rời đi năm đó.

Trên quảng trường, ngoài Cửu Đỉnh Đại Tần, còn dựng mười hai Kim Nhân siêu lớn.

Một cậu bé mặc long bào đen, có năm phần giống Tần Hạo đang ngồi xếp bằng giữa quảng trường, cố gắng khống chế Cửu Đỉnh và mười hai Kim Nhân, sau lưng hiện ra hư ảnh Cửu Long Cửu Tượng.

"Nó là con của Tần Nhị Đản sao!?" Tiểu Bạch lập tức lên mặt, rút ra viên 'Gạch Đạo Đức' của mình.

Năm đó Tần Nhị Đản dùng thủ đoạn hèn hạ cướp mất ngôi vị Nhân Hoàng của nó, hôm nay Tần Tiểu Bạch từ Tiên giới quy lai, cũng đến lúc 'cha nợ con trả' rồi.

"Kẻ nào!?" Tần Thù đột ngột mở mắt, khí tức quanh thân bùng nổ.

Hú!!

Ngao!!

Tiếng gầm của Cửu Long Cửu Tượng khiến hư không chấn động, tỏa ra khí tức cổ xưa thương tang.

Tuy tu vi lúc này mới chỉ là Nguyên Đan cảnh, nhưng dưới sự gia trì của long mạch và quốc vận Đại Tần, cậu bé đã có một tia 'vương bát chi khí' (khí phách vương giả) đặc hữu của Nhân Hoàng.

"Cũng khá kiêu ngạo đấy!" Tần Phong hứng thú nhìn đứa cháu đích tôn, định bụng trêu đùa một chút.

Thân ảnh hắn biến mất trong tích tắc, khi xuất hiện lại đã ở phía sau Tần Thù.

"Hình như không cần thỏ ta ra tay rồi!" Tiểu Bạch thấy Tần Phong ra tay, lập tức cất gạch đi.

Để kỷ niệm khoảnh khắc tuyệt vời này, nó nhảy xuống khỏi vai Tần Phong, đứng một bên lấy Lưu Ảnh Thạch ra quay phim.

"Cái gì!!" Đồng tử Tần Thù co rụt lại, theo bản năng quay người đấm một quyền.

Nhưng đòn tấn công của cậu bé trong mắt Tần Phong chẳng khác nào gãi ngứa, nên hắn cũng chẳng buồn tránh, mặc cho Tần Thù đấm một quyền vào người mình.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang lên kèm theo bụi đất mịt mù.

“Hắc hắc!!” Tần Thù rất tự tin vào quyền này, khóe miệng không nhịn được nhếch lên.

Nhưng khi bụi đất tan đi, nụ cười của cậu bé cứng lại, phát hiện Tần Phong vẫn đứng đó không sứt mẻ gì, thậm chí vạt áo cũng chẳng nhăn một chút.

“Tạm được!” Tần Phong phủi bụi trên người, đơn giản nhận xét một câu.

Tuy đại điệt tử có long mạch và quốc vận gia trì, nhưng cũng chỉ mạnh hơn Nguyên Đan cảnh bình thường vài chục lần, nếu đặt vào thời đại Thiên Tuyển năm xưa, tối đa cũng chỉ là trình độ một kiếm, đến tư cách lên sân khấu còn không có.

“Láo xược!!” Tần Thù thừa hưởng trọn vẹn tính nóng nảy của Tần Hạo, nói không xong là dùng nắm đấm nói chuyện.

Quanh thân cậu bé bùng lên luồng hồng quang, cơ thể bắt đầu phình to, cơ bắp trên cánh tay nổi lên cuồn cuộn, rõ ràng đã kích hoạt huyết mạch Vu tộc tổ truyền của Tần gia.

Ầm ầm!!

Năng lượng khủng bố bùng nổ, mặt đất sụp xuống.

Từng viên đá vụn như mất trọng lực, bắt đầu lơ lửng, kèm theo đó là trận rung chuyển dữ dội.

“Ai, vẫn là không ổn nha!” Tần Phong thở dài, rõ ràng không hài lòng với chiến lực của Tần Thù.

Tuy sau khi kích hoạt huyết mạch Vu tộc, chiến lực của Tần Thù tăng vọt, có thể sánh ngang với Phương Trường năm đó, ở Hoang Cổ tuyệt đối là tồn tại xưng vương xưng bá, nhưng muốn dùng trạng thái này làm Nhân Hoàng thì vẫn còn quá miễn cưỡng, căn bản không trấn áp nổi thiên đạo.

“Hống!!” Tần Thù nghe đối phương chê mình không ổn, lập tức nổi trận lôi đình.

Bành một tiếng!!

Hai chân cậu bé đạp mạnh xuống đất như đạn pháo bắn ra, mặt đất vỡ vụn, cả người lao về phía Tần Phong, linh khí giữa trời đất điên cuồng tụ lại nắm đấm.

“Ai, trẻ con không nghe lời cứ đánh một trận là được!” Tần Phong lại thở dài, phát hiện đứa nhỏ này y hệt cha nó.

Bành một tiếng!!

Chưa kịp tung ra cú đấm toàn lực, Tần Thù đã mất kiểm soát bay ngược ra ngoài.

“A!!” Tần Thù thét lên thảm thiết, cơ thể không tự chủ được bay văng đi.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ ẩu đả con trai ruột của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 100 điểm phản diện!!” “Hử!?” Tần Phong lập tức phấn chấn.

Vốn định để đại điệt tử hiểu thế nào là ‘núi cao có núi cao hơn’, làm người không được quá kiêu ngạo, không ngờ đánh nó cũng sướng tay y như đánh nhị đệ vậy, khiến hắn tìm lại được cảm giác đánh nhị đệ từ trong bụng mẹ năm nào.

Bộp!

Bộp!

Bộp!

Chương 1742

A!

A!

A!

Từng tiếng va chạm có nhịp điệu vang lên, kèm theo những tiếng kêu thảm thiết.

“Đúng, chính là như vậy!!” Tiểu Bạch đứng một bên xem mà mặt mày hớn hở, khua múa đồng hồ nhỏ bảo Tần Phong không cần nể mặt nó.

Giữa lúc Tiểu Bạch đang hăng say ‘ăn dưa’ (hóng hớt), một cô bé ở đằng xa đã nhắm trúng nó, chính là cháu gái nhỏ của Tần Phong — Tần Khả Nhi!

“Lặng lẽ, chậm chậm thôi...” Tần Khả Nhi ngó lơ ông anh đang bị ăn đòn, rón rén lẻn ra sau lưng Tiểu Bạch.

Nhưng ngay khi cô bé vồ tới định bắt thỏ, Tiểu Bạch đột nhiên nhảy vọt lên cao, khiến cô bé ngã sấp mặt, phát ra một tiếng ‘ai da’ đau đớn.

“Cỡ như nhóc mà cũng đòi bắt thỏ ta sao!” Vẻ mặt Tiểu Bạch đầy khinh bỉ, lơ lửng giữa không trung.

“Dễ thương quá!!” Tần Khả Nhi không những không giận mà còn mắt hiện hình trái tim, giơ tay nói: “Thỏ con ngoan ngoãn, mau lại đây cho bản công chúa ôm cái nào!!” “Mơ à!?” Tiểu Bạch khinh khỉnh: “Thỏ ta không phải thỏ hoang bên ngoài, mà là Thỏ Ngọc Hoàng Gia tôn quý, muốn ôm thỏ ta thì nạp tiền trước đi, trăng rằm mười lăm là một trăm sáu mươi tệ...” “Đáng yêu xỉu luôn!” Tần Khả Nhi vốn không có sức đề kháng với mấy thứ manh sủng, đôi mắt đẹp lập mã lóe lên tinh quang.

Ngay sau đó, nàng liền phát huy triệt để gia huấn tổ truyền của lão Tần gia – thứ gì 'bạch phiêu' (ăn chùa) được thì tuyệt đối không bỏ tiền, thừa lúc Tiểu Bạch không chú ý, nàng đưa tay tóm lấy nó ôm vào lòng, còn dùng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình không ngừng cọ cọ lên mặt thỏ.

“Buông ra, mau buông ta ra!” Tiểu Bạch lập tức giãy giụa, từ chối hành vi ăn chùa trắng trợn này.

“Dễ thương quá đi mất!!” Tần Khả Nhi ôm chặt cứng Tiểu Bạch, chẳng có ý định buông tay chút nào.

“Khả Nhi, Khả Nhi…” Tần Thù nhìn thấy muội muội ruột, lập tức phát tín hiệu cầu cứu.

Thế nhưng Tần Khả Nhi lại vờ như không nghe thấy, tiếp tục dùng mặt nhỏ cọ mặt thỏ.

Bởi vì ngay từ đầu nàng đã nhận ra Tần Phong, biết hắn chính là vị Đệ nhất Nhân Hoàng của Đại Tần, cũng là vị Hoàng bá phụ chưa từng gặp mặt của mình.

Tuy từ lúc sinh ra nàng chưa từng thấy vị Hoàng bá phụ này, nhưng sống ở nơi trung tâm quyền lực thiên hạ như cung A Phòng, ít nhiều nàng cũng nghe qua tin tức về Đại Tần Thủy Hoàng, biết bên cạnh Thủy Hoàng có một con thỏ không có cổ.

Đặc biệt là lúc này ôm Tiểu Bạch trong lòng, nàng có thể cảm nhận rõ ràng nó đúng là không có cổ thật.

“Cái con muội muội không đáng tin này!!” Thấy Tần Khả Nhi dửng dưng, Tần Thù suýt chút nữa thì tức chết.

Thế nhưng với tư cách là Đệ tam Nhân Hoàng của Đại Tần, hắn tuyệt đối không chịu ngồi chờ chết.

Hắn nhịn đau nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết, khiến Nhân Hoàng Kiếm đặt trong cung A Phòng lập tức rung chuyển, sau đó hóa thành một đạo kiếm quang cấp tốc lao về phía Tần Thù.

“Nhân Hoàng Kiếm!” Tần Phong lộ ra một tia vui mừng, rõ ràng đã lâu không gặp lại nó.

Nhân Hoàng Kiếm bây giờ đã khác xưa, sau khi được quốc vận trăm năm của Đại Tần nuôi dưỡng, đồ án sơn hà trên thân kiếm không chỉ ngưng thực hơn mà còn dũng động một luồng kiếm thế cực mạnh, gần như đã có thể sánh ngang với hạ phẩm Tiên kiếm.

“Ngươi xong đời rồi!!” Tần Thù thấy Nhân Hoàng Kiếm lao tới, lập tức giơ tay ra đón.

Thế nhưng điều hắn vạn lần không ngờ tới là, Nhân Hoàng Kiếm không những không ngoan ngoãn rơi vào tay hắn, mà ngược lại còn đầy vẻ nịnh nọt, nhảy nhót xung quanh Tần Phong, giống như con chó đất ở nông thôn chờ chủ nhân đi làm về để được xoa đầu.

“Quả nhiên…” Tần Khả Nhi quay đầu nhìn thấy cảnh này, càng thêm xác nhận thân phận của Tần Phong.

Tuyệt đối chính là vị Đệ nhất Nhân Hoàng khai sáng Đại Tần, vị Hoàng bá phụ chưa từng gặp mặt của nàng – Tần Phong!!

“Sao lại thế này!?” Tần Thù vẫn nghệt mặt ra, chưa đoán ra thân phận của Tần Phong.

Ngay khi Tần Thù còn đang vò đầu bứt tai không hiểu chuyện gì, tiếp tục trải nghiệm 'hạnh phúc tuổi thơ' của cha hắn, thì các cao thủ trong cung A Phòng cũng nghe thấy động tĩnh.

“Kẻ nào?

Gan to bằng trời, dám tới cung A Phòng làm loạn!!" Một tiếng nộ hống già nua vang lên, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Thái sư Vô Đạo cảm ứng được Tần Thù bị đánh, lập tức từ trong đại điện lao ra, đi đến đâu là kình khí cuồng bạo đến đó, hất văng đám cung nữ và hộ vệ Tây Chu ra ngoài.

"Thái sư!!" Tần Thù thấy Thái sư Vô Đạo đăng tràng, xúc động đến mức suýt phát khóc.

Trước kia hắn nhìn lão đầu này thấy ghét bao nhiêu, hết ép hắn phê tấu chương lại dùng ba cái 'chi hồ giả dã' để giáo huấn hắn, nhưng hôm nay thấy Thái sư Vô Đạo sao mà thân thiết thế không biết.

"Lão già này vẫn chưa tẻo à?" Tần Phong lẩm bẩm một câu, cũng dừng lại màn giáo dục cháu trai. 【Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh đập con trai ruột của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 1.321.500 điểm phản diện! 】 "Có hơn một triệu thôi à?" Tần Phong thở dài trong lòng, phát hiện mình đúng là quá lương thiện rồi.

Nhớ năm đó khi hắn đánh nhị đệ, một triệu chỉ là mức khởi điểm, một combo xuống tay là vài triệu điểm vào tài khoản ngay.

"Hộ giá!!" Hộ vệ trong cung A Phòng nghe động tĩnh cũng lập tức gõ vang chuông cảnh báo.

Tiếng chuông dồn dập vang lên, hộ vệ từ tám phương mười hướng đổ về, thi nhau rút đại đao bên hông, dẫn đầu chính là hai anh em Bách Vạn và Đại Quân.

Không chỉ phụ trách hộ vệ cung A Phòng, họ còn tiếp quản nghiệp vụ của Hắc Băng Đài.

Ngoài ra, hai anh em Tạ Thiên, Tạ Địa cũng đã tới.

Họ hiện tại đều đã đột phá đến Đại Đế cảnh, là hai quân bài tẩy mà Tần Hạo để lại cho con trai Tần Thù.

“Ngươi tiêu đời rồi!!” Tần Thù thấy mọi người đều đến chỗ dựa cho mình, lập tức kích hoạt bản tính của Tần gia, bắt đầu kêu gào: “Gia hỏa kia, dám đánh trẫm, đây là tội chết chu di cửu tộc!!” “Đúng là đánh còn ít mà!” Tần Phong thở dài bất lực, nhận ra thằng cháu đại điệt tử này y hệt thằng bố nó.

Đại não hoàn toàn không phát triển, tiểu não phát triển không hoàn thiện!

Đã bị đánh lâu như vậy rồi mà vẫn không đoán ra thân phận của mình.

“Các ngươi còn đứng nhìn cái gì!?” Tần Thù lập tức thúc giục: “Mau bắt lấy hắn cho trẫm…” Thế nhưng hắn còn chưa kịp nói hết câu, Thái sư Vô Đạo, Tạ Thiên, Tạ Địa, Bách Vạn, Đại Quân đã như gặp ma, trợn tròn mắt kinh hãi, sau đó đồng loạt chọn cách phớt lờ Tần Thù, quỳ sụp xuống đất.

“Bái kiến Thủy Hoàng!!” Mọi người vội vàng phủ phục trên mặt đất, đến thở mạnh cũng không dám.

Khác với một vị đế vương 'nhân từ' chỉ thích tru tam tộc như Tần Hạo, Tần Phong mở miệng là tru cửu tộc, hơn nữa còn chẳng có gánh nặng đạo đức nào, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt hay sự phán xét của người khác.

Chương 1743

Đặc biệt là thực lực của hắn, càng là vạn cổ chưa từng có.

Đừng nói là đám Đại Đế phàm gian như họ, ngay cả tiên nhân thượng giới cũng không phải đối thủ của hắn, cuối cùng phi thăng còn tiện tay trảm luôn cả Thiên Đạo.

“Thủy… Thủy Hoàng!?” Đầu óc Tần Thù lập tức đình trệ, nhìn nghiêng khuôn mặt Tần Phong, không chắc chắn hỏi: “Hoàng… Hoàng bá phụ!?” “Aizz, yếu quá!” Tần Phong liếc nhìn Tần Thù, lắc đầu thở dài: “Trẫm năm đó để lại cho Đại Tần bao nhiêu thủ đoạn, vậy mà duy nhất không tính tới việc Đệ tam Nhân Hoàng lại 'tàn phế' như vậy, Nguyên Đan cảnh mà tối đa chỉ vượt được hai đại cảnh giới khiêu chiến Phiếu Miểu cảnh, đó là còn trong tình huống đã kích hoạt huyết mạch Tần gia.” “Không phải, Hoàng bá phụ…” Tần Thù nghe vậy thì cuống cuồng, muốn tiến lên tranh luận một phen.

Hiện tại những đứa trẻ cùng tuổi với hắn tối đa mới đột phá Nhập Đạo cảnh, vậy mà hắn đã là Nguyên Đan cảnh, không chỉ được xưng tụng là Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu, còn có thể vượt cấp chiến đấu.

Sao có thể coi là tàn phế được!?

Thế nhưng hắn chưa kịp tiến lên cãi lý, Thái sư Vô Đạo đang bò dưới đất đã vội thò tay túm chặt ống quần hắn, không để hắn lên đó tự chuốc lấy nhục nhã.

Tuy Tần Thù bây giờ kế thừa danh hiệu Hoang Cổ đệ nhất thiên kiêu của Tần Phong, cũng kế thừa thiên phú và huyết mạch của phụ thân, nhưng nếu đặt vào cuộc chiến Thiên Tuyển năm xưa thì tối đa chỉ được coi là hạng hai.

Còn loại thiên kiêu hạng nhất có thể độc đoán vạn cổ như phụ hoàng hắn, năm đó một lần xuất hiện vài vị, nhưng cuối cùng không ngoại lệ đều bị Tần Phong trấn áp hết sạch… “Lão kéo trẫm làm cái gì!?” Tần Thù hoàn hảo kế thừa sự chậm chạp của Tần Hạo, giật mạnh ống quần lại.

“Hết cứu!” Thái sư Vô Đạo cảm thấy một trận vô lực trong lòng, thầm nghĩ Tần Thù là vị đế vương tệ nhất mà lão từng dẫn dắt.

Cũng may là Tần hạo để lại cho con trai cưng đủ nhiều nhân lực, từ trong ngực hắn lập tức bay ra một cái đỉnh nhỏ sứt sẹo, tiếp đó xuất hiện một đạo hư ảnh lão đầu, chính là 'ông lão trong nhẫn' (ngón tay vàng) của Tần Hạo – Long Tượng Đại Đế.

“Lão già ngươi vẫn chưa chết à!?” Tần Phong liếc nhìn Long Tượng Đại Đế, chẳng nể nang chút nào.

Nhớ năm đó hai anh em hắn chung vốn mua cái đỉnh nát này, kết quả lão già này lại chọn thằng em được 8 điểm, mà không chọn kẻ sở hữu hai con số 8 cực khủng như hắn.

Tuy nhiên hắn cũng không phải kẻ hẹp hòi, không định tìm đối phương gây rắc rối nữa.

Hơn nữa, cái đỉnh nhỏ năm xưa hắn nhìn không thấu, nay thực lực tăng tiến, cuối cùng cũng nhìn ra rồi, đó chính là một món hạ phẩm Tiên khí bị hư hại, vừa vặn chứa được linh hồn của Long Tượng Đại Đế, trở thành ngón tay vàng đưa nhị đệ ra khỏi tân thủ thôn.

“Còn phải cảm ơn Thủy Hoàng đã nương tay!” Long Tượng Đại Đế không còn vẻ kiêu ngạo xưa kia, vội vàng đánh trống lảng: “Năm đó nếu không nhờ Thủy Hoàng thủ hạ lưu tình, lão phu e là đã sớm hồn phi phách tán rồi.” “Ngươi cũng là người hiểu chuyện đấy!” Tần Phong liếc mắt nhìn thằng cháu đích tôn, hỏi: “Môn Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kình của tiểu tử này là do nhị đệ bảo ngươi dạy cho nó à?” “Đúng vậy!” Long Tượng Đại Đế không dám giấu giếm, thành thật đáp: “Từ khi Tần gia giác tỉnh huyết mạch một trăm năm trước, tố chất thân thể tăng vọt, phối hợp với Cổ Long Thần Tượng Trấn Ngục Kình đúng là tuyệt phối.” “Ừm!” Tần Phong gật đầu tán đồng, sau đó lại hỏi: “Nhị đệ chắc chắn đã hứa với ngươi sẽ giúp ngươi trọng chú nhục thân đúng không?” “Phải!” Long Tượng Đại Đế vẫn thành thật: “Tiểu Hạo là một đứa trẻ tốt, nghe nói bệ hạ năm đó từng giúp một vị nữ tử trọng chú nhục thân, nó liền lập tức phái người lật tung thư tịch khắp Hoang Cổ, chỉ kỳ lạ là cuối cùng chẳng tìm thấy ghi chép nào liên quan.” “Các ngươi tìm thấy mới là lạ đó!” Tần Phong bình thản nói: “Kỹ thuật luyện khí của trẫm đến từ Đại tông sư luyện khí mạnh nhất Tiên giới, lại còn phải có một phần Thái Sơ Tiên Tủy từ Tiên giới và một mảnh Tiên cốt mới may mắn thành công.” “Tê tê!!” Đám người đang quỳ dưới đất nghe vậy lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Họ không phải chấn kinh vì độ khó của việc trọng chú nhục thân, mà chấn kinh vì Tần Phong từ trăm năm trước đã nắm giữ kỹ thuật nghịch thiên này, bây giờ thực sự không dám tưởng tượng hắn đã mạnh đến mức nào.

“Hóa ra là vậy!” Long Tượng Đại Đế thần sắc có chút tiêu điều, không ngờ lại khó khăn đến thế.

“Ngươi cũng không cần thất vọng!” Tần Phong liếc mắt: “Nể tình ngươi có công dạy dỗ nhị đệ và đại điệt tử, trẫm có thể miễn phí giúp ngươi trọng chú nhục thân.” “Đa tạ Thủy Hoàng bệ hạ!” Long Tượng Đại Đế như sợ Tần Phong đổi ý, lập tức kích động quỳ xuống khấu tạ long ân.

“Thủy Hoàng lại tốt bụng thế sao?” Thái sư Vô Đạo liếc mắt nhìn, trong lòng dâng lên sự nghi hoặc.

Với tính cách hư ngụy giảo trá, không có lợi không làm của Tần

Phong, lẽ ra hắn phải tìm cách giữ Long Tượng Đại Đế lại Tần gia để làm thầy giáo dạy không công môn công pháp kia chứ, sao có thể bỏ ra cái giá lớn như vậy để giúp trọng chú nhục thân?

“Ngươi cũng đừng khách sáo!” Tần Phong lại xoay chuyển ngữ khí: “Nhưng mà cái Thái Sơ Tiên Tủy và Tiên cốt kia là đồ hiếm ở Tiên giới, ngươi phải tự mình đi thu thập lấy!” “Hả!?” Long Tượng Đại Đế nghe xong, nụ cười lập tức cứng đờ.

Cứ tưởng 'thuyền nhẹ đã qua vạn trùng núi', ai dè thuyền nhẹ đâm sầm vào núi băng.

Nếu lão thực sự có năng lực thu thập Tiên tủy và Tiên cốt, thì lão còn phải ở trong cái đỉnh nát này kéo dài hơi tàn đến tận bây giờ sao?

“Hoàng bá phụ, người giúp Long Tượng gia gia đi mà!” Tần Khả Nhi ôm Tiểu Bạch, rụt rè tiến lên, còn thò tay nhỏ ra kéo kéo tay Tần Phong.

“Không được đối xử với thỏ thỏ như vậy!!” Tiểu Bạch bị siết đến mức suýt trợn mắt trắng, ra hiệu mình là thỏ sống chứ không phải gấu bông.

“Cháu chính là Khả Nhi sao?” Tần Phong nhìn tiểu điệt nữ đang dắt tay mình, nhớ tới lời Thủy tổ nói về cặp long phụng thai.

Khác với Tần Thù thừa hưởng cái đầu 'ngơ ngơ' của nhị đệ, tiểu điệt nữ này lớn lên với dung mạo chắc chắn sau này không thiếu 'liếm cẩu', phối hợp với đôi mắt to tròn long lanh, lập tức khiến hắn có một luồng xung động muốn làm 'nô lệ của con gái'.

“Hoàng bá phụ!” Tần Khả Nhi bĩu môi cầu xin: “Người là Thủy Hoàng bệ hạ vô địch, người giúp Long Tượng gia gia đi mà!!” “Được rồi!” Tần Phong xoa đầu tiểu điệt nữ, lộ ra nụ cười từ ái: “Nể mặt tiểu công chúa của Tần gia chúng ta, trẫm có thể giúp lão chuyển dời vào trong Cửu Đỉnh, trở thành Cửu Đỉnh Chi Linh hộ vệ căn cơ Đại Tần, cộng hưởng long mạch với Đại Tần ta, vạn cổ trường tồn." "Quả nhiên!!" Thái sư Vô Đạo trong lòng lập tức hiểu ra, lộ ra biểu tình 'biết ngay mà'.

"Đa tạ bệ hạ!!" Long Tượng Đại Đế nghe nói được vạn cổ trường tồn, lập tức kích động hành đại lễ với Tần Phong.

"Còn cảm ơn hắn nữa hả!?" Thái sư Vô Đạo thầm cà khịa, không biết nên nói Long Tượng Đại Đế thế nào cho phải.

Nhìn thì là thành Cửu Đỉnh Chi Linh, vạn cổ trường tồn, nhưng thực chất là trở thành 'trâu ngựa cao cấp' của Tần gia, sau này chuyên trách dạy dỗ hậu bối Tần gia tu luyện công pháp.

Lúc này, Tần Phong đã vẫy tay triệu hồi Cửu Đỉnh tới, đầu ngón tay hiện ra một luồng hỏa diễm màu vàng kim.

Luồng hỏa diễm này nhanh chóng bao phủ Cửu Đỉnh, không chỉ ném Long Tượng Đại Đế vào trong, mà còn ném vào rất nhiều dược liệu Tiên giới, dưới sự gia trì của sức mạnh thời gian, chỉ trong hai phút rưỡi đã thăng cấp nó thành hạ phẩm Tiên khí.

Không phải hắn không thể thăng cấp lên trung phẩm, mà là sợ thăng cấp cao quá thì ở hạ giới không ai ngự trị nổi.

"Đây chính là Hoàng bá phụ biết luyện khí của mình sao?" Đôi mắt Tần Khả Nhi sáng rực lên, lập tức quỳ xuống đưa tay ra: "Khả Nhi bái kiến Hoàng bá phụ, theo quy củ Tần gia chúng ta, lần đầu gặp mặt, trưởng bối phải tặng quà gặp mặt cho vãn bối ạ!" "Lời thoại quen thuộc quá nhỉ!" Tần Phong ngẩn người nhìn Tần Khả Nhi.

Phát hiện tiểu điệt nữ này không chỉ kế thừa sự cổ linh tinh quái của mẹ nàng, mà còn kế thừa 'tinh thần tổ truyền' của lão Tần gia, so với thằng cháu ngốc nghếch kia thì nàng giống người thừa kế Tần gia hơn nhiều.

Tuy nhiên, nợ đời thì sớm muộn cũng phải trả, hắn phất tay lấy ra một kiện trung phẩm Tiên y và một thanh trung phẩm cực phẩm Tiên kiếm.

“Đa tạ Hoàng bá phụ!!” Tần Khả Nhi híp mắt cười thành hình vầng trăng khuyết, nhanh chóng nhận lấy quà.

“Cho thật luôn kìa!?” Tần Thù lập tức đứng ngồi không yên, cũng muốn lên dập đầu với Tần Phong.

“Hoàng bá phụ!” Tần Khả Nhi vẫn chưa định dừng lại, lại ngọt ngào cười hỏi: “Người ở Tiên giới có con gái chưa ạ?

Hay là để cháu quá kế sang làm con gái người, giúp người dưỡng lão có được không…” “Không hổ là con cháu Tần gia!” Đám người Tây Chu thầm hô 'khá khen', nhận ra huyết mạch Tần gia quá mạnh mẽ.

Cứ ngỡ Tần Hạo có thể dựa vào nỗ lực bản thân để cải thiện gen Tần gia, ai ngờ 'mùi vị' vẫn nguyên chất như vậy, đừng nói Khả Nhi quá kế làm con gái Tần Phong, dù có nói nàng là con ruột Tần Phong thì chắc cũng có người tin.

“Bàn tính của cháu gõ nghe vang gớm nhỉ!” Tần Phong bị Tần Khả Nhi làm cho buồn cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng.

Tuy hắn đã nỗ lực hơn trăm năm vẫn chưa thể khiến Tử Diên hay mấy nàng kia mang thai, nhưng tuyệt đối không phải do hắn làm việc thất đức quá nhiều, cũng chẳng phải thân thể có bệnh, đơn thuần là vì thể chất quá phức tạp.

Đừng thấy các loại thể chất đặc thù của hắn sử dụng bình thường, nhưng năng lượng giữa chúng lại đang đối kháng lẫn nhau, giống như đang đánh nội chiến, căn bản không thể tập trung 'sản xuất' được.

Cũng may nhờ Uyên tổng trăm năm nỗ lực tăng ca, hắn đã nâng cấp Hỗn Nguyên Đạo Thể lên 90%, cơ bản đã dung hợp các thể chất lại làm một.

Bây giờ chỉ cần để Uyên tổng khổ cực thêm chút nữa là có thể thống nhất toàn quốc để tập trung sản xuất rồi.

Oanh long long!!

Tiếng sấm đột ngột vang lên, bầu trời mây đen dày đặc.

Chương 1744

Cửu Đỉnh của Đại Tần đã thăng cấp hoàn tất, tỏa ra hào quang chói mắt rơi xuống từ không trung, cũng thành công dẫn tới lôi kiếp thăng cấp.

“Hửm!?” Tần Phong thần tình lạnh nhạt, ngẩng đầu liếc mắt một cái.

Chỉ thấy Thiên Đạo mới sinh lập tức thu hồi một đạo lôi kiếp, mây đen đầy trời cũng tan biến trong nháy mắt, đại biểu cho việc Cửu Đỉnh Đại Tần đã vượt qua lôi kiếp thành công.

“Thủy Hoàng hiện tại rốt cuộc là tu vi gì vậy!?” Đám người Tây Chu nhìn nhau, lòng đầy chấn động không thể bình tĩnh.

Không chỉ phá vỡ vách ngăn hai giới trở về Hoang Cổ, mà chỉ cần một ánh mắt đã dọa lui lôi kiếp Thiên Đạo, khiến họ bắt đầu nghi ngờ có phải mình đang nằm mơ hay không. 【Đinh đông, chúc mừng ký chủ hố 'ông lão tân thủ' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 2 triệu điểm phản diện! 】 “Hố cái gì mà hố!?” Tần Phong lập tức phản bác trong lòng, rõ ràng là người ta tự nguyện mà.

“Hoàng bá phụ!” Tần Khả Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định, nũng nịu lay tay Tần Phong.

“Khả Nhi, không được vô lễ!!” Tần Thù lập tức lấy ra uy nghiêm làm ca ca, tiến lên ôm quyền nói: “Xin Hoàng bá phụ lượng thứ, Khả Nhi từ nhỏ đã bị chiều hư rồi!” “Con gái Tần gia là để chiều mà!” Tần Phong trực tiếp phớt lờ thằng cháu đại điệt tử, sủng ái xoa đầu Khả Nhi.

Tiếp đó, hắn ép ra một giọt Đại Vu Tinh Huyết trong cơ thể, không chỉ dung nhập năng lượng từ Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn vào trong, mà còn đưa cả Hỗn Nguyên Chi Khí của mình vào.

“Cái này là!?” Tần Khả Nhi nhìn chằm chằm giọt tinh huyết, bản năng có một luồng xung động muốn nuốt chửng nó.

Một tiếng 'tách'!

Tần Phong điểm giọt Đại Vu Tinh Huyết lên giữa lông mày Khả Nhi, ngay sau đó nó nhanh chóng hòa vào cơ thể nàng, hóa thành một luồng năng lượng khổng lồ tràn vào tứ chi bách hài, không ngừng tôi luyện huyết mạch Vu tộc của nàng.

Oanh long long!!

Năng lượng cuồng bạo lấy Tần Khả Nhi làm trung tâm, bộc phát ra như một cơn bão.

“Đây là…” Thái sư Vô Đạo và những người khác kinh hãi, cảm nhận được Tần Khả Nhi đang trở nên mạnh hơn.

Nếu nói trước đó cơ số của nàng là 1, giới hạn trưởng thành là 10, thì bây giờ cơ số là 5, giới hạn trưởng thành đạt tới 100, tuyệt đối có thể sánh ngang với 'Bắc Cương Ác Ma' Diệp Thần năm xưa.

“Tình huống gì thế này!?” Thấy Tần Phong đối xử tốt với Khả Nhi như vậy, Tiểu Bạch lập tức cuống lên.

Nếu chủ nhân nó thực sự đồng ý để Khả Nhi dưỡng lão, chẳng phải nó sẽ không còn là 'con thỏ kế thừa duy nhất' sao!?

“Hoàng bá phụ!!” Tần Thù cũng chẳng màng đến uy nghiêm Nhân Hoàng nữa, hận không thể lập tức quá kế sang làm con Tần Phong ngay.

“Cái này không hợp với cháu!” Tần Phong liếc mắt nói: “Huyết mạch Tần gia chúng ta chia làm ba cấp độ: Tiểu Vu, Đại Vu và Tổ Vu.

Hiện tại cháu chỉ là Tiểu Vu sơ cấp nhất, muốn thăng lên Đại Vu phải tự dựa vào chính mình, chứ không thể dựa vào tinh huyết của ta.” “Cái gì!!” Thái sư Vô Đạo và mọi người nghe vậy thì trợn tròn mắt.

Nguyên bản Tần gia kích hoạt huyết mạch đã vô địch Hoang Cổ rồi, giờ lại bảo huyết mạch còn có thể nâng cấp, đúng là không để cho người khác sống mà.

“Không phải chứ, muội muội thì…” Tần Thù mặt mày sốt sắng, tỏ vẻ không hiểu nổi.

Rõ ràng sinh cùng cha cùng mẹ, tại sao muội muội có thể nhận được Đại Vu Tinh Huyết, còn hắn lại phải tự mình phấn đấu!? 【Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt nạt con trai ruột của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện! 】 “Ai bắt nạt nó chứ!?” Tần Phong thầm chửi hệ thống lại ngậm máu phun người.

Hắn chỉ muốn đại điệt tử hiểu rằng, phụ nữ có thể dựa vào đàn ông, nhưng đàn ông chỉ có thể dựa vào chính mình, muốn thành công thì phải học tập Hoàng bá phụ hắn đây, có được thành tựu hôm nay hoàn toàn là do bản thân nỗ lực (và hệ thống).

“Lêu lêu…” Tần Khả Nhi hấp thu xong tinh huyết, thè lưỡi làm mặt quỷ với ca ca.

“Không công bằng!!” Tần Thù uất ức đến mức suýt khóc, cuối cùng cũng cảm nhận được cái cảm giác của cha hắn năm xưa khi làm 'hàng tặng kèm' của Tần gia.

“Aizz, mệt chết thỏ rồi!” Tiểu Bạch thừa lúc Khả Nhi không chú ý, vội vàng thoát khỏi vòng tay nàng.

Nó nhảy vọt lên vai Tần Phong, giống như rùa bò lên cây, quờ quạng mấy cái chân ngắn cũn mới leo lên được, sau đó ngồi bệt xuống thở phào một hơi.

“Thỏ nhỏ, thỏ nhỏ của em!” Tần Khả Nhi thấy Tiểu Bạch chạy mất, định tiến lên bắt lại.

Nhưng Tiểu Bạch đã thẳng thừng từ chối vụ ăn chùa này, cái vuốt nhỏ điểm một phát khiến nàng bị vây tại chỗ không thể nhúc nhích.

Oanh long long!!

Ngay khi Khả Nhi còn đang bận bắt thỏ, bầu trời lại một lần nữa vang lên tiếng sấm kinh thiên.

Lâm Hồng Đậu sau bao phen thập tử nhất sinh cuối cùng cũng chống đỡ được, hấp thu thành công món Tiên khí mà Tần Phong ném tới, đồng thời kích hoạt lôi kiếp phi thăng, phía chân trời xa xôi bắt đầu mây đen dày đặc, điện chớp lôi đình.

“Có người đang độ kiếp!” Thái sư Vô Đạo hô lên, trong lòng đầy nghi hoặc.

Tuy hơn một trăm năm qua năm nào cũng có người phi thăng, nhưng lần trước khi Tần Hạo đi, đám Đại Đế ở Hoang Cổ cơ bản đều đi theo hết rồi, thật không nghĩ ra còn ai có thể độ kiếp lúc này.

Hơn nữa hơi thở của người này rất lạ, tuyệt đối không phải vị Đại Đế nào mà họ biết.

“Đúng là chẳng có đạo lý gì cả!” Tần Phong lẩm bẩm, biết đó là Lâm Hồng Đậu.

Nếu là người khác hấp thu luồng tiên khí đậm đặc đó, e là đã nổ xác chết từ lâu, vậy mà Lâm Hồng Đậu này dựa vào hào quang vẫn trụ vững, còn dẫn tới lôi kiếp phi thăng.

Nhưng nàng trụ được cũng tốt, để cho nhị đệ nếm mùi 'khổ sở'.

“Nhị đệ, chuẩn bị sẵn sàng chưa?!” Tần Phong thầm nghĩ: “Kịch bản mới sắp bắt đầu rồi…” Ong!

Ong!

Nhân Hoàng Kiếm như cảm ứng được Tần Phong sắp về Tiên giới, liền bay quanh hắn phát ra tiếng kiếm minh luyến tiếc.

Tuy ở hạ giới có quốc vận và long mạch Đại Tần nuôi dưỡng giúp nó lớn mạnh nhanh chóng, nhưng nó vẫn muốn theo Tần Phong chinh chiến bốn phương hơn.

“Yên tâm, sẽ có lúc ngươi được ra trận!” Tần Phong cảm nhận được yêu cầu của kiếm, nhưng không định mang nó theo.

Khác với cách nâng cấp của Ma kiếm tổ truyền, Nhân Hoàng Kiếm liên kết với vận mệnh Đại Tần, quốc vận càng mạnh thì kiếm càng uy lực, hơn nữa hai bên đã được hệ thống ràng buộc, hắn có thể triệu hoán nó tới bên mình bất cứ lúc nào.

Chương 1745

“Bệ hạ!!” Thái sư Vô Đạo dường như đoán được ý nghĩ của Tần Phong, khó xử nói: “Đại Tần ta nay đã thống nhất Hoang Cổ, đạt tới đỉnh cao lịch sử, quốc vận e là khó có thể tăng trưởng thêm nữa.” “Thái sư!” Tần Phong thản nhiên: “Đôi khi nên ra ngoài đi dạo một chút, để thấy thế giới bên ngoài rộng lớn hơn lão tưởng tượng nhiều, thế gian này không chỉ có mỗi một cái Hoang Cổ đâu.” “Ý bệ hạ là…” Thái sư Vô Đạo lập tức phản ứng lại, nhìn về hướng Bắc Cương.

“Mỗi thế hệ đều có sứ mệnh riêng!” Tần Phong không trả lời thẳng, quay sang dặn dò đại điệt tử: “Trẫm khai sáng Đại Tần, lập nên cơ nghiệp vạn đời, nhị đệ quản lý Đại Tần rất tốt, bơm thêm sinh mệnh và sức sống cho nó, bây giờ đến lượt cháu phải bơm thêm 'linh hồn' cho Đại Tần.” Nói xong, hắn đưa Nhân Hoàng Kiếm tới trước mặt hắn.

“Điệt nhi tuyệt không nhục sứ mệnh!” Tần Thù nén lòng kích động, trịnh trọng quỳ xuống nhận kiếm.

Hắn cứ ngỡ giặc giã đã bị phụ hoàng và hoàng bá phụ đánh sạch rồi, đời này hắn chỉ có thể làm một vị Nhân Hoàng giữ thành, mục tiêu cuối cùng là kiếm cái miếu hiệu 'Nhân Tự'.

Ai ngờ hắn vẫn còn không gian để thăng tiến, có thể dẫn đại quân rong ruổi sa trường, khai cương thác thổ, sau này miếu hiệu còn có thể thêm một chữ 'Vũ'.

Lúc này, Tần Thù tự đặt mục tiêu cho mình: phải cắm long kỳ Đại Tần lên khắp chư thiên vạn giới!

“Cái ngai vàng này vốn là của thỏ ta đấy!” Tiểu Bạch hậm hực lẩm bẩm, càng nhìn Tần Thù càng thấy ngứa mắt.

“Hoàng bá phụ!” Tần Khả Nhi thấy mình không thể lại gần Tiểu Bạch, lập tức lộ ra biểu cảm đáng thương, định dùng chiêu bán manh để Tần Phong giúp nàng bắt thỏ.

“Ngoan, đừng quậy nữa!” Ánh mắt Tần Phong đầy vẻ nuông chiều: “Nếu sau này cháu muốn chơi với Tiểu Bạch, hãy nỗ lực tu luyện, cố gắng sớm ngày phi thăng lên Tiên giới.” “Tiên giới!?” Tần Khả Nhi ngẩn người: “Hoàng bá phụ, người sắp đi rồi sao!?” “Ừ, đến lúc phải đi rồi!” Tần Phong quay đầu nhìn cung A Phòng, lòng thầm cảm thán.

So với việc đi chinh chiến Tiên giới, hắn thích ở hạ giới làm một tên hôn quân, ngày ngày sống trong cảnh rượu chè say đắm, thịt trắng như rừng hơn, tiếc là 'điêu dân' muốn lấy mạng hắn quá nhiều, khiến hắn không thể dừng lại, chỉ có thể không ngừng thăng cấp bản thân.

“Không đâu, Khả Nhi không muốn Hoàng bá phụ đi!” Tần Khả Nhi lập tức rưng rưng nước mắt, lao đến ôm chặt đùi Tần Phong.

“Khả Nhi, không được vô lễ!” Một tiếng quát khẽ vang lên.

Giang Linh nhận được tin tức từ hậu cung đã vội vã chạy tới, trên người khoác phượng bào ung dung hoa quý.

“Mẫu hậu!!” Tần Khả Nhi thấy Giang Linh, lập tức rụt cổ lại.

“Bái kiến Hoàng huynh!” Giang Linh lườm con gái rượu một cái, sau đó cung kính hành lễ.

Khác với nha đầu cổ linh tinh quái năm nào, Giang Linh lúc này đã trở nên thành thục ổn trọng, mang theo khí chất tôn quý và phong vận của một người mẹ trẻ.

“Thời gian trôi nhanh thật!” Tần Phong nhìn Giang Linh, cảm thán: “Nha đầu bỏ nhà ra đi năm nào, giờ đã trưởng thành thế này rồi.” “Bỏ nhà ra đi!?” Tai Tần Khả Nhi lập tức dựng đứng lên, không ngờ mẫu thân hồi trẻ lại phản nghịch như vậy.

“Hoàng huynh đừng trêu ghẹo đệ tức nữa!” Má Giang Linh hơi ửng hồng, có chút ngượng ngùng khi bị khui lại chuyện cũ. 【Đinh đông, chúc mừng ký chủ trêu chọc 'oan gia vui vẻ' của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500.000 điểm phản diện! 】“Cái này mà gọi là trêu chọc à!?” Tần Phong suýt thì phát điên với cái hệ thống này, thật muốn đem nó đi bán với giá ba cái đầu chó.

“Hoàng huynh!” Giang Linh vội lảng chuyện: “Đệ tức đã sai người đi mời phụ hoàng và mẫu hậu, cũng đã thông báo cho quần thần…” “Không cần đâu!” Tần Phong giơ tay ngắt lời: “Hiện tại thiên hạ thái bình, tên bạo quân như trẫm không nên xuất hiện thì hơn.” 'Ngài cũng biết mình là bạo quân cơ à!' Mọi người xung quanh bề ngoài cung kính nhưng trong lòng đều thầm cà khịa.

“Còn nữa…” Tần Phong dặn dò thêm: “Trẫm và nhị đệ đều đã lên Tiên giới, sau này việc chăm sóc phụ mẫu phải phiền em nhiều rồi.

Còn về phần nhị đệ thì cứ yên tâm, trẫm sẽ canh chừng nó, tuyệt đối không để nó lé phé gì với con mụ Lâm Hồng Đậu vừa phi thăng kia đâu.” “Đệ tức không vất vả… Lâm Hồng Đậu!!” Giang Linh vừa định nói chăm sóc bố mẹ chồng là bổn phận, nghe đến tên Lâm Hồng Đậu liền lập tức biến sắc hét lên: “Hoàng huynh, người nói kẻ vừa phi thăng là Lâm Hồng Đậu?

Cái ả Lâm Hồng Đậu từng ám sát người năm xưa sao!?” “Chứ còn ai!” Tần Phong lập tức giả vờ vô tội cảm thán: “Năm đó nếu không nể mặt nhị đệ, chỉ riêng việc ả ám sát trẫm, trẫm ít nhất cũng phải cho ả nếm mùi 'game xếp hình cửu tộc' rồi!” 'Game xếp hình cửu tộc!?' Đám người Tây Chu rùng mình, nuốt nước bọt cái ực.

Đúng là vị Thủy Hoàng này vẫn 'đúng chất' như lời đồn, tru di cửu tộc chỉ là thao tác cơ bản nhất của hắn. 【Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử và oan gia vui vẻ, nhận được 500.000 điểm phản diện! 】 “Xong, trẫm đi đây!” Tần Phong sau khi châm lửa xong liền quyết định chuồn lẹ.

Hắn lấy hồ lô không gian ra bấm quyết, nắp hồ lô mở ra hút cả người lẫn thỏ vào, sau một trận điện chớp lôi đình, họ biến mất tại chỗ.

“Hoàng bá phụ!!” Tần Khả Nhi cuống quýt gọi với theo, vẫn muốn quá kế để đi dưỡng lão cho Tần Phong.

Chỉ là Tần Phong muốn ổn thỏa một chút nên không mang nàng theo, tránh để nhị đệ nghi ngờ vụ Lâm Hồng Đậu phi thăng là do hắn đứng sau đạo diễn.

“Lo mà tu luyện đi, trẫm đợi các cháu ở Tiên giới!” Giọng nói vang dội của Tần Phong xa dần rồi tắt hẳn.

“Tần Hạo!” Giang Linh nắm chặt nắm đấm nhỏ, nghiến răng: “Tốt nhất là anh nên quản cho chặt cái thứ trong quần anh vào, nếu không đợi đến lúc bản cung phi thăng, anh sẽ biết tay tôi!” “Hắt xì!!” Tần Hạo ở Tiên giới bất giác rùng mình, chỉ thấy phần thân dưới lành lạnh. 'Chát' một tiếng!!

Ngay lúc Tần Hạo cảm thấy lạnh sống lưng, một bàn tay đã giáng thẳng vào mông hắn.

Nhị sư tỷ Ngọc Lộ của Ẩn Môn xuất hiện phía sau, chẳng hề do dự vỗ một phát rõ kêu, không chỉ lộ ra vẻ mặt thỏa mãn mà còn tiện tay bóp mạnh hai cái… "Oa, đàn hồi tốt thật đấy!" Ngọc Lộ lập tức mắt sáng rực như sao, lại nhịn không được bóp thêm hai cái.

Khác với mấy lão già mà cô ta từng vỗ mông trước đó, Tần Hạo vì tuổi còn nhỏ nên mông không những không có cảm giác lỏng lẻo mà còn đặc biệt săn chắc, quả thực khiến người ta yêu không rời tay.

"Biến thái!!" Thân thể Tần Hạo run bắn lên, vừa thẹn vừa giận nhanh chóng lùi về phía sau.

Từ khi bị ả Ngọc Lộ này nhắm trúng, đối phương giống như miếng cao dán da chó cứ bám chặt lấy hắn, bất kể hắn dùng phương pháp gì cũng không thể cắt đuôi được, thỉnh thoảng cô ta còn xông lên bóp mông hắn một cái, làm hắn có cảm giác như lương gia phụ nữ bị tên tiểu lưu manh trêu ghẹo. "Tiểu sư đệ, đừng giãy dụa nữa!" Ngọc Lộ lộ ra nụ cười của một nữ lưu manh, nói: "Ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay của sư tỷ đâu, hay là ngoan ngoãn theo sư tỷ về Ẩn Môn bái sư đi!" "Ngươi nằm mơ đi!!" Tần Hạo vẫn một mực quật cường, cảm thấy người đàn bà này không giống người tốt. "Nếu đã như vậy thì đừng trách sư tỷ dùng biện pháp mạnh!" Ngọc Lộ thở dài bất lực, phất tay lấy ra một thanh tiên kiếm.

Khác với những tiên kiếm Tần Hạo từng thấy, thanh kiếm này không chỉ cuồn cuộn một luồng kiếm thế cực mạnh mà còn mang theo hơi thở thuộc tính tiên thiên, cùng cấp bậc với Tiên Thiên Nhất Khí Y mà Tần Phong tặng hắn.

Nguyên bản nó là một tiểu tiên thiên chí bảo được thai nghén ở hạ giới, sau đó được cao thủ luyện khí ở Tiên giới đúc lại, uy lực mạnh hơn thượng phẩm tiên kiếm một chút nhưng lại yếu hơn cực phẩm tiên khí một phần. "Ngươi tưởng trẫm sợ ngươi sao!" Trong mắt Tần Hạo dâng lên chiến ý nồng đậm, trực tiếp kích hoạt huyết mạch Vu tộc.

Ầm ầm!!

Năng lượng khủng khiếp tức thì bộc phát từ trong cơ thể, trực tiếp làm rách nát quần áo, lộ ra tám múi cơ bụng.

Ngay sau đó thân thể hắn cũng nhanh chóng bành trướng, tám múi cơ bụng có những đường nét lồi lõm như được điêu khắc tinh xảo, cả người hắn giống như một con hung thú hình người chưa tiến hóa, tỏa ra luồng hung sát chi khí khiến người ta run rẩy. "Vu tộc sao!?" Thần tình Ngọc Lộ vô cùng thản nhiên, không hề tỏ ra kinh hãi.

Tuy rằng huyết mạch Vu tộc của Tần gia khiến người ta chấn kinh, nhưng đối với Ẩn Môn của bọn họ thì cũng không tính là gì, cục diện hiện tại vẫn nằm trong tầm kiểm soát. "Vẫn chưa kết thúc đâu!!" Tần Hạo biết rõ đối thủ mạnh mẽ, liền chồng thêm buff Đại Đạo Dung Lô.

Chương 1746

Chỉ thấy quanh thân hắn không chỉ hiện ra từng đạo phù văn mà trên đỉnh đầu còn huyễn hóa ra một tôn kim sắc đại đỉnh.

Ong!

Ong!

Kim sắc đại đỉnh phát ra tiếng chuông ngân, làm hư không xung quanh chấn động.

Ngay sau đó, tiên khí trong phạm vi mấy vạn dặm bắt đầu sôi trào, giống như bị máy hút bụi hút vào trong kim sắc đại đỉnh, khiến khí tức của Tần Hạo bắt đầu tăng vọt không ngừng. "Thiên địa tịnh sinh, vạn vật quy nhất!?" Trên khuôn mặt thản nhiên của Ngọc Lộ cuối cùng cũng có một chút biến hóa, đã hiểu tại sao sư tôn lại muốn thu nạp Tần Hạo vào Ẩn Môn.

Có thể dung hợp lực lượng vạn vật thành một thể, đừng nói là đám đệ tử Ẩn Môn như cô ta, ngay cả vị sư tôn vô địch kia cũng không làm được. "Hống!!" Tần Hạo cảm thấy chiến lực vẫn chưa đạt đến đỉnh phong, lại kích hoạt thêm buff 'đầu ra dựa vào gào thét'.

Chỉ thấy một luồng khí lãng mạnh mẽ từ trên người hắn bộc phát ra, không chỉ chấn cho hư không xung quanh run rẩy mà còn hóa thành một cơn siêu bão quét sạch tám phương, phía sau càng hiện ra hư ảnh Long Tượng khổng lồ.

Ô!!

Ngao!!

Tinh quang cuồn cuộn, Long Tượng chấn thiên địa.

Ba trăm Long Tượng gào thét khiến trời đất rung chuyển kịch liệt, tiên khí xung quanh điên cuồng rót vào hư ảnh, khiến ba trăm Long Tượng dần dần ngưng luyện, không chỉ che khuất bầu trời mà còn tỏa ra hơi thở cổ xưa thương tang.

Tiếp đó, hắn nắm chặt nắm đấm to như bao cát, lao thẳng về phía đối phương với khí thế không thể cản phá. "Vô dụng thôi, sự giãy dụa của ngươi chẳng có ý nghĩa gì cả!" Tiên kiếm trong tay Ngọc Lộ lóe lên hàn quang sắc lẹm, mưu toan trấn áp Tần Hạo đang lao tới.

Ầm ầm!!

Một luồng kiếm ý ngút trời bộc phát từ trên người Ngọc Lộ, như muốn thôn phệ cả đất trời.

Ngay sau đó là uy áp Tiên Vương bùng nổ khiến núi non sụp đổ, cả người cô ta giống như một thanh lợi kiếm có thể xé rách trời không, muốn nghiền nát tất cả kẻ địch cản đường. "Đi chết đi!!" Tần Hạo chẳng hề có ý định chùn bước, trực tiếp tung ra một cú đấm ngàn cân.

Ầm ầm!!

Đất đá bay tứ tung, núi rừng sụp đổ!!

Nắm đấm của Tần Hạo phát ra dao động năng lượng cực mạnh khiến hư không chấn động kịch liệt, cú đấm tung ra kèm theo tiếng sấm sét làm trời đất run rẩy, mang theo lực đạo khủng khiếp phá hủy mọi thứ lao thẳng về phía đối phương.

Ong!

Ong!

Ngọc Lộ thấy Tần Hạo ngoan cố không hối cải, không chần chừ nữa mà vung kiếm chém ra.

Kiếm quang chém về phía Tần Hạo với sức mạnh không thể ngăn cản, cũng kèm theo tiếng sấm vang dội, kiếm mang lăng lệ vô cùng, thề sẽ đập tan mọi chướng ngại trước mắt. "Hống!!" Chiến ý của Tần Hạo lúc này đã đạt đến cao trào, lại phát ra một tiếng gầm vang dội.

Ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, đám mây hình nấm bốc cao ngùn ngụt.

Giống như có hàng trăm quả bom nấm nổ tung, hơi nóng khủng khiếp quét qua thiên địa, muốn biến đám tu tiên giả đứng xem xung quanh thành thịt chín. "Không ổn, mau chạy đi!!" Đám tu tiên giả thấy thế lập tức kinh hoàng tháo chạy. "Phụt!!" Tần Hạo nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, chỉ thấy khí huyết trong ngực cuộn trào dữ dội.

Thế nhưng hắn không có ý định nhận thua, cưỡng ép đè nén khí huyết để tấn công lần nữa.

Quyền thế của hắn như ngọn núi lửa tích tụ đủ năng lượng, trong nháy mắt phóng ra năng lượng kinh người, sóng xung kích hủy thiên diệt địa từ nắm đấm phun trào, nhanh chóng nện về phía Ngọc Lộ.

Ầm ầm!!

Quyền ảnh tung hoành, liên hoàn kích xuất!!

Quyền thế của Tần Hạo không chỉ như hổ dữ bão táp mà quyền kình còn như mưa sa bão táp, tiếng nổ kịch liệt vang vọng trong hư không, hóa thành cơn bão năng lượng vô tận muốn tồi hủy hết thảy. "Vô dụng thôi, đầu hàng đi!" Ngọc Lộ thấy Tần Hạo vẫn ngoan cố, chỉ có thể bất đắc dĩ ra tay lần nữa.

Ầm ầm!!

Long Tượng gào thét, kiếm ý cuồn cuộn.

Thân ảnh hai bên đan xen trong hư không, uy thế kiếm ý khủng khiếp như làm rung chuyển cả thế giới, lực lượng Long Tượng đáng sợ cũng không ngừng xé rách hư không, năng lượng va chạm như thủy triều quét sạch thiên địa.

Thế nhưng Tần Hạo dù sao cũng là tân binh vừa mới phi thăng, tu vi so với đối phương kém tận hai đại cảnh giới, kiên trì chưa được hai phút rưỡi đã cảm thấy lực bất tòng tâm. "Phụt!!" Tần Hạo lại phun ra một ngụm máu, từ trên không trung rơi mạnh xuống đất. "Đừng giãy dụa nữa!" Ngọc Lộ từ trên cao nhìn xuống nói: "Vừa rồi nếu không phải sư tỷ nhường ngươi thì bây giờ ngươi đã là một cái xác lạnh lẽo rồi.

Ở Tiên giới, chuyện Ẩn Môn chúng ta muốn làm chưa ai có thể ngăn cản được." "Rồng lên núi gặp hổ xuống đèo, Tiên giới không phải do Ẩn Môn các ngươi làm chủ!" Ngay khi giọng Ngọc Lộ vừa dứt, một giọng nói bá khí lẫm liệt vang vọng khắp trời đất: "Thay vì lấy lớn hiếp nhỏ rồi nói là nhường nhịn, chi bằng trẫm nhường ngươi một đại cảnh giới..." "Giọng nói này là..." Thân thể Tần Hạo run lên bần bật, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên mây đen giăng kín, nứt ra một cái khe đen kịt, ngay sau đó một cái hồ lô nhỏ màu xanh lam như băng qua hư không mà đến, nhả ra một thân ảnh cao lớn uy mãnh, trên vai còn có một con thỏ không có cổ. "Trời cao một tiếng nổ vang, thỏ chủ nhân ta đây xuất hiện chói lòa!!" Tiểu Bạch cực kỳ kiêu ngạo một tay chỉ trời, dùng lỗ mũi khinh bỉ tất cả mọi người.

Mà Tần Phong để phô trương đẳng cấp ra mắt của mình, còn đặc biệt mở nhạc nền 'Đại Đạo Hi Âm', đồng thời phóng thích uy áp Tiên Quân trung giai của bản thân.

Ầm ầm!!

Chương 1747

Uy áp khủng khiếp khiến hư không chấn động kịch liệt, sông núi phía dưới cũng rung chuyển theo. "Hắn chính là Tần Phong?!" Ngọc Lộ khẽ nhíu mày, trong lòng cũng dâng lên vẻ đề phòng.

Tuy đây là lần đầu tiên cô ta gặp Tần Phong, nhưng cũng đã nghe đại sư huynh Trình Vận kể về chiến tích của hắn, dù có đặt vào Ẩn Môn đầy rẫy yêu nghiệt thì đây cũng là một tồn tại đáng sợ không ai bì nổi.

Tuy nhiên khi nhận ra Tần Phong là Tiên Quân trung giai, trong lòng cô ta lập tức nảy sinh sự khinh thường.

Nếu cô ta không nhớ nhầm thì đại sư huynh Trình Vận từng nói, một trăm năm trước khi Tần Phong về Tiên Minh bế quan, tu vi là Thái Ất Kim Tiên trung giai, vậy mà trăm năm sau chỉ đột phá được một đại cảnh giới.

Có lẽ trăm năm đột phá một đại cảnh giới đối với người bình thường là chuyện kinh thiên động địa, nhưng đối với những yêu nghiệt đứng trên đỉnh cao thiên tài như bọn họ, trăm năm mới đột phá một đại cảnh giới thì chỉ coi như vừa chạm đến ngưỡng cửa của bọn họ mà thôi, căn bản không thể là đối thủ.

Nghĩ đến đây, Ngọc Lộ lập tức thu hồi tâm lý đề phòng, bắt đầu hứng thú quan sát Tần Phong.

Khác với Tiểu Vu thể chất của Tần Hạo, Đại Vu thể chất của Tần Phong càng thêm khôi ngô, không chỉ cơ bắp săn chắc hơn mà mông còn vểnh hơn cả phụ nữ, gọi hắn là đệ nhất mỹ mông Tiên giới cũng không quá lời. "Không phải chứ, người đàn bà này có bệnh à!?" Tần Phong lập tức bị đứng hình, trong đầu hiện lên một chữ 'vãi chưởng' cực lớn.

Cứ ngỡ cách xuất hiện ngầu lòi như vậy sẽ được trải nghiệm cảm giác làm nhân vật chính trang bức, ai ngờ đối phương không những không có biểu cảm kinh hãi như tưởng tượng, mà còn dùng ánh mắt của tên sắc lang nhìn mỹ nữ để quan sát hắn.

Tuy rằng hắn đã hơn một trăm năm không lộ diện, nhưng cũng không đến mức bị lãng quên đến độ này chứ!?

Lúc này, động tĩnh của cuộc chiến đã thu hút không ít người, thấy Tần Phong xuất hiện liền lập tức xì xào bàn tán. "Người này là ai?

Cớ sao dám nói lời nhường một đại cảnh giới chứ!?" "Ngươi không thấy con thỏ không cổ trên vai hắn sao?

Hắn chính là Tần Phong của Tiên Minh!!" "Tần Phong Tiên Minh?

Là ai vậy!?" "Đậu má, ngươi đến Tần Phong mà cũng không biết?

Chính là Tần Phong xếp thứ 38 bảng thiên tư Võ tu, thứ nhất bảng thiên tư Khí tu đó!?" "À, ta nhớ ra rồi, là Tần Phong đánh bay Long Ngạo Thiên trăm năm trước!?" "Chính xác, chính là hắn, không chỉ đánh bay Long Ngạo Thiên mà còn dùng thần thông quét sạch đế binh của Ngạo Thiên Tiên Đế và Lăng Tiêu Tiên Đế!" "Thế đã là gì?

Hắn còn thu phục được Thái Dương Chân Hỏa ở Xích Diễm Khung Lĩnh nữa kìa!" "Nếu nói về điểm lợi hại nhất của Tần Phong thì không thể không nhắc đến cách chơi 'Lục vị đế vương' của hắn!" "Đúng vậy, đây là chiến tích huy hoàng nhất của Tần Phong, một phát súng cứu vãn Tiên Minh đang lung lay sắp đổ, giúp vị Tiên Đế thứ hai thành công gia hạn mạng sống!" "Mà đó mới chỉ là một vị Tiên Đế thôi, vẫn còn năm vị Tiên Đế nữa chưa được bắn ra đâu!" "Ta nghe nói Tần Phong đã dùng hết năm suất, còn một suất cuối cùng chưa sử dụng, không biết có thật không!?" "Năm đó Dịch Thiên Cơ quả thực đã nói Tần Phong có sáu cô vợ, sau đó lại bị Mộng Dao tiên tử cướp mất một người, chỉ là không biết trăm năm qua Tần Phong có làm bừa thêm không thôi!" "Chuyện này thà tin là có chứ đừng tin là không nha!" "..." Cùng với việc giai thoại 'Lục vị đế vương' của Tần Phong được nhắc lại, đám đông xung quanh lại nổi lên ý đồ phạm tội đỉnh cao.

Tuy nhiên, sau khi cảm nhận được uy áp Tiên Quân khủng khiếp của Tần Phong, không ai dám nhảy ra gây hấn với hắn, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía Ngọc Lộ, cầu nguyện cô ta có thể đánh bại Tần Phong để bọn họ có cơ hội nhặt đồ. "Đúng là trẫm... ca ca của ta rồi!!" Tần Hạo lập tức xúc động, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy hắn biết Tần Phong không dễ chết như vậy, nhưng trong lòng luôn cảm thấy vô cùng áy náy, sợ Tần Phong không vượt qua được lôi kiếp phi thăng năm đó.

Tận mắt nhìn thấy người ở Tiên giới, tảng đá trong lòng mới thực sự hạ xuống. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến hắn lo lắng suốt cả trăm năm, nhận được 5 triệu điểm phản diện!] "Sao ta lại lừa gạt nữa rồi!?" Tần Phong cảm thấy cạn lời, cho rằng hệ thống luôn đổ oan cho người tốt.

Thế nhưng lúc này hắn cũng không rảnh để đôi co mấy vấn đề đó, phải nhanh chóng bắt lấy tên đệ tử Ẩn Môn trước mắt này.

Ban đầu hắn tưởng rằng để Trần Trường Phong và những người khác mạo danh Ẩn Môn là có thể dễ dàng dụ đám người này ra, ai dè đối phương căn bản chẳng thèm quan tâm, hơn một trăm năm trôi qua vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Hôm nay khó khăn lắm mới gặp được một đứa, nói gì cũng không thể để cô ta chạy mất!

Phải bắt giữ, nghiêm hình bức cung, ép cô ta mở miệng khai ra tin tức về Ẩn Môn. "Tần Phong!!" Ngọc Lộ dường như nhìn thấu suy nghĩ của Tần Phong, nhịn không được giễu cợt: "Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có xen vào việc của người khác, nếu trêu chọc đến Ẩn Môn chúng ta, Tiên Minh cũng không bảo vệ nổi ngươi đâu." "Hy vọng lát nữa ngươi vẫn giữ được cái vẻ kiêu ngạo bất tuân này!" Tần Phong lười nói nhảm với Ngọc Lộ, phất tay lấy ra thanh ma kiếm tổ truyền.

Ngay sau đó hắn nhanh chóng thêm vào 'một chút xíu' buff, trên đầu hiện ra ba đóa kim hoa, quanh thân bao quanh ngũ hành chi khí, dưới chân là đồ án thất tinh, sau lưng là phật quang phổ chiếu, tiếng Đại Đạo vang lên kèm theo từng luồng tử khí... "Làm sao có thể!?" Ngọc Lộ thấy cảnh này liền không giữ nổi bình tĩnh nữa.

Cứ ngỡ tu vi Tiên Quân trung giai của Tần Phong căn bản không phải là đối thủ của mình, ai ngờ hắn lại lĩnh ngộ được nhiều buff như vậy, khiến cô ta buộc phải thu hồi sự khinh thường lúc trước. "Ca, cẩn thận một chút!!" Tần Hạo cũng vội vàng nhắc nhở: "Người đàn bà này không đứng đắn chút nào, rất thích vỗ mông người ta." "Vỗ mông người ta!?" Tần Phong không khỏi ngẩn ngơ, không ngờ đối phương lại có sở thích này.

Thế nhưng với tư cách là một đệ tử Nho gia hiểu lễ nghĩa, hắn bình đẳng tôn trọng mọi đối thủ, lập tức kích hoạt huyết mạch chi lực của lão Tần gia, dùng lễ nghi cao nhất để chiến đấu với đối phương.

Ầm ầm!!

Huyết mạch chi lực khủng khiếp tức thì bộc phát, trực tiếp làm nổ tung quần áo Tần Phong.

Lại còn là phiên bản cường hóa nổ tung toàn thân, không chỉ lộ ra hai khối cơ ngực vạm vỡ cùng tám múi cơ bụng như những hạt ngô săn chắc, mà còn cởi quần ra cho thoáng rồi quẩy một cái... "Đậu má!!" Đám đông thấy cảnh này liền đồng thanh chửi thề.

Cứ tưởng Tần Phong sẽ diễn một màn đánh đấm đặc sắc, ai ngờ hắn lại chẳng màng hình tượng mà khoe 'vòi voi' ngay giữa bàn dân thiên hạ. "Hắn sao dám làm thế chứ!?" Ngọc Lộ trợn tròn mắt kinh ngạc, trong lòng thầm mắng một tiếng biến thái.

Cứ ngỡ mình hay sờ mông người khác đã là biến thái lắm rồi, không ngờ hành vi của Tần Phong làm kẻ biến thái như cô ta cũng phải thấy biến thái, nhất thời bị làm cho luống cuống không biết phải làm sao. "Ta không quen hắn!" Tần Hạo xấu hổ cúi đầu, muốn tìm cái lỗ nào đó chui xuống cho xong.

Tuy hắn biết vị thân ca này từ nhỏ đã chẳng có gánh nặng đạo đức gì, nhưng vạn lần không ngờ sau khi lên Tiên giới, cậy mình không có người quen mà lại trở nên không biết xấu hổ đến nhường này. "Cơ hội tốt!!" Tần Phong thấy đối phương bị mình làm cho 'đơ' tại chỗ, dứt khoát cầm kiếm lao tới.

Ong!

Ong!

Thanh ma kiếm tổ truyền bộc phát một đạo kiếm quang ngút trời như cơn cuồng triều vô tận quét sạch thiên địa, ngay sau đó một đạo kiếm ý kinh thiên động địa quét ngang phía tây, kiếm khí lăng lệ chấn động cửu vạn dặm.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Kiếm quang rực rỡ lóa mắt, chiếu sáng mười phương trời đất.

Chương 1748

Tần Phong tức khắc tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo lưu tinh xé toạc hư không, dường như muốn xé nát bầu trời, tiêu diệt càn khôn. "Không ổn!!" Ngọc Lộ vội vàng hút nước miếng nơi khóe miệng, tiên kiếm trong tay cũng bộc phát kiếm mang ngút trời.

Đồng thời, trên đỉnh đầu cô ta hiện ra tám đóa sen trắng rực rỡ, uy áp Tiên Vương khủng khiếp như sóng dữ quét sạch trời đất.

Thấy cảnh này, toàn trường sôi sục. "Hoa khai bát phẩm, thiên phú của nữ tử này đạt tới bát phẩm!!" "Hoa khai bát phẩm, đó là tồn tại trong top 10 bảng thiên tư Võ tu đó!!" "Nữ tử này là ai?

Sao ta chưa từng nghe qua!?" "Nếu vừa rồi ta không nghe lầm, hình như cô ta nói mình đến từ cái gọi là Ẩn Môn!" "Ẩn Môn?

Đó là môn phái nào?

Sao ta chưa từng nghe danh!?" "..." Ngay khi mọi người còn đang kinh hãi vì 'Hoa khai bát phẩm' của Ngọc Lộ, họ cũng đồng thời gửi ánh mắt đồng cảm tới Tần Phong.

Tuy những buff Tần Phong thêm vào vừa nãy rất đáng sợ, nhưng 'Hoa khai bát phẩm' của Ngọc Lộ mới là thứ uy quyền hơn cả, cũng chưa từng nghe nói có ai có thể vượt cấp chiến thắng yêu nghiệt hoa khai bát phẩm.

Ầm ầm!!

Hai đạo kiếm quang ngút trời va chạm mạnh mẽ vào nhau, không chỉ phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc mà còn kèm theo cơn bão năng lượng khủng khiếp quét sạch thiên địa.

Thế nhưng, điều nằm ngoài dự liệu của mọi người là đạo kiếm quang do Ngọc Lộ ngưng tụ ra rõ ràng bị kiếm quang của Tần Phong áp chế, những vết nứt bắt đầu lan rộng như mạng nhện. "Làm sao có thể!?" Sắc mặt Ngọc Lộ không khỏi biến đổi, chỉ cảm thấy hổ khẩu đau nhức.

Ngay sau đó một luồng quái lực khủng khiếp ập đến, lan từ cánh tay ra toàn thân, cuối cùng không chịu nổi mà phải lùi liên tiếp mấy bước. "Đậu má!!" Đám đông lập tức trợn mắt chửi thề, nghiêm trọng hoài nghi mình đang nằm mơ chưa tỉnh.

Cứ ngỡ lời Tần Phong nói nhường một đại cảnh giới là nổ, không ngờ kẻ hề lại chính là bọn họ, yêu nghiệt hoa khai bát phẩm xếp top 10 bảng thiên tư vậy mà lại thật sự bị kẻ xếp thứ 38 như hắn vượt cấp khiêu chiến thành công. "Ca của ta lại biến thái hơn rồi!" Tần Hạo nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, bị sự biến thái của thân ca làm cho kinh hãi. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!] "Vẫn chưa kết thúc đâu!" Tần Phong hiện tại không rảnh để tâm đến hệ thống, cầm kiếm vung thêm một nhát về phía Ngọc Lộ.

Một tiếng vang lanh lảnh, Thiên Ngoại Phi Tiên!!

Một tiếng kiếm minh xé rách màng nhĩ vang vọng trời đất, kèm theo một đạo kiếm quang chói mắt xé không mà ra.

Ngay sau đó bầu trời đột nhiên tối sầm lại, phía sau Tần Phong xuất hiện một vầng trăng tròn, cùng với một đạo kiếm ý vô song cuộn trào trên lưỡi kiếm, đạo kiếm quang rực rỡ đó như xé toạc đêm đen, chiếu sáng cả đất trời. "Cái gì!!" Sắc mặt Ngọc Lộ đại biến, vội vàng vung kiếm chống đỡ lần nữa.

Ầm ầm!!

Hai đạo kiếm quang rực rỡ va chạm mạnh mẽ, phát ra tiếng nổ vang rền đinh tai.

Thế nhưng kiếm ý của Tần Phong là Thánh nhân kiếm ý, dù trăm năm qua chỉ lĩnh ngộ được chút lông miêu thì cũng không phải thứ kiếm ý Tiên Vương của Ngọc Lộ có thể chống đỡ được, trực tiếp đánh tan kiếm ý của cô ta. "Phụt!!" Ngọc Lộ lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lùi liên tiếp mấy bước.

Mà Tần Phong thì 'quẩy vòi voi' đứng giữa không trung, phía sau là vầng trăng tròn sáng rực như một chiếc đèn pha rọi thẳng vào người hắn, soi rõ từng chi tiết 'nhạy cảm'. "Đậu xanh rau muống, đây mà là hạng 38 sao?!" Mọi người trợn mắt kinh hãi, cảm giác não bộ sắp nhũn ra hết rồi. "Không hổ là đệ tử Ẩn Môn!" Tần Phong nhìn Ngọc Lộ, thở phào một hơi dài.

Tuy hắn dùng hai kiếm đánh cho Ngọc Lộ nôn máu, nhưng cũng chỉ có thể làm đến mức này thôi, trong tình huống chỉ thêm hơn mười cái buff, căn bản không thể đánh bại kiểu nghiền ép được.

Nhưng may mà hắn vẫn còn hơn mười cái buff chưa cộng, cũng còn hơn mười quân bài tẩy chưa dùng.

Nghĩ đến đây, Tần Phong không do dự nữa, trực tiếp lấy ra Tán Hồn Hồ Lô. "Hồ lô màu tím đỏ!?" Mọi người ngẩn ra, đầu đầy dấu hỏi.

Lúc nãy Tần Phong xuất hiện dùng hồ lô xanh lam, còn có lời đồn hắn có hồ lô vàng và hồ lô tím, chưa từng nghe nói hắn có hồ lô tím đỏ bao giờ.

Thế nhưng Tần Phong không có ý định giải thích cho bọn họ, trực tiếp bấm một đạo chỉ quyết điểm vào Tán Hồn Hồ Lô. "Đây là Đại Tiên Thiên chí bảo!!" Ngọc Lộ biến sắc, trong lòng có dự cảm chẳng lành.

Chỉ thấy nắp hồ lô mở ra, một luồng sương mù màu đỏ từ bên trong phun ra nhanh chóng, nương theo gió cuốn về phía cô ta. "Đây là cái gì!?" Tần Hạo cau mày, cũng cảm nhận được hơi thở nguy hiểm. "Không xong!!" Ngọc Lộ thấy tình hình không ổn, vội vàng muốn lùi lại tránh né.

Thế nhưng tốc độ lan tỏa của sương mù màu đỏ nhanh hơn cô ta tưởng tượng nhiều, đã vây kín cô ta vào giữa và đang không ngừng thu hẹp phạm vi, căn bản không có khả năng chạy thoát. "Thúc thủ chịu trói đi!" Tần Phong lên tiếng: "Bất kỳ ai chạm phải làn khói đỏ này, hồn phách sẽ lập tức tiêu tán, ngươi bây giờ đã không còn đường lui rồi!" "Ngươi quá coi thường Ẩn Môn ta rồi!" Trong mắt Ngọc Lộ lóe lên một tia kim quang, phất tay lấy ra một chiếc quạt Ba Tiêu.

Ngay sau đó cô ta dùng sức quạt mạnh về phía làn khói đỏ, lập tức thổi bùng lên một trận cuồng phong chấn động cả trời đất, không chỉ làm thiên địa lu mờ mà còn thổi bay sạch làn khói đỏ. "Đại Tiên Thiên chí bảo!!" Mọi người lập tức kinh hô, ánh mắt dồn vào chiếc quạt Ba Tiêu. "Đúng thế, đây chính là cái quạt tổ truyền của Tần gia ta!!" Tần Phong lập tức 'chấm' ngay cái quạt đó, không chút do dự tung ra Ngũ Sắc Thần Quang... "Đúng vậy, thỏ ta làm chứng!!" Tiểu Bạch lập tức hùng hồn nói: "Đây chính là Đại Tiên Thiên chí bảo tổ truyền của Tần gia ta!!" Thu!!

Phía sau Tần Phong hiện ra hư ảnh Khổng Tước kim sắc, phát ra một tiếng chim hót chói tai.

Tiếp đó là năm luồng ánh sáng Xanh, Vàng, Đỏ, Đen, Trắng bộc phát, giống như năm con cự long đan xen trên không trung, hình thành một vòng sáng ngũ sắc lóa mắt. "Đây chính là thiên phú thần thông của Tần Phong sao!?" Đám đông xung quanh lập tức kinh hãi, nhìn chằm chằm vào con Khổng Tước kim sắc kia.

Đặc biệt là nơi vòng sáng ngũ sắc chiếu qua, làm bọn họ có cảm giác rùng mình, giống như một chú gà con bị nhốt trong lồng, có thể bị bắt đi bất cứ lúc nào.

Chương 1749

"Làm sao có thể!?" Ngọc Lộ mặt đầy kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình.

Với tư cách là Nhị sư tỷ của Ẩn Môn, cô ta biết rất nhiều bí mật, trong đó bao gồm cả Ngũ Sắc Thần Quang mà Tần Phong đang dùng.

Nghe nói đây là một luồng hỗn độn chi khí sinh ra khi hỗn độn mới mở, sau đó được một vị đại thần viễn cổ thu được, khi phân hóa ngũ hành đã diễn hóa thành Tiên Thiên Thần Thông, tất cả mọi thứ nằm trong ngũ hành đều có thể bị nó 'quét' đi.

Nhưng vấn đề là loại thần thông truyền thuyết này, lại còn là độc nhất vô nhị trên đời, đáng lẽ phải bị mai một trong dòng chảy lịch sử từ lâu rồi chứ!?

Sao Tần Phong lại sở hữu nó!?

Chẳng lẽ hắn là chuyển thế của vị đại thần viễn cổ kia!? "Không phải chứ, sao hắn nhiều chiêu trò thế nhỉ!?" Khác với vẻ kinh ngạc của Ngọc Lộ, Tần Hạo hoàn toàn phát điên.

Rõ ràng là cùng một cha mẹ sinh ra, lại là anh em song sinh chênh nhau có ba tuổi, vậy mà anh trai hắn ngoài đôi Trùng Đồng thượng cổ ban đầu, sau đó còn kích hoạt thêm nào là Thương Thiên Bá Thể, Tiên Thiên Kiếm Thể và đủ loại thể chất đặc thù, bây giờ lại lòi đâu ra cái thiên phú thần thông huyền bí này nữa.

Nhìn lại mình, ngoài cái Chí Tôn Cốt ban đầu thì cũng chỉ kích hoạt được mỗi huyết mạch Vu tộc, mà còn là Tiểu Vu thấp hơn anh mình một bậc. [Đinh đoong, chúc mừng ký chủ đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến đạo tâm của hắn không ổn định, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!] "Mang nó đây cho ta!" Tần Phong lúc này không rảnh quan tâm đến nhị đệ, trực tiếp quét Ngũ Sắc Thần Quang về phía Ngọc Lộ. "Không xong!!" Ngọc Lộ giật mình bừng tỉnh.

Tuy năm xưa Tần Phong không thể quét mất Thất Sát Bi từ tay Long Ngạo Thiên, nhưng đó tuyệt đối không phải lỗi của Ngũ Sắc Thần Quang mà là do chênh lệch tu vi giữa hai bên quá lớn.

Còn bây giờ cô ta không có tu vi Tiên Đế như Long Ngạo Thiên, Tần Phong cũng đã thành công đột phá Tiên Quân trung giai, nếu thật sự bị Ngũ Sắc Thần Quang quét trúng, chiếc quạt Ba Tiêu trong tay cô ta chắc chắn sẽ bị đổi họ thành họ Tần.

Nghĩ đến đây, Ngọc Lộ dứt khoát chọn cách 'bỏ xe bảo vệ tướng'.

Cô ta nhanh chóng ném thanh tiên kiếm trong tay về phía luồng sáng ngũ sắc đang quét tới.

Ngũ Sắc Thần Quang cũng không chút chần chừ, nhanh chóng cuốn mất thanh tiên kiếm của Ngọc Lộ, nhờ vậy mà cô ta giữ lại được chiếc quạt Ba Tiêu. "Cái gì!?" Tần Phong biến sắc, phát hiện mình đã xem thường Ẩn Môn.

Không chỉ dùng quạt Ba Tiêu phá Tán Hồn Hồ Lô của hắn mà còn biết cách bỏ xe bảo tướng để đối phó Ngũ Sắc Thần Quang. "Đậu má, quét mất thật kìa!" Đám đông lập tức xôn xao, không tin nổi vào mắt mình.

Tuy Tần Phong vừa rồi quét nhầm mục tiêu nhưng hắn quả thực đã quét mất tiên kiếm của Tiên Vương, cũng gián tiếp chứng thực lời đồn trăm năm trước rằng Tần Phong đã quét sạch đế binh của Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế. "Đậu má, nghịch thiên quá!" Tần Hạo lập tức chửi thề một tiếng, bị Ngũ Sắc Thần Quang làm cho kinh hãi.

Đang đánh nhau mà trực tiếp quét mất vũ khí của đối phương, cái này có khác gì ông anh không biết xấu hổ của hắn đâu!? "Cơ hội tốt!!" Ngọc Lộ lúc này không dám buông lỏng chút nào, dứt khoát nắm lấy cơ hội dùng sức quạt một cái.

Trong chớp mắt, cuồng phong nổi lên, đất trời biến sắc.

Một đạo tiên quang rực rỡ lóe qua, thổi bùng lên một cơn cuồng phong như có thiên quân vạn mã đang phi nước đại, không chỉ cuốn theo cát đá, cây cỏ ngã rạp mà trên chiếc quạt dường như còn có tiên lực vô tận đang cuồn cuộn, kèm theo tiếng rồng ngâm hổ gầm vang dội trời đất. "Không xong!!" Tần Phong biến sắc, muốn né tránh nhưng đã không còn kịp nữa.

Ngay sau đó hắn còn chưa kịp phản ứng gì đã cảm thấy mình như bị quẳng vào trong một cái máy giặt lồng đứng, một sức mạnh vô hình kìm kẹp khiến hắn không thể cử động, cuồng phong hóa thành những lưỡi đao sắc lẹm chém vào người hắn.

Nhưng may mắn là trong suốt trăm năm qua hắn luôn chú trọng rèn luyện căn cơ, cường độ nhục thân đã đạt đến mức khó mà tưởng tượng nổi, mặc cho những lưỡi đao gió cắt xẻ cũng chỉ để lại những vệt trắng mờ nhạt. "Ái chà, mẹ thỏ ơi!!" Tiểu Bạch bám chặt lấy Tần Phong để không bị gió thổi bay mất.

Khi một người một thỏ mở mắt ra lần nữa thì đã xuất hiện ở một nơi xa lạ.

Chỉ thấy trên quảng trường của một môn phái vô danh nào đó, một đám nữ tử mặc bạch y đang luyện kiếm, rõ ràng nơi này là một tông môn toàn nữ giới.

Thế nhưng chưa đợi Tần Phong kịp mở miệng hỏi thăm đây là đâu thì đám nữ tử đó đã phát ra những tiếng la hét chói tai. "Á!!" Đám nữ tử vừa la hét vừa bỏ chạy, đôi má đỏ bừng vì xấu hổ.

Ban đầu họ còn tò mò sao tự nhiên lại có gió lớn, ai ngờ giây tiếp theo lại rơi xuống một người đàn ông, lại còn là một người đàn ông lực lưỡng 'không mảnh vải che thân'. "Chậc, đẹp trai quá đến đâu cũng gây ra tiếng hét!" Tần Phong nhịn không được thở dài một tiếng, phiền não vì cái sức hút chết tiệt của mình. "Đây là nơi nào!?" Tiểu Bạch tò mò nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm những cột mốc quen thuộc. "Chắc là Bắc Vực!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn trời, dựa vào mặt trời để phán đoán vị trí. "Không phải chứ!?" Tiểu Bạch kinh hô: "Cái quạt Ba Tiêu 'tổ truyền' của Tần gia ta lợi hại thế sao?

Một phát quạt người ta từ vùng biên cương Đông Vực sang tận Bắc Vực luôn!?" "Cho nên chúng ta phải lấy lại nó chứ!" Trong mắt Tần Phong lóe lên tia sáng của 'chính nghĩa', phất tay lấy không gian tiểu hồ lô ra.

Lúc này, Ngọc Lộ đang thở hồng hộc, vẫn còn cảm giác sợ hãi trong lòng.

Tuy cô ta là cường giả Tiên Vương cảnh hoa khai bát phẩm, cao hơn Tần Phong hẳn một đại cảnh giới, nhưng áp lực Tần Phong mang lại thực sự quá lớn, đối chiến hoàn toàn là những pha xử lý cực hạn, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ bị hắn nghiền ép một chiều.

Nhưng cũng may là cô ta có chiếc quạt Ba Tiêu do sư tôn ban tặng, nếu không hôm nay chắc chắn đã rơi vào tay Tần Phong rồi. "Ngươi quạt ca ca ta đi đâu rồi!?" Mắt Tần Hạo lập tức đỏ ngầu, dường như đã kích hoạt vòng hào quang tế trời.

Tiếp đó khí tức quanh thân bắt đầu sôi trào, hư ảnh Long Tượng cũng bắt đầu nhấp nháy, kèm theo những tia sét phát ra từ trong cơ thể, dường như giây tiếp theo hắn sẽ đột phá lên Tiên Quân sơ giai. "Ca ca ngươi bây giờ chắc đang ở Bắc Vực rồi!" Ngọc Lộ không quên nhiệm vụ của mình, nhịn không được trêu chọc: "Ngươi đừng giãy dụa nữa, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi, bây giờ ngươi căn bản không thể thoát khỏi tay ta đâu." "Cái này ta chứng minh!" Ngay khi Ngọc Lộ đang đắc ý thì giọng của Tần Phong lại vang lên lần nữa: "Vừa rồi cô ta quả thực đã quạt ta tới tận Bắc Vực..." “Thỏ ta có thể chứng minh!” Tiểu Bạch cũng lên tiếng phụ họa, giọng sữa non nớt vang vọng khắp toàn trường.

“Cái gì!?” Ngọc Lộ trong lòng kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một khung cảnh quen thuộc lại hiện ra, trên bầu trời đột nhiên mây đen dày đặc, nứt ra một cái khe đen kịt.

Ngay sau đó, một cái hồ lô nhỏ màu xanh lam như thể xuyên không mà đến, mở nắp nhả ra thân ảnh cao lớn của Tần Phong, trên vai vẫn là con thỏ mất nết kia.

Điều khác biệt duy nhất là...

Chương 1750

lần trước Tần Phong đăng trường đầy hào quang, lần này lại vung vẩy ‘vòi voi’ mà xuất hiện.

“Ca ca về rồi!?” Tần Hạo không khỏi sững sờ, vòng hào quang tế thiên bị cưỡng ép cắt đứt.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cưỡng ép cắt đứt màn làm màu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Haiz, ngày nào cũng chỉ biết làm màu!” Tần Phong trong lòng thở dài ngán ngẩm, vì thằng em này mà hắn lo bạc cả đầu.

Nhưng giờ hắn cũng chẳng rảnh mà quản mấy chuyện tào lao của nhị đệ, phải mau chóng lấy lại Quạt Ba Tiêu đang lưu lạc bên ngoài của Tần gia, kẻo đám người xấu Ẩn môn lại mang nó đi gây họa cho chúng sinh.

“Không xong rồi!!” Ngọc Lộ thấy Tần Phong nhìn về phía mình, chẳng nói chẳng rằng liền quay đầu bỏ chạy.

Hiện tại nàng không phải đối thủ của Tần Phong khi đối đầu trực diện, Quạt Ba Tiêu cũng không thể giúp nàng cắt đuôi hắn hoàn toàn, nếu không chạy mau, không chỉ mất quạt mà ngay cả bản thân nàng cũng rơi vào tay Tần Phong.

Nghĩ đến đây, Ngọc Lộ cảm thấy một trận bi lương.

Là nhị sư tỷ của Ẩn môn truyền thừa từ thượng cổ, nàng từ nhỏ đã khinh thường các môn phái khác một cách bình đẳng, cảm thấy trên đời này chỉ có hai loại môn phái: một là Ẩn môn, hai là phần còn lại.

Nhưng nàng vạn lần không ngờ tới, mình cư nhiên bị người ta vượt cấp khiêu chiến, lại còn là đệ tử của môn phái mà nàng coi thường nhất.

“Muốn chạy!!” Mắt Tần Phong lóe lên tia sáng lạnh lẽo, tay cầm ma kiếm gia truyền lao thẳng về phía đối phương.

Ong!

Ong!

Chỉ thấy ma kiếm gia truyền bộc phát một đạo kiếm quang ngất trời, như triều cường vô tận quét sạch thiên địa, ngay sau đó một đạo kiếm ý chấn động thiên không tràn về phía Tây, kiếm khí sắc bén khuấy động tới chín vạn dặm.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Kiếm quang rực rỡ lóa mắt, chiếu sáng mười phương thiên địa.

Tần Phong tức khắc tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo lưu tinh xé toạc hư không, dường như muốn xé rách thiên khung, hủy diệt càn khôn.

“Không ổn!!” Sắc mặt Ngọc Lộ biến đổi mạnh mẽ, nhanh chóng kết thủ ấn.

Tiên khí giữa thiên địa như nước từ chín tầng trời đổ ngược xuống, điên cuồng dồn vào cơ thể nàng, ngay sau đó từng đạo phù văn nhanh chóng hiện ra quanh thân, tạo thành một tòa tiên trận tỏa sáng rực rỡ.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang ngất trời chém mạnh lên đại trận, không chỉ phát ra tiếng nổ điếc tai mà còn kèm theo một cơn bão năng lượng khủng khiếp càn quét thiên địa.

Ngay sau đó trên đại trận xuất hiện những vết nứt, như mạng nhện lan rộng không ngừng.

“Phụt!!” Ngọc Lộ lập tức phun ra một ngụm máu tươi, cảm thấy lồng ngực quay cuồng dữ dội.

Nhưng Tần Phong chẳng có ý định thương hoa tiếc ngọc, lại lần nữa thi triển thiên phú thần thông Ngũ Sắc Thần Quang.

Thu!!

Một con khổng tước vàng hiện ra sau lưng Tần Phong, phát ra tiếng chim hót chói tai.

Tiếp đó là năm màu sắc xanh, vàng, đỏ, đen, trắng bùng nổ, như năm con cự long quấn quýt trên không trung, hình thành một vòng hào quang năm màu lộng lẫy, mục tiêu chỉ thẳng vào Quạt Ba Tiêu trong tay Ngọc Lộ.

“Lại tới nữa sao?!” Ngọc Lộ đầy mặt lo lắng, biết không liều mạng là không xong rồi.

Chỉ thấy trong người nàng đột nhiên bay ra một đạo phù văn vàng kim, kèm theo từng đợt đạo âm vang vọng thiên địa, nháy mắt đã át đi nhạc nền Đại Đạo Hi Âm của Tần Phong.

“Ấn Đại Đạo!!” Người có kiến thức lập tức kinh hô: “Là Ấn Đại Đạo Âm Thanh trong truyền thuyết!!” “Tần Phong, ta liều mạng với ngươi!” Mắt Ngọc Lộ hiện lên sự điên cuồng, kết ấn chuẩn bị giải phóng Đại Đạo Âm Thanh.

“Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!!” Ánh mắt Tần Phong vẫn sắc lạnh, căn bản không thèm để Ngọc Lộ vào mắt.

Chỉ thấy từ cơ thể hắn bay ra năm đạo phù văn xanh, vàng, đỏ, đen, trắng, nhanh chóng hòa vào Ngũ Sắc Thần Quang, khiến con kim khổng tước phía sau lập tức phình to hơn gấp mười lần.

Thu!!

Kim khổng tước ngẩng đầu kêu dài một tiếng, âm thanh chói tai khiến màng nhĩ người ta đau nhức.

“Ấn Đại Đạo Ngũ Hành!!” Đám người Tây Chu lập tức trợn tròn mắt kinh hãi, cả người không còn bình tĩnh nổi nữa.

Đậu má!!

Còn có thể chơi vui vẻ được không vậy!?

Rõ ràng mọi người đều lần đầu làm người, thế mà nàng ta ‘Hoa khai bát phẩm’ làm chấn kinh thế nhân, hắn thì kích hoạt huyết mạch Vu tộc vung vẩy ‘vòi voi’, tiếp đó lại dùng Đại Tiên Thiên Chí Bảo so kèo, giờ cư nhiên lại đồng loạt lôi Ấn Đại Đạo ra đập nhau, hoàn toàn không quan tâm họ có chịu nổi nhiệt hay không.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ điếc tai vang vọng trời đất, cuộn lên một cơn bão năng lượng ngút trời.

“Phụt!!” Ngọc Lộ lại phun thêm một ngụm máu, cơ thể không khống chế được mà lùi lại.

Nhưng còn chưa kịp đứng vững, Ngũ Sắc Thần Quang đã chiếu thẳng lên người nàng, ngay sau đó nàng cảm nhận được một luồng lực vô hình kéo tới, nháy mắt đã quét sạch Quạt Ba Tiêu trong tay nàng đi mất.

“Đậu má, đậu má!!” Tần Hạo không nhịn được văng tục, cảm giác đạo tâm lại bị đả kích.

Vốn tưởng thấy anh trai trăm năm mới đột phá Tiên Quân trung giai là trời đã quang mây đã tạnh, mình cuối cùng cũng sắp đuổi kịp ông anh ngu ngốc này rồi.

Ai ngờ giây tiếp theo hắn đã ngáo ngơ luôn, chiến lực khủng khiếp hoàn toàn đảo lộn nhận thức của hắn, Tiên Vương 'Hoa khai bát phẩm' trong tay anh hắn chẳng khác gì đứa trẻ, không có lấy một chút sức phản kháng.

"Cuối cùng cũng vật về chủ cũ!" Tần Phong đưa tay chộp lấy Quạt Ba Tiêu.

"Đến lượt thỏ ta lên sàn rồi!" Tiểu Bạch thấy Ngọc Lộ bị thương, lập tức dùng dịch chuyển không gian biến mất.

Ngay sau đó nó xuất hiện phía sau Ngọc Lộ, vừa kết ấn điều khiển Gạch Đạo Đức đập tới, vừa cầm Thượng Phương Bảo Kiếm bổ thẳng vào đầu đối phương.

"Không xong!!" Ngọc Lộ cảm ứng được Tiểu Bạch phía sau, chỉ thấy sống lưng lạnh toát.

Nhưng giờ nàng cũng chẳng rảnh mà đau lòng chuyện mất Quạt Ba Tiêu, vội vàng lấy ra một tấm phù lục xé nát, biết rằng nếu không đi ngay thì thật sự không đi nổi nữa.

Chương 1751

Bành một tiếng!!

Khoảnh khắc phù lục bị xé, một luồng năng lượng bùng nổ.

Tiểu Bạch còn chưa hiểu chuyện gì đã bị luồng năng lượng này đánh bay ra ngoài.

“A!!” Tiểu Bạch phát ra một tiếng thảm thiết, tiếp đất còn nảy lên mấy cái.

“Sướng!!” Tần Hạo thấy Tiểu Bạch bị đánh bay, trong lòng như vừa được uống nước ngọt mát lạnh giữa mùa hè.

Còn Ngọc Lộ thì được những phù văn vàng kim bao phủ, hóa thành một đạo lưu tinh xé toạc hư không mà đi.

“Chạy đi đâu!!” Tiểu Bạch không cam tâm bò dậy, tức tối định đuổi theo.

Phải biết là, hang thỏ của nó đã trăm năm không có khoản thu nào rồi, lần này khó khăn lắm mới gặp được một ‘đại gia’, nói gì cũng không thể để nàng ta chạy thoát như vậy được...

Ầm ầm ầm!!

Hư không đột nhiên rung chuyển dữ dội, bầu trời cũng tối sầm lại.

Chỉ thấy Tiểu Bạch thần sắc nghiêm nghị đưa móng nhỏ ra kết ấn, một luồng sức mạnh huyền bí từ trong cơ thể nó tuôn trào ra.

Trong chớp mắt, không gian ở Tây Chu như bị một bàn tay khổng lồ vô hình thao túng, không khí trở nên đặc quánh, từng đạo quang mang rực rỡ đan xen như tơ sợi, nhanh chóng lan tỏa tạo thành một cái lồng giam không gian khổng lồ.

Tiểu Bạch hiên ngang đứng giữa hư không, mầm đậu nhỏ trên đầu cũng tỏa sáng lấp lánh.

“Mầm mống Đại Đạo Không Gian!!” Đám người Tây Chu lập tức kinh hô, cảm giác mình sắp điên rồi.

Đậu má!!

Đây là vô nhầm trận đấu đỉnh cao rồi!

Bình thường mấy ngàn, mấy vạn năm cũng chẳng thấy Đại Tiên Thiên Chí Bảo, Ấn Đại Đạo, Mầm mống Đại Đạo... giờ cư nhiên cứ như hàng vỉa hè hiện ra trước mặt họ.

“Phong tỏa không gian!!” Ngọc Lộ không hề hoảng loạn, trực tiếp giải phóng Đại Đạo Âm Thanh của mình.

Ong!

Ong!

Một trận âm thanh chói tai vang lên, khiến mọi người lập tức đau đớn bịt tai lại.

Còn không gian phong tỏa của Tiểu Bạch như một cái ly thủy tinh, dưới tác động của sóng siêu âm liền nứt ra từng đạo, tiếp đó nghe thấy một tiếng ‘bành’ vang lên trong hư không, không gian phong tỏa theo đó mà vỡ vụn.

“Chạy đi đâu!!” Tiểu Bạch vẫn chưa bỏ cuộc, lại kết thêm một thủ ấn.

Ầm ầm ầm!!

Hư không đột nhiên rung chuyển kịch liệt, sau đó hóa thành một hố đen khổng lồ.

Khí tức khủng khiếp càn quét thiên địa, không chỉ thôn phệ mọi sinh linh trên đời, thậm chí cả ánh sáng và bóng tối cũng bị nuốt chửng, bao gồm cả Đại Đạo Âm Thanh của Ngọc Lộ.

"Mầm mống Đại Đạo Thôn Phệ!!" Đám người Tây Chu lại kinh hô, hoàn toàn phát điên.

Họ không so nổi với thiên tư yêu nghiệt của Tần Phong thì cũng đành đi, không ngờ đến cả con thỏ người ta nuôi cũng không bằng, làm họ nảy ra ý nghĩ hay là đi làm thú cưng cho Tần Phong luôn cho rồi.

Tuy nhiên, Đại Đạo Thôn Phệ của Tiểu Bạch cũng không thể ngăn cản Ngọc Lộ thành công, sau khi phá vỡ phong tỏa không gian, nàng nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

"Đại Đạo Thôn Phệ!" Tần Hạo nhìn Tiểu Bạch, lẩm bẩm một mình.

Hắn cũng không biết mình bị sao nữa, mỗi lần thấy Tiểu Bạch dùng Ấn Đại Đạo Thôn Phệ, trong lòng đều thấy cực kỳ khó chịu, muốn lao lên cướp cái Mầm mống Đại Đạo Thôn Phệ đó về.

"Chạy đi đâu!!" Tiểu Bạch vẫn không bỏ cuộc, định thân hành truy đuổi Ngọc Lộ.

"Tiểu Bạch, đừng đuổi theo nữa!" Tần Phong lên tiếng gọi Tiểu Bạch lại, nhìn về hướng Ngọc Lộ rời đi.

Vừa rồi không phải hắn không muốn ra tay giữ Ngọc Lộ lại, mà là hắn đã đánh giá thấp Đại Đạo Âm Thanh của đối phương.

Đại đạo này không nằm trong ngũ hành, những âm phù biến hóa khôn lường không chỉ tập kích nguyên thần của hắn, mà còn làm máu trong người hắn sôi trào, có thể hiểu là vừa rồi hắn đã bị Ngọc Lộ đánh cho khựng lại.

"Ẩn môn quả nhiên lợi hại!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, lòng càng thêm lo âu.

Cứ ngỡ bế quan trăm năm là có thể quét ngang Tiên giới, ai ngờ trận đầu đã bị đối phương đánh cho khựng lại, còn bị ép phải dùng tới hai quân bài tẩy là Hồ Lô Tán Hồn và Ấn Đại Đạo Ngũ Hành.

"Tần Nhị Đản, ngươi là người chết à!?" Tiểu Bạch không cam tâm quay về, hùng hổ quát: "Vừa rồi sao ngươi không ngăn nàng ta lại?

Ngươi có biết lần này thỏ ta tổn thất lớn thế nào không hả!?" "Không biết!" Tần Hạo trả lời rất dứt khoát, chủ yếu là thật thà.

"Thỏ ta ******..." Câu trả lời của Tần Hạo hoàn toàn chọc giận Tiểu Bạch, nó lập tức hóa thân thành máy đánh điện tín (chửi bới liên hồi).

Còn Tần Hạo cũng chẳng thèm để ý đến tiếng gào thét của Tiểu Bạch, chỉ lẳng lặng lôi ra một cuốn sổ nhỏ.

Tuy cuốn sổ năm xưa anh hắn tặng đã bị Giang Linh xé mất, nhưng điều đó không ngăn cản hắn ghi nhớ lời Tần Phong, làm người phải khiêm tốn, lắng nghe ý kiến của người khác về mình, sau đó ghi lại, đợi sau này từ từ tính sổ.

Ngày... tháng... năm...: Con thỏ của ca ca cậy thế bắt nạt ta, nể mặt ca ca, chuyện này ta nhịn!!

"Được rồi, đừng cãi nhau nữa!" Tần Phong thấy tình hình sắp mất kiểm soát, lên tiếng trấn áp một người một thỏ.

"Chủ ngân, thỏ ta công cốc rồi!" Tiểu Bạch đáng thương quay lại vai Tần Phong, tỏ vẻ lần này chẳng vớ được món hời nào.

"Yên tâm, nàng ta không chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu!" Tần Phong đầy tự tin, tiện tay đưa Quạt Ba Tiêu cho Tiểu Bạch.

Chương 1752

Tuy cái quạt này là Đại Tiên Thiên Chí Bảo, có thể quạt người ta từ Đông Vực bay sang Bắc Vực, nhưng lại là món bảo bối hỗ trợ không có sức tấn công mấy, rất phù hợp với phong cách ‘trộm gà bắt chó’ của Tiểu Bạch.

“Ái chà chà, mẹ thỏ ơi!!” Tiểu Bạch chưa từng thấy Tần Phong hào phóng như vậy, nhất thời không biết làm sao.

Chỉ thấy móng nhỏ kích động không biết để đâu cho hết, xoa xoa mấy cái lên lớp lông, mới tiến lên ôm chặt Quạt Ba Tiêu vào lòng, không quên dụi dụi âu yếm với Tần Phong.

“Ca!” Tần Hạo lập tức ghen tị: “Huynh cũng quá chiều chuộng con thỏ này rồi đấy?!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo nảy sinh đố kỵ, thèm muốn và ngưỡng mộ, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Cũng có thể như vậy sao!?” Tần Phong lập tức quay đầu nhìn nhị đệ, cảm giác hắn như vừa ăn cả quả chanh chua.

Nhưng Tần Phong không tiếp tục thao tác đó, mà lấy Long Quân Bất Diệt Khải ra, bộ giáp vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Cái này là!?” Ánh mắt Tần Hạo lập tức bị thu hút, cảm nhận được sự bất phàm của bộ giáp.

Nó có nét tương đồng với Tiên Thiên Nhất Khí Y mà Tần Phong từng tặng hắn, được luyện chế từ Tiểu Tiên Thiên Chí Bảo của hạ giới.

“Bộ giáp này tên là Long Quân Bất Diệt Khải, là chiến giáp gia truyền của Tần gia ta!” Tần Phong dịu dàng quan tâm: “Hiện tại Tần gia ta thức tỉnh huyết mạch Vu tộc, ở Tiên giới tuy phong quang vô hạn, nhưng sau lưng không biết có bao nhiêu nữ lưu manh thèm khát thân xác nam nhi Tần gia, muốn dùng huyết mạch của chúng ta để cải thiện đời sau.

Đệ vừa rồi cũng đã đích thân cảm nhận được nữ lưu manh Tiên giới đáng sợ thế nào, nên hôm nay ca ca truyền bộ giáp này cho đệ, để nó bảo vệ an toàn cho đệ.” “Ca!!” Mắt Tần Hạo rơm rớm lệ, một lần nữa cảm nhận được tình thương của anh trai.

“Chỉ là cái giáp rách thôi mà!” Tiểu Bạch bĩu môi đầy khinh bỉ, sau đó hí hửng nghịch ngợm Quạt Ba Tiêu.

Cho dù Long Quân Bất Diệt Khải đã được Tần Phong đúc lại, nhưng Tiểu Tiên Thiên Chí Bảo vẫn là Tiểu Tiên Thiên Chí Bảo, sao so được với Đại Tiên Thiên Chí Bảo trong tay nó.

Lúc này, quần chúng hóng hớt ở Tây Chu vẫn chưa rời đi, đang xì xào bàn tán về Long Quân Bất Diệt Khải.

“Long Quân Bất Diệt Khải, các ngươi nghe nói qua bao giờ chưa!?” “Chưa nghe bao giờ, ta chỉ nghe qua Vạn Kim Bất Diệt Khải!” “Đúng thế, Vạn Kim Bất Diệt Khải của Ngạo Thiên Tiên Đế, cả Tiên giới không ai không biết!” “Các ngươi quên rồi sao, trăm năm trước Tần Phong không chỉ quét mất Đế binh Kim Long Thương, mà còn quét luôn cả Vạn Kim Bất Diệt Khải của hắn.” “...” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hố Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, kéo thù hận cho hắn, nhận được 200 vạn điểm phản diện!” “Hố ai cơ?!” Tần Phong trong lòng chết cũng không nhận, khẳng định họ là huynh đệ thủ túc.

Hắn đưa Long Quân Bất Diệt Khải cho nhị đệ tuyệt đối không phải để kéo thù hận, cũng không phải để sau này hắn có bình chướng thì chịu đòn tốt hơn, mà chỉ đơn thuần muốn bảo vệ an toàn cho nhị đệ.

Đúng như hắn vừa nói... từ khi Tần gia thức tỉnh huyết mạch Vu tộc, đám con trai trong tộc đã bị nữ lưu manh Tiên giới nhắm vào.

Hiện tại rất nhiều con em Tần gia cứ đâm đầu vào phụ nữ, vứt luôn tu luyện ra sau đầu, nếu hắn không bảo vệ nhị đệ chút đỉnh, thì sao giữ lời hứa với em dâu Giang Linh được!?

“Vạn Kim Bất Diệt Khải!?” Tần Hạo nghe tiếng bàn tán xung quanh, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh trai.

“Đừng để ý mấy chi tiết đó!” Tần Phong tiến lên khoác vai nhị đệ, tìm cách lảng chuyện: “Gần đây ca ca kiếm được một quả Băng Lăng Tiên Quả cực kỳ quý giá, có thể giúp người ta nhanh chóng đột phá Tiên Quân cảnh, lát nữa đệ uống vào để xung kích Tiên Quân cảnh, ca ca sẽ đích thân hộ pháp cho đệ.” “Ca!!” Tần Hạo lập tức quên luôn mấy tiểu tiết kia, cảm động đến phát khóc.

“Băng Lăng Tiên Quả?

Quý giá sao!?” Tiểu Bạch nghe vậy, rõ ràng sững sờ.

Tuy Băng Lăng Tiên Quả ở Tiên giới được coi là kỳ trân dị bảo, nhưng từ khi Tần Phong trồng một cây trong Linh Chi bí cảnh, dưới sự nuôi dưỡng của Thiên Bảo Nguyệt Quang Bình, nó đã sớm thành hàng đại trà với hắn rồi, Tiểu Bạch ăn phát chán, chẳng có gì gọi là quý giá cả.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Ai lừa gạt cơ!?” Tần Phong trong lòng không nhịn được thốt lên, nhưng mặt vẫn cười hì hì: “Ca ca còn chuẩn bị cho đệ một cái búa mới, to hơn cái búa trong tay đệ nhiều, đợi đệ đột phá Tiên Quân chắc là vừa kịp lúc ra lò.” “Búa mới!?” Tần Hạo sững người, sau đó lưu luyến nhìn Miêu Miêu Chùy.

Miêu Miêu Chùy vốn vô địch ở hạ giới, nhưng sau vài trận đại chiến ở Tiên giới, trên đó đã xuất hiện nhiều vết nứt, báo hiệu nó đã lỗi thời.

Nhưng Miêu Miêu Chùy dù sao cũng đã đồng hành cùng hắn bấy lâu, bảo vứt đi thật sự có chút không nỡ.

Ong!

Ong!

Như thể nghe hiểu cuộc trò chuyện của hai anh em, Miêu Miêu Chùy lập tức phát ra tiếng kêu buồn bã.

“Yên tâm, ca ca sẽ giúp đệ nâng cấp nó!” Tần Phong đưa Băng Lăng Tiên Quả cho nhị đệ, rồi cầm lấy Miêu Miêu Chùy từ tay hắn.

Hắn luyện búa lớn và nâng cấp búa nhỏ không phải để nhị đệ đi làm mấy việc kiểu ‘búa lớn 80, búa nhỏ 40’ (ý nói đập phá), cũng không phải để hắn khi có bình chướng thì dùng cho tiện, mà chỉ đơn giản là không nỡ nhìn cảnh chia ly này.

Lương tâm ấy mà!?

Hắn vẫn còn chút ít!

“Ca!” Tần Hạo lập tức không kìm lòng được, nhận ra anh trai thật sự quá yêu thương mình.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Sao lại là lừa gạt!?” Tần Phong lập tức lẩm bẩm, cảm thấy hệ thống lại vu oan người tốt.

Phải biết rằng, cái búa lớn hắn luyện cho nhị đệ không phải loại thường, mà là dùng Kim Long Thương của Long Ngạo Thiên rèn lại, không chỉ thêm nhiều dược liệu hiếm mà còn dùng Thái Dương Chân

Hỏa rèn luyện gần trăm năm, là một món Đế binh hàng thật giá thật.

“Đinh đoong, phát hiện ký chủ hố Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, kéo thù hận cho hắn, nhận được 200 vạn điểm phản diện!” “Vẫn chưa xong hả!?” Tần Phong cạn lời, muốn đem hệ thống đi bán lấy tiền luôn cho rồi.

Cảnh tượng chuyển sang Tiên giới Nam Vực.

Chỉ thấy Uyên Tổng đang cõng Liễu Như Yên say khướt, đi bộ trong một rừng trúc xanh mướt.

Hắn vốn tưởng ẩn giấu thân phận tiềm phục bên cạnh Liễu Như Yên thì sẽ sớm tra ra kẻ chủ mưu đứng sau, nhưng không ngờ trăm năm trôi qua vẫn chẳng thấy tăm hơi kẻ đó đâu.

Đặc biệt là mỗi khi hắn vô tình hay cố ý nhắc đến chuyện này, Liễu Như Yên lại lộ vẻ sợ hãi, khiến hắn càng thêm tò mò về danh tính kẻ chủ mưu và quyết tâm đào tận gốc tróc tận rễ.

“Haiz, lại say rồi!” Uyên Tổng không nhịn được thở dài, đã quá quen với việc này.

Trăm năm qua Liễu Như Yên cứ cách dăm bữa nửa tháng lại say, tỉnh rượu xong thì lại đánh lại đá hắn, rồi lôi hắn đi đến những nơi hai người từng đi qua để ôn lại chuyện xưa, sau đó lại say trong ký ức, tỉnh lại lại đánh lại đá...

Hắn không hề chú ý rằng, trong cái vòng tuần hoàn đó, hắn đã dần hình thành một thói quen, giống như kiếp trước luôn lặng lẽ thủ hộ bên cạnh nàng.

“Thật là đồ vô dụng!” Liễu Như Yên nằm trên lưng Uyên Tổng, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ban đầu nàng tưởng Uyên Tổng nhận ra mình giả say, nhưng sau vài lần say thật, nàng mới phát hiện Uyên Tổng đúng là hạng ‘cầm thú không bằng', nàng trước khi say thế nào thì khi tỉnh lại vẫn y như thế.

Cho cơ hội mà chẳng biết tận dụng!!

Nhưng cũng chính hành động này của Uyên Tổng làm nàng nảy sinh tình cảm khác lạ, nếu không phải có Ấn Tiên Nô của Tần đạo ở đó, có lẽ nàng đã khai sạch kịch bản của Tần đạo cho Uyên Tổng nghe rồi.

"Hửm!?" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong từ từ mở mắt, dường như cảm ứng được sự dao động cảm xúc của Liễu Như Yên.

Theo kinh nghiệm mười năm đọc truyện của hắn, nam chính rất thích dùng sự chân thành để làm lay động nữ phản diện, từ đó kích hoạt tình tiết đâm sau lưng đại phản diện vào phút chót.

Chương 1753

Nhưng may mắn thay, là một đại phản diện thận trọng, hắn không chỉ có quân bài Liễu Như Yên này, mà còn có thân ngoại hóa thân ẩn giấu trong miếng ngọc bội Âm Dương Ngư.

“Phải đánh đòn con mụ Liễu Như Yên này một trận mới được!” Tần Phong lẩm bẩm, sau đó nhìn về phía Tử Tiêu Âm Dương Đỉnh.

Trong đỉnh đang cháy bốn loại tiên hỏa, ẩn hiện bên trong là một cái búa lớn, chính là cái búa hắn rèn trăm năm cho nhị đệ, cũng chính là từ Kim Long Thương của Long Ngạo Thiên mà ra.

“Sắp ra lò rồi!” Mắt Tần Phong lóe tia tinh quang, nhanh chóng kết thủ ấn.

“Chuyện gì thế này!?” Uyên Tổng bên ngoài lập tức dừng bước, đột nhiên có cảm giác quen thuộc đến lạ lùng.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời đột nhiên mây đen dày đặc, từng đạo lôi đình không ngừng cuộn trào, mỗi đạo đều ẩn chứa khí thế hủy thiên diệt địa, rất giống với Diệt Thế Lôi Kiếp trong truyền thuyết.

“Cải tạo Đế binh mà cũng dẫn tới lôi kiếp sao!?” Tần Phong cảm ứng được lôi kiếp cũng rất bất ngờ, khẳng định mình thật sự không biết chuyện này.

Nhưng nghĩ đến việc không cần mình phải đi đỡ lôi, hắn cũng kệ xác, cứ ăn uống ngủ nghỉ thôi, cùng lắm là tặng Uyên Tổng một câu: Chúc ngươi may mắn!

“Chẳng lẽ sắp sinh ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo rồi sao!?” Uyên Tổng không hề chửi bới, ngược lại nhìn lôi kiếp mà hưng phấn hẳn lên.

Từ khi biết ngọc bội Âm Dương Ngư có thể sinh ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo, hắn ngày đêm mong chờ một trận lôi kiếp siêu to khổng lồ sớm kéo đến, giờ thì hắn cuối cùng cũng được toại nguyện đi đỡ cái lôi kiếp siêu to khổng lồ này...

Ầm ầm ầm!!

Gió mây bỗng chốc tụ hội, thiên địa tối sầm.

Lôi kiếp trên bầu trời như gào thét lao ra từ chốn hỗn độn vô tận, hóa thành một con lôi điện cuồng long thô tráng như cột chống trời, nhe nanh múa vuốt lao thẳng về phía Uyên Tổng.

Những nơi nó đi qua... không chỉ hư không bị xé toạc thành những vết nứt đen ngòm mà còn phát ra tiếng nổ sấm sét khủng khiếp điếc tai.

"Đến đây!!" Uyên Tổng nhìn lôi kiếp đang giáng xuống, mắt tràn đầy phấn khích.

Hắn nhẹ nhàng đặt Liễu Như Yên đang say xỉn xuống, sau đó toàn thân bộc phát một luồng khí thế mãnh liệt, vạt áo tung bay trong gió lộng, cả người như hòa làm một với thiên địa.

Tiếp đó ánh sáng lưu chuyển trên tiên kiếm trong tay hắn, một đạo kiếm khí ngất trời tuôn trào.

Khác với Diệp Thần, Tần Hạo, Phương Trường, hắn nhờ vào ký ức tu luyện kiếp trước, dù không có ngọc bội Âm Dương Ngư hỗ trợ thì trong trăm năm cũng đã thành công đột phá Tiên Quân cảnh cao giai.

Hắn hiện tại, mạnh đến đáng sợ!

Đừng nói là hắn vốn có thuộc tính kháng lôi, dù không có thì hắn vẫn cân được!

Ầm ầm ầm!

Mây lôi cuộn trào, điện xà nhảy múa.

Một đạo lôi kiếp thô tráng vô cùng, mang theo thiên uy vô tận oanh tạc xuống.

“Hát!” Uyên Tổng quát lớn một tiếng, cầm kiếm lao vút lên trời.

Ong!

Ong!

Kiếm quang như cầu vồng xé toạc hư không, mang theo khí thế không gì cản nổi va chạm với lôi kiếp.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ điếc tai vang vọng trời đất, ánh sáng rực rỡ nổ tung như những vì sao.

Tiếp đó cơn bão năng lượng lan tỏa khắp tám hướng, những nơi đi qua núi non sụp đổ, đại địa run rẩy, cả thế giới như chìm vào một vùng hỗn độn.

“Phụt!!” Uyên Tổng lập tức phun ra một ngụm máu, chỉ thấy một luồng điện chạy khắp toàn thân.

Tuy hắn cảm thấy mình hiện tại mạnh đến đáng sợ, nhưng đây dù sao cũng là lôi kiếp do Đế binh dẫn tới, đổi lại là người khác chắc bị đánh thành tro bụi từ lâu rồi, sao có thể chỉ phun một ngụm máu như hắn.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hố Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn bị trọng thương, nhận được 500 vạn điểm phản diện!” “Có 500 vạn thôi sao!? ” Tần Phong nghe tiếng hệ thống, không nhịn được thở dài.

Nhớ trăm năm trước khi sửa Ma kiếm gia truyền, lôi kiếp tương tự Uyên Tổng đỡ một cái là được 1000 vạn, không ngờ mới có trăm năm mà đã bị giảm một nửa, xem ra trăm năm qua Uyên Tổng toàn lo yêu đương chứ chẳng quan tâm gì đến nghiệp vụ của tập đoàn Tiên Tần cả.

Cho nên trăm năm qua hắn không phát lương cho Uyên Tổng là đúng, hạng người này không đáng để ông chủ đối đãi tốt.

“Sao hắn lại bị sét đánh nữa rồi!?” Liễu Như Yên lén mở mắt, đầu đầy dấu chấm hỏi.

Từ khi nàng nhận kịch bản của Tần đạo đóng vai nữ chính, Uyên Tổng cứ thỉnh thoảng lại bị sét đánh, hỏi thì hắn cứ ấp úng không nói rõ được.

Trước đây chỉ là lôi kiếp bình thường trêu chọc hắn, làm lộ tọa độ để quân truy đuổi của Chiến Thần Điện tìm tới, lần này lôi kiếp cư nhiên sánh ngang với lúc Đế binh xuất thế, thật không biết Uyên Tổng đã làm chuyện gì tày trời mà khiến trời giận người oán đến vậy.

Chẳng lẽ là cái giá của việc trọng sinh!?

Ầm ầm ầm!!

Đạo lôi kiếp thứ hai trên bầu trời nối gót kéo đến, ánh sáng còn rực hơn cả mặt trời, dường như muốn thiêu rụi mọi thứ trên đời, ánh sáng bùng phát khiến mọi vật xung quanh đều mất đi màu sắc.

“Đến đây!!” Uyên Tổng gạt đi vết máu nơi khóe miệng, ngẩng đầu nhìn lôi kiếp không chút sợ hãi.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng kiếm như sấm, kinh thiên động địa!

Tiên khí giữa thiên địa lập tức sôi trào, một đạo kiếm mang sắc lẹm xuyên thấu thiên khung, mang theo uy thế khủng khiếp khiến thiên địa lúc này rung chuyển điên cuồng.

“Kiếm thật mạnh!” Tần Phong cảm ứng tình hình bên ngoài, không nhịn được lẩm bẩm.

Chương 1754

Kiếm quang sắc bén bộc phát uy thế không thể cản phá, nháy mắt xé toạc lôi kiếp khủng khiếp làm hai nửa, tiếp đó những gợn sóng lan tỏa khắp thiên địa, tiếng kiếm ngân vang vọng khắp trời đất.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên lại va chạm, phát ra tiếng nổ vang trời.

“Phụt!!” Uyên Tổng lại phun thêm một ngụm máu, từ trên không trung rơi xuống đất.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hố Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn bị trọng thương, nhận được 500 vạn điểm phản diện!” “Lại đỡ được sao!?” Tần Phong rất không hài lòng, trực tiếp thêm diễn biến cho Liễu Như Yên.

“Hửm!?” Liễu Như Yên nhận được kịch bản, nghi hoặc nhìn quanh.

Rõ ràng Tần đạo không có ở đây, xung quanh cũng chẳng có ai, sao hắn lại biết Uyên Tổng bị sét đánh!?

Nhưng là một nữ diễn viên hiểu quy tắc, nàng cũng không dám hỏi đạo diễn mấy câu đó, chỉ đành làm theo chỉ dẫn của đạo diễn mà tạo dáng.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng sấm chói tai lại vang lên, trên không trung lại ngưng tụ một đạo lôi kiếp.

Nhưng chưa đợi Uyên Tổng bò dậy, nữ chính Liễu Như Yên đã xuất hiện đầy ấn tượng.

Nàng lờ đờ như say rượu bay lên giữa không trung, biểu cảm mơ màng kết hợp với lôi kiếp khủng khiếp tạo nên một vẻ đẹp của một ‘đại tỷ’ sắp tan vỡ.

“Nguy hiểm!!” Uyên Tổng vừa bò dậy thấy cảnh này, theo bản năng hét lớn rồi lao tới.

Ầm ầm ầm!!

Lôi kiếp khủng khiếp mang theo uy lực diệt thế, nghiền nát mọi thứ mà giáng xuống.

Những nơi nó đi qua, hư không sụp đổ, sông núi tan tành!

“Cẩn thận!!” Uyên Tổng nhanh chóng lao đến trước mặt Liễu Như Yên, dùng cơ thể che chở chặt chẽ cho nàng ở dưới thân.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ điếc tai vang vọng trời đất, ánh sáng rực rỡ lại nổ tung như ngàn sao.

Lôi kiếp diệt thế đánh thẳng lên người Uyên Tổng, cơn bão năng lượng sau đó lan ra khắp nơi, núi sụp đất nứt, cả thế giới lại chìm vào hỗn loạn.

“Phụt!!” Uyên Tổng lập tức phun một ngụm máu lớn, thương thế nghiêm trọng hơn nhiều so với trước.

Không chỉ xương cốt gãy vụn, kinh mạch đứt đoạn, máu còn phun ra như suối, sau đó hắn trực tiếp ngất đi.

Nếu không phải tu vi đã đột phá Tiên Quân cao giai, có lẽ hắn đã bị đánh thành đống tro bụi rồi.

“Vào tròng rồi!!” Liễu Như Yên trong lòng mừng rỡ, biết mình đã thành công.

“Đinh đoong, chúc mừng thuộc hạ của ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hố Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn bị trọng thương, nhận được 1000 vạn điểm phản diện!” “Thế này mới đúng bài chứ!” Tần Phong cũng lộ ra nụ cười hài lòng, cảm thấy Uyên Tổng vẫn rất có tiền đồ.

Nhưng ngay khi hắn tưởng lần này có thể kiếm bộn, lôi kiếp trên trời bắt đầu tan biến, giống như lần trước sửa Ma kiếm gia truyền, cải tạo Đế binh cũng chỉ cần đỡ ba đạo lôi kiếp là xong.

“Hết rồi sao!?” Tâm trạng Tần Phong không mấy vui vẻ, quyết định tiếp tục trừ lương của Uyên Tổng.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cải tạo Đế binh của Thiên Tuyển Chi Tử Thiên Đạo, nhận được 1000 vạn điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ cải tạo Đế binh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!” “Luyện thành rồi!” Bản thể Tần Phong nhận được tin tức, lập tức gọi hệ thống rút thưởng.

Xoạt một tiếng!

Vòng quay lớn quen thuộc hiện ra, bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ quay trúng...” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ quay trúng Buff cấp Tiên: Đạo Chi Chân Ý!” Đạo Chi Chân Ý: Sau khi sử dụng, không chỉ có thể tăng gấp mười lần chiến lực bản thân, mà còn tăng cường độ kiểm soát đối với Đại Đạo (Chú ý: Đại Đạo này phải là loại mà người sử dụng đã nắm giữ).

“Đạo Chi Chân Ý sao?!” Tần Phong nhắm mắt lại, bắt đầu từ từ cảm thụ.

Nếu nói trước đó hắn nắm giữ Thời Gian Đại Đạo ở mức độ một, thì sau khi thêm Đạo Chi Chân Ý vào liền biến thành hai.

Tương đương với việc Phương Trường chỉ có thể lởn vởn bên ngoài vùng đất yêu dấu, còn hắn sau khi thêm Đạo Chi Chân Ý thì có thể thâm nhập tìm hiểu sâu sắc.

“Hửm?!” Tiểu Bạch lập tức vểnh tai lên ngay, cảm thấy có kinh nghiệm để hưởng ké.

Ngay sau đó là một bộ động tác lưu loát như mây trôi nước chảy, đầu tiên là trải chiếc chiếu nhỏ cạnh người Tần Phong, sau đó vểnh cái mông nhỏ làm một tư thế áp bát kinh điển, trên thân còn đắp Vô Thượng Thiên Thư.

Tuy nhiên, chỉ hai giây rưỡi sau khi Tiểu Bạch thành công đi vào giấc ngủ, Vô Thượng Thiên Thư đột nhiên từ từ bay lơ lửng lên.

Mà Tần Hạo đang nhắm mắt đột phá ở bên cạnh, cũng không biết là do vừa mới nuốt vào Băng Lăng Tiên Quả, hay là chịu ảnh hưởng của Vô Thượng Thiên Thư, trên đỉnh đầu không chỉ hiện ra một cái Kim Đỉnh, phía sau càng hiện ra hư ảnh Long Tượng.

Thời gian không lâu sau, năng lượng trong cơ thể Tần Hạo đã đạt đến đỉnh phong, quanh thân trào dâng một luồng năng lượng dao động khủng khiếp.

“Quy Vũ?!” Tần Hạo mờ mịt mở mắt ra, dường như đang suy tư xem thế nào là Quy Vũ.

Là sau khi thấy chúng sinh, cuối cùng đã nhìn thấy chính mình, hay là giữa chốn hồng trần ồn ào náo nhiệt, đã tìm thấy vầng sáng Quy Vũ kia?

“Không, ta chính là ta, một phiên bản độc nhất vô nhị!” Trong lòng Tần Hạo như có minh ngộ, khí tức quanh thân cũng bắt đầu sôi trào.

Oanh long long!!

Tiếng vang điếc tai nhức óc vang vọng khắp thiên địa, năng lượng khủng bố bùng nổ như núi lửa phun trào.

Ngay sau đó, mặt đất nứt ra từng khe hở dữ tợn, khí tức của Tần Hạo bắt đầu tăng vọt điên cuồng, uy áp khủng bố chỉ Tiên Quân mới có theo đó quét sạch thiên địa, hư ảnh Long Tượng càng che kín chân trời gào thét.

Ngao!!

Ô!!

Khác với ba trăm Long Tượng trước đó, lần này có tới tận bốn trăm hư ảnh Long Tượng.

Nói cách khác, Tần Hạo không chỉ thành công đột phá đến Tiên Quân sơ giai, mà còn đột phá đến lực lượng của bốn trăm Long Tượng, khí tức quanh thân như những con sóng cuộn trào trong cơn bão dữ, hung hãn bành trướng như muốn nuốt chửng cả thế giới.

Chương 1755

“Ái chà chà, mẹ thỏ ơi!!” Tiểu Bạch đang ngủ say, tấm chiếu liền bị hất bay đi.

Đợi nó bò dậy phát hiện thủ phạm là Tần Nhị Đản, cái mặt nhỏ tức giận đến mức thịt run bần bật, chẳng nói chẳng rằng rút ngay Đạo Đức Chuyên (Gạch Đạo Đức) lao về phía Tần Hạo, định cho đối phương biết thế nào là sự lợi hại của Minh chủ Tiên Minh.

“Đột phá nhanh hơn tưởng tượng đấy!” Tần Phong cũng cảm ứng được nhị đệ đột phá, lập tức mở mắt nhìn qua.

Bốp một cái!!

Còn chưa đợi Tần Phong kịp mở miệng nói chuyện, Đạo Đức Chuyên của Tiểu Bạch đã đập xuống.

Có thể thấy nó đã kế thừa hoàn toàn câu nói của Tần Phong: “Quân tử dục nạp vu ngôn nhi mẫn vu hành”, ý là quân tử khi đánh nhau thì đừng có nói nhảm, ra tay luôn là được, cho nên nó chẳng chút do dự đập thẳng xuống.

“Á!!” Tần Hạo lập tức phát ra một tiếng thảm thiết, trên đầu bị đập sưng một cục u.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa...” Tần Phong thấy sắp đánh nhau to, lập tức đứng dậy định can ngăn.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ có linh sủng đánh đập Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn phản phái điểm!” “Đập một cái có 50 vạn?!” Tần Phong lập tức dừng ngay động tác đứng dậy can ngăn, cảm thấy chuyện của trẻ con thì nên để chúng tự giải quyết.

Dù sao một bên là huynh đệ ruột thịt, một bên là thỏ mình nuôi lớn, hắn giúp bên nào cũng không xong, chi bằng cứ để chúng tự giải quyết vấn đề, còn mình đứng bên cạnh cổ vũ “cố lên”.

“Thỏ ta nể mặt ngươi lắm rồi đúng không?!” Tiểu Bạch giẫm cái chân nhỏ lên mặt Tần Hạo, cao ngạo tuyên bố bằng giọng sữa hung dữ: “Ở hạ giới tranh ngôi hoàng đế của thỏ ta, thỏ ta gia giáo tốt nên không thèm chấp nhặt với ngươi.

Đến Tiên giới ngươi lại thả chạy đám nữ nhân Ẩn Môn, hại thỏ ta tổn thất một khoản tiền lớn, thỏ ta nể mặt chủ nhân cũng không tính toán.

Giờ cư nhiên dám hất bay giường của thỏ ta, thỏ ta không phát uy, ngươi thật sự coi thỏ ta là vật làm cảnh à?!” Dứt lời, bốp một cái!!

Tiểu Bạch lại giơ Đạo Đức Chuyên lên, hung hăng đập vào đầu Tần Hạo.

“Á!!” Tần Hạo lại thảm thiết kêu lên, trong lòng cảm thấy cực kỳ uất ức.

Đừng nhìn hắn hiện tại đã đột phá Tiên Quân sơ giai, nhưng Tiểu Bạch ở Tiên giới trăm năm qua cũng không phải chỉ biết ăn cà rốt, không chỉ có thiên tài địa bảo ăn miễn phí, mà còn hưởng ké kinh nghiệm của Tần Phong, lại còn có Bồ Đề Cổ Thụ và Vô Thượng Thiên Thư làm phụ trợ.

Tuy tu vi của nó mới là Tiên Quân sơ giai, nhưng độ biến thái lại lợi hại hơn hắn một chút.

Nếu là ván đấu sinh tử, hắn có nắm chắc tối nay được ăn đầu thỏ cay, nhưng ngặt nỗi con thỏ này quá vô sỉ, chuyên chơi đánh lén, cộng thêm Đạo Đức Chuyên tự mang chức năng gây choáng, khiến đầu óc hắn bây giờ quay cuồng, căn bản không cách nào thoát khỏi cái chân nhỏ của Tiểu Bạch.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ có linh sủng đánh đập Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn phản phái điểm!” “Lại kiếm được 50 vạn!” Tần Phong thầm cảm thấy sướng râm ran, vẫn không có ý định vào can.

Tuy nhiên ngay khi hắn định tiếp tục làm quần chúng ăn dưa, thì nhận được tin tức từ Thanh Thiên phát tới.

Nói là Hắc Băng Đài đã mai phục tại Tiêu gia mấy tháng, thành công đợi được Phương Trường đến báo thù.

Hơn nữa bên cạnh Phương Trường còn có một nam tử, cùng với Ngọc Lộ vừa bị hắn đánh chạy.

“Được rồi, đừng đánh nữa!” Tần Phong cuối cùng cũng lên tiếng: “Chúng ta hiện tại phải lập tức khởi hành, đi ngăn chặn một vụ thảm án diệt môn!” “Thảm án diệt môn?!” Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng rực lên, Đạo Đức Chuyên trong tay cũng buông xuống.

Tuy Tần Phong nói rất chính nghĩa là đi ngăn chặn thảm án diệt môn, nhưng dựa theo kinh nghiệm làm “súc vật” nhiều năm của nó, loại nghiệp vụ diệt môn này thường là do bọn họ làm, nghĩa là chuyến này đi có thể kiếm một món hời lớn.

“Con thỏ chết tiệt!” Tần Hạo trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, quyết định lát nữa sẽ gọi món đầu thỏ siêu cay.

“Dựa theo tình báo...” Tần Phong gãi cằm nói: “Bên cạnh ma đầu Phương Trường, ngoài Ngọc Lộ từng giao thủ với chúng ta, còn có một nam đệ tử Ẩn Môn không rõ danh tính.

Hai huynh đệ ta đi chuyến này là ba đánh hai, hệ số nguy hiểm tăng lên rõ rệt.

Cho nên để chắc chắn, chúng ta vẫn nên gọi Lâm huynh đi cùng.” “Cần phải gọi Lâm Tam sao?” Tần Hạo nghe vậy rất không hiểu.

Với chiến lực mà Tần Phong thể hiện trước đó, đừng nói là một Ngọc Lộ, dù có mười Ngọc Lộ cũng không đủ cho hắn đánh, sao phải cẩn thận đến mức gọi cả Lâm Tam?!

“Tất nhiên là cần rồi!” Tần Phong thần sắc nghiêm túc, biểu thị chuyện này không có gì để bàn cãi.

Là một đại phản diện ổn thỏa có tiếng, mạo hiểm lớn nhất trong hai kiếp làm người của hắn chính là dám lờ đi rủi ro khi cài đặt phần mềm không rõ nguồn gốc...

“Được rồi!” Tần Hạo không nói nữa, ra vẻ huynh vui là được.

“Đúng rồi!” Tần Phong như sực nhớ ra điều gì, lấy chiếc búa lớn vừa mới ra lò ra.

Chiếc búa này không giống cái Mèo Mèo Chùy nhỏ nhắn, mà dài hơn hai mét, cao hơn Tần Hạo cả một cái đầu, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ như mặt trời, giống hệt trang bị thần thoại cường hóa +20 trong game.

Đầu búa khổng lồ vô cùng, có hình tròn hoàn mỹ, khảm nạm rất nhiều bảo thạch lớn, bề mặt phủ đầy những hoa văn cổ phác huyền bí, mỗi một đường vân đều ẩn chứa quy tắc thiên địa, tỏa ra uy áp khiến người ta run sợ.

Cán búa thon dài nhưng vô cùng chắc khỏe, trên đó khắc hoa văn rồng cuộn, thể hiện sự tôn quý và bất phàm.

Đặc biệt là khi búa vung lên, những hoa văn này sẽ hơi nhấp nháy, dường như kích hoạt một loại sức mạnh cường đại nào đó, khiến không gian xung quanh gợn sóng, uy nghiêm của Đế binh vô song theo đó lan tỏa ra.

Hơn nữa trên chiếc búa lớn này, cũng khắc một chữ “Lễ”!

“Búa tốt, búa tốt quá!” Tần Hạo lập tức lộ ra biểu cảm hớn hở, nhìn một cái là thích ngay chiếc búa này.

“Thân phận gì mà đòi giống thỏ ta!” Tiểu Bạch thấy chữ “Lễ” thì rất không vui, cũng không ưa nổi cái điệu bộ đắc ý của Tần Nhị Đản.

Cứ ngỡ Đạo Đức Chuyên của mình là hàng độc bản, không ngờ Tần Nhị Đản cũng có một cây búa lễ nghi.

Nó có thể dùng “Đức” phục người, thì Tần Nhị Đản cũng có thể dùng “Lễ” đãi người.

“Đinh đoong, kiểm tra thấy ký chủ hố Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1000 vạn phản phái điểm!” “Nhà ai có ca ca lại đi hố em trai ruột chứ?!” Tần Phong lập tức lầm bầm chửi hệ thống trong lòng, không quên mở miệng nói: “Nhị đệ, búa này tên là Kim Long Chùy, là một kiện Đế binh hàng thật giá thật, không chỉ có thể tăng cường Thần Lôi của đệ, mà còn tăng cường thực lực bản thân và chữa trị thương thế cho đệ.” “Ca!!” Tần Hạo cảm động đến mức vành mắt đỏ hoe, phát hiện ca ca thật sự yêu thương mình.

Không chỉ đưa cho hắn Tiên Thiên Nhất Khí Y và Long Quân Bất Diệt Khải, còn cho hắn dùng Băng Lăng Tiên Quả quý giá, trợ giúp hắn nhanh chóng đột phá Tiên Quân sơ giai, giờ còn đặc biệt luyện chế cho hắn một kiện Đế binh Kim Long Chùy.

Nếu ca ca không yêu hắn, sao có thể cho hắn nhiều bảo bối như vậy?! ...

Khung cảnh chuyển dời, ngay khi Tần Phong và Tần Hạo đi tìm Phương Trường, bầu trời phía trên Chiến Thần Điện đột nhiên mây đen dày đặc.

Tiên khí trong phạm vi vạn dặm quanh Chiến Thần Điện sôi trào, vô số lực lượng Đại Đạo dũng động giữa thiên địa, Chiến Thần Điện phát ra từng luồng ánh sáng ngũ sắc.

“Xuất quan rồi!” Tâm Ngữ Tiên Tử ngẩng đầu nhìn lên trời, biết Long Ngạo Thiên sắp xuất quan.

Chương 1756

Kể từ khi Long Ngạo Thiên cứu sống nàng thành công, y đã giao toàn quyền quản lý Chiến Thần Điện cho nàng, còn bản thân thì vội vàng đi bế quan để tiêu hóa cơ duyên vừa nhận được.

Oanh long long!!

Trên chín tầng trời, lôi vân cuộn trào.

Một đạo kim quang từ Chiến Thần Điện lao thẳng lên vòm trời, tiếp đó thấy Long Ngạo Thiên đứng ngạo nghễ giữa hư không, mái tóc dài tung bay trong gió, quanh thân tỏa ra vạn trượng hào quang, khí tức hùng hồn như sóng dữ vỗ bờ.

“Hống!!” Long Ngạo Thiên đột nhiên ngửa đầu gầm lên một tiếng, như thể đang tuyên cáo với Tiên giới về sự trở lại của mình.

Oanh long long!!

Khí thế trên người Long Ngạo Thiên dường như đã phá vỡ điểm cực hạn, cả thế giới đều rung chuyển vì sự đột phá của y, uy áp Tiên Đế như Thái Sơn đè đỉnh, nhanh chóng lan rộng ra khắp tám phương hướng.

Núi non rung chuyển, sông ngòi cuộn sóng!!

Ánh sáng rực rỡ chiếu sáng cả bầu trời, như một ngôi sao chói lọi giáng xuống nhân gian.

“Đột phá rồi, đột phá Tiên Đế trung giai rồi!!” Đám người Hồng Tụ lập tức kích động hẳn lên.

Trước đây Minh chủ Tiên Minh là Tiên Đế cao giai, Lăng Tiêu Tiên Đế là Tiên Đế trung giai, hai người liên thủ mới miễn cưỡng áp chế được Long Ngạo Thiên lúc là Tiên Đế sơ giai.

Nhưng giờ Long Ngạo Thiên đã thành công đột phá Tiên Đế trung giai, thực lực mạnh hơn trước không chỉ một chút, đừng nói là Mộng Dao Tiên Tử cũng đột phá Tiên Đế, dù ba người liên thủ e rằng cũng không cản nổi Long Ngạo Thiên lúc này.

Lúc này, khí tức quanh thân Long Ngạo Thiên dần bình ổn lại, trong ánh mắt lộ ra uy nghiêm và bá khí vô tận, như thể y là tồn tại chí cao vô thượng của mảnh thiên địa này.

“Ngạo Thiên!!” Tâm Ngữ Tiên Tử thần tình vô cùng kích động, như một fan cuồng nhìn thấy thần tượng.

“Chuyện gì thế này?!” Long Ngạo Thiên không để ý đến Tâm Ngữ Tiên Tử, ánh mắt nhìn về phía Đông lẩm bẩm.

Tuy Tần Phong đã luyện hóa Kim Long Thương và Vạn Kim Bất Diệt Khải của y, xóa bỏ ấn ký của y để lại, nhưng hai kiện trang bị đó dù sao cũng là do y dùng lực lượng Tiên Đế tự tay ôn dưỡng ra, nên y vẫn có thể lờ mờ cảm ứng được một chút dao động khí tức.

Chỉ là khác với khí tức của Vạn Kim Bất Diệt Khải, Kim Long Thương đã xảy ra sự biến hóa long trời lở đất.

Khí thế không gì cản nổi trước kia đã biến mất, thay vào đó là một luồng khí tức trầm ổn, nặng nề.

“Ngạo Thiên!!” Tâm Ngữ Tiên Tử thấy Long Ngạo Thiên không để ý đến mình, vội vàng bĩu môi nũng nịu: “Người ta giúp huynh quản lý Chiến Thần Điện, đã khiến tài sản riêng tăng lên mấy vạn lần rồi đó, huynh cứ đối xử với người ta hờ hững như vậy sao?!” “Cái gì?

Mấy vạn lần?!” Long Ngạo Thiên lập tức kinh hãi thốt lên, khó tin nhìn đối phương.

Phải biết rằng trăm năm trước Chiến Thần Điện không chỉ tổn thất đại quân thảm trọng, đến cả kho báu gia bảo cũng bị Dịch Thiên

Cơ dọn sạch, nghèo đến mức y sắp phải cầm cả cái quần lót, sao có thể chỉ trong thời gian ngắn ngủi trăm năm mà tài sản tăng lên mấy vạn lần được?!

“Biết người ta lợi hại chưa?!” Tâm Ngữ Tiên Tử kiêu ngạo ngẩng cái đầu nhỏ lên, ra vẻ “huynh mau cầu xin muội nói cho mà nghe”.

“Chắc là Bạch Nhật lợi hại mới đúng!” Hồng Tụ không ưa nổi cái kiểu “trà đào” này, lập tức vạch trần: “Là Bạch Nhật đề nghị phát hành ‘Chiến Thần Bảo Sao’, ràng buộc với Tiên Tinh, từ đó khiến nhiều tán tu đem Tiên Tinh gửi vào tiền trang của Chiến Thần Điện chúng ta, cộng thêm kinh tế động phủ bùng nổ, việc này mới khiến tài sản Chiến Thần Điện tăng lên mấy vạn lần.” “Ngươi...” Tâm Ngữ Tiên Tử thấy Hồng Tụ vạch trần mình, tức đến mức nắm chặt nắm đấm nhỏ.

“Hóa ra là vậy!” Long Ngạo Thiên gật đầu hiểu ra, nhận thấy Bạch Nhật quả là một nhân tài.

Nhưng giờ y không có hứng thú với những việc này, chỉ muốn biết Diệp Thần và Uyên Tổng thế nào rồi, còn có kẻ dùng thiên cơ đồ long đạp lăng tiêu – Dịch Thiên Cơ nữa.

“Báo cáo Đế quân!” Hồng Tụ phớt lờ Tâm Ngữ Tiên Tử đang nổi giận, ôm quyền đáp: “Thực ra chúng ta đã sớm khóa định vị trí của Diệp Thần, nhưng Tâm Ngữ Tiên Tử lại hết lần này đến lần khác ngăn cản chúng ta tìm Diệp Thần, không biết có phải là không muốn chúng ta cứu Tâm Nhan cô nương ra hay không.” “Ngạo Thiên, huynh đừng nghe nàng ta nói bậy!” Tâm Ngữ Tiên Tử vội vàng biện minh: “Muội không cho bọn họ tìm Diệp Thần là vì mỗi lần Diệp Thần xuất hiện đều mang đến sự phá hoại, như vậy chúng ta có thể tiếp tục xây động phủ để kiếm tiền.” “Bản đế không thiếu chút tiền đó!!” Long Ngạo Thiên lập tức nghiến răng nghiến lợi, nộ khí trong tích tắc đạt đỉnh.

Bây giờ chỉ cần nhắm mắt lại, y sẽ nhớ tới cảnh tượng Tâm Nhan bồng con, bên tai lại vang lên tiếng hát non nớt của Tiểu Bạch...

“Ngạo Thiên, huynh đừng vội!” Tâm Ngữ Tiên Tử thấy Long Ngạo Thiên nổi giận, vội vàng nói: “Tuy muội ngăn cản bọn họ bắt giữ Diệp Thần, nhưng tung tích của hắn vẫn nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta, có thể bắt về bất cứ lúc nào.” “Vẫn nằm trong tầm kiểm soát?!” Long Ngạo Thiên mặt đầy giận dữ, nhìn sang Hồng Tụ bên cạnh.

“Đúng vậy, vẫn trong tầm kiểm soát!” Hồng Tụ thật thà đáp: “Diệp Thần hiện tại vẫn đang ở Nam Vực, mỗi lần định vượt ải đều bị chúng ta chặn lại...

Còn có Dịch Thiên Cơ nữa...

Khi mọi người đều tưởng lão ta sẽ giống Diệp Thần xông qua ải để về Đông Vực, thì lão cư nhiên dùng chiêu ‘lấy lùi làm tiến’, quay ngược trở lại Bắc Vực, hiện tại đã thành công đi đường vòng trở về Đông Vực rồi.” “Tiên giới đệ nhất thần toán, quả nhiên danh bất hư truyền!” Sự chú ý của Long Ngạo Thiên lập tức bị thu hút, ý định giết Dịch Thiên Cơ càng thêm mãnh liệt.

Năm đó không chỉ bảo vệ được Diệp Thần dưới sự vây quét của y, sau đó còn lợi dụng Diệp Thần dọn sạch tích lũy vạn năm của y, giờ lại còn trốn thoát thành công ngay dưới mí mắt.

Kẻ này không chết, y khó lòng an tâm!

“Đúng vậy!” Hồng Tụ không nhịn được cảm thán: “Dịch Thiên Cơ này quả thực đáng sợ, dường như mọi thứ đều nằm trong tính toán của lão, không biết lần này ẩn mình trăm năm sẽ lại tạo ra sóng to gió lớn gì.” “Mưu hèn kế bẩn trước sức mạnh tuyệt đối đều vô dụng!” Long Ngạo Thiên tự tin hừ lạnh một tiếng, cảm thấy bản thân hiện tại mạnh đến mức đáng sợ.

“Đúng là cái khí chất này!” Tâm Ngữ Tiên Tử lập tức biến thành fan cuồng, quá mê mẩn vị này rồi.

“Vậy còn Đế binh đâu?!” Long Ngạo Thiên lại hỏi: “Hiện tại Diệp Thần các ngươi nói là trong tầm kiểm soát, Dịch Thiên Cơ biết tính toán nên chạy mất có thể hiểu được, nhưng trăm năm qua đi, mấy món Đế binh đó tên tiểu tử kia phải tìm về được rồi chứ?!” “Báo cáo Đế quân...” Hồng Tụ cứng đầu đáp: “Trong trăm năm qua, chúng ta đã phái đi tổng cộng mấy vạn người truy bắt hắn để lấy lại Đế binh, trong đó có cả cao thủ Tiên Vương cảnh, nhưng cuối cùng không một ai ngoại lệ đều bị đối phương phản sát.” “Cái gì?!” Long Ngạo Thiên lập tức không giữ được bình tĩnh: “Mấy vạn người đều bị phản sát?

Trong đó có cả cao thủ Tiên Vương cảnh?!” “Vâng!” Hồng Tụ tiếp tục: “Chiến lực của người này vô cùng khủng bố, tu vi Tiên Quân cảnh mà giết Tiên Vương như giết chó, bên cạnh còn có một cao thủ Tiên Vương cảnh.

Trong tình huống Đế quân không ra tay, Chiến Thần Điện ta thực sự không ai là đối thủ của người này.” “Các ngươi đã điều tra lai lịch của kẻ đó chưa?!” Long Ngạo Thiên nhíu mày: “Chiến tích như vậy tuyệt đối không phải hạng tầm thường, nhất định là thiên kiêu trên Thiên Tư Bảng.” “Đã điều tra rồi!” Hồng Tụ đáp: “Nhưng chúng ta không điều tra được thông tin gì hữu dụng, chỉ biết Tiên Vương bên cạnh hắn là Liễu Như Yên của Linh Uyên Thành ở Đông Vực.

Hơn nữa theo miêu tả của một số nhân chứng, ngoại hình của kẻ này rất giống Lâm Uyên đã chết năm xưa.” “Lâm Uyên?

Lâm Uyên từng đứng thứ hai Thiên Tư Bảng sao?!” Chân mày Long Ngạo Thiên lại nhíu chặt hơn, rõ ràng y không lạ gì cái tên Lâm

Uyên này.

Năm đó Lâm Uyên xuất thế ở Tiên giới, chỉ trong vài ngàn năm ngắn ngủi đã đạt tới cấp bậc Tiên Vương cự đầu, thiên phú yêu nghiệt đó khiến y cũng cảm thấy áp lực, cảm thấy đối phương chỉ cần thêm một cơ duyên nữa là có thể dễ dàng vượt qua y. ...

Khung cảnh chuyển dời, Uyên Tổng đang đầy mình thương tích, nằm trong một hang động.

“Hự...” Cơ thể Uyên Tổng khẽ cử động, chạm vào vết thương đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Tuy nhiên khi y cố sức mở mắt ra, thấy Liễu Như Yên đang sắc thuốc ở cách đó không xa, tựa như tiên nữ rơi vào phàm trần, không chỉ lúng túng làm gì cũng hỏng, còn biến mình thành một con mèo nhỏ lấm lem, trên đôi má trắng nõn đầy nhọ nồi.

“Được rồi, được rồi!” Liễu Như Yên dường như cảm ứng được Uyên Tổng tỉnh dậy, lập tức giả vờ vui vẻ như một đứa trẻ.

“Nàng đang sắc thuốc cho ta sao?!” Uyên Tổng chỉ thấy tim mình rung động, không dám tin vào mắt mình.

Kiếp trước Liễu Như Yên đừng nói là đích thân sắc thuốc cho y, ngay cả tự tay nấu một bữa cơm cũng chưa từng, cao lãnh tựa như tiên tử chín tầng mây không dính chút khói bụi trần gian.

“Chàng tỉnh rồi sao?!” Liễu Như Yên thấy Uyên Tổng tỉnh lại, lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Chương 1757

Giống như một tia nắng mùa đông khiến người ta cảm thấy ấm áp, sau đó nàng đổ thuốc đã sắc xong vào một cái bát mẻ, vừa bị nóng phải đổi tay liên tục để bóp tai, vừa nhanh chóng đi về phía y.

“Mau uống đi!” Liễu Như Yên mặt đầy quan tâm: “Đây là một nhành Vạn Năm Tiên Sâm ta vừa tìm thấy bên ngoài, uống vào sẽ tốt cho thương thế của chàng.” “Cảm, cảm ơn!” Uyên Tổng có chút không quen lên tiếng cảm ơn, sau đó vươn tay nhận lấy bát mẻ.

Tuy Vạn Năm Tiên Sâm không có tác dụng quá lớn đối với thương thế của y, nhưng không hiểu sao sau khi uống vào, trong lòng lập tức thấy ấm áp, dường như cả người trong phút chốc đã sống lại.

“Đinh đoong, chúc mừng thuộc hạ của ký chủ lừa gạt tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn phản phái điểm!” “Đinh đoong, chúc mừng thuộc hạ của ký chủ đùa giỡn tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn một lần nữa tin vào tình yêu, nhận được 500 vạn phản phái điểm!” “Haizz, biết nói ngươi thế nào bây giờ!” Thân ngoại hóa thân của Tần Phong thấy cảnh này, không nhịn được lắc đầu thở dài: “Người trí không rơi vào bể tình, rùa đen không ăn quả cân, liếm chó chỉ là gia vị cuộc sống, chỉ có Uyên Tổng là lại đi vào vết xe đổ.” “Chàng nghỉ ngơi cho tốt, ta lại đi tìm cho chàng!” Liễu Như Yên thấy Uyên Tổng uống hết thuốc, lập tức đứng dậy đi tìm tiên thảo.

“Đợi...” Uyên Tổng định gọi nàng lại, muốn nói mình có đan dược trị thương.

Nhưng Liễu Như Yên đã bước ra khỏi hang động, sau đó biến mất trong tích tắc, không biết đi đâu tìm tiên thảo rồi.

“Thôi bỏ đi!” Uyên Tổng không quản Liễu Như Yên nữa, mà trong lòng trào dâng sự kích động lạ thường.

Ba đạo lôi kiếp trước đó có thể sánh ngang với lôi kiếp của Đế binh, nghĩa là đại tiên thiên chí bảo trong ngọc bội Âm Dương Ngư đã tiến thêm một bước.

Nghĩ đến đây, Uyên Tổng liền nóng lòng tiến vào không gian ngọc bội, muốn xem đại tiên thiên chí bảo đã được nuôi dưỡng ra chưa.

“Sao hắn lại vào đây?!” Tần Phong thấy Uyên Tổng vào thì nhíu mày khó chịu.

Giống như căn nhà hắn thuê trăm năm, chủ nhà đột nhiên xông vào vậy, đúng là chẳng coi mình là người ngoài chút nào.

Nhưng để Uyên Tổng có thể tiếp tục làm công cho công ty, hắn nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết, trong không gian ngọc bội chiếu ra hư ảnh của hai kiện Đế binh trước đó.

“Xuất hiện rồi, xuất hiện rồi!” Uyên Tổng lập tức kích động, vươn tay định chộp lấy Đế binh.

Nhưng hai kiện Đế binh vẫn như hoa trong gương trăng dưới nước, dù y vươn tay thế nào cũng không thể chạm tới thực thể.

“Sao lại thế này?!” Uyên Tổng sụp đổ ngay lập tức, lại liên tục chộp vào hư không mấy lần.

Chỉ là dù y cố gắng thế nào, vẫn không thể chạm tới thực thể của Đế binh...

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Uyên Tổng gấp đến mức sắp khóc ra đến nơi, lại vươn tay thử thêm mấy lần nữa.

Chỉ là dù y có chộp thế nào, vẫn không thể chạm tới thực thể, giống hệt như cái bánh vẽ mà ông chủ vẽ ra lúc mới vào làm, nhìn thì có vẻ tương lai hạnh phúc mỹ mãn, nhưng hễ vươn tay ra thì toàn là hư ảo.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ trêu đùa Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn phản phái điểm!” “Ai trêu đùa hắn chứ?!” Tần Phong đánh chết cũng không thừa nhận mình là ông chủ hắc tâm, chỉ là lương quá cao không có lợi cho sự phấn đấu của nhân viên.

“Tại sao?!” Sau vài lần thử, Uyên Tổng cuối cùng cũng nhận ra hiện thực.

Y bất lực quỳ rạp xuống đất, trong mắt không còn niềm vui lúc ban đầu, thay vào đó là sự bi lương không còn thiết sống, diễn xuất ra đủ loại cảm xúc: ưu thương của quả phụ, mê mang của trẻ không nhà, cô đơn của gã độc thân, hối hận của gái ế, uất ức và tuyệt vọng của phụ nữ đã có gia đình.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến đạo tâm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử sụp đổ, nhận được 200 vạn phản phái điểm!” “200 vạn?!” Tần Phong nghe tiếng hệ thống nhắc nhở, biết Uyên Tổng thật sự bị tổn thương sâu sắc.

Để ngăn Uyên Tổng từ nay nằm yên buông xuôi, hắn lập tức lấy Tán Hồn Hồ Lô và Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh – hai kiện đại tiên thiên chí bảo ra, còn kích hoạt chúng tỏa ra khí tức và hào quang của chí bảo.

“Hửm?!” Uyên Tổng dường như lại ngửi thấy mùi bánh vẽ, vẻ mặt bi lương ngẩng đầu nhìn hai kiện Đế binh.

Chỉ thấy hai kiện Đế binh đột nhiên biến mất, thay vào đó là hai đoàn quang mang hoàng kim, không chỉ lấp lánh ánh vàng chói mắt, mà còn tỏa ra khí tức độc nhất vô nhị của đại tiên thiên chí bảo.

Đặc biệt là khi y lại vươn tay ra chạm vào, cư nhiên cảm nhận được một cảm giác kim loại chân thực.

Giống như một gã trung niên dùng mạng lừa tình chàng trai ngây thơ, sau khi gặp mặt thì cách một tấm rèm giả làm thanh thuần, thò chân ra cho đối phương sờ một cái vậy, lập tức khiến Uyên Tổng phấn chấn hẳn lên.

"Ồ?!" Uyên Tổng lập tức ngừng đau buồn, vươn tay sờ sang cái kia.

Khác với cảm giác kim loại trước đó, lần này y cảm nhận được cảm giác của gỗ.

Nhưng khi y định chộp lấy, cảm giác đó lại biến mất, giống như gã trung niên kia rụt chân lại, nhưng vẫn khiến y vui mừng không thôi, cảm thấy có thể tiếp tục gửi tiền cho nữ thần trong lòng.

"Haizz, thật là phiền phức!" Tần Phong thở dài bất lực, thu hai món bảo bối lại.

"Đúng rồi, đúng rồi!!" Uyên Tổng lập tức vui mừng hét lớn, đạo tâm vụn vỡ cũng trong tích tắc khôi phục.

"Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn phản phái điểm!" "Ai lừa gạt chứ?!" Tần Phong không nhịn được đảo mắt một cái, thật không biết hệ thống đứng về phía nào.

Mình là lão bản của tập đoàn Tiên Tần, mở công ty là để kiếm tiền, nếu không vẽ bánh cho nhân viên, chẳng lẽ để họ đi làm rồi ngồi chơi xơi nước à?!

"Tốt quá, tốt quá..." Sau khi Uyên Tổng xác nhận không có sai sót, vui vẻ rời khỏi không gian ngọc bội.

Ngay khoảnh khắc y trở lại hang động, nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận đánh giết, kèm theo dao động khí tức của Liễu Như Yên.

“Như Yên!!” Sắc mặt Uyên Tổng đột biến, biết Chiến Thần Điện lại đuổi tới.

Y bất chấp thương thế trên người, chịu đựng cơn đau thấu xương đứng bật dậy, sau đó rút Tiên kiếm nhanh chóng lao ra khỏi hang động.

“Đinh đoong, chúc mừng thuộc hạ của ký chủ nắm thóp Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn phản phái điểm!” “Haizz, Uyên Tổng đáng thương!” Tần Phong thở dài: “Người ta mới chủ động một chút là ngươi lại thích rồi, không dắt mũi ngươi thì dắt mũi ai?!” Oanh long long!!

Tiếng nổ vang rền, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Liễu Như Yên đang bị một đám đệ tử Chiến Thần Điện vây công, trong đó có ba cường giả Tiên Vương cảnh, đều là khách khanh trưởng lão mà Chiến Thần Điện chiêu mộ trăm năm qua.

“Liễu Như Yên, mau thúc thủ chịu trói, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!” “Liễu Như Yên, ngươi chạy không thoát đâu, Nam Vực là địa bàn của Chiến Thần Điện ta!” “Liễu Như Yên, Ngạo Thiên Tiên Đế sắp tới rồi, không muốn chết thì ngoan ngoãn đầu hàng đi!” Vì Liễu Như Yên chỉ là một Tiên Vương phổ thông, bị ba Tiên Vương đánh cho liên tục lùi bước.

Nhưng ngay khi ba Tiên Vương tưởng đã nắm chắc Liễu Như Yên trong tay, Uyên Tổng đột nhiên cầm kiếm từ hang động giết ra, như một tia chớp lao nhanh tới trước mặt bọn họ, vung lên một đạo kiếm mang sắc lạnh.

“Không xong!!” Sắc mặt ba Tiên Vương biến đổi mạnh mẽ, rõ ràng cũng đã nghe danh sự cường đại của Uyên Tổng.

Họ vội vàng từ bỏ vây công Liễu Như Yên, nhanh chóng ngưng tụ hộ thuẫn để chống đỡ đường kiếm của Uyên Tổng.

Oanh long long!!

Kiếm mang lạnh lẽo chém xuống, gây ra tiếng nổ vang trời.

Nhưng khác với tưởng tượng của ba Tiên Vương, họ không chỉ không bị thương, mà ngay cả hộ thuẫn cũng không bị phá vỡ.

“Chuyện gì vậy?!” Ba Tiên Vương nghi hoặc nhìn nhau, không hiểu sao hôm nay Uyên Tổng lại yếu thế này.

Chương 1758

"Đi thôi!!" Uyên Tổng không có ý định giải thích, kéo Liễu Như Yên nhanh chóng rời đi.

"Mẹ kiếp, hắn bị thương rồi!!" Ba Tiên Vương cuối cùng cũng phản ứng lại, chửi bới ầm ĩ rồi đuổi theo hai người.

"Đinh đoong, chúc mừng ký chủ hố Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn trọng thương bị người truy sát, nhận được 100 vạn phản phái điểm!" "Sao lại là ta hố chứ?!" Bản thể Tần Phong đứng hình, cảm thấy hệ thống lại đổ oan cho người tốt.

Rõ ràng là Uyên Tổng tự nguyện đi làm liếm chó, sao cái gì cũng đổ lên đầu hắn thế này?!

"Ca!" Tần Hạo đột nhiên lên tiếng: "Đệ vừa đi nghe ngóng, cái bà Tiêu Chỉ Lan của Tiêu gia này là một phụ nữ không giữ đạo đức, không chỉ nuôi hàng ngàn nam sủng trong nhà, còn thường xuyên ra đường bắt đàn ông về dâm loạn, sao chúng ta phải lặn lội đường xa đi cứu hạng người này chứ?" "Làm nhân hoàng bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn non nớt thế?!" Tần Phong có chút thất vọng nói: "Hồi ở hạ giới ta đã nói với đệ rồi, sở dĩ để Đông Phương tiểu thư làm Lễ bộ thượng thư, Trần Tổ làm Hình bộ thượng thư, Nhậm Hoàn làm Hộ bộ thượng thư, là vì mỗi người có một cách dùng khác nhau.

Bây giờ đi cứu Tiêu Chỉ Lan này cũng vậy thôi, 'hồng' có cách ăn của hồng, 'hắc' có cách chơi của hắc." "Hả?!" Tần Hạo vẫn đầy dấu chấm hỏi, không hiểu ý là gì.

"Đúng là đồ phế vật!" Tiểu Bạch mặt đầy khinh bỉ nói: "Để Đông Phương tiểu thư làm Lễ bộ thượng thư là vì lão ta là thái giám, có thể giúp chủ nhân thỏ ta đi tìm mấy em vợ xinh tươi trong dân gian; để

Trần Tổ làm Hình bộ thượng thư là vì lão đủ tham, có thể tìm cớ tịch thu tài sản khi chúng ta thiếu tiền; để Nhậm Hoàn làm Hộ bộ thượng thư là vì lão là sát thủ chỉ biết đến tiền, vừa có thể làm túi tiền, vừa có thể phối hợp với Đông Phương tiểu thư để xóa sổ chồng của mấy em vợ xinh tươi kia, như vậy sẽ không có ai đi kiện cáo nữa, giải quyết vấn đề từ gốc rễ luôn...” “Làm... làm sao có thể như vậy được!?” Tần Hạo lập tức trợn mắt há mồm, tam quan vỡ nát đầy đất.

“Đương nhiên rồi!” Tiểu Bạch ngẩng cái đầu nhỏ lên nói: “Tông chỉ của chúng ta là, thay vì tốn công tốn sức đi giải quyết vấn đề, chi bằng trực tiếp giải quyết luôn kẻ đặt ra vấn đề.” “Nói bậy, các người toàn là lũ tà ma ngoại đạo!” Tần Hạo như được chính nghĩa nhập thân, vẫn kiên trì nguyên tắc của mình, nghĩa chính ngôn từ nói: “Nếu một đế quốc không đi chính đạo, mãn triều văn võ gặp khó khăn không chịu gánh vác trách nhiệm, chỉ biết bắt bách tính chịu khổ thêm chút nữa, vậy thì sự tin tưởng giữa người với người còn đâu, đạo đức chẳng phải trở thành một trò cười sao?!” “Nhị đệ, đừng kích động!” Tần Phong lập tức dùng giọng quan liêu nói: “Ca ca làm vậy cũng là vì muốn tốt cho đại cục, đệ nên thấu hiểu cho ca ca!” “Đệ không hiểu!!” Tần Hạo thần tình kích động: “Huynh có biết trăm năm qua đệ đã sống thế nào không?

Chỉ vì cái gọi là đại cục của huynh mà đệ không dám lơi lỏng một khắc nào, ngủ muộn hơn chó, dậy sớm hơn gà, tấu chương chất đống như núi...” “Dừng, dừng, dừng!” Tần Phong cảm nhận được oán niệm của nhị đệ, vội vàng lên tiếng cắt ngang: “Ca ca biết đệ ở hạ giới vất vả, cho nên trước khi tới đây, ca ca đã đặc biệt bao trọn cả dải Bát Đại Hồ Đồng, đợi chúng ta lo xong việc ở đây, ca ca sẽ đưa đệ đi Bát Đại Hồ Đồng chúc mừng một phen, thấy sao!?” “Bát Đại Hồ Đồng!?” Tần Hạo như bị kích hoạt từ khóa, lập tức ngừng kể khổ. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ dắt mũi Thiên Tuyển Chi Tử cấp

Thiên Đạo đi vào con đường hư hỏng, nhận được 50 vạn điểm phản diện!] “Nó vốn dĩ đã đức hạnh thế này rồi, còn cần ta dắt mũi sao!?” Tần Phong thầm thảo luận với hệ thống, rồi tiến lên vỗ vai Tần Hạo, ngữ điệu thâm trầm: “Nhị đệ, thế giới của nhân tộc không đơn giản như đệ nghĩ đâu.

Giống như một tiểu cô nương bồi quan lão gia ngủ một giấc thì được thăng chức, bồi viện trưởng võ viện ngủ một giấc thì được ở lại trường, bồi ban chủ hí kịch ngủ một giấc thì được nổi tiếng, bồi ông chủ kinh doanh ngủ một giấc thì được tăng lương, bồi tán tu ngủ một giấc thì chỉ có bị bắt...

Chúng ta không nên can thiệp quá nhiều, nếu không rất dễ đối đầu với tinh anh thiên hạ.

Đám tán tu quậy phá thì trấn áp là xong, nhưng nếu đám tinh anh này cầm đầu gây sự, Tần gia chúng ta sau này làm sao đứng vững được!?” “Không đúng!” Lòng chính nghĩa vừa bị đè xuống của Tần Hạo lại trỗi dậy, thần tình nghiêm túc: “Đế quốc cần là tinh anh, chứ không phải lũ súc sinh, huynh bao che cho chúng thì khác gì đồng khỏa với chúng!?” “Súc sinh và tinh anh có gì khác biệt sao!?” Tần Phong tiếp tục dạy bảo: “Kiểu thánh nhân vì quốc vì dân mà đệ muốn quá ít, nghìn năm chưa chắc đã xuất hiện một người.

Cho nên phải dùng đủ loại đặc quyền để dụ dỗ, cho chúng nếm chút vị ngọt, như vậy đám súc sinh mới nỗ lực biến thành tinh anh để ta sai khiến.” “Đúng thế!” Tiểu Bạch cũng gật đầu phụ họa: “Đệ tìm mấy lão thánh nhân suốt ngày chỉ biết ‘chi hồ giả dã’ giảng đạo lý lớn, phiền chết đi được, giết rồi còn có người lập bia viết sách cho lão, đóng đinh đệ vào cột nhục nhã của lịch sử.

Nhưng nếu đệ dùng cái đám tinh anh súc vật này, chẳng có đứa nào mông sạch sẽ cả, muốn giết hay phạt cũng chỉ là chuyện một câu nói, đảm bảo không gây ra náo loạn gì, đám tán tu còn phải vỗ tay khen hay cho đệ nữa kìa.” “Ta...” Tần Hạo há miệng, không biết phản bác thế nào.

Tuy hắn cảm thấy đây toàn là ngụy biện, nhưng ngẫm kỹ lại thấy cũng có lý.

Bản thân hắn ở hạ giới chưa bao giờ thuận thế mà làm, kết quả không chỉ dẫn đến áp lực khổng lồ, mỗi ngày có công vụ xử lý không hết, còn nhìn thấy rất nhiều sự xấu xa của nhân tính, đến hậu kỳ suýt chút nữa đạo tâm sụp đổ, không thu giữ được đao. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ dắt mũi Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo đi vào con đường hư hỏng, nhận được 50 vạn điểm phản diện!] “Nhị đệ!” Tần Phong vỗ vai hắn, lại thâm trầm nói: “Chó gặp chó không phải người thân thì cũng là liếm, người gặp người không phải lừa thì cũng là diễn.

Đệ không cần phải có gánh nặng tâm lý gì, tất cả những gì chúng ta làm đều là để đảm bảo Tần gia có thể vĩnh viễn ngồi vững ở vị trí đó.” “Ca!” Tần Hạo im lặng một hồi mới nói: “Chúng ta thật sự nhất thiết phải tranh giành vị trí đó sao!?” “Đồ không có chí khí!” Tần Phong đẩy phắt nhị đệ ra, nghiêm nghị mắng nhiếc: “Đại trượng phu sinh ra trong trời đất, sao có thể mãi u uất chịu dưới trướng kẻ khác, huống hồ hai anh em ta đều có tiềm lực đứng đầu Tiên giới, việc gì phải nhường vị trí đó cho kẻ khác!?” “Đúng thế!” Tiểu Bạch hếch mũi lên trời: “Tiên giới này chưa chắc đã không thể họ Tần!!” “Nhưng mà...” Tần Hạo vẫn lộ vẻ do dự, định nói thêm gì đó.

Hiện tại hắn không còn là tấm chiếu mới không hiểu gì nữa, muốn đứng đầu Tiên giới chắc chắn sẽ dấy lên một trận mưa máu gió tanh.

“Nhưng mà cái gì!?” Tần Phong lập tức quát mắng cắt ngang, dùng đại nghĩa gia tộc để áp đặt: “Hiện tại cả Tần gia đang nỗ lực leo lên, chỉ có một mình đệ ở đây hát ngược tông, sao hả?

Cả thiên hạ này chỉ có mình đệ là minh quân, hiền quân, thánh quân chắc!?” “Đệ chỉ muốn làm nhân quân thôi...” Tần Hạo không bị khuất phục, vẫn kiên trì nguyên tắc.

“Một nhân quân không cha không tổ sao!?” Tần Phong lại cắt ngang: “Bây giờ lão tổ tông đang ở Tiên Minh, lẽ nào đệ định ngay cả tổ tông cũng không nhận!?” “Xì, đồ con cháu bất hiếu!” Tiểu Bạch không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để bỏ đá xuống giếng, vẻ mặt khinh bỉ nhổ toẹt một cái về phía Tần Hạo.

“Ta...” Tần Hạo lập tức nghẹn lời, không biết nói gì nữa.

Tuy thực lực của hắn từ lâu đã vượt qua thủy tổ Tần gia, nhưng lại không có dũng khí nói một chữ ‘không’, chẳng những vì giáo dục đạo đức từ nhỏ, mà còn vì sự áp chế huyết mạch bẩm sinh. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ bắt cóc đạo đức Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo thành công, nhận được 100 vạn điểm phản diện!] “Cuối cùng cũng lừa được rồi!” Tần Phong mệt mỏi thở dài một tiếng, phát hiện nhị đệ càng ngày càng khó dắt mũi.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đùng đoàng vang lên, hư không cũng theo đó chấn động dữ dội.

Chỉ thấy phía trước không xa bay lên một đám mây hình nấm, hệt như mùa hè năm ấy ở đảo nhỏ phương Đông, không chỉ kèm theo một luồng bão tố ngút trời, mà còn xen lẫn ma khí xung thiên, khiến nhiệt độ xung quanh giảm mạnh.

“Là ma tu!” Tần Hạo lập tức nhíu mày: “Phía trước hình như chính là Tiêu gia chúng ta đang tìm, chắc là Phương Trường ra tay với Tiêu Chỉ Lan của Tiêu gia rồi.” “Cẩn thận một chút!” Tần Phong quan tâm dặn dò: “Hiện tại Phương Trường đã bái nhập Ẩn môn, thực lực có thể nói là tiến bộ vượt bậc, không chỉ có thể thôn phệ công lực của kẻ khác để dùng cho mình, mà còn có đại tiên thiên chí bảo hộ thân.

Nếu lát nữa đệ đối đầu với hắn, nhớ kỹ, nhất định phải tấn công vào điểm yếu nhất của hắn ngay lập tức.” “Điểm yếu nhất sao!?” Tần Hạo đầy vẻ nghi hoặc: “Điểm yếu nhất của Phương Trường là gì!?” “Đến cái này mà cũng không biết!?” Ánh mắt Tiểu Bạch tràn đầy khinh bỉ: “Đệ chỉ cần nói với hắn một câu: ‘Cô ta căn bản chưa từng yêu ngươi’, là có thể tấn công vào điểm yếu nhất của hắn rồi...” “Đậu má!” Tần Hạo lập tức chửi thề một tiếng, phát hiện ca ca hắn chưa bao giờ làm người cả.

Đừng nói là kiểu lụy tình như Phương Trường, ngay cả người đàn ông thành đạt có cả con trai lẫn con gái như hắn, nghe thấy câu này cũng cảm thấy có chút cảm giác vỡ nát tâm hồn.

“Nhớ kỹ!” Tần Phong lại dặn dò: “Nếu tấn công thành công vào điểm yếu nhất của Phương Trường, nhất định phải lập tức tiến hành bổ đao vật lý, tuyệt đối không được để hắn có cơ hội sử dụng Thôn Phệ Ma Công và tế ra đại tiên thiên chí bảo.” “Biết rồi!” Tần Hạo gật đầu, không phản bác.

Tuy lý niệm trị quốc của hắn và anh trai khác nhau, nhưng trong việc đối phó với Phương Trường, lý niệm của hai bên lại thống nhất đến kỳ lạ, tuyệt đối không thể để tên ma đầu này tiếp tục gây họa cho thương sinh nữa.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc không ngừng vang lên, kèm theo những luồng hỏa quang ngút trời.

Chỉ thấy phía trước không xa có một tòa thành trì, bên trong đã bị lửa lớn nuốt chửng không thương tiếc, trên đường phố khắp nơi đều là những người hoảng loạn, phát ra tiếng la hét và kêu cứu chói tai.

Trên không trung tòa thành có hàng chục đạo thân ảnh.

Trừ ba đệ tử Ẩn môn là Phương Trường, Trình Vận, Ngọc Lộ ra, còn có đệ tử và trưởng lão Tiêu gia do Tiêu Chỉ Lan dẫn đầu.

"Các người là ai?

Tại sao lại tấn công Tiêu gia ta?!" Đệ tử Tiêu gia đầy mặt phẫn nộ, hận không thể xé xác Phương Trường.

Tuy trăm năm trước Tiêu gia từng bị một đội quân chuyên nghiệp cướp bóc, khiến tích lũy nhiều năm tan biến trong một đêm, nhưng may mắn là trời không tuyệt đường Tiêu gia, đúng lúc bắt kịp đợt bùng nổ của ngành bất động sản động phủ.

Tiêu gia bọn họ dựa vào uy vọng của địa đầu xà, chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi đã trỗi dậy lần nữa, thậm chí gia sản còn hùng hậu hơn trước.

Cứ ngỡ ngày lành cuối cùng cũng đến lượt mình, ai dè lại bị tấn công một cách khó hiểu, khiến tòa thành mà bọn họ hao tốn hàng trăm năm tâm huyết xây dựng nên bị hủy hoại.

"Bởi vì Tiêu gia các ngươi đáng chết!" Phương Trường trang điểm theo phong cách khói bụi (smoky eyes), ánh mắt lạnh lẽo: "Tiêu Chỉ Lan, ngươi còn nhớ Phương Trường của trăm năm trước không!?" "Phương Trường!?" Trên đầu Tiêu Chỉ Lan đầy dấu hỏi chấm, nghĩ mãi cũng không nhớ ra.

Không phải nàng cố tình giả ngu, mà là thật sự không nhớ nổi.

Ngoài việc ngoại mạo của Phương Trường thay đổi, còn bởi vì từ khi Tiêu gia giàu lên lần nữa, tần suất thay đàn ông của nàng ngày càng nhanh.

Giống như nền kinh tế của đảo nhỏ phương Đông đi xuống thì số lượng mỹ nữ dấn thân vào ngành giải trí ngày càng nhiều, chất lượng ngày càng cao vậy, người bình thường đều là xem một cái rồi quên một cái, căn bản sẽ không lãng phí thời gian đi tìm hiểu tên tuổi đối phương.

Chương 1759

“Đi chết đi!!” Phương Trường lập tức bị kích thích, quanh thân cuồn cuộn ma khí khủng bố.

“Ngươi tìm chết!!” Người của Tiêu gia không thể nhẫn nhịn được nữa, phẫn nộ lao thẳng về phía Phương Trường.

Chỉ thấy quanh thân bọn họ tiên khí lượn lờ, hào quang rực rỡ, có người cầm tiên kiếm phát ra vạn đạo hà quang, kiếm khí như cầu vồng xé rách hư không, nơi đi qua không gian sụp đổ, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Cũng có người đánh ra song chưởng, một luồng tiên lực bàng bạc tuôn trào, hóa thành một đại thủ ấn khổng lồ, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa đập mạnh về phía Phương Trường.

“Hừ!!” Phương Trường lạnh hừ một tiếng, hóa thành bóng đen lao về phía đối thủ.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm, năng lượng bắn tung tóe.

Tòa thành dưới chân rung chuyển dữ dội dưới sức ép của luồng lực lượng này, núi non ngoài thành vỡ vụn, sông ngòi chảy ngược; trên bầu trời sấm chớp đùng đoàng, cuồng phong gào thét, hệt như ngày tận thế sắp đến.

“Đại sư huynh, chúng ta có cần lên giúp không!?” Ngọc Lộ nhìn cuộc chiến kịch liệt, trong lòng không khỏi lo lắng.

Tuy Tiêu gia trong mắt Ẩn môn bọn họ chẳng là gì, nhưng Phương Trường dù sao cũng mới chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, ngược lại đám trưởng lão Tiêu gia đang vây công hắn đều là tu vi Tiên

Quân cảnh đồng nhất.

“Không cần!” Trình Vận rất tự tin: “Tiểu sư đệ là người có thiên mệnh, lại ngộ được Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết của Ẩn môn ta, mấy tên Tiên Quân hèn mọn kia căn bản không phải đối thủ của hắn.” Lời vừa dứt, một tiếng ‘Ầm’!

Chỉ thấy ma khí quanh thân Phương Trường tức thì bùng nổ, hất văng toàn bộ trưởng lão Tiêu gia ra ngoài.

“Á!!” Đám người Tiêu gia lập tức phát ra tiếng thảm thiết, trên người ít nhiều đều bị thương.

“Dừng tay!!” Tiêu Chỉ Lan không thể giữ bình tĩnh được nữa, nhanh chóng phi thân lên trước ngăn cản Phương Trường.

“Đến đúng lúc lắm!!” Phương Trường ngạo nghễ đứng trên không trung, khí tức quanh thân dao động mạnh mẽ.

Ngay sau đó hai mắt hắn đột nhiên trợn trừng, bắn ra một tia tinh quang, tựa như hai đạo chớp xé toạc bầu trời.

Trong nháy mắt, thiên địa biến sắc, phong vân cuộn trào.

Một luồng ma khí khủng bố từ trong cơ thể Phương Trường tuôn ra, tựa như lốc xoáy đen ngòm xoay chuyển điên cuồng, phát ra một lực thôn phệ vô tận.

“Phương Trường?

Ngươi là Phương Trường!!” Đồng tử Tiêu Chỉ Lan co rụt lại, cuối cùng cũng nhớ ra Phương Trường là ai.

Tên nam sủng năm đó nhặt được từ khu mỏ, không chỉ trên người mang theo mùi hương ngọt ngào, mà mỗi lần làm chuyện ấy đều lén lút hấp thu tiên vương chi lực của nàng.

Cứ ngỡ đối phương đã chết trong vụ thảm án năm đó, không ngờ hắn lại đột phá Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong quay trở lại, hơn nữa thực lực phô diễn ra còn mạnh hơn cả tám tên chồng cũ của nàng cộng lại.

Lẽ nào lời đồn năm đó là thật?!

Phương Trường thật sự có được một mảnh Đại Đạo Chi Ấn!?

“Ngươi cuối cùng cũng nhớ ra rồi!” Phương Trường gầm lên một tiếng, lốc xoáy đen tức thì khuếch đại.

Trên bầu trời xuất hiện một hắc động che trời lấp đất, sức hút mạnh mẽ như mãnh thú hồng hoang điên cuồng lan rộng ra xung quanh, phàm là sinh linh nào tiếp cận đều bị hút vào lốc xoáy một cách vô tình.

“Cứu mạng, cứu mạng với!!” Đệ tử Tiêu gia kinh hãi nhìn cảnh này, muốn chạy trốn nhưng phát hiện mình không thể cử động được.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn năng lượng trong cơ thể mình như nước lũ vỡ đê bị hắc động hút đi, cảm giác như cơ thể bị rút cạn, không chỉ sắc mặt ngày càng tái nhợt mà cơ thể cũng dần trở nên mềm nhũn vô lực.

“Chưa đủ, vẫn chưa đủ!!” Khí thế trên người Phương Trường ngày càng mạnh, tham lam thôn phệ mọi năng lượng có thể thôn phệ.

“Đây chính là Phương Trường sau khi ma công đại thành sao!?” Tần Phong đứng ở xa xa, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Cứ ngỡ Phương Trường dù có trỗi dậy lần nữa cũng chỉ là kẻ yếu ớt vừa ra khỏi lò, không cứng lên nổi, ai dè hắn lại biến thành một tên bá đạo cao to lại vừa cứng.

Chỉ thấy Phương Trường lúc này tựa như ma thần giáng lâm, không chỉ đứng trên không trung với tư thế vô địch, mà còn khiến cả thiên địa phải run rẩy trước mặt hắn.

Là một đại phản diện ổn định, hắn cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Ngoài việc tấn công vào điểm yếu nhất của Phương Trường, có nên chuẩn bị thêm phương án hai, sắp xếp cho hắn một màn đại hợp xướng, với các thành viên lần lượt là Bạch Nhật, Đông Phương, Thanh Thiên, Quang Thiên, Tam Thu, Tam Lộng - sáu người quen cũ không.

Bạch Nhật: Một đóa hoa nở Đông Phương: Thì có một đóa hoa tàn Thanh Thiên: Hoa cúc đầy núi Quang Thiên: Chỉ có nàng là chân ái của ta Tam Thu: Hãy kiên trì chờ đợi Tam Lộng: Đợi đóa hoa cúc này của nàng nở Đại hợp xướng: Hoa cúc đầy núi chỉ có nàng là đáng yêu nhất...

“Cứu mạng!!” Các tu tiên giả trong thành phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Công lực bọn họ khổ luyện nhiều năm như nước lũ vỡ đê bị Phương Trường hút sạch, người cũng gầy sọp đi trông thấy bằng mắt thường.

“Dừng tay!!” Lòng chính nghĩa của Tần Hạo tức thì được kích hoạt, vác Kim Long Chùy lao thẳng lên.

Ầm ầm ầm!!

Năng lượng khủng bố tức thì bùng nổ từ trong cơ thể, trong nháy mắt làm nổ tung quần áo để lộ tám múi cơ bụng.

Tiếp đó cơ thể hắn cũng nhanh chóng phình to, tám múi cơ bụng có những đường nét lồi lõm được điêu khắc tinh xảo, cả người tựa như một con hung thú hình người chưa tiến hóa, phát ra một luồng hung sát chi khí khiến người ta run sợ.

“Hazzz!” Tần Phong bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, phát hiện nhị đệ vẫn thích bốc đồng như vậy.

Tuy nhiên hắn không có ý định ngăn cản nhị đệ, không phải vì nhị đệ đối đầu với Phương Trường sẽ có điểm phản diện, mà là vì nhị đệ dù là hào quang hay tu vi đều mạnh hơn Phương Trường.

“Hử!?” Chân mày Phương Trường đột ngột nhíu lại, cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần.

Hắn vội vàng ngừng thôn phệ, quanh thân bùng phát một luồng ma khí khủng bố, không chỉ khiến bầu trời tức thì tối sầm lại mà còn hóa thành một tôn hư ảnh ma thần tà ác.

“Ma đầu chịu chết đi!!” Trong mắt Tần Hạo dâng lên chiến ý nồng đậm, nhấc đại chùy lên đập mạnh xuống.

Ầm ầm ầm!!

Đại chùy rơi xuống, ma thần gào thét.

Bóng dáng hai bên va chạm cực nhanh trong hư không, không chỉ bùng phát tiếng nổ đinh tai nhức óc hóa thành bão tố năng lượng quét sạch thiên địa, mà mặt đất còn nứt ra những cái hố đáng sợ.

Chương 1760

“Là hắn!!” Sắc mặt Ngọc Lộ biến đổi mạnh mẽ, nhận ra Tần Hạo ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Đặc biệt là khi nàng nhìn thấy Tần Phong ở cách đó không xa, cơ thể lập tức không nhịn được mà run rẩy một cái.

Không còn cách nào khác!!

Chiến lực của Tần Phong thực sự quá khủng bố, trực tiếp đánh cho nàng bị ám ảnh tâm lý luôn rồi.

Nếu không phải trước khi ra khỏi cửa sư tôn cho nàng một tấm phù lục phi độn, e rằng hiện tại nàng đã sớm rơi vào tay Tần Phong chịu sự tra tấn tra hỏi rồi.

“Sư muội, đừng sợ!” Trình Vận lên tiếng an ủi, ra hiệu đã có mình ở đây.

Nhưng chưa đợi hắn chuẩn bị xong, Tần Phong đã đạp mạnh vào hư không, ngay sau đó tựa như quả pháo đạn bắn ra, chớp mắt đã lao tới trước mặt hắn.

“Ăn ta một đấm!!” Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia sáng sắc lẹm, siết chặt nắm đấm to như bao cát đấm ra.

Một đấm tung ra, đoành một tiếng!!

Trình Vận bị trúng đòn ngay tại chỗ, lực xung kích mạnh mẽ bộc phát khiến hắn không thể khống chế mà bay ngược ra ngoài, đâm xuyên qua mấy ngọn núi lớn liên tiếp.

“Tần Phong!!” Tiêu Chỉ Lan lập tức kinh hô, nhận ra Tần Phong ngay lập tức.

Khác với Phương Trường – kẻ đã bị nàng ‘ngủ’ qua rất nhiều lần, Tần Phong là người đàn ông nàng chưa từng chạm tới, cũng là điều hối tiếc duy nhất trong sổ tay sưu tập mỹ nam của nàng, cho nên nàng có thể nhận ra hắn chỉ trong nháy mắt.

“Đại sư huynh!!” Sắc mặt Ngọc Lộ biến đổi, lập tức quay đầu kêu lên.

“Ngươi vẫn nên lo cho chính mình trước đi!” Bóng dáng Tần Phong tựa như ác ma bao trùm lấy Ngọc Lộ.

“Không xong!!” Đồng tử Ngọc Lộ co rụt lại, cảm thấy sống lưng lạnh toát mồ hôi.

Nàng không chút do dự, nhanh chóng lùi lại muốn kéo dãn khoảng cách với Tần Phong.

Nhưng Tần Phong hệt như đang xách một con gà con, túm lấy tóc nàng, sau đó chẳng chút thương hoa tiếc ngọc nào, trực tiếp nâng gối đập mạnh vào bụng nàng.

“Ặc...” Ngọc Lộ lập tức trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy vùng bụng đau đớn kịch liệt.

“Đại sư huynh, nhị sư tỷ!!” Phương Trường cũng chú ý tới tình hình bên này, lập tức kêu lên rồi định tiến lên cứu viện.

“Đối thủ của ngươi là ta!!” Tần Hạo lại một lần nữa cầm cự chùy nện về phía Phương Trường, còn đặc biệt thêm vào buff Đại Đạo Dung Lô.

Quanh thân hắn hiện lên từng đạo phù văn, trên đỉnh đầu còn huyễn hóa ra một tôn đại đỉnh màu vàng kim.

Ong!

Ong!

Đại đỉnh vàng phát ra tiếng chuông ngân, khiến hư không xung quanh chấn động.

Ngay sau đó tiên khí trong vòng vạn dặm bắt đầu sôi trào, tựa như bị máy hút bụi hút sạch vào trong đại đỉnh vàng, khiến khí tức của Tần Hạo bắt đầu tăng vọt không ngừng.

“Không ổn!!” Sắc mặt Phương Trường biến đổi mạnh mẽ, cảm nhận được sự đáng sợ của Tần Hạo.

Hắn vội vàng rụt chân lại, quanh thân cũng bộc phát một đạo phật quang vàng kim, hóa thành một tôn hư ảnh Cẩu Đà khổng lồ bao bọc lấy chính mình.

“Hống!!” Tần Hạo cảm thấy chiến lực vẫn chưa đạt đến đỉnh phong, lại kích hoạt thêm buff ‘xuất ra nhờ gầm’.

Một luồng khí lãng mạnh mẽ bộc phát từ trên người hắn, không chỉ khiến hư không xung quanh run rẩy mà còn hóa thành một trận siêu cấp bão tố quét sạch tám phương, phía sau hiện lên hư ảnh Long Tượng khổng lồ.

Ô!!

Ngao!!

Tinh quang cuộn trào, Long Tượng chấn thiên địa.

Tiếng gầm của trăm con Long Tượng khiến trời đất chấn động dữ dội, tiên khí xung quanh điên cuồng rót vào hư ảnh Long Tượng, khiến chúng dần ngưng luyện lại, che trời lấp đất, phát ra khí tức cổ xưa thương tang.

Tiếp đó hắn giơ cao cự chùy trong tay, nện mạnh vào kim thân của Phương Trường.

Ầm ầm ầm!!

Sơn băng địa liệt, thiên địa biến sắc!

Cự chùy của Tần Hạo nện mạnh lên kim thân, tạo ra một luồng sóng năng lượng mạnh mẽ, tựa như quả bom nấm mùa hè năm ấy, bão tố năng lượng ngút trời nhanh chóng ùa về tám phương.

“Phụt!!” Phương Trường lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, khí huyết trong ngực cuộn trào dữ dội.

Đặc biệt là kim thân Cẩu Đà mà hắn ngưng tụ ra, càng xuất hiện những vết nứt lan rộng như mạng nhện.

“Vẫn chưa kết thúc đâu!” Chiến ý của Tần Hạo lúc này đã đạt đến đỉnh điểm, lại giơ cao cự chùy nện xuống một cách dã man.

Ầm ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, mây hình nấm ngút trời cũng theo đó bay lên.

Hệt như ở đảo nhỏ phương Đông thả xuống vài trăm quả bom nấm, bão nhiệt khổng lồ quét sạch thiên địa, muốn biến tất cả tu tiên giả đang quan sát xung quanh thành người chín.

“Phụt!!” Phương Trường lại phun ra một ngụm tiên huyết, kim thân quanh thân tức thì tan vỡ.

Tuy nhiên hắn không có ý định nhận thua, cưỡng ép khí huyết đang cuộn trào để bắt đầu phản kích.

Nhiệt độ xung quanh tức thì giảm xuống điểm đóng băng, sau đó bộc phát một luồng ma khí khủng bố đáng sợ, mây ma cuộn trào trên bầu trời, tựa như có một đại ma đầu tuyệt thế sắp xuất thế. [Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiêu khích hai đại Thiên Mệnh chiến đấu, nhận được 2000 vạn điểm phản diện!] [Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại khiến hắn bị thương nặng, nhận được 500 vạn điểm phản diện!] “Bị thương nặng?

Vậy thì không sao rồi!” Tần Phong không buồn quan tâm đến Phương Trường và nhị đệ, bóp lấy cổ Ngọc Lộ từ từ nhấc lên.

“Ngươi, ặc...” Gương mặt xinh đẹp của Ngọc Lộ đỏ bừng, hai tay không ngừng đấm đá vùng vẫy.

Chương 1761

Chỉ có điều đại thủ của Tần Phong tựa như một chiếc kìm sắt khổng lồ, khóa chặt lấy cổ họng nàng, cho dù nàng cao hơn Tần Phong một đại cảnh giới, sở hữu tu vi Tiên Vương cảnh cũng không thể thoát khỏi bàn tay hắn.

Cho dù Tần Phong có muốn ‘thông’ nàng, nàng cũng chẳng thể nói nổi một chữ không...

“Lần này để xem Ẩn môn các ngươi trốn thế nào!” Tần Phong chẳng chút thương hoa tiếc ngọc, trực tiếp sử dụng Sưu Hồn Thuật để xem ký ức của Ngọc Lộ.

Một luồng năng lượng khủng bố tràn vào cơ thể Ngọc Lộ, vô cùng thô bạo phá tung cánh cửa ký ức của nàng, tùy ý tìm kiếm đáp án mình muốn bên trong.

“Á!!” Ngọc Lộ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, đau đến mức trợn trắng mắt ngay tại chỗ.

“Tìm thấy rồi!” Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia tinh quang, thành công tìm thấy vị trí của Ẩn môn.

Tuy nhiên ngay khi hắn chuẩn bị tiếp tục xem nội tình của Ẩn môn, Phương Trường không biết là do kích hoạt hào quang ‘sư tỷ tế trời’ hay do vừa hấp thụ quá nhiều năng lượng, khí tức quanh thân đột nhiên sôi trào.

“Hống!!” Phương Trường ngửa mặt lên trời gầm một tiếng phẫn nộ, khí tức khủng bố bộc phát từ trong cơ thể.

Tiếp đó hóa thành một tôn kim phật khổng lồ, một tôn ma thần khổng lồ, tựa như tả hữu hộ pháp xuất hiện bên cạnh hắn.

“Muốn đột phá, không có cửa đâu!” Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia hàn quang, chuẩn bị tấn công vào điểm yếu của Phương Trường.

Nhưng ngay khi hắn định mở miệng, Trình Vận với đôi mắt đỏ ngầu đã lao tới trước mặt hắn, rõ ràng một đấm lúc nãy không hề làm hắn bị thương.

“Đi chết đi!!” Trình Vận đã rơi vào trạng thái ‘hồng ôn’, vung tay lấy ra một cây tiên thương.

Một luồng tiên lực hùng hậu tuôn trào từ trong cơ thể hắn, bộc phát uy áp Tiên Vương khủng bố, tiên thương trong tay tỏa sáng lấp lánh, tựa như hội tụ vô tận sức mạnh thần bí.

Ong!

Ong!

Tiếng thương reo vang dội trời đất.

Trình Vận mạnh mẽ giơ tiên thương đâm về phía Tần Phong, ánh sáng trên mũi thương rực rỡ như mặt trời, hào quang đan xen thành những văn lộ lộng lẫy hệt như những phù văn thần bí đang nhảy múa.

Đặc biệt là trên đỉnh đầu hắn hiện ra chín đóa sen trắng.

“Hoa khai cửu phẩm!!” Đám người Tiêu gia lập tức trợn mắt kinh hô, thật sự không dám tin vào mắt mình.

Mẹ kiếp!!

Còn có thể chơi vui vẻ được nữa không vậy!?

Chẳng phải bảo hoa khai cửu phẩm là đặc quyền của Ngạo Thiên Tiên Đế sao, sao tên này cũng có đãi ngộ giống như Long Ngạo Thiên thế!?

Đặc biệt là đối phương còn không phải Tiên Vương bình thường, đã đột phá đến cấp bậc Tiên Vương cự đầu trong truyền thuyết, sở hữu tiềm lực cực lớn để công kích vị trí Tiên Đế.

Tuy nhiên công kích vị trí Tiên Đế tồn tại rủi ro rất lớn, tỷ lệ thất bại thân tử đạo tiêu cực cao, cho nên rất nhiều Tiên Vương cự đầu chọn cách đốt cháy tiềm lực còn lại để đột phá đến Chuẩn Tiên Đế cảnh - cấp bậc chỉ đứng sau Tiên Đế.

Đương nhiên cũng có nhiều Tiên Vương cự đầu không cam tâm làm kẻ thứ hai, chọn cách liều mạng đặt cược một phen khi tuổi thọ sắp cạn.

Thành công thì xe đạp thành mô tô, thất bại thì nằm thẳng cẳng.

Ví dụ như con rối Phá Quân Tiên Vương trong tay Tần Phong, chính là thất bại khi công kích vào khắc cuối của sinh mệnh.

“Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói lý!” Tần Phong thầm thở dài bất đắc dĩ, chỉ đành để nhị đệ đi tấn công Phương Trường thôi.

“Hát!!” Trình Vận nộ hát một tiếng, vung động tiên thương trong tay.

Một đạo thương ảnh khổng lồ mang theo khí thế hủy thiên diệt địa chém xuống, tựa như một ngôi sao băng rực rỡ xé toạc trường không, lao thẳng về phía Tần Phong đang xách ‘hàng’, không chỉ mặt trời chói chang phải lu mờ trước mũi thương này, mà phương thiên địa này cũng bị bao trùm bởi một ý chí thương pháp khủng bố.

“Đây chính là Tiên Vương cự đầu sao?!” Tần Phong có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương, xách theo Ngọc Lộ thành công né được đòn tấn công.

Nhưng Trình Vận thấy đòn đầu không trúng, lập tức thực hiện một chiêu ‘hoành tảo thiên quân’, mũi thương sắc lẹm quét về phía eo Tần Phong, kèm theo một luồng khí lạnh thấu xương.

“Tốc độ nhanh thật!!” Sắc mặt Tần Phong không khỏi biến đổi, xách theo Ngọc Lộ nhanh chóng lùi lại.

Lúc này Ngọc Lộ cũng không từ bỏ vùng vẫy, biết không nắm bắt cơ hội này thì sẽ còn khổ dài dài, dứt khoát kích hoạt Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn trong cơ thể, một đạo sóng âm siêu cường bộc phát.

“Ặc...” Sắc mặt Tần Phong lập tức vặn vẹo, cảm thấy huyết khí trong cơ thể cuộn trào dữ dội.

“Ái chà, mẹ thỏ ơi!!” Tiểu Bạch cũng đầy mặt đau đớn, túm lấy hai cái tai dài của mình.

“Cơ hội tốt!!” Ngọc Lộ thấy Tần Phong trúng chiêu, quả đoạn nắm lấy cơ hội.

Nàng dốc hết toàn lực, cưỡng ép thoát khỏi bàn tay của Tần Phong, sau đó nhanh chóng chạy về phía Trình Vận.

“Sư muội!!” Trình Vận vội vàng lao lên yểm hộ, thành công che chở Ngọc Lộ ở phía sau.

“Không hổ là Ẩn môn!” Tần Phong không hề cảm thấy tức giận, chỉ lặng lẽ nhìn hai người.

Tuy hắn đã dành trăm năm để dung hội quán thông năng lực của bản thân, nhưng tu vi đối phương dù sao cũng cao hơn hắn một đại cảnh giới, lại còn là siêu cấp yêu nghiệt được nuôi dưỡng bởi môn phái ẩn thế như Ẩn môn.

Đối phó với một người thì không khó, nhưng đối phó với hai người thì hơi tốn sức, ít nhất cũng phải động dụng năm thành thực lực của bản thân.

Tuy nhiên may mà hắn đã gửi tin nhắn cho Tam Tam rồi, ước chừng rất nhanh sẽ tới nơi, lúc đó làm trận 3v3 thì chắc chắn nắm chắc phần thắng trăm phần trăm.

“Hắn chính là Tần Phong!?” Trình Vận nhìn Tần Phong, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Đừng nhìn hắn đã đột phá tới Tiên Vương cự đầu, lại sở hữu tiềm lực hoa khai cửu phẩm, nhưng đối mặt với Tần Phong lại có một cảm giác áp bách kỳ lạ, cảm giác mình có thể bị hắn hạ đo ván bất cứ lúc nào.

Chỉ có thể giữ tư thế chiến đấu, không dám chủ động tấn công.

“Hô... hô...” Ngọc Lộ thở dốc, có cảm giác như vừa từ cõi chết trở về.

“Quá trừu tượng rồi phải không!?” Đệ tử Tiêu gia nhìn đi nhìn lại hai bên, cảm thấy đầu óc hơi choáng váng.

Chương 1762

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai mà tin nổi một Tiên Vương hoa khai bát phẩm, một Tiên Vương hoa khai cửu phẩm, lại bị một tên Tần Phong tu vi Tiên Quân trung giai đè đầu cưỡi cổ đánh, phải dốc toàn lực liên thủ mới thoát được khỏi tay hắn.

“Không hổ là người đàn ông bản tiên tử nhìn trúng!” Tiêu Chỉ Lan nhìn Tần Phong với ánh mắt hình trái tim, cảm giác mình sắp không nhịn nổi mà nghẹt thở vì phấn khích rồi.

“Thỏ ta phải làm việc thôi!” Tiểu Bạch thấy hai bên đang đối trì, không có ý định động thủ.

Thế là nó lập tức biến mất khỏi vai Tần Phong, sau đó quen đường cũ tìm tới bảo khố của Tiêu gia.

Nhưng điều nó vạn lần không ngờ tới chính là, trong bảo khố Tiêu gia không có bảo bối gì cả, mà toàn là một đống ‘Tiên Minh bảo sao’ (phiếu bảo chứng) do Tiên Minh phát hành, cũng là do Tiên Minh sao chép từ bên Chiến Thần Điện.

Dù sao thì... thế giới này cũng chỉ là một cái rạp diễn lớn, ngươi có thể chép bài của ta, ta cũng có thể chép bài của ngươi, hôm nay ngươi lấy kịch bản của ta, ngày mai ta cũng có thể lấy kịch bản của ngươi, cho nên Lăng Tiêu Cung cũng phát hành theo ‘Lăng Tiêu bảo sao’.

“Trời ạ!!” Tiểu Bạch phát ra một tiếng rít chói tai, cảm giác trời sắp sập xuống rồi.

Là con thỏ được Tần Phong nuôi nấng từ nhỏ đến lớn, nó tự nhiên biết đống bảo sao này đại diện cho cái gì, hoàn toàn chỉ là một đống giấy lộn vô dụng, căn bản không thể so sánh với tiên tinh yêu dấu của nó.

Tuy nhiên nó không vì tức giận mà châm lửa đốt sạch, không phải vì nó thiện lương, mà vì nó là một con thỏ có giáo dục.

Cho nên nó chọn cách dọn sạch đống đó, về nhà nhanh chóng tẩu tán lấy tiền mặt rồi rút lui...

“Đến lượt thỏ ta biểu diễn đây!” Tiểu Bạch nhìn đống Tiên Minh bảo sao chất cao như núi nhỏ, hít sâu một hơi hóa thành một đạo bạch quang lao vọt lên.

Chỉ thấy trong bảo khố của Tiêu gia, những tờ bảo sao biến mất với tốc độ chóng mặt, chẳng khác nào châu chấu đi qua, ruộng đồng sạch bách lương thực.

Ầm ầm!!

Ngay khi Tiểu Bạch đang bận rộn vơ vét bảo khố Tiêu gia, những tiếng nổ vang rền như muốn thủng màng nhĩ vang triệt trời đất.

Tần Hạo không hề tấn công vào những điểm yếu của Phương Trường mà giơ cao cự chùy trong tay, bật nhảy lên cao.

Tiên lực trong cơ thể hắn cuồn cuộn tuôn ra, hóa thành một thanh quang chùy vàng óng khổng lồ, hung hãn nện xuống đầu đối thủ.

Tuy nhiên, hai pho Kim Phật và Ma Thần bên cạnh Phương Trường cũng không phải để trưng cho đẹp, chúng bộc phát ra hai luồng sáng đen và vàng rực trời, như những robot Gundam khổng lồ giơ tay chặn đứng đòn chùy của Tần Hạo.

Ngay sau đó, hai bên va chạm cực mạnh vào nhau, tạo nên một đám mây nấm chói mắt bốc thẳng lên không trung.

Kèm theo đó là một cơn bão năng lượng ngút trời, nhanh chóng lan tỏa ra khắp tám phương bốn hướng.

Mặt đất rung chuyển kịch liệt không ngừng, từng vết nứt dữ tợn liên tục kéo dài.

“Vãi chưởng, đây đệt mợ còn là người nữa không!?” Các đệ tử Tiêu gia vật lộn khổ sở trong cơn bão, khuôn mặt hiện rõ vẻ yếu đuối, đáng thương và bất lực.

Đừng thấy Phương Trường chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, còn Tần Hạo là Tiên Quân sơ giai, nhưng động tĩnh trận đánh của hai người này chẳng khác gì Tiên Vương giao đấu, thậm chí còn có xu hướng vượt qua.

“Phụt!!” Phương Trường phun ra một ngụm tiên huyết, khí huyết trong lồng ngực cuộn trào kịch liệt.

Đặc biệt là tả hữu Phật Ma hộ pháp bên cạnh y cũng đã chằng chịt vết nứt dưới cú nện của Tần Hạo.

Tuy nhiên, y không hề có ý định nhận thua, lập tức vận chuyển Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết, ngay sau đó một vòng xoáy đen lại xuất hiện, điên cuồng hấp thụ công kích của Tần Hạo vào trong cơ thể.

“Cái gì!?” Sắc mặt Tần Hạo hơi biến đổi, không ngờ Phương Trường còn chiêu này.

“Tần Phong, còn không mau cút!?” Trình Vận lập tức hét lớn: “Đệ đệ ngươi căn bản không thể đánh bại sư đệ ta.

Đợi hắn đột phá đến Tiên Quân, đệ đệ ngươi tất bại.

Đến lúc đó dù ngươi có mạnh đến đâu cũng không chống đỡ nổi ba người chúng ta liên thủ!” “Thế à!?” Tần Phong thần sắc thản nhiên nói: “Vậy thì cứ để xem, rốt cuộc là sư đệ ngươi mạnh, hay đệ đệ ta lợi hại hơn!” “Hãy trở thành chất dinh dưỡng của ta đi!” Phương Trường đột nhiên cười lớn dữ tợn, bắt đầu toàn lực vận công xung kích Tiên Quân cảnh.

Ầm ầm!!

Ma khí ngút trời nháy mắt bộc phát, vòng xoáy đen cũng nhanh chóng mở rộng, bao phủ cả trời đất.

Lực hút mạnh mẽ như miệng vực sâu khổng lồ, thôn phệ tất cả những gì trong tầm mắt.

Phía dưới thành trì Tiêu gia vang lên những tiếng gào khóc thảm thiết.

“Cứu mạng với!” “Ai cứu chúng ta với!!” “Mẹ ơi, con sợ lắm!!” Các tu tiên giả trong thành mặt đầy hoảng hốt, cố gắng bám trụ vào bất cứ thứ gì để không bị hút đi.

Nhưng dù họ có bám trụ được, công lực tu luyện nhiều năm cũng điên cuồng trôi mất, cơ thể khô héo và già nua đi với tốc độ mắt thường cũng thấy được.

“Dừng tay!!” Tần Hạo không đành lòng nhìn cảnh nhân gian lầm than, lập tức phẫn nộ quát lớn.

“Ha ha, ha ha ha...” Phương Trường không những không dừng lại mà còn phát ra tiếng cười kiểu tộc Uchiha.

Y còn dành cho Tần Hạo một ánh mắt khiêu khích, như muốn nói có giỏi thì qua đây ngăn ta, tuy ta không phải đối thủ của ngươi nhưng có Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết, ta sẽ lập tức đứng ở vị trí bất bại.

“Đây là ngươi ép ta!!” Tần Hạo lập tức bị chọc giận, chuẩn bị tấn công vào điểm yếu của Phương Trường.

Ban đầu với chính nghĩa trong lòng, hắn không thèm dùng chiêu này vì cảm thấy không có võ đức, nhưng tên ma đầu này thực sự quá mất nhân tính, hắn cũng mặc kệ võ đức hay không nữa.

“Vô ích thôi!” Phương Trường mặt đầy điên cuồng nói: “Hiện tại ngươi căn bản không thể ngăn cản ta, cũng không có ai ngăn được ta đột phá Tiên Quân...” “Thế sao!?” Tần Hạo đột nhiên bình tĩnh lên tiếng: “Ta nghe ca ca ta nói, công chúa Nam Phong căn bản chưa từng yêu ngươi!” “Nam Phong!!” Tim Phương Trường thắt lại, ánh mắt nháy mắt trở nên tỉnh táo.

“Đúng thế, chính là công chúa Nam Phong!” Tần Hạo thấy chiêu này hiệu quả, lập tức thừa thắng xông lên: “Người ngươi không buông xuống được, ca ta đã ‘cho vào’ không biết bao nhiêu lần rồi; người ngươi lệ tuôn vì nhớ, đã ‘ngậm lấy’ ca ta rất lâu rồi; ngươi còn chưa bước ra khỏi hồi ức, ca ta đã ‘rút ra’ xong rồi; ngươi còn chưa buông bỏ, người ta đã ‘bụng mang dạ chửa’ rồi.” “Nói bậy, ngươi nói bậy!!” Phương Trường lập tức kích động gào thét, Đạo tâm đã sắp sụp đổ.

“Ngươi hà tất phải tự lừa mình dối người!?” Tần Hạo tiếp tục bồi thêm một đao: “Ca ca ta đức hạnh thế nào ngươi không biết sao?

Tìm công chúa Nam Phong hơn một trăm năm, làm sao có chuyện để không mà không dùng?

Ngươi thực sự coi huynh ấy là chính nhân quân tử chắc!?” “Cái thằng bé này...” Tần Phong lập tức cảm thấy không vui.

Ta bảo đệ tấn công vào nơi yếu nhất của Phương Trường, chứ có bảo đệ nói hết sự thật ra ngoài đâu.

“Ngươi... ngươi...

Chương 1763

phụt...” Phương Trường như chịu phải đòn chí mạng, ngửa mặt phun ra một ngụm tiên huyết.

Ầm ầm!!

Ngay khi Phương Trường bị tức đến thổ huyết, một tiếng nổ vang trời dậy đất.

Vòng xoáy đen trên không trung đột nhiên vỡ tan, năng lượng vừa hấp thu vào cũng theo đó tán loạn.

“Đây chính là niềm vui của ca ca sao!?” Tần Hạo thấy thanh tiến độ đột phá Tiên Quân của Phương Trường bị cắt đứt, cuối cùng đã hiểu tại sao ca ca hắn suốt ngày thích đi kháy khía người khác rồi.

Trọng kiếm không thể phá giáp tâm, lời thì thầm bên tai mới là chiêu công tâm nhất!!

“Tiểu sư đệ!!” Trình Vận thấy Phương Trường bị thương, lập tức lo sốt vó.

Nhưng có Tần Phong đứng cạnh áp trận cho Tần Hạo, gã cũng không dám mạo hiểm ra tay cứu Phương Trường, sợ bị đối phương tấn công vào “nơi yếu nhất” của mình.

“Họa vô đơn chí, vận rủi chẳng rời!” Ngọc Lộ cũng mặt đầy vẻ lo lắng, đã bắt đầu suy tính đường chạy trốn.

Cứ tưởng lần này ra ngoài có thể dễ dàng diệt Tiêu gia, đưa Tần Hạo về Ẩn Môn, ai ngờ giữa đường chui ra tên Tần lão lục, tình thế ba đánh hai mà vẫn bị đối phương đè ra đánh.

“Ta phải giết ngươi!!” Đôi mắt Phương Trường đỏ rực, thở hổn hển.

“Giờ ngươi còn muốn giết ta?!” Tần Hạo như thể đã kích hoạt huyết thống tổ truyền, lại dùng giọng đầy đồng cảm nói: “Ngươi thật đáng thương, kiệt sức rồi mà không có ai đỡ, còn người ngươi yêu sâu đậm kia, lại đi ‘đỡ’ cái thứ đã ‘phát ra’ của ca ta!” “Ngươi... phụt...” Phương Trường vừa mới thở hắt ra được một hơi, nghe vậy lại phun thêm ngụm máu nữa.

“Đây chính là niềm vui của ca ca!!” Tần Hạo vẫn chưa thấy đã cái nư, lại bồi thêm đao nữa: “Theo ta thấy, cho không cũng chẳng đến lượt ngươi đâu!!” “Ngươi... ngươi... phụt...” Phương Trường liên tục chịu đòn chí mạng, máu phun như mưa.

Cứ tưởng lĩnh ngộ được Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết là đứng ở vị trí bất bại, đã kéo max phòng ngự vật lý, ai ngờ Tần Hạo lại là một pháp sư hệ tâm linh...

“Nhị đệ học cái thói phúc hắc này của ai thế!?” Tần Phong nhìn mà ngây người, không ngờ nhị đệ lại biết giết người còn bồi thêm đao như vậy.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, đồng thời đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, đồng thời cắt đứt quá trình đột phá của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500 vạn điểm phản diện!” “Ai làm hư nó chứ!?” Tần Phong nghe hệ thống nhấn mạnh ba lần, trong lòng lập tức thổ tào.

Rõ ràng nhị đệ hắn vốn dĩ đã có cái đức hạnh này rồi, sao cái bồn phân nào cũng đổ lên đầu hắn thế!?

Lúc này, Tần Hạo sau khi trải nghiệm niềm vui của ca ca cũng không quên lời dặn dò.

Sau khi tấn công vào điểm yếu nhất của Phương Trường, phải lập tức tiến hành bồi thêm đao vật lý, tuyệt đối không để y có cơ hội sử dụng thôn phệ ma công và lấy ra đại tiên thiên chí bảo.

“Phụt!!” Phương Trường phun liên tiếp mấy ngụm máu, khí tức quanh thân trở nên vô cùng hỗn loạn.

“Cơ hội tốt!!” Tần Hạo không còn lòng từ bi, dứt khoát nắm lấy cơ hội tấn công.

Một luồng sóng khí dẫn động thiên địa bộc phát từ trong cơ thể hắn, khiến hư không xung quanh run rẩy, hóa thành một cơn siêu bão càn quét bát phương.

Sau lưng hắn hiện ra hư ảnh Long Tượng khổng lồ.

Ô!!

Ngao!!

Tinh quang cuộn trào, Long Tượng chấn thiên địa.

Tiếng gào thét của vạn con Long Tượng khiến trời đất rung chuyển kịch liệt, tiên khí xung quanh điên cuồng rót vào hư ảnh, khiến vạn con Long Tượng dần ngưng luyện, che lấp cả mặt trời, tỏa ra khí tức cổ xưa thương tang.

Ngay sau đó, hắn giơ cao cự chùy, nện thẳng vào Phương Trường đang suy yếu.

“Tiểu sư đệ!!” Trình Vận không quản được nhiều nữa, vội vàng lao lên muốn cứu viện.

“Ngươi coi ta là người chết hả!?” Mắt Tần Phong lóe lên tinh quang, trực tiếp kích hoạt sức mạnh huyết mạch Tần gia.

Ầm ầm!!

Năng lượng khủng khiếp nháy mắt bộc phát, làm nổ tung y phục để lộ tám múi bụng.

Cơ thể hắn nhanh chóng bành trướng thành một người khổng lồ, cơ bắp cuồn cuộn, cả người như một con hung thú hình người chưa tiến hóa, tỏa ra hung sát chi khí khiến người ta run sợ.

“Chết đi!!” Trình Vận thẹn quá hóa giận, nhanh chóng cầm trường thương quay người lại.

Khí thế quanh thân gã bộc phát như chiến thần giáng lâm, trường thương trong tay như rồng lóe lên hàn quang chói mắt, khiến hư không rung động.

Gã hóa thành một đạo ánh sáng rực rỡ vọt lên trời, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa đâm về phía Tần Phong.

Thương thế như rồng, cuồng phong gào thét, đất rung núi chuyển.

Luồng thương thế mạnh mẽ lan ra xung quanh, thổi bay từng tầng sóng khí, khiến những ngọn núi xa xa cũng phải lung lay.

“Kẻ chết là ngươi mới đúng!!” Tần Phong không chỉ lấy ra thanh ma kiếm tổ truyền mà còn nhanh chóng buff thêm mười mấy cái hiệu ứng.

Ong!

Ong!

Ma kiếm bộc phát kiếm quang ngút trời như thủy triều vô tận, kiếm ý kinh động thiên khung, kiếm khí khuấy động chín vạn dặm.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Kiếm quang chói lọi chiếu soi mười phương thiên địa.

Tần Phong nháy mắt tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất, hóa thành lưu tinh xé rách hư không, như muốn chia đôi cả trời đất.

“Sư huynh, cẩn thận!!” Ngọc Lộ đã từng trải nghiệm Nhất Kiếm Khai Thiên Môn nên lập tức lớn tiếng nhắc nhở Trình Vận.

Chương 1764

“Lão tử không tin là không chơi lại hắn!” Mắt Trình Vận đầy lửa giận, lao thẳng vào Tần Phong với tư thế không gì cản nổi.

Ầm ầm!!

Sơn băng địa liệt, thiên địa biến sắc!

Hai bên va chạm cực mạnh giữa hư không, sóng năng lượng bùng nổ như một quả bom nguyên tử, cơn bão năng lượng cuồn cuộn đổ xô ra tám hướng.

“Một chùy định càn khôn!!” Ở phía bên kia, Tần Hạo cũng hét lớn một tiếng.

Hắn giơ cao Kim Long Chùy, nhảy lên nện thẳng xuống Phương Trường.

“Nguy hiểm!!” Đồng tử Phương Trường co rụt lại, cảm nhận được hơi thở tử vong.

Nhưng y không cam lòng chờ chết, vội vàng cưỡng ép áp chế khí tức hỗn loạn, nhanh chóng bấm quyết.

Ầm ầm!!

Cự chùy rơi xuống, thiên địa chấn động!!

Chùy của Tần Hạo vẫn đầy uy lực như vậy, tạo ra một vụ nổ kinh thiên động địa, một đám mây nấm khác lại bốc lên.

“Mẹ nó, đây toàn là loại quái vật gì vậy!?” Đệ tử Tiêu gia run rẩy trong gió lốc, yếu đuối ôm lấy nhau.

Cứ ngỡ Tiêu gia phát triển trăm năm đã rất trâu bò rồi, thiên tài xuất hiện lớp lớp, ai ngờ trước mặt thiên kiêu thực sự thì đến cái rắm cũng không bằng.

“Cả hai anh em đều mạnh thế này sao!?” Đôi mắt đẹp của Tiêu Chỉ Lan lấp lánh, cơ thể run lên vì kích động.

Cứ ngỡ cơ bắp của đệ đệ Tần Hạo đã lớn lắm rồi, không ngờ cơ bắp của ca ca Tần Phong còn to hơn.

Nếu mình có thể cùng hai anh em này làm một trận “gấp ba”, nói ra chắc chắn là chuyện vô cùng nở mày nở mặt.

Đúng lúc này, trời đất đổi màu, cuồng phong gào thét.

Một luồng âm phong như từ dưới u minh địa phủ càn quét thiên địa, khiến người ta rùng mình, sương mù đen kịt bao phủ cả bầu trời.

“Chuyện gì thế!?” Mọi người kinh hãi, quay đầu nhìn về phía Phương Trường.

Chỉ thấy y đứng lơ lửng giữa hư không, trước mặt lơ lửng một viên châu đỏ tươi, trên đó có những văn lộ quỷ dị, lóe lên ánh sáng u ám, bên trong còn nghe thấy tiếng vô số oan hồn rên rỉ gào thét.

“Huyết Ma Châu!!” Tiêu Chỉ Lan co rụt đồng tử, không nhịn được kinh hô.

Theo ghi chép, Huyết Ma Châu là một món đại tiên thiên chí bảo, phàm là người sở hữu nó đều có thể bất tử bất diệt, nhưng điều kiện sử dụng cực kỳ khắc nghiệt, cần liên tục giết người lấy máu tươi để nuôi dưỡng.

Hơn nữa vật này còn giống như Nhân Hoàng Phiên, có thể giam cầm và chuyển hóa linh hồn người chết thành lệ quỷ.

Vì vậy vật này vừa xuất thế đã khiến vô số ma tu tranh giành, tạo ra không ít đại ma đầu uy chấn Tiên giới, cũng gây ra những thảm án tuyệt diệt nhân tính.

Nhưng món bảo bối này đã biến mất mấy triệu năm rồi, sao lại xuất hiện trong tay Phương Trường!?

Ầm ầm!!

Ngay khi mọi người bị Huyết Ma Châu thu hút, một tiếng nổ rền trời lại vang lên.

Một chiếc ấn khổng lồ trông như viên gạch từ trên trời rơi xuống, khiến đất rung núi chuyển, uy thế khủng khiếp làm mây vần vũ đổi sắc.

“Phiên Thiên Ấn!” Tiêu Chỉ Lan lại hít một hơi lạnh, nhận ra cũng là một món đại tiên thiên chí bảo.

“Cái này, cái này...” Tiểu Bạch vừa ra khỏi bảo khố, đúng lúc thấy Trình Vận sử dụng Phiên Thiên Ấn.

Ầm ầm!!

Phiên Thiên Ấn nện mạnh xuống mặt đất, như một ngọn núi đâm thủng tầng mây.

“Cái này... to quá!” Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn Phiên Thiên Ấn, ngây người tại chỗ.

Tuy Gạch Đạo Đức mà Tần Phong luyện cho nó cũng có thể biến lớn, nhưng so với Phiên Thiên Ấn thì hoàn toàn không cùng đẳng cấp, chẳng khác nào so một gò đất nhỏ với núi Thái Sơn hùng vĩ.

“Vãi chưởng!!” Tần Phong lập tức chửi thề một tiếng, vội vàng lùi lại né tránh.

Cứ ngỡ kích hoạt huyết mạch Tần gia cộng thêm mười mấy cái buff là có thể dễ dàng hạ gục Trình Vận, ai ngờ đối phương đột nhiên lấy ra đại tiên thiên chí bảo, lại còn là loại có hiệu ứng tương tự Gạch Đạo Đức.

Vừa nãy nếu hắn không né kịp, chắc đã bị ép thành bánh thịt rồi.

“Tần Phong, còn không mau đầu hàng!!” Trình Vận đứng trên Phiên Thiên Ấn, từ trên cao nhìn xuống quát: “Phiên Thiên Ấn của ta là đại tiên thiên chí bảo công thủ toàn diện, dựa vào tu vi Tiên Quân trung giai của ngươi căn bản không thể làm ta bị thương...” “Sư huynh!!” Không đợi Trình Vận nói hết câu, Ngọc Lộ đã cuống cuồng kêu lên: “Mau thu đại tiên thiên chí bảo lại, huynh quên Tần Phong có tiên thiên thần thai, thông hiểu Ngũ Sắc Thần Quang, phàm là bảo vật thuộc ngũ hành đều sẽ bị hắn quét sạch sao!!” “Yên tâm, hắn không dám quét đâu!” Trình Vận không hề hoảng sợ, nhìn chằm chằm Tần Phong.

Tuy Tần Phong có Ngũ Sắc Thần Quang, Phiên Thiên Ấn của gã cũng nằm trong ngũ hành, nhưng muốn quét đi một món đồ khổng lồ như Phiên Thiên Ấn cần có thời gian, giống như mãng xà nuốt người vậy.

Nó có thể nuốt người vào bụng, nhưng khoảnh khắc nó há miệng cũng chính là lúc lộ ra sơ hở của mình.

“Đúng là có chút khó nhằn thật!” Tần Phong đứng giữa hư không, im lặng quan sát.

Tuy Ngũ Sắc Thần Quang của hắn có thể quét sạch vạn vật, nhưng Phiên Thiên Ấn to thế này thì đúng là không thể nuốt trôi trong một ngụm.

Dù hắn có lồng ghép sức mạnh Ngũ Hành đại đạo vào thần quang, ít nhất cũng mất 0.25 giây mới nuốt được.

Mà trong cuộc đối đầu giữa các cao thủ, 0.001 giây cũng đủ định thắng thua.

Hơn nữa hắn chỉ có thể áp chế Trình Vận về mặt chiến lực, chứ về lực phòng ngự thì chưa chắc đã chịu nhiệt nổi.

Dù sao đối phương cũng là đại sư huynh của Ẩn Môn, là Tiên Vương cự đầu với hoa nở chín phẩm, dù là Tiên Đế bị nện trúng một cái cũng phải đau nửa ngày, huống chi là một tu sĩ Tiên Quân trung giai bình thường như hắn.

Vút một cái!!

Tiểu Bạch dùng không gian tốc biến quay lại vai Tần Phong.

Chương 1765

“Chủ ngân, thỏ ta muốn cái ấn đó!” Tiểu Bạch lập tức nũng nịu, dụi đầu vào Tần Phong.

Giống như mấy đứa trẻ nhà giàu lớn lên muốn khởi nghiệp, nhìn trúng một công ty đang ăn nên làm ra, liền chạy đến trước mặt ông và bố nũng nịu đòi mua vậy.

“Để ta nghĩ cách!” Tần Phong nhìn Phiên Thiên Ấn khổng lồ, không hề có ý định từ chối Tiểu Bạch.

Tuy phải mất 0.25 giây mới quét được, nhưng đừng quên hắn vừa rút được một cái Đạo Chi Chân Ý, có thể cường hóa một loại sức mạnh đại đạo mà bản thân đã lĩnh ngộ.

Huống hồ trong tay hắn còn có Không Gian Hồ Lô, Tán Hồn Hồ Lô và Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh – ba món đại tiên thiên chí bảo.

Cho nên cái “khó nhằn” mà hắn nói không phải là sợ Trình Vận tập kích, mà là đang tính xem làm sao để quét luôn cả Huyết Ma Châu của Phương Trường đi một lượt.

“Chủ ngân thỏ ta là tốt nhất!” Tiểu Bạch vui sướng dụi vào Tần Phong, sau đó mắt sáng rỡ nhìn Phiên Thiên Ấn.

Như thể món bảo bối này đã rơi vào tay nó và mang họ Tần rồi vậy, thậm chí nó còn nghĩ xong cả cách xuất hiện sau này: Cưỡi Tử Kim Hồ Lô, trên đầu đội Phiên Thiên Ấn, tay trái ôm Thượng Phương Bảo Kiếm, tay phải cầm Gạch Đạo Đức, sau lưng đeo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thắt lưng buộc Thừng Trói Tiên, trên người khoác Vô Thượng Thiên Thư, ba quyển thẻ tre Thánh Nhân hộ thân.

Còn cái chuông nhỏ rách nát của Tần Nhị Đản thì có thể treo ở cổ.

Nghĩ đến đây, Tiểu Bạch cúi đầu nhìn nhìn, cảm thấy hơi vướng.

Thôi kệ!

Nó nghiên cứu cái chuông rách đó hơn trăm năm rồi vẫn chưa hiểu cách dùng, hay là cứ buộc vào Thừng Trói Tiên dùng như chùy xích vậy.

“Hống!!” Phía bên kia, Phương Trường đột nhiên ngửa đầu gầm thét.

Huyết Ma Châu trước mặt y lóe lên huyết quang đỏ rực như một viên đá tà dị đến từ địa ngục, nhuộm đỏ cả bầu trời, tỏa ra khí tức quỷ dị khiến người ta rùng mình, như một tấm lưới khổng lồ bao phủ thiên địa.

“Không xong rồi, chạy mau!!” Mọi người Tiêu gia mặt đầy kinh hãi, như ruồi không đầu chạy tán loạn.

Có điều Huyết Ma Châu đã phong tỏa vùng trời này, khiến tất cả chìm vào bóng tối và sợ hãi vô tận.

Khí huyết trong cơ thể họ bắt đầu bị thôn phệ điên cuồng, như nước vỡ đê bị cưỡng ép rút ra, khiến sắc mặt ai nấy trắng bệch, cơ thể vô lực ngã gục.

Ngược lại, Huyết Ma Châu càng lúc càng đỏ thẫm như muốn nhỏ máu, tựa như con mắt của ác ma đã uống no máu tươi.

Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, sau khi rút cạn khí huyết, nó còn cưỡng ép rút cả nguyên thần của họ ra, giam cầm vào trong Huyết Ma Châu, mặc cho họ vùng vẫy gào thét cũng không thể thoát khỏi cái lồng đáng sợ này.

“Dừng tay!!” Tần Hạo lập tức hét lớn, vung đại chùy nện xuống.

Ầm ầm!!

Chùy của Tần Hạo vẫn đầy uy lực, tạo ra sóng năng lượng mạnh mẽ và tiếng nổ kinh thiên, nện trúng đầu Phương Trường.

Một tiếng "bộp", đầu nổ tung!!

Nhưng khác với cảnh tượng tử vong mà mọi người tưởng tượng, khí tức của Phương Trường sau khi nổ đầu vẫn không hề tan biến.

Từng luồng năng lượng huyết hồng từ Huyết Ma Châu phun ra, nhanh chóng hòa nhập vào cơ thể y, cái đầu vừa bị nện nát cũng khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Cái gì!?" Sắc mặt Tần Hạo biến đổi mạnh, không ngờ Phương Trường lại khó giết đến thế.

"Haiz!!" Tần Phong thở dài bất lực, nhận ra nhị đệ của mình vẫn không chịu nghe lời.

Hắn đã nói rồi, sau khi đánh vào điểm yếu nhất của đối phương thì phải lập tức bồi thêm đao vật lý, tuyệt đối không để y có cơ hội dùng ma công hay chí bảo.

Thế mà nó cứ thích giảng võ đức, giờ thì hay rồi, để nó dùng cả Thôn Phệ Ma Công lẫn đại tiên thiên chí bảo.

"Ha ha, ha ha ha..." Phương Trường sau khi khôi phục lại cười lớn điên cuồng: "Vô ích thôi, giờ ta đã là tồn tại bất tử bất diệt, chỉ cần còn Huyết Ma Châu, các ngươi căn bản không giết nổi ta." Ong!

Ong!

Lời vừa dứt, tiếng kiếm reo vang lên.

Một đạo kiếm khí sắc bén vô cùng lao tới như tia chớp vàng, xé toạc bầu trời máu do Huyết Ma Châu tạo ra, tựa như ánh nắng xuyên thấu màn đêm.

"Cuối cùng cũng tới rồi!" Tần Phong ngẩng đầu lẩm bẩm, biết là

Tiểu Tam Tam đã đến...

“Kiếm ý thật mạnh!!” Ngọc Lộ kinh hãi ngẩng đầu nhìn.

Lâm Tam nháy mắt xuất hiện trước mặt mọi người, một bộ hắc y, ánh mắt lạnh lùng, cả người như một thanh thần kiếm chưa rút khỏi vỏ.

Vô Trần Kiếm trong tay tỏa ra hàn khí thấu xương, trên người cuồn cuộn kiếm ý như sóng dữ.

“Lâm Tam!!” Sắc mặt Trình Vận biến đổi, trong lòng thầm hô thôi xong đời rồi.

Khác với Tần Phong tu luyện đa hệ, Lâm Tam chuyên tu Kiếm đạo, trong một trăm năm qua không chỉ kiếm ý đạt đến cảnh giới người đời không theo kịp, mà tu vi cũng đã đột phá Tiên Quân đỉnh phong, cao hơn Tần Phong hai tiểu cảnh giới.

Bình thường gã có thể không cần để tâm đến Lâm Tam, nhưng sự xuất hiện của hắn lúc này đã phá vỡ thế cân bằng.

“Lần này tiêu đời thật rồi!!” Ánh mắt Ngọc Lộ đầy vẻ lo lắng, cô biết hai tên này thân đến mức mặc chung một cái quần.

“Cơ hội tốt!!” Tần Phong thấy Tiểu Tam Tam tới, dứt khoát tung chiêu Ngũ Sắc Thần Quang.

Quanh thân hắn lập tức lóe lên năm đạo hào quang, hóa thành một con kim khổng tước sải cánh cao bay, phía sau là năm loại ánh sáng xanh, vàng, đỏ, đen, trắng lấp lánh như lông đuôi khổng tước.

“Thiên phú thần thông!!” Tiêu Chỉ Lan kinh ngạc há hốc mồm, bị sự biến thái của Tần Phong làm cho đứng hình.

“Không xong!!” Trình Vận biến sắc, vội vàng muốn thu hồi Phiên Thiên Ấn.

“Đối thủ của ngươi là ta!!” Lâm Tam không cần Tần Phong nói nửa lời, lập tức ăn ý rút kiếm lao lên.

Một tiếng “xoảng”, lợi kiếm rời vỏ!

Vạn đạo kim quang lóe lên quanh thân Lâm Tam, một đạo kiếm mang kinh thiên động địa xuyên thủng chín tầng mây, kiếm khí khuấy động chín vạn dặm khiến trời đất rung chuyển, như thể một kiếm này có thể chém xuyên qua quá khứ và tương lai.

“Vãi, lại thêm một mãnh nam nữa!!” Tiêu Chỉ Lan nhìn Lâm Tam, cảm thấy mình lại sắp không chịu nổi nữa rồi.

Chương 1766

Ban đầu cô chỉ muốn trải nghiệm cảm giác “gấp ba” nở mày nở mặt, nhưng giờ thấy bốn người cùng “sinh hoạt” có khi còn tốt hơn.

Ong!

Ong!

Thần uy rực rỡ, kiếm đoạn vạn cổ!!

Tiếng kiếm reo trong trẻo nhưng chói tai vang vọng trời đất, kiếm quang ngút trời xé toạc thương khung, kình thiên kiếm mang nhanh chóng chém về phía Trình Vận.

“Không ổn!!” Trình Vận bị ép phải ngừng việc thu hồi Phiên Thiên Ấn, chỉ có thể vung trường thương chống đỡ.

Thương ý ngút trời bộc phát, mũi thương lóe hàn quang khiến hư không rung động kịch liệt.

Ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh giữa không trung, tiếng nổ vang rền trời đất.

Năng lượng vô tận nổ tung tạo ra sóng xung kích và luồng khí nóng khủng khiếp, tạo thành cơn bão năng lượng như dã thú điên cuồng càn quét.

Những nơi đi qua, hư không bị xé rách, núi non xung quanh không chịu nổi áp lực liền sụp đổ, bụi mù mịt, trời đất tối tăm như ngày tận thế.

“Phiên Thiên Ấn vật quy nguyên chủ đây!” Tần Phong không lôi thôi, nhanh chóng bấm quyết.

Vút!!

Kim khổng tước phát ra một tiếng kêu làm đại đạo chấn động.

Năm sắc hào quang xanh, vàng, đỏ, đen, trắng bùng nổ như năm con rồng giao nhau, hình thành một vòng tròn ngũ sắc rực rỡ bao phủ lấy Phiên Thiên Ấn.

“Ngươi đừng hòng!!” Ngọc Lộ thấy Trình Vận bị chặn lại, liền dùng đến Âm Chi Đại Đạo.

“Chết đi!!” Mắt Tần Phong lạnh lẽo, vẫn không hề có ý thương hoa tiếc ngọc.

Hắn dứt khoát buff thêm Đạo Chi Chân Ý, những phù văn ngũ sắc từ trong người bay ra hòa vào Ngũ Sắc Thần Quang, khiến kim khổng tước sau lưng phình to gấp mười lần.

Vút!!

Kim khổng tước ngửa đầu kêu một tiếng chói tai làm người ta đau nhức màng nhĩ.

“Ngũ Hành Đại Đạo Chi Ấn!!” Đệ tử Tiêu gia trợn tròn mắt kinh hô, trong lòng chỉ biết thốt lên “vãi chưởng”.

Cứ ngỡ đại tiên thiên chí bảo hay Đại Đạo Chi Ấn là bảo bối cực kỳ hiếm có, ai ngờ chỉ hiếm với những tu sĩ nghèo như họ, còn với đám thiên kiêu có bối cảnh này thì hầu như ai cũng có một bộ.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ rền vang kèm theo bão năng lượng ngút trời.

Năm đạo thần quang không chỉ bao phủ Phiên Thiên Ấn mà còn bộc phát năng lượng tấn công, va chạm mạnh với Âm Chi Đại Đạo của Ngọc Lộ.

“Phụt!!” Ngọc Lộ phun máu, vẫn không phải đối thủ của Tần

Phong.

“Ngươi dám!!” Trình Vận thấy Phiên Thiên Ấn sắp bị quét đi, liền gào lên tức giận đến nổ mắt.

“Ngươi xem ta có dám không!” Tần Phong cười lạnh, chẳng thèm để gã vào mắt.

Ngay khi Ngũ Sắc Thần Quang bao phủ, Phiên Thiên Ấn khổng lồ biến mất tại chỗ, chỉ để lại một cái hố sâu hình vuông trên mặt đất minh chứng cho sự tồn tại của nó trước đó.

“Phiên Thiên Ấn của thỏ ta!” Tiểu Bạch lập tức phấn khích như vừa có đồ chơi mới.

“A!!” Trình Vận thấy bảo bối bị cướp mất, liền gào thét mất kiểm soát.

Giống như đứa trẻ bị lấy mất món đồ chơi yêu thích, gã hoàn toàn mất đi lý trí và niềm vui, chỉ muốn bùng nổ hết cỡ.

Nhưng Lâm Tam đã tìm kiếm Ẩn Môn ròng rã trăm năm, nộ khí tích tụ bấy lâu, giờ gặp được đệ tử Ẩn Môn thì chẳng khác nào đàn ông đi xa ba năm mới về nhà thấy vợ.

Hắn chẳng quan tâm Trình Vận mất lý trí hay mất niềm vui, cứ thế lao vào tẩn cho ra bã.

Tần Phong sau khi thu hồi Phiên Thiên Ấn xong cũng không dừng lại, lập tức lao về phía Phương Trường.

“Không xong, hắn nhắm vào mình rồi!” Phương Trường thấy Ngũ Sắc Thần Quang liền run rẩy.

Dù Huyết Ma Châu giúp y bất tử nhưng đó là với điều kiện Huyết Ma Châu còn thuộc về y, nếu bị Tần Phong quét mất thì y xác định là “về chầu ông bà”.

Nghĩ vậy, Phương Trường không chút do dự, vội vàng vận công thúc động Huyết Ma Châu.

Viên châu bắn ra ánh sáng đỏ rực như kéo người ta vào cửu u địa ngục, vạn con lệ quỷ ùa ra cùng những tiếng hú hét thảm thiết.

“Đối thủ của ngươi là ta!!” Mắt Tần Hạo lóe hàn quang, nhanh chóng bấm quyết.

Ầm ầm!!

Khí tức khủng khiếp bộc phát khiến trời đất tối sầm lại, những phù văn thần bí ngưng tụ giữa hư không, hơi thở hoang lương và đổ nát bao trùm.

“Lục Đạo Luân Hồi!!” Tiêu Chỉ Lan lại kinh hô, cảm thấy mình sắp xỉu vì sốc.

“Tới đây!!” Tần Hạo vì muốn kết thúc sớm trận chiến để còn theo ca ca đi dạo “phố đèn đỏ” Tiên giới, liền tung ra chiêu bài mạnh nhất của mình...

Oành đoàng đoàng!!

Trên chín tầng mây vang lên những tiếng sấm rền đinh tai nhức óc, sáu cánh cổng đen kịt cao ngàn trượng bỗng dưng xuất hiện giữa hư không.

Trên đó không chỉ vẽ hình lũ yêu ma quỷ quái mặt xanh nanh vàng, mà còn khắc dày đặc những phù văn thần bí, lần lượt đại diện cho Nhân đạo, Thiên đạo, Ma đạo, Địa ngục đạo, Quỷ đạo và Súc sinh đạo.

Ngay khi Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, lũ lệ quỷ đồng loạt dừng tấn công, quay đầu nhìn lại. "Cát bụi trở về với cát bụi, đi đầu thai đi!" Tần Hạo đứng sừng sững giữa hư không với thần thái uy nghiêm, nhanh chóng kết một đạo chỉ quyết rồi điểm ra.

Chương 1767

Cạch một tiếng!!

Cánh cổng đại diện cho Nhân đạo từ từ hé mở một khe hở, như thể cánh cửa dẫn đến địa ngục đã được mở ra, khí tức tàn tạ và hoang lương lập tức quét sạch thiên địa.

Tuy nhiên, lũ lệ quỷ bị Huyết Ma Châu nô dịch lại chẳng hề sợ hãi, ngược lại còn phát điên lao về phía cánh cổng Nhân đạo, giống hệt như đám học sinh trung học đói khát đầu thai, vừa nghe thấy tiếng chuông tan học là phát điên lao vào nhà ăn, chỉ sợ chậm chân là mất suất đầu thai vậy. "Lại là Lục Đạo Luân Hồi!!" Khuôn mặt Ngọc Lộ hiện lên vẻ ngưng trọng, trong lòng càng thốt lên một tiếng 'vãi chưởng' cực lớn.

Vốn tưởng rằng trên đời này chỉ có Ẩn Môn các nàng mới là nơi ngọa hổ tàng long, không ngờ đám người Hoang Cổ này còn biến thái hơn cả đệ tử Ẩn Môn, không chỉ có một Long Ngạo Thiên biến thái, mà còn có Lâm Tam, Tần Hạo, Phương Trường, Diệp Thần và một kẻ càng biến thái hơn là Tần Phong.

Cũng may Tần Phong chỉ mới thu phục Lâm Tam và Tần Hạo, nếu hắn mà xúi giục mấy tên kia cùng nhắm vào Ẩn Môn, e rằng truyền thừa Thái Cổ của Ẩn Môn cũng bị đám người này làm cho đoạn tuyệt mất. "Cái gì?

Lục Đạo Luân Hồi!?" Mí mắt Phương Trường không ngừng giật giật, trong lòng gào thét như con chuột chũi.

Đậu má!!

Còn có thể vui vẻ chơi đùa được nữa không đây!?

Mình khó khăn lắm mới bái nhập Ẩn Môn, có được một món Đại Tiên Thiên Chí Bảo, kết quả là Ngũ Sắc Thần Quang của thằng anh thì quét được Huyết Ma Châu, còn Lục Đạo Luân Hồi của thằng em thì lại khắc chế được nó, cảm giác cả thế giới này đều không muốn để mình sống yên ổn vậy. "Huyết Ma Châu cũng đến lúc vật quy nguyên chủ rồi!" Tần Phong nhanh chóng lao về phía Phương Trường, một lần nữa sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang.

Thu!!

Con khổng tước vàng phát ra một tiếng chim hót làm Đại Đạo giữa thiên địa rung chuyển.

Ngay sau đó, năm luồng ánh sáng Xanh, Vàng, Đỏ, Đen, Trắng bùng nổ, như năm con cự long quấn quýt trên không trung, tạo thành một vòng sáng năm màu rực rỡ, nhanh chóng quét về phía Huyết Ma Châu. "Không được, ta không thể ngồi chờ chết!" Phương Trường không cam lòng chịu thua sau trăm năm tu hành, hắn cắn nát ngón tay mình rồi kết quyết.

Máu tươi phun ra từ đầu ngón tay, hóa thành một tôn Huyết Sắc Ma Thần đầu đội trời chân đạp đất, vươn bàn tay khổng lồ tát thẳng về phía Tần Phong.

Oành đoàng đoàng!!

Bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống như Ngũ Chỉ Sơn của Như Lai.

Cú va chạm kinh hoàng không chỉ khiến mặt đất sụp đổ ngay tức khắc, tạo thành một dấu bàn tay khổng lồ, mà những vết nứt dữ tợn còn không ngừng lan rộng, bụi trần cuộn lên mù mịt cả bầu trời. "Chút tài mọn!!" Tần Phong khinh bỉ bĩu môi, trong tay xuất hiện tổ truyền ma kiếm.

Bầu trời bỗng chốc tối sầm lại, một vầng trăng tròn sáng rực xuất hiện, kiếm ý vô thượng quấn quanh thanh ma kiếm, ánh kiếm kinh diễm như xé toạc đêm đen, soi sáng cả thiên địa.

Ong!

Ong!

Thiên Ngoại Phi Tiên, Nhất Kiếm Phá Thất Tinh!

Một tiếng kiếm reo chói tai vang vọng đất trời, kèm theo một đạo kiếm quang nhức mắt xé gió hiện ra. "Đây là kiếm ý của Tần huynh!?" Cơ thể Lâm Tam lập tức run rẩy, hắn không thể tin nổi quay đầu nhìn lại.

Vừa rồi khi Tần Phong xuất hiện, hắn nhận ra đối phương mới chỉ có tu vi Tiên Quân trung giai, vì thế trong lòng còn thầm vui mừng, cảm thấy mình chuyên tu kiếm đạo trăm năm, cuối cùng cũng vượt qua Tần Phong được hai tiểu cảnh giới.

Nhưng niềm vui chẳng tày gang, mới được hai phút rưỡi hắn đã nhận ra Thanh Bình kiếm ý của Tần Phong.

Tuy Tần Phong hiện tại vẫn chưa hoàn toàn khống chế được kiếm ý này, nhưng nó và kiếm ý hắn lĩnh ngộ được hoàn toàn không cùng đẳng cấp, khác biệt y hệt như giữa phàm nhân và tiên nhân vậy. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến đạo tâm của hắn bất ổn, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Tiểu Tam Tam đấy à!?" Tần Phong cảm thấy sướng râm ran trong lòng, nhận ra Tiểu Tam Tam vẫn cứ thích ra vẻ như vậy.

Oành đoàng đoàng!!

Kiếm quang rực rỡ va chạm với bàn tay máu khổng lồ, tạo ra một tiếng nổ vang trời.

Tuy nhiên Thanh Bình kiếm ý của Tần Phong vô cùng bá đạo, không chỉ đánh tan Huyết Sắc Thần Ma của Phương Trường, mà còn với thế không thể cản phá chém mạnh về phía hắn, Ngũ Sắc Thần Quang cũng thành công quét trúng Huyết Ma Châu. "Không ổn!!" Phương Trường lập tức kinh hãi gào thét, dường như lại nhớ tới nỗi sợ hãi khi bị Tần Phong chi phối.

Có điều hiện tại hắn đột phá Tiên Quân thất bại, lại bị Tần Hạo đập cho mấy nhát, căn bản không đủ sức né tránh nhát kiếm này của Tần Phong.

Choảng một tiếng, kiếm lóe căn đoạn!! "A!!" Phương Trường sau hơn một trăm năm lại một lần nữa đeo lên chiếc 'mặt nạ đau khổ'. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chém đứt tuệ căn của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Sự khác biệt giữa nỗ lực và không nỗ lực là đây!" Tần Phong xúc động đến mức suýt rơi nước mắt, đã lâu rồi hắn không được nghe thấy âm thanh tuyệt vời này.

Tuy nhiên, ngay khi hắn định khui sâm panh ăn mừng chiến thắng thì một đạo hồng quang bắn vào cơ thể Phương Trường, không chỉ gỡ bỏ mặt nạ đau khổ cho hắn mà còn trả lại 'tuệ căn' vừa mới mất. "Chủ ngân, nhìn kìa!!" Tiểu Bạch lập tức kêu lên, chỉ tay về phía Huyết Ma Châu.

Chỉ thấy Huyết Ma Châu sau khi bị Ngũ Sắc Thần Quang quét qua vẫn không hề biến mất, mà còn lóe lên một luồng sáng đỏ rực quỷ dị. "Sao lại thế được!?" Sắc mặt Tần Phong sững lại, trên đầu hiện ra vô số dấu hỏi chấm.

Từ khi có được Ngũ Sắc Thần Quang, bất kể gặp phải bảo bối gì hắn cũng chưa từng thất bại, ngay cả Thất Sát Bi của Long Ngạo Thiên cũng phải run rẩy dưới món thần thông này, cuối cùng phải dựa vào tu vi Tiên Đế mới miễn cưỡng giữ lại được.

Vậy mà hôm nay Huyết Ma Châu này lại chẳng hề hấn gì. "Ta hiểu rồi!" Ngọc Lộ bên cạnh kinh hô: "Sư tôn từng nói Huyết Ma Châu sinh ra tại nơi cực sát, nghĩa là nó không nằm trong ngũ hành, vì vậy Ngũ Sắc Thần Quang của Tần Phong không thể quét nó đi được." "Tốt quá rồi!!" Phương Trường xúc động đến mức suýt khóc, nhận ra ông trời đối xử với mình vẫn còn tốt chán. "Không quét được thì ta không biết cướp à!?" Tần Phong không hề thất thố mà mắng to một tiếng, ánh mắt bình thản đảo qua xung quanh.

Vốn định dùng ba phần công lực để đối xử với các ngươi như những người tu tiên bình thường, nhưng không ngờ đổi lại chỉ là sự cười nhạo vô tình.

Bây giờ ta không giả vờ nữa, ta ngửa bài đây, ta sẽ dùng năm phần công lực để trấn áp toàn trường.

Chương 1768

"Thỏ chủ nhân của ta nói đúng đấy!!" Tiểu Bạch lập tức hống hách rút Thượng Phương Bảo Kiếm ra, hếch mũi lên trời đầy hung hãn: "Cướp đây, nam đứng bên trái, nữ đứng bên phải, không nam không nữ đứng giữa, ngoại trừ quần đùi ra chúng ta không lấy, còn lại thứ gì cũng phải nộp hết..." "Vãi chưởng, quá hống hách rồi!" Đám người xung quanh lập tức lên tiếng phàn nàn, nhận ra con thỏ này đúng là giống hệt chủ nhân nó. "Bớt nói nhảm đi!" Phương Trường thấy Tần Phong không quét mất Huyết Ma Châu, lập tức cảm thấy trời quang mây tạnh trở lại.

Nhưng lúc này Tần Phong đã không còn muốn khiêm tốn nữa, hắn nhắm thẳng Phương Trường mà tung ra Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật.

Choảng một tiếng!!

Một đạo kiếm quang nhanh như rồng bay qua, tiếng kiếm reo trong trẻo vang vọng trời đất. "Không ổn!!" Đồng tử Phương Trường co rụt lại, cảm thấy phía dưới lại lạnh toát.

Một đạo kiếm quang rực rỡ lóa mắt lao tới cực nhanh, mang theo luồng kiếm khí đáng sợ, chứa đựng sát cơ lạnh thấu xương, vừa như làn gió nhẹ thổi qua gò má, lại vừa như lá rụng lìa cành.

Căn bản không thể cản nổi, cũng chẳng thể né tránh.

Phập một tiếng, kiếm lóe căn rụng!

Ngay khi Phương Trường cảm thấy mình lại 'ngon lành', Tần Phong đã một lần nữa giúp hắn loại bỏ 'gốc rễ phiền não'. "A!!" Phương Trường lại phát ra một tiếng gào thê thảm, mặt lại đeo lên chiếc mặt nạ đau khổ. "Tê!!" Toàn bộ nam giới tại hiện trường đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh, theo bản năng khép chặt hai chân lại.

Tuy bọn họ nghe nói Tần Phong là đại môn chủ đời thứ nhất của Vô Căn Môn, nhưng không ngờ hắn lại tàn bạo đến vậy, trong vòng chưa đầy hai phút rưỡi đã để Phương Trường 'nhập cung' lần thứ hai. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chém đứt tuệ căn của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Phương huynh!!" Tần Phong mặt không cảm xúc nói: "Ngươi có thể phấn chấn lại ta rất vui, nhưng cái giọng điệu lúc nãy của ngươi ta không thích chút nào, nhất là trong đó còn có chữ 'mẹ' nữa!" "Ngươi, ngươi, ta đệch cả nhà ngươi!!" Phương Trường định chửi tục nhưng cuối cùng lại phải nuốt ngược vào trong.

Ngay sau đó, cơn giận dữ khiến hắn mất đi lý trí, không chỉ điên cuồng thúc động ma lực trong người mà còn cắn nát đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, hóa thành một tôn Kim Phật khổng lồ và một tôn Ma Thần khổng lồ đứng hai bên như hộ pháp.

Huyết Ma Châu cũng một lần nữa giải phóng năng lượng đỏ thẫm, tràn vào cơ thể giúp hắn triệu hồi 'nhị đệ' thêm lần nữa. "Sao người ta cứ không chịu nghe khuyên bảo nhỉ!?" Tần Phong thở dài bất lực, chuẩn bị dạy cho Phương Trường cách làm người.

Ngay sau đó, cơ thể hắn nhanh chóng phình to ra, một bàn chân khổng lồ còn lớn hơn cả Thái Sơn dẫm mạnh xuống mặt đất, khiến đất đai rung chuyển dữ dội. "Cái quái gì thế này!?" Đệ tử Tiêu gia trợn tròn mắt kinh hãi, không thể tin nổi ngẩng đầu nhìn lên.

Lúc này bọn họ giống như những con kiến nhỏ bé, ngẩng đầu thấy một vị cự nhân cao sừng sững đội trời đạp đất, ngay cả hai hộ pháp Phật - Ma của Phương Trường đứng trước mặt Tần Phong cũng nhỏ bé như những đứa trẻ. "Oa, to quá đi!" Tiêu Chỉ Lan bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng, nhận ra Tần Phong lúc nào cũng có thể bày ra những trò mới lạ. "Pháp Tướng Thiên Địa, mở!!" Giọng nói vang dội của Tần Phong vang vọng khắp nơi, khiến hư không xung quanh rung chuyển kịch liệt.

Không một chút do dự, hắn tung một cú đấm về phía Phương Trường.

Nắm đấm mang theo uy thế sấm sét đánh tan nát hai hộ pháp Phật - Ma, luồng sóng xung kích từ vụ va chạm như một cơn lốc thổi bay Phương Trường.

Oành đoàng đoàng!!

Quyền phong rít gào, thế không thể cản!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Không chỉ đánh Phương Trường tan xác, mà còn khiến cả thế giới trở nên yên tĩnh, giống như một quả tên lửa của nhà thỏ rơi xuống khiến đám chim ưng kiêu ngạo cũng phải trở nên 'ngoan hiền' vậy. "Xuất hiện rồi, chính là chiêu này!!" Tần Hạo khổ sở chống chọi trong cơn bão, liếc mắt cái là nhận ra Pháp Tướng Thiên Địa.

Năm đó khi Tần Phong phi thăng từ hạ giới đã từng dùng chiêu này nuốt chửng Thiên Đạo của Hoang Cổ, đến nay ngoài kinh thành Đại Tần vẫn còn lưu lại dấu chân khổng lồ của hắn. "Tiểu sư đệ!!" Ngọc Lộ hét lớn một tiếng, định lao lên cứu viện Phương Trường. "Hử!?" Tần Phong nghe thấy vậy liền liếc mắt nhìn sang. "Ngươi, ngươi muốn làm gì!?" Tim Ngọc Lộ đập thình thịch, lắp bắp lo sợ: "Ngươi, ngươi vừa mới đánh tiểu sư đệ của ta rồi, không được đánh ta nữa..." "Tiện tay thôi mà!!" Tần Phong vẫn chẳng có chút ý định thương hoa tiếc ngọc nào, giơ bàn tay khổng lồ tát bay Ngọc Lộ. "A!!" Ngọc Lộ thét lên một tiếng thảm thiết rồi bị đập lún xuống đất. "Hô!!" Tần Phong thở ra một hơi dài, cơ thể nhanh chóng thu nhỏ lại bình thường.

Tuy Pháp Tướng Thiên Địa dùng rất sướng nhưng tiêu hao cũng cực lớn, dù hắn đã đột phá Tiên Quân trung giai, Hỗn Nguyên Đạo Thể đạt 90% thì cũng không duy trì được lâu. "Quá, quá mạnh rồi!" Đệ tử Tiêu gia không ngừng nuốt nước bọt, bị chiến lực khủng bố của Tần Phong dọa cho khiếp vía.

Rõ ràng là Tiên Vương hoa khai bát phẩm, vậy mà trong tay hắn lại yếu ớt như một đứa trẻ, chẳng có chút sức kháng cự nào.

Ngay khi Tần Phong tiện tay tát bay Ngọc Lộ, giữa hư không xuất hiện vô số giọt máu nhỏ bằng ngón tay cái.

Chúng tụ lại một chỗ, ngưng tụ thành hình bóng của Phương Trường. "Ha ha, ha ha ha..." Sau khi khôi phục, Phương Trường cười lớn đầy điên dại: "Tần Phong, cho dù thần thông của ngươi có vô địch thì đã sao, lúc này ta đã là tồn tại bất tử bất diệt, trên đời này không ai có thể giết được ta..." Lời còn chưa dứt, phập một tiếng!

Tiểu Bạch đã biến ra trước mặt Phương Trường, Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay nhanh chóng chém xuống. "A!!" Phương Trường lại đeo lên chiếc mặt nạ đau khổ, ngửa mặt lên trời gào thét. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của ký chủ chém đứt tuệ căn của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Bất tử bất diệt thì tốt!" Khóe miệng Tần Phong khẽ cười: "Ta thừa nhận viên Huyết Ma Châu này không phải đồ tổ truyền của nhà họ Tần ta!" "Tiểu sư đệ, Nhị sư muội!" Trình Vận lo lắng hét lớn, muốn đột phá sự ngăn cản của Lâm Tam để cứu người.

Nhưng lúc này Lâm Tam cũng không phải dạng vừa, Vô Trần Kiếm trong tay lập tức tỏa ra một luồng kiếm mang rực rỡ đâm thẳng lên chín tầng mây, như muốn xé toạc cả bầu trời, chứa đựng kiếm thế vô tận khiến mọi người xung quanh rùng mình. "Chịu chết đi!" Ánh mắt Lâm Tam lóe lên tia lạnh lẽo, hắn vung kiếm chém thẳng về phía Trình Vận. "Tránh ra!!" Trình Vận như một con sư tử điên, lập tức múa trường thương tấn công.

Một luồng thương ý ngút trời bùng nổ, mũi thương lóe lên hàn quang làm hư không xung quanh rung chuyển.

Oành đoàng đoàng!!

Chương 1769

Hai bên va chạm cực mạnh, tiếng nổ vang dội trời đất.

Năng lượng vô tận nổ tung giữa hư không, tạo ra sóng xung kích và luồng khí nóng kinh người, hình thành một cơn bão năng lượng khủng khiếp như một con mãnh thú hung tợn quét sạch thiên địa. "Cứ thế này không ổn!" Trình Vận sốt ruột như lửa đốt, nghiến răng chuẩn bị tung chiêu cuối... "Làm tới luôn!" Trình Vận như hạ quyết tâm, năng lượng trong người bùng nổ tức thì.

Oành đoàng đoàng!!

Tiếng nổ lớn vang lên làm hư không chấn động.

Trường thương trong tay nàng bắn ra như rồng, hàn quang trên mũi thương xuyên thủng mây xanh, mang theo khí thế lăng lệ và tiếng rít chói tai, ép thẳng xuống kiếm thế của Lâm Tam. "Phụt!!" Lâm Tam không kìm được phun ra một ngụm máu.

Dù tu vi hiện tại đã đột phá Tiên Quân đỉnh phong, cao hơn Tần Phong hai tiểu cảnh giới, nhưng Trình Vận dù sao cũng là đệ tử Ẩn Môn, lại có tu vi Tiên Vương cự đầu hoa khai cửu phẩm.

Hắn có thể cầm chân nàng nhưng chưa thể đánh bại được! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn bị thương, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Tiểu Tam Tam bị thương rồi!?" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống thông báo, theo bản năng quay đầu nhìn lại. "Cút đi!" Trình Vận không tiếp tục dây dưa với Lâm Tam, thu thương rồi nhanh chóng lao về phía Phương Trường. "Có ta ở đây, ngươi đừng hòng đi!" Ánh mắt Lâm Tam vẫn kiên định lạ thường, hắn dồn toàn bộ sức mạnh vào Vô Trần Kiếm.

Một đạo kiếm mang chấn động thiên hạ xuyên thấu chín tầng mây, kiếm khí quét qua vạn dặm khiến cả đất trời rung chuyển, như thể một kiếm có thể chém xuyên quá khứ vị lai.

Ong!

Ong!

Thần uy rực rỡ, kiếm đoạn vạn cổ!!

Tiếng kiếm reo vang vọng, bầu trời như bị một bàn tay vô hình xé toạc ra, rồi với thế không thể cản phá chém thẳng về phía Trình Vận. "Chưa xong đúng không!?" Trình Vận thấy Lâm Tam lại ngăn cản mình, cơn giận trong lòng đạt đến đỉnh điểm.

Toàn thân nàng tỏa ra nộ khí vô tận, trường thương trong tay lóe lên sát ý sắc bén.

Choảng!!

Một tiếng thương vang chói tai vang lên kèm theo thương ý ngút trời.

Trình Vận và trường thương hợp nhất làm một, hóa thành một ngôi sao băng rơi xuống mặt đất, va chạm với kiếm quang của Lâm Tam.

Oành đoàng đoàng!!

Hai bên va chạm dữ dội tạo ra luồng sáng lóa mắt.

Cơn bão năng lượng khủng khiếp quét qua khiến mặt đất rung chuyển, hư không vặn vẹo biến dạng như sắp sụp đổ đến nơi. "Phụt!!" Lâm Tam lại phun thêm một ngụm máu nhưng không hề lùi bước. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn bị thương, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Dám đánh huynh đệ kết nghĩa khác cha khác mẹ của ta!" Tần Phong thấy Lâm Tam lại bị thương, ánh mắt lập tức lạnh lùng.

Nhưng ngay khi hắn định 'xử' luôn Trình Vận, đối phương bỗng ngưng thần kết quyết, xuất hiện một phù ấn trong suốt như thủy tinh, trên đó khắc những văn lộ cổ xưa và tỏa ra khí tức khiến người ta phải khiếp sợ. "Vãi, lại là Đại Đạo Chi Ấn!" Đệ tử Tiêu gia không còn bình tĩnh được nữa, cảm giác như ai cũng có Đại Đạo Chi Ấn vậy. "Không xong rồi, chạy mau!!" Tiêu Chỉ Lan kinh hãi hét lớn: "Đây là Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn trong truyền thuyết..." Nói rồi, Tiêu Chỉ Lan cũng chẳng màng đến ai khác, vội vã chạy thục mạng theo hướng ngược lại.

Theo những gì nàng đọc được trong cổ tịch, Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn chắc chắn lọt top 20 trong ba ngàn đại đạo, có thể gây ra trọng thương không tưởng cho linh hồn. "Bây giờ mới chạy thì muộn rồi!" Ánh mắt Trình Vận lóe lên tia lạnh lẽo, nàng điểm ra một đạo chỉ quyết.

Ngay lập tức —— Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn bùng nổ ánh sáng rực rỡ như mặt trời, kèm theo dao động linh hồn mạnh mẽ lan ra bốn phương tám hướng, đi đến đâu không gian gợn sóng đến đó. "A!!" Đệ tử Tiêu gia vừa tiếp xúc đã ôm đầu thét lên thảm thiết.

Cảm giác như có hàng vạn lưỡi dao vô hình đâm xuyên qua cơ thể, cắm thẳng vào sâu trong linh hồn, khiến bọn họ cảm thấy vô cùng đau đớn và sợ hãi, một nỗi đau không chạm vào da thịt nhưng lại tổn thương đến linh hồn. "Không ổn!!" Tần Phong cũng cảm nhận được nguy hiểm, nhanh chóng kích hoạt Ý Chí Bất Khuất cho bản thân.

Oành một tiếng!!

Cơ thể Tần Phong rung lên mạnh mẽ như bị búa tạ nện trúng.

Dù Ý Chí Bất Khuất có thể miễn dịch tấn công tinh thần, nhưng đòn này vẫn thuộc về ba ngàn đại đạo, căn bản không thể hoàn toàn chống lại Đại Đạo Chi Ấn đại diện cho linh hồn, hắn lập tức rơi vào trạng thái choáng váng dài hai giây rưỡi. "Ái chà mẹ thỏ ơi!" Tiểu Bạch cũng cảm thấy như bị búa nện, trước mắt hiện lên đầy sao xoay vòng vòng. "Ca!!" Sắc mặt Tần Hạo biến đổi, nhanh chóng lao về phía Tần Phong.

Để tránh bị tấn công linh hồn, hắn không chỉ kích hoạt Tiên Thiên Nhất Khí Y mà còn cả Long Quân Bất Diệt Khải, nhưng vẫn cảm thấy như bị búa tạ nện trúng.

Tuy nhiên khác với Tần Phong bị choáng, trên người hắn có một chiếc lá cây cổ thụ nên không bị mất ý thức. "Phá cho ta!!" Lâm Tam không chọn phòng thủ mà cầm kiếm chém tới.

Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp!!

Thiên địa vạn vật, đều bị một kiếm này phá bỏ!

Vô Trần Kiếm rạch qua hư không tạo ra tiếng kiếm reo sát phạt lạnh lẽo, từng luồng kiếm ý tử tịch lan tỏa khắp nơi, không chỉ khiến thiên địa tràn ngập sát cơ mà còn trào dâng khí tức hủy diệt thuần túy. "Cái gì!!" Trình Vận biến sắc, vội vàng quay đầu nhìn Lâm Tam.

Chương 1770

Oành đoàng đoàng!!

Kiếm quang mang theo khí tức hủy diệt chém mạnh xuống, va chạm với đòn tấn công linh hồn của Trình Vận.

Không chỉ tạo ra tiếng nổ vang trời mà còn thành công chém đứt những gợn sóng linh hồn, Lâm Tam như lướt sóng xuyên qua mà không hề hấn gì. "Hủy Diệt Đại Đạo Chi Ấn!!" Tiêu Chỉ Lan ngoái lại nhìn, lập tức thốt lên kinh ngạc.

Thứ chém đứt đòn tấn công linh hồn của Trình Vận không phải là Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, mà là Hủy Diệt Đại Đạo Chi Ấn trong người Lâm Tam, nghĩa là hiện trường này ngoại trừ nàng ra thì hầu như ai cũng có Đại Đạo Chi Ấn cả. "Lâm Tam cũng có à!?" Tần Hạo vội vàng giả vờ bình tĩnh để người khác không nhận ra mình là kẻ duy nhất không có. "Hù hù!!" Lâm Tam sau một kiếm đó liền thở hồng hộc.

Dù sau khi đột phá Tiên Quân sơ giai, Tháp gia đã giao Hủy Diệt Đại Đạo Chi Ấn cho hắn, nhưng tiêu hao để kích hoạt nó thực sự quá lớn, huống hồ còn là đối đầu với Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn.

Không chỉ hút cạn thanh năng lượng mà còn đốt cháy mấy trăm năm tuổi thọ của hắn.

Lúc này —— Trình Vận cố nén chấn kinh trong lòng, không màng đến Hủy Diệt Đại Đạo Chi Ấn nữa.

Nàng một tay xách Phương Trường, một tay xách Ngọc Lộ, hóa thành một đạo lưu tinh nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Không phải nàng không muốn nhân lúc Tần Phong đang choáng, Lâm Tam đang suy yếu để kết liễu bọn họ, mà vì Tần Hạo chẳng hề hấn gì, nếu giao thủ chắc chắn sẽ lại rơi vào thế bị động. "Chúng ta cứ thế mà thua sao!?" Trình Vận thần sắc hoảng hốt, không dám tin đây là sự thật.

Phiên Thiên Ấn bị Tần Phong quét mất đã đành, trận chiến 3v3 này hoàn toàn là một màn nghiền ép đơn phương, khiến niềm tin của nàng bị tổn thương nghiêm trọng, không hiểu nổi Hoang Cổ là nơi quái thai nào nữa... "Chạy đi đâu!!" Lâm Tam không cam tâm để đối phương chạy thoát, cố gượng dậy định đuổi theo ba người Trình Vận. "Lâm huynh, bỏ đi!" Tần Phong đã tỉnh lại, mở lời gọi: "Có Huyết Ma Châu và Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn ở đó, dù chúng ta có đuổi kịp cũng chẳng làm gì được bọn họ." "Đáng chết!!" Lâm Tam rất không cam lòng nhưng cũng dừng bước.

Dù tổ đội ba người bọn họ có chiến lực nhỉnh hơn ba người Ẩn Môn, nhưng cũng phải thừa nhận là đúng là không làm gì được đối phương, đánh tiếp cũng chẳng thu được lợi lộc gì. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ngăn cản Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử báo thù, khiến ý niệm của hắn không thông suốt, nhận được 300 vạn điểm phản diện!" "Đúng là đệ nhất công thần của Đại Tần ta!" Tần Phong nghe tiếng hệ thống thông báo, trong lòng không khỏi cảm khái.

Vốn tưởng Phương Trường sau khi công thành danh toại sẽ rút khỏi giang hồ, ai ngờ sức mạnh của tình yêu lại vĩ đại thế, không chỉ khiến hắn phấn chấn trở lại mà còn giúp hắn vượt qua chính mình của ngày xưa, theo đuổi tận Tiên giới để tiếp tục tỏa sáng cho Tiên Tần. "Ca, chúng ta cứ thế mà thả Phương Trường đi sao!?" Tần Hạo bước lên cau mày: "Ma công của hắn hiện tại ngày càng mạnh, cộng thêm Huyết Ma Châu nhất định sẽ gây ra một trận huyết mưa gió bão." "Haizz, không còn cách nào khác!" Tần Phong giả vờ thở dài: "Hiện tại Phương Trường không còn là Phương Trường của ngày xưa nữa, sau lưng hắn là Ẩn Môn, mà thực lực đệ tử Ẩn Môn đệ tử ngươi cũng thấy rồi đấy, ai nấy đều có Đại Đạo Chi Ấn, lại còn sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhìn khắp Tiên giới cũng chẳng có thế lực nào có nội hàm như vậy." "Ta không hiểu nổi!" Lâm Tam cũng đi tới nhíu mày: "Phương Trường rõ ràng tu ma đạo, là một tên ma đầu chính hiệu, tại sao Ẩn Môn lại thu hắn làm đệ tử, bộ không sợ đối đầu với thiên hạ sao!?" "Cái này ta cũng không rõ lắm!" Tần Phong gãi cằm suy nghĩ: "Theo điều tra của người ta phái đi, Phương Trường gặp gỡ đệ tử Ẩn Môn ở một tiệm massage." "Tiệm massage!?" Lâm Tam nét mặt cổ quái: "Phương Trường đến nơi đó làm gì!?" "Dĩ nhiên là để kiếm tiền rồi!" Tiểu Bạch đầy mặt khinh bỉ: "Loại người đó vì tiền chuyện gì cũng làm được, thỏ ta ghét nhất là kẻ thỏa hiệp với đồng tiền!" Nói xong... liền thấy Tiểu Bạch móc ra xấp tiền tiên minh bảo sao nóng hổi vừa mới đoạt được, liếm liếm móng vuốt cho ướt rồi bắt đầu đếm: tờ thứ nhất, tờ thứ hai, tờ thứ ba... phù... tờ thứ tư, tờ thứ năm. "Ách..." Tần Hạo và Lâm Tam khóe mắt giật giật, nhận ra con thỏ này đúng là không biết xấu hổ. "Nhìn cái gì mà nhìn?

Thỏ ta có phải người đâu!" Tiểu Bạch liếc nhìn đầy khinh bỉ, rồi lại liếm móng vuốt tiếp tục cúi đầu đếm: "Tờ thứ sáu, thứ bảy, thứ tám... phù phù... thứ chín..." "Ca!" Tần Hạo đảo mắt trắng, quay đầu hỏi: "Ý huynh là, Ẩn Môn không phải là tông môn đàng hoàng!?" "Lời này không thể nói vậy được!" Tần Phong lập tức lên tiếng bênh vực: "Ta nghe nói Phương Trường khớp được ám hiệu với đối phương, chắc hẳn hắn đã quen biết người của Ẩn Môn từ trước, nên cuối cùng 'đau đớn' xong là đi cửa sau gia nhập Ẩn Môn luôn." "Thế chẳng phải vẫn là tông môn không đàng hoàng sao!?" Lâm Tam vốn dĩ đã có ấn tượng xấu với Ẩn Môn, giờ thấy thêm một kẻ lạm sát vô tội như Phương Trường thì lại càng tệ hơn. "Chúng ta khoan bàn chuyện Ẩn Môn đã!" Tần Hạo có chút thiếu kiên nhẫn: "Cần phải nhanh chóng trở về Tiên Minh thôi, ta đã hơn trăm năm chưa được gặp Thủy Tổ rồi." Ngươi mà thèm đi bái kiến Thủy Tổ à!?

Ta còn lạ gì cái tâm tư nhỏ mọn của ngươi nữa!!

Tần Phong thầm phàn nàn trong lòng, nhận ra nhị đệ ngày càng không đàng hoàng.

Tuy nhiên hắn vẫn lạnh lùng từ chối đề nghị của nhị đệ, không phải vì muốn trêu chọc thằng em mà vì thực sự vẫn còn việc chưa xong, sắp tới sẽ có một trận chiến tranh đoạt di tích Tiên Vương.

Nghĩ tới đây —— Tần Phong để cho chắc ăn, chuyên môn thông báo cho 'đội ngũ chuyên nghiệp'.

Tuy chiến lực của ba người bọn họ rất mạnh, ngay cả Tiên Vương hoa khai cửu phẩm cũng không để vào mắt, nhưng di tích Tiên Vương lần này quá lớn, chỉ dựa vào ba người họ thì không thể bao quát hết được.

Vì vậy để tránh bảo vật thất thoát, tốt nhất nên điều đại quân tới cho ổn thỏa. "Đã rõ!" Trần Trường Phong và những người khác nhận được thông báo, lập tức dẫn đại quân kéo tới. "Bệ hạ, chúng thần tới đây!" Thiên Quân, Vạn Mã nhận được tin liền phấn khởi hớt hải chạy tới.

Bọn họ tuyệt đối không phải vì muốn tìm Tần lão bản nâng cấp trang bị, mà là tình cảm chân thành sau hơn trăm năm không gặp, lần này gặp lại nói gì cũng không đi nữa, phải nỗ lực tu luyện bảo vệ bên cạnh hoàng đế. "Nghe tin gì chưa?

Phương Trường bại trận rồi!" Nhậm Hoàn đang ở trong chốn lầu xanh, ôm một nàng tiên tử nóng bỏng. "Nghe rồi!" Mộc Tú cũng ôm một nàng tiên tử nói: "Ta vừa mới đi hỏi Thanh Thiên xong, kết quả là Phương Trường ở trong tay Nhị Thế không trụ nổi một hiệp, nếu không có Đại Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân thì e là đã bị Nhị Thế đập chết tươi rồi!" "Nói đến chuyện này là ta hết buồn ngủ ngay!" Đàm Lực lập tức ôm lấy một tiên tử, hào hứng sán lại gần: "Ta nghe nói tên Phương Trường này có món Đại Tiên Thiên Chí Bảo là Huyết Ma Châu bất tử bất diệt, kết quả bị 'ông bô' chém đứt gốc rễ tận ba lần!" Nói xong... vẻ hưng phấn trên mặt Đàm Lực không thể che giấu, như thể đang vui mừng cho lần đứt đoạn của chính mình vậy. "Tội nghiệp Phương Trường thật!" Mộc Tú không nhịn được cảm khái: "Đã vực dậy được rồi, cớ sao vẫn không buông bỏ được quá khứ chứ?!" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư ôm hai nàng tiên tử quyến rũ, tay xoay chuỗi tiên châu cỡ lớn: "Đoản đao chém qua bông hồng đỏ, liếm cẩu luôn luôn phải lệ rơi, hắn không chịu nhìn thế giới bằng con mắt khác, ngươi việc gì phải đứng đây đồng cảm với hắn chứ!?" "Đại sư!!" Hai nàng tiên tử mặt đỏ bừng thẹn thùng, mặc cho Tam Lộng đại sư xoay chuỗi tiên châu. "Có lý!" Nhậm Hoàn lập tức hiểu ra, ôm thêm một nàng tiên tử nữa. "Ta không phải đồng cảm với hắn, ta chỉ tò mò thôi!" Mộc Tú cũng bắt chước, đưa tay ôm thêm một nàng tiên tử, mở miệng hỏi: "Tại sao tra nam toàn gặp được gái tốt, còn tra nữ thì lúc nào cũng vớ được trai ngoan thế nhỉ!?" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư tiếp tục xoay tiên châu: "Bởi vì kẻ lăng nhăng không bao giờ tìm kẻ lăng nhăng cả!" "Có lý!" Đàm Lực lập tức buông nàng tiên tử trong lòng ra, đứng dậy chuẩn bị về nhà tìm vợ hiền. "Haizz, hết cứu nổi!" Tần Hoài Hà Tam Hại đầy mặt khinh bỉ, tiễn mắt Đàm Lực rời khỏi chốn yên hoa.

Từ khi Đàm Lực và Tô Phỉ thành đôi, tối nào trước giờ Tuất hắn cũng phải có mặt ở nhà, chẳng dám ở ngoài qua đêm một mình.

Cảnh tượng thay đổi —— Phương Trường đúng như lời Tam Lộng đại sư nói, đang quỳ rạp dưới đất khóc lóc thảm thiết.

Rõ ràng mình đã rất nỗ lực tu luyện rồi, nhưng tại sao vẫn không phải là đối thủ của Tần Phong chứ!?

Chương 1771

Chẳng lẽ kiếp này hắn định sẵn là có duyên không phận với Nam Phong công chúa sao!? "Tiểu sư đệ, ngươi phấn chấn lên chút đi!" Trình Vận thấy tình hình Phương Trường không ổn, vội vàng khuyên nhủ: "Tuy rằng lần này chúng ta thất bại, nhưng cũng đã dò xét được thực lực của Tần Phong, lần sau nhất định có thể giúp ngươi cứu xuất tâm ái chi nhân." "Nam Phong..." Phương Trường không còn kìm nén được nữa, hốc mắt đẫm lệ.

Đặc biệt là khi nghĩ đến Nam Phong công chúa rơi vào tay Tần tặc trăm năm, chuyện nên làm, chuyện không nên làm đều đã làm cả rồi, trong lòng hắn trào dâng một nỗi bi phẫn không lời nào diễn tả được, như thể bị vạn thanh đao sắc bén không nương tình mà cắt xé, đau thấu tâm can. "Tiểu sư đệ, sao ngươi lại khóc rồi?!" Ngọc Lộ vội tiến lên an ủi: "Ngươi vừa rồi cũng nghe Tần Hạo kia nói rồi, người ta Nam Phong công chúa vốn chẳng yêu gì ngươi, hơn nữa nàng ta ở bên Tần Phong cả trăm năm rồi, nói không chừng con bồng con bế luôn rồi, ngươi việc gì phải treo cổ trên một cái cây như thế chứ?!" "Ta không tin!!" Phương Trường lập tức mất đi lý trí, đỏ mắt gầm thét với Ngọc Lộ. "Có ai lại an ủi người khác như ngươi không?!" Trình Vận lập tức trừng mắt nhìn Ngọc Lộ một cái, sau đó đích thân an ủi: "Lần này chúng ta sở dĩ thất bại không phải do năng lực ba người chúng ta không đủ, mà là do Tần Phong và đệ đệ hắn quá vô sỉ, đã đánh gãy khế cơ đột phá Tiên Quân của ngươi." "Ta an ủi sai sao?!" Ngọc Lộ có chút bất mãn lẩm bẩm, cảm thấy Phương Trường không nhìn rõ hiện thực.

Từ việc hắn tu luyện ở Ẩn Môn trăm năm mà chiến đấu lực không vượt qua được Tần Phong, ngược lại khoảng cách ngày càng xa là có thể thấy, hắn và Tần Phong hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, cho nên lựa chọn tốt nhất nên là tránh xa Tần Phong, chứ không phải cứ đâm đầu vào tìm ngược. "Tần tặc, gian tặc, ác tặc, nghịch tặc!!" Phương Trường như thể Mã Siêu nhập thể, mục tí dục liệt gào lên: "Phương Trường ta và ngươi thề không đội trời chung!!" "Thề không đội trời chung?!" Ngọc Lộ thở dài bất lực, phát hiện Phương Trường đã hoàn toàn tẩu hỏa nhập ma rồi.

Vì một người nữ nhân không yêu mình, không chỉ khiến bản thân trở nên người không ra người, quỷ không ra quỷ, mà còn muốn đánh đổi cả nửa đời sau, thật sự chẳng biết nói hắn thế nào cho phải.

Ngay sau đó nàng theo bản năng vươn tay ra, vỗ một phát lên mông Phương Trường. "Hả?!" Thân thể Phương Trường run lên bần bật, nỗi bi thương bị ép đánh gãy.

Nhưng ngay khi ba người nhìn nhau cảm thấy không khí có gì đó sai sai, một đạo giọng nói già nua đã phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng: "Nếu là để đối phó Tần Phong, có lẽ ta có thể giúp các ngươi!" "Ai đó?!" Ba người lập tức cảnh giác, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một lão giả lưng còng, tóc trắng xóa, trên trán có vết sẹo, chống gậy, run rẩy tiến về phía họ, tưởng như gió thổi mạnh một chút là sẽ bay mất. "Tại hạ Dịch Thiên Cơ!" Lão giả nỗ lực muốn ưỡn thẳng lưng, nhưng cố gắng nửa ngày vẫn không thành công. "Ngươi là Dịch Thiên Cơ?!" Trình Vận lập tức trợn tròn mắt kinh hô: "Truyền văn chẳng phải ngươi là Tiên Quân cảnh tu vi sao?

Hơn nữa chưa tới nghìn tuổi đã đột phá Tiên Quân, sao lại già thành ra nông nỗi này?!" "Hazzz, nói ra thì dài lắm!" Dịch Thiên Cơ thần tình bi lương, thở dài một tiếng.

Từ khi bị Tần Phong gài bẫy trăm năm trước, để lẩn tránh sự truy sát, lão đã liều mạng đốt cháy tuổi thọ để diễn toán, tuy cuối cùng chạy thoát về Đông Vực, nhưng Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung vẫn không từ bỏ truy sát lão.

Khiến lão chỉ trong trăm năm ngắn ngủi đã già nua đến mức này. "Vậy thì nói ngắn gọn thôi!" Ngọc Lộ đầy hứng thú đánh giá Dịch Thiên Cơ, cảm giác bên trong tuyệt đối có drama lớn để hóng. "Chuyện cũ không muốn nhắc lại, bỏ đi!" Dịch Thiên Cơ không muốn bị người ta soi mói, lảng sang chuyện khác: "Ta đã tìm kiếm Ẩn Môn các ngươi suốt trăm năm rồi, chỉ cần các ngươi đồng ý cho ta gia nhập Ẩn Môn, vậy ta sẽ giúp các ngươi đối phó Tần Phong, thế nào?!" "Gia nhập Ẩn Môn?!" Ngọc Lộ sững sờ, quay đầu nhìn Trình Vận. "Ngươi quên rồi sao?!" Trình Vận không đồng ý ngay, ánh mắt sắc lẹm: "Năm đó Thiên Cơ Các bị diệt có quan hệ trực tiếp với ngươi, ngươi lấy gì mà nghĩ Ẩn Môn chúng ta sẽ thu nhận loại người như ngươi?!" "Bởi vì ta có thể giúp các ngươi đối phó Tần Phong!" Dịch Thiên Cơ đón lấy ánh mắt Trình Vận, không chút lùi bước: "Ta đã giao thủ với Tần Phong mấy lần rồi, tuy lần nào cũng chịu thiệt dưới tay hắn, nhưng lần nào ta cũng có thể vẹn toàn rút lui, có thể nói ta hiểu rõ Tần Phong hơn bất cứ ai trong số các ngươi." "Đây chính là át chủ bài của ngươi sao?!" Trình Vận không nhịn được cười nhạo: "Ngươi e là còn chưa hiểu Ẩn Môn chúng ta đại diện cho cái gì, đừng nói một mình Tần Phong, dù có là mười cái Tần Phong thì Ẩn Môn cũng chẳng để vào mắt, tự nhiên cũng chẳng cần tìm đồng minh nào cả." "Thế sao?!" Ánh mắt Dịch Thiên Cơ như nhìn thấu tất cả: "Thực ra ta đã sớm tính ra các ngươi sẽ đến Tiêu gia, cho nên đã sớm chờ ở gần đó, mà từ trận đại chiến của các ngươi với Tần Phong không khó để nhận ra, các ngươi căn bản không phải đối thủ của hắn." "Nói bậy!!" Sắc mặt Trình Vận lập tức trầm xuống: "Chúng ta chỉ là không hiểu rõ năng lực của Tần Phong, cho nên mới chịu thiệt thòi lớn, lần sau gặp mặt định sẽ khiến hắn tan xương nát thịt." "Hắc hắc!!" Dịch Thiên Cơ cười nói: "Lần này các ngươi đúng là có thể nói là không hiểu rõ Tần

Phong, nhưng mà làm sao các ngươi biết được lần sau gặp lại sẽ hiểu rõ hắn?!" "Ngươi có ý gì?!" Ngọc Lộ chau mày, cảm giác đối phương lời có ẩn ý. "Cái này ngươi nên hỏi tiểu sư đệ của ngươi!" Dịch Thiên Cơ nhìn về phía Phương Trường, mở miệng nói: "Hắn và Tần Phong đều đến từ Hoang Cổ, hơn nữa giao thủ nhiều lần, chắc hẳn biết Tần Phong làm việc cực kỳ cẩn thận, luôn luôn chừa lại một chiêu." "Ý của ngươi là, Tần Phong hôm nay chưa dùng toàn lực?!" Trình Vận lập tức trợn tròn mắt, quay đầu nhìn Phương Trường để chứng thực. "Đúng vậy!" Phương Trường không cam lòng nắm chặt nắm đấm, mặt đầy khuất nhục gật đầu: "Tần Phong kẻ này làm việc cực kỳ cẩn thận, mỗi khi ngươi tưởng rằng có thể chiến thắng hắn, hắn luôn có thể cho ngươi một đòn phủ đầu, dù ngươi có đem át chủ bài lớn nhất ra, hắn cũng có thể nhẹ nhàng hóa giải, hôm nay Tần Phong dám đánh ra những quân bài đó, chứng tỏ trong tay hắn còn có bài tốt hơn." "Sao có thể chứ?!" Trình Vận lập tức kinh hô lên, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Tiên Quân trung giai của nhà người ta vượt cấp khiêu chiến Tiên Vương đều phải dùng đến sức bú sữa mẹ, vậy mà đến chỗ Tần Phong, vượt cấp khiêu chiến Tiên Vương không những không dùng toàn lực, mà còn giấu bài chưa dùng.

Mẹ kiếp!!

Rốt cuộc là Tần Phong đến từ Ẩn Môn, hay là mình đến từ Ẩn Môn đây?! "Thật đáng sợ!" Trong mắt Ngọc Lộ đầy vẻ kinh hoàng, bắt đầu có bóng ma tâm lý với Tần Phong.

Trước đây khi nàng làm thiên tài, nàng vốn không hiểu cảm giác của đám tán tu nhìn nàng, bây giờ bị Tần Phong hành cho hai lần, nàng rốt cuộc đã hiểu đám "ngưu mã" nhìn thiên tài bằng ánh mắt gì rồi. "Thế nào?

Cần giúp đỡ không?!" Ánh mắt Dịch Thiên Cơ đầy trí tuệ: "Lần này ta ẩn nhẫn trăm năm, chỉ làm hai việc, một là tìm kiếm Ẩn Môn các ngươi, hai là nghiên cứu con người Tần Phong này..." "Cái này..." Trình Vận và Ngọc Lộ nhìn nhau, trong lòng thực sự có chút dao động.

Nhưng nghĩ đến yêu cầu Dịch Thiên Cơ đưa ra, họ cảm thấy đau đầu, Ẩn Môn không phải nơi muốn vào là vào được, huống hồ hai người họ cũng không quyết định được. "Được!!" Phương Trường hiện tại chẳng quan tâm những thứ đó, đỏ mắt đáp ứng: "Chỉ cần ngươi có thể giúp ta đối phó Tần Phong, ta sẽ đưa ngươi về Ẩn Môn, làm người tiến cử cho ngươi!" "Tiểu sư đệ!!" Trình Vận và Ngọc Lộ đại kinh, vội vàng ngăn cản. "Thật chứ?!" Trong lòng Dịch Thiên Cơ đại hỉ, thần tình kích động hẳn lên.

Trước đây lão cũng không chắc chắn về Ẩn Môn, không biết lựa chọn của mình đúng hay sai, nhưng sau khi xem trận chiến của nhóm Trình Vận, lão phát hiện sự chờ đợi trăm năm của mình tuyệt đối xứng đáng.

Tuy vừa rồi nhóm Trình Vận, Ngọc Lộ bại dưới tay Tần Phong, nhưng mỗi người một món Đại Tiên Thiên Chí Bảo, một cái Đại Đạo Chi Ấn, trang bị kiểu này có thể thấy nội hàm của Ẩn Môn mạnh đến mức nào.

Biết đâu lão còn có thể khôi phục tuổi thọ, cũng như Thiên Nhãn bị Tần Phong cướp mất. "Thật!" Phương Trường thấy Trình Vận còn muốn nói gì đó, lập tức mắt lộ hung quang: "Đại sư huynh, đệ biết huynh tốt với đệ, nhưng Tần Phong không chết, tâm đệ khó yên, dù phải trả giá bằng mạng sống, đệ cũng không tiếc." "Ngươi...

Hazzz!!" Trình Vận nghẹn lời hồi lâu, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài bất lực.

Tuy biết hành vi của Phương Trường hiện tại rất điên cuồng, nhưng hắn cũng biết Tần Phong chính là tâm ma của Phương Trường, chỉ cần Tần Phong một ngày chưa chết, Phương Trường sẽ không bao giờ buông bỏ được. "Hy vọng ngươi không làm ta thất vọng!" Phương Trường nhìn Dịch Thiên Cơ, ánh mắt hung ác: "Nếu ngươi không thể cung cấp sự giúp đỡ cho ta, ta sẽ đem ngươi đi nuôi Huyết Ma Châu của ta." "Yên tâm!" Dịch Thiên Cơ đầy tự tin nói: "Ta ẩn nhẫn trăm năm, không dám nói biết trăm phần trăm bí mật của Tần Phong, nhưng cũng phát hiện ra không ít, đủ để lật đổ nền móng trăm năm mà Tần Phong gây dựng ở Tiên giới." "Ồ?

Bí mật của Tần Phong?!" Phương Trường lập tức lên tinh thần, vội vàng truy vấn: "Mau nói cho ta nghe, ngươi phát hiện ra bí mật gì của Tần Phong?!" "Đúng vậy!" Dịch Thiên Cơ không hề giấu giếm, sảng khoái trả lời: "Từ sau khi chịu thiệt dưới tay Tần Phong trăm năm trước, ta vẫn luôn nghiên cứu hắn, thiên phú của hắn không cần bàn cãi, đơn giản là mạnh đến mức vô lý, gọi hắn là đệ nhất nhân từ khi khai thiên lập địa đến nay cũng không quá..." "Ừm!" Ngọc Lộ gật đầu lia lịa tán đồng, ra vẻ mình đã thân chinh trải nghiệm.

Trước đây nàng không hiểu vì sao sư tôn nói Tần Phong là biến số, còn phái nàng và đại sư huynh cùng tới, sau khi tự mình cảm nhận mới thấy cái biến số Tần Phong này thực sự quá biến thái, nếu không kìm hãm tất sẽ đảo lộn chư thiên vạn giới. "Tần Phong thật sự mạnh như vậy sao?!" Phương Trường không cam tâm nắm chặt tay, trong lòng dâng lên một nỗi bất lực.

Tuy trong lòng đã sớm có đáp án nhưng hắn vẫn luôn không muốn thừa nhận, không phải hắn muốn chứng minh bản thân, mà là một khi thừa nhận mình không bằng Tần Phong, hắn sẽ không bao giờ cứu được Nam Phong công chúa nữa. "Đúng vậy!" Dịch Thiên Cơ khẳng định, rồi chuyển giọng: "Tuy nhiên cái thực sự đáng sợ của hắn hiện tại không phải thiên phú, vì hắn vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn, nghĩa là chúng ta vẫn còn cơ hội, mà điểm thực sự đáng sợ của hắn là mưu kế, một khi để hắn thành công, chúng ta sẽ không còn cơ hội trở mình nữa!" "Mưu kế?!" Trình Vận đầy dấu hỏi chấm: "Theo ta được biết, Tần Phong trăm năm nay đều không rời khỏi Tiên Minh, hắn có thể mưu tính được gì chứ?!" "Thiên hạ!" Phương Trường đột nhiên nghiêm túc nói: "Tần Phong kẻ này không chỉ vô cùng cẩn thận, mà còn cực kỳ có dã tâm, lại càng vô cùng tự luyến, cho nên hắn sẽ biến tất cả những gì mình nhìn thấy thành của mình, khiến thế gian vì hắn mà hoan hô, vì hắn mà thét chói tai, vì hắn mà phát cuồng...

Hắn không chỉ muốn chiếm đoạt những nữ nhân đẹp nhất thiên hạ, mà còn muốn vơ vét tất cả tài phú thiên hạ, càng muốn có được tất cả quyền lực chí cao vô thượng!" "Chí hướng vĩ đại thật!!" Ngọc Lộ nghe mà tim đập loạn xạ, phát hiện đàn ông có dã tâm là soái nhất. "Phải ngăn chặn hắn!" Khác với phụ nữ bẩm sinh thích đàn ông mạnh mẽ, đàn ông ghét nhất là kẻ mạnh hơn mình xuất hiện. "Không sai, Tần Phong chính là loại người như vậy!" Dịch Thiên Cơ lập tức nhìn Phương Trường bằng ánh mắt đồng bệnh tương liên.

Tuy lão không biết giữa Phương Trường và Tần Phong có ân oán gì, nhưng lão biết hai bên tuyệt đối có mối thâm thù huyết hải, nếu không hắn không thể nói ra tính cách Tần Phong chi tiết như vậy. "Được rồi, nói về phát hiện của ngươi đi!" Phương Trường hít sâu vài hơi, bình ổn lại ma khí đang cuồn cuộn.

Chương 1772

"Vâng!" Dịch Thiên Cơ tiếp tục: "Tuy trăm năm qua Tần Phong không rời Tiên Minh, nhưng trăm năm trước ta tình cờ phát hiện bên cạnh hắn có một đội ngũ, hơn nữa cực kỳ chuyên nghiệp, nên ta đã tốn trăm năm để điều tra, diễn toán, cuối cùng phát hiện ra Bạch Nhật bên cạnh Long Ngạo Thiên, và Đông Phương cô nương bên cạnh Lăng Tiêu Tiên Đế đều đến từ đội ngũ chuyên nghiệp này." "Đông Phương?

Bạch Nhật?!" Thân thể Phương Trường không kìm được mà run rẩy, ký ức phủ bụi ùa về như nước lũ. "Ta tưởng chuyện gì to tát!" Trình Vận đầy vẻ thất vọng: "Chẳng qua là Tần Phong cài cắm gián điệp bên cạnh Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế, ngươi có đi tố giác thì cũng chỉ làm Tần Phong tổn thất hai quân cờ ngầm, căn bản chẳng giúp ích gì cho chúng ta." "Ngươi quá coi thường đội ngũ chuyên nghiệp này rồi, họ không phải gián điệp thông thường đâu!" Dịch Thiên Cơ vẫn tự tin, không hoảng không loạn nói: "Biến hóa của Tiên giới trong trăm năm qua các ngươi đều thấy rồi chứ, theo điều tra của ta, những biến hóa đó ban đầu là do Phượng Nghi Lệnh bên cạnh Lăng Tiêu Tiên Đế, tức là Đông Phương tiểu thư kia đề xuất, sau đó được Bạch Nhật báo cho Long Ngạo Thiên, từ đó mới có Thiên Giới Động Phủ hiện tại." "Những thứ đó đều do gián điệp của Tần Phong đề xuất sao?!" Ngọc Lộ và Trình Vận trợn mắt nhìn nhau, đầu đầy dấu chấm hỏi.

Đây CMN là gián điệp à?!

Nhà ai có gián điệp không lo phá hoại, lại chạy sang giúp đối thủ kiếm bộn tiền vậy chứ?!

Không chỉ giúp Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện hồi sinh, còn giúp tài sản của họ tăng lên không biết bao nhiêu lần, đơn giản là dùng bao tải mà đựng tiền, hơn nữa còn là loại không thể dừng lại được. "Thiên Giới Động Phủ?!" Phương Trường sững sờ, cảm giác từ này nghe quen quen. "Không sai, chính là Thiên Giới Động Phủ!" Dịch Thiên Cơ nghiêm túc: "Ban đầu ta cũng thấy kỳ quái, không hiểu Tần Phong muốn làm gì, cho đến khi Chiến Thần Điện tung ra Chiến Thần Bảo Sao và Thần Cổ ta mới hiểu, hóa ra hắn muốn vơ vét dân tài thiên hạ." "Vơ vét dân tài thiên hạ?!" Ngọc Lộ và Trình Vận lại nhìn nhau, chưa hiểu lắm vơ vét kiểu gì. "Ta hiểu rồi!" Sắc mặt Phương Trường ngưng trọng: "Tần Phong để mọi người đổi Tiên Tinh lấy bảo sao, sau đó thông qua Thần Cổ để biến hiện và chuyển dịch chúng, coi như để lại cho tán tu một đống giấy lộn, mà cái nồi này sẽ do Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung gánh..." "Không sai!" Dịch Thiên Cơ hơi bất ngờ nhìn Phương Trường, không ngờ hắn lại nhìn ra được ngay. "Đệch!!" Trình Vận lập tức chửi thề, không ngờ còn có thể chơi như vậy.

Cứ ngỡ mưu tính của Tần Phong chỉ là tranh quyền đoạt lợi thông thường, ai dè mưu kế của người ta là lấy thiên hạ làm bàn cờ, chúng sinh làm quân cờ, một quân hạ xuống cả thiên hạ kinh động. "Lợi hại!!" Ngọc Lộ đứng hình tại chỗ, bị thủ bút lớn của Tần Phong hù dọa.

Ban đầu nàng còn thấy Dịch Thiên Cơ có chút khoa trương, nhưng nghe xong mới hiểu sự việc nghiêm trọng đến mức nào.

Nếu Tần Phong thực sự vơ vét sạch Tiên giới, nghĩa là hắn có quyền thiết lập lại quy tắc, cộng thêm thiên phú xưa nay chưa từng có, coi như trong tay hắn nắm giữ chân lý, có thể khiến tán tu thiên hạ mãi mãi kẹt ở tầng đáy Tiên giới.

Cách duy nhất để tồn tại là trở thành ngưu mã!

Cơ hội trở mình duy nhất là đánh cược vào lương tâm của hắn! "Sao có thể như vậy?!" Phương Trường không rảnh để ý đến mấy người kia, bắt đầu lẩm bẩm tự hỏi.

Là một người xuyên không từ ngôi sao đỏ, vì đã trải qua những chiêu trò này nên hắn nhận ra ngay, nhưng vấn đề là sao Tần Phong lại biết những chiêu này?!

Chẳng lẽ Tần Phong là đồng hương của hắn?!

Vì đã có tiền lệ là môn chủ đời thứ nhất của Ẩn Môn, nên hắn thấy khả năng này rất cao. "Không đúng!" Phương Trường vừa nảy ra ý nghĩ này đã lập tức phủ định.

Vì nếu Tần Phong thực sự là đồng hương, thì hắn phải biết những bài thơ Tần Phong chép ở hạ giới, ngược lại, những bài thơ Tần Phong viết hắn cũng phải nghe qua mới đúng.

Nhưng hắn không những chưa từng nghe qua những bài thơ đó, mà cũng không nghe thấy lời quê hương nào từ miệng Tần Phong. "Chẳng lẽ là trùng hợp?!" Ánh mắt Phương Trường dần trở nên mê mang, không biết chân tướng rốt cuộc là gì. "Tiểu sư đệ, ngươi không sao chứ?!" Trình Vận nhận thấy Phương Trường bất thường, đưa tay quơ quơ trước mắt hắn. "Ta không sao!" Phương Trường lập tức hồi thần: "Chỉ là đang nghĩ làm sao để vạch trần hành vi ác độc của Tần Phong, để tán tu Tiên giới có thể tránh được cái hố lớn này." "Đúng, vạch trần hắn!" Trình Vận giơ cả hai tay ủng hộ: "Ván cờ Tần Phong hạ quả thực đủ lớn, nhưng tương tự phản phệ cũng rất nghiêm trọng, không chỉ đắc tội Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế, mà còn đắc tội toàn bộ tán tu Tiên giới." "Ta cũng nghĩ như vậy!" Ánh mắt Dịch Thiên Cơ hung ác: "Chỉ cần chúng ta vạch trần hành vi của Tần Phong, hắn không chỉ trở thành kẻ thù của toàn dân, mà còn để lại tiếng xấu muôn đời, bị đóng đinh vĩnh viễn trên cột trụ sỉ nhục của lịch sử." "Đúng thế!" Ánh mắt Phương Trường hung tợn, khóe miệng bắt đầu nhếch lên.

Nghĩ đến cái cục mà Tần Phong tốn trăm năm để bày ra bị mình phá hoại, tâm tình hắn cảm thấy một sự sảng khoái chưa từng có. "Hắt xì!!" Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, cứ cảm thấy có điêu dân muốn hại mình.

Nhưng may mà hắn đã sớm hoàn thành bố cục, thâm nhập Hắc Băng Đài vào khắp các ngõ ngách Tiên giới, chỉ cần có chút động tĩnh là có thể nhận được tin tức ngay, bao gồm cả tin tức Dịch Thiên Cơ vừa gặp mặt nhóm Phương Trường. "Cảm giác vẫn chưa đủ an toàn!" Trong lòng Tần Phong vẫn thấy lo lắng, quyết định để Thiên Quân và Vạn Mã lập đội thủy quân (seeding).

Trước đây vì thực lực chưa đủ mạnh nên hắn không dám quá cao điệu ở Tiên giới, nhưng sau trăm năm tu luyện, hắn đã đột phá đến Tiên Quân trung giai, ở Tiên giới cũng coi như có chút năng lực tự bảo vệ.

Cũng đã đến lúc tạo thế cho mình, xây dựng thương hiệu cá nhân và uy tín rồi. "Ca, sao chúng ta không về Tiên Minh?!" Tần Hạo đột nhiên lên tiếng, mặt đầy oán niệm.

Cứ ngỡ sau khi đuổi được nhóm Phương Trường, ca ca sẽ đưa hắn đi trải nghiệm tiểu tiên nữ Tiên giới, xem họ nhảy múa thoát tục thế nào, ai ngờ ca ca không những không có ý định quay về, còn nói muốn ở lại vùng biên khu Đông Vực thêm một thời gian. "Sao lắm lời thế hả?!" Tần Phong mất kiên nhẫn giơ tay: "Tin hay không nếu ngươi còn lảm nhảm câu nữa, ta đánh ngươi ba ngày không xuống được giường?!" "Đệ tin!!" Tần Hạo lập tức sợ hãi rụt cổ, không dám lảm nhảm trước mặt Tần Phong nữa.

Vì phụ mẫu nói đánh hắn thì tối đa chỉ là dọa dẫm, nhưng nếu ca ca nói đánh hắn thì tuyệt đối là đánh thật, mà còn là đánh đến chết đi sống lại. "Nhị công tử!" Tiêu Chỉ Lan giả vờ làm muội muội thanh thuần, thẹn thùng kéo áo Tần Hạo.

Từ khi biết Phương Trường muốn tìm mình báo thù, nàng biết Tiêu gia không thể ở lại được nữa, thế là không cần Tần Phong dùng Tiên Nô Pháp Ấn, nàng đã dày mặt đi theo.

Tuy mỗi ngày đều bưng trà rót nước, giặt đồ gấp chăn hầu hạ ba người, nhưng nàng không thấy tủi thân, ngược lại còn vui vẻ không biết mệt. "Làm gì?!" Tần Hạo nhịn không được nhíu mày, biết thừa cái tính của Tiêu Chỉ Lan.

Tuy trong lòng khao khát đi kỹ viện (bát đại hồ đồng), nhưng đó là để cứu vớt những tâm hồn tan vỡ, còn đối với loại nữ nhân ham chơi bẩm sinh như Tiêu Chỉ Lan, hắn hoàn toàn không có chút hứng thú nào. "Nô, nô gia biết nhảy dao thái dương (twerking)!" Tiêu Chỉ Lan cúi đầu đỏ mặt, giả vờ vô cùng e thẹn.

Ban đầu nàng nhắm vào Tần Phong, thấy dáng người hắn đẹp hơn Tần Hạo, mình nên nỗ lực tranh thủ một phen, nhưng nghĩ lại, ca ca có tiền chưa chắc đã cho mình tiêu, nhưng đệ đệ có sức thì đúng là dùng hết lên người mình.

Thế là nàng chuyển mục tiêu sang Tần Hạo.

Còn về phần Lâm Tam, trong mắt hắn chỉ có kiếm! "Ngươi biết nhảy dao thái dương?!" Tần Hạo lập tức phấn chấn hẳn lên, ánh mắt nhìn về phía những gò đồi tuyết trắng.

Tuy Tiêu Chỉ Lan đúng như cái tên là một "chiếc giày rách", nhưng phải công nhận người ta đúng là có vốn liếng lẳng lơ, chỉ riêng dáng người bốc lửa này thôi cũng đủ để nàng ngạo nghễ quần hùng rồi. "Phải ạ!" Khóe miệng Tiêu Chỉ Lan không kìm được nhếch lên, cảm giác nắm thóp Tần Hạo quá dễ dàng.

Nhưng ngay khi nàng chuẩn bị cảm nhận sức mạnh của đệ đệ, Tần Hạo đột nhiên thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phía điểm phi thăng của Hoang Cổ.

Chương 1773

"Chuyện gì vậy?!" Thần tình Tần Hạo có chút ngơ ngác, có một cảm giác quen thuộc.

Hình ảnh chuyển đổi —— Lâm Hồng Đậu sau khi đúc thành tiên thể đã xuất hiện tại điểm phi thăng Hoang Cổ.

Chỉ là khác với những người Hoang Cổ phi thăng trước đó, vì tên cẩu Đông Khê kia nhận được tin Phương Trường đến báo thù nên đã sớm dẫn thủ hạ đi trốn, tự nhiên cũng chẳng rảnh mà quản điểm phi thăng Hoang Cổ nữa. "Đây là Tiên giới sao?!" Lâm Hồng Đậu nhìn môi trường xa lạ, thần tình lập tức căng thẳng.

Chỉ thấy một luồng tiên khí bàng bạc ập vào mặt, núi non cao vút tráng lệ, trùng điệp nhấp nhô, sương mù như dải lụa mỏng trôi lững lờ giữa sườn núi, tạo thêm cho thiên nhiên vài phần thần bí như cưỡi gió về trời.

Mà ngay gần điểm phi thăng Hoang Cổ, đang có một đôi mắt nhìn chằm chằm nàng, tựa như một con sói đói nhìn thấy con mồi: "Không được, mình phải mau chóng đi tìm Bệ hạ!" Trong lòng Lâm Hồng Đậu cảm thấy vô cùng bất an, luôn thấy có nguy hiểm đang áp sát mình... "Sao thế?!" Ống kính quay lại phía Tần Phong, hắn quay sang nhìn đệ đệ đang ngẩn ngơ. "Không có gì!" Tần Hạo ôm ngực nghi hoặc: "Chỉ là đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút nghẹn lại, hình như có ai đó đang gọi mình." "Có người đang gọi ngươi?!" Tần Phong nhìn theo hướng mắt đệ đệ, đoán chừng tám phần là Lâm Hồng Đậu phi thăng rồi.

Tuy tên cẩu Đông Khê đã dẫn đàn em rời khỏi điểm phi thăng, nhưng hắn đã gửi kịch bản viết sẵn cho Quang Thiên, nghĩa là món nợ này nhất định sẽ tính lên đầu Phó gia và Phó Ngôn Kiệt. "Ca!" Tần Hạo đột nhiên nghiêm túc: "Đệ còn chút việc cần xử lý, huynh có việc gì thì cứ dẫn Lâm Tam đi làm đi..." "Ngươi thì có việc gì được chứ?!" Tần Phong không định để Tần Hạo đi anh hùng cứu mỹ nhân lúc này, lập tức mất kiên nhẫn ngắt lời: "Ngoan ngoãn đi theo ta, đừng có suốt ngày nghĩ chuyện chạy lung tung gây rắc rối!" "Đệ không gây rắc rối..." Tần Hạo lập tức cuống lên, định nói thêm gì đó.

Nhưng bàn tay Tần Phong đã giơ lên, dọa hắn vội vàng ngậm miệng rụt cổ, như thể ký ức khắc sâu vào gen từ nhỏ đã được kích hoạt. "Thỏ chủ ngân ta nói đúng đấy, ngươi chỉ biết gây rắc rối thôi!" Tiểu Bạch lập tức nhảy nhót phấn khích, liên tục xúi giục Tần Phong mau đánh đi. "Con thỏ này!!" Tần Hạo tức đến nghiến răng, thật muốn cho Tiểu Bạch một chùy. "Tần huynh!" Lâm Tam nhìn Tiêu Chỉ Lan một cái, vội mở lời: "Tần Hạo hiện giờ đã thành gia lập nghiệp, có con cái rồi, lại còn là Đại Tần thế hệ Nhân Hoàng thứ hai, huynh ở ngoài dù sao cũng phải giữ thể diện cho hắn, không thể cứ như trước đây nói đánh là đánh được." "Đúng thế, đúng thế!" Tần Hạo ủy khuất gật đầu lia lịa, tỏ ý mình không còn là trẻ con nữa.

Nhưng vừa chạm phải ánh mắt nghiêm nghị của Tần Phong, hắn lập tức rụt cổ không dám ho he gì nữa. "Đinh đoong, chúc mừng ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo bị bóng ma tâm lý từ nhỏ, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Thành gia rồi thì ta vẫn là ca ca nó!" Tần Phong nể mặt Lâm Tam mà hạ tay xuống: "Quyền huynh thế phụ, phụ ái như phiến (cha yêu thì tát), giờ phụ thân không có đây, ta có quyền quản nó, vả lại Tiên giới nguy hiểm như vậy, nó mà xảy ra chuyện gì, ta biết ăn nói thế nào với phụ mẫu và lão tổ?!" "Đệ có thể tự bảo vệ mình!" Tần Hạo như thiếu niên thời kỳ nổi loạn, lập tức hét lớn với Tần Phong.

Hiện tại hắn không chỉ đột phá Tiên Quân sơ giai, còn lĩnh ngộ được sức mạnh của sáu trăm Long Tượng, lại có Long Quân Bất Diệt Khải, Tiên Thiên Nhất Khí Y, Kim Long Chùy - ba món bảo vật hộ thân do chính ca ca tặng, đủ để hắn tung hoành Tiên giới rồi.

Nói đoạn... hắn còn mang bảo bối ra khoe để chứng minh mình rất mạnh.

Chỉ thấy uy áp Tiên Quân của Tần Hạo nháy mắt bùng phát, sau lưng là hư ảnh sáu trăm Long Tượng, trên người mặc Long Quân Bất Diệt Khải vàng kim lấp lánh, bên trong còn có Tiên Thiên Nhất Khí Y cuồn cuộn tiên thiên chi khí, trên tay là cây Kim Long Chùy siêu to khổng lồ. "Hắn thực sự mới phi thăng sao?!" Tiêu Chỉ Lan nhìn mà đầy vẻ hâm mộ, cũng muốn có một ca ca như Tần Phong.

Vì những cường giả đỉnh phong Tiên Đế cảnh có trang bị này hay không nàng không biết, chứ hạng Tiên Vương cảnh xưng bá một phương như nàng chắc chắn là không có rồi. "Đây là việc riêng của gia đình Tần huynh!" Lâm Tam thấy trang bị của Tần Hạo, lẳng lặng lùi lại hai bước. "Xem ngươi kìa, giỏi lắm cơ!" Tần Phong thấy Lâm Tam lùi lại, tiếp tục mắng mỏ: "Trận chiến với Ẩn Môn vừa rồi quên rồi sao?

Người ta không chỉ có Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn có Đại Đạo Chi Ấn, ngươi ngoài đống đồng nát sắt vụn này ra thì còn cái gì nữa?!" "Thỏ chủ ngân ta nói đúng đấy!" Tiểu Bạch lập tức vểnh mũi lên trời: "Ngươi ngoài đống đồng nát sắt vụn này ra thì trên người còn cái gì nữa?!" Nói đoạn...

Tiểu Bạch cũng mang bảo bối của mình ra khoe để chứng minh đồ trong tay Tần Hạo toàn là đồng nát.

Chỉ thấy nó cưỡi Tử Kim Hồ Lô, trên đầu đội Phiên Thiên Ấn, tay trái ôm Phương Bảo Kiếm, tay phải cầm Quạt Ba Tiêu, sau lưng đeo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trên người bay lơ lửng Vô Thượng Thiên Thư, ba quyển thẻ tre thánh nhân hộ quanh thân, ngang lưng thắt Khốn Tiên Thừng, một đầu buộc Gạch Đạo Đức, một đầu buộc Cái Chuông Nhỏ của Tần gia. "Đậu xanh rau má!!" Tiêu Chỉ Lan lập tức chửi thề một tiếng, cảm thấy đôi mắt đào hoa của mình sắp bị lóa mù rồi.

Cứ ngỡ trang bị của Tần Hạo đã đủ xịn, không ngờ trang bị của Tiểu Bạch còn hung mãnh hơn, không chỉ có hai cái Đại Đạo Manh Nha, thần vật như Vô Thượng Thiên Thư, mà còn có ba món Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cùng nhiều món Tiểu Tiên Thiên Chí Bảo hậu thiên luyện chế. "Cái chuông đó..." Tần Hạo không hứng thú với trang bị của Tiểu Bạch, ánh mắt rơi vào Cái Chuông Nhỏ của Tần gia.

Nhớ lúc lão tổ tông Tần gia phi thăng, hắn vốn có cơ hội nhận được cái chuông này, nhưng lại bị con thỏ không biết xấu hổ này nẫng tay trên giữa đường.

Cứ ngỡ đó chỉ là một lần tình cờ trong đời, nhưng khi gặp lại vẫn thấy rung động, nảy sinh ý muốn lao lên chiếm làm của riêng. "Nhìn cái gì mà nhìn, đây là của thỏ ta!" Tiểu Bạch như phòng trộm, vội vàng thu bảo bối lại. "Nó gọi cái đống đó là đồng nát sắt vụn sao?!" Lâm Tam nhìn cây Vô Trần Kiếm của mình, trong lòng có cảm giác muốn đi quét rác ngay lập tức. "Đinh đoong, chúc mừng linh sủng của ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo sụp đổ phòng ngự, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Lâm Tam lại ra rìa rồi?!" Tần Phong trong lòng sướng râm ran, tiến lên chân thành nói: "Nhị đệ, Tiên giới không tốt đẹp như ngươi tưởng tượng đâu, cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh ca ca là an toàn nhất." "Đệ không cần an toàn!" Tần Hạo đầy vẻ sốt ruột: "Đệ cần ra ngoài rèn luyện bản thân, tìm kiếm Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn thuộc về chính mình!" "Hắn không có Đại Đạo Chi Ấn sao?!" Tiêu Chỉ Lan lập tức phấn chấn, thấy tâm trạng tốt lên hẳn. "Ngươi nói thế là ý gì?

Cảm giác như ta đang hại ngươi không bằng!" Tần Phong nghiêm mặt mắng: "Ngươi có biết ca ca đã tốn bao nhiêu tâm tư cho ngươi không?

Không chỉ từ trăm năm trước đã bắt đầu luyện chế Đế binh và tiên giáp phòng ngự cho ngươi, mà còn lật tung các cổ tịch lịch sử Tiên giới, thành công tìm ra tung tích của Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn, giờ đang định dẫn Lâm huynh đi tìm cái đạo ấn đó cho ngươi, vậy mà ngươi ở đây nói ca ca hại ngươi, ngươi có biết ca ca đau lòng thế nào không?!" Nói xong...

Tần Phong nhập vai diễn xuất, bộ dạng đau lòng khôn xiết. "Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn!" Trái tim vừa phấn chấn của Tiêu Chỉ Lan lại xì hơi, nhận ra cả đám vẫn chỉ có mình nàng là không có gì. "Thật là không nên chút nào!" Lâm Tam thấy Tần Phong chịu ủy khuất, lập tức đứng về cùng một chiến tuyến. "Đệ..." Tần Hạo lập tức nghẹn lời, có cảm giác mình thật đáng chết. "Phỉ!" Tiểu Bạch không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để đả kích Tần Hạo, lập tức khinh bỉ nhổ một bãi: "Ngươi đúng là đồ ăn cháo đá bát, uổng công thỏ chủ ngân ta đối xử tốt với ngươi như vậy, thỏ ta mà là ngươi thì đã đâm đầu vào miếng đậu phụ mà chết cho xong!" Nói xong... nó còn đẩy cảm xúc lên cao trào, tiến lên ôm chầm lấy Tần Phong đầy xót xa. "Ca, đệ sai rồi!" Tần Hạo cúi đầu đầy xấu hổ, cảm thấy mình thật chẳng ra gì...

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến đối phương nảy sinh tâm lý hổ thẹn muốn chết, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ ngăn cản Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử đi cứu ‘vật từ trên trời rơi xuống’ của chính mình, nhận được 200 vạn điểm phản diện!” “Một phát trúng ba luôn!?” Tần Phong nghe hệ thống thông báo, trong lòng cảm thấy sướng rơn.

Tuy rằng mang theo hai cái ‘máy dò bảo vật’ này bên người có rủi ro nhất định, nhưng đồng dạng cũng có thể trải nghiệm khoái cảm nhân đôi trở lên.

Huống chi hắn đã rút kinh nghiệm từ bài học trăm năm trước, kiên quyết không để bọn họ rời khỏi tầm mắt, không cho họ có cơ hội thông đồng mưu tính với nhau.

“Cái này cũng quá sủng rồi đi!?” Tiêu Chỉ Lan đứng một bên, khỏi phải nói là hâm mộ đến nhường nào.

Chương 1774

Người khác phi thăng lên tiên giới cuối cùng đều là làm phu phen ở quặng mỏ, cho dù vận khí tốt trốn thoát được sự truy bắt thì xác suất lớn cũng sẽ luân lạc thành một trong những ‘ngựa bò’ tán tu của tiên giới.

Kẻ có thể phá vỡ quy tắc này cực kỳ hiếm hoi.

Thế mà Tần Hạo vừa mới phi thăng đến tiên giới, ngay cả quy tắc trò chơi còn chưa hiểu rõ, ca ca ruột đã chuẩn bị sẵn cho hắn thần trang đỉnh cấp nhất, có thể bảo vệ hắn dùng đến tận cảnh giới Tiên Đế.

“Haiz, đừng buồn nữa!” Tần Phong tiến lên xoa đầu Tần Hạo, giả vờ giả vịt thở dài: “Chuyện này ca ca cũng có trách nhiệm, vẫn cứ coi đệ như đứa trẻ, không kịp thời nói thật cho đệ biết.” “Ca!!” Tần Hạo lập tức không nhịn được nữa, hốc mắt đỏ hoe.

Nếu hiện tại ca ca xông lên đánh hắn một trận, trong lòng hắn ngược lại còn thấy dễ chịu một chút, tội lỗi cũng ít đi một chút.

Nhưng ca ca càng nói như vậy, hắn càng cảm thấy mình không phải thứ gì tốt.

Rõ ràng ca ca yêu hắn như thế, vậy mà hắn lại luôn làm ca ca tức giận!

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Lớn chừng này rồi, khóc cái gì!?” Tần Phong hóa thân thành người anh trai ấm áp, đưa tay lau nước mắt cho hắn nói: “Tuy rằng bây giờ đệ không có cách nào rời đi, nhưng nếu đệ thực sự có chuyện gấp cần xử lý, có thể nhờ đệ tử Tần gia ta đi làm.

Đừng quên, Tần gia ta đã kinh doanh ở Đông Vực cả trăm năm, các thế lực lớn nhỏ đều sẽ nể mặt ca ca đệ vài phần.” “Ca!!” Tần Hạo hoàn toàn sụp đổ, nhào vào lòng ca ca mà khóc nức nở.

Trước đây Tần Phong luôn sắp xếp kịch bản cho hắn, khiến hắn tức giận đến mức luôn muốn đoạn tuyệt quan hệ, nhưng hiện tại hắn phát hiện ca ca đều là vì tốt cho mình, cũng khiến hắn cảm nhận được tình yêu thuần túy nhất từ ca ca.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Hai cái luôn?” Tần Phong liếc mắt nhìn Lâm Tam, phát hiện hắn cũng đang đỏ hoe mắt.

“Thật quá cảm động!” Lâm Tam nhìn hai anh em nhà họ Tần, có thể cảm nhận được tình huynh đệ sâu đậm của bọn họ.

“Sao ta cảm thấy mình hơi dư thừa nhỉ!?” Tiêu Chỉ Lan nhìn tới nhìn lui ba người, cảm thấy mình đúng là kỳ đà cản mũi.

Ban đầu còn nghĩ bốn người chung sống tốt đẹp, thực sự không được thì ‘ba người một giường’ cũng được, tệ nhất cũng phải được cảm nhận sự mạnh mẽ của hai đệ đệ, nhưng cuối cùng ba người kia ngay cả một cái nhìn thẳng cũng chẳng thèm bố thí cho nàng.

“Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau đi làm việc!” Tần Phong quay đầu nhìn Tiêu Chỉ Lan, bảo nàng đi giúp nhị đệ xem xét một chút.

Hắn sở dĩ tốn sức cứu Tiêu Chỉ Lan, ngoài việc có thể phá hỏng chuyện tốt của Phương Trường, còn có thể khiến nàng nợ bọn họ một nhân tình.

Như vậy đợi khi nàng đi Tiên Minh chỉ chứng hung thủ, chỉ cần hóa trang thê thảm một chút, không chỉ tăng thêm sức thuyết phục, mà còn khiến nhị đệ không bắt bẻ được gì, mọi chuyện đều có thể quy kết thành hành vi báo ân của Tiêu Chỉ Lan.

“Ờ!!” Tiêu Chỉ Lan ngoan ngoãn như một đứa trẻ, không hề mở miệng cự tuyệt Tần Phong.

Tuy rằng Tần Phong không hạ Tiên Nô Pháp Ấn lên người nàng, nhưng nàng cũng chẳng có ý định rời đi.

Không chỉ vì nàng đang bị Phương Trường truy sát, mà còn vì cái đùi của Tần Phong thực sự quá lớn.

Chỉ cần ôm chặt lấy cái đùi này, đừng nói sau này đi ngang ở Đông Vực, qua vài năm nữa cả Tiên giới nàng cũng có thể đi ngang.

Huống chi ‘gần quan được ban lộc’, nàng không tin bọn hắn có thể nhịn mãi được, chỉ cần mình ở bên cạnh bọn hắn, sớm muộn gì cũng có thể viết tên bọn hắn vào ‘sách sưu tập’ của mình.

Ầm ầm!!

Trên bầu trời, phong vân đột biến.

Bầu trời vốn đang trong xanh bỗng nhiên bị mây đen cuồn cuộn bao phủ, những đạo lôi đình như móng gà lan tỏa, còn có một luồng sức mạnh huyền bí đang dao động giữa đất trời.

“Chuyện gì xảy ra thế!?” Tần Hạo và những người khác kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy một vùng hải thị thận lâu khổng lồ xuất hiện trên không trung, đầu tiên là một luồng sáng rực rỡ cực hạn phóng lên trời, như lợi kiếm đâm xuyên thương khung, kèm theo tiên vận lượn lờ, thụy thái thiên điều.

Tiếp theo là một tòa cung điện vô cùng hùng vĩ từ trong hư không chậm rãi hiện ra, bên trên điêu khắc những tiên văn tinh mỹ, những đường vân ẩn hiện ánh sáng lưu động, như đang kể về huy hoàng thuở xưa.

Mái vòm cung điện còn lấp lánh ngũ thải hà quang, mỗi một đạo đều chứa đựng sức mạnh vô tận.

Linh cầm dị thú xung quanh cảm nhận được khí tức cường đại này, liên tục phát ra tiếng kêu thấp rồi triều bái về hướng cung điện.

“Di tích Luân Hồi Tiên Vương xuất thế rồi!” Tần Phong nhìn cung điện, cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Nó y hệt tòa di tích Tiên Vương mà hắn đã thấy khi dùng Thiên Cơ Tạp để tra xét cơ duyên của Phương Trường.

Hơn nữa lần này di tích Tiên Vương không giống với di tích của Phá Quân Tiên Vương trước đó.

Di tích Phá Quân Tiên Vương là do hắn cưỡng ép mở ra nên không kinh động quá nhiều người, nhưng lần này di tích Tiên Vương là chủ động hiện thế tìm người hữu duyên, rất nhiều người đều có thể nhìn thấy hải thị thận lâu trên bầu trời.

“Di tích Luân Hồi Tiên Vương!?” Tần Hạo rùng mình, vội vàng truy vấn: “Ca, huynh nói Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn, chẳng lẽ chính là ở trong tòa di tích này sao!?” “Đúng vậy!” Tần Phong gật đầu đáp: “Chủ nhân của di tích này là Luân Hồi Tiên Vương, nghe nói người này sinh ra trong một thời đại không có Tiên Đế, nhờ vào Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn mà quét ngang Tiên giới không đối thủ, cuối cùng vì đột phá cảnh giới Tiên Đế thất bại mà vẫn lạc.

Tuy nhiên trước khi vẫn lạc, ông ta đã đem toàn bộ bảo vật và truyền thừa tích góp cả đời mình lưu đày vào không gian thứ nguyên.” “Bảo vật tích góp cả đời!!” Tiểu Bạch lập tức vểnh tai lên như cột ăng-ten.

“Vậy còn chờ gì nữa?

Mau đi thôi!” Tần Hạo biết động tĩnh lớn như thế tuyệt đối sẽ thu hút rất nhiều tu sĩ tranh đoạt, lập tức sốt sắng kéo Tần Phong đi về phía di tích.

“Đừng vội!” Tần Phong mở miệng trấn an: “Di tích này là Luân Hồi Tiên Vương xây dựng để tìm truyền nhân, đương nhiên là càng nhiều người đi càng tốt.

Những gì đệ thấy bây giờ chỉ là ‘đoạn phim quảng cáo’ thôi, di tích vẫn chưa thực sự mở ra.” “Chưa mở cũng phải đi chứ!” Tần Hạo sốt ruột: “Động tĩnh lớn thế này, nếu không mau đi chiếm chỗ, đợi di tích mở ra chẳng phải sẽ chậm chân hơn người khác sao!?” “Thực sự không cần vội!” Tần Phong vẫn thản nhiên như không: “Ca ca đệ trong tay có thiên quân vạn mã, có thể bao trọn cả cái di tích này luôn ấy chứ...” “Thiên quân?

Vạn mã!?” Tần Hạo không nhịn được trợn trắng mắt, ý bảo mình cũng có cả triệu đại quân đây này.

“Vẻ mặt đó là sao!?” Tần Phong lập tức không vui, khẳng định mình thực sự có thiên quân vạn mã.

Tuy rằng Trần Trường Phong và những người khác không dụ được Ẩn Môn ra, nhưng sau hơn một trăm năm phát triển và lớn mạnh, quy mô đại quân hiện tại đã đạt tới hàng chục triệu người, trong đó tinh nhuệ từ Kim Tiên trở lên đã đạt tới vài triệu người.

Cộng thêm sự hỗ trợ tài chính dồi dào của hắn, lại có đại thụ Tiên Minh làm chỗ dựa, hắn còn chiêu mộ được các đại đội trưởng Thái Ất Kim Tiên, tiểu đầu lĩnh Tiên Quân, đại thống lĩnh Tiên Vương, có thể nói phối trí không kém gì Thần Sách Quân của Long Ngạo Thiên.

“Đệ đâu có ý gì!” Tần Hạo sợ hãi lập tức giả bộ vô tội, sợ phải trải nghiệm ‘khoái cảm’ bàn tay của người anh như cha.

Nhưng khác với Tần Hạo nghĩ mình cũng có triệu quân, Lâm Tam lại thực sự tin tưởng Tần Phong sở hữu thiên quân vạn mã.

Bởi vì trăm năm trước Tần Phong đã nói muốn dùng đội quân này để dụ Ẩn Môn ra, cho nên trăm năm qua hắn cơ bản đều ở cùng đám người Trần Trường Phong.

Cũng chính vì có sự hiện diện của hắn mới trấn áp được đám đại đội trưởng Thái Ất Kim Tiên, tiểu đầu lĩnh Tiên Quân và đại thống lĩnh Tiên Vương kia, nếu không thì dựa vào tu vi của đám người Trần Trường Phong căn bản không giữ nổi sân khấu.

“Haiz!!” Tần Phong trong lòng bất lực thở dài, phát hiện thằng em ngu ngốc này vẫn là do bị đánh ít quá.

Chương 1775

Nhưng nghĩ đến việc con cái giờ đã lớn, không tiện đánh trước mặt người ngoài, hắn liền phất tay lấy ra Huyền Nữ Chiến Cơ.

Khác với Huyền Nữ Chiến Cơ trong kế hoạch Nam Thiên Môn, chiếc này của hắn đã được nâng cấp lên cấp bậc Thượng phẩm Tiên khí, đồng thời còn thêm vào các loại dược liệu quý hiếm như Hồng Ti Long Mộc, thuộc về cấp bậc Thượng phẩm Tiên khí có linh hồn thiên bẩm.

“Bái kiến chủ nhân!” Tiểu Chu Chu xuất hiện trước mặt Tần Phong, trông không khác gì người thật.

Nhưng nếu cảm ứng kỹ sẽ phát hiện, nàng không có bất kỳ hơi thở sự sống nào, toàn thân toát ra sự lạnh lẽo của kim loại, động tác hành lễ với Tần Phong cũng có chút cứng nhắc, không được mượt mà cho lắm.

“Đi di tích Luân Hồi Tiên Vương!” Tần Phong ra lệnh cho Tiểu Chu Chu.

“Rõ!” Tiểu Chu Chu lập tức nhận lệnh, cơ thể cũng bắt đầu biến hóa.

Chỉ thấy nàng như robot biến hình Transformers, cơ thể nứt ra từng khe hở, sau đó như một quả bóng phình to nhanh chóng, cuối cùng biến thành một chiếc Huyền Nữ Chiến Cơ siêu ngầu.

“Đây là phương tiện đi lại của Tiên giới sao!?” Tần Hạo kinh ngạc đến ngây người nhìn chiếc chiến cơ trước mắt.

Tuy rằng những ngày ở Tiên giới hắn cũng từng thấy những phương tiện như cái hộp sắt, chỉ cần thêm chút năng lượng là có thể chạy khắp nơi, nhưng những hộp sắt đó so với Huyền Nữ Chiến Cơ này thì đúng là ‘tiểu phù thủy gặp đại phù thủy’, căn bản không cùng đẳng cấp.

“Được rồi, đi thôi!” Tần Phong thấy cửa khoang mở ra, dẫn đầu đi vào.

Lúc này Tiểu Chu Chu đã biến thành ‘hạm nương’, hóa thành một đạo hư ảnh đợi Tần Phong ở cửa khoang.

“Còn có thể chơi như thế này sao!?” Tần Hạo nhìn Tiểu Chu Chu đầy hâm mộ, cũng muốn có một hạm nương như vậy.

Khoan đã!!

Trong chuỗi hạt Công Đức Phật Châu mà ca ca luyện chế cho hắn có mười hai tiểu nữ quỷ đáng yêu, nghĩa là nếu sửa đổi một chút, hắn có thể có tới mười hai hạm nương.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ siêu thanh điếc tai vang lên, hư không rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy đuôi Huyền Nữ Chiến Cơ phun ra ngọn lửa xanh, sau đó kéo theo hàng trăm vòng Mach lao vút lên trời, trong cháy mắt đã biến mất trong tầng mây, để lại một vệt đuôi dài dằng dặc.

Trong khi đám người Tần Phong đang tiến về di tích, các thế lực lớn ở Tiên giới cũng thông qua các kênh khác nhau nhận được tin tức.

“Cái gì?

Di tích Luân Hồi Tiên Vương xuất thế rồi!?” “Không sai, di tích xuất hiện rồi, mọi người mau xông lên thôi!” “Nghe nói Luân Hồi Tiên Vương sinh ra vào thời đại không có Tiên Đế, ông ta chính là người mạnh nhất thời đó!?” “Đúng thế, người mạnh nhất Tiên giới lúc bấy giờ, ngươi có thể tưởng tượng ông ta đã tích lũy được khối tài sản khổng lồ thế nào!” “Tài sản gì đó không quan trọng, ta nghe nói Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn đang ở trong tay ông ta.” “Không chỉ vậy, ta còn nghe nói bức Chân Ma Quan Tưởng Đồ xếp thứ ba, và Chân Phật Quan Tưởng Đồ xếp thứ tư cũng ở trong tay ông ta.” “Lại có tận hai bức Quan Tưởng Đồ, phải xông lên thôi!!” “Chứ còn gì nữa, Tiên Minh sở dĩ có thể huy hoàng đến tận bây giờ, bức Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ xếp thứ hai ít nhất cũng chiếm một nửa công lao.” “Đúng vậy, Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ đã nâng đệ tử Tiên Minh lên một tầm cao mới.” “Vậy còn chờ gì nữa, ai muốn khởi nghiệp thì mau xông lên!” “...” Tin tức nhanh chóng lan truyền, vô số người đổ xô về phía di tích Tiên Vương, giống như nghe tin thị trường chứng khoán sắp bùng nổ, một đám người điên cuồng lao vào mua vậy.

“Khởi bẩm Đế quân!” Bạch Nhật đi tới trước mặt Long Ngạo Thiên, vội vàng ôm quyền nói: “Chúng ta vừa nhận được tin tức, di tích Luân Hồi Tiên Vương đã xuất thế, nghe nói bên trong không chỉ có Chân Ma Quan Tưởng Đồ, Chân Phật Quan Tưởng Đồ, mà còn có Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn trong truyền thuyết.” “Luân Hồi Tiên Vương!?” Long Ngạo Thiên nhận được tin, lông mày không nhịn được nhíu lại.

Là cường giả Tiên Đế vạn cổ duy nhất của Tiên giới, hắn đương nhiên không có hứng thú với một Tiên Vương nhỏ bé, nhưng Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn lại khiến hắn vô cùng động tâm.

Chỉ là dạo gần đây không hiểu sao trong lòng hắn luôn có cảm giác bất an, tổng cảm thấy có ‘điêu dân’ muốn mưu hại sau lưng mình.

“Ngạo Thiên, chàng sao thế!?” Tâm Ngữ tiên tử đầy vẻ nghi hoặc.

Lẽ ra Long Ngạo Thiên nghe tin này phải rất vui mừng mới đúng, dù sao đây cũng là đại cơ duyên tự tìm đến cửa, vậy mà biểu hiện của hắn lại vô cùng do dự.

“Không có gì!” Long Ngạo Thiên không giấu giếm, cau mày đáp: “Bản đế gần đây cảm thấy có chút bất an, cứ như sắp bị phá sản tới nơi vậy.” “Trực giác mạnh thế sao!?” Vẻ mặt Bạch Nhật không đổi, nhưng tim lại đập thình thịch.

Hắn sở dĩ báo tin về di tích cho Long Ngạo Thiên hoàn toàn là kịch bản mới mà Tần Đạo sắp xếp, chính là muốn lừa Long Ngạo Thiên rời khỏi Nam Vực để bọn họ có thời gian ‘rút vốn chạy lấy người’.

Dù sao Long Ngạo Thiên ở Nam Vực có quyền uy tuyệt đối và vũ lực uy hiếp tuyệt đối, một khi để hắn phát hiện ra điều gì bất thường, hắn có thể lập tức ra lệnh ngăn chặn.

Cho nên để chắc ăn, Tần Đạo định lừa Long Ngạo Thiên đi trước.

Còn về phía Lăng Tiêu Tiên Đế, đi hay không cũng không quan trọng.

Bởi vì Vu Lan sau trăm năm bế quan, tu vi đã khôi phục tới cấp bậc cự đầu Tiên Vương, giờ chỉ còn thiếu một bước là có thể khôi phục lại cảnh giới Tiên Đế năm xưa, hoàn toàn có thể trực tiếp đối đầu với Lăng Tiêu Tiên Đế.

“Bất an sao!?” Hồng Tụ cau mày: “Nhưng Nam Vực chúng ta ngoại trừ hai nhân tố không ổn định là Diệp Thần và Liễu Như Yên ra, thì đâu có chuyện gì lớn xảy ra!?” “Diệp Thần!!” Long Ngạo Thiên vừa nghe thấy tên Diệp Thần là lập tức rơi vào trạng thái phát hỏa.

Hơn nữa bên tai lại một lần nữa vang lên tiếng hát của Tiểu Bạch: *Tin tức bất ngờ, người đó là ngươi...* “Ngạo Thiên!” Tâm Ngữ tiên tử thấy Long Ngạo Thiên sắp bộc phát, vội vàng lảng sang chuyện khác: “Chuyện của Diệp Thần và Liễu Như Yên có thể để sau, việc cấp bách hiện nay là chúng ta nên đi tranh đoạt Luân Hồi Đại Đạo Chi

Ấn cùng hai bức Quan Tưởng Đồ.” “Bản đế không đợi được!!” Long Ngạo Thiên như mất trí, đỏ mắt gầm lên một tiếng.

Nếu là Uyên Tổng và Liễu Như Yên thì hắn còn nhịn được, nhưng đối với Diệp Thần hắn thực sự không nhịn nổi.

Ban đầu hắn dự tính bế quan hai năm rưỡi là có thể đột phá Tiên Đế trung giai, nhưng mỗi khi muốn tĩnh tâm tu luyện, trong đầu lại hiện lên cảnh Tâm Nhan bế con, cũng vì mãi không thể tĩnh tâm nên hắn mất cả trăm năm mới miễn cưỡng đột phá.

Có thể nói hiện tại Diệp Thần đã trở thành tâm ma của hắn!

Chỉ có giết Diệp Thần, ý niệm mới được thông suốt!

“Chẳng lẽ không có cô ta là không được sao!?” Tâm Ngữ tiên tử nhìn Long Ngạo Thiên đang giận dữ, trong lòng trào dâng một nỗi tủi thân.

Năm đó nàng không chỉ giúp đỡ Long Ngạo Thiên, còn bất chấp gia đình phản đối để đi theo hắn, bao nhiêu năm trôi qua, dù là hòn đá cũng phải ấm lên rồi chứ, vậy mà trong lòng hắn vẫn chỉ có vị Tâm Nhan tiểu thư kia.

“Đáng đời!” Hồng Tụ đứng một bên xem kịch, chẳng có chút đồng tình nào.

Năm đó Lăng Tiêu Tiên Đế và Tâm Ngữ tiên tử vốn có hôn ước, Lăng Tiêu Tiên Đế đối với nàng là ‘muốn sao không bao giờ cho trăng’, vậy mà nàng lại đem mọi thứ tặng cho Long Ngạo Thiên, cuối cùng còn đào hôn ngay trước mặt quần hùng thiên hạ, khiến Lăng Tiêu Tiên Đế và Tô gia mất hết mặt mũi.

Bây giờ nàng chỉ muốn nói: Thiên đạo tuần hoàn, ông trời có tha cho ai bao giờ!

“Đế quân!” Bạch Nhật thấy Long Ngạo Thiên không muốn đi, đành phải lên tiếng: “Theo tình báo thuộc hạ nắm giữ, di tích Luân Hồi Tiên Vương nằm ở ranh giới ba vực Đông, Nam, Bắc.

Mà nơi Diệp Thần xuất hiện lần cuối cũng ở gần đó.

Nghĩa là chúng ta đi di tích lần này có thể tiện đường tiêu diệt Diệp Thần luôn.” “Trùng hợp vậy sao!?” Long Ngạo Thiên sững sờ, lập tức hết cáu kỉnh.

“Đúng vậy!” Bạch Nhật khẳng định chắc nịch, sau đó gửi tin nhắn cho Diệp Long, bảo hắn xua Diệp Thần về phía ranh giới ba vực, phải thực hiện nghiêm ngặt kịch bản mà Tần Đạo giao cho.

“Tốt!” Long Ngạo Thiên nhận được câu trả lời khẳng định, không do dự nữa, lập tức ra lệnh xuất phát. ...

Trong một dãy núi trùng điệp, tổng bộ Hắc Băng Đài.

Chương 1776

Bên trong một ngọn núi lớn đã hoàn toàn bị đào rỗng, hàng chục vạn người đang làm việc khí thế hừng hực, ghi chép lại từng mẩu tin tức điều tra được, sau đó do nhân viên chuyên trách xem qua rồi phân loại lưu trữ.

“Hửm?

Đuổi Diệp Thần tới ranh giới ba vực!?” Diệp Long sau khi nhận được tin của Bạch Nhật, ánh mắt nhìn về phía một sa bàn khổng lồ.

Sa bàn này cực lớn, rộng bằng mấy sân bóng đá, bên trên không chỉ đánh dấu tọa độ của các môn phái, mà còn có bản đồ bố phòng và các điểm tình báo của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung.

Tình báo chi tiết về Lăng Tiêu Cung ở Bắc Vực đương nhiên là do Đông Phương tiểu thư cung cấp.

Từ khi được Lăng Tiêu Tiên Đế bổ nhiệm làm Phượng Nghi Lệnh, nàng đã trở thành nhân vật số ba của Lăng Tiêu Cung, chuyên phụ trách các sự vụ lớn nhỏ, lấy mấy cái tình báo này dễ như trở bàn tay.

Còn về tình báo chi tiết của Chiến Thần Điện ở Nam Vực, còn phải cảm ơn Diệp Thần ‘gie gie’ của chúng ta.

Hắn như một người khai phá bản đồ trong trò chơi, không chỉ tốn trăm năm thời gian để thắp sáng bản đồ Nam Vực, mà còn giúp bọn họ nắm rõ các điểm tình báo và tình hình đóng quân ở các nơi.

Đương nhiên...

đôi khi cũng cần liên hệ Bạch Nhật giúp bổ sung một chút, không thể chuyện gì cũng làm phiền Diệp Thần gie gie được.

“Cái này đơn giản thôi!” Thanh Thiên nhìn sa bàn nói: “Hiện tại các điểm tình báo của Chiến Thần Điện chúng ta đều biết rồi, ngươi chỉ cần để Diệp Thần tránh qua các điểm này là có thể dễ dàng tới ranh giới ba vực.” “Thế có ổn không!?” Diệp Long hơi lo lắng: “Nếu thực sự để Diệp Thần tới ranh giới ba vực, hắn có khả năng sẽ thoát khỏi sự khống chế của chúng ta để trở về Đông Vực.” “Không cần lo lắng!” Thanh Thiên thong thả nói: “So với Nam Vực, Đông Vực mới là đại bản doanh của chúng ta.

Hơn nữa Bệ hạ sở dĩ thả Diệp Thần về Đông Vực không phải vì nhiệm vụ của hắn ở Nam Vực đã hoàn thành, mà là vì nhiệm vụ tiếp theo của hắn nằm ở Đông Vực.” “Ý là sao!?” Diệp Long như một học sinh kém, mắt đầy vẻ ngơ ngác.

“Vẫn chưa hiểu sao!?” Thanh Thiên bất lực giải thích: “Bệ hạ làm việc luôn có nhiều phương án dự phòng.

Hiện tại đã quyết định dùng Nhị thế để làm ‘bình phong’, vậy để đề phòng vạn nhất, đương nhiên phải chuẩn bị một phương án thay thế, và người thay thế cái bình phong đó chính là Diệp Thần vừa ‘an toàn trốn về’ Đông Vực.” “Còn có thể chơi kiểu này nữa hả!?” Diệp Long kinh hãi đến mức ngây người, trong lòng thốt lên một tiếng ‘vãi chưởng’.

Cứ tưởng Bệ hạ cuối cùng cũng lương tâm trỗi dậy thả Diệp Thần về nhà, ai dè chỉ là đổi chỗ làm việc để tiếp tục cày cuốc 007.

“Được rồi, đến lúc ngươi làm việc rồi!” Thanh Thiên không tiếp tục tán dóc với Diệp Long nữa, xoay xoay nắm đấm rồi nhanh chóng tung ra.

Bốp một tiếng!!

Diệp Long còn chưa kịp phản ứng đã bị nắm đấm nện thẳng vào mặt.

“A!!” Diệp Long thét lên thảm thiết, cả người bay xa mấy chục mét.

Khi hắn lồm cồm bò dậy, không chỉ đầu tóc rối bù, mắt biến thành mắt gấu trúc, khóe miệng còn rỉ máu, trông vô cùng thảm hại.

“Thằng khốn này tuyệt đối là cố ý!” Diệp Long đau đến nhe răng trợn mắt, hận không thể liều mạng với Thanh Thiên.

Nhưng nghĩ tới kịch bản của Tần Đạo, hắn chỉ đành lấy máy liên lạc chuyên dụng ra gọi cho Diệp Thần. ...

Trong một đường hầm cống ngầm.

Diệp Thần đang lén lút đi lại bên trong, nghe thấy một tiếng động nhỏ là lập tức cảnh giác.

Tuy rằng hắn sở hữu thiên phú đứng đầu bảng Đơn Tu Thiên Tư, nhưng khổ nỗi Chiến Thần Điện đã hạ lệnh truy nã gắt gao nhất đối với hắn, căn bản không có cơ hội biến năng lực của mình thành hiện thực, mỗi ngày chỉ có thể trốn dưới cống ngầm làm bạn với mùi hôi thối.

“Chẳng qua chỉ là chút sương gió mà thôi!” Ánh mắt Diệp Thần đầy kiên cường, không ngừng tự an ủi mình.

Tuy rằng Long Ngạo Thiên đã diệt Đại Yến Hoàng Triều của hắn, lại ép hắn vào cảnh khốn cùng này, nhưng hắn không hề có ý định thỏa hiệp, ngược lại càng kiên định quyết tâm quang phục Đại Yến.

Đúng lúc này, một tiếng ‘tinh’ vang lên!!

“Cái gì thế!?” Diệp Thần sợ tới mức phản ứng thái quá, cảnh giác nhìn quanh.

Khi xác nhận là máy liên lạc kêu, lòng hắn mới nhẹ nhõm đôi chút.

Nhưng khi mở máy ra, hắn lại thấy Diệp Long với khuôn mặt bầm dập.

“Diệp Long, đệ sao thế!?” Diệp Thần lập tức lo sốt vó, nhìn Diệp Long đầy lo lắng.

“Đệ không sao!” Diệp Long lập tức nhập vai, bắt đầu bán thảm: “Chỉ là một điểm tình báo đệ thiết lập ở Nam Vực bị Chiến Thần Điện phát hiện, may mà đệ chạy nhanh, nếu không thì không chỉ bị thương nhẹ thế này đâu.” “Diệp Long!” Diệp Thần lập tức không kìm được, mắt rưng rưng.

Từ khi hắn bị Long Ngạo Thiên vây khốn ở Nam Vực, Diệp Long đã bôn ba bên ngoài vì hắn, không biết đã cứu mạng hắn bao nhiêu lần...

“Bây giờ không phải lúc để khóc!” Diệp Long vội vàng nói: “Đệ vừa nhận được một tin quan trọng, di tích Luân Hồi Tiên Vương sắp mở ra, ngay tại ranh giới ba vực Đông, Nam, Bắc.” “Di tích Tiên Vương!?” Diệp Thần thốt lên kinh ngạc, nhưng sau đó ánh mắt lại tối sầm.

Hiện tại Chiến Thần Điện đang lùng sục hắn khắp nơi, chỉ cần hắn dám ló mặt ra khỏi cống ngầm là bị tiêu diệt ngay, đừng nói tới di tích Tiên Vương, dù là di tích Tiên Đế hắn cũng lực bất tòng tâm.

“Huynh đừng nản lòng!” Diệp Long vội vàng động viên: “Trăm năm qua đệ cũng không hề nhàn rỗi, đã dùng Ma Đồng khống chế rất nhiều người tu tiên, lần này sẽ điều động toàn bộ nhân mã tới giúp huynh.

Chỉ cần huynh tới được ranh giới ba vực, dù không có duyên với di tích Tiên Vương thì cũng có thể tìm cơ hội trở về Đông Vực.” “Ta... ta thực sự còn có thể trở về sao!?” Ánh mắt Diệp Thần hiện lên một tia xót xa, những lần thất vọng liên tiếp đã khiến hắn trở nên tê liệt.

“Đương nhiên!” Diệp Long kiên định gật đầu, khẳng định lần này nhất định sẽ đưa hắn về.

Sau đó hắn gửi bản đồ lộ trình cho Diệp Thần, dặn hắn nhất định phải đi theo lộ trình này, những chuyện khác hắn sẽ lo liệu hết.

“Ta sắp được về Tiên Minh rồi!!” Diệp Thần vội vàng ghi nhớ lộ trình chạy trốn, nước mắt không kìm được mà trào ra.

Nhưng ngay khi hắn đang ảo tưởng về việc trở về Tiên Minh, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Rầm một tiếng!!

Nắp cống trên đầu bị đá văng, sau đó vài bóng người nhảy xuống.

“Tìm thấy Diệp Thần rồi!!” Đối phương vẫn là nhân viên truy bắt của Chiến Thần Điện, vừa thấy Diệp Thần là không nói hai lời xông lên ngay.

“Hỏng bét!!” Sắc mặt Diệp Thần biến đổi, lập tức phản ứng.

Hắn vội vàng cầm lấy trường thương bên cạnh, bộc phát ra một luồng sáng chói mắt, các phù văn trên đó cũng bắt đầu lưu chuyển, như một con hung thú tuyệt thế vừa được đánh thức.

Chương 1777

“Để ta!!” Một danh Tiên Quân lao lên đầu tiên, vung kiếm tung chiêu cuối.

“Phần Hoang Nguyên, Liệt Trường Không, Kim Thương Nhất Vũ Loạn Tinh Hà!!” Diệp Thần cũng không chịu kém cạnh, gầm lên tung chiêu.

Từ đầu mũi thương, ngọn lửa đột ngột xuất hiện!!

Chỉ thấy ngọn lửa bùng lên cuồng bạo quét sạch xung quanh, luồng nhiệt nóng bỏng khiến hư không cũng bị thiêu rụi đến biến dạng, mang theo thế vạn quân đâm thẳng về phía đối phương.

Tiếp đó, Diệp Thần và trường thương hợp nhất, hóa thành một con hỏa long khổng lồ múa may giữa tinh hà, thương mang rực rỡ phản chiếu cùng ngàn sao, cả bầu trời sao như bị cú đâm này làm cho đảo lộn trật tự.

“Cái gì!!” Tên Tiên Quân đối diện biến sắc, cảm nhận được sự khủng bố của chiêu này.

Trời đất biến sắc, tinh tú lung lay!!

Vạn vật đều run rẩy trước mũi thương này, trời đất như phục tùng dưới chân Diệp Thần.

Ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm dữ dội, lập tức gây ra một vụ nổ kinh thiên động địa.

Tiếp đó, các nắp cống xung quanh như những cái bát của chó bị nổ tung ngày Tết, mặt đất bắt đầu sụt lún điên cuồng, từng tòa nhà cao tầng sụp đổ, cũng thổi bay không ít tu tiên giả.

Diệp Thần nhanh chóng vốc một nắm đan dược nhét vào miệng, thi triển Hóa Huyết Thuấn Di nhanh chóng rời đi.

Vì Diệp Long đã báo lộ trình chạy trốn cho hắn, nên hắn không nói hai lời lao thẳng về phía ranh giới ba vực.

“Đáng chết, lại để hắn chạy mất!” Đội truy bắt của Chiến Thần Điện đầy vẻ phẫn nộ, chỉ đành báo cáo lên cấp trên theo quy định.

Trong khi Diệp Thần đang theo kịch bản chạy tới ranh giới ba vực, ở một phía khác, Liễu Như Yên cũng nhận được kịch bản mới từ Tần Đạo.

Vì Dịch Thiên Cơ hiện tại đã tìm được đệ tử Ẩn Môn, nên cũng đã đến lúc nói sự thật cho Uyên Tổng biết.

Để phòng trường hợp Uyên Tổng không tin, Tần Đạo quyết định đưa hắn tới di tích Luân Hồi Tiên Vương để tận mắt chứng kiến.

Còn về việc Phương Trường có tới di tích hay không, hắn tin rằng vận mệnh sẽ dẫn dắt gã tới đó.

“Sắp bắt đầu rồi sao!?” Lòng Liễu Như Yên trống rỗng, hơi không nỡ lừa dối Uyên Tổng.

Nhưng bây giờ nàng hối hận cũng vô dụng, đã leo lên thuyền của Tần Đạo thì muốn bày tư thế gì cũng không do nàng quyết định, tất cả phải theo sở thích của Tần Đạo.

“Nàng sao thế!?” Uyên Tổng đang ngồi xếp bằng chữa thương, vận công xong mở mắt nhìn Liễu Như Yên.

Tuy rằng lần lôi kiếp trước suýt đánh chết hắn, Đại Tiên Thiên Chí Bảo cũng không ra đời, nhưng cũng không phải là không thu hoạch được gì.

Không chỉ giúp thuộc tính kháng lôi của hắn tăng lên một lần nữa, mà còn giúp hắn đột phá lên đỉnh phong Tiên Quân.

Hiện tại cách cảnh giới Tiên Vương chỉ còn một bước chân.

“Thiếp không sao!” Liễu Như Yên chuyên nghiệp nhập vai trong một giây, mặt đầy hưng phấn nói: “Thiếp vừa nhận được tin, nói là di tích Luân Hồi Tiên Vương sắp mở ra, bên trong không chỉ có Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn, mà còn có cả Chân Phật và Chân Ma Quan Tưởng Đồ nữa.” “Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn!” Uyên Tổng thốt lên kinh ngạc, không còn giữ được bình tĩnh.

Hắn chẳng có hứng thú gì với Chân Phật hay Chân Ma Quan Tưởng Đồ, nhưng đối với Đại Đạo Chi Ấn thì hoàn toàn không có sức kháng cự.

Bởi vì kiếp trước khi đột phá Tiên Vương, tuy rằng hắn thành công dẫn ra chín đóa bạch liên, nhưng chỉ nở được tám đóa, nguyên nhân là vì lĩnh ngộ về đại đạo của hắn chưa đủ.

Nếu có một mảnh Đại Đạo Chi Ấn, nhất định có thể khiến hoa nở chín phẩm.

Chỉ tiếc là kiếp trước hắn tìm đến tận lúc chết cũng không thấy mảnh Đại Đạo Chi Ấn nào.

Lần này hắn vừa đột phá đỉnh phong Tiên Quân, còn đang phiền não vì Đại Đạo Chi Ấn thì giây tiếp theo đã nhận được tin tức, không thể không nói đúng là ông trời đang giúp hắn.

Nghĩ tới đây, Uyên Tổng không đợi Liễu Như Yên nói hết lời đã kéo nàng đi về phía ranh giới ba vực.

“Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm của Truyền Thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tăng thêm độ khó cho Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “Đinh đoong, chúc mừng ký chủ tăng thêm độ khó cho Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200 vạn điểm phản diện!” “Tăng thêm độ khó!?” Tần Phong nghe hệ thống thông báo, thần sắc thoáng sững sờ.

Vốn chỉ định điều Uyên Tổng và Diệp Thần tới làm việc tiếp, không ngờ còn có niềm vui ngoài ý muốn, gián tiếp tăng thêm một chút xíu độ khó cho nhị đệ và Phương Trường.

Nhưng hiện tại hắn cũng không rảnh để tâm tới mấy chuyện đó, hắn đã đưa Lâm Tam và nhị đệ tới ranh giới ba vực rồi.

Chỉ thấy trong hư không, di tích Luân Hồi Tiên Vương lúc ẩn lúc hiện, rõ ràng là sắp đến lúc xuất thế.

Tuy nhiên bọn họ không phải những người đầu tiên tới, bên ngoài di tích đã đông nghịt người, có tới hàng vạn tu tiên giả đã tụ tập.

“Nhìn kìa!!” Hàng vạn tu tiên giả nghe thấy động tĩnh, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên Huyền Nữ Chiến Cơ.

Sau đó chiếc chiến cơ từ từ hạ cánh, Tần Phong, Tần Hạo và Lâm Tam bước ra, khí thế quanh thân khiến người ta vừa nhìn đã biết là kẻ không dễ chọc.

“Ta là Tần Phong của Tiên Minh!” Tần Phong trước tiên lịch sự ôm quyền nói: “Tòa di tích Tiên Vương này có duyên với nhị đệ ta, mong các vị tự giác rời đi cho...” “Chủ ngân thỏ ta nói đúng!” Tiểu Bạch không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để dìm hàng Tần Hạo, lập tức hếch mũi lên trời nói: “Nơi này là di tích Tiên Vương đã bị nhị đệ của ta bao trọn gói rồi, các ngươi tốt nhất là mau chóng tự giác rời đi, đừng có ở lại đây mà rước họa vào thân.” “Thái mẹ nó chứ quá kiêu ngạo rồi!!” Vạn tên tu tiên giả mặt mũi đầy phẫn nộ, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tần Hạo và Lâm Tam, muốn từ trong đó tìm ra em trai của Tần Phong, xem xem kẻ này rốt cuộc là có bao nhiêu cái “hữu duyên”.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ giúp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo kéo thù hận, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “Nhìn cái gì mà nhìn!?” Tần Phong ra vẻ như sợ người khác không biết em trai mình là ai, một chưởng vỗ lên vai Tần Hạo nói: “Nhị đệ ta thiên hạ vô địch, đứa nào biết điều thì mau cút đi!” “Không phải, ca...” Tần Hạo bị vỗ một cái đến giật mình, cả người ngây ra như phỗng.

Bản dĩ cứ ngỡ ca ca yêu thương mình, không quản dặm trường đưa mình đi tìm Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn, ai ngờ ngay cả cái bóng của đạo ấn còn chưa thấy đâu, đã bị hắn đẩy thẳng ra trước họng súng một cách vô cùng “thủy linh linh” rồi.

Lời chưa dứt, toàn trường đã sôi sục.

Chỉ thấy vạn tên tu tiên giả lập mã nổi giận, bắt đầu gia nhập vào đại quân chửi rủa.

“Quá mẹ nó kiêu ngạo rồi, Tiên Quân sơ giai mà cũng dám xưng thiên hạ vô địch?!” “Lão tử hôm nay cũng muốn xem xem, ngươi thiên hạ vô địch kiểu gì!!” “Tiểu tử, có giỏi thì ra đây đánh vài chiêu, xem sau này ngươi còn dám xưng vô địch nữa không!” “...” Chẳng biết là do nhân vật chính trời sinh đã có hào quang kéo thù hận, hay là do câu nói nào đó của Tần Phong đã kích động bọn họ, vạn tên tu tiên giả lần lượt chĩa mũi dùi về phía Tần Hạo.

“Cái quái gì thế này!?” Tần Hạo cảm thấy muốn khóc mà không có nước mắt, quay đầu nhìn sang Lâm Tam bên cạnh.

Phảng phất như đang dùng ánh mắt hỏi thăm Tiểu Tam Tam, rằng ca hắn ở Tiên giới lúc nào cũng kiêu ngạo như vậy sao?

Thường xuyên đẩy huynh đệ ra chịu trận một cách “thủy linh linh” thế này ư?

“Ca ngươi đều là muốn tốt cho ngươi thôi!” Lâm Tam vừa nhìn thấy trang bị trên người Tần Hạo, cảm thấy Tần huynh làm vậy nhất định là có đạo lý của huynh ấy.

Oanh long long!!

Chương 1778

Hư không một trận chấn động dữ dội, truyền đến tiếng oanh minh đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy có ba tên Tiên Quân nóng tính không nhịn được nữa, kẻ cầm tiên kiếm bung tỏa vạn đạo hào quang giết tới, kẻ đấm ra song quyền, tiên lực bàng bạc cuộn trào hóa thành một nắm đấm khổng lồ...

"Ca, đều là do huynh gây họa..." Tần Hạo vừa định quay đầu oán trách vài câu, lại phát hiện ca ca hắn đã lùi lại một bước.

Không chỉ đẩy hắn lên phía trước làm mục tiêu nổi bật, còn làm một tư thế cổ vũ "cố lên".

Mà Lâm Tam chẳng biết là do ăn hành nhiều nên khôn ra, hay là thành công dự phán được cái dự phán của ca hắn, cư nhiên cũng cùng ca hắn lùi lại một bước, cũng làm một tư thế cổ vũ cho hắn.

"Cố lên!!" Tiểu Bạch vốn định dẫm thêm vài cái, nhưng thấy mọi người đều cổ vũ rồi, mình cũng không thể lạc loài, đành miễn cưỡng làm một cái tư thế cổ vũ.

"Súc sinh, đúng là súc sinh mà!!" Tần Hạo lập tức mất khống chế, trong lòng điên cuồng phát "điện báo".

Có điều đối phương đã sát tới trước mặt, cũng không có thời gian để khiển trách thân ca nữa, vội vàng kích hoạt Vu tộc huyết mạch để đối địch.

Oanh long long!!

Năng lượng khủng bố tức thì từ trong cơ thể bộc phát, trong nháy mắt làm nổ tung quần áo, lộ ra tám múi bụng.

Ngay sau đó thân thể hắn cũng nhanh chóng phình to, tám múi bụng có những đường nét lồi lõm như được chạm khắc tinh xảo, cả người phảng phất như một con hung thú hình người chưa tiến hóa, tỏa ra một luồng hung sát chi khí khiến người ta kinh hãi.

“Đây là Vu tộc huyết mạch!” Toàn trường lập tức trợn tròn mắt, đều khó mà tin nổi nhìn Tần Hạo.

Bởi vì trong trăm năm qua đệ tử Tần gia lần lượt phi thăng, cộng thêm việc bọn họ bình thường chưa bao giờ làm việc gì đàng hoàng, cho nên mọi người đều biết chuyện Tần gia sở hữu Vu tộc huyết mạch.

“Cái gì?

Đệ tử Tần gia!?” Ba tên Tiên Quân sắc mặt biến đổi, trong lòng lập tức hối hận.

Mọi người đều biết, đệ tử Tần gia hiện tại chính là đại danh từ cho sự không cần mặt mũi, phàm là người đắc tội đệ tử Tần gia ở Đông Vực đều không có kết cục tốt đẹp.

Nhưng vừa nghĩ tới bọn họ hiện tại không phải ở Đông Vực, mà là ở nơi giao giới giữa ba vực Đông, Nam, Bắc, lập tức liền không còn lo ngại gì nữa, tiếp tục tấn công về phía Tần Hạo.

“Hống!!” Tần Hạo thấy đối phương ngoan cố không thông, lại lấy ra Kim Long Chùy gầm lên một tiếng.

Ngay sau đó một luồng khí lãng mạnh mẽ từ trên người hắn bộc phát ra, không chỉ chấn động đến mức hư không xung quanh run rẩy, còn hóa thành một luồng siêu cường phong bạo quét sạch tám phương, phía sau càng hiện lên hư ảnh Long Tượng khổng lồ.

Ô!!

Ngao!!

Tinh quang cuộn trào, Long Tượng chấn thiên địa.

Tiếng gào thét của Tây Bách Long Tượng khiến thiên địa kịch chiến, tiên khí xung quanh cũng điên cuồng rót vào hư ảnh Long Tượng, khiến Tây Bách Long Tượng dần dần ngưng luyện, không chỉ che trời lấp đất, còn tỏa ra một luồng hơi thở cổ xưa thương tang.

Tiếp đó hắn giơ cao cự chùy trong tay, hung hăng nện về phía đối phương.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm giữa hư không, bộc phát ra tiếng oanh minh điếc tai.

Tuy nhiên khác với kịch chiến trong tưởng tượng, đối phương ngay cả một hiệp cũng không trụ vững, lập tức bị Tần Hạo một chùy đánh bay.

"Phụt!!" Ba người lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, thân hình không ngừng lùi lại phía sau.

"Mạnh, mạnh quá!" Vạn tên tu tiên giả mí mắt giật nảy, có thể cảm nhận được sự đáng sợ của Tần Hạo.

Tuy rằng tu vi hai bên đều là Tiên Quân cảnh, nhưng Tần Hạo không chỉ có thể lấy một địch ba, còn một kích đánh bại cả ba người, tuyệt đối không cùng một đẳng cấp.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ giúp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo kéo thù hận, nhận được 100 vạn điểm phản diện!" "Cái gì gọi là kéo thù hận!?" Tần Phong trong lòng lập tức phản bác hệ thống, biểu thị mình đều là vì tốt cho nhị đệ.

Phải biết, Tiên giới là nơi ăn thịt người không nhả xương, nếu không rèn luyện cho tốt, sau này gặp nguy hiểm chẳng phải sẽ chịu thiệt thòi lớn sao!?

Lúc này, mọi người cảnh giác nhìn nhóm người Tần Phong, tiếng xì xào bàn tán cũng dần vang lên.

“Bọn họ là ai?

Sao lại mạnh như vậy!?” “Nếu ta không nhớ nhầm, hắn vừa nãy nói hắn là Tần Phong của Tiên Minh!” “Tần Phong Tiên Minh là ai?

Chưa nghe qua bao giờ!” “Ngươi ngủ quên hay sao?

Tần Phong uy chấn Tiên giới từ trăm năm trước đấy!” “Chính là Tần Phong xếp hạng 38 bảng Thiên Tư Võ Tu, hạng nhất bảng Thiên Tư Khí Tu đó sao!?” “Ngươi nhìn con thỏ trên vai hắn kìa, có phải là không có cổ không!?” “Vãi chưởng, đúng là Tần Phong thật kìa!!” “...” Sau một hồi bàn tán xôn xao, cuối cùng mọi người cũng nhớ ra Tần Phong là ai.

Không chỉ khoắng sạch đế binh của Tiên Đế, còn thu phục được Thái Dương Chân Hỏa, thậm chí còn đánh bay Long Ngạo Thiên, một pháo bắn ra một vị cường giả Tiên Đế.

“Tần Phong!!” Mọi người sau khi biết thân phận của Tần Phong, lập tức trở nên lịch sự hẳn: “Phàm sự đều có trước có sau, các ngươi vừa tới đã muốn bao trọn chỗ này, chẳng lẽ không thấy hơi quá đáng sao!?” “Đúng vậy!” Tiểu Bạch lập tức kiêu ngạo hếch mũi lên trời nói: “Các ngươi tới trước, nhưng thỏ chủ ngân ta không có đạo đức, sao không tính là tới trước được...” “Không hổ là con thỏ do ca ta nuôi!!” Tần Hạo không nhịn được giơ ngón tay cái lên, không ngờ còn có thể giải thích như vậy.

“Vãi thật, quá kiêu ngạo rồi!” Toàn trường lập tức sôi sục, mọi người càng nghe càng thấy tức.

Vốn dĩ họ muốn nói lý lẽ tử tế với Tần Phong, ai ngờ hắn lại thả ác thỏ ra cắn người.

“Nhìn cái gì mà nhìn!?” Tiểu Bạch vẫn hếch mũi nói: “Thỏ ta bảo cho các ngươi biết, dưới trướng thỏ chủ ngân ta có thiên quân vạn mã, biết điều thì mau cút đi cho thỏ, đừng đợi đến lúc thiên quân vạn mã tới rồi lại tự chuốc lấy nhục!” “Lại nữa rồi!” Tần Hạo lập tức cảm thấy đau đầu, phát hiện Tiểu Bạch đôi khi cũng thật đơn thuần.

Lại không phải chưa thấy qua “thiên quân”, “vạn mã” bên cạnh ca hắn, cư nhiên còn tin vào cái mồm điêu của huynh ấy, hơn nữa Thiên Quân và Vạn Mã là phi thăng cùng hắn, hiện tại mới Địa Tiên sơ giai thì có tác dụng quái gì đâu!?

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Lừa dối!?” Ánh mắt Tần Phong đầy vẻ mờ mịt, không biết mình đã lừa dối cái gì.

Lúc này, mọi người nghe Tiểu Bạch nói về thiên quân vạn mã, lòng thầm kinh hãi xôn xao hẳn lên.

“Thiên quân vạn mã?

Là thật hay giả vậy!?” “Ta thấy chắc là thật đấy, đừng quên Tần Phong chính là người một pháo đưa Mộng Dao tiên tử thành Tiên Đế!” “Đúng vậy, bỏ qua cái hạng 38 bảng Thiên Tư kia đi, hắn chính là con rể của Minh chủ Tiên Minh đấy!” “Ngươi cứ nhìn xem đệ tử Tần gia những năm qua kiêu ngạo thế nào là biết, nếu bên trên không có người chống lưng thì dám kiêu ngạo thế không!?” “Ta nghe nói Tần gia những năm qua điên cuồng cướp địa bàn, biết đâu bí mật đã gầy dựng được một chi đại quân thật!” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, Tần gia mới tới Tiên giới mấy năm chứ?

Đào đâu ra tiền mà gầy dựng đại quân!?” “Nói cũng đúng, gầy dựng đại quân cực kỳ tốn kém, không có nội hàm hàng vạn năm thì căn bản không thể.” “Thực ra gầy dựng đại quân rất đơn giản, cái khó là làm sao để chi đại quân đó có chiến đấu lực!” “...” Mọi người ngươi một câu ta một câu bàn tán, nhưng lại không có ai dám tiến lên.

Tuy nhiên ngay khi mọi người đang do dự không biết làm sao, thì phía hư không xa xăm có ba đạo thân ảnh đang cấp tốc bay tới, ngoài Thiên Quân, Vạn Mã ra, còn có Tam Thu - vị sử quan của Đại Tần.

Chương 1779

“Thần Thiên Quân...” “Thần Vạn Mã...” “...

Bái kiến Bệ hạ!!” Thiên Quân và Vạn Mã nhìn thấy Tần Phong, lập tức kích động quỳ xuống hành lễ.

“Thần Tam Thu, bái kiến Bệ hạ!” Tam Thu vẫn giữ vẻ ưu nhã của một văn quan, theo sát phía sau hành lễ.

“Vãi chưởng, đây chính là thiên quân vạn mã của Tần Phong đấy hả!?” Toàn trường đồng loạt chửi thề, cảm giác như núi lửa sắp phun trào đến nơi.

Thậm chí có người đã từ từ rút đao kiếm, biết rằng nói lý với loại người như Tần Phong là vô ích, định dùng vũ lực để tranh đoạt cơ duyên trong di tích Luân Hồi Tiên Vương.

“Ca, làm sao bây giờ!?” Tần Hạo ánh mắt nhanh chóng đảo qua đám người, phát hiện ra mấy vị cường giả Tiên Vương.

Tuy rằng ca hắn có thể dễ dàng đánh bại cường giả Tiên Vương cảnh, nhưng số lượng đối phương thực sự quá đông, hơn nữa đây mới chỉ là những người đến trước, còn rất nhiều cao thủ đang trên đường tới.

Cho nên chỉ dựa vào ba người bọn họ, căn bản không chặn nổi nhiều người như vậy.

“Sợ cái gì?!” Tần Phong thản nhiên nói: “Bọn họ bất quá mới có vài vạn người, trong tay ca ngươi có thiên quân vạn mã, hiện tại ưu thế thuộc về ta!” “Lại nữa rồi?!” Tần Hạo hoàn toàn cạn lời, cảm thấy ca hắn chắc chắn là bị bệnh nặng rồi.

Tuy nhiên ngay khi hắn chuẩn bị tư thế chiến đấu, một hồi tiếng tù và trầm đục từ xa truyền tới.

“Tiếng gì vậy!?” Mọi người kinh hãi, có một cảm giác chẳng lành.

Chỉ thấy nơi đường chân trời có một vệt đen như thủy triều cuồn cuộn đang từ từ ép sát, giữa thiên địa còn tỏa ra một luồng uy áp khủng bố vô hình.

Đại địa chấn động, như sấm rền lăn tăn kéo đến.

Ngay sau đó một chi đại quân xuất hiện trong tầm mắt mọi người, trên tinh kỳ viết một chữ Tần thật lớn, bọn họ phảng phất như những binh sĩ thần ma bước ra từ sát lục, mỗi một binh sĩ đều mặt lạnh như tiền, ánh mắt lộ ra sát phạt chi khí vô tận, bộ giáp đen trên người và trường thương trong tay lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

“Đây, đây là...” Tần Hạo nhìn tinh kỳ chữ Tần, cả người ngây dại.

Với tư cách là Nhân Hoàng đời thứ hai của Đại Tần, hắn tự nhiên nhận ra đây là Hổ Lang Chi Sư của Đại Tần, nhưng vấn đề là, ca hắn mới phi thăng lên Tiên giới hơn một trăm năm, đào đâu ra nhiều tiền như vậy để gầy dựng Hổ Lang Chi Sư của Đại Tần!?

“Thật sự có thiên quân vạn mã!” Vạn tên tu tiên giả lập tức không giữ được bình tĩnh nữa, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi tột độ.

Ban đầu bọn họ còn ôm tâm lý cầu may, nghĩ rằng đây chỉ là một chi đại quân bình thường.

Nhưng khi đại quân này tiến lại gần mới phát hiện, binh sĩ toàn bộ đều là tu vi Kim Tiên, còn có Thái Ất Kim Tiên làm đại đội trưởng, Tiên Quân làm tiểu đầu lĩnh, Tiên Vương làm đại thống lĩnh, hoàn toàn là một quân đoàn đỉnh cấp không thua kém gì Thần Sách Quân của Chiến Thần Điện.

“Thần, Bạch Khởi...” “Thần, Trần Trường Phong...” “Thần, Vạn

Lý Lãng...” “Thần, Thành Xuân...” “Thần, Mộc Thâm...” “...

Bái kiến Đại Tần Thủy Hoàng Bệ hạ!!” Đại Tần Hổ Lang Chi Sư đến trước mặt Tần Phong, năm vị tướng quân lập tức đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

“Đứng dậy đi!” Tần Phong thần sắc uy nghiêm, nhàn nhạt liếc nhìn một cái.

“Đa tạ Bệ hạ!” Năm vị tướng quân vội vàng đứng dậy, cung kính đứng sang một bên.

Khác với đám văn quan thích giở trò của Tam Lộng đại sư, bọn họ là những võ tướng ít nói, ngoài việc dùng để uy hiếp thiên hạ, còn có thể làm phông nền cực tốt mỗi khi Tần Phong ra vẻ.

“Vãi thật, Tần Phong thật sự nuôi thiên quân vạn mã!!” Vạn tên tu tiên giả mặt đầy kinh hãi, thừa nhận lúc nãy mình nói chuyện hơi to tiếng.

“Trẫm nói lại lần cuối, di tích này trẫm bao trọn rồi!” Tần Phong thản nhiên mở miệng: “Ai tán thành?

Ai phản đối!?” “Cái này...” Toàn trường tu tiên giả nhìn nhau, trên mặt đều viết rõ sự không cam tâm.

Cứ ngỡ ông trời cuối cùng cũng cho miếng ăn, để họ gặp được di tích Luân Hồi Tiên Vương khai mở, vì thế họ đều đã chuẩn bị sẵn sàng để liều một phen.

Ai ngờ giữa đường lại nhảy ra một tên Tần lão lục, mượn danh nghĩa nhị đệ có duyên mà bao trọn cả di tích Luân Hồi Tiên Vương.

Cũng có kẻ không cam tâm rời đi như vậy, hạ vũ khí xuống cố gắng nói lý với Tần Phong.

“Tần Phong, ngươi làm vậy chẳng phải quá bá đạo sao, dựa vào cái gì mà đuổi chúng ta đi!?” “Đúng thế, di tích nơi hoang dã ai thấy cũng có phần, đây là quy tắc từ xưa tới nay!” “Không sai, cho dù là Minh chủ Tiên Minh cũng không có tư cách đuổi chúng ta đi!” “Kháng nghị, chúng ta kháng nghị!!” “...” Nghe tiếng kháng nghị xung quanh, mắt Tần Phong dần híp lại.

Nếu hắn đã nỗ lực tu luyện, điên cuồng vơ vét, tham luyến nhân thê, gầy dựng đại quân, tích cực cầu tiến... mà vẫn có kẻ coi lời hắn như gió thổi ngoài tai, thậm chí không muốn giữ thể diện, vậy hắn không ngại giúp bọn họ “giữ thể diện” đâu...

“Giết!” Tần Phong mặt không cảm xúc, nhẹ nhàng thốt ra một chữ.

Tuy rằng giọng điệu của Tần Phong rất nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo một luồng sát ý lạnh thấu xương, cũng khiến những tu tiên giả đang kháng nghị tức khắc im bặt, có chút không dám tin nhìn về phía Tần Phong.

“Giết!!” Trần Trường Phong cùng những người khác nhận được mệnh lệnh, lập tức chỉ huy đại quân xông vào đám người.

“Giết!!” Nhận được lệnh, Hổ Lang Chi Sư của Đại Tần lập tức xuất kích, trong ánh mắt lộ ra sát khí lãnh khốc.

Oanh long long!!

Mây đen che trời, sấm chớp đùng đoàng.

Tiếng hò hét giết chóc tức thì vang tận mây xanh, giống như tiếng gào thét từ địa ngục vọng về.

Ngay sau đó, những lưỡi kiếm sắc bén được chế tạo đồng bộ như một cơn lốc đen lao vào hàng vạn tu tiên giả đối diện, nơi đi qua quân địch ngã xuống rạp, tiên huyết hóa thành một trận mưa máu trút xuống, không khí cũng nồng nặc mùi tanh tưởi.

“Chạy mau, hắn thật sự dám giết người!!” Vạn tên tu tiên giả lộ vẻ kinh hoàng, lăn lộn bò lê chạy khỏi hiện trường.

Cứ ngỡ Tần Phong xuất thân danh môn ít nhiều cũng sẽ giữ chút thể diện, chỉ cần mình đứng trên cao điểm đạo đức thì có thể chỉ trỏ.

Nhưng điều họ không ngờ nhất chính là đối phương căn bản không biết mặt mũi là gì, cũng không chấp nhận sự bắt cóc đạo đức của họ, hễ không vừa ý là hạ lệnh chém họ như chém dưa.

“Giết thật kìa!!” Tần Hạo nhìn mà mí mắt giật giật, phát hiện ca hắn chẳng thay đổi chút nào.

Trước kia khi ở hạ giới hạ lệnh tru sát tham quan, lòng hắn ít nhiều cũng sẽ bị lương tâm khiển trách, nhưng không giết thì không thể răn đe quần thần, cuối cùng cũng chỉ đành chịu đựng lương tâm cắn rứt mà hạ lệnh tru di tam tộc.

Nhưng giờ nhìn thấy ca hắn không vừa ý là giết chóc, sự cắn rứt lương tâm bao nhiêu năm qua bỗng chốc được xoa dịu.

Xem ra sau này phải tìm ca ca nói chuyện nhiều hơn, giúp mình xây dựng tâm lý cho tốt, tránh nảy sinh tâm ma không đáng có.

“Tần huynh!” Lâm Tam không nhịn được nhíu mày: “Bọn họ bất quá chỉ muốn chiếm chút lợi nhỏ, không cần thiết phải đuổi tận giết tuyệt như vậy chứ!?” “Haiz, ta cũng đâu muốn thế!” Tần Phong thấy cảm giác chính nghĩa của Lâm Tam bộc phát, giả vờ thở dài: “Nhưng ta vừa nhận được tin tức, Long Ngạo Thiên đang trên đường tới đây, mà một khi hai chúng ta đụng độ Long Ngạo Thiên chắc chắn sẽ nổ ra một trận đại chiến chưa từng có, lúc đó đám tán tu này còn có cơ hội sống sót sao!?” “Nhưng mà...” Lâm Tam vẫn nhíu chặt lông mày.

Chương 1780

Tuy hắn biết ý Tần Phong là gì, nhưng làm vậy thì có hơi quá tàn nhẫn.

“Lâm huynh!” Tần Phong dường như nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Tam, lại tiếp tục nói: “Ngươi cũng thấy sức hấp dẫn của di tích Luân Hồi Tiên Vương đối với bọn họ lớn thế nào rồi, ta có nói thật với bọn họ thì họ cũng không nghe đâu, chẳng thà trực tiếp ra tay, ác danh này cứ để ta gánh!” “Thỏ chủ ngân ta vĩ đại quá!” Tiểu Bạch lập tức nước mắt lưng tròng, nhập tâm vào cảm xúc hết mình.

“Cái này...” Lâm Tam suy nghĩ một hồi, không biết nói gì nữa.

Tuy cách làm của Tần Phong hắn không tán thành, nhưng thực sự rất hiệu quả, có thể nhanh chóng đuổi đám tán tu này đi.

“Lời này mà cũng có người tin!?” Tần Hạo trong lòng không nhịn được mà thầm khinh bỉ, biểu thị hắn một dấu chấm cũng không tin.

Thậm chí còn dám trực tiếp thề với đại đạo rằng, nếu ca hắn thực sự có giác ngộ cứu người như thế, thì cứ để hắn ngày ngày xem tiên tử xinh đẹp múa hát, ngày đêm bị các nàng chà đạp cho tới chết.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa dối tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Chỉ có một đứa tin thôi à!?” Tần Phong không khỏi ngẩn ngơ, không biết đứa nào không tin mình.

Ngay khi Tần Phong đang suy nghĩ là ai, thì đột nhiên truyền đến một tiếng gầm lớn vang dội.

“Dừng tay!!” Chỉ thấy nơi chân trời xa xuất hiện mấy nhóm người, đang dùng tốc độ cực nhanh lao về phía di tích.

Đợi đối phương lại gần mới nhìn rõ, đó là người của các thế lực lớn thuộc Đông, Nam, Bắc Vực phái tới, trong đó có hai đạo thân ảnh mà Tần Phong rất quen thuộc.

Một kẻ là Đinh Dương, xếp hạng 16 bảng Thiên Tư Võ Tu, sở hữu Xích Dương Chi Thể!

Một kẻ là Nam Cung Phượng, xếp hạng 11 bảng Thiên Tư Võ Tu, sở hữu huyết mạch Tiên Đế và Phượng Hoàng Chi Thể!

Hơn nữa tu vi của hai người so với trăm năm trước cũng đã tăng tiến rõ rệt, lần lượt từ đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên đột phá lên Tiên Quân cao giai.

“Là nàng!!” Tần Phong lập tức nhận ra Nam Cung Phượng, cô bồ nhí giàu có của Triệu Trường Sinh.

Tuy nhiên do hắn bế quan ở Tiên Minh trăm năm, quan hệ hai bên chưa kịp hâm nóng, nên cũng chưa có cơ hội “giao lưu sâu sắc”.

“Tần Phong!!” Nam cung Phượng thấy Tần Phong nhìn mình, đôi mắt đẹp tràn đầy lửa giận.

Nàng giận không phải vì trăm năm trước bại dưới tay Tần Phong, mà vì những trò quấy rối của Tần Phong trong suốt trăm năm qua.

Từ khi Tần Phong và Mộ Dung Tĩnh cặp với nhau, Tần gia đã cấu kết với Mộ Dung gia, ngoài việc đi khắp nơi cướp địa bàn của Phó gia, còn mượn danh hiệu của Tây trưởng lão để cướp đi mối làm ăn luyện khí của Nam Cung gia.

Tuy nhiên do Tần gia ngoài Tần Phong ra chẳng có luyện khí sư nào ra hồn, dẫn đến việc kinh doanh luyện khí của Tần gia chẳng ra làm sao.

Ngược lại, Nam Cung gia đã nắm bắt thời cơ, dựa vào năng lượng mới mà Tần Phong nghiên cứu ra để nhanh chóng luyện chế ra phi chu năng lượng mới chiếm lĩnh thị trường, không những không bị Tần gia cướp mất khách mà còn giàu có hơn trước.

Thế là Thủy tổ Tần gia nảy ra ý đồ xấu, trực tiếp phái người đến Nam Cung gia cầu hôn.

Nhưng Tần gia lại chẳng mang theo sính lễ gì, bảo rằng đó là hủ tục của thời đại cũ, nhưng lại yêu cầu Nam Cung gia chuẩn bị của hồi môn, chính là gom toàn bộ sản nghiệp của Nam Cung gia đóng gói mang về Tần gia.

Trước yêu cầu vô lễ như vậy, Nam Cung gia dứt khoát từ chối.

Thế nhưng da mặt Tần gia còn dày hơn họ tưởng, quay đầu cái là liệt phi chu năng lượng mới của Nam Cung gia vào danh sách đen, phàm là phi chu do Nam Cung gia sản xuất đều không được cung cấp năng lượng mới.

Thế là Nam Cung gia bị dân tình chửi bới ầm ĩ.

Bởi người ta mua phi chu là để tiết kiệm thời gian sức lực, chứ không phải để quay lại thời kỳ dùng chân đạp xích lô đi làm.

Để giải quyết vấn đề nhanh nhất, Nam Cung gia đành nhượng bộ một phần lợi ích.

Tuy cuối cùng Tần gia cũng đưa họ ra khỏi danh sách đen, nhưng rõ ràng điều này không thỏa mãn được lòng tham của Thủy tổ Tần gia, hắn vẫn thỉnh thoảng phái người tới Nam Cung gia cầu hôn cho Tần Phong.

“Con nhỏ này nhìn ta làm gì!?” Tần Phong phát hiện Nam Cung Phượng nhìn mình, cảm thấy đối phương hình như thích mình.

Dẫu sao trăm năm trước hắn đã xuất hiện cực kỳ phong độ, một tay trấn áp cả nàng lẫn Đinh Dương, theo kịch bản cẩu huyết trong tiểu thuyết thì từ đó nàng khắc ghi hình bóng hắn vào lòng cũng là điều dễ hiểu.

“Tần Phong!!” Ngay khi Tần Phong định tiến tới đón nhận lời tỏ tình của Nam Cung Phượng, thì một tiếng hét phẫn nộ nghiến răng nghiến lợi đột nhiên truyền tới.

Chỉ thấy Đinh Dương giống như một con sư tử giận dữ, đang dùng đôi mắt rực lửa trừng trừng nhìn hắn, phảng phất muốn lao tới xé xác hắn thành vạn mảnh...

“Hóa ra là Nhất huynh!” Tần Phong quay đầu nhìn thấy Đinh Dương, lập tức nhiệt tình chào hỏi.

Có điều Đinh Dương chẳng có ý định đáp lại Tần Phong, không phải vì đối phương gọi sai tên mình, mà vì ngọn lửa giận trong lòng hắn đã bị kìm nén suốt trăm năm rồi.

Trăm năm qua hắn không lúc nào không muốn băm vằn Tần Phong.

Vì thế hắn đã bước vào chế độ tu luyện điên cuồng, cuối cùng cũng từ đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên đột phá lên Tiên Quân cao giai.

“Tình huống gì đây!?” Tần Hạo tò mò nhìn tới nhìn lui.

Theo trực giác của hắn, Đinh Dương và Nam Cung Phượng có thâm thù đại hận với ca hắn, nhưng nhìn thái độ của ca hắn thì lại cứ như lão hữu nhiều năm không gặp.

Lúc này, các môn phái và gia tộc khác cũng bắt đầu xì xào.

“Có chuyện gì thế?

Sao Đinh Dương lại có biểu cảm đó!?” “Ân oán này phải kể từ đại bỉ Tiên Minh trăm năm trước!” “Chuyện này ta có nghe qua, các thế lực lớn ở Đông Vực tụ tập tại Tiên Minh, vốn muốn thử xem thực lực Tần Phong sâu cạn thế nào, kết quả lại bị Tần Phong dùng sức một mình trấn áp cả thế hệ đồng lứa!” “Không phải chứ?

Đinh Dương là hạng 16 bảng Thiên Tư đấy, cứ thế bị Tần Phong trấn áp sao!?” “Đâu chỉ có Đinh Dương, nếu không kịp thời ngăn lại thì ngay cả thế hệ già cũng suýt bị hắn trấn áp luôn!” “Thế thì có vấn đề gì?

Thua không nổi thì đừng có thi!” “Đây không phải là chuyện thua không nổi, mà thực sự là Tần Phong quá không có giới hạn, rõ ràng có năng lực đánh bại Đinh Dương, nhưng hắn lại cứ nhất quyết làm theo quy tắc quê hương hắn!” “Quy tắc quê hương?

Quê hương Tần Phong có quy tắc gì!?” “Kẻ thua để lại gốc, cứ thế một cách thủy linh linh, ngay trước mặt mọi người hắn đã đoạn tuyệt hậu duệ của Đinh Dương!” “Vãi thật, ta hiểu tại sao Tần Phong lại gọi Đinh Dương là Nhất huynh rồi, hóa ra là có điển cố này!” “Nếu chỉ có vậy thì cũng chẳng là gì, nhưng sau đó Tần Phong lại đem cái Xích Dương chi căn đó bán cho Tiền Đa Đa để ngâm rượu.” “Tiền Đa Đa?

Đứa con ngốc của ngũ trưởng lão Tiên Minh?

Kẻ ngày ngày ngoài việc khoe mình giàu thì chỉ có khoe bảo bối mình sưu tầm được đó sao!?” “Đúng vậy, chính là hắn, hắn đem bình rượu thuốc đó bày biện thủy linh linh ngay giữa đại sảnh nhà mình, phàm là khách đến đều phải khoe bình rượu thuốc của mình một chút mới chịu!” “Ngươi phải biết Đinh Dương là Xích Dương Chi Thể, dương khí còn mạnh hơn cả hổ, phàm là lão nam nhân nào từng xem qua đều nhớ mãi không quên!” “...” Tần Hạo tò mò vểnh tai nghe ngóng, kết quả càng nghe mồm càng há hốc ra.

Tuy hắn biết ca hắn chẳng có giới hạn gì, nhưng không ngờ lại một lần nữa làm mới nhận thức của mình.

Không chỉ cắt phăng cái đó của người ta, mà còn mang đi ngâm rượu.

Đừng nói là Đinh Dương gặp mặt muốn ăn tươi nuốt sống ca hắn, ngay cả hắn nghe xong cũng muốn tặng ca hắn hai cái bạt tai.

Chương 1781

“Có cần phải quá đáng vậy không!?” Tần Phong vô cùng dửng dưng, cảm thấy mọi người đang làm quá vấn đề.

Tuy hắn xử lý Đinh Dương theo quy tắc của Hoang Cổ, nhưng đối phương dù sao cũng xuất thân từ Thiên Dương Tông, lại là đối tượng được trọng điểm bồi dưỡng, kiếm mấy thứ thiên tài địa bảo để nối lại cái gốc chẳng phải chuyện gì khó khăn.

“Tần Phong!!” Ngọn lửa giận trăm năm của Đinh Dương không thể kìm nén thêm được nữa, trực tiếp kích hoạt Xích Dương Chi Thể lao về phía Tần Phong.

Chỉ thấy quanh thân hắn lửa đỏ bừng bừng, tựa như một vầng mặt trời rực cháy giáng xuống nhân gian.

Tiếp đó song chưởng của hắn cùng tung ra, chưởng lực lửa đỏ cuộn trào bàng bạc, mang theo thế thiêu cháy bầu trời nện về phía Tần Phong.

Hô!

Hô!

Chưởng phong đi tới đâu, hơi nóng cuộn trào tới đó.

“Vãi, sao lại nhắm vào ta!?” Tần Phong không nhịn được chửi thề một tiếng, cảm thấy Đinh Dương này đúng là không biết tốt xấu.

Mình đã buông bỏ quá khứ để hòa giải với hắn rồi, vậy mà hắn cứ khư khư ôm lấy thù hận cũ, thực sự chẳng có chút khí khái nam nhi nào.

“Đây chính là thiên kiêu của bảng Thiên Tư!?” Tần Hạo nhìn Đinh Dương lao tới, lập tức kích hoạt Đại Đạo Dung Lô.

Chỉ thấy quanh người hắn lập tức hiện lên từng đạo phù văn, trên đỉnh đầu cũng huyễn hóa ra một tòa kim sắc đại đỉnh.

Ông!

Ông!

Kim sắc đại đỉnh phát ra tiếng chuông ngân, khiến hư không xung quanh chấn động.

Ngay sau đó tiên khí trong vòng vạn dặm bắt đầu sôi sục, giống như bị máy hút bụi hút vào trong kim sắc đại đỉnh, khiến khí tức của Tần Hạo bắt đầu tăng vọt liên tục.

“Kẻ này là ai!?” Đệ tử các phái lập tức kinh hô, đồng loạt nhìn sang.

Tuy rằng Tần Hạo hiện tại chưa thực hiện bài kiểm tra bảng Thiên Tư, nhưng chỉ dựa vào thực lực hắn vừa thể hiện lúc nãy, tuyệt đối không thể là kẻ vô danh tiểu tốt được.

“Để ta tới hội kiến ngươi!” Ánh mắt Tần Hạo tràn đầy vẻ phấn khích, giơ cái chùy to đùng lên lao thẳng về phía trước.

“Nhanh quá!” Đồng tử Đinh Dương co rụt lại, vội vàng giơ song chưởng vỗ ra.

Oanh long long!

Chưởng phong rít gào, kinh thiên động địa!

Nhưng Tần Hạo chẳng hề có ý định né tránh, giơ Kim Long Chùy lên nện thẳng xuống, không chỉ mang theo thế lôi đình vạn quân, mà còn tạo ra luồng khí lưu nổ tung âm thanh khủng bố, sóng xung kích cực mạnh cũng tức khắc lan tỏa ra, giống như cuồng phong bão táp quét sạch thiên địa xung quanh.

“Không xong!!” Mọi người xung quanh sắc mặt biến đổi, vội vàng kết ấn phòng ngự.

Oanh long long!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh mẽ, không chỉ phát ra tiếng oanh minh đinh tai nhức óc, mà còn khiến hư không rung chuyển dữ dội.

“Làm sao có thể?!” Đồng tử Đinh Dương co rụt lại, cảm nhận được một luồng quái lực ập đến.

Tiếp đó khí huyết trong lồng ngực hắn bắt đầu cuộn trào kịch liệt, không chỉ cơ thể mất kiểm soát lùi lại phía sau, mà đôi cánh tay cũng tê dại như bị điện giật, không thể cử động nổi.

“Đây mà là hạng 16 bảng Thiên Tư sao!?” Trong mắt Tần Hạo hiện lên một tia thất vọng, không ngờ đối phương lại yếu như vậy.

Hắn còn chưa dùng hết sức mà đối phương đã gục rồi.

“Vãi chưởng, Đinh Dương bại rồi!!” Mọi người xung quanh lập tức trợn tròn mắt kinh hô, một lần nữa cảm nhận được sự chấn động đến từ Hoang Cổ.

Vốn thấy Tần Hạo không phải hạng tầm thường, cứ ngỡ sẽ là một trận đối đầu kịch liệt, ai ngờ Đinh Dương cư nhiên ngay cả một chùy cũng không đỡ nổi đã bại.

Hơn nữa Tần Hạo còn mới là tu vi Tiên Quân sơ giai, nghĩa là hạng 16 bảng Thiên Tư đã bị người ta vượt cấp khiêu chiến, thiên tư của Tần Hạo chắc chắn phải thuộc hàng top 3 khủng bố.

“Đến lượt thỏ ta đăng tràng rồi!” Tiểu Bạch vừa nghe Xích Dương căn có thể bán lấy tiền, lập tức lấy Thượng Phương Bảo Kiếm ra.

Chỉ thấy nó thừa dịp Đinh Dương đang khí huyết cuộn trào, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hắn, Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay cũng giơ cao lên.

“Cái gì!!” Đinh Dương nhìn thấy Tiểu Bạch, đồng tử co rụt mãnh liệt.

“Ngươi bại rồi!” Tiểu Bạch thần sắc nghiêm túc nói: “Theo quy tắc Hoang Cổ của chúng ta, kẻ bại phải để lại gốc!!” “Không, đừng mà, cầu xin ngươi!!” Đinh Dương không còn vẻ kiêu ngạo bất tuân như trước, lập tức kinh hoàng hét lớn cầu xin tha thứ.

Đồng thời, hắn dường như quên cả thở và đau đớn, liều mạng khống chế cơ thể muốn lùi lại né tránh, không muốn một lần nữa nếm trải nỗi khổ không gốc.

“Cầu xin mà có tác dụng thì còn cần kẻ ác làm gì nữa?!” Khóe miệng Tiểu Bạch nở nụ cười tà mị giống hệt Tần Phong, Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay cũng nhanh chóng chém xuống.

Keng một tiếng, kiếm lóe căn đoạn!

“Á!!” Đinh Dương một lần nữa đeo lên chiếc mặt nạ thống khổ, phát ra tiếng gào thét thê lương vang thấu bầu trời... "Vãi chưởng!!" Đám nam giới xem mà mí mắt giật nảy, theo bản năng khép chặt hai chân lại.

Tuy rằng bọn họ vừa rồi đã biết quy củ ở quê hương của Tần Phong, nhưng thật không ngờ con thỏ kia cư nhiên lại một lần nữa thi triển chiêu đó lên người Đinh Dương. "Quá tàn bạo!" Tần Hạo cũng nhìn đến mức mí mắt nhảy loạn, cảm thấy sau này tốt nhất nên ăn ít đầu thỏ cay lại.

Tuy rằng hắn không sợ con thỏ không biết xấu hổ này, nhưng cũng không muốn sống trong cảnh lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng bị "thiến". "Ngươi nói xem ngươi chọc nó làm gì!?" Nam Cung

Phượng trong lòng không khỏi run rẩy, thầm mặc niệm cho Đinh Dương hai phút rưỡi.

Đừng nhìn nàng trong lòng hận không thể cắn chết Tần Phong, nhưng lại biết rõ khoảng cách thực lực giữa đôi bên hoàn toàn là hai đường thẳng song song, trăm năm trước nàng đã không phải đối thủ của hắn, trăm năm sau lại càng không. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ có linh sủng đoạn tuyệt tuệ căn của người khác, nhận được 1000 điểm phản diện!" "Haiz, vẫn chỉ có 1000 điểm!" Tần Phong trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, bắt đầu hoài niệm vị đệ nhất công thần của Tiên Tần kia. "Khinh người quá đáng!!" Đệ tử Thiên Dương tông hồi thần lại, phẫn nộ rút tiên kiếm giết hướng Tần Hạo.

Chương 1782

"Không phải, là con thỏ cắt đoạn mà..." Tần Hạo cả người nhất thời nghệch ra, không hiểu vì sao bọn họ lại nhắm vào mình.

Bất quá hắn cũng không có ý định thối lui, trong mắt ngược lại lóe lên hào quang phấn khích.

Chỉ thấy một luồng khí lãng cường đại từ trên người hắn bộc phát ra, không chỉ chấn động đến mức hư không xung quanh run rẩy, mà còn hóa thành một cơn bão siêu cường càn quét tám phương, sau lưng càng hiện lên hư ảnh Long Tượng khổng lồ.

Ô!!

Ngao!!

Tinh quang cuồn cuộn, Long Tượng chấn thiên địa.

Chỉ thấy tiếng gào thét của trăm con Long Tượng khiến thiên địa kịch chiến, tiên khí xung quanh cũng điên cuồng rót vào hư ảnh Long Tượng, khiến chúng dần dần ngưng luyện lại, không chỉ che khuất bầu trời mà còn tỏa ra một luồng hơi thở cổ xưa thương tang.

Kế tiếp, hắn giơ cao cự chùy trong tay, xông vào đám người bắt đầu đại sát tứ phương. "Đây là công pháp gì!?" Các phương thế lực phân phân kinh hô thành tiếng, biểu thị chưa từng thấy qua loại công pháp này.

Bất quá bọn họ có thể nhìn ra từ hư ảnh Long Tượng, công pháp này vô cùng lợi hại, trực tiếp khiến chiến lực của Tần Hạo tăng vọt lên mấy bậc, giống như một vị chiến thần vô địch thần ngăn sát thần phật ngăn sát phật.

Oanh long long!!

Sơn băng địa liệt, thiên địa biến sắc!

Tần Hạo cầm cự chùy đại sát tứ phương, mỗi một lần va chạm đều bùng phát ra sóng năng lượng cường đại, giống như quả bom nấm của nhà Tiểu Nhật Tử năm đó, bão năng lượng ngút trời nhanh chóng tràn về tám phương. "Phụt!!" Đệ tử Thiên Dương tông liên tục thổ huyết, từ trên hư không rơi rụng xuống.

Tuy rằng Tần Hạo có lòng nhân từ hơn Tần Phong, không trực tiếp dùng một chùy lấy mạng bọn họ, nhưng những kẻ bị chùy trúng cũng trọng thương, ít nhất phải nằm trên giường ba năm mới có thể khỏi hẳn. "Đây chính là đệ tử đại tông môn Tiên giới!?" Trong mắt Tần Hạo vẫn hiện lên vẻ thất vọng, biểu thị mình vẫn chưa dùng hết sức lực.

Bất quá với tâm thái đã ra tay thì làm cho trót, hắn tiếp tục đánh bay từng tên đệ tử Thiên Dương tông còn lại, không một ai có thể chịu nổi một chùy của hắn mà không ngã xuống. "Tê tê!!" Các phương thế lực lập tức hít ngược một hơi khí lạnh, bị chiến lực khủng bố của Tần Hạo dọa cho sợ hãi.

Trước kia Tần gia ở Đông Vực tuy rằng kiêu căng bạt mạng, nhưng toàn bộ dựa vào uy vọng của một mình Tần Phong chống đỡ, nhưng bọn họ vạn vạn không ngờ tới, Tần gia cư nhiên còn có một vị yêu nghiệt khủng bố như thế.

Một khi để hắn và Tần Phong trưởng thành, vậy thì Tần gia tất nhiên sẽ một bước lên trời. "Dừng tay!!" Một vị Tiên Vương của Thiên Dương tông nhìn không nổi nữa, mặt đầy phẫn nộ nói: "Tiểu tử, lão phu thừa nhận ngươi thiên phú dị bẩm, nhưng niên thiếu khinh cuồng không phải việc tốt gì đâu!!" "Hừ!!" Tần Hạo lập tức hừ lạnh một tiếng, cầm cự chùy ra vẻ nói: "Trẫm không hiểu cái gì là niên thiếu khinh cuồng, trẫm chỉ biết thắng giả vi vương!!" Ô!!

Ngao!!

Lời vừa dứt, Long Tượng chấn thiên.

Trăm con Long Tượng ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét đinh tai nhức óc, uy thế khủng bố như một cơn bão càn quét thiên địa, khiến hư không xung quanh chấn động kịch liệt. "Hảo, hảo mạnh!!" Các phương thế lực trong lòng kinh hãi, biết lại có thêm một vị thiên kiêu xuất thế.

Tuy rằng Tần Hạo chỉ mới thể hiện ra lực lượng của trăm con Long Tượng, huyết mạch Vu tộc thuần chủng của Tần gia, cùng với một kiện Đế binh cự chùy, nhưng bọn họ có thể khẳng định chắc chắn rằng, thiên phú của kẻ này tuyệt đối có thể tranh cao thấp với Long Ngạo Thiên - hạng nhất bảng thiên tư. "Ngươi, ngươi..." Vị Tiên Vương kia tức đến run tay, nhưng lại không có ý định ra tay.

Bởi vì không ra tay còn có thể buông vài câu hăm dọa, chứ nếu ra tay mà phát hiện đánh không lại thì thật sự xấu hổ chết người, cho nên dù lời của Tần Hạo có chọc tức thế nào, lão cũng không định động thủ. "Nhị đệ lại trang bức rồi!" Tần Phong nhìn nhị đệ đang ra vẻ trên không trung, nghĩ xem có nên làm một màn "quyền huynh thế phụ" không. "Tần sư đệ, Tần sư đệ..." Ngay lúc Tần Phong chuẩn bị ra tay với nhị đệ, một tiếng gọi gấp gáp quen thuộc từ xa truyền đến.

Chỉ thấy một chiếc phi chu cực kỳ hào hoa nhanh chóng lao tới, toàn thân chế tạo từ kim loại không tên, lấp lánh ánh sáng chói mắt dưới ánh mặt trời, thân tàu dài cả vạn mét, rộng mấy trăm mét, có thể chứa vạn người cùng lúc, trên đó còn treo một lá cờ chữ "Tiền", chính là Tiền của Tiền Đa Đa.

Mà Tiền Đa Đa đang đứng ở đầu thuyền, gấp gáp vẫy tay với Tần Phong.

Bất quá hắn không phải đang chào hỏi Tần Phong, mà là vì cái

"Xích Dương chi căn" mà Đinh Dương đã nuôi dưỡng trăm năm kia.

Vốn dĩ hắn nghe nói di tích Luân Hồi Tiên Vương mở ra, chỉ định qua xem có thể gặp được Tô Uyển của Lăng Tiêu Cung không, nhưng vạn vạn không ngờ tới, vừa tới đã thấy Tiểu Bạch chém đứt Xích Dương chi căn của người ta. "Là Tiền Đa Đa của Tiên Minh!" Ánh mắt các phương thế lực đồng loạt nhìn qua, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

Bọn họ không phải bị chiếc phi chu hào hoa của Tiền Đa Đa làm cho kinh ngạc, mà là phát hiện trên phi chu ngoài Tiền Đa Đa ra, còn có ba đạo thân ảnh hai nam một nữ, trong đó có Thái sư huynh mà Tần Phong quen biết. "Đệ nhị, đệ tam, đệ tứ tự liệt của Tiên Minh!!" Nam Cung Phượng trong lòng cũng kinh hãi, lập tức nhận ra lai lịch của ba người. "Ca!!" Tần Hạo vừa rồi rõ ràng chưa đã ghiền, quay đầu hứng thú hỏi: "Bọn họ chính là tứ đại tự liệt của Tiên Minh sao!?" "Chắc là vậy đi!?" Tần Phong nói chuyện có chút không chắc chắn, hắn chỉ quen mỗi Thái sư huynh. "Chắc là!?" Tần Hạo lập tức đầu đầy chấm hỏi: "Ca, không phải huynh nói huynh đã gia nhập Tiên Minh từ trăm năm trước sao?

Sao đến cả tứ đại tự liệt của Tiên Minh cũng không nhận ra!?" "Cái này ta sao mà biết được?!" Tần Phong lý thẳng khí hùng nói: "Ca của đệ vừa đến Tiên giới là nhắm thẳng vào con gái Minh chủ Tiên Minh mà đi, người ta không chỉ có tiền có hậu, mà còn là siêu cấp phú bà có tiền có hậu đài, chỉ cần bám được vào cái đùi dài của người ta, Tần gia chúng ta có thể đi đường tắt ít nhất mấy vạn năm.

Có thể nói ca của đệ vừa xuất hiện đã chơi ở phân khúc cao cấp rồi, hạng tôm tép như tứ đại tự liệt Tiên Minh này, ca của đệ chưa bao giờ để vào mắt..." Vãi chưởng!!

Đây đều là lời nói hổ báo gì thế này!?

Toàn trường mọi người nghe mà trợn mắt há mồm, nhịn không được muốn lên tiếng phản bác vài câu.

Nhưng nghĩ lại người ta là Tần Phong, mục tiêu rõ ràng, câu chuyện lại truyền cảm hứng đến thế, không chỉ thành công giúp con em Tần gia định cư ở Tiên giới, còn thành công chen chân vào tầng lớp quyết sách của Tiên Minh, khiến lời định nói của bọn họ kẹt cứng ở cổ họng. "Không hổ là Tần huynh!" Lâm Tam nhịn không được giơ ngón tay cái, đối với việc này thực sự không biết bình luận thế nào.

Bảo hắn không biết xấu hổ ăn cơm mềm, nhưng hắn lại có mục tiêu rõ ràng, có chí hướng lớn lao, nhưng bảo hắn nhiệt huyết vươn lên, hắn lại chọn đi ăn cơm mềm, mà còn thực sự thành công đi đường tắt được mấy vạn năm. "Không phải, hắn cứ thế tỉnh bơ nói ra luôn sao!!" Tần Hạo nghe xong trực tiếp hóa đá tại chỗ, không ngờ Tần gia bọn họ lại phất lên theo cách này. "Nếu không thì sao!?" Tần Phong vẫn lý thẳng khí hùng, chủ đạo chính là sự chân thành. "Được rồi!!" Tần Hạo cạn lời không hỏi nữa, cũng biết hỏi cũng bằng thừa.

Chương 1783

Lúc này, chiếc phi chu hào hoa của Tiền Đa Đa đã đến trước mặt mọi người.

Nguyên bản mọi người chỉ thấy chiếc phi chu này xa hoa, nhưng khi đến gần mới phát hiện là thực sự quá xa hoa.

Chỉ thấy bên trong sàn nhà trải thảm da thú mềm mại thoải mái; trên tường khảm nạm đủ loại đá quý danh giá, tỏa ra ánh sáng ngũ sắc rực rỡ; trần nhà vẽ những bức bích họa tinh mỹ, giống như tivi đang hoạt động.

Chỗ ngồi lộng lẫy, bình phong tinh xảo, bàn trà thanh nhã... cái nào cũng là chân phẩm giá trị liên thành. "Đậu má!!" Mọi người nhịn không được thốt ra một câu chửi thề, giống như vừa ăn phải mấy chục quả chanh chua vậy.

Tuy rằng bọn họ đã cố hết sức tưởng tượng cuộc sống của người giàu, nhưng không ngờ cuộc sống của người giàu lại giản dị và mộc mạc như thế, tùy tiện một chiếc phi chu đi lại thôi đã là ngọn núi cao mà cả đời bọn họ không thể vượt qua. "Tần Phong!!" Từ Càn Khôn đứng trên thuyền, nhìn Tần Phong đầy vẻ khiêu khích.

Hiện tại hắn đã không còn là hắn của trăm năm trước, không chỉ tu vi đột phá đến Tiên Vương sơ giai, còn là cao thủ Tiên Vương cảnh hoa khai bát phẩm. "Hắn chính là Tần Phong!?" Một nam một nữ còn lại cũng tò mò nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy nam nhân mặc một bộ đạo bào màu tím, tay cầm phất trần, mang lại cảm giác tiên phong đạo cốt, còn nữ tử thì mặc một bộ cổ trang bằng lụa mỏng, trông không hẳn là tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng lại có một đôi mắt đào hoa nhìn con chó cũng thấy thâm tình. "Đây chính là tứ đại tự liệt Tiên Minh!?" Tần Hạo tò mò đánh giá ba người, cuối cùng dừng lại trên người nữ tử.

Hắn không phải bị đôi mắt đào hoa của nàng câu mất hồn, mà là phát hiện nữ tử này là người yếu nhất trong ba người, cảm giác chỉ mạnh hơn Tiêu Chỉ Lan một chút xíu. "Đúng vậy!" Lâm Tam gật đầu giới thiệu: "Ba người này lần lượt là đệ nhị tự liệt của Tiên Minh - Hư Khôn đạo nhân, xếp hạng 6 trên bảng thiên tư võ tu; đệ tam tự liệt Từ Càn Khôn, xếp hạng 8 bảng thiên tư; còn người phụ nữ kia là đệ tứ tự liệt Tam Thông nương nương, xếp hạng 12 bảng thiên tư." "Vậy đệ nhất tự liệt đâu!?" Tần Hạo thu hồi ánh mắt, quay đầu hỏi. "Cái này ta biết, chết rồi!" Tần Phong lập tức cướp lời: "Đệ nhất tự liệt chính là vị hôn phu của Thất trưởng lão Tiên Minh chúng ta, lúc ta định bám đùi Thất trưởng lão đã nghe ngóng qua người này, kết quả là chết dưới tay Long Ngạo Thiên." "Ca, huynh tốt nhất đừng nói gì nữa!" Tần Hạo dùng tay che mặt mình, thực sự không muốn nhận người quen với Tần Phong.

Người khác độ kiếp phi thăng đến Tiên giới đều nghĩ cách tu luyện đột phá, còn ca ca hắn phi thăng Tiên giới thì hay rồi, suốt ngày nghiên cứu cách bám đùi phụ nữ góa vợ để tiến bộ. "Tiểu tử ngươi lại ngứa đòn rồi phải không!?" Tần Phong lập tức không vui, cảm thấy nhị đệ này đúng là thiếu đòn.

Mình vì cái gia đình này mà hy sinh bao nhiêu sắc tướng, thỉnh thoảng lại bị phú bà lôi vào phòng giày vò, vậy mà tiểu tử này hưởng phúc lợi lại không biết ơn mình, đúng là kiểu ăn no xong đánh đầu bếp mà. "Đệ không có..." Tần Hạo sợ tới mức vội rụt cổ lại, đến cả lầm bầm nhỏ tiếng cũng không dám. "Tần huynh, Tần huynh, chiếc thứ hai nửa giá nhé!!" Tiền Đa Đa giống như thấy cha ruột, mặt đầy kích động nhảy xuống phi chu. "Mối hàng đến rồi!" Tiểu Bạch thấy Tiền Đa Đa, mắt lập tức sáng lên.

Vội vàng thu lại Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay, chạy lên trước mặc cả với Tiền Đa Đa. "Tần Phong!!" Trong mắt Đinh Dương tràn đầy ngọn lửa phẫn nộ, giống như muốn dùng ánh mắt giết chết Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ bán sạch tuệ căn của người ta, nhận được 1 vạn điểm phản diện!" "Nhìn ta làm gì chứ!?" Tần Phong tại chỗ cạn lời.

Vừa rồi người ra tay rõ ràng là nhị đệ, người cắt đứt là Tiểu Bạch, người mua là Tiền Đa Đa, mình toàn trình không tham gia vào, sao cuối cùng nợ nần lại tính hết lên đầu mình!?

Còn có vương pháp không!?

Còn có pháp luật không!?

Oanh long long!!

Ngay lúc Tần Phong đang cảm thấy cạn lời, tiếng nổ đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy từ xa xuất hiện bốn đạo thân ảnh, đang với tốc độ cực nhanh lao về phía này, đi đến đâu không chỉ gây ra tiếng nổ mà còn cuốn theo một cơn bão khí lãng ngút trời. "Nhân vật chính lên sàn rồi!" Tần Phong thấy người tới, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Người tới không phải ai khác, chính là ba anh em Phương Trường, trong đó còn có Dịch Thiên Cơ vừa mới gia nhập, dáng vẻ già nua suýt chút nữa không nhận ra.

Bất quá hiện tại hắn không rảnh đi nghiên cứu vì sao đối phương già đi, lập tức quay đầu ra hiệu bằng mắt cho Thiên Quân và Vạn Mã. "Hiểu rồi!" Thiên Quân và Vạn Mã tuy rời đi trăm năm, nhưng lập tức hiểu ngay ý của Tần Phong.

Chỉ thấy bọn họ thừa dịp người khác không để ý chui vào đám người, bắt đầu trận chiến thủy quân đầu tiên của mình ở Tiên giới.

"Vãi chưởng, lão đầu kia không phải Dịch Thiên Cơ sao?

Đệ nhất thần toán Tiên giới Dịch Thiên Cơ!!" "Mẹ nó, đúng là Dịch Thiên Cơ thiệt kìa, sao lão lại già thành ra nông nỗi này!?" "Lão chắc chắn là ngụy trang rồi, các ngươi quên chiến tích của lão sao!?" "Thiên Cơ đồ long đạp Lăng Tiêu, giết người hà tất tự mình ra tay, trăm năm trước không chỉ một trận thành danh, còn thành công toàn thân trở lui!" "Ẩn mình trăm năm, hôm nay xuất thế, lại còn ngụy trang bản thân, lẽ nào lão lại muốn làm chuyện kinh thiên động địa gì nữa!?" "Đó chẳng phải là nói nhảm sao?

Dịch Thiên Cơ dám đồng thời đắc tội Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế, chứng tỏ lão có tâm tranh bá thiên hạ!" "Ba người bên cạnh lão là ai?

Là đồng đội mới của lão sao!?" "Trăm năm trước Dịch Thiên Cơ chỉ dựa vào một mình Diệp Thần đã có thể uy chấn Tiên giới, nay bên cạnh lão có ba vị cao thủ, có thể thấy lần này lão chơi lớn thế nào!" "Kẻ kia không phải là ma đầu Phương Trường vừa đồ sát Tiêu gia sao?

Sao hắn lại đi cùng Dịch Thiên Cơ!?" "........." Theo tiếng bàn tán không ngừng của Thiên Quân và Vạn Mã trong đám người, các phương thế lực lập tức dồn ánh mắt về phía Dịch Thiên Cơ. "Không phải, bọn họ bị khùng hả!!" Dịch Thiên Cơ cả người nhất thời không bình tĩnh nổi, không ngờ mình cư nhiên lại một lần nữa nổi tiếng theo cách này... "Lão chính là Dịch Thiên Cơ!?" Các phương thế lực lập tức cảnh giác, hiển nhiên đều đã nghe qua đại danh của Dịch Thiên Cơ.

Đừng nhìn Dịch Thiên Cơ chỉ xếp hạng 19 trên bảng thiên tư, nhưng không một ai dám xem thường lão, sợ mình bị đối phương biến thành quân cờ một cách khó hiểu. "Các ngươi đừng nghe bọn họ nói bậy!" Dịch Thiên Cơ lập tức lên tiếng quát: "Trăm năm trước kẻ tẩy kiếp Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện căn bản không phải là ta, mà là Tần Phong, là hắn thừa lúc Lăng Tiêu Thánh Mẫu tấn công Chiến Thần Điện đã dịch dung thành dáng vẻ của ta để tẩy kiếp kho báu Chiến Thần Điện, rồi lại lúc ta và Diệp Thần tấn công Chiến Thần Điện, hắn lại tẩy kiếp kho báu của Lăng Tiêu Cung, còn có Vô Thượng Thiên Thư của Tô gia Bắc Vực cũng rơi vào tay Tần Phong, hắn mới là kẻ cầm đầu mọi chuyện." "Cái gì!?" Các phương thế lực phát ra tiếng kinh hô, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tần Phong. "Anh trai tôi!?" Tần Hạo mặt đầy kinh ngạc quay đầu lại, ánh mắt không thể tin nổi.

Tuy rằng hắn biết anh trai mình từ nhỏ đã không yên phận, trên đời không việc gì là hắn không dám làm, nhưng trăm năm trước anh trai hắn vừa đến Tiên giới đã đi tẩy kiếp Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện thì có phải quá khoa trương rồi không!?

Tuy hắn mới đến Tiên giới mấy tháng nhưng cũng biết hiện tại là thế chân vạc, anh trai hắn thực sự có gan tẩy kiếp kho báu của hai nhà kia sao!? "Giống việc Tần huynh sẽ làm lắm!" Lâm Tam ôm kiếm, liếc mắt nhìn Tần Phong một cái.

Đối với việc tẩy kiếp Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, hắn không tận mắt thấy nên không tiện nói bậy, nhưng đối với Vô Thượng Thiên Thư của Tô gia, hắn có quyền phát ngôn tuyệt đối, vì hắn thuộc diện đồng phạm với Tần Phong.

Chương 1784

Cũng vì đã tham gia chia chác, nên hắn chọn cách giữ im lặng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dẫn hư hỏng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Ta lại dẫn hư hỏng ai nữa rồi!?" Ánh mắt Tần Phong mờ mịt, không biết ai bị mình dẫn hư hỏng. "Ngươi ngậm máu phun người!" Tiểu Bạch giao dịch xong với Tiền Đa Đa, lập tức mắng chửi: "Thỏ chủ nhân của ta từ nhỏ đã đọc thuộc kinh điển thánh nhân, là một đứa trẻ ngoan có gia giáo, Tần gia chúng ta càng là gia đình nề nếp thư hương chính tông, nhân hiếu đức hậu, xích thành trung dũng khắc sâu trong xương tủy, làm sao có thể đi làm những việc trộm gà bắt chó đó!?" "Tần gia nề nếp thư hương, nhân hiếu đức hậu!?" Các phương thế lực lập tức biến thành mấy ông lão ngơ ngác, trong lòng cũng hiện lên một chữ "Vãi" thật lớn.

Tuy rằng trong số bọn họ có nhiều người chưa tiếp xúc với đệ tử Tần gia, nhưng ít nhiều cũng nghe qua sự tích của đệ tử Tần gia, nào là cưỡng đoạt dân nữ, chiếm đoạt địa bàn, tham luyến vợ người khác đều là thao tác cơ bản, hoàn toàn không thấy dáng vẻ của gia đình thư hương ở đâu cả. "Ta không hiểu ngươi đang nói gì!!" Biểu tình của Tần Phong không có bất kỳ thay đổi nào, giống như người bị nói tới không phải là hắn vậy. "Tần Phong, ngươi đừng giả vờ nữa!" Dịch Thiên Cơ hiện tại cậy có Ẩn Môn chống lưng, mặt đầy phẫn nộ nói: "Nếu ngươi không tẩy kiếp kho báu của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, Tần gia các ngươi làm sao có thể chỉ trong vòng trăm năm ngắn ngủi đã quật khởi ở Tiên giới!?" "Ta bán thân kiếm tiền không được sao?!" Tần Phong sắc mặt bình tĩnh, thốt ra câu trả lời: "Một lần hai mươi vạn cực phẩm tiên tinh, mỗi ngày năm lần là một triệu cực phẩm tiên tinh, Thương Thiên Bá Thể của ta chính là không biết mệt mỏi, có thể làm việc 365 ngày không nghỉ." "Thỏ ta có thể chứng minh!!" Tiểu Bạch nhảy lên vai Tần Phong, kiêu ngạo dùng lỗ mũi hướng về phía mọi người. "Khụ khụ..." Tần Hạo lập tức ho khan kịch liệt, suýt chút nữa bị nước bọt làm cho nghẹn chết.

Tuy rằng hắn biết anh trai mình không có liêm sỉ, nhưng không ngờ có thể vô liêm sỉ đến mức này, cứ thế tỉnh bơ thừa nhận mình đi khách trước mặt mọi người, còn là hai mươi vạn cực phẩm tiên tinh một lần. "À thì...!!" Các phương thế lực nghe mà ngớ người, não bộ rơi vào trạng thái đình trệ.

Trước kia bọn họ không hiểu vì sao kẻ mặt dày lại vô địch, hiện tại thấy Tần Phong cuối cùng đã hiểu được rồi, đối với hạng người không biết xấu hổ này, ngươi thực sự không có cách nào với hắn cả. "Hai mươi vạn một lần!?" Có vài nữ tu nghe xong lập tức động lòng.

Tuy rằng danh ngạch "Lục vị đế vương" của Tần Phong đã hết, nhưng bản thân điều kiện của hắn bày ra đó, bỏ ra hai mươi vạn cực phẩm tiên tinh trải nghiệm một chút dường như không lỗ. "Không hổ là Tần huynh!" Lâm Tam mặt đầy chấn kinh, cũng không còn lời nào để nói nữa. "Ngươi, ngươi..." Dịch Thiên Cơ tức đến toàn thân run rẩy, cũng không ngờ Tần Phong có thể nói ra loại lời này. "Ngươi cái gì mà ngươi!?" Tần Phong đột nhiên ánh mắt sắc lẹm nói: "Ta Tần Phong dám thừa nhận mình vì tiên tinh mà đi bán thân, còn ngươi lại không dám thừa nhận mình tẩy kiếp Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, không chỉ muốn hắt nước bẩn lên người ta, còn trốn trong bóng tối âm mưu tính kế, ngươi thật sự coi mắt của mọi người đều mù hết, không nhìn ra chút tâm tư nhỏ mọn đó của ngươi sao!?" "Hử!?" Các phương thế lực lập tức cảnh giác, một lần nữa đồng loạt nhìn về phía Dịch Thiên Cơ.

So với những gì Dịch Thiên Cơ đưa ra chứng minh, bọn họ càng thiên về kiểu nam nhân dựa vào thân thể kiếm tiền như Tần Phong hơn, bởi vì kẻ chơi tâm kế còn bẩn hơn cả tiểu thư ở ngõ Bát Đại Hồ Đồng nhiều. "Ta không có..." Dịch Thiên Cơ lập tức cuống lên, lớn tiếng muốn giải thích. "Câm miệng!" Tần Phong lập tức quát mắng: "Dịch Thiên Cơ ngươi là loại người gì, mắt mọi người đều sáng như tuyết cả, vả lại Phương Trường bên cạnh ngươi là ma tu mà ai cũng biết, chỉ trong vài tháng đã đồ sát mấy tòa thành trì, ngươi có thể chơi cùng loại súc sinh này, còn dám nói mình là người tốt sao!?" "Phi!" Tiểu Bạch lập tức phối hợp, khinh bỉ nhổ một bãi. "Ngươi, ngươi..." Dịch Thiên Cơ bị tức đến toàn thân run rẩy, nửa ngày không thốt ra được chữ thứ hai. "Hà tất gì chứ!?" Thiên Quân và Vạn Mã ném ánh mắt đồng cảm, trong lòng cũng mặc niệm cho Dịch Thiên Cơ hai phút rưỡi.

Rõ ràng dùng võ lực đánh bại Tần Phong đơn giản hơn nhiều, vậy mà Dịch Thiên Cơ lại chọn để Tần Phong mở miệng, hoàn toàn không hiểu đạo lý đánh đòn phủ đầu, đánh con gái trước phải đánh vào chân. "Ngươi nói ai là súc sinh!?" Mắt Phương Trường lập tức đỏ lên, nghiến răng nghiến lợi chằm chằm nhìn Tần Phong. "Ngươi đó!" Tần Phong vẫn chủ đạo sự chân thành: "Ngươi dám nói mình không đồ thành?

Ngươi dám nói mình không phải ma tu?

Ngươi dám thề với Đại Đạo không!?" "Đây đều là ngươi ép ta!" Phương Trường nén giọng phát ra tiếng gầm nhẹ, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chòng chọc Tần Phong. "Cảm giác có dưa để ăn!!" Nam Cung Phượng vội vàng tiến lên phía trước hai bước, vểnh tai bắt đầu chuyên tâm hóng chuyện. "Ta ép ngươi hồi nào!?" Tần Phong rất cạn lời nói: "Năm đó Nam Phong công chúa quả thực thích ngươi, nhưng ngươi lại hại nàng nước mất nhà tan, sau đó là ta hảo tâm thu lưu nàng, cho nàng thực hiện được tự do sữa chua, có thể nói hiện tại người ta sống rất thoải mái, nhưng ngươi lại cứ quấn lấy người ta không buông, rốt cuộc là ai đang ép ai hả!?" "Ngươi nói bậy!!" Phương Trường lập tức đỏ mắt rống lớn, ma khí quanh thân cũng sôi trào lên. "Ma tu, hắn thực sự là ma tu!!" Các phương thế lực lập tức kinh hô, phân phân lấy ra vũ khí của mình.

Nguyên bản bọn họ còn có chút bảo lưu đối với lời nói của Tần Phong, nhưng hiện tại thấy Phương Trường ma khí cuộn trào, lập tức chọn tin tưởng lời của Tần Phong, Dịch Thiên Cơ tên này tuyệt đối muốn gây chuyện... "Tiểu sư đệ, chớ có xúc động!" Trình Vận thấy Phương Trường sắp mất khống chế, vội vàng lên trước ngăn cản.

Không phải bọn họ không muốn giúp Phương Trường giành lại ánh trăng sáng của hắn, thực sự là đại boss Tần Phong này quá mạnh, trước đó đánh nửa ngày không chỉ không đánh ra được thanh máu của hắn, còn tổn thất hai kiện đại tiên thiên chí bảo là Quạt Ba Tiêu và Phiên Thiên Ấn. "Buông ta ra!!" Phương Trường giống như mất đi lý trí, mắt đỏ rực lớn tiếng nộ hống.

Tuy rằng lần trước Tần Hạo tấn công vào điểm yếu của Phương Trường, thành công đánh gãy màn đột phá của hắn, nhưng nhờ vào sự kỳ diệu của Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết, sau đó hắn vẫn thành công đột phá đến Tiên Quân sơ giai.

Oanh long long!!

Hư không xung quanh bắt đầu chấn động kịch liệt, ma khí khủng bố nháy mắt từ trong cơ thể bùng phát. "Ma khí thật khủng bố!!" Sắc mặt các phương thế lực đột biến, rất cảnh giác nhìn về phía Phương Trường.

Trước kia bọn họ không phải chưa từng gặp ma tu, nhưng loại ma tu cấp bậc như Phương Trường thì đúng là chưa từng thấy, tuyệt đối có tiềm lực khủng bố để trở thành một đại ma đầu cự phách. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại mất đi lý trí, nhận được 20 vạn điểm phản diện!" "Thế này đã mất lý trí rồi?!" Khóe miệng Tần Phong hiện lên nụ cười kiểu Long Vương, quay đầu ra hiệu bằng mắt cho Dịch Thiên Cơ.

Giống như đang nói cách không với lão rằng, có thể trở thành quân cờ của ta là vinh hạnh của ngươi, chỉ cần có ta ở đây, ngươi đừng hòng vãn hồi hình tượng của mình. "Tần Phong!!" Dịch Thiên Cơ giống như đọc hiểu ánh mắt này, tức đến mức suýt chút nữa thăng thiên tại chỗ. "Hống!!" Phương Trường ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rống giận, ma khí càng thêm khủng bố bùng phát.

Oanh long long!!

Hư không bắt đầu chấn động kịch liệt, ma khí khủng bố xông thẳng lên vòm trời.

Chỉ thấy toàn bộ bầu trời nháy mắt bị mây đen bao phủ, không một tia nắng nào có thể lọt vào, nhiệt độ cũng giảm xuống nhanh chóng, khiến toàn trường mọi người không nhịn được rùng mình một cái. "Không xong!" Ngọc Lộ thấy Phương Trường sắp mất kiểm soát, vội vàng bấm quyết điểm vào ấn đường của hắn.

Đừng nhìn ma tu tốc độ tu luyện cực nhanh, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi đã có thể đột phá đến Tiên Quân sơ giai, nhưng cái giá phải trả cũng rất rõ ràng, không chỉ dễ tẩu hỏa nhập ma, một lời không hợp là mất lý trí, gặp vấn đề là chỉ biết giết, giết, giết.

Ong!

Ong!

Một đạo tiếng chuông đinh tai nhức óc vang lên, khiến thân thể Phương Trường run mạnh một cái.

Chương 1785

Chỉ thấy quanh thân Ngọc Lộ hiện lên từng đạo kim sắc phù văn, hóa thành một cái chuông lớn màu vàng trong suốt bao phủ Phương Trường, giống như gõ vang Trấn Ma Âm khiến hắn nháy mắt bình tĩnh lại, đôi mắt vốn đầy tơ máu cũng dần khôi phục sự thanh triệt. "Đây là Đại Đạo Chi Ấn!?" Các phương thế lực thần tình ngẩn ngơ, đồng loạt nhìn về phía Ngọc Lộ.

Tuy rằng Âm Chi Đại Đạo trong ba ngàn đại đạo không tính là quá lợi hại, nhưng đối với hạng người chưa từng thấy qua Đại Đạo Chi Ấn như bọn họ, tuyệt đối còn kích động hơn cả khi thấy Tần Phong gặp được vợ người ta xinh đẹp, hận không thể lập tức xông lên chiếm làm của riêng. "Cuối cùng cũng áp chế được rồi!" Ngọc Lộ thở hắt ra một hơi, lau đi mồ hôi trên trán.

Trước kia nàng không hiểu vì sao sư tôn lại bắt nàng đi theo, giờ nàng đã hiểu rồi, chính là muốn nàng ra tay vào lúc mấu chốt, dùng Trấn Ma Âm áp chế ma tính trong người Phương Trường. "Tần Phong!!" Trình Vận thấy Phương Trường không sao, lập tức hung tợn nhìn về phía Tần Phong.

Bất quá ánh mắt của nàng lại mang theo một tia khiêu khích, giống như đang nói ngươi đừng hòng chọc giận tiểu sư đệ yêu quý nhất của ta, tất cả thủ đoạn của Ẩn Môn chúng ta còn khủng bố hơn ngươi tưởng tượng nhiều. "Ánh mắt này ta không thích lắm!" Tần Phong tĩnh lặng nhìn Trình Vận một cái, bắt đầu châm dầu vào lửa: "Ẩn Môn các ngươi có ý gì đây?

Định bao che cho tên ma tu giết người không chớp mắt Phương Trường này sao..." "Nói nhảm với bọn họ làm gì!!" Lâm Tam không có nhiều lời như phản diện, trực tiếp rút Vô Trần Kiếm ra là động thủ.

Trước đó tán tu, các phương thế lực, tứ đại tự liệt Tiên Minh lên sàn, hắn còn có thể kiên nhẫn nghe Tần Phong luyên thuyên vài câu, nhưng Ẩn Môn với hắn có thù diệt tông giết thầy, thực sự không rảnh nghe Tần Phong nói nhảm.

Khanh thương một tiếng, lợi kiếm xuất vỏ!

Chỉ thấy quanh thân Lâm Tam lấp lánh vạn đạo kim quang, kế tiếp một đạo kiếm mang kinh động thiên địa vươn tới cửu thiên, kiếm khí càng là kích đãng chín vạn dặm, khiến toàn bộ thiên địa vì đó mà chấn động, giống như một kiếm có thể chém vào quá khứ tương lai. "Kiếm ý thật mạnh!!" Các phương thế lực lập tức kinh hô thành tiếng, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Lâm Tam.

Ong!

Ong!

Thần uy rực rỡ, kiếm đoạn vạn cổ!!

Tiếng kiếm minh trong trẻo chói tai vang vọng thiên địa, kiếm quang ngút trời xông thẳng lên mây xanh, thương khung dường như bị một đôi bàn tay vô hình khổng lồ cưỡng ép xé rách ra một đường rãnh, kế tiếp kiếm quang kình thiên nhanh chóng trảm về phía Trình Vận. "Không xong!!" Sắc mặt Trình Vận biến đổi lớn, vội vàng lấy ra trường thương chống đỡ.

Chỉ thấy một đạo thương ý ngút trời nháy mắt bộc phát, mũi thương cũng lóe lên một đạo hàn quang, khiến hư không xung quanh chấn động kịch liệt.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm cực nhanh vào nhau, tiếng oanh minh đinh tai nhức óc vang vọng thiên địa.

Kế tiếp năng lượng vô tận nổ tung trong hư không, gây ra sóng xung kích khổng lồ và khí lãng nhiệt độ cao, hình thành một cơn bão năng lượng cực kỳ khủng bố, giống như một con mãnh thú hung tợn vô cùng, điên cuồng càn quét thiên địa.

Đi đến đâu, hư không bị xé rách đến đó.

Những ngọn núi xung quanh càng không thể chịu nổi áp lực lớn như vậy, bắt đầu sụp đổ, bụi bay mù trời, trong nhất thời thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, giống như ngày tận thế đã đến sớm. "Lâm Tam!!" Có người nhận ra Lâm Tam, lập tức kinh hô: "Người này là Lâm Tam xếp hạng 2 bảng thiên tư võ tu!!" "Lâm Tam!?" Những người khác cũng phân phân kinh hô, hiển nhiên đã nghe qua đại danh của Lâm Tam. "Tiểu Tam Tam sao có thể như vậy!?" Tần Phong thấy Lâm Tam đang ra vẻ, trong lòng có cảm giác muốn khóc.

Hắn chỉ định châm dầu vào lửa một chút, vậy mà Lâm Tam cứ phải ra vẻ lúc hắn đang biểu diễn, trực tiếp cướp hết danh tiếng của hắn. "Huynh thực sự là quá rườm rà rồi!" Tần Hạo cũng mặt đầy ghét bỏ liếc nhìn Tần Phong một cái, sau đó hưng phấn vác đại chùy gia nhập chiến đấu. "Không phải, các đệ..." Tần Phong lập tức không vui, có ý định muốn giúp Phương Trường.

Bất quá may mà hắn vừa rồi đã nói xong những gì cần nói, Thiên Quân và Vạn Mã lập tức ở trong đám người bàn tán xôn xao. "Tần Phong nói bọn họ đến từ Ẩn Môn?

Ẩn Môn các ngươi nghe qua chưa!?" "Ta hình như có nghe người ta nói qua, là cổ lão môn phái truyền thừa từ thời Thái Cổ hạ xuống!" "Ta hình như cũng nghe người ta nói, gần trăm năm nay bọn họ hình như đột ngột xuất thế, còn tổ chức một chi đại quân đi khắp nơi đốt phá giết chóc cướp bóc." "Ngươi nói cái Ẩn Môn đó hả?

Ta thực sự đã thấy qua, đúng là đốt phá giết chóc không việc ác nào không làm." "Nếu là như vậy thì việc bao che cho Phương Trường cũng không có gì lạ!" "Mấy cái đó là trọng điểm sao?

Trọng điểm là vì sao Dịch Thiên Cơ lại ở cùng bọn họ!?" "Cái này còn phải nghĩ sao?

Dịch Thiên Cơ chắc chắn cũng là đệ tử Ẩn Môn rồi!" "Nếu Dịch Thiên Cơ là đệ tử Ẩn Môn, vậy chẳng lẽ nói Ẩn Môn mới là kẻ chủ mưu đứng sau tẩy kiếp Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung!?" "........." "Ẩn Môn mới là kẻ đứng sau màn sao!?" Các phương thế lực trong lòng chấn động mạnh, đột nhiên cảm thấy sau lưng có chút phát lạnh.

Vốn tưởng rằng Dịch Thiên Cơ trăm năm nay là trốn đi không dám lộ mặt, nhưng không ngờ lão đã sớm cầm tiền đi chiêu binh mãi mã.

Bất quá còn chưa đợi bọn họ tiêu hóa hết tin tức này, liền thấy Trình Vận đang giao chiến với Lâm Tam không chỉ tế ra Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn của chính mình, trên đỉnh đầu càng hiện ra chín đóa hoa sen trắng. "Hoa khai cửu phẩm!!" Các phương thế lực lập tức trợn tròn mắt kinh hô, trong lòng càng là liên tục thốt lên một tiếng "vãi chưởng".

Đậu má!!

Cái Ẩn Môn này rốt cuộc có lai lịch thế nào vậy!?

Không chỉ Ngọc Lộ sở hữu một viên Đại Đạo Chi Ấn, ngay cả Trình Vận cũng có một viên!!

Oanh long long!!

Trong hư không truyền đến một đạo tiếng nổ điếc tai, năng lượng khủng khiếp như gió bão tản ra bốn phía.

Chỉ thấy Tần Hạo tay cầm cái búa lớn số 80, xông lên giao chiến cùng Ngọc Lộ, cũng là chiến đấu kịch liệt, cũng sở hữu Đại Đạo Chi Ấn, và một màn hoa khai bát phẩm không kém phần kinh diễm. "Hoa khai bát phẩm!!" Các phương thế lực lập tức không bình tĩnh nổi, trong lòng gào thét như đám chuột chũi.

Đậu má!!

Còn có thể vui vẻ chơi đùa nữa không vậy!?

Ẩn Môn tổng cộng chỉ tới có bốn người, kết quả một kẻ là Tiên giới đệ nhất thần toán, một kẻ có tiềm lực của ma đạo cự bá, một kẻ hoa khai bát phẩm có thể chen chân vào top 10 Thiên Tư bảng, còn một kẻ hoa khai cửu phẩm có thể tranh phong cùng Long Ngạo Thiên. "Làm sao có thể!?" Nam Cung Phượng khó mà tin nổi trợn to hai mắt, chỉ cảm thấy đại não đột nhiên trống rỗng.

Chương 1786

Từ khi nàng leo lên hạng mười một Thiên Tư bảng, vẫn luôn đội cái danh hiệu thiên chi kiêu nữ.

Vốn tưởng rằng hôm nay sẽ giống như trước đây, trở thành tiêu điểm của toàn trường, nhưng không ngờ hiện trường không chỉ có biến thái Tần Phong, còn có Lâm Tam hạng hai, Hư Khôn đạo nhân hạng sáu, Từ Càn Khôn hạng tám.

Nhưng điều khiến nàng không ngờ hơn chính là, đệ tử Ẩn Môn cư nhiên cũng mạnh hơn nàng, ngay cả em trai của Tần Phong cũng mạnh đến mức vô lý, khiến kẻ xếp hạng mười một như nàng trong nháy mắt biến thành bình hoa làm nền. "Đây chính là Ẩn Môn sao!?" Sắc mặt các phương thế lực lập tức ngưng trọng, đại não phi tốc suy nghĩ xem Ẩn Môn muốn làm gì.

Không chỉ bồi dưỡng thiên kiêu sánh ngang Long Ngạo Thiên, còn có Tiên giới đệ nhất thần toán làm quân sư, càng là quét sạch bảo khố của Chiến Thần điện và Lăng Tiêu cung, dành ra trăm năm thời gian bồi dưỡng một chi quân đoàn.

Đậu má!!

Ẩn Môn đây là muốn tham gia tranh bá nha!!

Sắc mặt các phương thế lực đại biến, lập tức đem mọi chuyện xâu chuỗi lại với nhau. "Gần đủ rồi!" Tần Phong thấy các phương thế lực đều đã nhập diễn, lập tức giơ cao lá cờ chính nghĩa: "Ẩn Môn vì tư dục cá nhân, không chỉ bao che cho ma đầu Phương Trường, còn mưu đồ khơi mào chiến hỏa ở Tiên giới, quả thực là hành vi súc sinh, người người có quyền tiêu diệt!!" "Ngươi, ngươi nói bậy nói bạ!!" Dịch Thiên Cơ bị tức đến mức mặt đỏ bừng, nhìn về phía Tần Phong hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn. "Lão còn muốn ngậm máu phun người!!" Tần Phong không phải hạng người xem náo nhiệt mà sợ chuyện lớn, hắn chỉ đơn thuần muốn bắt cóc đạo đức đối phương mà thôi. "Thỏ chủ ngân của ta nói đúng!" Tiểu Bạch lập tức đứng trên điểm cao đạo đức, dùng giọng sữa non nớt nói: "Mắt của mọi người đều sáng như tuyết cả, Ẩn Môn các người chính là muốn hắt nước bẩn lên người thỏ chủ ngân của ta, khơi mào đại chiến giữa Tiên Minh với Chiến Thần điện và Lăng Tiêu cung, sau đó Ẩn Môn các người hảo thừa cơ ngư ông đắc lợi." "Ngươi đánh rắm, ta có thể..." Dịch Thiên Cơ tức đến mức môi run bần bật, đưa tay chuẩn bị thề với đại đạo.

Keng một tiếng!!

Tần Phong dường như đã dự đoán được Dịch Thiên Cơ sẽ thề, tay liền rút ra thanh tổ truyền ma kiếm.

Tiếp theo, tổ truyền ma kiếm bùng nổ một đạo kiếm quang ngất trời, như cuồng triều vô tận quét ngang thiên địa, còn kẹp theo một đạo kiếm ý kinh động thiên khung quét qua bốn phương, kiếm khí sắc lẹm khuấy động chín vạn dặm.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Kiếm quang rực rỡ lóa mắt, chiếu rọi mười phương thiên địa.

Chỉ thấy Tần Phong nháy mắt tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất, hóa tác một đạo lưu tinh xé toạc hư không, phảng phất muốn chẻ đôi thiên địa. "Vãi chưởng!!" Các phương thế lực kiến thử một màn, nhao nhao thốt lên những lời thô tục.

Vốn tưởng rằng kiếm ý của Lâm Tam đã thiên hạ vô địch, không ngờ kiếm ý của Tần Phong cư nhiên còn dũng mãnh hơn. "Không ổn, cứu mạng!!" Dịch Thiên Cơ từng nếm qua sự lợi hại của Tần Phong, lập tức mặt đầy kinh hãi lớn tiếng hô cứu. "Tần Phong, ta liều mạng với ngươi!!" Phương Trường một lần nữa tiến vào trạng thái "hồng ôn", nộ hống một tiếng liền trực tiếp xông lên.

Oanh long long!!

Ma khí khủng bố nháy mắt bộc phát, khiến hư không rung động kịch liệt.

Kế đó hóa thành một tôn Kim Phật khổng lồ và một tôn Ma Thần khổng lồ, tựa như tả hữu hộ pháp xuất hiện bên cạnh Phương Trường. "Phật Ma song tu!!" Các phương thế lực lập tức kinh hô, bị Phương Trường trước mắt làm cho kinh hãi.

Phải biết rằng, Phật và Ma vốn là tồn tại đối lập, nhưng Phương Trường lại có thể dung hợp chúng hoàn mỹ như một, thật sự khiến bọn họ mở mang tầm mắt. "Chết đi!!" Phương Trường không biết là đã rơi vào điên cuồng, hay là Lương Tĩnh Như đã cho hắn dũng khí.

Chỉ thấy hắn thao túng hai tôn kim thân Phật Ma, bất chấp tất cả đâm sầm vào kiếm quang của Tần Phong.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm mạnh mẽ, phát ra tiếng nổ điếc tai.

Ngay sau đó một đám mây nấm ngất trời mọc lên, giống như mùa hè năm nào ở đảo quốc nhỏ, còn kèm theo một cơn bão năng lượng siêu cường, cuồng bạo quét sạch thiên địa xung quanh. "Phụt!!" Phương Trường lập tức phun ra một ngụm máu tươi, tại chỗ bị kiếm khí đánh bay. "Ngươi thua rồi!" Tiểu Bạch lập tức rút ra Thượng Phương Bảo Kiếm, biến mất khỏi vai Tần Phong. "Không ổn!!" Đồng tử Phương Trường co rụt lại, vội vàng muốn khống chế cơ thể.

Nhưng Tiểu Bạch nắm giữ không gian lực lượng, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hắn, Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay không chút do dự chém xuống cực nhanh.

Keng một tiếng, kiếm lóe rễ rụng! "Á!!" Phương Trường một lần nữa đeo lên mặt nạ đau khổ, phát ra một tiếng kêu thảm thiết quen thuộc. "Đinh đoanh, chúc mừng ký chủ có linh sủng thiến đứt tuệ căn của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Phương huynh thật đáng thương!" Tần Phong lập tức quăng tới một ánh mắt đồng cảm, nhưng nụ cười nơi khóe miệng lại đặc biệt khó nén. "Tê tê!!" Các phương thế lực một lần nữa hít vào một hơi khí lạnh, bị quy củ của hạ giới Hoang Cổ làm cho khiếp sợ. "Cái căn này có bán được tiền không nhỉ?!" Tiểu Bạch nhìn về phía Tiền Đa Đa, muốn hỏi xem có muốn mua không. "Đừng đánh nữa, các người đừng đánh nữa!!" Tiền Đa Đa lúc này không rảnh rỗi trả lời Tiểu Bạch, hắn đang lảo đảo trên chiếc phi chu hào hoa.

Động tĩnh đánh nhau của mấy người này quá lớn, không chỉ làm ảnh hưởng đến phi chu, thổi bay bảo bối, mà phi chu còn không chịu nổi năng lượng xung kích liên tục, nứt ra từng khe hở rỉ nước.

Trong khi Tần Phong và những người khác đang đánh nhau, Liễu Như Yên dẫn theo Uyên Tổng cũng đã tới nơi.

Không chỉ nghe thấy Dịch Thiên Cơ là đệ tử Ẩn Môn, còn thấy được sự mạnh mẽ của đệ tử Ẩn Môn, cùng dã tâm chiêu binh mãi mã của bọn họ... "Ẩn Môn này có lai lịch gì vậy!?" Uyên Tổng vừa cùng Liễu Như Yên đi tới, liền bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi.

Lâm Tam vẫn đánh không lại Trình Vận, chỉ có thể miễn cưỡng kiềm chế đối phương, mà Tần Hạo cũng không phải đối thủ của Ngọc Lộ, dù có Kim Long Chùy và Long Quân Bất Diệt Khải do anh trai cho, cũng không cách nào vượt đại cảnh giới đánh bại đối thủ. "Khoảng cách lớn như vậy sao!?" Tần Hạo trong lòng vô cùng uất ức.

Vốn thấy anh trai mình nắn bóp Ngọc Lộ rất nhẹ nhàng, cứ tưởng mình lên cũng được, nhưng thử rồi mới biết, không phải Ngọc Lộ dễ đối phó, mà là anh trai hắn thực sự quá biến thái. "Ẩn Môn này rốt cuộc có lai lịch thế nào!?" Sắc mặt Uyên Tổng nháy mắt ngưng trọng, tỏ ý mình chưa từng nghe qua Ẩn Môn.

Chương 1787

"Là lão!!" Liễu Như Yên lập tức nhập vai, đôi mắt đẹp tràn đầy kinh hoàng. "Nàng sao vậy!?" Uyên Tổng nghe tiếng quay đầu lại.

Chỉ thấy Liễu Như Yên như một cô bé không nơi nương tựa, mặt đầy kinh hãi nhìn Dịch Thiên Cơ già nua, sau đó lại nhìn quanh quất tìm nơi trốn chạy. "Chúng ta mau đi thôi!" Liễu Như Yên nắm lấy tay Uyên Tổng, hoảng hốt muốn rời khỏi đây. "Nàng bị làm sao thế!?" Uyên Tổng đứng im bất động, nhíu mày truy vấn.

Tuy hắn không biết vì sao Liễu Như Yên lại quen biết Dịch Thiên Cơ, nhưng bất kể kiếp trước hay kiếp này, hắn chưa từng thấy nàng kinh hoàng như vậy, trực giác mách bảo hắn bên trong chắc chắn có bí mật không thể che giấu. "Đừng hỏi nữa, chúng ta mau đi thôi!" Liễu Như Yên không trả lời, chỉ có mặt đầy cầu khẩn.

Nhưng khi nàng nhìn về phía Dịch Thiên Cơ, sự cầu khẩn lại chuyển thành kinh hoàng, giống như tân binh mới gia nhập sàn chứng khoán thấy lưỡi hái tử thần vậy, từ cầu xin đối phương nương tay đến mặt đầy kinh hãi nhìn đối phương hạ đao. "Như Yên đại đế tới rồi!" Tần Phong sau khi nhận được tin tức của Liễu Như Yên, lập tức móc ra một cuốn thẻ tre đưa cho Tiểu Bạch. "Cái gì đây!?" Tiểu Bạch tò mò đón lấy. "Đây là bài hát tủ!" Tần Phong giải đáp: "Lát nữa hãy hát thật lớn theo khúc phổ này cho ta!" "Yên tâm, hát hò thỏ ta là chuyên nghiệp rồi!" Tiểu Bạch vỗ ngực bảo đảm, tự tin vào thành tích ca hát của mình. "Hống!!" Phương Trường phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, quanh thân bộc phát hồng quang.

Huyết quang ngưng tụ thành một viên hạt châu đỏ thẫm trước mặt hắn, trên đó không chỉ có văn lộ quỷ dị, còn lóe lên từng đợt u ám quang mang, thậm chí có thể nghe thấy vô số oan hồn đang giãy giụa gào thét bên trong. "Huyết Ma Châu!!" Các phương thế lực lập tức kinh hô, cơ thể vô thức lùi lại.

Tuy bọn họ đều từ danh môn chính phái, nhưng đối với Huyết Ma Châu lại quá quen thuộc, nó từng gây ra nhiều trận huyết vũ tinh phong, tạo nên uy danh cho mấy đời ma đạo cự bá. "Cư nhiên là Huyết Ma Châu!!" Uyên Tổng cũng mặt đầy chấn kinh, không thể tin nổi nhìn về phía Phương Trường.

Từng luồng năng lượng đỏ rực từ Huyết Ma Châu phun trào, nhanh chóng dung nhập vào cơ thể Phương Trường, khiến tuệ căn vừa bị chém đứt của hắn khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "Mau đi đi, còn không đi sẽ không kịp mất!" Liễu Như Yên vẫn mặt đầy kinh hoàng, cố lôi kéo Uyên Tổng rời đi.

Nhưng lúc này Uyên Tổng đã không nghe lọt tai bất cứ lời nào nữa, ánh mắt gắt gao dán chặt vào Huyết Ma Châu của Phương Trường, Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn của Ngọc Lộ, và Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn của Trình Vận.

Kiếp trước hắn xếp hạng hai Võ Tu Thiên Tư Bảng, bị Long Ngạo Thiên đè đầu cưỡi cổ cũng chỉ vì thiếu mấy món bảo bối này.

Nay vất vả lắm mới gặp được, nói gì cũng không thể bỏ lỡ.

Các phương thế lực cũng có suy nghĩ tương đồng, đối với đại tiên thiên chí bảo và Đại Đạo Chi Ấn bọn họ căn bản không có sức đề kháng, huống chi Tần Phong đã giúp bọn họ tìm xong lý do.

Ẩn Môn không chỉ dã tâm bừng bừng muốn khuấy đảo Tiên giới, còn bao che cho ma đầu Phương Trường. "Không ổn, rút!!" Phương Trường đột nhiên hét lớn.

Không biết là do bị thiến khiến hắn tỉnh táo lại, hay là nhận ra tình hình không ổn, vội vàng gọi Ngọc Lộ và Trình Vận rút lui.

Nhưng chưa đợi đám người Phương Trường kịp hành động, Tiểu Bạch đã cầm thẻ tre bắt đầu hát: "Đây là bài hát của Nam Phong công chúa...

Một bài 'Gió thổi về hướng nào' đi thôi, thổi đi thổi đi, sự kiêu ngạo phóng túng của ta, thổi không hủy được khu vườn thuần khiết của ta..." "Bài hát của Nam Phong!?" Phương Trường lập tức dừng bước, trong đầu hiện ra hình ảnh thắt dây giày. "Tiểu sư đệ, mau đi!!" Trình Vận đâm một thương buộc Lâm Tam lùi lại, định tới kéo Phương Trường.

Nhưng dưới sự kích thích từ tiếng hát của Tiểu Bạch, Phương Trường một lần nữa mất đi lý trí tiến vào trạng thái "hồng ôn", ma khí quanh thân cuộn trào kịch liệt. "Chết đi!!" Đôi mắt Phương Trường đỏ rực, ngửa mặt lên trời nộ hống.

Sát na này — Thiên địa biến sắc, phong vân chuyển động.

Ma khí khủng bố từ trong cơ thể Phương Trường tuôn ra như một cơn lốc đen xoáy mạnh, tán phát lực cướp đoạt vô tận, bao trùm toàn bộ các phương thế lực. "Cái gì thế này!?" Các phương thế lực mặt đầy hoảng sợ, có một dự cảm không lành. "Tất cả chết hết cho ta!!" Phương Trường gào thét mất khống chế, lốc xoáy đen nhanh chóng khuếch đại.

Trên bầu trời xuất hiện một hố đen che lấp cả mặt trời, lực hút mạnh mẽ như mãnh thú hồng hoang lan tràn khắp nơi, phàm là sinh linh tới gần đều bị hút vào bên trong. "Mau giết hắn!!" Các phương thế lực kinh hoàng, không còn tâm trí xem kịch nữa.

Bọn họ nhao nhao rút vũ khí, phóng đại chiêu về phía Phương Trường, hòng cắt đứt việc hắn thôn phệ khí huyết và công lực của mình. "Các ngươi dám!!" Trình Vận lập tức gầm lên, vội vàng chắn trước mặt Phương Trường. "Sư huynh, muội tới giúp huynh!" Ngọc Lộ cũng đánh lui Tần Hạo, lên tiếng chi viện.

Do công pháp bọn họ tu luyện cùng tông cùng nguồn, khí tức ba người nháy mắt giao hòa, uy lực bộc phát khiến phong vân biến sắc, ngay lập tức tiến hành tấn công không phân biệt vào tất cả mọi người tại trường. "Cuối cùng cũng đuổi kịp!" Nhóm bốn người Yên Hoa Hạng cũng đã tới, vừa vặn thấy được một trận đại hỗn chiến. "Cẩn thận!!" Uyên Tổng thấy có đòn tấn công nhắm tới, vội vàng bảo vệ Liễu Như Yên sau lưng.

Oanh long long!!

Hỏa quang ngất trời thắp sáng cả bầu trời, nhưng Uyên Tổng vẫn đứng im bất động.

Liễu Như Yên nhìn bóng lưng Uyên Tổng, trong phút chốc nước mắt đã lăn dài trên khóe mắt. "Nàng ta động tình rồi sao!?" Mộc Tú nhìn Liễu Như Yên rơi lệ, tự lẩm bẩm: "Cũng đúng thôi, kiếp trước vì người ta mà dốc hết tâm can, kiếp này vẫn không chút do dự bảo vệ mình, là phụ nữ thì ai mà chẳng động lòng." "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư lập tức chắp tay nói: "Khi con đối xử quá tốt với một người phụ nữ, đừng tưởng nước mắt của nàng ta là vì con mà cảm động, nàng ta cũng có thể đang nghĩ tại sao nàng ta không thể đối xử với con như con đối với nàng ta..." "Đại sư, con ngộ rồi!" Nhậm Hoàn lập tức lên tinh thần, như vừa được nghe đại thừa phật pháp. "Hử!?" Đàm Lực thần tình sững lại, như đang soi gương.

Tuy từ khi ở bên Tô Phỉ, hắn trải nghiệm được khoái lạc "một cá nhiều cách ăn", nhưng đối phương luôn vì những chuyện nhỏ mà cảm động rơi nước mắt.

Trước đây hắn nghĩ đó là hạnh phúc của gia đình ba người, nhưng nghe Tam Lộng đại sư nói xong, trong lòng bỗng có cảm giác mình là kẻ dư thừa.

Chương 1788

Lúc này, Liễu Như Yên nhìn Uyên Tổng đang chắn trước mặt, trong lòng lại nhớ tới người mình yêu nhất là Quý Bác Đạt.

Nếu năm đó khi hai người gặp nguy hiểm ở Linh Chi bí cảnh, Quý Bác Đạt không bỏ mặc mình chạy trốn một mình, cũng có thể bảo vệ mình như Uyên Tổng thì tốt biết mấy!?

Nhưng cũng chính vì sự hèn nhát của Quý Bác Đạt đã giúp nàng nhận ra bộ mặt thật của gã.

Vậy mà khi nghe tin Quý Bác Đạt chết dưới tay Long Ngạo Thiên, lòng nàng vẫn không khỏi nhói đau, dù sao nàng và Quý Bác Đạt cũng từng thật lòng yêu nhau!!

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang rền không dứt, nhiệt lãng khủng khiếp quét tới.

Khí tức của ba người Phương Trường, Ngọc Lộ, Trình Vận không ngừng giao hòa, bộc phát ra năng lượng kinh người khiến hư không méo mó, các phương thế lực kêu gào thảm thiết. "Á!!" Bọn họ căn bản không chống đỡ nổi, vì đòn tấn công này không chỉ có Linh Hồn Đại Đạo, còn có Âm Chi Đại Đạo, lại thêm Phương Trường đang liều mạng thôn phệ công lực và khí huyết, khiến họ lúng túng không biết phải chống đỡ thế nào.

Keng một tiếng!!

Một đạo tiếng kiếm reo trong trẻo vang lên, kèm theo kiếm ý túc sát sắc lạnh.

Lâm Tam vẫn dũng mãnh như vậy, tay cầm Vô Trần Kiếm xông lên, kiếm ý tử tịch hóa thành gợn sóng tản ra, không chỉ khiến thiên địa tràn ngập sát cơ đồ lục thương sinh, mà còn trào dâng một luồng khí tức hủy diệt thuần túy. "Hủy Diệt Đại Đạo Chi Ấn!!" Đinh Dương lập tức trợn mắt kinh hô, cảm giác đạo tâm nháy mắt tan vỡ.

Vốn tưởng mình hạng 16 Thiên Tư Bảng đã là trâu bò, là tồn tại đứng trên đỉnh Tiên giới trong tương lai, ai ngờ phía trên mình lại là một cuộc chơi đẳng cấp cao, người ta không dùng đại tiên thiên chí bảo thì cũng là Đại Đạo Chi Ấn. "Không phải chứ!?" Nam Cung Phượng cũng vỡ tan đạo tâm.

Nàng vẫn luôn nghĩ mình đại diện cho tầng lớp cao cấp, ai ngờ có ngày nàng cư nhiên lạc vào một ván đấu toàn quái vật. "Lâm Tam, lại là ngươi!" Trình Vận thấy Lâm Tam tới phá đám, nộ khí đạt tới đỉnh điểm.

Toàn thân gã tỏa ra nộ khí vô tận, trường thương trong tay lóe lên sát ý như mũi kim.

Keng!!

Một đạo tiếng thương minh chói tai vang lên, Trình Vận cùng trường thương hòa làm một, hóa thành một đạo lưu tinh lao xuống đại địa, va chạm với kiếm quang thế bất khả đương của Lâm Tam.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm cực mạnh, bộc phát ra ánh sáng chói mắt.

Cơn bão năng lượng quét sạch thiên địa, không chỉ khiến mặt đất rung chuyển kịch liệt, mà hư không cũng méo mó đến biến dạng. "Phụt!!" Lâm Tam phun ra một ngụm máu, cơ thể lùi lại mất kiểm soát.

Vốn dĩ hắn đã không phải đối thủ của Trình Vận, nay ba người bọn họ hợp lực, hắn càng không có cửa, nhưng nhiều lần giao thủ với Trình Vận cũng giúp hắn nhận ra đây là một khối đá mài kiếm tuyệt hảo, giúp hắn phát hiện ra nhiều thiếu sót của bản thân. "Dám đánh thương Tiểu Tam Tam nhà ta!" Tần Phong lấy cớ báo thù cho Lâm Tam, dứt khoát rút ra tổ truyền ma kiếm.

Keng một tiếng, Thiên Ngoại Phi Tiên!!

Tiếng kiếm minh chấn động màng nhĩ vang vọng, một đạo kiếm quang rực rỡ xé toạc không gian.

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, sau lưng Tần Phong xuất hiện một vầng trăng tròn, kiếm ý vô song cuộn trào trên lưỡi kiếm, kiếm quang kinh diễm xé tan màn đêm, chiếu sáng thiên địa. "Không ổn!!" Sắc mặt Trình Vận biến đổi, vội vàng vung thương chống đỡ.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm, nổ tung vang trời.

Tuy Trình Vận là Tiên Vương cự đầu hoa khai cửu phẩm, lại còn dung hợp khí tức của Phương Trường và Ngọc Lộ, nhưng khi Tần Phong dùng tới năm phần lực, khoảng cách giữa hai bên đã bị kéo gần vô hạn, thậm chí hắn còn có xu hướng áp chế đối phương. "Phụt!!" Ba người Trình Vận đồng loạt phun máu, khí tức dung hợp bị đánh gãy nháy mắt.

Tần Phong đứng sừng sững trên không trung không chút lay chuyển, sau lưng là vầng trăng sáng làm nền, tựa như một ngọn đèn pha rọi thẳng vào hắn, soi rõ từng chi tiết uy phong lẫm liệt. "Tần Phong thực sự chỉ xếp hạng 38 sao!?" Các phương thế lực chấn kinh trợn tròn mắt, trong lòng không ngừng chửi thề.

Tuy trước đây nghe nói Tần Phong của Tiên Minh rất biến thái, nhưng chưa tận mắt thấy hắn biến thái đến mức nào.

Giờ thì thấy rồi, rõ ràng chỉ có tu vi Tiên Quân trung giai, vậy mà vượt cấp đánh bại tổ ba người Ẩn Môn, mà toàn là những yêu nghiệt top 10 Thiên Tư Bảng.

Đậu má!!

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai mà tin nổi chuyện này chứ!? "Hắn chính là Tần Phong!?" Tam Thông nương nương nội tâm dậy sóng, không thể tin nổi nhìn Tần Phong.

Tuy nghe nói Tiên Minh xuất hiện một tên biến thái tên Tần Phong, vừa bái bốn vị trưởng lão làm sư phụ, vừa ôm được đùi đẹp của Mộng Dao tiên tử, nhưng không ngờ hắn lại mạnh đến mức này. "Quá lợi hại!" Hư Khôn đạo nhân phất trần trong tay, nội tâm không cách nào bình tĩnh.

Vốn tưởng đệ nhất trình tự của Tiên Minh ngã xuống, kẻ xếp hạng sáu như gã sẽ mặc định là Minh chủ tương lai, ai ngờ giữa đường lại nhảy ra một tên Tần lão lục không đi theo lẽ thường.

Trực tiếp một bước lên mây nhờ ăn cơm mềm, chẳng thèm nỗ lực theo cách thông thường. "Có ai quan tâm đến tiếng lòng của ta không?!" Tiền Đa Đa nhìn chiếc phi chu hào hoa rách nát, cảm thấy mình là người bị hại duy nhất trong trận chiến này.

Nhưng mấy người đang đánh nhau kia hắn đều không dây vào được, đòi bồi thường là vô vọng, chỉ đành tủi thân tìm miếng vải ba màu che tạm nắng mưa. "Tần Phong!!" Trình Vận ngẩng đầu nhìn Tần Phong trên không trung, ôm ngực phẫn nộ nói: "Ngươi đừng tưởng ngươi mạnh thì có gì giỏi, thiên mệnh căn bản không nằm trên người ngươi, ngươi định sẵn là sẽ thất bại thôi." "Hừ, thiên mệnh sao!?" Tần Phong đứng trên cao nhìn xuống, cười khinh bỉ, sau đó khí phách tỏa ra: "Trẫm từ trước đến nay chưa từng tin cái thứ thiên mệnh chó chết gì đó, tất cả những gì Trẫm có đều là nhờ tranh đoạt, nhờ chiến thắng mà có.

Thiên mệnh chẳng qua là cái cớ của kẻ thất bại, là sự dựa dẫm của kẻ hèn nhát.

Thế cục thiên địa nằm ở sự tranh đấu, không nằm ở thiên mệnh.

Chương 1789

Đấu với trời, đấu với đất, đấu với người, kẻ năng lực thì lên, kẻ tầm thường thì xuống, kẻ không có khả năng thì lui.

Kẻ tự mãn bại vì hèn nhát, kẻ biết đủ bại vì vô tri.

Trong thời đại đại tranh này, thực lực là chân lý, mạnh thì sống, yếu thì diệt..." Nói xong...

Tần Phong còn bật luôn hiệu ứng buff.

Trên đầu hắn hiện ra ba đóa kim hoa, quanh thân bao phủ ngũ hành chi khí, dưới chân là đồ án thất tinh, sau lưng phật quang phổ chiếu...

Đại đạo chi âm vang vọng thiên địa, kèm theo từng đợt tử khí từ trên trời giáng xuống. "Ngầu quá!!" Tiểu Bạch vội vàng ngẩng đầu 45 độ, dùng ánh mắt sùng bái tột độ nhìn Tần Phong. "Thanh niên thời nay đều dữ dội thế sao?!" Các phương thế lực nghe xong lời Tần Phong, chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng trào.

Trước đây ấn tượng của họ về Tần Phong là kẻ tuy thiên phú cực cao nhưng lại chỉ muốn đi đường tắt, nay thấy thực lực hắn thể hiện ra mới thấy mình đã hiểu lầm sâu sắc thế nào.

Ngươi có thể ăn cơm mềm, đi đường tắt, không cần mặt mũi hay tiết tháo... nhưng ngươi tuyệt đối không được yếu! "Đây chính là Tần huynh sao!?" Lâm Tam nhìn Tần Phong đang bật hiệu ứng, cảm thấy đạo tâm của mình lại không ổn rồi.

Đậu má!!

Còn chơi được nữa không đây!?

Trăm năm nay hắn không dám lơi là một khắc, vậy mà khoảng cách không những không thu hẹp, ngược lại còn thấy càng lúc càng xa. "Đây là anh trai sao!?" Tần Hạo nhìn Tần Phong hào quang vạn trượng, trong lòng vừa hưng phấn vừa tự ti.

Hưng phấn vì Tần Phong đã dựng lên một tấm gương để hắn hướng tới, tự ti vì cả hai đều từng làm Nhân hoàng, vậy mà hắn mãi không thể vượt qua được thành tựu của anh trai. "Đẹp...

đẹp trai quá!" Nam Cung Phượng nhìn Tần Phong, trái tim nhỏ bé không tự chủ được mà đập loạn nhịp.

Vốn tưởng mình là nữ vương tự tin tỏa sáng, không cần đám đàn ông thối tha vẫn sống tốt, ai ngờ sự sùng bái kẻ mạnh của phụ nữ là khắc tận trong xương tủy.

Nàng chỉ không cần đàn ông yếu hơn mình, gặp kẻ mạnh hơn mình thì cũng sẽ "anh anh anh" thôi. "Thực sự rất ngầu!!" Ngọc Lộ cũng nhìn Tần Phong, tim đập thình thịch.

Nhưng nghĩ mình là đệ tử Ẩn Môn, Tần Phong là thiên mệnh đại phản phái, nàng vội vàng đè nén sự rung động, tránh để mình rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. "Phụt!!" Phương Trường thấy Tần Phong trang bức, phun ra một ngụm máu.

Tuy Huyết Ma Châu giúp hắn bất tử bất diệt, nhưng nỗi đau trên cơ thể lại rõ mồn một, giày vò dây thần kinh của hắn. "Tiểu sư đệ!" Trình Vận đỡ Phương Trường, lòng đầy lo lắng.

Vốn dĩ gã muốn Ẩn Môn làm Tiên giới chấn kinh, ai ngờ Tần Phong lại khiến Ẩn Môn bọn gã chấn kinh ngược lại. "Đinh đoanh, chúc mừng ký chủ quyến rũ tình nhân của phú bà thuộc cấp Thiên Tuyển Chi Tử Thần Thoại, nhận được 200 nghìn điểm phản diện!" "Đinh đoanh, chúc mừng ký chủ đánh trọng thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!" "Đinh đoanh, chúc mừng ký chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!" "Đinh đoanh, chúc mừng ký chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!" "Chưa tới 2 triệu điểm sao!?" Tần Phong không hài lòng lắm với hiệu quả trang bức lần này, bèn gửi lệnh hỗ trợ cho nhóm tạo không khí của Trần Trường Phong. "Phong, phong, đại phong!!" Nhận được lệnh, đám người Trần Trường Phong đồng thanh hô lớn.

Tiếng hô của hàng triệu hổ lang chi sư của Đại Tần vang dội như sấm rền, khiến hư không rung động, sát khí ngất trời bùng nổ một thế trận khủng khiếp không thể ngăn cản. "Khí thế thật đáng sợ!!" Các phương thế lực kinh hãi.

Vốn tưởng đại quân của Tần Phong chỉ là bình hoa, nhìn kỹ mới thấy không chỉ khí thế bàng bạc, tu vi cao mà trang bị cũng tốt đến phát khiếp, hoàn toàn không thua kém Thần Sách quân của Long Ngạo Thiên. "Tần gia đã tham ô bao nhiêu tiền vậy!?" Từ Càn Khôn nhìn đại quân trước mắt, không thể giữ nổi bình tĩnh.

Tuy nghe nói Tần gia sau khi lập ra bộ Năng Lượng đã trên dưới một lòng vơ vét dân tài, nhưng không ngờ vơ vét được nhiều thế này, âm thầm tạo ra một chi quân đội sánh ngang Thần Sách quân.

Hơn nữa gã có trực giác mạnh mẽ rằng Tần gia tham ô tuyệt đối không chỉ có thế này. "Tần Phong, bần đạo không bằng ngươi!" Hư Khôn đạo nhân thở dài, mặt lộ vẻ cô độc.

Vốn tưởng sau khi đệ nhất trình tự Tiên Minh ngã xuống, gã sẽ là người kế nhiệm Minh chủ, không ngờ Tần Phong xuất hiện, bất kể thiên phú hay thủ đoạn đều bỏ xa gã vài con phố.

Chỉ trong hơn một trăm năm, không chỉ lọt vào tầng lớp quyết sách của Tiên Minh, còn huấn luyện được quân đội riêng. "Ngươi thở dài là ý gì!?" Tam Thông nương nương giật mình: "Ngươi định nhận thua thế này sao?

Định dâng vị trí Minh chủ cho hắn!?" "Ngưu mũi tử, ngươi đừng tự bạo tự khí thế chứ!" Từ Càn Khôn cũng vội nói: "Ba người chúng ta là trình tự, từng đổ máu, lập công cho Tiên Minh, là đại anh hùng của Tiên Minh!!" "Anh hùng sao!?" Hư Khôn đạo nhân cười tự giễu, như vừa nghe chuyện hài.

Bây giờ Tần Phong vừa có quyền lực vừa có tư bản để tranh đoạt, nhìn lại gã, ngoài cái danh hạng sáu Thiên Tư Bảng và đệ nhị trình tự Tiên Minh ra thì chẳng có gì.

Lấy gì mà tranh vị trí Minh chủ với Tần Phong!? "Ngươi thật sự bỏ cuộc sao!?" Tam Thông nương nương thấy đối phương không giống đang đùa, nội tâm không thể bình tĩnh.

Nhớ lúc mới thành đệ tứ trình tự, nàng đã kích động thế nào, thấy mình là anh hùng, tiền đồ xán lạn, nhưng xem lịch sử phất lên của Tần Phong, nàng thấy nỗ lực của mình như một trò đùa.

Giữa quyền lực và anh hùng, nàng chọn anh hùng.

Kết quả... anh hùng trước quyền lực chẳng là gì cả, hắn muốn xử nàng chắc cũng chỉ cần một câu nói! "Tần Phong!!" Trình Vận đỡ Phương Trường, phẫn nộ nói tiếp: "Vận mệnh là không thể kháng cự, ngươi dù có nói hươu nói vượn cũng không thay đổi được kết cục thất bại cuối cùng đâu." "Thế sao!?" Tần Phong nhếch môi: "Ngươi đã hiểu vận mệnh như vậy, thì thử đoán xem mình có nhìn thấy mặt trời ngày mai không!?" "Không ổn!!" Sắc mặt Trình Vận biến đổi, cảm ứng được sát tâm của Tần Phong.

Gã không thèm trả lời, vội kéo Ngọc Lộ và Phương Trường bỏ chạy.

Chương 1790

"Còn muốn chạy!!" Mắt Tần Phong lóe lên sát ý, tổ truyền ma kiếm lấp lánh hàn quang.

Nhưng ngay khi Tần Phong chuẩn bị ra tay, hư không đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn.

Oanh long long!!

Tiên khí giữa trời đất sôi trào, điên cuồng hội tụ về phía di tích của Luân Hồi Tiên Vương. "Di tích mở rồi!!" Không biết là ai hét lên một tiếng, đám tán tu ẩn nấp xung quanh lập tức lao ra.

Giống như đám trẻ Gen Z nghe tin cổ phiếu sắp tăng mạnh, lập tức vét sạch tiền tiết kiệm lao vào thị trường, hoặc là giàu to lên bảng vàng, hoặc là lỗ sấp mặt đếm từng ngày sinh tồn... "Vãi chưởng!!" Tần Phong nhịn không được chửi thề một tiếng.

Hắn cứ tưởng đám tán tu này đã bị dọa chạy rồi, nào ngờ chúng vẫn chưa chịu từ bỏ ý định. "Làm sao bây giờ!?" Tiểu Bạch cuống quýt nhảy lên nhảy xuống, cứ như thể tiền của chính nó bị người ta cướp mất vậy. "Sát!!" Trong mắt Tần Phong lóe lên hàn quang, không hề có một chút lòng đồng cảm nào.

Giống như một con cá mập đã mài răng suốt mấy tháng, hắn sẽ không vì đám 'tân binh 2k' vay tiền nạp chứng khoán mà nương tay, giơ lưỡi hái trong tay lên không chút do dự mà chém xuống. "Giết!!" Trần Trường Phong và những người khác nhận được mệnh lệnh, lập tức chỉ huy đại quân xông về phía đám đông. "Sát!!" Đội quân Hổ Lang của Đại Tần sau khi nhận lệnh liền được kích hoạt, trong ánh mắt lộ ra sát khí lạnh lùng.

Ầm đùng!!

Mây đen che trời, chớp giật lôi đình.

Tiếng hống giết ngay lập tức vang tận mây xanh, giống như tiếng gào thét vọng lại từ địa ngục.

Ngay sau đó, binh khí sắc bén cùng một chủng loại trong tay họ như một cơn lốc đen lao vào hàng vạn tu tiên giả đối diện.

Đi đến đâu kẻ địch ngã xuống đến đó, máu tươi hóa thành một trận mưa máu rơi xuống, không khí tràn ngập mùi tanh nồng nặc. "Xông lên!!" Các tán tu không chọn lùi bước mà tiếp tục lao về phía di tích.

Kể từ khi các thế lực lớn bắt đầu điên cuồng vơ vét, những tán tu tầng lớp thấp như họ đã phải chịu khổ, đủ loại chiêu trò lừa đảo xuất hiện không ngừng, đến nỗi dùng một viên tiên tinh cũng trở thành xa xỉ.

Giờ đây khó khăn lắm mới gặp được một cơ hội làm giàu, nói gì họ cũng không thể bỏ lỡ.

Thành công thì lên bảng vàng, thất bại thì lên bảng... phong thần! "Đừng đánh nữa, các người đừng đánh nữa!!" Nhìn thấy hai bên giao chiến, các thế lực khác lại sốt ruột cả lên.

Bởi vì họ đột nhiên phát hiện đám tán tu này chẳng 'giảng võ đức' chút nào, trước khi đến di tích Tiên Vương đã vay tiên tinh của họ để mua trang bị.

Nghĩa là nếu đám này chết sạch ở đây hoặc không cướp được bảo vật, thì số tiên tinh họ cho vay coi như mất trắng.

Tuy nhiên, hai bên đã giết đến đỏ mắt, va chạm kịch liệt vào nhau.

Chỉ thấy đao quang như điện, kiếm khí tung hoành, mỗi một đạo quang mang đều chứa đựng uy lực vô tận.

Những nơi đi qua, sơn thạch vỡ vụn, đại địa run rẩy.

Tiếp đó máu tươi rơi xuống như mưa, tay chân đứt lìa thấy ở khắp nơi, nhưng không ai có ý định rút lui, ai cũng có lý do không thể thua. "Vãi, giết thật kìa!" Yên Hoa Hạng Tây Hại nhìn mà mí mắt giật giật, phát hiện Thủy Hoàng sát tính vẫn không giảm năm nào.

Tuy nhiên, trái ngược với tâm trạng lo lắng của đám người Tam Lộng đại sư, Mộc Tú lại đột nhiên căng thẳng không biết làm sao, chỉ sợ Tần Phong lại giống như ở hạ giới 'khắc' chính mình, tâng bốc mình lên một tầm cao không thuộc về mình. "Chúng ta có việc để làm rồi đây!" Thiên Quân và Vạn Mã thở dài bất lực, biết rõ sắp tới phải tăng ca rồi.

Vì Tần Phong đã quyết định thành lập thủy quân, cũng có nghĩa là hắn vẫn còn để ý đến danh tiếng của mình, cho nên tiếp theo họ cần tìm một cái cớ thật tốt để 'tẩy trắng' danh tiếng cho hắn.

Ngay khi hai người đang nghĩ xem nên dùng cớ gì, Tam Thu vốn im lặng nãy giờ đã bắt đầu đặt bút: 'Năm mươi, tháng mười: Di tích Luân Hồi Tiên Vương hiện thế, dẫn đến quần hùng Tiên giới tranh đoạt.

May nhờ ngô hoàng kịp thời mang binh đến ngăn chặn.

Tuy nhiên do hai bên đã giết đỏ mắt, cuối cùng ngô hoàng tuy khống chế được cục diện nhưng vẫn thương vong vô số.' "Ca!!" Tần Hạo có chút không đành lòng, muốn khuyên anh trai mình tha cho đám tán tu. "Mau đi tìm cơ duyên của đệ đi!" Tần Phong không có ý định để tâm đến thằng em ngốc, tay cầm ma kiếm tổ truyền lao thẳng về phía Phương Trưởng. "Cút ra, đừng cản đường!" Tiểu Bạch nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ, lấy ra Thượng Phương Bảo Kiếm của mình. "Không xong!!" Trình Vận sắc mặt biến đổi mạnh, không dám đối đầu trực diện mà muốn bỏ chạy.

Nhưng ngay khi gã chuẩn bị đưa Phương Trưởng và Ngọc Lộ rời đi, Phương Trưởng dường như cảm ứng được trong di tích Luân Hồi Tiên Vương có bảo bối đang kêu gọi mình, liền vùng khỏi tay Trình Vận lao thẳng vào lối vào di tích. "Tiểu sư đệ!!" Trình Vận lo lắng, cũng nhanh chóng đuổi theo. "Cái thằng tiểu sư đệ này đúng là chuyên gây họa!" Ngọc Lộ tức giận không thôi, cũng đành phải đi theo. "Chạy đi đâu!!" Tần Phong không định tha cho Phương Trưởng, cầm kiếm lao vào lối vào di tích. "Tần huynh, ta tới giúp huynh!" Lâm Tam không hề do dự, cũng cầm kiếm xông vào. "Ta, ta..." Tần Hạo lúng túng đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn quanh quất.

Hắn vừa muốn dùng võ lực của mình ngăn cản mọi người đừng đánh nữa, lại vừa muốn tìm lại Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn tổ truyền của Tần gia. "Đi!!" Nam Cung Phượng và những người khác thấy di tích mở ra, không chút do dự xông vào ngay.

Tuy rằng hàng triệu đại quân dưới trướng Tần Phong rất lợi hại, có Tiên Quân làm tiểu thủ lĩnh, Tiên Vương làm đại thống lĩnh, nhưng vẫn không ngăn được những thiên kiêu trên Thiên Tư Bảng này.

Chương 1791

"Có năng lực mới có thể ngăn chặn bi kịch!" Tần Hạo thấy có người ngoài tiến vào di tích, lập tức tìm được lý do cho chính mình.

Hắn không thèm quan tâm đến cuộc chém giết bên ngoài nữa, lập tức cầm đại chùy xông vào di tích để tìm món tổ truyền thất lạc. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ dạy hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Ta lại dạy hư ai nữa rồi!?" Tần Phong nghe tiếng hệ thống thông báo, cả người cạn lời luôn.

Ngày nào không phải hắn dạy hư người khác thì cũng là lừa gạt tình cảm, cứ như thể gã tác giả quên ném ba ngàn tệ vào chứng khoán mà đòi làm ảnh hưởng đến chỉ số thị trường vậy, lập tức dẫn đến một lũ sói đói đuổi theo chặn đường.

Nhưng lúc này hắn cũng không rảnh để tâm đến chuyện đó, sau một hồi trời đất quay cuồng, hắn đã vào được bên trong di tích. "Đây chính là di tích của Luân Hồi Tiên Vương sao!?" Tiểu Bạch tò mò nhìn quanh, phát hiện họ đang ở trong một mê cung.

Hơn nữa mê cung này còn bị đặt một loại cấm chế nào đó, căn bản không thể bay tự do bên trong, cho dù giẫm lên phi kiếm cũng không bay lên được, muốn bay ra khỏi mê cung là chuyện bất khả thi. "Đúng vậy!" Tần Phong không thấy bóng dáng ba người Phương Trưởng đâu, chắc là bị truyền tống đến nơi khác trong mê cung rồi.

Nhưng may mắn là người xây dựng di tích này là một Tiên Vương, dù ông ta có đủ loại thủ đoạn thần kỳ để cấm hậu nhân bay lượn, nhưng cũng không đủ năng lực ngăn chặn hậu nhân phá hoại.

Ong!

Ong!

Ma kiếm tổ truyền lập tức bộc phát một đạo kiếm quang ngất trời, như một cơn sóng cuồng liên tục va đập vào tường mê cung.

Một kiếm khai thiên môn!!

Kiếm quang rực rỡ chói mắt, chiếu sáng mười phương thiên địa.

Chỉ thấy Tần Phong ngay lập tức tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo kiếm quang chém thẳng vào bức tường kiên cố.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, mê cung rung chuyển dữ dội.

Bức tường vốn kiên cố ngay lập tức nứt ra một khe hở, như thể chẻ đôi mê cung ra vậy.

Đợi sau khi bụi bặm tan đi, Tần Phong nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. "Nam Cung Phượng!!" Mắt Tần Phong lập tức sáng rỡ, không ngờ hai người lại có duyên đến thế... "Tần Phong!!" Nam Cung Phượng nhìn thấy Tần Phong, chẳng nói chẳng rằng quay đầu chạy thẳng.

Tuy rằng sự mạnh mẽ của Tần Phong khiến tim nàng đập nhanh, nhưng cứ nghĩ đến bộ mặt tham lam không đáy của Tần gia, nàng cảm thấy tốt nhất nên tránh xa hắn một chút, kẻo nhà Nam Cung lại mất cả chì lẫn chài. "Ái chà, tiểu nương tử!" Tần Phong thấy xung quanh không có ai, lập tức lộ ra bản tính công tử bột. "Chủ ngân, bình tĩnh chút đi!" Tiểu Bạch vội vàng nhắc nhở: "Bây giờ không phải lúc tán tỉnh gái nhà lành, các thế lực lớn và tán tu sắp vào đến nơi rồi, bọn họ mà cướp được là cướp tiền của chúng ta đấy!" "Trẻ con không được nói bậy!" Tần Phong lập tức chính khí lẫm nhiên nói: "Ta đi theo nàng không phải vì thèm thân xác nàng, mà là vì để nàng dẫn đường ra khỏi cái mê cung này." "Nàng ta mà ra được mê cung á!?" Tiểu Bạch ngơ ngác, trên đầu đầy dấu hỏi chấm.

Tuy Nam Cung Phượng là đại tiểu thư nhà Nam Cung, cũng là 'phú bà tiềm năng' trong sổ sách của nó, nhưng nó thực sự không thấy đối phương có gì đặc biệt để có thể ra khỏi mê cung mà không cần phá hoại. "Tất nhiên rồi!" Tần Phong trả lời đầy tự tin, hắn tin vào khí vận của Nam Cung Phượng.

Là 'phòng nhì' tương lai của Lão Triệu, cho dù khí vận không bằng Thiên Tuyển Chi Tử, nhưng tuyệt đối mạnh hơn cái loại Phản Phái Đại Thiên Mệnh như hắn, dù có nhắm mắt nàng ta cũng có thể đi ra được. "Được rồi!" Tiểu Bạch tuy không hiểu nhưng cũng không hỏi thêm.

Trong đầu nó bắt đầu tính toán xem có nên nhân cơ hội này bán chủ nhân cho Nam Cung Phượng không.

Dù suất làm Tiên Đế của chủ nhân nó hết rồi, nhưng cơ thể vẫn còn rất tráng kiện, có thể đáp ứng mọi nhu cầu của phú bà, khiến nàng không còn cô đơn trong đêm trường lạnh lẽo. "Khặc khặc khặc khặc!!" Tần Phong không còn kìm nén được bản tính phản diện, cười lớn rồi hát nghêu ngao: "Mẹ của con ơi, vợ của con ơi, đôi đũa của con, áo choàng của con, cái đầu to như quả táo của con, ái phi của trẫm nàng đừng có chạy!!" Cảnh tượng chuyển dời, bên ngoài di tích.

Đội quân Hổ Lang của Đại Tần vẫn đang ngăn cản các tán tu và đệ tử các thế lực lớn đang xem náo nhiệt.

Tuy thực lực họ mạnh hơn tán tu, nhưng vẫn không thể đột phá được vòng vây.

Không chỉ vì Tần Phong đầu tư không tiếc tay, mà còn vì suốt gần trăm năm qua, họ mượn danh nghĩa Ẩn Môn để thực chiến bên ngoài, lại có thêm các lão tướng huấn luyện.

Có thể nói quân Hổ Lang cả về tố chất lẫn năng lực đều là hàng tuyển. "Chặn chúng lại!!" Trần Trường Phong cùng mấy vị tướng quân đi đầu, trấn giữ chặt chẽ lối vào di tích. "Mẹ nó!!" Các thế lực lớn lập tức chửi thề, không ngờ Tần Phong lại muốn ăn mảnh. "Cút ra!!" Dịch Thiên Cơ tung người nhảy vọt lên, lao thẳng về phía lối vào.

Tuy hiện giờ cơ thể lão đã già nua, Thiên Nhãn cũng bị Tần Phong móc mất, nhưng lão dù sao cũng là thiên kiêu xếp hạng 19 trên Thiên Tư Bảng Võ Tu, chỉ dựa vào bọn người Trần Trường Phong thì chưa ngăn nổi lão. "Đi!!" Ba đại danh hiệu của Tiên Minh cũng không nói nhảm, lần lượt lao vào di tích. "Chúng ta cũng đi thôi!" Uyên Tổng thấy mọi người đều đã vào, cũng vội vàng muốn vào tìm bảo vật. "Đừng đi!!" Liễu Như Yên vẫn lộ vẻ sợ hãi, giữ chặt tay Uyên Tổng. "Nàng rốt cuộc đang sợ cái gì!?" Uyên Tổng lộ vẻ bất lực, không biết Liễu Như Yên bị làm sao.

Dù Dịch Thiên Cơ là thần toán số một Tiên giới, nhưng việc đó đâu có liên quan gì đến nàng, thực sự không biết nàng sợ cái gì đến vậy. "Đừng đi mà!!" Liễu Như Yên không công bố đáp án ngay, chỉ biết lắc đầu van nài.

Vốn dĩ nàng định nói luôn, nhưng Tần đạo diễn lại bảo diễn thế thì 'giả trân' quá, phải để Uyên Tổng tự mình nhận ra, cuối cùng mới công bố trong một hoàn cảnh đầy cảm động, như vậy mới khiến Uyên Tổng tin sái cổ. "Đừng đi sao!?" Uyên Tổng nhìn Liễu Như Yên đầy bất thường, lại nghĩ đến danh hiệu Thần Toán của Dịch Thiên Cơ, cộng thêm những lời ám chỉ suốt trăm năm qua của nàng, khiến hắn lập tức liên tưởng đến kiếp trước của mình. "Chẳng lẽ kẻ đứng sau màn chính là Dịch Thiên Cơ!?" Uyên Tổng giật mình, càng nghĩ càng thấy khả thi.

Mỗi khi Liễu Như Yên nhắc đến kẻ đứng sau đều lộ vẻ sợ hãi, giờ gặp Dịch Thiên Cơ cũng vậy, lại thêm việc Dịch Thiên Cơ từng có tiền án tính kế Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, nên hắn có lý do để nghi ngờ năm đó chính lão đã hãm hại mình.

Chương 1792

Nghĩ đến đây, Uyên Tổng lập tức gạt tay Liễu Như Yên ra, lao thẳng vào di tích.

Hắn không chỉ vì Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn, mà còn muốn điều tra chân tướng năm xưa. "Đừng mà!!" Liễu Như Yên hét lớn đầy lo lắng, cũng nhanh chóng đuổi theo vào trong. "Vào luôn rồi hả!?" Nhậm Hoàn thấy Liễu Như Yên vào di tích, lộ vẻ thất vọng.

Vốn dĩ gã định đợi lúc Uyên Tổng không có mặt để tìm Liễu Như Yên tâm sự về nhân sinh, nào ngờ đối phương lại chẳng thèm chào hỏi đồng nghiệp cũ mà lao vào luôn. "Chúng ta có nên vào không đây!?" Đàm Lực ngơ ngác hỏi, không biết mình đến đây để làm gì. "Bên trong là ván cờ của cao thủ, chúng ta chơi không nổi đâu!" Mộc Tú bình thản nói: "Bệ hạ bảo chúng ta tới đây không phải để đánh trận lớn, mà là để giải quyết những con cá lọt lưới từ di tích đi ra." "Cá lọt lưới sao!?" Đàm Lực ngẩn người: "Nhưng bên ngoài có hàng triệu đại quân phong tỏa, dù có cá lọt lưới thì cũng đâu đến lượt chúng ta!?" "A di đà phật!!" Tam Lộng đại sư chắp tay: "Bệ hạ huy động hàng triệu đại quân không phải để phong tỏa hoàn toàn di tích, mà là để ngăn họ vào trong, tranh thủ thời gian tìm bảo vật cho mình, lát nữa họ sẽ tự khắc rút đi thôi." "Tự khắc rút đi!?" Đàm Lực lại ngơ ngác: "Tại sao lại phải rút đi?" "Tất nhiên là vì Long Ngạo Thiên sắp tới rồi!" Nhậm Hoàn cạn lời nói: "Để có thể thuận lợi thu hoạch Nam Vực và Bắc Vực, bệ hạ đã đặc biệt điều Long Ngạo Thiên khỏi Nam Vực, muốn dùng di tích Tiên Vương để cầm chân hắn.

Nếu lát nữa hắn tới mà không rút nhanh, chẳng lẽ đợi bị hắn băm vằm sao!?" "Hóa ra là vậy!" Đàm Lực lập tức hiểu ra vấn đề.

Vút một tiếng!!

Ngay khi 'đội ngũ chuyên nghiệp' đang tán dóc, một tiếng xé gió cấp tập đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy một luồng kim quang từ xa lao tới với tốc độ chớp nhoáng, phá vỡ vòng vây tiến vào di tích Luân Hồi Tiên Vương. "Ai thế!?" Nhậm Hoàn giật mình, bảo rằng không nhìn rõ. "Diệp Thần!!" Đàm Lực lập tức nhíu mày: "Tên này rõ ràng chỉ xếp hạng 26 trên Thiên Tư Bảng Võ Tu, thấp hơn ta những 12 bậc, nhưng sao hắn lại cho ta cảm giác rất khó nhằn nhỉ?" "Đừng quan tâm chuyện đó nữa!" Tam Lộng đại sư lên tiếng: "Diệp Thần đã tới thì Long Ngạo Thiên cũng không còn xa nữa..." "Long Ngạo Thiên sắp tới rồi sao!?" Đám người Mộc Tú giật mình, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Tuy cả trăm năm qua họ đều quấy phá ở Nam Vực, nhưng đối thủ chỉ là tôm tép của Chiến Thần Điện, đối mặt với đại boss như Long Ngạo Thiên, bảo không căng thẳng là nói dối. "Các vị đừng lo!" Tam Lộng đại sư bình thản nói: "Đừng quên bên cạnh Long Ngạo Thiên có Bạch Nhật, bên cạnh Lăng Tiêu Tiên Đế có Đông Phương tiểu thư, trước khi tới họ sẽ thông báo cho chúng ta thôi." "Cũng đúng!" Ba người nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm. "Vậy giờ chúng ta làm gì!?" Nhậm Hoàn nhịn không được hỏi: "Trận đấu cấp cao trong di tích chúng ta không có cửa, chặn tán tu và các thế lực thì không cần đến chúng ta, chẳng lẽ cứ đứng đây chờ chết à!?" "A di đà phật!" Tam Lộng đại sư trang nghiêm chắp tay: "Phật dạy, thấy chết không cứu là tội nghiệt lớn nhất!!" "Thấy chết không cứu!?" Ba người Mộc Tú sững sờ một chút, sau đó lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Chỉ thấy ở chiến trường phía trước không chỉ có nam nhân, mà còn có các 'tiểu tiên nữ' nhà lành.

Có người thì đại sát tứ phương, nhưng cũng có người chưa từng ra trận đang khóc lóc, hoặc bị thương với vẻ mặt đầy kinh hãi. "Oa ha ha, cảm ơn món quà của thiên nhiên!" Yên Hoa Hạng Tây Hại lập tức cười quái dị, đưa tay ra đỡ lấy những tiểu tiên nữ đang ngã xuống.

Tuy nhiên chưa kịp để họ 'thương hoa tiếc ngọc' lâu, họ đã nhận được tin nhắn từ Bạch Nhật, nói rằng Long Ngạo Thiên sắp đến di tích rồi, bảo họ nhanh chóng rút lui. "Rút!!" Trần Trường Phong và các tướng quân nhận được thông báo, chẳng nói chẳng rằng hạ lệnh rút quân.

Ngay sau đó, tiếng trống thu quân vang lên, hàng triệu quân Hổ Lang của Đại Tần lập tức rút lui nhanh chóng, ai nhìn vào cũng biết đây là quân chuyên đi làm việc xấu đã quen tay. "Sao lại rút rồi!?" Các thế lực nghi hoặc nhìn nhau, không hiểu tại sao quân đoàn của Tần Phong lại rút lui.

Phải biết rằng quân Hổ Lang không chỉ đông hơn, trang bị tốt hơn, phối hợp nhịp nhàng hơn, mà còn có cả Tiên Quân, Tiên Vương trấn giữ.

Đánh tiếp tuy có tổn thất nhưng chắc chắn sẽ chặn được họ cho đến khi Tần Phong ra ngoài.

Vậy mà giờ lại rút lui một cách kỳ lạ, hoàn toàn bỏ phí ưu thế của mình. "Giết đi!!" Trái ngược với sự nghi hoặc của các thế lực, các tán tu lại bắt đầu đợt xung kích không sợ chết.

Giống như mấy thanh niên 2k lao vào thị trường chứng khoán, chẳng cần biết công ty tên gì, chủ là ai, kinh doanh cái gì... cứ như thể chỉ cần chen chân vào được là sẽ hốt bạc vậy.

Tuy nhiên, ngay khi tán tu lao vào di tích, Long Ngạo Thiên cũng dẫn theo đàn em chạy tới.

Ầm ầm!!

Một luồng uy áp khủng khiếp quét qua thiên địa, khiến mặt đất rung chuyển kịch liệt.

Tiếp đó, một chiếc long chu khổng lồ xuyên qua tầng mây xuất hiện, trên đó không chỉ có vạn danh nữ tử mặc hồng giáp, mà còn có một nam nhân mặc tiên giáp thượng phẩm đứng ở mũi thuyền.

Nam tử này tỏa ra uy áp đáng sợ, ánh mắt nhìn đời bằng nửa con mắt, khiến người ta không dám nhìn thẳng. "Ngạo...

Ngạo Thiên Tiên Đế?!" Mọi người có mặt đều trợn tròn mắt kinh hô, chỉ cảm thấy đôi chân bỗng dưng nhũn ra. "Có vẻ như đã đến muộn rồi!" Long Ngạo Thiên lạnh lùng đảo mắt nhìn quanh, cuối cùng dừng lại ở di tích Luân Hồi Tiên Vương. "Muộn rồi sao!!" Mọi người xung quanh thót tim, căng thẳng nhìn Long Ngạo Thiên. "Xin Đế quân thứ tội!" Bạch Nhật vội vàng quỳ xuống nhận lỗi, bảo rằng đều là lỗi của mình. "Bạch tướng quân!" Mọi người thấy Bạch Nhật chủ động nhận trách nhiệm thì cảm động vô cùng.

Tuy tu vi Bạch Nhật không cao nhưng sống rất nghĩa khí, dù được Long Ngạo Thiên ban quyền nhưng không bao giờ lấy quyền ép người, ở Chiến Thần Điện không chỉ có uy tín cao mà còn khiến mọi người tâm phục khẩu phục. "Không cần lo lắng!" Long Ngạo Thiên không trách Bạch Nhật, ngược lại đầy tự tin nói: "Dù bản đế có đến muộn, di tích này cũng chỉ có thể thuộc về bản đế!" Nói xong, Long Ngạo Thiên từ trên long chu nhảy vọt xuống, lao thẳng vào lối vào di tích. "Long Ngạo Thiên tới rồi, chạy mau!" Thiên Quân và Vạn Mã thót tim, quay đầu dắt Tam Thu chạy lẹ.

Tuy nhiên Tam Thu vẫn không ngừng bút, tiếp tục ghi chép lịch sử về Đại Tần tương lai: 'Năm mươi, tháng mười: Di tích Luân Hồi Tiên Vương xuất thế, khiến các thế lực đổ máu tranh giành.

Ngô hoàng dẫn triệu tướng sĩ Đại Tần ra mặt điều đình, nhưng

Long Ngạo Thiên lại bội phản chính đạo Tiên giới, mưu đồ độc chiếm di tích, tiến hành một cuộc đồ sát thảm khốc với các thế lực, sử sách gọi là Cuộc Thảm Sát Luân Hồi!' "Thế này mà cũng được á!?" Thiên Quân và Vạn Mã liếc nhìn, trong lòng hiện lên chữ 'vãi chưởng' to đùng.

Tuy Tam Thu trông có vẻ chính phái, nhưng hễ cầm bút viết sử là y như rằng 'biến thái' chẳng kém ai.

Lúc này, Tần Phong ở trong di tích đã nhận được tin tức bên ngoài.

Không chỉ tin về Dịch Thiên Cơ, Uyên Tổng, Liễu Như Yên vào di tích, mà còn có cả tin về 'Diệp Thần giegie', Long Ngạo Thiên cũng đã vào theo. "Đến đông đủ rồi sao!?" Khóe môi Tần Phong khẽ nhếch lên, biết rằng kịch hay sắp bắt đầu rồi.

Chương 1793

"Phú bà đâu mất rồi?!" Tiểu Bạch đột nhiên kêu to, bắt đầu dáo dác nhìn quanh.

Chỉ thấy Nam Cung Phượng vừa nãy còn ở trước mặt họ bỗng dưng biến mất, mê cung xung quanh chìm vào bóng tối mịt mùng không thấy bóng người, thậm chí cả hơi thở của đối phương cũng không cảm nhận được. "Có chút coi thường cái di tích này rồi!" Tần Phong cũng tò mò nhìn quanh, xác định Nam Cung Phượng đã thực sự biến mất.

Tuy hắn đã dùng Thiên Cơ Tạp xem qua mê cung này, nhưng khi tự mình trải nghiệm mới thấy nó sẽ thay đổi theo thời gian, dù đi trước đi sau một chút cũng sẽ lạc mất nhau. "Mất rồi, mất rồi!" Tiểu Bạch cuống cuồng nhảy nhót, bảo rằng giá cả còn chưa thương lượng xong mà. "Hầy!" Tần Phong thở dài bất lực.

Cứ tưởng đi theo Nam Cung Phượng sẽ nhàn thân, ai ngờ 'phản diện' không có cái số đó, vẫn phải tiếp tục vung kiếm cưỡng ép phá giải mê cung. "Giờ làm sao đây!?" Tiểu Bạch lo lắng hỏi, sợ bảo bối bị người ta nẫng tay trên mất. "Cứ kệ nàng ta đi!" Tần Phong không vội tìm Nam Cung Phượng mà nhắm mắt lại cảm ứng.

Tuy mê cung có nhiều cấm chế nhưng may là không cách tuyệt được Tiên Nô Pháp Ấn của hắn.

Hắn có thể cảm nhận rõ Liễu Như Yên đang ở vách ngăn cách đó không xa, và thông qua liên lạc biết được nàng đang ở cùng Uyên Tổng.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, mê cung rung chuyển dữ dội.

Tần Phong lại vung một kiếm chém vào vách tường, bức tường kiên cố lập tức nứt ra một đường, như thể rạch một đường ngôi giữa mê cung.

Ngay sau đó cơ thể Tần Phong bắt đầu thay đổi, không chỉ trên mặt xuất hiện nhiều nếp nhăn, lưng cũng từ từ khom xuống, rõ ràng là sử dụng Thiên Cương Biến Hóa Thuật biến thành hình dạng của Dịch Thiên Cơ... "Thỏ hiểu rồi!" Tiểu Bạch thấy Tần Phong biến thành Dịch Thiên Cơ, lập tức hiểu ra vấn đề.

Nó nhanh chóng thu liễm khí tức, cất Thượng Phương Bảo Kiếm rồi nhảy khỏi vai Tần Phong, sau đó mượn đám bụi mù khi vách tường bị phá mà lẩn vào một góc tối. "Kẻ nào!?" Uyên Tổng ở bên kia nghe thấy động động tĩnh, lập tức rút kiếm cảnh giác quát lớn. "Khặc khặc khặc..." Tiếng cười chói tai vang lên từ trong đám bụi bặm, giống như tiếng cú đêm vọng về từ địa ngục.

Ngay sau đó, một Dịch Thiên Cơ già nua bước ra, tay chống một cây gậy gỗ khô khốc, những ngón tay gầy guộc như móng ưng bấu chặt vào gậy, khóe môi nở nụ cười nham hiểm như quỷ mị khiến người ta sởn gai ốc.

Đôi mắt đục ngầu lóe lên tia sáng xảo trá, những nếp nhăn trên mặt vặn vẹo đầy âm trầm. "Dịch Thiên Cơ!!" Uyên Tổng nhìn thấy người tới là Dịch Thiên Cơ, ánh mắt lập tức trở nên sắc lạnh.

Không ngờ hắn chưa tìm đối phương, đối phương đã tự dẫn xác đến rồi.

Lúc này, Liễu Như Yên nhìn Dịch Thiên Cơ trước mắt, thông qua Tiên Nô Pháp Ấn biết đó là Tần Phong.

Nhưng với tư cách là 'Như Yên Đại Đế' lừng lẫy, nàng không hề hoảng loạn khi đạo diễn trực tiếp xuống diễn, mà nhanh chóng nhập vai với vẻ mặt đầy kinh hoàng. "Ông...

ông muốn làm gì!?" Liễu Như Yên như bị nắm thóp, cuống quýt che chắn cho Uyên Tổng ở phía sau. "Liễu Như Yên, đừng căng thẳng!" Tần Phong nở nụ cười âm hiểm: "Tuy lần hợp tác trước của chúng ta không đạt hiệu quả như mong đợi, nhưng Ẩn Môn chúng ta cũng không phải loại môn phái 'vắt chanh bỏ vỏ', lần này ta đến là muốn hợp tác với cô lần nữa." "Họ từng hợp tác với nhau sao!?" Uyên Tổng cau mày, cảm thấy mình đang tiến rất gần đến chân tướng. "Ông mau cút đi!!" Liễu Như Yên đầy phẫn nộ: "Năm xưa A Uyên cũng vì các người mà chết, ông nghĩ tôi còn tin Ẩn Môn nữa sao!?" "Ta chết là vì Ẩn Môn sao!?" Tim Uyên Tổng thắt lại, nhịp thở trở nên dồn dập.

Vốn dĩ hắn rất kiên định, thề chết cũng phải giết Liễu Như Yên để báo thù, dù nàng có nói kẻ đứng sau là ai cũng không lay chuyển được ý định của hắn.

Nhưng sau hơn trăm năm chung sống, lòng hắn đã bắt đầu dao động.

Bởi vì nỗi đau của một người có thể giả vờ trong một năm, hai năm... nhưng liệu có thể giả vờ suốt trăm năm không!?

Giờ đây Dịch Thiên Cơ lại xuất hiện, càng khiến hắn tin rằng Liễu Như Yên có nỗi khổ tâm nào đó. "Liễu Như Yên, cô quá đề cao bản thân rồi đấy!" Tần Phong lập tức lật mặt, trầm giọng nói: "Trên đời này không ai có thể từ chối Ẩn Môn chúng ta.

Lần này ta đến không phải để hợp tác, mà là thông báo cô phải cùng chúng ta đối phó Tần Phong, nếu không ta không ngại tiễn cô đi gặp tử thần ngay bây giờ!" "Ông...

ông..." Liễu Như Yên giả vờ tức giận, nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ kiêng dè và sợ hãi. "Ẩn Môn các người khẩu khí lớn thật đấy!" Uyên Tổng như được nhiệt huyết thanh niên nhập thân, lập tức bước lên một bước. "Ngươi là Lâm Uyên!?" Tần Phong giả vờ ngạc nhiên, như thể giữa ban ngày gặp ma. "Ông nhận lầm người rồi!" Uyên Tổng lập tức phủ nhận: "Ta không phải Lâm Uyên gì cả, ta chỉ là người hầu của Liễu tiểu thư thôi." "Không, ngươi chính là Lâm Uyên!" Tần Phong nghĩ đến danh hiệu Thần Toán của Dịch Thiên Cơ nên không hùa theo lời phủ nhận của Uyên Tổng.

Chỉ thấy sau cơn chấn động ngắn ngủi, đôi mắt lão lập tức bắn ra một đạo tinh quang, như thể có khả năng nhìn thấu tất cả bản chất của Uyên Tổng. "Cái gì!!" Uyên Tổng giật mình, trong mắt lóe lên sự hoảng loạn.

Cứ ngỡ sau khi trọng sinh sẽ không ai nhận ra mình, ngay cả ở bên Liễu Như Yên trăm năm cũng không bị phát hiện, vậy mà chỉ gặp Dịch Thiên Cơ một lần đã bị nhận ra, điều này gián tiếp chứng minh Ẩn Môn đáng sợ đến mức nào. "Ông đừng có ở đó nói nhăng nói cuội!" Liễu Như Yên như bị kích động, đột nhiên rút tiên kiếm quát lớn: "A Uyên đã bị các người hại chết rồi, hôm nay tôi phải giết ông để báo thù cho huynh ấy!" Keng!!

Một tiếng kiếm ngân chói tai vang lên, tiếp đó là một đạo kiếm quang rực rỡ xé toạc không gian. "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Tần Phong như thể thẹn quá hóa giận, lật tay lấy ra một con mắt.

Chỉ thấy con mắt này lấp lánh ánh kim, bên trong không chỉ chứa đựng năng lượng hủy thiên diệt địa mà còn dường như có thể nhìn thấu mọi bản chất trên thế gian. "Thiên Nhãn!!" Sắc mặt Uyên Tổng biến đổi, nhận ra ngay con mắt này.

Nhưng điều làm hắn thắc mắc là Thiên Nhãn vốn sinh ra đã có ở Dịch Thiên Cơ, sao lão không để nó ở giữa trán mà lại móc ra luyện thành pháp bảo?

Chương 1794

Chẳng lẽ đây là phương pháp tu luyện mới nhất?

Vút!!

Ngay khi Uyên Tổng còn đang nghi hoặc, một luồng kim quang từ Thiên Nhãn bắn ra, lao thẳng về phía Liễu Như Yên với khí tức đại đạo khủng bố. "Đến đây!" Đôi mắt đẹp của Liễu Như Yên hiện rõ vẻ kiên định, không sợ hãi mà vung kiếm chém tới.

Ầm ầm!!

Kiếm quang va chạm với luồng sáng từ Thiên Nhãn, nổ ra một tiếng vang đinh tai nhức óc.

Tuy nhiên Thiên Nhãn do Tần Phong luyện chế đã đạt cấp Tiên khí thượng phẩm, lại còn là loại hồn khí tiên thiên, cộng thêm chiến lực đáng sợ của hắn, liền trực tiếp đánh tan kiếm quang của Liễu Như Yên. "Phụt!!" Liễu Như Yên phun ra một ngụm máu tươi, lồng ngực bị xuyên thấu.

Máu đỏ tuôn ra nhuộm đỏ bộ cổ trang trắng tinh khiết của nàng. "Như Yên!!" Đồng tử Uyên Tổng co rụt lại, hét lớn rồi lao đến đỡ lấy nàng. "Ta đã nói rồi, không ai có thể từ chối Ẩn Môn!" Tần Phong lạnh lùng vô cùng, Thiên Nhãn trong lòng bàn tay lại bắt đầu tích tụ năng lượng. "Ta phải giết ngươi!!" Mắt Uyên Tổng đỏ ngầu, như thể đã kích hoạt hào quang 'tế trời'. "Đến lượt thỏ ta ra sân rồi!" Tiểu Bạch lập tức từ trong góc chạy ra, quyết tâm phá vỡ cái hào quang đó.

Chỉ thấy nó như một con chó săn vồ mồi, nhảy vọt lên phía Thiên Nhãn trong tay Tần Phong, nhanh chóng ôm lấy nó vào lòng rồi co giò chạy biến, mọi hành động diễn ra liền mạch không một động tác thừa. "Con thỏ chết tiệt kia, trả Thiên Nhãn lại cho ta!!" Tần Phong lập tức nổi trận lôi đình, vội vàng đuổi theo Tiểu Bạch. "Chạy đi đâu!!" Uyên Tổng lúc này đã đỏ mắt vì giận, cầm kiếm định liều mạng với Tần Phong.

Nhưng nhìn thấy Liễu Như Yên đang bị thương, hắn đành nén cơn giận, vội vàng tiến lên chữa trị cho nàng. "A Uyên, xin lỗi huynh!" Liễu Như Yên diễn theo kịch bản của Tần đạo diễn, ánh mắt suy nhược mờ mịt, thê lương nói: "Năm xưa nếu không phải vì thiếp tin lời Ẩn Môn, tin lời Dịch Thiên Cơ, huynh đã không phải chết, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của thiếp..." “Quả nhiên là Ẩn Môn!!” Uyên Tổng nghe thấy lời này, lửa giận trong lòng cuồn cuộn bốc lên.

Tuy nhiên, hắn vẫn chưa vì thế mà đánh mất lý trí, cố gắng cưỡng ép đè nén cơn giận, nhân lúc Liễu Như Yên đang thần trí không tỉnh táo mà hỏi về chân tướng bị sát hại kiếp trước.

“A Uyên, đối không khởi (xin lỗi)!” Liễu Như Yên không ngừng nói lời xin lỗi, khóe mắt cũng rơi xuống một giọt nước mắt.

Đặc biệt là sự đau khổ và hối hận đan xen trong đôi mắt đẹp, cộng thêm dáng vẻ yếu đuối sau khi bị thương, dù là người sắt đá đến đâu cũng sẽ bị nàng làm cho tan chảy.

“Như Yên!!” Uyên Tổng thấy Liễu Như Yên đau khổ lạc lệ, tim không khỏi thắt lại một cái, sau đó hít sâu một hơi hỏi: “Ẩn Môn năm đó vì sao lại hạ thủ với ta?

Tại sao nàng lại đồng ý để bọn chúng giết ta?!” “A Uyên, là chàng sao?!” Liễu Như Yên nghe thấy tiếng liền run rẩy, nhận nhầm Uyên Tổng thành Uyên Tổng (kiếp trước).

Chỉ thấy nàng run rẩy đưa tay vuốt ve khuôn mặt Uyên Tổng, sau đó mặt đầy đau khổ nói: “Giết chàng thật sự không phải bản ý của ta, ta cũng bị Ẩn Môn lừa gạt.

Bọn chúng nói chỉ cần lấy được Âm Dương Ngư Ngọc Bội trên người chàng là sẽ rời đi, nhưng ta không ngờ thứ bọn chúng đưa cho ta lại là Sát Na Phương Hoa...” “Hóa ra là Âm Dương Ngư Ngọc Bội!!” Đồng tử Uyên Tổng co rụt lại, lập tức tin đến bảy tám phần.

Bởi vì không chỉ màn kịch lúc này đủ sướt mướt, mà còn vì hắn từng tận mắt thấy sự thần kỳ của miếng ngọc bội đó.

Nói Ẩn Môn nhắm vào Âm Dương Ngư Ngọc Bội, hắn hoàn toàn không nghi ngờ gì.

“Trách ta, đều trách ta...” Liễu Như Yên đột nhiên đau khổ đấm ngực, hoàn toàn không để ý tới thương thế trên người.

“Như Yên, nàng đừng như vậy!” Uyên Tổng vội vàng xót xa ngăn cản, nhưng vẫn tiếp tục hỏi: “Năm đó sao nàng không nói với ta?

Còn nàng với Quý Bác Đạt rốt cuộc là quan hệ gì?!” “Là bọn chúng ép ta!!” Liễu Như Yên mặt đầy đau khổ, nhân cơ hội đổ hết trách nhiệm: “Ẩn Môn có cường giả Tiên Đế cảnh, nói ta chỉ cần phối hợp thì sẽ tha cho chúng ta.

Thế nhưng ta vạn vạn không ngờ, bọn chúng cư nhiên là để giết chàng.

Đáng hận nhất là Quý Bác Đạt đã đầu quân cho Ẩn Môn, không chỉ hạ dược cưỡng chiếm thân xác ta, còn khống chế thần thức của ta để đối phó chàng, đợi đến khi ta tỉnh lại thì mọi chuyện đã quá muộn.” Nói xong...

Liễu Như Yên dường như không chịu đựng nổi, đầu nghiêng một cái liền ngất đi.

“Quý Bác Đạt!!” Uyên Tổng vừa nghe Liễu Như Yên bị cưỡng chiếm, lập tức phẫn nộ đến mức đầu bốc lửa xanh (mọc sừng).

Ban đầu hắn cứ ngỡ Liễu Như Yên phản bội mình, không ngờ tội khôi họa thủ lại là Ẩn Môn và Quý Bác Đạt, điều này cũng khiến hắn hiểu ra tại sao Liễu Như Yên lại đau khổ suốt trăm năm qua.

Nghĩ đến đây, nhìn Liễu Như Yên trong lòng, hắn chỉ còn lại sự xót xa.

Đều trách mình không bảo vệ tốt nàng, mới khiến nàng bị Quý Bác Đạt hãm hại, cũng vì thực lực mình không đủ mới khiến nàng bị Ẩn Môn uy hiếp.

“Như Yên!” Uyên Tổng ôm chặt Liễu Như Yên, ánh mắt đầy lửa giận nói: “Phàm là kẻ nào từng bắt nạt nàng, bản vương một kẻ cũng không tha!” “Thành công!!” Liễu Như Yên nghe được lời hứa của Uyên Tổng, tâm thần lập tức buông lỏng mà ngất đi thật.

Đừng nhìn nàng hiện tại đột phá Tiên Vương cảnh, nhưng đó là nhờ Tiên Vương bản nguyên của Uyên Tổng, cộng thêm sức chiến đấu của Tần Phong quá mức vô lý, nàng có thể cầm cự để diễn xong màn kịch cuối cùng này đã là cực kỳ có tinh thần nghề nghiệp rồi.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, nhận được 1 triệu điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, giúp hắn kéo thù hận, nhận được 5 triệu điểm phản diện!” “6 triệu?

Không tệ!” Tần Phong nghe tiếng hệ thống thông báo, khóe môi không nhịn được mà nhếch lên.

“Ui da, mệt chết thỏ ta rồi!” Tiểu Bạch thở hồng hộc dừng lại, đặt mông ngồi bệt xuống đất.

Ngay sau đó nó cũng chẳng có ý định trả lại Thiên Nhãn cho Tần Phong, tiện tay nhét luôn vào trong ổ thỏ của mình.

“Ngươi thật đúng là không khách khí nha!” Tần Phong lập tức trợn trắng mắt, nhưng cũng không có ý định đòi lại.

Hắn trực tiếp kích hoạt Vu tộc huyết mạch của Tần gia, đấm một quyền vào bức tường mê cung kiên cố.

Ầm rầm rầm!!

Nắm đấm nện mạnh vào tường, lập tức đục ra một lỗ hổng lớn.

Tiếp đó, Tiểu Bạch và Tần Phong lại bắt đầu phối hợp diễn kịch.

“Con thỏ chết tiệt kia, mau trả lại Thiên Nhãn cho ta!” “Ngươi tới tấu hài à?

Chương 1795

Thỏ ta đã lấy được thì làm sao mà trả lại chứ?!" "Không trả thì chết đi, xem Thiên Cơ Kỳ Môn Cục của ta đây!!" "Thỏ ta không trả đấy, chủ ngân cứu thỏ với!!" "Gux hống, cư nhiên dám đánh thỏ nhà ta!!" "Tần Phong, ta liều mạng với ngươi!!" "Chút tài mọn mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ!!" "Tần Phong, ngươi cứ đợi đấy, ta nhất định sẽ quay lại!" Theo sau sự thất bại và tháo chạy của Dịch Thiên Cơ, Tần Phong cũng thành công phá vỡ mê cung.

Trước mắt hắn xuất hiện một tòa cung điện, chính là tòa cung điện hắn từng thấy qua Thiên Cơ Tạp, bên trong đặt cơ duyên vốn thuộc về Phương Trường: một bức Chân Phật Đồ và một bức Chân Ma Đồ, cùng một số bảo vật sưu tầm lúc sinh tiền của Luân Hồi Tiên Vương.

"Đây chính là chỗ giấu bảo bối sao?!" Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng rực, cơ thể cũng chẳng thấy mệt mỏi gì nữa.

Thế nhưng khi nó đang hăm hở định đi mở cửa thì Tần Phong lại đưa tay cản nó lại.

"Sao thế?!" Tiểu Bạch giật nảy mình: "Không lẽ ở đây có bẫy à?!" "Bẫy thì không có!" Tần Phong không nhớ ở đây có bẫy, nhưng lại đổi giọng: "Có điều Long Ngạo Thiên hiện đã vào di tích, nếu để hắn biết chúng ta tìm thấy bảo vật ở đây, lát nữa đi ra khó tránh khỏi một trận ác chiến." "Có lý!" Tiểu Bạch là con thỏ do Tần Phong nuôi lớn, lập tức nghiêm túc gật đầu tán đồng.

Đừng nói hiện tại bọn họ chưa đánh lại Long Ngạo Thiên, dù có 99,9999% thắng suất thì với tính cách của bọn họ, cũng chẳng khác gì tìm chết, cho nên tuyệt đối không thể manh động, phải chuẩn bị vạn toàn mới được.

Tiếp đó, Tần Phong lấy ra một cây trường thương, sử dụng Thiên Cương Biến Hóa Thuật biến thành Diệp Thần.

Ngay khoảnh khắc Tần Phong vừa biến thành Diệp Thần, cách đó không xa liền lóe lên ba luồng sáng, nhìn kỹ chính là Phương Trường, Ngọc Lộ và Trình Vận - ba đệ tử của Ẩn Môn.

“Đến nhanh vậy sao?!” Tần Phong hơi sững sờ, Tiểu Bạch còn chưa chuẩn bị xong mà.

“Cứu mạng, chủ ngân cứu mạng a!!” Tiểu Bạch rõ ràng là một kẻ lém lỉnh, phản ứng cực nhanh, ôm đầu lao thẳng về phía đại môn cung điện.

“Con thỏ kia, chạy đi đâu!!” Tần Phong lập tức hét lớn một tiếng, cầm thương nhanh chóng đuổi theo.

“Là Diệp Thần!!” Phương Trường nghe tiếng nhìn sang, lập tức nhận ra Diệp Thần.

Dù sao hai người cũng từng hợp tác một thời gian ở hạ giới, cực kỳ quen thuộc đối phương, tuyệt đối là kiểu nhìn một cái nhận ra ngay.

“Hắn là Diệp Thần sao?!” Trình Vận và Ngọc Lộ cũng nhìn theo.

Tuy họ không quen Diệp Thần nhưng đã nghe qua chiến tích của đối phương.

Không chỉ ở hạ giới Hoang Cổ cướp vợ của Long Ngạo Thiên, mà lên Tiên giới còn nhiều lần thoát khỏi sự truy sát của hắn, thậm chí còn sinh tồn trăm năm trên địa bàn của Long Ngạo Thiên.

Sức sống mãnh liệt này tuyệt đối có thể xưng là tiểu cường bất tử số một Tiên giới.

Ầm rầm rầm!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất chấn động.

Chỉ thấy Tiểu Bạch đang chạy trốn ném ra Đạo Đức Chuyên (gạch đạo đức), lập tức đập nát đại môn cung điện, bảo vật bên trong lộ ra, tỏa ra bảo quang ngũ sắc rực rỡ.

“Phát tài rồi, thỏ ta phát tài rồi!” Tiểu Bạch nhìn bảo vật trước mắt, hưng phấn suýt kêu thành tiếng.

Nhưng nghĩ đến mình còn đang gánh nhiệm vụ, nó chỉ đành ôm đầu hét cứu mạng rồi tiếp tục lao sâu vào trong cung điện.

“Chạy đi đâu!!” Tần Phong quát lớn, tiếp tục truy kích.

Đồng thời, ánh mắt hắn lướt nhanh qua cung điện, ngoài những bảo vật tỏa sáng kia, giữa đại điện còn dựng hai tấm thạch bi khổng lồ, mang lại cảm giác cổ phác, đại khí.

“Là Chân Phật Quan Tưởng Đồ và Chân Ma Quan Tưởng Đồ!” Trình Vận và Ngọc Lộ đồng thanh hô lên khi thấy hai tấm thạch bi.

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, hai tấm thạch bi liền chấn động, phía trên hiện lên hai loại phù văn kim sắc và hắc sắc, giống như Phật và Ma đang đối kháng lẫn nhau.

“Bảo vật này có duyên với ta!!” Phương Trường nhìn hai tấm thạch bi, hơi thở trở nên dồn dập.

Trước đó hắn đã có cảm giác mãnh liệt, giờ thấy chúng, cảm giác đó đã đạt đến đỉnh điểm.

Chỉ cần lấy được hai thạch bi này, hắn chắc chắn sẽ tiến thêm một bước dài.

Thế nhưng ngay khi hắn định lấy cơ duyên, cách đó không xa lại lóe lên một luồng sáng.

Chỉ thấy Uyên Tổng với ánh mắt hung tợn đuổi tới, tay cầm tiên kiếm, trên người dính đầy tiên huyết, trông như một kẻ bò lên từ địa hạt để báo thù.

Còn Liễu Như Yên đang hôn mê đã được hắn thu vào trong Âm Dương Ngư Ngọc Bội sau khi cầm máu.

“Phương Trường!!” Ánh mắt Uyên Tổng quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Phương Trường.

Tuy không thấy Dịch Thiên Cơ đâu, nhưng nghĩ đến Ẩn Môn là kẻ chủ mưu sát hại mình và ép buộc Liễu Như Yên, cơn giận trong lòng hắn lập tức đạt đỉnh.

Cộng thêm việc Phương Trường gián tiếp hại chết tiền thân của mình, ngọn lửa giận không thể áp chế nổi nữa.

Keng một tiếng!!

Tiếng kiếm reo sắc lạnh vang lên khiến hư không rung chuyển.

Uyên Tổng nhanh chóng rút tiên kiếm, bộc phát ra hàn quang thấu xương, làm hư không xung quanh ngưng tụ, kiếm ý như sấm sét lan tỏa.

“Lâm Uyên!!” Phương Trường kinh hô, nhận ra ngay người đồng hương.

Nhưng nghĩ đến việc mình từng dùng đối phương làm đá kê chân, hắn lập tức hiểu tại sao đối phương lại rút kiếm với mình.

“Là hắn!!” Trình Vận nhìn Uyên Tổng.

Đây là lần đầu nàng gặp Uyên Tổng, nhưng nàng đã nghe sư tôn nhắc đến người này ở Ẩn Môn, cũng là một vị Thiên Mệnh chi nhân giống như Diệp Thần và Phương Trường.

Nhưng nàng không hiểu tại sao hai vị Thiên Mệnh chi nhân lại trở thành kẻ thù của nhau?!

“Chết đi!” Uyên Tổng không có ý định giải thích, phẫn nộ cầm kiếm sát tới Phương Trường.

Ong!

Ong!

Kiếm ý ngập trời, kiếm quang chớp động.

Kiếm khí như cuồng phong, kiếm mang như điện xuyệt.

Lâm Uyên lúc này như Kiếm Thần nhập thể, kiếm trong tay không chỉ nhanh như mưa sa bão táp mà còn mang theo năng lượng hủy thiên diệt địa.

Chương 1796

“Không xong!!” Sắc mặt Phương Trường biến đổi mạnh, cảm nhận được sự cường đại của đối phương.

Tuy đẳng cấp vầng hào của hắn ngang hàng với Uyên Tổng, nhưng tu vi hắn mới chỉ Tiên Quân sơ giai, trong khi Uyên Tổng đã là Tiên Quân đỉnh phong.

Hắn không dám đại ý, vội vàng kết ấn ngưng tụ ra ma ảnh khổng lồ.

Ầm rầm rầm!!

Ma thần gào thét, kiếm ý cuồn cuộn.

Kiếm quang của Uyên Tổng chém mạnh vào ma ảnh, kiếm ý khủng bố kích động tứ phương, ma thần chi lực cũng xé rách hư không, năng lượng va chạm như thủy triều quét sạch thiên địa.

“Phụt!!” Phương Trường phun ra một ngụm máu, lùi lại mấy bước.

“Tiểu sư đệ!” Trình Vận biến sắc, vội vàng tiến lên đỡ người.

“Chết hết cho ta!” Uyên Tổng lúc này đã bị thù hận che mờ mắt, lại cầm kiếm sát tới.

“Đừng đánh nữa, các người đừng đánh nữa!” Ngọc Lộ nghe nói đối phương là Thiên Mệnh chi nhân, cộng thêm môn quy khiến nàng không dám ngăn trở, chỉ biết lo lắng hét lớn: “Giữa các người có hiểu lầm gì chăng?

Có chuyện gì thì ngồi xuống nói...” “Tất cả chết hết đi!” Uyên Tổng, với tư cách là một Thiên Tuyển Chi Tử chính tông, căn bản không có thói quen giải thích với người khác.

Ầm rầm rầm!!

Kiếm ý ngút trời hóa thành lôi đình hạo hãn, hư không chấn động dữ dội.

“Không ổn!!” Ngọc Lộ biến sắc khi thấy Uyên Tổng đánh cả mình luôn.

“Chết đi!!” Uyên Tổng vung một kiếm chứa đầy nộ hỏa, kiếm thế kinh thiên làm hư không run rẩy.

Dường như cả bầu trời đều bị kiếm ý bao trùm, lôi điện đan xen, từng luồng điện quang như kiếm rạch phá không gian, mang theo khí thế khiến người ta kinh hồn bạt vía.

“Đến đây!!” Phương Trường không chút sợ hãi, lại kết ấn ngưng tụ Kim Phật.

Ầm rầm rầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh mẽ, cả hư không tràn ngập năng lượng khủng bố.

Sàn cung điện xung quanh không chịu nổi sức ép, nứt toác hàng loạt, tạo thành những vết rách sâu không thấy đáy.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, nhận được 200 nghìn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, nhận được 200 nghìn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ khiêu khích hai đại Thiên Mệnh đối quyết, khiến bọn chúng bất tử bất hưu, nhận được 5 triệu điểm phản diện!” “Đánh nhau hăng thật!” Tần Phong nghe động tĩnh liền ngoái đầu nhìn lại, thấy hai người đánh nhau càng lúc càng dữ dội.

Nhưng hắn giờ không rảnh quản mấy chuyện đó, phải nhanh chóng vét sạch bảo khố, tránh để Phương Trường nảy sinh tâm lý muốn hưởng lộc sẵn có.

Tiếp đó, hắn bấm một đạo chỉ quyết, mở ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ sau lưng Tiểu Bạch, bộc phát sức hút khủng bố, thu cả Chân Phật Quan Tưởng Đồ và Chân Ma Quan Tưởng Đồ vào trong.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, nhận được 10 triệu điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần thoại, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!” “Đã tới tay!” Tần Phong nhếch môi, gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Loạt soạt!

Vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay chuyển.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng...” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ rút trúng một giọt Tổ Vu Tinh Huyết!” “Tổ Vu Tinh Huyết?!” Tần Phong vừa nghe tên đã biết là đồ tốt, vội vàng xem thuộc tính. [Tổ Vu Tinh Huyết: Một giọt tinh huyết ngưng tụ từ Tổ Vu của Vu tộc.

Người có huyết mạch Vu tộc hấp thu xong có thể ngưng tụ ra một tôn Tổ Vu chân thân. (Chú thích: Nếu dung hợp cùng Tổ Vu Chi Ấn, có xác suất phá vỡ gông xiềng huyết mạch của bản thân).] “Bảo bối tốt!” Mắt Tần Phong sáng lên.

Với người khác thì chỉ là ngưng tụ chân thân, nhưng với người sở hữu Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn như hắn, nó có thể phá vỡ xiềng xích huyết mạch Đại Vu.

Phải biết là từ khi hắn tiến hóa lên Đại Vu, huyết mạch như bị một ổ khóa lớn khóa lại.

Dù bế quan trăm năm dưới Bồ Đề Cổ Thụ, hắn vẫn không mở được khóa, không phải năng lực có vấn đề, mà là hắn chưa từng thấy qua Tổ Vu, coi như không biết lộ trình tiến hóa của mình.

Giờ có giọt tinh huyết này làm thuốc dẫn, chẳng khác nào tìm được đường đi.

Nghĩ đến đây, Tần Phong lập tức mở Thượng Cổ Trùng Đồng, chuẩn bị vào trong hấp thu tinh huyết Tổ Vu.

“Ân?!” Tiểu Bạch đang mải nhặt tiền trong cung điện giật mình, ngẩng đầu thấy Tần Phong mở Trùng Đồng.

Hư không xung quanh bắt đầu vặn vẹo, không phải hút bảo vật mà là hút chính Tần Phong vào thế giới Trùng Đồng.

“Đợi thỏ ta với!!” Tiểu Bạch lập tức quăng bảo bối trong tay, dùng đôi chân ngắn cũn chạy thục mạng về phía Tần Phong.

Là con thỏ được Tần Phong nuôi từ nhỏ, nó quá hiểu chủ nhân này, thứ gì khiến hắn bỏ mặc bao nhiêu bảo bối ở đây thì chắc chắn là thứ lợi hại hơn nhiều.

“Thật hết cách với con thỏ này!” Tần Phong thở dài bất lực, thu cả Tiểu Bạch vào theo.

Trong thế giới Trùng Đồng vẫn giống như trăm năm trước, Hồ Lô Đằng và Hoàng Trung Lý - hai đại Tiên Thiên linh căn tỏa sáng rực rỡ, xích sắt khổng lồ vẫn khóa chặt nữ bảo tiêu Hồng Liên của Long Ngạo Thiên.

“Tần Phong!!” Hồng Liên thấy Tần Phong liền kích động.

Từ trăm năm trước khi Tần Phong phế tu vi nàng lần thứ hai, thỉnh thoảng hắn có vào “kiểm tra thân thể” cho nàng, nhưng tuyệt nhiên không nói với nàng câu nào.

Nghĩa là trăm năm qua nàng không được nói chuyện với ai, lại luôn lo sợ Tần Phong sẽ giết mình.

Loại tra tấn tinh thần này còn đáng sợ hơn nhục hình, giờ nàng chỉ muốn tìm người nói chuyện, dù là mắng nhau với Tần Phong cũng được.

Thế nhưng Tần Phong vẫn không thèm để ý đến nàng, trực tiếp ngồi xếp bằng, lấy Tổ Vu Tinh Huyết nuốt vào.

Ngay lập tức, một luồng năng lượng cuồng bạo nổ tung trong cơ thể hắn, tràn về tứ chi bách hài như muốn xé nát thân thể hắn.

“Á...” Sắc mặt Tần Phong nhăn nhó, gân xanh nổi lên, phát ra tiếng gào thét đau đớn.

Tinh huyết Tổ Vu như một dòng lũ dữ càn quét kinh mạch và phủ tạng, cơ thể hắn bắt đầu tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, lấp lánh hơi thở thần bí và nguy hiểm.

Chương 1797

“Chủ ngân, người sao thế?!” Tiểu Bạch thấy tình hình không ổn, vội vàng lôi Vô Thượng Thiên Thư ra.

“Ta không sao...” Tần Phong cắn chặt răng, vận hành Mệnh Công để hóa giải.

Tiếp đó, Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn trong người được kích hoạt, quanh thân hiện lên từng đạo hỏa diễm phù văn, cộng thêm bốn đại tiên hỏa đã dung hợp, quần áo trên người nháy mắt hóa thành tro bụi, để lộ tám múi cơ bụng săn chắc.

“Nóng quá nha!” Tiểu Bạch thấy Tần Phong đang phát quang phát nhiệt, vội vàng lấy cái chiếu nhỏ của mình ra, trải ngay cạnh hắn rồi nằm sấp xuống theo kiểu ếch vồ, chưa đầy hai giây rưỡi đã ngủ khì.

Bong bóng mũi bắt đầu phập phồng, mầm đậu nhỏ trên đầu nhấp nháy hấp thu sức mạnh Tổ Vu tán lạc trong không khí.

“Hắn đang làm gì vậy?!” Trong mắt Hồng Liên hiện lên vẻ chấn kinh, nàng cảm nhận được hơi thở của Tần Phong đang không ngừng mạnh lên.

Ngay khi Tần Phong phá vỡ xiềng xích huyết mạch, các đệ tử Tần gia ở khắp nơi đều rùng mình một cái, cảm nhận rõ ràng huyết mạch chi lực trong người đang cuộn trào.

“Chuyện gì thế này?

Huyết mạch chi lực của ta sao đột nhiên sôi sục lên?!” “Chắc chắn là Thủy Hoàng, huyết mạch của chúng ta đến từ Thủy Hoàng, chắc chắn là Thủy Hoàng đột phá rồi!” “Nghe nói huyết mạch Tần gia chia làm Tiểu Vu, Đại Vu, Tổ Vu.

Không lẽ ta sắp tiến hóa thành Đại Vu rồi?!" "Vãi, Tiểu Vu đã lợi hại thế này, Đại Vu thì còn cỡ nào nữa?!" "Vốn tưởng Đông Vực sớm muộn là của Tần gia ta, giờ xem ra cả Tiên giới này mới là của Tần gia ta!" "Ta đã nói rồi, chỉ cần Thủy Hoàng còn đó, không ai làm gì được Tần gia chúng ta!" So với cảm nhận của đệ tử Tần gia, Tần Hạo cảm nhận còn trực quan hơn.

Lúc này hắn đã tìm thấy linh cữu của Luân Hồi Tiên Vương, thành công nhận được Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn cùng những cảm ngộ của vị Tiên Vương này.

Chẳng khác nào một kẻ nghèo túng bỗng chốc thừa kế tập đoàn trăm tỷ, đi tắt được cả ngàn năm khổ tu.

"Đa tạ tiền bối thành toàn!" Tần Hạo không có cái tính xấu "nhổ lông chim khi đi ngang qua" như anh trai mình, hắn dập đầu lạy trước linh cữu mấy cái, sau đó kết ấn đưa linh cữu vào thứ nguyên thế giới để tránh người ngoài làm phiền vị tiền bối này an nghỉ, hoàn toàn không có ý định luyện hóa người ta thành khôi lỗi.

Ầm rầm rầm!!

Tế bái xong, khí huyết trong người Tần Hạo bỗng nhiên sôi trào.

"Ca ca phá vỡ xiềng xích huyết mạch rồi?!" Tần Hạo ôm ngực, ngẩng đầu nhìn về hướng Tần Phong.

Vì hắn và Tần Phong là anh em song sinh cách nhau ba tuổi (theo cốt truyện), huyết mạch chí thân, nên khi những đệ tử khác mới tiến hóa lên Đại Vu, thì hắn trực tiếp tiến hóa lên huyết mạch Đại Vu đỉnh cấp.

Lúc này Tần Phong đã hấp thu xong, không chỉ phá vỡ xiềng xích mà tu vi cũng đột phá lên Tiên Quân cao giai.

"Hù hù!!" Tần Phong thở ra một hơi trọc khí, không quên gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ tiêu tốn 50 triệu điểm phản diện, đổi thành công một viên Căn Cơ Đan cấp Tiên Quân cảnh!” “Lại mất 50 triệu!!” Tần Phong xót của nuốt viên đan dược xuống, sau đó rời khỏi thế giới Trùng Đồng.

Hắn không mang theo Tiểu Bạch, không phải quên hay sợ nó tranh bảo bối, mà thấy nó ngủ ngon quá nên không nỡ đánh thức.

“Kẻ nào?!” Tần Phong vừa trở lại cung điện liền nghe tiếng cảnh giác.

Một đám tán tu đang chia chác bảo vật bên trong thấy hắn đột ngột xuất hiện liền bao vây lại.

“Đừng căng thẳng!” Tần Phong vẫn đang mặc lớp vỏ Diệp Thần, ung dung nói: “Ta và Ngạo Thiên Tiên Đế là huynh đệ cùng hội cùng thuyền, vợ hắn chính là tình nhân nhỏ ta nuôi bên ngoài...” “Ngạo Thiên Tiên Đế?!” Các tán tu nghe vậy lập tức căng thẳng, nhưng sau đó đầy dấu hỏi chấm.

Là huynh đệ của Long Ngạo Thiên thì hiểu được, cái danh đó đủ để đi ngang Tiên giới, nhưng “vợ hắn là tình nhân ta nuôi bên ngoài” là ý gì?!

“Không lẽ là nghĩa đen sao?!” Có người nghi hoặc đánh giá Tần Phong, rồi như nhớ ra điều gì, trợn mắt kinh hô: “Diệp Thần, hắn là Diệp Thần!!” “Chúc mừng ngươi trả lời chính xác!!” Tần Phong chủ yếu là thể hiện sự thành thật, vung tiên thương trong tay lên “thưởng” cho đối phương.

Ngao!!

Một con ngân long khổng lồ hiện ra sau lưng Tần Phong, tiếng rồng ngâm điếc tai vang vọng cung điện.

“Ngân Long Thôn Châu!!” Các tán tu biến sắc, nhận ra ngay chiêu này.

Hơn nữa qua trăm năm cảm ngộ của Tần Phong, chiêu này đã đạt đến Đạo giai trung phẩm, ngân long quấn quanh cung điện, há miệng gầm thét lao về phía bọn họ.

“Không ổn!!” Các tán tu rùng mình, vội vàng tung chiêu chống đỡ.

Ầm rầm rầm!!

Ngân long va chạm với đám tán tu, tiếng nổ chấn động kèm theo phong bạo năng lượng quét sạch mọi hướng.

“Phụt!” Đám tán tu không nhịn được phun máu, khí huyết sôi trào.

“Còn không mau cút!!” Tần Phong đột ngột dừng tay, không tấn công tiếp.

Không phải hắn muốn đổ thêm nước bẩn cho Diệp Thần ca ca, mà vì hắn không phải kẻ khát máu, vẫn còn chút “lương tâm”.

“Sát!!” Các tán tu nhìn nhau, tiếp tục lao lên.

Không phải họ không biết tốt xấu, mà vì nợ tiên tinh bên ngoài nhiều quá, không nắm lấy cơ hội làm giàu lần này thì chỉ có nước đi tong, nên phải liều mạng.

“Vãi chưởng, giới trẻ bây giờ dũng thế sao?!” Tần Phong thầm lóng trong lòng, không ngờ đối phương lại không biết lĩnh tình như vậy.

Nhưng nghĩ lại, giới trẻ liều mạng thế này, sau khi hắn thu hoạch xong chẳng phải sẽ có thêm một mống “Tán Tu Chi Tâm” để dùng sao?

“Ra tay!!” Các tán tu hét lớn, đồng loạt tấn công.

Từng luồng kiếm khí sắc bén như mưa sa bắn về phía Tần Phong, có kẻ còn kích hoạt tiên khí, mang theo năng lượng khủng bố nện xuống.

Ầm rầm rầm!!

Trong cung điện tiếng nổ liên hồi.

Tần Phong lâm nguy không loạn, thân hình chớp nhoáng xuyên qua các đòn tấn công, tiên thương trong tay múa ra những luồng thương mang rực rỡ, hóa giải từng chiêu thức.

“Đây là bức ta phạm sát giới sao?!” Tần Phong cảm thấy phân vân, không biết có nên hạ thủ không.

Tán tu kéo đến đây càng lúc càng đông, nếu không nhanh chóng thu bảo vật thì lát nữa chắc chắn sẽ có cảnh hôi của, dù hắn có đổi acc chính ra trấn áp thì cũng khó tránh khỏi mấy con cá lọt lưới.

Ầm rầm rầm!!

Trong lúc Tần Phong đang chiến đấu, bên ngoài cuộc chiến cũng đang leo thang.

Chương 1798

Uyên Tổng như cắn thuốc, mắt đỏ ngầu dồn sức đánh Phương Trường, bao gồm cả Trình Vận và Ngọc Lộ.

“Sư huynh, làm sao đây?!” Ngọc Lộ vừa né đòn vừa lo lắng hỏi.

Dù ba người họ liên thủ có thể đè Uyên Tổng xuống đất mà ma sát, nhưng vì môn quy không dám ra tay với người họ Lâm, sợ dính phải nhân quả lớn.

“Đi!!” Trình Vận biến sắc, vẫn không dám đánh mạnh.

Nàng đã lỡ đụng độ Lâm Tam rồi, thực sự không muốn dây dưa thêm với Uyên Tổng nữa.

Trường thương trong tay nàng bộc phát thương ý ngút trời, mũi thương lấp lánh hàn quang làm hư không rung chuyển.

“Chết đi!!” Uyên Tổng bị thù hận che mắt, chém ra nhát kiếm mạnh nhất.

Ầm rầm rầm!!

Hai bên va chạm, tiếng nổ vang tận mây xanh.

Năng lượng nổ tung tạo ra sóng xung kích và khí nóng cực lớn, như một con mãnh thú tàn phá không gian xung quanh.

“Đánh nhau kịch liệt quá!” Tần Phong liếc nhìn ra ngoài điện, cảm nhận được nỗ hỏa của Uyên Tổng.

Nhưng chưa kịp vỗ tay tán thưởng thì Phương Trường ba người đã lao về phía hắn.

“Diệp Thần!!” Phương Trường hét lớn: “Giao Chân Phật Quan Tưởng Đồ và Chân Ma Quan Tưởng Đồ cho ta, coi như Phương

Trường ta nợ ngươi một ân tình thì sao?!" "Ngươi là đồ bán mông, ân tình đáng giá bao nhiêu tiền chứ?!" Tần Phong không những không đưa, còn xát muối vào vết thương của hắn.

"Chân Phật, Chân Ma Quan Tưởng Đồ?!" Các tán tu đang đánh với Tần Phong nghe vậy liền kinh hô nhìn sang.

Cứ ngỡ mình đến sau chưa được miếng gì, hóa ra người ta đã nhét bảo bối giá trị nhất vào túi rồi.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ giá họa cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền thuyết, nhận được 500 nghìn điểm phản diện!" "Có 500 nghìn thôi sao?!" Tần Phong thở dài, không quên tặng cho Phương Trường một ánh mắt khiêu khích.

"Ta phải giết ngươi!!" Phương Trường lập tức phát điên, mắt đỏ ngầu như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Năng lượng khủng bố bộc phát, hóa thành một tôn Kim Phật và một tôn Ma Thần hiện ra hai bên trái phải như hộ pháp.

"Giết ta?

Chỉ dựa vào ngươi?!" Mắt Tần Phong đầy sự khinh miệt, tiếp tục múa thương sử ra Ngân Long Thôn Châu.

Ầm rầm rầm!!

Ngân long va chạm với Phật Ma kim thân của Phương Trường, tiếng nổ điếc tai cùng phong bạo năng lượng quét sạch khắp nơi.

"Chỉ thế thôi sao?!" Tần Phong cảm thấy thất vọng, thấy Phương Trường quá yếu.

Nhưng nghĩ lại mình đang đóng vai Diệp Thần, không chỉ vầng hào cấp Truyền thuyết mà tu vi cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên, nên đành phải nặn ra một ngụm máu giả vờ bị thương.

“Phương Trường, ngươi cứ đợi đấy!” Tần Phong bỏ lại một câu đe dọa rồi dứt khoát quay lưng rút lui.

“Chạy đi đâu!!” Phương Trường đã hoàn toàn mất lý trí, định đuổi theo chém Diệp Thần.

Nhưng Uyên Tổng cũng đang phát điên đã chặn đứng hắn, buộc hắn phải bỏ cuộc truy đuổi Diệp Thần, chỉ biết trơ mắt nhìn đối phương chạy mất ngay trước mặt.

“Truy, không thể để hắn chạy mất!” Các tán tu thấy Diệp Thần định chạy liền đuổi theo.

Tuy nhiên, Tần Phong đã lách vào một góc khuất biến lại hình dáng cũ, đồng thời kéo Tiểu Bạch từ thế giới Trùng Đồng ra.

“Ngươi là Tần Phong?!” Ánh mắt các tán tu rơi vào con thỏ Tiểu Bạch, lập tức nhận ra thân phận của Tần Phong...

“Đúng thế!” Tần Phong lập tức bày ra vẻ mặt chính trực nói: “Ta chính là Tần Phong!!” “Thật sự là Tần Phong!!” Đám tán tu trong lòng kinh hãi, vội vàng lùi lại mấy bước.

So với chiến tích chạy trốn suốt trăm năm qua của Diệp Thần, chiến tích gần đây của Tần Phong quả thực vô cùng nghịch thiên.

Tu vi Tiên Quân cảnh vượt cấp khiêu chiến Tiên Vương thì cũng thôi đi, đằng này toàn là những gã khổng lồ Tiên Vương đỉnh cấp khai hoa bát phẩm, cửu phẩm.

“Ân!?” Tiểu Bạch tỉnh dậy nhìn quanh, lập tức nhập vai gào lên: “Chủ nhân, mau đuổi theo!

Cái tên vừa chạy qua chính là Diệp Thần, hắn không chỉ đánh thỏ ta mà còn cướp đi hai bức quan tưởng đồ Chân Phật và Chân Ma nữa!!” “Cái người vừa đi qua là Diệp Thần sao!?” Tần Phong lập tức phối hợp hét lớn, quay đầu nhìn đám tán tu để xác nhận.

“Đúng vậy!” Đám tán tu đã thấy qua sự lợi hại của Tần Phong, sợ tới mức liên tục gật đầu không dám giấu giếm.

“Diệp Thần đáng chết!!” Tần Phong lập tức giận đến nhảy dựng lên, nhưng lại chẳng có ý định đuổi theo ngay.

Oành oành oành!!

Tiếng nổ vang rền điếc tai vang lên, đại địa bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy nhóm ba người Phương Trường lại bị Uyên Tổng quấn lấy, hai bên đánh nhau túi bụi trong cung điện.

Kiếm khí và ma khí tung hoành ngang dọc, khiến cung điện bắt đầu sụp đổ liên tục.

“Tiền của thỏ!!” Tiểu Bạch mặt đầy đau xót, lao thẳng về phía cung điện.

“Nguy hiểm, đợi đã!!” Tần Phong lập tức thuận thế đuổi theo con thỏ, không thèm để ý đến đám tán tu nữa.

“Hô hô!!” Đám tán tu thấy Tần Phong rời đi thì thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó bọn họ nhìn lại cung điện phía sau, biết rõ bản thân tuyệt đối không thể nhặt đồ thừa trước mặt đám cường giả này, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước đuổi theo Diệp Thần, hy vọng có thể cướp lại hai bức quan tưởng đồ Chân Phật và Chân Ma.

Oành oành oành!!

Lại một tiếng nổ vang rền khác vang lên, kèm theo năng lượng khủng bố quét sạch tứ phương.

“Lâm Uyên!!” Trình Vận mặt đầy phẫn nộ quát: “Chúng ta với ngươi không oán không thù, tại sao ngươi cứ bám riết không buông!?”

“Chết đi!!” Uyên Tổng vẫn không có ý định giải thích, cầm kiếm lao thẳng về phía nhóm Trình Vận.

Keng một tiếng!!

Chương 1799

Tiếng kiếm minh chói tai vang lên khiến hư không rung chuyển kịch liệt.

Tiên kiếm trong tay Uyên Tổng bùng phát hàn quang thấu xương, ngay sau đó kiếm ý ngút trời như lôi đình quét qua, cuối cùng hóa thành một đạo kiếm quang chém về phía Phương Trường và Trình Vận.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!!” Ngọc Lộ mặt đầy vẻ lo lắng, ở bên cạnh liều mạng khuyên can.

Hiện tại nàng thực sự không hiểu nổi, Ẩn Môn của bọn họ vốn không quen biết Uyên Tổng, tại sao hắn cứ phải đánh đến mức bất tử bất hưu như vậy!?

Chỉ là dù Ngọc Lộ có khuyên ngăn thế nào, Uyên Tổng vẫn hoàn toàn không mảy may động lòng.

Oành!!

Kiếm quang chém xuống cực nhanh, nổ ra tiếng vang điếc tai.

“Phụt!!” Phương Trường né tránh không kịp, phun ra một ngụm tiên huyết.

“Ngươi thật sự cho rằng chúng ta đánh không lại ngươi sao!?” Trình Vận thấy Phương Trường bị thương thì lập tức nổi giận.

Luồng khí tức quanh thân nàng bắt đầu sôi trào, linh hồn lực tuôn ra như nước lũ, dường như muốn vì Phương Trường mà phá vỡ môn quy của Ẩn Môn.

“Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn!” Uyên Tổng nháy mắt tỉnh táo lại, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng sắc bén.

Đừng nhìn hắn trăm năm qua nhờ kinh nghiệm kiếp trước mà đột phá đến Tiên Quân cảnh đỉnh phong, nhưng dù có khôi phục lại trạng thái đỉnh cao của kiếp trước, e rằng cũng không đánh lại một đại lão Tiên Vương khai hoa cửu phẩm như Trình Vận.

“Cuối cùng cũng dừng lại rồi!” Thấy Uyên Tổng tỉnh táo lại, Ngọc Lộ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chưa kịp để tim trở về vị trí cũ, nàng lại một lần nữa thót tim khi thấy Tần Phong đang đuổi theo Tiểu Bạch bước vào trong cung điện.

“Tần Phong!!” Sắc mặt Phương Trường và Trình Vận biến đổi, đồng loạt chĩa mũi nhọn về phía Tần Phong.

So với một Uyên Tổng tấn công bọn họ vì mất lý trí, Tần Phong mới thực sự là kẻ có khả năng giết chết bọn họ, khiến bọn họ không dám có chút sơ suất, cũng không dám đánh cược xem Tần Phong có phải chỉ là đi ngang qua hay không.

“Tần Phong!!” Uyên Tổng thấy Tần Phong xuất hiện, ánh mắt nháy mắt trở nên tỉnh táo.

Ban đầu khi thấy tu vi Tần Phong ở mức Tiên Quân trung giai, hắn còn có chút tự đắc, cảm thấy mình cuối cùng đã vượt qua Tần Phong.

Nhưng sau khi thấy hắn đánh tơi bời đại lão Tiên Vương khai hoa cửu phẩm, Uyên Tổng cuối cùng cũng nhìn rõ thực tế.

Trường đại học gà rừng và đại học Thanh Hoa tuy đều là đại học, nhưng lại đại diện cho hai đẳng cấp hoàn toàn khác biệt.

“Quả nhiên vẫn là dùng tài khoản chính sướng hơn!” Tần Phong thấy phản ứng của mọi người, trong lòng thở dài bất lực.

Lúc trước hắn dùng tài khoản phụ của Diệp Thần bảo người ta cút đi, đối phương không những không cút mà còn tấn công mãnh liệt hơn.

Bây giờ hắn chuyển sang tài khoản chính, chưa cần mở miệng nói câu nào, đối phương đã tự mình kinh hồn bạt vía rồi.

Lúc này, bên ngoài cung điện liên tục sáng đèn, từng bóng người vượt qua mê cung đi tới.

Trong đó không chỉ có Nam Cung Phượng, mà còn có ba đại tự liệt của Tiên Minh, cùng với Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ.

“Tần Phong!” Diệp Thần thấy Tần Phong, sắc mặt lập tức vặn vẹo.

Hắn sở dĩ phải sống dưới cống rãnh suốt trăm năm qua, tất cả đều là nhờ cái tên tiện nhân Tần Phong này ban tặng.

Không chỉ vu khống hắn cướp vợ Long Ngạo Thiên, mà còn khiến hắn phải gánh cái nồi đen cướp bóc Lăng Tiêu Cung.

“Sao hắn lại nhanh như vậy!?” Nam Cung Phượng thấy Tần Phong thì ngẩn người.

Nàng nhớ rõ Tần Phong rõ ràng đi theo sau mình, tại sao hắn lại ra khỏi mê cung trước cả nàng chứ!?

“Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!!” Từ Càn Khôn nhìn về phía cung điện, mắt lập tức sáng rực lên.

Bên trong không chỉ có đủ loại bảo thạch hiếm thấy, mà còn có thiên tài địa bảo và thần binh lợi khí quý giá, đặc biệt là trên mặt đất còn có mấy hộp ngọc và bình sứ, nhìn là biết bên trong chứa bí tịch vô thượng và tiên đan thành phẩm.

“Đây chính là bảo vật do Luân Hồi Tiên Vương sưu tầm sao!?” Hư Khôn đạo nhân liếc mắt nhìn qua, không hề kích động như Từ Càn Khôn.

Những bảo vật trước mắt này đối với tán tu mà nói đúng là chí bảo vô thượng, tùy tiện ném ra một món cũng có thể gây nên mưa máu gió tanh, nhưng đối với những thiên tài xuất thân từ đại môn phái như bọn họ thì căn bản không đáng để vào mắt.

Giống như một bữa cơm mười mấy vạn đối với người bình thường là kinh ngạc đến mức khó tin, nhưng với giới thượng lưu, một bữa cơm bạc triệu mới là chuyện thường ngày.

“Quả thực có chút không xứng tầm!” Tam Thông nương nương hơi nhíu mày, cũng không tin Luân Hồi Tiên Vương chỉ có chừng này đồ sưu tầm.

Phải biết rằng, Luân Hồi Tiên Vương sinh ra vào thời đại không có Tiên Đế, cả Tiên giới coi như do một mình hắn quyết định, không thể nào chỉ có đồ tầm cấp bậc này, chắc chắn phải có chí bảo gây chấn động Tiên giới.

“Chủ nhân, là Diệp Thần!!” Tiểu Bạch lập tức vào vai, bắt đầu cáo trạng: “Chính là hắn, chính là hắn!

Vừa nãy không chỉ đánh thỏ ta, mà còn cướp mất quan tưởng đồ Chân Ma và quan tưởng đồ Chân Phật nữa!!” “Quan tưởng đồ Chân Ma?

Quan tưởng đồ Chân Phật!?” Mọi người có mặt nghe vậy, đồng loạt nhìn về phía Diệp Thần.

“Hả!?” Diệp Thần vốn còn đang phẫn nộ, nháy mắt liền nghệch mặt ra.

Không chỉ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mà trong đầu còn hiện ra ba câu hỏi lớn: Ta là ai?

Đây là đâu?

Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?...

“Diệp Thần, hắn còn dám quay lại!” Phương Trường nhớ tới cảm giác bị xát muối lúc nãy, sắc mặt nháy mắt phẫn nộ đến vặn vẹo.

Tuy hai bên trước đây ở hạ giới có chút không vui, nhưng dù sao cũng từng là đồng đội, là đồng hương Hoang Cổ, vậy mà Diệp Thần không những không nhận tình cảm của mình, còn điên cuồng xát muối vào vết thương của mình.

Có thể nhẫn, nhưng không thể nhịn!

Thẩm nhẫn được chứ ta không nhịn được!

“Dịch Thiên Cơ!!” So với việc mọi người chú ý vào Diệp Thần, ánh mắt Uyên Tổng lại chằm chằm nhìn vào Dịch Thiên Cơ.

Chương 1800

Kẻ này không chỉ vừa nãy ngay trước mặt hắn đánh trọng thương Như Yên, mà còn là thủ phạm giết chết hắn ở kiếp trước.

Hôm nay dù có liều cả căn cơ đại đạo, hắn cũng phải băm vằm kẻ này thành muôn mảnh, coi như đòi chút tiền lãi từ Ẩn Môn.

“Hắn nhìn ta làm gì!?” Dịch Thiên Cơ cảm nhận được ánh mắt của Uyên Tổng, trong lòng đột nhiên có dự cảm không lành.

“Đến lượt ta biểu diễn rồi!” Tần Phong không cho bọn họ cơ hội đối chất, lập tức hét lớn: “Diệp Thần chết tiệt, ngươi cư nhiên dám cướp quan tưởng đồ Chân Ma và Chân Phật của thỏ nhà ta, mau giao ra đây, nếu không đừng trách Tần Phong ta không nể tình đồng môn!” “Là ngươi!!” Diệp Thần đã có quá nhiều kinh nghiệm gánh nồi, lập tức phản ứng lại: “Lại là ngươi vu oan cho ta...” “Câm miệng!” Tiểu Bạch lập tức hung dữ ngắt lời: “Vừa nãy không chỉ thỏ ta nhìn thấy, những người khác cũng đều thấy cả rồi, ngươi đừng có ở đó mà giảo biện, mau trả lại quan tưởng đồ Chân Ma, Chân Phật cho thỏ ta!” “Nếu Diệp Thần ngươi đã rượu mời không uống, vậy thì đừng trách ta mời rượu phạt!” Tần Phong hoàn toàn không cho Diệp Thần cơ hội nói chuyện, tay cầm ngay lấy thanh Ma kiếm tổ truyền của Tần gia.

Tiếp đó, thanh Ma kiếm bùng phát một đạo kiếm quang ngút trời, như một cơn cuồng triều vô biên quét sạch thiên địa, kèm theo một đạo kiếm ý kinh động thiên không, kiếm khí sắc bén làm chấn động cả không gian.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Kiếm quang rực rỡ chói mắt, chiếu sáng mười phương thiên địa.

Chỉ thấy Tần Phong nháy mắt tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo lưu tinh xé toạc hư không, dường như muốn rạch đôi cả thiên địa.

“Tiên Quân cao giai!!” Nhóm Trình Vận thấy Tần Phong đột phá, trong lòng không khỏi hẫng một nhịp.

Tần Phong ở mức Tiên Quân trung giai đã đánh bọn họ không còn sức hoàn thủ rồi, hiện tại đột phá đến Tiên Quân cao giai, trong cái di tích Tiên Vương này còn có ai áp chế nổi hắn nữa chứ!?

“Tần Phong, ngươi thật sự tưởng ta sợ ngươi chắc!” Cơn giận tích tụ suốt trăm năm của Diệp Thần nháy mắt bùng nổ, hắn gào thét cầm trường thương tung chiêu cuối.

Đầu thương bùng lên một ngọn lửa, quét ra với tư thái cuồng bạo, hơi nóng hừng hực khiến hư không cũng bị thiêu đốt đến vặn vẹo, mang theo uy thế vạn quân đâm về phía Tần Phong.

Tiếp đó Diệp Thần hợp nhất với trường thương, hóa thành một con hỏa long vẫy vùng giữa dải ngân hà, thương mang rực rỡ ánh chiếu cùng ngàn sao, cả tinh không dường như cũng bị một thương này khuấy động đến mất đi trật tự.

“Mạnh quá!!” Nhóm Từ Càn Khôn biến sắc, không thể tin nổi nhìn về phía Diệp Thần.

Cứ ngỡ Diệp Thần sống dạt ở Nam Vực trăm năm qua đã phế rồi, không ngờ hắn lại có thể quật khởi trong nghịch cảnh, không chỉ đột phá đến Thái Ất Kim Tiên trung giai, mà còn lĩnh ngộ được thương quyết khủng bố như vậy.

“Đáng tiếc!” Tam Thông nương nương không nhịn được thở dài, trong lòng thầm mặc niệm cho Diệp Thần hai phút rưỡi.

Tuy thiên phú Diệp Thần thể hiện ra vô cùng kinh diễm, còn mạnh hơn cả đệ nhất tự liệt đã ngã xuống, nhưng ai bảo hắn lại sinh cùng thời đại với cái tên yêu nghiệt Tần Phong này, lại còn thêm việc Tần Phong đã thành công ôm được đùi của con gái Minh chủ, kết cục của hắn định sẵn chỉ là một quân cờ bị bỏ rơi.

Oành oành oành!!

Thiên địa biến sắc, tinh tú lung lay!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh vào nhau, lập tức gây ra một vụ nổ kinh thiên động địa.

Một đám mây nấm ngút trời mọc lên, kèm theo một cơn bão năng lượng siêu cường quét sạch không gian di tích.

“Phụt!!” Diệp Thần lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, ngay tại chỗ bị kiếm khí đánh bay.

Đừng nói hiện tại hắn đã rơi xuống cấp truyền thuyết, tu vi chỉ còn Thái Ất Kim Tiên trung giai, dù cho hào quang của Phương Trường có nâng lên cấp thần thoại, tu vi đột phá đến Tiên Quân sơ giai, cũng không cách nào ép Tần Phong dùng đến ba phần sức lực.

“Thế là bại rồi sao!?” Ánh mắt Phương Trường đầy vẻ chấn kinh, theo bản năng quay đầu tìm Tiểu Bạch.

Theo kinh nghiệm mấy lần bại trận trước của hắn, lúc này Tiểu Bạch nên cầm Thượng Phương Bảo Kiếm, hét lớn theo quy tắc Hoang Cổ mà thiến đi 'tuệ căn' của Diệp Thần mới đúng.

Nhưng điều làm hắn suy sụp là Tiểu Bạch không hề ở trên vai Tần Phong.

Chỉ thấy nó đã tranh thủ lúc hai bên đánh nhau mà lẻn vào cung điện điên cuồng vơ vét chiến lợi phẩm từ đời nào rồi.

“Phát tài rồi, phát tài rồi!!” Mắt Tiểu Bạch lóe lên ánh sáng kim tiền, động tác tay thuần thục đến mức khiến người ta đau lòng.

Từng mảng lớn bảo vật biến mất không thấy tăm hơi, làm cho cái túi thỏ bị bỏ đói nhiều năm lại một lần nữa tỏa sáng rực rỡ.

"Dựa vào cái gì chứ!?" Phương Trường thấy cảnh này liền suy sụp ngay tại chỗ.

Trước đây khi hắn bại trận, con thỏ này luôn nhảy ra kịp thời để dạy cho hắn biết thế nào là quy tắc Hoang Cổ, vậy mà giờ đến lượt Diệp Thần bại, nó lại chỉ mải mê vơ vét chiến lợi phẩm, hoàn toàn không có một chút đạo đức nghề nghiệp nào.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ đánh trọng thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của ký chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại suy sụp, nhận được 100 vạn điểm phản phái!" "Hazzz!!" Tần Phong trong lòng thở dài bất lực, phát hiện Diệp Thần gie gie ngày càng tạ rồi.

"Không địch lại, mau chạy!" Diệp Thần đã khắc sâu ý thức chạy trốn vào trong trí nhớ, thấy đánh không lại Tần Phong liền dứt khoát xoay người bỏ chạy.

"Rút!!" Nhóm ba người Phương Trường cũng biết không thể làm gì được, không cam lòng nhìn qua một cái rồi cũng rút lui.

"Chạy rồi sao!?" Dịch Thiên Cơ vừa mới hội hợp với ba người, thậm chí còn chưa kịp hiểu chuyện gì.

Nhưng nghĩ đến thực lực Tần Phong vừa thể hiện, hắn cũng chỉ có thể chọn cách tránh đi mũi nhọn, cùng nhóm Phương Trường thực hiện chuyển dịch chiến lược.

"Chạy đi đâu!!" Uyên Tổng không nói nhảm, cầm kiếm đuổi theo ngay.

"Sao đi hết cả rồi!?" Tần Phong lập tức nghệch mặt ra, não bộ đình trệ.

Theo kinh nghiệm của một con mọt sách mười năm, nhân vật chính sau khi trang bức trước mặt mọi người, ngoài việc gây ra một tràng kinh hô thì còn phải khiến các thế lực kiêng dè, cảm thấy kẻ này không thể để lại mới đúng.

Thế mà giờ đến lượt hắn, sao lại giải tán ngay lập tức thế này!?

“Tần Phong!!” Từ Càn Khôn không biết là vì đố kỵ với đồng môn hay thành tâm muốn tìm cảm giác tồn tại, đột nhiên nhảy ra chỉ trích: “Chúng ta đều là đệ tử Tiên Minh, đệ dung túng cho con thỏ nhà mình ăn mảnh như vậy là không tốt đâu nhỉ!?” “Ta thấy chẳng có gì không tốt cả!” Tần Phong liếc mắt nhìn vị đại sư huynh này, không hề có ý định ngăn cản Tiểu Bạch.

Kiếp trước hắn bại là do cả đời quá giữ thể diện, yêu tiền mà không dám lộ rõ, cho nên kiếp này hắn tuyệt đối không bỏ qua bất cứ cơ hội kiếm chác nào.

Giống như một tuổi thơ bất hạnh, cần dùng cả đời để chữa lành...

“Chẳng có gì không tốt!?” Từ Càn Khôn rất không hài lòng với câu trả lời này, tiếp tục chỉ tay năm ngón: “Tần Phong, đệ có biết mình đang nói gì không?

Đệ đây là điển hình của việc ăn nhiều lấy nhiều chiếm nhiều, là đang phá hoại sự đoàn kết nội bộ Tiên Minh chúng ta...” Bốp một tiếng!!

Chưa đợi Từ Càn Khôn nói hết câu, Tần Phong đã đấm thẳng một quyền khiến gã bay đi.

Từ Càn Khôn bị đánh đến trợn ngược mắt, chỉ cảm thấy vùng bụng như bị búa tạ đập trúng, cơn đau dữ dội lan ra toàn thân, nước miếng không tự chủ được mà chảy ra từ khóe miệng, sau đó đâm xuyên qua vách cung điện bay thẳng ra ngoài.

“Thằng cha này chắc chắn có vấn đề về não!” Tần Phong trong lòng lẩm bẩm chửi bới, thu nắm đấm lại.

Biết rõ mình đã ôm được cái đùi dài của Mộng Dao tiên tử, trên thực tế là nhân vật số ba của Tiên Minh, Tần gia lại còn xây dựng được đội quân hổ báo hàng triệu người, sở hữu uy hiếp vũ lực tuyệt đối.

Chương 1801

Vậy mà gã cư nhiên còn dám dùng giọng điệu của mấy bà cô để nói chuyện với mình, thật sự không biết ai đã cho gã cái dũng khí vô nghĩa đó.

“Cái này...” Hư Khôn đạo nhân và Tam Thông nương nương nhìn mà mí mắt giật nảy.

Cứ ngỡ Tần Phong thích đứng trên đỉnh cao đạo đức để chỉ trích người khác thì cũng là người có yêu cầu đạo đức rất cao, không ngờ hắn lại là kẻ khoan dung với bản thân nhưng nghiêm khắc với người khác, không chỉ không có yêu cầu đạo đức với chính mình mà còn 'biết một chút' quyền cước.

“Hắn quả nhiên không phải hạng người tốt lành gì!” Nam Cung Phượng nhớ tới tiếng cười của Tần Phong liền cảm thấy nổi da gà toàn thân.

“Ân!?” Tần Phong nhận ra Nam Cung Phượng đang nhìn mình, càng thêm hoài nghi con bé này thích mình.

Ôm!

Ôm!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo đột ngột vang lên, kèm theo một đạo kiếm ý ngút trời.

“Đây là... kiếm ý của tiểu Tam Tam!” Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, không rảnh để ý đến Nam Cung Phượng nữa.

Hắn vội vàng thu hồi Ma kiếm tổ truyền, nhanh chóng lao về phía Lâm Tam.

“Đợi thỏ với!!” Tiểu Bạch dựa vào độ thuần thục nhiều năm, thành công thu hết bảo bối vào túi thỏ.

Tiếp đó nó nhảy vọt về phía Tần Phong đang rời đi, hai tay nhỏ bám chặt lấy vai Tần Phong, sau đó như rùa leo cây đạp mấy cái chân ngắn cũn cỡn mới leo được lên vai hắn.

“Cuối cùng cũng đi rồi!” Hư Khôn đạo nhân và Tam Thông nương nương lập tức thở phào, chỉ thấy quần áo sau lưng đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Đừng nhìn Tần Phong hiện tại chỉ là đệ tử thân truyền của một vị trưởng lão, kém bọn họ hai cấp bậc tự liệt, tu vi cũng chỉ Tiên Quân cao giai, nhưng áp lực tâm lý mà hắn mang lại cho bọn họ còn mạnh mẽ hơn cả Minh chủ Tiên Minh.

“Tần Phong!!” Từ Càn Khôn bò ra từ đống đổ nát, mặt đầy máu tươi, nghiến răng nghiến lợi.

Cứ ngỡ Tần Phong hiện tại đã tiến vào tầng lớp lãnh đạo Tiên Minh thì ít nhiều cũng biết giữ thể diện, ai dè hắn căn bản không biết liêm sỉ là gì.

“Thật tội nghiệp!” Nam Cung Phượng đồng tình nhìn đại sư huynh một cái, sau đó hớt hải chạy đi hóng hớt.

Tuy nàng không biết Lâm Tam gặp chuyện gì, nhưng theo quan sát bấy lâu nay của nàng, chỉ cần có cái que khuấy phân Tần Phong này xuất hiện thì chắc chắn sẽ có dưa lớn để hóng.

“Chúng ta cũng đi!” Hư Khôn đạo nhân và Tam Thông nương nương nhìn cung điện trống trơn, phát hiện đã bị Tiểu Bạch dọn sạch bách, thủ pháp chuyên nghiệp đến mức chuột vào cũng phải rơi lệ, cho nên bọn họ không chút luyến tiếc, cũng chẳng thèm để ý đến đại sư huynh, trực tiếp xoay người đuổi theo hướng Tần Phong.

Lúc này, Lâm Tam đang cầm Vô Trần Kiếm trong tay, lạnh lùng nhìn bốn người nhóm Phương Trường.

Vốn dĩ cảm ứng được khí tức Tần Phong ra tay, hắn định qua hội hợp, không ngờ giữa đường không chỉ gặp Diệp Thần đang chạy trốn mà còn gặp cả nhóm bốn người Phương Trường đang truy đuổi.

Kẻ thù gặp mặt đỏ mắt tưng bừng, cho nên hắn rút kiếm ngay lập tức.

Nhưng đáng tiếc là có Ngọc Lộ và Trình Vận ở đó, kiếm của hắn vẫn bị đối phương chặn lại, căn bản không thể làm bị thương bất kỳ ai trong số họ.

“Lâm Tam!!” Trình Vận thấy Lâm Tam lại tới phá đám, tức giận quát: “Ngươi thật sự muốn vì Tần Phong mà đối đầu với Ẩn Môn chúng ta sao!?” “Ta không phải vì Tần huynh!” Lâm Tam không biết là không có thói quen giải thích, hay là do chính nghĩa dâng trào muốn đối phương chết một cách minh bạch, giọng nói lạnh lùng nhắc nhở: “Ẩn Môn các người còn nhớ trăm năm trước, từng phái một vị tiên nhân xuống hạ giới Hoang Cổ tìm kiếm Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn không!?” “Trăm năm trước?

Thời Gian Đại Đạo!?” Trình Vận nghe vậy, đồng tử co rụt lại.

Năm đó khi Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn xuất thế, Ẩn Môn bọn họ lập tức cảm ứng được.

Tuy Ẩn Môn có rất nhiều bảo vật, Đại Đạo Chi Ấn cũng không thiếu, nhưng đối mặt với Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn xếp thứ hai, cuối cùng vẫn không cưỡng lại được cám dỗ.

Tuy nhiên, vì không có kinh nghiệm đi tới Hoang Cổ, bọn họ đã tìm một đám lớn Địa Tiên phu nhân để làm thí nghiệm.

Cuối cùng sau khi hy sinh không biết bao nhiêu vạn người, bọn họ mới thành công đưa được một tên Địa Tiên phu nhân xuống Hoang

Cổ, nhưng kẻ đó chưa được bao lâu thì mệnh bài đã vỡ nát.

Bọn họ cứ ngỡ là do bị thương khi đi qua khe nứt không gian nên không qua khỏi, vì thế cũng không để tâm nữa.

Nhưng hiện tại nghe giọng điệu lạnh lùng của Lâm Tam, tên Địa Tiên kia hình như không phải chết vì vết thương.

“Ngươi có người thân chết trong tay kẻ đó sao!?” Ngọc Lộ cũng biết chuyện này, nhỏ giọng hỏi.

“Cái này cô nói đúng rồi đấy!” Diệp Thần để tạo cơ hội chạy trốn, vội vàng đáp lời: “Tên tiên nhân đó không chỉ nhân danh môn quy Ẩn Môn để làm việc, mà còn tiêu diệt cả Tạo Hóa Tiên Cảnh, trong đó bao gồm cả sư tôn Thần Tú của Lâm Tam.” Lời vừa dứt, oành một tiếng!!

Đầu óc Trình Vận và Ngọc Lộ nổ tung, cảm thấy trời như sụp xuống.

Từ khi gia nhập Ẩn Môn, bọn họ luôn tuân thủ môn quy, tránh sinh ra nhân quả với những kẻ thiên mệnh này, vậy mà phòng thiên phòng vạn vẫn không ngờ được cuối cùng lại hỏng việc trong tay một tên Địa Tiên phu nhân, còn gây ra nhân quả lớn như vậy với Lâm Tam.

“Ta và Ẩn Môn bất tử bất hưu!” Ánh mắt Lâm Tam lóe lên hàn quang, sức mạnh hủy diệt trong cơ thể bắt đầu sôi trào.

Keng!!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên kèm theo kiếm ý túc sát sắc bén.

Lâm Tam không chút do dự cầm kiếm lao lên, tiếng kiếm minh nhảy múa trên thân kiếm, từng luồng kiếm ý tử tịch sâm nhiên hóa thành gợn sóng lan tỏa, không chỉ khiến thiên địa tràn ngập sát cơ đồ lục thương sinh, mà còn trào dâng một luồng hơi thở hủy diệt thuần túy.

“Hủy Diệt Đại Đạo!!” Diệp Thần thấy cảnh này liền thấy đắng lòng.

Mình ở Nam Vực ngày ngày trốn dưới cống ngầm, vậy mà đám Tần Phong lại mỗi người một cái Đại Đạo Chi Ấn, cảm giác trong cái phòng quái vật Hoang Cổ này chỉ có một mình mình là thảm nhất.

“Lâm Tam, dừng tay!!” Trình Vận còn muốn cứu vãn, hét lớn: “Hiện tại ngươi căn bản không phải đối thủ của bọn ta, cũng không chặn được bọn ta đâu, hay là làm một cuộc giao dịch, hôm nay bọn ta tha cho ngươi, sau này ngươi đừng báo thù nữa được không!?” “Hắn chặn không nổi, vậy cộng thêm ta thì sao!?” Uyên Tổng cũng cầm kiếm đuổi tới, đồng thời gửi lời mời tổ đội tới Lâm Tam...

“Lâm Uyên!!” Ngọc Lộ thấy Uyên Tổng đuổi tới, cả người nháy mắt thấy không ổn.

Hiện tại nàng thực sự không hiểu nổi tại sao đột nhiên lại có nhiều kẻ thiên mệnh nhằm vào Ẩn Môn như vậy, trước là Lâm Tam, sau là Uyên Tổng, còn có ân oán với Diệp Thần và Phương Trường, định sẵn là hai bên không thể giảng hòa.

Nhưng giờ cũng không rảnh để nghĩ mấy chuyện đó, chỉ thấy kiếm trong tay Uyên Tổng đã đâm tới.

Keng!!

Tiếng kiếm minh chói tai làm hư không rung chuyển dữ dội.

Tiên kiếm trong tay Uyên Tổng bùng phát hàn quang, kiếm ý ngút trời như lôi đình quét qua, hóa thành một đạo kiếm quang chém về phía Dịch Thiên Cơ.

Chương 1802

“Tại sao lại là ta!?” Dịch Thiên Cơ nháy mắt nghệch mặt ra, không hiểu tại sao Uyên Tổng lại đánh mình.

Nếu trí nhớ không nhầm thì hắn không chỉ không quen Uyên Tổng đời này, mà ngay cả Uyên Tổng kiếp trước hắn cũng chưa từng gặp, giữa hai người đáng lẽ phải vô cừu vô oán mới đúng.

“Không xong!!” Ngọc Lộ thấy Dịch Thiên Cơ sắp bị giết, vội vàng bấm quyết điểm ra.

Oành!!

Kiếm quang rơi xuống cực nhanh, nổ vang điếc tai.

Ngay sau đó cơn bão kiếm khí khủng bố lan tỏa, khiến hư không xung quanh dậy sóng.

“Phụt!!” Uyên Tổng phun ra một ngụm máu, bị chấn đến mức liên tục lùi lại.

Tuy hắn dựa vào kinh nghiệm đại lão Tiên Vương kiếp trước để trong vòng trăm năm đột phá tới Tiên Quân đỉnh phong, nhưng so với một Tiên Vương khai hoa bát phẩm như Ngọc Lộ thì lực chiến vẫn còn kém một khoảng khá xa.

Đương nhiên đây không phải là do Uyên Tổng trọng sinh thất bại, mà thực sự là do hắn gặp phải tên Tần lão lục vô sỉ.

Nếu ban đầu ở hạ giới Hoang Cổ hắn làm người khiêm tốn một chút, không chủ động xuất hiện trong tầm mắt Tần lão lục, thì với sự thần kỳ của miếng ngọc bội Âm Dương Ngư, hiện tại hắn có lẽ đã chuyển hóa thành Hỗn Nguyên Đạo Thể, tuyệt đối có năng lực đánh bại Ngọc Lộ.

Oành!!

Lại thêm một tiếng nổ vang rền, hư không lại rung chuyển.

Lâm Tam không biết là đã đồng ý lời mời tổ đội của Uyên Tổng, hay là chưa từng để lời của Trình Vận vào tai, Vô Trần Kiếm trong tay không hề dừng lại, không chút do dự chém về phía Trình Vận.

Tuy nhiên kết quả cũng gần như mấy lần trước, kiếm này vẫn không thể đánh bại Trình Vận.

Nhưng Trình Vận cũng không hoàn toàn chịu đựng được đòn tấn công, cơ thể theo bản năng lùi lại một bước nhỏ.

“Làm sao có thể!?” Trình Vận lập tức trợn tròn mắt, cảm thấy không thể tin nổi.

Đừng nhìn nàng chỉ lùi một bước nhỏ, nhưng điều đó đại diện cho việc Lâm Tam đã tiến một bước lớn.

Nhìn thì có vẻ như hắn đang lỗ mãng báo thù cho sư môn và sư tôn, thực chất là đang lấy nàng làm đá mài kiếm cho hắn.

“Vô ích thôi!!” Ngọc Lộ thần tình nghiêm túc nói: “Hai người liên thủ tuy lợi hại, nhưng vẫn không đánh lại bọn ta đâu, tốt nhất nên nhường đường, đừng có tự tìm khổ vào thân.” “Vậy nếu cộng thêm ta nữa thì sao!?” Đúng lúc lời Ngọc Lộ vừa dứt, một giọng nói sang sảng từ xa truyền đến.

Chỉ thấy Tần Hạo với tốc độ cực nhanh lao tới hiện trường, sau đó không nói hai lời liền giơ cao cự chùy Kim Long, nện mạnh về phía Ngọc Lộ.

“Không xong!!” Ngọc Lộ cảm nhận được sự thay đổi của Tần Hạo, vội vàng bấm quyết.

Một đạo phù văn màu vàng từ trong người nàng bay ra, kèm theo tiếng tụng kinh đại đạo vang dội thiên địa, như những gợn sóng vô tận lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Oành!!

Tiếng nổ vang rền điếc tai vang khắp trời đất, cuốn lên một cơn bão năng lượng ngút trời.

Nhưng khác với mấy lần trước Tần Hạo bị Ngọc Lộ đánh bại, lần này Tần Hạo không chỉ kháng được đòn tấn công đại đạo của Ngọc Lộ, mà còn có thể đứng im bất động, thậm chí hơi thở cũng không hề xuất hiện một tia hỗn loạn nào.

“Làm sao có thể!?” Ngọc Lộ trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn Tần Hạo.

Tuy nàng nhận ra Tần Hạo đã mạnh lên, nhưng thực sự không thể tưởng tượng được làm sao hắn có thể mạnh lên đến mức này trong thời gian ngắn như vậy.

Phải biết rằng, lần đầu gặp mặt, Tần Hạo bị nàng đuổi chạy như mèo vờn chuột, vậy mà chưa đầy một năm, hắn đã từ thợ săn biến thành con mồi.

“Không có gì là không thể!!” Khóe miệng Tần Hạo nở nụ cười tà mị, cảm thấy bản thân lúc này mạnh đến mức đáng sợ.

Không chỉ nhận được Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn của Luân Hồi Tiên Vương, mà huyết mạch Tần gia còn tiến hóa lên cấp bậc Đại Vu, cộng thêm mấy món thần binh mà ca ca chuẩn bị cho hắn, đừng nói là Tiên Vương bát phẩm như Ngọc Lộ, dù là Tiên Vương cửu phẩm như Trình Vận, hắn cũng có thể vượt cấp giẫm dưới chân.

Oành!!

Năng lượng khủng bố bộc phát từ trong người Tần Hạo, nháy mắt làm nổ tung quần áo, để lộ ra tám múi bụng.

Tiếp đó cơ thể hắn nhanh chóng phình to, cơ bắp toàn thân như được điêu khắc tinh xảo, hiện rõ những đường nét lồi lõm có hình khối, cả người như một con hung thú hình người chưa tiến hóa, tỏa ra luồng khí tức hung sát khiến người ta run sợ.

“Huyết mạch Vu tộc của hắn đã tiến hóa!!” Đồng tử Ngọc Lộ co rụt lại, có thể thấy Tần Hạo đã trở nên to lớn hơn.

Nếu nói trước đây Tần Hạo kích hoạt huyết mạch chỉ là một gã cơ bắp cao một mét tám, thì hiện tại sau khi kích hoạt sức mạnh huyết mạch, hắn là một gã khổng lồ cơ bắp cao khoảng hai mét, mang lại áp lực cực kỳ mãnh liệt.

Còn nàng, một 'củ khoai tây' nhỏ bé chỉ cao một mét năm mươi lăm, đứng trước mặt đối phương cảm giác như có thể bị xách lên bất cứ lúc nào.

“Sao lại lòi ra thêm một tên Tần Hạo nữa!?” Trình Vận nháy mắt thấy không ổn, không hiểu sai lầm ở chỗ nào.

Hiện tại không chỉ có Lâm Tam nhắm vào Ẩn Môn, Uyên Tổng cũng nhắm vào Ẩn Môn, Tần Hạo rõ ràng cũng chẳng có ý tốt gì, cộng thêm ân oán của Phương Trường và Diệp Thần, coi như có bốn kẻ thiên mệnh muốn nhắm vào Ẩn Môn bọn họ.

Đậu xanh!!

Nhân quả của một kẻ thiên mệnh thôi Ẩn Môn đã không chịu nổi rồi, giờ bốn tên cùng lên, Ẩn Môn chẳng phải sắp bị diệt môn rồi sao!?

“Dịch Thiên Cơ để ta!!” Uyên Tổng không nói nhảm, cầm kiếm giết về phía Dịch Thiên Cơ.

“Trình Vận để ta!!” Ánh mắt Lâm Tam bùng cháy chiến ý, tiếp tục cầm kiếm giết tới.

“Vậy Ngọc Lộ thuộc về ta!” Tần Hạo hiện tại cũng không kén chọn nữa, vác cự chùy nện tới.

“Ta rốt cuộc đã đắc tội gì hắn chứ!?” Dịch Thiên Cơ thấy Uyên Tổng lại tới liền phát điên.

Hắn vừa nãy đã nghĩ đi nghĩ lại hàng chục lần, nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi tại sao Uyên Tổng lại cố chấp muốn giết mình như vậy, cứ như thể mình đã ngủ với vợ hắn không bằng.

“Ngươi cũng có ngày hôm nay!” Diệp Thần thấy Dịch Thiên Cơ bị đánh, tâm trạng tồi tệ nháy mắt trở nên sảng khoái.

Trăm năm trước mình coi hắn là tâm phúc, vậy mà hắn lại giở quẻ với mình, không chỉ hại mình bị Long Ngạo Thiên truy sát ở Nam Vực, mà còn phải sống chui rúc như chuột dưới cống ngầm hơn trăm năm, giờ thì đúng là thiên đạo hảo luân hồi.

“Diệp Thần, chết đi!!” Tiếng hét phẫn nộ của Phương Trường vang lên làm tâm trạng Diệp Thần lại tồi tệ hẳn đi.

“Kịp rồi, kịp rồi!” Tần Phong dắt theo Tiểu Bạch lao tới, cuối cùng cũng thấy được màn đại hỗn chiến trong mong đợi...

Chương 1803

"Quả nhiên là thế..." Nam Cung Phượng theo sát phía sau cũng vừa kịp tới nơi, đập vào mắt nàng chính là trận đại hỗn chiến này.

Tuy nàng biết rõ nơi nào có Tần Phong là nơi đó chẳng bao giờ yên bình, nhưng không ngờ vừa đến đã thấy một cuộc hỗn chiến quy mô lớn như vậy, hơn nữa phe tham chiến nếu không phải thiên kiêu danh tiếng lẫy lừng thì cũng là đệ tử Ẩn Môn thần bí. "Tiểu nữu này sao cũng bám theo rồi!?" Tần Phong tò mò quay đầu liếc nhìn Nam Cung Phượng một cái, nghi ngờ đối phương đã bị vẻ soái khí của mình thu hút mất rồi. "Oa, đánh nhau rồi!" Tiểu Bạch ngồi trên vai Tần Phong, hào hứng xem đánh đấm một cách say sưa.

Chỉ thấy các bên đã tự tìm được đối thủ cho mình và lao vào giao chiến kịch liệt, không chỉ bùng phát ra những tiếng nổ vang trời mà còn cuộn lên từng đợt bão năng lượng khủng khiếp. "Chết tiệt!!" Sắc mặt Trình Vận vô cùng khó coi, nàng hoàn toàn bất lực trước Lâm Tam.

Tuy tu vi của nàng cao hơn Lâm Tam một đại cảnh giới, nhưng lại chẳng thể làm gì được hắn, mỗi lần vừa đánh lui định thoát thân thì hắn lại bất chấp thương thế lao lên bám lấy.

Hoàn toàn giống như một miếng cao dán chó không thể rũ bỏ, cứ nhất quyết muốn biến nàng thành đá mài kiếm cho hắn.

Mà ở một bên khác, Ngọc Lộ lại càng khó chịu hơn, nàng bị Tần Hạo đánh cho liên tục bại lui.

Nguyên bản nàng nghĩ rằng dù huyết mạch Tần Hạo có tiến hóa lên cấp Đại Vu đi nữa thì khoảng cách giữa đôi bên vẫn có thể đánh qua đánh lại được, dù sao nàng vẫn còn ưu thế về tu vi và Đại Đạo

Chi Ấn.

Thế nhưng kết quả lại khiến nàng chấn kinh, nàng hoàn toàn bị áp đảo suốt cả trận. "Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn!!" Đồng tử Ngọc Lộ co rụt lại, cuối cùng cũng phản ứng kịp.

Nếu nhất định phải tìm một lý do cho việc Tần Hạo trở nên mạnh mẽ đến vậy, thì chắc chắn là hắn đã có kỳ ngộ trong di tích, mà kỳ ngộ lớn nhất trong di tích Luân Hồi Tiên Vương chính là mảnh Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn kia.

Quan trọng nhất là... người khác muốn tìm thấy nó cần dựa vào khí vận của bản thân, nhưng Chí Tôn Cốt của Tần Hạo lại thai nghén ra thần thông Lục Đạo Luân Hồi, khiến hắn dễ dàng phát hiện ra mảnh đại đạo chi ấn đó hơn bất cứ ai. "Chúc mừng ngươi, đoán đúng rồi!" Khóe miệng Tần Hạo nở nụ cười kiểu Long Vương, không chút do dự triển khai Lục Đạo Luân Hồi.

Ầm ầm ầm!!

Một luồng uy năng khủng bố vượt lên trên chúng sinh đột nhiên giáng xuống, ngay sau đó thời không dường như bị một đôi bàn tay vô hình cưỡng ép xé rách, giữa hư không mênh mông hiển lộ ra sáu cánh cổng đen kịt cao ngàn trượng.

Khác với những cánh cổng Lục Đạo Luân Hồi mà Tần Hạo triệu hoán trước đây, lần này những yêu ma quỷ quái mặt xanh nanh vàng trên đó dường như sống lại, những phù văn thần bí dày đặc cũng lóe lên ánh kim quang.

Chúng lần lượt đại diện cho Nhân đạo, Thiên đạo, Ma đạo, Địa ngục đạo, Quỷ đạo, và Súc sinh đạo. "Không ổn, Lục Đạo Luân Hồi!!" Trong mắt Ngọc Lộ đầy vẻ kinh hoàng, không chút do dự quay người bỏ chạy.

Đừng nhìn trước kia Tần Hạo triệu hoán Lục Đạo Luân Hồi chỉ để phòng ngự hay bắn một phát pháo, sau khi sở hữu Đại Đạo Chi Ấn, hắn đã thực sự trở thành chúa tể của Lục Đạo Luân Hồi.

Dù hiện tại hắn chưa thể hoàn toàn khống chế, nhưng việc dễ dàng đánh người ta vào luân hồi thì chẳng có vấn đề gì.

Hơn nữa Luân Hồi Đại Đạo khác với các đại đạo khác, nó không chỉ là đại diện cho cõi Địa trong Thiên-Địa-Nhân, mà còn là đại đạo xếp trong top 10 của ba ngàn đại đạo, sở hữu cả năng lực khống chế lẫn sức tấn công siêu cường. "Lục đạo chúng sinh, quy về tay ta, Lục Đạo Luân Hồi, mở!" Tần Hạo thấy Ngọc Lộ muốn chạy, quả đoạn kết ấn mở ra đại môn luân hồi.

Bành một tiếng!!

Cánh cổng đại diện cho Nhân đạo mở ra đầu tiên, hơi thở tàn tạ và hoang lương lập tức quét qua thiên địa.

Ngay sau đó một đạo xích sắt từ trong đại môn lao vút ra, nhanh chóng trói chặt Ngọc Lộ rồi không ngừng kéo nàng về phía cánh cổng Nhân đạo đang mở sẵn. "Đừng giết ta, ta biết sai rồi!!" Ngọc Lộ mặt đầy kinh hãi gào thét, liều mạng giãy giụa muốn trốn thoát.

Nàng vất vả lắm mới đột phá đến Tiên Vương cảnh, không chỉ thoát thai hoán cốt, siêu thoát thăng hoa, nhìn thấu đại đạo, sao có thể cam lòng bị tước đi tu vi, quay lại chịu khổ luân hồi được!?

Thế nhưng sự giãy giụa và tiếng kêu cứu của nàng chẳng hề làm lay chuyển lòng trắc ẩn của Tần Hạo.

Chỉ thấy từ Nhân đạo đại môn lại bay ra thêm một sợi xích nữa, như thể nhất quyết phải lôi bằng được Ngọc Lộ vào trong để làm thủ tục đầu thai. "Đây là do ngươi ép ta!!" Ngọc Lộ thấy Tần Hạo vẫn dửng dưng, trong mắt hiện lên một vẻ quyết tuyệt.

Nàng nhanh chóng kết thủ ấn chỉ ra, Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn trong cơ thể lao vọt ra ngoài, bùng phát một luồng đại đạo chi lực khủng bố, hóa thành trường kiếm muốn chém đứt xích sắt của Lục Đạo Luân Hồi.

Tuy Âm Chi Đại Đạo của nàng không bằng Lục Đạo Luân Hồi, nhưng may là Tần Hạo nắm giữ thời gian còn ngắn, nếu nàng dốc toàn lực vẫn có khả năng chém đứt để thoát thân.

Tuy nhiên, ngay khi nàng chuẩn bị vung kiếm chém xuống, Tần Phong đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng với nụ cười híp mắt. "Ngươi đây là đang quyến rũ ta sao!?" Tần Phong không nén nổi nụ cười trên môi, không chút do dự thi triển Ngũ Sắc Thần Quang.

Thu!!

Một con khổng tước vàng óng hiện ra giữa hư không, cất tiếng chim hót lảnh lót.

Ngay sau đó, năm luồng sáng xanh, vàng, đỏ, đen, trắng bùng nổ, như năm con cự long quấn quýt trên không trung, hình thành một vòng sáng ngũ sắc chói mắt, nhanh chóng quét về phía Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn. "Vô dụng thôi!" Ngọc Lộ lập tức lên tiếng châm chọc: "Ngũ Sắc Thần Quang của ngươi chỉ có thể quét vật phẩm ngũ hành, Âm Chi Đại Đạo của ta căn bản không nằm trong ngũ hành!" "Vậy sao!?" Tần Phong mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Hắn lại nhanh chóng kết ấn, lộ ra Ngũ Hành Đại Đạo Chi Ấn của mình, ngay sau đó Ngũ Hành đại đạo chi lực nhanh chóng dung nhập vào Ngũ Sắc Thần Quang, cưỡng ép quét đi Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn của Ngọc Lộ. "Phụt!!" Ngọc Lộ lập tức phun ra một ngụm máu tươi, không thể tin nổi gào lên: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, Ngũ Sắc Thần Quang của ngươi sao có thể quét đi Đại Đạo Chi Ấn của ta được!?" "Bởi vì ngươi ngu a!" Tần Phong tâm tình khá tốt, mỉm cười giải thích: "Tiểu tình nhân Hữu Dung của ta đều biết, âm phân ngũ âm: Giác, Chủy, Cung, Thương, Vũ, lần lượt tương ứng với Mộc, Hỏa, Thổ, Kim, Thủy, cho nên Âm Chi Đại Đạo cũng thuộc về Ngũ Hành thôi." "Không thể nào, không thể nào..." Ngọc Lộ gào thét xé lòng, căn bản không muốn tin vào sự thật.

Nhưng bất kể nàng có tin hay không, sau khi mất đi con át chủ bài cuối cùng là Đại Đạo Chi Ấn, nàng đã chẳng còn sức phản kháng nào nữa, bị hai sợi xích sắt nhanh chóng kéo tuột vào Nhân đạo đại môn. "Sư muội!!" Trình Vận lo lắng hét lớn, vội vàng vung thương đánh bay Lâm Tam.

Nhưng ngay khi nàng định đi cứu người, Lâm Tam lại lần nữa tiến lên bám chặt lấy nàng, cuối cùng nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngọc Lộ bị lôi vào Nhân đạo đại môn. "Sư huynh, cứu muội..." Ngọc Lộ đầy mặt kinh hoàng, liều mạng kêu cứu. "Đóng!!" Tần Hạo chẳng có chút lòng thương hoa tiếc ngọc nào, trực tiếp đóng cánh cổng Nhân đạo lại.

Tuy nhiên ngay trong khoảnh khắc cánh cổng sắp đóng khít, một bóng người đột nhiên xuất hiện, lao vút về phía Ngọc Lộ...

Chương 1804

Coong một tiếng!!

Còn chưa đợi mọi người nhìn rõ diện mạo người vừa tới, một tiếng va chạm kim loại chói tai đã vang lên.

Chỉ thấy đối phương tay cầm một thanh tiên kiếm lóe lên hàn quang chói mắt, trên đó còn cuộn trào khí tức Đế binh mạnh mẽ, một kiếm chém xuống xích sắt lập tức làm tia lửa bắn tung tóe, ngay sau đó sợi xích trói buộc Ngọc Lộ bị chém đứt ngay tức khắc. "Phụt!!" Tần Hạo lập tức phun ra một ngụm máu, rõ ràng là bị phản phệ do xích sắt bị đứt.

Ngay sau đó, Lục Đạo đại môn sau lưng hắn cũng vỡ tan, hóa thành cơn bão năng lượng vô tận nhanh chóng lan tỏa, trong đó còn lẫn lộn cả khí tức đại đạo hỗn loạn. "Tam sư đệ!!" Ngọc Lộ thấy người tới thì rơi nước mắt vì tủi thân.

Vốn tưởng lần này ra ngoài là đi du lịch nghỉ dưỡng, ai ngờ gặp phải tên lão lục vô sỉ Tần Phong này, không chỉ quét mất Tiểu Tiên Thiên Kiếm và Quạt Ba Tiêu của nàng, mà giờ đến Đại Đạo Chi Ấn cũng bị hắn nẫng mất.

Nếu không phải Tam sư đệ kịp thời chạy tới, nàng chắc chắn sẽ bị tước đi tu vi, tái nhập luân hồi chịu khổ làm phàm nhân. "Tam sư đệ?!" Đám đông Tây Chu lập tức nhìn về phía tiếng động, thấy một nam tử cầm kiếm.

Người này ăn mặc như một thanh niên, lưng thẳng tắp như thể tràn đầy chính khí, nhưng khi hắn nhìn thấy Tần Hạo đang để lộ cơ bắp, trong mắt không nhịn được lộ ra một tia biến thái, còn theo bản năng liếm liếm môi. "Ngươi là ai!?" Tần Hạo lau vết máu ở khóe miệng, mặt đầy giận dữ quát hỏi. "Tại hạ Trần Thụ!" Thanh niên một tay đỡ Ngọc Lộ dậy, rất tự phụ nói: "Đệ tử thứ ba của môn chủ Ẩn Môn, tay cầm Đế binh Thương Lan Kiếm, nắm giữ Đại Tiên Thiên chí bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu, không chỉ có thể thu vạn vật thế gian, còn có thể đánh rơi tu vi của kẻ khác, và sở hữu Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn trong truyền thuyết!!" "Tê tê!!" Mọi người có mặt lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, đều bị Trần Thụ trước mắt làm cho chấn kinh.

Vốn tưởng Ẩn Môn bồi dưỡng ra Trình Vận và Ngọc Lộ đã đủ lợi hại rồi, không ngờ Trần Thụ này còn kinh khủng hơn, tùy tiện một món trang bị trên người cũng đủ làm cả Tiên giới chấn động. "Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn!!" Tai Tiểu Bạch lập tức dựng đứng lên như ăng-ten, mắt sáng rực chảy cả nước miếng.

Là con thỏ được Tần Phong nuôi từ nhỏ đến lớn, dưới vẻ ngoài dễ thương của nó ẩn chứa một trái tim luôn muốn cầu tiến, lúc nào cũng nghĩ đến việc nâng cấp mầm non Thôn Phệ Đại Đạo thành Đại Đạo Chi Ấn. "Đây chẳng phải là chuyên trị đúng chuyên môn sao!!" Ánh mắt Tần Phong rơi trên thanh Thương Lan Kiếm, cảm thấy cái cây này thật sự đủ lớn, đủ phô trương.

Kể từ khi hắn rút ra được Tru Tiên Kiếm Trận đồ một trăm năm trước, hắn vẫn luôn để ở Bạch Ngọc Kinh chưa từng sử dụng, không phải hắn không muốn dùng, mà thực sự là chưa có đủ mấy thanh kiếm phù hợp để kích hoạt.

Hiện tại trong tay hắn ngoài Ma kiếm và Long Quân kiếm gia truyền, còn có thanh Tiểu Tiên Thiên kiếm của Ngọc Lộ.

Nếu cộng thêm thanh Thương Lan kiếm của Trần Thụ này nữa thì cũng coi như tạm đủ để khởi động trận pháp rồi.

Còn cái gì mà Hỗn Nguyên Kim Đấu đối phương vừa nói, không biết có thể bù đắp khiếm khuyết cho Ngũ Sắc Thần Quang không nữa!? "Mẹ nó, còn có thể vui vẻ chơi đùa được nữa không đây!" Diệp Thần nghe Trần Thụ nói mà trong lòng thấy chua xót vô cùng.

Nguyên bản hắn cũng là chiến lực hàng đầu, mà giờ lại có cảm giác bị ra rìa, không chỉ không có Đại Đạo Chi Ấn, cũng chẳng có Đại Tiên Thiên chí bảo, thậm chí đến một món Đế binh cũng không có nốt. "Diệp Thần!!" Phương Trường một bên tiếp tục tấn công, một bên lớn tiếng khuyên bảo: "Xem tại chúng ta đều là đồng hương Hoang Cổ, chỉ cần ngươi giao Chân Phật Quan Tưởng Đồ và Chân Ma Quan Tưởng Đồ ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng thì sao!?" "Ngươi bị dở hơi à!?" Diệp Thần tức giận quát: "Ta đã nói với ngươi mấy chục lần rồi, ta không hề lấy cái bản quan tưởng đồ gì cả, là tên khốn Tần Phong mạo danh ta để gán tội cho ta!!" "Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao!?" Phương Trường căn bản không tin cái miệng của Diệp Thần, hắn chỉ tin vào sự thật mà mắt mình nhìn thấy. "Ta đ*..." Diệp Thần tức đến mức hóa thân thành máy phát điện tín, chửi thề không ngớt lời.

Mà ở một bên khác, Dịch Thiên Cơ cũng chẳng khá khẩm gì hơn, Thiên Cơ Kỳ Môn Cục mà lão ngưng tụ không những không nhốt được Uyên Tổng, mà còn bị đánh phá tan nát hết lần này đến lần khác, khiến lão khắp người đầy thương tích. "Dừng tay, đừng đánh nữa!" Dịch Thiên Cơ khổ sở cầu xin: "Ta với các hạ không oán không thù, tại sao các hạ lại muốn giết ta!?" "Không oán không thù!?" Uyên Tổng nghe xong mà cười lạnh, cuối cùng cũng lên tiếng: "Ngươi vừa mới dùng Thiên Nhãn bắn thương Như Yên, giờ ngươi cư nhiên dám nói với ta là không oán không thù!?" "Bắn thương Như Yên gì chứ!?" Dịch Thiên Cơ mặt đầy suy sụp: "Thiên Nhãn của ta từ một trăm năm trước đã bị Tần Phong móc mất ở Nam Vực rồi, ta đào đâu ra Thiên Nhãn mà bắn thương Như Yên nào!?" "Bịa, ngươi cứ tiếp tục bịa đi!" Uyên Tổng lập tức cười lạnh một tiếng, cầm kiếm tiếp tục đâm về phía Dịch Thiên Cơ.

Cái gì mà Thiên Nhãn bị Tần Phong móc mất từ trăm năm trước, rõ ràng là vừa nãy bị con thỏ của Tần Phong cướp đi, hắn tưởng mình mù rồi chắc!? "Ta bịa cái gì cơ chứ!?" Dịch Thiên Cơ cảm thấy mình sắp điên rồi, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tuy nhiên Uyên Tổng đã không còn ý định giải thích nữa, tiên kiếm trong tay bùng phát một đạo hàn quang rực rỡ.

Khanh thương một tiếng!!

Tiếng kiếm minh chói tai vang lên, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó Uyên Tổng nhanh chóng đâm kiếm về phía Dịch Thiên Cơ, kiếm quang khủng bố không chỉ khiến hư không xung quanh đóng băng trong nháy mắt, mà kiếm ý còn như sấm sét đánh xối xả ra bốn phía. "Không ổn!!" Dịch Thiên Cơ mặt đầy kinh hãi, vội vàng kết ấn chống đỡ kiếm này.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang chói mắt chém mạnh xuống, bùng phát tiếng nổ đinh tai nhức óc. "Phụt!!" Dịch Thiên Cơ lập tức phun ra một ngụm máu, lồng ngực trực tiếp bị kiếm khí xuyên thủng.

Ngay sau đó kiếm khí điên cuồng tràn vào trong cơ thể lão, không chỉ xé rách thân thể mà còn chém đứt sinh cơ, khiến khí tức của lão giảm mạnh, sinh mệnh lực cũng trôi đi nhanh chóng. "Chết đi!!" Uyên Tổng không có ý định nương tay, vung kiếm chuẩn bị tung đòn kết liễu Dịch Thiên Cơ. "Không được, ta chưa thể chết được!!" Đồng tử Dịch Thiên Cơ co rụt lại, dục vọng cầu sinh mãnh liệt được kích hoạt.

Chỉ thấy trước ngực lão đột nhiên bùng phát một đạo hắc quang, mà Diệp Thần ở cách đó không xa cũng rùng mình một cái, trước ngực cũng đồng dạng bùng lên hắc quang tương ứng. "Chuyện gì thế này!?" Tim Diệp Thần thắt lại, vội vàng xé toạc y phục của mình ra.

Chỉ thấy trước ngực hắn đột nhiên hiện ra một phù văn màu đen, ngay sau đó phù văn đó nổ tung như pháo hoa, từng điểm đen nhỏ hóa thành linh xà chạy khắp người hắn, đi đến đâu là phù văn màu đen hiện ra đến đó.

Chẳng mấy chốc —— trên người hắn đã phủ kín phù văn màu đen, cũng hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát thân thể. "Đoạt xá phân thân!!" Mọi người xung quanh thấy vậy lập tức kinh hô thành tiếng.

Vốn tưởng Dịch Thiên Cơ sắp tiêu đời rồi, không ngờ lão vẫn còn chiêu bài này, đã sớm ra tay trên người Diệp Thần để tiện bề đoạt xá bất cứ lúc nào... "Vãi chưởng, sao lại nghĩ quẩn thế không biết!?" Tần Phong không nhịn được thốt ra một câu chửi thề, trong lòng mặc niệm cho Dịch Thiên Cơ hai phút rưỡi.

Vốn tưởng Tiên giới đệ nhất thần toán như Dịch Thiên Cơ còn có con át chủ bài lợi hại nào chưa dùng, ai ngờ lão lại đi đoạt xá Thiên Tuyển Chi Tử.

Ai cũng biết...

đoạt xá Thiên Tuyển Chi Tử thì có khác gì đi tặng kinh nghiệm đâu, dù ngươi có 99,999% tỷ lệ thành công cũng vô dụng thôi.

Chương 1805

"Dịch Thiên Cơ!!" Hai mắt Diệp Thần đỏ ngầu phẫn nộ gào thét, hận không thể băm vằn lão ra.

Vốn tưởng Dịch Thiên Cơ chỉ tính kế mình từ trăm năm trước, không ngờ lão đã sớm nhắm vào mình ngay từ lần gặp đầu tiên, không chỉ muốn dùng mình đối phó Tần Phong mà còn thèm khát cả thân thể của mình. "Diệp Thần, thân thể của ngươi thuộc về ta rồi!" Trong mắt Dịch Thiên Cơ hiện lên một tia tàn nhẫn, thân thể tàn tạ cũng nhanh chóng phình to lên.

Bành một tiếng!!

Còn chưa đợi kiếm của Uyên Tổng đâm tới, nhục thân của Dịch Thiên Cơ đã nổ tung.

Ngay sau đó từng luồng kim quang cấp tốc bắn ra, như mưa sao băng lao về phía Diệp Thần đang không thể động đậy. "Không, ngươi đừng qua đây!!" Diệp Thần mặt đầy kinh hãi hét lớn, liều mạng muốn giành lại quyền kiểm soát thân thể.

Nhưng những phù văn màu đen trên người hắn như những sợi dây thừng trói chặt lấy hắn, dù hắn có dùng lực thế nào cũng không thể nhúc nhích phân hào, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn từng luồng kim quang tràn vào trong cơ thể mình. "Khặc khặc khặc, đây chính là Hoang Cổ Thánh Thể sao!?" Diệp Thần đột nhiên nhếch môi, phát ra tiếng cười của kẻ phản diện.

Lúc này —— ý thức của Dịch Thiên Cơ đã chiếm giữ thân thể Diệp Thần, có thể cảm nhận được một luồng sinh mệnh lực dồi dào đã lâu không thấy.

Tuy thân thể Diệp Thần không có Thiên Nhãn quen thuộc, nhưng

Hoang Cổ Thánh Thể đệ tam hình thái cũng vô cùng đáng sợ, cộng thêm thiên phú đan tu đệ nhất của Diệp Thần, khiến lão lập tức có cảm giác như "trời quang mây tạnh mình lại ngon rồi". "Cút ra khỏi thân thể ta!!" Diệp Thần đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, hiển nhiên là đang tranh giành quyền kiểm soát với Dịch Thiên Cơ. "Đừng giãy giụa vô ích nữa!!" Diệp Thần lại thay đổi biểu cảm, phát ra giọng nói của Dịch Thiên Cơ. "Đoạt xá sao!?" Phương Trường nhìn Diệp Thần trước mắt, không hề thừa cơ ra tay.

Bởi vì Dịch Thiên Cơ đã chọn đi theo hắn, việc đoạt xá Diệp Thần đối với hắn chỉ có lợi chứ không có hại, có thể dễ dàng lấy lại được hai bức Chân Phật và Chân Ma quan tưởng đồ.

Tuy nhiên Phương Trường không ra tay, không có nghĩa là Uyên Tổng có thể nhịn được. "Hôm nay không ai cứu được ngươi đâu, bản vương nói đấy!!" Trong mắt Uyên Tổng hàn quang lấp loáng, lại lần nữa cầm kiếm sát về phía Diệp Thần. "Lâm Uyên, ngươi thực sự muốn đối đầu với ta!?" Phương Trường lập tức lao lên ngăn cản, khí tức quanh thân bắt đầu sôi sục.

Chỉ thấy đôi mắt hắn chợt mở to, bắn ra một đạo tinh quang như hai luồng tia chớp rạch ngang bầu trời, ngay sau đó một luồng ma khí khủng bố từ trong cơ thể cuồn cuộn tuôn ra, như một vòng xoáy màu đen xoay tròn điên cuồng, tỏa ra một sức mạnh thôn phệ vô tận. "Chúng ta đã sớm bất tử bất hưu rồi!" Uyên Tổng không chút do dự, trực tiếp vung kiếm chém về phía Phương Trường.

Khanh thương một tiếng!!

Tiếng kiếm minh chói tai vang lên khiến hư không rung chuyển.

Chỉ thấy tiên kiếm trong tay Uyên Tổng tỏa ra một luồng kiếm quang rực rỡ, như một con cự long gầm thét lao thẳng lên chín tầng mây, không chỉ làm hư không xung quanh cuộn trào như đại dương mà còn khiến mọi người cảm nhận được một luồng kiếm thế mạnh mẽ đang lan tỏa. "Kiếm ý thật mạnh!" Mọi người trong lòng chấn động, theo bản năng lùi lại phía sau. "Vậy thì một trận phân cao thấp đi!" Phương Trường lập tức quát lớn, khí tức quanh thân lại cuộn trào.

Hắc động không chỉ mở rộng nhanh chóng mà còn bùng phát một lực hút khủng bố như hồng hoang mãnh thú, dường như muốn nuốt chửng mọi sinh linh trong thiên địa, bao gồm cả kiếm quang mà Uyên Tổng chém tới.

Tuy hắn không phải đối thủ của Tần Phong hay Lâm Tam, nhưng đối phó với Uyên Tổng thì vẫn còn dư sức. "Đây là ma công!!" Hư Khôn đạo nhân và Tam Thông nương nương vừa hay chạy tới, chỉ cảm thấy năng lượng trong cơ thể bị hút đi nhanh chóng. "Đừng có coi thường người khác!" Uyên Tổng chẳng hề có ý định nhận thua, tiên kiếm trong tay bùng phát kiếm ý mạnh mẽ hơn.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang ngút trời chém xuống, bùng nổ tiếng vang đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó một cơn bão năng lượng quét sạch tứ phương, cả di tích bắt đầu rung lắc dữ dội, từng khối đá lớn từ phía trên liên tục rơi xuống, mặt đất cũng nứt ra những rãnh sâu hoắm. "Không ổn!" Sắc mặt mọi người thay đổi, biết rõ cứ đánh thế này di tích sẽ sụp đổ mất.

Nhưng Phương Trường và Uyên Tổng vẫn đánh qua đánh lại, chẳng hề có ý định dừng tay, cứ lôi đại chieu của mình ra đối oanh với nhau. "Tiểu sư đệ, đừng đánh nữa!" Trình Vận hét lớn: "Đánh nữa di tích này sụp mất, chúng ta mau đưa Dịch Thiên Cơ rời khỏi đây!!" "Chạy đi đâu!" Lâm Tam không có ý định từ bỏ, tiếp tục cầm kiếm lao về phía Trình Vận. "Các ngươi đi trước đi, ta lo chặn hậu!!" Trần Thụ rất tự tin bước ra, tay cầm Thương Lan Kiếm chặn Lâm Tam lại. "Để ta tới hội ngộ ngươi một chút!" Trong mắt Tần Hạo là chiến ý không thể che giấu, tay cầm cái búa lớn đập thẳng về phía Trần Thụ. "Chút tài mọn!!" Trần Thụ liếc nhìn Tần Hạo một cái đầy khinh thường, căn bản không để vào mắt.

Khí tức quanh thân hắn cuộn trào kịch liệt, tu vi Tiên Quân đỉnh phong bùng nổ, khiến hư không gợn lên từng đợt sóng lăn tăn, Thương Lan Kiếm trong tay cũng tỏa ra một luồng kiếm quang ngút trời. "Mới Tiên Quân đỉnh phong thôi sao!?" Mọi người không khỏi ngẩn ngơ, não bộ có chút không kịp phản ứng.

Ban đầu nhìn Trần Thụ xuất hiện ngầu lòi như vậy, lại còn khoe hết bài tẩy ngay từ đầu, cứ tưởng là tuyệt thế Tiên Đế ẩn thế nào đó chứ, không ngờ cuối cùng chỉ là Tiên Quân đỉnh phong.

Thế nhưng ngay sau đó, mọi người đều trợn tròn mắt, bị chiến lực khủng bố của Trần Thụ làm cho chấn kinh.

Đinh một tiếng!!

Kim Long Chùy và Thương Lan Kiếm va chạm, bùng phát tiếng kim loại chói tai.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, Tần Hạo - người đã nhận được Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn và có huyết mạch Vu tộc tiến hóa hai lần - cư nhiên bị Trần Thụ một kiếm đánh bay ra ngoài. "Phụt!!" Tần Hạo tại chỗ phun ra một ngụm máu, lùi lại mấy trăm mét mới dừng được. "Đây chính là nội hàm của Ẩn Môn sao!?" Chân mày Tần Phong lập tức nhíu lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trần Thụ.

Hắn vốn tưởng sắp xếp cho Ẩn Môn bộ tứ Thiên Mệnh gồm Nhị đệ, Uyên Tổng, Tiểu Tam Tam và Diệp Thần giegie là đủ rồi, không ngờ nội hàm của đối phương còn kinh khủng hơn hắn tưởng.

Ngoài Trình Vận và Ngọc Lộ ra, cư nhiên còn có một Trần Thụ nữa!

Chương 1806

"Không được!!" Tần Phong trong lòng đột nhiên trở nên lo âu, cảm thấy xác suất chiến thắng hiện giờ càng lúc càng thấp.

Mà phương pháp tốt nhất để giải tỏa lo âu chính là lôi cả Lão Triệu vào cuộc.

Nhưng khác với kịch bản sắp xếp cho Nhị đệ, Uyên Tổng hay Diệp Thần, với cái tính cách vô sỉ thấy vợ người ta là muốn cướp, thấy bảo bối của người ta là muốn lấy của Lão Triệu, căn bản chẳng cần thiết kế kịch bản gì cho lão.

Chỉ cần bảo lão là Ẩn Môn có rất nhiều bảo bối, lão tự khắc sẽ tót đến tìm cho mà xem... "Hắt xì..." Triệu Trường Sinh đang đọc sách, không nhịn được mà rùng mình một cái.

Đó là cảm giác như bị một tên khốn nào đó nhắm tới, đã hơn một trăm năm rồi không xuất hiện. "Tần sư đệ!?" Triệu Trường Sinh lập tức đặt quyển sách xuống, cảnh giác nhìn quanh quất.

Kể từ một trăm năm trước khi lão trở về Tiên Minh an toàn và Tần Phong bắt đầu chuyên tâm bế quan tu luyện, lão đã rất lâu không có cái cảm giác bị tên khốn đó nhắm vào như thế này. "Tần sư huynh về rồi sao!?" Thanh Thanh nghi hoặc nhìn quanh nói: "Ta nghe nói huynh ấy đi biên khu Đông Vực để đón đệ đệ vừa mới phi thăng của huynh ấy rồi." "Đệ đệ của Tần Phong!?" Triệu Trường Sinh lẩm bẩm, trong lòng có dự cảm không lành.

Tuy lão chưa gặp đệ đệ của Tần Phong, không biết đối phương là hạng người gì, nhưng nhìn những người Tần gia phi thăng gần trăm năm nay, dù có bới từ trong rãnh nước cống ra một cục bông gòn thì trên đó chắc chắn cũng dính chút mùi hôi thối.

Nhưng giờ những chuyện đó không còn quan trọng nữa, quan trọng là cảm giác bị tên khốn nhắm vào quá mãnh liệt, khiến lão có cảm giác cuộc sống tươi đẹp sắp bị phá vỡ, tim cứ đập thình thịch. "Không được, ta phải ra ngoài lánh nạn một chút mới được!" Triệu Trường Sinh vốn đã nếm trải đủ sự vô sỉ của Tần Phong, lập tức thu dọn hành lý mang theo Thanh Thanh rời khỏi Tiên Minh ngay trong đêm.

Quay lại di tích.

Tần Hạo ổn định thân hình, có chút không thể tin nổi nhìn Trần Thụ.

Tuy trước đó chiêu Lục Đạo Luân Hồi bị đánh gãy làm hắn bị thương nhẹ, nhưng dưới sự gia trì của huyết mạch Đại Vu và Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn, hắn vẫn có thể vượt cấp khiêu chiến cường giả Tiên Vương cảnh.

Vậy mà giờ đối đầu với một Tiên Quân đỉnh phong, sao lại không đỡ nổi một chiêu cơ chứ!?

Điều này có khoa học không!?

Rõ ràng là chẳng khoa học chút nào!!

Và ngay khi Tần Hạo còn đang trăm mối tơ vò không hiểu tại sao, sau lưng Trần Thụ hiện lên một con Tam Túc Kim Ô.

Chỉ thấy con Kim Ô này có thể hình to lớn như một ngôi sao đang bốc cháy, mỗi một sợi lông vũ đều như được đúc từ vàng ròng tinh khiết nhất, lấp lánh ánh sáng chói lọi, rìa lông vũ còn có những vòng hào quang thần bí luân chuyển, dường như là những phù văn cổ xưa được khắc ghi từ thuở thiên địa sơ khai, ẩn chứa sức mạnh thần bí vô tận. "Hắn không phải nhân tộc, hắn là Tam Túc Kim Ô!" Đám đông Tây Chu thấy vậy lập tức kinh hãi thốt lên.

Lúc đầu họ còn thắc mắc kẻ nào có thể áp đảo Vu tộc về sức mạnh, giờ thấy Tam Túc Kim Ô sau lưng Trần Thụ là hiểu ra ngay.

Nếu nói trên đời này có chủng tộc nào có thể kháng hành với Vu tộc cường đại, thì chắc chắn là Kim Ô tộc của Yêu tộc rồi, đặc biệt là Tam Túc Kim Ô thời Thái Cổ.

Chúng không chỉ khiến chư thiên vạn giới phải khiếp sợ mà còn là những bậc đế vương tối cao trong Yêu tộc.

Để tranh giành quyền kiểm soát chư thiên vạn giới với Vu tộc, mỗi khi đôi bên gặp nhau đều sẽ bùng nổ một trận đại chiến kinh thiên động địa. "Chính xác!!" Trần Thụ vẻ mặt vô cùng tự phụ, lại bắt đầu khoe mẽ: "Ta chính là con Tam Túc Kim Ô cuối cùng giữa thiên địa, đế vương Yêu tộc bẩm sinh, kẻ thống trị chư thiên vạn giới trong tương lai..." Lời còn chưa dứt, chát một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong dùng tốc biến đến trước mặt Trần Thụ, giơ tay tặng cho đối phương một cái tát trời giáng. "Ta..." Trần Thụ ngay tại chỗ bị đánh cho ngơ ngác, não bộ càng không kịp phản ứng.

Và không chỉ Trần Thụ bị đánh mông lung, mà đám đông Tây Chu cũng ngẩn tò te, rõ ràng không ngờ kịch bản lại diễn ra như thế này, giây trước còn đang khoe mẽ tự bạch ngầu lòi, giây sau đã bị người ta vả cho một phát sấp mặt trước bàn dân thiên hạ. "Soái!!" Tần Hạo há hốc mồm hồi lâu mới thốt lên được một chữ.

Cứ tưởng đối phương giới thiệu nãy giờ là đối thủ cực kỳ khó xơi, không ngờ ca ca hắn xông lên là vả luôn, chẳng cần quan tâm đối phương là Tam Túc Kim Ô hay là con cóc ghẻ bốn chân nào hết. "Ngươi đ* m* dám đánh ta..." Trần Thụ phản ứng lại, lập tức nổi trận lôi đình.

Chát một tiếng!!

Tần Phong không muốn nghe đối phương lải nhải, thuận tay lại thêm một cái tát nữa.

Tuy đối phương có Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn, là Tam Túc Kim Ô duy nhất, tay cầm Đế binh Thương Lan Kiếm, sở hữu Hỗn Nguyên Kim Đấu rất ngầu, nhưng Tiên Quân đỉnh phong vẫn cứ là Tiên Quân đỉnh phong, trước mặt một Tiên Quân cao giai như hắn thì vẫn chẳng có sức phản kháng nào. "Tam sư đệ, mau chạy thôi!!" Ngọc Lộ giờ cứ nhìn thấy Tần Phong là run rẩy, vội vàng kéo Trần Thụ muốn bỏ chạy. "Còn muốn chạy!!" Tiểu Bạch mắt sáng quắc như sói đói, vội vàng cầm Thượng Phương Bảo Kiếm đuổi theo. "Ta đ* m* liều với ngươi!" Trần Thụ rõ ràng là tuổi trẻ nóng tính, hất tay Ngọc Lộ ra.

Chỉ thấy đôi cánh lửa khổng lồ của Tam Túc Kim Ô sau lưng hắn dang rộng, dường như có thể thiêu rụi mọi bóng tối và tà ác trên thế gian này.

Thu!!

Tam Túc Kim Ô ngẩng cao đầu hót vang như một mặt trời đang rực cháy.

Ngay sau đó từng đợt sóng nhiệt vô tận như thủy triều cuồn cuộn tràn ra xung quanh, đi đến đâu hư không cũng bị thiêu đốt đến mức biến dạng, luồng hơi nóng hầm hập như thể sức mạnh của mặt trời đang giáng xuống nhân gian. "Thái Dương Chân Hỏa!!" Đám đông Tây Chu thấy thế vội vàng lùi lại.

Khác với Thái Dương Chân Hỏa mà Tần Phong thu phục ở Xích Diễm Khung Lĩnh, Thái Dương Chân Hỏa trong cơ thể Tam Túc Kim Ô là bẩm sinh đã có, cũng chính là lý do khiến chúng có thể đối kháng với Vu tộc. "Thiêu rụi đi!!" Trần Thụ lập tức gầm lên một tiếng, hóa thân thành Kim Ô lao về phía Tần Phong.

Thu!

Thu!

Tam Túc Kim Ô hót vang vỗ cánh, lập tức cuộn lên một trận cuồng phong.

Ngay sau đó như một đạo tia chớp vàng kim, trong nháy mắt đã xuyên qua khoảng không đến trước mặt Tần Phong, trong cuồng phong còn lẫn cả ngọn lửa rực cháy khiến cả vùng thiên địa này chấn động theo.

Chương 1807

"Ái chà, mẹ thỏ ơi!!" Tiểu Bạch cảm thấy mình sắp biến thành thỏ nướng đến nơi rồi, sợ hãi vội vàng quay đầu chui tọt vào lòng Tần Phong.

Tuy trong lòng nó rất khao khát cầu tiến, muốn nâng cấp mầm non đại đạo thành đại đạo chi ấn, nhưng thực lực của Trần Thụ rõ ràng vượt xa nhận thức của nó, nó quyết định cứ "cẩu" một chút đã rồi tìm cơ hội ra tay sau. "Ca, cẩn thận!!" Tần Hạo lập tức lo lắng hét lớn, hắn có thể cảm nhận được sự lợi hại của Trần Thụ.

Bởi vì xét theo một mức độ nào đó, con Tam Túc Kim Ô này của Trần Thụ còn lợi hại hơn Đại Vu, chắc phải tầm chiến lực cấp Tổ Vu, đó cũng là lý do tại sao hắn lại bị đánh lui ngay lập tức. "Tam Túc Kim Ô sao?!" Tần Phong nhìn con Tam Túc Kim Ô đang lao tới, trên mặt chẳng hề có chút vẻ hoảng hốt nào.

Ngay sau đó, quanh thân hắn bùng lên một đoàn hỏa diễm màu vàng kim, trong cơ thể cũng tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa và thương lương, như thể đến từ thời đại Thái Cổ xa xôi, mang theo sự uy nghiêm và thần bí vô tận. "Đây là cái gì!?" Mọi người trong lòng rúng động, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong. "Hống!!" Tần Phong đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lớn, tiếng vang như sấm sét nổ giữa hư không.

Ngay sau đó quanh người hắn trào ra một luồng khí lưu mạnh mẽ, không chỉ chấn nát mặt sàn dưới chân, mà đá vụn cũng như mất trọng lực mà bay lơ lửng lên, sau lưng hắn còn hiện lên một đạo hư ảnh khổng lồ.

Hư ảnh này cao tới mấy ngàn trượng, thân hình vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn, tỏa ra một áp lực khiến người ta phải run sợ. "Vãi chưởng!!" Tần Hạo lập tức chửi thề một tiếng, phát hiện ca ca hắn lại chuẩn bị làm chuyện không giống con người nữa rồi...

“Tổ Vu Chân Thân!!” Ngọc Lộ lập tức trợn tròn mắt kinh hô, thực sự không dám tin vào mắt mình.

Nguyên bản việc Tần gia sở hữu huyết mạch Vu tộc đã đủ khiến người ta chấn kinh rồi, nhưng không ngờ Tần Phong lại phá vỡ gông xiềng huyết mạch của bản thân, ngưng tụ ra Tổ Vu Chân Thân trong truyền thuyết.

Chẳng lẽ Thái Cổ Vu tộc thực sự sắp tái hiện thế gian!?

Ầm ầm!!

Một đạo tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, tiên khí giữa thiên địa bắt đầu sôi sục.

Ngay sau đó, chúng điên cuồng tràn về phía Tần Phong, khiến diện mục của hư ảnh Tổ Vu dần trở nên rõ nét.

Không chỉ tràn đầy bá khí và uy nghiêm, toàn thân nó còn rực cháy ngọn lửa hừng hực, giống như vị chúa tể ngọn lửa của thiên địa, khiến người ta không nhịn được muốn đỉnh lễ mô bái.

“Tổ Vu Chúc Dung!!” Trình Vận kinh hãi nhìn Chân thân Chúc Dung, nội tâm hồi lâu không thể bình tĩnh lại.

Cứ ngỡ Trần Thụ tam sư đệ đến, họ có thể dựa vào ưu thế của Tam Túc Kim Ô để giành lại quyền chủ động, thậm chí đánh bại đám người Tần Phong cũng không phải không có khả năng.

Nhưng điều nàng vạn lần không ngờ tới là, Tần Phong còn đáng sợ hơn những gì họ tưởng tượng, cư nhiên còn giấu bài chưa sử dụng.

“Trời ạ, đây rốt cuộc là yêu quái phương nào!!” Nam Cung Phượng cũng đầy mặt chấn kinh, có cảm giác như đang nằm mơ chưa tỉnh.

Tuy rằng thực lực Tần Phong thể hiện trước đó đã đủ khủng bố, nhưng không ngờ hắn còn có thể khủng bố hơn.

Cảm giác Long Ngạo Thiên đứng đầu Thiên Tư bảng đứng trước mặt hắn cũng không đủ tư cách xách dép.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tần Phong trong trạng thái này, không có người phụ nữ nào có thể cự tuyệt nổi.

“Đây là Tần Phong!?” Trong mắt Uyên Tổng tràn đầy vẻ chấn kinh, trong lòng gào thét như một con sóc chuột.

Đậu má!!

Ở hạ giới Tần Phong vẫn còn là con người mà?!

Sao lên đến Tiên giới lại không làm người nữa rồi!?

Với lại nhà ai có tu luyện giả chính kinh mà sở hữu nhiều bài tẩy đến vậy chứ!?

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Phương Trường nhìn thấy cảnh này, trong lòng nóng như lửa đốt.

Cứ ngỡ sau khi gia nhập Ẩn Môn, mình có thể dùng thực lực giành lại ánh trăng sáng của mình, nhưng hắn vạn vạn không ngờ Tần Phong lại có thể khủng bố đến mức độ này, khiến giấc mộng giành lại ánh trăng sáng của hắn càng trở nên xa vời vợi.

“Không phải chứ, Tần huynh...” Lâm Tam nhìn thấy Tổ Vu Chân Thân, cả người lập tức không ổn chút nào.

Cứ ngỡ mình cuối cùng đã thu hẹp được khoảng cách với Tần Phong, ai ngờ bài tẩy của đối phương so với trăm năm trước còn nhiều hơn, ngay cả ưu thế về tu vi cũng ngày càng không rõ rệt, khiến hắn có cảm giác mình có thể bị vượt mặt bất cứ lúc nào.

“Sau này ở Tiên Minh phải khiêm tốn một chút!” Hư Khôn đạo nhân và Tam Thông nương nương không ngừng tự nhắc nhở bản thân.

Nguyên bản họ còn ít nhiều ôm tâm lý may mắn, muốn tranh đoạt vị trí Minh chủ kia, nhưng giờ nhìn thấy Tổ Vu Chân Thân của Tần Phong, họ không còn dám có ý nghĩ phi phận đó nữa.

“Tần Phong, ngươi đừng đắc ý!” Từ Càn Khôn đầy oán niệm liếc nhìn Tần Phong một cái, sau đó ngồi xổm trong góc vẽ vòng tròn nguyền rủa.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ câu dẫn tình phụ phú bà của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 20 vạn phản phái điểm!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 20 vạn phản phái điểm!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích giấc mộng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, đạt được 20 vạn phản phái điểm!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, đạt được 50 vạn phản phái điểm!” “Đinh đông, chúc mừng ký chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, đạt được 50 vạn phản phái điểm!” “Hống!!” Tần Phong lúc này không rảnh quan tâm đến hệ thống, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống dài.

Ngay sau đó, một luồng năng lượng như hồng thủy mãnh thú bộc phát trong cơ thể, không chỉ khiến hắn lập tức nổ áo lộ ra cơ bắp, mà thân thể cũng cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt đã cao tới ba mét như một người khổng lồ.

Hắn càng hòa làm một với Tổ Vu Chân Thân phía sau, bộc phát ra bá khí và uy nghiêm vô tận, khiến mọi người xung quanh không dám nhìn thẳng.

“Chút Tổ Vu Chân Thân hèn mọn, ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc!” Trần Thụ trong lòng tuy cảm thấy chấn kinh, nhưng không có ý định nhận túng.

Chỉ thấy hắn cũng hòa làm một với Tam Túc Kim Ô, hóa thành một mặt trời siêu cấp đâm sầm về phía Tần Phong.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Tam Túc Kim Ô và Tổ Vu Chân Thân va chạm mạnh vào nhau, cơn bão năng lượng khủng bố theo đó quét sạch tứ phương, không chỉ đại địa nứt vỡ sụp đổ điên cuồng, mà cả hư không cũng bắt đầu vỡ vụn như thủy tinh.

“Hống!” Tổ Vu Chân Thân ngửa mặt lên trời gào thét, trên thân bộc phát ra Tổ Vu chi lực vô tận.

Ngay sau đó, nó tung một cú đấm cực mạnh về phía Tam Túc Kim Ô, quyền phong đi tới đâu, không khí bị xé toạc tới đó, phát ra những tiếng nổ chói tai, dường như mọi thứ trên thế gian đều sẽ hóa thành tro bụi dưới cú đấm này.

“Đây chính là trạng thái Tổ Vu sao!?” Tần Hạo chấn kinh nhìn Tổ Vu Chúc Dung, dường như đã tìm thấy con đường tiến hóa.

Ầm ầm!!

Chương 1808

Một quyền vung ra, trời đất sụp đổ!!

Chỉ thấy Tổ Vu Chân Thân đấm trúng đầu Tam Túc Kim Ô, lực xung kích mạnh mẽ không chỉ xuyên thấu nó, mà còn khiến không gian di tích Tiên Vương gia tốc sụp đổ.

“Ta không tin, ta không tin!!” Trần Thụ gào lên đầy vẻ không thể chấp nhận, bắt đầu điên cuồng ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa.

Tuy nhiên, Tần Phong chẳng có tâm trạng nào mà xem đối phương tụ chiêu, Tổ Vu Chân Thân đưa đôi đại thủ lên, tóm chặt lấy hai cái cánh của Tam Túc Kim Ô, sau đó giống như vớ được con gà quay, dùng sức xé toạc cánh gà.

Thu!

Thu!

Tam Túc Kim Ô lập tức liều mạng giãy dụa, phát ra những tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thống khổ.

Nhưng Tần Phong không hề có ý định nương tay, chỉ nghe một tiếng “xoẹt”, hai cái cánh lửa đã bị xé xuống, tiếp đó hắn lại thò tay xé luôn ba cái chân gà.

“Phụt!!” Trần Thụ lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, khí tức cũng theo đó tụt dốc không phanh.

“Quá tàn bạo rồi!” Mí mắt mọi người xung quanh giật nảy lên, bị sự tàn bạo của Tần Phong dọa sợ.

“Tam sư đệ, mau chạy!!” Trình Vận biết tình hình đã vô phương cứu vãn, kéo Phương Trường định chạy về phía lối ra.

“Đi!!” Ngọc Lộ cũng vội vàng xông lên, kéo Trần Thụ chạy trốn.

“Đã trêu vào Thỏ chủ ngân của ta mà còn muốn chạy!!” Tiểu Bạch thấy Tần Phong xé xác Tam Túc Kim Ô, lập tức cầm Thượng Phương Bảo Kiếm nhảy ra.

Mà Tần Phong cũng không có thói quen nhả miếng thịt đã đến miệng, không nói hai lời dẫn theo Tiểu Bạch truy sát đám người Trần Thụ.

“Ca, đợi đệ với!” Tần Hạo không hề dừng lại, vác cự chùy đuổi theo.

“Còn ta nữa!” Lâm Tam thấy đám người Trình Vận bỏ chạy, cũng cầm kiếm nhanh chóng đuổi tới.

Tuy nhiên, khi mọi người đang tập trung vào Tần Phong, thì Diệp Thần ở bên cạnh cũng bò ra từ đống đổ nát, khuôn mặt vẫn không ngừng biến hóa để tranh giành quyền kiểm soát.

“Diệp Thần, đừng giãy dụa nữa!” Dịch Thiên Cơ mở miệng khuyên nhủ: “Chỉ cần ngươi giao ra quyền kiểm soát thân thể, ta nể tình chúng ta quen biết một trận, sẽ để lại cho ngươi một tia nguyên thần đi luân hồi thì sao!?” “Ha ha ha, ha ha ha...” Diệp Thần đột nhiên ngửa đầu, phát ra tiếng cười điên cuồng kiểu Uchiha: “Tu vi của ngươi quả thực mạnh hơn ta, nhưng há chẳng nghe trời không tuyệt đường người sao...” “Vô ích thôi!” Dịch Thiên Cơ không thèm để ý nói: “Hiện tại ngươi không chỉ tu vi thấp hơn ta, vừa rồi còn bị Phương Trường đánh trọng thương, đã không còn sinh lộ nào để đi nữa rồi.” “Chỉ cần ta muốn đi, đường nằm ở dưới chân!” Trong mắt Diệp Thần hiện lên một tia điên cuồng, nhìn về phía một đoàn hỏa diễm đang tản lạc phía trước.

Ngọn lửa này không phải hỏa diễm bình thường, chính là Thái Dương Chân Hỏa vô tình rơi vãi khi nãy Tần Phong xé xác Tam Túc

Kim Ô.

Đừng thấy ngọn lửa này không phải là Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên, không bao lâu nữa sẽ tự động tắt ngấm, nhưng với tư cách là nguồn gốc của vạn hỏa, nó vẫn mang theo thuộc tính chí dương khủng bố.

Tuy rằng hắn tiếp xúc với Thái Dương Chân Hỏa cũng sẽ bị thiêu bỏng, nhưng Dịch Thiên Cơ đang mất đi nhục thân sẽ bị thương nặng hơn.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!?” Dịch Thiên Cơ dường như đoán được ý nghĩ của Diệp Thần, lập tức cao giọng muốn ngăn cản đối phương.

Nhưng lúc này Diệp Thần đã bị bức vào tuyệt lộ, không hề do dự bước về phía Thái Dương Chân Hỏa, dù Dịch Thiên Cơ có liều mạng ngăn cản cũng không thể chặn đứng bước chân kiên định của hắn.

“Dịch Thiên Cơ, ta muốn đánh cược mạng sống với ngươi!!” Ánh mắt Diệp Thần tràn đầy vẻ điên cuồng, không chút do dự lao vào Thái Dương Chân Hỏa.

“Diệp Thần, dừng tay!!” Dịch Thiên Cơ cảm nhận được cái chết đang cận kề, lập tức kinh hãi kêu lên: “Chỉ cần ngươi không làm loạn, ta có thể đồng ý dùng chung một thân thể với ngươi, bảo đảm sẽ không đoạt xá thân thể ngươi nữa, ta có thể thề với Đại Đạo...” “Ha ha ha ha...” Diệp Thần không thèm để ý tới Dịch Thiên Cơ, cười lớn lao thẳng vào trong Thái Dương Chân Hỏa.

“A!!” Diệp Thần vừa lao vào, tiếng thét thảm thiết đã vang lên.

Khuôn mặt Diệp Thần vì đau đớn mà vặn vẹo, Thái Dương Chân Hỏa nhanh chóng lan ra toàn thân, dường như mỗi một tấc da thịt đều đang bị thiêu đốt vô tình, mỗi một tế bào đều đang rên rỉ vì đau đớn.

“Diệp Thần, mau dừng tay!!” Dịch Thiên Cơ thê thảm cầu xin: “Ta sai rồi, ta lập tức rời khỏi thân thể ngươi...” “Giờ mới muốn đi thì muộn rồi!” Diệp Thần không hề lay chuyển, nghiến chặt răng kiên trì.

Dù khuôn mặt hắn đã vặn vẹo đến biến hình, gân xanh trên trán nổi lên cuồn cuộn, đôi lông mày tràn đầy vẻ thống khổ sâu sắc, hắn vẫn không có ý định bỏ cuộc, cực lực nhẫn thọ loại kịch thống khó diễn tả bằng lời này.

“Ý chí lực thật mạnh!!” Tam Thông nương nương đầy mặt chấn kinh, trong lòng cũng bắt đầu rối bời.

Tuy nàng và Diệp Thần mới gặp lần đầu, nhưng dù sao mọi người cũng đều thuộc Tiên Minh, gặp hắn bị người ta đoạt xá thì không có lý do gì không giúp một tay.

Nghĩ đến đây, Tam Thông nương nương không do dự nữa, nhanh chóng bấm một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy giữa không gian đột nhiên đổ một cơn mưa phùn, rơi xuống người Diệp Thần không chỉ giúp hắn nhanh chóng chữa lành cơ thể, mà còn giúp hắn áp chế năng lượng hỏa diễm cuồng bạo nóng bỏng trong Thái Dương Chân Hỏa.

“Đây là...” Diệp Thần lập tức tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực.

“Khốn kiếp, là Thiên Nhất Chân Thủy!!” Trái ngược với việc Diệp Thần đột nhiên sung sức, Dịch Thiên Cơ lại tức giận gào thét.

Cứ ngỡ dựa vào ưu thế tu vi, mình có thể từ từ mài chết Diệp Thần, không ngờ hắn cư nhiên dùng Thái Dương Chân Hỏa để cược mạng với mình, lại thêm Thiên Nhất Chân Thủy của Tam Thông nương nương trị liệu thương thế, khiến ưu thế tu vi của lão lập tức biến mất.

Hiện tại lão muốn sống sót, chỉ có thể liều chết một phen.

Nghĩ đến đây, Dịch Thiên Cơ không dám chậm trễ, lập tức bắt đầu cưỡng hành đoạt xá Diệp Thần.

Chỉ thấy những phù văn màu đen bò khắp từng tấc da thịt trên người Diệp Thần, trong sát na đồng loạt lóe lên ánh sáng quỷ dị và thần bí, sau đó chúng như thể có sự sống, bắt đầu vặn vẹo linh động, như những con linh xà với tốc độ kinh người hội tụ về phía mi tâm của Diệp Thần.

“Không, ta còn chưa thể chết, ta còn phải quang phục Đại Yến!!” Diệp Thần cảm nhận được nguy cơ sinh tử, ý chí cầu sinh mãnh liệt theo đó bộc phát.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khiến đại địa rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy giữa mi tâm Diệp Thần hiện ra một ký hiệu phù văn màu vàng, trong cơ thể cũng bộc phát ra một đạo kim quang, giống như phá vỡ gông xiềng mà chấn nát phù văn màu đen trên người, sau đó hóa thành từng đạo phù văn màu vàng bao quanh cơ thể.

“Hoang Cổ Thánh Thể hình thái thứ tư!!” Hư Khôn đạo nhân lập tức kinh hô một tiếng, trong lòng thầm mắng một câu “đậu má”.

Ni mã!!

Cái nơi Hoang Cổ đó rốt cuộc là chỗ nào vậy!?

Người sinh ra ở đó, tầm thường chính là nguyên tội sao!?

Cứ ngỡ Diệp Thần là kẻ yếu nhất trong đám đó, ai ngờ cuối cùng vẫn mạnh đến mức vô lý.

“Làm sao có thể!?” Giọng nói kinh hãi của Dịch Thiên Cơ truyền ra, như thể nhìn thấy tổ tiên của mình vậy.

Chương 1809

Nhưng Diệp Thần không cho lão cơ hội đoàn tụ với tổ tiên, năng lượng khủng bố và ý chí mạnh mẽ đồng thời bộc phát, không chỉ đột phá lên Thái Ất Kim Tiên cao giai ngay tại chỗ, mà còn cưỡng ép thôn phệ nguyên thần của Dịch Thiên Cơ.

“Không, đừng mà...” Dịch Thiên Cơ lập tức kinh hãi hét lớn, muốn cầu xin Diệp Thần tha cho một con đường sống.

Chỉ là Diệp Thần khác với Tần Phong vẫn còn chút lương tâm, hắn căn bản không cho Dịch Thiên Cơ cơ hội làm công trả nợ, trực tiếp nhân lúc lão trọng thương mà vô tình nuốt chửng nguyên thần, ngay sau đó một luồng ký ức khổng lồ tràn vào não hải.

“Hắn cư nhiên thành công rồi!” Từ Càn Khôn lập tức kinh hô, nhìn Diệp Thần với vẻ khó tin.

Cứ ngỡ Diệp Thần tồn tại được ở Nam Vực trăm năm là do may mắn, nhưng giờ xem ra người ta dựa vào bản lĩnh thật sự.

Nhưng nếu đổi góc độ suy nghĩ, dưới sự truy đuổi của Long Ngạo Thiên mà vẫn có thực lực này, nếu đưa về Tiên Minh bồi dưỡng tử tế, chẳng phải có thể tranh cao thấp với Tần Phong sao!?

Hơn nữa cho dù Diệp Thần được bồi dưỡng ra không đánh lại được tên biến thái Tần Phong kia, thì với mối quan hệ hiện tại của hai bên, chắc chắn cũng có thể khiến Tần Phong cảm thấy ghê tởm một phen.

“Còn ai nữa!?” Diệp Thần sau khi tiến giai hình thái thứ tư, cảm thấy mình bây giờ mạnh đến đáng sợ.

Chỉ thấy sau khi thôn phệ nguyên thần của Dịch Thiên Cơ, hắn không nhịn được ngửa mặt lên trời hú dài, dường như muốn trút bỏ tâm tình bị kìm nén suốt trăm năm qua, cũng như tuyên bố sự trở lại của mình với toàn bộ Tiên giới.

“Diệp Thần sư đệ!!” Từ Càn Khôn lập tức hớt hải chạy lên, muốn kết giao một phen với Diệp Thần.

Nhưng còn chưa đợi Diệp Thần mở miệng đáp lại, một luồng uy áp khủng bố đã lập tức giáng xuống, giống như mười vạn ngọn đại sơn đột nhiên đè nặng lên người mọi người.

“Tiên Đế uy áp!!” Tâm thần mọi người run lên bần bật, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên toàn thân phát ra uy áp Tiên Đế khủng bố, trong ánh mắt là khí thế bễ nghễ thiên hạ, khiến người ta không dám nhìn thẳng, cộng thêm bộ tiên giáp thượng phẩm trên người, mang lại cảm giác như một vị thần linh cấp thấp hạ phàm.

“Long Ngạo Thiên!!” Đồng tử Diệp Thần co rụt lại nhanh chóng, chỉ cảm thấy một cơn buồn tiểu ập đến.

Cứ ngỡ sau khi thôn phệ Dịch Thiên Cơ là “thuyền nhẹ đã qua vạn dặm núi”, ai ngờ vừa quay đầu lại thì thuyền nhẹ đã đâm vào tảng băng trôi khổng lồ.

“Ta, ta không quen biết hắn!!” Từ Càn Khôn cũng đã nghe qua ân oán của hai bên, vội vàng thu hồi cái chân vừa bước ra...

“Long Ngạo Thiên!!” Hư Khôn đạo nhân và Tam Thông nương nương nuốt nước miếng cái ực, trong lòng không ngừng cầu nguyện đối phương không nhìn thấy mình.

Đừng nói đến những cái tên xếp thứ hai, thứ ba, thứ tư của Tiên Minh như họ, ngay cả người xếp thứ nhất của Tiên Minh cũng đã sớm chết trong tay Long Ngạo Thiên rồi.

“Diệp Thần!!” Long Ngạo Thiên nhìn thấy Diệp Thần, ánh mắt lập tức lạnh xuống.

Ban đầu hắn nghe thấy động tĩnh còn tưởng có người đang tranh đoạt bảo vật di tích, không ngờ chạy đến lại thấy Diệp Thần mà mình hằng mong nhớ, không chỉ khiến hắn nhớ lại hình ảnh Tâm Nhan tiểu thư bế con trăm năm trước, mà bên tai còn vang lên tiếng hát non nớt của Tiểu Bạch.

“Không xong rồi!!” Diệp Thần cảm nhận được ánh mắt muốn giết người của Long Ngạo Thiên, vội vàng móc ra một nắm đan dược nhét vào miệng mình.

“Còn muốn chạy!!” Trong lòng Long Ngạo Thiên bùng lên ngọn lửa giận dữ, đôi mắt càng bắn ra sát ý vô tận.

Không biết là do Diệp Thần đã chạy thoát khỏi tay hắn quá nhiều lần, hay là hắn đã thành công dự phán được cái dự phán của Diệp Thần, không một câu nói thừa thãi, hắn trực tiếp giơ tay vỗ về phía Diệp Thần.

Ầm ầm!!

Một luồng năng lượng hủy thiên diệt địa lập tức bộc phát, khiến toàn bộ di tích Luân Hồi Tiên Vương rung chuyển dữ dội, vô số vết nứt dữ tợn cũng bắt đầu lan rộng điên cuồng.

“Phụt!!” Diệp Thần lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, thuật Hóa Huyết Thuẩn Di cũng bị cưỡng ép cắt đứt.

“Đây chính là Tiên Đế!!” Mí mắt của tất cả mọi người có mặt tại đó đều giật nảy lên, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Chỉ thấy lồng ngực Diệp Thần sụp xuống ngay tại chỗ, xương cốt toàn thân trong chớp mắt vỡ vụn thành bột, cả người nằm liệt dưới đất như một con gà không xương, đến sức lực cử động một ngón tay cũng không có.

“Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi!” Trong mắt Long Ngạo Thiên hiện lên một tia điên cuồng, dường như hắn đã chờ đợi ngày này từ rất lâu rồi.

Sở dĩ hắn không tát chết Diệp Thần ngay lập tức, không phải vì hắn nhân từ, cũng không phải vì hắn có giáo dưỡng, mà là muốn hành hạ Diệp Thần thật tốt để xả hận trong lòng suốt trăm năm qua.

“Tiên Đế chi uy, khủng bố đến mức này!” Hư Khôn đạo nhân sợ đến mức không dám thở mạnh, sợ mình thu hút sự chú ý của Long Ngạo Thiên.

Nguyên bản trong lòng lão còn ít nhiều mong đợi Diệp Thần sẽ biểu diễn cho họ xem cách trêu chọc Long Ngạo Thiên như thế nào, ai ngờ chỉ một chưởng đã tàn phế, đến một chút sức phản kháng cũng không có.

“Không thấy ta, không thấy ta...” Tam Thông nương nương sợ đến mức co rúm lại như một con chim cút, trong lòng cầu nguyện Long Ngạo Thiên đừng phát hiện ra mình.

“Đánh Diệp Thần rồi thì không được đánh ta nữa!” Từ Càn Khôn trong lòng lo lắng muốn chết, từ từ nhích chân di chuyển ra phía sau.

Tuy nhiên Long Ngạo Thiên vẫn luôn chú ý tới động tĩnh của hắn, rõ ràng vẫn còn nhớ trăm năm trước là ai đã phát cái Lưu Ảnh Thạch đó.

Thấy hắn muốn chạy trốn, Long Ngạo Thiên thuận tay vỗ một chưởng về phía hắn.

Ầm ầm!!

Năng lượng hủy thiên diệt địa lại bộc phát lần nữa, khiến hư không phía Tây Chu rung chuyển kịch liệt.

Ngay sau đó phương di tích này dường như đã chịu quá nhiều lần xung kích, cư nhiên nứt vỡ ra như một tấm gương tan nát, từng luồng hồng lưu khủng bố theo đó quét tới từ các vết nứt.

“Phụt!!” Từ Càn Khôn phun ra một ngụm tiên huyết, cấp tốc bay về phía loạn lưu không gian.

“Cẩn thận!!” Hư Khôn đạo nhân nhanh mắt nhanh tay, vội vàng chớp lấy Từ Càn Khôn.

Tuy lão và Từ Càn Khôn là quan hệ cạnh tranh, nhưng mọi người đều là đệ tử Tiên Minh, lão không có lý do gì trơ mắt nhìn hắn bị Long Ngạo Thiên giết chết.

Nhưng so với vận may của Từ Càn Khôn, Diệp Thần lại không được may mắn như vậy, giống như cửa khoang máy bay đang bay tốc độ cao bị mở ra, hắn trực tiếp bị hút vào trong loạn lưu không gian.

“Chạy đi đâu!!” Mắt Long Ngạo Thiên lập tức đỏ lên, giơ tay nhanh chóng chộp về phía Diệp Thần.

Nhưng với tư cách là chiến lực trần nhà cảnh giới Tiên Đế, mỗi một động tác của hắn đều mang theo uy thế đủ để phá hủy tất cả, vừa mới giơ tay thì di tích Tiên Vương đã bắt đầu sụp đổ, loạn lưu không gian vô tận tràn vào điên cuồng, như muốn nghiền nát mọi thứ trên thế gian thành tro bụi.

“Không xong rồi, di tích sắp sụp rồi!” Mọi người xung quanh sợ hãi kêu lớn, bắt đầu bất chấp tất cả lao ra ngoài.

“Diệp Thần!!” Long Ngạo Thiên nhìn thấy Diệp Thần biến mất, lập tức phát ra tiếng gầm phẫn nộ.

Hắn phẫn nộ không phải vì không thể hành hạ Diệp Thần, mà là hắn vẫn chưa hỏi ra được tung tích của Tâm Nhan.

Tuy rằng Tâm Nhan đã sinh con với người khác, nhưng nàng vẫn là giấc mộng của hắn, giấc mộng mà hắn nỗ lực mấy vạn năm cũng muốn thực hiện!!

Chương 1810

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ hố hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến hắn suýt bị đoạt xá và trọng thương, đạt được 50 vạn phản phái điểm!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ kích thích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo phát điên, gây ra thương hại liên tục, đạt được 200 vạn phản phái điểm!" "Đinh đông, chúc mừng ký chủ ly gián quan hệ của hai đại Thiên Mệnh, khiến họ không chết không thôi, đạt được 200 vạn phản phái điểm!" "Đoạt xá?

Diệp Thần giegie!?" Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, trong lòng thất vọng không để đâu cho hết.

Cứ ngỡ Diệp Thần giegie có thể nắm bắt cơ hội này để diễn màn vương giả quy lai, ai ngờ cuối cùng Truyền Thuyết vẫn không thăng cấp, cũng có nghĩa là hắn không chỉ gây ra sự hụt hẫng nghiêm trọng, mà còn không có chút ý định nỗ lực tiến bộ nào.

Loại người vừa phổ thông lại vừa tự tin như vậy, căn bản không xứng làm anh em của hắn!

Nhưng giờ hắn cũng không rảnh mà quản Diệp Thần, hắn đang nỗ lực kiếm tiền, đuổi theo đám người Phương Trường lao ra khỏi di tích của Luân Hồi Tiên Vương.

Ầm ầm!!

Ngay khi đám người Tần Phong lao ra, phía sau truyền đến một đạo tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy cung điện vốn dĩ vàng son lộng lẫy trong phút chốc sụp đổ, cả hư không cũng gợn lên từng lớp sóng liên hồi, giống như ngôi nhà xây bên bờ sông sắp bị nước lũ cuốn trôi.

“Ra rồi, đến lúc chúng ta làm việc rồi!” Đám người Tam Lộng đại sư lập tức phấn chấn hẳn lên, mài đao xoẹt xoẹt chuẩn bị đi giết cá lọt lưới.

“Mau chạy!!” Trình Vận thấy Tần Phong truy sát tới, vội vàng kéo Phương Trường bỏ chạy.

“Đi!!” Ngọc Lộ cũng kéo Trần Thụ, nhanh chóng đuổi theo.

“Chỉ bằng các ngươi mà cũng đòi chạy!!” Tần Phong dứt khoát vung tay lấy ra Không Gian Tiểu Hồ Lô, một cái chớp mắt đã xuất hiện trước mặt bốn người.

“Không xong rồi!!” Sắc mặt đám người Trình Vận tràn đầy kinh hãi, trong lòng nảy sinh bóng ma tâm lý.

Tuy rằng tu vi của họ mạnh hơn Tần Phong, thậm chí cao hơn hẳn một đại cảnh giới, nhưng tên yêu nghiệt Tần Phong này căn bản không nói đạo lý, bất kể họ bộc phát chiến lực thế nào cũng không thể lay động hắn dù chỉ một phân.

Khiến họ thực sự không phân biệt được rốt cuộc ai mới là cự đầu Tiên Vương!

“Liều mạng với hắn!!” Cái bệnh thiếu niên khinh cuồng của Trần Thụ vẫn chưa được chữa khỏi, lập tức cầm Thương Lan Kiếm lao về phía Tần Phong.

Nhưng còn chưa kịp lao tới trước mặt Tần Phong, Tần Phong đã một bước xuất hiện trước mặt hắn.

Chát một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong không nói lời thừa thãi, giơ tay tặng luôn cho một cái tát trời giáng.

“A!!” Trần Thụ ngây người một lúc lâu, cuối cùng cũng hoàn hồn phát ra tiếng gầm giận dữ.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn đột nhiên phát ra kim quang rực rỡ, một cái Kim Đấu toàn thân vàng óng bằng không xuất hiện, tỏa ra khí tức cổ xưa và mạnh mẽ, như thể có thể thôn thiên phệ địa...

“Đây chính là Hỗn Nguyên Kim Đấu!?” Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng rực lên, cảm thấy bảo vật này có duyên với mình.

“Tam sư đệ, đừng...” Trình Vận và Ngọc Lộ thấy vậy, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở.

Hiện tại người đứng trước mặt hắn là Tần Phong, không chỉ có chiến lực biến thái mạnh mẽ, mà còn sở hữu Ngũ Sắc Thần Quang trong truyền thuyết, sơ sẩy một chút là sẽ bị hắn quét sạch bảo bối.

“Chết đi!” Trần Thụ vẫn là tên trẻ tuổi khí thịnh không nghe lời, vung tay khiến Hỗn Nguyên Kim Đấu xoay tròn.

Ầm ầm!!

Khuấy động phong vân, hư không run rẩy.

Chỉ thấy không gian xung quanh Hỗn Nguyên Kim Đấu bị vặn vẹo biến hình, dường như mọi thứ trên thế gian đều bị hút vào trong đó, uy năng vô tận cũng cuộn trào bên trong, khiến người ta trông mà khiếp sợ.

“Hỗn Nguyên Kim Đấu!?” Tần Phong nhìn cái Kim Đấu đang xoay tròn, lông mày không khỏi nhíu lại.

Khác với Quạt Ba Tiêu mà Ngọc Lộ lấy ra, hay Phiên Thiên Ấn của Trình Vận, lần này nhìn thấy Hỗn Nguyên Kim Đấu, trong lòng hắn trỗi dậy một cảm giác nguy cơ khó hiểu, giống như thể mình sẽ bị lật thuyền trong mương vậy.

“Ăn của thỏ một kiếm!!” Tiểu Bạch đột nhiên quát lớn một tiếng, chớp mắt tới trước mặt Trần Thụ.

Có lẽ cũng cảm ứng được Trần Thụ không dễ đối phó, không chỉ tay trái cầm Thượng Phương Bảo Kiếm, tay phải còn cầm Quạt Ba Tiêu, trên đầu đội Phiên Thiên Ấn, sợi Khốn Tiên Thừng bên hông cũng như linh xà sẵn sàng xuất kích.

Nhưng còn chưa đợi Tiểu Bạch ra tay với hắn, miệng của Hỗn Nguyên Kim Đấu đã sáng lên.

Ngay sau đó, những bảo bối trên người Tiểu Bạch giống như chịu một lực dẫn dắt vô hình, lần lượt thoát khỏi sự kiểm soát của nó bay về phía Hỗn Nguyên Kim Đấu, cuối cùng dường như bị thôn phệ, biến mất trong cái miệng đen ngòm.

“Ái chà chà, mẹ thỏ ơi!!” Tiểu Bạch lập tức sốt sắng kêu lớn, cảm thấy trời đất sụp đổ ngay lập tức.

Chỉ thấy nó tử thủ nắm chặt sợi Khốn Tiên Thừng đang bị hút đi, giống như những thanh niên 2k lao vào thị trường chứng khoán, vẫn muốn giãy dụa lần cuối, nhưng cuối cùng vẫn bị cuốn đi vô tình hướng về phía cửa hang sâu thẳm.

“Chết đi!!” Trần Thụ thu mất bảo bối của Tiểu Bạch, không có ý định dừng tay.

Chỉ thấy hắn đỏ mắt gầm lớn một tiếng, nhanh chóng bấm từng đạo chỉ quyết, khiến quanh thân Hỗn Nguyên Kim Đấu hiện ra từng đạo phù văn màu vàng, giống như pháo năng lượng mạch xung đang tích súc năng lượng điên cuồng.

“Nguy hiểm!!” Sắc mặt Tần Phong đột nhiên biến đổi, vội vàng tóm lấy tai thỏ lùi lại.

“Đừng mà!!” Tiểu Bạch lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, trơ mắt nhìn Khốn Tiên Thừng bị hút mất.

Nhưng công kích của Hỗn Nguyên Kim Đấu không hề dừng lại, năng lượng tích đầy hóa thành một đạo pháo năng lượng màu vàng oanh về phía Tần Phong, đi qua đâu, hư không không chỉ rung chuyển kịch liệt mà còn gợn lên từng đạo sóng liên hồi.

“Không xong rồi!!” Tần Phong có thể cảm nhận được sự lợi hại của chiêu này, bị đánh trúng người chắc chắn sẽ rất khó chịu.

Chỉ thấy hắn lập tức mở ra Thượng Cổ Trùng Đồng, một bóng người thanh mảnh theo đó chắn trước mặt hắn và Tiểu Bạch, kèm theo tiếng xích sắt va chạm đinh đinh đương đương.

“Hử!?” Hồng Liên ngơ ngác nhìn xung quanh, phát hiện mình đã được ra ngoài.

Nhưng còn chưa kịp vui mừng vì có được tự do, pháo năng lượng của Hỗn Nguyên Kim Đấu đã đến trước mặt nàng.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang trời dậy đất vang lên, kèm theo đám mây hình nấm bốc cao.

“Phụt!!” Hồng Liên phun ra một ngụm tiên huyết ngay tại chỗ, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân trong phút chốc vỡ vụn.

Ngay sau đó, một luồng năng lượng thần bí như hồng thủy tràn vào cơ thể nàng, không chỉ gây thương hại nghiêm trọng cho cơ thể, mà còn tước đi đạo hạnh tu luyện của nàng, tương đương với việc trực tiếp đánh rơi tu vi của nàng xuống.

Chương 1811

Trước đây tuy nàng bị Tần Phong phế đi tu vi, nhưng căn cơ của cường giả Tiên Vương vẫn còn, chỉ cần khôi phục tu vi là có thể trở thành Tiên Vương lần nữa.

Nhưng sau khi bị Hỗn Nguyên Kim Đấu đánh trúng, nàng không chỉ trọng thương, mà căn cơ Tiên Vương cũng bị đánh nát, dù có khôi phục tu vi cũng chỉ là tu vi cảnh giới Tiên Quân, cần phải đột phá lại cảnh giới Tiên Vương mới được.

Tuy nhiên Tần Phong không hề có chút tâm thương hoa tiếc ngọc nào, dùng xong là thu ngay nàng lại vào thế giới Trùng Đồng.

“Đinh đông, chúc mừng ký chủ dùng mỹ nữ bảo tiêu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo làm bia đỡ đạn, khiến nàng trọng thương, đạt được 300 vạn phản phái điểm!” “Hỗn Nguyên Kim Đấu thật lợi hại!!” Sắc mặt Tần Phong lập tức thay đổi, không ngờ Trần gia lại có loại bảo bối này.

“Chủ ngân, chủ ngân...” Tiểu Bạch lập tức kích động lay lay Tần Phong, giống như đứa trẻ nhìn thấy đồ chơi mới.

“Tần Phong, chết đi!!” Trần Thụ thấy một đòn không trúng Tần Phong, lập tức nộ hống lại bấm thêm một đạo chỉ quyết.

Tuy nhiên Tần Phong lúc này đã thích mê cái Hỗn Nguyên Kim Đấu kia, trực tiếp tung ra Ngũ Sắc Thần Quang của mình.

Vút!!

Một con khổng tước màu vàng bay vút lên trời, phát ra tiếng chim hót chói tai.

Tiếp đó năm loại ánh sáng xanh, vàng, đỏ, đen, trắng bộc phát, như năm con cự long giao nhau xoay tròn trên không trung, hình thành một vòng sáng ngũ sắc rực rỡ, nhanh chóng quét về phía Hỗn Nguyên Kim Đấu.

“Tam sư đệ, cẩn thận!!” Trình Vận và Ngọc Lộ hốt hoảng kêu lớn, tim cũng nhảy vọt lên tận cổ họng.

“Đến đây!!” Trần Thụ lập tức gầm lớn: “Hôm nay ta phải xem xem, là Ngũ Sắc Thần Quang của ngươi mạnh, hay Hỗn Nguyên Kim Đấu của ta lợi hại.” Nói xong, Trần Thụ bấm một đạo chỉ quyết, thúc động Hỗn Nguyên Kim Đấu phát động công kích.

Ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, đám mây hình nấm bốc cao cũng theo đó mọc lên từ dưới đất.

Tuy nhiên có chút nằm ngoài dự liệu của Tần Phong là Ngũ Sắc Thần Quang không thể thành công quét đi Hỗn Nguyên Kim Đấu, ngược lại Hỗn Nguyên Kim Đấu cũng không thể thôn phệ được trang bị trên người hắn.

“Bị chặn lại rồi!?” Thần sắc Tần Phong hơi ngẩn ra, không ngờ lại là kết quả này.

“Thành công rồi!!” Trình Vận và Ngọc Lộ lập tức vui mừng reo hò, dường như đã tìm ra cách khắc chế Ngũ Sắc Thần Quang.

“Họ có phải vui mừng quá sớm rồi không!?” Đám người Tam Lộng đại sư nhìn đám người Ẩn Môn, trong lòng thầm mặc niệm cho họ hai phút rưỡi.

Tuy rằng Ngũ Sắc Thần Quang không quét đi được Hỗn Nguyên Kim Đấu, nhưng điều đó không có nghĩa là cây to không đón gió, Thủy Hoàng mặc long bào thì làm người văn minh, nhưng cởi long bào ra thì cũng có thể làm lưu manh như thường.

“Cái gì!!” Đồng tử Trần Thụ đột ngột co rụt lại, cảm giác quen thuộc lại ập đến.

Chát một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong chớp mắt đã đến trước mặt Trần Thụ, giơ tay lại tặng thêm cho một cái tát trời giáng.

“Đậu má ta liều mạng với ngươi...” Trần Thụ lập tức nổi khùng, trực tiếp vung kiếm phản kích.

Nhưng Tiên Quân đỉnh phong vẫn là Tiên Quân đỉnh phong, trước mặt Tiên Quân cao giai căn bản không có sức phản kháng.

Bụp một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong lên gối trúng bụng, trực tiếp chặt đứt đường kiếm của Trần Thụ.

Tiếp đó không hề có ý định dừng tay, nắm đấm to như bao cát trực tiếp hỏi thăm khuôn mặt, sau khi đánh bay người đi, lại bồi thêm chiêu “Quạ đen ngồi máy bay”, hai đầu gối trực tiếp thúc vào lồng ngực đối phương.

“Phụt!!” Trần Thụ phun ra một ngụm tiên huyết, bị đánh cho lùi bước liên tục.

“Oa, tàn bạo quá!” Đám người Tam Lộng đại sư nhìn mà mí mắt giật giật, chỉ có thể trong lòng thầm mặc niệm cho hắn hai phút rưỡi...

“Tam sư đệ!!” Trình Vận thấy Trần Thụ hoàn toàn không có sức hoàn thủ, lập tức cầm Tiên Thương xông lên cứu viện.

Chỉ thấy một luồng sáng chói lọi từ mũi thương bùng phát, như tia chớp xé rách hư không, mang theo khí thế một đi không trở lại, lao nhanh về phía trước.

Nơi thương mang quét qua, hư không không chỉ bị xé rách phát ra tiếng rít chói tai, mà còn gợn lên từng đợt sóng lăn tăn.

“Đối thủ của ngươi là ta!!” Lâm Tam cuối cùng cũng đuổi kịp, không nói hai lời liền rút kiếm xông lên.

Keng!

Một tiếng kiếm minh giòn tan vang lên, kèm theo kiếm ý sát phạt sắc bén.

Ngay sau đó, tiếng kiếm minh sát phạt không ngừng nhảy múa trên Vô Trần Kiếm, từng đạo kiếm ý tử tịch lạnh lẽo hóa thành sóng gợn tản ra, không chỉ khiến trời đất tràn ngập sát cơ diệt thế đồ lục sinh linh, mà còn dâng trào một cỗ khí tức hủy diệt thuần túy.

“Lâm Tam, lại là ngươi!!” Trình Vận cả người lập tức phát điên, tâm thái suýt chút nữa sụp đổ.

Không chỉ mỗi lần đều xuất hiện vào thời khắc mấu chốt phá hỏng chuyện tốt của y, mà còn dựa vào việc mình có Ấn Ký Đại Đạo Hủy Diệt trên người, coi y như một viên đá mài kiếm chuyên dụng của mình.

Ầm ầm!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ, bùng phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy Lâm Tam không có ý định nói nhảm với Trình Vận, xông lên liền bắt đầu sự nghiệp mài kiếm của mình, hơn nữa sau khi đã xem lại vài trận chiến trước đó, kiếm pháp của y càng thêm sắc bén và hiểm độc.

“Làm sao bây giờ!?” Ngọc Lộ thấy hai bên đánh nhau, mặt đầy vẻ lo lắng.

Tuy trong lòng nàng rất muốn lên cứu viện Trần Thụ, nhưng bóng ma tâm lý mà Tần Phong mang lại quá lớn, khiến nàng giờ phút này thấy Tần Phong là lại run rẩy một cách khó hiểu.

Lúc này —— Tần Phong không có thời gian quan tâm người khác, đang xách Trần Thụ lên như một con chó chết.

Nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị vươn tay lấy Thương Lan Kiếm, đối phương lập tức bật chế độ hộ chủ, hóa thành một đạo kiếm quang chói mắt chém về phía cánh tay hắn.

“Hộ chủ à?

Đáng tiếc, chỉ là một thanh kiếm!” Tần Phong mặt không chút biến sắc, giơ hai ngón tay khẽ kẹp lại.

Đinh!

Chỉ thấy Thương Lan Kiếm bị Tần Phong kẹp chặt bởi hai ngón tay, không ngừng run rẩy phát ra tiếng kiếm minh giòn giã.

Chương 1812

Nhưng Tần Phong lại là người sở hữu Tiên Thiên Kiếm Thể trong tất cả các truyền thuyết, còn dung nhập nó vào Hỗn Nguyên Đạo Thể để được tăng cường.

Theo sau một luồng Tiên Thiên Hỗn Nguyên Kiếm Khí bùng phát từ cơ thể hắn, Thương Lan Kiếm vốn đang run rẩy lập tức yên tĩnh trở lại.

“Sao có thể như vậy!?” Trần Thụ lập tức trợn tròn mắt, khó tin nhìn Thương Lan Kiếm.

Tuy Thương Lan Kiếm của hắn không lợi hại bằng Ma Kiếm tổ truyền của Tần Phong, nhưng nó cũng là một thanh Đế Binh thật sự, từng để lại uy danh lẫy lừng trong dòng chảy lịch sử Tiên Giới, sao có thể dễ dàng bị hàng phục như vậy!?

“Không có gì là không thể!” Tần Phong không giải thích nhiều, thuận tay thu lấy Thương Lan Kiếm.

Ngay sau đó lại xách Trần Thụ lên tung một bộ liên chiêu, không chỉ đánh cho y thoi thóp, ngay cả Hỗn Nguyên Kim Đấu cũng bị hắn cưỡng ép nổ tung ra.

“Để ta thỏ lai, để ta thỏ lai...” Tiểu Bạch lập tức hưng phấn chạy lên trước, thò cái đầu nhỏ nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy những bảo bối như Thượng Phương Bảo Kiếm, Phiên Thiên Ấn, Khổn Tiên Thừng mà nó vừa bị hút đi, đang nằm yên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

“A, ta liều với ngươi!!” Trần Thụ thấy Hỗn Nguyên Kim Đấu sắp bị cướp đi, lập tức ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào giận dữ.

Chỉ thấy Ấn Ký Đại Đạo Thôn Phệ hiện lên giữa trán hắn, năng lượng quỷ dị, mạnh mẽ và thần bí tùy theo đó mà dâng trào.

Ầm ầm!

Hư không bốn phía chấn động kịch liệt, uy năng khủng bố theo đó mà bùng phát.

Ngay sau đó một xoáy nước khổng lồ màu đen, như một con cự thú nuốt trời hình thành giữa trời đất, tựa như muốn nuốt chửng cả thế giới.

"Đại Đạo Thôn Phệ!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn một cái, mặt vẫn bình thản không chút gợn sóng.

Tuy Đại Đạo Thôn Phệ của Trần Thụ rất lợi hại, ngay cả cường giả Tiên Vương cảnh cũng không đủ cho hắn hút, nhưng Tiên Quân đỉnh phong vẫn là Tiên Quân đỉnh phong, trước mặt hắn là Tiên Quân cao giai vẫn chỉ là đệ đệ mà thôi.

"Chủ ngân, chủ ngân..." So với sự bình thản của Tần Phong, Tiểu Bạch lại sốt ruột như kiến bò chảo nóng.

Hiện tại nó thật sự quá muốn tiến bộ, không muốn nhìn Tần Nhị Đản đã có Ấn Ký Đại Đạo, mà mình lại vẫn đang sử dụng Mầm Đại Đạo.

"Tần Phong, đi chết đi!!" Trần Thụ như một con bạc đỏ mắt, trừng mắt phát ra một tiếng gào giận dữ.

Ầm ầm!

Trời đất chấn động, phong vân biến sắc.

Chỉ thấy hắc động khổng lồ trên bầu trời không ngừng khuếch đại, trong nháy mắt đã bao phủ phạm vi vài vạn dặm, không chỉ điên cuồng hút vào Tiên Khí giữa trời đất, mà những mảnh đá trên mặt đất cũng như mất trọng lực mà bay lơ lửng.

“Cứu mạng a!!” Chúng nhân bốn phía mặt đầy vẻ kinh hãi, phát hiện tu vi của mình đang chảy đi nhanh chóng.

“Tam sư đệ, ta đến giúp ngươi!!” Ngọc Lộ do dự nửa ngày, cuối cùng cũng khắc phục được bóng ma tâm lý.

Chỉ thấy nàng nhanh chóng đến phía sau Trần Thụ, truyền công lực của mình vào cơ thể hắn.

Phương Trường cũng chọn ra tay giúp đỡ, không chỉ truyền công lực vào cơ thể hắn, mà còn lấy ra Huyết Ma Châu của mình.

“Ba người liên thủ!!” Tần Phong khẽ nhíu mày, cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Nếu nói hắn chỉ đối phó hai người Ngọc Lộ và Trần Thụ, vậy chỉ cần dùng ba phần lực là đủ, nhưng hiện tại có Phương Trường, Thiên Tuyển Chi Tử này gia nhập, khiến tỷ lệ thắng của hắn lập tức giảm xuống 99.99999999999%.

“Cố gắng lên, Tần Phong sắp xong đời rồi!!” Phương Trường thấy Tần Phong nhíu mày, lập tức cảm thấy mình lại “hành” rồi.

Nhưng còn chưa kịp vui được hai giây rưỡi, y đã thấy Tần Phong liếc mắt ra hiệu cho Tiểu Bạch, ám chỉ hiện tại tỷ lệ thắng đã giảm, mau chóng nghĩ cách tăng lên.

“Ta thỏ minh bạch!!” Tiểu Bạch lập tức hiểu ý Tần Phong, mầm đậu nhỏ trên đầu nó cũng theo đó mà sáng lên.

Ầm ầm!

Trên trời truyền đến một tiếng nổ đinh tai nhức óc, hắc động khổng lồ cũng theo đó mà sụp đổ tan nát.

Ngay sau đó Trần Thụ liền tối sầm mắt, đi đến một không gian thần bí, bên trong ngoại trừ Tiểu Bạch ra, không nhìn thấy bất kỳ sinh vật và thực vật nào.

“Đại Đạo Khiêu Chiến!!” Ngọc Lộ đồng tử đột nhiên co rút, phát ra tiếng kêu chói tai.

Dựa theo quy tắc của Tam Thiên Đại Đạo, chỉ cần người hoặc thú nắm giữ Mầm Đại Đạo, đều có thể phát động khiêu chiến với người sở hữu Ấn Ký Đại Đạo.

Người thành công sẽ trở thành chủ nhân mới của Đại Đạo, người thất bại thì sinh tử có mệnh, Mầm Đại Đạo tiêu tán giữa trời đất.

Nhưng cuộc khiêu chiến này là thân thể ở tại chỗ cũ, ý thức của hai bên tiến vào không gian Đại Đạo.

Hiện tại Tiểu Bạch đột nhiên phát động Đại Đạo Khiêu Chiến, không nghi ngờ gì là viết chữ “không cần mặt mũi” lên mặt rồi.

“Con thỏ đáng chết!!” Trần Thụ lập tức phát ra tiếng gào giận dữ, muốn nhanh chóng giải quyết Tiểu Bạch.

“Ta thỏ nhận thua!!” Tiểu Bạch cũng không biết là muốn đợi lát nữa “hái quả”, hay là biết mình không đánh lại Trần Thụ, lập tức giơ tay nhỏ lên chọn nhận thua.

“Vô sỉ, cực kỳ vô sỉ!!” Chúng nhân bốn phía đều không thể nhìn nổi nữa, chưa từng thấy con thỏ nào không biết xấu hổ đến vậy.

Nhưng Tần Phong lại liếc mắt khẳng định cho Tiểu Bạch, sau đó nhanh chóng biến đến trước mặt Trần Thụ, thừa lúc y còn chưa ra khỏi không gian Đại Đạo, liền ra tay phát động công kích mãnh liệt vào nhục thân của y...

“Tam sư đệ!!” Ngọc Lộ lập tức kêu to một tiếng, muốn kéo Trần Thụ rời đi.

Nhưng tốc độ của Tần Phong nhanh hơn nàng tưởng rất nhiều, trực tiếp một chiêu "Hắc hổ đào tâm" đánh vào người Trần Thụ.

Phanh một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!

Chỉ thấy Tần Phong một trảo xuyên thủng Trần Thụ, kình phong mạnh mẽ không có ý định dừng lại, tiếp tục giáng xuống người Ngọc Lộ đang truyền công lực phía sau hắn.

"Phụt!!" Ngọc Lộ phun ra một ngụm máu tươi, lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Ngay cả Phương Trường đang ở phía sau nàng cũng bị quán tính kéo bay theo.

"Vãi chưởng, quá vô sỉ rồi!" Chúng nhân bốn phía không thể nhìn nổi nữa, thật sự không biết nên nói gì.

Chương 1813

Bảo Tần Phong yếu sao?

Hắn có thể đánh cho đám ẩn môn Tây nhân ôm đầu chuột chạy!

Bảo Tần Phong mạnh sao?

Hắn đánh nhau lại vô sỉ đến vậy, một vẻ ta đây năng lực có hạn nên chỉ có thể dùng thủ đoạn.

“A!!” Ý thức của Trần Thụ vừa vặn quay về, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy bụng hắn bị Tần Phong một trảo xuyên thủng, máu tươi như không cần tiền mà bắn ra, một cơn đau kịch liệt khó tả từ bụng cuộn trào khắp toàn thân, không ngừng kích thích dây thần kinh tam thoa của hắn.

“Ấn Ký Đại Đạo Thôn Phệ, vật này nên về với chủ cũ rồi!” Trong mắt Tần Phong lóe lên một đạo tinh quang, từ từ rút tay khỏi cơ thể y.

Và trong lòng bàn tay hắn rút ra, còn đang nắm chặt một Ấn Ký Đại Đạo, tương đương với việc hắn đã cưỡng ép đào nó ra khỏi cơ thể y.

“Của ta thỏ, của ta thỏ...” Ý thức của Tiểu Bạch cũng quay về, lập tức vui vẻ kêu lên.

Hiện tại một lá cây nhỏ trên mầm đậu đỉnh đầu nó đã rụng xuống, chính là Mầm Đại Đạo đại diện cho Đại Đạo Thôn Phệ, cũng là cái giá mà nó phải trả sau khi phát động Đại Đạo Khiêu Chiến thất bại.

“Vãi chưởng, còn *đ*ờ *m*ờ có thể chơi như vậy sao!?” Tiền Đa Đa chửi bậy một tiếng, mắt cũng theo đó mà sáng lên.

Tuy y sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng không có nghĩa là y không có ý muốn tiến bộ, chỉ là cái giá của Đại Đạo Khiêu Chiến thật sự quá lớn, một chút bất cẩn là sẽ thân tử đạo tiêu, cho nên y chậm chạp không dám dùng Mầm Đại Đạo để phát động Đại Đạo Khiêu Chiến.

Hiện tại thao tác của Tần Phong và Tiểu Bạch đã mở ra cánh cửa thế giới mới cho y.

Đôi khi chiến thắng không nhất định phải ở trong cuộc chơi, mà ở bên ngoài cuộc chơi cũng có thể quyết định thắng bại.

“Quá vô sỉ rồi!!” Uyên Tổng cũng đã thoát khỏi di tích thành công, thấy thao tác của một người một thỏ.

Vốn dĩ y nghĩ những người có thể nắm giữ Ấn Ký Đại Đạo đều là chân kim hiển hiện sau sóng lớn sàng lọc.

Nhưng điều mà y tuyệt đối không ngờ tới là, lại có người lợi dụng lỗ hổng quy tắc mà chơi trò vô sỉ.

Điều khiến y càng cảm thấy kinh hãi là, cuộc tranh giành Ấn Ký Đại Đạo, rốt cuộc là Tần Phong một mình chơi kiểu này, hay là tất cả mọi người đều chơi như vậy, sự kiên trì của y kiếp trước có phải chỉ là một trò cười hay không!?

“Lỗ hổng này không thể không đề phòng!!” Tần Phong vừa rút Ấn Ký Đại Đạo ra, vừa suy nghĩ về vấn đề lỗ hổng.

Vì hắn có thể lợi dụng Đại Đạo Khiêu Chiến để tăng tỷ lệ thành công, vậy người khác cũng có thể lợi dụng lỗ hổng này để đối phó hắn, cho nên để ngăn chặn loại chuyện bug này xảy ra với mình, hắn nhất định phải nghĩ cách bịt kín con đường này, kiên quyết không cho người khác có cơ hội xông lên.

“Phụt!!” Trần Thụ phun ra một ngụm máu tươi, tầm nhìn càng lúc càng mờ ảo.

Hiện tại hắn không chỉ Thương Lan Kiếm bị cướp, Hỗn Nguyên Kim Đấu cũng bị Tiểu Bạch thu mất, căn bản không có bất kỳ sức phản kháng nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ấn Ký Đại Đạo Thôn Phệ, bị Tần Phong rút ra khỏi cơ thể mình.

“Tam sư đệ!!” Trình Vận thấy Trần Thụ bị thương, lập tức gầm lên giận dữ.

Nhưng Lâm Tam hiện tại càng lúc càng mạnh, ngay cả khi y dùng hết thủ đoạn cũng không thể vứt bỏ được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mà bất lực.

“Buông Tam sư huynh ra!!” Phương Trường phát ra một tiếng gầm giận dữ, cầm Huyết Ma Châu xông về phía Tần Phong.

“Ta đến đấu với ngươi!!” Tần Hạo cũng cuối cùng đuổi kịp, không nói hai lời liền giơ chùy đón đánh.

Ầm ầm!

Hai bên kịch liệt giao chiến với nhau, bùng phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó năng lượng va chạm tạo ra, như bão tố nhanh chóng tản ra bốn phía, khiến hư không gợn lên từng đợt sóng lăn tăn.

“Không được, ta còn chưa thể chết!!” Trần Thụ nghe thấy động tĩnh, ý thức tỉnh táo hơn một chút.

Ngay sau đó ý chí cầu sinh mãnh liệt, khiến hắn một tay túm lấy tay Tần Phong, muốn ngăn cản hắn rút Ấn Ký Đại Đạo ra khỏi cơ thể mình.

“Vô dụng thôi!” Khóe miệng Tần Phong khẽ cong lên nụ cười của Long Vương, tiếp tục rút Ấn Ký Đại Đạo ra.

Nếu Trần Thụ có hào quang nhân vật chính, thì hắn giãy giụa một chút còn có cơ hội, nhưng hắn lại cố tình là một vai phụ có bệnh nhân vật chính, không có mệnh nhân vật chính, cho nên bất kể hắn giãy giụa thế nào cũng không thể thay đổi kết cục cuối cùng.

“Không, ta còn chưa thể chết!!” Trần Thụ vẫn không từ bỏ ý định cầu sinh, trừng mắt gầm lớn lên trời.

Ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khiến hư không chấn động.

Chỉ thấy trong cơ thể Trần Thụ bùng phát ra Kim Sắc Thái Dương Chân Hỏa, còn kèm theo một cỗ Yêu Khí ngút trời tràn ngập trời đất.

Ngay sau đó từng đạo phù văn vàng kim hiện lên quanh thân hắn, càng khiến trời đất phong vân biến sắc.

“Không tốt, hắn ta muốn hiện nguyên hình rồi!!” Trong lòng chúng nhân bốn phía đột nhiên chấn động, sợ hãi vội vàng lùi lại phía sau.

Khác với Tần Phong sở hữu Thái Dương Chân Hỏa, không sợ Thái Dương Chân Hỏa, bọn họ nếu đụng phải Thái Dương Chân Hỏa thì sẽ mất mạng.

Xuy!

Xuy!

Trần Thụ trong ngọn lửa hiện ra Tam Túc Kim Ô chân thân, toàn thân bị Kim Sắc Thái Dương Chân Hỏa nóng rực bao phủ.

Ngay sau đó, vĩ diễm rực rỡ và nóng bỏng của hắn xé rách bầu trời, thân hình khổng lồ và uy nghiêm như một vầng thái dương chói lọi, mỗi một cánh vũ đều lấp lánh thần quang, mỗi lần vẫy động đều mang đến sóng nhiệt nóng bỏng.

“Chủ ngân, chủ ngân...” Tiểu Bạch thấy Trần Thụ muốn chạy, vội vàng lay Tần Phong.

Hiện tại Mầm Đại Đạo Thôn Phệ của nó đã mất rồi, nếu cứ để Trần Thụ chạy thoát nữa, vậy thì thật sự là lỗ đến tận "bà ngoại" rồi.

"Hắn ta chạy không thoát đâu!" Tần Phong chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, sau đó nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Và khi bóng dáng hắn xuất hiện lần nữa, đã ở trên đầu con Tam Túc Kim Ô, ngay sau đó liền vươn tay triệu hoán cái búa nhỏ của nhị đệ vào tay, giơ lên và nện mạnh xuống.

Phanh một tiếng, búa nhỏ "cạch" một phát!

Chương 1814

“A!!” Trần Thụ lập tức kêu thảm một tiếng, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Nhưng Tần Phong lại không có ý định dừng tay, liên tục “cạch, cạch, cạch...” đập vào đầu Trần Thụ, cuối cùng khiến y mất hết sức lực nặng nề rơi xuống đất từ trên không trung.

“Còn *đ*ờ *m*ờ dám chạy!” Tiểu Bạch lập tức chửi bới xông lên, rút Ấn Ký Đại Đạo Thôn Phệ ra.

Ngay sau đó lại lấy Phiên Thiên Ấn ra, chuẩn bị tiễn Trần Thụ đi lĩnh cơm hộp.

“Trẻ con, không nên bạo lực!” Tần Phong vội vàng ngăn Tiểu Bạch lại, mở miệng giáo dục: “Đây chính là Tam Túc Kim Ô duy nhất trên đời, là Yêu Thú quý hiếm cấp một của Tiên Giới, chúng ta nên yêu quý nó, bảo vệ nó, luyện hóa nó thành Thân Ngoại Hóa Thân...” “À!?” Tiểu Bạch nghe xong, ánh mắt lập tức trong veo.

Vốn dĩ nó nghĩ mình đã lột sạch trang bị của Trần Thụ là đủ “sinh” rồi, không ngờ chủ ngân của nó lại dạy cho nó một bài học nữa, khiến nó hiểu được thế nào là không lãng phí một hạt lương thực.

“Quá *đ*ờ *m*ờ ‘sinh’ rồi!” Chúng nhân bốn phía nghe mà lòng chấn động, tự nhủ tuyệt đối không được chọc Tần Phong.

Dưới vẻ ngoài văn nhã của hắn, ẩn giấu một trái tim “sinh”, giây trước có thể tươi cười nói chuyện với ngươi, giây sau cũng có thể cầm búa nhỏ “cạch” vào ngươi, cuối cùng còn không quên vắt kiệt chút giá trị cuối cùng của ngươi.

"Không hổ là Bệ Hạ!" Tam Lộng Đại Sư và những người khác lập tức kinh ngạc, cảm thấy mình vẫn còn không gian để tiến bộ.

"Thân Ngoại Hóa Thân!?" Uyên Tổng nghe xong, lập tức trợn trắng mắt.

Tuy Thân Ngoại Hóa Thân không phải là bí mật gì ở Tiên Giới, rất nhiều đại thế lực đều có quy trình luyện hóa chi tiết, nhưng một người trong đời, bất kể tu vi có cao bao nhiêu, cũng chỉ có thể luyện chế một cỗ Thân Ngoại Hóa Thân.

Mà y, với tư cách là đồng hương của Tần Phong ở Tiên Giới, tự nhiên biết hắn có một cỗ Thân Ngoại Hóa Thân.

Ngay cả khi Thân Ngoại Hóa Thân của hắn ngoài ý muốn thân tử đạo tiêu, cũng không thể luyện chế ra một cỗ Thân Ngoại Hóa Thân mới.

Điều này là quy tắc của Đại Đạo, không ai có thể thay đổi!

"Ừ!?" Tần Phong chú ý đến ánh mắt trắng dã của Uyên Tổng, lập tức đoán được y đang nghĩ gì.

Tuy quy tắc của Đại Đạo chỉ có thể luyện chế một cỗ Thân Ngoại Hóa Thân, nhưng Thân Ngoại Hóa Thân Côn Bằng của hắn lại là cấp Hệ Thống, cũng không chiếm dụng danh ngạch luyện hóa Thân Ngoại Hóa Thân của bản thân, cho nên không ảnh hưởng đến việc hắn tự mình luyện hóa Tam Túc Kim Ô thành Thân Ngoại Hóa Thân.

Đương nhiên hai bên cũng có sự khác biệt...

Thân Ngoại Hóa Thân Côn Bằng có thể chia sẻ thể chất và cảm ngộ của bản thể, nhưng Thân Ngoại Hóa Thân Kim Ô lại không thể chia sẻ thể chất của mình, nhiều nhất cũng chỉ có thể chia sẻ cảm ngộ của bản thể, cũng như thăng cấp thành Hỗn Nguyên Đạo Thể.

"Đáng thương a!" Uyên Tổng không quên liếc nhìn ánh mắt đồng tình, trong lòng thầm thương xót Tần Phong hai phút rưỡi.

Nếu không phải Tần Phong năm xưa ở hạ giới quá mức kiêu ngạo, hại Thân Ngoại Hóa Thân Côn Bằng hủy diệt dưới Lôi Kiếp, thì với tư chất mà hắn đã thể hiện, nhất định có thể leo lên Bảng Thiên Tư Võ Tu Tiên Giới.

Đáng tiếc trên đời không có "nếu như", làm sai chuyện thì phải tự mình chịu.

"Đáng thương a!" Tần Phong cũng liếc nhìn ánh mắt đồng tình, trong lòng thầm thương xót Uyên Tổng hai phút rưỡi.

Vốn dĩ hắn còn nghĩ sau khi luyện thành Hỗn Nguyên Đạo Thể, sẽ không hấp thu Bản Nguyên Thủy Tích nữa, sẽ tăng lương hậu hĩnh cho Uyên Tổng, để y có thể trải nghiệm niềm vui làm nhân vật chính.

Đáng tiếc kế hoạch không bằng biến hóa, vẫn phải khổ Uyên Tổng rồi!

"Tần Phong, ngươi dám!!" Trần Thụ nghe nói mình sắp bị luyện thành Thân Ngoại Hóa Thân, lập tức gào lên giận dữ: "Sư tôn của ta là Môn Chủ Ẩn Môn, tu vi Tiên Đế đỉnh phong, ngươi mà dám luyện hóa ta thành Thân Ngoại Hóa Thân, ông ấy nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu..." Lời còn chưa dứt, "phanh" một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong không nói thêm lời thừa thãi, lại "cạch" cây búa nhỏ vào đầu y.

Đừng nói Môn Chủ Ẩn Môn có tu vi Tiên Đế đỉnh phong, cho dù hắn là đại boss cuối cùng, mình cũng sẽ không để hắn vào mắt, cùng lắm thì trực tiếp kích hoạt "Hồng Mao Lão Quái" tái diễn Hỗn Độn.

"Ách..." Trần Thụ lập tức phát ra tiếng rên rỉ, đầu vô lực ngã xuống đất.

Hiện tại hắn đã mất hết mọi sức lực và thủ đoạn, hoàn toàn như một con cá trên thớt, chỉ có thể mặc cho Tần Phong, kẻ “sinh” này, tùy ý chà đạp.

“Không phải, đó là cái búa của ta mà!” Tần Hạo liếc mắt không nhịn được mà chửi thề, không ngờ cái búa nhỏ cứ thế “chạy” mất rồi.

Nhưng Tần Phong lúc này lại không thèm để ý đến nhị đệ, một tay cầm một bình ngọc, một tay song chỉ khẽ lay động, ngay sau đó từng dòng chất lỏng vàng kim nhanh chóng tụ lại vào bình ngọc, chính là tiên huyết của Tam Túc Kim Ô vừa tản mát ra.

“Cái này lại là làm gì!?” Tiểu Bạch nghi hoặc nhìn, đầu đầy dấu chấm hỏi.

“Luyện đan!” Tần Phong mở miệng đáp: “Tiên huyết của Tam Túc Kim Ô là dược liệu luyện đan không thể có được, vừa hay có thể mang về thử đan phương cấp Thiên Đạo Thất Cửu của ta.” “Đan dược cấp Thiên Đạo!?” Tiểu Bạch lập tức dựng tai lên, vừa nghe đã biết viên đan này không tầm thường.

Với tư cách là con thỏ lớn lên từ nhỏ ăn đan dược do Tần Phong luyện chế, nó tuyệt đối đánh giá 100% về kỹ thuật luyện đan của hắn, mỗi lần ăn đan dược đều có hương vị khác nhau.

“Không sai, là cấp Thiên Đạo!” Tần Phong lập tức khẳng định đáp, biểu thị mình có thể luyện chế đan dược cấp Thiên Đạo.

Tuy trăm năm trước hắn đã rút được đan phương cấp Thiên Đạo Thất Cửu, nhưng vì dược liệu bên trong kỳ lạ cổ quái, thu thập trăm năm vẫn thiếu Tinh Huyết Phượng Hoàng gì đó, cho nên từ trước đến nay hắn vẫn chưa thể khai lò luyện chế.

Hiện tại có tiên huyết Tam Túc Kim Ô, hắn cảm thấy đều là yêu thú thuộc loài chim, lại đều là chim thuộc tính hỏa, về mặt lý thuyết mà nói thì hẳn là có thể thay thế được.

“Bệ Hạ muốn luyện đan!?” Tam Lộng Đại Sư và những người khác nghe vậy, lập tức căng thẳng.

Với tư cách là nhân viên cấp nguyên lão của tập đoàn Đại Tần, không ai hiểu rõ lượng độc tố trong đan dược của Thủy Hoàng bằng bọn họ.

Bất kể ngươi có tu vi cao bao nhiêu, một viên đan dược nuốt xuống chắc chắn có thể lập tức tiễn người đi.

“Đại sư!” Nhậm Hoàn vội vàng nhìn Tam Lộng Đại Sư, muốn y đi nói với Tần Phong một chút.

Hiện tại bọn họ, những nhân viên này, cả ngày đều nơm nớp lo sợ, chỉ sợ Thủy Hoàng đột nhiên lương tâm trỗi dậy, ban cho bọn họ vài viên đan dược làm tiền lương.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại, biểu thị mình bất lực.

Nếu ngươi đi nói với Thủy Hoàng rằng ngươi không biết luyện khí, hắn nhiều nhất cũng chỉ khẽ mỉm cười.

Nhưng nếu ngươi nói Thủy Hoàng rằng ngươi không biết luyện đan, hắn thật sự sẽ chứng minh bản thân mình, ra lệnh cho ngươi ăn một viên trước mặt hắn.

“Trời ạ!!” Mộc Tú phát ra tiếng bi thương, cảm thấy cuộc sống không thể nào tiếp tục được nữa.

“Chuyện gì vậy!?” Đàm Lực mơ hồ gãi gãi gáy, không hiểu tại sao ba kẻ gây họa này lại như vậy.

Lúc này —— Tần Phong sau khi thu thập xong Kim Ô Huyết tản mát, liền trực tiếp kích hoạt Trùng Đồng thu Trần Thụ vào.

“Tần Phong, ngươi dám!!” Phương Trường thấy Tam sư huynh bị

Tần Phong thu đi, lập tức gầm lên giận dữ kích hoạt Tế Thiên Quang Hoàn.

Chương 1815

Ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng trời đất, hư không càng chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy khí tức quanh thân Phương Trường bắt đầu kịch liệt cuộn trào, hai bên trái phải cũng ngưng tụ ra Phật Ma Chân Thân, cả bầu trời càng thêm mây đen bao phủ, điện chớp sấm giật, một khung cảnh tận thế giáng lâm.

Nhưng còn chưa kịp để Phương Trường bật chế độ “trang bức”, Tần Hạo liền xông lên cho y một búa.

Phanh một tiếng, đại chùy “cạch” một phát!

Chỉ thấy Tần Hạo giơ cây đại chùy trong tay nện mạnh xuống, trực tiếp đập Phương Trường thành bánh thịt trên mặt đất.

“Đây chính là đệ tử Ẩn Môn sao!?” Tần Hạo giương cây đại chùy “cạch” một phát, đứng từ trên cao nhìn xuống đầy vẻ khinh thường.

Nhưng còn chưa kịp ngầu được hai giây rưỡi, uy áp Tiên Đế khủng bố đã giáng xuống, ngay sau đó hư không gợn lên từng đợt sóng, bóng dáng Long Ngạo Thiên cũng theo đó mà xuất hiện trên hư không.

“Đây là...” Ánh mắt Long Ngạo Thiên đột nhiên sắc bén, dừng lại trên cây Kim Long Cự Chùy...

“Ngươi thu cái gì!?” Tần Hạo không nhịn được nhíu mày, không có chút thiện cảm nào với Long Ngạo Thiên.

Tuy hai người họ là lần đầu gặp mặt, và đều sở hữu hào quang cấp Thiên Đạo, nhưng những chuyện mà Long Ngạo Thiên đã làm ở hạ giới, chỉ cần là một người có tam quan bình thường đều không thể có thiện cảm với hắn.

“Đây là Kim Long Thương của bản Đế!” Sắc mặt Long Ngạo Thiên lập tức tối sầm lại, cuối cùng cũng hiểu vì sao Kim Long Thương lại trở nên trầm ổn.

Ngay sau đó ánh mắt hắn lại nhìn về phía áo giáp trên người Tần Hạo, tuy kiểu dáng đã bị Tần Phong thay đổi, nhưng khí tức lại không hề thay đổi chút nào, chính là Vạn Kim Bất Diệt Khải mà hắn bị “quẹt” mất trăm năm trước.

“Kim Long Thương cái gì của ngươi!?” Tần Hạo lập tức lạnh lùng hừ một tiếng: “Đây là Kim Long Chùy mà ca ca ta đặc biệt luyện chế cho ta, là Đế Binh tổ truyền của Tần Gia ta.

Còn áo giáp này cũng là Long Quân Bất Diệt Khải tổ truyền của Tần Gia ta.” Vãi chưởng!!

Ngươi có muốn nghe lại xem ngươi đang nói cái gì không!?

Chúng nhân bốn phía đồng loạt nhìn Tần Hạo, kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm.

Miệng thì nói đây là thần binh tổ truyền của Tần Gia bọn họ, nhưng kết quả lại lười cả đổi tên, thật sự là không coi Long Ngạo Thiên ra gì mà!

“Đại sư, nói quá đúng!” Nhậm Hoàn mặt đầy vẻ khâm phục nói: “Ngay cả một cục bông nhú lên từ cống rãnh, cũng sẽ mang theo một mùi hôi thối.” “Ừ!” Mộc Tú đồng tình gật đầu, cảm thấy đại sư nói đúng.

Tuy Tần Hạo ở hạ giới có danh tiếng “nhị thế” rất tốt, nhưng tiếc là trên người hắn chảy dòng máu của Tần Gia, ở phương diện “tỉnh mắt nói láo” thì vẫn rất có thiên phú.

“Đồ khốn!” Trong mắt Long Ngạo Thiên lóe lên một đạo hàn quang, uy áp Tiên Đế khủng bố lập tức bùng phát.

Ầm ầm!

Trên bầu trời điện chớp sấm giật, phong vân biến sắc.

Một cỗ uy áp Tiên Đế mạnh mẽ đến nghẹt thở như thủy triều cuồn cuộn dâng trào, tựa như tận thế thế giới giáng lâm khiến quần sơn chấn động, không chỉ phát ra một trận tiếng nổ trầm đục, lực xung kích mạnh mẽ còn khiến mặt đất nứt toác, vô số vết nứt khổng lồ như mạng nhện lan rộng ra.

“Cường giả Tiên Đế, khủng bố đến vậy!” Chúng nhân bốn phía đều lộ vẻ kinh hãi, cơ thể cũng bắt đầu không tự chủ mà run rẩy.

Cứ như thể bị một lực lượng vô hình áp chế đến mức không thể nhúc nhích, thậm chí có một số tu tiên giả có thực lực yếu hơn, bị luồng uy áp này trực tiếp áp chế đến mức thổ huyết ngã xuống đất, sống chết không rõ.

“Ừ!?” Ánh mắt Long Ngạo Thiên như mũi kiếm sắc bén bắn ra, nhìn về phía hướng Tần Phong đang đứng.

Vốn dĩ hắn nghĩ uy áp Tiên Đế của mình vừa xuất ra, có thể trở thành chúa tể của mảnh trời đất này, tất cả sinh linh đều sẽ phủ phục xưng thần với mình, nhưng kết quả tại hiện trường ngoại trừ Tần Phong đứng đó ra, còn có Trình Vận, Uyên Tổng, Lâm Tam, Tần Hạo bốn người cũng đều đứng vững.

“Loạn rồi, Tiên Giới sắp loạn rồi!” Một số người tinh minh thấy cảnh này, trong lòng lập tức dự đoán.

Trước đây một mình Long Ngạo Thiên đã có thể khiến Tiên Giới không yên bình, giờ lại xuất hiện thêm bốn năm Thiên Kiêu không kém gì hắn, thật sự không dám tưởng tượng Tiên Giới tiếp theo sẽ hỗn loạn đến mức nào.

“Chỉ vậy thôi sao!?” Tần Hạo cảm nhận uy áp trên người, trong mắt lóe lên một tia thất vọng.

Vốn dĩ hắn nghĩ Long Ngạo Thiên, người được xưng là số một Tiên Giới, sẽ rất mạnh, nhưng không ngờ hắn ta cao hơn mình tới hai đại cảnh giới, lại vẫn không thể áp chế mình tuyệt đối, cũng không biết là Long Ngạo Thiên quá “thái” hay là mình quá mạnh.

“Sao có thể như vậy!?” Trong mắt Long Ngạo Thiên có chút khó tin, không thể chấp nhận nhiều người mạnh hơn mình như vậy.

“Không có gì là không thể!” Tiểu Bạch lập tức dựng tai lên, bắt đầu châm ngòi thổi gió nói: “Chủ ngân của ta thỏ thường nói, nhị đệ của hắn thiên hạ vô địch, ngươi nếu không muốn lát nữa bị đánh thành một con sâu, thì mau quỳ xuống xin lỗi chúng ta.” “Đồ khốn!” Long Ngạo Thiên lập tức đỏ mắt, không nói hai lời liền động thủ.

“Con thỏ chết tiệt này...” Tần Hạo tức đến nghiến răng nghiến lợi, quyết định tối nay ăn lẩu thỏ cay.

Nhưng với tư cách là Thiên Tuyển Chi Tử sở hữu hào quang cấp Thiên Đạo, toàn thân hắn đều là “xương phản”, gặp đối thủ mạnh hơn mình đều muốn lên thử một chút, huống chi còn có ca ca hắn, cùng Lâm Tam ở một bên “vứt mặt”.

Ông!

Ông!

Tiếng chuông trong trẻo vang lên, khiến hư không bốn phía chấn động.

Chỉ thấy quanh thân Tần Hạo lập tức hiện lên từng đạo phù văn, trên đỉnh đầu cũng hóa ra một tôn kim sắc đại đỉnh.

Ngay sau đó Tiên Khí trong phạm vi vài vạn dặm bắt đầu sôi trào, như máy hút bụi bị hút vào kim sắc đại đỉnh, khiến khí tức của Tần Hạo bắt đầu không ngừng tăng lên.

“Cứ thế mà vác búa lên đánh nhau rồi!?” Tần Phong lập tức cảm thấy cạn lời, phát hiện nhị đệ vẫn bốc đồng như vậy.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng hãm hại Thiên Đạo Cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ châm ngòi hai đại Thiên Đạo Cấp Thiên Tuyển Chi Tử chiến đấu, nhận được 500 vạn Phản Phái Điểm!” “700 vạn!!” Tần Phong lập tức dựng tai lên, lớn tiếng kêu lên: “Nhị đệ, ngươi cứ thoải mái xông lên, giết chết tên Long Ngạo Thiên bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, ‘sinh’ này đi!

Cho dù trời có sập, còn có ca ca giúp ngươi đỡ!” “Đúng, xông lên!!” Tiểu Bạch xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, kích động nhảy nhót.

Ầm ầm!

Hai đạo lưu tinh va chạm giữa hư không, bùng phát ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó một đám mây nấm bốc lên, còn kèm theo cơn bão năng lượng khủng bố quét ngang bốn phương, càng khiến hư không chấn động kịch liệt.

“Phụt!!” Tần Hạo phun ra một ngụm máu tươi, nhanh chóng bay ngược ra ngoài.

Tuy cấp độ hào quang của hắn tương đồng với Long Ngạo Thiên, uy áp Tiên Đế của đối phương cũng không thể áp chế hắn, nhưng tu vi Tiên Đế trung giai vẫn ở đó, tuyệt đối không phải là Tiên Quân sơ giai như hắn có thể lay chuyển được.

Chương 1816

“Nhị Đản, đừng nhát!” Tiểu Bạch tiếp tục kêu: “Đây chỉ là một con sâu thôi, tiếp tục xông lên đánh hắn đi!” “Con thỏ chết tiệt này...” Tần Hạo tức đến phun ra một ngụm máu tươi, quyết định tối nay thêm một món đầu thỏ.

“Long Ngạo Thiên không được rồi!” Tần Phong thấy nhị đệ vẫn có thể bò dậy, trong lòng không nhịn được lẩm bẩm.

Vốn dĩ hắn nghĩ trăm năm không gặp Long Ngạo Thiên lại biến thái hơn rồi, nhưng không ngờ ngay cả nhị đệ Tiên Quân sơ giai cũng không giải quyết được, khiến hắn là Tiên Quân cao giai lập tức động tâm tư, cứ như thể tác giả “cẩu” gần đây không “quẹt” được đại vận, cảm thấy có thể đi “đục” thị trường chứng khoán vậy.

Vạn nhất lấy nhỏ đổi lớn mà thắng thì sao!? "Đây là Thượng Phương Bảo Kiếm?!" Mọi người sững sờ, nhìn thanh kiếm Tiểu Bạch đang ôm.

Cứ tưởng con thỏ này kiêu ngạo như vậy, trong tay chắc chắn là một thanh thần kiếm kinh thế hãi tục, kết quả lấy ra lại là một thanh 'tiểu phì kiếm' tròn vo, mập mạp, đến cái lưỡi kiếm cũng không có. "Cuồng vọng!" Ánh mắt Long Ngạo Thiên lóe lên tia sáng lăng lệ, khí tức khủng khiếp bùng nổ từ trong cơ thể.

Ầm ầm!!

Sức mạnh Tiên Đế hủy thiên diệt địa trào dâng, tạo thành những cơn sóng năng lượng ngút trời.

Ngay sau đó, không đợi Tần Phong kịp phản ứng, một cỗ cự lực thuận theo tổ truyền ma kiếm truyền tới, không chỉ khiến hổ khẩu tay phải hắn đau nhức, mà còn chấn cho hắn lùi liên tiếp mấy bước mới đứng vững. "Mạnh thật!!" Tần Phong cưỡng ép bản thân dừng lại, sắc mặt hơi ngưng trọng.

Long Ngạo Thiên hiện tại đã đột phá Tiên Đế trung giai, lại thêm Đại Tiên Thiên Chí Bảo Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn, cùng với hào quang nhân vật chính gia trì chiến lực, cho dù hắn dùng mười phần sức mạnh cũng không có nắm chắc chiến thắng đối phương.

Đương nhiên, đó chỉ là số liệu khi đối đầu chính diện!

Nếu hắn tấn công vào chỗ yếu nhất của Long Ngạo Thiên, nhất định sẽ khiến gã nhớ lại những ngày tháng khổ cực trăm năm trước. "Mới Tiên Quân cao giai?!" Long Ngạo Thiên thấy Tần Phong bị mình đánh lui, ánh mắt thoáng hiện vẻ khinh miệt.

Tuy rằng Tần Phong trăm năm trước khiến gã kinh hãi, nhưng đúng như gã dự đoán, luyện khí chính là luyện khí, mặc cho hắn tu luyện trăm năm cũng chỉ tới Tiên Quân cao giai.

Phải biết rằng, gã năm đó từ Địa Tiên sơ giai đột phá Tiên Vương sơ giai cũng chỉ mất trăm năm, nhanh hơn Tần Phong không biết bao nhiêu lần.

Những năm tháng sau đó, gã một đường ca hát tiến mạnh, đột phá Tiên Vương cự đầu, lại tìm được cơ duyên trong một di tích Tiên Đế, từ đó phá vỡ gông xiềng bước vào cảnh giới Tiên Đế.

Thế nên loại đứng đầu bảng luyện khí như Tần Phong, trước mặt gã căn bản không đủ nhìn. "Hồng Liên, rất mướt nha!" Tần Phong thấy Long Ngạo Thiên trào phúng mình, lập tức tấn công vào điểm yếu nhất của gã. "Bản đế giết ngươi!!" Long Ngạo Thiên lập tức rơi vào trạng thái phát hỏa, giận dữ trừng mắt nhìn Tần Phong, gầm lên một tiếng dài.

Ầm ầm!!

Phong vân biến sắc, thiên địa rung chuyển.

Mặt đất dưới chân nứt ra từng vệt như mạng nhện dưới tác động của lực lượng Tiên Đế, tiên lực giữa thiên địa cũng cuồng cuộn dâng trào, như vạn mã bôn đằng hội tụ về phía gã. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ kích thích Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến gã mất đi lý trí, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Cơ hội tốt!!" Tần Phong không rảnh xem đối phương vận công, lập tức kích hoạt Vu tộc huyết mạch.

Ầm ầm!!

Một nguồn năng lượng cuồng bạo như núi lửa bùng nổ.

Quần áo trên người hắn tức khắc bị căng nổ, cơ bắp lộ ra bên ngoài cứng như thép nguội, gân xanh cuồn cuộn như giao long, tràn đầy cảm giác sức mạnh cuồng dã.

Ngay sau đó thân thể hắn bắt đầu bành trướng kịch liệt, phía sau hiện ra một Tổ Vu Chân Thân khổng lồ.

Không chỉ tỏa ra thần uy cái thế cổ xưa bí ẩn như muốn phá hủy tất cả, khiến thiên địa phải run rẩy, mà đôi mắt còn lóe lên ánh sáng đỏ rực, giống như một Ma thần viễn cổ giáng lâm. "Hống!!" Tổ Vu Chân Thân ngửa mặt lên trời gầm thét, nộ khí và uy nghiêm vô tận xông thẳng lên chín tầng mây.

Tiếp đó, từng luồng hào quang bí ẩn lấp lánh trên người nó, nắm đấm to như núi nện thẳng về phía Long Ngạo Thiên. "Cái gì thế này?!" Tim Long Ngạo Thiên đập mạnh một cái, biểu thị chưa từng thấy qua Tổ Vu Chân Thân.

Nhưng Tần Phong hiển nhiên không có ý định dừng lại để phổ cập kiến thức cho gã, lập tức nhanh chóng buff thêm hơn ba mươi cái hiệu ứng lên người, khiến khí tức của hắn trong nháy mắt bùng nổ đến mức đáng sợ.

Ầm ầm!!

Một quyền vung ra, thiên băng địa liệt!!

Tổ Vu Chân Thân đấm một quyền lên người Long Ngạo Thiên, lực xung kích mạnh mẽ hóa thành một luồng pháo năng lượng xung kích, không chỉ hất văng Long Ngạo Thiên đi, mà còn nghiền nát tất cả mọi thứ phía trước. "Đậu má, cái này mà là Tiên Quân cao giai à!!" Đám người Tây Chu lập tức trợn tròn mắt, bị chiến lực của Tần Phong làm cho kinh hãi. "Làm sao có thể?!" Trình Vận và những người khác cũng há hốc mồm, khuôn mặt đầy vẻ không tin nổi.

Cứ tưởng lúc trước dù không đánh lại Tần Phong thì cũng đã ép hắn ra chín phần mười thực lực, nhưng giờ nhìn lại, hình như ngay cả bảy phần hắn cũng chưa dùng tới.

Thế này thì bọn họ làm sao cứu Trần Thụ đây?! "Hống!!" Giữa lúc mọi người còn đang chấn kinh, Long Ngạo Thiên phát ra một tiếng gào thét rung động chín tầng trời.

Gã như một chiến thần vô địch, dùng đôi tay không cứng rắn chặn đứng đòn tấn công của Tổ Vu Chân Thân, tóc dài bay loạn trong gió dữ, y phục bay phần phật.

Tuy nhiên, khi năng lượng tan đi, thiên địa khôi phục bình tĩnh, một cảnh tượng khiến ai nấy không ngờ tới đã hiện ra: Long Ngạo Thiên tuy chặn được đòn đánh, nhưng trên tay lại xuất hiện một vệt máu, một dòng huyết dịch đỏ tươi đang chảy ra từ vết thương. "Tê tê!!" Toàn trường lập tức hít một ngụm khí lạnh, nội tâm không thể bình tĩnh nổi.

Trước đây, Long Ngạo Thiên trong mắt thế gian là vị thần linh chí cao vô thượng, cho dù trăm năm trước bị Tần Phong dùng Pháp

Tướng Thiên Địa tát bay, cũng không ai nghĩ Long Ngạo Thiên yếu, chỉ cho là gã đại ý không né.

Nhưng giờ đây vị thần linh ấy đã đổ máu, còn là bị một kẻ kém gã hai đại cảnh giới làm bị thương, chẳng khác nào phàm nhân đả thương thần linh.

Từ nay về sau, thần linh không còn là thần linh nữa, sẽ từ từ ngã xuống khỏi thần đàn. "Hazzz, vẫn là quá yếu!" Tần Phong thấy cảnh này, không nhịn được thở dài một tiếng.

Chương 1817

Nguyên bản tưởng rằng hơn ba mươi cái buff chồng lên nhau, dù không giết được Long Ngạo Thiên cũng phải khiến gã trầy da tróc vẩy, ai dè đối phương chỉ xước tí da.

Đồng thời, hắn cũng nhớ tới Hàn Tín.

Người ta 35 tuổi đã có hơn ba mươi cái thành ngữ, còn hắn đã hơn trăm tuổi mới chỉ có hơn ba mươi cái buff, phải nói là nhân sinh quá thất bại, sau này làm việc phải khiêm tốn một chút mới được. "Quá yếu?!" Tần Hạo đứng phía sau nghe vậy, khóe mắt giật giật.

Không chỉ vượt cấp đánh lui Long Ngạo Thiên, còn làm gã chảy máu.

Nếu thế này còn gọi là yếu, thì trên bảng thiên tư còn ai là người nữa?! "Đáng chết!!" Nhìn vết thương trên tay, Long Ngạo Thiên lập tức đỏ mặt tía tai vì giận.

Nhưng ngay khi gã chuẩn bị tiếp tục ra tay với Tần Phong, tiên khí giữa thiên địa đột nhiên cuộn trào mãnh liệt. "Ta vẫn có thể đánh tiếp!!" Tần Hạo dường như bị kích thích, lảo đảo đứng dậy.

Ầm ầm!!

Sấm sét đinh tai nhức óc.

Đại Đạo Dung Lô trên đầu Tần Hạo bộc phát kim quang chói mắt, toàn thân bao phủ trong lôi đình vô tận, phía sau hiện lên hư ảnh của bốn trăm Long Tượng, cự chùy trong tay và chiến giáp trên người tỏa sáng rực rỡ.

So với tạo hình thần linh cấp thấp của Long Ngạo Thiên, Tần Hạo lúc này trông giống như vị Chân Thần duy nhất của toàn trường...

"Người Hoang Cổ đều liều mạng như vậy sao?!" Đám người Tây Chu thấy Tần Hạo bùng nổ thì ngây người tại chỗ.

Kẻ khác gặp Tiên Đế như Long Ngạo Thiên là chạy càng xa càng tốt, còn đám người Hoang Cổ này thì đứa nào đứa nấy đều kiêu ngạo hết mức.

Diệp Thần dám cướp vợ Long Ngạo Thiên rồi đi khoe khắp nơi, Lâm Tam dám mắng chửi ngay trước mặt Long Ngạo Thiên, Tần Phong dám nạm sạch trang bị của gã.

Giờ lại lòi ra một Tần Hạo, từ đầu đến cuối không coi Long Ngạo Thiên ra gì.

Cùng lúc đó, tiếng xì xào vang lên: "Vị này là ai vậy?

Tại sao mới Tiên Quân sơ giai mà đã có nhiều thần binh hộ thể như thế?!" "Ngươi ngay cả hắn cũng không biết?

Hắn chính là em trai song sinh kém Tần Phong ba tuổi, Tần Hạo!" "Không hổ là đứng đầu bảng thiên tư Khí tu, ta cũng muốn có một người anh trai như vậy." "Ngươi thật sự nghĩ Tần Hạo phất lên là nhờ trang bị anh hắn cho à?

Thế thì ngươi quá xem thường nhị công tử Tần gia rồi!" "Đúng vậy, trước khi di tích Tiên Vương mở ra, ta đã gặp Tần Hạo này, bẩm sinh Chí Tôn Cốt, hung hãn vô cùng!" "Nghe nói lần này hắn còn đạt được Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn, có thể dự kiến tương lai hắn sẽ khủng bố đến mức nào." "Tiếc là hai bức Quan Tưởng Đồ bị Diệp Thần cướp mất, nếu không chúng ta cũng có phúc được chiêm ngưỡng một phen." "......." Mọi người vừa bàn tán nhỏ to, vừa lén nhìn Long Ngạo Thiên.

Cứ như mấy bà thím ở trạm tình báo đầu làng, không bao giờ nói xấu sau lưng, mà toàn đứng trước mặt lén lút nói xấu, thỉnh thoảng còn dùng mắt ước lượng khoảng cách đôi bên, chờ đến khi đối phương chỉ còn cách hai ba mét mới chịu im miệng. "Hỗn chướng!!" Long Ngạo Thiên tức đến đỏ mắt, chỉ số nộ khí không ngừng tăng vọt.

Tuy gã thích trở thành tiêu điểm giữa đám đông, nhưng không thể chấp nhận việc bị người ta chỉ trỏ như vậy, càng không thể chấp nhận việc bị Tần Hạo chiếm hết hào quang.

Tuy nhiên, ngay khi nộ khí sắp đầy thanh, chuẩn bị lấy Thất Sát Bi ra trấn áp huynh đệ Tần gia, gã đột nhiên phát hiện Tần Phong đang nhìn gã chằm chằm đầy mong đợi và kích động. "Đúng rồi, chính là như thế!" Tần Phong trong lòng không ngừng thúc giục, hy vọng Long Ngạo Thiên nhanh tay lên.

Hiện tại Ngũ Sắc Thần Quang của hắn đã đói khát lắm rồi, từ lần cuối quét mất Phiên Thiên Ấn của Trình Vận đến giờ cũng đã lâu lắm rồi. "Không xong!!" Long Ngạo Thiên đột nhiên tỉnh táo lại, trí thông minh một lần nữa chiếm lĩnh cao địa.

Từ việc Tần Phong để em trai tấn công mình, đến việc hắn đánh vào chỗ yếu nhất của gã, mục đích chính là để gã mất lý trí như trăm năm trước, từ đó thừa cơ quét sạch bảo bối của gã. "Hống!!" Tần Hạo không quan tâm người khác đang tính toán gì, buff xong trạng thái liền vung chùy nện về phía Long Ngạo Thiên.

Gã hét lên một tiếng dài, hai tia sáng sắc lẹm như điện xẹt từ trong mắt bắn ra, hư ảnh bốn trăm Long Tượng phía sau như sống dậy.

Ngao!!

Ô!!

Đầu rồng ngẩng cao, long uy cuồn cuộn!

Vòi voi vung vẩy, tượng lực bàng bạc!

Hư ảnh Long Tượng tỏa ra khí tức cổ xưa bí ẩn, mỗi một phiến vảy đều lấp lánh ánh sáng, mỗi một đường vân đều chứa đựng sức mạnh vô tận. "Long Tượng chi lực!!" Long Ngạo Thiên hơi nhíu mày, cảm thấy bất ngờ trước Tần Hạo.

Cứ tưởng tên này chỉ là thiếu niên ngông cuồng, không ngờ vốn liếng ngông cuồng của hắn còn lợi hại hơn gã lúc trẻ, không chỉ chịu một kích của gã không chết mà còn có thể đứng lên tấn công lần hai.

Nhưng dù Tần Hạo có vốn liếng, trong mắt Tiên Đế vẫn là kiến hôi.

Hiện tại gã đã lấy lại lý trí, hoàn toàn không có ý định lấy Đại Tiên Thiên Chí Bảo ra, mà chậm rãi giơ thượng phẩm tiên thương trong tay chỉ về phía Tần Hạo.

Hưu một tiếng!!

Tiếng rít xé gió, không khí bị xé rách.

Long Ngạo Thiên tỏa ra khí tức lăng lệ, một luồng sáng chói lọi bắn ra từ đầu thương như tia chớp xuyên thấu hư không, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa lao thẳng về phía Tần Hạo. "Tới đi!!" Tần Hạo như thiếu niên nhiệt huyết nhập thể, ngửa mặt gầm lên.

Ngay sau đó gã cầm cự chùy nhảy vọt lên, hào quang rực rỡ bùng phát, hư ảnh Long Tượng phía sau như mưa sao băng rơi xuống, không gian bị xé rách, hiệu ứng rực rỡ lóa mắt, như muốn bao phủ cả thế giới dưới uy áp của mình.

Ầm ầm!!

Long Tượng gầm thét, tiếng vang chấn động chín tầng mây.

Đòn tấn công của đôi bên lại va chạm vào nhau, đám mây nấm khổng lồ bốc lên, cơn bão năng lượng khủng khiếp quét sạch bốn phương. "Phụt!!" Tần Hạo không ngoài dự kiến, lại phun máu bay ngược ra ngoài.

Chương 1818

"Hazzz, không lừa được đại chiêu của nó rồi!" Tần Phong bất lực thở dài, phát hiện Long Ngạo Thiên đã khôn ra.

Nhưng may mà nhiệm vụ lần này đã hoàn thành vượt mức, không chỉ lấy được hai bức quan tưởng đồ Chân Phật và Chân Ma, còn vô tình có được Thương Lan Kiếm, Quạt Ba Tiêu và Hỗn Nguyên Kim Đấu, cùng với Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn và Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn.

Hơn nữa còn thành công dụ được Long Ngạo Thiên ra khỏi Nam Vực, tạo đủ thời gian cho 'đội ngũ chuyên nghiệp' rút tiền. "Biết đủ thường vui, người không nên quá tham lam!" Tần Phong nhìn Trình Vận cách đó không xa, nén lại sự thôi thúc muốn cướp đoạt Linh Hồn Đại Đạo. "Nhị Đản, lại bị đánh rồi!" Tiểu Bạch lập tức nhảy nhót phấn khích, không ngừng châm dầu vào lửa: "Nhị Đản, ngươi có được không thế?

Có phải bị yếu không?

Mau đứng lên đi, đừng để mất mặt chứ!!" "Ai bảo ta không được!!" Tần Hạo như để chứng minh bản thân, lại lảo đảo đứng dậy.

Nhưng ngay khi gã định tiếp tục chiến đấu, Tần Phong đã bước tới ngăn lại. "Đánh cái quái gì nữa!" Tần Phong mắng: "Biết đánh không lại còn đánh, đó chẳng phải là tự tìm khổ sao?!" "Chạy đi đâu!!" Long Ngạo Thiên thấy Tần Phong định chuồn, lập tức hét lớn một tiếng lao tới. "Chỉ bằng ngươi sao?!" Vẻ mặt Tần Phong đầy khinh bỉ, kéo em trai lùi nhanh về phía sau.

Tuy hiện tại hắn đánh không lại Long Ngạo Thiên, nhưng hắn muốn đi thì không ai cản nổi, trừ khi tập hợp đủ bảy Thiên Tuyển Chi Tử ở trạng thái hoàn chỉnh. "Không được để Tần Phong chạy thoát!!"

Đám người Trình Vận lập tức cuống cuồng, bọn họ vẫn chưa cứu được Trần Thụ. "Đúng, vạch trần Tần Phong đi!!" Phương Trường nhớ ngay tới lời suy đoán của Dịch Thiên Cơ lúc còn sống, thấy tán tu Tây Chu tụ tập ngày càng đông, lập tức hét lớn: "Long Ngạo Thiên, ngươi còn nhớ Dịch Thiên Cơ không, ông ta nói..." "Ông ta nói cái đầu nhà ngươi!" Tần Phong thấy Phương Trường mở miệng, lập tức hóa thân thành kẻ chửi đổng.

Tuy hắn không biết đối phương định nói gì, nhưng chắc chắn chẳng có lời nào tốt đẹp, liền ngắt lời: "Ông ta hiện đã gia nhập Ẩn Môn, là đệ tử của Ẩn Môn, đợi ông ta luyện thành thần công, nhất định sẽ tính ra mộ huyệt của mẹ ngươi, đào bà ấy lên để làm mẹ kế cho ngươi." "Đậu má!!" Đám người Tây Chu lập tức tỉnh táo hẳn lên, đồng loạt nhìn về phía Long Ngạo Thiên. "Dưa này to quá nha!" Nam Cung Phượng vừa thoát khỏi di tích đã được ăn ngay một miếng dưa nóng hổi... "Dịch Thiên Cơ!!" Đôi mắt Long Ngạo Thiên như lửa đốt, bùng phát phẫn nộ và sát ý vô tận.

Tuy giờ gã không phân biệt được lời Tần Phong nói là thật hay giả, nhưng việc Dịch Thiên Cơ trộm ổ của gã trăm năm trước là sự thật không thể chối cãi. "Không phải như thế..." Phương Trường vội vàng giải thích: "Dịch Thiên Cơ đã hy sinh rồi, ông ấy nói là..." "Ông ta nói ông ta đợi không kịp nữa, phải đích thân xuống dưới đó để làm cha kế ngươi!" Tiểu Bạch cũng học theo Tần Phong, phấn khích ngắt lời: "Đợi khi ông ta trở lại một lần nữa, chính là ngày Long Ngạo Thiên ngươi nhận cha, mà chuyến hành trình xuống địa ngục tìm mẹ kế lần này được tài trợ bởi Lâm Uyên và Diệp Thần!!" "Đậu má!!" Quần chúng ăn dưa Tây Chu lập tức thốt lên một câu chửi thề, không hiểu sao một con thỏ xinh xắn lại có cái miệng thâm độc như vậy. "Ta á?!" Uyên tổng lập tức ngơ ngác tại chỗ, biểu thị mình chỉ là người qua đường hóng chuyện thôi mà. "Ăn không hết, dưa này ăn không hết nổi!" Nam Cung Phượng càng hóng càng thấy hăng hái, mong chờ xem sắp tới còn dưa gì nữa. "Hống!!" Long Ngạo Thiên giận dữ gào lên, bộc phát khí tức khủng bố.

Ầm ầm!!

Khí tức như cơn bão quét qua, khiến cả thiên địa run rẩy.

Tiếp đó, năng lượng kinh hồn phun trào từ cơ thể gã, hóa thành vô số tia sáng như mưa sao băng bắn loạn xạ về tám hướng, nơi nào đi qua cũng núi lở đất nứt, vạn vật bị diệt, không gian bị xé toạc thành những cái khe khổng lồ, cả thế giới như rơi vào cảnh tận thế. "Chạy mau!!" Các tán tu Tây Chu kinh hoàng, chạy loạn như ong vỡ tổ.

Lúc này Long Ngạo Thiên rõ ràng đã phát điên, chẳng quản địch ta, cứ thế tung ra đòn tấn công vô tội vạ, kẻ nào đen đủi bị trúng phải liền tan thành mây khói ngay lập tức. "Không xong!!" Sắc mặt Trình Vận biến đổi, vội vàng ngưng tụ hộ thuẫn chống đỡ. "Long Ngạo Thiên, mau dừng tay..." Phương Trường thấy Long Ngạo Thiên phát cuồng, vẫn muốn mở miệng giải thích.

Nhưng Long Ngạo Thiên căn bản không cho gã cơ hội, những đòn tấn công năng lượng rơi xuống như mưa.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang rền liên miên không dứt, như thể đang bị oanh tạc bằng tên lửa.

Vô số mưa sao băng rơi xuống mặt đất, từng đám mây nấm mọc lên, kèm theo những cơn bão năng lượng ngút trời. "Đậu má, tàn bạo quá!" Mộc Tú không nhịn được chửi thề, vội vàng ngưng tụ Kỳ Môn trận pháp để chống đỡ.

Khác với Thiên Cơ Kỳ Môn Cục hắn học trăm năm trước, sau đó hắn đã đến di chỉ của Tranh Thiên Cơ Môn, vô tình tìm được Quan

Tưởng Đồ kế thừa của Thiên Cơ Môn, từ đó lĩnh ngộ ra Kỳ Môn trận pháp chuyên thuộc của riêng mình.

Không dám nói uy lực tấn công mạnh đến đâu, nhưng phòng ngự thì chắc chắn là đỉnh của chóp. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, cảm thán: "Đánh giá của Tiểu Bạch về bệ hạ năm đó, hàm lượng vàng ngày càng tăng cao nha!" "Ừm!!" Nhậm Hoàn tán đồng gật đầu, cũng cảm thấy Tiểu Bạch nói đúng.

Cứ tưởng câu 'Đánh trai trước tiên đánh miệng, đánh gái trước tiên bài chân' là lời trẻ con của Tiểu Bạch, nhưng sau khi tiếp xúc với Tần Phong mới hiểu, câu nói này là chân lý mà Tiểu Bạch đã dùng cả tuổi thơ để đổi lấy. "Lừa trọc nói đúng!" Mộc Tú cũng gật đầu đồng ý, cảm thấy hàm lượng vàng đúng là rất cao.

Chỉ cần để Tần Phong mở miệng trong trận chiến, thì thắng bại đã không còn quan trọng nữa, dù ngươi có may mắn thắng được Tần Phong, thì xác suất cao là ngươi cũng thân bại danh liệt.

Còn nếu thua, thì coi như xong đời luôn!

Không chỉ cơ thể bị thương, mà tâm hồn cũng bị bạo kích, sau này đừng mong giữ nổi danh tiếng. "Nghĩa là sao?!" Trên đầu Đàm Lực đầy dấu hỏi, quay sang hỏi người bạn mới Tam Thu.

Nhưng Tam Thu căn bản không thèm đoái hoài, tự mình lấy bút mực giấy nghiên ra bắt đầu viết sử.

Năm tháng nào đó: Di tích Luân Hồi Tiên Vương sụp đổ, Long Ngạo Thiên vì cơ duyên không đủ nên không tìm thấy bảo bối, bèn dùng uy thế Tiên Đế ép buộc tán tu giao bảo bối ra, Thủy Hoàng không sợ cường quyền, đứng ra lý luận với gã, nhưng Long Ngạo Thiên vẫn khư khư cố chấp, dùng quyền ép người, thậm chí không tiếc giết sạch tất cả để diệt khẩu, che đậy tội ác dơ bẩn của mình. "Không sợ cường quyền?

Đứng ra lý luận?!" Đàm Lực trợn tròn mắt, cảm thấy dấu hỏi trên đầu càng nhiều hơn.

Tuy chữ nào gã cũng biết, nhưng ghép lại thì đọc không hiểu nổi, không biết là do trình độ văn hóa có hạn, hay mắt có vấn đề gì nữa. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng đại sư chắp tay, biểu thị chuyện này cứ quen là được.

Đừng nói Long Ngạo Thiên là kẻ thù của Thủy Hoàng, ngay cả nhị thế đã nỗ lực hơn trăm năm, đưa Đại Tần đang lung lay trở lại quỹ đạo, giúp người Hoang Cổ ai nấy đều được tu luyện, thì Tam Thu cũng sẽ không ghi chép gã kế vị thuận lợi đâu, mà chỉ phóng đại những lỗi nhỏ của gã lên vô hạn thôi.

Chương 1819

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ chọc giận Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến gã mất đi lý trí, nhận được 2 triệu điểm phản diện!" "Long Ngạo Thiên mất lý trí rồi!" Mắt Tần Phong sáng rực, vội vàng lấy ra thanh ma kiếm tổ truyền. "Không phải chứ, ca..." Tần Hạo nhìn Tần Phong bày ra tư thế chiến đấu, ngơ ngác nói: "Chẳng phải lúc nãy huynh nói biết đánh không lại còn đánh là tự tìm khổ sao?!" "Lúc nãy là lúc nãy, bây giờ là bây giờ!" Tần Phong lập tức gắt gỏng giáo huấn: "Lúc nãy đánh với Long Ngạo Thiên không sơ múi được gì, nhưng giờ gã mất lý trí rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể lôi Thất Sát Bi tổ truyền của Tần gia ta ra, thế nên giờ chúng ta chưa thể đi được, hiểu chưa?!" "Thất Sát Bi tổ truyền?!" Trên đầu Tần Hạo lại hiện ra đầy dấu hỏi, gã chưa từng nghe nói Tần gia có cái Thất Sát Bi nào cả.

Nhưng lúc này Tần Phong không rảnh giải thích cho em trai, thấy Nam Cung Phượng đang khổ sở chống đỡ cách đó không xa, hắn lập tức buông đứa em đang trọng thương ra. "Cô nương, đừng sợ!" Tần Phong vọt một cái tới bên cạnh Nam Cung Phượng, không quên đưa tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng. "Tần Phong!!" Thân thể mềm mại của Nam Cung Phượng run lên, chưa kịp phản ứng đã bị Tần Phong ôm gọn vào lòng.

Ngay sau đó nàng cảm nhận được cơ ngực rắn chắc của hắn, tai còn nghe rõ tiếng tim đập mạnh mẽ của đối phương. "Chết đi!!" Long Ngạo Thiên thấy Tần Phong còn đang chim chuột, lập tức bị kích thích gào lên giận dữ.

Đáng lẽ gã mới là người được sống cuộc đời như vậy, một tay ôm Tâm Nhan, một tay ôm Tâm Ngữ, phía sau là dàn hộ vệ mỹ nữ do Hồng Liên dẫn đầu, nhưng giờ gã chẳng còn gì cả.

Nếu gã không có được, thì tất cả hãy hủy diệt đi!!

Ầm ầm!!

Uy thế Tiên Đế bộc phát toàn diện, khiến phong vân biến sắc.

Trên bầu trời mây đen che lấp, sấm chớp đùng đùng như cảnh tận thế, hư không bị xé rách thô bạo, những cơn bão thứ nguyên tràn vào, mang theo sức mạnh hủy diệt nuốt chửng vạn vật. "Không xong, chạy mau!!" Trình Vận không màng tới Trần Thụ nữa, vội vàng hô hào Phương Trường rút lui. "Đúng, chạy mau!!" Tần Phong ôm Nam Cung Phượng trong lòng, vụt qua bên cạnh Trình Vận... "Tần Phong!!" Trình Vận sững sờ một chút rồi mới phản ứng lại.

Đậu xanh!!

Tên khốn này định dùng mình để chặn hậu đây mà! "Tuyệt đối không được để Tần Phong chạy thoát!!" Ánh mắt Phương Trường hiện vẻ kiên định, nhanh chóng lao lên ngăn cản Tần Phong.

Vì gã biết chỉ dựa vào sức mình thì không thể nào đánh bại Tần Phong, chỉ có mượn sức mạnh của Long Ngạo Thiên mới có hy vọng cứu được ánh trăng sáng Nam Phong công chúa của mình, mà hiện tại thù hận của Long Ngạo Thiên vẫn đang dồn lên người Tần Phong, nên gã phải bằng mọi giá giữ chân hắn lại. "Cút ra!!" Thấy Phương Trường cản đường, Tần Phong quát lớn.

Nhưng vẻ kiên định trong mắt Phương Trường không hề lay chuyển, Huyết Ma Châu dường như cũng cảm ứng được tâm trạng của chủ nhân, bùng phát ánh sáng đỏ rực, điên cuồng ngưng tụ huyết khí giữa thiên địa. "Tần Phong, hôm nay ngươi chạy không thoát đâu!!" Phương Trường hét lên đầy kiên định, ma khí quanh thân bùng nổ.

Trong nháy mắt —— Ma khí cuồn cuộn trào ra từ cơ thể gã như thủy triều, che kín bầu trời Tây Chu.

Tiếp đó ma khí cuộn trào quanh người gã như ác long nhe nanh múa vuốt, tỏa ra khí tức đáng sợ khiến người ta phải rùng mình, bên trong như có vạn thiên oán linh gào khóc, vô số ma thần thét gào. "Chỉ dựa vào ngươi mà cũng đòi cản ta!" Ánh mắt Tần Phong lạnh lẽo, ma kiếm tổ truyền trong tay sắc lẹm.

Đừng nói hiện tại hắn có buff 'ôm gái trong lòng', cho dù không ôm gái thì Phương Trường cũng chẳng cản nổi hắn, trừ khi cả bốn đại đệ tử Ẩn Môn cùng ra tay thì may ra mới cản được hắn 0.25 giây.

Keng một tiếng!!

Một đạo kiếm quang rực rỡ như trường hồng xuyên nhật bắn ra, mang theo uy thế vô song. "Tới đi!!" Phương Trường gào lên với Tần Phong, như muốn xua tan bóng ma trong lòng.

Ngay sau đó gã bất chấp tất cả hóa thành một luồng hắc quang lao về phía Tần Phong, mây đen vô tận theo đó mà chuyển động, như thể có một đại ma đầu tuyệt thế sắp xuất thế.

Ầm ầm!!

Kiếm quang ngút trời va chạm kịch liệt với ma khí che trời, tạo ra ánh sáng chói lòa và tiếng nổ điếc tai.

Nhưng điều khiến Phương Trường suy sụp là kiếm quang của Tần Phong như chẻ tre, trong nháy mắt đã đánh tan ma khí của gã, không chỉ tốc độ không giảm mà còn chấn cho gã lùi liên tục. "Phụt!!" Phương Trường phun ra một ngụm máu tươi, khí tức héo rũ.

Keng một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!!

Phương Trường còn chưa kịp phản ứng, lại một tiếng kiếm minh vang lên.

Tiểu Bạch thấy Phương Trường không chịu ngoan ngoãn chặn hậu giúp mình, lập tức rút Thượng Phương Bảo Kiếm ra, vụt một cái tới trước mặt Phương Trường để 'chặn hậu' giúp gã. "Á!!" Phương Trường lập tức đeo lên 'mặt nạ đau khổ', một lần nữa cảm nhận được nỗi đau thấu trời quen thuộc. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của ký chủ thiến mất tuệ căn của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Tốt, tốt lắm!" Nghe tiếng hệ thống, Tần Phong nở nụ cười mãn nguyện.

Tuy Phương Trường không hiểu chuyện, mãi không lĩnh ngộ được sở thích 'vợ người ta mới ngon' của sếp, nhưng năng lực nghiệp vụ thì rất khá, không chỉ làm đệ nhất công thần của Đại Tần, mà còn có triển vọng làm đệ nhất công thần của Tiên Tần. "Con thỏ thâm thật!" Nam Cung Phượng rùng mình, thầm tự nhủ không được chọc vào Tiểu Bạch.

Nhưng chưa kịp cảm thán xong, Tần Phong đã ôm nàng nhanh chóng vượt qua Phương Trường, nàng có thể cảm nhận được Long Ngạo Thiên đang áp sát cực nhanh, tiếng nổ siêu thanh khiến màng nhĩ đau nhức. "Cút ra!!" Đôi mắt Long Ngạo Thiên đỏ rực vì giận dữ, khí tức khủng bố ập đến.

Gã chẳng hề có ý định dừng lại, như một cơn sóng thần kinh hoàng vồ lấy Phương Trường. "Tiểu sư đệ, nguy hiểm!!" Trình Vận vốn có thể né được, nhưng cuối cùng vẫn đứng ra chắn trước mặt Phương Trường.

Tiên thương trong tay nàng đột nhiên tỏa sáng vạn trượng, khí tức quanh người như núi lửa bùng phát, rồi người và thương hợp làm một, hóa thành một đạo thương ảnh khổng lồ xé rách hư không.

Nơi nào đi qua, thiên địa rung chuyển, núi non tan nát, sông ngòi đảo dòng!! "Không hổ là Tiên Vương cự đầu cửu phẩm!!" Toàn trường hô vang kinh ngạc, cảm nhận được sự lợi hại của chiêu này.

Nhưng Long Ngạo Thiên cũng là thiên tài nở chín cánh hoa, ngoài việc tu vi mạnh hơn Trình Vận, gã còn có hào quang nhân vật chính bảo vệ, nên vẫn lao đi với tốc độ cao, không hề có ý định dừng lại.

Chương 1820

Ầm ầm!!

Hai bên va chạm cực mạnh, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Ngay sau đó đám mây nấm ngút trời mọc lên, cơn bão năng lượng quét sạch mọi thứ, mặt đất không chịu nổi liên tục lún xuống, nứt ra những cái khe gớm ghiếc. "Phụt!!" Trình Vận phun máu tươi, bị Long Ngạo Thiên húc bay thẳng.

Ngay cả Phương Trường đang đeo 'mặt nạ đau khổ' cũng bị Long Ngạo Thiên tốc độ cao tông bay đi, hóa thành hai ngôi sao biến mất nơi chân trời như Sói Xám. "Đại sư huynh, tiểu sư đệ!!" Ngọc Lộ lo lắng ra mặt, vội vã đuổi theo. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ hố Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến gã trọng thương, nhận được 2 triệu điểm phản diện!" "Vẫn chưa chịu lôi Tiên Thiên Chí Bảo ra sao?!" Tần Phong ngoái đầu nhìn lại, lập tức thấy không vui.

Cứ tưởng Ẩn Môn có thể ép được Đại Tiên Thiên Chí Bảo của Long Ngạo Thiên ra, ai dè bọn họ bị gã húc bay một cách lãng nhách như thế. "Không được, bọn họ phải bồi thường cho ta!" Tần Phong lập tức quay đầu, đuổi theo hướng Trình Vận.

Đáng lẽ hắn có cơ hội quét sạch Thất Sát Bi tổ truyền của Tần gia về, nhưng giờ vì đệ tử Ẩn Môn mà lỡ dở, nên hắn chỉ đành miễn cưỡng lấy Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn để bồi thường vậy. "Tần Phong, ngươi chạy không thoát đâu!" Mắt Long Ngạo Thiên đỏ ngầu, thề phải giết bằng được Tần Phong.

Nhưng ngay khi gã sắp đuổi kịp, đối phương đột nhiên quay đầu cười với gã, nhìn khẩu hình miệng hình như đang mắng gã là 'thằng ngu', rồi lập tức lấy Không Gian Tiểu Hồ Lô ra biến mất tại chỗ. "Ơ kìa, ca..." Tần Hạo lập tức nghệch mặt ra, biểu thị mình vẫn chưa lên xe. "Ơ cái gì mà ơ?

Chạy mau!" Lâm Tam thừa lúc Long Ngạo Thiên còn chưa kịp hoàn hồn, vội kéo Tần Hạo chạy biến.

Tuy gã làm người rất liều, dám mắng thẳng mặt Long Ngạo Thiên, nhưng lúc này Long Ngạo Thiên thực sự quá nguy hiểm, ngay cả Trình Vận còn không đỡ nổi một đòn, gã càng không thể đâm đầu vào chỗ chết như thằng ngốc được. "Đợi ta với!!" Tiền Đa Đa mặt mày kinh hãi, ôm bụng mỡ chạy theo.

Còn có ba đại danh sách của Tiên Minh, lần này ra ngoài hoàn toàn là đi dạo, chẳng những không sơ múi được gì còn bị Tần Phong làm liên lụy phải trốn chui trốn nhủi. "Hống!!" Thấy mọi người đã chạy sạch, Long Ngạo Thiên gầm lên đầy bất lực.

Nhưng ngay khi cơn giận trong lòng gã không biết xả vào đâu, một chiếc phi chu khổng lồ xuyên qua tầng mây dày đặc xuất hiện, trên đó treo vài lá đại kỳ của Lăng Tiêu Cung... "Là Lăng Tiêu Cung!!" Đám tán tu Tây Chu thấy vậy, giống như nhìn thấy cứu tinh.

Mặc dù Lăng Tiêu Tiên Đế cũng coi bọn họ là sâu kiến, nhưng hai hổ tranh đấu vẫn tốt hơn ngồi chờ chết. "Đế quân!" Tô Uyển cũng đi cùng Lăng Tiêu Tiên Đế, nhìn tình hình hiện trường, nàng nhịn không được cau mày nói: "Chúng ta dường như đến không đúng lúc rồi, cuộc tranh đoạt di tích Luân Hồi Tiên Vương dường như đã kết thúc." "Không, ngươi đến rất đúng lúc!!" Không đợi Lăng Tiêu Tiên Đế mở miệng, Long Ngạo Thiên đã gào thét lao tới.

Hắn vốn tưởng lần này ra ngoài có thể đạt thêm một mảnh Ấn ký Đại Đạo để tăng cường thực lực, nào ngờ cuối cùng không những chẳng vớ được bảo bối gì, còn trơ mắt nhìn Diệp Thần bị hút vào hư không thứ nguyên, cắt đứt mọi manh mối về Quan Vũ Tâm Nhan.

Vừa ra ngoài lại bị Tần Phong tấn công vào chỗ yếu nhất, cuối cùng còn bị mấy tên nhóc con Hoang Cổ sỉ nhục một trận.

Có thể nói hỏa khí trong người hắn hiện tại cực kỳ lớn, đang cần gấp một ai đó để xả giận.

Chỉ thấy hắn dưới chân mạnh mẽ đạp lên hư không, thân hình như tia chớp vọt lên, thanh thương tiên thượng phẩm trong tay dường như cũng cảm nhận được sự phẫn nộ của chủ nhân, vạch qua hư không một đạo quỹ tích chói mắt, mang theo nộ ý vô tận đâm về phía Lăng Tiêu Tiên Đế.

Oanh long long!!

Trong nháy mắt, phong vân biến sắc.

Thương mang trùng thiên phá không mà ra, như cuồng long nộ hống, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa càn quét tới, những nơi đi qua, không gian hư không kịch liệt run rẩy, sụp đổ, giữa thiên địa càng tràn ngập năng lượng cuồng bạo và sự phẫn nộ vô tận của Long Ngạo Thiên. "Đệch, tình huống gì thế này!?" Lăng Tiêu Tiên Đế vẫn còn đang ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Có điều hiện tại Long Ngạo Thiên đã sát tới trước mặt, cũng không cho phép hắn suy nghĩ xem rốt cuộc có chuyện gì, vội vàng phất tay lấy ra một thanh kiếm tiên thượng phẩm nghênh chiến.

Keng một tiếng, tiên kiếm ra vỏ.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế ngạo lập giữa hư không, tiên kiếm trong tay bộc phát ánh sáng rực rỡ chói mắt, ngay sau đó bùng nổ một luồng uy năng hủy thiên diệt địa, hóa thành một đạo kiếm mang khổng lồ trùng thiên mà lên, như ngân hà đảo ngược, xé rách thương khung, chiếu rọi thiên địa sáng rực một màu tuyết trắng. "Tiên Đế đại chiến!!" Đám tán tu Tây Chu mặt mày kinh hãi, lăn lộn bò chạy nhanh chóng chạy trốn. "Đời này ta nhất định sẽ đột phá Tiên Đế!" Uyên Tổng nhìn sâu vào hai đại Tiên Đế, sau đó trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Ngay sau đó dường như đã hạ định quyết định gì đó, không một chút do dự xoay người rời đi, chuẩn bị đi tìm kiếm Ấn ký Đại Đạo thuộc về chính mình.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm, hư không sụp đổ.

Chỉ thấy đòn tấn công của hai vị Tiên Đế va chạm mạnh vào nhau, hóa thành cơn bão năng lượng ngút trời càn quét thiên địa, dường như muốn biến vạn vật thế gian thành tro bụi, uy áp vô tận càng khiến cả thế giới phải run rẩy. "Là Tô Uyển sư muội!!" Tiền Đa Đa nhịn không được quay đầu nhìn lại, lập tức thấy Tô Uyển trên đầu thuyền.

Có điều ngay khi hắn chuẩn bị vì yêu mà lao vào hiểm nguy, Tam Thông nương nương đã xách cổ hắn lên nhanh chóng rời đi. "Muội muội cái khỉ gì!" Tam Thông nương nương tức giận nói: "Tiên Đế đánh nhau, phàm nhân gặp vạ, người khác hận không thể mọc thêm hai cái chân để chạy, ngươi thì hay rồi, còn muốn quay đầu tán gái." "Thả ta ra, ta muốn đi tìm Tô Uyển sư muội!" Tiền Đa Đa mặt mày sốt sắng gào thét, như con rùa bị treo trên cây không ngừng giãy giụa.

Có điều Tam Thông nương nương lại không có ý định buông tay để hắn đi tìm chân ái, cứ thế xách hắn nhanh chóng tháo chạy khỏi hiện trường, không phải vì Tiền Đa Đa là con trai Ngũ trưởng lão mà cứu hắn, mà đơn giản là cứu hắn xong có thể đi tìm Ngũ trưởng lão lĩnh thưởng tiền.

Chuyển cảnh —— Ngay khi hai đại Tiên Đế khai chiến, Tần Phong cũng đuổi kịp ba người Trình Vận.

Chỉ thấy Trình Vận toàn thân đầy máu nằm trên mặt đất, ước chừng xương cốt toàn thân đã vỡ nát, còn Phương Trường đã nhờ vào Huyết Ma Châu, không những trị khỏi phần gốc bị đứt, mà ngay cả thương thế trên người cũng hoàn toàn khôi phục. "Lợi hại nha!" Tần Phong đánh giá Phương Trường, nhịn không được tắc lưỡi khen lạ.

Có điều hắn lại không có một chút ý định hâm mộ nào, cảm thấy Huyết Ma Châu để ở chỗ Phương Trường còn có giá trị cao hơn để trên người mình. "Tốc độ nhanh thật!" Nam Cung Phượng nép trong lòng Tần Phong, nhìn về hướng Tây Chu cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chương 1821

Mặc dù nàng sớm đã nghe nói Tần Phong có một cái hồ lô nhỏ có thể di chuyển không gian, nhưng khi chính mình thân thể trải nghiệm mới biết cái hồ lô này nghịch thiên đến mức nào, không những có thể định vị chính xác, mà còn có thể bỏ qua khoảng cách truyền tống.

Đồng thời, nàng cũng lập tức nghĩ thông suốt.

Vì sao trăm năm trước Tiên Minh có thể nhờ Tần Phong mà lật ngược thế cờ, hiện tại lại vì sao dám công nhiên khiêu khích Long Ngạo Thiên. "Tần Phong!!" Phương Trường thấy Tần Phong đột nhiên xuất hiện, lập tức thần tình trở nên căng thẳng.

Đừng nhìn Huyết Ma Châu của hắn có thể khiến hắn bất tử bất diệt, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có đủ huyết năng, nếu không Huyết Ma Châu cũng sẽ không đến lượt hắn sử dụng, chủ sở hữu đầu tiên của nó sớm đã nhờ vào bất tử bất diệt mà đăng đỉnh đỉnh phong rồi.

Mà hiện tại huyết năng trong Huyết Ma Châu đã cạn kiệt, nếu chịu phải vết thương chí mạng thì thật sự sẽ vẫn lạc. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ dọa cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại sinh lòng sợ hãi, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Không hổ là người đàn ông có triển vọng trở thành đệ nhất công thần của Tiên Tần ta!" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở, trong lòng lập tức nhịn không được cảm thán một tiếng.

Có điều cảm thán thì cảm thán, hắn xưa nay công tư phân minh, đã là đến tìm Ẩn Môn đòi bồi thường, thì tuyệt đối sẽ không vì nhân tình thế cố mà nương tay.

Keng một tiếng, kiếm minh chấn thiên!!

Chỉ thấy Tần Phong ôm Nam Cung Phượng nhảy vọt lên hư không, ma kiếm tổ truyền trong tay cũng bộc phát một đạo kiếm quang chói mắt.

Ngay sau đó bầu trời Tây Chu đột nhiên tối sầm lại, phía sau Tần Phong hiện ra một vầng trăng tròn sáng rực, kèm theo một đạo kiếm ý vô song cuộn trào trên lưỡi kiếm, kiếm quang kinh diễm như xé toạc bóng đêm, chiếu sáng cả thiên địa. "Thiên Ngoại Phi Tiên!!" Phương Trường đã giao thủ với Tần Phong nhiều lần, lập tức nhận ra chiêu kiếm này.

Chỉ thấy hắn không dám có chút đại ý, vội vàng triệu hoán ra Kim Thân Phật Ma của mình, một trái một phải như hộ pháp đứng sừng sững phía sau hắn, đồng thời ra tay ngăn chặn Thiên Ngoại Phi Tiên của Tần Phong.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm, ánh sáng lấp lánh.

Giữa tâm điểm va chạm không chỉ bùng nổ ánh sáng như mặt trời chói chang khiến người ta không mở mắt nổi, mà dư ba năng lượng khủng khiếp còn như sóng dữ cuộn trào về phía Tây Chu, những nơi đi qua sơn phong sụp đổ, đại địa nứt nẻ. "Phụt!!" Phương Trường không ngoài dự đoán, bị đánh cho hộc máu bay ngược ra sau.

Còn Tần Phong ôm Nam Cung Phượng đứng trên hư không, lấy vầng trăng tròn sáng rực sau lưng làm bối cảnh, tạo nên một bức tranh tuấn nam mỹ nữ dưới trăng. "Hắn..." Nam Cung Phượng ngước mắt nhìn góc nghiêng của Tần Phong, trái tim nhỏ bé đột nhiên đập thình thịch loạn nhịp.

Mặc dù nàng hận đến ngứa răng trước những thủ đoạn vô sỉ của lão tổ Tần gia, nhưng trong lòng nàng lại không thể không thừa nhận, phóng mắt khắp Tiên giới, thậm chí là chư thiên vạn giới, cũng không tìm thấy người đàn ông thứ hai ưu tú hơn Tần Phong... "Không được, không được!" Nam Cung Phượng vội vàng lắc đầu, tự nhủ mình không thể lún sâu vào.

Mặc dù mị lực của Tần Phong khiến phụ nữ khó lòng cưỡng lại, nhưng bộ mặt tham lam không đáy của Tần gia cũng là thật, nếu mình thật sự động lòng với hắn, thì ngày hôm sau sản nghiệp của Nam Cung gia chắc chắn sẽ đổi họ Tần.

Cho nên cách xử lý tốt nhất chính là, buông bỏ dục vọng chiếm hữu, tận hưởng quyền sử dụng, Tần Phong có thể coi nàng như tình nhân nuôi bên ngoài, nàng cũng có thể coi Tần Phong như một chú chó nhỏ (tiểu nãi cẩu) nuôi ở ngoài. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ quyến rũ phú bà tình nhân của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến nàng buông bỏ dục vọng chiếm hữu, nhận được 200 nghìn điểm phản diện!" "Quyến rũ?

Buông bỏ dục vọng chiếm hữu!?" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, thần tình không khỏi sửng sốt.

Mình rõ ràng đã quyến rũ thành công rồi, nhưng buông bỏ dục vọng chiếm hữu là cái quái gì, sao cảm giác cứ mâu thuẫn tiền hậu bất nhất thế nhỉ!?

Có điều hiện tại hắn không rảnh để ý tới chuyện này, phải nhanh chóng lấy lại phần bồi thường của mình, tránh để lát nữa Phương Trường kích hoạt hào quang, lại bày ra trò gì đó. "Tiểu sư đệ!!" Trình Vận không có tâm trạng xem tuấn nam mỹ nữ gì cả, chỉ muốn gượng dậy đi tìm tiểu sư đệ của mình.

Có điều Tần Phong đã dịch chuyển tức thời tới trước mặt nàng, trước tiên buông Nam Cung Phượng trong lòng ra ám chỉ mình phải đi làm việc, sau đó không nói hai lời liền tung ra một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm về phía nàng. "Hỏng bét!!" Sắc mặt Trình Vận đột nhiên biến đổi, muốn né tránh nhưng lực bất tòng tâm.

Không chỉ vì bản thân nàng đánh không lại Tần Phong, mà còn vì nàng vừa phải chịu một cú tông dã man của Long Ngạo Thiên đang trong trạng thái cuồng bạo, hiện tại còn giữ được một hơi thở đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Bụp một tiếng, tiên huyết văng tung tóe!!

Chỉ thấy Tần Phong một cước đá bay Trình Vận dưới đất lên, sau đó nhanh chóng tiến tới một kích xuyên thủng đan điền, đồng thời thành công nắm chặt Ấn ký Đại Đạo Linh Hồn vào trong tay. "Phụt!!" Trình Vận phun ra một ngụm máu tươi, sau đó liền ngất đi. "Đại sư huynh!!" Phương Trường vừa quay lại liền nhìn thấy cảnh này, lập tức phát ra tiếng gào thét phẫn nộ.

Oanh long long!!

Phật quang lấp lánh, ma khí ngút trời!

Chỉ thấy trên người Phương Trường bùng nổ lực lượng Phật Ma, hai loại sức mạnh hoàn toàn trái ngược nhau đan xen, bùng nổ một luồng năng lượng hủy thiên diệt địa, ngay sau đó nắm chặt nắm đấm lao về phía Tần Phong, những nơi đi qua sơn nhạc băng liệt, giang hà đảo ngược, vạn vật đều diệt, dường như tận thế của thế giới đã sớm giáng lâm. "Lại nữa sao?!" Tần Phong thấy cảnh này, thở dài mệt mỏi.

Vốn định nhanh chóng lấy xong bồi thường rồi đi, nào ngờ cuối cùng vẫn bị Phương Trường nhìn thấy, một lần nữa chứng minh những người bên cạnh nhân vật chính đều đang ảnh hưởng đến màn thể hiện của hắn.

Có điều cho dù Phương Trường có bật hào quang tế hiến, hiện tại cũng không cấu thành đe dọa gì cho hắn.

Không chỉ vì tu vi của gã thấp hơn mình, mà còn vì huyết năng trong Huyết Ma Châu đã dùng hết, thương thế do dính một chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên lúc nãy vẫn chưa khôi phục, hiện tại đang trong trạng thái tàn máu. "Phải ổn trọng một chút!" Tần Phong vì bảo hiểm, đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Bạch.

Mặc dù lý luận hiện tại hắn mạnh hơn Phương Trường, có thể nghiền ép đối phương toàn diện, nhưng hắn đã thấy quá nhiều Thiên Tuyển Chi Tử không giảng đạo lý rồi, nên quyết định cứ để Tiểu Bạch lên thử nước trước. "Yên tâm, Tuyệt Thế Kiếm Thỏ không phải hữu danh vô thực!" Tiểu Bạch lập tức rút Thượng Phương Bảo Kiếm ra, từ trên vai Tần Phong nhảy vọt lên.

Keng một tiếng, Thiên Ngoại Phi Thỏ!!

Một tiếng kiếm minh xé rách màng nhĩ vang dội thiên địa, kèm theo một đạo kiếm quang chói mắt phá không hiện ra.

Ngay sau đó bầu trời Tây Chu lại một lần nữa tối sầm lại, vầng trăng tròn cùng mẫu cũng hiện ra phía sau Tiểu Bạch, kèm theo một đạo kiếm ý vô song cuộn trào trên lưỡi kiếm, kiếm quang kinh diễm như xé toạc bóng đêm, chiếu sáng thiên địa. "Ngươi dạy nó à!?" Nam Cung Phượng nhìn mà ngẩn cả người, phát hiện Tiểu Bạch thật ra khá đáng yêu.

Chương 1822

"Ừm!" Tần Phong gật đầu, thừa nhận mình đã dạy.

Đừng nhìn Tiểu Bạch vẻ ngoài cute phô mai que không có sức tấn công gì, nhưng tư chất ban đầu lúc ra mắt đã đạt đến Sử Thi, sau đó dưới sự đút ăn và giáo dục điên cuồng của hắn, sớm đã vượt qua Thần Thoại tiến giai lên cấp Thiên Đạo.

Nếu gạt hào quang nhân vật chính sang một bên, đơn luận tư chất thì Phương Trường không bằng Tiểu Bạch. "Chết đi cho ta!!" Đôi mắt Phương Trường bùng cháy ngọn lửa phẫn nộ, dường như muốn thiêu rụi cả thế giới thành tro bụi.

Ngay sau đó mây đen ngập trời áp xuống, hóa thành từng đợt sóng dữ dội vỗ về phía Tiểu Bạch, bên trong còn cuộn trào lực lượng Phật Ma sau khi dung hợp, khiến cả thiên địa phải chấn động kịch liệt.

Hai bên va chạm, oanh long một tiếng!!

Chỉ thấy đợt sóng đen ngòm lập tức nuốt chửng Tiểu Bạch, nhưng ngay sau đó liền có một đạo kiếm quang từ trong làn khói đen cuộn trào bắn ra, giống như một tia sáng phá tan bóng tối, trực tiếp chém đôi đợt sóng đen ngòm.

Hơn nữa luồng kiếm khí này vẫn chưa có ý định dừng lại, cùng với Thỏ và Kiếm hợp nhất nhanh chóng lao về phía Phương Trường.

Phập một tiếng, máu văng tung tóe!!

Chỉ thấy Tiểu Bạch không đợi Phương Trường kịp phản ứng, trực tiếp một kiếm đâm xuyên lồng ngực gã. "Không thể nào..." Phương Trường không thể tin nổi trợn to mắt, không muốn tin vào sự thật trước mắt.

Có điều cảm nhận được cơn đau truyền đến từ lồng ngực, cúi đầu nhìn thấy một lỗ thủng đẫm máu, gã lại không thể không tin, mình thực sự ngay cả một con thỏ cũng không bằng. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của ký chủ đánh bại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, gây ra tổn thương khó lường cho đạo tâm của gã, nhận được 2 triệu điểm phản diện!" "Ngươi phải trụ vững đấy nhé!" Tần Phong nghe thấy Phương Trường bị tổn thương đạo tâm, tim cũng nhảy lên tận cổ họng.

Hiện tại Phương Trường khó khăn lắm mới tìm lại được chút tự tin, không thể để gã quay lại những ngày tháng nằm ườn như trước được, nếu tất cả Thiên Tuyển Chi Tử đều nằm ườn như gã, sau này mình ăn của ai, uống của ai!? "Ngươi thua rồi!!" Tiểu Bạch không hề có ý định dừng tay, mà nghiêm túc mời ra quy tắc Hoang Cổ.

Keng một tiếng, gốc đứt tiếng gào!! "A!!" Phương Trường lại đeo lên chiếc mặt nạ đau khổ, co quắp trên mặt đất không ngừng run rẩy. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của ký chủ trảm đoạn tuệ căn của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 1 triệu điểm phản diện!" "Quá tàn bạo!" Tần Phong nhìn mà mí mắt giật giật, phát hiện Tiểu Bạch quá bạo lực rồi.

Mình rõ ràng từ nhỏ dạy nó đạo lý thánh nhân, dắt nó cùng đọc Luận Ngữ, vậy mà nó chẳng học được chữ nào, suốt ngày chỉ biết múa đao múa kiếm, thật không biết là học theo ai.

Ào một tiếng!!

Cũng không biết là do yêu cầu cốt truyện của lão tác giả, hay là Phương Trường kích hoạt hào quang cứu viện thất bại, một cột nước từ hư không xuất hiện bắn về phía Tiểu Bạch. "Hỏng rồi, có kẻ địch!" Tiểu Bạch lập tức xù lông toàn thân, vội vàng dịch chuyển tức thời trở lại lòng Tần Phong. "Kẻ nào!?" Tần Phong lập tức cảnh giác nhìn qua, thấy một bóng hồng xanh thẳm.

Chỉ thấy đối phương là một nữ tử cổ trang đeo mạng che mặt màu trắng, mặc váy dài màu xanh thẳm, từ hư không ưu nhã phiêu lạc xuống, giống như tiên tử Cửu Thiên rơi xuống phàm trần, toàn thân lấp lánh ánh sáng trắng thánh khiết... "Tây sư tỷ!" Phương Trường nén đau, ngẩng đầu nhìn người tới. "Các ngươi sao lại thành ra thế này!?" Tây sư tỷ của Ẩn Môn liếc nhìn một vòng, trong lòng dâng lên sóng cuồng.

Vốn tưởng sư tôn truyền âm bảo nàng xuất quan cứu người là nói quá sự thật, nhưng đến hiện trường mới thấy tình hình còn thảm khốc hơn nàng tưởng tượng.

Đại sư huynh vô địch Hoa Khai Cửu Phẩm bị người ta móc tim, đang bị rút ra Ấn ký Đại Đạo Linh Hồn, Nhị sư tỷ và Tam sư huynh không rõ tung tích, tiểu sư đệ mới nhập môn càng là thoi thóp, chỉ còn lại một hơi thở thoi thóp. "Tây sư tỷ của Ẩn Môn!?" Tần Phong đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, không ngờ Ẩn Môn còn có lão Tây.

Mặc dù lúc đầu hắn dùng thẻ Thiên Cơ xem qua cơ duyên của Phương Trường, nhưng bên trong chỉ hiển thị hai người Trình Vận và Ngọc Lộ, sau đó xuất hiện Trần Thụ và Tây sư tỷ trước mắt này đều không có mặt.

Có điều dựa theo tình hình của ba người Ẩn Môn trước đó, lão Tây này trên người ngoài một mảnh Ấn ký Đại Đạo ra, chắc hẳn còn có một món Chí Bảo Đại Tiên Thiên. "Buông đại sư huynh của ta ra!" Tây sư tỷ Ẩn Môn hồi thần lại, hướng về phía Tần Phong phẫn nộ gào thét. "Ồ!!" Tần Phong giống như đứa trẻ ngoan gật đầu, chủ yếu là nghe lời.

Bịch một tiếng, buông Trình Vận ra!

Chỉ thấy Tần Phong một tay rút Ấn ký Đại Đạo Linh Hồn ra khỏi cơ thể Trình Vận, sau đó như ném rác, trực tiếp ném Trình Vận xuống chân Tây sư tỷ mới tới. "Ngươi, ngươi..." Tây sư tỷ thấy Ấn ký Đại Đạo bị rút ra, suýt chút nữa bị Tần Phong làm cho tức nổ đom đóm mắt.

Có điều nàng hiện tại cũng không quản được Tần Phong nữa, vội vàng ngồi xuống đỡ Trình Vận dậy, sau đó đầu ngón tay ngưng tụ ra một đoàn nước trong suốt, giống như lớp màng bọc lấy toàn thân Trình Vận, cả Phương Trường đang thoi thóp bên cạnh cũng được bao bọc lại.

Ngay sau đó thương thế trên người bọn họ liền lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "Đây là Thái Âm Chân Thủy!!" Sắc mặt Tần Phong hơi biến đổi, nhận ra lai lịch của loại nước này.

Theo ghi chép trong đại bách khoa toàn thư của Dịch Thiên Cơ, Thái Âm Chân Thủy giống như Thái Dương Chân Hỏa, đều là thần vật sinh ra từ thuở hồng hoang, không chỉ là vật chí âm chí hàn, mà còn có hiệu quả trị liệu nhất định, càng là khắc tinh của Thái Dương Chân Hỏa.

Có điều hắn từng nghe Tử Diên nói qua, trăng là hoa của nước, bên trong ẩn chứa Thái Âm Chân Thủy.

Trong truyền thừa Nguyệt Linh Tiên Đế mà hắn nhận được cũng bao hàm cách luyện hóa Thái Âm Chân Thủy.

Không phải Nguyệt Linh Tiên Đế từng thu phục Thái Âm Chân Thủy, mà đó là thánh thủy tổ truyền của mạch Nguyệt Linh bọn họ, chỉ là sau khi Nguyệt Linh Tiên Đế vẫn lạc, thế lực sở tại cũng không tránh khỏi tai ương, cuối cùng Thái Âm Chân Thủy biến mất trong dòng sông lịch sử.

Nhưng hiện tại xem ra, rõ ràng là bị Ẩn Môn trộm mất rồi! "Tiểu sư muội!!" Trình Vận nén đau, gian nan mở miệng nói: "Mau, mau chạy đi, đưa tiểu sư đệ nhanh chóng rời khỏi đây..." "Đại sư huynh, huynh ráng chịu đựng!" Trên mặt Tây sư tỷ đầy vẻ lo lắng, vội vàng tăng cường xuất ra Thái Âm Chân Thủy.

Mặc dù Thái Âm Chân Thủy của nàng là khắc tinh của Thái Dương Chân Hỏa, sở hữu thuộc tính tấn công cực mạnh, nhưng hiệu quả trị liệu lại không quá lý tưởng, không thể khiến người ta lập tức trở về trạng thái đầy máu. "Đừng quản ta, mau đi đi!!" Trình Vận giãy giụa muốn đứng dậy, trong lòng lo lắng không thôi.

Với khả năng quét sạch còn kinh khủng hơn châu chấu của Tần Phong, một khi tiểu sư muội bị hắn nhắm trúng, thì tuyệt đối sẽ bước vào vết xe đổ của bọn họ, toàn thân trên dưới sẽ bị lột sạch sành sanh, đến một đồng xu cũng đừng hòng mang về Ẩn Môn. "Đắc tội thỏ chủ ngân của ta mà còn muốn chạy!" Tiểu Bạch lập tức trở nên kiêu ngạo, cầm Thượng Phương Bảo Kiếm lao qua.

Chương 1823

Chỉ thấy Thượng Phương Bảo Kiếm bùng nổ một đạo kiếm quang trùng thiên, như thủy triều không biên giới càn quét thiên địa, còn kẹp theo một đạo kiếm ý chấn động thiên khung càn quét phía Tây, kiếm khí sắc lẹm càng làm khuấy động hư không Tây Chu.

Nhất Thỏ Khai Thiên Môn!!

Kiếm quang rực rỡ chói mắt, chiếu sáng mười phương thiên địa.

Chỉ thấy Tiểu Bạch lập tức tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất, hóa tác một đạo lưu tinh nhanh chóng vạch phá hư không, kiếm khí cường đại càng như máy cày, cày cho đại địa bên dưới một đường "ngôi giữa" thật lớn. "Lợi hại quá!!" Mắt Nam Cung Phượng lập tức sáng lên, phát hiện Tiểu Bạch vừa cute vừa lợi hại. "Cuồng vọng!" Sắc mặt Tây sư tỷ lập tức lạnh xuống, vẫn chưa nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Chỉ thấy nàng một tay thi triển trị liệu cho Phương Trường và Trình Vận, một tay giơ lên đối chuẩn Tiểu Bạch đang lao tới phát động tấn công.

Ào ào!!

Thái Âm Chân Thủy từ lòng bàn tay nàng tuôn trào ra, như một dòng sông bạc chảy xiết.

Ngay sau đó trong dòng sông lóe lên ánh sáng huyền bí, dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận, cuối cùng hóa thành một con cuồng long lao về phía Tiểu Bạch, những nơi đi qua không chỉ không khí gợn lên từng lớp sóng lăn tăn, mà còn mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, phát ra từng trận tiếng gầm rú của sóng biển. "Thái Âm Chân Thủy!!" Sắc mặt Nam Cung Phượng mạnh mẽ biến đổi, vội vàng ngưng tụ ra hỏa diễm Phượng Hoàng.

Có điều còn chưa đợi nàng ngưng tụ xong, trong Thái Âm Chân Thủy liền tỏa ra một luồng khí tức chí âm chí hàn, trong nháy mắt dập tắt hỏa diễm Phượng Hoàng của nàng. "Sao có thể!?" Nam Cung Phượng lập tức trợn to mắt, lòng không thể bình tĩnh nổi.

Mặc dù nàng sớm đã nghe nói về sự lợi hại của Thái Âm Chân Thủy, nhưng không ngờ có thể lợi hại đến mức này, chỉ dựa vào hàn khí đã khiến hỏa diễm Phượng Hoàng của nàng tắt ngóm.

Có điều ngay khi Nam Cung Phượng lòng nóng như lửa đốt, không biết nên chống đỡ Thái Âm Chân Thủy thế nào, Tần Phong đã rất bá đạo kéo nàng vào lòng, xung quanh cũng ngưng tụ ra một lớp hộ thuẫn Thái Dương Chân Hỏa. "Ưm..." Mặt nhỏ của Nam Cung Phượng đỏ bừng lên không tự chủ, như con chim cút nép vào không dám động đậy.

Chỉ thấy nàng áp má mình vào ngực Tần Phong, không chỉ nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ, mà còn cảm nhận được vòng tay ấm áp, cùng với cánh tay cường tráng ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng. "Đinh đông, chúc mừng ký chủ chiếm tiện nghi của phú bà tình nhân của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200 nghìn điểm phản diện!" "Ai chiếm tiện nghi chứ?

Đây gọi là bảo vệ phụ nữ!" Tần Phong trong lòng lập tức chửi thầm, cảm thấy hệ thống này tâm bẩn nhìn cái gì cũng bẩn.

Oanh long long!!

Sóng cuồng ngút trời, kiếm chấn chín tầng mây.

Chỉ thấy Tiểu Bạch một kiếm chém đôi luồng Thái Âm Chân Thủy đang hung hãn lao tới, nhưng lại không giống như lúc chém ma khí của Phương Trường trước đó là hóa thành một đạo kiếm quang xuyên tim đối phương.

Thay vào đó, nó nhìn Thái Âm Chân Thủy nhanh chóng dung hợp lại, hóa thành đợt sóng khổng lồ vô tình nuốt chửng mình. "Hỏng rồi!!" Sắc mặt Tiểu Bạch mạnh mẽ biến đổi, vội vàng giải phóng Thái Dương Chân Hỏa.

Ngay sau đó nó liền bị đánh chìm xuống nước, kèm theo một luồng hàn khí lạnh thấu xương ập đến, nếu không có Thái Dương Chân Hỏa hộ thể, e rằng sẽ lập tức biến thành một con thỏ đông lạnh đời 82. "Thái Âm Chân Thủy quả nhiên lợi hại!" Tần Phong lập tức hơi cau mày, phất tay giải phóng Thái Dương Chân Hỏa.

Chỉ thấy ngọn lửa ngập trời và đợt sóng khổng lồ va chạm kịch liệt giữa hư không, không chỉ phát ra tiếng lách tách, mà còn tạo ra một lượng lớn hơi nước. "Phụt!!" Tiểu Bạch vất vả bò ra khỏi nước, liên tục nôn ra mấy ngụm nước nói: "Ta thỏ đại ý rồi, ướt người mất rồi..." "Lại không sao cả!" Nam Cung Phượng nhìn Tiểu Bạch, kinh ngạc trợn to mắt.

Đừng nói là nàng bị cuốn vào Thái Âm Chân Thủy sẽ thế nào, chỉ riêng hàn khí tỏa ra thôi nàng đã không chịu nổi rồi, ngược lại Tiểu Bạch không chỉ chống chịu được hàn khí cực hạn, mà còn bơi một vòng bên trong rồi tự mình đi ra.

Đệch!!

Rốt cuộc ai mới là hạng 11 Bảng Thiên Tư hả!?

Đầu tiên là lòi ra tên yêu nghiệt không giảng đạo lý Tần Phong này, ngay sau đó lại lòi ra một đám biến thái Ẩn Môn, giờ ngay cả một con thỏ nàng cũng so không bằng, khiến thế giới quan xây dựng từ nhỏ lập tức sụp đổ. "Thái Dương Chân Hỏa!!" Sắc mặt tiểu sư muội Ẩn Môn mạnh mẽ biến đổi, không ngờ Tần Phong cũng có Thái Dương Chân Hỏa. "Tiểu sư muội, mau chạy đi!" Trình Vận vội vàng lên tiếng: "Tam sư đệ đã rơi vào tay Tần Phong rồi, muội nếu còn không chạy thì không kịp mất." "Cái gì!?" Tiểu sư muội lập tức kinh hô một tiếng, không dám tin vào tai mình.

Là đệ tử thứ tư của Ẩn Môn, nàng đương nhiên biết Trần Thụ lợi hại thế nào, không chỉ sở hữu huyết mạch Tam Túc Kim Ô cao quý, mà còn sở hữu thiên phú tu hành không thua kém Trình Vận, càng là thân mang hai món bảo bối Hỗn Nguyên Kim Đấu và Ấn ký Đại Đạo Thôn Phệ.

Đừng nói là phóng mắt khắp Tiên giới, ngay cả Ẩn Môn cũng không tìm được đệ tử thứ hai lợi hại hơn Trần Thụ.

Nhưng hiện tại một con yêu quái ngầu lòi như vậy, lại bảo nàng đã rơi vào tay Tần Phong, khiến nàng thực sự không thể tưởng tượng nổi thiên phú của Tần Phong cao đến mức nào mới có thể bắt sống được Trần Thụ. "Hiện tại muốn chạy, muộn rồi!" Tần Phong vẫn ôm Nam Cung Phượng, cầm ma kiếm tổ truyền nhanh chóng chém ra.

Oanh long long!!

Thiên địa chấn động, kiếm quang chói mắt rực rỡ.

Chỉ thấy trên người hắn tỏa ra một luồng kiếm ý sắc bén, dường như hòa làm một thể với cả thiên địa, ngay sau đó một đạo kiếm quang rực rỡ cực hạn xé rách hư không, như thủy triều không biên giới chấn động phương Tây.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Chỉ thấy Tần Phong sử ra chiêu kiếm giống hệt Tiểu Bạch, nhưng một kiếm vung ra lại mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, dường như có thể chém đứt tất cả Thiên Môn không thể vượt qua trên đời. "Hỏng bét!!" Tiểu sư muội sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, cảm nhận được sự lợi hại của chiêu kiếm này.

Ngay sau đó Thái Âm Chân Thủy quanh người nàng bắt đầu sôi trào, hóa thành vô số xúc tu quấn về phía Tần Phong, mưu toan kéo hắn vào trong làn nước Thái Âm Chân Thủy đang cuộn trào.

Có điều tu vi của nàng cũng giống Trần Thụ, đều là Tiên Quân cảnh đỉnh phong, gặp phải Tiên Quân cao giai như Tần Phong thì hoàn toàn không đủ xem.

Oanh long long!!

Kiếm quang trùng thiên lập tức chém xuống, hất lên một đợt sóng khổng lồ.

Khác với việc Thái Âm Chân Thủy của Tiểu Bạch chém ra rồi nhanh chóng dung hợp, kiếm khí của Tần Phong lại lâu không tiêu tan, cơn bão kiếm khí cường đại phóng ra cũng thành công chặn đứng sự dung hợp của Thái Âm Chân Thủy, đồng thời cầm kiếm xuyên qua Thái Âm Chân Thủy sát tới chỗ tiểu sư muội.

Chương 1824

"Hỏng bét!!" Trong lòng tiểu sư muội đột nhiên kinh hãi, cảm nhận được một luồng kiếm khí cường liệt. "Sư muội, cẩn thận!!" Thương thế Trình Vận đã khôi phục bảy tám phần, vội vàng từ dưới đất bò dậy lao lên.

Ngay sau đó thanh tiên thương trong tay nàng lóe lên một đạo hàn mang, như lưu tinh nhanh chóng vạch phá hư không, mưu toan chặn lại chiêu Nhất Kiếm Khai Thiên Môn của Tần Phong. "Đại sư huynh, ta tới giúp huynh!" Thương thế của Phương Trường cũng đã khôi phục kha khá, không ngần ngại bò dậy liên thủ tấn công.

Chỉ thấy gã một lần nữa sử ra lực lượng Phật Ma mình vừa lĩnh ngộ được, hai loại sức mạnh hoàn toàn trái ngược nhau đan xen trong cơ thể, bùng nổ một luồng năng lượng hủy thiên diệt địa, ngay sau đó nắm chặt nắm đấm lao về phía Tần Phong, những nơi đi qua sơn nhạc băng liệt, giang hà đảo ngược, vạn vật đều diệt, dường như tận thế của thế giới đã sớm giáng lâm.

Oanh long long!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm vào nhau, bùng nổ tiếng oanh minh điếc tai.

Ngay sau đó năng lượng sinh ra từ vụ va chạm hóa thành một đám mây nấm khổng lồ, kèm theo cơn bão năng lượng ngút trời càn quét phương Tây, giống như mùa hè năm ấy ở nhà tiểu Nhật Tử. "Phụt!!" Phương Trường tu vi thấp nhất, đương trường hộc máu. "Chống đỡ, nhất định phải chống đỡ được!" Trình Vận một bên ngăn cản kiếm khí, một bên gian nan cổ vũ mọi người.

Vốn tưởng lần này ra ngoài giúp Phương Trường báo thù, cũng có thể giống như những tiền bối Ẩn Môn trước đây, để lại truyền thuyết về Ẩn Môn trong lòng người đời.

Nào ngờ cuối cùng không chỉ đại bại, còn bị bức cho toàn viên xuất động, nếu liên thủ cũng không chống đỡ được, thật sự không còn mặt mũi nào về đối diện liệt tổ liệt tông nữa. "Đại sư huynh, muội sắp không trụ được nữa rồi!" Tiểu sư muội liều mạng ngăn cản kiếm khí, nhưng thân hình lại không ngừng lùi bước.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng vô cùng chấn kinh, nghiêm trọng hoài nghi mình còn đang nằm mơ chưa tỉnh.

Phải biết rằng, Tần Phong chỉ là một đệ tử thân truyền bình thường của Tiên Minh, Bảng Thiên Tư cũng chỉ xếp hạng 38, vậy mà cuối cùng không chỉ vượt cấp khiêu chiến đánh bại đệ tử Ẩn Môn bọn họ, còn có thể lấy sức một mình trấn áp tất cả bọn họ. "Chớ hoảng, ta tới đây!" Ngọc Lộ cuối cùng cũng đuổi tới, đáp xuống bên cạnh tiểu sư muội.

Ngay sau đó nhanh chóng kết ra một đạo chỉ quyết, ngưng tụ ra một đạo kiếm khí gia nhập chiến cục.

Oanh long long!!

Tiếng oanh minh điếc tai nhức óc vang lên, sự cân bằng của cuộc đối đầu cũng lập tức bị phá vỡ.

Ngay sau đó trung tâm năng lượng lập tức nổ tung, cơn bão năng lượng sinh ra chấn cho hai bên liên tục lùi lại mấy bước mới miễn cưỡng ổn định được thân hình. "Bốn đánh một!" Tần Phong hơi cau mày, cảm giác ưu thế vẫn ở phía mình.

Nếu lúc mới bắt đầu gặp tổ hợp bốn người này, thì hắn chắc chắn không ngần ngại quay đầu chạy ngay, nhưng hiện tại Ấn ký Đại Đạo đã bồi thường cho hắn rồi, Chí Bảo Đại Tiên Thiên cũng vật quy nguyên chủ rồi, chỉ dựa vào Huyết Ma Châu của Phương Trường thì căn bản không cấu thành đe dọa gì với hắn. "Không sao chứ!?" Nam Cung Phượng đột nhiên trở nên ôn nhu, vội vàng ngẩng đầu quan tâm hỏi han. "Người có sao là bọn họ!" Mặt Tần Phong đầy vẻ tự tin, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bốn người. "Hỏng rồi, bị nhắm trúng rồi!" Trong lòng Trình Vận giật thót một cái, ánh mắt này nàng quá quen thuộc. "Mạch Mạch, lát nữa mau chạy đi!" Ngọc Lộ cũng từng thấy ánh mắt này, vội vàng dặn dò tiểu sư muội. "Mại Mại (Bán Bán)!?" Tần Phong ở đối diện nghe rõ mồn một, thần tình sửng sốt nói: "Là 'mại' trong 'mại thân' (bán thân) hả!?" "Ngươi mới là mại thân ấy!" Mạch Mạch tiểu sư muội lập tức tức giận nói: "Là 'Mạch' trong 'tiểu mạch' (lúa mạch), tiểu mạch ở phàm gian tượng trưng cho mùa màng bội thu và hy vọng!" "Mạch trong tiểu mạch!!" Tần Phong nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng ôm Nam Cung Phượng lùi lại mấy bước. "Sao thế!?" Nam Cung Phượng nghe thấy tim Tần Phong đập mạnh, rất tò mò ngẩng đầu hỏi. "Ta cảm giác nữ tử này khắc ta!" Sắc mặt Tần Phong lập tức trở nên ngưng trọng, cảm giác mình đã gặp phải đối thủ truyền kiếp.

Khác với Trần Thụ mang nghĩa cây to đón gió (thụ đại chiêu phong) làm vượng mình, nữ tử này vừa xuất hiện đã có thể dùng Thái Âm Chân Thủy khắc chế Thái Dương Chân Hỏa của mình, mà tên Mạch và tên Phong (Gió/Bão) ghép lại chính là Mạch Khắc Phong (Lúa mạch khắc gió bão), còn là khắc mình gấp đôi. "Nàng ta khắc ngươi!?" Nam Cung Phượng thần tình ngẩn ra, cái não nhỏ có chút không kịp phản ứng.

Vừa nãy Tần Phong suýt chút nữa đánh cho đối phương mẹ đẻ không nhận ra, giờ lại có mặt mũi nói với mình là đối phương khắc hắn, rốt cuộc là hiểu biết của nàng có vấn đề, hay là tai nàng có vấn đề nữa... "Một phát, nó khắc tao!" Tần Phong đáp lời vô cùng khẳng định, người cũng theo đó đề phòng.

Ban đầu hắn không hề để đối phương vào mắt, chỉ cảm thấy Ẩn Môn lại đưa bảo bối đến cho mình.

Nhưng sau khi nghe được tên của đối phương, hắn lập tức giật mình tỉnh táo, cảm thấy dạo này mình có vẻ hơi quá tự mãn quên mất hình thái rồi.

Trước đó nếu không phải Trần Thụ vừa xuất hiện đã kiêu ngạo lộ tẩy, thì chỉ riêng thuộc tính nghịch thiên của Hỗn Nguyên Kim Đấu và Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn, hắn chắc chắn sẽ chịu một tổn thất lớn trong tay đối phương.

Mà Mạch Mạch trước mắt này cũng là đệ tử Ẩn Môn, trang bị trên người tự nhiên sẽ không kém.

Nếu hắn thật sự coi đối phương là người giao đồ ăn, khéo lại vô tình kích hoạt vòng sáng hạ trí của Phương Trường, đến lúc đó vì một số lý do mà bị kịch bản giết chết, mở khóa thành tựu phản diện "lật thuyền trong mương", từ đó trở thành trò cười siêu cấp trong giới phản diện. "Cẩn thận!" Đệ tử Ẩn Môn thấy Tần Phong không động, bản thân cũng sợ đến mức không dám hành động bừa bãi.

Không phải vì quy tắc giang hồ "địch không động, ta không động", mà là Tần Phong thực sự quá mạnh, một mình đối đầu với hai người không những không hề kém thế mà còn có xu thế lấn át bọn họ. "Không thể kéo dài nữa, phải ra tay ngay!" Ngọc Lộ có chút sốt ruột truyền âm nói: "Hiện tại Tần Phong chỉ có một mình, nếu lát nữa Lâm Tam và Tần Hạo đến, vậy chúng ta càng không có khả năng trốn thoát." "Trốn thoát!?" Trình Vận nghe vậy, trong lòng bi thương.

Phải biết rằng, từ khi Ẩn Môn được tạo ra từ thời Thái Cổ đến nay, chưa từng có lúc nào chật vật đến thế, không những phái ra năm đệ tử cùng lúc mà còn bị người ta truy đuổi như săn bắt. "Ta đồng ý quyết định của nhị sư tỷ!" Phương Trường dù trong lòng không cam lòng nhưng cũng đã bình tĩnh lại.

Hắn biết bây giờ không phải lúc đối đầu cứng rắn với Tần Phong, chỉ có giữ được cái mạng nhỏ của mình mới có thể nói đến việc giải cứu Nam Phong công chúa của hắn, nếu không hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Nam Phong công chúa bị trận cuồng phong cấp tám tàn phá. "Được rồi!" Trình Vận không thể không chấp nhận hiện thực, bắt đầu sắp xếp nhiệm vụ: "Hiện tại Đại Đạo Chi Ấn của tiểu sư muội vẫn chưa dùng, đó là cơ hội duy nhất của chúng ta.

Lát nữa ta, nhị sư muội và tiểu sư đệ sẽ cùng ra tay quấn lấy Tần Phong, còn tiểu sư muội thì tìm cơ hội sử dụng Đại Đạo Chi Ấn của muội lên Tần Phong, chỉ cần có thể đánh trúng Tần Phong, chúng ta sẽ có cơ hội rút lui an toàn." "Có nên nhân cơ hội giải quyết Tần Phong không!?" Ngọc Lộ nhìn Tần Phong đầy vẻ kinh hãi, truyền âm hỏi: "Hiện tại Tần Phong tu vi Tiên Quân cao giai mà đã quét ngang thế hệ trẻ Ẩn Môn chúng ta rồi, nếu để hắn đột phá Tiên Vương, thậm chí Tiên Đế, vậy Ẩn Môn chúng ta còn đường sống không!?" "Có thể giải quyết Tần Phong!?" Phương Trường lập tức dựng tai lên, cũng vội vàng lắng nghe. "Cái này..." Trình Vận trầm mặc một lát rồi mới nói: "Nếu Lâm Tam và Tần Hạo chưa đến, chúng ta có thể thử một lần, nhưng phải nói rõ trước, một kích không trúng thì phải nhanh chóng rút lui, tuyệt đối không được có chút chậm trễ nào.

Tần Phong người này rất tà môn, chúng ta tuyệt đối không thể lơ là, phải dốc mười hai phần tinh thần mới được." "Được!" Phương Trường nghe có cơ hội giết Tần Phong, lập tức kích động gật đầu đồng ý.

Hiện tại phàm là có ai đi đánh Tần Phong, hắn Phương Trường nhất định sẽ ra tay giúp đỡ.

Chương 1825

Ngay cả khi không giết chết được tên lão lục vô sỉ Tần Phong này, hắn cũng phải xông lên làm cho hắn ta ghê tởm một trận, dù cái giá phải trả sau thất bại là bị chém một đao cũng không tiếc. "Minh bạch!" Mạch Mạch chết dí nhìn chằm chằm Tần Phong, đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Dù nàng về phương diện chiến đấu lực không bằng Tần Phong, Thái Âm Chân Thủy cũng bị Thái Dương Chân Hỏa khắc chế, nhưng không có nghĩa là nàng không có thủ đoạn khác để khắc chế Tần Phong. "Động thủ!!" Trình Vận đột nhiên hét lớn một tiếng, sau đó bùng phát toàn lực.

Dù Đại Đạo Chi Ấn Linh Hồn của nàng bị Tần Phong cướp đi, nhưng thực lực của một Tiên Vương cự đầu nở hoa cửu phẩm vẫn còn đó.

Ngay sau đó, một cỗ tiên lực hùng hồn cuồn cuộn tuôn ra từ trong cơ thể nàng, không chỉ bùng phát uy áp Tiên Vương khủng bố, mà cây tiên thương trong tay nàng cũng lấp lánh quang mang, dường như hội tụ vô tận sức mạnh thần bí.

Ông!

Ông!

Tiếng thương minh vang lên, chấn động trời đất.

Chỉ thấy Trình Vận dưới chân mạnh mẽ giậm một cái, giơ tiên thương trong tay đâm về phía Tần Phong, quang mang trên mũi thương không chỉ chói lọi rực rỡ như mặt trời chói chang mà còn có những hoa văn rực rỡ đan xen, giống như những phù văn thần bí đang nhảy múa.

Đặc biệt là trên đỉnh đầu nàng, còn nở ra chín đóa bạch liên. "Tần Phong, chết đi!" Nộ hỏa tích tụ bấy lâu của Phương Trường, dường như vào khắc này đã triệt để bùng phát.

Chỉ thấy Thiên Địa Đại Đạo dường như cảm ứng được sự phẫn nộ của hắn, cả bầu trời lập tức mây đen bao phủ đỉnh, Phật Ma Chi Lực không chỉ bùng phát như sông vỡ đê mà còn mang theo một cỗ năng lượng hủy thiên diệt địa khủng bố oanh kích về phía Tần Phong. "Kiếm, khởi!!" Ngọc Lộ trong mắt lóe lên quang mang sắc bén, hai tay nhanh chóng kết xuất một đạo chỉ quyết.

Ông!

Ông!

Một trận kiếm minh chấn động màng nhĩ đột nhiên vang lên, như vạn mã phi nhanh vang vọng tận trời mây.

Chỉ thấy Thiên Địa Đại Đạo nhanh chóng hội tụ về phía Ngọc Lộ, quanh thân nàng ngưng tụ ra hơn mười thanh quang kiếm, trên thân kiếm còn tỏa ra quang mang chói mắt, như từng vầng liệt nhật chiếu rọi giữa không trung.

Và theo sự biến hóa của chỉ quyết của Ngọc Lộ, các quang kiếm đồng loạt xé gió bắn về phía Tần Phong. "Vãi chưởng, đây là muốn liều mạng à!" Tần Phong bị trận thế của đối phương dọa sợ, vội vàng phất tay lấy ra Vô Tận Kiếm Hạp.

Phanh một tiếng, Kiếm Hạp rơi xuống đất!

Ngay sau đó, từng thanh tiên kiếm cấp tốc bay ra từ Vô Tận Kiếm Hạp, như một dải ngân hà lướt qua bầu trời, còn kèm theo một cỗ tinh thần chi lực cuộn trào giữa trời đất.

Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận!!

Chỉ thấy mấy vạn thanh thượng phẩm tiên kiếm trong hư không tạo thành một kiếm trận khổng lồ, vạn vật hóa thành tinh vân và kiếm mang đan xen trong đó, lại như bão tố gào thét mà đến, ngưng tụ thành một đạo kiếm quang cuồng bạo và mang tính hủy diệt. "Nhiều thượng phẩm tiên kiếm thế này sao!?" Nam Cung Phượng lập tức ngây người, che miệng kinh hô.

Dù nàng sớm nghe nói Tần gia trăm năm nay bám vào Tiên Minh, trên dưới đồng lòng hút không ít máu, nhưng vạn vạn lần cũng không ngờ, bọn họ lại có thể hút máu đến mức độ này.

Phải biết rằng, thượng phẩm tiên kiếm là tiên khí mà chỉ có đại lão một phương mới có thể mang theo.

Nếu không có cơ duyên đặc biệt mạnh mẽ, thì chỉ có đến cảnh giới Tiên Vương mới có thể có được một món, Tiên Vương nào có thể có được hai món thượng phẩm tiên khí thì càng hiếm hoi vô cùng.

Thế mà hiện tại Tần Phong mới đột phá Tiên Quân cảnh cao giai, vừa ra tay đã là một vạn thanh thượng phẩm tiên kiếm, thực sự không dám tin những Tiên Vương kia sau khi nhìn thấy sẽ lộ ra biểu tình như thế nào.

Còn Vô Tận Kiếm Hạp mà Tần Phong lấy ra, càng là một Tiên Thiên Hồn Khí cực kỳ hi hữu.

Oanh long long!!

Hai bên công kích nặng nề va chạm vào nhau, bùng phát tiếng oanh minh chấn động màng nhĩ.

Ngay sau đó, đám mây hình nấm phóng lên tận trời, phong bạo năng lượng vô tận theo đó quét sạch trời đất, dường như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ trên thế gian. "Chính là bây giờ!!" Tiểu sư muội Mạch Mạch thấy Tần Phong bị vướng víu, quả quyết sử dụng chiêu sát thủ của mình... "Không hay rồi!" Sắc mặt Tần Phong không khỏi biến đổi, cảm giác nguy cơ lập tức dâng lên trong lòng.

Ngay sau đó hắn liền lập tức quyết đoán, nhanh chóng kết xuất một đạo chỉ quyết, khống chế mấy vạn thanh thượng phẩm phi kiếm cấp tốc rút về, còn lấy ra Tán Hồn Hồ Lô và Không Gian Hồ Lô.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm minh chói tai không ngừng bên tai, mấy vạn thanh tiên kiếm cũng nhanh chóng rút về.

Chỉ thấy chúng như những con cự long làm từ sắt thép, nhanh chóng bơi về phía Tần Phong, sau đó hóa thành vô số kiếm vũ bay lượn quanh người hắn, dường như đã mở ra một sự bảo vệ không gian cấp độ bảy, không có một chút góc chết hay lỗ hổng nào. "Vô dụng thôi!" Mạch Mạch trong mắt đầy kiên định, dường như hôm nay đã định trước khắc chế Tần Phong.

Ngay sau đó, quanh thân nàng liền hiện ra từng đạo phù văn màu vàng, hóa thành những luồng sao băng vàng lao thẳng lên trời, sau đó lại như pháo hoa nổ tung giữa hư không, giống như màn trình diễn pháo hoa cỡ lớn mà Tiểu Yết đêm đó đã bắn cho hàng xóm xem vậy. "Đây là cái gì!?" Tần Phong trong lòng vẫn cảm thấy bất an, lại nhanh chóng thêm vào mười mấy cái buff.

Nhưng ngay khi Tần Phong tưởng rằng như vậy là vạn vô nhất thất, bầu trời phương Tây lập tức tối sầm lại, tất cả mọi người dường như bị kéo vào một không gian thứ nguyên, không thấy trời, không thấy đất, cũng không thấy bất kỳ vật tham chiếu nào. "Thành công rồi!!" Trình Vận lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hỉ, dường như đã nhìn thấy kết cục của Tần Phong. "Chuyện gì thế này!?" Tần Phong nhịn không được nhíu mày, biểu thị chưa từng thấy qua tình huống như vậy.

Ngay sau đó còn chưa kịp lật xem Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, đã thấy Mạch Mạch hai tay kết quyết phi tốc, ngưng tụ ra một đạo quang mang màu vàng điểm vào hư không. "Phong!!" Mạch Mạch thần sắc vô cùng nghiêm túc, sau đó hai tay dùng lực hợp lại.

Ngay sau đó, trong không gian thứ nguyên đen kịt xuất hiện rất nhiều đường trắng, chúng đan xen ngang dọc tạo thành những ô lưới hình chữ thập, từ sáu phương hướng khóa chặt hắn lại, đồng thời còn thu nhỏ không gian với tốc độ cực nhanh.

Chương 1826

Ban đầu Tần Phong cảm thấy lưới sáu mặt không thể xuyên phá Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, nhưng kết quả lại khiến hắn ngớ người ra, chúng cứ như những tia sáng bình thường, trực tiếp xuyên qua Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận.

Ngay sau đó cũng không cho hắn thời gian phản ứng, như tia X-quang vậy cũng xuyên thấu hắn. "Phong Ấn Đại Đạo!!" Nam Cung Phượng lập tức kinh hô: "Đại Đạo Chi Ấn mà nữ nhân này nắm giữ là Phong Ấn, có thể dùng Đại Đạo Chi Lực cưỡng chế phong ấn tu vi của người khác." "Phong ấn!?" Sắc mặt Tần Phong lập tức biến đổi, phát hiện hiệu quả là thấy rõ ngay tức thì.

Chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh bàng bạc mà thần bí đột nhiên dũng nhập thể nội, cứ như dây leo cổ thụ quấn chặt lấy toàn bộ kinh mạch của hắn, ngay sau đó hóa thành vô số xích khóa dày đặc, khóa chết tu vi Tiên Quân cao giai của hắn.

Tiên lực vốn có thể lưu chuyển thông suốt của hắn, giờ khắc này cứ như rơi vào vũng lầy.

Bất kể hắn vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết như thế nào, cũng không thể động đậy mảy may, trong lòng càng cảm thấy một trận uất nghẹn, dường như có một ngọn núi lớn nặng nề đè lên lồng ngực, khiến hắn hô hấp khó khăn.

Hoa lạp lạp!!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, vẫn là không ngừng nghỉ.

Chỉ thấy sau khi tu vi của Tần Phong bị phong ấn, mấy vạn thanh tiên kiếm dường như bị phá hủy trung tâm điều khiển không người lái, như những hạt mưa rơi xuống từ không trung một cách vô quy tắc. "Cơ hội tốt!!" Trình Vận thấy tu vi Tần Phong bị phong ấn, quả quyết chấp hành kế hoạch trước đó.

Chỉ thấy nàng cầm thương đâm về phía ngực Tần Phong, quang mang trên mũi thương không chỉ chói lọi rực rỡ như mặt trời chói chang mà còn có những hoa văn rực rỡ đan xen, giống như những phù văn thần bí đang nhảy múa.

Còn Ngọc Lộ cũng không cam chịu yếu thế, lại lần nữa ngưng tụ ra mười mấy thanh quang kiếm.

Ngay sau đó, mười mấy thanh quang kiếm như mười mấy mũi tên sắc bén, cấp tốc bắn về phía vài chỗ tử huyệt trên người Tần Phong. "Cẩn thận!!" Nam Cung Phượng lập tức kinh hô, vội vàng lấy ra tiên kiếm muốn giúp đỡ.

Chỉ là còn chưa đợi nàng ra tay giúp đỡ, đã bị Tần Phong kéo từ trong lòng ra phía sau, để lại cho nàng một bóng lưng cao lớn và an toàn. "Tần Phong!" Nam Cung Phượng ngây người nhìn bóng lưng Tần Phong, trái tim nhỏ lập tức đập loạn xạ.

Dù Tần Phong làm người có giới hạn rất linh hoạt, nhưng lại có thể mang đến cho người khác cảm giác an toàn chưa từng có, khiến người ta bất tri bất giác đắm chìm vào đó. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ câu dẫn phú bà tình phụ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến nàng tim đập nhanh hơn, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Vẫn là 20 vạn!?" Tần Phong trong lòng thở dài bất đắc dĩ, biết Lão Triệu trăm năm nay không cố gắng. "Tần Phong, ngươi cũng có ngày hôm nay!!" Người kích động nhất hiện trường không ai khác chính là Phương Trường, không nói hai lời liền xông về phía Tần Phong.

Nhưng khác với Trình Vận cầm thương đâm vào ngực Tần Phong, Ngọc Lộ ngưng tụ quang kiếm đâm vào tử huyệt của Tần Phong, hắn lại ngưng tụ ra một chiếc ma trảo đen kịt, cấp tốc chộp về phía "nhị đệ" chưa từng lạc lối của Tần Phong. "Tần Phong, đây chính là quy củ của Hoang Cổ!!" Phương Trường khó nén sự kích động trong lòng, sắc mặt càng hưng phấn đến méo mó.

Tần Phong hiện tại e rằng nằm mơ cũng không ngờ, phi tiêu hồi xoay mà ban đầu hắn tùy tay ném đi, nhiều năm sau lại chính xác trúng ngay giữa mi tâm của mình, khiến hắn tự mình thể nghiệm quy củ của kẻ thất bại ở Hoang Cổ là gì.

Nhưng ngay khi ba người tưởng rằng đã chắc ăn Tần Phong, một cỗ kình phong siêu cường đột nhiên ập đến phía bọn họ.

Chỉ thấy Tần Phong không hề hoảng sợ vì tu vi bị phong ấn, mà nắm chặt nắm đấm to như bao cát đấm về phía bọn họ.

Dù Đại Đạo Chi Ấn Phong Ấn của Mạch Mạch khiến hắn chịu thiệt, sau khi phong ấn tu vi thì không còn tiên lực, không thể thôi động Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không thể thêm buff, càng không có cách nào duy trì Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, nhưng nhục thân Bán Bộ Tổ Vu của hắn thì không phải trò đùa đâu.

Chỉ bằng nhục thân chi lực, hắn đã có thể tay không xé nát Tiên Vương.

Oanh long long!!

Một quyền tung ra, thiên băng địa liệt!!

Chỉ thấy Tần Phong hai mắt tinh quang bạo xạ, khoảnh khắc vung quyền như một cột sáng năng lượng chói lọi bắn ra, không chỉ mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, khiến hư không chấn động, mà còn phát ra từng trận tiếng rít sắc bén vang vọng trời đất. "Quả nhiên!!" Tâm tình Trình Vận lập tức u uất, đúng là biết Tần Phong người này rất tà môn mà.

Đã phong ấn tu vi của hắn rồi, mà hắn vậy mà vẫn còn khả năng phản kháng, thực sự không hiểu tại sao lão thiên lại thiên vị người này đến vậy.

Oanh long long!!

Hai bên công kích nặng nề va chạm vào nhau, bùng phát một tiếng oanh minh chấn động tai.

Nhưng khác với trước đó Tần Phong đơn phương nghiền ép đối phương, lần va chạm này khiến Tần Phong khí huyết trong ngực kịch liệt sôi trào, thân thể càng không thể kiểm soát mà lùi lại mấy bước mới dừng lại. "Phụt!!" Tần Phong không nhịn được, phun ra một ngụm tiên huyết.

Dù Bán Bộ Tổ Vu có thể tay không xé Tiên Vương, nhưng đáng tiếc đối diện có hai Tiên Vương, lại còn là Tiên Vương nở hoa bát phẩm và cửu phẩm. "Cơ hội tốt!!" Phương Trường thấy Tần Phong bị thương, lập tức muốn công kích lần nữa. "Đi!!" Trình Vận vội vàng đưa tay kéo Phương Trường, nhắc nhở hắn một kích không trúng thì nhanh chóng rút. "Nhưng mà..." Phương Trường trên mặt đầy vẻ sốt ruột, biết cơ hội lần này quá khó có được.

Tần Phong hiện tại có thể nói là lúc yếu nhất trong lịch sử, nếu hắn không thể nắm bắt cơ hội này để diệt hắn ta, vậy kiếp này e rằng sẽ không còn cơ hội để diệt hắn ta nữa... "Tiểu sư đệ, mau đi!" Trình Vận giọng nói vô cùng cấp thiết: "Nếu lát nữa Lâm Tam và Tần Hạo đến, chúng ta thật sự sẽ không đi được nữa." "Đúng vậy!" Ngọc Lộ cũng ở một bên sốt ruột, đưa tay muốn kéo Phương Trường. "Ta không!" Phương Trường một tay hất văng bàn tay của Ngọc Lộ đang túm lấy, dường như đã hạ quyết tâm nào đó, ánh mắt hung ác nói: "Dù tiếp tục sẽ gia tăng rủi ro, nhưng việc thoát khỏi tay Lâm Tam và Tần Hạo còn dễ hơn so với thoát khỏi tay Tần Phong, hơn nữa hệ số nguy hiểm của Tần Phong thực sự quá cao, nếu hôm nay chúng ta không thể giết chết hắn, ngày sau chết chính là chúng ta." "Cái này..." Hai người lập tức lộ ra vẻ mặt do dự, cảm thấy Phương Trường nói có chút lý.

So với Tần Phong, một tên siêu cấp biến thái chưa từng thấy, Lâm Tam và Tần Hạo mới là những người bình thường trong nhận thức của họ, huống hồ Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn của bọn họ đều đã bị Tần Phong thu đi, khiến bọn họ cứ thế mà xám xịt quay về, thực sự không có mặt mũi nào gặp Sư Tôn. "Ý kiến này không tệ..." Một giọng nói nũng nịu đột nhiên vang lên: "Nhưng các ngươi hình như đã quên tính đến Thỏ ta rồi!" "Cái gì!?" Ba người trong lòng giật mình, vội vàng quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Tiểu Bạch vào khoảnh khắc Mạch Mạch sử dụng Phong Ấn Đại Đạo, đã lợi dụng không gian thần thông nhảy ra, và khi ánh mắt mọi người đều đặt lên Chủ nhân của nó, nó đã thành công lẻn đến phía sau Phương Trường và những người khác.

Khanh xướng một tiếng, Thiên Ngoại Phì Thỏ!!

Một đạo kiếm minh chấn động màng nhĩ vang vọng trời đất, còn kèm theo một đạo kiếm quang chói mắt xé không mà hiện.

Ngay sau đó bầu trời phương Tây lập tức tối sầm lại, Tiểu Bạch cầm kiếm cấp tốc xông về phía Phương Trường và những người khác, phía sau không chỉ có một vầng trăng tròn làm nền, mà còn kèm theo một đạo kiếm ý vô thất cuồn cuộn trên lưỡi kiếm, đạo kiếm quang kinh diễm của nó dường như xé tan màn đêm, chiếu sáng trời đất. "Không hay rồi!!" Sắc mặt Trình Vận đột nhiên biến đổi, vội vàng sử dụng Hồi Mã Thương.

Chương 1827

Chỉ thấy thân thể nàng nhanh chóng xoay chuyển, tiên thương trong tay nhanh chóng đâm về phía sau, trên mũi thương không chỉ lấp lánh như mặt trời chói chang mà còn có những hoa văn rực rỡ đan xen, giống như những phù văn thần bí đang nhảy múa.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm vào nhau, như sấm sét nổ tung trên đất bằng. "Phụt!!" Trình Vận phun ra một ngụm tiên huyết, bị chấn động lùi liên tiếp.

Dù tu vi của nàng mạnh hơn Tiểu Bạch một đại cảnh giới, vết thương vừa rồi cũng đã được tiểu sư muội chữa trị làm thuyên giảm, nhưng đáng tiếc vừa rồi lại bị Tần Phong đánh một quyền, cộng thêm những vết thương do chiến đấu liên tục trước đó, dẫn đến hiện tại nàng không thể phát huy được dù chỉ một nửa thực lực. "Thỏ con, ngươi đừng có kiêu ngạo!!" Ngọc Lộ lập tức nổi giận, ngưng tụ quang kiếm chuẩn bị công kích.

Nhưng Tiểu Bạch từ nhỏ đã không được giáo dục về việc đối đầu trực diện cứng rắn, nó trực tiếp tốc biến đến trước mặt Ngọc Lộ, còn không quên vươn ra cái chân ngắn cũn của mình, sử dụng đòn chí mạng bạo kích của nó. "A đả!!" Tiểu Bạch nũng nịu hét lớn một tiếng, dùng toàn bộ khí lực. "Cái gì!?" Đồng tử Ngọc Lộ đột nhiên co rút, đại não lập tức đứng hình.

Nàng đã nghĩ qua vô số hướng tấn công của Tiểu Bạch, nhưng duy nhất không nghĩ tới nó lại là một con thỏ tôn trọng tư tưởng nam nữ bình đẳng, dùng chiêu thức gì với nam nhân thì cũng sẽ dùng chiêu thức tương tự với nữ nhân.

Phanh một tiếng, bạo kích thành công! "A!!" Ngọc Lộ tránh né không kịp, phát ra tiếng kêu thảm thiết. "Là chiêu đó..." Đồng tử Phương Trường đột nhiên co rút, ký ức đã chết cũng lập tức ập đến.

Nhưng Tiểu Bạch không cho Phương Trường thời gian hồi ức, lại lần nữa sử dụng không gian di động biến mất tại chỗ, đợi mọi người phát hiện nó xuất hiện phía sau Phương Trường thì nó đã nhanh chóng kết xuất một đạo chỉ quyết.

Hưu một tiếng!!

Chỉ thấy Tiểu Bạch phía trên bỗng ôm kiếm bay lên, sau đó cấp tốc bắn về phía hồng tâm mục tiêu.

Vốn dĩ nó muốn dựa theo quy trình, để Phương Trường thể nghiệm quy củ Hoang Cổ, nhưng đáng tiếc Thái Âm Chân Thủy của Mạch Mạch chữa trị có hạn, không thể giúp Phương Trường nhanh chóng hồi phục, chỉ có thể lùi một bước, công kích vào chỗ yếu nhất của hắn. "Ngươi đừng hòng!!" Phương Trường mắt muốn nứt ra gào thét, thân thể nhanh chóng xoay tròn né tránh.

Bởi vì có quá nhiều ký ức không tốt, biết sự vô sỉ của Tiểu Bạch và Tần Phong là khắc ra từ cùng một khuôn, cho nên ngay khoảnh khắc Tiểu Bạch sử dụng không gian thuấn di biến mất, hắn đã biết đối phương muốn làm gì, lập tức đưa ra phương pháp ứng đối.

Hưu một tiếng!!

Chỉ thấy Phương Trường thành công né tránh, mũi kiếm lướt qua mông hắn. "Né được rồi sao!?" Tiểu Bạch thần sắc không khỏi ngẩn ra, biểu thị chiêu này mình chưa từng thất thủ.

Hoa lạp lạp!!

Ngay khi Tiểu Bạch đang đối phó với ba người Phương Trường, một tiếng sóng lớn ngập trời vỗ đập vang lên.

Chỉ thấy Mạch Mạch phía sau cũng chọn ra tay, nhanh chóng kết xuất một đạo chỉ quyết điểm về phía Tần Phong, tiên khí quanh thân nàng cũng theo đó sôi trào, rõ ràng là đã dốc toàn lực phóng thích Thái Âm Chân Thủy. "Không hay rồi!!" Tiểu Bạch thấy Tần Phong gặp nguy hiểm, vội vàng quay người muốn quay lại. "Muộn rồi!!" Ánh mắt Mạch Mạch đột nhiên trở nên sắc bén, thề sẽ là địch thủ cả đời của Tần Phong.

Dù nhục thân Vu Tộc của Tần Phong cực kỳ mạnh mẽ, nhưng trên thế gian này ngoài Thái Dương Chân Hỏa ra, căn bản không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản Thái Âm Chân Thủy, mà Tần Phong trong trạng thái bị phong ấn, căn bản không thể sử dụng Thái Dương Chân Hỏa để tự cứu.

Hoa lạp một tiếng!!

Thái Âm Chân Thủy nhanh chóng hình thành một dòng sông lớn cuồn cuộn không ngừng, không chỉ tỏa ra khí tức lạnh lẽo thấu xương mà còn lấy thế bài sơn đảo hải lao về phía Tần Phong, gào thét như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ giữa trời đất. "Vãi chưởng, con mẹ này đúng là khắc tao thật!" Tần Phong nhịn không được buột miệng chửi thề, trong lòng cũng bắt đầu xoắn xuýt.

Dù Phong Ấn Đại Đạo của Mạch Mạch đã phong ấn tu vi của hắn, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến việc hắn sử dụng Đại Đạo Chi Ấn, vậy nên về lý thuyết chỉ cần dùng Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn quay ngược thời gian, hắn có thể lập tức giải trừ trạng thái phong ấn.

Nhưng vấn đề là lần này hắn xuất hiện, đã bộc lộ quá nhiều át chủ bài rồi.

Hắn hiện tại trừ Côn Bằng Phân Thân, Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn, Hỗn Nguyên Đạo Thể, Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, Âm Dương Ngư Ngọc Bội, Tà Đế Xá Lợi, Hồng Mao Lão

Quái tám lá át chủ bài ra, đã không còn gì có thể lấy ra được nữa rồi. "Tây sư tỷ, giỏi lắm!!" Phương Trường lập tức kích động, dường như đã nhìn thấy trời quang mây tạnh vậy.

Nhưng ngay khi Tần Phong đang suy nghĩ có nên sử dụng Thời Gian Đại Đạo hay không, một đạo nhu quang đột nhiên xuất hiện giữa không trung, chặn lại Thái Âm Chân Thủy đang cuồn cuộn gào thét, mặc cho nó gào thét thế nào cũng không thể đột phá được bức tường nhu quang này. "Kẻ nào!?" Sắc mặt những người Ẩn Môn đều biến đổi, nhao nhao ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy bầu trời vốn dĩ mây đen dày đặc, đột nhiên bắt đầu đổ mưa hoa, còn tỏa ra một cỗ hương hoa thấm vào tim gan, ngay sau đó mây đen nứt ra một khe hở, một đạo ánh dương cũng theo đó chiếu rọi vào. "Khí tức này là..." Tần Phong cũng đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, từ đó cảm ứng được một cỗ khí tức quen thuộc... "Tần Phong, ngươi không sao chứ!?" Nam Cung Phượng vội vàng quan tâm hỏi, đôi mắt đẹp mang theo chút sốt ruột. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ câu đáp phú bà tình phụ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến nàng lo lắng quan tâm, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Ta không sao!" Tần Phong không rảnh đáp lời Nam Cung Phượng, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm bầu trời.

Ngay sau đó, trong ánh sáng rực rỡ xuất hiện một giai nhân cổ trang, như tiên tử từ trên không trung chầm chậm hạ xuống.

Chỉ thấy nàng mặc một bộ váy lụa màu hồng nhạt nhẹ nhàng bay bổng, không chỉ dung mạo tuyệt mỹ, làn da mềm mại như tuyết, dáng người còn thướt tha uyển chuyển, như một đóa hoa đang nở rộ, quanh thân còn lấp lánh từng điểm tinh quang, lại có thêm hiệu ứng hoa và hồ điệp bay múa, đặc biệt là mái tóc dài búi cao, chứng tỏ nữ nhân này đã là vợ người ta. "Đẹp quá!" Nam Cung Phượng ngây người nhìn về phía bầu trời, bị nhan sắc của đối phương làm cho kinh diễm. "Quả nhiên..." Tần Phong thấy người đến, lập tức kinh hỉ lên tiếng.

Bởi vì người đến không phải ai khác, chính là Giải Ngữ Hoa chuyên thuộc về hắn mà hắn ngày đêm mong nhớ, Tiểu Hương Phi!

Từ khi nàng bị truyền tống đi khỏi Tàng Thư Các Tiên Minh trăm năm trước, hắn đã hạ lệnh Hắc Băng Đài đi điều tra tất cả tin tức về Bách Hoa Cốc, nhưng lại không tìm thấy bất kỳ tin tức hữu dụng nào.

Tin tức duy nhất có giá trị là Bách Hoa Cốc từng xuất hiện một Tiên Đế.

Nhưng tin tức về vị Tiên Đế này lại cực kỳ ít ỏi, dường như bị người ta cố ý xóa bỏ, vì vậy hắn cũng không biết phải đi đâu tìm kiếm.

Chương 1828

"Bệ hạ!!" Ánh mắt Tiểu Hương Phi khóa chặt lấy Tần Phong, sự kích động và vui sướng trong đôi mắt đẹp căn bản không thể che giấu.

Ban đầu nàng chỉ muốn làm một bình hoa, yên yên tĩnh tĩnh ở bên cạnh Tần Phong, nhưng lại ngoài ý muốn mở ra phong ấn truyền thừa Tiên Đế của Bách Hoa Cốc, sau đó nàng liền bị truyền tống một cách khó hiểu đến địa điểm truyền thừa Tiên Đế.

Đó là một không gian độc lập, bên trong cũng không có một ai.

Dù nàng lúc đầu rất sợ hãi, khắp nơi tìm kiếm lối ra, nhưng kết quả lại phát hiện căn bản không thể rời đi, con đường rời đi duy nhất dường như chính là tiếp nhận truyền thừa Tiên Đế, đột phá đến cảnh giới Tiên Vương mới có thể phá vỡ không gian mà rời đi.

Và để có thể sớm ngày ra ngoài gặp Tần Phong, trăm năm nay nàng không dám lơi lỏng dù chỉ một khắc.

Vốn dĩ với thiên phú bình hoa như nàng, kiếp này là không thể đột phá Tiên Vương, nhưng lại không thể ngăn cản Lục Vị Đế Vương của Tần Phong dốc sức phát lực, ở địa điểm truyền thừa Tiên Đế lại có Thái Sơ Linh Tuyền trong truyền thuyết, có thể giúp người ta tẩy tủy dịch cân, tái tạo thể chất, đề thăng tư chất.

Cộng thêm truyền thừa Tiên Đế mà nàng có được, cuối cùng đã thành công đột phá cảnh giới Tiên Vương trong trăm năm.

Còn vị Tiên Đế mà nàng có được truyền thừa, tên là Bách Hoa Tiên Đế.

Không chỉ để lại truyền thừa Tiên Đế cho nàng, mà còn để lại cho nàng một Đại Đạo Chi Ấn, và một Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Nghĩ đến những chuyện đã qua trong trăm năm, Tiểu Hương Phi không thể nhịn được nữa.

Chỉ thấy nàng như một con hồ điệp nhẹ nhàng bay lượn, lao thẳng vào lòng Tần Phong, trong đôi mắt đẹp không chỉ chứa đầy nước mắt kích động mà còn tham lam hít thở khí tức quen thuộc trên người hắn, dường như muốn giải phóng hoàn toàn nỗi nhớ nhung và quyến luyến đã tích tụ trăm năm. "Bệ hạ!!" Tiểu Hương Phi thấy Tần Phong đang ôm Nam Cung Phượng, tự giác lao vào một bên khác khóc lóc. "Không phải, con nhỏ này là ai vậy!?" Nam Cung Phượng lập tức không vui, nắm đấm nhỏ cũng theo đó cứng lại.

Dù nàng không có ý định thành thân với Tần Phong, nhưng nàng lại là phú bà bao nuôi Tần Phong, mà bao nuôi có quy củ của bao nuôi, chỉ cần có phú bà ở đây, thì không nên có nữ nhân thứ hai xuất hiện. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ chọc giận phú bà tình phụ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ghen tuông, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Ái phi, trẫm nhớ nàng chết đi được!" Tần Phong không có ý buông Nam Cung Phượng ra, nhưng lại ôm chặt lấy Giải Ngữ Hoa của mình.

Dù Tiên Minh có hai đóa Giải Ngữ Hoa, một đóa là của hắn, đóa còn lại cũng là của hắn, bọn họ không chỉ mở miệng khiến người ta thư thái, mở khóa cũng khiến người ta thư thái, nhưng rất đáng tiếc gần trăm năm nay bọn họ đều không ở bên cạnh hắn.

Cũng hại hắn trăm năm nay nội tâm trống rỗng, phải tìm mấy cô em gái đến bầu bạn với mình.

Nhưng may mà hiện tại một đóa trong số đó đã trở về, đóa còn lại cảm giác cũng sắp bế quan kết thúc, và để bù đắp sự thiếu sót của mình đối với họ, hắn quyết định sẽ tìm thêm mấy cô em gái nữa để bầu bạn với họ.

Dù sao tình yêu không phải là sớm chiều tương tư, một nhà người sống tốt hơn bất cứ điều gì. "Bách Hoa Tiên Đế!" Trình Vận nhịn không được lẩm bẩm, nhận ra lai lịch của Tiểu Hương Phi.

Dù Bách Hoa Cốc không tính là đại môn phái gì, nhưng năng lực cá nhân của Bách Hoa Tiên Đế lại vô cùng mạnh mẽ, không chỉ sở hữu một Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn sở hữu Sinh Mệnh Đại Đạo Chi Ấn trong truyền thuyết.

Vốn dĩ nhờ sự thần kỳ của Sinh Mệnh Đại Đạo Chi Ấn, Bách Hoa Tiên Đế có thể sống rất lâu, nhưng nàng lại cố chấp yêu một nam nhân không yêu mình, cũng chính là Tà Đế năm xưa khai phá ra Ma Giới. "Ta còn tưởng là ai, Tiên Vương cỏn con cũng muốn cản ta!" Mạch Mạch vẫn muốn làm địch thủ cả đời của Tần Phong, điều động toàn thân tiên lực bắt đầu tăng cường công kích.

Hoa lạp lạp!!

Thái Âm Chân Thủy đang cuộn trào càng thêm cuộn trào.

Ngay sau đó liền bùng phát năng lượng khủng bố, lập tức phá tan bức tường nhu hòa, Thái Âm Chân Thủy cũng như đê vỡ ập tới phía Tần Phong và những người khác. "Tần Phong, ngươi tiêu đời rồi!!" Phương Trường kích động toàn thân run rẩy, dường như đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi.

Nhưng còn chưa kịp để hắn vui sướng được hai giây rưỡi, Tiểu Bạch đã tốc biến đến trước mặt con sóng lớn ngập trời, bên cạnh còn lơ lửng một tiểu hồ lô lấp lánh quang mang màu tím. "Ai, tên này không có Thỏ ta thì tan nát hết!" Tiểu Bạch liếc nhìn Tần Phong vẫn đang trái ôm phải ấp, lập tức phát ra tiếng thở dài không thuộc về lứa tuổi này.

Ngay sau đó, nó giơ cái móng vuốt nhỏ của mình lên, vỗ vỗ vào cái mông lớn của Tử Kim Hồ Lô, ý bảo tiếp theo đến lượt ngươi lên sân khấu biểu diễn rồi.

Bổ đông một tiếng!!

Nắp Tử Kim Hồ Lô được mở ra, miệng nhắm thẳng vào con sóng lớn đang hung hăng lao tới.

Ngay sau đó, một cỗ hấp lực khủng bố bùng phát từ bên trong, cưỡng chế kéo Thái Âm Chân Thủy đang hung hăng lao tới, tất cả đều bị hút vào trong hồ lô, căn bản không thể tạo thành bất kỳ tổn hại nào cho Tần Phong. "Sao lại thế này!?" Nụ cười trên mặt Phương Trường lập tức đông cứng lại, trong lòng cũng phát ra tiếng gào thét như chuột chũi. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Mạch Mạch cũng lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt khó tin.

Đừng thấy miệng Tử Kim Hồ Lô không lớn, nhưng lại đặc biệt có thể hút, dường như căn bản không thể chứa hết được, chỉ vỏn vẹn 2.5 giây đã hút cạn sạch nàng. "Mau đi!!" Trình Vận vội vàng hét lớn, kéo Phương Trường vội vàng chạy. "Đi thôi!!" Ngọc Lộ thấy Mạch Mạch bị "hút cạn", đành phải vác đối phương lên mà chạy. "Đuổi không!" Tiểu Bạch thấy đối phương đều chạy rồi, lập tức quay đầu hỏi Tần Phong. "Không đuổi nữa!" Tần Phong liếc nhìn Tiểu Hương Phi trong lòng, không hề có ý định đi đuổi người.

Không phải Hồn Thừa Tướng của hắn thức tỉnh rồi, mà là trong đội của đối phương có Thiên Tuyển Chi Tử Phương Trường, xác suất hắn đuổi theo rồi phát hiện bất ngờ quá cao, nếu dẫn ra lão quái vật Ẩn Môn sớm thì sẽ không hay.

Dù sao hắn còn chưa đưa nhị đệ về Tiên Minh, chưa thanh toán hết sổ sách trăm năm của Tần gia...

“Cứ thế mà thả bọn họ đi sao!?” Thần sắc Nam Cung Phượng lộ rõ vẻ ngẩn ngơ, không ngờ Tần Phong lại chọn cách tha thứ.

Tuy nàng tiếp xúc với Tần Phong không lâu, nhưng dựa trên thời gian ở chung gần đây, cộng thêm cái tinh thần vô sỉ của Tần gia, nàng còn tưởng Tần Phong sẽ trực tiếp đuổi theo, đào bằng được Phong Ấn Đại Đạo Chi Ấn ra mới chịu thôi chứ.

"Ầy, không còn cách nào khác!" Tần Phong thở dài bất lực giải thích: "Tu vi của ta hiện tại bị phong ấn rồi, chỉ bằng sức mạnh nhục thân Vu tộc, đuổi theo cũng đánh không lại bọn họ.

Thôi thì cứ sạc đầy điện trước đã, rồi mới tính chuyện so kè với thế giới này sau!" "Thật á!?" Đôi mắt đẹp của Nam Cung Phượng đầy vẻ hoài nghi, cảm thấy Tần Phong chẳng có ý tốt gì.

Vừa nãy do căng thẳng nên nàng không chú ý, chứ Tần Phong từ đầu đến cuối bình tĩnh quá mức, hoàn toàn không giống dáng vẻ nên có sau khi tu vi bị phong ấn.

Điều này khiến nàng nảy sinh cảm giác: sự tình phản thường tất có yêu, Tần Phong chắc chắn lại đang muốn tìm cách làm trò con bò gì đó.

"Bệ hạ, ngài không sao chứ!?" Tiểu Hương Phi vừa nghe tu vi Tần Phong bị phong ấn, lập tức ngẩng khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ đang lê hoa đái vũ lên.

Chương 1829

Đặc biệt là trong đôi mắt đẹp đẫm lệ kia, càng tràn ngập năm phần đau lòng, ba phần quan tâm, hai phần căng thẳng, lại còn đưa bàn tay nhỏ mềm mại không xương dán lên ngực Tần Phong để kiểm tra tình hình bên trong.

“Trẫm không sao!” Tần Phong không thể kháng cự nổi kiểu quan tâm ngọt ngào này, lập tức bị câu dẫn đến mức vểnh cả mỏ lên.

“Hừ, đàn ông...” Nam Cung Phượng đứng bên cạnh nhìn, không nhịn được mà đảo mắt một vòng rõ dài.

Vừa nãy nàng cũng hỏi Tần Phong câu hỏi tương tự, câu trả lời cũng y hệt, nhưng lại khiến nàng hiểu thế nào là định nghĩa của từ “lấy lệ”.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm tình nhân phú bà của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ăn giấm chua, nhận được 20 vạn phản phái điểm!” “Đúng rồi!” Tần Phong thấy Nam Cung Phượng bắt đầu phát hỏa, liền ôm Tiểu Hương Phi đầy cưng chiều: “Trẫm vừa mới tìm lại được ba viên Đại Đạo Chi Ấn, một viên Thôn Phệ Đại Đạo, một viên Âm Chi Đại Đạo, một viên Linh Hồn Đại Đạo.

Viên Thôn Phệ bị Tiểu Bạch lấy rồi, ái phi tự mình chọn một viên đi!” “Không phải chứ...” Mặt Nam Cung Phượng lập tức viết đầy vẻ lo lắng, không ngờ Tần Phong lại tặng đồ một cách “ngọt xớt” như vậy.

Nên biết rằng, đó là Đại Đạo Chi Ấn trong truyền thuyết, nghìn vạn năm mới xuất hiện một viên, mỗi lần xuất hiện đều gây ra một trận mưa máu gió tanh.

Vậy mà hiện tại Tần Phong chỉ một câu đã muốn tặng người ta một viên, cứ như tặng một cây bắp cải trắng vậy.

Nàng lớn ngần này rồi mà còn chưa từng sở hữu viên Đại Đạo Chi Ấn nào đây này.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm tình nhân phú bà của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại ăn giấm chua, nhận được 20 vạn phản phái điểm!” “Lại phát hỏa rồi!” Khóe miệng Tần Phong không nhịn được mà nhếch lên, ôm Tiểu Hương Phi càng chặt hơn.

“Đa tạ bệ hạ thương yêu!” Tiểu Hương Phi đỏ mặt nói: “Nhưng thiếp thân đã nhận được truyền thừa của Bách Hoa Tiên Đế, trong đó bao hàm một viên Sinh Mệnh Đại Đạo Chi Ấn rồi.

Đại Đạo Chi Ấn trân quý như thế, bệ hạ hay là ban cho Hữu Dung tỷ, Tiêu tỷ tỷ bọn họ đi!” “Ái phi ngoan ngoãn hiểu chuyện, trẫm rất yên lòng!” Tần Phong thấy Tiểu Hương Phi vẫn không tranh không giành, lập tức đau lòng mà hôn lên trán nàng một cái.

“Ả cũng có!?” Nam Cung Phượng nghe vậy thì hoàn toàn sụp đổ.

Đầu tiên là Tần Phong, Lâm Tam những người này có Đại Đạo Chi Ấn, sau đó là đám đệ tử Ẩn Môn cũng có, tiếp theo ngay cả con thỏ Tiểu Bạch cũng có.

Cảm giác cả thế giới này đều có Đại Đạo Chi Ấn, chỉ mỗi nàng - hạng 11 bảng Thiên Tư là không có.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt tình nhân phú bà của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn phản phái điểm!” “Bắt nạt!?” Tần Phong đầy đầu dấu chấm hỏi, không biết mình bắt nạt chỗ nào.

Nhưng hệ thống đã nói thế thì chắc chắn là có lý do, hắn chỉ đành siết chặt cánh tay, ôm Nam Cung Phượng chặt thêm một chút.

“Cái tên này đúng là không coi bản tiểu thư là người ngoài mà!”

Nam Cung Phượng tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cắn chết tên tra nam này.

Mình rõ ràng là phú bà bao dưỡng hắn, vậy mà hắn không những ngang nhiên dắt tiểu mật xuất hiện trước mặt mình, lại còn yêu cầu mình cùng tiểu mật hầu hạ hắn.

Chuyện này mà truyền ra ngoài, sau này nàng còn mặt mũi nào lăn lộn trong giới phú bà nữa!?

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt tình nhân phú bà của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn phản phái điểm!” “Sao ta lại bắt nạt nữa rồi!?” Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng cạn lời, phát hiện phụ nữ đúng là khó chiều thật.

“Ca, đệ đến đây!!” Đúng lúc Tần Phong đang ôm trái ôm phải thì Tần Hạo và Lâm Tam rốt cuộc cũng chạy tới.

“Hai người đến đúng lúc lắm!” Tần Phong không nhịn được đảo mắt một vòng, trong lòng bắt đầu phun tào.

Nguyên bản hắn cứ ngỡ tu vi mình bị phong ấn sẽ kích hoạt được cái hào quang cứu giá kịp thời của hai người này, nhưng cuối cùng mới phát hiện ra là cái thằng đại phản phái như mình không xứng, hai tên này cư nhiên đợi kẻ địch đi rồi mới lững thững mò tới.

“Ca, huynh có thể làm người một chút được không!?” Tần Hạo vốn dĩ hăm hở chạy tới, kết quả nhìn một cái là thấy không ổn ngay.

Bản thân mình ở hạ giới không có tam cung lục viện thì thôi đi, ngay cả biểu diễn ca múa cũng không có, vậy mà ca ca mình bên cạnh mỹ nữ cứ gọi là liên tục.

Nam Cung Phượng vừa mới quen biết mà đã bị ca hắn ôm vào lòng rồi.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ dạy hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp

Thiên Đạo, nhận được 50 vạn phản phái điểm!" "Ta lại dạy hư ai nữa!?" Tần Phong ngơ ngác nhìn quanh, không biết ai bị mình dạy hư.

"Tần huynh, huynh không sao chứ!?" Lâm Tam nhíu mày nhìn Tần Phong, phát hiện tình hình có chút không đúng.

"Ta không sao!" Tần Phong buông hai nữ nhân ra, bắt đầu bán thảm: "Chỉ là vừa nãy gặp phải một tên đệ tử Ẩn Môn hạng tư, kẻ này sở hữu Phong Ấn Đại Đạo Chi Ấn, ta không cẩn thận trúng chiêu, hiện tại tu vi Tiên Quân cao giai đã bị phong ấn rồi." "Lại một đệ tử Ẩn Môn nữa!?" Tần Hạo và Lâm Tam lập tức kinh hô, không nhịn được nhìn nhau một cái.

Cứ ngỡ Trình Vận, Ngọc Lộ, Trần Thọ, Phương Trường trước đó đã là cực hạn của Ẩn Môn rồi, nào ngờ Ẩn Môn cư nhiên vẫn còn một tên đệ tử cùng loại như vậy.

"Chạy mau!!" Đúng lúc Tần Phong định tiếp tục bán thảm thì một giọng nói gấp rút từ xa truyền đến.

Chỉ thấy Tiền Đa Đa đang điều khiển phi chu cấp tốc lao tới, vẻ mặt lo lắng không ngừng ra dấu tay với Tần Phong, trên đó còn có ba vị Đại tự liệt của Tiên Minh cũng đang vô cùng căng thẳng.

"Có chuyện gì thế!?" Tần Phong tò mò ngẩng đầu nhìn, không hiểu đối phương bị làm sao.

"Chạy mau!" Tiền Đa Đa gấp gáp nói: "Long Ngạo Thiên đuổi tới rồi, không chạy nhanh là không kịp đâu!" "Long Ngạo Thiên!!" Lâm Tam lập tức nhíu mày nhìn qua, phát hiện trận chiến phía trước đã dừng lại.

Tuy Lăng Tiêu Tiên Đế cũng là cường giả Tiên Đế cảnh, nhưng trăm năm qua không hề đột phá, nên trước mặt Long Ngạo Thiên căn bản không đủ nhìn.

Đánh vài chiêu là biết mình đánh không lại, thế là lão không nói hai lời, quay đầu bỏ chạy luôn.

Mà Lăng Tiêu Tiên Đế muốn đi, Long Ngạo Thiên tự nhiên không ngăn được.

Thế là Long Ngạo Thiên đang trong trạng thái cuồng bạo lại đặt mục tiêu lên bọn người Tần Phong.

“Thái sư huynh!!” Tần Phong lập tức hét lớn: “Lưu Ảnh Thạch, mau phóng Lưu Ảnh Thạch đi, chính là cái Lưu Ảnh Thạch bồng con từ trăm năm trước ấy...” “Mẹ nó chứ...” Từ Càn Khôn nghe vậy lập tức múa máy tay chân loạn xạ.

Năm đó lão chính là vì tin vào cái mồm thối của Tần Phong mà suýt chút nữa bị Long Ngạo Thiên đánh chết, sau đó phải dưỡng thương ở nhà tận năm sáu năm mới khỏi, hiện tại hắn cư nhiên còn mặt dày bắt lão phóng.

“Lưu Ảnh Thạch bồng con!?” Hư Khôn Đạo Nhân và Tam Thông Nương Nương thấy Từ Càn Khôn phản ứng như vậy, lập tức nhớ ra Tần Phong đang nói tới cái Lưu Ảnh Thạch nào.

Năm đó khi Tiên Minh chọn phản kích Chiến Thần Điện, bọn họ cũng giống như Từ Càn Khôn đều có mặt tại hiện trường, nên nhớ rất rõ bức hình Tâm Nhan bồng con đó.

Cũng chính nhờ sự xuất hiện của nó mà Long Ngạo Thiên vốn đang chiếm ưu thế đã bị trọng thương thổ huyết, không chỉ xoay chuyển tình thế bất lợi, mà còn giúp Tiên Minh tranh thủ được trăm năm thời gian phát triển.

“Thái sư huynh!!” Tiền Đa Đa thấy Từ Càn Khôn múa máy kịch liệt, vội vàng dùng đạo đức bắt chẹt: “Làm một lần cũng là làm, làm lần hai cũng thế thôi, huống hồ đây là cho huynh đi làm anh hùng, chứ có phải bắt huynh ra kỹ viện bán thân đâu.

Huynh không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho chúng ta chứ!”
“Đúng vậy, đúng vậy!” Hư Khôn Đạo Nhân và Tam Thông Nương Nương liên tục gật đầu, cảm thấy Tiền Đa Đa nói rất có lý.

Tuy chiêu này năm đó đã dùng một lần, nhưng xét về hiệu quả thì lại tốt đến kỳ lạ.

Hiện tại dù không thể làm Long Ngạo Thiên thổ huyết, thì cũng có thể khống chế cứng hắn vài giây, tranh thủ cơ hội chạy trốn cho bọn họ.

“Ta thề là ta họ Từ!!” Từ Càn Khôn tức đến nổ đom đóm mắt, lại biến thân thành máy phát tín hiệu điện đài.

Chương 1830

Là Đại tự liệt thứ ba của Tiên Minh, lão quá hiểu đám khốn khiếp này đang nghĩ gì, chẳng phải muốn dùng lão để thu hút thù hận của Long Ngạo Thiên, sau đó tranh thủ thời gian chạy trốn cho bọn họ sao!?

“Hình như lão ta không nguyện ý cho lắm!” Tiểu Bạch mặt đầy vô tội nhìn Tần Phong, trong tay lại xuất hiện một viên Lưu Ảnh Thạch.

Là con thỏ được Tần Phong nuôi lớn từ nhỏ, nó tự nhiên biết Tần Phong bảo Thái sư huynh phóng Lưu Ảnh Thạch không phải là nhắc nhở tử tế, mà là thông báo đơn phương.

Bất kể lão có nguyện ý hay không, cuối cùng Long Ngạo Thiên cũng sẽ thấy lại đoạn video này.

“Người thời nay sao ai cũng thiếu tinh thần phụng hiến thế nhỉ!?” Tần Phong thở dài bất lực: “Rõ ràng hy sinh một chút là cứu được mọi người, vậy mà chẳng có ai chịu đứng ra.

Nếu đổi lại là ta, chỉ cần mọi người giúp ta đột phá Tiên Đế cảnh, thì sau khi thành công ta chắc chắn sẽ quay lại giúp mọi người cùng đột phá Tiên Đế.” “Thỏ chủ ngân thật vĩ đại!” Tiểu Bạch lập tức ngửa đầu 45 độ, mắt đầy sao sùng bái.

“Ách...” Nam cung Phượng nghe xong thì sững sờ, trong lòng thốt lên một tiếng “vãi chưởng”.

Cái loại người thiếu đức đến mức bốc khói như Tần Phong, đừng nói là giúp người khác đột phá Tiên Đế, không đem vợ ra tế là hắn đã có lương tâm lắm rồi.

Trừ phi là thông qua ba con đường: huyết mạch, mẫu tử, hoặc là "lăn giường", nếu không hắn tuyệt đối không bao giờ giúp ai đột phá Tiên Đế.

"Thiếp tin bệ hạ!" Tiểu Hương Phi mắt đẹp cũng đầy vẻ sùng bái, chủ yếu là để cung cấp giá trị cảm xúc.

"Ca ca mình mà cũng có giác ngộ này sao!?" Tần Hạo bị lừa cho ngẩn cả người, cứ cảm thấy hôm nay ca hắn có chút lạ lẫm.

"Tần huynh trước giờ vẫn vậy!" Lâm Tam ôm kiếm lạnh lùng lên tiếng: "Bất kể là ở hạ giới hay Tiên giới, huynh ấy chưa từng thay đổi ước mơ của mình.

Luôn chí hướng tiêu diệt mọi thế lực gia tộc tông môn, để kẻ yếu không còn sợ hãi, kẻ mạnh không dám kiêu ngạo, quyền lực không dám ngạo mạn, để Tiên giới công bằng hơn, để kẻ ác sợ làm ác, để người lương thiện được bình an, để ai cũng có thể tôn trọng lẫn nhau." "Ước mơ của huynh ấy!?" Tần Hạo lập tức sụp đổ, cả người muốn phát điên.

Tuy ước mơ của ca hắn rất đẹp đẽ, hạ giới cũng phát triển đúng như huynh ấy mong muốn, nhưng vấn đề là sau khi huynh ấy quậy nát Hoang Cổ xong, chỉ để lại một bản kế hoạch rồi phi thăng mất tiêu.

Là chính mình phải thức khuya dậy sớm, tăng ca điên cuồng suốt trăm năm mới hoàn thành được đấy!

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn phản phái điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo sụp đổ tâm lý, nhận được 50 vạn phản phái điểm!" "Chỉ có hai cái thôi sao!?" Tần Phong liếc mắt nhìn Nam Cung Phượng, cảm thấy vẫn là Tiểu Hương Phi tốt hơn.

Không chỉ xinh đẹp, dáng người bốc lửa, có thể cho hắn hiểu thế nào là định nghĩa của mỹ nhân, mà còn luôn cung cấp giá trị cảm xúc cho hắn.

Ầm ầm!!

Không trung đột nhiên rung chuyển dữ dội, kèm theo một tiếng nổ siêu thanh chói tai.

Chỉ thấy một bóng người xuất hiện từ đằng xa, đang cấp tốc áp sát bọn họ.

Nơi hắn đi qua, không chỉ cuốn lên một trận bão cuồng phong siêu mạnh, mà mặt đất còn bị cày ra một đường rãnh lớn, cứ như thể vừa mới rẽ ngôi cho mặt đất vậy.

“Tần Phong!!” Long Ngạo Thiên nhìn thấy Tần Phong, đôi mắt càng đỏ ngầu hơn.

Cứ ngỡ Tần Phong đã tìm được cơ hội chạy thoát, nào ngờ đối phương cư nhiên còn dám hoạt động ngay dưới mí mắt mình, đúng là chẳng coi mình ra cái gì mà!

“Từ sư huynh!” Tiểu Bạch lập tức dùng giọng sữa ngây ngô nói: “Huynh ném Lưu Ảnh Thạch cho thỏ ta làm gì?

Muốn thỏ ta giúp huynh kích hoạt sao!?” Nói đoạn... cũng chẳng đợi Từ Càn Khôn múa máy xong, nó đã trực tiếp kích hoạt luôn.

Ngay sau đó, một màn chiếu xuất hiện giữa hư không, không chỉ có hình ảnh Tâm Nhan tiểu thư bồng con từ trăm năm trước, mà còn có cảnh nàng đầy vẻ yêu kiều thẹn thùng, cùng với cảnh nàng búi tóc gọi “tướng công”...

“Tâm Nhan!!” Long Ngạo Thiên đang trong trạng thái cuồng bạo, nhìn thấy Tâm Nhan tiểu thư thì thần sắc rõ ràng sững lại.

Tuy nhiên, là một nam nhân có hào quang hộ thể, hắn sẽ không vấp ngã hai lần tại cùng một chỗ.

Vì vậy lần này tuy trong lòng vẫn thấy phẫn nộ, nhưng hắn không còn bị trọng thương thổ huyết như lần đầu, mà thay vào đó là dời tầm mắt sang người Từ Càn Khôn.

“Thằng khốn, đúng là đồ khốn nạn mà!” Từ Càn Khôn trong lòng điên cuồng gào thét, tự hỏi bây giờ mình đi chuyển giới liệu có còn kịp không.

“Một tin nhắn bất ngờ...” Tiểu Bạch sau khi kích hoạt Lưu Ảnh Thạch thì bắt đầu nghêu ngao hát.

Nhưng chưa kịp hát được hai câu, nộ khí của Long Ngạo Thiên đã bùng nổ, uy áp Tiên Đế khủng khiếp lập tức quét sạch thiên địa, lại còn đặc biệt “quan tâm” đến Từ Càn Khôn trên phi chu.

Ầm ầm!!

Uy áp kinh hoàng giáng xuống, khiến hư không rung chuyển kịch liệt.

“Phụt!!” Bọn người Tiền Đa Đa lập tức phun ra một ngụm máu tươi, phi chu đang ngồi cũng mất thăng bằng mà chao đảo.

“Ái chà mẹ thỏ ơi!” Tiểu Bạch sợ quá vội vàng ngậm miệng, chui tọt vào lòng Tần Phong.

“Vẫn không lừa được nó dùng Đại Tiên Thiên Chí Bảo!” Thấy Long Ngạo Thiên mãi không dùng đến bảo vật, Tần Phong trong lòng thở dài đầy tiếc nuối.

“Cứu người!” Lâm Tam thấy đồng môn gặp nguy hiểm, lập tức tuốt kiếm lao lên cứu người.

“Bản đế cá là các ngươi một đứa cũng không cứu nổi!” Ánh mắt Long Ngạo Thiên lóe lên hàn quang, cấp tốc lao đến trước mặt mấy

người.

“Ai rảnh mà cá cược với ngươi chứ!?” Tần Phong không nhịn được phun tào, khẳng định mình chưa bao giờ dính vào cờ bạc.

Bởi vì... dính vào ma túy, nhà tan cửa nát!

Dính vào cờ bạc, vợ con ly tán!

Dính vào sắc dục, con đàn cháu đống...

“Thế sao!?” Lâm Tam không có nhiều lo ngại như Tần Phong, trực tiếp vung kiếm chọn cách “cược” một phen.

Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp!!

Thiên địa vạn vật, chỉ một kiếm là phá sạch!

Chỉ thấy Vô Trần Kiếm đột nhiên phát ra một tiếng kiếm minh lăng liệt u ám, từng đạo kiếm ý tử tịch sâm nghiêm hóa thành những gợn sóng lan tỏa ra xung quanh.

Chương 1831

Không chỉ khiến thiên địa tràn ngập sát cơ đồ sát thương sinh, mà còn trào dâng một luồng khí tức hủy diệt thuần túy.

“Hủy Diệt Đại Đạo!!” Trong mắt Long Ngạo Thiên thoáng hiện vẻ bất ngờ, không ngờ Lâm Tam cũng có Đại Đạo Chi Ấn.

Tuy nhiên dù Lâm Tam có Đại Đạo Chi Ấn, tốc độ trưởng thành đáng kinh ngạc, nhưng Tiên Quân đỉnh phong vẫn chỉ là Tiên Quân đỉnh phong, căn bản không thể tạo thành đe dọa gì cho một Tiên Đế như hắn.

Ầm ầm!!

Kiếm quang mang theo khí tức hủy diệt chém mạnh lên người Long Ngạo Thiên.

Không chỉ bùng phát một tiếng nổ đinh tai nhức óc, kiếm khí tán loạn còn hóa thành cuồng phong quét sạch thiên địa, như muốn nghiền nát mọi vật cản.

“Thành công không!?” Bọn người Tiền Đa Đa lập tức quay đầu nhìn, tim cũng vọt lên tận cổ họng.

Nhưng điều khiến bọn họ thất vọng là, kiếm mạnh nhất của Lâm Tam không thể ngăn cản được Long Ngạo Thiên, thậm chí còn không để lại được một vết xước trên bộ Tiên giáp thượng phẩm của hắn, tất cả đều bị tấm khiên tiên lực ngưng tụ trước thân cản lại.

Ngay sau đó, chưa đợi mọi người kịp phản ứng, hắn đã xuất hiện trước mặt Lâm Tam trong nháy mắt.

“Cái gì!!” Đồng tử Lâm Tam co rụt lại, không ngờ hắn lại nhắm vào mình.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên không nói một lời thừa thãi, cánh tay mạnh mẽ bóp chặt lấy cổ họng y, ngay sau đó là một tiếng "rắc" giòn giã, chứng tỏ cổ của y đã bị bóp nát.

"Phụt!!" Lâm Tam phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy cổ họng đau nhói.

Tuy y đã dùng hết sức vùng vẫy ngay lập tức, nhưng sức lực của Long Ngạo Thiên quá lớn, cánh tay như một chiếc kìm sắt khóa chặt cổ họng y, bất kể vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

"Xong rồi, xong đời rồi!!" Tiền Đa Đa thấy Lâm Tam bị đánh bại, trong lòng lập tức kêu thầm hỏng bét.

Giờ thì Lưu Ảnh Thạch dùng không có hiệu quả, Lâm Tam cũng không cầm chân nổi Long Ngạo Thiên, xem ra chỉ còn nước để lại di ngôn thôi.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích hai vị Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo chiến đấu, khiến rủi ro tử vong của một trong hai người tăng lên, nhận được 1000 vạn phản phái điểm!" "Lâm huynh!!" Tần Phong không rảnh để ý đến hệ thống, vội vàng kích hoạt Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn.

"Lâm Tam gặp nguy hiểm!!" Tần Hạo lập tức biến thân thành thiếu niên nhiệt huyết, tay cầm Kim Long Chùy lao thẳng lên.

"Nhị Đản giỏi lắm!!" Tiểu Bạch thấy Tần Hạo lại "ngựa quen đường cũ", lập tức khích bác: "Hăng hái lên, đừng làm mất mặt, đập chết nó đi, đánh cho Long Ngạo Thiên biến thành con giun luôn!!" "Hống!!" Tần Hạo không rảnh trả lời Tiểu Bạch, tay cầm cự chùy nhảy vọt lên.

Ngay sau đó, y phát ra một tiếng gào thét chấn động thiên địa, hai đạo quang mang sắc lẹm như tia chớp bắn ra từ mắt, sau lưng càng hiện ra hư ảnh của hàng trăm Long Tượng, che trời lấp đất vô cùng hùng vĩ.

Ngao!!

Ô!!

Đầu rồng ngẩng cao, long uy hạo đãng!

Vòi voi vung vẩy, tượng lực bàng bạc!

Chỉ thấy hư ảnh Long Tượng tỏa ra khí tức cổ xưa thần bí, mỗi một phiến vảy đều lấp lánh ánh sáng chói mắt, mỗi một đường vân đều ẩn chứa sức mạnh vô tận.

“Bản đế đã nói rồi, hôm nay các ngươi một đứa cũng không cứu nổi!” Long Ngạo Thiên lạnh lùng xách Lâm Tam bằng một tay, cũng chẳng thèm để Tần Hạo vào mắt.

“Trẫm nhất định phải nghịch thiên mà hành!” Tần Hạo phát ra tiếng gầm đinh tai, tay cầm cự chùy nện về phía Long Ngạo Thiên.

Đồng thời, xung quanh y trào dâng một luồng kim sắc Nhân Hoàng chi khí, hư ảnh Long Tượng sau lưng cũng như mưa sao băng gào thét lao xuống.

Nơi nó đi qua, không gian bị xé rách, kèm theo hiệu ứng kỹ năng vô cùng ảo diệu.

Ầm ầm!!

Long Tượng gào thét, vang vọng cửu tiêu.

Chỉ thấy Tần Hạo cầm cự chùy từ trên trời giáng xuống, một đám mây nấm khổng lồ cũng theo đó mọc lên từ mặt đất, không chỉ phát ra tiếng nổ đinh tai, mà còn bùng phát một cơn bão năng lượng ngút trời.

Thế nhưng Long Ngạo Thiên lại chẳng hề hấn gì, ngược lại còn xách Lâm Tam áp sát Tần Hạo trong nháy mắt.

“Không ổn!!” Sắc mặt Tần Hạo biến đổi mạnh, vội vàng lùi lại định né tránh.

“Giờ muốn chạy ư, muộn rồi!” Mắt Long Ngạo Thiên đầy hàn quang, trực tiếp lên gối một cái thật mạnh.

“Phụt!!” Tần Hạo lập tức phun ra ngụm máu, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đang đảo lộn.

Nhưng ngay khi Long Ngạo Thiên định đưa tay tóm lấy tóc Tần Hạo để lấy lại Kim Long Thương và Vạn Kim Bất Diệt Khải thuộc về mình, thì một luồng khí tức nguy hiểm bất chợt ập đến tâm trí.

“Cái gì thế!?” Long Ngạo Thiên giật mình, vội vàng nhìn quanh.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn dừng lại trên người Tần Phong, phát hiện hắn đã thành công dùng hồi ngược thời gian để phá khai phong ấn, lại còn vung tay lấy ra Lăng Tiêu Kiếm, Thương Lan Kiếm, Tiểu Tiên Thiên Kiếm cùng với Ma kiếm tổ truyền của Tần gia.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích hai vị Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo chiến đấu, khiến rủi ro tử vong của một trong hai người tăng lên, nhận được 1000 vạn phản phái điểm!” “Dám đánh em trai ta, ta thấy ngươi đúng là muốn chết rồi!” Đôi mắt sâu thẳm của Tần Phong bắn ra hàn ý thấu xương, hai tay nhanh chóng đan xen kết ấn.

Ngay sau đó, tiên lực quanh thân hắn như biển gầm sóng dậy, cuộn trào mãnh liệt.

Ánh sáng tiên khí vô tận bao trùm lấy hắn, tựa như một vầng mặt trời rực rỡ chói mắt, bốn thanh kiếm cũng xoay quanh người hắn.

“Không phải chứ?

Hắn còn bài tẩy sao!?” Bọn người Từ Càn Khôn trợn tròn mắt kinh hô, trong lòng thốt lên kinh ngạc.

Cứ tưởng lúc Tần Phong đấu với Ẩn Môn đã dùng hết sức rồi, nào ngờ hắn có thể chấp cả mấy đứa Ẩn Môn; cứ tưởng lúc hắn làm Long Ngạo Thiên đổ máu đã là toàn lực rồi, nào ngờ hắn vẫn còn bài tẩy chưa dùng.

Mẹ kiếp!!

Mọi người rõ ràng đều là lần đầu làm người, sao khoảng cách lại lớn đến thế chứ!?

"Tru Tiên Kiếm Trận, mở!!" Tần Phong đột ngột mở mắt hét lớn, kết xong thủ ấn cuối cùng.

Ầm ầm!!

Thiên địa đột nhiên rung chuyển dữ dội, bốn cột sáng từ trên trời giáng xuống.

Chương 1832

Ngay sau đó, bốn thanh kiếm nhanh chóng bay vào trong cột sáng, từng đạo phù văn thần bí theo đó hiện ra giữa hư không.

Mỗi một đạo phù văn đều như ngưng tụ sức mạnh đại đạo vô cùng, tổ thành một trận pháp cổ xưa mà thần bí.

“Tru Tiên Kiếm Trận là cái gì!?” Bọn người Từ Càn Khôn ngơ ngác nhìn nhau, bảo rằng chưa từng nghe qua Tru Tiên Kiếm Trận.

Tuy nhiên bọn họ có thể cảm nhận được sự khủng bố ẩn chứa trong trận pháp này, giống như một cô bé loli mỏng manh yếu ớt bị một đám quái thúc thúc to xác bao vây, mang lại áp lực kép cả về sinh lý lẫn tâm linh.

“Quá mạnh!” Nam Cung Phượng ngây người nhìn Tần Phong, nội tâm không thể bình tĩnh nổi.

Cứ ngỡ mình hạng 11 bảng Thiên Tư đã là tuyệt thế thiên kiêu rồi, nhìn đám Tần Phong đánh nhau mới hiểu thế nào gọi là yêu nghiệt thực sự, mình đứng trước mặt bọn họ chẳng khác nào hạt bụi giữa trời xanh.

“Bệ hạ vẫn đầy mị lực như vậy!” Tiểu Hương Phi cố gắng duy trì hình tượng tiểu thư khuê các, nhưng trong lòng đang tính toán xem có nên phạm tội “tàng trữ vũ khí nóng” không...

“Lợi hại thật!” Tâm trí Tần Hạo khẽ run lên, cảm nhận được sự khủng phố ẩn tàng.

Chỉ thấy những phù văn huyền ảo đến cực điểm bao vây lấy mọi người, một luồng kiếm khí hủy thiên diệt địa tràn ngập không gian.

Nó không chỉ như có thể cắt rời thương khung, mà ngay cả không gian cũng như tờ giấy mỏng manh, dễ dàng bị rạch ra từng đạo khe nứt đen ngòm.

“Không ổn!!” Long Ngạo Thiên cũng kinh hãi, cảm thấy nguy hiểm đang đến gần.

Nhưng chưa kịp phản ứng, cánh tay đã bị một đạo kiếm khí rạch trúng, máu tươi bắn ra, hắn đau quá theo bản năng buông Lâm Tam ra.

“Cơ hội tốt!!” Lâm Tam quả đoạn nắm lấy cơ hội, thoát khỏi bàn tay hộ pháp của Long Ngạo Thiên.

Y cũng không quên xách theo Tần Hạo bên cạnh, nén cơn đau thấu xương ở cổ, nhanh chóng lùi lại giữ khoảng cách an toàn.

“Vãi chưởng, hắn định nghịch thiên thật à!” Bọn người Từ Càn Khôn thấy Long Ngạo Thiên bị thương thì lập tức trợn mắt chửi thề.

Cứ tưởng lần trước Tần Phong làm Long Ngạo Thiên đổ máu là tai nạn, nào ngờ hắn thực sự có thực lực đó.

Hơn nữa nhìn cái hiệu ứng của trận pháp này, rõ ràng là hắn còn chưa bắt đầu dùng lực nữa kìa.

Cũng chính vì Tần Phong làm Long Ngạo Thiên bị thương nên uy áp Tiên Đế đang đè nén bọn họ xuất hiện kẽ hở.

“Chửi cái gì mà chửi, chạy mau đi chứ!” Tiền Đa Đa lập tức phản ứng lại, vội vàng lái phi chu lao về phía Tần Phong.

Cứ tưởng hôm nay phải bỏ mạng ở đây, nào ngờ Tần Phong lại hung mãnh đến mức này, tu vi Tiên Quân cao giai cư nhiên có thể vượt hai đại cảnh giới đấu tay đôi với Tiên Đế, lại còn là Long Ngạo Thiên - kẻ được mệnh danh là Tiên Đế đệ nhất Tiên giới.

“Ta có đang nằm mơ không đấy!?” Tam Thông Nương Nương thần sắc hoảng hốt, sắp không phân biệt nổi thực tại và mộng cảnh nữa rồi.

Người ta từ xưa đến nay đều bảo dưới Tiên Đế đều là kiến hôi, vậy mà đến chỗ Tần Phong thì quy tắc này lại mất hiệu lực.

Dù vượt hai đại cảnh giới, vẫn có thể lay động được uy quyền chí cao vô thượng của Tiên Đế.

"Chọc không nổi, chọc không nổi đâu!" Hư Khôn Đạo Nhân lẩm bẩm, lòng không tài nào bình tĩnh được.

Trước đây lão cứ tưởng mình là thiên tài không ai sánh bằng, nhìn thấy trận chiến của đám yêu nghiệt này xong mới hiểu thế nào là "không dám nói to, sợ kinh động người trên trời".

"Tất cả chết hết cho bản đế!!" Long Ngạo Thiên thấy mình bị thương thì lập tức thẹn quá hóa giận.

Đôi mắt hắn bùng cháy ngọn lửa phẫn nộ như muốn thiêu rụi thiên địa thành tro bụi, sức mạnh Tiên Đế khủng khiếp bùng nổ, như sóng xô biển trào không ngừng va đập vào Tru Tiên Kiếm Trận.

"Kẻ chết phải là ngươi mới đúng!!" Tần Phong chẳng thèm nể mặt ai, trực tiếp kết ấn kích hoạt Tru Tiên Kiếm Trận.

Ầm ầm!!

Bốn thanh kiếm cùng xuất thế, kiếm khí rít gào.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận như có vạn rồng gầm thét, phát ra từng trận nổ vang, vô số đạo kiếm khí sắc bén ngút trời bốc lên.

Mỗi một đạo kiếm khí đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa, kèm theo sát ý vô tận lan tỏa, dường như có thể chém đứt vạn vật thế gian, phá diệt mọi hư ảo.

Ngay sau đó, kiếm khí vô tận hóa thành dòng sông cuộn trào lao về phía Long Ngạo Thiên.

“Đây là kiếm trận gì!?” Trong lòng Long Ngạo Thiên chợt thấy kinh hãi, cư nhiên cảm nhận được nguy hiểm từ đó.

Tuy nhiên Tru Tiên Kiếm Trận của Tần Phong mạnh thì mạnh thật, nhưng khả năng kiểm soát rõ ràng là chưa đủ, có cảm giác như trẻ con đi giày đại nhân vậy, ngay lập tức bị hắn tìm ra sơ hở.

Ong!

Ong!

Tiếng thương minh chói tai vang lên, bộc phát thương mang ngút trời.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên tay cầm thượng phẩm Tiên thương đứng lơ lửng, như hòa làm một với trường thương, tỏa ra uy áp vô tận và khí tức thần thánh.

“Phá cho bản đế!!” Long Ngạo Thiên phát ra tiếng gầm phẫn nộ, tiên lực Tiên Đế trào ra như thủy triều.

Ngay sau đó hắn dồn toàn bộ sức mạnh vào thanh trường thương thượng phẩm trong tay, khiến nó tỏa sáng rực rỡ, từng đạo phù văn thần bí lấp lánh trên thân thương, giải phóng một luồng sức mạnh hủy diệt.

Đặc biệt là khi vung lên, nơi mũi thương đi qua, thiên địa biến sắc, vạn vật quy phục, bên trong dường như ẩn chứa uy năng khủng khiếp đủ để phá diệt tinh tú.

Ầm ầm!!

Đòn tấn công của hai bên va chạm mạnh vào nhau, bùng phát ánh sáng chói lòa và tiếng nổ rung trời chuyển đất.

Không gian xung quanh méo mó, đổ vỡ trong cuộc va chạm kịch liệt, như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Đặc biệt là mặt đất dưới chân... không chỉ bị oanh tạc ra một cái hố khổng lồ, mà mặt đất còn bị gọt mất một tầng, xung quanh nứt ra những khe rãnh dữ tợn như những vực sâu không đáy.

“Phụt!!” Tần Phong phun ra một ngụm máu, không chịu nổi dư chấn năng lượng.

Những người khác cũng chẳng khá khẩm gì hơn, phi chu hào hoa của Tiền Đa Đa bị lật nhào trực tiếp, ba vị Đại tự liệt Tiên Minh bị chấn đến thổ huyết, Lâm Tam và Tần Hạo cũng không tránh khỏi kiếp nạn.

Chương 1833

Riêng Nam Cung Phượng và Tiểu Hương Phi đã sớm được hắn hộ ở phía sau.

“Phụt, ca ca ta lại không làm người nữa rồi!” Tần Hạo phun máu, gian nan chống đỡ cơn bão năng lượng.

“Ái chà mẹ thỏ ơi!!” Tiểu Bạch túm chặt lấy góc áo Tần Phong, đề phòng mình bị gió cuốn bay mất.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm bị thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 100 vạn phản phái điểm!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm bị thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 200 vạn phản phái điểm!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm bị thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 200 vạn phản phái điểm!” “Ba cái luôn!?” Tần Phong lập tức ngẩng đầu nhìn, biết Long Ngạo Thiên đã bị thương.

Chỉ thấy cuồng phong giữa thiên địa dần bình lặng, Long Ngạo Thiên vẫn đứng đó, nhưng thanh thượng phẩm Tiên thương trong tay đã nứt vỡ, một dòng máu chảy dài từ cánh tay hắn, có thể thấy rõ một vết thương rất sâu.

“Tê tê!!” Toàn trường lập tức hít một hơi khí lạnh, hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn kinh.

Trước đó Tần Phong có thể làm Tiên Đế đổ máu đã đủ làm thế gian kinh hãi rồi, nào ngờ thực lực thực sự của hắn có thể đối kháng trực diện với Tiên Đế, phá vỡ định kiến dưới Tiên Đế đều là kiến hôi.

Một tiếng “xoảng” vang lên!!

Đúng lúc mọi người đang kinh hãi, tiếng kiếm vỡ đột ngột vang lên.

Trong bốn thanh kiếm Tần Phong lấy ra, thanh Tiểu Tiên Thiên Kiếm tổ truyền của Tần gia đã không chịu nổi dư chấn vừa rồi mà vỡ vụn.

“Vẫn thất bại sao!?” Tần Phong thở dài trong lòng, biết Long Ngạo Thiên đã phá trận thành công.

Nhưng lần thất bại này không phải do bản đồ Tru Tiên Kiếm Trận, mà trừ việc tu vi bản thân hắn chưa đủ cao để điều khiển hoàn toàn, còn có việc hắn chưa tập hợp đủ bốn thanh Đế binh.

Nếu không, dù có ba tên Long Ngạo Thiên cũng đừng hòng phá được trận này.

“Nghe nói Lăng Tiêu Tiên Đế lại luyện chế được một thanh Đế binh nữa!?” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, hắn từng nghe Đông Phương tiểu thư nhắc tới chuyện này.

Nghe nói trăm năm nay Lăng Tiêu Tiên Đế cũng có kỳ ngộ, tìm thấy một thanh Đế binh kiếm bị hỏng trong một di tích, sau đó triệu tập toàn bộ luyện khí sư danh tiếng ở Bắc Vực về phục chế, hiện tại chắc cũng sắp xong rồi.

“Không thể để lão Triệu phạm sai lầm được!” Tần Phong nghĩ đến việc lão Triệu chẳng bao giờ làm chuyện gì tử tế, nên đành phải cắn rứt lương tâm mà mang thanh kiếm đó về nhà thôi...

“Tên này tuyệt đối không thể giữ lại!” Long Ngạo Thiên nhìn cánh tay bị thương, sát ý trong mắt không hề che giấu.

Hắn vốn tưởng Tần Phong chỉ là một tên Luyện Khí bẩn thỉu, không thể uy hiếp mình được gì, nhưng vạn vạn không ngờ thiên phú võ tu của y lại mạnh đến vậy.

Phải biết, từ khi bắt đầu tu luyện đến nay, hắn vẫn luôn là người vượt cấp khiêu chiến kẻ khác, chưa từng bị ai vượt cấp khiêu chiến bao giờ, lại còn là vượt hai đại cảnh giới, đánh bị thương hắn đang ở trạng thái đỉnh phong.

“Vẫn chưa định dùng à!?” Tần Phong thấy Long Ngạo Thiên vẫn chưa lấy ra Thất Sát Bi, trong lòng lập tức tính toán.

Bản thân không những đã lấy ra Tâm Nhan Bão Oa Đồ, còn đóng cửa thả Nhị đệ và Tiểu Tam Tam, thậm chí ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận Đồ cũng đã dùng, nhưng kết quả Long Ngạo Thiên vẫn chưa lấy ra Thất Sát Bi gia truyền của nhà họ Tần.

“Tần sư đệ!!” Tiền Đa Đa mình đầy chật vật chạy tới, ôm lấy đùi Tần Phong mà khóc lóc.

Hắn vốn tưởng lần này ra ngoài có thể gặp được Tô Uyển, nếu không cũng có thể dát vàng cho lý lịch của mình, nhưng ai ngờ gặp phải toàn là một lũ thần tiên đánh nhau, chỉ riêng dư chấn thôi cũng suýt đưa hắn đi gặp ông bà rồi.

Hiện tại chỉ có ôm chặt bắp đùi to của Tần Phong, bản thân mới có khả năng an toàn quay về nhà.

“Ca, làm sao bây giờ!?” Tần Hạo thở hổn hển, trên người cũng chật vật không kém.

Nếu không phải Tần Phong đã đưa trước Long Quân Bất Diệt Khải cùng Tiên Thiên Nhất Khí Y hai kiện bảo bối phòng ngự cho đệ ấy, thì hiện tại đệ ấy e rằng đã “lạnh tanh” rồi, chỉ chờ Tần Phong đưa về Tiên Minh ăn cỗ thôi.

Còn Lâm Tam, người vừa bò dậy từ đống phế tích, thì lại tạo thành sự đối lập rõ rệt với Tần Hạo.

Y không những bị Long Ngạo Thiên bóp nát xương cổ, trên người lại không có trang bị phòng ngự, hiện giờ toàn thân đều là những vết thương lộ cả xương, quần áo cũng bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ.

"Đi thôi!!" Tần Phong liếc nhìn Lâm Tam, biết cứng rắn đối đầu cũng vô ích.

Mặc dù bên hắn có hai Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, ưu thế đang nghiêng về hắn, nhưng tiếc là Nhị đệ và Tiểu Tam Tam vẫn chưa trưởng thành, căn bản không thể kháng cự lại Long Ngạo Thiên ở trạng thái hoàn chỉnh này.

Nếu hai bên cứ tiếp tục cứng đối cứng như vậy, Nhị đệ và Tiểu Tam Tam rất có thể sẽ gặp tai nạn mà "đi đời" sớm.

Còn về ta, tên Thiên Mệnh Đại Phản Phái này, không khéo lại kích hoạt hào quang tế thiên của bọn họ, từ đó chỉ có thể xuất hiện trong hồi ức của bọn họ, trở thành "hormone adrenaline" giúp họ tăng cường sức chiến đấu.

"Muốn chạy à!!" Long Ngạo Thiên dường như nhìn thấu ý đồ của Tần Phong, hàn quang trong mắt lóe lên rồi biến mất tại chỗ.

Nhưng Tần Phong lại dự đoán trước được dự đoán của hắn, ngay khoảnh khắc Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, y đã thu hồi ba thanh kiếm còn lại, đồng thời lấy ra Tán Hồn Tiểu Hồ Lô của mình, và nhanh chóng kết ấn mở nó ra.

Một tiếng "Bụp!" Chỉ thấy nắp hồ lô màu đỏ tía nhanh chóng mở ra, một đoàn sương mù đỏ phun ra nhanh chóng từ bên trong, rồi theo hướng gió tây cuốn về phía Long Ngạo Thiên.

"Đây lại là thứ quái quỷ gì!?" Long Ngạo Thiên trong lòng đột nhiên giật mình, cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Tuy nhiên, ngay lúc hắn chuẩn bị né tránh làn sương mù đỏ thì Tiểu Bạch đã nhanh tay lấy ra Quạt Ba Tiêu gia truyền của nhà họ Tần, chuẩn bị cùng Tần Phong thực hiện tổ hợp kỹ "người-thỏ", tăng tốc cho làn sương mù đỏ.

Một tiếng “hú”!!

Tiểu Bạch không chút do dự, lập tức quạt động Quạt Ba Tiêu.

Chỉ thấy một luồng cuồng phong đột nhiên xuất hiện giữa trời đất, cuốn theo làn sương mù đỏ nhanh chóng lao về phía Long Ngạo Thiên.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Long Ngạo Thiên đột nhiên biến đổi, trong lòng càng thêm hoảng hốt.

Mặc dù hắn không biết làn sương mù đỏ này là gì, nhưng lại cảm nhận được khí tức nguy hiểm từ đó, dường như chỉ cần khẽ chạm vào là sẽ lập tức thân tử đạo tiêu vậy.

Nghĩ đến đây — Long Ngạo Thiên lập tức “sợ hãi”, nhanh chóng né tránh làn sương mù đỏ.

Tuy nhiên, dưới sự trợ lực của Quạt Ba Tiêu của Tiểu Bạch, tốc độ của làn sương mù đỏ thực sự quá nhanh, ép hắn không thể không dốc toàn bộ tinh lực để né tránh.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ bức bách Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử nhận “túng”, khiến Vô Địch Đạo Tâm của y xuất hiện dao động, thu được 1 triệu Phản Phái Điểm!” “Mới có 1 triệu!?” Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, trong lòng thở dài bất lực.

Mặc dù lần này ta ra ngoài đã nhận được Quạt Ba Tiêu, Phiên Thiên Ấn, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Tam Túc Kim Ô Phân Thân, Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn, Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn, Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn, cùng với hai bức Quan Tưởng Đồ Chân Ma và Chân Phật, nhưng lại phải động dụng Tán Hồn Hồ Lô và Tru Tiên Kiếm Trận Đồ hai lá bài tẩy.

Có thể nói lần giao dịch này của ta đã lỗ nặng rồi, trở về phải nhanh chóng “kiếm” bài tẩy mới ra, nếu không đến tối ta ngủ cũng không yên.

Nhưng y hiện tại cũng không có thời gian nghĩ kỹ những chuyện này, vội vàng phất tay lấy ra Không Gian Tiểu Hồ Lô của mình.

Ngay sau đó, y kết một đạo chỉ quyết, điểm lên Không Gian Tiểu Hồ Lô.

Chương 1834

Hô!

Hô!

Chỉ thấy Không Gian Tiểu Hồ Lô lập tức bay lên không trung, mở nắp hút Tần Phong và những người khác vào bên trong.

“Chạy đi đâu!!” Long Ngạo Thiên thấy Tần Phong muốn chạy, lập tức nổi giận đùng đùng.

Oanh long long!!

Tiên Đế chi lực khủng bố bùng nổ trong chốc lát, hóa thành một luồng gió lớn quét về phía tây.

Không những khiến hư không chấn động dữ dội, mà còn làm tan rã làn sương mù đỏ, bao gồm cả luồng cuồng phong do Quạt Ba Tiêu quạt ra cũng không chịu nổi mà tiêu tán.

Nhưng rất tiếc, Tần Phong và những người khác đã nhân cơ hội này, cưỡi Không Gian Tiểu Hồ Lô biến mất tại chỗ.

“Gầm!!” Long Ngạo Thiên thấy Tần Phong đã chạy thoát, lập tức phát ra tiếng gầm giận dữ bất lực.

Nhưng còn chưa đợi hắn gầm giận được hai giây rưỡi, Hồng Tụ đã vội vàng dẫn người tới.

“Đế quân, không hay rồi!!” Hồng Tụ vội vàng nói: “Vừa nãy Tâm Ngữ Tiên Tử gửi tin tức, nói gần đây có người đang điên cuồng rút tiền khỏi Thần Cổ để rời sàn, tích lũy gần trăm năm của Chiến Thần Điện chúng ta đã sắp cạn rồi.” “Cái gì!?” Long Ngạo Thiên lập tức kinh hô thành tiếng, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Mặc dù hắn chưa bao giờ hỏi đến nội chính của Chiến Thần Điện, nhưng lại biết rằng tích lũy trăm năm này không phải tích lũy bình thường, nó tương đương với tích lũy mười mấy vạn năm của Chiến Thần Điện, cũng có nghĩa là đã dùng hết tiền của cả Nam Vực trong mười vạn năm tương lai.

Hắn hiện tại thực sự không dám tưởng tượng, nếu tin tức này bị truyền ra ngoài, sẽ gây ra sóng gió "rút tiền ồ ạt" như thế nào.

Dù cho hắn là Tiên Đế đứng đầu Tiên Giới, e rằng cũng không thể trấn áp được nhiều tán tu đến vậy, thậm chí hắn còn có thể dự kiến Nam Vực tương lai sẽ hỗn loạn đến mức nào.

"Đinh đông, chúc mừng Túc chủ "hãm hại" Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y "phá phòng" trở thành chuột chạy qua đường, thu được 10 triệu Phản Phái Điểm!" "Long Ngạo Thiên đã biết chân tướng rồi sao!?" Tần Phong vừa dẫn mọi người trở về Tiên Minh, đã nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Nhưng vừa nghĩ đến việc Long Ngạo Thiên vừa rồi đánh bị thương mình, lại còn khiến ta tổn thất hai kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, y liền lập tức gửi tin nhắn vào nhóm của Tiên Nô Pháp Ấn, chuẩn bị tiếp tục tăng độ khó cho Long Ngạo Thiên, công bố tin tức Chiến Thần Điện hết tiền ra ngoài.

Đương nhiên... với tư cách là một Đại Phản Phái có chút lương tâm, y cũng không thể dồn người ta vào đường chết.

Còn cho đội ngũ chuyên nghiệp công bố địa chỉ Ẩn Môn ra ngoài, nói rằng Ẩn Môn ngoài Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn ra, còn có rất rất nhiều Tiên Tinh, đủ để Long Ngạo Thiên giải quyết sóng gió "rút tiền ồ ạt" lần này...

"A di đà phật!" Tam Lộng Đại Sư sau khi nhận được tin tức, chắp hai tay lại mặc niệm hai phút rưỡi.

Hắn vốn tưởng Thủy Hoàng sau khi cướp sạch tài phú của Nam Vực mấy vạn năm rồi sẽ thôi, nhưng không ngờ đây lại chỉ mới là bắt đầu, không những muốn dồn Long Ngạo Thiên vào đường cùng, mà còn muốn biến Long Ngạo Thiên thành "con cờ" để sử dụng.

"Kế này của Bệ hạ thật quá lợi hại!" Mộc Tú không nhịn được cảm khái: "Đến lúc đó không chỉ Chiến Thần Điện thiếu tiền, mà Lăng Tiêu Cung và Tiên Minh cũng thiếu tiền, thêm vào đám tán tu bị "kẹt hàng" kia, ta thực sự không dám tưởng tượng Tiên Giới tiếp theo sẽ xảy ra động loạn như thế nào." "Sắp khai chiến rồi!!" Đàm Lực vừa nghe nói sắp có động loạn, lập tức kích động.

Mặc dù y là thiên kiêu xếp thứ mười bốn trên Bảng Thiên Tư Võ Tu, nhưng lại vì gia nhập Đại Tần Tập Đoàn khá muộn, nên vẫn luôn bị Tam Lộng Đại Sư và đám "lão làng" Mộc Tú này chèn ép.

Hiện tại "cha già" của y cuối cùng cũng không còn giữ sự kiềm chế nữa, cũng có nghĩa là thời điểm y lập công dựng nghiệp đã đến rồi.

"Chúng ta lại phải bắt đầu công việc rồi!" Thiên Quân và Vạn Mã bất lực thở dài một tiếng, biết cuộc sống "làm trâu làm ngựa" lại bắt đầu rồi.

Hiện tại họ không những phải đi công bố khủng hoảng tài chính của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, hoàn thành sóng gió "rút tiền ồ ạt" do Thủy Hoàng giao phó, mà còn phải lợi dụng sức mạnh dư luận để dẫn dắt Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung tấn công Ẩn Môn.

Điều quan trọng nhất là, còn phải giúp Thủy Hoàng "tẩy trắng".

Nghĩ đến đây — hai người quay đầu nhìn về phía Tam Thu, muốn tìm chút cảm hứng từ y.

Chỉ thấy Tam Thu không để ý đến hai người, đang chuyên tâm viết Tần Sử.

Đây là thời đại người ăn thịt người, cũng là thời đại lễ băng nhạc hoại, đàn ông vì mấy viên Tiên Tinh mà "ve vãn khúm núm", phụ nữ vì mấy viên Tiên Tinh mà "uốn éo lả lơi", các lộ cường giả cao cao tại thượng, không nguyện cúi nhìn tán tu tầng dưới một cái, chỉ biết trên dưới đồng lòng vơ vét "mỡ dân", cuối cùng Tần gia chi phong không nỡ nhìn nhân gian khổ cực mà đứng lên, thề sẽ dùng sức một người lay chuyển pháp tắc vĩnh hằng bất biến kia.

"Cái quái gì thế này cũng được à!?" Thiên Quân và Vạn Mã nhìn mà mắt tròn xoe mồm há hốc, suýt chút nữa thì không nhịn được quỳ xuống trước Tam Thu.

Họ vốn tưởng những việc mình làm đều là những "thủ đoạn" không đứng đắn, nhưng ai ngờ sử quan chỉ vài nét bút đã phác họa ra một đời sóng gió hùng tráng của họ, khiến họ có thể cùng Thủy Hoàng lưu danh sử sách.

"Được rồi, làm việc thôi!" Tam Lộng Đại Sư mở miệng nhắc nhở, cho biết vẫn còn việc chưa làm.

Mặc dù vừa rồi Long Ngạo Thiên nổi điên đã "choảng nhau" một trận với Lăng Tiêu Tiên Đế, dư chấn cũng làm chết không ít tán tu, nhưng vẫn còn không ít "cá lọt lưới" chạy thoát, hiện tại họ khẩn trương cần tìm ra những "cá lọt lưới" này, kiên quyết không thể để họ mang tiền về nhà cải thiện cuộc sống.

Nhưng có thể sống sót qua nhiều nguy cơ như vậy, có thể thấy những "cá lọt lưới" này cũng có chút bản lĩnh, vì vậy họ sẽ cho đối phương một cơ hội đầu hàng, nếu không biết điều thì chỉ có thể tiễn họ đi "lãnh cơm hộp" thôi.

Lúc này — Bắc Vực cũng xảy ra tình huống tương tự, Lăng Tiêu

Tiên Đế cũng nhận được tin tức.

“Đế quân, không hay rồi!” Tô Uyển mặt đầy sốt ruột nói: “Vừa nãy Thánh Mẫu gửi tin tức, nói có người đang bán tháo lượng lớn Tiên Cổ để rút tiền, tích lũy trăm năm của Lăng Tiêu Cung chúng ta đã sắp không chống đỡ nổi rồi.” “Sao có thể!?

Ai đang bán tháo!?” Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức kinh hô, lộ ra “biểu cảm y hệt Long Ngạo Thiên”.

“Không biết!” Tô Uyển lộ ra vẻ mặt nóng như lửa đốt, nhưng trong lòng lại mơ hồ có suy đoán.

Mặc dù nàng hiện tại không có chứng cứ, nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ lại mách bảo nàng, chuyện này tuyệt đối không thể thoát khỏi liên quan đến Tần Phong.

Bởi vì năm đó khi nàng và tỷ tỷ Tô Phỉ chia tay, tỷ tỷ đã nói với nàng, đừng thấy Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế hiện tại đang “bắt tay” rất vui vẻ, nhưng cuối cùng người có thể đoạt được thiên hạ rất có thể sẽ là Tần Phong.

Ngoài thiên phú của bản thân Tần Phong không thể dự đoán được ra, còn có đội ngũ chuyên nghiệp dưới trướng y không ai là người “bình thường”.

Và từ khi nàng chia tay với tỷ tỷ Tô Phỉ, thì không hề gặp lại tỷ tỷ và đội ngũ chuyên nghiệp nữa, thậm chí ngay cả tin tức của cháu ngoại cũng không có, vừa nhìn đã biết họ đang mưu tính chuyện kinh thiên động địa gì đó.

Nếu không thì với đám “thần kinh” trong đội ngũ chuyên nghiệp kia, không thể nào lại ngoan ngoãn yên tĩnh trăm năm được.

“Phượng Nghi Lệnh đâu!?” Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức gấp gáp nói: “Mau lệnh Phượng Nghi Lệnh nhanh chóng phong tỏa tin tức, tuyệt đối không thể để đám tán tu kia biết được, tạo thành làn sóng “rút tiền ồ ạt” không thể kiểm soát.” “E rằng đã muộn rồi!” Tô Uyển nở nụ cười khổ: “Ngay lúc tích lũy của Lăng Tiêu Cung chúng ta sắp cạn kiệt thì trong số tán tu đã có người đang truyền tin tức rồi, mặc dù Phượng Nghi Lệnh lập tức dẫn người đi phong tỏa tin tức, nhưng tốc độ lan truyền tin tức lại nhanh hơn chúng ta tưởng tượng.” “Nội gián, chuyện này tuyệt đối có nội gián!!” Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức giận dữ nói: “Nếu không thì không thể nào trùng hợp đến thế, nhất định là có nội gián thông gió báo tin cho bọn chúng.” “Vậy bây giờ làm sao!?” Tô Uyển mặt đầy sốt ruột, không biết phải làm sao.

“Phong tỏa, lập tức phái đại quân phong tỏa biên giới!” Lăng Tiêu Tiên Đế ép mình bình tĩnh nói: “Số tiền rút ra lần này là con số thiên văn, đối phương không thể nào mang rời khỏi Bắc Vực trong thời gian ngắn như vậy, chỉ cần chúng ta tìm được người này, thì chúng ta có thể vượt qua nguy cơ “rút tiền ồ ạt” lần này.” “Vâng!” Tô Uyển vội vàng ôm quyền lĩnh mệnh, sau đó phi nhanh xuống truyền lệnh.

Tuy nhiên, trong lòng nàng lại mơ hồ cảm thấy bất an, luôn cảm thấy việc mở ra Di Tích Luân Hồi Tiên Vương lần này, cũng là do có người cố ý làm, chính là để dẫn dụ Lăng Tiêu Tiên Đế đi chỗ khác, tranh thủ thời gian cho bọn họ rời khỏi Bắc Vực.

Nói cách khác, đối phương lúc này rất có thể đã rút tiền thành công, và đã thành công rời khỏi Bắc Vực rồi.

Và một cảnh tương tự cũng đang diễn ra với Long Ngạo Thiên, hắn đã hạ lệnh giống hệt Lăng Tiêu Tiên Đế, bảo Bạch Nhật dẫn Thần Sách Quân nhanh chóng phong tỏa biên giới, ngăn chặn đối phương mang tiền rời khỏi Nam Vực.

Chương 1835

“Đế quân!” Hồng Tụ khẽ cau mày nói: “Bạch Nhật mới tu vi Kim Tiên Cảnh, để y thống lĩnh binh mã có phải không thích hợp lắm không?” “Không có gì không thích hợp cả!” Long Ngạo Thiên lập tức phất tay nói: “Lần này lại không phải khai chiến với Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung, không cần thống soái tu vi cao trấn giữ, Bản Đế nhìn trúng thái độ nghiêm túc có trách nhiệm của Bạch Nhật, giao chuyện này cho y Bản Đế yên tâm.” “Cái này...” Hồng Tụ lập tức nghẹn lời, không biết phải nói sao.

Mặc dù tu vi của Bạch Nhật không cao, nhưng quả thực như Long Ngạo Thiên đã nói, là một người nghiêm túc có trách nhiệm, bản thân nàng đã ở cùng y trăm năm, thực lòng không thể tìm ra bất kỳ khuyết điểm nào, nhưng không hiểu sao, trong lòng nàng luôn có một dự cảm không tốt, luôn cảm thấy Bạch Nhật không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Lúc này...

Tần Phong cũng nhận được tin tức của Bạch Nhật, nói Long Ngạo Thiên đã giao Thần Sách Quân cho y rồi.

“A!?” Thần sắc Tần Phong rõ ràng sững lại, đầu óc nhất thời chưa phản ứng kịp.

Ta vốn định để Bạch Nhật “hành sự” xong rồi rút lui, nhưng không ngờ Long Ngạo Thiên lại hào phóng đến vậy, trước khi đi còn muốn tặng Thần Sách Quân cho ta.

“Ca!” Tần Hạo thấy Tần Phong ngây người, đưa tay lay lay nói: “Ca làm sao vậy?

Không sao chứ!” “Không sao!” Tần Phong hoàn hồn cười nói: “Chỉ là đang nghĩ nên dẫn đệ đi gặp lão tổ tông trước, hay là dẫn đệ đến Bát Đại Hồ Đồng tắm rửa trước...” “Đây là câu hỏi một lựa chọn thôi được không!” Tần Hạo lập tức sững sờ, vội vàng nghiêm mặt nói: “Tần gia ta là danh môn thư hương truyền thế, gặp lão tổ tông sao có thể luộm thuộm như vậy?

Vẫn là nên tắm rửa một phen, ăn mặc đoan trang chỉnh tề, để tỏ lòng kính trọng.” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ “làm hư” Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Nó vốn dĩ đã cái đức hạnh này rồi được không!?” Tần Phong trong lòng “khẩu nghiệp” với hệ thống một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Tiểu Tam Tam.

Nhưng Tiểu Tam Tam dường như đã sớm dự đoán Tần Phong sẽ “làm hư” mình, không nói hai lời liền xoay người hóa thành một đạo kiếm quang bay vút lên trời, định tìm một nơi để vận công trị thương, phục hồi xương cổ bị Long Ngạo Thiên bóp nát.

“Ca, còn chờ gì nữa!?” Tần Hạo cũng không biết là vì bị đè nén quá lâu, hay là nóng lòng muốn gặp lão tổ tông, vội vàng giục giã nói: “Chúng ta nhanh đi Bát Đại Hồ Đồng tắm rửa, để đi bái kiến lão tổ tông a!” “Thật là vô sỉ mà!” Trong mắt Tiểu Bạch đầy vẻ khinh bỉ, không muốn vạch trần suy nghĩ nhỏ nhặt của đối phương.

“Đúng là vô sỉ!” Nam Cung Phượng vừa nghe Tần Phong muốn đến Bát Đại Hồ Đồng, suýt chút nữa thì biến thành “khủng long bạo chúa cái ăn thịt người”.

“Bệ hạ, thiếp thân xin cáo từ!” Tiểu Hương Phi thì lại vô cùng ngoan ngoãn hiểu chuyện, ưu nhã hành một lễ rồi chuẩn bị trở về Bạch Ngọc Kinh.

“Không phải, ngươi có thể mạnh mẽ lên chút được không!?” Nam Cung Phượng thấy Tiểu Hương Phi thái độ như vậy, lập tức tức đến mức bị “đánh bại” lần thứ hai.

“Mạnh mẽ!?” Tiểu Hương Phi khẽ cau mày chất vấn: “Bệ hạ là Cửu Cửu Nhân Hoàng, không chỉ là trời của thiếp thân, mà còn là thần trong lòng vạn dân thiên hạ, trên vai ngài gánh vác cả sự hưng suy vinh nhục của toàn nhân tộc, ngươi với tư cách là phụ nữ không biết thể hiện sự thông cảm cho Bệ hạ, giúp Bệ hạ giải quyết phiền muộn cũng đành, sao còn dám ở đây vô lý gây rối!?” “Ta vô lý gây rối á!?” Nam Cung Phượng lập tức mắt tròn xoe mồm há hốc, trong lòng trỗi lên một tiếng “Vãi chưởng”.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ khiến “Phú bà tình phụ” cấp Thần Thoại Thiên Tuyển Chi Tử ghen tuông, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Vẫn là Tiểu Hương Phi hiểu chuyện a!” Tần Phong trong lòng không nhịn được cảm khái một tiếng, phát hiện có “bông hoa hiểu chuyện” bên cạnh thật tốt.

Nhưng còn chưa kịp yêu chiều “bông hoa hiểu chuyện” thì đã bị Nhị đệ nóng nảy quấn lấy, ầm ĩ đòi phải đến Bát Đại Hồ Đồng tắm rửa thay y phục ngay bây giờ.

“Tần sư đệ, chi phí của lệnh đệ cứ tính cho ta!” Tiền Đa Đa thấy đã an toàn quay về Tiên Minh, lập tức lộ ra nụ cười bản tính.

Ngay sau đó liền gọi đến một chiếc phi chu sang trọng hoàn toàn mới, mời hai huynh đệ Tần Phong và Tần Hạo đến Bát Đại Hồ Đồng.

“Người này giàu đến thế sao!?” Tần Hạo nhìn chiếc phi chu sang trọng, rồi lại nhìn Tiền Đa Đa một cái.

Nếu ký ức của đệ ấy không sai, thì chiếc phi chu sang trọng trước đó của Tiền Đa Đa đã bị Long Ngạo Thiên hủy diệt trong trận đại chiến vừa rồi.

Đệ ấy vốn tưởng Tiền Đa Đa sẽ khóc rất lâu, nhưng không ngờ người ta căn bản không bận tâm, quay đầu đã lại lệnh người lái đến một chiếc khác, cảm giác cứ như dân thường ở nhà ăn rau cải trắng vậy, đơn giản vô cùng.

“Đúng là rất giàu!” Tần Phong gật đầu thừa nhận Tiền Đa Đa giàu có, nhưng ngay sau đó lại thầm tiếp lời trong lòng, rằng “chẳng mấy chốc sẽ đều là tiền của Tần gia chúng ta rồi”.

Y không những đã vơ vét Nam Vực và Bắc Vực một lượt, ngay cả đại bản doanh Đông Vực cũng không bỏ qua, mà mấy năm nay Ngũ Trưởng Lão nhờ tin tức đầu tiên, tài sản đã tăng lên gấp mấy trăm lần không chỉ, trong đó phần lớn còn được đầu tư vào thị trường chứng khoán.

“Ta thỏ còn có chút việc!” Tiểu Bạch ném lại một câu nói, rồi biến mất trong chớp mắt.

Mặc dù lần trước ở Tiêu gia nó không tìm được bảo vật đáng giá, nhưng lại tình cờ “thu hoạch” được một đống Tiên Minh Bảo Sao, hiện tại Tần Phong đã bắt đầu vung lưỡi hái “cắt rau hẹ” rồi, vì vậy nó phải nhanh chóng biến chúng thành tiền mặt mới được.

“Quá đáng rồi chứ gì?!” Nam Cung Phượng thấy Tần Phong cứ thế bỏ đi, tức đến mức đứng một bên dậm tay dậm chân không ngừng.

“Nam Cung cô nương, có muốn đến Bạch Ngọc Kinh không!?” Tiểu Hương Phi xuất phát từ lễ phép, mở miệng hỏi một tiếng.

“Bản tiểu thư mới không đi!” Nam Cung Phượng hậm hực hừ một tiếng, xoay người tiến vào Tiên Minh.

Mặc dù nàng không bái nhập Tiên Minh, trở thành một đệ tử của Tiên Minh, nhưng Nam Cung gia với tư cách là một trong ba gia tộc huyết mạch Tiên Đế lớn của Đông Vực, vẫn có không ít người đang giữ chức vụ quan trọng trong Tiên Minh.

“Thôi vậy, kệ nàng ta!” Tiểu Hương Phi không để tâm đến Nam

Cung Phượng, vung tay áo dài rồi bay về phía Bạch Ngọc Kinh.

Và ngay lúc Tần Hạo đang đi đến Bát Đại Hồ Đồng để tắm rửa thay y phục, thì kịch bản của Tần Đạo cũng chính thức bắt đầu diễn ra ở khu vực biên giới Đông Vực.

Chỉ thấy Lâm Hồng Đậu mặt đầy kinh hãi đang cuồng loạn chạy trong rừng, phía sau là một đám đệ tử Phó gia đang truy đuổi nàng.

Vốn dĩ nàng muốn đi tìm Tần Hạo, nhưng lại không hiểu sao bị Phó gia để mắt tới, thế là hai bên bắt đầu một cuộc “đuổi bắt”.

“Cô gái này thật sự quan trọng như ngươi nói sao!?” Phó Ngôn Kiệt lơ lửng trên hư không, quay đầu nhìn về phía Quang Thiên bên cạnh.

“Đúng vậy!” Quang Thiên lập tức đáp: “Kiệt ca, huynh đừng thấy cô gái này vừa mới phi thăng, nhưng nàng lại là người yêu của Tần Hạo, đệ đệ yêu quý nhất của Tần Phong, chỉ cần chúng ta có thể bắt được nàng, vậy thì cũng giống như bắt được Tần Hạo, nắm giữ được “điểm yếu” của Tần Phong vậy.” “Nếu vậy thì tốt quá rồi!” Phó Ngôn Kiệt nở nụ cười tà mị nói: “Thì ra bản thiếu còn khá ghen tị, Tần gia trăm năm nay tham lam vơ vét nhiều Tiên Tinh như vậy, nhưng không ngờ cuối cùng lại toàn bộ làm “áo cưới” cho Phó gia ta.” “Đây là trời giúp Phó gia ta!” Quang Thiên lập tức “nịnh bợ”, trong lòng thì “khẩu nghiệp”.

Người ta Tần Đạo đã đi “chơi game cấp cao” rồi, mà y vẫn còn đang mơ màng ở “game cấp thấp”, hoàn toàn không có giác ngộ bị người ta lợi dụng làm “con cờ”.

“Không tệ, trời giúp Phó gia ta!” Phó Ngôn Kiệt không nhịn được ngửa mặt lên trời cười lớn, hoàn toàn không có giác ngộ rằng mình đang là kẻ ngốc.

“Thả cô gái kia ra!!” Ngay lúc các đệ tử Phó gia đuổi kịp Lâm Hồng Đậu, chuẩn bị bắt nàng về để lập công thì Tiêu Chỉ Lan đã kịp thời đến cứu nàng.

“Nàng ta chính là người khiến Tần Hạo “tâm hoảng” sao!?” Tiêu Chỉ Lan quay đầu liếc nhìn Lâm Hồng Đậu, trong lòng cũng không khỏi thầm thì.

Kể từ khi nàng chia tay Tần Phong và những người khác, đã một mình đi đến điểm phi thăng Hoang Cổ ở khu vực biên giới Đông Vực.

Và từ đó nàng đã nghe ngóng được rằng không lâu trước có một cô gái phi thăng đến Tiên Giới, sau đó lại nghe một người tự xưng đến từ Hoang Cổ phi thăng nói, cô gái này tên là Lâm Hồng Đậu, là một trong những hồng nhan tri kỷ của Tần Hạo ở hạ giới.

Thế là nàng đã lần theo dấu vết, thành công tìm thấy Lâm Hồng Đậu.

Nhưng điều khiến nàng không ngờ là, đối phương lại chọc phải Phó gia, còn phái ra nhiều đệ tử như vậy để truy đuổi nàng.

“Tiên Tử tỷ tỷ, cứu mạng a!” Lâm Hồng Đậu như thấy được cứu tinh, vội vàng lớn tiếng cầu cứu Tiêu Chỉ Lan.

“Yên tâm, có tỷ tỷ ở đây, sẽ không để bọn chúng làm hại muội!” Tiêu Chỉ Lan không biết vì sao, lại bất ngờ nảy sinh thiện cảm với nàng.

Cảm thấy cô bé này không nên như vậy, mình nên bảo vệ nàng thật tốt, đưa nàng đến Tiên Minh giao tận tay Tần Hạo...

“Ngươi là ai?

Dám cản đường chúng ta sao!?” Đệ tử Phó gia dẫn đầu lập tức quát: “Ngươi có biết chúng ta là đệ tử Phó gia không, phụng mệnh của Đại thiếu Phó Ngôn Kiệt của Phó gia đến bắt cô gái này...”

“Không biết, bản tiên tử cũng không có hứng thú muốn biết!” Tiêu Chỉ Lan rất không kiên nhẫn ngắt lời y, như nhìn người chết mà nhìn các đệ tử Phó gia.

Chương 1836

“Ngươi muốn chết!!” Đệ tử Phó gia không ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng hung ác.

Mặc dù Phó gia bọn họ không được tính là thế lực đứng đầu Đông Vực, nhưng cũng là một trong ba gia tộc huyết mạch Tiên Đế lớn, hoàn toàn có thể coi là gia tộc lớn hàng đầu Đông Vực, đến đâu cũng được xem là thượng khách cấp cao nhất.

“Kẻ muốn chết là các ngươi!” Tiêu Chỉ Lan lười biếng không thèm đáp lời đối phương, vung tay áo tung ra một dải lụa đỏ.

“Chỉ có vậy thôi sao!?” Các đệ tử Phó gia mặt đầy vẻ khinh miệt, căn bản không thèm để vào mắt.

Nhưng ngay lúc bọn chúng không coi đó là gì, cho rằng có thể dễ dàng cản lại, thì dải lụa đỏ như một con rắn linh hoạt, nhanh chóng quấn quanh cổ tên đệ tử dẫn đầu.

Sau đó dùng sức giật mạnh một cái, đầu y liền lăn lông lốc trên mặt đất.

“Tiên Vương!?” Sắc mặt các đệ tử Phó gia đột nhiên biến đổi, có một cảm giác như vừa “đụng phải xương cứng”.

“Không muốn chết thì mau cút đi!” Tiêu Chỉ Lan không có thời gian đáp lời đám người này, kéo Lâm Hồng Đậu chuẩn bị rời đi.

Nhưng còn chưa đợi họ đi được hai bước, trên hư không đã xuất hiện một bóng người, chính là Phó Ngôn Kiệt với khuôn mặt “trang điểm mắt khói”.

“Giết đệ tử Phó gia ta mà còn muốn đi!?” Phó Ngôn Kiệt đứng trên hư không nhìn xuống, ánh mắt lạnh băng như không có tình cảm.

“Kiệt thiếu!!” Các đệ tử Phó gia thấy Phó Ngôn Kiệt, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là còn chưa kịp thở phào hoàn toàn, thì họ đã cảm thấy máu huyết trong cơ thể sôi trào, như thể bị một sức mạnh nào đó kéo ra muốn phá thể mà thoát ra ngoài.

“Đồ phế vật vô dụng, giữ lại cũng chỉ lãng phí Tiên Tinh!” Trong mắt Phó Ngôn Kiệt lóe lên một tia hàn quang, ma khí quanh thân cũng theo đó cuồn cuộn nổi lên.

Ngay sau đó, khí đen cuồn cuộn hóa thành từng xúc tu, nhanh chóng lao về phía mấy chục đệ tử Phó gia tại chỗ, rồi nhanh chóng trói buộc bọn họ lại, xông vào thất khiếu của họ bắt đầu điên cuồng cướp đoạt huyết mạch chi lực.

“Kiệt thiếu, đừng mà!!” Các đệ tử Phó gia mặt đầy vẻ cầu xin, liều mạng muốn giãy giụa thoát thân.

Nhưng tiếng kêu của họ không hề đánh thức lương tâm của Phó Ngôn Kiệt, cơ thể họ bắt đầu khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy được, không những huyết mạch chi lực của họ bị vô tình tước đoạt, mà ngay cả sinh cơ trong cơ thể họ cũng bị vô tình vắt kiệt.

Và Phó Ngôn Kiệt thì giống như ác quỷ bị bóng tối xâm thực, hai mắt không những lóe lên hồng quang quỷ dị, khóe miệng còn hiện lên một nụ cười dữ tợn đáng sợ, hơn nữa ma khí đen kịt cuồn cuộn dữ dội quanh thân hắn.

“Tất cả đều trở thành dưỡng liệu của bản thiếu cả đi!” Phó Ngôn Kiệt nở nụ cười điên cuồng, từ trên cao nhìn xuống Tiêu Chỉ Lan.

Ngay sau đó, một luồng ma khí ngút trời bùng nổ từ trong cơ thể hắn, quanh thân tràn ngập một đoàn sương mù đen cuồn cuộn, như thể khí tức ác quỷ thoát ra từ U Minh Địa Phủ, ẩn ẩn có vô số tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra, như vạn ngàn oan hồn đang đau đớn gào thét.

"Ma tu!!" Sắc mặt Tiêu Chỉ Lan lập tức đại biến, trong lòng thầm kêu "tiêu đời" rồi.

Mặc dù tu vi của nàng cao hơn Phó Ngôn Kiệt một chút, nhưng ai cũng biết, Ma tu nổi tiếng là tâm ngoan thủ lạt, quỷ kế đa đoan, không nói võ đức... một quý phụ "nuông chiều từ bé" như nàng đối đầu với loại "kẻ liều mạng" này thật sự không có nhiều phần thắng.

"Chết đi!!" Phó Ngôn Kiệt nở một nụ cười tàn nhẫn, sau đó nhanh chóng lao xuống phía Tiêu Chỉ Lan.

Oanh long long!!

Ma khí cuồn cuộn, phong vân kịch biến.

Chỉ thấy ma khí âm sâm bao trùm cả trời đất, hóa thành từng lệ quỷ nhe nanh múa vuốt, như thể vừa bò ra từ địa ngục, trong hai mắt còn bừng cháy U Minh Quỷ Hỏa, nơi nào đi qua, hư không chấn động dữ dội, phát ra tiếng "khục khục" khiến người ta rợn tóc gáy.

"Đánh với hắn!" Tiêu Chỉ Lan cắn răng hạ quyết tâm, nhanh chóng kết ấn điểm về phía Phó Ngôn Kiệt.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm, đất rung núi chuyển!!

Chỉ thấy công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, phong bạo năng lượng khủng bố lập tức xé rách hư không, như thể sấm sét và phong bạo cùng nhảy múa, hình thành một cảnh tượng tận thế.

"Phốc!!" Tiêu Chỉ Lan phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy lồng ngực mình sôi trào dữ dội.

Nhưng Phó Ngôn Kiệt lại không cho nàng cơ hội thở dốc, hóa thành bóng đen nhanh chóng biến đến trước mặt nàng, một chưởng hung hăng vỗ vào ngực nàng.

"Phốc!!" Tiêu Chỉ Lan lại phun ra một ngụm máu tươi, thân hình không khống chế được mà bay ngược ra ngoài.

"Tiên Tử tỷ tỷ!!" Lâm Hồng Đậu mặt đầy vẻ sốt ruột, nhanh chóng chạy về phía Tiêu Chỉ Lan.

Nhưng còn chưa kịp chạy được hai bước, nàng đã cảm thấy một luồng lạnh lẽo truyền đến từ phía sau, ngay sau đó thì cảm thấy trên đầu truyền đến một trận đau nhói, là Phó Ngôn Kiệt một tay túm lấy tóc nàng.

"Còn muốn chạy!!" Phó Ngôn Kiệt túm tóc Lâm Hồng Đậu, nhấc nàng lên như nhấc một con gà con.

"Ngươi, ngươi buông ta ra..." Lâm Hồng Đậu mặt đầy vẻ thống khổ, liều mạng giãy giụa muốn thoát khỏi.

Chỉ là Phó Ngôn Kiệt đã nhập ma căn bản không có lòng thương hương tiếc ngọc, không những không có ý buông tay, còn chê đối phương quá ồn ào, lập tức một quyền giáng vào bụng nàng.

"Ách..." Lâm Hồng Đậu đau đớn trợn to mắt, cảm thấy mật xanh cũng bị đánh ra rồi.

"Ta phải nhanh chóng đi thôi!" Tiêu Chỉ Lan không chút do dự, vội vàng bò dậy xoay người bỏ chạy.

Mặc dù nàng rất có thiện cảm với Lâm Hồng Đậu, bất ngờ muốn bảo vệ nàng, nhưng so với cái mạng nhỏ của mình, nàng cảm thấy bản thân sống sót vẫn tốt hơn, hơn nữa nàng bây giờ cũng là người có chỗ dựa rồi, mình đánh không lại còn có thể về tìm Tần Phong "mách lẻo".

"Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Bệ hạ!" Quang Thiên đang đứng không xa quan sát trận chiến, cảm thấy tình tiết diễn biến rất thuận lợi.

Cảnh tượng chuyển đổi — Tần Phong và những người khác đã ngồi phi chu, đến Bát Đại Hồ Đồng.

Chỉ thấy hai bên đường phố treo từng chiếc đèn lồng đỏ, một đám "tiểu thư" đang nhiệt tình vẫy khăn lụa trên lầu hai, kèm theo những tiếng "oanh oanh yến yến", lập tức khiến các "chính nhân quân tử" trên đường liên tục ngẩng đầu nhìn lên.

"Đây chính là Bát Đại Hồ Đồng!?" Khóe miệng Tần Hạo không nhịn được nhếch lên, như một "em bé tò mò" nhìn ngó khắp nơi.

Mặc dù ở hạ giới ca ca đã dẫn đệ ấy đi Tần Hoài Hà, nhưng chất lượng nữ tử phàm trần rõ ràng không cao bằng ở đây, từng người từng người đều được tiên khí nuôi dưỡng làn da trắng nõn, cảm giác tùy tiện véo một cái cũng có thể "véo ra nước".

"Đúng là không tồi!" Tần Phong cũng là lần đầu tiên đến đây, vừa nhìn đã thích nơi này.

"Tần sư đệ thích là được!" Tiền Đa Đa thấy Tần Phong thích, lập tức vung tay lớn nói: "Dọn dẹp, bản thiếu bao hết!" "Vâng!" Một đám thủ hạ lập tức nhảy ra, xông vào Bát Đại Hồ Đồng bắt đầu dọn dẹp.

Ngay sau đó, các "quý ông" liền bị đuổi ra ngoài, bắt đầu mắng mỏ không ngừng đầy bất phục, trong đó còn có một bóng người quen thuộc với Tần Phong...

Chương 1837

“Ối!” Tần Phong không kìm được kêu lên một tiếng, nhìn về phía đám đông.

Chỉ thấy một nam tử ăn mặc như thư sinh đang chửi rủa ầm ĩ trong đám đông, trong lòng còn lộ ra một cái đầu nhỏ nhắn đáng yêu.

Người này không ai khác, chính là lão Triệu và tiểu tùy tùng Thanh Thanh của y!

“Ôi!” Thanh Thanh chống tay lên tai, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Vốn dĩ nàng tưởng lão Triệu nói ra ngoài tránh một chút là để ra ngoài lịch luyện, ai ngờ y lại trốn vào Bát Đại Hồ Đồng, còn hùng hồn tuyên bố rằng Tần Phong có nhiều phụ nữ xinh đẹp như vậy, tuyệt đối không thể đến loại địa phương này.

Kết quả là nghiệt duyên giữa hai người quá sâu nặng, vận mệnh lại để bọn họ gặp lại.

“Lão Triệu!!” Tần Phong lập tức mắt sáng rỡ nói: “Thằng chó nhà ngươi, nhớ chết bố rồi đây!” “Tần Phong!!” Triệu Trường Sinh đang chửi rủa ầm ĩ, nghe thấy giọng Tần Phong xong, trong lòng lập tức “lộp bộp” một tiếng.

Đặc biệt là khi y thấy Tần Phong vội vã chạy về phía mình, chẳng nói chẳng rằng liền xoay người trốn vào trong đám đông, nhưng nào ngờ Tần Phong đã khóa chặt mục tiêu, nhanh chóng xông lên một phát tóm lấy y.

“Lão Triệu, ngươi chạy cái gì hả!?” Tần Phong tóm được đối phương xong, lập tức mở miệng oán trách: “Ai cũng là đệ tử Tiên Minh, ngươi tự mình đến Bát Đại Hồ Đồng ăn của độc không rủ chúng ta đã đành, sao thấy chúng ta còn chạy chứ?

Sợ chúng ta bắt ngươi bao à!?” “Hiểu lầm, hiểu lầm!” Triệu Trường Sinh thấy không thoát được, lập tức quay đầu cười nói: “Ta là một độc thư nhân sao có thể đến loại địa phương này chứ, chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua đây mà thôi...” Lời còn chưa dứt... thì thấy Tần Phong lấy ra một chiếc Lá Bồ Đề Cổ Thụ, kẹp giữa hai ngón tay đưa cho Thanh Thanh bên cạnh.

“Chúng ta không phải đi ngang qua!” Thanh Thanh lập tức thể hiện “thấy tiền sáng mắt”, dứt khoát “bán chủ”: “Chúng ta đã đến đây mười ngày rồi, lão Triệu y còn một hơi gọi tám vị tiểu thư, đều là Bát Đại Bài ở Bát Đại Hồ Đồng được công nhận, không những đánh nhau với người ta một trận, còn tiêu tốn tròn một trăm viên Cực Phẩm Tiên Tinh.” “Ngươi câm miệng!” Triệu Trường Sinh lập tức cảm thấy dở khóc dở cười, không hiểu sao lại mang cái thứ này về làm gì.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ công khai bóc phốt hắc liệu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!” “Lão Triệu, không ngờ ngươi là loại người này!” Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của Hệ thống, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Xong rồi, xong rồi!” Lão Triệu thấy hắc liệu bị bóc phốt, biết “nhân thiết” của mình sắp sụp đổ rồi.

“Gặp gỡ là có duyên!” Tiền Đa Đa rất hiểu chuyện, lập tức tiến lên giải vây: “Sư huynh, đệ nghe nói ở Bát Đại Hồ Đồng này có một hoa khôi siêu cấp ‘oách’, tên là Mộng Du Du, lát nữa cứ để nàng phục vụ ba huynh đệ chúng ta.” “Khụ khụ!!” Tần Hạo không kìm được ho khan một tiếng, nhắc nhở Tiền Đa Đa còn có mình nữa.

“Bốn người, bốn huynh đệ!” Tiền Đa Đa đã từng chứng kiến thân thủ của Tần Hạo, lập tức nhiệt tình sửa lời: “Tối nay Bát Đại Hồ Đồng này bản thiếu bao hết, gì mà Đệ Nhất Hoa Khôi Mộng Du Du, Bát Đại Đầu Bài, Thiên Kiều Bách Mị... tất cả đều phải đến hầu hạ bản thiếu gia!" "Cái này được đấy!" Tần Hạo lập tức phấn chấn hẳn lên, giơ cả hai tay ủng hộ đề nghị này.

"Nếu ngươi đã nói vậy..." Lão Triệu vừa nghe đến "tất cả đều đến", lập tức không còn giả bộ nữa.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!

Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Có liên quan quái gì đến tao chứ!?" Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của Hệ thống, trong lòng lập tức troll một câu.

Chưa kể Thiên Tuyển Chi Tử bản thân đã có cái "đức hạnh" này, mà người bỏ tiền bao trọn rõ ràng là Tiền Đa Đa, sao cái "bồn cầu phân" nào cũng đổ lên đầu hắn vậy chứ!?

Nhưng ngay khi Tần Phong chuẩn bị troll thêm hai câu, thì một đám tiểu thư õng ẹo bước đến.

"Không biết Tiền gia đại giá quang lâm, có thất xa nghênh, có thất xa nghênh a!" Mấy lão bảo dẫn đầu với vẻ mặt tươi cười nịnh nọt, dẫn theo các tiểu thư bài của nhà mình ra nghênh tiếp.

"Hoa khôi Mộng Du Du đâu!?" Tiền Đa Đa có tiền không bao giờ vòng vo, trực tiếp mở miệng nói: "Để nàng đến đây tiếp chúng ta, rồi gọi cả Bát Đại Bài lên, còn nữa, những gì các tiệm của các ngươi có như Thiên Kiều Bách Mị, Hoa Chi Chiêu Triển, Bế Nguyệt Tu Hoa các loại dịch vụ đặc biệt, cũng thống thống mang lên cho bản thiếu gia!" "Không thành vấn đề, không thành vấn đề!" Mấy lão bảo lập tức cười toe toét, biết Tiền Đa Đa không thiếu tiền.

"Tiền gia!" Có một lão bảo vẻ mặt sầu não nói: "Mấy vị Bát Đại

Bài, Thiên Kiều Bách Mị thì dễ nói rồi, nhưng Du Du nhà chúng ta là thanh quan nhân chỉ bán nghệ không bán thân, e rằng nàng..." "Một nghìn viên Cực Phẩm Tiên Tinh!" Tiền Đa Đa không nói thừa lời, trực tiếp giơ một ngón tay lên.

"Còn đưa tiền nữa á!?" Tần Phong trong lòng lập tức troll lên, bày tỏ Tiền Đa Đa thật sự không hiểu quy tắc.

Rõ ràng người ta đang ngụ ý là cái này không cần tiền, nhưng hắn lại cứ muốn dùng tiền để sỉ nhục Mộng Du Du.

Cứ như kiểu "official" điên cuồng ám chỉ không cần sính lễ, nhưng có vài thằng đàn ông lại cứ không nhận rõ vị trí của mình, cứ phải dùng sính lễ để sỉ nhục "tiểu tiên nữ" cao quý vậy.

Nhưng ngược lại thì không giống, đàn ông là Tiên Thiên Ngưu Mã Thánh Thể, cũng là nhóm người yếu thế Tiên Thiên.

Nên nhẫn nhịn "tiểu tiên nữ" cao quý, mang theo của hồi môn hậu hĩnh đến sỉ nhục bọn họ, để bọn họ nhận rõ thân phận trâu ngựa của mình, ban ngày thì thành thật ra ngoài cày bừa, đừng nghĩ ngợi linh tinh; tối thì thành thật về nhà "cày bừa", cũng đừng nghĩ ngợi linh tinh.

"Đây không phải chuyện Tiên Tinh..." Lão bảo vẻ mặt sốt ruột, còn muốn tiếp tục giải thích.

"Một vạn!" Tiền Đa Đa vẫn điềm tĩnh, vẫn giơ một ngón tay.

"Tiền gia..." Lão bảo rõ ràng đã dao động, nhưng vẫn rất khó xử.

"Mười vạn!" Tiền Đa Đa vẫn điềm tĩnh, vẫn giơ một ngón tay.

"Không thành vấn đề!" Lão bảo không thể kiên trì thêm nữa, không chút do dự đồng ý ngay.

"Đây chính là cuộc sống của người có tiền!?" Triệu Trường Sinh trong mắt đầy vẻ hâm mộ, cũng muốn trải nghiệm cuộc sống như vậy.

“Hoa này đều là tiền của ta đó!” Tần Phong nghe nói mời hoa khôi xuất hiện hết mười vạn, lập tức cảm thấy tim mình nhỏ máu.

Ngay sau đó bốn người được dẫn lên phòng bao lầu ba, phong cách cổ kính, có thể nhìn bao quát toàn bộ đại sảnh, còn có một đám tiểu thư xinh đẹp đã bắt đầu uốn éo cơ thể.

“Ái chà!” Tần Hạo lập tức kích động, cứ như thể đã chờ đợi khoảnh khắc này rất lâu rồi.

“Không tệ, không tệ!” Tần Phong lập tức quên đi phiền não chuyện tiêu tiền, khóe miệng không kìm được nhếch lên nói: “Tay áo đỏ, liễu gió bay, xuân sắc đầy vườn phòng bao uốn éo!” “Tần sư đệ, tài văn hay!” Tiền Đa Đa lập tức tiếp lời: “Tiền một thúng, giai nhân cười, công tử đa tình vui tiêu dao!” “Ta cũng đến!” Lão Triệu thân là độc thư nhân, không chịu kém cạnh nói: “Thân như bèo dạt, lòng tự giam, đắm say dịu dàng chẳng biết sầu!” Nói xong... ba người quay đầu nhìn Tần Hạo, muốn xem y có nhập cuộc không.

“Ách...” Tần Hạo đại não nhanh chóng vận chuyển nói: “Đêm dần sâu, vui chưa đủ, tháng năm phong lưu mộng Du Du!” “Thơ hay, thơ hay!!” Ba người lập tức lộ ra nụ cười hài lòng.

Sau đó bốn người nhìn nhau cười, mối quan hệ lập tức kéo gần lại...

“A, đàn ông!” Thanh Thanh không kìm được đảo mắt trắng dã, phát hiện đàn ông đều một “đức hạnh”.

Sau khi bụng đã no, thì bắt đầu tìm phụ nữ, vì vậy muốn giải quyết một người đàn ông rất đơn giản, một là để bọn họ ăn no trên bàn, hai là để bọn họ ăn no trên giường.

Ngay lúc này — không khí đột nhiên tĩnh lặng, khói sương bắt đầu dâng lên.

Chỉ thấy một nữ tử tuyệt đẹp khoác trên mình bộ cẩm đoạn trường bào hoa lệ, chậm rãi bước vào đại sảnh, dáng người uyển chuyển, tựa như lá bèo trôi theo gió, mỗi bước đi đều mang theo vẻ ưu nhã và phong tình.

Đặc biệt là nàng che một lớp lụa mỏng trên mặt, trong màn sương mờ ảo càng tăng thêm vài phần thần bí.

Lại thêm đôi mắt đẹp như tinh tú sáng ngời, giữa những lần liếc nhìn, lộ ra vạn chủng phong tình, môi hồng khẽ mở, nụ cười như hoa, tựa hồ mang theo sự quyến rũ vô tận, ngay khoảnh khắc xuất hiện đã thu hút ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía nàng.

Chương 1838

Nữ tử này không ai khác, chính là hoa khôi Mộng Du Du!

“Không hổ là hoa khôi a!” Lão Triệu lập tức phát ra tiếng cảm thán, bị Mộng Du Du làm cho kinh diễm.

“Đúng là xinh đẹp!” Tần Phong đồng tình gật đầu, cũng bị đối phương làm cho kinh diễm.

Tuy rằng những nữ nhân bên cạnh hắn ai nấy đều là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng nếu chỉ luận về nhan sắc, thì Tiểu Hương Phi vẫn hơn một bậc, những người khác chỉ có thể dựa vào khí chất để bù đắp chênh lệch.

Nhưng hoa khôi Mộng Du Du trước mắt, nhan sắc không hề thua kém Tiểu Hương Phi.

Bất quá khí chất của đối phương lại chỉ ở mức bình thường, không có loại mị lực độc đáo của đại nữ chủ, một bộ dạng hoa bách hợp chỉ biết dựa dẫm cường giả, có thể khơi dậy dục vọng bảo vệ của đàn ông, nhưng lại không thể đi vào trái tim đàn ông.

Cùng lắm chỉ là một món đồ sứ tinh xảo, căn bản không thể trở thành đồng minh đáng tin cậy của đàn ông.

“Bái kiến các vị gia!” Mộng Du Du tiến lên hơi cúi mình, hành lễ với bốn người.

“Mộng cô nương xin đứng dậy!” Tần Hạo lập tức biến thành chính nhân quân tử, tiến lên đỡ nàng dậy.

“Đa tạ công tử!” Mộng Du Du ngước mắt nhìn Tần Hạo, ấn tượng đầu tiên về y rất tốt.

“Đừng cảm ơn nữa!” Tiền Đa Đa ưỡn bụng nói: “Hôm nay ta mời toàn là quý khách, các ngươi có tài nghệ gì thì mau mau trình diễn ra, ngàn vạn lần đừng để gia mất mặt trước mặt quý khách biết chưa!?" Nói xong...

Tiền Đa Đa liền lấy ra một đống Cực Phẩm Tiên Tinh, vứt xuống bàn như một phú ông vung tiền.

"Gia, thiếp tên Thiên Kiều, sẽ đàn cầm!" "Gia, thiếp tên Bách Mị, sẽ uống rượu!" "Gia, thiếp tên Bế Nguyệt, sẽ thổi ngọc tiêu!" "Gia, thiếp tên Tu Hoa, sẽ đàn tỳ bà!" "........." Đôi mắt của mấy tiểu thư trong phòng bao lập tức sáng lên, quyết định hôm nay sẽ dốc hết mười hai phần công lực của mình.

"Nói về tài nghệ..." Tần Phong thấy nhị đệ và Mộng Du Du đang "phóng điện", lập tức mở miệng phá đám: "Nhị đệ ta thích nhất xem mỹ nữ nhảy điệu Dao Thái Dương, hôm nay cơ hội khó có, cứ để tiểu thư Mộng Du Du nhảy một đoạn cho chúng ta xem thế nào!?" "Để thanh quan nhân hoa khôi nhảy Dao Thái Dương?!" Lão Triệu mắt lập tức sáng rỡ, cảm thấy cái này thật sự có khả năng.

"Ta không phải, ta không có..." Tần Hạo vội vàng bắt đầu biện hộ, muốn vãn hồi hình tượng của mình.

"Công tử!!" Mộng Du Du khẽ ngước đầu, trong đôi mắt đẹp đầy vẻ oán giận.

Vốn dĩ nàng tưởng Tần Hạo là một chính nhân quân tử, không ngờ y cũng giống như những người đàn ông tìm hoa hỏi liễu kia, chỉ biết nghĩ cách giày vò những nữ tử đáng thương lưu lạc phong trần như các nàng.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến hình tượng của y bị tổn hại, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Nhị đệ hắn còn có hình tượng sao!?" Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của Hệ thống, trong lòng không kìm được troll một câu.

“Tần gia tiểu đệ có phẩm vị!” Tiền Đa Đa nở một nụ cười đầy ẩn ý, nhìn Mộng Du Du ra hiệu nàng mau chóng nhảy điệu Dao Thái Dương.

“Ta, ta...” Mộng Du Du sốt ruột đến mức sắp khóc, có cảm giác như tân nhân gặp phải tổng giám đốc lưu manh vậy.

Tuy rằng nàng ở Bát Đại Hồ Đồng mưu sinh, tiếp đãi không ít quý công tử và phú hào, nhưng nàng lại là một cô gái tốt biết tự trọng, xưa nay đều là bán nghệ không bán thân, nhiều nhất cũng chỉ là xuất hiện đàn tỳ bà, hát hò gì đó mà thôi.

“Đừng ép nàng nữa...” Tần Hạo không đành lòng, mở miệng muốn giải vây.

“Công tử!” Mộng Du Du mắt đẹp đẫm lệ, nhìn Tần Hạo đầy vẻ cảm kích.

“Nhị đệ đúng là yêu thương ngọc ngà a!” Tần Phong không kìm được cảm thán một tiếng, lén lút lấy ra một viên lưu ảnh thạch.

Là một đại phản phái có chút lương tâm, đã hứa với người ta thì nhất định phải làm được, dù không thể ngăn cản nhị đệ phạm sai lầm, thì cũng phải kịp thời ghi lại tội chứng giao cho đệ muội Giang Linh.

“Tần gia tiểu đệ, ngươi đang làm gì!?” Tiền Đa Đa thấy Tần Hạo đúng là một “quả dưa non”, vội vàng đứng dậy nói: “Ngươi là nhị thiếu gia đích hệ của Tần gia, thiên sinh Chí Tôn, một bước phi thăng nhập Tiên Quân, tay cầm Đế Binh Chùy, thân khoác Long Quân Bất Diệt Khải, bên trong cất giữ Tiên Thiên Nhất Khí Y, chưởng khống Luân Hồi Đại Đạo Chi Ấn, ca ca là Tần Phong của Tiên Minh, thím là Mộng Dao Tiên Đế của Tiên Minh, sinh ra đã là nam nhân phải đứng trên đỉnh Tiên Giới, sao có thể tự hạ thân phận cầu tình cho loại nữ nhân này!?” “Híttt...” Mấy tiểu thư xung quanh lập tức hít một hơi khí lạnh, thừa nhận mình thật sự đã bị Tần Hạo “ra vẻ” dọa cho choáng váng.

Vốn dĩ tưởng Tần Hạo chỉ là một thiếu niên bình thường không có gì đặc biệt, nhưng không ngờ lai lịch lại lớn đến vậy, cũng lập tức hiểu ra vì sao Tiền Đa Đa vừa rồi lại gọi y là quý khách.

“Hắn họ Tần!” Khác với đôi mắt sáng rực nhìn Tần Hạo của các tiểu thư khác, Mộng Du Du lại lén lút ngước mắt nhìn về phía Tần Phong.

Tuy rằng nàng vừa vào cửa đã nhìn ra quý khí trên người Tần Hạo, đó là loại khí chất đế vương cao cao tại thượng, nhưng so với Tần Phong thì vẫn kém xa một đoạn lớn, thêm vào việc Tần Phong vừa rồi gọi Tần Hạo là nhị đệ, vì vậy nàng lập tức đoán ra thân phận của Tần Phong.

Tần Phong!!

Người mà trăm năm trước đã xoay chuyển cục diện bại trận của Tiên Minh, một chưởng đánh bay Long Ngạo Thiên, ôm lấy đùi dài của Mộng Dao Tiên Đế!

“Nhưng mà...” Tần Hạo thần sắc rối rắm, hiển nhiên vẫn chưa lịch luyện đủ.

Không thể giống Tần Phong, lão Triệu, Tiền Đa Đa loại lão làng này, không những ở chốn lầu xanh rèn luyện được dũng khí, nói chuyện không còn ấp úng, mà còn có thể thông thạo lại tự tin phất tay nói: “Đổi người kế tiếp.” “Rầm” một tiếng!

Chỉ thấy Tiền Đa Đa lại lấy ra một đống Tiên Tinh, ném xuống bàn trước mặt mọi người.

“Tần công tử, thiếp có thể nhảy!!” Các tiểu thư khác lập tức không nhịn được nữa, đôi mắt sáng rực cầu Tần Hạo cho cơ hội.

"Tần công tử, thiếp nhảy!" Mộng Du Du đôi mắt đẹp hàm lệ, tiến lên thu lấy Tiên Tinh.

Tuy nàng là thanh quan nhân chỉ bán nghệ không bán thân, nhưng nào ngờ hiện tại thân bất do kỷ, không thể không từ bỏ tôn nghiêm của mình để đổi lấy tiền.

"Ơ!?" Tần Hạo thần sắc khẽ sững sờ, hình như đã hiểu ra điều gì đó.

"Lại một người có thân thế đáng thương!" Tần Phong liếc mắt một cái đã nhìn ra sự thân bất do kỷ của Mộng Du Du.

Ban đầu bọn họ đang ở độ tuổi đẹp nhất, muốn ở Tiên Giới tạo nên một đoạn thần thoại, nhưng cuối cùng mới phát hiện thế giới này ngoài trâu ngựa, thì chỉ còn lại gà vịt, từ đó người cha ham cờ bạc khiến gia đình rối ren, người chị xinh đẹp thề không gả Tiên Đế, người mẹ chịu đủ khổ cực chỉ có thể lau nước mắt...

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Sao lại là ta làm hư!?" Tần Phong lập tức cạn lời, không biết nên nói gì nữa.

Tuy là hắn đề nghị để Mộng Du Du nhảy điệu Dao Thái Dương, nhưng lại là lão Triệu ở bên cạnh hò reo, Tiền Đa Đa dùng siêu năng lực ép buộc, sao cuối cùng tất cả "bồn cầu phân" đều đổ lên đầu hắn một mình!?" Bất quá hiện tại cũng không phải lúc để xoắn xuýt những chuyện này, hắn cần tiết lộ tình huống của Ẩn Môn cho lão Triệu.

Dù sao thì y bao nhiêu năm nay cũng không biết nỗ lực, hào quang vẫn là cấp Thần Thoại không tăng lên chút nào, cần phải "ép" y một phen mới được, tuyệt đối không thể để y tiếp tục trốn trong Tàng Thư Các "nằm im" nữa.

“Ơ!?” Lão Triệu đang xem nhảy múa bỗng rùng mình một cái, có một loại cảm giác bị “thứ bẩn thỉu” nào đó nhìn chằm chằm.

Nhưng khi y quay đầu nhìn về phía Tần Phong, lại không thấy đối phương đang nhìn mình, mà ngược lại đang chăm chú xem Mộng Du Du nhảy điệu Dao Thái Dương.

“Không tệ, không tệ!” Tần Hạo lập tức dẫn đầu vỗ tay, cứ như thể trong một thoáng đã trưởng thành.

Tuy rằng điệu Dao Thái Dương của Mộng Du Du hơi non nớt và e thẹn, nhưng dưới sự gia trì của siêu năng lực của Tiền Đa Đa, cũng như thân phận của Tần Phong và nhiều yếu tố khác, nàng vẫn kiên trì nhảy xong một vũ đạo.

“Thật sự không tệ!” Triệu Trường Sinh đồng tình gật đầu, vứt “thứ bẩn thỉu” kia ra sau đầu.

Dù sao lúc này trăng đang tròn, mỹ sắc ở trong lòng, hương rượu bay xa, hoa khôi đích thân lên sân khấu nhảy múa, nếu y còn đi nghĩ những chuyện khác, thì lại tỏ ra không hiểu phong tình rồi.

Chương 1839

“Cũng tạm thôi!” Tần Phong lập tức giả bộ, tỏ vẻ hứng thú thiếu thốn.

“Tần sư đệ, loại này mà chỉ là ‘tạm thôi’!?” Tiền Đa Đa đầu tiên sững sờ, sau đó bỗng nhiên hiểu ra: “Cũng đúng, ai mà không biết Tần huynh diễm phúc vô biên, không những trong nhà có vài vị kiều thê mỹ quyến, ngay cả Mộng Dao Tiên Đế cao cao tại thượng cũng tâm hệ với ngươi, mấy nữ tử phong trần ở Bát Đại Hồ Đồng này quả thực không thể so sánh với nàng.” “Không phải, không phải!” Tần Phong lập tức phản bác: “Hoa nhà về hoa nhà, hoa dại về hoa dại, ta người này xưa nay phân chia rất rõ ràng, từ trước đến nay sẽ không lẫn lộn, nói nàng tạm thôi, chỉ là vì ta từng gặp hoa dại còn ‘ghê gớm’ hơn.” “Ồ!?” Tiền Đa Đa lập tức hứng thú nói: “Không biết Tần sư đệ nói hoa dại ‘ghê gớm’ hơn là ai?

Chẳng lẽ là đại tiểu thư của Nam Cung gia, Nam Cung Phượng!?” “Nàng ta?

Không đủ ‘dại’!” Tần Phong lập tức phất tay nói: “Tiền sư huynh ngươi đã từng gặp tiểu hoa dại ‘ghê gớm’ mà ta nói rồi, chính là vị tiểu cô nương xếp thứ tư trong Ẩn Môn, cái dã tính đó thật sự khiến người ta khó quên, lần này ta suýt nữa thì ‘ngã ngựa’ trong tay nàng.” “Tần Phong suýt nữa ‘ngã ngựa’ trong tay người khác!?” Lão Triệu lập tức giật mình, tai cũng theo đó dựng lên.

Từ khi y và Tần Phong quen biết nhau, chưa từng thấy hắn chịu thiệt trong tay ai, bây giờ đột nhiên nghe nói hắn suýt nữa ‘ngã ngựa’ trong tay người khác, lập tức đã khơi dậy sự tò mò của y.

Muốn biết rốt cuộc là ai, có thể khiến Tần Phong chịu thiệt lớn đến vậy.

“Không ngờ Tần sư đệ, còn có khuynh hướng bị ngược!” Tiền Đa Đa nở một nụ cười đầy ẩn ý, sau đó chuyển giọng cảm thán: “Bất quá tiểu nữu kia quả thực mạnh mẽ, không những sở hữu Thái Âm Chân Thủy, còn chưởng ác Phong Ấn Đại Đạo Chi Ấn, đừng nói là ngươi, dù là Tiên Đế, trong tình huống không biết mà gặp phải, không chừng cũng phải chịu một thiệt thòi lớn.” “Phong Ấn Đại Đạo Chi Ấn!?” Lão Triệu lập tức kinh hô một tiếng, vẻ mặt có chút khó tin.

Tuy rằng y một tay ẩn mình trong Tàng Thư Các nhiều năm không ra, nhưng lại luôn chú ý đến những sự kiện lớn bên ngoài, có thể nói chưa từng nghe qua trên bảng Thiên Tư, ai sở hữu Thái Âm Chân Thủy, cũng như Phong Ấn Đại Đạo Chi Ấn.

“Phong Ấn Đại Đạo Chi Ấn tính là gì!?” Tần Phong thấy lão Triệu đã cắn câu, vội vàng nói: “Cái Ẩn Môn này lần này tổng cộng phái ra năm đệ tử, đại đệ tử Trình Vận, sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo Phiên Thiên Ấn, cùng với Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn; nhị đệ tử Ngọc Lộ, sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo Quạt Ba Tiêu, cùng với Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn; tam đệ tử Trần Thụ, bản thể là Tam Túc Kim Ô, sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu, cùng với Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn; tứ đệ tử Mạch Mạch, sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo không rõ, nhưng lại có Thái Âm Chân Thủy, cùng với Phong Ấn Đại Đạo Chi Ấn; ngũ đệ tử Phương Trường, trăm năm trước phi thăng gia nhập Ẩn Môn, hiện tại là tu vi Tiên Quân sơ giai, sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo Huyết Ma Châu.” “Sao có thể!?” Lão Triệu lập tức phát ra tiếng kinh hô chói tai, không tin trên đời có tông môn giàu có đến vậy.

“Chủ nhân của thỏ ta không bao giờ nói dối!” Tiểu Bạch thành công “khoe hàng”, xuất hiện trên vai Tần Phong.

Chỉ thấy móng vuốt nhỏ của nó vung lên giữa hư không, lập tức xuất hiện Phiên Thiên Ấn, Quạt Ba Tiêu, Hỗn Nguyên Kim Đấu, cùng với Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn, ánh sáng ngũ sắc rực rỡ lơ lửng trong không trung, khiến phòng bao lập tức tĩnh lặng trở lại.

"Chủ nhân, chủ nhân..." Thanh Thanh lập tức sốt ruột, điên cuồng lay Triệu Trường Sinh.

Cứ như một đứa trẻ đi chơi với cha mẹ, kết quả thấy con nhà người ta đang chơi đồ chơi, mà lại toàn là những món đồ chơi mình muốn nhất, thế là điên cuồng lay cha mẹ bắt họ mua cho mình vậy.

"Cái này, cái này sao có thể!?" Triệu Trường Sinh đã bị kinh ngạc đến ngây người, nội tâm mãi không thể bình tĩnh.

Vốn dĩ y tưởng Tần Phong vừa rồi đang khoác lác với mình, nhưng nào ngờ hắn lại mang chúng về, càng khiến y có một loại cảm giác "nhặt được của hời ở lề đường, ta lên ta cũng làm được." "Ẩn Môn này quả thực không tầm thường!" Tiền Đa Đa trong mắt đầy vẻ hâm mộ nói: "Tiền gia ta ở Tiên Giới cũng được coi là xuất thân hào môn rồi, nhưng lại chưa từng thấy một môn phái hào phóng đến như vậy, đệ tử dưới môn mỗi người một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo còn chưa đủ, còn phải mỗi người được trang bị một cái Đại Đạo Chi Ấn." "E rằng không chỉ!" Tần Phong thần sắc nghiêm túc nói: "Ngươi thử nghĩ xem những Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn mà bọn họ sở hữu, đều từng xuất hiện trong dòng chảy lịch sử, mà Ẩn Môn lại truyền thừa từ thời Thái Cổ đến nay, vì vậy chúng ta có thể hiểu rằng, những Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo biến mất trong dòng chảy lịch sử, tuyệt đại đa số đều đã rơi vào tay Ẩn Môn này." "Vãi chưởng!!" Tiền Đa Đa lập tức thốt lên một tiếng tục tĩu: "Trước đây ta còn chưa nghĩ đến phương diện này, nhưng bây giờ được Tần sư đệ nhắc nhở, ta đột nhiên cảm thấy ngươi nói quá đúng rồi, nếu không thì nhiều Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo kia đã đi đâu hết!?” “Ẩn Môn giàu có đến vậy sao!?” Lão Triệu hô hấp bắt đầu gấp gáp, đã không còn tâm trạng xem Dao Thái Dương nữa.

“Chủ nhân, chủ nhân...” Thanh Thanh không thể nhịn thêm nữa, điên cuồng lay lão Triệu.

Rõ ràng ai cũng là linh sủng cho người ta, nhưng bây giờ Tiểu Bạch lại chơi những món đồ chơi cấp Đại Tiên Thiên Chí Bảo, còn nàng thì ngay cả một món đồ chơi Đế Binh bình thường cũng không có, thậm chí cả ăn mặc dùng tiêu cũng không bằng Tiểu Bạch nhà người ta.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Ẩn Môn, lần này ta xem ngươi ứng phó thế nào!” Tần Phong thấy lão Triệu động tâm, khóe miệng lộ ra nụ cười Long Vương...

“Đáng tiếc a!” Tiền Đa Đa không kìm được thở dài: “Cái Ẩn Môn này ẩn mình rất sâu, không ai biết nó ở đâu.” “Đúng vậy!” Tần Phong cũng thở dài một tiếng, giả bộ như không hiểu.

Tuy rằng hắn đã thành công dùng Sưu Hồn Thuật từ Ngọc Lộ mà biết được địa chỉ Ẩn Môn, nhưng lại không có ý định công bố ra ngoài ngay, không phải sợ động cơ của mình quá rõ ràng, mà là miếng thịt Ẩn Môn này thực sự quá béo bở.

Đợi đến khi đội ngũ chuyên nghiệp công bố chiến tích của Phương Trường và những người khác ra, nhất định sẽ gây ra chấn động toàn bộ Tiên Giới, các thế lực lớn cũng nhất định sẽ có suy nghĩ tương tự như Tiền Đa Đa.

Đều muốn tìm được Ẩn Môn để xông vào cướp bóc một phen, giành lấy Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn mà bọn họ cất giữ.

Đến lúc đó hắn có thể cầm địa chỉ Ẩn Môn đi bán, từ đó kiếm được một món hời lớn, dù sao đối với những lão quái vật của các thế lực lớn mà nói, Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn mới là thứ bọn họ theo đuổi, Tiên Tinh dù có nhiều hơn nữa cũng chỉ là một chuỗi số vô dụng.

"Ẩn Môn!?" Lão Triệu khẽ nhíu mày, nhanh chóng lật xem ký ức.

Tuy y ẩn mình trong Tàng Thư Các đọc sách nhiều năm, trong khoảng thời gian đó cũng từng nhìn thấy tên Ẩn Môn trong không ít truyện ký danh nhân, nhưng lại không có thông tin nào về địa chỉ của Ẩn Môn.

Mà vừa nghĩ đến việc mình biết một kho báu, nhưng lại không biết địa chỉ của kho báu này, trong lòng y bỗng dưng bắt đầu lo lắng, khao khát muốn tìm được Ẩn Môn càng đạt đến đỉnh điểm.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ đào hố cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hệ số nguy hiểm của y tăng cao, nhận được 300 vạn Phản Phái Điểm!" "Thế mà có 300 vạn!!" Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của Hệ thống, trong lòng im lặng mặc niệm cho y hai phút rưỡi.

Tuy rằng hệ số nguy hiểm đối với Thiên Tuyển Chi Tử có cũng như không, nhưng 300 vạn Phản Phái Điểm rõ ràng không dễ kiếm đến vậy, trong quá trình đó chắc chắn không tránh khỏi chút khổ sở nào, chỉ có thể trong lòng âm thầm chúc phúc y bình an trở về.

"Ơ!?" Lão Triệu lại nghi hoặc nhìn xung quanh, vẫn cảm thấy bên cạnh có một "thứ bẩn thỉu" nào đó.

Mà so với việc lão Triệu một cách khó hiểu rơi vào cái hố của Tần Phong, Tần Hạo thì toàn bộ quá trình xem Mộng Du Du nhảy điệu Dao Thái Dương, căn bản không hề đặt tâm tư vào hai chữ Ẩn Môn.

Tiết kiệm dung lượng, cảnh tượng chuyển đổi.

Chỉ thấy Phương Trường và những người khác lang bạt trở về Ẩn Môn, thành thật quỳ gối trước căn nhà tranh.

"Các ngươi sao lại thảm hại đến vậy!?" Giọng nói của Môn Chủ Ẩn Môn truyền ra từ trong nhà, bên trong còn rõ ràng mang theo sự kinh ngạc và nghi hoặc.

Tuy rằng y đã tính ra Phương Trường và ba người gặp nguy hiểm, nhưng vừa nghĩ đến chiến lực và trang bị được phân phối cho bọn họ thì y cũng không quá bận tâm, bất quá vì an toàn, y lại phái ra tam đệ tử và tứ đệ tử của mình đi tiếp ứng.

Nhưng điều khiến y vạn vạn không ngờ tới là, bọn họ không những toàn thân đầy thương tích trở về, mà Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo cũng không còn nữa.

Điều khiến y cảm thấy chấn kinh nhất là... rõ ràng đã có năm người ra ngoài, kết quả lại chỉ có bốn người trở về.

Thiếu đi tam đệ tử Trần Thụ của y, cũng khiến trong lòng y dâng lên một dự cảm không lành.

"Sư tôn thứ tội!" Trình Vận vẻ mặt hổ thẹn cúi đầu nói: "Là đệ tử học nghệ không tinh, bị Tần Phong cướp mất Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo, còn tam sư đệ cũng đã rơi vào tay Tần Phong, hắn nói muốn luyện hóa y thành Thân Ngoại Hóa Thân của mình." "Cuồng vọng!!" Môn Chủ Ẩn Môn lập tức gầm lên một tiếng giận dữ, uy áp đáng sợ cũng theo đó bộc phát.

Rầm rầm rầm!!

Gió lớn gào thét nổi lên, trời đất theo đó chấn động.

Chỉ thấy uy áp vô tận quét về bốn phía, nơi nào nó đi qua, không gian đều vặn vẹo biến dạng, phát ra từng trận tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng, cứ như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ bị nghiền nát thành bột vụn, khiến người ta cảm nhận được một loại sợ hãi và tuyệt vọng không thể chống cự.

"Phụt!!" Phương Trường và những người khác đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi, thân thể càng không chịu nổi mà quỳ rạp xuống đất.

"Sư tôn..." Trình Vận khó khăn mở miệng, muốn đối phương bình tĩnh lại.

Cứ như thể đã nghe thấy tiếng gọi của các đệ tử, uy áp đáng sợ lập tức tan biến trong trời đất, mọi thứ cũng theo đó khôi phục như cũ.

"Mạnh quá!" Phương Trường đầu tiên thở phào một hơi thật sâu, nhưng ngay sau đó lại kích động.

Vốn dĩ y thấy mấy vị sư huynh và sư tỷ đều đã thua, tưởng rằng đời này không còn cơ hội đi cứu Công chúa Nam Phong nữa, nhưng không ngờ sư tôn lại mạnh đến mức này, cảm giác như nhấc tay là có thể đánh Tần Phong thành bột vụn.

"Sư tôn!" Ngọc Lộ thấy uy áp tan biến, vội vàng mở miệng nói: "Tam sư đệ y bây giờ bị Tần Phong bắt đi rồi, còn dương ngôn muốn luyện hóa y thành Thân Ngoại Hóa Thân, chúng ta nhất định phải nhanh chóng cứu y ra." "Không cần lo lắng!" Môn Chủ Ẩn Môn mở miệng nói: "Tần Phong đã có một Thân Ngoại Hóa Thân, không thể luyện chế Trần Thụ thành Thân Ngoại Hóa Thân của mình, tức là tam sư đệ của các ngươi hiện tại là an toàn." "Cái gì!?" Mấy người lập tức trừng mắt kinh hô: "Tần Phong thế mà còn có một Thân Ngoại Hóa Thân!?" "Đã hủy rồi!" Phương Trường vội vàng mở miệng giải thích: "Khi Tần Phong ở hạ giới quả thực đã luyện hóa một Thân Ngoại Hóa Thân, nghe nói là một con Côn Bằng, bất quá nghe nói cuối cùng đã dùng để chống đỡ lôi kiếp mà bị hủy rồi, vì vậy mọi người không cần quá lo lắng.” “Bị hủy rồi thì tốt quá!” Mọi người vừa nghe bị hủy, lập tức thở phào một hơi.

Vốn dĩ chiến lực của Tần Phong đã đủ khiến người ta tuyệt vọng rồi, nếu còn thêm một Thân Ngoại Hóa Thân có chiến lực tương tự, bọn họ căn bản không dám tưởng tượng sau khi gặp phải sẽ là cảnh tượng gì.

Chương 1840

Hoàn toàn là sự ngược sát một chiều, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

“Không hề hủy!” Môn Chủ Ẩn Môn đột nhiên ngữ khí ngưng trọng nói: “Vi sư gần đây đã thôi diễn mấy lần thì phát hiện, Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong không hề bị hủy, chỉ là bị thứ gì đó bình phong Thiên Cơ, hiện tại không thể tính ra vị trí và thông tin cụ thể của nó.” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Phương Trường lập tức kinh hô: “Khi Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong bị hủy, có rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy, sao có thể vẫn còn sống chứ!?” “Tần Phong người này tâm cơ cực kỳ sâu nặng, còn cực kỳ thích giấu dốt!” Giọng nói của Môn Chủ Ẩn Môn trầm trọng nói: “Đây e rằng là một vở kịch mà hắn tự diễn tự biên trước mặt mọi người, mục đích chính là để ẩn giấu Thân Ngoại Hóa Thân của mình, tiện cho hắn ở phía sau mưu tính những bí mật không thể nói ra.” “Sao có thể!?” Phương Trường nghe xong lập tức ngây người, chỉ cảm thấy tay chân một trận lạnh buốt.

Vốn dĩ y còn nghĩ rằng nỗ lực thì có thể vượt qua Tần Phong, nhưng nào ngờ trong mắt người ta y chỉ là một thằng hề, ngay cả bố cục mà người ta đã sắp đặt trăm năm trước ở hạ giới y còn không hiểu, toàn bộ quá trình cứ như một thằng ngốc bị người ta dắt mũi đi.

“Sư tôn!” Trình Vận lập tức sốt ruột nói: “Tần Phong hiện tại đừng nói là còn giấu Thân Ngoại Hóa Thân, cho dù hắn không có Thân Ngoại Hóa Thân, chỉ bằng bản thân mình thì đã vô địch dưới Tiên Đế rồi, nếu không nhanh chóng nghĩ cách áp chế, sau này muốn áp chế e rằng sẽ khó.” “Đúng vậy!” Ngọc Lộ cũng vẻ mặt kinh hãi, cảm thấy Tần Phong quá đáng sợ.

Mạnh đến mức vô lý đã đành, lại còn đặc biệt thích giấu bài, dù bọn họ năm người đã dùng hết thủ đoạn, cũng không thể ép hắn ra hết bài tẩy...

“Ân!” Mạch Mạch cũng đồng tình gật đầu cái rụp, chính nàng cũng đã vài lần trải nghiệm sự đáng sợ của Tần Phong rồi.

Những tu luyện giả khác, sau khi tu vi bị phong ấn, đều trở thành cá nằm trên thớt mặc người ta xẻ thịt, thế nhưng Tần Phong, dù tu vi bị phong ấn, vẫn có thể dựa vào thể chất Vu Tộc mà đại sát tứ phương.

Điều đáng sợ nhất là… Tần Phong đã phá vỡ gông xiềng trong huyết mạch Vu Tộc, nói không chừng lúc nào đó sẽ tiến giai vào hàng ngũ Tổ Vu.

Đến lúc đó, chỉ cần sức mạnh nhục thân cũng đủ để ngang cơ với Tiên Đế.

“Yên tâm, vi sư đã nắm rõ trong lòng!” Ẩn Môn Môn Chủ đột nhiên bình tĩnh nói: “Tần Phong người này tuy tâm cơ cực trọng, lại cực kỳ thích giấu dốt, nhưng kẻ trí ngàn lo ắt có một sai, hắn không nên, tuyệt đối không nên, giam Tam sư đệ vào trong Trùng Đồng của hắn.” “Có ý gì!?” Phương Trường đầy mặt nghi hoặc, không hiểu ý tứ này.

“Ta hiểu rồi!” Trình Vận suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nói: “Sư tôn không vội cứu Tam sư đệ, chính là muốn chúng ta cùng Tam sư đệ trong ngoài phối hợp, vào thời khắc then chốt phát động một đòn chí mạng với Tần Phong!?” “Đúng vậy!” Ngọc Lộ mắt sáng rỡ nói: “Tam sư đệ chính là Tam Túc Kim Ô, sở hữu huyết mạch Thái Cổ Yêu Hoàng, chỉ cần cho y thời gian khôi phục, chỉ bằng Thượng Cổ Trùng Đồng của Tần Phong, căn bản không thể giam cầm y được.

Điều này tương đương với việc Tần Phong nuốt Tam sư đệ vào bụng, bề ngoài thì khống chế được Tam sư đệ, nhưng thực chất lại tự chôn cho mình một tai họa ngầm cực lớn.” “Nói thì đúng là như vậy…” Mạch Mạch nhíu mày, có chút lo lắng nói: “Nhưng tất cả tiền đề là Tần Phong trong thời gian ngắn sẽ không động thủ với Tam sư huynh.

Nếu y vừa về Tiên Minh đã động thủ với Tam sư huynh, chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn Tam sư huynh vẫn lạc sao!?” “Yên tâm!” Ẩn Môn Môn Chủ tiếp tục nói: “Vi sư đã để lại một đạo ấn ký trên mỗi người các con.

Khi các con gặp nguy hiểm đến tính mạng, ấn ký này sẽ tự động kích hoạt bảo vệ các con.

Nếu Tần Phong thật sự ra tay hạ sát Tiểu Tam, vậy người đầu tiên chết sẽ là hắn.” “Tuyệt vời quá!!” Phương Trường lập tức kích động, đột nhiên cảm thấy trời quang mây tạnh.

Vốn cho rằng đời này mình sẽ không thể đấu lại Tần Phong, nhưng không ngờ vận mệnh đã sắp đặt mọi thứ.

Tà ác Đại Ma Vương Tần Phong cuối cùng sẽ chết bất đắc kỳ tử, và Phương Trường đã chịu khổ chịu nạn cuối cùng cũng sẽ cứu được bạch nguyệt quang của mình.

“Khoan đã!!” Đúng lúc Phương Trường cho rằng mọi thứ đã nằm trong tầm kiểm soát, Ẩn Môn Môn Chủ đột nhiên kinh hô một tiếng.

“Sư tôn, sao vậy!?” Tim Trình Vận và những người khác lập tức đập thình thịch.

Từ khi bái nhập Ẩn Môn, ấn tượng của họ về sư tôn luôn là Thái Sơn sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc, thế mà hôm nay y không chỉ nổi giận gầm rống mất kiểm soát, mà còn đột nhiên kinh hô thất thố.

“Biến rồi, thiên cơ lại biến rồi!” Ẩn Môn Môn Chủ trầm giọng nói: “Tiên Giới đại chiến lần này không chỉ càn quét toàn bộ Tiên Giới, ngay cả Ẩn Môn chúng ta cũng sẽ bị cuốn vào.

Tương lai càng bị huyết hồng sương mù che phủ, cho dù vi sư dùng hết toàn lực cũng không thể xuyên qua màn sương nhìn thấy tương lai.” “Sao có thể!?” Trình Vận lập tức kinh hô: “Ẩn Môn chúng ta trước giờ luôn cẩn thận, không bao giờ chạm vào những nhân quả đó, sao lần này lại bị cuốn vào Tiên Giới đại chiến…” “Đại sư huynh!” Ngọc Lộ vội vàng kéo Trình Vận, nhắc nhở y về những chuyện đã xảy ra lần này.

Mặc dù môn quy Ẩn Môn dạy họ cách tránh nhân quả, nhưng chuyến đi này lại đắc tội khắp lượt các Thiên Mệnh Chi Tử.

Không chỉ vô tình giết sư tôn của Lâm Tam ở Hạ Giới, mà còn vì Dịch Thiên Cơ mà vô cớ bị Uyên Tổng và Diệp Thần để mắt tới, còn có Tần Hạo không được mang về mà bị Tần Phong chặn giữa đường.

“Ta…” Trình Vận cuối cùng cũng nhớ ra, lập tức á khẩu.

Không phải họ không muốn tuân thủ môn quy Ẩn Môn, mà thật sự là những sự kiện bất ngờ lần này quá nhiều, căn bản không cho họ thời gian suy nghĩ vấn đề.

Đến khi quay về tổng kết lại mới phát hiện mình đã lún sâu vào cục diện nhân quả này rồi.

“Trình Vận!!” Giọng Ẩn Môn Môn Chủ đột nhiên lạnh xuống nói: “Các sư đệ, sư muội không hiểu chuyện, con thân là Đại sư huynh của Ẩn Môn ta, sao lại cũng vô tri như vậy?

Có biết lần này đã mang đến tai họa lớn đến nhường nào cho Ẩn Môn ta không!?” “Xin sư tôn trách phạt!” Trình Vận sợ hãi vội vàng quỳ xuống, trong lòng cũng thầm kêu xong đời rồi.

Đừng thấy sư tôn của họ bình thường rất dễ nói chuyện, đối với họ cũng vô cùng cưng chiều, còn ban cho họ Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng một khi phát hiện có ai vi phạm môn quy, vậy thì kết cục tuyệt đối sẽ vô cùng thê thảm.

"Sư tôn, xin đừng trách tội Đại sư huynh!" Phương Trường vội vàng quỳ xuống cầu tình nói: "Sự việc lần này đều do đệ tử mà ra, đệ tử nguyện ý thay Đại sư huynh, chấp nhận tất cả hình phạt của sư môn." "Tiểu sư đệ!!" Trình Vận cảm động rưng rưng, phát hiện tiểu sư đệ này thật sự không nuôi phí công.

"Con có thể nghĩ như vậy, vi sư rất vui mừng!" Ẩn Môn Môn Chủ vốn đang tức giận, nghe Phương Trường cầu tình liền lập tức nguôi giận.

Bởi vì Phương Trường có thể chủ động mở miệng cầu tình cho đồng môn, điều đó chứng tỏ y chưa hoàn toàn bị ma tính chi phối, ít nhất vẫn còn giữ lại một phần nhân tính.

Điều này còn khiến y vui vẻ hơn việc trách phạt mười Trình Vận.

"Sư tôn đã tha thứ cho Đại sư huynh rồi sao!?" Phương Trường yếu ớt ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy hy vọng.

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát!" Ẩn Môn Môn Chủ trầm mặc một lát, sau đó mới nói: "Hiện tại đang là thời buổi lắm chuyện, cũng là lúc Ẩn Môn ta cần người gấp.

Hình phạt lần này cứ tạm ghi lại, nếu lần sau không thể lập công chuộc tội, vậy thì sẽ lưỡng tội tịnh phạt." "Đa tạ sư tôn khai ân!" Trình Vận kích động phủ phục trên mặt đất, tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống.

"Sư tôn!" Mạch Mạch thấy Đại sư huynh không sao, lại mở miệng hỏi: "Lần này Ẩn Môn chúng ta đã dính nhiều nhân quả như vậy, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây!?” “Ai, vi sư cũng không biết!” Ẩn Môn Môn Chủ khẽ thở dài, nhất thời cũng không có cách nào tốt.

Trước đây Ẩn Môn họ có thể dựa vào khả năng nhìn thấu thiên cơ để đưa ra phán đoán có lợi cho mình, nhưng hiện tại sự xuất hiện của Tần Phong đã hoàn toàn khuấy đục thiên cơ, tương đương với việc nhất thời đánh mất ưu thế lớn nhất của họ.

Với lại, Tần Phong người này hư ngụy tàn nhẫn, xảo trá ngụy thiện, lúc thì hòa mình vào đám tán tu, lúc thì lại đánh đám tán tu tan nát, hoàn toàn coi thiên hạ là bàn cờ, coi chúng sinh là từng quân cờ.

Vì vậy y hiện tại cũng không thể phán đoán, Tần Phong bước tiếp theo muốn làm gì.

“Sư tôn!!” Phương Trường yếu ớt mở miệng nói: “Đồ nhi có một vấn đề, không biết có nên hỏi không!?” “Hỏi đi!” Ẩn Môn Môn Chủ không từ chối, tiếng nói truyền ra từ căn nhà tranh.

“Vâng, sư tôn!” Phương Trường cung kính hành lễ nói: “Vì hiện tại tất cả nguồn gốc hỗn loạn đều là Tần Phong, vậy sư tôn vì sao không đích thân ra tay diệt Tần Phong, như vậy Ẩn Môn chúng ta chẳng phải sẽ thoát khỏi nhân quả, mọi thứ cũng sẽ quay trở lại quỹ đạo chính sao!?” “Con vẫn còn quá trẻ!” Giọng nói u u của Ẩn Môn Môn Chủ truyền đến: “Con thật sự cho rằng những gì con thấy bây giờ là toàn bộ thế giới này sao?

Nó phức tạp hơn con tưởng rất nhiều…” “Xin sư tôn chỉ dạy!” Phương Trường lập tức nghiêm nghị, cúi người hành đại lễ.

Mặc dù y không hứng thú với đỉnh cao võ đạo, nhưng vì muốn cứu bạch nguyệt quang của mình, y nguyện ý đi tìm hiểu thế giới phức tạp này.

“Ai, được rồi!” Ẩn Môn Môn Chủ thở dài một tiếng nói: “Kỳ thực đỉnh phong Tiên Đế không phải là tận cùng của võ đạo, trên đó còn có Chí Cao Đạo Tổ chi cảnh, mà muốn đột phá Đạo Tổ chi cảnh cần phải Dĩ Thân Dung Đạo." "Đạo Tổ chi cảnh?

Dĩ Thân Dung Đạo!?" Phương Trường lẩm bẩm một tiếng, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

Vốn cho rằng đỉnh phong Tiên Đế mà thế nhân theo đuổi đã là cực hạn, không ngờ trên đó lại còn có một cảnh giới chưa từng được công bố.

"Không sai, Dĩ Thân Dung Đạo!" Ẩn Môn Môn Chủ lại lặp lại một câu: "Mà vi sư hiện tại đang ở giai đoạn Dĩ Thân Dung Đạo, không thể ra tay với người dưới Đại Đạo, vì vậy muốn giết Tần Phong, chỉ có thể dựa vào chính các con thôi." "Sư tôn đang Dung Đạo!?" Phương Trường trong lòng lại kinh hãi, vội vàng truy vấn: "Vậy sư tôn có thể cho đồ nhi biết, trên đời này có tồn tại cường giả Đạo Tổ chi cảnh không!?" "Có!" Ẩn Môn Môn Chủ trầm mặc một lát, sau đó mới thốt ra một chữ.

Chương 1841

“Cái gì!?” Không chỉ Phương Trường kinh hô, những người khác cũng kinh hô.

Vốn cho rằng sư tôn của họ đã thiên hạ vô địch, nhưng không ngờ trên đời này lại còn có cường giả Đạo Tổ chi cảnh, nhất thời đã lật đổ thế giới mà họ nhận thức từ nhỏ.

“Ai!!” Ẩn Môn Môn Chủ lại thở dài nói: “Vì vậy không phải vi sư không muốn ra tay giải quyết Tần Phong, mà là vướng bận Đại Đạo quy tắc căn bản không thể ra tay với hắn.” “Sư tôn yên tâm, đồ nhi có cách!” Phương Trường hít sâu một hơi bình phục tâm tình nói: “Căn cứ di ngôn của Dịch Thiên Cơ trước khi chết, Tần Phong đã mưu đồ trăm năm, muốn gom góp toàn bộ tài phú của Tiên Giới vào Tần gia.

Chỉ cần chúng ta công bố tin tức này ra ngoài, vậy thì các tán tu phẫn nộ nhất định sẽ ra tay giúp chúng ta.

Cho dù Tần Phong hắn có vô địch dưới Tiên Đế thì thế nào, chẳng lẽ hắn còn có thể bằng một thân một mình đối kháng toàn bộ Tiên Giới sao!?” “Đúng vậy!!” Trình Vận và những người khác lập tức phản ứng lại, hóa ra đã quên di ngôn của Dịch Thiên Cơ.

Mặc dù mấy người họ không phải đối thủ của Tần Phong, nhưng lại có thể lợi dụng sự vô tri của tán tu làm bia đỡ đạn.

Cho dù cuối cùng không thể giết Tần Phong, cũng có thể suy yếu thực lực của hắn rất nhiều.

Đến lúc đó lại cùng Trần Thụ trong ngoài phối hợp, nhất định sẽ hạ gục Tần Phong, cái tên Tà ác Đại Ma Vương này.

“Có thể thử xem!” Ẩn Môn Môn Chủ hiện tại cũng không có cách nào tốt, quyết định thử Phương Trường pháp này.

“Vâng!” Phương Trường thấy phương án được chọn, lập tức kích động nói: “Đồ nhi sẽ không để sư tôn thất vọng, nhất định sẽ khiến Tần Phong thân bại danh liệt, thân tử đạo tiêu!” “Tốt!” Ẩn Môn Môn Chủ rất vui mừng nói: “Vì con đã có lòng tin và khí thế như vậy, vậy vi sư sẽ giúp con thêm một tay.” Nói xong… liền thấy một đạo hắc quang từ nhà tranh bắn ra, ổn định rơi xuống trước mặt Phương Trường bên ngoài cổng.

“Đại Đạo Chi Ấn!” Trình Vận thấy cảnh này, lập tức kinh hô.

Chỉ thấy một mai Đại Đạo Chi Ấn toàn thân đen kịt, lẳng lặng lơ lửng trước mặt Phương Trường, còn tản mát ra một luồng u ám quang mang khiến người ta rợn tóc gáy, tựa như có thể thôn phệ tất cả ánh sáng và hy vọng, kéo vạn vật thế gian vào vực sâu bóng tối vĩnh cửu, khiến người ta cảm nhận được một nỗi tuyệt vọng và sợ hãi thấu xương.

“Đây là Ám Hắc Đại Đạo Chi Ấn!” Ẩn Môn Môn Chủ u u nói: “Bên trong ẩn chứa sức mạnh hắc ám cực hạn, rất tương đắc ích chương với ma công con đang tu luyện, hy vọng con đừng làm vi sư thất vọng, cũng đừng làm Ẩn Môn thất vọng.” “Đa tạ sư tôn tín nhiệm!” Phương Trường cố nén kích động vội vàng dập đầu, cảm thấy mình bây giờ mạnh đến đáng sợ.

“U ô…” Tần Phong bỗng nhiên rùng mình một cái, có cảm giác như bị thứ bẩn thỉu nào đó nhắm vào.

“Ẩn Môn!?” Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, cảm thấy Ẩn Môn muốn hại mình.

Nhưng cho dù Ẩn Môn truyền thừa từ thời Thái Cổ đến nay, sở hữu vô số bảo bối và thực lực ẩn mình sau màn làm trùm, chẳng lẽ còn có thể một mình đối kháng toàn bộ Tiên Giới sao!?

Huống chi hắn vì muốn một kích tất sát, còn đặc biệt tìm năm tên Thiên Tuyển Chi Tử.

“Mỹ nhân, mỹ nhân, đừng chạy, đừng chạy…” Khác với Tần Phong toàn thân tám trăm con mắt tâm nhãn, Tần Hạo đang vô tư vui đùa trong phòng bao.

Chỉ thấy Tần Hạo đang bị bịt mắt, giống như Trư Bát Giới vồ vợ, vươn hai tay vung vẩy không ngừng trong không trung, mỗi lần vồ đều khiến một trận kiều hô và tiếng cười khúc khích vang lên.

“Y thật sự là người mới sao!?” Tiền Đa Đa nhìn mà ngây người, cảm thấy Tần Hạo không giống lần đầu tiên đến.

Vốn dĩ nàng thấy dáng vẻ thuần tình của Tần gia lão nhị không giống diễn, nhưng hiện tại nhìn y nhập gia tùy tục yêu thích mỹ nữ cũng không giống giả vờ.

Thậm chí đôi khi nàng còn cảm thấy Tần lão nhị còn biết chơi hơn cả nàng, một siêu cấp VIP của Bát Đại Hồ Đồng.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã dẫn dụ hư hỏng Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Với cái đức hạnh của Nhị đệ, còn cần ta dẫn dụ hư hỏng à!?” Tần Phong mệt mỏi thở dài một tiếng, quay đầu nhìn Triệu Trường Sinh bên cạnh.

Chỉ thấy y từ khi nghe nói Ẩn Môn có tiền thì không còn tâm tư xem ca vũ biểu diễn nữa, trong đầu toàn là đi đâu để tìm Ẩn Môn này mà làm đầy cái kho bạc nhỏ của mình.

“Càng lặn sâu, bùng nổ càng mạnh!” Tần Phong khẽ nhếch khóe miệng, vô cùng mong chờ biểu hiện của Lão Triệu.

Ngay sau đó hắn liền thông qua Tiên Nô Pháp Ấn, gửi tin tức cho các thành viên đội ngũ chuyên nghiệp, yêu cầu họ phải nhanh nhất lan truyền tin tức, đem chiến tích huy hoàng của Ẩn Môn truyền khắp toàn bộ Tiên Giới.

Và đội ngũ chuyên nghiệp cũng không làm Tần Phong thất vọng, rất nhanh tin tức liền truyền khắp Tiên Giới.

“Nghe nói chưa?

Lần này ở Di Tích Luân Hồi Tiên Vương, xuất hiện một môn phái thần bí!” “Ta nghe nói rồi, gọi là Ẩn Môn gì đó, là truyền thừa từ thời Thái Cổ xuống.” “Nói đùa gì vậy, môn phái truyền thừa từ thời Thái Cổ, ta sao có thể chưa từng nghe nói qua!?” “Chưa nghe qua không có nghĩa là không có.

Ngươi đừng thấy Ẩn Môn này là tiểu môn phái, nhưng đệ tử bên trong đứa nào cũng hung hãn.” “Một tiểu môn phái chưa từng nghe nói đến, nó có thể hung hãn đến mức nào?!” “Ngươi đừng có không tin, Đại đệ tử tên là Trình Vận, một vị Tiên Vương Cự Đầu Hoa Khai Cửu Phẩm, không những sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu, mà còn sở hữu Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn.” “Nói đùa gì vậy?

Hoa Khai Cửu Phẩm là yêu nghiệt có thể sánh ngang với Ngạo Thiên Tiên Đế đấy!!” “Đúng vậy, Ngạo Thiên Tiên Đế là Tiên Đế số một vạn cổ, làm sao có thể có hai yêu nghiệt cùng tồn tại trong một thời đại được!?” “Ta đâu có nói đùa, Nhị đệ tử Ẩn Môn Ngọc Lộ, Tiên Vương Hoa Khai Bát Phẩm, sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo Quạt Ba Tiêu và Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn.” “Tam đệ tử Trần Thụ mới gọi là tuyệt diệu, hóa ra lại là huyết mạch Thái Cổ Yêu Hoàng, là Tam Túc Kim Ô cuối cùng trong trời đất.” “Tứ đệ tử Mạch Mạch cũng mạnh đến mức không tưởng, sở hữu Phong Ấn Đại Đạo Chi Ấn.” “Còn có Ngũ đệ tử Phương Trường, trăm năm từ Địa Tiên sơ giai đột phá đến Tiên Quân sơ giai, sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo Huyết Ma Châu.” “…” Theo sự tiết lộ của đội ngũ chuyên nghiệp, toàn bộ Tiên

Giới hoàn toàn sôi trào… “Ẩn Môn thật sự lợi hại như vậy sao!?” Long Ngạo Thiên cũng nhận được tin tức, lông mày lập tức khẽ nhíu lại.

Mặc dù lần này y đi ra ngoài không đối đầu với mấy đệ tử của Ẩn Môn, nhưng cũng cảm nhận được sự bất thường của Trình Vận và mấy người kia, chỉ là lúc đó sự chú ý đều dồn vào Diệp Thần, nên mới không đặc biệt quan tâm đến đối phương.

“Đúng vậy!” Hồng Tụ vội vàng mở miệng nói: “Căn cứ tin tức chúng ta điều tra được, Ẩn Môn lần này tổng cộng phái ra năm đệ tử, hầu như mỗi người đều sở hữu Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo.” “Sao có thể!?” Long Ngạo Thiên lập tức kinh hô: “Bản đế năm đó đã cửu tử nhất sinh mới có được Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn và Thất Sát Bi, Ẩn Môn này làm sao có thể trang bị cho mỗi đệ tử đều có Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo!?” “Sự thật quả thực khiến người ta chấn kinh!” Hồng Tụ nghiêm nghị nói: “Hơn nữa hiện tại mọi người đều đồn rằng, Ẩn Môn là tông môn truyền thừa từ thời Thái Cổ, trong môn không chỉ cất giấu Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn cất giấu rất nhiều bảo vật quý hiếm và vô số Tiên Tinh.” “Môn phái truyền thừa từ Thái Cổ!?” Long Ngạo Thiên lập tức nhíu mày bình tĩnh nói: “Ngươi cảm thấy độ tin cậy của chuyện này cao đến mức nào!?” “Vô cùng cao!” Hồng Tụ ánh mắt kiên định nói: “Căn cứ điều tra của chúng ta, Phiên Thiên Ấn, Quạt Ba Tiêu, Hỗn Nguyên Kim Đấu mà đệ tử Ẩn Môn sử dụng, cùng với Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn, Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn, Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn đều từng xuất hiện trong lịch sử, nhưng cuối cùng lại đều không rõ tung tích.

Vậy chúng ta có thể hiểu là những bảo vật biến mất khác cũng đã bị Ẩn Môn thu lấy rồi sao!?” “Nếu ngươi đã nói như vậy…” Long Ngạo Thiên ánh mắt đột nhiên ngưng lại, cảm thấy Hồng Tụ phân tích rất đúng.

Trước đây y chỉ cho rằng Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn là thứ hữu duyên mà không thể cầu, nhưng hiện tại bị Hồng Tụ nhắc nhở mới phát hiện, hóa ra không phải tài nguyên hiếm có đến vậy, mà là có người đã độc chiếm tài nguyên.

“Ngạo Thiên!!” Đúng lúc Long Ngạo Thiên đang hỏi về Ẩn Môn, Tâm Ngữ Tiên Tử vội vàng bước vào.

Hiện giờ người thần bí kia đã thành công rút tiền và rời khỏi thị trường, đợi đến khi họ phát giác thì đã muộn rồi, chỉ còn lại một vùng Nam Vực hỗn loạn.

Hiện tại mỗi ngày không chỉ có các tán tu đạo tâm băng hoại tự bạo, mà còn có vô số tán tu vây chặn ở cửa Chiến Thần Điện đòi Tiên Tinh.

Nếu họ không thể nhanh chóng xoa dịu cơn giận của các tán tu, vậy thì họ sẽ từ những “cổ dân” ban đầu biến thành “bạo dân”.

Mặc dù Long Ngạo Thiên, Tiên Đế số một Tiên Giới không sợ, nhưng nàng, một Chuẩn Tiên Đế và Tô gia phía sau nàng thì sợ, y như tai họa mà Tô gia đã gặp phải trăm năm trước, vô số tán tu xông vào Tô gia xé nát họ thành từng mảnh.

“Hiện tại tình huống thế nào rồi!?” Long Ngạo Thiên tâm trạng vô cùng bực bội, cảm thấy vấn đề này có chút vượt quá phạm vi của mình.

Trước đây y chỉ cần phụ trách tu luyện và đánh nhau là đủ, chưa bao giờ phải quản chuyện chính vụ của Chiến Thần Điện, tất cả đều do Tâm Ngữ Tiên Tử và Hồng Liên xử lý.

Nhưng hiện tại Hồng Liên đã bị Tần Phong bắt đi, Tâm Ngữ Tiên Tử lại không thể tự mình xử lý, mà tìm y thì đương nhiên y càng không biết xử lý rồi.

“Vẫn chưa tìm thấy người!” Tâm Ngữ Tiên Tử thành thật nói: “Bạch Nhật đã dẫn binh phong tỏa đường biên giới, nhưng vẫn không tìm thấy người thần bí kia.

Hiện tại tin tức đã hoàn toàn lan truyền, vô số tán tu đến đòi đổi Tiên Tinh, chúng ta căn bản không có đủ Tiên Tinh dư thừa để đổi cho họ.” “Trấn áp, lập tức phái đại quân đi trấn áp!” Long Ngạo Thiên, với tư cách là kẻ chỉ biết hành động theo bản năng, khi gặp chuyện chỉ biết giải quyết vấn đề bằng vũ lực.

“Ngạo Thiên, chàng bình tĩnh một chút!” Tâm Ngữ Tiên Tử vội vàng khuyên nhủ: “Hiện tại vũ lực căn bản không giải quyết được vấn đề, chỉ càng kích hóa mâu thuẫn giữa hai bên.

Hơn nữa quân lương của Thần Sách Quân năm nay đã trì hoãn hết lần này đến lần khác, trong quân đã bắt đầu có rất nhiều lời bất mãn.

Nếu chúng ta lại dùng họ đi trấn áp, e rằng không những không giải quyết được vấn đề, mà còn dễ dàng dẫn đến binh biến.” “Vậy nàng nói phải làm sao!?” Long Ngạo Thiên tâm trạng càng lúc càng bực bội, gầm gào với Tâm Ngữ Tiên Tử.

“Chàng mắng ta!?” Tâm Ngữ Tiên Tử trong lòng tủi thân, đôi mắt đẹp cũng lập tức đỏ hoe.

Chương 1842

“Bản đế không có ý đó…” Long Ngạo Thiên lập tức tỉnh táo lại, trong lòng cũng theo đó hoảng hốt.

Đừng thấy y tự xưng Tiên Giới Đệ Nhất Tiên Đế, không sợ bất cứ kẻ địch nào, nhưng một khi gặp phải mỹ nhân khóc lóc, y sẽ giơ cờ trắng đầu hàng.

“Đế quân!” Hồng Tụ không chịu nổi Tâm Ngữ Tiên Tử khóc lóc nức nở, lập tức mở miệng ngắt lời: “Kỳ thực chuyện này cũng dễ giải quyết, ngài quên Ẩn Môn mà vừa nãy ta đã nhắc đến rồi sao?

Bọn họ không chỉ cất giấu Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn cất giấu rất nhiều bảo vật quý hiếm và vô số Tiên Tinh.” “Ý của ngươi là hai tay chuẩn bị sao!?” Long Ngạo Thiên lập tức nhíu mày nói: “Một mặt tiếp tục để Bạch Nhật chặn bắt người thần bí kia, một mặt phái người đi tìm Ẩn Môn này, dùng Tiên Tinh của bọn họ để lấp đầy lỗ hổng tài chính của Chiến Thần Điện chúng ta!?” “Đúng vậy!” Hồng Tụ gật đầu đáp: “Hiện tại muốn cứu Chiến Thần Điện, chỉ có một cách là tự ‘cướp’, dùng tiền của các thế lực khác để tiếp tục duy trì Chiến Thần Điện chúng ta.

Hơn nữa, căn cứ tin tức chúng ta gần đây nhận được, không chỉ Chiến Thần Điện chúng ta gặp phải khủng hoảng rút tiền, Lăng Tiêu Cung và Tiên Minh cũng tương tự gặp khủng hoảng rút tiền.

Vì vậy mục tiêu mà chúng ta có thể lựa chọn chỉ còn lại một mình Ẩn Môn.” “Có lý!” Long Ngạo Thiên trầm mặc một lát, sau đó mới gật đầu bày tỏ sự tán đồng.

Mặc dù hiện tại Chiến Thần Điện đang loạn thành một đoàn, nhưng nói cho cùng vẫn là do Tiên Tinh gây ra.

Chỉ cần mình có thể nghĩ cách kiếm được Tiên Tinh, vậy thì cơn bão rút tiền này sẽ lập tức lắng xuống.

Mà phương pháp ‘cứu mệnh’ mà Hồng Tụ đề xuất, y thực sự quá quen thuộc rồi, chính là phương pháp mà y năm xưa đã dùng để khởi nghiệp.

“Báo!!” Một binh sĩ bước vào, quỳ xuống cung kính nói: “Khải bẩm Đế quân, Bạch Nhật tướng quân đã gửi tin tức hỏi, quân lương năm nay khi nào thì phát?

Thần Sách Quân có rất nhiều tướng lĩnh đã bắt đầu bất mãn rồi.” “Bảo hắn đợi thêm chút nữa!” Long Ngạo Thiên tâm trạng lập tức trở nên bực bội, vô cùng ghét việc có người chìa tay ra đòi tiền mình.

Nhưng y cũng không có cách nào… bởi vì Thần Sách Quân do y đích thân dẫn dắt, đã bị Tần Phong tiêu diệt gần bảy thành từ trăm năm trước.

Thần Sách Quân hiện tại đều là những người y mới chiêu mộ, lòng trung thành căn bản không thể so với Thần Sách Quân ban đầu, chỉ có thể dùng Tiên Tinh để duy trì mối quan hệ giữa hai bên.

“Vâng!” Binh sĩ nhận được mệnh lệnh liền lập tức lui xuống truyền lệnh.

Còn Bạch Nhật, nhận được quân lệnh của Long Ngạo Thiên, thì lập tức triệu tập toàn thể quân quan họp, không hề giấu giếm truyền đạt quân lệnh xuống dưới, sau đó không ngoài dự đoán đã gây ra sự bất mãn của chúng tướng sĩ.

“Còn đợi?

Đã bao nhiêu tháng rồi!?” “Đúng vậy, ta còn đang đợi Tiên Tinh để tu luyện đột phá đây!” “Ngạo Thiên Tiên Đế rốt cuộc có ý gì?

Chẳng lẽ là không muốn phát quân lương cho chúng ta nữa!?” “Ta nghe nói Chiến Thần Điện hết tiền rồi, hiện tại các tán tu đều đang đổi Tiên Tinh!” “Không phải chứ?

Vậy quân lương năm nay của chúng ta phải làm sao?

Một năm cũng phải mấy trăm khối Cực Phẩm Tiên Tinh đấy!” “Một năm nếu không phải vì mấy trăm khối này, ta sao có thể gia nhập Thần Sách Quân mà liều mạng chứ!?” “…” Khi chúng tướng sĩ nghe nói Chiến Thần Điện hết tiền, tâm trạng hoảng sợ lập tức bắt đầu lan rộng… “Chư vị, yên lặng, yên lặng!” Bạch Nhật thấy bầu không khí đã trở nên quá căng thẳng, cuối cùng cũng vươn tay gõ gõ bàn.

Mặc dù y hiện tại chỉ có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, nhưng điều đó không ngăn được việc y là thống soái cao nhất của Thần Sách Quân do Long Ngạo Thiên đích thân bổ nhiệm.

Vì vậy, trong tích tắc khi tiếng gõ bàn vang lên, hội trường vốn ồn ào lập tức im lặng.

“Soái!!” Vương Húc đang đứng phía sau Bạch Nhật, trong lòng không kìm được mà thốt ra một chữ.

Vốn dĩ y cho rằng đời này mình cũng chỉ là một tiểu đội trưởng Kim Tiên, nhưng vạn vạn không ngờ dị tượng năm đó của Mộc Tú lại chuẩn xác đến vậy.

Sau khi gặp Bạch Nhật, y thật sự quan vận hanh thông một đường.

Không những tu vi đột phá đến Thái Ất Kim Tiên sơ giai, mà còn được Bạch Nhật bổ nhiệm làm đội trưởng thị vệ thân cận của y.

Đừng thấy chức quan đội trưởng thị vệ không lớn, nhưng lại là “tể tướng môn tiền thất phẩm quan”, bất kể tướng lĩnh tu vi cao đến mấy gặp y, cũng đều phải cúi người khom lưng ôm quyền nói một tiếng “Vương đội trưởng tốt”.

“Bạch tướng quân!” Có người không nhịn được mở miệng nói: “Ngài tuy là tâm phúc do Ngạo Thiên Tiên Đế phái đến, nhưng cũng là thống soái cao nhất của Thần Sách Quân chúng ta.

Hiện tại quân lương phía trên cứ trì hoãn mãi không phát, ngài, vị thống soái cao nhất này, sẽ không cứ thế trơ mắt đứng nhìn đó chứ!?” “Đúng vậy!” Các tướng lĩnh khác nghe vậy, nhao nhao ồn ào.

Trước đây mọi người sở dĩ nguyện ý nghe lệnh một Kim Tiên nhỏ, ngoại trừ uy tín Tiên Đế của Long Ngạo Thiên ra, chính là đối phương cấp tiền đủ nhiều.

Nhưng hiện tại không còn tiền, Long Ngạo Thiên lại không ở bên cạnh, tự nhiên cũng chẳng có thái độ tốt với một Kim Tiên nhỏ nữa.

“Yên lặng!” Bạch Nhật sắc mặt vẫn như thường nói: “Bản tướng biết khó khăn của chư vị, nhưng mệnh lệnh của Đế quân bản tướng lại không thể không nghe.

Vì vậy để hóa giải khó khăn của mọi người, bản tướng quyết định nhắm một mắt mở một mắt.” “Bạch tướng quân lời này có ý gì!?” Chúng tướng sĩ lập tức run lên, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Bạch Nhật.

Nhưng Bạch Nhật lại không có ý giải thích, từ chủ tọa đứng dậy rời khỏi hiện trường cuộc họp.

“Đừng quá đáng lắm!” Vương Húc những năm này sớm tối chung đụng với Bạch Nhật, lập tức liền hiểu ngay ý của đối phương, bỏ lại một câu rồi cùng đi theo.

“Bạch tướng quân, đại nghĩa a!!” Một số tướng sĩ đều là lão du điều, lập tức kích động quỳ xuống cảm tạ.

Vốn cho rằng Bạch Nhật là tâm phúc của Long Ngạo Thiên, sẽ nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh phía trên ban xuống, nhưng không ngờ y lại cùng chung một lòng với mọi người, chỉ cho họ một con đường làm giàu.

“Ý gì!?” Một số tướng sĩ vẫn còn ngơ ngác, không hiểu Bạch Nhật có ý gì.

“Ngươi không phải ngốc đó chứ!?” Có người lập tức nói khẽ: “Chúng ta hiện tại trừ người ra chẳng có gì cả, muốn kiếm Tiên Tinh đương nhiên là đi cướp rồi!” “Ngọa tào!” Đối phương nghe vậy lập tức văng một tiếng thô tục, hiểu ra thế nào là “nhắm một mắt mở một mắt”.

“Bạch tướng quân, đại nghĩa a!” Các tướng sĩ khác nghe vậy, lập tức kích động.

Vốn cho rằng tiếp theo sẽ phải trải qua một đoạn tháng ngày gian khổ, không ngờ lão đại nhà mình lại ‘mạnh mẽ’ đến vậy, phía trên không phát quân lương, thì tự mình ra tay tự cung tự cấp.

Lúc này —— Bạch Nhật bước ra ngoài quân trướng, không kìm được quay đầu nhìn một cái.

Mặc dù các tướng sĩ hiện tại vì không được phát quân lương mà sinh lòng oán khí, nhưng nào ngờ y, vị thống soái cao nhất này, chỉ là hữu danh vô thực, căn bản không thể hô một tiếng là dẫn Thần Sách Quân đi theo.

Thế là Tần Đạo (Tần Phong) liền làm thêm giờ suốt đêm viết một kịch bản mới: mặc kệ cho Thần Sách Quân đi cướp bóc, kéo tất cả bọn họ xuống nước.

Nếu tương lai “sự kiện Đông Song” xảy ra, Long Ngạo Thiên truy cứu chuyện này, muốn trọng phạt những tướng sĩ vi phạm pháp luật kỷ luật, vậy thì Bạch Nhật có thể nhảy ra hô hào, giảng giải lợi hại quan hệ cho bọn họ, dẫn dắt tất cả các tướng sĩ đã bị lôi xuống nước đầu quân cho Tần Phong.

Nhưng nếu "sự kiện Đông Song" xảy ra mà Long Ngạo Thiên không truy cứu, đội ngũ chuyên nghiệp sẽ đại tứ tuyên truyền hành vi kiểu này của y.

Đến lúc đó Long Ngạo Thiên sẽ bị đội lên một cái mũ "bao che thuộc hạ", từ đó kích hóa mối quan hệ giữa y và các thế lực lớn của Tiên Giới, cũng như các tán tu, để từ đó làm nổi bật hình tượng quang vinh của Tần Phong trong tương lai khi cứu dân khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Nói tóm lại… bất kể Long Ngạo Thiên chọn thế nào, Tần Đạo hắn đều sẽ không thua!

"Bạch huynh!" Vương Húc không kìm được mở miệng hỏi: "Huynh thật sự muốn nhắm một mắt mở một mắt sao?

Chương 1843

Chuyện này nếu để Đế quân biết được…” “Vương huynh, Chiến Thần Điện thật sự còn đáng để chúng ta hiệu lực sao!?” Bạch Nhật dường như đã đoán trước được Vương Húc muốn nói gì, lập tức khoanh tay đứng thẳng ngắt lời, sau đó nhìn về phía mặt trời lặn phía trước trầm giọng nói: “Năm đó ta gia nhập Chiến Thần Điện là vì tin tưởng Ngạo Thiên Tiên Đế có thể mang lại hòa bình cho thế nhân, nhưng huynh xem trăm năm qua y đã làm những gì?

Giao Chiến Thần Điện cho một người phụ nữ quản lý cũng đã đành, lại còn buông thả các thế lực lớn ở Nam Vực đi áp bức tán tu vô tội, bóc lột đến tận xương tủy, ép họ không dám ngừng nghỉ một khắc nào.

Chẳng lẽ đây chính là hòa bình mà chúng ta mong muốn sao!?” “Bạch huynh, thận ngôn!” Vương Húc bị lời lẽ này làm giật mình, vội vàng tiến lên che miệng Bạch Nhật lại.

Mặc dù trong lòng y cũng cảm thấy như vậy là không tốt, nhưng nào ngờ họ thật sự quá nhỏ bé, căn bản không thể lay chuyển vị Tiên Đế cao cao tại thượng, vì vậy chỉ có thể chọn cách thuận theo dòng chảy.

“Vương huynh, ta không sao!” Bạch Nhật gạt tay ra nói: “Chỉ là trong lòng không thoải mái, phát tiết một chút mà thôi.” “Huynh hù chết ta rồi!” Vương Húc thở phào nhẹ nhõm, sau đó trách móc nói: “Sau này không thể nói những lời như vậy nữa, nếu bị người khác nghe thấy thì sẽ có chuyện đấy.” “Ta biết rồi!” Bạch Nhật nhìn người huynh đệ quan tâm mình thật lòng này, không đành lòng để y tương lai đột nhiên biến mất, quyết định đánh đòn phủ đầu: “Nếu, ta nói nếu, có một ngày đột nhiên xuất hiện một người có thể lay chuyển được quy tắc vạn cổ bất biến này, huynh có bằng lòng đi theo ta đầu quân cho người đó không!?” “Được thôi!” Vương Húc cười đáp bâng quơ, không ý thức được mình đã lên “thuyền giặc”.

“Nhớ kỹ lời huynh nói đấy!” Bạch Nhật nhìn sâu vào Vương Húc, rồi báo cáo tin tức cho Tần Phong.

Nhưng Tần Phong lúc này căn bản không có thời gian để ý, đang vui vẻ trong phòng bao lầu ba của Bát Đại Hồ Đồng.

Chỉ thấy Tần Hạo đã cởi áo trên của mình ra, lộ ra tám múi bụng và cơ ngực rắn chắc, khiến một nhóm tiểu thư liên tục la hét chói tai, còn vươn bàn tay nhỏ nhắn lên phía trước vuốt ve.

“Nhị Đản, cậu xong đời rồi!!” Tiểu Bạch kích động đến mức không chịu nổi, đang ôm Lưu Ảnh Thạch đứng một bên.

Vốn dĩ nó còn đang nghĩ phải đi đâu để thu thập ‘hắc liệu’ của Nhị Đản, không ngờ y lại tự mình mang ‘hắc liệu’ đến tận cửa dâng tặng rồi. *Ầm!* Ngay khi mọi người đang vui chơi phấn khích, cánh cửa phòng bao bị người ta đạp tung ra.

“Kẻ nào!?” Tần Hạo lập tức hét lớn một tiếng, tỏ ý mình hiện tại đang rất bực tức.

Nhưng khi y nhìn rõ người đến, thần sắc không khỏi sững lại.

Chỉ thấy kẻ xông vào không phải ai khác, chính là Tiêu Chỉ Lan mà y đã gặp cách đây không lâu.

Khác với hình ảnh kiều diễm động lòng người trước đó, Tiêu Chỉ Lan lúc này không những toàn thân bầm dập, tóc tai rối bù, mà khóe miệng còn vương một vệt máu tươi.

“Cuối cùng cũng đến rồi!” Tần Phong nhìn Tiêu Chỉ Lan đang thê thảm, biết rằng kịch bản đã được sắp đặt đã bắt đầu… “Tiểu thư tỷ, cô không sao chứ?!" Tiền Đa Đa mắt sáng rực lên, xót xa giơ tay định đỡ nàng.

Tuy Tiêu Chỉ Lan là tiểu thư của một thế gia "bát ly" (gia đình có quyền thế, chơi bời trác táng), nuôi không biết bao nhiêu "diện thủ" (nam sủng) trong nhà, nhưng không thể phủ nhận nàng ta quả thực có vốn liếng, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo có thể xếp vào top 10 Tiên giới, so với hoa khôi Mộng Du Du trong bao sương cũng không hề kém cạnh.

Nhưng Tiêu Chỉ Lan đã từng chứng kiến cơ bắp của huynh đệ Tần gia, tự nhiên chẳng thèm để mắt đến thân hình mập mạp của Tiền Đa Đa, không nói hai lời liền giơ tay né tránh, rồi vượt qua Tiền Đa Đa đi vào bao sương.

"Ai u!" Tiêu Chỉ Lan giả vờ kinh hô một tiếng, sau đó chân mềm nhũn, ngã vào lòng Tần Hạo.

"Cô sao lại bị thương!?" Tần Hạo cau mày nhìn Tiêu Chỉ Lan trong lòng, trong lòng bỗng có một dự cảm không lành.

Mặc dù tư chất của Tiêu Chỉ Lan trước mặt hắn rất bình thường, nhưng dù sao nàng cũng là cao thủ đột phá Tiên Vương cảnh, trừ những yêu nghiệt trên bảng Thiên Tư và cường giả Tiên Đế, thật sự không có mấy người có thể đánh nàng ra nông nỗi này.

"Nhị công tử, người phải làm chủ cho nô gia a!" Tiêu Chỉ Lan lộ ra vẻ mặt đáng thương, tay cũng vuốt ve cơ ngực của Tần Hạo.

"Đừng nói nhảm!" Tần Hạo chẳng có chút lòng thương hương tiếc ngọc nào, một tay tóm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tiêu Chỉ Lan, sắc mặt lạnh đi nói: "Ta hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!?" "Ai u, người làm nô gia đau rồi!" Tiêu Chỉ Lan còn muốn làm nũng, nhưng thấy sắc mặt Tần Hạo không đúng, vội vàng thành thật trả lời: "Nô gia theo phân phó của nhị công tử, đã đến điểm phi thăng ở Hoang Cổ tra xét, kết quả nghe ngóng được có một nữ tử tên Lâm Hồng Đậu đã phi thăng đến Tiên giới…” “Hồng Đậu?!” Tần Hạo trong lòng đột nhiên thắt chặt, tay lại gia tăng mấy phần lực, vội vàng truy vấn: “Người đâu?

Hồng Đậu nàng đâu?!” “Ai nha!!” Tiêu Chỉ Lan cổ tay đau nhức kêu lên, nhưng đối mặt với ánh mắt như muốn ăn thịt người của Tần Hạo, đành phải nín đau trả lời: “Nô gia vốn theo dấu vết tìm được Lâm Hồng Đậu, nhưng ngay khi nô gia định đưa nàng về Tiên Minh tìm người thì Đại thiếu gia Phó gia là Phó Ngôn Kiệt đột nhiên xuất hiện, không chỉ đánh trọng thương nô gia mà còn bắt đi cô nương Lâm Hồng Đậu kia.” “Phó gia!?” Tiểu Bạch lập tức nhảy ra chen lời: “Là Phó gia, một trong ba huyết mạch Tiên Đế lớn ở Đông Vực sao?!” “Đúng vậy!” Tiêu Chỉ Lan liên tục gật đầu, mắt đẹp tràn ngập vẻ cầu xin.

Vốn dĩ nàng nghĩ phụ nữ làm nũng là có mệnh tốt nhất, nhưng Tần Hạo căn bản không ăn cái kiểu này của nàng, không chỉ phớt lờ vết thương trên người nàng, mà còn nắm chặt cổ tay nàng, như muốn bóp nát xương cốt vậy.

“Hắn ta giờ đang ở đâu?

Ở đâu?!” Tần Hạo lập tức rơi vào trạng thái phẫn nộ, hai mắt đỏ ngầu như muốn ăn thịt người.

“Nô gia không biết!!” Tiêu Chỉ Lan muốn khóc mà không ra nước mắt, chỉ thấy cổ tay đau nhức.

“Nhị đệ, bình tĩnh!” Tần Phong vội vàng tiến lên an ủi: “Phó gia có không ít đệ tử đã gia nhập Tiên Minh chúng ta, đệ trước tiên hãy buông cô nương Chỉ Lan ra, lát nữa ca ca sẽ cùng đệ đến Tiên Minh tìm Phó Ngôn Kiệt của Phó gia.” “Nhị công tử!!” Tiêu Chỉ Lan mắt đẹp đẫm lệ, vẻ mặt đáng thương.

“Ở Tiên Minh!!” Tần Hạo sau khi nhận được câu trả lời chính xác, lập tức tiến vào trạng thái cuồng bạo.

Y chỉ thấy hắn một tay buông cổ tay thon nhỏ của Tiêu Chỉ Lan, đứng dậy lấy ra Kim Long Cự Chùy của mình, Long Quân Bất Diệt Khải cũng nhanh chóng bao phủ toàn thân, sau đó liền hóa thành một đạo kim quang xông ra khỏi bao sương.

“Nhị đệ, đừng xông động a!!” Tần Phong lập tức sốt ruột hô lớn, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng ngay khi hắn xông ra khỏi bao sương, liền nghe thấy một tiếng “ai u” quen thuộc.

Chỉ thấy một lão giả bị Tần Hạo đụng phải, đang ngửa mặt té chổng vó trên đất, nhìn kỹ thì chính là nhị tổ của lão Tần gia bọn họ.

“Ai u, thằng tiểu vương bát đản nhà ai đây!?” Tần gia nhị tổ rên rỉ nói: “Đi đường không nhìn đường thì thôi đi, còn cố ý đâm vào người lão già này, tổ tông nhà ngươi không dạy ngươi cái gì gọi là gia giáo, cái gì gọi là tôn già kính trẻ à?!” “Nhị tổ đừng mắng nữa!” Tần Phong vội vàng tiến lên đỡ lão dậy, không quên nói nhỏ: “Người vừa rồi xông qua là nhị đệ, hắn đang muốn đi Tiên Minh tìm Phó Ngôn Kiệt của Phó gia.” “Tiểu Hạo!?” Tần gia nhị tổ ngẩn người một lát, cuối cùng cũng nhớ ra kế hoạch Bình Trướng.

“Thằng nhị đản này là thật sự nổi máu rồi!” Tiểu Bạch đi ra nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả con thỏ lập tức phấn khích.

Vốn dĩ còn cho rằng Tần Hạo ít nhiều sẽ còn chút lý trí, nhưng không ngờ ngay cả tổ tông của mình mà hắn cũng không nhận, một lòng chỉ muốn đi Tiên Minh đập chết đám chó má Phó gia kia.

“Tình huống gì vậy!?” Tiền Đa Đa toàn bộ quá trình đều ở trạng thái ngơ ngác, hoàn toàn không biết Tần Hạo bị làm sao.

Một giây trước còn đang vặn mông lắc eo khoe cơ bắp trước mặt tiểu thư tỷ, mà giây sau đã biến thân thành con chó săn hung dữ, cầm cây búa tám tấc của mình là muốn xông ra ngoài.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ ép Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử mất đi lý trí, nhận được 2 triệu điểm Phản Phái!” “Nhị đệ, đừng xông động!!” Tần Phong một bên kéo Tần gia nhị tổ, một bên đi theo sau la hét lớn tiếng.

Và đúng lúc Tần Hạo đang giận dữ xông thẳng đến Tiên Minh, mấy vị trưởng lão Tiên Minh cũng đang bàn tán về Tần gia.

Chỉ thấy Đại trưởng lão vẫn ngồi với tư thế đại lão, hai tay chống cằm, ánh mắt bình thản không chút gợn sóng, không biểu lộ hỉ nộ, bên cạnh là Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão, Tứ trưởng lão, Ngũ trưởng lão, cùng với Lục trưởng lão và Thất trưởng lão.

“Gần đây Tần gia càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi!” Tam trưởng lão dẫn đầu phẫn nộ mở miệng nói: “Chúng ta gần đây nhận được tố cáo, đệ tử Tần gia không chỉ hoành hành bá đạo ở Đông Vực, cưỡng chiếm tổ nghiệp của người khác, mà còn nuôi dưỡng mấy trăm vạn đại quân tinh nhuệ, trang bị tinh xảo đến mức không thua kém Thần Sách Quân của Long Ngạo Thiên, bọn họ muốn làm gì?!” “Bản đế quản hắn muốn làm gì!” Ngũ trưởng lão phẫn nộ gào thét: “Ngươi có biết gần đây thị trường đã sụt giảm đến mức nào không?

Bản đế đã đầu tư phần lớn gia sản vào, nhưng gần đây nó sụt đến mức mẹ ruột bản đế cũng sắp không nhận ra bản đế nữa rồi, mà bản đế có tin tức đáng tin cậy, chính là Tần gia đang gây rối sau lưng, bọn họ đây là muốn cướp sạch thành quả cải cách trăm năm của Tiên Minh ta!!” “Hơn nữa còn không chỉ có những chuyện này...” Nhị trưởng lão cũng nghiêm túc nói: “Kể từ khi Tần gia thành lập bộ môn năng lượng mới, không chỉ lợi dụng chức vụ tiện tay điên cuồng cài người nhà vào, mà còn nghĩ cách kiếm tiền từ đó, biến bộ môn năng lượng mới của Tiên Minh ta thành tài sản riêng của Tần gia, hơn nữa còn thuê phòng dài hạn ở Bát Đại Hồ Đồng, ngấm ngầm lôi kéo rất nhiều chấp sự cấp trung và cao tầng của Tiên Minh.” “Quá đáng rồi!” Thất trưởng lão mặt đầy phẫn nộ nói: “Bọn chúng đây là muốn biến Tiên Minh mà chúng ta khổ cực xây dựng thành tài sản riêng của một nhà Tần gia thôi!!” “Thuê phòng dài hạn!?” Ngũ trưởng lão nghe vậy, lập tức ngậm miệng.

Bởi vì mối quan hệ giữa Tiền Đa Đa và Tần Phong, nên lão Tiền gia bọn họ là người đầu tiên chấp nhận lời mời, tiến vào Bát Đại Hồ Đồng thuê phòng dài hạn để đàm phán hợp tác, nếu Tần gia thật sự sụp đổ, vậy tiếp theo sẽ đến lượt Tiền gia bọn họ...

“Tần gia thật sự đến mức này rồi sao!?” Tứ trưởng lão thấy các vị trưởng lão nói vậy, mặt đầy kinh ngạc quay đầu nhìn Lục trưởng lão.

Vốn dĩ y nghĩ đồ đệ bảo bối của mình chỉ là tính cách hơi phóng khoáng một chút, nhưng không ngờ sau lưng lại làm nhiều chuyện thất đức như vậy.

“Mọi chuyện cứ xem nhẹ thôi!” Lục trưởng lão bình tĩnh rít một hơi thuốc nói: “Hiện tại đồ nhi của ngươi đã khác xưa rồi, không chỉ thành công ôm được đùi Mộng Dao, phía sau còn có Minh chủ là lão nhạc phụ làm chỗ dựa, không phải chúng ta, mấy lão già trưởng lão này, có thể tùy tiện chế tài được nữa.” “Không thể nói như vậy được!” Thất trưởng lão mặt đầy chính khí nói: “Tần Phong tuy đã qua lại với Mộng Dao, nhưng nếu chúng ta cứ mãi dung túng hắn, vậy thì các trưởng lão chúng ta còn uy tín gì trong Tiên Minh nữa?

Sau này làm sao mà quản lý đệ tử Tiên Minh?!” “Không sai!” Nhị trưởng lão tán đồng gật đầu, cũng muốn nghiêm trị đệ tử Tần gia.

Chương 1844

Trước đây nội bộ Tiên Minh tuy cũng rất phức tạp, các loại phe phái đứng san sát, nhưng dù sao mọi người đều là người có thân phận, ít nhiều còn giữ thể diện, làm việc cũng tương đối kiềm chế.

Nhưng kể từ khi đám thổ phỉ Tần gia này đến, căn bản không biết thể diện là gì, vừa đến là “của ta”, “của ta”, tất cả đều là “của ta”.

“Có lý!” Tam trưởng lão cũng gật đầu nói: “Lần này nhất định phải nghiêm trị Tần gia, không thể dung túng bọn họ nữa.” “Không đến nỗi, không đến nỗi!” Ngũ trưởng lão vừa nghe Tần gia sắp gặp chuyện, vội vàng đổi giọng nói: “Hiện tại những chuyện liên quan đến Tần gia đều là lời đồn thổi, chúng ta trong tình huống không có chứng cứ mà nghiêm trị đệ tử trong môn, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến mọi người đều lo sợ sao?!” “Muốn chứng cứ còn không đơn giản sao!!” Thất trưởng lão lạnh giọng nói: “Lập tức hạ lệnh đi điều tra sổ sách của bộ phận năng lượng và Tiên Trúc Phong, bản đế không tin Tần gia bọn họ có thể lau mông sạch sẽ đến vậy!” “Tra sổ sách!?” Sắc mặt Ngũ trưởng lão đột nhiên biến đổi, trong lòng thầm kêu “tiêu đời rồi”.

Tuy Tiền gia bọn họ chủ yếu kinh doanh đan dược, nhưng tư dưới cũng có rất nhiều giao dịch không thể công khai, trong đó liên quan sâu nhất đến Tần gia, vì vậy một khi sổ sách của Tần gia bị lộ, thì Tiền gia bọn họ căn bản không thể giấu được.

“Lão đại!” Nhị trưởng lão quay đầu nhìn Đại trưởng lão, chờ y đưa ra quyết định cuối cùng.

“Tra!!” Đại trưởng lão trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng mở miệng bày tỏ ý muốn điều tra.

Mặc dù sau lưng Tần Phong có hai vị Tiên Đế, y cũng không muốn tự chuốc lấy phiền phức, nhưng đáng tiếc lòng dạ của Tần Phong quả thực quá đen tối, người khác tham ô nhiều nhất cũng chỉ là chút đỉnh, còn Tần gia bọn chúng tham ô thì là cướp sạch, chỉ để lại cho Tiên Minh chút ít.

Đừng nói là Tiên Minh bọn họ, ngay cả toàn bộ Tiên giới cũng không chịu nổi cái kiểu hao tổn như thế này.

Vì vậy, để tránh Tiên Minh bị bọn chúng "hao ngốc" (kiệt quệ), nhất định phải giáng cho Tần gia một đòn thật mạnh mới được.

"Xong rồi, xong rồi!!" Ngũ trưởng lão thấy mọi người quyết tâm điều tra Tần gia, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng chết lặng.

Rầm rầm rầm!!

Ngay khi Ngũ trưởng lão chuẩn bị chấp nhận số phận, một tiếng nổ chói tai đột nhiên vang lên.

"Chuyện gì vậy!?" Các trưởng lão khẽ nhíu mày, đứng dậy đi đến cửa nhìn ra.

Chỉ thấy một đạo lưu tinh màu vàng cấp tốc xông thẳng vào Tiên Minh, các đệ tử Tiên Minh ngăn cản đều bị đánh bay, và bị ép hỏi ra Tiên Sơn nơi đệ tử Phó gia trú ngụ, rồi cầm đại chùy một đường lao đi.

"Khí tức thật hùng hậu!" Nhị trưởng lão lập tức kinh hô một tiếng, có thể cảm nhận được sự bất phàm của người này.

"Là Tần Phong sao!?" Lục trưởng lão rít một hơi thuốc nói: "Lão phu cảm ứng được trên người người này ẩn chứa một luồng huyết khí dao động cực kỳ mạnh mẽ, không thể nói là giống với huyết mạch Vu tộc mà Tần Phong kích hoạt, đơn giản là y hệt." "Không phải Tần Phong!" Thất trưởng lão khẽ nhíu mày nói: "Mặc dù người này giống

Tần Phong, lực lượng huyết mạch đạt đến Đại Vu, nhưng khí tức của hắn lại hoàn toàn không giống Tần Phong, vì vậy người này hẳn là cùng tộc với Tần Phong.” “Đồng tộc của Tần Phong!?” Tứ trưởng lão ngẩn người nói: “Nếu bản đế nhớ không lầm, Phong nhi lần này ra ngoài là để đón đệ đệ song sinh vừa phi thăng của hắn.” “Vừa phi thăng?!” Tam trưởng lão nhíu nhíu mày nói: “Người này đã đột phá Tiên Quân sơ giai, hẳn không phải là đệ đệ song sinh của Tần Phong.” “Vậy hắn là ai!?” Ngũ trưởng lão mặt đầy hoang mang nói: “Tần gia tuy toàn bộ thành viên đều kích hoạt huyết mạch Vu tộc, nhưng đột phá đến Tiên Quân cảnh thì chỉ có một mình Tần Phong, chưa từng nghe nói Tần gia có yêu nghiệt nào có thể sánh ngang Tần Phong cả?!” “Đúng vậy!” Các trưởng lão lập tức nhìn nhau, hoàn toàn không đoán ra thân phận của người này.

Nhưng Tần Hạo lại không có thời gian để ý đến những trưởng lão này, một đường sát đến Tiên Sơn nơi đệ tử Phó gia trú ngụ.

“Ai đó!?” Đệ tử Phó gia thấy Tần Hạo, lập tức tiến lên quát lớn một tiếng.

“Bảo Phó Ngôn Kiệt cút ra đây!” Tần Hạo lúc này đã rơi vào trạng thái cuồng bạo điên cuồng, hai mắt trở nên đỏ ngầu vô cùng, như bị máu tươi nhuộm đỏ, lộ ra hung quang khiến người ta sợ hãi, toàn thân trên dưới càng tràn ngập bạo lực và sát ý vô tận, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái đã cảm thấy không rét mà run.

“Ngươi là cái thá gì, cũng dám gọi thẳng tên Đại thiếu gia nhà ta!” Đệ tử Phó gia tuy bị dáng vẻ của Tần Hạo hù dọa một phen, nhưng lại không ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, vẫn giữ thái độ kiêu ngạo thường ngày, còn nhanh chóng tiến lên bao vây Tần Hạo lại.

“Gầm!!” Tần Hạo thấy đối phương muốn tìm chết, không còn áp chế được tiểu vũ trụ của mình.

Chỉ thấy hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, sau đó một luồng khí lãng mạnh mẽ từ trên người hắn bùng phát ra, không chỉ khiến hư không xung quanh đều rung chuyển, mà còn hóa thành một cơn bão cực mạnh quét khắp bốn phương tám hướng, phía sau còn hiện ra hư ảnh mấy trăm con Long Tượng khổng lồ.

"U!

Ngao!" Trong tinh quang cuộn trào, Long Tượng chấn động trời đất.

Chỉ thấy tiếng gào thét của mấy trăm Long Tượng khiến trời đất chấn động dữ dội, tiên khí khắp bốn phía cũng điên cuồng rót vào hư ảnh Long Tượng Đạo, khiến mấy trăm Long Tượng dần ngưng luyện lại, không chỉ che khuất trời đất, mà còn tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa tang thương.

Ngay sau đó hắn giơ cao cự chùy trong tay, hung hăng đập xuống các đệ tử Phó gia.

"Không hay rồi!!" Sắc mặt các đệ tử Phó gia đột nhiên biến đổi, cuối cùng cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Nhưng giờ hối hận đã không kịp nữa rồi, chỉ có thể dốc hết sức bình sinh để chống đỡ đòn tấn công.

Rầm rầm rầm!!

Núi lở đất nứt, trời đất biến sắc!

Chỉ thấy cự chùy của Tần Hạo hung hăng đập xuống, va chạm tạo ra một luồng năng lượng dao động mạnh mẽ, giống như quả bom nấm của gia đình tiểu nhật tử năm nào, cơn bão năng lượng thẳng lên trời cấp tốc cuộn trào về bốn phương tám hướng.

"Phụt!!" Các đệ tử Phó gia đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi, cũng bị sóng xung kích chấn bay ra ngoài.

"Chuyện gì vậy!?" Các đệ tử Tiên Minh nghe thấy động tĩnh, đều nhao nhao chạy đến vây xem.

"Vậy là bắt đầu rồi sao!?" Tần gia nhị tổ cũng đã chạy tới, có chút lo lắng nói: "Phong nhi, ngươi nói Hạo nhi nó một mình có ổn không?

Dù sao đây cũng là đại bản doanh của Tiên Minh, lỡ lát nữa có cao thủ đến ngăn hắn lại thì sao?!" "Yên tâm!" Tần Phong vô cùng tự tin nói: "Nhị đệ hắn là thiên tài, sẽ không cúi đầu trước thế tục đâu, càng bị áp bức nặng nề, sự bạo phát càng mạnh mẽ..." "Hy vọng là vậy!" Tần gia nhị tổ nghe vậy, vẫn nơm nớp lo sợ.

Không phải lão không tin lời Tần Phong nói, mà thật sự người đang trên sân là đệ đệ Tần Hạo, ấn tượng về hắn vẫn còn dừng lại ở hai chữ "tặng phẩm".

"Nói!!" Tần Hạo đi đến trước mặt đệ tử Phó gia, hai mắt đỏ ngầu nói: "Phó Ngôn Kiệt ở đâu?!" "Thằng nhóc, ngươi gặp rắc rối lớn rồi!" Đệ tử Phó gia thấy Tần Hạo không ra tay giết người, cho rằng đối phương đã sợ hãi, lập tức kiêu ngạo nói: "Không chỉ ra tay ở Tiên Minh, còn dám đắc tội Phó gia chúng ta, ai cũng không bảo vệ được ngươi đâu..." Lời còn chưa dứt, "Rầm" một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Hạo trong chớp mắt biến thành tử thần lạnh lùng, nhấc chân đạp lên ngực đối phương.

"Phụt!!" Đối phương lập tức phun ra một ngụm máu tươi, sau đó đầu ngoẹo sang một bên, "lĩnh hộp cơm" rồi.

"To gan!!" Các đệ tử Phó gia khác vừa kinh vừa giận nói: "Ngươi lại dám ở Tiên Minh, giết đệ tử Phó gia ta?!" "Không trả lời, chết!" Tần Hạo ngẩng đôi mắt lạnh băng lên, trong nháy mắt đã biến mất tại chỗ cũ.

"Không hay rồi!!" Sắc mặt các đệ tử Phó gia đại biến, muốn né tránh thì đã không kịp.

Chỉ thấy Tần Hạo trong nháy mắt xông đến trước mặt bọn họ, đại chùy trong tay cũng không chút do dự mà đập xuống, không hề thu lực như trước, hoàn toàn là theo tiêu chuẩn của "Bát Thập Nhất Chùy".

"Rầm" một tiếng, cự chùy giáng xuống!!

Từng đệ tử Phó gia tại hiện trường, giống như đang chơi golf, bị Tần Hạo trong nháy mắt đánh bay ra ngoài, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

"Người này là ai!?" Các đệ tử Tiên Minh vây xem, đều nhao nhao kinh hô thành tiếng.

Ra tay ở đại bản doanh Tiên Minh đã đủ kiêu ngạo rồi, nhưng không ngờ hắn lại còn dám động thủ giết người, hoàn toàn không xem Tiên Minh ra gì.

"Dừng tay!!" Một tiếng gầm giận dữ đột nhiên vang lên, còn kèm theo một luồng uy áp ập tới.

Chỉ thấy ba lão già râu bạc đang cấp tốc bay đến, trên người mỗi người đều dũng động tu vi Tiên Quân đỉnh phong, đều là đệ tử Phó gia bái nhập Tiên Minh, ngoài thân phận chấp sự Tiên Minh, còn có thân phận trưởng lão Phó gia.

"Phó Ngôn Kiệt ở đâu!?" Tần Hạo ánh mắt lạnh băng, quay đầu nhìn ba người.

Chương 1845

“Thằng súc sinh con, ngươi dám giết đệ tử Phó gia ta!!” Ba lão già không trả lời câu hỏi của Tần Hạo, nhìn những thi thể đầy đất mà tức đến toàn thân run rẩy.

“Trả lời sai, chết!” Sát ý trong mắt Tần Hạo bùng phát, lập tức kích hoạt Đại Đạo Dung Lô.

Chỉ thấy quanh thân hắn lập tức hiện ra từng đạo phù văn, trên đỉnh đầu cũng huyễn hóa ra một tôn đại đỉnh màu vàng.

“Ông!

Ông!” Đại đỉnh màu vàng phát ra tiếng chuông ngân, khiến hư không bốn phía rung chuyển.

Ngay sau đó tiên khí trong phạm vi mấy vạn dặm bắt đầu sôi trào, như bị máy hút bụi hút vào trong đại đỉnh màu vàng, khiến khí tức của Tần Hạo bắt đầu không ngừng tăng lên, Kim Long Chùy và Long Quân Bất Diệt Khải trong tay cũng được kích hoạt, bùng phát ra ánh sáng vàng chói lóa.

“Ngọa tào!!” Các đệ tử vây xem lập tức buột miệng chửi thề, tất cả đều khó tin nhìn về phía Tần Hạo.

Đậu má!!

Cứ tưởng đây chỉ là một Tiên Quân sơ giai bình thường, nhưng không ngờ đối phương lại là một đại lão ẩn giấu!

Không chỉ có tiên giáp luyện chế từ tiểu Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn sở hữu một cây cự chùy Đế Binh chân chính, đừng nói là đặt ở Tiên Minh, ngay cả đặt ở Tiên giới cũng không mấy người có thể sánh bằng.

“Thằng nhóc, ngươi tìm chết!!” Ba Tiên Quân Phó gia tại chỗ bạo nộ, không hề bị trang bị của Tần Hạo hù dọa.

Chỉ thấy quanh thân bọn họ lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ, một người tay cầm tiên kiếm bùng phát vạn đạo hào quang, kiếm khí như cầu vồng, xé rách hư không; một người vung hai chưởng ra, tiên lực hùng hậu dâng trào; một người tay cầm đại đao chém xuống, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa.

“Chết đi!” Tần Hạo trong mắt đầy hàn ý lạnh lẽo, giơ Bát Thập Đại Chùy lên là đập xuống.

Rầm rầm rầm!!

Hai bên va chạm, năng lượng bắn tung tóe.

Chỉ thấy Tiên Sơn bốn phía dưới sự va chạm của luồng sức mạnh này rung chuyển dữ dội, mặt đất dưới chân càng không chịu nổi bắt đầu nứt vỡ, trên bầu trời cũng điện chớp sấm rền, cuồng phong gào thét, như thể tận thế đang đến gần.

“Phụt!!” Ba Tiên Quân đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi, liên thủ cũng không đỡ nổi một chùy của Tần Hạo.

“Ngọa tào, rốt cuộc người này là ai!?” Các đệ tử vây xem lập tức kinh hô, bị chiến lực của Tần Hạo làm cho kinh sợ.

Vốn tưởng Tần Hạo là dựa vào trang bị mà đại sát tứ phương, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện đối phương thật sự rất mạnh, tuyệt đối không thể là kẻ vô danh tiểu tốt, nhất định là một tồn tại đáng sợ nằm trong top mười trên bảng Thiên Tư Võ Tu.

“Ta là Vạn Lôi Chi Chủ, chấp chưởng chư thiên lôi đình!” Tần Hạo không hề có ý định dừng tay, âm thanh vang dội theo đó mà vang vọng khắp trời đất.

Rầm rầm rầm!!

Tần Hạo trong nháy mắt bị lôi đình bao phủ, quanh thân cũng dũng động uy thế Nhân Hoàng vô tận.

“Thằng súc sinh con, ngươi dám...” Ba Tiên Quân mặt đầy vẻ kinh hãi, muốn dùng danh tiếng Phó gia để quát lui Tần Hạo.

Rầm rầm rầm!!

Núi lở đất nứt, lôi quang đầy trời.

Chỉ thấy Tần Hạo căn bản không xem Phó gia ra gì, giơ cự chùy lên liền oanh mạnh vào giữa ba Tiên Quân, hư không bốn phía lập tức rung chuyển dữ dội, cơn bão năng lượng khủng bố cũng lại một lần nữa quét khắp trời đất.

“Ngọa tào, hắn thật sự giết rồi!!” Các đệ tử vây xem lập tức buột miệng chửi thề, tất cả đều không thể tin được nhìn về phía Tần Hạo.

Giết đệ tử Phó gia ở đại bản doanh Tiên Minh thì không nói làm gì, nhưng ba người kia còn có thân phận chấp sự Tiên Minh, tương đương với việc chạy đến mồ mả tổ tông nhà người ta tiểu tiện phóng uế, phàm là người nào cũng không thể nhịn được chuyện này.

“Không tệ, không tệ!” Tần gia nhị tổ thấy Tần Hạo dũng mãnh như vậy, rất mừng rỡ vuốt râu, sau đó quay đầu hỏi: “Hiện giờ Phó gia căn bản không ai có thể ngăn được nhị đệ của ngươi, cảm giác trận chiến sắp kết thúc rồi, ngươi tiếp theo tính làm gì?!” “Yên tâm, tất cả đều đã sắp xếp ổn thỏa rồi!” Tần Phong vẫn giữ vẻ mặt tự tin, gửi tin nhắn cho Quang Thiên bảo hắn lên sân khấu.

“Đến lượt ta xuất hiện rồi sao!?” Quang Thiên đang đứng bên ngoài Tiên Minh, bên cạnh còn có Phó Ngôn Kiệt.

Kể từ khi Phó Ngôn Kiệt tìm được Lâm Hồng Đậu, hắn ta đã không ngừng khích động bên tai y, bảo y nhanh chóng đến Tiên Minh tìm Tần Hạo, dùng Lâm Hồng Đậu để ép Tần Hạo thỏa hiệp, cướp đoạt toàn bộ tích lũy trăm năm của Tần gia để chấn hưng Phó gia.

Kết quả là thằng con trai ngốc của nhà địa chủ này lại tin thật, thế là giết bỏ "yên huân trang" của mình mà đến Tiên Minh.

"Hình như có người đang đánh nhau!?" Phó Ngôn Kiệt khẽ nhíu mày, cảm ứng được luồng khí tức quen thuộc dao động.

"Kiệt ca!" Quang Thiên lập tức nịnh nọt nói: "Tiểu đệ lần đầu đến Tiên Minh, vẫn là nhờ phúc của ngài mới được vào, hay là ngài dẫn tiểu đệ đi dạo một vòng, để tiểu đệ mở mang kiến thức, sau này nói chuyện phiếm với người khác cũng có vốn liếng chứ ạ?!" "Được, dù sao cũng không vội một lúc!" Phó Ngôn Kiệt bị nịnh nọt rất thoải mái, quyết định dẫn Quang Thiên đi dạo một vòng.

Nhưng ngay khi y dẫn Quang Thiên đến địa điểm đánh nhau thì lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng, phát hiện nơi giao chiến chính là địa bàn của Phó gia bọn họ, người bị đánh cũng là đệ tử Phó gia bọn họ.

"Phó Ngôn Kiệt, Phó đại thiếu đến rồi!" Tiểu Bạch trốn trong đám đông, bóp mũi hô lớn một tiếng...

"Phó Ngôn Kiệt!!" Các đệ tử vây xem nghe vậy, đồng loạt nhìn sang.

Còn Tần Hạo cũng dừng cự chùy trong tay, theo tầm nhìn của các đệ tử nhìn sang, đợi sau khi xác nhận là Phó Ngôn Kiệt, quanh thân lập tức bùng phát ra một luồng khí tức cuồng bạo.

"Chính chủ đến rồi!" Tần Phong lập tức phấn chấn tinh thần, hối hận vì đã không mang Tiểu Hương Phi đến.

"Phó Ngôn Kiệt!!" Sát ý trong mắt Tần Hạo cuộn trào, giơ đại chùy lên liền xông về phía đối phương.

"Tình huống gì vậy!?" Phó Ngôn Kiệt tại chỗ ngây người, cũng hiện ra “ba câu hỏi ngơ ngác”.

Ta là ai!?

Ta ở đâu!?

Tại sao vừa đến đã đánh ta!?

Nhưng hiện tại cũng không có thời gian dư thừa cho y suy nghĩ vấn đề, vội vàng vung tay lấy ra một thanh tiên kiếm để chống đỡ đòn tấn công của Tần Hạo.

Rầm rầm rầm!!

Cự chùy giáng xuống, kiếm minh vang vọng.

Chỉ thấy thân ảnh hai bên cấp tốc va chạm trong hư không, không chỉ bùng phát ra tiếng nổ ầm ầm chói tai, mà còn hóa thành một cơn bão năng lượng quét khắp trời đất, Tiên Sơn phía dưới càng nứt ra từng vết nứt lớn, vô số đá vụn từ Tiên Sơn rơi xuống.

“Phụt!!” Phó Ngôn Kiệt phun ra một ngụm máu tươi, bị đánh xuyên qua mấy ngọn Tiên Sơn.

Chương 1846

Không phải chiến lực của y không bằng Tần Hạo, cũng không phải y không kịp phản ứng vì bị đánh úp, mà là y biết mình hiện tại đang ở trong Tiên Minh, cái giá phải trả khi sử dụng ma công là Phó gia bọn họ không thể chịu đựng nổi.

“Giao Hồng Đậu ra đây!” Tần Hạo đột nhiên “Rầm” một tiếng, từ hư không rơi xuống đất.

Chỉ thấy hai mắt phẫn nộ của hắn lóe lên hồng quang, từng bước từng bước đi về phía Phó Ngôn Kiệt, quanh thân còn dũng động những tia chớp lách tách, cự chùy trong tay càng mang theo một luồng áp bách mạnh mẽ.

“Hồng Đậu gì, bản thiếu chưa từng nghe nói!” Phó Ngôn Kiệt trong lòng chùng xuống, không biết Tần Hạo làm sao lại biết.

Nhưng y biết có một số chuyện chỉ có thể tiến hành bí mật, nếu y dám thừa nhận chuyện này trước mặt nhiều người như vậy, thì Phó gia và Tần gia sẽ hoàn toàn xé rách mặt, cho đến khi một bên bị diệt vong mới kết thúc.

“Trả lời sai...” Tần Hạo giống như một con bò tót phẫn nộ, thở hổn hển từng ngụm lớn.

Ngay sau đó liền giận dữ giơ cự chùy trong tay, đập xuống đầu Phó Ngôn Kiệt.

“Ngươi dám...” Đồng tử Phó Ngôn Kiệt đột nhiên co rụt lại, không ngờ Tần Hạo lại dũng mãnh đến thế.

Không chỉ dám đánh nhau ở trong Tiên Minh, mà còn dám giết mình trước mặt nhiều đệ tử như vậy, cũng khiến trong lòng y bắt đầu rối rắm, có nên bộc lộ ma công mà mình tu luyện hay không.

“Thằng súc sinh con, ngươi dám!!” Ngay khi Phó Ngôn Kiệt sắp không chịu nổi áp lực, một tiếng gầm giận dữ đột nhiên truyền đến từ xa.

Ngay sau đó một đạo kiếm quang với tốc độ cực nhanh bắn tới, va chạm với cự chùy đang giáng xuống của Tần Hạo.

“Đinh” một tiếng, hỏa hoa bắn tung tóe!

Chỉ thấy một thanh thượng phẩm tiên kiếm cấp tốc va chạm vào cự chùy, xung kích mạnh mẽ cũng nhanh chóng truyền ra, không chỉ chấn cho cánh tay Tần Hạo tê dại, mà hắn còn loạng choạng liên tục lùi về phía sau.

“Là Gia chủ Phó gia, Phó Sĩ Khang!” Các đệ tử vây xem lập tức kinh hô, đồng loạt nhìn sang.

Chỉ thấy Phó Sĩ Khang nhanh chóng biến ảo, chắn trước mặt Phó Ngôn Kiệt, quanh thân không chỉ cuộn trào luồng năng lượng dao động khủng bố, mà giữa trán còn xuất hiện một ấn ký ngọn lửa, đại biểu cho việc y đã kích hoạt huyết mạch Tiên Đế.

“Gầm!!” Tần Hạo thấy đối phương là cao thủ Tiên Vương, lập tức kích hoạt buff “kháo hống thâu xuất”.

Chỉ thấy một luồng khí lãng mạnh mẽ từ trên người hắn bùng phát ra, không chỉ khiến hư không xung quanh đều rung chuyển, mà còn hóa thành một cơn bão cực mạnh quét khắp bốn phương tám hướng, hư ảnh Long Tượng phía sau càng ngửa mặt lên trời gào thét.

“U!

Ngao!” Trong tinh quang cuộn trào, Long Tượng chấn động trời đất.

Ngay sau đó tiếng gào thét của mấy trăm Long Tượng khiến trời đất chấn động dữ dội, khí tức cổ xưa tang thương càng quét khắp trời đất, không chỉ khiến bầu trời trong nháy mắt mây đen dày đặc, tạo cho người ta cảm giác mây đen bao phủ đỉnh đầu, mà còn dẫn đến hư không bốn phía rung chuyển kịch liệt, một cảnh tượng tận thế đến sớm.

“Ngọa tào, mạnh quá rồi!!” Các đệ tử vây xem mặt đầy kinh hãi, có thể cảm nhận được áp lực mạnh mẽ.

“Thằng súc sinh con, tìm chết!!” Trong mắt Phó Sĩ Khang hàn quang lóe lên, vung tay triệu hồi tiên kiếm về tay.

Chỉ thấy tiên kiếm trong tay y đã nứt ra một vết, nhưng vẫn lưu chuyển hàn quang thấu xương, khiến hư không bốn phía không chỉ lập tức ngưng đọng, mà kiếm ý sắc bén còn như lôi đình cuộn trào ra.

“Ông!

Ông!” Kiếm ý ngập trời, kiếm quang lay động.

Kiếm khí như gió xoáy cuồn cuộn, kiếm mang như điện quang lóe lên.

Ngay sau đó Phó Sĩ Khang hóa thân thành Kiếm Thần trong truyền thuyết, tiên kiếm trong tay bùng phát ra kiếm ý ngút trời, đồng thời mang theo kiếm thế hủy thiên diệt địa chém về phía Tần Hạo.

“Tìm chết là ngươi!!” Tần Hạo lúc này không hề sợ hãi, giơ chùy lên là đập xuống đối phương.

Rầm rầm rầm!!

Núi lở đất nứt, trời đất biến sắc!

Chỉ thấy cự chùy của Tần Hạo và kiếm quang hung hăng va chạm vào nhau, tạo ra một luồng năng lượng dao động mạnh mẽ, ngay sau đó liền hóa thành cơn bão năng lượng cấp tốc cuộn trào về bốn phương tám hướng, cũng khiến Tiên Sơn bốn phía bắt đầu rung chuyển dữ dội.

“Không hay rồi, bảo vệ Tiên Sơn!!” Các đệ tử vây xem kinh hô một tiếng, vội vàng bấm quyết ra tay chống đỡ cơn bão.

“Vẫn chưa kết thúc!” Hàn ý trong mắt Phó Sĩ Khang chưa tan, lại chém ra một kiếm về phía Tần Hạo.

“Phụt!!” Tần Hạo lập tức phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhức dữ dội.

Mặc dù hiện tại hắn có Đế Binh, huyết mạch và các chiến lực khác gia trì, nhưng đối phương cũng không phải Tiên Vương bình thường, cứng đối cứng căn bản không chiếm được chút lợi thế nào.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn bị người khác đánh trọng thương, nhận được 1 triệu điểm Phản Phái!” “Một triệu?

Vậy là không sao rồi!?” Tần Phong vốn định xông lên giúp đỡ, nhưng nghe thấy một triệu liền dứt khoát dừng tay.

Không phải hắn chê ít muốn kiếm thêm từ thằng nhị đệ, mà là sát thương trị giá một triệu điểm Phản Phái, đối với một Thiên Tuyển Chi Tử mà nói, đơn giản là không khác gì gãi ngứa.

“Thằng nhị đản bị đánh rồi, thằng nhị đản bị đánh rồi!” Tiểu Bạch thì lại phấn khích, càng vui vẻ nhảy nhót.

Nhưng chưa đợi nó vui vẻ được hai phút rưỡi, tiên khí giữa trời đất đã bắt đầu sôi trào.

Chỉ thấy Tần Hạo không chỉ cứng rắn chịu đựng đòn tấn công của Phó Sĩ Khang, mà còn thành công kích hoạt hào quang nhân vật chính “trước bị đánh sau phản sát”, quanh thân lập tức bị vô tận lôi đình quang mang bao phủ.

“Trời đất cùng ta tồn tại, vạn vật cùng ta là một!!” Tần Hạo giống như tiểu vũ trụ bùng nổ, ngẩng đầu phát ra một tiếng gào thét.

Rầm rầm rầm!!

Tiếng nổ long trời lở đất đột nhiên vang lên giữa trời đất, kim sắc cự đỉnh trên đầu hắn cũng theo đó bắt đầu cấp tốc biến lớn, năng lượng hùng hồn bàng bạc càng khiến cả trời đất chìm xuống.

Đồng thời, tiên khí giữa trời đất cũng hoàn toàn sôi trào, điên cuồng hội tụ về kim đỉnh trên đầu Tần Hạo, lập tức bùng phát ra một đạo kim quang chói mắt, như một vầng thái dương treo cao trên bầu trời.

Mà các đệ tử bảo vệ Tiên Sơn bốn phía, cũng không chịu nổi sự xung kích của luồng năng lượng này, đều nhao nhao phun máu tươi, rút bỏ phòng ngự.

Rầm rầm rầm!!

Tiên Sơn bốn phía bắt đầu rung chuyển kịch liệt, các kiến trúc trên đó cũng nhao nhao đổ sập.

“Bắt đầu rồi!” Tần Phong hít sâu một hơi, biết thằng nhị đệ sắp bắt đầu “tháo dỡ nhà” rồi...

Chương 1847

"Sao có thể!?" Phó Sĩ Khang biến sắc, cả người lập tức không ổn.

Hắn đường đường là cường giả cảnh giới Tiên Vương, còn kích hoạt huyết mạch chi lực của Tiên Đế, nhưng đánh nửa ngày không những không giết được Tần Hạo Tiên Quân sơ giai, lại còn trơ mắt nhìn đối phương càng đánh càng mạnh.

Điều này hợp lý sao!?

Điều này rõ ràng không hợp lý a!!

Nhưng Tần Hạo thì chẳng quan tâm hắn có hợp lý hay không, bởi vì Tần Hạo đã thành công tích lũy đủ điểm Nộ Khí. "Chết đi!!" Tần Hạo gào thét phẫn nộ, lập tức kích hoạt Nộ Khí trị, bật đại chiêu.

Rầm một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Hạo mạnh mẽ giẫm đạp hư không, người như đạn pháo nhanh chóng bắn ra.

Kim Long Chùy trong tay cũng như được kích hoạt, hiện ra một hư ảnh kim long gào thét, với thế không thể đỡ lao thẳng về phía Phó Sĩ Khang. "Ngươi nghĩ bản vương sợ ngươi chắc!" Phó Sĩ Khang không thừa nhận Tiên Quân mạnh hơn mình, lập tức cầm Tiên kiếm chủ động xông lên nghênh chiến.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên va chạm, chấn động muốn nổ tung tai.

Chỉ thấy Tần Hạo giữa hư không tay cầm búa lớn, toàn thân trên dưới tỏa ra một khí tức bá đạo tuyệt luân, mỗi một đòn đều mang theo uy lực hủy thiên diệt địa, khiến hư không Tây Chu kịch liệt rung động.

Mà Phó Sĩ Khang cũng không chịu thua, Tiên kiếm vung lên, kiếm mang lóe sáng, thân hình linh hoạt phối hợp với kiếm pháp sắc bén như mưa bão, giao chiến với Tần Hạo giữa hư không bất phân thắng bại. "Vãi chưởng, mau ngăn bọn họ lại!!" Các trưởng lão chạy đến thấy vậy, lập tức không còn bình tĩnh.

Chỉ thấy hai người đang giao chiến giữa hư không không chỉ xuyên thủng năm sáu ngọn tiên sơn gần đó, mà dư ba chiến đấu càng bộc phát như sóng thần, dường như muốn hủy diệt tất cả.

Nhưng còn chưa kịp để bọn họ xông lên ngăn cản, Tần Hạo đã nắm lấy sơ hở của đối phương. "Chết đi!!" Tần Hạo gào thét phẫn nộ, giơ Kim Long Chùy lên giáng xuống thật mạnh. "Cái gì!!" Đồng tử Phó Sĩ Khang đột nhiên co rút, chỉ cảm thấy máu huyết lập tức ngưng đọng.

Chỉ thấy Tần Hạo giơ búa lớn giáng xuống hắn, giống như không thể tránh được bát hồ lạt thang, chỉ có thể trơ mắt nhìn búa lớn không ngừng phóng to trong đồng tử.

Rầm một tiếng, búa lớn hạ xuống!!

Phó Sĩ Khang không có cả thời gian phản ứng, đã bị Tần Hạo một chùy đánh bay đi.

Cả người hắn như một quả đạn pháo vừa ra khỏi nòng, mang theo một xung kích năng lượng cực kỳ đáng sợ, liên tục xuyên thủng mười mấy ngọn tiên sơn, cũng hủy diệt sạch sẽ các kiến trúc trên đó. "Cha!!" Phó Ngôn Kiệt lập tức gào thét lớn, cả người hắn cũng lập tức mất kiểm soát.

Tuy hắn tu luyện ma công trở nên lạnh lùng vô tình, nhưng tình yêu thương của cha từ nhỏ vẫn còn nhớ, đó cũng là phương pháp duy nhất kiềm chế ma tính của hắn hiện tại.

Nhưng bây giờ Tần Hạo một chùy đánh bay cha hắn, khí tức cũng lập tức biến mất, tương đương với việc tiêu diệt đi gánh nặng duy nhất trong lòng hắn, cũng khiến hắn lập tức mất kiểm soát và rơi vào trạng thái ma hóa.

Ầm ầm ầm!!

Ma khí màu đen như thủy triều bộc phát ra từ trong cơ thể Phó Ngôn Kiệt, mái tóc dài bay lượn tứ tung trong hư không, như hòa làm một với bóng tối, tỏa ra một khí tức tà ác khiến người ta sợ hãi. "Ma tu!!" Các đệ tử vây xem nhao nhao kinh hô lên, không dám tin Phó Ngôn Kiệt tu ma. "Hắn tu ma từ khi nào!?" Mấy vị trưởng lão cũng sững sờ một chút, không ngờ lại có biến cố này. "Tần Hạo, chết đi cho bản thiếu gia!!" Hai mắt Phó Ngôn Kiệt trở nên đỏ như máu, giọng nói như tiếng kêu thét của cú đêm.

Ngay sau đó gân xanh trên mặt hắn nổi lên, dữ tợn vặn vẹo, như rơi vào sự điên cuồng và bạo ngược, móng tay không chỉ trở nên sắc nhọn như móng vuốt, tỏa ra hàn quang như có thể xé rách hư không, mà cơ thể hắn cũng dần bị ma khí bao phủ, như hóa thân thành ma thần giáng lâm, mỗi cử động đều mang theo sức mạnh hủy diệt tất cả. "Tiêu rồi, tiêu rồi!" Các đệ tử Phó gia thấy cảnh này, lập tức cảm thấy trời sắp sập.

Ban đầu Tần Hạo đánh nhau ẩu đả ở Tiên Minh, giết hại đệ tử Phó gia là chịu hoàn toàn trách nhiệm, dù có kiện lên Trung Ương cũng có lý, nhưng bây giờ Phó Ngôn Kiệt mất kiểm soát lộ ra thân phận ma tu, lập tức đẩy lợi thế vốn thuộc về họ sang phía Tần Hạo.

Bây giờ Tần Hạo không những vô trách nhiệm, ngược lại còn có công lao tru sát ma tu.

Vút một tiếng!!

Phó Ngôn Kiệt thì chẳng quan tâm gì đến công lao hay trách nhiệm, đã hoàn toàn rơi vào điên cuồng mất đi lý trí.

Chỉ thấy hắn hóa thành một đạo hắc quang nhanh chóng lướt đến trước mặt Tần Hạo, không nói hai lời liền nắm chặt nắm đấm to như bao cát mà đấm ra. "Không tốt!!" Đồng tử Tần Hạo đột nhiên co rút, muốn tránh đã không kịp rồi.

Bởi vì hắn không giống loại biến thái không biết mệt mỏi như hắn và ca ca hắn, sự tiêu hao khi hắn đánh bay Phó Sĩ Khang vừa rồi thực sự quá lớn, căn bản không cách nào tránh được một quyền này của Phó Ngôn Kiệt, chỉ có thể dựa vào Long Quân Bất Diệt Khải và Tiên Thiên Nhất Khí Y để cứng rắn chống đỡ.

Rầm một tiếng!!

Một quyền chứa đầy phẫn nộ của Phó Ngôn Kiệt, thành công đánh trúng Tần Hạo. "Phụt!!" Tần Hạo một ngụm tiên huyết phun ra, thân thể cũng nhanh chóng bay ra.

Cũng như Phó Sĩ Khang bị hắn đánh bay trước đó, cả người hắn như một quả đạn pháo vừa ra khỏi nòng, mang theo một xung kích năng lượng cực kỳ đáng sợ, liên tục xuyên thủng mười mấy ngọn tiên sơn.

Điều duy nhất khác biệt là... trên người hắn không chỉ có Long Quân Bất Diệt Khải, mà còn có Tiên Thiên Nhất Khí Y, giúp hắn thành công hóa giải phần lớn năng lượng. "Ding dong, chúc mừng Túc chủ hố Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến hắn bị người khác đánh trọng thương, đạt được 2 triệu điểm Phản Phái!" "2 triệu?

Vậy là không sao rồi!" Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống. "Tốt quá rồi!!" Nhìn về hướng Tần Hạo bị đánh bay, Tần gia nhị tổ lập tức kích động lên.

Chương 1848

Bởi vì hướng Tần Hạo bị đánh bay chính là khu vực trung tâm đại bản doanh của Tiên Minh, bên trong ngoài các thiết bị quan trọng của Tiên Minh ra, còn có tiên sơn của bảy vị trưởng lão Tiên Minh, trong đó bao gồm Tiên Chú Phong của Tây trưởng lão, cũng như Năng Nguyên Phong mới xây của Tần gia bọn họ. "Không tốt, mau ngăn bọn họ lại!!" Mấy vị trưởng lão biến sắc, vội vàng đuổi theo hai người.

Dư ba chiến đấu của hai người vừa rồi đã hủy diệt mấy chục ngọn tiên sơn, gây ra tổn thất rất lớn cho Tiên Minh, nếu để bọn họ đánh một trận ở khu vực trung tâm của Tiên Minh, không chừng sẽ gây ra tổn thất to lớn đến mức nào. "Chết đi cho bản thiếu gia!!" Phó Ngôn Kiệt lúc này đã sát đỏ mắt rồi, mặt đầy dữ tợn lao về phía Tần Hạo. "Khụ khụ..." Tần Hạo ho kịch liệt, từ dưới đất bò dậy.

Nhưng không biết là yêu cầu của cốt truyện, hay là vòng hào quang của hắn được kích hoạt, hắn yếu ớt không thể lập tức đứng dậy, mà đưa tay ra vịn vào một khối bia đá khổng lồ bên cạnh.

Chỉ thấy trên bia đá này không chỉ có uy áp bàng bạc giáng xuống, mà còn lóe sáng rất nhiều tên người và thông tin vàng óng, chính là Thiên Tư Bảng danh tiếng lẫy lừng của Tiên Giới.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi Tần Hạo chạm vào Thiên Tư Bảng, trên bầu trời đột nhiên lóe lên vạn đạo kinh lôi.

Ngay sau đó hư ảnh long phượng bơi lượn khắp trời đất, Âm Dương cực khí lưu chuyển giữa trời đất, Ngũ Hành linh quang từ trời giáng xuống, vạn đóa kim liên càng chiếu rọi cửu thiên thập địa...

"Đây là có người lên Thiên Tư Bảng rồi sao!?" Các đệ tử vây xem thấy vậy, lập tức kinh hô lên.

Chỉ thấy trên bia đá sáng lên một đạo ánh sáng vàng chói mắt, đại danh của Tần Hạo cũng theo đó xuất hiện trên bia đá, ngay sau đó một âm thanh hùng hồn như xuyên qua vạn cổ vang vọng khắp trời đất, "Đệ nhất danh Võ Tu Thiên Tư Bảng, Tần Hạo, Thiên Sinh Chí Tôn, Vu Tộc huyết mạch, Lục Đạo Luân Hồi chưởng khống giả, tiềm lực vô hạn..." Ầm ầm ầm!!

Âm thanh hùng hồn vừa dứt, tiếng sấm theo đó vang lên.

Ngay sau đó đại danh Tần Hạo trên Thiên Tư Bảng một đường bay lên, đẩy Long Ngạo Thiên vốn xếp hạng nhất xuống, bao gồm tất cả thiên kiêu phía sau đều tự động lùi lại một bậc.

Thấy cảnh này, toàn trường sôi trào. "Vãi chưởng, lại là đệ nhất Võ Tu Thiên Tư Bảng!!" "Cái này mẹ nó là ông trời đuổi theo đút cơm chắc!?" "Hôm nay ta nhất định là dậy nhầm rồi, đệ nhất Thiên Tư Bảng lại đổi người rồi!!" "Trời ơi, Long Ngạo Thiên lại rớt xuống hạng hai rồi!" "..." Toàn trường đệ tử không ai không chấn kinh, càng mãi không thể hoàn hồn.

Kể từ khi bọn họ bắt đầu tu luyện, yêu nghiệt Long Ngạo Thiên xếp hạng nhất này, cứ như một ngọn núi lớn không thể vượt qua, một tay đè nặng lên trái tim của tất cả tu tiên giả, dù sau này Tiên Minh bọn họ xuất hiện yêu nghiệt Lâm Tam, cũng không thể vượt qua ngọn núi lớn Long Ngạo Thiên này.

Nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện một Tần Hạo, không chỉ vượt qua ngọn núi lớn Long Ngạo Thiên này, càng là dẫm Long Ngạo Thiên dưới chân mình. "Đệ, đệ nhất!?" Mấy vị trưởng lão đều trợn tròn mắt, khó tin nhìn cảnh này.

Vốn dĩ bọn họ muốn xông lên ngăn cản Tần Hạo và Phó Ngôn

Kiệt, nhưng thấy Tần Hạo đứng đầu bảng sau đó, không biết là bị chấn kinh hay là bị chấn kinh, lập tức ngây người đứng tại chỗ mãi không thể hoàn hồn. "Đệ nhất Võ Tu!" Tần Phong bình tĩnh nhìn Thiên Tư Bảng, đối với điều này cũng không cảm thấy gì bất ngờ.

Bởi vì nhị đệ và Lâm Tam Tam nhỏ đều như nhau, đều là nghịch thiên giả không kính sợ trời đất, nhưng nhị đệ lại hơn Lâm Tam Tam nhỏ một khối Chí Tôn Cốt, sau này cộng thêm sự gia trì huyết mạch Vu tộc do hắn phản tổ mang lại, cho nên nhị đệ trên Thiên Tư Bảng đè đầu Lâm Tam Tam nhỏ một bậc hoàn toàn không có vấn đề gì. "Đệ nhất?

Tốt quá rồi!!" Tần gia nhị tổ lập tức kích động lên, biết Tần Hạo có thể giữ được mạng nhỏ rồi.

Đừng nói bọn họ chỉ dùng Tần Hạo để thanh toán sổ sách, dù có dùng hắn để hủy hoại cả Tiên Minh, Minh Chủ biết được cũng chỉ sẽ nói một câu hủy hoại tốt, chỉ vì Long Ngạo Thiên đã dùng sự thật chứng minh rồi, hàm lượng vàng của đệ nhất Võ Tu Thiên Tư Bảng cao đến mức nào. "Chẳng phải chỉ là đệ nhất thôi sao!?" Tiểu Bạch lập tức lầm bầm một tiếng không vui, ghét nhất cái vẻ vênh váo của thằng nhị đản. "Đệ nhất a!" Tần Phong cảm khái một tiếng, thở ra một hơi thật sâu.

Vốn dĩ hắn nghĩ Dịch Thiên Cơ chết rồi, từ đó mình sẽ là hạng 37, nhưng lại nghĩ nhị đệ lại chạy đến góp vui, khiến hắn lại bị đẩy về hạng 38.

Chẳng lẽ hắn một ngày là 38, cả đời cũng là 38 sao!? "Chết đi!!" Phó Ngôn Kiệt lúc này chẳng quan tâm gì đến việc xếp hạng đệ nhất, mắt đỏ ngầu tiếp tục lao về phía Tần Hạo.

Ầm ầm ầm!!

Ma khí màu đen che trời lấp đất, cuộn trào như thủy triều hung mãnh.

Ngay sau đó ma lực hắc ám giao thoa vờn quanh trong không trung, hình thành từng đạo tia sét đen vặn vẹo, tỏa ra khí tức đáng sợ khiến người ta run sợ, dường như muốn kéo cả thế giới vào bóng tối và hỗn độn. "Kẻ nên chết là ngươi!!" Tần Hạo đã thành công bình tĩnh lại, trong mắt lóe lên hàn quang sắc bén.

Ngay sau đó búa lớn trong tay hắn bộc phát ra ánh sáng vàng, toàn thân hắn cũng bị vô tận lôi đình bao phủ, như Lôi Thần trong truyền thuyết giáng lâm nhân gian.

Ầm ầm ầm!!

Núi lở đất nứt, trời đất biến sắc!

Chỉ thấy hai bên lại một lần nữa giao chiến đụng độ ở giữa Tiên Minh, sóng xung kích năng lượng mạnh mẽ theo đó bộc phát, phong bạo năng lượng ngút trời không ngừng va chạm vào tiên sơn ở Tây Chu, không chỉ chấn động khiến tiên sơn rung lắc kịch liệt, mà còn nứt ra từng vết nứt dữ tợn, vô số tảng đá lớn từ tiên sơn tách ra rơi xuống. "Ngăn bọn họ lại, mau ngăn bọn họ lại!!" Mấy trưởng lão cuối cùng cũng tỉnh lại, lập tức kêu lớn muốn xông lên ngăn cản.

Nhưng Phó Ngôn Kiệt sau khi ma hóa, rõ ràng không phải đối thủ của Tần Hạo, lập tức bị một chùy đánh bay đi, miệng liên tục phun ra tiên huyết, rõ ràng là đã bị thương rất nghiêm trọng. "Hồng Đậu ở đâu!?" Tần Hạo ánh mắt hung ác, lại một lần nữa lên tiếng hỏi. "Là ngươi ép bản thiếu gia đấy!!" Phó Ngôn Kiệt vẫn không trả lời, hai mắt bộc phát ra ánh sáng tà ác.

Ầm ầm ầm!!

Hồng quang ngút trời bộc phát ra từ trong cơ thể hắn, khiến hư không kịch liệt chấn động một trận.

Ngay sau đó cả bầu trời bị nhuộm thành màu đỏ tươi, không chỉ phát ra tiếng rít chói tai, tiên sơn Tây Chu càng thêm rung lắc nứt vỡ, cây cối lập tức khô héo hóa than, như bị sức mạnh tà ác thôn phệ sinh mệnh. "Đây là cái gì!?" Các đệ tử vây xem trong lòng kinh hãi, không nhịn được rùng mình.

Chỉ thấy giữa hư không xuất hiện một đỉnh đồng lớn, bên trong còn cuộn trào một loại khí tức đen tối và ô uế không thể diễn tả, còn tỏa ra mùi hôi thối và vị tanh tưởi khó chịu. "Huyết Nô, là Huyết Nô!!" Mấy vị trưởng lão biến sắc, quá quen thuộc với cái đỉnh đồng lớn này.

Kể từ khi đỉnh đồng bị trộm ở Tiên Minh trăm năm trước, bọn họ đã bí mật thành lập tổ điều tra để truy tìm, chỉ là mỗi lần khi bọn họ phát hiện một chút manh mối, đều sẽ có một thế lực thần bí nhảy ra cắt đứt manh mối, khiến bọn họ trăm năm qua cũng không tìm được người này.

Chương 1849

Nhưng bây giờ những chuyện này đã không còn quan trọng nữa, bởi vì Huyết Nô có tính chất lây lan virus cực mạnh.

Nếu bọn họ không thể phong tỏa nó lại, vậy thì Tiên Giới sẽ gặp rắc rối lớn rồi. "Gầm lên!!" Một tiếng gầm rít chói tai vang lên, mây đỏ trên bầu trời kịch liệt cuộn trào.

Chỉ thấy trong đỉnh đồng lớn trồi ra một bóng người màu đỏ, nhìn qua chỉ bằng một đứa trẻ, nhưng toàn thân lại toát ra một khí tức quỷ dị, hai mắt hoàn toàn đen kịt, nhìn vô cùng đáng sợ. "Không tốt, mau phong ấn nó!!" Mấy vị trưởng lão thấy Huyết Nô, lập tức kinh hoảng kêu lớn một tiếng.

Chỉ thấy bọn họ đã không thể bận tâm đến việc ngăn cản Tần Hạo nữa, hóa thành bảy đạo quang mang nhanh chóng lao về phía đỉnh đồng lớn, ngay sau đó nhanh chóng kết xuất một đạo chỉ quyết tạo thành đại trận, muốn phong ấn Huyết Nô lại. "Phong nhi, giờ phải làm sao đây!?" Tần gia nhị tổ thấy các trưởng lão ra tay, người cũng lập tức căng thẳng lên.

Vốn dĩ Tần Hạo đã đánh đến khu vực trung tâm của Tiên Minh, thấy sắp hủy được sổ sách tham ô nhiều năm của Tần gia, nhưng ai ngờ bảy vị trưởng lão lại đồng thời ra tay với Huyết Nô, nhấn nút tạm dừng cuộc chiến vốn đang muốn thăng cấp. "Nhị tổ cứ yên tâm, mọi thứ đều trong tầm kiểm soát!" Khóe miệng Tần Phong hơi nhếch lên, nhìn Huyết Nô trong hư không.

Tuy trăm năm qua đều là Phó Ngôn Kiệt nuôi dưỡng Huyết Nô, nhưng hắn đã gieo chủ phó ấn ký vào trong cơ thể nó từ sớm, cho nên quyền sở hữu cuối cùng của Huyết Nô hẳn là thuộc về hắn... "A!!"

Huyết Nô như nhận được mệnh lệnh của Tần Phong, lập tức phát ra tiếng gào thét chói tai.

Ngay sau đó còn chưa kịp để bảy vị trưởng lão phong ấn nó, nó đã hóa thành một đạo hồng quang nhanh chóng lao về phía Tần Hạo, nơi nó đi qua không chỉ để lại một dấu ấn màu đỏ máu, mà còn tỏa ra một mùi máu tanh tưởi khó chịu. "Không tốt, mau chặn nó lại!!" Bảy vị trưởng lão biến sắc, căn bản không dám chạm vào hồng quang.

Bởi vì đây chính là sự đáng sợ của Huyết Nô, phàm là nơi nó đi qua, đều sẽ để lại virus cực kỳ mạnh mẽ, cần mấy trăm năm thời gian mới tiêu tán, hơn nữa theo thực lực Huyết Nô không ngừng tăng cường, virus mà bản thân nó mang theo cũng sẽ không ngừng được tăng cường. "Vật bẩn thỉu, hủy diệt đi!!" Tần Hạo cũng không bị Huyết Nô dọa sợ, trong mắt lộ ra hàn quang kết xuất một đạo chỉ quyết.

Ầm ầm ầm!!

Một khí tức đáng sợ từ trong cơ thể Tần Hạo bộc phát ra, không chỉ khiến cả trời đất lập tức tối sầm lại, mà còn có từng đạo phù văn thần bí ngưng tụ trong hư không, ngay sau đó khí tức hoang tàn và đổ nát càn quét trời đất. "Lục Đạo Luân Hồi!!" Các đệ tử Tiên Minh vây xem lập tức trợn tròn mắt kinh hô lên, nhìn về mấy chữ lớn "Lục Đạo Luân Hồi chưởng khống giả" trên Thiên Tư Bảng. "Hủy diệt đi!!" Tần Hạo nhìn Huyết Nô lao tới, lập tức kêu lớn phát động đại chiêu.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời truyền đến tiếng sấm vang dội muốn nổ tung tai, sáu cánh cửa lớn màu đen cao ngàn trượng xuất hiện giữa không trung.

Chỉ thấy trên đó không chỉ vẽ yêu ma quỷ quái mặt xanh nanh vàng, mà còn khắc đầy phù văn thần bí dày đặc, lần lượt đại diện cho Nhân Đạo, Thiên Đạo, Ma Đạo, Địa Ngục Đạo, Quỷ Đạo, Súc Sinh

Đạo. "A!!" Huyết Nô thấy Lục Đạo Luân Hồi, lập tức phát ra tiếng gào thét chói tai.

Ngay sau đó một đoàn hắc khí từ trong cơ thể nó bộc phát ra, như oán niệm chi khí do vô số oan hồn ngưng tụ mà thành, vừa xuất hiện đã khiến cả trời đất phát ra tiếng bi minh, nước mưa màu đỏ máu cũng theo đó nhỏ xuống từ trên không. "Oán niệm đáng sợ!!" Các đệ tử vây xem trợn tròn mắt kinh hãi, thân thể cũng không nhịn được run rẩy.

Tuy bọn họ từng nghe nói luyện chế Huyết Nô cần đồ sát mấy triệu người, nhưng khi tận mắt chứng kiến mới phát hiện vẫn còn đánh giá thấp, oán niệm đậm đặc như vậy ít nhất cần mấy chục triệu người mới có thể đạt được, cũng khiến bọn họ hiểu vì sao ma tu người người đều muốn giết rồi. "Khốn nạn, mẹ kiếp khốn nạn!" Các trưởng lão Tiên Minh thấy vậy, tức đến toàn thân run rẩy.

Vốn dĩ bọn họ nghĩ kẻ trộm Huyết Nô không dám quang minh chính đại giết người, nhưng điều khiến bọn họ vạn vạn không ngờ tới là, đối phương lại giết nhiều người như vậy ngay dưới mí mắt họ. "Nhiều người như vậy hắn giết bằng cách nào!?" Tam trưởng lão mặt đầy phẫn nộ, nhưng lại cảm thấy nghi hoặc.

Kể từ khi Huyết Nô bị trộm ở Tiên Minh, bọn họ vẫn luôn chú ý nơi nào có người chết, nhưng gần trăm năm qua Đông Vực luôn rất thái bình, cũng không xuất hiện các sự kiện đồ thôn đồ thành quy mô lớn. "Dân số mất tích!" Nhị trưởng lão sắc mặt lạnh lùng nói: "Gần trăm năm qua Đông Vực có rất nhiều tu tiên giả mất tích, đều nói là đi Nam Vực và Bắc Vực xông pha, nhưng bây giờ xem ra đều là bị Phó gia lừa gạt." "Phó gia, không thể giữ!!" Các trưởng lão khác nghe vậy, trong mắt lóe lên hàn quang.

Vốn dĩ thấy Phó gia là huyết mạch Tiên Đế cao quý, có vài chuyện nhắm một mắt mở một mắt cho qua thì thôi, nhưng không ngờ Phó gia không chỉ dám chạy đến Tiên Minh trộm Huyết Nô, lại còn dám lừa gạt đồng hương của mình ra ngoài làm bao máu.

Sĩ có thể nhịn, nhưng thúc không thể nhịn!

Ai có thể nhịn, ta không thể nhịn!

Chỉ có tru diệt cửu tộc của Phó gia, mới có thể cáo úy những vong hồn đã khuất! "Diệt!!" Tần Hạo thần thái uy nghiêm đứng trong hư không, nhanh chóng kết xuất một đạo chỉ quyết điểm ra.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Cánh cửa đại diện cho Lục Đạo Luân Hồi mạnh mẽ mở ra, khí tức hoang tàn và đổ nát lập tức càn quét trời đất.

Chỉ thấy sáu đạo cột sáng cầu vồng như tia sét, với thế sét đánh không kịp bưng tai từ trong đó nhanh chóng bắn ra, chúng xé rách bầu trời, mang theo uy thế và năng lượng vô song, như sáu khẩu pháo laser có uy lực kinh người, vững vàng oanh thẳng vào Huyết Nô cách đó không xa. "A!!" Huyết Nô ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét chói tai, ngưng tụ vô tận oán niệm để chống lại chiêu này.

Ầm ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, nấm mây ma thuật ngút trời cũng từ đất mọc lên.

Ngay sau đó phong bạo năng lượng đáng sợ càn quét trời đất, tiên sơn Tây Chu cũng như chiếc thuyền nhỏ giữa sóng biển kịch liệt rung lắc, khiên phòng ngự tự động nâng lên còn buồn cười hơn cả vật che chắn, lập tức bị phong bão năng lượng vô tận đánh vỡ. "Chạy mau!!" Các đệ tử trong tiên sơn lập tức chen chúc, hoảng loạn chạy tứ tán.

"Tốt quá rồi!!" Tần gia nhị tổ kích động không thôi, suýt chút nữa đã vui vẻ nhảy cẫng lên.

Chỉ thấy tiên sơn Tây Chu bị phong bão năng lượng không ngừng va chạm, không chỉ kiến trúc trên đó bị hủy diệt, đại địa cũng nứt ra từng vết nứt dữ tợn, lại có vô số tảng đá lớn từ tiên sơn rơi xuống, trong đó bao gồm Tiên Chú Phong và Năng Nguyên Phong, cũng có nghĩa là sổ sách của Tần gia bọn họ đã được san bằng thành công. "Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!" Tần Phong thấy sổ sách đã được san bằng thành công sau đó, lập tức nhảy ra làm người tốt khuyên can.

Chương 1850

Nhưng nhị đệ lúc này đã đánh đỏ mắt rồi, căn bản không có ý định đáp lại Tần Phong, tiếp tục tăng cường uy lực Lục Đạo Luân Hồi công kích Huyết Nô. "A!!" Huyết Nô phát ra tiếng gào thét đau đớn, hiển nhiên không phải đối thủ của Tần Hạo. "Chết đi!!" Phó Ngôn Kiệt thấy Huyết Nô gặp nguy hiểm, vội vàng vươn móng vuốt sắc bén chộp về phía Tần Hạo. "Không tốt!!" Tần Hạo biến sắc, không có lòng tin đánh hai người. "Nhị đệ đừng sợ, ca ca đến rồi!" Tần Phong thấy nhị đệ gặp nguy hiểm, vội vàng lấy ra ma kiếm tổ truyền.

Ông!

Ông!

Chỉ thấy ma kiếm tổ truyền bộc phát ra một đạo kiếm quang ngút trời, như thủy triều vô biên càn quét trời đất, ngay sau đó một kiếm ý kinh động thiên không càn quét phương Tây, kiếm khí sắc bén càng khuấy động chín vạn dặm.

Một kiếm Khai Thiên Môn!!

Kiếm quang rực rỡ chói mắt, chiếu rọi mười phương trời đất.

Chỉ thấy Tần Phong lập tức tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo sao băng nhanh chóng xé rách hư không, như muốn xé rách hư không, rạch một đường chính giữa to lớn trên trời đất. "Cái gì!!" Đồng tử Phó Ngôn Kiệt đột nhiên co rút, muốn tránh đã không kịp rồi.

Không phải hắn chủ quan không tránh kịp, cũng không phải hắn không muốn tránh, chỉ là đơn thuần không đánh lại Tần Phong, muốn tránh nhưng không có năng lực tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm quang nhanh chóng đâm về phía mình.

Keng một tiếng, tiên huyết bắn tung tóe!!

Chỉ thấy Tần Phong tay cầm ma kiếm tổ truyền lóe lên, lập tức chém Phó Ngôn Kiệt thành hai đoạn, ngay sau đó bày ra tư thế đứng giữa hư không, như đại anh hùng chém giết ma đầu cứu thế giới. "Kiệt nhi!!" Phó Sĩ Khang không bị chùy chết, còn thoi thóp một hơi bò dậy.

Nhưng ngay khi hắn vừa mới đứng dậy lập tức đã thấy cảnh con trai Phó Ngôn Kiệt bị giết, lập tức phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào. "Nghĩa phụ, đi đường bình an!!" Quang Thiên đột nhiên xuất hiện sau lưng Phó Sĩ Khang, trong tay còn cầm Phương Thiên Họa Kích của hắn.

Bây giờ sổ sách của Tần gia đã được san bằng thành công, đại ma đầu Phó Ngôn Kiệt này cũng chết rồi, hắn cũng đã đến lúc hoàn thành nhiệm vụ và trở lại làm chính mình... "Cái gì!?" Phó Sĩ Khang nghe vậy đồng tử đột nhiên co rút, ánh mắt liên liếc nhanh về phía sau.

Chỉ thấy Quang Thiên không biết từ khi nào đã xuất hiện sau lưng hắn, ngay sau đó không đợi hắn phản ứng gì, liền dùng Phương Thiên Họa Kích trong tay đâm mạnh về phía hắn.

Phụt một tiếng, tiên huyết bắn tung tóe!!

Phó Sĩ Khang bị trọng thương không có bất kỳ sức phản kháng nào, lập tức bị Phương Thiên Họa Kích đâm thấu tim lạnh lẽo. "Phụt!!" Phó Sĩ Khang một ngụm tiên huyết phun ra, khó khăn xoay người hỏi: "Quang Thiên con ta, vì cớ gì lại như thế!?" "Ma tu Phó gia, người người đều muốn giết!!" Quang Thiên mặt đầy chính khí kêu lớn một tiếng, mạnh mẽ rút Phương Thiên Họa Kích ra.

Ngay sau đó tiên huyết lại lần nữa bắn ra, thương ý sắc bén cũng nhanh chóng bộc phát trong cơ thể hắn, nhào tới nguyên thần của hắn để nghiền nát. "A!!" Phó Sĩ Khang phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó ngã vật xuống đất. "Gia chủ Phó gia chết rồi!!" Các đệ tử vây xem trong lúc bận rộn liếc mắt nhìn một cái, ngay sau đó liền nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Tần Hạo.

Xét cho cùng, so với trận chiến của nhân vật nhỏ như Quang Thiên, trận chiến của Tần Hạo và Huyết Nô mới thực sự đặc sắc, đặc biệt là sự xuất hiện của thần thông Lục Đạo Luân Hồi, đơn giản chính là tấn công giảm chiều không gian từ 3D hiệu ứng đặc biệt sang 2D.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời kịch liệt chấn động, truyền đến tiếng oanh minh vang dội.

Chỉ thấy Huyết Nô khổ sở giãy giụa trong Lục Đạo Luân Hồi, muốn thoát ra nhưng bị khóa chặt cứng, chỉ có thể phát ra tiếng gào thét chói tai đau đớn, ngay sau đó lại chuyển biến thành tiếng cầu xin.

Nhưng Tần Hạo lại không có ý định nương tay, ánh mắt kiên định lại nhanh chóng kết xuất một đạo chỉ quyết. "Lấy lệnh của ta, vĩnh trấn luân hồi!!" Tần Hạo trong mắt lộ ra bá khí vô thượng, đứng trong hư không như thần linh giáng lâm.

Lời vừa dứt, lạch cạch vang lên!!

Chỉ thấy trong sáu cánh cửa Lục Đạo bắn ra từng đạo xích sắt, nhanh chóng bắn về phía Huyết Nô và quấn chặt cứng nó, ngay sau đó không nói hai lời liền kéo nó vào Lục Đạo Luân Hồi. "A!!" Huyết Nô phát ra tiếng kêu kinh khủng, dường như đang cầu cứu Tần Phong. "Nhị đệ..." Tần Phong thấy Huyết Nô sắp không giữ được, vội vàng lao lên muốn ngăn cản.

Nhưng hắn rõ ràng đã đánh giá cao thực lực của Huyết Nô, cũng đánh giá thấp nghiêm trọng chiến lực của nhị đệ, còn chưa kịp lao đến ngăn cản, Huyết Nô đã bị cưỡng ép kéo vào Lục Đạo Luân Hồi, ngay sau đó rầm một tiếng, sáu cánh cửa Lục Đạo đóng sập lại. "Sao vậy ca!?" Tần Hạo nghe thấy âm thanh sau đó, nghi hoặc quay đầu nhìn lại. "Không có gì..." Tần Phong khó khăn nặn ra một nụ cười, biểu thị mình thực sự không có gì.

Vốn dĩ hắn còn nghĩ thầm sẽ lén thả Huyết Nô đi, để nó âm thầm phát triển ở bên ngoài, nhưng không ngờ đệ đệ ruột lại ra tay nhanh đến vậy, lập tức xử lý phế bỏ Huyết Nô mà hắn đã khổ cực bồi dưỡng, khiến hắn mất đi một lá bài tẩy cực kỳ lợi hại. "Cuối cùng cũng kết thúc rồi!" Mấy vị trưởng lão thấy Huyết Nô bị giải quyết, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy cảnh tượng của Tây Chu sau đó, trái tim vừa mới buông xuống cuối cùng vẫn không thể sống lại.

Chỉ thấy khu trung tâm Tiên Minh biến thành thảm không nỡ nhìn, chỉ còn lại năm sáu ngọn tiên sơn vẫn còn lơ lửng trên không, nhưng tiên cảnh nhân gian trên đó đã không còn tồn tại, kiến trúc chạm trổ hoa lệ cũng chỉ còn lại tường đổ gạch nát, lại còn rải rác từng vết nứt dữ tợn.

Đặc biệt là Tiên Chú Phong và Năng Nguyên Phong, càng không tìm thấy một chút dấu vết nào.

Thấy cảnh này, toàn trường sôi trào. "Vãi chưởng, sao lại chỉ còn lại mấy ngọn tiên sơn này!?" "Lần này Tiên Minh ta tổn thất quá thảm khốc, còn thảm khốc hơn cả tổn thất khi khai chiến với Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung." "Không đúng a, người này tuy nói là đệ đệ của Tần Phong, đệ nhất Võ Tu Thiên Tư Bảng, nhưng lại không phải người trong Tiên Minh ta, làm sao mà vào được chứ!?" "Ngươi cũng nói người ta là đệ nhất Võ Tu Thiên Tư Bảng, ai có thể ngăn được yêu nghiệt như vậy chứ!?" "Thôi rồi, Tiên Minh ta là bá chủ Đông

Vực, truyền thừa mấy chục vạn năm, Tiên Vương, Tiên Quân vô số, lại có hai vị cường giả Tiên Đế tọa trấn, dù hắn là đệ nhất Thiên Tư Bảng thì đã sao!?" "Đúng vậy, dù hắn là đệ nhất Thiên Tư Bảng, cũng chẳng qua chỉ là tu vi Tiên Quân sơ giai, làm sao địch lại được nội tình mấy chục vạn năm của Tiên Minh ta!?" "Ta gần đây có nghe nói một tin tức, các trưởng lão bên trên chuẩn bị điều tra Tần gia!" "Điều tra Tần gia có liên quan gì đến chuyện này sao!?" "Ngươi sao còn không hiểu chứ?

Hoàng đế phàm gian mỗi lần phái khâm sai đại thần xuống điều tra kho lương thì đều sẽ vô duyên vô cớ xảy ra một trận hỏa hoạn." "Ý ngươi là, chuyện này có người cố ý làm sao!?" "Suỵt, cấm ngôn, ngươi không muốn sống nữa sao!?" "Không phải, bọn họ sao dám chứ, đều không biết chữ 'chết' viết như thế nào sao!?" "Cái này ngươi không hiểu rồi, nếu sau lưng ngươi là Minh Chủ, thì chuyện này còn có thể thương lượng, nhưng nếu sau lưng ngươi là chấp sự bình thường, thì ngươi thật sự tiêu đời rồi!" "..." Một số đệ tử sau khi được cao nhân chỉ điểm, lập tức chấn kinh đến nói không nên lời.

Vốn dĩ nghĩ lần này khu trung tâm Tiên Minh gặp nạn là một sự cố ngoài ý muốn, nhưng không ngờ là tam quan đã hạn chế trí tưởng tượng của bọn họ, cũng hoàn toàn lật đổ thế giới quan mà bọn họ đã xây dựng từ nhỏ.

Chương 1851

"Là Tần Phong!?" Sắc mặt các trưởng lão vô cùng khó coi, cảm thấy chuyện này thực sự quá trùng hợp.

Bọn họ vừa quyết định điều tra Tần gia, quay đầu lại đã phát hiện ra chuyện này.

Điều khiến bọn họ càng cảm thấy đáng sợ là, nếu trước đây gặp phải chuyện như thế này, nhất định sẽ có một đám người nhảy ra chỉ trích Tần gia.

Nhưng lần này không biết là do quần lót của mọi người đều không sạch sẽ, hay là vì ngại Tần Hạo đứng đầu Võ Tu Thiên Tư Bảng, hoặc là vì Phó Ngôn Kiệt là ma tu tà ác, lại không có một thế lực nào nhân cơ hội nhảy ra giáng đòn khi người khác gặp nạn.

Nhưng Tần Hạo lúc này, không có thời gian quan tâm những chuyện này.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng lao đến trước thi thể Phó Ngôn Kiệt, kết quyết lại lần nữa khởi động Lục Đạo Luân Hồi, cưỡng ép rút linh hồn của Phó Ngôn Kiệt chưa tiêu tán, ngưng tụ ra một bóng người trong suốt. "Nói!!" Tần Hạo ánh mắt hung ác nói: "Hồng Đậu ở đâu!?" "Ngươi, ngươi..." Phó Ngôn Kiệt mặt đầy vẻ kinh khủng, không ngờ Tần Hạo lại hung tàn đến vậy.

Giết hắn thì thôi đi, sau khi chết ngay cả linh hồn cũng không buông tha, thậm chí ngay cả việc có thể đầu thai hay không cũng phải nhìn sắc mặt hắn. "Không nói phải không!?" Tần Hạo thấy Phó Ngôn Kiệt không mở miệng, ánh mắt lập tức lạnh xuống.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị sử dụng Sưu Hồn Thuật, cưỡng ép đi tra xem ký ức của đối phương thì, một tiếng nữ tử kinh hoảng thất thố đột nhiên vang lên. "Long Quân!!" Quang Thiên sợ Tần Hạo nhìn thấy cảnh không nên nhìn, một ánh mắt đã khiến người khác thả Lâm Hồng Đậu ra.

Chỉ thấy Lâm Hồng Đậu mặt đầy vẻ kinh hoảng, thấy Tần Hạo lập tức chạy tới, như một chú husky sợ hãi thấy chủ nhân. "Hồng Đậu!!" Tần Hạo thấy Lâm Hồng Đậu sau đó, nhanh chóng tiến lên ôm đối phương. "Khốn nạn!!" Nhưng ngay khi hai người gặp nhau ôm nhau thì, một âm thanh chứa đầy nộ khí vang lên.

Chỉ thấy Tần Phong đang đỡ Tần gia thủy tổ, cùng Tần gia nhị tổ bước ra, chuẩn bị ra tay trước, tiến hành một trận phê phán đạo đức đối với nhị đệ... "Nhị Đản, ngươi gặp rắc rối lớn rồi!" Tiểu Bạch thấy Tần Hạo và Lâm Hồng Đậu ôm nhau, kích động cầm lưu ảnh thạch ghi lại. "Cháu Tần Hạo, bái kiến hai vị lão tổ tông!" Tần Hạo thấy hai vị lão tổ, vội vàng buông Lâm Hồng Đậu ra.

Sau đó, y nhanh chóng bước đến trước mặt Thủy Tổ Tần gia, cất cây cự chùy sáng lấp lánh trong tay, quỳ xuống trịnh trọng dập đầu vái chào. "Nghiệt chướng!" Thủy Tổ Tần gia nhập vai ngay lập tức, tức giận chỉ trích: "Lão phu cứ nghĩ những năm qua ngươi ở hạ giới làm Nhân Hoàng, đã trở nên trưởng thành rồi, không ngờ ngươi lại vì một tiện nữ nhân mà hủy đại bản doanh Tiên Minh ta thành ra bộ dạng này." "Lão tổ tông!" Tần Hạo vội vàng mở miệng giải thích: "Hồng Đậu nàng không phải tiện nữ nhân..." "Câm miệng!" Nhị Tổ Tần gia lập tức mắng: "Chuyện nữ nhân này năm xưa ám sát ca ngươi đã quên rồi sao?

Hay ngươi Tần Hạo vốn là người vô tình vô nghĩa, vì một tiện nữ nhân mà ngay cả huynh đệ ruột thịt cũng không cần nữa!?" "Ta..." Tần Hạo há miệng, còn muốn phản bác gì đó. "Nhị tổ nói đúng!" Tiểu Bạch lập tức nhảy ra cắt ngang: "Chủ ngân nhà thỏ ta vì cái gọi là đệ đệ của ngươi, không những sớm đã bắt đầu luyện chế Đế binh Kim

Long Chùy, còn vì an toàn của ngươi mà đem Long Quân Bất Diệt Khải, Tiên Thiên Nhất Khí Y đưa cho ngươi, hơn nữa còn vì giúp ngươi có được Đại Đạo Chi Ấn Lục Đạo Luân Hồi mà không màng nguy hiểm xông vào di tích Luân Hồi Tiên Vương, suýt chút nữa đã bị Long Ngạo Thiên đánh chết, vậy mà ngươi lại vì một nữ nhân muốn giết hắn mà phát điên, chẳng lẽ trong mắt ngươi tình nghĩa huynh đệ thâm sâu, thật sự không bằng đôi gò bồng đào sao!?" "Ta..." Tần Hạo lập tức câm nín, không biết phải nói sao.

Ban đầu y nghe Lâm Hồng Đậu gặp nguy hiểm, quả thực không nghĩ đến những chuyện khác, nhưng giờ nghe xong lời của Tiểu Bạch và lão tổ tông, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác hổ thẹn, cũng thấy mình thật không ra gì. "Long Quân!" Đôi mắt Lâm Hồng Đậu tràn ngập bi thương, nàng nhận ra số phận mình thật quá khổ.

Vốn tưởng rằng hai người trùng phùng ở Tiên giới là duyên trời định, nhưng không ngờ ranh giới giữa hai người vẫn tồn tại, căn bản sẽ không biến mất theo thời gian, cũng định trước đời này họ có duyên mà không có phận. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng trói buộc đạo đức Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến y hổ thẹn vô cùng, nhận được 1 triệu Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến y không thể ở bên cạnh Từ Trên Trời Giáng Xuống, nhận được 2 triệu Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng ức hiếp Từ Trên Trời Giáng Xuống của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "3.5 triệu!?" Tần Phong vội vàng cố nén nụ cười nơi khóe miệng, giả vờ biểu cảm bi thương như bị phản bội. "Diễn tiếp đi, diễn tiếp đi!" Mấy vị trưởng lão đồng loạt trợn trắng mắt, biết là Tần Phong giở trò sau lưng.

Nhưng ngay khi họ đang suy nghĩ cách trừng phạt Tần gia, một giọng nói già nua mà sang sảng đột nhiên vang lên: "Tất cả trưởng lão, còn có Tần Phong và đệ đệ của hắn, tất cả đều đến Tiên Đế Phong!" "Lão già bất tử ra quan rồi!" Mắt Tần Phong lập tức sáng rực, nghe ra đây là giọng của Tiên Minh Minh Chủ.

Mà Tiên Minh Minh Chủ xuất quan, cũng có nghĩa là Mộng Dao Tiên Tử cũng xuất quan, khiến hắn một lần nữa trở thành người đàn ông của cả hai đóa giải ngữ hoa. "Vâng!" Mấy vị trưởng lão vội vàng cung kính ôm quyền, trong lòng cũng nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Nếu là người khác phạm lỗi, họ chắc chắn sẽ không có gì phải băn khoăn, cứ thế mà xử phạt theo quy định Tiên Minh là được, nhưng giờ Tần gia không những có một Tần Phong yêu nghiệt, lại còn có một Tần Hạo yêu nghiệt.

Có thể nói là kéo một sợi tóc động toàn thân, căn bản không biết nên phán quyết thế nào.

Giờ Minh Chủ tự nguyện ra mặt phán quyết, họ đương nhiên đồng loạt giơ tay biểu thị ủng hộ.

Thấy cảnh này, cả trường xì xào bàn tán. "Minh Chủ xuất quan rồi, các ngươi nói kết quả sẽ thế nào!?" "Đó chẳng phải nói nhảm sao?

Hủy nhiều Tiên sơn như vậy, Tần Hạo chắc chắn sẽ bị trừng phạt nặng!" "Đúng vậy, hủy nhiều Tiên sơn như vậy, phế bỏ tu vi còn là nhẹ, không chừng còn phải giết một người răn trăm người!" "Ngươi đang đùa sao?

Đây là đệ nhất Võ Tu Thiên Tư Bảng, Tiên Đế mạnh nhất tương lai, ai sẽ ngu đến mức phế tu vi Tần Hạo!?" "Đúng vậy, đừng nói mấy chục tòa Tiên sơn, cho dù là hủy cả Tiên Minh, cũng không thể phế tu vi Tần Hạo!" "Hơn nữa, Tần gia trăm năm nay cũng không phải ăn chay, sẽ để ngươi dễ dàng phế tu vi Tần Hạo sao?

Huống chi ca ruột của hắn còn ôm được đùi lớn của Mộng Dao Tiên Đế!" "Ta thấy tám phần là giơ cao đánh khẽ, tìm một kẻ thế tội, mọi người tự phạt ba ly rồi cho qua." "Không phải chứ?

Sai lầm lớn như vậy, chỉ tự phạt ba ly là xong sao!?" "Trong mắt ngươi là chuyện tày đình, nhưng trong mắt người ta lại chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể." "Nói cái quái gì vậy?

Quy tắc chế độ của Tiên Minh viết rõ ràng rành mạch, dựa vào đâu Tần Hạo hắn không cần tuân thủ!?" "Ngươi cũng nói là quy tắc chế độ, đây là dùng để ràng buộc đệ tử chúng ta, không phải dùng để ràng buộc người ban hành quy tắc." "Đúng vậy, trước đây khảo hạch đệ tử Tiên Minh khó kinh khủng, nhưng từ khi Tần gia đến, lại xuất hiện một khái niệm gọi là 'đệ tử bồi dưỡng định hướng'." "Chẳng phải sao, giờ cả Bộ Năng Lượng đều mẹ nó họ Tần hết!" "Ta không tin, Minh Chủ sẽ đứng ra làm chủ cho chúng ta!" "Con à, Minh Chủ đã già rồi, ngươi phải học cách nhận rõ hiện thực!" "Đúng vậy, một là cha mẹ ngươi có năng lực, hai là chính ngươi có năng lực, nếu không chúng ta khó có ngày ngóc đầu lên được!" "..." Và ngay khi Tiên Minh đang xử lý hậu quả, cả Tiên giới đã hoàn toàn sôi sục.

Ban đầu họ vẫn luôn cho rằng Long Ngạo Thiên là từ đồng nghĩa với vô địch, nhưng không ngờ đột nhiên có một Tần Hạo xuất hiện, không những như hắc mã ngang trời xuất thế, còn giẫm Long Ngạo Thiên dưới chân. "Tần Hạo là ai!?" Long Ngạo Thiên nhận được tin tức, lập tức không giữ được bình tĩnh nói: "Trong nửa nén hương, Bản Đế muốn tất cả thông tin về người này!" "Đế Quân!" Hồng Tụ vội vàng bẩm báo: "Người này ngài đã từng gặp rồi, chính là thanh niên bên cạnh Tần Phong trong di tích Luân Hồi Tiên Vương, y là em trai song sinh hơn Tần Phong ba tuổi, sở hữu Chí Tôn Cốt và huyết mạch Vu Tộc, còn nhận được Đại Đạo Chi Ấn Luân Hồi của Luân Hồi Tiên Vương." "Là hắn!" Long Ngạo Thiên trong lòng giật mình, nhớ ra Tần Hạo là ai.

Lúc ở di tích Luân Hồi Tiên Vương, y vừa nhìn đã nhận ra cây cự chùy của Tần Hạo là biến đổi từ Kim Long Thương của mình.

Mà đối phương thấy y xong không những không sợ hãi, còn mặt đầy hưng phấn tấn công y.

Mặc dù Tần Hạo lúc đó không thể lay chuyển y dù chỉ một tấc, nhưng không ngờ thiên phú của đối phương lại cao đến vậy, có thể thay y trở thành đệ nhất Võ Tu Thiên Tư Bảng. "Sao lại thế này!?" Tâm Ngữ Tiên Tử lẩm bẩm, tâm trạng trở nên vô cùng bực bội.

Vốn dĩ nàng là nhà đầu tư thiên sứ mạnh nhất Tiên giới, dốc toàn bộ vốn vào Long Ngạo Thiên, nhưng ai ngờ nhìn thấy sắp thành công đóng vòng gọi vốn thì Long Ngạo Thiên lại bắt đầu đi xuống dốc.

Không những tài sản bị người ta rút ruột một cách khó hiểu, giờ ngay cả xếp hạng trên Thiên Tư Bảng cũng bị người khác đẩy xuống...

Ngay khi mọi người còn đang kinh ngạc vì Tần Hạo, máy liên lạc của Hồng Tụ bên cạnh đột nhiên vang lên. "Đế Quân, không hay rồi!" Hồng Tụ nhấn mở tin tức xong, sắc mặt lập tức đại biến nói: "Đêm qua gần biên giới có ba mươi mấy tòa thành trì bị những kẻ không rõ danh tính tấn công, đối phương không những thiêu giết cướp bóc, còn bắt đi rất nhiều nữ tu." "Ai làm!?" Long Ngạo Thiên mặt đầy phẫn nộ nói: "Là Lăng Tiêu Cung?

Chương 1852

Hay Tiên Minh!?" "Ách, đều không phải!" Hồng Tụ lại nhìn tin tức, rất xấu hổ nói: "Tin tức này do Bạch Nhật gửi tới, nói rằng nhóm người không rõ danh tính tấn công thành trì, chính là Thần Sách Quân đóng quân ở biên giới giả mạo." "Cái gì!?" Long Ngạo Thiên càng bạo nộ nói: "Ai cho bọn họ lá gan đó?

Dám ra tay với thành trì của chính mình!?" "Ngạo Thiên đừng giận!" Tâm Ngữ Tiên Tử vội vàng khuyên nhủ: "Nhóm người đó vốn là kiêu binh hãn tướng vô pháp vô thiên, sở dĩ chịu gia nhập Thần Sách Quân hoàn toàn là vì Tiên Tinh, căn bản không có lý tưởng cao cả gì, thêm nữa Đại Quân còn nợ quân lương mấy tháng, bọn họ làm ra chuyện như vậy một chút cũng không kỳ lạ!" "Đây là lý do sao!?" Long Ngạo Thiên tức giận đến mức thất bại nói: "Bạch Nhật y làm gì ăn gì?

Để y thống lĩnh Thần Sách Quân, y lại thả thuộc hạ đi cướp bóc!?" "Đế Quân!" Hồng Tụ cứng đầu nhắc nhở: "Bạch Nhật y chỉ là một Kim Tiên nhỏ bé, ngài để y chấp hành mệnh lệnh thì không vấn đề gì, chứ làm sao quản được đám kiêu binh hãn tướng đó ạ!?" "Đúng vậy!" Tâm Ngữ Tiên Tử lại khuyên: "Việc cấp bách bây giờ, không phải là truy cứu trách nhiệm của Bạch Nhật, mà là tìm cách bổ sung quân lương xuống, nếu không đám kiêu binh hãn tướng đó còn không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa!" "Quân lương, quân lương..." Long Ngạo Thiên tâm phiền khí táo nói: "Giờ vị trí Ẩn Môn còn chưa tìm thấy, Bản Đế lấy đâu ra Tiên Tinh mà phát quân lương chứ!?" "Ai!" Tâm Ngữ Tiên Tử thở dài một tiếng, cũng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Mặc dù họ đã xác định phương án cứu vớt Chiến Thần Điện, nhưng lại mãi không tìm thấy vị trí chính xác của Ẩn Môn, khiến họ hiện tại căn bản không thể thúc đẩy phương án này. "Đế Quân!" Hồng Tụ suy nghĩ một lát, yếu ớt nói: "Thật ra chúng ta còn có một phương pháp có thể kiếm được Tiên Tinh, ngài có thể đi tìm Yêu Giới..." "Yêu Giới!?" Mắt Long Ngạo Thiên lập tức sáng lên, y lại quên mất chuyện này.

Mặc dù Yêu Tộc Yêu Giới từ trước đến nay không qua lại với Nhân Tộc Tiên giới, nhưng khi còn trẻ y lại tình cờ kết giao được một đoạn hữu nghị với Yêu Tộc, đó cũng là lý do vì sao Chiến Thần Điện của họ lại có nhiều Tiên Yêu Đại Bằng như vậy. "Không được!" Tâm Ngữ Tiên Tử lập tức mở miệng cắt ngang: "Quân lương của Thần Sách Quân ta sẽ nghĩ cách giải quyết, địa chỉ Ẩn Môn ta cũng sẽ phái người đi tìm, không cần phải đi Yêu Giới tìm Yêu giúp đỡ." "Tâm Ngữ đừng làm ồn nữa!" Long Ngạo Thiên cố nén sự bực bội trong lòng nói: "Nếu ngươi có thể giải quyết vấn đề, thì sẽ không xuất hiện cục diện thế này." "Nhưng mà..." Tâm Ngữ Tiên Tử vội vàng há miệng, còn muốn nói thêm gì đó. "Thôi đi!" Long Ngạo Thiên trực tiếp giơ tay cắt ngang, thần sắc còn mang theo vài phần thiếu kiên nhẫn. "Đế Quân!" Hồng Tụ thấy Long Ngạo Thiên đã quyết đoán, lại mở miệng hỏi: "Chuyện quân lương tìm Yêu Tộc dễ giải quyết, nhưng chuyện Thần Sách Quân giả mạo thổ phỉ, chúng ta nên xử lý thế nào ạ!?" "Phong tỏa tin tức!" Long Ngạo Thiên suy nghĩ một lát, mới nói: "Hiện tại Nam Vực đã đủ loạn rồi, Thần Sách Quân tuyệt đối không thể loạn thêm nữa, lập tức phái mấy vị Tiên Vương đáng tin cậy qua phụ tá Bạch Nhật, tuyệt đối không thể để xuất hiện chuyện giả mạo thổ phỉ nữa." "Nhưng mà..." Hồng Tụ há miệng, còn muốn nói thêm gì đó.

Mặc dù cục diện hiện tại không thể loạn thêm nữa, nhưng cứ bao che đối phương như vậy thật sự tốt sao?! "Thôi được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy!" Long Ngạo Thiên lập tức giơ tay cắt ngang, sau đó sắc mặt ngưng trọng nói: "Hiện tại cảnh ngộ của chúng ta vô cùng bất lợi, vốn dĩ một Tần Phong đã đủ khiến người ta đau đầu rồi, giờ lại đột nhiên xuất hiện thêm một Tần Hạo, cho nên chúng ta bắt buộc phải nhanh chóng thống nhất Tiên giới, tuyệt đối không thể cho bọn chúng thời gian trưởng thành." "Đế Quân, anh minh!" Hồng Tụ lập tức ôm quyền quỳ xuống, khẳng định suy nghĩ của Long Ngạo Thiên.

Trước kia bất kể cục diện có tồi tệ đến mức nào, họ đều có thể dựa vào danh hiệu đệ nhất nhân của Long Ngạo Thiên để ổn định cục diện, nhưng giờ Long Ngạo Thiên đã mất danh hiệu đệ nhất nhân, cũng đồng nghĩa với việc mất đi sức uy hiếp tuyệt đối, các thế lực bên dưới chắc chắn sẽ nảy sinh những ý đồ nhỏ nhặt không nên có.

Cho nên họ phải lợi dụng uy thế còn sót lại của Long Ngạo Thiên, nhanh chóng giải quyết Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung để thống nhất Tiên giới.

Mà lúc này Lăng Tiêu Tiên Đế đã trở về Lăng Tiêu Cung.

Tuy nhiên y khác với Long Ngạo Thiên đang bực bội, y triệu tập một đám thuộc hạ lại và mắng xối xả. "Phế vật, đều là một lũ phế vật!" Lăng Tiêu Tiên Đế mặt đầy giận dữ nói: "Điều tra nhiều ngày như vậy, lại còn chưa tìm ra kẻ đứng sau, thậm chí đối phương rời đi như thế nào cũng không biết." "Đế Quân, tức giận!" Mọi người sợ hãi vội vàng quỳ xuống, run rẩy không dám thở mạnh. "Tức giận, tức giận cái quái gì!" Lăng Tiêu Tiên Đế vẫn còn rất bực bội nói: "Bình thường từng người từng người khoa trương mình lợi hại thế nào, nhưng giờ bị người ta dắt mũi như khỉ mà không tự biết, thậm chí còn liên lụy Bản Đế cũng bị người ta dắt mũi như khỉ." "Đế Quân, tức giận!" Đông Phương Tiểu Thư vội vàng tiến lên an ủi: "Lần này không chỉ Lăng Tiêu Cung chúng ta bị người ta tính kế, mà cả Chiến Thần Điện cũng bị tính kế tương tự, hiện tại Long Ngạo Thiên cũng đang đi tìm kẻ đứng sau này ở phía Tây." "Long Ngạo Thiên cũng bị tính kế sao!?" Lăng Tiêu Tiên Đế nghe vậy sửng sốt, tâm trạng không hiểu sao lại thấy thoải mái hơn. "Báo!" Một đệ tử khẩn cấp đến báo: "Vừa nãy trên Thiên Tư Bảng có biến hóa, Long Ngạo Thiên vốn là đệ nhất Thiên Tư Bảng, đã bị một Thiên kiêu tên là Tần Hạo thay thế!" "Cái gì!?" Mọi người lập tức kinh hô: "Long Ngạo Thiên xếp hạng đệ nhất bị người khác thay thế rồi sao!?" "Đúng vậy!" Đệ tử thật thà bẩm báo: "Người này tên là Tần Hạo, là Tiên Thiên Chí Tôn, huyết mạch Vu Tộc, Chưởng Khống Giả Lục Đạo Luân Hồi." "Tần Hạo!?" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức cau mày nói: "Người này có lai lịch gì?

Các ngươi đã từng nghe nói về người này chưa!?" "Hồi bẩm Đế Quân!" Tô Uyển bước ra ôm quyền nói: "Lần trước ở di tích Luân Hồi Tiên Vương hình như có người nói, Tần Hạo là người vừa mới từ Hạ giới Hoang Cổ phi thăng lên, hơn nữa vừa phi thăng đã trực tiếp đột phá đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong." "Một bước nhập Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!?" Tất cả mọi người lập tức hít một hơi khí lạnh, bị vị đệ nhất mới đăng đỉnh này làm cho kinh hãi.

Vốn dĩ họ còn đang nghĩ yêu nghiệt cỡ nào mới có thể đẩy Long Ngạo Thiên xuống khỏi vị trí đệ nhất, nhưng nghe xong chiến tích của người ta mới nhận ra, không phải Long Ngạo Thiên quá yếu, mà là Tần Hạo này quá mạnh. "Sao lại là Hoang Cổ nữa!?" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức không giữ được bình tĩnh nói: "Cái Hoang Cổ đó rốt cuộc là nơi nào?

Sao lại xuất hiện nhiều yêu nghiệt như vậy..." "Đúng vậy!" Mọi người được nhắc nhở, lập tức phản ứng lại.

Vốn dĩ họ tưởng Hạ giới Hoang Cổ xuất hiện một Long Ngạo Thiên đã là cực hạn rồi, nhưng không ngờ sau đó lại xuất hiện Tần Phong, Lâm Tam, Diệp Thần, Phương Trường, Tần Hạo và các yêu nghiệt khác.

Ngay cả Diệp Thần kém nhất trong số đó, cũng lập được chiến tích chấn động thế nhân.

Mà đây còn chưa phải là cực hạn của Hoang Cổ, còn có cả một đám người Tần gia, họ đều sở hữu huyết mạch Vu Tộc thuần chủng.

Đậu má!!

Chẳng lẽ Chư Thiên Vạn Giới khí vận cộng mười đấu, Hạ Giới Hoang Cổ khí vận một mình chiếm chín đấu sao?! "Đế Quân!" Một lão giả bước ra ôm quyền nói: "Thái Bạch Tiên Sơn chúng ta ở Hạ giới Hoang Cổ vẫn còn truyền thừa, hơn một trăm năm trước từng có người đăng đỉnh Đăng Tiên Đài, mà trưởng lão tông ta sau khi biết tin tức này, lập tức liên thủ phá giới ban phước, và người nhận được chúc phúc đó chính là Tần Hạo!" "Lời này thật sao!?" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức kích động, không ngờ Tần Hạo lại là người của họ. "Còn thật hơn vàng thật!" Lão giả rất khẳng định trả lời: "Cách đây không lâu chúng ta cảm ứng được, dấu ấn chúc phúc để lại đã đến Tiên giới, trùng khớp với thời gian Tần Hạo vừa phi thăng, cho nên chúng ta dám khẳng định, Tần Hạo này chính là Tần Hạo kia, hiện tại đã phái người đi Đông Vực tìm y rồi." "Tuyệt vời!" Lăng Tiêu Tiên Đế càng kích động hơn, cứ như nhặt được kim nguyên bảo vậy. "Tuyệt vời cái quái gì!" Đông Phương Tiểu Thư trong lòng thầm bĩu môi, thành tâm mở miệng đả kích: "Đế Quân, trên Thiên Tư Bảng viết rõ ràng Tần Hạo sở hữu huyết mạch Vu Tộc, thêm nữa y đến từ Hạ giới Hoang Cổ, cũng có nghĩa y là đệ tử Tần gia của Tiên Minh, không có khả năng lớn để chúng ta sử dụng." "Tần gia!?" Nụ cười của Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức đông cứng, trong lòng cũng dâng lên chữ "đậu má" to tướng.

Vốn dĩ y tưởng mình cuối cùng đã đợi được khắc tinh của Long Ngạo Thiên, nhưng không ngờ đối phương lại đồng thời là khắc tinh của chính mình. "Đế Quân!" Đông Phương Tiểu Thư không có ý định dừng lại, lại tiếp tục đả kích: "Theo điều tra của chúng ta ở di tích Luân Hồi Tiên Vương, Tần Hạo hình như là em trai song sinh hơn Tần Phong ba tuổi." "Em trai của Tần Phong!?" Sắc mặt Lăng Tiêu Tiên Đế càng khó coi hơn, trong lòng lại dâng lên chữ "đậu má" to tướng.

Cái tên ca ca kia đã cướp hôn thê của mình, đoạt Đế binh của mình thì thôi đi, không ngờ giờ lại đến thêm một tên đệ đệ khắc mình nữa, cũng khiến y không thể không suy nghĩ kiếp trước mình đã gây ra nghiệt gì, mà kiếp này lại gặp phải hai huynh đệ Tần gia. "Cái gì?

Hắn là người Tần gia!?" Sắc mặt lão giả cũng đại biến, hiển nhiên không ngờ đến mối quan hệ này, nhưng đổi cách nghĩ một chút, Tần Hạo ở Hạ giới bái nhập Thái Bạch Tiên Sơn là sự thật, cũng có một đoạn nhân quả với họ, tương lai nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cũng còn có đường lui để đi. "Được rồi, đừng nói nữa!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu vội vàng mở miệng cắt ngang, sợ con trai bị tức đến sinh bệnh. "Mẫu thân, hài nhi không sao!" Lăng Tiêu Tiên Đế hít sâu một hơi bình phục tâm tình, sau đó sắc mặt ngưng trọng nói: "Nếu Tần Hạo thật sự là đệ đệ của Tần Phong, thì cảnh ngộ của Lăng Tiêu Cung chúng ta có lẽ sẽ nguy hiểm." "Đúng vậy!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu cũng ưu tư nói: "Tiên Minh hiện tại đã không còn là Tiên Minh trăm năm trước, không những có hai vị Tiên Đế tọa trấn, còn có Lâm Tam, cùng với huynh đệ Tần gia ba cổ phiếu tiềm năng siêu cấp này, ngược lại Lăng Tiêu Cung chúng ta trăm năm nay không có biến hóa lớn, tích lũy cải cách trăm năm còn bị người ta rút ruột." Nghe vậy... mọi người lập tức cúi đầu, trong lòng thầm niệm không ai nhìn thấy mình. "Thánh Mẫu, Đế Quân!" Đông Phương Tiểu Thư nói rồi lại ngừng: "Nô tỳ có một câu muốn nói, không biết có nên nói không..." "Nói!" Lăng Tiêu Tiên Đế vẻ mặt bực bội nói: "Có lời gì thì cứ nói thẳng, ngươi không cần phải có bất kỳ e ngại nào." "Đúng vậy, có lời gì thì cứ nói thẳng!" Lăng

Tiêu Thánh Mẫu như nắm được cọng rơm cứu mạng, ánh mắt đầy hy vọng nhìn về phía Đông Phương Tiểu Thư.

Mặc dù lần này Tiên Cổ xuất hiện sai sót lớn, nhưng năng lực của Đông Phương Tiểu Thư nàng vẫn rất khẳng định, năm đó không những giúp nàng thành công trở về Bắc Vực, trăm năm nay còn quản lý Lăng Tiêu Cung đâu ra đó. "Đa tạ Thánh Mẫu, Đế Quân tín nhiệm!" Đông Phương Tiểu Thư lập tức lấy khăn tay ra, che mặt khóc thút thít nói: "Chỉ là Đông Phương đã phụ lòng tín nhiệm của hai vị, lần này lại không phát hiện có người nhắm vào Lăng Tiêu Cung chúng ta, hại Lăng Tiêu Cung tích lũy trăm năm kể từ cải cách đều bị người ta rút ruột..." "Chuyện này đừng nhắc nữa!" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức giơ tay cắt ngang, không hề có ý trách tội.

Không chỉ vì Đông Phương Tiểu Thư trăm năm nay đã tận tâm tận lực phụ tá y, mà còn vì y phát hiện Đông Phương Tiểu Thư có ba phần tương tự Tâm Ngữ Tiên Tử, mỗi lần nhìn thấy đều không kìm được xuất thần, thì càng đừng nói đến chuyện ra lệnh trừng phạt Đông Phương Tiểu Thư. "Đông Phương này thật lợi hại!" Tô Uyển ngẩng mắt nhìn một cái, là thật lòng bội phục đối phương.

Trước kia Mộng Dao Tiên Tử về Lăng Tiêu Cung, bất kể làm gì cũng bị hai mẹ con chê bai, nhưng từ khi Đông Phương Tiểu Thư đến Lăng Tiêu Cung, hai mẹ con đã bị nàng ta nắm chặt trong tay.

Ngay cả lần này xảy ra sự cố lớn, cũng không có ý định trách móc. "Ô ô!" Đông Phương Tiểu Thư lại thút thít vài tiếng, sau đó mới nói: "Đông Phương muốn nói là, hiện tại Tiên giới chia ba thiên hạ, Lăng Tiêu Cung chúng ta yếu nhất..." "Yếu nhất!?" Sắc mặt Lăng Tiêu Tiên Đế không tốt, như thể bị kích thích.

Cứ như một người đàn ông ở bên cạnh cô gái mình yêu, lại nhận được một câu đánh giá "ngươi không được" vậy. "Ngươi tiếp tục..."

Lăng Tiêu Thánh Mẫu thấy sắc mặt con trai, trong lòng rất bất lực thở dài.

Mặc dù Lăng Tiêu Cung của họ là người đầu tiên đề xuất cải cách, lòng người cũng đều hướng về một mối, nhưng lại luôn không thể đột phá giới hạn, vừa không có Tiên Đế mới xuất thế, Lăng Tiêu Tiên Đế cũng không thể tự mình đột phá.

Chương 1853

Thậm chí kế hoạch Nam Thiên Môn đã nghiên cứu nhiều năm, cũng không có đột phá kỹ thuật lớn nào. "Vâng!" Đông Phương Tiểu Thư ngoan ngoãn nói: "Cho nên chúng ta muốn phá vỡ cục diện để sinh tồn, thì cần phải kết minh với một trong số họ..." "Không thể nào!" Sắc mặt Lăng Tiêu Tiên Đế càng khó coi hơn, trực tiếp phủ nhận phương án kết minh.

Một kẻ đã quyến rũ vị hôn thê của y, một kẻ đã cướp mất thê tử cưới hỏi đàng hoàng của y, y dù có chết thảm, nhảy xuống vạn trượng vực sâu, cũng sẽ không kết minh với Tiên Minh và Chiến Thần Điện. "Đế Quân đừng gấp, nghe nô gia nói!" Đông Phương Tiểu Thư vội vàng dụ dỗ: "Kết minh chỉ là kế sách tạm thời, mục đích thực sự là xua sói nuốt hổ, từ đó giúp Đế Quân thống nhất Tiên giới!" "Ồ!?" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức ngửi thấy mùi thơm, vội vàng truy hỏi: "Ngươi định xua sói nuốt hổ thế nào, giúp Bản Đế thống nhất Tiên giới!?" "Mắc câu rồi!" Đông Phương Tiểu Thư trong lòng vui mừng, vội vàng đọc theo kịch bản: "Đế Quân, ngài còn nhớ lần này di tích Luân Hồi Tiên Vương mở ra, xuất hiện một môn phái thần bí tên là Ẩn Môn không!?" "Ẩn Môn!?" Lăng Tiêu Tiên Đế cau mày suy nghĩ một lát, cũng không tìm thấy ký ức liên quan.

Dù sao khi y đến di tích Luân Hồi Tiên Vương, người ta không những đã khai phá xong rồi, mà còn gặp phải Long Ngạo Thiên đang trong trạng thái cuồng bạo, vừa lên đã không nói hai lời mà đánh tới tấp y... "Đế Quân!" Tô Uyển thấy Lăng Tiêu Tiên Đế không hiểu, vội vàng bước ra giải thích: "Lần này trong di tích Luân Hồi Tiên Vương, quả thực có năm đệ tử Ẩn Môn đến, họ không những mỗi người thực lực cường đại, có thể sánh ngang với yêu nghiệt top mười Thiên Tư

Bảng, mà còn đều được trang bị một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo và một Đại Đạo Chi Ấn." "Cái gì!?" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức đứng bật dậy, khó tin nhìn Tô Uyển.

Y không hứng thú với việc Ẩn Môn có mấy đệ tử, cũng không hứng thú với thực lực của mỗi người, nhưng Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn lại khắc sâu vào y.

Kể từ khi đột phá cảnh giới Tiên Đế, y vẫn luôn tìm kiếm hai bảo vật này.

Nhưng bất kể y tìm kiếm thế nào, cho dù lật nát sử sách Tiên giới, cũng không tìm thấy manh mối nào về chúng.

Nhưng giờ Tô Uyển lại nói với y, Ẩn Môn có năm đệ tử, mỗi người đều được trang bị Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn, cứ như mục tiêu cả đời mà trâu ngựa theo đuổi, hóa ra chỉ là món đồ chơi nhỏ mà người ta có thể dễ dàng có được, suýt chút nữa đã khiến đạo tâm của y sụp đổ. "Đúng vậy!" Tô Uyển khẳng định trả lời: "Theo lời của những người chứng kiến lúc đó, Ẩn Môn này là tông môn truyền thừa từ thời Thái Cổ, Đại đệ tử Trình Vận, sở hữu Phiên Thiên Ấn và Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn; Nhị đệ tử Ngọc Lộ, sở hữu Quạt Ba Tiêu và Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn, Tam đệ tử Trần Thụ là..." "Đừng nói nữa!" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức lớn tiếng cắt ngang, cả người tỏ ra vô cùng phẫn nộ.

Y vốn dĩ nghĩ mình chỉ là vận khí không tốt, cho nên mới không tìm được Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn, nhưng không ngờ trên đời này căn bản không thiếu hai bảo bối này, mà là có người đã chiếm đoạt bảo bối thuộc về y. "Vâng!" Tô Uyển bị dọa đến run rẩy, vội vàng rụt đầu lùi lại. "Được rồi!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu thấy không khí không đúng, vội vàng mở miệng lái sang chuyện khác: "Đông Phương, ngươi hỏi câu hỏi này là ý gì?

Là muốn chúng ta Lăng Tiêu Cung ra tay với Ẩn Môn này sao!?" "Phải, cũng không phải!" Đông Phương Tiểu Thư không nhanh không chậm nói: "Hiện tại Ẩn Môn chính là miếng thịt béo, ai cũng muốn xâu xé một miếng, nhưng không khéo không những không ăn được thịt, mà ngược lại còn chuốc lấy phiền phức." "Ừm!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu đồng tình gật đầu, cảm thấy Đông Phương Tiểu Thư nói đúng.

Nếu tin tức về Ẩn Môn chỉ có một mình họ biết, vậy thì chắc chắn có thể ăn được miếng thịt béo này, nhưng hiện tại tin tức về Ẩn Môn đã truyền khắp Tiên giới, cho dù Lăng Tiêu Cung của họ là một trong ba siêu cấp cự đầu Tiên giới, là một thợ săn lão luyện, cũng rất khó cướp được thịt ăn từ tay nhiều đồng nghiệp như vậy. "Cho nên nô tỳ mới đề xuất kết minh!" Đông Phương Tiểu Thư chuyển chủ đề: "Hiện tại Tiên Minh binh hùng tướng mạnh, cho dù phái một vị Tiên Đế công đánh Ẩn Môn, thì vẫn còn một vị Tiên Đế tọa trấn Tiên Minh, nhưng Chiến Thần Điện thì không giống vậy, họ hoàn toàn dựa vào một mình Long Ngạo Thiên chống đỡ." "Ý của ngươi là kết minh với Tiên Minh..." Mắt Lăng Tiêu Thánh Mẫu sáng lên: "Đợi Long Ngạo Thiên tìm thấy Ẩn Môn tiến công, Lăng Tiêu Cung chúng ta sẽ nhân cơ hội tập kích Chiến Thần Điện, không những có thể cướp bóc tài phú Nam Vực để bù đắp thâm hụt của Lăng Tiêu Cung chúng ta, mà còn có thể kéo Tiên Minh xuống nước cùng chịu sự giận dữ của Long Ngạo Thiên!?" "Đúng vậy!" Đông Phương Tiểu Thư tiếp tục nói: "Hiện tại Long Ngạo Thiên đã đột phá Tiên Đế trung giai, cả Tiên giới không ai là đối thủ của y, nhưng nếu tập hợp sức mạnh của ba vị Tiên Đế, thì cho dù là Long Ngạo Thiên cũng khó lòng chống đỡ." "Nói thì đúng là như vậy..." Lăng Tiêu Thánh Mẫu vẫn lo lắng nói: "Nhưng sau khi Long Ngạo Thiên thất bại, thế cân bằng ba phe thiên hạ sẽ bị phá vỡ, mà Lăng Tiêu Cung chúng ta vẫn ở thế yếu, cuối cùng chẳng phải sẽ làm áo cưới cho Tiên Minh sao!?" "Thánh Mẫu quá lo lắng rồi!" Đông Phương Tiểu Thư tự tin cười nói: "Với trạng thái của Tiên

Minh Minh Chủ hiện nay, ngài nghĩ sau trận chiến này còn có thể sống được bao lâu!?" "Hay quá!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu lập tức được điểm tỉnh, vỗ tay tán thưởng: "Chỉ cần Tiên Minh Minh Chủ chết, chỉ dựa vào con tiện nhân nhỏ Mộng Dao kia, căn bản không phải đối thủ của con trai ta, còn về Tần Phong, Tần Hạo, Lâm Tam những người này, tuy rằng thiên tư vô hạn, nhưng thiên kiêu mà chưa trưởng thành thì chả là cái thá gì." "Đây là Phượng Nghi Lệnh của Lăng Tiêu Cung sao!?" Cả trường nghe xong, đều phát ra tiếng kinh hô.

Trước kia họ vẫn luôn không hiểu, vì sao Lăng Tiêu Tiên Đế lại muốn một nữ nhân làm tam bả thủ của Lăng Tiêu Cung, nhưng giờ nghe xong một loạt thao tác của đối phương mới hiểu, người này rốt cuộc đáng sợ đến mức nào, chỉ vài câu nói đã biến thế yếu thành thế mạnh. "Kế sách này quả thực không tồi!" Lăng Tiêu Tiên Đế trầm mặc suy nghĩ một lát, mới nói: "Nhưng Lăng Tiêu Cung chúng ta hiện nay đã hoàn toàn trở mặt với Tiên Minh, hai bên còn đổ máu, muốn kết minh với họ e rằng còn khó hơn lên trời." "Đúng vậy!" Cả trường mọi người lập tức thở dài một tiếng, cảm thấy kết minh với Tiên Minh không có hy vọng. "Đế Quân cứ yên tâm!" Đông Phương Tiểu Thư tự tin nói: "Trên đời này không có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ cần lợi ích của mọi người đủ nhất trí, thì hai bên tự nhiên sẽ tìm thấy cái cớ để hợp tác." "Có lý!" Lăng Tiêu Tiên Đế đồng tình gật đầu, ánh mắt nhìn đối phương đầy vẻ yêu thích.

Hiện tại đừng xem Tiên Minh binh hùng tướng mạnh, nhưng điều tối kỵ nhất vẫn là Long Ngạo Thiên, họ hơn bất kỳ ai cũng muốn Long Ngạo Thiên chết, cho nên việc hai bên kết minh thật sự có khả năng thành công.

Hơn nữa thử một lần cũng không chết, vạn nhất thật sự kết minh thành công thì sao!? "Cái bánh lớn đã được nuốt rồi!" Đông Phương Tiểu Thư lộ ra vẻ e thẹn, cũng không quên gửi tin tức báo cáo cho

Tần Phong.

Mà Tần Phong sở dĩ phải vẽ một cái bánh lớn như vậy, mục đích chủ yếu là để điều động tính tích cực của Lăng Tiêu Tiên Đế, không những có thể dùng y làm quân tiên phong xung trận, mà còn có thể ra giá trên trời đòi một khoản phí kết minh khổng lồ.

Tuy nhiên Tần Phong lúc này đang bận, không có thời gian trả lời tin tức của Đông Phương Tiểu Thư.

Chỉ thấy một nhóm người đã đến Tiên Đế Phong phòng bị nghiêm ngặt, vừa bước vào đã thấy Tiên Minh Minh Chủ ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, cả người trông còn già nua hơn trăm năm trước.

Mà bên cạnh y là Mộng Dao Tiên Đế đang ngồi khoanh chân, không những giữa trán xuất hiện đồ án tinh thần, quanh thân còn lấp lánh điểm điểm tinh quang, cả người trông vô cùng mộng ảo, như thể tiên tử Cửu Thiên bước ra từ giữa các vì sao. "Đây là..." Mấy vị trưởng lão trong lòng giật mình, đồng loạt nhìn về phía hai người.

Vốn dĩ họ tưởng Minh Chủ chỉ bế quan dạy bảo nữ nhi bảo bối của mình, nhưng không ngờ y lại truyền Tinh Thần Đại Đạo Chi Ấn cho nữ nhi của mình. "Mộng Dao tỷ!" Tần Phong nhìn thấy Mộng Dao Tiên Tử, mắt lập tức sáng rực.

Mộng Dao Tiên Tử hiện tại không những kế thừa Tinh Thần Đại Đạo Chi Ấn, cả người cũng có vận vị hơn trăm năm trước, nhưng lại vẫn cho người ta một cảm giác thiếu nữ, hoàn toàn phù hợp với khẩu vị phu nhân có nét thiếu nữ trong lòng đàn ông.

Tuy nhiên nàng lúc này đang bế quan tu luyện, không thể tương tác với Tần Phong. "Ngồi!" Tiên Minh Minh Chủ phất tay, lấy ra bảy cái bồ đoàn.

Ngay sau đó cũng không biết là y nhớ lại cảnh tượng trăm năm trước, hay là đã thành công dự đoán được dự đoán của Tần Phong, trực tiếp nói thẳng: "Ngươi mặt dày, cứ đứng mà nghe..." “Quá đáng rồi!” Tần Phong suýt chút nữa tức chết, chuẩn bị về nhà đá con gái hắn một cái.

“Đa tạ Minh chủ tứ tọa!” Bảy vị trưởng lão đè nén khóe miệng đang nhếch lên, cung kính hành lễ rồi ngồi xuống.

“Lần này đều tổn thất những gì!?” Tiên Minh Minh chủ không nói lời thừa thãi, đi thẳng vào vấn đề hỏi mấy vị trưởng lão.

“Hồi Minh chủ!” Nhị trưởng lão dẫn đầu mở lời: “Cuộc chiến lần này không chỉ ảnh hưởng đến mấy vạn đệ tử bị thương, mà còn phá hủy gần một trăm tòa tiên sơn trong Tiên Minh, trong đó hơn một nửa đã vỡ vụn hoàn toàn, không có khả năng sửa chữa.” “Ừm!” Tây trưởng lão gật đầu, tỏ ý tán đồng.

“Còn nữa không!?” Tiên Minh Minh chủ mặt không biểu cảm, tiếp tục mở lời hỏi mấy người.

“Có!” Đại trưởng lão cũng không giấu giếm, tiếp lời than vãn: “Tiên Chú Phong và Năng Nguyên Phong cũng bị hủy rồi, các thiết bị trên đó thì vẫn có thể cứu vãn được một ít, nhưng sổ sách e rằng không tìm thấy nữa rồi.” “Ấy chà, xem ra chuyện này gây rắc rối rồi!” Tần Phong lập tức tỏ vẻ tiếc nuối, còn làm ra bộ dạng đau lòng xót ruột.

“Tiếc quá đi!” Tiểu Bạch cũng làm bộ đau lòng xót ruột, không quên lôi ra một củ cà rốt an ủi bản thân.

“Diễn đi, tiếp tục diễn!” Mấy vị trưởng lão yên lặng nhìn Tần Phong biểu diễn, muốn xem hắn có thể diễn đến mức nào.

“Ông ta là Tiên Minh Minh chủ sao!?” Tần Hạo hoàn toàn không có ý thức mình là tội phạm, đang tò mò đánh giá Tiên Minh Minh chủ.

Mặc dù lúc này Tiên Minh Minh chủ đã sắp hết thọ nguyên, trong mắt lộ ra vẻ tang thương và mệt mỏi vô tận, toàn thân toát ra khí tức mục nát suy bại, nhưng y lại có thể cảm nhận được một luồng năng lượng đáng sợ ẩn chứa trong cơ thể ông ta.

"Ngươi là Tần Hạo!?" Tiên Minh Minh chủ ngước mắt nhìn về phía Tần Hạo, giọng khàn khàn hỏi: "Ngươi có biết đệ tử Tiên Minh, không được phép động thủ trong Tiên Minh không!?" "Không biết!" Tần Hạo nói một cách hùng hồn: "Hiện tại ta lại không phải đệ tử Tiên Minh các ngươi, sao ta biết quy củ của Tiên Minh các ngươi được!?" "Cuối cùng cũng tìm được cái cớ rồi!" Tần Phong nhìn thằng em trai khó chịu không phải ngày một ngày hai rồi, thấy nó kiêu ngạo như vậy lập tức không nhịn được nữa.

"Rầm" một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong không nói hai lời, tiến lên là một cước đá bay.

"Đinh đông, chúc mừng Chủ ký chủ công khai đánh đập Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến y mất mặt và bị thương, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "Đánh một phát được mười vạn!?" Tần Phong lập tức hăng hái hẳn lên, đứng ở đạo đức chế cao điểm nói: "Ngươi cái thái độ gì vậy?

Làm sai còn có lý hả?

Tần gia ta vốn là gia tộc điển hình với dân phong thuần phác, thi thư truyền gia, sao lại sinh ra cái đồ gây chuyện thị phi như ngươi chứ!" "Đúng đó, đúng đó!" Tiểu Bạch lập tức kích động phụ họa: "Thỏ ta sở dĩ ngoan như vậy, không phải vì thỏ ta đáng yêu thật thà, mà là vì thỏ ta có gia giáo." "Thi thư truyền gia?

Chương 1854

Thỏ tử có gia giáo!?” Khóe mắt mấy vị trưởng lão lập tức giật giật, trong lòng càng hiện lên một chữ “đậu má” to đùng.

Ban đầu bọn họ chỉ thấy một người một thỏ này không biết xấu hổ, nhưng giờ mới phát hiện bọn chúng còn có thể cắn rứt lương tâm, nói ra những lời trái lương tâm như vậy.

Những việc thất đức bọn chúng làm ở bên ngoài thì có liên quan nửa xu nào đến “thi thư truyền gia” không chứ!?

“A!?” Tần Hạo ngây người nhìn Tần Phong.

Cũng không biết là bị một cước đá cho choáng váng, hay là bị lời nói vừa rồi làm cho choáng váng.

Nhưng Tần Phong lại không có ý định dừng tay, tiến lên không nói hai lời lại là một cước đá bay.

“Đinh đông, chúc mừng Chủ ký chủ công khai đánh đập Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến y mất mặt và bị thương, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!” “Đúng vậy, chính là cảm giác này!” Tần Phong càng đánh càng thuận tay, tìm lại được ký ức tuổi thơ.

“Đủ rồi!” Tiên Minh Minh chủ mở lời: “Ngươi không cần diễn kịch bảo vệ em trai ngươi, Bổn Đế không định phế tu vi của nó, cũng không định xử tử nó.” “Thôi được rồi!” Tần Phong thấy lão nhạc phụ đã mở lời, lưu luyến không rời thu chân lại.

“Cái quái gì đây là bảo vệ hả!?” Tần Hạo đau đớn ôm bụng bò dậy, trong lòng có một câu ‘MMP’ không biết nên nói hay không.

Đừng thấy ca ca y chỉ đá y hai cước, nhưng lại còn độc hơn cả cha ruột y đá, kiểu đau đến mức nửa ngày sau còn không thể đứng thẳng lưng được, cũng khiến y tìm lại được ký ức tuổi thơ.

“Nhưng mà...” Tiên Minh Minh chủ lại chuyển giọng nói: “Tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát.

Em trai ngươi ngoại trừ việc gia nhập Tiên Minh ta lập công chuộc tội, còn cần phải đến Trấn Yêu Tháp giam giữ một ngàn năm.” “Một ngàn năm!?” Tần Hạo lập tức hét chói tai: “Lão già kia, ngươi lại muốn giam giữ Trẫm một ngàn năm...” Lời chưa dứt, “Rầm” một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong lại tìm được cơ hội đánh em trai, không nói hai lời lại là một cước đá bay y.

“A!!” Tần Hạo vừa mới hoàn hồn, lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Đinh đông, chúc mừng Chủ ký chủ công khai đánh đập Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến y mất mặt và bị thương, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!” “Lại vào sổ 10 vạn!” Tần Phong trong lòng sung sướng, nhưng trên mặt lại phẫn nộ nói: “Bình thường ta dạy ngươi nói chuyện với tiền bối như vậy hả?

Ngay cả một chút tôn trọng và lễ phép cơ bản nhất cũng chưa học qua sao?!” “Tôn trọng?

Lễ phép!?” Tần Hạo cả người lập tức ngây người, nghiêm trọng nghi ngờ mình bị ảo thính.

Với cái tính cách của ca ca y, đến cả con chó đi ngang qua còn bị hắn tát hai cái, bây giờ lại có mặt mũi nói chuyện tôn trọng và lễ phép với mình sao!?

“Chủ nhân thỏ ta nói đúng!” Tiểu Bạch không quên nhân cơ hội giáng đòn bồi thêm: “Ngươi là đứa trẻ hư không hiểu lễ phép của Tần gia, còn thỏ ta là đứa trẻ ngoan có gia giáo của Tần gia.” “Con thỏ đáng chết!” Tần Hạo tức đến nghiến răng nghiến lợi, quyết định tối nay ăn món đầu thỏ cay.

“Minh chủ!” Tần Phong biến ngay thành tuyệt thế hảo ca ca, tiến lên “phịch” một tiếng quỳ xuống nói: “Huynh trưởng như cha, nhị đệ phạm phải tội lỗi tày trời như vậy quả thực đáng bị phạt, nhưng nó còn trẻ, hình phạt một ngàn năm thực sự quá nặng.

Ta nguyện ý thay nó nhận hình phạt.” “Không phải, đây thật là ca ca ta sao!?” Tần Hạo lại rơi vào trạng thái ngây người, cũng bắt đầu không phân biệt được thực tại.

Theo tính cách thường ngày của ca ca y, dù không cùng mình động thủ thì cũng nên cùng mình mắng người mới đúng, nhưng tại sao bây giờ lại đột nhiên quỳ xuống cầu xin thay mình vậy chứ!?

“Đây là Tần Phong sao!?” Mấy vị trưởng lão cảm thấy có chút bất ngờ, không ngờ Tần Phong lại quỳ xuống cầu xin.

“Thằng nhóc này cuối cùng cũng quỳ xuống rồi!” Tiên Minh Minh chủ thấy Tần Phong quỳ xuống, cái ý định muốn chết đột nhiên sống lại.

Vốn dĩ ông ta muốn giam Tần Hạo một ngàn năm để rèn giũa tâm tính đối phương, nhưng không ngờ lại tìm thấy điểm yếu của Tần Phong, biết được người hắn quan tâm nhất chính là đứa em trai song sinh kém hắn ba tuổi.

“Minh chủ!” Tây trưởng lão thấy đồ đệ bảo bối của mình sắp bị phạt, vội vàng mở lời cầu xin: “Chuyện này cũng không thể đổ hết lỗi cho Tần Hạo, là thằng nhóc Phó gia kia khiêu khích trước, bắt cóc bạn nữ của Tần Hạo, cho nên mới có đại chiến sau đó.” “Minh chủ!” Tiểu Bạch thấy mọi người đều đang cầu xin, cũng “phịch” một tiếng quỳ xuống cầu xin: “Xin ngài tha thứ cho tên tội nhân này đi...” Ngươi mới là tội nhân!!

Cả nhà ngươi đều là tội nhân!!

Tần Hạo tức đến nghiến răng nghiến lợi, quyết định tối nay ăn nguyên con thỏ quay.

“Đúng vậy!” Ngũ trưởng lão cũng đứng ra, mở lời cầu xin: “Phó Ngôn Kiệt kia lén lút tu luyện ma công, làm bại hoại danh tiếng Tiên Minh ta.

Tần Hạo giết hắn cũng coi như là duy trì chính nghĩa, hình phạt một ngàn năm thực sự quá nặng rồi!” “Ừm...” Tiên Minh Minh chủ trầm mặc không nói, đang chìm vào suy tư.

Là một lão quái vật đã sống không biết bao nhiêu năm, y đương nhiên có thể đoán ra Tần gia đang tiêu hủy sổ sách.

Nếu là y thời trẻ, đừng nói hai huynh đệ Tần Phong và Tần Hạo thiên phú vô song, cho dù cả Tần gia thiên phú vô song, y cũng sẽ không thỏa hiệp với đám sâu bọ này, nhất định sẽ chiếu theo quy tắc của Tiên Minh phế bỏ toàn bộ tu vi của bọn chúng và trục xuất khỏi Tiên Minh, trả lại cho các đệ tử một bầu trời trong xanh.

Nhưng đáng tiếc bây giờ y đã là anh hùng xế chiều, dù có lòng cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Hơn nữa, cô con gái bảo bối của y lại bị Tần Phong câu dẫn đi mất, khiến y có cảm giác như bị người khác bắt cóc rau cải để uy hiếp cha ruột vậy.

“Cái lão bất tử này có thể nhanh lên một chút không hả!?” Tần Phong thấy Minh chủ cứ mãi không quyết định, tâm trạng lập tức cảm thấy không đẹp đẽ gì nữa.

Mình quỳ xuống không phải vì bị ai đó nắm thóp, mà chỉ là thấy ông ta lớn tuổi nên cho một bậc thang để xuống, nhưng ông ta lại không biết điều như vậy, còn thật sự coi mình là chủ nhân của Tiên

Minh à!?

Ngay lúc đó, "Ầm" một tiếng!

Chỉ thấy Mộng Dao Tiên Đế ở một bên, quanh thân tinh thần lấp lánh, ánh sáng rực rỡ đan xen thành một màn sáng huyễn mộng.

Đặc biệt là bộ tiên bào trắng muốt như tuyết, mái tóc dài buông xõa như thác nước, dưới ánh sao chiếu rọi, tỏa ra ánh sáng thần thánh và bất khả xâm phạm.

Làn da nàng càng trong suốt như tuyết, tựa như được ngưng tụ từ tinh hoa của tinh thần.

"Đại Đạo Chi Ấn đã dung hợp thành công!" Tất cả mọi người trong trường nghe thấy động tĩnh, đồng loạt nhìn sang.

Có thể cảm nhận rõ ràng một luồng sức mạnh thần bí xé toạc trói buộc của không gian thời gian ập tới, ngay sau đó lực lượng tinh thần cuồn cuộn dâng trào, hóa thành từng đạo quang mang rực rỡ phóng thẳng lên trời.

Giờ phút này —— Mộng Dao Tiên Đế mở đôi mắt đẹp sâu thẳm như bầu trời đêm đầy sao, mỗi động tác đều mang theo sự ưu nhã và uy nghiêm vô song, không chỉ khiến nam nhân phải nghiêng ngả, mà còn có thể khiến thế giới phải thần phục dưới chân nàng.

"Bái kiến Mộng Dao Tiên Đế!" Mấy vị trưởng lão vội vàng thức thời quỳ xuống, không dám gọi nàng là tiểu sư muội nữa.

"Mộng Dao tỷ!" Tần Phong lập tức biến thành trà xanh nhỏ chuyên dụng, tội nghiệp hề hề như thể bị người ta ức hiếp.

"Tần Phong đệ đệ, ai ức hiếp đệ vậy!?" Mộng Dao Tiên Đế lập tức đau lòng không chịu nổi, vội vàng đứng dậy một cách khẩn trương, tiến lên ôm hắn vào lòng an ủi.

“A cái này...” Tần Hạo lập tức trợn tròn mắt, đứng bên cạnh xem đến ngớ người.

Trước đây y cứ nghĩ ca ca y nói Tần gia ở Đông Vực hoành hành là khoác lác, dù sao Tần gia bọn họ cũng chỉ mới phi thăng gần trăm năm, muốn gây dựng nền móng ở Tiên giới một nơi cường giả vi tôn như vậy thực sự quá khó khăn.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại đảo lộn nhận thức của y, cũng khiến y hiểu được hàm lượng vàng của tinh thần tổ truyền.

Chương 1855

“Ai!” So với sự chấn kinh của Tần Hạo, Tiên Minh Minh chủ lại thở dài.

Vốn tưởng mình đã thành công nắm thóp được điểm yếu của Tần Phong, nhưng không ngờ Tần Phong cũng tương tự nắm thóp được điểm yếu của ông ta, cho nên vì cô con gái bảo bối của mình, ông ta không thể không từ bỏ nguyên tắc của bản thân.

Hơn nữa, dù ông ta kiên trì nguyên tắc cũng vô dụng... bởi vì cô con gái bảo bối của ông ta đã đột phá đến Tiên Đế, còn kế thừa Đại Đạo Chi Ấn tinh thần của ông ta, có được năng lực tu luyện và vượt trên cả quy tắc.

“Đinh đông, chúc mừng Chủ ký chủ dẫn dắt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo đi sai đường, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Sao lại là ta dẫn dắt đi sai đường chứ!?” Tần Phong lúc này không có thời gian để càu nhàu Hệ thống, đang vùi đầu vào lòng Mộng Dao Tiên Đế.

“Cha!” Mộng Dao Tiên Đế đã hiểu rõ tình hình, rất bất mãn nói: “Không phải chỉ mấy chục tòa tiên sơn thôi sao?

Có cần phải nâng cao quan điểm đến thế không?

Năm đó nếu không phải Tần Phong tiểu đệ đệ dốc sức xoay chuyển tình thế, Tiên Minh ta đã bị người ta diệt từ trăm năm trước rồi.

Cha đừng nói mồ mả cao bao nhiêu, có người chôn cất cho cha hay không còn khó nói đó!” “Con, con...” Tiên Minh Minh chủ tức đến râu run rẩy, phát hiện áo bông nhỏ đúng là bị rách rồi.

“Minh chủ bớt giận!” Nhị trưởng lão, cái ông hòa giải này, vội vàng nhảy ra nói: “Công lao của Tần Phong năm đó quả thực đáng được xưng là dốc sức xoay chuyển tình thế.

Vì thế chúng ta mấy vị trưởng lão cũng đã họp bàn luận, cảm thấy Tần Phong có tư cách trở thành đệ ngũ trụ cột của Tiên Minh ta, nhưng hắn những năm nay đều bế quan, cho nên chưa kịp sách phong.

Hay là chúng ta công quá tương để?!” “Không được!” Tiên Minh Minh chủ lập tức từ chối: “Công là công, tội là tội, không thể lẫn lộn.

Hơn nữa bây giờ người phạm lỗi là em trai hắn, nếu ai cũng học hắn lấy công lao ra để công quá tương để, sau này Tiên Minh chẳng phải sẽ hoàn toàn hỗn loạn sao!?” “Cha!!” Mộng Dao Tiên Tử trừng mắt, tức đến phồng mang trợn má.

Ra vẻ “con cho cha cơ hội sắp xếp lại ngôn ngữ đó, đừng ép con lát nữa phải hét vào mặt cha là Lão Tử Thục Đạo Sơn (một câu chửi thề)”.

“Minh chủ!” Tây trưởng lão thấy Minh chủ muốn gây khó dễ cho đồ đệ bảo bối của mình, vội vàng mở lời: “Công tác chuẩn bị của kế hoạch Nam Thiên Môn đã hoàn thành, tiếp theo sẽ bước vào thời khắc then chốt, mà Tần Phong lại đóng vai trò quan trọng trong đó.

Nếu bây giờ tâm trạng hắn bị ảnh hưởng, số tiền chúng ta bỏ ra bao nhiêu năm nay e rằng sẽ đổ sông đổ biển mất!!” “Ai!” Tiên Minh Minh chủ bất đắc dĩ thở dài, từ bỏ giãy giụa nói: “Phó Ngôn Kiệt của Phó gia tu luyện ma công, tàn sát tu tiên giả vô tội luyện chế huyết nô.

Phó gia không chỉ biết mà không báo, còn tiếp tay làm điều ác.

Bổn Đế quyết định tru di cửu tộc của bọn chúng.

Còn Tần Hạo, xét thấy y còn nhỏ, lại không phải người trong Tiên Minh ta, phạt y giam vào Trấn Yêu Tháp ba tháng.

Ca ca y Tần Phong không quản được em trai, để y phạm lỗi lớn, phạt hắn đến Lăng Vân Thư Viện dạy học một trăm năm, đồng thời bất cứ lúc nào cũng phải phối hợp thúc đẩy kế hoạch Nam Thiên Môn." "Minh chủ anh minh!" Mấy vị trưởng lão không dám nhiều lời, vội vàng cung kính nịnh bợ.

"Thế này còn tạm được!" Mộng Dao Tiên Đế lẩm bẩm một câu, lộ ra nụ cười của một cô con gái ngoan.

"Lăng Vân Thư Viện!?" Tần Phong thần sắc ngẩn ra, bắt đầu nhớ lại thư viện này.

Theo ghi chép của bách khoa toàn thư Dịch Thiên Cơ, Lăng Vân Thư Viện của Tiên Minh khác với Thiên Phủ Viện, học sinh bên trong đều là hậu duệ của những anh hùng đã hy sinh vì Tiên Minh.

Cũng vì bọn họ từ nhỏ đã mất đi sự quan tâm và giáo dục của cha mẹ, cộng thêm danh xưng hậu duệ anh hùng có thể khiến người khác phải nể trọng ba phần, cho nên rất nhiều học sinh bên trong đều là những tên "đầu gấu".

"Ca!" Tần Hạo nhỏ giọng hỏi: "Trấn Yêu Tháp là chỗ quái nào vậy?

Ta không đi được không!?" "Yên tâm!" Tần Phong hoàn hồn lại, lừa bịp nói: "Trong Trấn Yêu Tháp giam giữ một đám yêu thú, bọn chúng đều là những kẻ gây chuyện thị phi bên ngoài bị bắt vào, nào là hồ ly tinh mê hoặc quân vương, nhện tinh xinh đẹp, tỳ bà tinh yêu diễm, ngọc thỏ tinh đáng yêu..." "Ca, đừng nói nữa!" Tần Hạo lập tức chính khí nói: "Nhị lang Tần gia dám làm dám chịu, đã phạm lỗi tuyệt đối không trốn tránh.

Trấn Yêu Tháp này, ta đi!" "Không hổ là người Tần gia!" Các trưởng lão không nhịn được đảo mắt một cái, có chút quá coi trọng nhân phẩm của Tần Hạo rồi.

Vốn tưởng y là một loại pháo hoa khác biệt của Tần gia, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn bộc lộ bản tính, vẫn kế thừa một phần tinh thần tổ truyền của Tần gia.

"Đinh đông, chúc mừng Chủ ký chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Ai lừa gạt nó chứ!?" Tần Phong trong lòng lập tức càu nhàu, nói rằng rõ ràng là y tự nguyện kiếm tìm ở bên trong đó.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị tiếp tục lừa gạt tình cảm của nhị đệ, muốn kiếm thêm chút Phản Phái Điểm nữa thì Mộng Dao Tiên Đế ở một bên đã không chờ được nữa, trực tiếp kéo hắn đi mất.

"Cha, chúng con đi đây!" Mộng Dao Tiên Đế chào một tiếng, kéo Tần Phong liền muốn đi "bắt lươn".

"Ối giời ơi, nàng làm gì vậy!" Tần Phong lập tức vặn vẹo cả người, nói rằng mình là lương gia nam tử.

Nhưng Mộng Dao Tiên Đế lại không có ý định trả lời, chỉ quay đầu lại nở một nụ cười đầy ẩn ý, sau đó bất chấp Tần Phong giãy giụa, cưỡng ép kéo hắn về khuê phòng của mình, cũng không quên túm tai thỏ ném ra ngoài.

"Quá đáng rồi!!" Tiểu Bạch "phịch" một tiếng ngồi phịch xuống đất, tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn run lên bần bật.

Ban đầu không chỉ dùng vị trí Minh chủ ngớ ngẩn lừa nó, bây giờ lại còn vứt nó giữa đường, đúng là quá không xem Minh chủ ngớ ngẩn ra gì mà!

"Mộng Dao đúng là đói thật rồi!" Thất trưởng lão không nhịn được đảo mắt một cái, thực sự không chịu nổi cô bạn thân này.

Vốn dĩ nàng còn muốn sau khi bế quan xong sẽ tụ họp một chút, tiện thể xin chỉ giáo kinh nghiệm đột phá Tiên Đế, nhưng ai ngờ nàng ấy lại thật sự đói đến đỏ mắt, trong mắt chỉ có "tiểu cún con" của mình, từ đầu đến cuối không thèm nhìn nàng một cái.

"Ca..." Tần Hạo thấy ca ca ruột đi rồi, lập tức khẩn trương.

Dù sao y ở Tiên Minh chỉ quen ca ca y và người Tần gia, những người khác thì không quen một ai, huống hồ những người có mặt đều có tu vi mạnh hơn y, nói không khẩn trương thì tuyệt đối là nói dối.

"Không cần khẩn trương!" Nhị trưởng lão lập tức nở nụ cười hòa ái, phất phơ phất trần nói: "Bổn Đế là Nhị trưởng lão Tiên Minh, chủ tu Đạo gia kinh điển.

Vừa rồi thấy ngươi ra tay, cũng là tu luyện Đạo gia thần thông phải không!?" "Đạo gia có gì hay ho chứ!" Tam trưởng lão cũng tiến lên nói: "Bổn Đế chủ tu Sát Lục Đạo, thấy ngươi vừa rồi một lời không hợp đã nổi nóng, thực sự quá thích hợp để tu luyện Sát Lục Chi Đạo rồi." "Khụ khụ!!" Lục gia đặt tẩu thuốc xuống ho khan một tiếng nói: "Đạo gia và Sát Lục đều là tiểu đạo, thế gian duy có nhục thể thành thánh mới là đại đạo, mà Lục gia ta chính là Thể tu số một của Tiên Minh, một đôi quyền sắt từng đánh cho hào cường Đông Vực phải phủ phục." "Làm gì vậy hả!?" Tây trưởng lão lập tức không vui nói: "Đào góc tường đào đến đầu Bổn Đế rồi sao?

Đây là em trai ruột của đồ đệ Bổn Đế, đương nhiên cũng là đồ đệ của Bổn Đế, cũng là người của Tiên Chú Phong ta." "Ngươi không sợ mình ăn no quá hả!" Mấy vị trưởng lão không nhịn được đảo mắt một cái, không ngờ Tây trưởng lão lại tham lam đến vậy.

Đã có một đồ đệ yêu nghiệt là Tần Phong rồi, lại còn muốn cả đứa em trai yêu nghiệt tương tự là Tần Hạo.

Hơn nữa, Tần Hạo đâu có thiên phú luyện khí gì, người ta là một Vũ tu thuần túy, bái ngươi một luyện khí sư có thích hợp không chứ!?

“Bổn Đế mà có con gái thì tốt rồi!” Ngũ trưởng lão nhìn Tần Hạo, trong lòng sắp hối hận chết rồi.

Nếu ông ta sớm biết Tiên Minh sẽ xuất hiện một Thiên Tư Bảng đệ nhất, ông ta dù có mệt chết cũng sẽ ngày ngày kéo vợ đi “cày ruộng”.

“Cút, tất cả cút hết cho Bổn Đế!” Tiên Minh Minh chủ vốn tâm trạng đã không tốt, thấy mọi người tranh cãi lại càng khó chịu hơn.

Chỉ thấy y giơ bàn tay khô gầy lên vung một cái, cuốn một luồng cuồng phong thổi bay tất cả mọi người đi.

Rất nhanh —— tin tức về hình phạt dành cho Tần Hạo đã lan truyền khắp Tiên Minh.

Chương 1856

“Đậu má, Phó gia vậy mà vì tu luyện ma công, bị Minh chủ trực tiếp hạ lệnh diệt cửu tộc!!” “Khoan đã, cái Tần Hạo này có nhầm lẫn gì không, phá hủy nhiều tiên sơn như vậy mà lại chỉ bị phạt đến Trấn Yêu Tháp ba tháng!?” “Tần Hạo này là tu vi Tiên Quân sơ giai, Thiên Tư Bảng Vũ tu đệ nhất, Trấn Yêu Tháp đối y còn khó khăn thật sao!?” “Chắc là có chứ, bên trong có đại yêu cảnh Tiên Vương đó!” “À à, ngươi có biết Thiên Tư Bảng Vũ tu đệ nhất đại biểu cho điều gì không?

Hàm lượng vàng của nó cao bao nhiêu chứ!?” “Để ta nói cho ngươi biết nhé, trước kia khi Long Ngạo Thiên đứng đầu, chỉ có hắn vượt cấp khiêu chiến người khác, không ai có thể vượt cấp khiêu chiến hắn.” “Không đúng chứ?

Ta nhớ trăm năm trước, Long Ngạo Thiên đã bị Tần Phong một chưởng tát bay rồi!” “Đừng nhắc đến Tần Phong, cái tên yêu nghiệt đó hoàn toàn là tồn tại đi ngược lại lẽ thường, căn bản không thể dùng tư duy của người bình thường mà nhìn hắn được.” “Mà nói chứ Tần Phong đâu rồi?

Chẳng lẽ đi Lăng Vân Thư Viện rồi!?” “Không biết, nhưng có một điều ta biết, đám người Lăng Vân Thư Viện sắp gặp vận đen rồi!” “Lời này ta tán thành, Tần Phong nổi tiếng là tâm địa đen tối, rơi vào tay hắn không chết cũng lột một lớp da.” “...” Ngay khi các đệ tử Tiên Minh đang bàn tán về Tần Phong, hắn đang cùng Mộng Dao Tiên Đế “bắt lươn”.

Cũng không biết là bế quan trăm năm không được “ăn thịt”, hay là đến tuổi “như hổ như sói”, Mộng Dao Tiên Đế căn bản không cho

Tần Phong cơ hội nói chuyện, trực tiếp đẩy hắn ngã xuống giường trong khuê phòng.

“Đinh đông, chúc mừng Chủ ký chủ ức hiếp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại của Giải Ngữ Hoa, nhận được 400 vạn Phản Phái Điểm!” “Đây đều là tiền mồ hôi nước mắt mà!” Tần Phong còn chưa kịp cảm thán một tiếng, lại bị Mộng Dao Tiên Đế đẩy ngã.

Mà ngay khi Tần Phong bên này đang bận rộn không ngừng, Phương Trường và những người Tây phương khác cũng lại một lần nữa đến Tiên giới.

Vốn dĩ bọn họ muốn công bố tội ác của Tần Phong, khiến tất cả tán tu trong Tiên giới đến thảo phạt hắn, nhưng không ngờ hành động của Tần Phong lại nhanh hơn bọn họ tưởng tượng, đã sớm hút cạn tiên tinh của ba vực rồi.

“Chỉ thiếu một chút...” Trình Vận mặt đầy không cam lòng nói: “Chỉ thiếu một chút nữa là chúng ta đã có thể ngăn cản Tần Phong rồi!!” “Không ngăn cản được thì càng tốt!” Phương Trường lạnh lùng cười nói: “Nếu chúng ta thành công ngăn cản Tần Phong, vậy thì hắn nhiều nhất cũng chỉ là kế hoạch thất bại.

Nhưng nếu bây giờ nhiều tán tu như vậy đều bị mắc bẫy rồi, một khi để bọn họ biết là ai đang giở trò, những tán tu phẫn nộ sẽ như thủy triều xé nát Tần Phong và người Tần gia.” “Xì!!” Ngọc Lộ lập tức hít một ngụm khí lạnh, cảm thấy Phương Trường thực sự quá độc ác.

“Nhị sư tỷ, nàng đừng có bị vẻ ngoài của Tần Phong lừa gạt!” Phương Trường dường như nhìn thấu suy nghĩ của Ngọc Lộ, mở lời nhắc nhở: “Hắn nổi tiếng là giả dối tàn nhẫn, xảo quyệt ngụy thiện, vì đạt mục đích càng không từ thủ đoạn.

Những người bên cạnh hắn cũng đều là những kẻ xuất chúng trong đám xuất chúng, linh hồn của những người vì họ mà chết nhiều không đếm xuể.

Thậm chí cả cái việc ăn bám, không biết xấu hổ như vậy, hắn cũng có thể đóng gói thành một câu chuyện truyền cảm hứng, làm hư không biết bao nhiêu đứa trẻ con." "Phi, quá vô sỉ rồi!" Mạch Mạch mặt đầy ghét bỏ khẽ "phi" một tiếng, vừa nhìn đã thấy Tần Phong không phải người tốt rồi.

"Được rồi, tạm thời đừng quản Tần Phong nữa!" Trình Vận mở lời nhắc nhở: "Đừng quên, hiện tại chúng ta đều là người mang tội, nếu lần này ra ngoài không thể giải quyết được Tần Phong, sau khi về chắc chắn sẽ bị sư tôn trách phạt." "Không sai, chính sự quan trọng!" Mọi người được nhắc nhở, lập tức bắt đầu hành động.

Chỉ có điều nhân số của bọn họ có hạn, tốc độ truyền bá cũng vô cùng chậm chạp, căn bản không thể so sánh với tốc độ truyền bá của thủy quân của Tần Phong, hơn nữa rất nhanh đã bị Hắc Băng Đài phát hiện tung tích, sau đó nhanh chóng báo cáo cho Thanh Thiên truyền đạt đến Tần Phong.

Lúc này —— Tần Phong đang ở trong khuê phòng của Mộng Dao Tiên Đế, đã "đánh" một bộ Thiên Cương Tam Thập Lục Lộ Côn Pháp.

"Ô ô ~~" Mộng Dao Tiên Đế má hồng nhuận cuộn tròn trong lòng Tần Phong, hiển nhiên là đã bị bộ Thiên Cương Tam Thập Lục Lộ Côn Pháp "đánh" cho phục tùng.

"Ừm!?" Tần Phong khẽ nhướng mày, nhận được tin tức từ Thanh Thiên.

Vốn tưởng rằng ván cờ này đều nằm trong tầm kiểm soát của mình, nhưng không ngờ đối phương lại nhanh chóng phát hiện ra ý đồ của hắn.

Nhưng may mắn thay, đây là thời đại lưu lượng là vua, cho dù Phương Trường và những người khác có nắm giữ cái gọi là sự thật, chỉ cần bên mình nói một tiếng “không”, vậy thì các tán tu vĩnh viễn sẽ không thể nhìn thấy cái gọi là sự thật này.

“Có qua có lại mới toại lòng nhau!” Tần Phong thấy Ẩn Môn muốn đẩy mình vào chỗ chết, lập tức quyết định công khai vị trí của Ẩn Môn.

“Tần Phong đệ đệ...” Ngay khi Tần Phong chuẩn bị gửi tin tức, đôi mắt đẹp của Mộng Dao Tiên Đế lại một lần nữa trở nên mê ly.

“Không phải, đây không phải vừa mới nộp ‘công lương’ rồi sao!?” Tần Phong thấy sự tình sắp mất kiểm soát, vội vàng đứng dậy muốn nói đạo lý.

Nhưng phụ nữ vốn là sinh vật không nói đạo lý, huống hồ còn là một cường giả đột phá Tiên Đế cảnh, nàng trực tiếp nhấc đôi chân dài trắng nõn lên ngồi vắt vẻo trên người hắn, đè hắn lần nữa xuống dưới thân mình.

Ngay sau đó, nàng ghé sát vào tai hắn, dùng giọng ngự tỷ câu hồn nhẹ nhàng nói: “Tình yêu của tỷ tỷ, không chỉ là những gì trước mắt, mà còn là sự hoang dã cùng đệ trên giường!” “Không phải, tỷ tỷ...” Tần Phong giãy giụa muốn đứng dậy nói: “Tuy tình yêu rất khô khan, nhưng cũng không thể vừa lên đã lên giường, ô ô...” Chưa kịp nói hết lời, hắn đã bị Mộng Dao Tiên Đế đẩy ngã.

Nhưng bằng ý chí kiên cường của mình, hắn đã thành công gửi lệnh đi vào khoảnh khắc cuối cùng, để đội ngũ chuyên nghiệp bán địa chỉ của Ẩn Môn ra ngoài.

“Cái gì?

Bán địa chỉ của Ẩn Môn!!” Tam Lộng Đại Sư nhận được tin tức, lập tức hăng hái hẳn lên.

Kể từ khi năm vị đệ tử của Ẩn Môn bị lộ ra, các thế lực lớn của Tiên giới đã hoàn toàn phát điên.

Bây giờ bọn họ chẳng hề quan tâm Tần Phong đã cướp bao nhiêu kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà đều đang tìm kiếm vị trí của Ẩn Môn, tin chắc rằng trong Ẩn Môn còn ẩn chứa nhiều Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn hơn nữa.

Thậm chí Long Ngạo Thiên của Chiến Thần Điện còn bá khí tuyên bố, ai có thể cung cấp tọa độ chính xác của Ẩn Môn, không chỉ có thể lập tức nhận được năm trăm vạn Cực Phẩm Tiên Tinh, mà còn có thể đến bảo khố của Chiến Thần Điện chọn một kiện Thượng Phẩm Tiên Khí.

“Phát tài rồi, phát tài rồi!” Nhậm Hoàn kích động đến suýt khóc, hiển nhiên đã đợi ngày này rất lâu rồi.

“Đúng vậy, chúng ta sắp phát tài rồi!” Mộc Tú cũng không nhịn được phát ra tiếng cảm thán, khóe mắt không khỏi ứa nước.

Kể từ khi bọn họ sử dụng thuật triệu hoán mạnh nhất trăm năm trước, số tiền tích góp vất vả đã trắng tay chỉ sau một đêm.

Mặc dù trong trăm năm sau đó, bọn họ cũng theo chỉ dẫn của lão bản Tần đi đào mộ tổ tông người khác, nhưng vì tu vi có hạn, nên chỉ đào được mộ tổ tông của một số gia tộc nhỏ, chỉ miễn cưỡng đủ cho mấy người tu luyện.

Còn tiền lương mà lão bản Tần hứa, đó lại là vật hiếm đến chín phần chín!

Tóm lại là bọn họ đã đói trăm năm, hôm nay cuối cùng cũng có thể ăn một bữa no rồi!

“Đến mức đó sao!?” Đàm Lực nhìn ba người, cảm thấy rất khó hiểu.

Tuy lão bản Tần từ trước đến nay không trả lương, đào mộ tổ tông người khác cũng không đủ cho mình ăn no, nhưng tài nguyên tu luyện của hắn lại chưa từng thiếu thốn.

“Ngươi nói xem!?” Ba người nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía Đàm Lực, tỏ ý mình không thể so với “trai bao”.

Kể từ khi Đàm Lực và Tô Phỉ thành đôi, cuộc sống nhỏ của hắn trở nên thoải mái, cũng giống như Long Ngạo Thiên, ngoại trừ việc ra tay đánh nhau với người khác, những việc khác đều không cần hắn phải bận tâm.

“Đừng nói với hắn nữa, mau đi thôi!” Tam Lộng Đại Sư mở lời nhắc nhở, tỏ ý không thể chậm trễ thời gian.

Bởi vì trong đội ngũ chuyên nghiệp ai nấy đều là những kẻ “đói đến đỏ mắt”, bây giờ khó khăn lắm mới có được một tin tức “ăn thịt” như vậy, chắc chắn sẽ bán đi bán lại nhiều lần trong thời gian ngắn, cho nên bọn họ phải tranh giành từng phút từng giây, bán tin tức ra trước những kẻ “đói đến đỏ mắt” khác.

“Đúng vậy, mau đi thôi!” Mộc Tú lập tức bừng tỉnh, vội vàng rời đi.

“Đợi ta!” Nhậm Hoàn cũng phản ứng lại, lập tức đuổi theo.

Mà các đội ngũ chuyên nghiệp khác cũng có cùng suy nghĩ, nhất định phải tranh giành bán tin tức ra trước những kẻ “đói đến đỏ mắt” khác.

“Cái gì?

Có tin tức về Ẩn Môn rồi sao!?” Long Ngạo Thiên nghe được tin tức, lập tức đứng dậy khỏi vương tọa.

Chỉ thấy thần sắc hắn vô cùng kích động, sự hưng phấn trong mắt càng không thể che giấu, tựa như Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn của Ẩn Môn đã là vật trong túi hắn vậy.

Chương 1857

“Đúng vậy!” Hồng Tụ khẳng định gật đầu nói: “Vừa rồi có một người thần bí gửi đến một phong thư, nói rằng mình biết vị trí cụ thể của Ẩn Môn, nhưng bọn họ ra giá một ngàn vạn Cực Phẩm Tiên Tinh, và ba bản công pháp Đạo giai hạ phẩm.

Còn về Thượng Phẩm Tiên Khí thì lại nói không cần.” “Đúng là một người kỳ lạ!” Long Ngạo Thiên không nhịn được cười nói: “Tiên Tinh đề giá đến một ngàn vạn thì dễ hiểu, nhưng không cần Thượng Phẩm Tiên Khí, lại muốn công pháp Đạo giai thì khó hiểu rồi.

Chẳng lẽ hắn không biết công pháp có thể sao chép nhiều bản, mà tiên khí trên đời chỉ có một kiện thôi sao!?” “Vậy ý của Đế quân là...” Hồng Tụ ngước mắt nhìn lên, cẩn thận hỏi.

“Đưa cho hắn!” Long Ngạo Thiên không chút nghĩ ngợi nói: “Một ngàn vạn Cực Phẩm Tiên Tinh không thể giải quyết khốn cảnh của Chiến Thần Điện ta.

Chỉ có tìm được Ẩn Môn mới có thể giúp Chiến Thần Điện chúng ta không còn nỗi lo về sau.

Nhưng phải xác nhận tin tức là thật rồi mới chi trả tiên tinh.” “Vâng!” Hồng Tụ lập tức ôm quyền, lĩnh mệnh lui xuống.

Mà cảnh tượng tương tự cũng diễn ra ở các thế lực khác, tin tức về Ẩn Môn cũng rất nhanh lan truyền ra.

“Tôn đô giả đô?

Ẩn Môn đã tìm thấy rồi sao!?” “Thật sao, có người đã xác nhận rồi, tin tức này quả thực là thật!” “Vậy vị trí cụ thể của Ẩn Môn ở đâu!?” “Cái này ngươi còn không hiểu sao?

Chính là ở trên Vô Tận Hoang Nguyên!” “Vô Tận Hoang Nguyên?

Cái ở cổ chiến trường Tây Vực đó sao!?” “Không sai, chính là Vô Tận Hoang Nguyên đó, khắp nơi đều tràn ngập pháp tắc hỗn loạn.” “Đậu má, loại địa phương hỗn loạn đó vậy mà còn có môn phái sao!?” “Cho nên mới nói Ẩn Môn lợi hại, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ để vượt trên Tiên Minh, Chiến Thần Điện, Lăng Tiêu Cung rồi!” “Trước đây ta có chút không tin đệ tử Ẩn Môn lợi hại đến vậy, bây giờ nhìn thấy địa chỉ môn phái của bọn họ, ta tin rồi, người ta quả thực có tư bản kinh người!” “...” Theo tin tức không ngừng lan truyền, toàn bộ Tiên giới hoàn toàn sôi trào.

Chỉ thấy các thế lực từ mọi phía vội vàng triệu tập cao thủ của mình, bắt đầu hùng hổ tiến về cổ chiến trường Tây Vực, khí thế như Lục Đại Phái vây công Quang Minh Đỉnh... "Làm sao có thể!?" Sau khi Phương Trường và những người khác nhận được tin tức, lập tức trừng lớn mắt kinh hô.

Ban đầu họ còn đang hả hê vì tóm được "cái đuôi" của Tần Phong, cảm thấy lần này nhất định có thể khiến đám xuất thân từ Tần gia phải "uống một vò", ai ngờ quay đầu lại sào huyệt của mình đã bị người ta vạch trần. "Không thể nào!!" Trình Vận sắc mặt khó coi nói: "Đệ tử Ẩn Môn chúng ta hành tẩu bên ngoài, chưa từng nói chuyện này trước mặt người ngoài, làm sao bọn họ biết được vị trí cụ thể của Ẩn Môn chúng ta!?" "Đúng vậy, làm sao bọn họ biết được!?" Mạch Mạch sắc mặt cũng vô cùng khó coi, cảm thấy trong số họ đã có kẻ phản bội. "Ta nhớ ra rồi!" Ngọc Lộ đột nhiên biến sắc mặt nói: "Lúc đó khi Tần Phong bắt ta, hắn có dùng Tầm Hồn Thuật với ta, tuy cuối cùng bị cắt đứt, nhưng chắc hẳn cũng đã tìm được một số tin tức bí mật." "Cái gì!?" Trình Vận lập tức kinh hãi nói: "Tin tức quan trọng như vậy, sao ngươi không nói sớm cho ta biết!?" "Ta, ta quên mất!" Ngọc Lộ vẻ mặt đầy uất ức, nói rằng mình thật sự đã quên.

Lúc đó nàng đã bị Tần Phong dọa đến mức ám ảnh tâm lý, trong đầu toàn nghĩ cách làm sao thoát khỏi ma trảo của người đàn ông này.

Sau khi an toàn lại không dám hồi tưởng lại chi tiết liên quan, sợ buổi tối gặp ác mộng, cứ thế dần dà liền quên mất chuyện này. "Đại sư huynh!" Phương Trường vội vàng mở lời khuyên: "Bây giờ sự việc đã xảy ra rồi, trách cứ nhị sư tỷ cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta vẫn nên nhanh chóng nghĩ cách thì hơn!!" "Đúng vậy!" Mạch Mạch cũng mở lời khuyên: "Hiện tại Ẩn Môn chỉ có sư tôn một mình, hơn nữa sư tôn còn đang Hợp Đạo nên không thể ra tay, chúng ta có nên trở về giúp đỡ không!?" "Không cần!" Trình Vận hít sâu một hơi, bình tĩnh lại nói: "Đừng nói bây giờ những thế lực hạng nhất, hạng nhì ở Tiên Giới vây công Ẩn Môn, cho dù là ba đại thế lực Tiên Minh, Lăng Tiêu Cung, Chiến Thần Điện cùng nhau vây công Ẩn Môn, cũng không thể phá vỡ Hộ Tông Đại Trận của Ẩn Môn chúng ta, huống chi Vô Tận Hoang Nguyên tràn ngập những pháp tắc hỗn loạn, bọn họ có thể sống sót đi đến Ẩn Môn hay không còn khó nói." "Có lý!" Phương Trường và những người khác nghe xong, đồng tình gật đầu.

Mặc dù sư tôn của họ đang Hợp Đạo không thể ra tay, nhưng nội tình của Ẩn Môn lại được tích lũy từ thời Thái Cổ, tùy tiện lấy ra một món thôi cũng đủ chấn kinh cả Tiên Giới. "Được rồi!" Trình Vận nói: "Chúng ta vẫn nên nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ của sư tôn, kể lại những hành vi của Tần Phong cho nhiều Tán Tu hơn." "Được!" Phương Trường và những người khác gật đầu đồng ý, sau đó bắt đầu tản ra truyền bá.

Chỉ là khi bọn họ truyền tin, liền phát hiện có điều không đúng, căn bản không có ai tin Tần Phong là kẻ chủ mưu, ngược lại còn lan truyền phiên bản mới rằng Ẩn Môn mới là kẻ chủ mưu, thậm chí còn nói đây là "đầu danh trạng" mà Dịch Thiên Cơ dâng lên để gia nhập Ẩn Môn. "Tần Phong!!" Phương Trường lập tức gào lên giận dữ:

"Chuyện này tuyệt đối là Tần Phong giở trò quỷ!!" "Tần Phong!?" Trình Vận trong lòng kinh hãi nói: "Chẳng lẽ hắn đã biết chúng ta đang làm gì!?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Ngọc Lộ lập tức phủ định: "Dựa theo tin tức của chúng ta, Tần Phong sau Di Tích Luân Hồi Tiên Vương thì đã dẫn nhị đệ của hắn về Tiên Minh rồi, bây giờ cách chúng ta mười vạn tám nghìn dặm, làm sao có thể biết chúng ta đang làm gì!?" "Các ngươi quá coi thường Tần Phong rồi!" Phương Trường vẻ mặt ngưng trọng nói: "Ban đầu ở Hạ Giới Hoang Cổ, Tần Phong đã thành lập một tổ chức tên là Hắc Băng Đài, bọn họ phân bố khắp mọi ngóc ngách của Hoang Cổ, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay là sẽ lập tức bẩm báo, có thể nói toàn bộ Hoang Cổ đều nằm trong sự giám sát của Tần Phong." "Lợi hại như vậy sao!?" Mạch Mạch trong lòng đột nhiên kinh hãi, vô thức nhìn về phía Tây Chu. "Sự lợi hại của Tần Phong còn chưa dừng lại ở đó!" Phương Trường tiếp tục vẻ mặt ngưng trọng nói: "Bên cạnh hắn còn tụ tập một đám người tài ba, mỗi người đều thân hoài tuyệt kỹ, đặc biệt là thần toán số một Hoang Cổ Mộc Tú, ông ta là quân sư của Tần Phong khi nhất thống Hoang Cổ, cũng là Quốc Công số một của Đại Tần, người này tài năng quỷ dị thông thần, có thể nhìn thấu mọi thứ trong thế gian." "Mộc Tú!?" Ngọc Lộ hiếu kỳ hỏi: "Người này thật sự thần kỳ như vậy sao?

So với Dịch Thiên Cơ thì ai lợi hại hơn!?" "Chuyện này còn cần so sánh sao!?" Phương Trường liếc nhìn một cái nói: "Bây giờ Dịch Thiên Cơ đã chết rồi, còn Mộc Tú hỗ trợ Tần Phong vẫn còn sống, ngươi thấy ai lợi hại hơn!?" "Không phải chứ!?" Mạch Mạch kinh hô: "Dịch Thiên Cơ chính là đại đệ tử đứng đầu Thiên Cơ Môn, xếp thứ mười chín trên bảng thiên tư võ tu, là một siêu cấp yêu nghiệt sở hữu Thiên Nhãn, lại còn có chiến tích 'Thiên Cơ đồ long đạp Lăng Tiêu, sát nhân hà tu tự thao đao', làm sao có thể không bằng một thần toán nhỏ bé ở Hạ Giới Hoang Cổ chứ!?" "Ha ha..." Phương Trường khinh miệt cười nói: "Cái gì mà 'Thiên Cơ đồ long đạp Lăng Tiêu, sát nhân hà tu tự thao đao', ta thấy đúng là 'một núi cao hơn một núi', Dịch Thiên Cơ tài năng chỉ đến mức 'yếu' của Mộc Tú thôi, sự đáng sợ của người này còn vượt xa tưởng tượng của các ngươi." "Mộc Tú!!" Mọi người nghe xong, trong lòng chấn kinh.

Vốn dĩ tưởng thuật kỳ môn của Dịch Thiên Cơ đã đủ lợi hại rồi, không ngờ Mộc Tú bên cạnh Tần Phong lại càng thần bí khó lường hơn, còn chưa lộ mặt đã "chơi chết" Dịch Thiên Cơ, thật sự đã làm được "Một chi độc tú tọa trướng trung, vũ phiến khinh dao loạn càn khôn." Một cảnh khác —— Chỉ thấy trong một ngôi miếu đổ nát, Diệp Thần đang yếu ớt nằm đó.

Hắn vốn dĩ cho rằng mình rơi vào hư không loạn lưu chắc chắn phải chết, nhưng không ngờ Diêm Vương gia lại không chịu thu hắn, khiến hắn thành công tìm được lối thoát mà chạy ra, thậm chí còn được mấy tên ăn mày cứu sống. "Nghe nói chưa?

Vị trí của Ẩn Môn đã được tìm thấy!" "Không phải chứ?

Đã tìm thấy nhanh vậy sao!?" "Đúng vậy, không phải nói Ẩn Môn này là môn phái truyền thừa từ Thái Cổ sao?

Sao lại dễ dàng bị tìm thấy như vậy!?" "Chuyện này thì ta không biết, cũng không tiếp xúc được đến tầng thứ này!" "..." Mấy tên ăn mày vây quanh đống lửa, đang tán gẫu những gì đã thấy đã nghe. "Tần Phong!!" Phản ứng đầu tiên của Diệp Thần là Tần Phong, ngay sau đó liền nghĩ đến Mộc Tú.

Nếu nói trên đời này ai là người gây sự giỏi nhất, vậy nhất định là tên tiện nhân Tần Phong kia.

Nhưng nếu nói ai có thể giúp Tần Phong hoàn thành "phương án gây sự" trong lòng hắn, vậy chắc chắn không ai khác ngoài thần toán số một Hoang Cổ Mộc Tú, cũng chỉ có người đàn ông gần như thần này, mới có thể tính toán ra vị trí cụ thể của Ẩn Môn. "Không được, ta phải nhanh chóng hồi phục!" Diệp Thần nghĩ đến đại chiến sắp tới, liền khẩn thiết muốn hồi phục trở lại.

Ngay sau đó hắn cố nén vết thương trên người, lấy ra một viên đan dược bỏ vào miệng, rồi liền bắt đầu nhắm mắt ngồi khoanh chân vận công trị thương.

Mà lúc này không chỉ Phương Trường và Diệp Thần có suy nghĩ như vậy, phàm là những người từ Hoang Cổ phi thăng lên, sau khi biết tọa độ của Ân Môn bị lộ ra, ý nghĩ đầu tiên chính là Tần Phong đang giở trò quỷ ở hậu trường, ngay sau đó liền liên tưởng đến thần toán số một Hoang Cổ Mộc Tú. "Oa oa..." Mộc Tú đang bán tin tức, bỗng nhiên rùng mình một cái.

Hắn chỉ cảm thấy mình đột nhiên hoảng loạn, thở dốc, lòng bàn tay đổ mồ hôi, cho dù đang đi dưới nắng ban ngày, vẫn không cảm thấy một chút an toàn nào, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta kéo qua chém loạn đao đến chết... "Thần côn, ngươi sao vậy!?" Nhậm Hoàn thấy Mộc Tú có vẻ không ổn, hiếu kỳ quay đầu hỏi. "Không có gì..." Mộc Tú trong lòng hoảng sợ, vội vàng lấy ra mai rùa nhỏ.

Loảng xoảng!

Loảng xoảng!

Cùng với mấy cái lắc, mấy đồng tiền đồng rơi ra. "Vãi chưởng!!" Mộc Tú nhìn thấy quẻ tượng lạ, lập tức văng tục một tiếng.

Chỉ thấy quẻ tượng này không chỉ hiển thị điềm đại hung, mà bên trong còn ẩn chứa chỉ dẫn quen thuộc về việc Mộc Tú sẽ bị Lâm Phong vùi dập, có nghĩa là hắn vẫn không thể thoát khỏi số mệnh bị khắc chế. "Quẻ tượng này!?" Tam Lộng Đại Sư nghe thấy động tĩnh, cũng hiếu kỳ ghé qua. "Không được, ta phải nhanh chóng trốn đi!" Mộc Tú trong lòng hoảng sợ không thôi, không có thời gian đáp lời

Tam Lộng Đại Sư.

Bây giờ hắn đã không còn màng đến việc bán tin tức kiếm tiền nữa, chỉ muốn nghĩ cách trốn đi để bảo toàn cái mạng chó của mình, dù sao hắn còn rất nhiều cô gái ở "phố hoa" chưa kịp "cứu vớt", không thể cứ thế mà bị "gió" này khắc chết.

Chương 1858

Mà lúc này Tần Phong hoàn toàn không hay biết những chuyện đang xảy ra bên ngoài, vẫn đang ra sức tu luyện Thiên Cương Tam Thập Lục Lộ Côn Pháp.

Cuối cùng sau hơn một tháng tu luyện, hắn cuối cùng cũng "đánh bại" Mộng Dao Tiên Đế, không chỉ tu vi bản thân đột phá đến Tiên Quân đỉnh phong, mà còn kiếm được 1.2 ức tiền "mồ hôi nước mắt", khiến số dư tài khoản của hắn đạt 6 ức 7296 vạn 6510. "Phù, cuối cùng cũng kết thúc rồi!" Tần Phong thở dài một hơi, cúi đầu nhìn "mỹ nhân ngủ say" trong lòng.

Chỉ thấy Mộng Dao Tiên Tử má ửng hồng, đang say ngủ với hơi thở đều đặn, toàn thân khí sắc ẩm ướt sáng bóng, cánh tay ngọc trắng muốt vẫn vòng quanh cổ hắn, như một con bạch tuộc quấn chặt lấy hắn. "Một tháng trời!" Tần Phong vừa nghĩ đến sự "điên cuồng" suốt một tháng qua, liền vội vàng gọi hệ thống đổi Căn Cơ Đan.

Hắn vốn dĩ định về Tiên Minh luyện chế Thân Ngoại Hóa Thân, tiện thể an ủi "giải ngữ hoa" mà mình yêu quý, nhưng không ngờ lại gặp phải một đóa "giải ngữ hoa" khác của mình xuất quan, còn bị nàng "cưỡng chế" giam giữ suốt một tháng. "Đinh đông, chúc mừng Ký Chủ đã tiêu tốn 50 triệu Phản Phái Điểm, đổi thành công một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Tiên Quân." "Phải tranh thủ thời gian tăng cường bản thân!" Tần Phong nghĩ đến một tháng bị lỡ, liền vội vàng ném Căn Cơ Đan vào miệng.

Một viên đan dược xuống bụng, căn cơ lập tức củng cố!

Chỉ thấy theo Căn Cơ Đan tan chảy trong miệng hắn, một luồng năng lượng tinh thuần cũng theo đó chảy vào bách hài, ngay sau đó năng lượng dao động trong cơ thể cũng bắt đầu dần dần bình tĩnh lại.

Tuy nhiên, ngay sau khi tu vi đã củng cố xong, Tần Phong cũng không có ý định dừng lại.

Bởi vì lần này hắn ra ngoài không chỉ lộ ra mấy "lá bài tẩy", thậm chí cả huyết nô ẩn giấu cũng bị nhị đệ của hắn "tàn phá", cộng thêm cảm giác áp lực mà Ân Môn mang lại, khiến hắn bây giờ không có chút cảm giác an toàn nào, chuẩn bị lại "thôi thục" một "tiểu hồ lô" ra làm lá bài tẩy. "Đinh đông, chúc mừng Ký Chủ đã tiêu tốn 1 triệu Phản Phái Điểm, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "Đinh đông, chúc mừng Ký Chủ đã tiêu tốn 1 triệu Phản Phái Điểm, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "Đinh đông, chúc mừng Ký Chủ đã tiêu tốn 1 triệu Phản Phái Điểm, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng..." "..." Sau khi hệ thống nhận được mệnh lệnh của Tần Phong, lập tức vang lên hàng trăm tiếng nhắc nhở. "140 triệu!" Tần Phong nhìn Phản Phái Điểm không ngừng giảm xuống, trong lòng lập tức cảm thấy một trận "thịt đau".

Vốn dĩ hắn nghĩ mình vất vả một tháng, kiếm được 120 triệu Phản Phái Điểm cũng không tệ, nhưng không ngờ một "tiểu hồ lô" đã tiêu tốn của hắn 140 triệu, không những không tiết kiệm được một xu, mà còn lỗ ngược lại 20 triệu Phản Phái Điểm.

Tuy nhiên bây giờ không phải lúc để suy nghĩ về những chuyện này, Tần Phong vội vàng ngưng tụ ý thức tiến vào Trùng Đồng Thế Giới.

Lúc này —— Trong Trùng Đồng Thế Giới.

Hồng Liên sau khi bị Tần Phong kéo ra làm bia đỡ đạn, bây giờ đã trọng thương lâm vào hôn mê.

Nhưng Tần Phong lại không hề có ý "liên hương tích ngọc", vẫn không tháo bỏ xích sắt vàng kim đang trói chặt nàng.

Mà cách Hồng Liên không xa, chính là Trần Thụ vừa mới bị giam vào.

Chỉ thấy hắn vẫn là hình thái Tam Túc Kim Ô, vết thương trên người cũng đang dần dần lành lại, hơn nữa giống như Hồng Liên, bị từng sợi xích sắt vàng kim to lớn trói chặt thân thể, mặc cho hắn giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra.

Chỉ là khác với Hồng Liên đang hôn mê, lúc này hắn vẫn giữ được ý chí tỉnh táo. "Lần này là ta đã sơ suất!" Trần Thụ sau khi bị giam vào, dần dần bắt đầu bình tĩnh lại.

Không phải hắn thừa nhận thất bại của mình, mà là bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Ban đầu hắn còn tưởng Tần Phong chỉ là một lão nhà quê từ Hạ Giới phi thăng lên, cho dù thiên phú có mạnh đến mấy cũng chưa từng thấy qua đại thế diện gì, nhưng khi bị giam vào Trùng Đồng Thế Giới hắn mới phát hiện, mình đã sai lầm đến mức nào.

Không chỉ toàn bộ thế giới tràn ngập Tiên Thiên Chi Lực, mà còn có hai gốc Tiên Thiên Linh Căn trong truyền thuyết.

Mặc dù Ẩn Môn của họ cũng có Tiên Thiên Linh Căn, thậm chí không chỉ một gốc, nhưng đó đều là do các tiền bối của Ẩn Môn từ thời Thái Cổ tích lũy lại, là thành quả của mấy chục triệu, mấy trăm triệu, thậm chí mấy tỷ năm.

Nhưng Tần Phong bất quá chỉ hơn trăm tuổi, lại một mình chiếm giữ hai gốc Tiên Thiên Linh Căn.

Cho nên thất bại lần này của hắn không phải bại ở năng lực, mà là bại ở chỗ hiểu biết về Tần Phong chưa đủ sâu.

Rầm một tiếng, hư không chấn động! "Chuyện gì thế!?" Trần Thụ trong lòng đột nhiên kinh hãi, cảm nhận được khắp nơi biến hóa.

Chỉ thấy hồ lô đằng không xa đột nhiên lóe lên một đạo ánh sáng màu xanh lục, một quả hồ lô nhỏ xanh biếc càng với tốc độ mắt thường có thể thấy mà ra hoa kết trái, ngay sau đó thân ảnh Tần Phong cũng xuất hiện trong Trùng Đồng Thế Giới. "Sẽ là thứ gì đây?!" Tần Phong không có thời gian đáp lời Trần Thụ, quay đầu nhìn về phía hồ lô đằng. "Hắn rốt cuộc đã làm thế nào!?" Trong đôi mắt Trần Thụ tràn đầy vẻ kinh hãi, hắn nghiêm trọng nghi ngờ mình vẫn đang mơ mà chưa tỉnh.

Vốn dĩ hai gốc Tiên Thiên Linh Căn của Tần Phong đã mang lại chấn động cực lớn cho hắn, nhưng ai ngờ hắn lại còn có năng lực thúc chín Tiên Thiên Linh Căn.

Phải biết rằng, đây là Tiên Thiên Linh Căn trong truyền thuyết, cho dù Ân Môn của họ cũng không có thủ đoạn nào để thúc chín nó, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi ngày quả chín rụng xuống.

Thậm chí hắn bây giờ tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, mà vẫn không nhìn ra Tần Phong đã sử dụng thủ đoạn gì. "Đây rốt cuộc là quái vật gì!?" Trần Thụ trong lòng đột nhiên hoảng sợ không rõ lý do, cảm thấy lần này e rằng mình khó thoát khỏi kiếp nạn.

Hắn vốn dĩ rất tự tin vào thực lực của mình, cảm thấy chỉ cần dưỡng thương tốt, là có thể xông phá Trùng Đồng Thế Giới của Tần Phong, nhưng vạn vạn không ngờ đối phương lại còn thần bí hơn hắn tưởng tượng, cho dù hắn xuất thân từ Ân Môn thần bí cũng không thể hoàn toàn nhìn thấu.

Lúc này...

Tiên Thiên Chi Khí trong Trùng Đồng Thế Giới lại một lần nữa được đề thuần, khiến ba nghìn Đại Đạo Pháp Tắc bên trong càng thêm hoàn thiện hơn trước, trong đất ở sơn cốc không chỉ mọc ra rất nhiều Tiên Thảo Tiên Quả, mà Tiên Thảo Tiên Quả vốn có cũng trở nên càng thêm hấp dẫn.

Bụp một tiếng!!

Hồ lô nhỏ màu xanh lục cuối cùng cũng chín rụng xuống đất, bùng phát ra một đạo ánh sáng xanh lục chói lọi xuyên tận trời cao... "Lại đây!!" Tần Phong thấy nó thành công rơi xuống đất, vội vàng vươn tay vẫy lại.

Hỗn Độn Hồ Lô: bên trong ẩn chứa Hỗn Độn Chi Khí khi trời đất chưa khai mở, có thể hóa thành quang mang công kích người khác, uy lực phi thường cường hãn, có thể làm Đế Lạc Tiên, không ai có thể chống đỡ, cũng có thể sử dụng Hỗn Độn Chi Khí để luyện chế đan dược và luyện khí. "Có thể gây sát thương chí mạng cho Tiên Đế!" Tần Phong xem xong thuộc tính, mắt lập tức sáng bừng lên.

Mặc dù Tán Hồn Hồ Lô của hắn cũng có thể gây sát thương chí mạng cho Tiên Đế, nhưng đáng tiếc tốc độ phóng ra hồng vân thật sự quá chậm, đợi nó tự mình lan tràn ra xong, người ta đã chạy mất tăm rồi.

Bây giờ có Hỗn Độn Hồ Lô này, trước tiên không nói ánh sáng này có thể khóa chặt Tiên Đế hay không, nhưng chắc chắn phải nhanh hơn Tán Hồn Hồ Lô.

Huống chi Hỗn Độn Chi Khí còn có công năng phụ trợ, có thể dùng chúng để luyện chế đan dược và luyện khí. "Làm sao có thể!?" Trần Thụ ở một bên trừng lớn "mắt chó", nghiêm trọng nghi ngờ mình đang mơ.

Chương 1859

Hắn vốn dĩ cho rằng gốc hồ lô đằng này chỉ là Tiên Thiên Linh Căn bình thường, có thể tán phát ra Tiên Thiên Chi Khí không ngừng, nhưng điều hắn vạn vạn không ngờ tới là, nó lại là Linh Căn đỉnh cấp trong truyền thuyết có thể kết xuất Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cho dù Ẩn Môn của họ cũng không có Tiên Thiên Linh Căn cấp bậc này. "Ừm!?" Tần Phong nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn về phía Trần Thụ.

Chỉ thấy Trần Thụ trong suốt hơn một tháng này, vết thương trên người không chỉ đã lành được bảy tám phần, thậm chí cả phong ấn mà hắn để lại cũng đã nứt ra không ít. "Ngươi muốn làm gì!?" Trần Thụ lập tức căng thẳng, thân thể giãy giụa làm rung chuyển xích sắt quanh mình.

Ban đầu trong lòng hắn ít nhiều vẫn còn chút không phục, cảm thấy mình thất bại là do không hiểu rõ Tần Phong, nhưng bây giờ sau khi chứng kiến thủ đoạn của Tần Phong, hắn mới cuối cùng ý thức được mình đã chọc phải một yêu nghiệt cỡ nào. "Ta không phải đã nói cho ngươi rồi sao!?" Tần Phong nhếch mép cười nói: "Ngươi chính là con Tam Túc Kim Ô cuối cùng trên đời này, ta sẽ bảo hộ ngươi thật tốt, yêu thương ngươi, biến ngươi thành một Thân Ngoại Hóa Thân của ta." "Ngươi dám!!" Trần Thụ để che giấu nỗi sợ hãi trong lòng, lớn tiếng kêu lên: "Sư tôn của ta chính là Môn Chủ Ẩn Môn, cường giả cảnh giới Tiên Đế đỉnh phong, cũng có thể nói là cường giả mạnh nhất Tiên Giới, nếu ngươi dám luyện ta thành Thân Ngoại Hóa Thân, sư tôn ta nhất định sẽ không tha cho ngươi..." Lời chưa dứt, "Rầm" một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong không có thói quen "phản diện nói nhiều", lập tức xông đến trước mặt đối phương đấm ra một quyền. "Ách..." Trần

Thụ bị đánh đến mức hai mắt lồi ra, chỉ cảm thấy bụng đau nhói vô cùng.

Nhưng còn chưa đợi thân thể hắn hoàn hồn lại, Tần Phong đã đặt tay lên đầu hắn, ngay sau đó một luồng linh hồn chi lực cuồng bạo bùng phát, thô bạo xâm nhập vào thức hải của hắn, sử dụng Tầm Hồn Thuật với hắn.

Không chỉ có Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết mà hắn tu luyện, còn có rất nhiều bí mật của Ẩn Môn, cùng với ký ức truyền thừa của Tam Túc Kim Ô. "Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, bị truyền thừa của Ẩn Môn hấp dẫn.

Theo như việc xem xét ký ức của Trần Thụ, hắn phát hiện truyền thừa của Ẩn Môn nằm ở một không gian thần bí, chỉ cần tu luyện ở đó một thời gian, là có thể nhanh chóng lĩnh ngộ ra một môn công pháp thuộc về mình.

Mặc dù năng lực của công pháp mỗi người lĩnh ngộ ra không giống nhau, nhưng chúng đều phi thường thần kỳ, thuộc cùng tông cùng nguồn, vì vậy Ẩn Môn thống nhất đặt tên là Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết.

Còn có ký ức truyền thừa của Tam Túc Kim Ô, không chỉ có phương thức sử dụng Thái Dương Chân Hỏa chính xác, mà còn có Thái Dương Thần Quyết mà tộc Kim Ô tu luyện, cùng với một số mảnh ký ức về đại chiến giữa Yêu Tộc và Vu Tộc thời Thái Cổ.

Tuy nhiên, ngay khi Tần Phong chuẩn bị đào sâu xem xét chân tướng hủy diệt Thái Cổ, trong thức hải của đối phương đột nhiên bùng phát ra một luồng ý thức cực kỳ khủng bố. "Kẻ nào!?" Tần Phong nhận thấy không ổn, vội vàng muốn rụt tay về.

Nhưng tu vi của đối phương hiển nhiên ở trên hắn, lại không có ý định buông tha hắn, lập tức ngưng tụ ra một lồng giam, nhốt ý thức của hắn trong thức hải của Trần Thụ. "Ngươi chính là Tần Phong đúng không!?" Một giọng nói uy nghiêm vang lên: "Sự tồn tại của ngươi đã nghiêm trọng uy hiếp đến sự ổn định của Đại Đạo, những chuyện ngươi biết cũng quá nhiều rồi, hôm nay lão phu sẽ triệt để tiêu diệt ngươi." "Là ai?

Môn Chủ Ẩn Môn!?" Tần Phong chỉ cảm thấy da đầu tê dại một trận, cảm nhận được khí tức tử vong đang đến gần.

Nhưng với tư cách là một Đại Phản Phái ổn định, hắn làm gì có ý định bó tay chịu trói, hơn ba mươi cái Buff gia chiến lập tức được kích hoạt, không chỉ bùng phát ra năng lượng cuồng bạo, mà còn kích hoạt các loại từ khóa thuộc tính đặc biệt.

Có Bất Khuất Ý Chí miễn dịch công kích tinh thần, có Cửu Luân Công Đức Hoàn giết người không dính nhân quả, có Đạo Chi Chân Ý tăng cường khả năng khống chế Đại Đạo, có Sâm La Vạn Tượng miễn dịch phần lớn ma đạo tà thuật, có Ngũ Đức Chi Khí hộ thể của Tiên Thiên Ngũ Đức Chi Khí, có Hậu Đức Tái Vật được Đại Đạo Chi Lực che chở, có Khô Mộc Phùng Xuân phản lão hoàn đồng, và cả Thất Tinh Diệu Hoa cường hành khóa máu...

Ầm ầm!!

Thức hải lập tức nổi lên sóng lớn cuồn cuộn, trong chớp mắt đã nuốt chửng Tần Phong.

Chỉ thấy công kích của Môn Chủ Ẩn Môn từ khắp tám phương ập đến, như một cơn bão không ngừng xung kích ý thức của Tần Phong, mỗi một đòn đều như tám mươi cây búa lớn, giáng mạnh vào đầu hắn.

Cho dù lúc này hắn đã mở toàn bộ Buff, vẫn không thể chịu đựng được nỗi đau này. "A..." Tần Phong phát ra tiếng kêu thảm thiết, cảm giác đầu mình như muốn nổ tung. "Làm sao có thể!?" Môn Chủ Ẩn

Môn lập tức thất thố, phát ra tiếng gầm thét chói tai.

Đừng nói Tần Phong hiện tại chỉ có tu vi Tiên Quân đỉnh phong, cho dù là Tiên Vương đỉnh phong cũng không chịu nổi một kích của hắn, cho dù Long Ngạo Thiên có dính phải đòn vừa rồi, cũng phải nằm bất động năm sáu năm mới có thể hồi phục lại. "Vãi chưởng..." Tần Phong cố nén đau đớn, văng tục một tiếng.

Chỉ thấy hắn vội vàng lấy ra Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn, đối diện với Môn Chủ Ân Môn trong thức hải mà phát động phản kích.

Tuy nhiên, vì hắn còn chưa kịp luyện hóa Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn, nên uy lực bùng phát ra cũng vô cùng có hạn, chỉ có thể miễn cưỡng phá vỡ lồng giam ý thức đang nhốt mình, không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho ý thức của Môn Chủ Ân Môn. "Lão già khốn kiếp, ngươi cứ đợi đấy!" Tần Phong yếu ớt buông ra một câu nói tàn nhẫn, vội vàng thừa cơ rút khỏi thức hải của Trần Thụ.

Vốn dĩ hắn tưởng có thể dễ dàng luyện hóa hắn thành Thân Ngoại Hóa Thân, nhưng không ngờ đối phương lại còn giấu một chiêu sát thủ "chí mạng", nếu không phải hắn có thói quen cất giấu bài tẩy, vừa rồi e rằng đã bị người ta trực tiếp đưa đi "lĩnh cơm hộp" rồi. "Làm sao bây giờ?

Có nên từ bỏ không!?" Ý thức của Tần Phong quay về trong cơ thể, sắc mặt trắng bệch thở hổn hển.

Bây giờ có Môn Chủ Ân Môn bảo hộ, từ bỏ Trần Thụ quả thực là lựa chọn sáng suốt, nhưng đây là thứ hắn khó khăn lắm mới bắt được, cứ thế từ bỏ thật sự không cam lòng. "Đúng rồi, Uyên Tổng!" Mắt Tần Phong đột nhiên sáng bừng lên, nghĩ đến công thần thứ hai của Tiên Tần.

Chỉ cần huyễn hóa Tam Túc Kim Ô thành một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, vậy với mức độ khát vọng Đại Tiên Thiên Chí Bảo của

Uyên Tổng, nàng nhất định sẽ nóng lòng luyện hóa nó.

Mà muốn luyện hóa Đại Tiên Thiên Chí Bảo, thì không thể tránh khỏi việc phải phóng thích thần thức của mình... "Cơ hội tốt!!" Trần Thụ thấy Tần Phong trọng thương, lập tức phấn chấn tinh thần.

Mặc dù thủ đoạn sư tôn hắn để lại không thể giết chết Tần Phong chỉ bằng một kích, nhưng may mắn là vết thương của hắn đã hồi phục được bảy tám phần, có lẽ không phải đối thủ của Tần Phong ở trạng thái toàn thịnh, nhưng thoát khỏi tay Tần Phong đang trọng thương thì vẫn rất tự tin.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khiến hư không chấn động một trận.

Chỉ thấy trong cơ thể Trần Thụ bùng phát ra Thái Dương Chân Hỏa màu vàng, kèm theo một luồng yêu khí ngút trời càn quét thiên địa, ngay sau đó từng đạo phù văn vàng kim hiện lên quanh thân hắn, thậm chí còn khiến phong vân thiên địa biến sắc. "Tìm chết!!" Tần Phong vốn dĩ đã rất tức giận, bây giờ "trị số phẫn nộ" lập tức kéo đầy.

Mặc dù thần thức của hắn vừa rồi bị trọng thương, khiến thực lực bản thân giảm sút đáng kể, nhưng đừng quên, đây chính là Trùng Đồng Thế Giới của hắn, hắn ở đây chính là sự tồn tại như chúa tể.

Vụt!

Vụt!

Tam Túc Kim Ô trong ngọn lửa ngẩng đầu rống dài, toàn thân bị ngọn lửa nóng bỏng bao phủ.

Chương 1860

Ngay sau đó xích sắt vàng kim trên người hắn từng tấc từng tấc đứt gãy, hắn mang theo vĩ diễm hoa lệ và nóng bỏng bay vút lên trời, thân thể khổng lồ và uy nghiêm như một mặt trời chói sáng, mỗi một cánh vũ đều lấp lánh ánh sáng thần thánh, mỗi lần vẫy cánh đều mang theo sóng nhiệt nóng bỏng. "Ngươi chạy thoát được sao!?" Tần Phong yếu ớt ngẩng đầu nhìn một cái, lập tức sử dụng Âm Dương Nhị Khí Thần Quang.

Chỉ thấy toàn bộ bầu trời lập tức tối đen như mực, từng đôi Trùng Đồng khổng lồ theo đó xuất hiện, ngay sau đó liền bắn ra từng đạo quang tuyến, như tia laser bắn về phía Tam Túc Kim Ô đang bay vút lên trời. "A!!" Trần Thụ sau khi bị đánh trúng, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng hắn lại không có ý định bó tay chịu trói, vội vàng vẫy đôi cánh khổng lồ chuẩn bị tìm con đường khác để thoát thân, nhưng Tần Phong với tư cách là chúa tể của Trùng Đồng Thế Giới, bất kể hắn chạy đi đâu cũng sẽ bị khóa chặt.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc liên miên bất tuyệt, từng đám mây hình nấm theo đó mọc lên. "Đáng chết!!" Trần Thụ thấy mình một tay bị áp chế đánh đập, lập tức phẫn nộ quay đầu xông về phía Tần Phong.

Hắn vốn dĩ chỉ muốn xông phá Trùng Đồng Thế Giới để thoát ra ngoài, nhưng Tần Phong lại hết lần này đến lần khác ngăn cản hắn rời đi, buộc hắn không thể không quay đầu lại liều chết với hắn. "Không biết sống chết!" Trong đôi mắt Tần Phong bùng phát ra ánh sáng sắc bén, giọng nói trầm thấp cũng vang vọng hư không như sấm sét.

Ngay sau đó quanh thân hắn tuôn ra một luồng khí lưu cường đại, không chỉ khiến mặt đất dưới chân không chịu nổi mà vỡ vụn điên cuồng, đá vụn cũng dường như mất trọng lực mà bay lơ lửng, phía sau hắn càng hiện lên một đạo hư ảnh khổng lồ.

Hư ảnh này cao đến mấy nghìn trượng, thân hình vĩ tráng, cơ bắp cuồn cuộn, tản mát ra uy áp khiến người ta lạnh gáy. "Tổ Vu Chân Thân!!" Sắc mặt Trần Thụ đột nhiên biến đổi, trong lòng cũng hoảng hốt không rõ lý do.

Mặc dù lúc này hắn đã hiện ra nguyên hình Tam Túc Kim Ô của mình, nhưng ký ức về việc chiến đấu với Vu Tộc lại khắc sâu trong truyền thừa, cộng thêm trước đó từng bị Tổ Vu Chân Thân của Tần Phong đánh bại, dẫn đến việc hắn bây giờ trong lòng đã sản sinh ám ảnh tâm lý đối với Tổ Vu Chân Thân.

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến Tần Phong lúc này đang trọng thương, nỗi sợ hãi trong lòng hắn lập tức tiêu tan không ít.

Ầm ầm!!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, Tiên Thiên Chi Khí khắp không gian bắt đầu sôi trào.

Ngay sau đó bắt đầu điên cuồng dũng mãnh về phía Tần Phong, cũng khiến diện mạo hư ảnh Tổ Vu dần dần rõ ràng, không chỉ tràn ngập bá khí và uy nghiêm, toàn thân còn bốc cháy ngọn lửa hừng hực, dường như là chúa tể ngọn lửa giữa trời đất, khiến người ta không kìm được muốn đỉnh lễ bái lạy. "Đến đây đi!" Trần Thụ không ngừng tự an ủi mình: "Phương pháp khắc phục nỗi sợ hãi, chính là đối mặt với nỗi sợ hãi..." "Hống!!" Tần Phong làm gì có thời gian nghe đối phương lải nhải, ngẩng đầu phát ra một tiếng rống dài.

Ngay sau đó một luồng năng lượng như mãnh thú hồng thủy bùng phát trong cơ thể, không chỉ khiến quần áo trên người hắn lập tức nổ tung, mà còn biến thành một người khổng lồ cao ba mét, dung hợp với Tổ Vu Chân Thân phía sau, bùng phát ra bá khí và uy nghiêm vô tận. "Hống!!" Trần Thụ cũng ngẩng đầu rống lớn một tiếng, hóa thành mặt trời lao về phía Tần Phong.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khiến hư không chấn động kịch liệt một trận.

Chỉ thấy Tam Túc Kim Ô và Tổ Vu Chân Thân va chạm vào nhau, phong bạo năng lượng khủng bố theo đó càn quét khắp phương Tây, không chỉ mặt đất điên cuồng vỡ vụn sụp đổ, mà toàn bộ hư không cũng bắt đầu vỡ nát như thủy tinh.

Mà Trần Thụ cũng như "Bắc Hàng gặp Thanh Hoa", trong chớp mắt trở thành "phòng tập thể dục" chuyên dụng của Tần Phong. "Đây rốt cuộc là quái vật gì!?" Trần Thụ bị đánh đến mức tâm lý lập tức sụp đổ, nghiêm trọng nghi ngờ mình đang mơ mà chưa tỉnh.

Chịu một kích của sư tôn hắn không những không chết, lại còn có thể lấy hắn làm bao cát để đánh, hoàn toàn lật đổ thế giới quan mà hắn đã xây dựng từ nhỏ. "Phụt!!" Tần Phong đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt cũng trở nên càng thêm tái nhợt.

Hắn phát hiện vết thương lần này khác với những vết thương trước, không những không thể hồi phục nhanh chóng như trước, mà còn càng nghiêm trọng hơn theo sự kịch liệt của trận chiến. "Chết đi!!" Trần Thụ thấy Tần Phong thổ huyết, lập tức phấn chấn tinh thần.

Chỉ thấy quanh thân hắn lập tức bùng phát ra một đạo kim quang, không chỉ khí thế tăng vọt lên mấy lần trong chớp mắt, quanh thân còn hiện lên chín đóa nụ hoa vàng kim, đại diện cho tiềm lực Hoa Khai Cửu Phẩm của hắn.

Chỉ cần hắn đột phá đến Tiên Vương, nhất định có thể Hoa Khai Cửu Phẩm. "Chỉ bằng ngươi!?" Tần Phong cố nén đau đớn trên cơ thể, lạnh lùng cười một tiếng lau đi vết máu ở khóe miệng.

Ngay sau đó khí thế quanh thân lập tức tăng vọt, chín đóa nụ hoa trắng thuần cũng vây quanh thân, đại diện cho việc hắn cũng sở hữu tiềm lực Hoa Khai Cửu Phẩm.

Ầm ầm!!

Một quyền đánh ra, trời long đất lở!!

Chỉ thấy Tổ Vu Chân Thân một quyền đánh trúng Tam Túc Kim Ô, lực xung kích mạnh mẽ không chỉ đánh bay hắn ra xa, mà còn khiến Trùng Đồng Thế Giới bắt đầu thiên băng địa liệt. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Trần Thụ thất thố điên cuồng gào thét: "Ngươi và ta đều là tu vi Tiên Quân đỉnh phong, đều có tiềm lực Hoa Khai Cửu Phẩm, thậm chí ngươi còn trọng thương, làm sao có thể đánh bại ta..." Lời chưa nói hết, đột nhiên bị cắt ngang.

Chỉ thấy quanh thân Tần Phong không chỉ có chín đóa nụ hoa trắng thuần vây quanh, phía trên đỉnh đầu còn hiện lên một đóa nụ hoa lớn hơn. "Thập, Thập Phẩm!?" Trần Thụ lập tức trợn tròn mắt kinh kêu, một dòng ký ức theo đó trào lên trong lòng.

Ban đầu khi hắn mới nhập môn đã từng hiếu kỳ hỏi sư tôn rằng, liệu Hoa Khai Cửu Phẩm có đại biểu cho thiên hạ vô địch hay không, nhưng sư tôn hắn lại nói Cửu Phẩm đại biểu cho đỉnh phong, Thập Phẩm mới là viên mãn.

Tuy nhiên vì trên đời chưa từng có ghi chép về việc Hoa Khai Thập Phẩm, nên lúc đó hắn cũng không để tâm, nhưng điều hắn vạn vạn không ngờ tới là, sau nhiều năm hắn lại thực sự nhìn thấy một yêu nghiệt sở hữu tiềm chất Thập Phẩm. "Phụt!!" Tần Phong lại phun ra một ngụm máu tươi, Tổ Vu Chân Thân cũng lập tức vỡ nát.

Hắn vốn dĩ nghĩ rằng chiếm ưu thế sân nhà có thể dễ dàng "nắn bóp" Trần Thụ, nhưng không ngờ vết thương của mình lại nghiêm trọng hơn tưởng tượng, cứ như là công kích đến từ một chiều không gian khác, cần phải dùng Hữu Dung (ngoại phục) và Cửu Nương (nội phục) để chữa thương... "Lại thổ huyết rồi!" Trần Thụ vốn đang sợ hãi, ánh mắt cũng sáng lên lần nữa.

Chỉ thấy quanh thân hắn lập tức bốc lên Thái Dương Chân Hỏa, không chỉ xua tan mây đen trên không trung, mà cả người hắn còn như một mặt trời rực rỡ treo lơ lửng giữa hư không. "Thu!

Thu!" Trần Thụ ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu dài, sau đó cấp tốc lao về phía Tần Phong.

Chỉ thấy vĩ diễm lộng lẫy và rực lửa của hắn xé tan hư không, phát ra khí thế bàng bạc thần thánh và uy nghiêm, mỗi lần vẫy cánh đều mang theo sóng nhiệt bỏng rát, phảng phất muốn đốt cháy cả Trùng Đồng thế giới này.

Chương 1861

"Không hay rồi!" Tần Phong sắc mặt đột nhiên biến đổi, vội vàng nhịn đau nhanh chóng né tránh.

Oanh long long!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc không ngừng vang lên, đại địa cũng chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Trần Thụ thấy Tần Phong đã né tránh thành công, lập tức há mồm phun ra một đoàn Thái Dương Chân Hỏa, ép Tần Phong không thể không tiếp tục nhịn đau mà lùi lại, căn bản không thể rảnh tay phản công. "Đậu má!!" Tần Phong nhịn không được chửi thề một tiếng, nói rằng mình chưa bao giờ chật vật như vậy.

Nhưng may mắn thay đây là Trùng Đồng thế giới của hắn, không có người thứ ba nhìn thấy bộ dạng chật vật của hắn, ra ngoài vẫn là cái tên Tần lão lục phóng đãng không kìm được đó. "Ách..." Hồng Liên cảm nhận được sóng nhiệt bỏng rát, ý thức cũng bắt đầu dần dần thanh tỉnh.

Nhưng nàng vừa cố sức mở mắt ra, liền nhìn thấy Tam Túc Kim Ô đang đánh Tần Phong, đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy Tần Phong chật vật đến vậy.

Oanh long long!

Một quả cầu lửa rơi xuống, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy Tần Phong né tránh không kịp, bị sóng nhiệt bỏng rát hất văng ra ngoài, lại vừa lúc rơi xuống gần Hồng Liên. "Vãi chưởng..." Tần Phong vừa định chửi thề om sòm Trần Thụ, liền cảm nhận được có người đang nhìn mình.

Khi hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện Hồng Liên đã tỉnh, đang trừng mắt nhìn mình. "Ngươi tỉnh rồi!?" Tần Phong lập tức ngừng chửi, rất bình tĩnh hỏi một câu. "Ừm!" Hồng Liên không chút chần chờ, vô thức gật đầu. "Vậy ngươi cũng đều nhìn thấy rồi!?" Tần Phong lại mở miệng, bình tĩnh hỏi một câu. "Ừm!" Hồng Liên vẫn không chút chần chờ, lại vô thức gật đầu. "Vậy thì không thể giữ ngươi lại được!" Tần Phong diễn cảnh một giây biến sắc, nhanh chóng trốn ra phía sau Hồng Liên.

Mà quả cầu lửa Trần Thụ phun ra cũng vừa lúc ầm ầm đánh tới, không chỉ không ngừng lớn dần trong đồng tử Hồng Liên, mà sóng nhiệt cuồn cuộn còn ập thẳng vào mặt nàng. "Cái gì!!" Đồng tử Hồng Liên không khỏi co rút, trong lòng chửi bới đủ thứ, không biết bao nhiêu lời tục tĩu.

Không chỉ nhốt nàng trong Trùng Đồng thế giới hơn một trăm năm, còn nhiều lần phế bỏ tu vi Tiên Vương cảnh của nàng, càng không ngừng lặp đi lặp lại dùng nàng làm lá chắn, thật sự không biết nên dùng từ ngữ ác độc nào để hình dung loại đàn ông này.

Oanh long long!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, cuốn theo ngọn lửa khổng lồ.

Bất kể trong lòng Hồng Liên chửi bới ghê gớm đến đâu, cũng không thoát khỏi vận mệnh làm lá chắn, quả cầu lửa khổng lồ hung hăng đánh vào người nàng, khiến thân thể vốn đã trọng thương của nàng càng thêm thê thảm. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ dùng mỹ nữ bảo tiêu cấp Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử làm lá chắn, khiến nàng mệnh huyền một sợi tóc, nhận được 20 triệu điểm phản phái!" "Không hổ là Tiên Vương từng có tiếng!" Tần Phong nghe tiếng hệ thống, nhịn không được cảm thán một tiếng.

Nếu đổi thành tu tiên giả khác, vừa rồi một đòn kia tuyệt đối sẽ nhận cơm hộp ngay tại chỗ, nhưng Hồng Liên lại cứng rắn chịu đựng, lại còn trong tình trạng tu vi bị phế và thân chịu trọng thương. "A!!" Hồng Liên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng đau đớn kịch liệt.

Nhưng tiếng kêu thảm của nàng cũng không đánh thức lương tâm Tần Phong, hắn vẫn trốn sau lưng nàng không có ý định rời đi, còn lấy ra một viên lưu ảnh thạch ghi lại cảnh Trần Thụ tấn công nàng. "Thu!

Thu!" Trần Thụ lại ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu dài, sau đó há mồm lại phun ra một quả cầu lửa.

Chỉ thấy quả cầu lửa khổng lồ như viên đạn pháo ra khỏi nòng, cấp tốc bắn về phía Tần Phong và Hồng Liên, phảng phất muốn hóa thành biển lửa vô tận nuốt chửng hai người. "Tần Phong, ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi!!" Hồng Liên lập tức phun ra tiên huyết gào thét, trong lòng cũng dâng lên một nỗi bi thương.

Vốn tưởng rằng sự kiên trì của mình có thể đợi được Long Ngạo Thiên đến cứu, nhưng không ngờ đợi hơn một trăm năm cũng không đợi được Long Ngạo Thiên, cuối cùng nàng cũng hiểu được tâm trạng của tiểu thư Tâm Nhan.

Bất kể miệng nói yêu bao nhiêu, nhưng trong lòng toàn nghĩ cho bản thân. "Đoạn này cần cắt bỏ!" Tần Phong thấy Hồng Liên chen ngang lời thoại, rất bất mãn nhíu mày.

Oanh long long!

Quả cầu lửa trúng đích, tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy quả cầu lửa khổng lồ lại lần nữa đánh trúng Hồng Liên, Thái Dương Chân Hỏa vô tận lập tức nuốt chửng nàng, dù nàng có quang hoàn của Long Ngạo Thiên che chở, lần này cũng không giữ được mạng nhỏ của nàng. "A!!" Hồng Liên phát ra tiếng kêu thảm thiết, biến mất trong ngọn lửa vô tận. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ dùng mỹ nữ bảo tiêu cấp Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử làm lá chắn, khiến nàng hồng nhan bạc mệnh, nhận được 50 triệu điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ dùng mỹ nữ bảo tiêu cấp Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử làm lá chắn, khiến nàng hồng nhan bạc mệnh, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Đồ nghiệt súc to gan, dám giết người!" Tần Phong cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức đại diện cho chính nghĩa nhảy ra.

Keng!

Một tiếng, kiếm minh chấn thiên!!

Chỉ thấy Tần Phong vung tay lấy ra Tổ truyền Ma kiếm, lập tức bùng phát một đạo kiếm quang chói mắt.

Ngay sau đó bầu trời Tây Châu đột nhiên tối sầm lại, phía sau Tần Phong hiện lên một vầng trăng tròn sáng ngời, còn kèm theo một đạo kiếm ý vô thất cuồn cuộn từ trên lưỡi kiếm dũng động ra, kiếm quang kinh diễm kia phảng phất xé rách màn đêm, chiếu sáng cả thiên địa. "Không hay rồi!!" Trần Thụ sắc mặt đột nhiên biến đổi, vội vàng lại phun ra quả cầu lửa.

Chỉ thấy quả cầu lửa khổng lồ trong miệng hắn trong nháy mắt ngưng tụ thành hình, lại như một viên đạn pháo ra khỏi nòng bắn về phía Tần Phong.

Oanh long long!

Song phương va chạm, ánh sáng lóe lên.

Chỉ thấy trung tâm va chạm của hai bên không chỉ bùng phát ánh sáng như liệt nhật, chói mắt đến mức người ta không thể mở mắt, mà dư ba năng lượng đáng sợ còn như sóng thần cuồng bạo quét về phía Tây Châu, nơi nào đi qua, núi non đổ nát, đại địa nứt toác.

Chương 1862

"Phốc!!" Trần Thụ không hề ngoàiFloatingActionButton, lập tức thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Còn Tần Phong thì cố nén xúc động muốn thổ huyết, hóa thành một đạo kiếm quang đi ngược dòng năng lượng phong bạo, nhanh chóng kết ra từng đạo chỉ quyết điểm vào các đại huyệt quanh thân Trần Thụ. "A!!" Trần Thụ ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào giận dữ không cam lòng, ngọn lửa quanh thân cũng nhanh chóng tiêu tán.

Ban đầu hắn muốn trực tiếp xông phá Trùng Đồng rời đi, nhưng Tần Phong lại lần lượt cho hắn hy vọng, khiến hắn cảm thấy chỉ cần kiên trì thêm một chút nữa chắc chắn sẽ được, kết quả là hắn lại một lần nữa bị Tần Phong phong ấn.

Nhưng Tần Phong lúc này lại không có thời gian nghe hắn chó sủa, trực tiếp vung tay đóng gói hắn gửi đến chỗ Uyên Tổng.

Ngay sau đó liền hô hoán hệ thống trong lòng, sử dụng cơ hội rút thưởng vừa nhận được.

Hoa lạp một tiếng!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay tròn. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ rút trúng..." "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ rút trúng Đại Tiên Thiên Thời Không Tiến Hóa Giao Nang!" "Thời Không Tiến Hóa Giao Nang!?" Tần Phong thần tình không khỏi ngẩn ra, tò mò điểm vào xem xét.

Đại Tiên Thiên Thời Không Tiến Hóa Giao Nang: Một loại giao nang thời không ẩn chứa quy tắc Đại Đạo thần kỳ, chỉ cần đặt Đế Binh vào trong đó ấp ủ một năm, là có thể thăng cấp thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo. "Có thể thăng cấp Đế Binh thành Đại Tiên Thiên Chí

Bảo!?" Tần Phong mắt lập tức sáng lên, vội vàng hô hoán hệ thống muốn sử dụng.

Ngay sau đó trước mắt hắn liền hiện ra một cái lồng ánh sáng sóng nước hình quả trứng khổng lồ, bên trong còn lấp lánh lưu quang bảy màu, dù cách lồng ánh sáng sóng nước vẫn có thể cảm nhận được một luồng khí tức Đại Đạo cực kỳ thần bí.

Và Tần Phong sau khi nhìn Tổ truyền Ma kiếm trong tay, không chút do dự liền đặt nó vào trong lồng ánh sáng sóng nước.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, khiến hư không Tây Châu chấn động.

Chỉ thấy Tổ truyền Ma kiếm dần dần bị sóng nước nuốt chửng, từng đạo Đại Đạo Chi Lực thần bí cũng như tơ như sợi quấn quanh thân kiếm, khiến thân kiếm vốn đen kịt dần dần hiện lên phù văn thần bí, không chỉ ẩn chứa huyền bí vô tận, mà còn phát ra uy áp khiến người ta kinh hãi. "Phốc!!" Ngay khi Tổ truyền Ma kiếm đang thăng cấp, Tần Phong lại phun ra một ngụm tiên huyết.

Mặc dù hắn vừa rồi sử dụng Thiên Ngoại Phi Tiên đánh bại Trần Thụ, nhưng lại khiến vết thương trên người hắn càng thêm trầm trọng, một cảm giác đau đớn thấu tận linh hồn, càng khiến thị tuyến của hắn bắt đầu mờ đi. "Đây rốt cuộc là sức mạnh gì!?" Tần Phong lau vết máu khóe miệng, bắt đầu thở hổn hển.

Khác với những vết thương trước đây có thể nhanh chóng hồi phục, vết thương lần này tiến độ lành lại vô cùng chậm chạp, dù hắn toàn lực vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, cũng cần vài trăm năm mới có thể hoàn toàn hồi phục.

Đáng sợ nhất là...

đối phương đối với Đại Đạo lĩnh ngộ còn vượt xa hắn, sử dụng sức mạnh thời gian cũng khó mà loại bỏ được vết thương này. "Không được, ta phải tìm thuốc uống!" Tần Phong cảm thấy mình sắp không trụ nổi nữa, vội vàng thu hồi Tổ truyền Ma kiếm đang thăng cấp.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị rời khỏi Trùng Đồng thế giới, lại nhịn không được quay đầu nhìn về phía nơi Hồng Liên biến mất. "Không phải là không cho ngươi cơ hội, mà là ngươi tự mình không trân trọng đó thôi!" Tần Phong nhịn không được phát ra tiếng cười khẩy, trong lòng mặc niệm cho Hồng Liên hai phút rưỡi.

Mặc dù sự kiên trì giữ vững lập trường của Hồng Liên khiến người ta kính nể, nhưng bởi vì lập trường hai bên bất đồng, mình vì lợi ích và sự an toàn của những người bên cạnh mà không thể không nhẫn tâm làm việc, phải trách thì trách nàng đã trung thành sai người, đối phương căn bản không hề để nàng trong lòng. "Đi thôi!" Tần Phong thu dọn tâm trạng, rời khỏi Trùng Đồng thế giới.

Nhưng khi ý thức của hắn thành công thoát ra, lại nhìn thấy Mộng Dao Tiên Đế đã tỉnh, đang nằm sấp trên ngực hắn, một tay chống cằm, một tay vẽ vòng tròn, phong tình vạn chủng nhìn hắn. "Tiểu đệ đệ, ngươi sao vậy!?" Mộng Dao Tiên Tử vuốt mái tóc mình, sau đó phong tình vạn chủng trêu chọc nói: "Sao khuôn mặt này nhìn không có huyết sắc vậy?

Không lẽ là không được rồi sao!?" "Ai nói ta không được!!" Tần Phong lập tức gào lên, lật người chuẩn bị lại lần nữa đề thương lên ngựa.

Nhưng thân thể suy yếu khiến hắn còn chưa lật được lên lưng ngựa, đã chúi đầu vào lòng Mộng Dao Tiên Đế, suýt nữa thì nghẹn chết vì không thở nổi. "Tần Phong tiểu đệ đệ, ngươi không sao chứ!?" Mộng Dao Tiên Đế giật mình hoảng sợ, cuối cùng cũng nhận ra có điều không ổn. "Ta có thể có chuyện gì!?" Tần Phong như con vịt bị luộc chín, vẫn cứng miệng nói: "Chẳng qua là đột nhiên nhớ ra, trở về Tiên Minh lâu như vậy rồi, còn chưa về Bạch Ngọc Kinh thăm một chút, trong lòng có chút lo lắng Tử Diên bọn họ mà thôi." "Cũng đúng..." Mộng Dao Tiên Tử không biết là đang ghen hay là đại lượng nói: "Dù sao Tử Diên mới là đại phu nhân được Tần đại thiếu ngươi minh môi chính thú, tỷ tỷ chiếm giữ một tháng thật sự là không thích hợp." "Cái gì mà phu nhân minh môi chính thú, ngươi đừng có nói bậy a!" Tần Phong lập tức nghĩa chính ngôn từ nói: "Theo quy tắc ở quê hương chúng ta, cho dù đã đính hôn cũng không thể gọi là nam nữ bằng hữu, huống chi ta và Tử Diên chỉ mới gặp phụ huynh, ngay cả hôn còn chưa đính, cho nên ta cho đến nay vẫn là trạng thái độc thân." "Ngươi là độc thân!?" Mộng Dao Tiên Tử trừng lớn đôi mắt đẹp kinh hô, trong lòng cũng hiện lên hai chữ 'Vãi chưởng' to đùng.

Bây giờ ai mà không biết Tần Phong ở Bạch Ngọc Kinh nuôi mấy chục mỹ nhân, trong đó năm sáu người còn phát sinh quan hệ với hắn, nhưng hắn bây giờ lại nói mình vẫn là độc thân, cho dù nàng từ nhỏ đã được giáo dục gia giáo tiểu thư khuê các, cũng nhịn không được muốn đánh chết tên tra nam này. "Được rồi!" Tần Phong đứng dậy kéo quần lên nói: "Ngươi tự mình chơi một lát, ta có việc phải về Bạch Ngọc Kinh..." "Cút đi, ngươi!" Mộng Dao Tiên Tử nghe vậy, tức giận ném gối.

Nhưng Tần Phong thấy tình hình không ổn đã sớm chạy rồi, cũng không bị chiếc gối ném tới đập trúng. "May mà chạy nhanh!" Tần Phong thở hổn hển từng ngụm lớn, vết thương khiến hắn không thể không vịn tường đi.

Mà cảnh này rơi vào mắt các hộ vệ Tây Châu, thì họ đều lộ ra biểu cảm đầy ẩn ý. "Xem, Tần sư đệ ra rồi!" "Vãi chưởng, lại là vịn tường mà ra, đủ mãnh nha!" "Đừng quên, Tần sư đệ đã vào đó tròn một tháng, không phải khiêng ra đã là đủ lợi hại rồi!" "Lời này không sai, thiếu phụ nghìn năm, bế quan trăm năm, tu vi Tiên Đế, tuổi trẻ khí thịnh, có thể thấy trận chiến này kịch liệt đến mức nào!" "..." Các hộ vệ cũng không phải người ăn chay, tin tức rất nhanh đã truyền khắp Tiên Minh.

Và ngay khi các đệ tử Tiên Minh đang thảo luận về mức độ kịch liệt của trận chiến, Long Ngạo Thiên ở Nam Vực xa xôi đột nhiên ôm ngực mình. "Ngạo Thiên, ngươi sao vậy!?" Tâm Ngữ Tiên Tử mặt đầy lo lắng, vội vàng tiến lên đỡ hắn. "Không biết!" Long Ngạo Thiên khóe mắt có nước mắt chảy xuống nói: "Chỉ là đột nhiên cảm thấy trong lòng rất khó chịu, hình như đã mất đi một ràng buộc quan trọng nào đó." "Đây là cảm giác gì!?" Hồng Tụ cũng đặt tay lên ngực, không hiểu sao cảm thấy một trận bi thương.

Cũng bởi vì nàng và Hồng Liên từ nhỏ đã tâm đầu ý hợp như chị em, nên lập tức nảy sinh một dự cảm không lành. "Ngươi cũng có cảm giác này!?" Tâm Ngữ Tiên Tử nhìn Hồng Tụ, cau mày nói: "Chẳng lẽ Hồng Liên xảy ra chuyện gì!?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Long Ngạo Thiên lập tức phủ nhận nói: "Tần Phong đã bắt Hồng Liên hơn trăm năm rồi, nếu có chuyện gì thì đã xảy ra từ sớm rồi, không thể đợi đến bây giờ mới xảy ra, nhất định là gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, khiến mọi người tinh thần xuất hiện sai lệch..." "Báo!" Chưa đợi Long Ngạo Thiên nói xong, một binh sĩ đã hoảng loạn xông vào nói: "Đế Quân, không hay rồi, không hay rồi, hồn đăng của đội trưởng Hồng Liên vừa tắt rồi!!" "Cái gì!!" Long Ngạo Thiên lập tức đứng bật dậy, chỉ cảm thấy đầu óng óng.

Là mỹ nữ bảo tiêu trên con đường trưởng thành của mình, hắn nói không có cảm giác gì với nàng tuyệt đối là lừa người, nhưng điều hắn vạn vạn không ngờ tới là, Hồng Liên lại đột nhiên vẫn lạc... "Tỷ tỷ!!" Hồng Tụ nghe tin dữ, lập tức bi thương khóc lớn.

Nhưng trong lòng nàng lại không hề nảy sinh hận ý gì với Tần Phong, ngược lại đối với Long Ngạo Thiên lại nảy sinh hận ý chưa từng có.

Bởi vì từ khi tỷ tỷ nàng bị Tần Phong bắt đi, nàng đã không ngừng đi tìm Long Ngạo Thiên, muốn hắn nghĩ cách cứu tỷ tỷ ra.

Chương 1863

Nhưng người đứng đầu trong lòng Long Ngạo Thiên là tiểu thư Tâm Nhan, cho nên hắn căn bản không để ý đến lời cầu xin khổ sở của nàng, không phải lãng phí tinh lực vào Diệp Thần, thì cũng là đặt vào tu vi của mình, cuối cùng dẫn đến tỷ tỷ nàng vẫn lạc trong tay Tần Phong. "Tần Phong, hắn làm sao dám!?" Mắt Tâm Ngữ Tiên Tử đầy vẻ khó tin, không dám tin Hồng Liên cứ như vậy chết đi.

Cứ như Lưu Bị không dám tin, Đông Ngô loại người này lại dám giết Quan Vũ vậy.

Bởi vì bất kể nói thế nào Hồng Liên cũng là cao tầng của Chiến Thần Điện, một khi giết nàng, có nghĩa là bất tử bất hưu, hai bên không còn đường lui nữa, chỉ có một bên gục ngã mới có thể kết thúc.

Đồng thời, tâm trạng của nàng cũng rất bực bội.

Mặc dù nàng sớm đã nhận ra Hồng Liên cũng thích Long Ngạo Thiên, hai người giữa họ được coi là đối thủ cạnh tranh, nhưng sự phối hợp ăn ý lâu dài của hai người một văn một võ, cũng khiến hai bên xây dựng tình bạn sâu sắc.

Đặc biệt là hiện tại Long Ngạo Thiên đang trong giai đoạn xuống dốc quan trọng, sự vẫn lạc của Hồng Liên đã mang đến cho hắn đòn đả kích chưa từng có.

Trước đây hai người một văn một võ phối hợp, cộng thêm Long Ngạo Thiên là vô địch đương thế, có thể nói cả Tiên Giới chính là vật trong túi của bọn họ, cho dù Tiên Minh vẫn đang giãy giụa, Lăng Tiêu Cung vẫn đang kiên trì, cũng không thể thay đổi kết cục cuối cùng.

Nhưng bây giờ Long Ngạo Thiên không chỉ bị Tần Hạo thay thế, còn bị Tần Phong coi thường, càng bị Diệp Thần trêu đùa hết lần này đến lần khác...

Cộng thêm Chiến Thần Điện bị đào rỗng, Thần Sách Quân xao động, cũng như sự vẫn lạc của Hồng Liên, khiến nàng căn bản không nhìn thấy một chút hy vọng nào để thống nhất Tiên Giới. "Người đâu!!" Long Ngạo Thiên từ trong kinh ngạc hồi thần, lập tức mắt đỏ rống lên: "Lập tức thông tri Thần Sách Quân, bản đế muốn tự mình dẫn quân, huyết tẩy Đông Vực tế điện Hồng Liên..." "Ngạo Thiên, khoan đã!!" Tâm Ngữ Tiên Tử nghe tiếng giật mình tỉnh giấc, vội vàng mở miệng khuyên nhủ: "Nhương ngoại tất tiên an nội, hiện tại cả Nam Vực đều đang trong tình trạng động loạn, chi viện của Yêu tộc còn chưa đến, thật sự không thích hợp lúc này phát binh Đông Vực..." "Bản đế không quản!!" Long Ngạo Thiên đã tiến vào chế độ hồng ôn, phẫn nộ gào thét nói: "Lần này bản đế nhất định phải xé xác Tần Phong thành vạn đoạn, không giết tên tặc này, bản đế thề không làm người!!" "Ngạo Thiên, ngươi có thể lý trí một chút được không!?" Tâm Ngữ Tiên Tử rất phiền não nói: "Hiện tại tu vi của Tần Phong chưa đột phá Tiên Đế, nhưng chỉ cần trong tay hắn còn có cái hồ lô nhỏ kia, cũng như Tiên Thiên Thần Thai thông ngũ sắc thần quang, thì cả Tiên Giới không ai có thể làm gì được hắn, chúng ta xuất binh không chỉ không thể báo thù cho Hồng Liên, còn sẽ kéo Chiến Thần Điện vào vạn kiếp bất phục chi địa..." "Bản đế không quản..." Long Ngạo Thiên vẫn phẫn nộ gào thét, căn bản không biết lý trí là gì. "Bốp!" một tiếng!!

Tâm Ngữ Tiên Tử thấy Long Ngạo Thiên ngoan cố không nghe, trực tiếp giơ tay tát cho hắn một cái tát lớn. "Ngươi..." Ánh mắt Long Ngạo Thiên trong nháy mắt trở nên thanh triệt, hiển nhiên lý trí đã khôi phục trở lại.

Mặc dù hắn là Long Ngạo Thiên vô địch đương thế, nhưng khi đối mặt với mỹ nhân giận dỗi hoặc khóc lóc, thì sẽ trở nên không còn uy nghiêm Tiên Đế chút nào, dù đối phương công khai đánh mình, hắn cũng không nỡ trách mắng đối phương. "Đế Quân, còn muốn thông tri Thần Sách Quân không!?" Binh sĩ nghe được lệnh tiến vào, yếu ớt mở miệng hỏi một câu. "Cút!!" Tâm Ngữ Tiên Tử tâm trạng phiền não, trực tiếp gầm lên với binh sĩ. "Vâng!" Binh sĩ như được tha tội, lăn lộn bò đi.

Nhưng so với ánh mắt thanh triệt của Long Ngạo Thiên, trong mắt Hồng Tụ lại lộ ra một tia thất vọng.

Vốn tưởng rằng mình đã trách nhầm Long Ngạo Thiên, nhưng không ngờ trong lòng hắn vẫn chỉ có lợi ích, cũng tức là từ đầu đến cuối đều là chị em bọn họ tự mình đa tình, người ta từ trước đến nay chưa từng kiên định lựa chọn bọn họ. "Hồng Tụ!" Tâm Ngữ Tiên Tử phảng phất nhìn thấu tâm tư của Hồng Tụ, lập tức mở miệng an ủi nói: "Không phải chúng ta không muốn giúp tỷ tỷ Hồng Liên của ngươi báo thù, mà là ưu thế hiện tại không nằm ở phía chúng ta, chỉ khi công phá Ẩn Môn ổn định Nam Vực, chúng ta mới có hy vọng báo thù cho tỷ tỷ ngươi." "Ta hiểu!" Hồng Tụ không biểu hiện hành vi quá khích, ngược lại cúi đầu ngoan ngoãn nói: "Dựa theo điều tra của chúng ta những ngày này, địa chỉ Ẩn Môn của Quan Vũ quả thật là thật, hiện tại đã có rất nhiều thế lực, nhận được tin tức liền đến chiến trường cổ Tây Vực." "Đậu má!!" Long Ngạo Thiên nhịn không được chửi thề nói: "Bọn hỗn đản đó không giảng quy tắc giang hồ, thu của bản đế nhiều tiên tinh như vậy, vậy mà còn không biết đủ, còn muốn bán tin tức cho người khác." "Bây giờ không phải lúc tức giận!" Tâm Ngữ Tiên Tử tâm trạng phiền não nói: "Chúng ta phải nhanh chóng xuất phát đến Ẩn Môn, nếu không chậm trễ thì ngay cả một miếng thịt cũng không ăn được, còn nói gì đến cứu vớt Chiến Thần Điện, ổn định Nam Vực a!" "Có lý!" Long Ngạo Thiên tán đồng gật đầu, không còn vẻ kiêu ngạo bất tuân như trước.

Và ngay khi Long Ngạo Thiên hạ lệnh đến Ẩn Môn, Lăng Tiêu Tiên Đế ở Bắc Vực cũng nhận được tin tức. "Long Ngạo Thiên xuất phát rồi!" Lăng Tiêu Tiên Đế nghe được tin tức, lập tức kích động.

Hiện tại hắn đã làm theo kế hoạch của Đông Phương tiểu thư, phái sứ giả đi Tiên Minh thương lượng việc kết minh rồi, nếu Tiên Minh đồng ý kết minh, hắn có thể lập tức dẫn người đi cướp đại bản doanh của Long Ngạo Thiên.

Sau đó có thể thuận lý thành chương kéo Tiên Minh vào cuộc, rồi tập kết lực lượng của ba vị Tiên Đế đánh bại Long Ngạo Thiên, từ đó biến cục diện vốn đang nghịch phong thành thuận phong. "Đế Quân!" Đông Phương tiểu thư hảo tâm nhắc nhở: "Kế hoạch của chúng ta tuy tốt, nhưng cũng không thể không đề phòng một tay." "Đề phòng một tay!?" Lăng Tiêu Tiên Đế nhíu mày nói: "Ngươi ý chỉ Long Ngạo Thiên!?" "Đúng vậy!" Đông Phương tiểu thư vội vàng đáp: "Kế hoạch của chúng ta là tập kết lực lượng của ba vị Tiên Đế vây giết Long Ngạo Thiên, nhưng hắn lần này đi đến Ẩn Môn, vạn nhất bị hắn công phá Ẩn Môn đạt được bảo bối lợi hại nào đó, thì e rằng sẽ không phải là ba vị Tiên Đế bao vây hắn nữa, mà là hắn bao vây ba vị Tiên Đế các ngươi." "Ngươi nói có lý!" Lăng Tiêu Tiên Đế suy nghĩ một chút, gật đầu khẳng định nói: "Bây giờ tất cả mọi người đều nói Ẩn Môn truyền thừa từ thời Thái Cổ, còn âm thầm thu thập Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn, vạn nhất để Long Ngạo Thiên có được những bảo bối này, ba vị Tiên Đế thật sự không nhất định là đối thủ của Long Ngạo Thiên." "Vậy làm sao bây giờ!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu lo lắng nói: "Nếu con ta cũng đi công đánh Ẩn Môn, thì chẳng phải không thể nhanh chóng công phá Nam Vực sao!?" "Thánh Mẫu đừng vội!" Đông Phương tiểu thư vội vàng an ủi nói: "Muốn giải quyết vấn đề này rất đơn giản, chỉ cần Đế Quân phân ra một đạo Tiên Đế phân thân là được..." "Ý của ngươi là..." Lăng Tiêu Tiên Đế nhíu mày nói: "Để bản thể của bản đế đi Ẩn Môn, phân thân ở lại tấn công Nam Vực!?" "Không phải, ngược lại rồi!" Đông Phương tiểu thư lắc đầu phủ nhận nói: "Là bản thể ở lại công đánh Nam Vực, phân thân lén lút theo sau Long Ngạo Thiên." "Vì sao!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu trên đầu đầy dấu hỏi, không hiểu cách sắp xếp này có ý nghĩa gì.

Còn vì sao nữa chứ!?

Đương nhiên là Boss Tần muốn hố các ngươi, muốn các ngươi chó cắn chó, để mình có thể ngư ông đắc lợi a! "Hồi Thánh Mẫu..." Đông Phương tiểu thư trong lòng thầm bĩu môi, ngoài mặt cung kính lừa gạt nói: "Trăm năm trước Chiến Thần Điện bị Dịch Thiên Cơ đánh lén, Long Ngạo Thiên lần này đến Ẩn Môn nhất định sẽ rút ra bài học, lưu lại một đạo Tiên Đế phân thân canh giữ đại bản doanh của Chiến Thần Điện, cho nên nếu Đế Quân để lại Tiên Đế phân thân tấn công Nam Vực, thì kết quả cuối cùng không ngoài việc hai bên kìm hãm lẫn nhau, cho nên muốn thuận lợi công phá Nam Vực thì Đế Quân bản tôn phải ở lại." "Có lý!" Lăng Tiêu Tiên Đế sau khi nghe phân tích xong, tán đồng gật đầu, nhưng ngay sau đó lại nhíu mày nói: "Nhưng Tiên Đế phân thân dù sao cũng chỉ là Tiên Đế phân thân, căn bản không thể đấu lại bản tôn của Long Ngạo Thiên, để hắn theo sau Long Ngạo Thiên có ý nghĩa gì!?" "Kìm hãm!" Đông Phương tiểu thư không hề tự ti cũng không kiêu ngạo nói: "Lần này Ẩn Môn không chỉ thu hút Long Ngạo Thiên, còn thu hút rất nhiều thế lực lớn của Tiên Giới đến, chỉ cần Đế Quân ra tay kìm hãm Long Ngạo Thiên vào thời điểm then chốt, thì bảo bối của Ẩn Môn sẽ bị những người khác chia chác..." "Sao có thể như vậy!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu lập tức hét chói tai cắt ngang nói: "Con ta ra tay kìm hãm Long Ngạo Thiên, những người khác chia chác bảo bối Ẩn Môn, chẳng phải để Lăng Tiêu Cung ta làm công cho bọn họ sao!?" "Thánh Mẫu đừng vội!" Đông Phương tiểu thư vội vàng an ủi nói: "Bảo vật của Ẩn Môn đúng là sẽ bị các thế lực khác chia chác, nhưng nếu thay đổi cách suy nghĩ thì, Long Ngạo Thiên chuyến này sẽ vô công mà trở về, cũng có nghĩa là thực lực của hắn không được tăng cường." "Bản đế hiểu rồi!" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức bừng tỉnh nói: "Chỉ cần chúng ta có thể vây khốn Long Ngạo Thiên đến chết, thì Tiên Giới chính là của Lăng Tiêu Cung ta độc chiếm, bản đế cũng sẽ là Tiên Đế duy nhất của Tiên Giới, cho dù bọn họ có cướp được bảo vật của Ẩn Môn, cuối cùng cũng vẫn phải ngoan ngoãn giao ra." "Đúng vậy!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu lập tức nở mày nở mặt nói: "Chúng ta không thể đặt ánh mắt vào những bảo vật trước mắt này, chúng trong thời gian ngắn căn bản không thể hiện giá trị, thà rằng bỏ ra công sức lớn như vậy để tranh giành những bảo vật vô dụng này, không bằng dùng chúng làm mồi nhử để giúp Lăng Tiêu Cung ta thống nhất Tiên Giới." "Không tệ!" Lăng Tiêu Tiên Đế tán thưởng gật đầu nói: "Nếu không phải Phượng Nghi Lệnh nhắc nhở, bản đế e rằng cũng sẽ giống Long Ngạo Thiên bọn họ, chỉ nhìn thấy giá trị của những bảo vật này, mà không nhìn thấy phiền toái mà những bảo vật này mang lại." "Đúng vậy!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu nhịn không được cảm thán một tiếng, càng nhìn Đông Phương tiểu thư càng thích.

Không chỉ ngoan ngoãn hiểu chuyện không có tính tiểu thư, còn có thể quản lý Lăng Tiêu Cung đâu ra đó, trong lòng lại còn ẩn chứa đại mưu lược, đại cục diện, một phát là có thể nắm bắt trọng điểm giải quyết vấn đề. "Đế Quân, Thánh Mẫu quá khen rồi!" Đông Phương tiểu thư vội vàng cúi đầu thẹn thùng nói: "Nếu không phải có sự tín nhiệm của Đế Quân và sự nhìn người của Thánh Mẫu, nô gia dù có tài tình vô song, cũng chỉ là một tiểu cung nữ hèn mọn." "Hài tử, ngươi quá khiêm tốn rồi!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu cười đi tới, nắm lấy bàn tay nhỏ của đối phương.

Mặc dù xuất thân của Đông Phương tiểu thư không bằng Mộng

Dao Tiên Đế, nhưng năng lực lại mạnh hơn không chỉ một chút, không chỉ có thể giúp Lăng Tiêu Cung thực hiện tăng trưởng tài phú nhanh chóng, còn có thể giúp Lăng Tiêu Cung thống nhất Tiên Giới, lại không hề có chút tính tiểu thư chảnh chọe nào, luôn giữ thái độ khiêm tốn lễ phép, cũng khiến nàng động lòng muốn cưới nàng về làm con dâu. "Thật sự khiêm tốn rồi!" Lăng Tiêu Tiên Đế tán đồng gật đầu, trong mắt cũng lóe lên một tia nhu tình.

Không chỉ toàn tâm toàn ý giúp hắn xử lý vấn đề, còn có ba phần tương tự với Tâm Ngữ Tiên Tử, trong nháy mắt đã thỏa mãn giấc mộng mà hắn khổ sở theo đuổi.

Nhưng hắn lại không bị giấc mộng này làm cho choáng váng, biết rằng muốn thực hiện bản đồ mà Đông Phương tiểu thư vẽ ra, trước tiên cần phải hoàn thành việc kết minh với Tiên Minh, nếu không sẽ không thể triển khai kế hoạch tiếp theo.

Cảnh tượng chuyển đổi...

Tần Phong một đường vịn tường, trở về Bạch Ngọc Kinh.

Chỉ thấy các cô gái đều đang khoanh chân tu luyện dưới Bồ Đề Cổ Thụ, không chỉ có Hữu Dung ở ngoài (chuyên về ngoại khoa), Cửu Nương ở trong (chuyên về nội khoa), mà cả Tiểu Hương Phi vừa trở về cũng đang tu luyện, hoàn toàn không có ý định để ý đến hắn.

Còn về Tiểu Bạch thì đang chạy nhảy khắp núi đồi, một đàn động vật nhỏ mặt mày kinh hãi trốn tứ phía, ngay cả Tiểu Cửu Bảo cũng không dám trêu chọc, phảng phất như gặp phải Hỗn Thế Ma Vương mà bay loạn khắp nơi.

Nhưng Tần Phong hiện tại cũng không có thời gian để ý đến Tiểu Bạch, đang nhìn Hữu Dung và Tiêu Cửu Nương mà do dự.

Không biết mình nên chọn người tập hợp sở trường của trăm nhà, kinh nghiệm đầy mình là Tiêu Cửu Nương chuyên về nội khoa, hay là chọn người bãi truất trăm nhà, độc tôn nhũ thuật là Hữu Dung chuyên về ngoại khoa.

Người trước thời gian trị liệu có thể hơi lâu, người sau phương thức trị liệu có thể tương đối đơn nhất. "Bệ hạ, ngài sao vậy!?" Tiểu Hương Phi cảm ứng có người đến, nghi hoặc mở mắt xem xét.

Nhưng khi nàng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Tần Phong, lập tức không giữ được bình tĩnh, vội vàng ngừng tu luyện đứng dậy tiến lên đỡ hắn. "Bệ hạ!?" Các cô gái nghe động tĩnh, cũng đều mở mắt.

Thấy Tần Phong bị thương liền vội vàng kết thúc tu luyện vây quanh, tiếng nói càng ồn ào không ngừng, phảng phất như nuôi hàng trăm hàng nghìn con vịt trong nhà. "Ai!!" Tần Phong bị làm ồn đến mức bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cuối cùng cũng hiểu ra lời nhị tổ nói.

Trong nhà phụ nữ quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt, xa không bằng tình yêu trăm khối của Tần Hoài Hà thực tế hơn, không những không có tranh cãi mâu thuẫn, gặp chuyện còn không cần mình phải lo lắng và chịu trách nhiệm. "Ngươi gần đây đều làm gì vậy!?" Hữu Dung đặt tay lên mạch Tần Phong, cau mày chặt lại nói: "Không chỉ thần thức bị trọng thương, còn là bị Đại Đạo Chi Lực cực kỳ thuần túy đánh bị thương, sau đó không những không kịp thời vận công trị liệu, còn cùng người giao chiến một trận, còn nữa nguyên dương trong cơ thể này, sao lại thiếu nhiều đến vậy?

Chương 1864

Ít nhất cũng phải mất một tháng..." "Được rồi, được rồi!" Tần Phong vội vàng rụt tay về, không dám để Hữu Dung bắt mạch nữa.

Vốn tưởng rằng Hữu Dung học y chỉ là giết thời gian, nhưng không ngờ nàng lại học nhanh đến vậy, cảm giác mình trước mặt nàng ngay cả một chút bí mật cũng không có. "Một tháng!?" Các cô gái lập tức không còn sự quan tâm như trước, ánh mắt nhìn Tần Phong rất không thân thiện.

Trong nhà nhiều người như vậy còn chưa hiểu rõ, hắn vậy mà còn dám ra ngoài ăn vụng, xem ra là bình thường bọn họ ép hắn vẫn chưa đủ, khiến hắn còn có tinh lực ra ngoài hái hoa dại. "Khụ khụ..." Tần Phong thấy không khí không ổn, vội vàng giả bệnh ho khan.

Ngay sau đó cũng không quản ngoại khoa hay nội khoa gì nữa, trực tiếp chúi đầu vào lòng Hữu Dung gần mình nhất, sau đó mắt trợn trắng liền giả vờ ngất đi... "Bệ hạ!" Chúng nữ thấy cảnh này, lập tức luống cuống tay chân. "Lại diễn nữa rồi!!" Hữu Dung nhìn Tần Phong trong lòng, không nhịn được mà trợn trắng mắt.

Tuy mạch tượng của Đại Ma Vương có vẻ yếu ớt, trì trệ, nhưng với thể chất của hắn, tuyệt đối không thể cứ thế mà ngất đi được. "Để ta!" Tiểu Hương Phi mặt đầy vẻ sốt ruột, đặt tay lên ngực Tần Phong.

Ngay sau đó, quanh người nàng lóe lên một đạo tiên quang nhu hòa, một luồng sinh mệnh chi lực mạnh mẽ cũng thuận theo lòng bàn tay nàng, như sông vỡ đê điên cuồng tràn vào thể nội Tần Phong. "Đại Đạo Chi Ấn!" Chúng nữ lập tức kinh hô thành tiếng, bị Tiểu Hương Phi làm cho giật mình.

Vốn tưởng đối phương bỏ đi trăm năm quay về vẫn chỉ là bình hoa di động, nào ngờ người ta lại âm thầm lặng lẽ thành đại lão rồi. "A..." Tần Phong lập tức mở mắt, phát ra một tiếng thoải mái.

Không phải hắn không muốn tiếp tục giả vờ, thật sự là cảm giác này quá mức thoải mái, sinh mệnh chi lực mạnh mẽ rót vào thể nội, không chỉ chữa lành thân thể bị thương của hắn, mà còn giúp hắn đột phá giới hạn tuổi thọ.

Đừng coi thường giới hạn tuổi thọ này, đây là thứ hắn cần nhất hiện tại.

Bởi vì từ khi có được Sinh Mệnh Cấm Thuật của Lão Triệu, hắn không ngừng lợi dụng thuộc tính buff Khô Mộc Phùng Xuân để tăng cường thiên phú, cuối cùng trải qua hàng vạn lần phản lão hoàn đồng, rốt cuộc cũng đạt đến Hoa Khai Thập Phẩm Viên Mãn trong truyền thuyết.

Sau đó, bất kể hắn đốt cháy tuổi thọ thế nào, cũng không thể tiếp tục nâng cao thiên phú bản thân nữa.

Không phải Sinh Mệnh Cấm Thuật Lão Triệu cấp đạt đến cực hạn, cũng không phải thiên phú của hắn đạt đến cực hạn, mà là tuổi thọ của hắn đã đạt đến giới hạn.

Cứ như que kẹo mút giá một đồng, mà bây giờ trong túi chỉ còn chín hào vậy, dù hắn có lật tung túi cũng không thể mua nổi que kẹo một đồng, nhưng bây giờ sinh mệnh chi lực của Tiểu Hương Phi đã giúp hắn bù đắp một hào tiền đó.

Tuy nhiên, dù Sinh Mệnh Đại Đạo Chi Ấn rất thần kỳ, nhưng vẫn không thể khiến hắn khôi phục lại trạng thái đầy máu (full HP). "Đại Đạo Chi Lực thuần túy quá!" Mắt đẹp của Tiểu Hương Phi đầy vẻ chấn kinh, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Tuy nàng kế thừa y bát của Bách Hoa Tiên Đế, cũng đã đột phá đến Tiên Vương Cảnh, nhưng tiếc rằng tu vi của Ẩn Môn Môn Chủ thực sự quá cao, dù nàng dốc hết toàn lực cũng không thể loại bỏ Đại Đạo Chi Lực còn lưu lại trong thể nội Tần Phong. "Hữu Dung cô nương, sao rồi!?" Tử Diên thấy Tiểu Hương Phi không thể chữa trị, mặt đầy vẻ sốt ruột quay sang nhìn Hữu Dung. "Vô dụng!" Hữu Dung lắc đầu, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Tuy nàng sở hữu thiên phú y đạo siêu cao, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi đã nổi danh Tiên Minh, nhưng đối mặt với loại thương thế cấp Đại Đạo này, dù thiên phú của nàng có mạnh đến đâu cũng không có cách nào. "Ta có cách!" Tiêu Cửu Nương lập tức kích động giơ tay, biểu thị mình có cách cứu Tần Phong.

Phải biết, Tiên Thiên Đạo Thể của nàng không chỉ được mệnh danh là thể chất hoàn mỹ nhất, mà còn được xưng là đỉnh lô hoàn mỹ nhất, đặc biệt là một luồng Tiên Thiên Chi Khí ngưng tụ trong thể nội, càng là bảo bối mà tất cả nam tu trong thiên hạ mơ ước có được. "Ngươi có cách!?" Chúng nữ nghe vậy, ngây người nhìn lại.

Bây giờ không chỉ Tiểu Hương Phi sở hữu Đại Đạo Chi Ấn bó tay không có kế sách, ngay cả Hữu Dung tinh thông y thuật cũng không có cách nào, Tiêu Cửu Nương một "chủ bá" Hợp Hoan Tông (chủ kênh livestream sex) sao có thể có cách cứu Tần Phong!? "Ái chà, còn ngươi có cách nữa chứ!?" Nguyệt Hi với tư cách nữ phụ ác độc, lập tức âm dương quái khí nói: "Ta thấy ngươi là muốn ra vẻ đến điên rồi phải không?

Cũng chẳng thèm nhìn xem bây giờ là trường hợp gì, đã dám nhảy ra nói hươu nói vượn..." "Hừ!!" Tiêu Cửu Nương hừ một tiếng đầy giận dỗi, không có ý định tranh cãi với Nguyệt Hi.

Chỉ thấy nàng một tay ôm lấy Tần Phong trong lòng Hữu Dung, sau đó liền phi thân tiến vào cung điện, còn không quên phất tay áo đóng sập cửa cung điện lại. "Cửu Nương, ngươi làm gì vậy!?" Chúng nữ kinh hãi kêu lên: "Bệ hạ bây giờ còn đang bị thương, ngươi mau mở cửa cung ra..." "Ôi trời, sao ta lại không nghĩ ra chứ!" Hữu Dung mặt đầy hối hận phản ứng lại, nhớ ra mình chính là liều thuốc cứu mạng đó. "Nghĩ ra cái gì!?" Chúng nữ nghe vậy, đồng loạt nhìn sang.

Chỉ thấy Hữu Dung như thể đã bỏ lỡ cơ hội đổi đời chỉ sau một đêm, trên mặt đầy bi thương và hối hận đan xen, thậm chí còn khiến nàng mỗi ngày còn lại của đời mình đều sống trong hối hận.

Tuy nhiên, ngay khi chúng nữ không biết chuyện gì đang xảy ra, một luồng năng lượng dao động quen thuộc từ trong cung điện tuôn ra.

Ngay sau đó, một đồ án Âm Dương Thái Cực khổng lồ bao phủ cung điện, tiên khí giữa trời đất cũng như thủy triều dũng nhập vào trong cung điện, bao bọc lấy Tần Phong và Tiêu Cửu Nương. "Cuối cùng cũng đến lượt ta ra vẻ rồi!" Tiêu Cửu Nương không thể kiềm chế sự kích động trong lòng, bắt đầu kết hợp thực tiễn với lý niệm. "Đing đoong, chúc mừng Túc Chủ ức hiếp hồng nhan tri kỷ cấp Truyền Thuyết của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200 điểm Phản Phái!" "Đing đoong, chúc mừng Túc Chủ ức hiếp hồng nhan tri kỷ cấp Truyền Thuyết của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 200 điểm Phản Phái!" "..." "Diệp Thần giegie được không đây!?" Tần Phong nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, cảm thấy vô cùng bất mãn với Diệp Thần.

Chính mình vì để hắn có thể chuyên tâm đề thăng bản thân, không chỉ giúp hắn chăm sóc Lan Bảo Bảo, Tiểu Nhu và Tiêu Cửu Nương, mà còn tốn công sức giúp hắn tăng thêm độ khó khiêu chiến, thế mà hắn chẳng những không tiến giai thành Thiên Đạo cấp, lại còn từ Thần Thoại ban đầu một đường rớt xuống Truyền Thuyết cấp.

Khiến hắn bây giờ "đạp" Tiêu Cửu Nương, cũng chẳng có gì là vui vẻ cả. "Bệ hạ!" Tiêu Cửu Nương mắt mị như tơ, y sam từng kiện trượt xuống.

Ngay sau đó liền đem tất cả lý niệm chiêu thức đã học trăm năm của mình, toàn bộ thực hành lên người Tần Phong, không chỉ khiến hắn cảm thấy thân tâm thoải mái, mà còn để hắn hiểu ra thế nào là "tập bách gia chi trưởng". "Trẫm liều với ngươi!" Tần Phong bất chấp thương thế của mình, trong lòng bắt đầu điên cuồng gào thét. "Không ai đỡ ta đi bệnh viện, ta tự nằm giường đến phát điên.

Nếu bệnh này không thuốc chữa, mở cửa tìm lại tiểu y tiên.

Mạng ta do ta chứ không do trời!!" Và ngay khi Tần Phong đang bận cảm thụ "bách gia chi trưởng", trái tim nhỏ bé của Diệp Thần trong ngôi miếu nát đột nhiên run lên một cái. "Chuyện gì vậy!?" Diệp Thần bỗng dưng kinh tỉnh, trong lòng dâng lên một cảm giác mất mát.

Chương 1865

Cứ như thể một chiếc xe đạp gần như mới toanh vốn thuộc về hắn, còn chưa kịp cưỡi thử đã bị một lão lục vô sỉ đạp đi, hơn nữa còn chẳng hề thương tiếc mà dùng sức đạp mạnh. "Tiểu hỏa tử, ngươi tỉnh rồi!?" Một lão ăn mày tiến đến gần, để lộ hàm răng đen sì. "Ừm..." Diệp Thần ngửi thấy một mùi hôi miệng, vội bịt mũi lùi lại. "Tiểu hỏa tử, ngươi đừng vội chê bai chúng ta!" Lão ăn mày thấy Diệp Thần chê mình, không để ý cười nói: "Nếu đẩy ngược lại hai ba năm trước, một tiểu tu sĩ như ngươi, đến tư cách gặp chúng ta cũng không có." "Đúng vậy!" Các ăn mày khác nhao nhao phụ họa, biểu thị lão ăn mày nói đúng. "Vậy các vị vì sao lại ra nông nỗi này!?" Diệp Thần cẩn thận đánh giá đám ăn mày, ngay sau đó trong lòng liền giật mình.

Chỉ thấy đám ăn mày trong ngôi miếu nát này, tu vi thấp nhất cũng là Tiên Quân Cảnh, còn lão ăn mày kia lại sở hữu tu vi Tiên Vương Cảnh... "Haizz, một lời khó nói hết!" Lão ăn mày thở dài nói: "Ban đầu chúng ta không phải là bang chủ của một bang, thì cũng là chưởng môn của một phái, tệ nhất cũng là tộc trưởng một tộc, nhưng tiếc rằng vận thời không may, tông môn phá sản bị thanh lý, mới khiến chúng ta lưu lạc đến nông nỗi này." "Tông môn phá sản!?" Diệp Thần đầu tiên ngẩn ra, sau đó thăm dò hỏi: "Các ngươi sẽ không phải là 'đụng cổ' (đầu tư cổ phần) rồi chứ!?" "Ai!!" Chúng ăn mày nghe vậy, đồng loạt thở dài.

Nhớ lại năm xưa khi họ "nhập cổ" (mua cổ phần), quang cảnh đó thật vô hạn, tài sản tông môn lập tức tăng gấp mấy trăm lần không chỉ, đi đến đâu cũng được nịnh nọt và xu nịnh, sự tự tin càng đạt đến mức độ chưa từng có, cảm thấy gia tộc và tông môn nhất định sẽ lớn mạnh trong tay mình.

Đáng tiếc cảnh đẹp chẳng tày gang, thị trường đột ngột lao dốc.

Khi họ phản ứng lại muốn rời khỏi thị trường, thì phát hiện đã không kịp nữa rồi, chỉ có thể tuyên bố tông môn và gia tộc phá sản. "Không phải..." Diệp Thần rất không hiểu nói: "Các ngươi thấp nhất cũng là Tiên Quân, thậm chí còn có cường giả Tiên Vương Cảnh, đặt ở Tiên Giới đều là tồn tại đại lão một phương, cho dù tông môn và gia tộc phá sản, cũng vẫn còn cơ hội 'Đông Sơn Tái Khởi' (phục hưng), sao lại cam tâm ở ngôi miếu nát này làm ăn mày chứ!?" "Đông Sơn Tái Khởi!?" Lão ăn mày cười tự giễu, lấy hồ lô rượu ra uống một ngụm.

Tuy họ vẫn còn tu vi, nhưng tiếc rằng đạo tâm đã vỡ nát rồi.

Ban đầu, từng người họ đều là những người khí phách hừng hực, muốn dẫn dắt gia tộc và tông môn của mình đi lên đỉnh phong, nhưng cuối cùng lại đều từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Có người nhìn giang sơn tổ tông vất vả gây dựng lại đổi họ, có người nhìn gia nghiệp mình nỗ lực nửa đời chỉ sau một đêm trở về số 0, có người vì tính mạng mà từ bỏ kiêu ngạo và tôn nghiêm từng có, còn có người lựa chọn trở thành "sinh xuất" (bán vợ con), dùng vợ và con gái mình để trả nợ...

Mà loại cảm giác chênh lệch khổng lồ này, khiến họ không thể đối mặt với chính mình.

Chỉ muốn trốn trong ngôi miếu nát không ai nhận ra này, sống lay lắt dùng rượu cồn để tê liệt bản thân, thỉnh thoảng khoe khoang với người khác về sự huy hoàng của mình trong quá khứ. "Đây là đạo tâm vỡ nát rồi!?" Diệp Thần nhìn lão ăn mày, lập tức đoán ra nguyên nhân.

Tuy nhiên ngay sau đó hắn liền kích động, cảm thấy đây quả là trời không tuyệt đường người.

Bởi vì hiện tại thị trường lao dốc nhanh chóng, khiến rất nhiều tu tiên giả đều phá sản, nếu hắn có thể tổ chức những người này lại, cộng thêm kinh nghiệm thống binh nhiều năm của hắn, nhất định có thể tạo ra một đội quân vô địch tung hoành thiên hạ. "Có rượu!?" Các ăn mày khác thấy hồ lô rượu, lập tức xông lên tranh đoạt. "Tránh ra, đây là của lão phu..." Lão ăn mày thấy đám ăn mày đến tranh đoạt, vội vàng đổ rượu vào miệng mình. "Một lũ phế vật!!" Diệp Thần sau khi xác định mục tiêu, lập tức đứng dậy quát lớn.

Tiếng vừa dứt, toàn trường tĩnh lặng.

Chỉ thấy đám ăn mày đang tranh đoạt hồ lô rượu, đột nhiên dừng lại tranh đoạt, đồng loạt nhìn sang.

Tuy họ đã mất hết gia sản, sống không chút tôn nghiêm trong ngôi miếu nát, nhưng hai chữ "phế vật" lại là từ nhạy cảm của họ, có thể lập tức gợi lại những chuyện quá khứ không dám nhìn lại. "Tiểu tử, ngươi nói ai là phế vật!?" Đám ăn mày mặt đầy tức giận, muốn đánh chết Diệp Thần. "Chính là các ngươi!" Diệp Thần không hề sợ hãi, lập tức đáp trả gay gắt: "Rõ ràng có tay có chân, tu vi vẫn còn đó, nhưng lại không nghĩ đến 'Đông Sơn Tái Khởi', cứ nhất định muốn sống như ăn mày, nói các ngươi là phế vật có gì sai sao!?" "Ngươi TM hiểu cái gì!?" Một ăn mày như muốn che giấu nội tâm, phẫn nộ gào lên: "Lão tử ta là truyền nhân đời thứ tám của Bắc Đường Bang, thời đỉnh phong địa bàn chiếm cứ một phần mười Bắc Vực, đây là tâm huyết của bảy đời tiên bối Bắc Đường gia ta, há lẽ một câu 'Đông Sơn Tái Khởi' của ngươi là có thể đứng dậy được!?" "Đúng vậy!" Một ăn mày khác mở miệng nói: "Đều chưa từng thấy phong cảnh đỉnh núi, cũng chưa từng ăn qua khổ sở gì, vậy mà còn dám ở đây huấn luyện chúng ta!?" "Ai nói ta chưa từng thấy phong cảnh đỉnh núi?

Ai nói ta chưa từng nếm trải khổ sở!?" Diệp Thần lập tức vạch trần vết sẹo của mình, kích động nói: "Ta Diệp Thần năm đó ở Hạ

Giới Hoang Cổ, chính là Bắc Cương Chiến Thần được thiên hạ bách tính kính trọng, nhưng lại bị Tần Phong hãm hại thân bại danh liệt, không chỉ dùng lời ngon tiếng ngọt cướp đi người phụ nữ ta yêu, còn bắt đi 'ý nan bình' (nỗi lòng khó yên) trong lòng ta, lại còn ném ta vào hang quỷ nữ chịu dày vò thân tâm..." "Diệp Thần?

Ngươi là Diệp Thần!!" Đám ăn mày nghe vậy kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía Diệp Thần.

Tuy họ chưa từng gặp Diệp Thần, nhưng đối với đại danh của hắn thì như sấm bên tai, không chỉ dám công khai mình đã "ngủ" vợ của Long Ngạo Thiên, còn khiêu khích chạy trốn dưới mí mắt hắn trăm năm. "Không sai, ta chính là Diệp Thần!" Diệp Thần ấm ức nhưng quật cường nói: "Đến Tiên Giới sau, Tần Phong vẫn không buông tha ta, tung tin đồn ta đã 'ngủ' vợ của Long Ngạo Thiên, hại ta bị Long Ngạo Thiên truy sát trăm năm..." "Tung tin đồn!?" Đám ăn mày thần sắc ngẩn ra, đối với chuyện này cũng không cảm thấy hứng thú.

Bởi vì bất kể Diệp Thần hắn có làm hay không, dù sao Long Ngạo Thiên cũng đã thề với Đại Đạo rồi, định sẵn hai bên cần phải có một người chết mới được. "Không sai, chính là tung tin đồn!" Diệp Thần thần sắc kiên nghị nói: "Thế nhưng ta cũng không lựa chọn nhận mệnh, cũng không như các ngươi tự cam đọa lạc, cho dù hết lần này đến lần khác vấp ngã, ta cũng sẽ đứng dậy lại, bởi vì ta tin tưởng đây chẳng qua chỉ là chút phong sương mà thôi!!" "Cái này..." Chúng ăn mày nhìn Diệp Thần, thần sắc không khỏi động dung.

Ngay cả tiểu bối như Diệp Thần còn có dũng khí làm lại từ đầu, vậy bọn họ vì sao lại không có dũng khí làm lại từ đầu chứ!?

Hơn nữa, Diệp Thần phải đối mặt là Long Ngạo Thiên đệ nhất Tiên Giới, áp lực hơn bọn họ rất nhiều, mình lại dựa vào cái gì mà ở đây than ngắn thở dài, sống lay lắt như vậy chứ!? "Các vị..." Diệp Thần thấy mọi người thần sắc động dung, vội vàng 'thừa thắng xông lên' nói: "Hiện tại có một cơ hội 'Đông Sơn Tái Khởi' bày ra trước mặt chúng ta, không biết các vị có nguyện ý liều một phen không!?" "Ta nguyện ý!" Lão ăn mày trầm mặc một lát, mới kiên định nói: "Thà rằng ở đây sống lay lắt, ta thà vì 'lật mình' mà liều một lần, cho dù vạn kiếp bất phục, cũng mạnh hơn sống không ra người không ra quỷ." "Không sai!" Các ăn mày khác cũng nhao nhao phụ họa, biểu thị mình cũng muốn làm người. "Tốt!!" Diệp Thần thấy "dân tâm khả dụng" (lòng người có thể dùng), lập tức kiềm chế tâm tình kích động nói: "Chuyện về Ẩn Môn chắc hẳn mọi người đều đã nghe nói rồi, và ta có thể rất có trách nhiệm mà nói với mọi người rằng tất cả đều là thật, bởi vì khi Luân Hồi Tiên Vương Di Tích mở ra, ta cũng có mặt ở đó, tận mắt nhìn thấy mỗi đệ tử Ẩn Môn, đều được trang bị một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn." "Cái gì?

Thật sao!?" Chúng ăn mày lập tức kinh hô, khó tin nhìn về phía Diệp Thần.

Phải biết, năm đó họ đều được coi là những nhân sĩ cao cấp của xã hội thượng lưu, đừng nói là Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn, ngay cả Đế Binh cả đời cũng không tìm được một kiện, thậm chí rất nhiều người còn chưa từng thấy Đế Binh trông như thế nào.

Vốn tưởng đây chính là thế giới mà họ nhận thức, nào ngờ bên trên họ còn có một Thiên Cung.

Chỉ hé lộ một góc, đã khiến họ cảm thấy tuyệt vọng... "Đúng vậy!" Diệp Thần thần sắc vô cùng nghiêm túc, biểu thị còn thật hơn vàng thật.

Không giống với Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa bản tàn phẩm mà Tần Phong sở hữu, hắn ta lại trong lúc bị Dịch Thiên Cơ đoạt xá, đã có được Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa bản hoàn chỉnh, cũng từ đó mà hiểu được rất nhiều tin tức liên quan đến Ẩn Môn.

Tuy những tin tức này đều là Dịch Thiên Cơ có được khi tiếp xúc với Trình Vận và những người khác, không tính là cơ mật cốt lõi của Ẩn Môn, nhưng nội dung trong những tin tức này, cũng đủ để chấn kinh toàn bộ Tiên Giới rồi. "Tiểu hỏa tử..." Lão ăn mày thấy Diệp Thần khẳng định như vậy, thăm dò hỏi: "Cơ hội 'lật mình' ngươi vừa nói, sẽ không phải là dẫn chúng ta đi tấn công Ẩn Môn đoạt bảo chứ!?" "Đúng vậy!" Diệp Thần không hề che giấu, lập tức gật đầu thừa nhận.

Tuy hắn từ Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa mà biết, Tần Phong chính là kẻ chủ mưu gây ra sự sụt giảm thị trường lần này, nhưng hắn lại không giống Phương Trường, lựa chọn công khai hành vi "sinh xuất" của hắn.

Bởi vì với sức chiến đấu yêu nghiệt của Tần Phong, cho dù có công khai hành vi vô sỉ của hắn, nhiều nhất cũng chỉ là khiến danh tiếng hắn bị tổn hại, căn bản không thể có ai làm hại được hắn, càng đừng nói là phân thây vạn đoạn.

Mà Tần Phong lại nổi tiếng là mặt dày, căn bản không quan tâm danh tiếng có bị tổn hại hay không.

Thậm chí có khả năng sau khi công khai hắn, hắn về sau ngay cả giả vờ cũng lười giả vờ.

Chương 1866

Cho nên thay vì lãng phí thời gian và tinh lực vào phương diện này, chi bằng nhân cơ hội tăng cường thực lực bản thân, nếu còn có thể đến Ẩn Môn cướp được mấy kiện bảo bối, vậy thì hắn có thể lập tức "cá muối lật mình" (thay đổi vận mệnh), không còn là Diệp chạy trốn ngày xưa nữa. "Thật sự đi Ẩn Môn sao!?" Chúng ăn mày nghe vậy, lập tức xao động.

Tuy bây giờ họ đã tuyên bố phá sản, bảo bối của Ẩn Môn cũng khiến người ta động lòng, nhưng điều này không có nghĩa là họ là kẻ ngốc, Thiên Cung của người ta chỉ hé lộ một góc đã có thể khiến thế nhân chấn kinh, càng đừng nói đến hàng vạn thần phật cư ngụ trong Thiên Cung lợi hại đến mức nào. "Mọi người đừng lo lắng, cũng không cần khẩn trương!" Diệp Thần nhìn ra nỗi sợ hãi của mọi người, vội vàng mở miệng an ủi nói: "Ẩn Môn chỉ là một tiểu môn phái, cũng không đáng sợ như mọi người tưởng tượng, cũng chỉ có một Môn Chủ Sư Tôn và năm đệ tử, tổng cộng cũng chỉ có sáu người." "Sáu người!?" Mọi người lập tức yên tĩnh lại, đều cảm thấy không thể tin nổi.

Vốn tưởng một môn phái truyền thừa từ Thái Cổ sẽ rất đáng sợ, tệ nhất cũng ngang hàng với Tiên Minh, Chiến Thần Điện, Lăng Tiêu Cung, nào ngờ điều họ vạn vạn không ngờ tới là, toàn bộ môn phái lại chỉ có sáu người. "Không, phải là năm người!" Diệp Thần lại mở miệng đính chính nói: "Nếu ta không nhầm thì tam đệ tử của Ẩn Môn đã bị Tần Phong bắt đi rồi, cho nên đối thủ của chúng ta chỉ có năm người." "Năm người!?" Chúng ăn mày lập tức nhìn nhau, tâm tư cũng theo đó mà hoạt bát trở lại.

Tuy gần đây đều đang truyền tin đệ tử Ẩn Môn mạnh mẽ đến mức nào, nhưng nếu đối phương chỉ có năm người, vậy thì bọn họ cũng không phải là không thể thử một chút, vạn nhất có thể tìm được cơ hội "kiểm lậu" (nhặt của hời) thì sao!? "Các vị..." Diệp Thần lại mở miệng nói: "Tuy đệ tử Ẩn Môn nhân số không nhiều, nhưng mỗi người đều là yêu nghiệt sánh ngang top mười Thiên Tư Bảng, cho nên để đảm bảo an toàn cho chúng ta, ta kiến nghị mọi người tìm thêm nhiều người cùng đi." "Ừm, có lý!" Chúng ăn mày lập tức gật đầu đồng ý, không nói là mình không tìm được người.

Dù sao họ từng là đại lão hùng bá một phương, cho dù có sa cơ thất thế cũng mạnh hơn tu tiên giả bình thường, rất nhanh liền dựa vào quan hệ nhân mạch của mình mà tìm đến một đám đông người, thấp nhất cũng là tu vi Kim Tiên Cảnh. "Đều là bảo bối a!!" Diệp Thần nhìn đám tu tiên giả trước mắt, trong lòng kích động suýt nhảy cẫng lên.

Vốn tưởng mình vừa ra khỏi cống thoát nước, lại phải chuyển vào ổ ăn mày, nào ngờ những người chung cảnh ngộ lại là một đám đại lão.

Tuy đám đại lão này hiện tại sa cơ lỡ vận, nhưng tu vi của họ vẫn còn đó, còn có mạng lưới quan hệ nhân mạch mà họ nắm giữ, chỉ cần mình kinh doanh tốt, tuyệt đối sẽ không kém hơn việc Tần Phong ôm đùi Mộng Dao Tiên Đế.

Và ngay khi Diệp Thần đang bận rộn chiêu binh mãi mã, Triệu Trường Sinh cũng dẫn Thanh Thanh rời khỏi Tiên Minh. "Tin tức chính xác không!?" Thanh Thanh mặt đầy kích động nói: "Ẩn Môn thật sự ở Tây Vực Cổ Chiến Trường!?" "Là thật!" Triệu Trường Sinh khẳng định gật đầu nói: "Dựa theo tin tức ta điều tra được mấy ngày nay, Ẩn Môn ẩn mình trên Vô Tận Hoang Nguyên ở Tây Vực, trong môn trừ Môn Chủ ra, còn có năm đệ tử, trong đó một đệ tử còn bị Tần Phong sư đệ bắt đi rồi." "Tần sư huynh bắt đệ tử Ẩn Môn!?" Thanh

Thanh đầu tiên ngẩn ra, sau đó khẩn trương nói: "Hắn sẽ không phải là muốn ép hỏi tung tích Ẩn Môn chứ?

Hắn sao có thể như vậy?

Lần này ra ngoài đều đã bội thu rồi, ít nhiều gì cũng phải để lại cho chúng ta chút canh mà uống chứ!?" "Đừng khẩn trương!" Triệu Trường Sinh mở miệng an ủi nói: "Dựa theo tin tức ta điều tra được, đệ tử Ẩn Môn bị Tần sư đệ bắt đi, là một con Tam Túc Kim Ô gần như duy nhất còn sót lại giữa trời đất, cho nên hắn dự định luyện hóa nó thành thân ngoại hóa thân của mình." "Ta đã bảo mà..." Thanh Thanh lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười nói: "Tần sư huynh tốt bụng như vậy, sao có thể 'ăn độc thực' (ăn một mình hết sạch) chứ!?" "Ách..." Triệu Trường Sinh tại chỗ cảm thấy cạn lời, không biết đem cái thứ này nhặt về làm gì.

Tuy nhiên trong lòng hắn vẫn ẩn ẩn có một cảm giác, Tần Phong sẽ không thành thật ở nhà luyện chế thân ngoại hóa thân, cuối cùng chắc chắn sẽ lén lút chạy ra hóng chuyện.

Mà dựa vào kinh nghiệm nhiều lần tiếp xúc giữa hắn và Tần Phong, phàm nơi nào Tần Phong xuất hiện tất sẽ đại loạn.

Cho dù ban đầu chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng một khi dính phải "sao chổi" Tần Phong này, sẽ lập tức biến thành đại sự kiện, đại động loạn.

Cho nên để tránh cuối cùng "trúc lam đả thủy" (công cốc), hắn nhất định phải nghĩ cách đề phòng Tần Phong mới được.

Vút một tiếng!!

Ngay khi Triệu Trường Sinh đang nghĩ cách đề phòng Tần Phong, một đạo kiếm quang nhanh chóng xẹt qua bên cạnh hắn. "Là hắn!!" Triệu Trường Sinh trong lòng bỗng giật mình, phát hiện trong kiếm quang chính là Lâm Tam.

Tuy Lâm Tam khi về Tiên Minh đã bị trọng thương, nhưng may mắn có Phần Thiên Tháp giúp hắn trị thương, chỉ hơn một tháng đã đầy máu (full HP) phục sinh rồi.

Vốn dĩ sau khi hắn trị thương xong xuất quan, là định đi tìm Tần Phong "thiết tha" (giao lưu) một chút, nhưng lại vô ý nghe được tin tức về Ẩn Môn, thế là hắn không nói hai lời liền rời khỏi Tiên Minh, tay cầm Tam Xích Vô Trần Kiếm liền xông thẳng đến Ẩn Môn.

Không chỉ muốn báo thù cho Thần Tú Sư Tôn của hắn, mà còn muốn báo thù cho đệ tử đã chết ở Tạo Hóa Tiên Cảnh! "Chủ nhân, nhanh lên, nhanh lên..." Thanh Thanh thấy Lâm Tam, lập tức sốt ruột thúc giục.

Bây giờ không chỉ bọn họ "điếm ký" (để mắt) đến Ẩn Môn, còn có Long Ngạo Thiên cũng "điếm ký" đến Ẩn Môn, nếu lại thêm một Lâm Tam đứng thứ ba Thiên Tư Bảng... chẳng phải có nghĩa là bảo bối bọn họ có thể cướp được sẽ ít đi sao. "Nắm chặt vào, ta muốn tăng tốc rồi!" Triệu Trường Sinh lập tức dẹp bỏ tâm thái đùa giỡn, bắt đầu nghiêm túc tăng tốc đuổi theo Lâm Tam.

Tuy hắn và Lâm Tam chỉ hợp tác qua một lần, nhưng lại có thể cảm nhận được sự đáng sợ của đối phương, không chỉ lĩnh ngộ kiếm ý của hắn ta ở trên mình, mà khí vận bản thân cũng vô cùng khủng bố, tuyệt đối là đối thủ mạnh mẽ của hắn trong cuộc tranh đoạt bảo vật lần này... "Nha!!" Thanh Thanh nắm chặt Triệu Trường Sinh, phát ra một tiếng kêu chói tai.

Tuy nhiên điều khiến bọn họ không ngờ tới là, đối thủ không chỉ có Long Ngạo Thiên và Lâm Tam, mà còn có Diệp Thần đang chiêu binh mãi mã, cùng với Uyên Tổng khắp nơi tìm kiếm Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Sau khi Uyên Tổng nghe ngóng được tin tức, lập tức tiến vào Âm Dương Ngư Ngọc Bội.

Vốn dĩ hắn đối với tương lai của mình có thể nói là hoàn toàn không có manh mối, không biết đi đâu tìm Ẩn Môn để báo thù cho Liễu Như Yên và chính mình, cũng không biết đi đâu tìm Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn.

Nào ngờ điều khiến hắn vạn vạn không ngờ tới là, hạnh phúc lại đến đột ngột như vậy.

Tọa độ của Ẩn Môn, đã bị người ta công khai!

Hắn không chỉ có thể đi tìm Ẩn Môn báo thù, mà còn có thể tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình. "Đúng là trời giúp ta mà!" Uyên Tổng mặt đầy hớn hở, không kể xiết vui mừng.

Với tư cách là một trong những người tranh đoạt khi Luân Hồi Tiên Vương Di Tích mở ra, hắn tận mắt thấy sự cường đại của đệ tử Ẩn Môn, đặc biệt là Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo trên người họ, càng khiến hắn thèm đến mức bây giờ vẫn còn chảy nước miếng. "Sao vậy!?" Liễu Như Yên thấy Uyên Tổng tiến vào, vội vàng đứng dậy tiến lên đón tiếp.

Đặc biệt là nàng vừa mới khỏi bệnh nặng, khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt không chút huyết sắc, tạo cho người ta một cảm giác "mỹ nhân bệnh tật mong manh". "Như Yên, ta nhất định sẽ khiến nàng hạnh phúc!" Uyên Tổng lập tức bị "nắm thóp", vội vàng ôm Liễu Như Yên vào lòng.

Từ khi hắn biết được tao ngộ của Liễu Như Yên, hận ý trong lòng đối với nàng lập tức tiêu tan, còn một lần nữa dán mác "cô gái tốt" lên người nàng, càng kích hoạt dục vọng bảo vệ của hắn, hạ quyết tâm quên đi quá khứ và bắt đầu lại với nàng. "A Uyên!" Liễu Như Yên nhập vai trong một giây, thâm tình nhìn đối phương.

Tuy nàng đã thành công "gài bẫy" Uyên Tổng, nhưng với tư cách là một "Tần Nữ Lang" chuyên nghiệp, nàng luôn giữ vững tố chất chuyên nghiệp của mình, đối xử bình đẳng với mỗi cảnh diễn, cho dù phân cảnh có ít cũng tuyệt đối không qua loa. "Như Yên..." Uyên Tổng cũng thâm tình tương tự, lấy hết dũng khí chuẩn bị hôn một cái.

Tuy nhiên, ngay khi Liễu Như Yên nhắm mắt chuẩn bị phối hợp, trong Âm Dương Ngọc Bội đột nhiên truyền ra khí tức dao động dị thường. "Sao vậy!?" Liễu Như Yên lập tức mở mắt, nhân cơ hội từ chối để Uyên Tổng "chiếm tiện nghi" (lợi dụng, chiếm hời).

Chương 1867

"Ta cũng không biết!" Uyên Tổng trong lòng cảm thấy một trận tiếc nuối, chỉ có thể bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn về phía chu thân.

Chỉ thấy không gian trong Âm Dương Ngư Ngọc Bội đột nhiên vặn vẹo, hư ảnh của hai kiện Đế Binh ban đầu hóa thành từng đạo kim quang năng lượng, ngay sau đó chúng nhanh chóng hội tụ trong hư không, cuối cùng ngưng tụ thành một chiếc đại đỉnh, vẫn là hình dạng đỉnh tròn ba chân, có quai, có đế.

Chu thân đỉnh lấp lánh ngũ sắc hà quang, trên vách ngoài không chỉ điêu khắc tượng ma thần nanh vuốt, mà còn khắc một số phù văn huyền ảo khó hiểu. "Đại Tiên Thiên Chí Bảo!!" Uyên Tổng chỉ nhìn một cái, liền kích động.

Không giống với Đế Binh trước đây chỉ có thể nhìn mà không thể chạm, đại đỉnh trước mắt không chỉ có thể tự tay chạm vào, mà còn tản phát khí tức Đại Tiên Thiên Chí Bảo mạnh mẽ, tuyệt đối là thứ vô cùng quý giá. "Đây chính là Đại Tiên Thiên Chí Bảo!?" Liễu Như Yên lập tức che miệng kinh hô, cũng bị không gian nơi này làm cho giật mình.

Từ khi nàng bị thương ở đây, đã phát hiện không gian nơi này không chỉ trồng rất nhiều tiên thảo, tiên quả, mà tốc độ thời gian bên trong và bên ngoài còn không giống nhau, bây giờ lại còn có thể dựng dục ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Đừng nói là nhìn thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe! "Cắn câu rồi!" Thân ngoại hóa thân của Tần Phong, đang lặng lẽ quan sát.

Chỉ thấy Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh lơ lửng bên cạnh hắn, trong bóng đổ xuyên qua, bao bọc lấy con Tam Túc Kim Ô đang thoi thóp, chính là Trần Thụ mà bản thể Tần Phong đã truyền tống đến.

Lúc này —— Uyên Tổng không thể kiểm soát bản thân nữa, lập tức kích động xông lên.

Chỉ thấy hắn vẫn không dám tin mà đưa tay ra chạm vào, ngay sau đó liền cảm nhận được cảm giác vật chất thật, còn kèm theo một luồng khí tức nóng bỏng, suýt chút nữa đã làm hỏng tay hắn. "Thật, là thật!" Uyên Tổng kích động toàn thân run rẩy, vội vàng phóng thích thần thức của mình.

Hắn bây giờ một khắc cũng không thể chờ đợi, nhất định phải nhanh chóng luyện hóa chiếc đỉnh này, hoàn thành tâm nguyện đã khao khát hai kiếp của mình.

Tuy nhiên không giống với quá trình luyện hóa mà hắn tưởng tượng, thần thức vừa chạm vào đại đỉnh trong nháy mắt, đã bị kéo vào một không gian bí ẩn. "Đây là!?" Uyên Tổng thần sắc không khỏi ngẩn ra, trong đầu đầy dấu hỏi.

Với tư cách là một người trọng sinh từ Tiên Vương Cự Đầu, tự nhiên có thể nhìn ra đây là thức hải của người khác, nhưng vấn đề là, thứ hắn luyện hóa là Đại Tiên Thiên Chí Bảo, sao lại vô duyên vô cớ tiến vào thức hải của người khác chứ!?

Ngay sau đó cũng không đợi Uyên Tổng nghĩ ra chuyện gì đang xảy ra, một luồng khí tức khủng bố "bài sơn đảo hải" (như núi đổ biển lật) liền ập đến. "Cái gì!?" Đồng tử Uyên Tổng bỗng co lại, cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Không chỉ khiến toàn thân lông tơ dựng đứng, mà còn khiến tim hắn đập nhanh đến đột ngột ngừng lại, toàn thân máu cũng như bị đông cứng, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Tuy nhiên với tư cách là Tiên Vương Cự Đầu từng trải, hắn không có thói quen ngồi yên chịu chết.

Chỉ thấy hắn lập tức phóng thích toàn bộ thần thức của mình, để chống đỡ luồng khí tức khủng bố "bài sơn đảo hải" đó.

Oanh long long!!

Thần thức hai bên va chạm dữ dội, trong thức hải theo đó mà sóng dậy cuồn cuộn.

Tuy nhiên dù Uyên Tổng là Tiên Vương Cự Đầu trọng sinh quay lại, sở hữu hào quang nhân vật chính trong truyền thuyết gia thân, nhưng trước thực lực tuyệt đối cũng là vô ích, trong nháy mắt đã bị thần thức "bài sơn đảo hải" của đối phương công phá. "Phụt!!" Uyên Tổng lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, cả người như bị trọng kích mà ngã xuống. "Đing đoong, chúc mừng Túc Chủ 'hãm hại' Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn chịu trọng kích 'mệnh huyền nhất tuyến' (ngàn cân treo sợi tóc), nhận được 2000 vạn điểm Phản Phái!" "Ngàn cân treo sợi tóc?

Vậy là không sao rồi!?" Tần Phong nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tuy Uyên Tổng một mực coi hắn là kẻ địch, nhưng ai bảo hắn là người có tấm lòng rộng lớn, không những không so đo tính toán với hắn, mà còn quay lại quan tâm đến an toàn của đối phương. "Ta *****..." Uyên Tổng một đòn không chết, lập tức hóa thân thành máy điện báo (chửi rủa).

Vốn tưởng mình cuối cùng cũng "khổ tận cam lai" (qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai), sở hữu được Đại Tiên Thiên Chí Bảo thuộc về mình, nào ngờ lại vô duyên vô cớ bị công kích, vừa rồi nếu không phải hắn phản ứng đủ nhanh, dùng hết toàn bộ thực lực, e rằng bây giờ đã đi "lĩnh cơm hộp" (chết rồi). "Tìm người giúp đỡ!?" Ẩn Môn Môn Chủ phát hiện thần thức lạ, trong lòng lập tức cười lạnh.

Đừng nói Tần Phong chỉ tìm một Tiên Vương Cự Đầu bé nhỏ, cho dù hắn có tìm cả Tiên Minh Minh Chủ đến cũng vô dụng, trước luồng thần thức này của hắn, tất cả đều là "gà đất chó sành" (đồ bỏ đi).

Oanh long long!!

Khí tức "bài sơn đảo hải" lại một lần nữa ập đến, thề sẽ triệt để nghiền nát kẻ xâm nhập. "Không hay rồi, mệnh ta xong rồi!!" Trong mắt Uyên Tổng nổi lên vẻ kinh hoàng, có thể cảm nhận được tử vong khí tức đang đến gần...

“Chuyện gì thế này!?” Liễu Như Yên đầy vẻ nghi hoặc, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Vừa nãy Uyên Tổng còn vui vẻ không thôi, chạy đi luyện hóa thứ Đại Tiên Thiên Chí Bảo gì đó, nhưng giây tiếp theo khí tức của y lại rơi xuống điểm đóng băng, trông như sắp ‘lãnh hộp cơm’ bất cứ lúc nào.

“Đừng nhìn nữa, mau kêu…” Giọng nói của Tần Phong vang lên bên tai nàng, khiến Liễu Như Yên vội vàng kích thích Uyên Tổng.

Mặc dù Uyên Tổng ‘lãnh hộp cơm’ có thể nhận được phần thưởng hậu hĩnh, nhưng tiếc là Hỗn Nguyên Đạo Thể của y vẫn chưa luyện thành, vấn đề Tam Túc Kim Ô cũng chưa được giải quyết, nên lúc này Uyên Tổng vẫn chưa thể chết.

“Bệ hạ!?” Thân thể mềm mại của Liễu Như Yên đột nhiên chấn động mạnh, vội vàng nhìn quanh.

Khác với tin nhắn truyền qua Tiên Nô Pháp Ấn trước đây, lần này Tần Phong truyền âm cho nàng ở cự ly gần, nhưng vấn đề là nàng hiện đang ở trong không gian bí ẩn của Uyên Tổng, sao Tần Phong lại xuất hiện giọng nói ở đây được chứ!?

“Đừng đông nhìn tây ngó, mau kêu lớn lên!” Tần Phong thúc giục đầy sốt ruột: “Kêu phải thật to, trong tiếng kêu phải mang theo cảm xúc, kiểu như không thể sống thiếu Uyên Tổng của ngươi ấy…” “A Uyên, anh sao vậy A Uyên!?” Liễu Như Yên đè nén nghi hoặc trong lòng, lập tức khóc nức nở: “A Uyên, anh đừng hù dọa em, em và anh đã trải qua nhiều chuyện như vậy, khó khăn lắm mới ở bên nhau, em không thể không có anh được!!” “Như Yên…” Uyên Tổng nghe thấy giọng nói, thân thể đột nhiên run lên.

Ngay sau đó, rất nhiều hình ảnh hiện lên trong đầu y, có cảnh hai người lần đầu gặp mặt từ thuở nhỏ, có cả lời hứa của y với nàng, còn có cảnh hai người cùng nhau phi thăng, cùng xông pha Tiên Giới… Và những hình ảnh này lập tức kích thích y, cũng khiến vầng hào quang nhân vật chính của y bùng nổ trong chớp mắt.

“Gào!” Uyên Tổng phát ra một tiếng gào thét đầy phẫn nộ, khí tức đã rơi xuống điểm đóng băng cũng nhanh chóng tăng vọt.

Ngay sau đó, y dường như đã phá vỡ xiềng xích nào đó của bản thân, khiến thần thức vốn đang dần trở nên trong suốt lập tức ngưng tụ lại, quanh thân y còn bùng phát ra một đạo kiếm quang ngút trời, người và kiếm cũng trong chớp mắt hợp nhất, nhanh chóng chém về phía công kích như núi đổ biển dâng của Ẩn Môn Môn Chủ.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang vọng trời đất, toàn bộ thức hải chấn động dữ dội.

Chỉ thấy công kích như núi đổ biển dâng ập tới, bị kiếm quang do Uyên Tổng hóa thành chém đứt trong nháy mắt, không chỉ gây ra một cơn bão sóng thần cuộn trào ngập trời, mà còn càn quét mọi ngóc ngách của thức hải Trần Thụ.

Chương 1868

“Phụt!” Uyên Tổng phun ra một ngụm máu tươi, thần thức thành công thoát ra.

Thế nhưng trước sức mạnh tuyệt đối, dù y có bật hack cũng vô dụng, va chạm thần thức với Ẩn Môn Môn Chủ khiến thần thức của y bị trọng thương, ngay khoảnh khắc thần thức trở về thân thể thì y đã ngã gục xuống.

“A Uyên!!” Liễu Như Yên đầy vẻ lo lắng, xông lên đỡ lấy y.

“Như, Như Yên…” Uyên Tổng chưa kịp nói hết câu thì đầu liền nghiêng sang một bên, bất tỉnh nhân sự.

“Tần Phong tìm đâu ra trợ thủ thế này!?” Ẩn Môn Môn Chủ sau khi chịu một đòn, trong lòng lập tức dấy lên sóng to gió lớn.

Ban đầu cứ nghĩ đối phương chỉ là trợ thủ bình thường Tần Phong tìm đến, nhưng đòn vừa rồi lại trực tiếp đánh cho y trở nên trong suốt, ít nhất cũng tiêu hao hơn bảy phần năng lượng của y.

“Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến y bị trọng thương hôn mê, nhận được 50 triệu Phản Phái Điểm!” “Đến lượt bố ra sân rồi!” Tần Phong thấy Uyên Tổng đã thành công tiêu hao nguyên khí của đối phương, lập tức kéo Tam Túc Kim Ô đến trước mặt.

Ngay sau đó, y túm lấy đầu Tam Túc Kim Ô, biến ý thức của mình thành một con Côn Bằng khổng lồ, nhanh chóng xông vào thức hải của đối phương.

Ò ô ~~ Một tiếng kêu vang, chấn động cửu tiêu.

Chỉ thấy thân thể khổng lồ của Côn Bằng xuất hiện trong thức hải

Trần Thụ, không hề do dự lập tức giơ cái đuôi cá khổng lồ vỗ xuống.

“Cái gì!!” Đồng tử Ẩn Môn Môn Chủ co rút mạnh, muốn tránh né và phản công nhưng đã không kịp.

Ầm ầm ầm!

Cú va chạm mạnh mẽ như Thái Sơn áp đỉnh, đè ép Ẩn Môn Môn Chủ không thể động đậy.

Ngay sau đó, đuôi cá của Côn Bằng như một cây búa vạn cân tàn nhẫn vỗ xuống, trực tiếp tạo ra một cơn sóng thần cao vạn mét, khí kình mạnh mẽ sinh ra cũng hóa thành bão tố càn quét mọi nơi trong thức hải.

Và Ẩn Môn Môn Chủ vốn đã suy yếu, lập tức bị Côn Bằng đánh tan tác.

“Sư tôn!!” Thần thức của Trần Thụ xuất hiện, gương mặt đầy kinh hoàng la lớn.

Ban đầu cứ nghĩ có sư tôn che chở thần thức của mình thì có thể tránh được số phận bị luyện thành thân ngoại hóa thân, nhưng y vạn vạn lần không ngờ rằng Tần Phong lại có thể hung mãnh đến mức này.

Không những thành công thoát khỏi tay sư tôn y, còn tìm một Tiên Vương cự đầu đến chơi tiêu hao, cuối cùng tự mình ra tay ‘nhất kích tất sát’.

Ò ô ~~ Uy thế của Côn Bằng, mênh mông vô biên.

Chỉ thấy phân thân Côn Bằng của Tần Phong không có ý định nương tay, sau khi ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét, lại giơ cái đuôi cá khổng lồ của mình vỗ về phía thần thức của Trần Thụ.

Ầm một tiếng, Thái Sơn áp đỉnh!!

Trần Thụ không hề có chút sức phản kháng nào, thần thức lập tức bị đánh tan biến.

“Cuối cùng cũng có thể luyện hóa thân ngoại hóa thân rồi!” Thần thức Tần Phong trở về thân thể, mở mắt nhìn Tam Túc Kim Ô.

Y vung tay triệu Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh, trực tiếp ném Tam Túc Kim Ô vào trong, sau đó lại búng ra một chỉ quyết điểm vào, Tiên Hỏa lập tức nhóm lên luyện hóa.

Y cũng không quên gửi tin nhắn cho Liễu Như Yên, bảo nàng dẫn Uyên Tổng đến Ẩn Môn.

Không phải là cái tên chủ nhân ‘hắc tâm’ này muốn tiếp tục bóc lột Uyên Tổng, bắt y ‘đi làm’ khi đang bị bệnh, mà là y thấy Uyên Tổng bị trọng thương, định để Liễu Như Yên dẫn y đi Ẩn Môn cầu cứu.

“Uyên Tổng, ngươi phải trụ vững đấy nhé!” Tần Phong không khỏi lẩm bẩm, cảm thấy mình thật quá thiện lương.

Nếu là những tên phản phái khác gặp phải tình huống này, đã sớm một đao giải quyết Uyên Tổng rồi, đâu rảnh mà tốn công vẽ bánh lớn cho y ăn, thấy y bị thương lại còn bảo mỹ nữ đưa y đi khám bệnh chứ!?

Lúc này — Trong căn nhà tranh của Ẩn Môn.

Một lão già tóc bạc da măng, đột nhiên mở bừng mắt.

Chỉ thấy trong mắt lão đầy vẻ không thể tin nổi, như thể ban ngày nhìn thấy quỷ dữ.

“Sao lại thế này!?” Lão già chính là Ẩn Môn Môn Chủ, đột nhiên cảm ứng được thần thức tiêu tán.

Mặc dù sợi thần thức lão để lại trong cơ thể Trần Thụ chỉ là một tia, nhưng uy lực của nó lại có thể dễ dàng tiêu diệt hàng trăm Tiên Vương, thế mà giờ đây sợi thần thức này lại bị người ta đánh tan, cũng có nghĩa là Tam đồ đệ của lão lành ít dữ nhiều.

“Là Tần Phong sao!?” Ẩn Môn Môn Chủ đầy vẻ phẫn nộ, hận không thể xé xác y ra làm vạn mảnh.

Thế nhưng còn chưa đợi lão phẫn nộ được hai giây rưỡi, trong lòng lão đột nhiên cảm thấy một trận tim đập thình thịch, cứ như thể bị thứ dơ bẩn nào đó theo dõi vậy.

“Chuyện gì thế này!?” Ẩn Môn Môn Chủ trong lòng đột nhiên hoảng loạn dữ dội, vội vàng giơ tay bấm quyết diễn toán.

Ban đầu lão cứ nghĩ là Thiên Địa Đại Kiếp đến sớm, nhưng đợi đến khi lão diễn toán kỹ càng mới biết, là địa chỉ Ẩn Môn của bọn họ đã bị người ta bại lộ, hiện tại không chỉ các thế lực đang trên đường kéo đến Ẩn Môn, mà Ẩn Môn của bọn họ còn dính líu đến năm cái nhân quả to lớn.

“Năm cái nhân quả!!” Ẩn Môn Môn Chủ đột nhiên kinh hồn bạt vía, chỉ cảm thấy bầu trời này trong chớp mắt đã sụp đổ… “Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh lừa gạt năm vị Thiên Mệnh nhập cục vây công Ẩn Môn, nhận được 50 triệu Phản Phái Điểm!” “Năm vị Thiên Mệnh nhập cục vây công Ẩn Môn!?” Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, lập tức châm chọc nó vì oan uổng người tốt.

Là một Thiên Mệnh Đại Phản Phái có chút lương tâm, y chưa từng lên kế hoạch cho cái gọi là ‘năm vị Thiên Mệnh nhập cục vây công Ẩn Môn’ cả.

Y rõ ràng là định đợi đến khi mọi người vây công Ẩn Môn, dùng Không Gian Hồ Lô của mình, sau đó mang theo nhị đệ và Lan bảo bảo cùng đi, xem bảy vị Thiên Mệnh vây công Ẩn Môn mới đã chứ.

Thế nhưng y bây giờ cũng không có thời gian để ý đến những chuyện này, đang dốc toàn lực vận chuyển Thiên Địa Âm Dương Đại Lạc Phú.

Chỉ thấy Tiêu Cửu Nương da thịt thắng tuyết tựa vào người Tần Phong, kết hợp lý niệm và thực tiễn vào làm một, quanh thân còn có từng luồng mây mù thần bí bao quanh hai người.

“Bệ hạ!!” Tiêu Cửu Nương mắt mị như tơ, tiếng thở dốc không ngừng bên tai.

Hai người lúc này không chỉ khí tức hoàn toàn dung hợp, linh hồn dần dần hòa tan trong tu luyện, mà một luồng năng lượng thần bí còn lưu chuyển giữa họ, khí tức ôn nhuận mà mềm mại, không chỉ bồi dưỡng thân tâm Tần Phong, mà còn chữa lành mọi vết thương trên người y.

“Đây chính là Tiên Thiên Đạo Thể!?” Tần Phong thần tình như si như túy, có thể cảm nhận được sự biến hóa của bản thân.

Thế nhưng y lại không sử dụng luồng năng lượng này để đột phá Tiên Vương Sơ Giai, mà là cùng Tiêu Cửu Nương cảm nhận áo nghĩa trong vô tận Đại Đạo.

“Bệ hạ!!” Tiêu Cửu Nương thần tình hơi ngẩn ra, nhìn Tần Phong càng thêm nhu tình.

Khác với những nam tu sĩ coi nàng như hoàn mỹ đỉnh lô, Tần Phong không hề cưỡng ép chiếm hữu Tiên Thiên Đại Đạo Chi Khí của nàng, mà là vận chuyển Thiên Địa Âm Dương Đại Lạc Phú cùng nàng luyện hóa, thậm chí còn phản hồi rất nhiều Hỗn Nguyên Đại Đạo Chi Khí cho nàng.

Ông!

Chương 1869

Ông!

Đại Đạo Thiên Địa nhanh chóng hội tụ về phía hai người, ngay sau đó hóa thành từng nụ hoa.

Chỉ thấy những nụ hoa này giống như hoa sen trắng muốt, trừ một đóa lơ lửng trên đỉnh đầu Tần Phong, chín đóa còn lại thì vây quanh thân thể hai người, không chỉ lấp lánh ánh sáng dịu dàng, mà còn tỏa ra một mùi hương hoa thơm ngát thấm vào tim gan.

“Hoa Khai Thập Phẩm!?” Tiêu Cửu Nương nhìn mười nụ hoa, trong lòng lập tức dâng lên sóng to gió lớn.

Mặc dù nàng biết nam nhân của mình thiên phú vô song, nhưng không ngờ lại biến thái đến mức này, vậy mà còn hơn Long Ngạo Thiên ‘Hoa Khai Cửu Phẩm’ một phẩm.

Thế nhưng Tần Phong rõ ràng không hài lòng với ‘Hoa Khai Thập Phẩm’, không chỉ sử dụng Sinh Mệnh Cấm Thuật điên cuồng đốt cháy tuổi thọ của bản thân, mà còn vận chuyển Thiên Địa Âm Dương Đại Lạc Phú, mượn Tiên Thiên Đạo Thể của Tiêu Cửu Nương để cảm ngộ Tiên Thiên Đại Đạo.

“Bệ hạ!!” Vì linh hồn hai người lúc này dung hợp vào nhau, nên Tiêu Cửu Nương có thể cảm ứng được tâm tư của Tần Phong.

Chỉ thấy nàng lập tức điên cuồng vận chuyển Thiên Địa Âm Dương Đại Lạc Phú, điều động tất cả Tiên Thiên Đại Đạo Chi Khí trong cơ thể, thề sẽ giúp người yêu của mình ngưng tụ ra nụ hoa thứ mười một.

Ầm ầm ầm!

Hư không chấn động, Đại Đạo cuồn cuộn.

Chỉ thấy vô tận Tiên Khí như thủy triều, cuồn cuộn mãnh liệt đổ về Bạch Ngọc Kinh, không chỉ hiện ra ánh sáng ngũ sắc rực rỡ, mà còn đan xen vây quanh nhau, tạo thành một dải sáng chói mắt.

Ngay sau đó, trên bầu trời vang lên tiếng sấm sét không ngừng, từng tia sét như cự long uốn lượn trên không trung.

“Chuyện gì thế này!?” Chúng tiên minh nghe thấy động tĩnh, đều nhao nhao đi ra nhìn về phía Bạch Ngọc Kinh.

Chỉ thấy từng tia sét xé toạc bầu trời, chiếu sáng toàn bộ thiên tế, còn kèm theo gió lớn gào thét, cuộn qua, cuốn lên từng trận bụi đất bay mờ mịt, cứ như thể hiệu ứng đặc biệt trước khi một tồn tại thần bí nào đó xuất hiện.

“Là xú đệ đệ sao!?” Mộng Dao Tiên Đế mắt đầy nghi hoặc, luôn cảm thấy lại là Tần Phong đang giở trò.

Thế nhưng động tĩnh lần này rõ ràng là do tu luyện gây ra, nên nàng để ngăn Tần Phong phân tâm, không chỉ mạnh mẽ đè nén sự tò mò muốn đến Bạch Ngọc Kinh xem xét, mà còn ra lệnh Thiên Huyền Vệ bảo vệ Bạch Ngọc Kinh, tránh cho có người quấy rầy Tần Phong tu luyện.

Đệ tử Tiên Minh thấy vậy, lập tức bàn tán xôn xao.

“Không phải chứ, Thiên Huyền Vệ này là cận vệ của Tiên Đế, sao lại phái cả bọn họ đến!?” “Tần Phong chỉ là một đệ tử thân truyền, đến mức phải làm cái bộ dạng lớn đến vậy sao!?” “Đúng đấy, từ khi Tiên Minh chúng ta thành lập đến nay, chưa từng có đệ tử nào có cái đãi ngộ này.” “Ngươi đừng có không phục, nếu ngươi có thể ‘gánh’ được đùi dài của Nữ Đế, ngươi cũng có thể có cái đãi ngộ này.” “Đối với Tần sư đệ, ta không thể không viết một chữ ‘phục’, khiến Nữ Đế phải vì hắn mà lo lắng, khiến Thiên Huyền Vệ phải vì hắn mà đứng gác!” “Trước đây ta niên thiếu vô tri, cứ nghĩ nam nhân phải có cốt khí, nhưng bây giờ ta mới hiểu, muốn nhìn thấy phong cảnh cao hơn, chỉ có thể ăn ‘cơm mềm’ ngọt ngào!” “…” Mặt các nam đệ tử, viết đầy sự hâm mộ ghen tỵ.

Trước đây bọn họ trẻ người non dạ không hiểu chuyện, bây giờ bọn họ bắt đầu dần dần học tập, hy vọng có thể đuổi kịp bước chân của Tần Phong.

Thế nhưng Tần Phong lúc này lại không rảnh để ý đến bọn họ, đang cùng Tiêu Cửu Nương toàn tâm toàn ý dung hợp, mãi đến hai tháng sau, khí tức cuối cùng cũng đạt đến đỉnh phong.

Bành một tiếng!

Trong cung điện đột nhiên chấn động, năng lượng vô tận cuồn cuộn bên trong.

Chỉ thấy trong từng luồng mây mù thần bí, hiện ra một đồ án Thái Cực khổng lồ, bên trên là hai bóng người quấn quýt, xung quanh còn có chín đóa hoa sen trắng muốt lấp lánh ánh sáng dịu dàng, còn trên đỉnh đầu hai bóng người thì là hai đóa hoa sen trắng muốt lớn hơn.

“Ô ô!!” Tiêu Cửu Nương khẽ than, theo đó mềm oặt ngã vào lòng Tần Phong.

Vốn dĩ nàng chỉ muốn dùng Tiên Thiên Đạo Thể của mình để cứu Tần Phong, tiện thể ra vẻ một chút, nhưng không ngờ sau khi lành vết thương còn phải giúp Tần Phong tu luyện, bị hành hạ ròng rã hai tháng mới kết thúc.

“Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh ức hiếp hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, tổng cộng nhận được 120 triệu Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh từ trong ra ngoài chinh phục hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được 10 triệu Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh từ trong ra ngoài chinh phục hồng nhan tri kỷ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Hô hô!" Tần Phong hít sâu một hơi, bắt đầu cảm nhận sự biến hóa của bản thân.

Mặc dù y lần này dưới sự giúp đỡ của Tiêu Cửu Nương, đã thành công đột phá 'Hoa Khai Thập Nhất Phẩm', đạt đến độ cao chưa từng có trong lịch sử, nhưng tu vi của y lại không đột phá đến Tiên Vương Sơ Giai, không phải là chưa đạt đến điều kiện không thể đột phá, mà là bị y mạnh mẽ áp chế xuống.

Bởi vì Hoàng Trung Lý của y sắp chín rồi, y định đi thử thách 'Thập Nhị Phẩm'.

Dựa theo giới thiệu của 'Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa', Hoàng Trung Lý là Tiên Thiên Linh Căn trong truyền thuyết, có thể giúp người ta vô điều kiện nâng cao một phẩm 'hoa khai'.

Những người khác không có điều kiện này thì thôi đi, nhưng đây lại là linh căn tổ truyền của Tần gia bọn họ, mà mình là đích hệ tử tôn của Tần gia, không có lý do gì không đi thử một lần.

"Bắt đầu đi!" Tần Phong đứng dậy bế Tiêu Cửu Nương lên giường, sau đó gọi hệ thống sử dụng cơ hội rút thưởng.

Choang một tiếng!!

Chỉ thấy bàn xoay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay tròn.

"Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh rút trúng…" "Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh rút trúng Buff cấp Tiên, Tiên Hiền Chân Ý!" Tiên Hiền Chân Ý: Sau khi sử dụng không chỉ có thể tăng gấp mười chiến lực của bản thân, mà còn có thể tiến vào trạng thái 'Tiên Hiền' kỳ diệu, với trạng thái 'Tiên Hiền' để xem xét các bí tịch võ công và phương pháp quán tưởng do họ để lại.

"Cái buff này hay!" Tần Phong thấy giới thiệu, mắt lập tức sáng rực.

Ban đầu y còn đang nghĩ làm sao để xử lý hai bức Chân Phật Quán Tưởng Đồ và Chân Ma Quán Tưởng Đồ vừa nhận được, dù sao trước đây một cuốn Vô Thượng Thiên Thư thôi đã tốn của y hàng trăm năm, y muốn có thu hoạch từ hai bức quán tưởng đồ này, e rằng lại phải lãng phí hàng trăm năm nữa.

Thế nhưng bây giờ có 'Tiên Hiền Chân Ý', độ khó lập tức giảm xuống.

Thế nhưng ngay sau đó trong lòng y lại bắt đầu lo lắng, cảm thấy buff của mình thật sự quá ít.

Nếu bỏ qua Thiên Nhãn, Thương Thiên Bá Thể, Vô Địch Trùng Đồng, Tiên Thiên Kiếm Thể, Bách Độc Bất Xâm những thể chất đặc biệt này, cùng với Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, Ngũ Hành Đại Đạo Chi Ấn, Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn, Bát Đầu Lục Thủ, Pháp Tướng Thiên Địa, Ngũ Sắc Thần Quang những thần thông pháp tướng này không nói tới.

Lại trừ đi Sát Ý Cảm Tri, Cửu Luân Công Đức Hoàn, Bất Khuất Ý Chí, Vũ Khí Đại Sư những kỹ năng bị động không có nhiều tác dụng này.

Nếu lại trừ đi Vô Tận Kiếm Hạp, Không Gian Hồ Lô, Tán Hồn Hồ Lô, Hỗn Độn Hồ Lô những ngoại vật này, cùng với Tam Muội Thần Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa những ngọn lửa hoa lệ này.

Thì y chỉ còn lại Tiên Đế Chi Tư, Khô Mộc Phùng Xuân, Minh Tâm Kiến Tánh, Vô Địch Kiếm Tâm, Tiên Kỹ Kiếm Hồn, Tiên Thiên Kiếm Khí, Vô Địch Kiếm Vực, Đại Âm Hi Thanh, Đạo Pháp Tự Nhiên, Thất Tinh Diệu Hoa, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tử Khí Đông Lai, Thiên Đạo Thù Cần, Thượng Thiện Nhược Thủy, Thiên Sư Pháp Ấn, Thiên Quan Chúc Phúc, Phản Bản Quy Nguyên, Dĩ Nhu Khắc Cương, Phật Quang Phổ Chiếu, Tri Hành Hợp Nhất, Hải Nạp Bách Xuyên, Sát Ý Ba Động, Thiên Nhân Cảm Ứng, Hợp Tung Liên Hoành, Hậu Đức Tái Vật, Ngũ Đức Chi Khí, Sâm La Vạn Tượng, Vạn Thú Thân Hòa, Đạo Chi Chân Ý, Tiên Hiền Chân Ý 31 cái buff tăng chiến lực.

Người ta Hàn Tín 35 tuổi sở hữu 34 thành ngữ, mà y hơn trăm tuổi mới có 31 buff.

Cũng có nghĩa là y, một lão gia hơn trăm tuổi, còn chưa đạt được thành tựu mà người ta 35 tuổi sở hữu.

“Ai, thất bại quá!” Tần Phong bi thương thở dài một tiếng, cảm thấy nhân sinh có chút mờ mịt.

Thế nhưng còn chưa đợi y cảm thương được hai giây rưỡi, thân ngoại hóa thân Côn Bằng đã gửi tin nhắn đến, nói rằng đã sơ bộ luyện hóa Tam Túc Kim Ô, bây giờ chỉ còn thiếu y luyện hóa nó thành thân ngoại hóa thân.

Ông một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong vung tay, lấy ra Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh.

Ngay sau đó lại làm cho ngọn lửa bên trong tiêu tán, Tam Túc Kim Ô theo đó bay ra từ trong, giống như một hài nhi mới sinh đang ngủ say, quanh thân còn lấp lánh từng đạo phù văn màu vàng.

Chương 1870

“Đi!” Tần Phong lập tức cắn nát ngón tay, ép ra một giọt tinh huyết.

Bởi vì giọt tinh huyết này không chỉ ẩn chứa một tia bản nguyên của y, mà còn ẩn chứa một phần ý thức của y, nên ngay khoảnh khắc tinh huyết bị ép ra khỏi cơ thể, cả người y lập tức yếu ớt không gượng dậy nổi.

Thế nhưng y vẫn cố gắng ném giọt tinh huyết ra, cuối cùng nó rơi xuống giữa mi tâm Tam Túc Kim Ô.

Ông!

Ông!

Một đạo kim sắc quang mang ngút trời bay lên, hư không cũng theo đó chấn động.

“Thành công rồi!” Tần Phong lập tức nhìn Tam Túc Kim Ô, có một loại cảm giác huyết mạch tương liên.

Ngay sau đó y liền thấy Tam Túc Kim Ô vốn còn đang ngủ say, chậm rãi mở bừng mắt, giống như một sinh viên đại học mới tốt nghiệp toát lên vẻ trong trẻo và ngây thơ, cũng không quên đứng dậy rung lắc cơ thể mình.

Thu!!

Một tiếng chim kêu, hư không chấn động.

Chỉ thấy Tam Túc Kim Ô ngửa mặt lên trời kêu dài một tiếng, sau đó vỗ cánh bay lên trời.

“Tiếng gì thế!?” Chúng nữ bên ngoài cung điện nghe thấy động tĩnh, theo bản năng liền ngẩng đầu nhìn lên.

Ngay sau đó các nàng liền nhìn thấy một con Tam Túc Kim Ô khổng lồ bay vút lên trời, giống như một vầng thái dương đang cháy rực lửa, không chỉ cánh bay lấp lánh ánh sáng vàng, mà mỗi chiếc lông vũ đều như được dệt từ ngọn lửa, tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng.

"Kia là cái gì!?" Đệ tử Tiên Minh bên ngoài Bạch Ngọc Kinh nhìn thấy cảnh này, đều chỉ vào Tam Túc Kim Ô kinh hô.

Chỉ thấy Tam Túc Kim Ô xuyên phá huyễn trận cao vút lên trời, mỗi lần đôi cánh khổng lồ đập vào hư không, đều kéo theo từng trận khí lưu nóng bỏng, tiếng kêu trong trẻo càng vang vọng khắp trời đất, như thể đang tuyên bố sự trở lại của Thái Cổ Yêu Hoàng.

"Tam Túc Kim Ô!?" Các trưởng lão nghe thấy động tĩnh đi ra xem xét, lập tức mở to mắt kinh hô: "Trên đời này sao còn có Tam Túc Kim Ô?

Thứ này không phải giống như Vu Tộc, đã diệt vong từ thời Thái Cổ rồi sao!?" "Là Ẩn Môn…" Nhị trưởng lão thần tình nghiêm túc nói: "Dựa theo tin tức chúng ta thu thập gần đây, tam đệ tử của Ẩn Môn là Tam Túc Kim Ô cuối cùng trên thế gian, khi di tích Luân Hồi Tiên Vương mở ra thì bị Tần Phong bắt được, y còn tuyên bố muốn luyện hóa nó thành thân ngoại hóa thân của mình." "Ý của ngươi là…" Tam trưởng lão chỉ vào Tam Túc Kim Ô, thần tình ngẩn ngơ nói: "Kia là thân ngoại hóa thân của Tần Phong!?" "Tám chín phần là thế!" Lục trưởng lão hít một hơi thuốc lá nói: "Ngươi nhìn con Tam Túc Kim Ô này, nó không hề có ý định tấn công chúng ta, ngoài việc Tần Phong luyện hóa nó thành thân ngoại hóa thân, còn có lý do gì để giải thích hiện tượng này nữa chứ!?" "Ngọa tào!!" Tam trưởng lão lập tức chửi thề một tiếng, ghen tỵ đến phát điên.

Không phải bọn họ không muốn tự mình luyện một thân ngoại hóa thân, mà là bọn họ không có ‘mệnh công chúa’, lại mắc ‘bệnh công chúa’, yêu thú bình thường căn bản không lọt vào mắt, yêu thú quý hiếm thì lại đánh không lại, nên cứ thế mà trì hoãn mãi.

Hiện tại thấy Tần Phong thành công luyện hóa Tam Túc Kim Ô, sao có thể không khiến bọn họ ghen tỵ đến phát điên chứ!?

Thế nhưng Tần Phong lúc này lại không rảnh để ý đến người khác đang nghĩ gì, đang cố gắng khống chế thân ngoại hóa thân của mình, cũng có thể cảm nhận được tiềm lực siêu cường ẩn chứa bên trong, tuyệt đối có thể dễ dàng đột phá cảnh giới Tiên Đế.

“Mạnh thật!!” Khóe miệng Tần Phong nhếch lên, còn khó ép hơn AK.

Ngay sau đó y liền gọi Tam Túc Kim Ô trở về, cũng không quên vung tay đắp chăn cho Tiêu Cửu Nương đang ngủ say.

Thu!

Tam Túc Kim Ô lại kêu một tiếng, lần nữa trở về cung điện.

Chỉ thấy ngọn lửa trên người nó từ từ tiêu tán, thân thể cũng nhanh chóng thu nhỏ, rất nhanh liền hóa thành hình người, không phải là dáng vẻ Trần Thụ ban đầu, mà là một vẻ mặt khinh miệt, gian tà, giảo hoạt, khinh bạc, đê tiện, lại còn có một nốt ruồi dâm đãng ở khóe mắt của Tần Phong.

“Không tồi, không tồi!” Tần Phong hài lòng gật đầu, chuẩn bị cho nó một bộ trang bị.

Ngay lúc Tần Phong đang nghĩ cách phối đồ, thời hạn ba tháng trừng phạt của Tần Hạo cũng đã đến.

Chỉ thấy y mặt ủ mày ê bước ra từ Trấn Yêu Tháp, như một người công nhân tăng ca liên tục ba tháng, oán khí tỏa ra khắp người còn nặng hơn cả lệ quỷ.

Bởi vì trong đó y ngoại trừ nhìn thấy Hổ Uy Đại Vương ăn thịt người, Thiên Xà Đại Thánh hút tinh huyết người, Thánh Sư Đại Tiên giết người như ngóe ra, căn bản không hề tìm được hồ ly tinh mê hoặc quân vương, nhện tinh xinh đẹp, tỳ bà tinh yêu diễm… “Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến oán khí của y nhanh chóng tăng vọt, nhận được 1 triệu Phản Phái Điểm!” “Oán khí?

Nhị đệ!?” Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, lập tức liên tưởng đến nhị đệ.

Thế nhưng y lại không hề để tâm, chỉ cần dẫn nhị đệ đi đến Bát Đại Hồ Đồng lần nữa, là có thể tiêu trừ mọi oán khí trong lòng y, huống hồ y bây giờ cũng quả thật có việc phải làm.

Chỉ thấy y cách không bắt Tiểu Bạch lại, lấy lại Hỗn Nguyên Kim Đấu từ tay nó.

“Kia là của thỏ…” Tiểu Bạch lập tức giả vờ đáng thương, đưa bàn chân nhỏ bé ra phía trước chộp chộp.

“Ngươi lần này lấy đủ rồi!” Tần Phong không khỏi đảo mắt, không để ý đến Tiểu Bạch đang giả vờ đáng thương.

Chỉ thấy y ném Hỗn Nguyên Kim Đấu cho phân thân Kim Ô của mình tiếp tục sử dụng, còn Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn bị Tiểu Bạch lấy đi thì lại không lấy về, mà là giao Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn của mình cho nó tham ngộ.

“Kia là của thỏ!!” Tiểu Bạch căn bản không nghe lọt tai, chỉ cảm thấy bầu trời của mình sụp đổ.

Mặc dù bây giờ nó có Tử Kim Hồ Lô, Phiên Thiên Ấn, Quạt Ba Tiêu ba kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng thứ nó yêu thích nhất vẫn là cái Hỗn Nguyên Kim Đấu này, có thể lấy trộm bảo vật của người khác, có thể đánh rớt cảnh giới của người khác.

"Đúng là hết cách với ngươi!" Tần Phong nhìn Tiểu Bạch đang khóc nức nở, bất đắc dĩ đưa Tán Hồn Hồ Lô qua.

Mặc dù Tán Hồn Hồ Lô cũng là một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng từ khi nó ra đời đến nay chưa hề có chiến tích nào nổi bật, so với Hỗn Độn Hồ Lô thì còn kém xa, ngược lại phối hợp với Quạt Ba Tiêu của Tiểu Bạch lại có hiệu quả đặc biệt.

"Thỏ chủ nhân tốt nhất!" Tiểu Bạch lập tức không khóc nữa, vui vẻ chạy lên dán lấy.

Ngay sau đó liền nhanh chóng giật lấy Tán Hồn Hồ Lô, cứ như thể sợ chậm một giây Tần Phong sẽ hối hận vậy.

Và Tần Phong cũng không để ý đến chút tâm tư nhỏ mọn của Tiểu Bạch, y lại vung tay lấy ra bốn cái Đại Đạo Chi Ấn, một cái là Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn, một cái là Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn, một cái là Ngũ Hành Đại Đạo Chi Ấn, còn một cái thì là Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn.

"Thời Gian cho Côn Bằng!" Tần Phong suy nghĩ một lát, định tự mình tham ngộ Ngũ Hành.

Mặc dù Thời Gian Đại Đạo vô cùng mạnh mẽ, xếp thứ hai trong Tam Thiên Đại Đạo, nhưng người muốn tranh đoạt cũng rất nhiều, cầm nó thì chẳng khác nào tự tăng độ khó cho mình, còn không bằng để nó ở chỗ Côn Bằng dùng làm át chủ bài.

Huống hồ cảm ngộ giữa ba người có thể chia sẻ, tương đương với y đồng thời tham ngộ Thời Gian, Sát Lục và Ngũ Hành.

"Còn lại hai cái…" Tần Phong nhìn hai Đại Đạo Chi Ấn còn sót lại, không có ý định giữ lại để tham ngộ.

Chưa kể y đã tham ngộ ba loại Đại Đạo rồi, chỉ nói đến xếp hạng của hai Đại Đạo này y cũng không để mắt tới, chi bằng để lại cho nữ nhân của mình tham ngộ.

“Cho ai đây!?” Tần Phong lập tức đau đầu, thực sự không biết nên cho ai.

Tử Diên khi nhận được truyền thừa của Nguyệt Linh Tiên Đế, đã nhận được Nguyệt Hoa Đại Đạo Chi Ấn của đối phương; Tiểu Hương Phi khi nhận được truyền thừa của Bách Hoa Tiên Đế, đã nhận được Sinh Mệnh Đại Đạo Chi Ấn của đối phương; còn có Điềm Điềm đang ngủ say, sở hữu Cực Quang Đại Đạo Chi Ấn; cuối cùng là Lan bảo bảo chuyển sinh từ Tiên Đế, tự mang Băng Chi Đại Đạo Chi Ấn của kiếp trước.

Chương 1871

Nhưng vấn đề là bên cạnh y không chỉ có Tử Diên, Tiểu Hương Phi, Điềm Điềm và Lan bảo bảo, mà còn có Hữu Dung, Hồng Hạnh, Tiểu Nhu, Tâm Nhan, Tiêu Cửu Nương, Mộ Dung Tĩnh, cùng với bốn đại nữ phó Phong Hoa Tuyết Nguyệt.

Huống hồ trong lòng y còn có một ước mơ, muốn cho tất cả các muội tử một gia đình ấm áp.

“Vẫn cần phải tiếp tục nỗ lực a!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, mong đợi phó bản Ẩn Môn có thể bùng nổ lớn.

Thế nhưng khi y nhìn thấy Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn và Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn, quyết định giao Âm Chi Đại Đạo cho Hữu Dung, Linh Hồn Đại Đạo giao cho Tiêu Cửu Nương.

Dù sao trên người hai nữ Hồng Hạnh và Mộ Dung Tĩnh, còn có cơ duyên Tiên Đế thuộc về họ, mình can thiệp quá nhiều ngược lại không tốt.

Còn về bốn đại nữ phó Phong Hoa Tuyết Nguyệt… đợi đến khi các nàng hoàn thành lời hứa Thính Phong Khởi, Hoa Lạc Lệ, Nguyệt Hạ Tuyết, Đôi Tuyết Nhân rồi nói sau.

“Cửu Nương, tỉnh dậy!” Tần Phong lay lay Tiêu Cửu Nương bên cạnh, muốn cho nàng một bất ngờ lớn.

“Đừng làm phiền…” Tiêu Cửu Nương nũng nịu một tiếng, lật mình tiếp tục ngủ say.

Mặc dù nàng có kinh nghiệm lý niệm hàng trăm năm, nhưng cũng không chịu nổi hai tháng thực tiễn của Tần Phong, bây giờ nàng một chút sức lực cũng không còn, chỉ muốn ngủ vùi ba ngày ba đêm.

Thấy cảnh này — Tần Phong chỉ đành bất đắc dĩ thở dài một tiếng, giúp nàng đưa Đại Đạo Chi Ấn vào cơ thể.

Ngay sau đó lại mặc quần áo lén lút rời khỏi cung điện, thấy Hữu Dung đang ngồi một mình bên bờ vực hối hận, lập tức nhỏ tiếng 'xì xì' hai tiếng về phía nàng.

"Xì xì…" Tần Phong như làm trộm, nhỏ tiếng 'xì xì' hai tiếng.

"Hử!?" Hữu Dung đang hối hận, nghe thấy tiếng động liền nhìn qua.

Ban đầu cứ nghĩ là các tiểu thư muội khác đến xem trò cười của mình, không ngờ nàng lại nhìn thấy Tần Phong đang sinh long hoạt hổ, cũng khiến nàng lập tức tỉnh táo lại, không kìm được muốn nhào tới.

Thế nhưng còn chưa kịp mở miệng la lớn, đã bị Tần Phong tiến lên bịt miệng lại.

"Đừng kêu!" Tần Phong vội vàng hạ thấp giọng nói: "Trẫm là lén lút đến gặp nàng, tuyệt đối đừng để người khác nhìn thấy." "Đặc biệt đến tìm ta sao!?" Đôi mắt đẹp của Hữu Dung lập tức sáng lên, liên tục gật đầu nhỏ bé biểu thị đã hiểu.

"Ngoan!" Tần Phong thấy Hữu Dung phối hợp, từ từ nới lỏng nàng ra.

Ngay sau đó liền lấy ra Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn, hóa thân thành 'tra nam' thâm tình nói: "Đây là bảo bối trẫm có được trong chuyến đi này, người đầu tiên trẫm nghĩ đến chính là nàng, những người khác đều không có, nàng tuyệt đối phải cất giữ cẩn thận đấy." "Đại Đạo Chi…" Hữu Dung nhìn thấy Đại Đạo Chi Ấn, lập tức trừng mắt muốn kinh hô.

Thế nhưng may mà nàng phản ứng đủ nhanh, vội vàng bịt miệng lại.

Ngay sau đó nàng cứ như một cô gái nhỏ đơn thuần bị ‘tra nam’ lừa gạt, cảm động đến mắt rưng rưng nhìn Tần Phong, cảm thấy mình mới là chân ái duy nhất của người đàn ông trước mặt.

“Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh lừa gạt định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Ai lừa gạt chứ!?” Tần Phong trong lòng lập tức châm chọc, biểu thị mình đây là ‘chân kim bạch ngân’ (vàng thật).

Thế nhưng ngay khi y giao Đại Đạo Chi Ấn cho Hữu Dung, quay người muốn rời đi để chứng minh mình không lừa gạt, đối phương lại đột nhiên vươn tay kéo lấy tay y.

“Hử!?” Tần Phong đầy vẻ nghi hoặc quay đầu lại, không hiểu vì sao Hữu Dung lại kéo mình.

“Bệ hạ, quy tắc ta đều hiểu!” Hữu Dung kéo tay Tần Phong, cúi đầu nhỏ bé đầy vẻ thẹn thùng.

Ngay sau đó cũng không quản Tần Phong có hiểu hay không, liền nhón chân hôn lên má y một cái, rồi lại kéo y chui vào bụi cây bên cạnh.

“Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh ức hiếp định mệnh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Khoan đã!!” Tần Phong không có thời gian đi tranh cãi với hệ thống, vội vàng ngăn cản hành vi của Hữu Dung.

Mặc dù tiểu y tiên hiểu chuyện rất khiến người ta xót xa, nhưng sau khi đã trải nghiệm hiệu quả của ‘thuốc uống trong’ rồi, y không muốn ‘thuốc bôi ngoài’ còn sót lại cứ thế lãng phí… "Đợi á!?" Hữu Dung lập tức không vui, tỏ vẻ mình thật sự không đợi nổi.

Là Tiểu Y Tiên bầu bạn cùng thiếu niên Đại Ma Vương từ lúc hắn không có gì đến khi quân lâm thiên hạ, lại cùng hắn từ hạ giới phi thăng lên Tiên giới, vậy mà nàng không chỉ không giành được suất chơi của sáu vị Đế Vương, đến cả danh hiệu tiểu thất, tiểu bát cũng không có.

Điều này làm sao nàng còn có thể đợi được nữa!? "Lại muốn chơi chùa!" Tiểu Bạch thấy Hữu Dung không định trả tiền, nó nhấc vuốt lên búng tay một cái.

Chỉ thấy dưới chân Hữu Dung đột nhiên xuất hiện một hắc động, sau đó nàng mất trọng lực bắt đầu rơi nhanh xuống. "Tiểu Bạch, ngươi đợi đấy cho bản y tiên..." Hữu Dung phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, quyết định tối nay sẽ ăn món đầu thỏ cay. "Mày á!?" Tiểu Bạch khinh bỉ bĩu môi, căn bản không sợ lời uy hiếp của Hữu Dung. "Tiếng gì vậy!?" Tử Diên và những người khác nghe thấy động tĩnh, nhao nhao chạy tới xem tình hình.

Cứ tưởng Tần Phong còn đang tiếp nhận trị liệu của Tiêu Cửu Nương, không ngờ hắn đã hùng hổ đi ra, khí tức quanh thân cũng ngưng thực hơn trước rất nhiều, mang lại cho người ta cảm giác như lại mạnh hơn rồi. "Cái tên biến thái này!!" Tử Diên không nhịn được lầm bầm một tiếng, bị thiên phú của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Người khác mạnh lên đều là do tu vi đột phá, nhưng Tần Phong mạnh lên lại là tu vi không đột phá, tức là hắn mạnh lên về chất lượng, sau khi đột phá sẽ còn mạnh hơn nữa. "Đúng là biến thái!" Mộ Dung Tĩnh gật đầu đồng tình, cũng bị thiên phú của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng mình, truyền nhân huyết mạch Tiên Đế, người sở hữu Linh Lung Đạo Tâm, Đại tiểu thư của Mộ Dung gia, đi tìm Tần Phong cái tên hạ giới này là hạ giá, nhưng không ngờ cuối cùng mới phát hiện là mình đã trèo cao rồi.

Nhưng vừa nghĩ đến đây là nam nhân của mình, nàng liền cười hì hì chạy tới đòi ôm. "Không có quy củ!!" Tử Diên lập tức không vui, cũng bắt đầu nhớ đến Điềm Điềm.

Không chỉ mọi việc đều lấy nàng làm chủ, tính bài bạc còn đặc biệt tốt, thua lỗ tuyệt đối không chây ì, không như Đại tiểu thư Mộ Dung Tĩnh này, không thích cờ bạc thì thôi đi, lại còn đặc biệt thích giành phong thái của mình, một Đế hậu. "Vẫn chưa có cơ duyên sao!?" Tần Phong nhìn Mộ Dung Tĩnh trong lòng, phát hiện nàng không có biến hóa quá lớn.

Ngoài việc tu vi đột phá tới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, những phương diện khác không có gia tăng chiến lực, Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo càng không có cái nào, hiển nhiên nàng vẫn chưa gặp được Tiên Đế Cơ Duyên thuộc về mình. "Tần ca ca!!" Tiểu Nhu thấy Tần Phong đã lành vết thương, cũng vui vẻ chạy lên đòi ôm. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ức hiếp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết Ý Nan Bình, thu được 5 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ức hiếp tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Sao lại là ức hiếp nữa!?" Tần Phong trong lòng lập tức than vãn, tỏ vẻ mình và các nàng là chân ái. "Hừ!!" Tử Diên thấy Tần Phong ôm trái ôm phải, lập tức khó chịu hừ một tiếng. "Chết tiệt, bà cả cũng ở đây!" Tần Phong trong lòng chợt thắt lại, vội vàng ra hiệu bằng mắt cho Tiểu Bạch. "Ai, cái nhà này không có thỏ ta thì tan nát mất!" Tiểu Bạch mệt mỏi thở dài, vung tay lấy ra Tử Kim Tiểu Hồ Lô, đổ Thái Âm Chân Thủy bên trong ra.

Chương 1872

"Cái này là..." Ánh mắt Tử Diên lập tức bị hấp dẫn, một cái nhìn đã nhận ra Thái Âm Chân Thủy, cũng không còn tâm tình tức giận Tần Phong nữa. "Là lễ vật trẫm chuẩn bị cho nàng!" Tần Phong lập tức thuận nước đẩy thuyền, trong mắt bùng lên vô hạn nhu tình.

Hắn còn không quên vươn tay trước mặt Tử Diên đòi Luyện Yêu Hồ Lô, định nhân lúc hiện tại có thời gian, luyện hóa Kim Ô Phân Thân và Côn Bằng Phân Thân của mình để tăng cường. "Hừ!" Tử Diên vẫn hậm hực hừ một tiếng, còn hung hăng lườm Tần Phong một cái.

Nhưng động tác trên tay nàng lại không dừng lại, vung tay lấy ra Luyện Yêu Hồ Lô đưa cho Tần Phong. "Vẫn là vợ ta tốt nhất!" Tần Phong cười hề hề nhận lấy, còn hôn Tử Diên một cái giữa mọi người.

Ngay sau đó hắn liền buông Tiểu Nhu và tiểu sư muội trong lòng ra, bấm một đạo chỉ quyết thu Kim Ô Phân Thân vào, sau đó lại thông qua không gian tùy thân truyền tống cho Côn Bằng Phân Thân.

Mà Côn Bằng Phân Thân sau khi nhận được Luyện Yêu Hồ Lô, trước hết sử dụng Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn bố trí kết giới thời gian, sau đó lại bấm một đạo chỉ quyết tự thu mình vào trong.

Trước đây, Côn Bằng Phân Thân sở dĩ không dùng Luyện Yêu Hồ Lô luyện hóa mình, là vì lo lắng trong quá trình tự luyện hóa, Uyên Tổng đột nhiên kích hoạt hào quang nhân vật chính của mình, cướp đi quyền sử dụng Âm Dương Ngư Ngọc Bội gia truyền của Tần gia.

Nhưng hiện tại thần thức của Uyên Tổng bị Môn chủ Ẩn Môn trọng thương, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể khôi phục, vì vậy hắn cũng nhân cơ hội này cường hóa bản thân một chút. "Ngươi gọi ta là vợ!?" Tử Diên vừa nghe Tần Phong gọi mình là vợ, đôi mắt đẹp lập tức sáng rực lên.

Tuy hai người là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau từ nhỏ, thậm chí nàng đã ở bên hắn hơn trăm năm, nhưng mỗi lần nhắc đến chuyện thành thân, hắn lại bắt đầu thoái thác đủ loại lý do để chuyển chủ đề. "Trẫm đột nhiên nhớ ra, nhị đệ đã ra khỏi Trấn Yêu Tháp rồi!" Tần Phong ý thức được mình nói hớ, vội vàng tìm cớ dẫn Tiểu Bạch rời đi.

Không phải hắn không muốn chịu trách nhiệm với Tử Diên, cũng không phải hắn muốn làm một gã tra nam, mà là thiên hạ còn có rất nhiều tiểu thư không nhà để về đang đợi hắn đi cứu vớt, cho nên hắn đã sớm học Địa Tạng Bồ Tát mà phát hạ đại nguyện...

Tiểu thư không nhà, hắn thề không thành gia. "Cái tên tra tra long này..." Nhìn Tần Phong rời đi, Tử Diên tức đến dậm tay dậm chân. "May mà chạy nhanh!" Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, tăng tốc một cái đã rời khỏi Bạch Ngọc Kinh.

Chỉ thấy Tiên Minh lúc này đã khác hẳn ba tháng trước, những mảnh vỡ tiên sơn bị nhị đệ đánh nát đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Nhưng ngoài Tiên Chú Phong, Năng Nguyên Phong và vài ngọn tiên sơn quan trọng khác, những ngọn tiên sơn bị hư hại còn lại không được kịp thời tu bổ, trông có vẻ trống trải hơn trước rất nhiều. "Cái này rõ ràng là đang lười biếng!" Tiểu Bạch không nhịn được lầm bầm một tiếng, cảm thấy động tác của Tiên Minh quá chậm.

Tuy Tần Hạo đã hủy hoại mấy trăm ngọn tiên sơn, nhưng với thực lực của Tiên Minh thì nhiều nhất hai tháng là có thể tu bổ hoàn chỉnh, vậy mà bây giờ đã ba tháng trôi qua vẫn chưa đầy đủ. "Cũng có thể không phải lười biếng..." Tần Phong nhìn không gian trống trải, không nhịn được mở miệng lầm bầm.

Nếu là Tiên Minh trước đây thì quả thực có thể nhanh chóng tu bổ hoàn chỉnh, nhưng hiện tại Tiên giới đang gặp phải thị trường sụt giảm, Tiên Tinh trong túi mọi người đều bị Ẩn Môn rút sạch, muốn tu bổ cũng là hữu tâm vô lực. "Ẩn Môn đáng ghét!" Tiểu Bạch tức giận siết chặt nắm đấm nhỏ, quyết định đánh lên Ẩn Môn để thế thiên hành đạo. "Đúng, không thể để kẻ xấu tiêu dao pháp ngoại!" Tần Phong cũng đầy vẻ chính khí, nhanh chóng đến Tiên Chú Phong mới.

Vốn dĩ hắn muốn đến đây thăm hỏi Tần Gia Thủy Tổ, tiện thể xem nhị đệ có ở đây không, nhưng vừa đến tiểu viện nơi Tần Gia Thủy Tổ cư trú, đã thấy Lâm Hồng Đậu đang quỳ bên ngoài.

Nàng không chỉ thần sắc tiều tụy, sắc mặt còn tái nhợt vô cùng, hiển nhiên đã quỳ ở đây rất lâu rồi... "Là nàng ta!!" Tiểu Bạch vừa nhìn đã nhận ra Lâm Hồng Đậu, có ấn tượng vô cùng tệ về nàng.

Không chỉ từng ám sát chủ nhân của nó, còn là một kẻ nghèo kiết xác không tiền, đến việc bán Nhị Đản với giá chiết khấu cũng không mua nổi, thuộc loại người dùng tệ hại trong số những người dùng tệ hại, căn bản không có chút giá trị tiềm năng nào. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ức hiếp người từ trên trời rơi xuống của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Ta lại ức hiếp ai rồi!?" Tần Phong trên mặt đầy vẻ mờ mịt, tỏ vẻ mình vừa mới đến Tiên Chú Phong.

Lúc này – xung quanh vẫn còn vài đệ tử Tiên Chú Phong, đang chỉ trỏ Lâm Hồng Đậu. "Đã ba tháng rồi, vị sư muội này sao vẫn còn quỳ vậy!?" "Vị sư muội này là ai?

Sao lại quỳ ở đây!?" "Ngươi còn không nhận ra nàng ta sao?

Nàng ta chính là ngòi nổ khiến Phó gia diệt vong, Lâm Hồng Đậu!" "Vãi chưởng, chính là nàng ta đã gây ra đại chiến giữa Tần Hạo và Phó Ngôn Kiệt sao!?" "Không sai, chính là nàng ta, với sức một mình đã chấm dứt Phó gia hùng bá Đông Vực cả trăm vạn năm!" "Vãi chưởng, đúng thật là nàng ta, nhưng nàng ta quỳ ở đây làm gì!?" "Nghe nói là cầu xin lão tổ Tần gia, tác thành cho nàng và Tần Hạo ở bên nhau." "Cái này còn cần phải cầu sao?

Với gương mặt xinh đẹp này, dù tu vi kém một chút, làm một tiểu thiếp cũng dư dả, lão tổ Tần gia không có lý do gì không đồng ý cả!?" "Nếu chỉ là vậy thì tốt rồi, nhưng cái Lâm Hồng Đậu này lại từng ám sát Tần Phong!!" "Vãi chưởng, ai cho nàng ta cái gan đó?

Dám đi ám sát Tần Phong?!" "Với thiên phú của Tần Phong, nữ nhân này sở dĩ còn sống, chắc chắn là nể mặt Tần Hạo, nàng ta làm sao còn mặt mũi đến cầu lão tổ Tần gia chứ!?" "..." Nghe những lời chỉ trỏ của các đệ tử xung quanh, Lâm Hồng Đậu lập tức siết chặt nắm đấm nhỏ.

Tuy cảm giác sỉ nhục này khiến nàng hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống, nhưng vừa nghĩ đến nỗi nhớ nhung Tần Hạo suốt trăm năm qua của mình, nàng liền không thể kìm nén cảm xúc được nữa.

Thà rằng quỳ trước cửa Tần gia tranh thủ một lần, còn hơn sống cả đời trong nỗi đau hối hận.

Và ngay khi Lâm Hồng Đậu đang cố gắng kiên trì, các đệ tử xung quanh đột nhiên kinh hô. "Mau nhìn, Tần Phong sư đệ đến rồi!" Chỉ thấy Tần Phong một thân bạch y từ trên không trung phiêu nhiên hạ xuống, quanh thân tản ra một luồng vương bát chi khí không giận tự uy, trên vai còn ngồi dấu hiệu độc hữu của hắn, một con thỏ béo đáng yêu không có cổ. "Tần Phong!?" Lâm Hồng Đậu khẽ run lên, vô thức quay người quỳ lạy nói: "Tội nữ Lâm Hồng Đậu, bái kiến Đại Tần Thủy Hoàng Bệ Hạ!!" "Đừng lãng phí thời gian nữa!" Tần Phong không thèm nhìn lấy một cái, cũng không dừng bước, khi đi ngang qua nàng liền hờ hững nói: "Ngươi và nhị đệ là không thể nào, vẫn nên mau chóng rời khỏi Tiên Minh đi!" "Vì sao!?" Lâm Hồng Đậu cuối cùng cũng bùng nổ, mắt lệ nhạt nhòa gầm lên: "Ban đầu ta đúng là từng ám sát ngài, nhưng ngài cũng đã giết sư tôn của ta, ngài vì thiên hạ là vĩ đại, ta vì sư tôn lẽ nào lại là tội không thể tha thứ sao!?" "Ngươi hình như từ trước đến nay đều không hiểu, vấn đề nằm ở đâu!" Tần Phong đột nhiên dừng bước, khóe mắt liếc nhìn nói: "Ngươi và nhị đệ giữa hai người từ trước đến nay không phải vì trẫm, mà là giữa các ngươi có một giai cấp không thể vượt qua, hắn không thể hạ xuống, ngươi không thể leo lên, kết quả thể diện nhất chính là, quân ngọa cao đài, ngã tê xuân sơn, đừng giày vò cả hai bên đến kiệt sức rồi mới chịu bỏ tay." "Giai cấp, giai cấp..." Lâm Hồng Đậu tiếp tục vừa khóc vừa gào thét: "Ngài cứ khăng khăng nói giai cấp không thể vượt qua, nhưng Tiểu Nhu trong hậu cung của ngài chẳng phải xuất thân bình dân sao?

Vì sao nàng ta có thể bước vào cửa lớn Tần gia của ngài, mà ta thì không được!?" "Rất đơn giản, thiên hạ là trẫm đánh hạ!" Tần Phong lạnh nhạt bỏ lại một câu, không quay đầu lại mà bước vào tiểu viện. "Ngầu quá!!" Các đệ tử xung quanh không nhịn được giơ ngón cái lên, tỏ vẻ mình vừa nãy thật sự bị sự ngầu của hắn chinh phục.

Chỉ một câu đơn giản "thiên hạ là trẫm đánh hạ", không chỉ chứng minh sự cường đại của Tần Phong, mà còn thể hiện khí phách bá đạo của hắn khi đặt mình lên trên mọi quy tắc, khiến người ta như nhìn thấy một thiếu niên Nhân Hoàng với phong thái anh dũng tuyệt thế. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cưỡng ép chia cắt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo và người từ trên trời rơi xuống của hắn, thu được 500 vạn Phản Phái Điểm!" "Mới 500 vạn!?" Tần Phong khinh thường bĩu môi, rất không hài lòng với cái giá này.

Nhưng ngay khi hắn đang nghĩ làm sao để kiếm thêm điểm, giọng nói sốt ruột của nhị đệ truyền đến từ trong tiểu viện. "Lão tổ tông!" Tần Hạo giọng cấp thiết nói: "Hồng Đậu nàng ấy đã biết lỗi rồi, ở Tiên giới lại không nơi nương tựa, ngài cứ xem như mọi người đều là đồng hương Hoang Cổ mà tha thứ cho nàng ấy đi!?" "Ngươi, ngươi, ngươi..." Tần Gia Thủy Tổ bị tức đến không chịu nổi, hận không thể đánh chết Tần Hạo.

Vốn tưởng rằng trải nghiệm Nhân Hoàng trăm năm ở hạ giới đã khiến hắn có thể tự mình gánh vác mọi việc, nhưng ai ngờ đồ tặng phẩm thì vẫn là đồ tặng phẩm, trong mắt chỉ có thể thấy nữ nhân, từ trước đến nay không thể chứa đựng thiên hạ. "Lão tổ đừng tức giận, đừng tức giận..." Tần Phong lập tức giả bộ hiền tôn, tiến lên giúp lão tổ tông thuận khí.

Chương 1873

"Ca!!" Tần Hạo thấy Tần Phong, lập tức rụt cổ lại.

Đừng thấy hắn dám tranh cãi gay gắt trước mặt Tần Gia Thủy Tổ, nhưng trước mặt ca ca thì hắn một cái rắm cũng không dám thả, bởi vì Tần Gia Thủy Tổ nhiều lắm là dọa dẫm hắn, còn ca ca hắn thì thật sự dám động thủ. "Ta không phải ca của ngươi..." Tần Phong sẽ không vì nhị đệ biết điều mà bỏ qua cho hắn, tiến lên không nói hai lời liền một cước đá hắn bay ra ngoài. "A!!" Tần Hạo phát ra tiếng kêu thảm thiết, lập tức bay ngược ra ngoài. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ kích thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, thu được 10 vạn Phản Phái Điểm!" "10 vạn?

Vẫn còn quá nhẹ!" Tần Phong trong lòng lầm bầm một tiếng, đầy mặt phẫn nộ chỉ trích: "Thiên hạ có biết bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp ngươi không muốn, cứ nhất định chọn một Lâm Hồng Đậu khiến cả gia đình không vui, lão tổ tông không đồng ý ngươi liền ở đây ép buộc ngài, đây chính là sự tôn trọng trưởng bối mà ngươi học từ nhỏ sao!?" "Đúng vậy, đúng vậy!" Tiểu Bạch lập tức vui vẻ châm dầu vào lửa nói: "Đã lớn thế này rồi, sao vẫn còn không hiểu chuyện như vậy, lẽ nào ngươi nhất định phải khiến cái nhà này gà chó không yên mới vui sao!?" "Ca, ta..." Tần Hạo mặt đầy rối rắm, vẫn không muốn từ bỏ.

Rầm một tiếng, mười vạn vào túi!

Chỉ thấy Tần Phong không cho nhị đệ cơ hội biện bạch, lập tức lại một cước đá hắn bay ra ngoài. "Được rồi, đừng đánh nữa!" Tần Gia Thủy Tổ vẫn không đành lòng, vội vàng mở miệng ngăn lại: "Tiểu Hạo, lão tổ ta hôm nay nói cho ngươi biết, ngươi và cái Lâm Hồng Đậu đó là không thể nào, trừ phi lão Tần gia diệt tộc rồi, nếu không..."

"Lão tổ, cái này không dám nói nha!" Tần Phong sợ đến dựng cả lông tơ, vội vàng bịt miệng lão tổ lại.

Theo kinh nghiệm của một lão thư trùng mười năm của hắn, phàm là người dám lập flag trước mặt nhân vật chính, hào quang nhân vật chính sẽ ngay lập tức dạy cho kẻ đó biết thế nào là gia phá người vong chỉ vì tình yêu. "Ô ô..." Tần Gia Thủy Tổ nghi hoặc "ô ô" hai tiếng, không hiểu vì sao Tần Phong lại bịt miệng mình.

Nhưng còn chưa đợi Tần Phong mở miệng giải thích, bên ngoài đã truyền đến một trận xao động... "Tiếng gì vậy!?" Tần Gia Thủy Tổ nghe thấy động tĩnh, phóng thần thức ra ngoài dò xét.

Chỉ thấy các đệ tử bên ngoài tiểu viện nhao nhao chạy ra, đến rìa Tiên Chú Phong nhìn về phía một đội nhân mã, chính là sứ đoàn Lăng Tiêu Tiên Đế phái tới để kết minh.

Hiện tại Long Ngạo Thiên đã rời Chiến Thần Điện đến Ẩn Môn, Lăng Tiêu Tiên Đế cũng đã tập kết binh mã ở Bắc Vực, chỉ cần sứ đoàn bên này đàm phán thành công với Tiên Minh, vậy thì hắn sẽ lập tức công bố thiên hạ, sau đó không chút do dự mà huy binh nam hạ tấn công Nam Vực.

Mà người dẫn đầu sứ đoàn lần này không phải ai khác, chính là Tô Uyển của Tô gia!

Vốn dĩ Lăng Tiêu Tiên Đế định phái Đông Phương tiểu thư tới, nhưng nghĩ đến việc mình trăm năm trước đã trở mặt với Tiên Minh, cho nên vì cân nhắc an toàn, cuối cùng đã chọn Tô Uyển, một đệ tử Lăng Tiêu Cung. "Tiên Minh thế này là sao!?" Tô Uyển rất nghi hoặc nhìn xung quanh, phát hiện có chút không giống trăm năm trước.

Nàng nhớ trăm năm trước khi theo Lăng Tiêu Tiên Đế đến Tiên Minh thì những tiên sơn nhìn thấy có thể nói là rất dày đặc, nhưng bây giờ lại phát hiện trong đó trống ra một khối lớn, cứ như bị tên khuyết tâm nhãn nào đó phá hủy vậy. "Tạm thời không quản nữa!" Tô Uyển nghĩ đến nhiệm vụ của mình, lập tức bỏ nó ra sau đầu.

Tuy Lăng Tiêu Tiên Đế vì miếng bánh lớn trong tương lai, lần kết minh này đã trao cho nàng quyền tự chủ rất lớn, nhưng nghĩ đến cảnh tượng hai bên trở mặt trăm năm trước, trong lòng nàng vẫn không có chút tự tin nào. "Có nên tìm Tần Phong giúp đỡ không!?" Tô Uyển lẩm bẩm, rơi vào trầm tư.

Đừng thấy Tần Phong hiện tại chỉ là một đệ tử thân truyền của Tiên Minh, nhưng hắn lại có thể chi phối quyết định của cao tầng Tiên Minh, thêm vào đó danh tiếng đạo đức bại hoại của Tần gia truyền khắp Tiên giới, nên nàng rất tự tin có thể mua chuộc hắn.

Chỉ là Tần Phong đã "đào tường" Lăng Tiêu Tiên Đế, mình đi tìm hắn giúp đỡ luôn cảm thấy kỳ quái.

Đương nhiên... nàng cũng có thể đi tìm Mộng Dao Tiên Đế, hy vọng đối phương có thể nể tình cũ.

Nhưng nàng chỉ là một đệ tử trong Lăng Tiêu Cung, dù bảng Thiên Tư Võ Tu có thể xếp hạng ba mươi, cũng không đủ tư cách khiến Tiên Đế ra gặp mình, có thể gặp được vài trưởng lão của Tiên Minh đã là giỏi lắm rồi.

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, xem ra vẫn phải tìm Tần Phong.

Lúc này – bên ngoài đại điện Tiên Minh.

Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão đang nhìn sứ đoàn Lăng Tiêu Cung.

Nhưng họ lại không đích thân tiến lên nghênh đón, cũng không có ý triệu tập các trưởng lão khác họp, chỉ tùy tiện sắp xếp vài tiểu chấp sự đi tiếp đãi. "Lão đại!" Nhị trưởng lão đầu tiên mở miệng hỏi: "Ngươi nói cái Lăng Tiêu Tiên Đế này đang giở trò quỷ gì?

Hai bên đã triệt để trở mặt rồi, chúng ta còn diệt rất nhiều đệ tử tinh nhuệ của bọn họ, sao lại đột nhiên nghĩ đến việc tìm chúng ta kết minh chứ!?" "Bản đế hiện tại không có công phu quản Lăng Tiêu Cung!" Đại trưởng lão mất đi sự bình tĩnh trước đó, thần sắc có chút phiền não nói: "Sự thâm hụt của Tiên Minh còn nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, không chỉ ở các nơi Đông Vực thường xuyên xuất hiện tán tu tụ tập gây rối, Tiên Minh Bảo Sao cũng sắp trở thành một tờ giấy vụn, nếu không mau chóng nghĩ cách, đừng nói là kết minh với ai đó, chính bản thân Tiên Minh chúng ta đã phải sụp đổ trước rồi." "Nghiêm trọng đến mức đó sao!?" Nhị trưởng lão thần sắc ngẩn ra nói: "Tuy Tần gia những năm nay đã vơ vét không ít Tiên Tinh, nhưng bọn họ chỉ quản bộ phận năng lượng mới thành lập, không có lý do gì thâm hụt đến mức này chứ!?" "Khi trẻ con khóc, kỳ thực đã tè ra quần rồi!" Đại trưởng lão rất đau đầu nói: "Vốn dĩ tưởng lần này chỉ là điều chỉnh kỹ thuật, nhưng không ngờ có người ác ý bán tháo, khiến thị trường liên tục sụt giảm, mà đợi đến khi chúng ta phản ứng lại thì người ta đã tiêu sái rút tiền rời khỏi thị trường rồi." "Không phải chứ!?" Nhị trưởng lão trong lòng kinh hãi nói: "Lại có người dám ở Đông Vực, lung lay căn cơ của Tiên Minh chúng ta!?" "Người này không chỉ to gan, mà quả thực là to gan tày trời!" Đại trưởng lão hít sâu một hơi, ánh mắt ngưng trọng nói: "Theo tin tức mới nhất mà thám tử điều tra được, không chỉ Tiên Minh Đông Vực chúng ta bị người ta rút đi một lượng lớn Tiên Tinh, Chiến Thần Điện Nam Vực, Lăng Tiêu Cung Bắc Vực cũng tương tự bị người ta rút đi một lượng lớn Tiên Tinh, có thể nói tài phú mà hàng trăm vạn, nghìn vạn tán tu Tiên giới tạo ra trong hơn trăm năm qua, trong một đêm đã bị người này thu hoạch sạch sẽ." "Hít hà!!" Nhị trưởng lão lập tức hít một ngụm khí lạnh nói: "Người này là ai?

Lại dám bày ra một cục diện lớn như vậy!?" "Là ai!?" Đại trưởng lão ánh mắt đột nhiên sắc bén nói: "Theo tin tức thám tử điều tra được, nói là Dịch Thiên Cơ bày ra cục diện này, cũng là đầu danh trạng của hắn khi gia nhập Ẩn Môn, nhưng bản đế lại cảm thấy Dịch Thiên Cơ bị oan." "Dịch Thiên Cơ bị oan sao!?" Nhị trưởng lão thần sắc đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại mở miệng hỏi: "Vậy trong lòng ngươi nghi ngờ ai!?" "Nghi ngờ ai!?" Đại trưởng lão không trả lời câu hỏi này, chỉ liếc nhìn về phía Tiên Chú Phong.

Tuy nghi phạm số một trong lòng hắn là Tần Phong, nhưng Tần gia đến Tiên giới phát triển cũng chỉ hơn trăm năm, cho dù Tần Hạo và Tần Phong huynh đệ hai người thiên phú vô song, cũng không thể nào bày ra một ván cờ lớn đến vậy.

Bởi vì trong đó liên quan thực sự quá nhiều, yêu cầu về tài lực và nhân lực càng cao đến mức đáng sợ.

Chỉ bằng Tần gia cái gia tộc vừa mới thành lập trăm năm này, thật sự có thể một mình hoàn thành ván cờ lớn đến vậy sao!?

Cảnh tượng chuyển, trên Tiên Chú Phong.

Ngay khi Tần Hạo đang cảm nhận "huynh trưởng như cha", một tiểu nữ bộc rụt rè bước vào.

Chỉ thấy nàng đưa một phong thư trong tay cho Tần Hạo, tỏ vẻ là do Lâm Hồng Đậu đang quỳ bên ngoài tiểu viện viết. "Thư của Hồng Đậu?

Nàng ấy đâu rồi!?" Tần Hạo không màng đau đớn, vội vàng đứng dậy nhận thư. "Đi rồi!" Tiểu nữ bộc yếu ớt nói: "Vị cô nương đó sau khi khóc một lúc lâu bên ngoài, liền để lại một phong thư rồi đi, nói rằng mình đã nghĩ thông suốt rồi, mong nhị gia sau này đừng đi tìm nàng ấy nữa." "Đi rồi!?" Tần Hạo trong lòng kinh hãi, lập tức đuổi theo ra ngoài.

Nhưng bên ngoài tiểu viện đã trống rỗng, không hề nhìn thấy bóng dáng Lâm Hồng Đậu.

Ngay sau đó hắn dường như nghĩ đến điều gì đó, vội vàng mở phong thư trong tay ra xem.

Chỉ thấy bên trong viết đầy những kỷ niệm hai người gặp gỡ, cuối cùng còn dùng câu "quân ngọa cao đài, ngã tê xuân sơn" mà Tần Phong vừa nói để kết thúc, lựa chọn cúi đầu trước vận mệnh, tỏ vẻ hai người hữu duyên vô phận. "Không!!" Tần Hạo ngửa mặt lên trời bi thương gào thét, sau đó vô lực quỳ sụp xuống đất. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến hắn thương tâm muốn chết, thu được 100 vạn Phản Phái Điểm!" "Mới 100 vạn?

Cũng không tính là quá đau lòng nhỉ!" Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, rất khinh thường lầm bầm một tiếng.

Chương 1874

"Nhị Đản, bị nữ nhân đá rồi!" Tiểu Bạch thì vui vẻ nhảy lên, còn không quên chạy đến bên cạnh hắn mà lồng tiếng: "Tuyết hoa phiêu phiêu, bắc phong tiêu tiêu, thiên địa nhất phiến thương mang..." "Con thỏ chết tiệt!!" Tần Hạo nghe tiếng hát của Tiểu Bạch, lập tức bị tức đến mặt đỏ tía tai.

Nhưng Tiểu Bạch lại không có ý định dừng lại, còn không quên từ mông mình nhổ xuống hai nắm lông trắng rải lên không trung, đóng vai hiệu ứng đặc biệt chuyên thuộc về Tần Hạo sau khi bị đá... "Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo mặt đỏ tía tai, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Ai, bi hoan của người và thỏ quả nhiên không tương thông!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, không còn quản cặp một người một thỏ này nữa. "Hừ!!" Tần Gia Thủy Tổ thì lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Đừng tưởng hiện tại lên vị trí thứ nhất bảng Thiên Tư là ghê gớm lắm rồi, chỉ cần lão tổ tông ta còn sống một ngày, cái Lâm Hồng Đậu đó đừng hòng bước vào nhà ta..." "Lão tổ tông, cái này không được nói nha!" Tần Phong lại bị dọa nhảy dựng, vội vàng tiến lên bịt miệng. "Ô!?" Tần Gia Thủy Tổ mặt đầy nghi hoặc "ô" một tiếng, không biết Tần Phong hôm nay làm sao vậy.

Nhưng ngay khi Tần Phong chuẩn bị lấy cớ này để tiếp tục động thủ đánh nhị đệ, một đệ tử Tiên Chú Phong đột nhiên bước tới, nói rằng Tây trưởng lão mời hắn qua một chuyến. "Sư tôn tìm ta!?" Tần Phong hai mắt tràn đầy nghi hoặc to lớn, nhớ rõ mình đã xin nghỉ phép ba mươi năm mà. "Vâng!" Đệ tử thành thật đáp: "Tây trưởng lão mời ngài qua, nói là có việc quan trọng cần thương lượng." "Được rồi!" Tần Phong thấy Tây trưởng lão đích thân phái người đến mời, chỉ đành lưu luyến bỏ qua cho nhị đệ.

Và ngay khi Tần Phong đi tìm Tây trưởng lão, Phương Trường và những người khác lại gặp phải trở ngại lớn.

Vốn tưởng rằng có thể dễ dàng công bố tội ác của Tần Phong trước công chúng, nhưng ai ngờ người ta từ chứng cứ chính đến chứng cứ phụ, cộng thêm chủ trì và hỗ trợ, tất cả các đơn vị đều là người của hắn, bất kể họ lên tiếng thế nào, cũng không thể tạo ra bất kỳ ảnh hưởng nào. "Các ngươi có phát hiện ra không..." Trình Vận sắc mặt ngưng trọng nói: "Nhất cử nhất động của chúng ta, dường như đều đang bị người khác giám sát!" "Chắc chắn rồi!" Phương Trường ánh mắt quét qua xung quanh, sắc mặt ngưng trọng nói: "Nếu ta không lầm, bọn họ hẳn là người của Hắc Băng Đài, cũng chính là tay sai trung thành nhất của Tần Phong." "Không phải chứ!?" Ngọc Lộ nhìn xung quanh, trong lòng nghi hoặc nói: "Nếu nói Tần Phong mượn thế lực của Tiên Minh, khống chế nhất cử nhất động của Đông Vực thì ta dễ hiểu, nhưng chúng ta hiện tại đang ở địa giới Nam Vực, Hắc Băng Đài của Tần Phong làm sao có thể thâm nhập đến đây!?" "Đúng vậy!" Mạch Mạch đôi mắt đẹp tò mò hỏi: "Muốn tổ chức một cơ quan ngầm khổng lồ như vậy, Tiên Tinh tiêu hao mỗi ngày đều là con số thiên văn, Tần Phong dù có làm con rể Tiên Minh, e rằng cũng không thể lấy ra nhiều Tiên Tinh đến thế chứ!?" "Chính là đạo lý này!" Ngọc Lộ gật đầu tiếp tục nói: "Đừng nói với ta bọn họ vì cái gì mà theo đuổi lý tưởng, lời này chỉ lừa được người trung thực thôi, không có Tiên Tinh thì quỷ mới bán mạng cho Tần Phong!" "Ta đối với tài lực của Tần Phong thì không nghi ngờ gì!" Trình Vận mở miệng nhắc nhở: "Nhớ Dịch Thiên Cơ lúc còn sống có nói qua, người cướp bóc Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung trăm năm trước không phải hắn, kẻ đứng đằng sau thực sự là Tần Phong, hắn không chỉ cướp đi kho báu của Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện, mà còn đổ tội lên đầu Dịch Thiên Cơ và Diệp Thần." "Vãi chưởng, vô sỉ đến mức này sao!?" Mạch Mạch lập tức bật thốt chửi thề, đối với sự vô sỉ của hắn có cái nhìn sâu sắc hơn. "Thêm vào đó số tiền Tần gia tham ô những năm nay, nên Tần Phong căn bản không thiếu Tiên Tinh!" Trình Vận kết luận xong, lại nêu ra nghi vấn: "Nhưng hắn đến Tiên giới cũng chỉ hơn trăm năm, bất kể là uy vọng cá nhân, hay thực lực bản thân, đều chưa đạt đến đỉnh phong, vậy lấy đâu ra nhiều người cam tâm tình nguyện bán mạng cho hắn chứ!?" "Chuyện này quả thực rất kỳ quái!" Ngọc Lộ cau mày nói: "Muốn tổ chức một đại quân trong thời gian ngắn rất đơn giản, chỉ cần chịu bỏ Tiên Tinh ra, có rất nhiều người sẽ đến bán mạng cho hắn, nhưng muốn tổ chức Hắc Băng Đài trong thời gian ngắn, thì không phải chỉ cần bỏ Tiên Tinh là được." "Ừm, Nhị sư tỷ nói đúng!" Mạch Mạch gật đầu đồng tình nói: "Nếu Tần Phong thật sự dùng Tiên Tinh để tạo ra một Hắc Băng Đài, vậy thì sự trung thành của các thành viên Hắc Băng Đài tuyệt đối sẽ không cao, nhưng hiện tại các thế lực lớn ở Tiên giới lại không có chút tin tức nào về Hắc Băng Đài, có thể thấy tố chất và độ trung thành của các thành viên Hắc Băng Đài này cao đến mức nào." "Nếu là Ma Đồng thì sao!?" Phương Trường trầm mặc một lúc lâu, rồi mới nói: "Ta nhớ lúc ở hạ giới Hoang Cổ, Đệ nhất Thánh tử Diệp Long của Âm Nguyệt Hoàng Triều, hắn sở hữu một đôi Ma Đồng quỷ dị, phàm là người nào đối mắt với hắn đều sẽ bị khống chế, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của hắn." "Ma Đồng!?" Trình Vận và những người khác lập tức kinh hô: "Bên cạnh Tần Phong lại có loại người này!?" "Ta không biết..." Phương Trường có chút tư duy hỗn loạn nói: "Tuy ta và Diệp Long này không có nhiều giao thiệp, nhưng ta nghe nói hắn và Diệp Thần là huynh đệ sinh tử, quan hệ giữa hai người tốt đến mức có thể mặc chung một chiếc quần." "Sao lại kéo đến Diệp Thần nữa!?" Trình Vận thần sắc ngẩn ra nói: "Hắn và Tần Phong đáng lẽ là quan hệ tử địch, huynh đệ sinh tử này làm sao có thể đi giúp Tần Phong chứ!?" "Cho nên ta mới nói không biết đó chứ!" Phương Trường nhíu chặt mày, cảm thấy muốn nứt óc rồi. "Cái Diệp Long này sẽ không phải là nội gián chứ!?" Mạch Mạch đột nhiên mở miệng nói. "Không thể nào chứ!?" Phương Trường trong lòng đầu tiên là kinh hãi, sau đó phản bác: "Nếu Diệp Thần còn là Bắc Cương Chiến Thần, vậy Tần Phong phái Diệp Long đi làm nội gián thì dễ hiểu, nhưng Diệp Thần hiện tại không tiền không danh, lại cả ngày bị Long Ngạo Thiên đuổi giết, Tần Phong phái nội gián thì mục đích là gì chứ!?" "Ta làm sao biết được!" Mạch Mạch trả lời một cách hùng hồn, luôn cảm thấy mình không đoán sai. "Được rồi!" Trình Vận thấy không thảo luận ra được kết quả gì, mở miệng nói: "Vẫn nên suy nghĩ kỹ xem làm sao để công bố tội ác của Tần Phong ra ngoài, nếu không chúng ta về sau không thể giao phó với sư tôn lão nhân gia người." "Đúng vậy!" Ngọc Lộ và Mạch Mạch cúi đầu ủ rũ, không biết bây giờ phải làm sao. "Kế sách hiện tại, chỉ có một cách duy nhất!!" Phương Trường đột nhiên thần sắc nghiêm túc nói: "Đó chính là ta dĩ thân nhập cục, cưỡng ép xé toang mặt nạ giả dối của Tần Phong..." "Tiểu sư đệ, ngươi đừng làm chuyện ngu ngốc đấy!" Trình Vận lập tức sốt ruột khuyên nhủ: "Sức mạnh của Tần Phong ngươi cũng đã tự mình cảm nhận rồi, đừng nói là lấy thân vào cuộc, cho dù chúng ta cùng nhau xông lên cũng không phải đối thủ của hắn đâu!" "Sư huynh, yên tâm!" Phương Trường thần sắc nghiêm túc nói: "Chuyện ta nói lấy thân vào cuộc, không phải là đi cứng đối cứng với Tần Phong." "Không phải cứng đối cứng!?" Trình Vận và những người khác sững sờ, không biết Phương Trường muốn làm gì. "Tần Phong, ngươi cứ đợi đấy!" Phương Trường không có ý định mở miệng giải thích, chỉ nhìn về phía xa với ánh mắt kiên định.

Phảng phất như một vị Long Vương trong truyền thuyết phụ thể, sau khi chịu đựng trăm năm sỉ nhục, thề phải đoạt lại tất cả những gì thuộc về mình. "Ách xì!!" Tần Phong không kìm được hắt hơi một cái, chẳng biết tiểu tức phụ nhà ai đang nhớ hắn.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc nghĩ đến tiểu tức phụ nhà người ta, chỉ thấy Tây Trưởng lão đang trừng hắn với vẻ mặt giận dữ, trong tay còn cầm một danh sách, trên đó dày đặc ghi chép hơn hai trăm cái tên, nhưng không ngoài lệ đều bắt đầu bằng chữ Tần. "Những cái này đều là do ngươi làm!?" Tây Trưởng lão cầm danh sách ném cho Tần Phong, vừa yêu vừa giận nói: "Tần gia ta trong trăm năm qua tổng cộng có hai trăm ba mươi tư người phi thăng, ngươi lại không sót một ai mà sắp xếp hết bọn họ vào Tiên Minh." "Sư tôn, oan uổng a!" Tần Phong nhận lấy danh sách xem xét, lập tức kêu oan: "Bọn họ đều đã kích hoạt Vu tộc huyết mạch của Tần gia ta, đều là tự dựa vào bản sự mà thi vào, không liên quan một xu nào đến đồ nhi cả!" "Ngươi còn có mặt mũi kêu oan!?" Tây Trưởng lão hít sâu một hơi để giữ mạng nói: "Tần gia ngươi có Vu tộc huyết mạch là thật, trời sinh cũng mạnh hơn các tu tiên giả khác, nhưng thiên phú của bọn họ có hạn, cũng chỉ mạnh hơn đệ tử thân truyền một chút, nhưng ngươi nhìn xem chức vị hiện tại của bọn họ đi, lục cấp chấp sự, thất cấp chấp sự... tệ nhất cũng là bát cấp chấp sự của Tiên Minh ta, lão tổ nhà ngươi lại trong vỏn vẹn trăm năm ngắn ngủi đã đạt đến Tây cấp chấp sự của Tiên Minh ta, đó chính là đãi ngộ mà Tiên Quân sơ cấp mới có đấy!" "Ách..." Tần Phong không ngờ lão tổ nhà mình lại trắng trợn như vậy, chỉ đành cứng đầu nói: "Sư tôn, người hiểu mà, Tiên giới không phải chỉ đánh đánh giết giết, Tiên giới là nhân tình thế thái, đồ nhi khó khăn lắm mới phi thăng đến Tiên giới, ta không thể không quản những tộc nhân và thân bằng của ta sao!?" "Vậy ngươi cứ làm loạn như vậy sao!?" Tây Trưởng lão giận dữ gầm lên: "Dưới trướng ngươi có phải còn định sắp xếp cả con thỏ nhà ngươi vào Tiên Minh nữa không!?" "Thỏ của ta đã vào rồi!" Không đợi Tần Phong mở miệng biện bạch, Tiểu Bạch đã tự mình nhảy ra.

Chỉ thấy nó kiêu ngạo ngẩng đầu hếch mũi, lấy ra lệnh bài Manh Chủ bằng vàng ròng của mình, biểu thị rằng nó không phải là con thỏ rừng trong thôn, đã sớm "gần nước được trăng trước", trong trăm năm trước đã ăn cơm nhà nước rồi. "Ngươi, ngươi, ngươi..." Tây Trưởng lão tức đến mức suýt thì tắt thở, hận không thể giết chết con thỏ béo này. "Sư tôn, đừng kích động!" Tần Phong vội vàng đặt danh sách trong tay xuống, tiến lên giúp vuốt khí khuyên nhủ: "Nó chỉ là một đứa trẻ, người giận với nó làm gì chứ!?" "Cút, lập tức cút đến Lăng Vân Thư Viện báo danh!" Tây Trưởng lão thở hổn hển nói: "Còn nữa, ngươi đừng tưởng bị phạt đến Lăng Vân Thư Viện dạy học trăm năm là được tự do nhàn hạ, ngươi mỗi ngày còn phải đến Tiên Chú Phong báo danh một lần, giúp giải quyết các vấn đề phát sinh trong kế hoạch Nam Thiên Môn, nếu dám thiếu báo danh một lần, xem vi sư không đánh gãy chân chó của con thỏ nhà ngươi." "Ân!?" Tiểu Bạch nghe vậy, đầy đầu dấu chấm hỏi.

Không biết tại sao chủ nhân Tần Phong lại đánh chân nó, cũng không biết chân nó sao lại thành chân chó!? "Mỗi ngày còn phải đi làm!?" Tần Phong nghe xong lập tức xù lông, cảm giác trời đất muốn sụp đổ.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Tây Trưởng lão, liền biết chuyện này căn bản không có gì để thương lượng, chỉ đành vô cùng miễn cưỡng xoay người rời đi. "Ai, cái tên tiểu tử thối này..." Tây Trưởng lão thấy Tần Phong rời đi xong, nhức đầu thở dài rồi ngồi xuống.

Ngay sau đó lại cầm lấy danh sách trên bàn, không có ý định tìm trưởng lão khác thương lượng, tiện tay chỉ ngón tay bốc lên một ngọn lửa thiêu rụi nó.

Tuy rằng ông là một người rất có nguyên tắc, rất không tán đồng cách làm "một người đắc đạo, gà chó lên trời" của Tần Phong, nhưng nào ngờ đây là đệ tử duy nhất của ông, cũng là đệ tử ông thích nhất từ tận đáy lòng.

Căn bản không thể nào nhẫn tâm, chỉ có thể lựa chọn tiếp tục chiều chuộng. "Đây là có người đánh tiểu báo cáo ta a!" Tần Phong rời đi xong, càng nghĩ càng tức.

Tuy rằng Tần gia bọn họ sắp xếp người nhà vào Tiên Minh không phải là tốt, nhưng người này chạy đi đánh tiểu báo cáo thì lại là sai của hắn ta, mình nhất định phải tìm ra hắn để duy trì chính nghĩa, tránh cho người này lại chạy đi tai họa các chấp sự khác. "Chủ nhân thỏ của ta nói đúng!" Tiểu Bạch lập tức phẫn nộ phụ họa: "Người đánh tiểu báo cáo là đáng ghét nhất, nếu ai cũng giống như bọn họ, sau này chúng ta còn làm sao mà triển khai công việc được nữa?

Nhất định phải bắt hắn ta về nghiêm trị, chấm dứt những chuyện tương tự tái diễn." "Lời không thể nói như vậy..." Tần Phong lập tức nói nước đôi: "Chúng ta làm việc hỏi lòng không thẹn, sẽ không bỏ qua một kẻ xấu nào, cũng tuyệt đối không oan uổng một người tốt nào, lát nữa đi tìm Minh chủ mở một giấy chứng minh, chứng minh Tần gia ta là thanh bạch, tránh cho sau này có người ở sau lưng xuyên tạc chúng ta, còn về người đánh tiểu báo cáo kia, cứ xử theo tội vu cáo là được rồi." "Ân!?" Tiểu Bạch thần sắc lập tức sững sờ, không ngờ còn có thể chơi như vậy.

Trong lúc một người một thỏ đang nói chuyện, đã trở lại tiểu viện của thủy tổ Tần gia.

Nhưng còn chưa kịp bước vào, đã thấy nhị đệ của mình cúi đầu ủ rũ ngồi ở cửa, phảng phất như chỉ còn lại một cái xác không hồn, một bộ dáng thanh niên sa sút vì tình yêu. "Nhị Đản, phế rồi!!" Tiểu Bạch nhìn thấy Tần Hạo sa sút, kích động nhảy dựng lên.

Vốn dĩ cho rằng Tần Hạo sẽ là kẻ địch một đời của Tần Tiểu

Bạch nó, nhưng không ngờ một người phụ nữ đã khiến hắn ta phế bỏ, cũng có nghĩa là sau này sẽ không còn ai tranh giành hoàng vị với nó nữa. "Cái này không được a!" Tần Phong nhìn nhị đệ sa sút, quyết định tìm chút gì đó kích thích hắn.

Tuy rằng công việc bình phong của nhị đệ đã kết thúc thành công, nhưng tiếp theo còn có công việc công phá Ẩn Môn, không thể để hắn cứ sa sút như vậy được, nhất định phải nghĩ cách khiến hắn lại phấn chấn lên.

Và dựa theo kinh nghiệm của lão mọt sách mười năm của hắn, muốn khiến Thiên Tuyển Chi Tử phấn chấn trở lại, ngoài phụ nữ xinh đẹp ra, thì chỉ còn lại bảo bối hiếm có mà thôi. "Bảo bối hiếm có!?" Tần Phong lẩm bẩm trong lòng, lập tức liên tưởng đến Ẩn Môn.

Nói về ai có nhiều bảo bối hiếm có nhất hiện tại, chắc chắn là Ẩn Môn truyền thừa từ thời thượng cổ rồi.

Huống hồ nhị đệ còn chưa có Đại Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ cần nói cho hắn tọa độ chính xác của Ẩn Môn, chắc hẳn sẽ phút chốc hồi phục lại.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị tiến lên nói ra tọa độ của Ẩn Môn, một đệ tử Lăng Tiêu Cung đã mang đến một phong thư mời, là của Tô Uyển của Lăng Tiêu Cung gửi đến, mời hai huynh đệ Tần Phong và Tần Hạo tham gia yến tiệc tối nay. "Yến tiệc!?" Tần Hạo lập tức phấn chấn hẳn lên, vứt tình yêu ra sau đầu... "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dẫn dắt Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử đi sai đường, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Không phải..." Tần Phong lập tức không còn bình tĩnh được nữa, không biết liên quan gì đến hắn.

Chương 1875

"Ca!" Tần Hạo nhìn về phía Tần Phong, trong mắt tràn đầy khao khát.

Nhưng Tần Phong đang lúc bực bội, không nghĩ ngợi gì liền từ chối. "Tại sao!?" Tần Hạo nghe Tần Phong từ chối, chỉ cảm thấy trời đất muốn sụp đổ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Cái này mới đúng chứ!" Tần Phong khóe miệng không kìm được nhếch lên, lần này kiếm được là tâm an lý đắc. "Còn có thể vì sao nữa!?" Tiểu Bạch không quên chọc thêm một dao: "Đương nhiên là vì ngươi không xứng a!!" "Thỏ chết tiệt!!" Tần Hạo tức đến mức suýt không kìm được, ngay tại chỗ biểu diễn màn "giết thỏ tươi sống". "Lêu lêu lêu, lêu lêu..." Tiểu Bạch nhanh chóng nhảy lên vai Tần Phong, còn không quên quay đầu lè lưỡi làm mặt quỷ. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ đâm dao Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Được rồi, đừng làm ồn nữa!" Tần Phong một tay túm lấy cổ áo sau của nhị đệ, kéo hắn đi về phía Lăng Vân Thư Viện. "Ca, chúng ta đi đâu!?" Tần Hạo muốn phản kháng, nhưng lại không thể phản kháng. "Ngươi có phải quên rồi không..." Tần Phong lập tức đứng trên đạo đức cao điểm nói: "Vì ngươi gây náo loạn ở khu trung tâm của Tiên Minh, hại ca ca ngươi ta bị liên lụy, không chỉ mất danh hiệu Đệ Ngũ Trụ Cột, mà còn bị phạt đến Lăng Vân Thư Viện dạy học trăm năm." "Ách..." Tần Hạo lập tức rụt tay lại, bắt đầu giả vờ làm đứa trẻ ngoan. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đạo đức ràng buộc Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản diện!" "Ta đây là trần thuật sự thật được không hả!" Tần Phong thầm than trong lòng, cảm thấy điểm này kiếm được không an tâm. "Chủ nhân!" Tiểu Bạch ngẩng đầu hiếu kỳ hỏi: "Chúng ta thật sự phải đến cái Lăng Vân Thư Viện nào đó dạy học trăm năm sao?" "Ai!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, biểu thị không thể trốn tránh được.

Tuy rằng hắn lần này dùng nhị đệ thành công bình ổn mọi chuyện, nhưng mọi người cũng không phải kẻ ngốc, đều biết chút tâm tư nhỏ của hắn, vả lại nể mặt Mộng Dao Tiên Đế, cũng không muốn truy cứu quá nhiều, nguyện ý buông tha Tần gia bọn họ một ngựa.

Nếu cứ như vậy mà hắn còn muốn gây sự, thì chính là Tần Phong hắn không hiểu chuyện rồi!

Nhưng may mắn thay Kim Ô phân thân của hắn đã luyện chế thành công, cho dù bản thể bị giam cầm trong Lăng Vân Thư Viện dạy học, thì vẫn có thể "mở acc phụ" tiếp tục đi "lãng" (rong chơi).

Ngay lúc này...

Một thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện phía trước.

Chỉ thấy đối phương không chỉ cao lớn vạm vỡ, khí huyết quanh thân còn sôi trào kịch liệt, một thân cơ bắp càng vô cùng khoa trương.

Người đến không ai khác, chính là Phụng Thiên!

Từ khi Tần Phong mới đến Tiên Minh thu phục hắn xong, liền sắp xếp hắn đến bảo vệ thủy tổ và nhị tổ Tần gia, cũng không giao cho hắn nhiệm vụ đi ra ngoài khác. "Bái kiến chủ thượng!" Phụng Thiên lập tức ôm quyền, quỳ một gối hành lễ.

Khác với các đội chuyên nghiệp khác chuyên đi làm nhiệm vụ bên ngoài, hắn mỗi ngày cứ như bảo vệ khu phố, không chỉ không có nguy hiểm gì, thời gian còn vô cùng sung túc, mỗi ngày không thì "thủy quần" trong nhóm, hoặc là tranh thủ rèn luyện cơ thể mình.

Thêm vào đó, hắn là bảo vệ cho thủy tổ của Tần gia, không phải đệ tử Tần gia phạm lỗi đến cầu kiến, thì cũng là đệ tử Tiên Minh đến tìm việc.

Và hắn, với tư cách là đại tướng bảo vệ do Tần Phong tự mình phong, mọi người tự nhiên không dám ở trước mặt hắn làm càn, thậm chí còn phải hạ thấp mình hỏi thăm tin tức, dẫn đến hắn thường xuyên nhận được một số Tiên tinh, Tiên thảo, Tiên quả, và cả Vu tộc tinh huyết.

Tuy rằng Vu tộc tinh huyết rất quý giá, nhưng đối với Tần gia thì lại rẻ vô cùng.

Thế là trong trăm năm qua tu vi của hắn cứ thế vọt lên, hiện tại đã đột phá đến Tiên Quân đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá Tiên Vương sơ giai rồi.

Sở dĩ lần này hắn xuất hiện, là nhận được kịch bản của Tần Đạo. "Ân, không tệ!" Tần Phong đánh giá Phụng Thiên, biết rõ mà vẫn hỏi: "Ngươi đến tìm Trẫm có chuyện gì sao!?" "Hồi chủ thượng!" Phụng Thiên vội vàng đọc lời thoại: "Vừa rồi thuộc hạ nhận được một tin tức, nói có người đã tra ra được vị trí của Ẩn Môn, chính là trên Vô Tận Hoang Nguyên ở Tây Vực." "Vô Tận Hoang Nguyên!?" Tần Hạo vốn dĩ còn đang giả vờ ngoan ngoãn, nghe được Ẩn Môn xong liền lập tức phấn chấn lên.

Với tư cách là người tận mắt chứng kiến sự hào hùng của Ẩn Môn mà bị hại, hắn tìm kiếm tọa độ của Ẩn Môn cũng không phải một hai ngày rồi.

Lập tức vứt cái gọi là tình yêu chó má đi xa hơn nữa, cảm thấy đàn ông vẫn nên đặt sự nghiệp lên hàng đầu, nhất định phải tìm đối phương đòi phí tổn thất tinh thần mới được.

Đặc biệt là khi nghĩ đến đối thủ không đội trời chung Tiểu Bạch có mấy món Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà hắn thì một món Đại Tiên

Thiên Chí Bảo cũng không có, sự lo lắng trong lòng càng trở nên nghiêm trọng, muốn lập tức kéo ca ca mình đi đòi bồi thường tổn thất tinh thần. "Ta biết ngươi sốt ruột, nhưng ngươi đừng vội!" Tần Phong thấy nhị đệ đã phấn chấn lên, nhưng lại không có ý định hành động.

Tuy rằng hồ lô không gian của hắn có thể bỏ qua khoảng cách, lập tức truyền tống bọn họ đến Vô Tận Hoang Nguyên, nhưng Vô Tận Hoang Nguyên ở Tây Vực lại nguy hiểm trùng trùng, cho dù Long Ngạo Thiên bọn họ có hào quang hộ thể, ít nhất cũng cần một hai năm mới có thể vượt qua.

Điều đó có nghĩa là hắn có thể nhàn nhã ở nhà một hai năm, chờ đại quân đến rồi mới dùng hồ lô không gian đi qua.

Và áp chế càng tàn nhẫn, bùng nổ càng dữ dội.

Cứ như một con hổ dữ bị nhốt lâu ngày trong lồng, một khi thả ra nhất định sẽ bùng nổ uy thế kinh thiên động địa.

Đương nhiên để đảm bảo an toàn...

Hắn còn phái đội ngũ chuyên nghiệp trà trộn vào đại quân, chờ đến khi khai chiến thì sẽ lập tức gửi tin tức cho hắn. "Bệ hạ một câu, thần tử chạy gãy chân!" Mộc Tú phát ra tiếng than thở đau khổ, phía trước là Vô Tận Hoang Nguyên hoang lương.

Chỉ thấy cát bụi màu xám nâu bay lượn khắp trời, bao phủ cả thiên địa, mặt đất nứt nẻ cũng như một bức tranh bị xé toạc, vết nứt đan xen chằng chịt.

Nhìn quanh chỉ thấy một cảnh tượng hoang vu, không có chút sinh khí nào, ở nơi đây thời gian phảng phất như ngưng đọng, mọi thứ đều hiện lên vẻ hoang lương, cô tịch, khiến người ta cảm thấy một sự tuyệt vọng và bất lực sâu sắc. "Đừng nói nhảm nữa, mau đuổi kịp!"

Nhậm Hoàn vội vàng nhắc nhở: "Nơi này là Vô Tận Hoang Nguyên, bên trong có thể nói là nguy hiểm tứ phía, nếu không tìm thêm vài người làm bia đỡ đạn, e rằng chúng ta không thể sống sót hoàn thành nhiệm vụ của Bệ hạ." "Không sao đâu!" Đàm Lực không cho là đúng nói: "Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chúng ta vẫn có thể sử dụng thuật triệu hoán mạnh nhất." "Ngươi im miệng!!" Mộc Tú và những người khác lập tức nhìn sang, phảng phất muốn lột da Đàm Lực sống.

Tuy rằng thuật triệu hoán mạnh nhất sử dụng thì lợi hại, nhưng cái giá phải trả chính là số tiền mà bọn họ vừa bán tình báo kiếm được. "Đừng cãi nữa!" Tam Lộng Đại Sư, người nãy giờ không nói lời nào, đột nhiên mở miệng nhìn về phía trước của mọi người.

Chỉ thấy một người phụ nữ xinh đẹp mặc áo trắng, đang một mình bước đi trên hoang nguyên hoang lương, hòa nhập với cảnh vật xung quanh một cách lạc lõng. "Mọi người cẩn thận một chút!" Mộc Tú sắc mặt ngưng trọng nói: "Hoa kiều diễm nở ở nơi nghèo nàn đa phần đều có độc!" "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư thần sắc trang trọng, chắp hai tay lại nói: "Bần tăng tu Phật nhiều năm, pháp lực vô biên, có thể thay các vị đi thử xem có độc hay không..." "Lão ngốc!" Mộc Tú khóe mắt giật giật nói: "Ta phát hiện ngươi không phải thật sự đói, ngươi là cái gì cũng có thể ăn vào a!" "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư không đáp lại Mộc Tú, chắp hai tay lại đi về phía người phụ nữ.

Nhưng còn chưa đợi hắn tiến lên hỏi thăm, đối phương đã chậm rãi xoay người lại.

Chỉ thấy đối phương như một cô nương u linh mặc một lớp sa trắng, hoàn mỹ phô bày vóc dáng yểu điệu, làn da càng trắng nõn như tuyết, mỗi một tấc đều tỏa ra khí tức mê hoặc. "Đại sư, ngươi đến rồi!" Người phụ nữ đột nhiên khẽ mở môi đỏ, giọng nói uyển chuyển như thiên lại.

Ngay sau đó liền từng bước đến gần Tam Lộng Đại Sư, hương khí trên người nàng cũng quấn quanh chóp mũi, khiến ý thức của hắn bắt đầu dần dần mơ hồ.

Chương 1876

Đặc biệt là ngón tay ngọc ngà thon dài của đối phương nhẹ nhàng lướt qua má hắn, mang đến một trận cảm giác tê dại, khiến cơ thể hắn không tự chủ được mà rùng mình một cái. "Bần tăng đến rồi!" Ánh mắt Tam Lộng Đại Sư lập tức trở nên mê ly, phảng phất tâm hồn đều bị đối phương câu đi.

Đặc biệt là giọng nói uyển chuyển như thiên lại của đối phương, khiến hắn như lạc vào chốn ôn nhu hương khó lòng thoát ra, phòng tuyến tâm lý vững chắc mà hắn tu Phật nhiều năm xây dựng nên, càng trong sự dụ hoặc của đối phương mà từng chút một sụp đổ. "Không hay rồi!!" Đàm Lực sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng rút chiến đao trong tay ra, cả người và chiến đao cũng lập tức hòa làm một thể, tỏa ra khí tức cổ xưa mà thần bí, trên thân đao phù văn lấp lánh, tựa hồ có sức mạnh thần bí đang lưu chuyển.

Ầm ầm ầm!!

Vu tộc huyết mạch lập tức kích hoạt, năng lượng khủng bố cũng theo đó bùng nổ.

Ngay sau đó thân hình của Đàm Lực như điện, động tác tấn mãnh cầm đao lao về phía người phụ nữ, tiếng xé gió do vung đao mang lại, phảng phất có thể xé rách mọi chướng ngại.

Nhưng đối phương lại chỉ ngước mắt nhìn Đàm Lực một cái, không những không có ý định né tránh, khóe miệng còn lộ ra một nụ cười quyến rũ câu hồn, sau đó nhẹ nhàng thì thầm vài câu bên tai Tam Lộng Đại Sư. "Đỉnh Thượng Hóa Phật!!" Tam Lộng Đại Sư như bị tà ma phụ thể, đột nhiên với vẻ mặt dữ tợn gào lên một tiếng lớn.

Trong khoảnh khắc đó...

Giữa thiên địa quang mang đại phóng, vang lên âm thanh Phật giáo trang nghiêm.

Chỉ thấy một tôn tượng Phật vàng khổng lồ đỉnh thiên lập địa xuất hiện trên không, không chỉ sống động như thật, tướng mạo trang nghiêm, còn tỏa ra khí tức thần thánh và uy nghiêm, mỗi một chi tiết đều hiển hiện ánh sáng thần thánh.

Ngay sau đó Kim Phật khổng lồ chậm rãi nâng tay, phảng phất như một ngọn Ngũ Chỉ Sơn khổng lồ.

Che trời lấp đất, vô cùng vô tận!!

Và theo bàn tay Kim Phật khổng lồ hạ xuống, hư không xung quanh phảng phất như bị ép lại vặn vẹo, không khí càng phát ra tiếng nổ mạnh, năng lượng khủng bố khiến vạn vật xung quanh đều run rẩy, phảng phất thiên địa đều sẽ sụp đổ dưới đòn đánh này.

Ầm ầm ầm!!

Ánh đao và chưởng Phật va chạm mạnh mẽ, bùng phát ra đám mây hình nấm chọc trời. "Phụt!!" Tam Lộng Đại Sư phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể cũng không kiểm soát được mà lùi lại.

Tuy rằng trăm năm qua tu vi của hắn thăng tiến rất nhanh, nhưng so với Đàm Lực, một trong Thập Nhị Thiên Tư Bảng, thì còn kém xa, dốc hết toàn lực cũng không thể chống đỡ một đao bình thường của đối phương. "Yêu nữ, chịu chết đi!!" Đàm Lực không có ý định dừng tay, cầm đao nhanh chóng lao về phía người phụ nữ.

Nhưng đối phương lại vẫn không hề hoảng sợ, khóe miệng vẽ lên một nụ cười quyến rũ câu hồn, và thân thể nàng bắt đầu lắc lư có tiết tấu, khiến người ta thấy một loạt ảo ảnh chồng chất.

Ngay sau đó thân thể Đàm Lực đột nhiên run lên, đao trong tay cũng theo đó dừng lại. "Không hay rồi!!" Nhậm Hoàn thấy Đàm Lực cũng sắp trúng chiêu, vội vàng tiến vào trạng thái tiềm hành đi giải cứu.

Nhưng ngay khi hắn vòng ra phía sau người phụ nữ, giơ ngư tràng kiếm trong tay đâm xuống, cảnh tượng máu tươi tưởng tượng hoàn toàn không xảy ra.

Chỉ thấy ngư tràng kiếm của hắn đâm vào thân thể người phụ nữ trong nháy mắt, đối phương không những không phát ra tiếng kêu thảm thiết, còn quay đầu nhìn hắn với nụ cười câu hồn, sau đó hóa thành từng con bướm hồ ly bay đi. "Không hay rồi, đây là huyễn cảnh!!" Mộc Tú cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng hét lớn với ba người.

Nhưng ba người đã hoàn toàn lún sâu vào huyễn cảnh, phảng phất căn bản không nhận ra đối phương, bắt đầu kịch liệt chiến đấu với nhau.

Và hắn cũng không thoát khỏi công kích của huyễn cảnh, những con bướm hồ ly do người phụ nữ hóa thành tụ lại trước mặt hắn, lại biến thành một người phụ nữ tuyệt mỹ, còn vươn bàn tay ngọc ngà thon dài vuốt ve má hắn. "Ngủ đi!

Ngủ đi!" Người phụ nữ lại khẽ mở môi đỏ, giọng nói như thiên lại vang lên.

Chỉ là khác với ba người kia ý thức mơ hồ hoàn toàn lún sâu vào huyễn cảnh, Mộc Tú lại không vì đối phương mà lún sâu vào huyễn cảnh, ngược lại dưới chân hắn xuất hiện một bàn trận lấp lánh ánh vàng, trên đó càng dày đặc khắc đầy Thiên Can Địa Chi. "Đánh nhau bần đạo không được, nhưng chơi trận pháp thì ngươi xem như đã đụng phải cứng rồi!" Mộc Tú thần sắc cực kỳ nghiêm túc, trong mắt lộ ra ánh sáng kiên định.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng kết ra từng đạo chỉ quyết, sau đó nhấc chân dùng sức giẫm mạnh xuống đất.

Rầm một tiếng!!

Bàn trận dưới chân đột nhiên sáng lên, phù văn cũng theo đó bay lượn.

Ngay sau đó phù văn thần bí và cổ xưa, như được phú cho sinh mệnh, hóa thành từng đạo lưu tinh rực rỡ xẹt qua bầu trời, uyển như pháo hoa rực rỡ nở rộ trên bầu trời đêm. "A!!" Người phụ nữ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, vóc dáng yểu điệu dần dần biến mất.

Ngay sau đó cảnh vật xung quanh bắt đầu thay đổi, trên hoang nguyên hoang lương ban đầu, xuất hiện một ngôi tự miếu đổ nát đứng cô độc.

Tường vây của tự miếu đã sụp đổ hơn nửa, giữa đống gạch đổ nát mọc đầy dây leo khô héo, phảng phất như gông cùm của thời gian trói buộc chặt lấy nó, cánh cửa lớn màu đỏ son loang lổ không còn nguyên vẹn, vòng cửa cũng đã gỉ sét đầy vết tích, chỉ cần chạm nhẹ liền lập tức hóa thành tro bụi, phảng phất như đang kể lại sự huy hoàng trong quá khứ và sự suy tàn của hiện tại. "Đây là nơi nào!?" Tam Lộng Đại Sư và những người khác tỉnh lại, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía tự miếu đổ nát.

Chỉ thấy trong sân đổ nát không chịu nổi, toát ra vài phần thê lương và âm u, không chỉ mái nhà đại điện thủng vài cái lỗ lớn, trên tượng Phật còn phủ đầy bụi bặm và mạng nhện, màu vẽ cũng đã phai mờ, mất đi vẻ rực rỡ ngày xưa. "Chẳng phải đã viết rồi sao!?" Mộc Tú chỉ vào một tấm biển vỡ nói: "Linh gì đó Cổ Sát, hình như là một ngôi chùa." "Linh Tiêu Cổ Sát!?" Nhậm Hoàn nhíu mày nghĩ nghĩ nói: "Hình như chưa nghe qua cái tên này bao giờ!?" "Ngươi mà nghe qua mới gọi là gặp quỷ đấy!" Đàm Lực không kìm được liếc xéo một cái nói: "Vô Tận Hoang Nguyên này nằm trên chiến trường cổ Tây Vực, từ sau thời Thái Cổ nơi này đã không có người ở rồi, cái Linh Tiêu Cổ Sát này không cần nghĩ cũng biết là một tông môn nào đó từ thời Thái Cổ." "Không phải chứ!?" Nhậm Hoàn trong lòng kinh hãi nói: "Chuyện này đã qua bao nhiêu năm tháng rồi, huyễn trận của Linh Tiêu Cổ Sát lại vẫn còn sử dụng được!?" "Đừng coi thường Linh Tiêu Cổ Sát này, nơi đây thờ phụng một Chân Phật!" Tam Lộng Đại Sư đột nhiên thần sắc trở nên nghiêm túc, chắp hai tay lại đến trước tượng Phật bị hư hại.

Chỉ thấy hắn trước tiên là chắp hai tay thành kính khấu bái, sau đó chắp hai tay ngồi khoanh chân trước tượng Phật, miệng không nhanh không chậm niệm ra từng phù văn vàng... "Chân Phật!?" Mộc Tú và những người khác sững sờ, theo bản năng nhìn về phía tượng Phật.

Chỉ thấy theo Tam Lộng Đại Sư không ngừng niệm kinh văn, từng đóa kim liên không ngừng nở rộ trong tự miếu đổ nát, tượng Phật tàn phá cũng bùng phát ra một cỗ uy áp khủng bố chưa từng có, phảng phất như con chó cổ xưa đã ngủ say vô số kỷ nguyên bị người ta đánh thức. "Ta Phật từ bi!" Tam Lộng Đại Sư thay đổi vẻ điên cuồng trước đó, như một tín đồ thành kính khấu bái tượng Phật. "Trở về đi!" Một giọng nói trang nghiêm phảng phất từ viễn cổ vang lên, "Bản tọa có thể cảm ứng được trong lòng ngươi không có chút từ bi nào, chỉ có sự đắm chìm vào dục vọng thế tục, và đôi tay vấy máu, ngươi là kẻ tội nghiệt sâu nặng, không phải người hữu duyên mà bản tọa muốn đợi." "Ai, đáng tiếc rồi!" Mộc Tú và những người khác không kìm được than thở, tiếc nuối vì huynh đệ mình không được truyền thừa. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư không nhanh không chậm đứng dậy, chắp hai tay biện giải: "Tiểu tăng xác thực đôi tay vấy máu, còn phạm phải vô số sát lục, nhưng chính tà từ trước đến nay không hề có đáp án chính xác, pháp chế thiên hạ, hiệp sĩ dùng vũ lực phạm cấm, thì đó là ác, nhưng trong mắt bá tánh, hiệp sĩ là chính, trong loạn thế, có người nói lòng thiện là tội, vậy tại sao Phật của ta không xuất sơn độ thế nhân?

Chương 1877

Chẳng lẽ Phật của ta không đại biểu cho chính?

Hay là nói dị loại chính là ác!?" "Ngụy biện!" Giọng nói trang nghiêm lại vang lên: "Tôn chỉ Phật môn ta, từ bi làm trọng, giáo hóa thế nhân, dẫn người hướng thiện..." "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư không đợi đối phương nói hết, lập tức ngắt lời: "Ngô quan chúng sinh bất tự tại, Phật của ta hà tất còn phải cưỡng người làm khó, chẳng lẽ người sống trên đời này, chỉ có thể dựa theo quy định của ngươi mà phân thiện ác?

Một đời bị giam cầm trong những quy tắc do người khác đặt ra..." "Dừng lại!!" Giọng nói trang nghiêm lập tức ngắt lời: "Ngươi đã phát điên, không phân biệt thiện ác, chỉ có buông đao đồ tể, mới có thể..." "Mới có thể cái nón con mẹ ngươi!!" Tam Lộng Đại Sư lập tức bùng nổ những lời lẽ tục tĩu, cũng không còn giả vờ làm hòa thượng lương thiện nữa.

Chỉ thấy hắn nhảy phóc lên bàn thờ tượng Phật, vung tay lấy ra một bức tượng Nam Mô Bồ Tát chỉ vào đầu tượng Phật, phảng phất như thổ phỉ vào làng nói: "Lão tử sau lưng có Cửu Thiên Thập Địa Đệ Nhất Nhân Hoàng che chở, thức thời thì mau giao truyền thừa của Linh Tiêu Cổ Sát ra đây, lão tử tâm tình tốt nói không chừng còn có thể giúp ngươi trùng tạo kim thân, bằng không đừng trách lão tử biến cái miếu nát này thành nơi chứa chấp ô uế, ngày ngày tiếng vượn kêu không ngừng, rồi vác cái kim thân nát của ngươi vào nhà xí, để đám phong trần nữ tử ngày ngày ị ỉa lên đầu ngươi." "Ngọa tào!!" Mộc Tú và những người khác lập tức chửi thề, không ngờ lão ngốc này lại dũng mãnh đến vậy. "Ngươi, ngươi, ngươi..." Đối phương tức đến không chịu nổi, suýt nữa thì không kìm được rút đao.

Nhưng nó lại cố gắng kìm nén, không phải nó không có năng lực tiêu diệt Tam Lộng Đại Sư, cũng không phải Phật của nó không có tính khí, mà là nơi đây cách Ẩn Môn quá gần.

Nếu nó ra tay, chắc chắn sẽ kinh động Ẩn Môn.

Đến lúc đó không những nó sẽ không còn tồn tại, hương hỏa của Linh Tiêu Cổ Sát cũng sẽ bị đoạn tuyệt, triệt để biến mất trong dòng chảy lịch sử. "Ngươi cái gì mà ngươi!?" Tam Lộng Đại Sư có chút mất kiên nhẫn, không muốn tiếp tục lảm nhảm với đối phương nữa.

Phải biết, trên người hắn còn có cơ duyên của sáu vị Đế Vương chơi đùa, cho dù cơ duyên lần này bị hắn phá hủy, sau này cũng sẽ có cơ duyên mới xuất hiện, cho nên hắn căn bản không quan tâm đối phương nghĩ gì.

Tóm lại là, có duyên thì cứ mặc sức!

Ông!

Ông!

Một trận chuông ngân chấn động tai vang lên, tượng Phật tỏa ra ánh sáng vàng kim.

Chẳng biết tượng Phật nhìn ra được Phật duyên sâu đậm của Tam Lộng Đại Sư, hay là đồng ý với chân lý trong tay hắn, ánh sáng vàng kim tỏa ra hóa thành từng đạo phù văn, dung nhập vào thể nội của Tam Lộng Đại Sư. "Ngọa tào, cái này Vãi Cả L... cũng được sao!?" Mộc Tú và những người khác lập tức chửi thề một tiếng, không ngờ Tam Lộng Đại Sư thật sự đạt được truyền thừa.

Nhưng điều khiến hắn càng không ngờ tới là, tất cả những điều này chỉ mới là bắt đầu, ngay sau đó một chữ Vạn Tự Chú màu vàng của Phật gia xuất hiện trên không, bên trong càng ẩn chứa một cỗ Đại Đạo Chi Lực khủng bố. "Vạn Phật Đại Đạo Chi Ấn!!" Mộc Tú và những người khác lập tức kinh hô, khó tin nhìn Vạn Tự Chú.

Vốn dĩ cho rằng Linh Tiêu Cổ Sát này chỉ là một ngôi miếu đổ nát còn sót lại từ thời Thái Cổ, nhưng không ngờ bên trong không chỉ giấu truyền thừa Phật môn thời Thái Cổ, mà còn giấu một Đại Đạo Chi Ấn trong truyền thuyết.

Khoảnh khắc này...

Mộc Tú ba người không còn tiếc nuối, chỉ có cảm giác vô cùng vô cùng khó chịu.

Bọn họ có thể an ủi Tam Lộng Đại Sư khi thất bại, nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận được nụ cười mãn nguyện của hắn sau khi thành công.

Ngay khi Tam Lộng Đại Sư đang tiếp nhận truyền thừa của Linh Tiêu Cổ Sát, môn chủ của Ẩn Môn trong ngôi nhà tranh cũng đột nhiên ngẩng đầu nhìn tới. "Làm sao có thể!?" Môn chủ Ẩn Môn cảm ứng được điều gì đó, vẻ mặt không thể tin được nói: "Trong Linh Tiêu Cổ Sát hoang phế, tại sao lại còn có Phật quang sáng lên?

Không đúng, đây là Vạn Phật Đại Đạo Chi Ấn?

Nó lại giấu ngay dưới mí mắt Ẩn Môn chúng ta!!" Nhưng còn chưa đợi Môn chủ Ẩn Môn chấp nhận hiện thực, bàn cờ trước mặt hắn liền sáng lên một đạo quang mang.

Chỉ thấy bàn cờ nhìn qua không có gì khác biệt so với bàn cờ bình thường, nhưng bên trong lại ẩn chứa một cỗ Đại Đạo Chi Lực cực kỳ mạnh mẽ, phảng phất như một quân cờ hạ xuống có thể dẫn động thiên địa phong vân biến hóa. "Đến nhiều người như vậy!?" Môn chủ Ẩn Môn hoàn hồn nhìn về phía bàn cờ, cầm lấy một quân cờ nhẹ nhàng đặt xuống.

Đôm một tiếng, âm thanh trong trẻo!

Ngay sau đó Vô Tận Hoang Nguyên kịch liệt chấn động, những dòng chảy hỗn loạn lúc giao nhau, lúc va chạm, phóng thích ra phong bạo pháp tắc hủy thiên diệt địa, không chỉ như thủy triều càn quét khắp Vô Tận Hoang Nguyên này, còn ngưng tụ thành vô số cơn lốc năng lượng, tùy ý xé nát không gian và sinh mệnh của những kẻ xâm nhập. "A!!" Những kẻ xâm nhập của các thế lực khác nhau, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Có một số tu tiên giả thấy nguy hiểm như vậy, lập tức xoay người rời khỏi Vô Tận Hoang Nguyên, cũng có một số kẻ cố chấp không tin tà tiếp tục tiến lên, thề sẽ công phá Ẩn Môn và bước lên đỉnh cao nhân sinh. "Chẳng qua chỉ là chút gió sương mà thôi!" Long Ngạo Thiên phớt lờ phong bạo pháp tắc, tiếp tục tiến về phía Ẩn Môn. "Thật sự có người xây tông môn ở nơi như thế này sao!?" Phân thân của Lăng Tiêu Tiên Đế nhìn phong bạo pháp tắc, cắn răng rồi vẫn lựa chọn theo sau Long Ngạo Thiên. "Ẩn Môn, đến lúc tính sổ rồi!" Lâm Tam không hề do dự, lập tức xông vào trong phong bạo. "Không phải, cứ thế mà vào à!?" Triệu Trường Sinh do dự nửa ngày bên ngoài Vô Tận Hoang Nguyên, cuối cùng vẫn không thể cưỡng lại được sự cám dỗ mà xông vào. "Đây chính là Vô Tận Hoang Nguyên sao!?" Diệp Thần dẫn theo một đám ăn mày, đến bên ngoài Vô Tận Hoang Nguyên.

Tuy rằng Vô Tận Hoang Nguyên trông có vẻ nguy hiểm trùng trùng, nhưng với tư cách là người đàn ông sở hữu bộ "Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa" hoàn chỉnh, đã có khả năng suy đoán cát hung, lập tức dẫn đám ăn mày tránh né nguy hiểm mà đi vào. "Trông có vẻ nguy hiểm quá!" Liễu Như Yên cũng đến Vô Tận Hoang Nguyên, trong lòng thì Uyên Tổng đang trong trạng thái hôn mê.

Nhưng nàng lại không hề do dự, lập tức dẫn Uyên Tổng đi vào.

Bởi vì Tần Đạo tuy không có bản "Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa" hoàn chỉnh, nhưng lại có bản "Trần Thụ Đại Bách Khoa" hoàn chỉnh, bên trong có bản đồ lộ trình chi tiết để đi đến Ẩn Môn.

“Ách…” Uyên Tổng phát ra tiếng rên đau đớn, chậm rãi mở mắt.

Giờ đây y chỉ cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung, không những không thể vực dậy chút tinh thần nào, mà toàn thân còn suy yếu đến mức không còn một chút sức lực, dường như còn có thể nhìn thấy bà ngoại đang đứng phía trước vẫy tay chào y.

“A Uyên, ngươi tỉnh rồi sao!?” Liễu Như Yên nghe thấy tiếng động, mừng rỡ cúi đầu nhìn.

“Đây là nơi nào!?” Uyên Tổng khàn giọng, gắng sức mở mắt.

Chỉ thấy cát bụi mịt trời, bao phủ cả thiên địa, những vết nứt trên đất đan xen chằng chịt, nhìn ra xa chỉ toàn cảnh hoang vu, không chút sinh khí nào, mọi thứ đều tiêu điều và cô tịch.

“Vô Tận Hoang Nguyên!” Liễu Như Yên không giấu giếm, nói ra địa danh.

“Đến đây làm gì!?” Uyên Tổng nghe đến Vô Tận Hoang Nguyên, trái tim đột nhiên run lên.

Chương 1878

Tuy rằng y biết tọa độ của Ẩn Môn thì rất hưng phấn, cảm thấy có thể tìm thấy cơ duyên của mình ở đó, nhưng đó là với điều kiện bản thân không bị thương.

Còn hiện tại thần thức y bị trọng thương, thực lực đã yếu đi đến trăm phần không còn một.

Đừng nói đến việc đi Ẩn Môn tìm cơ duyên, ngay cả việc có thể sống sót ở đây một ngày cũng thành vấn đề.

“Là ngươi bảo ta đưa ngươi tới mà!?” Liễu Như Yên lập tức ủy khuất nói: “Lúc đó ngươi đột nhiên ngã xuống, trước khi hôn mê còn nói gì đó về Vô Tận Hoang Nguyên, sau đó ta và ngươi liền rời khỏi không gian thần bí một cách khó hiểu.

Ta thấy ngươi hôn mê bất tỉnh đâu dám chần chừ, lập tức ngày đêm gấp rút đưa ngươi tới Vô Tận Hoang Nguyên.” “Ta có nói vậy sao!?” Uyên Tổng ngẩn người bắt đầu hồi ức, hoàn toàn không nhớ mình đã nói câu này.

“Ngươi có ý gì!?” Liễu Như Yên lập tức lấy ra sát thủ giản, đôi mắt đẹp nhanh chóng đong đầy nước mắt.

“Ta không phải, khụ khụ…” Uyên Tổng vừa định giải thích, liền ho ra một ngụm tiên huyết.

“A Uyên, ngươi sao vậy!?” Liễu Như Yên lập tức ngừng khóc, lại thay bằng vẻ mặt quan tâm.

“Ta không sao…” Uyên Tổng xua xua tay, nặn ra một nụ cười yếu ớt.

Mặc dù tình cảnh hiện tại khiến y rất phiền lòng, nhưng nhìn thấy ánh mắt quan tâm lo lắng của Liễu Như Yên, mọi lời trách móc đến bên môi cũng đành tự nuốt xuống.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ thuộc hạ diễn Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại như chó, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Uyên Tổng tỉnh rồi sao!?” Hai phân thân của Tần Phong mơ hồ nghe thấy tiếng hệ thống.

Nhưng chúng hiện tại đang tự luyện hóa trong Luyện Yêu Hồ Lô, căn bản không có thời gian để ý Uyên Tổng đã tỉnh hay chưa, chỉ có thể đóng quyền hạn ra vào của Âm Dương Ngư Ngọc Bội, hạ lệnh cho Liễu Như Yên tiếp tục “dắt chó”.

“Ừm!?” Liễu Như Yên sau khi nhận được mệnh lệnh, nghi hoặc nhìn về phía tây.

Nàng còn chưa báo cáo việc Uyên Tổng tỉnh lại, vậy mà Tần đạo sao đã biết Uyên Tổng đã tỉnh rồi!?

Nhưng với tư cách là “Tần nữ lang” chuyên dùng của Tần đạo, nàng có tố chất chuyên nghiệp cực kỳ mạnh mẽ, biết điều gì không nên hỏi thì tuyệt đối không hỏi, lập tức ngoan ngoãn bắt đầu “dắt chó” tiếp.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy trên hoang nguyên phía xa xuất hiện một đạo kim quang xuyên thẳng lên trời, còn kèm theo một luồng Thần Thánh Đại Đạo Chi Lực, dường như có thể tẩy rửa mọi tà ác trong thế gian.

“Là Đại Đạo Chi Ấn!!” Uyên Tổng lập tức nhìn về phía kim quang xuyên trời, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Nhưng y lại gắng gượng đè nén khát vọng trong lòng, biết rằng với trạng thái hiện tại của mình mà đi thì cũng vô ích, chi bằng nhanh chóng tìm cách khôi phục thần thức bị tổn thương.

“Vậy chúng ta đi đâu!?” Liễu Như Yên nhìn xung quanh, tò mò hỏi.

“Đi hướng bên kia!” Uyên Tổng chọn hướng ngược lại, trực giác mách bảo y bên đó có bảo bối.

Lúc này —— trong ngôi miếu đổ nát của Linh Tiêu Cổ Sát.

Tam Lộng Đại Sư đang dung hợp Vạn Phật Đại Đạo Chi Ấn, thân thể lơ lửng giữa không trung lấp lánh thần thánh cẩu quang.

Nhưng động tĩnh vừa rồi thực sự quá lớn, đã thu hút các tu tiên giả gần đó kéo đến, đợi khi bọn họ nhìn thấy Vạn Phật Đại Đạo Chi Ấn, không nói hai lời liền rút đao “cướp thưởng”.

“Chỉ bằng các ngươi!?” Đàm Lực lạnh lẽo khinh miệt hừ một tiếng, chiến đao trong tay bùng phát quang mang chọc trời.

Ông!

Ông!

Tiếng đao minh kinh thiên lập tức vang vọng khắp thiên địa, đao khí khủng bố hóa thành một cơn gió lớn.

Ngay sau đó chiến đao bùng phát ra thế khai thiên tích địa, đao thế hùng vĩ vô cùng hóa thành đao quang xuyên thủng thiên địa, như dải Ngân Hà chín tầng trời mang theo đao khí cuồn cuộn đổ xuống.

“Cút ngay!!” Đối phương tràn đầy tham lam trong mắt, không chút sợ hãi xông lên phía trước.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ, bốc lên một đám mây hình nấm chọc trời.

Ngay sau đó, lượng lớn năng lượng tán loạn hóa thành bão năng lượng càn quét thiên địa, còn kèm theo một luồng nhiệt độ cao khủng bố, cứ như mùa hè năm ấy của "tiểu nhật tử gia", muốn biến tất cả mọi người thành người chín.

"Phụt!!" Những người đối diện không nhịn được, đồng loạt phun ra một ngụm tiên huyết.

"Phụt!!" Đàm Lực cũng khí huyết sôi trào lợi hại, không nhịn được phun ra một ngụm tiên huyết.

Đừng thấy y xếp thứ mười mấy trên bảng Thiên Tư Võ Tu, nhưng những kẻ dám đến Vô Tận Hoang Nguyên đều là cao thủ Tiên Quân, Tiên Vương cảnh, một hai người thì còn nói được, chứ một đám thì y thật sự có chút không chịu nổi.

"Phật Môn thanh tịnh địa, há dung lũ các ngươi làm càn!" Tam Lộng Đại Sư đang lơ lửng giữa không trung, đột nhiên mở mắt như Kim Cương Nộ Mục.

Ngay sau đó khí tức quanh y bắt đầu bạo trướng điên cuồng, tu vi cũng từ Kim Tiên ban đầu một đường phi thăng đến Tiên Quân, càng lấp lánh Phật quang chói mắt, tựa như một tôn Chân Phật giáng lâm.

"Ngọa tào!!" Mộc Tú và những người khác lập tức chửi thề, phát hiện mình có chút không nhận ra "lừa ngốc" này nữa.

"Mới Tiên Quân sơ giai!?" Tam Lộng Đại Sư nhìn tu vi của mình, nhíu mày cảm thấy có chút không hài lòng.

Vừa rồi y không chỉ có được truyền thừa của Linh Tiêu Cổ Sát, mà còn hấp thu Lực Lượng Tín Ngưỡng ẩn giấu trong tượng Phật, nhưng lại chỉ đột phá đến Tiên Quân sơ giai, có thể thấy Phương Trường những năm này căn bản không hề cố gắng tu luyện.

"Giết!!" Đối phương không quan tâm Tam Lộng Đại Sư đang nghĩ gì, chỉ có hứng thú với Đại Đạo Chi Ấn trong cơ thể y.

Nhưng Tam Lộng Đại Sư không có ý chiều chuộng bọn họ, chỉ chắp hai tay lại nhắm mắt, sau đó bắt đầu xoay tràng hạt trong tay, lẩm bẩm những kinh văn “cẩu kinh” không thể hiểu được.

Ngay sau đó, tràng hạt trong tay cũng sáng lên, hóa thành lục tự Phật gia chân ngôn: Úm, Ma, Ni, Bá, Mễ, Hồng.

Cùng với sự xuất hiện của lục tự Phật gia chân ngôn, một khí tức thần bí và trang nghiêm bắt đầu lan tỏa.

Chỉ thấy Tam Lộng Đại Sư phát ra kim quang nhàn nhạt, như thể được bao phủ bởi một tầng Phật quang, toát ra một loại khí tức từ bi và trang nghiêm, khiến những người nhìn thấy không khỏi trong lòng sinh ra kính sợ.

“Đây là…” Mộc Tú và những người khác nhìn một cái liền nhận ra.

Chiêu này là Đại Từ Đại Bi Chưởng, một công pháp Phật môn Đạo giai hạ phẩm mà Tần Phong đã truyền cho Tam Lộng Đại Sư thông qua Tiên Nô Pháp Ấn.

Chương 1879

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư hoàn tất tích súc năng lượng cho đại chiêu, mở mắt chậm rãi nói: “Nếu các hạ không hiểu Phật pháp, vậy bần tăng cũng hơi hiểu chút quyền cước…” “Cái gì!?” Trong lòng những người đối diện đột nhiên chấn động, cảm nhận được một luồng Phật pháp thuần túy.

Ngay sau đó, không đợi bọn họ kịp phản ứng, chỉ thấy Tam Lộng Đại Sư tung ra từng chưởng, nơi chưởng ấn đi qua, không gian không chỉ rung chuyển dữ dội, mà còn phát ra từng trận tiếng nổ ầm ầm.

“Mạnh thật!!” Sắc mặt Mộc Tú và những người khác không khỏi biến đổi, vội vàng vận chuyển ngưng tụ hộ thuẫn để chống đỡ.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc liên miên không dứt, từng đám mây hình nấm cũng bốc lên.

Chỉ thấy những người vốn còn đang hò hét chém giết, không thể không chuyển công thành thủ, chống đỡ Đại Từ Đại Bi Chưởng của Tam Lộng Đại Sư.

“Đại Sư, hay lắm!!” Đàm Lực thấy Tam Lộng Đại Sư áp chế đối phương, lập tức vui mừng tiếp tục cầm đao chiến đấu.

Trước kia y là nguồn sát thương duy nhất trong đội, không chỉ phải chống đỡ công kích của địch, mà còn phải luôn chú ý tình hình đồng đội, có thể nói áp lực phải gánh chịu cực kỳ lớn.

Nhưng giờ đây có Tam Lộng Đại Sư gia nhập, lập tức giảm đi một nửa áp lực cho y, không cần phải rụt rè như trước nữa.

“Lừa ngốc thật sự đã vùng lên rồi!” Mộc Tú và những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt, cứ như vừa ăn cả một quả chanh.

Vốn dĩ họ nghĩ mọi người đều là loại “giang hồ lêu lổng” không làm nên trò trống gì, nhưng ai ngờ Tam Lộng Đại Sư lại hóa thân một cái, không chỉ tu vi đột phá đến Tiên Quân sơ giai, mà còn trở thành nguồn sát thương thứ hai trong đội.

“May mà ta không phải người đứng chót!” Nhậm Hoàn lập tức rút ra Ngư Tràng Kiếm, tiến vào trạng thái tiềm hành để chứng minh bản thân.

Mặc dù chiến lực của y không bằng Đàm Lực và Tam Lộng Đại Sư, nhưng may mắn là y là thích khách tu luyện U Minh Quỷ Ảnh Công, trên chiến trường dựa vào đánh lén ít nhiều cũng có thể thu hoạch được vài cái đầu người.

“Ngươi có ý gì?

Vừa rồi là ta cứu các ngươi mà!!” Mộc Tú nghe xong lập tức “phá phòng”, trong lòng cũng bắt đầu hối hận.

Năm đó có một cơ duyên đột phá Tiên Đế bày ra trước mặt y, nhưng y vì sĩ diện mà không trân trọng, đợi đến trăm năm sau khi mất đi mới hối hận không kịp, chuyện đau khổ nhất của tu tiên giả không gì bằng việc này.

Nếu ông trời có thể cho y một cơ hội nữa, y sẽ không chút do dự mà hét lên bốn chữ “Ngày dài còn lại!”.

Nếu nhất định phải thêm số lần cho sự tiếc nuối này, y hy vọng là một vạn lần!!

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc không ngừng, hai bên đánh nhau bất phân thắng bại.

Mặc dù Tam Lộng Đại Sư đã có được Đại Đạo Chi Ấn, tu vi cũng đột phá đến Tiên Quân sơ giai, nhưng đối phương đều là các cao thủ Tiên Quân và Tiên Vương không yếu hơn y, dù y và Đàm Lực phối hợp với nhau, Nhậm Hoàn ở phía sau còn ra tay đánh lén cũng có chút khó đối phó.

“Nghĩ là Phật gia dễ bắt nạt hả!?” Tam Lộng Đại Sư bị đánh đến bùng nổ, quả quyết rút ra “Nam Vô Bồ Tát” của mình.

“Ngọa tào!!” Mộc Tú lập tức chửi thề, vội vàng tự giác tìm chỗ ẩn nấp.

Đừng thấy “Nam Vô Bồ Tát” của Tam Lộng Đại Sư chỉ là Trung phẩm Tiên Khí, nhưng nó lại xuất từ tay Tần lão bản, thêm vào thuộc tính công kích liên miên không dứt, uy lực một chút cũng không kém gì Thượng phẩm Tiên Khí.

“Chỉ thẳng chư thiên vạn giới, tru sát khắp trời thần Phật!” Tam Lộng Đại Sư lập tức rơi vào trạng thái điên cuồng, không chút do dự bắn về phía những người đối diện.

Đát!

Đát!

Đát!

Nam Vô Bồ Tát phun ra từng đạo lam sắc hỏa diễm, vô số Tiên Lực hóa thành đạn như gió lốc bắn ra.

“Đây là cái gì!?” Trong mắt đối phương hiện lên vẻ kinh hãi, khi thấy những viên đạn dày đặc bắn về phía họ.

Mặc dù những viên đạn do Tiên Lực chuyển hóa này uy lực không mạnh, cũng chỉ tương đương với một đòn toàn lực của Thái Ất Kim Tiên, không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với họ, nhưng nếu cùng lúc trúng nhiều phát như vậy, ai cũng sẽ cảm thấy “hỏng hóc”.

Oanh long long!!

Không hề cho bọn họ thời gian phản ứng, tiếng nổ đinh tai nhức óc liền vang lên không ngừng.

Chỉ thấy từng đám mây hình nấm bốc thẳng lên trời, cả mặt đất cũng theo đó mà rung chuyển dữ dội, còn kèm theo từng vết nứt dữ tợn, bắt đầu không ngừng lan rộng trên Vô Tận Hoang Nguyên.

“Đi thôi!!” Đàm Lực một tay túm lấy Tam Lộng Đại Sư, nhắc nhở y đừng quên nhiệm vụ lần này.

Hiện tại truyền thừa của Linh Tiêu Cổ Sát đã có được, Vạn Phật Đại Đạo Chi Ấn cũng đã dung hợp rồi, việc cứng đối cứng với đám người này không có chút lợi ích nào, ngược lại sẽ làm chậm trễ kế hoạch Tần lão bản đã định ra từ trước.

“Hừ!!” Tam Lộng Đại Sư rất không thoải mái hừ một tiếng, nhưng cũng không làm chậm trễ kế hoạch của Tần lão bản.

Ngay sau đó, y túm lấy Mộc Tú đang trốn sau vật che chắn, rồi cả nhóm nhanh chóng biến mất trong cát vàng mịt trời, cũng không quên báo cáo với Tần lão bản về sự cố bất ngờ mà họ gặp phải.

“Đuổi theo!!” Đối phương không bỏ cuộc, vội vàng truy đuổi theo.

“Vạn Phật Đại Đạo Chi Ấn!?” Tần Phong nhận được tin tức thì ngẩn ra, không ngờ còn có niềm vui bất ngờ.

Vốn dĩ hắn cho rằng sau nhiều lần “vắt sữa” Phương Trường, giá trị tiềm năng của y đã không còn nhiều, nhưng không ngờ vị công thần số một của Đại Tần vẫn kiên cường, lại một lần nữa mang đến cho hắn một bất ngờ lớn.

Tuy nhiên, cơ duyên lần này tuy tốt, nhưng cũng đã bại lộ hành tung.

Điều này có nghĩa là “đội chuyên nghiệp” rất nhanh sẽ bị người ta để mắt tới, có thể gây ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo.

“May mà mình còn giữ vài lá bài tẩy!” Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, gửi tin nhắn cho Tề Tu Viễn.

Kể từ khi Tề Tu Viễn phi thăng lên Tiên giới, hắn chưa từng sắp xếp nhiệm vụ gì cho y.

Ngoài việc Lão Tề này không làm được những công việc “bẩn thỉu” của đội chuyên nghiệp, còn vì thiên phú của y là tốt nhất trong đội.

Thay vì để y ở ngoài làm công cụ “đánh đấm”, chi bằng sắp xếp cho y ở nhà an tâm tu luyện, đợi đến thời khắc then chốt sẽ phái y ra làm “mũi dao nhọn”.

Mà Lão Tề cũng không phụ kỳ vọng của hắn, thiên phú vốn có cộng thêm sự phù trợ của Tần gia, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi đã đột phá đến Tiên Quân trung giai.

Đao pháp của y còn được vài vị trưởng lão khen ngợi, xưng rằng thiên phú võ học của y một chút cũng không thua kém vị “đệ nhất thiên kiêu” của Tiên Minh đã từng vẫn lạc, tức là vị hôn phu của Thất trưởng lão.

Chương 1880

"Vẫn cảm thấy không an toàn…" Tần Phong để phòng ngừa vạn nhất, lại thông báo cho Phụng Thiên cùng đi.

Dù sao hành động lần này khác với những lần trước, bên trong có không ít Thiên Tuyển Chi Tử tham dự, cho dù hai bên không có giao thoa gì, cũng không thể đảm bảo sẽ không chịu ảnh hưởng từ hào quang của họ.

"Ca, huynh sao vậy!?" Tần Hạo thấy Tần Phong đột nhiên ngẩn người, đưa tay ra vẫy vẫy trước mắt.

"Ta không sao!" Tần Phong lập tức hoàn hồn, gạt tay nhị đệ ra.

Ngay sau đó hắn liền nhìn về phía một ngọn tiên sơn lơ lửng, phía trên không có cung điện nguy nga nào, cũng chẳng có kiến trúc kỳ lạ gì, chỉ có cảnh sắc thế ngoại đào nguyên chim hót hoa thơm, cùng một tiểu viện trúc lâm nhìn có vẻ đơn sơ.

Trong tiểu viện là một đám trẻ con đang độ tuổi lớn, trên người mặc trang phục đệ tử ngoại môn của Tiên Minh.

Chúng có cả nam lẫn nữ, không khác gì trẻ con phàm trần, đang đuổi bắt vui đùa trong tiểu viện.

Khi thấy huynh đệ Tần Phong và Tần Hạo đi tới, từng đứa liền ngừng đùa nghịch, tất cả đều chớp chớp đôi mắt to tròn hiếu kỳ nhìn qua.

"Đây chính là Lăng Vân Thư Viện sao!?" Tần Hạo cũng hiếu kỳ nhìn qua, có chút thích sự yên tĩnh ở nơi đây.

"Ể!!" Tần Phong đột nhiên "ể" một tiếng, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc...

"Ể!" Tiểu Bạch cũng không nhịn được "ể" một tiếng, Thiên Sư Ấn giữa trán hiện ra lấp lánh.

Ngay sau đó, nó liền nhìn thấy trong trúc ốc có một bóng dáng quen thuộc, là một lão giả tóc trắng mặt trẻ con, mặc một thân đạo bào màu tím, càng là một hình tượng cao nhân đắc đạo phiêu phiêu dục tiên.

"Lão Tử!!" Tần Phong vẻ mặt mừng rỡ, không ngờ lại có thể gặp được đồng hương.

Năm xưa, khi hắn gặp Hoa Linh và Ngọc Tuyết ở Bạch Vân Quan, đã tình cờ quen biết vị Tử Bào Thiên Sư Lão Tử này, còn giúp y thành công vượt qua lôi kiếp phi thăng.

Vốn dĩ hắn muốn đến Tiên giới tìm đối phương để trả nhân tình, nhưng Tiên giới thực sự quá lớn không biết phải tìm ở đâu, sau đó do tốc độ của hắn quá nhanh, liền vứt bỏ chuyện này ra sau đầu.

Nhưng điều hắn vạn vạn lần không ngờ tới là, duyên phận lại khiến bọn họ gặp lại ở đây.

"Tần tiểu hữu, đã lâu không gặp!" Lão Tử cũng nhìn thấy Tần Phong, đứng dậy ra cửa chắp tay chào đón.

Nhưng khi y nhìn thấy Thiên Sư Ấn trên trán Tiểu Bạch, trong lòng lại thở dài một tiếng đầy bất đắc dĩ.

Vốn dĩ y định truyền Thiên Sư Ấn cho Tiểu Bạch, rồi từ Tiểu Bạch lại truyền cho các đệ tử Đạo môn khác, nhưng ai ngờ y tính toán ngàn vạn lần cũng không tính được, Tiểu Bạch lại mang theo Thiên Sư Ấn cùng nhau phi thăng rồi.

"Đã hơn trăm năm không gặp rồi!" Tần Phong không khỏi cảm khái, dẫn nhị đệ đi vào trúc ốc.

Hồi đó hắn vẫn là một tiểu "thí hài" mới ra khỏi lều cỏ, đối phương lại là Tử Bào Thiên Sư đức cao vọng trọng trong Đạo môn.

Thế mà thoáng cái trăm năm trôi qua, hắn đã trở thành tồn tại mà đối phương không thể với tới, không thể không nói đời người vô thường, "đại tràng bao tiểu tràng".

"Phải đó!" Lão Tử không hiểu Tần Phong đang nghĩ gì, cũng không nhịn được cảm khái nói: "Chúng ta đã hơn trăm năm không gặp rồi, nhưng lão phu hơn trăm năm nay, lại nghe không ít truyền thuyết về tiểu hữu đó!" "Những cái đó đều là người khác nói bừa thôi!" Tần Phong vội vàng khiêm tốn xua tay, lại mở miệng giới thiệu: "Ta nào có lợi hại như ngài nói, kỳ thực nhị đệ ta mới là thiên hạ vô địch!" "Vị này chính là lệnh đệ Tần Hạo tiểu hữu đi!?" Lão Tử quay đầu đánh giá Tần Hạo từ trên xuống dưới, y cũng từng nghe về Đại Chiến Tiên Minh ba tháng trước.

"Ca!" Tần Hạo bị nhìn đến toàn thân không thoải mái, thấp giọng hỏi: "Lão già này là ai vậy!?" Vừa dứt lời, "Phanh" một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để đánh đệ đệ, giơ tay lên "bạo lật" một cái thật mạnh vào đầu y.

"Ai da!!" Tần Hạo ôm đầu, ngồi xổm xuống kêu thảm.

"Nhị Đản bị đánh rồi!" Tiểu Bạch lập tức vui vẻ, kích động nhảy nhót.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ đánh Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 10 vạn điểm phản phái!" "Lại vào sổ mười vạn!" Tần Phong trong lòng sảng khoái không tả xiết, nhưng lại giữ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lão già gì chứ?

Vị này là Tử Bào Thiên Sư của Hoang Cổ Tam Thiên Đạo Môn, Bạch Vân Quan núi Thục Đạo.

Là bạn tốt cùng bối phận với sư tôn của mẫu thân, cũng có nghĩa là y cùng bối phận với Thái Sư Phó của chúng ta, ngươi nên gọi là tiền bối, chứ không phải cái gì ‘lão già’!” “Huynh cũng đâu có nói đâu!” Tần Hạo ôm đầu, cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Mặc dù y từng gia nhập Thái Bạch Tiên Sơn và gặp Thái Sư Phó, nhưng đây là lần đầu tiên gặp Tử Bào Thiên Sư của Bạch Vân Quan, không quen biết không phải chuyện rất bình thường sao?

Có cần thiết phải đánh y mạnh như vậy không!?

“Còn dám cãi lại!?” Tần Phong lập tức giơ tay lên, muốn “chưởng huynh như phụ” một cái.

“Đúng, còn dám cãi lại!!” Tiểu Bạch càng thêm kích động, hận không thể tự mình xông lên rút (đánh).

“Đừng đánh, đừng đánh…” Lão Tử vội vàng tiến lên ngăn cản, nói: “Tu tiên giả có quy tắc của tu tiên giả, đạt giả vi sư (người đạt được thì làm thầy).

Lão phu xưng hai huynh đệ các ngươi một tiếng tiểu hữu, đã là tự mình đề cao rồi, không dám xưng cái gì tiền bối nữa.” “Không được!” Tần Phong một vẻ mặt chính trực nói: “Xưa có thánh nhân nói, ‘một ngày làm thầy, cả đời làm cha’, không phải vì cảm niệm ơn truyền đạo thụ nghiệp, mà là vì có sự nâng đỡ của các ngài, mới khiến chúng ta có thể đứng trên vai người khổng lồ mà nhìn thế giới.

Nếu vì tu vi siêu việt mà thay đổi xưng hô, thì có khác gì súc sinh!?” “Tần tiểu hữu, quả là quân tử!” Lão Tử nghe vậy, lập tức cảm động.

Trước kia y chỉ cảm thấy Tần Phong là một tên lưu manh có học, nhưng không ngờ trăm năm sau gặp lại lại trở thành một quân tử.

“Bái kiến tiền bối!” Tần Hạo bị “đỗi” đến á khẩu không lời, chỉ có thể ngoan ngoãn hành lễ.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng đạo đức ‘bảng giá’ Thiên

Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!”
“Ai ‘bảng giá’ đạo đức chứ!?” Tần Phong trong lòng lập tức “troll” lại, nói rõ mình chỉ đang dạy đệ đệ cách làm người.

Ngay sau đó, hắn lại trò chuyện với Lão Tử, cũng từ y mà biết được những chuyện sau khi y đến Tiên giới.

Năm đó, y nhờ sự giúp đỡ của Tần Phong mà phi thăng, cũng gặp phải đám người lừa đảo Cẩu Đông Khê.

Nhưng y với tư cách là một Tử Bào Thiên Sư, tuy cùng là Đại Đế với thủy tổ Tần gia, nhưng lại bị Thiên Đạo hạ giới áp chế, không thể phát huy được thực lực chân chính mà mình lĩnh ngộ.

Thế là sau khi phi thăng đến Tiên giới, y như chim sổ lồng, cá gặp nước, không chỉ tránh thoát được sự truy bắt của Cẩu Đông Khê và những người khác, mà còn thành công hoàn thành khảo hạch của Tiên Minh.

Cuối cùng, y còn thu hút sự chú ý của Nhị trưởng lão, được nhận làm đệ tử thân truyền của mình, và được sắp xếp ở Lăng Vân Thư Viện để dạy dỗ đệ tử.

“Không hổ là Tử Bào Thiên Sư!” Tần Phong nghe xong, trong lòng cảm khái.

Vốn dĩ hắn cho rằng Tử Bào Thiên Sư chỉ là một danh xưng ở hạ giới, không ngờ ở Tiên giới hàm lượng vàng vẫn cao đến vậy, lại có thể có đãi ngộ giống như hắn, khởi điểm chính là đệ tử thân truyền của Tiên Minh.

“Tiên sinh, tiên sinh…” Một đám trẻ con chạy tới, vây quanh Lão Tử.

Nhưng đôi mắt của chúng lại hiếu kỳ nhìn về phía Tần Phong, vì đã nghe nói Tần Phong chính là tiên sinh mới của chúng.

Chương 1881

“Tần Phong tiểu hữu!” Lão Tử yêu chiều nhìn lũ trẻ, mở miệng nói: “Những tiểu tử ở Lăng Vân Thư Viện đều rất nghịch ngợm, sau này ngươi phải rộng lượng hơn chút nhé!” “Không thành vấn đề!” Tần Phong liếc nhìn lũ trẻ, cười ha ha đáp ứng.

Không phải hắn có lòng yêu thương hay kiên nhẫn gì, cũng không phải hắn muốn làm một giáo viên tốt, mà là hắn căn bản không có ý định đi làm, nên có rộng lượng hay không cũng chẳng liên quan nửa xu với hắn.

Trước khi đến hắn còn đang suy nghĩ tìm cớ gì để trốn việc, sau khi đến thì phát hiện ra Lão Tử là đồng hương mắc nợ nhân tình hắn.

Nếu mình còn ngoan ngoãn đi làm điểm danh, thì làm sao xứng đáng với nhân tình năm xưa hắn đã bỏ ra!?

“Cái đó, Tần tiên sinh…” Một bé gái rụt rè tiến lên, đưa tay chỉ vào Tiểu Bạch nói: “Cháu có thể ôm con heo lông trắng trên vai tiên sinh không ạ!?” “Heo!?” Tiểu Bạch đang ăn cà rốt, cứ như bị giẫm phải đuôi mèo, lập tức gầm lên giận dữ với đối phương: “Ngươi mới là heo, cả nhà ngươi đều là heo!

Thỏ này có đôi tai dài như vậy, ngươi không nhìn thấy sao?

Ngươi từng thấy con heo nào có đôi tai dài như vậy bao giờ chưa!?” “Tiểu Bạch là heo!?” Tần Hạo đang lơ mơ buồn ngủ ở một bên, nghe thấy vậy lập tức tỉnh cả người.

Đặc biệt là khi nhìn thấy dáng vẻ “phá phòng” của Tiểu Bạch, trong lòng y gọi là “cực kỳ sảng khoái”...

“Nhưng mà, nhưng mà…” Bé gái bị dọa lùi hai bước, vẻ mặt sợ sệt nói: “Nhưng mà ngươi không có cổ!!” “Ai nói thỏ này không có cổ!!” Tiểu Bạch tức giận lập tức ngẩng cái đầu nhỏ lên, muốn chứng minh cho mọi người thấy mình có cổ.

Nhưng bất kể nó cố gắng ngẩng cái đầu nhỏ thế nào, cũng không thể duỗi cổ ra được, vẫn là cái đầu nhỏ liền với thân hình tròn trịa, hoàn toàn không thấy một chút kẽ hở nào.

“Heo heo đáng sợ quá!” Bé gái vẻ mặt kinh hãi, lùi về bên cạnh Lão Tử.

“Thỏ này không phải heo, là thỏ, Thái Âm Tiên Thỏ!!” Tiểu Bạch sắp bị tức điên rồi, một chút cũng không thích nơi này.

“Không phải cũng gần như vậy rồi!” Tần Hạo không nhịn được lẩm bẩm nhỏ giọng, cảm thấy bé gái nói không sai chút nào.

Nhớ lần đầu tiên gặp Tiểu Bạch năm đó, ít nhất còn có thể nhìn ra hình dáng con thỏ, nhưng bây giờ hoàn toàn không thấy cổ đâu nữa, đơn giản chỉ là hai quả bóng da bơm đầy khí được lắp ghép vào nhau.

“Tần Nhị Đản, ngươi nói cái gì!?” Đôi tai dài của Tiểu Bạch lập tức động đậy, lập tức hung tợn nhìn về phía Tần Hạo.

“Hư hư…” Tần Hạo lập tức ngượng ngùng ngẩng đầu huýt sáo, ý nói mình không thèm chấp với “thỏ ác”.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Ta lại làm hư cái gì chứ!?” Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng cạn lời, ý nói nhị đệ vốn dĩ đã có cái đức hạnh này rồi.

Cảnh tượng chuyển đổi —— trong khi Tần Phong dẫn nhị đệ đến Lăng Vân Thư Viện nghỉ dưỡng, Tô Uyển đang ở Tiên Minh bàn chuyện kết minh thì lo lắng cuống cuồng.

Nàng vốn nghĩ dù cao tầng Tiên Minh không gặp mình, thì mời

Tần Phong cái tên "quấy rối" này cũng như vậy thôi, nhưng vạn vạn lần không ngờ, đã phái người đưa thiệp mời, kết quả Tần Phong lại không chút do dự mà từ chối.

"Phải làm sao đây?

Phải làm sao đây!?" Tô Uyển vẻ mặt sốt ruột nói: "Tiên Minh có thể kéo dài vô thời hạn, nhưng Lăng Tiêu Cung chúng ta thì không thể chờ đợi.

Nếu không thể nhanh chóng kết minh, kế hoạch của Đế Quân sẽ không thể tiến hành được nữa." "Chẳng lẽ Tiên Minh đã nhìn thấu kế hoạch của chúng ta!?" Hai lão giả nhìn nhau, cả hai đều là trưởng lão của Thái Bạch Tiên Sơn.

Kể từ khi họ xác định Tần Hạo chính là đứa trẻ năm đó, họ liền cùng sứ đoàn đến Tiên Minh, muốn xem liệu có cơ hội nào dụ Tần Hạo quay về không.

Dù sao thì sự dụ dỗ của vị trí đứng đầu bảng Thiên Tư Võ Tu quá lớn, còn lớn hơn cả lợi nhuận đầu tư vào Lăng Tiêu Tiên Đế năm đó.

"Không đến mức đó chứ!?" Tô Uyển có chút không tự tin nói: "Hiện tại ba phe thế lực, Lăng Tiêu Cung chúng ta yếu nhất, đến kết minh có thể nói là hợp tình hợp lý, Tiên Minh hẳn là không có lý do gì để nghi ngờ chúng ta chứ!?" "Đừng xem thường bất kỳ thế lực nào!" Một trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đặc biệt là Tiên Minh, một siêu cấp thế lực từng xưng bá Tiên giới.

Nó có thể tồn tại lâu như vậy, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào một Tiên Đế là được, trong môn phái nhất định có rất nhiều nhân tài chống đỡ, việc họ có thể nhận ra điều gì đó cũng không phải là không thể." "Có lý!" Tô Uyển đồng tình gật đầu, không phản bác quan điểm của đối phương.

Dù sao nàng cũng xuất thân từ Lăng Tiêu Cung, rất rõ ràng về cách vận hành của các thế lực lớn, tuyệt đối không phải dựa vào uy vọng của một cá nhân mà vận hành, việc quản lý và vận hành bên trong cần rất nhiều nhân tài.

“Tô Uyển cô nương!!” Một trưởng lão khác mở miệng nói: “Nghe nói hạ giới Thái Bạch Tiên Sơn ngoài Tần Hạo ra, còn có một tông chủ cũng đã phi thăng lên Tiên giới, hiện tại đang ở trong Tiên Minh này.

Chúng ta dự định đi tìm người này trước, xem liệu có thể nhờ y giúp giới thiệu một chút không.” “Được!” Tô Uyển lập tức gật đầu đồng ý, cho phép họ đi tìm Tần Phong.

Mà bản thân nàng cũng không định chỉ chờ đợi, quyết định đi tìm Tiền Đa Đa để tìm hiểu tình hình trước.

Mặc dù Tiền Đa Đa không phải kiểu người nàng thích, cũng không thể ảnh hưởng đến quyết sách của cao tầng, nhưng với tư cách là con trai duy nhất của Ngũ trưởng lão Tiên Minh, từ y chắc chắn có thể nghe ngóng được một số tin tức quan trọng.

Rất nhanh —— hai vị trưởng lão của Thái Bạch Tiên Sơn đã thành công tìm được Nhàn Vân Tử.

“Bái kiến hai vị tiền bối!!” Nhàn Vân Tử sau khi biết thân phận của hai người, lập tức kích động quỳ xuống hành lễ.

Vốn dĩ y nghĩ mình đến Tiên giới cần phải bắt đầu lại từ đầu, nhưng không ngờ đạo thống của Thái Bạch Tiên Sơn ở Tiên giới vẫn còn, cũng có nghĩa là y có thể tiếp tục tu luyện công pháp bản nâng cao, không cần phải từ bỏ công pháp đã tu luyện trước đây.

“Đứng dậy đi!” Hai trưởng lão sau khi nhận ra y, liền nóng lòng hỏi: “Ngươi có quen Tần Phong của Tiên Minh không!?” “Đương nhiên quen!” Nhàn Vân Tử thành thật nói: “Vãn bối có một đệ tử tên Vân Tịch Nguyệt, sau này gả cho Thạch Trung Ngọc của Tần gia, hai người sinh ra một cặp song sinh cách nhau ba tuổi.

Đệ đệ tên Tần Hạo, bái nhập Thái Bạch Tiên Sơn của ta, còn ca ca tên Tần Phong, bái nhập Vũ Lăng Thánh Địa, sau này còn sáng tạo ra Đại Long Quân Triều.” “Tần Phong là đồ tôn của ngươi!?” Hai trưởng lão nghe xong, kích động đến suýt nữa nhảy dựng lên.

Vốn dĩ họ còn đang nghĩ cách ngăn cản sự quật khởi của Tần Phong, nhưng vạn vạn lần không ngờ, hai bên lại đều là người một nhà.

“Cũng có thể nói như vậy…” Nhàn Vân Tử lập tức giật mình, không ngờ hai người lại phản ứng lớn đến thế.

Mặc dù Tần Phong từ nhỏ lớn lên ở Nguyệt Thần Cung, sau này lại bái nhập Vũ Lăng Thánh Địa, nhưng chỉ cần y và mẫu thân của hắn còn là quan hệ sư đồ một ngày, thì Tần Phong vẫn phải là đồ tôn của y một ngày.

“Tốt quá rồi!!” Hai trưởng lão vẻ mặt hưng phấn, kéo Nhàn Vân Tử đi tìm Tần Phong.

Vốn dĩ họ chỉ thấy Nhàn Vân Tử và Tần Phong đều đến từ Hoang Cổ, ôm tâm lý thử xem liệu có thể giúp giới thiệu một chút không, nhưng không ngờ niềm vui lại đến bất ngờ như vậy.

Không chỉ có thể kết nối với Tần Hạo, mà còn có thể kéo quan hệ với Tần Phong.

Thêm vào đó là Lăng Tiêu Tiên Đế mà họ đã đầu tư thành công, hoàn toàn có thể tưởng tượng được địa vị của Thái Bạch Tiên Sơn trong tương lai sẽ ổn định đến mức nào.

Lúc này —— Tần Phong không có hứng thú với chuyện bên ngoài, đang tìm cớ để đánh đệ đệ.

Nhưng Tần Hạo sau khi bị đánh vài lần cũng học khôn ra, lập tức chạy đến lớp học của Lão Tử làm học sinh ngoan nghe giảng, tuyệt đối không nhắc đến chuyện đi Ẩn Môn đòi bồi thường tinh thần nữa.

“Ta còn không tin nữa!” Tần Phong tức đến nghiến răng, cũng đi theo vào lớp học.

Chỉ thấy các học sinh bên trong đều là trẻ con đang độ tuổi lớn, không thì nằm sấp trên bàn ngủ gật, hoặc cúi đầu trò chuyện, hoặc truyền giấy nhỏ cho nhau, chỉ có một số ít học sinh đang nghiêm túc nghe giảng.

Còn Lão Tử thì theo tư tưởng Đạo gia thuận theo tự nhiên, tuyệt đối không cưỡng ép can thiệp những học sinh không muốn nghe.

“Tần tiểu hữu muốn giảng bài sao!?” Lão Tử thấy Tần Phong bước vào, tự giác lùi khỏi bục giảng.

Chương 1882

“Cũng có thể thử xem!” Tần Phong liếc nhìn nhị đệ, lập tức đi lên.

Vốn dĩ hắn nghĩ rất nhanh sẽ tìm được cớ để đánh nhị đệ, nhưng hắn đứng đờ ra nửa ngày cũng không động đậy chút nào, chỉ có thể nói với bé gái đang ngủ gật bên cạnh y: “Vị nữ đồng học này, ta ở trên đây mệt muốn chết, ngươi ở dưới bất động, không hợp tác thì thôi đi, ngay cả chút phản ứng cũng không có, tương lai nếu trong bụng không có gì, thì đừng trách tiên sinh không được…” "Hả!?" Tiểu la lỵ ngơ ngác ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó lại tiếp tục úp mặt xuống bàn ngủ. "Vẫn còn dám ngủ!?" Tần Phong lập tức bị sốc, khó tin nhìn đối phương.

Mặc dù hồi đi học hắn cũng thích úp mặt xuống bàn ngủ, nhưng thầy giáo điểm danh nhắc nhở ít nhất còn biết giả vờ một chút, đằng này tiểu la lỵ lại chẳng hề hoảng sợ, thậm chí còn lười cả giả vờ. "Ghê thật!!" Tần Hạo liếc nhìn tiểu la lỵ bên cạnh, trong lòng thầm bội phục đối phương.

Vừa nãy đã ngủ trong giờ của ca ca mình rồi, vậy mà còn dám phớt lờ lời cảnh cáo của ca ca mà tiếp tục ngủ.

Thật không biết là ngưu non không sợ cọp, hay là chưa từng coi ca ca hắn, tên đại ma vương này ra gì. "Tần tiểu hữu!" Lão Tử vội vàng mở miệng nói: "Đạo gia giảng 'vô vi nhi trị', thuận theo tự nhiên, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, chúng ta nếu nhúng tay can thiệp quá nhiều thì ngược lại sẽ không tốt." "Tiền bối, ta không phải người trong Đạo gia!" Tần Phong lập tức nghiêm túc đáp: "Trước kia ở Hạ giới, ta từng làm Nhân Hoàng, việc giáo hóa dân chúng dựa vào luật pháp và hình pháp, chứ không phải cái gì 'vô vi nhi trị' hay 'thuận theo tự nhiên'." "Chủ ngân thỏ của ta nói đúng!" Tiểu Bạch sớm đã thấy đám học sinh này ngứa mắt, lập tức cầm thước kẻ nhảy ra. "Không được, không được..." Lão Tử bị dọa giật mình, vội vàng lên tiếng khuyên can: "Trẻ con có gì không hiểu thì có thể dạy, con đánh phạt như vậy là không đúng, huống hồ cha mẹ chúng đều vì Tiên Minh mà chiến tử, con nỡ lòng nào đánh đám trẻ mồ côi cha mẹ này sao!?" "Nếu đã nói vậy..." Lương tâm của Tần Phong ít nhiều vẫn còn một chút, lập tức quay đầu nhìn nhị đệ của mình.

Mặc dù trẻ con mồ côi đáng thương không thể đánh, nhưng cha mẹ của hắn và nhị đệ vẫn còn khỏe mạnh, những người khác trong nhà cũng chưa bị hào quang nhân vật chính cuốn đi làm vật tế. "Không phải, ca..." Tần Hạo lập tức không bình tĩnh nổi, cảm thấy mình bị nhắm vào.

Để ngăn chặn ca ca lấy cớ đánh mình, hắn không chỉ trốn vào lớp học làm học sinh ngoan, mà từ đầu đến cuối còn chẳng dám nhúc nhích một chút nào, sao cuối cùng vẫn phải đánh mình chứ!?

Nhưng Tần Phong lại chẳng có ý định giải thích với hắn, nắm chặt nắm đấm to như bao cát, vọt đến trước mặt hắn.

Bùm một tiếng!!

Không cho Tần Hạo thời gian phản ứng, hắn tiện tay một quyền đánh bay Tần Hạo ra ngoài. "A!!" Tần Hạo phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cả người bị đánh xuyên qua căn nhà tre bay ra ngoài. "Đinh đoong, chúc mừng Chủ ký chủ cố ý ẩu đả Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 vạn Điểm Phản Phái!" "Cái gì mà cố ý ẩu đả!?" Tần Phong lập tức thầm than thở trong lòng, cho rằng làm vậy đều là vì tốt cho nhị đệ.

Hiện giờ Tiên giới ngày càng động loạn, không biết lúc nào thì mùa giải mới lại bắt đầu, sở dĩ hắn làm vậy hoàn toàn là để rèn luyện khả năng phản ứng và chịu đòn của nhị đệ. "Đánh thật à!?" Đám trẻ trong căn nhà tre lập tức im lặng, nhìn Tần Phong cũng ngoan ngoãn hẳn. "A đả!!" Tiểu Bạch cũng kêu quái dị xông ra, giơ thước kẻ lên quật mạnh xuống.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Tiếng đánh có nhịp điệu vang lên, mỗi phát đều giòn tan như vậy. "Thật tàn bạo, con heo, à không, con thỏ!!" Đám trẻ nhìn mà tim gan run rẩy, không dám lớn tiếng gọi Tiểu Bạch là heo nữa. "Đinh đoong, chúc mừng Linh sủng của Chủ ký chủ cố ý ẩu đả Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Điểm Phản Phái!" "Mới có 50 vạn!?" Tần Phong ngớ người ra một chút, ngẩng đầu nhìn Tiểu Bạch.

Chỉ thấy Tần Hạo tức giận nắm chặt tai thỏ của Tiểu Bạch, những vết hằn trên mặt hắn sao cũng không che giấu được.

Ca ca đánh mình thì hắn đành chịu!

Nhưng con thỏ này cũng đến góp vui, thì hắn sao cũng không nhịn nổi nữa! "Ố ồ, xong đời rồi!" Tiểu Bạch lơ lửng giữa không trung, biết rằng mình ra ngoài lăn lộn coi như hết đời.

Nhưng ngay khi Tần Hạo chuẩn bị tặng cho con thỏ đáng ghét này vài quả Hỏa Long Quả và Oa Tâm Giáo, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc. "Tiểu Hạo!!" Nhàn Vân Tử sau khi thấy Tần Hạo, trong lòng không khỏi vui mừng khôn xiết.

Vốn tưởng mình đã hạ quyết tâm đến Tiên giới, dù có đồ tôn Tần Phong đi trước mở đường, cũng cần phải trải qua một đoạn năm tháng gian khổ, nhưng ông vạn lần không ngờ rằng, mình đã đánh giá thấp lực bùng nổ của Tần Phong, cũng như tiềm lực của Tần Hạo.

Không có năm tháng gian khổ, chỉ có số hưởng thôi! "Thái Sư Phó!!" Tần Hạo quay đầu nhìn một cái, vẻ mặt cũng ngẩn ra.

Còn Tiểu Bạch cũng dứt khoát nắm lấy cơ hội hiếm có này, mạnh mẽ thoát khỏi bàn tay đang nắm tai thỏ của Tần Hạo, sau đó nhanh như chớp trở lại đậu trên vai Tần Phong, còn không quên lè lưỡi làm mặt quỷ trêu tức. "Con thỏ chết tiệt!!" Tần Hạo tức đến muốn chết trong lòng, nhưng lại chẳng có cách nào với nó. "Hả!?" Tần Phong không rảnh để ý Tần Hạo và Tiểu Bạch, hắn đang nhìn hai người bên cạnh Nhàn Vân Tử.

Mặc dù hắn không biết hai người này tên gì, nhưng lại biết bọn họ đến từ Thái Bạch Tiên Sơn.

Bởi vì hai bên không phải lần đầu gặp mặt, lần trước khi tranh đoạt Vô Thượng Thiên Thư ở Tô gia Bắc Vực, Thái Bạch Tiên Sơn có phái người đến Tô gia điều tra, trùng hợp thay chính là hai người trước mắt này. "Tần tiểu hữu, đã lâu không gặp!" Hai vị trưởng lão lập tức nhiệt tình chào hỏi: "Kể từ lần chia tay ở Bắc Vực, đã trăm năm trôi qua rồi!" "Đúng vậy!" Tần Phong lập tức nói với giọng điệu âm dương quái khí: "Trăm năm trước thật đúng là nhờ phúc của hai vị, để ta có được một cái Đại Tiên Thiên Hồ Lô, nếu không thì còn không biết có về được Tiên Minh nữa không." "Ách..." Hai vị trưởng lão có chút ngượng nghịu cười nói: "Lần trước đó hoàn toàn chỉ là một sự cố ngoài ý muốn, chúng ta đâu biết ngươi và Thái Bạch Tiên Sơn ta lại có duyên phận sâu sắc như vậy, mẫu thân ngươi lại là Thánh Nữ của Thái Bạch Tiên Sơn ta." "Ngoài ý muốn sao!?" Tần Phong chẳng hề khách khí chút nào, tiện tay vươn ra nói: "Vậy còn bồi thường cho ta thì sao!?" "Ách..." Hai vị trưởng lão lại càng ngượng nghịu hơn, không ngờ Tần Phong lại trơ trẽn đến vậy. "Không phải chứ!

Không phải chứ!" Tiểu Bạch lập tức kêu quái dị: "Thỏ ta hôm nay thật sự mở mang tầm mắt rồi, cư nhiên có người đến tận cửa xin lỗi mà không mang theo lễ bồi thường, rốt cuộc đây là sự suy đồi của đạo đức, hay là sự vặn vẹo của nhân tính, mọi người mau đến mà xem này!!" Xoạt một tiếng!!

Đám trẻ vốn còn đang sợ hãi, nghe thấy lời này lập tức xông ra.

Còn Lão Tử và Nhàn Vân Tử, cũng đã thành công chạm mắt nhau.

Chỉ thấy hai người đầu tiên là ngẩn người với vẻ mặt không thể tin được, sau đó liền là sự kích động như bạn cũ gặp lại, vội vàng kéo đối phương ngồi xuống một bên, chỉ còn lại hai vị trưởng lão của Thái Bạch Tiên Sơn ngượng nghịu đứng tại chỗ. "Sao lại không có bồi thường chứ!?" Hai vị trưởng lão biết không "chảy máu" thì không được, vội vàng nén đau lòng nói: "Lần này chúng ta thật sự chân thành đến xin lỗi, còn đặc biệt mang theo một viên Thái Cổ Tinh Hạch làm bồi thường." Nói xong... một trưởng lão liền với vẻ mặt đau xót, lấy ra một viên đá khô khan, lấm tấm. "Thái Cổ Tinh Hạch!?" Mắt Tần Phong lập tức sáng rực, quả quyết nhận lấy và tha thứ cho đối phương.

Chương 1883

"Cái đ này cũng được á!?" Tần Hạo thoáng chốc bị thao tác này làm cho ngơ ngác, cảm giác mình hình như đã bỏ lỡ cả mấy trăm triệu... "Đinh đoong, chúc mừng Chủ ký chủ làm hư Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Điểm Phản Phái!" "Hắn vốn dĩ đã cái đức hạnh đó rồi mà, được không!?" Tần Phong lập tức thầm than thở một tiếng trong lòng, sau đó liền cầm lấy Thái Cổ Tinh Hạch.

Chỉ thấy viên Thái Cổ Tinh Hạch này lớn bằng nắm tay trẻ con, vẻ ngoài khô khan, lấm tấm, chẳng hề tròn trịa, nhưng bên trong lại lấp lánh ánh sáng tím quỷ dị, còn ẩn chứa một luồng Tinh Thần Chi Lực cực kỳ mạnh mẽ.

Dựa theo ghi chép trong Bách Khoa Toàn Thư Dịch Thiên Cơ, Tinh Hạch là hạt nhân của các tinh tú trên trời, sau khi rơi xuống Tiên giới, trải qua hàng ức vạn năm trầm tích cuối cùng mới thành hình.

Hơn nữa, quá trình trầm tích càng lâu dài, phẩm chất của Tinh Hạch cũng càng cao.

Mà viên Thái Cổ Tinh Hạch này, đúng như tên gọi, chính là tinh hạch rơi xuống từ thời Thái Cổ, và đã trầm tích cho đến tận bây giờ.

Nó không chỉ có tác dụng cực lớn đối với người tu luyện Tinh Thần Chi Lực, mà còn có thể dùng để luyện chế Tiên Khí lợi hại, hoặc cũng có thể dùng nó để nâng cao phẩm cấp của Thập Nhị Tinh Thần Châu, đạt đến cấp độ Tiên Khí cực phẩm chân chính. "Tần tiểu hữu có hài lòng không!?" Hai trưởng lão mặt đầy đau xót, có chút không nỡ Thái Cổ Tinh Hạch.

Phải biết rằng, Tinh Hạch vốn là bảo vật cực phẩm khó gặp mà không thể cầu, huống chi lại là tinh hạch trầm tích từ thời Thái Cổ.

"Cũng tạm được!" Tần Phong mãn nguyện cất Thái Cổ Tinh Hạch đi, sau đó mặt nghiêm lại nhìn nhị đệ nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Không thấy hai vị tiền bối của Thái Bạch Tiên Sơn đến à?

Mau đi khiêng ghế lại đây!?" "A, ừm..." Tần Hạo bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy, lập tức lon ton chạy đi. "Đinh đoong, chúc mừng Chủ ký chủ bắt nạt Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Điểm Phản Phái!" "Ai bắt nạt hắn chứ!?" Tần Phong lại thầm than thở trong lòng, cho rằng đây là đang dẫn nhị đệ đi kiếm tiền. "Khách khí quá rồi!" Hai vị trưởng lão thấy Tần Hạo mang ghế đến, cảm thấy viên Thái Cổ Tinh Hạch vừa rồi bỏ ra thật đáng giá.

Dù sao Tần Hạo cũng là người đứng đầu Bảng Thiên Tư Võ Tu, là đệ nhất nhân của Tiên giới tương lai, có thể khiến nhân vật như vậy đích thân mang ghế cho mình, đủ để bọn họ khoe khoang cả đời rồi. "Đây là điều nên làm!" Tần Phong lập tức xua tay khách sáo nói: "Mẫu thân của gia là Thánh Nữ của Thái Bạch Tiên Sơn, các vị lại là trưởng lão của Thái Bạch Tiên Sơn, cũng tức là các vị là trưởng bối của chúng ta, vậy vãn bối mang ghế cho trưởng bối chẳng phải là rất bình thường sao!?" "Hắc hắc!" Hai vị trưởng lão không hề ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, nghe xong lời Tần Phong thì khóe miệng nở rộng như hoa sen. "Ai!!" Tần Hạo bất lực mang đến chiếc ghế đẩu nhỏ, trong lòng cảm thấy mình oan ức lắm rồi.

Không chỉ phải luôn đề phòng ca ca đánh mình, còn phải kiêm luôn chức người hầu riêng của ca ca, hơn nữa còn phải đảm bảo mười hai canh giờ trong ngày đều có mặt ngay khi được gọi, nếu không nhất định sẽ ăn một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm. "Chủ ngân!!" Tiểu Bạch thấy hai vị trưởng lão ngồi xuống, lập tức nói với giọng nũng nịu: "Theo quy củ của Hoang Cổ chúng ta, trưởng bối gặp vãn bối chẳng phải nên tặng quà ra mắt sao!?" "Ách..." Nụ cười trên mặt hai vị trưởng lão lập tức đông cứng, cuối cùng cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề. "Quà ra mắt!?" Tần Hạo vẻ mặt không khỏi ngẩn ra, xác nhận mình lại bỏ lỡ cả mấy trăm triệu. "Trẻ con không hiểu thì đừng có nói bậy!!" Tần Phong lập tức mở miệng quát mắng: "Chuyện trưởng bối tặng quà ra mắt cho vãn bối, không chỉ là quy củ của Hoang Cổ chúng ta, mà còn là quy củ của Tiên giới, ngươi quên chuyện ta bái sư năm xưa sao, Sư Tôn đã tặng ta quà ra mắt gì!?" "Thỏ ta nhớ!!" Tiểu Bạch lập tức nhanh nhảu đáp: "Tặng Chủ ngân thỏ của ta Tiên Thiên Nhất Khí Y, còn tặng thỏ ta một sợi Khổn Tiên Thừng, đều là Tiểu Tiên Thiên Chí Bảo đã được luyện chế lại." "Ngay cả con thỏ cũng có!?" Khóe mắt hai vị trưởng lão lập tức giật giật, trong lòng phát ra tiếng gào thét 'đậu má'.

Vốn tưởng Tần Phong mở miệng là để trách mắng Tiểu Bạch không hiểu chuyện, nhưng không ngờ là bọn họ đã đánh giá thấp mức độ vô sỉ của Tần Phong, cư nhiên hắn tiện tay chặn hết đường lùi của bọn họ rồi. "Cái này được đó!" Tần Hạo lập tức phấn chấn hẳn lên, nỗi oan ức trong lòng cũng tan biến sạch. "Đinh đoong, chúc mừng Chủ ký chủ làm hư Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Điểm Phản Phái!" "Thế này đã là làm hư rồi sao!?" Tần Phong trong lòng không nhịn được thầm than thở một tiếng, không quên quay đầu nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Bạch. "Thỏ ta hiểu rồi!!" Tiểu Bạch sau khi nhận được tín hiệu, lại lập tức kêu quái dị: "Không phải chứ, không phải chứ, hai vị trưởng bối đến gặp vãn bối, cư nhiên lại không chuẩn bị quà ra mắt, đây là căn bản không coi chúng ta là người nhà rồi!!" "Đúng vậy, đúng vậy..." Tần Hạo rất ít khi đồng tình với Tiểu Bạch, nhưng lần này lại chọn phe hợp tác. "Ách..." Hai vị trưởng lão cảm thấy ánh mắt của bốn phía, đành ngượng nghịu lấy ra một bầu rượu.

Chỉ thấy bầu rượu này toàn thân do bạch ngọc điêu khắc thành, xung quanh còn lấp lánh tiên quang dịu nhẹ, hương rượu lúc ẩn lúc hiện lại càng khiến người ta say mê như điên. "Thơm quá!" Tần Phong tinh thần chấn động nói: "Chẳng lẽ rượu này chính là Thái Bạch Tiên Túy độc hữu của Thái Bạch Tiên Sơn, cần phải trải qua chín chín tám mươi mốt công đoạn, mất mấy nghìn năm mới có thể ủ thành, được mệnh danh là Tiên Giới đệ nhất giai nhưỡng sao!?" "Đúng vậy!" Một trưởng lão đau lòng nói: "Rượu này uống vào không chỉ có thể nâng cao tư chất bản thân, mà còn có thể khiến linh đài giữ được thanh minh, không dễ tẩu hỏa nhập ma, ngay cả với tài lực của Thái Bạch Tiên Sơn ta, một nghìn năm cũng chỉ miễn cưỡng ủ được mười bầu." "Thế này thì ngại quá đi mất!?" Miệng Tần Phong nói ngại, nhưng tay lại tiện đà nhận lấy bầu rượu. "Ách..." Hai vị trưởng lão mặt đầy đau xót, rất không nỡ buông tay.

Mặc dù Thái Cổ Tinh Hạch giá trị hơn Thái Bạch Tiên Túy, nhưng Thái Cổ Tinh Hạch chỉ hữu dụng với những nhóm người đặc thù, nói cách khác là không có tác dụng lớn với bọn họ.

Nhưng Thái Bạch Tiên Túy thì lại khác, là bảo bối thực sự có thể giúp ích cho bọn họ. "Một bầu này thì làm sao đủ chứ!?" Tần Phong cũng không mở miệng đòi rõ ràng, chỉ nhìn bầu rượu mà thở dài. "Đủ rồi, đủ rồi!" Tiểu Bạch lập tức mở miệng phối hợp, cũng không quên hạ thấp Tần Phong: "Nhị Đản hắn có phải là người đứng đắn gì đâu, hai vị tiền bối sao lại có thể coi trọng hắn chứ!?" "Con thỏ chết tiệt này!!" Tần Hạo tức đến nghiến răng nghiến lợi, lại muốn ăn đầu thỏ cay.

Nhưng với tư cách là con cháu Tần gia, ít nhiều vẫn có chút truyền thống ưu tú trong người, lập tức lộ ra vẻ mặt oan ức, như thể đã bị cả thế giới phản bội. "Cái này, cái này..." Hai trưởng lão nhìn nhau, trong lòng cũng lập tức sốt ruột.

Vốn tưởng có mối quan hệ với Vân Tịch Nguyệt, bọn họ có thể dễ dàng bắt chuyện với Tần Phong.

Nhưng không ngờ là bọn họ đã đánh giá thấp mức độ vô sỉ của Tần Phong, hai bên còn chưa đi vào chủ đề chính, đã bị hắn lừa mất một viên Thái Cổ Tinh Hạch và một bầu Thái Bạch Tiên Túy.

Nhưng đã như vậy mà hắn vẫn chưa thỏa mãn, khiến bọn họ tức đến muốn đá ghế bỏ đi.

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến việc đầu tư vào anh em Tần Phong và Tần Hạo, khoản hồi báo hậu hĩnh mà họ sẽ mang lại cho Thái Bạch Tiên Sơn trong tương lai, cùng với nhiệm vụ liên minh mà Lăng Tiêu Tiên Đế đã ban bố, hai người cuối cùng vẫn chọn nghiến răng thỏa hiệp với hiện thực, lại đau lòng lấy ra một bầu ngọc rượu khác... "Ai u, tiền bối làm thế này thì ngại quá đi mất!" Tần Hạo thấy mình cũng có phần, lập tức trưng ra vẻ mặt tươi cười.

Chỉ có điều còn chưa đợi hắn đưa tay ra nhận rượu, Tần Phong đã nhanh chân bước tới nhận lấy bầu rượu trước. "Rượu chính là xuyên tràng độc dược..." Tần Phong nghiêm mặt nói: "Không chỉ có thể ăn mòn ý chí của một người đàn ông, còn sẽ làm chậm trễ thời gian tu luyện của đệ, vậy nên vì con đường tu luyện sau này của đệ, từ hôm nay trở đi ca ca sẽ giám sát đệ cai rượu." "Không phải, ca..." Tần Hạo gấp đến suýt khóc, trong lòng không khỏi cảm thấy oan ức vô cùng.

Vốn dĩ hắn cho rằng mình là người đệ đệ hạnh phúc nhất thế gian, có một ca ca có thể che gió che mưa cho mình, nhưng không ngờ điều này chỉ giới hạn khi hắn gặp nguy hiểm, còn khi không có nguy hiểm, ca ca chính là mối nguy hiểm lớn nhất của hắn. "Đinh đoong, chúc mừng Chủ ký chủ cướp đoạt bảo bối của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 100 vạn Điểm Phản Phái!" "Ta đây là vì tốt cho hắn!" Tần Phong phớt lờ vẻ oan ức của nhị đệ, cất bầu rượu ngọc đi. "Ách, quả nhiên là vô sỉ!" Hai vị trưởng lão khóe mắt giật giật, đã có một hình tượng cụ thể về kẻ tiện nhân này.

Nhưng vừa nghĩ đến nhiệm vụ mà Lăng Tiêu Tiên Đế đã giao, cũng để tránh tổn thất tăng thêm về sau, bọn họ lập tức mở miệng đi vào chủ đề, muốn Tần Phong giúp liên hệ với Minh Chủ Tiên Minh, thương lượng chuyện Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung kết minh. "Cái này các vị tìm nhầm người rồi thì phải!?" Tần Phong lập tức giả vờ khó xử nói: "Hiện giờ cả Tiên giới đều biết, ta và Lăng Tiêu Tiên Đế là tình địch, nếu giúp các vị thúc đẩy hai bên kết minh, sau này ba người chúng ta sẽ xử sự thế nào đây!?" "Tình địch?

Ba người!?" Tần Hạo nghe xong ngớ người ra, đầu óc có chút không xoay kịp.

Nhưng rất nhanh hắn đã nhớ lại một vài lời đồn đại ở Tiên giới, nói rằng Lăng Tiêu Tiên Đế năm đó để hủy hoại danh tiếng của ca ca hắn, đã phái tiểu thê tử của mình đi quyến rũ ca ca hắn, kết quả tiểu thê tử lại bị sự chân thành của ca ca hắn làm cảm động, bèn chọn ở bên ca ca hắn.

Chương 1884

Hơn nữa dưới sự giúp đỡ của ca ca hắn, tiểu thê tử còn đột phá đến Tiên Đế.

Còn Lăng Tiêu Tiên Đế sau khi nhận được tin tức thì vô cùng phẫn nộ, bèn tập hợp đại quân tấn công Tiên Minh Đông Vực, kết quả bị ca ca hắn dẫn dắt đại quân Tiên Minh đánh lui, coi như là "mất vợ lại thêm thiệt quân". "Vị tiểu thê tử đó chính là Tiên Đế tẩu tử!?" Tần Hạo không nhịn được lẩm bẩm tự nói, nhớ đến Mộng Dao Tiên Đế.

Nhớ hồi đó khi hắn đi Tiên Đế Phong của Tiên Minh để xin phê duyệt, hắn đã nhìn ra mối quan hệ bất chính giữa hai người, vừa nhìn đã biết hai người không phải quen biết nhau trong những hoàn cảnh đứng đắn. "Chuyện đó đã qua lâu rồi!" Hai vị trưởng lão vội vàng cười hòa giải nói: "Hiện giờ Long Ngạo Thiên đã đột phá đến Tiên Đế trung giai, là kẻ địch chung của Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung, chúng ta nên cùng chung kẻ thù mà tiêu diệt hắn mới phải." "Không được, không được!" Tần Phong lập tức xua tay từ chối: "Liên minh thì lợi ích rất nhiều, nhưng đối với ta lại chẳng có lợi ích gì cả." "Lợi ích!?" Mắt hai vị trưởng lão đột nhiên sáng rực, thành công nắm bắt được từ khóa của Tần Phong.

Vốn tưởng Tiên Minh chậm chạp không kết minh là vì đã nhìn ra điều gì đó, nhưng không ngờ chỉ là vì Tần Phong cảm thấy mình chẳng có lợi ích gì.

Chỉ cần bọn họ tìm ra vấn đề, vậy thì tiếp theo sẽ dễ giải quyết. "Đúng vậy!" Tần Phong nói với vẻ mặt tự nhiên, hùng hồn: "Lăng Tiêu Tiên Đế mặt dày thì không sao, nhưng ta và Mộng Dao lại là những người mặt mỏng, không chỉ bị người ta chỉ trỏ, gặp mặt còn đặc biệt ngượng ngùng, có thể nói là chẳng có chút lợi ích nào cả." "Ngươi mặt mỏng á!?" Khóe mắt hai vị trưởng lão giật giật, trong lòng dâng lên tiếng 'đậu má' to đùng.

Đừng nói đến chuyện trăm năm trước Tần Phong chủ động "đào góc tường" rồi, chỉ riêng hành vi đòi quà ra mắt vừa nãy, đó là chuyện mà người mặt mỏng có thể làm ra sao!? "Tần tiểu hữu!" Một trưởng lão cố nén xung động muốn tát người, mở miệng khuyên nhủ: "Hiện giờ Long Ngạo Thiên đang hổ thị đam đam, ngươi phải suy nghĩ vì đại cục, không thể mang theo tình cảm cá nhân được!" "Đúng vậy!" Một trưởng lão khác thấy Tần Phong không lay chuyển, đành phải đưa ra điều kiện khuyên nhủ: "Điểm này ngươi phải học theo Lăng Tiêu Tiên Đế, hắn nói chỉ cần Tiên Minh đồng ý liên minh lần này, để tránh sinh linh Tiên giới đồ thán, hắn nguyện ý đáp ứng một số yêu cầu không quá đáng." "Thật sao!?" Mắt Tần Phong sáng rực nói: "Ta nghe nói Lăng Tiêu Tiên Đế gần đây kiếm được một thanh Đế Binh Kiếm, chỉ cần hắn nỡ lòng nào đưa thanh kiếm đó cho ta, vậy ta đảm bảo sẽ thuyết phục Mộng Dao đồng ý liên minh, thế nào!?" "Ách..." Khóe mắt hai vị trưởng lão giật giật nói: "Chúng ta nói là yêu cầu không quá đáng, ngươi vừa mở miệng đã đòi Đế Binh thì không hay lắm đâu!?" "Đế Binh thì sao?

Có đáng tiền đâu!" Tiểu Bạch lập tức nhảy ra, vung tay lấy ra bảo bối của mình.

Chỉ thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thượng Phương Bảo Kiếm, ba quyển thẻ tre Thánh Nhân, Khổn Tiên Thừng, Đạo Đức Chuyên, Tần Gia Tiểu Phá Chung lấp lánh ánh sáng chói mắt, còn có Tử Kim Hồ Lô, Phiên Thiên Ấn, Tán Hồn Hồ Lô, Quạt Ba Tiêu, tổng cộng mười món Đại Tiên Thiên Chí Bảo. "Đậu má!!" Hai vị trưởng lão lập tức chửi thề một tiếng, cảm thấy mắt chó của mình lập tức bị chói mù.

Nếu không phải biết mình hiện giờ đang ở địa bàn của Tiên Minh, và cũng biết mình không đánh lại Tần Phong yêu nghiệt này, bọn họ tuyệt đối sẽ không chút do dự xông lên cướp đoạt bảo bối. "Con thỏ có mười món kìa!!" Tần Hạo lập tức không bình tĩnh nổi, lại muốn đến Ẩn Môn đòi bồi thường rồi. "Đinh đoong, chúc mừng Linh sủng của Chủ ký chủ kích thích Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Điểm Phản Phái!" "Kích thích điểm tốt đó!" Tần Phong lơ đãng liếc nhìn nhị đệ, vẫn không có ý định thả hắn ra khỏi lồng. "Không tệ!!" Tiểu Bạch rất hài lòng với biểu cảm của mọi người, lại vui vẻ cất bảo bối đi. "Tần tiểu hữu..." Một trưởng lão cứng rắn nói: "Thanh Đế Binh Kiếm này vạn vạn lần không thể được, nếu không thì Thái Bạch Tiên Sơn chúng ta sẽ ra thêm năm bầu Thái Bạch Tiên Túy." "Là mỗi đợt năm bầu!" Một trưởng lão khác lại vội vàng bổ sung thêm một câu. "Mỗi đợt năm bầu!?" Vị trưởng lão đi cùng ngớ người ra, sau đó lập tức phản ứng lại.

Mỗi đợt năm bầu Thái Bạch Tiên Túy nhìn có vẻ rất nhiều, nhưng thực ra lại là một "chiếc bánh vẽ" lớn vẽ cho Tần Phong.

Bởi vì một khi kế hoạch của Lăng Tiêu Tiên Đế thành công, thì có nghĩa là hắn sẽ thống nhất Tiên giới, đến lúc đó cũng nhất định sẽ không bỏ qua Tần Phong kẻ đã "đào tường nhà" mình, nên hứa với Tần Phong bao nhiêu Thái Bạch Tiên Túy cũng chẳng sao.

Ngược lại, nếu kế hoạch của Lăng Tiêu Tiên Đế thất bại, tình cảnh của Thái Bạch Tiên Sơn sau này cũng sẽ nguy hiểm, vậy thì số Thái Bạch Tiên Túy mỗi đợt năm bầu này, coi như là Tần Phong đã "nhập cổ" vào Thái Bạch Tiên Sơn của bọn họ. "Đúng, mỗi đợt năm bầu!" Sau khi hiểu rõ, trưởng lão lập tức gật đầu. "Cái này...

được thôi!" Tần Phong giả vờ do dự một lúc, cuối cùng vẫn chọn nuốt "chiếc bánh vẽ" này. "Tuyệt vời quá!" Hai vị trưởng lão thấy Tần Phong "cắn câu", trong lòng lập tức kích động.

Hiện giờ bọn họ không chỉ đầu tư vào Lăng Tiêu Tiên Đế, mà ngay cả đường lui khi thất bại sau này cũng đã trải sẵn, có thể nói là đã đứng ở thế bất bại rồi. "Cuối cùng cũng cắn câu rồi!" Tần Phong trong lòng cũng thầm sung sướng, nhưng ngẩng đầu lên thì vẻ mặt lại hơi ngớ ra.

Chỉ thấy một đám trẻ con đang nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt tràn đầy khao khát "tiên sinh, ta muốn học cái này", hoàn toàn không còn trạng thái uể oải như khi học bài trước đó... "Cái này, cái này..." Lão Tử ngồi một bên, nhìn mà trợn mắt há mồm.

Vốn tưởng Tần Phong là một chính nhân quân tử không đội trời chung với cái ác, nhưng không ngờ bọn họ lại là những kẻ tiểu nhân thực sự, nhận tiền, hối lộ, nâng đỡ người thân, còn ngang nhiên giao dịch trước mặt đám trẻ con. "Cứ quen là được!" Nhàn Vân Tử mở miệng, an ủi lão hữu.

Tần Phong trước kia nhiều lắm là còn giữ thể diện, nhưng Tần Phong bây giờ lại là bộc lộ chân tình. "Tiên sinh, tiên sinh..." Đám trẻ lập tức vây lại, cũng muốn học bí kíp kiếm tiền nhanh. "Tránh ra, tránh ra!" Tiểu Bạch lập tức nhảy xuống xua đuổi, cho biết mình còn chưa học được kìa. "Là heo thỏ!!" Đám trẻ nhớ đến sự hung tàn của Tiểu Bạch, lập tức chạy tán loạn như chim thú. "Các ngươi mới là heo, cả nhà các ngươi đều là heo!!" Tiểu Bạch như thể bị chạm vào từ khóa, lập tức tức giận phồng má truy theo.

Ngay sau đó, trong rừng trúc vang lên một trận tiếng kêu kinh hãi, kèm theo là tiếng khóc nỉ non của đám trẻ con. "Ai, đứa trẻ này!" Tần Phong như một người cha già, phát ra tiếng thở dài đau đầu.

Nhưng hắn lại không có ý định ngăn cản, đang vươn tay đòi tiền đặt cọc từ hai vị trưởng lão, tức là năm bầu Thái Bạch Tiên Túy của đợt đầu tiên. "Bây giờ đã đòi rồi sao!?" Hai vị trưởng lão mặt đầy đau xót, hy vọng Tần Phong có thể khoan hạn một nghìn năm.

Dù sao Thái Bạch Tiên Sơn của bọn họ một nghìn năm cũng chỉ sản xuất được mười bầu, vừa rồi đã đưa cho Tần Phong hai bầu, nếu lại đưa thêm năm bầu nữa thì có nghĩa là bọn họ sẽ không đủ chia, ngay cả để dự phòng cũng không đủ.

Nhưng Tần Phong đâu quản bọn họ có đủ chia hay không, không đưa thì có nghĩa là không đi giúp thúc đẩy liên minh. "Được thôi!" Hai vị trưởng lão thấy thái độ Tần Phong kiên quyết, đành đau lòng lại lấy ra năm bầu ngọc. "Yên tâm, cứ để ta lo!" Tần Phong nhận lấy bầu ngọc xong, lộ ra ánh mắt an tâm.

Và đợi khi hắn tiễn hai vị trưởng lão của Thái Bạch Tiên Sơn đi, liền lấy ra Thông Tấn Nghi liên hệ với Giải Ngữ Hoa đại tỷ tỷ. "Ôi, đây chẳng phải Tần Phong tiểu đệ đệ sao!?" Mộng Dao Tiên Đế lười biếng nói: "Sao lại nhớ đến liên hệ tỷ tỷ vậy?

Chắc không phải là phụ nữ trong nhà quá nhiều gây chuyện, khiến đệ thân tâm mệt mỏi, muốn đến chỗ tỷ tỷ đây thư giãn một chút chứ!?" "Khụ khụ, tỷ tỷ có chính sự!" Tần Phong không ngờ vừa lên tiếng đã là hổ lang chi từ, vội vàng ho khan nói: "Sứ đoàn của Lăng Tiêu Cung vừa rồi đến cầu ta, muốn ta giúp thúc đẩy liên minh với Tiên Minh, mà ta đã nhận lễ của bọn họ và đồng ý rồi." "Tiểu đệ đệ, đệ làm thật đó hả!?" Mộng Dao Tiên Đế lập tức tỉnh táo nói: "Đệ đừng quên, hai chúng ta trong miệng thế nhân là 'gian phu dâm phụ' đó, bây giờ đệ lại nhận lễ của 'người chồng cũ' để kết minh, sau này ba người chúng ta đứng chung một khung hình, là đệ với hắn nâng ly vui vẻ, tỷ đứng một bên thừa thãi, hay là hai chúng ta ân ái, nói cho thế nhân biết hắn thất bại đến mức nào!?" "Đừng gấp mà!" Tần Phong vội vàng an ủi: "Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát, liên minh cũng chỉ là kế sách tạm thời." "Nằm trong tầm kiểm soát!?" Mộng Dao Tiên Đế vẫn rất hiểu Tần Phong, lập tức yên lặng nói: "Dùng Thông Tấn

Nghi nói chuyện không tiện, đến khuê phòng của tỷ ta bàn bạc kỹ hơn!" "Lại đến khuê phòng!?" Tần Phong vẻ mặt không khỏi ngớ ra, cảm thấy lần này đi lại mất mấy tháng.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền thấy nhị đệ đang đứng một bên lắng tai nghe trộm, đặc biệt là khi nghe thấy hắn sắp tạm thời rời đi, khóe miệng liền không thể kiểm soát được mà điên cuồng nhếch lên, hệt như biểu cảm của đứa trẻ hồi nhỏ nghỉ hè ở nhà làm bài tập, đột nhiên nghe thấy cha mẹ sắp ra ngoài một chuyến vậy.

Chương 1885

"Không được, trước khi đi phải tìm việc gì đó cho thằng nhóc này làm!" Tần Phong ghét nhất thấy nhị đệ nhàn rỗi, lập tức gọi hắn qua truyền thụ kiếm đạo. "Không phải, ca..." Tần Hạo lập tức cạn lời nói: "Đệ tinh thông Quyền Đạo và Chùy Đạo, bây giờ sao lại phải học thêm Kiếm Đạo nữa chứ!?" "Đâu ra mà lắm 'vì sao' thế!?" Tần Phong lập tức quát mắng: "Nếu đợi ta về mà phát hiện đệ chưa lĩnh ngộ ra Kiếm Đạo, đệ xem ta sẽ thay cha mẹ và lão tổ tông mà 'thu thập' đệ thế nào." "Không phải, chúng ta có thể nói chuyện lý lẽ một chút không!?" Tần Hạo lập tức kêu lên phản đối: "Quyền Đạo và Chùy Đạo của đệ đã đủ dùng rồi, ai rảnh rỗi mà đi lĩnh ngộ nhiều đạo như vậy chứ!?" "Ta á!" Tần Phong chơi chiêu thành thật, sau đó bắt đầu màn biểu diễn của hắn.

Chỉ thấy hắn dưới sự gia trì của "buff" Vũ Khí Đại Sư, nắm chặt nắm đấm phóng thích Quyền Vực, cầm búa phóng thích Chùy Vực, cầm trường thương phóng thích Thương Vực, cầm đại đao phóng thích Đao Vực... "A cha!!" Tần Hạo kinh ngạc há hốc mồm, trong lòng dâng lên tiếng 'đậu má' to đùng.

Mặc dù năm đó ở Hạ giới Hoang Cổ, hắn đã tận mắt chứng kiến sự biến thái của ca ca mình, nhưng hắn vạn lần không ngờ sau nhiều năm như vậy, mức độ biến thái của ca ca hắn cư nhiên lại càng nghiêm trọng hơn.

Người khác có thể tinh thông hai đến ba loại đã rất khủng bố rồi, nhưng không ngờ ca ca hắn cư nhiên lại có thể tinh thông toàn hệ. "Đinh đoong, chúc mừng Chủ ký chủ đả kích Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, lay động đạo tâm của hắn, nhận được 50 vạn Điểm Phản Phái!" "Lão đệ!" Tần Phong đặt vũ khí trong tay xuống, tiến lên vỗ vai hắn nói: "Trong thép vẫn còn tạp chất đó!!" "Hả!?" Tần Hạo hoàn hồn hỏi: "Ý gì ạ!?" "Vẫn phải luyện nữa!!" Tần Phong lại vỗ vai hắn, xoay người để lại bóng lưng cao lớn. "Luyện!?" Khóe mắt Tần Hạo lập tức giật giật, thật sự không muốn chơi với tên biến thái này nữa.

Rõ ràng hai người là anh em song sinh chênh nhau ba tuổi, nhưng hắn lại vĩnh viễn không thể theo kịp bước chân của ca ca, cho dù hắn đã dốc hết toàn lực để đuổi theo, vẫn không thể sánh bằng. "Đinh đoong, chúc mừng Chủ ký chủ đả kích Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, lay động đạo tâm của hắn, nhận được 50 vạn Điểm Phản Phái!" "Lại lay động nữa rồi sao!?" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống, trong lòng khẽ thở dài.

Vốn tưởng nhị đệ sau bao nhiêu năm tôi luyện đã trưởng thành rồi, nhưng không ngờ vẫn cứ không chịu nổi đả kích như vậy, xem ra nhất định phải nhanh chóng sắp xếp kịch bản mới, tăng cường thêm sự tự tin cho hắn mới được.

Và ngay khi Tần Phong đi tìm Giải Ngữ Hoa, Vô Tận Hoang Nguyên có thể nói là cực kỳ náo nhiệt.

Đầu tiên là một trận phong bão Pháp Tắc quét sạch cả hoang nguyên, khiến số tu tiên giả tiến vào giảm đi một nửa, ngay sau đó lại bùng ra tin Tam Lộng Đại Sư đã đoạt được Vạn Phật Đại Đạo Chi Ấn, dẫn đến vô số tu tiên giả kéo đến tranh đoạt.

Nhưng đội ngũ chuyên nghiệp cũng không phải ăn chay, dưới sự thăm dò của Mộc Tú "radar sống" này, không chỉ tránh được các cao thủ Tiên Vương đến tìm, mà còn phản sát rất nhiều cao thủ Tiên Quân đơn lẻ, khiến vài người kiếm được một khoản tiền lớn.

Còn Long Ngạo Thiên và những người khác không bị ảnh hưởng bởi những chuyện này, kiên định không đổi tiến về phía nơi Ẩn Môn tọa lạc.

Đương nhiên, Uyên Tổng thì ngoại lệ!

Chỉ thấy Uyên Tổng dựa vào trực giác thiên phú của mình, dẫn Liễu Như Yên đến trước một con vực sâu.

Con vực sâu này phóng tầm mắt nhìn tới không thấy điểm cuối, như thể chia Vô Tận Hoang Nguyên thành hai nửa, nhìn xuống càng là một màu đen kịt, ném đá xuống cũng không có chút âm thanh phản hồi nào. "A Uyên, đây là chỗ nào vậy!?" Liễu Như Yên có chút sợ hãi khó hiểu, nắm chặt cánh tay Uyên Tổng. "Ta cũng không biết!" Uyên Tổng cảnh giác vươn đầu nhìn xuống phía dưới vực sâu, đột nhiên thấy trên vách đá có một chùm quả đỏ... "Đó là cái gì!?" Liễu Như Yên hơi ngẩn người, ánh mắt cũng bị trái cây màu đỏ kỳ dị kia hấp dẫn.

Chỉ thấy trái cây màu đỏ ấy tản ra ánh sáng dị thường, giống như một viên hồng bảo thạch rực rỡ, xung quanh không chỉ bao phủ một tầng sương mù mờ ảo, tăng thêm vài phần khí tức thần bí, mà còn phát ra một mùi hương ngọt ngào thấm tận tâm can, nhẹ nhàng hít một hơi đã khiến người ta tinh thần chấn động. "U Linh Thánh Quả!!" Uyên Tổng nhìn chằm chằm vào trái cây màu đỏ, hô hấp có chút dồn dập nói: "Ta từng đọc ghi chép về loại quả này trong một cuốn cổ tịch, nó thường xuất hiện ở những di tích cổ chiến trường, nói rằng do vô số thần hồn của người chết trên chiến trường dưỡng dục mà thành.

Ăn nó không chỉ có thể tu phục thần thức bị tổn thương, mà còn có công hiệu tăng cường tư chất, từng có người nhờ nó mà cưỡng ép đột phá một phẩm hoa khai." "Ghê gớm vậy sao!?" Liễu Như Yên lập tức che miệng kinh hô, thầm nghĩ có nên đưa nó cho Tần Đạo hay không. "Nhưng nó cũng rất nguy hiểm…" Uyên Tổng lại đổi giọng nói: "Loại quả này vì sinh trưởng ở di tích cổ chiến trường, khó tránh khỏi sẽ nhiễm một ít sát khí chiến trường.

Sau khi dùng, ngoài việc có thể tu phục thần thức và tăng cường một phẩm hoa khai ra, còn có khả năng bị sát khí nhập thể, rơi vào trạng thái điên cuồng tẩu hỏa nhập ma." "Nguy hiểm quá!" Liễu Như Yên vội vàng nắm chặt cánh tay Uyên Tổng, thần sắc căng thẳng nói: "Chúng ta vẫn là đừng thử U Linh Thánh Quả này nữa, ta giúp ngươi tìm những thiên tài địa bảo khác để tu phục thần thức có được không!?" "Như Yên…" Uyên Tổng nhìn Liễu Như Yên quan tâm mình như vậy, trong lòng cũng cảm động vô cùng.

Nhưng vừa nghĩ đến Ẩn Môn đang dụ hoặc mình phía trước, hắn vẫn cắn răng từ chối Liễu Như Yên, quyết định mạo hiểm thử một phen, có lẽ đây sẽ là cơ hội duy nhất để hắn tiến vào Ẩn Môn tranh bá. "A Uyên!!" Liễu Như Yên thấy Uyên Tổng cố chấp, vẻ mặt lo lắng không giống diễn.

Không phải vì không thể tặng quà cho Tần Đạo, chỉ là đơn thuần nhập vai quá sâu, lo lắng Uyên Tổng sau khi dùng sẽ gặp chuyện. "Yên tâm!" Uyên Tổng cho Liễu Như Yên một ánh mắt trấn an, sau đó đẩy nàng ra và nhảy vọt xuống vực sâu. "A Uyên!!" Liễu Như Yên mặt đầy lo lắng, bò ra mép vách đá kêu to.

Chỉ thấy Uyên Tổng cố gắng chống đỡ tinh thần, nhanh chóng đến trước vách núi dựng đứng, vươn tay định hái U Linh Thánh Quả.

Nhưng từ xưa đến nay, thiên tài địa bảo đều có linh thú thủ hộ.

Ngay khi tay Uyên Tổng sắp chạm vào U Linh Thánh Quả, từ trong vực sâu đột nhiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Rống!!

Tiếng thú rống chấn động vang lên tận trời, khiến vực sâu chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó, một sinh vật dị hình giống như thằn lằn khổng lồ, men theo vách núi cấp tốc bò lên, gương mặt hung tợn đáng sợ, lộ ra hàm răng nanh sắc nhọn, toàn thân đen nhánh trơn bóng, như thể được phủ một lớp dầu đá. "Đây là thứ quái gì!?" Liễu Như Yên trong lòng kinh hãi, cảm nhận được một cỗ sát khí khủng bố.

Khác với những yêu thú quen thuộc trong ký ức của họ, sinh vật này hoàn toàn không có chút trí tuệ nào, trong mắt chỉ có huyết tinh và sát lục, như thể muốn xé xác tất cả những sinh vật có thể cử động trước mặt. "Là Hung Thú!!" Uyên Tổng sắc mặt đột biến, lập tức nhận ra sinh vật này.

Theo những cổ tịch hắn từng đọc, tuy Tây Vực cổ chiến trường pháp tắc vỡ nát, sát khí ngập trời, được mệnh danh là cấm địa sinh mệnh, nhưng trong vô số kỷ nguyên diễn biến, vẫn thai nghén ra một số kỳ tích sinh mệnh.

Ngoài những tàn lưu chấp niệm không nhìn thấy hình thái, còn có loại Hung Thú tàn bạo huyết tinh như trước mắt.

Chúng sống ở những nơi âm u, quanh năm chịu ảnh hưởng của sát khí cổ chiến trường, không chỉ tàn bạo khát máu, mà còn vô cùng cường đại, có con thậm chí có thể sánh ngang với tu tiên giả cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Rống!!

Hung Thú đột nhiên gầm lên hung tợn, nhảy vọt lao nhanh về phía Uyên Tổng. "Không xong!!" Sắc mặt Uyên Tổng không khỏi biến đổi, vội vàng rụt tay lại né tránh.

Tuy tu vi của hắn đã đột phá đến Tiên Quân cảnh đỉnh phong, nhưng vì bị Tần lão lục hãm hại mà thân chịu trọng thương, đừng nói là đánh với Hung Thú có thể sánh ngang Thái Ất Kim Tiên, ngay cả đánh với Kim Tiên cảnh hắn cũng không có mấy tự tin.

Rầm một tiếng!!

Hung Thú tung một chiêu "Ô Nha Tọa Phi Cơ", hung hăng đánh vào vách núi.

Chương 1886

Ngay sau đó, những mảnh đá vỡ trên vách núi bị chấn động rơi xuống, thẳng tắp rơi vào vực sâu không đáy.

Rống!!

Hung Thú như thể bị kích nộ hoàn toàn, lại gầm lên lao về phía Uyên Tổng. "A Uyên cẩn thận!!" Liễu Như Yên mặt đầy lo lắng, vội vàng nhảy xuống.

Nhưng nàng còn cách Uyên Tổng một đoạn, căn bản không kịp cứu Uyên Tổng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hung Thú lao về phía hắn. "Không được, ta còn chưa thể chết!!" Uyên Tổng nhớ đến chuyện Ẩn Môn tính kế mình, ngọn lửa giận trong lòng không thể kiềm chế được nữa.

Chỉ thấy hắn vung tay lấy ra trường kiếm của mình, trong tình huống không đủ linh lực, hắn trực tiếp thiêu đốt sinh mệnh chi lực của bản thân, ngay sau đó từng đạo kiếm khí sắc bén và chính xác bắn ra.

Mỗi lần xuất kiếm đều mang theo một cỗ khí thế cường đại, như thể muốn xé nát toàn bộ hư không.

Rống!!

Hung Thú không ý thức được nguy hiểm, tiếp tục lao về phía Uyên Tổng.

Nhưng còn chưa kịp xông đến trước mặt Uyên Tổng, từng đạo kiếm khí đã trực tiếp chém nó thành nhiều mảnh, sau đó thân thể hóa thành những điểm sáng li ti, bị Âm Dương Ngư Ngọc Bội hấp thu chuyển hóa thành bản nguyên thủy tích. "Hô hô…" Uyên Tổng thở hổn hển từng ngụm lớn, thị tuyến cũng bắt đầu mơ hồ.

Vốn dĩ thương thế của hắn đã rất nghiêm trọng, vừa rồi lại thiêu đốt sinh mệnh cưỡng ép chém giết Hung Thú, khiến thương thế của hắn càng thêm nặng, có cảm giác suy yếu như đã nửa bước đặt chân vào Quỷ Môn Quan, có thể "bị gạt giò" bất cứ lúc nào. "A Uyên, ngươi không sao chứ!?" Liễu Như Yên cuối cùng cũng đến nơi, mặt đầy lo lắng đỡ hắn dậy. "Ta không sao…" Uyên Tổng lúc này không có tâm trạng để ý đến Liễu Như Yên, cố gắng vươn tay đi hái U Linh Thánh Quả.

Tuy Liễu Như Yên muốn hết sức ngăn cản, nhưng lại không dám làm quá rõ ràng, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Uyên Tổng hái U Linh Thánh Quả rồi nuốt vào.

Oanh long long!!

Ngay khi U Minh Thánh Quả được đặt vào miệng, năng lượng lạnh lẽo thấu xương bùng nổ như thủy triều.

Ngay sau đó, quanh thân Uyên Tổng lập tức bị một tầng huyết hồng sắc vụ khí bao phủ, như thể có vô số oán linh đang giãy giụa, ai oán trong đó.

Trên da hắn càng nổi lên từng đạo văn lộ màu đen, như thể là ấn ký của ác ma. "A!!" Uyên Tổng ngửa mặt lên trời phát ra tiếng ai oán thảm thiết, mái tóc đen dài không gió mà bay múa. "A Uyên, A Uyên…" Liễu Như Yên một bên duy trì tố chất nghề nghiệp, một bên gửi tin nhắn báo cáo tình hình cho Tần Đạo. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn thương càng thêm thương, thu được 200 vạn điểm phản phái!" "Không phải chứ!?" Tần Phong nhận được tin nhắn, lập tức không ổn rồi.

Tuy hắn đã thấy quá nhiều lần Thiên Tuyển Chi Tử không nói đạo lý, nhưng cũng không đến mức không nói đạo lý như vậy, rõ ràng đã hãm hại đến tàn huyết, nhưng quay đầu lại liền có thể đầy máu sống lại.

Còn có vương pháp không!?

Còn có luật pháp không!? "Ai, thôi bỏ đi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, dặn Liễu Như Yên tiếp tục duy trì tố chất nghề nghiệp.

Tác dụng phụ của U Linh Thánh Quả đối với người khác có thể là xác suất, nhưng đối với Uyên Tổng thì không khác gì 100%, tốt nhất vẫn là đừng sớm mừng hụt, tránh để cuối cùng mình lại thua thảm. "Nghĩ gì thế?

Mau vào đi!" Tần Phong vừa đến ngoài cửa phòng Mộng Dao Tiên Đế, đã bị một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn kéo vào. "Mộng Dao tỷ, có chính sự…" Tần Phong còn chưa kịp phản kháng, đã bị Mộng Dao Tiên Đế ấn lên giường. "Ngươi nói của ngươi, ta làm của ta, có ảnh hưởng gì đâu!" Mộng Dao Tiên Đế mắt đẹp mị hoặc, tay đã bắt đầu cởi cúc áo. "Phụ nữ đã có chồng quả nhiên như hổ đói!" Tần Phong vội vàng giữ chặt bàn tay nhỏ nhắn không an phận, mở miệng nói: "Sở dĩ Lăng Tiêu Tiên Đế muốn kết minh với Tiên Minh chúng ta, chính là muốn nhân lúc Long Ngạo Thiên đi Ẩn Môn để công đánh Nam Vực." "Công đánh Nam Vực!?" Mộng Dao Tiên Đế thấy Tần Phong nói chính sự, lập tức khẽ nhíu mày nói: "Hắn đây là muốn kéo chúng ta vào nước, cùng chịu sự báo thù của Long Ngạo Thiên sau khi từ Ẩn Môn trở về sao!?" "Không sai!" Tần Phong gật đầu nói: "Bây giờ Long Ngạo Thiên đã đột phá đến Tiên Đế trung giai, Lăng Tiêu Tiên Đế căn bản không phải đối thủ của hắn, cho nên hắn định tập hợp lực lượng của ba Tiên Đế để tiêu diệt hắn.

Còn cha ta khí huyết khô kiệt, sau trận chiến này đa phần là 'lương' (nghẻo), đến lúc đó hắn sẽ có thể nhân cơ hội thôn tính Tiên Minh của chúng ta." "Bàn tính đánh thật vang dội đó!" Mộng Dao Tiên Đế lập tức mặt biến sắc, sát ý nổi lên, ngọn lửa giận trong lòng căn bản không thể che giấu.

Vốn tưởng rằng đời này cuối cùng cũng thay đổi được số phận bi thảm của Tiên Minh, còn cùng Tần Phong tiểu đệ đệ sống cuộc sống vô liêm sỉ, nhưng không ngờ cái tên chồng cũ vô sỉ này lại nảy sinh một độc kế nữa. "Mộng Dao tỷ, đừng lo lắng!" Tần Phong lập tức hóa thân thành chó con trung thành, giọng nói dịu dàng nói: "Chúng ta có thể giả vờ đồng ý Lăng Tiêu Tiên Đế, cũng có thể nhìn hắn tấn công Nam Vực, thậm chí có thể phối hợp với ba Tiên Đế vây công Long Ngạo Thiên." "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!?" Mộng Dao Tiên Đế rất khó hiểu hỏi: "Nếu chúng ta thật sự phối hợp vây công Long Ngạo Thiên, chẳng phải Tiên Minh chúng ta sẽ rơi vào thế bị động sao!?" "Bị động là cho người khác xem, chủ động là do mình tranh thủ!" Tần Phong cười thần bí, thì thầm bên tai nàng: "Tỷ có một tỷ muội tốt có cùng con đường đã trở về, không những được truyền thừa của Bách Hoa Tiên Đế, mà còn kế thừa Sinh Mệnh Đại Đạo Chi Ấn, tuyệt đối có thể bảo vệ cha ta không chết sau đại chiến!" "Thật sao!?" Mộng Dao Tiên Đế lập tức kinh hô, trong mắt đẹp tràn ngập sự kinh hỉ không thể che giấu.

Vốn tưởng rằng mình sẽ sớm trở thành đứa trẻ không cha, cấp bách cần phải sinh một đứa con với Tần Phong tiểu đệ đệ để duy trì tình cảm, nhưng không ngờ sự bất ngờ lại đến đột ngột như vậy. "Đương nhiên là thật rồi!" Tần Phong vẻ mặt tự tin nói: "Đến lúc đó trước tiên để cha ta giả chết, đợi Lăng Tiêu Tiên Đế đắc ý quên mình, chúng ta lại giương cao ngọn cờ đạo đức xuất hiện, cho dù là hai đánh một, cũng sẽ không ai nói Tiên Minh chúng ta là kẻ hèn hạ, chỉ sẽ ca ngợi Tiên Minh chúng ta vì đã trừ họa cho Tiên giới." "Tần Phong tiểu đệ đệ…" Mộng Dao Tiên Đế thấy mọi chuyện đều được giải quyết, mắt đẹp lập tức lại tràn ngập mị lực. "Không phải…" Tần Phong lập tức kêu lên: "Ta vừa giúp tỷ giải quyết vấn đề, tỷ liền vắt kiệt ta như vậy không tốt đâu!?" "Cuộc sống chẳng phải là vậy sao!?" Mộng Dao Tiên Đế mị hoặc cười nói: "Không phải ngươi tìm ta, thì là ta tìm ngươi…" Nói xong… Mộng Dao Tiên Đế thâm hiểu đạo lý "đánh rắn phải đánh đầu", không cho hắn cơ hội nói chuyện, liền trực tiếp hôn xuống. "Xong rồi, lại bị động rồi!" Tần Phong như thể đã nhận mệnh, nhắm mắt lại.

Và ngay khi Mộng Dao Tiên Đế đang hưởng thụ cuộc sống, nàng cũng tranh thủ gửi một tin nhắn cho trưởng lão đoàn, bảo họ đồng ý yêu cầu kết minh của Lăng Tiêu Cung. "Đồng ý kết minh!?" Nhị Trưởng lão nhìn thấy tin nhắn, khó hiểu nhìn Đại Trưởng lão. "Vậy thì đồng ý đi!" Đại Trưởng lão không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp đồng ý kết minh với Lăng Tiêu Cung. "Việc này có ổn không!?" Tam Trưởng lão không khỏi nhíu mày nói: "Kết minh với Lăng Tiêu Cung đối với chúng ta hình như không có lợi ích gì, hơn nữa bản đế nghe nói hai vị trưởng lão của Thái Bạch Tiên Sơn, vừa mới tìm Tần Phong, còn tặng không ít bảo bối." "Tam lão, ngươi có ý gì!?" Tây Trưởng lão lập tức bảo vệ đồ đệ nói: "Ngươi nói đồ đệ của ta nhận hối lộ, thúc đẩy lần kết minh này!?" "Cái này ai mà biết được!?" Tam Trưởng lão một chút cũng không sợ hãi, bắt đầu nói mát.

Là chấp pháp trưởng lão của Tiên Minh, hắn ghét nhất những người không tuân thủ quy tắc, đặc biệt là nhóm người Tần gia mới phi thăng lên, thường xuyên gây sự ở Tiên Minh không tuân thủ quy tắc.

Vốn dĩ hắn muốn công bằng, chấp pháp công minh, nhưng Tần Phong luôn nhảy ra gây rối, thấy đồng tộc có chuyện lập tức liền kéo hai vị Tiên Đế ra, buộc hắn phải nhắm một mắt mở một mắt. "Được rồi, đừng cãi nữa!" Đại Trưởng lão thấy sự việc có thể leo thang, vội vàng mở miệng nói: "Tần Phong có tham lam một chút, nhưng nói hắn vì lợi ích mà phản bội Tiên Minh, bản đế là người đầu tiên không tin, cho nên vẫn cứ làm theo mệnh lệnh của Mộng Dao Tiên Đế, trước tiên tiếp kiến sứ đoàn của Lăng Tiêu Cung đi!" "Được thôi!" Các trưởng lão khác bất đắc dĩ, cũng lựa chọn tin tưởng.

Dù sao thì bất kể nói thế nào, Tần Phong cũng có công lớn với Tiên Minh, còn ôm đùi lớn của Mộng Dao Tiên Đế, thêm vào thiên phú yêu nghiệt của hắn, chắc chắn là người kế thừa tương lai của Tiên Minh, thật sự không tìm ra lý do hắn sẽ bán đứng Tiên Minh.

Rất nhanh – tin tức Tiên Minh tiếp kiến truyền đến, sứ đoàn cũng nhận được tin tức.

Chương 1887

"Sẽ tiếp kiến chúng ta sao!?" Tô Uyển nhận được tin tức, cảm thấy khó mà tin được.

Vốn tưởng rằng nhiệm vụ sứ mệnh đến Tiên Minh lần này sẽ rất khó khăn, nhưng không ngờ đối phương lại nhanh chóng tiếp kiến họ như vậy. "Tần Phong làm việc hiệu quả thật nhanh!" Hai vị trưởng lão Thái Bạch Tiên Sơn mặt đầy hưng phấn, phát hiện Thái Cổ Tinh Hạch và các lễ vật khác không uổng phí. "Tần Phong!?" Tô Uyển nghi hoặc nhìn một cái, tạm thời không có thời gian tìm hiểu sâu.

Chỉ thấy nàng vội vàng triệu tập các thành viên sứ đoàn của Lăng Tiêu Cung, đi theo đệ tử của Tiên Minh đến đại sảnh hội nghị Tiên Minh.

Vừa bước vào cửa, nàng đã thấy Đại Trưởng lão chống cằm, dùng tư thế đại lão ngồi ở cuối bàn dài, hai bên thì là các vị trưởng lão khác của Tiên Minh.

Tuy họ đã nhận được chỉ lệnh của Mộng Dao Tiên Đế, nhưng các thủ tục cần thiết vẫn phải trải qua một lần. "Nói đi!?" Đại Trưởng lão vẻ mặt bình thản nói: "Lăng Tiêu Cung các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao đột nhiên lại đến kết minh với Tiên Minh ta!?" "Vì để chống lại Chiến Thần Điện!" Tô Uyển thần sắc nghiêm túc nói: "Không lâu trước đây Long Ngạo Thiên đã đột phá đến Tiên Đế trung giai, không chỉ cấu thành uy hiếp đối với Lăng Tiêu Cung chúng ta, mà đối với Tiên Minh các ngươi cũng tương tự, chỉ có hai bên chúng ta liên thủ mới có thể chống lại Long Ngạo Thiên." "Lý do này không thành lập!" Nhị Trưởng lão không khách khí nói: "Long Ngạo Thiên đột phá Tiên Đế trung giai là thật, nhưng bị đe dọa chỉ có Lăng Tiêu Cung các ngươi…" "Không sai!" Tam Trưởng lão tiếp lời nói: "Tiên Minh chúng ta có hai vị Tiên Đế trấn giữ, cho dù Long Ngạo Thiên đột phá Tiên Đế trung giai, nhất thời nửa khắc cũng không uy hiếp được chúng ta, huống hồ thế hệ mới của Tiên Minh chúng ta cũng đang nhanh chóng trưởng thành, không những có Lâm Tam đứng thứ ba bảng Thiên Tư, còn có Tần Hạo đứng thứ nhất bảng Thiên Tư." "Môi hở răng lạnh!" Tô Uyển không hề nhún nhường phản vấn: "Ta không phủ nhận sự cường đại và tiềm lực của Tiên Minh, nhưng các ngươi nghĩ Long Ngạo Thiên sau khi diệt Lăng Tiêu Cung chúng ta, sẽ cho các Thiên Kiêu của Tiên Minh các ngươi thời gian trưởng thành sao!?" "Ngươi nói không sai!" Thất Trưởng lão mắt đẹp đột nhiên sắc bén nói: "Môi hở răng lạnh là thật, nhưng đồng minh đâm dao sau lưng cũng không phải không có khả năng!" Các trưởng lão khác nghe vậy, đều đồng tình gật đầu.

Tuy Lăng Tiêu Cung chủ động đến kết minh có lợi cho họ, nhưng họ là những người chứng kiến sự kiện đào tường góc năm xưa, ai cũng không dám đảm bảo Lăng Tiêu Tiên Đế sẽ không đâm một nhát dao. "Hết hy vọng rồi!?" Trong lòng mọi người trong sứ đoàn thở dài, nhớ đến lời của Đông Phương tiểu thư.

Nếu Tiên Minh thật sự muốn kết minh, chắc chắn sẽ chủ động tìm cớ, nhưng bây giờ họ lại không ngừng gây sự, rõ ràng là không muốn kết minh với họ. "Các vị có thể hiểu lầm rồi!" Tô Uyển với tư cách là đầu lĩnh của sứ đoàn vẫn muốn tranh thủ một chút, vội vàng mở miệng nói: "Kỳ thực Đế Quân chúng ta chưa bao giờ hận Mộng Dao Tiên Đế, mà từ tận đáy lòng hy vọng nàng sống tốt, cho nên tuyệt đối sẽ không làm chuyện đâm dao sau lưng." "Ngươi thật sự dám nói đó!?" Thất Trưởng lão lập tức âm dương quái khí nói: "Cái gọi là hy vọng Mộng Dao sống tốt trong miệng ngươi, chính là dẫn theo toàn bộ tinh nhuệ của Lăng Tiêu Cung tấn công Đông Vực sao!?" "Những điều này đều là hiểu lầm!" Tô Uyển hồi tưởng lại cách giao thiệp với đội ngũ chuyên nghiệp, vội vàng không thẹn thùng nói dối: "Năm đó Lăng Tiêu Cung chúng ta không phải muốn tấn công Đông Vực, mà là nghe nói Long Ngạo Thiên đã phái binh tấn công Đông Vực để giúp đỡ, sau đó để ép Long Ngạo Thiên rút quân, Thánh Mẫu chúng ta thậm chí còn không màng nguy hiểm, đích thân dẫn binh đánh lén tổng bộ của Chiến Thần Điện." "Khá lắm!" Lục Gia kinh ngạc đặt tẩu thuốc xuống nói: "Theo lời ngươi nói, năm đó chúng ta đã diệt đội quân tinh nhuệ của Lăng Tiêu Cung, còn là lỗi của chúng ta sao!?" "Những chuyện đó đã là quá khứ rồi!" Tô Uyển vội vàng khiêm tốn nói: "Đế Quân chúng ta bây giờ rất hối hận vì đã phụ lòng Mộng Dao Tiên Đế năm xưa, vì vậy bây giờ chỉ hy vọng Mộng Dao Tiên Đế sống tốt, mọi người có thể cùng nhau liên thủ diệt Long Ngạo Thiên." "Nàng ta học từ ai vậy!?" Mọi người trong sứ đoàn mặt đầy kinh ngạc, khó tin nhìn Tô Uyển.

Trước đây Tô Uyển trong mắt họ là một đứa trẻ thành thật, nhưng bây giờ sao lại trở nên trôi chảy như vậy, nói dối mà không hề đỏ mặt, không chút xấu hổ. "Được rồi!" Đại Trưởng lão thấy hai bên vẫn muốn tranh cãi, chỉ có thể mở miệng nói: "Lăng Tiêu Cung các ngươi muốn kết minh cũng không phải không thể, nhưng nhất định phải thề với Đại Đạo, không được phản bội đồng minh, nếu một bên gặp nạn, bên còn lại nhất định phải đến chi viện!" "Chuyện này ta cần báo cáo với Đế Quân!" Tô Uyển thấy Đại Trưởng lão nhả lời, lập tức hân hoan báo cáo cho Lăng Tiêu Tiên Đế.

Cảnh tượng chuyển, trong Lăng Tiêu Cung.

Vốn dĩ Lăng Tiêu Tiên Đế thấy lâu như vậy không có hồi đáp, tưởng rằng kế hoạch lần này sẽ thất bại, nhưng không ngờ đối phương lại thật sự có ý kết minh, lập tức liền mời Đông Phương tiểu thư đến. "Có thể thề!" Đông Phương tiểu thư vội vàng khuyên nhủ: "Điều kiện 'một bên gặp nạn, bên kia chi viện' rất có lợi cho kế hoạch của chúng ta, cho dù sau này Tiên Minh phát hiện bị chúng ta lợi dụng, cũng không thể không cùng chúng ta đối phó Long Ngạo Thiên." "Nói thì đúng là như vậy!" Lăng Tiêu Tiên Đế vẻ mặt do dự nói: "Nhưng 'không được phản bội đồng minh', lại rất bất lợi cho chúng ta." "Đúng vậy!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu cũng mở miệng nói: "Nếu chúng ta thật sự thề với Đại Đạo không được phản bội đồng minh, sau này còn làm sao thôn tính Tiên Minh thống nhất Tiên giới được chứ!?" "Đế Quân, Thánh Mẫu lo xa rồi!" Đông Phương tiểu thư cười khẽ an ủi: "Kẻ muốn thiên hạ không chỉ có Lăng Tiêu Cung chúng ta, Tiên Minh cũng muốn thống nhất Tiên giới.

Nói cách khác, Long Ngạo Thiên chết, sự hợp tác của hai bên chúng ta cũng kết thúc, cho nên chúng ta hoàn toàn có thể trước khi thề, thêm một câu 'trước khi Long Ngạo Thiên chết, không được phản bội đồng minh'.

Cho dù Tiên Minh nghe ra được ý nghĩa sâu xa trong đó, cũng sẽ không mở miệng từ chối." "Hay quá!" Lăng Tiêu Tiên Đế nghe xong, lập tức vỗ tay tán thưởng.

Bây giờ không chỉ Lăng Tiêu Cung muốn tiến bộ, Tiên Minh cũng muốn tiến bộ, cho nên có một số chuyện mọi người đều ngầm hiểu, căn bản không cần phải lo lắng liệu có bị phát hiện hay không.

Rất nhanh – Tô Uyển nhận được hồi đáp, biểu thị đồng ý thề. "Đồng ý!?" Các trưởng lão Tiên Minh thần sắc ngẩn ra, đều cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Vốn dĩ Mộng Dao Tiên Đế bảo họ đồng ý kết minh đã đủ bất ngờ rồi, nhưng không ngờ Lăng Tiêu Tiên Đế lại cũng không chút do dự đồng ý, cứ như chim ưng và thỏ vốn không ưa nhau, đột nhiên hợp tác bước vào giai đoạn trăng mật.

Toàn bộ quá trình không có dấu hiệu, khiến người ta trở tay không kịp! "Được thôi!" Đại Trưởng lão vẫn giữ vẻ bình thản, đứng dậy đi báo cáo với Minh Chủ Tiên Minh.

Và khi Tiên Minh Minh Chủ nghe xong đầu đuôi câu chuyện, cũng không hiểu rõ con gái bảo bối muốn làm gì, thế là liền lấy ra thiết bị liên lạc của mình, muốn tìm hiểu xem tình hình thế nào.

Cảnh tượng chuyển, trong khuê phòng. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ức hiếp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại giải ngữ hoa, thu được 400 vạn điểm phản phái!" "Ai, đều là tiền mồ hôi nước mắt!" Tần Phong thở dài một hơi, cúi đầu nhìn mỹ nhân trong lòng.

Chỉ thấy Mộng Dao Tiên Đế má hồng, như hươu con cuộn mình trong lòng hắn, tay nhỏ không ngừng vẽ vòng tròn trên ngực hắn, vẻ mị lực trong mắt vẫn chưa hoàn toàn tan biến.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị tiếp tục, thiết bị liên lạc bên gối đột nhiên vang lên. "Cha ta!?" Mộng Dao Tiên Đế vừa nhìn thấy hiển thị cuộc gọi, vội vàng hít sâu một hơi nhận cuộc gọi. "Ừm!?" Tần Phong nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng không rõ nguyên nhân mà nhếch lên. "Con gái, chuyện kết minh con nghĩ thế nào!?" Giọng nói của Tiên Minh Minh Chủ truyền đến, bắt đầu hỏi về chuyện kết minh. "Cha, người cứ yên tâm!" Mộng Dao Tiên Đế không hề giấu giếm nói: "Mọi thứ đều nằm trong kế hoạch, Lăng Tiêu Tiên Đế muốn kéo chúng ta xuống nước để đối phó Long Ngạo Thiên, còn chúng ta định 'tương kế tựu kế', nhân cơ hội thôn tính Lăng Tiêu Cung." "Có nắm chắc không!?" Tiên Minh Minh Chủ tức giận nói: "Con đừng để thằng tiểu tử tóc vàng đó lừa, thằng nhóc đó cả ngày chỉ biết ba hoa chích chòe, trong miệng không có một lời thật, thấy phụ nữ đẹp là đi không nổi, là một thứ cực kỳ hèn hạ không đáng tin cậy…" "Lão già này!!"

Tần Phong tức đến muốn nổ phổi, lập tức không khách khí nữa. "Ách…" Mộng Dao Tiên Đế đột nhiên phát ra tiếng trầm muộn, sau đó lại hung hăng trừng mắt nhìn Tần Phong.

Nàng còn đưa tay chỉ chỉ vào thiết bị liên lạc, biểu thị mình đang nói chuyện với cha ruột, nhưng Tần Phong một chút cũng không có ý tứ thành thật, tiếp tục 'làm càn' với nàng… "Sao vậy!?" Tiên Minh Minh Chủ lập tức mở miệng hỏi, không biết con gái bảo bối của mình làm sao. "Không, không có gì…" Mộng Dao Tiên Đế trừng Tần Phong một cái, chỉ có thể nghiến răng liều mạng kiên trì.

Nhưng da mặt Tần Phong từ trước đến nay rất dày, không những không kiềm chế, còn được đà lấn tới, khiến nàng chỉ có thể vội vàng cúp điện thoại, sợ rằng thêm một giây nữa mình sẽ không chịu nổi. "A âu, lại bị độc chiếm rồi!" Tần Phong thấy Mộng Dao Tiên Đế kết thúc cuộc gọi, biết ngày lành của mình đã hết. "Tần Phong!!" Mộng Dao Tiên Đế tức đến nghiến răng nghiến lợi, liền lật người đè hắn xuống. "Chuyện gì vậy!?" Tiên Minh Minh Chủ nhìn thiết bị liên lạc đã cúp máy, luôn cảm thấy con gái bảo bối có chuyện giấu mình.

Nhưng dựa theo cuộc đối thoại vừa rồi của hai bên, con gái bảo bối của hắn không phải là nóng đầu mà kết minh, mà là đã nhìn thấu kế hoạch của Lăng Tiêu Tiên Đế, thậm chí còn định 'tương kế tựu kế'.

Tuy hắn không biết kế hoạch cụ thể của con gái bảo bối, nhưng tám chín phần mười là không thể tách rời khỏi thằng tóc vàng Tần Phong đó.

Nghĩ đến đây – Tiên Minh Minh Chủ không chút do dự, dẫn theo Đại Trưởng lão đến đại sảnh hội nghị.

Đừng thấy hắn miệng nói Tần Phong không ra gì, nhưng trong lòng vẫn rất khẳng định năng lực của hắn, đặc biệt là những chiêu thức vô sỉ hèn hạ đó, tuyệt đối có thể khiến đối thủ nhà tan cửa nát.

"Bái kiến Minh Chủ!" Các trưởng lão thấy Minh Chủ tiến vào, vội vàng đứng dậy hành quỳ bái lễ. "Đứng dậy đi!" Tiên Minh Minh Chủ khoát tay, đi thẳng đến ghế chủ tọa ngồi xuống.

Còn Đại Trưởng lão không nói gì, cứ thế lặng lẽ đứng phía sau, không dám ngồi xuống mà bày ra tư thế đại lão.

Chương 1888

"Bái kiến Minh Chủ!" Tô Uyển dẫn theo thành viên sứ đoàn, cũng đơn giản ôm quyền hành lễ.

Ngay sau đó liền vung tay lấy ra một thiết bị liên lạc lớn, kích hoạt xong thì bóng dáng Lăng Tiêu Tiên Đế xuất hiện trong đại sảnh hội nghị, tương đương với việc hai bên bắt đầu một cuộc họp video từ xa. "Bái kiến Lăng Tiêu Tiên Đế!" Các trưởng lão Tiên Minh lễ phép xoay người, đồng dạng ôm quyền hành lễ một lần. "Đứng dậy đi!" Hư ảnh của Lăng Tiêu Tiên Đế khoát tay, ánh mắt thì rơi trên Tiên Minh Minh Chủ.

Khác với hình ảnh già nua khi gặp trăm năm trước, lần này Tiên Minh Minh Chủ không chỉ có nhiều nếp nhăn trên mặt hơn, khí tức cũng yếu hơn rất nhiều so với trước đây, như thể một trận gió cũng có thể thổi đổ hắn. "Đa tạ Lăng Tiêu Tiên Đế!" Các trưởng lão lễ phép đáp lời, sau đó cúi người đứng thẳng. "Ngươi sắp đột phá rồi!" Ánh mắt của Tiên Minh Minh Chủ rất đục ngầu, nhưng lại toát ra một tia tinh quang sắc bén.

Tuy bây giờ hai bên cách xa nhau, nhưng hắn vẫn nhìn ra được sự thay đổi của Lăng Tiêu Tiên Đế, chỉ còn thiếu một khế cơ là có thể đột phá đến Tiên Đế trung giai. "Đúng vậy!" Lăng Tiêu Tiên Đế không giấu giếm, cũng biết giấu giếm vô ích.

Vì người trước mắt từng trấn áp Tiên giới một thời đại, có thể nói bất kể tâm tư nhỏ nhặt nào, đều là những thứ người ta đã chơi chán từ năm xưa, nếu không phải tuổi già khí huyết bắt đầu khô kiệt, hắn và Long Ngạo Thiên căn bản không có khả năng quật khởi. "Bắt đầu đi!" Tiên Minh Minh Chủ không tiếp tục truy vấn, lại biến thành ông lão nhỏ bé lơ mơ buồn ngủ. "Được!" Lăng Tiêu Tiên Đế thấy đối phương già nua đến mức đó, tảng đá cuối cùng trong lòng hắn cũng được đặt xuống.

Vốn dĩ hắn còn lo lắng sau đại chiến, nếu Tiên Minh Minh Chủ không chết thì phải làm sao, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dạng già nua của hắn, lập tức liền cảm thấy lo lắng của mình là thừa thãi.

Trừ phi Tần Phong và bọn họ có thể tìm được Đại Đạo Chi Ấn trường sinh trong truyền thuyết, Sinh Mệnh Đại Đạo Chi Ấn, nếu không căn bản không có cơ hội lật ngược tình thế. "Là!" Mọi người nhận được mệnh lệnh, rất nhanh dựng xong một tế đàn.

Ngay sau đó trên bầu trời xuất hiện sấm chớp cuồn cuộn, Đại Đạo Chi Lực cũng từ bốn phương tám hướng nhanh chóng hội tụ, khiến tế đàn lóe lên một luồng kim quang chói mắt, còn kèm theo rất nhiều phù văn bay lượn. "Hô, đến đây nào!" Lăng Tiêu Tiên Đế thở ra một hơi, bước lên tế đàn nói: "Ta Lăng Tiêu ở đây thề, kết thành đồng minh với Tiên Minh, trước khi giết chết Long Ngạo Thiên, tuyệt đối sẽ không làm chuyện phản bội đồng minh, một bên gặp nạn, nhất định cứu viện!" "Long Ngạo Thiên chết trước!?" Các trưởng lão Tiên Minh cũng không phải kẻ ngốc, lập tức nhíu mày nhìn Minh Chủ.

Nhưng Tiên Minh Minh Chủ kết hợp lời của con gái bảo bối vừa rồi, trong lòng dường như đã hiểu ra điều gì, không có ý định sửa lời Lăng Tiêu Tiên Đế, liền đứng dậy sảng khoái bước lên tế đàn lặp lại lời thề một lần.

Oanh long long!!

Trên bầu trời sấm chớp cuồn cuộn, là Đại Đạo đã công nhận lời thề.

Và khi lời thề của hai bên được Đại Đạo chứng nhận, tin tức cũng như mọc cánh truyền khắp toàn bộ Tiên giới. "Ta không nghe nhầm đấy chứ?

Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung cư nhiên lại kết minh rồi sao!?" "Ngươi không nghe nhầm, nghe nói lần này hai bên còn thề với Đại Đạo, phát ra lời thề đồng tiến thối!" "Ta đang mơ hay chưa tỉnh vậy?

Chẳng phải nói Tần Phong của Tiên Minh đã 'đào tường góc' của Lăng Tiêu Tiên Đế, sao có thể đột nhiên lại kết minh chứ!?" "Đúng vậy, nghe nói Tần Phong sau đó còn dẫn quân diệt mấy chục vạn tinh nhuệ của Lăng Tiêu Cung, mối thù này cũng có thể bỏ qua để kết minh lại sao!?" "Huynh đệ ngươi nghe nhầm rồi phải không?

Theo ta được biết là Lăng Tiêu Tiên Đế 'bồi phu nhân hựu chiết binh' (mất vợ lại thiệt quân) mà!" "Bất kể là gì, tóm lại bây giờ hai bên lại kết minh rồi!" "Kết minh như vậy không thấy ngượng sao?

Nàng ta rốt cuộc thuộc về hắn, hay là hắn, hay là hắn là của hắn, hay là của hắn đây!?" "Ta nghe nói chuyện này là do Lăng Tiêu Tiên Đế chủ động đề xuất, tức là Lăng Tiêu Tiên Đế đã chọn tha thứ cho Tần Phong và Mộng Dao Tiên Đế!" "Không phải chứ?

Rốt cuộc đây là yêu quá sâu đậm, hay là yêu quá rộng lượng, chuyện như vậy mà cũng có thể chọn tha thứ!?" "Chuyện tình yêu quá phức tạp, ai biết họ nghĩ gì." "Ta thấy tám chín phần mười là Lăng Tiêu Tiên Đế cảm thấy tình yêu của hai người quá đau khổ, chọn tha thứ để ba người có thể sống tốt!" "…" Phàm là người nghe được tin tức, đều cảm thấy không thể tin được.

Một kẻ dám bỏ qua thù hận đến cầu kết minh, một kẻ cũng là "ai đến cũng không từ chối" trực tiếp đồng ý.

Nhưng bản thân Lăng Tiêu Tiên Đế thì vui sướng khôn xiết.

Chỉ thấy hắn sau khi kết thúc nghi thức ký kết minh ước, lập tức đích thân dẫn theo mấy trăm vạn đại quân tinh nhuệ của Lăng Tiêu

Cung, hùng hậu hùng mạnh tiến về phía Nam Vực, không muốn đợi thêm một khắc nào nữa. "Giết!!" Ngay khi mọi người đang bận thảo luận về việc kết minh, biên giới Nam Bắc đã chìm trong khói lửa chiến tranh.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Cung bất ngờ đột kích, thêm vào Lăng Tiêu Tiên Đế dẫn đầu xông trận, khiến sĩ khí của tướng sĩ dưới trướng cao ngất, với thế công không thể ngăn cản phá tan tuyến biên giới Nam Bắc, sau đó như một bầy sói đói mắt xanh lao vào Nam Vực. "Bắt đầu rồi sao!?" Tần Phong rất nhanh liền nhận được tin tức từ Hắc Băng Đài, không ngờ Lăng Tiêu Tiên Đế lại cấp bách đến vậy.

Nhưng bây giờ Lăng Tiêu Tiên Đế dẫn quân tấn công Nam Vực, cũng có nghĩa là căn cứ của lão già không người canh giữ rồi.

Tuy Trần Tổ và Lý Cực hai người đã càn quét Bắc Vực một lượt, nhưng đừng quên hắn còn có thanh Đế Binh kiếm đang được tu phục… "Không được, không được!" Tần Phong lập tức lắc đầu phủ định nói: "Ta đây chính là đệ tử Nho gia chính tông, vừa mới kết minh mà đã chạy đi cướp Đế Binh của người ta, không những bất lịch sự, truyền ra ngoài còn có hại danh tiếng của mình." "Đúng rồi, Phương Trường!" Tần Phong đột nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ đến đệ nhất công thần của Đại Tần.

Nếu tự tay hắn cướp từ Lăng Tiêu Tiên Đế, thì hành vi đó gọi là cướp đoạt.

Nhưng nếu Phương Trường đi đến Lăng Tiêu Cung cướp, để Đế Binh qua tay hắn một lượt, thì hành vi này lại gọi là chiếm đoạt.

Còn về việc Phương Trường có đi cướp hay không, trong lòng hắn vô cùng nắm chắc.

Nếu ngươi nói với Phương Trường rằng Lăng Tiêu Tiên Đế có một thanh Đế Binh, hắn đoán chừng tám phần sẽ không thèm để ý đến ngươi, dù sao người ta giờ cũng sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo rồi.

Nhưng nếu ngươi nói với hắn thanh Đế Binh này có thể khắc chế Ma Kiếm gia truyền của Tần Phong, thì hắn nhất định sẽ hớn hở chạy đi đoạt lấy. "Ô ô..." Phương Trường không hiểu sao bỗng rùng mình một cái, cảm giác như bị thứ gì đó dơ bẩn nhắm vào.

Nhưng khi y quay đầu nhìn xung quanh, lại chẳng thấy thứ gì "dơ bẩn" cả, khiến y thoáng chốc nghi ngờ mình quá nhạy cảm. "Tiểu sư đệ, đệ làm sao vậy!?" Trình Vận mặt đầy nghi hoặc, cảm thấy Phương Trường có gì đó không ổn. "Ta không sao!" Phương Trường nghi hoặc thu hồi ánh mắt, cảm thấy mình có chút nhạy cảm thật.

Ngay sau đó, nhóm bốn người họ liền nghe thấy những lời bàn tán xung quanh. "Nghe nói chưa?

Lăng Tiêu Cung và Tiên Minh lại kết minh rồi!" "Nghe rồi, hơn nữa việc đầu tiên Lăng Tiêu Tiên Đế làm sau khi kết minh là suất binh công đánh Nam Vực." "Ta còn nghe nói, Nam Vực căn bản không có chút sức phản kháng nào, dễ dàng bị Lăng Tiêu Tiên Đế công phá." "Chuyện này không phải nói nhảm sao?

Hiện tại cao thủ các đại thế lực đều đi công đánh Ẩn Môn rồi, những thế lực ở Nam Vực cũng không ngoại lệ, thì còn năng lực nào mà chống đỡ Lăng Tiêu Tiên Đế chứ!" "Không phải chứ?

Nhiều người đi vậy sao!?" "Trước đây có lẽ sẽ không nhiều thế, nhưng ai bảo bây giờ thị trường đóng băng chứ!" "Lời này không sai, những đại lão trước đây cao không thể với, giờ đều ra ngoài 'đi làm' kiếm tiền rồi!" "Cho nên Lăng Tiêu Tiên Đế căn bản không phải não tàn vì tình, kết minh chỉ là vì muốn cùng Tiên Minh phân chia Chiến Thần Điện." "Không sai, nắm bắt thời cơ quá đúng lúc, có thể một mẻ hạ gục Nam Vực!" Nghe những lời bàn tán xung quanh, Phương Trường và những người khác đều giật mình.

Chương 1889

Cứ tưởng Ẩn Môn lộ ra tọa độ thì sẽ không có nhiều người đi, nhưng không ngờ cao thủ cả Tiên Giới đều đã đến đó, cộng thêm hiệu ứng "sắp phá sản" của buff, ai cũng không biết đám người này sẽ bùng nổ ra chiến lực như thế nào. "Làm sao đây!?" Ngọc Lộ mặt đầy lo lắng nói: "Chúng ta có nên nhanh chóng về Ẩn Môn giúp một tay không!?" "Cái này..." Trình Vận trên mặt hiện lên vẻ chần chừ, trong lòng cũng bắt đầu do dự.

Không biết là nên tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ sư tôn giao phó, hay là nhìn tinh thạch trong nhà bị người ta cướp mất. "Không thể quay về!" Phương Trường lập tức mở miệng ngăn lại, biểu thị bây giờ không thể quay về. "Tại sao!?" Trình Vận quay đầu nhìn, muốn nghe lý do. "Có hai lý do..." Phương Trường lập tức nói: "Sư tôn hiện tại tuy Hợp Đạo không thể ra tay, nhưng vẫn có thể tự mình rời đi.

Nếu chúng ta bây giờ quay về, không những không giúp được sư tôn, mà còn có khả năng trở thành gánh nặng của sư tôn..." "Có lý!" Mạch Mạch lập tức tán đồng gật đầu, cảm thấy Phương Trường rất có lý. "Thứ hai..." Ánh mắt Phương Trường lại thay đổi, nói: "Lần này Lăng Tiêu Tiên Đế tiến công Nam Vực, kỳ thực đối với chúng ta mà nói là một cơ hội tốt, có thể 'thân nhập cục' vạch trần ác hành của Tần Phong." "Ý gì!?" Trình Vận và những người khác nhìn nhau, không hiểu phải 'thân nhập cục' như thế nào. "Rất đơn giản!" Ánh mắt Phương Trường kiên định nói: "Hiện tại sở dĩ chúng ta không thể vạch trần Tần Phong, là vì Tần Phong khống chế tất cả các kênh thông tin.

Mà lần này Lăng Tiêu Tiên Đế tiến công Nam Vực, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của các phương thế lực, cho nên chỉ cần chúng ta gây ra động tĩnh lớn trong đại chiến này, thì có thể thuận thế vạch trần ác hành của Tần Phong trước mặt mọi người." "Hình như là vậy..." Trình Vận tỉ mỉ suy nghĩ, rồi lại mở miệng hỏi: "Nhưng chúng ta phải làm sao để gây ra động tĩnh lớn đây!?" "Công phá Chiến Thần Điện!!" Phương Trường mở miệng giải thích chi tiết: "Chỉ cần chúng ta trong lúc hai bên đại chiến, tuyên bố một cách cao điệu việc tiến công đại bản doanh của Chiến Thần Điện, thì nhất định sẽ thu hút sự chú ý của các phương thế lực và đông đảo tán tu." "Ta hiểu rồi!" Mạch Mạch chợt hiểu ra nói: "Đệ là muốn để các tán tu tự mình xem xem, trong bảo khố của Chiến Thần Điện có tiên tinh hay không, sau đó thuận thế vạch trần ác hành của Tần Phong sao!?" "Làm vậy được không!?" Ngọc Lộ có chút lo lắng hỏi: "Với thực lực mấy người chúng ta, công phá bảo khố của Chiến Thần Điện thì không khó, nhưng liệu có thật sự thu hút được nhiều tán tu và thế lực như vậy không!?" "Khả năng rất lớn!" Trình Vận tỉ mỉ suy nghĩ xong, mặt đầy bội phục nói: "Tuy chúng ta đều biết chân tướng, nhưng Long Ngạo Thiên với tư cách là người trong cuộc, vì để ổn định thị trường khổng lồ ở Nam Vực, tuyệt đối sẽ không công khai thừa nhận những chuyện này.

Cho nên hiện tại các tán tu ở Nam Vực đều đang nghi ngờ Long Ngạo Thiên đã lấy đi tiên tinh của họ.

Một khi họ nghe nói có người đứng ra dẫn đầu, nhất định sẽ vượt qua vạn khó khăn để đến hiện trường, tìm cách lấy lại tiên tinh thuộc về mình." "Không sai!!" Khóe miệng Phương Trường không nhịn được nhếch lên nói: "Ta không đánh cược liệu thế nhân có năng lực phân biệt thị phi hay không, ta chỉ đánh cược vào lòng tham vô tận trong nhân tính của họ!!" "Lợi hại!!" Trình Vận và những người khác nhìn về phía Phương Trường, ánh mắt tràn đầy bội phục.

Nhưng ngay sau đó, họ lại có chút mơ hồ.

Rõ ràng y có trí tuệ "mượn lực đánh lực", năng lực nhìn thấu lòng người, dũng khí "thân nhập cục", cộng thêm thiên phú siêu cường của bản thân, sao lại bị Tần Phong trêu đùa từ Hạ Giới đến Tiên Giới chứ!? "Được rồi, chúng ta nhanh chóng đến Chiến Thần Điện thôi!" Phương Trường không hiểu mọi người đang nghĩ gì, y chỉ muốn nhanh chóng vạch trần ác hành của Tần Phong.

Cảnh tượng chuyển đổi, bên trong Chiến Thần Điện.

Chỉ thấy Tâm Ngữ Tiên Tử và những người khác đã nhận được tin tức xâm lược. "Cái gì!?" Tâm Ngữ Tiên Tử nhìn thấy tình báo trong tay, thất sắc kinh hãi nói: "Lăng Tiêu Tiên Đế cư nhiên tự mình suất lĩnh đại binh, công phá tuyến biên cảnh Nam Bắc của Chiến Thần Điện ta!?" "Vâng!" Hồng Tụ mặt đầy sốt ruột nói: "Hơn nữa tốc độ hành quân của bọn họ cực kỳ nhanh, một đường thần cản giết thần, Phật cản giết Phật, đang thẳng tiến đến đại bản doanh của Chiến Thần Điện chúng ta!" "Nhanh chóng thông báo Ngạo Thiên!!" Tâm Ngữ Tiên Tử cố gắng trấn định bản thân nói: "Ngạo Thiên trước khi đi đã để lại một cỗ Tiên Đế phân thân, ngươi mau chóng đem tin tức Lăng Tiêu Cung xâm lược nói cho hắn." "Vâng!" Hồng Tụ không dám chậm trễ, lập tức chạy đi thông báo.

Sau khi Tiên Đế phân thân của Long Ngạo Thiên nhận được tin tức, lập tức tiến vào trạng thái "đèn đỏ" bạo nộ, không ngờ Lăng Tiêu Tiên Đế cái tên bại tướng dưới tay y, lại dám không biết sống chết mà phát động công kích với y. "Lăng Tiêu, ngươi chán sống rồi!!" Long Ngạo Thiên phẫn nộ hạ lệnh nói: "Thông báo Bạch Nhật, bảo y lập tức suất lĩnh Thần Sách Quân, tiên phong bắc thượng chống lại địch quân, bản Đế sẽ đến ngay sau đó..." "Vâng!" Hồng Tụ nhận lệnh, lập tức xuống truyền đạt.

Tiên Đế phân thân của Long Ngạo Thiên cũng không chần chừ một khắc, nhanh chóng mặc lên Tiên Giáp thượng phẩm của mình, cầm lấy Tiên Thương thượng phẩm, hóa thành một đạo lưu tinh nhanh chóng rời khỏi Chiến Thần Điện. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ nhân lúc Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử không ở nhà, dẫn binh xâm phạm khiến lãnh địa của y thương vong vô số, đạt được 5 triệu điểm Phản Phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ vơ vét tài nguyên thiên hạ, hãm hại chúng sinh thiên hạ, đạt được 50 triệu điểm Phản Phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ức hiếp Giải Ngữ Hoa cấp Thần Thoại Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 40 triệu điểm Phản Phái!" "Hả!?" Tần Phong mơ mơ màng màng mở mắt, hình như nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn đến cùng Mộng Dao Tiên Đế "đàm phán" kỹ càng một chút, nhưng không ngờ lại cứ thế hồ đồ trải qua mười ngày. "Tỉnh rồi sao!?" Mộng Dao Tiên Đế để lộ vai trần, tay chống cằm nhìn Tần Phong.

Ban đầu nàng cảm thấy sau khi mình đột phá Tiên Đế, việc cùng Tần Phong tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú sẽ bị giảm hiệu quả.

Nhưng không ngờ tên phong lưu này lại có chất lượng cao đến lạ thường, chỉ trong mười ngày đã có thể sánh bằng mấy chục năm khổ tu.

Thêm vào đó, Tần Phong thỉnh thoảng lại "đút" cho nàng chút Thiên Tài Địa Bảo như cánh hoa hồ lô, khiến nàng chỉ trong vỏn vẹn trăm năm đã củng cố vững chắc căn cơ.

Nàng cảm thấy nếu tiếp tục tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú với hắn thêm vài năm nữa, là có thể thử xung kích Tiên Đế trung giai rồi. "Nàng muốn làm gì!?" Tần Phong sợ đến giật mình, vội vàng ôm chăn che trước ngực.

Mặc dù Hỗn Nguyên Đạo Thể của hắn không sợ những trận chiến "kéo dài" kiểu này, nhưng mà Mộng Dao Tiên Đế lại có một trái tim "nữ chủ", hắn ở cùng nàng căn bản không thể làm chủ, chỉ có thể bị động trở thành "trâu ngựa làm công" ở tầng thấp nhất. "Yên tâm..." Mộng Dao Tiên Đế cười gian xảo nói: "Tỷ tỷ đảm bảo sẽ không làm bậy với đệ đâu, lừa người là chó con!" "Hình như đây là câu của ta thì phải!?" Tần Phong nghe xong ngẩn người, cảm thấy lời của tỷ tỷ không thể tin được. "Đừng để ý những chi tiết nhỏ này!" Mộng Dao Tiên Đế cười tủm tỉm nhìn Tần Phong, bàn tay nhỏ bé cũng theo đó chui vào trong chăn.

Nhưng đúng lúc nàng chuẩn bị học vài tiếng chó sủa thì, thiết bị liên lạc bên cạnh gối đột nhiên vang lên.

Nàng mở ra xem, đó là tin nhắn cha nàng gửi đến, nói Lăng Tiêu Cung đã tiến công Nam Vực, bảo nàng nhanh chóng đến đại sảnh hội nghị họp, giải thích chi tiết cách "tương kế tựu kế". "Nhanh đi, nhanh đi!" Tần Phong không muốn tiếp tục chịu đựng sự áp bức lâu dài, vội vàng thúc giục Mộng Dao Tiên Đế đi họp. "Lão cha này thật là không hiểu chuyện!" Mộng Dao Tiên Tử tức đến nghiến răng, đành phải bất đắc dĩ chấm dứt "đại kế sinh oa".

Ngay sau đó, nàng liền gọi hai tiểu thị nữ đến, bắt đầu hầu hạ nàng thức dậy rửa mặt thay quần áo, chuẩn bị đến đại sảnh hội nghị giảng giải chi tiết. "Hù phù!!" Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kết thúc kiếp bị áp bức.

Ngay sau đó hắn mới cuối cùng rút ra được thời gian để kiểm tra nhắc nhở của hệ thống, cũng phát hiện số dư tài khoản đã đạt tới 1 tỷ 56 triệu 416 nghìn 510 điểm Phản Phái. "Cuối cùng cũng có chút năng lực tự vệ rồi!" Tần Phong nhìn số dư tài khoản, trong lòng không còn lo lắng như vậy nữa.

Vốn dĩ hắn muốn thúc chín quả hồ lô nhỏ cuối cùng, nhưng nghĩ đến đại chiến Ẩn Môn sắp tới, cùng với đại chiến đồ long, cuối cùng vẫn cố gắng nhịn xuống, cảm thấy vẫn nên giữ lại chút điểm Phản Phái để phòng vạn nhất.

Nhưng đúng lúc hắn thức dậy, chuẩn bị lén lút chuồn đi.

Trùng Đồng của hắn đột nhiên cưỡng chế mở ra, còn lóe lên một đạo kim sắc quang mang, không những có thể cảm nhận được Tiên Thiên Chi Khí đang cuồn cuộn bên trong, mà còn cảm nhận được một cỗ Đại Đạo Chi Lực cực kỳ nồng đậm. "Hoàng Trung Lý sắp thành thục rồi!" Mắt Tần Phong chợt sáng bừng, vội vàng tiến vào thế giới Trùng Đồng.

Chỉ thấy trong thế giới Trùng Đồng, phong vân biến ảo, mây ngũ sắc tràn ngập trời, từng đạo quang mang rực rỡ không ngừng đan xen vào nhau, như mộng như huyễn.

Tiên Thiên Chi Khí giữa trời đất cũng điên cuồng dũng về phía Hoàng Trung Lý.

Ngay sau đó, trên thân cây thô to, từng tầng văn lộ thần bí hiện ra, nhanh chóng lan rộng ra xung quanh.

Trong không khí càng tràn ngập một cỗ hương thơm ngọt ngào thoang thoảng, khiến người ta chỉ cần khẽ ngửi đã tinh thần chấn động.

Còn có những quả treo đầy trên cành, từng trái tròn trịa căng mọng, sáng lấp lánh như vàng, hệt như những tiểu thư đang khiêu vũ bên bờ, không ngừng vẫy tay dụ hoặc hắn đến cắn một miếng.

Chương 1890

"Không được, không được, vẫn chưa thành thục!" Tần Phong liều mạng kiềm chế bản thân, cố nhịn dụ hoặc mà thoát khỏi thế giới Trùng Đồng.

Ngay sau đó, hắn nhanh chóng thức dậy mặc quần áo, lấy ra hồ lô không gian rồi quay về Lăng Vân Thư Viện.

Vốn dĩ hắn định lấy cớ nhị đệ chưa hoàn thành bài tập, bắt nó lại đánh cho một trận để xả giận, nhưng không ngờ nó lại đang đứng trong sân nhỏ, quanh thân bao phủ từng đạo kiếm khí sắc bén. "Thành công rồi!!" Tần Hạo mặt đầy hỉ sắc, cuối cùng cũng lĩnh ngộ được Kiếm Ý.

Cứ tưởng bài tập ca ca giao trước khi đi sẽ rất khó, nhưng không ngờ là nó đã nghiêm trọng đánh giá thấp thiên phú của bản thân, chỉ trong vỏn vẹn mười ngày đã thành công lĩnh ngộ ra kiếm đạo thuộc về mình. "Có thể nào nói lý lẽ một chút không!?" Khóe mắt Tần Phong lập tức giật giật, trong lòng cũng phát ra tiếng gào thét của con "chuột chũi".

Vốn dĩ hắn định sau khi về sẽ chỉnh đốn nhị đệ một trận ra trò, nhưng không ngờ nhị đệ càng luyện càng tự tin, ngược lại hắn càng dạy càng cảm thấy không thể tin được.

Cũng đúng lúc Tần Hạo không nói lý lẽ, Uyên Tổng cũng đồng dạng không nói lý lẽ.

Chỉ thấy trước con mương sâu không thấy đáy của Vô Tận Hoang Nguyên, trên mặt Uyên Tổng không những sắc mặt đau khổ dần biến mất, mà những văn lộ màu đen tựa như ấn ký ác ma trên người y cũng theo đó biến mất.

Ngay sau đó, thần thức bị tổn thương bắt đầu khôi phục, khiến khí tức quanh thân y cũng bắt đầu từ từ tăng lên. "A Uyên, chàng không sao chứ!?" Liễu Như Yên lập tức căng thẳng bước tới, thần sắc tiều tụy hơn trước rất nhiều.

Không những y phục trên người nàng dính đầy bụi trần, tóc cũng rối bù xù, tựa như mấy ngày chưa gội, trên má trắng nõn càng phủ đầy bụi bẩn, một dáng vẻ phong trần mệt mỏi thảm hại.

Bởi vì nàng hoàn toàn làm theo yêu cầu của Tần Đạo, luôn duy trì phẩm chất nghề nghiệp của mình.

Trong suốt thời gian Uyên Tổng nuốt U Linh Thánh Quả, nàng không những không rời đi dù chỉ một khắc, mà còn vì y cản lại phong bạo pháp tắc đến từ hoang nguyên. "Như Yên, ta không sao!" Uyên Tổng nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của Liễu Như Yên, cảm giác đau lòng và cảm động lập tức dâng trào.

Vốn dĩ Liễu Như Yên đã chiếm giữ một "từ khóa" bạch nguyệt quang, đã đủ khiến y không thể dứt bỏ, nhưng hiện tại nàng lại có thêm một "từ khóa" cùng hoạn nạn, lập tức chiếm giữ toàn bộ vị trí trong lòng y. "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!" Liễu Như Yên vẫn giữ phẩm chất nghề nghiệp cực cao, lập tức lộ ra một nụ cười "bạch nguyệt quang".

Khoảnh khắc này —— thế giới của Uyên Tổng bừng sáng, sợi dây thòng lọng (gán cho Uyên Tổng) càng thắt chặt hơn.

Gầm!!

Một tiếng thú rống đột nhiên vang lên, khiến con mương sâu chấn động dữ dội.

Chỉ thấy trên vách đá của con mương sâu xuất hiện rất nhiều sinh vật dị hình.

Không biết là do phát hiện đồng bạn lâu rồi không quay về, hay là ngửi thấy mùi của Uyên Tổng và Liễu Như Yên, từng con một nhanh chóng bò lên dọc theo vách đá. "Hừ, lũ kiến cỏ!!" Uyên Tổng thấy cảnh này, lập tức hừ lạnh một tiếng.

Tựa như Tiên Thiên Ngưu Mã Thánh Thể trong truyền thuyết, vừa khỏi bệnh lập tức đã tiến vào trạng thái "đi làm" (làm công).

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, khiến hư không chấn động một trận.

Chỉ thấy Uyên Tổng đứng sừng sững trên vách đá của con mương sâu, nhìn những hung thú đang bò lên mà không hề sợ hãi.

Thanh trường kiếm trong tay y cũng phát ra từng trận kiếm minh, tựa như đang tuyên cáo với thế nhân sự trở lại của mình.

Gầm!

Gầm!

Trong mắt lũ hung thú tràn đầy điên cuồng khát máu, gào thét như thủy triều vọt ra khỏi con mương sâu.

Ngay sau đó, chúng điên cuồng xông về phía Uyên Tổng, nhe răng lộ nanh, lợi trảo xé gió, mang theo quyết tâm xé nát tất cả, tựa như chỉ có bạo lực và máu tươi mới có thể thỏa mãn chúng. "Lũ kiến cỏ!!" Mắt Uyên Tổng trong nháy mắt trở nên sắc bén, không còn là bộ dạng bị thương trước đó nữa.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, Uyên Tổng cũng theo đó động thủ.

Chỉ thấy kiếm pháp của y không những hành vân lưu thủy, mà còn nhanh như thiểm điện.

Bất luận đối phương từ góc độ nào tiến công, cũng không thể tránh khỏi thanh trường kiếm trong tay y, chỉ có thể nhìn thấy từng đạo kiếm quang lóe lên trong hư không. "Hay, hay quá đi!!" Trong mắt Liễu Như Yên tràn đầy chấn kinh, bị thực lực của Uyên Tổng làm cho kinh ngạc.

Uyên Tổng hiện tại tuy chỉ có tu vi Tiên Quân cảnh đỉnh phong, nhưng với tư cách là người phụ nữ đã ở bên Uyên Tổng hai kiếp, nàng có thể trực quan cảm nhận được sự thay đổi trước và sau của Uyên Tổng, mạnh hơn chính mình ở kiếp trước cùng cấp bậc không biết bao nhiêu lần.

Ong!!

Một tiếng kiếm minh chói tai vang lên, khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay Uyên Tổng mãnh liệt như sấm sét, trực tiếp xuyên qua thân thể một con hung thú.

Thậm chí tiếng kêu thảm thiết cuối cùng cũng chưa kịp phát ra, nó đã hóa thành từng điểm tinh quang bị Âm Dương Ngư Ngọc Bội hấp thu.

Gầm!

Gầm!

Lũ hung thú phẫn nộ gào thét, điên cuồng xông về phía Uyên Tổng. "Đến đây!!" Uyên Tổng không hề sợ hãi, cầm kiếm đại hống một tiếng.

Chương 1891

Ong!

Ong!

Trường kiếm chỉ thẳng trời xanh, Kiếm Ý xông thẳng lên trời.

Ngay sau đó kiếm khí quanh thân Uyên Tổng cuồn cuộn, chín đóa nụ hoa trắng thuần cũng theo đó hiện ra.

Khác với kiếp trước y ngưng tụ ra chín nụ hoa, kết quả đột phá chỉ nở ra bát phẩm, lần này dưới sự trợ giúp của U Linh Thánh Quả, y đã thành công phá vỡ gông cùm của bản thân.

Chín đóa nụ hoa cực kỳ ngưng thực, dự báo y đột phá nhất định có thể nở ra cửu phẩm.

Ngay sau đó, y như tâm như chỉ thủy, tựa như đã hòa làm một với thanh kiếm trong tay, không ngừng xuyên qua giữa bầy hung thú.

Mỗi lần vung kiếm đều mang đi một đầu hung thú.

Nhưng lũ hung thú trong con mương sâu dường như vô cùng vô tận.

Bất kể Uyên Tổng vung kiếm chém giết thế nào, chúng vẫn không ngừng bò ra từ đó, hơn nữa còn chạy về phía Vô Tận Hoang Nguyên, cứ như thể có phong ấn nào đó đã được giải trừ. "Sao lại nhiều đến vậy!?" Trong lòng Liễu Như Yên vô cùng chấn kinh, cũng không thể không ra tay chém giết hung thú.

Còn Tần Phong phân thân đang tự luyện hóa trong Âm Dương Ngư Ngọc Bội, cũng cảm ứng được Bản Nguyên Thủy Tích đã lâu không gặp, lập tức hấp thu nó vào Luyện Yêu Tiểu Hồ Lô. "Sao mà nhiều thế!?" Trong lòng Côn Bằng phân thân rất kinh ngạc, không biết

Uyên Tổng đã xảy ra chuyện gì.

Tuy trước đây nó cũng từng có kinh nghiệm bị ăn đến no căng, nhưng khác với bữa tiệc buffet 188 ở U Minh Giới, năng lượng lần này càng tinh thuần và khổng lồ hơn, hoàn toàn là một bữa tiệc buffet siêu sang cấp 999. "Vậy ta sẽ không khách khí!" Kim Ô phân thân chút nào không khách khí, liều mạng hấp thu Bản Nguyên Thủy Tích.

Vốn dĩ nó định để lại một ít cho Uyên Tổng, nhưng với tư cách là một ông chủ "có lương tâm" của doanh nghiệp, mỗi ngày quy định nhân viên làm việc tám tiếng, mà Uyên Tổng lại cứ muốn làm việc mười hai tiếng.

Không có cách nào khác, chỉ đành tịch thu "thu nhập bất hợp pháp" của y, và phạt một khoản tiền "cao chót vót".

Cũng đúng lúc Uyên Tổng đang bận rộn "đi làm" cho hai phân thân, cả Vô Tận Hoang Nguyên cũng rơi vào cảnh máu tanh.

Chỉ thấy từng đàn hung thú như thủy triều đen, ùn ùn kéo đến Vô Tận Hoang Nguyên.

Bước chân chúng trầm trọng mà mạnh mẽ, mỗi bước đều khiến đại địa run rẩy, làm tung lên từng trận bụi đất.

Tiếng gào thét của chúng vang vọng khắp trời đất, tựa như muốn nuốt chửng cả thế giới.

Gặp tu tiên giả, chúng càng trực tiếp nhe răng trợn nanh, vung vẩy lợi trảo, như cơn cuồng phong cuốn tới mà vồ lấy đối phương.

Ngay sau đó là một trận xé nát điên cuồng, nơi nào chúng đi qua, nơi đó đều là hỗn loạn và khủng hoảng. "Lùi, lùi nhanh!!" Nhìn thấy lũ hung thú như thủy triều đen, các tu tiên giả đều mặt đầy kinh hãi.

Cũng chẳng còn bận tâm gì đến hình tượng tu tiên giả nữa, họ điên cuồng chạy trốn như chó nhà có tang, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này. "Đệt mẹ, hung thú từ đâu ra vậy!?" Tam Lộng Đại Sư và những người khác cũng gặp phải hung thú, dường như vô cùng vô tận, căn bản không thể giết hết. "Là Lâm Uyên!" Mộc Tú vội vàng mở miệng nói: "Vừa rồi Liễu Như Yên gửi đến một tin tức, nói là Lâm Uyên vô tình phát hiện một con mương sâu, lại hái được một quả U Linh Thánh Quả gì đó, dẫn đến việc những hung thú này bò ra từ con mương sâu đó." "Đệt mẹ!!" Đàm Lực lập tức chửi tục nói: "Người sao có thể gây ra họa lớn đến vậy chứ!?" "Ngươi đánh giá Lâm Uyên quá cao rồi!" Nhậm Hoàn nhìn lũ hung thú dày đặc, sắc mặt ngưng trọng nói: "Những hung thú này không sớm không muộn, cứ đúng lúc các đại môn phái công đánh Ẩn Môn thì lại xuất hiện.

Điều này chứng tỏ Ẩn Môn đã phong ấn chúng, bây giờ giải trừ phong ấn là muốn bức lui chúng ta." "Đệt mẹ, Ẩn Môn quá đáng rồi!" Đàm Lực tiếp tục chửi tục nói: "Tự mình ăn độc thực thì thôi đi, bây giờ cư nhiên còn muốn đuổi chúng ta đi.

Chúng ta nhất định phải đại diện cho chính nghĩa tiêu diệt chúng." "Con trai, con đã xuất sư rồi!" Ba người lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng an ủi, không ngờ Lão Đàm lại có thể nói ra lời như vậy.

Gầm!

Gầm!

Lũ hung thú thấy lâu công không hạ, lập tức phẫn nộ gào thét.

Ngay sau đó như thủy triều đen xông về phía bốn người, thề phải xé xác đội ngũ chuyên nghiệp thành vạn mảnh. "Đồ khốn, thật sự coi Phật gia không có tính khí sao!?" Tam Lộng Đại Sư như đã cạn hết kiên nhẫn, quả quyết lấy ra "Nam Mô Bồ Tát" của mình.

Đát!

Đát!

Đát!

Nam Mô Bồ Tát phun ra từng đạo hỏa diễm màu lam, vô số tiên lực hóa thành đạn như cuồng phong bắn ra.

Chỉ thấy Tam Lộng Đại Sư tựa như vị anh hùng "một người giữ ải, vạn người khó qua", tay cầm Nam Mô Bồ Tát một mình chống đỡ công kích của lũ hung thú dày đặc.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên dồn dập, từng đám mây nấm bốc thẳng lên trời.

Ngay sau đó, cả đại địa bắt đầu chấn động dữ dội, kèm theo từng đạo vết nứt gồ ghề, bắt đầu không ngừng lan rộng trên Vô Tận Hoang Nguyên.

Bầy hung thú cũng ngã ngựa lật nghiêng. "Giết không hết, căn bản không giết hết được!" Đàm Lực và những người khác thở hổn hển, trên người đã bắt đầu xuất hiện vết thương.

Tuy những hung thú này cuối cùng cũng chỉ có chiến lực Thái Ất Kim Tiên cảnh, nhưng số lượng thực sự quá nhiều.

Bọn họ lại không có lực phục hồi biến thái như Tần Phong, đã cảm thấy có chút lực bất tòng tâm rồi.

Ong!

Ong!

Đao Ý xông thẳng lên trời, phong mang chói mắt.

Chương 1892

Tiếng đao minh du dương rộng lớn đột nhiên vang lên trên chiến trường, bên trong còn ẩn chứa một cỗ khí tức áp chế khiến người ta không rét mà run.

Ngay sau đó, một vệt đao quang từ không trung hiện ra, như một đạo trường hồng nhanh chóng chém xuống. "Đao Ý thật mạnh!!" Bốn người của đội ngũ chuyên nghiệp trong lòng giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy trong hư không xuất hiện hai bóng người cao lớn, chính là Phụng Thiên và Tề Tu Viễn đang vội vàng đến chi viện cho bọn họ... "Lão Tề!!" Mộc Tú nhìn thấy người đến, mặt đầy vẻ hỉ.

Tuy nàng cùng Tam Lộng Đại Sư và những người khác lập đội có thể kiếm được rất nhiều tiền, nhưng nếu nói trong đội ngũ chuyên nghiệp ai là người có thể mang lại cảm giác an toàn nhất, thì nhất định không ai khác ngoài Tề Tu Viễn, cái người "thật thà" này.

Chỉ cần Lão Tề còn một hơi thở, thì không cần lo lắng an toàn của mình. "Trảm!!" Tóc Tề Tu Viễn tung bay trong gió, Tuyết Ẩm Cuồng Đao trong tay lưu chuyển hàn quang.

Y còn tản ra một cỗ hàn khí lạnh thấu xương, tựa như có thể đóng băng tất cả sinh cơ trên thế gian.

Và khi y mãnh liệt vung đao chém xuống, một đạo đao mang sắc bén phá không mà ra, như cuồng long băng tuyết gào thét xông về phía bầy hung thú.

Ong!

Ong!

Thân đao vang lên tiếng ong ong, hàn khí càn quét trời đất.

Chỉ thấy nơi đao mang đi qua, không gian tựa như bị xé rách, lũ hung thú trong đao quang đều bị chém thành hai nửa, máu tươi cũng như suối phun vãi ra đại địa.

Nhưng Tề Tu Viễn không hề có ý định dừng lại, thân y như thiểm điện trực tiếp xông vào giữa bầy hung thú.

Mỗi lần Tuyết Ẩm Cuồng Đao vung lên, đều mang đến một mảnh máu tanh và sát lục, cả người y hệt như sát thần từ địa ngục mà đến. "Vẫn phải là Lão Tề a!" Mộc Tú xem xong vô cùng vui mừng, điên cuồng tán thưởng Lão Tề.

Đừng thấy Tam Lộng Đại Sư và bọn họ cũng đang đánh hung thú, nhưng đều lấy công kích tầm xa và phòng ngự làm chủ, căn bản không dám như Lão Tề, lời không hợp liền trực tiếp xông vào "càn quét".

Thậm chí chém từ đầu hẻm đến cuối hẻm, mắt cũng không thèm chớp lấy một cái. "Ta cũng đến!!" Đàm Lực thấy Tề Tu Viễn dũng mãnh như vậy, cũng cầm đao xông vào giữa bầy hung thú.

Ngay sau đó, tay nhấc đao chém, tay nhấc đao chém, tay nhấc đao chém...

Suốt quá trình mắt không hề chớp lấy một cái, tựa như muốn so với Tề Tu Viễn xem ai mới là đệ nhất đao trong đội ngũ chuyên nghiệp.

Phanh một tiếng!!

Phụng Thiên từ hư không mạnh mẽ giáng xuống, chắn trước mặt Mộc Tú và những người khác.

Ngay sau đó y mãnh liệt bước về phía trước một bước, không những tay phải nắm chặt thành quyền, mà cơ bắp trên người cũng nhanh chóng nổi lên, ngưng tụ ra một cỗ sức mạnh cường đại đến cực hạn. "Hống!!" Phụng Thiên phát ra một tiếng gầm thét, nắm đấm như đạn pháo bắn ra.

Oanh long long!!

Quyền mang bắn ra, hệt như pháo laser.

Ngay sau đó, nơi quyền mang đi qua, giữa bầy hung thú bùng phát ra một mảnh quang mang chói mắt, kèm theo một trận tiếng nổ long trời lở đất vang vọng mây xanh.

Một mảng lớn hung thú càng trong nháy mắt hóa thành tro bụi, trời đất cũng vì thế mà rung chuyển. "Hay, hay quá mạnh!!" Tam Lộng Đại Sư và những người khác lập tức kinh ngạc đến ngây người, bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Tuy bọn họ thường thấy Phụng Thiên "tán gẫu" trong nhóm, nhưng ấn tượng cố hữu của y lại là một nhân vật "ngoại biên" không được coi trọng, chỉ xứng làm bảo an gác cổng cho lão tổ tông Tần gia.

Nhưng không ngờ vừa ra tay đã kinh diễm bốn phương.

Đây đâu phải là tiểu bảo an gì, rõ ràng là thống lĩnh thị vệ ngự tiền. "Đi!!" Phụng Thiên đánh xong một quyền, không quay đầu lại mà rời đi. "A, ừm!!" Tam Lộng Đại Sư và những người khác lập tức hoàn hồn, như "tiểu tức phụ" (nàng dâu nhỏ) lẽo đẽo theo sau y. "Sao lại có thêm một thể tu nữa!?" Đàm Lực quay đầu liếc một cái, cảm thấy địa vị của mình không còn được đảm bảo.

Vốn dĩ hắn là chủ công tuyệt đối trong đội, nhưng bây giờ không những Tam Lộng Đại Sư đã tiến giai, lại còn có thêm một Tề Tu Viễn có thể "đọ đao" với mình, một Phụng Thiên luyện thể giống mình.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc để suy nghĩ chuyện này, hắn vội vàng phối hợp với Tề Tu Viễn hai người yểm trợ phía sau rút lui.

Không còn cách nào khác!!

Hung thú thực sự quá nhiều, dường như vô cùng vô tận.

Cũng đúng lúc Tam Lộng Đại Sư và những người khác đang bận rộn giết hung thú, Long Ngạo Thiên và những người khác lại dựa vào "quang hoàn" nhanh chóng vượt qua.

Lúc này —— trong căn nhà tranh của Ẩn Môn.

Lông mày Ẩn Môn Môn Chủ hơi nhíu lại, nhìn về phía bàn cờ trước mặt.

Chỉ thấy trên bàn cờ, các quân cờ đen trắng đan xen ngang dọc, thỉnh thoảng lại có cảnh tượng nhanh chóng thay đổi.

Ngoài cảnh hung thú tấn công các đại môn phái, còn có cảnh Long Ngạo Thiên và những người khác vượt qua. "Không hổ là Thiên Mệnh Chi Nhân!" Ẩn Môn Môn Chủ do dự một lát, lại nhấc một quân cờ đen đặt xuống.

Ba một tiếng!!

Tiếng đặt cờ trong trẻo vang lên, cảnh tượng cũng trong nháy mắt thay đổi.

Chương 1893

Chỉ thấy nơi Long Ngạo Thiên và những người khác đang ở, đột nhiên bốc lên một đoàn sương mù.

Không những trong vòng hai mét không thể nhìn thấy người, mà thần thức cũng không thể sử dụng trong sương mù này, chỉ có thể dò xét khu vực khoảng mười mấy mét xung quanh. "Đây là cái gì!?" Long Ngạo Thiên trong lòng chợt giật mình, vội vàng bày ra tư thế phòng ngự.

Nhưng đúng lúc y dùng thần thức dò xét xung quanh, dưới chân đột nhiên cảm nhận được một cỗ lực kéo. "Thứ gì!?" Long Ngạo Thiên trong lòng lại giật mình, vội vàng cúi đầu nhìn xuống chân.

Chỉ thấy một bàn tay bùn từ dưới đất thò ra, không những một tay tóm lấy cổ chân y, mà còn dùng sức muốn kéo y xuống.

Phanh một tiếng!!

Long Ngạo Thiên không nói lời thừa thãi, trực tiếp chấn đứt bàn tay bùn bay lên.

Nhưng còn chưa đợi y bay ra xa vài mét, một cỗ kình phong siêu cường đã ập đến phía y.

Đợi y trong lòng lại giật mình nhìn lại, thì thấy một bàn tay đá khổng lồ đang vỗ về phía y. "Lũ kiến cỏ!!" Sắc mặt Long Ngạo Thiên trong nháy mắt lạnh xuống, Tiên Đế Chi Uy cũng theo đó bùng phát ra.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy Tiên Đế Chi Uy đáng sợ, như sóng biển hung dũng không ngừng xung kích xung quanh.

Bất kể là bàn tay bùn dưới chân vừa rồi, hay bàn tay đá khổng lồ vỗ tới, đều trong nháy mắt bị Tiên Đế Chi Uy chấn nát.

Ngay cả sương mù xung quanh cũng bị cưỡng chế chấn tan.

Nhưng đúng khoảnh khắc sương mù tan đi, cả người Long Ngạo Thiên lập tức chấn kinh. "Làm sao có thể!?" Long Ngạo Thiên lập tức trợn tròn mắt, khó tin nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên Vô Tận Hoang Nguyên vốn dĩ trống trải không người, đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, dày đặc đến mức căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Mỗi người không những mặc Tiên Giáp, mà còn có tu vi Kim Tiên cảnh. "Từ đâu ra mà nhiều người thế này!?" Lâm Tam không ở cùng Long Ngạo Thiên, nhưng cũng gặp phải tình huống tương tự. "Đúng vậy!" Thanh Thanh xuất hiện bên cạnh Lâm Tam, mặt đầy kinh ngạc lẫn nghi hoặc nói: "Không phải nói, Ẩn Môn này là một tiểu môn phái, bên trong chỉ có mấy người thôi sao!?" "Thần thông!" Triệu Trường Sinh cũng đến bên cạnh Lâm Tam, sắc mặt ngưng trọng nói: "Ta từng xem trong một cuốn cổ tịch, thời Thái Cổ có một môn Thần Thông "Tát Đậu Thành Binh", nó có thể ban cho vật phẩm bình thường bên người sự sống, rồi chuyển hóa thành Tiên Binh lợi hại để chiến đấu cho bản thân." "Tát Đậu Thành Binh!?" Thanh Thanh không nhịn được kinh hô: "Trên đời cư nhiên có Thần Thông lợi hại đến vậy sao!?" "Ngươi không thể coi thường thời Thái Cổ..." Triệu Trường Sinh hít sâu một hơi nói: "Thời kỳ đó không những có Vu Tộc thần bí với sức mạnh có thể lay chuyển tinh tú, còn có Yêu Tộc cường đại nhất thống chư thiên...

Đại thần thông giả càng là tùy chỗ có thể thấy, đấm nát tinh thần, đạp đổ chư thiên, đi lại trên Cửu Trọng Thiên chỉ là thao tác cơ bản.

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, sau Thái Cổ rất nhiều thần thông và chủng tộc cường đại đều không hiểu sao biến mất không còn thấy nữa." "Mặc kệ nó là thần thông gì, ta tự một kiếm phá nó!" Lâm Tam không chút dây dưa, trực tiếp cầm kiếm xông vào giữa đám Tiên Binh... "Sát!!" Ngay khoảnh khắc Lâm Tam xông vào, cứ như nước đổ vào chảo dầu.

Chỉ thấy đám tiên binh đông nghịt không thấy điểm cuối lập tức sôi trào, không chỉ bùng lên tiếng hô giết chóc kinh khủng, mà còn bùng lên sát khí khủng bố ngút trời, khiến tầng trời lập tức biến sắc.

Âm vang!

Tiếng kiếm ngân vang lên, kiếm khí ngút trời.

Lâm Tam không hề có ý lùi bước, tay cầm Vô Trần Kiếm cùng đám tiên binh chém giết, tiếng kiếm mang xé gió không ngừng vang lên, hàn quang dường như xé nát bóng đêm, cuốn lên một trận mưa máu gió tanh. "Vãi chưởng!!" Triệu Trường Sinh không nhịn được thốt lên câu chửi thề: "Cái đám ở Hoang Cổ này đều dũng mãnh đến thế ư?

Không những không cân nhắc chênh lệch tu vi giữa hai bên, thậm chí còn chưa nắm được thông tin cơ bản của đối phương đã dám ra tay. "Đẹp trai quá!!" Thanh Thanh thì lập tức biến thành hám trai, trong mắt đầy rẫy hình trái tim. "Mình nhặt cái của nợ này về làm gì vậy chứ!?" Triệu Trường Sinh trong lòng lập tức khó chịu, có cảm giác như con gái mình nuôi lớn lại bị người khác cướp mất.

Trước đây bị Tần Phong mua chuộc bằng vài chiếc lá thì cũng đành, dù sao lá Bồ Đề cổ thụ đúng là đồ tốt, nhưng giờ lại bị Lâm Tam mê hoặc, lại còn là cái kiểu hám trai mà chẳng được lợi lộc gì.

Thế nhưng y bây giờ cũng không có thời gian đi giáo huấn Thanh Thanh, vì đám tiên binh đông nghịt đang nhanh chóng xông tới giết y.

"Đậu má!!" Triệu Trường Sinh không nói hai lời, lập tức rút kiếm phản kích.

Ban đầu y còn nghi ngờ sự hùng vĩ của Ẩn Môn, nhưng giờ nhìn thấy thần thông Sát Đậu Thành Binh, mọi lo lắng trong lòng lập tức tan biến, y cho rằng trong Ẩn Môn chắc chắn có những bảo bối không thể tưởng tượng nổi.

Huống hồ y đã đi đến đây rồi, sao có thể ngoan ngoãn quay về đường cũ được chứ!?

Keng keng!!

Kiếm quang phóng lên trời, phát ra tiếng kiếm ngân trong trẻo.

Chỉ thấy thanh trường kiếm trong tay Triệu Trường Sinh nhanh như chớp, hóa thành một đạo kiếm quang rực rỡ nhanh chóng đâm về phía đám tiên binh đông nghịt, sau đó là những nhát kiếm giơ lên chém xuống, giơ lên chém xuống... một màn điên cuồng thu hoạch không chút tình cảm.

Và ngay khi mọi người đang huyết chiến ở Vô Tận Hoang Nguyên, trên đại địa Nam Vực cũng đang khói lửa ngút trời.

Lăng Tiêu Tiên Đế dẫn đại quân một đường thế như chẻ tre, không những không có bất kỳ thế lực nào cản được bọn họ, mà ngay cả quân trú các nơi của Chiến Thần Điện cũng không thể chặn đứng, thậm chí còn không thể làm chậm thời gian tiến công của bọn họ, hoàn toàn là một đường san bằng tất cả.

Không phải là quân trú các nơi đều là vật bày trí, mà thực sự là các vị Tiên Đế bọn họ không thể địch lại.

Còn Thần Sách Quân do Bạch Nhật dẫn dắt, hiện tại vẫn đang trên đường tới. "Bạch tướng quân!" Một vị Tiên Vương mặt đầy sốt ruột nói: "Đế Quân lệnh chúng ta không tiếc bất cứ giá nào, tiến lên phía bắc chặn đứng Lăng Tiêu Tiên Đế nam hạ, sao ngài còn có tâm trạng thong dong hành quân ở đây vậy!?" "Đúng vậy!!" Các Tiên Vương khác nghe vậy cũng vô cùng bất mãn.

Từ khi lệnh của Long Ngạo Thiên ban xuống, Bạch Nhật cứ như rơi vào trạng thái "mất mạng", chỉ riêng việc nhổ trại và dựng trại đã tốn mười mấy ngày, bây giờ mỗi ngày lại chỉ đi được vài vạn dặm là phải nghỉ ngơi. "Các vị tiền bối, ta cũng hết cách rồi!" Bạch Nhật rất bất đắc dĩ nói: "Ta chỉ là một Kim Tiên nho nhỏ, may mắn được Đế Quân trọng dụng giao quyền thống lĩnh Thần Sách Quân, nhưng quân đội là nơi trọng về võ lực cá nhân, các ngài muốn ta ra lệnh cho đám kiêu binh hãn tướng phía dưới, thực sự là quá khó cho ta rồi." "Để xem ai dám!?" Một vị Tiên Vương lạnh lùng hừ một tiếng: "Chúng ta phụng mệnh Đế Quân đến phụ tá ngươi, ai mà dám không nghe lệnh của ngươi, thì đừng trách chúng ta không nể tình, đích thân tiễn hắn đi gặp Diêm Vương!!" "Cái này...

Chương 1894

không hay lắm chứ!?" Bạch Nhật lộ vẻ chần chừ, nhưng trong lòng lại âm thầm giơ ngón cái.

Ban đầu, đội đốc sát Tiên Vương do Long Ngạo Thiên phái tới đã khiến đám thuộc hạ rất bất mãn, cho rằng đám Tiên Vương này đã cắt đứt đường tài lộc của mình, bây giờ nếu còn ra tay "giết gà dọa khỉ" nữa, thì oán khí tích tụ trong lòng chắc chắn sẽ bùng nổ ngay lập tức.

Và đợi đến khi đám kiêu binh hãn tướng đó bất mãn, y chỉ cần mang sự ấm áp đến an ủi một chút, tuyệt đối có thể thu phục bọn họ trong phút chốc. "Không có gì không hay cả!" Một vị Tiên Vương khác lạnh lùng nói: "Từ xưa đến nay, nhân từ không chỉ huy binh, đối đãi với đám kiêu binh hãn tướng này, không chỉ cần có uy hiếp, mà còn phải có chấn nhiếp." "Bạch tướng quân!" Lại một vị Tiên Vương nói: "Ngài người gì cũng tốt, chỉ là tâm không đủ độc ác, như vậy không có lợi cho việc chỉ huy binh lính đâu!" "Tiền bối giáo huấn đúng lắm!" Bạch Nhật đặt tư thái rất thấp, vội vàng đứng dậy chắp tay hành lễ. "Yên tâm, lát nữa chúng ta sẽ giúp ngươi giải quyết!" Mấy vị Tiên Vương lập tức tiêu tan hỏa khí, cũng không dám trách móc Bạch Nhật quá nhiều.

Bởi vì Bạch Nhật có thể dùng tu vi Kim Tiên thống lĩnh Thần Sách Quân, đã đủ cho thấy Long Ngạo Thiên trọng thị y đến mức nào, cho dù bọn họ là lão thần theo Long Ngạo Thiên đánh thiên hạ, cũng không dám đắc tội loại tân quý hồng nhân này quá nhiều. "Đa tạ, tiền bối!" Bạch Nhật lại cung kính hành lễ, bắt đầu tính toán làm sao để "gửi sự ấm áp".

Hình ảnh chuyển, tại Tiên Minh đại điện.

Chỉ thấy bảy vị trưởng lão Tiên Minh và hai vị Tiên Đế đều có mặt, đang bàn bạc hai sự kiện lớn gần đây xảy ra ở Tiên giới. "Chuyện Lăng Tiêu Cung, con có nắm chắc không!?" Tiên Minh Minh Chủ nghe xong lời của cô con gái bảo bối, trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng hỏi. "Cha, người yên tâm!" Mộng Dao Tiên Đế khẳng định gật đầu nói: "Cứ để Lăng Tiêu Tiên Đế đắc ý một lát, đợi sau khi giải quyết Long Ngạo Thiên, chúng ta sẽ rảnh tay thu thập hắn ta, hơn nữa con gái cũng có mười phần nắm chắc để tiếp thêm thọ mệnh cho người." "Được, cha tin con!" Tiên Minh Minh Chủ nở nụ cười cưng chiều, không chút do dự lựa chọn tin tưởng.

Mặc dù y biết cô con gái bảo bối của mình không có năng lực đó, nhưng y lại không thể nhìn thấu Tần Phong – tên tiểu tử "Hoàng Mao" vô sỉ kia, đặc biệt là viên thọ mệnh đan mà hắn cho y dùng trăm năm trước, quả thực đã tăng thọ cho y, nên y cũng không có lý do gì để nghi ngờ. "Minh Chủ!" Đại Trưởng Lão lại mở miệng nói: "Chuyện liên quan đến Lăng Tiêu Cung đã bàn xong, vậy còn chuyện liên quan đến Ẩn Môn thì sao ạ!?" "Đúng vậy!" Tam Trưởng Lão có chút nóng lòng nói: "Nghe nói Ẩn Môn này truyền thừa từ Thái Cổ đến nay, trong môn không chỉ có rất nhiều Đại Đạo Chi Ấn, mà còn có rất nhiều Đại Tiên Thiên Chí Bảo, bây giờ không chỉ Long Ngạo Thiên đã đi, mà các thế lực lớn trong Tiên giới cũng đều đã đi rồi, Tiên Minh chúng ta không thể chậm trễ được!" "Ẩn Môn!?" Tiên Minh Minh Chủ lẩm bẩm một tiếng, những ký ức liên quan cũng theo đó mà ùa về.

Vốn tưởng rằng đời này mình sẽ không tìm ra Ẩn Môn, nhưng vạn vạn không ngờ cuối cùng nó lại tự mình xuất hiện, ngay sau đó y liền nghĩ đến Tần Phong, cảm thấy chuyện này không thể không liên quan đến hắn.

Bởi vì trăm năm trước khi Tần Phong hỏi y về Ẩn Môn, y đã có linh cảm rằng cái đuôi của Ẩn Môn đã bị hắn tóm được.

Sau đó Tần Phong cứ ngoan ngoãn bế quan ở nhà, cả Tiên giới cũng vì thế mà yên tĩnh lại, cho đến cách đây không lâu hắn xuất quan rời khỏi Tiên Minh, sau khi trở về không chỉ Tiên giới lại nổi phong ba, mà tọa độ của Ẩn Môn cũng bị người ta lộ ra.

Mọi chuyện xảy ra thực sự quá trùng hợp, khiến y không thể không nghi ngờ Tần Phong đang giở trò sau lưng... "Minh Chủ, không thể chần chừ nữa!" Tam Trưởng Lão liếc Đại Trưởng Lão một cái, vội vàng nói: "Một bước chậm, vạn bước chậm, bây giờ Tiên Minh chúng ta khó khăn lắm mới giành được một chút ưu thế, người không thể như lão đại, vì do dự mà lại chậm trễ nữa!" "Cái này là nhắm vào lão đại đó nha!" Lục Già biết có chuyện hóng hớt, vội vàng lấy tẩu thuốc ra.

Nhưng nhìn thấy Tiên Minh Minh Chủ đang ngồi ở ghế chủ tọa, y lập tức dừng động tác châm thuốc, cứ thế ngậm khô tẩu trong miệng hút "pà pặc" hai cái. "Ta thấy không thể đi!" Ngũ Trưởng Lão chủ đích đối đầu với Tam Trưởng Lão, lập tức hát trái giọng: "Gần đây có rất nhiều đệ tử môn phái chạy về từ Vô Tận Hoang Nguyên, từ lời của bọn họ biết được bên trong cực kỳ hung hiểm, cho dù là Tiên Vương tiến vào cũng cửu tử nhất sinh, ta thấy quyết định của lão đại không có gì sai cả!" "Chỉ vì ngươi sợ chết nên không đi sao!?" Tam Trưởng Lão không dám trực tiếp nhằm vào Đại Trưởng Lão, chỉ có thể giận dữ nói: "Nếu hôm nay Tiên Minh chúng ta không đi tranh đoạt, vậy thì sẽ vô duyên với Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cũng có nghĩa là sẽ chậm hơn các thế lực khác một bước, sao có thể xứng đáng với những đệ tử đã hy sinh trước đây chứ!?" "Ngươi nói cái gì vậy!?" Ngũ Trưởng Lão rất không vui nói: "Chẳng lẽ chỉ vì muốn xứng đáng với những đệ tử đã hy sinh, mà phải để nhiều đệ tử hơn nữa đi hy sinh sao!?" "Ngươi chính là hèn nhát!" Tam Trưởng Lão nghiến răng nghiến lợi nhìn Ngũ Trưởng Lão, không hiểu vì sao nữ thần lại thích loại hèn nhát này. "Ngươi mới hèn nhát!!" Hai người trừng mắt nhìn nhau, hận không thể bóp chết đối phương.

Nhưng nghĩ đến Tiên Minh Minh Chủ đang ngồi trên ghế chủ tọa, chỉ dám mặt đối mặt mà mắng chửi lẫn nhau, căn bản không dám có ý định động thủ. "Lão đại..." Tiên Minh Minh Chủ phớt lờ hai kẻ ngốc, quay đầu hỏi: "Chuyện này ngươi thấy thế nào!?" "Bẩm Minh Chủ!" Đại Trưởng Lão như học sinh tiểu học vội vàng đứng dậy, cung kính đáp: "Cách đây không lâu Tần Phong ra ngoài lịch luyện đã gặp đệ tử Ẩn Môn, từ chỗ bọn họ đã có được ba kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo là Phiên Thiên Ấn, Quạt Ba Tiêu, Hỗn Nguyên Kim Đấu, cùng với ba miếng Đại Đạo Chi Ấn là Linh Hồn Đại Đạo Chi Ấn, Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn, Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn.

Có thể nói Tiên Minh chúng ta đã dẫn trước các môn các phái rồi, hà tất phải phái thêm đệ tử đi Ẩn Môn để lấp mạng nữa chứ!?" "Vãi chưởng!!" Còn chưa đợi Tiên Minh Minh Chủ mở miệng nói chuyện, Mộng Dao Tiên Đế đã dẫn đầu thốt lên câu chửi thề.

Vốn tưởng rằng Tần Phong thỉnh thoảng cho mình ăn chút cánh hoa hồ lô là biểu hiện của tình yêu, nhưng không ngờ đồ tốt thật sự hắn căn bản không hề chia sẻ với mình, cũng có nghĩa là nàng đã ngủ hơn ba tháng mà vẫn không hiểu rõ hắn. "Giành, giành nhiều thế!?" Tiên Minh Minh Chủ nghe vậy, trong lòng lập tức chấn động.

Vốn tưởng rằng mình đã chạm đến giới hạn vô sỉ của Tần Phong rồi, không ngờ đối phương lại một lần nữa nằm ngoài dự liệu của y, một lần ra ngoài lịch luyện mà nhặt được bảo bối còn nhiều hơn cả đời y nhặt được. "Bẩm Minh Chủ..." Đại Trưởng Lão lại lặp lại một lần nữa: "Là ba kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, ba miếng Đại Đạo Chi Ấn, nghe nói còn có một thanh Đế Binh tên là Thương Lan Kiếm!!" "Xì xì!!" Các trưởng lão khác hít một ngụm khí lạnh, bị chiến tích của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Mặc dù bọn họ biết Tần Phong là kẻ không an phận, nhưng không ngờ hắn lại có thể không an phận đến mức này, nếu cộng thêm những Đại Tiên Thiên Chí Bảo hắn có được trước đây, thì có nghĩa là trên người hắn đã có năm sáu kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo rồi.

Người khác cả đời chưa chắc gặp được một kiện, kết quả hắn một mình độc chiếm năm sáu kiện! "Không được, bản Đế phải đi tìm tên đệ đệ hư hỏng này!" Mộng Dao Tiên Đế lập tức không ngồi yên được nữa, đứng dậy bay về phía Lăng Vân Thư Viện. "Ta cũng đi!!" Thất Trưởng Lão cũng nhanh chóng theo sau, muốn xem bảo bối của Tần Phong.

Hình ảnh chuyển, tại Lăng Vân Thư Viện.

Chỉ thấy Tần Phong đang khoanh chân ngồi tu luyện trong rừng trúc bên ngoài tiểu viện, không xa là tiếng đọc sách lanh lảnh của Lão Tử đang dạy dỗ lũ trẻ.

Còn Tiểu Bạch thì vẫn phát huy ổn định, "đi mây về gió" lấy ra dụng cụ ngủ, sau đó thân mình lao về phía trước, mông vểnh lên, tạo dáng "vịt con đè bẹp" kinh điển. "Thỏ chết tiệt!!" Tần Hạo ở một bên nghiến răng nghiến lợi, không thể không bật chế độ hộ pháp.

Nhưng rất nhanh y không còn tâm trạng để ý đến Tiểu Bạch nữa, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi tột độ, cuối cùng cũng được tận mắt cảm nhận mức độ biến thái của ca ca mình.

Chỉ thấy theo việc ca ca y tiến vào trạng thái tu luyện, quanh người không chỉ hiện ra những phù văn ẩn chứa Đại Đạo, mà còn hiện ra mười một đóa nụ hoa đại diện cho tiềm lực, hơn nữa còn vang lên từng trận Đại Đạo Chi Âm. "Sao có thể!?" Tần Hạo lập tức dụi dụi mắt, nghiêm trọng nghi ngờ mình bị hoa mắt.

Mặc dù y đến Tiên giới chưa lâu, nhưng cũng biết hoa nở nhiều nhất là Cửu Phẩm, chưa từng nghe nói có ai có thể nở hoa Mười Một

Phẩm.

Thế nhưng ca ca y chính là tên "hack bẩn" không nói lý lẽ như vậy, bất kể y có dụi mắt, véo mình, tự đánh mình... trước mắt vẫn là mười một đóa nụ hoa. "Trời ơi!!" Mộng Dao Tiên Đế từ trên không trung bay xuống, cũng vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng này.

Mặc dù nàng biết Tần Phong biến thái không giống người, nhưng không ngờ lại có thể biến thái đến mức độ này, hoàn toàn lật đổ nhận thức của thế nhân về tu luyện. "Ta không nằm mơ đấy chứ!?" Thất Trưởng Lão cũng mặt đầy chấn kinh, nghiêm trọng nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Hoa nở Cửu Phẩm đã là đỉnh phong của Tiên giới, hoa nở Thập Phẩm càng là truyền thuyết thần thoại, nhưng Tần Phong lại có thể nở hoa Mười Một Phẩm.

Đậu má!!

Hắn đây là muốn siêu việt cả thần thoại truyền thuyết sao!! "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, thu được 50 vạn điểm Phản Phái!" "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ câu dẫn Giải Ngữ Hoa của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 20 vạn điểm Phản Phái!" "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ đả kích đạo tâm của mỹ nữ sư tôn Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, thu được 5 vạn điểm Phản Phái!" "Bọn họ đến đây làm gì!?" Tần Phong cảm ứng được những người tới, nhưng không có thời gian để ý.

Chương 1895

Vốn dĩ hắn không có kế hoạch tu luyện, nhưng Uyên Tổng cứ nhất quyết không nghe lời mà làm thêm giờ, dẫn đến sản lượng Bản Nguyên Thủy Tích quá mức, bất đắc dĩ chỉ có thể thông qua phân thân chuyển qua cho bản thể hấp thu. "Thôi, cứ coi như tượng trưng trừ chút tiền lương vậy!" Tần Phong với tư cách là một ông chủ có lương tâm, vẫn rất rộng lượng với nhân viên.

Ngay sau đó liền bắt đầu dốc toàn lực hấp thu Bản Nguyên Thủy Tích, tranh thủ một hơi luyện thành Hỗn Nguyên Đạo Thể.

Ầm ầm!!

Gió điên bất chợt nổi lên, mây gió cuộn trào.

Chỉ thấy cuồng phong gào thét quét qua đại địa, tiên khí vô tận từ tám phương kéo đến, tựa như có ngàn quân vạn mã đang lao nhanh, ngay sau đó từng đạo phù văn thần bí hiện lên giữa trời đất, phát ra ánh sáng cổ xưa và thần bí.

Có cái thì như ngọn lửa nhảy múa, có cái thì như dòng nước chảy trôi... mỗi một phù văn đều như ẩn chứa huyền bí Đại Đạo vô tận. "Tam Thiên Đại Đạo!!" Mộng Dao Tiên Đế lập tức kêu lên kinh ngạc, không ngờ Tần Phong lại có thể dẫn động Tam Thiên Đại Đạo. "Giờ ta cuối cùng cũng hiểu, vì sao con thỏ chết tiệt kia cứ dính lấy ca ca ta rồi!" Tần Hạo kinh ngạc nhìn Tam Thiên Đại Đạo, từ chỗ ban đầu nghi ngờ Tiểu Bạch, đến bây giờ đã hiểu Tiểu Bạch, ngay sau đó y liền ngồi sát vào ca ca mình, bắt đầu thử trở thành Tiểu Bạch...

Ầm ầm!!

Khí trường mạnh mẽ bùng phát từ người Tần Phong, như một cơn bão vô hình nhanh chóng khuếch tán ra. "Chuyện gì thế!?" Lão Tử đang dạy học trong lòng giật mình, vội vàng bước ra khỏi nhà tre nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy Tần Phong uy nghiêm như một vị thần linh vô thượng, phát ra ánh sáng thần bí mà uy nghiêm, quanh người lại như một cơn lốc xoáy, điên cuồng hấp thu tiên khí giữa trời đất, động tĩnh khổng lồ mà hắn gây ra càng làm kinh động cả Tiên Minh. "Tiên sinh, có chuyện gì vậy!?" Lũ trẻ nghe thấy động tĩnh cũng lần lượt chạy ra xem. "Các con ơi, cơ duyên lớn của các con đã đến rồi!" Lão Tử mặt đầy kích động nói: "Mau khoanh chân ngồi xuống tu luyện, hảo hảo cảm ngộ Đại Đạo, đây có lẽ sẽ là lần duy nhất trong đời các con được tiếp xúc Đại Đạo gần đến vậy!" "Đại Đạo!?" Lũ trẻ mặt đầy ngây thơ, không hiểu Đại Đạo là gì.

Nhưng một số đứa trẻ nghe lời đã khoanh chân ngồi xuống cảm ngộ, còn một số đứa trẻ nghịch ngợm thì coi như không nghe thấy, cứ như học sinh cấp ba đang tự học buổi tối, tranh thủ lúc giáo viên không có mặt thì nhanh chóng chơi đùa. "Haiz!!" Lão Tử thở dài bất đắc dĩ, cũng ngồi xuống cảm ngộ theo.

Mặc dù y hy vọng mỗi đứa trẻ đều có thể nắm bắt được cơ duyên lần này, nhưng không phải ai cũng có thể nắm bắt được món quà của vận mệnh, có những người phải mất đi thứ gì đó rồi mới có thể có được cảm ngộ. "Không hổ là nam nhân mà bản Đế để mắt tới!" Mộng Dao Tiên Đế nhìn Tần Phong, tim đập thình thịch loạn xạ. "Này, chúng ta có thể tỉnh táo một chút không!?" Thất Trưởng Lão đứng một bên ra sức lay, nhắc nhở Mộng Dao Tiên Đế là đến để làm gì. "Đúng vậy!!" Mộng Dao Tiên Đế lập tức tỉnh táo nói: "Rõ ràng có nhiều Đại Tiên Thiên Chí Bảo đến vậy, nhưng lại giấu diếm bản Đế, cái tên đệ đệ nhỏ này thật sự là quá đáng mà." "Chỉ là quá đáng thôi sao!?" Thất Trưởng Lão đau đầu xoa trán, cảm thấy cô bạn thân này hết thuốc chữa rồi.

Người khác đều nghĩ cách kiếm một kiện, nhưng nàng lại chỉ cảm thấy quá đáng, thật không biết nên nói nàng hiểu chuyện, hay nên nói nàng ngây thơ đáng yêu nữa.

Lúc này – Tần Phong nào có thời gian để ý đến Mộng Dao Tiên Đế, hắn đang dốc toàn lực luyện hóa Bản Nguyên Thủy Tích.

Thế nhưng nỗ lực của Uyên Tổng đã vượt quá dự liệu của ông chủ Tần, cho dù hắn và hai phân thân đã liều mạng luyện hóa Bản Nguyên Thủy Tích, cộng thêm Tiểu Bạch và Tần Hạo hai "kẻ thừa kinh nghiệm" kia, vẫn không thể theo kịp tốc độ thu thập Bản Nguyên Thủy Tích của y. "Không được, lát nữa sẽ bạo thương mất!" Tần Phong cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, phát hiện căn bản không luyện hóa hết được.

Nhưng ngay sau đó hắn liền cảm ứng được Mộng Dao Tiên Đế, không nói hai lời liền lấy ra Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh của mình. "Đây là cái gì!?" Mộng Dao Tiên Đế trong lòng giật mình, nhìn thấy một cái đỉnh lớn bay ra.

Chỉ thấy chiếc đỉnh này có hình dạng đỉnh tròn ba chân, đáy tròn, có quai, có chân, thân đỉnh quanh co vẫn lấp lánh ngũ sắc hào quang, trên vách ngoài không chỉ khắc họa tượng ma thần hung tợn, mà còn khắc những phù văn huyền ảo khó hiểu. "Đại Tiên Thiên Chí Bảo!!" Thất Trưởng Lão kinh hô lên, phát hiện Tần Phong quá giàu có.

Vốn tưởng rằng trong tay hắn chỉ có năm sáu kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, không ngờ hắn còn giấu một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo hệ đỉnh nữa. "Hắn rốt cuộc còn giấu mình bao nhiêu chuyện nữa!?" Mộng Dao Tiên Đế càng nhìn càng cạn lời, không biết nên tức giận hay vui mừng.

Nhưng còn chưa đợi nàng lựa chọn tức giận hay vui mừng, Mười Hai Tinh Thần Châu cứ như nhận được lời triệu hoán nào đó, từng viên từng viên bay ra từ trong cơ thể nàng, tiến vào Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh.

Ngay sau đó, Tần Phong lại lấy ra Bản Nguyên Thủy Tích dư thừa, đổ tất cả vào Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh. "Đây lại là cái gì!?" Thất Trưởng Lão trong lòng lại giật mình, không hiểu sao lại có một sự khao khát thôi thúc.

Cảm giác chỉ cần mình hấp thu đủ lượng Bản Nguyên Thủy Tích, là có thể phá vỡ nút thắt Chuẩn Tiên Đế đột phá đến cảnh giới Tiên Đế.

Nhưng Tần Phong lúc này lại không có thời gian để ý đến bất kỳ ai, hắn lại vung tay lấy ra Thái Cổ Tinh Hạch cấp trưởng lão Thái Bạch Tiên Sơn, cùng nhau ném vào Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh. "Là Thái Cổ Tinh Hạch!!" Mộng Dao Tiên Đế kinh hô một tiếng, liếc mắt một cái đã nhận ra tinh hạch.

Ngay sau đó trên mặt nàng liền hiện lên vẻ ngọt ngào hạnh phúc, hóa ra Tần Phong trong lòng vẫn luôn nghĩ đến nàng, vì nàng mà tìm Thái Cổ Tinh Hạch để thăng cấp Mười Hai Tinh Thần Châu, chứ không hề quên nàng. "Chúng ta có thể có chút chí khí không!?" Thất Trưởng Lão "hận sắt không thành thép", nghi ngờ cô bạn thân cũng quá "ăn nhiều" rồi.

Đại Tiên Thiên Chí Bảo tốt lành không cần, lại cứ nhất quyết muốn Mười Hai Tinh Thần Châu bản nâng cấp, thật sự không hiểu đây là cái mạch não kỳ quái gì nữa. "Ngươi không hiểu!" Mộng Dao Tiên Đế lườm Thất Trưởng Lão một cái, sau đó tiếp tục chìm đắm trong vui sướng.

Là một Giải Ngữ Hoa hiểu chuyện và biết quan tâm, nàng đương nhiên hy vọng Tần Phong càng mạnh càng tốt, như vậy mới có thể bảo đảm an toàn cho hắn ở bên ngoài, không phải trở thành một "quả phụ vui vẻ" như cô bạn thân Thất Trưởng Lão.

Còn về Mười Hai Tinh Thần Châu...

Mặc dù uy lực xa không bằng Đại Tiên Thiên Chí Bảo mạnh mẽ, nhưng lại được thêm Bản Nguyên Thủy Tích thần bí vào, uy lực tuyệt đối sẽ là tồn tại đỉnh cấp trong Đế Binh.

Từ đó cũng có thể thấy, Tần Phong yêu nàng đến mức nào! "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ lừa dối tình cảm của Giải Ngữ Hoa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 20 vạn điểm Phản Phái!" "Hử!?" Tần Phong trên đầu đầy dấu hỏi, không biết mình lại lừa dối cái gì.

Nhưng hắn bây giờ cũng không có thời gian để quản những chuyện này, vội vàng một tâm nhị dụng, một mặt luyện hóa Bản Nguyên Thủy Tích không ngừng nghỉ, một mặt phóng ra Tứ Đại Tiên Hỏa bắt đầu thăng cấp Mười Hai Tinh Thần Châu. "Cái cảm giác này sướng vãi chưởng!!" Tần Hạo lại nhích mông một chút, ngồi sát vào ca ca hơn.

Chương 1896

Mặc dù mầm mống Thôn Phệ Đại Đạo của y đã bị Tiểu Bạch "hớt tay trên", nhưng y lại dựa vào thiên phú mạnh mẽ của mình, lĩnh ngộ ra Đại Đạo Dung Lô siêu lợi hại, có thể hợp nhất vạn vật trời đất.

Âm vang!

Âm vang!

Kim sắc đại đỉnh hiện ra trên đỉnh đầu Tần Hạo, phát ra một tiếng chuông ngân chấn động cả tai.

Ngay sau đó tiên khí trong phạm vi vạn dặm bắt đầu sôi trào, cứ như gặp phải máy hút bụi mà bị hút vào trong đại đỉnh, bao gồm cả Bản Nguyên Chi Lực thoát ra từ quanh người Tần Phong, khiến khí tức của Tần Hạo bắt đầu tăng vọt điên cuồng. "Hai huynh đệ này còn tính là người không!?" Mấy vị trưởng lão Tiên Minh nghe thấy động tĩnh cũng lần lượt chạy tới xem.

Nhưng không xem thì còn đỡ, xem rồi suýt nữa đạo tâm vỡ nát.

Rõ ràng mọi người đều là lần đầu tiên làm người, tuổi của bọn họ còn lớn hơn hai huynh đệ, nhưng những trò đã từng chơi qua lại căn bản không thể so với người ta, cứ như thiếu gia nhà giàu người ta từ nhỏ đã đi quán mát xa rồi, còn có những người mấy chục tuổi vẫn không biết cửa quán mát xa mở hướng nào vậy. "Pà pặc, chủ nhân thỏ của ta là tốt nhất!!" Tiểu Bạch "pà pặc" miệng một cái, lật người nhích về phía Tần Phong.

Ngay sau đó Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn hiện ra, bắt đầu tranh giành với Đại Đạo Dung Lô của Tần Hạo, cướp đoạt Bản Nguyên Chi Lực thoát ra từ quanh người Tần Phong. "Vãi chưởng!!" Mấy vị trưởng lão lập tức chửi thề, cảm giác đạo tâm càng thêm vỡ nát.

Không sánh bằng hai huynh đệ Tần Phong và Tần Hạo thì cũng đành, kết quả ngay cả con thỏ Tiểu Bạch này cũng không sánh bằng, khiến bọn họ có cảm giác đời này sống uổng phí như chó vậy... "Thỏ chết tiệt!" Tần Hạo thấy Bản Nguyên Chi Lực bị cướp, tức giận lập tức tăng thêm lực đạo.

Nhưng Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn của Tiểu Bạch cũng không phải "ăn chay" mà, cũng cùng tăng thêm lực thôn phệ, đối mặt với Bản Nguyên Chi Lực thoát ra từ người Tần Phong thì không nhượng bộ chút nào. "Pà pặc, pà pặc!" Tiểu Bạch lại "pà pặc" miệng một cái, tiếp tục nhích về phía Tần Phong.

Ngay sau đó ba quyển thẻ tre Thánh Nhân phát sáng, Vô Thượng Thiên Thư phủ trên người cũng bay lên, hơn nữa trong hư không còn hiện ra từng chữ đen trắng. "Đây là Vô Thượng Thiên Thư!!" Mấy vị trưởng lão lập tức kinh hô, có chút không dám tin vào mắt mình.

Mặc dù trăm năm trước đã có tin đồn Vô Thượng Thiên Thư xuất thế ở Bắc Vực, nhưng cuối cùng đều không ngoại lệ nói là bị Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ đoạt đi, nhưng điều khiến bọn họ vạn vạn không ngờ tới là, Vô Thượng Thiên Thư lại nằm trong tay Tần Phong, còn trở thành cái chăn nhỏ của Tiểu Bạch. "Không được, bản Đế phải cảm ngộ một chút!" Nhị Trưởng Lão lập tức khoanh chân ngồi xuống đất, bắt đầu cảm ngộ Vô Thượng Thiên Thư.

Hơn nữa thẻ tre Thánh Nhân của Tiểu Bạch tuy là vật của hạ giới, nhưng sau nhiều lần Tần Phong luyện chế thăng cấp, bên trong cũng đã dung nhập cảm ngộ Đại Đạo của hắn, tuyệt đối có thể coi là một "quan tưởng đồ" cực kỳ lợi hại. "Đúng vậy, cơ hội hiếm có!" Các trưởng lão khác cũng lần lượt khoanh chân ngồi xuống, không còn giữ hình tượng cao nhân gì nữa.

Mặc dù "ăn ké" kinh nghiệm của một tiểu bối thì rất không đạo đức, nhưng sự dụ hoặc mà nó thể hiện ra thực sự quá lớn, không một tu tiên giả nào có thể chống lại khảo nghiệm này. "Tình huống gì đây!?" Tần Phong cảm thấy rất nghi hoặc, phát hiện người càng lúc càng nhiều.

Không chỉ có lũ trẻ và Lão Tử của Lăng Vân Thư Viện, mà còn có mấy vị trưởng lão Tiên Minh và Mộng Dao Tiên Đế, thậm chí còn có một số đệ tử Tiên Minh cũng đến bên ngoài rừng trúc, lặng lẽ khoanh chân bắt đầu tu luyện. "Leng keng, chúc mừng Túc Chủ dẫn nhiều người cùng nhau tiêu hao cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 1000 vạn điểm Phản Phái!" "1000 vạn!?" Tần Phong nghe xong thần tình lại ngẩn ra, không ngờ Uyên Tổng lại nỗ lực đến vậy.

Nhưng vừa nghĩ đến việc mình quy định làm việc tám tiếng, y lại tự ý làm thêm hai mươi ba tiếng, liền dứt khoát tịch thu tất cả những thứ y thu được phi pháp, đồng thời xử phạt số tiền phạt cao ngất ngưởng. "Ô ô..." Uyên Tổng không hiểu sao rùng mình một cái, có cảm giác như bị thứ gì đó bẩn thỉu theo dõi.

Nhưng vì xung quanh y đều là hung thú hung tàn, nên cũng không nghĩ theo hướng khác, tiếp tục giơ kiếm chém xuống... giơ kiếm chém xuống mà chém giết hung thú đột phá vòng vây.

Ngay sau đó, những hung thú bị chém giết liền bị Âm Dương Ngư Ngọc Bội hấp thu.

Còn hai bộ Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong trong Luyện Yêu Hồ Lô, cũng càng trở nên mạnh mẽ dưới sự ngâm mình trong Bản Nguyên Thủy Tích, yêu thú khí tức khủng bố đến cực hạn, càng khiến Luyện Hóa Hồ Lô rung động kịch liệt. "Không được rồi, ta đã đạt đến cực hạn!" Côn Bằng phân thân dẫn đầu không chống đỡ nổi nữa, nhanh chóng xông ra khỏi Luyện Yêu Tiểu Hồ Lô.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ ầm vang chấn động tai, hư không bắt đầu chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy quanh thân Luyện Yêu Tiểu Hồ Lô đột nhiên điện chớp sấm rền, một đạo kim quang ngút trời theo đó bùng phát từ giữa không trung hồ lô.

Ô ô...

Một tiếng cá voi kêu trầm thấp dường như đến từ viễn cổ đột nhiên vang lên, khiến Âm Dương Ngư Ngọc Bội trên không trung chấn động kịch liệt, còn cuốn lên một cơn bão kinh thiên quét sạch cả không gian.

Ngay sau đó, trong hư không xuất hiện một thân ảnh khổng lồ, chính là nguyên hình của Côn Bằng phân thân vừa được luyện hóa.

Nếu nói Thân Ngoại Hóa Thân ban đầu là côn (cá) hóa trong nước, có thể nuốt chửng nước Tây Hải, vậy thì sau khi được luyện hóa lại hóa thành bằng (chim) trên không trung, có thể bay vút lên chín vạn dặm, cũng chính thức tiến hóa thành Côn Bằng được thai nghén trong thai thể Đại Thánh, hấp thu thanh khí trời đất mà thành.

Âm vang!

Âm vang!

Hư không đột nhiên chấn động, chín đạo quang mang cũng sáng lên.

Chỉ thấy quanh thân Côn Bằng phân thân hiện ra chín đóa nụ hoa, cũng đại diện cho tiềm lực hoa nở Cửu Phẩm mà y đang sở hữu lúc này.

Ầm ầm!!

Lại một đạo kim quang ngút trời sáng lên, còn kèm theo tiếng nổ ầm vang chói tai.

Ngay sau đó một tiếng chim hót chói tai vang lên, đôi cánh lửa khổng lồ cũng theo đó mà dang rộng, còn kèm theo mười đạo kim sắc quang mang vây quanh thân, chính là những đóa nụ hoa đại diện cho hoa nở Thập Phẩm. "Hoa nở Cửu Phẩm và hoa nở Thập Phẩm!?" Bản thể của Tần Phong nhận được tin tức, trong lòng thở dài bất đắc dĩ.

Mặc dù Côn Bằng cũng là thần thú thời Thái Cổ, nhưng đáng tiếc trải qua vô số kỷ nguyên sinh sôi, đã lưu lạc đến mức chỉ có thể "làm đại ca" ở Hạ giới Hoang Cổ.

Cho dù sử dụng Luyện Yêu Hồ Lô để luyện hóa, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đạt đến tiềm lực Cửu Phẩm.

Chương 1897

Ngược lại Tam Túc Kim Ô không chỉ là đệ tử Ẩn Môn, vừa xuất hiện đã sở hữu thiên phú Cửu Phẩm siêu mạnh, độ tinh khiết huyết mạch càng cao đến đáng sợ, dùng Luyện Hóa Hồ Lô vừa luyện liền trực tiếp đột phá giới hạn Cửu Phẩm, đạt đến Thập Phẩm viên mãn trong truyền thuyết.

Nhưng may mà hắn còn có một quả Hoàng Trung Lý, có thể khiến bọn chúng mỗi con tăng thêm một phẩm. "Đã luyện hóa xong, vậy thì đến lúc đi làm rồi!" Tần Phong với tư cách là một ông chủ công bằng, đối xử với các phân thân của mình cũng như nhau.

Chỉ thấy hắn vung tay truyền tống Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh qua, để Côn Bằng phân thân tiếp tục thăng cấp Mười Hai Tinh Thần Châu, còn mình thì dốc toàn lực hấp thu Bản Nguyên Thủy Tích, xung kích Bách Phân Bách Hỗn Nguyên Đạo Thể.

Hắn cũng tiện tay dùng phép Cách Không Thủ Vật với Tiểu Bạch, lấy một ít dược liệu phụ trợ từ "ổ thỏ" ra. "Pà pặc, chủ nhân thỏ của ta là tốt nhất!" Tiểu Bạch ôm đùi Tần Phong "pà pặc" miệng, nhưng lại không thể đánh thức lương tâm của Tần Phong. "Bắt đầu rồi!" Tần Phong sau khi làm xong mọi thứ, bắt đầu dốc toàn lực vận công xung kích.

Ngay sau đó một trận Đại Đạo Chi Âm du dương mà thần bí vang lên giữa trời đất, dường như đến từ Tam Thập Tam Thiên, siêu việt giới hạn của thời gian và không gian, mang theo một vẻ cổ xưa và bao la.

Lúc thì như nước chảy róc rách, trong trẻo dễ nghe; lúc thì như tiếng chuông lớn, trang nghiêm túc mục; lúc thì như tiên nhạc bay lượn, hư ảo uyển chuyển. ...

Tiếng Đại Đạo Chi Âm này dường như đang kể về những huyền bí giữa trời đất, lại dường như đang hoan hô chúc mừng sự ra đời của Hỗn Nguyên Đạo Thể. "Tiếng gì thế!?" Những người Tiên Minh ở Tây Châu đều lần lượt giật mình tỉnh dậy, cảm nhận được sự run rẩy từ sâu thẳm linh hồn.

Và ngay khi mọi người hướng ánh mắt về phía Tần Phong, hắn đột nhiên bùng phát ra một đạo quang mang chói lọi vô cùng, xông thẳng lên trời, nhuộm cả bầu trời thành một mảng màu rực rỡ.

Ầm ầm!!

Trời đất theo đó phong vân biến sắc, tiếng sấm không ngừng vang lên.

Ngay sau đó thân ảnh Tần Phong bắt đầu ẩn hiện, khí tức không chỉ trong khoảnh khắc tăng gấp mấy lần, mà còn dung hợp lẫn nhau với Đại Đạo Chi Lực giữa trời đất, cả thiên địa càng là âm dương cực khí luân chuyển, ngũ hành tiên quang lấp lánh, vạn đóa kim liên chiếu rọi cửu thiên. "Đây là cái gì!?" Những người Tiên Minh lập tức trừng mắt kinh hô, nghiêm trọng nghi ngờ mình vẫn chưa tỉnh khỏi giấc mơ.

Tần Phong ban đầu đã biến thái đến mức đáng sợ rồi, nhưng bây giờ hắn lại trong tình huống tu vi không đột phá, khí tức lại một lần nữa tăng gấp mấy lần, cũng có nghĩa là thuộc tính nguyên thủy của hắn lại mạnh thêm mấy lần.

Hơn nữa nhìn thế này còn chỉ là khởi đầu, chứ không phải hình thái cuối cùng của Tần Phong... "Hỗn Nguyên Đạo Thể!!" Tiên Minh Minh Chủ đột nhiên giáng lâm hiện trường, khó tin mà kinh hô: "Hắn lại là Hỗn Nguyên Đạo Thể trong truyền thuyết!!" "Hỗn Nguyên Đạo Thể!?" Mọi người nghe vậy đều trợn tròn mắt, nghi ngờ tai mình có vấn đề.

Tuy họ chưa từng thấy Hỗn Nguyên Đạo Thể, nhưng đã từng đọc ghi chép trong các sách liên quan.

Nói rằng đây là thể chất mạnh nhất trong vạn vạn thể chất đặc thù, Hỗn Nguyên Chi Lực càng có thể dung hòa sức mạnh Tam Thiên Đại Đạo, cũng có nghĩa là nó có thể dung hòa tất cả sức mạnh trên đời. "Vãi chưởng, ca ta lại không làm người nữa rồi!" Tần Hạo cũng giật mình tỉnh khỏi tu luyện, còn không nhịn được thốt lên một câu tục tĩu.

Dù hắn từ nhỏ đã chứng kiến ca ca mình không làm người như thế nào, nhưng không ngờ hắn lại có thể chạy như điên trên con đường này, cứ ba bữa nửa tháng lại phải chứng minh một lần rằng mình thực sự không phải là người. "Cha, người không nhìn lầm chứ!?" Mộng Dao Tiên Đế vội vàng truy vấn: "Tần Phong đệ đệ không phải Thương Thiên Bá Thể và Tiên Thiên Kiếm Thể sao?

Sao lại biến thành cái gì Hỗn Nguyên Đạo Thể nữa vậy!?" "Còn có Thượng Cổ Trùng Đồng nữa!" Tần Hạo không quên bổ sung thêm một câu từ phía sau, để chứng minh ca ca hắn thực sự không phải là người. "Tuyệt đối không sai!" Tiên Minh Minh Chủ thần sắc nghiêm túc nói: "Trước kia Tần Phong sở hữu đa dạng sức mạnh trong cơ thể, nhưng Tần Phong hiện tại lại hòa hợp thành một thể, không chỉ dung hợp tất cả sức mạnh trong cơ thể lại với nhau, mà còn thực hiện được một bước nhảy vọt về chất, với Hỗn Nguyên Đạo Thể trong truyền thuyết không thể nói là giống, mà đơn giản là y hệt." "Sao có thể!?" Các trưởng lão lập tức nhìn nhau, ai nấy đều chấn kinh và không hiểu.

Vốn dĩ Tần Phong sở hữu Thương Thiên Bá Thể, Tiên Thiên Kiếm Thể, Thượng Cổ Trùng Đồng đã đủ khiến người ta không thể lý giải nổi rồi, chỉ có thể dùng 'lão thiên gia thiên vị Tần Phong' để hình dung loại quái tượng này, nhưng hiện tại lại xuất hiện thêm một Hỗn Nguyên Đạo Thể, khiến họ thực sự không phân biệt được sinh vật trước mắt rốt cuộc có phải là nhân loại hay không. "Không sai, chính là Hỗn Nguyên Đạo Thể!" Tiên Minh Minh Chủ một lần nữa đưa ra đáp án khẳng định, sau đó suy nghĩ một lát rồi đưa ra lời giải thích hợp lý: "Có thể chúng ta từ đầu đã đoán sai, kỳ thực ngay từ đầu Tần Phong đã là Hỗn Nguyên Đạo Thể, chỉ là vì tu vi của hắn thấp không cách nào điều khiển Hỗn Nguyên Đạo Thể, cho nên mới lợi dụng đặc điểm dung hòa mọi sức mạnh của nó, phân liệt nó thành nhiều phần, một phần chuyển hóa thành Thương Thiên Bá Thể, một phần chuyển hóa thành Tiên Thiên Kiếm Thể, một phần chuyển hóa thành Thượng Cổ Trùng Đồng...

Đợi đến khi tu vi lên cao rồi, lại dung hợp nó trở lại thành Hỗn Nguyên Đạo Thể." "Có lý!" Các trưởng lão nghe xong lời giải thích, ai nấy đều lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Nếu Tần Phong từ đầu đã sở hữu Hỗn Nguyên Đạo Thể, vậy thì việc dung hòa đa dạng thể chất sau này sẽ dễ giải thích hơn, nếu không thì căn bản không cách nào giải thích hiện tượng phi nhân loại như Tần Phong này. "Được rồi, mọi người đi đi!" Tiên Minh Minh Chủ lại mở miệng nói: "Hắn đang ở thời kỳ mấu chốt đột phá, chúng ta tốt nhất đừng quấy rầy hắn." "Đúng vậy, đừng quấy rầy hắn!" Mộng Dao Tiên Đế cảnh giác nhìn xung quanh, đề phòng có người đến quấy rầy Tần Phong tu luyện. "Vâng!!" Mọi người đều lộ vẻ không nỡ, thật lòng không muốn rời đi.

Bởi vì Tần Phong lúc này cứ như bảo bảo chúc phúc trong hoạt động game vậy, phàm là người chơi nào đứng bên cạnh hắn thì kinh nghiệm đều có thể tăng vùn vụt.

Hơn nữa hoạt động này còn có thể mang thuộc tính duy nhất, bỏ lỡ có thể cả đời không chờ được lần thứ hai, đối với những người chơi cũ khó tăng cấp như bọn họ mà nói, sức hấp dẫn thực sự quá lớn.

Bất quá Tiên Minh Minh Chủ đã mở lời, Mộng Dao Tiên Đế lại càng giống gà mẹ bảo vệ con, khiến họ không thể không ngoan ngoãn rời đi. "Ta không thể đi, ta phải bảo vệ ca ca!" Tần Hạo lại xích lại gần Tần Phong, muốn ở lại tiếp tục ké kinh nghiệm.

Bất quá còn chưa đợi hắn bắt đầu ké kinh nghiệm, từ trong cơ thể Tần Phong đã bay ra một tiểu hồ lô màu đỏ rực, ngay sau đó từ bên trong phun ra một đoàn lửa.

Phập!!

Một tiếng chim hót cao vút vang lên, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy một con Tam Túc Kim Ô toàn thân là lửa, dang rộng đôi cánh khổng lồ bay ra từ đó, yêu khí khủng bố càng khiến thiên khung gió mây biến đổi lớn. "Là Tam Túc Kim Ô!!" Trong lòng mọi người Tiên Minh chấn động, vội vàng bày ra tư thế công kích.

Bất quá khác với trận đại chiến trong tưởng tượng của họ, Tam Túc Kim Ô nhanh chóng hóa hình trong hư không, cuối cùng không phải là hình dáng của Trần Thụ ban đầu, mà lại giống Tần Phong y hệt. "Thân Ngoại Hóa Thân!!" Các trưởng lão lập tức kinh hô, không ngờ Tần Phong lại thật sự luyện thành.

Tuy họ đã nhận được thông tin liên quan, biết Tần Phong muốn luyện hóa Trần Thụ thành Thân Ngoại Hóa Thân, nhưng không ngờ hắn ra tay lại nhanh như vậy, một chút cũng không coi Ẩn Môn ra gì. "Cái âm thanh gì vậy!?" Tiểu Bạch theo bản năng sinh vật, lập tức dựng lông tỉnh dậy.

Bất quá khi nó thấy đó là Kim Ô phân thân của Tần Phong, lại ngáp một cái chuẩn bị tiếp tục vểnh mông ngủ tiếp. "Đừng ngủ nữa, đến lúc làm việc rồi!" Kim Ô phân thân đi đến bên cạnh bản thể, một tay nhấc Tiểu Bạch lên. "Làm việc!?" Tiểu Bạch lập tức giãy giụa, biểu thị mình là thỏ phú quý.

Chương 1898

"Thỏ con chết tiệt, đi đi!" Tần Hạo lập tức phấn chấn, chuẩn bị ăn tươi nuốt sống nó một bữa.

Bất quá còn chưa đợi vui vẻ được hai giây rưỡi, Kim Ô phân thân lại một tay nhấc hắn lên. "Hả!?" Tần Hạo như chú gà con, rụt đầu nhìn ra sau.

Đồng thời, đại não cũng đang vận chuyển nhanh chóng, hồi tưởng mình vừa làm chuyện gì, để ca ca tìm được cớ đánh hắn. "Đi, đến Ẩn Môn!" Kim Ô phân thân tiện tay ném Luyện Yêu Hồ Lô ra, hóa thành một luồng sao băng bay về phía Bạch Ngọc Kinh Hoa Tử Diên, ngay sau đó bên cạnh lại xuất hiện thêm một tiểu hồ lô màu lam từ không khí, chính là Không Gian Hồ Lô có thể tiến hành nhảy vọt không gian. "Hai cái hồ lô!?" Mọi người Tây Châu lập tức kinh hô, chỉ cảm thấy đầu óc ù đi.

Trước đây họ vẫn luôn cho rằng Tần Phong chỉ có một tiểu hồ lô, sở dĩ mỗi lần lấy ra màu sắc khác nhau là vì nó có thể đổi màu để sử dụng năng lực khác nhau.

Nhưng điều họ vạn vạn lần không ngờ tới, tiểu hồ lô căn bản không có công năng đổi màu, mà là Tần Phong trong tay có không chỉ một tiểu hồ lô. "Đậu má, rốt cuộc hắn có bao nhiêu Đại Tiên Thiên Chí Bảo!?" Các trưởng lão lập tức không giữ được bình tĩnh, cả người cũng sắp phát điên rồi.

Vốn dĩ họ suy đoán Tần Phong trong tay có sáu bảy kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng hiện tại xem ra họ vẫn đánh giá thấp khả năng giấu bài của Tần Phong, ngươi vĩnh viễn cũng không biết cực hạn của hắn nằm ở đâu. "Thỏ con ta không muốn đi Ẩn Môn..." Tiểu Bạch lập tức giãy giụa, biểu thị mình vẫn muốn ké kinh nghiệm.

Bởi vì đi Ẩn Môn khởi nghiệp, tiền kiếm được chưa chắc thuộc về mình, nhưng kinh nghiệm kiếm được bằng bản lĩnh nhất định thuộc về mình.

Bất quá còn chưa đợi nó nói hết lời, đã phát hiện ổ thỏ lại thiếu đồ rồi. "Trẻ con, phải nghe lời!" Kim Ô phân thân không chấp nhận mặc cả, tiện tay liền dùng Không Gian Hồ Lô rời đi.

Và ngay khoảnh khắc hai người một thỏ bị hút vào Không Gian Hồ Lô biến mất, trong hư không truyền đến tiếng ca non nớt thê lương của Tiểu Bạch, "Không dám tĩnh mở mắt, hy vọng là ảo giác của thỏ con ta..." "Hắn nói hắn muốn đi Ẩn Môn!?" Mọi người Tiên Minh lập tức nhìn nhau, trong lòng ai nấy đều thầm bi ai cho Ẩn Môn hai phút rưỡi.

Vốn dĩ một mình Tần Phong đã đủ khiến người ta đau đầu rồi, bây giờ lại có hai Tần Phong cùng nhau gây sự, thực sự không dám tưởng tượng Ẩn Môn sẽ bị hắn làm cho ra nông nỗi gì, sau này Tiên Giới lại sẽ đi về đâu. "Đi Ẩn Môn sao!?" Tiên Minh Minh Chủ nhìn về phương xa, thần sắc hồi ức lẩm bẩm: "Lão bằng hữu, xem ra chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại rồi!" Nói xong... bóng dáng bắt đầu trở nên hư ảo, cuối cùng biến mất tại chỗ cũ. "Đi đi!" Mộng Dao Tiên Đế như gà mẹ bảo vệ con, đã đuổi hết mọi người Tiên Minh đi.

Thất trưởng lão không nỡ quay đầu nhìn lại một cái: "Có đàn ông rồi, quên bạn thân!

Không ngờ Tần Phong sau nhiều năm lại 'thơm' đến vậy." "Haizz!!" Những người khác cũng thở dài bất lực, từng bước ba lần ngoái đầu nhìn lại mà rời đi.

Và ngay khi Tần Phong dốc toàn lực xung kích Hỗn Nguyên Đạo Thể, thì ở Nam Vực, nơi Chiến Thần Điện tọa lạc, lại đang chiến hỏa liên miên.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế dẫn theo đại quân tinh nhuệ dưới trướng một đường thế như chẻ tre, chỉ trong vài tháng đã công chiếm hơn nửa lãnh địa Nam Vực, cũng gây ra cái chết thảm của không biết bao nhiêu tán tu.

Đừng thấy Nam Vực cũng giống Bắc Vực, trường kỳ bị thu hoạch không rõ nguyên nhân, tưởng chừng như không còn gì để vơ vét, nhưng các tán tu khổ một chút, vẫn có thể vắt ra chút ít đồ.

Lúc này —— Lăng Tiêu Tiên Đế dẫn đại quân, đến dưới một tòa thành trì.

Bất quá đầu lĩnh quân giữ thành không những không đóng đại trận đầu hàng, ngược lại còn dẫn quân đồn trú trong thành leo lên tường thành chuẩn bị phản kháng. "Giết!!" Lăng Tiêu Tiên Đế không nói lời thừa thãi, tiện tay hạ lệnh công thành. "Giết!!" Đại quân Lăng Tiêu Cung mặt đầy vẻ phấn khích, từng người từng người mắt đỏ ngầu phát động xung kích.

Không phải họ trung thành với Lăng Tiêu Tiên Đế đến mức nào, cũng không phải mị lực cá nhân của Lăng Tiêu Tiên Đế mạnh đến mức nào, mà là trên chiến trường có quy củ trên chiến trường, chỉ cần công phá cửa thành là có thể cướp bóc thỏa thích ba ngày.

Điều này đối với những người đã phá sản ở Bắc Vực mà nói, đơn giản như bánh từ trời rơi xuống vậy. "Chống cự, chống cự!!" Đầu lĩnh quân giữ thành vội vàng la lớn, liều mạng chống đỡ địch quân tiến công. "Hừ, còn dám phản kháng!" Lăng Tiêu Tiên Đế lạnh lùng hừ một tiếng, chuẩn bị đích thân ra tay phá thành.

Bất quá ngay khi hắn chuẩn bị động thủ, một cỗ uy áp khủng bố đột nhiên giáng lâm.

Ngay sau đó, Long Ngạo Thiên mặc Thượng Phẩm Kim Giáp xuất hiện, trong tay còn cầm một cây Kim Thương Thượng Phẩm, trong ánh mắt càng tràn đầy lửa giận vô tận. "Là Ngạo Thiên Tiên Đế!!" Các chiến sĩ hai bên trong lòng chấn động, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên hư không. "Lăng Tiêu, ngươi muốn chết!!" Long Ngạo Thiên mặt đầy vẻ phẫn nộ, bắt đầu tìm kiếm Thần Sách Quân của mình.

Bất quá khác với cảnh Thần Sách Quân đến trước trong tưởng tượng của hắn, hắn tìm một vòng lớn cũng không tìm thấy Thần Sách Quân của mình. "Kẻ muốn chết là ngươi!" Lăng Tiêu Tiên Đế thấy Long Ngạo Thiên một mình phân thân đến, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười dữ tợn và âm hiểm.

Ngay sau đó hắn vung tay lấy ra một thanh Thượng Phẩm Tiên Kiếm lóe lên hàn quang, không chỉ bùng phát ra một cỗ kiếm khí xông thẳng lên trời, mà còn vang lên một tiếng kiếm minh trong trẻo, khiến tất cả mọi người có mặt không khỏi liếc nhìn. "Gầm!!" Long Ngạo Thiên cảm thấy giận không thể át, không biết ban ngày đang làm cái quái gì.

Ngay sau đó, quanh thân hắn tuôn ra một cỗ khí tức khủng bố, khiến cả thiên địa chấn động kịch liệt, càng phát ra một tiếng gầm giận dữ chấn động màng tai, âm thanh xuyên thấu tầng mây vang vọng tận Cửu Thiên phía trên.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang dội chấn động màng tai vang lên, còn kèm theo uy áp khủng bố giáng xuống.

Chỉ thấy một cỗ năng lượng vô hình lấy Long Ngạo Thiên làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán, như thể hình thành một lãnh địa độc quyền của Tiên Đế, binh sĩ Lăng Tiêu Cung nơi nó đi qua đều nổ tung thành màn máu. "Dừng tay!!" Lăng Tiêu Tiên Đế sắc mặt dữ tợn đến đáng sợ, tay cầm Thượng Phẩm Tiên Kiếm quả quyết đâm ra.

Ong!

Ong!

Bầu trời lập tức tối sầm lại, tiếng kiếm minh vô tận vang vọng khắp thiên địa.

Ngay sau đó một đạo kiếm ý khủng bố quét ngang thiên địa, lại hóa thành một đạo kiếm quang thuần trắng, xung quanh còn hiện lên một mảnh tinh không mênh mông, khiến người ta có cảm giác như đang đứng giữa vũ trụ tinh không.

Chương 1899

"Gầm!!" Long Ngạo Thiên phát ra một tiếng gầm giận dữ, cũng tương tự tay cầm Thượng Phẩm Tiên Thương phản kích.

Ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, bùng phát ra tiếng nổ vang dội chấn động màng tai.

Ngay sau đó năng lượng mạnh mẽ do va chạm tạo ra, như sóng thần quét ngang thiên địa, không chỉ khiến đại địa không ngừng nứt toác, không ngừng xuất hiện những vực sâu vô tận, trên bầu trời càng điện chớp sấm rền, cuồng phong gào thét, như thể muốn biến thế giới trở lại thành một vùng hỗn độn. "Uy thế Tiên Đế, khủng bố đến nhường này!!" Những người phía dưới gan mật đều tan nát, kinh hoàng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trước mặt cỗ sức mạnh tuyệt đối này, họ hiển lộ thật nhỏ bé và yếu ớt, như một con kiến hôi có thể bị bóp chết bất cứ lúc nào. "Phụt!!" Long Ngạo Thiên phun ra một ngụm tiên huyết, cơ thể không kiểm soát được mà lùi lại.

Tuy hắn từ lâu vẫn luôn áp chế Lăng Tiêu Tiên Đế mà đánh, nhưng Tiên Đế phân thân chính là Tiên Đế phân thân, căn bản không cách nào lay chuyển được Tiên Đế bản tôn là Lăng Tiêu Tiên Đế. "Hừ hừ..." Lăng Tiêu Tiên Đế khóe miệng nhếch lên cười khẩy, trong lòng có một loại sảng khoái không tên. "Chưa xong đâu!!" Long Ngạo Thiên không cách nào chấp nhận hiện thực này, giá trị nộ khí trong lòng cũng lại tăng vọt.

Chỉ thấy hắn thần sắc chật vật đứng trong hư không, quanh thân tản ra một cỗ uy nghiêm và thần bí vô tận, ngay sau đó hai màu năng lượng đen trắng bay ra từ trong cơ thể hắn, bên trong ẩn chứa khí tức cổ xưa và năng lượng bàng bạc.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang dội chấn động màng tai vang vọng khắp thiên địa, dưới bầu trời bắt đầu gió nổi mây vần.

Âm Dương Chi Khí điên cuồng hội tụ về phía quanh thân Long Ngạo Thiên, hình thành một Thái Cực Đồ khổng lồ và rực rỡ. "Hắc hắc..." Lăng Tiêu Tiên Đế khinh miệt cười nói: "Ngươi mà bây giờ lấy ra Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn, thì còn có thể chiến với bản đế mấy chục hiệp, đáng tiếc ngươi hiện tại sử dụng chỉ là Âm Dương Đại Đạo Chi Lực." "Đối phó ngươi đủ rồi!" Long Ngạo Thiên không hề nao núng, cầm thương liền lại lần nữa công kích. "Muốn chết, ta thành toàn cho ngươi!" Lăng Tiêu Tiên Đế cũng không khách khí, cầm kiếm lại nhanh chóng chém ra một kiếm.

Ầm ầm!!

Trên bầu trời, tiếng nổ vang dội chấn động màng tai.

Chỉ thấy hai vị Tiên Đế va chạm mạnh vào nhau trong hư không, năng lượng do va chạm tạo ra lại như sóng thần quét ngang thiên địa, đại địa cũng lại nứt ra từng rãnh sâu không thấy đáy. "Phụt!!" Long Ngạo Thiên lại phun ra một ngụm tiên huyết, lần nữa bị Lăng Tiêu Tiên Đế đánh lui.

Xoẹt một tiếng!!

Lần này Lăng Tiêu Tiên Đế không nói lời thừa thãi, tiện tay liền xông lên đâm Long Ngạo Thiên một kiếm.

Ngay sau đó không có cảnh tiên huyết bay tung tóe như trong tưởng tượng, ngược lại giống như một quả bóng bị đâm thủng, năng lượng trong cơ thể lập tức phun ra ngoài, cơ thể cũng nhanh chóng khô héo, cuối cùng từ từ nhạt đi rồi biến mất. "Phân thân của Long Ngạo Thiên bị diệt rồi!" Phương Trường và những người khác ở gần đó, tận mắt chứng kiến đại chiến của hai người.

Bất quá họ lại không hề có biểu cảm tiếc nuối nào, ngược lại còn lộ ra nụ cười hưng phấn, biết rằng tiếp theo đã đến lúc họ lên sân khấu biểu diễn rồi, có thể truyền bá tin tức mình công đánh Chiến Thần Điện ra ngoài... "Giết!!" Lăng Tiêu Tiên Đế mang theo thế thắng lợi, vung tay hô lớn với binh sĩ phía dưới. "Giết!!" Đại quân Lăng Tiêu Cung tinh thần phấn chấn, không sợ chết tiếp tục xung kích.

Ngược lại đại quân đang giữ thành, sau khi thấy phân thân của Long Ngạo Thiên bị diệt, lập tức mất hết ý chí chiến đấu, bắt đầu kinh hoàng la hét. "Mau chạy, Đế quân chết rồi!!" "Ta đầu hàng, đừng giết ta!!" "..." Các tướng sĩ giữ thành lập tức hỗn loạn thành một đoàn, dễ như trở bàn tay đã bị công phá.

Và ngay khoảnh khắc Lăng Tiêu Tiên Đế đánh giết phân thân của Long Ngạo Thiên, bản thể Long Ngạo Thiên ở Vô Tận Hoang Nguyên xa xôi toàn thân chấn động, cảm ứng được phân thân Tiên Đế của mình bị người ta diệt rồi. "Ai!?" Long Ngạo Thiên đột nhiên quay đầu nhìn về hướng Nam Vực, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ là ai đã diệt phân thân của hắn.

Tuy phân thân hắn để lại chỉ là một luồng thần thức của hắn, nhưng lại có sức chiến đấu sánh ngang Chuẩn Tiên Đế cảnh, trừ phi là Tiên Đế đích thân giáng lâm, nếu không Tiên Giới căn bản không thể có người nào diệt được phân thân của hắn. "Là Tiên Minh?

Hay Lăng Tiêu Cung!?" Long Ngạo Thiên đột nhiên lòng nóng như lửa đốt, biết Chiến Thần Điện đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Bất quá hắn hiện tại bị vô cùng vô tận tiên binh quấn lấy, căn bản không cách nào thoát thân về xử lý việc Chiến Thần Điện, hơn nữa thông tín nghi sau khi tiến vào nơi này thì mất linh rồi, khiến hắn căn bản không thể liên lạc được với Tâm Ngữ Tiên Tử.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất... vẫn là hắn đã đi đến đây rồi, thực sự không muốn cứ thế công dã tràng. "Giết!!" Vô số Tát Đậu Tiên Binh đồng thanh hô lớn, không sợ chết mà xông thẳng về phía Long Ngạo Thiên. "Tất cả cho bản đế chết hết!!" Long Ngạo Thiên bị châm lửa giận, tiện tay liền tế ra Đại Đạo Chi Ấn.

Chỉ thấy hắn ngạo nghễ đứng trong hư không, quanh thân tản ra uy nghiêm và thần bí vô tận, ngay sau đó giữa mi tâm hiện lên một Thái Cực Đồ, một cỗ sức mạnh cổ xưa và bàng bạc cũng tuôn trào ra từ trong cơ thể hắn.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang dội chấn động màng tai vang vọng khắp thiên địa, dưới bầu trời bắt đầu gió nổi mây vần.

Âm Dương Chi Khí điên cuồng hội tụ về phía quanh thân Long Ngạo Thiên, hình thành một Thái Cực Đồ khổng lồ và rực rỡ. "Cái âm thanh gì vậy!?" Lâm Tam và những người khác nghe tiếng nhìn sang, từ xa có thể thấy Long Ngạo Thiên.

Chỉ thấy mặt âm của Thái Cực đen tối sâu thẳm, như thể có thể nuốt chửng mọi ánh sáng; mặt dương thì vạn trượng quang mang, nóng rực đến mức có thể đốt cháy vạn vật, vờn quanh quanh thân Long Ngạo Thiên, uy thế tản ra khiến cả thiên địa đều vì thế mà run rẩy.

Ngay sau đó Âm Dương Chi Lực khủng bố bùng phát, Tát Đậu Tiên Binh xung quanh lập tức hóa thành bột mịn.

Bất quá còn chưa đợi Long Ngạo Thiên nhân cơ hội xông ra khỏi đám Tát Đậu Tiên Binh, đại địa đã bắt đầu chấn động kịch liệt, ngay sau đó từng pho cự nhân đá khổng lồ xuất hiện, vươn bàn tay khổng lồ đánh tới hắn, muốn ngăn cản hắn tiếp tục tiến lên. "Lũ kiến hôi phiền phức!!" Giá trị nộ khí của Long Ngạo Thiên nhanh chóng tăng vọt, cứ như núi lửa bùng nổ trong chớp mắt.

Ầm ầm!!

Chương 1900

Trên bầu trời, mây đen che kín trời.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên chân đạp hư không, tóc dài bay múa, hai mắt đỏ ngầu, quanh thân tản ra khí tức lăng lệ vô tận, ngay sau đó một tấm bia đá cổ xưa và thần bí khổng lồ hiện lên từ hư không, phía trên viết bảy chữ 'Sát' lấp lánh quang mang đỏ như máu.

Và cùng với sự xuất hiện của tấm bia đá trên bầu trời, sát khí ngút trời lập tức bao trùm thiên địa.

Kèm theo sương máu như thực chất tràn ra, không chỉ khiến thiên địa gió mây biến sắc, mà còn như thể muốn bóp chết toàn bộ sinh cơ trên thế gian. "Thất Sát Bi!!" Triệu Trường Sinh lập tức kinh hô một tiếng, cơ thể đột nhiên run rẩy.

Thanh Thanh trên mặt đầy vẻ kinh khủng, nhanh chóng chui vào lòng Triệu Trường Sinh.

Đừng nói loại yêu thú hệ thảo tiên thảo thành tinh như nàng, ngay cả tu tiên giả chính tông, trước mặt cỗ sức mạnh tuyệt đối này, cũng hiển lộ thật nhỏ bé và yếu ớt, như một con kiến hôi có thể bị bóp chết bất cứ lúc nào.

Lâm Tam lẩm bẩm: "Tiên Đế sao!?" Thề sẽ giẫm hắn dưới chân. "Tất cả cho bản đế chết hết!!" Long Ngạo Thiên đứng trong hư không gầm lên một tiếng, quanh thân cũng bùng phát ra quang mang đỏ như máu.

Ngay sau đó Thất Sát Bi bùng phát ra một cỗ sát lục chi khí vô tận, không chỉ hóa thành vạn ngàn đạo huyết sắc quang mang khủng bố, mà còn như gợn sóng kích động về tám phương.

Nơi nó đi qua, vạn vật tịch diệt!

Đại địa càng bị cỗ lực lượng này xé nát, những khe rãnh sâu không thấy đáy cũng đan xen tung hoành, cả Vô Tận Hoang Nguyên dưới uy lực của Thất Sát Bi, như thể rơi vào cảnh tượng tận thế vạn vật điêu linh, sinh linh lầm than.

Và Long Ngạo Thiên ngạo nghễ đứng giữa sự hủy diệt này, như bá vương cử đỉnh mà nâng Thất Sát Bi lên.

Cả người hắn giống như một Ma Thần giáng thế, tản ra uy thế hủy thiên diệt địa khiến người ta kinh hồn bạt vía. "Mạnh, mạnh quá!" Những người khác lục tục chạy đến, nhìn Long Ngạo Thiên đầy vẻ kính sợ.

Chỉ thấy vô số Tát Đậu Tiên Binh vốn dĩ nhìn không thấy điểm cuối, dưới sự công kích kép của Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn và Thất Sát Bi, lập tức hóa thành bột mịn tiêu tán giữa thiên địa.

Ngay sau đó mây đen trên bầu trời tiêu tán, ánh dương quang đã lâu mới thấy chiếu rọi xuống đại địa. "Các ngươi mau nhìn!!" Có người chỉ về phía trước, đột nhiên kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trong hư không mây đen tan đi, hiện lên một tòa tiên sơn mây mù lượn lờ, phía trên còn có một ngôi miếu nhỏ, cánh cửa lớn cổ kính tản ra một cỗ khí tức tang thương của tuế nguyệt.

Trên đó còn có một tấm biển khắc chữ triện cổ của Ẩn Môn, cho người ta một cảm giác như phàm nhân lạc vào tiên gia chi địa. "Tìm được rồi, Ẩn Môn!!" Long Ngạo Thiên mắt lập tức sáng lên, hóa thành một đạo lưu tinh nhanh chóng xông tới.

Bất quá ngay khi hắn sắp đặt chân lên tiên sơn, một cỗ ba động năng lượng mạnh mẽ và kỳ dị lập tức bùng phát, hình thành một đạo quang ảnh rực rỡ như mộng như ảo, cũng khiến Ẩn Môn lập tức trở nên hư ảo.

Xoẹt một tiếng!!

Long Ngạo Thiên nhanh chóng xuyên qua Ẩn Môn, căn bản không cách nào chạm vào thực thể của nó. "Chuyện này là sao!?" Thanh Thanh thò cái đầu nhỏ ra, đầy dấu hỏi mà hỏi. "Trận pháp!!" Triệu Trường Sinh nhíu mày nói: "Ẩn Môn được một trận pháp bảo vệ, có thể ẩn giấu nó trong hư vô." "Có cách phá giải không!?" Lâm Tam quay đầu hỏi, cũng không xông lên liều mạng.

Tuy hắn thích dùng kiếm trong tay giải quyết vấn đề, nhưng vẫn rõ thực lực của mình, ngay cả Long Ngạo Thiên còn phải chịu thiệt thòi trên trận pháp này, hắn dù có tung đại chiêu xông lên liều mạng cũng vô dụng. "Đáng chết!!" Long Ngạo Thiên không hề có chút kiên nhẫn nào, bắt đầu điên cuồng oanh tạc Ẩn Môn.

Hiện tại hắn không chỉ không thể liên hệ Chiến Thần Điện, cũng không thể tiến vào Ẩn Môn tìm bảo vật, và cảm giác không thuận lợi này, khiến tâm tình hắn càng thêm phiền não. "Ẩn Môn đến rồi!" Uyên Tổng kéo lê thân thể mệt mỏi, từ vô số hung thú chém giết ra.

Tuy Ẩn Môn hiện tại ở ngay trước mắt hắn, nhưng lại không vội vàng điên cuồng oanh tạc, cũng không vội vàng phá trận pháp gì, chỉ muốn tìm một góc không người để khôi phục 'lam điều' của mình. "Cũng không biết Bệ hạ có hài lòng không!?" Liễu Như Yên thấy Uyên Tổng định nghỉ ngơi, thầm nghĩ có nên kéo ra ngoài dạo chơi một chút nữa không... "Vào được rồi!" Uyên Tổng đang nghỉ ngơi, đột nhiên phát ra tiếng kinh hỉ.

Chỉ thấy Âm Dương Ngư Ngọc Bội vốn cấm nhập, lại lần nữa mở ra quyền hạn tiến vào cho hắn.

Bất quá khi ý thức của hắn tiến vào Âm Dương Ngư Ngọc Bội, cả người lập tức không ổn rồi, không chỉ Đại Tiên Thiên Chí Bảo vốn đã thăng cấp thành công không còn, Bản Nguyên Thủy Tích chém giết hung thú bao nhiêu ngày qua cũng mất hết. "Sao lại mất rồi!?" Niềm tin của Uyên Tổng lập tức sụp đổ, không biết ý nghĩa của sự nỗ lực là gì.

Vốn dĩ tưởng rằng Âm Dương Ngư Ngọc Bội mang theo hắn trọng sinh, sẽ mở ra một đoạn thần thoại truyền thuyết cho hắn, nhưng không ngờ nó không chỉ thường xuyên từ chối hắn tiến vào, Bản Nguyên Thủy Tích cũng càng cho càng ít, hiện tại lại ngay cả cái bánh lớn là Đại Tiên Thiên Chí Bảo này cũng không còn. "Sức chịu đựng tâm lý quá kém rồi!" Côn Bằng phân thân lắc đầu thở dài một tiếng, cảm thấy Uyên Tổng thực sự quá yếu kém.

Người ta cường giả nhân vật chính đều không bao giờ oán trách hoàn cảnh lớn, có khó khăn đều không nói hai lời liền xông lên cứng rắn, căn bản sẽ không giống hắn như vậy, như đàn bà khóc lóc ỉ ôi.

Nói xong...

Côn Bằng phân thân quay đầu nhìn lại một cái, là một bể bơi khổng lồ.

Chất lỏng bên trong chính là Bản Nguyên Thủy Tích mà Uyên Tổng vất vả đánh quái kiếm được mấy ngày nay.

Bất quá hắn lại không có thời gian đi suy nghĩ là ai đã phá hoại hoàn cảnh lớn, tiện tay liền dẫn nó vào Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh thăng cấp Thập Nhị Tinh Thần Châu. "Ding dong, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200 vạn Phản Phái Điểm!" "Ding dong, chúc mừng Túc Chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến phân thân của hắn bị diệt, nhận được 500 vạn Phản Phái Điểm!" "Long Ngạo Thiên!?" Tần Phong bỏ qua việc tình cảm của Uyên Tổng bị lừa gạt, chỉ biết Lăng Tiêu Tiên Đế đang làm chuyện xấu. "Ca, đây là đâu vậy!?" Tần Hạo hiếu kỳ thò đầu ra nhìn ngó, Tây Châu là thế giới băng tuyết trắng xóa mịt mùng.

Chỉ thấy họ đang ở giữa một vùng hoang nguyên băng tuyết rộng lớn vô ngần, xa xa là những dãy núi tuyết liên miên trùng điệp cao vút tận mây xanh, đỉnh núi quanh năm tuyết không tan, dưới ánh mặt trời chiếu rọi lấp lánh ánh bạc lạnh lẽo.

Và ở phía trước họ, là một tòa Băng Cung nguy nga. "Băng Cung của Bắc Vực!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn về phía cung điện băng tuyết nguy nga phía trước, nhớ lại cảnh chia ly với Lan bảo bảo một trăm năm trước.

Vốn dĩ hắn đã đồng ý với Lan bảo bảo sẽ rất nhanh trở về, nhưng sau đó cảm nhận được áp lực đến từ Ẩn Môn nên đã bị trì hoãn, mà sự trì hoãn này đã kéo dài cả trăm năm, cũng không biết Lan bảo bảo bây giờ ra sao rồi.

Chương 1901

Cảnh tượng chuyển đổi, trong Băng Cung.

Chỉ thấy Vu Lan khoanh chân ngồi trên Băng Phong Vương Tọa, trong tay nắm Băng Phách Châu mà Tần Phong đã ban cho.

Ngay sau đó quanh thân nàng tản ra một cỗ hàn khí cực hạn, như thể muốn đóng băng không khí Tây Châu, còn nở rộ chín đóa Băng Hoa tinh xảo. "Hoa Khai Cửu Phẩm!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy đứng dưới vương tọa, kích động nhìn chín đóa băng hoa.

Tuy Vu Lan kiếp trước thành công đột phá Tiên Đế, nhưng tiềm lực chỉ có thể đạt tới Hoa Khai Bát Phẩm, không ngờ sau khi chuyển thế trọng sinh không chỉ thức tỉnh ký ức sớm, mà còn ngoài ý muốn có được một viên Băng Phách Châu, thành công ngưng tụ ra Cửu Phẩm Băng Hoa.

Nếu lại để nàng đi Thiên Tư Bảng trắc thí, tuyệt đối sẽ không phải là hạng mười tám gì đó.

Lúc này —— Vu Lan vẫn đang đắm chìm trong tu luyện, tiên lực trong cơ thể như sông lớn cuồn cuộn chảy xiết.

Ngay sau đó trên người nàng bùng phát ra một trận lam quang chói mắt, băng tuyết xung quanh lập tức bị chấn động bay lên, hình thành một cơn lốc xoáy băng tuyết tuyệt đẹp, một cỗ hàn khí cực độ cũng từ đan điền từ từ dâng lên, theo kinh mạch chảy về khắp trăm hài.

Vu Lan nói: "Gần như, chính là lúc này!" Mỹ mâu của Vu Lan đột nhiên mở ra, lóe lên một đạo hàn mang.

Ngay sau đó nàng uyển như nữ thần băng tuyết trong truyền thuyết, tản ra một cỗ khí tức cường đại khiến người ta kính sợ, băng tuyết dưới chân cũng lập tức ngưng kết thành con đường băng, và không ngừng kéo dài về bốn phía, như thể có thể đóng băng vạn vật trên thế gian. "Đột phá rồi!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy mặt đầy vẻ hân hỉ, có thể cảm nhận được khí tức của Vu Lan trở nên mạnh hơn.

Vu Lan hiện tại sau hơn một trăm năm tiềm tâm tu luyện, không chỉ dưới sự giúp đỡ của Băng Phách Châu đạt đến cấp độ Cửu Phẩm, tu vi còn thành công đột phá đến Tiên Vương Cự Đầu, chỉ còn cách đột phá Tiên Đế một bước.

Vu Lan nói: "Cách việc khôi phục tu vi kiếp trước lại tiến thêm một bước!" Khóe miệng Vu Lan hơi cong lên, cảm thụ sức mạnh bành trướng trong cơ thể.

Bất quá khi nàng nhìn thấy Băng Phách Châu trong tay, nụ cười trên khóe miệng lập tức biến mất, thay vào đó là một cỗ lửa giận đến mức 'nghẹn đông' dữ dội, muốn xé xác cái tên đàn ông nói lời như rắm kia ra thành tám mảnh.

Rõ ràng đã nói là sẽ rất nhanh trở lại, kết quả đi rồi thì không bao giờ trở lại nữa. "Ding dong, chúc mừng Túc Chủ chọc giận Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo đến 'nghẹn đông', nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" Tần Phong thầm nghĩ: "Lại 'nghẹn đông' rồi sao!?" Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, trong lòng đột nhiên trùng xuống.

Đặc biệt sau khi dẫn nhị đệ tiến vào Băng Cung, hắn phát hiện không khí bên trong rất không đúng, một đám nữ hộ vệ đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, như thể đang nhìn một tên tra nam bỏ vợ bỏ con.

Cũng khiến hắn hiểu ra Lan bảo bảo là thật sự tức giận rồi, chỉ dựa vào thân phận Nho gia đệ tử e rằng không thể 'thúc ba trợ lan', lát nữa nói không chừng còn phải 'thiệt chiến quần nhũ'... phì!

Là 'thiệt chiến quần nho'!

Tần Hạo cẩn thận đến gần Tần Phong, ghé tai hỏi nhỏ: "Ca ca rốt cuộc đã làm gì người ta vậy, tại sao đệ cảm giác họ đều không chào đón chúng ta chứ!?" Tần Phong lý lẽ hùng hồn nói: "Ngươi quản họ có chào đón hay không làm gì!

Dù sao đều là họa bản thể ta gây ra, có liên quan gì đến hai chúng ta chứ!?" "A!?" Tần Hạo lập tức ngây người, đầu óc có chút không chuyển kịp. "Đúng vậy!" Tiểu Bạch vội vàng phụ họa: "Phong lưu trái mà bản thể chủ nhân thỏ ta nợ, có liên quan gì đến ba cái 'sinh linh' như chúng ta chứ!?" Tần Hạo bị chọc tức đến bạo khiêu như lôi, hận không thể giết chết con thỏ tiện này: "Ngươi mới là đồ sinh vật sơ sinh đó!" "Đúng vậy!" Tiểu Bạch một mực thành thật nói: "Thỏ ta chính là Thái Âm Tiên Thỏ, trời sinh đã là 'sinh linh' rồi!" "Ngươi, ngươi, ngươi..." Tần Hạo bị chọc tức đến nghẹn lời, không biết phải phản bác thế nào. "Ding dong, chúc mừng linh sủng của Túc Chủ khi dễ Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" Tần Phong liếc nhìn một người một thỏ, không có ý định tiến lên ngăn cản: "Khi dễ!?" Dù sao lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, hắn giúp bên nào cũng không hợp lắm.

Lúc này —— Vu Lan đắc tri Tần Phong đến, lập tức sai người dẫn hắn đến.

Và ngay khoảnh khắc cánh cửa lớn cung điện từ từ mở ra, bóng dáng Tần Phong xuất hiện, nàng liền không cách nào kiềm chế được lửa giận trong lòng, lập tức đứng dậy từ Băng Phong Vương Tọa, nhẹ nhàng nhún chân một cái rồi nhanh chóng xông thẳng về phía Tần Phong.

Tần Hạo trong lòng đột nhiên chấn động, một cái liền nhận ra Vu Lan: "Là nàng ấy!!" Vốn dĩ hắn tưởng là ca ca hắn ở Tiên Giới gây ra phong lưu trái, nhưng không ngờ lại là tình nhân cũ gặp mặt, hơn nữa vừa gặp mặt đã nóng lòng muốn thể hiện tình cảm.

Keng một tiếng!!

Một tiếng kiếm minh đột nhiên vang lên, khiến hư không nổi lên gợn sóng.

Chỉ thấy Vu Lan không nói hai lời ngưng tụ ra một thanh băng kiếm, nhằm thẳng vào Tần Phong ở cửa mà điên cuồng chém loạn... "Sai rồi, sai rồi!" Tần Phong giật nảy mình, vội vàng lùi lại tránh né công kích.

Thế nhưng Vu Lan lại không có ý định dừng tay, nhiệt độ trong hư không lập tức hạ xuống điểm đóng băng. "Ngươi còn dám tới Băng Cung!" Nộ hỏa trong đôi mắt đẹp của Vu Lan không thể che giấu, băng tinh lấp lánh lập tức dũng động quanh người nàng.

Ngay sau đó, một luồng hàn khí cực kỳ khủng bố, tựa như sóng thần dâng trào, lấy nàng làm trung tâm nhanh chóng lan rộng ra bên ngoài.

Nó không chỉ ẩn chứa luồng hàn khí lạnh thấu xương, mà những nơi nó đi qua, cả hư không cũng như bị đóng băng, các vết nứt lan ra như mạng nhện. "Má ơi, né mau!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy vội vàng lùi lại, không dám quấy rầy đôi 'tình nhân' đang trêu chọc nhau. "Ai nha, đông chết thỏ ta rồi!!" Tiểu Bạch bị đông đến run cầm cập, vội vàng kêu lên: "Sai rồi, sai rồi, thật sự sai rồi, người nhận nhầm người rồi..." "Không nhận nhầm!!" Vu Lan liếc nhìn Tiểu Bạch, cái phụ kiện mang tính biểu tượng này, lập tức bị gã đàn ông vô sỉ này làm cho tức điên.

Không những lời hứa năm xưa bị xem như rắm, đứng trước mặt nàng mà vẫn dám trơ tráo nói dối, thật sự cho rằng nàng, một Tiên Đế chuyển thế, dễ lừa đến vậy sao!? "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ Nại Đông tức điên, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Phụ nữ Hoang Cổ đáng sợ thật!" Tần Phong không còn cách nào khác, chỉ có thể bị buộc phải phản kích.

Ngay sau đó, yêu khí khủng bố bùng nổ, sau lưng hắn cũng hiện ra một con Tam Túc Kim Ô. "Yêu!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy giật mình, không thể tin nổi nhìn về phía Tần Phong.

Tuy Tần Phong trong mắt họ là yêu nghiệt, nhưng trên phương diện sinh học thì vẫn là nhân loại, sao trăm năm không gặp đã biến thành yêu thú rồi!? "Tam Túc Kim Ô!?" Trong đôi mắt đẹp của Vu Lan cũng lóe lên một tia bất ngờ, không hiểu sao Tần Phong lại biến thành yêu.

Chỉ thấy con Kim Ô này có thân hình khổng lồ, như một vì sao đang cháy, mỗi chiếc lông vũ đều như được đúc từ hoàng kim thuần khiết nhất, lấp lánh ánh sáng rực rỡ.

Viền lông vũ còn có những vòng quang vầng thần bí lưu chuyển, tựa như phù văn cổ xưa được khắc trên thân nó từ khi trời đất sơ khai, ẩn chứa sức mạnh thần bí vô tận.

Thế nhưng nàng lại không có ý định dừng tay, tiếp tục phóng thích hàn khí khủng bố đến cực hạn. "Chưa xong hả!?" Tần Phong thấy Lan Bảo Bảo vẫn còn đến, chỉ có thể chọn cách bị động phản kích.

Hú!!

Tam Túc Kim Ô ngẩng cao đầu rống lên, giang rộng đôi cánh lửa khổng lồ.

Chương 1902

Ngay sau đó, sóng nhiệt vô tận như thủy triều cuồn cuộn lan ra xung quanh, nơi nào nó đi qua, hư không cũng bị thiêu đốt đến biến dạng, hơi thở nóng bỏng tựa như sức mạnh của mặt trời giáng lâm nhân gian, thiêu rụi mọi bóng tối và tà ác trên thế gian. "Thái Dương Chân Hỏa!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy thấy vậy, vội vàng lùi về phía sau.

Oanh long long!!

Băng và lửa va chạm trong cung điện, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tuy tuyệt đối linh độ mà Vu Lan tu luyện hai kiếp rất lợi hại, tu vi cũng cao hơn Kim Ô phân thân một đại cảnh giới, nhưng Tần Phong lại có quá nhiều buff, khiến cho chênh lệch giữa hai bên rút ngắn vô hạn. "Sao có thể!?" Tiểu Kiều và Lưu Thủy đột nhiên che miệng kinh hô, càng không thể tin nổi nhìn Tần Phong.

Họ không phải bị sức chiến đấu khủng bố của Tần Phong làm cho kinh hãi, mà là trên người hắn lại hiện ra mười đóa hoa lửa, đại diện cho việc hắn đã phá vỡ giới hạn hoa khai cửu phẩm, đạt đến cảnh giới thập phẩm viên mãn trong truyền thuyết. "Ách..." Vu Lan phát ra một tiếng rên trầm đục, thân thể không tự chủ lùi lại hai bước.

Tuy nàng cao hơn Kim Ô phân thân của Tần Phong một đại cảnh giới, nhưng tiềm lực thập phẩm thật sự quá biến thái, cộng thêm các buff mà Tần Phong đã lĩnh ngộ từ trước, cuối cùng đã giúp hắn vượt cấp khiêu chiến nàng. "Hô hô, cuối cùng cũng dừng tay!" Tần Phong hít sâu một hơi, ngọn lửa quanh người hắn cũng dần tiêu tán. "Ngươi không phải Tần Phong..." Vu Lan mặt phấn đầy sát khí nói: "Ngươi có thể lừa được Tiểu Bạch, nhưng không lừa được bổn đế!!" "Phụ nữ thật không thể nói lý lẽ!" Tần Phong nghe xong thấy vô ngữ, thậm chí đến mẹ cũng bị tức đông lạnh rồi. "Hiểu lầm, hiểu lầm..." Tần Hạo vội vàng ra giải thích: "Thật ra đây là Thân Ngoại Hóa Thân của ca ta, bản thể là một con Tam Túc Kim Ô của yêu tộc." "Tam Túc Kim Ô!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức kinh hô, đôi mắt đẹp cũng tràn đầy vẻ hâm mộ.

Tuy phương pháp tu luyện Thân Ngoại Hóa Thân ở Tiên giới không phải là bí mật gì, chỉ cần đại thế lực có chút nội tình đều sở hữu, nhưng muốn tìm được một thân thể thích hợp lại khó hơn lên trời.

Bởi vì yêu thú có thể sống ở Tiên giới đều là những yêu thú huyết mạch không thuần khiết.

Muốn tìm được yêu thú thuần huyết mạch, chỉ có thể đến Yêu giới nguy hiểm để tìm.

Nhưng Yêu giới lại rất bài xích nhân tộc, hơn nữa lại là đại bản doanh của yêu tộc, đừng nói là tìm yêu thú thuần huyết bên trong, có thể sống sót trở ra đã là trời phù hộ rồi. "Cái gì?

Thân Ngoại Hóa Thân!!" Vu Lan lại một lần nữa bị làm cho tức điên: "Cái đồ tra long vô sỉ hạ tiện nhà ngươi, nói rất nhanh sẽ quay về, kết quả đi một cái là hơn trăm năm, giờ quay về lại dám dùng một Thân Ngoại Hóa Thân để qua loa bổn đế, ngươi, ngươi..." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ Nại Đông tức điên, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Bình tĩnh, bình tĩnh!" Tần Phong vội vàng mở miệng nói: "Ta chỉ là một Thân Ngoại Hóa Thân, ân oán giữa ngươi và bản thể ta không liên quan." "Vâng, vâng, vâng!" Tiểu Bạch và Tần Hạo liên tục gật đầu, biểu thị họ cũng vô tội. "Cút!!" Vu Lan tức điên, phát ra tiếng gào thét của ác long.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ Nại Đông tức điên, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Lại kiếm 50 vạn!" Tần Phong trong lòng sung sướng, sau đó lại tiếp tục kích thích: "Vừa rồi nàng đã đánh Thân Ngoại Hóa Thân của ta rồi, đợi lần sau gặp bản thể của ta, thì không thể đánh bản thể của ta nữa đâu!" "Đê tiện thật!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy không nhịn được đảo mắt khinh bỉ, hoàn toàn xác định đây chính là Thân Ngoại Hóa Thân của Tần Phong.

Bởi vì... người khác không có cái mùi 'đê tiện' này!! "Hừ, chuyện thuận tay thôi!" Vu Lan lại một lần nữa bị làm cho tức điên, càng muốn đánh Tần Phong hơn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ Nại Đông tức điên, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Điểm phản phái này kiếm có rủi ro a!" Tần Phong nghe nói còn muốn đánh mình, sợ đến mức không dám tiếp tục kích thích nữa. "Người một nhà cả, có gì thì từ từ nói!" Tần Hạo sợ mình cũng bị 'đánh thuận tay', vội vàng lái sang chuyện khác: "Lần này ca ta dẫn ta đến Băng Cung, là muốn mời chị dâu đến Vô Tận Hoang Nguyên, vây công Ẩn Môn, cái môn phái tà ác này." "Chị dâu!?" Vu Lan ngừng cái ý nghĩ 'đánh thuận tay', cảm thấy tên nhóc này thật sự rất dễ thương. "Đúng vậy!" Tiểu Bạch cũng vội vàng mở miệng nói: "Ngươi không biết cái Ẩn Môn này tà ác đến mức nào đâu, không những chứa chấp Phương Trường đại ma đầu, còn cướp của Tần gia ta rất rất nhiều bảo bối nữa." "Cướp bảo bối của Tần gia!?" Tiểu Kiều sững sờ nói: "Nhưng ta nghe nói khi di tích Luân Hồi Tiên Vương mở ra, Tần Phong đã cướp bảo bối của đệ tử Ẩn Môn, cuối cùng còn suýt nữa lột quần lót của người ta..." "Không sai!" Lưu Thủy mở miệng xác nhận: "Băng Cung chúng ta những năm nay đã kết giao với không ít thế lực, cũng luôn chú ý đến những sự kiện lớn xảy ra ở Tiên giới, quả thật có nghe nói Tần Phong suýt nữa lột sạch quần lót của đệ tử Ẩn Môn." "Đừng để ý đến những chi tiết nhỏ này!"

Tiểu Bạch lập tức xua tay nói: "Chúng ta bây giờ đang thảo luận Ẩn Môn tà ác đến mức nào, chúng ta nên tập hợp tất cả lực lượng chính phái, đại diện cho chính nghĩa để tiêu diệt nó, chứ không phải để nó một tay gây họa cho Tiên giới." "Đồ thỏ vô sỉ!" Tần Hạo lập tức thầm mắng, cảm thấy con thỏ này quá vô sỉ.

Thế nhưng vừa nghĩ đến Ẩn Môn còn nợ mình phí tổn thất tinh thần, hắn liền giơ hai tay đồng ý Ẩn Môn là môn phái tà ác. "Bổn đế không đi!" Lan Bảo Bảo vẫn còn tức giận, quay người đi về phía vương tọa băng giá. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ Nại Đông tức điên, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Không còn cách nào, chỉ có thể dùng tuyệt chiêu thôi!" Tần Phong vì muốn tập hợp đủ Lâm Tam, Diệp Thần, Tần Hạo, Vu Lan, Uyên Tổng, Triệu Trường Sinh, Long Ngạo Thiên, bảy Thiên Mệnh vây công Ẩn Môn để giải trừ mối họa lớn trong lòng mình, trong lòng bất đắc dĩ thở dài nói: "Thật ra lần này ta đi vây công Ẩn Môn, không phải vì bản thân ta, mà là vì Lan Bảo Bảo nàng..." "Vì bổn đế!?" Vu Lan lập tức dừng bước, đôi tai nhỏ cũng dựng lên. "Không sai, chính là vì nàng!" Tần Phong chớp mắt biến thành kẻ đệ nhất thâm tình Tiên giới nói: "Không giấu gì nàng, trăm năm trước ta cùng Tiểu Bạch đã tẩy kiếp bảo khố Chiến Thần Điện, trong đó phát hiện ra một cây Tiên Thiên Linh Căn, chính là Hoàng Trung Lý trong truyền thuyết..." "Hoàng Trung Lý!!" Tiểu Kiều lập tức che miệng kinh hô: "Chính là Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý có thể vô hạn chế đề thăng một phẩm hoa khai sao!?" "Ừm!" Tần Phong gật đầu, biểu thị chính là cây này. "Có thể vô hạn chế đề thăng một phẩm hoa khai!?" Tần Hạo nghe xong liền chấn động đứng yên tại chỗ, trái tim nhỏ cũng đập thình thịch loạn xạ.

Trước đây hắn vẫn luôn không hiểu vì sao Tiểu Bạch lại không rời ca ca hắn nửa bước, cho dù Thân Ngoại Hóa Thân của ca ca hắn dẫn nó ra ngoài nó cũng không muốn.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu rồi, theo ca ca hắn là thật sự có thịt ăn.

Cho dù là đồ thừa, cũng đều là long hà bảo ngư! "Hoàng Trung Lý thật sự ở trong tay ngươi?!" Lưu Thủy đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc, không nhịn được lại hỏi.

Không còn cách nào!

Đối với Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý nàng cũng không xa lạ, thậm chí các đại thế lực ở Tiên giới cũng đều không xa lạ.

Chính là năm xưa Long Ngạo Thiên tìm được nó trong một di tích Tiên Đế, vì thế còn gây ra một trận đại chiến kinh thiên động địa chưa từng có.

Trận chiến đó không biết có bao nhiêu tu tiên giả đã ngã xuống, trong đó bao gồm cả đệ nhất Tiên Quân của Tiên Minh, cũng chính là vị hôn phu của Tiên Minh Thất Trưởng Lão.

Cuối cùng kết thúc bằng việc Long Ngạo Thiên đột phá Tiên Đế, độc chiếm cây Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý đó.

Cũng chính vì có cây Hoàng Trung Lý này mà vô số cao thủ đã đến quy thuận, Chiến Thần Điện cũng nhờ đó mà đi vào con đường phát triển nhanh chóng, tất cả đều muốn có được một quả Hoàng Trung Lý để đề thăng phẩm cấp của mình, cho dù là cường giả Tiên Vương, Tiên Đế cảnh cũng có thể đề thăng, nhưng tỷ lệ thành công sẽ giảm xuống. "Là thật!" Tần Phong thâm tình nhìn Vu Lan, sau đó định mở Trùng Đồng để chứng minh.

Thế nhưng Kim Ô phân thân không thể cùng hưởng Trùng Đồng với bản thể, trợn mắt nửa ngày cũng không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ có thể ngượng ngùng đưa tay chọc chọc Tiểu Bạch để chứng minh.

"Thỏ chủ ngân ta nói đúng!" Tiểu Bạch lập tức vênh váo hếch mũi nói: "Trăm năm trước vụ án bảo khố Chiến Thần Điện bị tẩy kiếp, chính là do chúng ta làm, còn vụ án bảo khố Lăng Tiêu Cung bị tẩy kiếp, cũng là do chúng ta làm." "Trời ơi!!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy mặt đầy kinh ngạc, nhưng không phải vì vụ án Tần Phong làm.

Mà là năm đó Long Ngạo Thiên hoa khai cửu phẩm, có Hoàng Trung Lý đã dẫn dụ vô số cường giả đi theo, bây giờ Tần Phong một Thân Ngoại Hóa Thân không những hoa khai thập phẩm, còn có Hoàng Trung Lý trong tay, thật sự không dám tưởng tượng sau khi tin tức truyền ra, sẽ dẫn đến bao nhiêu cường giả Tiên giới đến quy thuận. "Đây quả nhiên không phải thỏ tử đàng hoàng!" Tần Hạo trong lòng không nhịn được thầm mắng, quyết định tránh xa con thỏ hư hỏng này một chút. "Ý gì!?" Vu Lan nghi hoặc quay đầu, không hiểu rõ ý nghĩa gì.

Tuy Tần Phong có Hoàng Trung Lý trong tay khiến người ta chấn kinh, nhưng dường như chẳng liên quan gì đến việc nàng đi Ẩn Môn cả. "Thôi được, ta cũng không giấu nàng nữa!" Tần Phong ánh mắt vẫn thâm tình nói: "Thật ra ta nhiều năm nay không đến tìm nàng, là vì ta phát hiện Hoàng Trung Lý sắp thành thục, nên ta mới định đợi Hoàng Trung Lý thành thục rồi đến Băng Cung tặng nàng một bất ngờ." "Bất ngờ!?" Tiểu Kiều lập tức che miệng kinh hô: "Ý ngươi là muốn tặng Cung chủ một quả Hoàng Trung Lý, để nàng đề thăng từ cửu phẩm hoa khai lên thập phẩm viên mãn sao!?" "Đúng vậy!" Tần Phong vẫn ánh mắt thâm tình, cứ thế cam tâm tình nguyện thừa nhận.

Chương 1903

"Trời ơi!!" Lưu Thủy bị đại bút tích của Tần Phong làm cho kinh ngạc, vội vàng khuyên nhỏ: "Cung chủ, Hoàng Trung Lý, có thể đó ạ!!" "Hắn muốn tặng bổn đế Hoàng Trung Lý!?" Trái tim nhỏ của Vu Lan không chịu thua mà đập thình thịch, nàng cũng bắt đầu tin những lời nói dối của Tần Phong rồi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Sao vẫn là lừa gạt vậy!?" Tần Phong trong lòng lại một lần nữa thầm mắng, biểu thị hệ thống lại đang oan uổng người tốt.

Rõ ràng hắn là một người đàn ông cực kỳ có trách nhiệm với tình cảm, phàm là những cô gái bị hắn cưa cẩm cuối cùng đều được hắn đưa về nhà, thế mà cái hệ thống khốn nạn này lại cứ nói hắn lừa gạt tình cảm của phụ nữ. "Tương tư thành bệnh!?" Tần Hạo nghe mà mắt trợn tròn mồm há hốc, trong lòng thì thốt lên 'đậu má' lớn tiếng.

Vốn dĩ tưởng ca ca là muốn tặng quà xin lỗi, nhưng không ngờ ca ca hắn lại đang vẽ bánh, còn khiến Vu Lan mềm lòng, thậm chí nhìn bộ dạng này còn nguyện ý đi cùng hắn đến Ẩn Môn một chuyến. "Đi thôi!" Cơn giận trong lòng Vu Lan lập tức tan biến, quay người đi về phía cửa lớn.

Không phải lời nói 'Lan Bảo Bảo' vừa rồi của Tần Phong đã khiến nàng mềm lòng, mà là Tần Phong đã cho quá nhiều, đối với nàng hoa khai cửu phẩm, căn bản không thể cưỡng lại được sự cám dỗ của việc đề thăng một phẩm hoa khai. "Cuối cùng cũng tập hợp đủ rồi!" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, trong lòng thầm cầu nguyện cho Ẩn Môn hai phút rưỡi.

Bây giờ bảy Thiên Tuyển có hào quang đã tập hợp đủ, xem Ẩn Môn tiếp theo sẽ đối phó thế nào đây...

Cảnh tượng chuyển sang bên ngoài Ẩn Môn.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên sau khi điên cuồng oanh tạc một phen, đang thở hổn hển trong hư không.

Hắn vốn tưởng rằng sau khi đột phá Tiên Đế trung giai, mình sẽ trở thành danh từ vô địch của Chư Thiên Vạn Giới, còn cái Ẩn Môn nhỏ bé này thì có thể dễ dàng nắm trong lòng bàn tay.

Thế nhưng hiện thực lại tát cho hắn một bạt tai đau điếng, oanh tạc nửa ngày đến cả cổng lớn của người ta cũng không phá được, chứ đừng nói đến việc đánh vào Ẩn Môn tìm kiếm Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn. "Sao lại thế này!?" Long Ngạo Thiên cảm thấy mất mặt, tâm trạng cũng bắt đầu trở nên cáu kỉnh.

Ban đầu hắn bị Tần Hạo thay thế vị trí thứ nhất trên bảng Thiên Tư, các tu tiên giả đã nhìn hắn bằng ánh mắt không đúng, bây giờ oanh tạc nửa ngày lại không phá được cổng lớn của Ẩn Môn, khiến các tu tiên giả xung quanh càng trở nên trắng trợn, đều bắt đầu chỉ trỏ hắn. "Cái Ngạo Thiên Tiên Đế này có được không vậy?

Oanh tạc nửa ngày sao không thấy phản ứng gì!?" "Trước đây ta thấy Ngạo Thiên Tiên Đế rất mạnh, nhưng bây giờ cảm giác hình như cũng chỉ đến thế thôi!" "Hắn đã bá bảng vạn năm rồi, người cũng đã già rồi, bây giờ là thiên hạ của giới trẻ!" "Cũng đúng, Long Ngạo Thiên đã già rồi, bị Tần Hạo áp xuống vị trí thứ hai rồi!" "Không thể nói như vậy, trận pháp này hư vô phiêu huyễn, Ngạo Thiên Tiên Đế chỉ là không tìm thấy mục tiêu, chứ không phải không phá được cổng lớn của Ẩn Môn!" "Đừng thổi phồng Long Ngạo Thiên nữa, thời đại thuộc về hắn đã kết thúc rồi!" "..." Nghe những lời này, lửa giận trong lòng Long Ngạo Thiên càng lớn hơn.

Đầu tiên là Diệp Thần đã lừa gạt người hắn yêu, sau đó là Lâm Tam sủa vào mặt hắn, tiếp theo là Tần Phong liên tục đối đầu với hắn, bây giờ lại xuất hiện Tần Hạo thay thế hắn, khiến hắn thật sự không hiểu, vì sao cuộc đời vốn dĩ thuận buồm xuôi gió của mình, lại biến thành cái bộ dạng quỷ quái này.

Và nếu Tần Phong có thể nghe thấy tiếng lòng của hắn, chắc chắn sẽ có thể trả lời câu hỏi này: Nếu như ngươi có thể sớm gặp ta, cuộc đời ngươi đã sớm chẳng thuận lợi rồi! "Long Ngạo Thiên có được không vậy!?" Và ngay khi Long Ngạo Thiên đang nổi giận, Diệp Thần trốn trong góc không dám lộ mặt.

Tuy hắn bây giờ đã tập hợp một nhóm đại lão phá sản, cũng thuận lợi thông quan đến bên ngoài Ẩn Môn, nhưng lại không có ý định nhảy ra trang bức, không phải sợ mình lộ mặt sẽ bị giết ngay lập tức, cũng không phải bị Long Ngạo Thiên đánh ra ác mộng tâm lý, mà là đang đợi một lão lục vô sỉ đến. "Ai vậy!?" Một nhóm đại lão phá sản tò mò hỏi, không biết Diệp Thần đang đợi ai. "Tần Phong!!" Trong mắt Diệp Thần tràn đầy hận ý, nắm đấm cũng siết chặt kêu răng rắc.

Kể từ khi hắn dẫn nhóm đại lão phá sản này đến Vô Tận Hoang Nguyên, hắn đã nghe người ta nói có một con lừa ngốc nghếch đã có được Vạn Phật Đại Đạo Chi Ấn, hơn nữa bên cạnh con lừa ngốc nghếch này còn có hai ba đồng bọn.

Và hắn bằng kinh nghiệm giao thiệp với Tần Phong nhiều năm, lập tức đoán ra là đội ngũ chuyên nghiệp của Tần Phong.

Sau đó hắn lại kết hợp với kinh nghiệm mà Dịch Thiên Cơ để lại, phát hiện căn bản thông tin của nhóm người này không thể tính toán được, từ đó đi đến kết luận chính là đội ngũ chuyên nghiệp dưới trướng Tần Phong.

Mà đội ngũ chuyên nghiệp dưới trướng Tần Phong đã đến Ẩn

Môn, vậy thì bản thân Tần Phong cũng chắc chắn đã để mắt đến miếng mồi béo bở này.

Lại kết hợp với kinh nghiệm bị lừa gạt nhiều năm của hắn, cũng như tình hình khảo sát thực tế tại hiện trường, hắn cơ bản có thể khẳng định, Tần lão lục vô sỉ lại muốn gây chia rẽ, tạo ra hỗn loạn để mình ngư ông đắc lợi. "Tần Phong!?" Các đại lão phá sản sững sờ nói: "Chính là Tần Phong, kẻ đứng đầu bảng Thiên Tư Khí Tu, ba mươi tám bảng Thiên Tư Võ Tu, được mệnh danh là tương lai của Tiên Minh sao!?" "Không sai, chính là hắn!" Diệp Thần nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta thậm chí có thể khẳng định một cách có trách nhiệm rằng, sở dĩ các ngươi bị phá sản thanh toán, kẻ đứng sau giật dây chính là Tần Phong!" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Các đại lão phá sản lập tức xua tay, còn không nhịn được cười một tiếng.

Họ thừa nhận Tần Phong những năm gần đây quả thật rất nổi bật, nhưng hắn chỉ mới phi thăng Tiên giới hơn trăm năm, sao có thể có năng lực to lớn đến vậy, thu hoạch được nhiều tán tu và thế lực như vậy!? "Ai!!" Diệp Thần bất đắc dĩ thở dài một tiếng, biết rằng có nói cũng vô ích.

Đừng nhìn những người này đều là những đại lão từng lừng lẫy, nhưng tài sản và nhận thức hoàn toàn không tương xứng, họ chỉ biết dùng trí tuệ hữu hạn của mình để suy nghĩ những chuyện đang xảy ra trước mắt, căn bản không nhìn thấy những chuyện nằm ngoài nhận thức.

Thế nhưng như vậy cũng tốt, tiện cho hắn khống chế. "Diệp Thần tiểu tử!" Một đại lão phá sản đột nhiên nói: "Ta nghe người ta nói, ngươi ở di tích Luân Hồi Tiên Vương đã có được Chân Phật Quán Tưởng Đồ và Chân Ma Quán Tưởng Đồ, không biết có thể lấy ra cho chúng ta những lão già này xem qua không!?" "Quán Tưởng Đồ!?" Diệp Thần thần sắc đầu tiên là sững sờ, ngửi thấy mùi vị quen thuộc.

Ngay sau đó trong lòng liền bắt đầu giật mình, không cần nghĩ cũng biết là do Tần lão lục làm.

Vốn dĩ hắn tưởng mình ở di tích Luân Hồi Tiên Vương, suýt nữa bị Long Ngạo Thiên giết chết đã đủ xui xẻo rồi, không ngờ Tần lão lục lại vu oan hắn lấy được cái gì đó là Quán Tưởng Đồ, cộng thêm Vô Thượng Thiên Thư trước đó, bảo khố Chiến Thần Điện, bảo khố Lăng Tiêu Cung... khiến hắn lập tức hoảng sợ.

Bây giờ Tiên giới đã bị Tần Phong càn quét một lượt, có thể nói là ai nấy đều trắng tay.

Nếu thật sự tin vào lời đồn này, hoàn cảnh của hắn chẳng phải là vô cùng nguy hiểm sao!? "Diệp Thần tiểu tử, ngươi đây là ý gì!?" Thấy Diệp Thần mãi không nói gì, các đại lão phá sản thần sắc bất mãn.

Họ vì một lời nói của Diệp Thần mà không màng nguy hiểm đi cùng hắn tìm Ẩn Môn, trong lúc đó còn tổn thất mấy chục người.

Vốn dĩ tưởng hai bên đã trải qua nhiều khó khăn như vậy, đã là đồng đội thân thiết không kẽ hở, nhưng không ngờ Diệp Thần lại không tin tưởng họ đến vậy, ngay cả một bức Quán Tưởng Đồ cũng không muốn cho mượn. "Hiểu lầm rồi!" Diệp Thần đã đấu với Tần Phong lâu như vậy, con người cũng trở nên xảo quyệt và vô sỉ hơn, lập tức mở miệng cười nói: "Không phải ta không muốn lấy ra cho các vị xem, thật sự là ta bị Long Ngạo Thiên truy sát đến sợ rồi, nên đã đem chúng và Vô Thượng Thiên Thư đặt ở một nơi an toàn." "Vô Thượng Thiên Thư!!" Các đại lão phá sản lập tức đứng bật dậy, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Diệp Thần. "Các vị cứ yên tâm..." Diệp Thần lập tức vẽ bánh: "Đợi chúng ta an toàn quay về, ta nhất định sẽ lấy ra chia sẻ với các vị!" "Thật sao!?" Các đại lão phá sản lập tức kích động, hận không thể lập tức chiến đấu vì Diệp Thần. "Hơn vàng thật!" Trong mắt Diệp Thần tràn đầy chân thành, trong lòng thì bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nghĩ lại năm xưa hắn cũng là một thiếu niên phong độ ngời ngời, cảm thấy mình nhất định có thể tạo nên một vùng trời riêng, nhưng hiện thực lại mài mòn tất cả góc cạnh của hắn, cũng khiến hắn từ bỏ ước mơ và nguyên tắc làm người ban đầu...

Lúc này -- không chỉ Diệp Thần trốn đi không dám lộ mặt, đội ngũ chuyên nghiệp cũng trốn đi không dám lộ mặt.

Bởi vì so với Ẩn Môn, một cục xương khó gặm, việc cướp Đại Đạo Chi Ấn của Tam Lộng đại sư dễ dàng hơn nhiều, một khi họ lộ hành tung, nhất định sẽ bị các môn các phái vây công. "Tức chết Phật gia rồi!" Tam Lộng đại sư đội một chiếc mũ cói màu xanh lên đầu, sợ bị người ta phát hiện mình là một hòa thượng đầu trọc.

Chương 1904

"Thôi được rồi, đừng than vãn nữa!" Tề Tu Viễn mở miệng an ủi: "Chỉ cần đợi Bệ hạ đến, nhiệm vụ của chúng ta cũng hoàn thành!" "Đúng vậy, mau thông báo cho Bệ hạ!" Phụng Thiên lập tức phản ứng lại, vội vàng báo cáo tình hình cho Tần Phong.

Tuy Vô Tận Hoang Nguyên có từ trường hỗn loạn, không thể sử dụng thiết bị liên lạc với thế giới bên ngoài, nhưng may mắn là họ có một nhóm chat Tiên Nô Pháp Ấn, có thể truyền tin tức đi mà không bị từ trường làm nhiễu. "Hay là đợi một lát nữa rồi thông báo đi!" Nhậm Hoàn vội vàng mở miệng ngăn cản: "Bây giờ đại trận của Ẩn Môn còn chưa bị phá, nếu bây giờ thông báo Bệ hạ đến, chẳng phải là để Bệ hạ phải chờ đợi sao!?" "Có lý!" Mọi người lập tức phản ứng lại, trong đầu hiện lên một cảnh tượng.

Vốn dĩ mấy nhân viên đi công tác, vây quanh nồi lẩu hát ca, mọi người cũng nói chuyện rất vui vẻ, thế nhưng đột nhiên ông chủ đẩy cửa bước vào, không chỉ khiến không khí lập tức trở nên yên tĩnh, các nhân viên nói chuyện cũng trở nên cẩn thận hơn. "Đúng rồi, thần côn!" Tam Lộng đại sư quay đầu nhìn qua, hỏi Mộc Tú có thể phá trận không. "Đừng làm ồn!" Mộc Tú đang cúi đầu, tay cầm bát quái.

Kể từ khi hắn nhìn thấy đại trận của Ẩn Môn, hắn liền hoàn toàn rơi vào trạng thái nhập ma, lập tức lấy ra Thái Ất Cửu Cung Bát Quái Chiêm Bàn, rồi kết hợp với những gì mình đã học để suy diễn.

Thế nhưng trận pháp này hoàn toàn khác với những trận pháp mà hắn từng gặp trước đây, đừng nói là dùng kỹ năng chuyên nghiệp để phá giải, ngay cả manh mối ban đầu cũng không tìm thấy, chứ đừng nói đến việc thuận theo manh mối để suy diễn tiếp.

Và Triệu Trường Sinh cách đó không xa, cũng rơi vào trạng thái mơ hồ.

Các hộ tông đại trận khác đều có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nên rất dễ dàng phân biệt được phương vị bát quái, từ đó tìm ra phương pháp phá trận tương ứng.

Thế nhưng đại trận trước mắt hư huyễn phiêu diêu, hoàn toàn không tìm thấy vật tham chiếu. "Lão Triệu, ngươi có được không vậy!?" Lâm Tam nhìn Triệu Trường Sinh bất đắc dĩ thở dài một tiếng, bắt đầu hoài niệm những ngày tháng mạo hiểm cùng Tần Phong.

Tuy thiên phú kiếm đạo của hắn một mình độc bước, cho dù mười lão Triệu cũng không đuổi kịp hắn, nhưng ở những phương diện khác thuần túy là một kẻ ngốc, đừng nói đến những thuật ngữ chuyên nghiệp, ngay cả lời nói bình thường hắn cũng không hiểu. "Ngươi mới không được!" Triệu Trường Sinh không thừa nhận mình không được, tiếp tục bóp ngón tay suy diễn phương pháp phá trận.

Ngay sau đó không biết có phải linh quang chợt hiện, hay hào quang nhân vật chính được kích hoạt, ngay khi hắn đang bó tay với trận pháp này, hắn nhìn thấy Thanh Thanh đang buồn chán ngồi trên mặt đất, nhặt những viên đá nhỏ dưới đất ném về phía trước để chơi.

Và mỗi lần viên đá nhỏ rơi xuống đất, mặt đất lại rung động nhẹ một chút.

Không phải kiểu rung động do vật thể bình thường va chạm tạo ra, mà là rung động do tín hiệu TV bị nhiễu tạo ra, chỉ là loại rung động này rất nhẹ, gần như rất khó bắt được bằng mắt thường. "Ta hiểu rồi!!" Triệu Trường Sinh mạnh mẽ đứng dậy nói: "Đại trận Ẩn Môn không nằm ở trước mắt chúng ta, nó đã dung hợp với Vô Tận Hoang Nguyên thành một thể rồi!" "Ý gì!?" Lâm Tam như học sinh dốt nhập hồn, mắt tròn xoe nhìn lão Triệu.

Tuy thiên phú kiếm đạo của hắn một mình độc bước, cho dù mười lão Triệu cũng không đuổi kịp hắn, nhưng ở những phương diện khác thuần túy là một kẻ ngốc, đừng nói đến những thuật ngữ chuyên nghiệp, ngay cả lời nói bình thường hắn cũng không hiểu. "Ý nghĩa rất đơn giản..." Triệu Trường Sinh mặt đầy hớn hở nói: "Từ khi chúng ta tiến vào Vô Tận Hoang Nguyên, chúng ta đã bước vào đại trận của Ẩn Môn rồi." "Ý của chủ nhân là..." Thanh Thanh cau mày hỏi: "Tất cả những gì chúng ta nhìn thấy đều là giả, là huyễn cảnh do đại trận của Ẩn Môn tạo ra sao!?" "Không phải huyễn cảnh!" Triệu Trường Sinh xua tay giải thích: "Ngươi có thể hiểu Vô Tận Hoang Nguyên như một bàn cờ khổng lồ, còn chúng ta đều là những quân cờ trên bàn cờ đó, nhìn thì có vẻ như đã vây hãm sào huyệt của đối phương rồi, nhưng lại bỏ qua mấy quân tốt nhỏ ẩn giấu phía sau, cũng chính là những trận nhãn của trận pháp này." "Ý của ngươi là..." Lâm Tam ngẫm nghĩ một hồi, rồi nói: "Phương pháp phá trận này không ở trước mắt, mà là ở phía sau chúng ta, nơi chúng ta vừa đi qua sao!?" "Không sai!" Triệu Trường Sinh quay đầu quét mắt một lượt, ánh mắt khóa chặt vào một tảng đá lớn.

Chỉ thấy hắn kháp ra một kiếm chỉ điểm ra, kiếm khí lập tức xuyên thủng tảng đá lớn, ngay sau đó một phù văn vỡ nát xuất hiện, nhanh chóng từ từ tiêu tán trong trời đất.

Và ngay khoảnh khắc phù văn phá vỡ này biến mất, Ẩn Môn trong hư không như tín hiệu không tốt mà rung lên một cái. "Sao lại thế này!?" Long Ngạo Thiên và những người khác nhíu mày, nhanh chóng bắt được rung động đó.

Thế nhưng khi họ thử chạm vào, kết quả vẫn giống hệt như trước, tựa như một ảo ảnh mà xuyên thẳng qua. "Không có tác dụng sao!?" Trong mắt Lâm Tam tràn đầy nghi hoặc, quay đầu nhìn về phía Triệu Trường Sinh. "Đương nhiên không có tác dụng rồi!" Triệu

Trường Sinh không nhịn được đảo mắt khinh bỉ nói: "Ta vừa rồi đã nói đại trận của Ẩn Môn bao trùm toàn bộ Vô Tận Hoang Nguyên, vừa rồi cũng chỉ là một trong số các trận nhãn, mà những trận nhãn tương tự ít nhất cũng có hàng vạn cái, chúng ta muốn Ẩn Môn hiện hình, ít nhất cũng phải nhổ đi một phần ba trận nhãn." "Một phần ba!?" Lâm Tam lập tức tặc lưỡi nói: "Chúng ta chỉ có hai người, Vô Tận Hoang Nguyên lại lớn như vậy, chừng nào mới nhổ xong chứ!?" "Ai nói chúng ta phải tự mình đi nhổ chứ!?" Triệu Trường Sinh lại không vui nói: "Tuy trước đó các đại môn phái đã tổn thất không ít cao thủ, nhưng những người có thể sống sót đi đến đây cũng có mấy ngàn người, chỉ cần tiết lộ tin tức cho họ, hà cớ gì chúng ta phải tự mình ra tay chứ!?" "Ừm!?" Lâm Tam ngơ ngác nhìn Triệu Trường Sinh, thần sắc đột nhiên có chút hoảng hốt.

Nếu không phải hắn từ nhỏ đã quen biết Tần Phong, biết Tần Hạo là em trai sinh đôi kém ba tuổi, thì với thần thái và giọng điệu của Triệu Trường Sinh vừa rồi, hắn còn tưởng hai người họ mới là anh em song sinh.

Rất nhanh -- phương pháp phá trận liền truyền ra trong đám đông.

Thế nhưng so với sự kích động của Long Ngạo Thiên và những người khác, Uyên Tổng lại thu mình trong góc, tinh thần uể oải.

Bây giờ nàng không những công ty không còn, miếng bánh lớn cũng biến mất, có cảm giác như mất hết mọi sức lực và thủ đoạn...

Không làm việc thế này được sao?!

Liễu Như Yên thấy mọi người đều đi làm việc, vội vàng tiến lên quan tâm nói: "A Uyên, huynh làm sao vậy?

Có phải thương thế trên người lại nặng thêm rồi không?!" "Ta không sao!" Uyên Tổng nặn ra một nụ cười, nói: "Chỉ là đột nhiên phát hiện hình như mình bị lừa rồi, những nỗ lực trước đây trở thành một trò cười triệt để, trong lòng cảm thấy trống rỗng." "Bị lừa?!" Liễu Như Yên trong lòng giật thót, cho rằng mình đã để lộ sơ hở. "Đúng vậy!" Uyên Tổng mặt đầy vẻ tự ti nói: "Vốn dĩ ta cứ nghĩ là do bản thân không đủ nỗ lực, nên mới chỉ ngưng tụ được chút Bản Nguyên Chi Lực kia, nhưng bây giờ mới phát hiện tất cả những chuyện này đều là một màn lừa bịp." "Bản Nguyên Chi Lực?!" Liễu Như Yên thấy mình không bị thức phá, tảng đá lớn trong lòng cũng theo đó mà hạ xuống.

Nhưng ngay sau đó, nàng lại cảm thấy không vui, mình đã ở bên Uyên Tổng trăm năm, còn thành công tròng vòng cổ cho y, vậy mà y lại có bí mật giấu mình. "Như Yên, nàng giận rồi sao?!" Uyên Tổng đột nhiên phản xạ có điều kiện, căng thẳng nhìn Liễu Như Yên.

Dựa theo ký ức kiếp trước của y, phàm là có chuyện gì giấu nàng mà bị phát hiện, nàng nhất định sẽ biến thành tiểu tiên nữ nổi giận, y phải hạ mình, mang lễ vật quý trọng đi tìm nàng mới được tha thứ. "Làm sao vậy?!" Liễu Như Yên cố nén khó chịu, khoác lên mình nụ cười ngọt ngào.

Theo tính cách ban đầu của nàng, nhất định sẽ không bỏ qua cho Uyên Tổng, nhưng bây giờ nàng là Tần Nữ Lang do Tần Đạo đích thân lựa chọn, bất kể làm chuyện gì cũng không thể theo tính khí của mình, nhất định phải ngụy trang thành một hiền thê lương mẫu hiểu chuyện. "Như Yên!" Uyên Tổng có chút xuất thần nhìn Liễu Như Yên, không ngờ đối phương lại thay đổi vì y.

Nhưng ngay sau đó, y lại bị cảm động không ngừng, cũng cuối cùng hiểu rõ ý nghĩa của cuộc đời, tuyệt đối không phải cái hư danh thiên hạ đệ nhất gì đó, mà là được ở bên người mình yêu. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thu phục Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử làm chó, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Haiz, Uyên Tổng đáng thương!" Côn Bằng phân thân của Tần Phong nghe vậy, vô cùng bất đắc dĩ thở dài.

Vốn dĩ cứ nghĩ Uyên Tổng sau khi trải qua sự phản bội ở kiếp trước, kiếp này đã nhớ kỹ bài học rồi, nhưng vạn vạn không ngờ Uyên Tổng vẫn là Uyên Tổng, một mình trên cùng một con đường lại đi vào vết xe đổ.

Nhưng hắn bây giờ cũng không có thời gian quản Liễu Như Yên và Uyên Tổng, đang toàn lực giúp Mộng Dao Tiên Đế thăng cấp Thập Nhị Tinh Thần Châu.

Hô!

Hô!

Khí tức nóng bỏng ập đến, nhiệt độ Tây Châu nhanh chóng tăng cao.

Chỉ thấy phía trước bày ra một tòa pháp trận luyện khí huyền diệu, bên trong không chỉ có Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh, mà còn tuôn trào một luồng sức mạnh thời gian thuần túy, có thể tăng tốc đáng kể thời gian luyện chế thành phẩm. "Đi!" Tần Phong thu liễm tâm thần, nhanh chóng kháp ra chỉ quyết điểm ra.

Chương 1905

Ngay sau đó từng đạo pháp quyết đánh vào Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh, khiến ngọn lửa vàng bên trong càng thêm sôi trào, bên trong còn bao bọc mười hai viên châu đang lơ lửng, ánh sáng trên bề mặt càng lúc càng sáng, Tinh Thần Chi Lực cũng càng lúc càng đậm đặc. "Ô ô..." Uyên Tổng đột nhiên rùng mình một cái, trong lòng cũng vô cớ kinh hoảng.

Cứ như có thứ gì đó tà ác bẩn thỉu đang rình rập từ phía sau lùm cây nhìn y vậy.

Nhưng khi y quay đầu nhìn lại, lại không thấy gì cả, ngoài vùng đất hoang mạc khô cằn, không thấy bất kỳ sinh vật sống nào, cũng khiến y không thể không nghi ngờ mình quá nhạy cảm. "A Uyên!" Liễu Như Yên thấy Uyên Tổng vẫn còn muốn lười biếng, chỉ có thể giả ngu nhắc nhở: "Huynh vừa nói Bản Nguyên Chi Lực là gì?

Có lợi hại hơn bảo bối trong Ẩn Môn không?!" "Ẩn Môn!!" Uyên Tổng vô thức ngẩng đầu, nhìn về phía tiên sơn Ẩn Môn.

Tuy tiền công và "bánh vẽ" của y không hiểu sao biến mất, nhưng sự giàu có của Ẩn Môn là tận mắt y chứng kiến.

Hơn nữa y không ngại nguy hiểm đến đây, không phải là để có thể nâng cao bản thân mình sao?!

Bây giờ người đã đến tận cửa rồi, không có lý do gì lại từ bỏ như vậy cả!

Nghĩ đến đây —— Uyên Tổng lập tức chấn chỉnh tinh thần, như thể đã tìm thấy mục tiêu mới.

Sau này y sẽ không sống vì làm công nữa, y muốn sống vì mình và

Liễu Như Yên. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thu phục Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử làm chó, nhận được 20 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại bị 'thu phục' rồi sao?!" Tần Phong nghe tiếng hệ thống, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Tuy Liễu Như Yên là thủ hạ của hắn, nhưng với tư cách là một người đàn ông, hắn vẫn rất đồng tình với Uyên Tổng.

Chỉ tiếc Uyên Tổng y không tự mình tranh khí, cứ phải lặp đi lặp lại treo cổ trên một cái cây.

Nhưng hắn bây giờ cũng không có thời gian để ý đến Uyên Tổng, đã nhận được tin tức từ đội ngũ chuyên nghiệp, nói rằng đã tìm ra phương pháp phá vỡ hộ tông đại trận của Ẩn Môn, hiện tại Long Ngạo Thiên và những người khác đã đi phá hủy trận nhãn rồi. "Cũng đến lúc đi rồi!" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, vẫy tay lấy ra Không Gian Hồ Lô.

Ngay sau đó nắp hồ lô nhanh chóng mở ra, bùng phát ra một luồng hấp lực khủng bố, hút hắn và Lam Bảo Bảo, cùng với Tiểu Bạch và nhị đệ vào trong, sau đó lam quang lóe lên, liền biến mất không dấu vết.

Oanh long long!!

Vừa lúc Tần Phong đến Ẩn Môn, liền nghe thấy tiếng nổ ầm ầm không ngừng.

Chỉ thấy các đại môn phái dựa theo tọa độ mà Triệu Trường Sinh cung cấp, đang khắp nơi tìm kiếm trận nhãn của đại trận Ẩn Môn trên Vô Tận Hoang Nguyên, tìm thấy rồi thì không nói hai lời trực tiếp đánh nát nó.

Cùng với việc các trận nhãn của đại trận bị phá hủy từng cái một, tiên sơn Ẩn Môn trong hư không cũng chấn động kịch liệt.

Như một cung điện đang nổi lên trong nước, khiến hư không gợn lên từng gợn sóng. "Xuất hiện, xuất hiện!" Long Ngạo Thiên lập tức kinh hỉ, phát hiện Ẩn Môn từ hư ảo biến thành thực thể. "Đến đúng lúc rồi!" Khóe miệng Tần Phong khẽ nhếch lên, ánh mắt cũng bắt đầu nhìn quét hiện trường.

Vốn dĩ cứ tưởng mình đã tập hợp đủ Thất Đại Thiên Mệnh, nhưng nhìn một vòng lại chỉ thấy Lục Đại Thiên Mệnh, không hề thấy bóng dáng của Diệp Thần giegie. "Đây là Ẩn Môn sao?!" Vu Lan ngẩng đầu nhìn Ẩn Môn, đôi mắt đẹp tràn đầy hiếu kỳ.

Tuy nàng là Tiên Đế chuyển thế từng thống lĩnh toàn bộ Bắc Vực kiếp trước, nhưng lại chưa từng nghe nói đến Ẩn Môn gì cả, cũng căn bản không hề nghĩ tới, ở Tiên Giới lại còn ẩn giấu một thế lực như vậy. "Diệp Thần giegie không đến sao?!" Tần Phong không có thời gian để ý đến Vu Lan, đang nhíu mày liên hệ với Thanh Thiên.

Và Thanh Thiên trả lời hắn là, tận mắt nhìn thấy Diệp Thần tiến vào Vô Tận Hoang Nguyên, bên cạnh còn đi theo một đám đại lão phá sản của Tiên Giới. "Tiến vào?!" Tần Phong xác nhận tin tức xong, lại lần nữa nhìn quét xung quanh.

Nhưng bất kể hắn tìm kiếm thế nào, cũng không tìm thấy bóng dáng Diệp Thần, cứ như thể từ trước đến nay chưa từng đến vậy. "Chẳng lẽ chết nửa đường rồi?!" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, sau đó lắc đầu phủ nhận.

Tuy Vô Tận Hoang Nguyên vô cùng nguy hiểm, nhưng Diệp Thần là người đến Long Ngạo Thiên còn không bắt được, lại còn sở hữu hào quang cấp Truyền Thuyết gia thân, cho dù không thể lọt vào vòng chung kết, cũng nên có thể quay về theo đường cũ mới đúng... "Ca, huynh sao vậy?!" Tần Hạo tò mò lại gần, nhìn theo tầm mắt của ca ca.

Nhưng ngoài Long Ngạo Thiên và cao thủ các đại môn phái, không hề thấy bóng dáng quen thuộc nào khác, nhưng hắn lại có thể mơ hồ cảm ứng được mấy luồng khí tức quen thuộc, trong đó có một luồng kiếm ý sắc bén tương tự như Lâm Tam. "Không có gì!" Tần Phong qua loa trả lời một câu, lại bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Diệp Thần.

Tuy Diệp Thần hiện tại hào quang đã rớt xuống cấp Truyền Thuyết, lát nữa đoàn chiến cũng không đóng vai trò quyết định gì, nhưng với tư cách là tổng đạo diễn điều khiển toàn bộ trận đấu lần này, không nhìn thấy người trong lòng liền có cảm giác lo lắng khó hiểu. "Tìm Diệp Long?!" Tần Phong nghĩ đến Diệp Long, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu.

Không phải hắn không muốn tìm Diệp Long để dụ Diệp Thần ra, mà là từ trường trên Vô Tận Hoang Nguyên hỗn loạn, căn bản không thể sử dụng thiết bị liên lạc để liên hệ với đối phương.

Lúc này —— Ngay lúc Tần Phong đang tìm kiếm Diệp Thần, Diệp Thần cũng đang khắp nơi tìm kiếm hắn.

Hiện tại đại trận của Ẩn Môn sắp bị phá rồi, hắn cần nhanh chóng xác nhận Tần Phong có đến hay không, nếu không đến thì cần khẩn cấp điều chỉnh phương án, kẻo lát nữa chỉ có thể đứng nhìn người ta ăn thịt lớn. "Không có?!" Diệp Thần nhắm mắt lại, phóng thần thức kiểm tra.

Vì Tần Phong và đoàn người không hề che giấu khí tức, nên hắn lập tức phát hiện ra bọn họ.

Nhưng hắn lại không thể nhận ra Tần Phong, chỉ vì đây là Kim Ô phân thân, trên người tràn ngập yêu khí, ngược lại thì nhận ra khí tức của Tần Hạo, Tiểu Bạch, và Vu Lan. "Lan Lan!!" Diệp Thần xác nhận là Vu Lan xong, cơ thể không hiểu sao run rẩy.

Nhưng khác với sự bi thương khó chịu trong tưởng tượng, giây tiếp theo hắn liền không còn cảm giác, ngược lại còn nảy sinh hứng thú với Tần Hạo bên cạnh, trong đầu vô thức hiện lên cơ bụng của đối phương lúc ở di tích Luân Hồi Tiên Vương.

Thậm chí nghĩ đến những chi tiết đặc sắc, khóe miệng còn không nhịn được mà nhếch lên. "Phát hiện Tần Phong?!" Thấy khóe miệng Diệp Thần nhếch lên điên cuồng, đám đại lão phá sản lập tức mắt sáng lên. "Không có, không có..." Diệp Thần lập tức giật mình tỉnh lại, vội vàng xóa cảnh tượng đó đi.

Chương 1906

"Không có?!" Đại lão phá sản thần sắc ngẩn ra nói: "Ý ngươi là lát nữa không cần 've sầu bắt ve, chim sẻ ở sau'?

Đợi đại trận Ẩn Môn bị phá xong, chúng ta trực tiếp xông vào cướp Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn sao?!" "Không phải, không phải..." Diệp Thần vội vàng xua tay, bảo mọi người đừng xông xáo.

Tuy hắn cảm ứng được khí tức của Tần Hạo, nhưng lại không cảm ứng được khí tức của Tần Phong, nhưng ngay sau đó hắn lại nghĩ đến Vu Lan, còn có Tiểu Bạch cái "phụ kiện" độc quyền của Tần Phong. "Không đúng!!" Diệp Thần bỗng nhiên phản ứng lại, nghĩ đến luồng yêu khí xa lạ kia.

Tuy hắn không cảm ứng được khí tức của Tần Phong, nhưng khi ba yếu tố Tần Hạo, Tiểu Bạch, Vu Lan tụ lại, bên cạnh còn có một luồng yêu khí xa lạ, vậy thì điều không thể cũng trở thành có thể. "Ừm?!" Lông mày Tần Phong khẽ nhíu lại, cảm thấy có người đang rình rập mình. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng nhị đệ câu dẫn Truyền Thuyết cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5 vạn Phản Phái Điểm!" "Nhị đệ?

Câu dẫn?!" Tần Phong thần sắc hiển nhiên ngẩn ra, vô thức nhìn về phía nhị đệ.

Tuy hắn không hiểu tại sao nhị đệ lại "câu dẫn" Diệp Thần, nhưng có một điểm lại có thể khẳng định trăm phần trăm, kẻ vừa rồi lén lút nhìn mình, tám phần là Diệp Thần giegie đã "sát nhập" vào vòng chung kết. "Ca, sao vậy?!" Tim nhỏ của Tần Hạo đột nhiên đập thình thịch, bắt đầu hồi tưởng xem có làm gì sai không. "Không có gì!" Tần Phong thu hồi ánh mắt, tiếp tục tìm kiếm Diệp Thần.

Nếu nói trước đây hắn còn cảm thấy Diệp Thần gặp nguy hiểm, vậy thì hiện tại sau khi nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, có thể khẳng định trăm phần trăm thằng nhóc Diệp Thần này muốn trốn đi làm chuyện. "Thằng nhóc này học được bài học rồi à!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, cảm thấy Diệp Thần có chút khác biệt rồi.

Và dựa vào kinh nghiệm mười năm "lão thư trùng" của hắn, phàm là nhân vật chính gặp phải sự kiện bị đoạt xá, theo mô-típ thì đa phần đã hấp thu đối phương rồi.

Tức là Diệp Thần giegie lúc này, đã có năng lực thôi diễn của Dịch Thiên Cơ. "Thằng này tuyệt đối không thể giữ lại!" Tần Phong thấy hai chân Diệp Thần rời đất (ám chỉ thoát tục), bắt đầu suy nghĩ làm sao để "giải quyết" hắn.

Nhưng với tư cách là một Thiên Mệnh Đại Phản Phái cần kiệm, hắn tuyệt đối sẽ không lãng phí một hạt lương thực nào, nên trước khi "giải quyết" Diệp Thần, còn cần "đá" Tiểu Nhu và Lam Bảo Bảo đi đã. "Ừm?!" Vu Lan nhíu mày nhìn Tần Phong, cảm thấy hắn đang nghĩ chuyện ác độc.

Lúc này —— Không chỉ Diệp Thần phát hiện ra Tần Phong, mà Ẩn Môn môn chủ cũng phát hiện ra hắn.

Thậm chí có thể nói từ khoảnh khắc Tần Phong tiến vào Vô Tận Hoang Nguyên, y đã cảm ứng được yêu khí độc đáo trên người đệ tử thứ ba Trần Thụ. "Tần Phong!!" Sắc mặt Ẩn Môn môn chủ âm trầm đáng sợ, hận không thể xé xác Tần Phong vạn đoạn.

Nhưng vừa nghĩ đến mình hiện tại đang ở Hợp Đạo Kỳ, y không thể không cố nén lửa giận trong lòng, quyết định đợi đột phá rồi mới đi báo thù cho đệ tử yêu quý của mình.

Oanh long long!!

Tiếng nổ chấn động tai đột nhiên vang lên, tiên sơn Ẩn Môn theo đó chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên bên ngoài không đợi được nữa, trực tiếp bắn một phát đại bác vào tiên sơn Ẩn Môn.

Hơn nữa khác với cảnh sắc hư ảo trước đó, tiên sơn Ẩn Môn lần này giống như chiếc thuyền nhỏ trong nước, tuy không bị đạn pháo bắn trúng, nhưng gợn sóng đã khiến nó lung lay rồi. "Động rồi, động rồi!!" Các đại môn phái lập tức kích động, vội vàng sai người tiếp tục đi phá hủy trận nhãn. "Dừng tay!!" Ngay lúc mọi người chuẩn bị ăn mừng, tiếng nói già nua của Ẩn Môn môn chủ vang lên, "Ẩn Môn không phải nơi các ngươi có thể vào, đừng vì một vài lời đồn thổi không thực mà thân tử đạo tiêu, uổng phí tu hành kiếp này của mình..." "Ai vậy?!" Mọi người trong lòng đột nhiên giật mình, có cảm giác bất lực không thể chiến thắng. "Mạnh thật!!" Sắc mặt Long Ngạo Thiên cũng ngưng trọng, có thể cảm nhận được sự cường đại của đối phương. "Thế này không được rồi!" Tần Phong thấy Long Ngạo Thiên và những người khác sắp "nhát gan", lập tức gửi tin nhắn cho đội ngũ chuyên nghiệp. "Nhận được!!" Tam Lộng đại sư nhận được tin nhắn xong, lập tức hét lên trong đám đông: "Ai nói tin tức này không đúng sự thật?

Mấy đệ tử Ẩn Môn các ngươi, mỗi người đều sở hữu Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo, chuyện này mọi người đều thấy rõ, ngươi dám nói những bảo bối này không phải Ẩn Môn các ngươi cướp được sao?!" "Đúng vậy!!" Mộc Tú cũng theo đó hét lên: "Phong thủy luân phiên chuyển, năm nay đến nhà ta, Ẩn Môn các ngươi ăn thịt bao nhiêu năm rồi, bây giờ cũng đến lượt chúng ta ăn thịt, mau giao Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Chí Bảo ra đi!!" "Đúng!!" Những người khác cũng đều nhao nhao hưởng ứng, bảo Ẩn Môn giao hết bảo bối ra. "Là bọn họ!!" Mắt Diệp Thần lập tức sáng lên, biết Tần Phong đã hạ lệnh ra tay rồi. "Càn rỡ!!" Ẩn Môn môn chủ tại chỗ nổi giận, uy áp khủng bố lập tức giáng xuống.

Oanh long long!!

Một luồng uy áp khủng bố như núi Thái Sơn nặng nề đè xuống, không chỉ đè bẹp những người trong đội ngũ chuyên nghiệp, mà ngay cả các đại môn phái cũng được hưởng đãi ngộ tương tự, tất cả đều bị đè quỳ rạp trên đất không thể động đậy. "Phốc!!" Đội ngũ chuyên nghiệp đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy trên người như bị Ngũ Chỉ Sơn đè nặng... "Ngọa tào, nóng tính vậy?!" Tần Phong không nhịn được chửi thề một tiếng, hiển nhiên cũng bị đối phương nhắm vào.

Nhưng lưng hắn lại thẳng tắp, uyển như một cây trường thương kiên cường, ánh mắt càng kiên định không sợ hãi, cho dù mỗi thớ cơ trên người đều cảm thấy áp lực vô cùng, cũng không nguyện ý quỳ xuống "kiếm tiền" (chịu nhục). "Đây là cao thủ cấp bậc nào?!" Tần Hạo cũng đang khổ sở chống đỡ, trong lòng thì dấy lên sóng to gió lớn.

Bởi vì trước đây ca ca hắn "phá bảo bối" quá đơn giản, khiến hắn từng cho rằng Ẩn Môn chỉ là một môn phái nhỏ, đến đây giống như vào quán buffet tùy tiện ăn, nhưng đến rồi mới phát hiện, người ta có thể truyền thừa từ Thái Cổ đến nay tuyệt đối không phải nhờ vận khí. "Đây là Ẩn Môn môn chủ sao?!" Trong đôi mắt đẹp của Vu Lan cũng tràn đầy chấn kinh, bày tỏ chưa từng thấy cường giả như vậy.

Tuy nàng kiếp trước may mắn đột phá đến Tiên Đế, nhưng lại chưa từng thấy cường giả khủng bố như vậy, đừng nói là bây giờ chỉ đạt đến thực lực Tiên Vương Cự Đầu của nàng, cho dù là lúc đỉnh phong kiếp trước nàng cũng không phải đối thủ của y. "Mạnh, mạnh thật!!" Sắc mặt Triệu Trường Sinh đột nhiên biến đổi, vội vàng lùi ra sau lưng Lâm Tam. "Mặc kệ y có mạnh đến đâu, đều phải chết!!" Trong mắt Lâm Tam không chút sợ hãi nào, chỉ có sự sắc bén và kiên định như kiếm.

Và Vô Trần Kiếm trong tay cũng khẽ run rẩy, như đang hưởng ứng ý chí bất khuất của chủ nhân, cho dù trên trán đã rịn ra những giọt mồ hôi nhỏ li ti, hai chân vẫn như cắm rễ đứng vững trên mặt đất. "Đẹp trai quá!!" Mắt Thanh Thanh lấp lánh trái tim nhỏ, bị mê mẩn không thôi. "Đẹp trai có tác dụng quái gì!" Triệu Trường Sinh vô cùng khó chịu lẩm bẩm: "Tiên Giới là nơi cá lớn nuốt cá bé, chỉ có sống đến cuối cùng mới là người chiến thắng, đẹp trai không thể ăn được, có tác dụng quái gì chứ?!" Nói xong...

Triệu Trường Sinh liền nhìn về phía Long Ngạo Thiên trên hư không, hy vọng hắn có thể xông lên đánh một trận với đối phương.

Chương 1907

Nhưng Long Ngạo Thiên lần này lại không xông xáo nóng nảy, mà vô cùng khắc chế tính khí nóng nảy của mình, đang nhìn chằm chằm tiên sơn Ẩn Môn như thể đã bước vào trạng thái đối đầu. "Mạnh thật!!" Tinh thần Long Ngạo Thiên cực kỳ tập trung, sợ đối phương đột nhiên ra tay với mình. "Thế này không được!" Tần Phong thấy hai bên bắt đầu đối đầu, chuẩn bị để Uyên Tổng "giao hòa một chút" (tham chiến để phá vỡ thế cục). "May mà mình không lộ diện!" Uyên Tổng kéo Liễu Như Yên trốn đi, bày tỏ mình tuyệt đối sẽ không đi xen vào.

Tuy y cũng đến vì bảo bối Ẩn Môn, nhưng lại cũng biết mình hiện tại là ai, trong tình huống không có người kiềm chế đối thủ, tuyệt đối sẽ không chạy ra làm chim đầu đàn.

Nhưng y hiển nhiên không biết, với tư cách là "con trâu đầu đàn" của Tiên Tần Tập Đoàn, y không có quyền nói "không". "Gần được rồi!" Côn Bằng phân thân trong không gian Ngọc Bội Âm Dương Ngư, nhìn Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh đột nhiên mở mắt.

Ngay sau đó nhanh chóng kháp ra từng đạo chỉ quyết điểm ra, pháp trận luyện khí huyền diệu đã bố trí theo đó sáng lên, còn tuôn ra một luồng sức mạnh thời gian thuần túy, khiến Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh như trải qua mấy vạn năm.

Oanh long long!!

Tiếng sấm rền vang muốn vỡ tai đột nhiên vang lên, Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh cũng lóe lên ánh sáng chói mắt.

Ngay sau đó Thập Nhị Tinh Thần Châu bên trong hiện lên hoa văn thần bí, Tinh Thần Chi Lực khủng bố càng khiến hư không chấn động kịch liệt, còn tỏa ra một luồng năng lượng khủng bố khiến người ta sợ hãi. "Cái gì vậy?!" Uyên Tổng thần sắc lập tức cảnh giác, có một cảm giác quen thuộc.

Nhưng nhìn quét Tây Châu không hề phát hiện vật khả nghi nào, nhưng cái cảm giác bị "thứ bẩn thỉu" nào đó rình rập lại vô cùng mãnh liệt, cứ như có quỷ phụ thân vào người y vậy. "A Uyên, huynh sao vậy?!" Trên mặt Liễu Như Yên tràn đầy nghi hoặc, không biết Uyên Tổng đang sợ cái gì. "Như Yên, chúng ta phải nhanh chóng đi..." Uyên Tổng mặt đầy vẻ vội vàng, kéo Liễu Như Yên liền muốn đi. "Thành cho ta!" Côn Bằng phân thân của Tần Phong quát lớn một tiếng, nhanh chóng kháp chặt chỉ quyết cuối cùng.

Ngay sau đó Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh bùng phát ra kim quang chói mắt, vô số phù văn từ không trung xuất hiện ở Tây Châu, còn kèm theo một luồng Tinh Thần Chi Lực khủng bố xông thẳng lên trời.

Oanh long long!!

Không đợi Uyên Tổng nói xong, tiếng sấm rền vang đã vang lên.

Chỉ thấy bầu trời vốn mây giăng cuồn cuộn đột nhiên tối sầm lại, lôi long do lôi đình khủng bố hóa thành cuộn trào kịch liệt trong tầng mây, mỗi tia lôi đình cũng đều ẩn chứa một luồng khí thế hủy thiên diệt địa. "Sao lại là lôi kiếp nữa vậy?!" Liễu Như Yên đầu đầy dấu hỏi, không biết lôi kiếp từ đâu ra.

Hơn nữa mỗi lần lôi kiếp Uyên Tổng chiêu đến đều vô cùng khủng bố, như thể y chính là vật tà ác mà Thiên Địa Đại Đạo không dung thứ, muốn xóa sổ y khỏi thế gian hoàn toàn. "Ngọa tào, còn đến nữa!!" Uyên Tổng cả người lập tức không ổn rồi, trong lòng càng đánh lên thiên tân khoái bản.

Trước đây ít nhất còn có một cái "bánh vẽ" lớn ở phía trước dụ dỗ, nên khi chịu lôi kiếp cũng không kháng cự lớn đến vậy, nhưng bây giờ lương không cấp, "bánh vẽ" thu hồi... mà lại còn muốn y tiếp tục chịu lôi kiếp.

Oanh long long!!

Lôi kiếp thì khác với Tần Phong "có lương tâm" một chút, trực tiếp hóa thành lôi long gào thét bổ xuống. "Không xong!!" Uyên Tổng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài.

Nhưng bất kể y chạy đến đâu, lôi kiếp vẫn luôn có thể khóa chặt y, buộc y không thể không bị động tiến hành chống đỡ.

Oanh long long!!

Tiếng nổ long trời lở đất lập tức vang vọng khắp thiên địa, năng lượng cường đại khiến hư không vặn vẹo, bão năng lượng cũng bắt đầu càn quét. "Phốc..." Uyên Tổng phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy lồng ngực quay cuồng dữ dội.

Tuy y đã bị sét đánh ra thuộc tính kháng lôi siêu cường, nhưng mà Tần Phong đã thêm lượng lớn Bản Nguyên Chi Lực vào Thập Nhị Tinh Thần Châu, khiến uy lực của cực phẩm Tiên Khí này mạnh ngoài sức tưởng tượng.

Nhưng may mắn là tu vi của y đã đột phá đến Tiên Quân đỉnh phong cảnh, cứng rắn chống đỡ Cửu Đạo Lôi Kiếp của cực phẩm Tiên Khí vẫn không thành vấn đề.

Chỉ là sau khi chống đỡ xong Cửu Đạo Lôi Kiếp, y cũng mất đi cơ hội tranh đoạt. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thần Thoại cấp Thiên Tuyển chịu lôi kiếp, nhận được 100 vạn Phản Phái Điểm!" "Mới 100 vạn sao?!" Tần Phong nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, biểu cảm có chút không hài lòng.

Uyên Tổng trước đây là hai trăm vạn một đạo lôi kiếp, nhưng bây giờ y càng sống càng thụt lùi, một đạo lôi kiếp chỉ 100 vạn Phản Phái

Điểm, chín đạo cũng bất quá chỉ 900 vạn Phản Phái Điểm.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc quản Uyên Tổng, công phá Ẩn Môn mới là đại sự hàng đầu hiện tại.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên đang đối đầu duy trì tinh thần tập trung cao độ, sau khi nghe thấy tiếng sấm rền vang trời liền lập tức sinh ra phản ứng cấp bách, tưởng rằng lôi kiếp này là do Ẩn Môn môn chủ gây ra, trực tiếp bản năng phát động công kích mãnh liệt vào y.

Mà Ẩn Môn môn chủ cũng giật mình tương tự, bị lôi kiếp đột nhiên xuất hiện làm cho ngơ ngác.

Vốn dĩ y muốn dùng uy áp để Long Ngạo Thiên và những người khác biết khó mà lui, từ đó đạt được hiệu quả "không đánh mà khuất phục người", nhưng không ngờ trên bầu trời lại có lôi kiếp xuất hiện một cách khó hiểu, hơn nữa còn thành công làm cho Long Ngạo Thiên "giật mình"... "Gào!!" Long Ngạo Thiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm giận dữ chấn động tai, khí thế trên người cũng như núi lửa phun trào xông thẳng lên trời.

Đặc biệt là Thượng Phẩm Tiên Thương trong tay, không chỉ toàn thân lấp lánh ánh sáng thần bí, hoa văn trên thân thương còn linh động như du long, còn tỏa ra một luồng khí tức cường đại khiến người ta sợ hãi.

Oanh long long!!

Thiên địa phong vân biến hóa, hư không chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Ẩn Môn môn chủ vẫn chưa từ bỏ ý định khuất phục người, một luồng uy áp càng khủng bố hơn như thủy triều dữ dội phủ kín trời đất mà đến, như muốn nghiền nát tất cả mọi thứ giữa trời đất. "Cuồng vọng!!" Long Ngạo Thiên như bị chọc giận hoàn toàn, ánh mắt sắc lạnh phát ra tiếng gầm giận dữ.

Ngay sau đó vung Thượng Phẩm Tiên Thương trong tay công kích tiên sơn Ẩn Môn, mũi thương lập tức lóe lên ánh sáng rực rỡ, như một ngôi sao chói mắt nổ tung, hình thành một vầng sáng huy hoàng.

Oanh long long!!

Chương 1908

Tiếng nổ chấn động trời đất, mây nấm xông thẳng lên không trung.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên một thương kích trúng tiên sơn Ẩn Môn, không chỉ khiến nó chấn động kịch liệt, nứt ra từng vết nứt dữ tợn, mà năng lượng khủng bố còn hóa thành bão quét khắp thiên địa. "Thành công rồi, thành công rồi!!" Các đại môn phái lập tức kích động, biết Ẩn Môn đã hoàn toàn hiển hiện ra ngoài.

Oanh long long!!

Ngay khi bản thể Ẩn Môn bị công kích, Vô Tận Hoang Nguyên cũng chấn động kịch liệt. "Các ngươi mau nhìn!!" Có người đột nhiên kinh hô một tiếng, chỉ vào mặt đất dưới chân.

Chỉ thấy Vô Tận Hoang Nguyên sáng lên từng luồng kim quang, nếu từ trên bầu trời nhìn xuống sẽ phát hiện, đó là một siêu cấp đại trận bao phủ toàn bộ Vô Tận Hoang Nguyên.

Nhưng ngay sau đó những kim quang tạo thành đại trận liền bắt đầu đứt gãy, chính là những trận nhãn tạo thành đại trận này đã bị người ta phát hiện và cố ý hủy hoại. "Đáng chết!!" Sắc mặt Ẩn Môn môn chủ xanh mét, không ngờ đại trận lại bị phá.

Nhưng khi y phóng thần thức kiểm tra tình hình bên ngoài, lập tức hiểu rõ đại trận Ẩn Môn vì sao bị phá, tim nhỏ cũng không tranh khí mà đập thình thịch.

Chỉ thấy bên ngoài Ẩn Môn không chỉ có Long Ngạo Thiên, mà còn có Lâm Tam, Tần Hạo, Vu Lan, Diệp Thần, Uyên Tổng, Triệu Trường Sinh sáu vị Thiên Mệnh Chi Nhân, tức là y hiện tại đang bị Thất Đại Thiên Mệnh bao vây. "Sao đều đến hết rồi?!" Ẩn Môn môn chủ lại nữa không thể giữ được bình tĩnh, trong lòng phát ra tiếng gào thét như chuột chũi đất.

Tuy bảy vị Thiên Mệnh này không ai là đối thủ của y, nhưng nhân quả lẫn lộn trong đó thực sự quá lớn, nếu y thật sự ra tay với bọn họ, nhất định sẽ lún sâu vào đó không thể tự thoát ra được.

Nghĩ đến đây —— Ẩn Môn môn chủ như mất đi tất cả sức lực và thủ đoạn, chỉ có thể lại đặt một quân cờ xuống bàn cờ để phòng ngự. "Các ngươi mau nhìn!!" Bên ngoài đột nhiên có người, chỉ vào Ẩn Môn mà lớn tiếng hô.

Chỉ thấy tiên sơn Ẩn Môn đã hoàn toàn tách khỏi hư không, càng có thể cảm nhận được một luồng tiên khí cực kỳ tinh thuần ập đến.

Nhưng ngay lúc mọi người mặt đầy kích động, chuẩn bị xông vào Ẩn Môn "cấu xé" linh nguyên, một lá chắn năng lượng đột nhiên xuất hiện giữa không trung, bao bọc toàn bộ tiên sơn Ẩn Môn từ trong ra ngoài. "Hừ, giãy giụa vô ích!" Long Ngạo Thiên thấy đối phương không hoàn thủ, tự tin trong nháy mắt bùng nổ.

Chỉ thấy hắn lại vung Thượng Phẩm Tiên Thương trong tay, như giao long xuất hải mang theo thế hủy thiên diệt địa đâm thẳng vào lá chắn, nơi mũi thương đi qua hư không trực tiếp bị xé rách, để lại từng vết nứt màu đen.

Oanh long long!!

Tiếng nổ chấn động vang lên, thiên địa cũng vì thế mà run rẩy.

Nhưng lá chắn năng lượng không bị trực tiếp đánh phá, chỉ rung chuyển kịch liệt, còn gợn lên từng gợn sóng lan rộng ra Tây Châu. "Mọi người cùng lên!!" Các đại môn phái cũng không cam chịu yếu thế, nhao nhao gia nhập đội ngũ vây công.

Oanh long long!!

Công kích khắp trời không ngừng được tung ra, va chạm tạo thành tiếng nổ long trời lở đất. "Như vậy mới đúng chứ!" Tần Phong thấy trận chiến chính thức bắt đầu, lập tức lộ ra nụ cười hài lòng.

Vốn định kéo Lam Bảo Bảo vào lòng cùng xem kịch, nhưng Lam Bảo Bảo lại vỗ tay hắn ra, chê hắn chỉ là thân ngoại hóa thân, cuối cùng hắn chỉ có thể ấm ức đi tìm Liễu Như Yên, nhân tiện "thổi khí" cho Uyên Tổng. "Ngọa tào thằng cha mày!" Uyên Tổng thấy không ai lên tiếng vì mình, không nhịn được chửi thề một tiếng.

Nhưng chưa kịp mắng được hai giây rưỡi, lại một con lôi long bổ xuống phía y.

Oanh long long!!

Tiếng sấm trầm đục như trống trận vang dội, mang theo một luồng sức mạnh hủy diệt tất cả. "Đến đây đi!!" Trong lòng Uyên Tổng lửa giận đang bùng cháy, quanh thân bùng phát kiếm khí sắc bén.

Ngay sau đó y vung Tiên Kiếm trong tay, bùng phát ra một đạo kiếm khí xông thẳng lên trời, như muốn chẻ đôi bầu trời. "A Uyên!!" Trên mặt Liễu Như Yên tràn đầy vẻ vội vàng, muốn kéo giá trị cảm xúc lên tối đa.

Oanh long long!

Hai bên va chạm vào nhau trong hư không, cả thiên địa cũng vì thế mà sáng bừng lên.

Ngay sau đó năng lượng khủng bố do va chạm sinh ra, hóa thành một cơn bão năng lượng quét khắp thiên địa. "Phốc!" Uyên Tổng lại phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy toàn thân như rã rời.

Oanh long long!!

Lôi kiếp trên bầu trời không quản Uyên Tổng bị thương nặng đến đâu, từng tia điện trên bầu trời như móng gà lan rộng. "Còn nữa?!"

Uyên Tổng nhìn lôi kiếp trên trời, sắc mặt bắt đầu biến đổi không ngừng.

Tuy y hiện tại đã đột phá đến Tiên Quân đỉnh phong, cộng thêm thuộc tính kháng lôi đã "tịch xuất" trước đó, hoàn toàn có năng lực chống đỡ chín đạo lôi kiếp cùng cấp, nhưng tuyệt đối không thể đạt được trình độ "toàn trình vô thương".

Hoán đổi cách nói tức là... nếu y thực sự chống đỡ chín đạo lôi kiếp, vậy thì sẽ không còn duyên phận với việc chia chác Ẩn Môn nữa. "A Uyên!!" Liễu Như Yên thấy Uyên Tổng "dễ dàng" như vậy, lập tức vội vàng nhào tới.

Ngay sau đó liền mặt đầy quật cường chắn trước Uyên Tổng, trong lòng thì điên cuồng cầu nguyện Uyên Tổng hiểu chuyện một chút. "Như Yên!!" Trong lòng Uyên Tổng đột nhiên giật mình, vội vàng tiến lên che chở cho nàng.

Oanh long long!!

Lôi kiếp trên bầu trời không quản cái gọi là tình yêu chó má gì, lại một con lôi long gào thét bổ xuống phía Uyên Tổng.

Chương 1909

Cũng bởi vì sự tham gia đột ngột của Liễu Như Yên, khiến uy lực lôi kiếp trong nháy mắt được tăng cường, mạnh hơn cả hai đạo lôi kiếp trước cộng lại. "Phốc!!" Uyên Tổng chọn cách cứng rắn chống đỡ, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng y không hề mở miệng trách móc Liễu Như Yên, ngược lại còn cảm thấy nàng là một cô gái tốt có tình có nghĩa. "A Uyên, huynh không sao chứ?!" Liễu Như Yên mặt đầy vẻ vội vàng, không quên đỡ Uyên Tổng dậy tiếp tục.

Oanh long long!!

Lôi đình trên bầu trời lại lần nữa cuộn trào, lại ngưng tụ ra một con lôi long mới. "A Uyên, chúng ta phải làm sao bây giờ?!" Liễu Như Yên ngước mắt nhìn lên bầu trời, trên mặt tràn đầy vẻ kinh khủng.

Bởi vì lôi kiếp lúc này còn mạnh hơn trước, uy thế vô tận như muốn tiêu diệt tất cả mọi thứ trên đời, cũng khiến nàng có cảm giác "trứng chọi đá" (trứng nào mà lành khi tổ bị phá). "Không sao!" Uyên Tổng hít sâu một hơi nói: "Ta đột phá Tiên Vương là được!" Nói xong...

ánh mắt Uyên Tổng đột nhiên trở nên sắc bén, cũng không còn che giấu khí tức của mình nữa...

“Được, được đẹp trai lắm!” Trái tim nhỏ bé của Liễu Như Yên bỗng đập mạnh, nàng thừa nhận mình đã bị Uyên Tổng “đẹp trai” đến choáng váng.

Nhưng vừa nghĩ đến thân phận Tần nữ lang hiện tại của mình, nàng chỉ có thể khẽ thở dài trong lòng, tiếp tục chuyên nghiệp đóng vai tiểu kiều thê nhân mỹ tâm thiện.

Ầm ầm ầm!

Giữa trời đất, phong vân chợt nổi.

Một luồng sức mạnh hùng vĩ cuồn cuộn trong hư không, thân ảnh Uyên Tổng lơ lửng giữa không trung, mái tóc dài bay phấp phới trong gió, quanh thân tỏa ra khí trường cường đại.

“Cái gì?!” Toàn trường mọi người trong lòng kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy khí tức của Uyên Tổng bắt đầu không ngừng tăng vọt, không chỉ khiến thiên địa biến sắc, mà còn có một luồng sáng chói lọi từ trong cơ thể y bùng nổ, bay thẳng lên trời cao.

Ngay sau đó, thiên địa biến sắc, tiếng sấm không ngừng vang lên, cả trời đất âm dương cực khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang lấp lánh, vạn đạo kim quang chiếu rọi cửu thiên.

Nhưng điểm chú ý của mọi người không nằm ở dị tượng thiên địa này, mà ngược lại, tất cả đều trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm vào chín đóa hoa đang chớm nở quanh thân Uyên Tổng.

“Hoa Khai Cửu Phẩm!!” Toàn trường mọi người lập tức trợn tròn mắt kinh hô, bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Ai cũng biết, người duy nhất đạt Hoa Khai Cửu Phẩm trong Tiên giới là Long Ngạo Thiên.

Thế mà giờ đây, Uyên Tổng cái tên tiểu tốt vô danh này, lại có thể có được “bài diện” tương đồng với Long Ngạo Thiên, không chỉ gây sốc cho các môn phái hiện trường, mà tương lai còn chắc chắn chấn động toàn bộ Tiên giới.

Lúc này… Uyên Tổng không bận tâm đến người khác, y đang dốc toàn lực xung kích Tiên Vương.

Chỉ thấy chín đóa hoa từ từ nở ra, mỗi cánh hoa đều như được ngưng tụ từ Đại Đạo thuần khiết nhất, không chỉ lấp lánh tiên quang rực rỡ, trên cánh hoa còn lưu chuyển những văn lộ thần bí, tỏa ra khí tức cổ xưa và cường đại.

Đặc biệt là khoảnh khắc hoa nở rộ, cả thiên địa đều được chiếu sáng, nơi ánh sáng chiếu đến, vạn vật hồi sinh, sinh cơ dồi dào, những đốm sáng lộng lẫy rơi xuống từ cánh hoa lay động, tựa như những vì sao lấp lánh rơi xuống.

“Quả nhiên là…” Tần Phong lập tức thở dài trong lòng, biết ngay Thiên Tuyển Chi Tử chẳng bao giờ nói chuyện đạo lý.

Người khác mà ăn phải U Linh Thánh Quả này thì cơ bản là chẳng khác gì đi đầu thai sớm.

Thế mà Thiên Tuyển Chi Tử ăn vào không chỉ chữa trị được thần thức, còn mở khóa được hiệu ứng Hoa Khai Cửu Phẩm, khiến hắn bắt đầu nghi ngờ mình có phải bị Đại Đạo nhắm vào rồi không, nếu không thì tại sao lại sắp xếp cho Uyên Tổng một bảo bối mang tính “xác suất” như vậy chứ.

“Hoa Khai Cửu Phẩm?!” Long Ngạo Thiên quay đầu liếc mắt một cái, cả người lập tức “không ổn”.

Không lâu trước đây, đệ tử Ẩn Môn Trình Vận mà hắn gặp là Hoa Khai Cửu Phẩm, rồi Thiên Tư Bảng hạng nhất bị Tần Hạo đẩy xuống, không cần nghĩ cũng biết là Hoa Khai Cửu Phẩm, giờ lại thêm một Uyên Tổng vô danh Hoa Khai Cửu Phẩm nữa.

Đậu má!

Từ bao giờ mà Hoa Khai Cửu Phẩm lại không có “bài diện” đến thế này?!

“Lại một Thiên Mệnh nữa!!” Ẩn Môn Môn Chủ thấy Uyên Tổng đột phá, trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức.

Ban đầu y còn có thủ đoạn để đối đầu với Long Ngạo Thiên, nhưng giờ Uyên Tổng đột phá Tiên Vương, khiến y không thể nào lúc này mà dùng thủ đoạn đó được, chỉ vì nhân quả khi ngắt quãng Thiên Mệnh Chi Nhân quá lớn, lớn đến mức y căn bản không thể chịu đựng nổi.

Lúc này… Uyên Tổng vẫn vô tâm đến người khác, sắc mặt trầm tĩnh được chín đóa hoa bao bọc.

Ngay sau đó, cơ thể y được tiên quang nhu hòa bao phủ, dường như hòa làm một với chín phẩm hoa sen, khí tức càng trở nên cường đại đến cực hạn.

Ầm ầm ầm!

Tiếng sấm chói tai vang vọng trời đất, hư không xung quanh đều rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó, một luồng năng lượng mạnh mẽ chấn động, lấy Uyên Tổng làm trung tâm khuếch tán về phía Tây Châu, hình thành từng đạo quầng sáng rực rỡ, cả người y càng như thần linh giáng thế, lấp lánh thần quang chói mắt.

“Đột phá rồi!” Toàn trường mọi người lập tức kinh hô, biết rằng Uyên Tổng đã xung kích cửu phẩm thành công.

Ầm ầm ầm!

Chưa kịp để Uyên Tổng “trang bức” được hai giây rưỡi, tiếng sấm chói tai đã vang lên.

Chỉ thấy bầu trời vốn vì sự đột phá của y mà quang đãng, lại một lần nữa phong vân cuồn cuộn tối sầm xuống, những lôi long khủng bố hóa thành sấm sét cuồng loạn trong tầng mây, mỗi đạo sấm sét đều ẩn chứa khí thế hủy thiên diệt địa.

“Đến đây đi!!” Uyên Tổng cảm thấy mình mạnh mẽ đến đáng sợ, liền cầm Tiên Kiếm xông lên.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang trời đất do va chạm tạo ra lập tức vang vọng, năng lượng cường đại càng khiến hư không vặn vẹo, bão năng lượng cũng bắt đầu càn quét.

Nhưng lúc này Uyên Tổng đã không còn là Uyên Tổng trước kia nữa, lôi kiếp cường đại không khiến y thổ huyết bị thương như trước, mà ngược lại, y uy phong lẫm lẫm đứng giữa hư không.

“Không có thưởng ư?!” Tần Phong không nghe thấy tiếng hệ thống, cả người lập tức “không ổn”.

Ban đầu hắn có thể dựa vào chín đạo lôi kiếp mà kiếm chín triệu điểm phản phái, thế mà giờ chỉ kiếm được ba triệu thì hết rồi, coi như Uyên Tổng đã khiến Tiên Tần Tập Đoàn của hắn lỗ sáu triệu.

Chương 1910

Nhưng Uyên Tổng lại không hề có giác ngộ “mê đồ tri phản”, mà ngược lại vẫn tiếp tục cố chấp chống lại lôi kiếp, cuối cùng nhẹ nhàng vượt qua những đạo lôi kiếp còn lại.

“Còn ai nữa?!” Uyên Tổng sau khi vượt qua lôi kiếp lập tức gầm lớn một tiếng, dường như đang xả hết những cảm xúc uất ức đã kìm nén bấy lâu.

Ầm ầm ầm!

Uy thế Tiên Vương khủng bố lập tức bùng nổ, khiến cả bầu trời rung chuyển dữ dội, chín đóa bạch liên càng bao quanh thân thể y, lấp lánh tiên quang động lòng người.

“Đây chính là Hoa Khai Cửu Phẩm?!” Diệp Thần nhìn Uyên Tổng trong hư không, trong lòng tỏ vẻ không hề ghen tị.

Bởi vì hắn bây giờ là người ẩn mình trong bóng tối, chỉ cần đợi Tần Phong và những người khác cùng Ẩn Môn đánh nhau, hắn là ngư ông đắc lợi từ đó mà bay lên, cho nên căn bản không cần thiết phải ghen tị với Hoa Khai Cửu Phẩm của Uyên Tổng.

“Xem hắn kìa, làm quá lên!” Tần Phong cảm thấy vô cùng khó chịu trong lòng, liền nhanh chóng đi đến bên cạnh Lão Triệu và Tiểu Tam Tam.

“Ai?!” Triệu Trường Sinh lập tức cảm ứng được yêu khí của Tần Phong, liền cảnh giác quay người rống lớn một tiếng.

Chỉ thấy ánh mắt y đột nhiên trở nên sắc bén, một luồng sát ý khủng bố cũng lập tức khóa chặt Tần Phong, khiến người ta toàn thân lông tơ dựng đứng, có cảm giác như đang đối mặt với tuyệt thế sát thần.

Nhưng khi y nhìn rõ người đến, sự sắc bén trong mắt lập tức biến mất, cùng với luồng sát ý thuần túy kia cũng tiêu tan.

“Vãi chưởng!!” Tần Phong lập tức thốt lên một tiếng chửi thề trong lòng, cơ thể không tự chủ được mà run rẩy.

Tuy hắn biết Lão Triệu này có che giấu bài tẩy, tu vi cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài, nhưng không ngờ y lại ẩn giấu sâu đến vậy, ngay cả Kim Ô Phân Thân Tam Túc của hắn đã đạt đến Thập Phẩm, vẫn có cảm giác không phải đối thủ của y.

“Tần sư đệ, sao đệ lại đến đây!?” Triệu Trường Sinh lập tức thay đổi sắc mặt, giả vờ ngây thơ, nhưng trong lòng lại gào thét như chuột chũi.

Ban đầu y tưởng mình lén lút đi ra sẽ tránh được lão lục vô sỉ Tần Phong này, nhưng không ngờ hắn lại đánh hơi theo tới.

Cộng thêm cái đức hạnh hắn và Lâm Tam như thể mặc chung một cái quần, e rằng ước muốn dễ dàng chiếm tiện nghi của y sẽ không dễ thực hiện.

“Ta bị lạc đường!” Tần Phong đang suy nghĩ vấn đề, tiện miệng bịa ra một lý do.

“Lạc đường?!” Triệu Trường Sinh khóe mắt lập tức giật giật, trong lòng liền bắt đầu lẩm bẩm.

Đậu má!

Ngươi tìm lý do có thể động não một chút không?!

Từ Đông Vực Tiên Minh lạc đường đến Tây Vực Vô Tận Hoang Nguyên, ngươi đây là lên phần đốt vàng mã lừa quỷ à… “Tần sư huynh!” So với Triệu Trường Sinh đang lẩm bẩm trong lòng, Thanh

Thanh nhìn thấy Tần Phong thì lại vui vẻ không thôi.

Chỉ thấy nàng phớt lờ ánh mắt “đòi ăn cỏ” của Tiểu Bạch, vui vẻ bay lên phía trước ôm chặt lấy Tần Phong.

“Ai ui, hóa ra là Thanh Thanh bé cưng!” Tần Phong lập tức dừng suy nghĩ, cười cười lấy ra một chiếc lá.

“Tần sư huynh tốt nhất!” Thanh Thanh vui vẻ đến mức mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, sau khi ôm chặt liền vội vàng nhận lấy chiếc lá.

“Ta nuôi cái thứ này làm gì chứ?!” Triệu Trường Sinh tức đến nghiến răng nghiến lợi, càng ngày càng thấy cái “áo bông nhỏ” này bị rò gió.

Nhưng ngay sau đó trong lòng y lại nghi hoặc, tuy Tần Phong toàn làm những chuyện “xuất sinh”, nhưng bản thân hắn đúng là đầu thai thành người không sai, thế mà bây giờ trên người sao lại tỏa ra yêu khí nồng đậm đến vậy?!

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ dụ hoặc linh sủng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!”
“Lão Triệu keo kiệt quá, có hai mươi vạn thôi à?!” Tần Phong đầy vẻ chê bai trong lòng, quay đầu nhìn về phía Tiểu Tam Tam.

Chỉ thấy Lâm Tam sau khi chịu áp lực từ Ẩn Môn Môn Chủ, cũng như sự kích thích từ việc Uyên Tổng đột phá Cửu Phẩm Tiên Vương, khí thế quanh thân bắt đầu không ngừng tăng vọt, cứ như một thanh thần kiếm tuyệt thế sắp xuất vỏ, tỏa ra phong mang khiến người ta khiếp sợ.

Đặc biệt là mỗi tấc cơ bắp trên người hắn dường như đều đang tích lực, trong không khí còn ẩn ẩn truyền đến một trận kiếm minh trong trẻo.

Áo quần phấp phới, thời gian dường như ngừng lại.

“Đây là sắp đột phá rồi!” Tần Phong lẩm bẩm, có thể cảm nhận được sự thay đổi của Lâm Tam.

Chỉ thấy trong cơ thể hắn như một ngọn núi lửa sắp phun trào, không chỉ ẩn chứa một luồng sức mạnh vô tận, mà kiếm ý khủng bố còn như ngựa hoang thoát cương cuồn cuộn trong cơ thể, hóa thành thủy triều hung mãnh, không ngừng xung kích vào tắc nghẽy trong cơ thể.

“Lâm Tam sắp đột phá?!” Tần Hạo như con đỉa, lẽo đẽo theo sau ca ca ruột của mình.

“Tần huynh, huynh đến rồi!” Lâm Tam thấy Tần Phong đến, mắt liền sáng rỡ.

Ban đầu hắn còn đang cân nhắc có nên đột phá ngay tại chỗ hay không, dù sao bầu không khí hiện trường rất không ổn, không cẩn thận là có thể bị người khác ngắt quãng.

Nhưng giờ Tần huynh của hắn đã đến, hắn lập tức dẹp bỏ mọi lo lắng.

Bởi vì Tần huynh của hắn không nhất định có kiên nhẫn giúp hắn hộ pháp, nhưng tính cách của hắn chắc chắn sẽ khiến hắn trở thành ngôi sao sáng nhất của cả trường, giúp hắn kéo đi mọi thù hận và thu hút mọi ánh mắt không thiện chí.

“Khoan đã…” Đúng như Lâm Tam biết Tần Phong nghĩ gì, Tần Phong cũng lập tức đoán ra ý nghĩ của Lâm Tam, vội vàng hô dừng lại: “Ngươi ráng nhịn một chút nữa, tuyệt đối không được đột phá Tiên Vương ngay bây giờ…” “Ta cảm thấy không nhịn được nữa rồi!” Lâm Tam chủ trương nổi loạn, muốn đợi lên thuyền rồi mới mua vé.

“Không chịu được cũng phải nhịn!” Tần Phong nghiêm túc nói: “Ngươi bây giờ đột phá nhiều nhất cũng chỉ là Hoa Khai Cửu Phẩm, nhưng ta có cách giúp ngươi Hoa Khai Thập Phẩm!” “Thập Phẩm?!” Lâm Tam lập tức chấn kinh, tỏ vẻ tôn sùng đến mức đổ sụp.

“Lời này mà ngươi cũng tin sao?!” Triệu Trường Sinh liếc mắt trắng dã nói: “Ta từ trước đến nay chưa từng nghe nói có ai có thể Hoa Khai Thập Phẩm!” “Ai, hôm nay ngươi sẽ thấy thôi!” Tiểu Bạch lập tức nhảy ra, kiêu ngạo hếch mũi nói: “Đứng trước mặt ngươi đây, chính là thân ngoại hóa thân của Thỏ chủ ngân ta, không chỉ sở hữu huyết mạch cao quý Tam Túc Kim Ô thời Thái Cổ, mà còn có thiên phú Thập Phẩm Viên Mãn trong truyền thuyết.” Nói xong… Tần Phong còn phối hợp, trưng ra mười đóa lửa hoa.

“Thập Phẩm Viên Mãn!!” Triệu Trường Sinh trong lòng kinh hãi, trừng lớn mắt nhìn về phía Tần Phong.

Ban đầu y tưởng người trước mặt là bản thể của Tần Phong, không ngờ lại là thân ngoại hóa thân của Tần Phong, vậy cũng dễ hiểu tại sao trên người hắn lại có yêu khí.

Chỉ là điều khiến y không thể ngờ được, thân ngoại hóa thân của Tần Phong lại sở hữu thiên phú Thập Phẩm Viên Mãn trong truyền thuyết, vậy thì bản thể của hắn đã đạt đến Hoa Khai bao nhiêu phẩm rồi?!

“Viên mãn là dùng như vậy sao?!” Tần Hạo lộ ra một nụ cười khổ, thầm nói mình đã từng thấy Thập Nhất Phẩm.

Nếu lời ca ca hắn nói với Vu Lan ở Băng Cung mấy hôm trước là thật, rằng thực sự có một Tiên Thiên Linh Căn có thể thăng cấp vô hạn, vậy thì bản thể của ca ca hắn có khả năng đạt đến Thập Nhị Phẩm, cảnh giới chưa từng có ai trong tiền sử và hậu lai.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích Đạo Tâm của Thiên

Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Ai lừa gạt tình cảm chứ?!” Tần Phong lập tức phàn nàn trong lòng, tỏ vẻ mình thật sự có ý định giúp đỡ.

Không phải vì muốn lấy Tiểu Tam Tam ra thử xem Hoàng Trung Lý có độc không, mà chỉ đơn thuần là thấy khó chịu khi Uyên Tổng vừa đột phá Tiên Vương, muốn Tiểu Tam Tam thành công Hoa Khai Thập Phẩm, dạy y sau này phải làm “ngưu mã” cho Tiên Tần thế nào.

“Nhưng mà, nhưng mà…” Lâm Tam cũng muốn Hoa Khai Thập Phẩm, nhưng lại thật sự sắp không nhịn được nữa rồi.

Bởi vì cảm giác này giống như đôi tình nhân đang ve vãn, khi tình cảm nồng nhiệt, không phải một hai câu nói “nhịn đi” là có thể nhịn được, cũng không phải một hai câu nói “thu lại đi” là có thể thu lại được.

“Đợi ta, rất nhanh thôi, rất nhanh thôi…” Tần Phong như một gã tra nam đang vội vàng đi mua đồ, trước khi ra khỏi cửa còn không quên dặn dò đi dặn dò lại.

Chương 1911

Ngay sau đó liền vội vàng mang theo Tiểu Bạch, sử dụng Không Gian Tiểu Hồ Lô quay về Tiên Minh, muốn xem thử Hoàng Trung Lý trong Trùng Đồng đã chín muồi chưa.

“Hắn lại chạy đi đâu rồi?!” Vu Lan khẽ nhíu mày, luôn cảm thấy mình bị lừa.

Trước đó ở Băng Cung nói với nàng rằng, muốn thăng cấp một phẩm thì cần phải đến tranh Tiên Minh, thế mà bây giờ Lâm Tam muốn thăng cấp một phẩm, hắn lại bảo chỉ cần đợi một chút là được.

Lúc này – trong Lăng Vân Thư Viện của Tiên Minh.

Bản thể Tần Phong vẫn ngồi khoanh chân trong rừng trúc, khiến dị tượng trên bầu trời không ngừng xuất hiện.

“Thành rồi, sắp thành rồi!!” Mộng Dao Tiên Đế thần tình kích động, yên tĩnh đứng một bên hộ pháp.

Hiện tại khí tức của Tần Phong càng ngày càng thần bí, không chỉ cách Hỗn Nguyên Đạo Thể chỉ còn một bước, mà còn có thể một mạch xung kích đột phá Tiên Vương, mở khóa thành tựu Hoa Khai Thập Nhất Phẩm chưa từng có ai trong tiền sử.

Nhưng đúng lúc này, hư không chợt chấn động.

“Kẻ nào?!” Mỹ mâu của Mộng Dao Tiên Tử đột nhiên trở nên sắc bén, không chút do dự liền rút kiếm nhanh chóng đâm tới.

“Là ta…” Kim Ô Phân Thân vội vàng lên tiếng, mồ hôi lạnh chảy dài trên trán.

Chỉ thấy kiếm của Mộng Dao Tiên Tử cách cổ họng hắn chỉ 0.01 centimet, cảm giác chỉ cần chậm mở miệng thêm 0.025 giây là có thể trực tiếp tiễn hắn đi rồi.

“Ngươi sao lại trở về?!” Mộng Dao Tiên Tử khẽ nhíu mày, trong mắt là vẻ chê bai không giấu nổi.

“Phân thân cũng là người, cũng tên Tần Phong!!” Kim Ô Phân Thân trong lòng uất ức, phát ra tiếng kháng nghị.

“Ngươi là xuất sinh!” Mộng Dao Tiên Tử thu lại tất cả dịu dàng, cảnh cáo hắn đừng động vào bản thể.

“Ta, ta…” Kim Ô Phân Thân lập tức lắp bắp, cả người lập tức “không ổn”.

Ban đầu hắn tưởng mình tung hoành trăm năm trong rừng hoa, sớm đã đạt đến cảnh giới vô địch “vạn hoa tùng trung quá, phiến diệp bất triêm thân” trong truyền thuyết, nhưng vạn vạn không ngờ cuối cùng lại bại bởi chính mình… “Không có việc gì thì nhanh chóng tránh ra!” Mộng Dao Tiên Đế đầy vẻ chê bai, còn không quên xua tay đuổi đi.

“Quá đáng thật!” Kim Ô Phân Thân trong lòng càng thêm uất ức, chuẩn bị đi tìm Liễu Như Yên an ủi mình.

Nhưng vừa nghĩ đến mục đích lần này trở về Tiên Minh, hắn đành phải tạm cất nỗi uất ức này trong lòng, chuẩn bị đợi bản thể xuất quan sẽ trừng phạt Mộng Dao Tiên Đế thật nặng.

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng sấm, ánh sáng vàng từ trên trời giáng xuống.

Ngay sau đó ánh sáng vàng từ từ khuếch tán rơi xuống bản thể Tần Phong, toát ra một loại khí tức cổ xưa và thần bí khó tả, dường như ẩn chứa sự trầm tích của vô tận tuế nguyệt.

“Chuyện gì vậy?!” Mộng Dao Tiên Đế trong lòng kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

“Hoàng Trung Lý đã chín rồi!” Đôi mắt bản thể Tần Phong đột nhiên mở bừng, Thượng Cổ Trùng Đồng cũng theo đó mà khai mở.

Trong chớp mắt… phong vân biến ảo, cuồng phong gào thét.

Ngay sau đó song đồng biến thành xoáy nước đen kịt, như máy hút bụi hút lấy tiên khí trời đất.

Còn trong thế giới Trùng Đồng, tiếng sấm đã sớm cuồn cuộn, mỗi đạo đều như nhịp tim của trời đất, không ngừng khiến núi sông chấn động dữ dội, rồi lại ẩn ẩn vang lên tiếng tiên nhạc mỹ diệu, dường như đang hoan hỷ chào mừng sự biến đổi vĩ đại của thiên địa này.

Và Thánh Linh Tuyền trước đây được thu vào Trùng Đồng ở Hạ giới Hoang Cổ, sau nhiều năm diễn biến đã sớm ẩn chứa tiên thiên chi khí hùng vĩ.

Lúc này – Linh Tuyền ồng ộc trào ra, nước suối trong vắt phát ra ánh sáng.

Ngay sau đó hóa thành từng đạo linh vụ bốc lên, không chỉ tràn ngập khắp cây Hoàng Trung Lý cao lớn mà còn khiến tiên thảo ven đường nhanh chóng sinh trưởng, nở rộ những màu sắc lộng lẫy chưa từng có, hoa lá kiều diễm như ngọc, tỏa ra sinh cơ nồng đậm.

“Đến lượt ta ra tay rồi!” Kim Ô Phân Thân không chút do dự, lập tức bay vào thế giới Trùng Đồng.

Chỉ thấy lúc này Hoàng Trung Lý quang mang đại thịnh, từng quả quả như mặt trời vàng treo trên cành, tỏa ra mùi hương trái cây mê hoặc, kích hoạt bản năng yêu thú nguyên thủy nhất trong lòng hắn.

“Nhiều thế này?!” Tiểu Bạch lập tức trợn tròn mắt, phấn khích chảy nước dãi.

“Thật sự rất nhiều!” Kim Ô Phân Thân phóng mắt nhìn, ước chừng có hơn hai mươi quả.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị hái vài quả rời đi, bên tai đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ hành hạ Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến y mãi không thể đột phá, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, hệ thống phán định phương thức hành hạ người này có tính chất kéo dài thời gian, kiên trì càng lâu càng khó chịu, cho nên cứ mỗi hai phút rưỡi, có thể nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “50 vạn?

Lại còn liên tục ư?!” Kim Ô Phân Thân lập tức chậm lại động tác, tự thấy mình cũng không vội đến thế nữa.

Không phải hắn cố ý muốn nhân cơ hội hành hạ Tiểu Tam Tam để kiếm thêm điểm phản phái, mà là đột nhiên nhớ ra một việc rất quan trọng chưa làm, lại còn là việc liên quan đến hạnh phúc cuộc sống sau này của chính mình.

“Cái này không liên quan đến ta!” Bản thể Tần Phong sau khi kiểm tra ký ức của Kim Ô Phân Thân, tỏ vẻ việc do thân ngoại hóa thân làm không đại diện cho mình.

Nhưng hắn bây giờ đang dốc toàn lực xung kích Hỗn Nguyên Đạo Thể vào thời điểm mấu chốt, căn bản không thể rút thân ra để quản lý Kim Ô Phân Thân của mình, chỉ có thể mặc kệ hắn đi làm việc quan trọng của mình.

Ngay sau đó, Kim Ô Phân Thân trong thế giới Trùng Đồng, liền thấy mười hai viên Tinh Thần Châu xuất hiện trước mắt.

Là do Côn Bằng Phân Thân thông qua không gian hệ thống, rồi bản thể Tần Phong lấy ra từ đó.

Chỉ thấy chúng mang theo sự thần bí và uy nghiêm vô tận, mỗi viên Tinh Thần Châu đều to bằng nắm tay, toàn thân trong suốt sáng bóng, như được điêu khắc từ thủy tinh thuần khiết không tì vết, bên trong còn có tinh thần lấp lánh, quang mang biến ảo khôn lường, tựa như thu nạp vô tận vũ trụ tinh không vào trong đó.

Ầm ầm ầm!

Đặc biệt là khoảnh khắc chúng được lấy ra, trời đất lập tức sấm vang mây cuộn.

Mỗi đạo lôi quang không chỉ có thể xé rách thương khung, mà còn hóa thành những quái thú nanh vuốt gào thét cuộn mình trên không, càng khiến đại địa chấn động, núi sông sụp đổ… dường như tận thế đang đến.

“Không hổ là bản nguyên chi lực!” Kim Ô Phân Thân trong lòng kinh hãi, bị Mười Hai Tinh Thần Châu làm cho choáng váng.

Tuy lúc này Mười Hai Tinh Thần Châu vẫn chỉ là Cực Phẩm Tiên Khí, nhưng uy lực lại mạnh hơn vài phần so với Đế Binh đã được ôn dưỡng, nếu như tiếp tục ôn dưỡng vạn năm tiến giai thành Đế Binh, thực sự không dám tưởng tượng uy lực sẽ mạnh đến mức nào.

Ngay cả đối đầu với Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cũng có thể đấu vài trăm chiêu đi?!

“Vẫn không thể để Uyên Tổng nhàn rỗi được!” Kim Ô Phân Thân nhìn Mười Hai Tinh Thần Châu, quyết định giao thêm một ít gánh nặng cho Uyên Tổng.

Chương 1912

Nhưng hắn bây giờ cũng không rảnh để suy nghĩ cách giao gánh nặng cho Uyên Tổng, vội vàng cầm Mười Hai Tinh Thần Châu và vài quả Hoàng Trung Lý rời khỏi thế giới Trùng Đồng, chuẩn bị cho Mộng Dao Tiên Đế một bất ngờ lớn.

"Tần Phong tiểu đệ đệ!" Mộng Dao Tiên Đế đầy vẻ căng thẳng, không biết Tần Phong làm sao.

Tuy vừa rồi dị tượng thiên địa xuất hiện rất hùng vĩ, nhưng nàng lại cảm ứng được không phải do bản thể Tần Phong gây ra, mà ngược lại còn khiến khí tức của hắn xuất hiện một trận ba động.

"Ta không sao!" Kim Ô Phân Thân tay cầm Mười Hai Tinh Thần Châu xuất hiện, đầy ánh mắt thâm tình nói: "Vừa rồi chính là Mười Hai Tinh Thần Châu, đã hoàn thành bước tôi luyện cuối cùng, chúng bây giờ còn mạnh hơn bất kỳ Cực Phẩm Tiên Khí nào, cũng là tín vật định tình ta tặng cho nàng." "Mười Hai Tinh Thần Châu đã luyện chế xong!" Mộng Dao Tiên Đế lập tức kinh hỉ nhận lấy, nghe thấy tín vật định tình càng cảm động không thôi.

Nhưng nàng lại trực tiếp phớt lờ Kim Ô Phân Thân trước mặt, mà ngược lại hàm tình mạch mạch nhìn về phía bản thể Tần Phong đang tu luyện, nếu không phải tình huống hiện tại không cho phép, nàng có thể trực tiếp kéo Tần Phong về phòng ân ái.

"Không phải, tỷ tỷ…" Kim Ô Phân Thân lập tức chắn tầm nhìn của nàng, vô cùng không vui nói: "Mười Hai Tinh Thần Châu này là của ta…" "Xuất sinh, im miệng!" Mộng Dao Tiên Đế trực tiếp đẩy hắn ra, tiếp tục hàm tình mạch mạch nhìn Tần Phong.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ dụ dỗ Giải Ngữ Hoa của Thiên

Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 20 vạn điểm phản phái!” “Thôi được, ta không so đo với chính mình!” Kim Ô Phân Thân phát hiện mình bây giờ hơi thừa thãi, đành lấy Không Gian Hồ Lô quay về tìm Tiểu Tam Tam.

“Đi luôn rồi sao?!” Tiểu Bạch đang xem rất say sưa, tỏ vẻ mình còn chưa xem đủ.

Nhưng Kim Ô Phân Thân đã khởi động Không Gian Tiểu Hồ Lô, đợi khi mở mắt ra đã quay trở lại cổng lớn của Ẩn Môn.

“Tần huynh, huynh cuối cùng cũng trở về rồi!” Lâm Tam mặt đỏ bừng, thật sự là không nhịn được nữa rồi.

“Lâm huynh, kiên trì thêm một chút nữa!” Tần Phong thấy Lâm Tam còn có thể kiên trì, không vội không vàng lấy ra Hoàng Trung Lý.

“Đây là Hoàng Trung Lý!!” Triệu Trường Sinh lập tức trợn tròn mắt, liếc mắt một cái đã nhận ra Hoàng Trung Lý.

“Tần Phong!!” Vu Lan lập tức tức đến mức lồng ngực phập phồng, nói: “Ngươi chơi đùa Bản Đế như vậy có thú vị lắm sao?

Hay là trong lòng ngươi, Bản Đế chỉ là một món đồ chơi tùy ý đùa bỡn?!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo đến mức lồng ngực phập phồng, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Ta không phải, ta không có…” Tần Phong vội vàng giải thích: “Nàng trong lòng ta luôn là ‘Lan ba ngoạn’ số một, tuyệt đối không có ý trêu đùa nàng…” “Lan ba ngoạn?

Số một?!” Vu Lan vẫn bị chọc tức đến mức lồng ngực phập phồng, cảm thấy Tần Phong lại lừa mình.

“Đinh đông, chúc mừng chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo đến mức lồng ngực phập phồng, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Sao vẫn phập phồng vậy?!” Tần Phong thở dài bất lực trong lòng, tỏ vẻ mình bây giờ cũng “phập phồng” rồi.

“Tần huynh, ta, ta…” Lâm Tam thấy Tần Phong vẫn đang đùa giỡn, thật sự không nhịn được nữa lại lần nữa mở miệng hỏi.

“Lâm huynh!” Tần Phong vội vàng nghiêm túc nói: “Ta biết huynh rất vội, nhưng huynh khoan vội đã, ta trước tiên nói cho huynh nghe về lai lịch của Hoàng Trung Lý này, cây này vốn thuộc về Long Ngạo Thiên, nhưng sau đó bị hai tên ác tặc Diệp Thần và Dịch Thiên Cơ cướp đi, cuối cùng ta lại đánh bại hai tên ác tặc này, rồi lại rơi vào tay ta, tuy nhìn có vẻ mọi chuyện đều rất hợp lý, nhưng ta nghi ngờ là Long Ngạo Thiên đã bày cục cho ta, bên trong nói không chừng đã bị Long Ngạo Thiên hạ độc rồi…” “Không sai, thỏ ta chứng minh!” Tiểu Bạch lập tức gật đầu phối hợp, tỏ vẻ cái này chính là sự thật.

“À?!” Tần Hạo lập tức ngớ người, đầu óc có chút không xoay kịp.

Trước đó ở Băng Cung, Tiểu Bạch còn rất kiêu ngạo thừa nhận, vụ án của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung là do bọn họ làm, sao đến chỗ Lâm Tam này lại thành ra “chuộc hoạch tang khoản”?!

Là ký ức của hắn xuất hiện hỗn loạn, hay là miệng ca ca hắn không có một câu thật?!

“Bản Đế biết ngay mà…” Vu Lan lại một lần nữa bị chọc tức đến mức lồng ngực phập phồng, biết ngay cái miệng thối của Tần Phong không thể tin được.

“Đinh đông, chúc mừng chọc tức Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo đến mức lồng ngực phập phồng, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Ta đâu có nói chuyện với nàng?!” Tần Phong trên đầu đầy dấu hỏi, không biết vì sao Lan Bảo Bảo lại phập phồng.

“Không sao, có độc ta cũng chấp nhận!” Lâm Tam mặt đỏ bừng, thật sự là sắp không chống đỡ được nữa rồi.

Nói xong hắn liền nhanh chóng đi đến bên cạnh Tần Phong, một tay nắm lấy tay Tần Phong đang cầm quả, muốn nhanh chóng nuốt Hoàng Trung Lý xuống.

“Lâm huynh, huynh khoan vội đã…” Tần Phong vội vàng ngăn lại nói: “Huynh đệ ta đây là huynh đệ ruột khác cha khác mẹ, ta nhất định phải chịu trách nhiệm với sinh mạng của huynh, cho nên ta đề nghị hay là chúng ta trước tiên tìm Lão Triệu thử độc xem sao, đợi an toàn rồi chúng ta hãy dùng được không?!

“Cái gì gọi là tìm Lão Triệu thử độc?!” Triệu Trường Sinh lập tức sa sầm mặt, cảm thấy Tần Phong đang ức hiếp giới tri thức.

Nhưng vừa nghĩ đến công hiệu của Hoàng Trung Lý được ghi trong sách, y lại cảm thấy mình thân là sư huynh của bọn họ, lẽ ra phải có tinh thần hy sinh dám thử độc mới phải.

“Không cần, ta tự mình làm!” Lâm Tam dựa vào cấp độ hào quang của mình cao, trực tiếp cướp mất cơ duyên của Lão Triệu.

Chỉ thấy hắn sau khi nhận lấy Hoàng Trung Lý, không chút do dự liền nuốt xuống, ngay sau đó một luồng sức mạnh hùng vĩ và thuần khiết, lập tức bùng nổ trong cơ thể hắn, như thủy triều hung mãnh, tùy ý xung kích vào kinh mạch của hắn.

“Không phải, hắn sao lại…” Triệu Trường Sinh cả người lập tức không giữ được bình tĩnh, không ngờ Lâm Tam lại cứ thế mà nuốt một cách dễ dàng.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ trêu chọc Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hy vọng của y tan vỡ, nhận được 100 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ hành hạ Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo năm lần hai phút rưỡi, nhận được 250 vạn điểm phản phái!” “Bận nửa ngày mà chỉ kiếm được 350 vạn?!” Tần Phong thở dài bất lực trong lòng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Uyên Tổng.

Tuy Lão Triệu và Tiểu Tam Tam kiếm được ít, nhưng may mắn là hắn còn có một “lao mô” Uyên Tổng, hy vọng y có thể giành lại danh dự cho mình, kiếm lại sáu triệu đã lỗ trước đó và cả tổn thất lần này.

Lúc này – bầu không khí hiện trường tĩnh lặng như tờ, mọi người đều ngẩng đầu nhìn Uyên Tổng.

Nhưng ngay khi mọi người nhìn rõ khuôn mặt y, tiếng xì xào bàn tán bắt đầu lan truyền trong đám đông.

“Người này quen mặt quá nhỉ?

Ta hình như đã gặp ở đâu rồi?!” “Ngươi nói vậy, ta cũng cảm thấy rất quen mặt!” “Ta nhớ ra rồi, hắn không phải là phạm nhân cấp Giáp mà Chiến Thần Điện truy nã cách đây không lâu sao?!

“Đúng vậy, đúng vậy, ta nói sao lại thấy quen mắt thế!” “Ta thấy vẫn không đúng, tướng mạo người này khiến ta nhớ đến một vị thiên kiêu!” “Thiên kiêu?

Ai cơ?!” “Chính là Tiên Vương Lâm Uyên từng tung hoành Tiên giới, xưng là vô địch trong thế hệ trẻ, được mệnh danh là người kế nhiệm Long Ngạo Thiên!!” “Lâm Uyên của Lâm Uyên Thành?

Không phải nói người này đã vẫn lạc rồi sao?!” “Đúng vậy, người đã vẫn lạc sao lại xuất hiện nữa?!” “Vẫn lạc với xuất hiện lại có mâu thuẫn sao?

Tiên Vương cự đầu ai mà chẳng có chút thủ đoạn chứ?!

“Ý của ngươi là…” “…” Nghe thấy danh hiệu Lâm Uyên, toàn trường mọi người đầy vẻ chấn kinh.

Ban đầu tưởng Uyên Tổng đã sớm thi cốt vô tồn, nhưng không ngờ y lại sống lại, còn thành công Hoa Khai Cửu Phẩm vượt qua kiếp trước.

“Còn ai nữa?!” Uyên Tổng thấy mọi người đều nhớ ra mình, lại lần nữa gào thét xả nỗi uất ức trong lòng.

Nhưng chưa kịp để y vui vẻ được hai phút rưỡi, bên tai đã truyền đến một đạo kiếm minh phá tan sự tĩnh lặng.

Ong!

Ong!

Kiếm minh vọt thẳng trời cao, kiếm ý cuồn cuộn.

Chỉ thấy Lâm Tam dưới sự thôi hóa của dược lực Hoàng Trung Lý, quanh thân hiện lên một tầng vầng sáng kiếm khí hư ảo, ngay sau đó một tiếng kiếm minh trong trẻo từ trong cơ thể hắn truyền ra, còn kèm theo mười đạo quang mang rực rỡ vọt thẳng lên trời.

Chương 1913

“Đây là…” Toàn trường mọi người nghe tiếng nhìn qua, lập tức bị kinh ngạc đến mức trợn tròn mắt.

Chỉ thấy mười đạo quang mang rực rỡ bùng nổ từ quanh thân Lâm Tam, nhanh chóng hóa thành mười đóa hoa vàng đang chớm nở trong hư không, mỗi đóa đều như một thanh thần kiếm tuyệt thế chưa xuất vỏ.

“Chính là lúc này, phá cho ta!!” Đôi mắt Lâm Tam lóe lên một tia sắc bén, không chút do dự trực tiếp đột phá.

Ầm ầm ầm!

Kiếm ý vô tận, xé rách hư không!

Chỉ thấy một luồng sáng chói mắt từ trên người Lâm Tam bùng nổ, mười đóa hoa đang chớm nở bao quanh thân thể hắn bắt đầu từ từ nở rộ, khí tức của cả người càng điên cuồng tăng vọt, dường như hóa thân thành một thanh thần kiếm tuyệt thế sắc bén, vô nhân có thể cản nổi.

“Hoa Khai Thập Phẩm!!” Toàn trường mọi người lập tức sôi trào, liên tục đổ dồn ánh mắt về phía Tiểu Tam Tam.

Ban đầu tưởng Uyên Tổng Hoa Khai Cửu Phẩm đã thiên hạ vô địch, nhưng không ngờ Lâm Tam lại còn dũng mãnh hơn y, trực tiếp đạt đến cảnh giới viên mãn Hoa Khai Thập Phẩm trong truyền thuyết.

“Hoa Khai Thập Phẩm?!” Sắc mặt Uyên Tổng vô cùng khó coi, cảm giác Đạo Tâm bắt đầu không ổn định.

Ban đầu y tưởng mình sau khi thành công Hoa Khai Cửu Phẩm, có thể trở thành ngôi sao sáng nhất của cả trường, nhưng không ngờ chưa kịp tận hưởng sự sùng bái được hai phút rưỡi, Lâm Tam đã nhảy ra cướp đi tất cả phong đầu của y.

Quan trọng nhất là… Hoa Khai Cửu Phẩm là giấc mơ của y trong hai kiếp, thế mà bây giờ lại bị nói là phía trên còn có một phẩm nữa.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích Đạo Tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 100 vạn điểm phản phái!” “Có 100 vạn thôi ư?!” Tần Phong vô cùng không hài lòng với Uyên Tổng, lại lấy ra một quả đưa cho Vu Lan.

Tuy Lan Bảo Bảo hiện tại đã đột phá đến Tiên Vương Cự Đầu, tỷ lệ thành công khi sử dụng Hoàng Trung Lý để thăng cấp sẽ không quá cao, nhưng đối với Thiên Tuyển Chi Nữ mà nói thì lại không khác gì bách phân bách… “Hừ!” Tiểu Bạch hừ một tiếng đầy giận dỗi, nhưng cũng không khách khí mà nhận lấy Hoàng Trung Lý.

Dù y hết lần này đến lần khác bị Tần Phong chọc tức đến nghiến răng nghiến lợi, song y sẽ không ngu đến mức từ chối món bảo bối lớn tự dâng tới cửa.

“Ai, dựa vào cái gì mà cái nồi của bản thể lại bắt mình gánh chứ!?” Tần Phong thở dài một tiếng đầy bất lực trong lòng, rồi lại lấy ra một quả Hoàng Trung Lý khác, chuẩn bị tự mình ăn.

“Không phải, Tần sư đệ…” Triệu Trường Sinh sốt ruột xoay vòng, ý nói mình vẫn chưa được chia.

“Hết rồi!” Tần Phong một ngụm nuốt chửng Hoàng Trung Lý, vô cùng vô tội nhún vai.

Không phải hắn không muốn cho lão Triệu một quả, mà là lần này hắn chỉ mang ra ba quả, một quả cho Tiểu Tam Tam, một quả cho Tiểu Bạch, quả còn lại thì hắn tự ăn, thật sự không còn dư để cho lão Triệu nữa.

“Không phải, ngươi…” Triệu Trường Sinh tức đến mức không nói nên lời, căn bản không tin cái mồm thối của Tần Phong.

Mặc dù y chưa từng thấy Hoàng Trung Lý trông như thế nào, nhưng lại từng thấy ghi chép liên quan trên cổ tịch: mười vạn năm nở hoa, mười vạn năm kết quả, mười vạn năm chín.

Tổng cộng cần ba mươi vạn năm mới thành thục, mỗi lần kết quả sẽ không dưới hai mươi quả.

Mà hiện tại Tần Phong lấy ra ba quả, cũng có nghĩa là hắn ít nhất còn mười bảy quả nữa.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 20 vạn Điểm Phản Phái!” “Ai lừa dối chứ!?” Tần Phong cà khịa trong lòng một tiếng, sau đó than thở ai oán nói: “Lão Triệu, ta thật sự không lừa ngươi, vừa nãy ta đã nói rồi, Hoàng Trung Lý là ta cướp được từ đám giặc Dịch Thiên Cơ, tổng cộng chỉ có ba quả này thôi, còn về những quả còn lại ở đâu, ngươi có thể đi tìm đồng bọn của hắn là Diệp Thần.” “Diệp Thần!?” Triệu Trường Sinh khẽ nhíu mày, cảm thấy không thể bắt bẻ được gì.

Mặc dù y một mực trốn trong tàng thư các của Tiên Minh để đọc sách, nhưng lại từng nghe nói về truyền thuyết “Thiên Cơ đồ Long giẫm lăng tiêu, giết người hà tất tự tay vung đao”.

Mà hiện tại Dịch Thiên Cơ đã vẫn lạc, Tần Phong cướp được ba quả Hoàng Trung Lý từ tay hắn, vậy thì những quả còn lại tự nhiên nằm trên người đồng bọn của hắn là Diệp Thần, dường như mọi chuyện đều hợp tình hợp lý như vậy, khiến người ta không thể tìm ra kẽ hở nào.

“Ô ô…” Diệp Thần lập tức rùng mình một cái, rồi lại nghi hoặc nhìn Tây Châu.

Mặc dù hiện trường có rất nhiều cao thủ của các đại môn phái, nhưng là một tội phạm bị Long Ngạo Thiên truy sát quanh năm, hắn vô cùng tự tin vào khả năng ẩn nấp và đào tẩu của mình, đừng nói là Tần Phong đến, ngay cả Long Ngạo Thiên cũng không thể phát hiện ra hắn.

Thế nhưng vừa rồi hắn cũng không biết vì sao, bỗng dưng có cảm giác bị thứ gì đó không sạch sẽ theo dõi.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ giúp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết kéo cừu hận, thu được 20 vạn Điểm Phản Phái!” “Cái này sao có thể gọi là kéo cừu hận chứ!?” Tần Phong lập tức cà khịa một tiếng trong lòng, nói rằng mình đang rèn luyện Diệp Thần.

“Hả!?” Tần Hạo lúc này đang trong trạng thái ngơ ngác, cảm thấy não mình không đủ dùng.

Rõ ràng ca ca hắn nói về cùng một chuyện, nhưng lại kể ba phiên bản khác nhau cho ba người, cũng khiến hắn không phân biệt được rốt cuộc phiên bản nào mới là thật.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 20 vạn Điểm Phản Phái!” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, thu được 50 vạn Điểm Phản Phái!” “Lừa dối thì cứ lừa dối đi!” Tần Phong lười tranh cãi, quay đầu nhìn về phía Tiểu Tam Tam.

Chỉ thấy mười nụ hoa bao quanh người y chậm rãi nở ra, ngay sau đó trên bầu trời phong vân biến sắc, tiếng sấm không ngừng vang lên, toàn bộ thiên địa Âm Dương cực khí lưu chuyển, Ngũ Hành linh quang lấp lánh, vạn đạo kim quang chiếu rọi cửu thiên.

“Phá cho ta!!” Trong đôi mắt Lâm Tam lóe lên một tia sắc bén, khí tức khủng bố cũng đạt đến đỉnh phong vào lúc này.

Oanh long long!!

Tiếng sấm vang dội khắp trời đất, hư không xung quanh cũng kịch liệt rung chuyển.

Ngay sau đó một luồng kiếm ý sắc bén, lấy Lâm Tam làm trung tâm khuếch tán ra khắp Tây Châu, hình thành từng đạo kiếm quang rực rỡ, cả người y càng như Kiếm Thần giáng lâm, phát ra kiếm khí sắc bén vô song.

“Chết tiệt, chết tiệt…” Ẩn Môn Môn Chủ trong lòng tức nổ phổi, cả người phát điên lên.

Vốn tưởng rằng sau khi Uyên Tổng đột phá thành công, mình có thể sử dụng tất cả khí lực và thủ đoạn, nhưng không ngờ Lâm Tam lại chạy đến đột phá góp vui, khiến y vẫn không dám ngắt lời y vì sợ dính vào nhân quả lớn.

“Thật sự là Thập Phẩm Viên Mãn!!” Tất cả mọi người có mặt lập tức kinh hô thành tiếng, càng khó tin mà trừng lớn mắt.

Chỉ thấy Lâm Tam ngoài chín đóa bạch hoa bao quanh người, trên đỉnh đầu còn có một đóa kim sắc hoa rực rỡ sắc màu, khí tức Tiên Vương sơ giai càng không chút che giấu mà phóng thích ra.

“Chẳng phải chỉ là Thập Phẩm thôi sao!?” Diệp Thần nhìn Lâm Tam sau khi đột phá, chua lè nói rằng mình không hề tiện mộ.

Bởi vì hắn đã ẩn mình thành công phía sau Tần Phong, chỉ cần đợi đến khi ve sầu bắt bọ ngựa, chim sẻ vàng sẽ ở phía sau, đến lúc đó hắn không chỉ có thể lấy lại tất cả tôn nghiêm đã mất, mà còn có thể giẫm Tần Phong thật mạnh dưới chân.

“Ảo giác, nhất định là ảo giác!!” Đạo tâm Uyên Tổng lập tức vỡ vụn, thực sự không thể chấp nhận hiện thực.

Trước đây tất cả mọi người đều nói với y hoa khai Cửu Phẩm là cực hạn, nhưng hiện tại Lâm Tam lại ngay trước mặt y hoa khai Thập Phẩm, vậy thì tất cả nỗ lực đời trước và đời này của y tính là gì!?

Oanh long long!!

Hư không lại đột nhiên chấn động, còn kèm theo một luồng hàn khí thổi đến.

Ngay sau đó tất cả mọi người có mặt đều thấy đại địa Tây Châu bị đóng băng, Vu Lan như nữ hoàng băng tuyết lơ lửng giữa hư không, quanh người nàng bao phủ chín đóa băng hoa trong suốt lấp lánh.

Thế nhưng ngay khi mọi người cảm thấy trái tim rốt cuộc không cần chịu thêm kích thích nữa, một đóa băng quang lớn hơn lại từ từ ngưng tụ thành hình trên đỉnh đầu Vu Lan.

Chương 1914

“Đậu má, lại là Thập Phẩm Viên Mãn!!” Tất cả mọi người có mặt không thể bình tĩnh nổi nữa, điên cuồng gào thét như chuột chũi.

Vốn tưởng rằng nhìn thấy Uyên Tổng hoa khai Cửu Phẩm đã đủ để khoe khoang cả đời, nhưng ai ngờ thế hệ trẻ Tiên Giới hiện nay đã “roll” đến mức này, Thập Phẩm Viên Mãn trong truyền thuyết lại liên tiếp xuất hiện.

“Lại thêm một người nữa!?” Ẩn Môn Môn Chủ triệt để sụp đổ, cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Đầu tiên là Uyên Tổng đột phá đến ngắt lời y, ngay sau đó Lâm Tam đột phá lại đến ngắt lời y, bây giờ Vu Lan lại chạy đến góp vui, chẳng khác nào liên tục làm hỏng tâm trạng y ba lần.

“Đây là Hoàng Trung Lý!?” Long Ngạo Thiên khịt mũi một cái, ngửi thấy mùi vị quen thuộc.

Bởi vì Hoàng Trung Lý đã được nuôi dưỡng trong Chiến Thần Điện số vạn năm, nên hắn cách xa vạn dặm đã ngửi thấy mùi vị, ngay sau đó liền phán đoán ra rằng sở dĩ Lâm Tam và Vu Lan có thể đạt đến Thập Phẩm Viên Mãn, chính là đã nuốt Hoàng Trung Lý của hắn.

Nghĩ đến đây — Long Ngạo Thiên lập tức đỏ mắt, điểm nộ khí tăng vọt.

Vốn dĩ hắn muốn đợi Hoàng Trung Lý thành thục sau đó dùng để tự mình trùng kích Thập Phẩm Viên Mãn.

Nhưng hiện tại đối phương không chỉ cướp mất Hoàng Trung Lý, mà còn nuốt ngay trước mặt hắn, một kẻ bị hại, không chỉ là công khai khiêu khích hắn, mà còn căn bản không coi hắn ra gì… “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ chọc cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết đạo tâm vỡ vụn, thu được 10 vạn Điểm Phản Phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ chọc cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đạo tâm vỡ vụn, thu được 20 vạn Điểm Phản Phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ khiêu khích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến y rơi vào trạng thái hóa điên, thu được 50 vạn Điểm Phản Phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ châm ngòi mối quan hệ của các Thiên Tuyển Chi Tử, khiến mối quan hệ của họ trở nên căng thẳng tột độ, thu được 200 vạn Điểm Phản Phái!" "Mới có 280 vạn!?" Tần Phong lẩm bẩm trong lòng, cảm thấy mình vẫn chưa hoàn vốn.

Tuy nhiên hắn hiện tại đã không còn tâm trí để quan tâm những chuyện này nữa, chỉ cảm thấy quả Hoàng Trung Lý nuốt xuống đột nhiên bùng phát ra một cỗ năng lượng bàng bạc, ngay sau đó hóa thành từng đạo hồng lưu nóng bỏng chảy khắp trăm xương của hắn, nơi đi qua, kinh mạch như bị liệt hỏa thiêu đốt, nhưng lại trong nháy mắt bị một cỗ sức mạnh ấm áp phục hồi và nuôi dưỡng.

"Cái gì!?" Triệu Trường Sinh trong lòng đột nhiên giật mình, không thể tin nổi mà nhìn về phía Tần Phong.

Vốn dĩ y tưởng rằng Tần Phong hoa khai Thập Phẩm là do ăn Hoàng Trung Lý, nhưng không ngờ hắn lại còn chưa ăn, nói cách khác hắn là bằng thực lực của chính mình, cưỡng ép phá vỡ giới hạn bản thân để đạt đến Thập Phẩm Viên Mãn.

Mà hiện tại nuốt Hoàng Trung Lý, là để trùng kích Thập Nhất Phẩm.

"Trời ạ!!" Thanh Thanh che miệng kinh hô thành tiếng, cũng phát hiện ra sự biến thái của Tần Phong.

Chỉ thấy Tần Phong lúc này toàn thân hào quang đại phóng, khí tức vốn hùng hồn càng tăng vọt, không chỉ khiến bầu trời phong vân biến ảo, điện chớp sấm rền, mà còn làm Tam Thiên Đại Đạo giữa thiên địa kịch liệt cuộn trào.

“Lại sao nữa!?” Các đại môn phái trong lòng giật mình, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Nếu nói hiệu ứng đặc biệt của hoa khai Cửu Phẩm của Uyên Tổng lúc ban đầu là hiệu ứng ba xu, thì hoa khai Thập Phẩm của Lâm Tam và Vu Lan là đầu tư cấp nghìn vạn, mà hiệu ứng đặc biệt của thiên địa dị tượng do Tần Phong dẫn phát lúc này, thì là hiệu ứng đặc biệt của siêu siêu phẩm bom tấn.

Tuy nhiên Tần Phong lại không có thời gian để quan tâm phản ứng bên ngoài, y vẫn nhắm mắt toàn lực vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết.

Chỉ thấy hắn dẫn dắt cỗ dược lực hung mãnh này chảy xiết trong cơ thể, không chỉ bề mặt cơ thể hiện lên một tầng quang văn màu vàng kim, hệt như thần văn thượng cổ, mà còn tỏa ra một luồng khí tức thần bí, mạnh mẽ và khủng bố.

“Thỏ chủ ngân tu luyện rồi!” Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng lên, vội vàng lấy ra đồ nghề đi ngủ.

Chỉ thấy y đầu tiên trải thẻ tre Thánh Nhân bên cạnh Tần Phong, sau đó lại lấy Vô Thượng Thiên Thư đắp lên người, ngay tiếp đó chu mông lên thực hiện một tư thế nằm bẹp kinh điển.

“Cái này là...” Sắc mặt Thanh Thanh không khỏi biến đổi, ánh mắt dừng trên Vô Thượng Thiên Thư.

“Thằng khốn, đ*t m* thằng khốn!” Triệu Trường Sinh lập tức hiểu ra mọi chuyện, trong lòng tức đến mức bắt đầu chửi rủa ầm ĩ.

Y nói trăm năm trước Tần Phong sao lại bỏ Vô Thượng Thiên Thư, hóa ra bảo bối này sớm đã rơi vào tay hắn, cái gì mà bị Diệp

Thần cướp đi hoàn toàn là lên mộ đốt vàng mã để lừa y thôi.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa dối tình cảm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 20 vạn Điểm Phản Phái!” “Lừa dối tình cảm lão Triệu!?” Tần Phong đang tu luyện, nghe thấy tiếng hệ thống thì nghi hoặc.

Tuy nhiên hắn hiện tại cũng không có thời gian để truy cứu đến cùng, bắt đầu toàn lực vận chuyển Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết, hấp thu năng lượng của Hoàng Trung Lý để trùng kích Thập Nhất Phẩm chưa từng có trong lịch sử.

“Ca ca ta bắt đầu tu luyện rồi!” Tần Hạo thấy Tiểu Bạch lại đang kiếm kinh nghiệm, lập tức ngồi cạnh ca ca hắn.

Mặc dù Kim Ô phân thân của ca ca hắn không biến thái như bản thể, nhưng nhìn khắp Tiên Giới cũng là tồn tại vô địch, đặc biệt là hưởng ké buff cảm ngộ của bản thể, có thể khiến hắn bớt đi mấy vạn năm đường vòng.

“Không phải, các ngươi…” Triệu Trường Sinh nhìn Tây Châu một cái, cả người lập tức không ổn rồi.

Vốn dĩ y định bảo vệ Lâm Tam ở phía trước, còn mình tìm cơ hội tiến vào Linh Nguyên Cấu của Ẩn Môn.

Nhưng hiện tại Lâm Tam chạy đi đột phá thì thôi đi, Vu Lan, Tần Phong, Tần Hạo mới đến cũng chạy đi tu luyện, thậm chí ngay cả con thỏ không biết xấu hổ Tiểu Bạch kia cũng chạy đi ngủ hưởng ké kinh nghiệm rồi.

Cả trường chỉ còn lại một mình y đứng đó… Tức là y chẳng kiếm được chút lợi lộc nào, còn phải làm lão nô hộ pháp cho thiếu gia và tiểu thư.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang dội khắp trời đất, hư không cũng bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Ngay sau đó trên bầu trời bắt đầu phong vân đột biến, một bên là kiếm ý khủng bố xuyên thẳng mây xanh, một bên thì là thế giới băng tuyết được bao phủ bởi ánh sáng lấp lánh, đều có mười đóa hoa tỏa sáng chói mắt.

“Hoa khai Thập Phẩm!!” Các đại môn phái đầy mặt chấn kinh, tim gan cũng đập loạn xạ.

Thế nhưng còn chưa đợi bọn họ hồi thần từ sự chấn kinh, một mặt trời nóng rực đã treo lơ lửng giữa hư không, không chỉ dung hợp thế giới băng tuyết, mà còn cưỡng ép áp chế kiếm khí xông thẳng trời xanh xuống.

Ngay sau đó giữa thiên địa vang lên âm thanh đại đạo, Âm Dương cực khí lưu chuyển giữa thiên địa, Ngũ Hành linh quang lấp lánh trên bầu trời, vạn đạo kim quang chiếu rọi cửu thiên thập địa, còn có mười một đóa hỏa hoa xuất hiện giữa hư không.

“Hoa khai Thập Nhất Phẩm!?” Toàn trường lập tức im lặng, đại não mọi người đều đơ ra.

Hoa khai Cửu Phẩm trước đây dễ hiểu, dù sao cũng có Long Ngạo Thiên là ví dụ sống, mà Thập Phẩm Viên Mãn tuy chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nhưng qua nhiều năm tuyên truyền cũng không phải không thể chấp nhận, nhưng hiện tại cái hoa khai Thập Nhất Phẩm này lại là cái quỷ gì!?

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Long Ngạo Thiên cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, không thể tin rằng có người có thể đạt đến Thập Nhất Phẩm.

Thu!!

Một tiếng chim hót chói tai vang lên, khiến màng nhĩ mọi người đau nhức.

Ngay sau đó Tần Phong đang khoanh chân ngồi dưới đất, phía sau hắn hiện ra một con Tam Túc Kim Ô, không chỉ ngẩng cái đầu nhỏ lên kêu to một tiếng, mà còn dang rộng đôi cánh khổng lồ bay vút lên trời, khí thế khủng bố khiến cả thiên địa vì thế mà chấn động.

Thấy cảnh này, toàn trường sôi trào.

"Là Tam Túc Kim Ô, Thái Cổ Di Chủng trong truyền thuyết!!" "Ta nhận ra hắn, là Tam đệ tử của Ẩn Môn, Trần Thụ!!" "Ẩn Môn quá khủng bố, lại có thể bồi dưỡng ra đệ tử hoa khai Thập Nhất Phẩm!" "Không đúng, hắn không phải Trần Thụ của Ẩn Môn!!" "Không phải Trần Thụ thì là ai?

Chẳng lẽ trên đời này còn có con Tam Túc Kim Ô thứ hai!?" "Ngươi không hiểu đâu, năm xưa ta đã từng thấy Trần Thụ ở Luân Hồi Tiên Vương Di Tích, hắn chỉ có tiềm chất Cửu Phẩm, cái này tuyệt đối không phải Trần Thụ!!" "Tần Phong, hắn là Tần Phong của Tiên Minh!!" "Không sai, hắn chính là Tần Phong, năm xưa ở Luân Hồi Tiên Vương Di Tích, hắn đã tự miệng nói muốn luyện chế Trần Thụ thành thân ngoại hóa thân!" "…" Các đại môn phái nghe vậy, đồng loạt nhìn sang.

Ngay sau đó bọn họ quả nhiên ở góc dưới, phát hiện Tần Phong đang khoanh chân ngồi dưới đất đột phá Tiên Vương.

"Trời có đường không đi, địa ngục không cửa lại xông vào!" Ẩn Môn Môn Chủ nhìn hắn, khóe miệng nở một nụ cười lạnh.

Chương 1915

Mặc dù y đối mặt với Uyên Tổng, Lâm Tam và Vu Lan thì tỏ ra e dè, sợ dính phải nhân quả lớn trên người họ, nhưng hiện tại đối mặt với loại Thiên Mệnh Đại Phản Phái như Tần Phong, y lại không có nhiều lo lắng như vậy, định ra tay dùng nắm đấm nặng nề dạy cho hắn cách làm người… Lúc này —— Tần Phong không có thời gian quan tâm chuyện bên ngoài, đang hoàn toàn chìm đắm trong đột phá.

Chỉ thấy mười một đóa hỏa liên quanh người hắn, bắt đầu từng đóa từng đóa nở ra, mỗi khi một đóa hỏa liên nở ra, liền có một cỗ khí tức cổ xưa và mạnh mẽ tràn ra.

Khi hỏa liên nở đến đóa thứ sáu, Tam Túc Kim Ô trong hư không toàn thân hỏa diễm bùng lên, liệt diễm màu vàng đỏ như dung nham chảy xiết, cuồn cuộn tràn ra, thiêu đốt không gian xung quanh vặn vẹo biến hình.

Ngay sau đó đóa hỏa liên thứ bảy nở ra, ảo ảnh Tam Túc Kim Ô càng thêm rõ nét, lông vũ trên người từng sợi rõ ràng, lóe lên ánh kim loại, mỗi một cánh lông vũ đều như ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Mà khi đóa hỏa liên thứ tám nở ra, trong mắt Tam Túc Kim Ô bắn ra tia sáng vàng sắc bén, như mũi quang hóa thành vật chất, xuyên thủng hư không, nhẹ nhàng vỗ cánh, dường như có thể hủy diệt tất cả mọi thứ trên thế gian...

“Tuyệt đối không thể để hắn đột phá!” Ẩn Môn Môn Chủ dường như cảm nhận được uy hiếp, không còn lưu tình mà quả quyết lựa chọn ra tay.

Chỉ thấy trong tay y đột nhiên xuất hiện bốn món đồ chơi nhỏ, hệt như những vật trang trí văn phòng hoạt hình Q-version, nhìn kỹ sẽ phát hiện chính là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ Q-version Tứ Đại Thần Thú.

Mà khi y ném bốn món đồ chơi nhỏ ra ngoài, chúng lập tức bắt đầu nhanh chóng bành trướng.

Gầm!!

Bốn tiếng thú rống vang dội khắp trời đất, khiến hư không kịch liệt chấn động.

“Cái gì!?” Các đại môn phái trong lòng đột nhiên giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Ẩn Môn.

Phong vân kích động, thiên địa tối sầm!

Một cỗ khí thế hùng hồn dời núi lấp biển, như hồng hoang cự thú phá gió càn quét bát hoang.

Ngay sau đó bốn con Tứ Đại Thần Thú thân hình che trời xuất hiện, long uy của Thanh Long mênh mông như vực sâu, tựa hồ có thể nuốt chửng thương khung; viêm uy của Chu Tước nóng bỏng cuồng bạo, dường như muốn thiêu đốt vạn vật trên thế gian thành tro bụi; sát uy của Bạch Hổ sắc bén túc sát, nơi đi qua không gian vỡ nát, phảng phất tận thế giáng lâm; huyền uy của Huyền Vũ nặng tựa núi, khiến đại địa cũng vì thế mà chìm xuống.

“Mạnh, mạnh quá!!” Thanh Thanh lập tức sợ hãi mà bịt miệng, sợ rằng phát ra âm thanh sẽ bị phát hiện.

Mặc dù mỗi con trong Tứ Đại Thần Thú này đều chỉ có khí thế Chuẩn Tiên Đế, nhưng khí thế chúng giao hòa tương dung lại hình thành một cỗ năng lượng khủng bố đủ để tan trời nát đất, dường như có thể khiến càn khôn điên đảo, thời không vặn loạn, tất cả quy tắc và trật tự trước mặt chúng đều sẽ tan rã.

“Là khôi lỗi cơ quan thú!!” Có người nhận ra, lập tức kinh kêu lên.

Mặc dù bọn họ ít nhiều đều từng thấy khôi lỗi cơ quan thú, nhưng khôi lỗi cơ quan thú mạnh mẽ như vậy thì thật sự chưa từng thấy, cũng gián tiếp chứng minh nội tình của Ẩn Môn rốt cuộc thâm hậu đến mức nào.

Thu!!

Kim Ô kêu dài, tiếng kêu chói tai.

Ngay khi ánh mắt mọi người bị Tứ Đại Thần Thú hấp dẫn, đóa hỏa liên thứ chín quanh người Tần Phong cũng nở rộ.

Chỉ thấy ngọn lửa trên người Tam Túc Kim Ô đột nhiên bùng lên dữ dội, hóa thành một xoáy lửa khổng lồ, không chỉ điên cuồng thôn phệ tiên khí xung quanh, ngưng luyện thành năng lượng thuần tịnh, không ngừng rót vào trong hỏa liên, mà còn khiến cánh hoa vì thế trở nên càng thêm đỏ rực, tỏa ra khí tức khiến người ta kính sợ.

“Hoa khai Cửu Phẩm rồi, không thể chờ nữa!” Ánh mắt Ẩn Môn Môn Chủ đột nhiên trở nên sắc bén, lập tức hạ lệnh tiêu diệt Tần Phong.

Gầm!!

Tứ Đại Thần Thú phát ra tiếng gào thét chói tai, ngay sau đó liền bắt đầu hành động.

Chỉ thấy Chu Tước và Huyền Vũ lao về phía Long Ngạo Thiên ngăn cản, Thanh Long và Bạch Hổ thì lao về phía Tần Phong đang đột phá, khí thế khủng bố càng khiến cả thiên địa chấn động, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Hai con khôi lỗi cơ quan thú cỏn con, cũng muốn ngăn cản Bản Đế ư!” Long Ngạo Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, căn bản không thèm để chúng vào mắt.

Chỉ thấy hắn thậm chí không dùng Thất Sát Bi, chỉ lấy ra Thượng Phẩm Tiên Thương của mình, hóa thành một luồng sao băng màu vàng cùng Chu Tước và Huyền Vũ đại chiến.

“Có ta ở đây, ngươi đừng hòng!!” Lâm Tam thấy Tần Phong gặp nguy hiểm, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén và tràn đầy sát ý.

Ngay sau đó không nói thêm lời thừa thãi nào, y rút Vô Trần Kiếm ra liền xông lên, tiếng kiếm reo trong trẻo lập tức vang vọng khắp trời đất, kiếm quang xông thẳng trời xanh càng như một bàn tay vô hình, trực tiếp xé toạc bầu trời ra một đường giữa.

“Hừ!” Vu Lan thì lạnh lùng hừ một tiếng, cũng phiêu phiêu bay lên.

Chỉ thấy nàng như nữ vương băng tuyết lơ lửng giữa hư không, dưới chân là một thế giới băng tuyết trong suốt lấp lánh, mười đóa băng hoa càng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, dường như muốn đóng băng cả thiên địa, bao gồm cả Thanh Long và Bạch Hổ đang xông về phía họ.

“Mắt ở thiên đường, thân thể ở địa ngục!” Mặc dù thế giới băng tuyết vô cùng xinh đẹp, nhưng mọi người lại không nhịn được mà run rẩy.

Đừng nói là cường giả cảnh giới Tiên Quân, ngay cả cường giả cảnh giới Tiên Vương cũng khó mà chống đỡ được hàn khí cực hạn của Vu Lan, dường như giây tiếp theo sẽ bị đóng băng thành tượng băng.

“Không phải, các ngươi…” Triệu Trường Sinh thì đần mặt ra, quay đầu nhìn Tần Hạo một cái.

Chỉ thấy hắn và Tiểu Bạch không hề có ý định đứng dậy, vẫn dựa vào bên cạnh ca ca và chủ nhân để hưởng ké kinh nghiệm, hoàn toàn coi y như một lão nô hộ pháp.

Còn về Tần Phong thì vẫn nhắm mắt tu luyện, mười đóa hỏa liên cũng chậm rãi nở ra.

Ngay sau đó thân hình Tam Túc Kim Ô và liên hoa hòa làm một thể, sức mạnh của nó và linh lực của liên hoa giao dung lẫn nhau, ánh sáng tỏa ra chiếu rọi cả thiên địa, dường như tất cả mọi thứ trên thế gian đều không thể ẩn mình dưới ánh sáng này.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang dội khắp trời đất, từng đám mây hình nấm bốc thẳng lên trời.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên cùng Chu Tước, Huyền Vũ kịch liệt giao chiến với nhau; Lâm Tam cùng Thanh Long kịch liệt giao chiến với nhau; Vu Lan thì cùng Bạch Hổ kịch liệt giao chiến với nhau; bão năng lượng do va chạm sản sinh điên cuồng càn quét thiên địa, từng đạo vết nứt chi chít phủ kín đại địa.

“Mạnh, mạnh quá!!” Các đại môn phái đầy mặt kinh khủng, vội vàng tìm vật che chắn để trốn.

Thế nhưng ngay khi bọn họ tìm được vật che chắn để trốn đi, hộ thuẫn bảo vệ Ẩn Môn không chịu nổi sự công kích của năng lượng, như thủy tinh vỡ nứt ra một vết rạn.

“Cơ hội tốt!!” Uyên Tổng vốn còn đang đạo tâm vỡ vụn, thấy cảnh này lập tức bừng tỉnh.

Chỉ thấy y cầm tiên kiếm nhanh chóng xông lên, muốn nhân lúc hai bên đánh nhau khó phân thắng bại, làm ngư ông đầu tiên xuyên phá hộ thuẫn của Ẩn Môn.

“Cái gì!?” Tất cả mọi người có mặt trong lòng đột nhiên giật mình, không ngờ Uyên Tổng lại dám đi ngược dòng xông lên.

Thế nhưng ngay khi mọi người tưởng rằng Uyên Tổng sắp “ăn gà”, hai con thần thú đang chiến đấu với Long Ngạo Thiên đột nhiên rút lui khỏi chiến đấu, trong đó Chu Tước lao về phía Uyên Tổng, còn Huyền Vũ thì lao về phía Tần Phong.

“Đậu má!!” Uyên Tổng không nhịn được mà chửi thề một tiếng, trong lòng cũng chửi thầm Ẩn Môn Môn Chủ.

Để mặc Long Ngạo Thiên, Tiên Đế đệ nhất Tiên Giới không ngăn cản, lại chạy đến ngăn y, một tiểu Tiên Vương Cửu Phẩm.

Chương 1916

Cứ như thể thằng tác giả chó có thể ảnh hưởng đến thị trường chứng khoán vậy, để mặc bao nhiêu "cá mập lớn" mà không thấy, lại cứ chằm chằm nhìn vào số tiền lẻ cỏn con của y...

"Hả!?" Long Ngạo Thiên cũng bị chiêu này làm cho ngớ người ra, đợi đến khi phản ứng lại lập tức mừng rỡ như điên.

Vốn tưởng rằng mình phải dùng chút thủ đoạn và khí lực mới có thể phá vỡ phòng ngự của Huyền Vũ và sự vướng víu của Chu Tước, nhưng không ngờ đối phương lại chủ động rút đi, khiến hắn trong nháy mắt trở thành ngư ông may mắn đó.

Thế nhưng còn chưa kịp vui mừng được hai giây rưỡi, trên bầu trời đột nhiên gió nổi mây vần.

Chỉ thấy tầng mây trong hư không dường như bị một cỗ lực lượng vô hình xé toạc ra, lôi vân cuồn cuộn như thú dữ lao nhanh trên bầu trời điên cuồng cuộn trào, tử điện lóe sáng dường như muốn nghiền nát tất cả mọi thứ giữa thiên địa dưới sức mạnh cuồng bạo này.

"Cái gì!?" Các đại môn phái trong lòng giật mình, vội vàng ló đầu ra nhìn.

Chỉ thấy một đạo hà quang chói mắt xuyên thủng từ sâu trong lôi vân xuất ra, không chỉ chiếu sáng cả thiên địa tối tăm, mà còn có một thân ảnh mặc hắc bào xuất hiện trên tiên sơn Ẩn Môn, năng lượng quanh người y hùng dũng bành trướng, hóa thành từng đạo hắc sắc hỏa diễm hóa thành vật chất.

Mỗi lần nhảy vọt đều kèm theo sự vặn vẹo và vỡ nát của không gian, dường như hắc diễm này sở hữu sức mạnh hủy diệt quy tắc thiên địa khủng bố.

“Diệt Thế Ma Viêm!!” Có người lập tức kinh hãi kêu lớn, một cái nhận ra ngọn hắc hỏa này.

Nếu nói Thái Dương Chân Hỏa của Tần Phong là tia lửa đầu tiên sau khi thế gian đản sinh, vậy thì Diệt Thế Hắc Viêm chính là tia lửa đầu tiên trước khi thế giới đản sinh, một khi dính phải sẽ khó lòng thoát khỏi như bệnh phụ cốt chi thư, không ngừng ăn mòn thân thể và linh hồn của người.

Còn sở hữu năng lực thôn phệ vạn vật, có thể không ngừng trưởng thành trong quá trình thôn phệ, cho đến khi thôn phệ toàn bộ thế giới.

“Ngươi chính là Ẩn Môn Môn Chủ!?” Long Ngạo Thiên mi mày đột nhiên nhướng lên, tiên thương trong tay chỉ về phía đối phương.

Khác với những con khôi lỗi cơ quan thú Tứ Đại Thần Thú trước đó, hắn cảm nhận được khí tức sinh mệnh từ người này, tức là người trước mắt là một sinh vật sống sờ sờ, tuyệt đối không phải là thứ khôi lỗi cơ quan thú lạnh lẽo gì.

Đặc biệt là dao động khí tức tỏa ra từ người đối phương, lại còn mạnh hơn hắn, một Tiên Đế trung giai, một phần, tức là tu vi của đối phương thấp nhất cũng là Tiên Đế cao giai, cao hơn hắn trọn vẹn một tiểu cảnh giới.

“Phải cũng không phải!” Người mặc hắc bào nói với giọng khàn khàn: “Lão phu tuy không phải Ẩn Môn Môn Chủ, nhưng lại là thân ngoại hóa thân của Ẩn Môn Môn Chủ.” “Cái gì?

Thân ngoại hóa thân!?” Tất cả mọi người có mặt trong lòng đột nhiên giật mình, trong lòng lập tức kêu lên “tiêu đời rồi”.

Vốn tưởng Ẩn Môn là một môn phái nhỏ, chậm chạp không ra tay là vì sợ hãi, nhưng không ngờ đối phương lại cường đại đến mức này, ngay cả thân ngoại hóa thân cũng đạt đến tu vi Tiên Đế cao giai, thật sự không dám tưởng tượng bản thể của Ẩn Môn Môn Chủ phải mạnh mẽ đến mức nào.

“Đi đi!” Hắc Bào phân thân mặt không cảm xúc nói: “Ẩn Môn không phải là nơi các ngươi nên đến, bây giờ rời đi lão phu có thể bỏ qua mọi chuyện cũ.” “Bỏ qua mọi chuyện cũ!?” Các đại môn phái nghe vậy, bắt đầu nảy sinh ý thoái lui.

Vốn dĩ bọn họ muốn đến đây để kiếm một khoản lớn phát tài, nhưng sự cường đại của Ẩn Môn lại vượt ngoài dự đoán của họ.

Thêm vào đó hiện tại lại xuất hiện những yêu nghiệt hoa khai Cửu Phẩm, Thập Phẩm, thậm chí Thập Nhất Phẩm như Uyên Tổng, khiến bọn họ trong nháy mắt nhận rõ hiện thực, cảm thấy mình có khả năng rất lớn sẽ trở thành kẻ lót đường.

“Không ổn, ván này sắp tan rồi!” Đội ngũ chuyên nghiệp thấy mọi người nảy sinh ý thoái lui, lập tức cao giọng kêu lên: “Thắng lợi ngay trước mắt, bây giờ nếu lui về, sao xứng đáng với những huynh đệ đã chết!?” “Không sai!!” Tam Lộng Đại Sư ẩn mình trong đám đông cao giọng nói: “Trong nhà còn nợ nhiều tiên tinh như vậy, thà rằng về sống thoi thóp, không bằng oanh oanh liệt liệt xông lên một lần, vạn nhất thành công thì sao!?” “Phải đó!!” Ánh mắt các đại môn phái lập tức trở nên trong sáng, nhớ lại số tiên tinh mình đã thua lỗ ở thị trường chứng khoán.

Thêm vào đó là những gian nan trên đường đi, cùng với cảnh huynh đệ chết trong lòng, khiến bọn họ lập tức kiên định ý nghĩ, chuẩn bị oanh oanh liệt liệt xung kích một lần.

Thắng thì về nhà ôm người đẹp, thua thì xuống địa ngục làm khổ sai!

“Hỗn xược!!” Hắc Bào phân thân lạnh lùng hừ một tiếng, từ trên tiên sơn nhảy vọt lên.

Ngay sau đó y giẫm đạp hư không mà đi, mỗi bước chân hạ xuống đều như có thiên quân chi lực, không chỉ khiến đại địa phía dưới kịch liệt rung chuyển, núi non sụp đổ, sông hồ chảy ngược, mà trong đôi mắt y còn tinh quang rực rỡ, sâu thẳm như ẩn chứa huyền bí vũ trụ vô tận, chỉ một cái nhìn quét qua, liền khiến phương thiên địa này ngưng đọng.

“Đáng sợ quá!!” Toàn trường mọi người đều run rẩy dưới uy áp vô hình, sâu thẳm linh hồn cũng dâng lên một cỗ sợ hãi và kính sợ sâu sắc, phảng phất như kiến hôi đối mặt với thần linh cao cao tại thượng, không dám có chút động đậy hay bất kính nào.

Lúc này —— Hắc Bào phân thân như chúa tể duy nhất giữa thiên địa, mỗi cử chỉ đều mang theo uy năng hủy thiên diệt địa.

“Hừ, cuồng vọng!” Long Ngạo Thiên dường như trời sinh phản cốt, ngươi càng nói hắn càng có hứng.

Oanh long long!!

Trên bầu trời, hắc vân che trời.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên không chút do dự, trực tiếp tế ra Thất Sát Bi của mình.

Ngay sau đó một khối bia đá khổng lồ cổ xưa và thần bí xuất hiện giữa không trung, trên đó không chỉ khắc bảy chữ “Sát” tỏa ánh sáng huyết hồng, mà còn có một cỗ sát khí ngút trời như vật chất tràn ra, khiến thiên địa biến sắc, dường như muốn bóp nghẹt tất cả sinh cơ trên thế gian.

“Tiên Đế chi chiến!!” Các đại môn phái lập tức sôi trào, không ngờ có thể nhìn thấy Tiên Đế chi chiến.

“Chạy mau!!” Người có kinh nghiệm kinh hãi chạy tán loạn.

Mặc dù Tiên Đế đại chiến là cuộc đối đầu đỉnh cao của Tiên Giới, mấy trăm mấy vạn năm cũng khó đợi được một trận, nhưng sức phá hoại do nó sản sinh cũng khủng bố đến đáng sợ, tỷ lệ tử vong của những người đứng bên cạnh quan chiến thậm chí có thể đạt đến hơn 99.999%.

Oanh long long!!

Hai bên không nói lời thừa thãi nào, trực tiếp va chạm mạnh mẽ vào nhau.

Ngay sau đó bão năng lượng khủng bố càn quét thiên địa, dường như muốn xóa bỏ tất cả mọi thứ trên đại địa, những vết nứt chi chít càng như mạng nhện nhanh chóng lan rộng.

Mà ngay khi Long Ngạo Thiên và Hắc Bào phân thân kịch chiến, Lâm Tam cùng những người khác cũng đang đại chiến với Tứ Đại Thần Thú.

Tuy nhiên Lâm Tam đang giao chiến với Thanh Long; Vu Lan đang giao chiến với Bạch Hổ; Chu Tước thì chủ động tìm đến Uyên Tổng, còn Huyền Vũ thì như tiến vào nơi không người, một đường lao nhanh về phía Tần Phong.

“Không phải, mấy người này không động đậy gì ư!?” Triệu Trường Sinh lại sốt ruột quay đầu nhìn một cái, trong lòng lập tức phát ra tiếng kêu gào như chuột chũi.

Chỉ thấy Tần Hạo vẫn khoanh chân ngồi bên cạnh ca ca hắn kiếm kinh nghiệm, còn Tiểu Bạch thì há miệng ngáp một cái rồi lật mình tiếp tục kiếm kinh nghiệm, một người một thỏ dường như đã ăn chắc y sẽ ra tay, không hề có ý định đứng dậy giúp ngăn cản một chút nào.

“Tần huynh!!” Lâm Tam thấy Tần Phong gặp nguy hiểm, lập tức sử dụng đại chiêu của mình.

Chỉ thấy quanh người y lập tức lóe ra vạn đạo kim quang, ngay sau đó một đạo kiếm mang kinh động thiên địa xông thẳng cửu thiên, kiếm khí càng kích động chín vạn dặm, khiến cả thiên địa vì thế mà chấn động, dường như một kiếm có thể chém vào quá khứ tương lai.

“Vẫn là Tiểu Tam Tam đáng tin cậy!!” Tần Phong trong lòng không nhịn được cà khịa, biết ngay mấy thằng trí thức là không đáng tin mà... "Thật đáng sợ kiếm ý!!" Các đại môn phái lập tức kinh hô, ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Lâm Tam. "Quả thực đáng sợ!!" Triệu Trường Sinh sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, bị kiếm ý của Lâm Tam làm kinh hãi.

Mặc dù Lâm Tam vừa mới đột phá Tiên Vương sơ giai, nhưng kiếm ý hắn phóng thích ra lại mạnh đến đáng sợ, cũng không biết là do ảnh hưởng từ Thanh Bình Kiếm Ý của Tần Phong, hay vì nguyên nhân gì khác, hiện tại đã vượt qua Tiên cấp kiếm ý, đạt tới một cảnh giới hoàn toàn mới.

Ong!

Chương 1917

Ong!

Thần uy rực rỡ, kiếm đoạn vạn cổ!!

Tiếng kiếm minh vang vọng trời đất, kiếm quang sắc bén càng vút thẳng lên mây, bầu trời như bị một đôi bàn tay vô hình xé toạc ra một vết nứt lớn, ngay sau đó, kiếm quang ngút trời nhanh chóng chém về phía Thanh Long. "Gầm!!" Thanh Long dường như bị khiêu khích, lập tức phát ra tiếng rồng ngâm gầm thét.

Ngay lập tức, nó há miệng phun ra một đạo Long Tức, muốn so tài một phen với chiêu Kiếm Đoạn Vạn Cổ của Lâm Tam.

Oanh long long!!

Hai bên nhanh chóng va chạm vào nhau, tiếng nổ vang trời đất.

Ngay sau đó, năng lượng vô tận bùng nổ trong hư không, gây ra sóng xung kích khổng lồ và khí lãng nhiệt độ cao, hình thành một cơn bão năng lượng cực kỳ kinh khủng, tựa như một con mãnh thú khổng lồ vô cùng hung hãn, điên cuồng càn quét trời đất.

Nơi nó đi qua, hư không nứt toác.

Các ngọn núi xung quanh không thể chịu đựng được xung kích lớn như vậy, không chỉ đồng loạt sụp đổ, mà còn tung bay bụi mù trời, nhất thời, trời đất u tối, nhật nguyệt vô quang, dường như tận thế đã đến sớm.

Gầm!!

Thanh Long phát ra tiếng kêu thảm thiết bi thương, thân thể lập tức bị kiếm khí xuyên thủng. "Xì!

Xì!" Toàn trường mọi người lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, ai nấy đều kinh ngạc trước chiến lực của Lâm Tam.

Mặc dù họ biết Hóa Khai Thập Phẩm rất khủng khiếp, nhưng không ngờ lại đáng sợ đến mức độ này, vừa đột phá Tiên Vương đã một kiếm đánh bại Chuẩn Tiên Đế, đừng nói là tận mắt chứng kiến, ngay cả nằm mơ cũng không dám mơ kiểu đó.

Tuy nhiên, vì Thanh Long này là do khôi lỗi cơ quan thuật luyện chế mà thành, nên nó không "lãnh cơm hộp" như mọi người tưởng tượng, vẫn có thể duy trì chiến đấu lực nhất định, tiếp tục giao chiến với Lâm Tam. "Chết tiệt!!" Lâm Tam mặt đầy vẻ sốt ruột, muốn thoát thân nhanh nhưng không có cách nào.

U!

U!

Huyền Vũ không đợi Tiểu Tam Tam thoát khốn, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm thét.

Ngay sau đó, thể tích khổng lồ của nó như Thái Sơn áp đỉnh, đè nặng xuống Tần Phong đang tu luyện bên dưới, khí lưu kinh khủng càng cuốn lên bụi trần ngập trời, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội. "Đè xuống, đè xuống!!" Diệp Thần thấy cảnh tượng trước mắt, tim đập thình thịch đến tận cổ họng vì kích động.

Mặc dù trước mắt chỉ là thân ngoại hóa thân của Tần Phong, nhưng nó có thể khiến thực lực của Tần Phong giảm mạnh.

Mà Tần Phong càng không thoải mái, hắn ta càng vui vẻ!!

Nhưng Diệp Thần còn chưa kịp vui được hai giây rưỡi, Vu Lan đã kháp một đạo chỉ quyết điểm ra.

Thu!!

Hàn khí giữa trời đất nhanh chóng hội tụ, hóa thành một con Băng Phượng Hoàng khổng lồ.

Ngay sau đó, Băng Phượng Hoàng giương cánh phát ra một tiếng chim minh chói tai, há miệng phun ra một đạo Băng Diễm cực hàn về phía Bạch Hổ đang lao tới, nơi Băng Diễm đi qua, vạn vật đều bị đóng băng thành tượng điêu. "Gầm!!" Bạch Hổ cũng không chịu thua kém, gầm thét lao về phía nó.

Trong lúc phi nhanh, nó uy mãnh và sắc bén như mãnh hổ xuống núi, mỗi bước đều mang theo uy áp vô tận, không chỉ khiến mặt đất rung chuyển dữ dội, mà còn tỏa ra một loại sát lục chi khí khiến người ta khiếp sợ.

Oanh long long!!

Bạch Hổ và Băng Phượng va chạm mạnh vào nhau, cuốn lên một cơn bão lạnh lẽo thấu xương.

Tuy nhiên, khác với việc Lâm Tam đánh trọng thương Thanh Long mà nó vẫn có thể chiến đấu, thân thể Bạch Hổ lại bị hàn khí cực hạn đóng băng, chỉ có thể nghiến răng trong khối băng, trơ mắt nhìn Vu Lan thoát khỏi chiến đấu. "Sao có thể như vậy!?" Nụ cười trên mặt Diệp Thần lập tức đông cứng, trong lòng gào thét như chuột bị kẹt.

Hắn ta vốn tưởng lần này cuối cùng cũng có thể đòi lại được chút "lợi tức", nhưng không ngờ thanh mai trúc mã hắn quen từ nhỏ lại liều chết liều sống đi cứu Tần Phong cái tên lão lục vô sỉ này.

Lúc này, Tần Phong toàn thân bị hỏa diễm bao phủ, đóa hỏa liên thứ mười một cũng đang từ từ nở rộ. "Sắp nở rồi!!" Các đại môn phái trong lòng chấn động, đồng loạt nhìn qua.

Mặc dù họ muốn chứng kiến kỳ tích Hóa Khai Thập Nhất Phẩm, nhưng lại hy vọng Huyền Vũ có thể cưỡng ép gián đoạn nó, chỉ vì

Tần Phong không phải là đệ tử trong môn phái của họ.

U!

U!

Huyền Vũ thấy đóa hỏa liên thứ mười một sắp nở, lập tức tăng tốc đè xuống Tần Phong. "Nghiệt súc, ngươi dám!!" Vu Lan trong mỹ mâu lóe lên một đạo hàn quang, thực lực Tiên Vương Cự Đầu cũng lập tức bùng nổ.

Oanh long long!!

Tiếng nổ chói tai vang lên, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy uy lực Tiên Vương khủng bố của Vu Lan càn quét trời đất, không chỉ mang theo tiếng âm bạo chói tai xé rách hư không, mà còn như một luồng lưu tinh hàn băng màu trắng, thành công chặn trước Huyền Vũ, đứng chắn trước mặt Tần Phong.

U!

U!

Huyền Vũ lập tức ngửa mặt lên trời gầm thét, vươn móng vuốt sắc bén tóm lấy Vu Lan.

Nhưng Vu Lan lại không hề có ý định né tránh, lập tức ngưng tụ ra một thanh Băng Kiếm chém ra, kiếm khí sắc bén thấu xương theo đó xé rách hư không, va chạm mạnh với móng vuốt sắc bén của Huyền Vũ.

Chương 1918

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang trời đất, hư không cũng rung chuyển dữ dội.

Tuy nhiên, phòng ngự của Huyền Vũ dày hơn tưởng tượng, không bị đóng băng hoàn toàn như Bạch Hổ, chỉ là móng vuốt vươn ra bị đóng băng, và để lại một vết thương lởm chởm do Băng Kiếm chém. "U u..." Huyền Vũ lập tức phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, khí tức kinh khủng theo đó bùng phát. "Không ổn!!" Sắc mặt Vu Lan bỗng nhiên biến đổi, không kịp phòng bị đã bị hất bay.

Nhưng Huyền Vũ lại không thừa cơ động thủ với nàng, mà tiếp tục đè nặng xuống Tần Phong bên dưới. "Lại đến nữa rồi, lại đến nữa rồi..." Diệp Thần lập tức lại kích động, tim cũng lại đập thình thịch đến tận cổ họng. "Có nên ra tay không!?" Sắc mặt Triệu Trường Sinh không ngừng biến đổi, suy nghĩ có nên bạo lộ thực lực hay không.

Dù sao thì Huyền Vũ trước mắt có tu vi Chuẩn Tiên Đế, cho dù Vu Lan là Tiên Vương Cự Đầu Hóa Khai Thập Phẩm, nhất thời nửa khắc cũng không thể giải quyết đối phương, nếu hắn ra tay tiêu diệt nó, sau này sẽ không còn lý do gì để tiếp tục "giả bộ" bảo vệ người khác nữa.

Oanh long long!!

Ngay khi Triệu Trường Sinh còn đang do dự, một đạo quang trụ thông thiên vút thẳng lên mây.

Chỉ thấy đóa hỏa liên thứ mười một quanh Tần Phong từ từ nở rộ, hình ảnh Tam Túc Kim Ô trong quang trụ ngút trời sống động như thật, càng cất tiếng ca vang mang theo uy nghiêm và sức mạnh vô tận. "Gầm!!" Tần Phong bỗng nhiên mở mắt, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm dài.

Không chỉ tuyên cáo Hóa Khai Thập Nhất Phẩm đã thành công, mà còn báo hiệu hắn đã đột phá thành công đến cảnh giới Tiên Vương.

Ngay sau đó, uy áp Tiên Vương chưa từng có khuếch tán ra Tây Chu, không chỉ tạo nên từng đợt khí lãng gợn sóng, mà còn khiến cả trời đất rung chuyển, hư không như mặt hồ sôi trào. "Đột phá rồi!!" Toàn trường mọi người mặt đầy chấn kinh, biết rằng trời của Tiên Giới sắp thay đổi... "Quả nhiên là thật sự đột phá rồi!" Long Ngạo Thiên liếc nhìn một cái bằng khóe mắt, cả người hắn lập tức cảm thấy không ổn.

Đầu tiên là Tần Hạo đánh hắn từ hạng nhất bảng Thiên Tư rớt xuống hạng nhì, ngay sau đó còn chưa kịp thở, Vu Lan và Lâm Tam lại lần lượt mở khóa thành tựu Hóa Khai Thập Phẩm, lại đánh hắn từ hạng nhì xuống hạng tư.

Bây giờ thân ngoại hóa thân của Tần Phong lại đến góp vui, mở khóa thành tựu Hóa Khai Thập Nhất Phẩm chưa từng có trong lịch sử, đẩy hắn từ hạng tư xuống hạng năm.

Ngay cả Uyên Tổng, tội phạm truy nã cấp Giáp từng không được hắn để mắt, giờ cũng đã thành công Hóa Khai Cửu Phẩm, có được cùng "mặt mũi" với hắn.

Mà hắn ta bây giờ ngoại trừ một thân tu vi Tiên Đế, thì không còn bất kỳ ưu thế nào nữa. "Tại sao lại thế này!?" Diệp Thần thấy Tần Phong đột phá thành công, cả người hắn lập tức cảm thấy không ổn.

Rõ ràng là mình sắp có thể trút được cục tức, thiên hạ chúng sinh cũng không cần phải chịu áp bức nữa, nhưng tại sao lão thiên gia lại cứ phải thiên vị cái tên lão lục vô sỉ này, không chỉ để hắn ta đột phá thành công Tiên Vương sơ giai, mà còn thành công mở khóa thành tựu Hóa Khai Thập Nhất Phẩm, đạt tới cảnh giới chí cao chưa từng có từ xưa đến nay.

Chẳng lẽ thiên kiêu đương thế và chúng sinh thiên hạ, số mệnh đã định chỉ có thể sống dưới cái bóng của hắn ta sao!? "Không thể nào..." Ẩn Môn Môn Chủ khó tin nhìn bàn cờ, cảm thấy đại não của mình sắp bốc khói.

Ban đầu ông ta cứ nghĩ mình có thể dễ dàng cắt đứt sự đột phá của Tần Phong, bởi vì đã là Thiên Mệnh Phản Phái một ngày, thì cả đời đều sẽ là Thiên Mệnh Phản Phái, thế gian này đã định không có chỗ dung thân cho Tần Phong.

Nhưng điều khiến ông ta vạn lần không ngờ tới là... không chỉ có hai người Thiên Mệnh vì hắn đỡ kiếp, mà khí vận của bản thân hắn cũng cao đến mức đáng sợ.

Sớm đã vượt xa khí vận của Lâm Tam, Tần Hạo, Vu Lan và các người Thiên Mệnh khác, còn Diệp Thần, Uyên Tổng, Phương Trường và những người Thiên Mệnh khác thì ngay cả đèn hậu của Tần Phong cũng không nhìn thấy.

Và khi ông ta kháp quyết diễn toán, mới hiểu vì sao khí vận của Tần Phong lại cao đến vậy.

Năm xưa ở Hạ Giới Hoang Cổ, khí vận ban đầu của Tần Phong tuy không cao, nhưng hắn lại là người chiến thắng cuối cùng của Đại Tranh Chi Thế, không chỉ giành được sự gia trì khí vận của toàn bộ Hoang Cổ, mà còn thành công cướp đoạt khí vận của mấy người Thiên Mệnh khác.

Thêm vào đó, hắn còn nuôi một con Nguyệt Linh Tiên Miêu, khí vận sớm đã đạt đến vô địch đương thế.

Cho nên, muốn thành công đánh chết Tần Phong, trừ phi có thực lực nghiền ép tuyệt đối, nếu không căn bản không thể giết được hắn, tất cả sẽ vì các loại bất ngờ mà dẫn đến công dã tràng. "Hóa Khai Thập Nhất Phẩm lại thành công!" Uyên Tổng sắc mặt vô cùng khó coi, cảm thấy mình đúng là một trò cười.

Ban đầu hắn ta cứ nghĩ Hóa Khai Cửu Phẩm là mục tiêu theo đuổi của hai đời, nhưng khi thành công rồi mới phát hiện, hóa ra Hóa Khai còn có thể Thập Phẩm viên mãn, thậm chí đạt đến Thập Nhất Phẩm chưa từng có từ xưa đến nay. "Tần huynh, thật biến thái!" Lâm Tam cũng tranh thủ liếc nhìn một cái, chỉ cảm thấy áp lực như núi đè.

Hắn ta vốn tưởng kiếm ý của mình đột phá là có thể "đọ sức" với Tần Phong một trận, nhưng không ngờ trong khi mình trưởng thành, Tần Phong lại càng trưởng thành biến thái hơn, lại một lần nữa dùng thực lực tuyệt đối áp chế hắn. "Vậy là đột phá rồi!?" Triệu Trường Sinh quay đầu nhìn lại một cái, trong lòng bỗng cảm thấy thất lạc.

Cứ cảm thấy sự do dự vừa rồi của mình đã khiến hắn bỏ lỡ mất thứ gì đó. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết đạo tâm tan vỡ, nhận được 10 vạn điểm Phản Phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đạo tâm thất lạc, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại đạo tâm tan vỡ, nhận được 20 vạn điểm Phản Phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo đạo tâm tan vỡ, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo đạo tâm tan vỡ, nhận được 50 vạn điểm Phản Phái!" "Đến lượt bố biểu diễn rồi!" Tần Phong sau khi đột phá không hề nhàn rỗi, lập tức vung tay lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Ngay sau đó, trên người hắn dâng lên một luồng Tiên Vương chi uy mạnh mẽ, ném Hỗn Nguyên Kim Đấu lên hư không, không chỉ lập tức kim quang đại phóng, mà ở miệng đấu còn gió mây cuộn trào, dường như ẩn chứa hấp lực vô tận. "Không ổn!!" Sắc mặt Ẩn Môn Môn Chủ không khỏi biến đổi, nhận ra Tần Phong đã để mắt đến bốn đại thần thú.

Nhưng còn chưa kịp ra tay thu hồi, đã thấy Hỗn Nguyên Kim Đấu chĩa miệng đấu vào Huyền Vũ.

Ngay sau đó, một luồng hấp lực mạnh mẽ từ trong đó tuôn ra, không chỉ khiến Huyền Vũ cảm thấy một sức mạnh không thể chống cự, mà còn trói chặt nó lại, bất kể nó vùng vẫy ra sao, cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của Hỗn Nguyên Kim Đấu. "U u..." Huyền Vũ lập tức vùng vẫy gào thét, vẫn chưa cam tâm muốn thoát khỏi vây khốn. "Gầm!!" Bạch Hổ thấy vậy, gầm lên một tiếng giận dữ.

Chỉ thấy nó bùng phát ra một luồng sát lục chi khí kinh khủng, lập tức làm tan vỡ tinh thể băng Vu Lan ngưng tụ, sau đó bốn vó đạp không mà đi, lao thẳng về phía Tần Phong như tia chớp trắng, không chỉ lộ ra hàm răng sắc nhọn vô cùng, mà trong ánh mắt còn lộ ra hung tợn quang mang.

Nhưng cho dù nó là Bạch Hổ chủ về sát lục, trước Hỗn Nguyên Kim Đấu vẫn không đủ sức, cũng như Huyền Vũ bị một luồng hấp lực bao trùm. "Ghê gớm quá!!" Toàn trường mọi người lập tức kinh hô, bị Hỗn Nguyên Kim Đấu của Tần Phong làm kinh ngạc.

Chương 1919

"Ta biết thứ này..." Mộc Tú lẫn trong đám đông, lập tức kêu lên: "Bảo vật này chính là Đại Tiên Thiên Chí Bảo của tam đệ tử Ẩn Môn, tên là Hỗn Nguyên Kim Đấu, không chỉ có thể đánh rớt tu vi của người khác, mà còn có thể thu đi tiên binh trong thiên hạ." "Vãi chưởng!!" Tam Lộng Đại Sư lập tức phối hợp nói: "Một tam đệ tử đã sở hữu bảo vật như vậy, bảo vật cất giấu trong Ẩn Môn chẳng phải là vô địch sao!?" "Có lý!!" Nhậm Hoàn ngay sau đó kêu lên: "Mọi người mau xông lên, ai chậm tay là không có gì đâu!!" "Không sai, chậm tay là không có!" Các đại môn phái lập tức phản ứng, nhớ ra mục đích đến Ẩn Môn lần này.

Chỉ thấy họ không còn tâm trạng xem kịch nữa, lập tức phát động tấn công mãnh liệt vào Ẩn Môn, như mưa điểm điên cuồng trút xuống hộ thuẫn của Ẩn Môn.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang dội không ngừng, hư không cũng bắt đầu rung chuyển liên tục. "Đáng chết!!" Ẩn Môn Môn Chủ tức đến giận dữ lôi đình, chưa từng nghĩ lại có kẻ "đâm dao" mình như vậy.

Gầm!!

Thanh Long đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, chủ động thoát khỏi Lâm Tam lao về phía Tần Phong. "Đến đây, đến đây, tất cả đến đây đi!" Tần Phong khóe miệng hơi nhếch lên, chơi chiêu "ai đến cũng không từ chối".

Chỉ thấy hắn nhanh chóng kháp một đạo chỉ quyết điểm vào Hỗn Nguyên Kim Đấu, lập tức khóa chặt Thanh Long, bùng phát hấp lực mạnh mẽ bao trùm lấy nó.

Nhưng ngay khi Tần Phong muốn thu đi ba con thần thú trước, Chu Tước đang chiến đấu với Uyên Tổng ở một bên đột nhiên thoát ly chiến đấu, phát ra một tiếng bạo minh chói tai, vỗ cánh đầy hỏa diễm nhanh chóng bay tới.

Và khi bốn đại thần thú đồng thời xuất hiện, lập tức bùng phát ra một luồng năng lượng kinh khủng.

Dường như có thể băng thiên liệt địa, khiến càn khôn điên đảo, thời không vặn loạn, mọi quy tắc và trật tự trước mặt chúng đều sẽ sụp đổ. "Vãi chưởng, còn có thể hợp thể!?" Diệp Thần lập tức ngây người ra, cảm thấy Tần Phong sắp gặp đại họa rồi.

Nhưng còn chưa kịp vui được hai giây rưỡi, đã nghe thấy Tần Phong "gọi hồn" nói: "Diệp Thần sư đệ, trăm năm nằm gai nếm mật chính là vì ngày hôm nay, thứ này chúng ta đỡ hộ đệ, đệ mau đi công phá Ẩn Môn, vì vinh quang của Tiên Minh..." Ta là ai!?

Ta đang ở đâu!?

Vừa rồi ai đang gọi ta!?

Diệp Thần thần sắc hơi đờ đẫn, nghiêm trọng nghi ngờ mình đã nghe nhầm.

Nhưng đợi đến khi thấy các đại lão phá sản ở Tây Chu đồng loạt nhìn về phía hắn, mới cuối cùng nhận ra Tần Phong vừa rồi quả thật đang gọi hắn, cũng khiến trong lòng hắn lập tức dấy lên một bài khoái bản đầy nhịp điệu.

Hắn ta vốn nghĩ mình có thể ẩn mình trong bóng tối làm một "lão lục" vui vẻ, nhưng vạn lần không ngờ cái "đuôi" của mình sớm đã lộ ra rồi. "Diệp Thần, nằm gai nếm mật trăm năm gì chứ!?" Các đại lão phá sản đồng loạt nhìn về phía Diệp Thần, trong mắt lộ ra một vẻ khó hiểu.

Trước đây họ vô cùng tin tưởng Diệp Thần, cảm thấy người này chính là tia sáng duy nhất của họ sau khi phá sản, nhưng bây giờ nghe lời Tần Phong nói xong, họ lập tức cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản như vậy. "Đừng mắc lừa..." Diệp Thần vội vàng ngụy biện nói: "Đây là Tần Phong đang ly gián, hắn ta căn bản không hề phát hiện ra chúng ta, chỉ là muốn dò hỏi xem chúng ta có đến không, nếu chúng ta bây giờ ra ngoài, thì sẽ trúng kế của hắn ta đó..." Lời vừa dứt, toàn trường sôi trào. "Nằm gai nếm mật trăm năm?

Ai nằm gai nếm mật trăm năm!?" "Diệp Thần, Tần Phong vừa rồi nói là Diệp Thần!!" "Ai là Diệp Thần?

Hình như đã nghe ở đâu đó rồi." "Chính là cái lão hương Hoang Cổ của Long Ngạo Thiên đó, người đã "đạp" vợ của Long Ngạo Thiên ở quê nhà!" "Ta nhớ ra rồi, chính là Diệp Thần trăm năm trước đã mưu tính với Dịch Thiên Cơ, trong vụ án cướp phá Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung!?" "Không sai, chính là hắn, từng trêu chọc Long Ngạo Thiên trăm năm ở Nam Vực, nói rằng hắn là kẻ "đào tẩu" ở Tiên Giới xưng thứ hai, tuyệt đối không ai dám xưng thứ nhất!" "Cái gì gọi là "đào tẩu" thứ nhất, vừa rồi Tần Phong không phải đã nói, Diệp Thần là nằm gai nếm mật trăm năm, tức là việc hắn "đào tẩu" là do Tiên Minh ủy quyền đó." "Ý của ngươi là, Tiên Minh dùng Diệp Thần kiềm chế Ngạo Thiên Tiên Đế trăm năm, từ đó giành được trăm năm phát triển cho Tiên Minh!?" "Vãi chưởng, nhìn thế này mới thấy, Diệp Thần thật sự là trâu bò a!" "Ngạo Thiên Tiên Đế sớm đã lỗi thời rồi, bây giờ là thiên hạ của giới trẻ." "Có lý, ngươi nhìn mấy vị thiên kiêu vừa đột phá kia xem, ai mà không mạnh hơn Ngạo Thiên Tiên Đế lúc trẻ!?" "Không sai, Ngạo Thiên Tiên Đế chẳng qua là số tốt, nếu sinh ra vào thời đại này, căn bản không có tư cách vấn đỉnh thiên hạ." "..." Sau mấy lần hiệu ứng Hóa Khai trước đó, Long Ngạo Thiên đã hoàn toàn bị kéo xuống khỏi thần đàn.

Chỉ thấy các đại môn phái không hề có ý định "lén lút" gì, cứ thế hồn nhiên bàn tán ồn ào trước mặt mọi người. "Diệp Thần vẫn chưa chết!?" Long Ngạo Thiên sau khi nghe thấy cái tên Diệp Thần, cả người hắn lập tức rơi vào trạng thái "sôi máu".

Chỉ thấy trong hai mắt hắn bùng lên ngọn lửa giận dữ hừng hực, dường như muốn thiêu rụi cả bầu trời, khuôn mặt càng vì phẫn nộ mà vặn vẹo biến dạng, ngũ quan vốn sâu sắc uy nghiêm lập tức nhăn nhúm lại, gân xanh trên trán nổi lên như những con nộ long uốn lượn không ngừng. "Diệp Thần!!" Hắc Bào Phân Thân nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Mặc dù ông ta sớm đã nghe nói Tần Phong và Diệp Thần là kẻ thù không đội trời chung, hai người căn bản không thể hợp tác "nằm gai nếm mật trăm năm" gì đó, nhưng nghĩ đến Diệp Thần là một người Thiên Mệnh, bản thân ông ta cũng không dám thật sự mặc kệ.

Nghĩ đến đây... bản thể của Ẩn Môn Môn Chủ, lập tức phóng ra thần thức.

Tuy ẩn tàng năng lực của Diệp Thần rất mạnh, có thể qua mặt được Long Ngạo Thiên Tiên Đế trung giai, nhưng lại không qua mặt được ông ta, người đã nửa bước Hợp Đạo, huống chi ông ta còn chiếm giữ ưu thế sân nhà là Vô Tận Hoang Nguyên. "Tìm thấy rồi!!" Ẩn Môn Môn Chủ lập tức khóa chặt, phát hiện vị trí của Diệp Thần.

Ban đầu ông ta cứ nghĩ là Tần Phong đang nói bậy, nhưng sau khi tìm thấy Diệp Thần lập tức không giữ được bình tĩnh, phát hiện đối phương vậy mà lại dẫn theo nhiều Tiên Vương và Tiên Quân như vậy, không cần nghĩ cũng biết là nhắm vào Ẩn Môn của họ. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ "hãm hại" Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến hệ số nguy hiểm của hắn tăng cao, nhận được 1000 vạn điểm Phản Phái!" "Cấp Truyền Thuyết? 1000 vạn!?" Tần Phong nghe tiếng hệ thống thì ngớ người, không ngờ lại "vặt" được nhiều như vậy.

Nhưng điều này cũng gián tiếp chứng minh một điều, Diệp Thần "giegie" lần này thật sự đã gặp đại sự rồi, nếu còn cứ "phớt đời" như trước, e rằng sẽ thật sự bị thời đại đào thải mất. "Diệp Thần, cút ra đây cho bản đế!" Long Ngạo Thiên sắc mặt dữ tợn đáng sợ, tiếng gầm giận dữ bùng phát từ cổ họng.

Oanh long long!!

Tiếng gầm giận dữ như sấm sét cuồn cuộn, chấn động khiến trời đất biến sắc.

Ngay sau đó, Tiên Đế chi lực quanh thân hắn bắt đầu điên cuồng tuôn trào, hình thành từng tầng từng tầng sóng gợn cuồng bạo, nơi nó đi qua, không chỉ khiến trời đất rung chuyển, mà còn nghiền nát mọi thứ thành tro bụi. "Không ổn!!" Hắc Bào Phân Thân đang chiến đấu với hắn, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi vội vàng chống đỡ.

Mặc dù tu vi của ông ta cao hơn Long Ngạo Thiên một tiểu cảnh giới, nhưng "thần trang max cấp" của hai bên lại không chênh lệch là bao, thêm vào đó đối phương còn có chiến lực gia trì của Thiên Mệnh, khiến ông ta căn bản không có nhiều nắm chắc chiến thắng đối phương.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm mạnh vào nhau, bùng phát ra một cơn bão cuồng bạo.

Ngay sau đó, tiên sơn nơi Ẩn Môn tọa lạc bắt đầu rung chuyển dữ dội, vết nứt trên hộ thuẫn cũng không ngừng lan rộng như mạng nhện, cuối cùng không chịu nổi xung kích của loại năng lượng này, vỡ tan thành vô số mảnh thủy tinh lấp lánh. "Xông lên!!" Các đại môn phái cũng mặt đầy hân hoan, đồng loạt lao về phía Ẩn Môn.

Tuy sức mạnh mà Ẩn Môn thể hiện ra khiến người ta kinh hãi, nhưng bây giờ Hắc Bào Phân Thân bị Long Ngạo Thiên cuốn lấy, Tần Phong và những người khác thì bị bốn đại thần thú cuốn lấy, cũng có nghĩa là thời điểm họ làm "ngư ông đắc lợi" đã đến rồi.

Chương 1920

"Làm sao bây giờ!?" Diệp Thần cảm thấy sốt ruột như lửa đốt, cũng muốn theo chân làm "ngư ông".

Nhưng ngại Long Ngạo Thiên đang giận dữ ở bên ngoài, khiến hắn ta căn bản không dám ló đầu ra. "Xông lên!!" Các đại lão phá sản không có nhiều lo ngại như vậy, lập tức bỏ lại Diệp Thần lao về phía Ẩn Môn.

Trước đây họ tin tưởng Diệp Thần nên mới ẩn mình ở đây làm "lão lục", nhưng bây giờ lại phát hiện Diệp Thần có nghi ngờ giấu tư tâm, đương nhiên không muốn nghe lời hắn nữa, tiếp tục "cẩu" làm cái "lão lục" không có tiền đồ gì đó.

Chỉ thấy từng người một lập tức xông ra, dường như sợ rằng nếu chậm thì sẽ thật sự không giành được bảo bối. "Của bố, tất cả là của bố!!" Thấy có người muốn cướp bảo bối mà Tần gia đánh mất, Tần Phong lập tức không ngồi yên được nữa, lao về phía Ẩn Môn.

Nhưng khác với những người khác thuận lợi đi qua, bốn đại thần thú đã chặn đường hắn, khí tức kinh khủng khiến hư không rung chuyển dữ dội. "Vãi chưởng!" Tần Phong lập tức chửi thề một tiếng, cảm thấy mình bị "nhắm mục tiêu từ trong trứng".

Cứ như là động phủ chưa sửa xong thì có thể bán, còn thoại bản chưa viết xong thì lại là vi quy vậy... "Gầm!!" Bốn đại thần thú đột nhiên gầm thét chói tai về phía Tần Phong, không chỉ khiến hư không Tây Chu rung chuyển dữ dội, mà sóng âm còn hóa thành sóng gợn thực chất không ngừng khuếch tán, cưỡng ép làm gián đoạn hấp lực kinh khủng của Hỗn Nguyên Kim Đấu. "Thật đáng tiếc!" Tần Phong thấy cảnh này, trong lòng bất lực thở dài.

Mặc dù hắn rất muốn "tóm" bốn đại thần thú lại, nhưng tiếc là tu vi hai bên chênh lệch hơi lớn, cứ như Tam Lộng Đại Sư đi Bát Đại Hồ Đồng "gọi" một hai tiên tử thì còn được, chứ bốn cô cùng lúc thì thật sự hơi "khó đỡ". "Thật mạnh!!" Sắc mặt Vu Lan và những người khác cũng bỗng nhiên biến đổi, có thể cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của đối phương.

Nếu nói ban đầu chiến lực của một con thần thú có thể sánh ngang Chuẩn Tiên Đế Hóa Khai Bát Phẩm, thì sau khi bốn đại thần thú hợp thể, chiến lực của chúng sẽ sánh ngang Chuẩn Tiên Đế Hóa Khai Cửu Phẩm.

Hơn nữa đối phương lại là khôi lỗi cơ quan thú, muốn nhanh chóng đánh bại căn bản không hiện thực. "Xông lên!!" Các đại môn phái thấy Tần Phong và những người khác bị chặn lại, vẻ mặt hưng phấn căn bản không thể che giấu.

Ban đầu họ cứ tưởng mình chỉ là "pháo hôi" chạy đua trong trò chơi này, nhưng không ngờ các "hạt giống" có thể giành ngôi quán quân đều bị cuốn lấy, căn bản không có ai đến ngăn cản họ, đã tạo cho họ điều kiện chưa từng có. "Đáng chết!!" Ẩn Môn Môn Chủ tái xanh vì tức giận, không biết nên sử dụng thủ đoạn gì nữa.

Mặc dù Ẩn Môn của họ truyền thừa từ Thái Cổ đến nay, sở hữu vô số bảo bối và thủ đoạn, nhưng đa số bảo bối đều cần có người sử dụng, mà hiện tại đệ tử của ông ta lại không có ai bên cạnh, bản thân ông ta lại đang Hợp Đạo nên không thể ra tay.

Nhưng ngay khi ông ta đang sốt ruột như lửa đốt, đột nhiên linh quang chợt lóe lên, ông ta nhìn về phía Diệp Thần.

Đừng xem Diệp Thần tu vi hiện tại không cao, nhưng hắn lại là người duy nhất có thể khiến Long Ngạo Thiên "mất trí", cho nên chỉ cần dùng Diệp Thần để hấp dẫn cừu hận của Long Ngạo Thiên, thì thân ngoại hóa thân của ông ta có thể rảnh tay đối phó với Tần Phong và những người khác.

Mặc dù làm vậy sẽ dính vào nhân quả, nhưng so với Lâm Tam và những người Thiên Mệnh khác, Diệp Thần rõ ràng là một "quả hồng mềm" (dễ bắt nạt). "Ai, đây cũng là cách bất đắc dĩ thôi!" Ẩn Môn Môn Chủ thở dài bất lực, sau đó kháp một đạo chỉ quyết điểm ra.

Oanh một tiếng!!

Chỉ thấy vật che chắn trước mặt Diệp Thần bị nổ tung, cả người hắn ta cũng theo đó bị lộ ra ngoài. "Cái gì!?" Sắc mặt Diệp Thần bỗng nhiên biến đổi, theo bản năng tiến hành phòng ngự.

Nhưng chính hành vi theo bản năng này của hắn ta đã làm bạo lộ khí tức ẩn giấu, thêm vào việc hắn ta bây giờ mất đi vật che chắn, lập tức thu hút sự chú ý của không ít tu tiên giả. "Diệp Thần!!" Long Ngạo Thiên đang kịch chiến với Hắc Bào Phân Thân, lập tức bắt giữ được khí tức của Diệp Thần.

Chỉ thấy hắn ta lập tức rơi vào trạng thái cuồng bạo, tựa như một con sư tử "mất trí", lập tức bỏ lại Hắc Bào Phân Thân lao thẳng đến Diệp Thần. "Đậu má *****..." Diệp Thần trong lòng lập tức "rung chuông cảnh báo", không chút do dự quay người bỏ chạy.

Nhưng tu vi Tiên Đế trung giai của Long Ngạo Thiên cũng không phải là hư danh, lập tức đã giết đến trước mặt Diệp Thần, ngay sau đó là tung ra một quyền ẩn chứa trăm năm phẫn nộ, và thành công đánh trúng Diệp Thần.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang vọng muốn nổ tung màng nhĩ vang lên, mặt đất cũng theo đó nhanh chóng nứt toác.

Chỉ thấy Diệp Thần như một viên đạn đã ra khỏi nòng súng, bay ngược ra ngoài với tốc độ cực nhanh, nơi hắn bay qua đều kèm theo quyền kình kinh khủng, không chỉ khiến hư không rung chuyển dữ dội, mà còn để lại trên mặt đất một vết nứt dài. "Phụt!!" Diệp Thần phun ra một ngụm máu tươi, vội vàng kích hoạt Hoang Cổ Thánh Thể.

Mặc dù Hoang Cổ Thánh Thể có thể giúp hắn ta triệt tiêu một phần sát thương, nhưng Long Ngạo Thiên hiển nhiên không có ý định bỏ qua cho hắn ta, một lần nữa "tốc biến" xuất hiện trước mặt hắn, lại một quyền "bao cát" to lớn hung hăng đánh ra.

Oanh long long!!

Lại một tiếng nổ chói tai vang lên, Diệp Thần lại một lần nữa thổ huyết bị đánh bay ra ngoài. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ "hãm hại" Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến hắn thân thụ trọng thương, nhận được 1000 vạn điểm Phản Phái!" "Lại ra 1000 vạn!?" Tần Phong quay đầu lại thật sự không đành lòng nhìn nữa, chỉ có thể trong lòng mặc niệm hai phút rưỡi cho hắn.

Nhưng hắn bây giờ cũng không rảnh mà quản Diệp Thần "giegie" nữa, vung tay lấy ra Đế Binh Thương Lan Kiếm của mình, chuẩn bị cùng Tiểu Tam Tam "song kiếm hợp bích", nhanh chóng giải quyết bốn đại thần thú đang cản đường trước mắt.

Chỉ là còn chưa kịp mở miệng tìm Tiểu Tam Tam liên thủ, Hắc Bào Phân Thân đã mất đi sự kiềm chế của Long Ngạo Thiên, lập tức "tốc biến" đến trước mặt các đại môn phái. "Cái gì!!" Các đại môn phái trong lòng bỗng nhiên giật mình, vội vàng ngừng tiến lên đề phòng.

Nhưng Hắc Bào Phân Thân lại không có ý định động thủ với họ, không phải vì ngại Đại Đạo Quy Tắc gì đó, mà là đơn thuần cảm thấy họ không xứng để mình ra tay, chỉ là đơn giản lấy ra một nắm kim đậu ném lên hư không.

Chỉ thấy những hạt kim đậu trong hư không lăn tròn nhanh chóng biến lớn, sau đó hóa thành từng chiến sĩ mặc kim giáp, mỗi người không chỉ có tu vi Tiên Quân cảnh, mà số lượng còn lên đến mấy vạn tên. "Thái Cổ Thần Thông, Tát Đậu Thành Binh!!" Triệu Trường Sinh lập tức kinh hô một tiếng, đúng như hắn ta đã đoán trước đó. "Giết!!" Kim đậu binh không hề do dự, lập tức cầm đao giết về phía mọi người. "Đại Tiên Thiên Chí Bảo, Đại Đạo Chi Ấn ngay trước mắt, xông lên!!" Đội ngũ chuyên nghiệp vẫn lẫn trong đám đông hô lớn, không quên "vẽ một cái bánh siêu to khổng lồ" cho mọi người. "Liều thôi!!" Các đại môn phái nghiến răng giậm chân, vẫn không thể chống lại được dụ hoặc.

Chỉ thấy họ lần lượt lấy ra vũ khí của mình, giao chiến với các kim đậu chiến sĩ đang lao tới, tiếng nổ vang dội không ngừng bên tai, các đại chiêu cũng như không mất tiền mà được tung ra.

Chương 1921

"Cái này giao cho bản đế..." Vu Lan đạp một bước về phía trước nhìn bốn đại thần thú, vung tay ngưng tụ ra một thanh Băng Tinh Kiếm.

Mặc dù bốn đại thần thú hợp thể có chiến lực Chuẩn Tiên Đế Hóa Khai Cửu Phẩm, nhưng Hóa Khai Thập Phẩm mà nàng vừa đạt được cũng không phải là giả, hơn nữa với tu vi Tiên Vương Cự Đầu của bản thân, nàng hoàn toàn có khả năng chiến đấu với chúng. "Cũng được!!" Tần Phong không hề nghi ngờ chiến lực của Vu Lan, chỉ là quay đầu nhìn Tiểu Tam Tam một cái.

Vì Lan bảo bảo nguyện ý ra tay một mình "solo" bốn đại thần thú, vậy hắn và Tiểu Tam Tam chỉ có thể liên thủ đối phó Hắc Bào Phân Thân rồi. "Minh bạch!!" Tiểu Tam Tam lập tức hiểu ra, cầm kiếm tiến lên đứng kề vai.

Khanh xướng!!

Tần Phong và Lâm Tam hai người ăn ý không nói lời thừa, trên người lập tức bùng phát ra hai đạo kiếm quang hồng lam, tiếng phá phong sắc nhọn cũng kèm theo kiếm khí như thủy triều vang vọng khắp trời đất.

Oanh long long!!

Tiếng kiếm như sấm, kinh thiên động địa!

Chỉ thấy tiên khí bàng bạc giữa trời đất điên cuồng dũng về phía hai người, hai đạo quang mang hồng lam tựa như hai trường kiếm ngút trời, xuyên thủng bầu trời, càng mang theo lực lượng kinh khủng hơn khiến trời đất vào khoảnh khắc này điên cuồng rung chuyển. "Đây là..." Triệu Trường Sinh trong lòng bỗng nhiên chấn động, cảm nhận được một luồng kiếm ý kinh người.

Nhưng khi hắn ta thấy Vu Lan kiềm chế bốn đại thần thú, Tần Phong và Lâm Tam liên thủ kiềm chế Hắc Bào Phân Thân, "linh hồn lão lục" trong lòng hắn lập tức bùng cháy...

“Chuyện gì vậy!?” Ngay khi Triệu Trường Sinh chuẩn bị hành động, Tần Hạo đột nhiên bước ra từ phía sau.

Chỉ thấy y không những tinh thần hơn trước mà khí tức cũng dày đặc hơn, rõ ràng là kinh nghiệm đã tăng vọt lên Tiên Quân trung giai, nhanh hơn y tự mình tu luyện không biết bao nhiêu lần.

“Không hay rồi!!” Triệu Trường Sinh trong lòng thót một cái, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Tiểu Bạch.

Tuy Tần Hạo cũng là huyết mạch Tần gia, nhưng tinh thần gia truyền của Tần gia lại kế thừa không nhiều, ngược lại con thỏ không cổ Tiểu Bạch này mới là kẻ hoàn toàn kế thừa tinh thần gia truyền của Tần gia, cũng là chướng ngại lớn nhất trên con đường làm “lão lục” của y lần này.

“Ta thỏ ngủ ngon quá đi thôi!” Tiểu Bạch chu mông nhỏ, vươn tay vươn một cái lười.

Ngay sau đó còn không quên vẫy vẫy móng vuốt nhỏ, thu lại bộ đồ ngủ của mình.

“Chủ nhân!!” Thanh Thanh bĩu môi, mặt đầy vẻ hâm mộ.

Rõ ràng mọi người đều là linh sủng cho người khác, nhưng Tiểu Bạch đi theo Tần Phong không những có thể nằm hưởng kinh nghiệm, còn có Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn siêu cấp phúc lợi này, ngược lại nàng đến ăn một chiếc lá cũng thấy như Tết đến.

“Ngoan, đừng so bì!” Triệu Trường Sinh cũng cảm thấy xót xa, nhưng chỉ có thể bất lực an ủi.

Ngay sau đó y liền hướng ánh mắt về tiên sơn nơi Ẩn Môn tọa lạc, trong lòng cũng thầm hạ quyết tâm, lần này nhất định phải kiếm được nhiều bảo bối giá trị để làm đầy túi tiền, tuyệt đối không thể để áo bông nhỏ của mình phải chịu khổ nữa.

Ầm!

Ầm!

Tiếng kiếm reo chấn động trời đất, hư không chấn động.

Chỉ thấy hai đạo kiếm quang ngút trời nhanh chóng dung hợp vào nhau, vô số đạo kiếm khí hóa thành phong bạo nối liền trời đất, tiếng kiếm reo chấn động nhĩ vang vọng khắp nơi, từng gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường tựa như phong bạo, nhanh chóng lan rộng ra mấy chục vạn dặm thiên địa.

"Kiếm ý này…" Toàn trường mọi người trong lòng kinh hãi, bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Tuy họ đều là cao tầng của các đại môn phái Tiên Giới, cũng đã gặp rất nhiều kiếm tu và thiên tài lợi hại, nhưng lại không ai có thể lĩnh ngộ ra kiếm ý cấp bậc như Tần Phong và Lâm Tam.

"Sao có thể như vậy!?" Phân thân Hắc bào trong lòng không khỏi kinh ngạc, đôi mắt trừng lớn khó tin.

Nếu không phải y tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không dám tin rằng thiên địa chi uy hoành tráng như vậy, lại xuất phát từ hai kiếm tu Tiên Vương sơ giai, mà còn đã có khả năng phá vỡ phòng ngự của y.

"Đây chính là kiếm ý của Tần huynh!?" Lâm Tam cảm nhận được kiếm ý của Tần Phong, trong lòng lập tức dậy sóng to lớn.

Tuy hắn sớm đã biết Tần Phong lĩnh ngộ ra kiếm ý hoàn toàn mới, nhưng phải đến khi đích thân cảm nhận kiếm ý này mới biết, hóa ra kiếm ý này vẫn chưa thành thục, chỉ có thể xem là một loại kiếm ý phôi thai, phía sau còn có không gian trưởng thành cực kỳ khủng bố.

Tuy nhiên kiếm ý này cũng đã mở rộng tầm mắt của hắn, đặt nền móng vững chắc cho việc hắn lĩnh ngộ kiếm ý.

“Kiếm ý thật lợi hại!” Tần Phong cũng bị kiếm ý của Lâm Tam kinh ngạc, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói lý lẽ.

Không biết là Tiểu Tam Tam bị kiếm ý Thanh Bình kích thích, hay kiếm ý Thanh Bình đã cho hắn gợi mở gì, mà kiếm ý lĩnh ngộ ra vô cùng khủng bố, đã bắt đầu thăng cấp lên Thánh Nhân kiếm ý.

“Hừ, trò vặt vãnh, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!” Phân thân Hắc bào lạnh lùng hừ một tiếng, vẫn không đặt hai người vào mắt.

Tuy hai người đã sơ bộ lĩnh ngộ được Thánh Nhân kiếm ý, có thể phá vỡ phòng ngự của y gây sát thương, nhưng Tiên Vương sơ giai thì vẫn là Tiên Vương sơ giai, dù hai người liên thủ cũng không thể là đối thủ của một Tiên Đế cao giai như y.

Ầm ầm ầm!!

Khí tức khủng bố của Tiên Đế cao giai, như bài sơn đảo hải bùng nổ.

Không những khiến hư không xung quanh không chịu nổi mà bắt đầu vặn vẹo biến dạng, cuồng phong còn gào thét cuốn lên cát bay đá chạy và cây cối đều bị hủy hoại.

Mà ở trung tâm của luồng khí tức này, là phân thân Hắc bào như ma thần.

Chỉ thấy y toàn thân tỏa ra uy áp và uy nghiêm vô tận, mỗi một động tác và mỗi một ánh mắt không những mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, khiến người ta không rét mà run, càng có thể khiến hư không Tây Châu bất cứ lúc nào cũng vỡ vụn.

“Song kiếm hợp bích, trảm!!” Tần Phong và Lâm Tam ăn ý vung kiếm chém ra, không hề có ý định nhận thua đầu hàng.

Ngay sau đó hai đạo kiếm quang ngút trời trong hư không nhanh chóng dung hợp, phảng phất như trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, không phân biệt ranh giới… rồi với tốc độ cực nhanh nặng nề chém về phía phân thân Hắc bào.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng kiếm reo chấn động nhĩ vang vọng cả hư không, gợn sóng khủng bố cũng tựa như giữa trời đất khuấy động mà hiện ra.

“Phốc!!” Tần Phong và Lâm Tam đồng loạt phun ra một ngụm tiên huyết, ngay sau đó hai người lại đồng thời bay ngược ra ngoài.

Tuy hai người song kiếm hợp bích bùng nổ ra uy lực một cộng một lớn hơn mười, nhưng chênh lệch tu vi hai bên thực sự quá lớn, dưới Tiên Đế đều là kiến hôi tuyệt đối không phải là lời nói đùa.

Tuy nhiên đối phương cũng không phải không có chuyện gì, trên cánh tay xuất hiện thêm một vết kiếm chảy máu.

Chương 1922

“Đáng chết!!” Phân thân Hắc bào nhìn vết kiếm chảy máu, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Ngay sau đó, y giống như một người bị côn trùng cắn, lập tức vươn bàn tay lớn muốn đập chết con côn trùng đó.

“Lùi!” Lâm Tam sắc mặt biến đổi mạnh, vội vàng kéo Tần Phong lùi lại.

“Không đánh được!” Tần Phong thấy đại boss không đánh được, lập tức liếc nhìn Long Ngạo Thiên.

Nếu nói hiện trường còn ai có thể kiềm chế phân thân Hắc bào, vậy thì khẳng định không ai khác ngoài Long Ngạo Thiên, những người khác dù có ý đó, cũng không có thực lực để kiềm chế người ta.

Nhưng lúc này Long Ngạo Thiên căn bản không có tâm tình để giúp đỡ.

Chỉ thấy y không biết là do lửa giận bị đè nén quá lâu, hay là muốn bức hỏi tung tích tiểu thư Tâm Nhan, y không hề trực tiếp vỗ chết Diệp Thần, mà giống như một con sư tử tức giận, đang ấn Diệp Thần xuống đất điên cuồng “đấm” ra đòn.

“Phốc…” Diệp Thần không ngừng phun ra tiên huyết, tầm mắt cũng bắt đầu mờ đi.

Không biết là y nợ khí vận Đại Đạo quá nhiều, hay y đã nhiều lần thoát thân thành công khiến Long Ngạo Thiên tổng kết ra kinh nghiệm, tóm lại lần này y không hề gặp phải bất kỳ sự thoát thân bất ngờ nào, chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng nỗi đau bị ấn xuống đất điên cuồng “đấm” ra đòn.

“Diệp Thần ca ca sẽ không thật sự không được nữa chứ!?” Tần Phong trong lòng lẩm bẩm, cảm thấy Diệp Thần không giống như đang giả vờ.

Đồng thời, cũng để phòng Diệp Thần ca ca chơi thật với mình, hắn vội vàng tập trung tinh thần liên hệ bản thể Tiên Minh, bảo bản thể nhanh chóng “đá” Tiểu Nhu đi, không phải là muốn vắt kiệt chút giá trị cuối cùng của Diệp Thần ca ca, mà là để Diệp Thần an tâm sau khi đi, các vị thê tử của hắn sẽ có bản thể nuôi dưỡng.

“Diệp Thần ca ca không được nữa rồi!?” Bản thể Tần Phong nhận được tin tức, trong lòng thở dài bất lực.

Vốn tưởng Diệp Thần ca ca sẽ bầu bạn với hắn đến cuối cùng, nhưng không ngờ y cũng là một tên tra nam không có trách nhiệm, mới đi được nửa đường đã không chịu nổi mà vứt bỏ hắn.

Tuy nhiên hắn hiện tại cũng không có thời gian để ý đến chuyện này, đang tăng tốc Hỗn Nguyên Đạo Thể đến 0.0001% cuối cùng… “Chính là lúc này…” Tần Phong hai mắt đột nhiên mở bừng, toàn thân cơ bắp căng cứng bùng nổ.

Ầm ầm ầm!!

Đại Đạo giữa trời đất điên cuồng cuộn trào, hóa thành quang mang ngũ sắc rực rỡ.

Ngay sau đó chúng như linh xà quấn quanh thân thể Tần Phong, mỗi một đạo quang mang đều ẩn chứa Đại Đạo Chi Lực cực kỳ khủng bố, không những lấp lánh nhảy múa trên da hắn, mà còn dũng mãnh chảy vào cơ thể như sông lớn cuộn trào.

Khiến xương cốt của hắn bắt đầu tỏa ra ánh sáng như ngọc, trở nên trong suốt sáng chói, phảng phất như đang tiến hành một cuộc lột xác thoát thai hoán cốt.

“Thành công rồi sao?!” Mộng Dao Tiên Đế nghe thấy động tĩnh, lập tức lo lắng nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy trong hư không phù hiện ra những phù văn cổ xưa thần bí, không những lấp lánh ánh vàng kim, còn chậm rãi xoay quanh thân Tần Phong, mỗi một phù văn đều ẩn chứa thiên địa chí lý, cũng khiến khí tức của Tần Phong không ngừng tăng vọt.

Ngay sau đó một luồng Hỗn Nguyên Chi Lực, tụ hội trên đỉnh đầu Tần Phong, hình thành một hư ảnh nụ hoa.

“Hoa khai thập nhị phẩm!?” Lão tử bên ngoài rừng trúc, lập tức mở to mắt.

Chỉ thấy Tần Phong không những toàn thân được chín nụ hoa lấp lánh tiên quang bao quanh, trên đỉnh đầu còn phù hiện ra ba nụ hoa vàng rực rỡ, chỉ là một trong số đó hình như có chút dinh dưỡng kém, phảng phất như không thể hoàn toàn nở rộ được.

“Ai, vẫn không được sao!?” Tần Phong trong lòng bất lực thở dài, phát hiện thập nhị phẩm thực sự quá khó khăn.

Vốn tưởng Hỗn Nguyên Đạo Thể có thể kích phát ra thập nhị phẩm hoa khai, nhưng không ngờ chỉ ngưng tụ ra một hư ảnh, cho dù hắn hiện tại đột phá tại chỗ đến Tiên Vương sơ giai, cũng không có cách nào khiến nó thành công hoa khai.

Tuy nhiên may mắn là hắn còn có Hoàng Trung Lý, chắc chắn có thể khiến thập nhị phẩm hoa khai.

Nghĩ đến đây —— Tần Phong không còn do dự, tiện tay lấy ra nuốt xuống.

Ngay sau đó một đạo quang trụ thông thiên triệt địa từ trên người Tần Phong xông thẳng lên mây xanh, không những xuyên phá tầng tầng không gian ràng buộc, mà còn dẫn động thiên địa dị tượng, từng trận Đại Đạo chi âm vang lên, âm dương cực khí lưu chuyển giữa trời đất, ngũ hành linh quang du tẩu trên bầu trời, vạn đạo kim quang chiếu rọi cửu thiên thập địa, còn có mười hai nụ hoa thuần trắng phù hiện trong hư không.

“Trời ơi!!” Mộng Dao Tiên Đế che miệng kinh hô, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Vốn tưởng Tần Phong hoa khai thập nhất phẩm đã là tiền cổ vô nhân rồi, nhưng không ngờ hắn lại còn có thể mở khóa thập nhị phẩm hoa khai hậu vô lai giả.

“Đáng tiếc!!” Minh chủ Tiên Minh nghe thấy động tĩnh, lại lần nữa đến rừng trúc.

Nhưng y chỉ liếc nhìn một cái, rồi lắc đầu thở dài.

Tuy Tần Phong mượn Hỗn Nguyên Đạo Thể và Hoàng Trung Lý, thành công ngưng tụ ra thập nhị phẩm nụ hoa, phá vỡ thiết lập tiền cổ vô nhân, hậu vô lai giả, nhưng nụ hoa này lại giống Uyên Tổng kiếp trước, trông có tiềm lực cửu phẩm hoa khai, nhưng lại không có năng lực kích hoạt nụ hoa thứ chín.

“Vãi chưởng, Hoàng Trung Lý cũng không được!?” Tần Phong lập tức sững sờ, còn không quên buột miệng chửi thề.

Vốn tưởng Hỗn Nguyên Đạo Thể cộng Hoàng Trung Lý chắc chắn ổn rồi, nhưng vạn vạn không ngờ hoa khai thập nhị phẩm lại khó như vậy.

Nhưng vừa nghĩ đến việc mình đã đầu tư nhiều như vậy cho thập nhị phẩm, lòng ham thắng thua lập tức bị kích hoạt, tuyệt đối không thể cứ thế đột phá Tiên Vương sơ giai tại chỗ, khiến tất cả đầu tư trước đây của mình đều đổ sông đổ bể, nhất định phải tìm cách đột phá xiềng xích thập nhị phẩm.

Ầm ầm ầm!!

Hư không đột nhiên chấn động kịch liệt, Tần Phong tiện tay xông thẳng lên trời.

Ngay sau đó hóa thành một luồng sao băng cấp tốc xông về Bạch Ngọc Kinh, còn kèm theo từng trận âm bạo chấn động nhĩ, khiến các đệ tử Tiên Minh trên đường nhao nhao ngẩng đầu nhìn qua.

“Vãi chưởng, tôi *** hoa mắt rồi sao!?” “Tôi *** hình như cũng hoa mắt rồi, nhìn thấy có người hoa khai thập nhị phẩm!?” “Nhanh đánh tôi một cái, tôi nhất định là đang mơ chưa tỉnh!” “Còn có người có yêu cầu này, đứng yên đừng nhúc nhích, để tôi đến đây, bốp, bốp, bốp, bốp…” “Dừng, dừng, mau dừng tay, đây *** không phải mơ, cũng không phải ảo giác, là thật sự có người hoa khai thập nhị phẩm!!” “……” Đợi mọi người xác nhận mắt mình không hoa, cả Tiên Minh lập tức sôi trào.

Vốn dĩ hoa khai bát phẩm đã là tồn tại mà họ không thể với tới, hoa khai cửu phẩm càng là truyền thuyết trong thần thoại, nhưng bây giờ lại có người ngưng tụ ra mười hai nụ hoa, cách hoa khai thập nhị phẩm chỉ còn một bước chân.

Đừng nói là họ phát điên, cả Tiên Giới phàm là ai nhìn thấy, đều không thể không phát điên!

“Hắn muốn làm gì!?” Minh chủ Tiên Minh đầy đầu dấu hỏi, nhìn về hướng Tần Phong rời đi.

“Không biết!” Mộng Dao Tiên Tử để lại một câu, rồi vội vàng đuổi theo.

“Cái này còn chưa gả…” Minh chủ Tiên Minh cảm nhận thái độ qua loa của áo bông nhỏ, cả người lập tức bị tức đến râu ria dựng ngược, mắt trợn tròn.

Chuyển cảnh, trên Bạch Ngọc Kinh.

Chỉ thấy Hữu Dung đang vui vẻ vác cái cuốc nhỏ, đi dạo khắp vườn trồng trọt của Tiểu Nhu.

“Hữu Dung tỷ, đừng…” Tiểu Nhu theo sau khổ sở cầu xin, hy vọng Hữu Dung có thể giơ cao đánh khẽ.

Tuy Không Linh Thánh Thể của nàng có thể nhanh chóng bồi dưỡng thiên tài địa bảo, nhưng cũng không chịu nổi Hữu Dung ba ngày hai bữa vác cuốc chạy đến đào.

Chương 1923

“Con bò sữa, ngươi đừng quá đáng!” Mộ Dung Tĩnh tức đến phồng má, ghét nhất con bò sữa Hữu Dung này.

“Bản y tiên quá đáng thì sao!?” Hữu Dung lập tức giơ ra Âm Chi Đại Đạo Chi Ấn, không quên ngẩng cái đầu nhỏ lên kiêu ngạo nói: “Mở to mắt ngươi ra mà nhìn cho kỹ, đây là Đại Đạo Chi Ấn mà Đại Ma Vương ban cho bản y tiên, còn các ngươi thì chẳng có gì cả, chỉ có một mình bản y tiên có, điều này nói lên điều gì?

Nói lên bản y tiên là chân ái duy nhất của Đại Ma Vương, các ngươi chẳng qua chỉ là công cụ nhân để hắn liên hôn trên con đường đỉnh cao quyền lực mà thôi.” “Chân ái chó má gì!” Mộ Dung Tĩnh vẻ mặt ghét bỏ nói: “Nếu Tần sư huynh thật sự yêu ngươi, ngươi bao nhiêu năm nay sao vẫn còn là xử nữ!?” “Ngươi, ngươi hiểu cái gì!?” Hữu Dung như bị dao đâm vào tim, lập tức tức giận cãi lại: “Tình yêu giữa ta và Đại Ma Vương, là tình yêu thuần khiết không bị lợi dụng và quyền lợi pha tạp, chúng ta muốn lưu giữ điều tốt đẹp cho đêm động phòng hoa chúc.” “Còn động phòng hoa chúc đêm!?” Mộ Dung Tĩnh lườm một cái, tiếp tục bổ đao nói: “Ngươi từng thấy con sắc lang nào, dê trước mắt không ăn, lại chạy đi nói chuyện tình yêu chó má gì không!?” “Ngươi, ngươi…” Hữu Dung tức đến run rẩy nói: “Ngươi nói bậy, Tiểu Nhu nàng không phải cũng chưa bị ăn sao!?” Lời vừa dứt, “Ầm” một tiếng.

Chỉ thấy Tần Phong như một chiếc máy bay chiến đấu tốc độ cao, mang theo âm bạo chấn động nhĩ và khí lãng siêu cường hạ xuống.

“Đại Ma Vương…” Hữu Dung nhìn thấy Tần Phong, mặt đầy vẻ vui mừng.

Nhưng Tần Phong lại không có ý định dừng lại, cũng không có ý định chào hỏi nàng, tiện tay kéo Tiểu Nhu đang ngoan ngoãn đứng một bên, sau đó nhanh chóng biến mất vào cung điện trên đỉnh núi rồi đóng chặt cửa lớn.

“Á!!” Tiểu Nhu bị Tần Phong mang đi, chỉ để lại một tiếng kinh hô.

“Bây giờ chỉ còn mỗi ngươi chưa bị ăn thôi!” Mộ Dung Tĩnh lập tức đoán ra Tần Phong muốn làm gì, còn không quên nói thêm một câu để “bổ đao” Hữu Dung… “Ngươi, ngươi nói bậy!!” Đạo tâm của Hữu Dung suýt chút nữa bị phá vỡ, vẫn không muốn chấp nhận hiện thực.

Ầm ầm ầm!!

Tiên khí trên Bạch Ngọc Kinh đột nhiên sôi trào, nhanh chóng hội tụ về cung điện trên đỉnh núi, ngay sau đó một Thái Cực Âm Dương Bát Quái Đồ xuất hiện, bao phủ cả cung điện trên đỉnh núi.

“Ta nói bậy sao!?” Mộ Dung Tĩnh quay đầu liếc nhìn, bảo Hữu Dung hãy nhìn cho kỹ.

Tuy Hữu Dung đến nay vẫn là một thiếu nữ khuê các, nhưng thời gian đi theo Tần Phong cũng không ngắn, đối với loại dị tượng này có thể nói là không hề xa lạ, thậm chí bản thân nàng cũng tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú.

“Ngươi, ngươi…” Hữu Dung lập tức “phá phòng”, ôm ngực không nói nên lời.

Vốn dĩ nàng còn có thể tự lừa mình lừa người, nhưng điều nàng vạn vạn không ngờ là, Đại Ma Vương lại dám trước mặt nàng mang Tiểu Nhu đi, khiến nàng không thể tự lừa dối bản thân nữa.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp

Thiên Đạo thương tâm định mệnh, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Tiểu y tiên!?” Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống sửng sốt, không hiểu vì sao Hữu Dung lại thương tâm.

Nhưng hắn hiện tại đang làm việc chính đáng, thực sự không có thời gian để ý đến Hữu Dung, nên chỉ có thể hoãn lại việc này để xử lý sau.

“Tần đại ca…” Tiểu Nhu mặt đầy vẻ thẹn thùng, trái tim đập thình thịch loạn xạ.

Vốn tưởng mình gặp phải tên đạo tặc nào, nhưng không ngờ lại là Tần đại ca của mình, vừa vào cửa đã ném nàng lên giường, ngay sau đó cũng không đợi nàng phản ứng, liền thành thạo cởi bỏ “áo giáp” trên người nàng.

“Đừng gọi ca, gọi ‘ba ba’!!” Tần Phong khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa, khom lưng tại tai nàng nhẹ nhàng thì thầm.

“Ba, ba ba…” Tiểu Nhu không hiểu “ba ba” là gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn thẹn thùng gọi một tiếng.

Mà Tần Phong nghe thấy tiếng kêu thẹn thùng đó, giống như được thêm buff tốc độ công kích, lập tức dẫn phát một trận kinh hô mềm mại nhẹ nhàng, còn kèm theo từng đạo âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết ý khó bình, thu được 100 Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ bắt nạt Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết ý khó bình, thu được 100 Phản Phái Điểm!” “……” Nhưng Tần Phong lại tiện tay bình tĩnh bỏ qua tiếng hệ thống, cảm nhận sự thay đổi mà Không Linh Thánh Thể của Tiểu Nhu mang lại.

Chỉ thấy toàn thân hắn được một lớp quang mô màu vàng bao phủ, còn tỏa ra một luồng khí tức khiến người ta kinh hãi, bên trong cơ thể dường như đang thai nghén sinh cơ và hủy diệt chi lực vô tận, thập nhị phẩm nụ hoa cũng chậm rãi nở rộ.

"Ô ô..." Tiểu Nhu tay nhỏ nắm chặt ga trải giường, cắn môi không dám phát ra tiếng.

Nhưng theo sự vận chuyển của Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, nàng lập tức trở thành người phụ nữ đầu tiên hưởng phúc lợi của Hỗn Nguyên Đạo Thể, Hỗn Nguyên Chi Lực khủng bố như thủy triều dũng mãnh chảy vào cơ thể, khiến khí tức của nàng bắt đầu điên cuồng tăng vọt.

"Vẫn chậm một bước!!" Mộng Dao Tiên Đế nhìn thấy Thái Cực Âm Dương Đồ, trong lòng lập tức hối hận giậm chân.

Giống như thiên tài địa bảo mà mình đã giữ gìn bao năm, ngay khi chín muồi lại bị người khác đoạt mất.

Mà ngay khi Tiểu Nhu đang chịu đựng những cú "đấm" liên tục của cơn cuồng phong cấp tám, Diệp Thần ở Vô Tận Hoang Nguyên xa xôi cũng bị Long Ngạo Thiên "đấm" liên tục.

"Có nói không!?" Long Ngạo Thiên mặt đầy vẻ tức giận, một tay nhấc Diệp Thần lên.

"Khụ khụ..." Diệp Thần mũi xanh mặt sưng ho khan nói: "Ta sớm đã nói rồi, ta không quen biết Tâm Nhan nào cả, là Tần Phong hắn gài ta..." Lời vừa dứt, "Phanh" một tiếng!!

Long Ngạo Thiên thấy Diệp Thần trả lời sai, không chút do dự tung một quyền đánh bay y.

Y không phải là sinh vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới, sau khi đã thấy nhiều bằng chứng thuyết phục như vậy, căn bản sẽ không tin cái miệng thối của Diệp Thần, chỉ coi y là muốn tạo ra hỗn loạn để nhân cơ hội bỏ trốn.

“Phốc, ta ***…” Diệp Thần phun ra một ngụm tiên huyết, trong lòng cũng chửi thề rất tục tĩu.

Nhưng còn chưa đợi y mở miệng chửi ra, Long Ngạo Thiên đã lại nhanh chóng biến đến trước mặt y, tiện tay vươn một nắm tóc y, nhấc y lên như một con gà con.

Mà lúc này Diệp Thần không hề có sức phản kháng, thậm chí mãi không thể kích hoạt quang hoàn của mình.

Có lẽ là do bị quang hoàn của Long Ngạo Thiên áp chế, cũng có thể là do trăm năm trước đã dùng Đại Đạo để thề bảo đảm, kết quả nợ tiên tinh quá nhiều mãi không trả nổi, dẫn đến việc y đã đắc tội với “ba ba ruột” Đại Đạo của mình.

“Không nói phải không!?” Ánh mắt Long Ngạo Thiên lạnh lẽo đến đáng sợ, hiển nhiên là đã mất hết kiên nhẫn.

Không phải y không muốn dùng thuật sưu hồn để tra xét ký ức của Diệp Thần, mà là với thân phận Tiên Đế ít nhiều gì cũng có chút gánh nặng hình tượng, không muốn trước mặt nhiều chính phái chi sĩ như vậy lại sử dụng thủ đoạn ma đạo như thuật sưu hồn.

Nhưng bây giờ Diệp Thần đã không chịu ăn rượu mời, vậy thì y cũng không cố kỵ nhiều như vậy nữa.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!?” Diệp Thần trong lòng vô cớ hoảng loạn, cũng bắt đầu cố sức giãy giụa.

Chỉ là chênh lệch tu vi giữa y và Long Ngạo Thiên quá lớn, chỉ dựa vào bản thân căn bản không thể thoát khỏi bàn tay lớn của Long Ngạo Thiên.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, khiến hệ số nguy hiểm của y tăng lên, thu được 500 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại vắt ra được năm trăm vạn!?" Tần Phong theo bản năng liếc nhìn Diệp Thần, nhìn ra Long Ngạo Thiên muốn tra xét ký ức.

Nhưng trong lòng hắn lại không hề có chút kinh hoàng nào khi sự thật bị phát hiện, bởi vì Diệp Thần không hề có bằng chứng chứng minh tiểu thư Tâm Nhan là do hắn làm, nhiều nhất cũng chỉ có thể chứng minh Diệp Thần là trong sạch.

Chỉ là khi đó Diệp Thần còn sống hay không, thì không liên quan gì đến hắn nữa.

"Ca, đệ đến giúp ca!!" Tần Hạo thấy Tần Phong và Lâm Tam bị đánh, lập tức lấy ra Kim Long Cự Chùy.

Nhưng Tần Phong lại lập tức ngăn cản nhị đệ, còn đưa cho Tiểu Bạch ở phía dưới một ánh mắt, ý bảo nó tranh thủ lúc đại hỗn chiến này, nhanh chóng tiến vào Ẩn Môn thu hồi bảo bối thất lạc của Tần gia.

"Ta thỏ hiểu rồi!!" Tiểu Bạch thâm hiểu trọng trách trên vai mình, không dám chậm trễ nhanh chóng xông về phía Ẩn Môn.

"Không hay rồi!!" Triệu Trường Sinh trong lòng thót một cái, cũng nhanh chóng đuổi theo Tiểu Bạch.

"Đợi ta..." Tần Hạo nhận được lệnh của ca ca, cũng không dám chậm trễ đuổi theo.

Chương 1924

“Cơ hội tốt!!” Uyên Tổng mặt đầy vẻ vui mừng, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Vốn tưởng hoa khai cửu phẩm của mình không có cơ hội rồi, không ngờ Chu Tước đang ngăn cản mình đã bỏ chạy, Long Ngạo Thiên và những người khác cũng đều bị kiềm chế, chỉ dựa vào mấy tên tiểu bối Tiên Quân cảnh như Tần Hạo, căn bản không phải đối thủ của một Tiên Vương như y.

Nhưng ngay khi Uyên Tổng cảm thấy mình lại được rồi, “đội ngũ chuyên nghiệp” lại đến bên cạnh Liễu Như Yên.

Định lát nữa xem Tần Hạo tiến vào Ẩn Môn có nguy hiểm gì không, nếu có nguy hiểm thì để Uyên Tổng gánh, nếu không có nguy hiểm thì dùng Liễu Như Yên để ép y quay lại.

“A di đà phật!” Tam Lộng Đại Sư nhìn thấy Liễu Như Yên, lập tức mở lời nói: “Bần tăng trước đây một mình nghĩ không ra, vì sao vận mệnh lại khiến bần tăng từ nhỏ đã xuất gia, hôm nay gặp được muội muội mới hiểu, hóa ra là để bần tăng vì muội muội thủ thân như ngọc…” “Vãi chưởng!!

Có thể nào giữ thể diện một chút không!?” “Cái loại hòa thượng phong lưu như ngươi, còn dám nói thủ thân như ngọc!!” Mộc Tú và những người khác khóe mắt không ngừng co giật, không hiểu Tam Lộng Đại Sư sao lại có thể nói ra lời đó.

“Đại sư đây là động phàm tâm sao!?” Liễu Như Yên thấy Uyên Tổng không ở bên cạnh, lập tức kiều tiếu bộc lộ bản tính.

“A di đà phật!” Tam Lộng Đại Sư hai tay chắp lại nói: “Bần tăng tuy là tăng nhân, nhưng cũng là tính tình trung nhân, huống chi Liễu muội muội xinh đẹp như vậy, cho dù là Phật Tổ đến cũng khó tránh khỏi động phàm tâm.” “Lạc lạc…” Liễu Như Yên không nhịn được che miệng kiều tiếu, phát hiện Tam Lộng Đại Sư rất thú vị.

“Đại sư, tỉnh táo lại!” Phụng Thiên vội vàng nhắc nhở: “Đừng thấy Liễu Như Yên xinh đẹp, nhưng nàng lại có tu vi Tiên Vương cảnh, đã tu luyện năm sáu nghìn năm rồi, lớn hơn ngươi mấy nghìn tuổi đó.” “A di đà phật!” Tam Lộng Đại Sư thần sắc nghiêm túc nói: “Nàng không phải tuổi lớn, nàng chỉ là đi trước bần tăng một đoạn năm tháng, tất cả đều là lỗi của bần tăng, không những đến muộn, để nàng đợi lâu như vậy, còn bỏ lỡ những năm tháng đẹp nhất của nàng, phần đời còn lại, để ta bù đắp!” “Vãi chưởng!!” “Đội ngũ chuyên nghiệp” nghe đến mức mắt trợn tròn mồm há hốc, trong lòng càng hiện lên chữ “vãi chưởng” thật lớn.

Vốn tưởng con lừa ngốc này chỉ là nói đùa, nhưng không ngờ nó ngay cả khổ cũng không muốn chịu, ở tuổi lẽ ra phải nỗ lực tu luyện, lại nghĩ cách “gác chân” vào chân dài của Tiên Vương.

“Con lừa ngốc cuối cùng vẫn không giữ được giới hạn!” Mộc Tú cảm thấy đau lòng nhức óc, không ngờ con lừa ngốc lại đi bước này.

Vốn tưởng nó nói hâm mộ Đàm Lực có phú bà “bao nuôi” chỉ là lời nói miệng, nội tâm vẫn khao khát trở thành một hòa thượng phong lưu tự do, nhưng vạn vạn không ngờ nó lại coi là thật, vì phú bà mà thật sự từ bỏ tự do.

“Đại sư quả nhiên là tính tình trung nhân!” Liễu Như Yên lập tức che miệng kiều tiếu, không quên lấy ra thiết bị liên lạc trao đổi nguyên thần.

“A di đà phật!” Tam Lộng Đại Sư sau khi trao đổi nguyên thần, lại chắp hai tay nói: “Bần tăng không những là tính tình trung nhân, mà còn có thể là tri kỷ tình nhân, chỉ cần Liễu muội muội có nhu cầu, bần tăng dù ngàn dặm vạn dặm cũng sẽ chạy đến bên cạnh nàng.” “Đại sư, người thật xấu xa nga!” Liễu Như Yên bị trêu chọc đến mức không chịu nổi, không nhịn được cắn môi đỏ mọng kiều tiếu lên.

“Nụ cười này…” Mọi người trong lòng giật thót một cái, cảm giác hồn phách như bị câu đi mất.

Trước đây họ có chút không hiểu, vì sao Tần Đạo minh biết Liễu Như Yên kiếp trước đã làm hại Uyên Tổng, lại vẫn cố chấp sắp xếp nàng đi câu dẫn Uyên Tổng, bây giờ nhìn thấy nụ cười của Liễu Như Yên mới hiểu… ngươi có thể nói nàng xấu xa, nói nàng tiện, nói nàng kiêu ngạo, nói nàng có tâm cơ… nhưng tuyệt đối không thể nói nàng xấu xí!!

“Rẻ tiền cho y rồi!” Mọi người trong lòng cảm thấy bất bình, quay đầu liếc nhìn Uyên Tổng.

“Chuyện gì vậy!?” Uyên Tổng trong lòng đột nhiên lẩm bẩm, luôn cảm thấy đầu mình hình như có gì đó.

Nhưng y hiện tại cũng không có thời gian để ý đến những chuyện này, đang dốc toàn lực xông về tiên sơn nơi Ẩn Môn tọa lạc, muốn nhanh chóng xông vào tìm kiếm Đại Tiên Thiên Chí Bảo và Đại Đạo Chi Ấn.

“Các ngươi đừng hòng!!” Phân thân Hắc bào ánh mắt đột nhiên sắc bén, ngay sau đó liền thi triển ra Diệt Thế Ma Viêm.

Ầm ầm ầm!!

Ngọn lửa màu đen xông thẳng lên trời, dẫn động hư không chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó không những cả bầu trời đều bị ngọn lửa màu đen bao phủ, tiên sơn nơi Ẩn Môn tọa lạc cũng bị ngọn lửa màu đen cách ly, còn kèm theo một luồng khí tức lạnh lẽo âm trầm tràn ngập thiên địa, khiến toàn trường mọi người không nhịn được rùng mình một cái, có cảm giác một chân đã đặt vào địa ngục mười tám tầng.

“Làm sao bây giờ!?” Tần Hạo trong lòng giật thót một cái, cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

“Lúc then chốt vẫn phải dựa vào ta thỏ!” Tiểu Bạch không hề có ý định dừng lại, vươn móng vuốt nhỏ kết một đạo chỉ quyết điểm ra.

Ngay sau đó một luồng Thái Dương Chân Hỏa màu vàng từ đầu móng vuốt bắn ra, va chạm mạnh mẽ với Diệt Thế Ma Viêm màu đen.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang dội chấn động nhĩ theo đó vang lên, hai đoàn lửa cũng lập tức giao nhau.

Nhưng khác với cảnh tượng chính nghĩa tất thắng trong tưởng tượng, Thái Dương Chân Hỏa mà Tiểu Bạch phóng ra không hề đánh tan Diệt Thế Ma Viêm, ngược lại còn bị Diệt Thế Ma Viêm coi như chất dinh dưỡng mà nuốt chửng từng chút một.

“Ngọn lửa thật lợi hại!!” Tiểu Bạch trong lòng giật thót một cái, vội vàng lại tăng cường công kích.

Tuy Diệt Thế Ma Viêm có thuộc tính thôn phệ vạn vật, nhưng muốn thôn phệ Thái Dương Chân Hỏa cùng đẳng cấp cũng không dễ dàng, nên theo sự tăng cường công kích của Tiểu Bạch, một đoàn lửa vàng xuất hiện trong hắc viêm.

Ngay sau đó ngọn lửa vàng nhanh chóng mở rộng, như thể đang mạnh mẽ mở một vòng lửa trong hắc viêm.

“Tiểu Bạch, giỏi lắm!!” Tần Hạo không nhịn được khen ngợi một tiếng, nhấc búa lên định dẫn đầu xông vào.

Nhưng còn chưa đợi y nhảy lên chui vào vòng lửa, đã bị Tiểu

Bạch mạnh mẽ kéo lại, còn không quên ném cho y một ánh mắt ghét bỏ, phảng phất như đang hỏi y có kế thừa tinh thần gia truyền của Tần gia hay không.

"Ngươi ngăn ta làm gì!?" Tần Hạo mặt đầy vẻ sốt ruột, không hiểu Tiểu Bạch có ý gì.

"Không đúng!!" Triệu Trường Sinh thấy Tiểu Bạch dừng lại, cũng vội vàng theo đó dừng lại.

Đừng thấy Tiểu Bạch là một con thỏ nhỏ dễ thương, nhưng lại là do Tần Phong một tay điều giáo ra, thích giữ bảo bối cho mình, còn nguy hiểm thì để hết cho đồng đội.

"Cơ hội tốt!!" Uyên Tổng mắt đột nhiên sáng lên, vội vàng xông vào vòng lửa.

"Ngươi nhìn ngươi…" Tần Hạo thấy Uyên Tổng giành trước, biểu hiện càng sốt ruột hơn.

Nhưng còn chưa đợi y nói hết lời, Tiểu Bạch đã bỏ mặc y xông vào vòng lửa, không hề có ý định đuổi theo Uyên Tổng, cứ thế bám sát phía sau y, coi y như một ngọn đèn soi đường.

"Ta đã biết mà!" Triệu Trường Sinh trong lòng thầm mắng một tiếng, cũng nhanh chóng xông vào vòng lửa.

"Đợi ta…" Tần Hạo hậu tri hậu giác, cũng nhanh chóng đuổi theo.

"Đáng chết!!" Phân thân Hắc bào lập tức nổi giận, còn muốn ra tay ngăn cản mấy người.

Nhưng Tần Phong và Lâm Tam lại không cho y cơ hội ra tay, lại lần nữa tiến vào trạng thái song kiếm hợp bích, ngưng tụ ra một đạo kiếm quang ngút trời chém xuống, vô số đạo kiếm khí theo đó hóa thành phong bạo nối liền trời đất, tiếng kiếm reo chấn động nhĩ càng tuyệt địa mà vang lên.

“Không hay rồi!!” Phân thân Hắc bào trong lòng giật thót một cái, biết chiêu kiếm này có thể gây thương tích cho y.

Chỉ thấy y không thể không từ bỏ việc ra tay với Tần Hạo và những người khác, vội vàng ngưng tụ ra một đoàn Diệt Thế Ma Viêm để chống đỡ chiêu kiếm này.

Ầm ầm ầm!!

Kiếm quang ngút trời nặng nề chém xuống, tiếng kiếm reo chấn động nhĩ vang vọng hư không, gợn sóng khủng bố cũng nhanh chóng khuấy động ra, cuốn lên một luồng phong bạo kiếm khí ngút trời.

“Phốc!!” Tần Phong và Lâm Tam lại đồng loạt phun ra một ngụm tiên huyết, vẫn không thể lay chuyển phân thân Hắc bào Tiên Đế cao giai.

Chương 1925

Nhưng phân thân Hắc bào cũng giống như lần trước, trên tay xuất hiện thêm một vết kiếm chảy máu, vẫn bị cái gọi là kiến hôi trong lòng y làm bị thương.

“Đi chết đi!!” Phân thân Hắc bào bị triệt để chọc giận, uy áp khủng bố cũng lập tức bùng nổ.

“Tần huynh, cứ thế này không được đâu!” Lâm Tam thở hổn hển, cảm thấy mình đã đến cực hạn.

“Không sao!” Tần Phong cũng thở hổn hển nói: “Dù sao đây là thân ngoại hóa thân của ta, chết cũng không ảnh hưởng đến bản thể, lát nữa chúng ta tiếp tục song kiếm hợp bích ‘chiến’ với y…” "Hả!?" Lâm Tam ngây người quay đầu nhìn lại, như thể vừa nghe thấy điều gì đó kinh thiên động địa.

Mặc dù phân thân bên ngoài của Tần Phong có chết cũng không ảnh hưởng đến bản thể là sự thật, nhưng vấn đề là đây là bản thể thật sự của hắn, nếu chết thì sẽ chết thật đó! "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ cưỡng ép làm loạn tâm thái của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Ai làm loạn tâm thái của hắn chứ!?" Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của Hệ Thống, trong lòng không kìm được mà nhổ một bãi.

Thế nhưng, phân thân áo đen đối diện không cho bọn hắn thời gian nhàn rỗi, Diệt Thế Ma Viêm khủng bố như hồng thủy đen kịt, che trời lấp đất ập tới phía bọn hắn.

Nó không chỉ tỏa ra khí tức hủy diệt khiến người ta kinh hãi, mà còn thiêu đốt hư không nổi lên từng gợn sóng, như thể muốn nuốt chửng mọi thứ giữa trời đất. "Không hay rồi!!" Sắc mặt Lâm Tam đột nhiên biến đổi, vội vàng kéo Tần Phong lùi lại.

Nhưng tốc độ của đối phương nhanh hơn bọn hắn tưởng tượng, ma viêm khủng bố như sóng thần cuồn cuộn ập đến. "Mẹ kiếp, liều với hắn thôi!!" Hỏa khí trong lòng Tần Phong bị khơi dậy, hắn hất tay Lâm Tam ra, xoay người đối mặt với ma viêm.

Ngay sau đó, khí tức quanh thân hắn bắt đầu bạo trướng, một luồng sức mạnh cổ xưa và thần bí cuồn cuộn chảy trong cơ thể hắn.

Phía sau hắn còn hiện ra một đôi cánh vàng khổng lồ, mỗi sợi lông vũ đều lấp lánh kim quang chói lọi, như thể được ngưng luyện từ ánh sáng mặt trời thuần túy. "Tần huynh..." Lâm Tam trong lòng giật mình quay đầu lại, nhìn thấy Tần Phong đã hiện ra nguyên hình. "Hú!!" Tần Phong hiện ra nguyên hình, phát ra một tiếng kêu thanh thúy.

Giờ đây, hai mắt hắn bốc cháy kim sắc thần hỏa, hệt như một vầng liệt nhật treo cao trên bầu trời, tỏa ra ánh sáng và sức nóng vô tận, nhuộm cả bầu trời xung quanh thành một màu vàng kim.

Đặc biệt là khi đôi cánh của hắn vỗ mạnh một cái, Thái Dương Chân Hỏa nóng rực liền cuồn cuộn phun ra.

Như những đợt sóng vàng kim, nó quét sạch mọi hướng, không chỉ khiến không gian bị thiêu đốt đến vặn vẹo, phát ra tiếng nổ lách tách, mà những ngọn núi xung quanh cũng dưới sự nung đốt của nhiệt độ cao, đá tảng tan chảy thành dung nham đỏ rực, như thể muốn tái tạo lại toàn bộ thế giới. "Tam Túc Kim Ô!!" Phân thân áo đen nhìn thấy đệ tử đã chết, hỏa khí trong lòng bùng lên như tên lửa. "Ầm ầm ầm!!" Hắc viêm ngập trời như thể cảm ứng được hỏa khí của chủ nhân, lập tức hung hăng lao xuống phía Tần Phong đang hiện nguyên hình.

Ngay sau đó, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, khiến cả bầu trời như được dệt nên bởi những mảng màu đen và vàng, nhiệt độ cao khủng khiếp và hàn khí lạnh buốt không ngừng luân phiên xuất hiện, khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều trải nghiệm được cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên. "Phụt!!" Tần Phong há miệng phun ra máu tươi không ngừng, cảm thấy áp lực chưa từng có.

Đừng thấy đối phương chỉ cao hơn hắn một đại cảnh giới, nhưng định luật "Tiên Đế chi hạ giai lâu nghĩ" (dưới Tiên Đế đều là kiến hôi) lại như một rào cản lớn.

Ngay cả khi hắn đã hiện ra nguyên hình Tam Túc Kim Ô, còn được cộng thêm các buff kế thừa từ bản thể, hắn vẫn không thể vượt qua rào cản này để đánh bại đối phương.

Thế nhưng tiềm chất Hoa Khai Thập Nhất Phẩm của hắn cũng không phải giả, cho dù đối phương là Tiên Đế cảnh cao giai cũng không thể giết chết hắn. "Đây chính là thực lực Hoa Khai Thập Nhất Phẩm!?" Toàn trường mọi người lập tức hít một ngụm khí lạnh, bị sức chiến đấu khủng bố của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Tiên Vương khác khi gặp Tiên Đế cao giai đều tránh xa hết mức có thể, nhưng Tần Phong không những không tránh, còn chủ động xông lên đỡ đòn, thậm chí là cứng rắn chống chịu khi đối phương đang trong trạng thái cực kỳ tức giận. "Đáng tiếc!!" Phân thân áo đen nhìn Tần Phong cứng rắn chống đỡ Diệt Thế Ma Viêm, trong lòng dấy lên sóng lớn ngập trời đồng thời lại vô cùng may mắn nói: "Ngươi chỉ đạt đến Hoa Khai Thập Nhất Phẩm, nếu ngươi có thể khai thêm một phẩm nữa, thì hôm nay nói không chừng còn thật sự có thể để ngươi vượt cấp khiêu chiến thành công đó." "Hoa Khai Thập Nhị Phẩm!?" Toàn trường mọi người lập tức trợn trắng mắt, cảm thấy lão già này ít nhiều có vấn đề.

Chỉ riêng Hoa Khai Thập Nhất Phẩm đã là chuyện chưa từng có từ xưa đến nay rồi, làm sao có thể còn có người yêu nghiệt hơn Tần Phong mà đạt đến Thập Nhị Phẩm chứ!? "Phải không!?" Tần Phong khó khăn nhếch mép nói: "Vậy ta phải chúc mừng ngươi sắp biến giấc mơ thành hiện thực rồi.

Tuy nhiên trước đó, ngươi còn phải suy nghĩ thật kỹ xem làm thế nào để sống sót đến khoảnh khắc đó đã!" "Ý gì!?" Phân thân áo đen trong lòng đột nhiên giật mình, không hiểu Tần Phong có ý gì.

Nhưng Tần Phong không có ý định giải thích, lập tức mở rộng đôi cánh lửa khổng lồ lao về phía Long Ngạo Thiên, đồng thời còn dẫn động Diệt Thế Ma Viêm như sóng thần phía sau cùng ập tới. "Đậu má nó..." Long Ngạo Thiên thấy Tần Phong lao về phía mình, trong lòng lập tức khởi động chế độ máy điện báo.

Nhưng là người từng giao thủ với phân thân áo đen, hắn hiểu rõ thực lực đối phương khủng bố đến mức nào, cũng biết Diệt Thế Ma Viêm đáng sợ ra sao.

Bởi vậy, hắn đành phải dừng sử dụng Sưu Hồn Thuật, xách theo Diệp Thần tham gia vào trận chiến. "Ầm ầm ầm!!" Ba bên lập tức va chạm dữ dội, bùng phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy phân thân áo đen không hề ngần ngại kẻ đến, đánh một người cũng là đánh, đánh hai người cũng là đánh.

Còn Long Ngạo Thiên thì buộc phải phòng ngự, không chỉ phải đề phòng phân thân áo đen tấn công mình, mà còn phải đề phòng Tần Phong tấn công Diệp Thần trong tay hắn. "Tần Phong, đậu má mày..." Diệp Thần cảm nhận được công kích của Tần Phong, trong lòng lập tức khởi động chế độ máy điện báo.

Chỉ thấy Tần Phong nhờ vào tốc độ của Tam Túc Kim Ô, một mặt né tránh công kích của hai vị Tiên Đế, một mặt lại tung ra sát chiêu trí mạng về phía Diệp Thần.

Thỉnh thoảng nếu không né kịp, hắn cũng sẽ dùng Không Gian Tiểu Hồ Lô để né tránh. "Đáng chết!!" Long Ngạo Thiên lập tức đỏ mắt, ngay sau đó lấy ra Thất Sát Bi.

Ngay sau đó, một luồng sát khí ngập trời như thực chất lan tỏa ra, không chỉ khiến toàn bộ Vô Tận Hoang Nguyên biến sắc, mà còn muốn hủy diệt mọi sinh cơ trên đó. "Cuối cùng cũng lấy ra rồi!!" Mắt Tần Phong lập tức sáng rực, vội vàng lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu của mình.

Mặc dù hắn không có Ngũ Sắc Thần Quang của bản thể, nhưng Hỗn Nguyên Kim Đấu cũng có thể thu bảo bối của người khác.

Thậm chí từ một góc độ nào đó mà nói, nó còn lợi hại hơn Ngũ Sắc Thần Quang chỉ chuyên hút ngũ hành chi vật. "Ngươi vui mừng quá sớm rồi!" Phân thân áo đen lập tức hừ lạnh một tiếng, bấm quyết điểm về phía Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Đừng thấy Hỗn Nguyên Kim Đấu đang trong tay Tần Phong, nhưng nó lại là thứ mà hắn đã tặng cho đồ đệ Trần Thụ, đương nhiên cũng biết cách thao túng nó. "Vãi chưởng!!" Tần Phong lập tức thốt lên một tiếng chửi thề, không ngờ hắn lại bị người khác "ngư ông đắc lợi".

Chương 1926

Nhưng may mà hắn không chiến đấu một mình, còn có người huynh đệ "dị phụ dị mẫu" bên cạnh.

Chỉ thấy Lâm Tam sau khi có được thời gian thở dốc ngắn ngủi, lập tức cầm Vô Trần Kiếm nhanh chóng lao về phía phân thân áo đen. "Ong!

Ong!

Thần uy chói lọi, kiếm đoạn vạn cổ!" Tiếng kiếm minh chói tai vang vọng khắp trời đất, kiếm quang sắc bén càng vút lên tận mây xanh, mạnh mẽ xé toang bầu trời làm đôi.

Ngay sau đó, kiếm quang ngập trời giáng xuống dữ dội về phía phân thân áo đen. "Đáng chết!!" Phân thân áo đen tức đến nỗi sắc mặt xanh mét, trong lòng hận chết Tần Phong cái tên "lão lục" này.

Dụ dỗ nhiều Thiên Tuyển Chi Tử đến tấn công Ẩn Môn đã đành, lại còn hòa lẫn vào bọn họ khiến mình phải bó tay bó chân, sợ rằng sơ ý một chút sẽ đánh chết bọn họ mà dính phải đại nhân quả... "Làm tốt lắm, Tiểu Tam Tam!!" Tần Phong lập tức hét lớn một tiếng, cũng không quên xông về phía hắn.

Mặc dù hắn không đánh lại phân thân bên ngoài của Ẩn Môn Môn Chủ, nhưng sau vài lần giao thủ cũng đã phát hiện ra chút mánh khóe.

Ngay cả khi đối phương đang trong trạng thái bạo nộ, ra tay cũng ít nhiều thu lại vài phần lực.

Kết hợp với môn quy truyền thừa của Ẩn Môn, hắn lập tức đoán ra bọn họ sợ dính phải nhân quả. "Tần Phong đáng chết!!" Phân thân áo đen tức đến nỗi toàn thân run rẩy, hận không thể xé xác Tần Phong cái tên khốn kiếp này.

Nhưng Lâm Tam đã sơ bộ lĩnh ngộ được Thánh Nhân Kiếm Ý, lại hoàn thành thành tựu Hoa Khai Thập Phẩm, có thể gây ra một mức độ tổn thương nhất định cho hắn.

Bởi vậy, hắn đành phải dừng chỉ quyết, giơ tay chống đỡ kiếm chiêu "Kiếm Đoạn Vạn Cổ" của Lâm Tam. "Ầm ầm ầm!!" Hai bên nhanh chóng va chạm vào nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất.

Ngay sau đó, năng lượng vô tận nổ tung trong hư không, gây ra sóng xung kích khổng lồ và khí lãng nhiệt độ cao, tạo thành một cơn bão năng lượng cực kỳ khủng bố, như một con mãnh thú khổng lồ vô cùng hung hãn, điên cuồng càn quét khắp trời đất. "Cơ hội tốt!!" Tần Phong không dám chần chừ chút nào, nhanh chóng kích hoạt Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Ngay sau đó, quanh thân Hỗn Nguyên Kim Đấu tỏa ra u quang cổ phác mà thần bí, dường như có thể thôn phệ vạn vật sinh linh, lại như ẩn chứa đạo lý vũ trụ vô tận, và ngay lập tức khóa chặt Thất Sát Bi trong hư không. "Cái gì!!" Sắc mặt Long Ngạo Thiên lập tức biến đổi lớn, trong lòng dâng lên một tiếng "vãi chưởng" thật lớn.

Vốn dĩ hắn cho rằng bản thể của Tần Phong không có mặt ở đây, mình có thể tùy ý sử dụng Thất Sát Bi.

Nhưng không ngờ Tần Phong không chỉ có Ngũ Sắc Thần Quang, mà lại còn có một cái Hỗn Nguyên Kim Đấu có thể đoạt bảo bối của người khác. "Ong!

Ong!" Thất Sát Bi sau khi phát hiện bị khóa chặt, trên thân bia lập tức sát ý tung hoành.

Ngay sau đó, bảy đạo huyết mang lóe lên, hệt như bảy con huyết long đang vờn quanh, không chỉ xé nát không gian, làm thời không hỗn loạn, mà huyết quang chói mắt còn khiến tinh thần ảm đạm, nhật nguyệt vô quang, như thể muốn xóa sổ tất cả sinh cơ trên thế gian. "Còn dám giãy giụa!!" Trong mắt Tần Phong hàn quang lóe lên, hắn lại bấm ra mấy đạo chỉ quyết.

Ngay sau đó, miệng đấu của Hỗn Nguyên Kim Đấu bùng phát ra một xoáy nước vàng kim chói lọi, lực hút hùng hồn không thể ngăn cản cũng theo đó bùng nổ, như kình ngư nuốt biển cả, kiên cố giam giữ Thất Sát Bi lại. "Ầm ầm ầm!!" Thất Sát Bi lập tức phun ra huyết sát chi khí, cố gắng thoát khỏi sự ràng buộc khủng bố này.

Nhưng đặc tính của Hỗn Nguyên Kim Đấu chính là thôn phệ vạn vật, xoáy nước vàng kim không chỉ lóe sáng một cái, hút sạch huyết sát chi khí, mà còn phản bổ chính nó, khiến kim quang quanh thân càng thêm chói lọi rực rỡ. "Không hay rồi!!" Long Ngạo Thiên thấy "địch mạnh ta yếu", trong lòng lập tức sốt ruột.

Chỉ thấy hắn không màng đến việc lấy ra Thượng Phẩm Tiên Thương của mình, lập tức xách Diệp Thần xông lên, muốn giải quyết cái nguồn rắc rối Tần Phong này.

Nhưng Tần Phong không chỉ có một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, hắn lập tức lấy ra Không Gian Tiểu Hồ Lô và biến mất tại chỗ.

Còn Thất Sát Bi trong hư không, sau một trận giãy giụa kịch liệt, cuối cùng vẫn không thể chống đỡ được lực hút khủng bố của Hỗn Nguyên Kim Đấu, nhanh chóng thu nhỏ lại và bị hút vào trong đấu.

Ngay sau đó, từng đạo phù văn vàng kim xuất hiện, như phù văn phong ấn, khiến Thất Sát Bi lập tức an tĩnh trở lại. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đoạt được Đại Tiên Thiên Chí Bảo của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 2000 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đoạt được Đại Tiên Thiên Chí Bảo của

Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Cuối cùng cũng vật quy nguyên chủ!" Trước mắt Tần Phong chợt sáng rỡ, trong lòng cũng kích động.

Giờ đây hắn không chỉ có Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn chủ về sát lục, mà còn sở hữu Đại Tiên Thiên Chí Bảo thuộc tính sát lục.

Một khi hai thứ kết hợp, uy lực tuyệt đối sẽ kinh thiên động địa, sức chiến đấu của hắn cũng tất sẽ tiến thêm một bước. "Tần Phong, trả lại Thất Sát Bi cho bản đế!!" Long Ngạo Thiên lập tức tức giận đến mức hai mắt đỏ ngầu, tiên đế chi uy khủng bố cũng theo đó bùng phát. "Ầm ầm ầm!!" Uy áp khủng bố càn quét trời đất, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Những ngọn núi cao chọc trời lập tức bị san phẳng, hóa thành tro bụi tan biến trong gió.

Mặt đất phía dưới càng rung chuyển kịch liệt, từng vết nứt khổng lồ lan rộng như mạng nhện. "Trả!?" Tần Phong khinh thường bĩu môi, ý bảo mình mượn bằng bản lĩnh. "Không đúng!

Đây vốn là bảo bối mà Tần gia đánh mất, sao có thể dùng từ 'mượn' và 'trả' để hình dung chứ!?" "Ngươi vui mừng quá sớm rồi!" Phân thân áo đen đã rảnh tay, lại một lần nữa bấm quyết muốn thu hồi Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Nhưng điều khiến hắn sụp đổ là, một cảnh tượng quen thuộc lại xuất hiện.

Chỉ thấy Vu Lan bên cạnh tung ra chiêu "Đại Băng Phong Thuật", thành công đóng băng một Thần Thú khổng lồ, ngay sau đó liền cầm một thanh Hàn Băng Kiếm, như Lâm Tam trước đó, lại một lần nữa đâm về phía hắn.

Hơn nữa tu vi của Vu Lan đã đạt đến cấp bậc Tiên Vương Cự

Đầu, đánh lên còn đau hơn "Kiếm Đoạn Vạn Cổ" của Tiểu Tam Tam nhiều. "Đậu má nó..." Tâm thái phân thân áo đen lập tức sụp đổ, ngay lập tức hóa thân thành "máy điện báo".

Vốn dĩ hắn nghĩ mình có thể dễ dàng khống chế Tần Phong, kẻ đầu sỏ gây chuyện, và thu hồi Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Chương 1927

Nhưng không ngờ không chỉ Long Ngạo Thiên đến quấy phá, Lâm Tam cũng chạy đến gây rối, giờ lại còn thêm Vu Lan.

Tất cả đều là Thiên Mệnh cấp Thiên Đạo, là những tồn tại mà hắn không dám chọc vào!! "Lan bảo bảo, ta yêu nàng!!" Tần Phong lập tức vui vẻ hét lớn, vội vàng thu hồi Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Nhưng hắn lại không có ý định dừng tay, lại thu luôn con Thần Thú khổng lồ đang bị đóng băng kia.

Bởi vì Thần Thú khổng lồ bị Vu Lan đóng băng không thể nhúc nhích, nên việc thu nó lại không tốn chút sức lực nào, nhẹ nhàng bỏ nó vào trong Hỗn Nguyên Kim Đấu. "Bản đế mới không yêu ngươi!" Trong mắt đẹp của Vu Lan tràn đầy vẻ khinh thường, ý bảo mình không có hứng thú với phân thân.

Ngay sau đó, băng phong chi lực khủng bố càn quét trời đất, Hàn Băng Kiếm trong tay nàng cũng chém ra một đạo kiếm quang ngập trời, va chạm dữ dội với phân thân áo đen. "Ầm ầm ầm!!" Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, còn kèm theo một luồng hàn khí cực kỳ khủng bố.

Nhưng kết quả lại giống như Lâm Tam trước đó, mặc dù có thể ép phân thân áo đen ra tay phòng ngự, nhưng lại không thể gây ra tổn thương thực chất nào cho hắn, ngược lại còn làm bản thân bị thương. "Phụt!!" Vu Lan lập tức phun ra một ngụm máu tươi, băng kiếm trong tay nàng cũng lập tức vỡ nát. "Lan bảo bảo!!" Tần Phong vội vàng thu hồi Hỗn Nguyên Kim Đấu, muốn tiến lên đỡ Vu Lan.

Nhưng Vu Lan vẫn khinh thường hắn là một phân thân bên ngoài, không chỉ tự mình xoay tròn trong không trung để hóa giải một phần lực, mà còn đưa bàn tay nhỏ lạnh lẽo ra đánh mạnh vào bàn tay lớn của hắn. "Cút ra!!" Vu Lan như một băng mỹ nhân, cự tuyệt người ta ngàn dặm xa. "Quá đáng rồi!" Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất, ý bảo phân thân bên ngoài cũng gọi là Tần Phong mà. "Tần Phong!!" Long Ngạo Thiên lúc này đã hoàn toàn phát điên, hai mắt đỏ ngầu ra sức bóp chặt Diệp Thần trong tay. "Ách, không nói võ đức nữa..." Diệp Thần bị bóp đến trợn trắng mắt liên tục, như thể nhìn thấy bà nội đang vẫy tay chào mình... "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến sinh mệnh chi lực của hắn tiêu tán nhanh chóng, nhận được 1000 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại 1000 vạn!?" Tần Phong có thể cảm nhận được nỗi đau của Diệp Thần giegie, nhưng chỉ có thể ném ánh mắt bất lực về phía hắn.

Không phải hắn không muốn ra tay cứu Diệp Thần giegie, thật sự là hắn không đánh lại Long Ngạo Thiên.

Dù cho hắn hiện tại đã đột phá Tiên Vương sơ giai, sở hữu tiềm lực Hoa Khai Thập Nhất Phẩm, nhưng vẫn không thể vượt qua rào cản "Tiên Đế chi hạ giai lâu nghĩ". "Tần Phong!!" Long Ngạo Thiên lúc này hệt như một ma thần bị chọc giận, trong hai mắt bùng cháy hỏa khí ngút trời, như thể có thể thiêu rụi mọi thứ trên thế gian, khuôn mặt hắn càng vì phẫn nộ mà vặn vẹo biến dạng.

Ngay sau đó, tiên lực quanh thân hắn lập tức sôi trào, hóa thành những luồng sáng đen trắng thực chất đan xen vào nhau. "Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn!" Tần Phong lập tức lẩm bẩm một tiếng, cảm thấy đại đạo này có duyên với mình.

Bởi vì thế nhân thường nói Âm Dương Ngũ Hành Đại Đạo, hiện tại hắn đã có Ngũ Hành Đại Đạo Chi Ấn, chỉ còn thiếu Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn để bổ sung cho bản thân.

Hơn nữa, đây vốn là Đại Đạo Chi Ấn mà Tần gia đã đánh mất, việc hắn lấy về là hợp tình hợp lý. "Gầm!!" Long Ngạo Thiên như thể bị sự vô sỉ của Tần Phong chọc giận, một tiếng gầm giận dữ bùng phát từ sâu trong cổ họng hắn. "Ầm ầm ầm!!" Tiếng gầm như sấm sét cuồn cuộn, chấn động hư không nổi lên gợn sóng.

Ngay sau đó, thân hình Long Ngạo Thiên chớp lên như quỷ mị, hệt như một luồng sao băng xé rách bầu trời, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tần Phong.

Mang theo sự phẫn nộ và sát ý vô tận, hắn nắm chặt nắm đấm to như bao cát mà đánh về phía Tần Phong. "Cái gì!!" Đồng tử Tần Phong đột nhiên co rụt lại, không ngờ đối phương lại nhanh đến vậy.

Đặc biệt là nắm đấm chứa đầy phẫn nộ này, không chỉ có thể khai sơn liệt thạch, khiến trời đất biến sắc, mà còn ép không gian phát ra tiếng "ong ong" ai oán, như thể có thể đánh nát hoàn toàn hư không.

Nhưng hắn cũng không có ý định ngồi chờ chết, vội vàng thêm mấy chục cái buff để ngưng tụ hộ thuẫn. "Ầm ầm ầm!!" Nắm đấm hung hăng giáng xuống, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó, hộ thuẫn do Tần Phong ngưng tụ ra vỡ vụn như gương vỡ, hóa thành vô số mảnh tiên lực tiêu tán trong không trung.

Còn nắm đấm của Long Ngạo Thiên thì thế công không giảm, hung hăng giáng vào ngực Tần Phong. "Phụt!!" Tần Phong lập tức phun ra một ngụm máu tươi, bị đánh bay ra ngoài như một viên đạn pháo.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy xương cốt ở ngực mình vỡ vụn, một luồng tiên đế chi lực khủng bố như hồng thủy tràn vào tứ chi bách hài, và điên cuồng phá hủy gân mạch trong cơ thể hắn.

Nếu không phải hắn Hoa Khai Thập Nhất Phẩm, cộng thêm thân thể cường hãn của Yêu tộc, vừa nãy tuyệt đối đã bị một quyền tiễn đi rồi. "Tần huynh!!" Sắc mặt Tiểu Tam Tam đột nhiên biến đổi, vội vàng cắn răng gắng gượng lần nữa xuất kiếm. "Ong!

Ong!" Một tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên theo đó, kiếm quang sắc bén chém về phía Long Ngạo Thiên.

Nhưng Long Ngạo Thiên trong trạng thái phẫn nộ, hệt như một chiến thần vô địch "thần đáng sát thần, phật đáng sát phật".

Chỉ cần quay đầu gầm lên một tiếng, sóng âm khủng bố đã đánh tan kiếm chiêu của Lâm Tam. "Cái gì!!" Đồng tử Lâm Tam đột nhiên co rụt lại, hiểu được thế nào là Đệ Nhất Tiên Đế. "Tần Phong, chết đi!" Phân thân áo đen thấy Tần Phong bị đánh bay, lập tức kích động đuổi theo.

Ban đầu Tần Phong trốn trong đám Thiên Mệnh Chi Nhân, hắn không có cách nào với Tần Phong.

Nhưng giờ hắn đã bị Long Ngạo Thiên đang phẫn nộ đánh bay, cuối cùng hắn cũng có thể nhân cơ hội này tiêu diệt hắn để trừ hậu họa. "Vãi chưởng, sao ai cũng nhắm vào mình vậy!?" Tần Phong mình đầy máu từ trong đống đổ nát bò dậy, thấy phân thân áo đen lập tức thốt lên một tiếng chửi thề.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc để hắn "đánh khoái bản".

Hắn vội vàng gắng gượng chịu đựng cơn đau kịch liệt trên người để né tránh, cũng không quên kích hoạt Không Gian Tiểu Hồ Lô trong tay.

Chương 1928

"Muộn rồi!!" Phân thân áo đen thần tình vô cùng kích động, nhanh chóng bấm ra một đạo chỉ quyết điểm tới.

Chỉ thấy hư không xung quanh Tần Phong đột nhiên ngưng đọng lại, như thể bị một cái lồng thủy tinh giam cầm.

Dù hắn có dùng Không Gian Tiểu Hồ Lô thế nào cũng không thể thoát khỏi nơi đây. "Cái gì!?" Sắc mặt Tần Phong đột nhiên biến đổi, phát hiện không gian đã bị phong tỏa. "Tần Phong, chết đi!" Ánh mắt phân thân áo đen tràn đầy hưng phấn, như thể đã nhìn thấy ánh sáng chiến thắng.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị giáng đòn chí mạng cho Tần Phong, một cảnh tượng quen thuộc lại tái diễn.

Chỉ thấy Vu Lan trong tay ngưng tụ ra một cây Băng Tinh Trường Cung, giương lên bắn một mũi tên vào cái lồng đang phong tỏa Tần Phong. "Vút!!" Mũi tên băng hóa thành một luồng sao băng nhanh chóng bay ra, lập tức phá vỡ không gian bị phong tỏa.

Còn Tần Phong cũng không chút do dự, lập tức sử dụng Không Gian Tiểu Hồ Lô, xuất hiện cách đó ngàn dặm.

Ngay sau đó, cơn đau kịch liệt truyền đến khiến hắn không thể chống đỡ thêm được nữa, lập tức quỳ xuống thổ ra một ngụm máu lớn. "Đáng chết!!" Sắc mặt phân thân áo đen xanh mét vì tức giận, hắn nghĩ đến khí vận trên người Tần Phong.

Nhưng hắn lại không có ý định buông tha Tần Phong, định là một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần...

Dù sao hôm nay hắn tuyệt đối không thể bỏ qua Tần Phong, nhất định phải tiêu diệt dị số này. "Vãi chưởng, còn nữa à!?" Tần Phong mặt đầy bất đắc dĩ kéo ra một nụ cười khổ, trong lòng cũng vội vàng gửi tin tức cho bản thể.

Mặc dù hắn đã thành công đột phá đến Tiên Vương sơ giai, còn sở hữu huyết mạch Tam Túc Kim Ô, lại đạt đến tầng thứ Hoa Khai Thập Nhất Phẩm, nhưng cũng không thể chống đỡ được sự vây công của hai đại Tiên Đế.

Cảnh tượng chuyển đổi, trên Bạch Ngọc Kinh.

Chỉ thấy bản thể Tần Phong đang ở thời khắc quan trọng, khí tức quanh thân cũng sôi trào như núi lửa.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên mở bừng hai mắt, tinh mang trong mắt bắn ra hai đạo, hệt như hai vầng liệt nhật.

Không chỉ Thái Cực Âm Dương Đồ quanh thân tỏa ra ánh sáng, mà Thập Nhị Phẩm Bạch Liên cũng toàn bộ nở rộ. "Gầm!!" Tần Phong hét lớn, tiếng vang chấn động cửu thiên.

Ngay sau đó, khí thế toàn thân hắn bắt đầu tăng vọt, một luồng khí tức hùng hồn mà cổ xưa tang thương tỏa ra từ trên người hắn, như thể hắn đã hòa làm một với trời đất, trở thành chúa tể của phương vũ trụ này. "Đột phá rồi!!" Cao tầng Tiên Minh nghe thấy động tĩnh, đồng loạt nhìn về phía Bạch Ngọc Kinh.

Chỉ thấy trên không Bạch Ngọc Kinh giăng đầy tường vân, từng trận Đại Đạo Chi Âm vang lên, các loại tường thụy thần thú tầng tầng lớp lớp xuất hiện, mười hai đóa bạch liên càng thêm rực rỡ chói mắt. "Hoa Khai Thập Nhị Phẩm Tiên Vương!!" Mộng Dao Tiên Đế sau khi nhìn thấy cảnh này, kích động như một tiểu fan girl. "Các chị em ơi!!

Ai hiểu được chứ!!

Về nhà mẹ đẻ "ăn vụng" tìm một tiểu đệ đệ "nãi cẩu" mà lại ưu tú đến mức có thể Hoa Khai Thập Nhị Phẩm!!" "Đột phá Tiên Vương rồi!" Tần Phong thở ra một hơi dài, lẳng lặng cảm nhận sự thay đổi của bản thân.

Giờ đây hắn không chỉ hoàn thành Hỗn Nguyên Đạo Thể, còn thành công đột phá đến Tiên Vương sơ giai, lại còn tiến giai đến Hoa Khai Thập Nhị Phẩm, mạnh hơn Kim Ô phân thân Hoa Khai Thập Nhất Phẩm không biết bao nhiêu lần.

Có lẽ không giết chết được Long Ngạo Thiên với tất cả hào quang, nhưng tuyệt đối có thể "xử lý" cái phân thân áo đen kia. "À phải rồi!" Trước khi xuất phát, Tần Phong chợt nhớ ra, mình còn cơ hội rút thưởng chưa sử dụng. "Xoẹt một tiếng!" Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, rồi bắt đầu chậm rãi xoay chuyển. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ rút được..." "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ rút được Đại Tiên Thiên Thời Không Giao Nang *1!" "Thời Không Tiến Hóa Giao Nang!!" Mắt Tần Phong lập tức sáng rỡ, hắn không xa lạ gì với đạo cụ này.

Giới thiệu nói rằng bên trong nó ẩn chứa một loại đại đạo quy tắc thần kỳ, chỉ cần đặt Đế Binh vào ấp ủ một năm, khi lấy ra lần nữa thì nó sẽ tiến giai thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Thanh Tổ Truyền Ma Kiếm của hắn, có lẽ đã tiến hóa xong rồi.

Ngay sau đó, hắn không chút do dự hô hoán Hệ Thống, trước mắt liền hiện ra một màn sáng gợn sóng hình quả trứng khổng lồ, bên trong còn lấp lánh lưu quang bảy màu.

Dù cách màn sáng gợn sóng, hắn vẫn có thể cảm nhận được một luồng khí tức đại đạo cực kỳ thần bí. "Quả nhiên là Thời Không Giao Nang!" Tần Phong nhìn màn sáng gợn sóng quen thuộc, nụ cười trên khóe miệng không thể nén lại được nữa.

Vốn dĩ hắn cho rằng việc Tổ Truyền Ma Kiếm tiến giai thành Đại

Tiên Thiên Chí Bảo đã là may mắn tột đỉnh rồi, nhưng không ngờ mình lại một lần nữa rút trúng Đại Tiên Thiên Thời Không Giao Nang, có thể khiến thanh Đế Binh kiếm thứ hai tiến giai thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Ngay sau đó, hắn không chút do dự, liền lấy ra Long Quân Kiếm ném vào trong sóng nước. "Ong!

Ong!" Tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên, khiến hư không xung quanh rung động.

Chỉ thấy Long Quân Kiếm từ từ bị sóng nước thôn phệ, từng đạo lực lượng đại đạo thần bí cũng như tơ liễu quấn quanh trên thân kiếm, khiến thân kiếm vốn sáng bóng dần phát ra phù văn thần bí, không chỉ ẩn chứa huyền bí vô tận, mà còn tỏa ra uy áp khiến người ta kinh hãi. "Có hai thanh rồi!" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, phất tay thu hồi màn sáng gợn sóng.

Mặc dù hắn đã hai lần rút trúng Đại Tiên Thiên Thời Không Giao Nang, nhưng muốn phát huy ra uy lực thật sự của Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, vẫn cần phải tìm thêm hai thanh thần kiếm Đại Tiên Thiên Chí Bảo nữa. "Haiz, trọng trách còn xa vời quá!" Tần Phong trong lòng thở dài một tiếng bất đắc dĩ, hô hoán Hệ Thống đổi một viên Căn Cơ Đan. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu phí 6000 vạn Phản Phái Điểm, thành công đổi được một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Tiên Vương!" "Lên tới 6000 vạn!?" Tần Phong nghe thấy tiếng Hệ Thống xong, lập tức cảm thấy một trận đau lòng.

Nhưng vì muốn nhanh chóng nâng cao tu vi của mình, hắn chỉ có thể nhịn đau mà nuốt Căn Cơ Đan xuống.

Ngay sau đó, hắn cảm nhận được một luồng năng lượng bàng bạc bùng nổ trong cơ thể, như hồng thủy tràn vào tứ chi bách hài của hắn. "Tần, ba ba..." Ngay khi Tần Phong đang củng cố căn cơ, bên cạnh truyền đến tiếng nói nũng nịu.

Chương 1929

Chỉ thấy Tiểu Nhu đang nhắm mắt ngủ say bên cạnh hắn, trông bé tí tẹo, bàn tay nhỏ bé còn nắm chặt cánh tay hắn, như một đứa trẻ sợ bị lạc khi đi cùng người lớn. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ ức hiếp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết khiến hắn khó bình tĩnh, tổng cộng nhận được 200 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ từ trong ra ngoài chinh phục Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết khiến hắn khó bình tĩnh, nhận được 1000 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ từ trong ra ngoài chinh phục Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết khiến hắn khó bình tĩnh, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Diệp Thần giegie yên tâm, ta sẽ giúp ngươi chăm sóc tốt cho Tiểu Nhu!" Tần Phong nhìn Tiểu Nhu trong lòng, trong mắt tràn đầy cưng chiều và yêu thương.

Ngay sau đó, cũng không biết là do tên tác giả chó má kia đột nhiên có lương tâm, hay Tần Phong không thích để cơ hội rút thưởng qua đêm, hắn vậy mà lại lần nữa hô hoán Hệ Thống sử dụng cơ hội rút thưởng vừa nhận được. "Xoẹt một tiếng!" Bàn quay lớn vừa tiêu tán lại xuất hiện, cũng bắt đầu chậm rãi xoay chuyển. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ rút được Đại Tiên Thiên Thời Không Giao Nang *1!" "Lại là Thời Không Giao Nang!?" Thần tình Tần Phong lập tức sững sờ, đầu óc có chút không kịp phản ứng.

Vốn dĩ hắn nghĩ mình thân là một Thiên Mệnh Đại Phản Phái, muốn tập hợp đủ bốn thanh Đại Tiên Thiên Thần Thai Kiếm sẽ vô cùng khó khăn.

Nhưng không ngờ vận khí của mình lại tốt đến vậy, không biết từ lúc nào đã sắp tập hợp đủ ba thanh Đại Tiên Thiên Thần Thai Kiếm rồi.

Nhưng ngay sau đó, cảm giác thuận lợi này lại khiến lòng hắn dấy lên một sự hoảng sợ vô cớ.

Hắn luôn cảm thấy sự thuận lợi của mình là điềm báo trước cho việc tặng bảo bối cho Thiên Tuyển Chi Tử, cảm thấy giây tiếp theo mình sẽ bị "trư cước" đánh chết, từ đó bộc lộ bốn thanh Đại Tiên Thiên Thần Thai Kiếm và Tru Tiên Kiếm Trận Đồ trên người. "Không được, làm người không thể quá phô trương!" Tần Phong trong lòng tự nhủ một tiếng, sau đó liền rút tay ra.

Ngay sau đó, hắn liền đứng dậy nhặt quần áo trên đất, trong lòng cũng bắt đầu hô hoán Kim Ô phân thân của mình, ý bảo mọi chuyện bên hắn đã xử lý xong rồi, có thể đến Ẩn Môn "trang bức" thật tốt rồi. "Ầm ầm ầm!!" Trên Vô Tận Hoang Nguyên tiếng nổ không ngừng, Kim Ô phân thân chật vật chạy loạn khắp nơi.

Chỉ thấy phân thân áo đen của Ẩn Môn Môn Chủ bám riết không buông, cũng không cho hắn thời gian thở dốc, cứ thế điên cuồng oanh tạc về phía hắn, từng bước đẩy hắn vào đường cùng.

Mặc dù Lâm Tam và Vu Lan cũng thỉnh thoảng sẽ viện trợ từ bên ngoài, nhưng tiếc là bên cạnh còn có một Long Ngạo Thiên đang trong trạng thái cuồng bạo. "Không được rồi, thật sự đến cực hạn rồi!" Kim Ô phân thân thở dốc từng hơi lớn, tầm nhìn cũng bắt đầu mờ đi.

Mặc dù nhục thân của Tam Túc Kim Ô rất mạnh mẽ, nhưng lại xa không bằng lực khôi phục biến thái của bản thể.

Hiện tại không chỉ "thanh máu đỏ" đã gần tới mức tàn huyết, mà "thanh năng lượng xanh" cũng sắp cạn kiệt, không thể động đậy được nữa.

Nhưng ngay khi Kim Ô phân thân cảm thấy sắp "toang", hắn đã thành công nhận được tin tức bản thể chuẩn bị động thủ. "Cuối cùng cũng xong rồi!" Kim Ô phân thân kích động đến mức suýt khóc, cảm thấy phân thân thật sự quá không có nhân quyền.

Không chỉ phải chạy đến Vô Tận Hoang Nguyên hoang vu không người này mà hứng gió phơi nắng, còn phải một mình thay bản thể chịu đựng hỏa khí của hai vị Tiên Đế.

Ngược lại, bản thể thì ở Tiên Minh trái ôm phải ấp, còn có thể tranh thủ thời gian đi chọc ghẹo Tiểu Nhu nữa chứ.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc than khổ, hắn vội vàng lấy Không Gian Tiểu Hồ Lô ném ra. "Còn muốn chạy!!" Trong mắt phân thân áo đen hàn quang lóe lên, nhanh chóng bấm quyết phong tỏa không gian.

Nhưng khác với cảnh tượng hắn tưởng tượng, Kim Ô phân thân không biến mất tại chỗ.

Ngược lại, kèm theo một trận điện quang lách tách, Không Gian Tiểu Hồ Lô biến mất tại chỗ. "Chạy!?" Tần Phong lau đi vết máu ở khóe miệng, nhếch môi nói: "Giờ kẻ nên chạy là ngươi rồi, hy vọng ngươi cũng có được vận may như ta!" "Lão phu nên chạy!?" Phân thân áo đen như thể nghe thấy chuyện cười gì đó, mặt đầy khinh miệt nói: "Lão phu vẫn câu nói đó, vừa nãy nếu ngươi có thể đạt đến Hoa Khai Thập Nhị Phẩm, thì hôm nay nói không chừng còn thật sự có thể để ngươi vượt cấp khiêu chiến được.

Nhưng ngươi chỉ đạt đến Hoa Khai Thập Nhất Phẩm, hôm nay cho dù Thiên Vương lão tử có đến cũng không cứu được ngươi..." "Ầm ầm ầm!!" Lời còn chưa dứt, điện chớp sấm rền.

Ngay khi mọi người cảm thấy thần tình sững sờ, Không Gian Tiểu Hồ Lô đã biến mất lại xuất hiện.

Chỉ thấy nó hệt như một viên minh châu màu lam chói lọi, quanh thân vẫn lấp lánh điện quang lách tách.

Không chỉ như rắn bạc uốn lượn trên bề mặt, mà còn thỉnh thoảng phát ra tiếng nổ thanh thúy.

Ngay sau đó, miệng hồ lô mở ra, một thanh niên bước ra.

Hắn không chỉ có khí chất siêu phàm thoát tục, mà còn tỏa ra khí tức mạnh mẽ độc hữu của Tiên Vương.

Uy áp bao la càng khiến không gian xung quanh hơi vặn vẹo, còn kèm theo hiệu ứng đặc biệt độc quyền của Hoa Khai Thập Nhị Phẩm...

“Mười hai phẩm!?” Mọi người tại hiện trường trong lòng kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy quanh thân hắn không chỉ có hiệu ứng hoa nở mười hai phẩm, giữa trời đất còn vang lên từng trận Đại Đạo Chi Âm, hơn nữa còn giống như một tôn thần linh chí cao đứng giữa hư không, ngang nhiên khinh thường tất cả mọi người có mặt.

“Hoa, hoa nở mười hai phẩm!?” Hắc bào phân thân kinh ngạc trợn tròn mắt, cứ như ban ngày ban mặt thấy quỷ vậy.

Là hóa thân bên ngoài của Môn chủ Ẩn Môn, có thể nói hắn đã thấy qua cảnh tượng kinh thiên động địa nào cũng có, cho dù là Kim Ô phân thân của Tần Phong hoa nở mười một phẩm, hắn cũng chỉ kinh ngạc thoáng qua, rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh.

Bởi vì Ẩn Môn bọn họ truyền thừa từ Thái Cổ đến nay, nội tình tích lũy thực sự quá mạnh mẽ.

Ví dụ… nếu như đệ tử thứ ba Trần Thụ của hắn không ngoài ý muốn vẫn lạc, thì với nội tình của Ẩn Môn bọn họ cũng có thể giúp y hoa nở mười một phẩm, trở thành người kế nhiệm Môn chủ đời kế tiếp của Ẩn Môn.

Nói cách khác chính là… hoa nở mười một phẩm là tiêu chuẩn của

Môn chủ Ẩn Môn, cũng là kỷ lục hoa nở cao nhất toàn bộ Tiên Giới.

Nhưng hiện tại Tần Phong lại phá vỡ kỷ lục này, thành công đột phá mười một phẩm đạt tới mười hai phẩm, đừng nói toàn bộ mọi người tại hiện trường kinh ngạc đến mức không nói nên lời, ngay cả trong lòng hắn cũng dâng lên sóng lớn ngập trời.

Chỉ muốn lớn tiếng hỏi một câu, cái quái gì thế này, đây còn là người sao!?

Ngay sau đó, lòng hắn và bản thể bắt đầu hoảng sợ, cảm thấy Ẩn Môn bọn họ lần này thực sự gặp phải đại sự rồi.

Trước đó Tần Phong mặc dù thành công hoa nở mười một phẩm, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là ngang hàng với Ẩn Môn bọn họ, huống chi Tần Phong còn chưa trưởng thành, có thể có tương lai hay không còn khó nói.

Nhưng hiện tại bản thể Tần Phong thành công hoa nở mười hai phẩm, một khi để hắn trưởng thành, toàn bộ Tiên Giới sẽ không có ai có thể trấn áp hắn, cũng có nghĩa là hắn có khả năng chấm dứt địa vị siêu nhiên của Ẩn Môn đã truyền thừa từ Thái Cổ.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Long Ngạo Thiên cũng dừng tấn công, khó tin nhìn Tần Phong.

Vừa rồi hắn khó khăn lắm mới tự an ủi và thôi miên, chật vật vượt qua cú sốc từ Thập phẩm và Thập nhất phẩm, không ngờ quay đầu lại lại cho hắn một cú sốc Thập nhị phẩm nữa, cũng khiến đạo tâm của hắn suýt chút nữa đã sụp đổ hoàn toàn.

“Thua rồi, thua triệt để rồi sao!?” Diệp Thần vẫn bị Long Ngạo Thiên kẹp chặt, khó khăn lắm mới mở mắt nhìn sang.

Mặc dù hắn cũng muốn tái hiện phong thái Chiến Thần và khôi phục Đại Yến Hoàng Triều, nhưng bất đắc dĩ hắn đã rơi vào tay Long

Ngạo Thiên, sự xuất hiện của Tần Phong càng khiến hắn cảm nhận được thế nào là tuyệt vọng.

Chương 1930

Cho dù hiện tại hắn có thể sống sót thoát ra ngoài, cũng không có dũng khí tham gia tranh bá thiên hạ.

“Tần huynh, ngươi còn là người sao?!” Lâm Tam ngây ngốc nhìn Tần Phong, đại não lập tức treo máy.

Vốn tưởng mình và Tần Phong chỉ kém nhau một phẩm cấp, chỉ cần chịu khó thì nhất định có thể đuổi kịp, nhưng điều hắn vạn vạn không ngờ tới là, bản thể của hắn lại đạt tới mười hai phẩm, nhiều hơn hoa của mình tận hai đóa.

“Đây chính là người đàn ông của bản đế sao!?” Khác hoàn toàn với thái độ đối đãi Kim Ô phân thân, Lan Bảo Bảo cố gắng hết sức kiềm chế cơ thể run rẩy của mình.

“Không phải, người sao có thể có hai bộ mặt chứ!?” Kim Ô phân thân lập tức cảm thấy không cam lòng, trong lòng cũng bắt đầu kháng nghị.

Biểu thị hóa thân bên ngoài cũng cần nhân quyền, cũng muốn trái ôm phải ấp hưởng phúc, chứ không muốn ở ngoài làm việc cật lực thay bản thể gánh vác mọi chuyện.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ dụ dỗ Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết cảm thấy tuyệt vọng, nhận được 10 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đả kích Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến đạo tâm của hắn xuất hiện sụp đổ, nhận được 100 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đả kích Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến đạo tâm của hắn xuất hiện bất ổn, nhận được 100 vạn Phản Phái Điểm!" "Ta đến rồi đây, ngươi hình như lại không vui lắm nhỉ!" Tần Phong không rảnh để ý tiếng nhắc nhở của hệ thống, ánh mắt đạm nhiên nhìn Hắc bào phân thân.

Ngay sau đó, tu vi Tiên Vương sơ giai bộc phát không hề che giấu, từng buff cũng bắt đầu không ngừng được thêm vào, khí tức cũng tựa như trúc xanh cao vút mà tiết tiết leo lên, mỗi lần thăng cấp đều khiến hư không chấn động kịch liệt.

Ầm ầm ầm!!

Cuối cùng hư không càng không chịu nổi, nứt ra từng khe hở lớn.

Đại địa dưới chân cũng điên cuồng sụt lún, vết nứt dữ tợn như mạng nhện lan rộng, từng tảng đá lớn cũng tựa như mất trọng lực, chậm rãi bay lơ lửng lên hư không, rồi lại không chịu nổi mà vỡ vụn lần nữa.

"Đừng hoảng, đừng hoảng!!" Hắc bào phân thân ép mình bình tĩnh lại, bắt đầu tự an ủi: "Cho dù hắn hoa nở mười hai phẩm thì sao?

Tiên Vương sơ giai thì vẫn là Tiên Vương sơ giai, chỉ cần nhân lúc này diệt hắn, thì mọi hỗn loạn đều sẽ kết thúc." Nghĩ đến đây —— ánh mắt hắn lập tức trở nên sắc bén, Diệt Thế Ma Viêm cũng theo đó bùng nổ.

Ầm ầm ầm!!

Ngọn lửa đen ngòm bốc lên tận trời, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó toàn bộ bầu trời đều bị ngọn lửa đen ngòm bao phủ, toàn bộ Vô Tận Hoang Nguyên cũng theo đó tối sầm lại, còn kèm theo một luồng khí tức băng lãnh thấu xương quét ra, như muốn thiêu hủy mọi thứ trên thế gian.

"Tiên Đế cao giai cỏn con, cũng dám càn rỡ trước mặt Trẫm!!"

Tần Phong lập tức hừ lạnh một tiếng, vung tay lấy ra Ma kiếm tổ truyền.

Ầm ầm ầm!!

Ma kiếm xuất thế, thiên địa biến sắc!!

Chỉ thấy trên bầu trời lập tức điện xẹt sấm rền, như thể toàn bộ thế giới đang chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó, trên thân kiếm bộc phát ra một đạo quang mang đen ngòm chọc trời, phù văn cổ xưa thần bí nhảy múa trên đó, còn lấp lánh quang mang đỏ sẫm vừa sâu thẳm vừa quỷ dị, như thể không chỉ có thể nuốt chửng mọi ánh sáng trên thế gian, còn có thể hóa mọi thứ giữa trời đất thành tro bụi.

“Đây là kiếm gì!?” Hắc bào phân thân lập tức trợn tròn hai mắt, cứ như chạm vào vùng mù tri thức vậy.

Mặc dù Ẩn Môn bọn họ đã thu thập rất nhiều Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng lại chưa từng thấy qua Ma kiếm Đại Tiên Thiên tà tính như vậy, thậm chí lật tung mọi ký ức trong đầu, cũng không tìm thấy bất kỳ ghi chép nào về thanh kiếm này.

“Thanh kiếm để giết ngươi!!” Tần Phong không nói thêm lời thừa thãi, lập tức cầm kiếm chém về phía đối phương.

Chỉ thấy Ma kiếm tổ truyền bộc phát ra một đạo kiếm quang chọc trời, như thủy triều vô biên quét ngang trời đất, ngay sau đó một đạo kiếm ý kinh động trời cao quét ngang Tây Phương, kiếm khí sắc bén càng kích động chín vạn dặm.

“Cái quái gì thế này, là Ba mươi tám danh!?” Toàn bộ mọi người tại hiện trường đều lộ vẻ kinh hãi, cơ thể cũng không tự chủ run rẩy.

Mặc dù bọn họ thấy Tần Phong hoa nở mười hai phẩm, đã chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ vẫn đánh giá thấp chiến lực khủng bố của hắn, rõ ràng chỉ có tu vi Tiên Vương sơ giai, lại mang đến cảm giác áp bách còn mạnh hơn cả Hắc bào phân thân Tiên Đế cao giai.

“Hay, hay quá!!” Đội ngũ chuyên nghiệp xem mà tim đập chân run, bị trình độ yêu nghiệt của Tần Phong dọa sợ.

Nhưng khác với sự sợ hãi của các đại môn phái, bọn họ sau khi kinh ngạc thoáng qua thì lại vui mừng, thậm chí còn muốn chơi sớm bài hát chiến thắng tổng kết MVP của Tập đoàn Tiên Tần… “Mạnh quá!!” Long Ngạo Thiên trong lòng kinh hãi, cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

“Đây chính là kiếm ý của Tần huynh sao!?” Lâm Tam hô hấp đột nhiên dồn dập, cũng bị một kiếm này kinh diễm.

Khác với Tần Phong trước đó đối đầu với hóa thân bên ngoài, kiếm ý thanh bình của bản thể hắn càng mạnh mẽ, cũng càng thuần túy, như thể có thể hủy diệt mọi thứ giữa trời đất, khiến toàn bộ trời đất trở về hỗn độn.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Đến đây!!” Tần Phong không rảnh để ý tiếng hệ thống, lập tức cầm kiếm nhanh chóng chém xuống.

Một kiếm khai thiên môn!!

Kiếm quang rực rỡ chói mắt, chiếu rọi mười phương trời đất.

Chỉ thấy Tần Phong trong nháy mắt tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo lưu tinh nhanh chóng xé rách hư không, như muốn xé toang hư không, vạch ra một đường rẽ ngôi lớn giữa trời đất.

“Hừ, chỉ bằng ngươi?!” Hắc bào phân thân lập tức hừ lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện một cây thước dài một mét.

Ngay sau đó hắn không hề có ý định nhận thua, lập tức cùng Tần Phong va chạm kịch liệt.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang vọng trời đất, mây nấm khổng lồ cũng theo đó bốc lên trời.

Ngay sau đó, phong bạo năng lượng khủng bố quét ngang trời đất, không chỉ khiến hư không nứt ra từng khe hở, khiến dòng chảy hỗn loạn không gian từ đó nhanh chóng tuôn ra, đại địa cũng không chịu nổi xung kích, nứt ra từng vết nứt dữ tợn như mạng nhện.

“Ngọa tào, ai thắng rồi!?” Các đại môn phái vừa chống đỡ phong bạo, vừa khó khăn ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy Tần Phong và Hắc bào phân thân đang va chạm kịch liệt giữa hư không, một bên tay cầm Ma kiếm tổ truyền vừa thăng cấp, một bên tay lại cầm một cây thước, cứ như là hai quả cầu năng lượng khổng lồ đang va chạm vậy, ai cũng không có ý định nhường ai.

“Kia là…” Mọi người trong lòng kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía cây thước.

Chỉ thấy cây thước này có vẻ ngoài cổ phác thần bí, toàn thân trong suốt lấp lánh, tựa ngọc mà không phải ngọc, như băng mà không phải băng, không chỉ tỏa ra lam quang u vi, bên trong còn ẩn ẩn có phù văn lấp lánh.

Đặc biệt là trên đó khắc những vạch khắc nhỏ và cổ xưa, mỗi một vạch khắc đều ẩn chứa vô tận huyền bí, khi vung lên lại như lưỡi dao sắc bén cắt xé, khiến hư không phát ra tiếng “xì xì” nứt toác, dòng chảy hỗn loạn thời không cũng hoành hành quanh thân thước.

“Là Lượng Thiên Xích!!” Có người vừa nhìn đã nhận ra bảo vật này, lập tức kinh hô.

Bảo vật này tên là Lượng Thiên Xích, là một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo cực kỳ lợi hại, từng xuất hiện trong dòng chảy lịch sử Tiên Giới, không chỉ có thể giúp người ta khống chế năng lực thần kỳ của thời không, thực hiện các công năng như đảo ngược thời gian và thuấn di, còn là một pháp bảo tấn công cực kỳ mạnh mẽ.

“Khống chế thời không!?” Tần Phong nghe thấy tiếng kinh hô phía dưới, đột nhiên cảm thấy bảo vật này vô cùng quen thuộc.

Trước đây khi hắn có được Ấn Ký Đại Đạo Thời Gian thì đã nghi hoặc, vì sao không có pháp bảo hệ thời gian phối hợp, vốn tưởng là pháp bảo hệ thời gian hiếm có, nhưng hiện tại nhìn thấy Lượng Thiên Xích mới biết, là Tần gia bọn họ ngoài ý muốn đánh mất hệ liệt pháp bảo này.

Chương 1931

“Ngọa tào, lại là Đại Tiên Thiên Chí Bảo!!” Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức thổi bùng lửa giận: “Huynh đệ chúng ta đều thấy rồi, không phải Tiên Giới không sản sinh Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà là có người đã cướp mất cơ duyên vốn thuộc về chúng ta.” “Cướp mất cơ duyên của chúng ta!?” Các đại môn phái lập tức tự mình nhập vai, trị số nộ khí trong lòng cũng điên cuồng dâng cao.

Khác với những tán tu khổ sở giãy giụa bên ngoài, bọn họ đều là cường giả đứng trên đỉnh núi ngắm phong cảnh, cho nên án theo logic cường giả của bọn họ mà suy nghĩ, nếu không phải Ẩn Môn đã cướp những bảo bối này về, thì những bảo bối này nhất định sẽ rơi vào tay bọn họ.

Mà cướp cơ duyên của người khác, chẳng khác gì giết cha mẹ!

“Quá đáng quá!” Tam Lộng Đại Sư lập tức phẫn nộ kêu lên: “Tự mình dùng Đại Tiên Thiên Chí Bảo được trời đất thai nghén, lại nói cho chúng ta biết tiên khí luyện chế nhân tạo là tốt nhất, đợi sau khi đánh bại chúng ta, lại đứng trên đạo đức cao cả chỉ trỏ, nói chúng ta không cố gắng, vận khí không tốt, bảo chúng ta sùng bái bọn họ, kính sợ bọn họ… loại người này, môn phái này thật sự là đáng ghê tởm!!” “Thật sự đáng ghê tởm!!” Mộc Tú cũng phẫn nộ kêu lên: “Nếu mọi người cùng nhau cạnh tranh, thua rồi chúng ta không nói được gì, nhưng bọn họ không chỉ coi chúng ta là kẻ ngốc mà trêu đùa, còn một tay bám vào người chúng ta hút lấy cơ duyên của chúng ta, huynh đệ, ta cảm thấy Tiên Giới không nên là như vậy…” “Giết!!” Các đại môn phái rốt cuộc không thể nhịn được nữa, mặt đầy phẫn nộ xông về phía Ẩn Môn.

Chỉ thấy bọn họ như những cuồng chiến sĩ bị phẫn nộ chiếm đoạt lý trí, một đường thần cản giết thần, phật cản giết phật, giết đám Kim Đậu Chiến Sĩ người ngã ngựa đổ, cũng không ngừng tiến gần đến tiên sơn của Ẩn Môn.

"Xông lên!!" Đội ngũ chuyên nghiệp không chút do dự, cũng cùng mọi người hành động.

Không còn cách nào khác!!

Trước đây bọn họ sở dĩ nhát gan, là vì đối thủ quá mạnh.

Nhưng hiện tại lão đại của bọn họ đã trâu bò đến mức độ này, tu vi Tiên Vương sơ giai mà đánh ngang ngửa với Tiên Đế cao giai, bọn họ thực sự không nghĩ ra còn có lý do gì sẽ thua.

"Làm sao bây giờ!?" Long Ngạo Thiên sắc mặt không ngừng biến hóa, không biết có nên xông vào hay không.

Hiện tại Tần Phong đã kiềm chế được Hắc bào phân thân, đối với hắn mà nói tuyệt đối là tin tốt cực lớn.

Nhưng Tần Phong hoa nở mười hai phẩm cũng khiến hắn cảm nhận được uy hiếp, nếu không nhân lúc này diệt sát hắn, thì cho dù hắn có được bảo vật của Ẩn Môn, sau này cũng e rằng không phải đối thủ của Tần Phong.

Nhưng khi hắn nhìn thấy Diệp Thần trong tay, trong lòng lập tức nhớ tới chính sự của mình.

Thay vì hiện tại đi rối rắm về Tần Phong, chi bằng trước tiên sưu hồn Diệp Thần!

Suy cho cùng, chuyện của Tần Phong và Ẩn Môn mới vừa xảy ra, còn Diệp Thần thì hắn đã giày vò hơn một trăm năm rồi, hôm nay dù thế nào cũng phải có một kết quả, tuyệt đối không thể để tên gia hỏa này lại chạy thoát được.

“Đừng, đừng thả ta, ta thật sự không biết gì về Tâm Nhan…” Diệp Thần bị đánh mặt mũi sưng vù, hơi thở yếu ớt đến mức không thể cảm nhận được, nhưng hắn lại không từ bỏ hy vọng sống sót, vẫn yếu ớt không ngừng lẩm bẩm cầu xin, hy vọng Long Ngạo Thiên có thể lương tâm phát hiện mà thả hắn.

Chỉ là khác với Tần Phong còn có chút lương tâm, Long Ngạo Thiên thì một chút não cũng không có, lại lần nữa đối với hắn sử dụng Ma Đạo Sưu Hồn Thuật, bất kể là ký ức bao lâu cũng bị vô tình lật tung ra.

“A!!” Diệp Thần đang yếu ớt, kêu thét như bị kim châm.

Chỉ thấy hắn không ngừng trợn trắng mắt giãy giụa, đại não như bị vô số cây kim đâm, không chỉ đau đến mức khóe miệng chảy nước dãi, thân dưới cũng mất kiểm soát mà tè ra quần.

“Sao lại không có!?” Long Ngạo Thiên lông mày càng nhíu chặt hơn, trong lòng cũng bắt đầu phiền não.

Hắn đã lật tung mọi ký ức của Diệp Thần ở Hạ Giới Hoang Cổ, nhưng trừ ký ức hắn từ nhỏ gia đình tan nát người thân ly tán, đến Bắc Cương làm Chiến Thần, bị góa phụ đen gài bẫy bắt gà con… và bị Tần Phong hãm hại, căn bản không tìm thấy bất kỳ mảnh ký ức nào liên quan đến tiểu thư Tâm Nhan… “A!!” Diệp Thần vẫn kêu thảm, cảm thấy đầu sắp nổ tung.

Nhưng Long Ngạo Thiên lại không có ý định dừng tay, tiếp tục sử dụng sưu hồn thuật kiểm tra ký ức của hắn, cho đến khi xác nhận thật sự không có mới chịu buông tha hắn.

Nhưng lúc này thần thức của Diệp Thần đã bị trọng thương, như vừa trải qua một trận điện giật, tra tấn bức cung, không chỉ ánh mắt ngây dại, khóe miệng còn chảy dãi, thân dưới càng ướt sũng một mảng.

“Sao lại không có!?” Long Ngạo Thiên trong lòng vô cùng phiền não, không muốn chấp nhận hiện thực này.

Hắn đã khổ sở truy sát Diệp Thần hơn một trăm năm, cũng ôn lại hết lần này đến lần khác, mắt thấy sắp tìm được tiểu thư Tâm Nhan mà hắn yêu, nhưng cuối cùng lại nói cho hắn biết từ một khắc ban đầu đã tìm nhầm người.

Chuyện này đừng nói hắn không thể chấp nhận, đổi lại là bất cứ ai cũng không thể chấp nhận được!

“Tâm Nhan!!” Long Ngạo Thiên rốt cuộc không thể kiểm soát được nữa, hai mắt đỏ ngầu ngửa mặt lên trời gào thét.

Trong âm thanh bao hàm vô tận bi thương và phẫn nộ, như một con Hồng Hoang Cự Thú bị thương, đang tuyên tiết nỗi đau và uất hận sâu thẳm trong nội tâm, cuồng phong càng vì tiếng gào thét của hắn mà gào rít xoay tròn, tựa hồ đang vì hắn gặp phải bi kịch và ô nhục mà kêu than.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến tính mạng hắn nguy cấp, nhận được 200 vạn Phản Phái Điểm!” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tra tấn Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn cảm thấy đau đớn, nhận được 500 vạn Phản Phái Điểm!” “Là vợ ngươi à?

Mà sủa ầm lên!” Tần Phong trong lòng lập tức khó chịu, cảm thấy Long Ngạo Thiên hơi quá giới hạn rồi.

Nhưng hắn hiện tại cũng không rảnh đi quản Long Ngạo Thiên, đang toàn lực đại chiến kịch liệt với Hắc bào phân thân.

“Tần Phong, chết đi!!” Hắc bào phân thân trong mắt hàn quang lóe lên, rót sức mạnh vào Lượng Thiên Xích.

Ngay sau đó hư không Tây Châu như bị lưỡi dao sắc bén cắt xé, không chỉ nổi lên từng gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, dường như không chịu nổi uy áp bàng bạc xung kích, còn kéo theo một luồng ngân quang chói mắt, xé toang hư không, dòng chảy hỗn loạn như sóng dữ cuồn cuộn lan ra Tây Châu.

“Cho ngươi chút mặt mũi, ngươi lại dám làm tới à!” Tần Phong lập tức hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng rút Ma kiếm tổ truyền về.

Đừng nhìn đối phương hiện tại đánh ngang ngửa với hắn, còn thành công ngăn cản được một kiếm khai thiên môn của hắn, nhưng đó chỉ là kết quả hắn vì cân nhắc ổn định, chỉ dùng ba phần sức lực, chứ chưa hề sử dụng sức mạnh thật sự của Hỗn Nguyên Đạo Thể.

Nhưng đối phương hiện tại đang vội vã tìm chết, hắn cũng không có lý do gì để từ chối người ta.

Keng một tiếng, Thiên Ngoại Phi Tiên!!

Một tiếng kiếm minh chói tai xé rách màng nhĩ vang vọng trời đất, còn kèm theo một đạo kiếm quang chói mắt xé gió mà hiện ra.

Ngay sau đó bầu trời trong nháy mắt tối sầm lại, phía sau Tần Phong xuất hiện một vầng trăng tròn, còn kèm theo một đạo kiếm ý vô địch dâng trào trên lưỡi kiếm, kiếm quang kinh diễm của nó như xé toang màn đêm, chiếu sáng trời đất.

“Không tốt!!” Hắc bào phân thân sắc mặt đột nhiên biến đổi, cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm.

Nhưng hiện tại hắn cũng không rảnh để suy nghĩ, vì sao Tần Phong lại đột nhiên mạnh mẽ đến vậy, lập tức cầm Lượng Thiên Xích lên để chống đỡ một kiếm này.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên công kích va chạm kịch liệt, lập tức bùng nổ tiếng nổ vang trời.

Mặc dù tu vi của Hắc bào phân thân đạt tới Tiên Đế cao giai, nhưng tiềm chất hoa nở Thập Nhị Phẩm đã hoàn toàn phá vỡ định luật ‘dưới Tiên Đế đều là kiến hôi’, thêm vào đó là mấy chục buff và sự gia trì của Hỗn Nguyên Đạo Thể.

Có thể nói Tần Phong lúc này, đơn giản là mạnh đến đáng sợ!

“Phụt!!” Hắc bào phân thân lập tức phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể cũng không nhịn được lùi lại mấy bước.

Còn Tần Phong thì đứng giữa màn đêm yên bất động, phía sau là vầng trăng sáng làm nền, như một ngọn đèn chiếu sáng vào hắn, chiếu rõ ràng mọi chi tiết.

“Sao có thể!?” Long Ngạo Thiên đang trong cơn bi phẫn, lập tức trợn to mắt nhìn sang.

Mặc dù bọn họ biết Tần Phong hoa nở mười hai phẩm biến thái, nhưng vạn vạn không ngờ tới lại biến thái đến mức độ này, tu vi Tiên Vương sơ giai không chỉ khiêu chiến Tiên Đế cao giai, lại còn một kiếm đánh bị thương Tiên Đế cao giai.

Chương 1932

Này mẹ nó!!

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin là thật!?

Nhưng ngay sau đó cũng không biết là vầng sáng hào quang của hắn khởi động, hay là việc hai chân rời khỏi mặt đất khiến chỉ số thông minh lại lần nữa chiếm lĩnh cao nguyên, lập tức hắn nhớ tới suy đoán trong ký ức của Diệp Thần, về Tần Phong là kẻ chủ mưu phía sau.

Mà nếu hắn không có chỗ gửi gắm… khi Diệp Thần phi thăng đến Tiên Giới, Tần Phong hình như cũng ở điểm phi thăng khu vực biên giới.

“Thả, thả ta ra, ta thật sự không biết gì về Tâm Nhan…” Diệp Thần mắt lệch miệng méo, chảy nước dãi, dùng tia lý trí cuối cùng cầu xin.

Hiện tại ký ức của hắn đã bị Long Ngạo Thiên lật xem hết rồi, ngay cả lúc nhỏ dùng tư thế nào đi tiểu hắn cũng biết rồi, cũng gián tiếp chứng minh sự trong sạch của mình, cho nên cũng không có lý do gì để Long Ngạo Thiên cứ giữ chặt hắn không buông nữa.

“Xem ra hắn thực sự trong sạch, nhưng…” Long Ngạo Thiên nhìn Diệp Thần trong tay, nhớ tới lời thề của mình với Đại Đạo.

Mặc dù hắn thông qua sưu hồn thuật đã chứng minh sự trong sạch của Diệp Thần, nhưng lời thề Đại Đạo mà hắn năm đó đã phát ra là giết chết Diệp Thần, cho nên vì đạo tâm vững chắc của mình, cho dù biết Diệp Thần trong sạch cũng không thể bỏ qua hắn.

Huống chi Diệp Thần còn là hậu duệ Đại Yến, hắn càng không thể thả hổ về rừng.

Nghĩ đến đây —— ánh mắt Long Ngạo Thiên ánh lên một vệt sát ý, Tiên Đế chi lực cũng trong nháy mắt bùng nổ.

“A!!” Diệp Thần đang thoi thóp, lại phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ cảm thấy một luồng năng lượng khủng bố dũng mãnh tràn vào cơ thể, cứ như người bị cắm điện cao áp, dòng điện khủng bố điên cuồng phá hủy thân thể hắn, bất kể là kỳ kinh bát mạch trên người, hay đan điền và xương cốt đều không thoát khỏi.

“Hửm!?” Vu Lan dường như có cảm ứng, quay đầu nhìn về phía Long Ngạo Thiên.

Nhưng cũng không biết là tác giả chó má thua lỗ nên muốn ‘đâm người’, hay là Diệp Thần nợ Đại Đạo quá nhiều, nàng vậy mà đối với hắn không hề có chút lòng trắc ẩn nào, cũng không có ý định ra tay cứu hắn.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến tính mạng hắn nguy cấp, 10…” “9…” “8…” “Diệp Thần giegie sắp ‘lạnh’ rồi!?” Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống lập tức run lên, trong lòng cũng dâng lên một nỗi luyến tiếc nồng đậm.

Mặc dù Diệp Thần giegie thường xuyên đối nghịch với mình, nhưng hai người dù sao cũng là đồng hương Hoang Cổ, tình cảm ít nhiều cũng có chút.

Hiện tại nghe được tin hắn sắp vẫn lạc, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi bi thương luyến tiếc.

Trước hết phải nói rõ… nỗi bi thương này tuyệt đối không phải giả dối, mà là bi thương phát ra từ nội tâm.

“Diệp Thần giegie, sao ngươi lại ra đi rồi!?” Tần Phong vừa nghĩ đến Lan Bảo Bảo còn chưa được ‘chiếu cố’ chu đáo, nỗi bi thương trong lòng lập tức không thể che giấu được nữa.

Vốn dĩ hắn muốn trước khi Diệp Thần giegie ra đi, nói cho hắn biết tin tốt là tất cả các cô gái đều đã được ‘chiếu cố’, để hắn có thể chết mà nhắm mắt, nhưng điều hắn vạn vạn không ngờ tới, là mình đã đánh giá quá cao năng lực của bản thân.

Cuối cùng còn thiếu Lan Bảo Bảo chưa được ‘chiếu cố’ chu đáo, cũng có nghĩa là Diệp Thần giegie ra đi mang theo tiếc nuối… “A!!” Tiếng kêu thảm thiết của Diệp Thần ngày càng nhỏ, ý thức cũng ngày càng mơ hồ.

Ngay sau đó trước mắt hắn xuất hiện rất nhiều hình ảnh, như thể quay về ngày gia đình tan nát, người thân ly tán, lưu lạc đó.

Chỉ thấy hắn trong đêm mưa hoảng sợ điên cuồng bỏ chạy thoát thân, còn bất cẩn lăn xuống từ vách núi, sau đó hắn tình cờ gặp được Vu Lan và Lam Ma đang ra ngoài tu hành, và dưới sự van nài khổ sở của Vu Lan, Lam Ma không chỉ ra tay cứu hắn, còn đưa hắn về Lam Ma Cung dưỡng thương.

Cũng chính từ khi bước vào Lam Ma Cung, bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động.

Dưới sự giúp đỡ và khuyến khích của Vu Lan, hắn dần dần bước ra khỏi bóng ma tâm lý gia đình tan nát người thân ly tán, cũng yêu sâu sắc vị Thiếu Cung chủ Lam Ma Cung này.

Nhưng Lam Ma lại không hề xem trọng hắn, cảm thấy hắn là một thằng nhóc nghèo gia đình tan nát người thân ly tán, không xứng với con gái bảo bối của mình, thế là hắn bắt đầu cố gắng hết sức tu luyện để chứng minh bản thân, thậm chí chủ động bắc thượng tham gia quân đội chống lại sinh vật dị giới.

Nhiều năm sau… hắn nhờ thiên phú và quân công của mình, trở thành Bắc Cương Chiến Thần đời mới.

Ngay sau đó hắn mang theo khí phách của Bắc Cương Chiến Thần trở về Âm Nguyệt Hoàng Triều, không chỉ giữa chúng đánh chết Đệ Nhất Thánh Tử Diệp Long để báo thù cho gia đình, còn tuân thủ lời hứa tự mình mang sính lễ đến Lam Ma Cung cầu hôn.

Nhưng khác với tưởng tượng thuận buồm xuôi gió, Lam Ma đã hứa gả Vu Lan cho người khác.

Người này tên là Tần Phong, là Đại thiếu gia của Tần gia sa sút!

Nghe nói Tần gia này vốn là thế gia số một của Hoang Cổ, vì công lao quá cao chấn động chủ, bị hoàng tộc Đại Việt đố kỵ và đàn áp, thế là vào một đêm tối gió to, liên hợp các thế gia khác của Đại Việt Hoàng Triều phát động tập kích, cuối cùng mấy vị lão tổ của Tần gia vẫn lạc, chỉ có một cặp huynh đệ song sinh đào thoát dưới sự che chở của hộ vệ.

Trong đó ca ca Tần Phong đào thoát đến Âm Nguyệt Hoàng Triều, càng nhờ một tay Luyện Khí Thuật thần hồ kỳ kỹ, trở thành Đệ Tam Thánh Tử của Âm Nguyệt Hoàng Triều.

Mặc dù tao ngộ của Tần Phong giống hắn, gia tộc bị diệt khiến người ta sinh lòng đồng tình.

Nhưng hắn lại không có hảo cảm với Tần Phong, cảm thấy hai người căn bản không phải người cùng một đường.

Bởi vì hắn nhờ vào nỗ lực của mình, quang minh chính đại báo thù cho gia đình, còn Tần Phong thì vì báo thù không từ thủ đoạn, cưới Vu Lan cũng chẳng qua là để mượn thế lực của Lam Ma Cung báo thù, còn dùng lời ngon tiếng ngọt lừa dối Nữ Thần Tử Diên của Nguyệt Thần Cung, khiến bụng người ta lớn.

Đồng thời âm thầm phát triển thế lực của mình, luyện chế một số ma khí cần tế máu.

Mà sự xuất hiện của hắn đã phá vỡ kế hoạch của Tần Phong, thế là Tần Phong muốn hạ dược Vu Lan cưỡng bức nàng, muốn 'gạo sống nấu thành cơm chín', nhưng may mắn hắn kịp thời đến, thành công đánh bị thương Tần Phong cứu Vu Lan.

Sau đó hắn có được sự công nhận của Lam Ma, đưa Vu Lan về Bắc Cương Yếu Tắc.

Và trong thời gian ở Bắc Cương Yếu Tắc, hắn nghe được rất nhiều câu chuyện.

Có một kiếm tu Lâm Tam của Thiên Tâm Chi Thành mạnh mẽ quật khởi, còn có một thiếu niên có Chí Tôn Cốt trở về báo thù, và Đại cung phụng Phương Trường của Đại Việt Hoàng Triều, cưới công chúa Nam Phong tôn quý nhất của Đại Việt… Nhưng lúc này hắn lại không còn để ý đến chuyện Hoang Cổ nữa, mà dưới sự giúp đỡ của Vu Lan đã phản công khe nứt dị giới.

Ngay sau đó bọn họ tình cờ gặp được thi thể của Tà Đế, và trải qua trùng trùng ma nạn mà có được Ấn Ký Đại Đạo Sát Lục.

Chỉ là lúc này bọn họ còn quá yếu ớt, căn bản không phải đối thủ của sinh vật dị giới, cuối cùng để yểm hộ Vu Lan và bọn họ rút lui, hắn không màng tiếng khóc than của Vu Lan và những người khác, chọn một mình ở lại chống lại sinh vật dị giới.

Và ngay khi hắn nghĩ mình sắp chết, ngoài ý muốn rơi vào khe nứt không gian.

Sau đó hắn thành công quay về Hoang Cổ Đại Lục, nhưng vì thân mang trọng thương, lưu lạc đến một thôn núi nhỏ, và tình cờ gặp được một cô nương dịu dàng tên Tiểu Nhu.

Vốn tưởng mình sẽ sống những ngày tháng bình yên, nhưng lại gặp phải Thiếu trang chủ Danh Kiếm Sơn Trang đang du ngoạn, và vì hắn năm xưa đã chém giết Diệp Long báo thù, bị đối phương nhận ra thân phận, muốn thừa lúc hắn trọng thương giết người đoạt bảo.

Cuối cùng Tiểu Nhu hy sinh để bảo vệ hắn, trở thành nỗi tiếc nuối khó quên trong lòng hắn.

Sau đó hắn bị một kiếm một đường truy sát đến Hợp Hoan Tông, lại gặp lại hồng nhan tri kỷ Tiêu Cửu Nương.

Và Tiêu Cửu Nương để bảo vệ hắn, dẫn đến Hợp Hoan Tông bị Một Kiếm diệt môn.

Ngay sau đó hắn cùng Tiêu Cửu Nương vong mạng chân trời, vô tình xông vào nơi tu luyện của Lâm gia lão tổ Thiên Tâm Chi Thành, nhờ Ấn Ký Đại Đạo Sát Lục của Tà Đế, tại đây thành công nhận được sự đầu tư ‘thiên thần’ của Lâm gia lão tổ, có được Tà Đế Xá Lợi trong truyền thuyết.

Chương 1933

Cuối cùng dưới sự giúp đỡ của Tà Đế Xá Lợi, thương thế của hắn đã hồi phục, một người một thương giết đến Danh Kiếm Sơn Trang báo thù cho Tiểu Nhu, còn tình cờ tìm thấy Ma kiếm Tà Đế năm xưa đeo, và tình cờ thu thập đủ bản đồ kho báu của Đại Yến Hoàng Triều.

Từ đó, hắn cải thương thành kiếm, chuyên tâm tu luyện kiếm ý!

Sau đó hắn cùng Tiêu Cửu Nương đi tìm kho báu, còn tình cờ quen biết hậu duệ Đại Yến Nguyệt Hi, và cô bé loli bệnh kiều Tiểu Y Nha.

Mặc dù Nguyệt Hi rất muốn làm nữ nhân của hắn, nhưng hắn lại không có chút hảo cảm nào với nàng, giao truyền quốc ngọc tỷ cho nàng xong, liền cùng Tiêu Cửu Nương, Vu Lan và Tiểu Y Nha cùng ẩn cư.

Và trong thời gian hắn quy ẩn, Đại Tranh Chi Thế đã đến.

Lâm Tam bái nhập Tạo Hóa Tiên Cảnh gõ vang Tạo Hóa Chung, Tần Hạo bái nhập Thái Bạch Tiên Sơn đăng lên Đăng Thiên Thê, Vũ Lăng Thánh Địa xuất hiện một thiên kiêu tên Lâm Uyên, còn có Tình Đường tự xưng Lam Ngân quấn quanh thiên hạ vô địch… Nhưng lúc này hắn lại không để ý đến những chuyện này, mà cùng Vu Lan, Tiêu Cửu Nương, Tiểu Y Nha thành công phi thăng Tiên Giới, còn lưu lại truyền thuyết thần thoại của riêng mình ở Hoang Cổ.

Sau đó hắn bắt đầu chương Tiên Giới… Vừa phi thăng, Vu Lan đã thức tỉnh ký ức tiền thế, hóa thành một đạo bạch quang bay về Bắc Vực Băng Cung.

Mặc dù hắn vội vàng muốn đuổi theo, nhưng lại gặp phải một đám người lừa đảo.

Nhưng may mắn hắn có được truyền thừa của Tà Đế, dễ dàng đánh bại đám người lừa đảo này, còn ngoài ý muốn giải cứu Thất trưởng lão của Tiên Minh, và dưới sự chỉ điểm của đối phương, kiếm pháp tiến bộ vượt bậc.

Nhưng khi đối phương biết hắn là truyền nhân của Long Ngạo Thiên, thì lập tức phẫn nộ biểu thị muốn xé xác hắn thành tám mảnh.

Nhưng lúc này hai người đã chung sống một khoảng thời gian, khí chất mà mình thể hiện ra đặc biệt giống vị hôn phu đã khuất của nàng, khiến Thất trưởng lão Tiên Minh chần chừ không ra tay, cuối cùng càng phẫn nộ bảo bọn họ cút đi.

Từ biệt Thất trưởng lão Tiên Minh xong, bọn họ liền đến Chiến Thần Điện tìm kiếm Long Ngạo Thiên.

Và nhờ thiên phú và lý lịch Bắc Cương Chiến Thần của mình, lập tức được Long Ngạo Thiên bổ nhiệm làm người kế nhiệm của Chiến Thần Điện, từ đó hắn có căn cứ địa của riêng mình ở Tiên Giới.

Sau đó hắn không chỉ giúp Vu Lan giải quyết vấn đề ý chí tiền thế, còn nhiều lần ra ngoài lịch luyện gặp lại Thất trưởng lão của Tiên Minh, hai người tương ái tương sát, vừa là thầy vừa là bạn, cuối cùng trở thành những người không thể chia cắt.

Cuối cùng Ma Giới phá vỡ phong ấn, Long Ngạo Thiên một mình tiến đến nghênh chiến.

Chỉ là Tiên Giới mất đi sự trấn áp của Long Ngạo Thiên, Tiên Minh và Lăng Tiêu Cung lập tức rục rịch.

Và hắn với tư cách là người kế nhiệm của Chiến Thần Điện, không thể không đứng ra chủ trì đại cục, trước tiên nhờ nội tình Long Ngạo Thiên để lại, rất nhanh đã khống chế được cục diện, lại nhờ quan hệ với Vu Lan và Thất trưởng lão, rất nhanh đã công phá Đông

Vực và Bắc Vực thống nhất Tiên Giới… “Đau, đau quá…” Diệp Thần đột nhiên cảm thấy đau đớn, ý thức cũng bắt đầu quay về bản thể.

Ngay sau đó hắn cố sức mở mắt, phát hiện việc thống nhất Tiên Giới vừa rồi, chẳng qua là giấc mộng hoàng lương của hắn trước khi chết… Tiếng 'phanh' vang lên!

Long Ngạo Thiên nhìn Diệp Thần đang mất dần sinh cơ, tiện tay vứt y đi như vứt rác.

Mặc dù hiện tại Diệp Thần vẫn chưa tắt thở, nhưng Long Ngạo Thiên đã cắt đứt toàn bộ sinh cơ trong cơ thể y, cho dù mười Tiên Đế cùng liên thủ cứu chữa cũng không thể cứu y trở về. "Kết thúc rồi sao!?" Diệp Thần nặng nề ngã xuống đất, tầm nhìn bắt đầu trở nên mơ hồ.

Ngay sau đó, y tiếp tục hồi ức giấc mộng vừa rồi, như thể đang hút thuốc phiện mà muốn tìm thấy khoái cảm từ đó.

Tần Phong chỉ là một vai phụ không đáng chú ý, mình còn lười đi giết hắn; mình cũng đã hoàn thành lời hứa thuở nhỏ, cưới thanh mai trúc mã Vu Lan; lại còn có hồng nhan tri kỷ bầu bạn bên cạnh...

Nhưng lão thiên không cho y quá nhiều thời gian để hồi tưởng, chút sinh cơ còn sót lại trong cơ thể cũng nhanh chóng trôi đi sạch sẽ.

Cuối cùng, y chậm rãi nhắm mắt lại, chìm vào bóng tối vô tận, cũng không quên lẩm bẩm trong lòng một câu, hy vọng kiếp sau mình không có Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp truyền thuyết, khiến sinh mệnh của y bước vào thời gian đếm ngược, 0..." "Diệp Thần 'Giegie' thực sự 'lương' rồi sao!?" Tần Phong nghe tiếng nhắc nhở của Hệ thống, thân thể cao lớn lập tức run lên.

Ngay sau đó, cảm xúc bi thương và đau khổ không ngừng xen lẫn trong lòng hắn, bắt đầu hồi ức từng chút một những kỷ niệm khi ở bên Diệp Thần 'Giegie'. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã hãm hại một Thiên Tuyển Chi Tử, khiến giá trị sinh mệnh của y trở về số 0, nhận được 100 triệu Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã hãm hại một Thiên Tuyển Chi Tử, khiến giá trị sinh mệnh của y trở về số 0, nhận được một cơ hội rút thưởng phiên bản tăng cường!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã hãm hại một Thiên Tuyển Chi Tử, khiến giá trị sinh mệnh của y trở về số 0, nhận được một Thiên Mệnh Đại Lễ Bao!" "Một tiểu mục tiêu?

Rút thưởng tăng cường?

Lại còn có đại lễ bao!?" Tần Phong lần nữa nghe thấy tiếng nhắc nhở của Hệ thống, vội vàng dùng vẻ bi thương để kìm nén khóe miệng đang nhếch lên.

Hắn tuyệt đối không phải vì phần thưởng hậu hĩnh mà vui mừng, mà là vì Hắc Bào Phân Thân đối diện đang nhìn chằm chằm, mình tuyệt đối không thể thể hiện chút cảm xúc bi thương nào trước mặt hắn, để hắn có cơ hội thừa nước đục thả câu. "Tần Phong, chết đi!!" Hắc Bào Phân Thân không thể chấp nhận hiện thực, lập tức giận dữ quát mắng rồi xông tới.

Chỉ thấy hư không nơi hắn đi qua như bị lưỡi dao sắc bén cắt xén, không những có loạn lưu cuồn cuộn như sóng lớn tuôn ra, mà còn nổi lên một cỗ sức mạnh thời gian cực kỳ đáng sợ, như thể có thể nhấn chìm người vào trường hà thời gian. "Còn dám tìm chết!!" Trong mắt Tần Phong hàn quang chợt lóe, tiện tay vung Tổ Truyền Ma Kiếm.

Một kiếm mở thiên môn!!

Kiếm quang chói lọi, chiếu rọi mười phương thiên địa.

Chỉ thấy Tần Phong lập tức kích hoạt Hỗn Nguyên Đạo Thể, người và kiếm cũng hóa thành một đạo lưu tinh xông thẳng lên trời, không những tạo ra tiếng nổ siêu thanh chói tai, mà còn nhanh chóng xé rách hư không, khiến thiên địa chấn động dữ dội.

Oanh long long!!

Hai bên lần nữa va chạm mạnh vào nhau, đám mây hình nấm khổng lồ cũng theo đó bốc lên.

Ngay sau đó, phong bạo năng lượng đáng sợ càn quét thiên địa, không những khiến hư không nứt ra từng vết, để loạn lưu không gian nhanh chóng tuôn ra từ đó, mà đại địa cũng không chịu nổi xung kích, nứt ra từng vết nham hiểm như mạng nhện. "Phụt!!" Hắc Bào Phân Thân lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết, chỉ cảm thấy khí huyết trong lồng ngực cuộn trào dữ dội. "Cái gì!?" Trong lòng mọi người khắp trường chợt kinh hãi, vô thức quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

Nếu nói lần đầu tiên làm Hắc Bào Phân Thân bị thương là vì đối phương sơ ý không né tránh, thì lần thứ hai làm bị thương chính là Tần Phong thực sự đáng sợ đến vậy, Tiên Vương sơ giai không những phá vỡ định luật 'dưới Tiên Đế đều là kiến hôi', mà còn có thể tiện tay vượt cấp đánh bại hắn. "Hỗn Nguyên Chi Lực!!" Hắc Bào Phân Thân chợt bừng tỉnh, phát ra tiếng rít chói tai quát: "Ngươi, ngươi là Hỗn Nguyên Đạo Thể trong truyền thuyết!?" Lời vừa dứt, toàn trường sôi sục. "Hỗn Nguyên Đạo Thể?

Hỗn Nguyên Đạo Thể là cái gì!?" "Không phải chứ?

Ngươi lại còn chưa từng nghe nói đến Hỗn Nguyên Đạo Thể!?" "Theo ghi chép trong cổ tịch, Hỗn Nguyên Đạo Thể là thể chất vô địch, có thể đứng vững trong trường hà thời gian mà không bại!" "Không đùa đấy chứ?

Một cái thể chất cũng dám xưng vô địch!?" "Ngươi hiểu cái gì?

Hỗn Nguyên Chi Lực sinh ra vào thời điểm thiên địa sơ khai, không những có thể dung hợp Tam Thiên Đại Đạo, hấp thu còn có thể cải thiện thể chất." "Nói cách khác là, ngươi tìm được một món thiên tài địa bảo, rất có khả năng không phù hợp với công pháp mình tu luyện, nhưng Tần Phong lại có thể tiện tay ăn..." "Không chỉ vậy, ngươi tìm được một món thiên tài địa bảo cải thiện thể chất là cơ duyên, hắn sở hữu Hỗn Nguyên Chi Lực, mỗi giờ mỗi khắc đều đang cải thiện thể chất." "Giải thích đơn giản hơn là, ngươi khổ tu trăm năm, không bằng người ta ngủ một giấc!" "Chết tiệt..." Nghe thấy sự cường đại của Hỗn Nguyên Đạo Thể, toàn trường lập tức vỡ òa kinh hô.

Chương 1934

"Chúc mừng ngươi trả lời chính xác!" Khóe miệng Tần Phong lộ ra nụ cười Long Vương, cũng không quên xông lên 'thưởng' cho đối phương. "Cái gì!!" Đồng tử Hắc Bào Phân Thân đột nhiên co rụt, vô thức giơ Lượng Thiên Xích lên đỡ.

Oanh long long!!

Kiếm và Xích va chạm mạnh vào nhau, cũng tạo ra phong bạo năng lượng ngút trời.

Nhưng lần này Hắc Bào Phân Thân đã chuẩn bị sẵn sàng, không bị Tần Phong một kiếm đánh bay ra ngoài, mà đang cầm Lượng Thiên Xích so tài với Tổ Truyền Ma Kiếm. "Có qua có lại mới toại lòng nhau..." Tần Phong thấy phần thưởng cho câu trả lời đúng đã được 'gửi đến', lập tức nhếch khóe miệng thi triển Ngũ Sắc Thần Quang.

Thu!!

Khổng tước màu vàng xuất hiện giữa không trung, phát ra một tiếng kêu.

Ngay sau đó, ngũ sắc quang mang xanh, vàng, đỏ, đen, trắng theo đó bùng phát, như năm con cự long giao nhau lượn lờ giữa không trung, tạo thành một vầng sáng ngũ sắc rực rỡ, rồi nhanh chóng quét về phía Lượng Thiên Xích trong tay Hắc Bào Phân Thân. "Cái gì!!" Sắc mặt Hắc Bào Phân Thân đột nhiên biến đổi, vội vàng nắm chặt Lượng Thiên Xích lùi về sau.

Nhưng Tần Phong đã nhắm vào Lượng Thiên Xích của hắn, trong lòng cũng đã chuẩn bị các phương án đối phó tình huống đột xuất, lập tức sử dụng Không Gian Hồ Lô biến nhanh ra sau lưng hắn, vung kiếm phong tỏa toàn bộ đường lui của đối phương. "Không ổn!!"

Trong lòng Hắc Bào Phân Thân đập điên cuồng, vội vàng khởi động Lượng Thiên Xích để né tránh.

Chỉ thấy thân Lượng Thiên Xích lóe lên một đạo quang mang, sức mạnh không gian cũng nhanh chóng bao phủ lấy nó, muốn dùng sức mạnh không gian mang hắn rời khỏi đây. "Haha..." Khóe miệng Tần Phong không nhịn được nhếch lên nói: "Vừa rồi ngươi chính là dùng nó để phong tỏa tiểu hồ lô của ta phải không!?" "Cái gì!!" Đồng tử Hắc Bào Phân Thân lại co rụt, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Ngay sau đó, khóe mắt y liếc thấy xung quanh mình xuất hiện một cái lồng kính trong suốt hình vuông, chính là thủ đoạn y vừa dùng để phong tỏa không gian của Tần Phong.

Bạt một tiếng!!

Không đợi Hắc Bào Phân Thân kịp phản ứng, trong tay y đã trống rỗng. "Trả Lượng Thiên Xích lại cho lão phu!!" Hắc Bào Phân Thân thấy Lượng Thiên Xích bị cướp đi, lập tức phát ra tiếng gào thét phẫn nộ.

Nhưng Tần Phong lại không có ý chiều theo hắn, cũng không có ý trả lại cho hắn, tiện tay 'phanh' một quyền đánh bay hắn ra ngoài. "Hừ!" Tần Phong từ trên cao nhìn xuống đối phương, lạnh lùng khinh miệt nói: "Một thân ngoại hóa thân cũng dám sủa bậy trước mặt trẫm, để bản thể của ngươi lăn ra đây..." "Thật kiêu ngạo!" Các đại môn phái nghe vậy đồng loạt nhìn sang, có thể cảm nhận được khí chất vương bá của Tần Phong.

Đừng nhìn Tần Phong lúc này mới tu vi Tiên Vương sơ giai, nhưng khí chất vương bá đã hoàn toàn thể hiện ra, thêm vào Ngũ Sắc Thần Quang và hiệu ứng Hoa Khai Thập Nhị Phẩm, cùng với hiệu ứng quang mang của Tổ Truyền Ma Kiếm trong tay, mạnh hơn loại thần linh cấp thấp như Long Ngạo Thiên không biết bao nhiêu lần. "Đúng là bá khí ngút trời!" Vu Lan nhìn Tần Phong giữa không trung, chỉ cảm thấy trái tim nhỏ đập thình thịch loạn xạ.

Mặc dù bình thường Tần Phong là kẻ bất cần đời không đứng đắn, nhưng một khi hắn nghiêm túc thì lại khiến người ta không thể dứt ra được, cũng càng lúc càng muốn bắt hắn về nhà 'đè ra', để thỏa mãn cảm giác chinh phục của một đại nữ chủ. "Khi ta hiện nguyên hình cũng rất bá khí!" Kim Ô Phân Thân sáp lại gần Vu Lan, muốn chứng minh mình là mình. "Ngươi?

Cút!" Vu Lan lập tức thu lại nụ cười liếc nhìn một cái, thể hiện tình yêu và không yêu một cách sống động. "Ngươi, ngươi..." Kim Ô Phân Thân chịu đả kích, cũng bị tức đến nỗi đứng đờ ra.

Nhưng tình hình hiện tại cũng không đến lượt hắn đau lòng, Kim Đậu Đại Quân bị các đại môn phái chém giết thảm bại, ngay sau đó bọn họ đồng loạt leo lên Ẩn Môn Tiên Sơn. "Đi!!" Đội ngũ chuyên nghiệp không hề do dự, cũng cùng nhau xông vào Ẩn Môn. "Trước tiên đến Ẩn Môn!" Trong lòng Long Ngạo Thiên lập tức có quyết định, cũng nhanh chóng xông về phía Ẩn Môn.

Mặc dù Hoa Khai Thập Nhị Phẩm của Tần Phong khiến hắn cảm thấy uy hiếp, nhưng sau khi chứng kiến trận đại chiến giữa hắn và Hắc Bào Phân Thân, hắn thật sự không có nhiều tự tin có thể triệt để giải quyết Tần Phong.

Bởi vậy, thay vì lãng phí thời gian với Tần Phong ở đây, chi bằng lợi dụng hai người họ để hưởng lợi ngư ông. "Sao lại thế này!?" Ẩn Môn Môn Chủ nhìn bàn cờ, tâm trạng càng lúc càng phiền não.

Bây giờ không những Ẩn Môn bị người ta công phá, ngay cả thân ngoại hóa thân của hắn cũng bại rồi, đặc biệt là cái chết của Diệp Thần, không những khiến hắn vừa kinh vừa giận, phát hiện Thiên Cơ bị triệt để đảo lộn, mà còn không biết Tiên Giới tiếp theo sẽ phát triển theo hướng nào.

Nhưng hiện tại cũng không đến lượt hắn suy nghĩ về tương lai nữa, không chỉ các đại môn phái như sói đói xông vào Ẩn Môn, mà Tần Hạo và những người khác cũng đã áp sát đến khu vực trung tâm của Ẩn Môn.

Cảnh tượng chuyển đổi – Uyên Tổng dẫn đầu xông thẳng, đến khu vực trung tâm Ẩn Môn.

Chỉ thấy hắn vừa bước vào khu vực trung tâm, đã cảm nhận được Đại Đạo Chi Lực hùng vĩ, như thể vô số đại đạo đang bao bọc lấy hắn.

Lại còn có một cây cổ thụ to lớn cao mấy người, cách rất xa đã có thể cảm nhận được Tiên Thiên Chi Khí phả vào mặt, vừa nhìn đã biết là Tiên Thiên Linh Căn tồn tại từ thời Thái Cổ.

Nhưng quả trên cây này lại khác với những quả bình thường, đều là từng đứa bé trắng nõn.

Không những lấp lánh điểm điểm quang mang màu vàng, mà còn tỏa ra một mùi hương dụ hoặc. "Đại Địa Linh Căn, Nhân Sâm Quả Thụ!!" Triệu Trường Sinh theo sát phía sau đến, nhìn thấy cây quả lập tức kinh hô thành tiếng. "Nhân Sâm Quả Thụ là gì!?" Tần Hạo cũng đi theo lên, bộc lộ bản chất 'học dốt'. "Chính là Nhân Sâm Quả Thụ!" Ánh mắt Triệu Trường Sinh nhìn chằm chằm Nhân Sâm Quả Thụ, thở gấp gáp nói: "Theo ghi chép trên cổ tịch, Nhân Sâm Quả Thụ là Đại Địa Linh Căn, quả Nhân Sâm hình dạng giống trẻ con, mọc trên cây, gặp kim thì rơi, gặp mộc thì khô, gặp thủy thì tan, gặp hỏa thì tiêu, gặp thổ thì chui vào đất, phàm nhân nếu có duyên ngửi một hơi, có thể sống ba trăm sáu mươi tuổi; ăn một quả, có thể sống bốn vạn bảy ngàn năm, mà tu tiên giả chúng ta phục dụng một quả, không những có thể đạt được một cơ hội cảm ngộ đại đạo, mà còn có khả năng tăng thêm một phẩm Hoa Khai." "Có thể tăng thêm một phẩm Hoa Khai!?" Mắt Tần Hạo lập tức sáng rực, biểu thị cây này có duyên với mình.

Mặc dù hắn đã thành công đánh bại Long Ngạo Thiên trở thành đệ nhất bảng Thiên Tư, nhưng dựa vào thực lực bản thân tối đa cũng chỉ là Hoa Khai Thập Phẩm viên mãn, cho dù ca ca hắn cho hắn một quả Hoàng Trung Lý cũng chỉ là Thập Nhất Phẩm, căn bản không thể so với người ca ca biến thái Hoa Khai Thập Nhị Phẩm của hắn.

Nhưng nếu có sự giúp đỡ của Nhân Sâm Quả này, thì hắn có thể trải nghiệm niềm vui của ca ca rồi. "Nhân Sâm Quả này là của bản vương!" Uyên Tổng không chút do dự, lựa chọn ra tay trước để chiếm ưu thế.

Chỉ thấy hắn dùng lực đạp mạnh dưới chân, như một con báo săn nhanh chóng xông lên, còn không quên vươn tay chộp lấy Nhân Sâm Quả trên cây. "Ngươi đừng hòng!!" Tần Hạo thấy có người tranh bảo bối của mình, lập tức giận dữ cầm chùy xông lên.

Ngay sau đó, một cỗ khí lãng cường đại bùng phát từ người hắn, không những làm hư không xung quanh đều run rẩy, mà còn hóa thành một cơn phong bạo siêu cường càn quét tám phương, phía sau càng hiện ra hư ảnh long tượng khổng lồ.

Chương 1935

Ô!!

Ngao!!

Giữa tinh quang cuồn cuộn, long tượng chấn động thiên địa.

Chỉ thấy tiếng gào thét của hàng trăm long tượng khiến thiên địa rung chuyển dữ dội, tiên khí khắp nơi cũng điên cuồng rót vào hư ảnh đạo long tượng, khiến hàng trăm long tượng dần ngưng luyện lại, không những che khuất mặt trời, mà còn tỏa ra một cỗ khí tức cổ xưa tang thương.

Ngay sau đó, hắn giơ cao cự chùy trong tay, hung hăng đập về phía Uyên Tổng đang ở phía trước. "Cái gì!!" Đồng tử Uyên Tổng đột nhiên co rụt, cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Nhưng hắn dù sao cũng cao hơn Tần Hạo một đại cảnh giới, cũng không có ý định ngồi chờ chết, vội vàng lấy ra tiên kiếm của mình quay người chống đỡ.

Oanh long long!!

Núi lở đất nứt, thiên địa biến sắc!

Chỉ thấy cự chùy của Tần Hạo hung hăng đập lên tiên kiếm, ba động năng lượng cường đại lập tức hóa thành một cơn phong bạo năng lượng ngút trời, rồi nhanh chóng tràn về tám phương. "Phụt!!" Uyên Tổng lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, khí huyết trong lồng ngực càng cuộn trào dữ dội.

Mặc dù tu vi của hắn cao hơn Tần Hạo một đại cảnh giới, nhưng khổ nỗi cơ duyên phúc lợi bị Tần Phong tước đoạt hết lần này đến lần khác, khiến thực lực hiện tại của hắn nghiêm trọng không phù hợp với một Thiên Tuyển Chi Tử.

Huống chi quang hoàn của hắn còn thấp hơn Tần Hạo một cấp. "Nhị Đản, ngươi phải trụ vững!!" Tiểu Bạch lập tức chạy về phía Nhân Sâm Quả Thụ, còn không quên 'vẽ bánh' nói: "Đợi ta thỏ thành công tăng thêm một phẩm Hoa Khai, rồi sẽ đi giúp ngươi tăng thêm một phẩm Hoa Khai!!" "Con thỏ chết tiệt!!" Tần Hạo quá hiểu con thỏ 'tiện' này rồi, một dấu chấm câu cũng không tin.

Chỉ thấy hắn sau khi đánh lui Uyên Tổng, cũng không thèm thừa thắng xông lên gì nữa, vội vàng chạy về phía Nhân Sâm Quả Thụ. "Quả này đương nhiên ta có một quả!" Triệu Trường Sinh cũng không còn 'cẩu' nữa, vội vàng tiến lên tranh đoạt. "Không phải một quả, là hai quả!" Thanh Thanh vội vàng mở miệng nhắc nhở, cũng nhanh chóng đi theo sau. "Quả này có duyên với bản Đế!!" Long Ngạo Thiên xông vào nhìn thấy Nhân Sâm Quả, cả người lập tức kích động.

Vốn dĩ hắn đã bắt đầu học cách chấp nhận số mệnh, liệu mình có thật sự già rồi không, bị một đám người trẻ tuổi chèn ép đến không ngóc đầu lên được, nhưng không ngờ khí vận của mình vẫn hùng hậu, lại có thể gặp được thứ hiếm có như Nhân Sâm Quả này.

Chỉ cần hắn có thể ăn Nhân Sâm Quả, sẽ lại lần nữa tái diễn cảnh 'Chiến Thần trở về'. "Kịch liệt thật!" Kim Ô Phân Thân cũng đã đến khu vực trung tâm Ẩn Môn, vừa đến đã thấy mấy vị Thiên Mệnh đang đánh nhau.

Nhưng hắn lại không có ý định tham chiến, ngược lại đứng một bên xem kịch đầy hứng thú, hệt như 'cẩu tác giả' đợi một năm, cuối cùng cũng đợi được phiên bản mới nhất của 'áo choàng chiến đấu màu đỏ Giáng Sinh' ra mắt vậy...

Oanh long long!!

Thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn.

Chỉ thấy uy áp Long Ngạo Thiên phóng thích ra, như thực chất bao trùm Ẩn Môn Tiên Sơn.

Ngay sau đó, không khí như bị nén lại, trở nên nặng nề và ngột ngạt, không những khiến người ta khó thở, trong lồng ngực như có tảng đá lớn đè lên, mà còn có một số tu tiên giả không chịu nổi mà quỳ rạp xuống đất, trong ánh mắt đầy vẻ kính sợ và sợ hãi vô tận. "Cút!!" Long Ngạo Thiên từ trên cao nhìn xuống, thể hiện hết bá khí của Tiên Đế.

Nhưng lúc này hắn đối mặt đều là Thiên Tuyển Chi Tử, trời sinh đều có thuộc tính 'phản cốt', không những không có ý định cút, mà còn tự giác liên thủ phát động tấn công mãnh liệt về phía hắn. "Trước tiên phải ngăn Long Ngạo Thiên lại!" Sắc mặt Uyên Tổng đột nhiên biến đổi, vội vàng vung kiếm chém về phía đối phương.

Mặc dù Tần Hạo và Triệu Trường Sinh cũng là đối thủ cạnh tranh của hắn, nhưng tu vi hai bên không chênh lệch là bao, cho dù bọn họ đoạt được Nhân Sâm Quả trước, mình cũng vẫn có cơ hội 'húp chút canh' từ tay bọn họ.

Ngược lại Long Ngạo Thiên thực lực cường đại, đừng nói là 'húp chút canh' từ tay hắn, liệu có thể giữ lại cho ngươi cái gốc hay không còn khó nói.

Khang thương một tiếng!

Tiếng kiếm minh trong trẻo kèm theo một cỗ kiếm khí sắc bén, bùng phát từ người hắn, sương mù trên bầu trời càng bị cỗ kiếm khí này thổi tan.

Ngay sau đó hóa thành một đạo tàn ảnh cực tốc giết về phía đối phương, quang mang trên thân kiếm cũng lưu chuyển uyển chuyển như rồng bơi. "Không ai có thể tranh Nhân Sâm Quả của ta!!" Trong mắt Tần Hạo hàn quang chợt lóe, lập tức kích hoạt Đại Đạo Dung Lô.

Chỉ thấy quanh người hắn lập tức hiện ra từng đạo phù văn, trên đỉnh đầu cũng hóa ra một cái đại đỉnh màu vàng.

Ông!

Ông!

Đại đỉnh màu vàng phát ra tiếng chuông ngân, khiến hư không bốn phía chấn động.

Ngay sau đó, tiên khí trong phạm vi mấy vạn dặm bắt đầu sôi trào, như thể bị máy hút bụi hút vào trong đại đỉnh màu vàng, không những khiến khí tức của hắn không ngừng tăng lên, mà Kim Long Chùy trong tay và Long Quân Bất Diệt Khải trên người cũng lóe lên hiệu ứng kim quang đặc biệt. "Mặc kệ ai đánh Long Ngạo Thiên, ta thỏ đều phải 'giúp một tay'!" Tiểu Bạch biết không giải quyết Long Ngạo Thiên thì không thể yên tâm ăn quả, lập tức dừng bước quay người kết ra một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy quanh người nó hiện ra từng đạo phù văn khó hiểu mà thần bí, rồi nhanh chóng chuyển hóa thành một vòng xoáy giống hắc động.

Ngay sau đó, vòng xoáy bùng phát ra một cỗ hấp lực cường đại đến mức khiến người ta rợn người, không những khiến tiên khí giữa thiên địa như sông lớn đổ về biển cả điên cuồng tuôn vào trong đó, mà còn nhanh chóng bị nén lại, luyện hóa, biến thành quả cầu năng lượng tinh thuần nhất đánh về phía Long Ngạo Thiên. "Thôn Phệ Đại Đạo!!" Long Ngạo Thiên lập tức nhíu mày, biết Tiểu Bạch có Đại Đạo Chi Ấn.

Nhưng chỉ dựa vào hai người một thỏ căn bản không đủ, mình một tay cũng có thể trấn áp bọn họ. "Haizz!!" Triệu Trường Sinh thở dài bất đắc dĩ, biết mình phải bộc lộ chút thực lực rồi.

Chỉ thấy thư sinh nhỏ vốn yếu ớt không có chút sức lực nào, đột nhiên bùng phát ra khí thế hùng vĩ độc hữu của Tiên Vương, như một con cự thú viễn cổ đang phục kích, mặc dù chưa hoàn toàn lộ ra nanh vuốt, nhưng đã khiến người ta cảm thấy kinh hồn bạt vía. "Ta biết ngay mà!" Kim Ô Phân Thân lập tức nhận ra, ánh mắt nhìn chằm chằm Triệu Trường Sinh.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay hắn dưới ánh nắng phản chiếu, lộ ra một vệt hàn quang lạnh lẽo, ngay sau đó thân hình như quỷ mị bước ra một bước, không có kiếm khí rực rỡ tung hoành, cũng không có kiếm hoa phức tạp lấp lánh, cứ đơn giản như vậy mà đâm tới.

Chương 1936

Nhìn bề ngoài tốc độ ra kiếm không nhanh, nhưng lại mang theo một loại thiên địa chí lý nào đó, khiến không gian xung quanh đều bị vặn vẹo. "Kiếm này thật đáng sợ!!" Đồng tử Kim Ô Phân Thân đột nhiên co rụt, bị kiếm của Triệu Trường Sinh làm cho kinh hãi.

Nếu nói kiếm mà bản thể của hắn lĩnh ngộ là theo đuổi sát thương cực hạn; kiếm mà Lâm Tam lĩnh ngộ là theo đuổi sự trưởng thành của nhân sinh; vậy thì kiếm mà Triệu Trường Sinh lĩnh ngộ, chính là theo đuổi sát lục cực hạn.

Không có gì hoa mỹ lòe loẹt, chỉ có chiêu tất sát đơn giản đến cực điểm!

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm minh vang lên, một kiếm tất sát.

Chỉ thấy một đạo kình lãng vô hình, lấy mũi kiếm trong tay Triệu Trường Sinh làm trung tâm, hình tròn nhanh chóng khuếch tán, nơi nó đi qua, mặt đất từng tấc từng tấc băng liệt, cát bay đá chạy. "Cuồng vọng!!" Long Ngạo Thiên thấy nhiều kẻ 'phản cốt' như vậy, lập tức nổi giận đùng đùng lấy ra Thượng Phẩm Trường Thương.

Ngay sau đó, hắn đạp hư không bước ra, mũi thương lóe lên phong mang, như một điểm hàn tinh, không những tỏa ra sát ý thấu xương, mà còn mang theo khí thế xông thẳng về phía trước, lập tức xé rách hư không.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm, năng lượng bắn ra.

Chỉ thấy Ẩn Môn Tiên Sơn dưới xung kích của cỗ lực lượng này kịch liệt rung lắc, mặt đất dưới chân càng không chịu nổi bắt đầu vỡ nát, trên bầu trời cũng điện giật sấm vang, cuồng phong gào thét, như thể tận thế thế giới đã đến. "Phụt!!" Tần Hạo và Uyên Tổng đồng loạt phun ra một ngụm tiên huyết, phát hiện liên thủ cũng không phải đối thủ của Long Ngạo Thiên.

Nhưng ngay khi bọn họ cảm thấy liên thủ cũng không thể ngăn cản Long Ngạo Thiên, cần phải liều chết đi tranh đoạt một quả Nhân Sâm Quả, thì lại phát hiện trên Tiên Giáp Thượng Phẩm của Long Ngạo Thiên có thêm một vết kiếm, bên trong còn rỉ ra một ít tiên huyết. "Khủng khiếp thật!" Triệu Trường Sinh lập tức quay đầu nhìn về phía Uyên Tổng, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc khó tin. "Ta!?" Uyên Tổng ngây người ra với đầy rẫy dấu hỏi, cúi đầu nhìn kiếm rồi chìm vào trầm tư. "Ơ!?" Tiểu Bạch nghiêng đầu nhìn qua nhìn lại, cảm thấy Triệu Trường Sinh còn biết diễn hơn nó. "Hỗn trướng!!" Long Ngạo Thiên thấy mình bị thương, lập tức đỏ mắt nổi trận lôi đình.

Oanh long long!

Núi sông rung chuyển, đại địa băng liệt!!

Chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên mây đen bao phủ dày đặc, tầng mây dày nặng như bị một bàn tay khổng lồ vô hình điên cuồng khuấy động, đen kịt cuồn cuộn, giữa điện giật sấm vang, từng đạo tia chớp chói mắt như rắn bạc loạn vũ, chiếu sáng thiên địa một màu trắng bệch thảm thương. "Không ổn!!" Sắc mặt Tần Hạo và những người khác đột nhiên biến đổi, có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của Long Ngạo Thiên. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã khiêu khích bốn Đại Thiên Mệnh tiến hành cục diện sinh tử, nhận được 20 triệu Phản Phái Điểm!" "Liên quan gì đến ta!?" Tần Phong không nhịn được thốt lên trong lòng, biểu thị mình không làm gì cả. "Bệ hạ!!" Đội ngũ chuyên nghiệp cũng đều chạy đến, nhìn thấy Kim Ô Phân Thân vội vàng hành lễ. "Ừ!" Kim Ô Phân Thân gật đầu, tiếp tục xem hai bên đánh nhau. "Bệ hạ!!" Tam Lộng Đại Sư vội vàng mở miệng nói: "Hiện tại hai bên đang đánh nhau không thể tách rời, chính là cơ hội tốt để chúng ta đi hái quả đó!" "Cục diện phải lớn!" Kim Ô Phân Thân 'hận rèn sắt không thành thép' nói: "Bảo bối mà Ẩn Môn đã thu thập trong hàng vạn năm, đâu chỉ có một cây Nhân Sâm Quả Thụ, nếu chúng ta bây giờ nhân cơ hội hái quả, chẳng phải là vô cớ tự tạo ra thêm mấy đối thủ cạnh tranh cho mình sao!?" "Ta hiểu rồi!" Mộc Tú vội vàng nói: "Dùng một cây Nhân Sâm Quả Thụ này để nhốt bọn họ ở đây, còn chúng ta thì nhân cơ hội đi 'gom' các bảo bối khác!?" "Không tồi!" Kim Ô Phân Thân ban cho Mộc Tú một ánh mắt khẳng định, rồi lại mở miệng dặn dò: "Lát nữa 'đánh trống hiệu', các ngươi nghe thấy tiếng trống thì nhanh chóng rút lui, tuyệt đối không được chần chừ một chút nào hiểu chưa!?" "Đánh trống!?" Đội ngũ chuyên nghiệp thần sắc hơi sững sờ, biểu thị không thấy trống của Tần Phong.

Bốp một tiếng!!

Ngay khi trong lòng mọi người trong đội ngũ chuyên nghiệp cảm thấy nghi hoặc, Kim Ô Phân Thân đã vỗ bốp một cái vào mông Liễu Như Yên... "Nga!!" Liễu Như Yên không nhịn được kêu khẽ một tiếng, người cũng trở nên duyên dáng quyến rũ.

Trước đây nàng chủ động 'đặt pháo đài' mà cũng không thể khiến Tần Đạo 'khai hỏa', cứ tưởng hắn ghét bỏ mình, nhưng không ngờ hắn lại thích loại 'nghề truyền thống' như 'đánh trống hiệu' này. "Ặc..." Khóe mắt Mộc Tú và những người khác lập tức giật giật, không ngờ lại là kiểu 'đánh trống hiệu' này. "Không phải..." Tam Lộng Đại Sư lập tức sốt ruột, biểu thị mình đã 'đặt trước' rồi.

Nhưng rất nhanh hắn đã hiểu vì sao là Như Yên Đại Đế, không những không để ý cảm xúc của hắn, thậm chí còn chủ động dán thân mình vào người Tần Đạo.

Chứng kiến cảnh này – Tam Lộng Đại Sư lập tức cảm thấy đau lòng, cảm giác sự nghiệp 'ăn cơm mềm' của mình sắp 'lạnh' rồi. "Thật đáng thương cho con lừa ngốc!" Miệng Mộc Tú nói lời đồng tình, nhưng khóe miệng lại còn khó kìm hơn cả AK.

Hắn tuyệt đối không phải đang cười nhạo Tam Lộng Đại Sư bị 'bỏ rơi', chỉ là đơn thuần không muốn thấy huynh đệ sống tốt, cũng không muốn sau này đi tìm vui lại phải một mình cô đơn.

Oanh long long!!

Tiếng nổ chói tai vang vọng không ngớt, phong bạo đáng sợ càn quét thiên địa.

Nhưng so với Tần Hạo thiên phú vô song, Triệu Trường Sinh thích giấu bài, cùng với Tiểu Bạch thích 'đẩy nguy hiểm cho đồng đội', thì Uyên Tổng lại bị đánh rất thảm. "Phụt!!" Uyên Tổng phun ra một ngụm tiên huyết, nhìn kiếm lại chìm vào trầm tư.

Rõ ràng vừa rồi hắn một kiếm đã làm Long Ngạo Thiên bị thương, nhưng vì sao sau đó lại không thể đánh ra loại sát thương đó nữa!? "Uyên Tổng có được không vậy!?" Kim Ô Phân Thân thấy Uyên Tổng không ổn, lập tức kéo Liễu Như Yên vào lòng. "Bệ hạ!!" Liễu Như Yên lập tức lộ vẻ thẹn thùng, thân mềm nhũn đổ vào lòng hắn.

Mặc dù người trước mặt là thân ngoại hóa thân của Tần Đạo, bản thể lại là một con Kim Ô Tam Túc, nhưng với tư cách một 'Tần nữ lang' hiểu chuyện, chỉ cần có thể tiếp tục diễn vai nữ chính, thì mặc kệ đêm nay ngươi đến có phải là người hay không. "Trẫm là bảo ngươi đến kêu cứu mạng, chứ không phải bảo ngươi đến 'phát lẳng'!" Tần Phong không nhịn được đảo mắt trắng dã, giơ tay véo mạnh vào 'đại đăng' của nàng. "Nga, đáng ghét!" Liễu Như Yên lập tức ăn đau kêu nũng nịu, cũng hung hăng lườm Tần Phong một cái.

Nhưng tố chất chuyên nghiệp lại khiến nàng lập tức nhập trạng thái, không những giãy giụa trong lòng Tần Đạo, mà còn chiều theo sở thích của Tần Đạo, mặt đầy kinh hãi kêu lớn: "Buông ta ra, mau buông ta ra, ta đã có chồng rồi, phu quân ta ở ngay đây..." "Đậu má!!" Trong lòng đội ngũ chuyên nghiệp lập tức thốt lên 'đậu má', cảm nhận được thế nào là diễn xuất 'nghiền ép'.

Vốn dĩ tưởng Tần Đạo cố chấp phái Liễu Như Yên đến bên cạnh Uyên Tổng là vì nàng xinh đẹp, nhưng không ngờ diễn xuất của người ta lại tốt đến vậy, đừng nói là 'lừa Uyên Tổng làm chó' rồi, ngay cả bọn họ cũng cam tâm tình nguyện bị nàng 'lừa làm chó'.

Chương 1937

"Người này ngon lành thật!!" Kim Ô Phân Thân lập tức lộ nguyên hình, khóe miệng không nhịn được nhếch lên. "Đừng, đừng, A Uyên cứu thiếp..." Liễu Như Yên như thể nhập vai quá sâu, trong mắt đầy vẻ kinh hãi và giãy giụa.

Chỉ thấy Kim Ô Phân Thân của Tần Phong như một hoàn khố đệ tử trêu ghẹo phụ nữ nhà lành, không những dẫn theo mấy tên ác nô mặt đầy cười dâm, mà còn bắt cóc nữ thần mà hắn thề phải bảo vệ vào lòng sỉ nhục.

Đặc biệt là ánh mắt sỉ nhục và kinh hoàng của Liễu Như Yên, càng kích thích mỗi một nơ-ron thần kinh trên người hắn. "Hắn ta đang kích thích Lâm Uyên sao!?" Triệu Trường Sinh nhìn Tần Phong với vẻ hoàn khố, cảm thấy hắn ta một chút cũng không giống đang diễn. "Cút!!" Trong hai mắt Uyên Tổng lửa giận phun trào, như thể muốn xé xác Tần Phong.

Ngay sau đó, quang hoàn 'cứu mỹ phẫn nộ' của hắn cũng như bị kích hoạt, mái tóc đen dài bay lượn tứ tung trong gió, gân xanh cũng như từng con giao long giận dữ nổi lên.

Oanh long long!!

Uy áp cường đại cấp Tiên Vương Cảnh cũng không hề giữ lại mà phóng thích ra, lấy hắn làm trung tâm hình thành một trường áp lực đáng sợ, khiến đại địa trở nên không chịu nổi gánh nặng, từng đạo vết nứt sâu thẳm như mạng nhện lan rộng khắp bốn phía.

Nhưng Tần Phong lại không hề có ý thu liễm, còn ngay trước mặt hắn véo mạnh vào 'đại đăng' của Liễu Như Yên. "Gầm!!" Giá trị nộ khí của Uyên Tổng lập tức đầy ắp, như một con sư tử giận dữ.

Nhưng hắn đã bị cuốn vào đại hỗn chiến Thiên Tuyển, hành vi này rơi vào mắt Long Ngạo Thiên chính là muốn liều mạng với hắn, lập tức cầm Thượng Phẩm Tiên Thương tập trung 'chiêu đãi' Uyên Tổng.

Xùy!!

Trường thương xé rách bầu trời, mang theo lưu quang chói mắt.

Chỉ thấy mũi Thượng Phẩm Tiên Thương trong tay Long Ngạo Thiên quang mang bùng nổ, hội tụ thành một điểm tinh mang cực kỳ rực rỡ, như thể đã hấp thụ toàn bộ Tiên Linh Chi Lực xung quanh.

Ngay sau đó, một đạo thương mang sắc bén như giao long xuất hải, vẽ ra một đường cong hoàn mỹ giữa không trung đâm về phía Uyên Tổng. "Không ổn!!" Trong lòng Uyên Tổng đột nhiên kinh hãi, cảm nhận được sự nguy hiểm của thương này.

Đừng nhìn Long Ngạo Thiên trong tay chỉ cầm một cây Thượng Phẩm Tiên Thương, nhưng lại mang theo một cỗ khí thế hủy thiên diệt địa, chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh dời núi lấp biển ập đến.

Đối mặt với một thương của Long Ngạo Thiên, hắn không dám có chút sơ ý nào.

Chỉ thấy hắn vội vàng đem sức mạnh rót vào tiên kiếm trong tay, thi triển kiếm chiêu mạnh nhất mà mình lĩnh ngộ ra để chống đỡ.

Oanh long long!!

Tiên khí giữa thiên địa như sông lớn sôi trào gào thét, lấy Uyên Tổng làm trung tâm hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Ngay sau đó, giữa vòng xoáy điện quang lóe lên, như sấm sét đang được thai nghén trong đó, còn kèm theo một đạo kiếm ý đáng sợ cũng theo đó xông thẳng lên trời. "Đến đây!!" Uyên Tổng phát ra một tiếng gầm giận dữ chấn động thiên địa, tiên kiếm trong tay cũng bùng nổ quang mang chói mắt.

Ngay sau đó, hắn không hề chần chừ vung kiếm chém xuống, một đạo kiếm ảnh khổng lồ như khai thiên tích địa từ trong kiếm gào thét bay ra, như thể muốn xóa sổ hoàn toàn tất cả chướng ngại vật trước mắt. "Kiếm này thật khủng khiếp!!" Trong lòng Triệu Trường Sinh đột nhiên kinh hãi, có thể cảm nhận được sự đáng sợ của kiếm này.

Vốn dĩ trong lòng hắn ít nhiều còn có chút đắc ý, cảm thấy mình đã 'cẩu' lâu như vậy, cách thiên hạ vô địch đã không còn xa, nhưng ai biết anh hùng thiên hạ như cá diếc sang sông, điều này càng củng cố quyết tâm tiếp tục 'cẩu' của hắn. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã chọc giận Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 1 triệu Phản Phái Điểm!" "Đánh đi, đánh đi, các ngươi cứ tiếp tục đánh ở đây đi!" Kim Ô Phân Thân thấy quang hoàn của Uyên Tổng đã được kích hoạt, lập tức buông Liễu Như Yên ra bắt đầu hành động.

So với Long Ngạo Thiên và những người khác cứ nhìn chằm chằm Nhân Sâm Quả Thụ không buông, hắn lại có 'bí kíp Ẩn Môn' chi tiết do Trần Thụ cung cấp, rõ ràng biết bảo bối của Ẩn Môn đều được giấu ở đâu. "Bệ hạ!" Liễu Như Yên lập tức bĩu môi ủy khuất, trách móc Tần Phong không biết phong tình.

Nhưng Tần Phong lúc này đâu có không hiểu phong tình gì, hắn đang tiếp tục đại chiến với Hắc Bào Phân Thân bên ngoài Ẩn Môn, cũng không quên hô hoán Hệ thống trong lòng để sử dụng cơ hội rút thưởng phiên bản tăng cường vừa giành được. "Diệp Thần 'Giegie'!" Vừa nghĩ đến cơ hội rút thưởng này là do Diệp Thần dùng mạng đổi lấy, vành mắt Tần Phong không kìm được cảm thấy ướt át.

Hoa lạp một tiếng!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, cũng bắt đầu chậm rãi xoay chuyển. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã rút trúng...

Đing đoong, chúc mừng Túc Chủ rút được Thẻ thăng cấp huyết mạch cấp Đại Đạo *1!

Thẻ thăng cấp huyết mạch cấp Đại Đạo: Sau khi sử dụng không chỉ có thể tăng cấp huyết mạch của Túc Chủ, mà còn có thể kích hoạt công năng phản tổ huyết mạch, khiến toàn bộ huyết mạch thân thuộc của Túc Chủ phá vỡ gông cùm huyết mạch (Lưu ý: Nếu Túc Chủ không có huyết mạch đặc biệt, xin đừng sử dụng!) “Thẻ thăng cấp?

Cái này ta quen nha!” Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, không hề xa lạ với tấm thẻ thăng cấp này.

Hơn nữa, tấm thẻ thăng cấp này khác với Tinh Huyết Tổ Vu rút được trước đó, không chỉ giúp bản thân phá vỡ gông cùm mà còn ngưng tụ được một Tổ Vu Chân Thân.

Mà bây giờ, chỉ cần hắn sử dụng tấm thẻ thăng cấp này, không chỉ bản thân có thể trở thành Tổ Vu, mà còn có thể giúp đệ tử Tần gia phá vỡ gông cùm huyết mạch.

Ý nghĩa là, chỉ cần có thiên phú, là có thể đột phá đến cảnh giới Tổ Vu.

Hệ thống nhắc nhở: Xin hỏi Túc Chủ có muốn sử dụng Thẻ thăng cấp huyết mạch cấp Đại Đạo không!?

“Sử dụng!” Tần Phong không chút do dự, lập tức chọn sử dụng.

Trước đây hắn chỉ mới có được một giọt Tinh Huyết Tổ Vu, ngưng tụ ra một tôn Tổ Vu Chân Thân đã mạnh đến đáng sợ, giờ đây hắn sắp thăng cấp thành Tổ Vu chân chính, thật sự không dám tưởng tượng bản thân sẽ kinh khủng đến mức nào.

Vừa dứt lời, trời đất biến sắc.

Chỉ thấy bầu trời vốn bị mây đen bao phủ, giờ bị nhuộm thành một màu huyết hồng quỷ dị.

Ngay sau đó, những đám mây sấm cuồn cuộn cuộn trào trên không trung, hiện ra vô số ảo ảnh hồng hoang cự thú gào thét.

Thân thể Tần Phong cũng bắt đầu bành trướng kịch liệt, không chỉ cơ bắp nổi lên, mà còn xé toạc y phục, gân xanh như rồng rắn cuộn mình, hình xăm Đại Uy Thiên Long cũng hóa thành một con Hỏa Long đang gào thét.

“Chuyện gì thế này!?” Trong lòng Hắc Bào Phân Thân giật mình, khó tin nhìn Tần Phong.

Chương 1938

Y có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh trong cơ thể Tần Phong đột nhiên thức tỉnh, tựa hồ đến từ thời Thái Cổ xa xôi, tràn ngập sự hoang dã và huyết tinh nguyên thủy nhất, khiến người ta có cảm giác như đang đối mặt với cự thú thời tiền sử.

“Lớn, lớn quá!!” Vu Lan lập tức che miệng kinh hô, bị Tần Phong trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy thân thể hắn nhanh chóng bành trướng đến hơn hai mươi mét, không chỉ như một pho cự nhân đứng sừng sững giữa trời đất, mà toàn thân cơ bắp còn tràn đầy vẻ hoang dã và huyết tinh nguyên thủy nhất.

Ngay sau đó, trong cơ thể Tần Phong truyền đến tiếng nổ lách tách của việc tái tổ chức và cường hóa, tựa như thần thiết được tôi luyện ức vạn năm, không chỉ phát ra ánh sáng u lạnh, mà còn chống đỡ thân hình khổng lồ của hắn.

Lúc này, Tần Phong không chú ý đến sự biến hóa của bản thân, trước mắt hắn hiện lên từng bức họa sống động.

Có khí phách hùng hồn của Bàn Cổ khi khai thiên tích địa, rìu lớn chém nát hỗn độn, thanh khí thăng lên trọc khí giáng xuống; có cảnh chiến đấu thảm khốc giữa tiền bối Vu tộc và Yêu tộc tranh hùng, Vu Lực ngập trời và Yêu Pháp va chạm, sơn hà vỡ nát; còn có thân thái vô địch của Mười Hai Tổ Vu thần bí đứng sừng sững giữa trời đất, thao túng phong vũ lôi điện, sơn xuyên hồ hải...

“Đây chính là truyền thừa Vu tộc sao!?” Tần Phong lẩm bẩm, trong cơ thể cũng đang biến hóa điên cuồng.

Chỉ thấy huyết mạch Vu tộc và Hỗn Nguyên Đạo Thể hợp nhất, quanh thân hắn bao phủ một luồng năng lượng màu đỏ khủng bố, dường như chỉ cần nhấc tay nhấc chân là có thể hủy diệt cả thế giới.

"Tổ Vu?

Sao có thể!?" Hắc Bào Phân Thân lập tức trợn tròn mắt kinh hô, vắt óc cũng không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vu tộc đã triệt để diệt vong từ thời Thái Cổ, chỉ còn lại một vài chuỗi giống như Đàm Lực, nhưng Tần Phong không chỉ sở hữu huyết mạch Vu tộc thuần túy nhất, còn phản tổ truyền lại cho mỗi người Tần gia, giờ đây lại trực tiếp phá vỡ gông cùm huyết mạch đột phá đến cảnh giới Tổ Vu.

Đậu má!!

Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy!?" Hống!!

Sau khi đột phá, Tần Phong ngạo nghễ đứng trong hư không.

Chỉ thấy uy áp phát ra từ quanh thân hắn không chỉ khiến mặt đất dưới chân nứt nẻ lan rộng, mà còn có thể khiến sông núi đảo ngược dòng chảy thay đổi phương hướng.

Ngay sau đó, hắn ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm dài, tiếng gầm như hồng chung hồng hoang, truyền khắp từng tấc đất của Tiên Giới, dường như đang tuyên cáo sự trở lại của Vu tộc.

Hình ảnh chuyển cảnh —— Đại Tần Nhân Hoàng đời thứ ba, Tần Thù, đang ngự giá thân chinh.

Vốn tưởng rằng việc cắm cờ rồng Đại Tần khắp chư thiên vạn giới rất đơn giản, nhưng tiếc thay, các Đại Đế tiền bối cơ bản đều đã phi thăng lên Tiên Giới.

Mặc dù cha hắn cũng để lại cho hắn vài Đại Đế phụ tá, nhưng chỉ có thể đảm bảo ngôi vị hoàng đế của hắn ổn định, chứ không chuẩn bị thêm Đại Đế tướng quân để chinh chiến bên ngoài.

Cũng có thể hiểu là cha hắn tính toán ngàn vạn lần cũng không tính được, ca ca ruột của mình lại có thể từ Tiên Giới chạy xuống gây sự, còn vẽ cho đại điệt tử một chiếc bánh lớn không thể từ chối.

Cuối cùng dẫn đến kết quả là...

đại điệt tử đã đánh giá quá cao năng lực của mình, và cũng đánh giá quá thấp số lượng Đại Đế của đối phương.

Không những không thể cắm cờ rồng Đại Tần trên địa bàn của người ta, mà còn bị các Đại Đế liên thủ thổi kèn phản công.

Cuối cùng vẫn phải dựa vào thủ đoạn Tần Phong để lại mới miễn cưỡng đẩy lùi được.

Tuy nhiên, hắn không cam tâm thất bại, bèn quyết định ngự giá thân chinh.

“Bệ hạ, không ổn rồi!” Một tên xích hậu vội vàng báo cáo: “Đối phương đã tập kết trăm vạn đại quân tấn công quân ta, còn có hơn mười vị Đại Đế dị tộc đang xông thẳng về Trung Quân Ngự Doanh!”
“Hỗn xược!!” Tần Thù lập tức nổi giận nói: “Đám man di này không những không phục Vương Hóa, lại còn dám xông thẳng vào Trẫm!!”
“Không phục Vương Hóa!?” Thái Sư Vô Đạo và những người khác lập tức cạn lời.

Rõ ràng là bọn họ thèm muốn địa bàn của người ta, kết quả lại cứng miệng nói người ta không phục Vương Hóa, cũng cuối cùng đã hiểu vì sao Tam Lộng Đại Sư lại nói, dù có một cục bông chạy ra từ rãnh nước cống, thì cũng sẽ mang theo một mùi hôi tanh.

Oanh long long!!

Bên ngoài doanh trướng tiếng nổ vang không ngớt, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội.

“Bệ hạ!” Quần thần lập tức lo lắng nói: “Lần này đối phương xuất động số lượng Đại Đế đông đảo, chúng ta vẫn nên rút lui tránh né mũi nhọn thì hơn!?” “Tránh né mũi nhọn của bọn chúng sao!?” Tần Thù lập tức giận dữ nói: “Phải là bọn chúng tránh né mũi nhọn của Đại Tần ta mới đúng!

Lấy Nhân Hoàng Kiếm của Trẫm, truyền lệnh Trung Quân, Long Đạo tiến lên!!” “Bệ hạ, không thể!” Thái Sư Vô Đạo vội vàng khuyên nhủ: “Một mình Bệ hạ gánh vác sinh linh thiên hạ, tuyệt đối không thể đích thân ra chiến trường...” “Câm miệng!!” Tần Thù lập tức quát lớn cắt ngang: “Trận chiến này Trẫm đã quyết định đến rồi, thì tuyệt đối sẽ không trốn phía sau quan chiến, Trẫm muốn cùng các tướng sĩ Đại Tần của Trẫm kề vai chiến đấu.” Nói xong...

Tần Thù liền cầm Nhân Hoàng Kiếm, nhanh chóng xông ra khỏi Trung Quân Ngự Doanh.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của hắn đã khiến sĩ khí đại quân chấn động, bùng nổ sức chiến đấu một trăm phần trăm.

Nhưng tiếc thay, số lượng Đại Đế của đối phương hoàn toàn áp đảo, quân ta vẫn bị đối phương đánh cho liên tục bại lui.

Thế nhưng, ngay khi đối phương tưởng chừng sắp thắng, thân thể các đệ tử Tần gia đồng loạt chấn động.

Ngay sau đó, tiên huyết trong cơ thể họ bắt đầu sôi trào, một luồng huyết mạch chi lực khó lường dâng lên trong lòng, dường như đã phá vỡ một loại gông cùm nào đó trên người, chỉ cảm thấy trong cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Hống!!

Tần Thù không kìm được ngẩng đầu gầm lên một tiếng, thân thể cũng bắt đầu bành trướng nhanh chóng.

Trong hàng trăm vạn đại quân hùng hậu của Tần gia, cũng xuất hiện vài đệ tử Tần gia gầm lên tương tự, trực tiếp phá vỡ gông cùm huyết mạch, từ Tiểu Vu tiến giai lên Đại Vu...

“Chuyện gì thế này!?” Sắc mặt đối thủ đột nhiên biến đổi, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng các đệ tử Tần gia không có ý định giải thích, dù không có thiên phú tiến giai đến Đại Vu, huyết mạch chi lực cũng đã được tăng cường đáng kể, sức mạnh tự nhiên cũng tăng lên vài tầng.

Còn Tần Thù và vài đệ tử Tần gia có thiên phú mạnh mẽ, đột phá đến Đại Vu, càng đạt được sức mạnh tăng phúc chưa từng có.

Đừng nói là vài cường giả Đại Đế ở Hạ Giới, chỉ riêng nhục thân chi lực đã có thể sánh ngang với tu sĩ Địa Tiên Cảnh.

Hơn nữa, Đại Vu Chi Thể của bọn họ còn có không gian thăng cấp rất lớn, có thể tu luyện đến Tiên Vương Cảnh mà không gặp trở ngại nào.

“Chuyện gì thế này?

Sao ta đột nhiên mạnh lên!?” “Huyết mạch chi lực, là Thủy Hoàng, là Thủy Hoàng đang phù hộ chúng ta!” “Đại Vu, ta vậy mà tiến giai thành Đại Vu, Thủy Hoàng vạn cổ!!” “Có Thủy Hoàng phù hộ, Tần gia ta tất sẽ thống nhất chư thiên vạn giới!!” “Thủy Hoàng bất bại, Tần gia vĩnh tồn, huynh đệ môn, giết!!” “Giết, vì Thủy Hoàng, vì vinh quang của Đại Tần!!” “...” Các đệ tử Tần gia được huyết mạch chi lực gia trì, lập tức hưng phấn la hét như được tiêm thuốc kích thích.

Chỉ thấy bọn họ như một dòng lũ thép lao nhanh xông sát, cứng rắn phá vỡ vòng vây của đối phương, và nhanh chóng cơ động phản công bao vây ngược lại.

Hơn nữa, không chỉ Tần gia ở Hoang Cổ được huyết mạch gia trì, mà Tần gia ở Tiên Giới cũng đồng thời được huyết mạch gia trì.

Cũng khiến các đệ tử Tần gia vốn đã ngang ngược ở Đông Vực, giờ càng trở nên trắng trợn hơn, dường như chỉ cần có Tần Phong - vị Thủy Hoàng này vẫn còn, thì trên đời này sẽ không có ai có thể trừng phạt bọn họ.

Chương 1939

Còn so với cảm nhận của các đệ tử Tần gia, cảm nhận của Tần Hạo lại càng trực quan hơn.

Chỉ thấy hắn đang chiến đấu với Long Ngạo Thiên, trong cơ thể đột nhiên khí huyết sôi trào, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh đang muốn phá thể mà ra.

“Ca ca ta lại không làm người nữa rồi!?” Tần Hạo lập tức ôm ngực, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài Ẩn Môn.

Bởi vì hắn và Tần Phong là cặp song sinh cách nhau ba tuổi, thuộc huynh đệ ruột thịt huyết mạch chí thân, cho nên khác với các đệ tử Tần gia khác chậm một bước, hắn đã sớm đột phá đến Đại Vu.

Lần này không chỉ khiến tu vi của hắn đột phá đến Tiên Quân cao giai, mà còn trực tiếp phá vỡ gông cùm huyết mạch, cảm nhận được khí tức của Mười Hai Tổ Vu trong truyền thuyết.

Ngay sau đó, quanh thân hắn tuôn ra một luồng khí lưu mạnh mẽ, không chỉ khiến mặt đất dưới chân nứt toác ra từng đường răng cưa, mà cả những mảnh đá vụn cũng mất trọng lực mà lơ lửng, phía sau còn hiện ra một hư ảnh khổng lồ.

“Tổ Vu Chân Thân!!” Triệu Trường Sinh lập tức trợn mắt kinh hô, trong lòng gào thét như chuột đồng.

Đậu má!

Tần Phong sư đệ không làm người đã đành, sao đệ đệ hắn cũng không phải đồ tốt vậy!?” Oanh long long!!

Một tiếng nổ vang vọng trời đất vang lên, tiên khí giữa trời đất bắt đầu sôi trào.

Ngay sau đó, chúng bắt đầu điên cuồng dũng về phía Tần Hạo, cũng khiến hư ảnh Tổ Vu phía sau hắn dần trở nên rõ ràng hơn, đầu hổ thân người, cánh tay dài chống đỡ, miệng ngậm rắn, tay cầm rắn, toàn thân bị lôi điện bao phủ, dường như là chúa tể sấm sét giữa trời đất, khiến người ta không kìm được muốn đỉnh lễ bái lạy.

“Tổ Vu Cường Lương!!” Long Ngạo Thiên không kìm được khẽ nhíu mày, hiểu rõ vì sao Tần Hạo có thể vượt qua mình.

Nhưng ngay sau đó, cảm xúc không cam lòng dâng lên trong lòng, và để không trở thành tiền lãng bị hậu lãng đánh gục, hắn lập tức phát động tấn công mãnh liệt về phía Tần Hạo và những người khác, muốn cướp Nhân Sâm Quả để đánh cược một trận cuối cùng.

“Đến đây!!” Lúc này Tần Hạo nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy bản thân mạnh đến đáng sợ.

Ngay sau đó, hắn bùng nổ trạng thái đỉnh phong của mình, trên người mặc Long Quân Bất Diệt Khải, trong tay cầm Kim Long Chùy, trên đầu đội Đại Đạo Dung Lô, phía sau không chỉ có Tây Bách Long Tượng Chi Lực, mà còn có một tôn Tổ Vu Chân Thân, hơn nữa còn mở ra cánh cửa Lục Đạo Luân Hồi.

“Ta, ta...” Triệu Trường Sinh nhìn Tần Hạo đang lấp lánh kim quang, rồi nhìn lại bản thân bình thường vô kỳ, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm xúc chua xót.

“Nhị Đản, giỏi lắm!” Tiểu Bạch thấy Tần Hạo muốn chủ động xông lên ăn đòn, lập tức châm lửa nói: “Ngôi sao may mắn, đừng làm mất mặt Tần gia chúng ta!!” “Như Yên!!” Uyên Tổng thấy Long Ngạo Thiên bị Tần Hạo chặn lại, lập tức quay đầu nhìn về phía Liễu Như Yên.

Nhưng lúc này Kim Ô Phân Thân đã sớm chạy mất tăm, còn mang theo Liễu Như Yên cái trống này cùng đi rồi, để tiện cho mình có thể tùy thời gióng trống khua chiêng.

Hình ảnh chuyển cảnh, bên ngoài Ẩn Môn.

Chỉ thấy huyết mạch của Tần Phong đã thăng cấp hoàn tất, không chỉ trưởng thành thành Tổ Vu cao hơn hai mươi mét, mà tu vi cũng đã thành công đột phá đến Tiên Vương trung giai.

"Đây chính là Tổ Vu Chi Lực sao?" Tần Phong có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại, cũng không quên gọi Hệ Thống đổi một viên Căn Cơ Đan.

Đing đoong, chúc mừng Túc Chủ tiêu phí 60 triệu điểm phản phái, thành công đổi được một viên Căn Cơ Đan Tiên Vương Cảnh!

"Lại tốn sáu mươi triệu!!" Tần Phong đau lòng nuốt Căn Cơ Đan xuống, ngay sau đó liền nhìn về phía Hắc Bào Phân Thân.

Tuy rằng hắn đã thành công tiến giai thành Tổ Vu, tu vi cũng thành công đột phá đến Tiên Vương trung giai, toàn thân trên dưới tràn đầy sức mạnh, nhưng lại không biết luồng sức mạnh này rốt cuộc mạnh đến đâu, rất cần tìm một bao cát hình người để thử nghiệm một chút.

"Kẻ này tuyệt đối không thể giữ lại!" Ánh mắt Hắc Bào Phân Thân đột nhiên trở nên sắc bén, ngưng tụ Tiên Đế chi lực chuẩn bị toàn lực chiến đấu.

"Chính là ngươi!!" Tần Phong thấy có người chủ động đưa tới cửa, lập tức dùng lực đạp chân một cái.

Oanh long long!!

Mặt đất dưới chân tức thì sụp lún, toàn bộ Vô Tận Hoang Nguyên cũng lập tức nứt toác.

"Tê!

Tê!" Lâm Tam và những người khác lập tức hít một hơi khí lạnh, bị trạng thái Tổ Vu của Tần Phong làm cho kinh hãi.

Nhưng Tần Phong không có thời gian để ý đến bọn họ, hắn tức thì biến đến trước mặt Hắc Bào Phân Thân, nắm đấm khổng lồ như xe lu cũng hung hăng đánh ra.

“Không ổn!!” Đồng tử Hắc Bào Phân Thân đột nhiên co rút lại, vội vàng ngưng tụ hộ thuẫn để chống đỡ cú đấm này.

Oanh long long!!

Cú đấm tức thì hóa thành một cơn bão năng lượng khủng bố, với thế bài sơn đảo hải quét về phía Tây Châu.

Những vết nứt khổng lồ như mạng nhện lan rộng trên mặt đất, trong những khe nứt sâu không thấy đáy phát ra dung nham nóng chảy, dung nham phun trào như núi lửa bùng nổ lao thẳng lên bầu trời, giao thoa với sấm sét trong tầng mây, tạo thành một cảnh tượng tận thế.

“Phụt!!” Hắc Bào Phân Thân lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, hộ thuẫn ngưng tụ trước người y cũng tức thì vỡ nát.

Ngay sau đó, Tổ Vu Chi Lực khủng bố hung hăng đánh vào người y, trực tiếp đánh bay y đi như một viên đạn pháo.

“Đây chính là Tổ Vu Chi Lực sao!?” Tần Phong nhìn cảnh tượng tận thế trước mắt, khó tin nhìn về nắm đấm của mình.

Mặc dù hắn biết tiến giai Tổ Vu sẽ rất mạnh, nhưng không ngờ lại có thể mạnh đến mức này, chỉ bằng nhục thân chi lực đã có thể chiến đấu với Tiên Đế rồi, huống chi còn có mấy chục cái buff gia tăng chiến đấu.

“Tê!

Tê!” Tất cả mọi người có mặt cũng hít một hơi khí lạnh, bị chiến lực khủng bố của Tần Phong làm cho kinh hãi.

“Đây chính là món quà cuối cùng của anh trai Ye Thần sao!?” Tần Phong trong lòng bắt đầu hoài niệm Ye Thần, cũng không quên gọi Hệ Thống mở lễ bao...

Đing đoong, chúc mừng Túc Chủ mở Thiên Mệnh Đại Lễ Bao...

Đing đoong, chúc mừng Túc Chủ nhận được Thẻ thăng cấp Kiếm Ý Thánh Nhân *1!

Đing đoong, chúc mừng Túc Chủ nhận được Hạt giống thần bí *1!

Đing đoong, chúc mừng Túc Chủ nhận được Đại Đạo Thần Thông bản rút gọn, Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

“Bản rút gọn!?” Nhìn ba vật phẩm mở ra, Tần Phong không khỏi ngẩn người.

Mặc dù hắn từng nghe nói Nhất Khí Hóa Tam Thanh là một môn thần thông bá đạo, nhưng lại chưa từng nghe nói còn có cái gì gọi là bản rút gọn.

Còn tấm Thẻ thăng cấp Kiếm Ý Thánh Nhân thì cũng dễ hiểu, chính là để kiếm ý của hắn nở hoa kết trái, từ đó nắm giữ Thanh Bình Kiếm Ý chân chính, dùng để đả kích, à không, dùng để khích lệ Tiểu Tam Tam.

Chương 1940

Nhưng Hạt giống thần bí lại là cái gì, vì sao lại dùng thần bí để hình dung nhỉ!?

Mang theo nghi hoặc trong lòng, hắn nhấp vào xem giới thiệu: Thẻ thăng cấp Kiếm Ý Thánh Nhân: Sau khi sử dụng có thể tăng cấp Kiếm Ý Thánh Nhân của bản thân, khiến Túc Chủ tức khắc nắm giữ Kiếm Ý Thánh Nhân.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh (Bản rút gọn): Sau khi sử dụng Túc Chủ có thể huyễn hóa ra ba phân thân, không chỉ có thể tâm ý tương thông với bản thể, mà còn sở hữu tu vi và cảnh giới giống hệt bản thể (Lưu ý: Nhất Khí Hóa Tam Thanh bản rút gọn có giới hạn thời gian, phân thân chỉ có thể tồn tại hai tiếng rưỡi, và không thể rời bản thể quá xa).

Hạt giống thần bí: Hạt giống thần bí sinh ra trong Hỗn Độn (Lưu ý: Có thể dùng Điểm Phản Phái để thúc chín, mỗi lần không dưới 1 triệu Điểm Phản Phái).

“Vãi chưởng!!” Tần Phong không kìm được chửi thề một tiếng, phát hiện chiêu này vô cùng quen thuộc.

Đậu má!!

Rõ ràng sắp thúc chín toàn bộ Tiên Thiên Hồ Lô Đằng rồi, kết quả bây giờ lại sắp xếp cho hắn một cái Hạt giống thần bí gì đó.

Cứ như một tác giả nào đó cứ nhìn chằm chằm vào tiền trong tài khoản của cẩu tác giả, chỉ cần có chút động tĩnh là lập tức vung lưỡi hái gặt.

Tuy nhiên, bản rút gọn của Nhất Khí Hóa Tam Thanh này lại khá ổn, mặc dù không thể rời xa bản thể quá xa, và cũng có giới hạn thời gian hai tiếng rưỡi, nhưng lại có thể khiến hắn từ một chọi một biến thành ba chọi một.

Còn Thể thăng cấp Kiếm Ý Thánh Nhân cũng không tệ, có thể thực sự tăng sát thương cho hắn.

“Kết thúc rồi...” Tần Phong nhận xong món quà cuối cùng của Ye Thần, không kìm được phát ra tiếng thở dài thương cảm.

Nhưng thế giới này là như vậy, sẽ không vì sự sụp đổ của ai mà dừng lại.

Tất cả bi thương trong sinh mệnh, đều chỉ sẽ tàn lưu trong ký ức của người sống theo thời gian, và khi ký ức lại một lần nữa tan biến cùng sinh mệnh, thì dấu vết cuối cùng mới hoàn toàn tiêu tán.

Cho nên, để anh trai Ye Thần mãi sống trong ký ức của hắn, hắn nhất định phải sống thật tốt.

Lúc này —— giữa trời đất dần khôi phục yên tĩnh, bụi bặm ngập trời cũng theo đó tan đi.

Ngay sau đó, trước mắt mọi người xuất hiện một Vô Tận Hoang Nguyên đầy vết nứt, trong những khe nứt sâu không thấy đáy dung nham nóng chảy cuồn cuộn, trên tầng mây giữa trời không ngừng lóe lên vài tia sấm sét.

“Khái khái...” Hắc Bào Phân Thân chật vật quỳ trên mặt đất, trong miệng không ngừng ho ra tiên huyết.

Không phải y cố ý buông lỏng thua cho Tần Phong, mà thật sự là thần thiếp không làm được a!

Đừng thấy y đã đột phá đến Tiên Đế cao giai, hơn Tần Phong trọn vẹn một đại cảnh giới, nhưng tiếc thay Hoa Khai Thập Nhị Phẩm đã hoàn toàn phá vỡ định luật 'dưới Tiên Đế đều là lũ kiến hôi'.

Thêm vào sức mạnh khủng bố của Tổ Vu, nhìn khắp Tiên Giới e rằng chỉ có bản thể của y mới có thể một trận chiến với Tần Phong, ngay cả Long Ngạo Thiên - Tiên Đế đệ nhất trên danh nghĩa cũng không được.

Đặc biệt là Lượng Thiên Xích của y còn bị Tần Phong lấy mất, có thể cứng rắn chịu một quyền mà không chết đã là mạng lớn rồi.

“Mạnh, mạnh quá!!” Lâm Tam nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng mãi không thể hoàn hồn.

Vốn dĩ hắn nghĩ mình có thể dựa vào nỗ lực để đuổi kịp Tần Phong, nhưng quay đầu lại mới phát hiện khoảng cách giữa mình và hắn lớn đến mức nào, cứ như một người làm công 996 được thiên tuyển, nói rằng mình có thể dựa vào nỗ lực để ngồi ngang hàng với Mã Ba Ba vậy.

Khoảnh khắc này —— Lâm Tam bối rối, Đạo Tâm bất ổn rồi.

Vốn dĩ hắn nghĩ nỗ lực có thể vượt qua trùng trùng điệp điệp núi cao, nhưng cuối cùng mới phát hiện có người sinh ra đã ở trên đỉnh núi, bất kể ngươi nỗ lực thế nào cũng không thể đuổi kịp điểm xuất phát của người ta.

“Đẹp trai quá!!” So với sự bối rối của Lâm Tam, Vu Lan lại mắt sáng rực hình trái tim.

Trước đây nàng luôn cho rằng mình là người có nguyên tắc, không thèm dựa vào đàn ông để chứng minh bản thân, nhưng giờ nàng mới phát hiện mình đã giả bộ đến mức nào, và cũng cuối cùng đã hiểu lời nương thân Lam Ma nói, đàn ông tranh đoạt thiên hạ bằng máu, phụ nữ đoạt được thiên hạ bằng mồ hôi là có ý gì.

Đing đoong, chúc mừng Túc Chủ đả kích Đạo Tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn Điểm Phản Phái!

Đing đoong, chúc mừng Túc Chủ câu dẫn Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn Điểm Phản Phái!

“Câu dẫn Lan bảo bảo!?” Tần Phong nghe thấy tiếng Hệ Thống, lập tức bắt đầu tạo dáng.

Ngay sau đó, tầng mây trên bầu trời nứt ra một khe hở, một tia nắng chiếu thẳng vào người hắn, tựa như ánh đèn sân khấu độc quyền, không chỉ làm nổi bật thân hình cao lớn của hắn, mà còn chiếu rọi những cơ bắp màu đồng sắc của hắn trở nên rõ ràng sắc nét.

“Ô ô...” Gò má Vu Lan đỏ bừng, tựa như đầu xe lửa khởi động.

Đừng nói là một đại linh thặng nữ như nàng, đã hai kiếp chưa từng gả chồng, ngay cả một cô nương mười tám tuổi cũng không chịu nổi sự dụ hoặc như vậy a!

Đing đoong, chúc mừng Túc Chủ câu dẫn Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn Điểm Phản Phái!

“Biết ngay nàng ta thích kiểu này mà!” Tần Phong khóe miệng khẽ nhếch, chuẩn bị tạo thêm vài dáng nữa.

Nhưng Hắc Bào Phân Thân bên cạnh không biết là cố ý hay vô tình, hay là không thể chịu nổi khi thấy người khác thể hiện tình cảm, lại chủ động tấn công Tần Phong, bắt đầu toàn lực phóng ra Diệt Thế Ma Viêm của mình.

Oanh long long!!

Ngọn lửa đen ngòm bùng lên trời, khiến hư không rung chuyển kịch liệt.

Ngay sau đó, Diệt Thế Ma Viêm khủng bố như một dòng lũ đen, che trời lấp đất lao về phía Tần Phong, không chỉ phát ra khí tức hủy diệt đáng sợ, mà còn thiêu đốt hư không nổi lên từng gợn sóng, dường như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ giữa trời đất.

“Còn dám giỡn lửa trước mặt Trẫm!” Tần Phong khinh miệt liếc nhìn một cái, dường như đang chế giễu đối phương ngu xuẩn.

Phải biết rằng, khi hắn thu được Tinh Huyết Tổ Vu lúc trước, đã luyện hóa nó cùng với Chúc Dung Hỏa Luyện Chi Ấn.

Giờ đây tiến giai thành Tổ Vu tự nhiên đã đạt được truyền thừa hỏa hệ của Chúc Dung.

Cộng thêm thể chất hỏa hệ Đại Viên Mãn bẩm sinh của hắn, có thể nói trên đời này không có ngọn lửa nào có thể làm hại được hắn, ngay cả Diệt Thế Ma Viêm sinh ra trước Hỗn Độn cũng không được.

Oanh long long!!

Hắc viêm che trời lấp đất ập tới, lập tức nuốt chửng Tần Phong.

“Tần huynh!” Trong lòng Lâm Tam giật mình, lập tức hành động muốn cứu người.

Nhưng khác với cảnh tượng bị thiêu đốt mà mọi người tưởng tượng, Tần Phong lại đứng trong hắc viêm như không có chuyện gì, thậm chí còn bắt đầu hấp thu Diệt Thế Hắc Viêm của đối phương.

“Cái gì!?” Sắc mặt Hắc Bào Phân Thân đột nhiên biến đổi, vội vàng thu hồi Diệt Thế Hắc Viêm.

Chỉ là phóng ra dễ thu lại khó, bảo bối bị Tần Phong nhắm trúng, số phận đã định phải cùng hắn mang họ Tần...

Chương 1941

“Mạnh, mạnh quá!!” Trong lòng tất cả mọi người có mặt đột nhiên run rẩy, bị sự biến thái của Tần Phong làm cho kinh hãi.

Ban đầu Tần Phong với Hoa Khai Thập Nhị Phẩm đã khiến người ta tuyệt vọng rồi, nhưng ai ngờ đó chỉ là hình thái bình thường của hắn, một khi chuyển hóa thành hình thái chiến đấu thì căn bản không cần biết ngươi chịu nổi hay không.

“Quy tắc Hoang Cổ, kẻ thắng ăn tất!” Tần Phong vươn bàn tay khổng lồ của mình, chuẩn bị luyện hóa Hắc Bào Phân Thân ngay lập tức.

“Ngươi, ngươi đừng hòng!!” Hắc Bào Phân Thân vừa kinh vừa giận, chưa từng cảm thấy nhục nhã đến thế.

Vốn dĩ y nghĩ mình khổ tu mấy chục vạn năm, lần đầu xuất hiện nhất định sẽ uy chấn bát phương, cho thế nhân biết sự đáng sợ của Tiên Đế cao giai, nhưng ai ngờ cuối cùng lại bị Tần Phong dễ dàng nắm trong lòng bàn tay.

Khoảng cách tâm lý to lớn này đừng nói y không thể chấp nhận được, ngay cả nhìn khắp thiên hạ cũng không ai có thể chấp nhận được.

Oanh long long!!

Trên bầu trời, phong vân đột biến.

Chỉ thấy Hắc Bào Phân Thân không cam lòng chấp nhận hiện thực, quanh thân y bùng nổ khí tức khiến người ta ớn lạnh.

Ngay sau đó, Đại Đạo Chi Lực khủng bố từ trong cơ thể y lưu chuyển ra, hô ứng với luồng lực lượng cuồng bạo đang dũng động giữa trời đất.

“Đây là...

Thiên Lôi Đại Đạo!” Lâm Tam và những người khác trong lòng giật mình, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy hai mắt Hắc Bào Phân Thân bắn ra tinh mang, dường như xuyên thủng chư thiên vạn giới, hai tay cũng nhanh chóng kết ấn tạo ra từng đạo tàn ảnh.

Ngay sau đó, tiên khí của toàn bộ Vô Tận Hoang Nguyên dường như nhận được sự triệu hoán, điên cuồng dũng đến như trăm sông đổ về biển, tụ tập trước người y tạo thành một thế giới lôi đình hỗn độn sơ khai.

Oanh long long!!

Từng cột sáng lôi đình thông thiên triệt địa ầm ầm giáng xuống, mỗi một tia điện hồ đều như một con lôi long phẫn nộ, không chỉ nhe nanh múa vuốt gào thét, mà còn phát ra uy áp khiến người ta rợn người.

Đặc biệt là nơi cột sáng lôi đình giáng xuống, mặt đất băng liệt, núi sông sụp đổ, vô số đất đá bị cuốn lên cao, rồi tức thì bị lôi quang tiêu diệt thành tro bụi.

Nhất thời... toàn bộ mặt đất đều bị lôi quang bao phủ, tựa như một biển lôi chi rực rỡ.

Còn Hắc Bào Phân Thân đứng trên biển lôi cuồng bạo này, tựa như Lôi Thần vô thượng chúa tể vạn lôi thiên hạ.

“Thiên Lôi Đại Đạo Chi Ấn!!” Tất cả mọi người có mặt lập tức kinh hô, phát hiện Ẩn Môn quả thực giàu có đến chảy dầu.

Nhưng Hắc Bào Phân Thân không có ý định ngừng khoe khoang, thân hình y cũng bắt đầu bành trướng nhanh chóng, trong chớp mắt đã hóa thành một con cự long phương Đông dài ngàn mét, toàn thân lấp lánh vảy vàng.

Chỉ là khác với cự long phương Đông trong ấn tượng, y còn có một đôi cánh tựa như đang bốc cháy.

Chứng kiến cảnh tượng này, cả trường sôi trào.

“Đây là Long tộc sao?

Vì sao chưa từng thấy!?” “Ta từng thấy trong cổ tịch, đây là Thái Cổ Thần Thú Ứng Long, có thể khống chế sức mạnh lôi đình!” “Vãi chưởng, Ứng Long bẩm sinh khống lôi lại thêm Thiên Lôi Đại Đạo Chi Ấn, cái *éo gì là tổ hợp thần tiên thế này!!” “Người này đã dung hợp Đại Đạo Chi Ấn với bản thân, y là Thiên Lôi, Thiên Lôi tức là y, y là chúa tể lôi đình!” “Chúa tể lôi đình, khủng bố đến thế!!” “Giờ thì có kịch hay để xem rồi, Tổ Vu của Vu tộc và Chúa tể Lôi đình!!” “...” Mọi người thấy Hắc Bào Phân Thân hiện nguyên hình, trong lòng không khỏi toát mồ hôi lạnh thay Tần Phong.

Mặc dù thiên phú của Tần Phong khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, nhưng vẫn chưa hoàn toàn chuyển hóa thiên phú thành thực lực, ngược lại đối phương lại thực sự sở hữu thực lực vô địch.

“Ứng Long sao!?” Tần Phong chỉ nhàn nhạt liếc nhìn một cái, không hề để ý đến y.

Mặc dù Ứng Long là Thái Cổ Thần Thú không sai, nhưng trước mặt Tổ Vu thì không đáng nhắc tới, cho dù y có dung hợp Thiên Lôi Đại Đạo Chi Ấn, thì vẫn không phải đối thủ của hắn.

Tuy nhiên, Thiên Lôi Đại Đạo Chi Ấn quả thực không tệ, vừa nhìn đã biết là cơ duyên của nhị đệ hắn rồi.

Hống!!

Ứng Long lập tức gầm lên một tiếng, phóng thích ra vô tận lôi đình.

Oanh long long!!

Trên bầu trời vô số lôi long gào thét giáng xuống, tựa như một biển lôi chi rực rỡ.

Nơi chúng đi qua không chỉ lôi quang lóe sáng, không gian còn bị xé rách rồi phục hồi liên tục, phát ra tiếng “xuy xuy” khiến người ta rợn tóc gáy, dường như trời đất này cũng không chịu nổi luồng sức mạnh này, sắp vỡ tan.

Còn có Diệt Thế Ma Viêm hóa thành sóng thần cuồn cuộn, cũng phát ra uy áp đáng sợ lao về phía hắn.

“Tần huynh!!” Sắc mặt Lâm Tam đột nhiên biến đổi, cầm kiếm muốn xông lên giúp đỡ.

“Tần Phong!!” Vu Lan cũng cảm nhận được nguy hiểm, liền kết ấn chuẩn bị phong bế thế giới.

Nhưng Tần Phong không cho hai người cơ hội “trang bức” này, quanh thân hắn đột nhiên bùng lên một đám lửa vàng kim, cả người hắn tựa như một pho hỏa diễm cự thần, không chỉ ẩn chứa năng lượng đủ để hủy diệt trời đất, mà còn hình thành một lĩnh địa hỏa diễm khổng lồ.

Ngay sau đó, long văn trên người hắn dường như sống lại, hóa thành một con hỏa long khổng lồ che trời lấp đất.

“Hống!!” Tần Phong phát ra tiếng gầm hoang dã, nắm chặt nắm đấm dùng sức vung ra.

“Hống!!” Hỏa Long cảm nhận được tâm trạng của Tần Phong, cũng đồng dạng phát ra tiếng gầm vang trời.

Ngay sau đó, nó hóa thành quyền phong của Tần Phong hoàn toàn dung hợp làm một, hung hăng đánh về phía Ứng Long đang lao tới.

Nơi nó đi qua, không gian đều bị thiêu đốt đến nổi lên từng gợn sóng, dường như không chịu nổi nhiệt độ cao này mà sắp sụp đổ.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm dữ dội vào nhau, bùng phát tiếng nổ vang trời.

Ngay sau đó, cơn bão năng lượng khủng bố do va chạm tạo ra càn quét toàn bộ Tây Vực, khiến Tây Vực cổ chiến trường vốn đã tàn phá gần như bị đánh chìm.

Trên bầu trời, hỏa và lôi càng giao thoa vào nhau, tựa như một tấm bảng vẽ khổng lồ đầy màu sắc.

“Thế nào rồi!?” Tất cả mọi người có mặt gian nan chống đỡ xung kích của cơn bão, nhưng lại không thể chống lại sự tò mò trong lòng.

Chương 1942

Chỉ thấy ở trung tâm cơn bão năng lượng khủng bố đó, Tần Phong đang chịu đựng sự xung kích của vô tận lôi đình, Tổ Vu Chi Khu cũng đầy vết máu, nhưng ánh mắt hắn vẫn vô cùng kiên định, đội vô tận lôi đình từng bước từng bước ép sát Ứng Long.

“Cái gì!!” Đồng tử Ứng Long đột nhiên co rút lại, vội vàng muốn đốt cháy sinh mệnh.

Nhưng chưa kịp đợi y đốt cháy sinh mệnh tăng cường output, bàn tay khổng lồ của Tần Phong đã một phát siết chặt cổ y.

Ngay sau đó, một cảm giác ngạt thở mãnh liệt dâng lên trong lòng, không chỉ khiến y đau đến trợn tròn mắt, mà còn trực tiếp cắt đứt output của y.

Hống!!

Tần Phong lập tức ngẩng đầu phát ra tiếng gầm gào, tựa như một người dã nhân đã săn được con mồi.

Ngay sau đó, hắn không chút do dự há miệng, một ngụm cắn vào cổ Ứng Long, tiên huyết cũng theo đó phun ra, chảy từ khóe miệng hắn.

Hống!!

Ứng Long lập tức phát ra tiếng kêu thê thảm, thân thể cũng bắt đầu vùng vẫy kịch liệt.

Nhưng cho dù y hiện nguyên hình là Thái Cổ Thần Thú Ứng Long, muốn thoát khỏi tay Vu tộc lấy sức mạnh làm tôn thì cũng không thực tế lắm, huống chi lại là thoát khỏi tay một Tổ Vu.

“Chiến cuộc cao cấp đều hoang dã thế này sao!?” Trong lòng tất cả mọi người có mặt đột nhiên run rẩy, bị sự hoang dã của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Nhưng Tần Phong không có thời gian để ý đến mọi người, hắn trực tiếp hấp thu luyện hóa long huyết và Diệt Thế Ma Viêm trong cơ thể Ứng Long đến khô cạn, còn không quên tự tay moi Thiên Lôi Đại Đạo Chi Ấn ra.

“Đây chính là quy tắc của Hoang Cổ sao!?” Khóe mắt tất cả mọi người có mặt không kìm được giật giật, phát hiện Tần Phong một chút cũng không lãng phí... "Hống!!" Tần Phong sau khi luyện hóa Ứng Long xong, lập tức ngửa mặt lên trời gào thét chấn động màng nhĩ.

Ngay sau đó khí huyết trong cơ thể hắn bắt đầu cuồn cuộn, bộc phát ra một đạo hồng sắc quang mang xông thẳng lên trời, Thập Nhị Phẩm Bạch Liên cũng tỏa ra tiên quang chói mắt, quanh thân càng hiện lên từng đạo phù văn vàng thần bí. "Tần huynh lại sắp đột phá nữa rồi sao?!" Lâm Tam lập tức kinh ngạc trừng lớn mắt, trong lòng cũng gào thét như chuột chũi.

Vãi chưởng!!

Còn chơi vui vẻ được không thế!?

Nhà ai mà người bình thường vừa đột phá Tiên Vương trung giai, quay đầu cái đã lại đột phá Tiên Vương cao giai thế này!? "Hắn ta không cần củng cố căn cơ à!?" Vu Lan cũng đứng một bên ngây người, hỏi ra tiếng lòng của tất cả mọi người.

Dù nàng đã sống hai kiếp người, cũng chưa từng thấy qua loại yêu nghiệt này, thậm chí còn chưa từng nghe nói đến. "Đúng vậy, hắn ta còn tính là người không!?" Mọi người đều bị Tần Phong làm cho sợ hãi, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Rõ ràng nhìn bề ngoài là một con người, nhưng lại cả ngày không làm chuyện của người, bất kể là chiến lực tu luyện, hay là sinh hoạt hằng ngày, đều không nhìn ra chút nào giống một người bình thường cả. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Hống!!" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống nhưng không để ý, chỉ cảm thấy cơ thể như núi lửa bộc phát.

Oanh long long!!

Mây đen dày đặc, sấm sét cuồn cuộn.

Chỉ thấy cả thiên địa đều đang rung chuyển kịch liệt, từng đạo tia chớp thô to xé rách bầu trời, như rắn bạc cuồng vũ, đan xen trong tầng mây tạo thành một bức tranh hùng vĩ.

Ngay sau đó, mặt đất dưới chân Tần Phong bắt đầu sụp lún, mặt đất cũng nứt ra từng vết nứt sâu hoắm, bên trong tỏa ra dung nham nóng bỏng và hàn khí lạnh lẽo, phảng phất như địa ngục và vực băng đồng thời giáng lâm nhân gian.

Và trong ngọn lửa vàng quanh thân Tần Phong, cũng xuất hiện những tia lửa đen.

Cả người hắn như một vầng liệt nhật chói mắt, ánh sáng phát ra chiếu rọi khắp thiên địa, như muốn xua tan bóng tối không còn chút dấu vết, đồng thời bộc phát ra một cỗ sóng xung kích mạnh mẽ, nhanh chóng khuếch tán về phía Tây Chu. "Đây rốt cuộc là yêu quái gì!?" Phân thân Lăng Tiêu Tiên Đế đi theo một đường, nhìn Tần Phong mà không thể nào bình tĩnh.

Vốn dĩ bản thể ra lệnh cho hắn là phải tuân theo lời khuyên của tiểu thư Đông Phương, nhân lúc Long Ngạo Thiên đang cướp đoạt bảo vật của Ẩn Môn vào thời điểm then chốt, nhảy ra liều chết ngăn cản hắn đoạt bảo.

Nhưng khi hắn nhìn thấy chiến tích của Tần Phong, nhất thời không biết nên đi ngăn cản ai nữa.

Trước cái tên biến thái Tần Phong này, Long Ngạo Thiên thật sự có thể thống nhất Tiên Giới sao!?

Lúc này —— Long Ngạo Thiên trước cây Nhân Sâm Quả Thụ, đã sắp bị tức đến phát điên rồi.

Đừng thấy Tần Hạo chỉ có tu vi Tiên Quân cao giai, kém hắn ta cả hai đại cảnh giới, nhưng khi gã ngưng tụ Tổ Vu Chân Thân xong, bản thân hắn ta nhất thời lại không có cách nào đối phó.

Không phải bản thân hắn ta đánh không lại Tần Hạo, mà là Tần Hạo còn trơn trượt hơn lươn!

Thêm vào đó, Triệu Trường Sinh và Tiểu Bạch hai tên lão lục thâm niên này, thỉnh thoảng lại vòng ra sau lưng hắn ta đánh lén, khiến hắn ta chậm chạp không thể hái được Nhân Sâm Quả mà mình ưng ý.

Cứ như thể một con sư tử trên thảo nguyên, gặp phải một đám "nhị ca" thảo nguyên.

Rõ ràng ngươi có thể vung tay đập chết chúng, nhưng chúng nó lại không nói võ đức, không những không đối đầu trực diện với ngươi, mà còn chuyên đánh vào hạ tam lộ của ngươi.

Đương nhiên những thứ này cũng không phải là trọng điểm...

Nếu chỉ là như vậy, hắn ta bỏ chút thời gian cũng có thể giải quyết, nhưng khí tức hủy thiên diệt địa truyền đến từ phía sau, lại khiến hắn ta căn bản không dám dùng toàn lực đối phó mấy người này, sợ rằng Tần Phong hoặc phân thân áo đen sẽ xông tới cho hắn ta một đao.

Khác với sự không nói võ đức của Tần Hạo và Triệu Trường Sinh, Tần Phong và phân thân áo đen thật sự có thực lực muốn lấy mạng hắn ta.

Vì vậy hắn ta không thể không đề phòng! "Có vẻ không cần ta cũng được!" Uyên Tổng thấy Tần Hạo và những người khác đã thu hút hỏa lực, lập tức liếc nhìn Nhân Sâm Quả, chuẩn bị rút lui trước.

Chỉ thấy hắn ta không chút do dự, xoay người bỏ lại đồng đội, lao nhanh về phía cây Nhân Sâm Quả Thụ, trường kiếm trong tay cũng phát ra tiếng kiếm minh vù vù, nhắm vào một quả Nhân Sâm Quả mà chém ra một đạo kiếm khí. "Không hay rồi!!" Tiểu Bạch thấy có người muốn "ăn trộm", lập tức trở nên lo lắng.

Nhưng còn chưa đợi kiếm khí của Uyên Tổng chém xuống, từ ngực nàng đã bộc phát ra một cỗ lực hút đáng sợ, ngay lập tức hút cả cây Nhân Sâm Quả Thụ phía trước vào trong cơ thể nàng. "Chuyện gì thế!?" Uyên Tổng lập tức ngây người, trên đầu hiện lên rất nhiều dấu chấm hỏi.

Chương 1943

"Đậu má!!" Tần Hạo và những người khác quay đầu nhìn lại, độ tức giận lập tức tăng vọt.

Bọn họ ở đây vì Nhân Sâm Quả mà đánh sống đánh chết, nhưng Uyên Tổng lại lập tức chạy đi ăn "đồ ăn một mình", thậm chí ngay cả một ngụm canh cũng không định để lại cho bọn họ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ giá họa cho Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 200 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích quan hệ của Đại Thiên Mệnh Tây, nhận được 500 vạn Phản Phái Điểm!" "Tổng cộng 700 vạn?

Vậy là không sao rồi!" Phân thân Côn Bằng đi đến trước Nhân Sâm Quả Thụ, lập tức vươn tay hái một quả rồi uống thuốc.

Vốn dĩ hắn ta định dùng Hoàng Trung Lý, đột phá Tiên Vương ở Thập Phẩm viên mãn, nhưng không ngờ Ẩn Môn lại chu đáo đưa tới Nhân Sâm Quả, khiến hắn ta có tiềm chất trùng kích Thập Nhất Phẩm.

Oanh long long!!

Ngay khi Nhân Sâm Quả được uống, một cỗ năng lượng bùng nổ trong cơ thể.

Ngay sau đó, cỗ năng lượng này theo bách hài chảy khắp toàn thân, kích hoạt tiềm lực trong cơ thể hắn ta lần nữa, đóa hoa thứ mười một cũng bắt đầu chậm rãi ngưng tụ quanh thân.

Mà ngay khi phân thân Côn Bằng đột phá Tiên Vương, Uyên Tổng bên ngoài thì lo lắng không cách nào biện bạch.

Tuy hắn ta biết Âm Dương Ngư Ngọc Bội rất "khốn nạn", nhưng không ngờ lại khốn nạn đến mức độ này, không trả lương cho hắn ta thì thôi, bây giờ lại còn muốn hắn ta gánh tội. "Giao ra Nhân Sâm Quả Thụ!!" Ba người vốn đang đánh sống đánh chết, lập tức cùng chung kẻ thù nhìn về phía Uyên Tổng. "Không hay rồi!!" Uyên Tổng biết mình không cách nào biện bạch, lập tức xoay người nhanh chóng bỏ chạy. "Chạy đi đâu!!" Tiểu Bạch lập tức nổi giận, ngay lập tức đuổi theo.

Từ khi Tần Tiểu Bạch xuất đạo đến nay, ngoại trừ chủ ngân Tần Phong của nàng ra, còn chưa từng có ai có thể chiếm tiện nghi của nàng, cho nên nàng bất kể thế nào cũng phải cướp lại Nhân Sâm Quả Thụ. "Đuổi!!" Tần Hạo cũng không nói hai lời, tay cầm Cự Chùy đuổi theo. "Không thể để hắn ta chạy thoát!" Long Ngạo Thiên cũng gác lại ân oán cá nhân, nhanh chóng đuổi theo Uyên Tổng. "Đuổi?

Hay là không đuổi!?" Triệu Trường Sinh nhìn mấy người rời đi, trong lòng thì bắt đầu rối rắm.

Mặc dù Nhân Sâm Quả Thụ là bảo bối khó có được, nhưng Ẩn Môn lại truyền thừa từ Thái Cổ đến nay, ai cũng không biết bên trong còn có bảo bối nào khác không, nếu có bảo bối còn lợi hại hơn Nhân Sâm Quả, mình mà đi đuổi thì chẳng phải là "nhặt hạt vừng bỏ hạt dưa" sao!? "Chủ nhân, bên này!!" Thanh Thanh chun cái mũi nhỏ hít ngửi, ý bảo mình đã phát hiện ra thứ tốt rồi.

Mà ngay khi các Thiên Tuyển Chi Tử đang tranh giành Nhân Sâm Quả Thụ, phân thân Kim Ô thì đang dẫn theo đội ngũ chuyên nghiệp, bắt đầu hình thức cấu hình linh nguyên trong Ẩn Môn, một đường vét sạch rất nhiều thiên tài địa bảo quý hiếm. "Cái này là..." Đội ngũ chuyên nghiệp đi theo phân thân Kim Ô một đường vét sạch, đột nhiên dừng bước kinh ngạc nhìn về phía trước... "Tìm thấy rồi!" Phân thân Kim Ô nhìn thấy vật phía trước, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hỉ.

Chỉ thấy phía trước tiên khí tràn ngập, kiêu ngạo đứng sừng sững một cây đại thụ che trời.

Thân cây uyển chuyển như một trụ đồng khổng lồ thông thiên triệt địa, kiên cố mà nặng nề, trên đó còn có những phù văn thần bí như hoa văn cổ xưa, lấp lánh ánh sáng u vi, cành cây thì tung hoành giao thoa, uốn lượn quanh co như long xà cuồng vũ.

Đặc biệt là khi đứng dưới cái cây này, chỉ cảm thấy tinh thần chấn động, yêu lực trong cơ thể lại tự vận chuyển. "Đây là cây gì!?" Tam Lộng Đại Sư đầy mặt nghi hoặc, tỏ vẻ mình không nhận ra cái cây này.

Nhưng bằng trực giác chuyên nghiệp, hắn cảm thấy cái cây này rất không bình thường, tuyệt đối không thua kém Nhân Sâm Quả Thụ trước đó, ít nhất cũng là một gốc Tiên Thiên Linh Căn quý hiếm. "Tiên Thiên Linh Căn, Phù Tang Thần Thụ!" Phân thân Kim Ô mở miệng trả lời: "Cây này là thần thụ nghỉ ngơi của tộc Kim Ô, nghe đồn là nút thắt then chốt nối liền Tam Giới Lục Đạo, Âm Dương Lưỡng Giới, chưởng khống sự giao thế của quang minh và hắc ám, sự lưu chuyển của năm tháng và thời gian." "Tam Giới Lục Đạo?

Âm Dương Lưỡng Giới!?" Mộc Tú không nhịn được hỏi: "Chẳng lẽ trên đời thật sự có Luân Hồi Chi Địa sao!?" "Chắc là có!" Tề Tu Viễn không chắc chắn nói: "Thần thông thứ hai của Chí Tôn Cốt của Nhị Gia, chính là chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, nếu không có Luân Hồi Chi Địa, hắn làm sao có thể sử dụng, và triệu hoán ra Lục Đạo Luân Hồi Chi Môn chứ!?" "Có lý!" Đàm Lực lập tức đồng tình gật đầu, cũng cảm thấy trên đời có Luân Hồi Chi Địa. "Những cái này đều không phải trọng điểm..." Phân thân Kim Ô đối với điều này không có hứng thú, vẫy vẫy tay nói: "Trọng điểm là Phù Tang Thần Thụ này, không chỉ là nơi nghỉ ngơi của Kim Ô, mà nghỉ ngơi trên đó còn có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện, khi chiến đấu tế ra còn có thể tăng cường chiến lực của tộc Kim Ô, tương đương với việc nâng tiềm lực Hoa Khai Thập Nhất Phẩm lên Hoa Khai Thập Nhị Phẩm." "Rít!

Rít!" Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức hít một ngụm khí lạnh, đều bị lời nói của phân thân Kim Ô làm cho kinh hãi.

Vốn dĩ một Tần Phong Hoa Khai Thập Nhị Phẩm đã đủ khiến người ta tuyệt vọng rồi, nhưng không ngờ lại còn có thể có thêm một phân thân Hoa Khai Thập Nhị Phẩm nữa.

Nhưng ngay sau đó bọn họ lại trở nên kích động...

Bởi vì bọn họ là những người chơi khai mở máy chủ của Tập đoàn Tiên Tần, đã sớm hoàn toàn ràng buộc với Tần Phong, có thể nói song phương là cùng vinh cùng nhục, cho nên hiện tại Tần Phong càng cường đại, cũng có nghĩa là địa vị tương lai của bọn họ càng cao.

Dù Tần lão bản không thích phát lương, cũng không thể ngăn cản đủ loại trợ cấp và phúc lợi. 3000 hạ phẩm Tiên Tinh + trợ cấp chiến đấu + phí y tế + thưởng cuối năm = 30 ức cực phẩm Tiên Tinh.

Thu!!

Phân thân Kim Ô đột nhiên ngửa mặt lên trời, phát ra một tiếng chim kêu chói tai.

Ngay sau đó, quanh thân bùng lên một ngọn lửa hùng vĩ, khiến hư không Tây Chu gợn lên từng đợt gợn sóng, phảng phất như thời không đều bị vặn vẹo biến dạng dưới sức mạnh cường đại này, một đôi hỏa dực khổng lồ cũng hiện ra phía sau, từng sợi lông vũ rõ ràng như được đúc thành từ ngọn lửa thuần túy. "Tam Túc Kim Ô!!" Đội ngũ chuyên nghiệp thấy Tần Phong hiện nguyên hình, đều không chịu nổi nhiệt mà lùi về sau.

Chỉ thấy Tần Phong hóa thành một con Tam Túc Kim Ô uy phong lẫm lẫm, ngửa mặt lên trời gáy dài chấn động thiên địa trong hư không, ngay sau đó há cái mỏ nhọn hoắt ra hút mạnh vào Phù Tang Thần Thụ.

Oanh long long!!

Mặt đất bắt đầu rung chuyển kịch liệt, quanh Phù Tang Thần Thụ cũng không ngừng nứt ra.

Ngay sau đó, cây Phù Tang Thần Thụ khổng lồ từ từ nổi lên, bị Tam Túc Kim Ô một ngụm hút vào đan điền của mình, chỉ để lại trên mặt đất một cái hố sâu hoắm. "Rắc!!" Phân thân Kim Ô lại biến về hình người, còn không nhịn được ợ một cái. "Cứ thế mà nuốt tươi xuống sao!?" Đội ngũ chuyên nghiệp có chút ngây người nhìn, phát hiện yêu thú và nhân tộc quả nhiên không giống nhau. "Đứng ngây ra làm gì!?" Phân thân Kim Ô mở miệng nhắc nhở: "Tần gia chúng ta mất không chỉ có Nhân Sâm Quả và Phù Tang Thụ, mà còn rất nhiều bảo bối bị Ẩn Môn tà ác lấy đi." "Ẩn Môn tà ác!?" Khóe mắt đội ngũ chuyên nghiệp lập tức giật giật, cuối cùng cũng hiểu Tần gia vì sao có thể phát đạt như vậy. "A Di Đà Phật!" Tam Lộng Đại Sư chắp tay, tỏ vẻ mình còn cần tu luyện.

Chương 1944

Nhưng ngay khi đội ngũ chuyên nghiệp chuẩn bị rời đi, một bóng người màu trắng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, chặn đường đi của bọn họ, đó là một lão già tóc bạc tiên phong đạo cốt tay cầm phất trần. "Ai!?" Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức rút vũ khí ra, bày ra tư thế chiến đấu nhìn chằm chằm lão già tóc bạc. "Đợi một chút!" Phân thân Kim Ô, người sở hữu Bách Khoa Trần Thụ, lập tức giơ tay ngăn lại: "Ông chính là sư tôn của Phương Trường và những người khác, là Môn Chủ của Ẩn Môn phải không!?" "Không sai, bản tôn chính là Môn Chủ Ẩn Môn!" Môn Chủ Ẩn Môn liếc nhìn cái hố sâu, cố gắng nén giận nói: "Tần Phong, ngươi luyện hóa đồ nhi của bản tôn thành thân ngoại hóa thân, bây giờ cũng đã có được Phù Tang Thần Thụ của tộc Kim Ô, những điều này bản tôn chỉ coi là tranh đấu giữa các tiểu bối của các ngươi, không so đo với ngươi, nếu ngươi còn cố chấp không ngộ ra, thì đừng trách bản tôn không khách khí." Lời vừa dứt —— Một cỗ uy áp đáng sợ càn quét thiên địa, phảng phất như thượng cổ cự thú đột nhiên tỉnh giấc.

Chỉ thấy các phân tử trong không khí dường như đều bị cỗ lực lượng này nén lại, khiến người ta đột nhiên nghẹt thở, ngay sau đó cơ thể chùng xuống, quỳ rạp trên mặt đất, phảng phất như chịu đựng sức mạnh long trời lở đất, căn bản không có bất kỳ sức phản kháng nào. "Khủng, khủng bố quá cái uy áp này!!" Đội ngũ chuyên nghiệp quỳ rạp trên mặt đất, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi.

Khác với phân thân áo đen bên ngoài trước đó, lão già tóc bạc trước mắt càng đáng sợ hơn, khí tức sâu thẳm như biển cả, giống như đại dương sâu không đáy, mang lại cho người ta một cảm giác không thể nào dò xét được.

Đặc biệt là đôi mắt không gợn sóng kia, phảng phất như tỏa ra hàn ý lạnh thấu xương, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái là toàn thân run rẩy không ngừng. "Lão đầu, ông thật sự coi ta Tần Phong là bị hù dọa mà lớn sao?!" Phân thân Kim Ô cũng cảm thấy cơ thể chùng xuống, nhưng lại cố gắng chống người dậy, lộ ra một nụ cười trào phúng nói: "Nếu ông thật sự có thể không khách khí với ta, ông sẽ khoanh tay đứng nhìn chúng ta công phá Ẩn Môn sao?

Sẽ sau khi đệ tử của mình bị luyện hóa thành thân ngoại hóa thân, lại cố gắng kiềm chế lửa giận mà nói chuyện với ta như vậy sao?

Ta thấy ông cũng chỉ có thể phóng ra chút uy áp giả vờ ra vẻ mà thôi!" "Ngươi tìm chết!!" Môn Chủ Ẩn Môn ánh mắt sắc bén, khí tức quanh thân bắt đầu sôi trào. "Ối giời, chơi lớn thế!" Đội ngũ chuyên nghiệp đầy mặt kinh hãi, toát mồ hôi lạnh thay cho phân thân Kim Ô.

Mặc dù lời phân thân Kim Ô vừa nói rất có lý, đối phương có thể vì một số lý do mà không thể ra tay, nhưng nếu là bọn họ, thì vạn vạn lần cũng không dám khiêu khích như vậy. "Sợ cái gì?

Dù sao ta cũng là thân ngoại hóa thân!" Phân thân Kim Ô tỏ vẻ mình rất dũng cảm, lập tức thò đầu ra khiêu khích nói: "Ta bây giờ đã thò đầu ra rồi, ông có giỏi thì ra tay đánh thử xem nào!?" "Không phải..." Đội ngũ chuyên nghiệp nghe vậy, lập tức muốn khóc.

Ngươi là thân ngoại hóa thân thì không sai, nhưng chúng ta đều là bản thể, lỡ ngươi cược thua, sau này thì không có đội ngũ chuyên nghiệp để dùng nữa rồi... "Ngươi tìm chết!!" Môn Chủ Ẩn Môn nhìn cái đầu thò ra, lửa giận trong lòng không cách nào che giấu được nữa.

Mặc dù hắn ta hiện tại đang ở Bán Bộ Hợp Đạo Kỳ không thể tự mình ra tay, nhưng hắn ta dù sao cũng là lão quái vật đã sống nhiều năm như vậy, có rất nhiều thủ đoạn và sức lực để giết chết Tần Phong.

Nhưng ngay khi hắn ta chuẩn bị ra tay, một tiếng long ngâm bi thương truyền đến.

Ô~~ Chỉ thấy bản thể Tần Phong bên ngoài Ẩn Môn, như ném rác vậy mà vứt bỏ Ứng Long.

Ngay sau đó, hắn ta lau vết máu còn sót lại ở khóe miệng, trong lòng không quên hô hoán hệ thống đổi Căn Cơ Đan.

Mặc dù một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Tiên Vương có giá cao tới 6000 vạn Phản Phái Điểm, nhưng sự giàu có của Ẩn Môn lại vượt quá sức tưởng tượng của hắn ta, tuyệt đối không thể vì tiếc chút tiền nhỏ này mà bỏ lỡ cơ duyên lớn nào đó. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu phí 6000 vạn Phản Phái Điểm, thành công đổi được một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Tiên Vương!!" "Hy vọng tiếp theo đừng làm ta thất vọng nha!" Tần Phong một ngụm nuốt Căn Cơ Đan xuống, khí tức sôi trào cũng theo đó mà bình ổn.

Ngay sau đó cũng không quên mỹ đức tiết kiệm của Tần gia bọn họ, cho Ứng Long đang thoi thóp một cái kết thúc thoải mái, sau đó đóng gói truyền tống cho phân thân Côn Bằng từ không gian hệ thống, để hắn ta xem có thể lợi dụng Âm Dương Ngư Ngọc Bội để tinh luyện một chút không.

Dù sao hắn ta đã mở khóa thành tựu Hỗn Nguyên Đạo Thể, nhưng phân thân Kim Ô thì vẫn chưa thành công mở khóa. "Còn có Diệp Thần ca ca!" Tần Phong trong lòng lại dâng lên một cỗ bi thương, phất tay đưa di thể Diệp Thần cùng đi.

Hắn ta tuyệt đối không phải nghĩ đến Hoang Cổ Thánh Thể của Diệp Thần ca ca, có thể tinh luyện thêm chút Bản Nguyên Chi Lực, cũng không phải sợ Diệp Thần ca ca như Uyên Tổng năm đó đột nhiên biến chất, mà là muốn cùng Diệp Thần ca ca dung làm một thể, đợi tương lai phân thân Kim Ô báo thù Long Ngạo Thiên, cũng coi như

Diệp Thần ca ca đích thân tham gia hành động báo thù rồi. "Tần Phong, ngươi dám giết thân ngoại hóa thân của bản tôn!!" Môn Chủ Ẩn Môn đột nhiên ôm ngực, đầy mặt phẫn nộ nhìn phân thân Kim Ô. "Ông đừng có vu khống được không!" Phân thân Kim Ô lập tức nghiêm túc nói: "Kẻ giết thân ngoại hóa thân của ông là bản thể Tần Phong, còn ta chỉ là thân ngoại hóa thân của Tần Phong, hai bên có sự khác biệt về bản chất, tuyệt đối không thể đánh đồng." "Cái này có khác biệt à!?" Đội ngũ chuyên nghiệp trong lòng lập tức than vãn, tỏ vẻ hai bên đều tiện như nhau. "Bản tôn giết ngươi!!" Môn Chủ Ẩn Môn trong lòng bị tức đến không chịu nổi, không còn giữ được hình tượng tiên phong đạo cốt nữa.

Chỉ thấy phất trần trong tay hắn ta nhanh chóng vung ra một đạo kim quang, các tảng đá lớn và cây cối quanh Tây Chu cũng theo đó mà bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng hóa thành mấy trăm cái Thụ Nhân và Thạch Nhân khổng lồ, tất cả đều tỏa ra khí tức dao động của Tiên Vương. "Sao có thể!?" Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức trừng mắt kinh hô, trong lòng cũng hiện ra chữ "Ối giời" to đùng.

Vãi chưởng!!

Còn chơi vui vẻ được không thế!?

Bọn họ đến Tiên Giới đã hơn một trăm năm rồi, dưới sự che chở của Tần lão bản được nuôi dưỡng đủ kiểu, cũng chỉ mới có tu vi Tiên Quân trái phải, nhưng đối phương chỉ cần vung phất trần một cái, là có thể khiến đá và cây cối đều có tu vi cảnh giới Tiên Vương, điều này hoàn toàn lật đổ nhận thức của bọn họ về tu luyện. "Thái Cổ Thần Thông, Điểm Hóa Chi Thuật!" Tần Phong lập tức lật xem Bách Khoa Trần Thụ, từ trong đó tìm thấy tên của chiêu này.

Tương tự như Tát Đậu Thành Binh của phân thân áo đen trước đó, đều là biến một số vật phẩm xung quanh thành binh lính để sử dụng.

Điểm khác biệt duy nhất là...

Tát Đậu Thành Binh số lượng nhiều, nhưng chiến lực lại thấp.

Còn Điểm Hóa Chi Thuật thì hoàn toàn ngược lại, số lượng Điểm Hóa mỗi lần có hạn, nhưng chiến lực lại mạnh đến mức khó tin, thậm chí còn có một trí tuệ nhất định, có thể tổ thành đại trận để tấn công kẻ địch. "Hình như cược thua rồi!" Tam Lộng Đại Sư thấy đối phương thật sự dám ra tay, lập tức lo lắng lấy ra "Nam Mô Bồ Tát". "Ta Tần Phong và cờ bạc thề không đội trời chung, từ trước đến nay chưa bao giờ cờ bạc!" Phân thân Kim Ô mặt đầy chính khí nói: "Ta đã dám thò đầu ra, là biết ông ta không dám động thủ với chúng ta, mà việc ông ta sử dụng Điểm Hóa Chi Thuật, cũng một lần nữa chứng minh điều này." "Không sai!" Mộc Tú lập tức tán đồng nói: "Với tu vi của ông ta mà muốn giết chúng ta, chỉ cần giơ tay là có thể tiêu diệt chúng ta, căn bản không cần lãng phí thời gian và tinh lực, đi sử dụng cái gì mà Điểm Hóa Chi Thuật." "Rất thông minh, nhưng vẫn phải chết!" Môn Chủ Ẩn Môn thấy Tần Phong đã đoán ra, dứt khoát cũng không giả vờ nữa, lập tức ra lệnh cho Thụ Nhân và Thạch Nhân phát động tấn công. "Hống!!" Thụ Nhân và Thạch Nhân nhận được mệnh lệnh, lập tức gào thét xông tới. "Chỉ bằng bọn chúng!?" Phân thân Kim Ô đầy mặt khinh thường nói: "Không phải ta Tần Phong coi thường bọn chúng, mà là mấy cái cá mè tép riu được ông Điểm Hóa ra này, có nhiều gấp mười lần cũng không đủ ta chém." "Ai nói bọn chúng là chuẩn bị cho ngươi!?" Khóe miệng Môn Chủ Ẩn Môn lộ ra nụ cười quỷ dị, ngay sau đó phất trần trong tay lại vung một cái.

Ngay sau đó Đại Đạo giữa thiên địa điên cuồng hội tụ, ngưng tụ quanh thân Tần Phong một cái Đại Đạo Tù Lung, nhốt hắn ta vào một không gian không đến một tấc vuông. "Không hay rồi!!" Sắc mặt phân thân Kim Ô không khỏi biến đổi, vội vàng lùi lại muốn nhảy ra khỏi Đại Đạo Tù Lung.

Nhưng cái Đại Đạo Tù Lung này lại kiên cố hơn hắn ta tưởng tượng, đừng nói là sử dụng Hồ Lô Không Gian, ngay cả kích hoạt Phù Tang Thần Thụ vừa mới có được, nâng tiềm lực Hoa Đấu Chiêu lên Thập Nhị Phẩm, vẫn không cách nào đánh vỡ nó. "Bệ hạ!!" Đội ngũ chuyên nghiệp trong lòng kinh hãi, vội vàng xông lên muốn giải cứu.

Nhưng Đại Đạo Tù Lung lại bộc phát ra một cỗ năng lượng, hất văng tất cả đội ngũ chuyên nghiệp đang lại gần. "Vô dụng thôi!" Môn Chủ Ẩn Môn cười lạnh nói: "Mặc dù bản tôn tiến vào Bán Bộ Hợp Đạo Kỳ không thể ra tay với các ngươi, nhưng ta đã sớm dung hợp với Đại Đạo, trừ phi các ngươi có thể siêu việt Đại Đạo, nếu không căn bản không cách nào đánh vỡ Đại Đạo Tù Lung của bản tôn." "Bán Bộ Hợp Đạo!?" Phân thân Kim Ô khẽ nhíu mày, không ngờ trên Tiên Đế còn có cảnh giới.

Chương 1945

Oanh long long!!

Ngay khi phân thân Kim Ô bị nhốt, không xa truyền đến một tiếng nổ lớn.

Ngay sau đó, mặt đất dưới chân bắt đầu rung chuyển, còn kèm theo một cơn bão siêu cường càn quét đến, thổi bay quần áo của tất cả mọi người có mặt. "Không hay rồi!!" Môn Chủ Ẩn Môn trong lòng kinh hãi, vội vàng bay lên rời khỏi hiện trường.

Dù sao so với Tần Phong, Thiên Mệnh Đại Phản Phái này, thì mấy vị Thiên Tuyển Chi Tử kia mới thật sự là tổ tông, nếu cứ để mặc bọn họ, gia sản của Ẩn Môn e rằng sẽ bị bọn họ coi là cơ duyên mà dọn sạch hết.

Huống chi phân thân Kim Ô đã bị Đại Đạo Tù Lung nhốt lại, trong thời gian ngắn căn bản không thể gây ra sóng gió gì lớn.

Còn về Mộc Tú và các thành viên đội ngũ chuyên nghiệp, Điểm Hóa Chi Thuật chính là dùng để đối phó bọn họ.

Hống!!

Thụ Nhân và Thạch Nhân gào thét xông tới, nhắm vào đội ngũ chuyên nghiệp mà tấn công tới tấp. "Ối giời, cái này là chuẩn bị cho chúng ta sao!?" Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức chửi tục, không thể không rút vũ khí ra chiến đấu với chúng. "Lần này tính sai rồi!" Phân thân Kim Ô nhìn Đại Đạo Tù Lung, thử mấy lần vẫn không cách nào thoát thân.

Mà hiện tại thời gian đối với hắn ta vô cùng quý giá, mỗi một phút giây chậm trễ, Tần gia có khả năng sẽ mất đi một món bảo bối, cho nên hắn ta phải nhanh chóng tìm cách thoát ra ngoài.

Nhưng may mắn thay, hắn ta làm việc luôn cẩn thận, thật sự có một chiêu có thể phá giải cục diện khó khăn này...

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang vọng không ngừng, mặt đất cũng theo đó mà rung chuyển kịch liệt.

Mặc dù Thụ Nhân và Thạch Nhân được Điểm Hóa đều có tu vi cảnh giới Tiên Vương, nhưng đội ngũ chuyên nghiệp dưới trướng Tần Phong cũng không phải hạng xoàng.

Đừng thấy Phụng Thiên, Tề Tu Viễn, Đàm Lực, Tam Lộng Đại Sư bình thường không có cảm giác tồn tại gì, nhưng họ cũng là những thiên tài có thể vượt qua ngưỡng cửa của Tần Phong, Tần Hạo và những yêu nghiệt khác, vượt cấp khiêu chiến chỉ là thao tác cơ bản nhất.

Còn có Liễu Như Yên bị kéo đến làm con tin, đó chính là cao thủ cảnh giới Tiên Vương thực sự.

Thêm vào đó Mộc Tú, cao thủ tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, một khi phát hiện đối phương muốn kết trận, sẽ lập tức lên tiếng nhắc nhở mọi người phá vỡ trận hình.

Cho nên dù đội ngũ chuyên nghiệp không có nhiều lợi thế, đối phương nhất thời cũng không thể tiêu diệt toàn bộ bọn họ. "Không còn cách nào, chỉ có thể dùng chiêu đó thôi!" Phân thân Kim Ô nhìn đội ngũ chuyên nghiệp bị đánh bại lui liên tục, chỉ có thể thở dài bất lực mà phất tay lấy ra một viên Lưu Ảnh Thạch.

Viên Lưu Ảnh Thạch này không ghi lại cảnh Tâm Nhan ôm con bú, mà là bằng chứng tại hiện trường Trần Thụ giết Hồng Liên năm xưa.

Vốn dĩ hắn ta muốn xóa bớt những đoạn đối thoại thừa thãi, để

Long Ngạo Thiên và Hồng Ôn đối đầu với Ẩn Môn, nhưng không ngờ kế hoạch không theo kịp biến hóa, hiện tại hắn ta không những không thể trở thành anh hùng chém giết đệ tử Ẩn Môn tà ác, báo thù cho mỹ nữ bảo tiêu của Long Ngạo Thiên, mà còn phải gánh tội danh không thuộc về Trần Thụ.

Nghĩ đến đây —— Phân thân Kim Ô liền cảm thấy một trận tủi thân, cảm thấy mình thật sự quá oan uổng.

Nhưng để thoát khỏi Đại Đạo Tù Lung và giành lấy tự do, cũng như để bảo vệ an toàn cho thuộc hạ của mình, hắn với tư cách là lão bản không thể không đích thân nhập cuộc, gánh chịu tội danh không thuộc về mình này. "Ta vẫn còn quá lương thiện!" Phân thân Kim Ô cảm khái một tiếng, phóng đoạn video lên hư không.

Chỉ thấy trên không trung Tiên Sơn Ẩn Môn xuất hiện một bức họa, Tam Túc Kim Ô toàn thân bốc cháy ngọn lửa ngửa mặt lên trời gáy dài, đuôi lửa lộng lẫy và chói chang xé rách hư không, tỏa ra khí thế bàng bạc thần thánh và uy nghiêm.

Ngay cả những người nhìn thấy qua video, cũng có thể cảm nhận được sức nóng rực rỡ của đôi cánh vẫy vùng, phảng phất như muốn đốt cháy cả thiên địa.

Ngay sau đó Tam Túc Kim Ô phun ra một đoàn Thái Dương Chân Hỏa, cũng không quên đưa ống kính đến Tần Phong đang bị tấn công, nhưng hắn ta lại không có ý định tự mình chống đỡ, mà nhanh chóng trốn ra phía sau một nữ tử. "Oanh long long!!" Tiếng nổ vang vọng vang lên, cuốn lên một cỗ sóng lửa khổng lồ.

Chỉ thấy nữ tử lập tức bị Thái Dương Chân Hỏa nuốt chửng, nhiệt độ cao đáng sợ càng thiêu đốt khiến hư không vặn vẹo, còn kèm theo một tiếng kêu thảm thiết bi thảm của nữ tử. "Tần Phong, ta dù thành quỷ cũng sẽ không buông tha ngươi!!" "Tiếng này..." Long Ngạo

Thiên đang truy đuổi Uyên Tổng, nghe thấy tiếng này cơ thể lập tức run lên.

Mà khi hắn ta ngẩng đầu nhìn lên hư không, cảnh tượng lại tiếp tục phát sóng, chính là toàn bộ quá trình Tần Phong dùng Hồng Liên làm lá chắn, Trần Thụ giết chết Hồng Liên. "Ca ca ta đúng là đồ súc sinh, không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả!" Tần Hạo ngẩng đầu liếc một cái, trong lòng lập tức than vãn.

Nhưng hắn ta cũng không quen biết Hồng Liên nào cả, tiếp tục tay cầm Kim Long Chùy truy kích Uyên Tổng. "Tần Phong cái tên súc sinh này, quá mất nhân tính rồi!" Uyên Tổng nhìn thấy đoạn video này, trong lòng lập tức lo lắng.

Ngay cả người phụ nữ của Long Ngạo Thiên mà hắn ta cũng có thể giết không chớp mắt, Liễu Như Yên rơi vào tay tên súc sinh này chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao!?

Nghĩ đến đây —— Uyên Tổng lập tức trở nên lo lắng, vội vàng nhìn quanh tìm kiếm khắp nơi.

Cũng không biết là giác quan thứ sáu của hắn ta quá mạnh, hay là sự lựa chọn của hào quang nhân vật chính, hướng hắn ta bỏ chạy chính là hướng của Phù Tang Thần Thụ, rất nhanh liền nhìn thấy Liễu Như Yên đang bị vây công. "Như Yên!!" Uyên Tổng đầy mặt mừng rỡ, vội vàng xông về phía Liễu Như Yên.

Nhưng so với vẻ mặt mừng rỡ của Uyên Tổng, Liễu Như Yên trong lòng thì lại vô cùng không vui, biết rằng mình và Tần lão bản không thể cùng nhau trải qua đêm đẹp nữa rồi, nhưng vì sự chuyên nghiệp của mình, nàng không thể không diễn xuất một trăm phần trăm.

Chỉ thấy nàng lập tức không dám tin mà quay đầu nhìn lại, trong đôi mắt vốn hoảng loạn lập tức lóe lên quang mang, là sự kinh hỉ và bất ngờ, còn có sự quyến luyến sâu sắc và tình yêu đan xen thành một cảm xúc phức tạp.

Ngay sau đó dường như tất cả ngôn ngữ đều nghẹn lại trong cổ họng, bắt đầu biểu cảm cấp cao trên cơ thể, đầu tiên là hơi thở trở nên dồn dập, ngực khẽ phập phồng, khiến người ta có thể cảm nhận rõ ràng sự bất an trong lòng nàng. "Ối giời!!" Thành viên đội ngũ chuyên nghiệp liếc nhìn một cái, trong lòng lập tức hiện ra chữ "Ối giời" to đùng.

Vốn dĩ bọn họ còn cảm thấy Liễu Như Yên chỉ là một bình hoa, chiến lực cảnh giới Tiên Vương còn không mạnh bằng cảnh giới Tiên Quân của bọn họ, nhưng nhìn thấy diễn xuất của nàng xong mới hiểu ra, đội ngũ chuyên nghiệp quả nhiên không nuôi người nhàn rỗi.

Nếu không có chút tuyệt kỹ gì trong tay, thì căn bản không thể lọt vào mắt xanh của Tần lão bản! "Tần Phong!!" Khác với trong mắt Uyên Tổng chỉ có Liễu Như Yên, trong mắt Long Ngạo Thiên thì chỉ có phân thân Kim Ô.

Chỉ thấy hắn ta lập tức tiến vào chế độ "hồng ôn" (tức giận mất kiểm soát), giống như một con hung thú viễn cổ phát điên, hai mắt trừng lớn như chuông đồng, gần như muốn vỡ tung ra khỏi hốc mắt, lửa giận trong mắt càng như dung nham hóa thành thực chất cuồn cuộn, muốn thiêu rụi tất cả thành tro bụi. "Thằng này thật sự nổi giận rồi!" Phân thân Kim Ô có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của Long Ngạo Thiên, cảm thấy hắn ta dù có phá vỡ Đại Đạo Tù Lung, cũng vẫn còn sức lực để "xé xác thành nhiều mảnh" mình, cho nên vì cái mạng chim của mình, chỉ có thể hít sâu một hơi mà quát lớn: "Tiểu Tam Tam, Lan bảo bảo, cứu mạng a!!" "Hả!?" Lâm Tam lúc này đang cùng bản thể Tần Phong, tiến vào Tiên Sơn nơi Ẩn Môn tọa lạc.

Chương 1946

Nhưng vừa mới đặt chân vào Tiên Sơn của Ẩn Môn, thì hình như nghe thấy có người đang gọi mình. "Ai đang sủa vậy!?" Bản thể Tần Phong cũng nghe thấy, tò mò quay đầu nhìn một cái. "Hình như là thân ngoại hóa thân của ngươi!" Lâm Tam nghiêm túc quay đầu, tỏ vẻ người đang sủa chính là ngươi. "Thật sao!?" Tần Phong lập tức quay đầu nhìn về phía Vu Lan, muốn xác nhận có phải phân thân Kim Ô không. "Có chút giống!" Vu Lan khẽ nhíu mày, tỏ vẻ mình không quen hắn ta. "Làm sao đây!?" Lâm Tam mở miệng hỏi: "Phân thân Kim Ô của ngươi hình như gặp rắc rối rồi, chúng ta có nên qua đó xem hắn không!?" "Hắn ta có gọi ta đâu, ta đi làm gì!?" Tần Phong lý lẽ hùng hồn nói: "Huống chi là họa do thân ngoại hóa thân gây ra, tại sao phải để bản thể ta đi dọn dẹp chứ." "A!?" Lâm Tam lập tức kinh ngạc nhìn về phía Vu Lan, tỏ vẻ mình chưa từng nghe thấy loại logic này. "Nhìn Bản Đế làm gì?

Bản Đế không thân với hắn ta!" Vu Lan sợ Tần Phong hiểu lầm, vội vàng cắt đứt quan hệ. "Ta còn có việc, đi trước đây!" Tần Phong không có ý định quản, vội vàng theo công lược tiến hành càn quét. "Bản Đế cũng có việc, đi trước đây!" Vu Lan cũng không có ý định quản, theo sau Tần Phong càn quét. "Không phải, các ngươi..." Lâm Tam nhìn hai người tay trong tay rời đi lập tức cảm thấy cạn lời, cũng cuối cùng hiểu được "một ổ không đẻ ra hai loại người" là có ý nghĩa gì rồi.

Nhưng với tư cách là người tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí, hắn vẫn không thể mặt dày như Tần Phong, chỉ có thể nhanh chóng đi về hướng phát ra âm thanh, định xem phân thân Kim Ô đã gặp phải chuyện gì...

Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 50 vạn điểm Phản Phái!

“Ai lừa gạt ai chứ!?” Tần Phong quay đầu liếc một cái, trong lòng lập tức châm biếm.

“Ta đây từ nhỏ đã quen biết Tiểu Tam Tam, hai người có tình cảm hơn trăm năm rồi, còn Kim Ô phân thân cũng chỉ mới quen mấy ngày, ta còn chưa ghen đâu, dựa vào đâu mà nói ta lừa gạt tình cảm chứ!?” “Chúng ta đi đâu?” Vu Lan hiếu kỳ hỏi, nhận ra Tần Phong rất quen thuộc nơi này.

“Đi điểm truyền thừa của Ẩn Môn!” Tần Phong không giấu giếm nói: “Dựa theo ký ức của Tam đệ tử Ẩn Môn môn chủ trước khi chết, Ẩn Môn có một điểm truyền thừa, bất kể ai ở trong đó một thời gian đều có thể lĩnh ngộ ra một môn công pháp thần kỳ, vì công pháp lĩnh ngộ được cùng tông cùng nguyên, nên thống nhất đặt tên là Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết.” “Thần kỳ vậy sao!?” Vu Lan lập tức có hứng thú nói: “Người với người khác nhau, không chỉ kinh nghiệm khác nhau, tư tưởng cũng khác nhau, theo lý mà nói, công pháp lĩnh ngộ ra cũng phải muôn hình vạn trạng, nhưng vì sao bọn họ lại có thể lĩnh ngộ ra công pháp cùng tông cùng nguyên chứ!?” “Không biết!” Tần Phong lắc đầu, rồi đổi giọng nói: “Tuy nhiên dựa theo ký ức của Trần Thụ, bảo bối của bọn họ đều do Ẩn Môn môn chủ, cũng chính là sư tôn của họ ban cho, từ khi nhập môn đến giờ chưa từng nghe nói Ẩn Môn có tàng bảo địa hay kho báu gì cả.” “Ý ngươi là...” Vu Lan nhíu mày nói: “Điểm truyền thừa của Ẩn Môn, thực chất chính là nơi cất giấu bảo vật của bọn họ!?” “Phải hay không thì cứ đi xem chẳng phải sẽ biết sao!?” Tần Phong nắm tay nhỏ của Vu Lan, thuận miệng chính khí lẫm liệt nói: “Hơn nữa cho dù chúng ta đoán sai, Tiên Giới cũng không cho phép có cái loại điểm truyền thừa ngầu lòi như vậy, đây quả thực là sự bất công đối với những kẻ khắc khổ tu luyện.” “Công bằng!?”

Vu Lan lập tức câm nín, phát hiện mặt Tần Phong dày thật.

Mình tu luyện cả ngày không giống người, vậy mà còn dám nói hai chữ công bằng.

“Ngươi biểu cảm gì vậy!?” Tần Phong lập tức chính khí lẫm liệt nói: “Ta Tần Phong có được ngày hôm nay, đều là dựa vào nỗ lực của bản thân, bị thương thì dựa vào tự mình hồi phục, đột phá chưa từng dựa vào đan dược, thậm chí ngay cả vũ khí trong tay cũng là tự mình luyện chế.” Ầm ầm!

Lời vừa dứt, sấm sét rền vang chói tai.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên lại bị chọc tức đến mất lý trí, Tiên Đế chi uy như sóng thần cuộn trào lan tỏa khắp Tây Châu, tầng mây cũng bị khí tức cường đại này xé tan nát, từng đạo lôi điện chói mắt như giao long uốn lượn giăng khắp bầu trời.

“Vãi chưởng, Tiên Đế chi nộ!!” Đội ngũ chuyên nghiệp trong lòng giật mình, rất thức thời quay người thoát ly chiến đấu.

Tuy bọn họ có thể chống đỡ Điểm Hóa Chi Vật một lúc, nhưng tuyệt đối không thể cận chiến chống lại dư ba của Tiên Đế, một khi dính phải nhất định sẽ offline sớm để ăn cơm hộp.

Tuy nhiên Tam Lộng Đại Sư trước khi thoát ly chiến đấu, còn không quên như thổ phỉ kéo Liễu Như Yên đi.

“A Uyên!!” Liễu Như Yên như thiếu nữ lương gia bị cướp đi, đau đớn muốn chết vươn tay nhìn về phía Uyên Tổng.

“Như Yên!!” Uyên Tổng lòng như lửa đốt, muốn xông lên cứu người.

“Chết đi!!” Long Ngạo Thiên không thèm quản cái thứ tình yêu cứt chó gì, lập tức giận dữ xông về phía Kim Ô phân thân.

Chỉ thấy sóng âm của hắn như lưỡi dao sắc bén thực chất hóa lan tỏa khắp Tây Châu, chấn động khiến đá lớn trên núi xa xa ầm ầm lăn xuống, đại địa cũng không chịu nổi mà nứt ra từng khe nứt sắc lẹm.

Thượng Phẩm Tiên Thương trong tay hắn như rồng vọt tới, không chỉ cuồn cuộn sức mạnh hủy thiên diệt địa, mà còn mang theo khí thế khủng bố nhất vãng vô tiền, dường như muốn xóa sổ tất cả mọi thứ trước mắt.

Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ thủ hạ lừa gạt tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 20 vạn điểm Phản Phái!

Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ chọc giận Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 200 vạn điểm Phản Phái!

“200 vạn?

Lần này hơi bị ngon đấy!” Kim Ô phân thân nghe thấy tiếng hệ thống, tim nhỏ lập tức đập thình thịch.

Ầm ầm!

Mũi thương đâm mạnh vào Đại Đạo Tù Lung, phong bạo năng lượng khủng bố lập tức quét ngang trời đất.

Tuy nhiên, không giống với sự hủy diệt mọi thứ mà mọi người tưởng tượng, Đại Đạo Tù Lung không những không có chút vết nứt nào, ngược lại Thượng Phẩm Tiên Thương của Long Ngạo Thiên lại xuất hiện từng vết rạn.

Ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng rắc, Thượng Phẩm Tiên Thương vỡ thành vô số mảnh.

“Sao có thể!?” Long Ngạo Thiên lập tức khôi phục lý trí, khó tin nhìn cây tiên thương vỡ nát.

Tuy cây tiên thương trước mắt chỉ đạt cấp độ Thượng Phẩm, không thể so với Kim Long Thương của hắn trước đây, nhưng dưới sự gia trì của Tiên Đế chi lực và buff phẫn nộ của hắn, cho dù là Hắc Bào phân thân trước đó cũng phải tránh mũi nhọn.

Vậy mà giờ đây không chỉ Thượng Phẩm Tiên Thương vỡ tan, mà ngay cả phòng ngự của Tần Phong cũng không bị phá vỡ.

"Ngạo Thiên huynh, ngươi được hay không vậy!?" Kim Ô phân thân thấy Đại Đạo Tù Lung vẫn nguyên vẹn, lập tức chống nạnh nói: "Vừa nãy làm động tĩnh lớn vậy, ta còn tưởng ngươi muốn tung chiêu cuối, không ngờ ngươi lại xìu mất rồi." "Ta thật sự không muốn quen biết hắn!" Tần Hạo không nhịn được đảo mắt trắng dã, nhìn đến mức y muốn ra tay rồi.

"Thích xem, thích xem!" Tiểu Bạch thì nhảy lên đầu Tần Hạo, lấy cà rốt ra vừa ăn vừa xem.

Còn Uyên Tổng bị công kích của Long Ngạo Thiên cản lại, như Ngân Hà chia cắt Ngưu Lang và Chức Nữ, hai bên chỉ có thể thâm tình nhìn nhau từ xa.

"Tần Phong!!" Long Ngạo Thiên nghiến răng nghiến lợi trừng Tần Phong, lý trí vừa mới khôi phục lại lần nữa mất đi.

Ngay sau đó hắn cũng không biết là bị Tần Phong chọc tức, hay là vì trước đó giết Diệp Thần nên ý niệm thông đạt, khí tức quanh thân không chỉ bắt đầu sôi trào, mà còn bùng phát ra một đạo kim sắc quang mang xông thẳng lên trời.

Ầm ầm!

Ban ngày bị kéo vào đêm vĩnh cửu trong chớp mắt, tựa như một nồi nước sôi sùng sục.

Ngay sau đó tia chớp chói mắt bắt đầu lóe lên, tiếng sấm rền vang chói tai cũng không ngừng nghỉ.

Còn Long Ngạo Thiên như một cây thần thương tuyệt thế chỉ thẳng lên trời, không chỉ tiên khí giữa trời đất điên cuồng dũng mãnh đổ về phía hắn, tạo thành một xoáy nước tiên khí khổng lồ quanh thân, mà còn có phù văn cổ xưa thần bí ẩn hiện quanh thân.

Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ thủ hạ lừa gạt tình cảm của Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 20 vạn điểm Phản Phái!

Chương 1947

Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ chọc giận Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 200 vạn điểm Phản Phái!

“Sắp đột phá rồi!” Kim Ô phân thân trong lòng lại kinh hãi, vội vàng đổi lời nói: “Thật ra hai ta cũng chẳng có ân oán gì, tuy là Tam Túc Kim Ô giết bảo tiêu mỹ nữ của ngươi, nhưng lúc đó linh hồn lại là Tam đệ tử của Ẩn Môn môn chủ, mà ta dùng hắn để báo thù cho Hồng Liên, nên nói cho cùng ta hẳn phải là ân nhân của ngươi...” “Gào!” Lời của Kim Ô phân thân còn chưa nói xong, Long Ngạo Thiên đã phát ra tiếng gào thét phẫn nộ.

“Ui da, mẹ ơi!!” Kim Ô phân thân bị dọa giật bắn người, phát hiện Long Ngạo Thiên thật sự quá vô lễ.

Lời của ân nhân còn chưa nói xong, hắn đã gào lớn cắt ngang, có thể nói là chẳng có tí gia giáo nào.

Tuy nhiên Long Ngạo Thiên không quan tâm cái gì là gia giáo, không chỉ một trận phẫn nộ đột phá đến Tiên Đế Cao Giai, mà còn lấy ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo mới đạt được...

“Cái kia là...” Tần Hạo và Tiểu Bạch giật mình, đồng loạt nhìn về phía Long Ngạo Thiên.

Chỉ thấy hắn mặt đầy phẫn nộ đứng giữa hư không, lòng bàn tay phải từ từ nâng lên hiện ra một chiếc gương, quanh thân không chỉ có bảo thạch lấp lánh lưu chuyển ánh sáng rực rỡ, mà mặt gương còn tựa như âm dương nhị khí ngưng tụ từ thời Hỗn Độn sơ khai.

Một nửa như ánh sáng ban ngày rực rỡ, thuần khiết mà chói mắt, lực lượng quang minh chảy ra từ đó tựa hồ ẩn chứa hy vọng và sinh cơ cho vạn vật trên thế gian, mỗi một tia sáng đều như có thể xua tan mọi u tối trên đời; nửa còn lại thì như đêm tối sâu thẳm vô tận, đen kịt như mực, phát ra khí tức tử tịch khiến người ta sợ hãi, lực lượng hắc ám trào ra từ đó tựa hồ có thể thôn phệ tất cả quang minh và linh hồn, khiến vạn vật chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

“Gương của Âm Dương chi lực!?” Kim Ô phân thân mắt lập tức sáng lên, cảm thấy bảo vật này có duyên với bản thể của y.

Phải biết rằng, bản thể của y không chỉ tu luyện Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, mà còn sở hữu Âm Dương Nhị Khí Thần Quang tự mang của Thượng Cổ Trùng Đồng, có thể nói độ khế hợp với Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính đạt đến trăm phần trăm.

“Phì!!

Rõ ràng là cái gương thất lạc của Tần gia ta, đương nhiên là khế hợp với ta, đại thiếu gia Tần gia rồi!” “Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính!” Ánh mắt Uyên Tổng cũng bị hấp dẫn, không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Là một Tiên Vương oán chủng đã sống hai đời, y từng nhìn thấy thông tin về chiếc gương này trong cổ tịch.

Tương truyền chiếc gương này là chí bảo được thai nghén từ Âm Dương Đại Đạo, Âm Dương nhị khí chiếu ra từ đó càng có uy lực hủy thiên diệt địa, nếu phối hợp thêm Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn, sẽ đạt được sức mạnh siêu việt Đại Đạo.

“Tần Phong, chết đi cho Bản Đế!!” Trong mắt Long Ngạo Thiên bùng cháy lửa giận ngút trời, năng lượng quanh thân cũng như sông lớn sôi trào.

Ngay sau đó hai đạo quang mang đen trắng từ trong cơ thể bùng phát ra, tạo thành một Thái Cực đồ đen trắng khổng lồ quanh thân hắn, Âm Dương chi lực ở vành Thái Cực đồ giao thoa, lưu chuyển, như hai con linh xà quấn lấy đuôi nhau.

Mỗi lần va chạm giao hội đều bùng phát ra tiếng nổ ầm vang chói tai, cùng với quang mang huyễn lệ, gợn sóng năng lượng hình tròn lan tỏa khắp Tây Châu, vật nào gặp phải đều bị cuốn vào hóa thành tro bụi.

“Vãi chưởng, chơi lớn vậy sao!?” Kim Ô phân thân phát hiện Long Ngạo Thiên muốn làm lớn, vội vàng tiếp tục lý sự cùn nói: “Ngạo Thiên huynh, ta không chỉ là đồng hương và ân nhân của ngươi, mà còn giúp ngươi chăm sóc Hồng Liên lâu như vậy, ngươi cho dù không biết ơn báo đáp, cũng không thể lấy ơn báo oán, dùng thứ này bắn thẳng vào mặt ta chứ!?” “Ta thật sự không muốn quen biết hắn!” Tần Hạo đưa tay che mặt mình, không biết mặt ca ca y dày đến mức nào.

Lúc mình chiếm ưu thế thì là 'Long Ngạo Thiên, ta muốn đại diện chính nghĩa tiêu diệt ngươi', bây giờ không còn ưu thế thì lại bắt đầu 'Ngạo Thiên huynh dài, Ngạo Thiên huynh ngắn' mà đánh bài tình cảm đồng hương, thậm chí cả cái câu vô sỉ như 'giúp người ta chăm sóc nữ quyến' cũng có thể biến thành ân tình.

“Thỏ ta còn có một chặng đường dài phải đi a!” Khác với Tần Hạo muốn làm người, Tiểu Bạch lại hướng tới việc làm súc sinh.

Chỉ thấy nó ngồi trên đầu Tần Hạo, dùng góc 45 độ sùng bái nhìn Tần Phong, ngay cả củ cà rốt yêu thích cũng quên ăn.

“Âm Dương Đại Đạo Chi Lực!!” Ẩn Môn môn chủ lập tức quay đầu nhìn sang, trong lòng có một dự cảm không lành.

Chỉ thấy Thái Cực đồ khổng lồ bao trùm toàn bộ Ẩn Môn, Long Ngạo Thiên thì tay cầm Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính đứng trên Thái Cực đồ, còn giận dữ đem toàn bộ Âm Dương chi lực rót vào gương nhắm thẳng vào Đại Đạo Tù Lung.

“Tần Phong, chết đi!!” Long Ngạo Thiên như bị phẫn nộ che mờ đôi mắt, lập tức dùng Âm Dương nhị khí đối với Tần Phong.

Chỉ thấy Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính dường như cảm ứng được sự phẫn nộ của chủ nhân, Âm Dương nhị khí khủng bố lập tức bùng phát ra từ trong gương, như pháo năng lượng đen trắng đan xen hung hăng bắn về phía Đại Đạo Tù Lung.

“Đừng!!” Sắc mặt Ẩn Môn môn chủ biến đổi kịch liệt, trong lòng lập tức cảm thấy hối hận.

Trăm năm trước y để Trình Vận lén đưa Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính cho Long Ngạo Thiên, là để cái thằng cha mang phu này đi ứng phó Thiên Địa đại kiếp, nhưng điều y vạn vạn không ngờ tới là, Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính đã trao đi trăm năm trước, lại sẽ phá hỏng chuyện tốt của y trăm năm sau.

Ầm ầm!

Không đợi Ẩn Môn môn chủ đến ngăn cản, tiếng nổ ầm vang chói tai đã vang lên.

Chỉ thấy Âm Dương nhị khí chi quang hung hăng oanh thẳng vào Đại Đạo Tù Lung, như sóng xung kích laser đã thành công bắn trúng mục tiêu, lập tức tạo ra một đám mây nấm cao vút trời, phong bão năng lượng khủng bố cũng theo đó quét ngang trời đất, nghiền nát sinh vật Điểm Hóa ở Tây Châu thành tro bụi trong chớp mắt.

“Vãi chưởng, đây chính là Tiên Giới Đệ Nhất Tiên Đế sao!?” Tần Hạo không nhịn được thốt lên một tiếng thô tục, vội vàng vận chuyển toàn lực chống đỡ dư ba.

Y vốn tưởng rằng mình vừa nãy kiềm chế được Long Ngạo Thiên là nhờ bản lĩnh thật sự của mình, nhưng sau khi cảm nhận được Long Ngạo Thiên phiên bản phẫn nộ, y mới biết Tiên Đế rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Vừa nãy Long Ngạo Thiên chiến đấu với bọn họ căn bản chưa dùng hết toàn lực, phần lớn tinh lực đều dùng để đề phòng ca ca y.

Rắc!

Một tiếng vỡ vụn giòn tan đột nhiên vang lên, khiến Kim Ô phân thân lập tức chấn động.

Chỉ thấy Đại Đạo Tù Lung vốn kiên cố không thể phá vỡ, như thủy tinh nứt ra một khe hở, ngay sau đó lại như mạng nhện bắt đầu lan rộng.

“Vãi chưởng, thật sự vỡ rồi!” Kim Ô phân thân thấy tù lung thật sự vỡ, trong lòng đột nhiên lại không còn vui vẻ nữa.

Khác với Hắc Bào phân thân trước đó chiến đấu với bản thể, Long Ngạo Thiên lại có hào quang Thiên Đạo cấp gia thân, tỷ lệ thắng 99.999% cũng chẳng khác gì chết chắc.

Cho nên một khi Đại Đạo Tù Lung bị oanh phá, bản thân y thật sự không chắc có thể chống đỡ được.

Rầm!

Đại Đạo Tù Lung căn bản không nể mặt, không chịu nổi mà vỡ tan tại chỗ.

“Vãi chưởng!!” Kim Ô phân thân lập tức thốt lên một câu thô tục, cũng vội vàng bày ra tư thế chiến đấu.

Ban đầu y nghe Ẩn Môn môn chủ nói Đại Đạo Tù Lung của mình cần sức mạnh trên Đại Đạo mới có thể phá vỡ, là một loại khí chất rất ngầu, nhưng điều y vạn vạn không ngờ tới là, chỉ chịu có hai đòn của Long Ngạo Thiên đã bị phá vỡ.

Y cũng không biết nên nói lão ta nổ hay là tu luyện chưa đến nơi đến chốn nữa.

“Tần Phong, chết đi!!” Mắt Long Ngạo Thiên đỏ ngầu, phẫn nộ lao về phía Kim Ô phân thân.

Tuy nhiên chưa đợi hắn xông đến trước mặt Tần Phong, phía sau đã truyền đến một tiếng kiếm minh trong trẻo.

Ông!

Ông!

Chỉ thấy Lâm Tam tay cầm Vô Trần Kiếm mà đến, kiếm quang sắc bén càng xông thẳng lên trời, không chỉ cường hành chém đôi bầu trời, mà còn với tốc độ cực nhanh chém về phía Long Ngạo Thiên.

Chương 1948

“Cái gì!?” Long Ngạo Thiên trong lòng giật mình, sau đó liền bắt đầu chửi thề.

“Mẹ kiếp!!

Rốt cuộc ai lại dũng như vậy chứ!?

Mình vừa nãy không chỉ thành công đột phá đến Tiên Đế Cao Giai, mà còn thi triển ra chiêu cuối siêu việt Đại Đạo, phàm là người đều phải bị khí thế của mình vừa nãy chấn nhiếp mới phải, sao lại còn có người dũng đến mức chạy đến đánh lén mình chứ!?” “Lâm huynh!!” Mắt Kim Ô lập tức sáng lên, cũng vội vàng lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Y vốn đã chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn, nhưng không ngờ Tiểu Tam Tam lại cứu cánh như vậy, khiến y có cơ hội thu hồi Tần Gia Âm Dương Kính thất lạc của Tần gia...

“Đáng chết!!” Khác với Tần Phong không quên sứ mệnh gia tộc, Long Ngạo Thiên tức đến phổi muốn nổ tung.

Hắn vốn tưởng rằng sau khi làm thịt Diệp Thần, mình sẽ mọi chuyện thuận lợi, ý niệm thông đạt, nhưng không ngờ lại xuất hiện một cảnh tượng quen thuộc, Tần Phong lại có thể kích hoạt buff cứu viện.

Và suy nghĩ của hắn lúc này, cũng có thể nói là y hệt như Hắc Bào phân thân trước đó.

Lâm Tam đã sơ bộ lĩnh ngộ được Thánh Nhân Kiếm Ý, lại còn hoàn thành thành tựu Hoa Khai Thập Phẩm, có thể tạo thành thương tổn nhất định cho hắn, vì vậy hắn không thể không dừng công kích, quay người trước tiên chống đỡ kiếm quang Lâm Tam chém tới.

Ầm ầm!

Hai bên nhanh chóng va chạm vào nhau, tiếng nổ ầm vang chói tai vang vọng trời đất.

Ngay sau đó năng lượng vô tận nổ tung trong hư không, gây ra sóng xung kích khổng lồ và khí nóng cao độ, tạo thành một phong bão năng lượng cực kỳ khủng bố, như một con cự thú hung mãnh vô cùng, điên cuồng quét ngang trời đất.

“Vẫn là công thức quen thuộc!” Khóe miệng Kim Ô phân thân nhếch lên, lập tức tế xuất Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Khác với việc Hắc Bào phân thân trước đó có mặt có thể giành giật, Hắc Bào phân thân lúc này đã biến thành vật tư, cũng có nghĩa là y có thể sử dụng Hỗn Nguyên Kim Đấu một cách tứ vô kỵ đạn, không còn phải lo lắng bị người khác giành mất nữa.

Ngay sau đó Hỗn Nguyên Kim Đấu phát ra u quang cổ xưa mà thần bí, tựa hồ có thể thôn phệ vạn vật sinh linh, lại như ẩn chứa vô tận chí lý vũ trụ, đồng thời khóa chặt Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính trong tay Long Ngạo Thiên trong chớp mắt.

“Chiêu thức tương đồng đối Bản Đế vô dụng!” Long Ngạo Thiên dường như đã rút kinh nghiệm từ việc Thất Sát Bi bị cuỗm đi, lập tức hừ lạnh một tiếng thu Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính lại.

Tốc độ nhanh đến mức!

Như thể đã luyện tập hàng trăm nghìn lần từ sớm vậy!!

“Hắn ta vậy mà dự đoán được dự đoán của chủ ngân thỏ ta!” Tiểu Bạch tức đến mức cào loạn tóc Tần Hạo, ghét Long Ngạo Thiên đã mọc não rồi.

“Ta sớm muộn gì cũng làm thịt con thỏ tiện nhân này!!” Tần Hạo bị cào đến nhe răng trợn mắt, nhưng lại cứng rắn nhịn xuống.

Không phải y chấp nhận Tiểu Bạch có thể cưỡi lên đầu mình, mà là y phát hiện ra số lượng lớn bảo bối thất lạc của Tần gia trong Ẩn Môn, mình đang cần gấp một đồng đội đáng tin cậy, nếu không y nhất định sẽ lén ca ca mình, lột da rút gân con thỏ tiện nhân này nướng ăn.

Đinh đoong, chúc mừng Linh sủng của Túc chủ bắt nạt Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 50 vạn điểm Phản Phái!

“Đáng tiếc!!” Kim Ô phân thân không để ý đến hệ thống, chỉ là mặt đầy tiếc nuối nhìn Long Ngạo Thiên.

Y vốn tưởng rằng mình lại có thể tìm về một kiện bảo bối thất lạc của Tần gia, nhưng không ngờ Long Ngạo Thiên lại tinh ranh ra, ngay khoảnh khắc y lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu, đã nhanh chóng thu Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính lại.

Tuy nhiên Hỗn Nguyên Kim Đấu không chỉ có một công năng thu bảo bối, mà còn có một công năng thần kỳ là đánh rớt cấp độ tu vi của đối thủ.

Ngay sau đó y liền nhanh chóng biến hóa chỉ quyết, thi triển ra năng lực thứ hai của Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Ông!

Ông!

Hỗn Nguyên Kim Đấu lập tức xoay tròn, bùng phát ra một đạo kim quang chói mắt.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Long Ngạo Thiên đột biến, cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Tuy nhiên Kim Ô phân thân lại không cho hắn thời gian phản ứng, lập tức búng tay điểm một cái hô lớn, điều khiển Hỗn Nguyên Kim Đấu bắn kim quang chói mắt về phía Long Ngạo Thiên.

Rầm!

Long Ngạo Thiên tránh né không kịp, bị kim quang trực tiếp đánh trúng.

Ngay sau đó khí tức trong cơ thể hắn bắt đầu hỗn loạn, như hơi nước tiêu tán vào vô hình, tu vi Tiên Đế Cao Giai vừa mới đột phá, còn chưa kịp củng cố đã rớt trở lại Tiên Đế Trung Giai.

Tuy cảm ngộ đột phá vẫn còn, chỉ cần tiếp tục tu luyện thì vẫn có thể trở lại, nhưng lại cần mất ba năm mươi năm thời gian.

Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ đánh rớt cảnh giới của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 500 vạn điểm Phản Phái!

“Một phát 500 vạn!?” Tần Phong mắt lập tức sáng rực, như một lão già biến thái giải khóa tư thế mới.

Tuy nhiên là một Đại Phản Phái ổn trọng, hắn hiểu rõ cái gì gọi là biết đủ thì dừng, lập tức dùng thần thức liên hệ Kim Ô phân thân nhanh chóng rút lui.

Bốp!

Kim Ô phân thân nhận được mệnh lệnh của bản thể, lập tức lùi về bên cạnh Liễu Như Yên, một chưởng vỗ vào mông nàng.

“Nha...” Liễu Như Yên lập tức đau kêu một tiếng, trên má cũng nhanh chóng tràn đầy sắc đỏ ửng.

“Là Cổ Thanh, rút lui!!” Đội ngũ chuyên nghiệp cũng không chút lề mề, vội vàng theo Kim Ô phân thân rời đi.

Tuy nhiên Tam Lộng Đại Sư vẫn không từ bỏ giấc mộng ăn bám, vẫn như thổ phỉ kiên trì kéo Liễu Như Yên cùng rút lui.

“Như Yên!!” Uyên Tổng lập tức sốt ruột xông lên, trường kiếm trong tay cũng lóe lên hàn quang.

“A Uyên!!” Miệng Liễu Như Yên vẫn đang đau khổ hô hoán, nhưng bước chân lại bám sát Tam Lộng Đại Sư.

Tuy rằng ở bên cạnh Uyên Tổng có thể trải nghiệm niềm vui làm nữ thần, nhưng thuộc tính mộ cường trong lòng nàng lại khát vọng ở bên cạnh Tần Phong.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, Uyên Tổng chớp mắt đã sát đến trước mặt.

Chương 1949

Chỉ thấy một đạo kiếm quang u ám, lướt qua hư không tạo thành từng tàn ảnh, với tốc độ cực nhanh chém về phía tay Tam Lộng Đại Sư, cũng chính là bàn tay đang giữ Liễu Như Yên.

"Không hay rồi!!" Sắc mặt Tam Lộng Đại Sư đột biến, vội vàng buông Liễu Như Yên ra thu tay về.

Tuy rằng cơ duyên của hắn đã thành công kích hoạt, cũng đạt được Vạn Phật Đại Đạo Chi Ấn, nhưng hắn lại có nhận thức rất rõ ràng về thực lực của bản thân, đánh với đám Đàm Lực này thì còn được, chứ đánh với người như Uyên Tổng thì hoàn toàn là cầm đèn đi nhà xí tìm phân.

"Đồ lừa ngốc, chết đi!!" Uyên Tổng mặt đầy sát khí, cầm kiếm chuẩn bị tiếp tục.

"A Uyên!!" Liễu Như Yên thấy đồng đội có nguy hiểm, lập tức bắt đầu màn trình diễn của mình.

Chỉ thấy nàng như một đóa bạch liên hoa yếu đuối, không vững mà lao vào lòng Uyên Tổng, hai tay còn ôm chặt lấy eo y, nhìn qua như là sợ hãi đến run rẩy, nhưng thực chất là đang tranh thủ thời gian cho Tam Lộng Đại Sư chạy trốn.

"Bần tăng không cam lòng!!" Tam Lộng Đại Sư không nỡ quay đầu nhìn lại một cái, chỉ có thể ngậm lệ đuổi theo Kim Ô phân thân.

"Như Yên, đừng sợ!!" Uyên Tổng thấy Liễu Như Yên run rẩy trong lòng, vội vàng an ủi rồi bỏ qua Tam Lộng Đại Sư.

Ngay sau đó cũng không có ý định dừng lại, ôm Liễu Như Yên nhanh chóng rời khỏi hiện trường, tránh xa đám sao chổi Tần Phong và Long Ngạo Thiên.

“Chạy đi đâu!?” Tần Hạo cuối cùng cũng nhớ ra nhiệm vụ của mình, lập tức chuẩn bị cầm cự chùy đuổi theo.

“Đuổi cái quái gì chứ!” Tiểu Bạch vội vàng mở miệng ngăn Tần Hạo lại, biểu thị đuổi theo là lãng phí thời gian.

Trước đó không biết là do bị hào quang của Tần Hạo ảnh hưởng, hay là không nhớ ra Liễu Như Yên là người của mình, nó vậy mà ngốc nghếch vì một cây nhân sâm quả mà từ bỏ cả cái rừng Ẩn Môn này.

“Không đuổi kịp rồi!” Uyên Tổng quay đầu nhìn lại một cái, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“A Uyên!” Liễu Như Yên để làm Tần Đạo vui, lập tức mở miệng hỏi: “Bây giờ chúng ta phải đi đâu!?” “Đi đâu!?” Uyên Tổng nghe vậy, tay cầm kiếm mà hoang mang.

Trước đây nơi y muốn đến nhất là đỉnh phong Tiên Giới để ngắm cảnh, nhưng giờ đây sau khi nhìn thấy đám yêu nghiệt Tần Phong này, y mới biết khoảng cách giữa người với người lớn đến mức nào, cũng khiến y nảy sinh ý nghĩ dẫn Liễu Như Yên ẩn cư.

“Nhận mệnh thì được, nằm thẳng thì không!” Côn Bằng phân thân cảm ứng được tư tưởng nằm thẳng của Uyên Tổng, chuẩn bị dùng roi tiên quất y dậy tiếp tục làm việc...

Rầm!

Trong cơ thể Côn Bằng phân thân truyền đến một tiếng trầm đục, mười một đóa hoa quanh thân cũng theo đó từ từ nở rộ.

Ngay sau đó vạn đạo kim quang thắp sáng không gian Âm Dương Ngư Ngọc Bội, không chỉ vang lên từng trận Đại Đạo chi âm, mà còn có Âm Dương cực khí lưu chuyển giữa trời đất, ngũ hành linh quang bơi lượn trên bầu trời, ngũ hành linh quang du duệ.

“Chính là bây giờ, phá cho ta!!” Côn Bằng phân thân mạnh mẽ mở mắt, khí tức Tiên Vương theo đó bùng phát.

Ngay sau đó nhanh chóng phóng thích thần thức của mình, không chỉ bao trùm toàn bộ không gian ngọc bội, mà còn tiếp tục chèn ép Nguyên Thủy Cốt do Uyên Tổng chiếm giữ, luyện hóa Âm Dương Ngư Ngọc Bội đến 99.9999%.

“Chuyện gì thế này!?” Uyên Tổng khẽ nhíu mày, có thể cảm nhận được mình đang bị ai đó chèn ép.

Tuy nhiên ngay lúc y chuẩn bị bình tĩnh lại kiểm tra thì, Liễu Như Yên nhận được kịch bản hôn hí do Tần Đạo gửi đến, không nói hai lời đã ôm lấy cổ Uyên Tổng, diễn ra cái gọi là Bá Đạo Như Yên Cưỡng Chế Ái.

“Ưm...

ưm...” Uyên Tổng lập tức trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy đại não trống rỗng một mảng.

Ngay sau đó y không chỉ nắm chặt tay theo bản năng, mà ngay cả ngón chân cũng bất giác co lại, đặc biệt là khi Liễu Như Yên thè lưỡi, càng khiến tim nhỏ của y suýt bật ra ngoài.

Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ thủ hạ biến Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử thành Cẩu Lưu, đạt được 20 vạn điểm Phản Phái!

“Cái gì gọi là Cẩu Lưu!?” Tần Phong trong lòng không nhịn được troll một tiếng, biểu thị mình đây là đang khích lệ Uyên Tổng.

Lâu sau, môi rời.

Uyên Tổng, mặt đỏ bừng.

“A Uyên!” Liễu Như Yên tay móc vào tay nhìn Uyên Tổng, ánh mắt kiên định nói: “Tuy rằng thiếp không giúp được chàng, đôi khi còn trở thành gánh nặng của chàng, nhưng thiếp vẫn luôn tin tưởng chàng là tuyệt vời nhất, chàng nhất định có thể vượt qua Long Ngạo Thiên, đứng trên đỉnh Tiên Giới.” “Như Yên!!” Uyên Tổng thấy Liễu Như Yên khích lệ mình như vậy, sự hoang mang trong lòng lập tức quét sạch.

Ngay sau đó cũng không quan tâm Nguyên Thủy Cốt của mình bị cướp đi bao nhiêu, chỉ biết rằng từ bây giờ mình phải nỗ lực liều mạng, tuyệt đối không thể phụ lòng kỳ vọng của Liễu Như Yên đối với y.

Đinh đoong, chúc mừng Túc chủ thủ hạ biến Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử thành Cẩu Lưu, đạt được 20 vạn điểm Phản Phái!

“Vấn quân năng hữu kỷ đa sầu, kháp tự Như Yên sáo Cẩu đầu!” Tần Phong không nhịn được cảm khái một tiếng, biết Uyên Tổng đã hết cứu rồi.

“Cái gì Cẩu đầu!?” Vu Lan hiếu kỳ ngẩng đầu hỏi, không hiểu Tần Phong đang nói gì.

“Không có gì, chúng ta đến nơi rồi!” Tần Phong thuận miệng trả lời qua loa một câu, chỉ về phía trước bảo Vu Lan nhìn.

Chỉ thấy trước mặt bọn họ xuất hiện một đài đá nhỏ, trên đó không chỉ khắc rất nhiều phù văn thần bí, mà còn lẳng lặng trôi nổi một khối thất thải tinh thạch.

Nó lớn bằng một đứa bé sơ sinh, toàn thân trong suốt sáng lấp lánh, phát ra bảy loại sắc thái rực rỡ chói mắt, bên trong càng ẩn chứa một loại năng lực thần bí, khiến người ta có một xung động muốn bước lên tìm hiểu rốt cuộc.

“Đây chính là điểm truyền thừa của Ẩn Môn!?” Vu Lan nhìn theo ngón tay Tần Phong, lập tức cảm nhận được một luồng Đại Đạo chi lực.

Hơn nữa khác với Băng Chi Đại Đạo mà nàng sở hữu, luồng Đại Đạo chi lực này thật sự quá đỗi khổng lồ, cứ như bên trong bao hàm cả mấy ngàn loại Đại Đạo khác nhau.

“Không sai, đây chính là điểm truyền thừa của Ẩn Môn!” Tần Phong thuận miệng đáp lại Vu Lan một câu, bắt đầu cẩn thận quan sát thất thải tinh thạch.

Ban đầu hắn dựa theo ghi chép trong Đại Bách Khoa Trần Thụ, tưởng rằng thất thải tinh thạch là cái gì đó như truyền thừa tinh thạch, chỉ cần đến gần là có thể tự động đạt được truyền thừa của Ẩn Môn, nhưng sau khi đến gần và quan sát kỹ mới phát hiện, khối thất thải tinh thạch này chẳng có gì đặc biệt, chỉ là một không gian lưu trữ cao cấp hơn một chút.

Giải thích đơn giản thì, là ổ cứng học tập của kiếp trước.

Cái ổ cứng này bản thân không giúp ích gì cho việc học của hắn, điều thật sự hữu ích là nội dung bên trong ổ cứng, cũng chính là những video bài giảng của các giáo viên.

Còn khối thất thải tinh thạch này cũng giống như ổ cứng, bản thân không giúp ích gì cho truyền thừa của Ẩn Môn, điều thật sự hữu ích là những thứ bên trong nó.

“Chẳng lẽ là Đại Đạo Chi Ấn!?” Vu Lan khó tin kêu lên: “Cái gọi là truyền thừa của Ẩn Môn này, chẳng lẽ là để đệ tử đi cảm ngộ Đại Đạo, mấy ngàn loại Đại Đạo chung quy sẽ có một loại phù hợp với đệ tử môn hạ của mình!?” “Rất có khả năng!” Tần Phong suy nghĩ một chút nói: “Dựa theo ký ức của Trần Thụ, Ẩn Môn dường như từ khi sáng tạo đến nay, vẫn luôn thu thập Đại Đạo Chi Ấn, phàm là có

Đại Đạo Chi Ấn xuất thế, cuối cùng dường như cơ bản đều rơi vào tay bọn họ.” “Thật sự thu thập được nhiều Đại Đạo Chi Ấn đến vậy sao!?” Vu Lan chấn kinh đến mức lâu không thể bình tĩnh lại, bản năng mở miệng phản bác: “Không đúng, cho dù bọn họ thật sự thu thập được nhiều Đại Đạo Chi Ấn đến vậy, cũng không thể cảm ngộ ra công pháp cùng tông cùng nguyên!!” “Có thể hay không, cạy ra chẳng phải sẽ biết sao!” Tần Phong không có thói quen đoán xem em gái mặc quần lót màu gì, chỉ có thói quen tự mình ra tay cạy ra để tìm chân lý.

Chỉ thấy hắn lập tức xắn tay áo lên, còn vận động cánh tay mình một chút, chuẩn bị tiến lên một quyền oanh nát khối thất thải tinh thạch ra xem sao.

Tuy nhiên ngay lúc hắn chuẩn bị ra tay, từ xa truyền đến tiếng kêu cứu cấp thiết.

“Cứu mạng a!” “Cứu mạng a!” “...” Triệu Trường Sinh và Thanh Thanh mặt đầy hoảng sợ, đang điên cuồng chạy về phía Tần Phong.

Chương 1950

“Lão Triệu!?” Tần Phong nghe tiếng nhìn qua, không hiểu bọn họ bị làm sao.

Đinh đoong, kiểm tra thấy Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử kích hoạt cơ duyên bất ngờ, thành công tiến giai đến Thiên Đạo cấp!!

“Cơ duyên bất ngờ!?” Tần Phong nghe tiếng hệ thống trước tiên là ngẩn người, ngay sau đó trong lòng liền đập trống thùm thụp.

Mình tốn trăm năm thời gian tổ chức Ẩn Môn Đại Liên Hoan, bản thể cùng hai thân ngoại hóa thân cùng nhau nỗ lực, làm trâu làm ngựa mới đạt được Thất Sát Bi, Lượng Thiên Xích, Nhân Sâm Quả, Lôi Điện Đại Đạo, Phù Tang Thần Thụ mấy kiện bảo bối chẳng mấy nổi bật.

Vậy mà lão Triệu chỉ tùy tiện đi dạo trong Ẩn Môn, đã đạt được cái gì đó gọi là cơ duyên bất ngờ mà tiến giai rồi.

“Mẹ kiếp!!

Còn có vương pháp nữa không!?

Còn có pháp luật nữa không!?” “Tần sư đệ!!” Triệu Trường Sinh nhìn thấy Tần Phong thì ngẩn ra một chút, ngay sau đó mắt liền sáng lên.

“Đồ súc sinh, mẹ nó chứ súc sinh a!!” Tần Phong như bị lão Triệu trăm năm trước nhập vào, trong lòng tức đến mức chửi thề không ngừng.

Rõ ràng mọi người cùng nhau tổ đội đến Ẩn Môn tìm bảo, vậy mà hắn lén mình ăn một mình thì cũng thôi đi, sau đó lại còn muốn chia đều rủi ro với mình, phàm là người đều không thể làm cái chuyện súc sinh như vậy.

Ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên, uy áp hùng hồn mênh mông cũng trong chớp mắt giáng lâm.

Ngay sau đó thân ảnh Ẩn Môn môn chủ xuất hiện, mặt xanh mét nhìn Triệu Trường Sinh và Thanh Thanh, như thể vợ mình bị bọn họ dụ dỗ đi mất vậy, hận không thể tóm bọn họ về lột da rút gân.

“Vãi chưởng!!” Tần Phong không nhịn được thốt lên một câu thô tục, biết lão Triệu lần này phát tài lớn rồi.

Tuy hắn không biết lão Triệu lần này đạt được cơ duyên bất ngờ gì, nhưng dựa theo việc Kim Ô phân thân đạt được Phù Tang Thần Thụ, Ẩn Môn môn chủ chỉ có vẻ mặt vô cảm có thể thấy, cơ duyên mà lão Triệu lần này đạt được tuyệt đối cao cấp hơn Phù Tang Thần Thụ nhiều.

“Tần sư đệ!!” Triệu Trường Sinh cũng không biết xấu hổ là gì, quen thuộc che chắn Tần Phong ở phía trước...

“Sao lại có thể vô sỉ đến mức này được chứ!?” Tần Phong cả người lập tức không ổn, phát hiện những kẻ tri thức thật sự không biết xấu hổ.

Nhưng khi hắn nhìn thấy người đến là Ẩn Môn Môn Chủ, trái tim đang căng thẳng của hắn lập tức bình tĩnh trở lại, biết rằng lúc này đối phương chỉ là một “bù nhìn” không thể ra tay.

Thậm chí hắn còn liếc nhìn Lão Triệu phía sau, cảm thấy có thể lợi dụng lão ta một phen.

“Quá vô sỉ!” Vu Lan không hề có cái tính nết nuông chiều ai, lập tức lạnh lùng nhìn Triệu Trường Sinh.

“Ta vô sỉ á!?” Triệu Trường Sinh lườm một cái, trong lòng cũng bắt đầu chửi thầm.

Hồi đó không biết là ai đã ngủ chung chăn với Tần Phong, rồi lại cắn rứt lương tâm mà cuỗm mất Băng Phách Châu của lão, hại lão hơn trăm năm nay, cứ mỗi mùa hè là chỉ có thể chạy đến Bát Đại Hồ Đồng, tìm các cô nương trong đó giúp mình quạt gió cho dễ ngủ.

“Đừng cãi nữa!!” Thanh Thanh vội vàng mở miệng nói: “Tần sư huynh, mau dùng tiểu hồ lô đưa chúng ta đi, lão già này thật sự quá đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả lão già áo đen bên ngoài nữa.” “Đúng vậy!” Triệu Trường Sinh cũng nhớ ra chuyện chính, vội vàng mở miệng nói: “Chúng ta mau rời khỏi đây, không đi nữa thì không kịp mất!” “Đi không được!” Tần Phong nhún vai nói: “Ta là bản thể của Tần Phong, không gian tiểu hồ lô ở chỗ Kim Ô phân thân.” “Cái gì!?” Triệu Trường Sinh lập tức thét lên chói tai, chỉ cảm thấy đầu óc đột nhiên ong ong.

Vốn tưởng rằng nhìn thấy Tần Phong là có thể thoát khỏi lão già đáng sợ này, nhưng không ngờ Tần Phong lại hố đến vậy, đặt bảo bối giữ mạng của mình ở chỗ thân ngoại hóa thân.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa dối tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Ai lừa dối tình cảm cơ!?” Tần Phong trong lòng lập tức chửi thầm, nói rằng không gian hồ lô quả thực không có trên người.

“Tần sư đệ, ngươi lừa ta đúng không!?” Triệu Trường Sinh lập tức phản ứng lại, biết rõ Tần Phong là cái đức hạnh gì.

Đừng thấy Tần Phong mỗi lần đánh nhau đều hung tàn, nhưng mỗi lần ra ngoài đều tự bảo vệ mình đến tận răng, tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ kẽ hở nào, vậy nên làm sao hắn có thể đưa tiểu hồ lô giữ mạng cho thân ngoại hóa thân được chứ!?

Kết hợp với thói xấu “nhạn qua bạt mao, thú qua lưu bì” (nhổ lông chim nhạn, lột da thú) của Tần Phong, lão ta lập tức đoán ra tám chín phần là hắn đã để ý đến bảo bối của mình rồi.

Nhưng với tư cách là một tên nô lệ tiền bạc, lão ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

“Ai lừa ông!?” Tần Phong cả người lập tức câm nín, không hiểu vì sao nói thật lại không ai tin.

Nhưng để chứng minh sự trong sạch của mình, hắn giơ tay lấy ra Lượng Thiên Xích.

Mặc dù cây xích này không thể như không gian hồ lô để vượt bản đồ đi xuống hạ giới, nhưng trên bản đồ Tiên giới thì lại có thể tùy ý di chuyển.

Đương nhiên đây không phải trọng điểm… trọng điểm là Lượng Thiên Xích không chỉ có thể dùng làm kiếm vào thời khắc mấu chốt, mà còn có gia tăng sức mạnh thời gian, cùng với khả năng bỏ chạy bất cứ lúc nào nếu đánh không lại, độ khế hợp độ với hắn đạt 100%.

“Lượng Thiên Xích!!” Triệu Trường Sinh mắt lão ta lập tức sáng lên, dường như hy vọng lại được thắp lại.

“Quả thực là Lượng Thiên Xích tổ truyền của Tần gia ta!” Tần Phong gật đầu khẳng định, rồi lại chuyển giọng nói: “Nhưng ta vừa mới tìm lại được Lượng Thiên Xích của Tần gia, vẫn chưa luyện hóa, nên chỉ có thể di chuyển trong phạm vi nhỏ, hơn nữa mỗi lần chỉ có thể đưa một người đi.” “Ngươi chơi ta đó hả!?” Triệu Trường Sinh lập tức giậm chân tại chỗ, hận không thể cho Tần Phong một gậy.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa dối tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Ta chơi ông chỗ nào!?” Tần Phong thề chết cũng không thừa nhận, nói mình rất đơn thuần.

Ầm ầm!!

Đúng lúc hai người đang tranh cãi, uy áp kinh khủng giáng xuống.

Chỉ thấy Ẩn Môn Môn Chủ đứng trên cao nhìn xuống mấy người, uy áp đáng sợ quanh thân cuồn cuộn như bão tố quét ngang trời đất, thổi tung vạt áo của Tần Phong và những người khác.

“Thật, thật đáng sợ uy áp!!” Vu Lan chỉ cảm thấy cơ thể đột nhiên nặng trịch, vội vàng dựa sát vào lòng Tần Phong.

Mặc dù nàng đã khôi phục đến thực lực Tiên Vương Cự Đầu, lại còn dưới sự giúp đỡ của Tần Phong mà thành công khai mở Thập Phẩm Viên Mãn, nhưng trước mặt Ẩn Môn Môn Chủ bán bộ Hợp Đạo cảnh thì vẫn nhỏ bé như một con kiến hôi.

“Hỏng rồi, hỏng rồi!!” Triệu Trường Sinh mặt đầy vẻ lo lắng, trong lòng cũng kêu thầm ‘chết tiệt’ rồi.

Vốn tưởng rằng cuối cùng vận may của mình đã đến, nhưng không ngờ lại chọc phải một lão quái vật như vậy, thực lực hoàn toàn vượt ngoài nhận thức của lão, cảm giác dù mình có bùng nổ toàn lực cũng không phải đối thủ của lão ta.

“Không thấy ta, không thấy ta...” Thanh Thanh núp trong lòng Triệu Trường Sinh, ôm đầu run lẩy bẩy.

“Đến lượt mình biểu diễn rồi!” Tần Phong lập tức chắn trước người Lão Triệu, lấy ra kịch bản năm xưa dỗ tiểu Tam Tam, chính khí lẫm liệt nói: “Có chuyện gì cứ nhắm vào ta, muốn giết Triệu sư huynh thì phải bước qua xác ta trước.” “Hả!?” Triệu Trường Sinh thần sắc đờ đẫn, đầu óc không quay kịp.

Vốn tưởng rằng kịch bản giữa mình và Tần Phong đã hoán đổi thành công, cuối cùng cũng đến lượt mình trốn đằng sau làm “lão lục” hưởng phúc, nhưng điều lão ta vạn vạn không ngờ tới là Tần Phong lại chủ động chắn trước mặt mình.

Không chỉ khiến CPU não của lão ta bốc khói, mà còn khiến trong lòng lão dâng lên một cảm giác sai lầm rằng mình không phải là người.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa dối tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Tỷ lệ bị lừa của lão Triệu cuối cùng cũng tăng lên rồi!” Tần Phong vội vàng nín khóc, tiếp tục nghĩa khí phát biểu: “Lão Triệu, ông đi trước đi, ta sẽ giúp ông chặn hậu và cầm chân lão ta!!” “Không phải, ngươi chơi thật đấy à!” Triệu Trường Sinh lập tức bị làm cho ngớ người, phát hiện Tần Phong trước mắt thật xa lạ.

Tần Phong trước đây là có chỗ tốt thì ta đến, có nguy hiểm thì giao cho đồng đội, nhưng Tần Phong hôm nay lại giữ lại nguy hiểm cho mình, nhường cơ hội sống cho đồng đội, cũng khiến lão ta một lần nữa dâng lên cảm giác tội lỗi rằng mình là đồ “súc sinh”.

Chương 1951

“Hả!?” Vu Lan cũng ngơ ngác nhìn Tần Phong, cũng cảm thấy hắn hôm nay rất xa lạ.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa dối tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Lại bị lừa rồi!” Trong lòng Tần Phong vui sướng khôn tả, không quên lấy ra Ma Kiếm tổ truyền của Tần gia.

Ngay sau đó, như thể để chứng minh mình chơi thật, hắn lập tức cầm Ma Kiếm tổ truyền xông về phía Ẩn Môn Môn Chủ, kiếm khí sắc bén khuấy động trời đất, kiếm ý kinh khủng càng khiến đại địa chấn động dữ dội.

“Vãi chưởng!!” Triệu Trường Sinh lập tức buột miệng chửi thề, phát hiện mình đúng là một tên “súc sinh” thật.

Ngay sau đó, trong lòng không chỉ dâng lên một cảm giác tội lỗi nặng nề, mà còn trào dâng cảm giác hổ thẹn vì được sinh ra làm người, thậm chí có cả xung động muốn chia sẻ cơ duyên của mình với Tần Phong.

“Không hổ là nam nhân mà bản Đế nhìn trúng!” Vu Lan thấy Tần Phong cuối cùng cũng ra dáng một nam nhân, trái tim nhỏ bé kích động đập loạn xạ.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa dối tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa dối tình cảm Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Cuối cùng cũng cắn câu rồi!!” Tần Phong kích động đến mức suýt khóc, chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi...

“Tần Phong, lại là ngươi!!” Ẩn Môn Môn Chủ nhìn thấy Tần Phong là lại tức giận, hận không thể tóm lấy hắn mà xé xác thành tám mảnh.

Nhưng Tần Phong lúc này không phải là Kim Ô phân thân trước đó, hắn đã khai mở tiềm chất Thập Nhị Phẩm cùng Hỗn Nguyên Đạo Thể, và Tổ Vu Chi Khu, hoàn toàn có thể gây ra thương tổn thực chất cho lão ta, vì vậy lão không thể không né tránh kiếm của đối phương.

“Chạy đâu!?” Tần Phong thấy đối phương né tránh, lập tức tiếp tục cầm kiếm đuổi theo.

Cũng không quên quay đầu lại ném cho Triệu Trường Sinh một ánh mắt ‘mau chạy đi’, ngụ ý mình sẽ giúp lão ta cầm chân địch nhân tranh thủ thời gian.

“Không phải, hắn sao lại...” Triệu Trường Sinh hoàn toàn mất bình tĩnh, cũng không biết phải làm sao.

Mặc dù trực giác mách bảo lão ta rằng Tần Phong chắc chắn đang giấu diếm trò đùa dai nào đó, nhưng hành vi của hắn lại không thể tìm ra bất kỳ lỗi nào, là thật sự đang liều mạng vì lão ta, cũng khiến lão ta càng cảm thấy mình đúng là một tên “súc sinh”.

“Tần sư huynh, thật dũng mãnh a!” Thanh Thanh thò cái đầu nhỏ ra, đôi mắt đẹp lấp lánh hình trái tim nhỏ.

Vốn dĩ nàng đã chuẩn bị sẵn sàng để ‘nhận cơm hộp’ sớm rồi, nhưng không ngờ Tần Phong lại đứng ra, trong tình huống biết rõ đối phương không thể địch lại, vẫn dám rút kiếm ra khỏi vỏ xông về phía đối phương, còn ra dáng nam nhân hơn cả chủ nhân của nàng.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa dối tình cảm Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn linh sủng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp

Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Đây mới là cách 'mở khóa' lão Triệu đúng đắn chứ!" Trong lòng Tần Phong vui mừng khôn xiết, tiếp tục cầm kiếm xông về phía Ẩn Môn Môn Chủ.

Nhưng Ẩn Môn Môn Chủ ngại quy tắc Hợp Đạo không thể ra tay, chỉ có thể càng lúc càng tái mét mặt mà bị động né tránh, nếu ánh mắt có thể giết người thì Tần Phong e rằng lúc này đã sớm bị xé xác thành tám mảnh rồi.

"Không đúng a!!" Triệu Trường Sinh cũng không phải kẻ ngốc, nhìn vài cái là phát hiện ra có điều không ổn.

Với thực lực mạnh mẽ mà Ẩn Môn Môn Chủ vừa thể hiện, tùy tiện giơ tay cũng có thể đánh chết Tần Phong, sao lại bị hắn cầm kiếm đuổi theo chém khắp nơi chứ!?

Là lão ta nằm mơ vẫn chưa tỉnh, hay là thế giới quá điên cuồng rồi!?" "Vãi chưởng, tốc độ nhanh thật!" Tần Phong thấy một chiêu chém không trúng người, tâm trạng lập tức không còn vui vẻ nữa.

Chỉ thấy hắn lập tức cầm Ma Kiếm tổ truyền xoay người, mang theo một luồng kiếm ý đồ sát trời đất ngập trời, như một đạo lưu quang cấp tốc xông về phía viên Thất Sắc Thủy Tinh Thạch kia.

"Không hay rồi!!" Sắc mặt Ẩn Môn Môn Chủ đột nhiên biến đổi, không ngờ Tần Phong lại đột nhiên xoay người.

Nhưng Thất Sắc Thủy Tinh liên quan đến truyền thừa của Ẩn Môn, lão ta tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Tần Phong hủy diệt nó, chỉ có thể nhanh chóng biến đến trước mặt nó mà cứng rắn đỡ một kiếm của Tần Phong chém xuống.

Ầm ầm!!

Kiếm quang giáng xuống, chấn động đến long tai.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang ngút trời chém mạnh xuống, bão năng lượng kinh khủng cũng bùng phát như thủy triều.

Nhưng Ẩn Môn Môn Chủ lần này lại không có ý né tránh, ngược lại dùng hai ngón tay kẹp chặt Ma Kiếm tổ truyền của Tần Phong, mặc cho kiếm khí kinh khủng va đập cũng không hề nhúc nhích, chỉ có thể thổi tung vạt áo của lão ta.

“Vãi chưởng!!” Mi mắt Triệu Trường Sinh giật giật, lập tức buột miệng chửi thề.

Đừng thấy tu vi của Tần Phong lúc này chỉ ở Tiên Vương cao giai, nhưng nhìn khắp Tiên giới thì thật sự không ai có thể đỡ được một kiếm của hắn, vậy mà lão quái vật trước mắt này không chỉ đỡ được một kiếm của hắn, mà còn dễ dàng đỡ bằng hai ngón tay.

“Đáng sợ đến vậy!!” Thanh Thanh kinh hãi, trái tim nhỏ bé lại đập thình thịch loạn xạ, vội vàng chui vào lòng Lão Triệu tiếp tục run lẩy bẩy.

“Đúng là đáng sợ!” Sắc mặt Tần Phong lập tức trở nên nghiêm trọng, căn bản không thể rút kiếm về.

“Tần Phong, ngươi thật sự cho rằng lão phu không dám giết ngươi sao!?” Sát ý trong mắt Ẩn Môn Môn Chủ không hề che giấu, uy áp kinh khủng cũng theo đó bùng phát.

“Tần Phong, nguy hiểm!!” Sắc mặt Vu Lan đột nhiên biến đổi, vội vàng bấm ra một đạo chỉ quyết.

Chỉ thấy quanh thân nàng nổi lên từng đạo băng tinh phù văn, hàn khí cực hạn cũng điên cuồng tuôn trào giữa trời đất.

“Gào!!” Một con băng long khổng lồ ngưng tụ trong hàn khí cực hạn, ngay sau đó gầm thét lao ra từ phía sau Vu Lan, nhe nanh múa vuốt, mang theo uy áp vô tận xông về phía Ẩn Môn Môn Chủ.

“Tìm chết!!” Người bằng đất còn có ba phần tính khí, Ẩn Môn

Môn Chủ triệt để nổi giận.

Nhưng nghĩ đến hậu quả khi mình ra tay, cùng với thân phận Thiên Mệnh Chi Nhân của Vu Lan, cuối cùng lão ta chỉ có thể cố nén cơn giận trong lòng, đầy phẫn nộ quay đầu nhìn băng long một cái.

Ầm ầm!!

Một cái nhìn vạn năm, băng long vỡ nát.

Chỉ thấy một luồng Đại Đạo Chi Lực vô hình bùng phát, chấn nát con băng long nhe nanh múa vuốt trong nháy mắt, nhưng lại không làm hại Vu Lan chút nào, dường như là muốn chấn nhiếp đối phương mau chóng rời đi.

“Băng Tuyết Huyền Minh, Đạo Tàng Càn Khôn, Thiên Địa Vô Cực!” Vu Lan căn bản không hề lĩnh hội ý tốt của đối phương, chủ động phản kích tiếp tục bấm ra một đạo chỉ quyết.

Ngay sau đó, một luồng hàn khí lạnh lẽo đến cực hạn bùng phát, lan nhanh như xăng bị châm lửa, dường như muốn đóng băng hoàn toàn cả trời đất, bao gồm cả viên Thất Sắc Tinh Thạch đang lơ lửng kia.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Ẩn Môn Môn Chủ đột nhiên biến đổi, vội vàng buông Ma Kiếm ra để ngăn cản.

“Lão quái vật này hình như không thể hoàn thủ!?” Triệu Trường Sinh dường như đã phát hiện ra một bí mật nhỏ, lấy ra trường kiếm thử ra tay xem sao.

Ong!

Ong!

Kiếm ý hóa thành bão tố càn quét trời đất, còn kèm theo tiếng kiếm minh chói tai.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay Triệu Trường Sinh nở rộ vạn đạo kiếm quang, ngay sau đó liền cấp tốc chém một kiếm về phía viên Thất Sắc Tinh Thạch kia.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Ẩn Môn Môn Chủ lại biến đổi, vội vàng một ngón tay điểm ra ngăn cản kiếm này.

Chương 1952

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang chói tai vang lên, kiếm quang đã bị chặn lại thành công.

“Hình như thật sự có thể!!” Triệu Trường Sinh lập tức hưng phấn hẳn lên, dường như đã phát hiện ra một châu lục mới.

Ngay sau đó, lão ta cũng chẳng quan tâm đối phương vì sao không thể ra tay, cũng chẳng quan tâm Thất Sắc Tinh Thạch là thứ gì, chỉ biết đã nắm được ‘yếu huyệt’ của đối phương, bắt đầu điên cuồng vung kiếm về phía viên Thất Sắc Tinh Thạch kia.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ ‘làm hư’ Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ ‘làm hư’ Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Cái gì mà ‘ta làm hư’ chứ!?” Tần Phong trong lòng nhịn không được chửi thầm một tiếng, cũng tương tự cầm Ma Kiếm tổ truyền chém ra.

“Chết tiệt, chết tiệt...” Trong lòng Ẩn Môn Môn Chủ càng lúc càng bực bội, cảm giác mình đã sắp không nhịn được nữa rồi.

Và đúng lúc Tần Phong, Vu Lan, Triệu Trường Sinh đang tấn công Thất Sắc Tinh Thạch, trêu đùa Ẩn Môn Môn Chủ, thì Tần Hạo và Tiểu Bạch đã tìm thấy một gian nhà tranh, cũng chính là nơi Ẩn Môn Môn Chủ bế quan.

“Sao ở đây lại có một gian nhà tranh!?” Tần Hạo cầm Kim Long Cự Chùy trong tay, cảnh giác nhìn nhà tranh.

“Đương nhiên là để ở chứ!” Tiểu Bạch ném cho Tần Hạo một ánh mắt ‘quan tâm người thiểu năng’, sau đó bước tới một cước đá văng cửa nhà tranh.

Rầm một tiếng, cánh cửa vỡ nát!

Chỉ thấy đồ vật bên trong bày biện vô cùng đơn sơ, ngoài một cái bồ đoàn và lư hương dùng để tu luyện, còn có một bàn cờ trông rất cổ kính, cùng với vài bức tranh đơn giản có vẻ như là những chấm sao.

Nhưng ngay khi cánh cửa bị đá văng, giữa trán Tần Hạo hiện lên một chiếc lá...

“Chuyện gì thế này!?” Cơ thể Tần Hạo đột nhiên chấn động, đưa tay sờ lên giữa trán.

Ngay sau đó, chiếc lá giữa trán lấp lánh kim quang chói mắt, rồi từ giữa trán Tần Hạo bay ra, sau đó bay đến phía trên bàn cờ cổ kính kia.

“Đây là bảo bối!?” Mắt Tiểu Bạch lập tức sáng lên, nhanh chóng chạy đến trước bàn cờ.

Nhưng còn chưa kịp mang bàn cờ về hang thỏ của mình, cơ thể nó đã bị một luồng lực lượng vô hình cố định lại, hơn nữa luồng lực lượng này còn cưỡng chế mở hang thỏ của nó ra, móc ra Tiểu Phá Chung mini tổ truyền của Tần gia.

“Đây là...” Tần Hạo nhìn thấy Tiểu Phá Chung, lập tức nhận ra.

“Ngươi là ai?

Buông ta ra!!” Tiểu Bạch lập tức đỏ mắt, bắt đầu la hét ầm ĩ.

Nhưng sự cường đại của đối phương hoàn toàn vượt ngoài nhận thức của nó, mặc cho nó giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Phá Chung rơi xuống bàn cờ.

Ngay sau đó, các đường ngang dọc trên bàn cờ sáng lên, các quân cờ đen trắng cũng bay ra rơi xuống bàn cờ.

“Bàn cờ này...” Trong lòng Tần Hạo kinh hãi, chăm chú nhìn chằm chằm bàn cờ.

Chỉ thấy mỗi quân cờ rơi xuống bàn cờ đều bùng phát ra một luồng năng lượng nguyên thủy và thuần khiết, dường như đang diễn hóa khí thế bàng bạc khi khai thiên tích địa, thanh khí bay lên thành trời, trọc khí lắng xuống thành đất, trong phạm vi vuông vắn của bàn cờ, thể hiện ra cảnh tượng hùng vĩ trời đất phân ly, càn khôn thủy điện, cũng khiến hắn trong nháy mắt tiến vào trạng thái đốn ngộ nào đó.

“Đây là của ta...” Tiểu Bạch vẫn đang la hét ầm ĩ, muốn đưa tay lấy lại Tiểu Phá Chung.

“Yên tĩnh!” Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên: “Chiếc chuông này không có duyên với ngươi, đừng quấy rầy người khác cảm ngộ!” “Ta không thèm quan tâm Tần Nhị Đản có cảm ngộ hay không...” Tiểu Bạch là thỏ do Tần Phong tự tay nuôi lớn, hoàn toàn không theo ‘bài vở’ nào, nói: “Dù chiếc chuông này không có duyên với ta, ta vẫn có thể cầm nó đi lót chân trong nhà xí, ngươi dựa vào đâu mà cướp nó từ tay ta!?” “Haizz, đúng là một con thỏ không biết lý lẽ!” Đối phương cũng không biết là không muốn so đo với Tiểu Bạch, hay là ngại chỗ dựa phía sau nó, không thể hiện thái độ cứng rắn gì, đành thở dài bất lực nói: “Yên tâm, lát nữa sẽ bồi thường cho ngươi, đảm bảo là bảo vật quý giá nhất trong Ẩn Môn.” “Bảo vật quý giá nhất của Ẩn Môn!?” Tiểu Bạch lập tức yên tĩnh lại, nói cái này tuyệt đối có thể có.

Ầm ầm!!

Trên bàn cờ nổi lên từng đạo gợn sóng, năng lượng cường đại nhảy múa trên đó.

Ngay sau đó, tinh thần lấp lánh, mây mù cuồn cuộn, từng quân cờ đen trắng rơi xuống, uyển như lưỡng cực âm dương, đối lập mà lại nương tựa vào nhau, ẩn chứa trật tự và pháp tắc cơ bản nhất giữa trời đất, diễn dịch sự sinh sôi nảy nở, hưng suy thay thế của vạn vật vũ trụ.

Ong!

Ong!

Đúng lúc các quân cờ đen trắng lấp đầy bàn cờ, Tiểu Phá Chung vang lên một tiếng chuông.

Chỉ thấy từng quân cờ đen trắng trên bàn cờ nổ tung ra, từ bên trong bay ra từng đạo năng lượng, không ngừng va chạm vào Tiểu Phá Chung phía trên, mỗi lần va chạm nó lại vang lên một tiếng, cũng sẽ rơi xuống một ít mảnh sắt và sáng thêm một phần.

Và theo Tiểu Phá Chung càng lúc càng sáng rõ, tiếng chuông cũng càng lúc càng vang dội, cuối cùng còn truyền khắp toàn bộ Ẩn Môn.

“Tiếng chuông này...” Ẩn Môn Môn Chủ đang chống đỡ công kích, sau khi nghe thấy tiếng chuông, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Ngay sau đó lão ta theo bản năng quay đầu, nhìn về phía căn nhà tranh, không chỉ hô hấp trở nên dồn dập, trong lòng còn có cảm giác hoảng hốt như trời sắp sập.

Lão ta vốn tưởng rằng tiếng chuông cổ xưa này là truyền thuyết, nhưng không ngờ mình lại thật sự nghe thấy.

“Cơ hội tốt!!” Tần Phong không hiểu tiếng chuông này đại biểu cho điều gì, quả quyết nắm bắt cơ hội sử dụng Nhất Kiếm Khai Thiên Môn.

Ong!

Ong!

Tần Phong nhanh chóng thêm mấy chục cái ‘buff’, hệt như một thanh bảo kiếm tuyệt thế vừa ra khỏi vỏ.

Ngay sau đó, tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng khắp trời đất, còn kèm theo một đạo kiếm ý sắc bén khuấy động.

Nhất Kiếm Khai Thiên Môn!!

Chỉ thấy Tần Phong cầm Ma Kiếm tổ truyền xé rách hư không, kiếm quang chói mắt càng có thể phá tan cực hạn thời gian, tiêu diệt toàn bộ kẻ địch cản đường phía trước.

“Không hay rồi!!” Trong lòng Ẩn Môn Môn Chủ đại kinh, vội vàng hoàn hồn xông lên ngăn cản.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang chói tai vang lên, khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy Ẩn Môn Môn Chủ nhanh chóng tiến lên ngưng tụ một tấm hộ thuẫn, va chạm mạnh mẽ với Nhất Kiếm Khai Thiên Môn của Tần Phong, ngay sau đó liền bùng phát một luồng bão năng lượng càn quét trời đất.

“Lão quái vật này quả nhiên không thể ra tay!” Triệu Trường Sinh thấy đối phương chỉ dám phòng ngự, cả người lập tức tự mãn hẳn lên.

Chỉ thấy lão ta cũng tương tự vung trường kiếm trong tay, hóa thành một đạo kiếm quang chém về phía Thất Sắc Thủy Tinh, muốn trêu đùa lão quái vật này một trận cho bõ cái thù vừa bị đuổi.

Chương 1953

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Ẩn Môn Môn Chủ lại biến đổi, vội vàng muốn xông lên ngăn cản kiếm này.

“Lão Triệu, đến lượt ông ‘gánh nồi’ rồi!” Khóe miệng Tần Phong đột nhiên nhếch lên, cơ thể cũng bắt đầu lay động.

Ngay sau đó, hai đạo thân ảnh từ trên người hắn phân liệt ra, cứ thế từ một Tần Phong biến thành ba Tần Phong, và nhanh chóng xông lên ngăn cản Ẩn Môn Môn Chủ.

“Ba cái!?” Thần sắc Vu Lan lập tức đờ đẫn, đầu óc cũng hơi quay không kịp.

Trước đây Tần Phong dùng Tam Túc Kim Ô luyện hóa thân ngoại hóa thân thì dễ hiểu, bây giờ sao lại từ một Tần Phong biến thành ba Tần Phong, cũng khiến nàng căn bản không thể phân biệt ai mới là bản thể của Tần Phong.

“Thái Cổ Thần Thông, Nhất Khí Hóa Tam Thanh!?” Sắc mặt Ẩn Môn Môn Chủ đột nhiên biến đổi, trong lòng càng lúc càng hoàn toàn mất bình tĩnh.

Cho dù lão ta thân là Môn Chủ của Ẩn Môn, cũng chỉ từng thấy những ghi chép này trong cổ tịch, nhưng Tần Phong không chỉ sở hữu Hỗn Nguyên Đạo Thể, còn thành công tiến giai đến Tổ Vu, bây giờ lại còn học được Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Này mẹ!

Rốt cuộc đây là quái vật gì vậy chứ!!

“Vãi chưởng!!” Triệu Trường Sinh cũng nhịn không được buột miệng chửi thề, không hiểu Tần Phong lấy đâu ra nhiều ‘chiêu trò’ đến vậy.

Nhưng Ẩn Môn Môn Chủ lúc này bị ba Tần Phong vây chặt, căn bản không thể đến ngăn cản lão ta, vì vậy còn chưa kịp nghĩ rõ tại sao, trường kiếm trong tay lão ta đã mạnh mẽ bổ xuống Thất Sắc Tinh Thạch.

Ầm ầm!!

Kiếm quang mạnh mẽ bổ xuống, va chạm phát ra tiếng nổ vang chói tai.

Ngay sau đó, hư không Tây Châu cùng đại địa cùng nhau chấn động, rồi liền nghe thấy một trận tiếng vỡ vụn giòn tan, là từng đạo vết nứt lan rộng trên Thất Sắc Tinh Thạch.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Ẩn Môn Môn Chủ đại biến, vội vàng xông lên bắt đầu cứu vãn.

Chỉ thấy lão ta nhanh chóng chấn bay ba Tần Phong đang vây công mình, sau đó xông lên phóng thích sức mạnh của mình bao bọc lấy nó, ngay sau đó lại bấm ra từng đạo chỉ quyết để phục hồi vết nứt trên tinh thạch.

“Thất Sắc Tinh Thạch này là gì!?” Triệu Trường Sinh thấy Ẩn Môn Môn Chủ kinh hoảng đến vậy, nhịn không được tò mò quay đầu hỏi Tần Phong.

“Cũng chẳng có gì...” Tần Phong nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Chỉ là Truyền Thừa Chi Thạch của Ẩn Môn thôi, phàm là đệ tử bái nhập Ẩn Môn đều có thể ở đây lĩnh ngộ ra một môn công pháp tên là Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết.” “Truyền Thừa Chi Thạch?

Chẳng phải đó là căn cơ của Ẩn Môn sao!!” Triệu Trường Sinh lập tức thét lên chói tai, không ngờ mình lại hủy đi căn cơ của người ta...

“Đúng vậy!” Tần Phong giả bộ mặt đầy vô tội, khẳng định câu trả lời của Lão Triệu.

“Không phải, sao ngươi không nói sớm chứ!!” Triệu Trường Sinh cả người lập tức lo lắng, không ngờ mình lại có thể gây ra họa lớn đến vậy.

Ở một nơi cực kỳ coi trọng truyền thừa như Tiên giới, hủy đi truyền thừa của người ta không chỉ tương đương với việc chặt đứt đường nối của người ta, mà còn tương đương với việc đánh rớt cấp bậc của người ta.

Phàm là người có chút khí phách, đều sẽ không chết không ngừng với đối phương!!

“Ông cũng đâu có hỏi!” Tần Phong vẫn mặt đầy vô tội, nói chuyện này không liên quan đến mình.

“Ngươi, ngươi...” Triệu Trường Sinh bị tức đến mức lập tức lắp bắp, biết ngay ở cùng với tên tiện nhân này thì chẳng có chuyện gì tốt lành.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo đến mức lắp bắp, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Lại bị lừa rồi!” Trong lòng Tần Phong vui sướng khôn tả, không quên ‘trà ngôn trà ngữ’ ủy khuất nói: “Hơn nữa, ta làm như vậy cũng là để cứu ông, ông không lĩnh tình thì thôi, sao còn quay lại trách cứ ta chứ!?” “Ta thấy lão ta chính là không phân biệt phải trái!” Vu Lan lập tức bước lên bảo vệ Tần Phong, ghét nhất loại “súc sinh” như Lão Triệu này rồi.

“Ta, ta không phân biệt phải trái!?” Triệu Trường Sinh bị hai người chọc tức đến mức suýt chết tại chỗ, cũng nhận ra ‘một ổ chăn quả nhiên không ngủ được hai loại người’.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ chọc tức Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo đến mức suýt chết tại chỗ, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ lừa dối tình cảm Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Ai lừa dối cơ!?” Tần Phong tỏ vẻ mình thật sự ủy khuất, lao vào lòng Lam bảo bảo cầu an ủi.

“Súc sinh, đúng là đồ súc sinh!!” Thấy Tần Phong còn có thời gian ‘cua gái’, trong lòng Triệu Trường Sinh lập tức ‘nổi điên’.

Nhưng còn chưa kịp ‘nổi điên’ được hai phút rưỡi, lão ta đã nghe thấy từng tiếng vỡ vụn nhỏ bé, chính là tiếng vết nứt trên Thất Sắc Tinh Thạch lại lan rộng.

Mặc dù Ẩn Môn Môn Chủ kịp thời xông lên cứu vãn, nhưng Đại Đạo Chi Lực ẩn chứa bên trong thực sự quá đỗi bàng bạc, dù lão ta đã đạt đến bán bộ Hợp Đạo cảnh, cũng khó lòng áp chế được Đại Đạo Chi Lực mạnh mẽ đến vậy.

“Làm sao đây, sắp vỡ rồi!!” Ẩn Môn Môn Chủ lo lắng đến mức mồ hôi đầm đìa, cảm giác mình sắp không thể kiên trì nổi nữa rồi.

Ong!

Ong!

Đúng lúc này, tiếng chuông chấn động trời đất.

Chỉ thấy Tiểu Phá Chung trong căn nhà tranh đã trút bỏ lớp gỉ sắt hoen ố, biến thành một chiếc chuông vàng lấp lánh, không chỉ mang lại cho người ta một cảm giác áp bách mãnh liệt, dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận, bên trên còn khắc họa sinh linh trời đất và tinh thần đại hải, cùng với các loại phù văn thần bí, thần thú cổ xưa, mỗi một chi tiết đều sống động như thật, hệt như có linh hồn vậy.

“Thật, thật lợi hại!!” Tiểu Bạch ngơ ngác ngẩng đầu nhìn, không ngờ Tiểu Phá Chung lại lợi hại đến vậy.

Còn Tần Hạo thì nhắm mắt khoanh chân ngồi dưới đại chung cảm ngộ, không chỉ quanh thân bao quanh từng đạo phù văn màu vàng, khí tức càng lúc càng cuồn cuộn dâng trào như sông hồ.

Ngay sau đó, Ngũ Bách Long Tượng Hư Ảnh, Đại Đạo Dung Lô, Lục Đạo Luân Hồi Chi Ấn lần lượt hiện lên.

“Nhị Đản lại sắp đột phá!?” Tiểu Bạch lập tức không vui, cũng lấy ra ‘gạch đạo đức’ của mình.

Lần này nó đi theo Kim Ô phân thân đến Ẩn Môn, không những chẳng vớ được lợi lộc gì, ngay cả tu vi cũng không đột phá, vì vậy với nguyên tắc ‘mình không tốt thì cũng không để người khác tốt hơn’, nó chuẩn bị tặng cho Tần Nhị Đản một bất ngờ lớn.

“Đợi đã!!” Giọng nói lạnh lùng vội vàng ngăn lại nói: “Thấy mấy bức đồ đó không?

Đó là Hà Đồ Lạc Thư trong truyền thuyết, không chỉ là bí mật không truyền ra ngoài của Ẩn Môn, mà còn là chí bảo quý giá nhất của Ẩn Môn.” “Bảo bối quý giá mà ngươi nói là cái này!?” Tiểu Bạch quay đầu nhìn mấy bức tranh cuộn, lập tức có cảm giác bị lừa dối.

Cứ như thể tác giả chó nghe chuyên gia nói thị trường bò tót sắp đến vậy, kết quả người ta còn lười không thèm giả vờ, mới đầu năm không được mấy ngày đã cầm liềm vung lên cắt một trận tàn bạo.

“Ngươi đừng xem thường nó!” Giọng nói lạnh lùng vội vàng nói: “Lạc Thư không xuất, Thiên Thư xưng vương, nó là Quán Tưởng Đồ còn lợi hại hơn cả Vô Thượng Thiên Thư, cũng là Quán Tưởng Đồ số một chân chính của Tiên giới, chỉ là chưa từng xuất hiện trước mặt thế nhân mà thôi.” “Quán Tưởng Đồ!?” Tiểu Bạch nghe vậy mặt đầy vẻ chê bai, nói ‘học dốt’ không cần cái này.

“Đợi đã!!” Giọng nói lạnh lùng thấy Tiểu Bạch không hề động lòng, lập tức lại nói: “Thấy cái bồ đoàn kia không?

Đó là Ngộ Đạo Bồ Đoàn chuyên dụng của Ẩn Môn Môn Chủ, ngồi trên đó tu luyện có thể tăng nhanh tốc độ cảm ngộ gấp ngàn lần.” “Mới ngàn lần!?” Tiểu Bạch vẫn mặt đầy vẻ chê bai, nói cây Bồ Đề cổ thụ là vạn lần.

“Đợi đã!!” Giọng nói lạnh lùng có chút lo lắng nói: “Thấy cái lư hương kia không?

Đó là An Hồn Lô chuyên dụng của Ẩn Môn Môn Chủ, khi tu luyện đặt bên cạnh có thể ngăn người ta tẩu hỏa nhập ma.” “Ta có thù thì báo ngay tại chỗ, không có tâm ma!” Tiểu Bạch vẫn mặt đầy vẻ chê bai, cầm ‘gạch đạo đức’ liền muốn xông lên.

Chương 1954

“Đợi đã!!” Giọng nói lạnh lùng lại một lần nữa lo lắng nói: “Chiếc chuông này tên là Đông Hoàng Chung, là chí bảo trấn áp khí vận của Kim Ô nhất tộc thời Thái Cổ, bây giờ nó thuộc về ngươi rồi, sau này Tần Hạo muốn sử dụng, ngươi có thể cho hắn thuê.” “Cho Tần Nhị Đản thuê!?” Tiểu Bạch lập tức đặt ‘gạch đạo đức’ xuống, nói cái này tuyệt đối có thể có.

Ong!

Ong!

Đông Hoàng Chung cũng không biết là đang kháng nghị, hay là đang phản đối hành vi mua bán kiểu này, đột nhiên vang lên một tiếng chuông minh chói tai.

“Vị tiền bối kia vẫn chưa chết!!” Trong lòng Ẩn Môn Môn Chủ kinh hãi, theo bản năng nhìn về phía căn nhà tranh.

Ngoài tiếng chuông của Đông Hoàng Chung đã hấp thu năng lượng bàn cờ mà phục hồi, lão ta còn cảm ứng được một luồng khí tức cổ xưa đang dần lớn mạnh, dường như một chân thần đã ngủ say nhiều năm sắp tỉnh lại.

Nhưng lão ta hiện tại phân thân thiếu thuật, căn bản không có khả năng đi ngăn cản.

Rắc!

Rắc!

Tiếng vỡ vụn vẫn tiếp tục, vết nứt cũng không ngừng lan rộng.

Ngay sau đó, Thất Sắc Tinh Thạch phủ đầy vết nứt, cũng không thể chịu đựng được sự va đập của Đại Đạo Chi Lực bên trong, từng đạo quang mang chói mắt bắn ra từ các khe nứt.

Ầm một tiếng!!

Thất Sắc Tinh Thạch cuối cùng vẫn không thể phục hồi, cứ thế nổ tung như pháo hoa.

Chỉ thấy hàng ngàn đạo quang mang như mưa sao băng xé rách hư không, cấp tốc bay về tám phương tây, Đại Đạo Chi Lực kinh khủng càng bùng phát trong nháy mắt, chấn bay Ẩn Môn Môn Chủ ra xa.

“Cái đó là...” Vu Lan nhìn những vì sao băng, lập tức kinh hô.

Mặc dù mưa sao băng khắp trời nhanh chóng lướt qua trước mắt, nhưng nàng vẫn rõ ràng bắt được, đúng như bọn họ đoán ban đầu, bên trong bao bọc từng đạo Đại Đạo Chi Ấn.

“Một tiếng rơi, vạn vật sinh!” Tần Phong nhìn mưa sao băng khắp trời, nhịn không được lẩm bẩm một tiếng.

Hắn không biết Ẩn Môn đã mất bao lâu, chịu bao nhiêu khổ, lại trải qua bao nhiêu đời người, mới thu thập được nhiều Đại Đạo Chi Ấn đến vậy, nhưng hắn biết từ hôm nay trở đi, Tiên giới sẽ đón chào một đợt bùng nổ lớn chưa từng có trong lịch sử.

“Đáng chết!!” Ẩn Môn Môn Chủ thấy truyền thừa không thể cứu vãn, lập tức phẫn nộ nhìn về phía Triệu Trường Sinh.

“Ta nói là hiểu lầm, ngươi tin không?!” Triệu Trường Sinh nhìn thấy Đại Đạo Chi Ấn khắp trời, mới ý thức được mình đã gây ra họa lớn đến nhường nào...

“Keng, chúc mừng túc chủ hố Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 5 triệu điểm phản phái!” “Mới có năm triệu thôi sao!?” Tần Phong trong lòng có chút bất mãn, lập tức chính khí lẫm nhiên nói: “Lão Triệu, ngươi nói nhảm với hắn làm gì, chúng ta đến Ẩn Môn tuyệt đối không phải hiểu lầm gì hết, chính là vì đoạn tuyệt truyền thừa của Ẩn Môn, để thiên hạ người người như rồng, đều có thể tìm hiểu bí mật Đại Đạo!” “Thằng khốn này tuyệt đối là tới gây họa mà!!” Triệu Trường Sinh cả người lập tức không ổn, còn phát ra tiếng gào thét của chuột cống.

Vốn dĩ hắn cho rằng Tần Phong là lương tâm phát hiện mới ra tay cứu mình, nhưng hắn vạn vạn lần cũng không ngờ tới là, tên này vẫn là kẻ tiện nhân như trước, không hề có chút thay đổi nào.

“Người người như rồng, thật hay quá!” Khác với tiếng gào thét của chuột cống của Triệu Trường Sinh, Thanh Thanh lại bị Tần Phong mê hoặc đến mức không thể kiềm chế.

Nàng cảm thấy Tần Phong chính là một nam nhân đích thực mang hùng tâm tráng chí, mạnh hơn chủ nhân chỉ biết ẩn mình của nàng không biết bao nhiêu lần, cũng là đạo lữ hoàn mỹ nhất trong lòng các nữ tử thiên hạ.

“Không hổ là nam nhân mà bản đế nhìn trúng!” Vu Lan liều mạng kiềm chế mình, không để bản thân giành lấy hào quang ngay tại chỗ.

Mặc dù bình thường Tần Phong nhìn có vẻ không đứng đắn, nhưng khi nghiêm túc thì không có nữ nhân nào có thể cưỡng lại được, ngay cả nữ cường nhân Tiên Đế chuyển thế như nàng cũng không ngoại lệ.

“Keng, chúc mừng túc chủ hố Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến chỉ số nguy hiểm của hắn tăng cao, cộng thêm 2 triệu điểm phản phái!” “Keng, chúc mừng túc chủ dụ dỗ linh sủng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Keng, chúc mừng túc chủ lừa gạt tình cảm của Thiên Tuyển chi nữ cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Sao có thể gọi là lừa gạt được chứ!?” Tần Phong lập tức thầm mắng, khiển trách Hệ Thống lại đang oan uổng người tốt.

Hắn từ trăm năm trước đã bắt đầu bày cục, vì muốn đoạn tuyệt truyền thừa của Ẩn Môn, nay mình cuối cùng cũng đoạn tuyệt được truyền thừa của Ẩn Môn, sao có thể dùng từ lừa gạt để hình dung hắn được chứ!?

Sau đó hắn cũng không quên gửi lời nói này vào nhóm Pháp Ấn Tiên Nô.

Bảo bọn họ lập tức truyền bá tin tức này ra ngoài, nói rằng Tần Phong vì tương lai của Tiên Giới, không màng nguy hiểm cá nhân dũng cảm xông vào Ẩn Môn, cuối cùng đã đập nát truyền thừa chi thạch của Ẩn Môn, giải phóng ra mấy ngàn đạo Đại Đạo Chi Ấn.

Hắn còn đặc biệt gửi tin cho Thanh Thiên, bảo Hắc Băng Đài toàn lực vận hành.

Hễ phát hiện ra Đại Đạo Chi Ấn nào thì lập tức báo cáo cho hắn, không phải để thu thập lại làm Ẩn Môn thứ hai, mà là sợ những thứ này lưu lạc bên ngoài quá nguy hiểm, gây ra những sự kiện đổ máu không cần thiết.

Nhưng lúc này đội ngũ chuyên nghiệp lại không có thời gian trả lời tin của Tần Phong.

Vốn dĩ bọn họ đã chuẩn bị sẵn tinh thần tay trắng ra về, nhưng không ngờ mưa sao băng Đại Đạo đột nhiên xuất hiện, sau khi chấn kinh ngắn ngủi thì lập tức đuổi theo, các môn phái lớn cũng hoàn toàn sôi trào.

“Vãi chưởng?

Tao lóa mắt rồi sao?

Sao lại có nhiều Đại Đạo Chi Ấn thế này!?” “Mơ, tao tuyệt đối là đang mơ, ai có thể tát tao một cái, để tao tỉnh táo lại!!” “Cho dù là mơ, tao cũng cam lòng, mau đuổi theo!!” “Mẹ nó, đều nói Đại Đạo Chi Ấn hiếm có, cái quái này gọi là hiếm có à!?” “Tao nói tao cố gắng như vậy, vì sao lại không có Đại Đạo Chi Ấn, thì ra có người đang sống thay tao những tháng ngày yên bình!!” “Cái Ẩn Môn đáng chết, lão tử với bọn mày không xong đâu!!” “Thấy chưa?

Đại Đạo Chi Ấn mà cả đời ngươi và ta theo đuổi, ở chỗ người ta lại có mấy ngàn cái!” “Ẩn Môn bị mở ra rồi, tùy tiện một món rác rưởi, đều là bảo bối mà trước đây ngươi và ta không dám mơ ước.” “…” Nhìn thấy Đại Đạo Chi Ấn đầy trời, thế giới quan của mọi người hoàn toàn bị đảo lộn.

Tuy nhiên, đúng lúc mọi người đi truy đuổi Đại Đạo Chi Ấn, Tiên Sơn Ẩn Môn cũng bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Cũng không biết là do trận chiến trước đó quá kịch liệt, hay là truyền thừa của Ẩn Môn đã bị phá vỡ, từng vết nứt dữ tợn bắt đầu không ngừng lan rộng, giống như đảo quốc đột nhiên bùng phát trận động đất cấp 20.

“Các ngươi…” Môn chủ Ẩn Môn tức đến run rẩy, khí tức quanh thân cũng bắt đầu sôi trào.

Vốn dĩ hắn muốn áp chế cơn giận trong lòng, an tĩnh đột phá đến Hợp Đạo cảnh, nhưng không ngờ sự nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác của mình, đổi lại lại là sự được voi đòi tiên của đối phương.

Không chỉ cướp đi bảo bối của Ẩn Môn bọn họ, mà còn hủy hoại địa điểm truyền thừa của Ẩn Môn.

“Không tốt!!” Sắc mặt Triệu Trường Sinh bỗng nhiên biến đổi, hắn có thể cảm nhận được lửa giận của đối phương.

Hơn nữa, khác với sự tức giận đến mức phát điên trước đó, lúc này đối phương không còn phân biệt đúng sai nữa, hoàn toàn chỉ muốn giết chết bọn họ, để có thể có lời giải thích khi gặp các sư tổ đời trước của Ẩn Môn.

“Vãi chưởng, ngươi chơi thật đấy à!!” Tần Phong cũng cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng lấy Lượng Thiên Xích ra.

Ngay sau đó hắn nhanh chóng vung Lượng Thiên Xích, cắt ra một khe hở trong hư không, kéo Lan bảo bảo liền nhanh chóng chui vào.

“Đợi ta!!” Triệu Trường Sinh cũng không dài dòng, dẫn theo Thanh Thanh chui vào.

“Chạy đâu!!” Môn chủ Ẩn Môn gầm lên giận dữ, giơ tay chuẩn bị đánh chết mấy người.

Chương 1955

Nhưng cũng không biết là Tần Phong bên cạnh có hai Thiên Tuyển cấp Thiên Đạo, hay là nguyên nhân nào khác, còn chưa kịp giơ tay đánh chết người, khí tức trong cơ thể hắn đã đột nhiên bạo loạn.

“Phụt!!” Môn chủ Ẩn Môn lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, khí tức ngưng tụ quanh thân cũng lập tức tiêu tán.

Hợp Đạo, Hợp Đạo, chính là lấy thân hợp Đạo!

Một khi đã bắt đầu Hợp Đạo thì không thể dừng lại, nếu không sẽ bị Đại Đạo phản phệ.

Mà hắn vừa rồi nhiều lần chống đỡ Tần Phong và những người khác, dẫn đến sức mạnh bản thân tiêu hao quá nhiều, cuối cùng bị Đại Đạo áp chế phản phệ, cũng có nghĩa là hắn Hợp Đạo thất bại.

“Tần Phong, bản tôn với ngươi không xong đâu!!” Môn chủ Ẩn Môn miệng đầy tiên huyết gầm lớn, cả người tựa như một hung thú bạo ngược.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang vọng trời đất, Tiên Sơn cũng lập tức nổ tung.

“May mà chạy nhanh!!” Tần Phong ba người đã xuất hiện trên vô tận hoang nguyên, từ xa có thể nhìn thấy Ẩn Môn nổ tung như pháo hoa.

Ngay sau đó từng con kim sắc cự long, từ trong biển lửa bùng nổ mà bay lên, sau khi phát ra từng tiếng long ngâm vang dội, chúng uốn lượn thân rồng biến mất trên bầu trời.

“Đó là cái gì!?” Thanh Thanh không nhịn được kinh hô một tiếng, tỏ vẻ chưa từng thấy loại rồng này.

“Khí Vận Kim Long!!” Sắc mặt Triệu Trường Sinh ngưng trọng nói: “Chẳng trách đệ tử Ẩn Môn từng người một đều là nhân kiệt, thì ra bọn họ không chỉ thu thập thiên hạ Đại Đạo, còn thu thập thiên hạ khí vận, dùng cả Tiên Giới để cung dưỡng đệ tử một phái của bọn họ!” “Thiên hạ khí vận chỉ có nhiêu đó sao!?” Tần Phong nhìn những kim long tiêu tán, luôn cảm thấy số lượng có chút không đúng.

Với tư cách là Thủy Hoàng Đại Tần thống nhất Hoang Cổ trăm năm trước, hắn đã từng cảm nhận qua khí vận của cả Hoang Cổ gia thân, rõ ràng mạnh hơn khí vận mà Ẩn Môn thu thập một phần.

Và đúng lúc Tần Phong đang nghi hoặc thì, một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên, “Khí vận của thiên hạ đương nhiên không chỉ có điểm này, còn có một nửa bị ta mang đi Hoang Cổ hạ giới, nếu không ngươi nghĩ một Hoang Cổ nhỏ bé, vì sao lại sản sinh ra nhiều yêu nghiệt đến vậy.” “Thiên hạ một nửa khí vận ở Hoang Cổ!?” Tần Phong lập tức quay đầu nhìn lại, biết tên tác giả cẩu đang muốn lấp hố rồi.

Cũng có nghĩa là câu chuyện sắp đi đến hồi kết, trùm cuối cuối cùng cũng sắp được công bố rồi… “Ai!?” Vu Lan nghe thấy âm thanh, cũng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một đạo kim sắc quang mang từ trên trời giáng xuống, bên trong không chỉ bao bọc Tần Hạo đang bế quan tu luyện, mà còn có Tiểu Bạch một tay ôm Hà Đồ Lạc Thư, một tay ôm An Hồn Lô, hai chân kẹp Ngộ Đạo Bồ Đoàn, sau lưng thì cõng Đông Hoàng Chung.

“Không phải thỏ ta nói!” Tiểu Bạch vội vàng cất bảo bối đi, đưa móng vuốt chỉ vào chiếc lá trên mi tâm của Tần Hạo.

“Lá cây!?” Mắt Thanh Thanh lập tức sáng lên, cảm thấy chiếc lá này đặc biệt ngon.

Nhưng còn chưa đợi nàng xông lên động thủ ăn, bên trong đã bắn ra một đạo hư ảnh, hóa thành một nữ tử thân hình cao ráo.

Không chỉ dáng người uyển chuyển, đường cong tuyệt mỹ, tựa như kiệt tác được tự nhiên tinh điêu tế trác mà thành, còn có ngũ quan tinh xảo như tác phẩm nghệ thuật, hoàn toàn diễn giải cái gọi là khuynh thành khuynh quốc.

Đặc biệt là khí tràng cường đại tỏa ra từ người nàng, tựa như uy nghiêm và tự tin bẩm sinh, khiến mọi người ở Tây Châu không khỏi phải nhìn nghiêng, trong lòng cũng vô cớ dâng lên một cỗ kính sợ.

“Ngươi là cây cổ thụ cong cong nào của Tần gia ta vậy!?” Tần Phong đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, đại khái đoán được lai lịch của đối phương.

Mặc dù năm đó hắn không thể nhìn thấu cây cổ thụ cong cong kia, nhưng lại có thể cảm ứng được ba động khí tức của đối phương, với nữ tử trước mắt không thể nói là giống, mà đơn giản là y hệt.

“Đúng vậy!” Nữ tử môi son khẽ mở, bắt đầu tự giới thiệu: “Bản thể của ta là Bất Tử Thần Thụ, sinh ra vào thời khai thiên lập địa, tu luyện không biết bao nhiêu năm tháng cuối cùng khai trí hóa hình, cũng là môn chủ đời thứ năm của Ẩn Môn sau này, các ngươi có thể gọi ta là Dao Quang!” “Môn chủ Ẩn Môn!?” Triệu Trường Sinh chột dạ, lập tức cảnh giác.

“Không cần căng thẳng!” Dao Quang mắt đẹp nhìn về phía hắn nói: “Ta đã sớm rời khỏi Ẩn Môn, không còn là môn chủ Ẩn Môn nữa rồi.” “Môn chủ còn phải rời khỏi Ẩn Môn sao!?” Tần Phong lập tức nắm bắt trọng điểm, chau mày nói: “Ý ngươi là môn chủ Ẩn Môn không thể khống chế Ẩn Môn, trên môn chủ Ẩn Môn còn có cao thủ!?” “Còn có cao thủ!?” Triệu Trường Sinh trong lòng lập tức kinh hãi, cả người cũng lập tức không ổn rồi.

Chỉ riêng một môn chủ Ẩn Môn nửa bước Hợp Đạo, đã đủ khiến tim hắn đập thình thịch rồi, thực sự không dám tưởng tượng, cao thủ phía trên sẽ là dạng gì.

Cũng khiến hắn càng lúc càng có một loại xung động muốn khóc lớn, không hiểu vì sao mình lại gây ra họa lớn như vậy!

“Keng, chúc mừng túc chủ hù dọa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Vãi chưởng, còn có thể thế này nữa sao!?” Tần Phong nghe tiếng Hệ Thống nhắc nhở thì sững sờ, tựa như phát hiện ra một vùng đất mới.

“Không sai!” Dao Quang gật đầu nói: “Trên Ẩn Môn quả thực còn có cao thủ, người này ở Thiên Cung của Thiên Giới, cũng có thể nói Ẩn Môn chỉ là người quản lý của người này ở Tiên Giới, phụ trách thu thập Đại Đạo Chi Ấn.” “Thiên Giới?

Thiên Cung!?” Tần Phong và những người khác lập tức nhìn nhau, tất cả đều kinh hãi không thể tin được.

Vốn dĩ cho rằng thế gian này chỉ có Tiên Giới, Ma Giới và Yêu Giới, nhưng không ngờ lại còn có một Thiên Giới thần bí, hoàn toàn đảo lộn thế giới quan mà bọn họ đã thiết lập từ nhỏ.

“Không sai, Thiên Cung!” Dao Quang lại lần nữa gật đầu mạnh, tỏ vẻ quả thực có một Thiên Cung.

“Đại lão Thiên Cung là cảnh giới gì!?” Tần Phong đè nén sự kinh hãi trong lòng, không nhịn được mở miệng hỏi: “Là Hợp Đạo cảnh?

Hay là trên Hợp Đạo!?” “Hợp Đạo!?” Trong lòng mọi người lại kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Mặc dù sau khi nhìn thấy môn chủ Ẩn Môn, trong lòng bọn họ đã ẩn ẩn có chút suy đoán, nhưng không ngờ trên Tiên Đế, lại thực sự còn có một đại cảnh giới.

Giống như người xưa cho rằng thi Hương, thi Hội, thi Đình, thi

Điện là toàn bộ, nhưng đột nhiên một ngày phát hiện ra bên trên lại còn có một kỳ thi do Hoàng Thượng đích thân phỏng vấn vậy.

Hoàn toàn đảo lộn nhận thức của bọn họ, không biết mười năm đèn sách có ý nghĩa gì.

“Hợp Đạo!?” Trong mắt Dao Quang đầy vẻ cay đắng, bất lực cười khổ nói: “Ngươi quá coi thường Thiên Cung rồi, Hợp Đạo cảnh chỉ là lời nói dối mà Thiên Cung biên soạn ra, mục đích là để ngăn chặn những sự xuất hiện bất ngờ như ngươi và ta, nếu thực sự có người tin vào việc dung hợp với Đại Đạo, vậy thì từ đó không những sẽ mất đi tự do thân, mà còn sẽ trở thành nô lệ của Thiên Cung.” “Cái gì!!” Sắc mặt Tần Phong và những người khác lập tức biến đổi, chỉ cảm thấy sau lưng đột nhiên toát mồ hôi lạnh.

Vốn dĩ cho rằng mình cuối cùng cũng tìm được mục tiêu mới, nhưng không ngờ đây lại là cái hố lớn mà người khác đào ra, nếu không phải Dao Quang nhắc nhở, bọn họ nói không chừng còn thực sự chạy đi thử Hợp Đạo rồi.

“Vậy trên Tiên Đế chân chính là gì!?” Tiểu Bạch nghiêng cái đầu nhỏ, tò mò mở miệng hỏi.

“Không biết!” Thần sắc Dao Quang ngưng trọng nói: “Năm đó ta dựa theo phương pháp Hợp Đạo cảnh bắt đầu Hợp Đạo, nhưng Hợp Đạo được một nửa mới phát hiện không đúng, thế là ta vì không muốn trở thành nô lệ của Thiên Cung, cũng vì muốn thoát khỏi sự giám sát của Thiên Cung, đã lựa chọn hợp tác với Tà Đế của Ma Giới.” “Tà Đế!?” Tần Phong vội vàng truy hỏi: “Chẳng lẽ Tà Đế cũng phát hiện ra bí mật Hợp Đạo!?” “Hắn phát hiện ra bí mật của Thiên Cung…” Dao Quang thần sắc nghiêm túc nhìn về phía Tần Phong, chuẩn bị kể lại bí mật liên quan đến Thiên Cung.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang dội vang lên, hư không bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Cũng không biết là tên tác giả cẩu muốn “thủy” thêm mấy ngàn chữ, hay là cố ý muốn câu dẫn khẩu vị của độc giả, từ biển lửa nổ tung của Ẩn Môn xông ra một thân ảnh, chính là môn chủ Ẩn Môn vừa thất bại Hợp Đạo.

Chỉ thấy hắn khóe miệng vương một tia tiên huyết, khí tức quanh thân cũng lạnh đến cực điểm.

Đặc biệt là đôi mắt vốn bình tĩnh sâu thẳm, lúc này không chỉ tràn ngập tơ máu, mà còn cháy rừng rực lửa giận, tựa hồ muốn biến mọi thứ giữa trời đất thành tro bụi.

“Không tốt!!” Trong lòng Triệu Trường Sinh bỗng nhiên giật thót, người cũng theo đó mà căng thẳng.

Mặc dù môn chủ Ẩn Môn Hợp Đạo thất bại, nhưng tuyệt đối mạnh hơn Tiên Đế đỉnh phong, mình cho dù có lấy hết tất cả át chủ bài ra, cũng chưa chắc có thể đánh thắng đối phương.

Huống hồ vừa rồi Dao Quang cũng nói, phía sau Ẩn Môn còn có một Thiên Cung.

Chương 1956

“Tần Phong!!” Môn chủ Ẩn Môn không để ý đến Triệu Trường Sinh, ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn về phía Tần Phong.

“Hả!?” Triệu Trường Sinh lập tức giật mình, cảm thấy mình hình như còn khá vô tội.

“Không phải, ngươi có bệnh à!?” Tần Phong lập tức không giữ được bình tĩnh nói: “Hủy truyền thừa Ẩn Môn là lão Triệu, ngươi dùng biểu tình này nhìn ta thích hợp sao!?” “Đồ khốn, đồ khốn nạn mà!” Triệu Trường Sinh nghe Tần Phong nhắc đến mình, trong lòng lập tức đánh trống.

Nhưng lúc này môn chủ Ẩn Môn đã Hợp Đạo thất bại, không còn bị ràng buộc không thể động thủ nữa, cũng không quản Triệu Trường Sinh có phải là kẻ đầu têu hay không, tiện tay xông về phía hắn chuẩn bị tiện thể giải quyết.

“Keng, chúc mừng túc chủ hố Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến hắn lâm vào nguy hiểm, nhận được 2 triệu điểm phản phái!” “Vãi nồi, cái này gọi là hố kiểu gì!?” Tần Phong thấy đối phương xông về phía mình, trong lòng không nhịn được chửi thề một tiếng.

Nhưng động tác trong tay hắn lại không hề nhàn rỗi chút nào, vội vàng lấy ra ma kiếm gia truyền của Tần gia bọn họ, cũng không quên kích hoạt thẻ nâng cấp Thánh Nhân Kiếm Ý đã rút trúng trước đó… Huýt một tiếng!!

Đúng lúc Tần Phong chuẩn bị sử dụng thẻ nâng cấp thì, một tiếng xé gió gấp gáp đột nhiên vang lên.

“Cái gì!!” Tần Phong trong lòng bỗng nhiên kinh hãi, toàn thân lông tơ lập tức dựng đứng.

Chỉ thấy môn chủ Ẩn Môn trong nháy mắt đã đến trước mặt hắn, tốc độ nhanh đến mức hắn căn bản không kịp phản ứng, phất trần trong tay cũng nhanh chóng quất về phía hắn, bên trong còn ẩn chứa một cỗ Đại Đạo chi lực khủng bố.

“Nguy hiểm!!” Sắc mặt Dao Quang bỗng nhiên biến đổi, vội vàng ra tay cứu Tần Phong.

Chỉ thấy thân ảnh của nàng trong nháy mắt tiêu tán tại chỗ, biến hóa thành một lá chắn ánh sáng chắn trước mặt Tần Phong.

“Tiền bối nhất định phải lo chuyện bao đồng sao!?” Sắc mặt môn chủ Ẩn Môn vô cùng âm trầm, nhưng lại không có ý định dừng tay.

Vốn dĩ cho rằng là môn chủ đời thứ năm vương giả trở về rồi, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện chỉ là một sợi thần thức, là do cây cổ thụ cong cong ở hạ giới phân liệt ra để bảo vệ Tần Hạo, căn bản không thể cấu thành bất kỳ uy hiếp nào đối với hắn.

“Bốp một tiếng!!” Phất trần mạnh mẽ quất vào lá chắn ánh sáng, phát ra một tiếng va chạm thanh thúy.

Nhưng khác với cảnh tượng thế lực ngang nhau trong tưởng tượng, lá chắn ánh sáng do Dao Quang biến hóa thành lập tức vỡ vụn tiêu tán, phất trần cũng mạnh mẽ quất vào người Tần Phong.

“Phụt!!” Tần Phong lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể cũng không kiểm soát được mà bay ngược.

Đừng nhìn chỉ là một cái quất đơn giản của phất trần, nhưng nếu môn chủ Ẩn Môn Hợp Đạo thất bại mà bị thương, Dao Quang ra tay tiết đi phần lớn sức mạnh, thêm vào Tổ Vu nhục thân vừa mới tiến giai, cú đánh mang đầy phẫn nộ kia tuyệt đối có thể trực tiếp tiễn hắn đi lãnh cơm hộp.

“Dám đánh nam nhân của bản đế!!” Trong mắt Vu Lan tràn ngập lửa giận vô tận, lập tức ngưng tụ băng kiếm sát về phía đối phương.

Huýt một tiếng!!

Môn chủ Ẩn Môn không để ý đến Vu Lan, lại tiện tay quất về phía Triệu Trường Sinh.

“Vãi chưởng!!” Triệu Trường Sinh không nhịn được chửi thề một tiếng, không ngờ mình cũng bị tiện tay xử lý.

Nhưng may mà có Tần Phong ở phía trước đỡ cho hắn một đòn, khiến hắn không chỉ có thời gian phản ứng để lùi lại, mà còn có thể thiêu đốt tuổi thọ của mình, ngưng tụ ra một lá chắn hộ thể trước người.

“Bốp một tiếng!!” Phất trần lại lần nữa đánh nát lá chắn hộ thể, phát ra một tiếng va chạm thanh thúy.

Mặc dù Triệu Trường Sinh có thời gian phản ứng để lùi lại, nhưng vẫn bị đầu phất trần quét trúng một chút, thân thể lập tức như quả pháo bay ngược ra ngoài.

“Chủ nhân!!” Thanh Thanh mặt đầy kinh hoảng kêu lớn, vội vàng đuổi theo Triệu Trường Sinh.

“Phụt!!” Triệu Trường Sinh liên tục phun ra mấy ngụm tiên huyết, khí tức càng như tàu lượn siêu tốc mà cấp tốc hạ xuống.

Nhưng may mà Thanh Thanh nhanh chóng xông đến trước mặt hắn, đưa tay nhỏ ra phóng thích một đoàn năng lượng màu xanh lục, không chỉ ngăn chặn khí tức đang hạ xuống của hắn, mà vết thương trên người cũng hồi phục với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

“Tất cả đều cho bản tôn đi chết đi!!” Môn chủ Ẩn Môn đã giết đỏ mắt, lại quất phất trần về phía Vu Lan.

"Nguy hiểm!" Đồng tử Vu Lan bỗng nhiên co rút mạnh, nàng có thể cảm nhận được khí tức tử vong.

Ong!

Ong!

Đúng lúc Vu Lan không biết phải né tránh thế nào, một tiếng kiếm minh thanh thúy vang vọng trời đất.

Chỉ thấy Tiểu Tam Tam đáng tin cậy kịp thời đến cứu, thân hình thẳng tắp đứng sừng sững dưới bầu trời, Vô Trần Kiếm trong tay cũng khẽ rung động, trên thân kiếm còn có quang mang lưu chuyển, tựa hồ đang ẩn chứa một cỗ lực lượng kinh thế.

Ngay sau đó… trời đất biến sắc, gió mây hội tụ.

Bầu trời vốn xanh lam đột nhiên u ám, mây đen cuồn cuộn như mực mà kéo đến, nhanh chóng che kín cả bầu trời.

Và Lâm Tam cũng không chút do dự giơ Vô Trần Kiếm lên, một đạo kiếm khí cũng theo đó mà phun trào từ mũi kiếm, trong nháy mắt biến thành một đạo kiếm mang thông thiên triệt địa, tựa như thần phạt từ viễn cổ, có thể chém đứt xiềng xích vạn cổ thời không, khiến vạn vật thế gian đều vì đó mà chấn động.

"Lại đến một tên nữa!!" Trong lòng môn chủ Ẩn Môn lửa giận lại tăng thêm một phần, phất trần trong tay cũng nhanh chóng quất ra một vòng tròn lớn.

"Phụt!!" Vu Lan bị phất trần quét trúng, lập tức thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Nhưng phất trần lại không có ý định dừng lại, tiếp tục va chạm với kiếm mang của Lâm Tam.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang vọng trời đất, hư không cũng bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Ngay sau đó hư không không chịu nổi cổ năng lượng khổng lồ này, bắt đầu xuất hiện từng vết nứt, mặt đất phía dưới càng không chịu nổi gánh nặng, một khe hở sâu không thấy đáy nhanh chóng lan rộng, tựa như chia đôi mặt đất bằng một đường rẽ ngôi siêu lớn.

“Phụt!!” Lâm Tam cũng không có bất kỳ ngoại lệ nào, cũng phun ra một ngụm tiên huyết.

“Tất cả đều cho bản tôn đi chết đi!!” Môn chủ Ẩn Môn không hề có ý định lưu thủ, tựa như Ẩn Môn đã hủy thì không còn phân biệt đúng sai nữa.

“Dừng tay!!” Hào quang Thiên Tuyển lại lần nữa khởi động, tại hiện trường vang lên một tiếng quát lớn.

Chỉ thấy Tần Hạo vốn đang khoanh chân tu luyện, đột nhiên mở mắt ra, khí tức quanh thân cũng bắt đầu sôi trào, không chỉ Đại Đạo dung lô trên đỉnh đầu trở nên lớn hơn, sau lưng còn hiện ra lực lượng sáu trăm long tượng.

Tu vi trực tiếp đột phá đến Tiên Quân đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là đến Tiên Vương phân hóa.

Oanh long một tiếng!!

Mặt đất dưới chân Tần Hạo trong nháy mắt sụp đổ, vung tay lấy ra cự chùy liền xông về phía đối phương.

Chương 1957

“Chỉ bằng sáu trăm long tượng nhỏ bé, cũng dám càn rỡ!!” Môn chủ Ẩn Môn lạnh lùng hừ một tiếng, phất trần trong tay khẽ quất trong hư không.

Ngay sau đó một cỗ Đại Đạo chi lực khủng bố phun trào ra, va chạm mạnh mẽ với Tần Hạo đang lao đến với tốc độ cao.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang dội lại lần nữa vang lên, hư không cũng lại lần nữa rung chuyển kịch liệt.

“Phụt!!” Tần Hạo cũng thổ huyết bị đánh bay ra ngoài, thành công mở khóa thành tựu cả nhà chỉnh tề.

“Đậu má, khinh người quá đáng!!” Tần Phong tức giận bò dậy từ mặt đất, lau đi vệt máu ở khóe miệng kích hoạt thẻ nâng cấp.

Ngay sau đó thân thể hắn bỗng nhiên chấn động, tựa như bị một loại sức mạnh cường đại nào đó lôi kéo, ý thức cũng dần dần tiến vào một vùng hỗn độn, tựa hồ nhìn thấy một lão giả tiên phong đạo cốt.

Chỉ thấy lão cầm một thanh trường kiếm vung vẩy tự nhiên, mỗi một kiếm đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa, nhưng lại có thể dung hợp hoàn mỹ với thiên địa tự nhiên.

“Cái gì!?” Môn chủ Ẩn Môn dường như cảm ứng được điều gì, vội vàng kinh hãi quay đầu nhìn về phía Tần Phong.

“Đây chính là Thánh Nhân Kiếm Ý!?” Tần Phong chậm rãi mở mắt ra, tâm hồn chịu phải sự trùng kích chưa từng có.

Giống như sâu trong linh hồn có một cánh cửa đóng chặt bị chậm rãi đẩy ra, khiến kiếm ý vốn nội liễm của hắn vào giờ khắc này như hồng thủy vỡ đê mà cuồn cuộn tuôn ra, hình thành một vùng kiếm khí chí cao quanh thân hắn.

“Đây là…” Trong lòng Tiểu Tam Tam bỗng nhiên kinh hãi, không thể tin được nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy hắn cầm ma kiếm gia truyền kiêu hãnh đứng giữa hư không, y phục bay phấp phới tựa như dung hợp với thiên địa, trường kiếm giữa trời đất càng là ong ong vang vọng, tựa như cung nghênh Thánh Nhân giáng lâm.

“Thánh Nhân Kiếm Ý!!” Môn chủ Ẩn Môn cũng tương tự khó có thể tin được, không hiểu Tần Phong từ đâu mà có nhiều mánh khóe đến vậy.

Không chỉ sở hữu Hỗn Nguyên Đạo Thể trong truyền thuyết, lại còn phản tổ tiến giai đến Tổ Vu, lại còn không biết học từ đâu ra Nhất Khí Hóa Tam Thanh, bây giờ lại còn lĩnh ngộ ra Thánh Nhân Kiếm Ý.

Mẹ kiếp!!

Gia nghiệp mà mấy chục đời Ẩn Môn bọn họ gây dựng, lại không địch nổi một lão nhà quê hạ giới… “Vãi chưởng!!” Tần Hạo không nhịn được chửi thề một tiếng, phát hiện ca ca hắn lại không làm người nữa rồi.

Vốn dĩ cho rằng chuyến đi Ẩn Môn lần này mình thu hoạch rất lớn, nhưng quay đầu lại mới phát hiện ca ca hắn đã sớm lén lút phát tài rồi, không chỉ vơ vét mấy món bảo bối, tu vi và cảm ngộ cũng hết cái này đến cái khác.

“Đồ khốn!” Triệu Trường Sinh cảm nhận được Thánh Nhân Kiếm Ý xong, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ bi thương.

Mặc dù trước đây Tần Phong cũng thường xuyên hố hắn, nhưng với tình huống người nhà hiểu người nhà, trong mắt hắn Tần Phong giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, căn bản không biết người lớn trong nhà đã giấu bao nhiêu át chủ bài.

Nhưng điều khiến hắn vạn vạn lần cũng không ngờ tới là, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi, đứa trẻ đã trưởng thành đến mức hắn không thể với tới.

Cho dù hắn có dùng hết tất cả át chủ bài, cũng không có nhiều phần chắc chắn đánh bại Tần Phong lúc này.

“Đẹp trai quá!!” Mắt đẹp của Thanh Thanh tỏa ra hình trái tim nhỏ, bị mê hoặc đến mức không thể kiềm chế.

“Đây chính là nam nhân của bản đế!?” Vu Lan cũng tim đập thình thịch, hận không thể trực tiếp lên bảng Thiên Tư đứng đầu.

“Keng, chúc mừng túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Keng, chúc mừng túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Keng, chúc mừng túc chủ dụ dỗ linh sủng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Keng, chúc mừng túc chủ dụ dỗ Thiên Tuyển chi nữ cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Đây chính là Thánh Nhân Kiếm Ý!?” Tần Phong không có thời gian để ý đến tiếng nhắc nhở của Hệ Thống, đang yên lặng cảm thụ Thánh Nhân Kiếm Ý.

Lần này không chỉ hắn thăng cấp đến Thánh Nhân Kiếm Ý, mà còn kéo theo Trảm Thiên Bạt Kiếm Thuật, Đại Hà Kiếm Quyết, Chu Thiên Tinh Thần Kiếm Trận, Nhất Kiếm Khai Thiên Môn, Thiên Ngoại Phi Tiên mấy môn kiếm quyết, cũng từ Đạo giai trung phẩm thăng cấp lên Đạo giai thượng phẩm, uy lực so với trước đây mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Bang một tiếng!!

Trong cơ thể lại truyền ra một tiếng trầm đục, khí tức quanh thân cũng bắt đầu sôi trào.

Ngay sau đó mười hai phẩm hoa sen từ từ hiện ra quanh thân hắn, có nghĩa là hắn đã thành công đột phá đến Tiên Vương cảnh đỉnh phong.

Nhưng Tiên Vương cảnh đỉnh phong này chỉ là cách gọi đối với tu luyện giả bình thường, đối với những yêu nghiệt bảng Thiên Tư có tiềm lực chưa hao hết như hắn, thì được gọi là Tiên Vương cự đầu, sau khi củng cố tu vi có thể trực tiếp đi xung kích Tiên Đế cảnh.

“Kẻ này là yêu nghiệt, tuyệt đối không thể để lại!” Môn chủ Ẩn Môn nhìn Tần Phong, trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ.

Hiện tại Tần Phong cảnh giới Tiên Vương đã yêu nghiệt đến mức này, thực sự không dám tưởng tượng sau khi đột phá Tiên Đế sẽ mạnh mẽ đến mức nào, ước chừng Tiên Đế sơ giai đã có thể trực tiếp vượt cấp khiêu chiến hắn, một kẻ nửa bước Hợp Đạo.

Huýt một tiếng!

Chỉ thấy môn chủ Ẩn Môn như quỷ mị mà biến đến trước mặt Tần Phong, phất trần trong tay cũng theo đó mà tỏa ra vạn đạo quang mang.

Ngay sau đó mang theo tiếng gào thét chói tai, cùng với thế bài sơn đảo hải quất về phía Tần Phong, không gian Tây Châu càng không chịu nổi mà nổi lên từng gợn sóng, tựa hồ tùy thời đều có thể bị xé rách.

“Đến đây đi!!” Tần Phong cũng muốn xem thực lực của mình, không hề có ý định nhụt chí.

Chỉ thấy đôi mắt hắn bạo xạ ra hai đạo kim mang, hệt như hai vầng mặt trời phá mây mà ra, y phục quanh thân cũng bay phần phật, ma kiếm gia truyền trong tay càng là tự nhiên cùng thiên địa cộng hưởng, tiếng ông ông rung động tựa như tiếng gầm của cự thú viễn cổ.

Ngay sau đó tiên lực trong cơ thể hắn như hồng thủy vỡ đê, điên cuồng dũng mãnh quán nhập vào thân kiếm, không chỉ bạo phát ra một đạo kiếm khí quang mang thông thiên triệt địa, nơi nó đi qua còn khiến hư không từng tầng sụp đổ.

Và theo Tần Phong không chút do dự vung kiếm chém xuống, kiếm quang mang theo uy thế khai thiên tích địa, trong nháy mắt đã bổ đôi mây đen trên bầu trời.

Oanh long long!!

Hai bên công kích va chạm mạnh mẽ vào nhau, bùng phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Ngay sau đó sơn xuyên sụp đổ, mặt đất nứt toác, nham thạch nóng chảy như nộ long phun trào, cả trời đất tựa hồ tận thế đã đến sớm.

“Mẹ ơi!!” Các môn phái không kịp chạy, mặt đầy kinh hoàng kêu lớn.

Chỉ cảm thấy kiếm này của Tần Phong đã vượt quá nhận thức của bọn họ, không chỉ có thể trọng tố thiên địa càn khôn, mà còn có thể khiến vạn vật chúng sinh run rẩy, tất cả đều kinh khủng quỳ xuống, cầu xin sự thương hại của hắn.

“Phụt!!” Tần Phong lại lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết, cũng lại lần nữa bị đối phương đánh lui.

Mặc dù hắn đã thành công đột phá đến Tiên Vương cự đầu, kiếm ý cũng đã thành công tiến giai đến cấp Thánh Nhân, nhưng nội tình của mấy chục đời Ẩn Môn cũng không phải chuyện đùa, trừ khi hắn có thể đột phá Tiên Đế, nếu không căn bản không thể đánh bại đối phương.

“Đi chết đi!!” Trong mắt môn chủ Ẩn Môn sát ý dũng động, không định cho Tần Phong cơ hội nữa.

Lần này hắn nhất định phải thừa thắng xông lên, bóp chết Tần Phong ngay từ trong trứng nước, không chỉ là để có lời giải thích với các sư tổ Ẩn Môn, mà còn là vì bát loạn phản chính khiến mọi thứ trở lại quỹ đạo.

“Không tốt!!” Sắc mặt Lâm Tam và những người khác bỗng nhiên biến đổi, phát hiện tình cảnh của Tần Phong rất nguy hiểm.

Chương 1958

Nhưng tốc độ của môn chủ Ẩn Môn thực sự quá nhanh, căn bản không cho bọn họ cơ hội đến cứu viện, trong nháy mắt đã biến đến bên cạnh Tần Phong, phất trần trong tay cũng nhanh chóng giơ lên, chuẩn bị ban cho Tần Phong đòn chí mạng cuối cùng.

“Thằng này không có thỏ ta thì toi rồi!” Khác với linh sủng hệ trị liệu như Thanh Thanh, Tiểu Bạch từ khi chiến đấu bắt đầu đã trốn đi.

Đợi đến khi Tần Phong đã kéo hết thù hận của môn chủ Ẩn Môn, cũng như gặp phải nguy hiểm vào thời điểm mấu chốt, nó cuối cùng cũng không còn che giấu thân ảnh của mình nữa, lập tức một tay cầm Tán Hồn Hồ Lô, một tay cầm Quạt Ba Tiêu nhảy ra.

Ngay sau đó nhanh chóng di chuyển không gian đến trước mặt Tần Phong, không chỉ không chút né tránh mà ra tay phóng thích sương mù đỏ từ Tán Hồn Hồ Lô, còn tiện tay vung chiếc Quạt Ba Tiêu trong tay kia.

Hô một tiếng!!

Gió cuồng cuộn nổi lên sương mù đỏ, nhanh chóng lao về phía đối phương.

“Cái gì!!” Đồng tử môn chủ Ẩn Môn bỗng nhiên co rút mạnh, cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm.

Mặc dù hắn Hợp Đạo thất bại vẫn là cảnh giới nửa bước Hợp Đạo, nhưng sự chú ý lại toàn bộ đặt trên người Tần Phong, cũng không ngờ Tiểu Bạch lại đột nhiên nhảy ra, lại còn dùng hai món đại tiên thiên chí bảo kết hợp kỹ năng.

Thêm vào đó thời cơ Tiểu Bạch nắm bắt rất tốt, khoảng cách giữa hắn và nó chỉ có mười mấy mét, cho nên hắn lúc này muốn né tránh đã không kịp rồi.

“Tiểu Bạch, giỏi lắm!!” Tần Hạo lập tức phát ra tiếng reo hò kinh hỉ, phát hiện con thỏ béo này vẫn có chút tác dụng.

“A!!” Môn chủ Ẩn Môn bị sương mù đỏ nhấn chìm, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Đi!!” Tần Phong không có ý định xông lên bổ đao, lập tức lấy ra Lượng Thiên Xích phá vỡ hư không.

Mặc dù trên Tán Hồn Hồ Lô có ghi là sau khi dính phải sương khói, hồn phách sẽ lập tức tiêu tán, uy lực cực lớn, nhưng đối phương lại là cao thủ cảnh giới nửa bước Hợp Đạo, cho nên hắn thực sự không có phần chắc chắn có thể tán hồn đối phương.

Thế nên phương pháp ổn thỏa nhất chính là quay về, đợi Lan bảo bảo đột phá Tiên Đế rồi tính sau.

“Mau đi, mau đi!!” Tiểu Bạch hoàn hảo kế thừa thuộc tính lão lục của Tần Phong, sau khi chiếm được tiện nghi thì tuyệt đối không dừng lại lâu.

Những người khác sau khi cảm nhận được sự cường đại của môn chủ Ẩn Môn, cũng không còn ý định tiếp tục chiến đấu nữa, lần lượt chui vào trong hư không mà Tần Phong đã mở ra… Oanh long long!!

Tiếng nổ vang vọng.

Tần Phong và những người khác vừa rời đi, hư không đã truyền đến tiếng nổ ầm ầm.

Chỉ thấy quanh thân Môn chủ Ẩn Môn bùng phát ra một luồng Đại Đạo chi lực khủng bố, không chỉ chấn tan màn sương đỏ của Tán Hồn Hồ Lô, mà còn chống đỡ được cơn cuồng phong siêu mạnh mà Quạt Ba Tiêu vung ra.

Tuy nhiên, y cũng chẳng khá hơn là bao, toàn thân trên dưới bị máu tươi bao phủ, còn rất nhiều chỗ lộ cả xương.

“Tần Phong, các ngươi không chạy thoát đâu!” Môn chủ Ẩn Môn sắc mặt dữ tợn đáng sợ, không nói hai lời liền đuổi theo.

Mặc dù y không biết Tần Phong đã chạy đi đâu, nhưng chạy được hòa thượng thì chạy không được miếu, chỉ cần Tiên Minh còn tồn tại một ngày, y sẽ không sợ không tìm thấy Tần Phong và đồng bọn.

Và ngay sau khi Môn chủ Ẩn Môn rời đi, phân thân của Lăng Tiêu Tiên Đế bước ra.

Ban đầu nhiệm vụ của y là ngăn cản Long Ngạo Thiên giành được cơ duyên, nhưng không ngờ sự biến thái của Tần Phong lại vượt quá nhận thức của y.

Mặc dù y lập tức thay đổi kế hoạch, định tìm cơ hội đánh lén Tần Phong, bóp chết y trong nôi, nhưng đáng tiếc cục diện này quá cao cấp, một phân thân Tiên Đế như y căn bản không thể can dự vào.

“Lần này phiền phức rồi!” Phân thân Lăng Tiêu Tiên Đế sắc mặt ngưng trọng, cảm thấy mình ngày càng không có cảm giác tồn tại.

Nhưng ngay khi y chuẩn bị quay về thông báo cho bản thể, lại phát hiện Long Ngạo Thiên đang đứng trên phế tích Ẩn Môn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mấy tấm bia đá cổ xưa.

Trên đó ngoài hình người ra, còn có một số chữ triện rất cổ, trong đó có một cái viết “Tát Đậu Thành Binh”.

“Thái Cổ Thần Thông!!” Sắc mặt Lăng Tiêu Tiên Đế bỗng nhiên biến đổi, y nhớ tới những binh sĩ đậu vàng trước đó.

Mặc dù những binh sĩ đậu vàng đó không thể uy hiếp y, nhưng nếu Long Ngạo Thiên học được chiêu này, vậy ưu thế của Lăng Tiêu Cung của bọn họ sẽ trong nháy mắt tan thành mây khói.

“Là Thái Cổ Thần Thông!!” Vài người sống sót ở Tây Châu cũng nhìn thấy bia đá cổ.

Nhưng vì Long Ngạo Thiên là cường giả Tiên Đế cảnh, nên không ai dám không biết sống chết mà lên tranh đoạt, chỉ có thể từ xa lộ ra ánh mắt ghen tị.

“Không thể để Long Ngạo Thiên đạt được thần thông này!” Lăng Tiêu Tiên Đế dường như đã hạ quyết định nào đó, y rút ra một thanh thượng phẩm Tiên Kiếm liền xông lên.

Chỉ thấy thân hình y như điện chớp xé rách hư không, thượng phẩm Tiên Kiếm trong tay cũng mạnh mẽ vung chém xuống, giống như rìu thần khai thiên lập địa, chém bầu trời thành một khe hở lớn.

“Lăng Tiêu!?” Long Ngạo Thiên hơi nhíu mày, căn bản không thèm để đối phương vào mắt.

Đừng nói kẻ đến chỉ là phân thân của Lăng Tiêu Tiên Đế, cho dù là bản thể y đến cũng không đủ cho mình đánh.

Chỉ là giây tiếp theo, y đã bị vả mặt.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế hoàn toàn là đấu pháp không cần mạng, vừa lên liền lập tức đốt cháy sinh mệnh lực của mình, dùng toàn bộ năng lượng trong phân thân Tiên Đế, đổi lấy hai phút rưỡi thời gian vô địch.

“Không hay rồi!!” Long Ngạo Thiên cảm nhận được khí tức nguy hiểm, thân thể cũng vô thức lùi lại phía sau.

Nhưng Lăng Tiêu Tiên Đế lại không có ý định dừng tay, thượng phẩm Tiên Kiếm trong tay vẫn lấp lánh hàn quang chói mắt, tiếp tục từng bước ép sát Long Ngạo Thiên.

“Cơ hội tốt!!” Một số người sống sót mắt bỗng sáng rực, vội vàng xông lên chia nhau bia đá.

Mặc dù hành động này sẽ triệt để chọc giận Tiên Đế Long Ngạo Thiên, nhưng so với cục diện khó khăn mà bọn họ đang gặp phải, kết quả tệ nhất cũng chỉ là cái chết, nhưng nếu bọn họ thành công, từ nay về sau sẽ như chim bay trời cao biển rộng.

“Tìm chết!!” Long Ngạo Thiên bị chọc giận tại chỗ, y lập tức lấy ra Âm Dương Kính.

Ngay sau đó, chỉ thấy Âm Dương Kính bắn ra hai đạo quang mang đen trắng, như pháo năng lượng laser xuyên thủng Lăng Tiêu Tiên Đế trong nháy mắt, thậm chí không có thời gian để né tránh hay phòng ngự.

“Phụt!!” Lăng Tiêu Tiên Đế phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cũng bắt đầu nhanh chóng suy giảm.

“Ngươi cứ ở đây chờ chết đi!” Long Ngạo Thiên không có thời gian ra đòn kết liễu, vội vàng đuổi theo những người sống sót.

“Long Ngạo Thiên, quên chưa nói với ngươi!” Thân thể Lăng Tiêu Tiên Đế bắt đầu tiêu tán, y vẫn không quên tiếp tục châm chọc: “Sau khi xác định ngươi đã đến Vô Tận Hoang Nguyên, bản đế đã lập tức dẫn đại quân đi công đánh Nam Vực của các ngươi rồi, hiện tại chắc đã đánh đến tận cửa nhà ngươi rồi.” “Ngươi cứ chờ đó cho bản đế!” Long Ngạo Thiên tức đến tái mét mặt mày, không chút do dự quay người rời đi.

“Hắc hắc, ngươi sẽ chọn thế nào đây!?” “Là ích kỷ tiếp tục truy Thái Cổ Thần Thông, hay là quay về Chiến Thần Điện cứu người đây!?” Lăng Tiêu Tiên Đế không nhịn được lẩm bẩm, sau đó hóa thành một ngôi sao lao vút lên trời.

Mặc dù phân thân Tiên Đế của y đã bị Long Ngạo Thiên tiêu diệt, nhưng may mắn là năng lượng còn lại có thể mang tin tức về cho bản thể, giúp y có thể đề phòng trước Tần Phong cái tên siêu cấp biến thái này.

Chương 1959

Và ngay khi chiến dịch Ẩn Môn triệt để kết thúc, tổ địa Tần gia ở Hạ Giới cũng trở nên náo nhiệt.

Chỉ thấy trên cây cổ thụ xiêu vẹo hiện ra rất nhiều phù văn màu vàng kim, từng cành non xanh biếc cũng theo đó xuất hiện, mang đến cho người ta một cảnh tượng sinh cơ bừng bừng, vạn vật đua nở.

Ngay sau đó, cây cổ thụ xiêu vẹo hóa thành từng điểm tinh quang, ảo hóa thành thân ảnh khuynh quốc khuynh thành của Dao Quang.

"Nàng là ai!?" Các đệ tử Tần gia nghe thấy động tĩnh, vừa đến đã bị Dao Quang hấp dẫn.

Nhưng khí tức của Dao Quang thực sự quá khủng bố, khiến mọi người căn bản không dám đến gần, chỉ có thể từ xa nhìn ngắm khuôn mặt tuyệt mỹ đó.

"Đại Đạo Thiên Địa đã trở lại!" Dao Quang ngước mắt nhìn trời lẩm bẩm, nàng biết Thái Cổ Đại Chiến sắp sửa bắt đầu lại.

Năm đó, để thoát khỏi Ẩn Môn, nàng đã âm thầm hợp tác với Tà Đế Ma giới, nhưng điều nàng vạn lần không ngờ tới là Thiên Cung thực sự quá mạnh mẽ, cuối cùng dẫn đến cuộc khởi nghĩa của bọn họ thất bại.

Tuy nhiên, để truyền thừa hỏa chủng xuống, nàng đã mang đi một nửa khí vận của Ẩn Môn.

Mặc dù Thiên Cung lập tức phái người truy sát nàng, nhưng may mắn thay bản thể của nàng là Bất Tử Thần Thụ, cuối cùng nhờ sinh mệnh lực cường đại mà đến được Hoang Cổ, còn thành công đem một nửa khí vận này chú nhập vào Hoang Cổ.

Từ đó tạo ra phòng quái vật của Hoang Cổ, hơn nữa còn xuất hiện Tần Phong cái tên siêu cấp yêu nghiệt này.

“Đến lúc trở về rồi!” Dao Quang biết thời gian chờ đợi của mình đã đến, không chút do dự liền phi thăng lên Tiên giới.

Và lúc này, Tần Phong đã mang theo nhị đệ và những người khác, xuất hiện tại Băng Cung của Lan Bảo Bảo ở Bắc Vực.

Ban đầu hắn định đưa mọi người về Tiên Minh, tiện thể giúp Lan Bảo Bảo hoàn thành đột phá Tiên Đế, nhưng đột nhiên hắn nhớ ra đột phá Tiên Đế cần mất vài tháng.

Cho nên, để bản thân có thể thuận lợi đột phá, hắn đã không chọn đưa người về Tiên Minh.

“Bái kiến Nữ Đế!!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy thấy Vu Lan trở về, vội vàng tiến lên cung kính hành lễ.

Nhưng Tần Phong lại không cho Lan Bảo Bảo thời gian đáp lời, hắn lập tức kéo tay nàng xông thẳng vào Băng Cung, còn không quên hô hoán Hệ thống đổi lấy một viên Tiên Vương Cảnh Căn Cơ Đan.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu tốn 60 triệu điểm phản phái, thành công đổi được một viên Tiên Vương Cảnh Căn Cơ Đan!” “Lại tốn 60 triệu nữa!” Tần Phong cảm thấy vô cùng đau xót, hắn một ngụm nuốt Căn Cơ Đan xuống.

Ngay sau đó, khí tức kích động trong cơ thể hắn nhanh chóng dần khôi phục bình tĩnh, phảng phất như đã trải qua hàng chục năm rèn giũa...

“Ai da, chàng làm gì vậy!?” Vu Lan cảm nhận được ánh mắt như muốn ăn thịt người của Tần Phong, trái tim nhỏ bé lập tức đập thình thịch loạn xạ.

Mặc dù nàng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng cho việc đứng đầu Bảng

Thiên Tư rồi, nhưng dù sao hai kiếp đều là gái ế lâu năm không có đàn ông, nói không căng thẳng tuyệt đối là nói dối.

Nhưng Tần Phong lại không cho nàng thời gian chuẩn bị, hắn lập tức kéo nàng vào tẩm cung.

Ngay sau đó, một Thái Cực Âm Dương Đồ khổng lồ xuất hiện, tiên khí giữa thiên địa cũng như thủy triều đổ về tẩm cung.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ 'bắt nạt' Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 1000 điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng Túc chủ 'bắt nạt' Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 1000 điểm phản phái!” “...” “Một lần mà được hẳn một ngàn điểm!” Tần Phong lập tức có tinh thần, hắn phát hiện mỗi ngày có giới hạn 8 triệu điểm.

Nếu đột phá Tiên Đế cần hai tháng rưỡi, vậy hắn chỉ cần 'tăng ca' là có thể kiếm được 600 triệu điểm phản phái.

“Ở bên bản đế mà dám lơ đễnh!” Lan Bảo Bảo đâu phải nữ vương kiều mềm, nàng có thừa khí lực và thủ đoạn, liền lật người đè Tần Phong xuống, lấy ra khí thế năm xưa của nương nàng (lúc muốn 103 viên linh thạch).

“Ô ô!!” Tần Phong lập tức “ô ô” kháng nghị, bày tỏ mình lại bị động.

Và ngay khi Tần Phong đang bận rộn xung kích Tiên Đế, Tần Hạo bên ngoài Băng Cung lại không vui.

Bản thân ca ca ngày ngày bên ngoài phong lưu thì thôi đi, nhưng lại bắt y phải sống cuộc sống một vợ một chồng, hơn nữa còn bức Lâm muội muội yêu quý của y rời đi, khiến y cả ngày lo lắng nàng có gặp nguy hiểm hay không.

“Ca ca ta quá đáng rồi!” Tần Hạo bĩu môi nói: “Nói cái gì mà một vợ một chồng là tiến bộ của văn minh, nhưng bản thân hắn lại bên ngoài khắp nơi phong lưu, đơn giản chính là cái loại nói một đằng làm một nẻo." "Ừm, ừm!" Triệu Trường Sinh không chút do dự, lập tức gật đầu đồng tình Tần Phong là đồ bại loại.

"Nói một đằng làm một nẻo!?" Lâm Tam nghi hoặc nhìn Tần Hạo một cái, cảm thấy Tần huynh không phải loại người đó.

Còn nhớ năm đó ở Hạ Giới Hoang Cổ, Tần Phong đã từng nói với Tần Hạo sáu câu: 1, tìm một cô nương có thể khiến đệ cười; 2, tìm một cô nương có thu nhập ổn định; 3, tìm một cô nương có thể quản gia; 4, tìm một cô nương đơn thuần thành thật; 5, tìm một cô nương hợp với đệ ở phương diện đó; 6, đừng để năm người bọn họ gặp mặt...

Cho nên Tần Phong không phải không cho Tần Hạo tìm cô nương khác, chỉ là muốn y nuôi các cô nương ở bên ngoài, đừng để người Tần gia phát hiện, kẻo khó xử cho hắn và các lão tổ tông Tần gia.

"Mấy người đừng cãi nhau nữa!" Thanh Thanh sốt ruột nói: "Có thời gian ở đây bàn luận về Tần sư huynh, chi bằng đi hỏi thăm tin tức về Đại Đạo Chi Ấn, lần này Ẩn Môn đã nổ ra mấy nghìn cái Đại Đạo Chi Ấn đó." "Đại Đạo Chi Ấn!?" Mọi người nghe vậy, đều thiếu hứng thú.

Không phải Đại Đạo Chi Ấn không có sức hấp dẫn, mà là bọn họ đều đã có Đại Đạo Chi Ấn.

Mặc dù một người cũng có thể sở hữu nhiều Đại Đạo Chi Ấn, nhưng lĩnh ngộ một đạo lại cần hao phí lượng lớn tinh lực, ngay cả Tần Phong cũng phải cùng Thân Ngoại Hóa Thân chia sẻ lĩnh ngộ, căn bản không dám một mình đồng thời lĩnh ngộ nhiều Đại Đạo.

"Quá đáng rồi!" Thanh Thanh trong lòng uất ức muốn khóc, bày tỏ mình vẫn chưa có Đại Đạo Chi Ấn.

Đặc biệt là khi thấy Triệu Trường Sinh cũng bộ dạng thờ ơ, trong lòng nàng tức đến muốn chạy lên cho gã một cái tát trời giáng.

Tần Phong kia cho Tiểu Bạch phối trí mấy món Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà chủ nhân nhà mình không những không cho nàng phối trí Đại Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả Đại Đạo Chi Ấn cũng không có, có thể nói là khiến nàng thua một cách triệt để.

Lúc này... so với sự thiếu hứng thú của Lâm Tam và những người khác đối với Đại Đạo Chi Ấn, các thế lực khác ở Tiên giới khi nghe nói Ẩn Môn bùng nổ ra mấy nghìn cái Đại Đạo Chi Ấn, thì hoàn toàn sôi sục.

Chỉ thấy những người sống sót của các đại môn phái đã thành công thoát khỏi Vô Tận Hoang Nguyên.

Ngay sau đó không chút do dự, họ vội vàng gửi tin tức về tông môn của mình, kể lại chuyện Ẩn Môn có mấy nghìn Đại Đạo Chi Ấn.

“Cái gì?

Mấy nghìn cái Đại Đạo Chi Ấn!?” “Đậu má, bảo sao ta không có Đại Đạo Chi Ấn, hóa ra đều bị Ẩn Môn độc chiếm rồi.” “Năm đó sư tổ môn phái ta cũng từng có được một Đại Đạo Chi Ấn, nhưng cuối cùng sư tổ mất tích, bây giờ xem ra không thoát khỏi liên quan đến Ẩn Môn.” “Cái Ẩn Môn đáng chết, dám cướp đoạt cơ duyên của chúng ta!” “Đây là cơ duyên ư?

Đây rõ ràng là hút máu chúng ta!” “...” Theo tin tức về Ẩn Môn truyền ra, toàn bộ Tiên giới triệt để sôi sục.

Không chỉ khiến Ẩn Môn trong nháy mắt đứng đầu bảng tìm kiếm hot, mà còn kéo theo Phương Trường và những người khác cũng nhận được sự chú ý.

Đặc biệt là khi bọn họ nghe nói Phương Trường muốn cướp sạch kho báu của Chiến Thần Điện, lập tức thu hút một lượng lớn “quần chúng ăn dưa” đến Chiến Thần Điện vây xem, muốn xem đệ tử Ẩn Môn rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

“Tiểu sư đệ, đệ quá lợi hại!” Trình Vận cảm ứng được khắp núi khắp đồng đều là người, trong lòng nàng đối với Phương Trường không biết bội phục đến mức nào.

Ban đầu bọn họ đông chạy tây vạy phí hết tâm tư, cũng không thể vạch trần những chuyện thất đức mà Tần Phong làm, nhưng vừa nói đến cướp sạch kho báu Chiến Thần Điện, lập tức đã thu hút một lượng lớn quần chúng ăn dưa.

Chương 1960

"Đúng vậy!" Ngọc Lộ cũng đồng tình gật đầu, cảm thấy lần này chắc chắn ổn rồi.

Lần này đã thu hút nhiều quần chúng ăn dưa như vậy, cho dù thủy quân dưới trướng Tần Phong có lợi hại đến mấy, cũng không thể bịt miệng được nhiều người như thế.

"Tần Phong!!" Phương Trường lạnh lùng cười nói: "Lần này ta nhất định sẽ khiến ngươi thân bại danh liệt, để thế nhân thấy rõ bộ mặt thật giả dối của ngươi." "Bộ mặt thật!?" Mạch Mạch không nhịn được lẩm bẩm, không hiểu sao lại có một dự cảm không lành.

Mặc dù nàng và Tần Phong chỉ gặp nhau một lần, nhưng lại có thể cảm nhận được y rất thâm sâu khó lường.

Mà lần này bọn họ muốn cướp sạch Chiến Thần Điện, động tĩnh lớn như vậy, với năng lực của Hắc Băng Đài dưới trướng Tần Phong không thể nào không nhận được tin tức, nhưng Tần Phong lại toàn bộ quá trình không có bất kỳ hành động nào, điều này có thể nói hoàn toàn không phù hợp với nhân vật của hắn.

"Tên đáng thương!" Thanh Thiên cũng đã đến hiện trường, y ném ánh mắt đồng tình.

Mặc dù kế hoạch của Phương Trường nhìn qua rất tốt, nhưng bọn họ đã đánh giá thấp tốc độ trưởng thành của Thủy Hoàng, hiện tại đã lạc hậu mấy cái phiên bản rồi, căn bản không thể gây ra tổn hại gì cho Thủy Hoàng.

Ngay sau đó, y cũng không quên sắp xếp người đi hoàn thành nhiệm vụ Thủy Hoàng đã giao phó.

“Nghe nói chưa?

Lăng Tiêu Tiên Đế sắp đến rồi!” “Nghe nói rồi, lần này Lăng Tiêu Tiên Đế một đường thế như chẻ tre, căn bản không ai có thể cản nổi y!” “Lăng Tiêu Tiên Đế thật sự quá mạnh, không một tiếng động đã công phá Nam Vực rồi!” “Mạnh cái quái gì, đợi Ngạo Thiên Tiên Đế trở về, ngày lành của y coi như chấm dứt!” “Ngươi hiểu cái gì?

Đợi Ngạo Thiên Tiên Đế trở về, Đế binh của Lăng Tiêu Tiên Đế cũng sẽ xuất thế, cây Đế binh đó không tầm thường đâu!” “Tôn giả đều không thể sánh sao?

Một cây Đế binh có thể lợi hại đến thế?

Ngạo Thiên Tiên Đế có Đại Tiên Thiên Chí Bảo mà!” “Cái này ngươi không hiểu rồi phải không?

Đế binh của Lăng Tiêu Tiên Đế không phải Đế binh bình thường, nghe nói có thể khắc chế Ma kiếm của Tà Đế!” “Ma kiếm của Tà Đế?

Chính là cây Ma kiếm trong tay Tần Phong!?” “Đúng vậy, chính là cây đó!” “...” Phương Trường không phải lần đầu nghe thấy những lời này, y cũng càng ngày càng khát vọng có được kiện Đế binh này...

Oanh long long!!

Tiếng nổ ầm ầm chói tai đột nhiên vang lên, khiến hư không một trận chấn động kịch liệt.

“Đến rồi, đến rồi!” Mọi người Tây Châu lập tức kinh hô, nhìn về phía trước một mảnh đen kịt.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế dẫn theo mấy trăm vạn đại quân một đường thế như chẻ tre, chỉ trong vài tháng đã từ biên cảnh công đánh đến đại bản doanh của Chiến Thần Điện.

“Là Lăng Tiêu Tiên Đế!” Phương Trường và những người khác cũng nhìn sang, biết đã đến lúc bọn họ “biểu diễn” rồi.

Nhưng còn chưa đợi bọn họ tiến vào trạng thái biểu diễn, Lăng Tiêu Tiên Đế đã khóa chặt bọn họ giữa đám đông.

Mặc dù y vẫn chưa nhận được tin tức từ phân thân truyền về, nhưng y đã nghe người ta nói đệ tử Ẩn Môn định 'ngư ông đắc lợi', nhân lúc y công đánh Chiến Thần Điện thì cướp sạch kho báu của Chiến Thần Điện.

“Các ngươi chính là đệ tử Ẩn Môn!?” Lăng Tiêu Tiên Đế ánh mắt băng lãnh nói: “Định nhân lúc bản đế công đánh Chiến Thần Điện, ra tay cướp sạch kho báu của Chiến Thần Điện sao!?” “Đậu má, vừa đến đã đối đầu rồi sao!?” Các “tay ăn dưa” Tây Châu lập tức kích động, chờ đợi hai bên không hợp lời liền khai chiến.

“Đế Quân hiểu lầm rồi!” Phương Trường không khiêm tốn cũng không hống hách nói: “Cướp sạch kho báu Chiến Thần Điện chỉ là lời nói dối của chúng ta, mục đích thực sự là muốn nhân cơ hội này nói cho mọi người một sự thật!” “Đúng vậy!” Trình Vận lập tức phụ họa: “Một sự thật đẫm máu, một sự thật vì sao mọi người lại trở nên nghèo khổ!” “Nghèo khổ!?” Toàn trường “tay ăn dưa” lập tức xôn xao, rõ ràng bị hai chữ này kích động.

Từ khi Tần Phong thu hoạch toàn bộ tài phú của Tiên giới đi, bọn họ dùng một viên hạ phẩm tiên tinh cũng trở nên cẩn thận từng li từng tí, dùng thượng phẩm tiên tinh càng có một cảm giác tội lỗi khó tả.

Thậm chí có những người có nhà không thể về, chỉ có thể ở bên ngoài làm tán tu lang bạt.

“Sự thật!?” Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức nhíu mày nói: “Các ngươi sẽ không phải đang kéo dài thời gian đó chứ!?” “Kéo dài thời gian!?” Trình Vận và những người khác đầy vẻ khinh thường, bày tỏ Chiến Thần Điện còn không xứng.

Mặc dù Long Ngạo Thiên sáng lập Chiến Thần Điện là Tiên Đế, nhưng so với Ẩn Môn của bọn họ thì căn bản không đáng kể, thậm chí ngay cả tư cách xách giày cho Ẩn Môn của bọn họ cũng không có.

“Được rồi, nói ngắn gọn!” Phương Trường sợ đêm dài lắm mộng, vội vàng mở miệng nói: “Thực ra, kẻ chủ mưu thu hoạch Tiên Cổ của Lăng Tiêu Cung và Thần Cổ của Chiến Thần Điện, chính là Tần Phong của Tiên Minh Đông Vực.” “Tần Phong!?” Lời vừa dứt, toàn trường xôn xao.

Nhưng ngay khi Phương Trường đang chờ Tần Phong thân bại danh liệt, thủy quân trong đám đông lập tức bắt đầu hành động.

“Ta cảm thấy hắn đang vũ nhục trí tuệ của ta, hơn nữa còn là loại không hề che giấu!” “Đúng vậy, Tần Phong mới đến Tiên giới mấy năm?

Sao có thể có năng lượng lớn đến thế!?” “Ngươi đừng có coi thường Tần Phong, hắn hiện tại đang ôm đùi lớn của Mộng Dao Tiên Đế đó, đã bớt đi mấy vạn năm đường vòng rồi!” “Vừa nhìn là biết ngươi cái gì cũng không hiểu, hoàn toàn không phân biệt được địch nhân là ai!” “Đúng đó, ngươi có biết lần này các đại môn phái vây công Ẩn Môn, đều đã thấy gì bên trong không!?” “Cái này ta thật sự không biết, chỉ nghe nói những người sống sót trở về không đến vạn phần nghìn!” “Để ta nói cho ngươi biết nhé, trong Ẩn Môn cất giấu mấy nghìn Đại Đạo Chi Ấn, Tiên Thiên Linh Căn còn có mấy trăm gốc, còn có Thái Cổ Thần Thông, Đại Tiên Thiên Chí Bảo thì vô số kể.” “Không chỉ những thứ này, bọn họ còn cắt đứt khí vận thiên hạ để dùng cho riêng mình, không chỉ hút máu chúng ta, còn muốn cắt đứt lương thực của chúng ta!” “Đậu má, huynh đệ, ngươi không đùa với ta đó chứ!?” “Ai đùa với ngươi?

Ông nội ta, dì hai của ông nội ta, chú ba của dì hai ông nội ta, cậu tư của chú ba của dì hai ông nội ta đã sống sót trở về đó, chính miệng ông ấy nói với ta!” “Sai lầm, sai lầm, sao lúc đó ta lại không đi chứ!?” “Không đi mới là lựa chọn chính xác, Tần Phong cái tên tội khôi họa thủ trong miệng bọn họ, đã tự tay chặt đứt truyền thừa và khí vận của Ẩn Môn, ném mấy nghìn Đại Đạo Chi Ấn ra Tiên giới, vì tu sĩ thiên hạ chúng ta mà mở ra thái bình thiên hạ!” “Đậu má, đây là vu oan giá họa sau khi tức giận đến mất trí mà!” “Cho nên lời đệ tử Ẩn Môn nói, ngươi cứ coi như chuyện cười mà nghe là được, nghiêm túc là ngươi thua đó!” “Không sai, Ẩn Môn mới là kẻ chủ mưu khiến Tiên giới suy bại nghèo khổ!” “...” Nghe thấy tiếng nghị luận của Tây Châu, Phương Trường và những người khác đều chấn kinh.

Vốn dĩ cho rằng lần này chắc chắn có thể xé toang mặt nạ giả dối của Tần Phong, nhưng không ngờ chính lão gia của mình lại bị hắn cho nổ tung, cũng khiến đoàn người Tây phái bọn họ trong nháy mắt trở thành hình tượng kẻ hề.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Trình Vận mặt đầy không tin nói: “Ẩn Môn có Sư Tôn tọa trấn, Tần Phong làm sao có thể công phá Ẩn Môn!?” “Đúng vậy, các ngươi nói bậy!” Ngọc Lộ và Mạch Mạch cũng không tin, cảm thấy nhất định là đang lừa bọn họ.

Và ngay khi các đệ tử Ẩn Môn liên tục nghi ngờ tin tức là giả, một điểm sáng nhỏ như vì sao từ xa nhanh chóng bay đến, chui vào giữa mi tâm của Lăng Tiêu Tiên Đế, chính là tin tức mà phân thân của y truyền cho y trước khi chết.

“Cái gì?

Lại là thật!” Lăng Tiêu Tiên Đế sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, y bị nội dung bên trong làm cho kinh ngạc.

“Kia là...” Trình Vận và những người khác là đệ tử Ẩn Môn, tự nhiên nhận ra tiểu tinh tinh đại biểu cho điều gì.

Đặc biệt là khi nghe Lăng Tiêu Tiên Đế nói là thật, càng khiến trái tim bọn họ nặng trĩu, muốn lập tức trở về Ẩn Môn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Ta không hề nói dối!!” Phương Trường thấy Tần Phong lại sắp thắng một ván, lập tức tức giận nói: “Phượng Nghi Lệnh của Lăng Tiêu Cung, Bạch Nhật của Chiến Thần Điện đều là nội gián do Tần Phong cài vào, bọn họ lừa dối các ngươi tạo ra cái gọi là giao dịch thị trường, chính là để trăm năm sau tiện cho Tần Phong thu hoạch toàn bộ Tiên giới!!” “Cái gì?

Phượng Nghi Lệnh là nội gián của Tần Phong!?” Lăng Tiêu Tiên Đế trong lòng bỗng nhiên chấn động, phản ứng đầu tiên chính là nói bậy.

Nhưng nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của Lăng Tiêu Cung, cùng với địa vị của Đông Phương tiểu thư ở Lăng Tiêu Cung, lý trí lại nói cho y biết khả năng này cực kỳ lớn, cũng chỉ có nàng mới có thể thần không biết quỷ không hay thu hoạch tài phú của Bắc Vực.

Nghĩ đến đây —— Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức lấy ra thiết bị liên lạc, bảo mẫu thân của y bắt trước Đông Phương tiểu thư.

“Hắn làm sao mà biết được!?” Thanh Thiên trong đám đông sắc mặt biến đổi, vội vàng gửi tin tức bảo hai người rút lui.

“Bạch Nhật là người của Tần Phong!!” Tâm Ngữ Tiên Tử trong Chiến Thần Điện nghe tin tức này mặt đầy phẫn nộ.

Nàng nói vì sao Thần Sách Quân lại chậm chạp không đến cứu viện, hơn nữa quân kỷ lỏng lẻo, coi thường quân lệnh, hóa ra vấn đề đều xuất phát từ Bạch Nhật, vị đại tướng quân mới được bổ nhiệm này.

“Ta lập tức gửi tin tức!” Hồng Tụ hiểu rõ suy nghĩ của Tâm Ngữ

Tiên Tử, lập tức lấy ra thiết bị liên lạc đi tìm người.

Và lúc này, Lăng Tiêu Tiên Đế đã gửi xong tin tức, thêm vào sự kích thích từ tin tức mà phân thân truyền về, y cũng không có thời gian lãng phí với Phương Trường và những người khác, liền hạ lệnh toàn quân xuất kích, thề sẽ nhân lúc Long Ngạo Thiên không có nhà mà công phá Chiến Thần Điện.

Chương 1961

Cho dù tương lai y không phải đối thủ của Tần Phong, thì ít nhất y cũng từng giẫm Long Ngạo Thiên dưới chân.

Đông!

Đông!

Đông!

Tiếng trống trận trầm đục như sấm sét vang vọng, uy áp vô hình cũng theo đó lan tràn ra.

“Sát!!” Binh sĩ trong nháy mắt bị kích động, tiếng xung sát lập tức vang vọng tận mây xanh.

“Đáng chết!!” Tâm Ngữ Tiên Tử tức giận đến mức mặt mũi tái mét.

Vốn dĩ cho rằng mình có thể dễ dàng nắm thóp con chó liếm Lăng Tiêu Tiên Đế này, nhưng không ngờ đối phương lần này lại đột nhiên tỉnh ngộ, không nói hai lời liền ra tay đánh rồi...

“Nhanh, khởi động đại trận!” Hồng Tụ mặt đầy sốt ruột, hạ lệnh mở ra Hộ Tông Đại Trận.

Mặc dù Hộ Tông Đại Trận của bọn họ không có Tiên Đế tọa trấn, không thể kích hoạt toàn bộ uy lực, nhưng dựa vào số cực phẩm tiên tinh còn lại không nhiều, cũng vẫn có thể chống đỡ được mười ngày nửa tháng.

Bây giờ chỉ hy vọng trước khi trận bị phá, Long Ngạo Thiên có thể nhanh chóng quay về.

“Trận, khai!!” Mấy vị Tiên Vương của Chiến Thần Điện bước ra, nhanh chóng kết ấn điểm ra.

Oanh long long!!

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, phát ra một tiếng sấm sét chói tai.

Ngay sau đó, Chiến Thần Điện bùng phát ra một cột sáng vàng kim ngút trời, như pháo hoa nổ tung trong hư không, năng lượng tán lạc cũng hóa thành một vòm năng lượng bao phủ Chiến Thần Điện lại.

“Xung!!” Lăng Tiêu Tiên Đế đích thân ra tay, trong tay cầm thượng phẩm Tiên Kiếm.

Ngay sau đó, y mạnh mẽ vung ra một đạo kiếm ảnh rực rỡ chói mắt, không chỉ mang theo sức mạnh lôi đình vô tận, mà còn vang lên tiếng kiếm minh sắc bén chói tai, cuối cùng nặng nề va chạm với đại trận.

Oanh long long!!

Tiếng nổ ầm ầm chói tai vang lên, dâng lên một đám mây nấm ngút trời.

Ngay sau đó, dẫn đến núi sông chấn động, hóa thành vô số đá vụn bắn ra, dòng sông hung dũng cũng bị lực lượng này khuấy động chảy ngược lên, hư không càng như tấm gương vỡ mà rạn nứt, từng đạo khe nứt không gian màu đen tùy ý lan rộng, như muốn xé toang toàn bộ thế giới.

“Sát!!” Đại quân Lăng Tiêu Cung thấy đại ca của mình dũng mãnh như vậy, lập tức như được tiêm máu gà mà phát động công kích.

Chiêu thức sắc bén, tiên khí kích động!

Có người tay cầm tiên kiếm tỏa ra vạn đạo hào quang, kiếm khí như cầu vồng, xé nát hư không; cũng có người song chưởng vỗ ra, hóa thành ấn thủ khổng lồ, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa...

“Phụt!!” Mấy vị Tiên Vương duy trì đại trận, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

“Không hay rồi!!” Các Tiên Vương khác thấy vậy, vội vàng lên thay thế.

“Đáng chết!!” Phương Trường và những người khác tức đến tái mét mặt mày, không hiểu vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này.

Nhưng lúc này cục diện đã mất kiểm soát, nếu bọn họ không muốn bị liên lụy, thì chỉ có thể chọn di chuyển chiến lược, tiện bề sau này từ từ tính toán.

“Oa, đến đúng lúc ghê!” Kim Ô phân thân sử dụng Không Gian Hồ Lô, cũng đã đến hiện trường đại chiến của hai bên.

Ban đầu y định dẫn theo đội ngũ chuyên nghiệp đi làm vài chuyện chính đáng, nhưng bọn họ từng người một đều đi theo đuổi Đại Đạo trong mơ của mình, bất đắc dĩ y đành phải tự mình đến Chiến Thần Điện xem có chuyện chính đáng nào để làm không.

“Bệ hạ!” Thanh Thiên nhận được tin tức, lập tức chạy đến bái kiến.

“Đứng dậy đi!” Kim Ô phân thân nhìn nhìn Tây Châu, mở miệng hỏi: “Trẫm nghe nói Phương Trường và bọn họ muốn đến cướp sạch kho báu Chiến Thần Điện, sao không thấy bóng dáng bọn họ đâu cả!?” “Bẩm Bệ hạ...” Thanh Thiên vội vàng đáp: “Phương Trường và bọn họ quả thật đã lớn tiếng nói muốn cướp sạch kho báu Chiến Thần Điện, nhưng mục đích thực sự của bọn họ lại là muốn vu khống Bệ hạ trước mặt mọi người, nhưng may mắn thay mắt mọi người đều sáng như tuyết, không hề mắc lừa, hiện tại bọn họ thấy bộ mặt xấu xí của mình bị vạch trần, đã như chuột chạy qua đường mà xám xịt bỏ trốn rồi.” “Quá thất đức rồi!” Kim Ô phân thân nghe vậy, thở dài thất vọng.

Vốn dĩ nể tình mọi người đều là đồng hương Hoang Cổ, có một số chuyện y đều nhắm một mắt mở một mắt, nhưng ai ngờ đổi lại lại là sự được voi đòi tiên của Phương Trường.

“À phải rồi, Bệ hạ!” Thanh Thiên lại mở miệng nói: “Vừa rồi Phương Trường tuy không thể vu hãm được Bệ hạ, nhưng lại làm lộ ra Đông Phương tiểu thư và Bạch Nhật, Lăng Tiêu Tiên Đế và Tâm Ngữ Tiên Tử cũng lập tức hạ lệnh bắt người, chúng ta có nên phái người đi tiếp ứng một chút không!?” “Ừm...” Kim Ô phân thân gãi cằm, trầm tư một lát nói: “Không cần, nguy cơ và cơ duyên cùng tồn tại, có lẽ cơ duyên mà bọn họ chờ đợi trăm năm, sẽ xuất hiện trong nguy cơ lần này.” Cảnh tượng chuyển đổi, trong Lăng Tiêu Cung.

Lăng Tiêu Thánh Mẫu đã nhận được tin tức của Lăng Tiêu Tiên Đế, sau một thoáng chấn kinh, liền lập tức tức giận sai người đi triệu Đông Phương tiểu thư.

Nhưng lúc này Đông Phương tiểu thư đã nhận được tin tức trong nhóm, biết Lăng Tiêu Thánh Mẫu triệu mình đến là vì chuyện gì, thế là nàng không nói hai lời liền lập tức bỏ trốn khỏi Lăng Tiêu Cung.

“Cái gì?

Chạy rồi!?” Lăng Tiêu Thánh Mẫu chấn động tức giận, lập tức phái binh đi truy.

Nhưng toàn bộ Lăng Tiêu Cung đều đã bị Đông Phương tiểu thư 'ngủ' qua một lượt, không phải tình nhân thì cũng là chỗ quen biết, bắt nàng về mọi người đều không hay ho gì, thậm chí còn có thể chọc giận “lão bản” mà mất việc và mất mạng, cho nên đều rất hiểu chuyện mà nhắm một mắt mở một mắt.

Thậm chí còn có vài người thương hương tiếc ngọc, sẽ để lại một ít tiên tinh làm lộ phí.

“Quả nhiên làm phụ nữ vẫn là tốt nhất mà!” Đông Phương tiểu thư không nhịn được cảm thán, phát hiện đặc quyền của phụ nữ đúng là nhiều.

Nhưng ngay khi nàng tưởng rằng mình sẽ rất nhanh thoát khỏi hiểm cảnh, một ngôi sao băng đột nhiên thẳng tắp lao về phía nàng, không cho nàng thời gian né tránh, liền trực tiếp chui vào trong cơ thể nàng.

“Cái thứ quái gì!?” Đông Phương tiểu thư vội vàng sờ lên người, muốn xem có thêm vật gì không.

“Giao ra Đại Đạo Chi Ấn!!” Còn chưa đợi Đông Phương tiểu thư hiểu chuyện gì đang xảy ra, lại có một đám đông người lao về phía nàng.

“Vừa rồi đó là Đại Đạo Chi Ấn!?” Đông Phương tiểu thư trong lòng không khỏi giật mình, nhớ lại “Mưa sao băng Đại Đạo” mà mọi người trong nhóm đã nói.

Ngay sau đó, nàng chiếm được tiện nghi liền quay người bỏ chạy, hoàn toàn khác với hình ảnh nữ nhân có đặc quyền trước đó.

Vì những người đàn ông trước đây tuân thủ phép tắc, nhưng những người đàn ông hiện tại trong tay có “chân lý”, nếu bị bắt chắc chắn sẽ bị lột da rút gân, sống sờ sờ bị đào ra Đại Đạo Chi Ấn.

Và ở một bên khác, Bạch Nhật cũng bắt đầu cuộc chạy trốn không ngừng nghỉ.

Mặc dù nàng đã thành công liên kết với Thần Sách Quân, nhưng đáng tiếc các cao thủ Tiên Vương cảnh vẫn nghe lệnh Long Ngạo Thiên, cho nên bọn họ sau khi nhận được tin tức nội gián, liền lập tức tức giận đến bắt nàng, và còn thành công đuổi kịp nàng.

“Bạch Nhật, ngươi tên phản đồ!!” Một vị Tiên Vương mặt đầy phẫn nộ nói: “Hoài phí Đế Quân đã bồi dưỡng ngươi như vậy, nhưng ngươi lại dám phản bội Đế Quân!!” “Hừ, vua không chính, thần bỏ sang nước khác!” Bạch Nhật lạnh lùng nói: “Các ngươi xem Long Ngạo Thiên những năm này đã làm gì?

Chương 1962

Ta Bạch Nhật gia nhập Chiến Thần Điện là vì thiên hạ chúng sinh, nhưng hắn lại chỉ biết vơ vét của chúng sinh, mà không biết nỗi khổ của chúng sinh, loại hôn quân này, căn bản không đáng để ta Bạch Nhật tận lực phục vụ.” “Đại nghịch bất đạo!!” Tiên Vương càng thêm phẫn nộ nói: “Ngươi đơn giản chính là nói lời đại nghịch bất đạo!!” “Tên nghịch tặc này, đáng chém!!” Một vị Tiên Vương khác không nói thêm lời thừa, lập tức giơ tay vỗ về phía Bạch Nhật.

“Đến đây!” Bạch Nhật cũng không nói thêm lời thừa, nàng lập tức kéo cung Xạ Nhật Thần Cung.

Ngay sau đó, tiên khí giữa thiên địa bắt đầu sôi trào, nhanh chóng hội tụ về Xạ Nhật Thần Cung, và trên đỉnh đầu nàng cũng ngưng tụ một hư ảnh thần cung khổng lồ lấp lánh ánh sáng đặc biệt.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” Vương Húc nhận được tin tức vội vàng chạy đến, muốn chứng minh Bạch Nhật bị oan uổng.

“Cút ngay!” Vị Tiên Vương đối diện không thèm để ý đến Vương Húc, tiếp tục vung chưởng về phía Bạch Nhật.

Bạch Nhật cũng không lề mề, lập tức buông dây cung.

Chỉ thấy một mũi tên sáng rực xé rách hư không, va chạm mạnh mẽ với bàn tay khổng lồ của đối phương.

Thế nhưng, lúc này Bạch Nhật mới đột phá đến Kim Tiên cảnh đỉnh phong, cho dù có sự gia trì của sáu món Thần Trang mà Tần Phong ban tặng, thì khoảng cách với cao thủ Tiên Vương cảnh vẫn còn quá lớn.

Ầm ầm một tiếng!!

Bàn tay khổng lồ trong chớp mắt đập nát mũi tên, cuối cùng giáng mạnh xuống người Bạch Nhật.

“Phụt!!” Bạch Nhật phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể cũng theo đó mất kiểm soát rơi xuống.

“Bạch huynh!” Vương Húc biến sắc, vội vàng đỡ lấy hắn.

“Hừ!!” Vị Tiên Vương đối diện hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải vì đợi Đế Quân trở về tự mình thẩm phán, Bản Vương thật sự muốn một chưởng đánh chết tên phản đồ ngươi!” “Đại nhân!!” Vương Húc không đợi Bạch Nhật mở lời, đã vội vàng nói: “Bạch huynh ấy không phải phản đồ, những việc hắn làm cho Chiến Thần Điện đều có mắt thấy tai nghe, hắn không có lỗi gì cả!” “Hồ đồ…” Thấy Vương Húc cố chấp đến vậy, vị Tiên Vương đối diện tức đến nỗi bạo nộ.

Thế nhưng, đúng lúc hắn chuẩn bị mở lời giáo huấn Vương Húc thì từ xa, một luồng sao băng đột nhiên bay đến cực nhanh, trực tiếp đâm vào ngực Bạch Nhật, không chỉ khiến thương thế của hắn lập tức lành lặn, mà quanh thân còn dâng trào một cỗ Đại Đạo Chi Lực cực kỳ thần bí.

“Đại Đạo Chi Ấn!!” Mọi người tại hiện trường lập tức trợn tròn mắt kinh hô, không thể tin được nhìn chằm chằm Bạch Nhật.

Đậu má!!

Thằng nhóc này rốt cuộc có mệnh gì vậy?!

Đại Đạo Chi Ấn mà người khác cầu cũng không được, lại cứ thế tươi rói chui vào cơ thể hắn sao?!

“Thần Thị Đại Đạo!?” Bạch Nhật khẽ nhíu mày, cảm ứng được tin tức của Đại Đạo.

Khác với những Đại Đạo bá đạo như Hủy Diệt, Không Gian, Thời

Gian, Thần Thị Đại Đạo của hắn xếp hạng cực kỳ thấp, thậm chí năng lực cũng có vẻ rất "gân gà", đơn giản mà nói chính là Đại Đạo của tín đồ.

Nó yêu cầu phải phụng thờ một người nào đó làm vị thần duy nhất trong lòng mình, trở thành tín đồ trung thành nhất của họ, từ đó mới có được khả năng tạm thời do vị thần được tín ngưỡng ban cho.

"Đại Đạo Chi Ấn thật lợi hại!" Bạch Nhật sau khi xem xong tin tức, lập tức bị kinh ngạc.

Có lẽ Đại Đạo này đối với người khác mà nói, cũng giống như gân gà, ăn thì vô vị, bỏ thì tiếc, chẳng có chút sức hấp dẫn nào, thậm chí còn bị họ ghét bỏ và khinh bỉ sâu sắc.

Nhưng đối với hắn mà nói, nó lại cực kỳ khế hợp, đơn giản là được "đo ni đóng giày" riêng cho hắn, tựa như vì sao chói sáng nhất trên bầu trời đêm, tỏa ra ánh sáng vô tận và mị lực thần bí.

Chỉ vì vị thần duy nhất mà hắn tín ngưỡng tên là Tần Phong!!

"Giao Đại Đạo Chi Ấn ra!!" Vị Tiên Vương đối diện đã không thể ngồi yên, nhao nhao xông lên muốn cướp đoạt Đại Đạo Chi Ấn.

"Các ngươi, các ngươi…" Vương Húc tức đến nỗi lắp bắp, không ngờ đối phương lại vô liêm sỉ đến vậy.

Trước đây, khi đám Tiên Vương này mang theo lệnh của Tiên Đế Quân đến Thần Sách Quân, xử phạt những binh sĩ cướp bóc bên ngoài, Vương Húc còn tưởng họ chính trực biết bao, nào ngờ họ lại là một đám ngụy quân tử "khoan dung với mình, nghiêm khắc với người khác", gặp đồ tốt cũng sẽ tự mình đi cướp.

Ngay sau đó, hắn liền nhớ đến lời Bạch Nhật từng nói, rằng Chiến Thần Điện bây giờ chỉ biết bám vào tu sĩ tán tu để hút máu, ép họ không dám nghỉ ngơi dù chỉ một khắc.

Chẳng lẽ đây chính là hòa bình mà họ theo đuổi sao?!

“Thần, Bạch Nhật…” Bạch Nhật không hiểu Vương Húc đang nghĩ gì, chỉ đang với vẻ mặt nghiêm túc, hô hoán vị thần trong lòng: “Tự từ khi được Thủy Hoàng ban ân, có thể thị phụng bên quân, thần vô cùng vinh hạnh.

Thần nguyện dùng chút sức mọn này, vì Thủy Hoàng mà đúc nên nền tảng vững chắc không thể phá hủy, bảo hộ Đại Tần ta thiên thu vạn đại, vĩnh hưởng cường thịnh…” Ầm ầm ầm!!

Vừa dứt lời, trời đất rung chuyển!!

Chỉ thấy mây đen chớp mắt giăng đầy trời, vô tận lôi kiếp đang cuồn cuộn mãnh liệt.

“Tình huống gì vậy!?” Vị Tiên Vương đối diện trong lòng đột nhiên kinh hãi, nhao nhao dừng lại không dám mạo hiểm tiến lên.

Lúc này, Tần Phong vừa hoàn thành trận tu luyện đầu tiên trong Băng Cung, bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng Bạch Nhật biểu lộ trung tâm, hơn nữa khác với tư liệu của nhóm Pháp Ấn Tiên Nô, hai người bọn họ bị một loại Đại Đạo Chi Lực liên kết chặt chẽ với nhau.

“Thần Thị Đại Đạo!?” Tần Phong đã xem qua Đại Bách Khoa Dịch Thiên Cơ, lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Vì vậy, hắn không chút do dự, lập tức đồng ý thỉnh cầu thị phụng của Bạch Nhật, còn ban tặng hắn sức mạnh Tổ Vu cường đại.

“Thế là xong sao!?” Tần Phong cúi đầu nhìn mình, phát hiện bản thân không hề có thay đổi.

Thế nhưng, để xác nhận mình có thật sự không thay đổi hay không, hắn lại kéo Lan Bảo Bảo đang kiệt sức sang một bên để tiếp tục tu luyện.

“Đừng mà…” Lan Bảo Bảo mơ mơ màng màng từ chối, ý bảo mình thật sự không chịu nổi nữa rồi.

“Ngươi không được, có thể tìm người giúp đỡ!” Tần Phong lập tức lộ ra nụ cười gian tà, muốn trêu ghẹo nàng Lan Bảo Bảo cao lãnh.

“Ngươi muốn chết sao!!” Lan Bảo Bảo lập tức tỉnh táo lại, tức giận nhào Tần Phong xuống lần nữa.

Ngay sau đó, Thái Cực Âm Dương Đồ khổng lồ lại lần nữa bao bọc hai người, tiên khí giữa trời đất cũng điên cuồng tràn về phía họ, hai cỗ khí tức giao thoa đã ẩn chứa một tia Tiên Đế chi uy.

“Sớm muộn gì cũng vậy!” Tần Phong lẩm bẩm bất mãn, bắt đầu chuyên tâm đột phá Tiên Đế cảnh.

Tiết kiệm tình tiết, cảnh quay chuyển đổi.

Chỉ thấy bên phía Bạch Nhật, bầu trời điện chớp lôi minh, ngay sau đó một đạo kim quang xé toạc tầng mây giáng xuống.

Bạch Nhật dưới sự chiếu rọi của kim quang, không chỉ thân thể bắt đầu bành trướng nhanh chóng, mà Minh Quang Áo Giáp trên người cũng theo đó phình to, trong chớp mắt liền biến thành một người khổng lồ cao hai mét, khoác áo giáp trắng tinh.

“Chuyện gì thế này!?” Các Tiên Vương đối diện nhìn nhau, không hiểu vì sao Bạch Nhật lại biến đổi.

Chương 1963

“Gầm!!” Bạch Nhật không nhịn được ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, khí tức khủng bố theo đó càn quét về phía Tây Phương.

Ngay sau đó, hắn liền thấy hắn nhanh chóng giương cung Thần Xạ Nhật, phảng phất có một sức mạnh cổ lão và cường đại đột nhiên thức tỉnh, phía trên đỉnh đầu cũng xuất hiện một hư ảnh thần cung khổng lồ lấp lánh hiệu ứng quang mang, mũi tên nhắm thẳng vào mấy cường giả Tiên Vương cảnh của Chiến Thần Điện phía trước.

“Còn dám phản kháng!!” Vị Tiên Vương đối diện bạo nộ, lập tức giơ tay vung chưởng.

Thế nhưng Bạch Nhật lại không hề hoảng sợ, cảm thấy mình lúc này giống như Hậu Nghệ nhập thể, đừng nói là mấy vị Tiên Vương nho nhỏ này, cho dù là Tam Túc Kim Ô hóa thân thành mặt trời cũng có thể bắn hạ.

Hưu một tiếng!!

Bạch Nhật buông ngón tay, dây cung kịch liệt rung động.

Chỉ thấy một đạo quang mang chói mắt xé rách hư không, ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa, phảng phất muốn xé nát cả thế giới, nơi nó đi qua, lôi điện giao nhau, cuồng phong gào thét.

“Cái gì!!” Vị Tiên Vương đối diện trong lòng đột nhiên kinh hãi, phát hiện lần này khác hẳn với vừa nãy.

Ầm ầm ầm!!

Mũi tên như sao băng bắn trúng đối phương, còn kèm theo tiếng nổ vang vọng trời đất.

Chỉ thấy đầu của vị Tiên Vương đối diện bị bắn xuyên qua trong chớp mắt, giống như một quả dưa hấu bị nổ tung, không chỉ vỏ dưa vỡ tan tành, mà nước dưa còn văng tung tóe khắp nơi.

“Làm sao có thể!?” Các Tiên Vương khác lập tức trợn tròn mắt kinh hô, đều không dám tin vào mắt mình… “Ngọa tào!” Vương Húc lập tức kinh ngạc đứng đực ra tại chỗ, trong lòng cũng hiện lên hai chữ “Ngọa tào” to đùng.

Cứ tưởng huynh đệ tốt Bạch Nhật là bên yếu thế, nào ngờ đột nhiên lại đảo ngược hoàn toàn, vậy mà một mũi tên đã bắn nát đầu một cường giả Tiên Vương cảnh.

“Hô hô!!” Bạch Nhật thở ra một hơi thật sâu, từ từ hạ Xạ Nhật Thần Cung xuống.

Không phải hắn không muốn tiếp tục bắn các Tiên Vương khác như bắn dưa hấu, mà là tu vi hiện tại của hắn thật sự quá thấp, bắn xong một mũi tên còn phải nghỉ ngơi chờ kỹ năng hồi chiêu.

“Đây là Đại Đạo gì!?” Các Tiên Vương trong lòng chấn kinh đồng thời, trong lòng cũng hiện lên dấu hỏi lớn.

Mặc dù bọn họ biết Đại Đạo Chi Ấn lợi hại, nhưng lại chưa từng nghe nói có Đại Đạo nào lợi hại đến mức này, không chỉ vừa mới đạt được đã có thể sử dụng ngay lập tức, mà còn cho phép Kim Tiên đỉnh phong trực tiếp vượt qua ba đại cảnh giới chém giết Tiên Vương.

Thế nhưng khi bọn họ nhìn thấy vẻ mệt mỏi của Bạch Nhật, dục vọng tham lam trong lòng liền không thể nào kìm nén được nữa.

“Vừa hay lấy đầu các ngươi lập uy!” Bạch Nhật thấy đối phương vậy mà còn muốn động thủ, lập tức lại giương cung Xạ Nhật Thần Cung.

“Cái gì!!” Đồng tử của vị Tiên Vương đối diện đột nhiên co rụt lại, sợ hãi vội vàng quay người bỏ chạy khỏi hiện trường.

Thế nhưng Bạch Nhật sau khi có được sức mạnh thần ban của Tần Phong, không chỉ có cảm giác áp bức đầy đủ, mà còn mạnh đến mức không tưởng, căn bản không có Tiên Vương nào có thể thoát khỏi phạm vi bắn của hắn.

Ầm ầm ầm!!

Hư không chấn động, tiếng nổ vang vọng trời đất.

Chỉ thấy Bạch Nhật vung tay lấy ra ba mũi thần tiễn Thiên Hỏa, Thương Nguyệt, Phá Thổ, ngay sau đó tiên khí giữa trời đất bắt đầu sôi trào, nhanh chóng hội tụ về ba mũi thần tiễn trên Xạ Nhật Thần Cung.

Khi Bạch Nhật từ từ giương Xạ Nhật Thần Cung lên, ba mũi thần tiễn lập tức phát ra ánh sáng chói mắt.

“Không hay rồi, chạy mau!!” Vị Tiên Vương đối diện đột nhiên thấy lạnh sống lưng, biết mình đã bị khóa chặt.

Thế nhưng Bạch Nhật không cho bọn họ cơ hội thoát thân, lập tức buông dây cung trong tay, ba đạo quang mang chói mắt trong chớp mắt xé rách hư không, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa bắn về phía đối phương.

Nơi nó đi qua, thiên hỏa cháy rụi, nguyệt hoa đuổi gió, đất rung núi chuyển.

“Các ngươi nhìn kìa!!” Ở không xa trong Thần Sách Quân, có người cũng nhìn thấy dị tượng.

Khi bọn họ nhìn kỹ lên, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Vốn dĩ bọn họ nghe nói Bạch Nhật là nội gián, trong lòng đã thầm ai điếu cho hắn hai phút rưỡi, cảm thấy sau này sẽ không còn gặp được vị cấp trên tốt như vậy nữa, nào ngờ giây tiếp theo lại xảy ra đảo ngược kinh thiên động địa.

Bạch Nhật, một Kim Tiên đỉnh phong, vậy mà lại bắn Tiên Vương như bắn dưa hấu!

Ầm ầm ầm!!

Ba đạo thần tiễn như sao băng bắn trúng đối phương, tiếng nổ vang vọng trời đất cũng theo đó vang lên.

Chỉ thấy đầu của ba vị Tiên Vương bị bắn xuyên qua trong chớp mắt, vẫn như những quả dưa hấu bị nổ tung, không chỉ vỏ dưa vỡ tan tành, mà nước dưa còn văng tung tóe khắp nơi.

Hơn nữa thần tiễn còn không có ý định dừng lại, trực tiếp bắn nát đầu toàn bộ Tiên Vương tại hiện trường, mới quay trở lại trong tay Bạch Nhật.

Chứng kiến cảnh tượng này, quân doanh im phăng phắc.

Mãi một lúc sau, quân doanh mới bùng nổ.

“Ngọa tào, tao *** không hoa mắt chứ?

Đây thật sự là Bạch tướng quân của chúng ta sao!?” “Đúng là Bạch tướng quân, thật sự quá đáng sợ rồi!” “Giết Tiên Vương như chém dưa thái rau, đây thật sự là chuyện một Kim Tiên đỉnh phong làm ra sao!?” “Rõ ràng mọi người đều là Kim Tiên đỉnh phong, vì sao ta nhìn thấy Tiên Vương liền hai chân run rẩy!?” “Không giấu gì ngươi, ngay cả Tiên Quân ta nhìn thấy Tiên Vương cũng run chân!” “Mặc kệ có run hay không, tao *** đã sớm thấy đám Tiên Vương này không thuận mắt rồi!” “Đúng vậy, không những cắt đứt tài lộ của huynh đệ, còn ép huynh đệ phải đi chịu chết!” “……” Hiện trường từ chỗ kinh ngạc, dần chuyển sang tập thể oán trách.

“Cơ hội tốt!” Bạch Nhật bắn ba mũi tên đã mệt đến không chịu nổi, nhưng nghe thấy tiếng oán trách tập thể, vẫn cố gắng gượng nói:

"Các huynh đệ, Long Ngạo Thiên không xuất quân, không coi chúng ta ra gì, còn phái một đám Tiên Vương xuống giám sát chúng ta đi chịu chết, bản tướng quân hôm nay phản rồi, các ngươi có nguyện ý đi theo không!?" "Phản rồi, phản rồi!!" Thần Sách Quân lập tức khí thế cao hô, đã sớm thấy Long Ngạo Thiên không thuận mắt.

Cả ngày không làm chuyện đứng đắn thì thôi đi, lại còn giao quyền chỉ huy cho một người đàn bà.

Rõ ràng biết lần này Lăng Tiêu Tiên Đế đến khí thế hung hãn, không có cường giả Tiên Đế cảnh căn bản không cản nổi, thế mà hắn lại cứ bắt bọn họ đi chống đỡ, nếu không phải Bạch Nhật hết lần này đến lần khác kéo dài thời gian, bọn họ e rằng đã sớm trở thành pháo hôi rồi.

"Bạch huynh, ngươi…" Sự phát triển của tình thế quá nhanh, Vương Húc vẫn chưa kịp hiểu ra.

"Vương huynh!!" Bạch Nhật quay đầu nhìn lại, vẻ mặt kiên định nói: "Ta đã tìm thấy người có thể lay chuyển quy tắc, ngươi có nguyện ý cùng ta đi đầu quân cho hắn không!?" "Ta…" Vương Húc nhìn vị Tiên Vương không đầu, sau đó kiên định gật đầu.

"Huynh đệ tốt!" Bạch Nhật lập tức tiến lên vỗ vai đối phương, cũng thu hồi Xạ Nhật Cung trong tay.

"Ừm!?" Kim Ô phân thân nghi hoặc gãi đầu, cứ cảm thấy bản thể đang đề phòng mình.

Thế nhưng còn chưa kịp tìm ra bằng chứng đề phòng, đã nghe thấy tiếng nổ vang vọng trời đất.

Ầm ầm ầm!!

Chương 1964

Đám mây hình nấm cao ngất trời từ mặt đất bốc lên, cả thiên địa theo đó chấn động dữ dội.

Chỉ thấy hộ tông đại trận của Chiến Thần Điện, sau khi trải qua vô số lần công kích của Lăng Tiêu Tiên Đế và mấy trăm vạn đại quân, không còn Tiên Vương nào có thể chịu đựng được xung kích, cuối cùng không chịu nổi mà bị cưỡng chế phá hủy.

“Phụt!!” Đám Tiên Vương cuối cùng, phun máu tươi ngã xuống đất.

“Giết!!” Đại quân Lăng Tiêu Cung lập tức phát ra tiếng hô sát khí vang trời, như được tiêm máu gà mà xông vào Chiến Thần Điện.

“Hỏng rồi!!” Tâm Ngữ Tiên Tử trong lòng tràn đầy bi thương, vẫn không thể cầm cự được đến khi Long Ngạo Thiên trở về.

“Cứ liều với bọn chúng!” Hồng Tụ tay cầm trường thương, mỹ mâu kiên quyết nói: “Chiến Thần Điện chúng ta dù có chết, cũng là chiến tử, tuyệt đối sẽ không có một tên tù binh!!” “Tuyệt đối không làm tù binh!!” Binh sĩ Chiến Thần Điện đồng thanh hô lớn, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ quyết tuyệt.

Thế nhưng, đúng lúc những người còn lại của Chiến Thần Điện chuẩn bị tử chiến, một bóng đen không chút dấu hiệu nào xuất hiện trong hư không.

“Có yêu khí!” Kim Ô phân thân nhíu mày, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Chỉ thấy một con Kim Sí Đại Bàng xuất hiện trên bầu trời, tựa như một ngọn núi cao ngất di động, hai cánh dang rộng dài đến vạn trượng, dễ dàng che kín cả một vùng trời.

Không những lông vũ giống như từng cây trường mâu thép chắc khỏe, dựng đứng, lấp lánh ánh kim loại lạnh lẽo, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phản chiếu ra ánh sáng chói mắt, khiến người ta không dám nhìn thẳng, đôi mắt còn như hai vầng thái dương rực lửa, tỏa ra ngọn lửa vàng rực cháy, mang đến một cảm giác áp bức rợn người.

“Yêu Đế của Yêu tộc, Kim Sí Đại Bàng!!” Lăng Tiêu Tiên Đế trong lòng đột nhiên kinh hãi, không biết con yêu này vì sao lại rời khỏi Yêu giới.

“Là Yêu Đế, chúng ta có cứu rồi!” Mọi người trong Chiến Thần Điện lập tức mừng rỡ đến phát khóc ôm lấy nhau, biết rõ quan hệ giữa Kim Sí Đại Bàng và Long Ngạo Thiên.

“Cái *** này cũng được sao!!” Kim Ô phân thân không nhịn được chửi thề, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói đạo lý.

PS: Thỏ tử tối nay còn phải đi treo tích, ngày mai trước mười hai giờ sẽ bù, vạn tuế thông cảm… “Là nàng!” Tâm Ngữ Tiên Tử nhìn thấy Kim Sí Đại Bàng, trong lòng vừa vui vừa không thoải mái.

Vui là đương nhiên vì bọn họ cuối cùng cũng được cứu, không thoải mái thì là vì Kim Sí Đại Bàng này chính là nữ yêu mà Long Ngạo Thiên năm xưa gặp phải, cũng là một trong những tình địch của nàng.

Thu!!

Kim Sí Đại Bàng phát ra một tiếng kêu dài chói tai, như tia chớp từ trên cao lao xuống.

Chỉ thấy tốc độ bay của nó nhanh đến cực hạn, hư không càng bị nén dữ dội, phát ra tiếng rít chói tai, sau đó như một quả đại bác khổng lồ giáng mạnh xuống trung tâm chiến trường.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang vọng trời đất, chiến trường cũng theo đó chấn động dữ dội.

Ngay sau đó, cuồng phong gào thét do Kim Sí Đại Bàng tạo ra, như lưỡi dao sắc bén cắt vào binh sĩ Lăng Tiêu Cung của Tây Chu, khiến chiến trường lập tức hỗn loạn, tiếng la giết, tiếng kêu thảm thiết giao thoa vào nhau, lực xung kích như núi đổ biển dâng, không chỉ khiến hiện trường máu thịt văng tung tóe, một mảnh hỗn độn, mà còn phá tan đội hình.

“Chạy mau!” Binh sĩ Lăng Tiêu Cung của Tây Chu mặt đầy kinh hãi, hoàn toàn không thể chống lại sức mạnh khủng bố này.

“Cái gì!!” Lăng Tiêu Tiên Đế trong lòng kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy trung tâm chiến trường nổi lên bụi mù ngập trời, một tiếng bước chân trầm ổn mà mạnh mẽ truyền đến từ trong đó, ngay sau đó hiện lên một bóng dáng mờ ảo của một nữ tử, trong tay dường như còn cầm một cây trường thương.

“Nữ yêu tinh!?” Kim Ô phân thân lập tức tỉnh thần, giơ tay khẽ vẫy về phía hư không.

Ngay sau đó, một làn gió nhẹ bỗng xuất hiện, không chỉ thổi khắp chiến trường, mà còn thổi tan bụi bẩn quanh người nữ tử, phảng phất như làn gió nhẹ thổi bay mạng che mặt của nữ tử, hiện ra một nữ tử tuyệt mỹ khoác giáp vàng.

Chỉ thấy nàng rực rỡ và bắt mắt, giữa hàng mày toát lên vẻ anh khí sắc bén.

Đôi mắt phượng đơn, ánh mắt lưu chuyển, phảng phất có thể nhìn thấu mọi phong vân quỷ dị trên chiến trường, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Áo choàng trên chiến giáp bay phấp phới trong gió, trường thương trong tay lấp lánh hàn quang, phảng phất ẩn chứa sức mạnh vô tận.

“Là nàng… Yêu Đế, Kim Nguyệt!” Có người thấy Kim Sí Đại Bàng hiện ra hình người, trong mắt lập tức hiện lên vẻ kinh hãi.

Cũng giống như nhân tộc bọn họ thích dùng bộ phận cơ thể của yêu tộc để luyện chế pháp bảo, cũng có một số yêu tộc thích lấy nhân tộc bọn họ làm thức ăn, mà nữ yêu đế Kim Nguyệt trước mắt này chính là một trong số đó.

Nghe nói vị nữ yêu đế này khi còn trẻ, thường xuyên lén lút chạy đến Tiên giới để ăn thịt người, mỗi lần đều ăn mấy vạn người mới chịu rời đi, tương đương với việc ăn sạch cả một thành nhỏ của nhân loại.

Cuối cùng hành vi này của nàng, đã chọc giận đại lão nhân tộc.

Thế nhưng, đúng lúc đại lão Tiên giới sắp trảm yêu trừ ma, Long Ngạo Thiên đột nhiên lựa chọn ra tay anh hùng cứu mỹ nhân, không những thành công chiếm được trái tim của nữ yêu đế, mà còn khiến binh sĩ Chiến Thần Điện mở khóa được tọa kỵ Đại Bàng.

Còn về vị đại lão trảm yêu trừ ma kia, đã chết dưới thương của Long Ngạo Thiên.

“Không hổ là Ngạo Thiên huynh chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới!” Kim Ô phân thân nghe xong lời giới thiệu của Thanh Thiên, suýt nữa thì không nhịn được vỗ tay khen ngợi.

Vốn cứ tưởng “suy nghĩ bằng nửa thân dưới” chỉ là một câu nói đùa, nào ngờ Long Ngạo Thiên lại thật sự làm như vậy, hơn nữa từ đầu đến cuối đều không thay đổi, vẫn là vị Chiến Thần Bắc Cương xúc động giận dữ năm xưa ở hạ giới.

Thế nhưng từ những trải nghiệm này của hai người mà xem, con yêu này chắc chắn là một trong những hồng nhan của Long Ngạo Thiên.

“Đáng tiếc không nghe được nhắc nhở của hệ thống!” Kim Ô phân thân thở dài bất lực, ý bảo phân thân thật sự không có “thú quyền”.

Cứ như tác giả chó má có ba mươi vạn fan trên trang chủ, mà fan TikTok chưa đầy một vạn vậy, rõ ràng đều gọi cùng một cái tên, cùng một ảnh đại diện, nhưng vì sao chênh lệch lại lớn đến thế chứ?!

“Nếu đã nhận ra Bản Đế, vậy còn không mau cút đi!” Kim Nguyệt vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, trường thương trong tay chỉ thẳng Lăng Tiêu Tiên Đế.

“Ngông cuồng!!” Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức nổi giận, uy áp khủng bố trong chớp mắt bùng phát.

Chưa nói đối phương dám công khai dùng thương chỉ vào mình, chỉ riêng việc Yêu Đế của yêu tộc đột nhiên xâm nhập địa bàn nhân tộc, hắn với tư cách là Tiên Đế nhân tộc không thể nào thờ ơ được.

Ầm ầm ầm!!

Một cỗ uy áp khủng bố trong chớp mắt bùng phát, như núi đổ biển dâng lan tỏa về phía Tây Chu.

Ngay sau đó, núi sông đại địa bắt đầu rung chuyển, vô số ngọn núi như những khối gỗ yếu ớt mà đổ sập, nước sông hồ biển trong chớp mắt sôi trào bốc hơi, hóa thành hơi nước tiêu tán vô hình.

Đặc biệt là những sinh linh dưới uy áp này, chỉ cảm thấy linh hồn mình cũng đang run rẩy, trong lòng càng tràn đầy sự sợ hãi và tuyệt vọng vô tận, phảng phất như chỉ cần Lăng Tiêu Tiên Đế khẽ động niệm, mình sẽ lập tức tan thành tro bụi trong khoảnh khắc, không còn tồn tại.

“Kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt!” Kim Nguyệt trong mắt hàn quang lóe lên, cầm trường thương lập tức xông lên.

Chỉ thấy trường thương trong tay nàng đột nhiên đâm ra, như giao long xuất hải, mang theo khí thế xông thẳng không gì cản nổi, mũi thương càng lấp lánh hàn quang rợn người, không chỉ phát ra một tiếng rít chói tai, hư không cũng xuất hiện những vết nứt nhỏ dưới mũi thương này.

Chương 1965

“Tìm chết!!” Lăng Tiêu Tiên Đế trong mắt không hề có chút thương hại, tiên kiếm thượng phẩm trong tay cũng lấp lánh hàn quang lạnh lẽo.

Ngay sau đó không chút do dự vung kiếm phản kích, một đạo kiếm khí vàng rực phóng thẳng lên trời gào thét bay ra, nơi nó đi qua, vô số vết nứt không gian cũng lan rộng như mạng nhện.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên công kích va chạm mạnh mẽ vào nhau, bùng phát ra một tiếng nổ vang vọng trời đất.

Ngay sau đó, một đám mây hình nấm cao ngất trời từ mặt đất bốc lên, bão năng lượng khủng bố cũng theo đó càn quét thiên địa, nghiền nát tất cả mọi thứ nhìn thấy thành tro bụi.

“A!!” Binh sĩ phía dưới cũng không thoát được, tan thành tro bụi trong tiếng kêu thảm thiết.

“Ngươi…” Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức nổi giận đùng đùng, không ngờ đối phương lại liên lụy đến phía dưới.

“Các ngươi đều đáng chết!” Kim Nguyệt học theo Long Ngạo Thiên nhếch mép, tiếp tục đâm một thương về phía Lăng Tiêu Tiên Đế.

Thế nhưng lần này Lăng Tiêu Tiên Đế đã khôn ra, không chọn đối đầu trực diện với đối phương, mà nhanh chóng bay về phía chân trời, chuẩn bị rời xa đại quân Lăng Tiêu Cung phía dưới.

“Chạy đi đâu!!” Kim Nguyệt không cam chịu yếu thế, lập tức cầm thương đuổi theo.

“Giết!!” Đại quân Lăng Tiêu Cung thấy an toàn được đảm bảo, lập tức khôi phục lại vẻ sát phạt lúc trước.

Chỉ thấy bọn họ đều có một trái tim khao khát lập công, nhao nhao xông về tổng bộ Chiến Thần Điện, phảng phất sợ chậm một bước sẽ bị người khác cướp mất quân công.

“Cản bọn chúng lại, mau cản bọn chúng lại!” Tâm Ngữ Tiên Tử lập tức hô lớn, ra lệnh cho người canh giữ cổng tổng bộ.

“Cùng ta giết!!” Hồng Tụ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế đã đi, lập tức khôi phục lại tự tin.

Chỉ thấy nàng dẫn theo những chiến sĩ còn lại, liều mạng chống đỡ sự xung kích của Lăng Tiêu Cung, một thương một tên đã hạ gục không biết bao nhiêu kẻ địch, chỉ biết kẻ địch dưới chân đã chất thành núi nhỏ.

“Đánh đi, đánh đi!” Kim Ô phân thân cũng không nhàn rỗi, thấy hai bên đều đã đánh nhau, lập tức lén lút lẻn vào Chiến Thần Điện.

Vì bản thể của hắn đã từng đến đây một lần trước đó, nên lần này vào lại một cách quen thuộc, thế nhưng hắn lại không đi đến kho báu của Chiến Thần Điện, cũng biết bên trong không có tiên tinh, mà lại thẳng tiến đến khuê phòng của Tâm Ngữ Tiên Tử… “Nha, ngươi là ai!?” Thấy một nam nhân đột nhiên xông vào, tiểu thị nữ trong phòng lập tức kinh kêu thành tiếng.

“Đừng kêu, đừng kêu!” Kim Ô phân thân một bước nhanh chóng tiến lên, bịt miệng tiểu thị nữ lại, thấp giọng nói: “Ta là gã đàn ông hoang dã lén lút tư tình với tiểu thư nhà ngươi, ngươi kêu lớn tiếng như vậy gọi người đến đây, đặt thanh bạch của tiểu thư nhà ngươi vào đâu đây hả!?” “A!?” Tiểu thị nữ không chỉ im lặng, mà còn hoàn toàn ngây người.

Người khác tư tình đều là chết cũng không thừa nhận, thế mà người này vậy mà lại tươi rói thừa nhận.

Đặc biệt là câu nói “đặt thanh bạch của tiểu thư vào đâu đây”, khiến người ta thật sự không phân biệt được hắn đang giở trò lưu manh, hay là đang quan tâm đến tiểu thư nhà mình.

“Yên tâm!” Kim Ô phân thân tiếp tục nói: “Ta đối với tiểu thư nhà ngươi là thật lòng, đợi nàng hạ độc Long Ngạo Thiên chết rồi, ta bảo đảm sẽ đến cưới nàng, ngươi chỉ cần hầu hạ tốt tiểu thư nhà ngươi, tương lai ta cũng có thể hứa cho ngươi một vị hầu gái có thể thị tẩm, để ngươi ba ngày hai bữa là có thể trải nghiệm niềm vui làm phụ nữ.” “Vô sỉ dâm tặc!” Tiểu thị nữ nghe xong mặt đỏ bừng, không biết là tức giận hay là xấu hổ.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng kinh ngạc không thôi, không biết có nên tin lời dâm tặc này hay không, chẳng lẽ tiểu thư nhà mình thật sự không chịu nổi sự cô đơn mà lén lút tư tình, còn ngầm hạ độc Long Ngạo Thiên!?

Thật ra cũng không trách nàng lại nghĩ lung tung như vậy, thật sự là Long Ngạo Thiên quá không phải thứ tốt.

Tiểu thư nhà nàng phí hết tâm tư từ chỗ Lăng Tiêu Tiên Đế kiếm tài nguyên cho hắn tu luyện, thế mà hắn sau khi thành danh lại cứ lấy đủ loại lý do trì hoãn không cưới tiểu thư nhà mình, trong lòng luôn tơ tưởng đến vợ mình ở Hoang Cổ hạ giới.

Ngay cả khi nghe nói vợ ở hạ giới đã có con với người khác, hắn vẫn không có ý định cưới tiểu thư nhà mình.

Dẫn đến tiểu thư nhà nàng thường xuyên than thở tự thương, một mình lén lút trốn trong chăn rơi lệ.

Và theo mô tả của đại thần Hoa Linh vừa nổi lên trong giới tiểu thuyết, loại phụ nữ này thường sẽ vì yêu sinh hận, làm ra một số chuyện điên rồ để trả thù Long Ngạo Thiên, nên việc lén lút nuôi tiểu bạch kiểm bên ngoài, cấu kết với tiểu bạch kiểm hạ độc thật sự có khả năng.

Thế nhưng còn chưa đợi nàng tiếp tục nghĩ xuống, Kim Ô phân thân đã đánh ngất nàng.

“Ách…” Thân thể tiểu thị nữ mềm nhũn, ngã vào lòng Kim Ô phân thân.

“Ngươi mới là dâm tặc, cả nhà ngươi đều là dâm tặc!” Kim Ô phân thân hậm hực ném nàng lên giường, ý bảo mình là một tên lưu manh chuyên nghiệp.

Ngay sau đó, hắn liền quan sát khuê phòng của Tâm Ngữ Tiên Tử.

Dựa theo tin tức Bạch Nhật những năm này truyền về, năm xưa Long Ngạo Thiên tình cờ có được một gốc Tiên Thiên Linh Căn, cũng dùng gốc Tiên Thiên Linh Căn này cứu sống Tâm Ngữ Tiên Tử.

Sau đó cũng không thu hồi gốc Tiên Thiên Linh Căn này, mà cứ thế đặt trong khuê phòng của Tâm Ngữ Tiên Tử.

“Ừm!?” Ánh mắt Kim Ô phân thân đột nhiên dừng lại, nhìn về phía một cái tủ trong khuê phòng.

Mặc dù cái tủ này không có gì đặc biệt, nhưng lại có thể cảm nhận được có gió thổi ra từ khe hở, điều đó cũng có nghĩa là phía sau có một mật thất hoặc một căn phòng nhỏ tương tự.

“Đều tu tiên rồi, còn chơi với ta kiểu võ hiệp thế sao!?” Kim Ô phân thân không ngờ Tâm Ngữ Tiên Tử lại qua loa đến vậy, tiến lên trực tiếp một chưởng đập nát cái tủ thành mảnh vụn.

Ngay sau đó, trên tường liền xuất hiện một cái lỗ đen kịt, men theo con đường nhỏ đi vào bên trong, rất nhanh liền đến một khu vực rộng lớn.

Khác với mật thất phòng nhỏ trong tiểu thuyết võ hiệp, nơi đây hoàn toàn là một sơn động khổng lồ hình thành tự nhiên, bên trong còn sừng sững một cây đại thụ ngút trời.

Chỉ thấy thân cây này to lớn vô cùng, cần hàng chục người mới có thể ôm hết, vỏ cây hiện lên màu tím thẫm, phảng phất như chảy xuôi sức mạnh thần bí vô tận, phía trên phủ đầy những hoa văn kỳ dị, như những phù văn cổ xưa, kể về sự thăng trầm của thời gian và quá khứ thần bí.

Cành cây vươn dài, như cự long uốn lượn, vươn ra tám phương, trên cành treo đầy những phiến lá màu tím, lá cây lấp lánh ánh sáng u uẩn, như những vì sao chói sáng, mỗi chiếc lá đều như được chạm khắc tinh xảo từ ngọc tím, tỏa ra khí tức ôn nhuận mà thần bí.

Tán cây cực kỳ sum suê, như một đám mây tím khổng lồ bao phủ đại địa, tạo thành từng đạo ánh sáng tím, như mộng như ảo, mang đến cho người ta một ảo giác như bước vào tiên cảnh.

Gốc cây thì bám rễ chằng chịt, cắm sâu vào lòng đất, như kinh mạch của đại địa, không ngừng hấp thụ sức mạnh của đại địa.

“Tìm thấy rồi, Tử Tiêu Thần Thụ!” Kim Ô phân thân mặt đầy vui mừng, nhìn cây đại thụ ngút trời trước mắt.

Theo ghi chép trong Đại Bách Khoa Dịch Thiên Cơ, Tử Tiêu Thần Thụ có khả năng chữa lành mạnh mẽ, không chỉ có thể giúp tu tiên giả nhanh chóng hồi phục thương thế, sửa chữa kinh mạch và nguyên thần bị tổn thương, mà còn có thể chống lại các đòn tấn công từ bên ngoài, xua đuổi sức mạnh tà ác.

Thế nhưng, đúng lúc hắn chuẩn bị động thủ di chuyển cây đi, bên ngoài truyền đến mấy tiếng nói gấp gáp.

“Mau, bên ngoài thương binh nhiều quá!” “Mau đi hái lá của Tử Tiêu Thần Thụ, nó có thể giúp binh sĩ bị thương lập tức hồi phục.” “Tiểu Đào này làm sao thế?

Hình như bị người ta đánh ngất rồi!?” “Tiên Tử mau nhìn, lối vào bị người ta phát hiện rồi!” “Không hay rồi, Tử Tiêu Thần Thụ!!” Ngay sau đó là một tràng tiếng bước chân dồn dập vang lên, là Tâm Ngữ Tiên Tử dẫn theo một nhóm nữ tử chạy vào.

Thế nhưng Kim Ô phân thân đã bắt đầu nhổ cây, năng lượng bàng bạc như lũ quét bùng phát, trước tiên bao phủ Tử Tiêu Thần Thụ, sau đó liền dùng sức nhổ lên.

Ầm ầm ầm!!

Chương 1966

Đại địa chấn động dữ dội, sơn động cũng bắt đầu sụp đổ điên cuồng.

Chỉ thấy mặt đất xung quanh Tử Tiêu Thần Thụ nứt toác ra, phảng phất bị sức mạnh nào đó kéo lên, bắt đầu từ từ bị nhấc lên, trong quá trình đó còn kèm theo một ít bùn đất và đá vụn rơi xuống.

“Dừng tay!!” Tâm Ngữ Tiên Tử bước vào kinh hãi, lập tức hô lớn: “Ngươi là ai?

Dám trộm Tử Tiêu Thần Thụ của Chiến Thần Điện ta!?” “Cũng đâu phải lần đầu, có gì mà không dám!” Kim Ô phân thân khẽ nhếch mép, quay đầu liếc nhìn Tâm Ngữ Tiên Tử một cái.

“Tần Phong!!” Tâm Ngữ Tiên Tử nhìn thấy khuôn mặt, trong lòng lửa giận lập tức bùng lên.

Không chỉ vì Tần Phong đang trộm Tử Tiêu Thần Thụ, mà lần trước nàng bị thương cũng là do Tần Phong ban tặng, nếu không phải Long Ngạo Thiên tình cờ có được Tử Tiêu Thần Thụ, nàng có lẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Vì vậy tân cừu chồng chất cựu hận, khiến nàng không thể kiểm soát được nữa.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy Tâm Ngữ Tiên Tử nhanh chóng kết quyết, đầu ngón tay lưu chuyển linh quang óng ánh.

Ngay sau đó liền có một đạo quang mang thất sắc, từ lòng bàn tay nàng bùng phát ra, vẫn như sao băng xé rách hư không, mang theo khí tức tiên gia vô tận bắn về phía Kim Ô phân thân.

“Chỉ bằng ngươi mà cũng dám động thủ với ta sao!?” Kim Ô phân thân trong mắt hỏa quang lóe lên, Thái Dương Chân Hỏa khủng bố theo đó bùng phát.

Ầm ầm ầm!!

Hai bên công kích va chạm mạnh mẽ vào nhau, bùng phát ra một tiếng nổ vang vọng trời đất.

Thế nhưng Kim Ô phân thân lại đứng yên bất động, ngược lại Tâm Ngữ Tiên Tử bị sóng khí chấn lùi mấy bước.

“Ngươi, ngươi…” Tâm Ngữ Tiên Tử lập tức trợn tròn mắt, không ngờ Tần Phong lại trưởng thành nhanh đến vậy.

Kim Ô phân thân nhếch mép nói: “Tâm Ngữ Tiên Tử, ta đã nói với ngươi từ sớm rồi, đi theo Long Ngạo Thiên chẳng có tiền đồ đâu, hay là buổi tối ngươi để cửa cho ta nhé…” "Đồ háo sắc!!" Tâm Ngữ Tiên Tử tức đến đỏ bừng cả khuôn mặt nhỏ nhắn, lại lần nữa kết ấn đánh tới Kim Ô phân thân.

Nhưng lúc này Kim Ô phân thân lại không có thời gian tiếp tục chơi đùa với nàng, y lập tức lấy ra Không Gian Tiểu Hồ Lô, chuẩn bị đóng gói Tử Tiêu Thần Thụ mang về Bạch Ngọc Kinh của mình.

Không còn cách nào khác!

Phù Tang Thần Thụ trước kia có thể tương phụ tương thành với y, nuôi dưỡng trong đan điền, nhưng Tử Tiêu Thần Thụ này lại không chịu nổi Thái Dương Chân Hỏa của y.

Mà y vừa không có Trùng Đồng Thế Giới của bản thể, cũng không có Âm Dương Ngư Ngọc Bội của Côn Bằng phân thân, càng không mang theo Tiểu Bạch bên mình, không thể sử dụng Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nên chỉ đành phải di thực về Bạch Ngọc Kinh trước. "Thân ngoại hóa thân đúng là không có nhân quyền mà!" Kim Ô phân thân càng nghĩ càng tủi thân, cảm thấy mình thật sự quá khó khăn rồi.

Cứ như thằng tác giả chó má điên cuồng ám chỉ cầu follow vậy, rõ ràng tên Douyin và Fan Jia đều giống nhau, ngay cả avatar cũng y hệt, nhưng kết quả số lượng fan vẫn là một trời một vực. "Tên trộm kia đừng hòng chạy!" Tâm Ngữ Tiên Tử mặt mày lo lắng, vội vàng xông lên ngăn cản.

Nhưng Kim Ô phân thân lại phất tay vẩy ra một đoàn Thái Dương Chân Hỏa, sau đó mang theo Tử Tiêu Thần Thụ đã đóng gói lập tức biến mất tại chỗ, còn không quên tốt bụng nhắc nhở một tiếng: "Tâm Ngữ tiên tử, nhớ tối nay để cửa cho ta nhé!" "Đồ chết tiệt!" Tâm Ngữ Tiên Tử mặt phấn đầy sát khí, trong lòng tức giận không chỗ trút.

Ban đầu nàng định dựa vào khả năng trị liệu của Tử Tiêu Thần Thụ để trì hoãn thời gian, nhưng không ngờ Tần Phong không biết từ lúc nào đã nhân cơ hội lẻn vào Chiến Thần Điện, lại còn nhổ cả gốc Tử Tiêu Thần Thụ của nàng đi, cũng khiến bọn họ mất đi thủ đoạn phản kháng cuối cùng.

Ầm ầm ầm!

Hang động mất đi sự chống đỡ của thần thụ, bắt đầu sụp đổ nhanh chóng. "Tiên tử, mau lùi lại!" Mấy tiểu tiên tử sắc mặt đột nhiên biến đổi, vội vàng kéo Tâm Ngữ Tiên Tử ra ngoài.

Mà điều tồi tệ hơn là, binh lính Lăng Tiêu Cung bên ngoài đã công phá đại môn của Chiến Thần Điện, chỉ còn lại Hồng Tụ dẫn theo một đám tàn binh bị thương khổ sở chống đỡ, trong lòng ít nhiều vẫn ảo tưởng có kỳ tích xảy ra. "Đồ chết tiệt, đồ chết tiệt!" Tâm Ngữ Tiên Tử tức đến dậm chân, trong lòng dâng lên sự không cam lòng nồng đậm.

Năm đó khi nàng gặp Long Ngạo Thiên, nàng đã nhận định người này tuyệt đối không phải vật trong ao, thế là dốc hết tất cả để đầu tư cho hắn, nhưng ai ngờ nhìn thấy sắp thống nhất Tiên Giới rồi, nửa đường lại xuất hiện Tần Phong yêu nghiệt này.

Không những cưỡng ép cắt đứt thế đầu thăng tiến của Long Ngạo Thiên, mà còn nhân lúc bọn họ gặp nạn xông lên giẫm mạnh một cước.

Bây giờ đừng nói đến việc xưng bá Tiên Giới, liệu có giữ được gia nghiệp hay không còn khó nói. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ức hiếp tân hoan cựu ái của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến hắn mất đi địa bàn, nhận được 1000 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đào trộm Tiên Thiên Linh Căn của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 2000 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đào trộm Tiên Thiên Linh Căn của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Ngạo Thiên huynh!?" Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của Hệ thống, biết là Kim Ô phân thân đang gây sự.

Nhưng đối mặt với một cơ hội rút thưởng được dâng tới tận miệng, hắn cũng không có lý do gì để từ chối, lập tức hô hoán Hệ thống trong lòng bắt đầu rút thưởng.

Xoẹt!

Vòng quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay tròn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng Đại Tiên Thiên Thời Không Tiến Hóa Giao Nang!" "Lại là tiến hóa giao nang!?" Tần Phong nghe thấy tiếng Hệ thống thì ngẩn người, sau đó liền lộ ra biểu cảm cuồng hỉ.

Hiện tại hắn đã thu thập đủ ba thanh Đại Tiên Thiên Chi Kiếm, chỉ cần tìm được một thanh Đế Binh để sử dụng tiến hóa giao nang, vậy thì có thể tập hợp đủ bốn thanh Đại Tiên Thiên Chi Kiếm sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận Đồ rồi.

Đến lúc đó đừng nói là một Ẩn Môn môn chủ, cho dù có thêm ba người nữa cũng không đủ cho hắn chém. "Phương Trường huynh, ngươi phải tranh thủ chút khí lực đi!" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, lại tiến vào tu luyện. "Ú ù..." Phương Trường nhịn không được rùng mình một cái, có cảm giác bị thứ dơ bẩn nào đó nhìn chằm chằm. "Tiểu sư đệ, ngươi không sao chứ!?" Trình Vận mặt đầy quan tâm nói: "Thật ra ngươi không cần tự trách đâu, không phải kế hoạch của ngươi không tốt, thật sự là ai cũng không ngờ, Tần Phong đám người kia lại có thể công phá Ẩn Môn có sư tôn tọa trấn." "Bọn họ làm sao làm được!?" Ngọc Lộ cũng khó mà chấp nhận nổi: "Xuyên qua Vô Tận Hoang Nguyên, còn có hung thú bị phong ấn, đại quân rắc đậu thành binh, Hộ Tông Đại Trận của Ẩn Môn, ngay cả chúng ta muốn trở về cũng phải tốn rất nhiều thời gian, bọn họ làm sao công phá những thứ này!?" "Người bình thường thì không được, nhưng có một số người lại mang khí vận lớn!" Mạch Mạch đột nhiên mở miệng, cũng liếc nhìn Phương Trường.

Kể từ khi rời khỏi hiện trường Chiến Thần Điện, bọn họ liền vội vàng tìm hiểu tin tức, biết rằng ngoài các đại môn phái vây công Ẩn Môn, còn có bảy vị Thiên Mệnh Chi Nhân là Long Ngạo Thiên, Lâm Uyên, Lâm Tam, Tần Hạo, Vu Lan, Diệp Thần, Triệu Trường Sinh.

Đừng nói là môn chủ sư tôn của bọn họ, cho dù có tìm đến môn chủ đời thứ nhất, e rằng cũng không thể chịu nổi nhân quả lớn như vậy. "Bây giờ không phải lúc bàn luận những chuyện này!" Trình Vận thấy Phương Trường bị nhắm vào, vội vàng lái sang chuyện khác: "Chúng ta bây giờ nên bàn luận, tiếp theo nên làm thế nào?

Là tiếp tục nhiệm vụ của sư tôn, hay là đi tìm sư tôn hội hợp!?" "Nhiệm vụ!?" Ngọc Lộ mặt đầy mệt mỏi nói: "Đừng đùa nữa, chúng ta có bốn người bốn cái miệng, dưới trướng Tần Phong không biết bao nhiêu người bao nhiêu cái miệng, mỗi người một ngụm nước bọt cũng có thể nhấn chìm chúng ta, chúng ta lấy gì để hoàn thành nhiệm vụ!?" "Ừm!" Mạch Mạch cũng đồng tình gật đầu, biểu thị nhiệm vụ này thật sự rất khó.

Nếu bảo nàng vẽ mấy yêu tinh đánh nhau, nàng tuyệt đối có thể đơn đấu cả Tiên Giới, nhưng bảo nàng mở miệng đi cãi nhau với người ta, nàng thật sự là lực bất tòng tâm. "Được rồi!

Chương 1967

Vậy chúng ta đi hội hợp với sư tôn!" Trình Vận bất đắc dĩ gật đầu nói: "Theo tin tức chúng ta thu thập được, sư tôn cuối cùng hình như hợp đạo thất bại, Tần Phong và đám người kia cũng bị sư tôn giết cho chạy trối chết, mà theo tính khí và môn quy của sư tôn, rất có thể sẽ lập tức giết đến Tiên Minh để diệt trừ hậu hoạn, chặt cây thầu dầu ra làm hai mảnh, đánh tan trứng gà thành bã mới chịu dừng tay." "Đợi đã!" Phương Trường đột nhiên mở miệng nói: "Theo tin tức, Lượng Thiên Xích của sư tôn hình như bị Tần Phong cướp đi, mà bản thân sư tôn cũng bị thương do hợp đạo thất bại, cho nên sư tôn ít nhất phải một hai tháng nữa mới có thể đến Tiên Minh, chúng ta có thể nhân lúc này đi tranh giành Lăng Tiêu Cung, mượn thanh Đế Binh khắc chế ma kiếm kia để tăng thêm phần thắng." "Khắc chế ma kiếm!?" Trình Vận mấy người nhìn nhau, trong lòng đều đầy nghi hoặc.

Bọn họ là đệ tử Ẩn Môn, biết rất nhiều bí mật ít người biết, nhưng lại chưa từng nghe nói ma kiếm có khắc tinh gì, chỉ biết năm đó ma kiếm và Phần Thiên Tháp đấu không phân thắng bại. "Được rồi!" Trình Vận do dự hai giây rưỡi, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý. "Vậy tốt!" Phương Trường lại lần nữa ý khí phong phát nói: "Chúng ta trước tiên đi Lăng Tiêu Cung lấy kiếm, sau đó đi Tiên Minh hội hợp với sư tôn, đến lúc đó sư đồ chúng ta liên thủ, giết cho Tiên Minh không còn một mảnh giáp..." "Ách xì!" Kim Ô phân thân đột nhiên hắt hơi một cái, không biết tiểu tức phụ nhà ai đang nhớ mình.

Nhưng y lúc này đã trở về tổng bộ Tiên Minh, đang bận di thực Tử Tiêu Thần Thụ lên Bạch Ngọc Kinh, nên cũng không có thời gian để ý tiểu tức phụ nhà ai đang nghĩ mình.

Ầm ầm ầm!

Trên Bạch Ngọc Kinh một trận chấn động kịch liệt, Tử Tiêu Thần Thụ chậm rãi dung nhập vào đại địa. "Lại làm sao nữa!?" Tử Diên và những người khác nghe thấy động tĩnh liền ra xem, cũng bị Tử Tiêu Thần Thụ trước mắt làm cho giật mình.

Mặc dù bọn họ biết Tần Phong phúc trạch thâm hậu, thường xuyên nhặt về nhà vài bảo bối hiếm có, nhưng không ngờ phúc khí của hắn lại sâu đến mức độ này, nếu cộng thêm Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, Hoàng Trung Lý trong Trùng Đồng Thế Giới, cùng với Bồ Đề Cổ Thụ trên Bạch Ngọc Kinh, vậy thì Tần Gia của bọn họ đã có bốn cây Đại Tiên Thiên Linh Căn rồi. "Tần Phong ca ca, thật lợi hại!" Tiểu Nhu đã búi tóc lên, người vui vẻ nhất không ai khác chính là nàng. "Cây này có thể trị liệu!?" Hữu Dung tức giận nắm chặt nắm tay nhỏ, người không vui nhất chính là nàng.

Vốn dĩ Đại Ma Vương tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đã rất khó bị thương, bây giờ lại còn di thực về một cây Tử Tiêu Thần Thụ, cũng không biết phải đợi đến bao giờ mới có thể dùng Dược Tiên Chi Thể của nàng.

Chẳng lẽ nàng, một tiểu y tiên tuyệt mỹ, thật sự phải làm xử nữ cả đời sao!? "Cảm giác này ta hiểu!" Phong Tình mặt đầy tủi thân bĩu môi nhỏ, biểu thị đặc biệt hiểu tâm trạng của Hữu Dung.

Là tiểu nữ bộc Mị Ma theo sau sớm nhất, chỉ vì năm đó ham ăn, vì một cánh hoa hồ lô mà đồng ý lời hứa phong hoa tuyết nguyệt, hại nàng đến nay vẫn chưa được đánh lên Mị Ma Văn, sống cuộc sống một chồng nhiều vợ mà nàng mong muốn. "Ta cũng hiểu!" Ngọc Tuyết cũng mặt đầy tủi thân, biểu thị mình quá muốn tiến bộ rồi.

Là một con Thập Vĩ Thiên Hồ thành công hóa hình, nàng cấp thiết cần mê hoặc một vị quân vương vĩ đại để chứng minh bản thân, trở thành Hồng Nhan Yêu Cơ họa quốc ương dân trong sử sách.

Nhưng nào ngờ Tần Phong một tay không cho nàng cơ hội, những cô gái hắn mang về cũng người nào người nấy xinh đẹp hơn, hơn nữa ai nấy cũng là siêu mẫu chân dài, khiến nàng, một hồ ly tinh chân ngắn, căn bản không có bao nhiêu cảm giác tồn tại. "Bệnh đều không nhẹ!" Nguyệt Hi liếc nhìn hai người, nhịn không được lườm một cái.

Gặp phải loại tra tra long như Tần Phong không tránh cũng thôi, lại còn tự mình chen lên muốn dâng hiến, thật không biết mấy người phụ nữ này, có phải lúc sinh ra không mang theo não hay không. "Đúng là một đám phụ nữ vô vị!" Hoa Linh ngáp một cái, lại biến trở về hình dạng của Hạc Cơ Mễ.

So với sự tranh giành ghen tuông của Ngọc Tuyết và Phong Tình, sự đứng ngoài cuộc của Nguyệt Hi, nàng lại rất hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình, đói thì tìm nữ chủ nhân Tử Diên ăn thừa, buồn ngủ thì đi ngủ dưới Bồ Đề Cổ Thụ, vô vị thì đi viết thoại bản trêu chọc độc giả.

Ầm ầm ầm!

Ngay khi Tử Tiêu Thần Thụ di thực thành công, trên bầu trời lập tức tường vân cuồn cuộn.

Ngay sau đó tiên khí giữa trời đất cũng hướng về Bạch Ngọc Kinh mà đến, cũng dường như không chịu nổi mà kịch liệt rung động, đồng thời còn phóng ra từng đạo tiên quang chói mắt. "Các ngươi xem!" Đệ tử Tiên Minh nghe thấy động tĩnh, nhao nhao nhìn về phía Bạch Ngọc Kinh.

Bởi vì Tần Phong không có ý che giấu, nên mọi người đều nhìn thấy trên Bạch Ngọc Kinh có thêm một cây Tiên Thiên Linh Căn, không những phía trên tường vân cuồn cuộn, còn vang lên từng trận Đại Đạo Chi Âm, thậm chí còn có tiểu cửu bảo vui vẻ bay lượn trên không trung. "Tiên Thiên Linh Căn!?" Mộng Dao Tiên Đế đầu đầy dấu hỏi nói: "Thằng đệ thối này lại từ chỗ nào kiếm về vậy!?" "Đây là Tử Tiêu Thần Thụ!?" Các trưởng lão lập tức nhìn nhau, phát hiện Tần Phong thật sự quá giỏi gây chuyện rồi.

Nếu bọn họ không nhớ nhầm, cây Tử Tiêu Thần Thụ này hẳn là nằm trong tay Long Ngạo Thiên, là Tiên Thiên Linh Căn hắn bất ngờ có được trong trăm năm gần đây, nhưng bây giờ lại bị Tần Phong di thực lên Bạch Ngọc Kinh, không cần nghĩ cũng biết Chiến Thần Điện đã bị hắn cướp sạch. "Thật là tai họa!" Lục Gia Bá rít thuốc, cảm khái nói: "Từ khi Tần Phong đến Tiên Minh của ta, đúng là đi đến đâu gây loạn đến đó mà!" "Ừm!" Các trưởng lão khác lập tức gật đầu đồng tình, cũng phát hiện Tần Phong chính là một tai họa.

Nếu hắn thành thật ở Tiên Minh tu luyện, vậy thì thiên hạ sẽ lập tức thái bình, nhưng một khi hắn xuất quan rời khỏi Tiên Minh, vậy thì thiên hạ lập tức đại loạn.

Đặc biệt là nghe nói lần này Tần Phong cũng đi Ẩn Môn, dẫn đến nền tảng thái cổ của Ẩn Môn hoàn toàn sụp đổ, lại càng chứng minh hắn chính là một tai họa. "Thằng nhóc thối này cả ngày không lo làm ăn!" Tứ trưởng lão tức đến mức râu rít mắt trừng, cũng cảm thấy đầu mình đau nhức lợi hại.

Hắn đã nói với Tần Phong rồi, bảo hắn mỗi ngày đến Tiên Chú Phong điểm danh đi làm, nhưng kết quả hắn không những không đến điểm danh đi làm, ngay cả hình phạt của Lăng Vân Thư Viện cũng bỏ qua, lập tức chạy đi gây tai họa cho Ẩn Môn, còn tiện tay cướp phá Chiến Thần Điện. "Trước tiên đừng quản hắn có lo làm ăn hay không!" Đại trưởng lão sắc mặt ngưng trọng nói: "Theo tin tức chúng ta thu thập được, Ẩn Môn môn chủ hình như đang nhằm vào chúng ta, hơn nữa Long Ngạo Thiên trở về nhất định sẽ bạo nộ, cho nên chúng ta không thể không chuẩn bị vạn toàn." "Đúng vậy!" Các trưởng lão lập tức phản ứng lại, mới nhận ra Tần Phong đã gây họa lớn đến mức

nào.

Không những gây thù với người đứng đầu Tiên Giới trên mặt nổi, còn gây thù với người đứng đầu Tiên Giới trong bóng tối, mà bọn họ chỉ có Tiên Minh Minh Chủ là người đứng đầu Tiên Giới đã già cỗi.

Ầm ầm ầm!

Ngay lúc này, hư không chấn động.

Chỉ thấy tiên khí giữa trời đất bắt đầu cuồn cuộn, điên cuồng hướng về Tiên Đế Phong mà hội tụ, còn kèm theo một cổ Đại Đạo Chi Lực đáng sợ, khiến trên bầu trời lập tức điện chớp sấm rền. "Chuyện gì thế!?" Đệ tử Tiên Minh trong lòng kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía Tiên Đế Phong. "Chẳng lẽ là Minh Chủ muốn đột phá!?" Các trưởng lão lập tức kích động, đồng loạt đi đến Tiên Đế Phong.

Chỉ thấy Tiên Minh Minh Chủ đang nhắm mắt khoanh chân ngồi trên đỉnh núi, mái tóc bạc phơ dường như muốn bay theo gió, Đại Đạo Chi Lực quanh thân lại càng kịch liệt cuồn cuộn. "Quả nhiên..." Tiên Minh Minh Chủ chậm rãi mở mắt ra, bên trong là niềm hân hoan không thể che giấu.

Vốn dĩ y nghĩ mình cuối cùng sẽ chết vì tuổi thọ hao cạn, nhưng ai ngờ sau khi Ẩn Môn bị diệt, Thiên Địa Đại Đạo trở về, Khí Vận Kim Long quy vị, cũng khiến nút thắt kẹt cứng y xuất hiện lỏng lẻo.

Lại thêm tích lũy mấy chục vạn năm của y, chưa chắc đã không thể trùng kích Tiên Đế Đỉnh Phong.

Mà một khi để y đột phá thành công đến Tiên Đế Đỉnh Phong, không những thực lực có thể bạo trướng một biên độ lớn, còn có thể tăng thêm mấy vạn năm tuổi thọ, khiến mình một lần nữa có được thân thể trẻ trung. "Bắt đầu thôi!" Tiên Minh Minh Chủ trong lòng không còn do dự, bắt đầu toàn lực đột phá Tiên Đế Đỉnh Phong.

Ầm ầm ầm!

Hư không bắt đầu chấn động kịch liệt, uy áp đáng sợ càn quét trời đất.

Chương 1968

"Mau, hộ pháp cho Minh Chủ!" Các trưởng lão Tiên Minh lập tức kéo còi báo động, toàn bộ Tiên Minh cũng ở trong trạng thái giới bị cấp một. "Lão già sắp đột phá à?!" Kim Ô phân thân liếc nhìn Tiên Đế Phong, không có ý định đi hóng hớt.

Chỉ thấy y lấy ra Không Gian Tiểu Hồ Lô của mình, một lần nữa trở lại chiến trường Chiến Thần Điện, vừa đến nơi đã thấy Kim Khuyết Nguyệt đang đánh Lăng Tiêu Tiên Đế...

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang vọng trời đất, đại địa cũng theo đó mà chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Lăng Tiêu Tiên Đế từ trên không trung nhanh chóng rơi xuống, đập mạnh xuống mặt đất, giống như một ngôi sao băng rơi nhanh, không những tạo ra một cái hố lớn trên mặt đất, còn kèm theo một cổ sóng xung kích mạnh mẽ. "Vãi chưởng, hắn có được không vậy!?" Kim Ô phân thân tại chỗ cảm thấy cạn lời, phát hiện Lăng Tiêu Tiên Đế thật sự quá phế rồi.

Bị Long Ngạo Thiên đè đầu đánh nhiều năm cũng thôi đi, bây giờ lại ngay cả phụ nữ của người ta cũng không đánh lại, cũng không biết hắn cái Tiên Đế này là làm sao đột phá được, cảm giác cứ như chưa bao giờ thắng nổi một trận vậy. "Ngươi thua rồi!" Kim Khuyết Nguyệt tay cầm trường thương đứng lơ lửng trên không, từ trên cao nhìn xuống Lăng Tiêu Tiên Đế.

Nhưng mặc dù tạo hình của nàng bày ra không tệ, một bộ dáng người chiến thắng, nhưng lồng ngực phập phồng lại âm thầm chứng minh, quá trình nàng đánh bại Lăng Tiêu Tiên Đế vừa rồi cũng không hề dễ dàng. "Bản đế còn chưa thua!" Lăng Tiêu Tiên Đế mặt đầy phẫn nộ, lại lần nữa bò dậy từ dưới đất.

Chỉ thấy thượng phẩm tiên kiếm trong tay hắn đã vỡ nát, chỉ có thể dùng tiên lực ngưng tụ ra một thanh trường kiếm, khi vung lên từng đạo kiếm khí như linh xà xuyên qua hư không, không những phát ra từng trận tiếng rít sắc nhọn, còn ẩn chứa thế kiếm đáng sợ xé rách mảnh thiên địa này. "Cố chấp không đổi!" Kim Khuyết Nguyệt mỹ mâu hàn quang lóe lên, lại lần nữa tay cầm trường thương đâm tới.

Chỉ thấy thân hình nàng như tia chớp bắn ra, trường thương trong tay kèm theo thế bài sơn đảo hải đâm tới, không những phát ra tiếng "xì xì" chói tai, còn bùng nổ một loạt tia lửa chói mắt, hệt như một ngôi sao băng kéo theo vệt dài.

Ầm ầm ầm!

Công kích của hai bên va chạm mạnh vào nhau, tựa như một mặt trời nhỏ nổ tung.

Ngay sau đó cường quang chói mắt lấy điểm nổ làm trung tâm điên cuồng khuếch tán ra bốn phía, sóng xung kích càng như sóng thần dữ dội xông ra, còn kèm theo tiếng nổ vang vọng muốn nứt tai, hồi lâu không dứt giữa trời đất. "Phụt!" Lăng Tiêu Tiên Đế phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể không kiểm soát được lùi lại hai bước.

Mà Kim Khuyết Nguyệt mặc dù không tại chỗ phun ra một ngụm tiên huyết, nhưng thân thể cũng tương tự không kiểm soát được lùi lại hai bước. "Cơ hội tốt!" Kim Ô phân thân thấy hai bên đều lưỡng bại câu thương, lập tức từ góc khuất nhảy ra.

Chỉ thấy một cổ khí tức nóng bỏng đột nhiên bùng phát, lấy y làm trung tâm điên cuồng khuếch tán ra bốn phía, ngay sau đó quanh thân bùng cháy một đoàn kim sắc hỏa diễm hừng hực, khiến hư không xung quanh lập tức vặn vẹo. "Cái gì!?" Kim Khuyết Nguyệt sắc mặt đột nhiên biến đổi, không ngờ tại chỗ còn có cao thủ. "Tần Phong!" Lăng Tiêu Tiên Đế sắc mặt biến đổi, lập tức nhận ra Tần Phong.

Nhưng Kim Ô phân thân lại không có ý định dừng lại nói nhảm, Thái Dương Chân Hỏa quanh thân lập tức phân liệt ra, hóa thành từng con kim sắc hỏa long nhe nanh múa vuốt.

Gầm!

Mấy chục con hỏa long phát ra tiếng rồng ngâm chấn động, vảy trên thân lấp lánh kim sắc quang mang.

Ngay sau đó bọn chúng mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, hung hăng bổ nhào về phía Kim Khuyết Nguyệt và Lăng Tiêu Tiên Đế, dường như muốn thiêu đốt tất cả mọi thứ giữa trời đất thành tro tàn. "Tần Phong!" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức hét lớn: "Bản đế đã kết minh với Tiên Minh của các ngươi, nếu ngươi ra tay với bản đế chính là phản bội lời thề đồng minh." "Ta không phải Tần Phong!" Kim Ô phân thân bĩu môi nói: "Ta chính là thân ngoại hóa thân của Tần Phong, một Tam Túc Kim Ô chính tông, ngươi dùng Thượng Phương Bảo Kiếm của nhân tộc Tiên Minh, không thể chém được Tam Túc Kim Ô của yêu tộc ta." Nói xong... y lại tiếp tục tăng cường đầu ra, số lượng hỏa long tăng gấp đôi. "Đồ chết tiệt!" Lăng Tiêu Tiên Đế tức đến không thôi, nhưng lại bất đắc dĩ không có cách nào.

Bởi vì Thái Dương Chân Hỏa thật sự quá đáng sợ, ở trạng thái đỉnh phong hắn còn có thể chống đỡ một lúc, nhưng lúc này hắn đang suy yếu, chỉ có thể ngoan ngoãn tránh né khí thế. "Không tốt!" Kim Khuyết Nguyệt sắc mặt cũng biến đổi, vội vàng lùi lại liều mạng né tránh.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang vọng liên miên không dứt, hỏa quang đáng sợ cũng không ngừng bốc lên.

Chỉ thấy Kim Khuyết Nguyệt vừa né tránh thành công đáp xuống đất, lập tức có một con hỏa long lao về phía nàng, bức nàng không thể không tiếp tục lùi lại né tránh, nơi nàng đi qua càng biến thành một biển lửa.

Mà hướng nàng lùi lại, chính là nơi Tần Phong cố ý sắp đặt. "Chính là lúc này!" Kim Ô phân thân trong mắt kim quang lóe lên, quả quyết kết ấn khởi động Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Mặc dù trên người Kim Khuyết Nguyệt không có bảo bối gì đáng giá, nhưng bản thân nàng lại có thân phận Yêu Tộc Yêu Đế, hoàn toàn có thể đánh rớt tu vi của nàng mang về Yêu Giới thay thế.

Ông!

Ông!

Hỗn Nguyên Kim Đấu lập tức xoay tròn, bùng phát ra một đạo kim quang chói mắt. "Không tốt!" Kim Khuyết Nguyệt sắc mặt chợt biến, cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Nhưng Kim Ô phân thân lại không cho nàng thời gian né tránh, lập tức kết ấn điểm ra một tiếng hét lớn, thao túng Hỗn Nguyên Kim Đấu bắn ra kim quang chói mắt về phía Kim Khuyết Nguyệt.

Rầm một tiếng!

Kim Khuyết Nguyệt né tránh không kịp, bị kim quang lập tức đánh trúng.

Ngay sau đó khí tức trong cơ thể nàng bắt đầu hỗn loạn, dường như bốc hơi tan biến giữa trời đất, tu vi Tiên Đế sơ giai vốn có, trong nháy mắt đã rơi xuống Tiên Vương Đỉnh Phong. "Ngươi, ngươi, ngươi..." Kim Khuyết Nguyệt trong lòng vừa kinh vừa giận, không ngờ tu vi lại bị người ta đánh rớt. "Cái gì!?" Lăng Tiêu Tiên Đế sắc mặt kịch biến, vội vàng cảnh giác lên.

Nhưng Tần Phong từ đầu đến cuối đều không thèm nhìn hắn một cái, lập tức một cái Tốc Biến đi đến trước mặt Kim Khuyết Nguyệt, nắm chặt nắm đấm như bao cát hung hăng đánh vào bụng nàng.

Chương 1969

Rầm một tiếng, bụng đau kịch liệt! "Ách..." Kim Khuyết Nguyệt lập tức trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy đau đớn càn quét toàn thân.

Mặc dù nàng há miệng muốn phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng trong cổ họng lại như bị mắc thứ gì đó không kêu được thành tiếng, chỉ có thể trừng lớn mắt, há to miệng chảy ra một vũng nước bọt trên đất.

Nhưng Kim Ô phân thân khả bất đổng thập yêu liên hương tích ngọc (thương tiếc ngọc thể), mặt đầy kiêu ngạo một tay túm lấy tóc Kim Khuyết Nguyệt. "Ngao!" Kim Khuyết Nguyệt phát ra một tiếng kêu thảm thiết, mất đi vẻ anh tư sảng khoái của nữ chiến thần trước đó. "Không tốt!" Tâm Ngữ Tiên Tử thấy Kim Khuyết Nguyệt gặp nguy hiểm, lập tức xông về phía Kim Ô phân thân muốn cứu người.

Mặc dù trong lòng nàng rất ghét Long Ngạo Thiên và Kim Khuyết Nguyệt ở bên nhau, nhưng cũng biết sự phát triển sau này của Chiến Thần Điện không thể thiếu yêu nữ này, cho nên nàng nhất định phải cứu người từ tay Tần Phong. "Lại đến một người nữa!" Khóe miệng Kim Ô phân thân nhếch lên, chuẩn bị lần nữa ra tay bắt người. "Bệ hạ!" Ngay khi Kim Ô phân thân chuẩn bị ra tay, Thanh Thiên đột nhiên xuất hiện nói: "Theo tin tức từ Hắc Băng Đài truyền đến, đã có người nhìn thấy Long Ngạo Thiên ở Nam Vực, hắn đang nhanh chóng chạy về phía Chiến Thần Điện này." "Coi như ngươi may mắn!" Kim Ô phân thân vẫn chưa có ý nghĩ đối đầu trực diện với Long Ngạo Thiên, chỉ có thể tiếc nuối nhìn Tâm Ngữ Tiên Tử một cái, sau đó túm tóc Kim Khuyết Nguyệt biến mất tại chỗ. "Rút lui!" Thanh Thiên không chút dây dưa, cũng theo đó biến mất tại chỗ. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ kích thương bạn gái hệ thú của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển

Chi Tử, khiến cảnh giới của nàng rơi xuống, nhận được 300 vạn Phản Phái Điểm!" "Bạn gái hệ thú!?" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, phát hiện Long Ngạo Thiên chơi thật hoa.

Ngay sau đó, hắn vốn dĩ sinh ra đã hiếu thắng cũng không cam lòng yếu thế, giơ tay vỗ bốp một cái vào mông Lam Bảo Bảo, muốn nàng lêu lêu kêu một tiếng ba ba cho hắn nghe... "Làm gì!?" Lam Bảo Bảo tức đến nhe răng nanh hổ, lại lần nữa xông tới đẩy ngã Tần Phong. "Con đàn bà này sao không chơi theo bài bản vậy!?" Tần Phong lập tức phản kháng, biểu thị mình ghét ở bên dưới.

Nhưng Lam Bảo Bảo lại có thừa khí lực và thủ đoạn, lập tức bá khí đè chặt hai tay hắn tiếp tục tu luyện, cũng khiến tiên khí giữa trời đất điên cuồng hội tụ về hai người.

Ầm ầm ầm!

Trời đất đột nhiên chấn động kịch liệt, nứt ra một khe hở khổng lồ.

Ngay sau đó ba nghìn đại đạo từ trong khe hở tràn vào nhân gian, vô tận tinh quang và tiên khí đan xen vào nhau, hình thành một dải tinh hà rực rỡ, từng đóa phù văn bí ẩn bay lả tả trên không trung, mỗi cánh hoa đều khắc họa những phù văn cổ xưa, dường như ẩn chứa đại ảo diệu giữa trời đất.

Và cùng với những cánh hoa phù văn không ngừng bay lượn từ trên không trung, toàn bộ Băng Cung cũng lập tức hoan hỉ reo hò, dường như mỗi hơi thở đều có thể hít vào đầy ắp năng lượng. "Tiên Đế thuế biến bắt đầu rồi!" Tần Hạo và những người khác lập tức kinh hô, vội vàng khoanh chân ngồi xuống cảm ngộ.

Khác với việc Mộng Dao Tiên Đế đột phá ở Xích Diễm Khung Lĩnh trước đó, lần này lại là Tần Phong và Vu Lan đồng thời đột phá Tiên Đế, hơn nữa Tần Phong yêu nghiệt này còn là Thập Nhị Phẩm

Hoa Khai chưa từng có tiền lệ.

Chỉ cần tùy tiện cảm ngộ được chút gì đó từ đó, cũng có thể sánh ngang với mấy ngàn năm khổ tu.

Ngay sau đó Lâm Tam và những người khác liền nhao nhao nhắm mắt lại, bắt đầu lặng lẽ bắt giữ khí tức huyền diệu giữa trời đất, dường như chỉ cần khẽ chạm vào là có thể cảm nhận được một sự chấn động vượt qua bản thân, chạm đến bản nguyên vũ trụ. "Là cung chủ Băng Cung!?" Các lão quái vật của Tiên Giới nhao nhao kinh tỉnh, tất cả đều không thể tin nổi nhìn về phía Băng Cung.

Mặc dù bọn họ không tận mắt chứng kiến tại chỗ, nhưng Hàn Nguyệt Tiên Đế chuyển thế trở về lại là bí mật công khai, lại thêm hiệu ứng đặc biệt của Tiên Đế thuế biến xuất hiện ở Băng Cung, cho nên mọi người tự nhiên liên tưởng đến Vu Lan.

Chỉ là điều bọn họ không ngờ tới là, Vu Lan lại khôi phục nhanh đến vậy. "Băng Cung!?" Ẩn Môn môn chủ đang khoanh chân ngồi trên một con phi thuyền liệu thương, cảm ứng được khí tức lập tức mở mắt nhìn về phía Bắc Vực.

Khác với phỏng đoán của những người khác là Vu Lan đột phá Tiên Đế, hắn lại biết Vu Lan một tay ở cùng Tần Phong, cho nên lần này rốt cuộc là ai đột phá thật sự khó nói. "Sẽ là Tần Phong sao!?" Ẩn Môn môn chủ nhíu mày suy nghĩ một lúc, lập tức phủ nhận điều đó.

Bởi vì trong trận đại chiến các đại môn phái vây công Ẩn Môn lần này, Tần Phong từ Tiên Vương sơ giai một đường đột phá đến Tiên Vương đỉnh phong, cũng có nghĩa là hắn trong thời gian ngắn liên tục đột phá ba cảnh giới nhỏ.

Mà việc hắn đột phá tu vi tần suất như vậy, chắc chắn sẽ dẫn đến căn cơ không ổn định, cho nên chỉ cần là người có chút thường thức tu luyện, đều không thể lựa chọn đột phá Tiên Đế vào thời điểm này.

"Bây giờ làm sao đây!?" Ẩn Môn môn chủ nghĩ thông suốt mọi chuyện, sắc mặt cũng bắt đầu rối rắm.

Vốn dĩ hắn định lập tức xông đến Tiên Minh đại sát tứ phương, nhưng không ngờ Tần Phong tiện nhân này lại dự đoán được dự đoán của hắn, cũng không lựa chọn quay về Tiên Minh, ngược lại lại chạy đến Băng Cung, cũng có nghĩa là mấy ngày đường hắn đã đi đều vô ích. "Chạy được hòa thượng không chạy được miếu!" Ẩn Môn môn chủ đột nhiên tự an ủi mình, cũng không lựa chọn lập tức quay đầu đi Băng Cung.

Bởi vì cho dù hắn quay đầu đi Băng Cung, cũng không thể đảm bảo Tần Phong ở Băng Cung, ngược lại Tiên Minh là đại bản doanh của Tần Phong, cho dù hắn chạy đến chân trời góc biển cũng sẽ tự mình quay về.

Cho nên thay vì lãng phí thời gian đi Băng Cung, không bằng trước tiên đi Tiên Minh thủ châu đãi thỏ (ngồi đợi sung rụng).

Nghĩ đến đây —— Ẩn Môn môn chủ nhắm mắt tiếp tục liệu thương, phi thuyền cũng nhanh chóng hướng về Tiên Minh. "Người phụ nữ ở Băng Cung kia!?" So với tâm thái xem kịch của những người khác, Lăng Tiêu Tiên Đế lại sắc mặt đại biến.

Trước kia Lăng Tiêu Cung bọn họ một nhà độc đại, cho dù lặp đi lặp lại cắt rau hẹ tu sĩ tán tu, bọn họ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng, nhưng bây giờ một khi Vu Lan thành công đột phá đến Tiên Đế, có nghĩa là Bắc Vực sẽ không còn là một nhà độc đại nữa, nếu Vu Lan lại nhảy ra hô hào, e rằng trong khoảnh khắc có thể lật đổ sự thống trị của Lăng Tiêu Cung.

Nhưng còn chưa đợi hắn nghĩ ra câu trả lời cho tương lai, một cổ uy áp đáng sợ đã lập tức giáng lâm.

Ầm ầm ầm!

Bầu trời phong vân đột biến, sấm sét vang dội.

Chỉ thấy bầu trời xanh lam vốn có trong nháy mắt bị mây đen cuồn cuộn che phủ, ngay sau đó một đạo quang mang chói mắt cực độ từ chân trời ầm ầm rơi xuống, kèm theo một tiếng nổ vang vọng muốn nứt tai. "Là Ngạo Thiên Tiên Đế!" Tàn binh còn sót lại của Chiến Thần Điện, lập tức kích động ngẩng đầu.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên hai mắt như hàn tinh, sâu thẳm mà lạnh lẽo, thân khoác bộ tiên giáp thượng phẩm tàn tạ, quanh thân bao quanh tiên quang ảm đạm, một dáng vẻ thần linh cấp thấp sa sút.

Nhưng uy áp Tiên Đế cuồn cuộn quanh thân hắn lại không hề yếu, như thế bài sơn đảo hải nhanh chóng dữ dội khuếch tán ra bốn phía.

Ngay sau đó mặt đất dưới chân bắt đầu chấn động kịch liệt, không khí bốn phía cũng dường như bị ngưng đọng trong nháy mắt, khiến người ta hô hấp cũng trở nên cực kỳ khó khăn, dường như có một ngọn núi vô hình đè nặng trong lồng ngực. "Không tốt!" Lăng Tiêu Tiên Đế biết mình đánh không lại Long Ngạo Thiên, lập tức xông lên muốn mang Tâm Ngữ Tiên Tử đi. "Buông ta ra, buông ta ra..." Tâm Ngữ Tiên Tử không những hét lớn, còn giãy giụa rất không phối hợp.

Chương 1970

"Đừng kêu!" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức hừ lạnh một tiếng nói: "Năm đó ngươi đã lấy bao nhiêu tài nguyên của bản đế, không thể cứ thế mà xong được, ngươi phải theo bản đế về Lăng Tiêu Cung thành thân." "Tài nguyên gì!?" Tâm Ngữ Tiên Tử lập tức lý sự hùng hồn nói: "Đó rõ ràng là tài nguyên của ta, liên quan gì đến ngươi!!" "Tài nguyên của ngươi!?" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức ngây người tại chỗ, đại não cũng hoàn toàn không thể xoay chuyển.

Rõ ràng là tài nguyên do mình tiết kiệm được, chuyên môn lấy ra cho nàng tu luyện, cuối cùng sao lại thành tài nguyên của nàng rồi!?

Nhưng còn chưa đợi hắn nghĩ rõ ràng là chuyện gì, Long Ngạo Thiên đã nghe thấy động tĩnh nhanh chóng giết tới.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên lập tức phất tay lấy ra Âm Dương Kính, ngay sau đó nhanh chóng kết ra một đạo chỉ quyết điểm ra, như pháo laser từ trong đó bắn ra hai đạo quang mang đen trắng. "Không tốt!" Toàn thân Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức dựng tóc gáy, vội vàng ngưng tụ ra một đạo kiếm quang để chống đỡ.

Ầm ầm ầm!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ, bùng phát ra tiếng nổ vang vọng.

Ngay sau đó đám mây hình nấm phóng thẳng lên trời, bão năng lượng đáng sợ cũng càn quét trời đất, không những hủy diệt tất cả mọi thứ trên mặt đất, còn để lại từng vết nứt dữ tợn. "Phụt!" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, không kiểm soát được lùi lại mấy bước. "Dám đụng nữ nhân của bản đế!" Long Ngạo Thiên bá khí từ trên trời giáng xuống, che chở Tâm Ngữ Tiên Tử vào lòng. "Ngạo Thiên!" Tâm Ngữ Tiên Tử lập tức ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười vui vẻ. "Các ngươi..." Lăng Tiêu Tiên Đế nhìn hai người, chỉ cảm thấy ngực rất đau.

Nhưng hắn cũng biết mình lúc này đã không còn ưu thế, chỉ có thể không cam lòng hạ lệnh toàn quân nhanh chóng rút lui...

Đing!

Đing!

Đing!

Sau khi nhận được mệnh lệnh rút lui của Lăng Tiêu Tiên Đế, tiếng chiêng giòn giã lập tức vang lên trên chiến trường.

“Rút binh!?” Binh sĩ Lăng Tiêu Cung nghe tiếng chiêng rút lui, lập tức không cam lòng nhìn về phía sau.

Hiện tại họ đã công phá đại môn Chiến Thần Điện, mắt thấy là có thể xông vào đại náo một phen, thế mà lão đại của họ lại ra lệnh rút lui.

Thế nhưng, là những binh sĩ từng trải qua máu lửa, họ đều biết quân lệnh đại biểu cho điều gì, dù trong lòng có bao nhiêu bất cam, họ vẫn bắt đầu có trật tự rút khỏi Chiến Thần Điện.

“Cuối cùng cũng rút lui!” Hồng Tú toàn thân đẫm máu thở hổn hển, chỉ cảm thấy tầm mắt ngày càng mơ hồ.

Ngay sau đó nàng ta không chống đỡ nổi nữa, trước mắt tối sầm rồi ngã xuống, cũng từ thi sơn dưới chân lăn xuống.

Mà những người tương tự Hồng Tú còn rất nhiều, họ đều dựa vào một hơi thở để chống đỡ, hiện tại thấy Long Ngạo Thiên trở về thì không thể trụ nổi nữa, từng người một trước mắt tối sầm rồi ngã xuống.

“Đáng chết!!” Long Ngạo Thiên trong lòng tràn đầy phẫn nộ, khí tức dũng động muốn đi báo thù.

“Ngạo Thiên không thể!” Tâm Ngữ Tiên Tử vội vàng ngăn lại nói: “Lăng Tiêu tuy không đánh lại ngươi, nhưng nếu hắn nhất quyết bỏ đi thì ngươi cũng không ngăn được, hơn nữa chúng ta trong tay đã không còn binh lính để dùng, dù có đuổi kịp cũng không có ý nghĩa gì.” “Thần Sách Quân đâu!?” Long Ngạo Thiên trên mặt tràn đầy khó hiểu, không hiểu cái gì gọi là không binh lính để dùng.

Tuy Lăng Tiêu Tiên Đế lần này khí thế hung hăng, nhưng Thần Sách Quân của hắn cũng không phải là đồ bỏ đi, dù không ngăn được Lăng Tiêu Tiên Đế thì cũng nên bảo toàn được đội hình mới phải.

“Thần Sách Quân không còn nữa!” Tâm Ngữ Tiên Tử cứng rắn nói: “Theo tin tức chúng ta nhận được, Bạch Nhật thực chất là nội gián do Tần Phong phái tới, tuy ta sau khi nhận được tin lập tức phái người bãi chức Bạch Nhật, nhưng hắn lại cưỡng ép giết chết mấy vị Giám Quân Tiên Vương, nhân lúc Chiến Thần Điện chúng ta bị tấn công, đã dẫn theo trăm vạn Thần Sách Quân đi tới Đông Vực.” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Long Ngạo Thiên khó lòng chấp nhận, lập tức gào lớn lên.

Trước không nói Bạch Nhật có phải nội gián Tần Phong phái tới hay không, chỉ riêng tu vi Kim Tiên Cảnh của Bạch Nhật, dù hắn sở hữu thiên phú đứng đầu Bảng Thiên Tư, lại thêm mấy trăm cân đan dược cuồng huyễn, cũng không thể cưỡng ép giết chết mấy vị Giám Quân Tiên Vương được.

“Là thật!” Tâm Ngữ Tiên Tử cười khổ nói: “Theo tin tức do thám tử truyền về, nói Bạch Nhật đã có được một Đại Đạo Chi Ấn, sau đó cứ như thần linh nhập thể, liền cưỡng ép giết chết mấy vị Giám Quân cảnh Tiên Vương.” “Đại Đạo Chi Ấn!?” Long Ngạo Thiên nghe xong, càng thêm mơ hồ.

Bởi vì Đại Đạo Chi Ấn hắn không phải không có, hơn nữa còn là Âm Dương Đại Đạo xếp hạng khá cao, nhưng cũng không thể làm được đến trình độ trâu bò như Bạch Nhật, vừa mới có được đã vượt qua hai ba đại cảnh giới để giết chết Tiên Vương.

"Còn có một chuyện…" Tâm Ngữ Tiên Tử lại cứng rắn nói: "Trước khi ngươi vừa trở về, phân thân của Tần Phong đã đến một chuyến, không chỉ trộm mất Tử Tiêu Thần Thụ, mà còn nhân lúc Kim Nguyệt và Lăng Tiêu lưỡng bại câu thương thì đột nhiên ra tay, đánh rớt tu vi của Kim Nguyệt rồi bắt nàng đi." "Cái gì!!" Long Ngạo Thiên lập tức kinh hô thành tiếng, trong lòng càng thêm giận dữ và tức tối.

Từ khi Tần Phong đến Tiên Giới, không chỉ luôn phá hỏng chuyện tốt của hắn, còn giết bảo tiêu mỹ nữ của hắn, bây giờ lại dám trộm Tử Tiêu Thần Thụ của hắn, còn bắt cóc cả hồng nhan hệ thú của hắn.

Thêm vào đó là suy đoán ký ức trước khi Diệp Thần lâm chung, tiểu thư Tâm Nhan rất có khả năng đang nằm trong tay Tần Phong, khiến giá trị phẫn nộ của hắn không thể kìm nén được nữa, hiện tại chỉ muốn đi xé xác Tần Phong thành vạn mảnh.

"Hắt xì!!" Kim Ô phân thân không nhịn được hắt hơi một cái, không biết là tiểu tức phụ nhà ai đang nhớ mình.

"Hỗn đản, ngươi buông bản Đế ra!!" Kim Nguyệt mặt đầy phẫn nộ, tay chân bị trói lại.

Lời vừa dứt, 'bốp' một tiếng!!

Chỉ thấy Kim Ô phân thân không hề có chút lòng thương hương tiếc ngọc nào, giơ tay tát một cái vào khuôn mặt trắng nõn của Kim Nguyệt.

"Ngươi dám đánh bản Đế!!" Kim Nguyệt hoàn toàn nổi giận, hệt như hổ cái nhe nanh múa vuốt.

Thế nhưng Kim Ô phân thân lại không có ý sợ hãi, nắm chặt nắm đấm to như bao cát hung hăng nện vào bụng nàng ta, ngay sau đó cũng không quản đối phương đau đớn đến mức nào, lại một cú nhảy vọt đầu gối đập thẳng vào cằm nàng ta.

"Phụt!!" Kim Nguyệt phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống đất.

Thế nhưng Kim Ô phân thân lại không có ý định dừng tay, một tay túm lấy tóc đối phương, nhấc nàng ta từ dưới đất lên, ánh mắt băng lãnh căn bản không có chút dục vọng nam nữ nào, chỉ có sự khao khát sát lục.

"Ngươi hình như còn chưa hiểu rõ tình hình!" Kim Ô phân thân giọng nói băng lãnh, không một chút thương hương tiếc ngọc.

"Sát, Sát Lục Đại Đạo!!" Kim Nguyệt cảm nhận được khí tức sát lục của Tần Phong, thân thể lập tức không tự chủ được mà run rẩy lên.

Tuy nàng ta giết người cũng không chớp mắt, một bữa ăn hết mấy vạn người, thế nhưng trước Sát Lục Đại Đạo thì căn bản không đáng kể, bởi vì phàm là người tu luyện đại đạo này, đều là tuyệt thế Sát Thần sát xuyên chư thiên.

"Biết rồi thì ngoan ngoãn một chút!" Kim Ô phân thân ánh mắt băng lãnh nói: "Bây giờ đưa ta đi Yêu Giới, nếu ngươi dám giở trò, ta đảm bảo ngươi sẽ chết rất thảm!" "Vâng, vâng, vâng!" Kim Nguyệt sợ hãi liên tục gật đầu lia lịa, không còn vẻ kiêu ngạo ương ngạnh như trước nữa.

Tuy sự kiêu ngạo trong lòng không cho phép nàng ta ti tiện như vậy, nhưng đành chịu vì tu vi Tiên Đế Cảnh đã bị Tần Phong đánh rớt, thêm vào đó là sự áp chế huyết mạch Tam Túc Kim Ô, cũng như sự chấn nhiếp của Sát Lục Đại Đạo, khiến nàng ta lập tức từ hổ cái Đông Bắc biến thành một tiểu thư khuê các Giang Nam yếu ớt.

Thế nhưng trong lòng nàng ta lại không có ý định nhận mệnh, vẫn kiên tin Long Ngạo Thiên sẽ đến cứu mình.

"Cứ cho ngươi kiêu ngạo mấy ngày trước đã!" Kim Nguyệt trong lòng hừ một tiếng, nghĩ xem sau khi được cứu thì sẽ hành hạ Tần Phong thế nào.

"Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã làm suy yếu tổng thể thực lực của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 5 triệu điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã ẩu đả nữ hữu hệ thú của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã uy hiếp nữ hữu hệ thú của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã bắt cóc nữ hữu hệ thú của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 20 triệu điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã bắt cóc nữ hữu hệ thú của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Vãi chưởng, nhiều thế sao?!" Tần Phong nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống hơi sững sờ, không ngờ 'thủy phân' của cô nàng nữ hữu hệ thú này lại dồi dào đến vậy.

Chương 1971

Nếu không phải bây giờ hắn đang bận nghiên cứu với Lan Ba Ngõa, Lan Ba Thổ, Lan Ba Thủy, Lan Ba Phủ… thì chắc chắn sẽ đích thân cầm thước đo thiên địa chạy đi xem, rốt cuộc cô nàng nữ hữu hệ thú này trông như thế nào.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc nghĩ mấy chuyện này, hắn lập tức trong lòng hô hoán hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Xoạt một tiếng!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay chuyển.

Cũng không biết có phải 'tác giả chó' vì muốn cầu quan tâm, hay là chỉ thiếu mấy chữ này, lần này cũng không xuất hiện hiện tượng kẹt chữ.

"Đinh đông, chúc mừng Túc chủ rút trúng buff cấp tiên của Đạo gia: Hòa Quang Đồng Trần…" "Buff của Đạo gia!?" Mắt Tần Phong chợt sáng rực, vội vàng mở thông tin ra xem.

Hòa Quang Đồng Trần: Buff cấp tiên của Đạo gia, [Tỏa kỳ duệ, giải kỳ phân, hòa kỳ quang, đồng kỳ trần], là Huyền Đồng.

Sau khi thêm vào không chỉ có thể tăng cường 10 lần lực chiến đấu cho người sử dụng, còn có thể khiến người sử dụng dung nhập vào Thiên Địa Đại Đạo, tăng tốc độ tu luyện.

"Buff này còn có thể tăng tốc độ tu luyện!?" Mắt Tần Phong lại sáng rỡ, không chút do dự lập tức thêm vào.

Ngay sau đó, hai mắt hắn bị một tầng vầng sáng nhu hòa bao phủ, cả người cũng hòa quyện vào tự nhiên, nội tâm càng giống như bầu trời đêm tĩnh mịch, khiến trái tim vốn đang khẩn thiết tìm tòi chân tướng trở nên bình tĩnh lại, dường như cũng có những cảm ngộ hoàn toàn mới mẻ về nhân sinh và cuộc sống.

"Lại lĩnh ngộ nữa sao!?" Vu Lan phát hiện sự thay đổi của Tần Phong, cả người nàng ta lập tức không ổn rồi.

Vốn tưởng rằng mình hai đời làm người có thể thắng ngay vạch xuất phát, đứng trên đỉnh núi nhìn xuống chúng sinh, nhưng ai ngờ Tần Phong tên biến thái này lại hoàn toàn không có giới hạn, không chỉ nghiền ép mình về thiên phú, ngay cả thể năng cũng hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

"Tĩnh tâm, cảm ngộ!" Tần Phong vỗ vào mông nhỏ của Lan Bảo Bảo, tiếp tục vận chuyển Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú.

"A…" Lan Bảo Bảo không tự chủ khẽ hừ một tiếng, sau đó không có ý tốt liếc hắn một cái.

Thế nhưng sau khi cảm nhận được Hỗn Nguyên Chi Lực trong cơ thể Tần Phong, nàng ta lập tức không có tâm trạng so đo với hắn nữa, bắt đầu tranh giành từng giây từng phút điên cuồng hấp thu, cũng khiến khí tức của bản thân bắt đầu tăng vọt nhanh chóng.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy toàn bộ Băng Cung đột nhiên rung chuyển dữ dội, Tam Thiên Đại Đạo hóa thành Âm Dương Cực Khí lưu chuyển giữa trời đất, Ngũ Hành Linh Quang và vạn đóa Kim Liên cũng chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa, còn kèm theo từng trận tiên nhạc vang vọng khắp toàn bộ Tiên Giới.

"Hảo, hảo lợi hại!" Tiểu Kiều và Lưu Thủy Anh há hốc miệng, bị hiệu ứng đặc biệt trước mắt làm cho kinh ngạc.

Thế nhưng họ cũng không quên công việc chức trách của mình, biết Tần Phong và Vu Lan đã đến giai đoạn mấu chốt, lập tức ra lệnh toàn bộ đệ tử Băng Cung giới nghiêm, tuyệt đối không thể để người ngoài quấy rầy hai người đột phá Tiên Đế.

"Ca ta càng ngày càng không phải người rồi!" Tần Hạo mở mắt nhìn một cái, lại dịch về phía trước một chút.

Tuy ca hắn từ trước đến nay chưa từng là người, nhưng những thứ lĩnh ngộ được thực sự không có gì để nói, bản thân mình chỉ cần 'húp ké' thôi cũng đã thu hoạch đầy đủ, đủ để sánh với mấy nghìn năm khổ tu của hắn, cũng hiểu vì sao con thỏ tím kia luôn bám dính lấy ca hắn.

Thế nhưng ngay khi hắn cảm thấy mình đã vượt qua Tiểu Bạch, Đạo tâm suýt chút nữa đã bị Tiểu Bạch vô tình đánh nát.

Chỉ thấy Tiểu Bạch đang nằm úp sấp trước cửa phòng ca hắn, dưới thân là bồ đoàn Ngộ Đạo mềm mại, bên trên lót thẻ tre Thánh Nhân Lương Tịch, trên người đắp Vô Thượng Thiên Thư, bên cạnh đốt lư hương An Hồn, trong lòng ôm Tần Gia Đông Hoàng Chung, bên cạnh còn treo Hà Đồ Lạc Thư truyền thuyết để làm vật trang trí.

Không nói đến việc nó có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thứ từ đó, chỉ riêng cái khí thế này thôi cũng đã nghiền ép hắn thành bã rồi.

"Hảo gia hỏa!" Lâm Tam cũng nhìn một cái, trong lòng không khỏi thốt lên 'hảo gia hỏa'.

Tuy hắn biết Tần Phong từ nhỏ đã cưng chiều Tiểu Bạch, nhưng không ngờ có thể cưng chiều đến trình độ này, tùy tiện lấy ra một món bảo bối thôi cũng có thể gây ra đại chiến Tiên Giới.

"Rốt cuộc thì ai mới là đệ đệ ruột của hắn chứ!" Tần Hạo lập tức 'phá phòng', không thể chấp nhận được hiện thực này.

"Ô ô…" Thanh Thanh chỉ nhìn một cái, liền tủi thân muốn khóc.

Rõ ràng mọi người đều là linh sủng cho người ta, nhưng tại sao đãi ngộ lại khác biệt lớn đến vậy chứ!?

“Ngoan nào!” Triệu Trường Sinh lập tức chua lòm an ủi nói: “Chúng ta là người có tư tưởng, có văn hóa, không so với loại thỏ không có linh hồn, không có ước mơ này!” “Ô ô…” Thanh Thanh nghe vậy càng khóc thút thít tủi thân hơn, biểu thị mình cũng muốn làm một con thỏ không có ước mơ.

“Thỏ thỏ, hảo lợi hại!” Thấy bảo bối Tiểu Bạch bị người ta ném ánh mắt hâm mộ, Tiểu Kiều và Lưu Thủy cũng không tự chủ được mà ưỡn ngực lên.

Hiện tại cung chủ của họ đã thành công ‘bao dưỡng’ Tần Phong, cũng có nghĩa là Băng Cung và Tần Phong đã thành công ràng buộc, Tiểu Bạch tự nhiên cũng trở thành linh vật của Băng Cung họ, cần những ‘lão nô’ như họ phải bảo vệ thật tốt.

“Đinh đông, chúc mừng linh sủng của Túc chủ đã khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo ‘phá phòng’, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng linh sủng của Túc chủ đã khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo ‘phá phòng’, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng linh sủng của Túc chủ đã khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo ‘phá phòng’, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng linh sủng của Túc chủ đã khiến linh sủng của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo ‘phá phòng’, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Tiểu Bạch lại làm sao nữa!?” Tần Phong nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, mờ mịt không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng sau hai tháng rưỡi làm việc chăm chỉ, điểm phản phái của hắn đã tích lũy được 1 tỉ 684 triệu 46 vạn 6510 điểm, cũng đã đến lúc tiêu xài một phen để tăng cường lực chiến đấu.

“À đúng rồi!” Tần Phong đột nhiên nhớ tới ‘giegie’ Diệp Thần, món quà cuối cùng để lại trước khi đi.

Trong đó ngoài thẻ thăng cấp Kiếm Ý và Nhất Khí Hóa Tam Thanh ra, còn có một hạt giống thần bí, nói là đản sinh trong Hỗn Độn, mỗi lần dùng điểm phản phái thúc chín không dưới 1 triệu điểm phản phái.

“Đầu tiên cứ thử 100 triệu đã!” Tần Phong hô hoán hệ thống lấy hạt giống ra, gieo nó vào trong Trùng Đồng Thế Giới.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi hạt giống chạm vào mặt đất, một tiếng sấm sét vô hình chợt vang dội giữa trời đất.

Chỉ thấy bầu trời vốn xanh biếc như được rửa sạch, đột nhiên bị mây đen cuồn cuộn che phủ, mây đen như vạn ngựa phi nước đại, từng lớp từng lớp cuồn cuộn kéo đến, nhuộm cả vòm trời thành một màu mực thâm thúy.

Ngay sau đó, Tiên Thiên Chi Khí điên cuồng dũng mãnh đổ về phía nó, không chỉ bùng phát ra ánh sáng ngũ sắc rực rỡ, như gợn sóng lan rộng về phía Tây Châu, còn phát ra một cỗ sức mạnh cường đại và cổ xưa, khiến cả trời đất đều vì đó mà run rẩy.

Liên tục hàng trăm tin tức vang lên, cũng khiến hạt giống phát sinh biến hóa.

“Ra rồi, ra rồi!” Tần Phong ánh mắt ngưng lại, nhìn thấy hạt giống biến hóa.

Chỉ thấy một mầm non chui ra từ bùn đất, vừa mới nhú mầm đã khiến trời đất chấn động, Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Hoàng Chung Lý càng rung động dữ dội, không còn vẻ kiêu ngạo ương ngạnh thường ngày, cứ như những lão nô ti tiện đang vỗ về thiếu gia nhà mình.

“Hảo lợi hại!!” Tần Phong trong lòng chợt kinh hãi, biết hạt giống này tuyệt đối không phải phàm phẩm.

Thế nhưng 100 triệu điểm phản phái căn bản không đủ để thúc chín nó, chỉ có thể khiến nó nhú mầm một chút để xem, muốn biết rốt cuộc nó là phẩm chủng gì, thì cần phải tiếp tục 'nạp tiền' mới có thể xem được nội dung VIP tiếp theo.

"Quá đắt rồi!!" Tần Phong cảm thấy đau xót, trong lòng cũng rỉ máu.

Thế nhưng để biết được vật này rốt cuộc là phẩm chủng gì, hắn chỉ có thể nuốt đau trong lòng tiếp tục hô hoán hệ thống, lại lần nữa tiêu phí 500 triệu điểm phản phái để thúc chín hạt giống, hy vọng có thể xem được nội dung trả phí tiếp theo… Liên tục mấy trăm tin tức vang lên, khiến hạt giống lại phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy mầm non vừa nhú lên lại tiếp tục trưởng thành, không chỉ tụ tập Tiên Thiên Chi Khí trong Trùng Đồng Thế Giới, còn dẫn động Thánh Linh Tuyền ở gần đó đến tưới tắm cho mình.

Chương 1972

Rất nhanh – nơi vốn nảy mầm đã biến thành một cái ao nhỏ.

Hơn nữa khác với Thánh Linh Tuyền trước đó, cái ao này ẩn chứa Hỗn Độn Chi Lực.

Ngay sau đó, trong cái ao lặng như gương sinh ra một mầm non, không chỉ có một cỗ Hỗn Độn Chi Lực từ đó phóng thích ra, còn kèm theo một mùi hương kỳ dị thánh khiết lặng lẽ lan tỏa ra, khiến tinh thần người ta chợt chấn động mà tỉnh táo lại.

“Đây là…” Tần Phong hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy toàn thân thư thái.

Nếu nói Tiên Thiên Chi Khí của Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, hít một ngụm có thể sánh với mấy chục năm khổ tu, vậy thì Hỗn Độn Chi Lực mà mầm non này phóng thích ra, hít một ngụm thôi là có thể sánh với ngàn năm khổ tu.

Thế nhưng hơn 500 triệu điểm phản phái đã ném vào, vẫn không thể nhìn ra đó là hạt giống gì.

“Không lẽ là một đóa sen sao!?” Tần Phong nhìn cái ao nhỏ, suy tư.

Thế nhưng hắn đã tiêu phí hơn 600 triệu điểm phản phái, không thể vô hạn chế ném vào nữa, vì vậy chỉ có thể kìm nén suy đoán trong lòng, trước tiên lui ra khỏi Trùng Đồng Thế Giới.

Ngay sau đó, hắn liền toàn lực vận chuyển công pháp, cùng Lan Bảo Bảo (Vu Lan) xông thẳng Tiên Đế Cảnh.

Còn không quên lấy hai bức Quan Tưởng Đồ Chân Ma, Chân Phật ra, thêm vào buff Tiên Hiền Chân Ý để tăng tỷ lệ thành công của mình.

Ầm ầm ầm!!

Trong đầu Tần Phong đột nhiên vang lên một tiếng sấm sét kinh người, bị một cỗ sức mạnh vô hình dẫn dắt vào không gian thần bí.

Ngay sau đó hắn nhìn thấy ma ảnh nhe nanh múa vuốt, toàn thân tản ra khí tức quỷ dị mà hùng vĩ, một bên thì là tượng Phật trang nghiêm túc mục, ánh sáng từ bi dường như có thể xuyên thấu nhân tâm, có thể xoa dịu mọi sự xao động và bất an của con người.

“Đây là…” Vu Lan cảm nhận được sự thay đổi của Tần Phong, mở đôi mắt đẹp nhìn Quan Tưởng Đồ.

Chỉ thấy tượng Phật từ bi ôm hoài, phổ độ chúng sinh, dùng tình yêu và khoan dung để hóa giải khổ nạn thế gian; còn ma tượng thì lấy sức mạnh làm tôn, dùng khủng bố và uy hiếp để trấn áp tất cả những kẻ không phục.

Mà Tần Phong thì chuyên chú nhìn chằm chằm hai bức Quan Tưởng Đồ, trong đầu là sự giao thoa và va chạm không ngừng của Phật và Ma.

Thế nhưng theo thời gian chậm rãi trôi đi, ánh mắt Tần Phong cũng trở nên ngày càng thâm thúy.

Hắn không hiểu Phật và Ma có đối lập hay không, lại có thể thành tựu lẫn nhau hay không, chỉ biết thân là Đại Tần Nhân Hoàng đương nhiên phải trấn áp tất cả mọi thứ trên thế gian, bản thân phải đứng trên vạn vật thiên địa.

Giờ khắc này… khí chất Tần Phong đã xảy ra biến hóa vi diệu, tản mát ra một loại tự tin siêu phàm thoát tục, dường như đã đứng trên một độ cao hoàn toàn mới, với tư thái vô địch mà phủ thị mọi thứ trên thế gian.

“Sắp đột phá Tiên Đế rồi!” Vu Lan lập tức kinh hãi trừng lớn mắt, trong lòng cũng hiện lên một chữ ‘vãi chưởng’ thật lớn.

Này mẹ nó!

Còn có vương pháp nữa không!?

Còn có pháp luật nữa không!?

Dù nàng ta có kinh nghiệm đột phá Tiên Đế từ kiếp trước, cũng không dám nói mình có thể dễ dàng đột phá Tiên Đế như vậy, thế mà nhìn Tần Phong đột phá Tiên Đế lại đơn giản như uống nước, chỉ là kéo nàng ta làm mấy trận ‘xâm nhập chiến thuật’ là đã đột phá rồi.

“Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã đả kích Đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Tĩnh tâm, cảm ngộ!” Tần Phong lại nâng mông nhỏ của Lan Bảo Bảo lên, dùng sức kéo nàng vào lòng mình.

“A…” Lan Bảo Bảo bất ngờ, không nhịn được khẽ rên một tiếng.

Thế nhưng đối mặt với kinh nghiệm tự đưa tới tận cửa, nàng ta cũng không có lý do gì để từ chối, lập tức bắt đầu ‘húp ké’ kinh nghiệm, lặng lẽ cảm thụ những biến hóa trong tư tưởng của Tần Phong.

Và ngay trước thời điểm Tần Phong sắp đột phá Tiên Đế, toàn bộ Tiên Giới thì hoàn toàn hỗn loạn lên.

Vốn dĩ việc bị ba siêu cấp thế lực cắt ‘cây hẹ’ (bóc lột) đã khiến tán tu oán thán khắp nơi, nhưng ngại uy quyền của ba siêu cấp thế lực nên không ai dám ra mặt gây chuyện.

Thế nhưng trùng hợp thay, truyền thừa của Ẩn Môn lại bị chặt đứt, không chỉ mấy nghìn Đại Đạo Chi Ấn tán lạc khắp các ngóc ngách Tiên Giới, mà còn rất nhiều Thái Cổ Thần Thông và bí pháp cũng được lưu truyền ra ngoài.

Thêm vào đó, uy vọng của Long Ngạo Thiên và Lăng Tiêu Tiên Đế bị đả kích hết lần này đến lần khác, khiến các tán tu lập tức nhìn thấy hy vọng lật đổ ba siêu cấp thế lực.

Giống như một chậu nước lạnh đổ vào chảo dầu nóng, khiến chảo dầu vốn yên tĩnh lập tức sôi trào lên.

Phàm là tán tu may mắn có được Đại Đạo Chi Ấn, đều lần lượt hô hào khẩu hiệu 'ta chính là Thiên Mệnh', lập tức về quê lôi kéo thân bằng hảo hữu bắt đầu lập nghiệp.

"Đáng chết, đáng chết!!" Lăng Tiêu Tiên Đế sau khi nhận được tin tức, tại chỗ tức đến biến sắc.

Vốn tưởng rằng lần này mình xuất binh chắc thắng, có thể nhân lúc Long Ngạo Thiên ra ngoài mà diệt Chiến Thần Điện, nhưng không ngờ cuối cùng mắt thấy sắp thành công rồi, Long Ngạo Thiên lại kịp thời quay về.

Điều khiến hắn không thể chấp nhận nhất là, Đông Phương lại là người của Tần Phong!

"Con trai, chúng ta vẫn chưa thua!" Lăng Tiêu Thánh Mẫu thông qua thiết bị liên lạc, mở miệng an ủi nói: "Tuy Đông Phương là người Tần Phong phái tới khiến người ta bất ngờ, nhưng ý tưởng hắn đưa ra lại không có vấn đề gì, nếu không chúng ta cũng sẽ không tán đồng phương án của hắn." "Mẫu thân nói không sai!" Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức bình tĩnh lại nói: "Tuy lần này chúng ta không thể công phá Chiến Thần Điện, nhưng so với kế hoạch ban đầu cũng không có nhiều sai khác, tiếp theo vẫn có thể liên hợp Tiên Minh vây công Long Ngạo Thiên, thế nhưng theo tin tức phân thân hài nhi truyền về, sự trưởng thành của Tần Phong đã vượt xa dự liệu của chúng ta, cho dù liên hợp Tiên Minh vây giết Long Ngạo Thiên, e rằng cũng không thể diệt Tiên Minh thống nhất Tiên Giới." Nói xong… Lăng Tiêu Tiên Đế liền vẻ mặt hối hận, đã không sớm diệt Tần Phong.

“Những điều con nói quả thực khách quan tồn tại!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu thì không nhanh không chậm nói: “Tần Phong lúc trước sắp xếp Đông Phương dẫn chúng ta mắc bẫy, e rằng chính là có ý đồ này, muốn dùng Lăng Tiêu Cung chúng ta làm ‘thương sai’ (công cụ), thế nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa, con đừng quên hiện tại ngoài Long Ngạo Thiên ra, còn xuất hiện thêm một Ẩn Môn Môn Chủ.” “Ẩn Môn Môn Chủ!!” Mắt Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức sáng rực, nhớ tới tin tức phân thân truyền về.

Tuy thiên phú của Tần Phong và những người khác khiến người ta kinh hãi, nhưng lực chiến đấu của Ẩn Môn Môn Chủ lại càng khiến người ta tuyệt vọng, cho dù là Long Ngạo Thiên đối mặt với người này cũng phải tránh né phong mang.

Hiểu đơn giản là… dùng Ẩn Môn Môn Chủ thay thế Long Ngạo Thiên, dù Tiên Minh có thắng lợi thì cũng là thảm thắng.

Lăng Tiêu Cung bọn họ vẫn có thể tiếp tục ‘ngư ông đắc lợi’, sau đó nhân cơ hội diệt Tiên Minh thống nhất toàn bộ Tiên Giới.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi Lăng Tiêu Tiên Đế cảm thấy ‘lại được rồi’, trong thiết bị liên lạc truyền đến tiếng nổ vang vọng.

Ngay sau đó liền truyền đến một trận tiếng la hét chói tai của cung nữ, cùng với tiếng kêu thảm thiết của binh sĩ sau khi kháng cự bị giết.

“Mẫu thân, có chuyện gì vậy!?” Lăng Tiêu Tiên Đế mặt đầy sốt ruột, hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì.

“Là Ẩn Môn…” Lăng Tiêu Thánh Mẫu vừa kinh vừa giận nói: “Là đệ tử Ẩn Môn đã xông vào Lăng Tiêu Cung chúng ta, còn cướp đi Đế Binh Kiếm mà con vừa mới sửa chữa xong…” “Cái gì!!” Lăng Tiêu

Tiên Đế vừa giận vừa tức, lập tức nghĩ đến Phương Trường.

Vốn tưởng rằng đám người này sau khi thấy sự tình bại lộ, đã xám xịt cút về Ẩn Môn rồi, nhưng không ngờ bọn chúng lại vẫn chưa chịu bỏ cuộc, lại còn đánh chủ ý lên đầu hắn.

Nghĩ đến đây – Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức dẫn binh, cấp tốc chạy về Lăng Tiêu Cung.

Thế nhưng Phương Trường và những người khác lại không có ý định đợi hắn, sau khi có được Đế Binh Kiếm của Lăng Tiêu Tiên Đế, liền lập tức hướng về Tiên Minh Đông Vực mà đi, muốn đi hội hợp với Môn Chủ Sư Tôn của mình.

Chương 1973

“Kiếm này thật sự có thể khắc chế Ma Kiếm của Tần Phong sao!?” Phương Trường nhìn thanh trường kiếm trong tay, lông mày không nhịn được hơi nhíu lại.

Chỉ thấy thanh kiếm này dài ba thước ba tấc, thân kiếm thon dài mà thẳng tắp, được rèn đúc từ một loại huyền thiết thần bí, không chỉ chất liệu cứng rắn vô cùng, còn phát ra ánh sáng đen sâu thẳm và băng lãnh, trên thân kiếm ngoài khắc đầy những phù văn phức tạp mà huyền ảo ra, còn khắc hai chữ lớn ‘Thiên Ngự’.

“Nếu ta không nhìn nhầm, thanh kiếm này tên là Thiên Ngự Kiếm!” Trình Vận từ tay Phương Trường cầm lấy, nhẹ nhàng vung một cái trong hư không.

Chỉ thấy lưỡi kiếm mỏng như cánh ve sắc bén vô cùng, khi vung lên không chỉ phát ra tiếng kiếm minh giòn giã dễ nghe, còn như một tia chớp xé rách không gian, dường như có thể chém đứt bất kỳ vật thể nào.

Đặc biệt là khi cầm trong tay, chất liệu ôn nhuận như ngọc, có thể cảm nhận được bên trong ẩn chứa Thiên Địa Áo Nghĩa.

“Thiên Ngự Kiếm!?” Ngọc Lộ khẽ nhíu mày nói: “Nếu ta không nhầm thì Thiên Ngự Kiếm là bội kiếm của Thiên Ngự Tiên Đế, người này với Tà Đế không phải cùng một thời đại, bội kiếm của hắn không có lý do gì để khắc chế Ma Kiếm của Tà Đế chứ!?” “Tin tức này không lẽ là do Tần Phong tung ra sao!?” Mạch Mạch khẽ nhíu mày suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Hiện tại Lăng Tiêu Cung và Tiên Minh kết thành đồng minh thì ai cũng biết, Tần Phong không tiện tự mình ra mặt đoạt thanh kiếm này, thế là liền tung tin giả ra để chúng ta đi cướp, sau đó hắn lại đường đường chính chính cướp lại từ tay chúng ta, sau đó nói thanh kiếm này là chiến lợi phẩm hắn giành được." "Không phải chứ!?" Trình Vận lập tức kinh hô: "Người thật sự có thể vô sỉ đến trình độ này sao!?" "Ngươi đừng nói, ngươi đừng nói thật…" Ngọc Lộ vội vàng tiếp lời: "Người khác làm việc có thể còn có chút giới hạn, nhưng Tần Phong ngươi cũng không phải lần đầu tiên giao thiệp với hắn, hắn căn bản không phải là người, hắn là một tên súc sinh vô sỉ, có thể nói là hoàn toàn không có giới hạn, làm ra bất cứ chuyện súc sinh nào cũng không kỳ quái." "Nếu ngươi nói vậy…" Trình Vận lập tức rơi vào trầm tư, cảm thấy lời này một chút cũng không có vấn đề.

"Nói nhiều vô ích!" Phương Trường cầm lấy kiếm nhìn, thần sắc nghiêm túc nói: "Bất kể có phải Tần Phong tên súc sinh kia đang giở trò hay không, dù sao lần này có Sư Tôn xuất mã, chúng ta đã đứng ở thế bất bại, vừa hay dùng thanh Thiên Ngự Kiếm này xé xác tên tặc tử kia thành vạn mảnh." "Ừm!" Trình Vận và những người khác nghe xong, cũng đồng tình gật đầu.

Tuy Tiên Minh hiện tại có hai vị Tiên Đế tọa trấn, nhưng Sư Tôn của bọn họ lại là cao thủ Bán Bộ Hợp Đạo Cảnh, toàn bộ Tiên Giới không ai có tu vi mạnh hơn người đó, thật sự không tìm ra được lý do để thua.

"Hắt xì!!" Kim Ô phân thân đột nhiên hắt hơi một cái, luôn cảm thấy có người đang chửi hắn là súc sinh.

Ngay sau đó hắn liền quay đầu nhìn về phía Kim Nguyệt, nghi ngờ có phải nương tử này đang chửi mình hay không, bởi vì hiện tại bên cạnh hắn ngoài nương tử này ra, thì không còn ai khác nữa.

"Ta không có, ta không có…" Kim Nguyệt không biết Kim Ô phân thân có ý gì, chỉ biết vội vàng xua tay biểu thị không liên quan gì đến

mình.

Không còn cách nào khác!!

Kim Ô phân thân thực sự quá đáng sợ!

Rõ ràng chỉ có tu vi Tiên Vương sơ giai, nhưng lại có thể toàn diện áp đảo nàng ta mà đánh.

Không chỉ huyết mạch Yêu tộc cao quý hơn mình, còn sở hữu Đại Đạo Chi Ấn Sát Lục, thêm vào loại đại tiên thiên chí bảo như Hỗn Nguyên Kim Đấu, cho dù nàng ta là Yêu Đế của Yêu tộc, cũng không có bất kỳ lực phản kháng nào.

“Không có thì tốt nhất!” Kim Ô phân thân lạnh lùng liếc một cái, sau đó liền nhìn về phía một khe nứt.

Chỉ thấy hư không phía trước đột ngột xuất hiện một khe nứt, giống như trời đất bị người ta cưỡng ép xé rách một vết nứt dữ tợn, không chỉ hiện ra sự dao động quỷ dị, dường như ẩn chứa một cỗ dao động không quy tắc, mà mặt đất bên ngoài còn trải đầy xương trắng ngổn ngang.

“Vâng, vâng, vâng!” Kim Nguyệt sợ hãi liên tục gật đầu, cũng không quên vội vàng giới thiệu: “Đây chính là lối vào Yêu Giới, chỉ cần đi vào là có thể đến Yêu Giới, cũng là cấm địa của Nhân tộc.” “Đây chính là lối vào Yêu Giới sao!?” Kim Ô phân thân thò đầu vào nhìn nhìn, vươn tay túm lấy Kim Nguyệt liền chuẩn bị nhảy vào.

Thế nhưng ngay khi hắn túm lấy Kim Nguyệt, chuẩn bị khởi hành đi Yêu Giới, một đạo uy áp khủng bố đột nhiên giáng lâm.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ long trời lở đất chợt vang lên giữa trời đất, uy áp hùng vĩ đủ để khiến cả trời đất chìm xuống.

Ngay sau đó, thân ảnh Long Ngạo Thiên kiêu ngạo đứng sừng sững trong hư không, trên người đã thay một bộ Tiên Giáp Thượng Phẩm hoàn toàn mới, trong tay cũng cầm một cây Tiên Thương Thượng Phẩm mới tinh, lại lần nữa khôi phục phong thái của thần linh cấp thấp.

“Ngạo Thiên!!” Kim Nguyệt thấy Long Ngạo Thiên đuổi kịp, lập tức kích động như thấy được cứu tinh.

“Tần Phong, buông Kim Nguyệt ra!!” Long Ngạo Thiên trường thương trong tay khẽ chỉ, mặt đầy hàn ý nói: “Nếu không đừng trách bản Đế xé xác ngươi thành vạn mảnh!!” “Không khoác lác sẽ chết sao!?” Kim Ô phân thân mặt đầy khinh bỉ nói: “Khi ta ở Thái Ất Kim Tiên Cảnh, đã có thể xem ngươi như khỉ mà trêu đùa, bây giờ ta đã đột phá đến Tiên Vương sơ giai, ngươi nói muốn xé xác ta thành vạn mảnh, lời này chính ngươi có tin không!?” “Ngươi tìm chết!!” Long Ngạo Thiên không nghe lọt tai lời thật, tại chỗ bị ‘phá phòng’ rồi.

Chỉ thấy hai mắt hắn lập tức sung huyết, như hai đoàn hỏa diễm phun trào ra, khí tức khủng bố cũng như thủy triều giận dữ hung mãnh bùng phát, từng đợt từng đợt nhanh chóng lan rộng ra ngoài, khiến cả trời đất đều vì đó mà run rẩy.

Ngay sau đó hắn nắm chặt Tiên Thương Thượng Phẩm trong tay, liền nhanh chóng đâm về phía Kim Ô phân thân.

Thế nhưng Kim Ô phân thân lại không có ý định đối đầu cứng rắn với hắn, liền xách Kim Nguyệt nhảy vào lối vào Yêu Giới, còn không quên quay đầu lại lộ ra nụ cười tà mị nói: “Tâm Ngữ Tiên Tử rất ‘nhuận’, nhớ trở về kiểm tra cửa sổ nhé…” “Cuồng vọng!!” Long Ngạo Thiên trong lòng tràn đầy phẫn nộ, lực đạo trên tay cũng không hề giảm đi chút nào.

Thế nhưng lời nói của Kim Ô phân thân trước khi đi, cũng thành công khiến hắn suy nghĩ lung tung.

Ban đầu để tránh bi kịch Hoàng Chung Lý tái diễn, hắn liền giao Tử Tiêu Thần Thụ cho Tâm Ngữ Tiên Tử bảo quản, thế nhưng Tần Phong lần này lại có thể thẳng tiến đến mục tiêu, không hề kinh động bất kỳ ai của Chiến Thần Điện.

“Không thể nào…” Long Ngạo Thiên vội vàng tự an ủi mình, kiên quyết không tin cái miệng thối của Tần Phong.

Tuy Tần Phong lần này thẳng tiến đến khuê phòng của Tâm Ngữ Tiên Tử, nhưng Bạch Nhật lại là nội gián hắn sắp xếp ở Chiến Thần Điện, trong trăm năm cũng đã tiếp xúc được rất nhiều cơ mật cấp cao, cho nên biết chuyện này một chút cũng không kỳ quái.

Thế nhưng hạt giống nghi ngờ một khi đã gieo xuống, thì không dễ dàng bị xóa bỏ đi như vậy.

Vì vậy hắn không tiếp tục truy sát Tần Phong, mà định sau khi trở về sẽ lén lút hỏi thăm tiểu thị nữ bên cạnh Tâm Ngữ Tiên Tử, để xóa bỏ nghi ngờ trong lòng mình… Ting tong, chúc mừng Túc chủ đã phá hủy mối quan hệ giữa Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo và tình mới tình cũ, nhận được 1 triệu Phản Phái Điểm!

“Lại là Ngạo Thiên huynh à!?” Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống không nhịn được lẩm bẩm, phát hiện Long Ngạo Thiên dạo này cực kỳ nổi bật.

Nhưng lúc này hắn đang ở thời điểm mấu chốt để đột phá Tiên Đế, cũng không có thời gian quan tâm Long Ngạo Thiên đã làm chuyện gì, bắt đầu điên cuồng vận chuyển Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú.

Oanh long long!!

Tiên khí giữa trời đất chấn động, điên cuồng hội tụ về phía hai

người.

Ngay sau đó, Tam Thiên Đại Đạo nhanh chóng bao bọc lấy hai người, Thái Cực Âm Dương Đồ điên cuồng hấp thu luyện hóa năng lượng trong Thái Dương Chân Hỏa, cũng khiến năng lượng trong cơ thể Tần Phong và Vu Lan nhanh chóng tăng vọt.

“Vẫn còn thiếu một chút!!” Vu Lan cảm giác mình sắp đạt đến cực hạn, bắt đầu tham lam hấp thu từng chút năng lượng.

Ngay sau đó, vạn đóa kim liên trên không Băng Cung lấp lánh kim quang, Âm Dương Cực Khí và Ngũ Hành Linh Quang cũng càng thêm chói mắt, còn kèm theo từng đợt tiên nhạc vang vọng khắp trời đất.

“Không phải chứ, cái này cũng lạnh quá rồi đó!?” Tần Phong không nhịn được rụt vai lại, phát hiện Lan bảo bối đúng là khí lạnh bức người.

Nhưng may mắn là hắn đã dung hợp Ngũ Đại Tiên Hỏa, không chỉ có thể chống đỡ khí lạnh cực hạn của Băng Chi Đại Đạo, mà còn có thể dung hợp với nó, đạt đến cảnh giới âm dương hỗ trợ cân bằng.

Và đúng lúc Tần Phong đang toàn lực xông phá cảnh giới Tiên Đế, Ẩn Môn Môn Chủ đã cưỡi thuyền đến bên ngoài Tiên Minh.

“Kẻ đến là ai!?” Đệ tử Tiên Minh thấy đối phương, lập tức tiến lên lớn tiếng hỏi.

Nhưng Ẩn Môn Môn Chủ lại không có ý muốn trả lời, tay khẽ vung cây phất trần trong tay, năng lượng khủng bố trong nháy mắt đánh hai đệ tử tiến lên thành huyết vụ.

“Không xong, địch tấn công!!” Các đệ tử Tiên Minh khác sắc mặt đại biến, lập tức quay người liều mạng la lớn.

“Kẻ nào?

Dám đến Tiên Minh ta gây rối!!" Cao thủ Tiên Minh nghe thấy động tĩnh lập tức bạo nộ, ào ạt xông ra, muốn dạy dỗ đối phương một trận.

Chỉ là Ẩn Môn Môn Chủ căn bản không thèm để họ vào mắt, tiếp tục ngồi khoanh chân trên phi thuyền tiến vào bên trong Tiên Minh, cây phất trần trong tay cũng như vẫy ruồi vậy mà huy động.

Chương 1974

Nhưng mỗi lần y vung phất trần, lại có mấy đệ tử biến thành huyết vụ.

“Cái gì!!” Cao thủ Tiên Minh sắc mặt đại biến, có thể nhìn ra đối phương không dễ chọc.

“Kẻ nào dám đến Tiên Minh ta làm càn!!” Một tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Lục Gia như một vầng thái dương treo cao giữa hư không, nâng bàn tay khô gầy lên, vỗ xuống Ẩn Môn Môn Chủ phía dưới, ngay sau đó, một bàn tay khổng lồ màu vàng từ trên trời giáng xuống xuất hiện.

Oanh long long!!

Bàn tay khổng lồ màu vàng từ trên trời giáng xuống, nơi nó đi qua hư không sụp đổ.

“Ồn ào!” Ẩn Môn Môn Chủ chỉ liếc mắt một cái, rồi lại vung cây phất trần trong tay.

Ngay sau đó, một đạo kim quang chói mắt bắn ra từ cây phất trần, trông có vẻ bình thường, không có lực công kích gì, nhưng năng lượng ẩn chứa bên trong lại như cuồng phong bão vũ quét sạch cả trời đất, nơi nó đến không gì không run rẩy.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, bùng nổ ra một tiếng nổ vang trời.

Ngay sau đó, một đám mây hình nấm bốc thẳng lên trời, phong bạo năng lượng khủng bố cũng quét sạch trời đất, cũng thổi khiến các tiên sơn trong Tiên Minh rung lắc kịch liệt.

“Phụt!!” Lục Gia phun ra một ngụm tiên huyết, cũng bị chấn bay tại chỗ.

Nếu y không phải một Thể Tu chân chính, lại còn sở hữu tu vi Chuẩn Tiên Đế cảnh, thì cú tùy tiện một đòn của Ẩn Môn Môn Chủ vừa rồi, đủ để tiễn y đi nhận cơm hộp rồi.

“Địch tấn công, mau mở đại trận!!” Thấy Lục Gia bị đánh bay, đệ tử Tiên Minh lập tức sốt ruột la lớn.

Khác với trước đây Tần Hạo ngang nhiên xông vào Tiên Minh đánh nửa ngày cũng không ai mở hộ tông đại trận, lần này còn chưa đợi địch nhân tiến vào Tiên Minh, hộ tông đại trận đã được mở ra trong nháy mắt.

Chỉ thấy trên từng tòa tiên sơn phù hiện đầy trời phù văn, ngay sau đó nhanh chóng liên kết, tạo thành một đỉnh lớn khổng lồ.

Và sáu vị trưởng lão còn lại của Tiên Minh, cũng hóa thành sáu đạo lưu tinh cấp tốc bay đến.

“Kẻ nào dám xông vào Tiên Minh, chết!!” Đại Trưởng Lão hừ lạnh một tiếng, vung tay lấy ra một cây trường thương.

Ngay sau đó người và thương khí thế hợp nhất, như rồng cấp tốc đâm về phía Ẩn Môn Môn Chủ.

Nhưng Ẩn Môn Môn Chủ vẫn không thèm để y vào mắt, vẫn chỉ nhẹ nhàng vung cây phất trần trong tay, lại một lần nữa bắn ra một đòn công kích bình thường, va chạm mạnh mẽ với Đại Trưởng Lão.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang trời đất, hóa thành phong bạo năng lượng quét sạch phương Tây.

Không chỉ trên bầu trời mây đen giăng kín, sấm sét gào thét, như tận thế giáng lâm, mà trên mặt đất cũng nứt ra từng vết nứt dữ tợn, ngay sau đó bắt đầu sụp đổ điên cuồng.

“Phụt!!” Đại Trưởng Lão không có gì ngoài ý muốn, lập tức phun ra một ngụm tiên huyết.

Đừng nói y chỉ là trưởng lão Chuẩn Tiên Đế cảnh, ngay cả khi đột phá Tiên Đế làm Minh Chủ, cũng vẫn không phải đối thủ của Bán Bộ Hợp Đạo cảnh.

“Đại Trưởng Lão!!” Các trưởng lão khác trong lòng kinh hãi, vội vàng tiến lên đỡ y dậy.

“Làm càn!!” Một tiếng quát kiều mị vang lên, Mộng Dao Tiên Đế xuất hiện.

Chỉ thấy nàng không nói hai lời, kết ra một chỉ quyết, Thập Nhị Tinh Thần Châu lập tức bay ra, vờn quanh cơ thể nàng hình thành một trận pháp, lực lượng tinh thần khủng bố cũng theo đó bay vọt lên trời.

“Đây là Thập Nhị Tinh Thần Châu sao!?” Trên khuôn mặt vốn bình thản của Ẩn Môn Môn Chủ, khi nhìn thấy Thập Nhị Tinh Thần Châu cuối cùng cũng có biến hóa.

Mặc dù Thập Nhị Tinh Thần Châu hiện tại vẫn là một kiện Đế Binh, nhưng bên trong lại ẩn chứa một luồng Hỗn Nguyên Chi Lực cực kỳ khủng bố, thêm vào ấn ký Đại Đạo Tinh Thần của Mộng Dao Tiên Đế, lập tức khiến uy lực của nó tăng lên một bậc.

Nhưng cũng chỉ là có chút bất ngờ mà thôi, đối với y vẫn không tạo thành uy hiếp gì.

Chỉ thấy y lại một lần nữa vung cây phất trần trong tay, vẫn không có ý định đứng dậy chiến đấu.

Oanh long long!!

Mộng Dao Tiên Đế không dám khinh suất, vừa ra tay đã sử dụng đại chiêu.

Chỉ thấy Thập Nhị Tinh Thần Châu lấp lánh tinh quang chói mắt, lực lượng tinh thần khủng bố cuồn cuộn giữa trời đất, va chạm mạnh mẽ với công kích của Ẩn Môn Môn Chủ.

Ngay sau đó, phong bạo năng lượng khủng bố quét sạch trời đất, như muốn hủy diệt mọi thứ giữa trời đất.

“Phụt!!” Mộng Dao Tiên Đế phun ra một ngụm tiên huyết, vẫn không thể chặn được công kích của đối phương.

“Hít!

Hít!” Các đệ tử xung quanh lập tức hít một ngụm khí lạnh, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi hoàn toàn.

Vốn dĩ thấy Mộng Dao Tiên Đế xuất hiện thì tưởng là ổn rồi, có thể dạy dỗ đối phương cái gì gọi là quy tắc, nhưng điều mà bọn họ vạn vạn lần không ngờ tới là, Tiên Đế xuất trận vẫn không thể đỡ được một đòn của đối phương.

Đậu má!!

Lão già này rốt cuộc là ai!?

Lại có tu vi như thế nào chứ!?

“Tiền bối là người phương nào!?” Đại Trưởng Lão trong nháy mắt đã biết nói chuyện tử tế, tiến lên ôm quyền lễ độ nói: “Tiên Minh ta và tiền bối hình như không có ân oán gì, hay là Tiên Minh chúng ta chiêu đãi không chu đáo, đã chậm trễ tiền bối?

Vãn bối xin trước tiên nhận lỗi với tiền bối!!” “Hừ!!” Ẩn Môn Môn Chủ không để ý đến Đại Trưởng Lão, chỉ hừ lạnh một tiếng nói: “Một lũ phế vật cũng dám cản Bản Tôn, bảo Tần Phong cút ra đây...”

“Ngươi...” Các đệ tử nghe thấy hai chữ “phế vật”, tức đến suýt chút nữa thì ra tay.

Nhưng nghĩ đến chiến tích khủng bố của đối phương vừa rồi, bọn họ quyết định vẫn cứ giận dữ tượng trưng một chút, thật sự không cần thiết phải so đo với một lão già.

“Tần Phong!!” Các trưởng lão thì nhìn nhau, lập tức cảm thấy đau đầu.

Mặc dù bọn họ biết tiểu tổ tông Tần Phong này thích gây chuyện, nhưng không ngờ lần này lại gây ra họa lớn như vậy, ngay cả Mộng Dao Tiên Đế cũng không thể đỡ được một chiêu của đối phương.

“Không sai, bảo Tần Phong cút ra đây!!” Đúng lúc các trưởng lão không biết phải làm sao, giọng nói kiêu ngạo của Phương Trường đột nhiên vang lên.

Chương 1975

Chỉ thấy Phương Trường, Trình Vận, Ngọc Lộ, Mạch Mạch Tây Nhân, sau khi rời Lăng Tiêu Cung liền không ngừng nghỉ chạy đi, cuối cùng cũng cùng Ẩn Môn Môn Chủ gần như cùng lúc đến Tiên Minh.

Ngay sau đó bọn họ liền cung kính tiến lên, bái kiến Ẩn Môn Môn Chủ hô lên Sư Tôn.

"Ừm!" Ẩn Môn Môn Chủ khẽ gật đầu, ý bảo bọn họ không cần đa lễ.

"Là các ngươi!" Mộng Dao Tiên Đế khẽ nhíu mày, vừa nhìn đã nhận ra Phương Trường và những người khác.

Ngày trước nàng và Tần Phong đi đến biên khu Đông Vực đã gặp Phương Trường, không chỉ biết y từng làm tay sai của Tiêu Chỉ Lan, mà còn biết người này đã tu luyện Thôn Phệ Ma Công, coi sinh mệnh như cỏ rác, đặc biệt thích lạm sát vô tội.

"Lần này khó làm rồi!" Thấy Phương Trường và các đệ tử đến, các trưởng lão trong lòng trùng xuống một cái.

Vốn dĩ một Ẩn Môn Môn Chủ đã đủ khiến người ta tuyệt vọng rồi, nhưng không ngờ lại đến thêm mấy đệ tử của Ẩn Môn, mỗi người đều có thể sánh ngang với mấy người đứng đầu Thiên Tư Bảng.

"Xem ra, các ngươi không định giao Tần Phong ra rồi!" Ẩn Môn Môn Chủ không còn chút kiên nhẫn nào để chờ đợi, chậm rãi đứng dậy chuẩn bị đại khai sát giới.

"Cuối cùng cũng đợi được rồi!" Phương Trường lập tức kích động, biết Tần Phong khó thoát khỏi kiếp này.

“Phải liều mạng sao!?” Mộng Dao Tiên Đế sắc mặt dần trở nên ngưng trọng, không có ý định giao Tần Phong ra.

Nhưng đúng lúc nàng lặng lẽ kích hoạt Tinh Thần Đại Đạo, Thập Nhị Tinh Thần Châu quanh người từng viên một sáng lên, chuẩn bị xông lên liều chết một phen thì, giọng nói già nua của Tiên Minh Minh Chủ đột nhiên truyền đến.

“Lão bằng hữu!” Tiên Minh Minh Chủ với giọng nói già nua nói: “Chúng ta đã mấy chục vạn năm không gặp rồi, ngươi vừa đến đã muốn diệt đạo thống của ta, điều này hình như không được lễ phép cho lắm nhỉ!?” “Ngươi còn chưa chết!?” Ẩn Môn Môn Chủ mắt híp lại nói: “Bản Tôn khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn giao Tần Phong ra, với chút khí huyết còn lại của ngươi, trong tay Bản Tôn ngay cả ba chiêu cũng không chống đỡ được.” “Hắc hắc...” Tiên Minh Minh Chủ không nhịn được cười nói: “Lão bằng hữu, ngươi có phải đã quên rồi không, năm đó tư chất của ngươi ngay cả xách giày cho ta cũng không đủ tư cách, chỉ là vận khí tốt mới bái nhập Ẩn Môn mà thôi.

Mà bây giờ Thiên Địa Đại Đạo đã trở lại, xiềng xích áp chế trên người ta đã biến mất, ta vẫn là ta của trước đây, còn ngươi thì lại trở thành cái phế vật đó.” “Ngươi mới là phế vật!!” Ẩn Môn Môn Chủ như bị vạch trần vết sẹo, lập tức mắt hiện hung quang gào thét.

Giống như người đi cửa sau bằng quan hệ, khi còn trẻ gặp phải một người có bản lĩnh thật sự.

Vốn tưởng có thể dựa vào gia thế mà mãi mãi giẫm đối phương dưới chân, nhưng không ngờ đột nhiên có một ngày phát hiện, đối phương không những không bị giẫm dưới chân, mà còn mọc dại lại vươn lên.

“Vậy sao!?” Tiên Minh Minh Chủ cười cười không nói thêm nữa, chuẩn bị dùng hành động để chứng minh bản thân.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang trời vang lên, hư không cũng nổi lên gợn sóng.

Chỉ thấy trên Tiên Đế Phong bùng phát ra một đạo kim quang xuyên thẳng lên trời, khiến bầu trời vốn sáng sủa trong nháy mắt trở nên u ám, ngay sau đó từng ngôi sao sáng lên bầu trời đêm, và một bóng dáng già nua đứng giữa hư không.

“Là Minh Chủ!!” Các trưởng lão lập tức kinh hô một tiếng, ào ào nhìn về phía bóng dáng già nua đó.

Ngay sau đó, ấn ký Tinh Thần Đại Đạo trong cơ thể Mộng Dao Tiên Đế, như thể nghe thấy tiếng gọi của chủ nhân, hóa thành một đạo lưu tinh bay đến đỉnh đầu Tiên Minh Minh Chủ, và nhanh chóng dung hợp với Tinh Thần Đại Đạo do y ngưng tụ ra.

Chỉ trong chốc lát...

Vòng eo còng xuống của y không chỉ từ từ thẳng lên, mà những nếp nhăn như rãnh hố trên mặt cũng từ từ biến mất.

Đặc biệt là khí huyết vốn sắp khô cạn, vào lúc này cũng bắt đầu điên cuồng bùng nổ, người cũng như được phản lão hoàn đồng, biến thành dáng vẻ trung niên.

“Chưởng khống Đại Đạo, Tiên Đế đỉnh phong!” Trình Vận và những người khác lập tức kinh hô thành tiếng, không ngờ Tiên Minh Minh Chủ còn có thể đột phá.

Nhưng Tiên Minh Minh Chủ lại không có ý định dừng lại, lực lượng Đại Đạo giữa trời đất tiếp tục điên cuồng hội tụ về phía y, quanh người y lại ngưng tụ ra một đóa liên hoa màu trắng, cùng với chín đóa liên hoa quanh người y, tạo thành thế Thập Phẩm Hoa Khai.

“Sao có thể chứ!?” Ẩn Môn Môn Chủ lập tức trợn tròn mắt, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

“Không có gì là không thể!” Tiên Minh Minh Chủ đứng giữa hư không, tuyên bố thiên tài là không bị định nghĩa.

Ngay sau đó, y liền trả lại ấn ký Tinh Thần Đại Đạo cho nữ nhi bảo bối của mình, không phải y cảm thấy mình lúc này thiên hạ vô địch, mà là Tiên Đế đỉnh phong đã hoàn toàn chưởng khống Tinh Thần Đại Đạo, cho dù không có ấn ký Đại Đạo cũng vẫn có thể khống chế lực lượng tinh thần.

“Hừ, cố làm ra vẻ thần bí!” Ẩn Môn Môn Chủ hừ lạnh một tiếng, không nói thêm lời thừa thãi, không tin Bán Bộ Hợp Đạo không thể đánh lại Tiên Đế đỉnh phong.

“Chính có ý này!!” Tiên Minh Minh Chủ cũng không dài dòng, lập tức chọn nghênh chiến.

Chỉ thấy hai người bay thẳng lên trời ra ngoài thiên ngoại, ngay sau đó tiếng nổ vang trời vang lên, bầu trời cũng như đèn cảm ứng mà chớp sáng liên tục, xung kích năng lượng khủng bố cũng khiến mặt đất chấn động kịch liệt.

Và đúng lúc hai vị đại lão đang giao thủ, năng lượng trong cơ thể Tần Phong cũng đạt đến đỉnh phong.

Oanh long long!!

Băng Cung đột nhiên chấn động kịch liệt, ngũ sắc quang mang cũng theo đó chiếu rọi vòm trời.

“Vẫn còn thiếu một chút!” Vu Lan ôm chặt Tần Phong, luôn cảm thấy vẫn còn thiếu một chút.

“Vậy để ta trợ ngươi một tay vậy!” Tần Phong vì muốn giúp Lan bảo bối đột phá Tiên Đế, lập tức truyền vào nàng một lượng lớn Hỗn Nguyên Chi Lực.

“Ô...” Lan bảo bối lập tức cắn chặt môi đỏ, căng chặt cơ thể, đôi chân nhỏ đang co chặt cũng theo đó giãn ra.

Ngay sau đó Tam Thiên Đại Đạo hóa thành Âm Dương Cực Khí lưu chuyển giữa trời đất, Ngũ Hành Linh Quang và vạn đóa kim liên càng thêm chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa, và kèm theo từng đợt tiên nhạc vang vọng khắp Tiên Giới.

Ting tong, chúc mừng Túc chủ đã từ trong ra ngoài, hoàn toàn chinh phục Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo, nhận được 50 triệu Phản Phái Điểm!

Ting tong, chúc mừng Túc chủ đã từ trong ra ngoài, hoàn toàn chinh phục Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo, nhận được một cơ hội rút thưởng phiên bản tăng cường!

“Cuối cùng cũng xong rồi!” Nhìn Lan bảo bối đẫm mồ hôi thơm trong lòng, Tần Phong cuối cùng cũng thở phào một hơi thật sâu.

Ngay sau đó hắn liền trong lòng hô hoán hệ thống, chuẩn bị sử dụng cơ hội rút thưởng phiên bản tăng cường vừa nhận được, xem có thể rút ra bảo bối nghịch thiên gì.

Loảng xoảng một tiếng!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay chuyển.

Cũng không biết là cẩu tác giả lương tâm phát hiện, hay là vì tài khoản phụ Douyin mà cầu sự chú ý, lần này lại không xuất hiện tình huống kẹt chữ.

Ting tong, chúc mừng Túc chủ đã rút trúng một giọt Bàn Cổ Tinh Huyết...

“Bàn Cổ Tinh Huyết!!” Tần Phong lập tức giật mình đứng dậy, vội vàng mở hệ thống kiểm tra thông tin.

Bàn Cổ Tinh Huyết: Sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, lực cạn thân vẫn, tiên huyết trong cơ thể y hấp thu thanh khí, trọc khí, Hỗn Độn Chi Khí khi khai thiên tích địa, cùng với thần lực và tạo hóa chi lực của Bàn Cổ tự thân, v.v...

Chương 1976

mà hình thành.

Sau khi sử dụng không chỉ có thể cường hóa nhục thân, mà còn có thể tạm thời ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân.

“Đệt mợ, đúng là Bàn Cổ Tinh Huyết thật!” Tần Phong xem xong giới thiệu thông tin, trong lòng lập tức thốt lên “đệt mợ”.

Vốn tưởng lần này lại là bản yếu hóa của Nhất Khí Hóa Tam Thanh trước đây, nhưng không ngờ lại đúng là Bàn Cổ Tinh Huyết trong truyền thuyết.

Sau khi sử dụng không chỉ có thể khiến Tổ Vu Chi Thể của mình tiến thêm một bước, mà còn có thể tạm thời có được Bàn Cổ Chi Lực.

Oanh long long!!

Trên bầu trời, sấm sét cuồn cuộn.

Ngay sau đó, Tam Thiên Đại Đạo hóa thành Âm Dương Cực Khí lưu chuyển giữa trời đất, Ngũ Hành Linh Quang và vạn đóa kim liên càng thêm chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa, và kèm theo từng đợt tiên nhạc vang vọng khắp Tiên Giới.

Còn có một cột sáng thất sắc từ đỉnh đầu Tần Phong xông thẳng lên trời, trong cột sáng là những phù văn Đại Đạo cổ xưa đang giao thoa va chạm.

“Đột phá rồi!” Tần Hạo lập tức đứng dậy nhìn về phía cửa cung điện, biết đại ca không ra gì của mình sắp ra rồi.

“Sắp đột phá rồi sao!?” Triệu Trường Sinh lẩm bẩm, cũng nhìn về phía cửa cung điện.

Mặc dù lần này Vu Lan cũng đột phá đến cảnh giới Tiên Đế, nhưng thứ y chú ý lại chỉ có yêu nghiệt Tần Phong này, muốn xem yêu nghiệt Thập Nhị Phẩm tiền cổ chưa từng có này, sau khi đột phá Tiên Đế rốt cuộc sẽ mạnh đến mức nào.

Lúc này —— Tần Phong không vội vàng đi ra, đang lẳng lặng cảm nhận bản thân.

Chỉ thấy hắn không chỉ lấy Hỗn Nguyên Chi Lực làm căn cơ, Âm Dương Chi Lực làm cơ thể, mà còn lấy Thời Gian Đại Đạo làm xiềng xích, Ngũ Hành Pháp Tắc dựng dục Ngũ Thần, lại còn chân đạp biển lửa, ngực chứa sát lục, thân mang thần thông.

"Đây chính là cảnh giới Tiên Đế sao!?" Tần Phong nhắm mắt lẳng lặng cảm nhận, có thể rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa của bản thân.

Nếu nói trước đây hắn dốc toàn lực mới chỉ có thể làm bị thương Ẩn Môn Môn Chủ, vậy thì lúc này hắn cảm thấy mình chính là sự tồn tại vô địch, Ẩn Môn Môn Chủ có thể chống đỡ ba quyền của hắn mà không chết đã tính là kỳ tích rồi.

"Đột phá rồi!" Lan bảo bối vẻ mặt tràn đầy vui mừng, cảm nhận được sức mạnh đã lâu không có.

Nhưng dưới hiệu ứng đặc biệt Thập Nhị Phẩm Hoa Khai của Tần Phong làm nền, Thập Phẩm Hoa Khai của nàng liền không còn chút khí thế nào, thậm chí có một số người còn không nhận ra có người thứ hai đột phá cảnh giới Tiên Đế.

Oanh long long!!

Hư không truyền đến tiếng nổ vang trời, cả trời đất cũng chớp động liên tục.

"Là Ẩn Môn Môn Chủ đang chiến đấu!" Lan bảo bối lập tức ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, có thể cảm ứng được hai luồng khí tức khủng bố.

Mặc dù nàng không biết là ai đang đánh Ẩn Môn Môn Chủ, nhưng nàng vội vàng đẩy Tần Phong ra, muốn đứng dậy, chuẩn bị kết thúc lần tu luyện này đi giúp một tay.

“Vội cái gì...” Tần Phong một tay ấn Lan bảo bối xuống, biểu thị rằng lão già vẫn có thể chống đỡ một lúc.

“Ách...” Lan bảo bối lại một lần nữa không kịp phòng bị, ngồi xuống phát ra một tiếng rên nhẹ.

Ngay sau đó, còn chưa đợi nàng lườm một cái phong tình vạn chủng, đã thấy Tần Phong mở Thượng Cổ Trùng Đồng, kéo nàng lập tức vào thế giới Trùng Đồng, sau đó “phốc thông” một tiếng rơi vào trong hồ nước.

Vốn dĩ nàng tưởng đó là Thánh Linh Tuyền ở hạ giới, nhưng khi bước vào lại phát hiện năng lượng bên trong cao cấp hơn.

Chỉ thấy nàng vừa mới rơi vào trong hồ nước, năng lượng ẩn chứa bên trong như thể bị dẫn dắt, lập tức dâng lên những con sóng cao mấy trượng, nhanh chóng bao bọc lấy cơ thể nàng.

Năng lượng bên trong cũng như những tinh linh linh động, không ngừng chui vào lỗ chân lông của nàng, thấm sâu vào kinh mạch và tạng phủ của nàng.

“Đây là...” Lan bảo bối vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, không ngờ hồ nước này lại thần kỳ đến vậy.

Không chỉ khiến năng lượng trong cơ thể nàng được tinh luyện và nâng cấp, mà còn chạy ào ạt và gào thét trong kinh mạch của nàng, mở rộng kinh mạch và Đan Điền gấp mấy lần, có thể hấp thụ và trữ lượng một lượng lớn Tiên Lực.

“Người đầy mồ hôi, ta giúp nàng tắm rửa!” Tần Phong miệng không có thời gian giải thích, bắt đầu làm chuyện chính sự.

“Ngươi, ngươi, ô ô...” Lan bảo bối trên mặt nổi lên một vệt ửng hồng, thật sự không chịu nổi tên lưu manh Tần Phong này.

Nhưng nàng lại không có ý định ngăn cản, dù sao vừa mới tu luyện xong người đầy mồ hôi, quả thực cần phải tắm rửa sạch sẽ.

Tiết kiệm dung lượng, cảnh tượng chuyển đổi.

Và đúng lúc Tần Phong đang bận làm “chính sự”, bên phía Tiên Minh cũng bắt đầu căng thẳng như dây cung.

“Có người đột phá Tiên Đế rồi!” Phương Trường nhìn thấy hiệu ứng đặc biệt trên bầu trời, trong lòng lập tức trùng xuống một cái.

Mặc dù y không tận mắt nhìn thấy là ai đột phá đến cảnh giới Tiên Đế, nhưng động tĩnh lớn như vậy khiến bọn họ lập tức liên tưởng đến Tần Phong.

“Không phải thật sự là Tần Phong chứ!?” Trình Vận trong lòng cũng trùng xuống một cái, cả người cũng hoảng loạn lên.

Bởi vì trước đây khi nghe nói Ẩn Môn diệt vong bọn họ đã nghe ngóng được, Tần Phong đã đạt đến Thập Nhị Phẩm Hoa Khai tiền cổ chưa từng có, cho nên nếu người đột phá Tiên Đế lần này thật sự là Tần Phong, vậy thì không phải là bọn họ diệt Tiên Minh, lôi người ta ra đánh đập, phá tan tành, mà là năm người sư đồ bọn họ làm sao để trốn thoát khỏi Tiên Minh.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Ngọc Lộ lập tức phủ định nói: “Theo thông tin chúng ta nghe ngóng được, Tần Phong lần này vì cắt đứt truyền thừa của Ẩn Môn ta, đã cưỡng ép đột phá từ Tiên Vương Sơ Giai đến Tiên Vương Đỉnh Phong, nếu tiếp tục đột phá thì hắn sẽ phế bỏ, cho nên người đột phá Tiên Đế lần này tuyệt đối không thể là Tần Phong.” “Thật sao!?” Mạch Mạch Tây Nhân lẩm bẩm một tiếng, không nói tiếp nữa.

Mặc dù nàng và Tần Phong chỉ gặp nhau một lần, nhưng lại có thể cảm nhận được người này không tầm thường, tuyệt đối không thể dùng lẽ thường mà nhìn loại biến thái đó.

“Mặc kệ hắn có phải hay không!” Phương Trường trong mắt lóe lên hung quang nói: “Nếu Tần Phong đã cắt đứt truyền thừa của Ẩn Môn ta, vậy chúng ta lấy đạo của người trả lại cho người, cũng cắt đứt truyền thừa của Tiên Minh hắn.” “Được!!” Trình Vận không dài dòng, lập tức cầm thương ra tay sát phạt.

“Thật sự coi Tiên Minh ta dễ bắt nạt sao!?” Trưởng lão và đệ tử Tiên Minh lập tức nổi giận, cũng ào ào xông lên bắt đầu vây công.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang trời vang lên, còn kèm theo tiếng sát lục.

Và cùng với việc chiến đấu chính thức nổ ra, Tần Phong cũng trong tiếng thúc giục của Lan bảo bối, không tình nguyện mà kết thúc việc tắm rửa sớm rồi đi ra.

Rầm một tiếng!!

Cửa cung điện mạnh mẽ mở ra, Tiên Đế chi uy theo đó bùng phát.

Chỉ thấy Tần Phong và Vu Lan hai người đứng ở cửa, khí chất cũng phát sinh biến hóa long trời lở đất, mỗi một động tác nhỏ đều như tinh thần vận chuyển mà tự nhiên trôi chảy, nhưng lại ẩn chứa một luồng uy nghiêm vô thượng, như thể vạn vật thế gian đều cần tuân theo ý chí của bọn họ.

Chương 1977

“Đây chính là Tiên Đế sao!?” Tần Hạo và những người khác trong lòng kinh hãi, có thể cảm nhận được khí tức cường đại.

“Tiên tinh, tiên tinh...” Tiểu Bạch nhảy lên vai Vu Lan, vươn tay đòi Tiên tinh bán thành quả.

Nhưng Vu Lan từ đầu đến cuối đều có tâm thái “cưỡi ngựa xem hoa”, căn bản không có ý định trả tiền, chỉ là tượng trưng mà lì xì một bao hồng 103 viên Tiên tinh.

“Chủ nhân!!” Tiểu Bạch lập tức không vui, chạy đi tìm Tần Phong mách lẻo.

Chỉ là Tần Phong đối mặt với loại nữ lưu manh “cưỡi ngựa xem hoa” này cũng không có cách nào, chỉ có thể tự an ủi trong lòng, nước Thánh Linh Tuyền mang theo bên mình, tắm xong rồi ta lại tiếp tục bán...

“Hừ!!” Vu Lan lập tức kiêu ngạo ngẩng đầu nhỏ lên, như một nữ tướng quân vừa mới thắng trận.

“Tuyệt vời quá, Nữ Đế có thể gả đi rồi!” Tiểu Kiều và Lưu Thủy lập tức kích động lên, biết Vu Lan đã thành công “gạo sống nấu thành cơm chín” rồi.

“Cái gì!?” Tiểu Bạch lập tức không vui, biểu thị mình kiên quyết không đồng ý.

Mặc dù Vu Lan đã thành công cướp lấy danh tiếng, nhưng của hồi môn thì một đồng cũng không được thiếu, nếu không đừng hòng bước vào cửa lớn Tần gia bọn họ.

Ong!

Ong!

Đúng lúc mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Tần Phong, một tiếng kiếm minh trong trẻo đột nhiên vang vọng khắp trời đất.

Chỉ thấy Lâm Tam đang ngồi khoanh chân cảm ngộ ở một bên, đột nhiên bùng phát ra một đạo kiếm khí xông thẳng lên trời, đôi mắt mở ra lại càng lóe lên một đạo quang mang sắc bén, dường như có thể chém đứt mọi hư vọng trên thế gian.

“Đây là...” Tần Phong và những người khác trong lòng kinh hãi, đồng loạt nhìn sang.

Mặc dù bề ngoài Lâm Tam trông không có gì thay đổi, nhưng xuyên qua đôi mắt y lại nhìn thấy một thế giới tràn đầy kiếm ý vô tận, bên trong có vô số thanh kiếm ngang dọc bay lượn trong hư không, mỗi một thanh đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa, bọn chúng không ngừng giao thoa và va chạm, tạo thành một phong bạo kiếm khí cường đại.

Thậm chí còn có thể thấy môi Lâm Tam khẽ động, như thể đang khẽ thì thầm hai chữ “Thí Thiên”.

“Đây đều là quái vật gì vậy!?” Triệu Trường Sinh thở gấp, bị kiếm ý của Lâm Tam làm cho kinh hãi.

Mặc dù kiếm ý mà Lâm Tam phóng thích ra, so với Thanh Bình Kiếm Ý của Tần Phong thì có vẻ non nớt hơn không ít, nhưng đã thành công bước vào hàng ngũ Thánh Nhân Kiếm Ý, chỉ thiếu chút lắng đọng của thời gian.

Nhưng lúc này Lâm Tam lại không có thời gian để ý đến mọi người, linh hồn y đang không ngừng tôi luyện trong phong bạo kiếm khí.

Thí Thiên Kiếm Ý!!

Đây là Thánh Nhân Kiếm Ý y lĩnh ngộ ra dựa trên Thanh Bình Kiếm Ý của Tần Phong, không phải là sát lục đơn thuần, mà là một loại sức mạnh siêu việt quy tắc trời đất, có thể chém đứt mọi ràng buộc, phá tan mọi xiềng xích.

“Anh hùng thiên hạ đúng là như cá diếc sang sông!” Nhìn Lâm Tam đang lĩnh ngộ kiếm ý, Tần Hạo thần sắc đột nhiên kích động lên.

Mặc dù y từ trước đến nay đều bị ca ca y đè ép, nhưng trái tim tiến bộ lại chưa từng ngừng đập, muốn đánh bại hết thiên kiêu này đến thiên kiêu khác, cuối cùng đăng đỉnh vị trí Chí Tôn của Tiên Giới.

Ong!

Ong!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng khắp trời đất, còn kèm theo kiếm ý vô tận xông thẳng lên trời.

Ngay sau đó, trong cơ thể Lâm Tam bùng phát ra vô số đạo kiếm quang màu lam, mỗi một đạo đều như một lưỡi dao sắc bén, tỏa ra khí tức khiến người ta ớn lạnh, nơi nó đi qua, không gian lại như bị xé rách, nứt ra một vết nứt màu đen dài.

“Vãi chưởng!!” Tần Phong trong lòng không nhịn được thốt lên tiếng chửi thề, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử đúng là không nói đạo lý.

Vốn tưởng mình lĩnh ngộ ra Thánh Nhân Kiếm Ý có thể an nhàn một thời gian, nhưng không ngờ Tiểu Tam Tam lại không giảng võ đức mà chơi trò “nội cuốn”, lập tức không ngừng nghỉ đuổi theo, căn bản không cho hắn thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng may mắn là hắn vừa rút được Bàn Cổ Tinh Huyết, ít nhiều vẫn có thể duy trì một chút ưu thế.

Cũng bởi vì rút được điều này, cho nên hắn định “bao trọn gói dạy dỗ” tiểu tử này.

Lén lút luyện tập một bộ Phủ Pháp, chờ đến khi sử dụng sẽ khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

“Đúng rồi!” Tần Phong đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hô hoán hệ thống đổi Căn Cơ Đan.

“Ting tong, chúc mừng Túc chủ đã tiêu phí 80 triệu Phản Phái Điểm, thành công đổi lấy một viên Căn Cơ Đan cảnh giới Tiên Đế!” “Lên đến 80 triệu rồi sao!?” Tần Phong nghe xong chỉ cảm thấy đau lòng, nhưng lại không thể không nuốt nó xuống.

Và khi Căn Cơ Đan vừa vào miệng đã tan chảy trong nháy mắt, một luồng năng lượng hùng hậu lập tức tuôn vào tứ chi bách hài, khiến khí tức vốn đang sôi trào của hắn trong nháy mắt bình phục lại.

“Hắn vừa nãy đã ăn gì vậy!?” Triệu Trường Sinh khẽ nhíu mày, phát hiện sự biến hóa trước sau của Tần Phong.

Nhưng Tần Phong lại không có ý định mở miệng giải thích, đang vung tay ném Lượng Thiên Xích vào hư không, ngay sau đó lại bắn ra một đoàn Thái Dương Chân Hỏa để luyện hóa nó.

Mặc dù trước đây hắn cũng có thể sử dụng Lượng Thiên Xích, nhưng khi dùng lại vô cùng không thuận tay.

Đặc biệt là khi mang theo Lão Triệu và những người khác cùng di chuyển, nếu không phải hắn liều mạng khống chế phương hướng, e rằng cả đoàn người đã sớm lật xe rơi xuống mương rồi.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Trận chiến của Tiên Minh vẫn tiếp tục, còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy Phương Trường và những người khác như vào chỗ không người, căn bản không có đệ tử Tiên Minh nào có thể chống đỡ bọn họ, ngay cả trưởng lão Tiên Minh cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ được vài chiêu.

“Đáng chết, chặn bọn chúng lại!!” Nhị Trưởng Lão mặt đầy phẫn nộ, lập tức xông lên.

Nhưng Trình Vận lại là cự đầu Tiên Vương Cửu Phẩm Hoa Khai, lại là đại đệ tử của Ẩn Môn Môn Chủ, cây tiên thương trong tay y vung lên không chỉ khí thế như hồng, mà còn như thể hội tụ vô tận Tiên Vương Chi Lực.

Ong!

Ong!

Tiếng thương minh vang lên, kinh thiên động địa.

Chỉ thấy Trình Vận mạnh mẽ giơ tiên thương lên đâm về phía Nhị Trưởng Lão, quang mang trên mũi thương không chỉ chói mắt như liệt nhật, mà còn có quang mang giao thoa thành những hoa văn rực rỡ, như những phù văn thần bí đang nhảy múa.

“Tiên Minh ta còn chưa đến lượt các ngươi làm càn!” Thất Trưởng Lão lập tức cầm kiếm hỗ trợ, tiên kiếm trong tay y nhanh chóng chém ra.

Chỉ thấy một luồng kiếm khí sắc bén quét ngang qua, còn kèm theo một luồng khí lạnh thấu xương.

Chương 1978

“Hừ!!” Trình Vận không nói lời thừa thãi, lập tức vung tiên thương trong tay.

Ngay sau đó, một đạo quang mang thương ảnh khổng lồ, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa đâm ra, như một ngôi sao băng chói lóa xé rách bầu trời dài, không chỉ khiến thái dương chói mắt ảm đạm thất sắc, mà còn khiến hư không chấn động kịch liệt.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, bùng nổ ra một tiếng nổ vang trời.

Ngay sau đó, một đám mây hình nấm bốc thẳng lên, còn kèm theo phong bạo năng lượng ngập trời quét sạch trời đất, như cái mùa hè năm nào, cả con phố đều là người quen.

“Ta đến đây!” Tam Trưởng Lão cũng gia nhập vào đoàn chiến, nhắm vào Trình Vận mà “xả” một trận.

“Phụt!!” Trình Vận không kịp phòng bị, phun ra một ngụm tiên huyết.

Mặc dù y là cự đầu Tiên Vương Cửu Phẩm Hoa Khai, nhưng không ngờ đối phương lại không giảng võ đức đến vậy, lại phái ra ba vị trưởng lão Chuẩn Tiên Đế vây công mình.

“Sư huynh, làm sao bây giờ!?” Ngọc Lộ lập tức tiến lên bảo vệ Trình Vận, còn xung quanh thì toàn là đệ tử Tiên Minh.

Đừng nhìn đệ tử Ẩn Môn bọn họ từng người đều có thể lên Thiên Tư Bảng, nhưng đệ tử Tiên Minh cũng là những người được tinh chọn kỹ càng, mấy vạn người cùng nhau vây công đúng là có chút lực bất tòng tâm.

“Yên tâm, so số lượng người thì Ẩn Môn chúng ta còn chưa sợ ai bao giờ!” Trình Vận nâng tay lau đi tiên huyết ở khóe miệng, ánh mắt kiên định như thể đã hạ quyết định nào đó.

Ngay sau đó liền thấy y xòe tay ra, ngưng tụ ra từng hạt đậu bạc nhỏ, chính là Thái Cổ Thần Thông được Ẩn Môn truyền thừa lại, Tát Đậu Thành Binh.

Rào rào một tiếng!!

Chỉ thấy Trình Vận tung những hạt đậu bạc nhỏ ra, lập tức biến thành từng chiến sĩ giáp bạc.

Mặc dù Tát Đậu Thành Binh mà Trình Vận tu luyện không lợi hại bằng Ẩn Môn Môn Chủ, nhưng mỗi chiến sĩ giáp bạc đều có tu vi Chân Tiên cảnh, số lượng lại đạt đến mấy vạn người.

“Hô hô!!” Trình Vận lập tức thở hổn hển, có cảm giác cơ thể bị rút cạn... "Chân Tiên!?" Đệ tử Tiên Minh lập tức bật cười chế nhạo, cảm thấy đầu óc Trình Vận chắc chắn bị lừa đá rồi.

Hiện tại Kim Tiên còn bị xem là pháo hôi trên chiến trường, vậy mà y lại hao phí sức lực triệu hoán một đám Chân Tiên ra chiến đấu, thật sự không biết rốt cuộc y là tên tấu hài do ai mời đến nữa. "Đồ ngốc!!" Ánh mắt Mạch Mạch lộ rõ vẻ khinh miệt, không chút che giếm, nàng nhanh chóng di chuyển đến trung tâm Ngân Đậu đại quân.

Ngay sau đó, nàng phất tay lấy ra một lá cờ vàng kim, không biết được dệt từ loại thiên tài địa bảo nào, chất liệu nhẹ nhàng nhưng kiên cố phi phàm, tựa như mặt trời rực lửa treo cao trên cửu thiên, đứng giữa hư không, tỏa ra uy nghiêm và tôn quý vô thượng. "Đây là...

Đại Tiên Thiên Chí Bảo, Hạnh Hoàng Kỳ!!" Sắc mặt Nhị trưởng lão đột nhiên biến đổi, rồi y bật thốt lên một tiếng kinh hô.

Căn cứ theo lời giới thiệu y từng đọc trong cổ tịch, Hạnh Hoàng Kỳ là Đại Tiên Thiên Chí Bảo do trời đất thai nghén, không chỉ sở hữu khả năng phòng ngự siêu cường và trấn yêu trừ ma, mà còn có thể tăng cường sĩ khí và thuộc tính của phe hữu quân. "Trả lời đúng rồi, quả thực là Hạnh Hoàng Kỳ!!" Mạch Mạch tiếp tục nhếch mép cười chế nhạo, sau đó nhanh chóng kết ấn khởi động Hạnh Hoàng Kỳ.

Chỉ thấy trên mặt cờ nổi lên những phù văn cổ xưa và đồ án thần bí, như những đường vân tự nhiên hình thành khi trời đất sơ khai, mỗi một đường nét đều ẩn chứa chí lý và huyền bí của vũ trụ.

Ngay sau đó, một cỗ sức mạnh bàng bạc vô hình lấy nàng làm trung tâm, không chỉ cuồn cuộn khuếch tán về phía Tây Chu bao phủ các chiến sĩ Ngân Đậu, mà còn truyền vào trong đó một cỗ năng lượng thần bí. "Ầm ầm ầm!!" Tiếng nổ vang vọng trời đất, từng đạo năng lượng phóng lên tận trời.

Chỉ thấy toàn thân các chiến sĩ Ngân Đậu phát ra một vầng sáng màu vàng nhạt, tu vi cũng như tên lửa lao vọt, trong nháy mắt đã từ Chân Tiên đột phá đến Kim Tiên, thậm chí còn có một số đột phá đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên. "Sao có thể!?" Đệ tử Tiên Minh thấy cảnh này, lập tức trợn tròn mắt kinh hô.

Vốn tưởng rằng dựa vào chiến thuật biển người có thể dễ dàng bắt giữ Phương Trường và những người khác, nhưng vạn lần không ngờ đối phương lại có tổ hợp kỹ lợi hại đến thế, cứ như vậy mà không trung bỗng dưng xuất hiện một đội quân. "Giết!!" Mạch Mạch cầm Hạnh Hoàng Kỳ chỉ về phía trước, sĩ khí kinh khủng lập tức bùng nổ. "Giết!!" Tiếng hô sát phạt của Ngân Đậu đại quân vang động trời đất, bắt đầu liều mạng xung phong. "Cản chúng lại!!" Đệ tử Tiên Minh lập tức kinh hô lớn tiếng, nhao nhao phát động công kích ngăn cản đối phương.

Tuy nhiên, Ngân Đậu đại quân lại căn bản không biết sợ chết là gì, giống như một dòng lũ hung mãnh xông thẳng về phía đệ tử Tiên Minh, căn bản không hề nghĩ đến việc chừa cho mình một đường lui. "A!!" Đệ tử Tiên Minh lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, căn bản không thể ngăn cản được Ngân Đậu đại quân. "Cái gì!!" Các trưởng lão Tiên Minh vừa kinh vừa giận, muốn ra tay nhưng đã bị ngăn cản.

Chỉ thấy Trình Vận và những người khác lập tức xông lên, quấn lấy bọn họ, khiến bọn họ không thể rảnh tay đi cứu viện. "Tiên Minh hôm nay tất diệt!" Phương Trường lập tức hô to lời chí khí, thề phải đoạt lại tất cả những gì thuộc về mình. "Không sai, Tiên Minh hôm nay tất diệt!!" Trình Vận nuốt một viên đan dược hồi phục xong, lập tức tiếp tục cầm thương chiến đấu. "Làm sao đây!?" Các trưởng lão Tiên Minh trong lòng lo lắng, không biết phải làm sao.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng đã chiếm ưu thế tuyệt đối, cảm thấy vài đệ tử của Ẩn Môn không thể gây ra sóng gió gì lớn.

Nhưng kết quả lại ngoài dự liệu của tất cả mọi người, đối phương không chỉ có thể áp chế bọn họ về chiến lực cao cấp, mà còn có thể thông qua thuật rắc đậu thành binh để tranh giành ưu thế về số lượng với bọn họ. "Giết!!" Phương Trường không hề có ý nghĩ đồng tình đối thủ, y xông vào đám người liền bắt đầu điên cuồng thu hoạch.

Chỉ thấy y dựa vào khả năng thần kỳ của Huyết Ma Châu, cùng với khả năng thôn phệ của Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết, không chỉ thôn phệ công lực của người khác để dùng cho mình, mà còn thôn phệ tinh huyết của người khác để tự chữa thương. "Ma tu, phóng túng!!" Mộng Dao Tiên Đế trừng mắt, trong lòng hoàn toàn nổi giận.

Chỉ thấy Mười Hai Tinh Thần Châu đang vờn quanh nàng, lập tức hóa thành mười hai đạo lưu tinh cấp tốc đập về phía Phương Trường, nơi chúng đi qua, không gian dường như bị xé rách, lộ ra từng vết nứt màu đen, ba động năng lượng kinh khủng càng khiến người ta không rét mà run. "Không hay rồi!!" Sắc mặt Phương Trường không khỏi biến đổi, cảm thấy nếu bị đánh trúng sẽ rất đau.

Tuy nhiên cảnh giới Tiên Đế vẫn là Tiên Đế, cho dù Mộng Dao Tiên Đế chỉ là Tiên Đế Sơ Giai, cũng không phải Tiên Quân như y có thể tránh được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mười Hai Tinh Thần Châu đập vào mình. "Ầm ầm ầm!!" Mười Hai Tinh Thần Châu giống như mười hai quả bom nấm, trúng mục tiêu và cuốn lên từng đám mây hình nấm.

Chương 1979

Tuy nhiên, khác với cảnh tượng bị nổ tung thành tro bụi trong tưởng tượng, sau một trận oanh tạc điên cuồng, Huyết Ma Châu lơ lửng trên không trung, phóng ra một đoàn sương máu, và Phương Trường đã tan nát lại ngưng tụ trở lại. "Cái gì!!" Sắc mặt Mộng Dao Tiên Đế đột nhiên biến đổi, không ngờ Phương Trường lại sống lại. "Ha ha, ha ha ha..." Phương Trường thấy mình lại sống lại, lập tức không nhịn được ngửa mặt lên trời cười lớn.

Mặc dù tu vi của y không phải là mạnh nhất tại hiện trường, nhưng dựa vào Huyết Ma Châu lại có thể đứng ở thế bất bại, cho dù là Mộng Dao Tiên Đế cảnh giới Tiên Đế cũng không làm gì được y.

Mà khí huyết của bao nhiêu thiên kiêu Tiên Minh này, đủ để y hấp thu để xung kích cảnh giới Tiên Vương.

Nghĩ đến đây —— máu huyết Phương Trường bắt đầu sôi trào, tiếp tục xông vào đám người khai sát. "Ngươi dám!!" Mộng Dao Tiên Đế vừa lo vừa giận, lại lần nữa kết ấn muốn ngăn cản.

Chỉ là bất kể nàng đã giết Phương Trường bao nhiêu lần, Huyết Ma Châu đều sẽ giúp y sống lại, hơn nữa mỗi khi giết Phương Trường một lần, khí tức của y lại mạnh hơn một phần, khoảng cách đến đột phá Tiên Vương cũng lại gần thêm một bước. "Ầm ầm ầm!!" Chẳng bao lâu sau, phong vân biến sắc.

Chỉ thấy khí tức quanh Phương Trường bắt đầu tăng vọt, tám đóa huyết liên cũng vờn quanh y.

Nhưng y vẫn không hài lòng với việc tám phẩm hoa khai, lại lấy ra một quả nhân sâm nuốt xuống, đó là thứ do Môn chủ Ẩn Môn cùng với Ám Hắc Đại Đạo Chi Ấn đưa cho y trước khi ra khỏi nhà.

Ngay sau đó, chỉ thấy huyết khí quanh y bắt đầu cuồn cuộn, hóa thành từng sợi máu ngưng tụ thành đóa huyết liên thứ chín, phía sau thì xuất hiện hai hư ảnh Phật Ma khổng lồ. "Hoa khai Cửu phẩm!!" Sắc mặt mọi người Tiên Minh kịch biến, trong lòng thầm kêu xong rồi.

Vốn dĩ bọn họ ngăn cản mấy người Ẩn Môn đã rất chật vật, bây giờ Phương Trường lại đột phá đến Cửu Phẩm Tiên Vương, lại thêm Huyết Ma Châu có thể sống lại vô hạn, thì càng không thể ngăn cản được nữa. "Tiểu sư đệ đột phá rồi!" Ánh mắt Trình Vận lộ ra một tia vui mừng, nhưng sau đó lại ảm đạm xuống.

Vốn dĩ với thiên phú của Phương Trường thì ban đầu đã có thể Hoa Khai Cửu Phẩm, lại thêm nội tình của Ẩn Môn thì Mười Một Phẩm cũng không phải là chuyện khó, nhưng đáng tiếc y lại gặp phải tiện nhân Tần Phong này, không chỉ hết lần này đến lần khác hủy hoại đạo tâm của y, mà còn cắt đứt truyền thừa của Ẩn Môn, khiến Phương Trường cuối cùng chỉ có thể dừng lại ở Cửu Phẩm. "Oa ha ha..." Phương Trường thì rất hài lòng với Cửu Phẩm Tiên Vương, không nhịn được cười lớn nói: "Trước đây Tần Phong còn có thể dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang và Hỗn Nguyên Kim Đấu để khắc chế Huyết Ma Châu của ta, nhưng bây giờ ta đã đột phá đến Tiên Vương, trừ phi Tần Phong y có thể đột phá đến Tiên Đế, nếu không trên đời này sẽ không còn ai có thể giết chết ta nữa..." "Đáng chết!!" Các trưởng lão Tiên Minh vừa lo vừa giận, nghĩ xem có nên khởi động Nam Thiên Môn hay không.

Mặc dù kế hoạch Nam Thiên Môn vẫn chưa chính thức hoàn thành, nhưng đã có một mức độ sát thương nhất định. "Sao lại thế này!?" Đệ tử Tiên Minh vẻ mặt kinh hoàng nhìn Phương Trường, như thể đã nhìn thấy một tôn ma đầu tuyệt thế xuất thế.

Vốn dĩ việc Phương Trường thôn phệ công lực của người khác đã khiến người ta tuyệt vọng, nhưng không ngờ y lại còn có Huyết Ma Châu bất tử trong truyền thuyết, ngay cả Mộng Dao Tiên Đế cảnh giới Tiên Đế cũng không làm gì được y. "Cho ta phá..." Phương Trường mặc kệ sự sợ hãi của mọi người, lập tức vận công xông phá gông cùm của bản thân. "Ầm ầm ầm!!" Tiếng nổ vang vọng trời đất, ma khí kinh khủng cũng xông thẳng lên trời.

Ngay sau đó bầu trời bị một tầng mây đen bao phủ, vô số ma ảnh dữ tợn gào thét giãy giụa trong đó, mỗi tiếng sấm rung trời như đến từ cửu u địa ngục, mang theo oán niệm và tà ác vô tận, làm linh hồn người ta cũng phải run rẩy. "Không hay rồi, y đột phá rồi!!" Sắc mặt các trưởng lão Tiên Minh kịch biến, muốn ngăn cản đã không kịp nữa.

Chỉ thấy trong mây đen truyền ra tiếng khóc thê lương, dường như là ác quỷ oan hồn bị phong ấn đang thoát khỏi trói buộc, trong tiếng gió rít gào còn xen lẫn tiếng kêu chói tai, như vô số ma âm quán nhĩ, khiến người ta đau đầu muốn nứt ra.

Sơn xuyên Tây Chu cũng bị chấn động, nhao nhao sụp đổ, đá lớn lăn xuống, bụi đất bay mù mịt trời. "Ngày tốt lành cuối cùng cũng đến rồi!" Khác với sự kinh hoàng của những người khác, Quang Thiên lại vui mừng khôn xiết.

Kể từ khi hoàn thành nhiệm vụ của phó gia, y đã được Tần Phong giữ lại Tiên Minh tu luyện.

Mặc dù y liều mạng tu luyện như đói khát, nhưng dường như gặp phải bình cảnh mà mãi không thể đột phá, nguyên nhân chính tự nhiên là Phương Trường không chịu nỗ lực tu luyện, cả ngày chỉ nghĩ làm sao cứu được Nam Phong công chúa của y.

Nhưng may mắn thay cuối cùng y cũng khổ tận cam lai, đợi được Phương Trường đột phá đến cảnh giới Tiên Vương.

Ngay khi y vừa nói xong câu ngày tốt lành cuối cùng cũng đến, một đạo ánh sáng màu xanh lam nhạt đột nhiên bắn ra từ bụi cây, với tốc độ như sấm sét không kịp bưng tai chui vào cơ thể y. "Tật Phong Đại Đạo!!" Cơ thể Quang Thiên đột nhiên chấn động, phát hiện đó là một đạo Đại Đạo Chi Ấn.

Khác với Thần Thị Đại Đạo của lão bản Tần quỳ liếm ban ngày, Tật Phong Đại Đạo của y không chỉ có thể phụ trợ phong thuộc tính phụ ma, mà còn có thể kéo tốc độ công kích của bản thân lên tối đa. "Không phải chứ!?" Nguyệt Thần và những người đồng hương Hoang Cổ khác nghe thấy động tĩnh cũng đều đi ra, kết quả vừa ra đã thấy Quang Thiên nhặt được Đại Đạo Chi Ấn.

Nhưng so với sự đố kỵ của Nguyệt Thần và những người khác, Lam Ma lại ôm bụng bầu cảm thấy lo lắng.

Vốn tưởng rằng mình lén lút đến Tiên giới, có thể cho đứa trẻ một khởi đầu tốt, nhưng không ngờ con rể lớn lại một chút cũng không chịu an phận, trong thời gian chịu phạt mà vẫn có thể chạy ra ngoài gây họa rồi quay về. "Yên tâm!!" Vu tiên sinh vội vàng an ủi Lam Ma, biểu thị mình sẽ bảo vệ nàng.

Ngay khi Vu tiên sinh đang bận an ủi vợ, một đạo lưu tinh đột nhiên bay tới giữa hư không.

Vốn dĩ lưu tinh này nhắm thẳng vào Vu tiên sinh, nhưng không biết vì sao đột nhiên nó lại rẽ ngoặt trên không trung, lao về phía Tam Thu đang dùng bút ghi chép ở một bên.

Ngay sau đó, nó cũng không cho y thời gian né tránh và phản ứng, liền chui thẳng vào mi tâm y, trong đầu y cũng theo đó hiện lên bốn chữ lớn Linh Văn Đại Đạo. "Lấy văn khí nhập đạo, lấy văn tự làm kiếm, lấy tư tưởng làm lưỡi dao.

Có thể hóa lực lượng đại đạo thiên hạ thành văn tự, công kích của nó vô hình mà uy lực lại cực lớn." "Ngọa tào, quá cẩu thả rồi phải không?!" Thiên Quân và Vạn Mã lập tức không giữ được bình tĩnh, trong lòng cũng không khỏi hối hận vô cùng.

Năm đó một phương pháp có thể đột phá Tiên Đế chỉ bằng cách nằm không đặt ngay trước mặt bọn họ, nhưng bọn họ vì sĩ diện mà không trân trọng, thậm chí còn không muốn lãng phí hai phút để tìm hiểu, đến khi mất đi rồi mới hối hận không kịp, điều đau khổ nhất trong tu tiên không gì hơn thế này.

Nếu trời cao có thể cho bọn họ một cơ hội nữa, bọn họ sẽ không chút do dự mà hô to bốn chữ "Nhật Phương Trường".

Nếu nhất định phải thêm một số lần cho sự tiếc nuối này, bọn họ hy vọng đó là một vạn lần mỗi ngày!! "Ầm ầm ầm!!" Tiếng nổ vang dội lại lần nữa vang lên, toàn bộ bầu trời đều bị ma khí bao phủ.

Chỉ thấy Phương Trường đứng giữa hư không, quanh thân y bao phủ ma khí đen kịt quỷ dị, như có sinh mệnh không ngừng vặn vẹo và cuộn trào, còn phát ra từng trận rít gào trầm thấp, dường như vô số oan hồn đang thống khổ giãy giụa trong đó. "Đột phá rồi!!" Mọi người phía dưới trong lòng chấn động, không tự chủ lùi lại một bước.

Chỉ thấy ánh mắt Phương Trường lạnh lẽo và sắc bén, như lưỡi kiếm lạnh lẽo trong đêm đông quét qua bọn họ, khóe miệng còn treo lên nụ cười khinh miệt ẩn hiện, dường như vạn vật thế gian trong mắt y đều như kiến càng không đáng kể.

Chương 1980

"Hưu!

Hưu!

Hưu!" Ngay khi Phương Trường đang đắc ý tự mãn, tiếng phá không dồn dập đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy Mười Hai Tinh Thần Châu cấp tốc bắn về phía Phương Trường, không như trước kia đập chết y, mà là nhanh chóng tạo thành một đại trận bao vây y.

Ngay sau đó, trên bầu trời đầy mây đen, đột nhiên sáng lên từng ngôi sao lấp lánh.

Không chỉ hội tụ vô số lực lượng tinh thần, khiến cả trời đất chấn động dữ dội, mà uy áp kinh khủng còn như sóng biển hung mãnh, cấp tốc khuếch tán về phía Tây Chu. "Diệt!!" Mộng Dao Tiên Đế không nói thêm lời thừa thãi, lập tức kết ấn khởi động Mười Hai Tinh Thần Châu. "Ầm ầm ầm!!" Tiếng nổ vang vọng trời đất, mây nấm cũng theo đó phóng lên trời.

Chỉ thấy Mười Hai Tinh Thần Châu phong tỏa toàn bộ đường lui của Phương Trường, ngay sau đó mười hai đạo quang mang hung hăng đánh vào người y, bão năng lượng kinh khủng càng khiến hư không vặn vẹo biến dạng. "Tiểu sư đệ!!" Tim Trình Vận lập tức thắt lại, không biết Phương Trường có thể chống đỡ được không.

Mặc dù Huyết Ma Châu có thể khiến Phương Trường tái tổ chức hết lần này đến lần khác, nhưng đối thủ dù sao cũng là Tiên Đế có tất cả Đại Đạo Chi Ấn, ai mà biết có đạt đến giới hạn chịu đựng của Huyết Ma Châu hay không. "Oa ha ha..." Ngay khi mọi người đang chờ đợi kết quả, tiếng cười của Phương Trường lại lần nữa vang lên.

Chỉ thấy trong ánh lửa ngút trời bùng nổ một đạo hồng quang, vô số sợi tơ đỏ nhanh chóng bao bọc Huyết Ma Châu, sau đó thân ảnh Phương Trường bị giải thể lại xuất hiện trong ánh lửa. "Cái gì?

Thế này mà không chết!" Toàn bộ hiện trường lập tức kinh hô, bị Phương Trường trước mắt dọa sợ. "Oa ha ha..." Phương Trường sau khi cơ thể hồi phục, lại không nhịn được cười lớn nói: "Ta vừa mới nói rồi, trừ phi Tần Phong y có thể đột phá đến Tiên Đế, dùng Ngũ Sắc Thần Quang và Hỗn Nguyên Kim Đấu quét đi Huyết Ma Châu của ta, nếu không trên đời này sẽ không còn ai có thể giết chết ta nữa..." "Ầm ầm ầm!!" Lời còn chưa dứt, trời đất chấn động.

Chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên phong vân biến đổi, vô tận lôi đình cuồn cuộn trong mây, lại có lực lượng đại đạo kinh khủng hội tụ giữa trời đất, hóa thành từng đạo quang trụ vàng kim rơi xuống thân các đệ tử Tần Gia. "Chuyện gì thế!?" Mọi người Tiên Minh lập tức ngẩng đầu nhìn lên, không biết lại xảy ra chuyện gì. "Hống!!" Đệ tử Tần Gia trên chiến trường lập tức ngửa mặt lên trời gầm thét, giữa mi tâm cũng hiện lên một đoàn lửa vàng kim... "Huyết mạch phản tổ!!" Có người thì kinh hô: "Có người đột phá đến Tiên Đế, lực lượng huyết mạch phản tổ gia tộc!!" "Huyết mạch phản tổ!!" Toàn trường mọi người trong lòng kinh hãi, vội vàng nhìn về phía đệ tử Tần Gia.

Khác với các đệ tử Tần Gia trước đây kích hoạt huyết mạch Vu Tộc, bọn họ không chỉ có thêm ký hiệu ngọn lửa giữa mi tâm, mà quanh thân còn dũng động một cỗ Hỗn Nguyên Chi Khí thần bí.

Mặc dù Hỗn Nguyên Chi Khí này không thuần túy như của Tần Phong, nhưng cũng mạnh hơn Tiên Khí mà người khác tu luyện hấp thu.

Nói cách khác là... trước đây các đệ tử Tần Gia là chiến sĩ có huyết mạch Vu Tộc, thì lúc này bọn họ là pháp sư có Hỗn Nguyên Chi Lực, cũng có thể hiểu là sự kết hợp của chiến sĩ và pháp sư. "Đây là..." Mộng Dao Tiên Đế vẻ mặt đầy vẻ kinh hỉ, biết Tần Phong đã đột phá Tiên Đế. "Tuyệt vời!!" Các trưởng lão Tiên Minh thấy cảnh này, cũng vui mừng khôn xiết.

Vốn dĩ bọn họ còn đang cân nhắc có nên sớm công khai kế hoạch Nam Thiên Môn hay không, nhưng không ngờ Tần Phong quay đầu đã đột phá đến Tiên Đế, kéo theo các đệ tử Tần Gia cũng có được gia trì huyết mạch Tiên Đế. "Ai đột phá Tiên Đế!?" Nụ cười trên mặt Phương Trường lập tức đông cứng, trong lòng cũng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Mặc dù y không nhận ra các đệ tử Tần Gia gia nhập Tiên Minh, nhưng có thể thấy những người này có vóc dáng cao lớn hơn những người khác, rõ ràng là một nhóm thể tu chuyên rèn luyện nhục thể.

Mà huyết mạch Vu Tộc trong truyền thuyết của Tần Gia, ở Tiên giới đã không còn là bí mật gì nữa, cho nên y không dám tiếp tục nghĩ xuống nữa. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Trình Vận không thể chấp nhận sự thật, lập tức kêu lớn: "Người khác muốn đột phá Tiên Đế thành công, ít nhất cũng phải chuẩn bị mấy nghìn năm, nhưng Tần Phong chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã liên tục đột phá từ Tiên Vương Sơ Giai đến Tiên Vương Đỉnh Phong, trạng thái của y có thể nói là tệ đến cực điểm, làm sao dám tiếp tục xung kích cảnh giới Tiên Đế!?" "Đúng vậy, không thể nào là Tần Phong!" Ngọc Lộ cũng không thể chấp nhận nói: "Tần Phong cho dù có tiềm lực Hoa Khai Mười Hai Phẩm, cũng không thể liên tục đột phá mà không có ảnh hưởng, huống hồ lại còn xung kích cảnh giới Tiên Đế trong truyền thuyết, đây là chuyện nếu sơ suất một chút thôi cũng sẽ đạo hủy nhân vong." "Đừng có mẹ nó tự lừa dối mình nữa!!" Mạch Mạch đột nhiên quát lớn: "Có phải Tần Phong đột phá Tiên Đế hay không thì nhìn là biết ngay, các ngươi có lảm nhảm thế nào cũng không thay đổi được sự thật, chi bằng nhân lúc Tần Phong chưa về thì diệt Tiên Minh đi, nếu không đợi Tần Phong trở về, chúng ta chỉ có đường xám xịt mà chạy trốn thôi." "Không sai!!" Phương Trường và những người khác cũng nhao nhao phản ứng lại, biết lúc này không phải là lúc lảm nhảm.

Chỉ thấy bọn họ không dám giấu giếm chút nào nữa, nhao nhao lấy ra bản lĩnh gia truyền của mình, xông vào đám người đại khai sát giới, muốn nhân lúc Tần Phong chưa về thì diệt Tiên Minh. "Ông!

Ông!" Tiếng thương minh vang lên, chấn động trời đất.

Chỉ thấy Trình Vận vung cây tiên thương trong tay đâm về phía Thất Trưởng lão Tiên Minh, ánh sáng trên mũi thương không chỉ hội tụ vô tận lực lượng Tiên Vương, rực rỡ chói mắt như mặt trời nóng bỏng, mà còn có quang mang đan xen thành những đường vân rực rỡ, như những phù văn thần bí đang nhảy múa.

Mạch Mạch cũng không cam chịu yếu thế, lại lần nữa kết ấn điểm vào Hạnh Hoàng Kỳ.

Ngay sau đó Hạnh Hoàng Kỳ bùng nổ một đạo quang mang chói mắt như thái dương, một cỗ sức mạnh bàng bạc vô hình lại lần nữa lấy nàng làm trung tâm, cấp tốc cuồn cuộn khuếch tán về phía Tây Chu. "Hống!!" Các chiến sĩ Ngân Đậu lập tức ngửa mặt lên trời gầm thét, dường như lại được truyền thêm sức mạnh mới.

Ngay sau đó bọn họ từ chiến sĩ Ngân Đậu biến thành chiến sĩ Kim Đậu, tu vi cũng như tên lửa lại lần nữa tăng vọt, nhao nhao đột phá đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, thậm chí có một số còn đột phá đến cảnh giới Tiên Quân. "Hô hô!!" Mạch Mạch thở hổn hển, cảm thấy cơ thể bị rút cạn.

Nhưng nàng lại không có thời gian nghỉ ngơi, vội vàng nuốt một viên đan dược hồi phục, lại lần nữa xông vào đám người đại khai sát giới. "Giết!!" Đệ tử Tiên Minh cũng không cam chịu yếu thế, bùng nổ chiến lực chưa từng có. "Ầm ầm ầm!!" Tiếng nổ rung trời không ngừng vang lên, bão năng lượng kinh khủng cũng liên miên bất tuyệt.

Đặc biệt là các đệ tử Tần Gia vừa kích hoạt huyết mạch Tiên Đế, từng người từng người đều như những đứa trẻ vừa có được đồ chơi mới, nhao nhao kích hoạt huyết mạch Tiên Đế của mình tham gia chiến đấu. "Vì Thủy Hoàng!!" Đệ tử Tần Gia cũng không giấu nữa, đồng thanh hô lớn bắt đầu xung phong. "Cái gì?

Tần Phong đột phá Tiên Đế rồi!!" Trên chiến trường không chỉ có Ẩn Môn và Tiên Minh, mà còn có các gia tộc và môn phái lớn ở Đông Vực.

Vốn dĩ bọn họ nghe nói Tiên Minh bị tấn công, lập tức dẫn theo cao thủ đến chi viện, nhưng khi nhìn thấy đối thủ là Ẩn Môn, thì lại chọn đứng một bên quan sát, không dám đắc tội với môn phái có địa vị siêu nhiên như Ẩn Môn.

Nhưng khi nghe nói Tần Phong đột phá Tiên Đế, trong lòng bọn họ lập tức có lựa chọn, vội vàng dẫn theo cao thủ trong tộc hoặc trong môn phái, từ tám phương Tây xông ra chi viện Tiên Minh.

Chương 1981

Bởi vì nhân phẩm của Tần Phong có thể bị nghi ngờ, nhưng thực lực của hắn tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Chỉ cần hắn thành công bước qua cảnh giới Tiên Đế, thì trong mấy chục vạn năm, thậm chí mấy trăm vạn năm tới của Tiên giới, đều sẽ lấy hắn làm tôn, không ai có thể lay chuyển vị trí của hắn. "Vương gia ta đến chi viện Tiên Minh!!" "Triệu gia ta đến chi viện Tiên Minh!!" "Tiêu gia ta đến chi viện Tiên Minh!!" "Nam Cung gia ta đến chi viện Tiên Minh!!" "Mộ Dung gia ta đến chi viện Tiên Minh!!" "..." Mọi người nhao nhao hô to danh hào của gia tộc mình, như thể sợ Tiên Minh không nhìn thấy vậy. "Tần Phong đột phá Tiên Đế rồi!" Tiêu Chỉ Lan khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì kích động, cũng vội vàng chạy ra ngoài để tạo cảm giác tồn tại.

Dù sao nàng là một nữ nhân ôm ấp giấc mơ vĩ đại, muốn thêm hai huynh đệ Tần Phong và Tần Hạo vào cuốn sổ sưu tập tem của mình, nên tuyệt đối không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để tăng hảo cảm.

Đặc biệt là khi thấy đệ tử Tần Gia gặp nguy hiểm, lập tức không chút do dự xông lên cứu người.

Sau đó còn không quên nhắc đến tên mình, tiện thể nhấn mạnh một lần nữa rằng mình quen biết Tần Phong, nhờ đệ tử Tần Gia được cứu thay mình hỏi thăm Tần Phong. "Ầm ầm ầm!!" Ngay khi hai bên đang kịch chiến, trên bầu trời truyền đến tiếng nổ rung trời.

Ngay sau đó một đạo quang mang chói mắt khiến người ta không mở mắt ra được, ba động năng lượng cường đại cũng như thủy triều hung mãnh từ trên trời giáng xuống, không chỉ xé rách hư không thành từng vết nứt đen kịt, sơn xuyên đại địa cũng dưới sự xung kích của lực lượng này mà nhao nhao sụp đổ, sông ngòi thì trong nháy mắt khô cạn, vô số cây cối bị nhổ bật gốc bay lên. "Nhanh như vậy đã phân ra thắng bại rồi sao!?" Toàn trường mọi người trong lòng đột nhiên kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy hai thân ảnh cấp tốc rơi xuống từ trong mây, Môn chủ Ẩn Môn ở phía trên tung một chưởng truy kích không ngừng, còn Minh chủ Tiên Minh thì ở phía dưới chống đỡ xung kích mà rơi xuống. "Phụ thân!!" Sắc mặt Mộng Dao Tiên Đế kịch biến, vội vàng muốn lên giúp đỡ.

Nhưng trường khí chiến đấu của hai người thực sự quá mạnh, cho dù nàng có tu vi Tiên Đế Sơ Giai cũng không thể dung nhập vào được, liền bị năng lượng kinh khủng đánh bay ra ngoài. "Ầm ầm ầm!!" Hai bên va chạm mạnh vào đại địa, phát ra tiếng nổ rung trời.

Ngay sau đó trên đại địa xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ, còn Môn chủ Ẩn Môn thì đứng ở rìa với tư thái người chiến thắng... "Ngọa tào!" Các đội viện quân lập tức bùng nổ những lời thô tục, cảm thấy mình ra tay quá sớm rồi. "Phụt!!" Minh chủ Tiên Minh đứng trong hố sâu, không nhịn được phun ra một ngụm tiên huyết.

Ngay sau đó cơ thể không thể chống đỡ được nữa, liền quỳ một gối xuống đất, trên người còn đầy những vết thương, tiên huyết như không có tiền từ đó phun ra. "Minh chủ!!" "Phụ thân!!" Các trưởng lão Tiên Minh và Mộng Dao Tiên Đế đại kinh, nhao nhao chạy lên đỡ người dậy. "Rào một tiếng", toàn trường sôi trào. "Không phải chứ?

Minh chủ Tiên Minh cứ thế mà bại rồi sao!?" "Minh chủ Tiên Minh không phải đã đột phá Tiên Đế Đỉnh Phong rồi sao?

Sao bại nhanh thế à!?" "Giờ thì phiền rồi, mình còn có thể co lại được không!?" "E rằng không được nữa rồi, giờ không ai có thể cản được Môn chủ Ẩn Môn cả!" "Tần Phong đâu?

Hắn sao vẫn chưa về thế!" "Chắc là vẫn còn trên đường, đừng quên hắn có một cái tiểu hồ lô có thể di chuyển không gian!" "..." Tim các đội viện quân đập thình thịch, trong lòng cầu nguyện Tần Phong có thể nhanh chóng trở về. "Ngươi bại rồi!" Môn chủ Ẩn Môn không biết là do nói nhiều quá, hay là muốn chứng minh bản thân, chỉ thấy y không lập tức ra tay, mà đứng ở rìa hố sâu, với tư thái người chiến thắng mà nói với vẻ bề trên: "Thiên phú của bản tôn quả thực không bằng ngươi, nhưng nỗ lực của bản tôn lại vượt xa ngươi, khi ngươi chọn chấp nhận số phận với trời, bản tôn vẫn không ngừng nỗ lực trèo lên..." "Ngươi mẹ nó lấy đâu ra cái mặt mà nói nỗ lực!?" Minh chủ Tiên Minh lập tức bùng nổ chửi thề cắt ngang: "Lão phu trong tình huống bị đại đạo áp chế, dựa vào thiên phú của bản thân từng bước một đột phá đến Tiên Đế Cao Giai, lại khi thiên địa đại đạo trở về, thành công ngưng tụ Thập Phẩm Hoa Khai đột phá đến Tiên Đế Đỉnh Phong, mà ngươi chiếm giữ toàn bộ khí vận và đại đạo của Tiên giới, cũng chỉ cao hơn lão phu nửa cảnh giới nhỏ, thế mà ngươi còn có mặt mũi nói mình nỗ lực?

Nếu lão phu có điều kiện như ngươi, nhiều nhất một vạn năm là có thể vượt qua Tiên Đế, đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới." "Ngươi đừng nói, ngươi đúng là đừng nói..." Toàn trường mọi người kỹ lưỡng ngẫm nghĩ, cảm thấy quả thực là như vậy.

Cứ như là phú hào cả nước điều động mọi tài nguyên, giúp con trai khởi nghiệp trở thành tỷ phú, nhưng quay đầu lại phát hiện thằng nhóc nghèo khó hàng xóm chỉ kém hắn hai triệu tài sản, nhưng hắn lại cứ khăng khăng tìm cảm giác tồn tại, nói mình nỗ lực hơn người ta. "Ngươi tìm chết!!" Môn chủ Ẩn Môn dường như bị chọc trúng chỗ đau, lập tức giận dữ hét lớn.

Ngay sau đó một cỗ năng lượng bàng bạc hùng hồn từ trong cơ thể y phun trào ra, như dòng lũ vỡ đê lập tức bao phủ toàn bộ trời đất.

"Ầm ầm ầm!!" Uy áp kinh khủng, hạo hạo đãng đãng!!

Toàn trường mọi người chỉ cảm thấy bầu trời trong nháy mắt sụp đổ, uy áp mênh mông khiến cơ thể bọn họ như chịu trọng kích.

Ngay sau đó một số người cơ thể không chịu nổi, hoặc là cúi gập lưng, hoặc là quỳ một gối giãy giụa, thậm chí có những người tu vi yếu hơn liền quỳ rạp xuống đất run rẩy. "Phụt!!" Minh chủ Tiên Minh lại phun ra một ngụm tiên huyết, là người đầu tiên bị chấn bay ra ngoài. "Phụt!!" Mộng Dao Tiên Đế và những người khác cũng không tránh khỏi, nhao nhao phun ra một ngụm tiên huyết mà ngã bay đi. "Đây chính là Môn chủ Ẩn Môn!?" Sắc mặt các đội viện quân đồng loạt kịch biến, tim cũng theo đó nhảy đến cổ họng.

Vốn tưởng rằng thấy Tần Phong đột phá Tiên Đế thì đã ổn định rồi, nhưng không ngờ ở giữa lại còn có một khoảng thời gian chân không, chỉ cần có một chút thời gian sai lệch là sẽ toàn quân bị diệt. "Tất cả đều đi chết đi!!" Môn chủ Ẩn Môn kiêu ngạo đứng giữa hư không, như một cấm kỵ vượt trên đại đạo thế gian.

Ngay sau đó quanh thân y bao phủ sát khí đáng sợ, một cỗ năng lượng bàng bạc đến mức khó có thể tưởng tượng cũng theo đó tuôn trào ra, như một con cự thú hồng hoang bị phong ấn vạn năm nay trọng hoạch tự do. "Ầm ầm ầm!!" Tiếng nổ rung trời vang vọng khắp trời đất, dường như trật tự thiên địa bị một lực lượng vô hình khuấy động.

Ngay sau đó bầu trời nứt ra vô số vết nứt kinh tâm động phách, giống như một tấm lưu ly cổ xưa yếu ớt bị trọng kích, bóng tối trong vết nứt dường như muốn kéo thế giới vào vực sâu bóng tối vĩnh viễn không thể khôi phục. "Đây là sức mạnh gì!?" Toàn trường mọi người vẻ mặt kinh hoàng, bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Chỉ thấy Môn chủ Ẩn Môn như thần linh kiêu ngạo đứng giữa hư không, cả thế giới thì dưới thần uy của y mà từng tấc sụp đổ, ngay cả đại trận hộ tông do Tiên Minh khởi động cũng nứt ra từng vết, như tấm kính đầy vết nứt có thể vỡ nát bất cứ lúc nào. "Lực lượng thật kinh khủng!!" Tử Diên và những người khác trên Bạch Ngọc Kinh nghe thấy động tĩnh cũng đều chạy ra.

Nhưng bọn họ lại không có ý định nhân cơ hội bỏ trốn, nhao nhao lấy ra vũ khí của mình chuẩn bị liều mạng. "Lão Tây..." Đại trưởng lão cảm nhận được sự cường đại của đối phương, lập tức thổ huyết kêu lớn: "Nam Thiên Môn, mau khởi động kế hoạch Nam Thiên Môn, cho dù không thể đồng quy vu tận với người này, cũng phải cắn xuống một miếng thịt của y!!" "Được!!" Tây trưởng lão nhận được mệnh lệnh xong, lập tức kết một đạo chỉ quyết. "Ầm ầm ầm!!" Hư không đột nhiên chấn động dữ dội, cũng nứt ra một cái khe hở khổng lồ.

Ngay sau đó trong vết nứt đen kịt ẩn hiện một vật thể khổng lồ, thể tích to lớn khiến con người bị làm nổi bật sự nhỏ bé như kiến càng, ngay cả so với Côn Bằng trong truyền thuyết cũng có thừa chứ không thiếu. "Đây là cái gì!?" Toàn trường mọi người trong lòng lại kinh hãi, có thể cảm nhận được một cỗ khí tức lạnh lẽo. "Chỉ có thế này thôi sao!?" Môn chủ Ẩn Môn dường như nhìn xuyên qua vật thể khổng lồ trong bóng tối, thần sắc đạm nhiên nói: "Cấu tứ của các ngươi quả thực không tệ, tiên khí này đúng là tiền cổ vô nhân, nhưng rất đáng tiếc nó vẫn chưa hoàn thành." "Tiên khí!?" Toàn trường mọi người lập tức trợn tròn mắt kinh hô, trong lòng cũng hiện ra chữ "ngọa tào" thật lớn.

Chương 1982

Ni mã!!

Có nhầm lẫn gì không chứ!?

Tiên khí đàng hoàng nào mà lại to lớn đến mức này!? "Được rồi, đến lúc kết thúc rồi!" Môn chủ Ẩn Môn từ từ nâng tay lên, còn không quên nhấn mạnh một câu: "Ngươi cho dù thiên phú vô song thì sao?

Bản tôn dựa vào nỗ lực vẫn có thể cười đến cuối cùng, trở thành người chiến thắng cuối cùng!" "Ngươi..." Minh chủ Tiên Minh vẻ mặt phẫn nộ, trong lòng cảm thấy vô cùng không cam lòng.

Nếu thiên địa đại đạo có thể trở về sớm hơn vài năm, thì y tuyệt đối có thể tiến thêm một bước, chà đạp đối phương dưới chân mình.

Nhưng hiện thực không có nếu như, y chỉ có thể chọn chấp nhận số phận. "Thế à!?" Ngay khi mọi người đang cảm thấy tuyệt vọng, một giọng nói cà lơ phất phơ vang lên: "Nếu chỉ dựa vào nỗ lực mà có thể cười đến cuối cùng, vậy thì cần ta đây cái loại thiên tài này làm gì!?" "Giọng nói này..." Cơ thể Minh chủ Tiên Minh đột nhiên chấn động.

Trước đây y vô cùng ghét giọng nói cà lơ phất phơ này, nhưng bây giờ lại như nghe thấy thiên âm tuyệt diệu nào đó, hận không thể xông lên ôm chầm lấy đối phương mà hôn một cái. "Tần Phong!!" Mộng Dao Tiên Đế vẻ mặt kinh hỉ, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Chỉ thấy trên bầu trời dường như bị kiếm vạch ra một vết nứt, ngay sau đó một nam tử áo trắng bước ra từ trong đó, quanh thân y dũng động một cỗ uy áp Tiên Đế kinh khủng, trên vai còn có một con thỏ béo không có cổ...

“Là Tần Phong!!” Đệ tử Tiên Minh nhìn thấy người tới, lập tức phát ra tiếng kinh hô.

Chỉ thấy từ trong khe nứt không chỉ có một mình Tần Phong bước ra, phía sau còn có Vu Lan cùng tán phát uy thế Tiên Đế, ngay sau đó Lâm Tam và Tần Hạo cũng từ bên trong đi ra.

Một người toàn thân tuôn trào kiếm ý khủng bố, một người lại thể hiện bá khí đứng đầu Bảng Thiên Tư.

Còn về Triệu Trường Sinh, thì co rúm ở phía sau cùng!

“Ai!” Tiểu Bạch chống nạnh, bất lực thở dài.

Rõ ràng đều là linh sủng cho người ta, nhưng Tiểu Bạch lại có thể đứng ở vị trí C, trở thành vật phẩm treo máy chuyên dụng của Tần Phong, ngược lại, nó lại chỉ có thể trốn ở hàng cuối cùng, lặng lẽ đóng vai một kẻ vô danh làm nền.

“Hắn, hắn thật sự đột phá Tiên Đế rồi!” Đồng tử Phương Trường đột nhiên co rút, trái tim nhỏ cũng theo đó mà run rẩy.

Khác với những Thiên Tuyển Chi Tử thường xuyên vượt cấp khiêu chiến Đại Phản Phái khác, hắn là Thiên Tuyển Chi Tử bị Tần Phong áp đảo từ đầu đến cuối, đừng nói là vượt qua tu vi của Tần Phong, ngay cả vượt một tiểu cấp khiêu chiến cũng không thể làm được.

Đặc biệt là khi thấy Tần Phong thật sự đột phá đến cảnh giới Tiên Đế, nỗi sợ hãi từng bị chi phối lại lần nữa dâng trào trong lòng.

Tuy nhiên, hắn vẫn theo bản năng rút Thiên Ngự Kiếm ra, nghĩ rằng thanh kiếm này có thể giúp mình kiềm chế Tần Phong một chút.

“Lần này phiền phức rồi!” Trình Vận và những người khác cũng hoảng loạn, lại nhớ đến nỗi sợ hãi bị chi phối năm xưa.

Dù sao, Tần Phong ở cảnh giới Tiên Quân năm đó đã đánh cho bọn họ không có chút sức phản kháng nào, hiện tại tu vi của bọn họ không có quá nhiều thay đổi, ngược lại Tần Phong lại đột phá đến cảnh giới Tiên Đế, không cần nghĩ cũng biết nếu đối đầu thì chỉ là đơn phương bị nghiền nát.

“Hi vọng sư tôn có thể chống đỡ được!” Mạch Mạch lo lắng đến nghẹt thở, người cũng theo đó mà căng thẳng.

Khác với cảm giác khắc chế Tần Phong trước đây của mình, nàng cảm thấy lần này mình không thể khắc chế Tần Phong, cuối cùng rất có thể sẽ biến thành “gió thổi sóng Mạch” (Mạch Mạch bị cuốn bay).

“Sao có thể như vậy?!” Ẩn Môn Môn Chủ nhìn thấy Tần Phong, cả người trong nháy mắt đã không ổn rồi.

Ban đầu cho rằng Tần Phong liên tục đột phá là không thể tiếp tục, nhưng điều hắn vạn vạn không ngờ tới là, hắn không chỉ thật sự chạy đi đột phá Tiên Đế, mà còn thật sự để hắn đột phá thành công đến cảnh giới Tiên Đế.

Ngay sau đó hắn liền nghĩ đến sức chiến đấu khủng bố của Tần Phong.

Ngoài Hỗn Nguyên Đạo Thể, Tổ Vu Chi Lực, Thập Nhị Phẩm Hoa Khai trong truyền thuyết, hắn còn lĩnh ngộ Thánh Nhân Kiếm Ý trong truyền thuyết, cộng thêm Đại Tiên Thiên Chí Bảo trong tay hắn, đừng nói hắn chỉ là Bán Bộ Hợp Đạo cảnh, ngay cả khi thật sự đột phá Hợp Đạo cảnh cũng cảm thấy hơi chột dạ.

“Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đã khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại hồi tưởng lại nỗi sợ hãi của hắn, nhận được 20 vạn điểm phản diện!” “Ta đến rồi, hình như các ngươi đều không vui lắm nhỉ!” Tần Phong đứng lơ lửng trên không, ánh mắt chậm rãi quét qua những người của Ẩn Môn.

“Cũng chỉ là Tiên Đế sơ giai!” Ánh mắt Ẩn Môn Môn Chủ băng lãnh, bắt đầu tự mình thôi miên.

Ngay sau đó, năng lượng như núi đổ biển dời từ trong cơ thể hắn tuôn trào ra, giống như một con Cự Thú Hỗn Độn đang ngủ say tỉnh lại, mang theo lực lượng hủy diệt vô tận, điên cuồng càn quét khắp tám phương tây.

Nhưng chưa kịp để hắn ra vẻ xong, Tần Phong liền chậm rãi giơ tay ấn xuống.

Chỉ thấy không gian đầy vết thương trong nháy mắt khép lại, tiếng ầm ĩ giữa trời đất cũng tiêu tan biến mất, mọi thứ dường như chưa từng xảy ra mà khôi phục lại bình tĩnh.

“Xì xì!!” Toàn trường mọi người đều hít sâu một hơi khí lạnh, bị thủ đoạn của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Mặc dù bọn họ biết Tần Phong đã đột phá Tiên Đế thì rất mạnh, nhưng vạn vạn không ngờ tới có thể mạnh đến trình độ này, vừa giơ tay đã mạnh mẽ áp chế uy áp của một kẻ Bán Bộ Hợp Đạo cảnh.

“Không thể nào, chết đi!!” Ẩn Môn Môn Chủ dường như đã hoàn toàn phá vỡ phòng tuyến, không thể nào giữ được hình tượng cao nhân nữa.

Chỉ thấy hắn hóa thành một tàn ảnh nhanh chóng lao về phía Tần Phong, phất trần trong tay cũng như một cây trường tiên quất về phía Tần Phong.

Nhưng Tần Phong lại không có ý định ngồi chờ chết, tiện tay rút Ma kiếm tổ truyền ra nghênh đón, không chỉ Thanh Bình Kiếm Ý bùng nổ theo đó, mà còn thi triển Một Kiếm Khai Thiên Môn.

Ầm!

Ầm!

Chỉ thấy Ma kiếm tổ truyền bùng nổ kiếm ý ngút trời, tiếng ầm ĩ chói tai cũng theo đó vang vọng khắp trời đất.

Ngay sau đó, kiếm ý sắc bén khủng bố vô cùng hóa thành một đạo kiếm quang chọc trời, từng đạo gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường như bão táp càn quét toàn bộ Hoang Cổ.

“Cái, cái này…” Phương Trường nhìn thấy Ma kiếm của Tần Phong, cả người trong nháy mắt đã không ổn rồi.

Mặc dù hình dáng y hệt Ma kiếm trong ký ức, nhưng khí tức lại là Đại Tiên Thiên Chí Bảo, hoàn toàn không cùng một cấp độ với Thiên Ngự Kiếm mà hắn đã tốn bao tâm tư mới có được, cũng có nghĩa là Thiên Ngự Kiếm căn bản không thể khắc chế Ma kiếm.

“Hắn làm cách nào?!” Trình Vận và những người khác cũng ngơ ngác nhìn nhau, chưa từng nghe nói đến đế binh thăng cấp thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng có một điều bọn họ có thể chắc chắn, tin tức về Thiên Ngự Kiếm chắc chắn là do Tần Phong phát tán, mục đích là mượn tay bọn họ cướp đoạt Thiên Ngự Kiếm, sau đó hắn có thể hợp lý chiếm làm của riêng.

“Đây là kiếm ý gì?!” Những người khác không rảnh quan tâm đến Ma kiếm, đều bị Thanh Bình Kiếm Ý làm cho kinh hãi.

Nhưng lúc này cũng không ai giải thích cho bọn họ, chỉ có thể nhìn hai bên công kích va chạm vào nhau.

Chương 1983

Ầm ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau trong hư không, giống như năm xưa nhà tiểu Nhật Bổn bị ném mười ngàn quả bom nấm trong những ngày hè.

Ngay sau đó, tiếng ầm ĩ rung trời lở đất vang vọng khắp trời đất, năng lượng cũng hóa thành bão táp trút xuống tám phương tây, trong hư không cũng nứt ra từng khe nứt, dường như tận thế thế giới đã đến sớm vậy.

"Không hay rồi!!" Sắc mặt trưởng lão Tiên Minh đại biến, vội vàng bấm quyết bảo vệ đệ tử.

"Đây mới là chân chính chiến tranh Tiên Đế a!" Đệ tử Tiên Minh thì run rẩy, vẫn không hề có chút cảm giác an toàn nào.

"Chúng ta mau đi!!" Trình Vận có thể cảm nhận được nguy hiểm lần này, vội vàng kéo Phương Trường muốn rút lui.

Nhưng Phương Trường từ trước đến nay đều bị Tần Phong áp chế, bảo hắn cứ như vậy từ bỏ thật sự không cam lòng, lập tức hất Trình Vận ra lao về phía Bạch Ngọc Kinh.

Kể từ khi hắn không thể tiêu diệt Tiên Minh, vậy thì hãy giết phụ nữ của Tần Phong, để hắn cũng cảm nhận nỗi đau của mình.

"Tiểu sư đệ…" Trình Vận trong lòng đại kinh, vội vàng đuổi theo.

"Không biết tự lượng sức!" Vu Lan lơ lửng trên không, toàn thân tiên khí lượn lờ.

Ngay sau đó, bộ tiên bào màu lam băng tung bay trong gió, tán phát ra một luồng hàn ý thấu xương khiến người ta kinh sợ, giơ tay liền là tuyệt đối hàn khí của Băng Chi Đại Đạo đổ ra.

Trong chớp mắt… Uy áp Tiên Đế càn quét trời đất, hàn phong lạnh lẽo gào thét qua.

Ngay sau đó, một lớp huyền băng dày đặc với tốc độ không thể tin nổi lan rộng, trong nháy mắt đóng băng vạn vật giữa trời đất thành từng pho tượng băng trong suốt.

“Hàn Băng Đại Đạo!!” Toàn trường mọi người đều kinh hoàng vạn phần, vội vàng vận chuyển công pháp chống đỡ hàn khí.

Nhưng Hàn Băng Đại Đạo mà Vu Lan đã tu luyện hai kiếp tuyệt đối không phải tầm thường, đừng nói Trình Vận là cự đầu Cửu Phẩm Tiên Vương, ngay cả Phương Trường – Thiên Tuyển Chi Tử với tất cả hào quang – cũng bị hàn khí này trong nháy mắt đóng băng tại chỗ.

“Ối mẹ ơi, đáng sợ quá!” Tiêu Chỉ Lan nhìn hàn băng lan đến dưới chân mình, sợ đến mức vội vàng lùi lại bay lên tránh né.

Thậm chí còn muốn mặc một chiếc quần giữ ấm, tránh làm hỏng con đường làm giàu của mình...

“Người phụ nữ này đột phá Tiên Đế rồi!!” Tử Diên trên Bạch Ngọc Kinh nhìn thấy cảnh này, lập tức không vui siết chặt nắm tay nhỏ.

Cứ tưởng rằng hơn một trăm năm nỗ lực của mình, cộng thêm truyền thừa của Nguyệt Linh Tiên Đế và Thái Âm Chân Thủy, đã đẩy đối thủ cũ ra xa phía sau, nhưng không ngờ lần nữa gặp mặt lại phát hiện đối phương đã đột phá đến Tiên Đế… “Hừ!!” Sau khi đóng băng Phương Trường và Trình Vận, Vu Lan không quên liếc Tử Diên một ánh mắt khiêu khích.

Dường như đang nói rằng năm đó ngươi không phải đối thủ của ta, hiện tại cũng không phải đối thủ của ta, sau này lại càng không phải đối thủ của ta.

“Xong rồi!!” Tiểu Hương Phi và những người khác thấy cảnh này, trong lòng lập tức than thở.

Biết rằng Tử Diên tiếp theo chắc chắn sẽ bị kích thích, từ đó một mình độc chiếm phong đầu để đuổi kịp Vu Lan, đợi đến khi nàng thành công đột phá Tiên Đế thì mới đến lượt bọn họ.

“Đại sư huynh, tiểu sư đệ!!” Thấy Phương Trường và Trình Vận bị đóng băng, sắc mặt Ngọc Lộ và Mạch Mạch đại biến.

Chỉ thấy bọn họ vội vàng lao về phía hai người, muốn cứu Phương Trường và Trình Vận trở về.

Nhưng Vu Lan, một vị Tiên Đế, không phải là vật trang trí, toàn thân tán phát ra khí thế khiến vạn vật thần phục.

Chỉ thấy nàng chậm rãi giơ ngọc thủ lên, động tác trông có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa, ngay sau đó tùy ý vung một cái, liền có vô tận Đại Đạo Chi Lực tuôn trào ra.

Ầm ầm ầm!

Trời đất biến sắc, phong vân đảo ngược.

Một luồng hàn khí lạnh đến cực điểm trong nháy mắt bao trùm toàn trường, dường như muốn đóng băng toàn bộ thế giới này vậy.

“Không hay rồi!!” Đồng tử Mạch Mạch đột nhiên co rút, vội vàng lấy Hạnh Hoàng Kỳ ra.

Nhưng chưa kịp để nàng bấm quyết khởi động Hạnh Hoàng Kỳ, chống đỡ Hàn Băng Đại Đạo của Vu Lan, thì đã nghe thấy một tiếng đao minh chói tai từ xa vọng lại gần.

Ầm!

Ầm!

Một tiếng đao minh vang vọng khắp trời đất, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Tử Diên trên Bạch Ngọc Kinh dường như muốn chứng minh bản thân, Nguyệt Luân với tốc độ cực nhanh xé rách hư không mà đến, thẳng tắp chém về phía bàn tay nhỏ đang cầm Hạnh Hoàng Kỳ của Mạch Mạch.

“Cái gì?!” Đồng tử Mạch Mạch lại đột nhiên co rút, cũng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Hiện tại sự chú ý của nàng đều đặt trên người Vu Lan, căn bản không ngờ sẽ có người đánh lén mình.

Hơn nữa Tử Diên cũng không phải là một nữ vương yếu ớt, sau hơn một trăm năm được Tần Phong bồi dưỡng, đã thành công đột phá đến Tiên Vương sơ giai, lại còn là Tiên Vương có tiềm lực Tiên Vương Thập Phẩm.

Cho nên không phải nàng không muốn tránh, mà là thân thiếp thật sự không thể làm được.

Phụt một tiếng, tiên huyết văng tung tóe!!

Chỉ thấy Tử Diên không hề có ý định lưu thủ, điều khiển Nguyệt Luân trực tiếp chặt đứt bàn tay nhỏ của Mạch Mạch, vô số giọt máu cũng theo đó văng tung tóe trong hư không.

“A!!” Mạch Mạch phát ra một tiếng thét thảm thiết, Hạnh Hoàng Kỳ cũng theo đó rơi xuống.

“Tiểu sư muội!!” Ngọc Lộ mặt đầy lo lắng, vội vàng tiến lên kéo người ra.

Nhưng ngay khi nàng chuẩn bị vươn tay lấy Hạnh Hoàng Kỳ đang rơi xuống, Nguyệt Luân của Tử Diên lại nhanh chóng quay trở lại, cuốn lấy Hạnh Hoàng Kỳ rơi xuống rồi trở về trong tay Tử Diên.

“Không hổ là phụ nữ của Tần Phong!” Thất trưởng lão không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, phát hiện người trong một ổ gà không đẻ ra hai loại gà.

Tần Phong thấy bảo bối tốt của người khác thì không đi nổi, nhất định phải nghĩ mọi cách để có được mới thôi, còn Tử Diên thấy bảo bối của người khác cũng tương tự, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để lấy về.

“Trả Hạnh Hoàng Kỳ lại đây!!” Ngọc Lộ vừa giận vừa sốt ruột, muốn lấy lại Hạnh Hoàng Kỳ.

Nhưng đúng như Thất trưởng lão vừa nói, một ổ gà không đẻ ra hai loại gà.

Mặc dù Tử Diên và Vu Lan bình thường nhìn nhau không vừa mắt, nhưng khi đối mặt với lợi ích của bản thân bị tổn hại, sự lựa chọn của hai người có thể nói là nhất quán một cách kỳ lạ, lập tức chậm rãi giơ ngọc thủ lên, nhẹ nhàng vung một cái về phía Ngọc Lộ.

Chương 1984

Ngay sau đó, hàn khí lạnh đến cực điểm lại lần nữa bao trùm toàn trường, đóng băng Ngọc Lộ đang còn muốn ra tay ngay lập tức.

“Uy thế Tiên Đế, khủng bố đến thế sao!” Toàn trường mọi người lập tức hít sâu một hơi khí lạnh, có thể tự mình cảm nhận được sự khủng bố của Vu Lan.

Trước đó Ẩn Môn Tây Nhân Tổ còn dương dương tự đắc nói muốn tiêu diệt Tiên Minh, kết quả Vu Lan chỉ là giơ tay một cái đã tiêu diệt gọn cả nhóm bọn họ.

“Vị muội muội này thật lợi hại!!” Mộng Dao Tiên Đế trong lòng không nhịn được kinh hãi, cũng bị chiến lực của Vu Lan làm cho kinh ngạc.

Mặc dù hai người bọn họ đều là Tiên Đế sơ giai, nhưng nàng chỉ có tiềm chất Bát Phẩm Hoa Khai, thấp hơn hai phẩm cấp so với Thập Phẩm Hoa Khai của Vu Lan, và sự lĩnh ngộ về Đại Đạo Chi Ấn cũng có sự chênh lệch rất lớn.

“Cứ để ngươi đắc ý vài ngày!!” Tử Diên tức giận siết chặt nắm tay nhỏ, chuẩn bị sau khi trở về sẽ không ra khỏi cửa một năm.

“Xong rồi!!” Tiểu Hương Phi và những người khác than thở, biết sau này sẽ không giành được phong đầu nữa.

Nhưng ngay khi mọi người cho rằng Ẩn Môn Tây Nhân Tổ đã xong đời, tiên huyết ở chỗ cụt tay của Mạch Mạch dường như bị một loại sức mạnh nào đó kéo đi, chảy về phía Phương Trường đang bị đóng băng ở một bên.

“Tiểu sư đệ, ngươi muốn làm gì?!” Sắc mặt Mạch Mạch hiện lên một vẻ kinh hoàng, liều mạng lùi lại muốn thoát khỏi phạm vi hút máu.

Nhưng Phương Trường lại không có ý định dừng lại, trong nháy mắt đã hút cạn tiên huyết trong cơ thể Mạch Mạch, khiến bức tượng băng vốn trong suốt tinh xảo biến thành màu đỏ tươi.

“Cái gì?!” Toàn trường mọi người trong lòng đột nhiên kinh hãi, không ngờ Phương Trường lại tàn nhẫn đến vậy.

Chỉ thấy Mạch Mạch sau khi bị hút máu xong, không chỉ sắc mặt vô cùng tái nhợt, cơ thể cũng khô héo đi, khí tức sinh mệnh càng trong nháy mắt giảm xuống điểm đóng băng, chỉ có thể dùng ánh mắt không cam lòng và phẫn nộ nhìn Phương Trường.

Ầm một tiếng!!

Tượng băng đóng băng Phương Trường trong nháy mắt vỡ nát, Phương Trường cũng theo đó thoát khỏi vây khốn.

Nhưng hắn lại không có ý định ra tay cứu Trình Vận và Ngọc Lộ, không chút do dự hóa thành một làn khói đen mà bay đi, dường như bị dọa vỡ mật mà nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

“Muốn chạy sao?!” Tiểu Bạch đột nhiên nhảy ra, trong tay cầm Thượng Phương Bảo Kiếm.

Keng một tiếng, Thiên Ngoại Phì Thỏ (Thỏ béo ngoài trời)!!

Một tiếng kiếm minh chói tai vang vọng khắp trời đất, còn kèm theo một đạo kiếm quang chói mắt xé không mà hiện.

Ngay sau đó, bầu trời Tây Chu trong nháy mắt tối sầm lại, Tiểu Bạch cầm kiếm nhanh chóng biến đến trước mặt Phương Trường đang chạy trốn, phía sau không chỉ có một vầng trăng tròn làm nền, còn kèm theo một đạo kiếm ý vô địch đang tuôn trào trên lưỡi kiếm, kiếm quang kinh diễm của nó dường như xé rách màn đêm, chiếu sáng cả trời đất.

“Là Minh Chủ!” Đệ tử Tiên Minh lập tức kinh hô, tất cả đều nhận ra Minh Chủ của mình.

“Cái gì?!” Đồng tử Phương Trường đột nhiên co rút, vội vàng dùng Thiên Ngự Kiếm chống đỡ.

Chỉ thấy Thiên Ngự Kiếm trong tay hắn không chỉ bị một đoàn quang mang màu đen bao phủ, còn phát ra từng tiếng quỷ khiếu thảm thiết, khiến người ta có cảm giác như đang lạc vào địa ngục.

Ầm ầm ầm!!

Công kích của hai bên va chạm vào nhau, giống như một tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên giữa trời quang.

“Phụt!!” Phương Trường phun ra một ngụm tiên huyết, khí huyết trong lồng ngực càng lúc càng cuồn cuộn dữ dội.

Mặc dù hắn đã thành công đột phá đến Tiên Vương sơ giai, mạnh hơn Tiểu Bạch một cảnh giới, nhưng khổ nỗi bị Tần Phong áp chế và cướp đoạt cơ duyên trong thời gian dài, cộng thêm vừa bị Vu Lan đóng băng bị thương, dẫn đến việc hắn hiện tại ngay cả một phần ba thực lực cũng không thể phát huy ra được.

Nhưng Tiểu Bạch lại không rảnh để ý đến những điều này, chỉ biết quy tắc của Hoang Cổ không thể thay đổi… Keng một tiếng, Kiếm Thiểm Căn Đoạn (Một nhát kiếm chặt đứt cội rễ)!!

“A!!” Phương Trường lại lần nữa mang khuôn mặt đau khổ, phát ra tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng khắp trời đất.

“Ta thỏ nói lại lần nữa…” Tiểu Bạch vung Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay, lưng đối diện Phương Trường đứng lơ lửng trên không, sau đó giọng nói non nớt mà hùng hồn nói: “Quy tắc Hoang Cổ, người thắng ăn tất, kẻ bại thì lưu căn, nhân thê thì lưu đêm.” “Xì xì!!”

Toàn trường mọi người lập tức hít một hơi khí lạnh, bị quy tắc của Minh Chủ làm cho kinh hãi.

Cứ tưởng rằng đây chỉ là vật phẩm treo máy manh manh đáng yêu trên người Tần Phong, nhưng không ngờ con thỏ này lại là kẻ lăn lộn trên giang hồ, không chỉ thích giảng quy tắc cho người ta, mà ra tay còn đặc biệt tàn nhẫn, không hề có ý định lưu tình một chút nào.

“Nhân thê có thể lưu đêm sao?!” Tiêu Chỉ Lan nghe xong, lập tức động lòng.

Suy nghĩ xem có nên đi khiêu khích Tần Phong, sau đó thuận thế bại dưới tay hắn để được lưu đêm không.

Ầm một tiếng!!

Ngay khi Tiêu Chỉ Lan đang nghĩ cách lưu đêm, một tiếng vỡ vụn giòn tan đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy Vu Lan liếc nhìn Mạch Mạch và Ngọc Lộ đang bị đóng băng, không chút do dự trực tiếp đập nát bọn họ, dường như quyết không cho bọn họ cơ hội lưu đêm.

“Ô ô…” Tiêu Chỉ Lan lập tức run rẩy, cảm thấy thắng thua thật sự không quan trọng đến vậy.

“Quá tàn bạo rồi!” Tiểu Hương Phi và những người khác cũng rùng mình, nhớ lại nỗi sợ hãi bị Vu Lan chi phối năm xưa.

“A cái này!!” Tần Hạo nhìn đi nhìn lại mấy vị chị dâu, đột nhiên hiểu ra dụng tâm lương khổ của ca ca.

Trước đây hắn vẫn luôn không hiểu tại sao Nhị Tổ lại nói, tam thê tứ thiếp xa không bằng tình yêu trên sông Tần Hoài, cho đến hôm nay nhìn thấy tranh đấu hậu cung của ca ca mới hiểu được, tại sao ca ca lại phải đặt ra quốc sách một phu một thê.

“Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đã dẫn dắt Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo đi sai đường, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đã khiến Thiên Tuyển Chi Nữ cấp Thiên Đạo tranh sủng ghen tuông, nhận được 50 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng linh sủng của chủ nhân đã chặt đứt tuệ căn của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 100 vạn điểm phản diện!” “Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đã làm Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại sợ vỡ mật, khiến hắn vứt bỏ đồng đội tự mình chạy trốn, nhận được 500 vạn điểm phản diện!” “Phương Trường đã hèn nhát sao?!” Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, theo bản năng quay đầu liếc nhìn một cái.

Chỉ thấy Phương Trường vẫn đang mang khuôn mặt đau khổ mà kêu thảm, Ngọc Lộ và Mạch Mạch thì vỡ nát thành vô số khối băng, cho dù có ghép lại e rằng cũng không thể sống lại được.

“Thật đáng tiếc!” Tần Phong trong lòng vừa may mắn, vừa cảm thấy có chút tiếc nuối.

May mắn tự nhiên là sau này không cần lo lắng về việc bị khắc chế nữa, tiếc nuối thì là không thể tuân thủ quy tắc của bọn họ ở Hoang Cổ được nữa.

Nhưng ngay khi hắn vừa may mắn vừa tiếc nuối, từ trong mảnh vỡ của Mạch Mạch bay ra một luồng cầu ánh sáng, chính là Đại Đạo Chi Ấn phong ấn hắn năm xưa.

“Là của ta thỏ!!” Tiểu Bạch lập tức vứt bỏ Phương Trường, lao về phía Đại Đạo Chi Ấn.

“Đại Đạo Chi Ấn!!” Toàn trường mọi người thấy cảnh này, cũng đều theo đó mà xôn xao.

Nhưng vị trí của Vu Lan gần bọn họ hơn rất nhiều, nàng vung tay liền lấy Đại Đạo Chi Ấn phong ấn lại, sau đó dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người mà cất đi.

“Sao có thể đối xử với Thỏ Thỏ như vậy?!” Tiểu Bạch lập tức dừng bước, dường như bị sét đánh.

Cứ tưởng rằng mình có thể có được Đại Đạo Chi Ấn thứ hai, nhưng không ngờ Vu Lan lại cứ như vậy trắng trợn lấy đi mất.

Chương 1985

“Không được, ta phải đi nhanh!” Phương Trường chịu đựng cơn đau kịch liệt dưới thân, đứng dậy chuẩn bị nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng hiện trường ngoài Tiểu Bạch và Vu Lan ra, còn có hai đồng đội là Tần Hạo và Lâm Tam, thấy Phương Trường muốn thừa cơ trốn thoát, Tần Hạo lập tức xông lên bổ vị.

“Chạy đi đâu!” Tần Hạo lập tức cầm cự chùy đập về phía Phương Trường, cũng không quên thêm một Đại Đạo Dung Lô buff.

Chỉ thấy hắn không chỉ toàn thân phù hiện từng đạo phù văn, trên đỉnh đầu còn huyễn hóa ra một tôn kim sắc đại đỉnh.

Ầm!

Ầm!

Kim sắc đại đỉnh phát ra tiếng chuông minh, dẫn đến hư không Tây Chu chấn động.

Ngay sau đó, tiên khí trong phạm vi mấy vạn dặm bắt đầu sôi trào, dường như bị máy hút bụi hút vào trong kim sắc đại đỉnh, khiến khí tức của Tần Hạo bắt đầu không ngừng tăng lên.

“Tìm chết!!” Phương Trường thấy Tần Hạo cũng đến bắt nạt mình, khí tức khủng bố theo đó từ trong cơ thể bùng nổ.

Ngay sau đó, hắn hóa thành một tôn Kim Phật khổng lồ, một tôn Ma Thần khổng lồ, dường như tả hữu hộ pháp xuất hiện ở hai bên hắn, còn có chín đóa huyết liên bao quanh thân.

“Hống!!” Tần Hạo lại không có ý định nhận thua, lại kích hoạt buff “xuất lực dựa vào tiếng gào” (gào thét để tăng sức mạnh).

Chỉ thấy một luồng khí lãng mạnh mẽ từ trên người hắn bùng phát ra, không chỉ khiến hư không xung quanh đều đang run rẩy, còn hóa thành một cơn bão siêu cường càn quét tám phương tây, phía sau càng phù hiện hư ảnh sáu trăm Long Tượng.

U!!

Ngao!!

Giữa tinh quang tuôn trào, Long Tượng chấn động trời đất.

Chỉ thấy tiếng gầm thét của sáu trăm Long Tượng khiến trời đất chấn động kịch liệt, tiên khí Tây Chu cũng điên cuồng quán chú vào hư ảnh Long Tượng, khiến sáu trăm Long Tượng dần dần ngưng luyện lại, không chỉ che trời lấp nhật, còn tán phát ra một luồng khí tức cổ xưa tang thương.

Ngay sau đó, hắn giơ cao cự chùy trong tay, hung hăng đập về phía kim thân của Phương Trường.

“Đây chính là người thay thế Long Ngạo Thiên đứng đầu Bảng Thiên Tư sao?!” Toàn trường mọi người lập tức hít sâu một hơi khí lạnh, bị chiến lực khủng bố của Tần Hạo làm cho kinh ngạc.

Ầm ầm ầm!!

Núi sập đất nứt, trời đất biến sắc!

Chỉ thấy cự chùy của Tần Hạo hung hăng đập vào kim thân, va chạm tạo ra một luồng năng lượng ba động mạnh mẽ, như những quả bom nấm của nhà tiểu Nhật Bổn năm ấy, bão năng lượng ngút trời nhanh chóng tuôn ra tám phương tây.

“Phụt!!” Phương Trường lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, khí huyết trong ngực càng lúc càng cuồn cuộn dữ dội.

Đặc biệt là Kim Phật Ma Thần kim thân mà hắn ngưng tụ ra, càng như tấm kính bị trọng kích trong nháy mắt vỡ vụn, căn bản không thể chống đỡ được lực lượng sáu trăm Long Tượng của Tần Hạo.

"Vẫn chưa kết thúc!" Tần Hạo không hề có ý định dừng tay, lại cao cao giơ cự chùy hung hăng đập xuống.

"Không hay rồi!!" Đồng tử Phương Trường kinh khủng co rút lại, vội vàng giơ Thiên Ngự Kiếm lên chống đỡ.

Ầm ầm ầm!!

Vũ khí của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, bùng phát ra tiếng ầm ĩ rung trời lở đất.

Ngay sau đó, năng lượng khủng bố hóa thành bão táp càn quét trời đất, dường như muốn nghiền nát mọi thứ giữa trời đất thành bột mịn vậy.

"Phụt!!" Phương Trường lại phun ra một ngụm tiên huyết, Thiên Ngự Kiếm trong tay bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng hắn lại biết mình lúc này vẫn chưa thể ngã xuống, vội vàng mạnh mẽ áp chế khí huyết đang cuồn cuộn bắt đầu phản kích.

Ngay sau đó, nhiệt độ toàn thân hắn trong nháy mắt giảm xuống điểm đóng băng, sau đó trong nháy mắt bùng phát ra một luồng ma khí khủng bố kinh người, ngay sau đó trên bầu trời ma vân cuồn cuộn, dường như có Ma Đầu tuyệt thế nào đó sắp xuất thế.

"Còn không đầu hàng?!" Tần Hạo lập tức lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp tục cầm chùy lao về phía Phương Trường.

"Ta liều mạng với các ngươi!!" Phương Trường đột nhiên sắc mặt dữ tợn cười lớn, bắt đầu toàn lực vận công Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết.

Ầm ầm ầm!!

Ma khí ngút trời trong nháy mắt bùng nổ, xoáy đen cũng nhanh chóng khuếch đại.

Ngay sau đó, xoáy đen liền bao trùm toàn bộ trời đất, lực hút mạnh mẽ như một cái miệng khổng lồ vực sâu, nuốt chửng mọi thứ có thể nhìn thấy, những người bên dưới cũng theo đó phát ra tiếng kêu gào thảm thiết… “Cứu mạng a!” “Cứu mạng, đừng hút ta!” “Cảm giác cơ thể bị rút cạn, cầu xin ngươi đừng hút nữa!” “Hai chân ta mềm nhũn rồi, đầu óc choáng váng, cầu xin ngươi đừng hút nữa!!” “…” Những người bên dưới mặt đầy kinh hoảng, liều mạng giãy giụa ngăn không cho bị hút đi.

Nhưng cho dù bọn họ liều mạng giãy giụa, cũng không thể chống đỡ Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết của Phương Trường, không chỉ công lực tu luyện nhiều năm bị vô tình hấp thu, cơ thể cũng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường khô héo đi.

“Ngươi tìm chết!!” Tần Hạo thấy Phương Trường chấp mê bất ngộ, lập tức nổi giận lao lên giao chiến.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng ầm ĩ chói tai theo đó vang lên, toàn bộ trời đất cũng bắt đầu chấn động.

“Đánh đi, đánh đi, các ngươi cứ đánh đi!” Triệu Trường Sinh liếc nhìn hai người đang giao chiến, vội vàng đi tìm Thiên Ngự Kiếm bị đánh bay.

Cứ tưởng rằng lần này mình không cần lộ mặt cũng coi như thắng rồi, nhưng không ngờ Phương Trường lại có một thanh đế binh kiếm, lại còn không may bị Tần Hạo đánh bay ra ngoài.

“Ai, hết cách rồi!” Thấy hành vi của Triệu Trường Sinh, Thanh Thanh đỡ trán cảm thấy đau đầu.

Chủ nhân của những linh sủng khác thì chiến đấu khắp trời đất, nhưng chủ nhân của nàng lại là người giữ người khác ở phía trước, thấy có lợi thì lén lút mò tới chiếm.

“Tìm thấy rồi!” Triệu Trường Sinh không quan tâm Thanh Thanh đang nghĩ gì, đã đến địa điểm Thiên Ngự Kiếm rơi xuống.

Chỉ thấy một thanh trường kiếm dài ba thước cắm trên mặt đất, thân kiếm thẳng tắp và thon dài, được rèn từ một loại huyền thiết bí ẩn, không chỉ chất liệu cứng rắn vô cùng, còn phát ra ánh đen sâu thẳm và băng lãnh, trên thân kiếm ngoài khắc đầy phù văn phức tạp và huyền ảo, còn khắc hai chữ Thiên Ngự.

“Lại là Thiên Ngự Kiếm!!” Đôi mắt Triệu Trường Sinh lập tức sáng lên, đã từng xem qua tin tức liên quan về thanh kiếm này trong sách.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị tiến lên lấy kiếm, một bóng người đột nhiên vượt qua hắn lao về phía Thiên Ngự Kiếm, nhìn kỹ thì phát hiện lại là Lâm Tam – tên đại hán lông mày rậm mắt to này.

Hắn không đi tham gia vào trận chiến của Tần Hạo và Phương Trường, mà lại cùng hắn đánh hơi mà tìm tới.

Chương 1986

“Không phải, ngươi sao cũng…” Triệu Trường Sinh lập tức không giữ được bình tĩnh, vội vàng tiến lên kéo Tiểu Tam Tam lại.

“Triệu sư huynh, đợi lát nữa nói chuyện!” Tiểu Tam Tam muốn hất Triệu Trường Sinh ra, trước tiên đi lấy Thiên Ngự Kiếm trong tay.

Không phải hắn đối với Thiên Ngự Kiếm có cảm giác vừa gặp đã yêu, mà là hắn hiện tại đã đột phá đến cảnh giới Tiên Vương, thanh thượng phẩm tiên kiếm trong tay thật sự hơi thấp rồi, cho nên rất cần tìm ít dược liệu quý hiếm mời Tần Phong thăng cấp một chút.

Nói cách khác thì… hắn không tìm được dược liệu quý hiếm để thăng cấp, là vì đơn thuần thèm khát Thiên Ngự Kiếm thôi.

“Nói chuyện đợi lát nữa cái gì…” Triệu Trường Sinh chết dí kéo chặt Lâm Tam, vội vàng mở miệng nói: “Kiếm này là ta tìm thấy trước, làm người phải nói chuyện tiên lai hậu đáo (đến trước đến sau).” “Không sai, phàm sự đều phải nói chuyện tiên lai hậu đáo!” Tiểu Bạch cũng đánh hơi mà tìm đến, vượt qua hai người tay lao về phía Thiên Ngự Kiếm nói: “Các ngươi đến trước không sai, nhưng chủ nhân thỏ của ta từ nhỏ đã giáo dục ta thỏ, làm người làm thỏ đều không thể hậu đạo (đến sau)!!” “Móa!!” Triệu Trường Sinh lập tức chửi thề một tiếng, vội vàng buông Lâm Tam ra đi bắt thỏ.

Bởi vì Lâm Tam tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí, là người sẽ giảng đạo lý chính đáng, nhưng con thỏ không biết xấu hổ này, cho dù ngươi chiếm lý, nó cũng có thể dùng lý lẽ ngang ngược để phản bác ngươi.

Nhưng ngay khi Tiểu Bạch sắp chạm tay vào Thiên Ngự Kiếm, Triệu Trường Sinh sắp đuổi kịp Tiểu Bạch để tóm lấy tai thỏ, giữa trời đất đột nhiên vang lên một tiếng kiếm minh giòn tan.

Ầm!

Ầm!

Chỉ thấy một đạo kiếm quang xé rách trường không, còn kèm theo một tiếng kiếm minh giòn tan.

Ngay sau đó, tất cả kiếm khí dưới thiên hạ đều phát ra tiếng kiếm minh rung động, bất kể là thần kiếm cổ xưa ẩn mình trong núi sâu đầm lầy, hay là bảo kiếm truyền đời treo cao trong lầu các thế gia, hay là bội kiếm tầm thường trong tay võ giả bình thường… đều đang chấn động kịch liệt, dường như muốn thoát khỏi sự trói buộc, để truy tìm kiếm vương trong lòng bọn họ.

“Kiếm ý đáng sợ quá!” Triệu Trường Sinh theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tần Phong chấp tay đứng lơ lửng trên không.

Ngay sau đó cũng không cho hắn thời gian phản ứng và chuẩn bị, Thiên Ngự Kiếm dường như bị một loại sức mạnh nào đó kéo đi, hóa thành một đạo kiếm quang sao băng bay thẳng lên trời, cuối cùng ổn định rơi vào trong tay Tần Phong.

“Không phải, hắn sao lại…” Triệu Trường Sinh cả người lập tức không giữ được bình tĩnh, nói là Thiên Ngự Kiếm là do mình tìm thấy trước.

Nhưng Tần Phong giống như Tiểu Bạch không biết hậu đạo, căn bản không có ý định trả lại, tiện tay vung một cái đã gửi nó đến chỗ Côn Bằng phân thân, ngoài việc bảo nó đặt vào Thời Không Giao Nang để thăng cấp, còn tiện cho hắn dùng Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn để tăng tốc.

“Ai!!” Lâm Tam bất lực thở dài một tiếng, phát hiện ra tay chậm thật sự không được.

Nhưng may mắn là hắn và Tần Phong là huynh đệ ruột thịt khác cha khác mẹ, nợ nần đã đủ nhiều rồi, cũng không ngại để hắn bồi thêm một ít dược liệu quý hiếm, thăng cấp Vô Trần Kiếm lên đế binh nữa.

“Lại bị cướp rồi?!” Tiểu Bạch bĩu môi nhỏ, cảm thấy muốn sụp đổ.

Nó không biết dạo này mình bị làm sao, đến Ẩn Môn tầm bảo không phân rõ chủ thứ thì thôi đi, sao về đến Tiên Minh vẫn không phân rõ chủ thứ, lần lượt hết lần này đến lần khác sượt qua bảo bối.

Dường như bị thứ gì đó bẩn thỉu nhập vào, luôn đưa ra những phán đoán sai lầm.

Ầm ầm ầm!!

Trên bầu trời truyền đến tiếng ầm ĩ chói tai, hư không cũng đang chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Tần Phong và Ẩn Môn Môn Chủ lại lần nữa va chạm vào nhau, năng lượng khủng bố không chỉ đốt cháy toàn bộ bầu trời, còn hóa thành bão năng lượng càn quét trời đất, khiến toàn bộ hư không đều bắt đầu vặn vẹo lại.

“Phụt!!” Ẩn Môn Môn Chủ phun ra một ngụm tiên huyết, không chống đỡ nổi mà lùi lại mấy bước.

Mặc dù tu vi của hắn chỉ dừng lại ở Bán Bộ Hợp Đạo cảnh, nhưng buff của yêu nghiệt Tần Phong thật sự quá nhiều, cho dù vừa đột phá đến Tiên Đế sơ giai, cũng có thể dễ dàng vượt cấp khiêu chiến với hắn.

“Thật mạnh!!” Sắc mặt toàn trường mọi người biến đổi, phát hiện Tần Phong thật sự rất mạnh.

Trước đó Ẩn Môn Môn Chủ chính là sự tồn tại vô địch, Tiên Minh

Minh Chủ đỉnh phong Tiên Đế, trong tay hắn không chống đỡ nổi nửa nén hương, một chút uy áp suýt chút nữa đã xóa sổ Tiên Minh khỏi bản đồ.

Nhưng khi gặp Tần Phong, lại không chống đỡ nổi hai kiếm, thậm chí không có chút sức phản kháng nào, hoàn toàn chỉ là nghiền nát đơn phương.

“Hắc hắc, đây là đệ tử của bổn đế!” Tây trưởng lão cười toe toét như một đóa hoa sen, trước tiên kéo Lục gia bên cạnh nói một lần, lại kéo Ngũ trưởng lão bên kia nói một lần, sau đó lại đến bên cạnh Tam trưởng lão nói lại một lần nữa.

“Lại đến nữa rồi!” Các trưởng lão lập tức cảm thấy đau đầu, biết rằng trong một tháng tới, bọn họ sẽ lặp đi lặp lại nghe câu nói này.

Ngay cả khi bọn họ trốn đến chân trời góc bể cũng vô ích, Tây trưởng lão chắc chắn sẽ tìm ra từng người bọn họ.

“Thật ngầu quá!” Mộng Dao Tiên Đế khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, dường như một thiếu nữ đang yêu.

Ban đầu nàng chỉ muốn thay đổi kết cục của Tần Phong, nhưng không ngờ hắn lại có thể trưởng thành đến trình độ này, có thể từ trong ra ngoài hoàn toàn chinh phục nàng.

“Đây chính là uy lực Thập Nhị Phẩm sao?!” Tiên Minh Minh Chủ nhìn Tần Phong trên hư không, cảm thấy sau này vẫn nên nói nhỏ tiếng hơn thì tốt… "Mạnh quá, mạnh thật rồi!" Vũ Lan và những người khác cũng đang cố gắng kiềm chế bản thân, không để mình phát ra tiếng hét phấn khích. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn giải ngữ hoa của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn mệnh trung chú định của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Chà!" Tần Phong không để ý đến tiếng nhắc nhở của Hệ thống, mà nhìn Môn chủ Ẩn Môn thất vọng thở dài: "Ta cứ tưởng ngươi nói nỗ lực lắm, ai ngờ ta còn chưa dùng sức, chỉ xuất hai kiếm ngươi đã không chịu nổi rồi." "Ngươi tìm chết!" Trong mắt Môn chủ Ẩn Môn lóe lên hung quang, khí tức quanh thân cũng bắt đầu sôi trào.

Tuy y thừa nhận mình không đánh lại Tần Phong, nhưng không có nghĩa Tần Phong đã đánh bại y.

Y là Môn chủ Ẩn Môn truyền thừa từ Thái Cổ cho đến nay, những thủ đoạn lợi hại mà y nắm giữ tuyệt đối vượt xa sức tưởng tượng của thế nhân.

Cho dù truyền thừa Ẩn Môn bị Triệu Trường Sinh cắt đứt, cũng không hề ảnh hưởng đến việc y tiêu diệt Tần Phong và Tiên Minh. "Ụ ụ..." Triệu Trường Sinh không nhịn được rụt cổ lại, theo bản năng che chắn Lâm Tam trước người. "Hửm!?" Tần Phong đột nhiên nhíu mày, trong lòng cũng cảnh giác.

Tuy hắn không biết Môn chủ Ẩn Môn muốn làm gì, nhưng hiệu ứng 'Cảm Tri Sát Ý' lại khiến hắn cảm nhận được khí tức nguy hiểm, biết đối phương đã bị ép đến đường cùng, chuẩn bị dùng đại chiêu rồi. "Tần Phong, cẩn thận!" Minh chủ Tiên Minh từng có kinh nghiệm giao đấu, vội vàng lên tiếng: "Sở dĩ lão phu vừa rồi thất bại là vì bị y Bác Ly Ngũ Cảm, nếu lão phu không đoán sai, y tu luyện chính là Bác Ly Đại Đạo, có thể Bác Ly mọi thứ trên người đối thủ, bất kể là ngũ cảm, thể chất, hay huyết mạch đều có thể tạm thời Bác Ly." "Bác Ly!?" Tần Phong nghe vậy, trong lòng kinh hãi.

Dựa theo ghi chép của bách khoa toàn thư Dịch Thiên Cơ, Bác Ly

Đại Đạo tuyệt đối không phải loại Đại Đạo tầm thường, nó có thể phát huy hiệu quả siêu tưởng tượng trong thực chiến, có thể từng chút một Bác Ly ưu thế của đối thủ. "Biết thì đã quá muộn rồi!" Mắt Môn chủ Ẩn Môn lóe lên một tia hung quang, y đã hoàn thành thủ ấn của Đại Bác Ly Thuật.

Ngay sau đó, khí tức quỷ dị tỏa ra từ thân y, không chỉ khiến cả bầu trời lập tức tối sầm, mà còn khiến không gian quanh Tần Phong đóng băng, tạo ra cảm giác ngột ngạt khó thở. "Cái gì!?" Đồng tử Tần Phong co rụt lại, phát hiện mình bị khốn.

Ngay sau đó, hắn thấy thị giác bắt đầu mờ đi, như thể đang bị Bác Ly ra khỏi cơ thể mình.

Hắn cũng cảm nhận được thị giác bị Bác Ly ở ngay bên cạnh, dường như chỉ cần vươn tay là có thể nắm lại, nhưng giữa hai bên lại như cách một không gian khác, dù hắn có vươn tay thế nào cũng không thể nắm được. "Thị giác, Bác Ly!" Môn chủ Ẩn Môn thần sắc vô cùng nghiêm túc, không quên phất trần trong tay.

Chương 1987

Chỉ thấy thế giới rõ ràng trong mắt Tần Phong như bị một lớp màn mỏng che phủ, sau đó từ rõ ràng trở nên mờ ảo, thế giới ngũ sắc bắt đầu phai nhạt dần, chỉ còn lại những gam màu xám xịt, cuối cùng ngay cả một tia xám xịt ấy cũng biến mất, hoàn toàn chìm vào đêm dài vô tận trong bóng tối.

Hắn muốn dùng Thần thức để khóa định vị trí đối phương, nhưng lại phát hiện khí tức của đối phương đã biến mất.

Tuy nhiên, may mắn là con mắt thứ ba Thiên Nhãn của hắn không bị phát hiện, vẫn có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài và vị trí của đối phương. "Nguy hiểm!" Sắc mặt Vũ Lan biến đổi, vội vàng xông về phía Tần Phong.

Ngay sau đó, chiếc tiên bào màu xanh băng lay động theo gió, tỏa ra một luồng hàn ý thấu xương đáng sợ, khí tức hàn băng khủng bố đổ về phía Môn chủ Ẩn Môn.

Tuy nhiên, Môn chủ Ẩn Môn không rảnh để đáp lại Vũ Lan, chỉ phất phất trần ngăn chặn hàn khí.

Sau đó y lại lần nữa thi triển Đại Bác Ly Thuật, tiếp tục Bác Ly các giác quan khác của Tần Phong, cùng với Tổ Vu Huyết Mạch, Hỗn Nguyên Đạo Thể... y sẽ Bác Ly từng cái một. "Đây chính là Bác Ly!?" Tần Phong không hề hoảng loạn như tưởng tượng, bình tĩnh cảm nhận thính giác bị đối phương Bác Ly.

Ban đầu, sau khi thị giác bị Bác Ly, hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng gió rít, nhưng giờ đây lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, như thể thế giới đã bị nhấn nút tạm dừng.

Tiếp theo, khứu giác cũng không tránh khỏi, mùi máu tanh ban đầu đã biến mất.

Ngay cả hương thơm của bùn đất, mùi hương cơ thể của mỹ nhân cũng không còn... mũi cũng không thể bắt được bất kỳ mùi vị nào nữa, như thể cả thế giới trở nên vô vị. "Tần huynh!" Lâm Tam cũng nhận ra tình hình Tần Phong không ổn, lập tức cầm Vô Trần Kiếm chém về phía Môn chủ Ẩn Môn.

Tuy nhiên, hiện trường ngoài Tần Phong ra có thể gây uy hiếp cho Môn chủ Ẩn Môn, những người khác dù có cùng lúc xông lên cũng không thể gây uy hiếp cho y, y chỉ phất nhẹ phất trần đã đánh bay tất cả mọi người. "Phụt!" Lâm Tam và Vũ Lan phun ra một ngụm máu tươi, bị phất trần đánh bay tại chỗ.

Thấy cảnh này, cả trường sôi sục. "Vãi chưởng, giờ phải làm sao đây!?" "Người này đáng sợ quá, thủ đoạn cũng chưa từng nghe thấy!" "Đúng vậy, Bán Bộ Hợp Đạo cảnh lại có thể lật kèo Tiên Đế sơ giai!" "Giờ chúng ta phải làm gì?

Tần Phong mà thua thì chúng ta cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì!" "Vốn tưởng Tần Phong đến là có thể nhất chiến định càn khôn, ai ngờ chúng ta vẫn đánh giá quá thấp Ẩn Môn." "Nền tảng truyền thừa từ Thái Cổ quá mạnh, chỉ vài người căn bản không thể lay chuyển được!" "..." Toàn trường mọi người mặt đầy sợ hãi và lo lắng, trong lòng không ngừng cầu nguyện Tần Phong có thể chống đỡ. "Vô dụng thôi!" Môn chủ Ẩn Môn lại khôi phục hình tượng cao nhân, không vội không vàng nói: "Ngũ cảm bị Bác Ly chỉ là khởi đầu, tiếp theo Bản tôn còn sẽ Bác Ly huyết mạch của ngươi, Bác Ly Hỗn Nguyên Đạo Thể của ngươi, ngươi bây giờ chính là cá nằm trên thớt, căn bản không có chút sức phản kháng nào..." Lời còn chưa dứt, "Keng" một tiếng!

Một tiếng kiếm minh chấn động màng nhĩ vang vọng trời đất, kèm theo một đạo kiếm quang chói mắt phá không mà hiện.

Chỉ thấy Tần Phong không rảnh nghe đối phương lải nhải, lập tức cầm Tổ Truyền Ma Kiếm vọt lên, phía sau hắn cũng xuất hiện một vầng trăng tròn, kèm theo một luồng kiếm ý vô thất cuồn cuộn trên mũi kiếm, kiếm quang kinh diễm ấy như xé toạc màn đêm, chiếu sáng cả đất trời. "Cái gì!?" Sắc mặt Môn chủ Ẩn Môn biến đổi, cảm thụ một luồng khí tức nguy hiểm.

Tuy nhiên, giờ y không kịp suy nghĩ vì sao Tần Phong có thể khóa định vị trí của y, vội vàng phất phất trần trong tay để chống đỡ kiếm này. "Oanh long long!" Hai bên công kích va chạm mạnh mẽ vào nhau, lập tức bùng nổ tiếng nổ vang vọng màng nhĩ.

Tuy Đại Bác Ly Thuật của Môn chủ Ẩn Môn rất lợi hại, nhưng cứng đối cứng lại không phải đối thủ của Tần Phong, vừa chạm vào đã bị kiếm khí chấn cho khí huyết cuộn trào. "Phụt!" Môn chủ Ẩn Môn phun ra một ngụm máu tươi, Đại Đạo Chi Lực quanh thân bị lập tức đánh tan.

Ngay sau đó, vô tận kiếm khí hóa thành phong nhận, để lại từng vết máu trên người y, máu tươi cũng như không tiền từ đó phun ra, khiến y chật vật không còn chút hình tượng cao nhân nào.

Tuy nhiên Tần Phong lại không có ý định bỏ qua y, lần nữa cầm Tổ Truyền Ma Kiếm đuổi theo đối phương, định cho y nếm thử cái gọi là "quy tắc từ Hoang Cổ"... "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Môn chủ Ẩn Môn không thể nào giữ được bình tĩnh nữa, y không hiểu vì sao Tần Phong có thể khóa định y.

Tần Phong hiện tại không chỉ thị giác bị Bác Ly, mà ngay cả vị giác, thính giác, khứu giác, xúc giác cũng đều bị Bác Ly, thậm chí y để đề phòng vạn nhất, còn che giấu khí tức của bản thân, theo lý mà nói tuyệt đối không thể bị khóa định được. "Phụt" một tiếng, kiếm lóe, cội rễ đứt!

Chỉ thấy Tần Phong không có ý định giải thích gì, lập tức cầm Tổ Truyền Ma Kiếm nhanh chóng chém đứt "cội rễ". "A!" Môn chủ Ẩn Môn trải nghiệm "quy tắc Hoang Cổ", đeo lên mặt nạ đau khổ phát ra tiếng kêu thảm thiết. "Tê tê!" Toàn bộ nam đồng bào lập tức hít một ngụm khí lạnh, theo bản năng kẹp chặt hai chân lại.

Vốn tưởng quy tắc Hoang Cổ là Tiểu Bạch tự sáng tạo, ai ngờ lại là thừa kế từ Tần Phong, cũng khiến bọn họ nhớ đến truyền thuyết về Môn chủ Vô Căn Môn trăm năm trước. "Không hổ là Tần huynh!" Lâm Tam không nhịn được cảm khái, đối với chuyện này y đã sớm quen rồi. "Đúng là đồ súc sinh mà!" Triệu Trường Sinh thấy cảnh này, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Sở dĩ sau khi bị Tần Phong hãm hại mà không âm thầm tìm cách báo thù, không phải y không tự tin vào thực lực của mình, mà là y biết rõ giới hạn của Tần Phong thấp đến mức nào, không chừng sẽ lại phải trải nghiệm "quy tắc Hoang Cổ". "Bản đế không quen hắn!" Vũ Lan vội vàng thu hồi ánh mắt, tuyên bố mình không quen biết Tần Phong. "Trời ơi!" Tử Diên không nhịn được đỡ trán, cảm thấy vô cùng đau đầu, không ngờ nhiều năm trôi qua Tần Phong vẫn không hề thay đổi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đoạn nhân tuệ căn, thu được 1000 Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chấn nhiếp Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ bị Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ ghét bỏ, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Cái vãi chưởng này cũng được á!?" Mắt Tần Phong lập tức sáng rực, không ngờ còn có niềm vui bất ngờ.

Vốn dĩ hắn chỉ làm việc theo "quy tắc", ôm suy nghĩ kiếm được ngày nào hay ngày đó, ai ngờ ngoài 1000 Phản Phái Điểm ra, còn kiếm thêm được 150 vạn Phản Phái Điểm.

Nhưng hắn bây giờ cũng không rảnh để ý đến những chuyện này, phát hiện ngũ cảm bị Bác Ly đã dần dần khôi phục. "Đây chính là Bác Ly Đại Đạo sao!?" Tần Phong lẩm bẩm, thị giác đã khôi phục.

Dựa theo ghi chép của bách khoa toàn thư Dịch Thiên Cơ, Bác Ly Đại Đạo chỉ có thể tạm thời Bác Ly ngũ cảm và huyết mạch cùng các năng lực khác ra khỏi cơ thể, còn muốn Bác Ly vĩnh cửu thì cần phải tu luyện Lược Đoạt Đại Đạo trong truyền thuyết.

Tương truyền Đại Đạo này có thể vĩnh viễn Lược Đoạt ngũ cảm, tuổi thọ, huyết mạch, thể chất của người khác, hơn nữa còn có thể ngưng luyện thành đan dược ban cho người khác.

Có thể nói đây là một trong Tam Thiên Đại Đạo vô cùng lợi hại.

Tuy nhiên, theo ghi chép của bách khoa toàn thư Trần Thụ, Đại Đạo Chi Ấn của Lược Đoạt Đại Đạo chưa từng xuất hiện ở Tiên Giới, cũng không ai biết Đại Đạo Chi Ấn này nằm trong tay ai.

Chương 1988

Nếu không phải trước đây đã từng xuất hiện vài lần manh nha của Lược Đoạt Đại Đạo, thì căn bản sẽ không ai biết trong Tam Thiên Đại Đạo có một Đại Đạo có thể Lược Đoạt năng lực của người khác. "Tần Phong, Bản tôn liều mạng với ngươi!" Ngay khi Tần Phong đang suy nghĩ về Bác Ly Đại Đạo, Môn chủ Ẩn Môn phát ra tiếng gầm thét thê lương. "Nổi điên rồi, hoàn toàn nổi điên rồi!" Mọi người thấy Môn chủ Ẩn Môn bùng nổ, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Chỉ thấy Môn chủ Ẩn Môn như một con bạc thua đỏ mắt, trợn tròn mắt nhìn Tần Phong, Tiên nguyên quanh thân cũng cuồn cuộn cuộn trào như sóng thần.

Không chỉ khiến hư không như thủy tinh vỡ tan, nứt ra từng vết nứt đáng sợ, lan rộng điên cuồng về bốn phía, mà còn hình thành một vòng sáng chói mắt, bên trong dường như ẩn chứa uy lực vô thượng hủy thiên diệt địa, muốn viết lại toàn bộ trật tự trời đất. "Tần Phong, chết đi!" Tiếng gầm bạo nộ của Môn chủ Ẩn Môn như sấm sét cuồn cuộn, chấn động trời đất càn khôn đều rung chuyển.

Ngay sau đó, thân hình y như điện, hóa thành một luồng sáng, lao về phía Tần Phong với tốc độ vượt qua cực hạn, nơi nó đi qua hư không bị xé rách mạnh mẽ, hình thành một khe rãnh đen ngòm sâu không thấy đáy, như thể trên mặt đất bị rạch một đường rẽ ngôi. "Diễn trò trước mặt người khác thì được, trước mặt ta mà cũng dám ra vẻ à!?" Tần Phong không có thói quen chiều hư ai, cũng không bị khí thế của đối phương hù dọa.

Chỉ thấy khí thế quanh hắn bắt đầu bùng nổ, uy áp khủng bố của Tiên Đế cũng như thủy triều hung mãnh tràn ra, Tổ Truyền Ma Kiếm trong tay cũng lấp lánh phù văn, dường như ngưng tụ vô tận Ngũ Hành Chi Lực. "Ong!

Ong!" Kiếm minh nổi lên, Tần Phong động.

Hắn như một luồng sáng lao nhanh ra, Tổ Truyền Ma Kiếm trong tay cũng chém ra với tốc độ và sức mạnh vô song, nơi mũi kiếm đi qua, hư không xuất hiện từng vết nứt đáng sợ, như vực sâu đen kịt muốn nuốt chửng vạn vật thế gian. "Không ổn!" Các trưởng lão Tiên Minh sắc mặt đại biến, vội vàng bấm quyết gia cố Hộ Tông Đại Trận. "Oanh long long!" Hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, năng lượng khủng bố cũng càn quét trời đất.

Chỉ thấy vô tận kiếm khí như bão tố hung mãnh càn quét bốn phía, nơi nó đi qua, sơn mạch lập tức sụp đổ, hóa thành phấn vụn, sông ngòi cũng lập tức khô cạn, dòng nước bị bốc hơi không còn dấu vết.

Ánh sáng trên bầu trời cũng tiêu tán, khiến cả trời đất chìm vào một mảnh tối tăm. "Phụt!" Môn chủ Ẩn Môn tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, Đại Đạo Chi Lực quanh thân bị lập tức đánh tan.

Ngay sau đó, vô tận kiếm khí hóa thành phong nhận, để lại từng vết máu trên người y, máu tươi cũng như không tiền từ đó phun ra, khiến y chật vật không còn chút hình tượng cao nhân nào. "Cái yêu nghiệt này..." Phương Trường thấy sư tôn bại dưới tay Tần Phong, nỗi sợ hãi trong lòng cũng đạt đến cực hạn.

Ngay sau đó y như hạ quyết tâm nào đó, bắt đầu bất chấp tất cả mà xông ra ngoài, muốn nhanh chóng rời xa đám yêu nghiệt không phải người như Tần Phong. "Chạy đi đâu!" Tần Hạo lập tức hét lớn, cầm cự chùy xông lên.

Cứ như một tên công tử bột ăn chơi trác táng, giữa đường nhảy ra chặn một phụ nữ nhà lành muốn rời đi. "Không được, ta phải đi nhanh!" Phương Trường đã sợ vỡ mật, biết không thể dây dưa với

Tần Hạo.

Chỉ thấy quanh thân y nổi lên một đoàn khói đen, bên trong còn ẩn chứa một luồng khí tức Đại Đạo cực kỳ âm u, ngay sau đó bao bọc lấy y hóa thành một đạo hắc quang bay đi. "Ám Hắc Đại Đạo!" Triệu Trường Sinh lập tức lẩm bẩm, nhận ra Đại Đạo mà Phương Trường tu luyện.

Tuy nhiên, ngay khi y chuẩn bị ra tay ngăn cản, một luồng uy áp khủng bố đột nhiên giáng lâm Tiên Minh.

Ngay sau đó, vô số tia sét gào thét từ trên trời cao đổ xuống, hóa thành những con Lôi Long bơi lượn giữa không trung, chiếu sáng cả bầu trời, uy áp khủng bố như mười vạn ngọn núi lớn giáng xuống, đè ép mọi người mặt mày tái nhợt quỳ rạp trên đất. "Đây là cái gì!?" Sắc mặt Minh chủ Tiên Minh đại biến, khó tin nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy một bàn tay khổng lồ che trời lấp đất thò ra từ trong tầng mây, không chỉ vạn tia sét trời đất mở đường cho nó, mà còn có ánh sáng thần thánh dập dờn quanh nó, uy thế ngưng tụ đủ để khiến cả trời đất vỡ vụn... "Kẻ nào!?" Lông tơ toàn thân Tần Phong dựng đứng, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy bầu trời vốn dĩ còn tương đối yên tĩnh đột nhiên gió mây biến sắc, mây đen cuồn cuộn như dã thú nổi giận điên cuồng tụ lại, ngay sau đó một bàn tay vàng khổng lồ che trời, như thể thò ra từ Hỗn Độn vô tận, mang theo thế hủy thiên diệt địa, xé rách từng tầng mây dày mà xuất hiện.

Nơi nó đi qua không chỉ vỡ nát như thủy tinh, mà còn phát ra tiếng nổ vang vọng màng nhĩ.

Đặc biệt là Tần Phong dưới sự đối lập với bàn tay khổng lồ che trời, trông nhỏ bé như một con kiến, tóc bay lượn trong gió điên cuồng, áo quần phần phật, như thể một trận gió nhẹ cũng có thể thổi bay hắn không còn dấu vết. "Sư tôn, cứu ta!" Môn chủ Ẩn Môn như thấy được cứu tinh, lập tức chật vật lao về phía bầu trời mà hét lớn. "Sư tôn?

Thiên Cung!?" Tần Phong lập tức nhíu mày, nhớ lại lời Dao Quang từng nói.

Ẩn Môn chỉ là người đại diện của Thiên Cung ở Tiên Giới, mỗi đời Môn chủ đều là con rối của Thiên Cung, vì vậy chủ nhân của bàn tay khổng lồ này tám phần là Môn chủ đời trước của Ẩn Môn, cũng có nghĩa là hắn đã vén màn được một góc của Thiên Cung. "Dị số, đáng tru diệt!" Một tiếng nói già nua từ bên ngoài cõi trời vang lên, như lời tuyên phán của thần linh đối với phàm nhân. "Chỉ bằng ngươi!?" Tần Phong nhìn chằm chằm bàn tay khổng lồ, căn bản không chút sợ hãi.

Chỉ thấy đôi mắt hắn lập tức bùng lên liệt diễm rực rỡ, như hai vầng liệt nhật nhỏ, khí thế quanh thân cũng theo đó biến đổi, một luồng khí tức man hoang cổ lão lấy hắn làm trung tâm cuồn cuộn tràn ra. "Hắn trước đây không phải như vậy..." Triệu Trường Sinh nhìn mà tim đập thình thịch, nghi ngờ Tần Phong và Lâm Tam đã đổi kịch bản cho nhau.

Trước đây Lâm Tam gặp chuyện là xông lên làm trước, Tần Phong thì trốn sau lưng, có tám trăm cái tâm nhãn, nhưng bây giờ Lâm Tam ngày càng nhiều tâm nhãn, ngược lại Tần Phong thì ngày càng "mãnh" hơn. "Hả!?" Lâm Tam đột nhiên nghi hoặc nhìn quanh, hình như nghe thấy có người nói xấu mình. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chấn nhiếp Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ làm hư Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Gầm!" Tần Phong không rảnh để ý đến Hệ thống, ngửa mặt lên trời gào thét như tiếng hồng chung.

Ngay sau đó, cơ thể hắn bắt đầu bành trướng kịch liệt, từng khối cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, cứng rắn như đá tảng, cũng xé toạc quần áo trên người, vô tận Tổ Vu Chi Lực như dung nham hung mãnh, phun trào ra từ thể nội hắn hóa thành một đoàn hỏa diễm màu vàng.

Trên da cũng bị bao phủ bởi một tầng hoa văn hỏa diễm màu đỏ rực, mỗi một hoa văn đều tỏa ra lực lượng hủy diệt đáng sợ.

Còn có hình xăm Đại Uy Thiên Long cũng sống dậy, quấn quanh người hắn phát ra tiếng rồng ngâm gào thét.

Tuy nhiên Tần Phong lại không có ý định dừng lại, không chỉ nhanh chóng thêm mấy chục cái "buff" gia tăng sức chiến đấu, mà còn thi triển Tiên Thiên Thần Thai Thông của mình là Pháp Tướng Thiên Địa. "Oanh long long!" Uy áp khủng bố càn quét trời đất, khiến hư không nhanh chóng sụp đổ.

Chương 1989

Chỉ thấy Tần Phong như một vị cự nhân chống trời đứng trên mặt đất, toàn thân bốc cháy hừng hực hỏa diễm, mỗi tấc da thịt đều đang bốc cháy, cả người hắn như một ngọn núi lửa di động, tỏa ra vô tận nhiệt độ cao và lực lượng hủy diệt đáng sợ.

Mà bàn tay vàng khổng lồ vốn dĩ như Thái Sơn áp đỉnh kia, dưới sự đối lập với Tần Phong ở trạng thái Tổ Vu, lại trở nên có chút ảm đạm vô quang, như thể nắm đấm nhỏ xíu của đứa trẻ đang đấm vào người lớn. "Vãi chưởng!" Tần Hạo lập tức chửi thề một tiếng, bị bộ dạng của anh trai dọa sợ.

Vốn tưởng đánh xong đứa nhỏ, đứa lớn đến sẽ gây ra một trận ác chiến kinh thiên, ai ngờ anh trai hắn lại khủng bố đến mức này, không chỉ có thể đánh đứa nhỏ, mà còn có thể tiện tay giải quyết đứa lớn. "Khủng khiếp, khủng khiếp quá!" Mọi người ở Tây Châu xem mà lòng kinh hồn bạt vía, không ngờ Tần Phong lại có thể mạnh đến mức này.

Vốn tưởng Tần Phong vượt cấp khiêu chiến Bán Bộ Hợp Đạo đã là cực hạn, ai ngờ hắn lại còn có bài tẩy chưa sử dụng, cảm giác trước đó hắn còn chưa dùng đến ba thành lực. "Đáng sợ quá!" Minh chủ Tiên Minh nhìn Tần Phong như cự nhân, thề rằng sau này tuyệt đối không dám nói chuyện lớn tiếng với hắn. "Tuyệt vời, Thủy Hoàng ra tay rồi!" So với những người khác không dám nói lớn tiếng, đệ tử Tần gia lại vui vẻ nhảy cẫng lên.

Trước đây bọn họ cảm thấy Tiên Minh là của Tần gia, cả Đông Vực đều là địa bàn của Tần gia bọn họ, nhưng sau khi thấy Tần Phong chống trời lập đất, họ phát hiện cả Tiên Giới cũng chưa chắc không mang họ Tần. "Đứa nhỏ này quả thật là Kỳ Lân Tử của Tần gia ta!" Tần gia Thủy Tổ nhìn Tần Phong, trong lòng vừa kinh vừa mừng.

Tuy ông biết Tần Phong là một yêu nghiệt, nhưng không ngờ lại có thể yêu nghiệt đến mức này, chỉ trong vỏn vẹn trăm năm đã đột phá thành công Tiên Đế cảnh, đưa Tần gia lên một tầm cao chưa từng nghĩ tới. "Ừm, ừm, ừm!" Tần gia Nhị Tổ bên cạnh, nghe vậy liên tục gật đầu.

Vốn tưởng đời này của mình chỉ là số kiếp phú nhị đại dựa vào cha, ai ngờ đợi đến khi mình già rồi, còn có thể dựa vào lớp trẻ mà lại Tiên Giới "lãng" một phen. "Không hổ là nam nhân mà Bản đế nhìn trúng!" Vũ Lan thấy cơ bụng cuồn cuộn của Tần Phong, chỉ cảm thấy mũi có một luồng nhiệt chảy ra. "Cái này, cái này..." Hữu Dung nhìn Tần Phong sau khi biến lớn, cảm thấy hắn là cố tình dụ hoặc mình. "Không được, không được rồi!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộng Dao Tiên Tử lập tức đỏ bừng, vội vàng đưa tay quạt gió làm mát cho mình. "Tần sư huynh, lợi hại quá!" Mộ Dung Tĩnh thì mắt lấp lánh sao nhỏ, bị mê hoặc đến không còn biết trời trăng gì. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ chấn nhiếp Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn giải ngữ hoa của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn mệnh trung chú định của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ câu dẫn tiểu sư muội mối tình đầu của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" Liên tiếp năm tiếng nhắc nhở của Hệ thống vang lên, khiến Tần Phong thu được 250 vạn Phản Phái Điểm.

Tuy nhiên, lúc này Tần Phong lại không rảnh để ý đến những lời nhắc nhở của Hệ thống, như một cự nhân thông thiên nắm chặt nắm đấm khổng lồ như ngọn núi, hung hăng giáng xuống bàn tay khổng lồ che trời kia. "Oanh long long!" Tiếng nổ vang vọng chấn động trời đất, như thể tận thế thế giới đột nhiên giáng lâm.

Chỉ thấy mặt đất bị sức mạnh vô hình xé rách, những khe rãnh sâu không thấy đáy đan xen ngang dọc, dung nham dưới lòng đất cũng như sóng thần phun trào ra, còn hư không cũng bị bão năng lượng xé rách, nứt ra từng vết nứt đen kịt, như thể muốn nuốt chửng cả thế giới. "To gan!" Bàn tay vàng khổng lồ bị Tần Phong lập tức đánh nát, cũng khiến đối phương tức giận gào lớn.

Tuy nhiên, ngay sau đó bàn tay vàng khổng lồ lại ngưng tụ lần nữa, không còn vỗ về phía Tần Phong, mà là tóm lấy Môn chủ Ẩn Môn bên cạnh rồi nhanh chóng rời đi. "Ngay cả quy tắc cũng không hiểu!" Trong mắt Tần Phong hàn quang lóe lên, hắn không có thói quen chiều hư ai.

Chỉ thấy hắn vội vàng đưa bàn tay khổng lồ ra, một tay tóm lấy Môn chủ Ẩn Môn, ngay sau đó cũng không có ý định nương tay, mạnh mẽ dùng sức bóp chặt, trực tiếp nghiền nát đối phương thành "người thắng ăn cả"... "A!" Môn chủ Ẩn Môn phát ra tiếng kêu thảm thiết, cả người lập tức biến thành một đoàn huyết vụ.

Tuy nhiên, ngay khi Tần Phong chuẩn bị "ăn trọn", Đại Đạo Chi Ấn của Bác Ly đột nhiên hóa thành một ngôi sao băng, nhanh chóng thoát ra khỏi kẽ tay khổng lồ của hắn.

Ban đầu Tần Phong không nhịn được, muốn tóm nó trở lại.

Nhưng Đại Đạo Chi Ấn của Bác Ly lại bay về phía Bạch Ngọc Kinh, cuối cùng xuyên qua từng tầng cấm chế dung nhập vào cơ thể Mộ Dung Tĩnh.

Còn cây phất trần mà Môn chủ Ẩn Môn sử dụng, cũng như tìm được chủ nhân thất lạc nhiều năm, tương tự lơ lửng trước mặt Mộ Dung Tĩnh, quanh nó còn cuộn trào khí tức Đại Tiên Thiên Chí Bảo. "Linh Bảo Trạch Chủ!" Hữu Dung và những người khác lập tức ghen tị mà kinh hô, phát hiện Tần Phong quả nhiên là kẻ chơi bời lục vị đế vương. "Không phải..." Tần Phong thấy cảnh này, lập tức cảm thấy không ổn.

Tuy Mộ Dung Tĩnh sở hữu mệnh cách Lục Vị Đế Vương, nhưng hắn lại muốn nàng giống như Tiểu Hương Phi, có thể tự mình ra ngoài tìm kiếm cơ duyên thành đế, chứ không phải ở nhà tiêu hao bảo bối của người trong nhà.

Tuy nhiên tình hình hiện trường phức tạp, không có thời gian để hắn quở trách.

Chỉ thấy hắn lập tức vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, trực tiếp luyện hóa năng lượng trong huyết vụ. "Oanh long long!" Tiếng nổ vang vọng từ trong cơ thể truyền ra, kèm theo năng lượng hủy thiên diệt địa.

Chỉ thấy năng lượng bàng bạc dũng mãnh tràn vào cơ thể Tần Phong, khiến mỗi tấc da thịt đều lấp lánh ánh sáng kỳ dị, ngay sau đó một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa bùng phát từ trong cơ thể hắn, hóa thành một cột sáng vàng thực chất xuyên thẳng lên trời. "Đột phá rồi!" Toàn trường mọi người lập tức kinh hô thành tiếng, lại lần nữa bị sự biến thái của Tần Phong làm chấn động.

Bọn họ sau khi đột phá cần tốn rất nhiều thời gian mới có thể củng cố tu vi, nhưng Tần Phong lại như không có chút căn cơ nào, vừa đột phá Tiên Đế sơ giai đã có thể lập tức đột phá lên Tiên Đế trung giai.

Mẹ nó!

Mọi người đều là lần đầu làm người, vì sao chênh lệch lại lớn đến vậy chứ!? "Ta với hắn thật sự là huynh đệ ruột sao!?" Tần Hạo nhìn Tần Phong, rồi lại cúi đầu nhìn chính mình.

Tuy nhiên, Tần Phong lại không đáp lời mọi người, khí tức bắt đầu không ngừng tăng vọt, uy áp của Tiên Đế trung giai cũng như sóng thần cuồn cuộn, nhanh chóng lan rộng ra bốn phía, không chỉ khiến mặt đất nứt toác, mà còn khiến không gian Tây Châu như gương vỡ nát, xuất hiện từng vết nứt đáng sợ. "Dị số, ngươi tìm chết!" Bàn tay vàng khổng lồ hoàn toàn nổi giận, cả trời đất cũng theo đó rung chuyển.

Ngay sau đó, trên hư không xuất hiện cảnh tượng huyễn ảo như hải thị thận lâu, là một lão giả tóc bạc đang tọa thiền trong một góc cung điện, nhưng trong cảnh tượng đó lại lộ ra vạn trượng hào quang. "Đó là nơi nào!?" Toàn trường mọi người lại lần nữa kinh hô, bày tỏ chưa từng thấy cung điện này. "Đây chính là Thiên Cung sao!?" Tần Phong ngẩng đầu lẩm bẩm, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Tuy trong cảnh tượng chỉ là một góc của Thiên Cung, nhưng lại lộ ra vạn trượng hào quang, tùy tiện một tấm ván sàn cũng đều là hi thế trân bảo, là bảo bối mà tán tu bình thường phấn đấu cả đời cũng không thể thấy được. "Oanh long long!" Tiếng nổ vang vọng vang lên, khiến trời đất rung chuyển kịch liệt.

Chương 1990

Ngay sau đó, một bàn tay lớn hơn nữa từ trời giáng xuống, như thể mang theo uy lực bàng bạc khai thiên tích địa, từ trong Hỗn Độn Hư Không vô tận ầm ầm thò ra.

Nó giống như Ngũ Chỉ Sơn hóa thành từ bàn tay Như Lai, không ngừng giáng xuống áp chế Tần Phong phía dưới.

Không chỉ tỏa ra uy thế khiến linh hồn run rẩy, như thể có thể lập tức nghiền nát vạn vật thế gian thành phấn vụn, mà còn khiến hư không vặn vẹo biến dạng, phát ra tiếng nổ lớn như vạn lôi tề minh. "Đây là chiến đấu cấp bậc gì!?" Toàn trường mọi người mặt đầy kinh hãi, quỳ rạp trên đất run rẩy. "Hừ!" Tần Phong hừ lạnh một tiếng, vẫn không hề nao núng.

Bây giờ đừng nói đối phương chỉ cách không ra tay với hắn, cho dù là bản thể tự mình giáng lâm, hắn cũng có thể cho đối phương nếm thử cái gọi là "quy tắc Hoang Cổ". "Gầm!" Đại Uy Thiên Long dường như cảm ứng được tâm trạng của Tần Phong, lập tức ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rồng ngâm gào thét.

Ngay sau đó, Đại Uy Thiên Long nhanh chóng bành trướng, quanh thân cũng bị hỏa diễm màu vàng bao phủ, đôi mắt càng bốc cháy hừng hực liệt hỏa, như hai vầng thái dương nhỏ rực cháy, tỏa ra nhiệt độ cao khủng bố khiến người ta kinh sợ. "Đến đây!" Tiếng nói của Tần Phong như sấm sét cuồn cuộn, chấn động hư không nổi lên từng gợn sóng.

Ngay sau đó, hắn liền nắm chặt nắm đấm, ngưng tụ toàn thân sức mạnh, như thể hòa làm một với hỏa long, lấy thế lôi đình vạn quân hung hăng oanh về phía bàn tay khổng lồ. "Gầm!" Hỏa diễm cự long phát ra tiếng gào thét chấn động màng nhĩ, va chạm mạnh mẽ với bàn tay khổng lồ. "Oanh long long!" Khi hỏa long và bàn tay khổng lồ va chạm, tiếng động kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất.

Ngay sau đó, trời đất bị ánh sáng lửa chói mắt bao trùm, sóng khí nóng rực điên cuồng lan rộng về bốn phía, như bão tố tận thế muốn nghiền nát mọi thứ trên thế gian thành mảnh vụn. "Cái vãi chưởng này còn là người sao!?" Triệu Trường Sinh đang dắt Thanh Thanh, trốn trong hố không dám ngẩng đầu. "Tần huynh!" Lâm Tam không nhịn được lẩm bẩm, trong lòng vẫn không thể bình tĩnh.

Vốn tưởng lĩnh ngộ Thí Thiên Kiếm Ý là có thể rút ngắn khoảng cách chiến lực giữa hai bên, ai ngờ Tần Phong đã mạnh đến mức này, có thể nói đã bỏ xa y ở phía sau rồi. "Cái này bảo ta cố gắng thế nào!?" Tần Hạo thấy cảnh này, trong lòng bất lực thở dài.

Y cũng muốn cố gắng, cũng muốn phấn đấu, cũng muốn dẫn dắt Tần gia tiến xa hơn một bước, nhưng nào ngờ y lại có một người anh trai không phải người, đã làm hết mọi việc đáng làm rồi, khiến y căn bản không tìm thấy ý nghĩa của sự cố gắng và phấn đấu nữa. "Sắp không trụ nổi rồi!" Bảy vị trưởng lão Tiên Minh nghẹn đến mặt đỏ bừng, đã sắp không chịu nổi sự va chạm của dư ba.

Nhưng may mắn là chiến lực của Tần Phong không phải do công chúa Nam Phong thổi phồng, một quyền giáng xuống bàn tay khổng lồ che trời đã lập tức đánh ra từng vết nứt, như dấu hiệu của sự sụp đổ sắp tới. "Dị số, cuồng vọng!" Thấy Tần Phong còn dám chống trả, đối phương lập tức nổi giận.

Ngay sau đó, lại thấy Thiên Cung lần nữa bị vén lên một góc, ngoài lão già tóc bạc ban đầu ra, lại xuất hiện thêm hai lão già tóc bạc khác, không chút do dự mà vỗ một chưởng về phía Tần Phong. "Oanh long long!" Tiếng nổ vang vọng vang lên, khiến trời đất rung chuyển kịch liệt.

Ngay sau đó, hai bàn tay khổng lồ tương tự xuất hiện trên bầu trời, cũng mang theo uy lực bàng bạc khai thiên tích địa, từ trong Hỗn Độn Hư Không vô tận ầm ầm thò ra. "Nguy hiểm!" Sắc mặt Vũ Lan đại biến, vội vàng xông lên chi viện. "Không ổn!" Mộng Dao Tiên Đế cũng kinh hãi, cũng vội vàng xông lên chi viện.

Còn có Lâm Tam, Tần Hạo và những người khác cũng đều xông lên, hy vọng có thể giúp Tần Phong chống đỡ một phần xung kích. "Xem ra lần này không tránh khỏi rồi!" Triệu Trường Sinh cảm nhận được sự cường đại của Thiên Cung, cũng quả quyết xông lên kề vai chiến đấu với Tần Phong.

Tuy nhiên, với tư cách là một Thiên Mệnh Đại Phản Phái thích giấu bài tẩy, hành vi của bọn họ không giống như đến chi viện, ngược lại càng giống như đến cướp "phong độ ra vẻ" của hắn. "Đến hỗ trợ thì được, nhưng cướp 'phong độ ra vẻ' thì không được!" Tần Phong ngạo nghễ đứng trên hư không, tiên uy quanh thân cuồn cuộn.

Ngay sau đó, hắn vung tay lấy ra Tổ Truyền Ma Kiếm, còn có Thương Lan Kiếm, Long Quân Kiếm, cùng với Thiên Ngự Kiếm vừa mới tăng tốc thăng cấp...

“Kia là…” Toàn trường mọi người trong lòng kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy bốn thanh Đại Tiên Thiên Kiếm vờn quanh Tần Phong, Ma Kiếm tản ra u quang quỷ dị, ma khí lượn lờ, như muốn nuốt chửng mọi vẻ đẹp trên thế gian; Thương Lan Kiếm thân kiếm lưu chuyển ánh sáng xanh biếc, tựa như ẩn chứa sức mạnh biển cả mênh mông, ẩn hiện tiếng sóng dữ dội; Long Quân Kiếm uy nghiêm trầm trọng, phù văn vàng lấp lánh, phảng phất ngưng tụ khí chất bá chủ đế vương ngàn xưa; Thiên Ngự Kiếm thì trong suốt, phù văn trên lưỡi kiếm ẩn hiện, tản mát kiếm ý sắc bén siêu phàm thoát tục.

“Không phải chứ, hắn ta lấy đâu ra nhiều Đại Tiên Thiên Chi Kiếm thế kia!?” Sau khi Tiên Minh Minh Chủ thấy cảnh này, cả người lập tức không bình tĩnh nổi.

Rõ ràng mọi người đều sống trong cùng một Tiên Giới, nhưng vì sao tốc độ tu luyện của hắn lại chậm như vậy, vì một món trang bị đỉnh cấp mà gần như hao hết tâm huyết cả đời.

Ngược lại, Tần Phong không những tu luyện nhanh đến mức kinh người, mà trang bị đỉnh cấp cũng hết kiện này đến kiện khác được lấy ra, cứ như bắp cải trắng trồng ngoài ruộng vậy, hoàn toàn chẳng thèm nghĩ xem người khác có chịu nổi hay không.

Lúc này —— Tần Phong nào có thời gian để ý mọi người đang nghĩ gì, hắn lập tức gọi Hệ Thống đổi một viên Tiên Đế Cảnh Căn Cơ Đan.

“Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ đã tiêu tốn 80 triệu điểm phản phái, thành công đổi một viên Tiên Đế Cảnh Căn Cơ Đan!” Tần Phong nhìn ba bàn tay khổng lồ đang vỗ tới, vẫn đứng yên bất động tại chỗ.

Chỉ đến khi ba bàn tay khổng lồ sắp vỗ tới hắn, song đồng của hắn mới đột nhiên lóe lên ánh sáng sắc bén, không những một ngụm nuốt Căn Cơ Đan, bình phục khí tức vừa đột phá, mà còn nhanh chóng kết ấn khởi động Tru Tiên Kiếm Trận Đồ của mình.

Ầm ầm!!

Trên Bạch Ngọc Kinh bùng nổ một cột sáng vàng, hóa thành kiếm trận đồ khổng lồ bao trùm cả bầu trời.

Ngay sau đó, bốn thanh Đại Tiên Thiên Chi Kiếm cũng nhanh chóng về vị trí như sao băng.

Chỉ thấy Ma Kiếm rơi ở phương Đông, hóa thành một vực sâu đen tối, vô số xúc tu đen kịt từ vực sâu thò ra, muốn kéo mọi thứ vào bóng tối vô tận; Thương Lan Kiếm rơi ở phương Nam, hóa thành một đại dương xanh biếc, sóng lớn ngập trời mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, tựa như muốn nuốt chửng tất cả trên thế gian; Long Quân Kiếm rơi ở phương Tây, hóa thành mặt trời rực lửa, từng đạo kiếm khí vàng ngang dọc đan xen, phảng phất như cắt nát bầu trời thành từng mảnh vụn; Thiên Ngự Kiếm thì rơi ở phương Bắc, hóa thành bão kiếm khí sắc bén, lưỡi kiếm lạnh lẽo gào thét bay ra, như muốn cắt nát vạn vật thế gian thành từng mảnh.

“Kiếm trận!!” Ba lão già trong Thiên Cung, lòng đột nhiên nhảy lên thót một cái.

Trước đây bọn họ không rõ Tần Phong vì sao có thể tiêu diệt Ẩn Môn, nhưng giờ tự mình cảm nhận rồi mới biết nó khủng khiếp đến mức nào.

Kiếm trận này không chỉ ẩn chứa Thiên Đạo Sát Phạt Chi Lực khủng khiếp, mà còn được bốn thanh Đại Tiên Thiên Chi Kiếm gia trì, khiến uy lực đạt đến mức cực kỳ đáng sợ, ít nhất cũng phải cần bốn Hợp Đạo mới có thể phá giải được kiếm trận này.

“Chết đi!!” Tần Phong thần sắc vô cùng nghiêm túc, lập tức khởi động Tru Tiên Kiếm Trận.

Ông!

Ông!

Chương 1991

Bốn đạo kiếm quang xông thẳng lên trời, phát ra tiếng kiếm minh trong trẻo.

Ngay sau đó bùng phát ra kiếm thế hủy thiên diệt địa, tinh thần vì thế mà rơi rụng, nhật nguyệt vì thế mà thất sắc, đại lục không ngừng vỡ nát, bão năng lượng quét sạch bốn phương, từng tầng hư không cũng không ngừng lan tràn vết nứt, phảng phất như toàn bộ Tiên Giới sẽ đi đến tận cùng trong Tru Tiên Kiếm Trận.

“Cái thằng nhóc tóc vàng này rốt cuộc đã lĩnh ngộ được kiếm ý gì vậy!?” Tiên Minh Minh Chủ nhìn mà tâm kinh thịt nhảy, bị chiến lực của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Bản thân vốn tưởng mình trấn áp một thời đại là yêu nghiệt chân chính, nhưng sau khi thấy yêu nghiệt Tần Phong này mới phát hiện, thế nào mới là yêu nghiệt chân chính, cũng may mắn là mình không sống cùng thời đại với hắn, nếu không chắc chắn sẽ bị hắn làm cho tự bế mất.

“Thế này thì làm sao mà chơi nữa đây!?” Tần Hạo thấy ca ca lại lấy ra một át chủ bài, trong lòng liền có ý nghĩ về nhà nằm thẳng cẳng.

Vốn tưởng Pháp Tướng Thiên Địa đã là cực hạn của ca ca, nhưng không ngờ hắn quay đầu lại đã đột phá đến Tiên Đế Trung Giai, còn lại lấy ra Tru Tiên Kiếm Trận hủy thiên diệt địa, thậm chí còn chẳng biết đây có phải là át chủ bài cuối cùng của hắn hay không.

Ầm ầm!!

Bốn đạo kiếm quang va chạm với ba bàn tay khổng lồ, bùng nổ tiếng nổ vang vọng đến điếc tai.

Ngay sau đó, dao động năng lượng khủng khiếp như sóng thần cuồng bạo, điên cuồng càn quét về bốn phương tám hướng, nơi nào đi qua, hư không vỡ nát, hình thành từng lỗ đen khổng lồ, điên cuồng nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

“Phụt!!” Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, khí huyết trong lồng ngực bắt đầu cuộn trào.

Mặc dù Tru Tiên Kiếm Trận của hắn được mệnh danh là đệ nhất sát trận thiên hạ, không phải tứ thánh không thể phá, nhưng đáng tiếc hắn vừa đột phá Tiên Đế Trung Giai, đồng thời đối chiến với ba Hợp Đạo Cảnh vẫn có chút lực bất tòng tâm.

Thế nhưng đệ nhất sát trận cũng không phải hữu danh vô thực, ba Hợp Đạo Cảnh đối diện cũng chẳng dễ chịu gì.

“Phụt!!” Ba người đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi, khí huyết trong lồng ngực cũng bắt đầu cuộn trào.

Vốn tưởng rằng tập hợp sức lực của ba người nhất định có thể dễ dàng áp chế Tần Phong, nhưng không ngờ Tru Tiên Kiếm Trận của Tần Phong lại lợi hại đến vậy, dù song phương cách biệt thời không vẫn có thể làm bọn họ bị thương, lại còn là một mình địch ba làm bọn họ bị thương.

“Kẻ này tuyệt đối không thể giữ lại!!” Ba người kinh hãi liếc nhìn nhau, bị thiên phú của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Tiên Đế Trung Giai vượt cấp khiêu chiến Hợp Đạo Cảnh đã đủ ly kỳ rồi, nhưng hắn còn có thể một mình địch ba làm bọn họ bị thương, nếu cứ tiếp tục bỏ mặc không quản, không quá trăm năm là có thể đánh lên Thiên Cung của bọn họ.

Nghĩ đến đây —— ba người không còn giữ lại gì nữa, bắt đầu liều mạng tăng cường công kích.

Thế nhưng Tần Phong cũng không có ý định nhận thua, hắn cũng điên cuồng chồng thêm 'buff', khiến bốn thanh thần kiếm trong kiếm trận đại phóng quang mang, phù văn trên thân kiếm cũng càng thêm chói mắt.

Ầm ầm!!

Song phương đối kháng trong hư không, nhất thời đánh đến khó phân thắng bại.

Và theo sự giao phong không ngừng của sức mạnh song phương, cảnh tượng giữa thiên địa cũng càng thêm khủng khiếp.

Chỉ thấy bầu trời vốn xanh biếc bị nhuộm thành một màu đỏ máu, đại địa cũng trong rung chuyển kịch liệt mà nứt ra vô số khe rãnh khổng lồ, nước sông hồ bắt đầu chảy ngược, núi non sụp đổ, vạn vật thế gian đều lay động sắp đổ dưới sức mạnh kinh khủng này.

“Đừng đánh nữa!

Đừng đánh nữa!” Những người bên dưới mặt đầy kinh khủng kêu lớn, cảm giác Tiên Giới sắp bị bọn họ đánh chìm rồi.

“Biến số, biến số lớn tày trời!!” Ba người Thiên Cung càng đánh càng kinh hãi, phát hiện biến số này thực sự quá lớn.

Bất kể bọn họ tăng cường công kích thế nào, cũng không cách nào giải quyết được biến số Tần Phong này, thậm chí còn mơ hồ có cảm giác bị áp chế một bậc.

Thế nhưng thiên phú biến thái mà Tần Phong thể hiện ra, không chỉ khiến bọn họ chấn kinh, mà còn làm tăng thêm quyết tâm tru diệt hắn, bởi vì Thiên Cung không cho phép có nhân vật ngưu bức đến vậy tồn tại.

Ầm ầm!!

Trên bầu trời lại truyền đến tiếng nổ vang vọng đến điếc tai, vô số lôi đình cuộn trào trong tầng mây.

Ngay sau đó, ba lão già tóc trắng biến thành bốn người, còn có một cánh cửa lớn lấp lánh ánh vàng, trên đó rõ ràng viết hai chữ 'Thiên Cung'...

"Thiên Cung!?" Toàn trường mọi người lập tức nghi hoặc nhìn nhau, tỏ vẻ mình chưa từng nghe nói đến cái tên này.

Két két!!

Một âm thanh trầm đục vang lên, cánh cửa Thiên Cung từ từ mở ra.

Ngay sau đó, một đạo kim quang như thủy triều, từ khe cửa dũng mãnh tuôn ra, trong nháy mắt đã chiếu sáng toàn bộ thiên địa, xua tan mọi bóng tối, còn kèm theo một khúc tiên nhạc du dương và hùng vĩ bay lượn ra, phảng phất xuyên thấu giới hạn thời không, mang theo sự tường hòa và uy nghiêm vô tận.

"Móa nó, mấy người chơi không đẹp à!!" Tần Phong lập tức không bình tĩnh nổi, bắt đầu kịch liệt khiển trách đối phương.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn cách không đánh một phen với đám lão quái vật để 'trang bức', nhưng không ngờ đối phương lại chơi không đẹp đến vậy, không chỉ gọi thêm ba lão già đồng cấp, mà còn định mở cửa Thiên Cung để chân thân giáng lâm.

Điều này khiến hắn, kẻ chỉ còn lại Côn Bằng Phân Thân, Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, Âm Dương Ngư Ngọc Bội, Tà Đế Xá Lợi, Hỗn Độn Hồ Lô, Bàn Cổ Tinh Huyết, Hồng Mao Lão Quái mấy lá át chủ bài, cảm thấy hoảng hốt trong lòng, đang suy nghĩ lát nữa có nên trực tiếp sử dụng Hồng Mao Lão Quái hay không.

Và ngay khi Tần Phong đang suy nghĩ có nên dùng Hồng Mao Lão

Quái hay không, trên bầu trời đột nhiên lại sáng lên một đạo quang mang chói mắt.

Chỉ thấy một cây đại thụ vạn trượng cao ngất trời đột nhiên xuất hiện, cành lá sum suê vươn dài vô tận về bốn phía, mỗi chiếc lá không chỉ lấp lánh phù văn kỳ dị, mà còn tản phát dao động sức mạnh thần bí và cường đại.

Vỏ cây lại như đồng xanh cổ kính đúc thành, ánh lên vẻ u lạnh, trên đó vân lộ uốn lượn ngang dọc, phảng phất ghi lại mọi bí mật và biến thiên dâu bể trong dòng sông thời gian, cũng như phá vỡ gông cùm sinh tử luân hồi, trở thành sự tồn tại bất hủ trên thế gian.

“Là đại thụ!!” Tần Hạo lập tức kinh hô thành tiếng, nhận ra đó là cây cổ thụ nghiêng cổ của Tần Gia.

“Đây chính là Bất Tử Thần Thụ!?” Tần Phong ngẩng mắt nhìn đại thụ ngất trời, biết là bản thể của Dao Quang đã đến.

“Nó còn chưa chết!?” Bốn lão già tóc trắng trong Thiên Cung, thấy Bất Tử Thần Thụ lập tức kinh hô.

Thế nhưng Dao Quang lại không có ý định đáp lời bọn họ, mấy cành cây to khỏe bắt đầu động đậy, như mãng xà khổng lồ quấn chặt lấy cánh cửa Thiên Cung, cũng khiến cánh cửa Thiên Cung vừa mới nứt một khe lại lần nữa đóng lại.

Ngay sau đó, từng đạo phù văn vàng xuất hiện, phảng phất như phong ấn cánh cửa Thiên Cung.

“Không hay rồi, nó đang phong ấn Thiên Cung!!” Bốn lão già cũng phát hiện ra điều bất thường, vội vàng ra tay với Bất Tử Thần Thụ.

Ầm ầm!!

Trong hư không đột nhiên hỏa quang ngút trời, tiếng nổ vang vọng đến điếc tai liên miên không dứt.

Thế nhưng Bất Tử Thần Thụ vẫn như một con bạch tuộc, chết dí quấn chặt lấy cánh cửa Thiên Cung, ngay sau đó một cành cây vươn đến bên cạnh Tiểu Bạch, từ trong ổ thỏ của nó móc ra Đông Hoàng Chung.

Chương 1992

“Kia là của thỏ ta...” Tiểu Bạch lập tức sốt ruột, vội vàng ôm chặt không buông tay.

Boong!!

Lời còn chưa nói xong, tiếng chuông đã vang lên.

“Đắc, đắc, đắc...” Tiểu Bạch lập tức buông tay, run rẩy như bị điện giật.

Ngay sau đó, tiếng chuông hóa thành từng đạo sóng âm, bay về bốn phương tám hướng, cũng làm cánh cửa Thiên Cung rung chuyển kịch liệt, bốn lão già tóc trắng cũng bịt tai nhăn nhó.

“Không hay rồi, nó đã sửa chữa Đông Hoàng Chung xong!” Bốn lão già tóc trắng bịt tai, lần lượt lộ ra vẻ mặt đau khổ.

“Tần Phong, Tần Hạo!!” Dao Quang không để ý đến bốn lão già, chỉ truyền âm cho Tần Phong và những người khác nói: “Ta nhiều nhất có thể tranh thủ cho các ngươi mười năm thời gian, mười năm sau Thiên Cung giáng lâm, đường đi thế nào thì phải tự các ngươi mà lo liệu.” Nói xong... cánh cửa Thiên Cung biến mất, thiên địa cũng theo đó khôi phục yên bình.

“Đợi đã...” Tiểu Bạch sốt ruột vội vàng kêu lớn, tỏ vẻ Đông Hoàng Chung vẫn chưa trả lại.

Thế nhưng Dao Quang đã cùng Thiên Cung rời đi rồi, nó chỉ đành không cam lòng lấy ra quyển sổ nhỏ, dùng bút viết lên đó...

“Ngày... tháng... năm...: Bất Tử Thần Thụ Dao Quang mượn Đông Hoàng Chung của thỏ ta, theo thỏa thuận ban đầu ở Ẩn Môn, Tần Nhị Đản cần mỗi ngày trả thỏ ta 10 vạn viên Cực Phẩm Tiên Tinh, nếu không trả thì là đồ chó heo vương bát đản.” “Không phải chứ...” Tần Hạo tò mò liếc nhìn một cái, cả người trong nháy mắt đã không ổn rồi.

Mặc dù Dao Quang từ nhỏ đã dạy hắn tu hành, nhưng mượn Đông Hoàng Chung là hành vi cá nhân, sao lại có thể tính lên đầu hắn chứ!?

Hơn nữa, phí thuê mỗi ngày 10 vạn viên Cực Phẩm Tiên Tinh, dù có học ca ca hắn mặt dày mày dạn đi tìm phú bà, thì cũng phải tìm mấy chục phú bà mới miễn cưỡng gom đủ chứ!

Thế nhưng Tiểu Bạch chẳng thèm quản Tần Hạo đi đâu kiếm tiền, nó cất quyển sổ nhỏ rồi nhảy lên vai Tần Phong.

“Hết rồi!?” Toàn trường mọi người ngây ngốc nhìn lên bầu trời, có cảm giác như cách một thế hệ, như nằm mơ vậy.

Thế nhưng ngay sau đó bọn họ liền hoan hô, biết mình cuối cùng cũng giữ được cái mạng nhỏ, lại còn có vốn liếng để sau này khoe khoang với người khác.

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi!” Các Trưởng Lão Tiên Minh thở phào một hơi dài, trái tim treo lơ lửng ở cổ họng cũng đã hạ xuống.

Đừng thấy bọn họ có tu vi Chuẩn Tiên Đế, ở Tiên Giới cũng được xem là nhân vật bá chủ một phương, nhưng trong ván đấu cao cấp vừa rồi, lại chỉ là một vai phụ không đáng chú ý, một khi không cẩn thận là sẽ đi lãnh cơm hộp.

“Thắng thảm như thua vậy!” Tiên Minh Minh Chủ không kìm được thở dài cảm khái, thấy không ít đệ tử bị thương thảm thiết kêu la.

“Cha!” Mộng Dao Tiên Đế vội vàng an ủi: “Lần này sự việc phát sinh đột ngột, cấp độ chiến đấu lại vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người, cho nên mới tạo thành thương vong lớn như vậy, lần sau chúng ta chú ý hơn một chút, dẫn chiến trường đến nơi khác là được rồi.” “Phải đó!” Thất Trưởng Lão cũng mở miệng an ủi: “Hộ Tông Đại Trận của chúng ta có thể chống lại công kích của Tiên Đế Cảnh, nhưng cấp độ chiến đấu lần này đã vượt qua Tiên Đế, tạo thành thương vong cũng là điều khó tránh khỏi.” “Vượt trên Tiên Đế!!” Tiên Minh Minh Chủ không còn bận tâm về thương vong nữa, nhìn lên bầu trời bắt đầu lẩm bẩm tự nói.

Là một siêu cấp yêu nghiệt có thể trấn áp một thời đại, hắn tuy bị áp chế khiến mỗi bước đi đều rất khó khăn, nhưng cũng rất tốt để mài giũa ý chí của hắn, khiến hắn tốn nhiều thời gian hơn để cảm ngộ Tam Thiên Đại Đạo.

Chỉ là thân thể hắn đã đạt đến cực hạn, khiến hắn không thể kiểm chứng suy đoán của mình.

Nhưng bây giờ Thiên Địa Đại Đạo đã trở về thành công, hắn cũng đã đột phá thành công đến Tiên Đế Đỉnh Phong, lại còn giao thủ với lão bằng hữu Ẩn Môn Môn Chủ, mọi trở ngại trước mắt đều đã biến mất.

“Chuyện này là sao vậy!?” Mộng Dao Tiên Đế và Thất Trưởng Lão nhìn nhau, không hiểu Tiên Minh Minh Chủ đang lẩm bẩm gì.

Thế nhưng Tiên Minh Minh Chủ cũng không có ý định giải thích, ném lại một câu mệnh lệnh rằng sau đó để Đại Trưởng Lão toàn quyền xử lý, rồi lập tức chạy về Tiên Đế Phong của mình bế quan.

“Sao lại là lão đại chứ!?” Tam Trưởng Lão lập tức không vui, tỏ vẻ mình làm cũng được mà.

“Bằng cái gì?” Lục nhìn lướt qua Tam, sau đó lặng lẽ xoay người rời đi.

Mặc dù hắn không biết Tam Trưởng Lão có hiểu quản lý hay không, nhưng hắn biết điều đầu tiên Tam Trưởng Lão làm sau khi có quyền lực, chắc chắn là cử Ngũ Trưởng Lão đi công tác, để mình có cơ hội đi tìm lão nương nhiều tiền ‘tâm sự đời’.

“Haizz, sắp tới lại bận rộn rồi!” Tứ Trưởng Lão bất đắc dĩ thở dài một tiếng, không có thời gian quản mấy cái kịch bản ‘cẩu huyết’ này.

Bây giờ hắn không những phải lo đẩy nhanh tiến độ kế hoạch Nam Thiên Môn, còn phải giúp sửa chữa những tiên sơn vỡ nát này, cũng như mỗi ngày dành ra bảy tám canh giờ đi Tiên Minh dạo một vòng, khiển trách Tần Phong cái tên tiểu vương bát đản này, đã phá hủy Tiên Minh thành cái bộ dạng quỷ quái này, để hắn cái sư tôn này phải đi giúp hắn dọn dẹp tàn cuộc.

“Haizz!!” Nhị Trưởng Lão cũng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, phát hiện bên cạnh mình không có ai là bình thường cả.

Thế nhưng may mắn là hắn có một đệ tử tên Mộ Dung Tĩnh, không những sở hữu Tiên Đế Huyết Mạch, còn sở hữu Linh Lung Đạo Tâm, vừa rồi lại còn giành được Bác Đoạt Đại Đạo Chi Ấn, cũng như cây phất trần mà Ẩn Môn Môn Chủ cầm trong tay, cũng khiến trong lòng hắn ít nhiều được an ủi một chút.

“Một bước sai, bước nào cũng sai!” Thất Trưởng Lão nhìn lướt qua đồng nghiệp bên cạnh, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Năm đó khi Tần Phong chạy đến ôm lấy đùi hắn bái sư, hắn vì một thanh Cực Phẩm Tiên Kiếm mà đã đẩy Tần Phong ra.

Kết quả là Tứ Trưởng Lão đến nay vẫn chưa luyện chế ra được thanh Cực Phẩm Tiên Kiếm đã hứa, ngược lại Tần Phong thì đã dùng đến bốn thanh Đại Tiên Thiên Chi Kiếm rồi, lại còn lĩnh ngộ Thánh Nhân Kiếm Ý trong truyền thuyết đột phá đến Tiên Đế Trung Giai.

Nếu lão thiên gia nguyện ý cho hắn thêm một cơ hội nữa, hắn thà mạo hiểm chịu tiếng ‘kỵ sư diệt tổ’, ‘phạm sư nghịch đồ’, ‘truyền đạo thụ nghiệp’ cũng tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ đệ tử này.

“Làm việc thôi!!” Đại Trưởng Lão không hiểu mọi người đang nghĩ gì, chỉ biết không thể phụ lòng tin tưởng của Minh Chủ.

Và theo sự kết thúc của đại chiến Tiên Minh, toàn bộ Tiên Giới cũng triệt để sôi trào.

“Nghe nói chưa?

Ẩn Môn Môn Chủ khí thế hung hăng xông đến Tiên Minh báo thù, kết quả bị Tần Phong làm cho miểu sát!” “Đùa cái gì vậy?

Mấy tháng trước, Ẩn Môn Môn Chủ chẳng phải còn đánh Tần Phong thành chó sao?!” “Ngươi cũng nói là mấy tháng trước, bây giờ Tần Phong đã đột phá đến Tiên Đế rồi.” “Không phải chứ?

Tiên Đế Thuế Biến không lâu trước đây là do Tần Phong gây ra sao?!” “Cho dù Tần Phong đột phá Tiên Đế, thì cũng chỉ là Tiên Đế Sơ Giai, ta lại nghe nói Ẩn Môn Môn Chủ đã đạt đến Bán Bộ Hợp Đạo!” “Tiên Đế Sơ Giai ư?

Ngươi quá coi thường Tần Phong rồi, hắn luyện hóa Ẩn Môn Môn Chủ, đã đột phá Tiên Đế Trung Giai rồi!” “Móa nó, Tiên Đế Trung Giai ư?

Tên này không cần củng cố căn cơ sao?!” “Cái này ngươi không hiểu sao?

Tiên Đế chia làm hai loại, một loại là Tần Phong, một loại là những người khác, hai cái này căn bản không phải cùng một khái niệm!” “Ngươi nói thế là có ý gì?

Thế nào gọi là Tiên Đế chia làm hai loại?!” “Ngươi không hiểu thì có thể tha thứ, bởi vì chuyện này trước đây cũng chưa từng có, ai có thể nghĩ Tần Phong hắn lại có thể phá vỡ cực hạn của cơ thể con người, đạt đến tiềm chất Hoa Khai Thập Nhị Phẩm tiền cổ chưa từng có, tự nhiên có thể nhanh chóng củng cố căn cơ!" "Hoa Khai Thập Nhị Phẩm?

Ngươi không đùa với ta đấy chứ?!" "Ai đùa với ngươi chứ?

Chương 1993

Nghe nói Tần Phong lần này đại sát tứ phương, cả đám yêu nghiệt Ẩn Môn chỉ có một tên Phương Trường chạy thoát.” “Phương Trường?

Ta biết, tu vi Tiên Quân Cảnh, từng là mặt mũi của Tiêu Chỉ Lan, một tên Ma Tu tà ác!” “Không phải chứ?

Ẩn Môn Môn Chủ đều chết rồi, hắn một Tiên Quân làm sao trốn thoát được?!” “Ngươi đừng coi thường Phương Trường, hắn đã đột phá đến Tiên Vương Cảnh, lại còn là Tiên Vương Hoa Khai Cửu Phẩm.” “Cửu Phẩm, cũng bình thường thôi!” “Cũng đúng, bây giờ Thiên Địa Đại Đạo trở về, không có Cửu Phẩm thì cũng chẳng dám tự xưng là thiên tài nữa!” “…” Theo thông tin không ngừng truyền bá ra, toàn bộ Tiên Giới đều triệt để sôi trào.

Thế nhưng tin tức về Thiên Cung lại không ai thảo luận, trừ các cao thủ đột phá Tiên Đế, cùng với những người có khí vận lớn bảo hộ như Lâm Tam, những người khác đều như bị hạ cổ vong tình, tất cả đều quên mất ký ức cuối cùng về Thiên Cung.

“Là trận mưa lớn đó!?” Tần Phong nhớ lại trận mưa lớn sau đại chiến, sắc mặt trở nên ngưng trọng chưa từng có.

Hắn vốn nghĩ rằng dành trăm năm thời gian để giải quyết Ẩn Môn, từ đó Tiên Giới sẽ mang họ Tần, nhưng điều vạn vạn không ngờ tới là, phía sau lại đột nhiên xuất hiện một Thiên Cung.

Hơn nữa, Thiên Cung này còn lợi hại hơn Ẩn Môn nhiều, thủ đoạn cũng chưa từng nghe nói đến, lại có thể xóa bỏ ký ức của con người.

Điều càng chết người hơn là... hắn bây giờ chỉ còn mười năm thời gian, không có trăm năm để bố cục Thiên Cung.

“Đau đầu quá!” Tần Phong xoa xoa thái dương, cảm thấy đặc biệt đau đầu.

Cứ như kiểu phân thân Douyin của ‘cẩu tác giả’ đi cầu follow vậy, vốn định chia sẻ cuộc sống thường ngày của mình để ‘trang bức’, kết quả khu bình luận toàn là độc giả lão gia hối thúc ra chương.

Trước đây nhấn vào mở ra còn là xem mỹ nữ giải trí, nhưng bây giờ nhấn vào mở ra vẫn là hối thúc ra chương...

“Bệ hạ, đã mang người đến rồi!” Ngay khi Tần Phong đang cảm thấy đau đầu, Quang Thiên đã áp giải Trình Vận đến.

Chỉ thấy khối băng trên người Trình Vận đã được Vu Lan giải trừ, nhưng y vẫn bị đông cứng đến mức toàn thân run rẩy muốn chết, răng còn không ngừng va vào nhau lập cập, cứ như đang ở âm ba mươi mấy độ, mặc áo cộc tay đi dạo một vòng ngoài trời vậy.

“Ngươi chính là đại đệ tử Trình Vận của Ẩn Môn sao!?” Tần Phong tạm thời gạt bỏ phiền não, đánh giá y một lượt rồi nói: “Có muốn chiến lực của mình tăng lên gấp năm lần không!?” “Chiến lực gấp năm lần!?” Trình Vận vừa run lập cập vừa ngẩng đầu, cảm thấy Tần Phong đang nói bừa.

Mặc dù Tần Phong luyện hóa sư tôn y đột phá đến Tiên Đế Trung Giai, nhưng cho dù là sư tôn y cấp Bán Bộ Hợp Đạo Cảnh, cũng không dám nói ra lời như để một Tiên Vương cự đầu Hoa Khai Cửu Phẩm, tăng lên gấp năm lần chiến lực.

“Ngươi dường như không tin lắm nhỉ!?” Tần Phong cười cười tiếp tục nói: “Nhưng không sao cả, chỉ cần ngươi lựa chọn trung thành với ta, vậy thì ta sẽ cho ngươi cảm nhận niềm vui của chiến lực gấp năm lần như thế nào!?” “Lại nữa rồi!” Quang Thiên ở một bên đột nhiên thất thần, phảng phất như nhìn thấy chính mình năm xưa.

“Hừ!!” Trình Vận lập tức lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Tần Phong, ngươi giết sư tôn ta, ta hận không thể ăn thịt uống máu ngươi, ngươi nghĩ ta còn sẽ trung thành với ngươi sao!?” “Mọi việc đều có khả năng!” Tần Phong vẫn cười tủm tỉm nói: “Tục ngữ nói hay lắm, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè, chuyện Phương Trường dùng sư muội ngươi để chạy thoát, ta nghĩ lúc đó ngươi có thể cảm nhận được, chẳng lẽ ngươi không muốn tự tay giết Phương Trường tên phản đồ này sao!?” “Bắt đầu rồi!” Quang Thiên thấy Tần Đạo mở miệng nói chuyện, biết Trình Vận cách việc bị lung lạc không xa rồi.

Đừng thấy Tần Đạo bây giờ thiên hạ vô địch, không ai là đối thủ của hắn, nhưng điều đáng sợ thật sự của hắn lại là cái miệng.

Khác với Tam Lộng Đại Sư chỉ biết dùng mũi hếch lên trời, miệng Tần Đạo không những có thể nói lý lẽ sai lệch để tranh thủ lợi ích cho mình, còn có thể vẽ ‘bánh lớn’ khiến nhân viên không thể từ bỏ, lại càng có thể nắm bắt điểm yếu của người khác, phảng phất như lời thì thầm của ác ma, khiến người ta cam tâm tình nguyện mắc câu.

“Tiểu sư đệ!!” Thân thể Trình Vận đột nhiên chấn động, nắm đấm cũng siết chặt lại.

Mặc dù lúc đó y bị Hàn Băng Đại Đạo của Vu Lan phong ấn, nhưng thần thức vẫn có thể cảm ứng được những gì xảy ra bên ngoài, biết Phương Trường vì mình chạy thoát đã hút cạn máu của Mạch Mạch.

“Thế nào?” Khóe miệng Tần Phong hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười tự tin.

“Ta cần suy nghĩ một chút!” Trong mắt Trình Vận tràn đầy sự rối rắm, không lập tức từ chối Tần Phong.

Mặc dù Tần Phong là kẻ thù giết sư của y không sai, nhưng hành vi của Phương Trường cũng đã làm y bị tổn thương sâu sắc.

Mấy sư huynh sư muội bọn họ vì giúp y báo thù, không những một đường bầu bạn với y, giúp y nghĩ cách, cho dù Trần Thụ có chết cũng không trách cứ y, thế mà hắn ta cuối cùng lại không chút do dự ra tay với Mạch Mạch.

Phàm là người có chút lương tâm thì đều không làm ra được chuyện 'súc sinh' như vậy, cho nên y thật sự muốn tự tay giết tên phản đồ tàn hại đồng môn này.

Còn về việc trung thành với Tần Phong... chân dài trên người y, y muốn đi thì ai cản được!?

Huống hồ y là đại sư huynh của Ẩn Môn, biết rất nhiều thủ đoạn nô dịch người đã thất truyền, cho nên căn bản không sợ Tần Phong sẽ làm gì y.

"Xong rồi!" Quang Thiên thấy Trình Vận nói muốn suy nghĩ một chút, liền biết y cách việc đầu hàng không xa rồi.

"Được, ta cho ngươi thời gian suy nghĩ!" Tần Phong tiếp tục cười tủm tỉm nói: "Dù sao Đại Tần của chúng ta là một nơi coi trọng nhân quyền, từ trước đến nay sẽ không bao giờ miễn cưỡng người khác gia nhập chúng ta." Nói xong... hắn liền liếc mắt ra hiệu cho Quang Thiên, để hắn ta thể hiện 'nhân quyền' của Đại Tần.

"Rõ!" Quang Thiên lập tức gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, giương Phương Thiên Họa Kích đặt lên cổ Trình Vận.

"Không phải chứ..." Trình Vận lập tức sốt ruột kêu lên: "Ngươi không phải nói Đại Tần các ngươi coi trọng nhân quyền sao?

Bây giờ thế này thì tính là loại nhân quyền nào vậy!?" "Đúng vậy!" Tiểu Bạch ngồi trên vai Tần Phong, ôm củ cà rốt nói giọng non nớt: "Đại Tần ta nói đến nhân quyền, chỉ cần giết ngươi, ngươi sẽ không còn là người nữa, vậy nên cũng có thể không cần giảng nhân quyền với ngươi rồi.” “Ta **...” Trình Vận trong lòng chửi thề cực kỳ tục tĩu, nhưng trên miệng lại vội vàng nói: “Ta đồng ý, ta đồng ý trung thành với ngươi, nhưng ngươi cũng không thể ngăn cản ta giết Phương Trường báo thù.” “Ta đâu có ép ngươi!” Tần Phong thấy Trình Vận dập đầu trung thành, lập tức lộ ra nụ cười hài lòng.

Cứ như kiểu ‘cẩu tác giả’ giả vờ chiều fan, nói rằng ‘quẹt quẹt quà tặng, chúng ta sẽ bùng nổ chương mới vào năm mới’, còn fan chân chính thì phải xem ‘Ưng Tưởng Đại Binh’, nói rằng ‘quẹt quẹt quà tặng, muốn gì cứ nói, ta đảm bảo chụp cho ngươi ảnh HD’.

“Phải, ta tự nguyện!” Trình Vận quỳ trên đất, trong lòng bắt đầu chửi mẹ.

Bốp một tiếng!

Chỉ thấy Tần Phong kết ra một đạo Tiên Nô Pháp Ấn, không nói hai lời liền đánh vào trán Trình Vận.

“Cái này, cái này...” Trình Vận lập tức trừng lớn mắt khó tin, có thể rõ ràng cảm nhận khí tức của bản thân đang tăng vọt.

Vẫn là loại đề thăng toàn diện về nhục thân, tốc độ, phòng ngự, sức mạnh, lại còn kèm theo cảm tri sát ý, tiêu trừ nhân quả... và rất nhiều hiệu quả thần kỳ khác.

Thế nhưng ngay sau đó tâm tư y liền trở nên linh hoạt, suy nghĩ xem khi nào thì trốn khỏi bên cạnh Tần Phong.

Chỉ là ý nghĩ này vừa nảy ra, đại não y liền cảm thấy một trận kịch liệt đau đớn.

“A!!” Trình Vận đột nhiên ôm đầu, phát ra tiếng kêu ai oán thê thảm.

Khác với sự đau đớn khi bị thương bình thường, đây là một loại đau đớn thấu tận sâu thẳm linh hồn, cho dù y có tu vi Tiên Vương cự đầu Hoa Khai Cửu Phẩm, vẫn không cách nào chịu đựng nổi nỗi đau khổ này.

“Kẻ đáng thương!” Quang Thiên lập tức ném ánh mắt đồng tình qua, phảng phất như nhìn thấy chính mình năm xưa.

“Chuyện gì vậy!?” Tử Diên và những người khác nghe thấy động tĩnh liền nhìn sang, không hiểu vì sao Trình Vận lại phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chương 1994

“Không có gì, có lẽ là nhớ mẹ y rồi!” Tần Phong thấy Tử Diên khí thế hùng hổ đi tới, vội vàng bịa đại một câu rồi chuẩn bị dẫn Tiểu Bạch rời đi.

Mặc dù hắn không phải phụ nữ, nhưng lại biết phụ nữ thích tranh giành ghen tuông, bây giờ Lan bảo bảo đã thành công đột phá đến Tiên Đế, cho nên dùng mông nghĩ cũng biết Tử Diên đến tìm hắn làm gì.

“Khoan đã!!” Tử Diên lập tức lên tiếng ngăn lại, không quên muốn lấy ‘công lương’.

“Tử Diên bảo bảo, sao vậy!?” Tần Phong nghe tiếng, thân thể cứng đờ, vô thức dừng bước.

“Không có gì...” Tử Diên cười tủm tỉm tiến lên, giúp hắn sửa sang lại y phục rồi nói: “Chỉ là có chút chuyện cần Bệ Hạ giúp, có lẽ sẽ làm chậm trễ Bệ Hạ một năm thời gian.” “Một năm!?” Tần Phong giật mình nhảy dựng, cũng phát ra tiếng kêu thét chói tai.

Mặc dù người xưa thường nói ‘sắc hương vị đều đủ’, Tử Diên cũng là một tuyệt sắc mỹ nhân hiếm có, nhưng cho dù là mỹ vị đến mấy, cũng không thể ăn liên tục một năm chứ, tổng phải thỉnh thoảng đổi khẩu vị điều tiết một chút chứ!?

“Ai u, ngươi cũng dám nghĩ thật đấy!” Vu Lan lập tức đi ra lạnh lùng hừ nói: “Ngươi quên Thiên Cung còn mười năm nữa sẽ giáng lâm rồi sao?

Bây giờ mỗi một phút đối với Tần Phong đều vô cùng quan trọng, ngươi lại dám mở miệng làm chậm trễ hắn một năm!?” “Thiên Cung!?” Tử Diên khẽ nhíu mày, hiển nhiên là không nhớ Thiên Cung rồi... "Ra vẻ, cứ tiếp tục ra vẻ đi!" Vu Lan trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ chán ghét, cảm thấy Tử Diên thật sự quá giỏi làm màu. "Ta ra vẻ cái gì chứ!?" Tử Diên lập tức không vui, xắn tay áo lên chuẩn bị đánh nhau. "Đừng đánh, đừng đánh!!" Tần Phong bị dọa giật mình, vội vàng xông lên can ngăn. "Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi!" Tần Hạo sớm đã biết trận chiến này sẽ bùng nổ, nên đã sớm đứng sang một bên. "Tần huynh, ngươi cũng có ngày hôm nay!" Khóe miệng Lâm Tam nhịn không được nhếch lên, cũng đứng một bên xem đến say sưa.

Đừng thấy Tần Phong vừa nãy đại sát tứ phương lợi hại đến mức nào, từng chiêu từng chiêu đánh nát đạo tâm của y, nhưng hiện tại nhìn Tần Phong phải vất vả xoay sở giữa hai người phụ nữ, khiến tâm hồn non nớt của hắn lập tức được an ủi. "Ôi chao, có trò hay để xem rồi!" Triệu Trường Sinh cũng xáp lại gần, còn lấy ra mấy quả tiên quả. "Haizz, hết cứu rồi!" Thanh Thanh nhịn không được vỗ trán thở dài, không biết đám FA này đang vui cái gì. "Ngươi nghĩ bổn đế sợ ngươi chắc!" Vu Lan thấy Tử Diên xắn tay áo, lập tức cũng xắn tay áo theo. "Đừng đánh, đừng đánh..." Tần Phong vội vàng ngăn Lan Bảo Bảo lại, bắt đầu truyền âm nói: "Trận mưa lớn kia có vấn đề, khiến những người dưới Tiên Đế đều không nhớ gì về Thiên Cung nữa.

Ngươi đường đường là Tiên Đế mà lại so đo với một kẻ ngốc mất trí nhớ, chuyện này truyền ra ngoài không tốt cho danh tiếng của ngươi đâu!" "Mưa lớn có vấn đề!?" Vu Lan không có hứng thú với việc mưa lớn có gây mất trí nhớ hay không, nhưng lại giơ cả hai tay tán thành từ "kẻ ngốc". "Ngươi nói gì với ả ta vậy!?" Tử Diên thấy hai người thì thầm to nhỏ, lập tức tức giận phồng má.

Y xắn xong tay áo bên trái, lại xắn tiếp tay áo bên phải, bộ dạng như thể hôm nay nhất định phải đánh Vu Lan một trận. "Nàng ấy đột phá Tiên Đế rồi!" Tiểu Hương Phi và những người khác vội vàng tiến lên, kéo Tử Diên đang sắp bùng nổ lại.

Trước kia tu vi hai bên không chênh lệch là bao, nên có đánh nhau cũng chẳng ai quản, nhưng giờ Vu Lan đã đột phá Tiên Đế, mà còn đi đánh nhau nữa thì đúng là thuần túy có vấn đề về não rồi. "Đúng là kẻ ngốc thật!" Vu Lan trong lòng nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, không quên ném ánh mắt "quan tâm kẻ ngốc" về phía Tử Diên. "Ngươi cái ánh mắt gì vậy!?" Tử Diên lập tức xù lông, nhất quyết đòi lên đánh Lan Bảo Bảo. "Bình tĩnh, bình tĩnh..." Tần Phong lại vội vàng quay người truyền âm nói: "Trẫm đã đích thân kiểm tra rồi, dáng vóc nàng ta không bằng nàng, dung mạo không đẹp bằng nàng, tính tình cũng không tốt bằng nàng, thuần túy chỉ là một con hổ mẹ bá đạo thôi." "Hổ mẹ!?" Tử Diên lập tức bình tĩnh lại, hóa thân thành Đại Tần Đế hậu cao quý trong nháy mắt. "Cuối cùng cũng an ủi được rồi!" Tần Phong trong lòng thở phào một hơi dài, lại vội vàng mở miệng nói: "Thiên Cung là kẻ thù của trẫm, nàng cứ về chơi trước đi, đợi trẫm rảnh rồi sẽ tìm nàng giải thích cặn kẽ về Thiên Cung!" "Kẻ thù!?" Tử Diên tuy đã quên Thiên Cung, nhưng lại biết thế nào là kẻ thù.

Y không tiếp tục dây dưa với Tần Phong nữa, dẫn theo Tiểu Hương Phi cùng những người khác trở về Bạch Ngọc Kinh, trước khi đi còn không quên liếc nhìn Vu Lan một cái đầy khinh thường, như thể đang nói rằng Đại Tần chỉ có mình y là Đế hậu. "Vẫn là Tử Diên bảo bảo hiểu chuyện nhất!" Tần Phong nhìn Tử Diên rời đi mà cảm thán một tiếng, nhưng ngay sau đó lại cảm nhận được sát khí truyền đến từ phía sau.

Sợ đến mức hắn vội vàng nảy ra một kế, đưa tay về phía Lan Bảo Bảo, đòi Ấn Phong Đại Đạo. "Nhiều Đại Đạo như vậy, ngươi có tu luyện nổi không!?" Vu Lan khẽ nhíu mày, lo lắng Tần Phong tu luyện quá tạp nham. "Đây cũng là cái khó ló cái khôn thôi!" Tần Phong lập tức hùng hồn nói: "Hiện tại chúng ta chỉ còn lại mười năm thời gian, nhất định phải tranh thủ từng giây từng phút mà tu luyện, tu luyện thêm một loại Đại Đạo, nói không chừng sau này sẽ có thêm một phần thắng lợi." "Được rồi!" Vu Lan cũng không nghi ngờ gì, vung tay lấy ra Ấn Phong Đại Đạo.

Tuy nhiên, Tần Phong sau khi có được Ấn Phong Đại Đạo lại không có ý định tự mình lĩnh ngộ, mà định mang nó vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ để dỗ dành tình phụ mà hắn nuôi bên ngoài.

Dù sao thì, khi một người phụ nữ có thể kiểm soát cảm xúc của mình, đàn ông tuyệt đối không thể do dự, phải chơi chùa nàng ta, rồi đi tìm người tiếp theo.

Đàn ông không thể bị phụ nữ kiểm soát, nhưng có thể kiểm soát tất cả phụ nữ! "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ lừa tài lừa sắc Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Nữ, nhận được 10 triệu Phản Phái Điểm!" "Sao lại tính là lừa tài lừa sắc chứ!?" Tần Phong lập tức không vui, trong lòng cũng bắt đầu cằn nhằn.

Hắn thừa nhận mình đã lừa thân xác của Lan Bảo Bảo, nhưng tiền đề của việc lừa tài là tài sản đó phải thuộc về Lan Bảo Bảo.

Giờ hắn đã lấy được Ấn Phong Đại Đạo, mà hệ thống còn chẳng cho hắn cơ hội rút thưởng nào, thì điều đó chứng tỏ cái Ấn Đại Đạo này vốn dĩ không thuộc về Lan Bảo Bảo.

Đã không thuộc về nàng ta, thì làm gì có chuyện lừa gạt chứ!? "Thế là xong rồi!?" Tần Hạo và những người khác ngơ ngác nhìn nhau, rất không hài lòng với kết quả này.

Vốn dĩ họ nghĩ cuộc chiến của hai người phụ nữ sẽ khiến Tần Phong mệt mỏi rã rời, nào ngờ chỉ dùng ba bốn câu đã giải quyết xong.

Tuy nhiên, Tần Phong không rảnh để ý đến bọn họ, dẫn Tiểu Bạch trở về Bạch Ngọc Kinh rồi mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Thỏ gia về rồi!!"

Tiểu Bạch lập tức vui vẻ hét lớn, sau đó lao thẳng vào trong rừng. "U u..." Những con vật nhỏ trong rừng lập tức hoảng sợ, như ruồi không đầu chạy tán loạn khắp nơi.

Nhưng Tiểu Bạch lại như một đại ma vương, lần lượt lôi từng con vật nhỏ ra, sau đó không chút do dự mà ban thưởng cho chúng hai cái bạt tai lớn. "Ba ba!!" Ngay lúc Tiểu Bạch đang chạy khắp núi rừng, một giọng nói non nớt của cô bé vang lên.

Chỉ thấy Tiểu Y Nha vẫn là dáng vẻ loli nhỏ nhắn như cũ, đang dang rộng đôi tay bé xíu chạy về phía hắn, phía sau không xa còn đứng Tâm Nhan tiểu thư với mái tóc búi cao, tựa như một thiếu phụ vẫn còn nét duyên dáng dẫn con ra chào đón chồng về nhà. "Sao lại là tiểu bệnh kiều này nữa!?" Tần Phong không muốn làm một người cha làm mất hứng, đành bất lực ôm Tiểu Y Nha lên.

Đồng thời trong lòng hắn cũng đang suy nghĩ một vấn đề, có nên luyện chế cho Tiểu Y Nha một thân thể hay không.

Chương 1995

Bởi vì Tiểu Y Nha ban đầu khi còn nhỏ đã bị bắt đi luyện chế thành linh thể, nên trí thông minh cũng dừng lại ở thời kỳ thơ ấu.

Giúp nàng ta luyện chế một thân thể giống như Tâm Nhan tiểu thư, có lẽ có thể khiến trí thông minh của nàng ta bắt đầu phát triển trở lại, sửa được cái thói bệnh kiều xấu xí này. "Lạc lạc..." Tiểu Y Nha đâu hiểu bệnh kiều là gì, chỉ biết vui vẻ cười lớn trong lòng Tần Phong.

Tuy nhiên, tâm tư của Tần Phong rõ ràng không đặt trên người nàng ta, sau khi trêu đùa một lúc, hắn liền giao nàng ta cho Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái, biểu thị mình còn có việc chính sự cần làm. "Tên đại hư hỏng!" Tâm Nhan tiểu thư lập tức hiểu ra, thẹn thùng quay người chạy về phòng. "Còn dám mắng ta!" Tần Phong lập tức tức giận, vội vàng đuổi theo vào trong. "Lại là một trận đại chiến hào hứng tưng bừng nữa rồi!" Trân Trân ôm Tiểu Y Nha, nhịn không được cảm thán một tiếng.

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng đánh nhau từ trong phòng truyền ra, còn xen lẫn tiếng Tâm Nhan tiểu thư cầu xin tha thứ.

Lúc này —— Long Ngạo Thiên đã trở về Chiến Thần Điện, chỉ cảm thấy có người đang mãnh liệt chọc vào trái tim hắn... "Tại sao lại như vậy!?" Long Ngạo Thiên ôm ngực lẩm bẩm, không hiểu vì sao lại có cảm giác này.

Tuy nhiên, hiện tại hắn cũng không có thời gian để tìm hiểu sâu chuyện này, liền cho người gọi tiểu thị nữ bên cạnh Tâm Ngữ Tiên Tử đến, trực tiếp hỏi về mối quan hệ của nàng ta với Tần Phong. "Đế Quân, chuyện này không liên quan đến nô tỳ ạ!" Tiểu thị nữ như làm chuyện xấu bị phát hiện, sợ hãi vội vàng quỳ xuống nói: "Ban đầu người đó đột nhiên xông vào khuê phòng tiểu thư, tự mình thừa nhận mình là dã nam nhân tư thông với tiểu thư, còn nói muốn nô tỳ làm nha đầu thông phòng của hắn." "Tư thông!?" Long Ngạo Thiên lập tức tức đến không thở nổi, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn về Chiến Thần Điện tìm kiếm một chút an ủi tinh thần, nào ngờ tiểu thị nữ lại cho hắn một câu trả lời như vậy.

Giống như bị một bàn tay vô hình siết chặt lấy trái tim, mỗi lần hít thở đều như kéo căng sợi dây trong lồng ngực, cơn đau đớn lập tức lan khắp toàn thân. "Đế Quân tha mạng!" Tiểu thị nữ thấy vẻ mặt Long Ngạo Thiên không đúng, vội vàng dập đầu cầu xin: "Là người đàn ông đó tự mình nói, nô tỳ thật sự không hiểu gì cả, cũng không nhìn thấy gì cả." "Cái gì cũng không nhìn thấy!?" Sắc mặt Long Ngạo Thiên vặn vẹo biến dạng, nắm đấm cũng siết chặt kêu răng rắc.

Tuy hiện tại hắn không có chứng cứ để chứng minh suy đoán, nhưng trong lòng lại kiên quyết tin rằng hai người là quan hệ nam nữ gian díu.

Bởi vì hắn biết Tâm Ngữ Tiên Tử sở dĩ chọn hắn, là vì hắn sở hữu thiên phú đứng đầu bảng Thiên Tư, nhưng hiện tại thiên phú mà Tần Phong thể hiện ra đã vượt xa hắn, hơn nữa danh hiệu đứng đầu bảng Thiên Tư cũng đã bị Tần Hạo thay thế.

Vì vậy, việc Tâm Ngữ Tiên Tử từ bỏ hắn mà tìm đến Tần Phong là hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Điều quan trọng nhất là... trăm năm nay danh tiếng Tần Phong "thích vợ người khác" đã vang dội khắp Tiên Giới, giống như tiếng tăm của Đoạn Vương gia trong giang hồ vậy, khiến người ta tin phục.

Hễ nhà ai có cô vợ nhỏ bên ngoài tư tình, người đầu tiên nghĩ đến chính là Tần Phong kia.

Hơn nữa trăm năm trước Tần Phong đã từng nói thẳng trước mặt hắn, muốn Tâm Ngữ Tiên Tử buổi tối mở cửa cho hắn, loại ngôn luận vô sỉ như vậy, cộng thêm việc hắn có một tiểu hồ lô đến đi không dấu vết, khiến người ta thật sự không thể tin rằng giữa hai người là quan hệ trong sạch. "Ngạo Thiên, không hay rồi!" Ngay lúc Long Ngạo Thiên đang tức giận "đội nón xanh", Tâm Ngữ Tiên Tử vội vàng chạy vào.

Nhưng khi nàng ta chạy vào thì lại ngẩn người ra, phát hiện tiểu thị nữ của mình đang quỳ trước mặt Long Ngạo Thiên, vẫn với bộ dạng run rẩy kinh hoàng. "Ngươi còn mặt mũi đến gặp bổn đế sao!?" Long Ngạo Thiên lập tức giận tím mặt, như một ngọn núi lửa đang phun trào.

Chỉ thấy hắn bùng phát ra một cỗ Tiên Đế chi uy hùng vĩ vô cùng, lấy hắn làm trung tâm càn quét toàn bộ cung điện như sóng thần. "Phụt!!" Tiểu thị nữ lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, ngay tại chỗ đã bị chấn cho đi lĩnh cơm hộp rồi. "Phụt!!" Tâm Ngữ Tiên Tử bất ngờ không kịp phòng bị, cũng phun ra một ngụm tiên huyết.

May mà nàng ta có tu vi Chuẩn Tiên Đế cảnh, không bị Long Ngạo Thiên đang phẫn nộ tiễn đi lĩnh cơm hộp ngay tại chỗ, nhưng cũng phải khó khăn lắm mới chống đỡ được cỗ Tiên Đế uy áp này. "Đế Quân, người làm sao vậy!?" Hồng Tụ và những người bên ngoài nghe thấy động tĩnh xông vào, vừa đến đã thấy Long Ngạo Thiên đang đánh Tâm Ngữ Tiên Tử. "Làm sao á!?" Long Ngạo Thiên như vị chúa tể phẫn nộ, hai mắt lóe lên huyết quang gầm lên: "Các ngươi hỏi xem người phụ nữ này đã làm gì?

Nàng ta không chỉ phản bội bổn đế, còn cùng Tần Phong gian díu cả trăm năm!" "Cái gì!?" Hồng Tụ và những người khác lập tức kinh hô thành tiếng, không ngờ lại được ăn dưa lớn đến vậy. "Long Ngạo Thiên, ngươi nói bậy bạ cái gì thế!?" Tâm Ngữ Tiên Tử cũng lập tức phẫn nộ nói: "Mắt nào của ngươi nhìn thấy ta cùng Tần Phong gian díu!?" "Còn không chịu thừa nhận!?" Long Ngạo Thiên đầy mặt phẫn nộ nói: "Tần Phong hắn đã tự mình thừa nhận rồi, nói mình là dã nam nhân của ngươi, còn muốn tiểu thị nữ của ngươi làm nha đầu thông phòng của hắn." "Long Ngạo Thiên, ngươi, ngươi..." Tâm Ngữ Tiên Tử tức đến ngực phập phồng nói: "Chúng ta ở bên nhau vạn năm rồi, ta dốc hết tất cả để giúp đỡ ngươi, vậy mà cuối cùng ngươi lại thà tin một người ngoài, cũng không chịu tin nhân phẩm của ta sao!?" "Nhân phẩm!?" Long Ngạo Thiên nhịn không được cười mỉa một tiếng, căn bản không tin nhân phẩm của đối phương.

Năm đó Lăng Tiêu Tiên Đế đối với hắn tốt đến thế nào, mình đều nhìn thấy cả, muốn sao tuyệt đối sẽ không đòi trăng, nhưng cuối cùng không phải vẫn bị nàng ta một cước đá văng sao, vậy thì mình dựa vào cái gì mà tin nhân phẩm của loại người này chứ!? "Ngươi, ngươi sẽ hối hận..." Tâm Ngữ Tiên Tử cảm thấy một trận đau lòng, biết Long Ngạo Thiên vì sao mà cười mỉa.

Vốn dĩ nàng ta nghĩ mình toàn tâm toàn ý ủng hộ hắn, có thể đổi lấy sự tin nhiệm của hắn dành cho mình, nào ngờ sự tốt của mình dành cho hắn, cuối cùng lại trở thành con dao sắc nhọn tấn công chính mình.

Nghĩ đến đây —— Tâm Ngữ Tiên Tử che mặt khóc nức nở, quay người nhanh chóng rời khỏi cung điện. "Tâm..." Hồng Tụ vội vàng lên tiếng, muốn khuyên nhủ nàng ta lại. "Để nàng ta đi!" Long Ngạo Thiên lập tức cắt ngang, không muốn phụ nữ ảnh hưởng đến tâm trạng. "Vâng ạ!" Hồng Tụ thấy Tâm Ngữ Tiên Tử bị mắng bỏ đi, chỉ có thể tự mình tiến lên ôm quyền bẩm báo: "Khải bẩm Đế Quân, chúng thần vừa mới nhận được tin tức, Tần Phong đã đột phá đến Tiên Đế cảnh, sau đó lại vội vàng quay về Tiên Minh giết Ẩn Môn Môn Chủ, sau khi luyện hóa thành công đột phá đến Tiên Đế trung giai." "Cái gì?

Tần Phong đột phá Tiên Đế trung giai rồi!?" Long Ngạo Thiên lập tức quên đi sự phẫn nộ, chợt đứng phắt dậy khỏi bảo tọa.

Mặc dù trong lòng hắn sớm đã có dự cảm, với thiên phú của Tần Phong thì việc đuổi kịp mình chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng không ngờ chỉ trong vòng trăm năm đã đuổi kịp hắn, đạt đến tu vi Tiên Đế trung giai.

Nói cách khác thì... hắn nỗ lực vạn năm, không bằng Tần Phong trăm năm. "Vâng ạ!" Hồng Tụ thần sắc nghiêm túc nói: "Dựa theo tình báo chúng thần nhận được, không những Tần Phong đột phá đến Tiên Đế trung giai, mà Tiên Minh Minh Chủ cũng đã đột phá đến Tiên Đế đỉnh phong.

Nếu cộng thêm Băng Cung Cung Chủ vừa mới đột phá, cùng với Mộng Dao Tiên Đế, vậy thì hiện tại Tiên Minh có bốn vị Tiên Đế tọa trấn." "Cái gì!!" Long Ngạo Thiên lập tức ngây người, một mông ngồi phịch xuống bảo tọa.

Hắn vốn nghĩ rằng khi Tiên Minh Minh Chủ trấn áp một thời đại già đi, mình sẽ trở thành người trấn áp của thời đại mới, cũng có thể nói mọi chuyện đều đang diễn ra theo kịch bản này.

Hắn chỉ trong vài ngàn năm ngắn ngủi đã đột phá đến Tiên Đế cảnh, bức Lăng Tiêu Cung và Tiên Minh không thể không liên thủ.

Nhưng ngay khi hắn tưởng mình sắp lên đỉnh cao, Tần Phong cái tên đồng hương này đột nhiên xuất thế, không chỉ nhiều lần phá hỏng chuyện tốt thống nhất Tiên Giới của hắn, hiện tại còn thành công đột phá đến Tiên Đế trung giai, tiêu diệt tất cả ưu thế của hắn.

Chương 1996

Cộng thêm những tên đồng hương từ Hoang Cổ đều có thủ đoạn, khiến hắn trong nháy mắt trở thành nhân vật phụ.

Điều này làm sao một kẻ cực kỳ tự phụ như hắn có thể chấp nhận hiện thực được!? "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã đả kích Vô Địch Đạo Tâm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 10 triệu Phản Phái Điểm!" "10 triệu!?" Tần Phong đang bận rộn trong chăn chợt ló đầu ra khỏi chăn.

Tuy hắn không phải lần đầu tiên đả kích Vô Địch Đạo Tâm, nhưng đây lại là lần hắn nhận được nhiều Phản Phái Điểm nhất, có thể thấy vị Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử này quả thực bị tổn thương rất sâu... "Ai vậy!?" Tần Phong rơi vào trầm tư, không biết là vị huynh đệ nào. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã châm ngòi quan hệ giữa Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử với tân hoan và cố nhân, nhận được 5 triệu Phản Phái Điểm!" "Tâm Ngữ Tiên Tử?

Ngạo Thiên huynh!?" Tần Phong hơi ngẩn người, không biết mình đã châm ngòi như thế nào.

Nhưng nhìn từ 5 triệu Phản Phái Điểm nhận được, mâu thuẫn giữa hai người chắc chắn là rất nghiêm trọng.

Mà hắn không chỉ là một đệ tử Nho Gia chính trực, còn là Tiên Phụ Hiệp đại diện cho chính nghĩa, nên chủ động đến tận cửa đưa sự ấm áp và quan tâm một chút mới phải. "Bệ hạ~~" Ngay lúc Tần Phong ngẩng đầu thất thần, một tiếng gọi dịu dàng đầy tình ý vang lên.

Ngay sau đó, hai cánh tay trắng nõn như củ sen vươn ra, kéo Tần Phong vẫn đang thất thần trở lại. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã ức hiếp người yêu của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, tổng cộng nhận được 16 triệu Phản Phái Điểm!" "Ngạo Thiên huynh, ta cũng không muốn đâu!" Tần Phong trong lòng rất bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể tuân thủ lời hứa giúp đỡ chăm sóc phu nhân.

Ngay lúc Tần Phong hóa thân thành Tiên Phụ Hiệp chính nghĩa, bên ngoài phòng, Nam Phong công chúa đang đứng với vẻ mặt đầy ghen tị.

Vốn dĩ nàng ta nghĩ rằng chỉ cần mình còn sống, tương lai sẽ có cơ hội nắm bắt tương lai, nào ngờ Tần Phong căn bản không cho nàng ta cơ hội nào, trăm năm nay chỉ có thể làm một kẻ bám đuôi nhỏ không có mấy cảm giác tồn tại.

Lúc vui thì đến trải nghiệm một chút, lúc không vui thì coi như không thấy. "Tại sao!?" Nam Phong công chúa siết chặt nắm đấm, không cam tâm cứ sống như vậy.

Nhưng hiện thực là nàng ta một mình trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, không có thực lực, không có thiên phú, không có tài nguyên, cũng không có bối cảnh, càng không có thuộc hạ, chỉ có thể dựa vào Tâm Nhan tiểu thư mà sống. "Nếu Phương Trường còn ở đây thì tốt rồi!" Nam Phong công chúa đột nhiên cảm thấy bi thương, nhớ lại Phương Trường năm đó ý chí phong độ ngời ngời.

Không phải nàng ta đột nhiên nhớ đến Phương Trường tốt với mình thế nào, mà là muốn Phương Trường giúp mình "leo lên giường" của Tần Phong, dù sao năm đó Phương Trường đã giúp nàng ta giải quyết rất nhiều vấn đề nan giải, nên chuyện này đối với hắn chắc hẳn không khó khăn gì. "Nam Phong!!" Cảnh quay chuyển sang Phương Trường, chỉ thấy hắn đang thoi thóp hơi tàn.

Đừng thấy hắn đã thành công thoát chết khỏi đại chiến Tiên Minh, nhưng cũng đã bị Tần Hạo đánh trọng thương, năng lượng trong Huyết Ma Châu cũng đã dùng hết trong những lần hồi sinh, căn bản không thể tiếp tục giúp hắn phục hồi thân thể trọng thương.

Hiện tại động lực duy nhất giúp hắn sống sót, chính là Nam Phong công chúa bị Tần Phong bắt đi.

Tuy hắn không biết Tần Phong giam giữ Nam Phong công chúa ở đâu, nhưng hắn tin rằng Nam Phong công chúa vẫn chưa chịu khuất phục, đang chờ mình đến giải cứu nàng khỏi ma trảo.

Nhưng ngay sau đó hắn lại nhớ đến Tây sư tỷ bị mình giết chết, cũng như Đại sư huynh, Nhị sư tỷ và sư tôn bị hắn bỏ lại, điều này cũng khiến lương tâm hắn chịu sự dằn vặt chưa từng có. "Đây không phải lỗi của ta..." Phương Trường như bị kích thích, chợt mở trừng mắt hét lớn: "Ta cũng bị ép buộc!

Là Tần Phong, tất cả đều là lỗi của Tần Phong!

Là hắn đã ép ta thành ra nông nỗi này, là hắn đã bắt Nam Phong đi, là hắn đã ép ta nhập ma..." "Ai đang sủa vậy!?" Mấy tu tiên giả đi ngang qua hiếu kỳ đi tới kiểm tra.

Nhưng lúc này Phương Trường đã rơi vào điên cuồng, lại đang rất cần tiên huyết của người khác để chữa trị cho mình, lập tức hai mắt đỏ ngầu nhìn về phía đối phương, toàn thân dính máu tả tơi, cộng thêm mái tóc rối bời như một kẻ điên. "Là Ma Tu!!" Mấy người đối diện trong lòng kinh hãi, cảm nhận được ma khí thuần túy.

Chỉ là Phương Trường lúc này đã ra tay, hai chân còn mạnh mẽ đạp một cái, thân hình như mũi tên rời cung bắn thẳng về phía mấy người, nhanh chóng tóm lấy một nam tử, hung hăng cắn vào cổ đối phương. "A!!" Nam tử phát ra tiếng kêu thảm thiết, cảm thấy tiên huyết đang bị hút cạn. "Cái gì!!" Sắc mặt mấy người còn lại biến đổi, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Nhưng Phương Trường không có ý định dừng tay, sau khi nhanh chóng hút cạn tiên huyết trên người đối phương, lại như ác ma miệng đầy máu lao về phía người tiếp theo. "Đừng mà!!" Mọi người lập tức kinh hãi hét lớn, quay người muốn bỏ chạy khỏi nơi này.

Ngay sau đó trong rừng không chỉ vang lên tiếng gầm của dã thú, mà còn vang lên từng tiếng kêu thảm thiết và kinh hoàng cầu xin tha thứ. "Cứu mạng, cứu mạng a!" Một thân ảnh hơi tàn tạ đang chạy trốn trong rừng, không chỉ trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng, mà trên người còn bị tiên huyết nhuộm đỏ, lại còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía sau.

Nhưng ngay khi hắn xông ra khỏi rừng, tưởng chừng mình đã thoát chết, vẻ mặt cuồng hỉ lập tức đông cứng, thay vào đó là vẻ kinh hoàng còn hơn trước.

Chỉ thấy trên con đường bên ngoài rừng trải đầy thi thể, mỗi một thi thể đều bị hút cạn tinh huyết bên trong.

Mà Phương Trường, tên ác ma này, đang tóc tai bù xù, toàn thân dính máu đứng giữa những thi thể, khi quay đầu nhìn hắn thì không những hai mắt đỏ ngầu, mà còn dùng cái miệng đầy máu tươi nở một nụ cười.

Một tiếng "Phốc"!!

Phương Trường như quỷ mị chợt lóe đến trước mặt, mở miệng cắn vào cổ đối phương. "Ngươi, ngươi không phải người, ngươi là ma quỷ..." Đối phương hai mắt kinh hoàng co rụt lại, sau đó dần dần trắng dã rồi tắt thở. "Ma quỷ!?" Phương Trường như bị kích thích, lập tức ôm đầu điên cuồng gào thét: "Ta không phải ma quỷ!

Ta bị ép buộc!

Là Tần Phong, là Tần Phong hắn khiến ta không có tình yêu!!!" "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã ép Thần Thoại cấp Thiên Tuyển

Chi Tử vượt qua giới hạn làm người, nhận được 5 triệu Phản Phái Điểm!" "Thần Thoại?

Phương Trường!?" Tần Phong nghe thấy tiếng hệ thống thì ngẩn người ra, cảm thấy hệ thống lại đang oan uổng người tốt.

Nhị đệ, Uyên Tổng, Tiểu Tam Tam, thậm chí cả Diệp Thần đã chết đều từng bị hắn ức hiếp, nhưng bọn họ lại chưa từng có chuyện "vượt qua giới hạn làm người" nào.

Vậy nên, việc Phương Trường vượt qua giới hạn làm người không liên quan nửa xu nào đến hắn.

Rõ ràng là bản thân hắn ta có vấn đề, lý tưởng và hoài bão đều là giả dối.

Chương 1997

Oanh long long!!

Sơn Hà Xã Tắc Đồ đột nhiên chấn động dữ dội, từng gợn sóng lan tỏa trong hư không.

Ngay sau đó, một cỗ tiên khí giữa thiên địa bắt đầu sôi trào, cuồng bạo hội tụ về phía rừng núi, không những vang lên từng trận Đại Đạo Chi Âm, mà Âm Dương Cực Khí còn lưu chuyển giữa thiên địa, Ngũ Hành Linh Quang lượn lờ trên bầu trời. "Tiểu Bạch sắp đột phá Tiên Vương rồi!" Trân Trân, Liên Liên, Ái Ái trong lòng kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Bạch.

Chỉ thấy sau khi ban thưởng xong mấy cái bạt tai lớn cho động vật nhỏ, nàng ta liền lấy ra một bộ trang bị ngủ của mình.

Dưới thân là Bồ Đoàn Ngộ Đạo mềm mại, bên trên trải Thánh Nhân Thiếp Trúc lương tịch, trên người đắp Vô Thượng Thiên Thư, bên cạnh đốt An Hồn Hương Lô, trong lòng ôm Tần Gia Đông Hoàng Chung, bên cạnh còn treo Hà Đồ Lạc Thư truyền thuyết làm vật trang trí. "Tiểu Bạch sắp đột phá rồi!?" Tần Phong liếc nhìn Tâm Nhan tiểu thư đang ngủ say, mặc quần áo vào rồi biến mất khỏi căn phòng.

Ngay sau đó hắn liền thấy Tiểu Bạch nằm sấp trên Bồ Đoàn Ngộ Đạo, quanh thân không chỉ cuồn cuộn hai loại Đại Đạo Chi Lực là Thôn Phệ và Không Gian, mà còn ngưng tụ ra chín đóa hoa sen trắng thuần khiết. "Mới có chín đóa thôi sao!?" Tần Phong nhịn không được lẩm bẩm một tiếng, vung tay lấy ra Hoàng Trung Lý và Nhân Sâm Quả... "Hô, hô, hô..." Tiểu Bạch đang ngủ say, chiếc mũi nhỏ lập tức động đậy.

Giống như một đứa trẻ đang ngủ ngửi thấy mùi linh thực, lập tức như mở ra radar truy tìm mà khóa chặt phương vị, ngay sau đó nhắm mắt, vươn cái đầu nhỏ không ngừng tìm kiếm mục tiêu. "Haizz, đúng là đồ tham ăn!" Tần Phong rất bất đắc dĩ lắc đầu, đặt hai quả trái cây vào lòng Tiểu Bạch.

Ngay sau đó hắn liền thi triển Cách Không Thủ Vật, bắt đầu đào bới "hang thỏ" của Tiểu Bạch, định nhân lúc mình rảnh rỗi, giúp đội ngũ chuyên nghiệp nâng cấp trang bị, cũng thưởng cho mấy nhân viên xuất sắc vài kiện Tiên Khí. "Chủ ngân của Thỏ gia là tốt nhất!" Tiểu Bạch ôm trái cây trong lòng, khóe miệng chảy ra nước dãi.

Ngay sau đó, Ẩn Thôn Phệ Đại Đạo bắt đầu phát lực, nuốt chửng và hấp thu năng lượng từ hai quả trái cây, thành công ngưng tụ ra đóa liên hoa thứ mười và thứ mười một.

Tuy nhiên, đóa thứ mười đã nở rộ thành công, nhưng đóa thứ mười một thì không.

Giống như Tần Phong năm xưa ngưng tụ ra Thập Nhị Phẩm, nhưng lại không có hậu kình để khiến nó nở rộ vậy. "Quả nhiên, Thập Nhất Phẩm vẫn có độ khó nhất định!" Tần Phong gãi cằm suy nghĩ một chút, mở ra Thượng Cổ Trùng Đồng của mình.

Chỉ thấy nước ao bên trong bắt đầu sôi trào, một cỗ Hỗn Độn Chi Lực thuần túy được tinh luyện ra từ đó, ngay sau đó Tiểu Bạch liền như một lữ khách khát nước đi trong sa mạc, bắt đầu liều mạng hấp thu cỗ Hỗn Độn Chi Lực thuần túy này.

Oanh long long!!

Tiếng oanh minh chấn tai vang lên, hư không bắt đầu chấn động dữ dội.

Chỉ thấy bầu trời Sơn Hà Xã Tắc Đồ tràn ngập tường vân, từng trận Đại Đạo Chi Âm vang vọng khắp thiên địa, còn huyễn hóa ra đủ loại tường thụy thần thú, đóa bạch liên thứ mười một cũng theo đó nở rộ, cùng mười đóa bạch liên trước đó vây quanh thân Tiểu Bạch. "Đột phá rồi, Thập Nhất Phẩm!!" Tiểu nữ quỷ lập tức kinh hô thành tiếng, không dám tin vào mắt mình.

Bởi vì Tần Phong đã dọn sạch kho báu của Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung, nên bọn họ không hề xa lạ với cấp bậc Tiên Giới.

Vốn dĩ thấy Tiểu Bạch nở ra Cửu Phẩm đã kinh ngạc đến mức cho rằng nàng ta là Thiên Thỏ, nào ngờ Tần Phong xuất hiện lại còn nâng cấp thêm hai phẩm nữa, hoàn toàn vượt xa nhận thức của bọn họ, cũng khiến bọn họ nghi ngờ rằng sách vở có phải là lừa quỷ hay không. "Không tệ, không tệ!" So với tiếng kinh hô của những con quỷ khác, Tần Phong lại hài lòng gật đầu.

Tuy Tiểu Bạch không thể đạt tới cấp độ Thập Nhị Phẩm, nhưng Thập Nhất Phẩm cũng coi như "thỏ chưa từng có từ xưa đến nay" rồi, đã đạt tới cấp bậc của Ẩn Môn Môn Chủ, có thể ngang nhiên đi lại ở Tiên Giới rồi. "Bệ hạ..." Ngay lúc Tần Phong đang đợi Tiểu Bạch đột phá, một giọng nói nũng nịu vang lên.

Chỉ thấy Nam Phong công chúa không cam tâm làm kẻ bám đuôi nhỏ, trên người mặc một lớp sa mỏng quỳ trước mặt hắn, chiếc nội y màu đỏ bên trong càng rõ ràng. "Ngươi cũng khá chủ động đấy!" Khóe miệng Tần Phong nhịn không được nhếch lên nói: "Lại đây, để trẫm xem kỹ thuật của ngươi có bị thoái hóa không!" "Bệ hạ!" Nam Phong công chúa ngẩng đầu đầy ủy khuất, biểu thị mình không muốn làm kẻ bám đuôi nhỏ nữa.

Tuy nhiên, Tần Phong tin vào triết lý "khéo vợ khó làm cơm không gạo", có gạo tự có vợ khéo nấu, nên căn bản sẽ không để ý nàng ta có thật sự chịu ủy khuất hay không.

Ngay lúc Tần Phong đang "kiểm nghiệm kỹ thuật", bên cạnh truyền đến tiếng rên rỉ thảm thiết của Tiểu Bạch.

Chỉ thấy Tiểu Bạch đã thành công đột phá đến Tiên Vương sơ giai, nhưng khi tỉnh dậy lại phát hiện "hang thỏ" của mình lại thiếu mất một nửa. "Ai làm!?" Tiểu Bạch lớn tiếng gào khóc, hy vọng đây là ảo giác. "Đúng vậy, ai mà thất đức thế!?" Tần Phong lập tức kéo quần lên, cứng rắn trách mắng: "Cả ngày chỉ biết chằm chằm vào chút tiền trong túi đứa trẻ, thật sự quá không ra thể thống gì, cũng chẳng biết cha mẹ dạy dỗ kiểu gì.

Nghĩ kỹ xem, gần đây ai đã từng mở không gian của ngươi!?" "Mở không gian của Thỏ gia!?" Tiểu Bạch lập tức ngừng khóc, nhớ đến cái cây bất tử kia.

Đối phương không chỉ hai lần mở "hang thỏ" của mình, còn ngay trước mặt lấy đi Đông Hoàng Chung của mình, vậy nên tính tròn lại chính là Tần Nhị Đản đã trộm tiên tinh của nàng ta. "Tần Nhị Đản, Thỏ gia liều mạng với ngươi!!" Tiểu Bạch lập tức giận đỏ mắt, ngay sau đó xông ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ. "Đừng manh động!!" Tần Phong vội vàng giả vờ làm người tốt đuổi theo can ngăn, trong lòng cũng mặc niệm hai phút rưỡi cho nhị đệ.

Đừng thấy thiên phú của nhị đệ hiện tại đứng đầu bảng Thiên Tư, nhưng Tiểu Bạch lại giành trước một bước đột phá đến Tiên Vương sơ giai, không chỉ đạt tới Thập Nhất Phẩm hoa khai, còn có mấy kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo hộ thể, cứng rắn đối đầu thật sự chưa chắc là đối thủ của con thỏ này. "Bệ hạ!!" Nam Phong công chúa quỳ trên mặt đất, trong ánh mắt tràn đầy oán hận.

Vốn dĩ nàng ta nghĩ chủ động một chút có thể khiến Tần Phong mềm lòng, nào ngờ nỗ lực vẫn không nhận được bất kỳ hồi báo nào.

Lúc này —— Tần Hạo đang ở Tiên Chú Phong, tiểu viện của Tần Gia Thủy Tổ.

Chỉ thấy hắn ngồi khoanh chân tu luyện trên mặt đất, khí tức phát ra ngày càng ngưng thực, không những có hư ảnh long tượng đang gào thét, mà còn có mười đóa hoa sen vàng bao quanh thân. "Quá lợi hại rồi!" Tần Gia Nhị Tổ thần tình kích động nói: "Không hổ là yêu nghiệt có thể đẩy Long Ngạo Thiên xuống khỏi vị trí số một bảng Thiên Tư, lại có thể đạt tới Thập Phẩm viên mãn trong truyền thuyết, điều quan trọng nhất là, yêu nghiệt này thuộc về Tần gia chúng ta." "Không tệ, không tệ!" Tần Gia Thủy Tổ vuốt râu, khóe miệng căn bản không thể khép lại.

Tuy Tần Hạo Thập Phẩm không bằng Tần Phong Thập Nhị Phẩm, nhưng với tư cách là "sản phẩm kèm theo" mà có thể nở ra Thập Phẩm thì cũng rất không tệ rồi. "Hô hô!!" Tần Hạo mở mắt thở ra một hơi, khí tức quanh thân dần dần bình phục.

Đừng thấy hắn hiện tại đã đạt tới Tiên Quân đỉnh phong, chỉ còn cách Tiên Vương một bước xa, nhưng lại cần phải tuân thủ logic cơ bản nhất, không phải ai cũng có thể như đại ca hắn, bỏ qua căn cơ mà trực tiếp đột phá.

Đương nhiên đây không phải trọng điểm...

Chương 1998

Trọng điểm là sau khi nếm qua "ngọt ngào kinh nghiệm" từ việc "ké" đại ca, hắn liền không thể chịu đựng được nỗi khổ khi tự mình nỗ lực tu luyện nữa.

Từ chỗ ban đầu nghi ngờ Tiểu Bạch, đến hiểu Tiểu Bạch, giờ đây chỉ muốn vượt qua Tiểu Bạch, một mình tự "ké" kinh nghiệm từ đại ca hắn.

Một tiếng "Phanh"!!

Ngay lúc Tần Hạo vừa kết thúc tu luyện, một cục gạch bay tới đập trúng đầu hắn. "A!!" Tần Hạo lập tức ôm đầu, phát ra một tiếng kêu thảm thiết. "Tần Nhị Đản, chịu chết đi!!" Tiểu Bạch giơ Thượng Phương Bảo Kiếm lên, tức giận đập xuống Tần Hạo. "Ngươi có bị điên không hả!?" Tần Hạo tức đến suýt hóa thân dị hình, không biết Tiểu Bạch lại lên cơn thần kinh gì nữa.

Tuy nhiên, hắn cũng không có thói quen đứng yên chịu đòn, nhanh chóng lùi lại né tránh công kích của Tiểu Bạch, còn không quên lấy ra Miêu Miêu Chùy của mình để phản kích. "Đinh đông, chúc mừng Linh sủng của Túc chủ đã đánh bị thương Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1 vạn Phản Phái Điểm!" "Thế này mà đã có một vạn rồi!?" Tần Phong trong lòng lập tức vui sướng, nhưng bề ngoài lại vội vàng hét lớn: "Đừng đánh nữa, các ngươi đừng đánh nữa..." "Tình huống gì vậy!?" Tần Gia Thủy Tổ và Tần Gia Nhị Tổ nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu hai bên đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, khi bọn họ nhìn thấy Tiểu Bạch nở ra Thập Nhất Phẩm, rồi lại nhìn đóa hoa sen Thập Phẩm của Tần Hạo, trong lòng lập tức thở dài một tiếng, phát hiện "sản phẩm kèm theo" đúng là "sản phẩm kèm theo" mà thôi, ngay cả một con thỏ nhỏ cũng không bằng...

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Một người một thỏ ngươi tới ta lui, đánh nhau bất phân thắng bại.

Tuy Tần Hạo đã lĩnh ngộ Lục Bách Long Tượng Chi Lực, lại sở hữu nhục thân Vu Tộc cùng Đại Đạo Chi Ấn Lục Đạo Luân Hồi, nhưng kinh nghiệm bao nhiêu năm của Tiểu Bạch cũng không phải là vô dụng, không chỉ tu vi mạnh hơn hắn một đại cảnh giới, còn sở hữu mấy kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Chỉ thấy Tiểu Bạch đầu tiên dùng Đạo Đức Chuyên đập trúng hắn, rồi lại cầm Thượng Phương Bảo Kiếm tấn công, một kích không trúng liền dùng Phiên Thiên Ấn chặn đường lui của hắn, sau đó lại lấy ra Khổn Tiên Thằng để đánh lén.

Thêm vào đó còn có Tử Kim Hồ Lô, Tán Hồn Hồ Lô, Quạt Ba Tiêu, như ba hộ vệ trung thành lơ lửng phía sau nó, chỉ chờ một tiếng ra lệnh là lập tức tham gia chiến đấu. "M* nó!" Tần Hạo không nhịn được chửi thề một tiếng, thừa nhận mình sắp ghen tị đến chết rồi.

Nhưng Tiểu Bạch lại không hề có ý nương tay, như một con thỏ điên đuổi theo Tần Hạo mà đánh, cứ như thể đánh hắn có thể làm nổ ra số tiên tinh đã mất của hang thỏ vậy. "Hai bên rốt cuộc có thù oán gì vậy chứ!?" Tần Gia Thủy Tổ và Nhị Tổ nhìn nhau, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong đang đứng bên cạnh. "Ta không biết gì đâu nha!!" Tần Phong lập tức giả ngu giả đần, ra vẻ mình chẳng biết gì cả.

Và đúng lúc Tần Gia Thủy Tổ còn muốn nói gì đó, Quang Thiên dẫn theo Trình Vận với vẻ mặt đầy kinh hãi bước vào.

Chỉ thấy Trình Vận lúc này đã mất đi vẻ kiêu ngạo bất tuân trước đó, ngẩng đầu nhìn thấy Tần Phong cũng ở đó, trong mắt ngoài sự sợ hãi sâu sắc ra, còn có cả sự cam chịu chấp nhận số phận.

Y vốn cho rằng mình là Đại đệ tử của Ẩn Môn, cho dù Tần Phong có thủ đoạn nô dịch gì, y cũng có thể dựa vào nội tình của Ẩn Môn mà dễ dàng phá giải để giành lại tự do.

Nhưng y lại đánh giá thấp Tiên Nô Pháp Ấn, bất kể y dùng thủ đoạn nào, cũng không thể phá giải để giành lại tự do.

Hơn nữa, càng giãy giụa và phản kháng, cảm giác đau đớn càng mạnh mẽ.

Cứ như thể đã đi một vòng mười tám tầng địa ngục, trải nghiệm tất cả các loại cực hình vậy. "Bái kiến Bệ Hạ!" Quang Thiên vội vàng quỳ xuống hành đại lễ, Trình Vận cũng sợ hãi vội vàng quỳ theo. "Đứng dậy đi!" Tần Phong liếc mắt hỏi: "Trình Vận, khi ngươi còn học nghệ ở Ẩn Môn, có từng nghe sư tôn ngươi nhắc đến Thiên Cung không!?" "Bẩm Bệ Hạ..." Trình Vận sợ hãi vội vàng đứng dậy đáp: "Khi sư tôn còn tại thế, chưa từng nhắc đến Thiên Cung với chúng ta, ngay cả cảnh giới Hợp Đạo trên Tiên Đế, cũng là không lâu trước đây mới được sư tôn nói cho biết." "Thế à!" Tần Phong lầm bầm một tiếng, trong lòng cảm thấy thất vọng.

Mặc dù từ môn quy của Ẩn Môn có thể thấy, đối thủ lần này tính cách vô cùng cẩn thận, nhưng không ngờ bọn họ lại có thể cẩn thận đến mức này, ngoài Môn Chủ Ẩn Môn ra, tin tức về Thiên Cung không ai được biết. "Bệ Hạ, thuộc hạ không nói dối..." Trình Vận thấy Tần Phong thất vọng, sợ hãi vội vàng dập đầu biểu lộ lòng trung thành. "Cái này..." Tần Gia Thủy Tổ và Nhị Tổ nhìn nhau, bị thủ đoạn điều khiển người của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Không chỉ có thể khiến đám ác nhân Tam Lộng Đại Sư từ Hạ Giới thề chết đi theo đến Tiên Giới, mà còn trong vỏn vẹn hai ngày khiến một cường giả Tiên Vương Cửu Phẩm phải dập đầu cầu xin, hoàn toàn không còn chút cốt khí nào mà một cường giả Tiên Vương nên có. "Không có không tin ngươi, đứng dậy đi!" Tần Phong suy nghĩ nhanh, nghĩ ra một kịch bản nói: "Ngươi lát nữa sẽ cùng Quang Thiên diễn một vở kịch, mang theo đầy mình thương tích từ Tiên Minh xông ra ngoài.

Sau khi ra ngoài thì làm hai việc, một là giương cao khẩu hiệu báo thù cho sư tôn, tìm kiếm Phương Trường tên phản đồ kia; hai là giương cao khẩu hiệu trọng kiến Ẩn Môn, điên cuồng thu thập Đại Đạo Chi Ấn, hơn nữa là thu thập bằng mọi thủ đoạn, cho dù gặp phải đệ tử Tần gia chúng ta cũng đừng nương tay." "Vâng!" Trình Vận căn bản không dám hỏi vì sao, thành thật đứng dậy lĩnh mệnh. "Đây là ý gì!?" Tần Gia Nhị Tổ chẳng có chút kiêng kỵ nào, lập tức mở miệng hỏi: "Thu thập Đại Đạo Chi Ấn để đệ tử Tần gia chúng ta làm cũng được mà, vì sao lại phải dùng danh nghĩa Ẩn Môn?

Gặp phải đệ tử Tần gia còn phải ra tay!?" "Đương nhiên là không giống rồi!" Tần Phong kiên nhẫn giải thích: "Thiên Cung đã tốn bao nhiêu công sức để sáng tạo Ẩn Môn, tự nhiên không muốn nó cứ thế diệt vong.

Thế nên khi bọn chúng biết Trình Vận, Đại đệ tử này còn đang khổ sở kiên trì, chắc chắn sẽ chủ động xuất hiện tìm y, muốn giúp y tái tạo Ẩn Môn.

Như vậy chúng ta chẳng phải sẽ biết được tin tức liên quan đến Thiên Cung sao!?" "Thiên Cung!?" Tần Gia Thủy Tổ và Nhị Tổ lập tức nhìn nhau, hiển nhiên cả hai cũng không nhớ gì về Thiên Cung. "Bệ Hạ quả là thần nhân!" Quang Thiên cũng không nhớ Thiên Cung là gì, nhưng vẫn theo thói quen nịnh hót: "Chỉ trong chớp mắt đã nhìn thấu mấu chốt, phân tích lợi hại, quyết đoán lưu loát, lời nói và sách lược càng tinh diệu đến mức vi diệu.

Thuộc hạ đối sự khâm phục Bệ Hạ thật như sông dài cuồn cuộn không ngừng, lại như Hoàng Hà vỡ đê không thể thu thập." "Ừm!" Tần Phong hài lòng gật đầu, đối với màn nịnh hót này vô cùng hưởng thụ.

Ngay sau đó liền bảo Quang Thiên cởi bỏ trang bị trên người xuống, dự định ưu tiên nâng cấp phẩm cấp trang bị cho y. "Thần Quang Thiên, khấu tạ Bệ Hạ!!" Quang Thiên cực kỳ kích động, lập tức quỳ xuống dập đầu. "Mình sau này sẽ trở thành loại người này sao!?" Trình Vận đứng một bên thần sắc hoảng hốt, thật lòng không muốn bán rẻ linh hồn của mình. "Đúng rồi, Bệ Hạ!" Quang Thiên lại không quan tâm linh hồn có bị bán hay không, vội vàng tố cáo: "Thuộc hạ gần đây ở Tiên Minh nghe đệ tử nói, có không ít người tố cáo ngài với trưởng lão, nói rằng đệ tử Tần gia là sâu mọt của Tiên Minh, hưởng thụ phú quý không dứt, tiêu tiền không hết, ăn sơn hào hải vị không ngừng, sống những tháng năm không dứt, nghe những lời ca tụng không ngừng, thu lễ vật không hết." "Phóng ra cái rắm chó má gì!" Tần Phong lập tức hừ lạnh: "Tần gia ta thi thư truyền gia, nhân hiếu đức độ, xích thành trung dũng, là bọn chúng nói như vậy sao?

Rõ ràng là có kẻ đang vu oan cho Tần gia ta, hoàn toàn quên mất trẫm đã xoay chuyển càn khôn cứu vớt Tiên Minh như thế nào." "Đúng thế, đúng thế!!" Tần Gia Nhị Tổ lập tức nhảy ra, giơ hai tay tán đồng lời Tần Phong nói. "Thuộc hạ cũng cảm thấy vậy!" Quang Thiên vội vàng lấy ra một cuốn sổ nhỏ, mặt đầy nịnh nọt nói: "Cho nên thuộc hạ đã âm thầm liên hệ với những người này, ghi lại từng cái tên của bọn chúng." "Vãi chưởng, ưu tú thế sao?!" Tần Gia Nhị Tổ không nhịn được chửi thề một tiếng, bị sự ưu tú của Quang Thiên làm cho kinh ngạc.

Người khác có thể chủ động vứt bỏ đạo đức để tố cáo đã rất khó rồi, nhưng y không chỉ bình thản tự nhiên tố cáo sếp, còn chủ động trà trộn vào nội bộ đối phương, giúp sếp thu thập sẵn danh sách những đệ tử cầm đầu. "Quả thực ưu tú!" Tần Gia Thủy Tổ tán đồng gật đầu, có thể cảm nhận được sự trung thành của Quang Thiên.

Chương 1999

"Ừm, không tệ!" Tần Phong nhận lấy cuốn sổ nhỏ, mặt đầy mỉm cười gật đầu nói: "Lần này trẫm thu thập được khá nhiều dược liệu, lát nữa tiện tay sẽ luyện chế cho ngươi một kiện Bảo Tháp Tiên Khí lợi hại, để ngươi tiện trấn áp đối thủ khi giao chiến sau này." "Đa tạ Bệ Hạ!!" Quang Thiên lập tức kích động, lại khuỵu gối quỳ xuống... "A, cái này!" Trình Vận nhìn đi nhìn lại, cảm thấy chỉ có mỗi mình y. "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chuyện này hơi khó làm đấy!" Tần Gia Thủy Tổ đột nhiên nhíu mày mở miệng: "Hiện tại Tiên Giới đang là lúc nhiều biến động, nếu nội bộ chúng ta xuất hiện vấn đề, thì tổn thất chính là chiến lực của Tần gia ta.

Huống hồ bọn chúng còn chưa hành động, chúng ta lấy lý do gì để động đến bọn chúng đây!?" "Lão tổ tông, ngài quên rồi sao..." Quang Thiên lại tiến lên phía trước cười bồi nói: "Bệ Hạ hiện tại là cường giả Tiên Đế trung giai, là người đứng trên mọi quy tắc để đặt ra quy tắc.

Cho dù không có lý do, ngài vẫn có quyền lực chế định quy tắc." "Có lý!" Tần Phong đưa ánh mắt tán thưởng, lập tức vỗ bàn nói: "Ngươi tố cáo, trẫm sửa quy củ, tuyệt đối không thể để những phần tử xấu này phá hoại Tiên Tần, à không, phá hoại sự ổn định nội bộ của Tiên Minh." "Vâng!" Quang Thiên lập tức hóa thân cẩu thối tử, chuẩn bị biến thành ác khuyển đi cắn người. "A!?" Trình Vận thần sắc lại lần nữa hoảng hốt, cảm giác mình lại được học thêm một bài học.

Mặc dù y không phải đệ tử của Tiên Minh, nhưng lại từng nghe nói hoàn cảnh nội bộ của nó tương đối công bằng, mỗi đệ tử đều có thể tìm thấy cảm giác thuộc về ở đây.

Nhưng bây giờ sau khi Tần Phong lên ngôi, không những không thể tiếp tục duy trì sự công bằng này, ngược lại còn lấy khẩu hiệu công bằng để tạo ra đặc quyền.

Tuy nhiên, y lúc này cũng không thể thay đổi được gì, bởi vì khi thế giới bắt đầu phát điên, nếu ngươi không điên thì sẽ bị ăn thịt, chỉ có điên cùng nó mới có thể sống sót.

Đương nhiên, y đang nói về Tiên Minh!

Trước đây nó tên là Tiên Minh, sau này cũng sẽ tên là Tiên Minh!

Oành long long!!

Tiếng động chiến đấu bắt đầu lớn dần, cũng thu hút rất nhiều đệ tử đến vây xem.

Ngoài các đệ tử trên Tiên Chú Phong, còn có rất nhiều đệ tử Tần gia nghe thấy động tĩnh, cũng đều vội vàng chạy đến, dù sao nơi chiến đấu là nơi ở của Lão Tổ Tần gia.

Nhưng khi bọn họ thấy là Tần Hạo đang bị đánh, lập tức dừng bước đứng sang một bên xem kịch.

Rầm một tiếng!!

Tiểu Bạch đột nhiên sử dụng Phiên Thiên Ấn, đập Tần Hạo rơi xuống đất. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ Linh sủng ẩu đả Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, tổng cộng thu được 500 vạn Phản Phái Điểm!" "500 vạn?

Cũng không tệ!" Tần Phong trong lòng sung sướng mỹ mãn, nhưng vẻ mặt bên ngoài lại tỏ ra vô cùng lo lắng. "Thỏ chết tiệt, dám đập ta!!" Tần Hạo bị đánh nổi cơn tam bành, khí tức quanh thân bắt đầu cuồn cuộn. "Ngươi nghĩ ta thỏ sợ ngươi chắc!!" Tiểu Bạch vừa nghĩ đến hang thỏ bị đào, lửa giận trong lòng lại lần nữa bùng lên. "Thôi rồi, đừng đánh nữa!" Tần Gia Thủy Tổ không nhịn được nữa, tiến lên đứng chắn giữa hai bên.

Tuy Tần Gia Thủy Tổ tu vi chỉ có Kim Tiên cảnh, nhưng lại có thể trấn trụ Tần Hạo chết đi sống lại, hắn chỉ dám nghiến răng trừng Tiểu Bạch, cứ như muốn bắt nó về làm món thỏ cay vậy. "Ngươi trừng cái gì!?" Tiểu Bạch cũng không dám đánh nữa, bắt đầu dùng ngôn ngữ công kích. "Trừng ngươi thì sao!?" Tần Hạo không hề yếu thế đáp trả, nắm đấm cũng siết chặt kêu răng rắc. "Đừng cãi nữa!" Tần Gia Thủy Tổ lại quát lớn, còn trừng Tần Hạo một cái thật mạnh. "Vâng!" Tần Hạo lập tức rụt cổ lại, không dám nói lớn tiếng nữa. "Thủy Tổ, bớt giận đi, nhị đệ vẫn còn là một đứa trẻ..." Tần Phong lập tức nhảy ra đóng vai người tốt, tiến lên chắn trước mặt nhị đệ.

Cứ như thể một tác giả chó độc thân về quê ăn Tết, gánh vác mọi "lời chửi rủa" thay cho em trai, em gái và đám tiểu bối, cũng khiến tất cả đệ tử Tần gia đều giơ ngón cái lên khen ngợi. "Cái này cũng quá là phân biệt đối xử rồi chứ!?" Tần Hạo nhìn cảnh tượng trước mắt, cả người lập tức cảm thấy tủi thân.

Rõ ràng đều là thiếu gia Tần gia, lại là huynh đệ song sinh cách nhau ba tuổi, đều từng là Nhân Hoàng của Đại Tần ở Hạ Giới, nhưng vì sao tộc nhân lại đối xử với hai bên khác biệt lớn đến vậy chứ!? "Ngươi còn có mặt mũi mà tủi thân à!?" Tiểu Bạch luôn trừng mắt nhìn Tần Hạo, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Huynh đệ đi theo ngươi thành tiên, ngươi lại cao giọng hô hào tán tu thiên thu, ngươi nói xem vì sao lại có sự phân biệt đối xử chứ!?" "Ngươi..." Tần Hạo tức đến toàn thân run rẩy, hận không thể lột da nướng Tiểu Bạch. "Thôi rồi, đừng cãi nữa!" Không biết là sợ dẫn đến cao thủ cảnh giới Đăng Môn, hay là lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Tần Phong lập tức quát lớn cắt ngang chủ đề, không có ý định tiếp tục châm dầu vào lửa. "Nga!" Tần Hạo lập tức rụt cổ, cứ như nhớ lại ký ức thời thơ ấu. "Nga!" Tiểu Bạch cũng "nga" một tiếng ngậm miệng, ngoan ngoãn quay lại trên vai

Tần Phong. "Haizz!!" Tần Gia Thủy Tổ thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng mệt mỏi.

Tuy Tần gia hiện tại nhân tài đông đúc, nhưng mỗi nhân tài cũng đồng thời có thuộc tính "cứng đầu", cho nên muốn quản lý bọn họ cũng là một việc cực kỳ hao tâm tổn trí.

Nhưng may mắn là Tần Phong đã đột phá đến Tiên Đế trung giai, có sức mạnh đủ cường đại để trấn áp đám cứng đầu phía dưới. "Được rồi, tất cả giải tán đi!" Tần Phong phất phất tay, nói bằng giọng quan: "Mọi người trở về nỗ lực tu luyện, tranh thủ ai nấy đều có thể đột phá Tiên Đế." "Vâng!!" Mọi người nghe được lời cổ vũ của Tần Phong, lập tức như được tiêm máu gà.

Cứ như thể ông chủ công ty vỗ vai bạn nói, làm tốt đi, vị trí tổng giám đốc để dành cho bạn đấy, cho dù bạn biết ông ta đang vẽ bánh cho bạn, nhưng nghe xong vẫn không khỏi có chút kích động. "Bệ Hạ!!" So với những người khác đang ăn bánh vẽ lớn, Thiên Quân và Vạn Mã lại kích động tiến lên.

Bọn họ là những nhân viên cũ nhất của Tập đoàn Đại Tần, không chỉ từng chứng kiến rất nhiều khoảnh khắc "bật hack" của lão bản Tần, còn từng ăn rất nhiều bánh vẽ lớn do chính lão bản Tần vẽ.

Điều hoang đường nhất là... bao nhiêu cái bánh vẽ lớn được vẽ ra, cuối cùng lại từng cái từng cái đều thành hiện thực.

Từ việc ban đầu khát vọng một kiện Thần Khí, đến bây giờ dễ dàng sở hữu một kiện Tiên Khí; từ việc ban đầu thống nhất Hoang Cổ, đến bây giờ sắp thống trị chư thiên; vì vậy từ việc ban đầu đột phá Đại Đế, đến bây giờ đột phá Tiên Đế chắc cũng không thành vấn đề. "Hai ngươi xem, hấp tấp vội vàng cái gì!" Tần Phong thấy mọi người đã tản đi, lập tức nói bằng giọng quan: "Không phải là không giúp hai ngươi thành Đế, mà là để hai ngươi hoãn thành Đế, từ từ thành Đế, có thể duy trì thành Đế, hiểu không!?" "Cái này còn có thể hoãn à!?" Thiên Quân và Vạn Mã thần sắc ngẩn ra, không nhịn được nhìn nhau.

Nhưng nghĩ đến tín dự của lão bản Tần vẫn chưa hoàn toàn bị tiêu hao, nên trong lòng bọn họ vẫn sẵn lòng tin vào cách nói "hoãn thành Đế". "Hả!?" Tần Phong đột nhiên nhíu mày, quay đầu nhìn về hướng nam.

Dựa theo ghi chép của Dịch Thiên Cơ Đại Bách Khoa, chính nam phương của Tiên Minh là Hãn Hải, cũng chính là lối vào Ma Giới bị phong ấn.

Chương 2000

Cũng vì lối vào Ma Giới mà Hãn Hải thỉnh thoảng lại bị ma khí quấy nhiễu, dẫn đến rất nhiều yêu thú dị biến thành ma thú khát máu.

Đương nhiên, những điều này đều không phải trọng điểm!

Trọng điểm là hắn vừa nãy cảm ứng được một cỗ khí tức quen thuộc, chính là Trảm Tiên Tiểu Hồ Lô mà năm đó hắn tặng cho Hồng Hạnh.

Điều này có nghĩa là Hồng Hạnh đã gặp nguy hiểm ở Hãn Hải, bị buộc phải sử dụng Trảm Tiên Tiểu Hồ Lô để bảo toàn mạng sống. "Hồng Hạnh gặp nguy hiểm!?" Tần Phong lập tức nhíu mày, vung tay lấy ra Lượng Thiên Xích gia truyền... "Ca ca ta muốn ra ngoài sao!?" Tần Hạo mắt lập tức sáng lên, chuẩn bị đi theo để hớt kinh nghiệm.

Nhưng Tần Phong lần này lại không có ý định dẫn hắn đi, vung tay không chỉ lấy ra Thiên Lôi Đại Đạo Chi Ấn, còn có một quả Hoàng Trung Lý và Nhân Sâm Quả.

Hết cách rồi!

Ai bảo Tần Hạo là huynh đệ ruột thịt của hắn chứ, mười năm sau còn cần hắn gánh sát thương! "Đây là quả gì!?" Tần Gia Thủy Tổ và Nhị Tổ đồng loạt nhìn tới, ngửi thấy một mùi hương trái cây vô cùng quyến rũ.

Hơn nữa, mùi hương quả này khác với tiên quả bọn họ từng ăn trước đây, chỉ ngửi một chút đã khiến tinh thần chấn động, ngay sau đó liền phát hiện thọ nguyên cũng tăng lên. "Đây là..." Tần Hạo thần sắc lập tức đờ đẫn tại chỗ, cũng bị bảo bối trước mắt làm cho ngây người.

Hắn không phải bị Hoàng Trung Lý làm cho kinh ngạc, cũng không phải bị Thiên Lôi Đại Đạo Chi Ấn làm cho kinh ngạc, mà là bị quả Nhân Sâm kia làm cho kinh ngạc.

Nếu như ký ức của hắn không sai, cây Nhân Sâm Quả cuối cùng đã bị Uyên Tổng cướp đi rồi! "Ê!" Tiểu Bạch thấy Nhân Sâm Quả, cũng không nhịn được "ê" một tiếng.

Vì nó vừa nãy là dựa vào việc thôn phệ Đại Đạo Chi Ấn để hấp thu, nên cũng không nhìn thấy quả Nhân Sâm trong lòng, cũng từng nếm qua vị Nhân Sâm Quả, nên lập tức nảy ra suy nghĩ giống như Tần Hạo.

Cây Nhân Sâm Quả bị Uyên Tổng cướp đi, sao lại ở trong tay chủ ngân của nó chứ!? "Sau khi ta đi, ngươi phải tu luyện thật tốt!" Tần Phong không có ý giải thích, trong chớp mắt biến thành đại ca ấm áp dịu dàng nói: "Ngươi bây giờ đã là người lớn rồi, cũng là cha của hai đứa trẻ rồi, không thể cứ nghịch ngợm như trước nữa." "Ca ca!!" Tần Hạo tầm nhìn đột nhiên mờ đi, nước mắt luẩn quẩn trong khóe mắt.

Trước đây hắn luôn cảm thấy khi không có nguy hiểm, ca ca chính là mối nguy hiểm lớn nhất của hắn.

Nhưng không ngờ, cho dù không có nguy hiểm, ca ca vẫn là ca ca yêu thương hắn. "Tình huynh đệ cảm động quá!" Tần Gia Nhị Tổ có chút không kìm được, vội vàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt.

Tuy sản phẩm tặng kèm của Tần gia (ý chỉ Tần Hạo) từ trước đến nay đều không có tiền đồ, chưa từng làm ra việc vĩ đại kinh thiên động địa nào, nhưng ca ca ruột chính phẩm của Tần gia lại không rời không bỏ hắn, cũng chưa từng nghĩ đến việc bỏ lại đứa em này để một mình vinh quang vạn cổ. "Đúng vậy!" Tần Gia Thủy Tổ cũng không nhịn được cảm khái một tiếng, phát hiện tình cảm huynh đệ của hai người thật sự sâu sắc. "Đinh đông, chúc mừng Túc Chủ lừa gạt tình cảm của

Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!" "Ai lừa gạt chứ!?" Tần Phong lập tức thổ tào, trách mắng Hệ thống lại đang oan uổng người tốt.

Mặc dù hắn muốn mười năm sau dùng nhị đệ giúp mình gánh sát thương, nhưng Hoàng Trung Lý và Nhân Sâm Quả lại không phải giả, hơn nữa Thiên Lôi Đại Đạo Chi Ấn càng là bảo bối mà ai ai cũng muốn. "Bệ Hạ, xảy ra chuyện rồi..." Và đúng lúc Tần Phong đang trách mắng Hệ thống, giọng nói vội vàng của Phong Tình đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy nàng mặt đầy sốt ruột từ Bạch Ngọc Kinh chạy đến, trong tay còn cầm một tấm ngọc bài đầy vết nứt, bên trong là một luồng ấn ký mà Hồng Hạnh đã để lại trước khi đi.

Hiện tại ngọc bài xuất hiện vết nứt, đại diện cho việc Hồng Hạnh đã gặp nguy hiểm. "Yên tâm, trẫm đây sẽ đi xem sao!" Tần Phong thần sắc vô cùng nghiêm túc, vung Lượng Thiên Xích trong tay.

Trong chớp mắt... một đạo quang mang chói mắt xé rách hư không, cứ như thể một trang giấy cổ bị xé toạc.

Ngay sau đó một cái động lớn đen kịt xuất hiện trước mắt mọi người, dường như có vô số phù văn thần bí đang đan xen và nhảy múa, cứ như đang kết nối với một thế giới thần bí khác. "Bệ Hạ, thiếp cũng muốn đi!!" Phong Tình vội vàng tiến lên, nhân cơ hội ôm lấy Tần Phong. "Ngươi đi làm gì!?" Tần Phong ngay tại chỗ cảm thấy cạn lời, ra vẻ mình là đi làm chuyện đứng đắn.

Hơn nữa, cho dù lùi một vạn bước mà nói, hắn không phải đi làm chuyện đứng đắn, thì cũng là nghe gió khởi, hoa rơi lệ, dưới trăng tuyết, đắp người tuyết, chứ không phải dẫn theo Phong Tình một mình đi "thông phong bão hạnh". "Bệ Hạ..." Phong Tình ôm Tần Phong ngước mắt lên, đưa một ánh mắt "em hiểu ngài".

Ngay sau đó liền thấy Ngọc Tuyết một tay ôm Hoa Linh, một tay kéo Nguyệt Hi đang nhanh chóng chạy đến đây. "Hồ ly tinh đáng ghét, mau thả ta ra!" Nguyệt Hi mặt đầy sốt ruột kêu lớn, muốn thoát ra về Bạch Ngọc Kinh tu luyện.

Vốn dĩ nàng đang tu luyện tốt đẹp trên Bạch Ngọc Kinh, nhưng Phong Tình lại đột nhiên nói gì đó về việc Hồng Hạnh gặp nguy hiểm, ngay sau đó cũng không cho nàng thời gian phản ứng, đã bị Ngọc Tuyết nhanh chóng kéo đến Tiên Chú Phong.

Và khi nhìn thấy Tần Phong, nàng mới hiểu bọn họ đang định làm gì. "Ô ô, đây là đâu!?" Hoa Linh ngáp một cái, mơ màng mở mắt ra.

Vốn dĩ nàng biến thành Nguyệt Linh Tiên Miêu nằm trên cây ngủ, nhưng không biết thế nào lại bị người ta ôm đi, đợi đến khi mở mắt ra lần nữa mới phát hiện mình đã đến Tiên Chú Phong. "Đừng ồn ào nữa!!" Ngọc Tuyết nắm chặt không buông tay, nụ cười trên khóe môi khó nén được.

Là một Thập Vĩ Thiên Hồ có ước mơ, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để quyến rũ quân vương, nhất định phải viết tên mình lên bảng danh sách "họa quốc ương dân". "Cái này..." Tần Phong nhìn Phong Tình trong lòng, lại nhìn Hoa Tuyết Nguyệt đang chạy đến.

Cảm thấy cứu người và phong hoa tuyết nguyệt không hề mâu thuẫn, mình hoàn toàn có thể dẫn các nàng cùng đi cứu người, nếu kẻ địch quá mạnh thì mọi người cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Nghĩ đến đây – Tần Phong không chút do dự vung tay một cái, dẫn theo Phong Hoa Tuyết Nguyệt tiến vào hắc động.

Ngay sau đó hắc động như mất đi sự hỗ trợ năng lượng, hư không trong nháy mắt liền khép lại, giữa trời đất cũng khôi phục yên tĩnh, cứ như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra vậy. "Không phải..." Tần Hạo nhìn thân ca dẫn gái đi rồi, sự cảm động vừa dâng lên trong nháy mắt tan biến.

Chương 2001

Hắn chỉ muốn tìm một cô gái có độ phù hợp linh hồn cao, nhưng lại khiến hắn cứ như phạm Thiên Điều vậy, không phải dùng đại nghĩa để áp hắn, thì cũng là lấy bối phận ra để bắt nạt hắn.

Ngược lại ca ca hắn cả ngày không làm chuyện đứng đắn, bên cạnh gái đẹp hết người này đến người khác, vậy mà chẳng ai nói hắn nửa lời không phải.

Khiến hắn cứ như không phải đệ tử Tần gia, mà ngược lại giống như hàng khuyến mãi mua một tặng một!

Nhưng hắn hiện tại cũng không có thời gian để bận tâm những chuyện này nữa, nhất định phải nhanh chóng ăn Hoàng Trung Lý và Nhân Sâm Quả để xông kích cảnh giới Tiên Vương, tuyệt đối không thể thua con thỏ không cổ kia.

Cảnh tượng chuyển, Đông Vực Hãn Hải.

Khác với cảnh bãi biển trời xanh biếc, nơi đây dường như bị một cỗ sức mạnh hắc ám bao trùm, những đám mây đen dày đặc cuồn cuộn trên bầu trời, thỉnh thoảng lại lóe lên một đạo lôi điện, mỗi khi một đạo giáng xuống đều sẽ dấy lên một cơn sóng thần khổng lồ, và thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng gào thét của ma vật. "Nhanh, không thể để nàng ta chạy thoát!" Một nhóm tu tiên giả xuất hiện ở đây, đang truy sát một nữ tử áo đỏ.

Nữ tử này không phải ai khác, chính là Hồng Hạnh!

Kể từ khi chia tay Tần Phong một trăm năm trước, nàng đã đến Hãn Hải tự mình tu hành.

Bởi vì nơi đây rất gần cổng Ma Giới, có đủ ma khí để nàng tu luyện, nên tốc độ tu luyện cũng một ngày ngàn dặm, chỉ trong vỏn vẹn trăm năm đã đột phá đến Tiên Quân cao giai.

Và không lâu trước đây, bánh xe vận mệnh cũng bắt đầu vận chuyển, bên ngoài trời lại bay đến một Đại Đạo Chi Ấn.

Nhưng Đại Đạo Chi Ấn này cũng dẫn đến sự tranh giành của rất nhiều cao thủ, thế là liền xuất hiện cảnh nàng bị một nhóm tu tiên giả truy sát... "Vẫn còn đuổi sao!?" Hồng Hạnh đang cưỡi trên chiến mã đen, quay đầu ánh mắt lóe lên một đạo hàn quang.

Tuy đối phương chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng, nhưng phía sau nàng có Tần Phong chống lưng, không chỉ chuyên môn luyện chế cho nàng năm kiện trung phẩm Tiên Khí, còn có một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo hộ thể.

Huống hồ nàng vừa mới có được một Đại Đạo Chi Ấn, nên đối đầu trực diện nàng chưa chắc đã thua đám người này.

Nghĩ đến đây – Hồng Hạnh quả quyết không chạy nữa, đột nhiên kéo mạnh dây cương trong tay.

Hí!

Hí!

Chiến mã đen lập tức hí dài một tiếng, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía những người phía sau. "Giao ra Đại Đạo Chi Ấn!" Thấy Hồng Hạnh chủ động dừng lại, mọi người lập tức hưng phấn la lớn.

Nhưng Hồng Hạnh lại học theo Tần Phong nhếch miệng cười, chậm rãi giơ Đường Hoành Đao dài hai mét trong tay lên, ngay sau đó chiến mã đen dưới thân nàng liền động, như một đạo sao băng đen xé rách hư không.

Phập!

Phập!

Đao quang lóe lên, máu tươi văng tung tóe!

Chỉ thấy Hồng Hạnh thân khoác áo giáp đỏ, xông vào giữa đám người vung đao chém xuống.

Tuy trang bị trên người nàng chỉ là trung phẩm Tiên Khí, nhưng lại không có tu tiên giả đồng cấp nào có thể ngăn cản nàng.

Và theo việc Hồng Hạnh giết càng lúc càng nhiều người, chiến mã đen dưới thân nàng cũng bắt đầu phát ra quang mang đỏ rực.

Cứ như thể Hãn Huyết Bảo Mã khi phi nước đại, trên người toát ra mồ hôi đỏ, không chỉ tốc độ trở nên nhanh hơn trước, mà còn khiến chiến lực của Hồng Hạnh ngày càng mạnh mẽ. "Không ổn rồi!!" Sắc mặt đám người đối diện đột nhiên biến đổi, cuối cùng cũng nhận ra có điều không đúng.

Vốn dĩ cho rằng chiến mã của Hồng Hạnh chỉ là một kiện Tiên Khí để đi lại, nhưng khi giao thủ mới phát hiện nó không chỉ có thể hấp thu tiên huyết của địch nhân, mà còn có thể chuyển hóa năng lượng chưa tiêu tán bên trong thành năng lượng cung cấp cho người sử dụng.

Đặc biệt là Đường Hoành Đao dài hai mét trong tay nàng... không chỉ sở hữu sát thương phá giáp cực kỳ khủng bố, còn có thể giống như Vạn Hồn Phiên của Ma Tu, cưỡng chế câu giữ các nguyên thần đang bỏ chạy trên chiến trường. "Ma tộc to gan, tìm chết!!" Một lão giả đột nhiên quát lớn, khí tức cảnh giới Tiên Vương cũng theo đó bùng phát.

Ngay sau đó không nói hai lời liền phát động công kích về phía Hồng Hạnh, trong tay còn cầm Cửu Hoàn Đại Đao kêu đinh đang, cứ như tiếng xích sắt khi Hắc Bạch Vô Thường câu hồn vậy. "Hả?

Tiên Vương cao giai!" Hồng Hạnh khẽ nhíu mày, vội vàng giơ Đường Hoành Đao lên chống đỡ.

Oành long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng trời đất, nước biển cũng theo đó cuồn cuộn dâng lên.

Chỉ thấy đao mang như tia chớp xé toạc mặt biển, không chỉ khiến Hãn Hải rẽ một đường chính giữa, còn chấn động khiến tất cả mọi người ở khu vực này lùi liền mấy bước. "Phụt!!" Lão đầu Tiên Vương phun ra một ngụm tiên huyết, không thể đánh bại Hồng Hạnh thành công ra oai.

Đừng thấy Hồng Hạnh hiện tại chỉ có tu vi Tiên Quân cao giai, nhưng nàng cũng là yêu nghiệt đến từ Hoang Cổ, thêm vào đó ma khí nơi đây nồng đậm, có sự áp chế tự nhiên đối với tu tiên giả, vượt cấp khiêu chiến Tiên Vương dễ như trở bàn tay.

Nhưng còn chưa đợi Hồng Hạnh thừa thắng xông lên, hư không đột nhiên chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy tại chỗ lại nhảy ra ba cường giả cảnh giới Tiên Vương, không nói hai lời liền phát động công kích về phía Hồng Hạnh, vũ khí trong tay bọn họ cũng ma sát hư không, phát ra tiếng kim loại thanh thúy. "Không ổn rồi!!" Sắc mặt Hồng Hạnh đột nhiên biến đổi, trong lòng kêu "toang rồi".

Tuy ma khí Hãn Hải có thể áp chế tu tiên giả, và cũng có gia tăng chiến lực cho nàng, nhưng muốn đồng thời vượt cấp khiêu chiến bốn vị Tiên Vương, vẫn có chút mơ mộng hão huyền.

Nhưng nàng lại không có ý đầu hàng, lập tức vung Đường Hoành Đao trong tay chém ra.

Ngay sau đó liền thấy trên Đường Hoành Đao bùng phát ra một đạo đao mang rực rỡ, xé rách hư không như ngân hà rơi xuống chín tầng trời, rực rỡ chói mắt.

Khí lưu xung quanh càng bị kích nổ trong nháy mắt, cứ như muốn xé toạc cả Hãn Hải ra vậy. "Còn dám phản kháng!!" Bốn vị Tiên Vương đối diện lập tức nổi giận, nhao nhao sử dụng đại chiêu của mình.

Chương 2002

Oành long long!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng trời đất, năng lượng tán loạn hóa thành phong bạo càn quét Hãn Hải, những cơn sóng thần cao vạn mét càng lúc càng dâng cao. "Phụt!!" Hồng Hạnh không nhịn được, phun ra một ngụm tiên huyết.

Không chỉ bị đối phương đánh văng khỏi ngựa, mà áo giáp đỏ trên người nàng cũng xuất hiện vết nứt. "Thúc thủ chịu trói đi!" Bốn vị Tiên Vương từ trên cao nhìn xuống, cứ như chân thần phủ xem lũ kiến. "Phì!" Hồng Hạnh ngẩng mắt lộ ra vẻ khinh miệt, lại "khạc" ra một ngụm tiên huyết.

Tuy nàng trong hậu cung của Tần Phong, ngay cả tư cách tranh đoạt hậu vị cũng không có, nhưng nàng là nữ nhân của Đại Tần Thủy Hoàng, cho dù chiến tử lưu hết giọt tiên huyết cuối cùng, cũng tuyệt đối sẽ không đầu hàng một đám Tiên Vương không xứng tầm. "Cuồng vọng!!" Một Tiên Vương lập tức giận dữ nói: "Hiện tại ngươi đã là cá nằm trên thớt rồi, trừ phi ngươi bây giờ có thể lấy ra Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nếu không tuyệt đối không có khả năng chạy thoát." "Đại Tiên Thiên Chí Bảo!!" Hồng Hạnh như bị điểm tỉnh, nhớ ra mình quả thật có một kiện...

“Nói nhảm gì với ả chứ!?” Một tiên vương sốt ruột cắt ngang.

Ngay sau đó, bốn vị tiên vương lại tiếp tục sát phạt về phía Hồng Hạnh, muốn cướp đoạt Huyết Chi Đại Đạo Chi Ấn trên người nàng.

“Không còn cách nào khác, chỉ đành dùng chiêu đó thôi!” Hồng Hạnh thở dài trong lòng đầy bất lực, quả quyết lấy ra Trảm Tiên Hồ Lô.

Không phải nàng không muốn sớm lấy ra Trảm Tiên Hồ Lô, cũng không phải nàng quên mất mình còn có Trảm Tiên Hồ Lô, mà là sử dụng Trảm Tiên Hồ Lô đồng nghĩa với việc kinh động Tần Phong, cũng đồng nghĩa với việc cơ hội rèn luyện mà nàng vất vả lắm mới có được đã kết thúc.

Nhưng tình hình hiện tại vô cùng khẩn cấp, cũng chẳng còn kịp để nàng cân nhắc nhiều như vậy nữa.

“Đại Tiên Thiên Chí Bảo!?” Bốn vị tiên vương lập tức trợn tròn mắt kinh hô một tiếng, trong lòng càng hiện lên một tiếng “Vãi chưởng!”.

Mẹ kiếp!!

Bọn ta chỉ nói suông thôi, sao ngươi lại làm thật chứ!?

Vốn dĩ cho rằng Hồng Hạnh chỉ là một ma tộc bình thường, trốn đến nơi khỉ ho cò gáy này lén luyện ma công, nhưng không ngờ nàng không chỉ đạt được Huyết Chi Đại Đạo Chi Ấn, trên người còn sở hữu một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân.

Cộng thêm năm kiện trung phẩm tiên khí trên người nàng, lập tức biết được lai lịch của nữ tử này không hề đơn giản.

“Kẻ nhát gan thì chết đói, kẻ to gan thì chết no!” Ngay lúc mọi người định rút lui, một tiên vương ánh mắt đột nhiên hung ác.

Mặc dù bọn họ đã đoán được lai lịch của Hồng Hạnh không hề đơn giản, nhưng Hãn Hải lại là một nơi khỉ ho cò gáy, nên chỉ cần bọn họ không đi ra ngoài nói lung tung, thì sẽ không ai biết bọn họ đã làm gì ở đây.

“Đúng, kẻ to gan thì chết no!” Ba người còn lại ánh mắt cũng trở nên hung ác, cảm thấy mình đang ở tuổi xông pha.

Nhưng ngay lúc bọn họ đang ảo tưởng về việc đổi súng chim lấy pháo lớn, giọng nói lạnh lùng như tử thần của Hồng Hạnh cũng vang lên.

“Mời bảo bối xoay người…” “Cái quái gì thế!?” Bốn vị tiên vương trong lòng bỗng chấn động, vô cớ cảm thấy một trận tim đập thình thịch.

Xoẹt một tiếng!!

Không cho đối phương thời gian phản ứng, miệng hồ lô liền bắn ra một đạo quang mang.

Chỉ thấy quang mang chói lọi hóa thành một thanh phi đao sắc bén, kèm theo tiếng xé gió chói tai xé toạc kiếm khí ngập trời, và lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lao về phía bốn vị tiên vương.

“Đây là cái gì!?” Bốn vị tiên vương trong lòng hoảng loạn vô cớ, cảm nhận được hơi thở tử vong đang tới gần.

Nhưng ngay khi bọn họ định lùi lại né tránh, lại phát hiện thân thể mình đã bị khóa chặt, một cỗ lực lượng vô hình trói buộc bọn họ tại chỗ, mặc kệ bọn họ dùng sức thế nào cũng không thể giãy giụa.

“Đầu hàng, chúng ta đầu hàng…” Bốn người thấy giãy giụa vô ích, lập tức kinh hãi la lớn.

Chỉ tiếc Trảm Tiên Phi Đao không hề có ý dừng lại, hóa thành sao băng phát ra tiếng xé gió chói tai, mang theo một cỗ lực xung kích mạnh mẽ, trong nháy mắt xé nát thân thể bọn họ thành vô số mảnh vụn.

Ầm một tiếng!!

Máu thịt văng tung tóe, thê thảm vô cùng.

Ngay sau đó, cả thiên địa rung chuyển, mãi đến khi đao mang của Trảm Tiên Phi Đao tiêu tán mới khôi phục bình tĩnh, cuối cùng chỉ còn lại một đống máu thịt từ trên không trung phiêu tán xuống, ngay cả một tia nguyên thần cũng không thể thoát ra.

“Cái, cái này…” Những người xung quanh lập tức trợn tròn mắt, đều bị cỗ lực lượng này chấn động.

Nhưng ngay khi trong lòng bọn họ bị sợ hãi lấp đầy, định đánh trống rút quân muốn rời đi, lại thấy trán Hồng Hạnh lấm tấm mồ hôi, đang thở hổn hển.

“Hô hô…” Hồng Hạnh thở hổn hển, có cảm giác cơ thể bị rút cạn.

Khác với Thương Thiên Bá Thể của Tần Phong có thể hồi mana vô hạn, nàng chỉ dùng một lần đã bị rút cạn sạch mana, hơn nữa còn là loại cạn sạch mà không thể hồi phục trong năm ngày.

“Nàng ta không ổn rồi!” Những người xung quanh mắt sáng lên, lập tức rục rịch.

Mặc dù trước đó trận chiến cảnh giới Tiên Vương bọn họ không chen tay vào được, nhưng tiếp theo đây bọn họ dường như muốn chen vào thế nào cũng được.

“Ha ha ha, ve sầu bắt ve, chim sẻ rình sau, người đắc lợi là ta, chết đi!” Ngay lúc mọi người cho rằng mình sắp kiếm được món hời, một tiếng cười lớn cuồng ngạo vang lên.

Ngay sau đó, một bóng người nhanh chóng xé toạc mặt biển mà đến, tốc độ nhanh đến mức căn bản không nhìn rõ tướng mạo, nhưng quanh thân lại cuộn trào một cỗ ba động khí tức cảnh giới Tiên Vương.

Hơn nữa người này không hề do dự, trực tiếp lao về phía Hồng Hạnh.

“Không hay rồi, lại có một Tiên Vương tới!” Hồng Hạnh sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, muốn né tránh nhưng không còn chút khí lực nào.

Nhưng ngay khi nàng tưởng chừng mình sẽ toang, phía sau đột nhiên thổi tới một cỗ cuồng phong, thổi mái tóc của nàng bay múa điên cuồng trong không trung.

“Đó là cái gì!?” Những người xung quanh lại kinh hô một tiếng, đồng loạt nhìn về phía sau lưng Hồng Hạnh.

Chỉ thấy hư không phía sau Hồng Hạnh đột nhiên nứt ra, giống như một tờ giấy cổ xưa bị đao kiếm cưỡng chế xé toạc, không chỉ lộ ra một cái động lớn đen kịt thần bí, mà còn có vô số phù văn thần bí giao thoa và nhảy múa bên trong.

Ngay sau đó, một nam tử trẻ tuổi bước ra từ đó, khóe môi còn cong lên lộ ra một nụ cười tà mị.

Phía sau hắn còn đi theo bốn cô gái tuyệt mỹ, trên vai thì ngồi một con thỏ không có cổ.

“Khí tức này…” Hồng Hạnh thân thể mềm mại bỗng run lên, vội vàng quay đầu nhìn về phía sau.

Chương 2003

Chỉ thấy người đến không phải ai khác, chính là Tần Phong và Phong Hoa Tuyết Nguyệt.

“Cái gì!?” Tiên vương vừa lao tới đồng tử bỗng co lại, vội vàng dừng lại bày ra tư thái cảnh giác.

Mặc dù hắn nhất thời không nhận ra Tần Phong, nhưng lại có thể cảm nhận được khí tức khủng bố của đối phương, tựa như biển rộng mênh mông sâu không lường được.

“Một Tiên Vương nhỏ bé cũng dám lớn tiếng nói muốn giết nữ nhân của trẫm!” Tần Phong chỉ nhẹ nhàng liếc mắt một cái, uy áp Tiên Đế khủng bố liền bùng phát ra.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ ầm ầm rung trời lở đất vang vọng khắp thiên địa, Hãn Hải phía dưới cũng dấy lên sóng thần cuộn trào.

“Cái, cái này là Tiên Đế!?” Mọi người xung quanh sắc mặt đột biến, đều lộ ra vẻ kinh khủng.

Phụt!!

Tiên vương muốn làm ngư ông lập tức phun ra một ngụm tiên huyết.

Giống như bị một cây búa khổng lồ đánh trúng, trực tiếp từ trên không trung rơi xuống Hãn Hải, ngay sau đó vô tận ma khí hóa thành từng bàn tay lớn, cưỡng ép đẩy hắn vào sâu trong Hãn Hải.

“Tần, Tần Phong!!” Mọi người xung quanh lập tức lắp bắp, nhìn về phía con thỏ không cổ.

Mặc dù bọn họ chưa từng thấy Tần Phong, cũng không biết Tần Phong trông như thế nào, nhưng lại biết Tần Phong có một linh vật đặc trưng, trên vai vĩnh viễn ngồi một con thỏ không cổ.

“Dám tùy tiện gọi tên trẫm, đây là tội chết!” Tần Phong mắt bắn ra hai đạo kim quang chói lọi, trong nháy mắt đã diệt sạch tất cả những người có mặt.

“Thật, thật bá đạo!” Hồng Hạnh ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Tần Phong, chỉ cảm thấy trái tim nhỏ bé đập loạn xạ không ngừng.

Vì nữ nhân của mình gặp nguy hiểm mà đến, vừa xuất hiện không chỉ bá khí hộ thê, còn không cần biết lý do mà diệt sạch tất cả mọi người, đừng nói là một cô gái nhỏ bé trăm tuổi như nàng, ngay cả những nữ nhân thành thục vài vạn tuổi cũng không thể chịu nổi a!

Ầm ầm!!

Ngay khi Tần Phong diệt sạch tất cả mọi người, Hãn Hải đột nhiên dấy lên sóng lớn.

Ngay sau đó, một xoáy nước khổng lồ xuất hiện, hình thành một vực sâu không thấy đáy, kèm theo một cỗ ma khí đáng sợ tuôn ra.

“Lối vào Ma Giới!?” Tần Phong không khỏi lẩm bẩm một tiếng, nhìn về phía vực sâu không thấy đáy… “Đây chính là lối vào Ma Giới sao!?” Tiểu Bạch thò cái đầu nhỏ ra, tò mò nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy xoáy nước tựa như một cái động không đáy, không ngừng nuốt chửng nước biển xung quanh, bên trong lại đen kịt một mảng, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

“Không sai!” Tần Phong gật đầu đáp lại: “Dựa theo ghi chép của Thiên Cơ Môn, năm xưa Tà Đế đã dùng pháp lực vô thượng, cưỡng ép tách một phần Tiên Giới ra, hình thành Ma Giới.

Sau này Ma Giới trở thành đại bản doanh của Tà Đế, nhưng sau khi Phần Thiên Tiên Đế và Tà Đế đồng quy vu tận, người ta phát hiện Ma Giới bị tách ra không thể dung nhập trở lại Tiên Giới, thế là liền dẫn nước Hãn Hải đến đây bố trí phong ấn, cưỡng chế phong ấn lối vào Ma Giới." "Bệ hạ ý là…" Hoa Linh cũng thò cái đầu nhỏ ra nhìn một cái nói: "Lối vào Ma Giới, chính là ở dưới Hãn Hải sao!?" "Không sai!" Tần Phong lại gật đầu đáp lại: "Mật độ của Hãn Hải vô cùng lớn, bình thường nhìn không có gì, nhưng khi chúng hội tụ lại thì ngay cả cường giả cảnh giới Tiên Đế cũng khó mà chịu đựng được áp lực này.

Vì vậy, suốt ngàn vạn năm qua, chưa từng có ai tiến vào Ma Giới, cũng không có tu sĩ Ma Giới nào đến Tiên Giới." "Thì ra là vậy!" Phong Tình phối hợp gật gật cái đầu nhỏ, tay lại ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hồng Hạnh.

"Chịu hết nổi bà rồi!" Hồng Hạnh không nhịn được trợn trắng mắt, trong lòng cũng thầm than một tiếng.

Nhưng nàng dùng Trảm Tiên Hồ Lô bị rút cạn thân thể, toàn thân trên dưới không còn chút khí lực nào, chỉ có thể mặc cho bàn tay nhỏ của Phong Tình di chuyển trên eo mình.

"Vậy bây giờ đây là tình huống gì!?" Ngọc Tuyết ngẩng đầu nhìn Tần Phong, chỉ vào xoáy nước đang nuốt chửng nước biển.

"Cái này…" Tần Phong nhìn xuống phía dưới trầm tư, cũng không biết là tình huống gì.

Bởi vì hắn cũng là lần đầu tiên đến Hãn Hải, càng chưa từng gặp phải tình huống như thế này, không thể như Xuân Vãn mà đưa ra dự đoán đại khái, rằng sẽ có tiết mục gì đó thúc đẩy, rồi kết thúc mọi người cùng ăn bánh trôi, đột nhiên có người nói một câu "là sống" (sinh), những người khác thì tự cho là hài hước mà nói theo một câu: "Sống là đúng rồi!" Nguyệt Hi toàn thân khó chịu, lông mày nhíu chặt nói: “Chúng ta bây giờ đã cứu được người rồi, có phải nên quay về Tiên Minh không?

Ma khí ở đây thực sự quá khó chịu.” “Ừm, ừm, ừm!” Hoa Linh lập tức gật gật cái đầu nhỏ, biểu thị mình cũng không thích nơi này.

Mặc dù bản thể của nàng là Nguyệt Linh Tiên Miêu, nhưng lại cực kỳ bài xích ma khí, thích nhất là hấp thu nguyệt hoa buổi tối, thứ nhì là tiên khí của Tiên Giới.

“Sao lại đến nơi thế này!?” Ngọc Tuyết chu cái miệng nhỏ đầy ủy khuất, cảm thấy giấc mơ của mình lại tan vỡ.

Vốn dĩ nàng muốn đến đây để mở khóa thành tựu họa quốc ương dân, nhưng không ngờ Tần Phong lại dẫn các nàng đến Hãn Hải.

Giống như bạn gái nghe nói ngày mai hẹn hò, chuẩn bị sẵn quần tất đen, quần tất trắng, váy siêu ngắn, cho rằng đối phương sẽ hiểu lãng mạn mà đặt phòng khách sạn giường lớn, kết quả không ngờ đối phương lại nói rằng thuê phòng trọ cũng như vậy.

“Khó chịu sao!?” Phong Tình nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, biểu thị mình không khó chịu.

Hơn nữa không những không khó chịu, còn cảm thấy vô cùng thoải mái, thậm chí còn có ý định định cư lâu dài ở nơi này.

“Không cần phiền phức vậy đâu!” Tần Phong xua tay không phải từ chối, mà là hắn có cách giải quyết.

Chỉ thấy hắn phất tay lấy ra mấy kiện dược liệu, lại bắn ra một sợi Thái Dương Chân Hỏa, dùng chưa đến hai phút rưỡi đã luyện chế ra một viên châu màu đỏ, đeo trên người có thể ngăn cách ma khí xung quanh.

Còn về bản thân hắn, biểu thị không cần.

Bởi vì Hỗn Nguyên Đạo Thể của hắn có thể dung hợp tất cả năng lượng thiên hạ, chút ma khí này căn bản không thể ảnh hưởng đến hắn.

“Ý tôi là vậy sao!?” Ngọc Tuyết nhìn thấy viên châu màu đỏ, cả người lập tức sụp đổ.

Giống như bạn gái õng ẹo nói với bạn trai rằng không khí ở phòng trọ không tốt, nhưng hắn lại nghiêm túc nói với bạn rằng kéo rèm lại là được vậy.

“Chúng ta không thể quay về sao!?” Nguyệt Hi nhìn viên hồng châu trong tay, trong lòng vẫn đang tính toán nhỏ nhặt.

Khác với Phong Tình muốn có cuộc sống một chồng nhiều vợ, Ngọc Tuyết muốn mở khóa thành tựu họa quốc ương dân, nàng chỉ muốn bảo vệ bản thân bên cạnh đại ma vương Tần Phong.

Bởi vì tình yêu của Tần Phong quá ích kỷ, cũng có thể nói hắn chỉ yêu chính mình.

Cho dù vị đế vương vô tình vô nghĩa này thật sự động lòng, thì cũng chỉ động tình với loại thanh mai trúc mã như Tử Diên lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cùng với nữ nhân từng trải phong sương như Vu Lan, nhưng duy độc sẽ không động tình với loại tiểu nữ bộc như nàng.

Cho nên thay vì mong chờ đế vương sủng ái, chi bằng ngay từ đầu đã rời xa đế vương.

Nhưng nàng chỉ là một tiểu nữ bộc không nơi nương tựa, tất cả mọi thứ cũng đều là Tần Phong ban cho, thật sự đến lúc thị tẩm thì nàng cũng không thể nói tiếng không, chỉ có thể trong lòng tính toán nhỏ nhặt của mình.

“Đương nhiên không được!” Tần Phong lập tức chính khí lẫm liệt nói: “Hiện tại tình hình Hãn Hải không rõ ràng, trẫm là Tiên Đế của Tiên Giới, có trách nhiệm điều tra rõ nguyên nhân, bảo vệ con dân Tiên Giới không bị ức hiếp.” “Không bị ức hiếp!?” Nguyệt Hi ngẩng đầu nhìn Tần Phong chính khí lẫm liệt, luôn cảm thấy hắn là muốn giữ mình lại để ức hiếp.

Ầm ầm!!

Chương 2004

Ngay lúc này, tiếng sấm nổi lên.

Chỉ thấy trên bầu trời vốn mây đen dày đặc, đột nhiên sấm chớp nổi lên, trong xoáy nước khổng lồ cũng bắn ra một đạo quang trụ màu đen, kèm theo một cỗ ma khí khủng bố thuần túy đến cực hạn.

Ngay sau đó, thiên địa bắt đầu chấn động kịch liệt, cũng dấy lên từng đợt sóng thần cuồn cuộn.

Không chỉ các thế lực lớn ở Đông Vực có thể cảm nhận được, Chiến Thần Điện ở Nam Vực, Lăng Tiêu Cung ở Bắc Vực đều có thể cảm nhận được chấn động, cùng với cỗ ma khí khủng bố đến cực hạn kia.

“Phương hướng kia là…” Lăng Tiêu Tiên Đế lập tức quay đầu nhìn, sau khi xác định là Hãn Hải thì sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Mặc dù hắn chưa từng trải qua thời đại Tà Đế, nhưng lại đã đọc qua thông tin liên quan trong sách, một khi phong ấn Ma Giới xuất hiện tình huống gì, thì đó không còn là chuyện nhỏ nhặt như tam đại thế lực gây ra nữa.

“Ma Giới!?” Long Ngạo Thiên ở Chiến Thần Điện cũng trong lòng bỗng chấn động.

Ngay sau đó, trong lòng hắn liền dâng lên một cỗ cảm xúc khó hiểu, cảm thấy mình nên đi đến Hãn Hải xem xét tình hình, để hoàn thành sứ mệnh của mình khi đến thế giới này.

Nhưng hiện tại sự nghiệp và tình yêu của hắn đều gặp trắc trở, khiến hắn căn bản không có thời gian để ý đến cái sứ mệnh chó má gì đó.

“Ma Giới sẽ không thật sự phá phong mà xuất hiện chứ!?” So với Lăng Tiêu Cung và Chiến Thần Điện, các trưởng lão Tiên Minh thì hoảng hốt không thôi.

Bởi vì Tiên Minh và Hãn Hải đều ở Đông Vực, khoảng cách lại vô cùng gần, một khi phong ấn Ma Giới xuất hiện tình huống gì, thì kẻ đầu tiên gặp nạn chính là Tiên Minh bọn họ.

“Sẽ không lại là tên tiểu tử Tần Phong đó chứ!?” Lục Gia rít một hơi thuốc trong tay, trong lòng không khỏi lẩm bẩm.

Không phải hắn có ý kiến gì với Tần Phong, cũng không phải hắn đeo kính màu gì, mà là từ khi Tần Phong đến Tiên Giới, phàm là đại sự kiện ở Tiên Giới đều có bóng dáng hắn, cũng khiến người ta không thể không hoài nghi, hắn chính là yêu nghiệt Hồng Nguyệt trong truyền thuyết có thể mang đến hỗn loạn… “Làm sao bây giờ!?” Thất trưởng lão kinh hoảng nói: “Có nên phái người thông báo Lăng Tiêu Tiên Đế đến không, chúng ta bây giờ với Lăng Tiêu Cung vẫn còn là quan hệ đồng minh mà.” “Không cần!” Đại trưởng lão cố ý giữ vẻ bình tĩnh ngồi ở vị trí thủ tọa, hai tay vẫn chống cằm duy trì tư thế của một đại lão.

“Thật sự không cần!” Nhị trưởng lão đồng tình gật đầu nói: “Không phải chúng ta không muốn mời Lăng Tiêu Tiên Đế đến, mà là hiện tại quan hệ hai bên chúng ta vô cùng phức tạp.” “Mấy người tu đạo nói chuyện cứ thích vòng vo tam quốc!” Tam trưởng lão không nhịn được trợn trắng mắt nói: “Nào là không muốn mời đến, nào là phức tạp hay không phức tạp, chẳng phải là đã phát hiện Lăng Tiêu Tiên Đế chỉ là một phế vật đơn thuần, đến hay không cũng không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng, Tiên Minh chúng ta không muốn dẫn hắn đi chơi cùng nữa thôi chứ gì!” “Thì ra là vậy!” Tứ trưởng lão lộ ra vẻ bừng tỉnh, phát hiện mình lại không hiểu gì cả.

“Bây giờ không phải lúc thảo luận chuyện này, chúng ta phải nhanh chóng xác nhận tình hình Hãn Hải!” Ngũ trưởng lão giọng nói đầy sốt ruột.

Khác với các trưởng lão Tiên Minh khác, sản nghiệp của gia đình hắn đều ở Đông Vực.

Một khi Ma Giới thật sự phá phong mà xuất hiện, không chỉ Tiên Minh sẽ chịu ảnh hưởng, Đan Bảo Các của gia đình hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng, tương đương với cả đời phấn đấu đổ sông đổ bể.

“Hiện tại vẫn chưa xác định!” Nhị trưởng lão sắc mặt ngưng trọng nói: “Nhưng từ tình hình hiện tại mà xem, phần lớn là do ma tu trong Ma Giới gây ra động tĩnh, rất có khả năng bọn họ đã tìm được phương pháp phá vỡ phong ấn.” “Ma tu của Ma Giới!?” Lục Gia lập tức ngây người, cũng đặt điếu thuốc xuống.

Vốn dĩ việc Ma Giới phá phong hắn cho rằng mình đã oan uổng Tần Phong, vì thế lương tâm còn bị khiển trách một trận, nhưng bây giờ nghe nói hắn không ở Tiên Minh nữa, đột nhiên cảm thấy mình dường như mới là người chịu oan ức.

“Ma Giới phá phong sao!?” Đại trưởng lão nhíu nhíu mày, nhìn Tứ trưởng lão hỏi: “Kế hoạch Nam Thiên Môn đã tiến hành đến bước nào rồi?

Còn bao lâu nữa mới hoàn thành thử nghiệm hình thái cuối cùng!?” “Đã gần kết thúc rồi!” Tứ trưởng lão thành thật trả lời: “Cũng có thể nói Kế hoạch Nam Thiên Môn, chỉ còn thiếu bước cuối cùng là có thể hoàn thành.” “Kế hoạch Nam Thiên Môn hoàn thành!?” Các trưởng lão nghe vậy, mắt lập tức sáng lên.

Phải biết rằng, mục đích ban đầu khi thiết kế Kế hoạch Nam Thiên Môn, chính là để ứng phó với các trận chiến quy mô lớn, cho nên một khi Kế hoạch Nam Thiên Môn hoàn thành, thì Ma Giới phá phong sẽ không phải là quần ma tái thế nữa, mà là tự mình chủ động đâm đầu vào chỗ chết.

Còn về việc Ma Giới xuất hiện nhân vật nghịch thiên nào đó, bọn họ căn bản không hề để tâm.

Bởi vì cho dù người này có nghịch thiên đến mấy, cũng không thể nghịch thiên hơn yêu nghiệt Tần Phong, hơn nữa Tiên Minh bọn họ còn có Tiên Minh Minh Chủ và Mộng Dao Tiên Đế tọa trấn, chiến lực cấp cao tuyệt đối là ngạo thị chư thiên.

“Nhưng mà…” Tứ trưởng lão lại chuyển giọng, lộ ra vẻ khó xử.

“Nhưng mà cái gì!?” Các trưởng lão vừa buông xuống được tâm trạng lo lắng, nghe lời này lại dâng lên.

“Ai!” Tứ trưởng lão bất đắc dĩ thở dài nói: “Nhưng mà Kế hoạch Nam Thiên Môn khó khăn chính là ở bước cuối cùng này, cho dù bản đế có thành công tấn cấp đến Thiên Đạo cấp Luyện Khí Sư cũng vô ích, chỉ có đồ nhi bảo bối Tần Phong của ta tự mình ra tay mới có thể hoàn thành.” “Tần Phong!?” Các trưởng lão thần tình ngưng trệ, ngay sau đó nhìn nhau.

Mặc dù bọn họ trong võ đạo đã khẳng định Tần Phong là yêu nghiệt, nhưng trong phương diện luyện khí lại cảm thấy hắn còn kém xa.

Kỳ thực cũng không trách bọn họ có cảm giác này, thật sự là Tần Phong chưa từng đi làm, cho dù hắn sở hữu thiên phú đứng đầu bảng thiên tư khí tu, cũng không ai tin kỹ thuật của hắn có thể vượt qua Tứ trưởng lão.

Giống như một học sinh thường xuyên trốn học, đánh nhau, yêu đương, cho dù thiên phú ban đầu của hắn có lợi hại đến mấy, cũng không ai tin hắn giỏi hơn thầy giáo của mình.

“Không sai, chính là đồ nhi Tần Phong của ta!” Tứ trưởng lão vô thức nâng eo lên nói: “Bản đế nói với các ngươi thế này, Kế hoạch Nam Thiên Môn không có Tần Phong thì nhiều nhất là vô địch dưới Tiên Đế, nhưng có Kế hoạch Nam Thiên Môn của Tần Phong thì có thể xưng vô địch trên Tiên Đế.” “Xì xì!!” Các trưởng lão lập tức hít một ngụm khí lạnh, bị Kế hoạch Nam Thiên Môn chấn kinh.

Mặc dù bọn họ sớm đã biết Kế hoạch Nam Thiên Môn từ trăm năm trước, cũng biết trước sau đã ném vào rất nhiều Tiên Tinh, nhưng không ngờ kế hoạch này lại có thể gây ra tổn thương cho Tiên Đế.

“Tần Phong đâu!?” Giọng của Đại trưởng lão có chút sốt ruột, muốn nhanh chóng hoàn thành bước cuối cùng.

“Ai, chạy mất rồi!” Tứ trưởng lão bất đắc dĩ thở dài nói: “Vừa rồi bản đế nghe đệ tử nói hắn đi Tiên Chú Phong, nhưng khi bản đế vội đến thì hắn đã dùng Lượng Thiên Xích rời đi rồi, bây giờ cũng không biết đã chạy đến chỗ nào.” “Tần Phong chạy mất rồi!?” Lục Gia thần tình hơi ngưng lại, đặt điếu thuốc xuống.

Vốn dĩ việc Ma Giới phá phong hắn cho rằng mình đã oan uổng Tần Phong, vì thế lương tâm còn bị khiển trách một trận, nhưng bây giờ nghe nói hắn không ở Tiên Minh nữa, đột nhiên cảm thấy mình dường như mới là người chịu oan ức.

“Vậy còn chờ gì nữa!?” Tam trưởng lão lập tức sốt ruột nói: “Mau chóng thông báo hắn quay về, hoàn thành bước cuối cùng của Kế hoạch Nam Thiên Môn!” “Thông báo!?” Các trưởng lão mặt đầy chấn kinh, đồng loạt nhìn về phía Tam trưởng lão.

Tần Phong hiện tại không phải Tần Phong ngày xưa, người ta không chỉ thành công đột phá đến cảnh giới Tiên Đế, còn sở hữu thực lực diệt sát Bán Bộ Hợp Đạo Cảnh.

Gọi hắn quay về!?

Là đang dạy hắn làm việc sao?!

“Ách…” Tam trưởng lão lập tức ngậm miệng, ý thức được mình đã nói sai.

Kỳ thực chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách hắn, là tốc độ đột phá của Tần Phong quá nhanh, để lại cho bọn họ quá ít thời gian, còn chưa kịp phản ứng đã thành công đột phá đến cảnh giới Tiên Đế.

“Cứ cố gắng liên hệ đi!” Đại trưởng lão phá vỡ sự gượng gạo, mở miệng nói: “Dù sao Kế hoạch Nam Thiên Môn là do hắn đề xuất, tin rằng hắn cũng sẽ không nhìn Kế hoạch Nam Thiên Môn bị kẹt ở bước cuối cùng.” Nói xong… Đại trưởng lão liền biến mất trên chỗ ngồi, không hề có ý định ở lại.

“Có lý!” Các trưởng lão khác cũng lần lượt gật đầu, sau đó cũng đều biến mất tại chỗ.

“Ý gì đây!?” Tứ trưởng lão một mình cô đơn ngồi trong đại sảnh, vẻ mặt mờ mịt nói: “Cảm tình các ngươi đều không liên hệ, là muốn bản đế đi liên hệ sao!?” “Ai bảo ngươi là sư tôn của hắn!” Các trưởng lão khác trong lòng thầm nhủ một tiếng, không hề có ý định quay đầu lại.

Mặc dù trên nguyên tắc bọn họ có thể gọi Tần Phong quay về, nhưng Tần Phong hiện tại đại diện cho nguyên tắc, nên trong tình huống không cần thiết, căn bản không ai muốn đi chạm vào nguyên tắc này… Lúc này —— Tần Phong đang lơ lửng đứng trên xoáy nước Hãn Hải.

Ngay sau đó, giữa trán hắn từ từ nứt ra, kèm theo một đạo kim quang biến hóa nhanh chóng, ngay sau đó một con mắt chấn nhiếp lòng người xuất hiện ở giữa trán hắn.

“Đây là… Thiên Nhãn!!” Bốn nữ phó Phong Hoa Tuyết Nguyệt thấy vậy lập tức kinh hô một tiếng.

Mặc dù các nàng biết chủ nhân của mình là một siêu cấp biến thái, nhưng không ngờ hắn lại còn sở hữu Thiên Nhãn có thể nhìn thấu mọi thứ.

“Đồ nha đầu nhà quê, chưa thấy sự đời bao giờ!” Tiểu Bạch liếc mắt một cái, vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Chương 2005

Để duy trì hình tượng thỏ giàu có được người người yêu mến của mình, nó cần bán chủ nhân cho những phú bà gia thế hiển hách, chứ không phải mấy tiểu nữ bộc nghèo rớt mồng tơi sống nhờ tiền lương này.

“Quá đáng rồi!” Phong Hoa Tuyết Nguyệt lập tức tức giận, cảm thấy Tiểu Bạch bị Tần Phong làm hư rồi.

Nhưng lúc này Tần Phong căn bản không có thời gian quản các nàng, chỉ thấy Thiên Nhãn giữa trán hắn bùng phát ra một đạo kim quang, không chỉ như mở ra góc nhìn của Thượng Đế để bao quát toàn bộ Hãn Hải, còn xuyên qua xoáy nước đen kịt nhìn thấy cảnh sắc dưới Hãn Hải.

“Đây là…” Tần Phong nhíu nhíu mày, nhìn thấy cảnh sắc dưới đáy biển.

Chỉ thấy sâu trong Hãn Hải có một tòa Phong Ấn Đại Trận cổ xưa, trận văn như mạch lạc linh động, với một quy luật vận hành huyền ảo, uốn lượn trên những tảng đá khổng lồ dưới đáy biển, còn tản ra quang mang xanh thẫm.

Nhưng lúc này một góc của đại trận lại bị phá ra một cái lỗ lớn, nước Hãn Hải vô tận cũng cuồn cuộn đổ ập vào trong cái lỗ lớn đó.

Cũng bởi vì thế cuồn cuộn của nước Hãn Hải quá mạnh, lực xung kích quá mãnh liệt, khiến cho lỗ hổng của tòa Phong Ấn Đại Trận cổ xưa dưới đáy biển càng ngày càng lớn.

“Bệ hạ, ngài nhìn thấy gì rồi!?” Bốn nữ phó Phong Hoa Tuyết Nguyệt đều ghé sát lại, rất tò mò về cảnh sắc dưới Hãn Hải.

“Đại trận phong ấn lối vào Ma Giới bị phá rồi!” Tần Phong sắc mặt hơi ngưng trọng nói: “Các ma tu của Ma Giới đã oanh phá một góc đại trận, dẫn nước Hãn Hải vào Ma Giới, muốn mượn lực xung kích của nước Hãn Hải để triệt để phá vỡ Phong Ấn Đại Trận.” “Bọn họ điên rồi sao!?” Hoa Linh lập tức kinh hô: “Nước Hãn Hải mênh mông vô bờ, dẫn nó vào Ma Giới chẳng phải sẽ sinh linh đồ thán sao!?” “Ngươi cũng nói là Ma Giới rồi…” Nguyệt Hi lập tức trợn trắng mắt nói: “Ma tu vốn là một đám ác đồ giết người không chớp mắt, mạng người trong mắt bọn họ chỉ là đá lót đường đến thành công, ngươi nghĩ loại người này sẽ quan tâm đến bốn chữ ‘sinh linh đồ thán’ sao!?” “Cái này…” Hoa Linh trương trương miệng, căn bản vô pháp phản bác.

Mặc dù nàng chưa từng đi Ma Giới, cũng không biết Ma Giới hiện tại trông như thế nào, nhưng những năm đến Tiên Giới này, cũng đã gặp qua một số ma tu tang tâm bệnh cuồng, căn bản không thể dùng tư duy của người bình thường mà nhìn bọn họ.

“Mặc kệ bọn họ làm gì!” Phong Tình một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hồng Hạnh, một tay kéo lấy bàn tay lớn của Tần Phong, sau đó mắt chứa tình ý nói: “Chúng ta khó khăn lắm mới được cùng Bệ hạ ra ngoài một chuyến, vẫn nên làm chuyện gì đó có giá trị kỷ niệm đi!” “Ừm, ừm, ừm!” Ngọc Tuyết cũng liên tục gật gật cái đầu nhỏ, giơ hai tay đồng ý đề nghị vừa rồi của Phong Tình.

“Hai người các ngươi thật đúng là không quên sơ tâm a!” Nguyệt Hi không nhịn được trợn trắng mắt, thực sự không muốn làm đồng nghiệp với bọn họ.

Hiện tại phong ấn lối vào Ma Giới xuất hiện lỗ hổng lớn, cũng đồng nghĩa với việc quần ma của Ma Giới sẽ tái hiện thế gian, một hồi đại kiếp càn quét Tiên Giới sắp giáng lâm.

Nhưng hai người bọn họ không những không có giác ngộ bảo vệ Tiên Giới, mà toàn bộ trong đầu đều là những chuyện vặt vãnh giữa nam nữ.

“Đúng vậy!!” Phong Tình và Ngọc Tuyết không những không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn kiêu ngạo ngẩng cao cái đầu nhỏ của mình.

Mặc dù Ma Giới phá phong xuất thế sẽ dẫn đến toàn bộ Tiên Giới sinh linh đồ thán, nhưng lại không hề xung đột với thành tựu họa quốc ương dân trong mơ của bọn họ.

“Đám nghèo rớt mồng tơi này không coi thỏ ta ra gì à!” Tiểu Bạch nhìn bốn nữ phó biểu diễn, cảm thấy bọn họ nghĩ quá đẹp rồi.

Là một con thỏ có ước mơ, có tầm nhìn, nó tuyệt đối sẽ không bán chủ nhân cho bọn họ, cho dù chủ nhân của nó đã bị bán rất nhiều lần rồi, cũng không phải đám tiểu nữ bộc nghèo rớt mồng tơi này có thể tiêu phí nổi.

Đinh một tiếng!

Ngay khi Phong Hoa Tuyết Nguyệt đang tranh cãi, thiết bị liên lạc trong lòng Tần Phong vang lên.

Mở ra là tin nhắn từ Tứ trưởng lão, nói Kế hoạch Nam Thiên Môn đã hoàn thành, chỉ còn thiếu hắn quay về hoàn thành bước cuối cùng.

“Kế hoạch Nam Thiên Môn sắp hoàn thành!” Mắt Tần Phong bỗng sáng lên, đối với điều này không hề có sức kháng cự.

Mặc dù hắn hiện tại đã đột phá đến Tiên Đế, nhưng sắt thép mới là sự lãng mạn tột cùng của đàn ông, hơn nữa hiện tại tình hình Thiên Cung không rõ ràng, có thêm một lá bài tẩy cũng có thêm một phần bảo đảm.

Còn phong ấn lối vào Ma Giới dưới đáy Hãn Hải, không có mười ngày nửa tháng căn bản không thể phá vỡ.

Nhưng là một Đại Phản Phái cẩn trọng, để phòng ngừa bất kỳ ngoài ý muốn nào xảy ra, trước khi đi hắn còn phân ra một Tiên Đế phân thân.

“Bệ hạ…” Phong Tình và Ngọc Tuyết nghe vậy, giọng nói đầy oán trách.

Vốn dĩ cho rằng mình cuối cùng đã tìm được cơ hội giành lấy sự chú ý, nhưng không ngờ người tính không bằng trời tính, nửa đường lại xuất hiện một Tứ trưởng lão, chỉ dùng một đống sắt vụn đã câu mất người.

Nhưng Tần Phong lại không thèm để ý đến các nàng, trong lòng toàn là mẫu hạm trên không của mình.

Giây tiếp theo —— Tần Phong liền quay về Tiên Chú Phong, cũng tiến vào khu vực hạch tâm.

“Bái kiến Sư Tôn!” Tần Phong vô cùng hiểu lễ độ, tiến lên ôm quyền hành đại lễ.

“Tiểu tổ tông của ta, cuối cùng con cũng về rồi!” Tứ trưởng lão vội vàng tiến lên đỡ hắn dậy, nụ cười trên khóe môi còn khó nén hơn cả nợ nần chồng chất.

Vốn dĩ cho rằng Tần Phong đột phá Tiên Đế chi hậu, lời nói của mình với tư cách sư tôn sẽ không còn tác dụng nữa, nhưng không ngờ giáo dưỡng của Tần Phong lại khắc sâu vào tận xương cốt, không hề vì tu vi cao mà xem thường sư tôn đã từng.

“Đa tạ Sư Tôn!” Tần Phong không nhanh không chậm nói lời cảm tạ, duy trì nhân thiết khiêm tốn hiểu chuyện của mình.

“Đế Quân thật là đẹp trai a!” Các tiểu sư muội xung quanh thấy cảnh này, trong đôi mắt đẹp không ngừng lộ ra hình trái tim.

Vốn dĩ các nàng nghe nói Tần Phong là một kẻ ti tiện vô sỉ, âm hiểm hạ lưu, thích đào góc tường tiểu nhân, nhưng khi chính mắt nhìn thấy mới phát hiện lời đồn đáng sợ đến mức nào.

Nếu một quân tử tôn sư trọng đạo như Tần Phong là tiểu nhân, vậy trên đời này còn ai có thể được gọi là người tốt nữa chứ!?

“Lợi hại!!” Tiểu Bạch lập tức thốt ra hai chữ, mắt đầy sùng bái nhìn Tần Phong.

Cho dù danh tiếng đã thối nát vạn năm rồi, nhưng chủ nhân của nó vẫn có thể xoay chuyển dư luận, cũng khiến nó hiểu ra thế nào là chi tiết quyết định thành bại… Rất nhanh sau đó, Tần Phong đã cùng Tây trưởng lão nhìn thấy kế hoạch Nam Thiên Môn.

Chỉ thấy từng tòa Cửu Trọng Đài khổng lồ xếp ngay ngắn, phía trên là một con cự thú thép khổng lồ siêu lớn đang neo đậu.

Ngoại hình của nó tràn đầy cảm giác công nghệ tương lai, bề mặt kim loại lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, hai bên thân hạm được trang bị pháo năng lượng uy lực cực lớn, vô số phù văn dày đặc bao phủ thân hạm.

“Đây chính là mẫu hạm sao!?” Tiểu Bạch nhìn quái vật khổng lồ trước mắt, bị chấn động sâu sắc khắc sâu vào lòng.

“Đúng vậy!” Tây trưởng lão ưỡn ngực ngẩng đầu đầy tự hào nói: “Kế hoạch Nam Thiên Môn ngoài một mẫu hạm ra, còn có mười tiêm tinh hạm, cùng với hàng chục vạn Huyền Nữ chiến cơ.

Một khi kích hoạt chế độ vận hành toàn lực, có thể đồng thời đối phó với quân đoàn gồm mấy chục triệu Tiên quân.” “Hay, hay quá đi!!” Tiểu Bạch kinh ngạc há to miệng, bị kế hoạch Nam Thiên Môn làm cho giật mình.

Nhớ lúc bọn họ vừa mới đến Tiên giới, chủ nhân của nó dốc hết mọi át chủ bài cũng chỉ miễn cưỡng giết chết được một Tiên quân, nhưng bây giờ có cái mẫu hạm này, hoàn toàn là xem Tiên quân như lúa trên đồng mà thu hoạch.

"Quả thực rất lợi hại!" Tần Phong khóe miệng khẽ nhếch lên nói: "Bất quá bây giờ ta đã trở lại, vậy thì nó không chỉ thu hoạch Tiên quân nữa, mà ngay cả Tiên Vương, thậm chí Tiên Đế cũng có thể thu hoạch." "Nói hay lắm!" Tây trưởng lão rõ ràng đã không đợi được, kích động hô lớn: "Người đâu, đi triệu tập tất cả Luyện khí sư cấp Sử Thi, Thần Thoại đến đây, nghe theo mệnh lệnh của đệ tử bổn đế, hoàn thành bước cuối cùng của kế hoạch Nam Thiên Môn." "Rõ!" Đệ tử Tiên Chú Phong phấn khích đồng thanh hô to, hiển nhiên đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi.

Ngay sau đó, Tiên Chú Phong khởi động cảnh giới cấp mười, hàng vạn Luyện khí sư cũng nhanh chóng vào vị trí, tìm đến Cửu Trọng Đài công việc của mình, sau đó đồng loạt kết ra từng đạo chỉ quyết điểm vào hư không.

Trong khoảnh khắc đó, vô số phù văn màu vàng phiêu đãng, cũng thắp sáng toàn bộ không gian.

Và Tần Phong thì đứng trên Cửu Trọng Đài lớn nhất, không chỉ phóng ra một đoàn kim sắc hỏa diễm trùng thiên, còn từ Côn Bằng phân thân mượn Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn.

"Vãi chưởng, thằng nhóc này vô địch rồi!" Tây trưởng lão không nhịn được thốt lên một câu tục tĩu, bị sự biến thái của Tần Phong làm cho chấn động.

Chương 2006

Không chỉ dung hợp Nam Minh Ly Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Tam Muội Thần Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa, Diệt Thế Hắc Viêm lại với nhau, mà còn có thể lĩnh ngộ Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, bắt đầu hồi tố thời không.

Ngay sau đó, mẫu hạm bắt đầu hồi tố thời không, bên trên bắt đầu xuất hiện từng vết nứt.

Bất quá, theo kim sắc hỏa diễm của Tần Phong bao bọc lấy nó, cộng thêm sự trợ giúp của các Luyện khí sư trên Cửu Trọng Đài, từng vết nứt trên mẫu hạm bắt đầu giảm đi, cũng khiến khí tức hỗn loạn ban đầu dần dần quy về một thể.

“Thành công rồi!!” Tây trưởng lão thấy cảnh này, kích động muốn vỗ tay.

Trước kia các mẫu hạm đều được ghép từ từng kiện tiên khí lại với nhau, cho dù cuối cùng có thành hình và có lực công kích thì cũng rất hạn chế.

Mà Tần Phong thì thông qua hồi tố của Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, khiến từng kiện tiên khí trở lại trạng thái trước khi được rèn ra, sau đó mượn sự giúp đỡ của hàng nghìn Luyện khí sư để dung hợp chúng thành một thể, làm cho lực công kích của nó trong nháy mắt tăng lên không biết bao nhiêu cấp độ.

“Mẹ nó, cái thứ này đúng là lớn thật!” Trán Tần Phong lấm tấm mồ hôi, thần tình càng chuyên chú hơn bao giờ hết.

Đừng thấy hắn hiện tại đã thành công đột phá đến Tiên Đế trung giai, nhưng mẫu hạm Nam Thiên Môn quả thực quá lớn, cho dù hắn có Hỗn Nguyên Chi Lực vô tận trong cơ thể, cũng suýt chút nữa bị cái thứ khổng lồ này rút cạn.

Bất quá, dựa theo định luật bảo toàn của trời đất, khí hình càng lớn, lôi kiếp càng dữ dội, có thể thấy khi mẫu hạm Nam Thiên Môn xuất thế, sẽ đón nhận lôi kiếp diệt thế đến mức nào.

“Viên Tổng à, ngươi phải cố gắng đấy!” Tần Phong không chút do dự, thuận tay chọn người kế nhiệm.

Viên Tổng hiện tại không chỉ thành công đột phá đến cảnh giới Tiên Vương, còn thành công mở khóa thành tựu Hoa Khai Cửu Phẩm, cộng thêm thuộc tính Lôi Giang mà hắn có được khi đỉnh lôi kiếp trước đó, tin rằng hắn nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của mình.

“Ô ô……” Viên Tổng vô cớ rùng mình một cái, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Hơn nữa cái lạnh lần này không giống những lần trước, không chỉ lạnh từ đầu đến tận gót chân, còn lan từ bên ngoài cơ thể vào sâu trong tâm lý, lại còn có cảm giác ngạt thở không thở nổi.

“A Viên, ngươi sao vậy!?” Liễu Như Yên biến thành người yêu dịu dàng, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ lo lắng.

“Ta không sao!” Viên Tổng ôm ngực, giọng điệu cấp thiết nói: “Chỉ là có một cảm giác hoảng hốt trong lòng, khao khát tìm được một Đại Đạo Chi Ấn, chỉ có Đại Đạo Chi Ấn mới có thể xoa dịu cảm giác hoảng hốt này của ta.” “Đại Đạo Chi Ấn!?” Liễu Như Yên trong mắt đầy vẻ mờ mịt, không hiểu Viên Tổng đang lên cơn thần kinh gì.

Đừng thấy Tần Phong đã cắt đứt truyền thừa của Ẩn Môn, khiến hàng ngàn Đại Đạo Chi Ấn trở về trời đất, nhưng Tiên giới quả thực quá lớn, hàng ngàn Đại Đạo Chi Ấn chẳng khác nào mò kim đáy bể.

“Viên Tổng đây là có dự cảm rồi sao!?” Côn Bằng phân thân mở mắt, cảm ứng được tình hình bên ngoài.

Khác với Liễu Như Yên cho rằng xác suất tìm thấy quá nhỏ, hắn ta lại biết Thiên Tuyển Chi Tử vô lý đến mức nào.

Chỉ cần bọn họ trong lòng nghĩ đến Đại Đạo Chi Ấn, thì Đại Đạo Chi Ấn khẳng định sẽ chủ động đưa tới tận cửa.

Cho nên, đổi một cách suy nghĩ thì chính là… Hiện tại hào quang tìm bảo của Viên Tổng đã được kích hoạt, theo hắn ta chắc chắn sẽ nhặt được Đại Đạo Chi Ấn.

“Hy vọng đừng làm ta thất vọng!” Côn Bằng phân thân lẩm bẩm một tiếng, sau đó lại bắt đầu bận rộn với công việc của mình.

Chỉ thấy trước mặt hắn ta đặt Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh, bên trong ngoài ngọn lửa dung hợp từ ngũ đại tiên hỏa, còn có những trang bị cần nâng cấp của Quang Thiên và các thuộc hạ khác, cùng một số trang bị hoàn toàn mới.

“Ô ô……” Viên Tổng lại không nhịn được rùng mình một cái, cảm giác mình bị ông trời để mắt tới rồi.

“A Khưu!!” Kim Ô phân thân không nhịn được hắt hơi một cái, dường như nghe thấy có người đang mắng hắn sau lưng.

Ngay sau đó, hắn ta liền nhìn Kim Nguyệt bên cạnh, nghi ngờ có phải đối phương đang mắng mình sau lưng không.

“Ta không có…” Kim Nguyệt không hiểu vì sao Tần Phong lại nhìn mình, nhưng theo bản năng phủ nhận có liên quan đến mình.

“Thật sao!?” Kim Ô phân thân mắt hơi nheo lại, chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Không phải hắn ta tin lời Kim Nguyệt, mà là bọn họ đã đến Yêu giới, phóng tầm mắt nhìn ra đều là cây đại thụ che trời, bên trong còn xen lẫn rất nhiều yêu khí nồng đậm, dường như từng con đại yêu đã phân chia địa bàn ra vậy.

"Đúng, đúng, đúng, đúng…" Kim Nguyệt sợ đến liên tục gật đầu lia lịa, cũng không còn vẻ kiệt ngao bất tuần như trước nữa.

Bất quá, trong lòng nàng vẫn không có ý định nhận mệnh, vẫn đang chờ Long Ngạo Thiên cứu mình ra khỏi ma trảo.

Thậm chí nàng còn lập ra một kế hoạch báo thù, định sau khi trở về sẽ bế quan tu luyện lại tu vi, sau đó liên hợp với Long Ngạo Thiên bắt giữ Tần Phong xé xác vạn đoạn.

"Có phải hay không cũng không quan trọng với ta!" Kim Ô phân thân không quay đầu lại nói: "Bởi vì từ giây phút ngươi rơi vào tay ta, kết cục của ngươi đã định sẵn rồi, cho dù Ao Thiên ca ca của ngươi cũng không thể cứu ngươi ra ngoài…" "Đúng, đúng, đúng, đúng…" Kim Nguyệt phối hợp liên tục gật đầu, trong lòng lại tràn đầy sự khinh thường.

Mặc dù nàng thừa nhận Kim Ô phân thân của Tần Phong rất mạnh, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là tu vi cảnh giới Tiên Vương, cách Long Ngạo Thiên cả một đại cảnh giới.

Cộng thêm việc trước đó ở lối vào Yêu giới, không nói hai lời đã bỏ chạy có thể thấy, Kim Ô phân thân hiện tại căn bản không phải đối thủ của Long Ngạo Thiên, khả năng mình được cứu thoát vẫn còn rất cao.

"Ngươi hình như không tin?" Kim Ô phân thân quay đầu liếc nhìn một cái, phất tay lấy Thất Sát Bi ra.

Chỉ thấy một khối bia đá cổ xưa nhỏ nhắn lơ lửng trong lòng bàn tay hắn, bên trên viết rõ ràng bảy chữ "Sát" màu đỏ như máu, lại còn kèm theo sát khí ngút trời tỏa ra, dường như muốn giết chết tất cả sinh cơ trên thế gian.

“Thất Sát Bi!!” Kim Nguyệt đôi mắt hạnh trợn tròn kinh hô: “Nó làm sao lại ở trong tay ngươi!?” “Đương nhiên là ở trong tay ta!” Kim Ô phân thân lý lẽ hùng hồn nói: “Đây là Thất Sát Bi tổ truyền của Tần gia ta, chỉ là bị Long Ngạo Thiên cướp đi một thời gian, bây giờ cũng coi như vật về nguyên chủ rồi.” “Vật về nguyên chủ!?” Kim Nguyệt kinh ngạc nhìn Thất Sát Bi, chỉ cảm thấy đại não đột nhiên trống rỗng.

Về lai lịch của Thất Sát Bi nàng không hứng thú muốn biết, chỉ biết Long Ngạo Thiên mất Thất Sát Bi thì giống như hổ mất răng, khả năng mình được cứu ra cũng gần như là rất nhỏ.

Ông!

Ông!

Đúng lúc này, bia đá chấn động.

Chỉ thấy Thất Sát Bi trong tay Kim Ô phân thân chấn động kịch liệt, cũng không biết là đang nói Kim Ô phân thân nói bừa, hay là muốn thoát khỏi sự trói buộc để trở về tay Long Ngạo Thiên.

“Ừm!?” Đôi mắt Kim Ô phân thân hơi nheo lại, vừa nhìn đã biết bia đá này tác phong không tốt, phải tranh thủ thời gian điều giáo một phen mới được, tránh để sau này gặp Long Ngạo Thiên lại nhận giặc làm cha.

Bất quá hiện tại hắn ta cũng không có thời gian để điều giáo, phải nhanh chóng thống nhất Yêu giới.

Điều này tuyệt đối không phải vì tư dục của hắn mà khơi mào đại chiến Yêu giới, mà là vì bách tính thiên hạ không còn chịu sự nô dịch và áp bức của Thiên Cung nữa, không thể không đưa ra lựa chọn đau khổ mà mình không thích này.

“Ai, thôi vậy!” Kim Ô phân thân thở dài một tiếng, chỉ có thể tự an ủi mình trong lòng.

Kỳ thực làm Yêu Đế và làm bọ hung cũng giống nhau, đều là vì bách tính thiên hạ phục vụ, chỉ là tính chất công việc của hai bên khác nhau, hắn ta năng lực mạnh hơn tự nhiên phải gánh vác nhiều áp lực hơn một chút.

Ngay sau đó, hắn liền để Kim Nguyệt làm người dẫn đường, bắt đầu thu phục các đại yêu tộc trong Yêu giới.

Đừng thấy hắn ta hiện tại chỉ có tu vi Tiên Vương sơ giai, nhưng dưới sự gia trì của tiềm chất Hoa Khai Thập Nhất Phẩm, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Phù Tang Thần Thụ, bản thể Tam Túc Kim Ô, Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn, Thất Sát Bi – tổ hợp siêu thần này, căn bản không có yêu nào có thể chống đỡ được hắn ta.

Chương 2007

“Hắn ta thực sự chỉ là một thân ngoại hóa thân sao!?” Kim Nguyệt nhìn Kim Ô phân thân, thân thể không nhịn được run rẩy.

Hiện tại Tần Phong chỉ một thân ngoại hóa thân thôi đã mạnh đến mức hoang đường như vậy, nàng thật sự không dám tưởng tượng, bản thể của Tần Phong sẽ biến thái đến mức nào.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ chấn nhiếp bạn gái thú hệ của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, thu được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Long Ngạo Thiên!?” Tần Phong nghe vậy nhíu mày, không biết Kim Ô lại đang làm cái quái gì.

Bất quá hiện tại hắn cũng không có thời gian để ý chuyện này, đang dốc toàn lực thúc đẩy Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, không chỉ khiến mẫu hạm Nam Thiên Môn tiến vào hồi tố thời gian, còn mở ra kết giới gia tốc thời gian.

Kế hoạch Nam Thiên Môn vốn cần hàng trăm năm mới có thể hoàn thành, hiện tại chỉ cần nửa tháng ngắn ngủi là có thể xong.

“Đây chính là Thời Gian Đại Đạo sao!?” Tây trưởng lão lẩm bẩm một tiếng, trong lòng thì mãi không thể bình tĩnh.

Trước đây ông ta từng nghe người ta nói Thời Gian Đại Đạo lợi hại đến mức nào, phàm là người nào có manh nha Thời Gian Đại Đạo đều là đồng cấp vô địch, nhưng khi ông ta tự mình cảm nhận mới biết miêu tả quá bảo thủ.

Khi Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn xuất thế, tất cả các Đại Đạo đều sẽ ảm đạm thất sắc!

Oanh long long!!

Tiếng oanh minh chói tai vang vọng trời đất, toàn bộ Tiên Chú Phong cũng bắt đầu chấn động.

Ngay sau đó, mẫu hạm bùng nổ một đạo kim sắc quang mang trùng thiên, không chỉ khuấy động trời đất gió nổi mây phun, còn có từng đạo kim sắc phù văn vờn quanh trong đó.

“Chuyện gì thế này!?” Đệ tử Tiên Minh nghe thấy động tĩnh liền ùn ùn chạy ra xem xét tình hình.

Chỉ thấy phía trên toàn bộ Tiên Chú Phong mây đen giăng kín, vô tận lôi đình hóa thành lôi long gào thét trong tầng mây, lại còn có từng đạo kim sắc phù văn thắp sáng bầu trời.

Mặc dù bọn họ rất muốn tiến lên tìm hiểu rốt cuộc, nhưng Tiên Chú Phong lại đã kích hoạt cảnh giới cấp mười, một đám Thiên Huyền Vệ và chấp sự cảnh giới Tiên Vương, ba tầng trong ba tầng ngoài bao vây lấy nó, ngay cả một con ruồi cũng không thể lọt vào.

“Là khí tức của Tần huynh!” Lâm Tam đang đọc sách trong Tàng Thư Các, cảm ứng được khí tức liền nhìn về phía Tiên Chú Phong.

“Lại là Tần Phong!?” Triệu Trường Sinh vừa mới về đến Tàng Thư Các, ngay cả mông còn chưa ấm chỗ.

Chỉ thấy hắn ta nghe tin Tần Phong lại gây chuyện, cả người lập tức căng thẳng đứng dậy, suýt chút nữa đã thu dọn hành lý chạy trốn trong đêm, thực sự là không muốn lại bị tai họa Tần Phong này liên lụy nữa.

“Trời ạ!” Thanh Thanh đỡ trán, cảm thấy đau đầu vì chủ nhân.

Rõ ràng có chiến lực siêu cường, nhưng lại chỉ biết hộ người khác trước mặt, cho dù lần này từ Ẩn Môn có được cơ duyên cực lớn, cũng vẫn không thể thay đổi cái thói xấu gặp chuyện là trốn.

Ông!

Ông!

Một tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, dẫn đến hư không kịch liệt chấn động.

Ngay sau đó, tiên kiếm trong tay các đệ tử Tiên Minh, không chỉ phát ra tiếng kiếm minh vù vù, mà còn rung động kịch liệt, dường như muốn thoát khỏi trói buộc, bị một sức mạnh thần bí nào đó triệu hoán.

“Là kiếm ý của Tần huynh!” Lâm Tam lẩm bẩm một tiếng, buông Vô Trần Kiếm ra.

Mặc dù hắn không biết Tần Phong đang làm gì, nhưng đã là hắn cần thì cứ đưa cho hắn ta là được.

“Không phải, hắn ta muốn ngươi liền đưa cho!?” Triệu Trường Sinh cả người lập tức không bình tĩnh nữa, không biết Tần Phong đã cho hắn ta uống loại thuốc mê nào.

Phàm là người có chút trí tuệ đều biết, với tính cách hư ngụy tàn nhẫn, giảo hoạt ngụy thiện của Tần Phong, cho mượn kiếm cho hắn ta chẳng khác nào bánh bao thịt ném chó.

“Ừm!” Lâm Tam khẽ gật đầu, sau đó nhắm mắt khoanh chân tu luyện.

“Không phải…” Triệu Trường Sinh rất không hiểu nói: “Ngươi tin hắn ta có thể đạt được cái gì?

Chẳng lẽ hắn ta còn sẽ tự mình lấy dược liệu ra, giúp ngươi nâng cấp thượng phẩm tiên kiếm lên hàng cực phẩm sao?!” Lâm Tam im lặng, cảnh tượng nhanh chóng chuyển đổi.

Vô Trần Kiếm xuyên qua hư không, đến bên cạnh Tần Phong.

Chỉ thấy quanh thân hắn ngoài Vô Trần Kiếm ra, còn có mười mấy tiên kiếm khác, nhưng đều là tiên kiếm cấp hạ phẩm và trung phẩm, là sau khi nghe tiếng triệu hoán, đệ tử Tiên Minh chủ động đưa tới.

“Mười mấy thanh?

Cũng đủ dùng rồi!” Tần Phong nhìn kế hoạch Nam Thiên Môn sắp hoàn thành, phất tay đưa kiếm đến chỗ Côn Bằng phân thân.

Hắn không phải muốn tham ô những thanh kiếm này, mà là định để Viên Tổng khởi động làm nóng người trước.

Dù sao thì lôi kiếp lần này uy lực khoáng cổ thước kim, không thể vừa lên đã giáng đòn mạnh xuống Viên Tổng, nên có một quá trình tuần tự tiệm tiến mới phải.

Còn về dược liệu cần để nâng cấp tiên kiếm, thì do hắn tự móc túi chi trả.

Lương tâm!?

Hắn ít nhiều gì cũng có chút… Oanh long long!!

Tiếng sấm trầm đục từ trên trời truyền đến, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Chỉ thấy mây đen trên không ngày càng dày đặc, từ lúc ban đầu bao phủ Tiên Chú Phong, đến nay đã bao phủ toàn bộ Tiên Minh, khiến người ta có cảm giác áp lực nghẹt thở.

“Khí tức thật khủng bố!” Trưởng lão Tiên Minh vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt ngưng trọng chưa từng có.

Hoàn toàn khác với những lôi kiếp mà bọn họ từng gặp trước đây, chỉ riêng năng lượng tụ hội ban đầu đã khiến người ta run sợ, dường như sắp chứng kiến lôi kiếp diệt thế trong truyền thuyết.

“Mau, kích hoạt Hộ tông đại trận!!” Nhị trưởng lão có chút không chống đỡ nổi, vội vàng hô lớn với đệ tử.

"Chỉ Hộ tông đại trận còn chưa đủ!" Đại trưởng lão không còn vẻ điềm nhiên thường ngày, giọng nói có chút run rẩy nói: "Lập tức thông báo tất cả chấp sự trên cảnh giới Tiên Vương đều xuất quan, còn có Minh chủ và Mộng Dao Tiên Đế cũng phải thông báo đến, nhất định phải tập hợp toàn bộ lực lượng tông môn để chống đỡ lôi kiếp lần này." "Toàn bộ lực lượng tông môn!?" Các trưởng lão khác lập tức kinh hô thành tiếng, nhưng ngay sau đó lại biểu thị đã hiểu.

Đừng thấy kế hoạch Nam Thiên Môn chỉ có năm chữ ngắn ngủi, nhưng một khi thực sự luyện chế thành công, thì tuyệt đối sẽ là sát khí số một trong lịch sử Tiên giới.

Cho nên theo định luật bảo toàn của trời đất, Đại Đạo tuyệt đối sẽ không cho phép một thứ ngưu bức như vậy tồn tại trên thế gian, nhất định sẽ giáng xuống lôi kiếp chưa từng có để hủy diệt nó.

Và đúng lúc Tiên Minh đang bận rộn chống đỡ lôi kiếp, thì Viên Tổng bên cạnh đã bắt đầu làm nóng người rồi.

Chỉ thấy Côn Bằng phân thân nhanh chóng kết ra từng đạo chỉ quyết, Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh trước mặt cũng theo đó mà quang mang đại thịnh, các trung phẩm tiên kiếm bên trong đều tiến giai lên thượng phẩm tiên kiếm.

Chương 2008

Bất quá, lôi kiếp này đối với Viên Tổng căn bản không tạo thành uy hiếp, thậm chí ngay cả phòng ngự của hắn cũng không thể phá vỡ, hắn thuận tay rút trường kiếm ra trực tiếp chém tan nó.

“Hừ!!” Viên Tổng ngẩng đầu nhìn lôi vân tiêu tán trên không trung, biểu thị mình đã không còn là mình của trước kia nữa.

“Mới chỉ bắt đầu…” Côn Bằng phân thân lại kết ra một đạo chỉ quyết, Thời Gian Đại Đạo chi lực cũng theo đó mà bùng nổ.

Mặc dù Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn của hắn ta đã bị bản thể lấy đi, nhưng những năm qua hắn ta lĩnh ngộ Thời Gian Đại Đạo cũng không phải uổng công, lập tức cấp cho Vô Trần Kiếm một gia tốc thời gian, còn ném vào đỉnh rất nhiều dược liệu cực kỳ hiếm có.

“Cảm giác này…” Viên Tổng còn chưa kịp đắc ý được hai phút rưỡi, cảm giác quen thuộc đã ùa lên trong lòng.

Giây tiếp theo, oanh long long!!

Chỉ thấy mây đen tiêu tán trên trời lại lần nữa ngưng tụ, không chỉ bao phủ toàn bộ bầu trời, mà lôi đình cuồn cuộn bên trong còn ẩn chứa một cỗ khí thế hủy thiên diệt địa.

“Sao lại là lôi kiếp nữa!?” Đầu nhỏ của Liễu Như Yên đầy dấu hỏi, không hiểu vì sao Viên Tổng lại liên tục bị sét đánh.

Bất quá, cảnh giới Tiên Vương của nàng ta quá nhiều nước, không thể chịu được lôi kiếp diệt thế cấp độ này, sớm đã thức thời mà rời xa Viên Tổng, không muốn cùng hắn ta chịu sét đánh.

“Đậu má ****” Viên Tổng lập tức thốt lên một câu tục tĩu, trong lòng mắng chửi lão thiên gia chơi mình.

Rõ ràng đã đồng ý để hắn ta sống lại một đời, nhưng lại để số phận hết lần này đến lần khác đùa cợt hắn, không chỉ để hắn ta cùng với yêu nghiệt Tần Phong sống chung một thời đại, còn ba ngày hai bữa giáng lôi kiếp xuống đánh hắn ta.

Bất quá may mắn là lời hắn ta nói hàm lượng vàng rất cao, mình đã không còn là mình của trước kia nữa.

Trước đây hắn ta chống đỡ lôi kiếp như vậy, chỉ còn lại thoi thóp, nhưng hiện tại đã đột phá đến Tiên Vương Cửu Phẩm, cộng thêm thuộc tính kháng lôi nghịch thiên, chống đỡ lôi kiếp như vậy vẫn không có gì khó khăn.

Oanh long long!!

Gió mây đột nhiên tụ hội, trời đất một mảnh u ám.

Chỉ thấy lôi kiếp trên bầu trời dường như từ Hỗn Độn vô tận gào thét lao ra, hóa thành từng con lôi điện cuồng long thô tráng như cột trời, nhe nanh múa vuốt lao thẳng xuống Viên Tổng bên dưới.

“Đến đây đi!!” Khí tức quanh thân Viên Tổng cuồn cuộn, y phục bay phấp phới trong gió.

Ngay sau đó, hắn ta cầm một thanh trường kiếm xông thẳng lên trời, thân kiếm còn có quang mang lưu chuyển, một cỗ kiếm khí trùng thiên càng từ đó dũng mãnh tuôn trào ra.

Ông!

Ông!

Kiếm quang như cầu vồng, xé rách hư không.

Mang theo khí thế nhất vãng vô tiền, va chạm vào lôi kiếp.

“A Viên, cẩn thận đó!!” Liễu Như Yên đầy vẻ quan tâm, không quên nhảy ra thể hiện sự tồn tại của mình.

Oanh long long!!

Tiếng oanh minh chói tai muốn nát cả trời đất vang vọng, quang mang rực rỡ như tinh thần nổ tung.

Ngay sau đó, phong bạo năng lượng khuếch tán về tám phương tây, những nơi nó đi qua, núi non sụp đổ, đại địa chấn động, toàn bộ thế giới dường như đều chìm vào một mảnh hỗn độn.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại chống lôi kiếp, khiến hắn bị thương, thu được 100 vạn Phản Phái Điểm!” “Chỉ 100 vạn sao!?” Tần Phong nghe tiếng hệ thống, không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

Mặc dù 100 vạn Phản Phái Điểm trông có vẻ nhiều, nhưng đối với Thiên Tuyển Chi Tử thì chẳng khác nào gãi ngứa, cũng có nghĩa là lôi kiếp cực phẩm tiên khí đối với hắn ta đã không còn cảm giác gì nữa, chỉ có lôi kiếp Nam Thiên Môn mới thích hợp làm “kiếp nạn tình trong mơ” của hắn ta.

Nghĩ đến đây, động tác trên tay hắn ta tăng tốc, không muốn phụ lòng kỳ vọng của Viên Tổng.

“Sắp bắt đầu rồi sao!?” Tần Phong phân thân ở Hãn Hải, ngẩng đầu nhìn trời lẩm bẩm.

Hiện tại không chỉ Hãn Hải cảm nhận được một cỗ khí tức áp lực, mà toàn bộ Tiên giới cũng đều cảm ứng được cỗ khí tức này, dường như có thứ gì đó kinh khủng sắp xuất thế, thậm chí còn áp chế ma khí trùng thiên trên Hãn Hải xuống.

“Bệ hạ!!” Phong Tình đột nhiên kéo Tần Phong, rụt rè chỉ vào xoáy nước trên biển.

Chỉ thấy một nam tử trung niên mặc hắc bào, từ trong xoáy nước chậm rãi thăng không, giống hệt nhân tộc của Tiên giới, nhưng quanh thân lại cuồn cuộn một cỗ ma khí cực kỳ khủng bố.

“Đây chính là Tiên giới sao!?” Nam tử hắc bào lộ ra thần tình biến thái, mặt đầy say mê điên cuồng hít thở không khí.

“Người này chính là Ma tu của Ma giới sao!?” Hồng Hạnh và Phong Hoa Tuyết Nguyệt sắc mặt biến đổi, vội vàng như lâm đại địch đề phòng.

“Phân thân!” Tần Phong liếc mắt nhận ra đối phương giống mình, đều là phân thân được Tiên Đế bản thể phân liệt ra.

“Ừm?

Có người!?” Nam tử hắc bào quay đầu nhìn về phía Tần Phong, trong mắt cũng lóe lên một tia bất ngờ.

Hắn ta quả thực là phân thân được Tiên Đế bản thể phân liệt ra, vốn định đưa hắn ta ra khỏi Ma giới trước, rồi bên trong bao vây nhanh chóng phong ấn đại trận, nhưng không ngờ vừa ra đã thấy một Tiên Đế phân thân cùng cấp.

“Ngươi là ai?

Có biết Tà Đế không!?” Tần Phong ra hiệu mở lời trước, hỏi thăm thân phận đối phương.

“Ta là Cửu U Ma Đế!” Nam tử hắc bào đầy vẻ ngạo khí nói: “Là truyền nhân đời thứ hai mươi tám của Tà Đế, hôm nay sẽ phá phong mà xuất, tái hiện huy hoàng năm xưa của Tà Đế, giúp hắn tiếp tục thực hiện ước mơ chưa hoàn thành!” “Hắn là truyền nhân của Tà Đế?

Vậy ta là cái gì!?” Tần Phong nghe vậy vẻ mặt ngơ ngác, nhưng lại không xoáy sâu vào vấn đề này, mà mở miệng hỏi: “Cũng tức là, ngươi biết chuyện của Tà Đế, bao gồm cả bí mật của Thiên Cung mà hắn phát hiện!?” “Đương nhiên!” Cửu U Ma Đế vẫn ngạo khí, buột miệng nói: “Cái gọi là bí mật của Thiên Cung chính là…” “Bí mật của

Thiên Cung!?” Phong Hoa Tuyết Nguyệt và Hồng Hạnh nghe vậy, lập tức dựng tai lên lắng nghe.

“Chờ chút, ngươi là ai vậy!?” Cửu U Ma Đế nói được một nửa, đột nhiên phản ứng lại nói: “Bản đế vì sao phải nói cho ngươi biết bí mật của Thiên Cung!?” “Bảo ngươi nói thì ngươi nói, đâu ra mà hỏi nhiều vì sao thế!?” Tần Phong thấy đối phương không thuận ý mình, ánh mắt lập tức lạnh xuống, dường như quyền uy bị đối phương khiêu khích.

“Oa, bá đạo quá!!” Phong Tình mắt trái tim, giọng nói nũng nịu ngọt ngào.

Mặc dù Tần Phong trước kia cũng từng thể hiện mặt bá đạo của mình, nhưng phần lớn thời gian đều thích dùng vẻ phóng khoáng bất cần để che giấu sự bá đạo của mình, khiến người ta không phân biệt được hắn rốt cuộc là lưu manh, hay là đế vương.

Nhưng từ khi hắn thành công đột phá đến Tiên Đế, khí chất ngang tàng trên người hắn đã chuyển biến thành bá khí.

“Ngươi muốn chết!!” Cửu U Ma Đế nghe vậy, lập tức nổi giận.

Là Ma Đế chí cao vô thượng của Ma giới, truyền nhân đời thứ hai mươi tám của Tà Đế, đừng nói có người dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với hắn, thậm chí ngay cả nói lớn tiếng cũng không dám.

Chương 2009

"Cuồng vọng!!" Giọng Tần Phong như chuông lớn hoàng chung, xuyên thấu tầng mây dày đặc cuồn cuộn bay đi.

Ngay sau đó, một cỗ Tiên Đế chi uy lăng giá chúng sinh bùng nổ, cả người hắn ta lại kiêu ngạo đứng giữa hư không, dường như Thiên Địa Chúa Tể trong truyền thuyết đang coi thường chúng sinh.

"Hừ!!" Cửu U Ma Đế lập tức hừ lạnh một tiếng, Ma Đế chi uy cũng theo đó mà bùng nổ.

Mặc dù Tần Phong là Tiên Đế phân thân khiến hắn ta cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng giống như ai chẳng phải phân thân của Tiên Đế, đã vậy thân phận đều giống nhau, vậy hắn ta vì sao phải chiều theo hắn!?" "Ôi mẹ ơi, sắp đánh nhau rồi!" Phong Hoa Tuyết Nguyệt và Hồng Hạnh thấy vậy, vội vàng thức thời lùi sang một bên.

Oanh long long!!

Khí tức của hai bên va chạm vào nhau, phát ra một tiếng oanh minh chói tai.

Ngay sau đó, phong bạo năng lượng do va chạm tạo ra, khuấy động một làn sóng thần khổng lồ trên Hãn Hải, trên bầu trời càng là điện xẹt sấm rền, một cảnh tượng tận thế trước đại chiến.

Và giây tiếp theo, hai người đã động thủ.

Chỉ thấy bọn họ nhanh chóng lao về phía đối phương, một người quanh thân cuồn cuộn kiếm ý khủng bố, một người quanh thân cuồn cuộn ma khí khủng bố, khoảnh khắc giao thủ liền gây ra hiệu ứng thiên băng địa liệt, toàn bộ Hãn Hải cũng theo đó mà kịch liệt cuồn cuộn.

“Ừm!?” Bản thể Tần Phong lập tức nhíu mày, cảm ứng được Tiên Đế phân thân đang động thủ.

Bất quá hiện tại hắn đã đến thời khắc mấu chốt nhất, căn bản không có thời gian đi Hãn Hải xem xảy ra chuyện gì.

“Phải tăng tốc độ rồi!” Tần Phong lẩm bẩm trong lòng một tiếng, phất tay lấy Huyền Nữ chiến cơ ra.

Ngay sau đó một đoàn kim sắc hỏa diễm bao bọc Huyền Nữ chiến cơ, lại nhanh chóng kết ra từng đạo chỉ quyết đánh ra, dung nhập khí linh Tiểu Châu Châu trong Huyền Nữ chiến cơ vào mẫu hạm.

“Chủ nhân!!” Tiểu Châu Châu hoàn toàn không còn vẻ cao ngạo trước kia, kích động đến mức hận không thể quỳ xuống biểu lộ lòng trung thành.

Vốn dĩ nàng chỉ là một phàm gian đại bộ thần khí, nhưng không ngờ sau khi gặp Tần Phong, không chỉ đến Tiên giới thăng cấp thành tiên khí, có thể mặc yếm đỏ lên đài khiêu vũ, còn sở hữu lực công kích siêu cường, có thể xuống đài chơi game.

Hiện tại lại còn trở thành khí linh của mẫu hạm, sát khí mạnh nhất từ trước đến nay của Tiên giới.

Bất quá ngay sau đó nàng lại lộ ra vẻ mặt đau buồn, không phải Tần Phong đối với nàng không đủ tốt, mà là năng lực của nàng có hạn, căn bản không thể điều khiển mẫu hạm lớn như vậy.

“Vì trẫm nâng đỡ ngươi, trẫm sẽ có cách để ngươi chưởng khống nó!” Tần Phong nhìn thấy sự lo lắng của Tiểu Châu Châu, lập tức mở miệng phát ngôn bá đạo.

Chỉ thấy hắn phất tay lấy ra một đoàn Bản Nguyên Chi Lực, là số còn lại từ lần Viên Tổng đi làm công kiếm được chưa dùng hết, ngay sau đó lại kích hoạt Thượng Cổ Trùng Đồng, từ đó ngưng tụ ra một đoàn Hỗn Độn Chi Lực.

“Đây là…” Hô hấp của Tiểu Châu Châu trở nên gấp gáp, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào hai đoàn năng lượng.

Mặc dù nàng không thể gọi tên hai đoàn năng lượng này là gì, nhưng lại có thể dự cảm được hấp thu chúng sẽ cường hóa bản thân, còn là sự cường hóa có thể giúp bản thân thăng cấp mấy cái cấp độ.

“Đi!!” Tần Phong không nói thêm lời thừa thãi, đánh năng lượng vào trong cơ thể nàng.

Ngay sau đó lại nhanh chóng kết ra từng đạo chỉ quyết điểm ra, giúp Tiểu Châu Châu nhanh chóng nâng cấp khí linh của mình, sau đó lại đánh nàng vào trong mẫu hạm, phóng ra hỏa diễm ngút trời bao bọc mẫu hạm lại.

“Trời ạ!!” Luyện khí sư Tây Châu lập tức phát ra tiếng kinh hô, bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoàn toàn kinh hãi.

Chỉ thấy kim sắc hỏa diễm bao bọc lấy mẫu hạm, những vết nứt trên đó cũng từng đạo tiêu thất, dường như là được chế tạo từ một khối thép nguyên khối, không chỉ khiến người ta cảm nhận được một cỗ áp lực mạnh mẽ, mà còn kèm theo một cỗ sát lục chi khí khủng bố đến cực điểm.

“Mau, mau kích hoạt phòng ngự đại trận!” Tây trưởng lão vô cùng tỉnh táo, biết tiếp theo sẽ là gì.

Chỉ thấy ông ta vội vàng bảo đệ tử đi thông báo Đại trưởng lão và những người khác, chuẩn bị chống đỡ lôi kiếp diệt thế sau khi luyện chế thành công.

“Rõ!!” Đệ tử nhận được mệnh lệnh rời đi, một khắc cũng không dám chậm trễ.

“Lão thiên phù hộ a!” Tây trưởng lão nhìn mẫu hạm lẩm bẩm, trái tim cũng theo đó mà treo lên cổ họng.

Nếu như lôi kiếp tiếp theo mà không chống đỡ được, thì có nghĩa là kế hoạch Nam Thiên Môn mà Tiên Minh hao phí trăm năm thời gian, tiêu hao vô số tài nguyên chế tạo sẽ đổ sông đổ biển.

“Sắp xong rồi…” Khác với sự căng thẳng của Tây trưởng lão, Tần Phong lại lẩm bẩm: “Cũng không biết Viên Tổng bên kia đã làm nóng người xong chưa!?” Oanh long long!

Mây lôi cuồn cuộn, điện xà cuồng vũ.

Một đạo lôi kiếp thô tráng vô cùng, mang theo thiên uy vô tận đánh về phía Viên Tổng.

“Hát!” Viên Tổng quát lớn một tiếng, vung trường kiếm trong tay.

Ông!

Ông!

Kiếm quang như cầu vồng, xé rách hư không.

Mang theo khí thế nhất vãng vô tiền, va chạm vào lôi kiếp.

Oanh long long!!

Tiếng oanh minh chói tai muốn nát cả trời đất vang vọng, quang mang rực rỡ như tinh thần nổ tung.

Ngay sau đó, phong bạo năng lượng khuếch tán về tám phương tây, những nơi nó đi qua, núi non sụp đổ, đại địa chấn động, toàn bộ thế giới dường như đều chìm vào một mảnh hỗn độn.

“Phốc!!” Viên Tổng không nhịn được, phun ra một ngụm tiên huyết.

Bất quá may mắn là hắn ta đã chống đỡ xong chín đạo lôi kiếp, lôi vân trên không trung cũng bắt đầu từ từ tiêu tán.

“Chỉ vậy thôi sao!?” Viên Tổng ngẩng tay lau đi tiên huyết khóe miệng, biểu thị đây chẳng qua chỉ là một chút phong sương mà thôi.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ dùng Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại chống lôi kiếp, thu được 900 vạn Phản Phái Điểm!” “Làm nóng người kết thúc rồi!” Côn Bằng phân thân lẩm bẩm, bắt đầu gửi tin tức cho bản thể.

Ngay sau đó lôi vân tiêu tán trên không trung lại bắt đầu ngưng tụ, còn kèm theo một cỗ khí tức áp lực cực kỳ khủng bố, khiến người ta có cảm giác ngạt thở không thở nổi.

“Chuyện gì thế này!?” Trái tim vừa hạ xuống của Viên Tổng, lại lần nữa treo lên cổ họng.

Đồng thời… toàn bộ Tiên giới cũng đều cảm nhận được cỗ khí tức này, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về nơi Viên Tổng đang ở.

“Khí tức thật đáng sợ!” Nhậm Hoàn sắc mặt ngưng trọng nói: “Dựa theo tin tức Liễu Như Yên truyền đến, hình như là bên Lâm Uyên xuất hiện tình huống.” “Liễu Như Yên!?” Mộc Tú lập tức quay đầu nói: “Đồ ngốc, ngươi gần đây với Liễu Như Yên cũng đang nồng nhiệt lắm, không tự mình đi xem sao!?” “A di đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại, thần tình trang trọng nói: “Bần tăng là tìm bạn gái lâu dài, không phải tìm bạn gái lâu dài, không tiện can thiệp vào đời sống riêng tư của họ…” "Không hổ là ngươi!" Đàm Lực và những người khác lập tức kinh ngạc, không kìm được giơ ngón tay cái lên.

Chương 2010

Vốn tưởng rằng mình đã đủ hiểu rõ cái lão lừa ngốc này, nhưng không ngờ vẫn đánh giá thấp mức độ vô sỉ của hắn, e rằng nhìn khắp cả chư thiên vạn giới, cũng chỉ có Thủy Hoàng mới có thể áp đảo hắn, còn những người khác thì ngay cả bóng lưng của hắn cũng không thấy được. "Vậy thì chỉ có thể chúc Liễu Như Yên tự cầu đa phúc rồi!" Mộc Tú biết Tam Lộng Đại Sư có tính nết gì, chỉ có thể quay đầu nhìn về hướng Liễu Như Yên đang ở.

Ầm ầm!!

Trên bầu trời, mây đen bao phủ đỉnh đầu, vô tận lôi đình không ngừng cuộn trào, mỗi đạo đều ẩn chứa khí thế hủy thiên diệt địa, dường như muốn hủy diệt triệt để thế giới này. "Chẳng phải đã kết thúc rồi sao!?" Uyên Tổng ngẩng đầu nhìn bầu trời, biểu cảm trên mặt lập tức đông cứng.

Y vốn tưởng rằng tai ương của mình đã kết thúc, nhưng không ngờ ngay sau đó lại đến một cái còn mãnh liệt hơn.

Có thể nói lôi kiếp lần này hoàn toàn khác so với lôi kiếp mà y đã chống đỡ trước đó, khí tức khủng bố không chỉ khiến toàn bộ Tiên giới run rẩy, mà còn kèm theo một luồng áp lực mạnh mẽ khiến người ta nghẹt thở. "A Uyên, chuyện này là sao!?" Liễu Như Yên dường như nắm được điểm yếu của Uyên Tổng, khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ kinh hoàng tiến tới. "Cô đến làm gì!?" Uyên Tổng vội vàng nói: "Mau đi đi, càng cách xa ta càng tốt!!" "Không, ta không đi, ta muốn cùng chàng hoạn nạn..." Trong lòng Liễu Như Yên tuy rất muốn rời đi, nhưng lại không quên công việc chính.

Nàng tiến lên nắm chặt tay Uyên Tổng, mặc dù trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ kinh hoàng, nhưng ánh mắt vẫn ánh lên sự kiên định không rời. "Như Yên..." Uyên Tổng lập tức cảm động đến mức không kìm được, cảm thấy đời người có được ái nhân như vậy thật là phúc khí.

Nhưng Liễu Như Yên có thể không hiểu chuyện, y thân là đàn ông lại không thể không hiểu chuyện, y nắm chặt bàn tay nhỏ mềm mại của Liễu Như Yên, dùng sức hất nàng ra. "A Uyên..." Liễu Như Yên kêu gào thảm thiết, nhưng lại chẳng có ý giãy giụa. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thủ hạ đã dụ dỗ Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại ở lại làm bia đỡ đạn, nhận được 20 vạn Điểm phản diện!" "Hay lắm, không hổ là Như Yên Đại Đế!" Côn Bằng phân thân cảm ứng được tình huống bên ngoài, không thể không đứng dậy vỗ tay cho Như Yên Đại Đế.

Nhưng còn chưa kịp đứng dậy vỗ tay cho Như Yên Đại Đế, bản thể bên kia đã phất tay, không chỉ đưa Thời Gian Đại Đạo chi ấn trở về, mà còn truyền tống cả mẫu hạm khổng lồ tới.

Hắn cũng không dám trì hoãn chút nào, nhanh chóng niệm quyết tiếp nhận bước cuối cùng.

Chỉ thấy ngọn lửa màu vàng hóa thành một con hỏa long màu vàng, nhanh chóng bao bọc lấy mẫu hạm khổng lồ, khí tức khủng bố cũng theo đó tràn ngập không gian Ngọc bội Âm Dương Ngư, còn kèm theo một luồng sức mạnh Đại Đạo thời gian.

Ầm ầm!!

Gió mây bỗng nhiên tụ lại, giữa trời đất một mảnh u ám.

Chỉ thấy lôi kiếp trên bầu trời dường như gào thét từ Hỗn Độn vô tận mà ra, hóa thành một con cuồng long điện lôi thô tráng như cột chống trời, nhe nanh múa vuốt vồ tới Uyên Tổng.

Nơi nó đi qua... không chỉ hư không bị xé rách ra từng vết nứt đen kịt, mà còn phát ra tiếng lôi bạo khủng bố vang trời. "Cái, cái này..." Uyên Tổng nhìn lôi kiếp, cơ thể bắt đầu run rẩy.

Nhưng màn khởi động của y đã kết thúc, căn bản không có thời gian thừa để y chuẩn bị, chỉ có thể cắn răng lấy trường kiếm ra đối đầu trực diện với lôi kiếp. "A Uyên!!" Liễu Như Yên vẫn đang kêu gào thảm thiết, nhưng lại bị tiếng sấm cuồn cuộn lấn át. "Đến đây!!" Uyên Tổng lập tức hét lớn một tiếng, dường như đang khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng.

Ngay sau đó, khí tức kích động bùng nổ quanh người y, toàn bộ cơ thể cũng hòa làm một thể với trời đất, trên tiên kiếm trong tay càng là ánh sáng luân chuyển, một luồng kiếm khí ngút trời từ đó trào ra mãnh liệt.

Ầm ầm!

Mây sấm cuồn cuộn, điện xà múa loạn.

Một đạo lôi kiếp vô cùng thô tráng, mang theo thiên uy vô tận ầm ầm giáng xuống. "Hát!" Uyên Tổng lập tức hét lớn một tiếng, cầm kiếm nhanh chóng bay vút lên trời.

Ong!

Ong!

Kiếm quang như cầu vồng, xé rách hư không.

Mang theo khí thế không gì cản nổi, va chạm vào lôi kiếp.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang trời đất, ánh sáng chói lọi như sao trời nổ tung.

Ngay sau đó, phong bạo năng lượng khuếch tán ra tám phương, nơi nó đi qua, núi non sụp đổ, đại địa run rẩy, toàn bộ thế giới dường như đều lâm vào một mảnh hỗn độn. "Phốc!!" Uyên Tổng tại chỗ phun ra một ngụm tiên huyết, chỉ cảm thấy một dòng điện xuyên thấu toàn thân.

Mặc dù y đã đột phá Tiên Vương cửu phẩm, cũng có thuộc tính kháng lôi khiến người khác ghen tị, nhưng lôi kiếp lần này thực sự quá khủng bố, nếu là người khác e rằng sẽ bị đánh thành tro bụi ngay tại chỗ, căn bản không thể như y mà chỉ suýt nữa là thấy tổ tông của mình. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến y thân chịu trọng thương, nhận được 1000 vạn Điểm phản diện!" "Mười triệu!!" Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, mắt lập tức sáng rực lên.

Dường như cặp vợ chồng nhỏ đã kết hôn hơn trăm năm, tìm lại được cảm xúc yêu đương như hồi mới yêu, muốn luyện chế thêm vài món tiên khí để tăng hứng thú. "Sao lại không còn nữa!?" So với Tần Phong tìm lại được cảm xúc yêu đương, Tây Trưởng lão và những người khác lại vẻ mặt ngơ ngác.

Nhìn thấy mẫu hạm của Kế hoạch Nam Thiên Môn sắp hoàn thành, nhưng giây tiếp theo đã tan biến ngay trước mặt họ, mây sấm trên bầu trời bắt đầu tiêu tán, cứ như chưa từng xuất hiện vậy. "Mọi người đừng ồn ào!" Tần Phong giọng nói hùng hồn nói: "Mẫu hạm không hề tan biến, cũng không mất đi, là ta đã tìm người giúp chúng ta đỡ lôi kiếp, đợi y giúp chúng ta chống đỡ xong lôi kiếp sẽ trở về." "Trên đời còn có loại người tốt này sao!?" Tây Trưởng lão và những người khác lại một lần nữa ngơ ngác, suýt nữa thì bị người tốt này cảm động đến phát khóc. "Đương nhiên rồi!" Tần Phong lại đổi giọng nói: "Xét thấy uy lực của lôi kiếp lần này có chút lớn, đối phương có thể sẽ không chịu nổi, chúng ta vẫn phải dốc mười hai phần tinh thần, luôn sẵn sàng tiếp nhận, biết chưa!?" "Uy lực có chút lớn!?" Các đệ tử nghe vậy, lập tức phàn nàn.

Ngươi gọi đây là có chút lớn ư!?

Đơn giản là trước nay chưa từng có, sau này cũng không có được không!

Ầm ầm!!

Chương 2011

Đạo lôi kiếp thứ hai trên bầu trời tiếp nối kéo đến, ánh sáng của nó còn chói chang hơn cả mặt trời gay gắt, dường như muốn thiêu hủy tất cả mọi thứ trên thế gian này, ánh sáng bùng phát còn khiến mọi thứ xung quanh mất đi sắc màu. "Khụ khụ, lại đến nữa sao!?" Uyên Tổng ho sặc sụa một tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Mặc dù y vừa rồi đã thành công chống đỡ đạo lôi kiếp thứ nhất, nhưng y cũng đã thấy bà nội đang mỉm cười vẫy tay với mình.

Nhưng y hiện tại đã bị lôi kiếp khóa chặt, cho dù trốn đến đâu cũng vô dụng, chỉ có thể cắn răng nuốt xuống một nắm đan dược, rồi lại cầm kiếm lựa chọn đối đầu trực diện đạo lôi kiếp thứ hai.

Ầm ầm!!

Tiếng kiếm như sấm, kinh thiên động địa!

Chỉ thấy tiên khí giữa trời đất lập tức sôi trào, một đạo kiếm mang sắc bén lập tức xuyên thủng bầu trời, càng mang theo uy thế khủng bố khiến trời đất trong khoảnh khắc này run rẩy điên cuồng. "Kiếm ý thật mạnh?

Ta đã nói nghịch cảnh rèn luyện con người mà!" Côn Bằng phân thân cảm ứng được tình huống bên ngoài, khóe miệng cũng lộ ra nụ cười hài lòng...

Ầm ầm!!

Tiếng nổ vang trời đất, ánh sáng chói lọi lại một lần nữa như sao trời nổ tung.

Chỉ thấy lôi kiếp có uy thế diệt thế và kiếm khí va chạm kịch liệt vào nhau, ngay sau đó, phong bạo năng lượng khuếch tán ra tám phương, không chỉ khiến núi non sụp đổ, đại địa run rẩy, mà toàn bộ thế giới cũng lại một lần nữa lâm vào một mảnh hỗn độn. "Phốc!!" Uyên Tổng lại một lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết, bị thương còn nghiêm trọng hơn trước.

Không chỉ toàn thân nhiều chỗ cháy đen lộ xương, tiên huyết còn phun ra như suối, thậm chí đến gần một chút còn có thể ngửi thấy mùi thịt cháy. "A Uyên!!" Liễu Như Yên vẻ mặt lo lắng kêu lớn, nhưng lại không có ý định tiến lên. "Như Yên..." Tầm mắt Uyên Tổng bắt đầu mơ hồ, y quay đầu nhìn Liễu Như Yên.

Mặc dù trong lòng y có nỗi không cam lòng mãnh liệt, không muốn cứ thế yếu đuối mà chết đi, nhưng đối mặt với lôi kiếp khủng bố như vậy, cứng rắn đỡ hai đạo đã là cực hạn của y, căn bản không còn khả năng chống đỡ đạo lôi kiếp thứ ba nữa. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến y thân chịu trọng thương, nhận được 1000 vạn Điểm phản diện!" "Không phải chứ?

Hai đạo đã không chịu nổi rồi sao!?" Côn Bằng phân thân phát hiện Uyên Tổng không ổn, cả người lập tức không bình tĩnh.

Vốn mong Uyên Tổng có thể cố gắng một chút, cho dù không thể đỡ chín đạo lôi kiếp, thì cũng nên đỡ được năm sáu đạo lôi kiếp, nhưng không ngờ y lại yếu đến mức độ này, chỉ hai đạo lôi kiếp đã không chịu nổi rồi.

Ầm ầm!!

Mây đen như mực, tiếng sấm cuồn cuộn, đạo lôi kiếp thứ ba thô như cự long màu tím, mang theo sức mạnh bàng bạc hủy thiên diệt địa, từ sâu trong tầng mây dày đặc, với thế sét đánh không kịp bưng tai ầm ầm giáng xuống. "Chẳng lẽ ta thực sự cứ thế mà chết sao!?" Uyên Tổng ngẩng đầu nhìn lôi kiếp giáng xuống, trong lòng bùng phát dục vọng cầu sinh mãnh liệt.

Nhưng y lúc này đã không còn khả năng chống đỡ, vết thương trên người khiến y không nhấc nổi kiếm nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn lôi kiếp thô như cự long màu tím đánh về phía mình.

Và ngay khi Uyên Tổng chuẩn bị không cam lòng mà cam chịu số phận, một đạo sao băng đột nhiên nhanh chóng rạch ngang hư không bay tới.

Ngay sau đó, đạo sao băng đó không nói hai lời chui vào cơ thể Uyên Tổng, không chỉ khiến cơ thể y trở nên hư ảo, mà còn bùng phát ra một luồng khí tức Đại Đạo thần bí. "Đây là..." Sắc mặt Côn Bằng phân thân hơi biến đổi, cảm ứng được khí tức Đại Đạo chi ấn.

Ầm ầm!!

Lôi long gào thét nặng nề giáng xuống, trời đất dường như bị thắp sáng trong chớp mắt.

Ngay sau đó, ánh sáng chói mắt thắp sáng trời đất, còn kèm theo tiếng động lớn đến mức làm người ta ù tai, sóng xung kích khổng lồ càng lan rộng ra thành hình sóng tròn, biến tất cả mọi thứ giữa trời đất thành tro bụi.

Nhưng điều nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người là, Uyên Tổng lại đứng lơ lửng giữa hư không mà không hề hấn gì. "Sao có thể!?" Liễu Như Yên kinh ngạc đến mức môi anh đào khẽ hé mở, rất khó tin nhìn về phía Uyên Tổng.

Đạo lôi kiếp thứ ba vừa rồi giáng xuống từ trời, còn mạnh hơn hai đạo trước đó quá nhiều, đừng nói là Uyên Tổng chỉ còn một tia tàn huyết, cho dù là Uyên Tổng đầy máu cũng không thể chống đỡ nổi.

Nhưng hiện tại sự thật đã bày ra trước mắt nàng, Uyên Tổng quả thực đã tránh thoát được đạo lôi kiếp thứ ba. "Phốc!!" Uyên Tổng sau đó đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, nhưng khóe miệng y lại lộ ra nụ cười.

Y vốn tưởng rằng mình lần này khó thoát kiếp này, nhưng không ngờ ông trời lại không thu y, khiến y được một Đại Đạo chi ấn chọn trúng, lại còn là Đại Đạo Ảnh trong truyền thuyết.

Nó có thể khiến người ta tiến vào trạng thái ảnh hóa, tức là cái bóng không có bản thể.

Có thể nhìn thấy, nhưng không thể chạm vào!

Nhưng vì y mới vừa đạt được Đại Đạo Ảnh, chỉ có thể coi là sơ bộ lĩnh ngộ Đại Đạo này, cho nên mới bị lôi kiếp chấn thương.

Nếu có thể cho y mười năm thời gian lĩnh ngộ, đừng nói là cái gì Long Ngạo Thiên hết thời, cho dù là Tần Phong đang nổi cũng không làm y bị thương, trừ phi bọn họ có thể dùng Đại Đạo thời gian cố định y lại, nếu không trên đời này sẽ không có ai có thể làm y bị thương. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến y thân chịu trọng thương, nhận được 100 vạn Điểm phản diện!" "Lại bị rút xuống một triệu!?" Côn Bằng phân thân nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, lập tức lại tiến vào chế độ vợ chồng già.

Không quá vui vẻ, cũng không quá khó chịu, chỉ là không còn cảm giác nhiệt luyến, chỉ còn lại tâm trạng sống qua ngày cho xong chuyện.

Ầm ầm!!

Tiếng sấm vẫn còn, lôi kiếp tiếp diễn.

Chỉ thấy Uyên Tổng sau khi đạt được Đại Đạo chi ấn Ảnh, đối mặt với lôi kiếp chưa từng có trong lịch sử lần này không hề sợ hãi, cứng rắn chống đỡ qua sáu đạo lôi kiếp còn lại.

Nhưng vì y mới đạt được, kiểm soát không sâu, khiến y mỗi lần bị lôi kiếp đều bị chấn thương.

Nếu là trong tình huống y đầy máu, mức độ thương tổn này đương nhiên không đáng là gì, nhưng sau khi cứng rắn đỡ hai đạo lôi kiếp đầu tiên, chỉ còn lại một tia tàn huyết, sáu đạo lôi kiếp suýt nữa đã đưa y đi gặp bà nội, đương nhiên cũng đã cống hiến sáu triệu Điểm phản diện cho Tần Phong. "Thế này là kết thúc rồi sao!?" Côn Bằng phân thân cũng không vui mừng vì mẫu hạm thành công, trái lại còn cảm thấy tâm trạng mình cực kỳ không vui.

Cứ như ông chủ đã tìm được một đơn hàng lớn chín mươi triệu, giao cho người tâm phúc đáng tin cậy nhất của mình làm, kết quả y lại chỉ kiếm về cho mình hai mươi bảy triệu, tổn thất tận sáu mươi mấy triệu Điểm phản diện.

Chương 2012

"A Uyên, chàng sao rồi!?" Liễu Như Yên thấy Uyên Tổng đã chống đỡ qua lôi kiếp, nháy mắt biến thành cô bạn gái nhỏ hiểu chuyện bay nhanh tới. "Chỉ là chút phong sương mà thôi..." Uyên Tổng miệng không ngừng thổ huyết, nhưng vẫn không quên ra vẻ.

Nhưng còn chưa đợi y ra vẻ xong, một bóng đen lập tức vọt ra từ hư không.

Chỉ thấy người tới không ai khác, chính là Thanh Thiên của Hắc Băng Đài.

Khác với việc Tần Phong và những người khác sau đại chiến Ẩn Môn ai về nhà nấy, y đã luôn túc trực bên ngoài Cổ Trường ở Tây Vực, phàm là người nào đi ra từ bên trong đều được ghi chép lại, để tiện sau này lão bản Tần đến tìm.

Còn Uyên Tổng và Liễu Như Yên, vừa hay gần đây mới đi ra.

Thêm vào đó Tần Đạo nói Uyên Tổng gần đây phúc duyên sâu dày, cho nên y liền mang theo một chút tò mò đến, kết quả vừa đến thì đã thấy y được Đại Đạo chi ấn chọn trúng.

Nhưng trong lòng lại có một âm thanh vang lên, nói rằng Đại Đạo chi ấn này có duyên với mình.

Uyên Tổng sở dĩ có thể đạt được Đại Đạo chi ấn này, hoàn toàn là do ông trời thương hại y, mình nhất định phải tự tay giành lại cơ duyên thuộc về mình. "Cái gì!!" Đồng tử Uyên Tổng đột nhiên co rụt, không ngờ lại có người đánh lén.

Nhưng lúc này máu và mana của y đều đã cạn, căn bản không có khả năng ngăn cản Thanh Thiên, cũng không có khả năng sử dụng Đại

Đạo chi ấn, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương áp sát mình.

Phốc một tiếng, tiên huyết văng tung tóe!!

Chỉ thấy Thanh Thiên không có một chút động tác thừa nào, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực Uyên Tổng.

Ngay sau đó không chút dây dưa rề rà, y lập tức cứng rắn rút Đại Đạo chi ấn Ảnh từ trong cơ thể Uyên Tổng ra. "Đậu má, học của ai vậy?!" Côn Bằng phân thân lập tức văng tục, không ngờ Thanh Thiên lại đột nhiên đánh lén... "A!!" Uyên Tổng vẻ mặt đau khổ phát ra tiếng kêu thảm thiết, trơ mắt nhìn Đại Đạo chi ấn bị rút ra. "A Uyên!!" Liễu Như Yên lập tức nhập vai, vẻ mặt lo lắng kêu lớn.

Nhưng nàng lại không ngăn cản Thanh Thiên ngay lập tức, mà lại đỡ Uyên Tổng trước, đợi Thanh Thiên hoàn toàn rút Đại Đạo chi ấn ra xong, nàng mới ra tay phát động tấn công Thanh Thiên. "Đạt được mục đích, rút lui!" Thanh Thiên không có một chút động tác thừa nào, sau khi đạt được mục đích không nói hai lời quay người bỏ đi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thủ hạ đã đả thương Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, khiến y mạng sống ngàn cân treo sợi tóc, nhận được 2000 vạn Điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thủ hạ đã cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được 2000 vạn Điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thủ hạ đã cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Ngàn cân treo sợi tóc?

Vậy là không sao rồi!" Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, trong lòng cũng không kìm được cảm thán.

Vốn dĩ hắn đã chuẩn bị tâm lý tổn thất sáu mươi triệu rồi, nhưng không ngờ người tốt thật sự có báo đáp tốt, ông trời có mắt, thấy không thể chấp nhận hành vi vô sỉ hãm hại chủ nhân của Uyên Tổng, lập tức đã bù đắp cho hắn bốn mươi triệu tổn thất và một cơ hội rút thưởng.

Nhưng hắn hiện tại cũng không rảnh để ý đến việc đó, vội vàng kêu gọi hệ thống sử dụng cơ hội rút thưởng trong lòng.

Loảng xoảng một tiếng!!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu từ từ chuyển động. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng Đại Tiên Thiên Thời Không Tiến Hóa Giao Nang!" "Lại là Tiến Hóa Giao Nang!?" Thần sắc Tần Phong rõ ràng ngẩn ra, cảm thấy đau rổ ruột.

Nhớ lần đầu tiên rút được vật này quả thực rất kích động, không ngờ Đế binh cũng có thể tiến giai thành Đại Tiên Thiên chí bảo.

Nhưng vấn đề là hắn hiện tại đã thu thập đủ bốn thanh Đại Tiên Thiên kiếm cần cho Tru Tiên Kiếm Trận, cũng có nghĩa là Đại Tiên Thiên Thời Không Tiến Hóa Giao Nang, trong nháy mắt đã từ em gái ngọt ngào biến thành bà cô khó ưa.

Ong!

Ong!

Ngay khi Tần Phong đang ngẩn người, một tiếng kiếm reo vang lên.

Chỉ thấy Côn Bằng phân thân không chỉ đưa mẫu hạm đã luyện chế xong trở về, mà còn bao gồm mấy thanh tiên kiếm đã dùng để khởi động cho Uyên Tổng trước đó, trong đó có cả Vô Trần kiếm của Tiểu Tam Tam. "Vô Trần kiếm!?" Tần Phong thầm thì một tiếng, trong lòng lập tức có quyết định.

Hắn tuyệt đối không phải chủ động ban phúc lợi cho Thiên Tuyển Chi Tử, mà là để chuẩn bị cho Thiên Cung giáng lâm mười năm sau, kẻ địch thì làm cho ít đi, minh hữu thì làm cho nhiều thêm.

Lúc này —— Tây Trưởng lão và những người khác không để ý đến Tần Phong, ánh mắt đồng loạt quét qua mẫu hạm.

Chỉ thấy một vật khổng lồ như pháo đài khoa huyễn xuất hiện trên đỉnh đầu, bề mặt thân hạm lấp lánh ánh kim loại, phản chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo mà sâu thẳm, những đường nét mượt mà càng tràn đầy cảm giác mạnh mẽ và áp bức.

Đặc biệt là khí tức khủng bố mà nó tỏa ra, dường như có thể xóa sạch tất cả mọi thứ trên thế gian. "Thành rồi, thành rồi!!" Tây Trưởng lão nhảy tưng tưng, vui như một đứa trẻ.

Đối với luyện khí sư mà nói, không có gì vui hơn việc khí vật thành công, cho dù ông được mệnh danh là luyện khí sư mạnh nhất Tiên giới, đã luyện chế rất nhiều Thiên Chu và tiên sơn, cũng không thể kiềm chế được tâm trạng kích động của mình.

Chỉ vì Kế hoạch Nam Thiên Môn quá mức đi trước thời đại, hoàn toàn phá vỡ phương thức chiến tranh trong tương lai.

Cũng có nghĩa là ông sẽ không còn là luyện khí sư mạnh nhất nữa, mà sẽ trở thành người tiên phong vượt thời đại của giới luyện khí, giống như sự khác biệt giữa một đại sư tu luyện thành công trong giới võ đạo, và một tổ sư khai tông lập phái. "Thành công rồi, thành công rồi!!" Các đệ tử Tiên Chú Phong thấy mẫu hạm trở về, lập tức kích động reo hò ôm nhau.

Vốn tưởng rằng người tốt mà Tần Phong nói sẽ không đỡ nổi mấy đạo lôi kiếp, nhưng không ngờ đối phương không chỉ là người tốt, thực lực còn vô cùng cường hãn, đỡ chín đạo lôi kiếp mà không hề rên một tiếng, cũng chẳng có ý định ra vẻ.

Và ngay khi Tiên Minh đang ăn mừng Kế hoạch Nam Thiên Môn hoàn thành, Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung ở cạnh bên lại không bình tĩnh nổi. "Cỗ khí tức kia vừa rồi là sao!?" Lăng Tiêu Tiên Đế có chút kinh hãi, ngay sau đó lại có chút mơ hồ.

Y vốn cảm ứng được luồng khí tức áp bức đó ở hướng Tiên Minh, nhưng giây tiếp theo đã chạy đến địa bàn Nam Vực của Chiến Thần Điện.

Mặc dù Uyên Tổng bằng vào Đại Đạo Ảnh đã thành công tránh thoát, nhưng năng lượng sẽ không vì y tránh né mà tiêu tán, mà là đại địa đã chịu đựng cú xung kích năng lượng khủng khiếp đó, cũng khiến toàn bộ Tiên giới đều cảm thấy run rẩy. "Khải bẩm Đế quân!" Tô Uyển vội vàng đáp: "Căn cứ vào tin tức từ tai mắt của Tiên Minh mà chúng ta mua chuộc, cỗ khí tức này ban đầu xuất hiện tại Tiên Chú Phong của Tây Trưởng lão Tiên Minh." "Tiên Chú Phong của Tiên Minh!?" Lăng Tiêu Tiên Đế nhíu mày nói: "Nếu bản đế không nhớ lầm, Kế hoạch Nam Thiên Môn mà Tiên Minh đề xuất trăm năm trước, hình như chính là giao cho Tiên Chú Phong phải không!?" "Đúng vậy!" Tô Uyển thành thật đáp, biểu thị rằng trí nhớ của ngài thật tốt. "Kế hoạch Nam Thiên Môn!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu vẻ mặt lo lắng hỏi: "Động tĩnh lớn như vậy vừa rồi, chẳng lẽ là Kế hoạch Nam Thiên Môn của Tiên Minh đã hoàn thành sao!?" "Không phải chứ!?" Lăng Tiêu Tiên Đế có chút kinh hãi, nói chuyện cũng rất không tự tin.

Chương 2013

Mặc dù y không biết nội dung cụ thể của Kế hoạch Nam Thiên Môn, nhưng từ động tĩnh vừa rồi gây ra không khó để nhận ra, uy lực của Kế hoạch Nam Thiên Môn này tuyệt đối sẽ khủng bố đến mức dọa chết người. "Kế hoạch Nam Thiên Môn của chúng ta đâu!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu lập tức hỏi dồn: "Năm đó khi Tiên Minh công bố Kế hoạch Nam Thiên Môn, ta nhớ chúng ta Lăng Tiêu Cung cũng đã theo cùng, hiện tại đã tiến triển đến bước nào rồi!?" "Hồi Thánh Mẫu..." Tô Uyển tiếp tục thành thật đáp: "Chúng ta lúc đầu quả thực có làm Kế hoạch Nam Thiên Môn, còn mời toàn bộ luyện khí sư Bắc Vực tề tựu Lăng Tiêu Cung, nhưng sau khi đầu tư mấy chục ức cực phẩm tiên tinh, vẫn không làm ra trò trống gì, sau đó Đế quân tìm lại Thiên Ngự kiếm, thế là đã đình chỉ hạng mục này, yêu cầu đám luyện khí sư đó dốc toàn lực tu phục Thiên Ngự kiếm." "Ngươi lại không theo kịp!?" Lăng Tiêu Thánh Mẫu nghe vậy, lập tức phát ra tiếng hét chói tai.

Vốn tưởng rằng Kế hoạch Nam Thiên Môn của Tiên Minh đã thành công, bên nhà mình cho dù chậm một bước, tin rằng cũng sẽ rất nhanh đuổi kịp, nhưng điều mà nàng vạn vạn cũng không ngờ tới là, con trai bảo bối nhà mình lại không theo kịp.

Giống như thời đại pháo hỏa tới, ngươi không dùng tiền để nghiên cứu hỏa khí, trái lại lại mang đi nghiên cứu vũ khí lạnh vậy.

Mà Chiến Thần Điện và Lăng Tiêu Cung thì vừa hay ngược lại, cũng không biết là do bị ảnh hưởng bởi hào quang của nhân vật chính, hay vì nguyên nhân nào khác, Tâm Ngữ Tiên Tử sau khi nghe nói về Kế hoạch Nam Thiên Môn, đã luôn không ngừng dốc sức đầu tư tiền vào. "Kế hoạch Nam Thiên Môn thật sự mạnh đến thế sao!?" Long

Ngạo Thiên cũng cảm ứng được khí tức vừa rồi, trái tim vốn bị đả kích lại một lần nữa đập mạnh. "Đế quân!" Hồng Tụ thấy Long Ngạo Thiên lại muốn hành động, vội vàng mở miệng đả kích nói: "Mặc dù Tâm Ngữ Tiên Tử đã luôn ủng hộ Kế hoạch Nam Thiên Môn, nhưng chúng ta lại phải mò mẫm từ đầu, hiện tại cũng chỉ miễn cưỡng phục chế được Huyền Nữ Chiến Cơ trăm năm trước của Tiên Minh, hơn nữa chi phí của mỗi chiếc lại cao tới hàng ức cực phẩm tiên tinh, căn bản không có cách nào trang bị quy mô lớn cho đại quân, không đúng, chúng ta hiện tại cũng không có quân đội quy mô lớn, Thần Sách Quân đã theo Bạch Nhật phản bội rồi..." Phốc!

Phốc!

Ngực Long Ngạo Thiên đột nhiên đau nhói, dường như bị dao đâm vào tim.

Y đã tin tưởng Bạch Nhật đến thế, coi y là người tâm phúc để bồi dưỡng, nhưng kết quả y lại là nội gián mà Tần Phong phái đến, không chỉ làm trống rỗng tích lũy trăm năm của Chiến Thần Điện, mà còn kích động Thần Sách Quân mà y khổ cực chế tạo phản loạn. "Đúng rồi, Đế quân!" Hồng Tụ lại mở miệng bổ đao nói: "Vì Kim Nguyệt vừa tới đã bị Tần Phong bắt đi, tiên tinh đã hứa với chúng ta không được đưa đến đúng hẹn, dẫn đến thị trường hoàn toàn sụp đổ, cộng thêm sự diệt vong của Ẩn Môn, Thiên Địa Đại Đạo trở lại, cũng như Tần Phong và đám yêu nghiệt hoành không xuất thế, hiện tại Nam Vực chiến hỏa nổi lên khắp nơi, các tán tu khắp nơi đều giương cao cờ khởi nghĩa." "Đáng chết!!" Long Ngạo Thiên tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, gầm nhẹ như mất đi lý trí.

Vốn dĩ y là Thiên chi kiêu tử chỉ còn cách lên đỉnh một bước, nhưng từ khi Tần Phong phi thăng đến Tiên giới, y không chỉ danh tiếng bị hủy hoại, sự nghiệp của Chiến Thần Điện cũng tan tành, ngay cả những người phụ nữ bên cạnh cũng lần lượt rời bỏ y.

Còn Thất Sát Bi, Vạn Kim Bất Diệt Khải, Kim Long Thương và các trang bị khác của y, cũng bị Tần Phong lừa lấy đi, khiến y ra sân cứ như một thần linh cấp thấp không có uy phong. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo mất đi lý trí, nhận được 50 vạn Điểm phản diện!" "Bị tức đến mất lý trí sao!?" Tần Phong thần sắc có chút mơ hồ, không biết là ai đang tức giận.

Nhưng hắn hiện tại cũng không rảnh để ý đến chuyện này, sau khi hoàn thành bước cuối cùng của Nam Thiên Môn, chuẩn bị mang Vô Trần kiếm vội vàng về Hãn Hải.

Còn về việc vì sao không trả Vô Trần kiếm lại cho Lâm Tam, là vì Lâm Tam lúc này không xứng với thanh kiếm này.

Vô Trần kiếm hiện tại đã tiến giai thành Cực phẩm Tiên kiếm, cần dùng sức mạnh Tiên Đế ôn dưỡng để nó tiến giai thành Đế binh, sau đó mới có thể sử dụng Tiến Hóa Giao Nang đã tiến giai.

Mà Lâm Tam mới vừa đột phá đến Tiên Vương cảnh, căn bản không có sức mạnh Tiên Đế để ôn dưỡng.

Cho nên với tư cách là anh em ruột khác cha khác mẹ của Lâm Tam, hắn chỉ có thể khổ sở một chút mà làm thay, dùng sức mạnh Tiên Đế của mình để ôn dưỡng Vô Trần kiếm.

Ong!

Ong!

Vô Trần kiếm lập tức chấn động, dường như muốn trở về tìm Lâm Tam. "Ngươi cái đồ không lương tâm này!" Tần Phong không kìm được phàn nàn: "Trẫm đã tiêu tốn bao nhiêu dược liệu và khí lực, mới đưa ngươi thăng cấp thành Cực phẩm Tiên kiếm, ngươi bây giờ không muốn chơi thì thôi đi, lại ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không có đã muốn chạy rồi sao!?" Ong!

Ong!

Vô Trần kiếm lại một lần nữa chấn động, phát ra tiếng kiếm reo trong trẻo.

Dường như đang nói oan có đầu, nợ có chủ, ta là một thanh kiếm đâu có nợ ngươi, phí dược liệu và phí gia công thì đi tìm chủ nhân của nó mà đòi, đừng có nắm lấy cán ta không cho ta về nhà. "Hay cho nó!!" Tần Phong trong lòng lập tức hô hay cho nó, không ngờ Lâm Tam lại có thể dạy dỗ ra loại kiếm này.

Nhưng với tư cách là anh em ruột khác cha khác mẹ của Lâm Tam, hắn không có ý nghĩ mặc kệ nó, chuẩn bị dạy dỗ Vô Trần kiếm một chút, cho nó biết thế nào là năng lượng tích cực. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã ăn hiếp khí linh của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, nhận được 50 vạn Điểm phản diện!" "Cái *** này cũng được sao!?" Mắt Tần Phong lập tức sáng rực lên, nắm chặt Vô Trần kiếm không buông tay.

Ầm ầm!!

Ngay khi Tần Phong chuẩn bị rời đi, hư không truyền đến một tiếng sấm.

Chỉ thấy trong tiểu viện nơi Tần Gia thủy tổ ở, Tần Hạo đang ngồi khoanh chân trên đất bế quan tu luyện, toàn thân bị vô tận lôi điện bao phủ, còn kèm theo sức mạnh Đại Đạo khủng bố. "Là Đại Đạo chi ấn Thiên Lôi!" Tiểu Bạch lập tức kinh hô một tiếng, vô thức rút ra gạch đạo đức.

Mặc dù nó và Tần Hạo đều họ Tần, nhưng mỗi lần thấy y đạt được thành tựu gì, trong lòng nó lại vô cùng khó chịu, chỉ có xông lên đánh y một trận mới có thể bình phục. "Nhị đệ!" Tần Phong không cho Tiểu Bạch cơ hội, lấy Thước Lượng Thiên ra rạch hư không, trước khi đi không quên dặn dò: "Ca ca gần đây có thể sẽ đi Ma giới một chuyến, đệ ở nhà tu luyện cho tốt, không nên đắm chìm vào nữ sắc, không nên chìm đắm trong tửu sắc, không nên ham nhàn ghét lao động, hiểu chưa!?" "Không nên đắm chìm vào nữ sắc!?" Tần Hạo từ từ mở mắt, lập tức liếc xéo một cái.

Ngay sau đó y trong lòng bắt đầu phàn nàn, cảm thấy ca ca ruột này quá không phải đồ tốt.

Hắn mình thì nhiều vợ nhiều thiếp, lại nói với ngươi vạn ác dâm vi thủ!

Hắn mình thì chìm đắm trong tửu sắc, lại nói với ngươi nghèo hèn không thể chuyển rời!

Hắn mình thì cướp đoạt tinh vi, lại nói với ngươi ôn hòa, lương thiện, cung kính, tiết kiệm, nhường nhịn!

Hắn mình thì ham nhàn ghét lao động, lại nói với ngươi cần cù có thể làm giàu! .... "Tần Phong muốn đi Ma giới!?" So với việc Tần Hạo phàn nàn trong lòng, mọi người Tiên Minh lại kích động.

Mặc dù Tần Phong đã một mình cứu vãn Tiên Minh, có thể nói là cứu vãn đại cục sắp nghiêng đổ, vực dậy sóng dữ sắp nhấn chìm, nhưng bản lĩnh gây họa của hắn cũng thực sự mạnh, liên tục có thể mang về cho ngươi những sự kiện lớn làm người ta kinh hồn bạt vía.

Hiện tại tai họa này nói muốn tranh bá Ma giới, cũng có nghĩa là Tiên giới sẽ trở lại hòa bình.

Ngay sau đó mọi người liền bắt đầu bận rộn, chuẩn bị liên tục bắn pháo tiên mấy ngày để ăn mừng. "Ma giới đáng thương a!" Thất Trưởng lão không kìm được lẩm bẩm một tiếng, trong lòng thương xót Ma giới hai phần rưỡi.

Ngươi nói ngươi xuất thế phá phong lúc nào không tốt, lại cứ phải phá phong sau khi Tần Phong đột phá Tiên Đế, lại còn trùng hợp thu hút ánh mắt của hắn, khiến hắn trong những năm tháng nhàm chán lại để mắt tới.

Ầm ầm!!

Trên Hãn Hải, phân thân tiếp tục chiến đấu, sóng lớn ngút trời không ngừng cuộn trào.

Chương 2014

Nhưng khác với cảnh tượng vô địch không gì cản nổi khi đại ma đầu tuyệt thế xuất thế trong tưởng tượng, Tiên Đế phân thân của Tần Phong hoàn toàn áp đảo đối phương mà đánh, dường như đang đùa giỡn với một đứa trẻ. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Cửu U Ma Đế mở to mắt kinh ngạc, nội tâm lâu rồi không thể bình tĩnh.

Vốn tưởng rằng cả hai bên đều là Tiên Đế phân thân, cho dù mình không thể chiến thắng đối phương, thì cũng nên đánh hòa, nhưng chiến lực của Tần Phong lại hoàn toàn đảo lộn nhận thức của y.

Rõ ràng chỉ là Tiên Đế phân thân tách ra từ bản thể, nhưng lại có chiến lực không kém Tiên Đế, cũng khiến y có ảo giác đây chính là bản thể. "Còn không nói sao?!" Tiên Đế phân thân của Tần Phong đã hết kiên nhẫn, khí tức quanh người bắt đầu sôi trào.

Phanh một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong không có thời gian lải nhải với đối phương nữa, trực tiếp xông lên là một cú Khôn Khôn Thiết Sơn Kháo. "Phốc!!" Cửu U Ma Đế phun ra một ngụm tiên huyết, cơ thể nhanh chóng bay ngược về phía sau.

Nhưng Tần Phong lại không có ý buông tha y, một cú biến tốc đã xuất hiện phía sau y, trên đầu ngón tay ngưng tụ ra một đạo kiếm khí khủng bố đến cực điểm. "Cái gì!!" Đồng tử Cửu U Ma Đế đột nhiên co rụt, muốn né tránh thì đã không kịp nữa.

Phanh một tiếng!!

Kiếm khí rạch ngang hư không, trực tiếp xuyên thủng y.

Khác với cảnh tượng tiên huyết văng tung tóe trong tưởng tượng, cơ thể Cửu U Ma Đế bắt đầu từ từ tan biến.

Nhưng Tiên Đế phân thân của Tần Phong lại nhanh chóng tiến lên, không chỉ nắm lấy đầu đối phương, kiểm tra ký ức trong não hải của y, mà còn luyện hóa năng lượng trong cơ thể y trong chớp mắt. "A!!" Cửu U Ma Đế phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó cơ thể tan biến vào hư không. "Đây chính là bí mật của Thiên Cung sao!?" Tần Phong lập tức lẩm bẩm một tiếng, đã xem thấy bí mật của Thiên Cung...

Nhưng lúc này Tần Phong lại không có thời gian để ý tới, hắn đã lướt xem tin tức về Thiên Cung.

Theo ghi chép của Cửu U Đại Bách Khoa, khi Tà Đế du lịch thế gian năm xưa, đã gặp phải Ẩn Môn chuyên âm thầm thu thập Đại Đạo Chi Ấn, hai bên cũng vì thế mà bùng nổ mấy lần xung đột.

Tà Đế dựa vào thiên phú siêu cường của bản thân, ba lần bảy lượt phá hỏng chuyện tốt của Ẩn Môn.

Đồng thời phát hiện Ẩn Môn không đơn giản như vẻ bề ngoài, thế là hắn liền theo đường dây của Ẩn Môn điều tra xuống, phát hiện bọn chúng thu thập Đại Đạo Chi Ấn là để cắt đứt Đại Đạo và Khí Vận thiên hạ.

Tà Đế lúc đó cũng giống như Tần Phong trước đây, đều cho rằng Ẩn Môn chính là đại boss cuối cùng, chỉ cần tiêu diệt Ẩn Môn là coi như kết thúc.

Nhưng điều y vạn vạn không ngờ tới là, mấy lần giao thủ khiến y càng ngày càng cảm thấy Ẩn Môn không đơn giản, cuối cùng khiến y phát hiện ra Thiên Cung ẩn giấu đằng sau Ẩn Môn.

Sau đó y bắt đầu điên cuồng thu thập cổ tịch, tìm kiếm tin tức Thiên Cung từ những manh mối nhỏ nhất.

Cuối cùng, trời không phụ lòng người, y thật sự đã ghép nối được.

Không biết bao nhiêu kỷ nguyên trước, có người đột phá lên trên Tiên Đế, nhưng người này không hy vọng có ai ngồi ngang hàng với mình, thế là đã châm ngòi quan hệ giữa Yêu tộc, Vu tộc và các thế lực lớn khác, từ đó nổ ra Thái Cổ Đại Chiến lần thứ nhất.

Người này không những không bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến, còn thành công cắt đứt năm thành Thiên Địa Đại Đạo Chi Lực, khai mở Thiên Giới và sáng tạo ra Thiên Cung trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, người này tuy đã cắt đứt năm thành Đại Đạo Chi Lực, còn tiêu diệt chủng tộc cường đại thời Thái Cổ, nhưng Chư Thiên Vạn Giới vẫn còn rất nhiều người tài hoa tuyệt diễm, có thể nghịch thiên mà đi.

Thế là người này lại âm thầm tạo ra Ẩn Môn, để bọn chúng thu thập Thiên Địa Đại Đạo Chi Ấn, từ đó suy yếu thêm Thiên Địa Đại Đạo.

Đồng thời người này để có thể khống chế Ẩn Môn tốt hơn, cũng để ngăn chặn Tà Đế kiểu cá lọt lưới lại xuất hiện, đã lấy Hợp Đạo làm khế cơ đột phá Tiên Đế trở lên, khiến hết đời này đến đời khác Môn chủ Ẩn Môn đều trở thành khôi lỗi của Đại Đạo.

Nhưng điều khiến người này lại thất toán chính là...

Môn chủ Ẩn Môn đời thứ năm Dao Quang, trong quá trình Hợp Đạo đã phát hiện ra điều bất thường, hơn nữa còn âm thầm liên hệ được với Tà Đế.

Tuy nhiên, Ẩn Môn lúc này đã thu thập rất nhiều Đại Đạo Chi Ấn, khiến Đại Đạo Chi Lực giữa thiên địa càng suy yếu thêm một bước, muốn lật đổ Thiên Cung đang đè nặng lên người căn bản là không thực tế.

Thế là Tà Đế không nói hai lời liền đốt cháy tuổi thọ, cưỡng ép dung nhập Đại Đạo Chi Lực còn sót lại vào bản thân.

Không chỉ cường đại đến mức giơ tay tách rời Tiên Giới khai mở Ma Giới, y còn liên hợp với các cường giả Tiên Giới, ôm theo quyết tâm phải chết phát động Thái Cổ Đại Chiến lần thứ hai.

Nhưng Thiên Cung lúc này đã nắm giữ ưu thế tuyệt đối, chỉ cần lừa gạt một Phần Thiên Tiên Đế, liền vô tình trấn áp cuộc khởi nghĩa của Tà Đế.

Cuối cùng, y binh bại vẫn lạc xuống hạ giới, Tây Vực trở thành chiến trường cổ.

Nhưng điều khiến Thiên Cung không ngờ tới là, dù bọn họ diệt trừ Tà Đế phiền toái này, cũng không thể khiến Ma Giới dung nhập trở lại vào Tiên Giới.

Vốn dĩ Tiên Giới đã vì năm thành Thiên Địa Đại Đạo bị rút ra mà ở trạng thái vận hành quá tải, bây giờ lại bị rút ra một phần nữa cho Ma Giới, khiến Tiên Giới vốn đã không dư dả lại càng thêm tuyết thượng gia sương.

Cứ như dùng CPU của mười mấy năm trước để chơi game hiện đại vậy.

Hoặc là không tải game về chơi, hoặc là không hạ thấp cấu hình game.

Và Thiên Cung đương nhiên sẽ không để game ngừng vận hành, thế là bắt đầu áp chế số lượng người đột phá Tiên Đế.

“Đây chính là bí mật của Thiên Cung!!” Sau khi xem xong tin tức, nội tâm Tần Phong mãi không thể bình tĩnh.

Hắn vốn tưởng rằng cắt đứt truyền thừa của Ẩn Môn, để Thiên Địa Đại Đạo và Khí Vận hồi quy, các tán tu sẽ có thể sống tốt hơn, nhưng điều y vạn vạn không ngờ tới là, Thiên Cung lại một mình độc chiếm năm thành, Ma Giới và Tiên Giới hàng tỷ vạn tán tu cộng lại mới miễn cưỡng ngang hàng với người ta.

“Ai?

Ai đã giết phân thân của bổn đế!?” Ngay khi Tần Phong đang xem xét bí mật của Thiên Cung, một tiếng gào thét truyền ra từ trong xoáy nước.

Oanh long long!!

Trên Hãn Hải đột nhiên sóng lớn ngập trời, tựa như một loại sức mạnh nào đó bị đốt cháy.

Ngay sau đó, xoáy nước như một con cự thú Thao Thiết từ Thái Cổ, há to cái miệng khổng lồ sâu thẳm vô tận, tham lam nuốt chửng mọi thứ xung quanh, càng phát ra khí tức khiến người ta run sợ.

“Bệ hạ!!” Phong Hoa Tuyết Nguyệt và Hồng Hạnh mấy người vội vàng rụt lại phía sau Tần Phong.

Chương 2015

"Đừng sợ…" Tần Phong lập tức nhẹ giọng an ủi: "Chỉ là một Ma Đế nho nhỏ của Ma Giới thôi, không làm nên sóng gió gì đâu…" "Ngươi khốn kiếp..." Bản thể Cửu U Ma Đế lập tức cắt ngang, rồi tiếp tục chửi rủa: "Có giỏi thì ngươi đừng có đi, đợi bổn đế phá phong mà ra, nhất định sẽ xé xác ngươi thành vạn đoạn..." "Nói chuyện với trẫm mà dám dùng từ thô tục!?" Sắc mặt Tần Phong lập tức tối sầm, ngước mắt nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy trong hư không đột nhiên nứt ra một khe hở, tựa như một trang giấy cổ bị đao kiếm cưỡng ép rạch ra, không chỉ lộ ra một cái động đen kịt bí ẩn, còn kèm theo vô số phù văn thần bí đan xen nhảy múa bên trong.

"Kia là…" Phong Hoa Tuyết Nguyệt và Hồng Hạnh, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên.

Ngay sau đó liền thấy Tần Phong một thân bạch y bước ra, khóe miệng vẫn treo nụ cười tà mị quen thuộc, trên vai là "vật phẩm đi kèm" độc quyền của hắn, một con thỏ không có cổ.

Phân thân Tiên Đế sau khi nhìn thấy bản thể, lập tức hóa thành một khối năng lượng dung hợp với y.

"Có giỏi đừng đi!?" Sau khi xem xong ký ức, Tần Phong lập tức bá khí đáp lại: "Không cần phiền phức vậy đâu, trẫm đây sẽ đến Ma Giới tìm ngươi!" Vừa dứt lời —— một cỗ uy áp vô hình nhưng hùng vĩ đến cực hạn, lấy Tần Phong làm trung tâm bùng nổ ra ngay lập tức.

Oanh long long!!

Xoáy nước trên Hãn Hải lập tức cuồn cuộn dữ dội, như có một bàn tay vô hình đang mạnh mẽ khuấy động.

Ngay sau đó, cả vòm trời lập tức sáng bừng, từng khối hỏa diễm màu vàng như sao băng hung hăng giáng xuống Hãn Hải, sự va chạm giữa lửa và nước lập tức tạo ra một lượng lớn hơi nước.

“Bệ hạ muốn làm gì!?” Phong Tình Yểm kinh hô: “Hắn sẽ không định dùng Thái Dương Chân Hỏa, làm bốc hơi cả Hãn Hải đấy chứ!?” “Cô đừng nói, cô thật sự đừng nói...” Nguyệt Hi hơi thở lập tức gấp gáp, cảm thấy Tần Phong thật sự có thể làm ra chuyện này.

Mặc dù Hãn Hải có mật độ rất lớn, ngay cả Tiên Đế cũng khó lòng chạm tới đáy, nhưng đối với Tần Phong sở hữu Thái Dương Chân Hỏa và tinh lực vô hạn mà nói, quả thực có khả năng xóa sổ nó khỏi bản đồ.

“Uy của Tiên Đế, khủng bố như vậy!” Hoa Linh không khỏi hít một hơi khí lạnh, bị thực lực của Tần Phong làm chấn kinh.

“Quá bá khí rồi!!” Ngọc Tuyết như phát cuồng, ánh mắt tràn đầy hình trái tim nhìn Tần Phong.

Chỉ cần là chuyện hắn đã quyết định thì không ai có thể ngăn cản, cũng không có gì có thể cản được bước chân của hắn, dường như chỉ cần hắn muốn đi, đường sẽ ở ngay dưới chân hắn.

“Tình huống gì!?” Sắc mặt Cửu U Ma Đế đối diện hơi ngây người, cảm ứng được một cỗ khí tức nóng bỏng ập tới...

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng, đại trận phong ấn tức khắc phá vỡ.

Ngay sau đó, nước Hãn Hải như sông vỡ đê ào ạt đổ vào Ma Giới, bên trong còn mang theo từng đạo hỏa diễm màu vàng, không chỉ làm nước biển đỏ rực hóa thành hơi nước, mà còn khiến nước biển sôi sùng sục.

“A!!” Một đám Ma Tu trở tay không kịp, bị nướng đến mức kêu la thảm thiết.

“Không thể nào!!” Cửu U Ma Đế trong lòng kinh hãi, vội vàng nhìn về phía lối vào Ma Giới.

Chỉ thấy lối vào Ma Giới đang phun trào nước biển, dường như bị một bàn tay vô hình cưỡng ép xé rách, một thanh niên thân mặc bạch y vượt qua Hãn Hải mà đến, trừ năm nữ tử xinh đẹp đứng phía sau, trên vai còn có một con thỏ không có cổ.

“Người này là ai!?” Mọi người trong Ma Giới lập tức yên lặng, cảnh giác nhìn Tần Phong đột nhiên xuất hiện.

Mặc dù năm người phụ nữ phía sau Tần Phong rất xinh đẹp, con thỏ trên vai cũng cực kỳ mập mạp, theo tác phong của bọn họ trước đây, đã sớm lột da nướng thỏ, rồi ôm mỹ nhân uống rượu ăn thịt rồi.

Nhưng lần này bọn họ lại không làm theo quy trình, vì có thể cảm ứng được khí tức cường đại trên người Tần Phong.

“Đây chính là Ma Giới sao!?” Tiểu Bạch đặt củ cà rốt xuống, tò mò ngó nghiêng xung quanh.

Chỉ thấy bầu trời Ma Giới bị một tầng mây đen dày đặc bao phủ, xương khô trên mặt đất khắp nơi đều có thể nhìn thấy, còn kèm theo một cỗ khí tức mục nát và huyết tinh xộc thẳng vào mặt.

Và đối diện bọn họ, còn đứng một đám người.

Khác với hình tượng chính phái áo trắng bay bổng, tay cầm tiên kiếm của Tiên Minh, bọn họ ăn mặc rất tùy tiện, có người da đen sạm mặc áo choàng lông, có người thân hình vạm vỡ mặc da thú, còn có người cởi trần treo đầu lâu.

Cũng có một vài kẻ kiểu thư sinh bại hoại, thân mặc bạch y, tay cầm quạt xếp, trông có vẻ là khiêm khiêm quân tử, nhưng khóe miệng lại treo nụ cười âm hiểm.

Lại có vài người mặc áo bào đen, hoặc là cánh tay quấn rắn xanh, hoặc là trên vai bò nhện, trên đầu đội bọ cạp...

Không ngoại lệ đều phát ra dao động khí tức cường đại, tu vi thấp nhất cũng là Tiên Quân cảnh.

“Ừm, đây chính là Ma Giới!” Tần Phong tùy tiện đáp một câu, ánh mắt cẩn thận nhìn về phía người đứng đầu.

Chỉ thấy đối phương thân hình cao lớn thẳng tắp, gương mặt lạnh lùng tuấn tú, trong hai mắt lóe lên ánh sáng khát máu, giống hệt Cửu U Ma Đế trước đó.

Điều khác biệt duy nhất là, quanh người người này tản ra khí tức cường đại và nguy hiểm, giữa mỗi cử chỉ hành động không chỉ thể hiện rõ bá khí và kiêu ngạo, còn có thể dẫn động Đại Đạo Chi Lực giữa thiên địa.

“Người này thật sự đến Ma Giới rồi sao!?” Cửu U Ma Đế bề ngoài rất điềm tĩnh, nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Y vốn tưởng đối phương nói tự mình đến là khoác lác, nhưng không ngờ hắn ta thật sự phá vỡ phong ấn mà đi vào, kinh hãi y như việc một cư dân mạng khẩu chiến trên mạng, bị đối phương theo đường mạng mà tìm đến vậy.

“Chính là ngươi muốn xé xác trẫm thành vạn đoạn!?” Tần Phong từ trên cao nhìn xuống đối phương, ánh mắt bình thản không chút gợn sóng như vực sâu.

“Không sai, chính là bổn đế!” Cửu U Ma Đế nghe vậy hoàn hồn, rất dũng cảm trực tiếp thừa nhận.

Mặc dù hành vi Tần Phong theo đường mạng mà tới đã dọa sợ y, nhưng khi y xác nhận người trước mắt là bản thể, trong lòng lập tức cảm thấy mình lại “ngon” rồi, cảm thấy phân thân không đánh lại bản thể rất bình thường.

Quan trọng nhất là...

Tần Phong hiện tại là tu vi Tiên Đế trung giai, còn y thì đã đột phá đến Tiên Đế cao giai.

Đồng thời đã thu thập đủ dược liệu, hiến tế mấy chục tỷ sinh mệnh con người, thành công luyện chế ra một kiện Đế binh siêu cấp lợi hại.

“Cái này cũng dám thừa nhận!?” Phong Hoa Tuyết Nguyệt và Hồng Hạnh lập tức ném ánh mắt đồng tình, biết đối phương đây là chưa từng trải qua sự tàn khốc của xã hội.

“Thừa nhận là tốt!” Tần Phong lập tức gật đầu, coi như khẳng định sự thành thật của đối phương.

Ngay sau đó, hắn lập tức biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại đã ở trước mặt Cửu U Ma Đế, nắm đấm to như bao cát không chút do dự mà giáng xuống.

“Cái gì!!” Đồng tử Cửu U Ma Đế co rụt lại, không ngờ tốc độ của Tần Phong lại nhanh như vậy.

Nhưng y lúc này muốn né tránh đã không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn nắm đấm giáng thẳng vào mặt mình.

Phanh một tiếng!!

Cửu U Ma Đế không hề ngoài ý muốn, tại chỗ bị Tần Phong đánh bay ra ngoài.

Chương 2016

Tuy nhiên, hành vi không nói võ đức của Tần Phong cũng thành công chọc giận Cửu U Ma Đế, y vội vàng dùng sức ổn định thân hình trong hư không, ngay sau đó quanh người cuồn cuộn một cỗ hắc khí.

“Sao?

Còn muốn phản kháng!?” Chưa đợi Cửu U Ma Đế bắt đầu công kích, giọng nói của Tần Phong đã truyền đến từ phía sau.

“Cái gì!!” Đồng tử Cửu U Ma Đế lại co rụt, ánh mắt liếc nhanh về phía sau.

Chỉ thấy Tần Phong không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau y, cũng không biết là do ghen tị y đẹp trai hơn mình, hay là thích đánh vào mặt người khác, nắm đấm to như bao cát lại một lần nữa giáng thẳng vào mặt y.

Phanh một tiếng, lại lần nữa trúng đích!

Nhưng lần này nắm đấm to như bao cát của Tần Phong lại không giống như lần trước đánh bay người.

Chỉ thấy thân thể Cửu U Ma Đế dường như là một khối chất lỏng, không chỉ lập tức tách ra, còn hóa thành từng con dơi đen kịt lao về phía Tần Phong, để lộ răng nanh sắc nhọn cắn về phía cổ hắn.

“May mà thỏ của bố không có cổ!” Tiểu Bạch thấy đối phương không lao về phía mình, vội vàng lấy cà rốt ra nhấm nháp cho đỡ sợ.

“Cũng có chút trò hay đấy!” Tần Phong không hề hoảng trương, vung tay phóng ra Thái Dương Chân Hỏa.

Chi!

Chi!

Ngay khoảnh khắc dơi tiếp xúc với lửa, lập tức phát ra tiếng kêu ai oán thảm thiết.

Nhưng có chút ngoài dự liệu của Tần Phong là, Thái Dương Chân Hỏa lại không đánh lui được đàn dơi này, chúng mấy chục con túm lại một chỗ, bảo vệ một con dơi thành công xuyên qua hỏa diễm.

“Chi!!” Con dơi xuyên qua biển lửa lập tức kêu lên chói tai, để lộ răng nanh sắc nhọn cắn về phía cổ Tần Phong.

Chỉ là Tần Phong lúc này đã tiến giai đến Tổ Vu Chi Khu, một phát cắn xuống không những không cắn đứt cổ Tần Phong, còn làm nanh nhọn của chính nó vỡ nát.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!” Một đám dơi lại ngưng tụ, lần nữa biến thành Cửu U Ma Đế.

Chỉ thấy y đầy mặt khó tin nhìn Tần Phong, cứ như đang nhìn quái vật đáng sợ nào đó, căn bản không thể tin có người nào có thể luyện nhục thân đến trình độ này.

Nhưng Tần Phong lại không có thời gian phí lời với y, lại một lần nữa biến mất rồi xuất hiện trước mặt đối phương.

“Sao lại nhanh như vậy!?” Đồng tử Cửu U Ma Đế cấp tốc co rút, vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu.

Rõ ràng mình mới là tu vi Tiên Đế cao giai, là bên chiếm ưu thế trong cuộc chiến này, nhưng tại sao trong tay Tần Phong Tiên Đế trung giai, y lại cứ như một đứa trẻ không có chút sức phản kháng nào chứ!?

Nhưng hiện tại cũng không có thời gian suy nghĩ, y vội vàng lùi lại né tránh nắm đấm của Tần Phong.

Mặc dù tốc độ của Tần Phong nhanh đến mức khiến người ta phản ứng không kịp, nhưng may mắn thay tu vi Tiên Đế cao giai của y cũng không phải giả, vội vàng tập trung tinh thần cao độ, liều mạng điều động cơ thể cuối cùng cũng miễn cưỡng tránh thoát một quyền này.

Chỉ là còn chưa kịp vui vẻ được hai giây rưỡi, y đã nghe thấy một giọng nói non nớt truyền đến từ phía sau, “Theo quy củ của Hoang Cổ chúng ta, kẻ thắng ăn sạch, kẻ thua để lại cội nguồn, vợ người ở lại qua đêm...” “Người nào!?” Đồng tử Cửu U Ma Đế đột nhiên co rụt, chỉ cảm thấy phía sau có hàn ý ập đến.

Nhưng còn chưa kịp dùng ánh mắt liếc nhìn rõ ràng, y đã cảm nhận được một trận đau đớn như sinh ly tử biệt.

Keng một tiếng, quy củ Hoang Cổ!

“A!!” Cửu U Ma Đế lập tức mang vẻ mặt đau khổ, phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Tiểu Bạch sau khi ra tay thành công, lập tức biến trở lại trên vai Tần Phong, có thể nói là một mạch hoàn thành, không có một động tác thừa thãi nào.

“Xì!!” Chúng Ma lập tức hít một hơi khí lạnh, theo bản năng kẹp chặt hai chân mình lại.

“Vẫn cái thói cũ!” Hồng Hạnh đau đầu đỡ trán thở dài một tiếng.

Nàng vốn tưởng rằng trăm năm không gặp Tiểu Bạch đã lớn rồi, nhưng không ngờ vẫn y hệt trăm năm trước.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ linh sủng đoạn tuyệt tuệ căn của người khác, thu được 1000 Phản Phái Điểm!” “Vẫn là một nghìn!?” Tần Phong trong lòng lập tức không vui, không hiểu vì sao bao nhiêu năm rồi mà không tăng giá.

“Những kẻ Tiên Giới đáng chết, các ngươi đã triệt để chọc giận bổn đế rồi!!” Gương mặt Cửu U Ma Đế vì phẫn nộ mà vặn vẹo, quanh người cũng bùng phát ra ma khí nồng đậm.

Ngay sau đó, ma khí như mực như thực chất vặn vẹo và cuồn cuộn, hóa thành vô số ác quỷ nanh ác gào thét trong hư không, trong tay y còn xuất hiện thêm một lá cờ màu đen.

Không chỉ tản mát ra một cỗ khí tức tử vong bạo ngược, còn mang theo một cỗ hàn ý và âm sâm vô tận.

“Là Vạn Hồn Phiên của Cửu U Ma Đế!” Chúng Ma lập tức kinh hô, ném ánh mắt đồng tình về phía Tần Phong.

Phải biết, Cửu U Ma Đế để có thể luyện chế ra Vạn Hồn Phiên, không chỉ diệt sạch các hào môn lớn của Ma Giới để thu thập dược liệu, còn hiến tế mấy chục tỷ sinh mệnh con người.

Mặc dù không bằng Ma Kiếm Tà Đế năm xưa luyện chế ra, nhưng cũng tuyệt đối được coi là thần binh thứ hai của Ma Giới.

“Đế binh!?” Tiểu Bạch ánh mắt cổ quái liếc nhìn, không hiểu vì sao đối phương lại dùng Đế binh.

Hiện tại Tiên Giới đánh nhau mà không lấy ra một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, thì đều không dám nói mình là Tiên Đế có ảnh hưởng lực, còn muốn tham gia đại chiến cấp cao, ít nhất còn phải trang bị thêm một Đại Đạo Chi Ấn.

“Vạn Hồn Phiên!?” Tần Phong hiếu kỳ liếc nhìn, đối lá cờ này một chút cũng không xa lạ.

Ban đầu hắn vì lương tâm đột nhiên trỗi dậy, khi luyện chế tiên khí cho đoàn đội chuyên nghiệp, chính là dựa theo bản vẽ này mà luyện chế cho Trần Tổ một kiện.

Nhưng thứ hắn luyện chế ra lại không gọi là Vạn Hồn Phiên, mà gọi là Nhân Hoàng Phiên đại diện cho chính nghĩa, hai thứ tuy công năng nhìn qua gần như tương đồng, nhưng tên gọi lại có sự khác biệt trời vực.

“Ngươi xong đời rồi!!” Sắc mặt Cửu U Ma Đế âm trầm nói: “Bổn đế vốn không muốn giết ngươi, nhưng hiện tại ngươi lại triệt để chọc giận bổn đế, vậy thì bổn đế cũng chỉ đành rút nguyên thần của ngươi ra, ném vào Vạn Hồn Phiên thôi.” “Chỉ bằng ngươi!?” Tần Phong tại chỗ cạn lời, không biết ai đã cho y sự tự tin đó.

Nhưng hắn hiện tại cũng không có tâm tình để ý tới kẻ ngốc này, vung tay liền lấy ra Vô Trần Kiếm, ngay sau đó liền truyền Tiên Đế Chi Lực của mình vào trong, định giúp tiểu tam tam ôn dưỡng một chút.

“Sao ngươi cũng có!?” Sắc mặt Cửu U Ma Đế cứng đờ, trong lòng cũng đột nhiên nhảy dựng lên.

Nhưng khi y nhìn thấy Vô Trần Kiếm chỉ là cực phẩm Tiên khí, thấp hơn một cấp so với Đế binh của mình, trên gương mặt cứng nhắc lại lần nữa hiện lên một nụ cười lạnh lùng âm trầm.

“Bọn họ lại tưởng mình ‘ngon’ rồi!” Phong Hoa Tuyết Nguyệt cảm thấy vô cùng cạn lời, không biết ai đã cho người này sự tự tin đó.

Rõ ràng bị Tần Phong đánh đến mẹ ruột cũng sắp không nhận ra rồi, cũng đã trải nghiệm được sự hiểm ác từ xã hội, nhưng lại vẫn có thể ra vẻ dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Tần Phong.

Chương 2017

“Cờ, lên!!” Cửu U Ma Đế không còn do dự, cao cao giơ Vạn Hồn Phiên lên.

Trong khoảnh khắc...

Thiên địa thất sắc, quỷ khóc sói gào.

Chỉ thấy bầu trời vốn đã âm u, bị một tấm màn đen khổng lồ bao phủ, khiến cả vòm trời triệt để tối sầm, nhật nguyệt vô quang, tinh thần ẩn nấp.

Ngay sau đó, phù văn trên Vạn Hồn Phiên, dường như được truyền vào sinh mệnh mà sáng lên.

Không chỉ vang lên từng tiếng quỷ khóc thê lương như đến từ Cửu U Địa Ngục, còn mang theo nỗi đau khổ và oán hận vô tận, khiến linh hồn con người cũng phải run rẩy.

“Thằng nhãi này xong đời rồi!!” Trong lòng Chúng Ma đầy vẻ kinh hãi, cũng không quên ném ánh mắt tương tự về phía Tần Phong.

Mặc dù chiến lực của Tần Phong vừa rồi khiến người ta kinh ngạc, nhưng Vạn Hồn Phiên thật sự quá khủng bố, dù hắn sở hữu cực phẩm Tiên Kiếm, cũng chưa chắc có thể bù đắp được khoảng cách này.

“Chết đi!!” Cửu U Ma Đế phát ra tiếng gầm giận dữ, Vạn Hồn Phiên cũng rung động kịch liệt.

Chỉ thấy trên mặt cờ vô số quỷ ảnh giãy giụa hiện lên, hoặc vặn vẹo, hoặc nanh ác...

Chúng điên cuồng vặn vẹo thân thể, cố gắng thoát khỏi sự trói buộc của mặt cờ, hướng về thế gian mà trút hết oán niệm của mình.

Đặc biệt là khi Cửu U Ma Đế buông lỏng trói buộc, chúng lập tức như thủy triều mà xông ra.

Ngay sau đó, chúng như cuồng phong gào thét lao đi, cuốn theo vô số cát đá và mảnh vỡ, hình thành từng cơn lốc xoáy khổng lồ, dường như muốn xé nát mọi thứ trên thế gian.

“Haizz, phiền phức quá!” Tần Phong khó chịu thở dài một tiếng, phóng người lên vung Vô Trần Kiếm.

Keng một tiếng, Thiên Ngoại Phi Tiên!!

Một tiếng kiếm minh chói tai vang vọng thiên địa, còn kèm theo một đạo kiếm quang chói mắt phá không mà hiện.

Ngay sau đó, bầu trời lập tức tối sầm, phía sau Tần Phong xuất hiện một vầng trăng tròn, còn kèm theo một đạo kiếm ý vô địch cuồn cuộn trên lưỡi kiếm, kiếm quang kinh diễm của nó dường như xé toang màn đêm, chiếu sáng thiên địa.

“Cái gì!!” Sắc mặt Cửu U Ma Đế đột nhiên biến đổi, cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm.

Nhưng hiện tại đám tiểu đệ đều đang nhìn y phía dưới, khiến y căn bản không tìm được lý do để lùi bước, chỉ có thể cứng đầu tiếp tục thôi động Vạn Hồn Phiên.

Oanh long long!!

Kiếm quang chói mắt mạnh mẽ chém xuống, bùng phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó, kiếm khí vô tận xuyên thấu lũ quỷ che trời, hung hăng giáng xuống thân thể Cửu U Ma Đế ở phía sau.

“Phụt!!” Cửu U Ma Đế lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng không nhịn được lùi về phía sau mấy bước.

Còn Tần Phong thì đứng giữa không trung ban đêm bất động, phía sau là vầng trăng tròn sáng ngời làm nền, cứ như một ngọn đèn chiếu sáng rọi vào người hắn, chiếu rõ mồn một mọi chi tiết.

“Làm sao có thể!?” Chúng Ma tiểu đệ lập tức trợn mắt kinh hô, không dám tin Cửu U Ma Đế đã bại.

Phải biết, Cửu U Ma Đế chính là Ma Đế đệ nhất của Ma Giới, không chỉ tu vi đạt đến Tiên Đế cao giai, cao hơn Tiên Đế trung giai của Tần Phong, Đế binh Vạn Hồn Phiên cũng cao hơn một cấp so với cực phẩm Tiên kiếm Vô Trần Kiếm.

Có thể nói Cửu U Ma Đế toàn diện đều cao hơn Tần Phong, thực sự không tìm thấy lý do y bị hắn đánh bại.

Nhưng Tần Phong lại không có ý định giải thích, cũng không có ý định tiếp tục dây dưa với đối phương, trực tiếp cầm Vô Trần Kiếm cấp tốc đâm về phía đối phương.

“Mạng của ta toi rồi!!” Cửu U Ma Đế trong lòng đại kinh, vội vàng lùi lại muốn né tránh.

Nhưng Tần Phong lúc này lại là tu vi Tiên Đế trung giai, còn có một kiện cực phẩm Tiên kiếm trong tay, há là một Tiên Đế cao giai cầm Đế binh có thể né tránh được, kiếm quang như sao băng cấp tốc phóng ra, nhanh đến mức khiến người ta căn bản không thể né tránh...

Quang đương một tiếng!!

Ngay khi kiếm của Tần Phong sắp đâm trúng Cửu U Ma Đế, một phi tiêu ám khí đột nhiên cấp tốc bay tới, không chỉ mạnh mẽ va vào Vô Trần Kiếm, còn cưỡng ép đẩy nó ra.

“Cơ hội tốt!!” Cửu U Ma Đế vội vàng nắm lấy cơ hội lùi lại, còn lộ ra vẻ mặt như thoát chết sau kiếp nạn.

“Kẻ nào!?” Tần Phong nhíu mày, quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy trong hư không cách đó không xa, một chiếc Ma Tinh Vương Tọa khổng lồ lơ lửng, trên đó một nữ tử váy đen lười biếng nghiêng người dựa vào, làn da như được ánh trăng ngâm qua, hiện lên một vẻ trắng lạnh gần như trong suốt.

Mái tóc đen dài như mực tùy ý buông xuống hai bên vương tọa, đôi mắt mị hoặc lòng người lưu chuyển ánh sáng kỳ dị, dường như chỉ cần khẽ liếc một cái, liền có thể câu đi linh hồn người khác, đôi mày cong như trăng non khẽ hếch lên, mang theo vẻ quyến rũ và kiêu ngạo bẩm sinh, dường như vạn vật thế gian đều nằm dưới cái nhìn phủ thị của nàng, đôi môi mỏng như máu kiều diễm ướt át, treo một nụ cười nhàn nhạt như có như không, cũng không biết là châm biếm thế gian, hay là cái bẫy dụ hoặc đàn ông.

"Là Ma Cơ đại nhân!" Ngay khoảnh khắc nhìn thấy nữ tử này, Chúng Ma lập tức sôi trào.

Chỉ thấy bọn họ lập tức lộ ra vẻ háo sắc, nhao nhao nịnh nọt chạy lên phía trước, vây quanh Ma Tinh Vương Tọa.

"Huyễn Nguyệt Ma Cơ!!" Tần Phong nheo mắt nhìn, trong miệng lẩm bẩm.

Theo ghi chép của Cửu U Đại Bách Khoa, Ma Giới ngoài vị Ma Đế Tiên Đế cao giai này ra, còn có một vị Ma Đế vừa mới đột phá gần đây, chính là Huyễn Nguyệt Ma Cơ trước mắt.

Nhưng khác với Cửu U Ma Đế kiểu ma đầu sát nhân như ma, Huyễn Nguyệt Ma Cơ tu luyện lại là song tu chi pháp của Âm Dương Đại Đạo.

Những nam Ma tu bị nàng hút cạn nguyên dương, không có mười vạn cũng có tám vạn rồi, dấu chân càng trải khắp cả Ma Giới, thật sự đạt tới "thiên hạ hà nhân bất thức cơ" (khắp thiên hạ ai cũng biết nàng), đi đến đâu cũng là khách trên giường.

“Tiên gia ca ca này nhận thức nô gia sao!?” Huyễn Nguyệt Ma Cơ nghe Tần Phong nói ra danh hiệu của mình, lập tức ném tới một ánh mắt mị hoặc câu hồn và một nụ hôn gió.

“Mị thuật thật lợi hại!!” Tần Phong tâm thần hơi chấn động, suýt nữa không giữ được đạo tâm.

Mặc dù mỹ nhân bên cạnh hắn không ít, trong đó cũng không thiếu những mỹ nhân tu luyện mị thuật như Tiêu Cửu Nương, Phong Tình, Ngọc Tuyết, nhưng đáng tiếc thời gian tu luyện của các nàng quá ngắn, mị thuật đều chưa tu luyện đến đại thành, tu vi cũng chưa đột phá đến Tiên Đế cảnh.

Nhưng may mắn thay hắn sở hữu buff Minh Tâm Kiến Tính, có thể miễn dịch tất cả mị thuật thế gian, nếu không thật sự chưa biết chừng hắn đã chạy lên, coi ngọc túc của nàng như kem que mà liếm rồi.

“Cơ hội tốt!!” Cửu U Ma Đế thấy Tần Phong bị mị hoặc, lập tức bấm quyết lần nữa khu động Vạn Hồn Phiên.

Ô ô ~~ Trên mặt cờ quỷ ảnh lại lần nữa giãy giụa hiện lên, cũng như thủy triều lại lần nữa xông về phía Tần Phong.

Không chỉ cuốn theo vô số cát đá và mảnh vỡ, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, còn phát ra tiếng quỷ khóc thê lương như đến từ Cửu U Địa Ngục, mang theo nỗi đau khổ và oán hận vô tận, khiến linh hồn con người cũng phải run rẩy.

Chương 2018

"Ồn ào!!" Tần Phong trong mắt bùng phát một đạo nộ hỏa, vung tay lấy ra Tà Đế Xá Lợi.

Chỉ thấy Tà Đế Xá Lợi bùng phát ra tử quang quỷ dị, bên trong không chỉ ẩn chứa một cỗ dao động năng lượng khủng bố, còn bao phủ cả thiên địa, khiến vạn ngàn lệ quỷ phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, thân hình như bị một cỗ lực lượng vô hình xé nát, cuối cùng hóa thành một làn khói xanh triệt để tan thành mây khói.

"Đây là...

Tà Đế Xá Lợi!!" Hai mắt Cửu U Ma Đế trợn tròn, phát ra tiếng gầm sắc nhọn.

Chỉ thấy y không để ý đến những lệ quỷ đã bị tiêu diệt, đang khó tin nhìn Tà Đế Xá Lợi.

Y vốn tưởng Tần Phong chỉ là một Tiên Đế lợi hại hơn một chút ở Tiên Giới, nhưng không ngờ trong tay đối phương lại có Tà Đế Xá Lợi.

"Cái gì?

Tà Đế Xá Lợi!!" Huyễn Nguyệt Ma Cơ đột nhiên đứng dậy từ Ma Tinh Vương Tọa, đôi mắt đẹp cũng gắt gao nhìn chằm chằm Tà Đế Xá Lợi trong tay Tần Phong.

Phải biết, Tà Đế Xá Lợi chính là vật truyền thừa của các đời Tà Đế, bên trong chứa đựng tinh nguyên của các đời Tà Đế, có lẽ tinh nguyên của Tà Đế trước đó không tính là gì, nhưng đừng quên, đời Tà Đế trước đã phát động Thượng Cổ Đại Chiến lần thứ hai.

Và cái khí phách để y dám phát động Thượng Cổ Đại Chiến lần thứ hai, chính là hấp thu Đại Đạo Chi Lực còn sót lại giữa thiên địa lúc bấy giờ, chiếm gần một phần tư tổng lượng.

Nói cách khác... khi Tà Đế năm xưa vẫn lạc xuống hạ giới, có khả năng rất lớn đã trữ phần sức mạnh này trong Tà Đế Xá Lợi.

Thấy cảnh này, Chúng Ma sôi trào.

“Trời ạ, ta đã nhìn thấy gì?

Tà Đế Xá Lợi!!” “Đậu má, thật sự là Tà Đế Xá Lợi!!” “Người này cầm Tà Đế Xá Lợi, lẽ nào hắn là truyền nhân của Tà Đế!?” “Hắn là truyền nhân của Tà Đế, vậy Cửu U Ma Đế tính là cái gì!?” “Đương nhiên tính là cái thá gì chứ, ngươi không thấy Cửu U Ma Đế bị người này đánh đến không có chút sức phản kháng nào sao!?” “Đúng vậy, Ma Giới nói về cường giả vi tôn, y tự mình không tranh khí thì trách ai chứ!?” “…” Chúng Ma thấy Tần Phong cường đại, lập tức thức thời quỳ xuống.

“Bái kiến Tà Đế đại nhân!!” Huyễn Nguyệt Ma Cơ không chút do dự, cũng quỳ xuống lựa chọn thần phục.

Không còn cách nào khác!!

Nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, bên nào thắng thì theo bên đó thôi.

“Còn ngươi!?” Tần Phong liếc Huyễn Nguyệt Ma Cơ, rồi quay đầu nhìn Cửu U Ma Đế.

Hắn vốn định giết gà dọa khỉ, nhưng cân nhắc đến việc Thiên Cung giáng lâm mười năm sau, lại nghĩ tu luyện đến Tiên Đế cảnh không dễ dàng, cuối cùng quyết định cho y một cơ hội.

“Tà Đế Xá Lợi là của bổn đế!!” So với sự thức thời chủ động quỳ xuống của Huyễn Nguyệt Ma Cơ, ánh mắt Cửu U Ma Đế lại gắt gao nhìn chằm chằm Tà Đế Xá Lợi.

Bởi vì từ khi y bắt đầu tu luyện ma công, đã được gắn cho cái danh hiệu truyền nhân của Tà Đế, cho nên Tà Đế Xá Lợi hẳn phải thuộc về y mới đúng.

Nhưng khi giọng nói của Tần Phong vang lên bên tai, y không chút do dự liền trực tiếp quỳ xuống.

Y chỉ là cuồng, chứ đâu có ngu!

Ngay cả Đế binh Vạn Hồn Phiên lấy ra cũng vô dụng, bản thân có kiên trì tiếp nữa thì sao chứ!?

“Thế là thần phục rồi sao!?” Tần Phong thần sắc hơi ngây người, có một cảm giác không chân thực.

Theo kinh nghiệm mười năm “mọt sách” của hắn, khi nhân vật chính gặp phải chuyện như này, tổng sẽ có một kẻ ngứa mắt nhảy ra khiêu khích một chút, sao đến chỗ hắn lại không có kịch tình như vậy chứ!?

Và ngay khi Tần Phong đang ngây người, một cỗ hương khí xộc thẳng vào mặt.

“Tà Đế ca ca!” Huyễn Nguyệt Ma Cơ rời khỏi Ma Tinh Vương Tọa, dò xét đi đến bên cạnh Tần Phong.

“Cút ngay!” Phong Tình lập tức như gặp đại địch, vội vàng quát Huyễn Nguyệt Ma Cơ.

“Đúng vậy, cút đi!” Ngọc Tuyết cũng rảo bước chân ngắn chạy lên, ngẩng cái đầu nhỏ trừng mắt nhìn Huyễn Nguyệt Ma Cơ.

“Là nô gia đường đột rồi...” Huyễn Nguyệt Ma Cơ thấy Tần Phong có nữ tử bảo hộ, lập tức tỏ vẻ muốn khóc nói: “Đã xem Tà Đế ca ca là người thấy cái mới lạ liền quên cái cũ, quên mất bên cạnh còn có năm vị muội muội xinh đẹp bầu bạn.” “Ai, lời này cô lại sai rồi!” Tiểu Bạch vội vàng tiếp lời: “Chủ nhân thỏ của ta nổi tiếng là người thấy cái mới lạ liền quên cái cũ, phàm là gặp được dị tính xinh đẹp, đều sẽ suy nghĩ chuyển đến nhà nàng ta ở...” "Hả? 'Kiến dị tư thiên' là ý này sao?!" Huyễn Nguyệt Ma Cơ lập tức ngẩn người, đôi mắt đẹp sáng rực nhìn về phía Tần Phong. "Ngươi không nằm trong danh sách này!" Tần Phong chỉ liếc nhìn nàng một cái thờ ơ, hoàn toàn không có ý định mang về nhà.

Mặc dù Huyễn Nguyệt Ma Cơ rất xinh đẹp, không hề thua kém những cô gái bên cạnh hắn, nhưng hắn thích những nữ tử đoan trang, chứ không phải loại "sư phụ rèn thép" chuyên nghiệp như nàng ta. "Tà Đế ca ca!!" Huyễn Nguyệt Ma Cơ lập tức bĩu môi, lộ ra vẻ mặt tủi thân.

Nhưng Tần Phong vẫn không hề để ý đến nàng, hắn trực tiếp đi đến trước mặt Cửu U Ma Đế, không nói hai lời liền ngưng tụ ra một Tiên Nô Pháp Ấn rồi đánh ra.

Cũng bởi vì Cửu U Ma Đế đã sợ hãi trong lòng, nên Tiên Nô Pháp Ấn nhẹ nhàng được đánh trúng. "Cái, cái này sao lại..." Cửu U Ma Đế lập tức trừng lớn mắt, khó tin nhìn đôi tay của mình.

Ngay khoảnh khắc Tiên Nô Pháp Ấn vừa đánh trúng, y cảm nhận được khí tức của bản thân bắt đầu tăng vọt.

Vẫn là loại tăng cường toàn diện về thể chất, tốc độ, phòng ngự, sức mạnh, thậm chí còn kèm theo cảm ứng sát ý, xóa bỏ nhân quả... cùng rất nhiều hiệu quả thần kỳ khác. "Tà Đế ca ca!!" Huyễn Nguyệt Ma Cơ lập tức sáng mắt lên, vội vàng nũng nịu.

Nàng ta tuyệt đối không phải vì năm lần gia tăng chiến lực, mà chỉ đơn thuần là đau lòng Tà Đế ca ca, muốn bao dung tất cả của hắn, để hắn cảm nhận được thế nào là sự ấm áp. "Tà Đế đại nhân!!" Cả trường chúng ma cũng nhìn Tần Phong với ánh mắt thèm thuồng, sự khao khát trong mắt căn bản không thể che giấu được.

Vốn dĩ họ cho rằng Tần Phong chỉ là kế thừa truyền thừa của Tà Đế nên thực lực cường hãn hơn một chút, nhưng không ngờ hắn lại còn có thủ đoạn khủng bố như vậy, có thể khiến một Tiên Đế có tu vi cao hơn mình tăng lên gấp năm lần chiến lực.

Năm lần chiến lực!!

Đừng nói là ma tu bọn họ, cho dù là chính đạo tu sĩ cũng khó mà cưỡng lại được sự dụ hoặc này. "Đi thôi, về Tà Đế Cung!" Tần Phong phớt lờ ánh mắt của mọi người, xoay người đi về phía Tà Đế Cung.

Chương 2019

Dựa theo ghi chép của Cửu U Bách Khoa Toàn Thư, năm đó Tà Đế đã xây dựng một cung điện ở Ma giới, bên trong ngoài những bảo bối mà Cửu U Ma Đế thu thập được, còn có rất nhiều võ học cảm ngộ mà Tà Đế để lại.

Mà hắn muốn đối mặt với Thiên Cung mười năm sau, ngoài việc phải thật tốt tham ngộ phần võ học này, còn cần dành thời gian hấp thu Tà Đế Xá Lợi.

Mặc dù hắn đã sớm có được Tà Đế Xá Lợi, nhưng vẫn chưa từng hấp thu năng lượng bên trong, không phải vì hắn không coi trọng tinh nguyên của các đời Tà Đế, mà là đã sớm phát hiện năng lượng bên trong quá mức khổng lồ.

Đừng nói là hắn trước đây còn chưa đột phá Tiên Đế, cho dù hiện tại đã đột phá Tiên Đế cũng có chút cảm thấy yếu ớt.

Nhưng vừa nghĩ đến việc Thiên Cung giáng lâm mười năm sau, hắn chỉ đành cắn răng thử hấp thu xem sao. "A, ừ!" Cửu U Ma Đế vội vàng hoàn hồn, sau đó vẻ mặt nịnh nọt nói: "Đế Quân, tiểu Cửu dẫn đường cho ngài, Tà Đế Cung đi lối này!" "Tiểu, tiểu Cửu sao?!" Phong Hoa Tuyết Nguyệt và Hồng Hạnh trợn mắt há mồm, phát hiện ma tu quả nhiên không có chút tiết tháo nào.

Nhưng nhìn thấy tạo hình của đám ma tu xấu xa ở Tây Châu, các nàng sợ đến mức căn bản không dám đi lẻ, vội vàng đi sát phía sau Tần Phong, hùng hổ đi về phía Tà Đế Cung.

Ngay khi Tần Phong đang đi đến Tà Đế Cung, một bóng người xuất hiện ở lối vào Ma giới.

Chỉ thấy người này khuôn mặt gầy gò xanh xao, toát ra một cỗ khí tức bệnh hoạn, đôi mắt không chỉ kẻ viền mắt đậm, mà còn lóe lên ánh sáng khát máu, hệt như một con sói đói đến từ địa ngục, lúc nào cũng sẵn sàng xé xác người khác mà nuốt chửng.

Xung quanh y cũng dâng trào lực lượng hắc ám, nơi nào đi qua, vạn vật đều khô héo tàn lụi.

Người này không phải ai khác, chính là công thần số một của Đại Tần, Phương Trường!

Từ khi y thoát khỏi đại chiến Tiên Minh lần trước, y đã trở thành một ma tu tà ác không nhà cửa, cảm thấy trời đất rộng lớn cũng không còn nơi nào để dung thân nữa.

Mà ngay khi y đang mờ mịt không biết đi đâu, y cảm ứng được Hãn Hải bên này xuất hiện dị động.

Ban đầu y nhớ đến lối vào Ma giới bị phong ấn dưới Hãn Hải, định đến đây giải phong lối vào Ma giới, ra lệnh quần ma của Ma giới phản công Tiên giới, tiêu diệt Tần Phong và cứu Nam Phong công chúa ra.

Nhưng khi y đến Hãn Hải, y phát hiện toàn bộ Hãn Hải đã biến mất khỏi bản đồ. "Ở đây đã xảy ra chuyện gì?!" Phương Trường đứng bên bờ Hãn Hải nhìn ra xa, trợn tròn mắt khó tin.

Chỉ thấy Hãn Hải vốn dĩ sóng biển cuộn trào đã biến mất, thay vào đó là một vùng hoang nguyên rộng lớn nứt nẻ không vết tích, không khí không chỉ tràn ngập mùi tanh của muối biển khiến người ta buồn nôn, lẫn với khí tức cháy khét, còn có một luồng hơi nóng bỏng rát ập đến, mỗi lần hô hấp đều như nuốt phải giấy nhám, khô khan và khó chịu.

Nếu không phải vẫn có thể nhìn thấy san hô và các sinh vật biển khác, y đã nghĩ mình bị lạc đường rồi. "Khí tức thật quen thuộc!"

Phương Trường đứng trong không khí nóng bỏng, cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Thái Dương Chân Hỏa!!

Từ khi tam sư huynh Trần Thụ của y chết đi, nhìn khắp dòng sông lịch sử của toàn bộ Tiên giới, cũng chỉ có Tần Phong cái tên vừa xuất hiện kia mới sở hữu. "Chẳng lẽ là Tần Phong dùng Thái Dương Chân Hỏa làm bốc hơi Hãn Hải sao?!" Trong lòng Phương Trường đột nhiên nảy ra một ý niệm, thân thể y cũng theo đó mà run rẩy vì sợ hãi.

Mặc dù y vẫn luôn không ngừng đánh giá cao sức chiến đấu của Tần Phong, nhưng kết quả lại một lần rồi một lần đánh giá thấp hắn, càng không ngờ hắn đã trưởng thành đến trình độ này.

Đừng nói là y đi đuổi theo Tần Phong, cho dù Tần Phong bây giờ dậm chân tại chỗ, cho y một vạn năm thời gian để đuổi theo, y cũng không có lòng tin vượt qua khoảng cách to lớn giữa hai bên. "Khoan đã!!" Phương Trường đột nhiên ngẩn ra, bắt đầu lẩm bẩm tự nói: "Nếu Hãn Hải là do Tần Phong làm bốc hơi, vậy cũng có nghĩa là hắn đã đi Ma giới, nếu mình theo vào đó, chẳng phải là đi nhà xí tìm chết sao?!" "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại..." Phương Trường lại đổi suy nghĩ một chút: "Nếu Tần Phong thật sự đã đi Ma giới, vậy cũng có nghĩa là thực lực của Tiên Minh sẽ giảm mạnh, nếu mình nhân cơ hội ra tay bắt giữ nữ nhân của hắn, vậy thì có cơ hội để đổi Nam Phong về rồi." Nghĩ đến đây —— mắt Phương Trường lập tức sáng lên, thân thể y cũng không kìm được mà run rẩy.

Trước đây sở dĩ y bị Tần Phong đột phá hết lần này đến lần khác, chính là vì trong lòng y ít nhiều vẫn còn chút giới hạn đạo đức, nhưng bây giờ cuộc sống đã giày vò y đến mức thân tàn ma dại, y cũng không còn đạo đức gì để giữ vững giới hạn nữa. "Được, cứ làm như vậy!" Trong mắt Phương Trường lóe lên vẻ khát máu điên cuồng, y không chút do dự xoay người rời khỏi Hãn Hải.

Mặc dù trong lòng y đã có kế hoạch, nhưng thực lực của Tiên Minh vẫn không thể xem thường, ngoài Tiên Minh Minh Chủ ra, còn có Mộng Dao Tiên Đế và Vu Lan hai vị Tiên Đế tọa trấn.

Vì vậy y muốn nhân lúc Tần Phong ra ngoài để công phá Tiên Minh, thì y nhất định phải đi tìm đồng minh đến giúp đỡ mình mới được.

Mà hiện tại Tiên giới ngoài y hận không thể xé sống Tần Phong ra, Long Ngạo Thiên trong lòng cũng hận chết cái tên tiện nhân Tần Phong này, còn có Lăng Tiêu Tiên Đế bị Tần Phong "đào góc tường" cũng có thể tranh thủ một chút. "Tần Phong!!" Phương Trường cảm thấy mình lại ổn rồi, lập tức hung ác nói: "Lần này ta nhất định phải khiến ngươi quỳ trước mặt ta, lấy lại tất cả tôn nghiêm đã mất..." "Hửm!?" Tần Phong nghi hoặc liếc nhìn Tây Châu, hình như nghe thấy tiếng chó sủa.

Nhưng bên cạnh hắn ngoài năm cô gái Phong Hoa Tuyết Nguyệt và Hồng Hạnh ra, chỉ còn lại Cửu U Ma Đế và Huyễn Nguyệt Ma Cơ, cũng không tìm thấy sinh vật nào biết bắt chước tiếng chó sủa. "Bệ hạ, ngài xem!" Phong Tình đột nhiên lên tiếng, đưa tay chỉ về phía trước.

Chỉ thấy trên mặt đất phía trước xuất hiện một tòa thành trì nguy nga, bên trên còn viết ba chữ lớn "Vọng Tiên Quan", cho dù bây giờ cách một khoảng cách rất xa, cũng có thể cảm ứng được ma khí ngút trời bên trong. "Đế Quân!!" Cửu U Ma Đế vội vàng giải thích: "Vọng Tiên Quan là thành trì phồn hoa nhất Ma giới, bên trong không chỉ có Tà Đế Cung, mà còn cư trú hàng trăm vạn ma đầu, trong đó có mười vạn người là do thuộc hạ tinh tâm tuyển chọn, chuẩn bị sau khi phá bỏ phong ấn sẽ xâm chiếm Tiên giới." "Cái gì?!" Tiểu Bạch lập tức kinh hô: "Mang theo mười vạn ma đầu xâm chiếm Tiên giới?

Ngươi thế này có khác gì đi chịu chết đâu?!" "Không phải chịu chết!" Cửu U Ma Đế vội vàng giải thích: "Đây là những người ta đã tinh tâm tuyển chọn, tu vi thấp nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên cảnh, còn được trang bị Ma Thương trung phẩm thống nhất." "Vẫn là chịu chết!" Tiểu Bạch vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, vẫn kiên trì quan điểm của mình.

Là một con thỏ đã theo Tần Phong từng thấy đại thế diện, đừng nói là mười vạn đại quân Thái Ất Kim Tiên, cho dù là trăm vạn đại quân Thái Ất Kim Tiên cũng chẳng là gì.

Huống hồ Tiên giới ngoài Tần Phong ra, còn có Long Ngạo Thiên và mấy tên yêu nghiệt khác nữa. "Ừm, đúng là đi chịu chết!" Phong Hoa Tuyết Nguyệt cũng lập tức gật đầu đồng ý, cảm thấy mười vạn ma đầu này không đủ sức. "A!?" Cửu U Ma Đế lập tức ngây người tại chỗ, chỉ cảm thấy đầu óc mình có chút không thể xoay chuyển nổi.

Mặc dù Ma giới bọn họ không lớn bằng Tiên giới, nhưng cũng tương đương một phần tám của Tiên giới, thật sự không tìm thấy lý do gì để thua kém các đại thế lực của Tiên giới. "Thôi được rồi, bây giờ không phải lúc để các ngươi tranh luận!" Tần Phong lười giải thích, trực tiếp ra lệnh: "Lát nữa trẫm sẽ đi Tà Đế Cung bế quan mười năm, ngươi và Huyễn Nguyệt lập tức mang theo mười vạn đại quân xuất phát, bắt tất cả ma tu từ Kim Tiên cảnh trở lên về để mở rộng quân đội." "Bắt tất cả về mở rộng quân đội?!" Huyễn Nguyệt Ma Cơ lập tức kinh hô, không hiểu Tần Phong mở rộng quân đội nhiều như vậy để làm gì. "Không sai!" Tần Phong gật đầu, lại nhấn mạnh: "Nhưng trẫm là thánh quân cứu dân khỏi nước sôi lửa bỏng, khi các ngươi mở rộng quân đội thì đừng làm hỏng danh tiếng của trẫm, tốt nhất là phải sư xuất hữu danh hiểu không?!" "A?

Còn phải sư xuất hữu danh sao!?" Cửu U Ma Đế lập tức ngây người tại chỗ, không hiểu Tần Phong rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Rõ ràng toàn làm những chuyện đê tiện, vậy mà cứ nhất định phải dựng cho mình một cái bài phường, để đám ma tu cấp thấp ca tụng sự vĩ đại của hắn. "Cứu dân khỏi nước sôi lửa bỏng!?" Nguyệt Hi không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, cảm thấy Tần Phong quả thật là loại người này.

Mỗi khi tán tu gặp nguy hiểm, hắn luôn có thể đứng ra cứu giúp họ, còn việc vì sao tán tu lại lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, thì chi tiết này mọi người đừng nên hỏi, nếu không dễ rước họa vào thân. "Vâng!" Cửu U Ma Đế và Huyễn Nguyệt Ma Cơ không dám kháng mệnh, vội vàng ôm quyền lĩnh mệnh chuẩn bị đi thống nhất Ma giới. "Làm tốt vào!" Tần Phong cũng không quên theo lệ cũ, vẽ bánh cho "nhân viên mới" mà nói: "Trẫm là luyện đan sư số một Tiên giới, Cửu Dương Hoàn Hồn Đan, Cửu Thiên Uẩn Tiên Đan, Cửu Mệnh Tiên Long Đan, Cửu Chuyển Tử Kim Đan, Cửu Nguyên Dưỡng Thần Đan, Cửu Quỷ Thiên Hồn Đan, Cửu Khiếu Hoàng Tuyền Đan, trẫm đều biết luyện chế cả." "Thuộc hạ định sẽ vì Bệ hạ mà tận trung tận nghĩa!" Hai người nghe vậy lập tức hô hấp dồn dập, vội vàng quỳ xuống bày tỏ lòng trung thành với Tần Phong.

Chương 2020

"Ừm!" Tần Phong gật đầu đầy vẻ hài lòng, đi về phía Vọng Tiên Quan.

Ngay sau đó hắn đến trung tâm thành, nhìn thấy một cung điện nguy nga, như một vật cấm kỵ lưu lại từ thời Thái Cổ, tỏa ra khí tức cổ xưa khiến người ta rợn người.

Cổng lớn của cung điện cao đến vài trăm trượng, được làm từ một khối kim loại đen không rõ nguồn gốc, bên trên còn khắc những phù văn phức tạp và xoắn xuýt, hai bên thì mỗi bên có một pho tượng khổng lồ, không giống người cũng không giống thú, mặt mũi dữ tợn, trong hốc mắt trống rỗng lóe lên ánh sáng đỏ quỷ dị, tựa như đang canh giữ vùng đất cấm kỵ này. "Cảm giác này..." Nguyệt Hi và những người khác nhìn thấy cung điện, trên người cảm thấy có chút không thoải mái.

Mặc dù Tần Phong đã luyện chế cho các nàng những viên châu cách tuyệt ma khí, nhưng Tà Đế Cung lại là khu vực cốt lõi của Ma giới, đối với những tu tiên giả như các nàng ít nhiều vẫn có chút ảnh hưởng. "Cảm giác thật thoải mái!" Trái ngược với sự không thoải mái của Nguyệt Hi và những người khác, Hồng Hạnh và Phong Tình lại lộ vẻ hưởng thụ.

Mặc dù tiên khí của Tiên giới không gây hại gì cho các nàng, nhưng đến Ma giới lại khiến các nàng càng thêm như cá gặp nước, nếu lại đẩy đổ Tần Phong, cảm giác không bao lâu nữa là có thể đột phá Tiên Vương.

Ngay sau đó, Tần Phong cùng đoàn người liền tiến vào Tà Đế Cung.

Không chỉ cảm nhận được một cỗ khí tức cổ xưa ập đến, mà còn nhìn thấy những võ học cảm ngộ mà Tà Đế năm đó để lại, vài chục bức bích họa quan tưởng đồ khắc trên tường cung điện. "Đây chính là di sản của Tà Đế sao!?" Tần Phong nhìn những bức bích họa trong cung điện, lập tức kích hoạt "Tiên Hiền Chân Ý buff".

Ngay sau đó, hắn liền tiến vào một loại cảnh giới vong ngã, tay cầm Tà Đế Xá Lợi ngồi khoanh chân trong cung điện, quanh thân còn dâng trào lực lượng Hỗn Nguyên khủng bố. "Tần Nhị Đản, ngươi vĩnh viễn không bằng ta thỏ!" Tiểu Bạch thấy Tần Phong bắt đầu tu luyện, lập tức lấy ra đồ dùng để ngủ.

Đầu tiên là lấy An Hồn Hương Lô ra thắp lên để tạo không khí, lại lấy Hà Đồ Lạc Thư treo lên để tăng thêm phần khí thế, rồi lại lấy Ngộ Đạo Bồ Đoàn ra, trải thẻ tre Thánh Nhân lên trên, ngay sau đó liền bò lên vểnh cái mông nhỏ lên mà ngủ. "Vãi chưởng!!" Cửu U Ma Đế và Huyễn Nguyệt Ma Cơ thấy vậy, lập tức không nhịn được mà buột miệng chửi thề.

Vốn dĩ cho rằng con thỏ này chỉ là phụ kiện của Tần Phong, nhưng không ngờ trên người nó lại có nhiều bảo bối như vậy, khiến cho bọn họ vốn chưa từng trải qua chuyện đời, lập tức chảy nước miếng.

Mà ngay khi Tiểu Bạch đang cọ kinh nghiệm, Tần Hạo lại đang khổ tu trong Tiên Minh.

Chỉ thấy y sau một thời gian khổ tu, nuốt xuống Nhân Sâm Quả và Hoàng Trung Lý mà Tần Phong để lại, bắt đầu vận chuyển chu thiên toàn lực xung kích Tiên Vương cảnh.

Oanh long long!!

Khí tràng cường đại bùng nổ từ trên người Tần Hạo, như một cơn bão vô hình nhanh chóng khuếch tán ra. "Bắt đầu rồi!!" Tần Gia Thủy

Tổ trong lòng kinh hãi, vội vàng ra cửa nhìn về phía Tần Hạo.

Chỉ thấy Tần Hạo ngồi khoanh chân trong tiểu viện, quanh thân không chỉ tỏa ra một luồng sáng thần bí và uy nghiêm, mà còn như một cơn lốc điên cuồng hấp thu tiên khí giữa trời đất, động tĩnh khổng lồ mà y gây ra càng làm kinh động toàn bộ Tiên Minh. "Tần Hạo bắt đầu đột phá rồi!" Các trưởng lão Tiên Minh đồng loạt nhìn sang, trong lòng cũng tràn đầy kỳ vọng đối với Tần Hạo.

Ban đầu khi Tần Phong đột phá Tiên Vương cảnh sơ giai, hắn đã mở khóa thành tựu Hoa Khai Thập Nhị Phẩm.

Mà Tần Hạo, là em trai song sinh kém Tần Phong ba tuổi, lại là yêu nghiệt đã đẩy Long Ngạo Thiên xuống để trở thành người đứng đầu bảng thiên tư võ tu, tự nhiên sẽ không kìm được mà đặt hai người họ cạnh nhau để so sánh.

Rốt cuộc là đệ đệ chí tôn vô địch, hay ca ca không thể vượt qua...

Ông!

Ông!

Một cái đỉnh lớn màu vàng hiện lên trên đỉnh đầu Tần Hạo, phát ra tiếng chuông chấn động tới mức khiến tai người ta muốn điếc.

Ngay sau đó, tiên khí giữa trời đất bắt đầu sôi trào, như gặp phải máy hút bụi mà bị hút vào trong đại đỉnh, không chỉ khiến khí tức của Tần Hạo bắt đầu tăng vọt điên cuồng, phía sau y còn hiện ra tám trăm hư ảnh long tượng gầm thét. "Sức mạnh tám trăm long tượng!!" Các đệ tử Tiên Minh lần lượt vây quanh, bị sự yêu nghiệt của Tần Hạo làm cho kinh ngạc.

Đậu má!!

Rõ ràng mọi người đều là lần đầu làm người, nhưng tại sao chênh lệch lại lớn đến vậy chứ?!

Đặc biệt là khi nghĩ đến Tần Hạo mới tu luyện có trăm năm, trong lòng họ lại càng cảm thấy khó chịu, hận không thể bây giờ về tự tử để làm lại từ đầu. "Bắt đầu rồi!" Tần Hạo không rảnh để ý đến những người khác, y đang toàn lực vận công xung kích đột phá.

Chỉ thấy y đột nhiên bùng nổ ra một luồng sáng thẳng lên tận mây xanh, chói lọi vô cùng, nhuộm cả bầu trời thành một mảng màu rực rỡ, còn kèm theo một trận âm thanh Đại Đạo du dương và thần bí vang vọng giữa trời đất.

Ngay sau đó, khí tức của Tần Hạo bắt đầu tăng vọt điên cuồng, hòa vào lực lượng Đại Đạo giữa trời đất.

Toàn bộ trời đất cũng được chiếu sáng, nơi nào ánh sáng chiếu đến, vạn vật đều hồi sinh, sinh cơ dồi dào, những cánh hoa khẽ lay động, những đốm sáng rực rỡ rơi xuống, như những ngôi sao sáng rực đang rơi. "Các ngươi mau nhìn!!" Có đệ tử đột nhiên kinh hô, nhìn Tần Hạo đang đột phá.

Chỉ thấy mười hai nụ hoa từ từ ngưng tụ quanh thân y, ngay sau đó chúng từng đóa từng đóa bắt đầu nở rộ.

Mỗi một cánh hoa đều như được ngưng tụ từ Đại Đạo thuần túy nhất, không chỉ lóe lên tiên quang rực rỡ, trên cánh hoa còn lưu chuyển những văn lộ thần bí, tỏa ra khí tức cổ xưa và cường đại. "Tiềm lực Thập Nhị Phẩm!!" Mọi người lập tức nín thở, nhìn những đóa hoa lần lượt nở rộ.

Vốn dĩ cho rằng Tần Phong Hoa Khai Thập Nhị Phẩm đã là hành động nghịch thiên rồi, nhưng không ngờ em trai hắn cũng sở hữu tiềm lực Thập Nhị Phẩm.

Chỉ là không biết y có thể giống như ca ca của mình, khiến mười hai nụ hoa này toàn bộ nở rộ hay không.

Oanh long long!!

Trời đất theo đó mà biến sắc, tiếng sấm không ngừng vang lên.

Chỉ thấy một cỗ năng lượng cổ xưa và cường đại, rót vào những nụ hoa quanh thân Tần Hạo, khiến từng đóa bạch liên không ngừng nở rộ, cũng khiến Tần Hạo được chiếu rọi như thần linh giáng thế, lóe lên thần quang chói mắt.

Nhưng theo thời gian không ngừng trôi đi, càng về sau tốc độ nở rộ càng chậm.

Đặc biệt là khi đóa thứ mười một nở rộ, y đã tốn trọn ba bốn canh giờ.

Mà ngay khi mọi người đang mong đợi đóa thứ mười hai nở rộ, lại phát hiện trên trán Tần Hạo đã sớm lấm tấm mồ hôi, toàn thân y càng như vừa vớt ra từ trong nước.

Chương 2021

"Đến cực hạn rồi sao!?" Mọi người vẫn nín thở, chờ Tần Hạo tạo ra kỳ tích.

Nhưng lúc này Tần Hạo đã cạn kiệt năng lượng, không còn sức lực để thúc đẩy Thập Nhị Phẩm nở rộ nữa. "Thật sự đã đến cực hạn rồi sao!?" Tần Hạo cảm thấy không cam lòng, không muốn bị ca ca mình áp chế.

Mà ngay khi Tần Hạo cảm thấy mình không thể kiên trì nổi nữa, trên trán y hiện ra một chiếc lá màu xanh biếc, như một mũi adrenaline được tiêm vào cơ thể, khiến thân thể vốn khô cạn của y lại một lần nữa tràn đầy sức mạnh.

Oanh long long!!

Tiếng sấm chấn động vang vọng trời đất, như tiếng gầm giận dữ không cam lòng của Tần Hạo. "Động rồi, động rồi!!" Có người đột nhiên kinh hô lớn tiếng, chỉ vào mười hai nụ hoa.

Chỉ thấy theo năng lượng của chiếc lá xanh biếc rót vào, nụ hoa đang khép chặt khẽ động đậy một chút.

Nhưng điểm năng lượng này hiển nhiên không đủ để thúc đẩy Thập Nhị Phẩm nở rộ, nó chỉ khẽ nứt ra một khe hở rồi không còn động tĩnh gì nữa. "Quả nhiên..." Các trưởng lão Tiên Minh bất đắc dĩ thở dài một tiếng, biết rằng Thập Nhị Phẩm không đơn giản như vậy.

Mà ngay khi mọi người không còn ôm hy vọng về điều này, trên Bạch Ngọc Kinh bùng phát ra hai luồng sáng vút lên trời.

Chỉ thấy Tử Diên đã tháo bỏ huyễn trận trên Bạch Ngọc Kinh, Bồ Đề Cổ Thụ và Tử Tiêu Thần Thụ lập tức lóe lên ánh sáng chói mắt, còn có Hạnh Hoàng Kỳ tỏa ra một cỗ ba động năng lượng vô hình, hoàn toàn bao trùm toàn bộ Tiên Minh trong đó. "Tiên Thiên Linh Căn!!" Mọi người thấy vậy, lập tức kinh hô.

Mặc dù họ biết Tần Phong khí vận vô địch, nhưng không ngờ lại có thể vô địch đến trình độ này, cảm giác như khí vận thiên hạ hắn một mình có thể độc chiếm đến tám phần. "Chị dâu!!" Thân thể Tần Hạo đột nhiên run lên, một lần nữa cảm nhận được sức mạnh. "Hừ!!" Vu Lan lập tức khó chịu hừ lạnh một tiếng, không quen nhìn hành vi mua chuộc lòng người của Tử Diên.

Chỉ thấy nàng cũng không cam chịu yếu thế vung tay, ngưng tụ ra một quả cầu nước lớn bằng quả bóng xanh, bên trong ẩn chứa lực lượng Hỗn Độn thuần túy, là thứ lần trước nàng tiện tay lấy được từ Trùng Đồng của Tần Phong. "Gào!!" Tần Hạo sau khi nhận được sự giúp đỡ của hai vị chị dâu, lập tức ngửa mặt lên trời phát ra âm thanh chấn động cửu thiên.

Ngay sau đó, khí thế toàn thân y bắt đầu dâng lên, một cỗ khí tức hùng hồn từ trên người y tán phát ra, như thể y đã hòa làm một với trời đất, trở thành chủ tể của phương vũ trụ này. "Đột phá rồi!!" Mọi người nghe thấy tiếng gầm thét, đồng loạt nhìn về phía Tần Hạo.

Chỉ thấy trên không Tiên Trụ Phong giăng đầy mây lành, từng trận Đại Đạo chi âm vang lên, các loại điềm lành thần thú xuất hiện không ngừng.

Nhưng khác với mười hai đóa bạch liên lơ lửng lóe sáng trong tưởng tượng của mọi người, cho dù Tần Hạo dưới sự giúp đỡ của hai vị chị dâu lại một lần nữa có được sức mạnh, nhưng y vẫn không thể khiến mười hai đóa bạch liên hoàn toàn nở rộ.

Như thể chưa phát triển hoàn toàn, chỉ nở một nửa đóa. "Mười một phẩm rưỡi sao!?" Các trưởng lão Tiên Minh nhìn Tần Hạo đang gào thét, mới biết được hàm lượng vàng của Thập Nhị Phẩm của Tần Phong là cao đến mức nào.

Cho dù Tần Hạo đã dốc hết toàn lực, vận dụng mọi mối quan hệ, thậm chí hoàn toàn sao chép con đường khi ca ca y đến, y vẫn không thể đạt đến Hoa Khai Thập Nhị Phẩm của ca ca mình. "Kết thúc rồi sao!?" Tần Hạo lộ vẻ thất vọng, nhưng vẫn không dừng lại.

Ngay sau đó, thân thể y được tiên quang nhu hòa bao phủ, không chỉ hòa làm một với bạch liên mười một phẩm rưỡi, khí tức quanh thân y còn đạt đến đỉnh phong vào khoảnh khắc này. "Thằng này hay thật, mười một phẩm rưỡi!!" Triệu Trường Sinh sau khi chứng kiến toàn bộ quá trình, trong lòng phát ra tiếng kêu gào như chuột chũi.

Vốn dĩ Hoa Khai Cửu Phẩm đã là giới hạn của Tiên giới, nhưng đám người sinh ra ở Hoang Cổ này thực sự quá giỏi cạnh tranh, Hoa Khai Cửu Phẩm căn bản không thể thỏa mãn bọn họ, không thì Thập Phẩm, thì Thập Nhất Phẩm, thậm chí ngay cả Thập Nhị Phẩm cũng có thể đạt được.

Hoàn toàn không thèm nghĩ đến, đám người bản địa bọn họ có chịu nổi hay không! "Mười một phẩm rưỡi sao!?" Lâm Tam từ xa nhìn Tần Hạo, nắm đấm không tự giác siết chặt.

Vốn dĩ y chỉ cảm thấy mình không bằng Tần Phong, nhưng không ngờ ngay cả Tần Hạo cũng vậy, khiến y cảm thấy gần đây mình đã quá lỏng lẻo, nhất định phải gấp mười, gấp trăm lần mà nỗ lực cạnh tranh.

Nghĩ đến đây —— Lâm Tam không nhìn nữa, xoay người về tàng thư các. "Ê, ê, ngươi làm gì vậy!?" Triệu Trường Sinh lập tức lớn tiếng kêu lên, muốn khuyên Lâm Tam từ bỏ việc nội cuốn.

Trước đây y một mình trốn trong tàng thư các đọc sách, không có cạnh tranh nên ngày tháng trôi qua vô cùng tiêu sái, còn có thể tranh thủ đi Tám Đại Hồ Đồng để "cứu vớt những trái tim tan vỡ".

Nhưng từ khi Lâm Tam chuyển đến, đừng nói là đi "cứu vớt những trái tim tan vỡ", ngay cả thời gian đi vệ sinh cũng bị "cuốn" mất, cảm giác chỉ cần hơi lỏng lẻo một chút là sẽ bị bỏ xa.

Mặc dù y cũng có thể chọn "nằm yên", nhưng bên cạnh lại còn có một tên chơi lén.

Nếu không muốn lần phó bản sau bị hãm hại mà đi lĩnh cơm hộp, thì chỉ có thể bị ép buộc tham gia vào loại "nội cuốn" này... "Vẫn là không được sao!?" Tần Hạo từ từ mở mắt, bên trong tràn đầy thất vọng.

Vốn dĩ sau khi thấy Tiểu Bạch mở khóa Hoa Khai Thập Nhất Phẩm, y cảm thấy mình Hoa Khai Thập Nhị Phẩm chắc chắn không thành vấn đề, nhưng khi y dùng hết mọi thủ đoạn mới hiểu được tiềm lực Thập Nhị Phẩm của ca ca ruột mình rốt cuộc biến thái đến mức nào.

Trông có vẻ chỉ kém nửa bước, nhưng lại là khác biệt một trời một vực.

Nếu chưa đột phá Tiên Vương, nhìn ca ca y như ếch ngồi đáy giếng nhìn trăng trên trời, nhưng nếu đã đột phá Tiên Vương, nhìn ca ca y lại như con phù du thấy trời xanh. "Ai!" Tần Gia Thủy Tổ thở dài một tiếng, phát hiện đồ tặng kèm vẫn chỉ là đồ tặng kèm.

Vốn dĩ cho rằng gây ra động tĩnh lớn như vậy, có thể tái hiện tình cảnh huy hoàng Hoa Khai Thập Nhị Phẩm của ca ca y, nhưng không ngờ dưới sự giúp đỡ của ca ca y và các chị dâu, y vẫn không thể mở khóa thành tựu Hoa Khai Thập Nhị Phẩm. "Hạo nhi, con quá tuyệt vời!" So với tiếng thở dài của Tần Gia Thủy Tổ, Tần Gia Nhị Tổ lại vui mừng khôn xiết.

Bây giờ y không chỉ có một người cha có thể kiếm ra Kim Hồn Tệ, mà còn có hai đứa cháu có thể che chở cho mình, sau này đừng nói là ngang ngược ở Đông Vực, cho dù ở Tiên giới mà ngang ngược cũng không sợ nữa. "Yêu nghiệt a!!" Các trưởng lão Tiên Minh không nhịn được cảm khái, biết rằng sự quật khởi của Tần gia là không thể ngăn cản.

Vốn dĩ Tần gia chỉ dựa vào một mình Tần Phong chống đỡ, có vài người trong lòng ít nhiều vẫn có chút suy nghĩ, cảm thấy càn khôn chưa định, mọi người đều có khả năng là ngựa ô, nhưng không ngờ Tần Hạo lại không hề thua kém ca ca mình.

Cho dù không có Tần Phong, cũng không ai dám động đến Tần gia.

Chương 2022

"May mà, may mà, kém nửa đóa!" So với sự cảm khái của các trưởng lão, các đệ tử Tần gia lại cảm thấy sợ hãi.

Năm đó sở dĩ bọn họ nỗ lực tu luyện phi thăng, không phải vì miệng các cô gái hạ giới không đủ ngọt, cũng không phải vì vũ đạo của các cô gái hạ giới không đẹp... mà đơn thuần chính là bị Tần Hạo ép buộc phải đi lên.

Vì vậy nếu Tần Hạo thật sự mở khóa Hoa Khai Thập Nhị Phẩm, đạt đến phẩm cấp tương đồng với Tần Phong, cũng có nghĩa là sẽ không còn ai có thể áp chế y nữa, các đệ tử Tần gia bọn họ cũng sẽ từ đây tạm biệt những ngày tháng tốt đẹp.

Rầm!!

Ngay khi Tần Hạo đột phá Tiên Vương, một tràng tiếng chuông chấn động vang lên.

Ngay sau đó, các chấp sự của Tiên Minh sắc mặt đột nhiên biến đổi, bất kể đang làm gì, tất cả đều bỏ dở công việc trong tay, từng người hóa thành lưu tinh xông thẳng lên trời, lao về phía đại sảnh hội nghị của Tiên Minh. "Tiếng chuông này có ý nghĩa gì!?" Tần Hạo nghe thấy tiếng chuông, tò mò hỏi. "Đây là tiếng chuông khẩn cấp!" Tần Gia Thủy Tổ mở miệng giải đáp: "Phàm là chấp sự Tiên Minh nào nghe thấy tiếng chuông này, đều phải ngay lập tức đến đại sảnh hội nghị, điều đó đại diện cho việc Tiên Minh đã gặp phải một sự kiện lớn nguy hiểm." Nói xong...

Tần Gia Thủy Tổ không nhanh không chậm, đi đến trước ghế thái sư nằm xuống. "Không phải..." Tần Hạo thấy Tần Gia Thủy Tổ nằm xuống, lập tức ngơ ngác nói: "Lão tổ tông, con nhớ người cũng là chấp sự Tiên Minh mà?

Sao không mau đi họp, lại còn nằm xuống thế này!?" "Bình tĩnh..." Tần Gia Thủy Tổ xua tay nói: "Ngoài hai vị chị dâu vừa giúp con ra, còn có một vị chị dâu nữa là con gái của Tiên Minh Minh Chủ, nói cách khác toàn bộ Tiên Minh đều là của Tần gia chúng ta, chuyện họp hành cứ giao cho cấp dưới xử lý là được rồi, chúng ta những kẻ làm chủ tử, chỉ cần chờ tin tức là xong." "Cái **éo này cũng được sao!?" Tần Hạo cả người lập tức ngơ ngác, căn bản không tìm thấy phương hướng để nỗ lực.

Đinh một tiếng!

Thiết bị liên lạc của Tần Gia Thủy Tổ vang lên, là tin tức do chấp sự khác gửi đến. "Đã xảy ra chuyện gì!?" Tần Hạo nghe thấy tiếng, lập tức xáp lại gần.

Chỉ thấy bên trên viết nội dung cuộc họp lần này, bởi vì thị trường của ba đại thế lực đã sụp đổ, dẫn đến rất nhiều tán tu không còn đường sống, thế là một cuộc tạo phản ồn ào và mãnh liệt đã bắt đầu.

Không chỉ Bắc Vực và Nam Vực đã phản loạn, Đông Vực cũng có người phản loạn.

Cộng thêm Ẩn Môn bị diệt, Thiên Địa Đại Đạo trở về, không chỉ khiến rất nhiều tán tu giải phóng được gông cùm xiềng xích, mà còn có được sự công nhận của Đại Đạo Chi Ấn, có được tư bản để kháng hành với các đại thế lực.

Nhất thời —— toàn bộ Tiên giới loạn thành một mớ bòng bong, cũng ảnh hưởng đến sự thống trị của Tiên Minh. "Sao lại loạn rồi!?" Tần Hạo không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, cảm thấy chuyện này có liên quan đến ca ca mình. "Mấy tán tu này quá mức ngông cuồng rồi!" Tần Gia Thủy Tổ lại tức giận nói: "Rõ ràng là vấn đề của cá nhân bọn chúng, vậy mà lại muốn chúng ta trả tiền thay, không trả thì trực tiếp phản loạn, hoàn toàn không biết cảm ơn, đúng là một lũ điêu dân vong ân phụ nghĩa." "Đúng vậy!" Tần Gia Nhị Tổ phụ họa: "Trừ Tần gia chúng ta ra, không ai coi bọn chúng là người." "Nhưng mà..." Tần Hạo yếu ớt mở miệng, còn muốn phản bác thêm. "Không có nhưng nhị gì cả!" Tần Gia Thủy Tổ trực tiếp cắt ngang: "Con bây giờ đã đột phá đến Tiên Vương cảnh, cần phải thật tốt gây dựng uy tín cho mình, lần này tán tu Đông Vực phản loạn chính là một cơ hội tốt." "A?

Bảo con đi bình loạn sao!?" Tần Hạo vẻ mặt ngẩn ra nói: "Nhưng con mới vừa đến Tiên giới, bây giờ ngay cả một thuộc hạ cũng không có." "Yên tâm!" Tần Gia Nhị Tổ mở miệng nói: "Ca con những năm nay không hề nhàn rỗi, đã tạo ra một chi Bách Vạn Tần Gia Quân, bây giờ ca con đã đi Ma giới, con vừa hay có thể dẫn bọn họ đi bình loạn." "Cái này có hợp lý không!?" Tần Hạo lập tức nghi ngờ, cảm thấy cái này không được hợp lý cho lắm.

Ban đầu khi y vừa đến Tiên giới, y đã từng thấy Bách Vạn Tần Gia Quân, chỉ nhìn trang bị và cách bố trí thôi cũng biết ca ca y đã tốn bao nhiêu tâm huyết và Tiên Tinh vào đó. "Có gì mà hợp lý hay không hợp lý!?" Tần Gia Thủy Tổ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đừng quên, hai đứa con là huynh đệ ruột cùng cha cùng mẹ, hơn nữa, với tính cách của ca con, lần này đi Ma giới sao có thể nhàn rỗi được?

Nhất định sẽ lại lần nữa tạo ra một chi Ma tu đại quân!" "Đúng vậy!" Tần Gia Nhị Tổ cũng mở miệng nói: "Hơn nữa Tần gia chúng ta bây giờ, cũng không chỉ có Bách Vạn Tần Gia Quân này, không lâu trước đây Bạch Nhật còn mang về một chi Bách Vạn Thần Sách Quân nữa." "A!?" Tần Hạo lập tức ngơ ngác tại chỗ, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Bây giờ tán tu của toàn bộ Tiên giới đều không có Tiên Tinh, nhưng Tần gia bọn họ mới đến Tiên giới không quá trăm năm, lại nuôi dưỡng hai chi đại quân cấp bậc trăm vạn, hơn nữa đều là loại đại quân có trang bị đỉnh cấp của Tiên giới. "Thôi được rồi, con đi đi!" Tần Gia Thủy Tổ lại không yên tâm dặn dò: "Lần này con dẫn binh đi bình loạn, bên người tốt nhất nên mang theo một vài thân tín, có thể chọn từ các đệ tử Tần gia phi thăng lên, bọn họ đều là người nhà, có thể tin tưởng một trăm phần trăm." "Vâng ạ!" Tần Hạo bất đắc dĩ ôm quyền đáp lời, xoay người đi tiếp quản Tần Gia Quân.

Mà ngay khi Tần Hạo đang bận rộn khắp nơi bình loạn, Trình Vận cũng giương cao cờ hiệu trùng kiến Ẩn Môn, khắp Tiên giới thu thập Đại Đạo Chi Ấn, cũng như khắp nơi tìm kiếm Phương Trường báo thù... "Thế này thật sự được không!?" Trình Vận trong lòng dâng lên sự lẩm bẩm, có chút nghi ngờ kịch bản của Tần Phong.

Nhưng hắn hiện giờ đã bị đóng Tiên Nô Pháp Ấn, không thể không nói một chữ 'không', cộng thêm việc hắn và Phương Trường quả thực có thù oán, rất nhanh hắn liền nhập vai trạng thái trọng kiến Ẩn Môn.

Phàm là nghe được tung tích của Đại Đạo Chi Ấn, hắn sẽ lập tức chạy đến cướp đoạt.

Dù là gặp đệ tử Tần gia, hắn cũng không có ý định lưu thủ.

Tuy rằng Cửu Phẩm Tiên Vương cự đầu như hắn, trước mặt những yêu nghiệt như Tần Phong thì không đủ tầm, nhưng nếu đặt trong toàn bộ Tiên giới, kẻ có thể chịu được một thương của hắn mà không chết cũng chẳng có mấy.Đương nhiên, để đảm bảo tính chân thực của vở kịch, đội ngũ chuyên nghiệp cũng sẽ thường xuyên đến khách mời. "Nghịch tặc Ẩn Môn to gan!" Phụng Thiên nhàn rỗi không có việc gì, nhiệt tình làm khách mời nói: "Không chỉ giết sư đệ ta trốn khỏi Tiên Minh, lại còn không biết hối cải lạm sát vô cô, hôm nay ta Phụng Thiên sẽ đại diện Tiên Minh diệt ngươi!!""Hoa tử!!" Trình Vận đầy mắt lửa giận, không giống như đang diễn kịch.

Chỉ thấy khí thế quanh thân hắn bỗng chốc bùng nổ, phảng phất một Chiến Thần giáng lâm thế gian, trường thương như rồng trong tay càng lóe lên hàn quang chói mắt, chấn động hư không Tây Chu ong ong vang dội."Nghịch tặc chịu chết!" Phụng Thiên lập tức ngửa mặt lên trời gào thét, khí tức khủng bố theo đó bùng nổ.Oanh long long!!

Năng lượng kinh khủng bỗng chốc từ trong cơ thể bùng nổ, cũng xé toạc y phục để lộ ra tám múi cơ bụng.

Ngay sau đó, cơ bắp toàn thân nhanh chóng nổi lên, cả người phảng phất một con hung thú hình người chưa tiến hóa, tản mát ra một cỗ hung sát chi khí khiến người ta kinh sợ."Chết đi!!" Trình Vận cũng hét lớn một tiếng, lập tức cầm thương đâm tới.Chỉ thấy trường thương hóa thành một đạo quang mang rực rỡ phóng thẳng lên trời, không chỉ như sao băng xẹt qua bầu trời, mà còn mang theo một cỗ sức mạnh hủy thiên diệt địa đâm về phía Phụng Thiên.Thương thế như rồng, cuồng phong gào thét.Đất rung núi chuyển, sơn hà biến sắc.Thương thế mạnh mẽ cấp tốc khuếch tán về phía Tây Chu, cuốn lên từng tầng khí lãng, khiến những ngọn núi xa xa đều chấn động, phảng phất muốn xuyên thủng cả bầu trời một lỗ lớn.Oanh long long!!Núi lở đất nứt, thiên địa biến sắc!Chỉ thấy hai bên trong hư không va chạm mạnh mẽ vào nhau, dao động năng lượng mạnh mẽ theo đó bùng nổ, hệt như quả bom nấm của nhà Tiểu Nhật Tử vào mùa hè năm đó, bão năng lượng phóng thẳng lên trời càng cấp tốc tuôn về bốn phương tám hướng phía Tây."Phốc!!" Phụng Thiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không tự chủ lùi lại.Vốn dĩ hắn cho rằng Trình Vận nể mặt người của mình, ít nhiều sẽ thu lại một chút khí lực, nào ngờ đối phương thật sự không lưu thủ, suýt nữa thì tiễn hắn đi gặp thái nãi rồi."Chết đi!!" Trình Vận nghiêm túc tuân thủ mệnh lệnh của Tần Phong, cầm trường thương lần nữa đâm về phía Phụng Thiên."Móa!!" Phụng Thiên lập tức văng tục một tiếng, trong lòng chửi thề không ngớt.Vốn dĩ hắn chỉ tốt bụng đến đây khách mời một chút, nào ngờ tên mới đến này lại đánh thật như muốn chết, khiến người ta nghi ngờ hắn có mang theo ân oán riêng tư gì không."Nghịch tặc ngươi dám!!" Tề Tu Viễn hét lớn một tiếng đăng tràng, trong tay cầm Tuyết Ẩm Cuồng Đao.Ông!

Ông!Đao minh kinh thiên lập tức vang vọng thiên địa, đao khí khủng bố hóa thành một cỗ cuồng phong.Ngay sau đó, Tuyết Ẩm Cuồng Đao bùng nổ một cỗ hàn khí cực hạn, hóa thành đao quang mênh mông vô tận quán xuyên thiên địa, như Ngân Hà chín tầng trời mang theo khí thế cuồn cuộn đổ xuống."Hừ!!" Trình Vận lập tức hừ lạnh một tiếng, thế công trên tay không hề giảm sút.Oanh long long!! Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, bùng nổ tiếng nổ vang dội chói tai.Ngay sau đó, đao quang ngưng tụ từ hàn khí cực hạn bị nghiền nát ngay lập tức, hóa thành tuyết rơi ngập trời từ trên không trung, cũng khiến nhiệt độ giữa thiên địa bỗng chốc giảm xuống điểm đóng băng."Phốc!!" Tề Tu Viễn cũng phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy hổ khẩu cầm đao đau nhức như chết đi được."Đi!" Phụng Thiên không dám ở lại làm khách mời nữa, vội vàng kéo Tề Tu Viễn rút lui."Cố ý, hắn tuyệt đối là cố ý!" Tề Tu Viễn trong lòng không ngừng mắng mỏ, khẳng định Trình Vận mang theo ân oán riêng tư. "Phương Trường, ta nhất định giết ngươi!!" Trình Vận không đuổi theo hai người, mà là theo kịch bản của Tần Phong, ngẩng mặt lên trời phát ra một tiếng gầm giận dữ.Không chỉ trút hết lửa giận tích tụ trong lòng, mà còn diễn tả hoàn hảo quyết tâm của một kẻ báo thù, cũng khiến quần chúng ăn dưa Tây Chu đối với hắn sinh ra hứng thú."Người này là ai?

Tình huống gì thế?!""Ngươi ngay cả hắn cũng không nhận ra?

Hắn chính là đại sư huynh của Ẩn Môn, Trình Vận!""Không phải nói Ẩn Môn bị Tần Phong diệt môn rồi sao?

Chỉ có một Phương Trường chạy thoát, sao lại xuất hiện thêm một đại sư huynh nữa!?""Đúng vậy?

Đại sư huynh này muốn giết tiểu sư đệ, đây lại là kịch bản cẩu huyết gì!?""Đúng rồi, Tần Phong diệt Ẩn Môn, hắn tìm tiểu sư đệ báo thù là ý gì!?""Cái này ngươi không hiểu rồi phải không?

Nghe nói Phương Trường sở dĩ có thể chạy thoát, là vì hắn đã dùng hai vị sư tỷ làm vật cản chân.""Thì ra là vậy, thảo nào Trình Vận muốn giết Phương Trường, đây đơn giản là tông môn phản đồ mà!""Nghe nói Trình Vận này cực kỳ lợi hại, bị Tiên Minh bắt giữ còn có thể sát xuất trọng vây, còn nói muốn trọng kiến Ẩn Môn!""Trọng kiến Ẩn Môn?

Chỉ dựa vào một mình hắn sao!?""Tuy ta chưa từng thấy Ẩn Môn, nhưng cũng biết Ẩn Môn thu thập Đại Đạo Chi Ấn, là sự tích lũy của biết bao vị đại nhân, chỉ dựa vào một mình hắn căn bản không thể nào!""Có chí thì nên, chuyện sau này ai mà nói trước được!""………"Theo Trình Vận lần lượt ra tay, tin tức cũng nhanh chóng truyền đi.Không chỉ truyền vào tai các thế lực lớn, mà còn truyền vào tai Phương Trường, khiến hắn biết Trình Vận đang truy sát hắn khắp thế giới."Đại sư huynh!" Phương Trường nghe vậy thân thể bỗng nhiên run rẩy, trong lòng cũng vô thức muốn trốn tránh.Tuy rằng hắn hiện giờ đã nhập ma đạo, nhưng trong lòng ít nhiều còn có chút lương tri, nhớ Trình Vận năm đó đã đưa hắn từ nhà nấm về Ẩn Môn như thế nào, và đã giúp đỡ hắn hết lần này đến lần khác ra sao.Cho nên người hắn không muốn đối mặt nhất, chính là vị đại sư huynh này của mình."Tại sao?

Tại sao!?" Phương Trường đột nhiên mất kiểm soát, bắt đầu khóc rống lên.Rõ ràng cuộc đời mà hắn ban đầu đã lên kế hoạch không phải như thế này, nhưng tại sao cuối cùng lại biến thành cái bộ dạng quỷ quái này.Không chỉ mất đi ánh trăng sáng trong lòng, bản thân còn đọa nhập ma đạo, trở thành Ma tu bị mọi người hô đánh, lại còn làm ra một loạt chuyện không bằng heo chó."Đây không phải lỗi của ta…" Phương Trường hai mắt đỏ hoe gào lớn: "Là lỗi của Tần Phong, là lỗi của thế giới này, đúng vậy, là tên tiện nhân Tần Phong đó, đã ép ta thành cái bộ dạng quỷ quái này, ta muốn báo thù, ta muốn cứu Nam Phong…""Người này đang sủa bậy gì thế!?" Chúng nhân Tây Chu nghe thấy, hiếu kỳ nhìn qua.Nhưng Phương Trường lại không có ý định để ý đến bọn họ, miệng không ngừng lẩm bẩm lặp lại, phảng phất muốn tự thôi miên chính mình, rồi nhanh chóng nhận rõ phương hướng, phóng về phía Chiến Thần Điện."Đinh đông, chúc mừng túc chủ bức phong thần thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, đạt được 100 vạn Phản Phái Điểm!""Bức phong?

Phương Trường!?" Tần Phong thần sắc có chút mờ mịt, không biết làm sao lại bức phong được. "Tà Đế ca ca!!" Huyễn Nguyệt Ma Cơ mắt mị như tơ đi đến bên cạnh Tần Phong ngồi xuống, không tin bức tường bị dột của mình lại không dẫn được cuồng phong cấp tám…"Nàng sao còn ở đây!?" Tần Phong khẽ nhíu mày, nhìn Huyễn Nguyệt Ma Cơ bên cạnh.Vốn dĩ hắn cho rằng Huyễn Nguyệt Ma Cơ và Cửu U Ma Đế đã đi làm rồi, nào ngờ mình tu luyện một vòng mà họ vẫn chưa đi, cứ như sếp giao nhiệm vụ xong, ngủ trưa dậy thì phát hiện nhân viên cũng đang nghỉ vậy.Mình thân phận gì!?

Chương 2023

Địa vị của bọn họ là gì!?

Dám nghỉ ngơi giống mình chứ!!"Tà Đế ca ca, nô gia đây là hộ pháp cho ngài mà!" Huyễn Nguyệt Ma Cơ thật sự quá muốn tiến bộ, lập tức làm nũng nói: "Ngài phải biết nơi này là Ma giới, kẻ xấu thật sự quá nhiều, vạn nhất có người không biết sống chết đến quấy rầy thì không tốt chút nào, vẫn là nô gia đích thân hộ pháp cho ngài thì hơn.""Vậy ý nàng là, trẫm đã hiểu lầm nàng sao?!" Khóe miệng Tần Phong lộ ra nụ cười tà mị, vươn tay véo lấy cằm tinh xảo của đối phương.Tuy rằng trong lòng hắn khinh thường loại Ma sư đả thép chuyên nghiệp này, nhưng lại không thể không thừa nhận đối phương cung cấp giá trị cảm xúc rất cao.Cứ như con trai sẽ không cưới đứa con gái đã tan vỡ của mình, nhưng vẫn sẽ đi tặng tình yêu vậy."Tà Đế ca ca…" Huyễn Nguyệt Ma Cơ vô cùng hiểu ý phối hợp, lập tức lộ ra vẻ mặt ủy khuất nhỏ.Cứ như thật sự bị người ta oan uổng, cần nhanh chóng lao vào lòng Tần Phong cầu an ủi, hơn nữa còn vô cùng chu đáo nháy mắt với bên ngoài, ra hiệu cho các ca cơ xinh đẹp đã chờ đợi từ lâu bên ngoài cung điện đi vào."Bái kiến Đế Quân!!" Các ca cơ xinh đẹp đi những bước nhỏ xíu tiến vào, đến bên cạnh Tần Phong liền duyên dáng hành lễ.Chỉ thấy các nàng khác với ca cơ truyền thống của Tiên giới, mỗi người đều ăn mặc vô cùng mát mẻ, có thể nhìn rõ phong cảnh dưới lớp sa mỏng, thậm chí còn không hề che giấu mà cứ thế đại đại phương phương trình diện trước mặt Tần Phong."Chà chà, lấy cái này ra khảo nghiệm Tiên Đế à!?" Nhìn một khoảng trắng xóa trước mắt, trong lòng Tần Phong thốt lên chà chà.Vốn dĩ Mị Thuật đại thành của Huyễn Nguyệt Ma Cơ mình đã rất khó chống đỡ, giờ lại còn thêm nhiều cô gái trẻ trung xinh đẹp như vậy, khiến hắn lập tức bộc lộ bản tính của mình."Thành công!" Trong mắt Huyễn Nguyệt Ma Cơ đầy vẻ kinh hỉ, biết ngay là bức tường nào cũng có thể bị dột mà."Một lũ tiện nhân!" Nguyệt Hi ở một bên liếc mắt khinh bỉ, khinh thường đám nữ Ma tu này."Bệ hạ!!" Ngọc Tuyết thật sự nhìn không nổi nữa, lập tức bĩu môi biểu đạt sự bất mãn."Bệ hạ!!" Phong Tình thì chủ động tấn công nói: "Thay vì tiện nghi cho bọn họ, không bằng tiện nghi cho chúng thiếp đi ạ!""Ừm, ừm, ừm!" Hồng Hạnh ở một bên điên cuồng gật đầu, biểu thị mình cũng muốn chiếm tiện nghi.Kể từ khi nàng rời Tần Phong đến Hãn Hải một trăm năm trước, đã hơn một trăm năm rồi chưa được tranh giành, nếu không phải Tần Phong vừa đến Ma giới đã bế quan, nàng e rằng đã sớm đẩy người ra rồi."Đây là muốn đánh nhau sao!?" Hoa Linh ở một bên kích động không ngừng, phát hiện linh cảm bỗng chốc ập đến.Nhưng điều khiến Phong Hoa Tuyết Nguyệt có chút bất ngờ là, Huyễn Nguyệt Ma Cơ căn bản không có ý định ra tay, ngược lại vô cùng hào phóng mời các nàng cùng tham gia."Mấy vị muội muội…" Huyễn Nguyệt Ma Cơ thể hiện sự đại cục siêu việt, cười tủm tỉm nói: "Tranh giành tới tranh giành lui có ý nghĩa gì, không bằng chúng ta cùng nhau thì sao!?""Móa, đây là lời lẽ hổ lang gì thế!" Tần Phong lập tức văng tục một tiếng, phát hiện Ma tu chơi là chơi kiểu hoa lá cành. "Cùng nhau!?" Hồng Hạnh nhìn nhìn Tây Chu, trong lòng bắt đầu xoắn xuýt.Tuy rằng nàng và Điềm Điềm từng cùng tham gia tranh bá tái, nhưng nhiều người cùng tham gia thế này thì chưa từng thử qua."Nghĩ gì thế!?" Ngọc Tuyết lập tức không chịu nổi nữa, giận dỗi nói: "Chúng thiếp đây là thị nữ thân cận của Bệ hạ, đều là lương gia nữ tử, dựa vào các người, đám ma nữ không biết xấu hổ đó, cũng xứng chung cùng chúng thiếp sao!?""Đúng vậy!" Phong Tình lập tức kiêu ngạo ngẩng cao đầu nhỏ, biểu thị mình là mị ma lương thiện."Được rồi, tất cả im miệng!" Tần Phong lập tức quát mắng ngắt lời: "Mười năm sau Thiên Cung sẽ giáng lâm, trẫm hiện giờ cần tranh thủ từng giây từng phút tu luyện, không có thời gian cùng các ngươi ở đây nói nhảm.""Vâng!" Các nàng bị quát mắng lập tức ngoan ngoãn, rụt đầu nhỏ biến thành gái ngoan.Nhưng Tần Phong lại không hề có ý tứ liên hương tích ngọc, phất tay cho Huyễn Nguyệt Ma Cơ và các ca cơ lui xuống, liền lại cầm Tà Đế Xá Lợi bắt đầu hấp thu. "Hừ!!" Phong Tình lập tức kiêu ngạo ngẩng cao đầu nhỏ, biểu thị các nàng mới là tâm phúc của Tần Phong."Hừ!!" Huyễn Nguyệt Ma Cơ không cam lòng hừ một tiếng, dẫn theo một đám ca cơ xinh đẹp rời khỏi cung điện.Tuy rằng nàng ba bước một ngoảnh lại nhìn Tần Phong, hy vọng đối phương có thể mềm lòng giữ lại các nàng, nhưng Tần Phong lúc này đã nhắm mắt khoanh chân, bắt đầu hấp thu Tà Đế Xá Lợi.Khác với Tinh Nguyên của các Tà Đế đời trước đã hấp thu, lần này hắn hấp thu chính là Thiên Địa Đại Đạo Chi Lực.Oanh long long!!Tà Đế Xá Lợi lập tức bùng nổ một đạo tử sắc quang mang, năng lượng mênh mông như thủy triều tuôn vào tứ chi bách hài. "A…" Tần Phong lập tức phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, chỉ cảm thấy thân thể mình bỗng chốc bị lấp đầy.Ngay sau đó, một cỗ kịch thống lan tỏa trong tứ chi bách hài, đau đến mức mặt hắn vặn vẹo lại với nhau, mà đó là loại đau không chạm đến da thịt, nhưng lại tổn thương đến linh hồn. "Bệ hạ!!" Sắc mặt Phong Hoa Tuyết Nguyệt hơi biến đổi, có thể thấy Tần Phong đau đớn đến mức nào."Trẫm không sao!!" Tần Phong nghiến răng vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, hấp thu luyện hóa Thiên Địa Đại Đạo Chi Lực trong Tà Đế Xá Lợi.Tuy rằng Thiên Địa Đại Đạo Chi Lực lưu chuyển trong tứ chi bách hài đã giúp xương cốt, huyết nhục, kinh mạch trong cơ thể hắn được cường hóa, cùng với cảm ngộ về Ngũ Hành Đại Đạo Chi Ấn cũng đạt được bước nhảy vọt về chất.Nhưng cỗ năng lượng này thật sự quá to lớn!!Ngay cả khi tu vi của hắn đã đột phá đến Tiên Đế trung giai, sở hữu Tổ Vu Chân Thân khủng bố, cũng khó mà thuần phục luyện hóa được cỗ năng lượng này."Phải tìm người giúp đỡ!!" Tần Phong cảm thấy mình sắp không trụ nổi nữa, một tay kéo Ngọc Tuyết bên cạnh vào lòng."A ~" Ngọc Tuyết bất ngờ không kịp phản ứng, phát ra tiếng kêu chói tai.Nhưng khi nàng thấy mình trong lòng Tần Phong, khuôn mặt nhỏ lập tức phiếm lên một vệt đỏ ửng thẹn thùng, rồi thẹn thùng hỏi Tần Phong muốn làm gì."Làm gì!?" Tần Phong thở hổn hển nói: "Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt, nàng đã nói với trẫm điều gì không!?""Lời nói lần đầu gặp mặt!?" Ngọc Tuyết thần tình hơi sững sờ, sau đó thăm dò nói: "Công tử mời vào ạ?!""Cái này là nàng nói đó!" Tần Phong rốt cuộc không nhịn được nữa, trượt một cái là tiến vào luôn."Ô ô…" Ngọc Tuyết lập tức phát ra tiếng ô ô, không ngờ Tần Phong lại hư như vậy."Thế này mà còn không né à!?" Hoa Linh vội vàng dùng tay che mắt, để lộ ra một khe hở lén lút nhìn."Đừng nhìn nữa, em, em một mình không chịu nổi…" Ngọc Tuyết đột nhiên lộ ra vẻ mặt đau khổ, rõ ràng là không thể chịu nổi cỗ năng lượng này."Đến rồi, đến rồi!!" Phong Tình lập tức tót té tót té chạy lên trước, đã không chờ nổi muốn bị đóng Mị Ma Văn rồi…"Chà chà!" Tần Phong nhìn Phong Tình không che giấu gì, trong lòng thốt lên chà chà.Vốn dĩ hắn cho rằng mình cần tốn chút sức lực và thủ đoạn, mới có thể tập hợp đủ Phong Ma, Hoa Miêu, Tuyết Hồ, Nguyệt Nhân, nào ngờ các nàng lại tích cực hơn mình rất nhiều."Ta, ta còn có việc!!" Nguyệt Hi khuôn mặt tươi cười đỏ bừng gần như muốn nhỏ máu, trong lòng từ chối tham gia cái loại tranh bá tái này.Nhưng ngay khi nàng quay người muốn rời đi, Ngọc Tuyết liền lộ ra cái đuôi hồ ly của mình, lập tức quấn lấy vòng eo nhỏ nhắn của Nguyệt Hi, lôi người cứng rắn kéo vào."Ngươi đừng chạy, một mình ta thật sự không được!" Ngọc Tuyết có thể cảm nhận được sự cường đại và khủng bố của cỗ năng lượng kia, vội vàng lại lộ ra một cái đuôi hồ ly nữa quấn lấy Hoa Linh."Meo!!" Hoa Linh điên cuồng giãy giụa, muốn tránh đi điểm nóng này.Nhưng Ngọc Tuyết không có ý định bỏ qua nàng, cho dù móng mèo của nàng để lại vết cào trên sàn nhà, vẫn bị vô tình kéo vào."Cái này, cái này…" Hồng

Hạnh ở một bên bắt đầu xoắn xuýt, không biết có nên tham gia tranh bá tái hay không.Dù sao các nàng hiện đang ở Ma giới, phải có người của mình hộ pháp mới được.Và ngay khi trong lòng nàng cảm thấy xoắn xuýt, bàn tay nhỏ cũng không quên di chuyển Hà Đồ Lạc Thư một chút, che đi cảnh tượng không thích hợp cho trẻ nhỏ, tiện tay còn làm cho Tiểu Bạch một cái kết giới cách âm nhỏ.Không phải sợ đánh thức đứa trẻ, mà thật sự là quá không thích hợp cho trẻ nhỏ rồi."Oa, đây là bích họa sao?

Hay là hải tiên mọc cánh rồi!?""Cái gì?

Đơn đấu với trẫm cần chú ý gì?

Không cần chú ý, cứ nằm im hưởng thụ là được rồi!""Đừng có lúc nào cũng muốn cứng đối cứng với trẫm, trẫm nhiều nhất cũng chỉ bị thương eo thôi, còn ngươi thì mất mạng đó!""………"Và ngay khi Tần Phong đang tổ chức tranh bá tái, Kim Ô phân thân ở bên cạnh cũng không hề nhàn rỗi.Chỉ thấy hắn bằng vào tiềm lực Thập Nhất Phẩm Hoa Khai của mình, cùng với Hỗn Nguyên Kim Đấu, Thất Sát Bi, Không Gian Hồ Lô, Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn đã đại sát bốn phương ở Yêu giới.Đương nhiên, ngoài những thủ đoạn sát lục này ra, hắn còn kế thừa mấy chục buff của bản thể.Trong đó, buff Vạn Thú Thân Hòa có thể kéo giá trị mị lực của hắn lên tối đa, mỗi lần kích hoạt đều sẽ thu hoạch được một đống tiểu mê yêu, ngay cả Kim Nguyệt cũng không thể chống lại loại mị lực này."Ta đây là làm sao vậy!?" Kim Nguyệt đưa tay sờ sờ má mình, chỉ cảm thấy chạm vào là một trận nóng ran.Đặc biệt là khi thân ảnh Kim Ô phân thân xuất hiện trong tầm mắt nàng, má nàng không chỉ càng nóng ran, trái tim nhỏ cũng đập điên cuồng như nai con, thậm chí còn có một loại xung động muốn tiến lên quỳ xuống hát bài chinh phục."Ngươi không sao chứ!?" Kim Ô phân thân nhận thấy có điều không đúng, quay đầu nhìn Kim Nguyệt một cái.Và khi hắn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của

Kim Nguyệt, lập tức vô thức vươn tay sờ lên trán đối phương, cảm thấy đối phương có thể đã bị bệnh phát sốt rồi."Ô ô…" Má Kim Nguyệt càng đỏ hơn, phảng phất như xe lửa nhỏ đã khởi động.Nhưng ngay khi nàng có chút không giữ được mình, một cỗ yêu khí khủng bố như bão táp ập tới.Gầm!!Tiếng rồng ngâm vang lên, dẫn đến hư không chấn động.Chỉ thấy mười mấy con cự long thân hình như dãy núi xuất hiện, vảy trên người lấp lánh như áo giáp kiên cố, long trảo vô cùng sắc bén, phảng phất chỉ cần khẽ vung lên, liền có thể xé rách không gian, khiến sơn hà tan nát."Đám lão bùn lầy này!!" Kim Nguyệt thấy chuyện tốt bị quấy rầy, trong lòng lập tức dâng lên lửa giận vô danh."Long tộc, lại là mười mấy con Long tộc cảnh giới Tiên Vương!!" Kim Ô phân thân ngẩng đầu nhìn, trong miệng lẩm bẩm tự nói.Dựa theo sự hiểu biết của hắn về Yêu giới gần đây, Yêu giới tuy chỉ có Kim Nguyệt một Yêu Đế, nhưng Long tộc lại bằng vào ưu thế chủng tộc cường đại, trở thành thế lực mạnh nhất Yêu giới.Ngay sau đó, mười mấy đạo quang mang hạ xuống, từng con cự long hóa thành hình người.Dẫn đầu là một nam tử mặc hắc bào, thân hình thon dài, khí chất xuất chúng, dung mạo lạnh lùng tuấn tú, hai mắt như hàn tinh, hắc bào phất phơ theo gió, ẩn ẩn tản ra một loại uy áp khiến người ta kinh sợ."Ngươi chính là con Tam Túc Kim Ô mới nổi gần đây sao!?" Nam tử hắc bào không tự giới thiệu, phảng phất là thượng vị giả cao cao tại thượng. "Thật là vô lễ!" Kim Ô phân thân thấy đối phương thái độ như vậy, trong lòng rất là bất đắc dĩ thở dài một tiếng.Lời vừa dứt, một tiếng 'ba' vang lên!!Chỉ thấy Kim Ô phân thân bỗng chốc biến mất tại chỗ, giơ tay liền cho nam tử hắc bào một cái tát tai lớn."Ngươi tìm chết!!" Chúng long bỗng chốc nổi giận, muốn xông lên động thủ.Nhưng còn chưa đợi bọn họ bắt đầu động thủ, một loạt tiếng tát vang lên, chủ yếu là đánh cho cả nhà chỉnh tề, cũng khiến hiện trường bỗng chốc yên tĩnh trở lại."Mẹ kiếp!!" Kim Ô phân thân chửi mắng liên tục: "Một đám tiểu bùn lầy Tiên Vương cảnh không lên được mặt bàn, cũng dám ở trước mặt Tam Túc Kim Ô tôn quý của ta mà phóng túng, tất cả ĐKM đứng thẳng rồi nói chuyện với trẫm.""Được, được đẹp trai!!" Kim Nguyệt xem mà trái tim nhỏ đập loạn xạ, chỉ cảm thấy mình sắp không giữ được mình rồi.Tuy rằng nàng liều mạng trong lòng tự nhủ mình, người trong lòng mình thích là Long Ngạo Thiên, nhưng vẫn không thể chống lại mị lực mà Kim Ô phân thân tản ra, có một loại xung động muốn thuận theo bản năng của Yêu tộc mà đẩy hắn ngã."Ngươi…" Chúng long đầy mặt giận dữ, thật sự không nhịn được nữa."Tất cả dừng tay!" Nam tử hắc bào vội vàng lên tiếng ngăn cản, ánh mắt nhìn chằm chằm nói: "Tam Túc Kim Ô không hổ là Yêu Hoàng tộc thời Thái Cổ, chúng ta quả thực không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi lần này trở về Yêu giới là ý gì?

Là muốn phản bội Yêu tộc một lần nữa sao?!""Phản bội Yêu tộc!?" Kim Ô phân thân lập tức sững sờ, không hiểu đây là ý gì.Tuy rằng hắn kế thừa tất cả nội dung của Trần Thụ Đại Bách Khoa, nhưng bên trong lại không có bất kỳ thông tin nào liên quan đến Yêu giới, tự nhiên cũng không biết đối phương đang nói cái gì."Chính là tổ tiên Tam Túc Kim Ô của các ngươi đã xuất hiện kẻ phản đồ!" Kim Nguyệt biết tình huống của Tần Phong, vội vàng thấp giọng giải thích: "Năm đó Yêu tộc chúng ta vì cầu sinh tồn, tập hợp sức mạnh toàn Yêu tộc, học Tà Đế Nhân tộc cắt xén hai thành Đại Đạo Chi Lực khai tịch ra Yêu giới, nào ngờ một con Tam Túc Kim Ô lại thừa cơ cắt xén một thành Đại Đạo Chi Lực đầu quân cho môn phái Nhân tộc, từ đó Yêu tộc không còn Tam Túc Kim Ô nữa.""Đầu quân cho môn phái Nhân tộc?

Ẩn Môn!?" Kim Ô phân thân một trận bão não kết thúc, chỉ vào mình nói: "Ý ngươi là nói, ta sở dĩ trở thành tam đệ tử của Ẩn Môn, là vì năm đó tổ tông ta làm phản đồ mà đổi lấy sao!?""Chắc là vậy!" Kim Nguyệt khẳng định gật đầu, cảm thấy hắn chính là hậu duệ của kẻ phản đồ."Cái gì mà 'chắc là vậy'…" Kim Ô phân thân lập tức biện hộ: "Tộc Tam Túc Kim Ô của ta chính là Yêu Hoàng tộc thời Thái Cổ, nói cách khác, cả Yêu tộc này đều là của nhà ta, giờ chúng ta lấy đồ nhà mình thì có vấn đề gì chứ?

Là các ngươi tự mình chưa làm rõ thân phận đó!""Ngươi đừng có biện hộ nữa!" Chúng long lập tức lạnh giọng nói: "Cho dù ngươi nói cái lý do gì đi nữa, cũng không thể thay đổi sự thật ngươi là hậu duệ của kẻ phản đồ.""Ai!" Kim Ô phân thân không còn phản bác gì nữa, chỉ thở dài nói: "Các ngươi Long tộc biết quá nhiều rồi…""Ý gì!?" Chúng long nghi hoặc nhìn nhau, không hiểu Tần Phong có ý gì. "Không tốt!!" Sắc mặt nam tử hắc bào bỗng nhiên biến đổi, hiển nhiên là đã hiểu ý của Tần Phong.Nhưng Kim Ô phân thân lại không có thói quen phản diện nói nhiều, khí thế quanh thân lập tức bùng nổ một cỗ sát ý thuần túy đến cực hạn.Oanh long long!!Trên trời cao, mây đen che kín.Chỉ thấy Kim Ô phân thân đứng trong hư không, tóc dài bay múa, hai mắt như điện, quanh thân cuồn cuộn khí tức lăng lệ vô tận, ngay sau đó một khối cự thạch bia cổ xưa mà thần bí xuất hiện, phía trên rõ ràng viết bảy chữ 'Sát' lóe lên huyết hồng sắc quang mang.Càng có sương máu như thực chất tràn ngập, không chỉ khiến thiên địa biến sắc, mà còn phảng phất muốn bóp nghẹt tất cả sinh cơ trên thế gian. "Thất Sát Bi!!" Chúng long lập tức phát ra tiếng gầm thét chói tai: "Thất Sát Bi của Long Ngạo Thiên sao lại ở trong tay ngươi!?""Cái gì Thất Sát Bi của Long Ngạo Thiên!" Kim Ô phân thân lập tức hừ lạnh một tiếng nói: "Đây rõ ràng là Thất Sát Bi tổ truyền của Tần gia ta, chỉ có điều bị tên tặc nhân Long Ngạo Thiên kia, đã đánh cắp đi một đoạn thời gian mà thôi.""Tổ truyền của ngươi!?" Kim Nguyệt không nhịn được liếc mắt khinh bỉ, trong lòng cũng vô lực phun trào.Tuy rằng nàng gần trăm năm chưa từng đến Tiên giới, nhưng ít nhiều cũng nghe nói qua Tần gia, là thế lực mới phi thăng lên Tiên giới trong gần trăm năm nay, ngược lại Thất Sát Bi của Long

Ngạo Thiên đã có từ vạn năm trước rồi."Không tốt, kết trận!!" Chúng long không còn tâm trạng quan tâm cái gì gọi là tổ truyền, chỉ biết không chống đỡ được thì phải đi lĩnh hộp cơm.Oanh long long!!Tiếng nổ vang dội chấn động thiên địa, hư không cũng bắt đầu kịch liệt chấn động.Chỉ thấy mười mấy con cự long lập tức hiện ra nguyên hình, thân thể to lớn bao trùm toàn bộ thiên địa, long uy khủng bố cũng theo đó bùng nổ ra, khí thế hùng vĩ đến mức khiến người ta không khỏi nảy sinh kính sợ."Cẩn thận!!" Kim Nguyệt không nhịn được nhắc nhở: "Đây là Thập Nhị Long Tiêu Phá Khung Trận của Long tộc, tập hợp lực lượng của mười hai Long Vương tổ thành đại trận, có thể trong thời gian ngắn giao chiến với Tiên Đế.""Tiên Đế!?" Kim Ô phân thân lập tức hừ lạnh một tiếng, bùng nổ huyết hồng quang mang thẳng lên chín tầng trời.Chỉ thấy Thất Sát Bi bùng nổ một cỗ sát lục chi khí vô tận, ngay sau đó hóa thành vạn đạo huyết sắc quang mang, như gợn sóng kích động về bốn phương tám hướng phía Tây.Chỗ đi qua, hư không sụp đổ!Tinh thần vẫn lạc, sơn hà tan nát!Đại địa càng bị cỗ lực lượng này xé rách, những khe nứt sâu không thấy đáy đan xen ngang dọc, dung nham từ dưới đất phun trào ra, phảng phất cả thế giới đều dưới uy lực của Thất Sát Bi, rơi vào cảnh tượng tận thế vạn vật điêu linh, sinh linh đồ thán.Và Kim Ô phân thân cao cao đứng trên Thất Sát Bi, uyển như một Ma Thần giáng thế, tản ra một cỗ uy lực hủy thiên diệt địa khiến người ta kinh hồn bạt vía, rồi nhanh chóng đập về phía các con rồng của Long tộc."Liều với hắn!!" Chúng long lập tức hét lớn một tiếng, bùng nổ long uy khủng bố.Oanh long long!! Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, bùng nổ tiếng nổ vang dội chói tai.Ngay sau đó, năng lượng khủng bố do hai bên va chạm tạo ra, như sóng thần cuồn cuộn quét ngang toàn bộ thiên địa.Đại địa không chỉ nứt toác trong trận động đất kịch liệt, những vết nứt gồ ghề cũng không ngừng xuất hiện, vô tình nuốt chửng tất cả mọi thứ trên đại địa, trên bầu trời cũng đồng dạng sấm chớp giật giật, cuồng phong gào thét, phảng phất muốn khởi động lại thế giới, một lần nữa biến thành một vùng hỗn độn."Phốc!!" Chúng long Long tộc lập tức phun ra một ngụm máu tươi, Thập Nhị Long Tiêu Phá Khung Trận bị phá ngay tại chỗ.Tuy rằng Thập Nhị Long Tiêu Phá Khung Trận của Long tộc bọn họ có thể chống lại Tiên Đế, nhưng trước sức mạnh tuyệt đối căn bản không đủ xem xét, cũng lần lượt từ trên không trung rơi xuống đại địa."Gia hỏa này quá đáng sợ rồi!" Kim Nguyệt nhìn Kim Ô phân thân, thân thể không khỏi run rẩy.So với chúng long Long tộc đối chiến với hắn, nàng đã từng thấy thực lực chân chính của Kim Ô phân thân, ngoài Thất Sát Bi ra, còn có Hỗn Nguyên Kim Đấu và Sát Lục Đại Đạo Chi Ấn chưa sử dụng."Chạy mau!!" Chúng long cuối cùng cũng nhận ra có điều không đúng, vẻ mặt kinh hãi muốn chạy trốn."Còn muốn chạy!!" Kim Ô phân thân lạnh lùng hừ một tiếng, không có ý định bỏ qua bọn họ.Chỉ thấy hắn vung tay thi triển Thái Dương Chân Hỏa, bao vây mười mấy con cự long đang chạy trốn, muốn trực tiếp luyện hóa bọn họ thành Cửu Mệnh Tiên Long Đan, không chỉ có thể có được Tiên Long Chi Lực, mà còn có thể tăng cường rất nhiều thực lực và tuổi thọ."Nhận thua, chúng ta nhận thua!!" Chúng long đầy mặt kinh hãi, bắt đầu cầu xin tha thứ.Nhưng Kim Ô phân thân lại không thèm để ý đến bọn họ, đang theo đơn thuốc thêm dược liệu vào.Tuy rằng không có đỉnh luyện đan, nhưng hắn cảm thấy không sao cả, không có tiên thảo bổ huyết thì dùng tiên thảo bổ khí cũng được, không có tiên quả cố bản bồi nguyên thì dùng tiên quả an thần ích trí thay thế… Tóm lại, đan sư luyện đan số một Tiên giới phải học cách linh hoạt đa biến, tuyệt đối không thể bị một tờ đơn thuốc làm khó chết."Hắn còn biết luyện đan sao!?" Kim Nguyệt đầy mặt kinh ngạc nhìn Kim Ô phân thân, có thể cảm nhận được sự tự tin tỏa ra từ trên người hắn.Cứ như đứa trẻ phương Nam đi trượt tuyết ở phương Bắc, sự tự tin đó phảng phất khắc sâu vào xương cốt, cho dù chưa từng thấy qua một động tác nào, từ đỉnh núi lăn xuống đến chân núi, chỉ cần cuối cùng có thể đứng dậy mà không nằm sẹp xuống đất, vẫn sẽ được người ta tôn xưng một tiếng cao thủ."Luyện đan!?" Kim Ô phân thân khinh bỉ liếc mắt một cái, biểu thị đối phương chưa từng thấy qua thế giới.Nhưng hắn hiện giờ cũng không có thời gian để ý đến Kim Nguyệt, ngoài việc luyện chế Cửu Mệnh Tiên Long Đan ra, còn đang tập trung tinh thần truyền tin tức về cho bản thể.Nếu nói giữa bản thể và Côn Bằng phân thân là đồng bộ thời gian thực như máy tính và điện thoại, thì giữa bản thể và Kim Ô phân thân lại là gửi điện báo từ xa, lạc hậu không biết bao nhiêu phiên bản rồi."Tam Túc Kim Ô là phản đồ!?" Bản thể Tần Phong nhận được điện báo, lông mày không khỏi nhíu lại.Nếu hắn kết hợp Cửu U Đại Bách Khoa, Thiên Cơ Đại Bách Khoa, Trần Thụ Đại Bách Khoa, cùng với thông tin mình nắm giữ, vậy thì có thể thành công suy đoán ra Thiên Hạ Đại Đạo Chi Lực tổng cộng phân thành mười thành.Thiên Cung sau trận Đại chiến Thái Cổ lần thứ nhất, đã thành công chiếm giữ năm thành Đại Đạo Chi Lực.Sau đó Ẩn Môn thông qua thu thập Đại Đạo Chi Ấn, lại thành công chiếm giữ ba thành, một thành cuối cùng thì bị Tà Đế cắt xén, để lại một thành duy trì vận hành cơ bản, tránh cho Chư Thiên Vạn Giới triệt để sụp đổ.Ngay sau đó Đại chiến Thái Cổ lần thứ hai khai mở, đừng thấy Tà Đế cuối cùng chiến bại vẫn lạc, nhưng Ẩn Môn cũng không khá hơn là bao, bị Yêu tộc thừa cơ cắt xén hai thành khai tịch ra Yêu giới.Tuy rằng Tam Túc Kim Ô phản biến lại đánh cắp về một thành, nhưng Ẩn Môn cuối cùng lại chỉ bảo lưu được hai thành, còn một thành nữa bị Yêu tộc khẩn cấp giấu đi, cho đến nay cũng không ai biết ở đâu.Sau đó chính là Dao Quang ẩn nhẫn một đoạn thời gian, thành công đánh cắp một thành Đại Đạo Chi Lực hạ giới."Nói cách khác…" Tần Phong sắp xếp xong tin tức, lẩm bẩm nói: "Năm thành trong tay Thiên Cung, hai thành trở về Tiên giới, một thành giấu trong Yêu giới, một thành lưu lạc ở Hoang Cổ, còn một thành trong Tà Đế Xá Lợi…" “Chênh lệch này hơi lớn à nha!”

Tần Phong sau khi tổng kết xong thông tin, cả người lập tức không ổn rồi.

Cứ ngỡ mình đột phá Tiên Đế xong cũng coi như có máu mặt rồi, ai dè trong tay mới chỉ nắm giữ được một thành Đại Đạo Chi Lực, khiến hắn trong lòng tức thì mất hết cảm giác an toàn.

“Không được!!” Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng, nghĩ mình nên làm gì đó.

Hiện tại, ngoài việc phải nhanh chóng luyện hóa một thành Đại Đạo Chi Lực trong Tà Đế Xá Lợi, hắn còn cần tranh thủ quay về Hạ giới Hoang Cổ để tìm kiếm một thành thất lạc.

Còn về một thành giấu trong Yêu giới, hắn lại thấy tìm không khó.

Thứ nhất, theo tính cách của Ẩn Môn, bọn họ chắc chắn sẽ tìm cách đoạt lại Đại Đạo Chi Lực đã mất, nhưng bao nhiêu năm qua, bọn họ vẫn chẳng tìm thấy gì.

Điều này nói lên cái gì!?

Nói lên rằng Yêu giới ít nhất đã bị bọn họ lục tung không dưới tám trăm lần rồi, hắn cũng không nghĩ mình sẽ lục lọi kỹ càng hơn Ẩn Môn, nên hắn căn bản không cần lãng phí thời gian vào chuyện này.

Thứ hai, cả người và yêu đều có tính ích kỷ, không thể nào giấu Đại Đạo Chi Lực ở nơi khác, vậy nên Đại Đạo Chi Lực chắc chắn đang ở trong Yêu giới.

Mặc dù hai điều này nghe có vẻ mâu thuẫn, nhưng lại có khả năng thành lập.

Ví dụ, dựa theo kinh nghiệm đọc truyện mười năm của hắn, loại sức mạnh dùng để đánh đại boss như Đại Đạo Chi Lực này, cuối cùng chắc chắn sẽ vì các loại nguyên nhân mà rơi vào tay nhân vật chính.

Mà trong Yêu giới, NPC có liên quan đến Thiên Tuyển Chi Tử, hiện tại chỉ có Kim Nguyệt vị Yêu Đế này.

“Bệ hạ!!” Phong Tình thấy Tần Phong lơ đãng, lập tức lộ ra vẻ oán hận.

Mình khó khăn lắm mới giúp hắn tập hợp đủ Phong Hoa Tuyết Nguyệt, vậy mà hắn lại chọn lúc nên “tẩu thận” (nghiêm túc) thì “tẩu thần” (lơ đễnh), đúng là không coi Mị Ma tộc bọn họ ra gì.

“Bệ hạ ~~” Ngọc Tuyết mắt quyến rũ như tơ, đưa tay muốn nhào tới.

Cứ như một học sinh giỏi đã học nhiều năm, cuối cùng cũng có được cơ hội thực hành, nhất định phải vì giấc mơ của mình mà thi triển hết những gì đã học.

“Ngượng quá đi mất!” Hoa Linh lần đầu tham gia “đại chiến” đã gặp được mấy chị em tốt, ngượng đến mức có thể dùng ngón chân đào ra một căn nhà ba phòng khách một sảnh luôn rồi.

“Vẫn không thoát được!” Nguyệt Hi nằm trên đất nhìn trần nhà, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Nhưng vừa nghĩ đến lợi ích do việc tu luyện mang lại, nàng lập tức lật người gia nhập vào “đại chiến”, phảng phất muốn ép bản thân chuyển mình thành một nữ tu sự nghiệp.

“Ai…” Hồng Hạnh đứng một bên thở dài, chỉ đành ngoan ngoãn giúp hộ pháp.

Mặc dù nàng cũng muốn gia nhập cuộc “đại chiến” này, nhưng khổ nỗi giải nhất chỉ có một, cho dù mỗi người luân phiên làm quán quân thì cũng phải xếp hàng rất lâu.

“Mây nhẹ gió thoảng, trăng sáng trên sông, ta phiêu bạt, kiếp này quá đa tình!” Tần Phong trong lòng lập tức thở dài, chỉ đành bị buộc phải tiếp tục tu luyện.

Nhưng với tư cách là một Phản Phái chuyên nghiệp, hắn cũng không quên công việc chính của mình, vội vàng gửi một điện tín cho Kim Ô phân thân, báo cho hắn biết tổng kết của mình sau khi đọc “Tần Gia Đại Bách Khoa”.

“Kim Nguyệt!?” Kim Ô phân thân nhận được điện tín, quay đầu nhìn Kim Nguyệt.

“Sao vậy!?” Tim Kim Nguyệt đập thình thịch loạn xạ, không hiểu vì sao Tần Phong lại đột nhiên nhìn mình.

Nhưng lúc này nàng đối với Kim Ô phân thân đã không còn quá nhiều sợ hãi, ngược lại trong lòng còn có chút mong đợi khó tả, cứ như cô bé thầm yêu được chàng trai mình thích nhìn thấy, đôi tay nhỏ bắt đầu không biết đặt vào đâu.

“Không có gì…” Kim Ô phân thân thẳng thừng nói: “Trẫm chỉ là muốn hỏi nàng, có biết một thành Đại Đạo Chi Lực bị Yêu giới giấu đi không!?” “Làm sao ta biết được!” Kim Nguyệt cúi thấp đầu, mặt đầy vẻ thẹn thùng nói: “Năm đó khi Yêu tộc khai tịch Yêu giới, ông cố của ông nội ta còn chưa ra đời nữa là, ai mà biết Yêu Hoàng của Yêu tộc khi đó đã giấu Đại Đạo Chi Lực ở đâu.” “Thật sao!?” Kim Ô phân thân thấy đối phương không giống nói dối, lại mở miệng hỏi: “Vậy nàng có biết, Yêu Hoàng khi đó là ai không!?” “Là lão tổ tông của ta đó!” Kim Nguyệt lập tức kiêu ngạo ngẩng cao đầu nói: “Kể từ khi Tam Túc Kim Ô các ngươi phản bội Yêu tộc, chính là Kim Sí Đại Bàng tộc chúng ta thống trị Yêu tộc, mặc dù Kim Sí Đại Bàng chúng ta đều là nhất mạch đơn truyền, nhưng mỗi đời đều có thể đột phá Yêu Đế trở thành Yêu Hoàng của Yêu tộc, hàm kim lượng (chất lượng vàng) còn mạnh hơn Tam Túc Kim Ô tộc các ngươi nhiều.” “Nhất mạch đơn truyền?

Mỗi đời đều có thể đột phá?!” Kim Ô phân thân lẩm bẩm, bắt đầu đánh giá Kim Nguyệt.

“Không sai!” Kim Nguyệt tiếp tục ngẩng đầu nói: “Kim Sí Đại Bàng tộc chúng ta mỗi đời đều có thể thành Đế, còn đều đột phá Yêu Đế thành công trước ba ngàn tuổi, bao nhiêu đời đều như vậy, chưa từng có ngoại lệ.” “Hiểu rồi!” Kim Ô phân thân gật đầu, ánh mắt không rời Kim Nguyệt.

Tiếp đó nhanh chóng thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh, phân tách ra hai phân thân nữa để tiếp tục luyện đan, còn mình thì một tay kéo Kim Nguyệt vào bụi cỏ bắt đầu tìm kiếm.

“Ai ui, ngươi làm gì thế!?” Kim Nguyệt lập tức kinh hô thành tiếng, sau đó biến thành tiếng “bạo hành gia đình”.

Mặc dù trong lòng nàng vẫn có Long Ngạo Thiên, nhưng trong cảnh nửa đẩy nửa xuôi, nàng vẫn không hiểu sao lại “tự động thông hành”.

Tiết kiệm dung lượng, cảnh chuyển.

Lúc này Long Ngạo Thiên đang ở trong Chiến Thần Điện, lại một lần nữa cảm thấy tim mình bị người ta đâm mạnh.

“Có chuyện gì vậy!?” Long Ngạo Thiên ôm ngực lẩm bẩm, không hiểu vì sao lại có cảm giác này.

Chương 2024

Nhưng ngay khi hắn đang suy nghĩ rốt cuộc là nguyên nhân gì, Hồng Tụ đột nhiên đi vào bẩm báo, nói bên ngoài có người đến bái kiến, còn nói có việc trọng yếu muốn thương lượng.

“Không gặp!” Long Ngạo Thiên trong lòng phiền não, thẳng thừng từ chối yêu cầu gặp mặt.

Kể từ khi tất cả ưu thế của hắn bị Tần Phong phá hỏng, tâm thái của hắn đã hoàn toàn sụp đổ, cả ngày trốn trong Chiến Thần Điện không muốn ra ngoài gặp ai, cứ như sợ ra ngoài bị người ta chỉ trỏ.

“Đế Quân!” Hồng Tụ lại mở miệng nói: “Người cầu kiến là Phương Trường của Ẩn Môn, nói có cách giúp ngài đánh bại Tần Phong!” “Phương Trường!?” Long Ngạo Thiên hơi nhíu mày nói: “Chính là tên Ma Tu của Ẩn Môn đó sao!?” “Đúng vậy!” Hồng Tụ gật đầu đáp: “Nghe nói người này cũng là người ở Hạ giới Hoang Cổ, đã cùng Tần Phong từ Hạ giới Hoang Cổ đấu đến Tiên giới.” “Ồ?

Người Hoang Cổ!?” Long Ngạo Thiên lập tức hứng thú, bảo Hồng Tụ đi đưa người vào.

Mặc dù Phương Trường và Tần Phong đã bại hết lần này đến lần khác, nhưng từ việc hắn vẫn còn sống đến bây giờ không khó để thấy, đối phương quả thực có chút bản lĩnh, cũng có thể giúp hắn hiểu rõ hơn về Tần Phong.

Rất nhanh – Hồng Tụ dẫn Phương Trường đến trước mặt Long Ngạo Thiên.

Nhưng khi Phương Trường nói rằng Tần Phong đã đến Ma giới, bây giờ chính là cơ hội tốt để tấn công Tiên Minh, Long Ngạo Thiên lại lập tức mất hứng thú với hắn.

“Hừ!!” Long Ngạo Thiên lập tức hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ diệt Tiên Minh không chỉ không có lợi gì cho bản Đế, mà còn sẽ gặp phải sự trả thù điên cuồng của Tần Phong, ngươi thật sự coi bản Đế là kẻ ngốc, không nhìn ra kế ly gián của ngươi sao!?” “Ta không hề ly gián, là thật lòng vì Đế Quân!” Phương Trường không nhanh không chậm nói: “Người đời đều nói thê tử của Đế Quân ở hạ giới bị Diệp Thần bắt đi, nhưng ta lại không dám đồng tình, chỉ bằng việc nàng là ‘nhân thê’ (vợ người ta) này, ta đoán chắc nàng ta đã rơi vào tay Tần tặc…” “Tâm Nhan…” Long Ngạo Thiên trong lòng đột nhiên đau nhói, chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn.

Mặc dù trên con đường trưởng thành của hắn, hắn đã gặp rất nhiều hồng nhan, nhưng lại không có một ai, có thể thay thế vị trí của tiểu thư Tâm Nhan.

Ban đầu khi Hồng Liên bị Tần Phong bắt đi, hắn chỉ có phẫn nộ, không có mấy đau lòng; khi Kim Nguyệt bị Tần Phong bắt đi, hắn vẫn chỉ có phẫn nộ, không có mấy đau lòng; cho dù Tiên Tử Tâm Ngữ rời bỏ hắn, hắn vẫn chỉ có phẫn nộ, không có mấy đau lòng.

Nhưng riêng tiểu thư Tâm Nhan, mỗi lần nghe đến đều khiến hắn đau lòng!

Thậm chí trong lòng còn đặc biệt hối hận, ban đầu vì sao lại để nàng ở lại hạ giới, đáng lẽ nên đưa nàng cùng phi thăng lên Tiên giới mới phải.

“Đây còn không gọi là ly gián sao!?” Hồng Tụ trợn trắng mắt cười lạnh nói: “Ngươi ngay cả chứng cứ cũng không có, chỉ dựa vào một lý do này, có phải quá trẻ con không!?” “Ta không hề trẻ con!” Phương Trường thần sắc nghiêm túc nói: “Ta quen biết cả Tần Phong và Diệp Thần, cũng vô cùng hiểu rõ bọn họ, nếu nói Diệp Thần vì một nữ nhân mà đối địch với thiên hạ ta tin, nhưng ngươi lại nói hắn vì một ‘nhân thê’ mà đối địch với thiên hạ thì ta không tin, ngược lại Tần Phong thứ yêu thích nhất chính là ‘nhân thê’, chỉ cần là ‘nhân thê’ bị hắn để mắt tới, hắn nhất định sẽ không từ thủ đoạn nào để có được.” “Ngươi nói thật sao!?” Trong đôi mắt đẹp của Hồng Tụ đầy vẻ nghi ngờ, cảm thấy Phương Trường đang nói bậy.

Mặc dù hiện tại danh tiếng Tần Phong ham “nhân thê” đã truyền khắp Tiên giới, còn quyến rũ được phu nhân của Lăng Tiêu Tiên Đế, nhưng cũng không thể chứng minh tiểu thư Tâm Nhan đang trong tay hắn.

“Còn thật hơn cả vàng thật!” Phương Trường phẫn nộ hồi tưởng lại: “Ngày trước ở Hạ giới Hoang Cổ, Tần Phong và Vu Lan vốn không ưa nhau, nhưng khi hắn nghe nói Vu Lan và Diệp Thần quen biết nhau từ nhỏ, liền bắt đầu vu oan giá họa cho Diệp Thần, giả dạng thành Diệp Thần đi khắp nơi giết người phóng hỏa, hãm hại vợ con người khác, khắc chữ lên người, cuối cùng Vu Lan và Diệp Thần bất hòa rồi đầu nhập vào vòng tay hắn; còn có Thái tử phi của Đại Việt, để có được vị ‘nhân thê’ đỉnh cấp này, hắn không tiếc một trận chiến với cả Đại Việt Hoàng tộc, cuối cùng lại diệt cả Đại Việt Hoàng triều… Đặc biệt là khi hắn sáng tạo Đại Tần xong, các đại thần bên dưới đổ xô đi bắt ‘nhân thê’ để lấy lòng hắn, mà hắn thì ‘ai đến cũng không từ chối’, cả A Phòng Cung đều là ‘nhân thê’, cuối cùng ngay cả dân gian cũng bị ảnh hưởng, phong khí thích ‘nhân thê’ đạt đến đỉnh điểm, nhà nào cưới đại cô nương cũng bị người ta chê cười.” “A!?” Hồng Tụ lập tức kinh ngây tại chỗ, không ngờ lại có phong khí như vậy.

“Tần Phong!!” So với sự không thể tin của Hồng Tụ, Long Ngạo Thiên lại trỗi lên sát ý trong mắt.

Ban đầu hắn còn nghi ngờ ký ức về Diệp Thần, nhưng nghe xong những ví dụ mà Phương Trường đưa ra, hắn càng ngày càng cảm thấy Tần Phong đang giở trò sau lưng, mục đích rất có thể là dùng Diệp Thần để kiềm chế mình, giành thời gian cho hắn ta trưởng thành.

Nhưng vừa nghĩ đến Tần Phong từ Tiên Vương chiến Tiên Đế, Tiên Đế chiến Bán Bộ Đạo Tổ, sát ý trong mắt hắn liền tan biến.

Không phải hắn không muốn đi giết Tần Phong đoạt lại tiểu thư Tâm Nhan, mà là Tần Phong hiện tại đã hoàn toàn thành thế lực lớn rồi, tu vi Tiên Đế trung giai khiến hắn không có chút nắm chắc nào.

“Đừng lo lắng Tần Phong báo thù!” Phương Trường dường như nhìn ra sự e ngại của Long Ngạo Thiên, lập tức mở miệng nói: “Mặc dù Tần Phong giả dối tàn nhẫn, xảo trá ngụy thiện, nhưng lại cực kỳ coi trọng tình thân, cho dù là đệ tử Tần gia không nỗ lực tu luyện, hắn cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào để cung cấp tài nguyên và dọn đường cho họ…” “Ừm!!” Hồng Tụ lập tức gật đầu đồng tình, cho biết lời Phương Trường nói không phải hư cấu.

Mặc dù bọn họ ở xa tận Chiến Thần Điện Nam Vực, nhưng cũng từng nghe qua đãi ngộ của Tần gia ở Đông Vực.

Phàm là đệ tử Tần gia phi thăng từ hạ giới lên Tiên giới, không chỉ có hàng chục vạn bản công pháp để lựa chọn, còn có vô số tài nguyên tu luyện được cung cấp, mỗi tháng còn có thể lĩnh được mấy ngàn viên Cực Phẩm Tiên Tinh.

Quan trọng nhất là… gặp nguy hiểm Tần Phong sẽ tự mình ra mặt, nếu ngươi gây họa bên ngoài, Tần Phong sẽ tìm cách giúp ngươi giải quyết, cho dù ngươi vi phạm minh quy của Tiên Minh, Tần Phong cũng vẫn có thể bảo vệ ngươi.

Thậm chí để không làm đệ tử Tần gia cảm thấy tự ti khi ra ngoài, hắn không chỉ phản tổ Huyết Mạch Vu Tộc Thuần Túy, mà sau khi đột phá Tiên Đế còn kích hoạt Truyền Thừa Huyết Mạch Tiên Đế.

Hiện tại đệ tử Tần gia chỉ cần nỗ lực bằng một nửa người khác, là có thể bỏ xa những người cùng cấp bậc.

Có thể nói cả Tiên giới đều đang ghen tị với đệ tử Tần gia, cũng muốn có một người đồng tộc như Tần Phong làm lão đại.

“Ngươi có ý gì!?” Long Ngạo Thiên hơi nhíu mày, nhìn Phương Trường phía dưới.

“Ý rất đơn giản…” Phương Trường lộ ra hung quang trong mắt nói: “Chỉ cần chúng ta nhân lúc Tần Phong không có nhà, công phá Tiên Minh bắt giữ người thân và nữ nhân của hắn, vậy thì cho dù hắn thiên phú vô song, thiên hạ vô địch, cũng phải bị chúng ta nắm nhóp, ngoan ngoãn quỳ xuống.” “Quá vô sỉ!!” Trong đôi mắt đẹp của Hồng Tụ đầy vẻ khinh bỉ, khẳng định Long Ngạo Thiên sẽ không đồng ý.

Bởi vì Long Ngạo Thiên ban đầu từng nói với bọn họ, ra ngoài giang hồ phải có nghĩa khí, phải hiểu quy tắc giang hồ, mọi người có thể “minh đao minh thương” (đối đầu công khai) mà đánh nhau, nhưng tuyệt đối không thể động đến vợ con người khác.

“Ý hay!!” Khác với tưởng tượng của Hồng Tụ, Long Ngạo Thiên nghe vậy mắt lập tức sáng lên.

Trước đây hắn sở dĩ nguyện ý cùng người khác giảng quy tắc giang hồ, là vì trong tay hắn nắm giữ Chính Lý Kim Long Thương, nhưng hiện tại Tần Phong khiến hắn cảm thấy hoảng sợ bất an, tự nhiên cũng sẽ không nói với hắn ta bất kỳ quy tắc giang hồ nào nữa.

“Đế Quân, ngài…” Hồng Tụ nghe vậy, không dám tin.

Cứ nghĩ Long Ngạo Thiên chỉ là mất đi giang sơn, ai dè hắn ngay cả khí độ và uy vọng cũng mất luôn rồi, bây giờ hoàn toàn là một tên lưu manh đỏ mắt.

Nhưng Long Ngạo Thiên lại không để ý đến ý của nàng, đã bắt đầu cùng Phương Trường thương thảo chi tiết vấn đề.

Mặc dù hắn biết rõ cái giá phải trả sau khi khiêu khích Tần Phong thất bại là gì, nhưng với tư cách là người từng có hy vọng thống nhất Tiên giới, sự không cam lòng trong lòng thúc đẩy hắn lên bàn cược thêm một lần nữa, huống chi trong cuộc đánh cược còn có tiểu thư Tâm Nhan mà hắn yêu nhất.

“Đế Quân…” Hồng Tụ thấy Long Ngạo Thiên cố chấp như vậy, trong lòng đối với hắn thất vọng không tả xiết.

Sau đó nàng ngẩng đầu nhìn khắp Tây Châu một lượt, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười thê lương.

Nàng vẫn còn nhớ cảnh tượng khi Chiến Thần Điện được tạo lập, Long Ngạo Thiên khí phách ngút trời, Hồng Liên và Tiên Tử Tâm Ngữ ở bên trái phải, Kim Nguyệt lại đại diện Yêu tộc đến chúc mừng, trên mặt mọi người đều tràn đầy nụ cười, thật lòng coi Chiến Thần Điện là nhà của mình.

Nhưng bây giờ tỷ tỷ Hồng Liên đã chết, Tiên Tử Tâm Ngữ cũng đã rời đi, Kim Nguyệt rơi vào tay Tần Phong, Long Ngạo Thiên lại hoàn toàn phát điên rồi, Hồng Nhan Thiết Kỵ cũng đã thay đổi mấy lượt người mới, chỉ còn lại một mình nàng cô độc.

“Tỷ tỷ, em nhớ tỷ quá!!” Hồng Tụ nước mắt chảy dài, chỉ cảm thấy mình thật cô đơn.

Nhưng đại thế thiên hạ sẽ không vì nguyên nhân cá nhân mà dừng lại, Long Ngạo Thiên sau khi thương thảo xong chi tiết với Phương Trường, lập tức bắt đầu dùng thủ đoạn cứng rắn chỉnh hợp phản loạn ở Nam Vực.

Trước đây Long Ngạo Thiên sẽ e ngại việc giết người quá nhiều sẽ nhiễm Nhân Quả, nhưng Phương Trường tên Ma Tu này lại không có nhiều lo ngại như vậy.

Chỉ thấy hắn dựa vào tu vi Tiên Vương mà đại sát phương tây, hoặc là quỳ xuống làm chó cho Long Ngạo Thiên, hoặc là trở thành dưỡng liệu trên con đường tu luyện của Phương Trường… “Ngươi không sợ nhiễm Nhân Quả sao!?” Long Ngạo Thiên thấy Phương Trường đại sát phương tây, cả người lập tức không giữ được bình tĩnh.

Kể từ khi biết giết người quá nhiều sẽ nhiễm Nhân Quả, hắn đã rất ít khi ra tay với những Tu Tiên Giả bình thường, có việc gì cũng giao cho thủ hạ đi làm, chỉ những Tiên Đế cùng cấp bậc mới đích thân ra tay.

Ngược lại, Phương Trường cũng không biết là ‘không biết thì không sợ’, hay là người trẻ tuổi khí thịnh quá không nghĩ đến ngày mai, vung dao chém xuống, vung dao chém xuống… chém từ đầu đến cuối, ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

“Có gì mà phải sợ!?” Phương Trường thần tình lạnh lùng kiêu ngạo nói: “Kẻ yếu mới tùy sóng cuốn trôi, tin vào cái gọi là Nhân Quả, kẻ mạnh đều nghịch thiên mà đi, chỉ cần ta muốn đi, vậy thì đường ở ngay dưới chân.” “Ách…” Long Ngạo Thiên tại chỗ câm nín, cảm thấy Phương Trường đang châm chọc mình.

Nhưng có người nguyện ý thay hắn gánh chịu Nhân Quả, hắn cũng không có lý do gì để từ chối, thậm chí còn hối hận vì không sớm nhận ra Phương Trường, nếu không hai người đã sớm cường cường liên hợp, làm lớn làm mạnh rồi.

Cũng bởi vì song phương cường cường liên thủ, nên một đường hoàn toàn là càn quét.

Chương 2025

Không chỉ cưỡng chế chiêu mộ một đám Tán Tu để mở rộng đội ngũ, Phương Trường cũng nhờ vào Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết, Huyết Ma Châu, Ám Hắc Đại Đạo Chi Ấn cùng các bộ trang bị đỉnh cấp khác mà nhanh chóng đột phá.

Và ngay khi Long Ngạo Thiên và Phương Trường một đường tiến về Đông Vực.

Tần Hạo cũng dẫn theo trăm vạn Tần Gia Quân dẹp loạn khắp Đông Vực, bên cạnh còn có Thập Tam Thái Bảo của Tần gia phi thăng lên theo.

Còn về mấy vị tướng quân dưới trướng Tần Phong, thì đều chạy đi huấn luyện Thần Sách Quân rồi.

Không còn cách nào khác!!

Theo Tần đại lão bản tuy không có lương, nhưng phương pháp kiếm tiền lại đa dạng phong phú.

Ngược lại, theo Tần nhị lão bản thì lương phát theo giờ, nhưng cũng chỉ đủ mọi người miễn cưỡng nuôi sống gia đình, cho dù con cái trong nhà muốn ăn miếng thịt, cũng phải suy nghĩ mấy ngày.

Mặc dù theo Tần nhị lão bản ban đêm có thể ngủ ngon, nhưng theo Tần đại lão bản thì càng thêm "biển rộng trời cao".

"Bệ hạ!!" Tần Nam nhanh chóng tiến lên báo cáo: "Chúng ta vừa nhận được một tình báo quan trọng, Long Ngạo Thiên và Phương Trường đã liên thủ, đang lấy tốc độ cực nhanh tiến về phía Đông Vực này, bên cạnh còn tập hợp mấy trăm triệu đại quân." "Mấy trăm triệu đại quân!?" Tần Tô đứng một bên, không khỏi kinh hô: "Không phải nói Bạch Nhật sách phản mấy trăm vạn Thần Sách Quân rồi quay sang đầu quân cho phe ám, các đội quân phòng thủ còn lại của Chiến Thần Điện cũng đã bị diệt khi Lăng Tiêu Tiên Đế xâm chiếm rồi sao!?” “Không cần căng thẳng!” Tần Từ không cho là đúng nói: “Đừng nhìn đối phương số lượng đạt đến hàng trăm triệu, nhưng đều là ‘pháo hôi’ (bia đỡ đạn) do Long Ngạo Thiên cưỡng chế chiêu mộ.” “Đừng coi thường những ‘pháo hôi’ này!” Tần Hạo sắc mặt hơi ngưng trọng nói: “Mặc dù tố chất của bọn họ không bằng quân chính quy, nhưng sức phá hoại của bọn họ lại không hề nhỏ chút nào, một khi để bọn họ công nhập Đông Vực, vậy thì bách tính của Đông Vực sẽ gặp nạn.” “Ý của Bệ hạ là…” Tần Tô thăm dò hỏi: “Chúng ta lập tức nam hạ chặn Long Ngạo Thiên sao!?” “Không thể…” Tần Nam lập tức mở miệng ngăn cản nói: “Nhiệm vụ chúng ta nhận được là dẹp loạn, không phải đi chặn đánh Long Ngạo Thiên, hơn nữa Phương Trường một đường giết chóc thôn phệ, sắp đột phá Tiên Đế rồi, tức là bọn họ rất có thể có hai vị Tiên Đế, chúng ta cho dù đi cũng không ngăn cản được bọn họ.” “Hai vị Tiên Đế thì sao!?” Tần Hạo lập tức khí phách ngút trời nói: “Chỉ cần trẫm không đồng ý, vậy thì ai cũng đừng hòng tiến vào Đông Vực!!” “Cái này…” Thập Tam Thái Bảo nhìn nhau, sau đó đồng loạt quỳ xuống ôm quyền nói: “Chúng thần thề sống chết đi theo Bệ hạ, bảo vệ Đông Vực, bảo vệ Tần gia!!” “Tốt, xuất phát!!” Tần Hạo ý khí phong phát, bắt đầu nam hạ chống địch.

Hơn nữa trên đường hành quân nam hạ, còn tiện tay giải quyết các đội phản quân, khiến địa phương khôi phục lại hòa bình trật tự, còn nghiêm khắc ước thúc trăm vạn Tần Gia Quân dưới trướng, không chỉ không xâm phạm bách tính địa phương, mà còn lấy ra Tiên Tinh đoạt được để giúp họ trùng kiến gia viên.

“Nhân Hoàng, từ bi!!” Bách tính thi nhau quỳ xuống khóc lóc, như thể đã gặp được thánh quân minh chủ.

Mặc dù Tần Hạo không mở miệng nói rõ thân phận của mình, nhưng Long Quân Bất Diệt Khải lại đã lộ ra thân phận cao quý của hắn.

Thêm vào đó, hắn đã làm Nhân Hoàng ở hạ giới bấy nhiêu năm, trên người ít nhiều cũng nhiễm một ít Nhân Hoàng Chi Khí, nên rất dễ dàng đoán ra thân phận của hắn.

“Không dám, mau mau đứng dậy!!” Tần Hạo vội vàng tiến lên đỡ mọi người dậy, biểu thị đây đều là việc mình nên làm.

“Nhị gia học chiêu này từ khi nào vậy!?” Đội ngũ chuyên nghiệp nghe nói sắp khai chiến, cũng đều hào hứng chạy đến xem kịch.

Cứ tưởng hai bên sẽ nhanh chóng nhập trạng thái, mở ra một trận đại chiến ghi vào sử sách, ai dè đợi bọn họ chạy đến, lại thấy Tần Hạo đang bận rộn thu mua lòng dân.

“A Di Đà Phật!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay nói: “Có một số thứ không phải hậu thiên học là sẽ biết, cũng không phải cưỡng cầu mà có được, khi sinh ra có thì có, không có thì không có.” “Ừm!” Mộc Tú lập tức gật đầu đồng tình, cảm thấy ‘lão ngốc’ nói quá đúng.

Ví dụ như lương tâm, thứ này khi sinh ra có thì có, không có thì không có, tuyệt đối sẽ không vì Tần Phong thỉnh thoảng lương tâm phát hiện, mà chứng minh hắn là một người có lương tâm.

“Trước tiên không quản Nhị gia có phải học chiêu này không!” Nhậm Hoàn mở miệng hỏi: “Hiện tại Bệ hạ đã đi Ma giới, dự kiến trong thời gian ngắn không thể trở về, các ngươi nói Nhị gia trận chiến này liệu có thể chống đỡ được đợt tấn công của Long Ngạo Thiên và Phương Trường không!?” “Khó!!” Đàm Lực lắc đầu, khách quan phân tích nói: “Mặc dù Nhị gia đã đạp Long Ngạo Thiên xuống khỏi Võ Tu Thiên Tư Bảng, nhưng hắn dù sao cũng chỉ vừa mới đột phá tu vi Tiên Vương sơ giai, ngược lại Long Ngạo Thiên đã sớm đột phá Tiên Đế, bên cạnh còn có một Phương Trường bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Ma Đế.” “Ngươi quá coi thường Nhị gia rồi!” Mộc Tú không dám đồng tình nói: “Đừng nhìn Nhị gia chỉ vừa mới đột phá Tiên Vương sơ giai, nhưng ‘số hoa nở’ lại chỉ kém Bệ hạ nửa đóa, đạt đến mười một phẩm rưỡi đáng sợ, thêm vào đó Bệ hạ còn giúp hắn luyện chế Đế Binh, chưa chắc đã không thể vượt cấp đánh bại Long Ngạo Thiên và Phương Trường.” “Đại sư, ngài thấy sao!?” Nhậm Hoàn cảm thấy cả hai người nói đều có lý, quay đầu nhìn Tam Lộng Đại Sư một bên.

“A Di Đà Phật!!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay nói: “Bần tăng không hiểu rốt cuộc bên nào sẽ thắng, nhưng nếu để bần tăng dẫn binh, nhất định sẽ không như Nhị gia mà vừa lên đã cứng đối cứng với Long Ngạo Thiên.” “Ồ!?” Mộc Tú rất hiếu kỳ hỏi: “Không biết ngài dẫn binh, sẽ làm thế nào đây!?” “A Di Đà Phật!!” Tam Lộng Đại Sư thần tình nghiêm túc nói: “Nếu là bần tăng dẫn binh, sẽ cực lực thúc đẩy hôn sự giữa Tiên Tử Tâm Ngữ và Long Ngạo Thiên, sau đó lại báo cho Bệ hạ biết chuyện Chiến Thần Điện có ‘nhân thê’, như vậy Bệ hạ nhất định sẽ hóa thân thành Tần tặc dẫn binh tranh đoạt, còn bần tăng thì nhân lúc hai bên giao chiến, chia quân hai đường đánh úp đường sau, lo gì trận chiến này không thắng được!?” “Ngọa tào!!” Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức kinh ngây, trong lòng hiện lên một tiếng “ngọa tào” thật lớn.

Trước tiên không nói phương pháp này có đáng tin cậy không, có khả năng thực hiện hay không, chỉ riêng lý thuyết này, tuyệt đối là có cơ sở… “Lão ngốc, ngươi vô địch rồi!” Mộc Tú hít sâu một hơi, không nhịn được giơ ngón cái lên.

Cứ tưởng mình khổ tu nhiều năm, đã có thể so tài cao thấp với hắn ta, ai dè đối phương vừa mở miệng, đã hạ gục nàng không còn mảnh vụn, căn bản không có khả năng đuổi kịp.

“A Di Đà Phật!!” Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay, cũng không vì vậy mà kiêu ngạo.

Đúng lúc này —— những viên đá vụn trên mặt đất khẽ rung động, còn có thể nghe thấy tiếng ồn ào.

“Đây là…” Đội ngũ chuyên nghiệp nhìn những viên đá nhảy nhót, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía nam.

Chỉ thấy trên bầu trời phương nam mây đen giăng kín, tầng mây dày đặc như muốn sà xuống đất, Long Ngạo Thiên đứng trên một con Tiên Yêu Đại Bàng khổng lồ, trong tay cầm một cây Thượng Phẩm Tiên Thương.

Ngoài Phương Trường đang trang điểm đậm đứng bên cạnh, phía sau còn có một đám binh sĩ vô kỷ luật.

Chỉ thấy bọn họ y phục xộc xệch, có kẻ cởi trần, lộ ra bộ ngực đầy lông; có kẻ vác vũ khí, bước chân lộn xộn, không có đội hình gì đáng nói.

Lại có kẻ vừa đi vừa la hét lớn tiếng, các loại lời lẽ thô tục vang lên không ngớt… cứ như không phải đang lao ra chiến trường giết địch, mà là đi đánh nhau ngoài phố.

Nhưng số lượng của bọn họ thực sự quá nhiều, đen kịt như thủy triều cuồn cuộn đổ tới.

Cứ như không hề e ngại mà xuất hiện trước mặt mọi người, còn mang lại một loại lực xung kích thị giác hỗn loạn vô chương.

“Đến rồi!!” Tần Nam cùng Thập Tam Thái Bảo sắc mặt biến đổi, vội vàng chia nhau đi thông báo đại quân giới bị.

“Đến rồi sao!?” Tần Hạo quay đầu nheo mắt nhìn qua, cây búa vàng khổng lồ cũng đã nằm trong tay hắn.

Mặc dù hắn đã thành công mở khóa thành tựu ‘hoa nở mười một phẩm rưỡi’, có tuyệt đối tự tin để vượt cấp khiêu chiến Long Ngạo Thiên của quá khứ, nhưng lại không có quá nhiều nắm chắc để đối phó đồng thời với Long Ngạo Thiên và Phương Trường.

Đừng thấy Phương Trường bị ca ca hắn bắt nạt từ đầu đến cuối, nhưng một thân ma công tuyệt đối không phải trò đùa.

Chỉ cần không ở cùng một thời đại với ca ca hắn, thì bất kể đặt ở đâu cũng là một Ma đạo cự bá.

“Tần Hạo!!” Trong mắt Long Ngạo Thiên hàn quang chợt lóe, lập tức khóa chặt Tần Hạo.

Chỉ thấy hắn cũng không biết là bị xã hội mài mòn góc cạnh, hay là đã hấp thụ kinh nghiệm thất bại trước đó, lập tức cầm Thượng Phẩm Tiên Thương đâm về phía Tần Hạo, một bộ dáng lưu manh ‘hôm nay ta cứ ỷ lớn hiếp nhỏ đó thì sao’.

“Hừ!!” Tần Hạo lập tức hừ lạnh một tiếng, không hề có ý định nhượng bộ.

Tiếp đó quanh thân hắn không chỉ hiện lên từng đạo phù văn, trên đỉnh đầu còn huyễn hóa ra một tôn Kim Sắc Đại Đỉnh.

Ong!

Ong!

Kim Sắc Đại Đỉnh phát ra tiếng chuông ngân, khiến hư không Tây Châu rung động.

Tiếp đó tiên khí trong phạm vi mấy vạn dặm bắt đầu sôi trào, như thể bị máy hút bụi hút vào trong Kim Sắc Đại Đỉnh, khiến khí tức của Tần Hạo bắt đầu không ngừng tăng lên.

“Chết đi!!” Long Ngạo Thiên không nhịn được gầm lên một tiếng, như thể muốn trút hết cảm xúc ra ngoài.

Chỉ thấy Thượng Phẩm Tiên Thương trong tay hắn phát ra tiếng nổ vang chói tai, mũi thương còn xé rách hư không Tây Châu, không chỉ xuất hiện từng vết nứt màu đen, năng lượng khủng bố còn khiến núi sông sụp đổ, đại địa hóa thành tro bụi.

Tiếp đó mũi thương phóng ra một đạo quang mang chói mắt, bên trong còn ẩn chứa một luồng năng lượng hủy thiên diệt địa, như thể có thể khiến thời không vặn vẹo, vạn vật hóa thành hư vô.

“Gầm!!” Tần Hạo thấy đối phương kích hoạt “buff xuất chiêu dựa vào gào thét”, cũng không cam chịu yếu thế mà ngửa mặt lên trời gầm một tiếng thật lớn.

Tiếp đó một luồng khí lãng cường đại từ trên người hắn bùng phát ra, không chỉ chấn động khiến hư không xung quanh run rẩy, mà còn hóa thành một trận siêu cường phong bão càn quét tám phương, phía sau còn hiện lên hư ảnh tám trăm con Long Tượng.

Chương 2026

U!!

Ngao!!

Giữa lúc tinh quang tuôn chảy, Long Tượng chấn động trời đất.

Chỉ thấy tiếng gào thét của tám trăm Long Tượng khiến trời đất kịch liệt rung chuyển, tiên khí Tây Châu cũng điên cuồng rót vào hư ảnh Long Tượng, khiến tám trăm Long Tượng dần dần ngưng luyện lại, không chỉ che khuất trời đất, mà còn tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa tang thương.

Tiếp đó hắn giơ cao cây búa khổng lồ trong tay, hung hăng đập xuống về phía Long Ngạo Thiên.

Oanh long long!!

Núi lở đất nứt, trời đất biến sắc!

Chỉ thấy cây búa khổng lồ của Tần Hạo và mũi thương sắc bén hung hăng va chạm, bùng phát ra một luồng năng lượng dao động cường đại, giống như quả bom nguyên tử của cái nhà "tiểu nhật tử" năm nào, bão năng lượng ngút trời nhanh chóng xông về tám phương.

"Cái gì!!" Sắc mặt Long Ngạo Thiên đột nhiên biến đổi, chỉ cảm thấy một luồng cự lực ập tới.

Tiếp đó hắn liền cảm thấy cánh tay tê dại, miệng hổ đau nhức, thân thể không kiểm soát được mà lùi lại mấy bước.

"Hừ!!" Tần Hạo hừ lạnh một tiếng, cũng chẳng khá hơn là bao.

Chỉ thấy thân thể hắn cũng tương tự không kiểm soát được, bay ngược về phía sau hơn mười mấy mét mới dừng lại.

Nhưng điều này cũng gián tiếp chứng minh một điều, tiềm lực ‘hoa nở mười một phẩm rưỡi’ vẫn có thể phá vỡ định luật ‘dưới Tiên Đế đều là kiến hôi’, vậy nên chỉ cần Long Ngạo Thiên không sử dụng Đại Tiên Thiên Chí Bảo, thì hắn có thể đánh cho đối phương đến mức mẹ ruột cũng không nhận ra.

“Toàn quân xuất kích!!” Long Ngạo Thiên lập tức giận tím mặt, hạ lệnh toàn diện tấn công.

Cứ tưởng mình từ bỏ nguyên tắc là có thể thành công, ai dè vẫn bị người khác vượt cấp khiêu chiến, cứ như hắn sinh ra là để cho đám “lão hương” này vượt cấp khiêu chiến vậy.

“Giết!!” Hàng trăm triệu Tán Tu ‘pháo hôi’ nhận được mệnh lệnh, lập tức bùng nổ tiếng hô giết chóc ngút trời.

“Giết!!” Tần Hạo vẫn không chút nhượng bộ, dẫn đầu xông về phía Long Ngạo Thiên.

“Giết!!” Trăm vạn Tần Gia Quân nhận được mệnh lệnh, cũng đồng loạt bùng nổ tiếng hô giết chóc ngút trời.

Tướng có lòng chết, lính không có ý sống sót!!

Chúng tướng sĩ thấy Tần Hạo dẫn đầu xông pha, lập tức bùng nổ chiến ý vô tận.

Tiếp đó hai bên kịch liệt va chạm vào nhau, tức thì khuấy lên một trận mưa máu gió tanh, quang mang pháp thuật không ngừng lóe lên trong đám người, tiếng hô giết chóc còn chấn động khiến màng nhĩ người ta đau nhói.

“Một thân máu, hai chân bùn, trăm vạn Tần quân vô địch thủ!!” Trăm vạn Tần Gia Quân chính là do Tần Phong hao phí trăm năm tâm huyết tạo ra, tuyệt đối không phải ‘ô hợp chi chúng’ do Long Ngạo Thiên tập hợp có thể sánh bằng.

Chỉ thấy trăm vạn Tần Gia Quân không chỉ duy trì đội hình hoàn chỉnh, mà còn như một cỗ máy ủi đất nhanh chóng tiến về phía trước, phía sau là một đám thi thể Tán Tu, máu tươi tức thì nhuộm đỏ đại địa.

Nhưng so với sự kinh hoàng của đám 'pháo hôi' Tán Tu, Phương Trường lại không nhịn được khóe miệng nhếch lên.

Chỉ thấy hắn nhảy vọt lên, lơ lửng trong hư không, máu tươi trên mặt đất cũng như bị dẫn dắt mà hội tụ về phía hắn, tiếp đó quanh thân hắn dũng động hắc khí khủng bố xông về phía Tần Hạo.

"Ngọa tào!!" Tần Hạo trong lòng lập tức chửi thề một tiếng, biết tình huống tồi tệ nhất đã xuất hiện.

Nhưng may mắn là ca ca hắn lúc trước đã dạy hắn, làm thế nào để tấn công vào điểm yếu nhất của Phương Trường, hơn nữa đích thân thử nghiệm thấy hiệu quả vô cùng tốt, gây ra hàng tấn sát thương tinh thần cho Phương Trường.

"Chết đi!!" Sắc mặt Phương Trường dữ tợn đáng sợ, như một lệ quỷ từ địa ngục đến.

"Ai, vì sao cứ phải ép ta!?" Tần Hạo bất lực thở dài một tiếng, mở miệng khẽ nói: "Chẳng lẽ ngươi nhất định phải tận mắt nhìn thấy ca ca ta, đè trên người Nam Phong công chúa mới chịu bỏ cuộc sao!?" "Ngươi, ngươi, ngươi…" Thân thể Phương Trường lập tức run rẩy, như thể điểm yếu nhất của hắn đã bị tấn công… "Ngươi cái gì mà ngươi!?" Tần Hạo tiếp tục công kích: "Người ta là tự nguyện, ngươi đừng lúc nào cũng tự an ủi bản thân trong lòng, người ta là vì tương lai của các ngươi, nhẫn nhục chịu đựng đi học kỹ thuật đấy có được không." "Ngươi, ngươi, phụt…" Phương Trường cuối cùng cũng không nhịn được nữa, tại chỗ phun ra một búng máu tươi.

Cứ ngỡ sau đợt bạo kích trước đó, mình đã có khả năng chống chịu nhất định, nhưng hắn vẫn đánh giá thấp sức sát thương của ánh trăng sáng, không thể chịu đựng nổi đòn công kích như lời thì thầm bên tai này.

“Vãi chưởng, đây là đời thứ hai của bệ hạ sao!?” Đoàn đội chuyên nghiệp xem đến trợn mắt há hốc mồm, trong lòng cũng hiện lên chữ “vãi chưởng” to tướng.

Vốn dĩ tưởng Tần Hạo là một đốm pháo hoa khác biệt của Tần gia, nhưng không ngờ hắn lại có thể nói ra những lời như vậy, cũng khiến bọn họ nhớ đến lời đánh giá của Tam Lộng Đại Sư về Tần Hạo: Ngay cả khi một quả bóng bông có thể bật ra từ rãnh nước bẩn, thì nó cũng chắc chắn sẽ mang theo một mùi hôi thối.

“Đồ phế vật!!” Long Ngạo Thiên thấy Phương Trường vô dụng như vậy, lập tức tức giận cầm thương xông về phía Tần Hạo.

Oanh long long!!

Khí thế Tiên Đế bàng bạc tràn ngập, hóa thành cuồng phong gào thét giữa trời đất.

Ngay sau đó, cây tiên thương thượng phẩm trong tay Long Ngạo Thiên bộc phát ra một đạo hào quang ngũ sắc chói mắt, càng có phù văn màu vàng lấp lánh nhảy múa, khiến cả trời đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

“Đến đây!!” Tần Hạo không hề sợ hãi, khí tức quanh thân cuồn cuộn.

Oanh long long!!

Một tiếng nổ vang trời đất vang lên, tiên khí giữa trời đất bắt đầu sôi trào.

Ngay sau đó, chúng điên cuồng tràn về phía Tần Hạo, không những khiến quanh thân hắn hiện lên vô tận lôi đình, mà chính là Tổ

Vu Cường Lương đầu hổ thân người, cánh tay dài lủng lẳng, miệng ngậm rắn, tay cầm rắn, toàn thân bị lôi điện bao phủ, tựa như chúa tể lôi đình giữa trời đất.

"Sao lại mạnh đến vậy!?" Long Ngạo Thiên trong lòng vô cùng phiền não, không hiểu vì sao lão hương này lại mạnh đến thế.

Tuy nhiên, sự bất cam cực độ trong lòng khiến hắn không muốn làm ngọn sóng đầu bị đánh vỡ, lập tức dùng toàn lực công kích Tần Hạo, như muốn chứng minh mình vẫn chưa lỗi thời.

Hống!!

Tiếng rồng ngâm vang trời đất, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy phía sau Long Ngạo Thiên hiện lên một con huyết long gào thét, long uy khủng bố càng quét ngang trời đất, còn mạnh hơn Đại Uy Thiên Long của Tần Phong gấp mấy chục lần không chỉ.

"Long Cấm Thánh Thể!!" Tần Nam và những người khác đều kinh hô, ánh mắt bị Long Ngạo Thiên hấp dẫn.

Hiện tại bọn họ không còn là những kẻ non nớt vừa đến Tiên Giới nữa, đã biết Long Ngạo Thiên ngoài việc sở hữu Thất Sát Bi và Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn, còn sở hữu Long Cấm Thánh Thể trong truyền thuyết.

Long Cấm Thánh Thể, đúng như tên gọi, là cấm kỵ chi thể.

Mỗi khi Long Ngạo Thiên sử dụng đều phải giải khai phong ấn, đồng thời đạt được sức mạnh cường đại cũng sẽ phải trả giá bằng việc hao tổn tuổi thọ, vì vậy Long Ngạo Thiên rất ít khi sử dụng thể chất đặc biệt của mình, trừ khi thực sự bị đối thủ dồn đến đường cùng.

Chương 2027

“Đến đây!!” Tần Hạo lúc này máu huyết sôi trào, cảm thấy mình mạnh đến đáng sợ.

Ngay sau đó, hắn liền bộc phát trạng thái đỉnh phong của mình, trên người mặc Long Quân Bất Diệt Khải, trong tay cầm Kim Long Chùy, trên đầu đội Đại Đạo Dung Lô, phía sau không những có Bát Trăm Long Tượng Chi Lực, còn có một tôn Tổ Vu Chân Thân.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, một đám mây hình nấm cao vút cũng bay lên trời.

Ngay sau đó, bão năng lượng khủng bố quét ngang trời đất, trong nháy mắt san phẳng các ngọn núi ở Tây Chu, trên mặt đất nứt ra từng vết nứt dữ tợn, dung nham bên trong cũng điên cuồng phun trào.

“A!!” Những tán tu pháo hôi không kịp phản ứng, bị phong bạo xé nát thành tro bụi.

Ngược lại, hàng triệu Tần Gia Quân dưới sự chỉ huy của Tần Nam và những người khác, nhanh chóng tập hợp lại, ngay sau đó động tác chỉnh tề nhất quán, kết ấn ngưng tụ ra một lá chắn năng lượng để chống đỡ bão năng lượng.

“Kiên, kiên trì!!” Tần Nam và những người khác mặt đầy đau khổ, cố gắng chống đỡ xung kích của phong bạo.

Đừng thấy đây chỉ là dư ba năng lượng sau va chạm của hai người, nhưng khi rơi xuống người bọn họ lại như núi Thái Sơn đè xuống, một chút bất cẩn cũng sẽ gây ra hậu quả thảm khốc.

Tuy nhiên, may mắn thay đây là quân đoàn mà Tần Phong đã bỏ ra rất nhiều tiền bạc và tinh lực để chế tạo, tập hợp sức mạnh của triệu người đã thành công chống đỡ được dư ba của bão năng lượng.

“Phụt!” Tần Hạo và Long Ngạo Thiên đồng thời phun ra máu tươi.

Tuy nhiên, so với Tần Hạo, đôi tay nắm chùy sau trận chiến của hắn đang run rẩy, Long Ngạo Thiên thì chỉ khí huyết sôi trào mà phun ra một búng máu, và lập tức nắm lấy cơ hội phát động công kích về phía Tần Hạo.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang trời đất, phía dưới bầu trời bắt đầu gió nổi mây vần.

Khí Âm Dương hội tụ quanh thân Long Ngạo Thiên, hình thành một Thái Cực Đồ khổng lồ và rực rỡ.

“Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn!!” Sắc mặt Tần Hạo bỗng nhiên thay đổi, cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Chỉ thấy mặt âm của Thái Cực sâu thẳm đen tối, tựa như có thể nuốt chửng mọi ánh sáng; mặt dương thì vạn trượng quang mang, nóng bỏng đến mức có thể thiêu đốt vạn vật, bao quanh thân Long Ngạo Thiên, uy thế phát ra khiến cả trời đất đều rung chuyển.

“Tần Hạo đừng hoảng, bản đế đến rồi!” Mộng Dao Tiên Đế nhận được tin tức liền chạy đến, lập tức kết ấn phóng ra Mười Hai Tinh Thần Châu.

Ngay sau đó, mười hai đạo quang mang như mười hai ngôi sao băng rực rỡ chói mắt, xé rách hư không với tốc độ kinh người, tựa như được một sức mạnh thần bí nào đó dẫn dắt, nhanh chóng trở về vị trí theo phương vị của Mười Hai Tinh Tú.

Mười Hai Tinh Tú Tru Tiên Đại Trận!!

Chỉ thấy một luồng tinh thần chi lực rộng lớn vô cùng từ trên trời giáng xuống, tựa như mưa bão trút xuống mà gào thét tuôn ra, trên bầu trời hình thành một dải ngân hà rực rỡ chói mắt, bên trong còn xen lẫn một luồng sức mạnh Tạo Hóa khủng bố.

“Đây là Đế Binh!?” Long Ngạo Thiên phát hiện Đế Binh này không tầm thường, vội vàng lấy ra Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính.

Ngay sau đó, Âm Dương Nhị Khí khủng bố từ trong gương bắn ra, tựa như pháo năng lượng đen trắng đan xen va chạm với Mười Hai Tinh Thần Châu.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang trời đất lập tức vang vọng, cả trời đất cũng theo đó mà rung chuyển dữ dội.

Tuy nhiên, khác với cảnh tượng nghiền ép trong tưởng tượng, Mười Hai Tinh Thần Châu không hề xuất hiện vết nứt nào, chỉ là không địch lại Âm Dương Nhị Khí mà bị đánh lui, nhưng quanh thân vẫn cuồn cuộn tinh thần chi lực khủng bố.

“Sao có thể!?” Long Ngạo Thiên thấy cảnh này, cả người trong nháy mắt vỡ trận.

Mình đánh không lại hai anh em Tần gia thì thôi đi, hiện tại Đại Tiên Thiên Chí Bảo của mình, sao lại không thể phá vỡ một kiện Đế Binh chứ!?

Rốt cuộc là mình không theo kịp thời đại, hay là thế giới này quá điên cuồng rồi!?” “Chị dâu, lợi hại!!” Tần Hạo thấy Mộng Dao Tiên Đế đến, tảng đá lớn trong lòng cũng được đặt xuống.

Tuy nhiên, còn chưa kịp vui mừng được hai phút rưỡi, một luồng ma khí khủng bố đã xông thẳng lên trời.

Chỉ thấy Phương Trường sau khi bị kích thích đã hoàn toàn điên cuồng, cộng thêm huyết khí dồi dào trên chiến trường, thúc đẩy hắn không màng tất cả xông lên đột phá Ma Đế Cảnh.

Oanh long long!!

Mây đen che phủ bầu trời, điện chớp sấm giật.

Ma khí lạnh lẽo khủng bố trong nháy mắt tràn ngập trời đất, tựa như báo hiệu có một Ma Đạo cự bá sắp xuất thế.

“Phương Trường sắp đột phá!!” Khác với sắc mặt đại biến của Tần Hạo và những người khác, Tam Lộng Đại Sư và những người khác lại trở nên căng thẳng.

Kế hoạch ban đầu của họ, việc chấp nhận nhục nhã, sẽ công bố câu trả lời cuối cùng vào ngày hôm nay… PS: Thỏ con tối nay có một buổi tiệc không thể từ chối, nếu không kịp về, thì xin phép nghỉ trước một hôm, vạn tuế thông cảm… “Hắn sắp đột phá Tiên Đế!?” Nhìn thấy Phương Trường bắt đầu đột phá, mắt Tần Hạo lập tức sáng lên.

Bởi vì theo tình hình ca ca hắn đột phá Tiên Đế năm xưa, đột phá Tiên Đế không phải chỉ cần một thoáng là được, mà cần liên tục ấp ủ vài tháng sau mới có thể đột phá.

Nói cách khác chính là… một khi Phương Trường chọn đột phá bây giờ, vậy sẽ cần Long Ngạo Thiên một mình gánh vác.

Mặc dù hắn đánh không lại Long Ngạo Thiên sở hữu toàn bộ Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng lại có rất nhiều chị dâu Tiên Đế giàu có, quyền thế và thực lực.

Lần trước đột phá được hai vị chị dâu giúp đỡ, lần này gặp nguy hiểm lại đến một vị chị dâu nữa.

“Cái tên ngu xuẩn này!!” Long Ngạo Thiên thấy Phương Trường đột phá, cả người trong nháy mắt không ổn rồi.

Vốn dĩ tưởng mình và Phương Trường là tương phụ tương thành, nhưng không ngờ người này căn bản không có não, không những bị Tần Hạo vài câu nói làm đạo tâm tan vỡ, lại còn vào lúc này chạy đi đột phá Tiên Đế.

Không biết hắn vốn dĩ ngu ngốc, hay là tu ma bị tu ngu luôn rồi.

“Ngươi cái ánh mắt gì vậy!?” Tần Hạo dựa vào có chị dâu Mộng Dao chống lưng, lại bắt đầu công kích bằng lời nói: “Tiền đề để khinh thường Phương Trường là ngươi phải hạnh phúc hơn hắn, vợ ngươi có ở bên cạnh ngươi không!?” “Ngươi tìm chết!!” Long Ngạo Thiên trong nháy mắt vỡ trận, gào thét phát động công kích mãnh liệt.

Chỉ thấy hắn đem Âm Dương Đại Đạo Chi Lực rót vào Âm Dương Kính, Âm Dương Nhị Khí khủng bố cũng lại lần nữa từ trong gương bắn ra, tựa như pháo năng lượng đen trắng đan xen nhằm về phía Tần Hạo mà oanh kích.

Nơi đi qua, không gian sụp đổ.

Trời long đất lở, sông ngòi chảy ngược.

Cứ như thể tận thế đột nhiên giáng lâm nhân gian, muốn triệt để hủy diệt tất cả những gì tốt đẹp.

“Chị dâu!!” Tần Hạo cũng biết mình không chống đỡ nổi, vội vàng kêu Mộng Dao Tiên Đế một tiếng.

Chương 2028

“Yên tâm, có chị dâu ở đây, không ai có thể làm tổn thương đệ!!” Mộng Dao Tiên Đế tựa như được chính thức công nhận, lập tức kết ấn ngưng tụ ra Tinh Thần Đại Đạo Chi Lực.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang trời đất trong nháy mắt vang vọng, hư không cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Tinh Thần Đại Đạo Chi Lực trong nháy mắt dung nhập vào Mười Hai Tinh Tú Tru Tiên Đại Trận, vô số ngôi sao cũng theo đó mà bùng phát ra ánh sáng chói mắt, độ sáng mạnh đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng; khí thế bàng bạc đến mức khiến người ta không khỏi sinh lòng kính sợ.

“Đây là đời thứ hai của bệ hạ sao!?” Đoàn đội chuyên nghiệp thần tình có chút hoảng hốt, tựa như nhìn thấy bóng dáng bệ hạ.

Tần Hạo trước đây tuy cũng có dáng vẻ này, nhưng đều là không hợp lời liền xông lên đánh, nhưng chưa bao giờ hô cái gì là “chị dâu”, càng không hề mở miệng là cả đống sát thương tinh thần.

Oanh long long!!

Âm Dương Nhị Khí và Tinh Thần Chi Lực va chạm mạnh mẽ vào nhau, năng lượng cũng như bão táp lan tỏa về tám phương Tây.

Nơi đi qua, hư không sụp đổ!

Tinh thần vẫn lạc, sơn hà tan nát!

Mặt đất càng bị sức mạnh này xé toạc, những hẻm núi sâu không thấy đáy đan xen ngang dọc, dung nham từ dưới đất phun trào, tựa như cả thế giới dưới sự xung kích này, rơi vào cảnh tượng tận thế vạn vật điêu linh, sinh linh đồ thán.

Tuy nhiên Mười Hai Tinh Thần Châu dù sao cũng không phải Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cộng thêm tu vi của Mộng Dao Tiên Đế thấp hơn Long Ngạo Thiên, Tinh Thần Chi Lực trong nháy mắt đã bị Âm Dương Nhị Khí đánh tan.

“Phụt!!” Mộng Dao Tiên Đế khí huyết sôi trào, tại chỗ phun ra một búng máu tươi.

“Chống đỡ a!!” Tần Nam và những người khác mặt đầy vặn vẹo, tựa như dùng hết sức lực bú sữa.

“Chết đi!!” Long Ngạo Thiên tựa như đã mất đi lý trí, phẫn nộ xông về phía Mộng Dao Tiên Đế mà giết.

Tuy nhiên, còn chưa kịp xông đến trước mặt Mộng Dao Tiên Đế, trời đất đã nổi lên một luồng cực hàn chi khí, không những đóng băng hư không quanh thân hắn, còn ngưng tụ ra một bức tường băng, giúp Tần Nam và những người khác chống đỡ dư ba công kích.

“Có nhiều chị dâu đúng là tốt!!” Tần Hạo lập tức phấn chấn, quay đầu liền nhìn thấy Vu Lan.

Chỉ thấy Vu Lan đầu đội một chiếc Băng Tinh Hoàng Quan, thân mặc một bộ y phục như băng tinh, còn cưỡi một con thú độc giác trắng như tuyết, quanh thân càng lưu chuyển vô tận quang huy, phối hợp với dung nhan lạnh lẽo tuyệt mỹ, cùng với khí chất cao quý, hoàn toàn giống như một nữ đế băng tuyết vĩnh cửu tồn tại.

“Chết tiệt!!” Long Ngạo Thiên bị đóng băng một chút, trong nháy mắt liền tỉnh táo lại.

Mặc dù hắn có thể dựa vào Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính và Long Cấm Thánh Thể chiếm ưu thế, cảm thấy ba người Tần Hạo cùng lên cũng không phải đối thủ của mình, nhưng đừng quên Long

Cấm Thánh Thể này mà, phải dùng mạng để ra vẻ.

Một khi bị ba người quấn lấy, vậy kẻ chịu thiệt sẽ là hắn.

Tổng kết lại thì… hắn hiện tại có ưu thế, nhưng lại không rõ ràng.

Tiếp tục đánh xuống sẽ chịu thiệt, không tiếp tục đánh lại không cam tâm.

“A!!” Phương Trường vẫn còn ở một bên gào khóc thảm thiết, quanh thân vẫn cuồn cuộn ma khí khủng bố.

“Đều là cái tên phế vật này!!” Long Ngạo Thiên tâm tình vô cùng phiền não, hận không thể đánh chết Phương Trường.

Vốn dĩ hai người liên thủ có thể dễ dàng tiêu diệt Tần Hạo, ngay cả Mộng Dao Tiên Đế đến cũng vô dụng, nhưng ai biết Tần Hạo chỉ vài câu nói, đã khiến hắn vỡ trận phát điên, cũng hại mình rơi vào thế bị động.

Tuy nhiên, ngay lúc hắn đang do dự có nên tiếp tục hay không, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói già nua: “Lão phu là người Thiên Cung, ở vạn dặm phía sau ngươi!” “Thiên Cung!?” Long Ngạo Thiên trong lòng cả kinh, thần tình cũng có chút mơ màng.

Do sau đại chiến Tiên Ma, cuộc đại tẩy rửa đã xóa sạch ký ức của mọi người, vì vậy hắn không biết Thiên Cung đại diện cho điều gì, nhưng hắn có thể cảm nhận được sự khủng bố của người truyền âm, tuyệt đối là một tồn tại cường đại hơn cả Chủ môn Ẩn Môn.

“Đâu ra nhiều lão quái vật thế này!?” Long Ngạo Thiên nội tâm mãi không thể bình tĩnh, cảm thấy thế giới quan đang bắt đầu sụp đổ.

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến tình cảnh khó xử hiện tại của mình, hắn liền cắn răng nắm lấy Phương Trường ở một bên, chuẩn bị tạm thời rút lui để hội kiến người của Thiên Cung.

“Cuối cùng cũng đánh lui rồi!” Tần Hạo thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình thật không dễ dàng gì.

“Thắng rồi!!” Tần Nam và những người khác cũng cảm thấy áp lực nhẹ đi, sau đó bắt đầu múa chân múa tay hoan hô.

“Kết thúc rồi sao!?” Tam Lộng Đại Sư và những người khác nhìn Phương Trường rời đi, trong lòng cũng thầm chúc phúc cho hắn.

“Đinh đông, chúc mừng Ký Chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, thu được 1 triệu điểm Phản Diện!” “Đinh đông, chúc mừng Ký Chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, và dùng hắn đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn hoàn toàn sa vào điên cuồng, thu được 5 triệu điểm Phản Diện!” “Đinh đông, chúc mừng Ký Chủ làm hư Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, và dùng hắn đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, khiến hắn trong nháy mắt mất đi lý trí, thu được 3 triệu điểm Phản Diện!” “Chuyện này lại sao rồi!?” Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của Hệ Thống, không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

“Đinh đông, chúc mừng Ký Chủ liên tục đả kích Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, cướp đoạt bảo vật trên người hắn, khiến giá trị khí vận của hắn suy thoái, rớt xuống cấp Thần Thoại!” “Đinh đông, chúc mừng Ký Chủ đánh rớt cấp bậc của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, thu được 100 triệu điểm Phản Diện!” “Đinh đông, chúc mừng Ký Chủ đánh rớt cấp bậc của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo, thu được một cơ hội rút thưởng!” “Một trăm triệu điểm Phản Diện?

Rút thưởng!?” Tần Phong lại lần nữa nghe thấy nhắc nhở của Hệ Thống, lập tức cảm thấy mình không còn buồn ngủ nữa… “Ách…” Còn chưa kịp vui mừng được hai phút rưỡi, một cơn đau kịch liệt đã tràn ngập toàn thân Tần Phong.

Chỉ thấy sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên trắng bệch vô sắc, Đại Đạo Chi Lực khủng bố đang với tư thái hủy diệt, không ngừng xung kích xương cốt, kinh mạch và huyết nhục của hắn.

Ngay cả khi hắn điên cuồng vận chuyển Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, cũng khó mà xoa dịu được cơn đau kịch liệt đột ngột này.

Tuy nhiên, lợi ích mà đau đớn mang lại cũng vô cùng rõ ràng, không những khiến Hỗn Nguyên Chi Lực trong cơ thể hắn càng thêm thuần túy, mà sự lĩnh ngộ về Ngũ Hành Đại Đạo cũng càng thêm tinh thâm.

“Ta ***…” Tần Phong trong lòng mắng đến mức không thể nào bẩn hơn, nhưng lại không thể không nhanh chóng luyện hóa.

Ngay sau đó, một luồng Đại Đạo Chi Lực khủng bố từ trong cơ thể hắn lan ra, không những kèm theo một đạo Thanh Bình Kiếm Ý cực kỳ khủng bố, mà còn có Âm Dương Thái Cực Đồ bao phủ cả cung điện.

“Đây là…” Huyễn Nguyệt Ma Cơ bên ngoài cửa trong lòng cả kinh, có thể cảm nhận được khí tức khủng bố bên trong.

Tuy nhiên nàng không hứng thú với việc Tần Phong tu luyện cái gì, chỉ có thể nghe thấy Phong Hoa Tuyết Nguyệt phát ra tiếng bị ‘gia bạo’, tựa như đang chịu đựng nỗi đau mà lứa tuổi này không nên chịu.

Mặc dù nàng bên ngoài sốt ruột nhảy nhót, muốn xông vào giúp đỡ san sẻ hỏa lực.

Nhưng nào ngờ Hồng Hạnh tay cầm ngang đao chắn bên ngoài, kiên quyết không cho nàng xông vào quấy rầy Tần Phong tu luyện.

“Muội muội tốt, muội cứ để ta vào đi!” Huyễn Nguyệt Ma Cơ sốt ruột đến mức thi ý đại phát, trong đôi mắt mỹ lệ đầy vẻ van cầu.

Tuy nhiên Hồng Hạnh căn bản không để ý đến lời van cầu của nàng, ngay cả khi mình hiện tại cũng có chút thi ý đại phát, vẫn như một hộ vệ trung thành canh giữ trước cổng lớn.

“Bá tức, bá tức!” So với tâm tư khác biệt của những người khác, Tiểu Bạch thì vẫn ngáy khò khò.

Chỉ thấy Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn hiện lên trên trán nó, năng lượng tán lạc trong không khí cũng tựa như bị thứ gì đó dẫn dắt, không ngừng bay về phía Thôn Phệ Đại Đạo Chi Ấn.

Chương 2029

Ngay sau đó, chúng chuyển hóa thành năng lượng thuần túy, dung nhập vào trong cơ thể Tiểu Bạch.

“Thật là tiện mộ nó…” Hồng Hạnh liếc mắt một cái, trong lòng không thể nào không tiện mộ hơn.

Mình vất vả lắm mới đột phá đến Tiên Quân Cảnh, vậy mà nó lại có thể nằm đó mà đột phá đến Tiên Vương Cảnh, lại còn là Tiên Vương giải khóa thành tựu mười một phẩm nở hoa.

“Bá tức, bá tức…” Tiểu Bạch lật người tiếp tục ngủ, không hề bị tiếng ồn ảnh hưởng.

Lúc này Tần Phong cũng chú ý đến bên này, ánh mắt lập tức bị bức Hà Đồ Lạc Thư đó hấp dẫn, cũng không tự chủ khai khởi Tiên Hiền Chân Ý, bắt đầu lĩnh ngộ Đại Đạo ẩn chứa trong đó.

Không biết bao lâu sau, tiếng ‘gia bạo’ dần lắng xuống.

Phanh một tiếng!!

Một tiếng đồ vật bị đánh vỡ vang lên, năng lượng khủng bố cũng theo đó mà bùng phát ra.

Chỉ thấy Tần Phong tựa như phượng hoàng niết bàn trùng sinh, không những quanh thân bùng phát ra một đạo kim quang chói mắt, mà còn kèm theo một luồng uy áp Tiên Đế cực kỳ khủng bố.

“Tiên Đế cao giai!!” Chúng ma bên ngoài cung điện mặt đầy kinh hãi, tay chân mềm nhũn quỳ rạp trên đất run rẩy.

“Đột phá rồi sao!?” Tần Phong chậm rãi mở mắt, yên lặng cảm nhận năng lượng trong cơ thể.

Không những như thủy triều hùng vĩ cuồn cuộn, còn ẩn chứa một luồng Đại Đạo Chi Lực cực kỳ khủng bố, nếu đem toàn bộ rót vào Ngũ Hành Đại Đạo Chi Ấn, tuyệt đối có thể bộc phát ra uy lực hủy thiên diệt địa.

Nếu nhất định phải có một sự so sánh hình dung, thì Chủ môn Ẩn Môn gã cũng có thể đánh mười người!

"Không đủ, vẫn còn quá yếu!" Tần Phong vừa nghĩ đến Thiên Cung mạnh hơn mình gấp mấy chục lần, trong lòng liền cảm thấy sự lo lắng chưa từng có.

Vốn dĩ cứ nghĩ "một phần bạc trong tay, chín phần vàng trong tháp mục nát" là lời khách sáo, nhưng không ngờ lại thực sự xảy ra ở thế giới tu tiên, khiến người ta vừa tức giận vừa bất lực.

Đương nhiên, hắn nói là thế giới tu tiên!!

"Đúng rồi!" Tần Phong vội vàng nhớ ra, còn có rút thưởng chưa dùng.

Xoạt một tiếng!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay chuyển.

"Đinh đông, chúc mừng Ký Chủ rút được Đại Đạo Chí Bảo, Phong Thần Bảng!!" "Phong Thần Bảng!?" Tần Phong lập tức kinh hô một tiếng, vội vàng mở ra xem tin tức.

Phong Thần Bảng: Đại Đạo Chí Bảo trong truyền thuyết, sinh ra cùng Đại Đạo, viết tên người đã chết lên trên, không những có thể tức khắc phục sinh người đó, mà còn có thể giữ lại ký ức và tu vi.

Cái giá phải trả là tu vi cả đời không thể tiến thêm một bước. (Số lượng lên bảng 0/365) "Hay quá!!" Tần Phong sau khi xem xong tin tức, trong lòng không ngừng hô "hay quá".

Khác với Phong Thần Bảng ứng kiếp mà sinh trong ký ức, Phong Thần Bảng của hắn có thể tự do viết tên, mặc dù sau khi lên bảng tu vi không thể tiến thêm một bước, nhưng cũng coi như là sống lại một kiếp, còn có thể bảo lưu ký ức và tu vi của mình.

Quan trọng nhất là, bảng này có 365 danh ngạch!

“Bệ hạ ~~” Ngay khi Tần Phong cảm thấy hưng phấn và vui vẻ, một giọng nói mềm mại vang lên bên tai.

Chỉ thấy Ngọc Tuyết đang ngủ say đã dịch chuyển vào lòng hắn, hai cánh tay trắng nõn như ngó sen ôm lấy cổ hắn, phía bên kia thì là Hoa Linh đang ngủ say, tựa như bạch tuộc ôm chặt lấy eo hắn.

Còn Phong Tình, tiểu mị ma chỉ có văn ma mị, thì vùi đầu vào ngực Nguyệt Hi.

“Ai, trưa hè cày cấy, trẫm lại ‘làm việc’ cả buổi sáng!” Tần Phong không nhịn được mà thở dài thườn thượt, cảm thấy hổ thẹn vì đã lãng phí thời gian.

Hiện tại cách thời điểm Thiên Cung xâm lấn đã không còn đến mười năm, vậy mà mình lại còn ở đây lưu luyến ôn nhu hương, thật sự là quá không nên, nhất định phải nhanh chóng tranh thủ thời gian tu luyện thật tốt.

“Bệ hạ, đừng tu luyện nữa…” Ngọc Tuyết cảm nhận được bàn tay lớn của Tần Phong, lập tức chu mỏ bắt đầu cầu xin tha thứ.

Tuy nhiên Tần Phong lại không có ý thu tay lại, dù sao hiện tại Nhân Tộc đang trong thời khắc nguy nan, mình nhất định phải tranh giành từng phút từng giây để tu luyện, cũng không quên hô hoán Hệ Thống đổi một viên Tiên Đế Cảnh Căn Cơ Đan.

“Đinh đông, chúc mừng Ký Chủ tiêu phí 80 triệu điểm Phản Diện, thành công đổi được một viên Căn Cơ Đan!” “80 triệu a!” Tần Phong lập tức cảm thấy tâm đau như cắt, nhưng lại không thể không nuốt nó xuống.

Một viên đan dược xuống bụng, cơ sở tu vi ngay lập tức được củng cố!

Chỉ thấy khí tức kích động trong cơ thể hắn trong nháy mắt bình phục, tựa như đã được mài giũa hàng nghìn năm, lại phối hợp với những khối cơ bắp nổi lên, chỉ cảm thấy trong cơ thể có sức mạnh dùng không hết.

“Nha!!” Ngọc Tuyết lập tức phát ra một tiếng kinh hô, không thể không gia nhập vào hành động cứu vớt Nhân Tộc.

Và ngay khi Tần Phong đang tranh giành từng phút giây để tu luyện, Long Ngạo Thiên cũng đã đến nơi vạn dặm phía sau.

Chỉ thấy một lão giả đứng trên mây, tóc bạc như tuyết, mặc một trường bào màu trắng ánh trăng, quanh thân tựa như được bao phủ bởi một vầng sáng nhạt, cứ như thể ông ta vốn không thuộc về nhân gian này.

“Ngươi là ai!?” Long Ngạo Thiên vứt Phương Trường sang một bên, nhíu mày cảnh giác nhìn về phía lão đầu tóc bạc.

Mặc dù hắn có thể nhìn thấy lão đầu tóc bạc trước mắt, nhưng lại phát hiện đối phương không phải bản thể, mà là một luồng thần thức hóa thành hư ảnh.

“Không cần căng thẳng!” Lão giả tóc bạc tựa như nhìn thấu suy nghĩ của Long Ngạo Thiên, không nhanh không chậm nói: “Bản thể lão phu vì một số nguyên nhân không thể rời Thiên Cung, chỉ có thể ngưng tụ một luồng thần thức đến Tiên Giới…” “Đợi một chút!” Long Ngạo Thiên rất bất lịch sự cắt ngang: “Ngươi nói Thiên Cung là nơi nào?

Vì sao bản đế chưa từng nghe nói qua!?" "Hắc hắc!" Lão giả tóc bạc không giải thích, chỉ cười cười nói: "Ngươi đừng quản Thiên Cung là nơi nào, lão phu gọi ngươi qua đây, chỉ muốn hỏi ngươi một câu, ngươi có muốn trở nên mạnh hơn không!?" "Ngươi có thể khiến bản đế mạnh hơn!?" Long Ngạo Thiên lông mày vẫn nhíu chặt cảnh giác, nhưng hơi thở lại khẽ dồn dập.

Kể từ khi hắn bị Tần Phong và những lão hương khác vượt cấp khiêu chiến, khát vọng sức mạnh trong lòng hắn đã đạt đến mức độ chưa từng có, thậm chí còn muốn bán linh hồn cho ác ma để đổi lấy sức mạnh.

"Đương nhiên!" Lão giả tóc bạc tự tin cười nói: "Lão phu không những có thể giúp ngươi mạnh hơn, mà còn có thể khiến ngươi đánh bại Tần Phong, cái biến số này." "Đánh bại Tần Phong!?" Long Ngạo Thiên lẩm bẩm một tiếng, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Mặc dù trong lòng hắn rất không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, mình ghen tị với thiên phú của Tần Phong, gọi hắn là yêu nghiệt biến thái nhất từ khi khai thiên lập địa đến nay cũng không quá lời.

Mà yêu nghiệt cấp bậc này, thật sự có thể dễ dàng đánh bại sao!?" "Ngươi không cần nghi ngờ!" Lão giả tóc bạc vẫn tự tin cười nói: "Năm xưa có một kẻ tên là Tà Đế hoành không xuất thế, còn phát động cái gọi là Chiến Tranh Thái Cổ lần thứ hai, nhưng cuối cùng chúng ta chỉ cần khiến Ẩn Môn cử ra một Phẫn Thiên Tiên Đế, đã có thể trấn áp hắn rồi." "Cái gì!!" Long Ngạo Thiên nghe vậy đồng tử đột nhiên co rút, trong đầu toàn là ba chữ "khiến Ẩn Môn".

Mặc dù hắn thích dùng nửa thân dưới để suy nghĩ vấn đề, nhưng lời bình thường thì vẫn có thể nghe hiểu, có thể nói ra "khiến Ẩn Môn cử ra một Phẫn Thiên Tiên Đế", chẳng phải nói Thiên Cung là thế lực đứng sau Ẩn Môn sao!?

Mà với tư cách là người đã tham gia đại chiến diệt vong Ẩn Môn, không ai rõ ràng hơn hắn Ẩn Môn mạnh đến mức nào.

“Hắc hắc!” Lão giả tóc bạc không có ý tiếp tục nói, chỉ lộ ra một nụ cười cao thâm khó đoán.

Chương 2030

“Hô hô, cái giá phải trả thì sao!?” Long Ngạo Thiên hít sâu một hơi bình phục tâm tình nói: “Bản đế cũng có thể thẳng thắn một chút, mục đích Thiên Cung các ngươi giúp bản đế như vậy là gì!?” “Mục đích!?” Lão giả tóc bạc lập tức biến sắc, mặt đầy chính khí nói: “Chúng ta không có mục đích gì cả, chỉ là đối với loại người cặn bã như Tần Phong, chúng ta vô cùng căm ghét, nhất định phải loại trừ hắn để trả lại sự trong sạch cho thế gian.” “Trả lại sự trong sạch cho thế gian!?” Long Ngạo Thiên liếc nhìn lão giả tóc bạc, trong lòng không ngừng phỉ nhổ.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy Đại Đạo Chi Ấn mà Ẩn Môn cất giữ, hắn nói không chừng còn thực sự tin đối phương là cái gì đại diện chính nghĩa.

Tuy nhiên vì bản thân có thể trở nên mạnh hơn, hắn vẫn thu lại tính cách ngang ngược của mình, nhìn về phía lão giả tóc bạc với ánh mắt kính nể.

“Ừm!” Lão giả tóc bạc rất hài lòng với ánh mắt của Long Ngạo Thiên, sau đó liền bắt đầu giao nhiệm vụ: “Khoảng mười năm sau, Thiên Cung chúng ta sẽ giáng lâm.

Ngươi cần phải tích lũy sức mạnh trong khoảng thời gian này, tốt nhất là loại bỏ toàn bộ thế lực dưới trướng Tần Phong, cũng như những bằng hữu bên cạnh hắn.” “Vâng, tiền bối!” Long Ngạo Thiên lập tức đổi cách xưng hô, cung kính nói: “Chỉ cần tiền bối có thể giúp vãn bối trở nên mạnh hơn, vậy vãn bối nhất định có thể xông vào Đông Vực, mang đầu của tầng lớp cao cấp Tiên Minh về cho ngài.” “Yên tâm!” Lão giả tóc bạc nghe ra lời nói ẩn ý của Long Ngạo Thiên, cảm thấy quyền uy bị nghi ngờ, có chút không vui nói: "Lão phu nói giúp ngươi mạnh hơn, thì nhất định sẽ giúp ngươi mạnh hơn." Nói xong liền thấy ông ta phất tay, lấy ra một cây trường thương màu vàng.

Chỉ thấy cây thương này tựa như đến từ Cửu U Địa Ngục, thân thương được đúc từ huyền thiết không rõ tên, màu đen u tối sâu thẳm mà thần bí, trên đó khắc một con hắc long sống động như thật, mũi thương như hàm răng già của kim long thò ra, tản ra khí tức khiến người ta kinh hồn táng đởm, tựa hồ có thể dễ dàng xé rách không gian.

"Đại Tiên Thiên Chí Bảo!!" Long Ngạo Thiên trong mắt lóe lên một tia hân hoan, cuối cùng cũng có thể thay thế cây tiên thương thượng phẩm rồi.

"Cây Hắc Long Thương này ngươi cứ cầm trước!" Lão giả tóc bạc ném thương cho Long Ngạo Thiên, lại mở miệng nói: "Còn việc giúp ngươi mạnh hơn thì càng đơn giản, ngươi chỉ cần chiếm đoạt một nửa Đại Đạo Chi Lực của Tiên Giới, vậy thì sẽ có được sức mạnh vượt qua Tần Phong." "Tiền bối đùa gì vậy!?" Long Ngạo Thiên trong lòng cả kinh nói: "Vãn bối hiện tại bất quá chỉ có tu vi Tiên Đế trung giai, cho dù có tu luyện lại tu vi đã bị Tần Phong đánh rớt, cũng bất quá chỉ là Tiên Đế cao giai, làm sao có thể chiếm đoạt một nửa Đại Đạo Chi Lực của Tiên Giới!?" "Rất đơn giản!" Lão giả tóc bạc tự tin cười nói: "Tiên Giới hiện tại đang đại loạn, ai có thể thống nhất nó thì sẽ nhận được khí vận vô thượng gia thân, đến lúc đó cũng sẽ có tư cách chiếm đoạt Đại Đạo Chi Lực." "Thống nhất Tiên Giới!?" Long Ngạo Thiên trong lòng muốn chửi mẹ, nhưng lại không thể không cung kính cười khổ nói: "Tiền bối đừng đùa nữa, hiện tại Tiên Minh nhân tài ít ỏi, binh lực mạnh mẽ, vãn bối vừa mới bại dưới tay bọn họ, lấy cái gì để thống nhất Tiên Giới chứ!?" "Dùng cây Hắc Long Thương này!!" Lão giả tóc bạc chỉ vào Hắc Long Thương, bắt đầu giảng giải: “Cây thương này không phải Đại Tiên Thiên Chí Bảo bình thường, chỉ cần ngươi có thể đánh bại một Tiên Đế, thì có thể dùng cây thương này cưỡng ép nô dịch hắn.” “Có thể nô dịch Tiên Đế!!” Long Ngạo Thiên nghe vậy, lập tức hân hoan như điên.

Vừa rồi hắn sở dĩ bại dưới tay đám người Tiên Minh, chính là vì Phương Trường cái tên phế vật này làm vướng chân, nhưng nếu bên mình có thêm một Tiên Đế giúp đỡ, vậy thì có thể dễ dàng tiêu diệt Tần Hạo và những người khác.

Đương nhiên hắn cũng có thể sử dụng Hắc Long Thương, nhân lúc Tiên Minh Tiên Đế đơn độc mà nô dịch.

Tin rằng khi lên chiến trường, biểu cảm của Tần Phong chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Ngay lúc này, tiếng nổ vang lên.

Chỉ thấy ma lực quanh thân Phương Trường cuồn cuộn, khiến bầu trời cũng phong vân biến sắc, tựa như bị một bàn tay vô hình khuấy động, từng tầng mây đen như thủy triều đen hùng vĩ, cuồn cuộn, đè ép vào nhau, phát ra tiếng nổ trầm đục, còn kèm theo từng đạo lôi ma màu tím hoành hành xuyên qua trong tầng mây.

“Sắp đột phá rồi sao!?” Mắt Long Ngạo Thiên không nhịn được mà sáng lên, biết phe mình lại có thêm một đại tướng nữa.

Tuy nhiên, khác với niềm vui của Long Ngạo Thiên, lão giả tóc bạc nhìn về phía Phương Trường lạnh lẽo đến đáng sợ, nếu không phải mình hiện tại chỉ là một luồng thần thức, e rằng sẽ tại chỗ đánh chết tên phản đồ Ẩn Môn này.

“Nghe nói Ẩn Môn còn có một tiểu gia hỏa sống sót!” Lão giả tóc bạc không nhịn được lẩm bẩm, hiển nhiên đã nghe nói một số chuyện về Trình Vận.

Sau khi sư tôn của mình vẫn lạc, hắn không những không cam chịu sa sút, mà ngược lại vì khôi phục sự huy hoàng của Ẩn Môn mà chạy khắp nơi, liều mạng thu thập Đại Đạo Chi Ấn.

Nghĩ đến đây – lão giả tóc bạc không còn dừng lại nữa, chuẩn bị đi gặp Trình Vận.

Và ngay khi Phương Trường lại lần nữa thoát khỏi một kiếp nhờ vòng sáng, Tam Lộng Đại Sư và những người khác cách đó vạn dặm, thì cảm thấy thân thể đột nhiên nhẹ bẫng, tựa như một loại gông cùm nào đó đang được cởi bỏ.

“A Di Đà Phật!!” Tam Lộng Đại Sư nhìn về phía mây giông cách vạn dặm, biết mình đột phá Tiên Đế Cảnh là chắc chắn.

“Ta hối hận rồi!!” Mộc Tú và những người khác mặt đầy hối hận, thật lòng muốn có một lần ‘ngày tháng còn dài’… “Ta cũng hối hận quá!” Đàm Lực cũng tràn đầy hối hận, vì đã không sớm gia nhập đội ngũ chuyên nghiệp.

Tuy “một cá ba bữa” khiến hắn trải nghiệm niềm vui chưa từng có, nhưng “tương lai xa vời” rõ ràng có tính kinh tế hơn, tương lai cũng càng thêm rộng mở.

Đáng tiếc là hắn không phải quý tộc Hoang Cổ, ngay cả cơ hội “tương lai xa vời” cũng không có.

“Được rồi!” Tam Lộng Đại Sư mở miệng nói: “Hiện tại Long Ngạo Thiên đã bị đánh lui thành công, trong thời gian ngắn rất khó tập hợp pháo hôi xâm nhập Đông Vực, chúng ta cũng nên đi thôi!” “Đi à!?” Nhậm Hoàn lập tức hiếu kỳ hỏi: “Chúng ta tiếp theo sẽ đi đâu!?” “Ngươi không động não được sao!?” Mộc Tú tức giận nói: “Không nghe nói Bệ Hạ ban cho Quang Thiên thăng cấp tiên khí à?

Trước kia chuyện này đâu đến lượt hắn Quang Thiên chứ?

Chẳng phải đều là mấy huynh đệ chúng ta được ưu tiên thăng cấp sao!?" "Có vấn đề gì sao!?" Nhậm Hoàn vẫn vẻ mặt mờ mịt, không hiểu Mộc Tú có ý gì.

"Cái này ta hiểu!!" Đàm Lực lập tức cười nói: "Tô Phỉ đã dặn ta, phải thường xuyên lộ mặt trước Bệ Hạ, như vậy Bệ Hạ có việc gì mới dẫn ta theo, nếu giả vờ thanh cao không chủ động, đến một ngụm canh cũng đừng hòng uống." "Đúng rồi!!" Tam Lộng Đại Sư vỗ tay khẳng định: "Tuy chúng ta ở bên ngoài tự do tự tại, nhưng ở bên cạnh Bệ Hạ thì càng thêm rộng mở, huống chi bây giờ Tiên Giới khắp nơi đều đang đánh nhau, chúng ta đi lại ở Tiên Giới không quá an toàn, chi bằng đến Ma Giới nương tựa Bệ Hạ." "Thì ra là vậy!" Nhậm Hoàn lập tức được khai sáng, lộ ra biểu cảm bừng tỉnh.

Vốn dĩ hắn nhận được tin tức vẫn đang thắc mắc, vì sao Quang Thiên lại thăng cấp nhanh như vậy, hóa ra là do gần đây hắn đã rời xa tán tu, rời xa Bệ Hạ.

Lúc này Tần Phong đang ở Ma Giới, đã kết thúc tu luyện và đi ra ngoài.

Chỉ thấy dáng người anh tuấn vốn có của hắn, giờ khắc này lại càng thêm vài phần thần vận siêu phàm thoát tục, mỗi tấc xương cốt, mỗi sợi cơ bắp dường như đều được sức mạnh thuần túy nhất của trời đất rèn đúc lại, mỗi cử chỉ đều toát ra sự tự tin và ung dung nắm giữ càn khôn.

"Bái kiến Tà Đế!!" Hộ vệ Tây Chu thấy Tần Phong liền quỳ xuống ôm quyền hành lễ.

"Bái kiến Tà Đế ca ca!!" Huyễn Nguyệt Ma Cơ bĩu môi, cũng ủy khuất khẽ gọi một tiếng.

Vốn dĩ nàng cho rằng Tần Phong tuổi còn nhỏ, huyết khí phương cương dễ xúc động, mình có thể dễ dàng thu phục hắn, nhưng không ngờ hắn căn bản không để ý đến mình, cứ thế để nàng bị phơi nắng ở bên ngoài.

“Đứng dậy đi!” Tần Phong phớt lờ ánh mắt của Huyễn Nguyệt Ma Cơ, tiện tay hỏi: “Cửu U Ma Đế bên kia thế nào rồi?

Bây giờ đã chiêu mộ được bao nhiêu đại quân!?” “Hồi Tà Đế ca ca!” Huyễn Nguyệt Ma Cơ không dám giấu giếm, thành thật trả lời: “Kể từ khi Tà Đế ca ca hạ lệnh chiêu mộ đại quân, toàn bộ Ma Giới ma tu đã hoàn toàn sôi sục, mấy ngàn Tiên Quân lũ lượt đến đầu quân, Thái Ất Kim Tiên càng đạt đến mấy vạn người, còn có bảy mươi hai vị Ma Vương, mười hai cường giả cảnh giới Chuẩn Ma Đế.” “Nhiều người đến đầu quân vậy sao!?” Tần Phong nghe vậy ngẩn người, có chút bất ngờ.

Tuy hắn muốn thành lập một chi ma tu đại quân, nhưng dự kiến trong lòng lại là mười năm, nhưng không ngờ mình chỉ bế quan một tháng, chờ khi đi ra lần nữa thì khung cơ bản đã gần như hoàn thành.

“Vâng ạ!” Huyễn Nguyệt Ma Cơ cung kính trả lời: “Kể từ khi bọn họ nghe nói ngài là truyền nhân Tà Đế, liền không ngừng nghỉ chạy đến hiệu trung Tà Đế ca ca.” “Nói thật!” Tần Phong không nhịn được đảo mắt, rõ ràng không tin lời quỷ quái này.

Phải biết, ma tu đều là một đám người tư lợi, giết người không chớp mắt, đừng nói là Tà Đế đã chết không biết bao nhiêu năm rồi, ngay cả mẹ ruột của bọn họ e rằng cũng không thể trấn áp được bọn họ.

Bây giờ lại nói với hắn là vì Tà Đế mà đến, nói thẳng ra còn vô lý hơn cả việc tác giả nói sẽ thêm chương.

“Ách…” Huyễn Nguyệt Ma Cơ biết không thể giấu được, do dự một lát mở miệng nói: “Thật ra chúng ta sở dĩ đại phí chu chương như vậy, dẫn Hãn Hải chi thủy đổ ngược Ma Giới, không phải là thật sự muốn xâm chiếm Tiên Giới, mà là Ma Giới của chúng ta sắp không thể sinh tồn được nữa rồi.” “Ý gì!?” Tần Phong nghi hoặc nhìn sang, không hiểu ý đối phương lắm.

“Chuyện này còn phải nói từ ngàn năm trước…” Huyễn Nguyệt Ma Cơ bất đắc dĩ nói: “Khi đó mọi người tuy cũng muốn phá vỡ phong ấn trở về Tiên Giới, nhưng lại không mãnh liệt như vậy, mãi đến một ngày có một cỗ khí tức bất tường đột kích, phàm là người tiến vào trong đó đều không thể trở ra được, hơn nữa cỗ khí tức bất tường này cũng đang không ngừng lan tràn, hoàn toàn không có ý định dừng lại, cho nên chúng ta mới dẫn Hãn Hải chi thủy đổ ngược Ma Giới, muốn nhanh chóng chạy trốn khỏi nơi này.” “Khí tức bất tường?

Không ai thoát ra được!?” Tần Phong lập tức nắm bắt trọng điểm, sau đó bắt đầu lẩm bẩm.

Tuy hắn còn chưa nhìn thấy khí tức bất tường này, nhưng từ việc Huyễn Nguyệt Ma Cơ và những người khác không tiếc đại giá, cũng muốn thoát khỏi Ma Giới có thể thấy, bọn họ vì điều này đã không ít lần nghĩ cách, cũng không ít người chết.

“Tà Đế ca ca!” Huyễn Nguyệt Ma Cơ dò hỏi: “Cần nô gia dẫn ngài đi đến nơi bất tường đó xem thử không!?” “Cũng được!” Tần Phong nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó Huyễn Nguyệt Ma Cơ liền lui xuống sắp xếp, không chỉ chuẩn bị một chiếc long liễn xa hoa, còn có một nhóm ma tu cảnh giới Tiên Quân sung làm đội hộ vệ.

Bất quá ngay khi nàng chuẩn bị lên long liễn, tiếng nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên.

“Đinh đông, kiểm tra thấy Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử (trạng thái phôi thai).” “Thiên Tuyển Chi Tử?

Phôi thai!?" Tần Phong thần sắc không khỏi ngẩn ra, hiển nhiên cũng là lần đầu tiên nghe thấy.

Đối với Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử hắn cũng không xa lạ gì, mỗi ngày đều phải đối phó với bọn họ, hơn nữa cái chậu phân gì cũng đổ lên đầu hắn, nhưng thêm ba chữ "trạng thái phôi thai" thì không hiểu lắm, cũng có thể nói là từ trước đến nay chưa từng tiếp xúc.

Chương 2031

"Tà Đế, mời!" Một ma tu cung kính mở miệng, kéo rèm long liễn cho Tần Phong.

"Ừm!" Tần Phong gật đầu, quay đầu nhìn về phía ma tu.

Chỉ thấy khuôn mặt đối phương gầy gò trắng bệch, như cành cây khô bị sương lạnh ăn mòn, không chút huyết sắc, đôi mắt dài hẹp còn cháy lên ánh u quang đỏ rực quỷ dị, tạo cho người ta một cảm giác âm u đáng sợ.

Bất quá sự chú ý của hắn không nằm trên người ma tu, mà là ở trên một con quạ đậu trên vai hắn.

Chỉ thấy con quạ này nhìn qua không khác gì quạ thường, nhưng là một Siêu Cấp Luyện Khí Sư đứng đầu Bảng Thiên Tư Khí Tu, hắn lập tức nhận ra con quạ này là một cơ quan thú, bên trong còn giam giữ một linh hồn nhân loại.

"Tà Đế đại nhân, sao vậy!?" Chủ nhân con quạ cảm thấy ánh mắt của Tần Phong, tim đập nhanh hơn, bất an vô cùng.

"Không có gì!!" Tiểu Bạch thức tỉnh nhanh chóng biến đến đậu trên vai Tần Phong, không quên kiêu ngạo nói: "Chủ ngân Thỏ của ta là đệ nhất Bảng Thiên Tư Khí Tu, thấy thứ mới lạ đều sẽ nhìn một chút, tám chín phần mười là cảm thấy con chim của ngươi không tệ." "Đệ nhất Bảng Thiên Tư Khí Tu!!" Ma tu Tây Chu chấn động khắp mặt, không ngờ Tần Phong lại lợi hại như vậy.

"Cái này không tính là gì!!" Tiểu Bạch tiếp tục ngẩng cái đầu nhỏ, kiêu ngạo khoe khoang: "So với thuật luyện khí của Chủ ngân Thỏ của ta, thuật luyện đan của hắn mới thật sự lợi hại, phàm là người đã ăn qua, thì chưa có ai nói hai chữ không tốt…" "Lợi hại quá!" Ma tu

Tây Chu không nhịn được kinh hô, nhìn về phía Tần Phong với ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Vốn dĩ hắn cho rằng người này chỉ là gặp vận may chó ngáp phải ruồi, mới có được Tà Đế Xá Lợi, nhưng không ngờ người ta vốn dĩ đã ưu tú, không chỉ là đệ nhất Bảng Thiên Tư Khí Tu, còn có thể luyện chế đan dược.

“Đó là đương nhiên!!” Tiểu Bạch ngẩng đầu lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, cũng không quên lấy ra một viên đan dược nuốt xuống.

Chỉ thấy nó lấy ra Cửu Chuyển Kim Đan do Tần Phong tự tay luyện chế, vừa vào miệng lập tức hóa thành năng lượng khủng bố dũng mãnh chảy vào cơ thể, cũng khiến thân thể nó không nhịn được run rẩy.

Bất quá còn chưa run rẩy được nửa chừng, mi tâm đã hiện lên Đại Đạo Chi Ấn.

Ngay sau đó một cỗ năng lượng tinh thuần dũng mãnh tràn vào cơ thể Tiểu Bạch, không chỉ khiến nó đột phá ngay lập tức lên Tiên Vương trung giai, mà năng lượng đang cuộn trào trong cơ thể cũng lập tức bình ổn lại.

“Trời ơi!!” Ma tu Tây Chu lại lần nữa kinh hô, bị đan dược của Tần Phong làm cho chấn động.

Rõ ràng cảm nhận được một cỗ năng lượng cuồng bạo bùng phát trong cơ thể Tiểu Bạch, trông thấy con thỏ không có cổ này sắp bị nổ tung, nhưng giây tiếp theo lại biến thành năng lượng cực kỳ tinh thuần.

Không chỉ giúp Tiểu Bạch hấp thu luyện hóa tốt hơn, mà còn rút ngắn đáng kể thời gian củng cố căn cơ.

Nếu không phải bọn họ tận mắt chứng kiến, thì vạn vạn cũng không dám tin, trên đời có người có thể luyện chế đan dược đến mức xuất thần nhập hóa như vậy.

“Khiêm tốn, khiêm tốn!” Tần Phong vội vàng xua tay, bảo Tiểu Bạch thu liễm một chút.

Tuy kỹ thuật luyện đan của hắn không có đánh giá tệ, nhưng lại không muốn lãng phí thời gian giúp người khác luyện đan.

“Tà Đế ca ca!!” Huyễn Nguyệt Ma Cơ lập tức phát ra âm thanh nũng nịu, muốn xin một viên Cửu Chuyển Kim Đan tương tự.

Bất quá Tần Phong vẫn không có ý định đáp lại nàng, ngược lại ánh mắt lại rơi vào con quạ kia, muốn lấy nó qua để nghiên cứu kỹ một chút.

“Tà Đế đại nhân thích con quạ này!?” Chủ nhân con quạ cảm nhận được ánh mắt của Tần Phong, vội vàng giải thích: “Con quạ này không có gì đặc biệt, chỉ là cơ quan thú dùng để giải buồn thông thường, nếu nhất định phải nói có gì đặc biệt, thì là bên trong nó có linh hồn của một thiếu niên chăn cừu.” “Linh hồn thiếu niên chăn cừu!?” Tần Phong nghe vậy ngẩn ra, dường như nhớ ra điều gì đó.

Con cừu bị Tiểu Kiều và Lưu Thủy mang đi khi đó, hình như là do một Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử nuôi, cuối cùng không chỉ bị Long Ngạo Thiên giết chết, mà còn bị Lão Triệu và Tiểu Tam Tam ăn thịt, dù sao thì hắn cũng không ăn một miếng nào.

“Đúng vậy, thiếu niên chăn cừu!” Chủ nhân con quạ vội vàng giải thích: “Thiếu niên này hình như không phải người trong Ma Giới chúng ta, chắc là từ khe nứt không gian rơi vào Ma Giới, thuộc hạ cảm thấy kỳ lạ, liền luyện chế hắn thành cơ quan thú quạ.” “Khớp rồi, đều khớp rồi!” Tần Phong trên mặt không có biểu cảm gì, trong lòng lại sớm đã nở hoa rồi.

Vốn dĩ hắn còn đang nghĩ đi đâu để tìm đối phương, không ngờ hắn ta lại chủ động tự mình đưa đến tận cửa, hơn nữa còn là đưa đến tận cửa mà không có chút sức phản kháng nào.

“Hóa ra là một tên điểu nhân!!” Tiểu Bạch hiếu kỳ tiến lên một bước nắm lấy con quạ đen kia, giống như một đứa trẻ chơi đồ chơi Ultraman dùng sức giật.

“Nha nha~~” Con quạ lập tức kêu to, còn vỗ cánh phành phạch.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng bắt nạt Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử đang phát dục, thu được 1 vạn điểm phản diện!” “Chỉ nhẹ nhàng giật một cái đã có một vạn điểm nhập trướng!?” Tần Phong nghe tiếng hệ thống, mắt lập tức sáng lên.

Chỉ thấy hắn không chút do dự lấy ra một viên Cửu Chuyển Kim Đan, nói muốn mua con quạ đen này cho Tiểu Bạch làm đồ chơi.

“Nha nha…” Con quạ lập tức kêu lớn, yêu cầu chủ nhân ma tu cho nó đậu phộng.

“Không được, không được!!” Chủ nhân con quạ giật mình, vội vàng nói: “Cơ quan thú này chỉ dùng để giải buồn thôi, căn bản không đáng giá bao nhiêu tiền, nếu Tà Đế đại nhân thích, cứ cầm lấy là được.” “Đùa gì vậy!” Tần Phong lập tức nghiêm túc nói: “Từ xưa đến nay mua đồ đều phải trả tiền, trẫm không phải loại người ăn bớt ăn xén đó.” “Đúng vậy!!” Tiểu Bạch lập tức phối hợp gật đầu, trong lòng cũng không quên thêm một câu.

Bất quá cũng chỉ là một món đồ chơi nhỏ không đáng chú ý, còn không đáng để chủ ngân nó vứt bỏ tiết tháo.

“Đa tạ Tà Đế đại nhân!!” Chủ nhân con quạ cố gắng nén sự kích động trong lòng, vội vàng đưa hai tay ra nhận lấy đan dược.

Bất quá xét thấy Tần Phong bây giờ phải ngồi xe ra ngoài, hắn không dám nuốt Cửu Chuyển Kim Đan ngay tại chỗ, định chờ tối nay về rồi thưởng thức kỹ.

"Nha nha…" Con quạ vỗ cánh kêu lớn, tỏ ý không muốn đi theo Tiểu Bạch.

Nhưng Tiểu Bạch lại không có ý định chiều chuộng nó, tiện tay giơ tay lên là hai cái tát bốp bốp, còn không quên dùng sức giật cánh, một bộ dạng hung ác như muốn nói "nếu còn không ngoan ta sẽ tháo rời ngươi ra".

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng bắt nạt Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử đang phát dục, thu được 1 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng bắt nạt Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử đang phát dục, thu được 1 vạn điểm phản diện!" "…" Tần Phong nghe tiếng hệ thống nhắc nhở, cũng lộ ra nụ cười mãn ý.

Ngay sau đó trong lòng liền tính toán dành thời gian, phát lại video Long Ngạo Thiên giết cừu, cũng như video Lão Triệu và Tiểu Tam Tam ăn thịt ngấu nghiến cho thiếu niên đang trong thời kỳ phát dục này xem.

Và ngay khi Tần Phong chuẩn bị lên đường đến nơi bất tường của Ma Giới, Kim Ô phân thân ở Yêu Giới cũng đã tìm thấy Đại Đạo Chi Lực.

Vốn dĩ hắn cho rằng một thành Đại Đạo Chi Lực này bị phong ấn trong cơ thể Kim Nguyệt, nhưng chờ khi mình tiến vào mới phát hiện bên trong không có gì, mãi đến khi kiểm tra đi kiểm tra lại mấy chục lần mới phát hiện ra sự bất thường trong huyết mạch của nàng.

Yêu Hoàng năm đó đã dung hợp nó vào huyết mạch của mình, sẽ được chuyển giao cho thế hệ tiếp theo khi đứa trẻ sơ sinh ra đời.

Hơn nữa xét thấy một thành Đại Đạo Chi Lực này quá mức khổng lồ, hậu duệ của mình có thể không thể hoàn mỹ điều khiển, liền phong ấn 99% năng lượng của nó lại, chỉ khi đột phá Tiên Đế đỉnh phong mới có khả năng phát hiện ra phong ấn trong huyết mạch.

“Không hổ là cường giả cùng thời đại với Tà Đế, giấu kỹ thật đấy!” Kim Ô phân thân phát hiện ra liền lẩm bẩm, cuối cùng cũng hiểu vì sao Ẩn Môn lại không tìm ra.

Nếu không phải hắn đã “đẩy ngã” Kim Nguyệt, kiểm tra đi kiểm tra lại mấy chục lần, e rằng cũng không thể phát hiện ra Đại Đạo Chi Lực này.

“Phong, hảo, hảo đau…” Kim Nguyệt đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, cảm giác trong cơ thể có thứ gì đó bị phá vỡ.

Bất quá Kim Ô phân thân lại không có ý thương hương tiếc ngọc, cũng sẽ không vì một người phụ nữ mà dừng bước, tiện tay liền thả thần thức của mình ra, không chỉ cưỡng chế giải trừ phong ấn trong huyết mạch của nàng, mà còn rút ra một thành Đại Đạo Chi Lực kia.

“A!!” Kim Nguyệt lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, trên mặt cũng lập tức trắng bệch không còn huyết sắc.

Ngay sau đó nàng liền vô lực ngã xuống thảm cỏ, há miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không thể phát ra âm thanh, hình ảnh Kim Ô phân thân đang trần truồng trong tầm mắt cũng ngày càng mơ hồ.

Bất quá Kim Ô phân thân lại không thèm nhìn nàng một cái, đang toàn lực luyện hóa Đại Đạo Chi Lực đã được rút ra… “Ách…” Kim Ô phân thân sắc mặt đột nhiên vặn vẹo, trải nghiệm sự đau đớn mà bản thể đã chịu đựng trước đó.

Chương 2032

Chỉ thấy sắc mặt hắn lập tức trở nên trắng bệch không chút huyết sắc, Đại Đạo Chi Lực khủng bố đang với thái độ hủy diệt không ngừng xung kích xương cốt, kinh mạch và huyết nhục của hắn.

Ngay cả khi hắn vận chuyển Hỗn Độn Thiên Diễn Quyết đến cực hạn, cũng khó mà giảm bớt cơn đau dữ dội bất ngờ này.

Thu!!

Một tiếng chim kêu chói tai vang vọng trời đất, Kim Ô phân thân không chịu nổi hiển lộ nguyên hình.

Ngay sau đó toàn thân hắn liền bị Thái Dương Chân Hỏa bao phủ, hư ảnh Phù Tang Thần Thụ cũng tùy theo đó xuất hiện, còn kèm theo một cỗ Đại Đạo Chi Lực khủng bố đến cực điểm.

Bất quá khác với bản thể có tu vi Tiên Đế trung giai, hắn chỉ có tu vi cảnh giới Tiên Vương căn bản không thể chịu đựng được.

“Đau, đau quá!!” Kim Ô phân thân thực sự không chịu nổi nữa, tiện tay liền nắm lấy Kim Nguyệt luyện hóa.

Tuy Kim Nguyệt hiện tại chỉ có tu vi Tiên Vương đỉnh phong, nhưng không lâu trước đây lại là một cao thủ cảnh giới Tiên Đế thực sự.

Hơn nữa một thành Đại Đạo Chi Lực này được rút ra từ huyết mạch của tộc Kim Sí Đại Bàng, cho nên luyện hóa nàng có thể giảm bớt đáng kể sự đau đớn khi tự thân luyện hóa.

Có lẽ không thể làm được như bản thể, chỉ trong vài tháng là có thể luyện hóa, nhưng nhiều nhất cũng chỉ vài năm là có thể triệt để luyện hóa, còn có khả năng lớn tiếp đó sẽ xung kích cảnh giới Tiên

Đế.

"Đinh đông, chúc mừng thân ngoại hóa thân của túc chủ, bắt nạt bạn gái hệ thú của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử thần thoại cấp, tổng cộng thu được 4000 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng thân ngoại hóa thân của túc chủ, chém giết bạn gái hệ thú của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử thần thoại cấp, tổng cộng thu được 4000 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng thân ngoại hóa thân của túc chủ, chém giết bạn gái hệ thú của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử thần thoại cấp, cắt đứt một phần cơ duyên của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử thần thoại cấp, thu được một cơ hội rút thưởng!" "Ngọa tào!!" Bản thể Tần Phong lập tức thốt lên một tiếng tục tĩu, phát hiện thân ngoại hóa thân đúng là đồ súc sinh.

Rõ ràng có thể để tế thủy trường lưu (kiếm điểm từ từ), nhưng hắn ta cố tình chơi trò giết gà lấy trứng vàng, khiến hắn chỉ có thể kiếm được chưa đến một trăm triệu điểm phản diện từ Kim Nguyệt, cùng với một cơ hội rút thưởng.

"Tà Đế ca ca sao vậy!?" Huyễn Nguyệt Ma Cơ nghe thấy tiếng động liền hiếu kỳ quay đầu nhìn về phía long liễn.

Chỉ thấy sắc mặt Tần Phong vô cùng khó coi, cũng không biết là ai đã chọc giận hắn, bên cạnh thì là Tiểu Bạch đang có đồ chơi mới, đang dùng sức giật con quạ, dường như muốn xem sức chịu đựng tối đa của nó là bao nhiêu.

"Không có gì!" Tần Phong trong lòng tuy cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không quá mức xoắn xuýt.

Dù sao thì chuyện đã xảy ra rồi, có xoắn xuýt nữa cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào, chi bằng ngẩng cao đầu nhìn về phía trước, tìm cơ hội bắt Long Ngạo Thiên đền bù cho mình.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng bắt nạt Thiên Đạo cấp

Thiên Tuyển Chi Tử đang phát dục, thu được 1 vạn điểm phản diện!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ linh sủng bắt nạt Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử đang phát dục, thu được 1 vạn điểm phản diện!" "…" Tiếng nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên, khiến Tần Phong không nhịn được liếc mắt một cái.

Bất quá hắn lại không có ý định ngăn cản Tiểu Bạch, ngược lại trong lòng liền hô hoán hệ thống chuẩn bị sử dụng rút thưởng.

Hoa lạp một tiếng!!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng tiên cấp buff, Cực Tẫn Thăng Hoa!!" Cực Tẫn Thăng Hoa: Tiên cấp buff, không chỉ có thể nâng cao gấp mười chiến lực của bản thân, mà còn có thể ngưng tụ toàn thân năng lượng phát ra một đòn mạnh nhất (chú ý: chiêu này một khi đã sử dụng sẽ không thể nghịch chuyển, cho dù lĩnh ngộ Khô Mộc Phùng Xuân cũng không thể nghịch chuyển, thận trọng, thận trọng, thận trọng!) "Cha mẹ ơi, Thiên Địa Đồng Thọ!!" Tần Phong kinh hãi nhìn thông tin giới thiệu, trong lòng cũng phát ra tiếng la hét của chuột thổ bát.

Tuy hắn rất thích buff gia tăng gấp mười chiến lực, nhưng buff này được rút ra ngay trước khi đại chiến sắp đến, không khỏi khiến người ta trong lòng có cảm giác bất tường.

Huống chi hắn còn là Đại Phản Phái có kinh nghiệm của tất cả những lão thư trùng mười năm, luôn cảm thấy sự xuất hiện của buff này đang ám chỉ hắn điều gì đó.

"Không được!!" Tần Phong trong lòng đột nhiên lo lắng, cảm thấy mình vô cùng không an toàn.

Ngay sau đó hắn liền hô hoán hệ thống trong lòng, chuẩn bị đẩy nốt quả hồ lô nhỏ cuối cùng ra.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu tốn 100 vạn điểm phản diện, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng…” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu tốn 100 vạn điểm phản diện, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng…” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ tiêu tốn 100 vạn điểm phản diện, thúc chín Đại Tiên Thiên Hồ Lô Đằng…” “…” Hàng trăm tiếng hệ thống vang lên liên tục, cũng khiến Tần Phong cảm thấy một trận nhói lòng.

“Lại là 1.4 ức a!” Nhìn điểm phản diện không ngừng giảm xuống, Tần Phong trong lòng không nói nên lời.

Vốn dĩ tài khoản hệ thống của hắn có 13 ức 3719 vạn 8510 điểm, nhưng bây giờ lại chỉ còn 11 ức 9719 vạn 8510 điểm phản diện, khiến hắn trong lòng lập tức lo lắng, hận không thể lập tức quay về đánh cho nhị đệ một trận.

Bất quá nghĩ đến mình còn có việc chính chưa làm, liền đành phải tạm tha cho nhị đệ một mạng, dùng tâm thần tiến vào thế giới Trùng Đồng.

Chỉ thấy Hồ Lô Đằng trong thế giới Trùng Đồng phát sinh biến hóa, bên trên lóe lên một đạo quang mang màu xanh lá, một quả hồ lô nhỏ màu xanh lá cũng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà nở hoa kết quả.

Ngay sau đó Tiên Thiên Chi Khí trong thế giới Trùng Đồng lại được tinh luyện, khiến ba ngàn Đại Đạo Pháp Tắc bên trong càng thêm hoàn thiện hơn trước, Tiên Thảo và Tiên Quả trên núi càng sinh trưởng nhanh chóng.

Ngay cả hạt giống thần bí trong Hỗn Độn Linh Tuyền, cũng đạt được sự trưởng thành có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Phù thông một tiếng!!

Quả hồ lô nhỏ màu xanh lá cuối cùng cũng chín rụng, bùng phát ra một đạo quang mang màu xanh lá xông thẳng trời cao.

“Qua đây!!” Tần Phong vội vàng đưa tay ra vẫy, kiểm tra năng lực của quả hồ lô nhỏ.

Thời Gian Hồ Lô: Sở hữu năng lực khống chế xuyên toa thời gian, có thể quay về bất kỳ thời điểm nào trong lịch sử, thậm chí thay đổi những sự kiện đã xảy ra.

“Thời Gian Chí Bảo!!” Tần Phong xem xong thuộc tính, mắt lập tức sáng lên.

Tuy Lượng Thiên Xích gia truyền của Tần gia cũng có thuộc tính thời gian, nhưng lại không phải là Thời Gian Chí Bảo hoàn chỉnh, độ khế hợp với Đại Đạo Chi Ấn thời gian không thể đạt đến một trăm phần trăm.

Nhưng Thời Gian Hồ Lô lại là Thời Gian Chí Bảo hoàn chỉnh, độ khế hợp với Đại Đạo Chi Ấn thời gian tuyệt đối hoàn mỹ.

Cả hai kết hợp không chỉ có thể tăng tốc độ chảy của thời gian, mà còn có thể tùy ý xuyên qua quá khứ và tương lai, thậm chí có thể tiêu diệt kẻ địch từ khi còn bé để thay đổi lịch sử.

Bất quá ngay khi Tần Phong chuẩn bị hô hoán Côn Bằng phân thân, lấy Đại Đạo Chi Ấn thời gian của hắn trở về, thử nghiệm Thời Gian Hồ Lô vừa rút được, thì long liễn đột nhiên dừng lại.

Ngay sau đó tiếng Huyễn Nguyệt Ma Cơ vang lên, nói nơi bất tường của Ma Giới đã đến.

“Tà Đế ca ca, chúng ta đến rồi!” Huyễn Nguyệt Ma Cơ lại khẽ gọi một tiếng, chỉ về phía trước nói: “Phía trước chính là nơi bất tường của Ma Giới chúng ta rồi, phàm là người tiến vào trong đó, cho dù là tu vi cảnh giới Ma Đế cũng không thể đi ra được…” “Nơi bất tường!?” Tần Phong dừng động tác, ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy phía trước bị bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc như chăn bông, cái lạnh thấu xương tựa như vô số xúc tu nhỏ bé, bám vào da thịt mọi người, và theo lỗ chân lông chui sâu vào tim, mang đến cho người ta một cảm giác bất an không rõ.

Đặc biệt là tầm nhìn của mọi người bị sương mù nghiêm trọng cản trở, dường như có thứ gì đó khủng bố đang ẩn phục trong đó, khiến mồ hôi lạnh tức thì thấm ướt lưng, nỗi sợ hãi như thủy triều lan rộng, hai chân cũng không nhịn được khẽ run rẩy.

“Cái này hình như cũng không có gì đáng ngại nhỉ!?” Tiểu Bạch mặc áo khoác lông dày chống lạnh, không cảm thấy có nguy hiểm gì.

Ngay sau đó nó liền giơ cái móng nhỏ của mình lên, ngưng tụ ra một tia Thái Dương Chân Hỏa ném ra.

Vốn dĩ nó cho rằng Thái Dương Chân Hỏa sẽ xua tan sương mù, nhìn thấy phong cảnh bị che khuất bên trong, nhưng ngoài dự đoán của tất cả mọi người, khi Thái Dương Chân Hỏa chạm vào sương mù thì lại bị dập tắt ngay lập tức.

“Quả nhiên không tầm thường!” Tần Phong lập tức nhíu mày, suy tư một lát rồi bấm ra một đạo chỉ quyết.

Chương 2033

Ngay sau đó liền thấy thân thể hắn rung lắc một trận, phân liệt ra hai Tần Phong giống hệt nhau, còn có tu vi giống hệt bản thể, chính là bản yếu hóa của Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

“Ba Tà Đế!!” Ma tu Tây Chu lập tức kinh hô, bị thủ đoạn của Tần Phong làm cho kinh ngạc.

Vốn dĩ một mình Tần Phong đã đánh cho Cửu U Ma Đế không tìm thấy phương hướng, bây giờ lại còn phân liệt ra hai người nữa, mà còn có tu vi Tiên Đế cao giai giống bản thể.

“Thái Cổ Thần Thông, Nhất Khí Hóa Tam Thanh!?” Khác với Tiên Giới bị đoạn tuyệt truyền thừa, Ma Giới ít nhiều còn lưu giữ một chút ghi chép của Thái Cổ.

Huyễn Nguyệt Ma Cơ chỉ liếc mắt một cái, liền nói ra tên của môn thần thông này, trong lòng cũng càng thêm hiếu kỳ về Tần Phong, muốn tìm hiểu kỹ hơn.

Bất quá Tần Phong lại không có ý định tìm hiểu sâu, lập tức ra lệnh cho hai phân thân tiến vào trong sương mù.

Hưu!

Hưu!

Ngay khi mệnh lệnh được hạ xuống, hai tiếng xé gió vang lên.

Chỉ thấy hai phân thân của Tần Phong trước tiên nhanh chóng thêm mấy chục buff, sau đó không chút do dự lao vào sương mù từ hai hướng khác nhau.

“Cứ để trẫm xem, bên trong đây là cái gì…” Tần Phong nhìn hai phân thân, chuẩn bị chuyển đổi góc nhìn của phân thân.

Bất quá lời hắn còn chưa dứt, thì đột nhiên tim đập mạnh ôm lấy ngực, liên lạc với hai phân thân bị cắt đứt, hơn nữa là bị cắt đứt cùng một lúc, cũng có nghĩa là hai phân thân của hắn đã bị tiêu diệt trong chớp mắt.

“Tà Đế ca ca, ngài sao vậy!?” Huyễn Nguyệt Ma Cơ thấy Tần Phong không ổn, vội vàng tiến lên giúp đỡ vuốt ngực.

“Nơi này nguy hiểm!!” Tần Phong trên mặt tràn đầy kinh hãi, lập tức chuyển đổi sang trạng thái toàn bộ.

Chỉ thấy hắn dường như gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước đến nay, không chút do dự kích hoạt thần thông Hậu Thiên Pháp Tướng Ba Đầu Sáu Tay.

Ba cái đầu, một cái mở ra Trùng Đồng, một cái mở ra Thiên Nhãn, còn một cái đầu cảnh giác nhìn về phía trước.

Sáu cánh tay cũng không nhàn rỗi, một tay cầm Lượng Thiên Xích gia truyền, một tay bấm pháp quyết Đại Đạo Thời Gian, một tay bấm pháp quyết Đại Đạo Ngũ Hành, một tay cầm Tru Tiên Kiếm Trận Đồ và bốn thanh Đại Tiên Thiên Chi Kiếm, một tay cầm Đại Tiên Thiên Hỗn Độn Hồ Lô, một tay cầm Đại Tiên Thiên Thời Gian Hồ Lô.

Cứ như vậy hắn vẫn cảm thấy không an toàn, không chỉ lấy Thiên Địa Tạo Hóa Đỉnh đội lên đầu, mà còn đặt Vô Tận Kiếm Hạp bên cạnh chuẩn bị dùng bất cứ lúc nào.

Thậm chí còn sai Côn Bằng phân thân cầm Hồng Mao Lão Quái, chuẩn bị xé rách hư không đến cứu mình bất cứ lúc nào.

“Ngọa tào!!” Tiểu Bạch chưa từng thấy Tần Phong trang bị như vậy, cũng sợ hãi vội vàng tự trang bị cho mình.

Chỉ thấy nó tay trái cầm Đại Tiên Thiên Phiên Thiên Ấn, tay phải cầm Đại Tiên Thiên Quạt Ba Tiêu, bụng nhỏ buộc Khổn Tiên Thằng, đỉnh đầu là ba cuộn Thánh Nhân Trúc Tiễn, bên trái bay lượn Đại Tiên Thiên Tử Kim Hồ Lô, bên phải là Đại Tiên Thiên Tán Hồn Hồ Lô, sau lưng đeo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trên người khoác Vô Thượng Thiên Thư, chặn ở phía trước là Đạo Đức Chuyên, dưới chân giẫm Thượng Phương Bảo Kiếm.

Còn có Đại Đạo Chi Lực thôn phệ, Đại Đạo Chi Lực không gian vây quanh cơ thể, cũng không quên thêm đủ loại buff học được từ Tần Phong.

“Ngọa tào!!” Nhìn một người một thỏ chói mắt mù lòa, ma tu Tây Chu lập tức thốt lên một tiếng tục tĩu.

Vốn dĩ hắn cho rằng Đại Tiên Thiên Chí Bảo chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nhưng không ngờ một người một thỏ này lại lấy ra nhiều như vậy, cứ như người phàm đi chợ mua rau cải trắng rẻ tiền vậy.

“Tà Đế ca ca, quá rồi, quá rồi…” Huyễn Nguyệt Ma Cơ sau khi kinh ngạc ngắn ngủi, vội vàng hoàn hồn gọi: “Nơi bất tường chỉ là như vậy thôi, chỉ cần chúng ta không đi vào, sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.” “Không có nguy hiểm!?” Tần Phong nhìn nơi bất tường, vẫn không hề thả lỏng.

Tuy vừa rồi tiến vào chỉ là hai phân thân, nhưng lại là phân thân từ Thái Cổ Thần Thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh, có thực lực tương đồng với bản thể hắn.

Nói cách khác… hai hắn tiến vào nơi bất tường, ngay cả 2.5 giây cũng không chịu đựng được.

“Đây rốt cuộc là cái gì!?” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm, sắc mặt ngưng trọng chưa từng có.

Phải biết, Tần Phong bây giờ không phải Tần Phong trước đây nữa, tu vi đã đột phá đến Tiên Đế cao giai, cho dù là Môn Chủ Ẩn Môn cũng có thể đánh mười người một lúc.

Bất quá lúc này lại không có ai trả lời câu hỏi này, cũng không có ai có thể trả lời câu hỏi của Tần Phong.

“Ai!” Tần Phong liếc nhìn ma tu Tây Chu, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Vốn dĩ hắn muốn đến nơi bất tường này để ra oai, giải trừ nguy cơ của Ma Giới, nhưng không ngờ cuối cùng lại không phát hiện ra gì cả, chỉ có thể trơ mắt nhìn nơi bất tường không ngừng khuếch trương ra bên ngoài.

“Có lẽ Thiên Cung biết…” Tần Phong lại lẩm bẩm một tiếng, không biết Trình Vận bên kia thế nào rồi.

Màn hình chuyển cảnh —— Trình Vận đang làm việc theo kịch bản của Tần Đạo.

Phàm là nghe được tin tức về Đại Đạo Chi Ấn, liền lập tức vác thương lao đến cướp đoạt, hơn nữa trên đường đi như một kẻ điên, gặp người liền hỏi thăm tung tích Phương Trường.

“Thật sự được sao!?” Trình Vận trong lòng dấy lên sự nghi ngờ, cảm thấy Tần Đạo rất không đáng tin cậy.

Hiện tại đã ba bốn tháng kể từ khi hắn diễn kịch giết ra khỏi Tiên Minh, thậm chí còn cướp được một Đại Đạo Chi Ấn, nhưng lại chưa từng thấy người nào từ Thiên Cung xuất hiện.

Và ngay khi Trình Vận đang lẩm bẩm trong lòng, một đạo quang mang đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

“Kẻ nào!?” Sắc mặt Trình Vận đột nhiên biến đổi, vội vàng lấy ra trường thương đề phòng.

“Ha ha, không cần căng thẳng, ngươi nên gọi ta một tiếng Sư Tổ!” Một tiếng cười già nua vang lên.

Ngay sau đó trong quang mang hiện ra một lão già tóc bạc, chính là người của Thiên Cung đã đạt thành thỏa thuận với Long Ngạo Thiên trước đó.

“Ngọa tào, thật sự đến rồi!” Trình Vận trong lòng chấn động mạnh, hét lên “Tần Đạo ngươi là cha ta”.

Bất quá là một thành viên trong đội ngũ chuyên nghiệp, gần đây không ít lần luyện tập với đồng đội khách mời, lập tức giả bộ vẻ mặt phẫn nộ gầm lên: “Lão già đáng chết, ngươi TM dám chiếm tiện nghi của sư tôn đã mất của ta, ăn ta một thương…” "Cái gì!?" Lão già tóc bạc lập tức ngơ ngác, phát hiện không giống với dự đoán.

Nhưng vừa nghĩ đến mình bị mắng mà chuẩn bị phát nộ, y lại nhận ra mọi chuyện đều nằm trong dự kiến, khiến y căn bản không tìm được lý do để ra tay với Trình Vận. "Chết đi!!" Trình Vận đang diễn vai 'ngây thơ bánh bèo', tức giận vung thương đâm về phía lão già tóc bạc.

Ngay sau đó, một cỗ tiên lực hùng hồn từ trong cơ thể y bùng nổ, không chỉ bạo phát uy áp Tiên Vương đáng sợ, mà tiên thương trong tay y cũng lấp lánh quang mang, dường như hội tụ vô tận sức mạnh thần bí.

Ông!

Ông!

Tiếng rít vang lên, kinh thiên động địa.

Chương 2034

Chỉ thấy Trình Vận mạnh mẽ giơ tiên thương đâm về phía lão già tóc bạc, quang mang trên mũi thương không chỉ chói chang như mặt trời chói chang, mà còn có những hoa văn rực rỡ đan xen, như những phù văn thần bí đang nhảy múa. "Khoan đã, lão phu thật sự là sư tổ của ngươi!!" Lão già tóc bạc tỉnh lại sau phút ngơ ngác ngắn ngủi, vội vàng hét lớn với Trình Vận.

Nếu bản thể của y ở đây, y sẽ không phí lời với Trình Vận làm gì, trẻ con không nghe lời thì đánh một trận là xong, nhưng hiện tại tia thần thức này của y rất khó khăn mới xuất hiện, nếu bị tiêu diệt thì thật sự không còn nữa. "Lão thất phu, còn dám chiếm tiện nghi của sư tôn ta!!" Trình Vận như thể đã đoán chắc đối phương không phải Triệu Vân, vừa mở miệng đã dùng từ khóa chọc giận đối phương.

Ngay sau đó, một đạo quang mang thương ảnh khổng lồ, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa chém xuống, như một ngôi sao băng rực rỡ xé toang bầu trời, không chỉ khiến mặt trời chói lọi ảm đạm dưới khí thế của thương ảnh, mà cả phương thiên địa này cũng bị một cỗ thương ý đáng sợ bao trùm. "Ta ***..." Lão già tóc bạc trong lòng như điện báo, nhưng vẫn không thể không nhanh chóng né tránh.

Không còn cách nào!

Ai bảo tia nguyên thần hiện tại của y, là mối liên hệ duy nhất giữa Thiên Cung và ngoại giới.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang rền chấn động thiên địa, kèm theo đám mây hình nấm bốc lên.

Mặc dù lão già tóc bạc hiện tại chỉ là một tia nguyên thần, thậm chí không đỡ nổi một thương của Trình Vận, nhưng tầm nhìn của Hợp Đạo cảnh vẫn còn, y dễ dàng dự đoán được lộ tuyến xuất thương của đối phương. "Lão thất phu, chạy đi đâu!!" Trình Vận không có ý định dừng tay, tiếp tục cầm thương giết về phía đối phương.

Nhưng còn chưa kịp phát động tấn công lần nữa, y đã cảm nhận được một luồng khí tức dao động quen thuộc, chính là khí tức do công pháp truyền thừa của Ẩn Môn, Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết phát ra. "Còn không dừng tay!!" Lão già tóc bạc sắc mặt vô cùng khó coi, lạnh lùng quát Trình Vận một tiếng. "Luồng khí tức này..." Trình Vận trong lòng chợt kinh hãi, cũng vội vàng dừng tấn công. "Hừ, đồ ngốc!!" Lão già tóc bạc sắc mặt hòa hoãn hơn một chút, nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng nói: "Lão phu là Bát Đại Môn Chủ của Ẩn Môn, là thái sư phụ của sư tôn ngươi, lẽ nào không làm sư tổ của ngươi được sao!?" "Bát Đại Môn Chủ!?" Trình Vận trong lòng lại kinh hãi, không quên hỏi nghi hoặc trong lòng: "Ẩn Môn của ta chẳng phải do sư tôn sáng tạo sao?

Sao lại có cái gì mà Bát Đại Môn Chủ?

Ngươi sẽ không phải đang lừa ta đó chứ!?" "Ai nói Ẩn Môn là do sư tôn ngươi sáng tạo!?" Lão già tóc bạc không những không tức giận, mà vẻ tức giận trên mặt còn tiêu tán hoàn toàn, cũng không quên mở miệng giải thích: "Lịch đại Môn Chủ Ẩn Môn ta sau khi Hợp Đạo thành công, đều sẽ đến Thiên Cung Thiên Giới nhậm chức, đây là bí mật chỉ có lịch đại Môn Chủ mới biết, ngươi không biết cũng rất bình thường." "Nói vậy ngươi thật sự là sư tổ của ta!?" Trình Vận biểu hiện vô cùng chấn kinh, sau đó vội vàng quỳ xuống dập đầu.

Nhưng ngay khi y chuẩn bị theo kịch bản Tần Phong đưa, nước mắt lưng tròng kể lể những gian nan gần đây của mình, cũng như huyết hải thâm cừu của Ẩn Môn để đòi quà gặp mặt, đối phương đột nhiên ánh mắt sắc bén nhìn về phía y. "Khoan đã!!" Bát Đại Ẩn Môn Môn Chủ nhìn Trình Vận, ánh mắt sắc bén nói: "Lão phu nhớ sau Đại Chiến Tiên Minh, từng giáng xuống một trận mưa lãng quên, xóa bỏ tất cả ký ức liên quan đến Thiên Cung, nhưng vừa rồi khi ngươi nghe thấy Thiên Cung lại thần sắc như thường, ngay cả một chút biểu cảm hiếu kỳ cũng không có, lẽ nào trước đó ngươi đã biết sự tồn tại của Thiên Cung!?" "Vãi chưởng!!

Lần này thì tiêu đời thật rồi!!" Trình Vận chỉ cảm thấy sau lưng đột nhiên lạnh toát, không ngờ đối phương lại chú trọng chi tiết đến vậy.

Nhưng y ngay sau đó lại nhớ đến lời dặn dò của Tần Phong, phàm là gặp tình huống đột xuất không biết phải làm sao, nhất định phải giữ thái độ thành thật, tuyệt đối không thể để đối phương nhìn ra mình đang nói dối, tiện thể thêm vào vài đoạn hồi ức để gợi sự đồng cảm của đối phương. "Đúng vậy!" Trình Vận lập tức thành thật nói: "Tần Phong sở dĩ giữ lại mạng sống của ta, chính là vì bức ta hỏi về chuyện Thiên Cung, bọn chúng đã dùng đủ mọi loại cực hình với ta, mỗi khi ta cảm thấy sắp không chịu nổi, ta lại nhớ đến thời gian cùng sư tôn, các sư muội ở bên nhau, chúng ta sống vô ưu vô lo trong Ẩn Môn, tu luyện dưới Phù Tang Thần Thụ, chạy đi trộm hái đào tiên ăn, chạy đến khe suối nhỏ chơi đùa..." "Ẩn Môn!!" Bát Đại Môn Chủ nghe vậy thất thần, như thể trở về Ẩn Môn.

Cứ như hai người lớn cùng lớn lên từ một thôn, đừng nhìn thấy mọi người không quen biết nhau, nhưng vì đều sống trên cùng một mảnh đất, cho nên tuổi thơ của ngươi và tuổi thơ của ta thật sự đều giống nhau. "Nhưng bây giờ Ẩn Môn đã không còn, sư tôn không còn, sư muội cũng không còn..." Trình Vận nói rồi nói, liền bật khóc lớn: "Cho nên ta phải sống tiếp, ta phải báo thù cho họ, cũng chính vì sự chống đỡ của niềm tin này, đã khiến ta tìm được cơ hội giết chết đệ tử canh giữ rồi trốn thoát, mà tin tức về Thiên Cung, chính là ta biết được ở đây." Nói xong...

Trình Vận mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn đối phương, ánh mắt kiên nghị chứa đầy nước mắt. "Thì ra là vậy!" Bát Đại Môn Chủ gật đầu, xóa bỏ nghi ngờ trong lòng.

Mặc dù mưa lãng quên của Thiên Cung có thể xóa bỏ ký ức, nhưng đối với một số người mang Đại Khí Vận thì vô hiệu, cũng có thể nói người mang Đại Khí Vận đều được Đại Đạo bảo hộ.

Mà cảnh giới Hợp Đạo của họ và Đại Đạo được coi là ngang cấp, căn bản không thể can thiệp quá nhiều vào vận hành của Đại Đạo. "Lần này chắc qua ải rồi nhỉ!?" Trình Vận trong lòng thấp thỏm không yên, cũng không quên gửi tin tức cho Tần Phong. "Ừm!?" Tần Phong nhận được tin tức thành công, mắt liền sáng lên.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn 'nhổ cỏ dứt gốc' (quét sạch), có sớm không sớm thì đánh một phát, nhưng không ngờ Thiên Cung lại phối hợp đến vậy, thật sự tự mình chủ động dâng đến tận cửa.

Ngay sau đó hắn liền để Trình Vận tự mình nắm giữ tiết tấu, moi ra tin tức về Thiên Cung từ miệng đối phương.

Nhưng tuyệt đối không thể học theo mấy tên tác giả cẩu, rõ ràng là tự mình quên mất vài cái hố đã đặt ra, sau khi độc giả lão gia chỉ ra nhắc nhở vẫn không vui, cứ cố chấp nói rằng ta có tiết tấu của mình. "Tà Đế ca ca!" Huyễn Nguyệt Ma Cơ giọng lười nhác hỏi: "Chúng ta bây giờ làm sao đây?

Có cần tiếp tục phái người tiến vào Bất Tường Chi Địa không!?" "Không cần nữa!" Tần Phong sau khi biết Trình Vận thành công, không định tiếp tục thám hiểm Bất Tường Chi Địa.

Mà là giao nhiệm vụ này cho Trình Vận đi hỏi Thiên Cung, còn mình thì định về Hoang Cổ một chuyến trước, xem Dao Quang có để lại một thành Đại Đạo Chi Lực nào không...

Màn hình chuyển đổi —— Chỉ thấy Tần Phong cầm Tổ Truyền Lượng Thiên Xích, đầu tiên là phá vỡ lối vào Ma Giới, tiến vào lối vào Hãn Hải của Tiên Giới, rồi sử dụng Lượng Thiên Xích đến lối vào Yêu Giới, cuối cùng lại dùng Lượng Thiên Xích để đến bên cạnh Kim Ô phân thân. "Má ơi, cái đường này chín khúc mười tám cua..." Tiểu Bạch chỉ cảm thấy đầu mình muốn quay cuồng, trong lòng cũng không nhịn được mà phun tào.

Nhưng còn chưa kịp phun tào tiếp, một cỗ khí lãng nóng bỏng ập đến, mặt đất dưới chân cũng nứt nẻ, nứt ra từng vết nứt dữ tợn. "Ối giời ơi, má nó!!" Tiểu Bạch lập tức kêu to một tiếng, suýt chút nữa biến thành một con thỏ nướng.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên bầu trời có ba vầng mặt trời chói chang, một là mặt trời thật sự, một là Kim Ô phân thân đang hiện nguyên hình luyện hóa Đại Đạo Chi Lực, toàn thân bao phủ bởi Thái Dương Chân Hỏa nóng rực, còn một cái là hai cỗ phân thân tách ra từ Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đang sử dụng Thái Dương Chân Hỏa để luyện chế mười mấy Tiên Vương của Long Tộc. "Nha nha..." Thiên Tuyển Ô Nha cũng kêu lớn, cảm thấy số mình cực kỳ khổ sở.

Không chỉ rơi vào khe nứt không gian tiến vào Ma Giới, còn bị Ma Tu luyện chế thành một con quạ, ngay sau đó lại gặp phải Tiểu Bạch cái đồ 'sinh vật' này, bây giờ lại đến Yêu Giới bị Thái Dương Chân Hỏa nung nấu. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ ức hiếp Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử chưa phát dục, đạt được 30 vạn Phản Phái Điểm!" "Thằng này 'dầu mỡ' còn nhiều hơn cả Tiểu Tam Tam!" Tần Phong liếc nhìn Thiên Tuyển Ô Nha, trong lòng đừng nói là hài lòng đến mức nào.

Thậm chí không cần như Tiểu Tam Tam mà mở miệng lừa gạt tình cảm, chỉ cần xông lên tát hai cái là có thể bạo ra tiền vàng, điều duy nhất lo lắng là chất lượng không được tốt lắm, dễ dàng bị một chưởng vỗ tan tành.

Nhưng y hiện tại cũng không có thời gian đi giúp nó cường hóa thân thể, phất tay liền lấy ra Hồ Lô Không Gian của Kim Ô phân thân.

Vốn dĩ bản thể của y cầm Tổ Truyền Lượng Thiên Xích, là vì y cần thuộc tính không gian và thời gian, nhưng bây giờ y đã thành công 'thôi thục' ra Thời Gian Hồ Lô, cho nên cũng không cần thiết phải sử dụng Tổ Truyền Lượng Thiên Xích nữa.

Huống hồ y lần này cần đi hạ giới Hoang Cổ, dựa vào Tổ Truyền Lượng Thiên Xích thì không thể phá vỡ hai giới.

Chương 2035

Cho nên y đã đặc biệt chạy một chuyến đến Yêu Giới, đổi Lượng Thiên Xích và Hồ Lô Không Gian trở lại, cũng tiện thể chia sẻ kinh nghiệm luyện hóa một thành Đại Đạo Chi Lực của mình cho Kim Ô phân thân.

Đương nhiên anh em ruột cũng phải sòng phẳng, cho nên y cũng không phải chia sẻ miễn phí.

Chỉ thấy hai đại phân thân của y đã luyện hóa Long Tộc xong, mười mấy viên đan dược lấp lánh kim quang lơ lửng giữa không trung, còn có thể mơ hồ cảm nhận được một cỗ long uy từ đó phát ra, chính là Cửu Mệnh Tiên Long Đan 'tùy tâm bản' của Tần Phong.

Vốn dĩ công hiệu của đan này là đạt được Tiên Long Chi Lực, thực lực và tuổi thọ tăng cường đáng kể, nhưng lúc này không ai biết đan này rốt cuộc có hiệu quả gì, giống như mở hộp mù hoàn toàn dựa vào vận may của mình. "Đan dược này coi như là thù lao của ta!" Tần Phong một chút cũng không có ý khách khí, giơ tay liền chiêu Cửu Mệnh Tiên Long Đan lại. "Chủ nhân đẹp trai nhất nhất nhất của thỏ!!" Tiểu Bạch khóe miệng chảy nước dãi, mắt thèm thuồng nhìn chằm chằm đan dược. "Thật hết cách với ngươi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lấy ra một viên đưa cho Tiểu Bạch. "Chủ nhân của thỏ tốt nhất!" Tiểu Bạch lập tức vui vẻ dán sát vào, sau đó nhận lấy đan dược nuốt xuống.

Ngay sau đó, chỉ thấy thân thể nó mạnh mẽ cứng đờ, như một con khỉ xuyên trời chạy loạn xạ lên xuống, kèm theo một trận tiếng pháo tiên rắc rắc vang lên, lúc thì bị nổ ra hiệu ứng mắt to, lúc thì bị nổ đến méo miệng lệch mắt...

Nhưng theo Đại Đạo Chi Ấn Thôn Phệ sáng lên, Tiểu Bạch đang chạy loạn cũng cuối cùng khôi phục bình tĩnh.

Chỉ thấy toàn thân nó dũng động một luồng khí tức cực kỳ tinh thuần, không chỉ khiến tu vi của nó trong nháy mắt đột phá đến Tiên Vương cao giai, mà còn kèm theo từng trận tiếng rồng ngâm từ trong cơ thể truyền ra. "Đan dược lợi hại quá!!" Tiểu Bạch trên mặt tràn đầy kinh hỉ nhìn móng vuốt nhỏ của mình, phát hiện thuật luyện đan của chủ nhân đã lại tăng lên.

Không chỉ khiến nó đột phá đến Tiên Vương cao giai, mà còn sở hữu Tiên Long Chi Lực trong truyền thuyết.

Mặc dù Tiên Long Chi Lực này không bằng Hỗn Nguyên Chi Lực của chủ nhân nó, nhưng đối với nó lại có trợ giúp không nhỏ, khiến sức mạnh của nó tăng lên một tiểu cấp độ. "Đương nhiên rồi!!" Tần Phong thần tình rất kiêu ngạo nói: "Đây chính là đan dược cấp Thiên Đạo trong truyền thuyết, nhìn khắp cả lịch sử Nhân Tộc, cũng không có mấy người luyện chế ra được." "Chủ nhân của thỏ siêu cấp lợi hại!!" Tiểu Bạch lập tức ngẩng đầu nghiêng một góc mười lăm độ, đôi mắt to tròn tràn đầy sùng bái. "Biết là tốt rồi!!" Tần Phong đối với thuật luyện đan 'tùy tâm' của mình tràn đầy tự tin, hoàn toàn không ý thức được đan dược cấp Thiên Đạo sẽ dẫn đến lôi kiếp.

Ngay sau đó y lại kết một đạo chỉ quyết điểm ra, khởi động Hồ Lô Không Gian đi đến hạ giới Hoang Cổ, tìm kiếm một thành Đại Đạo Chi Lực mà Dao Quang năm đó đã mang xuống. "Đồ khốn, *** đồ khốn!" Kim Ô phân thân thấy đan dược bị lấy đi, trong lòng lập tức gào thét.

Nếu không phải y hiện tại đang luyện hóa Đại Đạo Chi Lực không thể động đậy, chắc chắn đã xông lên liều mạng với bản thể của mình, để hắn hiểu rằng mạng của phân thân cũng là mạng, không phải bán cho Tần Gia ngươi làm trâu làm ngựa.

Màn hình chuyển đổi —— Tần Phong mang theo Tiểu Bạch, đến hạ giới Hoang Cổ.

Vì đã có kinh nghiệm xuống Hoang Cổ, nên vừa đến đã áp chế cảnh giới của mình, tránh cho Hoang Cổ không chịu nổi mà sụp đổ. "Thỏ ta lại trở về rồi!!" Tiểu Bạch lập tức vui vẻ kêu lớn, cũng không quên tặng cho con quạ một cái bạt tai lớn. "Nha nha~~" Thiên Tuyển Ô Nha vỗ cánh kêu to, muốn thoát khỏi ma trảo của Thỏ Ma Vương.

Nhưng nó hiện tại chỉ là Thiên Tuyển Chi Tử chưa phát dục, dù có hào quang Thiên Đạo cấp sơ thủy, cũng không thể chống đỡ nổi tu vi Tiên Vương cao giai của Tiểu Bạch, lập tức bị một cỗ sức mạnh vây khốn tại chỗ. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ ức hiếp Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử chưa phát dục, đạt được 1 vạn Phản Phái Điểm!" "Lại ức hiếp nữa à!" Tần Phong trong lòng không nhịn được khẽ thở dài, không biết Tiểu Bạch học ai mà lại bạo lực đến thế.

Nhưng y hiện tại cũng không có thời gian đi giáo dục trẻ con, đang phóng ra thần thức của mình tra xét toàn bộ Hoang Cổ, bất kể là tổ địa Tần Gia, hay Tam Đại Thánh Địa trước đây, hay thậm chí là Côn Luân Bí Cảnh...

đều không thể thoát khỏi thần thức của y.

Chỉ là y tra xét đi tra xét lại mấy chục lần, lại không phát hiện ra một thành Đại Đạo Chi Lực nào.

Thậm chí ngay cả một chút dao động bất thường cũng không có, cũng có nghĩa là Hoang Cổ rộng lớn, không có một bảo vật và cơ duyên nào ra hồn, sớm đã bị một đám Thiên Tuyển Chi Tử năm đó chia cắt hết rồi. "Lẽ nào vẫn còn ở trên người Dao Quang!?" Tần Phong vừa nảy ra ý niệm này, liền lập tức phủ định.

Nếu một thành Đại Đạo Chi Lực đó thật sự ở trên người Dao Quang, thì nàng khi đi chắc chắn sẽ để lại, vì chỉ khi để lại thì bọn họ mới có hy vọng chống lại Thiên Cung.

Là một người biết lai lịch của Thiên Cung, không thể nào không nghĩ đến tầng quan hệ này. "Đôi khi chỉ nghĩ không được, phải tự mình đi xem mới biết!" Tần Phong không có ý định ngồi yên lãng phí tế bào não, lập tức lấy ra Thời Gian Hồ Lô vừa được 'thôi thục'... "Cái này là..." Tiểu Bạch nhìn chằm chằm Thời Gian Hồ Lô, cảm thấy cái hồ lô này không hề đơn giản.

Nhưng Tần Phong lại không có ý định giải thích, từ Côn Bằng phân thân lấy Đại Đạo Chi Ấn Thời Gian, liền lập tức kết quyết khởi động Thời Gian Hồ Lô trong tay.

Trong khoảnh khắc...

Hư không xung quanh như bị một bàn tay khổng lồ vô hình khuấy động, phát ra từng tiếng rít chói tai, ngay sau đó thế giới trước mắt bắt đầu vặn vẹo biến hình, cảnh tượng vốn dĩ rõ ràng trở nên mơ hồ không rõ, giống như một bức tranh thủy mặc bị nước làm ướt. "Chuyện gì thế này!?" Tiểu Bạch chỉ cảm thấy thân thể mình trở nên vô cùng nhẹ nhõm, cũng không quên vươn tay túm chặt Thiên Tuyển Ô Nha, ngay sau đó cả hai liền bị kéo vào vòng xoáy không gian thời gian vô tận, cũng dọa nó lập tức phát ra một tiếng kêu chói tai.

Mà quang mang Thời Gian Hồ Lô phát ra càng lúc càng mạnh, cảnh sắc xung quanh cũng bắt đầu càng lúc càng rõ ràng.

Nhưng lại không phải cảnh sắc Đại Tần hưng thịnh trước đây, mà là cảnh tượng hoang tàn sau chiến tranh với những bức tường đổ nát.

Bức tường thành vốn dĩ trông kiên cố, nay chỉ còn lại những khối đá lởm chởm, như bị thú dữ cắn xé, mặt đất gồ ghề, đầy những hố sâu khổng lồ, mặt đất nứt nẻ đầy những vết tích va chạm năng lượng.

Không xa là mấy cây trơ trụi xiêu vẹo, cành cây gãy nát, không chút sinh khí.

Gió lạnh gào thét qua, cuốn bay bụi đất và mảnh vụn trên mặt đất, phát ra tiếng sột soạt, như đang rên rỉ về sự thảm khốc của trận đại chiến này. "Đây là Hoang Cổ sao!?" Tiểu Bạch đầy đầu dấu hỏi, bắt đầu nhìn quanh.

Trực giác của yêu thú nói cho nó biết, nơi đây chính là Hoang Cổ nơi nó sinh ra, nhưng tu vi Tiên Vương trung giai lại cũng nói cho nó biết, mọi thứ trước mắt lại không phải ảo giác. "Là Hoang Cổ!" Tần Phong nhìn quanh rồi nói: "Lúc này chính là cảnh tượng Long Ngạo Thiên vì hồng nhan mà giận dữ xông lên, dẫn đến sinh vật dị giới toàn diện xâm lấn Hoang Cổ, cũng là thời đại thủy tổ Tần Gia ta quật khởi." "Thời đại thủy tổ quật khởi!?" Tiểu Bạch đầu tiên sửng sốt, sau đó kêu chói tai: "Vậy chẳng phải là Hoang Cổ vạn năm trước sao!?" "Trả lời chính xác!!" Tần Phong đưa ra câu trả lời khẳng định, rồi ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên bầu trời có một quả cầu lửa từ trên trời giáng xuống, bên trong chính là bản thể Bất Tử Thần Thụ của Dao Quang.

Vốn dĩ Dao Quang sau khi phát hiện Hợp Đạo là lời nói dối, liền muốn liên hợp Tà Đế 'trong ứng ngoài hợp', khởi động Thái Cổ Đại Chiến lần thứ hai để lật đổ thống trị của Thiên Cung, nhưng nào ngờ Thiên Cung thật sự quá mạnh mẽ, chỉ cần 'thôi thục' một Phần Thiên Tiên Đế đã khiến bọn họ công dã tràng.

Nhưng may mắn là thân phận của nàng không bị bại lộ, một mực tiềm phục trong Ẩn Môn tích lũy sức mạnh, cho đến khi chậm chạp không Hợp Đạo đã khiến Thiên Cung nghi ngờ.

Chương 2036

Thế là nàng quả quyết giết chết sứ giả Thiên Cung, đồng thời tự chém một đao kết thúc Hợp Đạo.

Và lúc này chính là cảnh tượng Dao Quang tự chém một đao, phá vỡ kết giới đến Hoang Cổ.

Hiện tại nàng ngoài việc chém giết sứ giả Thiên Cung bị trọng thương, Đông Hoàng Chung cũng bị vỡ, trên người còn mang theo một thành Đại Đạo Chi Lực, cũng như một nửa Đại Khí Vận khổng lồ của thiên hạ. "Đó không phải là..." Tiểu Bạch ngây ngốc nhìn Dao Quang từ trên trời giáng xuống, cuối cùng cũng xác nhận mình đã trở về vạn năm trước.

Oanh long một tiếng!!

Bất Tử Thần Thụ nặng nề rơi xuống, như thiên thạch đập vào mặt đất.

Mà Tần Phong cũng không có ý định tiến lên chào hỏi giúp đỡ chữa trị, lập tức sử dụng Cách Không Thủ Vật lấy đi một thành Đại Đạo Chi Lực, ngay sau đó lại lấy ra Thời Gian Hồ Lô chuẩn bị quay về. "Kẻ nào!?" Dao Quang phát hiện một thành Đại Đạo Chi Lực bị đánh cắp, bản năng liền phát động công kích về phía Tần Phong. "Vãi chưởng, bị thương rồi còn không thành thật!" Tần Phong lập tức thốt ra tiếng chửi thề, không ngờ con mụ này lại dũng mãnh đến vậy.

Nhưng y hiện tại muốn dừng lại đã không kịp, chỉ có thể cứng đầu tiếp tục khởi động xuyên việt thời không.

Oanh long long!!

Công kích của Dao Quang giáng xuống, phát ra tiếng nổ vang rền.

Chỉ thấy Tần Phong thành công mở ra thông đạo thời không biến mất tại chỗ, nhưng sức mạnh thời gian y ngưng tụ lại bị oanh thành ba khối, một khối rơi xuống Thái Bạch Tiên Sơn, một khối rơi xuống Tạo Hóa Tiên Cảnh, còn một khối thì rơi xuống Vũ Lăng Thánh Địa.

Cuối cùng diễn biến thành Tam Đại Thánh Địa Động Thiên Phúc Địa, có thể tiến vào trong đó để gia tốc tốc độ tu luyện của bản thân.

Và ngay khi Tần Phong thành công rời đi, Dao Quang cũng đạt đến cực hạn mà hôn mê.

Trong mơ hồ dường như nhìn thấy một thiếu niên đến bên cạnh mình, từ bùn đất dưới chân đào ra Đông Hoàng Chung đã vỡ nát, ngay sau đó nàng liền chứng kiến một gia tộc khổng lồ, đã được xây dựng như thế nào lấy nàng làm trung tâm. "Á!!" Một tiếng kêu như heo bị chọc vang lên, Tần Phong từ trên không nhanh chóng rơi xuống.

Mặc dù y thành công mở ra thông đạo thời không tiến vào, nhưng cũng chịu ảnh hưởng của công kích từ Dao Quang mà sản sinh dao động, dẫn đến việc y không chỉ không thể quay về đường cũ, mà còn biểu diễn một màn từ trên trời giáng xuống.

Bịch một tiếng!!

Tiểu Bạch rơi xuống đầu tiên, còn nảy lên mấy cái.

Ngay sau đó Tần Phong từ trên trời giáng xuống, đập mạnh vào người nó. "Á!!" Tiểu Bạch lập tức bị đè đến mức mắt trợn tròn, một lần nữa trải nghiệm sự 'không thể chịu nổi'. "Nha nha!!" Thiên Tuyển Ô Nha vui mừng khôn xiết, vỗ cánh bay lượn giữa không trung.

Nhưng còn chưa kịp vui mừng được hai giây rưỡi, liền bị Tiểu Bạch một gạch đập xuống, ngay sau đó lại xông lên một trận nhổ lông xé rách. "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ ức hiếp Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử chưa phát dục, đạt được 1 vạn Phản

Phái Điểm!" "Đinh đông, chúc mừng linh sủng của túc chủ ức hiếp Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử chưa phát dục, đạt được 1 vạn Phản Phái Điểm!" "..." "Lại nữa rồi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, phát hiện Tiểu Bạch quá bạo lực.

Nhưng y hiện tại cũng không có thời gian để ý đến chuyện này, lật tay lấy ra một thành Đại Đạo Chi Lực.

Vốn dĩ trong lòng y ít nhiều còn có chút thấp thỏm, từ quá khứ đạt được Đại Đạo Chi Lực sẽ bị trừng phạt, nhưng nhìn thấy Đại Đạo Chi Lực thật sự tồn tại trong tay, khiến y lập tức có một ý tưởng táo bạo. "Có lẽ có thể trở về quá khứ xa xưa hơn nữa!" Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, lần nữa lấy ra Thời Gian Hồ Lô.

Chỉ thấy y túm tai thỏ của Tiểu Bạch, Tiểu Bạch túm Thiên Tuyển Ô Nha, trong một trận quang mang lần nữa biến mất tại chỗ.

Và khi Tần Phong lần nữa mở mắt ra, đã trở về Hoang Cổ xa xưa hơn nữa.

Lúc này không có Long Ngạo Thiên, không có Đại Yến Hoàng Triều, không có Trường Không Kiếm Thần... thứ duy nhất y nhận ra là ngọc tỷ truyền quốc kia.

Nhưng những thứ này đều không phải mục tiêu của Tần Phong, y lập tức sử dụng Hồ Lô Không Gian trở về Tiên Giới.

Chỉ thấy Tiên Giới lúc này và Tiên Giới sau này không khác biệt mấy, Tà Đế đã thành công luyện hóa một thành Đại Đạo Chi Lực khai tịch Ma Giới, ngay sau đó liền bắt đầu chỉnh hợp Ma Tu thiên hạ tấn công Ẩn Môn ở Tây Vực. "Đây lại là thời đại nào!?" Tiểu Bạch vẫn đầy đầu dấu hỏi, tiếp tục hiếu kỳ nhìn quanh.

Chỉ thấy xung quanh bọn họ có rất nhiều tán tu đang trên đường, sắc mặt bọn họ vô cùng ngưng trọng và nghiêm túc, như thể mang theo sứ mệnh gì đó không ngừng tiến về phía Tây. "Thái Cổ Đại Chiến lần thứ hai!" Tần Phong không giấu giếm, lập tức mở miệng giải thích. "Thái Cổ Đại Chiến lần thứ hai!!" Tiểu Bạch lập tức kêu chói tai, không ngờ mình lại có thể chứng kiến lịch sử... "Đi, chúng ta đi xem!" Tần Phong một tay nhấc tai thỏ lên, dùng Không Gian Hồ Lô đến Tây Vực.

Ngay sau đó liền có một cỗ mùi máu tanh nồng nặc ập đến, kèm theo tiếng nổ vang dội liên miên bất tuyệt. "Đây chính là Thái Cổ Đại Chiến lần thứ hai sao!?" Tiểu Bạch không nhịn được há hốc miệng, bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Chỉ thấy Tà Đế và Phần Thiên Tiên Đế trên Cửu Thiên, toàn thân tiên quang tứ ngược, khí thế cường đại đến mức như thể chỉ cần nhấc tay là có thể nghiền nát trật tự toàn bộ Tiên Giới.

Ngay sau đó Tà Đế mặc hắc bào, toàn thân bốc lên ma viêm màu mực quỷ dị, như thể là hiện thân cụ thể hóa của Sát Lục Đại Đạo, không chỉ lấp lánh u quang, mà còn toát ra vô tận huyết tinh và sát khí.

Oanh long long!!

Trên bầu trời điện giật sấm vang, mây đen cũng cuồn cuộn kéo đến.

Chỉ thấy Sát Lục Đại Đạo Chi Lực điên cuồng ngưng tụ giữa thiên địa, hóa thành vô số ma thủ dữ tợn vồ lấy Phần Thiên Tiên Đế.

Nơi đi qua, không gian không chỉ bị lưỡi dao vô hình cắt xé, phát ra tiếng "kẽo kẹt" chói tai, mà còn bị nhiễm một tầng huyết vụ nồng đậm, như thể muốn đồ sát tất cả sinh linh.

Mà Phần Thiên Tiên Đế đối diện cũng không ngồi yên chờ chết, toàn thân lại tỏa ra tiên viêm màu vàng nóng rực, tựa như một vầng liệt nhật treo cao, bên trong còn ẩn chứa sức mạnh hủy diệt Đại Đạo đáng sợ. "Gầm!!" Phần Thiên Tiên Đế không nhịn được gầm lên một tiếng, một vầng mặt trời vàng rực bay lên phía sau y, chỉ thấy vầng mặt trời này không chỉ quang mang vạn trượng, mà còn ẩn chứa năng lượng dao động đủ để hủy diệt tất cả, xua tan vài phần mây đen Tà Đế triệu hoán ra.

Chương 2037

Ngay sau đó mặt trời bùng nổ ra vô tận quang diễm, dưới sự gia trì của Hủy Diệt Đại Đạo, hóa thành từng đạo kim sắc liệt diễm trường thương, mỗi một cây trường thương đều mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, lấy thế bài sơn đảo hải bắn về phía Tà Đế.

Mà phía dưới mặt đất là quân lính của hai bên đang chém giết, có người đi theo Tà Đế lựa chọn lật đổ Thiên Cung, cũng có người đi theo Phần Thiên Tiên Đế lựa chọn bảo vệ sự ổn định của thế giới.

Chỉ thấy cờ xí hai bên bay phấp phới, các tướng sĩ hai bên la hét xông về phía đối phương.

Không chỉ có Thiên Kiêu của các đại tông môn, mà còn có đệ tử của các đại gia tộc, cùng vô số tán tu tự phát gia nhập... có thể nói từ cường giả Tiên Đế cảnh, cho đến Địa Tiên cảnh pháo hôi đều đã đến.

Vì tất cả tu tiên giả của toàn bộ Tiên Giới đều biết, đây là một trận đại chiến liên quan đến vận mệnh của Tiên Giới. "Quá kịch liệt rồi!" Tần Phong nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng bị chấn động sâu sắc.

Chỉ thấy hai bên điên cuồng chém giết trên chiến trường, có đệ tử tiên môn dưới sự dẫn dắt của chưởng môn, tổ thành kiếm trận, pháp trận chém giết, cũng có tiên cầm cõng tu tiên giả bay cao, thỉnh thoảng sà xuống chém giết, còn có đủ loại quang mang tiên thuật, như từng đạo cầu vồng rực rỡ.

Nơi đi qua, hoa cỏ khô héo, đất đai nứt nẻ.

Tiếng hò reo giết chóc, tiếng va chạm, tiếng kêu thảm thiết, không ngừng đan xen vào nhau, chấn động đến mức tai người ù đi.

Nhưng Tần Phong lại không quên nhiệm vụ đến đây, lập tức mang theo Tiểu Bạch nhanh chóng đến nơi Ẩn Môn tọa lạc.

Vì bọn họ đã công phá Ẩn Môn ở hậu thế, cho nên không kinh động bất kỳ ai liền dễ dàng tiềm nhập. "Cái này được đó!!" Tiểu Bạch mắt lập tức sáng lên, lấy ra túi ma thuật chuẩn bị tiến hóa.

Nhưng ngay khi bọn họ theo lộ tuyến trong ký ức, tiến đến khu vực trung tâm của Ẩn Môn, lại nhìn thấy một tấm phù chỉ màu vàng cổ xưa chặn đường, trên đó còn dũng động một cỗ Thái Thanh Chi Lực vô thượng, như thể có thể trấn áp tất cả tà túy trên thế gian, cũng có thể chống lại tất cả công kích trên thế gian. "Cái này là cái gì!?" Tần Phong lập tức nhíu mày, cũng nhanh chóng rụt chân về.

Khác với những đạo gia phù chỉ mà y từng thấy, phù này tuyệt đối là một kiện pháp bảo lợi hại, năng lượng và quy tắc ẩn chứa bên trong, còn mạnh hơn cả Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu nhất định phải nói một pháp bảo để so sánh, e rằng cũng chỉ có Âm Dương Ngư Ngọc Bội của Uyên Tổng.

Ngay cả khi y hiện tại đã đột phá đến Tiên Đế cao giai, cũng vẫn không thể nhìn thấu lai lịch của Âm Dương Ngư Ngọc Bội, chỉ có thể mơ hồ cảm giác nó còn lợi hại hơn cả Đại Tiên Thiên Chí Bảo. "Chỗ này có cái này sao!?" Tiểu Bạch lập tức nghiêng cái đầu nhỏ hồi tưởng, nhưng trong ký ức quả thật không có thứ này.

Ban đầu khi bọn họ công phá Tiên Minh tiến vào khu vực trung tâm này, có thể nói là một đường thông suốt không trở ngại, căn bản không có cái phù chỉ màu vàng nào chặn đường. "Lão Triệu!?" Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, không hiểu sao lại nghĩ đến lão Triệu.

Ban đầu khi bọn họ công nhập Tiên Minh là phân tán, đến khi gặp lại lão Triệu thì y đang bị Ẩn Môn Môn Chủ tức giận truy sát, huống hồ bọn họ tiến vào trung tâm Ẩn Môn, một đường thông suốt không trở ngại quả thật không hợp lý. "Lão Triệu đáng chết..." Tiểu Bạch vừa nghe đã hiểu, lập tức tức giận nói: "Hắn ta dám cướp Tổ Truyền Phù Chỉ của Tần Gia chúng ta!!" Lời vừa dứt, hư không chấn động!!

Ngay sau đó, một đạo âm thanh như đến từ vô thượng, nổ vang bên tai Tần Phong và Tiểu Bạch, "Người hậu thế, ngươi xuyên việt đến đây là muốn thay đổi lịch sử sao!?" "Cái gì!?" Đồng tử Tần Phong chợt co rút, vội vàng nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy một bàn tay khổng lồ che trời che đất, như thể từ sâu thẳm Hỗn Độn vô tận vươn ra, với một thế không thể cản phá từ trên trời giáng xuống, như Ngũ Chỉ Sơn mang theo cảm giác áp bách cường liệt vỗ về phía y.

Oanh long long!!

Hư không bị ép đến biến hình, phát ra tiếng nổ trầm đục.

Cứ như vạn quân lôi đình nổ vang bên tai, mang theo uy nghiêm vô thượng và sức mạnh cường đại, muốn trấn áp tất cả trên thế gian dưới lòng bàn tay của mình. "Mạnh hơn cả những Môn Chủ Ẩn Môn kia, lẽ nào là đại boss của Thiên Cung!?" Sắc mặt Tần Phong không khỏi biến đổi, không ngờ đối phương lại ở đây.

Chỉ thấy y lập tức thêm vào mấy chục cái buff, cũng nhanh chóng tế ra Trảm Tiên Kiếm Trận Đồ, bốn thanh Đại Tiên Thiên Chi Kiếm ẩn chứa sát khí vô tận, kiếm khí ngang dọc đan xen phát ra khí tức khiến người ta kinh hãi, cũng va chạm mạnh mẽ với bàn tay khổng lồ.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang rền chấn động thiên địa, năng lượng đáng sợ cũng càn quét phương Tây. "Phụt!!" Tần Phong lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói dữ dội.

Nhưng y hiện tại căn bản không có thời gian để thở dốc, vì bàn tay khổng lồ chỉ hơi ngừng lại một chút, rồi lại tiếp tục nhanh chóng vỗ về phía y. "Nguy hiểm!!" Tiểu Bạch thấy Tần Phong không phải đối thủ của y, vội vàng kích hoạt sức mạnh không gian di động.

Mà Tần Phong cũng cường áp xuống xung động thổ huyết, nhanh chóng lấy ra Thời Gian Hồ Lô mở ra thông đạo thời không, cũng vì một người một thỏ phối hợp ăn ý, thành công trốn về thời đại của mình.

Màn hình chuyển đổi, thời đại của Tần Phong.

Chỉ thấy đội ngũ chuyên nghiệp đã đến Hãn Hải, đang yên lặng chờ triệu kiến của Tần Phong. "Chúng ta thế này có ổn không!?" Đàm Lực có chút thấp thỏm nói: "Bố già bảo chúng ta thu thập Đại Đạo Chi Ấn, nhưng chúng ta lại chạy đến đầu quân cho bố già, có để lại ấn tượng xấu là không nỗ lực, không chịu khổ, không cầu tiến cho bố già không!?" "A Di Đà Phật!!" Tam Lộng Đại Sư chắp hai tay lại nói: "Nếu bây giờ chúng ta không chịu khổ, thì bây giờ chúng ta sẽ không chịu khổ, nếu chúng ta chịu khổ, thì người hưởng phúc chính là kẻ khác, cho nên câu cá trong công việc mới là lựa chọn duy nhất..." “Cũng có lý!” Mộc Tú và những người khác đều gật đầu, bày tỏ sự tán thành với lời của Mạc Ngư.Rầm rầm!!Đúng lúc mọi người đang chia sẻ kinh nghiệm của Mạc Ngư, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm sét.Chỉ thấy trên hư không đột nhiên xuất hiện một khe nứt không gian, bên trong còn cuồn cuộn bão năng lượng đáng sợ, ngay sau đó Tần Phong và Tiểu Bạch liền từ trong đó rơi ra, Tiểu Bạch trong tay còn nắm chặt con quạ Thiên Tuyển kia.“Phụt!”Tần Phong không kìm nén được nữa, tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi.“Bệ hạ, người sao vậy!?” Đội ngũ chuyên nghiệp thấy vậy thì kinh hãi, vội vàng xông lên đỡ Tần Phong dậy.Chỉ thấy thân thể Tổ Vu của y không những nứt ra từng vết như búp bê sứ, mà Hỗn Nguyên chi khí trong cơ thể cũng hỗn loạn dị thường, ngay cả Tam

Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết cũng khó mà phục hồi vết thương.

“Trẫm không sao!” Tần Phong lau máu nơi khóe miệng, thở hổn hển từng ngụm lớn.Mặc dù y biết đại BOSS Thiên Cung rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức độ này, mình chỉ vừa tiếp xúc nhẹ một chút thôi mà suýt chút nữa đã bị đối phương tiễn đi lĩnh hộp cơm rồi.Tuy nhiên cũng gián tiếp chứng minh một điều, năm thành Đại Đạo Chi Lực quả thực kinh khủng.Đừng nói y bây giờ chỉ luyện hóa được một thành Đại Đạo Chi Lực, cho dù có luyện hóa tất cả ba thành Đại Đạo Chi Lực, cũng không phải đối thủ của đại BOSS Thiên Cung, nhiều nhất cũng chỉ có thể chịu được thêm mấy chiêu.“Thế này mà còn gọi là không sao!?” Đội ngũ chuyên nghiệp lập tức kinh hãi nhìn nhau, đây là lần đầu tiên họ thấy Tần Phong chật vật như vậy.“Đáng sợ quá!” Tiểu Bạch sợ hãi siết chặt con quạ, giọng nói có chút run rẩy: “Rõ ràng chúng ta tiến vào không kinh động bất cứ ai, tên kia làm sao phát hiện ra chúng ta chứ!?”“Làm sao phát hiện ra!?” Tần Phong nghe vậy cũng lẩm bẩm một tiếng, nghĩ đến Đại Đạo Chi Lực của mình.Vốn dĩ một thời không chỉ có mười thành Đại Đạo Chi Lực, nhưng giờ đột nhiên không hiểu sao lại có thêm hai thành.Nếu đặt mình vào vị trí của đại BOSS Thiên Cung, e rằng cũng sẽ tự mình chạy tới kiểm tra xem là chuyện gì, vì vậy hành vi của y căn bản không phải là tiềm nhập, ngay từ đầu y đã là một ngọn đèn chỉ đường rồi.Tuy nhiên bây giờ cũng không phải lúc dây dưa mấy chuyện này, y phải nhanh chóng chữa trị vết thương của mình.Còn phải tranh thủ thời gian luyện hóa một thành Đại Đạo Chi Lực vừa đạt được, cũng như nâng cao tu vi cho các đệ tử dưới trướng, chuẩn bị cho Thái Cổ Đại Chiến lần thứ ba bất cứ lúc nào.Nghĩ đến đây ——Tần Phong lập tức giơ tay lên, lấy ra Tà Đế Xá Lợi.Ngay sau đó, sức mạnh thời gian cuồn cuộn tụ lại trong lòng bàn tay, cũng nhanh chóng dung nhập vào Tà Đế Xá Lợi, khiến nó trông như một quả cầu pha lê lấp lánh điểm điểm tinh quang.“Đây là…” Ánh mắt của đội ngũ chuyên nghiệp lập tức bị thu hút, chăm chú nhìn Tà Đế Xá Lợi.Mặc dù Tần Phong đã hấp thu Đại Đạo Chi Lực bên trong, nhưng tinh nguyên của các Tà Đế đời trước lại không hấp thu được bao nhiêu, không phải y không muốn hấp thu, cũng không phải không thể hấp thu, mà chỉ là đơn thuần không xem trọng nữa.Bây giờ kết hợp với sức mạnh thời gian của mình, vừa hay có thể bố trí một thời gian kết giới.Rầm rầm!!Tiếng nổ vang vọng, hư không cũng kịch liệt chấn động.Ngay sau đó, lấy Tà Đế Xá Lợi làm trung tâm, hình thành một thế giới vòm trời sao, bao phủ toàn bộ đội ngũ chuyên nghiệp vào bên trong, còn tràn ngập một luồng sức mạnh thời gian cực hạn.“Đây là…” Trong lòng đội ngũ chuyên nghiệp lại một lần nữa kinh ngạc, có thể cảm nhận được sức mạnh thời gian cực hạn.Mặc dù thế giới vòm trời sao này có diện tích không lớn, chỉ bằng một sân bóng đá, nhưng bên trong lại tràn ngập Đại Đạo Chi Lực thời gian, ở trong đó một vạn năm, bên ngoài cũng chỉ trôi qua một năm thời gian.Bây giờ còn chín năm nữa Thiên Cung mới giáng lâm, tức là bọn họ còn có thể tu luyện được chín vạn năm!“Khụ khụ…” Tần Phong bố trí xong thời gian kết giới, lập tức không chịu nổi mà ho ra một ngụm máu tươi.“Bệ hạ!!” Đội ngũ chuyên nghiệp kinh hãi thất sắc, không ngờ Tần Phong lại bị thương nặng đến vậy.“Tu luyện cho tốt đi, kẻ địch lần này rất mạnh!” Tần Phong giơ tay ra hiệu mình không sao, sau đó liền chuẩn bị bắt đầu trị thương.Cảnh tượng chuyển đổi, trên Bạch Ngọc Kinh.Chỉ thấy Tử Diên và Vu Lan hai nữ nhân đang đàm đạo dưới Bồ Đề Cổ Thụ; Tiêu Cửu Nương ở một bên gảy đàn tấu nhạc trợ hứng; Tiểu Hương Phi ở một bên động tác nhẹ nhàng nấu trà, một vẻ phong thái khuê các tiểu thư; Mộ Dung Tĩnh nhắm mắt khoanh chân dưới gốc cây, luyện hóa cơ duyên Tiên Đế của mình; Tiểu Nhu ở một bên bận rộn làm điểm tâm ngon miệng.Còn có Tiềm Tiềm đang nằm trên cành Bồ Đề Cổ Thụ, hình như là lo lắng cô bé ngủ lâu trong phòng sẽ bị mốc, nên đặc biệt chọn một ngày nắng đẹp treo lên Bồ Đề Cổ Thụ phơi nắng.Còn về Hữu Dung vị tiểu y tiên này… thì như nàng dâu chịu ủy khuất, đứng một bên ngang nhiên thù địch tất cả mọi người.“Đại ma vương đáng ghét!!” Trong lòng Hữu Dung tủi thân vô cùng, hận không thể bẻ gãy Tần Phong ra.Rõ ràng mình đi theo một đại ma vương háo sắc, nhưng hơn một trăm năm trôi qua mà mình vẫn còn là gái trinh còn nguyên, nói ra đừng nói người khác không tin, ngay cả bản thân nàng cũng không dám tin.“Ô ô, ngủ sướng quá!”Đúng lúc Hữu Dung tủi thân vô cùng, Tiềm Tiềm trên cây cuối cùng cũng tỉnh lại.Khác với trăm năm trước khi ngủ say còn chưa đột phá Tiên Cảnh chân chính, lúc này cô bé đã là cao thủ Tiên Vương Cảnh thực thụ rồi.Cũng bởi vì cô bé và Tần Phong tình như cha con, cho nên bảo bối Tần Phong có được đều có phần của cô bé, thế là cô bé đã thành công mở khóa thành tựu hoa khai cửu phẩm.“Tốt lắm, nó cuối cùng cũng tỉnh rồi!” Các nữ nhân nghe thấy tiếng động, lập tức đồng loạt nhìn sang.Trước đây bọn họ đều không để Tiềm Tiềm vào mắt, cảm thấy người này thiên phú hữu hạn, căn bản không thể cấu thành uy hiếp đối với họ, nhưng bây giờ họ mới hiểu rằng dù mình có ưu tú đến mấy, cũng không bằng có một người cha tốt.Có một người cha tốt, có thể khiến ngươi nằm thắng cả đời!“Ta ngủ rất lâu sao!?” Tiềm Tiềm mơ màng mở mắt, hoàn toàn không biết đêm nay là đêm nào.Cứ như thể tác giả chó má không biết hôm qua là Lễ Tình nhân, chỉ có thể dựa vào tiếng “ba ba” la hét cả đêm của nhà bên cạnh, để phán đoán hôm qua chắc là Ngày của Cha.“Hơn cả lâu ấy chứ!” Các nữ nhân nghe vậy, đảo mắt khinh bỉ.Nhưng đúng lúc các nữ nhân chuẩn bị giải thích tình hình cho Tiềm Tiềm, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm đột nhiên tối sầm lại.“Ai!?” Các nữ nhân lập tức biến sắc, ai nấy đều rút vũ khí phòng bị.Nhưng ngay sau đó, trên bầu trời u ám, hiện lên một đôi Trùng Đồng thượng cổ, phảng phất như thần linh đang phủ thị chúng sinh thế gian.“Trùng Đồng?

Là Tần Phong!!” Tiên Minh Minh Chủ trong lòng giật mình, có thể cảm nhận được Tần Phong lại trở nên mạnh hơn.Tuy nhiên Tần Phong lại không có ý hàn huyên với hắn, y tiện tay liền thu Bạch Ngọc Kinh vào thế giới Trùng Đồng, cũng không quên riêng ra kéo Hữu Dung ra ngoài.“Nha, ai đó!?” Hữu Dung chỉ cảm thấy có người đột nhiên ôm lấy mình, lập tức kinh hoảng kêu to: “Ta, ta là nữ nhân của Tà Đế đại ma vương, ngươi dám động vào ta là đối địch với Tà Đế, đối địch với Tiên Minh.”“Vậy sao!?” Đúng lúc Hữu Dung đang uy hiếp đối phương, giọng nói của Tần Phong vang lên bên tai, “Vậy trẫm sẽ không khách khí đâu…”“Đại ma vương, ô ô…” Hữu Dung còn chưa kịp phản ứng, đã phát ra tiếng ô ô.Bản thân nàng vốn nghĩ là 《Tiểu Y Tiên tuyệt mỹ thảm bị kẻ ác hủy hoại trong sạch, từ đó vĩnh viễn chia lìa với đại ma vương》, nhưng không ngờ cuối cùng lại là 《Đại ma vương cả đời kiên cường, ngay cả với tiểu y tiên yêu dấu cũng phải dùng cường》Nhưng còn chưa kịp nghĩ tiếp cốt truyện, nàng đã bị đại ma vương đẩy ngã lên một chiếc giường đỏ.Ngay sau đó, Thái Cực Đồ bao phủ Tà Đế Cung, toàn bộ ma khí của Ma Giới cũng bắt đầu hội tụ về phía hai người, còn kèm theo một luồng Đại Đạo Chi Lực kinh khủng.“Làm sao đây?

Làm sao đây!?” Tiểu Bạch ở ngoài Tà Đế Cung, cấp đến nỗi nhảy nhót không yên.Bây giờ Hữu Dung không tốn một xu nào đã giật được danh tiếng, khiến các phú bà trước đây đã bỏ ra cái giá lớn sẽ nghĩ thế nào?

Đây không phải cố tình đập phá tấm biển kinh doanh trăm năm của Tần Tiểu Bạch sao!?Nhưng lúc này Tần Phong nào có thời gian quản tấm biển của Tiểu Bạch, y đang tĩnh lặng cảm thụ sự biến hóa của Dược Tiên Chi Thể của Hữu Dung.Chỉ thấy một luồng Dược Tiên Chi Lực khổng lồ tràn vào cơ thể y, không chỉ khiến những vết nứt trên người y phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy được, mà còn không ngừng tinh lọc Hỗn Nguyên Chi Lực trong cơ thể y.“Dược

Tiên Chi Thể lợi hại thật!” Tần Phong trong lòng không khỏi kinh ngạc, bị Dược Tiên Chi Thể làm cho chấn động.Vốn dĩ y bảo Hữu Dung uống thuốc là trêu chọc, nhưng không ngờ nàng lại thực sự là linh dược cứu mạng, thậm chí xưng nàng là linh dược số một chư thiên vạn giới cũng không quá lời.Dược lực khổng lồ không chỉ có thể cưỡng ép kéo những người cận kề cái chết trở lại, mà còn có thể khiến người ta phá rồi sau đó lập, đầu sào trăm trượng còn tiến thêm một bước.“Đại ma vương…” Hữu Dung cũng không biết là đã đợi ngày này quá lâu, hay là lo lắng Tiểu Bạch lát nữa sẽ xông vào quấy rầy chuyện tốt của mình, tiện tay liền lật người giành quyền chủ động trong trận chiến này.“Không phải, em sao cũng, ô ô…” Tần Phong một câu còn chưa nói xong, đã lại rơi vào cục diện bị động.Và đúng lúc Tần Phong đang bận trị thương và luyện hóa thành Đại Đạo Chi Lực thứ hai, Long Ngạo Thiên đã dùng Hắc Long Thương nô dịch Lăng Tiêu Tiên Đế, ngay sau đó lại hạ lệnh hai thế lực liên thủ tấn công Đông Vực.“Chết tiệt!!” Lăng Tiêu Tiên Đế sắc mặt xanh mét, muốn từ chối nhưng không có cách nào.Vốn dĩ hắn còn đang mừng vì mình và Tiên Minh đã lập lời thề kết minh, chỉ cần không tham gia vào những tranh đấu giữa các yêu nghiệt kia, thì có thể bảo vệ Lăng Tiêu Cung và mẫu thân của mình.Nhưng không ngờ dù hắn đã lựa chọn rời đi, vẫn không thể thoát khỏi sự sắp đặt của vận mệnh này.“Thả con trai ta ra!!” Lăng Tiêu Thánh Mẫu tràn đầy nộ khí, muốn liều mạng với Long Ngạo Thiên.Tuy nhiên Long Ngạo Thiên lại không có ý định nói nhảm với nàng, Hắc Long Thương trong tay như một luồng sao băng đen nhanh chóng đâm ra.Phụt một tiếng, máu tươi bắn tung tóe!! Chỉ thấy Hắc Long Thương trong tay Long Ngạo Thiên, lập tức xuyên qua Lăng Tiêu Thánh Mẫu, máu tươi cũng phun ra như không cần tiền vậy.“Ách…” Lăng Tiêu Thánh Mẫu thân thể cứng đờ, biết thời gian lĩnh hộp cơm đã đến.

“Mẫu hậu!!” Lăng Tiêu Tiên Đế toàn thân gân xanh nổi lên, hai mắt đẫm lệ phẫn nộ gào thét.Nhưng hắn đã bị Hắc Long Thương nô dịch, thân thể vẫn đứng tại chỗ không thể nhúc nhích dù một phân, chỉ có thể mặc cho Long Ngạo Thiên thao túng mình.“Không hổ là bảo vật Thiên Cung!” Long Ngạo Thiên liếc nhìn Lăng Tiêu Tiên Đế đang phẫn nộ, sau đó vui mừng nhìn Hắc Long Thương.Bây giờ hắn không chỉ có được Đại Tiên Thiên Thần Thai Thương, Phương Trường cũng đã thành công đột phá đến Ma Đế, thêm vào Lăng Tiêu Tiên Đế bị nô dịch, hắn thật sự không nghĩ ra còn có lý do gì để thua.Rất nhanh —— Long Ngạo Thiên liền tập hợp một đám pháo hôi tấn công Đông Vực, thêm vào các thế lực có dã tâm nhân lúc loạn mà nổi dậy, một cuộc đại chiến càn quét toàn bộ Tiên Giới cũng theo đó khai mở.“Chiến Thần Điện, Lăng Tiêu Cung bắt nạt người quá đáng!!” “Liều mạng với bọn họ, đệ tử Tiên Minh tuyệt đối không làm kẻ nhát gan!” “Tiên Giới vốn là của Tiên Minh chúng ta, cũng là lúc phục hưng Tiên Minh rồi!” “Không sai, nghịch tặc đáng tru, Tiên Minh tất phục!” “……”Các cao tầng Tiên Minh nhận được tin tức cũng nổi giận, lập tức phái đệ tử ra đánh toàn diện chiến tranh.Mặc dù Lâm Tam và Triệu Trường Sinh cùng những người khác cũng được phái đến chiến trường, nhưng chói mắt nhất vẫn là Tần Hạo dẫn dắt trăm vạn Tần Gia quân, trên đường đi có thể nói là thần cản giết thần, phật cản giết phật.Thêm vào Tần Hạo được các tán tu khắp nơi yêu mến, khiến Nhân Hoàng Chi Khí trên người hắn ngày càng mạnh, có tư thế muốn chính đạo Tiên Đế bằng danh nghĩa Nhân Hoàng.Và đúng lúc Đông Vực, Nam Vực, Bắc Vực đang đánh nhau túi bụi, Trình Vận lại cùng tám đại môn chủ đến trước di chỉ ẩn môn Tây Vực.Chỉ thấy trên hoang nguyên vô tận vốn bằng phẳng, nay lại đầy rẫy những vết nứt lớn chằng chịt, còn có Tiên Sơn ẩn môn vốn cao cao tại thượng, bây giờ đã vỡ thành vô số tảng đá.“Ẩn môn cứ thế mà vong sao!?” Tám đại môn chủ nhìn phế tích, trong mắt tràn đầy vẻ mặt phức tạp.“Sư tổ!” Trình Vận vội vàng mở miệng khuyên nhủ: “Ẩn môn còn có con thì chưa tính là vong, con nhất định sẽ xây dựng lại ẩn môn.”“Xây dựng?

Xây dựng nó làm gì!?” Tám đại môn chủ đột nhiên cười tự giễu, trong nụ cười bao hàm quá nhiều chua xót.“A!?” Trình Vận tại chỗ bị làm cho không hiểu gì, biểu thị kịch bản của Tần đạo hữu không có câu này.“Ai!” Tám đại môn chủ phảng phất nhìn ra nghi hoặc của Trình Vận, thở dài nói: “Năm đó khi Ngũ sư tổ Dao Quang còn ở đó, có thể nói là thời kỳ hưng thịnh nhất của ẩn môn chúng ta, thời gian thống trị của nàng kéo dài hàng trăm vạn năm, không chỉ thu sáu đại sư tổ làm đồ đệ, còn nhìn sáu đại sư tổ thu bảy đại sư tổ làm đồ đệ… càng chứng kiến cửu đại sư tổ thu sư tôn của con làm đồ đệ, cũng chứng kiến toàn bộ quá trình trưởng thành của Tiên Minh Minh Chủ, cũng bởi vì có nàng vị gia trưởng này thống trị lâu dài, khiến mọi người sống hòa thuận vui vẻ, chúng ta ở ẩn môn nơi ẩn thế này càng thêm sung sướng, thật sự là tiêu dao tự tại như thần tiên.”“Sau đó thì sao!?” Trình Vận không kìm được mở miệng hỏi, luôn cảm thấy phía sau có chuyện gì đó xảy ra.“Sau đó!?” Tám đại môn chủ cười khổ tự giễu nói: “Khoảng hơn một vạn năm trước, sáu đại sư tổ biết chuyện Hợp Đạo, nhưng Ngũ sư tổ Dao Quang lại bảo chúng ta đừng Hợp Đạo, lúc đó chúng ta cảm thấy là Ngũ sư tổ sợ chúng ta siêu việt nàng, lay động căn cơ thống trị lâu dài của nàng, thế là chúng ta không nghe lời nàng, đó cũng là lần đầu tiên chúng ta làm trái ý nàng…”Nói đến đây…Tám đại môn chủ ý thức được mình đã nói quá nhiều, vội vàng dừng lại không dám nói thêm nữa.Mặc dù cuối cùng bọn họ đều Hợp Đạo thành công, nhưng cũng mất đi tự do nhân sinh, từ đó bị nhốt trong Thiên Cung không được ra ngoài, trở thành một con chó giữ cửa của Thiên Cung.Bây giờ nghĩ lại không khỏi hối hận vô cùng, vì sao lại không nghe lời Dao Quang.Đồng thời, bọn họ cũng từ tận đáy lòng kính trọng Dao Quang, không chỉ vì nàng là sư tổ của mọi người, mà còn vì dũng khí quả quyết của nàng, sau khi bị phát hiện liền không chút do dự tự chém một đao xuống hạ giới ẩn mình.Trong khoảng thời gian đó còn bồi dưỡng ra Tần Phong, Tần Hạo và những yêu nghiệt Hoang Cổ khác, càng lấy sức một mình ngăn cản Thiên Cung giáng lâm, tranh thủ thời gian trưởng thành cho đám yêu nghiệt Hoang Cổ này…“Được rồi!” Tám đại môn chủ thu lại cảm xúc nói: “Bây giờ không phải lúc thảo luận những chuyện thương cảm này, chúng ta phải nhanh chóng hành động, để Tiên Giới trở lại quỹ đạo chính.”“Vâng, sư tổ!” Trình Vận vội vàng phụ họa, lại mở miệng hỏi: “Làm sao để Tiên Giới trở lại quỹ đạo chính!?”“Tiêu diệt Tần Phong!” Ánh mắt tám đại môn chủ ngưng trọng nói: “Người này là biến số lớn nhất giữa trời đất, chỉ khi tiêu diệt Tần Phong mới có thể khiến mọi thứ trở lại quỹ đạo chính.”“Cuối cùng cũng vào chủ đề rồi!” Trình Vận vội vàng làm theo kịch bản, lộ vẻ do dự nói: “Thế nhưng Tần Phong sở hữu thiên phú hoa khai thập nhị phẩm, coi thường định luật Tiên Đế trở xuống đều là lâu la, vừa đột phá Tiên Đế sơ cấp đã chém giết sư tôn, chúng ta thật sự có thể tiêu diệt yêu nghiệt như vậy sao!?”“Ngươi nói không sai!” Tám đại môn chủ không phản bác nói: “Đơn đả độc đấu không ai là đối thủ của Tần Phong, nhưng nội tình Thiên Cung sâu sắc, truyền thừa lâu dài, sức mạnh rộng lớn, tuyệt không phải người bình thường có thể tưởng tượng được, chỉ riêng cao thủ Hợp Đạo Cảnh đã có tám vị.”“Tám vị Hợp Đạo Cảnh!!” Trình Vận trong lòng giật mình, nhưng lại cũng nằm trong dự đoán.Từ cuộc đối thoại của tám đại môn chủ vừa rồi không khó nghe ra, trừ Ngũ môn chủ Dao Quang và sư tôn của y ra, tám vị môn chủ ẩn môn khác đều đã Hợp Đạo đi Thiên Cung, cho nên có tám vị cao thủ Hợp Đạo Cảnh cũng không phải là chuyện bất ngờ.Nhưng điều khiến hắn cảm thấy kinh hãi là ngữ khí đối phương vừa nói.Chỉ riêng cao thủ Hợp Đạo Cảnh đã có tám vị!?

Chẳng lẽ Thiên Cung ngoài tám vị Hợp Đạo Cảnh ra, còn có cao thủ cảnh giới nào khác sao!?Nhưng hắn bây giờ cũng không có thời gian suy nghĩ vấn đề này, vội vàng dùng Tiên Nô Pháp Ấn gửi tin tức cho Tần lão bản, đây cũng coi như là lần đầu tiên hắn gia nhập đội ngũ chuyên nghiệp hoàn thành nhiệm vụ.“Tám vị Hợp Đạo Cảnh!!” Tần Phong nhận được tin tức, trong lòng cũng kinh hãi.Vốn dĩ y nghĩ lần Tiên Minh đại chiến trước đó thấy mấy vị kia là toàn bộ rồi, nhưng không ngờ đây lại chỉ là một nửa Hợp Đạo Cảnh của Thiên Cung, thêm vào các cao thủ cảnh giới khác mà Trình Vận suy đoán, khiến y lần đầu tiên cảm nhận được áp lực chưa từng có.“Áp lực lớn thật!” Tần Phong không kìm được thở dài một hơi, quay đầu lại liền nhìn thấy áp lực bên cạnh mình.“Ô, Bệ hạ!” Hữu Dung sợ mình là đang mơ, liền ôm chặt lấy Tần Phong.“Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh khi dễ thiên đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử của định mệnh, tổng cộng thu được 80 triệu điểm phản phái!”“80 triệu?

Đã mười ngày trôi qua rồi sao!?” Tần Phong không biết đã trôi qua bao lâu, chỉ có thể thông qua điểm phản phái để phán đoán.“Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh từ trong ra ngoài chinh phục thiên đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử của định mệnh, thu được 20 triệu điểm phản phái!”“Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh từ trong ra ngoài chinh phục thiên đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử của định mệnh, thu được một cơ hội rút thưởng!”“Rút thưởng cuối cùng cũng đến rồi!” Mắt Tần Phong đột nhiên sáng lên, vội vàng hô hoán hệ thống rút thưởng.Xoạt một tiếng!Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay tròn.“Đinh đông, chúc mừng chủ ký sinh rút trúng Đại Đạo Chí Bảo, Đả Thần Tiên!”Đả Thần Tiên: Đại biểu cho chính nghĩa và thiên mệnh, chuyên dùng để đánh những người trên Phong Thần Bảng, bất kể đối phương tu vi cao đến đâu, đều sẽ bị Đả Thần Tiên khống chế.Ngay sau đó trước mắt Tần Phong liền hiện lên một cây roi cứng dài ba thước sáu thốn năm phân, có hai mốt tiết, mỗi tiết có bốn đạo phù ấn, tổng cộng tám mươi bốn đạo phù ấn, trên roi có phù văn, tổng thể tạo hình cổ phác thần bí, mang lại cảm giác uy nghiêm trang trọng.“Là thứ này!?” Tần Phong nhìn thấy Đả Thần Tiên, trong lòng lập tức than vãn.Y nói một lần rút thưởng bình thường sao có thể rút ra bảo bối như Phong Thần Bảng, hóa ra phía sau còn phải lãng phí thêm một cơ hội rút thưởng để rút ra một cây Đả Thần Tiên đi kèm.Nghĩ đến đây…Tần Phong trong lòng cảm thấy một trận bốc hỏa, lần nữa đưa tay về phía linh dược cứu mạng.“Ô ô, Bệ hạ…” Tiểu Y Tiên tỉnh giấc từ giấc ngủ sâu, cũng lần nữa phát ra tiếng ô ô.Tuy nhiên khác với việc linh dược cứu mạng trước đó, Đại Đạo Chi Lực khổng lồ trong nháy mắt bùng nổ, đau đến mức nàng suýt nữa không kìm được mà gọi ba ba.Rầm rầm!!Một thành Đại Đạo Chi Lực trong nháy mắt bùng phát trong cơ thể hai người, năng lượng cuồn cuộn như thủy triều tràn vào tứ chi bách hài.

“Ách…” Hữu Dung lập tức phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, chỉ cảm thấy cơ thể trong nháy mắt đã bị lấp đầy.Ngay sau đó một cơn đau kịch liệt lan tỏa khắp tứ chi bách hài, đau đến mức khuôn mặt nàng lập tức méo mó, còn là loại đau không chạm vào da thịt nhưng lại tổn thương linh hồn.“Thả lỏng, cảm ngộ!” Tần Phong vì đã có kinh nghiệm, lập tức lên tiếng dẫn dắt Hữu Dung.Chỉ thấy Hữu Dung cực kỳ phối hợp mà an tĩnh lại, do Tần Phong làm chủ đạo bắt đầu luyện hóa Đại Đạo Chi Lực.Ngay sau đó Đại Đạo Chi Lực lưu chuyển trong tứ chi bách hài của hai người, không chỉ khiến xương cốt, huyết nhục, kinh mạch trong cơ thể đều được cường hóa rõ rệt, mà còn khiến cảm ngộ về Ngũ Hành Đại Đạo và Âm Chi Đại Đạo có một bước nhảy vọt về chất.Và đúng lúc Tần Phong dốc toàn lực luyện hóa Đại Đạo Chi Lực, toàn bộ Tiên Giới cũng đã đánh nhau thành một nồi cháo.Long Ngạo Thiên vốn nghĩ rằng đã thành công nô dịch Lăng Tiêu Tiên Đế, thêm vào Phương Trường đã đột phá Ma Đế, thì có thể một đường thông suốt không trở ngại đánh tới Tiên Minh.Nhưng Tiên Minh bên này cũng không phải ngồi không, Tiên Minh Minh Chủ và Mộng Dao Tiên Đế cặp đôi già yếu này một lần nữa liên thủ, thêm vào Tần Hạo và Lâm Tam cùng những người khác, vẫn đánh với đoàn đội của Long Ngạo Thiên có qua có lại.Và trận đánh này kéo dài tám năm, hai bên cũng rơi vào thế giằng co.Nhưng sau khi trải qua chiến tranh tẩy lễ, Tần Hạo và Lâm Tam cùng những người khác cũng trưởng thành thần tốc, không chỉ tu vi đột phá đến Tiên Vương đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là tới Tiên Đế, mà còn thu được không ít cơ duyên.Tần Hạo thu được Đại Tiên Thiên Chí Bảo Địa Thư, cùng trời đất hợp nhất, cùng trời đất sống lâu, có quyển sách này trong tay chính là chúa tể tuyệt đối trên đại địa.Còn Lâm Tam cũng thu được Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, bên trong ẩn chứa Huyền Hoàng Nhị Khí, một khi tế ra, đứng trên đỉnh đầu có thể vạn pháp bất xâm, vạn vật bất phá.“Sắp đủ rồi!” Tần Hạo khoanh chân trong đại trướng trung quân, khí tức quanh thân bắt đầu sôi trào.Sau hơn một tháng ấp ủ và lắng đọng, hắn đã chạm đến cánh cửa khai mở Tiên Đế chi cảnh, bây giờ chỉ cần nhẹ nhàng một chút là có thể lập tức đột phá đến Tiên Đế.“Toàn quân cấp một giới bị!” Thập Tam Thái Bảo cảm ứng được Tần Hạo sắp đột phá, lập tức khởi động toàn quân cấp một giới bị.Và cách nơi trăm vạn Tần Gia quân đóng quân không xa, Lâm Tam cũng khoanh chân trên đỉnh núi, quanh thân cuộn trào một luồng kiếm ý kinh khủng đến cực hạn.“Cũng sắp đột phá rồi sao!?” Triệu Trường Sinh nhìn quân doanh phía xa, lại nhìn Lâm Tam đang bao quanh bởi kiếm khí, biết hai người đều sắp đột phá Tiên Đế chi cảnh.Tuy nhiên so với niềm vui Tần Gia lại xuất hiện thêm một vị Tiên Đế, Tiên Minh lại có thêm hai vị Tiên Đế thì khác, trong lòng hắn lại càng ngày càng lo lắng, luôn cảm thấy đây sẽ là sự yên tĩnh trước cơn bão.Thậm chí có thể còn không có sự yên tĩnh trước cơn bão, Long Ngạo Thiên rất có thể sẽ vào lúc này phát động toàn diện tấn công bọn họ.“Ta phải làm sao!?” Triệu Trường Sinh trong lòng hoảng hốt vô cùng, không biết nên bảo vệ ai ở trước mặt…Rầm rầm!!Một luồng uy áp kinh khủng càn quét trời đất, khiến đại địa bắt đầu kịch liệt chấn động.Ngay sau đó Long Ngạo Thiên tay cầm Hắc Long Thương sáng chói đăng tràng, quanh thân không chỉ phát ra kim quang chói mắt, trong mắt còn mang khí thế ngạo nghễ thiên hạ, khiến người ta không dám đối mặt.Hai bên trái phải là Phương Trường ma khí ngút trời, và Lăng Tiêu Tiên Đế bị Hắc Long Thương nô dịch.Còn phía sau hắn, là đội quân pháo hôi đen nghịt."Không hay rồi, bố trận!!" Tần Nam sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng ra lệnh thổi tù và.Ô ô!!Tiếng tù và chói tai thê lương đột nhiên vang lên, như một lưỡi dao sắc bén xé rách hư không.Chỉ thấy trăm vạn Tần quân nghe tiếng mà động, động tác nhanh nhẹn chỉnh tề bay lên không, hơn nữa nhanh chóng tìm vị trí của mình tạo thành quân trận.Ngay sau đó một luồng khí tức lạnh lẽo thấu xương lan tràn ra, thế như thủy triều hung mãnh, điên cuồng khuếch tán về phía Tây Châu, còn kèm theo từng đạo phù văn lóe lên ánh sáng u tối.Rầm rầm!!Quân trận của trăm vạn đại quân ầm ầm kích hoạt, một đạo huyết quang chói mắt vọt thẳng lên trời.Đồ đằng ma thần cổ xưa và ảo ảnh thần thú nanh vuốt ẩn hiện, bọn chúng phát ra tiếng gào thét chấn động muốn phá tai, nơi sóng âm chạm tới, không gian như pha lê vỡ nát mà liên tục sụp đổ."Đệt!!" Triệu Trường Sinh nghe thấy động tĩnh lập tức thô tục một tiếng, không ngờ mình sợ cái gì thì cái đó lại đến thật."Hôm nay các ngươi tất chết!" Long Ngạo Thiên tay cầm Hắc Long Thương treo lơ lửng trên bầu trời, tiên lực trong cơ thể cũng như sông lớn cuồn cuộn bùng nổ.Ngay sau đó Hắc Long Thương trong tay hắn phóng ra một đạo hắc quang chói mắt, thương thế kinh khủng cũng theo đó bùng phát ra, như cuồng phong bạo vũ càn quét toàn bộ trời đất, nơi đi qua không gì không chấn động."Chỉ bằng ngươi!?" Giọng nói già nua vang vọng trời đất, còn kèm theo uy áp kinh khủng.Ngay sau đó liền thấy Tiên Minh Minh Chủ đạp không mà đến, uyển như một vầng thái dương treo cao trên hư không, giữa lòng bàn tay càng ngưng tụ ra một vầng diệu nhật chói lọi, không chút do dự liền đánh về phía Long Ngạo

Thiên.Rầm rầm!!Cự chưởng lửa cháy xuất hiện giữa không trung, nơi đi qua hư không sụp đổ.“Hừ!!” Long Ngạo Thiên hừ lạnh một tiếng, không có ý định lùi bước.Ngay sau đó người và thương hóa thành một con Hắc Sắc Cự Long che trời lấp đất, hung hăng va chạm với cự chưởng lửa cháy của Tiên Minh Minh Chủ.Rầm rầm!!Tiếng nổ vang vọng trời đất, hóa thành bão năng lượng càn quét phương Tây.Không chỉ trên bầu trời mây đen che phủ, sấm sét gào thét, phảng phất như tận thế giáng lâm, trên đại địa cũng nứt ra từng vết nứt lớn chằng chịt, ngay sau đó bắt đầu sụp đổ điên cuồng.Đừng nhìn Long Ngạo Thiên sở hữu hào quang nhân vật chính cấp thần thoại, càng là tu vi bị Tần Phong đánh rớt xuống đã tu luyện trở lại, nhưng bây giờ lão đăng đã không còn là lão đăng của ngày xưa, không chỉ tuổi thọ tăng lên rõ rệt, tu vi cũng đã đột phá đến Tiên Đế đỉnh phong.Cho dù không có Đại Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, vẫn đánh với Long Ngạo Thiên bất phân thắng bại.“Gào!!” Phương Trường lập tức phát ra một tiếng gầm giận dữ, ma khí ngút trời bùng phát quanh thân.Chỉ thấy hắn uyển như một tôn ma thần giáng thế, ma khí kinh khủng nhuộm đen bầu trời, vươn ra móng vuốt ma quỷ được bao quanh bởi hắc khí, liền nhanh chóng chộp tới Tiên Minh Minh Chủ.“Đối thủ của ngươi là bổn đế!!” Mộng Dao Tiên Đế hừ lạnh một tiếng đăng tràng, hai tay nhanh chóng kết ra một đạo chỉ quyết.Ngay sau đó Mười Hai Tinh Thần Châu bay ra tạo thành trận pháp, tinh thần chi lực kinh khủng cũng theo đó vọt thẳng lên trời.Rầm rầm!!Hai bên đều không có ý định lưu thủ, vừa lên đã sử dụng đại chiêu đối oanh.Chỉ thấy móng vuốt ma quỷ đen kịt của Phương Trường mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, hung hăng va chạm với Mười Hai Tinh Thần Châu của Mộng Dao Tiên Tử, bão năng lượng kinh khủng theo đó càn quét trời đất, phảng phất muốn hủy diệt tất cả những thứ cản đường.“Mau đi!!” Long Ngạo Thiên lập tức hạ lệnh, bảo Lăng Tiêu Tiên Đế đi giết Tần Hạo.“Giết!!” Lăng Tiêu Tiên Đế thần tình giãy giụa, nhưng vẫn nghe lệnh hành sự.Chỉ thấy hắn tiên phong xông lên phía trước, dẫn dắt đội quân pháo hôi đen nghịt xông về phía trước.“Giết!!” Tần Nam và những người khác cũng không hề sợ hãi, lập tức biến đổi quân trận nghênh chiến đối phương.Ngay sau đó hai bên kịch liệt va chạm vào nhau, trong nháy mắt đã khuấy động một trận tinh phong huyết vũ, ánh sáng pháp thuật không ngừng lóe lên trong đám đông, tiếng hò hét giết chóc càng chấn động khiến tai người ta đau nhức.Tuy nhiên bọn họ mặc dù là những lão binh kinh qua trăm trận chiến, nhưng đối mặt với Lăng Tiêu Tiên Đế lại căn bản không thể ngăn cản.“Không hay rồi!!” Tiên Minh Minh Chủ sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng muốn đi ngăn cản Lăng Tiêu Tiên Đế.“Đi đâu!!” Long Ngạo Thiên ôm chặt lấy, căn bản không cho cơ hội cứu viện.Rầm rầm!!Tiếng nổ vang vọng, kèm theo thương ý ngút trời.Chỉ thấy Long Ngạo Thiên lần nữa vung Hắc Sắc Trường Thương trong tay, năng lượng kinh khủng cũng trong nháy mắt bắn ra từ mũi thương, chặn đường đi của Tiên Minh Minh Chủ.“Chết tiệt!!” Mộng Dao Tiên Đế cũng bị quấn lấy, chỉ có thể kết ra một đạo chỉ quyết.Rầm rầm!!Mười Hai Tinh Thần Châu như mười hai quả tên lửa, hung hăng đập vào Phương Trường tạo ra một đám mây hình nấm.Tuy nhiên Phương Trường có Đại Tiên Thiên Chí Bảo Huyết Ma Châu hộ thể, cho nên Mười Hai Tinh Thần Châu cũng không gây ra tổn thương thực chất nào cho hắn, vẫn có khả năng tiến lên quấn lấy Mộng Dao Tiên Đế.“Thành công rồi!!” Long Ngạo Thiên cố nén sự kích động trong lòng, nhìn Lăng Tiêu Tiên Đế cực nhanh lao đi.Sở dĩ hai bên bọn họ đã đánh tám năm mà chưa phân thắng bại, chính là vì Tần Hạo vượt cấp áp chế Lăng Tiêu Tiên Đế, thêm vào một Lâm Tam ở bên cạnh thỉnh thoảng chi viện.Cho nên chỉ cần giải quyết Tần Hạo và Lâm Tam, thì trận chiến này sẽ không còn gì phải lo lắng nữa.Rầm rầm!!Tiên khí giữa trời đất chấn động, điên cuồng hội tụ về phía Tần Hạo.Ngay sau đó trên bầu trời không chỉ xuất hiện Lục Đạo Luân Hồi, mà còn có hư ảnh Thượng Thiên Long Tượng đang gào thét trên không trung, hơn nữa kèm theo một luồng uy áp kinh khủng càn quét trời đất.“Sắp đột phá rồi!!” Tiên Minh Minh Chủ cấp thiết kêu lên: “Nhanh lên ngăn cản hắn, tuyệt đối không thể để hắn quấy rầy Tần Hạo!!” “Huynh đệ môn, liều mạng với hắn!!” Tần Nam và những người khác lập tức mắt đỏ rực gào thét lớn, bất chấp an nguy mà xông về phía Lăng Tiêu Tiên Đế.Tuy nhiên uy thế Tiên Đế há là bọn họ có thể ngăn cản, cho dù bọn họ sở hữu huyết mạch Vu tộc, cũng như huyết mạch Tiên Đế phản tổ của Tần Phong đột phá Tiên Đế, vẫn không thể ngăn cản bước chân tiến lên của Lăng Tiêu Tiên Đế.“A!!” Tần Nam và những người khác phát ra tiếng kêu thảm thiết, liên tục bị chấn bay ra ngoài.Nếu không phải mục tiêu của Lăng Tiêu Tiên Đế là Tần Hạo trong đại trướng trung quân, thêm vào bọn họ sở hữu nhục thân Vu tộc kinh khủng, e rằng bọn họ sẽ bị tiễn đi lĩnh hộp cơm ngay tại chỗ, nhưng dù vậy cũng không khá hơn là bao, ngã xuống rồi thì không thể bò dậy được nữa.“Ngăn cản hắn, ngăn cản hắn!!” Tiên Minh Minh Chủ hai mắt tràn đầy tơ máu, xé lòng gào thét lớn.Nhưng hắn bây giờ lại bị Long Ngạo Thiên ôm chặt lấy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lăng Tiêu Tiên Đế, cực nhanh tiến đến gần đại trướng trung quân của Tần Gia quân.Ong!

Ong!Đúng lúc Lăng Tiêu Tiên Đế sắp tiến đến gần đại trướng trung quân, một tiếng kiếm minh đột nhiên khiến hư không kịch liệt chấn động… "Cái gì?!" Mọi người trong lòng kinh hãi, vô thức nhìn lại.

Chương 2038

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh vọt lên, trường kiếm trong tay lấp lánh hàn quang từng trận, kèm theo tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng trời đất, ngay sau đó liền như một đạo lưu quang xé rách hư không. "Không hay rồi!!" Đồng tử Lăng Tiêu Tiên Đế chợt co rụt, cảm nhận được một luồng tử vong khí tức.

Chỉ thấy y không dám chậm trễ chút nào, vội vàng lấy ra Thượng phẩm Tiên kiếm để chống đỡ.

Keng!

Hai bên va chạm dữ dội, phát ra một tiếng kim loại chói tai.

Ngay sau đó, Lăng Tiêu Tiên Đế liền cảm thấy một luồng lực lượng kinh khủng ập tới, không chỉ làm chấn động hổ khẩu của y đến tê dại, mà còn lan dọc cánh tay rồi khắp toàn thân, khiến khí huyết trong lồng ngực y lập tức sôi trào. "Phụt!!" Lăng Tiêu Tiên Đế phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể lùi liên tiếp mấy bước.

Thế nhưng ánh mắt Triệu Trường Sinh vẫn lạnh lùng, hoàn toàn không có ý định dừng lại, người và kiếm dường như hợp làm một, hóa thành một đạo kiếm quang xuyên thấu Lăng Tiêu Tiên Đế trong nháy mắt. "Phụt!!" Lăng Tiêu Tiên Đế ngửa mặt phun ra một ngụm tiên huyết, sau đó liền vô lực quỵ gục xuống đất. "Cái gì?

Lại còn có cao thủ!" Sắc mặt Phương Trường chợt biến, trong lòng bùng lên một tiếng "đậu má".

Ban đầu cứ tưởng lần này giết chết Tần Hạo và Lâm Tam là ổn rồi, nào ngờ cuối cùng lại lòi ra một Triệu Trường Sinh, chỉ một chiêu đã miểu sát Lăng Tiêu Tiên Đế.

Giờ đừng nói là đi cứu viện Lăng Tiêu Tiên Đế, ngay cả tiểu mệnh của mình có giữ được không còn khó nói.

Chứng kiến cảnh này, toàn trường sôi sục. "Đậu má, vị huynh đài này là ai vậy!?" "Ta thật sự không mơ đấy chứ?

Ai mau tát ta một cái xem nào!!" "Đây không phải mơ, là thật sự một kiếm miểu sát Lăng Tiêu Tiên Đế!!" "Ảo giác, nhất định là ảo giác, Mộng Dao Tiên Đế cùng đẳng cấp còn không dám nói miểu sát Lăng Tiêu Tiên Đế, y là tu vi gì chứ!?" "Ta nhận ra người này, đệ tử nội môn bình thường của Tiên Minh Tàng Thư Các, Triệu Trường Sinh!" "Này, ngươi nói ta đây là đệ tử nội môn bình thường á!?" "..." Bất kể mọi người có tin hay không, sự thật đã bày ra trước mắt.

Đệ tử nội môn bình thường của Tiên Minh là Triệu Trường Sinh, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc đột nhiên ra tay, một kiếm đánh lui Lăng Tiêu Tiên Đế, lại một kiếm tiễn đối phương đi lãnh cơm hộp. "Là hắn!!" Đồng tử Long Ngạo Thiên chợt co rụt, lập tức nhận ra Triệu Trường Sinh.

Năm đó khi Mộng Dao Tiên Đế chứng đạo Tiên Đế tại Xích Diễm Khung Lĩnh, là lần đầu tiên hắn gặp Triệu Trường Sinh, không chỉ có thể phớt lờ dư chấn chiến đấu của Tiên Đế, mà còn có thể cứng rắn đỡ một kích của hắn mà không chết.

Tuy rằng khi đó hắn đã biết người này không phải phàm nhân, nhưng không ngờ đối phương lại xuất hiện vào thời điểm quan trọng như vậy, đột nhiên nhảy ra phá hỏng chuyện tốt của bọn họ. "Ai!!" Triệu Trường Sinh thở dài đầy bất đắc dĩ, không ngờ cuối cùng vẫn không nhịn được mà ra tay. "Chủ nhân, đẹp trai quá!!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thanh đỏ bừng vì kích động, tay chân múa may, lớn tiếng hô hào.

Cứ như thể đứa em gái mong anh trai thành rồng, cuối cùng cũng thấy cha già ra tay oai phong, không chỉ phô diễn bản lĩnh trước mặt mọi người, mà còn chữa khỏi sự tự ti của nàng suốt hơn một trăm năm qua. "Kết, kết thúc rồi sao!?" Lăng Tiêu Tiên Đế lẩm bẩm trong miệng, tầm nhìn bắt đầu mơ hồ.

Chỉ thấy y không hề sợ hãi cái chết, ngược lại còn có cảm giác giải thoát, cuối cùng cũng không cần bị Hắc Long Thương của Long Ngạo Thiên khống chế nữa, cũng không cần vì tranh đua với đám yêu nghiệt này mà liều mạng tu luyện.

Nếu y còn có kiếp sau, y hy vọng có thể bù đắp những tiếc nuối của kiếp này, cùng Tâm Ngữ Tiên Tử ở bên nhau mãi mãi... cũng nguyện thế giới mới không có nhiều yêu nghiệt như vậy, cũng không có một kẻ tiện nhân tên Tần Phong.

Rầm một tiếng!!

Lăng Tiêu Tiên Đế rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, ngã vật xuống đất.

Ngay sau đó, khí tức của y hạ xuống điểm đóng băng, một vũng máu từ dưới thân y lan ra. "Thật, thật sự chết rồi!!" Khán giả Tây Chu có vẻ mặt ngơ ngẩn, không ngờ mình lại chứng kiến một Tiên Đế vẫn lạc.

Trước đây Tiên Đế luôn là tồn tại cao không thể với tới, có thể nhìn thấy Tiên Đế đánh nhau đã đáng để khoe khoang cả đời, nhưng không ngờ giờ đây Tiên Đế cao không thể với tới lại vẫn lạc rồi.

Chẳng lẽ điều này cũng báo hiệu Đại chiến Tiên giới đã thăng cấp, tiếp theo sẽ có một cơn bão tố càng thêm cuồng bạo sao!? "Phế vật!!" Long Ngạo Thiên tức đến phổi muốn nổ tung, không ngờ Lăng Tiêu Tiên Đế cứ thế mà chết.

Thế nhưng nếu hắn đổi một lối suy nghĩ khác, Lăng Tiêu Tiên Đế chết rồi, cũng có nghĩa là suất nô dịch của Hắc Long Thương đã trống ra, hắn hoàn toàn có thể nô dịch lão già Tiên Minh kia trở lại.

Đừng nhìn lão già này đã già rồi, nhưng thực lực lại cường đại đến đáng sợ.

Không chỉ thành công đột phá đến Tiên Đế đỉnh phong, mà còn mở khóa thành tựu hóa khai Thập phẩm, nếu không phải hắn đến Tiên giới khi đối phương đã già đi, hắn thật sự không dám nói lớn tiếng trước mặt lão ta.

Ầm ầm ầm!!

Trời đất phong vân biến sắc, mây đen cuồn cuộn kéo đến.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên ngạo nghễ đứng giữa hư không, Hắc Long Thương trong tay lấp lánh những phù văn quỷ dị, dường như ẩn chứa một loại lời nguyền cổ xưa và tà ác nào đó. "Không hay rồi!!" Tiên Minh Minh Chủ cảm nhận được khí tức nguy hiểm, không chút do dự nhanh chóng lùi về sau. "Ngươi không thoát được đâu!" Hàn quang trong mắt Long Ngạo Thiên chợt lóe, nhanh chóng ném Hắc Long Thương ra.

Ngay sau đó, Hắc Long Thương hóa thành một con độc xà đen kịt, há cái miệng rộng như chậu máu lao về phía Tiên Minh Minh Chủ.

Mặc dù Tiên Minh Minh Chủ nhanh chóng chặn được con độc xà, nhưng đối phương lại nhanh chóng quấn quanh cánh tay y, với tốc độ như điện xẹt cắn vào cổ y. "Cái gì!!" Đồng tử Tiên Minh Minh Chủ chợt co rụt, muốn né tránh thì đã không kịp nữa rồi.

Ầm ầm ầm!!

Ngay lúc này, tiếng sấm cuồn cuộn!

Chỉ thấy trên bầu trời lôi đình chớp giật, Tam Thiên Đại Đạo hóa thành Âm Dương Cực Khí lưu chuyển giữa trời đất, Ngũ Hành Linh

Quang và vạn đóa kim liên càng chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa, kèm theo từng trận tiên nhạc vang vọng khắp toàn bộ Tiên giới.

Ngay sau đó, hai đạo quang trụ thất sắc từ trên trời giáng xuống, vô số phù văn màu vàng xuất hiện giữa không trung, lần lượt rơi xuống thân Tần Hạo trong Trung Quân Đại Trướng, cùng với Lâm Tam đang tọa thiền trên đỉnh núi.

Chương 2039

"Đột phá rồi!!" Triệu Trường Sinh và những người khác trong lòng kinh ngạc, vô thức quay đầu nhìn sang.

Thế nhưng còn chưa kịp để họ nhìn rõ tình trạng của hai người, liền thấy một bóng đen xông ra từ Trung Quân Đại Trướng, với tốc độ như điện xẹt xông đến trước mặt Tiên Minh Minh Chủ, một tay tóm lấy con độc xà màu đen đang muốn cắn người. "Cái gì!!" Mọi người trong lòng lại một lần nữa kinh ngạc, đồng loạt nhìn sang.

Chỉ thấy Tần Hạo thân hình cao ngất đứng giữa hư không, khí chất cũng đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, mỗi một động tác nhỏ không chỉ tự do trôi chảy như vận hành của tinh thần, mà còn ẩn chứa một cỗ uy nghiêm vô thượng, dường như vạn vật thế gian đều cần tuân theo ý chí của hắn. "Đáng chết!!" Long Ngạo Thiên trong lòng tức giận đến cực điểm, sắc mặt cũng khó coi đến cùng cực.

Trước đây hắn chen ngang cứu người không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng khi bản thân bị người khác hết lần này đến lần khác chen ngang cứu vãn, cả người hắn lập tức không ổn rồi, cứ như thể đói bụng cả ngày, mắt thấy sắp được ăn cơm rồi, kết quả lại bay vào một con ruồi làm ghê tởm mình. "Long Ngạo Thiên!" Tần Hạo mang theo uy nghiêm và bá khí vô tận, nói ra lời thoại độc quyền của nhân vật chính: "Hôm nay, chúng ta cũng nên tính toán tổng nợ rồi..." Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy Lâm Tam hóa thành một đạo kiếm quang xuất hiện bên cạnh Tần Hạo, cuồng phong thổi vạt áo hắn bay phần phật, quanh thân càng dũng động kiếm ý khủng bố, dường như đã siêu việt quy tắc trời đất, có thể chém đứt mọi ràng buộc, phá vỡ mọi gông xiềng. "Đám người này toàn là yêu quái gì vậy!?" Triệu Trường Sinh trong lòng chợt kinh hãi, ánh mắt rơi trên người Lâm Tam.

Nhớ lần trước khi cùng họ đến Ẩn Môn, kiếm ý của Lâm Tam vẫn chỉ là kiếm ý sơ hình tên "Thí Thiên Kiếm Ý" được mài giũa dựa vào Thanh Bình Kiếm Ý của Tần Phong.

Nào ngờ chỉ mấy năm trôi qua, hắn vậy mà đã hoàn thiện triệt để, cũng chỉ kém Thanh Bình Kiếm Ý của Tần Phong một chút mà thôi. "Ha ha ha..." So với sự kinh ngạc của Triệu Trường Sinh, Tiên Minh Minh Chủ lại vui mừng khôn xiết.

Trước đây đám tiểu tử Long Ngạo Thiên này ỷ mình già yếu, ba ngày hai bữa lại chạy đến Viện Dưỡng Lão đánh mình, nào ngờ Thiên Đạo luân hồi thật tốt, trời xanh nào bỏ qua ai, giờ lại có đám tiểu tử khác đến bắt nạt mình rồi. "Không tệ, đúng là lúc tính sổ rồi!" Lâm Tam lấy lý do chính đáng để ra tay, âm thanh trong trẻo nói: "Năm đó ngươi ở Hạ giới vì tư tâm của mình, dẫn dị giới sinh vật xâm nhập Hoang Cổ, hại tộc nhân chúng ta suýt nữa diệt vong, bây giờ đến Tiên giới, cũng vì tư dục của mình, châm ngòi đại chiến ba vực đông nam bắc, khiến toàn bộ Tiên giới sinh linh đồ thán, hại vô số tán tu gia phá người vong, loại súc sinh như ngươi, sao xứng sống trên đời này!?" "Ngươi, ngươi, ngươi..." Long Ngạo Thiên tức đến ngực phập phồng, ra hiệu đây đều là lời thoại của hắn ngày xưa. "Nói nhảm với hắn làm gì!" Tiên Minh Minh Chủ đã không đợi nổi nữa, xắn tay áo lên định lao vào chiến đấu. "Khoan đã!" Tần Hạo giơ tay ngăn Tiên Minh Minh Chủ lại, mặt đầy chính khí nói: "Một mình ta là đủ rồi, kẻo có người lại nói chúng ta ỷ đông hiếp yếu!" "Ngươi một mình sao?!" Tiên Minh Minh Chủ đầu tiên sững sờ, sau đó vẻ mặt đầy lo lắng.

Nếu là cái tên Hoàng Mao Tần Phong kia thì y một chút cũng không lo lắng, nhưng Tần Hạo mới vừa đột phá Tiên Đế, ngược lại tu vi của Long Ngạo Thiên bị đánh rớt đã khôi phục lại rồi, là một Tiên Đế cao cấp hàng thật giá thật, trong tay còn có bảo bối như Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính. "Đúng vậy, chỉ mình ta!" Tần Hạo trên mặt tràn đầy tự tin, còn ném Hắc Long Thương qua. "Đậu má!!" Tiên Minh Minh Chủ lập tức thốt lên một tiếng chửi thề, càng khó tin nhìn Tần Hạo.

Vốn tưởng Tần gia toàn là những kẻ hạ tiện như Tần Phong, nào ngờ lại còn giấu một đóm lửa pháo hoa khác biệt, đơn giản mà nói chính là trong rãnh thoát nước nhảy ra một cục bông gòn, chính trực đến mức khiến người ta cảm thấy có chút tà khí. "Không sai, chúng ta phải khiến bọn họ tâm phục khẩu phục!" Lâm Tam cũng chính trực đến tà khí, nhìn sang Phương Trường bên cạnh.

Khác với loại người tự tư tự lợi như Long Ngạo Thiên, Phương Trường là một ma đầu thật sự giết người không chớp mắt, oan hồn trong tay hắn nhiều hơn Long Ngạo Thiên không biết bao nhiêu lần. "Ngươi nhìn cái gì!?" Phương Trường bị Lâm Tam nhìn đến sởn gai ốc, chỉ có thể gầm nhẹ một tiếng để giảm bớt áp lực trong lòng. "Bản Đế xem các ngươi đang tự tìm cái chết!!" Long Ngạo Thiên không nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, lập tức cầm thương đâm về phía Tần Hạo.

Chỉ thấy thân ảnh của hắn dường như hòa làm một với trời đất, trường thương màu đen trong tay cũng bùng phát một cỗ năng lượng đen tối âm lãnh, giống như cuồng phong bão vũ càn quét toàn bộ bầu trời, cuối cùng hóa thành một đạo quang trụ màu đen khổng lồ lao thẳng lên trời xanh.

Ầm ầm ầm!!

Quang trụ màu đen đi qua đâu, hư không dường như bị xé toạc ra đến đó.

Không chỉ lộ ra cảnh tượng hư vô sâu thẳm và đen kịt, mà còn có vô số tinh thần dưới sự va đập của cỗ lực lượng này lần lượt vỡ nát, ngay sau đó liền hóa thành những điểm tinh quang nhanh chóng rơi xuống đại địa. "Khai chiến rồi!!" Sắc mặt mọi người Tây Chu chợt biến, trái tim càng đập dữ dội.

Một người là hạng nhất bảng Thiên Tư Võ Tu trước đây, một người là hạng nhất bảng Thiên Tư Võ Tu hiện tại.

Mặc dù hai người trước đó đã giao đấu mấy lần, nhưng vì tu vi hai bên chênh lệch quá lớn, dù đã đánh vài trận cũng không phân ra thắng bại, dẫn đến việc chuyển giao thế hệ mới vẫn chưa có kết luận chính thức. "Kẻ tự tìm cái chết là ngươi!!" Tần Hạo lập tức lấy ra Kim Long Chùy, vọt lên chùy tới đối phương.

Kèm theo đó là một cỗ khí lãng cường đại từ trên người hắn bùng phát ra, không chỉ chấn động đến mức hư không xung quanh cũng đang run rẩy, mà còn hóa thành một cơn bão siêu mạnh càn quét tám phương, phía sau lưng hắn càng hiện lên hư ảnh Nghìn Long Tượng.

U!

Ngao!

Giữa lúc tinh quang cuồn cuộn, Long Tượng chấn động trời đất.

Chỉ thấy tiếng gào thét của Nghìn Long Tượng khiến trời đất chấn động dữ dội, Tiên khí Tây Chu cũng điên cuồng rót vào hư ảnh Long Tượng Đạo, khiến Nghìn Long Tượng dần dần ngưng luyện lại, không chỉ che trời lấp nhật, mà còn tản mát ra một cỗ khí tức cổ lão tang thương. "Hừ!!" Long Ngạo Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, không có ý định lùi bước.

Ầm ầm ầm!!

Núi lở đất nứt, trời đất biến sắc!

Chỉ thấy cây cự chùy của Tần Hạo và thương mang sắc bén va chạm dữ dội, bùng phát ra một cỗ năng lượng ba động cường đại, như quả bom nấm của gia đình Tiểu Nhật Tử vào mùa hè năm ấy, cơn bão năng lượng xuyên trời nhanh chóng dũng mãnh quét về tám phương.

Thế nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là...

Long Ngạo Thiên không chỉ không tiếp tục tấn công Tần Hạo bằng thương, mà còn mượn cỗ lực lượng cường đại này nhanh chóng kéo giãn khoảng cách, ngay sau đó cũng chẳng màng đến hình tượng Tiên Đế của mình nữa, không chút do dự quay người hóa thành sao băng rời đi.

Mà Phương Trường bên cạnh cũng không hề chần chừ, quả quyết quay người hóa thành một đoàn hắc khí bỏ đi. "Chạy đi đâu!" Lâm Tam lập tức khóa chặt Phương Trường, vung trường kiếm trong tay lên.

Ầm ầm ầm!!

Trời đất chấn động dữ dội, khí tức huyền ảo theo đó bùng phát.

Chương 2040

Chỉ thấy một thanh trường kiếm bình thường trong tay Lâm Tam, bùng phát ra một cỗ kiếm ý khủng bố, giống như thủy triều vô biên cuồn cuộn quét ra, dường như muốn nuốt chửng cả trời đất vậy.

Đặc biệt là khi hắn chém xuống, toàn bộ bầu trời xuất hiện một đường phân chia ở giữa, kèm theo một tiếng kêu thảm thiết. "A!!" Phương Trường phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nhưng lại được Huyết Ma Châu chữa lành trong nháy mắt. "Đáng chết, để bọn chúng chạy mất rồi!" Sắc mặt Lâm Tam vô cùng khó chịu, hiển nhiên rất không hài lòng với kết quả này. "Chạy được hòa thượng, không chạy được miếu!" Sắc mặt Tần Hạo cũng không vui, không ngờ Long Ngạo Thiên lại bỏ chạy.

Thế nhưng ngay khi hắn chuẩn bị truy kích, trong lòng đột nhiên không hiểu sao run lên, dường như cảm nhận được sự triệu hoán của huyết thân.

Màn hình chuyển cảnh —— Điểm phi thăng Hoang Cổ lóe lên bạch quang, Thạch Trung Ngọc và Vân Khê Nguyệt đã phi thăng.

Tuy nhiên, do Tần Phong đã bố trí Thời Gian Kết Giới ở Hãn Hải, tất cả thành viên đội chuyên nghiệp đều chạy đi kiếm kinh nghiệm rồi, ngay cả Cẩu Đông Khê cũng đi, thêm vào đó điểm phi thăng Hoang Cổ cách biên cảnh quá gần, những năm gần đây chiến loạn không ngừng khiến nó không thể duy trì.

Vậy nên tóm lại là, không có ai đến đón hai ông bà già.

Cũng vì nơi đây những năm gần đây chiến loạn không ngừng, họ rất nhanh đã bị thổ phỉ nhắm tới. "Ai da, hai kẻ phi thăng kìa!" Bọn thổ phỉ cười gian nhìn nhau, không nhịn được trêu chọc nói: "Hai người các ngươi có biết quy củ của Tiên giới chúng ta không!?" "Quy củ gì!?" Vân Khê Nguyệt sợ hãi nép vào lòng Thạch Trung Ngọc, run rẩy nói: "Thiếp là phụ nữ của gia đình thì hiểu gì, các ngươi có chuyện gì thì cứ đi mà nói với hai đứa con bất hiếu của thiếp đi..." "Phụ nữ của gia đình á!?" Bọn thổ phỉ hoàn toàn không ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, vẫn tiếp tục trêu chọc nói: "Không hổ là nữ nhân từ Hạ giới phi thăng lên, sinh hai đứa con rồi mà vẫn giữ gìn tốt đến vậy." "Giữ gìn tốt à!" Một tên thổ phỉ cười dâm nói: "Lát nữa mấy huynh đệ ta sẽ dạy ngươi vài chiêu sử dụng, như vậy khi bán ngươi đến Tiên Tinh Khoáng Khu, cũng sẽ không đến nỗi chẳng hiểu gì cả!" "Kẹt kẹt kẹt..." Những tên thổ phỉ khác cũng không nhịn được, phát ra tiếng cười độc quyền của phản phái. "Các ngươi đang tìm chết!!" Thạch Trung Ngọc nghe thấy đối phương vũ nhục vợ mình, trong mắt lập tức bùng phát một đạo hàn quang.

Ngay sau đó, khí tức quanh thân bắt đầu dũng động, cơ bắp trên người cũng nhanh chóng nổi lên, còn không quên đưa tay bảo vệ Vân Khê Nguyệt phía sau, ra vẻ muốn liều mạng. "Ai da, lại còn là một Thể Tu!!" Bọn thổ phỉ không những không sợ hãi, mà còn càng thêm hưng phấn.

Bởi vì bán đến Tiên Tinh Khoáng Khu làm toàn là công việc tay chân, nên Thể Tu ở đó đặc biệt được hoan nghênh, một người có thể sánh bằng tổng giá trị của năm sáu tu tiên giả. "Tướng công!!" Vân Khê Nguyệt lộ vẻ lo lắng, sợ Thạch Trung Ngọc xảy ra bất trắc. "Lát nữa nàng mau chạy đi..." Sắc mặt Thạch Trung Ngọc nghiêm trọng chưa từng thấy, bảo vợ chạy trốn đi tìm Tần Phong và Tần Hạo.

Mặc dù ông không biết hai đứa con trai đã làm nên trò trống gì ở Tiên giới, nhưng từ lần trước Tần Phong có thể hạ giới về Hoang Cổ thì có thể thấy, bọn chúng ở Tiên giới vẫn có chút uy vọng, nghĩ là đến cái khoáng khu nào đó cứu mình chắc không có vấn đề gì.

Thế nhưng còn chưa kịp để ông nói xong lời, tạo ra chút tình tiết ly biệt, thì đã cảm thấy máu trong cơ thể bắt đầu sôi trào.

Ầm ầm ầm!!

Lôi đình trên bầu trời điên cuồng quét qua, khiến toàn bộ trời đất chấn động dữ dội.

Ngay sau đó, một đạo quang trụ màu vàng từ trên trời giáng xuống, bao phủ Thạch Trung Ngọc rồi còn hiện lên những phù văn thần bí, quang mang chói lọi cũng theo đó bùng phát ra, giao dệt thành quỹ tích quy tắc trời đất. "A!!" Thạch Trung Ngọc không nhịn được ngửa mặt lên trời gào thét, giữa lông mày cũng hiện lên một đạo kim sắc hỏa diễm. "Đây, đây là..." Bọn thổ phỉ lập tức trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy đầu óm ù ù.

Mặc dù chúng là tầng lớp thấp nhất của Tiên giới, nhưng cũng từng nghe nói về cái gọi là Tiên Đế Huyết Mạch.

Đặc biệt là đồ án hỏa diễm màu vàng giữa lông mày Thạch Trung Ngọc, suýt chút nữa đã làm mù mắt chó hợp kim titan của chúng, vừa nhìn đã biết là huyết thân trực hệ cực kỳ gần Tiên Đế.

Thế nhưng còn chưa kịp để chúng hoàn hồn từ sự chấn kinh, liền thấy trên ngọn lửa màu vàng lại hiện lên một tia lôi điện màu tím.

Ngay sau đó, Thạch Trung Ngọc liền cảm thấy một cảm giác quen thuộc, thân thể dường như bị xé toạc ra, một cỗ năng lượng khủng bố không ngừng trùng kích cơ thể hắn, khiến mỗi tấc da thịt đều bắt đầu run rẩy, mỗi một khúc xương cũng đều đang oanh minh, vô tận thống khổ tàn nhẫn nuốt chửng hắn. "Đây là..." Vân Khê Nguyệt trong lòng chợt kinh ngạc, đối với cảnh tượng trước mắt không hề xa lạ.

Kể từ khi đứa con trai lớn Tần Phong của nàng phi thăng, Tần gia đã xuất hiện hai lần tình huống này, mặc dù mỗi lần đều có đệ tử Tần gia không chống đỡ nổi mà vẫn lạc, nhưng những người vượt qua được, không ai là không thực lực đột phá mạnh mẽ. "A!!" Thạch Trung Ngọc không nhịn được phát ra tiếng kêu thảm thiết, gân xanh trên người cũng lập tức nổi lên.

Thế nhưng theo thời gian trôi qua, hắn lại một lần nữa cảm nhận được sự biến hóa của mình, một cỗ huyết mạch chi lực thần bí đang lưu chuyển trong cơ thể, có thể tẩm bổ nhục thân của hắn từng giờ từng khắc. "Huyết Mạch Phản Tổ!?" Bọn thổ phỉ đều nhìn đến ngớ người, trên đầu toàn là dấu hỏi.

Ngọn lửa vàng vừa hiển thị rõ ràng là Tiên Đế Huyết Mạch, thế mà quay đầu lại xuất hiện hiện tượng Huyết Mạch Phản Tổ, khiến chúng có cảm giác mờ mịt như học sinh tiểu học bị hỏi giá túc dục thành vậy.

Mà lúc này, Tần Phong đang ở Tà Đế Cung tại Ma giới xa xôi, sớm đã luyện hóa xong thành Đại Đạo Chi Lực thứ hai.

Không chỉ tu vi thành công đột phá đến Tiên Đế đỉnh phong, mà còn thôi diễn Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết đến hoàn tất, đạt tới Tam Thập Tam Thiên trong truyền thuyết, có thể đạt đến trình độ tích huyết trọng sinh.

Thế nhưng ngay khi hắn chuẩn bị đi tìm Hữu Dung và Hồng Hạnh ăn mừng một chút, thì đột nhiên cảm ứng được huyết mạch trong cơ thể mình bắt đầu sôi trào. "Nhị đệ đột phá Tiên Đế rồi!!" Tần Phong trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng, biết là có người giúp đỡ trong Đại quyết chiến rồi.

Thế nhưng còn chưa kịp để hắn vui mừng được hai phút rưỡi, thì lại dấy lên một cảm giác bất an, cứ như thể có người thân nào đó gặp nguy hiểm. "Chẳng lẽ là nhị đệ lại muốn đem mẫu thân tế trời!?" Tần Phong càng nghĩ càng thấy có khả năng này, lập tức xách tai thỏ đi ra ngoài. "Sao thế!?" Tiểu Bạch vẻ mặt ngơ ngác, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Thế nhưng Tần Phong lại không có ý định giải thích, lập tức lấy ra Không Gian Hồ Lô, dựa vào nguồn gốc cảm giác bất an trong lòng, trong nháy mắt đã khóa chặt điểm phi thăng Hoang Cổ.

Lúc này —— Bọn thổ phỉ ở điểm phi thăng cuối cùng cũng hoàn hồn, biết rằng lần này mình đã chọc phải xương cứng rồi, mặt đầy kinh hãi muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Thế nhưng hiện thực lại không cho bọn chúng nhiều thời gian như vậy, một cỗ uy áp khủng bố chưa từng thấy đột nhiên giáng xuống.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng oanh minh kinh thiên động địa chợt vang vọng trời đất, năng lượng hùng hồn và mênh mông dường như muốn khiến trời đất hoàn toàn chìm xuống, đủ để nghiền nát mọi tồn tại dám xưng vô địch trên thế gian. "Đây, đây là..." Bọn thổ phỉ sợ hãi lập tức ngẩng đầu nhìn lên, ngay sau đó thân thể liền bắt đầu run rẩy, chỉ thấy Tần Hạo đứng giữa hư không, trên người khoác Kim Sắc Long Quân Bất Diệt Khải, trong tay cầm cây Kim Long Chùy siêu lớn, trong mắt cũng là khí thế bễ nghễ thiên hạ, khiến người ta căn bản không dám nhìn thẳng.

Đặc biệt là quanh thân dũng động uy áp Tiên Đế khủng bố, cùng với hiệu ứng đặc biệt Nghìn Long Tượng phía sau lưng làm bối cảnh, đẳng cấp (bức cách) mạnh hơn loại thần linh cấp thấp như Long Ngạo Thiên không biết bao nhiêu lần, hoàn toàn chính là Chí Cao Thần Linh trong truyền thuyết giáng lâm thế gian. "Tiểu Hạo!!" Vân Khê Nguyệt một cái đã nhận ra con trai út, nước mắt tủi thân cũng theo đó chảy xuống.

Chương 2041

"Tiểu Hạo!?" Bọn thổ phỉ trong lòng kinh ngạc, nghĩ đến Tần Hạo của Tiên Minh.

Nói về ai nổi tiếng nhất Tiên giới những năm gần đây, không phải Tần Phong đã đi Ma giới kế thừa danh hiệu Tà Đế, cũng không phải Long Ngạo Thiên gây chiến tranh... mà chính là Tần Hạo nổi tiếng với nhân nghĩa.

Thậm chí còn chưa đột phá Tiên Đế, đã được ban cho danh hiệu Thiên Đế.

Không phải có người muốn nâng Tần Hạo lên rồi sát hại, thực sự là tán tu thiên hạ đã chịu khổ đã lâu rồi, tha thiết muốn có một vị Thiên Đế trong lòng lo cho tán tu thiên hạ đứng ra làm chủ cho mình. "May quá, may quá..." Sau khi bọn thổ phỉ xác nhận là Tần Hạo, trong lòng không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù chúng chưa từng gặp Tần Hạo, nhưng cũng biết người ta giảng về nhân nghĩa, chỉ cần mình không động đến hai ông bà già, vậy thì tám phần là sẽ không có nguy hiểm gì.

Đồng thời, trong lòng chúng cũng vô cùng may mắn, người đến là Thiên Đế Tần Hạo, nếu là Tà Đế Tần Phong, đừng nói chúng còn chưa kịp động thủ, cho dù là không cẩn thận đi ngang qua, cũng phải ăn mấy cái tát bốp bốp.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi chúng cảm thấy may mắn, uy áp khủng bố lại một lần nữa giáng xuống.

Ngay sau đó liền thấy Tần Phong sáng chói xuất hiện, trên vai còn có một con thỏ không có cổ...

Ầm ầm ầm!!

Khoảnh khắc Tần Phong xuất hiện, hư không bắt đầu chấn động dữ dội, luồng khí lưu vốn dĩ còn bình hòa đột nhiên xoắn loạn lên, như thể bị một bàn tay khổng lồ vô hình tùy ý khuấy động, cuồng phong gào thét thổi ra, cuốn bay cát đá trên mặt đất, kèm theo một tiếng oanh minh chói tai vang vọng trời đất, hệt như ma thần viễn cổ đang gào thét, khiến màng nhĩ mọi người tê dại, trái tim cũng theo đó đập dữ dội. "Hắn, hắn là Tà Đế Tần Phong sao!?" Bọn thổ phỉ trong lòng chợt giật mình, ánh mắt lập tức nhìn về phía Tiểu Bạch.

Mặc dù chúng không biết Tần Phong trông như thế nào, nhưng ít nhiều cũng từng nghe người khác miêu tả về Tần Phong, biết trên vai hắn có một con thỏ không cổ để chống giả.

Ngay sau đó chúng liền nhớ lại lời của Vân Khê Nguyệt, bà ấy nói mình có hai đứa con trai bất hiếu! "Không thể nào trùng hợp đến vậy chứ!?" Bọn thổ phỉ chỉ cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, thực sự không dám nghĩ tiếp nữa. "Phong nhi!!" Vân Khê Nguyệt thấy đứa con trai lớn của mình cũng đến, nước mắt tủi thân như đê vỡ tuôn trào. "Nương thân!!" Tần Phong thấy mẫu thân phi thăng, lập tức thu lại uy áp Tiên Đế.

Ngay sau đó vội vàng tranh trước nhị đệ, quỳ xuống chúc mừng phụ thân và mẫu thân đã phi thăng đến Tiên giới. "Không phải chứ, hắn đâu ra lắm trò vậy!?" Tần Hạo cả người lập tức không ổn, nghiêm trọng nghi ngờ ca ca là cố ý.

Mình đến trước còn chưa kịp chào hỏi, hắn ta đến sau liền không nói hai lời xông lên dập đầu.

Mặc dù ca ca này chẳng nói gì, nhưng lại khiến hắn, một người đệ đệ, trông như đứa con bất hiếu, có cảm giác đột phá Tiên Đế liền quên mất phụ thân và mẫu thân.

Thế nhưng bây giờ không phải lúc hắn phàn nàn, vội vàng học theo Tần Phong bước lên quỳ xuống dập đầu. "Vẫn là con trai lớn tâm lý nhất!" Thạch Trung Ngọc liếc nhìn Tần Hạo một cái, là vẻ chê bai không thể che giấu.

Năm đó trì hoãn ba năm mới sinh ra, khiến mình phải chịu đựng ba năm không nói, lớn lên còn khiến mình lo lắng vỡ tim, một chút cũng không giống Tần Phong hiểu chuyện, từ nhỏ đã bắt đầu gánh vác áp lực cho gia tộc. "Nương thân!?" Thấy Tà Đế và Thiên Đế ngoan ngoãn quỳ xuống, trái tim lơ lửng của bọn thổ phỉ hoàn toàn chết lặng.

Đậu má!!

Trúng số lớn rồi!!

Tiên giới có bao nhiêu cơ duyên chúng nó không đụng phải một cái, nhưng lại đụng phải mẫu thân và phụ thân của Tiên Đế.

Lại không phải mẫu thân và phụ thân của một Tiên Đế, mà là mẫu thân và phụ thân của hai Tiên Đế!!

Lại không phải hai Tiên Đế bình thường, mà là đế vương trong số các Tiên Đế.

Một kẻ là Thiên Đế có thể chủ tể Tiên giới, một kẻ là Tà Đế có thể chủ tể Ma giới! "Còn chúc mừng cái gì!?" Vân Khê Nguyệt chẳng thèm quan tâm sống chết của người khác, chỉ một mực kể lể uất ức nói: "Vừa rồi mẫu thân của các ngươi, suýt chút nữa đã bị người ta bán đi rồi, bọn chúng còn dùng lời lẽ vũ nhục mẫu thân của các ngươi." "Cái gì!?" Tần Phong và Tần Hạo nghe vậy, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Chỉ thấy bọn họ từ từ đứng dậy, khí tức quanh thân cũng bắt đầu sôi trào, đợi khi họ hoàn toàn đứng thẳng lên, một cỗ uy áp khủng bố liền như bài sơn đảo hải, nhanh chóng khuếch tán về phía Tây Chu.

Ầm ầm ầm!!

Phong vân biến sắc, trời đất chấn động.

Toàn bộ tu tiên giả ở Đông Vực đều cảm thấy lồng ngực đột nhiên nặng trĩu, dường như có một ngọn núi lớn vô hình đè lên người họ.

Đặc biệt là những tu tiên giả trong phạm vi trăm vạn dặm, lập tức hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, thậm chí có vài kẻ tu vi thấp hơn còn lập tức phun ra tiên huyết, sau đó đầu ngoẹo sang một bên hoàn toàn bất tỉnh. "Đậu má, ai chọc giận hai huynh đệ Tần gia vậy!?" Tiên Minh Minh Chủ lập tức văng tục một tiếng, trong lòng đừng hỏi khâm phục người này đến mức nào.

Vốn dĩ y thấy Tần Hạo ra vẻ khiến Long Ngạo Thiên bỏ chạy, vô thức liền muốn mở miệng châm chọc vài câu, nhưng nghĩ đến Tần gia hiện tại có hai vị Tiên Đế yêu nghiệt, mình và con gái bảo bối liên thủ cũng không đánh lại, thế nên cuối cùng đành nín nhịn không dám đánh rắm một cái.

Thế mà bây giờ kẻ này không chỉ chọc giận Tần Hạo, mà ngay cả Tần Phong, cái tên Hỗn Thế Ma Vương này cũng chọc giận cùng lúc.

Đậu má!!

Đây phải có bối cảnh lớn đến mức nào, thực lực cường hãn đến mức nào, mới dám làm chuyện dũng cảm như vậy chứ!! "Hiểu lầm, hiểu lầm..." Bọn thổ phỉ sợ đến run cầm cập như sàng, dập đầu như giã tỏi nói: "Phu nhân, không, đại tỷ, không, đại thẩm, không, nãi nãi, chúng ta sai rồi, chúng ta thật sự sai rồi..." "Hiểu lầm!?" Tần Hạo lấy nhân nghĩa làm chủ, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Vậy ngươi nói xem, hiểu lầm kiểu gì!?" "Có kịch rồi!!" Bọn thổ phỉ dường như nhìn thấy hy vọng sống sót, lập tức chuẩn bị mở miệng biện giải cho mình.

Thế nhưng Tần Phong lại không dễ nói chuyện như Tần Hạo, cũng không biết là do hắn hư ngụy tàn nhẫn, giảo trá ngụy thiện, hay là có bệnh hoang tưởng bị hại gì đó, nên khi nhìn bất kỳ ai đều mang lòng đề phòng, trong ánh mắt lộ ra một loại sự hoài nghi và cảnh giác khó nói nên lời, dường như mỗi một người xung quanh đều là mối đe dọa tiềm tàng, bất cứ lúc nào cũng có thể bất lợi cho hắn vậy. "Nói, ai phái các ngươi đến!?" Ánh mắt Tần Phong vô cùng sắc bén, căn bản không tin cái gì là hiểu lầm. "Không, không có ai phái chúng ta đến..." Bọn thổ phỉ vừa nghe Tần Phong mở miệng, tim đập lập tức ngừng lại.

Lời chưa dứt, Rầm một tiếng!

Chương 2042

Chỉ thấy Tần Phong một ánh mắt, liền chấn bay người kia ra ngoài.

Nếu không phải xét đến việc mẫu thân mình đang ở bên cạnh, vì để duy trì hình tượng con trai ngoan của mình, hắn e rằng sẽ lập tức sử dụng thủ đoạn của ma tu, tự mình tìm kiếm đáp án trong đầu đối phương. "Phụt!!" Mấy người đối diện phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra xa mấy chục mét. "Cẩu Đông Khê đâu!?" Tần Phong sau khi đánh bay mấy người kia, lại mặt đầy giận dữ nói: "Hắn chết tiệt đi đâu rồi?

Bảo hắn canh giữ ở đây, hắn vậy mà lại để phụ mẫu của trẫm rơi vào nguy hiểm." Lời vừa dứt...

Hư không chấn động một trận, thân ảnh Thanh Thiên xuất hiện.

Kể từ khi hắn mấy năm trước từ Uyên Tổng tìm được cơ duyên Ảnh Chi Đại Đạo, liền triệt để trở thành cái bóng của Tần Phong, bất kể Tần Phong đi đâu hắn đều có thể bám sát, cho dù dùng Không Gian Hồ Lô cũng có thể đi theo.

Thế nhưng những điều này đều phải dưới sự cho phép của Tần Phong mới được, nếu không cho phép hắn căn bản không thể đến gần Tần Phong. "Bẩm Bệ hạ..." Thanh Thiên thành thật bẩm báo: "Cẩu Đông Khê hiện tại đang tu luyện trong Thời Gian Kết Giới, vốn dĩ hắn tuân theo chỉ lệnh của ngài canh giữ nơi đây, nhưng nơi đây cách biên cảnh quá gần, Long Ngạo Thiên những năm gần đây tấn công như chó điên, dẫn đến nơi đây liên tục bị mất và thu hồi, binh mã dưới trướng hắn cũng tiêu hao hết trong những trận phản phục, cuối cùng bất đắc dĩ mới triệt ly khỏi nơi này." "Phế vật!!" Tần Phong nghe xong, càng thêm tức giận. "Không sai, đúng là phế vật!!" Tần Hạo thấy ca ca phát giận, cũng vội vàng hùa theo.

Đừng nhìn hắn bây giờ đã đột phá Tiên Đế, nhưng trước mặt ca ca vẫn cứ là một người đệ đệ. "Trẫm nói phế vật là ngươi!!" Tần Phong cũng không biết là đang tìm cớ đánh đệ đệ, hay là thật sự phát giận, quay đầu liền giận dữ nhìn nhị đệ Tần Hạo của mình. "Ta!?" Tần Hạo ngớ người chỉ vào mình, không biết đã đắc tội ca ca thế nào. "Không sai, ngươi chính là phế vật!!" Tiểu Bạch vừa nghe thấy liền hăng hái, cũng nhảy ra trách móc theo...

“Kẻ gây họa, chính là ngươi!” Tần Phong giữ vững nguyên tắc thà trách người khác còn hơn trách mình, lập tức lạnh lùng hừ nói: “Anh mày đi Ma giới chưa đầy một năm đã thu phục hoàn toàn Ma giới rồi, vậy mà mày đánh Long Ngạo Thiên những bảy tám năm vẫn chưa xong, suýt nữa còn khiến cha mẹ đại nhân gặp nguy hiểm, mày nói xem mày không phải phế vật thì là cái gì!?” “Sao đệ lại là phế vật được chứ...” Tần Hạo cực kỳ không phục, nói rằng mình đã rất cố gắng.

“Mày là phế vật, mày là phế vật...” Tiểu Bạch căn bản không cho Tần Hạo cơ hội mở miệng phản bác, liên tục ngắt lời, điên cuồng tuôn ra như súng máy.

“Lại là con thỏ này!!” Tần Hạo tức đến nghiến răng nghiến lợi, phát hiện tối nay lại muốn ăn đầu thỏ rồi.

Rầm một tiếng!!

Tần Phong như thể đã chờ đợi khoảnh khắc này từ rất lâu, không nói hai lời xông lên đấm cho nhị đệ một quyền.

Chỉ thấy Tần Hạo còn chưa kịp phản ứng, cũng không ngờ thân ca lại đột nhiên ra tay với mình, lập tức bay vèo ra xa, xoay 360 độ.

“Hay lắm!!” Tiểu Bạch lập tức kích động, không quên vỗ tay hoan hô.

“Đing đoong, chúc mừng túc chủ ẩu đả Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1000 điểm phản phái!” “Tăng giá rồi sao!?” Mắt Tần Phong lập tức sáng rỡ, không ngờ còn có niềm vui bất ngờ.

“Ca, huynh đừng quá đáng!” Tần Hạo không kìm nén được nữa, muốn kể lể những tủi nhục bao năm qua.

Thế nhưng Tần Phong lại không có ý muốn nghe y than thở, lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh nhanh chóng lướt tới, như thể biến y thành bao cát mà đấm đá.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” Lâm Tam cũng tò mò đi theo Tần Hạo đến, vừa đến đã thấy Tần Phong đang đánh Tần Hạo.

Mặc dù trong lúc đó Tần Hạo cũng muốn bạo phát tiểu vũ trụ, nhưng bất đắc dĩ ca ca y không chỉ tu vi cao hơn y, mà còn luyện hóa hai thành Đại Đạo Chi Lực, cho dù là Hợp Đạo cảnh cũng không phải đối thủ của y.

“Lại một vị Tiên Đế nữa sao!?” Bọn thổ phỉ vừa thở phào một hơi thì đã thấy Lâm Tam xuất hiện.

Mặc dù Lâm Tam không phóng thích Tiên Đế uy áp của mình, nhưng đế uy vừa đột phá vẫn chưa tiêu tán, còn kèm theo một cỗ kiếm ý vô cùng sắc bén.

“Được rồi, đừng đánh nữa!!” Vân Khê Nguyệt thật sự không thể nhìn nổi nữa, lập tức mở miệng ngăn cản hai huynh đệ.

“Vâng ạ!” Tần Phong và Tần Hạo nghe vậy, lập tức dừng tay.

Mặc dù bọn họ hiện tại đã đột phá đến Tiên Đế, nhưng vẫn không đánh lại cái chổi lông gà của mẫu thân, đây chính là huyết mạch áp chế, không phải tội tranh đấu.

“Đing đoong, chúc mừng túc chủ ẩu đả Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, tổng cộng nhận được 15 vạn điểm phản phái!” “Thế là hết rồi sao!?” Tần Phong vì giữ hình tượng con trai ngoan, cúi đầu như đứa trẻ làm sai.

“Giả bộ, hắn tuyệt đối là giả bộ!!” Tần Hạo trong lòng điên cuồng gào thét, muốn Lâm Tam làm chủ cho mình.

Thế nhưng Lâm Tam lại không hiểu y đang nghĩ gì, trực tiếp vượt qua y, lễ phép cúi chào Thạch Trung Ngọc và Vân Khê Nguyệt, coi như chào hỏi tiền bối.

“Ngươi khách khí quá rồi!” Vân Khê Nguyệt cảm thấy có chút câu nệ, có thể cảm nhận được sự cường đại của Lâm Tam.

Thế nhưng Thạch Trung Ngọc lại không có ý câu nệ chút nào, biết Lâm Tam là huynh đệ thân thiết khác cha khác mẹ của Tần Phong, cho nên quy tròn một chút thì chính là con trai mình.

“Cha, mẹ!!” Tần Hạo thấy không ai bênh vực mình, chỉ đành tủi thân tìm cha mẹ an ủi.

“Con cũng không tốt đâu!” Thạch Trung Ngọc không những không an ủi, còn đả kích nói: “Rõ ràng biết nơi đây quan trọng thế nào với người Tần gia chúng ta, con lại còn có thể làm mất nó, may mà lần này là ta và nương con phi thăng, nếu là mấy vị lão tổ của Tần gia ta phi thăng, thì sau này Tần gia ta làm sao mà lập thân ở Tiên giới được!?” “Đúng vậy!!” Tiểu Bạch lập tức phụ họa nói: “Đồ bất hiếu tử tôn nhà ngươi!!” “Con thỏ chết tiệt!!” Tần Hạo tức đến suýt bạo tẩu, nhưng vẫn giãy dụa nói: “Điểm phi thăng của Hoang Cổ, tất cả đều do ca ca phụ trách, sao có thể trách đệ được chứ!?” “Ca con phụ trách, con liền không cần quản sao!?” Thạch Trung Ngọc lập tức mặt lạnh nói: “Con đừng quên, con cũng là huyết mạch của Tần gia ta, cũng là một thành viên của Tần gia, giúp gia tộc làm việc còn thấy tủi thân sao!?" "Đệ không có..." Tần Hạo bị huyết mạch áp chế, chỉ đành tủi thân cúi đầu.

"Đing đoong, chúc mừng túc chủ khi phụ Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 30 vạn điểm phản phái!" "Lại vào sổ ba mươi vạn!" Tần Phong trong lòng sung sướng, quay đầu nhìn mấy tên thổ phỉ.

Mặc dù mấy người vừa nói không có ai chỉ thị, nhưng hắn đa nghi vẫn luôn cảm thấy không phải trùng hợp.

Thổ phỉ: "Tà Đế tha mạng!!" Bọn thổ phỉ cảm nhận được ánh mắt của Tần Phong, sợ hãi vội vàng dập đầu nói: "Chúng ta thật sự không biết họ là phụ mẫu của ngài, cũng không biết nơi đây là địa bàn của Tần gia..." "Im miệng!!" Tần Phong lập tức lạnh giọng ngắt lời nói: "Trẫm lại cho các ngươi cơ hội cuối cùng, các ngươi rốt cuộc là ai!?" "Thật sự không có ai chỉ thị chúng ta..." Bọn thổ phỉ muốn khóc nhưng không ra nước mắt nói: "Chúng ta chỉ là tán tu phổ thông nhất, mấy năm trước đi theo đại quân Ngạo Thiên Tiên Đế đến cướp bóc, kết quả giữa đường không may bị lạc đội, thế là liền làm cái nghề buôn bán không vốn này..." "Là Long Ngạo Thiên chỉ thị các ngươi sao!?" Tần Phong những lời khác đều không nghe lọt tai, chỉ nghe thấy ba chữ Long Ngạo Thiên.

"Ca, huynh nghe thấy rồi đấy!" Tần Hạo như tìm được kẻ đổ oan, lập tức nhảy ra nói: "Không phải đệ đệ vô năng, thật sự là Long Ngạo Thiên quá gian xảo, chuyên môn sai người làm mấy chuyện bẩn thỉu này, khiến đệ đệ ta phòng không thể phòng a!" "Phế vật!!" Tần Phong vẫn lãnh đạm liếc nhìn một cái, sau đó liền nhấc tay nhẹ nhàng ấn xuống.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Ngay khoảnh khắc chưởng của Tần Phong hạ xuống, một loạt tiếng huyết nhục nổ tung vang lên.

Chỉ thấy mấy tên thổ phỉ như bị năng lực nào đó lập tức áp nát, hóa thành mảnh vụn theo một trận gió hoàn toàn biến mất, ngay cả nguyên thần cũng không thoát ra được.

“Sao vẫn là phế vật chứ!?” Tần Hạo rất không phục nói: “Long Ngạo Thiên ít nhất cũng là Tiên Đế cao giai, lại thêm Phương Trường Ma Đế khó lòng phòng bị kia nữa, đệ có thể kiên trì tám năm đã rất không tồi rồi đấy chứ.” “Nói mày là phế vật còn không phục!!” Tần Phong thấy nhị đệ chấp mê bất ngộ, cũng muốn dạy y cái gì gọi là thực lực, lập tức thần sắc nghiêm túc nói: “Thanh Thiên, thông báo Ma giới, toàn quân xuất quan!!” “Vâng!” Thanh Thiên nhận được mệnh lệnh, lập tức biến mất.

“Ma quân sắp xuất Vọng Tiên Quan rồi sao!?” Tiểu Bạch lập tức kích động, biết đại quyết chiến sắp tới rồi.

Chương 2043

Đừng thấy Tần Phong những năm qua không xuất hiện, nhưng đại quân Ma giới đã phát triển đến hơn ngàn vạn, lại thêm Tam Lộng Đại Sư và những người khác đang tu luyện trong Thời Gian Kết Giới, có thể nói binh mã dưới trướng chủ nhân hắn hiện tại mạnh đến đáng sợ.

Cảnh tượng chuyển đổi —— Long Ngạo Thiên đang bỏ chạy, đột nhiên hắt xì một cái.

“Chuyện gì vậy!?” Long Ngạo Thiên như con thỏ bị giật mình, lập tức căng thẳng nhìn xung quanh.

Vốn tưởng rằng lần này có thể nhân cơ hội thuận lợi bắt được Tần Hạo và Lâm Tam, nhưng không ngờ giữa đường lại xuất hiện một Triệu Trường Sinh, khiến phe đang chiếm ưu thế của bọn họ trong nháy mắt rơi vào thế yếu.

Nếu không phải y bất chấp thể diện mà bỏ chạy, e rằng hôm nay đã bị Tiên Minh giữ lại rồi.

Thế nhưng ngay khi y cho rằng đó là ảo giác, không xa bỗng xuất hiện hai đạo thân ảnh, một đạo là Trình Vận đang truy sát Phương Trường khắp nơi, một đạo thì là Môn Chủ đời thứ tám của Ẩn Môn...

“Đúng là một phế vật!” Môn Chủ đời thứ tám nhìn thấy Long Ngạo Thiên, trong lòng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Vốn tưởng rằng Long Ngạo Thiên, người đứng đầu bảng thiên tư võ tu này, có thể giống như Phấn Thiên Tiên Đế năm xưa, mang đến cho bọn họ một bất ngờ lớn, nhưng không ngờ tám năm trôi qua lại chẳng có chút tiến bộ nào, lãng phí trắng tám năm Tần Phong rời đi.

Thế nhưng vừa nghĩ đến Thiên Cung còn chưa giáng lâm, y chỉ đành cố nén sự khó chịu trong lòng.

“Là ngươi!!” Long Ngạo Thiên nhìn Môn Chủ đời thứ tám, một cái liền nhận ra đối phương.

Vốn dĩ chiến bại trong lòng ít nhiều có chút ngại ngùng, cảm thấy mình thật sự không còn mặt mũi nào gặp đối phương, nhưng vừa nghĩ đến việc mình bỏ chạy ngay cả khí tiết cũng vứt bỏ rồi, thì cũng chẳng còn gì phải ngại nữa.

Thậm chí còn muốn hóa thân thành kẻ mặt dày xin xỏ, muốn đối phương cho thêm mấy món bảo bối.

“Không có!” Môn Chủ đời thứ tám như thể đoán trước được suy nghĩ của Long Ngạo Thiên, dứt khoát mở miệng từ chối nói: “Lão phu chỉ là một luồng thần thức của bản thể, có thể mang theo một cây Hắc Long Thương ra ngoài đã rất không dễ dàng rồi.” “Vậy sao!” Long Ngạo Thiên lộ vẻ thất vọng, nhưng vẫn không từ bỏ hy vọng, điên cuồng ám chỉ nói: “Cỗ khí tức vừa rồi ngươi hẳn cũng cảm ứng được, chính là khí tức của Tần Phong, tu vi đã đột phá đến Tiên Đế đỉnh phong rồi.” “Vậy nên ngươi phải cố gắng rồi!” Môn Chủ đời thứ tám không tiếp lời, trực tiếp nói: “Hiện tại còn chưa đầy một năm nữa là Thiên Cung giáng lâm, cho nên nhiệm vụ của ngươi bây giờ là cầm chân Tần Phong một năm, tránh để hắn thống nhất Tiên giới rồi luyện hóa Đại Đạo Chi Lực.” “Vì sao lại để ta đi!?” Long Ngạo Thiên thấy đối phương không tiếp lời, dứt khoát xé rách mặt nói: “Muốn đi thì các ngươi tự đi, bản đế không muốn giống như Phấn Thiên Tiên Đế, trở thành một cây thương trong tay Thiên Cung các ngươi.” “Thương?

Ngươi ngay cả tư cách làm thương cũng không có!” Môn Chủ đời thứ tám không hề chiều theo thói quen của Long Ngạo Thiên, trực tiếp vô tình đả kích nói: “Đại Đạo Chi Lực trong thiên hạ cộng mười thành, Tần Phong hiện tại bản thể luyện hóa hai thành, thân ngoại hóa thân luyện hóa một thành, còn hai thành duy trì vận hành Tiên giới, còn năm thành còn lại thì ở trong Thiên Cung của ta." "Cái gì!!" Long Ngạo Thiên nghe xong đồng tử co rút mạnh, cũng lập tức phát ra tiếng nổ bén nhọn.

Vốn tưởng rằng sau khi mình thống nhất Tiên giới là có thể đoạt được Đại Đạo Chi Lực xưng bá thiên hạ, nhưng vạn vạn không ngờ đây lại chỉ là hai thành duy trì vận hành Tiên giới, giống như lúc trước ở Ẩn Môn nhìn thấy đầy trời Đại Đạo Chi Ấn vậy.

Thứ mình coi là bảo bối, kết quả lại chỉ là vật tầm thường của người khác.

"Ngươi không nghe lầm đâu, Thiên Cung của ta có năm thành!" Môn Chủ đời thứ tám lại không nhanh không chậm lặp lại một lần nữa nói: "Cho nên ngươi có đi ngăn cản Tần Phong hay không thật sự không có ảnh hưởng gì, cùng lắm thì chúng ta tốn thêm chút sức lực, kết quả vẫn là Tần Phong bị trấn áp, Tiên giới trở lại quỹ đạo cũ, còn việc ngươi không đi tìm Tần Phong, Tần Phong có đến tìm ngươi hay không, lão phu đây thì không biết rồi." "Ngươi..." Long Ngạo Thiên nghe vậy lập tức tức giận, cảm nhận được lời uy hiếp trần trụi.

Thế nhưng cũng đúng như Môn Chủ đời thứ tám đã nói, dù y hiện tại không đi tìm phiền phức của Tần Phong, với tính cách của Tần Phong cũng nhất định sẽ đến tìm y, chỉ là cảm giác bị người khác nắm trong lòng bàn tay này khiến y cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Thời gian cho ngươi suy nghĩ không còn nhiều nữa!" Môn Chủ đời thứ tám không thèm để ý Long Ngạo Thiên nữa, xoay người mang theo Trình Vận chậm rãi rời đi.

"Thiên Cung, các ngươi cứ chờ bản đế đó!!" Long Ngạo Thiên nhìn hai người rời đi, như năm xưa âm thầm lập xuống lời thề.

Ngay sau đó liền xoay người đi tìm đồng đội Phương Trường, định tập hợp lại một đám pháo hôi làm một lần nữa, cũng chỉ có thành công cầm chân Tần Phong một năm, đợi đến khi Thiên Cung giáng lâm y mới có cơ hội sống sót.

“Sư tổ!” Trình Vận quay đầu nhìn một cái nói: “Thiên Cung chúng ta thật sự có năm thành Đại Đạo Chi Lực sao!?” “Đương nhiên!” Môn Chủ đời thứ tám khẳng định đáp lời, lại chuyển giọng nói: “Thế nhưng năm thành Đại Đạo Chi Lực đều nằm trong tay Đạo Tổ, hiện tại Đạo Tổ lại đang bế quan trầm thụy trong Thiên Cung, cho nên chúng ta tốt nhất vẫn nên giải quyết Tần Phong trong tình huống không kinh động Đạo Tổ, nếu không làm Đạo Tổ tỉnh giấc sẽ vô cùng phiền phức.” “Đạo Tổ!?” Trình Vận cuối cùng cũng moi được tin tức đại BOSS, lập tức dùng Tiên Nô Pháp Ấn truyền cho Tần Phong.

“Tên khốn đó gọi là Đạo Tổ!?” Tần Phong sau khi thành công tiếp nhận tin tức, lập tức nghĩ đến kẻ đã làm mình bị thương.

Mặc dù hắn và đối phương còn chưa từng gặp mặt, nhưng chỉ bằng một chưởng cách không, đã đánh hắn thổ huyết ngay tại chỗ, thậm chí phải dùng thuốc ngoại để chữa trị, đây cũng là kẻ địch mạnh nhất mà hắn từng gặp kể từ khi xuất đạo.

Ngay cả khi hiện tại hắn đã nắm giữ ba thành Đại Đạo Chi Lực, vẫn không có chút nắm chắc nào có thể chiến thắng đối phương.

Oanh long long!!

Ngay khi Tần Phong đang suy nghĩ, hư không đột nhiên chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy trên không Hãn Hải khô cằn đột nhiên điện chớp sấm vang, vô tận mây đen bao phủ cả bầu trời, ngay sau đó giữa thiên địa còn vang lên từng trận ma âm âm trầm, kèm theo một cỗ ma khí khủng bố càn quét thiên địa.

“Kia là...” Đồng tử Tần Hạo co rút mạnh, nhìn thấy đường chân trời đang chấn động.

Đến khi y nhìn kỹ mới phát hiện đó là người, đông nghịt như thể căn bản không thấy điểm cuối.

Có kẻ ngũ đại tam thô mang theo dây chuyền đầu lâu, có kẻ vết dao chằng chịt, mang theo đại đao đầy máu tươi, có kẻ cánh tay quấn rắn độc mắt xanh, có kẻ trong miệng chui ra một con rết...

Lại có kẻ toàn thân đầy những phù văn khó hiểu.

Mặc dù tạo hình của bọn chúng khác nhau, nhưng khí tức lại thống nhất tràn đầy sát khí.

Có thể nói trên tay mỗi kẻ đều có không dưới vạn sinh mệnh, nếu không thì không thể nhiễm nhiều sát khí như vậy, cũng có thể gọi là nghiệp hỏa, sau khi chết tuyệt đối sẽ vào súc sinh đạo.

Thế nhưng điều khiến Tần Hạo cảm thấy bất ngờ là, hai ma tu nam nữ dẫn đầu.

Chỉ thấy tu vi của bọn họ đã đạt đến Ma Đế cảnh, tương đương với Tiên Đế cảnh của Tiên giới bọn họ, thế nhưng trên người hai người bọn họ lại không có chút sát khí nào, như thể nhân quả không dính thân, sau khi chết căn bản không cần nhập đạo luân hồi nào.

“Sao lại thế này!?” Tần Hạo nhìn thấy hai người, lập tức ngẩn ra.

Là người nắm giữ Lục Đạo Luân Hồi trong truyền thuyết, tiêu chuẩn phán xét của y chính là nghiệp hỏa nhiều hay ít.

Thế nhưng hiện tại hai người rõ ràng có tu vi Ma Đế cảnh, nhưng lại căn bản không tìm thấy dấu vết nghiệp hỏa, khiến y nhất thời không biết phải phán quyết thế nào.

“Đến rồi, đến rồi!” Tiểu Bạch lập tức kích động hô lớn: “Thấy chưa, đây chính là thực lực của chủ nhân thỏ ta, căn bản không cần tám năm, cũng không cần tám tháng, chỉ cần tám ngày là có thể quét ngang Tiên giới, trở thành cộng chủ của Tiên giới và Ma giới." "Lại là con thỏ không xương này!!" Tần Hạo vừa nghe thấy giọng của Tiểu Bạch, trong lòng liền vô cớ phiền não, muốn tìm một tiệm ăn nhỏ gọi một phần lẩu thỏ toàn xương.

Thế nhưng so với sự không vui của Tần Hạo, Thạch Trung Ngọc và Vân Khê Nguyệt thì lại vui mừng khôn xiết.

"Cộng chủ của Tiên giới và Ma giới sao!?" Nghe thấy thành tựu của con trai, Vân Khê Nguyệt lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu.

Vốn tưởng rằng mình đến Tiên giới thì sẽ là phụ đạo người khác, nhưng không ngờ con trai vẫn hăng hái, còn có thể tiếp tục tự xưng một tiếng "bản cung"...

"Bái kiến Tà Đế!!" Một đám ma tu vô pháp vô thiên, chỉnh tề nhất loạt quỳ trên mặt đất.

"Tà Đế ca ca!!" Huyễn Nguyệt Ma Cơ nhìn thấy Tần Phong, đôi mắt đẹp lập tức ướt át.

Mặc dù lúc mới gặp Tần Phong nàng không bị đánh lên Tiên Nô Pháp Ấn, nhưng không chịu nổi nàng dùng cách mềm dẻo cứng rắn quấn lấy suốt bảy tám năm, cuối cùng Tần Phong thật sự không chịu nổi đành đánh lên Tiên Nô Pháp Ấn cho nàng, cũng khiến nàng thành công có được gia thành năm lần chiến lực.

Đương nhiên... năm lần chiến lực không phải mục tiêu của nàng, nghênh phong nhi thượng mới là khát vọng của nàng.

"Xuất phát!!" Tần Phong trực tiếp bỏ qua Huyễn Nguyệt Ma Cơ, hạ đạt mệnh lệnh toàn quân xuất kích.

Chương 2044

Ngay sau đó, Bạch Khởi, Trần Trường Phong, Vạn Lý Lãng, Mộc Tú lập thành bộ chỉ huy tác chiến chỉ huy đại quân; Diệp Long, Thanh Thiên phụ trách cung cấp tình báo; Thành Xuân, Mộc Thâm, Tề Tu Viễn, Phụng Thiên, Đàm Lực thì là năm đại tiên phong mở đường; Trần Tổ, Nhậm Hoàn phụ trách ám sát các đầu lĩnh khó nhằn của địch; Lý Cực phụ trách đảm bảo hậu cần phía sau, cũng như thanh lý danh sách chiến lợi phẩm.

Còn về Quang Thiên, Thanh Thiên, Tam Thu, Bạch Nhật, Đông Phương Tiểu Thư, cùng với Tam Lộng Đại Sư thì vẫn đang tu luyện, cũng có thể nói đang ở thời khắc mấu chốt để xông lên Tiên Đế cảnh.

"Haizz!" Diệp Long nhìn đám ma tu đen kịt đông như kiến, lại nhớ đến những ngày tháng ở cùng Diệp Thần.

Mặc dù lúc đó hai người ở bên nhau chỉ lo chạy trốn thiên nhai, nhưng mình đúng là nam chính số một do Tần Đạo đích thân chỉ định, không giống như bây giờ chìm nghỉm trong đám đông không ai hỏi han.

"Đừng lười nữa, mau làm việc đi!" Thanh Thiên không hề chiều theo thói quen của Diệp Long, trực tiếp kéo người ta đến "007 làm việc".

"Tôi lười sao!?" Cả người Diệp Long trong nháy mắt không ổn rồi, càng ngày càng nhớ Diệp Thần "gie gie".

Mặc dù theo Diệp Thần "gie gie" thì là chạy trốn thiên nhai, nhưng ít ra cũng thỉnh thoảng được nghỉ ngơi một chút, không giống tên Thanh Thiên này, cả ngày chỉ biết học Tần lão bản cách bóc lột nhân viên.

“Ngươi thế này còn không tính là không lười sao!?” Thanh Thiên chỉ lãnh đạm liếc nhìn một cái, liền khiến Diệp Long hoàn toàn ngậm miệng.

Bởi vì từ khi y đạt được Ảnh Chi Đại Đạo, ngoài việc có thể như hình với bóng theo sát Tần Phong, còn có thể phân liệt ra rất nhiều phân thân để làm việc.

Hiện tại bản thể của y đang tu luyện trong Thời Gian Kết Giới, đi theo Tần Phong và những gì nhìn thấy bây giờ đều là ảnh tử.

Thậm chí còn có mấy trăm ảnh tử đang chỉnh lý tình báo, không những tu vi không bị bỏ lại, còn phải làm thư ký thân cận của lão bản, luôn luôn chuẩn bị trả lời vấn đề, càng phải xử lý hiệu suất cao việc điều tra thị trường của công ty, cũng như tin tức nội bộ của đối thủ cạnh tranh.

“Được rồi!” Cùng với loại “vua cày cuốc” Thanh Thiên này lập đội, Diệp Long lộ ra biểu cảm sống không còn gì luyến tiếc.

Nếu ông trời có thể cho y thêm một cơ hội lựa chọn nữa, y nhất định sẽ không lập đội với “vua cày cuốc” Thanh Thiên này, mà nên đi theo Lý Cực vị Tài Thần gia tiên Tần kia cùng nhau làm ăn.

Bởi vì sau khi Trần Tổ lập đội với Lý Cực, cuộc sống nhỏ bé của hắn thoải mái vô cùng.

Hiện tại không những đã nâng tu vi lên Tiên Vương sơ giai, mở khóa thành tựu “Hoa Khai Bát Phẩm”, còn phát triển Ám Ảnh Thần Thể đến trình độ phi thường lợi hại, trên người lại càng trang bị rất nhiều đạo cụ và trang bị quý hiếm.

Ngược lại y nỗ lực bao nhiêu năm nay mới đạt đến Tiên Quân đỉnh phong, trên người cũng chỉ có Dương Cực Đại Đao và Hắc Long Giáp do Tần Đạo luyện chế, ngoài ra thì không có bất kỳ đạo cụ và trang bị quý hiếm nào khác.

Có thể nói y, nam chính số một từng một thời nổi tiếng, hiện tại trong đội ngũ chuyên nghiệp đã sắp chạm đáy rồi.

Thế nhưng khi y nhìn thấy Cẩu Đông Khê vì làm việc bất lực mà bị điều đến Doanh Trinh Sát, sự uất ức trong lòng lập tức tiêu tan.

Mặc dù nam chính số một là y không còn nổi tiếng nữa, chỉ có thể nhận một số vai phụ nhỏ, nhưng cũng mạnh hơn việc đi diễn vai pháo hôi của người qua đường.

“Bệ hạ, thần biết sai rồi!” Cẩu Đông Khê nước mắt lưng tròng, hối hận vì đã không kiên trì thêm một chút.

Thế nhưng Tần Phong lại không có ý mềm lòng, hắn hiểu rõ dẫn dắt đội ngũ nhất định phải thiết lập uy tín, cho dù bọn họ đều bị đánh lên Tiên Nô Pháp Ấn, chỉ cần dám hai lòng vẫn phải chịu phạt.

Rất nhanh —— đại quân Ma giới tập kết hoàn tất, bắt đầu công kích thế như chẻ tre.

Mặc dù Long Ngạo Thiên đã tìm thấy Phương Trường ngay lập tức, cũng tập hợp lại một đám tán tu, nhưng bất đắc dĩ tám năm trước đánh nhau quá ác liệt, dẫn đến việc bọn họ ngày càng khó tìm được tráng đinh, lại thêm ma tu dưới trướng Tần Phong thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ một hiệp đã bị đánh cho mất hết giáp trụ mà bỏ chạy.

Thế nhưng bọn ma tu lại không có ý định buông tha bọn chúng, tất cả đều là một đám thiên tài địa bảo để nâng cao tu vi của mình.

“Oa ha ha, chạy đi đâu!!” Bọn ma tu từng kẻ một mắt lóe kim quang cười quái dị, như thể chuột quái gặp phải tiểu la lỵ hoảng sợ bỏ chạy.

“Đáng chết!!” Long Ngạo Thiên tức đến tái mét mặt, trong lòng cũng đừng nói là sốt ruột đến mức nào.

Tình huống hiện tại đừng nói là đi ngăn cản Tần Phong một năm, cho dù là có thể chống đỡ hơn hai tháng rưỡi không chết cũng đã là kỳ tích rồi.

“Bắn người phải bắn ngựa trước, bắt giặc phải bắt vua trước!” Phương Trường đột nhiên mở miệng nói: “Vì chúng ta không ngăn cản được Tần Phong, vậy thì trực tiếp đi quyết chiến với Tần Phong!” “Quyết chiến với Tần Phong!?” Long Ngạo Thiên nghe xong trong nháy mắt kinh ngạc đến ngây người, nghiêm trọng hoài nghi Phương Trường bị lừa đá.

Nima!!

Ngươi có muốn nghe xem mình đang nói gì không!?

Hiện tại Tần Phong đã đột phá đến Tiên Đế đỉnh phong, còn luyện hóa hai thành Đại Đạo Chi Lực, đừng nói hai người bọn họ cùng lên, cho dù có sao chép thêm mấy chục kẻ nữa cũng không phải đối thủ của hắn đâu chứ.

“Ta không đùa!” Phương Trường thần sắc nghiêm túc nói: “Hiện tại chúng ta căn bản không ngăn cản được Tần Phong, không bằng liều mạng đánh cược một phen, ngươi đi cầm chân Tần Phong, Tần Hạo, Lâm Tam, còn ta thì nhân cơ hội đi bắt cha mẹ hắn làm con tin.” “Để bản đế đi cầm chân ba vị Tiên Đế sao!?” Long Ngạo Thiên nghe xong lại sửng sốt, nói rằng mình muốn đổi người.

Thế nhưng Phương Trường lại không cho y cơ hội mở miệng, trực tiếp hóa thành huyết ảnh lao về phía Tần Phong, với một tư thế như thể ‘ta hiện tại sẽ đặt cược tất cả chip đi chơi tất tay, ngươi có theo hay không thì tùy ngươi’.

“Bản đế ***...” Long Ngạo Thiên thấy cảnh này, trong lòng lập tức đánh trống liên hồi.

Mặc dù y muốn lập tức quay đầu bỏ đi, không muốn cùng Phương Trường đi chơi tất tay liều mạng, nhưng vừa nghĩ đến hậu quả Tần Phong thống nhất Tiên giới, y chỉ đành cắn răng cùng nhau đi đánh cược một phen.

“Bọn họ xông về phía chúng ta rồi!” Lâm Tam nhìn thấy hai người, lập tức cảnh giác.

“Yên tâm, lần này bọn họ không chạy thoát đâu!” Tần Hạo lại bắt đầu ra vẻ nói: “Ta sẽ giống như trước đây, trước tiên công kích chỗ yếu nhất của Phương Trường, sau đó lại quay đầu công kích chỗ yếu nhất của Long Ngạo Thiên, khiến bọn họ hoàn toàn mất đi ‘lê chi’.” “Phế vật!!” Tiểu Bạch là khắc tinh của Tần Hạo, lập tức khinh bỉ nói: “Công kích chỗ yếu nhất của bọn chúng, vậy mà còn phải chia làm hai bước, thỏ ta một bài hát là có thể giải quyết cả bọn rồi.” “Ngươi nói ai là phế vật!?” Tần Hạo lập tức nổi điên, muốn gọi thêm món ăn đầu thỏ.

Thế nhưng Tiểu Bạch lại không thèm để ý đến y, trực tiếp dùng giọng sữa non của mình đầy nhiệt tình cất tiếng hát: “Cô nương cô nương, cô nương cô nương, dung nhan nàng làm sao ta quên được, nàng như vầng trăng thanh khiết nhất chiếu rọi trái tim ta, xua tan vô số đêm tối mê mang và u sầu của ta, tin rằng ngày sau Phương Trường sẽ đến nơi xa...” Vừa hát... lại không quên phóng ra Thiên Tuyển Ô Nha, tự mình bật đèn màu rực rỡ.

Cũng không quên vẫy tay nhỏ với khán giả xung quanh, đồng thời lắc lư cái bụng nhỏ mũm mĩm của mình...

“Dung nhan nàng làm sao ta quên được!?” Long Ngạo Thiên vốn khí thế hùng hổ lao đến, nghe thấy tiếng hát xong thân thể không khỏi run lên.

Ngay sau đó trong đầu y liền không thể khống chế mà hiện lên nụ cười dịu dàng của Tâm Nhan tiểu thư, cùng với những kỷ niệm nhỏ nhặt của hai người từ khi quen biết.

Còn về Phương Trường ở một bên khác, cũng tương tự nhớ đến Nam Phong công chúa.

Thế nhưng khi hắn nghe thấy câu "ngày sau Phương Trường" ở phía sau, ký ức đã chết lại một lần nữa tấn công hắn, cũng khiến hắn trong nháy mắt tiến vào trạng thái bạo tẩu, muốn hủy diệt tất cả mọi thứ trước mắt.

Trong khoảnh khắc —— thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn.

Chỉ thấy một cỗ ma khí khủng bố bạo phát ra từ trong cơ thể Phương Trường, không chỉ xoay tròn điên cuồng như một cơn lốc màu đen, còn kèm theo một cỗ thôn phệ chi lực vô tận, càng trong nháy mắt chuyển mục tiêu khóa chặt Tiểu Bạch.

"Xông vào thỏ ta rồi sao!?" Tiểu Bạch cảm nhận được mình bị khóa chặt, vẫn bình tĩnh không hề hoảng sợ chút nào.

Còn vô cùng có tiết tấu mà vỗ vỗ cái bụng nhỏ, như thể đang đệm nhạc cho bài hát của mình, cũng không quên để Thiên Tuyển Ô Nha, tổ đèn đóm này, kiêm nhiệm làm tổ khuấy động không khí, thỉnh thoảng lại "quạ quạ" hai tiếng.

Cũng bởi vì tám năm qua Ô Nha không ít lần bị bắt nạt, cho nên căn bản không dám phản kháng con thỏ ma vương này.

Chương 2045

“Chết đi cho ta!!” Phương Trường thấy Tiểu Bạch còn đang hát, triệt để bạo nộ gầm lên.

Còn Long Ngạo Thiên ở một bên khác mặc dù chưa triệt để “phá phòng”, nhưng đã bị cảm xúc chi phối suy nghĩ, cả đầu đều là Tâm Nhan tiểu thư mối tình đầu của mình, như thể hoàn toàn quên mất mình đang “chơi tất tay” một phen.

“Thế là đã ‘phá phòng’ rồi sao!?” Tần Hạo nhìn mà ngây người, trong lòng biểu thị có chút không lý giải được.

Rõ ràng đều là công kích chỗ yếu nhất, vì sao Tiểu Bạch lại có thể một mũi tên bắn trúng hai con chim.

Thế nhưng tất cả những thứ này còn chỉ là món khai vị nhỏ, lại thấy Tiểu Bạch lấy ra một viên Lưu Ảnh Thạch, trực tiếp kích hoạt phóng hình ảnh lên không trung.

“Kia là...” Long Ngạo Thiên lại là thần sắc ngây người, vô thức ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy trong hình ảnh là cảnh Tần Phong đang nghỉ mát trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đang nằm trên một chiếc ghế dài ung dung phơi nắng, Tâm Nhan tiểu thư thì ở một bên giúp bóc vỏ nho, sau đó đầy vẻ yêu mến đút vào miệng hắn.

Ngay sau đó ống kính lại chuyển đến một góc bên cạnh, là Nam Phong công chúa đang lén lút xem cảnh này.

Mặc dù toàn bộ hình ảnh không có một câu thoại nào, nhưng ánh mắt ghen tị của Nam Phong công chúa lại căn bản không giấu được, chỉ cần là người tinh mắt đều có thể nhìn ra nàng đã yêu Tần Phong, muốn hóa thân thành một chiếc máy ép trái cây tự động hoàn toàn.

“Nam Phong...” Phương Trường đột nhiên an tĩnh lại, không dám tin nhìn cảnh này.

Vốn tưởng rằng sau khi Nam Phong công chúa bị Tần Phong bắt đi sẽ rất đau khổ, mỗi ngày đều chờ mình đi giải cứu nàng, nhưng không ngờ nàng không những không có dấu hiệu bị ép buộc, lại còn ghen tị Tần Phong ở cùng với những người phụ nữ khác.

Cảnh này tình này, không nghi ngờ gì nữa, là tuyệt sát!!

“Phụt!!” Phương Trường không nhịn được nữa, tại chỗ phun ra một ngụm tiên huyết.

Ngay sau đó, cơn lốc màu đen do Hỗn Độn Diễn Thiên Quyết ngưng tụ cũng trong khoảnh khắc thổ huyết mà hoàn toàn vỡ nát, không chỉ phát ra tiếng nổ ầm ĩ chấn động tai, bầu trời vốn mây đen giăng kín cũng trong nháy mắt quang đãng trở lại.

“Là ngươi!!” Mắt Long Ngạo Thiên cũng trong nháy mắt đỏ bừng, chết chằm chằm nhìn Tần Phong ở không xa.

Mặc dù y sớm đã có suy đoán từ ký ức của Diệp Thần, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn không thể áp chế cảm xúc của mình, đặc biệt là ánh mắt dịu dàng của Tâm Nhan nhìn Tần Phong, đã đánh nát tất cả tôn nghiêm của y với tư cách một người đàn ông.

“Không sai, chính là trẫm!!” Tần Phong bây giờ triệt để không giả bộ nữa, bắt chước Long Ngạo Thiên nhếch khóe môi lên.

Trước đây sở dĩ hắn gán tội cho Diệp Thần, ngoài việc kiếm điểm phản phái và rút thưởng, còn muốn tranh thủ thời gian trưởng thành cho mình, hiện tại tu vi của hắn đã vượt qua Long Ngạo Thiên, cũng liền triệt để bày tỏ, không có cần thiết phải giả bộ nữa.

“Bản đế giết ngươi!!” Long Ngạo Thiên như một người đàn ông thất bại, sau khi “phá phòng” phát ra tiếng gào thét phẫn nộ.

Thế nhưng Tần Phong lại không có ý định buông tha y, còn trước mặt y không tiếng động hé miệng nói một câu “rất thấm”.

“Đing đoong, chúc mừng túc chủ linh sủng khi phụ Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử chưa phát dục thành hình, nhận được 1 vạn điểm phản phái!” “Đing đoong, chúc mừng túc chủ đả kích Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến tâm thái y triệt để sụp đổ, nhận được 500 vạn điểm phản phái!” “Đing đoong, chúc mừng túc chủ đả kích Thần Thoại cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến tâm thái y triệt để sụp đổ, nhận được 500 vạn điểm phản phái!” “Giết trẫm sao!?” Tần Phong nghe vậy, lãnh đạm liếc nhìn một cái.

Không những không có ý định ra tay, cũng không có ý định né tránh.

“Lần này ta xem ngươi chạy đi đâu!!” Tần Hạo lập tức đứng ra, tay cầm cự chùy đánh mạnh về phía đối phương.

Còn kèm theo một cỗ khí lãng cường đại bùng phát ra từ trên người y, không những chấn động khiến hư không xung quanh đều rung chuyển, còn hóa thành một cơn bão siêu cường càn quét khắp tám phương, sau lưng lại càng hiện lên hư ảnh một ngàn long tượng.

Ô!!

Ngao!!

Giữa tinh quang cuồn cuộn, long tượng chấn động thiên địa.

Chỉ thấy tiếng gào thét của một ngàn long tượng khiến thiên địa kịch chiến, Tiên khí khắp nơi cũng điên cuồng rót vào hư ảnh long tượng đạo, khiến một ngàn long tượng dần dần ngưng luyện lại, không chỉ che trời lấp nhật, còn tản mát ra một cỗ khí tức cổ lão tang thương.

“Chết đi!!” Long Ngạo Thiên bạo nộ gầm lên, lấy Hắc Long Thương ra công kích.

Oanh long long!!

Núi lở đất nứt, thiên địa biến sắc!

Chỉ thấy cự chùy của Tần Hạo cùng thương mang sắc bén va chạm mạnh mẽ, bùng phát ra một cỗ năng lượng ba động cường đại, như quả bom nấm của nhà Tiểu Nhật Tử năm nào, cơn bão năng lượng xuyên thiên cấp tốc dũng mãnh về tám phương.

Phương Trường ở một bên khác thì gặp phải Tiểu Tam Tam.

Oanh long long!!

Thiên địa chấn động kịch liệt, kiếm khí khủng bố tùy theo bùng phát.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay Lâm Tam bùng phát ra một cỗ kiếm ý khủng bố, như thủy triều vô biên càn quét thiên địa, như thể muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ trên thế gian.

Thế nhưng Phương Trường lúc này đã bị phẫn nộ làm cho mờ mắt, không quản không để ý mà va chạm với kiếm quang sắc bén.

Oanh long long!!

Tiếng nổ ầm ĩ chấn động vang vọng thiên địa, khiến hư không chấn động kịch liệt.

“Phụt!!” Phương Trường không chịu nổi xung kích, lập tức phun ra một ngụm tiên huyết.

Ngay sau đó kiếm khí khủng bố dũng mãnh vào trong cơ thể hắn, khiến thân thể hắn như một con búp bê sứ xuất hiện vô số vết nứt, còn kèm theo máu tươi không ngừng chảy ra từ các khe hở.

Thế nhưng ngay khi Huyết Ma Châu của Phương Trường lóe lên hồng quang, muốn như thường lệ khiến hắn “mãn huyết phục sinh” thì.

Tiểu Bạch đang hát đột nhiên dừng lại, một cái “tốc biến” xuất hiện trước mặt Phương Trường, trong tay còn cầm thanh thượng phương bảo kiếm của hắn.

“Không hay rồi, quy củ Hoang Cổ!!” Phương Trường chỉ cảm thấy phía dưới không hiểu sao lạnh toát, lập tức tỉnh táo lại phát ra tiếng nổ bén nhọn.

“Chúc mừng ngươi, đã học được cách trả lời rồi!” Tiểu Bạch bắt chước Tần Phong nhếch khóe môi, không chút do dự kiếm quang lóe lên.

Keng một tiếng, “căn đoạn nhân khiếu”!!

“A!!” Phương Trường lại một lần nữa mang lên vẻ mặt đau khổ, phát ra một tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết...

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ, linh sủng của người đã chặt đứt tuệ căn của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, thu được 1 triệu điểm Phản Phái!” “Lại chặt đứt nữa rồi!?” Tần Phong nghe tiếng hệ thống, quay đầu không đành lòng nhìn tiếp.

Cũng chẳng biết là Tiểu Bạch thích ỷ mạnh hiếp yếu, hay Phương Trường bị “đoạn căn” thành nghiện rồi, cảm giác lần nào chặt rễ cũng có bóng dáng nó.

Chương 2046

“Ta liều mạng với các ngươi!!” Phương Trường mặt mũi vặn vẹo biến dạng, Huyết Ma Châu bùng nổ huyết quang xông thẳng lên trời.

Nhưng Lâm Tam bên cạnh lại không cho hắn cơ hội hồi huyết, liền vung tay lấy ra một bảo tháp lấp lánh lưu quang.

Khác với Đế Binh Phân Thiên Tháp trước đây của y, tòa tháp này được ngưng luyện từ Huyền Hoàng chi khí thuần túy nhất thế gian, mỗi tầng đều tản mát ra ánh sáng cổ phác mà dày nặng, giữa những dòng chảy quang mang tựa như đang diễn giải cảnh tượng hùng vĩ khi thiên địa sơ khai.

Nó còn phát ra khí tức tang thương hòa hợp với lực lượng thiên địa, lắng đọng qua tuế nguyệt; đến gần nó càng có thể cảm nhận dòng chảy thời gian cuồn cuộn bên mình, huyền bí vũ trụ chậm rãi mở ra trước mắt.

“Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp!!” Tần Phong ánh mắt lập tức bị thu hút, nhịn không được lẩm bẩm một tiếng.

Tuy hắn bảy tám năm nay đều tu luyện ở Ma giới, nhưng lại chưa từng một khắc nào thả lỏng việc giám sát Tiên giới, biết Nhị đệ và Tiểu Tam Tam đều ngoài ý muốn có được Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Đặc biệt là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp mà Tiểu Tam Tam có được, bên trong nó ẩn chứa Huyền Hoàng nhị khí khi thiên địa sơ khai, cũng chính là Huyền Hoàng nhị khí trong vũ trụ Hồng Hoang mà người đời thường nói đến.

Ngoài khả năng trấn áp tà túy, tế luyện pháp bảo, nâng cao uy năng, phụ trợ tu hành, cảm ngộ thiên địa, nó còn có năng lực thai nghén vạn vật.

Nó còn giúp “thập phẩm hoa khai” vốn đã định hình của hắn được thai nghén lại thành “thập nhất phẩm hoa khai”, có thể nói đây là một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo cực kỳ lợi hại.

“Không hay rồi!!” Phương Trường sắc mặt đột biến, phát hiện tòa tháp này rất không tầm thường.

Chỉ là Lâm Tam lại không có ý định nói nhảm với hắn, liền ném Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp ra ngoài.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp thiên địa, hư không cũng bắt đầu chấn động dữ dội.

Ngay sau đó Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp bay lên bầu trời, Huyền Hoàng chi khí vô tận cũng theo đó giáng xuống từ trên trời, tựa như một cái lồng giam, khống chế Huyết Ma Châu của Phương Trường.

“Không hay rồi!!” Phương Trường trên mặt tràn đầy hoảng sợ, vội vàng bấm quyết muốn thu hồi.

Bây giờ sở dĩ hắn dám “làm càn” khắp nơi, dám “muốn bắt người thì bắn ngựa trước, muốn bắt giặc thì bắt vua trước” đều là nhờ dũng khí mà Huyết Ma Châu mang lại, cho nên hắn tuyệt đối không thể mất đi Huyết Ma Châu.

Đây chính là căn bản để hắn tồn tại trên đời, cũng là chỗ dựa để hắn tiếp tục chiến đấu sau khi “đoạn căn”!

Nhưng Lâm Tam lại không phải loại “nam chính não tình yêu”, cũng không phải “chiến thần suy nghĩ bằng nửa thân dưới”… mà là một Kiếm tu chính đạo phát tà, căn bản không có thói quen dài dòng với tà ma ngoại đạo, lập tức điều khiển Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đập xuống.

Oanh long long!!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đập xuống, va chạm mạnh mẽ với Huyết Ma Châu.

Ngay sau đó, Huyền Hoàng chi khí vô tận từ trong đó tuôn ra, khi gặp phải tà túy như Huyết Ma Châu liền lập tức lao vào tiêu diệt, giống như ném người vào axit sulfuric đậm đặc, chỉ chốc lát sau đã hoàn toàn tan chảy biến mất.

“Thế là hủy rồi sao!?” Tần Phong nhìn mà trong lòng tiếc nuối không thôi, cảm thấy Tiểu Tam Tam đang bạo khiển thiên vật.

Đừng thấy Huyết Ma Châu là Đại Tiên Thiên Chí Bảo của Ma đạo, mỗi lần khởi động đều cần lượng lớn huyết khí, nhưng không thể không thừa nhận dùng nó quả thực “thơm”, tương đương với việc mang theo mấy cái “mạng hồi sinh” khi ra ngoài.

Cho dù gặp địch mạnh không đánh lại, cũng còn có thể ung dung rút lui.

“Phụt!!” Sau khi Huyết Ma Châu bị hủy, Phương Trường lập tức thổ ra một búng máu tươi.

Hiện tại Huyết Ma Châu đã liên kết sâu sắc với hắn, bị hủy đồng nghĩa với việc trực tiếp tước đoạt một nửa nguyên thần của hắn, khiến tu vi Ma Đế Cảnh của hắn bắt đầu chao đảo, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có khả năng rơi xuống lại.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ khiêu khích hai đại Thiên Mệnh giao chiến, thu được 5 triệu điểm Phản Phái!” “Đinh đoong, chúc mừng túc chủ khiêu khích hai đại Thiên Mệnh giao chiến, khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại bị trọng thương, thu được 5 triệu điểm Phản Phái!” “Đinh đoong, chúc mừng túc chủ khiêu khích hai đại Thiên Mệnh giao chiến, khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại tổn thất lượng lớn khí vận, thu được 10 triệu điểm Phản Phái!” “Đinh đoong, chúc mừng túc chủ ức hiếp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn rớt xuống cấp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết…” “Đinh đoong, chúc mừng túc chủ ức hiếp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, khiến hắn rớt xuống cấp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, thu được một cơ hội rút thưởng!” “Rút thưởng!!” Tần Phong mắt lập tức sáng lên, biểu thị cái này thì tuyệt đối được.

“Đinh đoong, phát hiện Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết khí vận không đủ, khó duy trì, rớt xuống cấp Thiên Tuyển Chi Tử Cao Cấp…” “Khó duy trì, rớt xuống cấp Thiên Tuyển Chi Tử Trung Cấp…” “Khó duy trì, rớt xuống cấp Thiên Tuyển Chi Tử Hạ Cấp…” “Phương Trường lại thành ‘cống thoát nước’ rồi sao!?” Tần Phong nghe tiếng hệ thống thì ngẩn ra, lập tức quay đầu nhìn về phía Phương Trường.

Chỉ thấy hắn không biết là sau khi nhìn thấy Nam Phong công chúa thì “khí” trong lòng đã tan biến, hay là vì Huyết Ma Châu bị hủy nên không còn chỗ dựa, không còn vẻ hùng hổ khí thế như ban đầu, trái lại trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

“Chạy, ta phải chạy nhanh!!” Phương Trường mặt đầy kinh hoàng, lập tức quay đầu bỏ chạy.

“Bản Đế…!” Long Ngạo Thiên thấy cảnh này, trong lòng lập tức “đánh nhanh”.

Kẻ nói “muốn bắt giặc thì bắt vua trước” trước đó là hắn, bây giờ kẻ quay đầu bỏ chạy cũng là hắn, căn bản không thèm quan tâm sống chết của đồng đội như hắn.

“Ngươi còn chạy thoát được sao!?” Lâm Tam ánh mắt sắc bén, Thí Thiên Kiếm Ý bùng nổ.

Oanh long long!!

Thiên địa chấn động dữ dội, kiếm khí khủng bố theo đó bùng phát.

Ngay sau đó, trường kiếm trong tay Lâm Tam bùng nổ một luồng kiếm ý xông thẳng lên trời, như thủy triều vô biên quét sạch thiên địa, tựa hồ muốn nuốt chửng mọi thứ trên thế gian.

“Đừng, đừng giết ta!!” Phương Trường mặt đầy kinh hoàng quay đầu lại, không còn dũng khí chiến đấu nữa.

Hiện tại hắn chỉ muốn thoát khỏi nơi này, tìm một nơi không ai nhận ra mình, như một con giun đáng thương trốn trong bùn đất.

“Hừ, ngươi cái ma đầu này có tư cách gì mà cầu xin!?” Lâm Tam lập tức lạnh lùng chất vấn: “Khi xưa ngươi động một tí là đồ sát thành, có từng để ý đến lời cầu xin của những người đó không?

Ngươi có từng có một chút lòng mềm yếu nào không?

Có từng nghĩ đến việc họ cũng không muốn chết!?” “Ta là bị ép buộc!!” Phương Trường mặt đầy kinh hoàng hét lớn: “Đều là Tần Phong ép ta, nếu không phải hắn ép ta, làm sao ta lại nhập ma đạo!?” “Ngươi bị ép buộc!?” Lâm Tam như một vị phán quan chính nghĩa phán xét: “Là Tần huynh của ta cầm đao ép ngươi đồ sát thành sao?

Hay là nói Tần huynh của ta ép ngươi đến tìm phiền phức cho hắn?

Rõ ràng là chính ngươi tâm thuật bất chính, hết lần này đến lần khác khiêu khích Tần huynh của ta không thành, cuối cùng vứt bỏ giới hạn làm người mà đọa nhập ma đạo!!” “Đúng vậy, đúng vậy!!” Tần Phong lập tức gật đầu đồng tình, biểu thị mình vô tội.

Khi xưa là Phương Trường chủ động dẫn người đến tìm phiền phức cho hắn, nhưng cuối cùng hắn không chỉ “lấy đức báo oán” chọn tha thứ cho hắn, còn giúp hắn chăm sóc Bạch Nguyệt Quang, Chu Sa Chí và Tiểu Mị Ma… Ông!

Ông!

Vừa dứt lời, tiếng kiếm reo vang lên.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang thông thiên nhanh chóng giáng xuống, đầu tiên là chia đôi bầu trời, lại dẫn đến hư không chấn động dữ dội, cuối cùng thẳng tắp chém về phía Phương Trường.

“Đừng, đừng mà!!” Phương Trường mặt đầy kinh hoàng, liều mạng muốn né tránh.

Nhưng hiện tại hắn không chỉ hào quang đã rơi xuống cấp Hạ Cấp, khí vận cũng đã bị thấu chi nghiêm trọng, đối mặt với hào quang cấp Thiên Đạo như Lâm Tam căn bản không chịu nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm quang chém về phía mình.

Chương 2047

"Phương Trường sắp chết rồi sao!?" Tần Phong thấy thế trong lòng sốt ruột, muốn mở miệng để Lâm Tam thủ hạ lưu tình.

Nhưng vừa nghĩ đến tính cách "chính đạo phát tà" của Tiểu Tam Tam, mở miệng nói không chừng sẽ bị coi là đồng bọn mà diệt luôn, liền đành nuốt ngược những lời đến bên miệng.

Hắn cũng không ngừng tự an ủi mình trong lòng, hiện tại hào quang của Phương Trường đã rớt xuống cấp Hạ Cấp, cho dù hắn có tiến hóa "Tiểu Thiểm Khuyển" thành "máy ép nước trái cây cao cấp", tám phần cũng không thể nhận được cơ hội rút thưởng.

Đương nhiên, một nguyên nhân quan trọng khác chính là, tâm tư của Nam Phong công chúa một chút cũng không thuần khiết, đối với quyền lực có sự cố chấp và khát vọng khó hiểu.

Cho nên thay vì đặt một "quả bom hẹn giờ" bên cạnh mình, chi bằng cứ để nàng làm "Tiểu Thiểm Khuyển" cả đời thì hơn.

Khanh thương một tiếng, kiếm quang chém xuống!

Chỉ thấy Phương Trường không né tránh được kiếm của Lâm Tam, một đạo kiếm quang nhanh chóng chém xuống từ đỉnh đầu hắn.

Tuy Phương Trường bề ngoài nhìn không chút thương tổn, nhưng người sáng suốt đều biết là kiếm của Lâm Tam quá nhanh, không chỉ trong nháy mắt chém Phương Trường thành hai nửa, mà còn chặt đứt toàn bộ sinh cơ trong cơ thể hắn.

"Tại sao?!" Trong lòng Phương Trường dường như cảm thấy không cam lòng, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ: "Ông trời đáng chết, tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Rõ ràng đã cho ta hy vọng, cuối cùng lại kết thúc bằng bi kịch…" "Bởi vì ngươi làm người tốt không thuần túy, mà làm kẻ xấu lại không rõ ràng!" Tần Phong nhìn Phương Trường đang gào thét giận dữ, trong lòng cũng không nhịn được phát ra tiếng cười khẩy.

Nếu năm đó Phương Trường không tham niệm quyền thế, thật thà làm một người tốt, với "mệnh cách Lục vị đế vương" của hắn, tuyệt đối có thể sống một đời tiêu sái hạnh phúc, bất kể chuyện gì đều có sáu vị nữ đế giúp hắn giải quyết.

Nhưng hắn cố tình lại đi làm kẻ xấu, hơn nữa còn không hiểu kẻ xấu là gì.

Cả ngày đầu óc đều là Nam Phong công chúa của hắn, hoàn toàn không có dã tâm mà một kẻ xấu nên có, cũng như phẩm hạnh vô tình mà một kẻ xấu nên có.

Nhưng bây giờ những thứ này đều không liên quan đến hắn nữa, trong lòng hắn kêu gọi hệ thống bắt đầu rút thưởng.

Hoa lạp một tiếng!!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

"Đinh đoong, chúc mừng túc chủ rút trúng Đại Tiên Thiên Thời Không Tiến Hóa Giao Nang!!" "Lại là thứ này!?" Tần Phong cả người lập tức không tốt, có cảm giác bị lừa gạt.

Khác với "buff chiến đấu gia tăng" thì "càng nhiều càng tốt", Đại Tiên Thiên Chí Bảo suy cho cùng cũng chỉ là ngoại lực phụ trợ, hơn nữa Đại Tiên Thiên Chí Bảo trong tay hắn đã đủ nhiều rồi, cho dù có "ba đầu sáu tay" cũng sắp không cầm xuể, thực sự không cần cái "Giao Nang tiến hóa" này nữa.

Nhưng hắn đã rút ra rồi, cũng không có cách nào đi tìm hệ thống để đổi lại.

“Ai, thôi vậy!” Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, bắt đầu điều chỉnh tâm thái.

Hiện tại Vô Trần Kiếm của Tiểu Tam Tam không chỉ đã được nuôi dưỡng thành Đế Binh, còn thành công sử dụng Giao Nang để tiến giai thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo, tiếp theo sẽ giúp cây búa lớn của Nhị đệ cùng tiến giai, cũng coi như là tăng cường thực lực bản thân cho đại chiến sắp tới.

Hơn nữa, khác với Vô Trần Kiếm của Lâm Tam khi tiến giai, Kim Long Cự Chùy của Nhị đệ vốn đã là Đế Binh, nên không cần Tiên Đế dùng Tiên Đế chi lực ôn dưỡng, chỉ cần trực tiếp sử dụng Giao Nang và đợi một năm là được.

Nếu dùng thời gian để tăng tốc, thì cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Oanh long long!!

Ngay lúc này, tiếng sấm cuồn cuộn!

Chỉ thấy trên bầu trời lôi đình chớp giật, Tam Thiên Đại Đạo hóa thành Âm Dương Cực Khí lưu chuyển giữa thiên địa, Ngũ Hành linh quang và vạn đóa kim liên càng chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa, còn kèm theo từng đợt tiên nhạc vang vọng khắp cả Tiên giới.

Ngay sau đó, sáu đạo quang trụ thất sắc từ trên trời giáng xuống, còn có vô số phù văn vàng óng xuất hiện giữa không trung.

“Đây là…” Tần Phong trong lòng cả kinh, vội vàng nhìn về phía Hãn Hải.

Cũng không biết là do yêu cầu cốt truyện của “tên tác giả chó má”, hay là món quà cuối cùng của “Đại Tần Đệ Nhất Công Thần”, khí tức của Tam Lộng Đại Sư và những người khác trong kết giới thời gian đột nhiên bạo trướng, đế uy vô tận cũng bắt đầu dũng động giữa thiên địa.

“Vãi chưởng, sáu người cùng đột phá Tiên Đế!!” Cả Tiên giới hoàn toàn sôi trào, các thế lực lớn cũng hoàn toàn phát điên.

Tuy bọn họ biết sau khi Ẩn Môn bị diệt, Tiên giới sẽ đón một trận đại bùng nổ, nhưng không ngờ lại hung mãnh đến vậy, không chỉ cách đây không lâu Tần Hạo và Lâm Tam cùng đột phá Tiên Đế, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện sáu người cùng đột phá Tiên Đế.

“Kết thúc rồi sao!?” Khác với sự chấn kinh của những người khác, Phương Trường lại không có tâm tình để ý.

Chỉ thấy trên người hắn nứt ra một đạo kiếm quang, nhục thân cuối cùng cũng bắt đầu sụp đổ, máu tươi không ngừng tuôn ra từ đó, cũng khiến tầm nhìn của hắn ngày càng trở nên mơ hồ.

Ngay sau đó hắn như Diệp Thần trước khi chết, mơ mơ màng màng có một giấc mộng rất dài.

Hắn mơ thấy mình xuyên việt đến Hoang Cổ… Tuy mở đầu chỉ là một tu luyện giả bình thường, nhưng hắn lại có được khí vận nghịch thiên phi phàm.

Không chỉ có được tàn hồn lão gia gia của Vạn Ma Chi Chủ, còn ngoài ý muốn quen biết Nam Phong công chúa đang đi du ngoạn, hơn nữa còn dựa vào kinh nghiệm hiện đại của “Hồng Tinh” mà trở thành mưu sĩ trung thành của Nam Phong công chúa.

Khi biết Đại Việt Hoàng đế đau đầu vì thế gia cường đại, hắn lập tức đề nghị tuyển chọn đệ tử từ các thế gia để thu làm đồ đệ, trở thành Thiên Tử Môn Sinh của Đại Việt Hoàng đế.

Kết quả Đại Việt Hoàng đế không chỉ tiếp thu kiến nghị của hắn, còn dưới sự tiến cử của Nam Phong công chúa, trở thành đầu lĩnh của nhóm Thiên Tử Môn Sinh đó.

Còn các thế gia tự nhiên nhìn ra Đại Việt Hoàng đế muốn làm gì, nên phái đến đều là một đám tử đệ gia tộc không được coi trọng, nhưng hắn lại không hề bận tâm, bởi vì đây chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn.

Chỉ cần hắn thân thiết với đám đệ tử thế gia không được coi trọng này, thì sẽ khiến Đại Việt Hoàng đế ban bố “Thôi Ân Lệnh”, để đám Thiên Tử Môn Sinh này cũng có được quyền thừa kế, và lấy danh nghĩa triều đình ở phía sau ủng hộ bọn họ tranh giành quyền lực, từ đó từng bước làm suy yếu quyền uy của thế gia.

Và mọi kế hoạch này, cũng diễn ra đúng như hắn nghĩ.

Sau đó, để tăng cường uy tín của mình trong Thiên Tử Môn Sinh, hắn dẫn Nam Phong công chúa đi sứ Âm Nguyệt Hoàng Triều, còn ở đây gặp được Đại thiếu gia Tần Gia, Tần Phong, của thế gia đứng đầu Đại Việt Hoàng triều khi xưa.

Cũng có thể nói bọn họ chính là nhắm vào Tần Phong mà đến, muốn mượn đầu hắn để lập uy tín cho mình, khiến người đời biết đến sự lợi hại của Thiên Tử Môn Sinh bọn họ.

Cho dù hắn có bỏ trốn đến địch quốc, Thiên Tử Môn Sinh bọn họ vẫn không sợ hãi.

Tuy vị Tần đại thiếu này thiên phú không tệ, cũng được xem là thiên kiêu của Hoang Cổ, liên tục đánh bại mấy vị Thiên Tử Môn Sinh của bọn họ, nhưng trước mặt “người xuyên việt” như hắn thì chẳng là cái thá gì, chỉ vài hiệp đã bị hắn đạp dưới chân, vô lực phản kháng nằm bẹp trên đất phát ra tiếng gầm giận dữ bất lực… “Hắc hắc!” Khóe miệng Phương Trường bất giác nhếch lên, rất hưởng thụ cảm giác này.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị ra tay sát thủ, Nữ Thần Tử Diên của Nguyệt Thần Cung đột nhiên xuất thủ.

Vì ở trên địa bàn của người khác, đối phương lại là “địa đầu xà” ở đó, nên hắn cũng không tiếp tục ra tay.

Nhưng vị Tần đại thiếu này tự tôn cực mạnh, vì bị nữ nhân cứu nên tức giận, cũng tiện thể hận luôn cả Thiên Tử Môn Sinh bọn họ.

Nhưng hắn căn bản không đặt đối phương vào mắt, một đại thiếu gia gia phá lưu vong, căn bản không phải đối thủ của “nam chính xuyên việt” như hắn, cũng đã định trước đời này hắn không thể tạo sóng gió gì lớn.

Chương 2048

Sau đó hắn dẫn Thiên Tử Môn Sinh tham gia cuộc thi đấu sinh tử đào thải của Âm Nguyệt Hoàng Triều, không chỉ ở bên trong đại sát tứ phương, đè ép thiên kiêu của Âm Nguyệt Hoàng Triều không ngóc đầu lên nổi, còn hung hăng dương oai quốc uy của Đại Việt Hoàng triều, hơn nữa còn khiến cả Hoang Cổ ghi nhớ cái tên Phương Trường.

Nhưng ngay sau khi bọn họ rời khỏi Âm Nguyệt Hoàng triều, nghe nói Bắc Cương Chiến Thần vương giả trở về, còn diệt đệ nhất Thánh Tử Diệp Long để báo thù cho người nhà.

Nhưng tất cả những điều này đều không liên quan đến hắn, hắn đã ngoài ý muốn tiến vào Côn Luân Bí Cảnh, không chỉ ở bên trong gặp Vô Cấu Chi Tuyền tẩy ra Đạo Tâm Chủng Ma, còn thành công cướp được Tây Mai Đạo Quả từ tay Thiếu Cung Chủ Lam Ma Cung.

Sau đó Côn Luân Bí Cảnh đóng lại, hắn bị truyền tống đến địa bàn Ma tộc.

Ở đây hắn dựa vào uy danh của Vạn Ma Chi Tổ, thành công thu phục Ma tộc, còn mang theo tín vật tiềm nhập Vạn Ma Tháp, có được sự tín nhiệm của tộc trưởng Ma tộc, hơn nữa còn ngoài ý muốn thấy công chúa Ma tộc Hồng Hạnh và Tiểu Mị Ma Phong Tình đang đánh nhau.

Thế là đối phương “não tu thành nộ”, cầm đại đao chém về phía hắn.

Tuy tộc trưởng Ma tộc lập tức ra tay ngăn cản, nhưng khi biết con gái bị hắn nhìn thấy hết, liền lập tức ép hắn cưới Hồng Hạnh, còn tặng kèm một Tiểu Mị Ma Phong Tình.

Bởi vì “người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu”.

Nhưng xét thấy Tiểu Mị Ma có suy nghĩ “một chồng nhiều vợ”, hắn chỉ dám để nàng làm một “tiểu bí thư không mị ma văn”.

Sau đó hắn lại cùng tộc trưởng Ma tộc định ra ước hẹn, dẫn Hồng Hạnh và Phong Tình trở về Đại Việt Hoàng triều.

Một tay chờ đến khi Bắc Cương Chiến Thần ra tay diệt Danh Kiếm Sơn Trang, hắn cảm thấy thời cơ đã đến, liền lập tức đề nghị Đại Việt Hoàng đế xuất binh Âm Nguyệt Hoàng triều.

Ngay sau đó Nam Phong công chúa tự mình mặc giáp ra chiến trường, Hồng Hạnh và Phong Tình cũng trở về Ma tộc chủ trì đại cục, không chỉ trước sau giáp công khiến Âm Nguyệt Hoàng triều trở tay không kịp, còn thành công công phá Vạn Ma Tháp cứu được Ma tộc.

Sau trận chiến này Âm Nguyệt Hoàng triều nguyên khí đại thương, uy vọng của Nam Phong công chúa cũng đạt đến cực điểm, hai người còn tổ chức hôn lễ long trọng.

Nhưng lúc này uy vọng của Nam Phong công chúa quá cao, khiến thân ca ca của nàng, tức Thái Tử đã làm ba ngàn năm, cảm thấy đố kỵ, thế là phủ Thái Tử bắt đầu nhằm vào phủ công chúa của bọn họ.

Nhưng âm mưu quỷ kế trước mặt thực lực tuyệt đối không đáng một kích, lúc này hắn không chỉ thành công đột phá đến Đại Đế Cảnh, Nam Phong công chúa và công chúa Hồng Hạnh cũng có được cơ duyên đột phá đến Đại Đế Cảnh.

Sau đó Nam Phong công chúa thành công đăng cơ làm Nữ Đế, còn hắn trở thành người đàn ông phía sau Nữ Đế.

Nhưng vì Nữ Đế mỗi ngày phải xử lý rất nhiều tấu chương, thế là Nam Phong công chúa làm vài ngày rồi không làm nữa, trả lại hoàng vị cho Thái Tử đã làm ba ngàn năm, cùng hắn và Hồng Hạnh bắt đầu toàn lực xông phá cảnh giới trên Đại Đế.

Trong khoảng thời gian đó, nghe nói Thiên Tâm Thành có tên “phó nhân” Lâm Tam quật khởi mạnh mẽ, Nhị thiếu gia của Tần gia báo thù có Chí Tôn Cốt, Đại thiếu gia Tần gia lại bị Diệp Thần phá hỏng chuyện tốt sau đó tâm lý vặn vẹo bắt đầu luyện chế ma khí, còn có Bắc Cương Chiến Thần cùng hồng nhan phi thăng Tiên giới.

Nhưng tất cả những điều này đều không liên quan đến hắn, hắn cũng dẫn hồng nhan phi thăng Tiên giới.

Tuy bọn họ cũng gặp phải “kẻ buôn người” đáng ghét, nhưng may mắn là khí vận của hắn luôn trực tuyến, khiến hắn gặp được Đại sư huynh Trình Vận của Ẩn Môn, cuối cùng thành công bái nhập Ẩn Môn trở thành Tiểu sư đệ.

Sau đó trong chuyến lịch luyện bên ngoài hắn gặp được Long Ngạo Thiên trong truyền thuyết, còn nghe nói Bắc Cương Chiến Thần Diệp Thần của Hoang Cổ bái y làm sư phụ, hơn nữa còn gặp được bốn vị hồng nhan khác của mình.

Sau đó hắn dẫn các hồng nhan trở về Ẩn Môn, bọn họ cũng lần lượt đột phá đến cảnh giới Tiên Đế.

Đến đây phong vân của Tiên giới không còn liên quan đến hắn, tựa như một ẩn thế cao nhân ngồi xem thiên hạ phong vân.

“Đáng tiếc…” Phương Trường cảm nhận được một trận đau đớn, ý thức được mình đang “mơ giữa ban ngày”.

Ngay sau đó ý thức của hắn ngày càng mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn chìm vào bóng tối.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ hãm hại Thiên Tuyển Chi Tử cấp Truyền Thuyết, khiến sinh mệnh của hắn bước vào đếm ngược, 3, 2, 1, 0…” “Đệ Nhất Công Thần của Tiên Tần ta sắp chết rồi sao!?” Tần

Phong nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, thân thể cao lớn lập tức run lên.

Ngay sau đó, cảm xúc bi thương và khó chịu không ngừng đan xen trong lòng, hắn bắt đầu hồi ức lại những kỷ niệm từng chút một với Đệ Nhất Công Thần.

Năm đó hắn chỉ là một "công tử bột" chẳng hiểu gì, chính là Phương Trường đã "lấy thân vào cuộc" nói cho hắn biết thế giới "ăn thịt người" này đáng sợ đến nhường nào, sau đó lại còn ngấm ngầm "chuyển phát nhanh" nhân tài đỉnh cấp cho hắn, khiến hắn chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã có tư bản để đối kháng với Đại Việt.

Cho dù hắn đến Tiên giới, đối phương cũng thề chết truy tùy.

"Đinh đoong, chúc mừng túc chủ hãm hại một Thiên Tuyển Chi Tử, khiến giá trị sinh mệnh của hắn hoàn toàn về không, thu được 100 triệu điểm Phản Phái!" "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ hãm hại một Thiên Tuyển Chi Tử, khiến giá trị sinh mệnh của hắn hoàn toàn về không, thu được một cơ hội rút thưởng phiên bản tăng cường!" "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ hãm hại một Thiên Tuyển Chi Tử, khiến giá trị sinh mệnh của hắn hoàn toàn về không, thu được một Thiên Mệnh Đại Lễ Bao!" "Cung tiễn Tiên Tần Đệ Nhất Công Thần lên đường!!" Tần Phong không có niềm vui được nhận thưởng, chỉ có sự bi thương vì mất đi Đệ Nhất Công Thần.

Tuy giữa hai người có rất nhiều hiểu lầm, nhưng vì người đã chết nên ân oán cũng tiêu tan từ đây, huống hồ hắn đây ít nhiều cũng có chút lương tâm, nhất định sẽ giúp Phương Trường chăm sóc tốt Bạch Nguyệt Quang, Chu Sa Chí và Tiểu Mị Ma.

"Gia hỏa tốt, cái này cũng quá tàn nhẫn rồi!" Tiểu Bạch thấy Phương Trường thật sự vẫn lạc, lập tức biến thành một con thỏ ngoan ngoãn.

Rốt cuộc Lâm Tam là một Kiếm tu “chính đạo phát tà”, mình thân là một “xuất sinh” thì vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn, đừng để ngày nào đó bị y coi là “xuất sinh tà ác” mà chém mất.

“Đến lượt thu thập ngươi rồi!” Lâm Tam sau khi chém xong Phương Trường, không có ý định dừng lại.

Chỉ thấy Thí Thiên Kiếm Khí quanh thân y điên cuồng dũng động, lại hướng ánh mắt về phía Long Ngạo Thiên bên cạnh, tựa hồ hôm nay muốn quét sạch toàn bộ những kẻ ác này, trả lại cho “lãng lãng càn khôn” này một mảnh thanh minh.

“Chính nghĩa đáng sợ quá!!” Tần Phong nhìn Tiểu Tam Tam đầy chính nghĩa, trong lòng không nhịn được có chút sợ hãi.

Tiểu Tam Tam trước kia ít nhất còn có thể nghe người ta lừa gạt vài câu, nhưng Tiểu Tam Tam bây giờ thì một câu cũng không lọt tai, chỉ biết một mực duy trì hòa bình thế giới, hận không thể chém giết tất cả những kẻ phá hoại trật tự.

“Không trêu vào được, không trêu vào được!” Tần Phong vội vàng thu hồi ánh mắt, kêu gọi hệ thống chuẩn bị rút thưởng.

Hoa lạp một tiếng!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

“Đinh đoong, chúc mừng túc chủ rút trúng…” “Đinh đoong, chúc mừng túc chủ rút trúng một đoàn Hồng Mông Tử Khí!” Hồng Mông Tử Khí: Là một loại năng lượng cực kỳ thần bí và mạnh mẽ sinh ra trước cả thiên địa, đại biểu cho một luồng tiên thiên thanh khí khi Hồng Mông sơ khai, là một trong những biểu tượng của Đại Đạo, trong đó ẩn chứa tạo hóa vô tận và Đại Đạo Pháp Tắc.

“Hồng Mông Tử Khí!!” Tần Phong thấy giới thiệu, mắt lập tức sáng lên.

Đối với Hồng Mông Tử Khí hắn không hề xa lạ, “buff Tử Khí Đông Lai” rút trúng lúc trước cũng có thể hấp thu.

Nhưng lại cần mỗi ngày ba giờ sáng thức dậy hấp thu, mỗi lần hấp thu lượng ít đáng thương, dùng “microgram” để hình dung cũng cảm thấy là một con số thiên văn.

Nhưng chỉ một chút Hồng Mông Tử Khí như vậy, lại có thể khiến hắn cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt.

Ngay cả khi hắn hiện tại đã đột phá đến cảnh giới Tiên Đế, hiệu quả mang lại vẫn vô cùng “đáng gờm”, không chỉ có thể tăng cường mạnh mẽ tinh khí thần của hắn, mà còn có thể tăng cường mạnh mẽ tố chất và tiềm chất cơ thể hắn.

Mà hiện tại đoàn Hồng Mông Tử Khí này ít nhất cũng nặng vài cân, thực sự không dám tưởng tượng sau khi hấp thu sẽ như thế nào.

“Phanh” một tiếng!!

Chỉ thấy Phương Trường đã không còn chút sinh cơ nào, từ trên không trung rơi mạnh xuống đất.

Chương 2049

“Ai!!” Tần Phong nhịn không được thở dài một tiếng, phất tay thu thi thể hắn lại.

Tuy Phương Trường đã nảy sinh rất nhiều hiểu lầm đối với hắn, nhưng hắn đây từ trước đến nay luôn “lấy đức báo oán”, sẽ không vì chuyện nhỏ này mà để “người đồng hương” phơi thây giữa hoang dã, cho nên hắn chuẩn bị đưa thi thể hắn cho Côn Bằng phân thân, dùng Âm Dương Ngư Ngọc Bội giúp thanh tẩy một chút, tránh cho việc gây ác quá nhiều mà chỉ có thể đầu thai vào Súc Sinh Đạo, cũng tiện tay thu lấy Ám Hắc Đại Đạo Chi Ấn để làm kỷ niệm.

Oanh long long!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, dẫn đến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy Tần Hạo kích hoạt Vu Tộc huyết mạch, tay cầm búa lớn đánh Long Ngạo Thiên bay đi một cách hung hăng.

Nhưng còn chưa kịp để Long Ngạo Thiên ổn định thân hình giữa không trung, Lâm Tam lại tay cầm trường kiếm nhanh chóng chém về phía hắn, Thí Thiên Kiếm Ý khủng bố bùng phát ra một đạo kiếm quang thông thiên, tựa hồ muốn nuốt chửng mọi thứ trên thế gian.

“Đáng chết!!” Đồng tử Long Ngạo Thiên co rụt mạnh, cảm nhận được khí tức tử vong đang đến gần.

Nhưng hắn rốt cuộc không phải loại ma tu “não tình yêu” như Phương Trường, ngoài tu vi Tiên Đế Cao Giai, còn sở hữu Hắc Long Thương và Âm Dương Kính hai kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Có lẽ đánh không lại liên thủ của Tần Hạo và Lâm Tam, nhưng hai người họ cũng đừng hòng dễ dàng đánh bại hắn.

Ngay sau đó chỉ thấy Hắc Long Thương trong tay hắn bùng phát ra thương ý thông thiên, trên mũi thương cũng lóe lên một đạo hàn quang chói mắt, dẫn đến hư không bốn phía bắt đầu chấn động dữ dội.

“Hừ!!” Tần Hạo lập tức lạnh lùng hừ một tiếng, không chút nhát gan xông lên.

Oanh long long!!

Hai bên nhanh chóng giao chiến cùng nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp thiên địa.

Chỉ thấy từng khối hỏa quang không ngừng bạo liệt giữa hư không vô tận, mỗi một lần bạo tạc đều sẽ dẫn phát sóng xung kích cực lớn và khí lãng nhiệt độ cao, hình thành một luồng bão năng lượng cực kỳ khủng bố, tựa như một con cự thú hung mãnh vô cùng, điên cuồng tàn phá cả thiên địa.

Nơi đi qua, hư không sụp đổ.

Các ngọn núi xung quanh càng không thể chịu nổi xung kích lớn đến vậy, lần lượt bắt đầu đổ sập xuống, không chỉ cuốn lên bụi đất ngập trời, còn khiến cả thiên địa ngày đêm không ánh sáng, tựa hồ tận thế thế giới đã đến sớm.

“Ta tới đây!!” Lâm Tam không nói hai lời xông lên, trường kiếm trong tay phát ra kiếm minh vô tận.

Ngay sau đó một đạo kiếm mang kinh thiên động địa vươn tới Cửu Thiên, kiếm khí càng kích động chín vạn dặm không ngừng, không chỉ khiến cả thiên địa đều chấn động dữ dội vì nó, mà còn tựa hồ có thể xuyên qua quá khứ và tương lai.

“Ngọa tào, lại đánh nhau nữa rồi!” Triệu Trường Sinh cũng đến hiện trường, đang trốn ở phía sau cùng của đám đông.

“Lại đến nữa rồi!” Thanh Thanh thở dài một tiếng chán đời, lại bước vào “chế độ mong cha thành rồng”.

Ông!

Ông!

Ngay lúc này, tiếng kiếm reo vang lên.

Chỉ thấy Lâm Tam hóa thành một đạo kiếm quang xuyên phá mây trời, bầu trời cũng tựa hồ bị một đôi bàn tay vô hình, cưỡng ép xé rách ra một vết nứt lớn chia đôi, ngay sau đó kiếm quang thông thiên nhanh chóng chém về phía Long Ngạo Thiên.

“Cho Bản Đế chết đi!!” Long Ngạo Thiên tức giận gầm lớn, vung tay lấy ra Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính.

Ngay sau đó hai đạo quang minh đen trắng từ trong cơ thể hắn bùng phát ra, hình thành một Thái Cực đồ đen trắng khổng lồ quanh thân hắn, Âm Dương chi lực không chỉ giao dung và lưu chuyển trong Thái Cực, mà còn rót vào Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính.

Ngay sau đó, quang mang chói mắt từ trong kính bắn ra, như những gợn sóng hình vòng tròn khuếch tán ra bốn phía, bất cứ vật gì chạm phải đều trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

“Âm Dương Đại Đạo?

Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính?!” Tần Hạo biểu thị đề này hắn biết, lập tức lấy ra một quyển sách.

Chỉ thấy bìa sách này có màu đồng xanh cổ phác, ngay khi lấy ra liền quang mang đại thịnh, uy áp khủng bố tựa hồ có thể trấn áp mọi biến động, sau khi lật ra còn có những quang ảnh kỳ dị lưu chuyển, tựa hồ thu nạp toàn bộ đại địa rộng lớn của Tiên giới vào trong đó.

“Địa Thư!!” Tần Phong nhìn qua, lẩm bẩm một tiếng.

Căn cứ tin tức truyền về từ Thanh Thiên Hắc Băng Đài, Địa Thư của Nhị đệ có công năng "hòa làm một với thiên địa, đồng thọ với địa", quyển sách này trong tay chính là chúa tể tuyệt đối trên đại địa, có thể không ngừng hấp thụ năng lượng từ đại địa.

Nhưng hắn hiện tại cũng không có thời gian để ý những chuyện này, đang cố gắng hấp thu Hồng Mông Tử Khí vừa mới rút được.

Oanh long long!!

Ngay sau đó, trên bầu trời truyền đến tiếng sấm đinh tai nhức óc, sáu cánh cửa lớn đen kịt cao ngàn trượng xuất hiện giữa không trung.

Chỉ thấy trên đó không chỉ vẽ những yêu ma quỷ quái mặt xanh nanh dài, mà còn khắc đầy phù văn thần bí chi chít, lần lượt đại diện cho Nhân Đạo, Thiên Đạo, Ma Đạo, Địa Ngục Đạo, Quỷ Đạo và Súc Sinh Đạo.

"Lục Đạo Luân Hồi!!" Mọi người nghe tiếng nhìn lại, lập tức kinh hô.

Ngay sau đó chỉ thấy Tần Hạo phất tay dùng Địa Thư, ngưng tụ Đại Địa chi lực trong đại địa, sau đó toàn bộ rót vào Lục Đạo Luân Hồi, khiến cánh cửa cao ngàn trượng ban đầu trong nháy mắt bạo trướng lên đến vạn trượng.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, bùng phát ra một đám mây hình nấm khổng lồ.

Ngay sau đó, năng lượng cuồng bạo hóa thành phong bạo, điên cuồng tàn phá phương thiên địa này, trên đại địa cũng nứt ra từng vết nứt dữ tợn, tựa hồ muốn hoàn toàn xóa bỏ nơi này khỏi bản đồ.

"Ngọa tào, mau phòng ngự!!" Đại quân Ma tu lập tức kinh hô, lũ lượt liên thủ chống đỡ phong bạo.

Nhưng khác với dư ba mà đại quân Ma tu phía dưới phải chống đỡ, Long Ngạo Thiên không chỉ phải chịu đựng công kích đến từ Tần Hạo, mà còn phải chịu đựng công kích khủng bố đến từ Lâm Tam, hơn nữa đều là chịu đựng trực diện.

“Phụt!!” Long Ngạo Thiên không chống đỡ nổi, phun ra một búng máu tươi.

“Phế vật!!” Bát Đại Môn Chủ và Trình Vận cũng đang quan chiến ở gần đó, thấy Long Ngạo Thiên sắp bại trận liền lập tức không bình tĩnh được.

“Sư Tổ!!” Trình Vận vội vàng an ủi: “Tần Hạo và Lâm Tam đều không phải hạng xoàng, Long Ngạo Thiên có thể trụ đến bây giờ đã là không tệ rồi.” “Đây không phải là vấn đề có trụ nổi hay không…” Bát Đại Môn Chủ có chút tức giận nói: “Mà là nếu Long Ngạo Thiên bây giờ chết rồi, ai sẽ đi tiêu trừ Thiên Địa Đại Kiếp lần này!?” “Thiên Địa Đại Kiếp!?” Trình Vận tựa hồ nghe được tin tức quan trọng nào đó, vội vàng tò mò và ngơ ngác “lừa lời” hỏi: “Thiên Địa Đại Kiếp là gì?

Sư Tổ người đang nói gì vậy?

Đồ tôn sao lại nghe không hiểu…” “Sư tôn của con chưa từng nói với con sao!?” Bát Đại Môn Chủ nghi hoặc quay đầu nói: “Thiên Mệnh Chi Nhân đều là ứng kiếp mà sinh, ứng kiếp mà chết.

Nếu họ không đi ứng kiếp, vậy thì người chết sẽ là chúng ta.

Chương 2050

Mà kiếp nạn Long Ngạo Thiên cần ứng đã xuất hiện, cho nên hiện tại hắn vẫn chưa thể chết.” “Ứng kiếp mà sinh?

Ứng kiếp mà chết!?” Trình Vận tuy trong lòng kinh hãi, nhưng ngoài mặt vẫn cung kính nói: “Thưa Sư Tổ, Sư tôn chỉ nói Phương Trường tên phản sư diệt tổ kia là Thiên Mệnh Chi Nhân, chứ về Thiên Mệnh Chi Nhân là gì thì chưa từng nói với đồ tôn.

Chỉ dặn chúng con phải chiếu cố đứa tiểu súc sinh Phương Trường kia nhiều hơn thôi.” “Thì ra là vậy!” Bát Đại Môn Chủ thu lại ánh mắt, không cảm thấy có gì bất ổn.

Mặc dù Trình Vận là đại đệ tử của Ẩn Môn Môn Chủ, nhưng hắn vẫn chưa đủ tư cách tiếp xúc chuyện Thiên Cung, đặc biệt là bí mật Thiên Mệnh ứng kiếp càng là cơ mật trọng yếu của Thiên Cung, nếu hắn thật sự biết được thì mới là chuyện lạ.

“Sư Tổ!” Trình Vận thở phào nhẹ nhõm trong lòng, rồi lại bắt đầu thăm dò: “Người vừa nói đại kiếp của Long Ngạo Thiên đã xuất hiện, nhưng đồ tôn chưa thấy Tiên giới có gì khác lạ, vậy cái gọi là đại kiếp này rốt cuộc là gì ạ!?” “Đương nhiên con không thấy được rồi…” Bát Đại Môn Chủ thốt lên: “Đại kiếp của Long Ngạo Thiên không ở Tiên giới, mà là ở…” Oanh long long!

Ngay khi Trình Vận đang lắng tai nghe ngóng, một tiếng nổ vang vọng trời đất.

Chỉ thấy Long Ngạo Thiên căn bản không thể đỡ nổi đòn tấn công liên thủ của Tần Hạo và Lâm Tam, cho dù hắn đã dùng Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn và Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính, vẫn bị hai người đánh thẳng từ trên không trung xuống đất.

"Phụt!" Long Ngạo Thiên không nhịn được, một ngụm tiên huyết phun ra.

Y phục giáp trên người hắn lúc này đều đã vỡ nát, cơ thể cũng như búp bê sứ đầy vết nứt, tiên huyết không ngừng tuôn ra như không cần tiền, ngay cả Đại Tiên Thiên Âm Dương Kính trong tay cũng xuất hiện một vết nứt.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiêu khích ba vị Thiên Mệnh khai chiến, khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại bị trọng thương, nhận được 5 triệu điểm phản phái!" "Ai ui, thảm quá đi!" Tần Phong không nhịn được thốt lên tiếng "sách sách", trong lòng cũng thương xót cho Long Ngạo Thiên hai phần rưỡi.

Mặc dù nhị đệ và Tiểu Tam Tam vừa mới đột phá Tiên Đế, nhưng cũng chỉ kém Long Ngạo Thiên cấp Tiên Đế cao giai hai tiểu cấp bậc, cộng thêm hào quang của hắn đã rớt xuống cấp Thần Thoại, dẫn đến việc hắn hiện tại căn bản không có chút ưu thế nào.

"Ngươi nên đi sám hối đi!!" Lâm Tam không chút lưu tình, trường kiếm trong tay bùng phát kiếm quang ngút trời.

"Không hay rồi!!" Sắc mặt Bát Đại Môn Chủ không khỏi biến đổi, thực lòng không muốn Long Ngạo Thiên vẫn lạc vào lúc này.

Hiện tại trong số những Thiên Mệnh Chi Nhân đã biết, ngoài Phương Trường ra, Diệp Thần cũng đã vẫn lạc rồi.

Nếu thêm cả Long Ngạo Thiên nữa, thì có nghĩa là sẽ có ba đại kiếp không ai ứng phó, cho nên ông ta nhất định phải tìm cách bảo vệ Long Ngạo Thiên.

Bất quá, lúc này ông ta chỉ là một tia thần thức, căn bản không có bao nhiêu năng lực để cứu người.

Còn về Trình Vận bên cạnh, cũng không biết là do thiên phú có hạn, hay vì nguyên nhân gì khác, ông ta đã chỉ dạy hắn bảy tám năm trời, vậy mà hiện tại hắn vẫn chỉ là tu vi Tiên Vương đỉnh phong.

“Sư Tổ, để đồ tôn đi ạ!” Trình Vận thấy không moi được tin tức, vội vàng đứng ra bày tỏ lòng trung thành.

Thực ra không phải Bát Đại Môn Chủ chỉ dạy không đến nơi đến chốn, cũng không phải thiên phú của hắn có hạn, mà là hắn cố ý “làm màu” để áp chế tu vi của mình.

Bởi vì Bát Đại Môn Chủ hiện tại chỉ là một tia thần thức, nếu hắn thành công đột phá đến cảnh giới Tiên Đế, chắc chắn sẽ bị phái đi làm việc cho Thiên Cung, không làm thì sẽ có nguy cơ bị lộ tẩy, chi bằng cứ áp chế tu vi không đột phá.

Đương nhiên, ngoài việc không muốn làm việc, hắn còn có “tiểu cửu cửu” của riêng mình.

Dù sao đi nữa, hắn cũng xuất thân từ Ẩn Môn, bảo hắn đối phó với Sư Tổ thì thực sự không thể xuống tay được, chi bằng nhân cơ hội này áp chế tu vi của mình, không tham gia vào cuộc đại chiến cấp cao giữa hai bên.

“Ngươi?

Không cần!” Bát Đại Môn Chủ liếc Trình Vận một cái, cuối cùng lắc đầu từ chối thỉnh cầu của hắn.

Ngoài việc tu vi của Trình Vận quá thấp, không thể tham gia vào trận chiến Tiên Đế, ông ta cũng có tư tâm riêng, muốn để lại một hạt giống cho Ẩn Môn.

“Nhưng mà...” Trình Vận trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại vội vàng quay đầu nhìn về phía Long Ngạo Thiên.

“Yên tâm, Sư Tổ còn có cách!” Sắc mặt Bát Đại Môn Chủ đột nhiên trở nên nghiêm túc, khắp người cũng theo đó phát ra ánh sáng vàng.

Ngay sau đó, ông ta nhanh chóng ngưng tụ thành một đoàn sáng, rồi giống như pháo hoa bắn thẳng lên bầu trời đêm.

Đông đát!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, đoàn sáng như pháo hoa nở rộ.

“Cái quái gì thế!?” Tần Phong và những người khác nghe thấy, theo bản năng ngẩng đầu.

Chỉ thấy pháo hoa nở rộ giữa hư không, hóa thành vô số phù văn giăng khắp trời xanh, ngay sau đó trên bầu trời xuất hiện tám thân ảnh, mỗi người đều là một lão già tóc bạc phơ.

Trong đó, ngoài Bát Đại Môn Chủ của Ẩn Môn vừa nãy, còn có mấy lão già khác từng giao thủ với Tần Phong lần trước.

“Là bọn họ!!” Tần Phong lập tức nhíu chặt mày, chỉ liếc một cái đã nhận ra mấy người.

Mặc dù Dao Quang lúc này vẫn đang kiên trì, họ vẫn chưa thể bước ra khỏi cánh cổng Thiên Cung, nhưng sau chín năm giằng co, cánh cổng Thiên Cung cũng đã xuất hiện một vài khe nứt.

“Phụng Thần Dụ của Đạo Tổ...” Tám lão giả đột nhiên mở mắt, giọng nói như chuông đồng vang lên: “Chư vị Tiên Đế mau chóng trở về, mau chóng trở về...” Vừa nói, họ vừa đồng loạt kết ấn, một Đại Đạo Chi Ấn theo đó bay lên.

Chỉ thấy Đại Đạo Chi Ấn này vô cùng đặc biệt, không chỉ lấp lánh ánh sáng chói mắt, mà còn tỏa ra ánh sáng cổ xưa và trầm trọng, trong lúc quang mang lưu chuyển dường như có dòng chảy thời gian đang cuộn trào.

“Thần Dụ Đại Đạo!!” Sắc mặt Tần Phong hơi biến, nhận ra Đại

Đạo Chi Ấn này.

Dựa theo ghi chép trong Đại Bách Khoa của Tần gia, Thần Dụ Đại Đạo là một Đại Đạo cực kỳ đặc biệt trong Ba Ngàn Đại Đạo, có thể nhân danh Khai Thiên Phụ Thần, triệu hồi những người đã chết trong dòng sông thời gian đến chiến đấu.

Hiện tại tám vị Hợp Đạo Cảnh của Thiên Cung cùng ra tay, triệu hồi chính là các Tiên Đế trong dòng sông thời gian.

Mặc dù hắn không biết trong dòng sông thời gian có bao nhiêu Tiên Đế, nhưng tuyệt đối nhiều hơn rất nhiều so với số Tiên Đế tập trung bên cạnh hắn.

“Vãi chưởng, trò đùa này lớn rồi!” Các Ma Tu biết về Thần Dụ Đại Đạo đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Cứ tưởng bên mình đột nhiên có thêm sáu vị Tiên Đế là ổn rồi, nhưng không ngờ đối phương lại chơi không đẹp, bật “hack” triệu hồi tất cả Tiên Đế trong dòng sông thời gian ra.

Oanh long long!!

Mây đen giăng kín, điện chớp sấm rền.

Chỉ thấy trời đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, một luồng uy áp đáng sợ đột nhiên giáng xuống Tiên giới, không chỉ mang theo khí tức hủy thiên diệt địa, khiến mọi sinh vật trong toàn Tiên giới không thể thở nổi, mà còn như núi Thái Sơn đè xuống, khiến mặt đất nứt ra từng vết nứt dữ tợn.

Ngay sau đó, từng cột sáng từ trên trời giáng xuống, bên trong đều hiện ra một thân ảnh.

“Ca, bây giờ phải làm sao!?” Tần Hạo như đứa trẻ bị đánh ở ngoài, vội vàng quay đầu chạy đến bên cạnh huynh trưởng...

“Đúng vậy, làm sao đây!?” Tiểu Bạch hiếm khi không “hát ngược” với Tần Hạo, cũng căng thẳng nhìn Tần Phong.

Chương 2051

Mặc dù bên họ có Lâm Tam, Tần Hạo, Cửu U Ma Đế, Huyễn Nguyệt Ma Cơ, cùng với sáu vị “đế vương ngoạn” vừa đột phá, cho dù cộng thêm Triệu Trường Sinh, Tiên Minh Minh Chủ, Mộng Dao Tiên Đế, cũng chỉ có mười ba vị Tiên Đế, trong khi đối diện lại có ba trăm cột sáng từ trên trời giáng xuống, tức là ít nhất đối phương cũng có ba trăm Tiên Đế.

Mỗi một Tiên Đế đều từng thống lĩnh một thời đại, để lại một nét bút đậm trong sử sách.

“Đậu má!!” Triệu Trường Sinh thấy cảnh này, lập tức thốt ra tiếng chửi thề.

Ngay sau đó thân thể không tự chủ được, che chắn Tần Phong trước người mình.

“Sợ cái gì, khô máu với chúng nó!” Tần Phong sắc mặt như thường, lập tức mở Trùng Đồng.

Ngay sau đó, Vu Lan, Tử Diên, Điềm Điềm, Tiểu Hương Phi, Mộ Dung Tĩnh, Hồng Hạnh sáu nữ cùng lúc bước ra, mỗi người đều dũng động uy áp Tiên Đế đáng sợ.

Mặc dù các nàng không tu luyện trong thời gian kết giới, nhưng trong Trùng Đồng và Bạch Ngọc Kinh lại toàn là bảo bối.

Cộng thêm bản thân các nàng đều sở hữu Tiên Đế cơ duyên, cho dù thiên phú ban đầu không tốt, kiếp này cũng đã định sẵn phải trở thành Tiên Đế, cho nên chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã thành công đột phá, có thể nói là không hề đi đường vòng một chút nào.

Điều này cũng hoàn toàn giải thích được, cái gọi là “trong mệnh có quan vận, chẳng cần lật sách cũng biết!” Oanh long long!!

Uy áp đáng sợ đột nhiên giáng xuống, cũng khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Chỉ thấy Tiên Minh Minh Chủ và Mộng Dao Tiên Đế sau khi nhận được tin tức, cũng nhanh chóng đến tìm Tần Phong, vừa tới đã thấy đối phương sử dụng Thần Dụ Đại Đạo Chi Ấn, triệu hồi Tiên Đế từ dòng sông thời gian.

“Khô máu với chúng nó!?” Tần Hạo nhìn một lượt, vô cùng cạn lời nói: “Ca, bên mình bây giờ cho dù cộng thêm huynh, cũng chỉ có hai mươi vị Tiên Đế, trong khi đối diện ít nhất cũng có hơn ba trăm Tiên Đế đó!” “Hai mươi đối ba trăm, ưu thế ở ta!” Tần Phong vẫn khí phách ngút trời, không coi đối phương ra gì.

Mặc dù đối phương cưỡng chế triệu hồi hơn ba trăm Tiên Đế từ dòng sông thời gian, nhưng những Tiên Đế bên cạnh hắn cũng không phải dạng vừa, không chỉ được gia trì bằng Đại Tiên Thiên Chí Bảo, Đế Binh và các loại vũ khí khác, mà còn có rất nhiều người sở hữu Đại Đạo Chi Ấn.

Huống hồ hắn còn Phong Thần Bảng chưa dùng, đúng lúc mượn cơ hội này đưa bọn họ lên bảng hết.

“Đúng vậy!!” Tiểu Bạch quá hiểu Tần Phong rồi, lập tức có khí thế nói: “Hai mươi đối ba trăm, địch đông ta ít, ưu thế ở ta!!” “Điên rồi, điên thật rồi!!” Tần Hạo trong nháy mắt sụp đổ, cảm thấy huynh trưởng mình chắc chắn đã điên.

Mặc dù Hoa Khai Thập Nhị Phẩm của hắn ở đỉnh phong Tiên Đế có thể chiến Hợp Đạo Cảnh, nhưng ba trăm Tiên Đế cùng lúc ra tay cũng đủ khiến hắn đau đầu một lúc rồi, huống hồ đối phương còn có tám cao thủ Hợp Đạo Cảnh nữa chứ.

“La Sát!!” Lâm Tam không nói nhiều lời vô nghĩa, tay cầm kiếm xông thẳng về phía đối phương.

Oanh long long!!

Trời đất rung chuyển dữ dội, kiếm khí đáng sợ theo đó bùng phát.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay Lâm Tam bùng nổ một luồng kiếm ý kinh khủng, như thủy triều vô biên quét sạch trời đất, dường như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ trên thế gian.

“Hậu bối, vô lễ!!” Các Tiên Đế đối diện thấy Lâm Tam, lửa giận trong lòng lập tức bùng lên.

Mặc dù bọn họ bị Thần Dụ Đại Đạo Chi Ấn cưỡng chế triệu hồi phục sinh, nhưng từng đều là chí cao Tiên Đế thống lĩnh một thời đại, chưa từng có ai dám bất kính với mình đến vậy, vừa xông lên không nói hai lời đã dùng kiếm đâm họ.

“Hừ!!” Lâm Tam lạnh lùng hừ một tiếng, đáp trả: “Một vị tiền bối có đạo đức thì nên ngoan ngoãn chết đi, để hậu thế nhớ thương, chứ không phải nhảy ra chỉ trỏ lung tung.” “Hắn học ai vậy!?” Tần Phong nghe mà ngây người, cứ thấy Tiểu Tam Tam học hư rồi.

Ông!

Ông!

Tiếng kiếm minh thanh thúy vang vọng trời đất, khiến hư không rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó một luồng kiếm mang kinh thiên động địa vút tới chín tầng trời, không chỉ kích động chín vạn dặm mà còn dường như có thể xuyên qua quá khứ và tương lai, bầu trời càng như bị một đôi bàn tay vô hình, cưỡng chế xé toạc ra một khe nứt lớn.

“Kiếm ý thật mạnh!!” Sắc mặt Tiên Đế đối diện hơi biến, cảm nhận được sự đáng sợ của kiếm ý thí thiên.

Bất quá hắn cũng không có ý định ngồi chờ chết, đối mặt với kiếm quang chém xuống như cột trời, lập tức liên hợp với mấy Tiên Đế bên cạnh ra tay phản kích.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ, bùng phát tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó, bão năng lượng đáng sợ quét sạch trời đất, không chỉ khiến toàn bộ hư không vặn vẹo biến dạng, dường như không thể chịu đựng được mà có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, còn khiến mặt đất nứt ra từng vết nứt dữ tợn.

Bất quá, khác với cảnh tượng một người độc chiến ngàn quân vạn mã trong tưởng tượng, trường kiếm trong tay Lâm Tam không chịu nổi xung kích, lập tức vỡ nát.

“Tiểu tử ngươi chết đi!!” Mấy Tiên Đế cảm nhận được sự cường đại của Lâm Tam, vội vàng xông lên muốn giải quyết hắn.

“Thấy chưa ta nói gì mà...” Triệu Trường Sinh không nhịn được lắc đầu thở dài, cảm thấy Lâm Tam vẫn còn quá đơn thuần.

Ngày trước hắn đã nói là kiếm không thể cho Tần Phong mượn, nhưng Lâm Tam cứ cố chấp không tin, còn cảm thấy Tần Phong là người tốt, sẽ trả lại Vô Trần Kiếm đã mượn cho mình.

Giờ thì hay rồi...

Không chỉ bảy tám năm trôi qua chưa trả lại, còn khiến mình rơi vào nguy hiểm.

Ông!

Ông!

Ngay khi Triệu Trường Sinh đang tiếc nuối cho Lâm Tam, một tiếng kiếm minh chói tai vang vọng trời đất.

Dường như truyền đến từ Cửu U Địa Ngục, lại như bùng phát từ lúc Hỗn Độn sơ khai, ngay sau đó một luồng kiếm quang chói mắt xuyên thấu từng tầng mây đen, xé toạc bầu trời ra một khe nứt lớn, giống như tia sáng đầu tiên của bình minh, mang theo uy nghiêm và sắc bén vô tận.

“Đó là...” Tất cả mọi người trong lòng đều kinh hãi, theo bản năng ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy trong ánh sáng, một thanh bảo kiếm ẩn hiện, thân kiếm tỏa ra kiếm mang sắc bén, dường như có thể chém đứt mọi thứ trên thế gian, kiếm thế đáng sợ càng khiến núi đá lăn lóc, khói bụi cuồn cuộn, nước sông cũng không còn yên tĩnh, dâng lên sóng lớn ngập trời.

“Lâm huynh, tiếp kiếm!!” Tần Phong vung kiếm chỉ, Vô Trần Kiếm nhanh chóng bay đi.

“Khoan đã, Đại Tiên Thiên Chi Kiếm!?” Triệu Trường Sinh lập tức ngây người tại chỗ, nghiêm trọng nghi ngờ mình vẫn chưa tỉnh mộng.

Năm đó Vô Trần Kiếm bị Tần Phong mượn đi chỉ là Thượng phẩm Tiên Kiếm, cho dù Tần Phong là luyện khí sư đệ nhất Tiên giới, nguyện ý bỏ tiền, bỏ thời gian giúp Lâm Tam thăng cấp Vô Trần Kiếm, cao nhất cũng chỉ nên là Đế Binh Kiếm thôi, sao lại thăng cấp lên Đại Tiên Thiên Chi Kiếm được chứ!?

Và khác với sự khó hiểu của Triệu Trường Sinh, Lâm Tam lại không có nhiều thắc mắc như vậy.

Chỉ thấy sau khi hắn vươn tay tiếp nhận Vô Trần Kiếm, đầu tiên là trao cho Tần Phong một ánh mắt cảm kích, sau đó liền nhanh chóng xông về phía mấy Tiên Đế đối diện.

Chương 2052

“Giết!!” Tần Phong làm gì có ý để Lâm Tam đơn độc tác chiến, lập tức vung tay lấy ra Tổ truyền ma kiếm của mình.

“Giết!!” Cửu U Ma Đế và những người khác không dám kháng lệnh, lập tức lấy vũ khí ra xông về phía đối diện.

“Vậy là đánh nhau rồi!?” Trình Vận nhìn hai bên va chạm vào nhau, biết rằng màn đại quyết chiến đã bắt đầu...

Oanh long long!!

Đại chiến khai mở, các bên thi triển thần thông.

Chỉ thấy Lâm Tam một người một kiếm xông vào trận doanh địch, giữa lúc giơ tay đã phóng ra vô số đạo kiếm khí sắc bén.

Còn các Tiên Đế được triệu hồi ở phía đối diện cũng không phải dạng vừa, các đại chiêu Tiên Đế đáng sợ không ngừng được thi triển, khiến hư không bốn phía như gương bị vặn vẹo nứt vỡ, còn có lửa lớn hừng hực nuốt chửng trời đất.

“Đây chính là thực lực của Thiên Cung sao!?” Long Ngạo Thiên nhìn hai bên đại chiến xong, cả người trong nháy mắt cảm thấy tê liệt.

Vốn dĩ hắn đã chuẩn bị xong bài diễn văn từ biệt thê lương, tố cáo đám lão làng Hoang Cổ này đã cướp mất hào quang nhân vật chính của hắn, nhưng không ngờ Thiên Cung giây tiếp theo đã triệu hồi tất cả nhân vật chính của các thời đại ra, khiến cho hắn, một nhân vật chính của thời đại còn chưa thành công, trở nên hoàn toàn không có cảm giác tồn tại.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 30 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ khiến Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo cảm thấy hối hận, nhận được 50 vạn điểm phản phái!” “Giết!!” Tần Phong hiện tại không rảnh để ý ai là ai, tay cầm Tổ truyền ma kiếm liền xông vào đám đông.

Chỉ thấy hắn và Lâm Tam tạo thành thế chân vạc bổ trợ lẫn nhau, trong ánh mắt lạnh lùng lộ ra bá khí và quyết đoán vô tận, kiếm quang lướt qua mang theo từng đạo kiếm khí sắc lạnh, bất luận địch nhân thi triển Tiên pháp hay tấm khiên tiên khí kiên cố, đều như giấy mỏng bị xé rách dễ dàng.

“Khoan đã, rốt cuộc ai mới là đệ đệ của hắn vậy!?” Tần Hạo thấy cảnh này, lập tức không giữ được bình tĩnh.

Nếu nói Tiểu Bạch trang bị tốt hơn mình, hắn chấp nhận, dù sao đó cũng là con thỏ được huynh trưởng hắn tự tay nuôi lớn, lại còn có thể dùng để làm “lão lục” đánh lén vào những lúc quan trọng, nhưng Lâm Tam một người ngoài mà dựa vào cái gì mà trang bị cũng tốt hơn hắn chứ!?

Bất quá, tình hình hiện tại không cho phép hắn hỏi, chỉ có thể lấy ra cự chùy gia nhập vào cục diện chiến đấu.

Ngay sau đó, một luồng năng lượng mạnh mẽ từ trên người hắn bùng phát, không chỉ làm rung chuyển hư không xung quanh, mà còn hóa thành một cơn bão siêu cường quét sạch bốn phương tám hướng, phía sau lưng càng hiện ra hư ảnh một ngàn con Long Tượng.

U!!

Ngao!!

Giữa lúc tinh quang dũng động, Long Tượng chấn động trời đất.

Chỉ thấy tiếng gào thét của một ngàn Long Tượng khiến trời đất chấn động dữ dội, tiên khí bốn phía cũng điên cuồng rót vào hư ảnh

Long Tượng Đạo, khiến một ngàn Long Tượng dần dần ngưng luyện lại, không chỉ che trời lấp đất, mà còn tỏa ra một luồng khí tức cổ lão tang thương.

“Đến đây!!” Tần Hạo lập tức gầm lớn một tiếng, tay cầm cự chùy xông lên.

Lúc này—— Từ đằng xa một đám người kéo đến, đông nghịt một mảng vô cùng hùng vĩ.

Ngoài trăm vạn Tần Gia Quân và Thần Sách Quân ra, còn có các thành viên của đội ngũ chuyên nghiệp như Mộc Tú.

“Đậu má!!” Mộc Tú không nhịn được thốt ra tiếng chửi thề: “Bệ hạ không hổ là yêu nghiệt Hồng Nguyệt, vừa ra khỏi Ma giới liền lập tức dẫn phát đại chiến, còn là đại hỗn chiến của ba trăm Tiên Đế.” “Loại chiến đấu này không phù hợp với chúng ta!” Mấy vị tướng quân liếc nhìn, bày tỏ đây là “ván đấu” cao cấp.

Mặc dù dưới sự bảo hộ của Tần Phong, tu vi của họ trong vỏn vẹn trăm năm đã đột phá đến Tiên Quân, nhưng đối mặt với đại chiến giữa các Tiên Đế thì vẫn chưa đủ tư cách tham gia, hơn nữa đại quân Ma Tu ở không xa cũng đã bắt đầu rút lui tránh né rồi.

“Người phù hợp đến rồi!” Mộc Tú đột nhiên quay đầu, nhìn sang một bên khác.

Chỉ thấy Bạch Nhật, Tam Thu, Quang Thiên, Thanh Thiên, Đông Phương tiểu thư, Tam Lộng đại sư đã đến nơi, mỗi người khắp người đều dũng động uy áp Tiên Đế đáng sợ, cũng là món quà cuối cùng mà đệ nhất công thần Tiên Tần ban tặng cho họ.

“Vậy là đột phá Tiên Đế rồi sao!?” Các thành viên khác của đội ngũ chuyên nghiệp nhìn sáu người đầy vẻ hâm mộ.

Năm đó, cơ duyên thành Đế của họ chỉ thiếu chút nữa là gật đầu đồng ý, nhưng cuối cùng lại vì sĩ diện mà chọn từ bỏ, giờ nhìn thấy các đồng đội khác nhẹ nhàng đột phá Tiên Đế, mới biết cái gọi là hối hận không kịp.

"Đều đến rồi!!" Tần Phong liếc nhìn sáu người, lập tức vẫy tay về phía họ.

Vì những năm này họ đều tu luyện trong thời gian kết giới, nên hắn đã lấy tiên khí của mọi người đi thăng cấp, lại có Uyên Tổng vị nhân viên ưu tú này ở đó, nên hắn đã tự tay thăng cấp chúng lên Cực phẩm tiên khí.

Cộng thêm Tiên Đế Chi Lực của hắn ôn dưỡng trong nhiều năm, cũng coi như là một kiện Đế Binh vũ khí đạt chuẩn rồi.

Còn vũ khí của Tử Diên, Vu Lan và các nàng khác, đều được luyện chế từ dược liệu hiếm có nhất Tiên giới, lại thêm hắn dùng Hỗn Nguyên Chi Lực để ôn dưỡng, uy lực tuyệt đối vượt qua tất cả Đế Binh từ trước đến nay.

"Đế Binh!!" Sáu người nhìn vũ khí trong tay, kích động đến suýt khóc.

Từ khi họ quen biết Tần Phong đến nay, đây là lần đầu tiên thấy hắn hào phóng như vậy.

Bất quá khi họ thấy ba trăm Tiên Đế đối diện, mới biết sự hào phóng của ông chủ là đánh đổi bằng mạng sống của mình.

"Đã như vậy, vậy thì khô máu đi!" Tam Lộng Đại Sư vuốt Nam Vô Bồ Tát hoàn toàn mới, sau đó không chút do dự kích hoạt bắn về phía đối diện.

Đát!

Đát!

Đát!

Nam Vô Bồ Tát phun ra từng đạo ngọn lửa màu xanh lam, Tiên Đế Chi Lực hóa thành đạn bắn ra như tia chớp.

“Đây là cái gì!?” Mấy Tiên Đế đối diện không nhịn được nhíu mày, thấy những viên đạn dày đặc bắn về phía mình.

Mặc dù thể tích những viên đạn này không lớn, uy lực cũng chỉ tương đương một kích của Chuẩn Tiên Đế, không cấu thành uy hiếp quá lớn đối với họ, nhưng không thể chịu nổi số lượng đối phương quá nhiều.

Nhiều đạn như vậy, chắc chắn sẽ hỏng bét!

Oanh long long!!

Còn chưa kịp để các Tiên Đế đối diện phản ứng, tiếng nổ đinh tai nhức óc đã vang lên không ngừng.

Ngay sau đó từng đám mây hình nấm bốc cao ngút trời, không chỉ hóa thành cơn bão siêu cường quét sạch trời đất, mà còn khiến toàn bộ trời đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

“Động thủ!!” Bạch Nhật giương Xạ Nhật Thần Cung, điểm danh từng Tiên Đế đang xông tới.

“Xem ta đây!!” Quang Thiên nhảy lên Xích Thố Mã, như một cơn lốc lớn càn quét về phía tây.

“Đàn ông thuộc về ta!” Đông Phương tiểu thư uốn éo eo nhỏ đi ra, đưa tay lên môi thơm nhẹ một cái về phía đối diện.

Chương 2053

Khác với Phong Chi Đại Đạo Chi Ấn của Quang Thiên, Vạn Phật Đại Đạo Chi Ấn của Tam Lộng Đại Sư, Linh Văn Đại Đạo Chi Ấn của Tam Thu, Ảnh Chi Đại Đạo Chi Ấn của Thanh Thiên, Thần Thị Đại Đạo Chi Ấn của Bạch Nhật.

Mị Hoặc Đại Đạo Chi Ấn mà nàng có được, cho dù là Tiên Đế cũng rất khó thoát khỏi.

“Cái này...” Các Tiên Đế đối diện tâm thần chấn động, khó hiểu có cảm giác rung động.

Bất quá, ngay khoảnh khắc thất thần đó, một cái bóng nhanh chóng xuất hiện trên người họ, sau đó không đợi họ kịp phản ứng, đã tấn công vào yếu hại của hắn.

“Không hay rồi, là Ảnh Chi Đại Đạo!” Các Tiên Đế khác lập tức phản ứng lại, nhao nhao tấn công Thanh Thiên.

Bất quá còn chưa kịp giết chết Thanh Thiên, từng đạo văn tự màu vàng đã giăng đầy trời.

Chỉ thấy Tam Thu sắc mặt bình tĩnh tay cầm Xuân Thu Bút, viết ra từng chữ văn tự màu vàng, dường như có thể hóa lực lượng Đại Đạo thiên hạ thành văn tự, sở hữu uy lực khổng lồ vô hình.

“Trò vặt!” Các Tiên Đế đối diện cũng không phải bị dọa mà lớn lên, lập tức lạnh lùng hừ một tiếng chuẩn bị phản kích.

Cũng bởi vì số lượng Tiên Đế đối diện thực sự quá nhiều, nên mấy người dốc hết toàn lực cũng khó giành được thắng lợi.

“Hết cách rồi!” Tần Phong thở dài bất lực, vung tay lấy ra Phong Thần Bảng...

“Đây là cái gì!?” Tiểu Bạch dường như cảm ứng được điều gì đó, lập tức hiếu kỳ thò đầu nhỏ ra nhìn.

Chỉ thấy trong tay Tần Phong có thêm một cuộn lụa trắng lấp lánh ánh sáng, còn đi kèm một cây bút lông lấp lánh ánh sáng bảy màu, tất cả đều tỏa ra khí tức uy áp thần bí và vô thượng, phù văn trên bề mặt cũng như vật sống lấp lánh linh động, ẩn chứa vô tận huyền bí và sức mạnh khổng lồ.

Mặc dù nó không nhận ra vật này, nhưng biết tuyệt đối là bảo bối.

“Giao cho ngươi một nhiệm vụ!!” Tần Phong giơ tay đưa Phong Thần Bảng cho Tiểu Bạch, không quên dặn dò: “Đi hỏi xem bọn họ khi còn sống tên là gì, sau đó viết tên của bọn họ lên Phong Thần Bảng này.” “Cho ta thỏ sao!?” Tiểu Bạch lập tức tinh thần phấn chấn, vỗ vỗ bụng nhỏ đảm bảo: “Chủ ngân của ta thỏ yên tâm, ta thỏ đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!!” Nói xong...

Tiểu Bạch liền vươn tay nhỏ ngắn ngủn nhận lấy Phong Thần Bảng, sau đó biến mất nhanh chóng khỏi vai Tần Phong, ngay sau đó nó xuất hiện trên đầu Tần Hạo, hét lớn một tiếng vào mặt mấy Tiên Đế đối diện: “Đến Tiên Đế nào dám lưu lại tính danh!!” “Bản Đế là Linh Diệu Tiên Đế!!” “Bản Đế là Viêm Ngục Tiên Đế!!” “Bản Đế là Ngự Cực Tiên Đế!!” “...” Cùng với việc các vị Tiên Đế tự xưng danh hào, Tiểu Bạch cũng lật Phong Thần Bảng ra bắt đầu ghi chép.

Và mỗi khi Tiểu Bạch viết một cái tên lên Phong Thần Bảng, trên bầu trời sẽ điện chớp sấm rền, ngay sau đó một cột sáng từ trên trời giáng xuống, bao trùm lấy vị Tiên Đế đó.

“Chuyện gì thế này!?” Tiên Đế đối phương trong lòng kinh hãi, nhìn đôi tay có chút ngẩn ngơ.

Mặc dù Thần Dụ Đại Đạo Chi Ấn triệu hồi bọn họ từ dòng sông thời gian, nhưng cơ thể lại do Đại Đạo Chi Lực ngưng tụ mà thành, không chỉ không có tiếng tim đập, thậm chí ngay cả một tia nhiệt độ cũng không có.

Thế nhưng sau khi bị cột sáng này bao phủ, hắn không chỉ cảm nhận được nhiệt độ cơ thể, thậm chí còn nghe thấy tiếng tim đập nơi lồng ngực.

“Sống rồi, sống lại rồi!” Sắc mặt các Tiên Đế khác lập tức thay đổi, có thể cảm nhận rõ ràng sự biến hóa của đồng đội.

Nếu nói trước đây họ chỉ là những con rối không hồn, thì lúc này đồng đội đã là một người sống sờ sờ, cũng có nghĩa là hắn đã được phục sinh và trẻ lại ở hậu thế, hơn nữa còn thoát khỏi sự khống chế của Thần Dụ Đại Đạo Chi Ấn.

“Là con thỏ kia...” Có Tiên Đế lập tức phản ứng lại, đồng loạt nhìn về phía Tiểu Bạch.

Ngay sau đó, họ không thể kiềm chế được sự kích động trong lòng, nhao nhao báo ra tên của mình cho Tiểu Bạch, hy vọng nó sẽ viết tên của mình lên Phong Thần Bảng.

“Hay ho thật!!” Tần Phong thấy cảnh này, trong lòng thốt lên “hay ho thật”.

Vốn dĩ hắn tưởng đám Tiên Đế này sẽ như các vị tiên gia trong Phong Thần, từng người một từ chối lên Phong Thần Bảng, nhưng không ngờ bọn họ lại nhiệt tình đến vậy, nếu không phải bị Thần Dụ Đại Đạo Chi Ấn khống chế, e rằng đã tranh giành suất rồi.

“Đại Đạo Chí Bảo!!” Tám vị Hợp Đạo trong Thiên Cung, thấy Phong Thần Bảng sắc mặt kịch biến.

Giống như những Đại Tiên Thiên Chí Bảo kia, Đại Đạo Chí Bảo cũng do Đại Đạo thai nghén mà thành, thậm chí có thể nói hai bên thuộc cùng đẳng cấp.

Bất quá, Đại Đạo thai nghén Đại Tiên Thiên Chí Bảo có hạn, nhiều nhất cũng chỉ có vài Đại Đạo cùng lúc thai nghén, ngược lại Đại Đạo Chí Bảo lại là bảo bối do Ba Ngàn Đại Đạo cùng nhau thai nghén mà hình thành.

Nếu nhất định phải lấy ví dụ, thì đó là dân thường và quốc vương.

Mặc dù nhìn qua mọi người đều là người, nhưng thân phận địa vị lại hoàn toàn khác nhau.

“Không được tự xưng danh hào!!” Mấy vị Hợp Đạo lập tức ra lệnh, bắt tất cả Tiên Đế im miệng.

Cũng bởi vì họ bị Thần Dụ Đại Đạo Chi Ấn khống chế, nên chỉ có thể bất cam lòng tuân theo mệnh lệnh mà ngậm miệng lại.

“Đậu má!!” Tần Phong lập tức chửi thề một tiếng, phát hiện đối phương lại chơi không đẹp đến vậy.

Bất quá, ngay khi hắn không biết phải làm sao, một đoạn đối thoại bên cạnh truyền rõ vào tai hắn.

“Ngươi là Triệu Trường Sinh!?” Một vị Tiên Đế nhìn thấy Triệu Trường Sinh, dường như ban ngày gặp phải ma.

“Ngươi nhận ra chủ nhân của ta sao!?” Thanh Thanh thần sắc hiển nhiên ngây người, cái đầu nhỏ đầy dấu chấm hỏi.

Mặc dù cô bé không biết vị Tiên Đế trước mặt thuộc thời đại nào, nhưng nhìn từ việc sau khi Tiên Minh Minh Chủ xuất đạo không có đối thủ, đối phương tuyệt đối là Tiên Đế của trăm vạn năm trước.

“Không phải, không phải, ngươi nhận lầm người rồi!” Triệu Trường Sinh vội vàng xua tay quay người bỏ đi, giả vờ như không quen biết ai cả.

“Triệu Trường Sinh?

Quả nhiên là Triệu Trường Sinh!” Một vị Tiên Đế khác nghe thấy cũng xích lại gần, mặt đầy kinh hỉ nói: “Vừa nãy nhìn thấy ngươi, Bản Đế đã cảm thấy quen mắt, nhưng nghĩ nhiều năm như vậy trôi qua, cứ tưởng chỉ là người giống người, không ngờ ngươi thật sự là Triệu Trường Sinh, ngươi còn nhớ Bản Đế không!?” “Không nhớ, không nhớ...” Triệu Trường Sinh lại xua tay, đẩy nhanh bước chân muốn bỏ trốn.

“Đậu má, Triệu Trường Sinh, ngươi vậy mà còn chưa chết!” Lại một vị Tiên Đế khác thốt ra tiếng chửi thề, đi đến bên cạnh Triệu Trường Sinh.

“Nhận lầm người rồi, nhận lầm người rồi...” Triệu Trường Sinh vội vàng đưa tay che mặt, sợ lại bị người khác nhận ra lần nữa.

“Không sai, ngươi chính là Triệu Trường Sinh!” Một vị Tiên Đế vô cùng khẳng định nói: “Ngươi không chỉ giống Triệu Trường Sinh, mà khí tức cũng là Triệu Trường Sinh, năm đó chúng ta cùng nhau đột phá Tiên Vương ngươi quên rồi sao?

Bản Đế Hoa Khai Bát Phẩm, được mệnh danh là thiên kiêu đệ nhất Tiên giới, ngươi Hoa Khai Nhị Phẩm, được mệnh danh là sỉ nhục của tông môn!?” “Sao lại là Hoa Khai Nhị Phẩm!?” Một vị Tiên Đế khác thần sắc ngây người nói: “Khi Bản Đế quen hắn, rõ ràng là Hoa Khai Tứ Phẩm, nếu không phải Bản Đế mềm lòng ra tay, hắn chắc chắn đã bị mấy tiểu tử xấu xa trong tông môn đánh chết rồi.” “Nói bậy!” Lại một vị Tiên Đế khác mở miệng nói: “Triệu Trường Sinh mà Bản Đế quen rõ ràng là Hoa Khai Lục Phẩm, là một cao nhân ẩn sĩ cực kỳ khiêm tốn!” “Ngươi là Tinh Diệu Tiên Đế!?” Lại một vị Tiên Đế nữa kích động nói: “Năm đó Bản Đế từng nghe Lão Triệu nhắc đến ngươi, nói ngươi là Tiên Đế bảy mươi vạn năm trước, Bản Đế từng coi ngươi là thần tượng, cuối cùng còn đuổi kịp ngươi và Lão Triệu, đột phá Tiên Vương đạt đến Hoa Khai Bát Phẩm!!” “Bảy mươi vạn năm!?” Thanh Thanh nghe càng lúc miệng càng há to, đầu óc càng đột nhiên ong ong.

Vốn dĩ cô bé tưởng chủ nhân mình chỉ là một đệ tử nội môn bình thường có thiên phú trong tàng thư các của Tiên Minh, nhưng không ngờ sự kiên nhẫn và tuổi thọ của hắn lại đáng sợ đến vậy, vậy mà lại dùng bảy mươi vạn năm để đề thăng tiềm chất Hoa Khai của một phẩm.

“Bọn họ nhận lầm người rồi!” Triệu Trường Sinh thà chết cũng không thừa nhận, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Bất quá, ngay khoảnh khắc hắn quay người, liền cảm thấy trên đầu đột nhiên nặng trịch, chính là Tiểu Bạch ngửi mùi mà tìm đến.

Nó không có hứng thú với việc Triệu Trường Sinh đã sống bao nhiêu năm, chỉ muốn biết các Tiên Đế đối diện tên là gì, để hoàn thành nhiệm vụ Tần Phong giao, đưa bọn họ lên Phong Thần Bảng hết.

“Ai!!” Triệu Trường Sinh thở dài bất lực một tiếng, biết rằng mình trốn cũng không thoát được rồi.

Chương 2054

Hiện tại hắn và Thiên Cung không chỉ có ân oán hủy diệt truyền thừa Ẩn Môn, mà còn có nguy cơ bí mật trường sinh bị lộ, cho nên vì cuộc sống vui vẻ về sau của mình, chỉ có thể liên thủ với Tần Phong cùng diệt Thiên Cung...

“Đây là chủ nhân của ta!!” Thanh Thanh thấy Tiểu Bạch cỡi lên mặt, lập tức giận đến phồng mang trợn má.

Nhưng vừa nghĩ đến Tiểu Bạch ăn chay, mà mình vốn dĩ cũng “là đồ chay” của nó, liền sợ đến mức không dám nói lớn nữa, chỉ đành ngoan ngoãn nhìn Triệu Trường Sinh từng người điểm danh, Tiểu Bạch nhanh tay nhanh mắt đưa họ lên Phong Thần Bảng.

Ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng đất trời, toàn bộ Tiên giới cũng chấn động kịch liệt.

Tuy Tiểu Bạch và Triệu Trường Sinh phối hợp vô cùng ăn ý, nhưng số lượng Tiên Đế đối diện thực sự quá nhiều, không những đánh cho bọn họ liên tục bại lui, mà còn dần hình thành thế bao vây.

“Chạy mau!” Các Tiên Đế vừa lên bảng thấy tình thế không ổn, vội vàng quay người muốn thoát khỏi nơi này.

Nhưng chưa kịp chạy được hai dặm, một sợi roi thần xé rách hư không mà đến, cho dù bọn họ dùng hết sở học cả đời cũng không tránh khỏi, cuối cùng trơ mắt nhìn nó vụt vào người mình.

Bộp!

Bộp!

Bộp!

Vài tiếng roi đánh giòn tan vang lên, kèm theo từng trận kêu thảm.

Chỉ thấy mấy vị Tiên Đế vừa lên bảng toàn thân co giật, có cảm giác như nguyên thần bị rút ra, cũng khiến họ cảm thấy một nỗi sợ hãi đến từ sâu thẳm linh hồn, giống như nỗi sợ hãi khắc sâu vào linh hồn của chuột khi gặp mèo.

“Sao lại thế này!?” Tiên Đế vừa lên bảng mặt đầy kinh hoàng, không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Đã lên Phong Thần Bảng rồi còn muốn chạy!” Tần Phong không chút khách khí, vung Đả Thần Tiên lại vụt tới.

“Aaa!” Tiên Đế vừa lên bảng phát ra tiếng kêu rên thảm thiết, chỉ cảm thấy linh hồn đau đớn như bị xé rách.

“Vãi chưởng!” Các Tiên Đế khác thấy vậy mí mắt giật giật.

Ban đầu bọn họ còn không vui vì đồng đội thành công thoát hiểm, không ngờ họ lại từ cái hố này nhảy sang một cái hố khác, vẫn là cái số phận làm trâu làm ngựa cho người khác.

“Tình huống gì vậy!?” Tần Hạo nghe tiếng nhìn sang, thấy mấy vị Tiên Đế vừa lên bảng.

Chỉ thấy giây trước họ còn hớn hở vì được lên bảng, nhưng không ngờ bây giờ lại vì lên bảng mà không hớn hở nữa.

“Đây chính là cuộc chơi cao cấp của Tiên giới sao!?” Long Ngạo Thiên nhìn mọi thứ trước mắt, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Ban đầu hắn tưởng rằng mình đã lăn lộn sống chết từ biển người mà giết ra, sẽ đứng trên đỉnh Tiên giới mà nhìn xuống chúng sinh, nhưng không ngờ trong mắt những người chơi đẳng cấp thật sự, mình cũng chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay họ mà thôi.

“Ding dong, chúc mừng túc chủ đã gây ra đại chiến đỉnh cao Tiên giới, khiến đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp thần thoại bất ổn, nhận được 30 vạn Phản Phái Điểm!” “Ngạo Thiên huynh!?” Tần Phong nghe tiếng Hệ thống, liếc nhìn Long Ngạo Thiên.

Hắn cứ tưởng sự tích công thần số một của Tiên Tần cống hiến giọt giá trị cuối cùng của mình có thể lay động sâu sắc cái tên ích kỷ Long Ngạo Thiên này để cống hiến cho Tiên Tần, nhưng không ngờ kẻ này không những cực kỳ ích kỷ, mà còn là một kẻ tham sống sợ chết, chỉ biết trốn sau lưng ba trăm Tiên Đế.

Nhưng bây giờ hắn cũng chẳng có thời gian để ý đến tiểu nhân loại này, liền gọi Hệ thống sử dụng món quà cuối cùng của công thần số một.

“Ding dong, chúc mừng túc chủ đã mở Thiên Mệnh Đại Lễ Bao...” “Ding dong, chúc mừng túc chủ đã nhận được Đại Đạo Thần Thông, Chưởng Trung Phật Quốc!” “Ding dong, chúc mừng túc chủ đã nhận được Đại Hình Tiên Khí Thăng Cấp Tạp *1!” “Ding dong, chúc mừng túc chủ đã nhận được Thái Sơ Âm Dương Nhị Khí!” “Nghe có vẻ không tệ!” Tần Phong thấy lễ bao đã mở, vội vàng mở tin tức ra xem.

Chưởng Trung Phật Quốc: Đại thần thông mà cao thủ Phật môn sở hữu, khi thi triển có thể mở ra một thế giới Phật quốc trong lòng bàn tay, thu hút kẻ địch vào trong đó.

Trong thế giới Phật quốc này, tất cả đều do người thi triển khống chế, kẻ địch sẽ bị Phật pháp áp chế và tịnh hóa, khó lòng thoát thân.

Đại Hình Tiên Khí Thăng Cấp Tạp: Thẻ này có thể nâng cấp vô hạn chế một cấp cho Đại Hình Tiên Khí (chú ý: chỉ có thể dùng cho Đại Hình Tiên Khí, không thể dùng cho Tiểu Hình Tiên Khí, càng không thể dùng cho thể chất và huyết mạch của bản thân).

Thái Sơ Âm Dương Nhị Khí: Âm Dương Nhị Khí nguyên thủy nhất sinh ra khi Hỗn Độn sơ khai, Dương Khí chủ cương, đại biểu cho ánh sáng; Âm Khí chủ tĩnh, đại biểu cho bóng tối, Âm Dương giao dung có thể chuyển hóa lẫn nhau, bùng phát uy lực vô tận.

“Âm Dương Nhị Khí!?” Tần Phong lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía Long Ngạo Thiên.

Tuy hiện tại hắn tinh thông Ngũ Hành Đại Đạo, Thời Gian Đại Đạo, Sát Lục Đại Đạo, nhưng Đại Đạo tổ truyền của Tần gia bọn họ chính là Âm Dương Đại Đạo, đáng tiếc đã bị Long Ngạo Thiên tiểu nhân này trộm mất.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng tu luyện thành công, đã đến lúc rửa sạch sỉ nhục của gia tộc rồi!

“Hắn nhìn ta làm gì!?” Thấy Tần Phong nhìn về phía mình, Long Ngạo Thiên trong lòng “lộc cộc” một tiếng.

Nhưng vừa nghĩ đến tiểu thư Tâm Nhan yêu quý của mình bị tên này cướp đi, ngọn lửa giận trong lòng hắn lập tức bốc lên ngùn ngụt, hận không thể xông lên xé xác hắn thành vạn đoạn.

“Trước hết giữ lại cái mạng chó của hắn đã!” Tần Phong thầm lặng thu hồi ánh mắt, không phải sợ Long Ngạo Thiên.

Mà là phần thưởng vừa nhận được cần phải kịp thời tiêu hóa, kẻo lát nữa gặp tình huống đột xuất lại không đủ át chủ bài để dùng.

Ngay sau đó hắn liền chú nhập Thái Sơ Âm Dương Nhị Khí vào Trùng Đồng, khiến thần thoại Âm Dương Nhị Khí của mình được tăng cường cấp sử thi, còn Đại Đạo Thần Thông Chưởng Trung Phật Quốc cũng được kích hoạt.

Ầm ầm!

Cơ thể Tần Phong đột nhiên chấn động, chỉ cảm thấy đầu óc như nổ tung.

Ngay sau đó, hắn như thể xuất hồn, đi đến một nơi được bao phủ bởi Phật quang thần bí, không chỉ tâm thần chìm đắm trong một cảnh giới không linh, mà bên tai còn truyền đến từng tiếng Phạm âm mờ ảo.

Tiếp đó, hắn liền thấy một vị Phật Đà nhẹ nhàng vung tay, cảnh tượng Chưởng Trung Phật Quốc lập tức phóng đại, đẩy về phía trước.

Nơi nào đi qua, hư không như bị xé rách, phát ra từng trận tiếng nổ lớn.

Không gian vốn bình tĩnh cũng lập tức trở nên hỗn loạn, cát bay đá chạy bị cuốn vào trong, nhưng ngay khoảnh khắc chạm vào rìa Phật quốc, lại bị tịnh hóa sạch sẽ, hóa thành từng điểm linh quang dung nhập vào thế giới trong lòng bàn tay.

“Đây chính là Chưởng Trung Phật Quốc của Phật gia!?” Ý thức Tần Phong dần dần trở lại trong sự hoảng hốt, hắn đã hoàn toàn nắm giữ Chưởng Trung Phật Quốc.

“Tình huống gì vậy!?” Tần Hạo trong lòng đột nhiên giật mình, quay đầu nhìn về phía ca ca mình.

Chỉ thấy Tần Phong đột nhiên đứng giữa chiến trường, thần sắc hoảng hốt như thể đã đốn ngộ, quanh thân còn dâng trào từng đạo Phật quang thuần chính.

“Thần thông Phật môn!?” Tam Lộng Đại Sư cũng nhìn thấy, cả người hắn lập tức sụp đổ.

Đậu má!!

Chương 2055

Có thể làm người được không vậy!!

Mình khó khăn lắm mới vứt bỏ tiết tháo mà đột phá đến Tiên Đế, ngay cả ngưỡng cửa thần thông cũng còn chưa chạm tới, mà vị Tần lão bản này lại có thể tùy tiện lĩnh ngộ, cảm giác còn dễ hơn người bình thường uống nước.

Đơn giản mà nói thì là đang ngầm mắng hắn là phế vật, cứ thế mà giẫm đạp lên lòng tự tôn của hắn.

“Tên này là người sao!?” Tám vị cao thủ Hợp Đạo của Thiên Cung, cách không mục kích cảnh tượng này.

Ban đầu bọn họ chỉ cảm thấy Tần Phong là một dị số giống Tà Đế, có thể dễ dàng trấn áp hắn, để trật tự Tiên giới khôi phục quỹ đạo, nhưng không ngờ tên này lại đáng sợ hơn Tà Đế rất nhiều.

Thần thông lại có thể nói lĩnh ngộ là lĩnh ngộ, căn bản không cần nói lý lẽ gì...

“Ách xì!” Tần Phong không nhịn được hắt hơi một cái, dường như nghe thấy có người nói xấu mình.

Nhưng với tư cách là một Thiên Mệnh Đại Phản Phái dựa vào nỗ lực của bản thân, từng bước từng bước bò lên, hắn có khí phách không sợ bất cứ ai khiêu chiến.

“Tên này quá nguy hiểm, phải nhanh chóng diệt hắn!!” Tám vị cao thủ Hợp Đạo lập tức hoảng loạn, bắt đầu toàn lực công kích đại môn Thiên Cung.

Ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng trời đất, toàn bộ hư không cũng bắt đầu chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó, một góc Thiên Cung nổi lên trên bầu trời, bùng phát ra ánh sáng ngũ sắc như một bảng pha màu, còn kèm theo từng đạo tiếng chuông vang vọng khắp trời đất.

“Thế này là chơi không lại rồi!” Tần Phong ngẩng đầu nhìn một cái, không kìm được lẩm bẩm.

Hắn cứ tưởng đám gia hỏa Thiên Cung này sẽ tuân thủ ước định mười năm sau mới giáng lâm, nhưng giờ xem ra bọn họ tám phần sẽ giáng lâm Tiên giới sớm, tức là thời gian còn lại cho hắn đã không còn nhiều.

Nhất định phải tranh thủ thời gian, đột phá Tiên Đế chi thượng.

Nhưng Tiên Đế chi thượng rốt cuộc là cảnh giới gì, hắn bây giờ vẫn không có chút manh mối nào.

Vốn định cưỡng ép luyện hóa Hồng Mông Tử Khí để đột phá Tiên Đế chi thượng, nhưng luyện hóa nửa ngày cũng không có chút phản ứng nào, cứ như mấy trăm cô gái xinh đẹp đã tắm rửa sạch sẽ bày ra trước mặt, nhất thời không biết nên ra tay với ai vậy.

“Đúng rồi, Bàn Cổ Tinh Huyết!” Tần Phong đột nhiên mắt lóe lên, nghĩ đến át chủ bài của mình.

Hiện tại trên người hắn trừ Côn Bằng phân thân, Thời Gian Đại Đạo Chi Ấn, Âm Dương Ngư Ngọc Bội, Hỗn Độn Hồ Lô, Thời Gian Hồ Lô, Chưởng Trung Phật Quốc, Thái Sơ Âm Dương Nhị Khí, Hồng Mao Lão Quái ra, còn có Bàn Cổ Tinh Huyết chưa sử dụng.

Mà theo giới thiệu của Hệ thống, Bàn Cổ Tinh Huyết không chỉ có thể cường hóa nhục thân, mà còn có thể tạm thời ngưng tụ ra Chân Thân của Bàn Cổ, hẳn là có thể giúp hắn cảm nhận cận kề cảnh giới Tiên Đế chi thượng.

Lúc này – Khác với Tần Phong còn có tâm trạng điểm danh át chủ bài, những người khác thấy cảnh này thì cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Ban đầu họ cứ tưởng ba trăm Tiên Đế đã là cực hạn của Thiên Cung, nhưng không ngờ bọn họ còn có tồn tại đáng sợ hơn, không phải một người, mà là tận tám người, cho dù là cách không cũng có thể cảm nhận được dư ba xung kích mãnh liệt.

“Tiền bối!” Tần Hạo lộ vẻ lo lắng, không biết Dao Quang thế nào rồi.

Đừng thấy nàng là môn chủ thứ năm của Ẩn Môn, đã sống không biết bao nhiêu năm tháng, nhưng lại chưa từng lấy thân Hợp Đạo tiến vào cảnh giới Hợp Đạo, thậm chí vì tránh sự truy sát của Thiên Cung, còn tự trảm một đao mà xuống hạ giới Hoang Cổ.

“Thiên Cung sao!?” Lâm Tam ngẩng đầu lẩm bẩm một tiếng, cũng cảm nhận được sự cường đại của Thiên Cung.

Nhưng hắn lại không có chút ý sợ hãi nào, vung tay lấy ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của mình, dẫn động Huyền Hoàng Nhị Khí bên trong tiến vào cơ thể, khiến tu vi Tiên Đế sơ giai vừa đột phá của hắn bắt đầu có dấu hiệu lỏng lẻo.

“Đánh đi, đánh đi!!” So với Tần Hạo và Lâm Tam... những người cứng rắn đối đầu trực diện, Long Ngạo Thiên lại hy vọng hai bên đánh cho lưỡng bại câu thương.

Đến lúc đó Tần Phong bị thương hắn liền bổ đao, Thiên Cung tổn thất thảm trọng hắn thừa cơ tiếp quản.

Như vậy hắn vẫn là đệ nhất Tiên giới, và là đệ nhất Tiên giới theo đúng nghĩa đen.

“Thiên Cung sắp giáng lâm rồi!” Trình Vận nhìn Thiên Cung lóe sáng không ngừng, trong lòng cũng bất lực thở dài.

Ban đầu còn muốn thừa cơ moi ra tin tức Thiên Địa Đại Kiếp, để thể hiện thật tốt trước mặt Tần đạo (Tần Phong), nhưng không ngờ Long Ngạo Thiên lại bất tranh khí như vậy, hại cho Tám Đại Môn Chủ phải động dùng át chủ bài biến mất, cũng hại nàng không thể tiếp tục dò hỏi tin tức nữa.

Nhưng may mắn là nàng cũng đã moi được một vài lời, vội vàng dùng Tiên Nô Pháp Ấn để báo cho Tần đạo.

“Ứng kiếp mà sinh?

Ứng kiếp mà chết!?” Tần Phong nhận được tin tức lập tức nhíu mày, bắt đầu xem xét đi xem xét lại những tin tức liên quan.

Tuy lời của Tám Đại Môn Chủ chưa nói hết, nhưng dựa vào ý đại khái của họ không khó để đoán ra, đại kiếp của Long Ngạo Thiên đã bắt đầu, nhưng lại không ở trong Tiên giới.

Chẳng lẽ ở Ma giới, hoặc Yêu giới sao!?

“Đúng rồi, Bất Tường Chi Khí!!” Tần Phong đột nhiên phản ứng lại, nghĩ đến Bất Tường Chi Địa ở Ma giới.

Nếu nói trong Ma giới có điều gì không giống ai, thì chắc chắn phải kể đến Bất Tường Chi Địa, đến nỗi Cửu U Ma Đế bọn họ phải dẫn nước biển khổng lồ đổ ngược vào Ma giới, mục đích chỉ là để tránh né Bất Tường Chi Địa không ngừng mở rộng.

Nhưng như vậy, nghi hoặc của hắn lại càng nhiều hơn.

Nếu Bất Tường Chi Khí của Ma giới thật sự là cái gọi là Thiên Địa Đại Kiếp, thì hai phân thân của mình đi vào còn không trụ được hai giây rưỡi, hắn một Tiên Đế cửu phẩm làm sao giải quyết đại kiếp lần này!?

Hơn nữa Bất Tường Chi Khí của Ma giới rốt cuộc là gì, tại sao lại có thể vô hạn mở rộng và thôn phệ mọi thứ!?

“Cảm giác này thật khó chịu!” Tần Phong trong lòng rất không có cảm giác an toàn, không thích cảm giác không thể khống chế.

Ngay sau đó hắn liền phát điện báo cho Kim Ô phân thân, bảo hắn chuẩn bị sẵn sàng chi viện cho mình bất cứ lúc nào, còn Côn Bằng phân thân cũng chuẩn bị sẵn sàng xuất trận bất cứ lúc nào, hắn cảm thấy lần này mình sẽ phải đánh một trận cứng rắn.

Không có âm mưu quỷ kế gì, cũng không có chiêu trò hoa mỹ gì, chỉ có đối chọi trực tiếp bằng thực lực mới có thể thắng.

Ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng trời đất, từng đám mây hình nấm không ngừng bốc lên.

Chỉ thấy ba trăm Tiên Đế trên chiến trường mỗi người thi triển thần thông, các đại chiêu Tiên Đế đáng sợ không ngừng được tung ra, khiến Tam Thiên Đại Đạo trong hư không chấn động kịch liệt, phảng phất như tận thế thế giới sắp giáng lâm.

Nhưng theo thời gian trôi đi, bên Tần Phong bắt đầu phản công.

Chương 2056

Chỉ thấy Triệu Trường Sinh đội con thỏ béo Tiểu Bạch trên đầu, lách mình né tránh giữa những đợt công kích dày đặc, thấy Tiên Đế nào quen biết liền lập tức báo tên ra, để Tiểu Bạch đưa họ lên Phong Thần Bảng chuyển hóa thành người của mình.

“Lại cho lên một người nữa!” Tiểu Bạch vẫy bút lông trong tay, đã viết hơn trăm người.

“Diệt bọn chúng!!” Cảm nhận được sự lợi hại của Phong Thần Bảng, Thiên Cung lập tức hạ lệnh diệt Tiểu Bạch.

Ngay sau đó có mấy chục Tiên Đế vây đến, thi triển đại chiêu vào Tiểu Bạch và Triệu Trường Sinh.

“Vãi chưởng!” Triệu Trường Sinh lập tức phun một câu chửi thề, vội vàng mang Tiểu Bạch nhanh chóng né tránh.

Tuy hắn có thực lực miểu sát Lăng Tiêu Tiên Đế, nhưng nhiều Tiên Đế vây công như vậy, hắn ít nhiều cũng phải bộc lộ một ít thực lực ra ngoài, cho nên để sau này có thể tiếp tục “cẩu” (ẩn mình), vẫn là lựa chọn né tránh mới là phương pháp ổn thỏa nhất.

“Ai da, mẹ ơi!” Thanh Thanh cũng bị vạ lây, phát ra tiếng kêu chói tai.

Nhưng vì bảo tọa của nàng đã bị Tiểu Bạch cướp đi, chỉ có thể ngồi trên Thiên Tuyển Ô Nha để né tránh công kích.

“Nha nha...” Thiên Tuyển Ô Nha không ngừng kêu lớn, liều mạng vỗ cánh.

Nó cứ tưởng mình bị luyện chế thành Ô Nha khôi lỗi đã đủ xui xẻo rồi, nhưng không ngờ phía sau còn có một con thỏ ma vương đang đợi mình, không những thường xuyên bắt nạt nó, sai vặt nó, mà còn mang nó đến chiến trường nguy hiểm này.

“Bảo vệ lão Triệu!!” Các Tiên Đế đã lên bảng thấy cảnh này, lập tức xông lên bảo vệ Triệu Trường Sinh.

Không phải vì bọn họ có giao tình sâu sắc gì với lão Triệu, mà là bản thân mình vừa rồi lên bảng đã “lâm qua bão tố”, “ăn qua roi thần”, cho nên mới đặc biệt muốn xé xác những Tiên Đế khác, để bọn họ cảm nhận sự thần kỳ của Đả Thần Tiên...

“Bảo vệ ta?!” Triệu Trường Sinh không hề vui mừng vì được bảo vệ, chỉ cảm thấy tâm trạng vô cùng phức tạp.

Trước kia cố nhân của hắn lần lượt tàn phai, tựa như lá rụng trong gió, nhưng bây giờ cố nhân lại lần lượt sống lại, tựa như măng mùa xuân sau mưa, khiến hắn thực sự không biết nên vui hay nên buồn.

Ầm ầm!

Ngay khi đại chiến Tiên Đế đang giằng co, trên bầu trời truyền đến tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên không trung xuất hiện một vết nứt, như thể một kiếm khai thiên xé rách toàn bộ bầu trời, một cung điện màu trắng vàng son rực rỡ cũng theo đó xuất hiện, còn kèm theo từng trận tiên nhạc vang vọng khắp Tiên giới.

“Thiên Cung giáng lâm rồi!!” Tần Hạo và những người khác trong lòng giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy đại môn cung điện màu trắng chậm rãi mở ra, bên trong ngoài thân ảnh của tám cao thủ Hợp Đạo cảnh ra, còn có mấy chục vạn binh sĩ khoác áo giáp vàng, mỗi người không chỉ có tu vi Tiên Vương cảnh, mà thấp nhất cũng có tiềm chất Hoa Khai Thất Phẩm

Thượng Phẩm.

“Cái gì!!” Các Tiên Đế toàn trường lập tức trợn tròn mắt, đều khó tin nhìn Thiên Cung.

Ban đầu họ cứ tưởng trong Thiên Cung chỉ có tám cao thủ Hợp Đạo cảnh tọa trấn, nhưng không ngờ bọn họ lại còn có mấy chục vạn Tiên Vương làm Thiên Binh, thực lực đáng sợ mà họ thể hiện ra hoàn toàn vượt quá nhận thức của bọn họ.

Đông!

Một tiếng chuông vang lên, dẫn động thiên địa cộng minh.

“Tiếng chuông này...” Cơ thể Tần Hạo đột nhiên chấn động mạnh, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Chỉ thấy Dao Quang như tiên tử rơi xuống phàm trần, nằm ngang từ trên không trung nhanh chóng rơi xuống, sắc mặt càng tái nhợt không chút huyết sắc, hiển nhiên là cơ thể đã nghiêm trọng tiêu hao quá độ, nhưng trong tay vẫn nắm chặt Đông Hoàng Chung đang lấp lánh ánh sáng.

“Không hay rồi!!” Tần Hạo không dám chút do dự nào, liền bay vút lên đón lấy nàng.

“Tiếp theo dựa vào các ngươi...” Dao Quang khó nhọc mở mắt, đưa tay truyền Đông Hoàng Chung cho Tần Hạo.

“Đó là của thỏ ta...” Tiểu Bạch thấy cảnh này, lập tức không vui.

Ban đầu rõ ràng đã nói là mình cho đối phương mượn, nhưng bây giờ nàng lại dùng đồ của mình để làm ơn huệ cho người khác, thực sự là quá không coi nó Tần Tiểu Bạch ra gì rồi.

“Tiền bối cứ yên tâm...” Tần Hạo trịnh trọng tiếp lấy Đông Hoàng Chung, thần sắc nghiêm túc nói: “Chúng ta nhất định sẽ đánh bại

Thiên Cung, trả lại cho thế gian một mảnh công đạo và thanh minh!" "Ai, tại sao cứ phải ép chúng ta ra tay!" Tám vị Hợp Đạo cảnh nghe lời thề của Tần Hạo, nhìn xuống phía dưới thở dài thườn thượt.

Cứ tưởng che giấu chân tướng lịch sử của Đại chiến Thái Cổ lần thứ nhất, Đại chiến Thái Cổ lần thứ hai thì có thể khiến những kẻ tự cho mình là phi phàm ở hậu thế ngoan ngoãn một chút.

Nhưng không ngờ bọn họ cứ nhất định phải đi tìm kiếm chân tướng lịch sử, khiến Thiên Cung bọn họ hoàn toàn bại lộ trước mặt đông đảo quần chúng.

Nhưng may mắn là bọn họ đã có kinh nghiệm xử lý sự kiện đột phát hai lần, cũng từ hai lần kinh nghiệm đó mà tổng kết ra rất nhiều thứ, ngoài việc thông qua Ẩn Môn để giám sát Tiên giới, còn có việc chọn lựa thiên tài có căn cốt cực tốt từ Tiên giới để bồi dưỡng, cuối cùng đã tạo thành đội quân Tiên Vương Thiên Binh quy mô mấy chục vạn như ngày nay.

Hiện tại vì sự việc đã hoàn toàn mất kiểm soát, vậy thì bọn họ dứt khoát không giả vờ nữa, thông qua vũ lực tiêu diệt tất cả những người biết chuyện, sau đó lại xóa bỏ đoạn lịch sử này khỏi trường hà thời gian.

"Cái gì!!" Sắc mặt Tần Phong cũng biến đổi, không ngờ đối phương lại mạnh đến vậy.

Ngoài tám cao thủ Hợp Đạo cảnh ra, còn có mấy chục vạn đại quân Tiên Vương.

Nhưng đây vẫn chưa phải toàn bộ thực lực của Thiên Cung, lại thấy tám cao thủ Hợp Đạo cảnh vung tay một cái, thi triển thần thông Tát Đậu Thành Binh và Điểm Hóa Chi Thuật, lại biến ra không khí mấy trăm triệu đại quân.

Trong đó Tiên Quân chiếm 20%, Thái Ất Kim Tiên chiếm 30%, Kim Tiên chiếm tỷ lệ cao tới 50%.

"Hít hà!" Toàn trường mọi người lập tức hít ngược một hơi khí lạnh, lại một lần nữa bị thủ đoạn của Thiên Cung làm cho kinh hãi.

Ban đầu họ cứ tưởng Thiên Cung ẩn mình là vì sợ người khác cướp tài nguyên của họ, không ngờ người ta lại là vì quá cô độc vô địch, sở hữu thực lực đáng sợ có thể một nhà đơn đấu toàn bộ Tiên giới, không ra ngoài chỉ là đơn thuần không muốn chơi cùng cái đám "lão nhà quê" bọn họ.

"Ca, bây giờ phải làm sao!?" Tần Hạo đỡ Dao Quang đang hôn mê lùi về bên cạnh ca ca mình, triệt để quán triệt tinh thần "có ca ca ở đây thì tuyệt đối không cần động não".

"Sợ cái gì?

Đánh đông người, trẫm còn chưa từng thua!!" Tần Phong lập tức thể hiện khí phách vương bá, biểu thị mình có thiên quân vạn mã.

"Chúng ta thật sự có nhiều người đến vậy sao!?" Tần Hạo thần tình rõ ràng ngẩn ra một chút, luôn cảm thấy ca hắn lại đang lừa mình.

Tuy ca hắn đến Tiên giới bao nhiêu năm nay, trước sau đã tạo ra Bách Vạn Tần Gia Quân, Bách Vạn Thần Sách Quân, thậm chí còn có hơn vạn đại quân Ma tu, nhưng đối diện lại có mấy trăm triệu đại quân, riêng cao thủ Tiên Vương cảnh đã có mấy chục vạn.

U u!!

Ngay khi Tần Hạo tưởng mình lại bị lừa, một tiếng tù và vang vọng khắp bầu trời.

Ngay sau đó, chỉ thấy đại quân Ma tu mấy vạn đã rút lui lại một lần nữa đến chiến trường, còn có Bách Vạn Thần Sách Quân do các tướng quân như Bạch Khởi chỉ huy, cùng với Bách Vạn Tần Gia

Quân do Tần gia Thập Tam Thái Bảo chỉ huy.

Và đúng lúc Tần Hạo lộ ra vẻ mặt “quả nhiên là vậy” thì đường chân trời lại xuất hiện đám người đen kịt.

Chương 2057

Nhìn kỹ thì... người dẫn đầu chính là thủy tổ Tần gia bọn họ, phía sau còn có đệ tử Tần gia đã kích hoạt huyết mạch, mấy chục triệu đệ tử tinh nhuệ Tiên Minh, cùng với liên quân do các thế lực lớn Đông Vực phái tới.

“Không phải, lão phu còn chưa hạ lệnh mà!!” Tiên Minh Minh Chủ thấy cảnh này, cả người lập tức không ổn.

Tuy hắn biết Tần gia ở Tiên Minh khắp nơi thu mua nhân tâm, nhưng không ngờ tốc độ phát triển của bọn họ lại nhanh đến vậy, chỉ trong vòng trăm năm ngắn ngủi đã hoàn toàn thao túng hắn, điều động nhiều đệ tử tinh nhuệ Tiên Minh như vậy mà không cần thông qua sự đồng ý của hắn nữa.

“Không hổ là người đàn ông ta đã chọn!” Mộng Dao Tiên Đế mắt đẹp phát sáng, biết ngay Tần Phong đáng tin cậy.

“Không phải...” Tiên Minh Minh Chủ hoàn toàn vỡ trận, phát hiện “áo bông nhỏ” này (Mộng Dao) quá là “thủng gió”.

Sản nghiệp của nhà mình bị người ta “đào rỗng” (thao túng), mà nàng ta lại còn vỗ tay khen hay.

Gầm!

Ngay khi Tiên Minh Minh Chủ vỡ trận, lại vang lên tiếng thú gầm đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy hư không bên kia bị xé mở một khe hở, Kim Ô phân thân tay cầm Lượng Thiên Xích từ trong đó bước ra, phía sau là đại quân yêu thú dày đặc không thấy điểm cuối.

Đặc biệt là tu vi của Kim Ô phân thân, đã đột phá đến Tiên Đế trung cấp, còn luyện hóa được một thành Đại Đạo Chi Lực.

“Vãi chưởng!” Tần Hạo lập tức phun một câu chửi thề, bị thủ đoạn của ca hắn làm cho kinh ngạc.

Hắn cứ tưởng ca hắn lại đang “diễn trò khoe khoang” kiểu cũ, nhưng không ngờ hắn lại thần không biết quỷ không hay mà đã tích hợp Tiên giới, Yêu giới và Ma giới, còn có thể dùng Phong Thần Bảng cường hành khống chế Tiên Đế đối diện để chiến đấu cho bọn họ.

Và đúng lúc nhân mã của Tần Phong lần lượt xuất hiện, Uyên Tổng và Liễu Như Yên cũng nắm tay đến hiện trường.

Ban đầu Uyên Tổng không muốn đến, trực giác mách bảo hắn nơi này rất nguy hiểm, nhưng không cưỡng lại được sự mềm mỏng nài nỉ của Liễu Như Yên, cuối cùng không còn cách nào khác đành quyết định đến xem.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, vừa đến đã thấy đại quyết chiến của hai bên...

“Động tĩnh lớn vậy sao!?” Uyên Tổng nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm.

Hắn cứ tưởng Tần Phong và Long Ngạo Thiên khai chiến, chỉ là tranh đấu giữa Nam Vực và Đông Vực, nhưng không ngờ Long Ngạo Thiên ngay cả tư cách “lên bàn ăn cơm” (tham gia cuộc chiến lớn) cũng không có, Tần Phong lại càng điều động cả tài nguyên của Tiên giới, Yêu giới, Ma giới đến.

“Cái này, cái này sao có thể!?” Long Ngạo Thiên cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, cả người hắn lập tức không giữ được bình tĩnh.

Đậu má!!

Rõ ràng mọi người đều từ Hoang Cổ phi thăng lên, nhưng tại sao chênh lệch lại lớn đến vậy chứ!?

Mình đã mất vạn năm thời gian, mới đứng vững gót chân ở Nam Vực Tiên giới.

Mà Tần Phong đến Tiên giới không quá trăm năm, không những chiếm giữ Tiên giới và Ma giới, còn đưa tay nhúng chàm vào Yêu giới.

“Không hổ là con trai ta!!” Thạch Trung Ngọc và Vân Khê Nguyệt thấy Tần Phong đại hiển thần uy, lập tức kiêu ngạo ngẩng đầu.

Tuy bọn họ biết Tần Phong ở Tiên giới trăm năm qua làm ăn không tệ, nhưng thật sự không ngờ có thể “lăn lộn” đến trình độ đáng sợ như vậy, giống hệt như năm xưa hắn ở hạ giới Hoang Cổ tham gia Đại Tranh Chi Thế.

Một khi rút kiếm, thiên hạ thần phục!!

Cho dù tất cả mọi người đều coi thường ngươi, nhưng cố tình ngươi lại giành được thiên hạ!

Lúc này – Nhân mã các bên thấy đồng đội của mình, đều không kìm được mà phun ra lời thô tục.

“Vãi chưởng, đám Ma tu này lại là người phe mình ư!?” “Đậu má, không nhầm chứ?

Lão tử cả đời giết người vô số, cuối cùng lại phải kề vai chiến đấu với đệ tử chính phái sao!?” “Đám Nhân tộc này, đều là thức ăn của chúng ta, chúng ta dựa vào cái gì mà liên thủ với bọn họ!?” “Trong đám Yêu tộc này có rất nhiều yêu thú hiếm, thích hợp bắt về làm tọa kỵ và luyện chế thân ngoại hóa thân.” “Đây có phải là trọng điểm đâu?

Chúng ta không phải nên nghĩ cách đối phó kẻ địch sao!?” “Có gì mà phải nghĩ, cứ theo Tà Đế mà làm thôi!” “Đúng vậy, Tà Đế có thể âm thầm tích hợp Tiên giới, Ma giới và Yêu giới, thì chứng tỏ hắn đã sớm biết về Thiên Cung này rồi.” “Ngươi làm sao mà biết?

Là Tà Đế đích thân nói cho ngươi sao!?” “Cái này còn cần Tà Đế đích thân nói cho ta sao?

Ngươi chẳng lẽ chưa từng nghe nói dưới trướng Tà Đế có một kỳ nhân, tên là Mộc Tú ư!?” “Ta hình như đã nghe qua, là một thần côn.” “Thần côn gì, đó chính là Tiên Sư, năm xưa Dịch Thiên Cơ lừng lẫy đại danh, chính là bại dưới tay Mộc Tú Tiên Sư.” “Không sai, đúng như câu 'Thiên cơ đồ long đạp lăng tiêu, sát nhân hà tu tự thao đao, nhất sơn canh bỉ nhất sơn cao, Thiên Cơ tài đáo Mộc Tú yêu!'” “Ngươi còn nhỏ, không hiểu là bình thường, Tà Đế có thể âm thầm phát triển đến trình độ này, e rằng chính là do Mộc Tú Tiên Sư ra tay.” “Đúng vậy, 'Một chi độc tú tọa trướng trung, vũ phiến khinh dao loạn càn khôn', ngươi có thể nghi ngờ thực lực và tu vi của Tiên Sư, nhưng ngươi không thể nghi ngờ tầm nhìn và bố cục của Tiên Sư!” “...” Ban đầu mọi người thấy đội hình xa hoa của Thiên Cung còn hơi kinh hoàng, cảm thấy lần này mình chắc chắn sẽ chết hết.

Nhưng sau khi nhìn thấy những đồng đội “không phù hợp” (ám chỉ sự pha trộn giữa các chủng tộc/phe phái) và truyền thuyết về Mộc Tú, trong lòng lại vô cớ an tĩnh lại, thậm chí còn có một loại xúc động muốn thử sức khai chiến.

Tuy cao thủ Thiên Cung biết thần thông Tát Đậu Thành Binh, nhưng số người bọn họ đến một chút cũng không ít hơn đối phương.

Tuy Thiên Cung nuôi mấy chục vạn Tiên Vương cảnh Thiên Binh, nhưng cũng không thể ngăn được Tiên Đế bị từng người một đưa lên Phong Thần Bảng.

“Hừ, chỉ có thế này thôi sao!?” Tám vị Hợp Đạo không hề hoảng loạn, còn không kìm được mà cười nhạo một tiếng.

Tuy Tần Phong thần không biết quỷ không hay đã tích hợp nhiều tài nguyên đến vậy, cảm thấy có thể ổn định áp chế bọn họ, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một kẻ phát tài nhờ vận may, căn bản chưa từng thấy cái gì gọi là đại phú đại quý.

Ngay sau đó, tám người nhìn nhau một cái, chuẩn bị cho Tần Phong một bài học.

Chỉ thấy bọn họ lập tức chia thành hai nhóm, một nhóm năm người nhanh chóng xông về phía Tần Phong, một nhóm ba người xông về phía Tiểu Bạch và Triệu Trường Sinh, cùng với đám Tiên Đế đã lên bảng kia.

“Vãi chưởng, xông về phía ta rồi!!” Triệu Trường Sinh lập tức phun một câu chửi thề, biết ngay dính vào Tần Phong là chẳng có chuyện tốt.

Nhưng may mắn là những năm qua hắn cũng không phải “cẩu” (ẩn mình) vô ích, kỹ năng bảo mệnh có bao nhiêu luyện bấy nhiêu, tuyệt đối không vì vội vàng đến “Bát Đại Hồ Đồng” mà bỏ phí luyện tập.

Cho nên đối phương dù là ba vị Hợp Đạo, nhất thời nửa khắc cũng không làm gì được hắn.

“Ding dong, chúc mừng túc chủ đã giúp Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thiên Đạo kéo cừu hận, khiến hắn lâm vào nguy hiểm, nhận được 200 vạn Phản Phái Điểm!!” “Chỉ có 200 vạn!?” Tần Phong nghe tiếng Hệ thống rõ ràng ngẩn ra, đơn giản là không thể tin vào tai mình.

Người khác gặp ba vị Hợp Đạo cảnh đã sớm có cảnh báo sinh tử nguy cơ rồi, mà lão Triệu này lại chỉ được có 200 vạn Phản Phái Điểm “làm quà”.

Nhưng hiện tại hắn cũng không có thời gian quản lão Triệu giấu bao nhiêu át chủ bài nữa, lập tức nắm chặt Ma Kiếm tổ truyền trong tay, chuẩn bị tập trung tất cả tinh thần để đối phó với năm vị Hợp Đạo cảnh đang xông tới.

“Tần Phong, bỏ vũ khí xuống, thúc thủ chịu trói!!” Tám Đại Môn Chủ nhanh chóng xông tới, cũng không quên hô lớn một tiếng khuyên hàng.

“Người nên bỏ vũ khí xuống là các ngươi!” Tần Phong không có thói quen bị động chịu đánh, mắt lóe lên liền cầm kiếm xông lên.

Ông!

Chương 2058

Ông!

Chỉ thấy Ma Kiếm tổ truyền bùng phát ra một đạo kiếm ý đáng sợ, như cơn sóng thần vô biên càn quét trời đất, một đạo kiếm ý kinh động bầu trời càn quét phương Tây, kiếm khí sắc bén càng khuấy động toàn bộ Tiên giới.

Một kiếm khai thiên môn!!

Kiếm quang rực rỡ chói mắt, chiếu sáng mười phương trời đất.

Chỉ thấy Tần Phong lập tức tiến vào trạng thái Nhân Kiếm Hợp Nhất, không chỉ kiếm ý Thanh Bình đáng sợ khuấy động bầu trời, mà còn hóa thành một vệt sao băng nhanh chóng xé rách hư không, phảng phất muốn xé toang bầu trời, hủy diệt càn khôn.

“Cố chấp không linh hoạt!!” Năm vị Hợp Đạo lạnh lùng hừ một tiếng, không còn giữ tay nữa mà bắt đầu công kích.

Chỉ thấy bọn họ hóa thành năm đạo sao băng nhanh chóng tản ra, từ năm phương vị bao vây Tần Phong, trong đó một người phương Tây trong tay còn lấy ra một lá cờ lóe sáng, vừa nhìn đã biết là Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

“Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!” “Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ!” “Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ!” “Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ!” Người có kiến thức tại hiện trường lập tức kinh hô thành tiếng.

“Cờ phương Tây!?” Tần Phong khẽ nhíu mày, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng ngay sau đó hắn liền nghĩ đến Hạnh Hoàng Kỳ trong tay

Tử Diên, chính xác mà nói lá cờ đó còn có tên đầy đủ là Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, cho nên đây căn bản không phải trận cờ phương Tây gì, mà là Ngũ Phương Kỳ Trận đại diện cho ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Mà hắn không chỉ sở hữu Ngũ Hành Đại Đạo Chi Ấn, bổ sung đủ Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Viên Mãn, còn có Ngũ Sắc Thần Quang Tiên Thiên Thần Thai Thông, cho nên năm lá cờ này hẳn là vật tổ truyền của Tần gia bọn họ.

“Quá là không biết xấu hổ rồi!!” Tiểu Bạch như con sâu trong bụng Tần Phong, lập tức phẫn nộ kêu lên: “Không những trộm bảo vật ngũ hành tổ truyền của chủ ngân thỏ ta, còn dùng chúng để đối phó chủ ngân thỏ ta, thỏ ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ đến như vậy!” “Bảo vật tổ truyền của Tần gia!?” Khóe mắt mọi người lập tức co giật một cái, phát hiện Tiểu Bạch mặt dày không phải bình thường.

Tuy bọn họ không biết Thiên Cung tồn tại bao nhiêu năm tháng, nhưng lại biết Tần gia đến Tiên giới cũng chỉ mới trăm năm, sao có thể là bảo vật tổ truyền của Tần gia hắn chứ!?

“Không tin sao!?” Thủy tổ Tần gia thấy mọi người không tin, định tự mình biểu diễn cho bọn họ xem... "Hanh, chỉ là lợi thế ăn nói thôi!" Năm tên Hợp Đạo cảnh không thèm để ý đến Tiểu Bạch, tiếp tục thao túng Tây Phương Kỳ công kích Tần Phong. "Trẫm đâu có kĩ năng ăn nói gì!" Tần Phong biểu thị đây là tuyệt chiêu của Nam Phong công chúa, hừ lạnh một tiếng rồi không chút do dự vung kiếm chém xuống.

Oanh long long!!

Một kiếm bổ trời đất và ánh sáng ngưng tụ từ cờ Tây Phương va chạm mạnh vào nhau, cả thiên địa cũng theo đó bùng phát một luồng sáng chói mắt, ngay sau đó là tiếng va chạm tựa sấm sét, cùng với một cơn bão năng lượng càn quét khắp nơi. "Giết!" Đại quân hai bên thấy lão đại của mình đã động thủ, cũng lập tức hô to phát động công kích.

Ngay sau đó, cả hai bên như ong vỡ tổ lao ra, xông thẳng lên không trung Tiên giới rộng lớn vô tận.

Tiên vân cuộn trào như mực, tiên quang lấp lánh tản ra, điện quang tự do lượn lờ trong tầng mây dày đặc, tiếng pháp bảo ong ong chấn động khiến hư không cũng hơi rung chuyển.

Oanh long long!!

Hai bên va chạm tạo ra tiếng nổ lớn, từng luồng hủy diệt chi lực theo đó càn quét khắp nơi.

Có tiên giả bị ma diễm nuốt chửng, trong nháy mắt tan thành tro bụi; có ma tu bị kiếm khí chém thành hai đoạn, ma huyết văng tung tóe.

Ngay sau đó, hư không chấn động dữ dội, nứt ra từng vết nứt ghê rợn, đại địa phía dưới cũng bị xung kích khiến núi sông sụp đổ, sông suối đổi dòng.

Nhưng cả hai bên đều không có ý định dừng tay, ngươi đến ta đi, không ai chịu nhường ai, đem toàn bộ binh lực đầu nhập vào, thề sẽ quyết định thắng bại trong trận đại chiến này, khiến mỗi tấc đất Tiên giới đều bị máu tiên nhuộm đỏ. "Cứu mạng!" Triệu Trường Sinh mặt đầy vẻ hoảng sợ né tránh, hiển nhiên trốn tránh ba tên Hợp Đạo cực kỳ vất vả. "Chạy đi đâu!" Ba tên Hợp Đạo vì muốn bảo vệ các Tiên Đế còn lại không bị lên bảng phong thần, lập tức liên thủ phát động công kích Triệu Trường Sinh. "Lão Triệu, ngươi được không đó?!" Tiểu Bạch ngồi trên đầu Triệu Trường Sinh, giật tóc đối phương kêu gào kinh hãi.

Vốn tưởng có lão Triệu thì có thể hoàn thành nhiệm vụ Tần Phong giao cho, nhưng không ngờ lão Triệu lại vô dụng như vậy, ngay cả ba tên Hợp Đạo cảnh cũng không đánh lại, không như chủ nhân của nó có thể một lúc đánh năm tên. "Ngươi được thì ngươi lên đi!" Thanh Thanh ghét nhất cái miệng thối của Tiểu Bạch, lập tức che cho lão phụ thân mình mà cãi lại một câu. "Ngươi đang nói to đó à!?" Tiểu Bạch lập tức quay đầu lại, hùng hổ nhìn Thanh Thanh. "Không, không phải ta..." Thanh Thanh nghĩ đến Tiểu Bạch là kẻ ăn chay (có ý 'ăn thịt người'), sợ đến mức nói chuyện lắp bắp.

Ngay sau đó, nó ngoan ngoãn ngồi trên lưng Thiên Tuyển Ô Nha, rụt cái đầu nhỏ lại không dám nói to nữa. "Đừng ồn nữa!" Triệu Trường Sinh thấy mình không thể né tránh, lập tức vung tay lấy ra trường kiếm của mình.

Ngay sau đó, tiên lực trong cơ thể y cuồn cuộn như sông lớn vỡ đê, không ngừng hội tụ lên trường kiếm trong tay, không chỉ bùng phát ánh sáng vàng chói mắt, mà còn vẽ ra một đường cong rực rỡ đến cực điểm trong hư không. "Kĩ năng vụn vặt!" Ba tên Hợp Đạo hừ lạnh một tiếng, vung tay liền bắt đầu phản kích.

Oanh long long!!

Công kích của hai bên va chạm mạnh mẽ, khiến hư không chấn động dữ dội. "Phốc!" Triệu Trường Sinh phun ra một ngụm máu tươi, trường kiếm trong tay cũng theo đó đứt gãy.

Nhưng ba tên Hợp Đạo lại không cho y cơ hội bi thương, cũng không cho y cơ hội thở dốc, lập tức như mãnh hổ xuống núi lao nhanh về phía y. "Không ổn!" Sắc mặt Triệu Trường Sinh đột ngột thay đổi, vội vàng lùi lại muốn né tránh.

Nhưng bị thương khiến khả năng né tránh của y giảm mạnh, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương không ngừng bức gần, cuối cùng bất đắc dĩ nhặt một thanh đại đao bắt đầu phản kích, hy vọng có thể ngăn cản tốc độ bức gần của đối phương. "Triệu sư huynh, đừng hoảng!" Tần Hạo thấy lão Triệu không biết dùng đao, lập tức cầm cự chùy đến chi viện.

Ông!

Ông!

Nhưng chưa đợi Tần Hạo chi viện, tiếng kiếm minh trong trẻo đã vang lên.

Chỉ thấy Lâm Tam tay cầm Vô Trần Kiếm chắn trước người Triệu Trường Sinh, một thân hắc y phần phật trong cuồng phong, ngay sau đó không nói thêm lời thừa thãi, liền vung kiếm chém ra một kiếm Đoạn Vạn Cổ. "Lâm sư đệ!" Triệu Trường Sinh thấy Lâm Tam chắn trước mặt mình, cuối cùng cũng hiểu vì sao Tần Phong lại thích chơi với hắn.

Chương 2059

Nhưng Tiểu Tam Tam dù sao cũng chỉ là Tiên Đế sơ giai, cho dù được Đại Tiên Thiên Chí Bảo gia trì, cũng khó mà ngăn cản tốc độ tiến công của ba vị Hợp Đạo cảnh. "Ta đến đây!" Tần Hạo tay cầm cự chùy, cũng gia nhập vào chiến cuộc. "Hai tên sao!?" Ba tên Hợp Đạo liếc nhìn, vẫn không có gì thay đổi.

Mặc dù Lâm Tam và Tần Hạo đều có Thiên Mệnh gia thân, nhưng tu vi đều là Tiên Đế sơ giai, đối với bọn họ căn bản không tạo thành uy hiếp gì, chỉ cần phân ra một người là có thể dây dưa với bọn họ. "Lão phu vẫn chưa chết đâu!" Tiên Minh minh chủ cũng mạnh mẽ gia nhập, quanh thân dũng động tinh thần chi lực.

Mặc dù y không có Thiên Mệnh gia thân như truyền thuyết, nhưng là một truyền kỳ trấn áp một thời đại, lại sở hữu tu vi Tiên Đế đỉnh phong cảnh, trong thời gian ngắn dây dưa một tên Hợp Đạo cảnh vẫn không thành vấn đề. "Là hắn!" Sắc mặt hai tên Hợp Đạo hơi thay đổi, đối với Tiên Minh minh chủ cũng không xa lạ.

Trong tình huống Thiên Địa Đại Đạo bị phân chia, khí vận hoàn toàn không còn mà đột phá Tiên Đế, có thể thấy thiên phú và nghị lực của y khủng bố đến mức nào, cho dù bọn họ đã đột phá đến Hợp Đạo cảnh, đối mặt với loại mãnh nhân này trong lòng vẫn có chút chùn bước.

Chỉ thấy hai người bọn họ lập tức nhìn nhau, rồi lại phân ra một người đối phó Tiên Minh minh chủ. "Ai nha, cuối cùng cũng được cứu rồi!" Triệu Trường Sinh thấy hai tên Hợp Đạo bị kiềm chế, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Hợp Đạo cảnh dù sao cũng là Hợp Đạo cảnh, cho dù chỉ còn lại một người, y cũng không dám phân tâm quá nhiều, giúp Tiểu Bạch đi nhận tên các Tiên Đế, cũng khiến tốc độ lên Phong Thần Bảng giảm mạnh. "Giết!" Mười vạn Tiên Vương nắm bắt cơ hội, quả quyết xông vào chiến trường.

Mặc dù bọn họ không thể tham gia cục diện đỉnh cao của Hợp Đạo cảnh, cũng không thể tham gia cục diện cao cấp của Tiên Đế cảnh, nhưng đối với liên quân Tiên Ma đang ở cục diện thấp hơn lại có ưu thế tuyệt đối. "Tần Phong, ngươi xong đời rồi!" Năm tên Hợp Đạo đang đối chiến với Tần Phong, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Mặc dù Tiên Phong Tiên Đế đỉnh phong cảnh có thể đối đầu trực diện năm tên Hợp Đạo khiến người ta kinh hãi, nhưng chiến lực thượng hạn của y cũng chỉ là năm tên Hợp Đạo, cho nên chỉ cần ba tên Hợp Đạo khác rảnh tay ra, là có thể tiêu diệt hoàn toàn Tần Phong.

Mà lúc này cục diện, ưu thế thuộc về bọn họ!!

Chỉ cần bọn họ diệt đại quân Tiên Ma do Tần Phong chỉnh hợp, rồi lại áp chế Triệu Trường Sinh, Tần Hạo, Lâm Tam và những người khác, thì Tần Phong sẽ trở thành chỉ huy trơ trọi, ba tên Hợp Đạo cũng có thể rảnh tay ra đối phó Tần Phong.

Đến lúc đó cho dù y đã luyện hóa ba thành Đại Đạo chi lực, sở hữu thiên phú tuyệt thế vô song thì làm sao, vẫn không thể lung lay địa vị thống trị của Thiên Cung bọn họ. "Đây chính là át chủ bài của các ngươi!?" Tần Phong lập tức hừ lạnh một tiếng, dùng thần thức gọi Tiểu Chu Chu.

Oanh long long!!

Hư không đột nhiên chấn động dữ dội, cũng nứt ra một vết nứt khổng lồ.

Ngay sau đó, từ khe nứt đen kịt từ từ bay ra một quái thú thép siêu to khổng lồ, thể tích khổng lồ khiến con người trở nên bé nhỏ như con kiến, cho dù so với Côn Bằng trong truyền thuyết cũng không hề kém cạnh.

Bề mặt ngoài ánh kim loại lạnh lẽo ra, còn có phù văn dày đặc, hai bên thì xếp đầy những pháo năng lượng uy lực cực lớn... "Đây là cái gì!?" Nụ cười của năm tên Hợp Đạo biến mất, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc.

Vốn tưởng bọn họ lần này đã ăn chắc Tần Phong, nhưng không ngờ y lại có át chủ bài này, chỉ nhìn hình dáng thôi cũng biết uy lực không tầm thường. "Đây chính là kế hoạch Nam Thiên Môn!?" Mắt Long Ngạo Thiên lập tức trợn tròn, bị vật khổng lồ trước mặt làm kinh hãi.

Mặc dù sau khi Chiến Thần Điện biết được kế hoạch Nam Thiên Môn, cũng lập tức làm theo, nhưng hao phí trăm năm thời gian và vô số Tiên Tinh cũng chỉ phục chế ra được Huyền Nữ Chiến Cơ, căn bản không hề nghĩ đến kế hoạch Nam Thiên Môn lại hoành tráng đến vậy. "Đây chính là thủ bút của Long Quân?!" Uyên Tổng nhìn cảnh tượng trước mắt, nội tâm vẫn không thể bình tĩnh sau một thời gian dài.

Mặc dù năm đó ở hạ giới Hoang Cổ, y đã từng thấy thủ bút lớn của Tần Phong, nào là tiên sơn và Cửu Đỉnh, nào là mười hai Kim Nhân và Binh Mã Dũng.

Nhưng lúc đó y là Tiên Vương trọng sinh, nên cũng không cảm thấy quá kinh diễm.

Nhưng khi y phi thăng đến Tiên giới, mới biết Tần Phong một tay đứng ở tiền duyên thời đại, khí phách và thủ bút của y khiến người ta chỉ có thể ngước nhìn.

Lúc này – Sau một thoáng tĩnh lặng, toàn trường lập tức sôi trào.

"Á đù, đây là Tiên Khí à!?" "Luyện khí sư nhà ai lại luyện chế Tiên Khí lớn thế này!?" "Mấy người nhìn phù văn trên người nó kìa, đều là phù văn luyện khí đó!" "Này, Tiên Minh đây là muốn nghịch thiên rồi, lại không tiếng động luyện chế ra Tiên Khí lớn thế này!!" "Tiên Khí lớn thế này cũng thôi đi, còn đều là phù văn Thượng phẩm Tiên Khí nữa." "Thượng phẩm Tiên Khí?

Ngươi mắt mù rồi à?

Một cái phù văn là Thượng phẩm Tiên Khí, nhiều phù văn thế này thì là Cực phẩm Tiên Khí rồi!!" "Đúng vậy, là Cực phẩm Tiên Khí, nó là một chỉnh thể, không chỉ các bộ phận không có khe hở, ngay cả khí tức cũng dung hợp một cách tự nhiên. "Này, Tiên Minh làm cách nào mà làm được vậy?

Tiên Khí lớn thế này lại có thể tự nhiên hợp nhất!?" "Ta không hứng thú với việc Tiên Minh làm thế nào, ta chỉ muốn biết Tiên Minh lấy đâu ra nhiều Tiên Tinh thế!?" "Đúng vậy, Tiên Khí lớn thế này, ít nhất cũng có thể tách ra thành vài chục ức kiện Thượng phẩm Tiên Khí, đừng nói là một mình Tiên Minh, cho dù là ba siêu cấp thế lực lớn cùng nhau, e rằng cũng không chịu nổi phải không!?" "..." Nghe thấy tiếng nghi ngờ của mọi người, cao tầng Tiên Minh chọn cách bỏ qua.

Dù sao thì hoành đồ viễn lược, ý tưởng vĩ đại, bản đồ lớn lao của bọn họ... làm sao mà đám tán tu cấp thấp này có thể hiểu được!?

Chỉ khi các dị tộc khác nhìn thấy nhân tộc lộ ra sự ngưỡng mộ và sợ hãi, bọn họ mới có thể hiểu được ý nghĩa của thời khắc này, cho dù ăn bánh màn thầu khô cũng sẽ cảm thấy vô cùng tự hào. "Không sai, đây chính là Tiên Minh của ta!" Tây trưởng lão kiêu hãnh ưỡn ngực, biểu thị mình là sư tôn của Tần Phong. "Khai hỏa!" Tần Phong không có thời gian đi bái kiến sư tôn, lập tức ra lệnh cho Tiểu Chu

Chu khai hỏa. "Đã nhận lệnh!" Tiểu Chu Chu nhận được mệnh lệnh, không trì hoãn một khắc nào.

Chỉ thấy phù văn trên thân thể khổng lồ của nó lập tức sáng lên, tiếng ong ong trầm thấp vang vọng khắp thiên địa, ngay sau đó từng chùm sáng năng lượng thô to xé rách hư không, mang theo sức mạnh hủy diệt bắn về phía mười vạn Tiên Vương Thiên Binh. "Năng lượng thật đáng sợ!" Long Ngạo Thiên thấy cảnh này, trong lòng không khỏi giật nảy.

Đừng thấy Nam Thiên Môn Mẫu Hạm thể tích khổng lồ, uy lực cũng khủng bố đến đáng sợ, không có tu vi trên Tiên Đế trung giai, căn bản không dám liều chết đối đầu với nó.

Nhưng mười vạn Tiên Vương Thiên Binh đối diện, đối mặt với công kích này lại không hề hoảng sợ chút nào.

Chỉ thấy bọn họ quanh thân lấp lánh ánh sáng vàng, như những máy bay không người lái đang biểu diễn, không chỉ nhanh chóng tổ thành vài phương trận khổng lồ, mà còn ngưng tụ ra một lá chắn năng lượng ánh sáng vàng.

Oanh long long!!

Chương 2060

Hỏa lực bao trùm, hỏa quang ngút trời.

Chỉ thấy từng chùm sáng năng lượng thô to oanh kích lên lá chắn năng lượng, tạo ra ánh sáng chói mắt và dao động năng lượng khổng lồ, như một màn pháo hoa cấp vũ trụ, cùng với vô tận năng lượng không ngừng trút ra, như muốn xé rách hoàn toàn cả một khoảng hư không.

Nhưng chính là công kích khủng bố như hỏa lực bao trùm này, lại không thể công phá phòng ngự của mười vạn Tiên Vương Thiên Binh. "Tần Phong, chúng ta thừa nhận thuật luyện khí của ngươi đã làm kinh diễm thời đại!" Một tên Hợp Đạo cười nhạo nói: "Nhưng Thiên Binh của Thiên Cung ta cũng không phải ai cũng có thể làm được, trừ phi ngươi có thể luyện chế nó thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nếu không thì chỉ với hỏa lực hiện tại, đừng hòng tiêu diệt mười vạn Thiên Binh của Thiên Cung ta." "Muốn luyện chế Đại Tiên Thiên Chí Bảo ư?

Trừ phi ngươi là ông trời!" Một tên Hợp Đạo khác cũng mở miệng cười nhạo, không quên giơ ngón trỏ chỉ lên trời. "Được rồi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cảm thấy đối phương nói có lý.

Ngay sau đó, y liền thầm gọi Hệ thống trong lòng, bảo nó sử dụng kế cuối cùng mà công thần số một của Tiên Tần đã để lại. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ sử dụng thẻ nâng cấp Tiên Khí cỡ lớn *1!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã nâng cấp thành công Nam Thiên Môn Mẫu Hạm, khiến phẩm cấp của nó đề thăng đến Đại Tiên Thiên Chí Bảo!!" Tiếng Hệ thống vừa dứt, thiên địa chấn động.

Chỉ thấy một đoàn năng lượng thần bí xuất hiện giữa không trung, bao phủ Nam Thiên Môn Mẫu Hạm, như ngọn lửa lướt qua thân kim loại sáng bóng, ngay sau đó hiện ra từng ấn ký phù văn vàng rực. "Cái, cái tình huống gì đây!?" Tên Hợp Đạo cảnh đang chỉ lên trời, nụ cười trên mặt lập tức đông cứng.

Vốn dĩ hắn chỉ theo lẽ thường, chỉ lên trời trêu đùa một chút, nhưng ai ngờ Tần Phong lại có thể khó tin đến mức độ này, cư nhiên thật sự đã nâng cấp Nam Thiên Môn Mẫu Hạm thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Hai chấm năm giây sau, Mẫu Hạm nâng cấp xong.

Không chỉ kích thước lớn hơn trước một vòng, cảm giác kim loại cũng mạnh mẽ hơn trước, đặc biệt là từng khẩu pháo năng lượng ở hai bên, càng phát ra một luồng uy thế hủy thiên diệt địa. "Cái gì!!" Toàn trường mọi người trừng lớn mắt, như ban ngày gặp quỷ.

Này!

Là bọn họ không theo kịp thời đại, hay là ban ngày nằm mơ chưa tỉnh!?

Đại Tiên Thiên Chí Bảo vốn hiếm có, cũng có thể thông qua nhân công mà luyện chế được sao!?

Oanh long long!!

Tần Phong không có ý định giải thích với ai, lập tức hạ lệnh công kích.

Chỉ thấy Tiểu Chu Chu sau khi nhận được mệnh lệnh của Tần Phong, còn chưa kịp bày tỏ tâm trạng vui mừng, đã nhanh chóng phát động công kích về phía mười vạn Tiên Vương.

Ngay sau đó, tiếng ong ong trầm thấp lại một lần nữa vang vọng khắp thiên địa, từng chùm sáng năng lượng càng thô to hơn xé rách hư không, mang theo sức mạnh hủy diệt bắn về phía mười vạn Tiên

Vương Thiên Binh.

Nhưng không giống với cảnh tượng thành công chống đỡ trước đó, lá chắn năng lượng trong nháy mắt đã nứt ra từng khe hở. "Không ổn, mau tản ra!" Một tên Hợp Đạo cao thủ lập tức kêu lớn, bảo mọi người tự tản ra né tránh.

Mặc dù uy lực của Nam Thiên Môn Mẫu Hạm của Tần Phong rất mạnh, cho dù Tiên Đế đến cũng có thể bị nó oanh thành mảnh vụn, nhưng thể tích khổng lồ của nó đã định trước là không thể công kích cá thể, cho nên bọn họ hoàn toàn có thể chia nhỏ ra để đánh du kích. "Hanh, thời đại đã thay đổi rồi!" Tần Phong lạnh lùng hừ một tiếng, lần nữa ra lệnh cho Tiểu Chu Chu. "Minh bạch!" Tiểu Chu Chu nhận được mệnh lệnh, lập tức mở khoang tàu ra.

Ngay sau đó, từng chiếc Huyền Nữ Chiến Cơ và Tiêm Tinh Hạm, như bầy ong dày đặc từ trong bay ra... "Cái gì!!" Sắc mặt mười vạn Tiên Vương Thiên Binh biến đổi, trong lòng cũng hiện lên một tiếng chửi thề to lớn.

Vốn tưởng chia nhỏ ra có thể thoát khỏi đợt công kích này, nhưng không ngờ Tần Phong lại không chừa cho bọn họ một đường sống nào, trong cái lớn lại còn có vô số cái nhỏ.

Huyền Nữ Chiến Cơ có thể tiêu diệt Tiên Quân, Tiêm Tinh Hạm có thể tiêu diệt Tiên Vương của bọn họ. "Ca ca của ta bao giờ mới ra dáng người bình thường vậy?!" Tần Hạo thấy Nam Thiên Môn Mẫu Hạm được nâng cấp, trong lòng lập tức chua chát.

Ca ca ruột của hắn có thể giúp Vô Trần Kiếm của Lâm Tam nâng cấp, có thể giúp Tiểu Chu Chu nâng cấp, nhưng duy độc không thể giúp trang bị của đệ đệ ruột hắn nâng cấp. "Trận chiến này chính nghĩa tất thắng, giết!" Đệ tử Tiên Minh thấy cảnh này, lập tức như được tiêm máu gà.

Chỉ thấy sĩ khí của bọn họ đạt đến độ cao chưa từng có, xông vào đại quân Thiên Cung liền một trận chém giết điên cuồng. "Đây chính là thực lực Tiên giới!" Cửu U Ma Đế thấy cảnh này, sắc mặt lập tức ngưng trọng.

Mặc dù bọn họ hiện tại cùng Tiên giới và Yêu giới đã tổ thành liên quân, nhưng tiên chính là tiên, ma chính là ma, một khi mọi người liên thủ giành được thắng lợi, cuối cùng khẳng định cũng sẽ vì lợi ích mà trở mặt thành thù.

Nhưng Tần Phong đã chặn đứng con đường phản kháng của hắn, gán cho hắn pháp ấn nô lệ tiên chỉ có thể nghe lời, cho nên tương lai của ma tu chỉ có thể dựa vào lương tâm của Tần Phong rồi. "Giết!" Ma tu hiển nhiên đều là thiếu một dây thần kinh, cũng theo đó gào thét xông lên.

Còn về đám yêu thú của Yêu giới, đó hoàn toàn là không có não.

Chỉ thấy bọn chúng liên tục hiện ra nguyên hình khổng lồ của mình, dưới sự kích thích của mùi máu tanh nồng nặc, gào thét xông vào đại quân Thiên Cung, như từng chiếc xe tăng bọc thép ngang ngược xông pha.

Còn phân thân Kim Ô là thủ lĩnh của bọn chúng, thì trước khi khai chiến đã lén lút trốn đi.

Chỉ thấy nó đang trốn ở một góc khuất, nhìn chằm chằm vào năm tên Hợp Đạo cảnh cao thủ đang chiến đấu với bản thể, tay trái nắm Thất Sát Bi, chuẩn bị công kích bất cứ lúc nào, tay phải cầm Hỗn Nguyên Kim Đấu, chuẩn bị thu hồi bảo bối tổ truyền bất cứ lúc nào, trong lồng ngực còn như tích tụ nộ khí mà ủ chứa sát lục chi khí, chỉ chờ thời cơ đến là bùng nổ trong nháy mắt. "Cho trẫm oanh!" Bản thể Tần Phong hét lớn một tiếng, bảo Tiểu Chu Chu điên cuồng xuất chiêu.

Bây giờ y đã không còn là thời kỳ khốn khó tam tam chế nữa rồi, bây giờ giàu có thì nhất định phải oanh mẹ nó ba mươi ba phút. "Thằng phá gia chi tử này!" Tiên Minh minh chủ nhìn mà vô cùng đau lòng, càng ngày càng thấy thằng nhóc tóc vàng này chướng mắt.

Đừng thấy Nam Thiên Môn Mẫu Hạm sau khi được Tần Phong nâng cấp thì uy lực cực lớn, ngay cả Long Ngạo Thiên Tiên Đế cao giai cũng có thể bị một pháo của nó tiễn đi, nhưng tiêu hao lại đạt đến mức độ khủng bố, hoàn toàn là một siêu cấp Thôn Tinh Thú. "Giữ vững, giữ vững!" Các cao thủ Hợp Đạo cảnh của Thiên Cung đều hoảng sợ, bắt đầu không màng hình tượng mà kêu lớn.

Nếu thật sự để Nam Thiên Môn Mẫu Hạm oanh tạc thảm đỏ suốt ba mươi ba phút, đừng nói mấy ức đại quân mà bọn họ biến ra bằng thần thông, ngay cả mười vạn Thiên Binh mà Thiên Cung dốc hết tâm tư bồi dưỡng cũng sẽ xong đời.

Đến lúc đó không chỉ không thể ngăn cản những Tiên Đế kia lên Phong Thần Bảng, Tần Hạo và các Thiên Mệnh Chi Nhân khác cũng có thể rảnh tay ra giúp Tần Phong.

Chương 2061

Nói cách khác, ưu thế của bọn họ đã mất! "Tiên lo cho bản thân các ngươi đi!" Tần Hạo và Lâm Tam hai người liên thủ, phối hợp cũng vô cùng ăn ý.

Chỉ thấy Tần Hạo không chỉ kích hoạt huyết mạch Vu tộc của Tần gia, mà còn khai mở Tổ Vu Chân Thân và Long Tượng Chi Lực, như một chiếc xe tăng trực diện đối đầu.

Còn Lâm Tam thì tay cầm Vô Trần Kiếm, giữ khoảng cách với đối phương.

Mỗi khi Tần Hạo không chống đỡ nổi muốn lùi lại, đối phương muốn thừa thắng xông lên, thì hắn sẽ không chút do dự xông lên dùng đại chiêu, kiếm ý thí thiên khủng bố buộc đối phương không thể không lùi lại. "Đáng chết!" Cao thủ Hợp Đạo đối chiến với hai người, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Cứ như Tom và Jerry đùa giỡn với Tom hết lần này đến lần khác vậy.

Đặc biệt là nhìn thấy Tiên Minh minh chủ bên cạnh, lửa giận trong lòng hắn không thể kiềm chế được nữa.

Mặc dù tu vi của Tiên Minh minh chủ chỉ có Tiên Đế cảnh đỉnh phong, nhưng người ta ít nhất cũng rất giảng võ đức, không như con chuột chui đông trốn tây.

Còn về Triệu Trường Sinh bên kia, vẫn như cũ khóc quỷ gào sói chạy khắp nơi.

Gặp Tiên Đế nào quen biết liền vẫy tay chào, sau đó Tiểu Bạch trên đỉnh đầu sẽ lập tức động bút, đưa người đó lên Phong Thần Bảng chuyển hóa thành người của mình.

Mặc dù cao thủ Hợp Đạo cảnh phía sau truy đuổi không ngừng, nhưng Triệu Trường Sinh cứ như con lươn, không thể nắm bắt được, cũng khiến cho số lượng Tiên Đế bị đưa lên Phong Thần Bảng ngày càng nhiều. "Không thể kéo dài như vậy nữa!" Năm tên Hợp Đạo đang vây công Tần Phong bắt đầu cuống lên, lập tức dốc toàn lực thúc đẩy Tây Phương Kỳ.

Ông!

Ông!

Cờ Tây Phương lập tức lấp lánh từng đợt ánh sáng, còn có từng đạo phù văn hiện ra xung quanh Tần Phong. "Chỉ bằng các ngươi cũng muốn nhốt trẫm!?" Trong mắt Tần Phong lóe lên một tia hàn quang, vung tay lấy ra bốn thanh Tiên Thiên Chi Kiếm.

Nhưng đúng lúc y chuẩn bị thi triển Tru Tiên Kiếm Trận thì, cao thủ Hợp Đạo đối diện không cầm cờ Tây Phương, nhanh chóng lấy ra một đồng tiền ném về phía bốn thanh Tiên Thiên Chi Kiếm.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Chỉ thấy đồng tiền kia như một tia chớp, liên tục bốn lần đánh vào bốn thanh Tiên Thiên Chi Kiếm.

Ngay sau đó bốn thanh Tiên Thiên Chi Kiếm liền như diều đứt dây, cắt đứt mọi liên hệ với Tần Phong, cho dù y có kết ấn thế nào cũng không thể thao túng, chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng từ trên không trung rơi xuống. "Đại Tiên Thiên Chí Bảo, Lạc Bảo Kim Tiền!!" Có người lập tức kinh hô, nhận ra bảo bối này.

Đừng thấy kích thước của bảo vật này không lớn, nhưng lại có thể đánh rớt bảo bối của đối phương, bất kể là Đế Binh, hay Đại Tiên Thiên Chí Bảo đều có thể đánh rớt, khiến chúng tạm thời mất liên hệ với chủ nhân. "Tần Phong, lần này ngươi xong đời rồi!!" Năm tên Hợp Đạo thấy Tần Phong mất vũ khí chiến lực giảm mạnh, lập tức kết ấn dốc toàn lực thúc đẩy Tây Phương Kỳ công kích y. "Ca ca, cẩn thận!" Tần Hạo thấy ca ca mình gặp nguy hiểm, lập tức dùng sức ném cự chùy đi.

Mà Tần Phong dường như đã dùng hết át chủ bài không còn thủ đoạn nào khác, chỉ có thể hoảng loạn nhận lấy cự chùy mà nhị đệ ném tới để chống đỡ.

Oanh long long!!

Tiếng nổ vang vọng khắp thiên địa, hư không cũng theo đó chấn động dữ dội.

Chỉ thấy Tần Phong tay cầm cự chùy chắn trước người, đã thành công ngăn chặn bốn đạo năng lượng công kích.

Nhưng Kim Long Chùy lúc này chỉ là một kiện Đế Binh, đối mặt với công kích của bốn kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, trong nháy mắt đã nứt ra từng khe hở, như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ nát. "Phốc!" Tần Phong cũng phun ra một ngụm máu tươi, như thể bị thương rất nghiêm trọng. "Bệ hạ!" Mọi người thấy vậy, trong lòng giật nảy.

Nhưng đúng lúc bọn họ muốn xông lên cứu viện thì, năm tên Hợp Đạo cảnh lại một lần nữa bao vây Tần Phong, bọn họ cũng bị những người khác của Thiên Cung dây dưa. "Tần Phong, ngươi thua rồi!" Năm tên Hợp Đạo đứng trên cao, lộ ra nụ cười đắc thắng. "Trẫm liều với các ngươi!" Tần Phong như một con bạc thua cháy túi, giơ cự chùy đã vỡ nát lao về phía đối phương, cũng không quên ném cho Kim

Ô phân thân đang trốn trong bóng tối một ánh mắt. "Chính là lúc này!" Kim Ô phân thân nhận được chỉ lệnh của bản thể, sát lục chi khí trong lồng ngực trong nháy mắt bùng phát.

Ngay sau đó chỉ thấy nó nhanh chóng ném Thất Sát Bi trong tay về phía một tên Hợp Đạo, tay còn lại cũng không quên ném Hỗn Nguyên Kim Đấu về phía một mặt cờ Tây Phương... "Vô dụng thôi..." Năm tên Hợp Đạo lập tức lộ ra nụ cười châm biếm, cảm thấy Tần Phong lúc này chỉ là giãy giụa trong tuyệt vọng.

Nhưng chưa kịp nói xong lời, nụ cười trên mặt bọn họ trong nháy mắt đông cứng, cảm nhận được một luồng sát lục chi khí lạnh lẽo đến cực điểm từ phía sau truyền đến. "Không ổn, là thân ngoại hóa thân của Tần Phong!" Sắc mặt năm tên Hợp Đạo cảnh đột ngột thay đổi, nhớ ra Tần Phong còn có một thân ngoại hóa thân.

Sở dĩ bọn họ năm người mang bốn mặt cờ Tây Phương đến vây công Tần Phong, là vì biết đây là một lão lục (kẻ chơi lén) từ đầu đến cuối, cho nên để ứng phó với một số tình huống đột biến, đã đặc biệt để lại một người dự bị.

Nhưng điều khiến bọn họ không ngờ tới là...

Tần Phong cư nhiên trong tình huống mình đang chiếm ưu thế, lại không triển khai phản kích toàn diện về phía bọn họ, mà ngược lại lại chọn cách dụ người dự bị ra tay, dùng việc mình bị thương để khiến bọn họ lơ là khinh suất.

Oanh long long!!

Thất Sát Bi trong nháy mắt bành trướng, sát khí khủng bố càn quét thiên địa. "Là Thất Sát Bi của bản đế!" Long Ngạo Thiên không nhịn được kinh hô, vội vàng kết ấn muốn thu hồi nó.

Chương 2062

Nhưng Thất Sát Bi lúc này đã bị Kim Ô phân thân hoàn toàn luyện hóa, cho dù hắn có kết ấn thế nào cũng không có ý định để ý đến hắn. "Cái gì!!" Tên Hợp Đạo có Lạc Bảo Kim Tiền trong lòng kinh hãi, có thể cảm nhận được mình đã bị Thất Sát Bi khóa chặt.

Nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị tế xuất Lạc Bảo Kim Tiền thì, bản thể Tần Phong bị thương lập tức sống động như hổ, không chỉ nâng cấp cự chùy của nhị đệ thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn sử dụng thần thông Ngũ Sắc Thần Quang của mình khóa chặt Lạc Bảo Kim Tiền.

Mặc dù Lạc Bảo Kim Tiền của hắn có thể đánh rớt Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng Ngũ Sắc Thần Quang của Tần Phong lại là Tiên Thiên Thần Thai Thông duy nhất.

Thu!!

Kim Sắc Khổng Tước xuất hiện giữa không trung, phát ra một tiếng chim hót.

Ngay sau đó, ngũ sắc quang mang xanh, vàng, đỏ, đen, trắng bùng phát, như năm con rồng khổng lồ giao thoa xoay tròn trên không, hình thành một quầng sáng ngũ sắc chói mắt, và nhanh chóng quét về phía Lạc Bảo Kim Tiền. "Thằng súc sinh kia, ngươi đừng hòng!" Ba tên Hợp Đạo cảnh còn lại lập tức gầm lên giận dữ, giơ tay dùng sức vỗ về phía Tần Phong.

Nhưng Tần Phong lúc này ngoài việc thi triển Ngũ Sắc Thần Quang ra, còn khai mở thần thông Bát Đầu Sáu Tay của mình, không chỉ một tay cầm Không Gian Hồ Lô nhanh chóng biến mất tại chỗ, mà còn một tay cầm Hỗn Độn Hồ Lô nhắm vào một trong số bọn chúng.

"Thứ gì!?" Tinh thần ba tên Hợp Đạo cao thủ đột nhiên chấn động, một cảm giác nguy cơ trong nháy mắt dâng lên trong lòng.

Ngay sau đó không cho bọn họ bất kỳ thời gian phản ứng nào, Hỗn Độn chi khí đã hóa thành một luồng sáng bắn về phía một người.

Mà Kim Ô phân thân cũng không hề khách khí chút nào, Hỗn Nguyên Kim Đấu cũng tương tự khóa chặt người này, chính xác hơn là lá cờ Đại Tiên Thiên trong tay hắn.

Oanh long long!!

Giữa điện quang hỏa thạch, nhân ảnh tung hoành giao thoa.

Tiếng nổ chấn động vang vọng khắp thiên địa, mây nấm ma quỷ ngút trời cũng bốc lên.

Và khi mọi thứ đã lắng xuống, thì thấy tại hiện trường hai tên cao thủ Hợp Đạo cảnh thổ huyết, còn mất đi Lạc Bảo Kim Tiền và một mặt cờ Đại Tiên Thiên. "Thằng súc sinh, đi chết đi!" Ba tên Hợp Đạo không bị chọn nổi giận thành thẹn, lập tức giơ tay công kích Kim Ô phân thân.

Nhưng Kim Ô phân thân sau khi đắc thủ cũng không dừng lại, lấy ra Lượng Thiên Xích rồi biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó xuất hiện phía sau một tên Hợp Đạo cảnh, không chỉ sử dụng Thất Sát Bi đập về phía đối phương, mà còn thành thạo dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu khóa chặt lá cờ Đại Tiên Thiên của hắn. "Cái gì!!" Đồng tử tên Hợp Đạo bị khóa chặt co rút mạnh, vội vàng xoay người muốn thu hồi lá cờ. "Còn muốn giở trò cũ!" Sắc mặt các Hợp Đạo khác vô cùng âm trầm, lập tức nhanh chóng vây quanh.

Nhưng bản thể Tần Phong đã khai mở Bát Đầu Sáu Tay, không chỉ chặn đường bọn họ, mà còn một lần nữa sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang khóa chặt một trong số các lá cờ. "Thằng súc sinh, ngươi dám!"

Mấy tên Hợp Đạo cảnh vừa kinh vừa giận, không ngờ Tần Phong lại vô liêm sỉ đến vậy.

Quét đi Lạc Bảo Kim Tiền và một mặt cờ Đại Tiên Thiên còn chưa thỏa mãn, cư nhiên còn muốn lần nữa quét đi hai mặt cờ Đại Tiên Thiên của bọn họ. "Đây vốn dĩ là vật của Tần gia ta!" Tần Phong không hề có chút xấu hổ nào, lại kết ấn tế xuất Hỗn Độn Hồ Lô.

Chỉ thấy y lại không có ý uy hiếp đối phương, trực tiếp khóa chặt hai tên Hợp Đạo đang bị thương, bảo bọn họ tự mình lựa chọn, là muốn mạng của đồng đội, hay muốn bảo bối cờ Tây Phương.

Hưu một tiếng!!

Hỗn Độn chi khí lại hóa thành quang mang, bắn về phía tên Hợp Đạo bị thương. "Súc sinh, mẹ nó súc sinh!" Mấy tên Hợp Đạo đối mặt với lựa chọn này, trong lòng mắng chửi không biết bao nhiêu lời thô tục.

Mặc dù bọn họ đã thành công Hợp Đạo, cao hơn Tần Phong nguyên cả một đại cảnh giới, nhưng đừng quên y lại sở hữu tiềm chất yêu nghiệt mười hai phẩm hoa nở, còn có một thân ngoại hóa thân cũng sở hữu tiềm chất mười một phẩm hoa nở phối hợp.

Lại còn đang sử dụng Đại Tiên Thiên Chí Bảo trong tình huống này, bọn họ có thể không chết đã là biểu hiện của mệnh cứng rồi, tuyệt đối không thể chịu thêm một đòn của Hỗn Độn Hồ Lô nữa.

Ngay sau đó bọn họ chỉ có thể ra tay bảo vệ tính mạng của đồng đội bị thương, trơ mắt nhìn Tần Phong quét đi một mặt cờ Đại Tiên Thiên.

Oanh long long!!

Tiếng nổ chấn động đột nhiên vang lên, cũng khiến hư không chấn động dữ dội.

Chỉ thấy Thất Sát Bi ở phía bên kia rơi xuống, không chỉ thành công đánh bị thương một tên Hợp Đạo, mà còn thành công dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu, thâu tóm lá cờ trong tay đối phương đi. "Á đù!" Mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức bùng lên tiếng chửi thề thô tục.

Chỉ thấy năm tên Hợp Đạo cảnh ban đầu khí phách hiên ngang vây công Tần Phong, bây giờ không chỉ ba trong số đó bị thương, ba mặt cờ Đại Tiên Thiên cũng bị quét đi, còn kèm theo một đồng tiền có thể đánh rớt bảo bối. "Á đù, ổn rồi!" Khác với sự kinh ngạc của những người khác, đệ tử Tần gia thì mặt mày kích động.

Vốn dĩ bọn họ đều đã chuẩn bị xông lên hy sinh vì gia tộc, nhưng không ngờ sau một trận thao tác của Tần Phong, không chỉ thành công thu hồi Lạc Bảo Kim Tiền, mà còn thu hồi ba mặt cờ Đại Tiên Thiên, càng khiến ba trong số đó bị trọng thương, khiến bọn họ sớm nhìn thấy màn hình tổng kết MVP. "Đáng chết!" Sắc mặt năm tên Hợp Đạo vô cùng xanh mét, không ngờ Tần Phong lại khó dây dưa đến vậy. "Còn thiếu một mặt!" Tần Phong không có thời gian quan tâm đến tâm trạng của đối phương, đang lẩm bẩm nhìn vào lá cờ còn lại. "Phí lời với bọn chúng làm gì, tiếp tục càn quét!" Kim Ô phân thân không có ý định dừng tay, tốc biến đến trước mặt tên Hợp Đạo cảnh có lá cờ kia.

Chỉ thấy nó không nói lời thừa thãi nào, trực tiếp dốc toàn lực thúc đẩy Thất Sát Bi công kích.

Oanh long long!!

Hư không bắt đầu chấn động dữ dội, sát khí vô tận càn quét thiên địa.

Khác với lần trước Kim Ô phân thân sử dụng Thất Sát Bi, lần này ấn ký sát lục đại đạo của nó hiện ra giữa mi tâm, còn kích hoạt Phù Tang Thần Thụ trong cơ thể.

Không chỉ sát khí khủng bố phóng thích ra giao thoa với Thất Sát Bi, mà còn rót một thành Đại Đạo chi lực đã luyện hóa vào, khiến bảy chữ sát màu đỏ máu trên bi càng thêm sáng chói. "Không ổn!" Đồng tử của tên Hợp Đạo bị khóa chặt co rút mạnh, cảm nhận được một luồng nguy cơ chưa từng có...

“Thằng ranh con, ngươi dám!!” Các Hợp Đạo khác giận dữ gào thét, nhanh chóng xông lên cứu người.

Chương 2063

Nhưng bản thể Tần Phong cũng không phải là vật trang trí, y lại lần nữa sử dụng Không Gian Hồ Lô chặn đường mấy người.

“Một đám lão bất tử, mấy người cứ xem ta có dám không!!” Đôi mắt Kim Ô phân thân lóe lên một tia hàn quang, tựa như không có chút lòng thương hại nào của con người.

Ầm ầm ầm!!

Thất Sát Bi hung hăng giáng xuống, khiến cả hư không rung chuyển.

Chỉ thấy Hợp Đạo bị khóa chặt không có chút lực phản kháng nào, trong nháy mắt đã bị Thất Sát Bi nghiền nát thành thịt vụn, máu tươi đỏ thẫm cũng theo đó mà tràn ra từ đáy bi.

Kim Ô phân thân không chỉ thu được lá cờ cuối cùng, mà còn phớt lờ ánh mắt muốn ăn thịt y của các Hợp Đạo cảnh cao thủ khác, ngay trước mặt bọn họ luyện hóa năng lượng của Hợp Đạo cảnh vừa bị giết.

Đến đây, Ngũ Hành Kỳ lưu lạc bên ngoài của Tần gia, cuối cùng cũng trở về tay người Tần gia.

“Đây chính là thân ngoại hóa thân của ca ca ta!?” Tần Hạo nhìn mà mí mắt không khỏi giật giật, phát hiện thân ngoại hóa thân của ca ca mình sát khí rất nặng.

Nhưng khi ánh mắt hắn rơi vào cây búa lớn đã được nâng cấp, đột nhiên Tần Hạo cảm thấy ca ca mình dù biến hóa thế nào, vẫn là người ca ca tốt bụng yêu thương mình.

“Sát Lục Đại Đạo!!” Lâm Tam lẩm bẩm một tiếng, không xa lạ gì với Đại Đạo này.

Từ khi y có được Phần Thiên Tháp, không ít lần nghe tháp gia nhắc đến Sát Lục Đại Đạo, phàm là người tu luyện Đại Đạo này, cuối cùng đều sẽ đoạn tuyệt tình ái, cực độ xem nhẹ sinh mệnh.

Dù giây trước còn vui vẻ cùng mỹ nữ đồng sàng cộng chẩm, giây sau cũng sẽ không chút do dự chém giết nàng ta.

Nhưng ngay khi mọi người bị sự hung ác của Kim Ô phân thân chấn động, bản thể Tần Phong lại sử dụng Không Gian Hồ Lô nhanh chóng biến mất, đợi đến khi y xuất hiện lần nữa thì đã liên lạc lại được với bốn thanh Đại Tiên Thiên Chi Kiếm bị đánh rơi.

Ong!

Ong!

Bốn đạo kiếm quang xông thẳng lên trời, phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy.

Ngay sau đó bộc phát ra kiếm thế hủy thiên diệt địa, tinh thần vì nó mà rơi rụng, nhật nguyệt vì nó mà thất sắc, đại lục càng không ngừng vỡ nát, phong bạo năng lượng càn quét khắp bốn phương, hư không từng lớp từng lớp cũng không ngừng lan tràn vết nứt, tựa như cả Tiên Giới đều sẽ đi đến kết thúc trong Trảm Tiên Kiếm Trận.

“Ngọa tào!!” Mọi người thấy cảnh này, lập tức bùng nổ thô tục.

Vốn tưởng rằng thân ngoại hóa thân của Tần Phong giết một Hợp Đạo đã là thủ đoạn hung ác lắm rồi, nhưng không ngờ bản thể Tần Phong còn hung ác hơn, lại muốn một lần giải quyết bốn tên Hợp Đạo cảnh cao thủ.

“Đây chính là chiến cục cấp cao của Tiên Giới sao!?” Uyên Tổng nhìn cảnh tượng trước mắt, nội tâm vẫn không thể bình tĩnh.

Vốn dĩ hắn cho rằng mình là nhân vật chính của thế giới này, tương lai nhất định sẽ đứng trên đỉnh Tiên Giới, nhưng khi gặp Tần Phong yêu nghiệt này mới hiểu thế nào là Thiên Tuyển Chi Tử, bản thân hắn trước mặt y căn bản không đáng nhắc tới.

“Tần Phong đáng chết!!” Long Ngạo Thiên trong lòng bắt đầu vặn vẹo, thậm chí muốn dùng thủ đoạn ám muội để trườn lên.

Vốn dĩ hắn là Tiên Đế Ngạo Thiên được mọi người tôn trọng, chỉ còn một bước nữa là có thể leo lên đỉnh Tiên Giới, nhưng Tần Phong không chỉ phá nát giấc mơ của hắn, còn mạnh mẽ xé toang mặt nạ của Thiên Cung, để hắn nhìn thấy một thế giới tàn khốc.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 30 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đả kích đạo tâm của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 30 vạn điểm phản phái!” “Chết đi!!” Tần Phong không có thời gian để ý đến tiếng nhắc nhở của hệ thống, lập tức kích hoạt Trảm Tiên Kiếm Trận Đồ.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt bốn tên Hợp Đạo cảnh đại biến, không hề xa lạ gì với trận pháp này.

Năm đó khi một góc Thiên Cung bị vén mở, Tần Phong đã dùng trận pháp này đối chiến với bọn họ từ xa, dù ba người bọn họ cùng ra tay, cũng không có cách nào đối phó với y.

Tuy năm đó đối chiến từ xa không thi triển hết toàn bộ thực lực, nhưng Tần Phong cũng không phải Tần Phong năm đó nữa, vì thế bọn họ đã đặc biệt chuẩn bị Lạc Bảo Kim Tiền để phá trận này.

Nhưng điều bọn họ không ngờ tới là, kế hoạch không theo kịp biến hóa, và cũng đánh giá thấp nghiêm trọng thực lực của Tần Phong.

Tuy nhiên, bọn họ cũng không có ý định ngồi đây chờ chết, vội vàng dốc toàn bộ thực lực của mình để phá Trảm Tiên Kiếm Trận.

Ầm ầm ầm!!

Bốn đạo kiếm quang và bốn đạo quang mang va chạm, bộc phát ra tiếng nổ ầm ầm chấn động tai.

Ngay sau đó, dao động năng lượng khủng bố như sóng thần hung dũng, càn quét điên cuồng về bốn phương tám hướng, nơi nào nó đi qua, hư không vỡ vụn, hình thành từng hố đen khổng lồ, điên cuồng nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

"Phụt!!" Khác với cảnh tượng Tần Phong năm đó thổ huyết, bốn tên Hợp Đạo đồng loạt phun ra một ngụm tiên huyết.

Mặc dù bọn họ liên thủ bốn người có thể phá được Trảm Tiên Kiếm Trận, nhưng thật không may là hai người trong số đó đã bị thương, cũng khiến người ta không phân biệt được liệu Tần Phong lúc đầu cố ý bị đánh rơi kiếm, hay là đã tính toán mọi thứ để chờ bọn họ nhảy vào bẫy.

"Vậy là kết thúc trận chiến rồi sao!?" Tần Hạo nhìn mà trợn tròn mắt, trong lòng càng không ngừng kêu cha mẹ ơi.

Bản thân hắn và Lâm Tam liên thủ, chỉ miễn cưỡng kiềm chế được một Hợp Đạo cảnh cao thủ, nhưng ca ca hắn không chỉ một mình đánh năm Hợp Đạo cảnh cao thủ, còn có thể biểu diễn màn phản sát cực hạn cho hắn xem.

Điều này cũng khiến hắn ngay lập tức hiểu ra rằng, lập đội với ca ca mình căn bản không có cơ hội thể hiện, càng đừng nói đến việc xoay chuyển càn khôn, chỉ cần nằm yên đợi thắng là được.

"A!!" Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng trời đất, khiến mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bốn tên Hợp Đạo cảnh trong Trảm Tiên Kiếm Trận, hai người bị thương đã được Tần Phong đặc biệt chú ý, từng đạo kiếm quang trong nháy mắt bắn nát một người trong số đó thành một đám huyết vụ.

“Cái này không thể lãng phí được!” Kim Ô phân thân một chút cũng không khách khí, há miệng hút năng lượng vào.

“Tần Phong đáng chết!!” Ba tên Hợp Đạo còn lại vừa kinh vừa giận, bị cảnh tượng trước mắt kích thích sâu sắc.

Vốn tưởng rằng tám tên Hợp Đạo của Thiên Cung ra tay, lại thêm mười vạn Tiên Vương Thiên Binh bao vây, nhưng không ngờ Tần Phong lại có nhiều át chủ bài đến vậy, cứ thế lật ngược thế cục.

“Tiếp theo đến lượt mấy người rồi!” Đôi mắt Tần Phong không hề dao động, tiếp tục bấm quyết khởi động Trảm Tiên Kiếm Trận.

“Tần Phong!!” Một tên Hợp Đạo mặt đầy giận dữ, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi thật sự cho rằng dựa vào việc đánh lén thu được Tây Phương Kỳ của chúng ta, diệt hai Hợp Đạo của chúng ta là có thể ăn chắc chúng ta sao!?” “Hả!?” Tần Phong lập tức nhíu mày, tốc độ bấm quyết nhanh hơn.

Là một đại phản phái có mười năm kinh nghiệm đọc sách mạng, y biết rằng mỗi khi đối thủ nói ra những lời như vậy, có nghĩa là đối phương thực sự có át chủ bài lợi hại nào đó, nhưng lại cần rất nhiều thời gian khởi động.

Nếu y mắc phải cái tật xấu nói nhiều của phản phái, vậy thì người nằm xuống cuối cùng rất có thể là y.

Vì vậy, để không khiến bản thân phải nằm xuống, y phải tiêu diệt đối phương càng nhanh càng tốt, tuyệt đối không được cho đối phương thời gian khởi động.

Ong!

Ong!

Chương 2064

Tiếng kiếm minh thanh thúy vang vọng trời đất, kiếm khí xung thiên cũng theo đó bộc phát.

“Ngọa tào!!” Tên Hợp Đạo đối diện lập tức chửi thề, trong lòng trách Tần Phong không đi theo lẽ thường.

Người khác khi nghe những lời này, đều sẽ vì sắp thắng mà đắc ý mở miệng hỏi một chút, nhưng Tần Phong lại trực tiếp phát động tấn công bọn họ, cứ như sợ mình sẽ nghe thêm một chữ vậy.

Nhưng bây giờ cũng không có thời gian để trách móc nữa, lập tức mạnh mẽ dùng đến át chủ bài… Trong khoảnh khắc đó — thiên địa biến sắc, điện xẹt sấm rền.

Chỉ thấy bầu trời vốn trong xanh bị mây đen nhanh chóng che phủ, ngay sau đó một luồng dao động khủng bố vượt lên trên tất cả các Đại Đạo trên thế gian bùng nổ, hư không càng giống như mặt gương vỡ nát, từng vết nứt không ngừng lan rộng điên cuồng, nơi nào nó đi qua, vạn vật đều bị cuốn vào vòng xoáy hỗn độn vô tận đó, trong nháy mắt tan biến.

Ngay cả các tinh thần trên bầu trời, cũng như bị một lực kéo vô hình lôi kéo, thoát ly quỹ đạo ban đầu, va chạm, nổ tung, bộc phát ra ánh sáng chói lọi nhưng lại chết chóc.

“Thứ gì vậy!?” Tần Phong trong lòng giật thót, vội vàng nhìn về ba người trong trận.

Chỉ thấy ba người bọn họ đứng ở ba góc, ở giữa thì lơ lửng một chiếc tiểu đỉnh cổ xưa.

Chiếc đỉnh này toát ra khí tức cổ xưa mà thần bí, thân đỉnh không chỉ khắc hai chữ cổ triện Càn Khôn, còn có vô số phù văn hỗn độn ẩn hiện, mỗi một phù văn đều có thể cộng hưởng với Đại Đạo của trời đất.

Đặc biệt là khí tức nó tỏa ra, mạnh hơn Đại Tiên Thiên Chí Bảo quá nhiều.

Và khi tiên lực của ba Hợp Đạo không ngừng rót vào, tiểu đỉnh cũng bắt đầu trở nên càng lúc càng khổng lồ, còn có từng đạo Hỗn Độn Chi Lực thoát ra từ bên trong.

“Càn Khôn Đỉnh?

Hỗn Độn Chí Bảo sao!?” Triệu Trường Sinh liếc nhìn tiểu đỉnh, không nhịn được lẩm bẩm một mình.

“Tần Phong!!” Ba tên Hợp Đạo như sợ Tần Phong không hiểu, sắc mặt vặn vẹo lớn tiếng giải thích: “Đừng tưởng rằng có mấy món Đại Tiên Thiên Chí Bảo là mình thiên hạ vô địch, nói thật cho ngươi biết, trên Đại Tiên Thiên Chí Bảo còn có Hỗn Độn Chí Bảo trong truyền thuyết, chúng là bảo vật sinh ra trong hỗn độn trước khi thiên địa sơ khai, mỗi một kiện đều sở hữu uy lực hủy thiên diệt địa.” “Hỗn Độn Chí Bảo!?” Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, không quá kinh ngạc.

Bởi vì khí tức tỏa ra từ Càn Khôn Đỉnh này, khá giống với ngọc bội Âm Dương Ngư tổ truyền của Tần gia y, còn có đạo phù chỉ bị Triệu Trường Sinh đánh cắp từ Ẩn Môn, cũng có dao động khí tức tương tự.

Đông!!

Càn Khôn Đỉnh phát ra tiếng chuông, khiến thiên địa phong vân biến sắc.

Chỉ thấy ba người miệng niệm chú ngữ, khiến Càn Khôn Đỉnh bộc phát ra một đạo quang mang chói mắt, vô tận càn khôn nhị khí cũng điên cuồng xoay chuyển khắp bốn phía, mỗi lần giao hòa và va chạm đều khiến hư không vỡ nát và sụp đổ.

Ngay sau đó nắp Càn Khôn Đỉnh chậm rãi mở ra, một cột sáng hỗn độn thông thiên triệt địa phun ra, nơi nào nó đi qua mọi thứ đều bị cuốn vào trong, bất kể là sơn mạch kiên cố, hải dương mênh mông, hay tinh thần rực rỡ, đều hóa thành tro bụi dưới sức mạnh này.

“Đi!!” Ba tên Hợp Đạo bấm quyết hét lớn một tiếng, lập tức phát động tấn công Tần Phong.

“Không hay rồi!!” Tần Phong không một chút do dự, quả quyết thu hồi bốn thanh Đại Tiên Thiên Chi Kiếm.

Mặc dù Trảm Tiên Kiếm Trận Đồ của y vô cùng lợi hại, nhưng thật không may là bốn thanh kiếm chỉ có cấp độ Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cứng đối cứng có lẽ sẽ thắng, nhưng bốn thanh kiếm chắc chắn sẽ bị sứt mẻ hoặc đứt gãy.

“Tần Phong, chết đi!!” Ba tên Hợp Đạo gào thét mắt đỏ ngầu, như thể đang phải chịu đựng nỗi đau khổng lồ nào đó.

Đừng thấy Hỗn Độn Chí Bảo sở hữu uy lực khủng bố hủy thiên diệt địa, nhưng lại cần ba người bọn họ liên thủ mới miễn cưỡng thúc đẩy được, vì vậy phải nhanh chóng tốc chiến tốc thắng, nếu không bọn họ sẽ bị nó hút cạn kiệt.

“Tần Phong sắp toi đời rồi!!” Long Ngạo Thiên thấy cảnh này, lập tức kích động.

Mặc dù Tần Phong có thể vượt cấp khiêu chiến năm Hợp Đạo, chém giết hai Hợp Đạo khiến người ta kinh hãi, nhưng lần này trước mặt Hỗn Độn Chí Bảo lại không có chút ưu thế nào đáng nói.

Trừ phi y cũng có Hỗn Độn Chí Bảo, nếu không căn bản không thể chống lại bảo vật này.

"Nguy hiểm!!" Tử Diên và những người khác lập tức lo lắng như lửa đốt, cũng cảm nhận được sự đáng sợ của bảo vật này.

Chỉ thấy Càn Khôn Đỉnh tỏa ra khí tức khủng bố, như thể đóng băng cả thời không, không chỉ khiến bọn họ đứng tại chỗ không thể nhúc nhích chút nào, mà còn giống như sóng điện từ gây nhiễu từ trường, khiến Không Gian Hồ Lô của Tần Phong mất tác dụng.

"Ngọa tào!!" Tần Phong lập tức không nhịn được chửi thề, lần đầu tiên cảm nhận được uy lực của Hỗn Độn Chí Bảo.

Nhưng may mắn thay, ngoài công thần số một của Tiên Tần, y còn có một nhân viên ưu tú khác cũng đã đến hiện trường.

Ầm ầm ầm!!

Ngay khi mọi người đang lo lắng cho Tần Phong, trên bầu trời lại một lần nữa điện xẹt sấm rền.

"Lại làm sao nữa!?" Mọi người có mặt đều giật mình, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Uyên Tổng.

Chỉ thấy lồng ngực hắn đột nhiên sáng lên một đạo quang mang chói mắt, ngay sau đó bất kể Uyên Tổng chịu đựng được hay không, hai con cá Âm Dương đen trắng mạnh mẽ từ trong lao ra.

"Phụt!!" Uyên Tổng lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, liên hệ với ngọc bội bị cắt đứt hoàn toàn.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ chấn động vang vọng trời đất, phong bạo vô tận càn quét khắp bốn phương.

Chỉ thấy trước người Tần Phong xuất hiện hai con cá Âm Dương đen trắng, chặn lại toàn bộ công kích khủng bố mà Càn Khôn Đỉnh bộc phát ra.

Ngay sau đó mọi người thấy Âm Dương Ngư hóa thành một khối ngọc bội, và trong cú va chạm vừa rồi xuất hiện từng vết nứt li ti, rồi như lớp sơn tường mà từng mảng bong tróc, lộ ra chân dung ẩn chứa bên trong.

"Cái đó là…" Trái tim mọi người có mặt lại giật thót, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào ngọc bội.

Chỉ thấy khi lớp vỏ bên ngoài của ngọc bội Âm Dương Ngư hoàn toàn bong tróc, bên trong xuất hiện một viên châu tử lấp lánh bạch quang ngũ sắc, quanh thân cuồn cuộn khí tức hỗn độn tương đồng với Càn Khôn Đỉnh.

"Hỗn Độn Châu!!" Ba chữ hiện lên trong đầu Tần Phong, cũng chính là tên của viên châu tử trước mắt.

Nó không chỉ sinh ra trong hỗn độn vào thuở khai thiên, bên trong còn tự hàm chứa một thế giới hỗn độn, tu luyện một ngày ở trong đó có thể bằng mấy trăm năm tu luyện ở bên ngoài.

"Sao hắn ta cũng có!?" Cao thủ Hợp Đạo Thiên Cung lập tức trợn tròn mắt kinh hô, thật sự không thể tin vào mắt mình.

"Phụt!!" So với sự kinh ngạc của mọi người có mặt, Uyên Tổng thì không ngừng thổ huyết.

Đặc biệt là khi hắn thấy Hỗn Độn Châu lơ lửng trước mặt Tần Phong, trên đầu lập tức hiện ra vô số dấu hỏi, không hiểu bảo bối của mình vì sao lại chạy đi bảo vệ Tần Phong.

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 1 ức điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ cướp đoạt cơ duyên của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!" "Đinh đông, kiểm tra thấy khí vận của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần

Thoại không đủ, rơi xuống cấp Sử Thi…” “Đinh đông, kiểm tra thấy khí vận của Thiên Tuyển Chi Tử cấp Sử Thi không đủ, rơi xuống cấp Thiên Tuyển Chi Tử cao cấp!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đánh rớt cấp độ của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1000 vạn điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đánh rớt cấp độ của Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một lần cơ hội rút thưởng!” “Không hổ là nhân viên ưu tú!!” Tần Phong nghe thấy mình nhận được hai lần rút thưởng, hận không thể chạy đi đá thằng em hai cước để trợ hứng.

Nhưng hiện tại tình hình vẫn còn hơi khó giải quyết, tạm thời tha cho cái mạng chó của thằng em, vội vàng gọi hệ thống chuẩn bị liên tục rút hai lần.

Chương 2065

Xoạt một tiếng!!

Bàn quay lớn quen thuộc xuất hiện, bắt đầu chậm rãi quay.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng Đạo Gia Tiên Cấp Buff, Đạo Tâm Viên Minh!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ rút trúng Đạo Gia Tiên Cấp Buff, Âm Dương Điều Hòa!” Đạo Tâm Viên Minh: Đạo Gia Tiên Cấp Buff, đạo tâm trải qua trùng trùng ma luyện, đạt đến trạng thái quang minh viên mãn, sau khi thêm vào không chỉ có thể tăng cường mười lần chiến lực bản thân, còn có thể đối mặt với đủ loại cám dỗ và quấy nhiễu trên thế gian mà không bị lay động, luôn kiên định giữ vững bản tâm, dùng đạo tâm kiên định dẫn dắt con đường tu hành của bản thân, tiến lên cảnh giới cao hơn.

Âm Dương Điều Hòa: Đạo Gia Tiên Cấp Buff, sau khi thêm vào không chỉ có thể tăng cường mười lần chiến lực bản thân, còn có thể điều hòa âm dương cân bằng của bản thân, khiến tố chất và trạng thái tinh thần của bản thân đều đạt đến tối ưu.

“Một lần rút trúng hai buff tăng chiến lực!!” Tần Phong nhìn thấy giới thiệu, mắt lập tức sáng lên.

Mặc dù những năm này y đã rút được không ít buff, nhưng buff tăng chiến lực chỉ có 35 cái, dù có lấy tuổi của y chia đôi, cũng phải mất khoảng hai năm rưỡi mới lĩnh ngộ ra được một cái.

“Yêu nghiệt này, tuyệt đối không thể giữ lại!!” Sáu tên Hợp Đạo còn lại của Thiên Cung, lại một lần nữa bị Tần Phong làm cho kinh hãi.

Chỉ thấy ánh mắt bọn họ lóe lên một tia hung ác và quyết tuyệt, lại một lần nữa rót tiên lực của mình vào Càn Khôn Đỉnh.

Đông!!

Càn Khôn Đỉnh lại một lần nữa phát ra tiếng chuông, dẫn phát thiên địa dị tượng còn mãnh liệt hơn trước.

Chỉ thấy trên bầu trời bị mây đen vô tận bao phủ, sấm sét khủng bố như tận thế giáng lâm.

Ngay sau đó nắp Càn Khôn Đỉnh hoàn toàn mở ra, một cột sáng hỗn độn thông thiên triệt địa bắn về phía Tần Phong, nơi nó đi qua vạn vật lại một lần nữa hóa thành tro bụi.

“Chiêu thức tương tự, mấy người nghĩ còn có tác dụng sao!?” Tần Phong lập tức hừ lạnh một tiếng, phất tay thúc đẩy Hỗn Độn Châu.

Khác với Càn Khôn Đỉnh cần ba Hợp Đạo mới có thể thúc đẩy, cơ thể y đã sớm được Hỗn Độn Châu cải tạo thành Hỗn Nguyên Đạo Thể, giống như sự khác biệt giữa cơ thể phàm nhân và thân thể tiên nhân, hai bên có thể nói hoàn toàn không cùng một cấp độ.

“Không phải, sao hắn ta lại có Hỗn Nguyên Đạo Thể!?” Uyên Tổng nhìn thấy Hỗn Nguyên Đạo Thể của Tần Phong, lập tức phá vỡ phòng tuyến tâm lý mà thét lên chói tai.

Rõ ràng là hắn đã có được ngọc bội Âm Dương Ngư, cũng là hắn phát hiện công năng của ngọc bội, càng là hắn mỗi ngày liều mạng nỗ lực giết địch ngưng tụ tinh hoa bản nguyên… Nhưng vì sao cuối cùng lại là Tần Phong sở hữu Hỗn Nguyên Độn Thể, ngược lại hắn ngay cả tiến độ 2% cũng chưa đạt được, ngay sau đó hắn liền nghĩ đến lôi kiếp mà hắn từng đỡ.

Trước đây hắn tuy cũng có chút nghi ngờ, nhưng lại không có chứng cứ chứng minh suy đoán.

Nhưng giờ đây Hỗn Độn Châu mạnh mẽ thoát ly hắn chạy đi tìm Tần Phong, vậy thì những suy đoán trước đó cũng đều có thể giải thích được.

Nhất định là Tần Phong đã trốn trong Hỗn Độn Châu của hắn, không chỉ hấp thu tinh hoa bản nguyên vốn thuộc về hắn, còn thỉnh thoảng dùng hắn để đỡ lôi kiếp khi luyện khí sinh ra.

Đặc biệt là chiếc tàu mẹ khổng lồ che trời lấp đất, khiến hắn lập tức nhớ đến lôi kiếp diệt thế mấy năm trước.

Lại còn những người phụ nữ và thuộc hạ của Tần Phong mỗi người một kiện Đế Binh, không cần nghĩ cũng biết bên trong nhất định có công lao của hắn.

“Đinh đông, chúc mừng khi dễ Thiên Tuyển Chi Tử cấp cao, khiến hắn triệt để phá vỡ phòng tuyến tâm lý, nhận được 2000 điểm phản phái!” “2000?

Không có vạn?

Uyên Tổng lại lười biếng rồi!” Tần Phong tạm thời không có thời gian để ý đến Uyên Tổng, đang thúc đẩy Hỗn Độn Châu hấp thu năng lượng.

Ngay sau đó luồng năng lượng khổng lồ này liền tràn vào Hỗn Độn Châu, tinh hoa bản nguyên được chuyển hóa đã bị Côn Bằng phân thân của y hấp thu.

Mặc dù y đã lấy lại được Hỗn Độn Châu tổ truyền, nhưng lại không có ý định công khai Côn Bằng phân thân, dự định đợi đến thời khắc then chốt sẽ dùng nó làm kỳ binh.

“Tần Phong!!” Uyên Tổng sau khi nghĩ thông suốt mọi chuyện, cả người như một con sư tử giận dữ.

Nhưng hắn lại không mất đi lý trí mà xông lên, mà là muốn dùng ánh mắt phẫn nộ giết chết Tần Phong.

“Lại không bốc đồng à!?” Liễu Như Yên liếc nhìn Uyên Tổng, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Vốn tưởng rằng Uyên Tổng biết được chân tướng sẽ bốc đồng xông lên, không biết sống chết chạy đi tìm Tần Phong để dâng đầu, khiến mình có thể sớm trở về bên cạnh Tần Đạo.

Nhưng ai ngờ hắn những năm này đã học được cách trưởng thành, không còn là tính cách một lời không hợp là động thủ nữa.

Tuy nhiên, so với việc Uyên Tổng học được cách trưởng thành, Long Ngạo Thiên vẫn suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Cũng không biết là muốn chứng minh giá trị tồn tại của mình, hay là bị Tần Phong kích thích sâu sắc, nhân lúc Tần Phong và ba Hợp Đạo đang đấu pháp, hắn trực tiếp cầm Hắc Long Thương đâm về phía Tần Phong.

Ầm ầm ầm!!

Thiên địa phong vân biến sắc, mây đen cuồn cuộn kéo đến.

Chỉ thấy Hắc Long Thương trong tay Long Ngạo Thiên, lóe lên từng đạo phù văn quỷ dị, như thể một lời nguyền cổ xưa và tà ác nào đó đã được kích hoạt.

“Ngươi dám!!” Tần Hạo tại chỗ tức giận.

Không ngờ Long Ngạo Thiên tiểu nhân này lại đánh lén, còn định dùng Hắc Long Thương nô dịch ca ca hắn.

Nhưng chưa kịp để Long Ngạo Thiên cầm thương sát đến trước mặt Tần Phong, Kim Ô phân thân đã tế ra Hỗn Nguyên Kim Đấu khóa chặt Hắc Long Thương.

“Vẫn không được sao!?” Long Ngạo Thiên thấy Kim Ô phân thân ra tay, trong lòng cũng không khỏi thở dài một tiếng.

Ngay sau đó thấy hắn nhanh chóng lấy ra Âm Dương Kính, không quên bấm quyết bắn ra một đạo quang mang về phía Hỗn Nguyên Kim Đấu, đợi khi đánh trúng Hỗn Nguyên Kim Đấu khiến nó lệch đi, hắn lại nhanh chóng thu hồi Hắc Long Thương.

Động tác có thể nói là liền mạch, như thể đã luyện tập hàng trăm lần ở nhà.

“Ngọa tào, bị hắn phát hiện rồi!” Kim Ô phân thân thần sắc hơi sững lại, phát hiện Long Ngạo Thiên quả thực có chút tài năng.

Mặc dù hắn là sinh vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, thường xuyên bốc đồng dễ giận mất lý trí, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại vô cùng phong phú, chỉ tiếp xúc vài lần là có thể nghĩ ra cách đối phó với Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Nhưng y là một đệ tử nho gia chân chính, có người dám chọc mình đều sẽ báo thù ngay tại chỗ.

Ầm ầm ầm!!

Một tiếng nổ chấn động vang vọng trời đất, cũng khiến cả Tiên Giới bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

“Phụt!!” Ba tên Hợp Đạo cảnh đồng loạt phun ra một ngụm tiên huyết, cơ thể cũng gầy đi mấy vòng so với trước.

Vốn tưởng rằng tế ra Càn Khôn Đỉnh là có thể diệt được Tần Phong, nhưng ai ngờ bọn họ tiêu hao hết tiên lực trong cơ thể, cũng không thể giải quyết được Tần Phong.

Chương 2066

Mà Tần Phong cũng là một người hiểu quy tắc, lập tức nghiễm nhiên theo quy tắc Hoang Cổ, kẻ thắng ăn tất.

Chỉ thấy Hỗn Độn Châu bộc phát ra một luồng hấp lực khủng bố, hấp thu toàn bộ năng lượng của ba Hợp Đạo cảnh vào trong, tinh hoa bản nguyên được chuyển hóa dùng để Côn Bằng phân thân tu luyện.

“Hít một hơi lạnh!!” Mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh, bị thủ đoạn của Tần Phong làm cho kinh hãi.

Năm Hợp Đạo cảnh cao thủ vây công một Tiên Đế đỉnh phong đã đủ phi lý rồi, nhưng cuối cùng càng phi lý hơn là, cái Tiên Đế đỉnh phong này lại phản sát toàn bộ năm Hợp Đạo cao thủ.

“Không hay rồi!!” Long Ngạo Thiên thấy ba Hợp Đạo đã bại, lập tức không chút do dự quay người bỏ chạy.

Nhưng Tần Phong lần này lại không có ý định bỏ qua cho hắn, không chỉ vì lần này hắn chủ động chạy đến chọc tức mình, mà còn vì hắn đã lấy đi Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn tổ truyền của Tần gia, cùng với Hắc Long Thương và Âm Dương Kính.

Vì vậy quanh thân y lập tức Phật quang dũng động, trực tiếp dùng Chưởng Trung Phật Quốc với hắn… “Thứ gì vậy!?” Mọi người trong lòng giật thót, đồng loạt nhìn về phía Tần Phong.

Chỉ thấy lúc này Tần Phong quanh thân Phật quang lấp lánh, vô tận kim sắc quang mang lấy y làm trung tâm điên cuồng lan tràn, như thể muốn nhuộm cả trời đất thành màu thần thánh.

Bầu trời vốn mây đen bao phủ cũng trong nháy mắt bị khu tán, mây lành cuồn cuộn như sóng vàng cuộn trào hội tụ.

Ngay sau đó Tần Phong chậm rãi nâng bàn tay của mình lên, động tác tưởng chừng bình thường không thể bình thường hơn được nữa, nhưng lại đi kèm với một bàn tay Phật vàng khổng lồ chậm rãi hình thành trong hư không, không chỉ ẩn chứa vô cùng Đại Đạo chi lực, còn có phù văn lấp lánh và từng trận phạm âm.

“Đây là thần thông Phật môn sao!?” Mọi người có mặt đều trợn tròn mắt, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Chỉ thấy bàn tay Phật vàng càng lúc càng lớn, che trời lấp đất, biên giới của nó thậm chí khiến hư không vặn vẹo biến dạng, không khí xung quanh cũng bị ép đến phát ra tiếng nổ chấn động tai, như thể cả thế giới đều đang run rẩy dưới bàn tay Phật này.

Ầm ầm ầm!!

Bàn tay Phật che trời lấp đất, hư không rung chuyển kịch liệt.

Vốn Long Ngạo Thiên còn tưởng rằng lần này mình có thể dễ dàng chạy thoát, nhưng giờ phút này hắn lại bị cảnh tượng trước mắt chấn kinh đến trợn tròn mắt.

Chỉ thấy miệng hắn hơi hé ra, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại bị cảnh tượng chấn động này chặn họng, trơ mắt nhìn bàn tay Phật khổng lồ kia như một ngọn thần sơn không thể vượt qua, ầm ầm giáng xuống hắn.

“Không hay rồi, chạy mau!!” Nhìn bàn tay Phật không ngừng bức gần về phía mình, Long Ngạo Thiên cuối cùng cũng từ kinh ngạc biến thành kinh khủng.

Chỉ thấy cơ thể hắn bắt đầu run rẩy không kiểm soát, mồ hôi hột lăn dài trên trán, muốn nhanh chóng chạy trốn khỏi nơi này nhưng lại phát hiện mình đã bị khóa chặt, uy lực Phật giáo khủng bố như Ngũ Chỉ Sơn đè lên người hắn.

Không chỉ khiến cơ thể hắn như bị đổ xi măng mà không thể nhúc nhích chút nào, còn khiến hắn cảm thấy sức mạnh của mình thật nhỏ bé và không đáng kể.

Ầm ầm ầm!!

Một tiếng nổ chấn động trời đất vang lên, bàn tay Phật cũng trong nháy mắt khép lại.

Mặc dù trong khoảnh khắc bàn tay Phật khép lại, Long Ngạo Thiên đã dùng 300% thực lực, nhưng cuối cùng cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Tần Phong, chỉ có thể phát ra một tiếng gào thét đầy tuyệt vọng.

Toàn bộ quá trình diễn ra cực kỳ nhanh, khiến hắn ngay cả một giấc mộng hoàng lương cũng không kịp mơ.

“Đinh đông, chúc mừng túc chủ mạnh mẽ chém giết Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được 1 ức điểm phản phái!” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ mạnh mẽ chém giết Thiên Tuyển Chi Tử cấp Thần Thoại, nhận được một gói Thiên Mệnh Đại Lễ Bao!!” “Kết thúc rồi sao!?” Tần Phong nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, không nhịn được phát ra một tiếng trêu đùa.

Đừng thấy lần này hệ thống chỉ có hai tin nhắn nhắc nhở, nhưng đó lại là cuộc đời phóng đãng bất kham của huynh đệ Ngạo Thiên, cũng là khởi đầu cho việc y sau này sẽ gánh vác trách nhiệm chăm sóc vợ con hắn.

“Cái gì!!” Ba tên Hợp Đạo cảnh còn lại vừa kinh vừa sợ, chưa từng nghĩ sẽ xuất hiện cục diện này.

Hơn mười vạn Tiên Vương cảnh Thiên Binh, ba trăm Tiên Đế cảnh cao thủ, tám Hợp Đạo cảnh cao thủ vây công một Tiên Đế đỉnh phong, kết quả không những không giết được người, lại còn bị người ta đánh cho binh bại như núi đổ.

"Trời ơi!!" Mọi người có mặt đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, nội tâm càng lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Mặc dù mọi người đều biết Long Ngạo Thiên đã là Thiên Tuyển Chi Tử lỗi thời, nhưng vì khoảng cách đến thời kỳ đỉnh phong của hắn không quá xa, nên uy danh đệ nhất Tiên Giới vẫn ít nhiều khiến người ta kính sợ.

Nhưng giờ đây, cái đệ nhất Tiên Giới này, bị Tần Phong một chưởng vỗ chết.

Mức độ chấn động của nó không kém gì việc ai đó hút cạn pháp lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Thắng rồi, thắng rồi!!" So với sự kinh ngạc của những người khác, đệ tử Tần gia thì kích động không thôi.

Trước đây bọn họ chỉ có thể dựa vào uy danh của Tần Phong mà ngang ngược bá đạo ở Đông Vực, nhưng giờ đây Long Ngạo Thiên đã bị diệt, Thiên Cung cũng bị diệt rồi… Từ nay về sau không ai có thể ngăn cản bước chân của Tần Phong nữa.

Sau này Tiên Giới đào ra một khối tiên tinh, cũng là của Tần gia bọn họ!!

"Thắng rồi, thắng rồi!!" Tiểu Bạch cũng vui vẻ không ngừng nhảy nhót trên đầu Triệu Trường Sinh, Phong Thần Bảng trong tay cũng chi chít ghi đầy tên.

Mà biểu cảm của những Tiên Đế lên bảng kia vô cùng phức tạp, vừa có niềm vui sau khi trùng sinh, lại vừa có sự mơ hồ vì không thể nâng cao tu vi, đặc biệt là sau khi bọn họ chứng kiến chiến lực trên cấp Tiên Đế, sự mơ hồ đó càng khiến bọn họ cảm thấy sụp đổ.

Dù sao bọn họ cũng từng là Thiên Kiêu mạnh nhất thống trị một thời đại, nhưng giờ đây lại chỉ có thể ngoan ngoãn làm trâu ngựa nghe lời Tần Phong.

Sự chênh lệch mạnh mẽ và to lớn như vậy, làm sao bọn họ có thể chấp nhận được!?

“Thắng rồi, thắng rồi!!” Tiên Ma Đại Quân sau khoảnh khắc kinh ngạc ngắn ngủi, bùng nổ tiếng hoan hô chấn động trời đất.

“Mau đi thỉnh Đạo Tổ!!” Ba tên Hợp Đạo còn lại mặt đầy kinh khủng, vội vàng quay người chạy về phía Thiên Cung.

Vốn tưởng rằng bằng thực lực của mình có thể giải quyết được dị số Tần Phong, nhưng không ngờ đối phương lại hung mãnh đến mức này, chỉ có thỉnh Đạo Tổ ra, mới có thể trấn áp được y.

Nhưng Tần Phong hiển nhiên không cho bọn họ cơ hội, lập tức lại một lần nữa sử dụng Chưởng Trung Phật Quốc.

Bàn tay Phật vàng khổng lồ nhanh chóng lan tràn, mặc kệ bọn họ có dùng hết sức bình sinh thế nào, cũng không thể thoát khỏi phạm vi Chưởng Trung Phật Quốc, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay Phật khép lại.

Ầm ầm ầm!!

Lại một tiếng nổ chấn động trời đất vang lên, hư không cũng như không chịu nổi mà bắt đầu sụp đổ.

Nhưng Tần Phong lại không có thời gian để ý đến hư không sụp đổ, trực tiếp ném ba Hợp Đạo và Long Ngạo Thiên vào Hỗn Độn Châu luyện hóa, cũng không quên kiểm kê lại những bảo vật Tần gia mà bọn họ đã lấy đi.

Không chỉ có Hỗn Độn Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh, còn có Tây Phương Kỳ, Lạc Bảo Kim Tiền, Âm Dương Kính và Hắc Long Thương, cùng với tám chín cái Đại Đạo Chi Ấn.

Trong số đó, thứ khiến y hứng thú nhất là Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn, và cái Thần Dụ Đại Đạo Chi Ấn có thể triệu hoán Tiên Đế.

“Đây chính là Thần Dụ Đại Đạo Chi Ấn sao!?” Tần Phong xòe bàn tay mình ra, bên trong lơ lửng Thần Dụ Đại Đạo.

Chương 2067

Nhưng khác với thuộc tính nghịch thiên mà y tưởng tượng trước đây, Đại Đạo Chi Ấn này cũng chỉ có thể coi là bình thường, sở dĩ có thể triệu hoán được ba bốn trăm Tiên Đế trong dòng chảy lịch sử, hoàn toàn là tập hợp năng lực của tám Hợp Đạo cảnh.

Nói cách khác là… nếu một cá nhân sở hữu Thần Dụ Đại Đạo Chi Ấn này, có thể triệu hoán được một Tiên Vương đã là rất đáng nể rồi.

Muốn triệu hoán Tiên Đế chiến đấu cho mình, ít nhất cần tiêu hao mấy ngàn năm tuổi thọ.

Ngay cả khi tám cường giả Hợp Đạo cảnh liên thủ cùng triệu hoán, cũng chỉ có thể triệu hoán một số Tiên Đế không quá nổi tiếng, loại như Tà Đế, Phần Thiên Tiên Đế đỉnh phong căn bản không thể triệu hoán ra, cũng có thể nói là cần phải trả một cái giá cực lớn mới có thể triệu hoán được.

Tóm lại, hạn chế chồng chất, như một cục gân gà (kê lặc)!!

“Đây chính là Thần Dụ Đại Đạo Chi Ấn sao!?” Triệu Trường Sinh ngửi thấy mùi liền tìm đến, cảm thấy ấn này rất hợp với mình.

“Ai, đồ rác rưởi!” Tần Phong thong thả thở dài một tiếng, phất tay thu vào không gian hệ thống.

Ngay sau đó y phớt lờ ánh mắt oán giận của Triệu Trường Sinh, trong lòng hô gọi hệ thống mở Thiên Mệnh Đại Lễ Bao… “Đing đoong, chúc mừng túc chủ đã mở Thiên Mệnh Đại Lễ Bao...” “Đing đoong, chúc mừng túc chủ nhận được Đại Tiên Thiên Chí Bảo Dung Hợp Tạp *1!” “Đing đoong, chúc mừng túc chủ nhận được Thái Cổ Thần Thông Thăng Cấp Tạp *1!” “Đing đoong, chúc mừng túc chủ nhận được Thái Sơ Ngũ Hành Chi Khí!” “Lại là ba món bảo bối!!”

Mắt Tần Phong lập tức sáng lên, vội vàng mở thông tin ra xem.

Đại Tiên Thiên Chí Bảo Dung Hợp Tạp: Có thể dung hợp nhiều kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, sau khi dung hợp sẽ giữ lại năng lực ban đầu (tối đa có thể dung hợp bảy kiện!) Thái Cổ Thần Thông Thăng Cấp Tạp: Có thể nâng cấp thần thông của bản thân, cũng có thể bổ sung các Thái Cổ Thần Thông không hoàn chỉnh (Lưu ý: Thẻ này không thể nâng cấp Thái Cổ Thần Thông, chỉ có thể bổ sung các thần thông không hoàn chỉnh.) Thái Sơ Ngũ Hành Chi Khí: Sinh ra khi trời đất sơ khai, lực lượng ngũ hành có thể sinh sôi không ngừng, cũng có thể nghịch chuyển tương khắc, ẩn chứa đạo lý chí cao của trời đất, chúa tể vạn vật vận chuyển.

“Hình như không tệ lắm!” Tần Phong lập tức lẩm bẩm một tiếng, rồi quay đầu nhìn Tiểu Bạch.

Ngay sau đó, hắn vươn tay đòi Tử Kim Hồ Lô, Tán Hồn Hồ Lô từ Tiểu Bạch, rồi lại lấy Thời Gian Hồ Lô, Không Gian Hồ Lô, Hỗn Độn Hồ Lô của mình, cùng với Luyện Yêu Hồ Lô của Tử Diên và Trảm Tiên Hồ Lô của Hồng Hạnh ra.

“Vãi chưởng, nhiều hồ lô thế!?” Triệu Trường Sinh lập tức thốt lên một tiếng tục tĩu, trong lòng mắng Tần Phong là đồ súc sinh.

Người khác có được một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo đã là ghê gớm lắm rồi, nhưng trên người hắn không chỉ có nhiều kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn tập hợp đủ bảy chiếc hồ lô với màu sắc khác nhau.

“Không phải chứ!!” Toàn trường mọi người cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, trong lòng càng thốt lên một tiếng ‘vãi chưởng’ thật lớn.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng Tần Phong nâng cấp Đại Tiên Thiên Chí Bảo là chiêu trò gì đó, nhưng bây giờ nhìn thấy nhiều hồ lô Đại Tiên

Thiên như vậy mới hiểu ra, hắn nói không chừng còn thực sự nắm giữ phương pháp luyện chế Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

“Đing đoong, chúc mừng túc chủ sử dụng Đại Tiên Thiên Chí Bảo Dung Hợp Tạp, thành công dung hợp ra Thất Thải Hồ Lô!” Thất Thải Hồ Lô: Là Đại Tiên Thiên Chí Bảo do bảy chiếc Đại Tiên Thiên Hồ Lô dung hợp mà thành, sở hữu bảy loại năng lực: thời gian, không gian, trảm tiên, hỗn độn, tán hồn, luyện yêu, thôn phệ.

“Hết rồi à!?” Thần sắc Tần Phong không khỏi sững sờ, đại não còn xuất hiện ‘treo máy’.

Vốn dĩ hắn cho rằng bảy chiếc Đại Tiên Thiên Hồ Lô có thể hợp thành một Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng ai ngờ chỉ đơn thuần là dung hợp bảy loại năng lực, vẫn là một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Cũng từ việc này có thể thấy được mức độ hiếm có của Hỗn Độn Chí Bảo!

“Của thỏ ta à!?” Tiểu Bạch lập tức vươn cái đầu nhỏ ra, mắt chăm chú nhìn chằm chằm chiếc hồ lô.

“Cầm lấy đi!!” Tần Phong có chút không vui, phất tay ném cho Tiểu Bạch.

Hiện tại hắn sau khi đã được chiêm ngưỡng Hỗn Độn Chí Bảo, thì không còn coi trọng mấy cái Đại Tiên Thiên Chí Bảo này nữa, cứ như Tiểu Điềm Điềm trong mắt Chí Tôn Bảo biến thành Ngưu Phu Nhân vậy.

“Chủ nhân thỏ ta là tốt nhất!!” Tiểu Bạch vui vẻ tiến lên cọ cọ, cũng kích động đến mức suýt nhảy cẫng lên.

Ngay sau đó, như thể sợ Tần Phong đổi ý, nó vội vàng ôm chặt chiếc hồ lô Thất Thải vào lòng.

“Chủ nhân, chủ nhân!!” Thanh Thanh thấy cảnh này không chịu được, lập tức lay lay Triệu Trường Sinh.

“Chúng ta không so với hắn!” Triệu Trường Sinh lập tức an ủi với giọng chua lè, nói rằng trẻ con thì phải so sánh việc học.

“Con không muốn!!” Thanh Thanh lập tức bĩu môi đầy tủi thân, nói rằng mình chỉ muốn đồ chơi.

“Đing đoong, chúc mừng túc chủ đã khuấy động mối quan hệ giữa Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử và linh sủng, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “50 vạn?!” Tần Phong tạm thời không rảnh đi trêu Triệu Trường Sinh và Thanh Thanh, lại gọi Hệ thống sử dụng Thái Cổ Thần Thông Thăng Cấp Tạp, dự định bổ sung hoàn chỉnh Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

“Đing đoong, chúc mừng túc chủ sử dụng Thái Cổ Thần Thông Thăng Cấp Tạp, thành công bổ sung Nhất Khí Hóa Tam Thanh!” “Bổ sung xong rồi ư!?” Tần Phong lẩm bẩm một tiếng, không cảm thấy có gì thay đổi.

Ầm ầm!!

Thân thể Tần Phong đột nhiên chấn động mạnh, trong não hải vang lên tiếng oanh minh.

Ngay sau đó, hắn như thể hồn xuất khiếu, đi tới một không gian thần bí.

Chỉ thấy bầu trời nơi đây bị mây đen cuồn cuộn che phủ, từng tia sét màu tím ẩn hiện trong đó, còn có một bóng người đứng trên đỉnh núi hùng vĩ, khí tức lại tựa như hỗn độn lúc khai thiên tích địa, mênh mông vô biên.

Sau đó, người này liền biến mất tại chỗ, hóa thành ba đạo quang mang xanh, đỏ, trắng.

Và khi quang mang dần tiêu tán, ba đạo thân ảnh cũng theo đó chậm rãi hiện ra, mỗi người đều sở hữu khí tức mênh mông vô biên, cũng sẽ không vì thời gian và khoảng cách mà tiêu tán giữa trời đất.

“Đây chính là bản hoàn chỉnh của Nhất Khí Hóa Tam Thanh ư!?” Tần Phong không nhịn được lẩm bẩm một tiếng, ý thức mơ hồ bắt đầu trở về.

“Hắn vừa nãy có phải là đốn ngộ rồi không!?” Triệu Trường Sinh trừng lớn mắt, kinh hãi nhìn Tần Phong.

Tuy rằng khí tức lĩnh ngộ vừa rồi chỉ thoáng qua, nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm nhìn thấy thiên tài của hắn, có 100% nắm chắc xác định Tần Phong vừa rồi đã đốn ngộ, lại còn là đốn ngộ thần thông của thời Thái Cổ.

“Vì sao!?” Thanh Thanh như thể Đại Ngọc uống thuốc, lộ ra vẻ mặt bi thương đau khổ.

Vốn dĩ nàng còn mong chờ lão phụ thân có thể ‘hóa rồng’ khiến mình kiêu ngạo một chút, nhưng ai ngờ lão phụ thân đã sống mấy chục, thậm chí mấy trăm vạn năm, cuối cùng không những tài lực không bằng kẻ sống có trăm năm, mà cả tu vi cũng không ‘ngầu’ bằng người ta.

“Đây là chủ nhân của thỏ ta!!” Tiểu Bạch kiêu ngạo ưỡn ngực, như thể đang khoe khoang với toàn thế giới.

Nó còn không quên cầm chiếc hồ lô Thất Thải vừa có được, chạy tới chạy lui trước mặt những người quen biết, một mực đợi người ta mở miệng hỏi, tự mình kiên nhẫn trả lời một lượt xong mới rời đi tìm mục tiêu tiếp theo.

“Lại nữa rồi!” Đội ngũ chuyên nghiệp bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đối với cảnh tượng này đã sớm thành quen.

Nhưng so với sự hâm mộ và thở dài của những người khác, Tử

Diên và những người khác lại cảm thấy vô cùng không vui, trước đây dù sao mình cũng có một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng bây giờ sau khi bị Tần Phong dung hợp, trong tay mình không còn một kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo nào cả.

“Ách, trẫm còn có việc!!” Tần Phong thấy tình hình không ổn, lập tức bay về phía Thiên Cung.

“Ca, đợi đệ!!” Tần Hạo không nói hai lời, nhanh chóng đuổi theo.

Mà Tiểu Tam Tam vẫn im lặng, chỉ biết đi theo Tần Phong liều mạng.

“Mình có nên đi không!?” Triệu Trường Sinh nhìn những đứa trẻ đang đói bụng ở nhà, cuối cùng nghiến răng một cái rồi cũng nhanh chóng đuổi theo.

Mặc dù trong Thiên Cung ẩn chứa một đại BOSS còn đáng sợ hơn cả Hợp Đạo cảnh, nhưng hắn khi đoạn tuyệt truyền thừa của Ẩn Môn đã đắc tội với đối phương rồi, cho nên muốn trốn hiển nhiên là không thể lắm, chi bằng cứ đi theo đám yêu nghiệt Tần Phong này mà xem sao.

Chương 2068

Biết đâu còn có thể tìm được cơ hội, như lần trước khi công đánh Ẩn Môn, nhân cơ hội kiếm chút đồ ăn cho lũ trẻ, bản thân mình cũng có thể chén được một miếng nóng sốt.

Rất nhanh sau đó — Tần Phong đã đến cổng Thiên Cung, phía trên cao treo tấm biển 'Thiên Cung'.

"Đây chính là Thiên Cung trong truyền thuyết ư!?" Tần Phong ngẩng đầu lẩm bẩm một tiếng, rồi nhấc chân bước vào.

Bước...!

Tiếng bước chân trong trẻo vang lên, Thiên Cung đã đón một người trẻ tuổi...

"Đây chính là Thiên Cung!?" Tần Hạo và Lâm Tam liền theo sát phía sau, cũng bước vào cổng Thiên Cung.

Ngay sau đó Triệu Trường Sinh cũng dẫn theo Thanh Thanh tới, nhưng hắn lại quen thuộc đứng ở ngoài cổng Thiên Cung, cứ như thể chỉ đợi Tần Phong bước thêm một bước nữa, hắn mới dám bước vào vậy.

"Lão Triệu, ông như vậy không hay lắm đâu!?" Tần Phong thấy Triệu Trường Sinh lại 'cẩu' nữa rồi, không nhịn được mở miệng châm chọc.

Vốn dĩ hắn cho rằng trong trận đại chiến này có thể nhìn thấu giới hạn của lão Triệu, nhưng không ngờ mình vẫn không nhìn thấu được giới hạn của hắn.

Bây giờ nhị đệ và Tiểu Tam Tam liên thủ đại chiến xong cả người đầy chật vật, ngay cả hắn dùng năm thành lực một chọi tám cũng chỉ hơi bẩn vạt áo, nhưng duy nhất lão Triệu thì đến vạt áo cũng không bị dính bẩn chút nào.

“Đúng vậy!” Tần Hạo cũng không nhịn được châm chọc nói: “Trên người chúng ta ít nhiều gì cũng có chút vết thương, nhưng ngươi lại ngay cả một lớp da cũng không bị rách, làm sao mà lại có ý tốt đi đằng sau chúng ta được chứ!?” “Ai nói ta không sao!!” Triệu Trường Sinh lập tức vội vàng cãi lại: “Kiếm của ta đều bị bọn họ đánh gãy rồi, vừa nãy các ngươi đâu phải không thấy ta dùng đao.” Nói xong... còn lấy ra thanh kiếm gãy của mình, rồi rơi nước mắt đau lòng.

Ngay sau đó còn không quên đáng thương nhìn Tần Phong, như thể đang hỏi hắn thanh kiếm của mình có thể cứu vãn được không, tốt nhất là được nâng cấp lên Đại Tiên Thiên Chí Bảo giống như Vô Trần Kiếm của Lâm Tam.

“Mọi người đều cẩn thận một chút!” Tần Phong trực tiếp chọn cách phớt lờ, ánh mắt nhìn về phía sâu trong Thiên Cung.

Ngay sau đó hắn dứt khoát kích hoạt Ba Đầu Sáu Tay, một cái đầu kích hoạt Trùng Đồng, một cái đầu kích hoạt Thiên Nhãn, một cái đầu cảnh giác nhìn về phía trước.

Sáu cánh tay cũng không nhàn rỗi, một tay cầm Hỗn Độn Châu, một tay cầm Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, một tay cầm Đại Tiên Thiên Tây Phương Kỳ, một tay cầm Càn Khôn Đỉnh, một tay cầm Vô Tận Kiếm Hạp, một tay cầm Lạc Bảo Kim Tiền.

Xung quanh cơ thể hắn dũng động Ngũ Hành Đại Đạo Chi Lực và Âm Dương Đại Đạo Chi Lực, còn có Kim Ô phân thân ở bên ngoài sẵn sàng xông vào chi viện bất cứ lúc nào.

“Đúng là phải cẩn thận thật!!” Tiểu Bạch cũng nghiêm túc hẳn lên, vội vàng tự trang bị cho mình.

Chỉ thấy nó tay trái cầm Đại Tiên Thiên Phiên Thiên Ấn, tay phải cầm Đại Tiên Thiên Quạt Ba Tiêu, bụng nhỏ thắt Khổn Tiên Thằng, đỉnh đầu là ba cuốn Phong Thần Bảng, dưới mông là Thất Thải Hồ Lô, trên người khoác Vô Thượng Thiên Thư, phía trước mở đường là Thượng Phương Bảo Kiếm, phía sau được bảo vệ bởi Đạo Đức Chuyên, còn có ba cuốn thẻ tre Thánh Nhân quấn quanh người một vòng.

Ngay sau đó còn phóng thích ra Thôn Phệ Đại Đạo Chi Lực, Không Gian Đại Đạo Chi Lực, thậm chí còn học Tần Phong thêm vào các loại 'buff' tăng chiến lực.

"Chủ nhân, chủ nhân!!" Thanh Thanh lần nữa 'phá phòng' không chịu nổi, liều mạng lay lay Triệu Trường Sinh.

"Chúng ta không so với hắn!" Triệu Trường Sinh vẫn an ủi với giọng chua lè, bảo Thanh Thanh hãy dồn tinh lực vào tu luyện.

"Hu hu!!" Thanh Thanh mặt đầy tủi thân, nói rằng không muốn tu luyện.

Cứ như thể học sinh cá biệt ngày nào cũng chạy đến trước mặt bạn khoe khoang sự ưu việt, còn người cha nghèo của bạn thì chỉ biết bảo bạn học hành chăm chỉ, còn nói cái gì đợi sau này học thành tài có tiền đồ thì sẽ vượt mặt đối phương, nào ngờ người ta đã sớm dựa vào cha giàu mà đi du học nước ngoài rồi.

"Ách..." Khóe mắt Tần Hạo giật giật, cũng cảm thấy ca ca ruột của mình hơi quá đáng.

"Cho dù trong nhà có tiền có thế, cũng không thể làm hư trẻ con như vậy..." Nhưng khi Tần Phong đưa cho hắn cây Kim Long Chùy đã được nâng cấp thành Đại Tiên Thiên Chí Bảo, hắn lập tức lại cảm thấy cho trẻ con sớm cảm nhận sự tàn khốc của xã hội cũng không phải là chuyện xấu gì.

“Đing đoong, chúc mừng túc chủ đã khuấy động mối quan hệ giữa Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử và linh sủng, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Đing đoong, chúc mừng túc chủ đã làm hư Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn Phản Phái Điểm!” “Làm hư ư!?” Tần Phong trong lòng lập tức châm chọc, nói rằng đệ đệ của hắn vốn dĩ đã có cái đức hạnh này rồi.

“Vô vị!” Lâm Tam liếc nhìn mấy người, trực tiếp dẫn đầu đi ở phía trước nhất.

Hắn không có ý định trang bị toàn thân cho mình, cũng không học Triệu Trường Sinh đem người bảo vệ phía trước, chỉ là trong tay cầm một thanh Vô Trần Kiếm, bên cạnh lơ lửng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

“Dũng cảm!!” Tần Phong và lão Triệu đồng thanh nói, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng khi bọn họ nhìn nhau một cái, sự chán ghét trong mắt lại không sao che giấu được.

Trước đây khi không có sự so sánh, nhìn bản thân mình đơn giản là một người hoàn chỉnh, nhưng bây giờ nhìn thấy một người giống hệt mình, mới biết đối phương đáng ghét đến mức nào.

Đương nhiên trong mắt bọn họ, bản thân mình vẫn là hoàn mỹ!!

Rầm một tiếng!!

Khi mấy người tới chủ điện Thiên Cung, Lâm Tam trực tiếp một kiếm chém bay cánh cửa.

Chỉ thấy cảnh tượng bên trong còn vàng son, mỹ lệ, rộng lớn và hùng vĩ hơn cả trong tưởng tượng của bọn họ, lại có hơn chục cây cột ngọc rồng vàng to lớn vô cùng sừng sững, toàn thân được làm từ vàng ròng và mỹ ngọc thượng hạng, trên đó khắc họa hình rồng cuộn sống động như thật, vảy rồng lấp lánh ánh sáng chói mắt, mắt rồng lại linh động có thần như vật sống, như thể không phải đang chống đỡ một tòa cung điện, mà là đang chống đỡ cả bầu trời.

Lại nhìn sàn nhà dưới chân, chất liệu ấm áp như ngọc, màu sắc tươi tắn bắt mắt, mỗi một khối đều có thể gọi là hi thế trân bảo.

Nhìn kỹ còn có thể phát hiện trên đó có những phù văn được chạm khắc tinh xảo, tựa như ẩn chứa lực lượng đại đạo vô tận, nếu tùy tiện gỡ một khối từ trên sàn xuống, e rằng cũng sẽ khiến thế nhân điên cuồng tranh giành.

“Vãi chưởng, quá mẹ nó phô trương lãng phí!!” Tần Phong lập tức chính khí lẫm liệt nói: “Không được, chúng ta phải kiên quyết đả kích loại phong khí này, tuyệt đối không thể để loại gió xấu này tiếp tục tồn tại.” “Chủ nhân thỏ ta nói đúng!!” Tiểu Bạch lập tức thần sắc nghiêm túc, gật gật cái đầu nhỏ phụ họa nói: “Chúng ta phải kiên quyết đả kích loại phong khí không tốt này, nhưng xét đến đây là thành quả lao động của tán tu, cho nên chúng ta nên tịch thu.” Bốn người kia nhìn một người một thỏ, muốn cho bọn họ thể nghiệm cho tốt.

Nhưng Tần Phong và Tiểu Bạch nổi tiếng là mặt dày, đối với điều này một chút cũng không cảm thấy ngại, chỉ cần cuối cùng Thiên Cung thuộc về bọn họ là được rồi.

“Các ngươi mau nhìn!!” Thanh Thanh đột nhiên kinh hô một tiếng, vươn tay chỉ vào sâu trong cung điện.

Chỉ thấy sâu trong cung điện có một chiếc quan tài quỷ dị lại to lớn, không chỉ tản ra khí tức khủng bố khiến người ta sợ hãi, mà còn mang theo một luồng áp bách đến nghẹt thở.

Quan tài được chế tạo từ dược liệu không rõ tên, toàn thân đen kịt, khắc chín con cự long đen sống động như thật, thân thể chúng uốn lượn, nhe nanh múa vuốt, mắt rồng lóe lên ánh sáng đỏ như máu, như thể đang bảo vệ vật thần bí bên trong quan tài.

Bốn góc còn có mỗi góc một sợi xích sắt đen to lớn vươn ra, trên xích sắt cũng khắc đầy phù văn, một đầu kéo dài vào bóng tối vô tận, như thể kết nối với một thế giới thần bí khác.

“Đây là quan tài gì!?” Lâm Tam nhìn bốn phía, lông mày không khỏi cau lại.

Nếu phân chia theo tiên ma, thì chiếc quan tài trước mắt rõ ràng là ma vật, nhưng Thiên Cung lại là chốn tiên gia chính thống, thực sự không thể nào liên hệ việc Thiên Cung lại cung phụng một chiếc ma quan với nhau được.

“Người đời sau, chúng ta lại gặp nhau rồi!!” Ngay khi mọi người còn đang cảm thấy nghi hoặc, bên trong quan tài truyền ra một giọng nói già nua...

“Bên trong có người!?” Bốn người sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhanh chóng lấy vũ khí ra đề phòng.

“Là hắn!!” Tiểu Bạch mắt chăm chú nhìn chằm chằm ma quan, biết đó là Đạo Tổ đã làm chủ nhân của nó bị thương.

Chương 2069

Xoảng xoảng!!

Năng lượng khủng bố đột nhiên bùng phát từ trong quan tài, bốn sợi xích sắt va chạm phát ra từng trận âm thanh kim loại.

Ngay sau đó, những sợi xích sắt như thể kéo dài vào bóng tối vô tận bắt đầu co rút lại, phù văn khắc trên đó cũng bắt đầu chớp động kịch liệt, chiếc quan tài đen còn nứt ra một khe hở, vô tận hắc khí không ngừng dũng ra từ bên trong, tùy ý tràn ngập trong Thiên Cung đầy tiên gia chi khí.

“Luồng khí tức này...” Sắc mặt Tần Phong lập tức trở nên ngưng trọng, phát hiện hắc khí rất giống Bất Tường Chi Khí.

“Đây không phải là quan tài bình thường!!” Triệu Trường Sinh ánh mắt ngưng trọng nói: “Ta nhớ ta từng đọc một cuốn sách về thời Thái Cổ, trên đó ghi chép có một kiện hung sát dị bảo, tên là Trấn Thiên Quan, là do nguyên thần tinh huyết của Đại Đạo Ma Thần nào đó hóa thành, có thể phong ấn tồn tại khủng bố trên Tiên Đế.” “Hung sát dị bảo!?” Tần Phong như một ‘bé ngoan tò mò’, đợi lão Triệu tiếp tục phổ cập kiến thức.

“Cái này ta cũng không biết!” Triệu Trường Sinh mặt đầy vẻ vô tội, rồi chuyển giọng nói: “Nhưng từ khí tức của Trấn Thiên Quan này mà xem, hẳn là cũng tương tự với Hỗn Độn Chí Bảo kia, ước chừng cũng chỉ là sự khác biệt giữa tiên khí và ma khí.” “Ngươi không biết!?” Ba người Tần Phong lập tức kinh hãi quay đầu nhìn lại, như thể vừa nghe thấy mỹ nữ ban ngày không mặc quần áo vậy.

Phải biết rằng, Triệu Trường Sinh chính là ‘hóa thạch sống’ trong lòng bọn họ, ngay cả ba bốn trăm Tiên Đế cũng có thể nhận ra từng người một, bây giờ lại không nhận ra một cái Trấn Thiên Quan nhỏ nhoi.

“Ta thật sự không biết!!” Triệu Trường Sinh mặt đầy vẻ vô tội, nói rằng thật sự không biết.

Tuy rằng hắn sở hữu Trường Sinh Đại Đạo Chi Ấn, đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng, nhưng thời Thái Cổ thực sự quá xa xưa rồi, thêm vào đó Thiên Cung lại cố ý xóa bỏ lịch sử, cho nên hắn cũng chỉ có thể thông qua một số tàn bản mà tìm kiếm manh mối.

“Khoan đã!!” Lâm Tam dẫn đầu phản ứng lại nói: “Ngươi vừa nãy nói Trấn Thiên Quan này là dùng để phong ấn ư!?” “Phong ấn!?” Những người khác cũng đột nhiên phản ứng lại, đồng loạt nhìn về phía Trấn Thiên Quan.

Với tư cách là chủ nhân của Thiên Cung, việc đặt loại hung sát dị bảo này trong nhà đã đủ hoang đường rồi, bây giờ lại còn tự phong ấn mình vào trong quan tài, không những khiến người ta không thể đoán ra, mà còn khắp nơi đều lộ ra vẻ quỷ dị.

“Không thể để hắn ra ngoài!!” Trong lòng Lâm Tam lập tức có quyết định, phất tay tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Chỉ thấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp lập tức bùng phát ra huyền hoàng chi khí thuần túy nhất giữa trời đất, ánh sáng lưu chuyển còn hiện ra cảnh tượng tráng lệ khi trời đất sơ khai, ngay sau đó dòng chảy thời gian cuồn cuộn trong Thiên Cung, vũ trụ huyền bí cũng theo đó chậm rãi mở ra trước mắt.

Ầm ầm!!

Tiếng oanh minh chói tai đột nhiên vang lên, Thiên Cung cũng bắt đầu chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp bay lên trên

Trấn Thiên Quan, huyền hoàng chi khí vô tận như hồng lưu đổ xuống, như thể Thái Sơn áp đỉnh muốn đè chặt nắp quan tài đang hé mở.

“Ta cũng đến!!” Tần Hạo cũng gia nhập vào hoạt động trấn áp, phất tay lấy ra Địa Thư của mình ném ra.

Chỉ thấy Địa Thư màu đồng cổ xưa bùng phát ra quang mang chói mắt, uy áp khủng bố tựa hồ có thể trấn áp mọi biến động trên thế gian, khi lật mở còn có những quang ảnh kỳ dị lưu chuyển bên trong, như thể thu nạp toàn bộ đại địa rộng lớn của Tiên Giới vào trong đó.

Ầm ầm!!

Hai kiện Đại Tiên Thiên Chí Bảo đồng thời bùng phát, uy áp khủng bố khiến Thiên Cung chấn động.

Nhưng lúc này Đại Tiên Thiên Chí Bảo đã có chút lỗi thời, không những không thể đè nắp quan tài xuống, mà còn không thể ngăn cản tốc độ mở ra của nắp Trấn Thiên Quan, hắc khí không rõ tên bên trong cũng không ngừng tràn ra ngoài.

“Không hay rồi!!” Sắc mặt Tần Phong cũng biến đổi, nhanh chóng lấy ra Hỗn Độn Châu.

Ngay sau đó một luồng hỗn độn chi khí khủng bố từ đó phun trào ra, hóa thành từng sợi xích sắt như rắn quấn chặt Trấn Thiên Quan, khiến khe hở ban đầu nứt ra khép lại, hắc khí không rõ tên bên trong cũng ngừng chảy ra.

“Trấn áp được rồi ư!?” Bốn người chăm chú nhìn chằm chằm Trấn Thiên Quan, trái tim treo ngược không hề buông xuống.

Tuy rằng bọn họ chưa từng gặp cái gọi là Đạo Tổ này, nhưng lại biết hắn là một tồn tại cường đại hơn cả Hợp Đạo, còn là người chiến thắng cuối cùng đã liên tiếp thắng hai lần Thái Cổ Đại Chiến, cho nên không dám có chút nào lơ là.

Rầm một tiếng!!

Ngay khi bốn người nhẹ nhàng tiến lên kiểm tra, nắp quan tài của Trấn Thiên Quan liền nổ tung ra.

Ngay sau đó, trong Thiên Cung như thể bỗng nhiên nổi lên một cơn cuồng phong, trực tiếp hất bay bốn người Tần Phong ra ngoài, còn kèm theo một luồng hắc khí từ trong quan tài xông thẳng lên trời, như thể muốn thôn phệ cả trời đất.

“A!!” Bốn người Tần Phong phát ra một tiếng kêu thê thảm, rồi nặng nề bay ngược đâm vào tường Thiên Cung.

Cũng may tường Thiên Cung không bị làm ẩu, nếu không bọn họ không biết sẽ bị hất bay tới đâu rồi.

“Phụt!!” Tần Hạo và Lâm Tam phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy khí huyết trong ngực sôi trào dữ dội.

“Phụt!!” Triệu Trường Sinh liếc nhìn hai người, cũng phun ra một ngụm máu tươi.

“Phụt!!” Tần Phong liếc nhìn ba người, cũng phun ra một ngụm máu tươi.

“Ừm!?” Tiểu Bạch nhìn bốn người, cảm thấy không phun thì không lịch sự.

“A, lũ đàn ông!!” Thanh Thanh đảo một cái trắng mắt, rồi lại nghiêm túc nhìn về phía Trấn Thiên Quan.

Chỉ thấy trong Trấn Thiên Quan vẫn đang phun hắc khí, đột nhiên một bàn tay già nua tóm lấy mép quan tài, ngay sau đó trong sự căng thẳng tột độ của mọi người, một lão già râu trắng tiên phong đạo cốt, thân mặc bạch y ngồi dậy.

“Hắn chính là Đạo Tổ!?” Tần Phong và những người khác thần sắc đề phòng, cũng tỏ ra vô cùng căng thẳng.

Nhưng Đạo Tổ lại không có ý định tấn công bọn họ, ngược lại như một cao nhân thế ngoại tiên phong đạo cốt, khoanh chân lơ lửng trên Trấn Thiên Quan, xung quanh cơ thể không chỉ dũng động một luồng tiên quang dịu dàng, phía sau đầu còn có từng vòng tiên hoàn màu vàng.

Đương nhiên... nếu như chiếc Trấn Thiên Quan dưới mông hắn không phun hắc khí, thì tuyệt đối là tiên tổ mạnh nhất, chính phái nhất trong tiểu thuyết huyền huyễn.

“Thì ra ngươi ở thời đại này!” Đạo Tổ ánh mắt rơi trên người Tần Phong, khẽ nói: “Lần trước gặp mặt ngươi luyện hóa một thành Đại Đạo Chi Lực, lần này gặp mặt ngươi lại luyện hóa được hai thành Đại Đạo Chi Lực.” “Lần trước gặp mặt!?” Trong lòng Tần Hạo và Lâm Tam kinh hãi, không biết hai bên đã gặp mặt khi nào.

“Nhìn ta làm gì?

Xử hắn đi chứ!” Tần Phong không có cái bệnh ‘phản diện nói nhiều’, toàn thân lập tức dũng động Hỗn Nguyên Chi Lực.

“Chủ nhân thỏ ta nói đúng, xử hắn đi chứ!!” Tiểu Bạch cũng thần sắc nghiêm túc phụ họa nói: “Lão già này vừa xuất hiện trên người đã phun hắc khí, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì, chúng ta phải đại diện chính nghĩa tiêu diệt hắn mới được.” “Đại diện chính nghĩa!?” Ba người Tần Hạo thần sắc hơi sững sờ, luôn cảm thấy Tiểu Bạch đang cướp lời thoại của bọn họ.

Nhưng Tần Phong lúc này không có thời gian quan tâm ai cướp lời ai, lập tức thi triển bản hoàn chỉnh của Nhất Khí Hóa Tam Thanh, phân tách ra hai phân thân tấn công Đạo Tổ một cách mãnh liệt...

Ầm ầm!!

Đại Đạo Thiên Địa cấp tốc hội tụ, dẫn đến hư không chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó Tần Phong biến mất tại chỗ, hóa thành ba đạo quang mang xanh, đỏ, trắng.

Và khi ba đạo quang mang dần tiêu tán, ba Tần Phong cũng theo đó xuất hiện trong cung điện, mỗi người không chỉ sở hữu chiến lực khủng bố của bản thể Tần Phong, mà còn sẽ không vì thời gian và khoảng cách mà tiêu tán giữa trời đất.

Chương 2070

Chỉ thấy bọn họ một trái một phải nhanh chóng xông về phía Đạo Tổ, không chỉ kích hoạt Tổ Vu Huyết Mạch Chi Lực, mà còn khai mở 100% Hỗn Nguyên Đạo Thể, cùng với việc thêm vào hơn ba mươi 'buff'.

Có thể nói vừa ra tay đã là toàn lực, không có chuyện đối địch chỉ dùng ba phần lực.

Nhưng cho dù Tần Phong vừa lên đã dùng toàn lực, lại còn là toàn lực gấp đôi, thì Đạo Tổ đối diện vẫn không có bất kỳ biểu cảm gì, chỉ nhấc mí mắt nhàn nhạt nhìn một cái.

Bành!

Bành!

Hai tiếng nổ vang lên trong cung điện, hai phân thân cũng trong nháy mắt vỡ tan.

"Phụt!!" Bản thể Tần Phong phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên cũng chịu một chút liên lụy.

"Chủ nhân!!" Tiểu Bạch lập tức lo lắng, vội vàng lấy ra một viên đan dược.

Chỉ thấy viên đan này toàn thân tròn trĩnh, lấp lánh tiên quang dịu dàng, còn có thể cảm nhận rõ ràng bên trong ẩn chứa một luồng dược lực khổng lồ, chính là Cửu Nguyên Dưỡng Hồn Đan mà Tần Phong những năm này thu thập dược liệu luyện chế, về lý thuyết có thể tẩm bổ nguyên thần và trị liệu nguyên thần.

"Cái gì!!" Tần Hạo và những người khác lập tức trừng mắt kinh hô, khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Phải biết rằng, Tần Phong trong trạng thái vừa rồi là một tồn tại vô địch, ngay cả việc tiêu diệt tám tên Hợp Đạo cảnh cũng không chớp mắt, nhưng bây giờ lại ra tay gấp đôi, ngược lại lại bị người ta một ánh mắt liền tiêu diệt, thậm chí ngay cả gần trăm mét cũng không tiến vào được.

“Nhất Khí Hóa Tam Thanh, một thần thông không tệ!” Đạo Tổ nhàn nhạt mở miệng nói: “Đáng tiếc ngươi chỉ luyện hóa được hai thành Đại Đạo Chi Lực, lại còn là tu vi Tiên Đế đỉnh phong, căn bản không phải đối thủ của lão phu.” “Ai nói ta chỉ luyện hóa hai thành!!” Tần Phong một tay lau vết máu ở khóe miệng, sau đó đẩy viên đan dược Tiểu Bạch đưa tới.

Ngay sau đó, chỉ thấy khí tức quanh thân hắn lại lần nữa sôi trào lên, không chỉ tiêm hai thành Đại Đạo Chi Lực vào Ngũ Hành Đại Đạo, mà còn gọi Hệ thống sử dụng Thái Sơ Ngũ Hành Chi Khí.

Ầm ầm!!

Tiếng oanh minh chói tai vang vọng Thiên Cung, toàn bộ Tiên Giới bắt đầu chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó, phía sau Tần Phong hiện ra ngũ sắc thần quang, hóa thành năm sợi xích xuyên thấu hư không mà đi, cưỡng ép thu hồi một thành Đại Đạo Chi Lực đang tản mát khắp Tiên Giới, hơn nữa thông qua Hỗn Độn Châu trong tay mà luyện hóa nó trong nháy mắt.

“Đúng là ba thành!” Đạo Tổ sắc mặt bình tĩnh bình luận: “Đáng tiếc vẫn không thắng nổi!!” “Cái này phải đánh mới biết được!!” Trong mắt Tần Phong lóe lên quang mang chính nghĩa, Hỗn Nguyên Chi Khí toàn thân cũng bùng phát như núi lửa.

Tuy rằng Đạo Tổ đã thắng hai lần Thái Cổ Đại Chiến trước đó, nhưng làm gì có đứa trẻ nào ngày nào cũng khóc, làm gì có con bạc nào ngày nào cũng thua, lần này cũng nên đến lượt bọn họ thắng rồi.

Nhưng ngay khi hắn trong trạng thái đầy đủ lao về phía Đạo Tổ, đối phương vẫn chỉ nhấc mí mắt nhàn nhạt nhìn một cái.

Rầm một tiếng!!

Tần Phong đang phát động tấn công lập tức như chịu trọng kích, như thể bị một chiếc xe tải đang chạy tốc độ cao đâm phải.

“Ca!!” “Tần huynh!!” “Tần sư đệ!!” Ba người Tần Hạo lập tức kinh hô, vội vàng xông lên muốn đỡ người.

Nhưng Tần Phong lúc này như một quả pháo vừa ra khỏi nòng, không chỉ mang theo lực xung kích mạnh mẽ đâm bay cả ba người bọn họ, mà còn trực tiếp xuyên thủng bức tường Thiên Cung không bị làm ẩu.

Ngay sau đó bốn người như rác rưởi bị ném xuống từ trên tàu hỏa, từ Thiên Cung cao cao tại thượng mà nhanh chóng rơi xuống.

“Kia là...” Mọi người phía dưới thấy cảnh tượng này, lập tức kinh hô đầy khó tin.

Má nó!!

Cái này chắc chắn không phải bọn họ hoa mắt rồi sao!?

Tuy rằng Triệu Trường Sinh và những người khác chỉ là một đám vai phụ không mấy nổi bật, nhưng Tần Phong lại là người vừa mới đạt được danh hiệu thiên hạ vô địch.

Bây giờ vừa mới vào Thiên Cung chưa đầy hai phút rưỡi, đã bị người ta ném ra ngoài như ném rác vậy!?

“Cái gì!!” Kim Ô phân thân đang chi viện bên ngoài cung điện, sắc mặt biến đổi nhanh chóng bay lên đỡ người.

“Phụt!!” Tần Phong lập tức phun ra mấy ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt trong nháy mắt vỡ nát.

Vốn dĩ hắn cho rằng mình có nhiều ‘buff’ và thể chất gia thân như vậy, cho dù chưa đột phá lên trên Tiên Đế, cũng có thể đấu tay đôi với đối phương.

Nhưng không ngờ hiện thực lại cho hắn một cái tát vang dội, Tiên Đế và trên Tiên Đế hoàn toàn là hai khái niệm khác biệt.

Cho dù hắn đã lĩnh ngộ mấy chục ‘buff’ tăng chiến lực, sở hữu Tổ Vu Huyết Mạch Chi Lực và Hỗn Nguyên Đạo Thể, cùng với các loại thần thông và tiềm chất Thập Nhị Phẩm Hoa Khai... vẫn không thể vượt cấp đi khiêu chiến trên Tiên Đế.

Phương pháp duy nhất có thể chiến thắng đối phương, chỉ có thể là đồng dạng đột phá trên Tiên Đế.

“Bệ hạ!!” Tử Diên và những người khác mặt đầy lo lắng, vội vàng tiến lên kiểm tra vết thương.

“Bảo vệ Bệ Hạ!!” Không biết ai lớn tiếng hô một tiếng, mọi người lập tức bừng tỉnh.

Chỉ thấy một đám đệ tử Tần Gia nhanh chóng xông lên, bảo vệ Tần Phong ba lớp trong, ba lớp ngoài, còn đội ngũ chuyên nghiệp cũng thần sắc cảnh giác nhìn về phía Thiên Cung.

Còn về Tần Hạo...

Từ Thiên Cung rơi xuống, không những không ai lên đỡ, mà còn không ai lên bảo vệ, cứ thế thẳng tắp từ trên không trung rơi xuống, tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất.

“Hu hu, ta khóc một lát là ổn rồi!!” Tần Hạo nhìn thấy ca ca ruột được bảo vệ nghiêm ngặt, trong lòng đừng nói là tủi thân đến mức nào.

Rõ ràng mọi người đều là đệ tử Tần Gia, lại còn cùng chui ra từ bụng một người mẹ, thậm chí là anh em song sinh chênh nhau ba tuổi, tại sao mọi người đều yêu ca ca, mà lại không yêu đệ đệ này chứ!?

"Đừng khóc nữa, địch nhân đến rồi!" Lâm Tam thì không hiểu cái gọi là làm màu, đã bò dậy nhìn về phía Thiên Cung.

Chỉ thấy bóng dáng Đạo Tổ đã đến bên ngoài Thiên Cung, vẫn khoanh chân ngồi trên hư không, toàn thân lấp lánh tiên quang màu trắng ngũ sắc rực rỡ.

"Tại sao lại cố chấp tìm kiếm chân tướng!?" Đạo Tổ nhìn đám đông dày đặc phía dưới, âm thanh du du nói: "Sống trong thế giới mộng cảnh không tốt sao?

Mỗi ngày vẫn có thể tu luyện, chỉ là chất lượng tu luyện hạ thấp đi một chút mà thôi." "Đừng ở đây đánh tráo khái niệm!" Lâm Tam lập tức chính khí phát biểu: "Cái gọi là hạ thấp đi một chút của ngươi, chẳng qua là lời nói dối để che đậy sự tham lam và ích kỷ của chính ngươi, chúng ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với loại người giả dối như ngươi, chúng ta muốn tạo ra một Tiên Giới thật sự công bằng, công chính, để mỗi tu tiên giả đều có thể theo đuổi đại đạo thuộc về chính mình." "Hắc hắc..." Đạo Tổ như thể bị chọc cười nói: "Rõ ràng biết không địch lại mà vẫn tử chiến, đó là sự ngu xuẩn mang tên nhiệt huyết, cho dù các ngươi từng may mắn thắng qua, cũng chẳng qua là sự ưu ái của vận mệnh, lần này các ngươi sẽ không có cái may mắn đó nữa đâu." "Con người ai cũng sẽ chết..." Lâm Tam vẫn ánh mắt nghiêm túc và vô úy nói: "Có thể chết trên những điều mình vì nó mà phấn đấu, há chẳng phải là một loại may mắn ư, ta, dù chết cũng không hối tiếc..." "Không sai, dù chết cũng không hối hận!!" Tần Hạo cũng bò dậy từ mặt đất, ánh mắt càng thêm kiên định vô cùng.

Ngay sau đó, một cỗ năng lượng cường đại bùng phát từ người y, không chỉ khiến hư không xung quanh rung chuyển, mà còn hóa thành một cơn phong bão cực mạnh quét khắp bốn phương tám hướng, sau lưng y còn hiện ra hư ảnh một ngàn con Long Tượng.

U!!

Chương 2071

Ngao!!

Giữa lúc tinh quang tuôn chảy, Long Tượng chấn động trời đất.

Chỉ thấy tiếng gào thét của một ngàn con Long Tượng khiến thiên địa kịch chấn, tiên khí Tây Châu cũng điên cuồng rót vào hư ảnh Long Tượng, khiến một ngàn con Long Tượng dần dần ngưng luyện lại, không chỉ che khuất trời xanh, mà còn tỏa ra một cỗ khí tức cổ lão tang thương. "Vẫn chưa đủ!!" Tần Hạo như có lửa giận trong lòng, lại ngửa đầu rống lớn một tiếng lên trời.

Ngay sau đó, một cỗ năng lượng tựa hồng thủy mãnh thú lại bùng phát từ trong cơ thể y, không chỉ khiến thân thể y nhanh chóng bành trướng, mà chớp mắt đã hóa thành một người khổng lồ cao ba mét.

Y còn dung hợp với Lôi Đình Tổ Vu Chân Thân phía sau, khiến toàn thân cuồn cuộn lôi đình và bá khí vô tận, khiến chúng nhân Tây Châu không dám nhìn thẳng. "Tổ Vu!!" Các đệ tử Tần gia đều nghiêng mắt kinh hô, biết Tần gia đã xuất hiện Tổ Vu thứ hai.

Thế nhưng Tần Hạo hiển nhiên vẫn chưa hài lòng với bản thân lúc này, lực lượng Tiên Đế đáng sợ trong nháy mắt đã phá vỡ gông cùm thể chất, giúp y thành công đột phá đến Tiên Đế trung giai.

Mà Lâm Tam ở một bên khác cũng tương tự, nhờ vào Huyền Hoàng chi khí mà thành công đột phá Tiên Đế trung giai.

Ngay sau đó, y tay cầm Vô Trần Kiếm nhảy vọt lên, Phệ Thiên Kiếm Ý càng như hồng thủy bùng nổ, khiến nhiệt độ toàn bộ thiên địa trong nháy mắt giảm xuống đến điểm đóng băng. "Kiếm ý thật đáng sợ!!" Toàn trường mọi người lập tức rùng mình, cảm nhận được sự đáng sợ của kiếm ý Lâm Tam.

Ong!

Ong!

Thần uy chói lọi, kiếm đoạn vạn cổ!!

Tiếng kiếm minh lanh lảnh, chói tai vang vọng khắp trời đất, kiếm quang sắc bén càng vọt thẳng lên tận mây xanh, bầu trời như bị một đôi bàn tay vô hình mạnh mẽ xé toạc ra một đường ở giữa, ngay sau đó kiếm quang như chống trời liền nhanh chóng chém về phía Đạo Tổ. "Còn có ta!!" Tần Hạo như thể vừa nhận được buff tấn công nhờ tiếng rống, tay cầm cự chùy nhảy vọt lên đập về phía Đạo Tổ.

Oanh long long!!

Một chùy đánh ra, trời sụp đất lở!!

Chỉ thấy cự chùy Tần Hạo nắm chặt trong tay, như thể ngưng tụ lực tấn công vật lý cường đại, không chỉ khiến mặt đất điên cuồng nứt vỡ sụp lún, mà toàn bộ hư không cũng bắt đầu vỡ vụn như thủy tinh, dường như muốn biến tất cả mọi thứ trong thế giới thành tro bụi. "Chặn!!" Đạo Tổ không hề có bất kỳ động tác nào, chỉ nhẹ nhàng thốt ra một chữ.

Ngay sau đó, Đại Đạo giữa thiên địa liền như nô lệ, nhanh chóng ngưng tụ ra một tấm khiên năng lượng trước người y.

Oanh long long!!

Tiếng oanh minh chói tai muốn vỡ tai vang lên, dẫn đến hư không một trận chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy công kích của Tần Hạo và Lâm Tam va chạm vào tấm khiên phòng hộ trước người Đạo Tổ, lực xung kích cường đại không chỉ gây ra một cơn phong bão năng lượng đáng sợ quét về phía Tây, mà còn khiến hư không Tây Châu bắt đầu nhanh chóng sụp đổ.

Thế nhưng lại không thể phá vỡ phòng ngự của Đạo Tổ, thậm chí ngay cả một chút lay động cũng không có. "Lại có thể chặn được ư!?" Toàn trường mọi người đều nhìn đến ngây người, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Mặc dù Tần Hạo và Lâm Tam chỉ là hai nhân vật phụ không mấy nổi bật, nhưng nếu đặt ở Tiên giới thì cũng là tồn tại cao không thể với tới, vậy mà bây giờ hai người họ liên thủ, lại bị đối phương một chữ chặn lại.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ vạn lần cũng không dám tin! "Tan!!" Đạo Tổ lại mở miệng, thốt ra một chữ.

Ngay sau đó, cơn phong bão năng lượng đáng sợ quét khắp trời đất, trong nháy mắt tan biến giữa thiên địa, cứ như thể từ trước đến nay chưa từng xuất hiện vậy. "Cái gì!!" Tần Hạo và Lâm Tam lập tức trừng mắt kinh hô, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Đại chiêu mà họ dốc hết toàn thân khí lực phóng ra, vậy mà lại bị đối phương dùng hai chữ tiêu diệt, khiến bọn họ dâng lên một cảm giác bất lực như đứa trẻ ba tuổi đối mặt với người đàn ông trưởng thành. "Lời ra pháp theo!!" Triệu Trường Sinh sắc mặt ngưng trọng nói: "Ta từng thấy ghi chép liên quan trong một cuốn cổ tịch, nghe nói chỉ khi tu vi vượt trên Đại Đạo, mới có thể thi triển ra thần thông Lời Ra Pháp Theo này." "Ý gì!?" Tần Hạo nhíu mày hỏi: "Chẳng lẽ muốn đột phá Tiên Đế phía trên, trước tiên phải vượt trên Tam Thiên Đại Đạo sao!?" "Vượt trên Tam Thiên Đại Đạo!?" Lâm Tam không kìm được lẩm bẩm một tiếng, rồi quay đầu nhìn về phía Tần Phong đang bị thương.

Hiện giờ y và Tần Hạo đều vừa mới đột phá Tiên Đế trung giai, cho dù có lĩnh ngộ ra việc vượt trên Tam Thiên Đại Đạo cũng vô dụng, chỉ có Tần Phong, Tiên Đế đỉnh phong này mới có hy vọng.

Còn về Tiên Minh Minh Chủ, tạm thời có thể bỏ qua!

Y không những không có Hỗn Độn Chí Bảo, mà cũng không có Đại Đạo Chi Lực, cho dù có đột phá Tiên Đế phía trên cũng không đánh lại Đạo Tổ. "Không phải..." Tiên Minh Minh Chủ cảm nhận được ánh mắt của mọi người, trong lòng lập tức "vỡ phòng" (ý là không chịu nổi) mà hét lớn "Uy ta Hoa Sinh".

Thế nhưng lúc này mọi người lại không có thời gian để "uy" y, tất cả đều vây quanh Tần Phong để kiểm tra thương thế. "Khụ khụ!!" Tần Phong ho kịch liệt, máu tươi không ngừng phun ra từ miệng.

Đừng thấy Đạo Tổ chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, nhưng tổn thương gây ra cho hắn lại nặng nề vô cùng, nếu không phải hắn đã tiến giai Tổ Vu, luyện thành Hỗn Nguyên Đạo Thể, sở hữu lực lượng nhục thân siêu cường, thì ánh mắt vừa rồi tuyệt đối có thể miểu sát hắn. "Bệ hạ, ngài sao rồi!?" Tử Diên mặt đầy vẻ lo lắng, liều mạng truyền tiên lực cho hắn.

Còn có Tiểu Hương Phi cũng ở một bên, liều mạng truyền sinh mệnh chi lực, cũng như Hữu Dung cắm đầy kim châm lên người Tần Phong. "Chủ nhân!!" Tiểu Bạch trên mặt cũng đầy vẻ lo lắng, lại lấy Cửu Nguyên Dưỡng Hồn Đan ra. "Cái này thì thôi đi..." Đội ngũ chuyên nghiệp nhìn thấy, mí mắt giật giật, vội vàng ngăn lại nói: "Bệ hạ sở hữu Hỗn Nguyên Đạo Thể và Tổ Vu Chi Khu, có nhịp điệu trị thương riêng của mình, đan dược này của ngươi vẫn là đừng dùng nữa." "Có nhịp điệu riêng sao!?" Tiểu Bạch nghi hoặc nhìn đội ngũ chuyên nghiệp một cái, thấy bọn họ trịnh trọng cùng nhau gật đầu.

Mặc dù nó là con thỏ do Tần Phong một tay nuôi lớn, học được kiếm đạo và tiện đạo của Tần Phong, nhưng đối với ý kiến của đa số người thì nó vẫn có thể nghe lọt tai, vì vậy trong sự nghi hoặc đã cất Cửu Nguyên Dưỡng Hồn Đan đi. "Tất cả tránh ra, để ta!!" Một giọng nữ cương nhu vang lên, khiến mọi người đồng loạt nhìn sang.

Chỉ thấy Nam Cung Phượng mặt đầy uy nghiêm đẩy mọi người ra, kính cẩn đến bên Tần Phong ngồi xuống, ngay sau đó, dưới ánh mắt nghi hoặc không hiểu của mọi người, nàng liền vòng tay ôm lấy cổ Tần Phong, môi đối môi hôn hắn. "Không phải, ả ta là ai!?" Tử Diên và những người khác lập tức nổi giận, suýt chút nữa đã không nhịn được mà rút đao tại chỗ.

Hiện tại lão công của họ đang bị trọng thương, một người phụ nữ chưa từng gặp đột nhiên xuất hiện thì cũng thôi đi, nhưng ả ta lại dám, ngay trước mặt các bà vợ và tiểu thiếp của họ, mà hôn môi hắn một cách tình tứ.

Chương 2072

"Lại thêm một người!?" Khác với sự tức giận của Tử Diên và những người khác, Phong Tình lại biểu thị càng nhiều càng tốt.

Thế nhưng ngay khi Tử Diên và những người khác chuẩn bị động thủ, một tiếng phượng minh đột nhiên vang lên, ngay sau đó một con hỏa phượng từ trong cơ thể Nam Cung Phượng bay ra, bao bọc lấy nàng và Tần Phong. "Phượng Hoàng Chi Thể trọng sinh trong lửa!!" Người có kiến thức tại hiện trường lập tức phát ra tiếng kinh hô... "Dục Hỏa Trọng Sinh!!" Tử Diên và những người khác nghe vậy, thần sắc hơi sững lại.

Chỉ thấy Nam Cung Phượng đang truyền bản nguyên Phượng Hoàng của mình vào cơ thể Tần Phong, ngay sau đó liền dẫn động mấy đại tiên hỏa trong cơ thể hắn, khiến chúng tạo ra phản ứng hóa học Dục Hỏa Trọng Sinh. "Vô dụng!" Đạo Tổ quay đầu nhìn một cái, nhẹ giọng nói: "Sự phản kháng của các ngươi đều chỉ là phí công thôi, căn bản không thể thay đổi được kết cục đã sớm định trước." "Không thay đổi được cũng phải thay đổi!!" Lâm Tam trong mắt kiên định như cũ, cầm kiếm tiếp tục nhảy vọt lên. "Trói!!" Đạo Tổ nhìn một cái, lại thốt ra một chữ.

Ngay sau đó thân thể Lâm Tam liền bị định lại giữa không trung, như thể có một con mãng xà khổng lồ quấn chặt lấy y, mặc cho y dùng sức thế nào cũng không thể giãy thoát. "Lâm Tam, ta đến giúp ngươi!!" Tần Hạo sắc mặt đột nhiên biến đổi, vội vàng muốn xông lên cứu người.

Thế nhưng Lời Ra Pháp Theo của Đạo Tổ không chỉ nhắm vào riêng Lâm Tam, mà còn tính cả y vào trong đó, thân thể y cũng vì thế mà như bị mãng xà khổng lồ quấn quanh, định tại giữa không trung không thể nhúc nhích mảy may. "Vãi chưởng, ghê vậy!!" Uyên Tổng thấy Tần Phong và những người khác bị tiêu diệt xong, lập tức kéo Liễu Như Yên nhanh chóng rời đi.

Mặc dù y cũng muốn đi tìm Tần Phong báo thù, đoạt lại Hỗn Độn Châu của mình, nhưng y bây giờ đã không còn là thiếu niên ngu xuẩn nhiệt huyết nữa, y biết mình mấy cân mấy lạng, chỉ có cách xa Tần Phong mới có thể cùng Liễu Như Yên bên nhau trọn đời. "A Uyên!!" Liễu Như Yên vẫn muốn giãy giụa một chút, không muốn cùng Uyên Tổng ẩn tính mai danh.

Thế nhưng Uyên Tổng hiếm hoi lắm mới thể hiện một lần khí khái nam tử, không nói hai lời liền kéo Liễu Như Yên rời khỏi hiện trường, mặc cho Liễu Như Yên giãy giụa thế nào cũng không có ý muốn thỏa hiệp. "Hả?!" Tam Lộng Đại Sư cảm ứng được điều gì đó, lập tức quay đầu nhìn về phía Liễu Như Yên.

Mặc dù y cũng muốn xông lên cứu Liễu Như Yên, nhưng khổ nỗi y cần phải bảo vệ Tần lão bản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Liễu Như Yên bị Uyên Tổng tà ác cường hành kéo đi. "Người này cũng xem như toàn thân rút lui rồi!" Mộc Tú nhìn Uyên Tổng rời đi, trong lòng không kìm được cảm khái một tiếng.

So với kết cục thê lương của Diệp Thần, Phương Trường, Long Ngạo Thiên và những người khác, việc Uyên Tổng cấp tốc rút lui có lẽ là kết quả tốt nhất, cộng thêm phẩm cách ưu lương của Tần lão bản có chút lương tâm, chỉ cần sau này y không tự mình nhảy ra tìm đường chết, khả năng cao là sẽ để y và Liễu Như Yên bạc đầu giai lão.

Còn về việc Tần Phong có nhân lúc y ra ngoài đốn củi, lén lút vào nhà "mật đàm" với Liễu Như Yên hay không... thì đó không phải là điều mà một thần tử như hắn có thể vọng nghị suy đoán. "Như Yên!!" Tam Lộng Đại Sư luyến tiếc nhìn một cái, nén đau quay về vị trí của mình.

Ngay sau đó y liền nhìn thấy một con hỏa phượng bay vút lên trời, ngọn lửa trên người Tần Phong bắt đầu rút đi, thương thế cũng hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "Tốt, tốt rồi!" Nam Cung Phượng trên mặt trắng bệch không có chút huyết sắc nào, như thể kiệt sức mà ngã vào lòng Tần Phong. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã câu dẫn phú bà tình phụ của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 1 triệu điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã cướp đoạt bản nguyên Phượng Hoàng của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 5 triệu điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã cướp đoạt bản nguyên Phượng Hoàng của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được một cơ hội rút thưởng!" "Nàng sao vậy!?" Tần Phong không có thời gian để ý đến việc rút thưởng, vội vàng lay Nam Cung Phượng.

Hắn phát hiện nàng đã kiệt sức nghiêm trọng, rơi vào trạng thái hôn mê, nhất định phải sử dụng Thiên Địa Âm Dương Đại Nhạc Phú, thêm buff Âm Dương Điều Hòa và Âm Dương Đại Đạo Chi Ấn mới có thể trị liệu tốt được.

Thế nhưng bây giờ không phải lúc ra tay cứu người, hắn liền thu nàng vào trong Hỗn Độn Châu, bao gồm cả Tử Diên và những người khác cũng được thu vào.

Bởi vì trận chiến tiếp theo hắn không có nắm chắc, cũng không phải là đám Tiên Đế bọn họ có thể nhúng tay vào. "Chuyện gì vậy!?" Triệu Trường Sinh lẩm bẩm một tiếng, cảm thấy trên đầu mình có thứ gì đó.

Oanh long long!!

Mây đen trong nháy mắt bao phủ bầu trời, còn lóe lên lôi đình vô tận. "Gào!!" Tần Hạo sắc mặt dữ tợn ngửa mặt lên trời rống dài, toàn thân trên dưới cũng vặn vẹo đến biến hình.

Rất rõ ràng y đang ra sức giãy giụa, muốn dùng phương pháp nguyên thủy nhất để thoát khỏi sự trói buộc do Đạo Tổ thi gia trên người y, quanh thân y càng cuồn cuộn lôi đình vô tận.

Ong!

Ong!

Tiếng kiếm minh lanh lảnh vang lên, hóa thành kiếm mang vút trời.

Chỉ thấy Lâm Tam cũng không có ý muốn nhận thua, Phệ Thiên Kiếm Ý đáng sợ không ngừng bùng phát từ trong cơ thể, công kích lực lượng Đại Đạo đang trói buộc trên người y.

Thế nhưng bất kể bọn họ giãy giụa thế nào, thân thể vẫn bị trói buộc không thể nhúc nhích. "Vô dụng, đừng phí sức nữa!!" Sắc mặt Đạo Tổ vẫn không hề thay đổi, chỉ quay đầu hờ hững nhìn Tần Phong. "Ngươi có mục đích gì!?" Tần Phong thần sắc cảnh giác, không đợi đối phương mở miệng trả lời, hắn liền tiếp lời nói: "Đừng nói ngươi không có mục đích, với thực lực ngươi vừa thể hiện ra, chỉ cần dùng chút sức là có thể giết chết tất cả chúng ta." "Ngươi rất thông minh!!" Đạo Tổ vẫn hờ hững mở miệng nói: "Sở dĩ lão phu giữ lại tính mạng các ngươi, là muốn các ngươi tự mình đi Hợp Đạo, để lấp đầy vị trí còn trống của Thiên Cung Hợp Đạo ta." "Ngươi nghĩ có thể sao!?" Tần Phong không kìm được trào phúng nói: "Lão tử bây giờ chỉ còn một bước nữa là lên đỉnh rồi, ngươi nghĩ lão tử sẽ chạy đi Hợp Đạo để làm chó săn cho ngươi sao!?" "Bây giờ ngươi còn có lựa chọn sao!?" Đạo Tổ lơ lửng trên bầu trời, như thần linh nhìn xuống Tần Phong.

Đừng nói Tần Phong hiện tại chỉ có Tiên Đế cảnh đỉnh phong, cho dù hắn thật sự may mắn đột phá đến Tiên Đế phía trên, ba thành Đại Đạo Chi Lực cũng không thể đối kháng với y. "Thà theo Hoàng Thiên phó tử, không cầu sinh dưới Thương Thiên!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn Đạo Tổ cao cao tại thượng, trong ánh mắt mang theo một tia kiên định và không chịu thua.

Đừng nói hắn hiện tại trên người còn rất nhiều át chủ bài chưa dùng, cho dù là một lá át chủ bài cũng không còn, sự kiêu ngạo và ngạo khí khắc sâu trong xương tủy hắn cũng không cho phép hắn vẫy đuôi van xin người khác. "Không hàng, không hàng!!" Toàn trường mọi người đồng thanh hô lớn, nguyện ý tử chiến theo Tần Phong. "Thề chết đi theo Bệ hạ!!" Các đệ tử Tần gia cũng như được tiêm máu gà, không sợ chết mà đứng cùng Tần Phong. "Vãi chưởng, chơi lớn vậy!" Triệu Trường Sinh buột miệng chửi thề một tiếng, vội vàng nhìn sang hai bên.

Chỉ thấy những người vốn dĩ đứng cùng hắn, đều đã bước lên một bước đứng cạnh Tần Phong, làm hắn trông như một tên lính đào ngũ bị bỏ lại.

Bất đắc dĩ... hắn chỉ đành bước lên một bước, bày tỏ lập trường của mình. "Đây chính là lựa chọn của các ngươi sao!?" Đạo Tổ vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, như thể nhìn lũ kiến mà xem xét mọi người.

Chương 2073

Ngay sau đó, lực lượng Đại Đạo giữa thiên địa bắt đầu sôi trào, như thể đang tuân theo mệnh lệnh "tất cả đều chết" vừa rồi của Đạo Tổ, điên cuồng ép xuống phía đám người bên dưới. "A!!" Có người tu vi thấp liền bạo thể thảm thiết kêu la.

Ngay sau đó, người bạo thể mà chết càng ngày càng nhiều, trong hư không nở rộ từng đóa hoa máu. "Không hay rồi!!" Tần Phong sắc mặt đột nhiên biến đổi, cũng cảm nhận được sự áp chế của Đại Đạo.

Thế nhưng hắn lại không có ý định khoanh tay chịu chết, khẩn cấp trong lòng kêu gọi hệ thống sử dụng Bàn Cổ Tinh Huyết...

Trong nháy mắt... một cỗ năng lượng cuồn cuộn như núi đổ biển dâng tràn vào cơ thể Tần Phong, ngay sau đó lại như núi lửa hung dũng bùng phát ra ngoài. "Gào!!" Tần Phong không kìm được, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rống dài.

Chỉ thấy Bàn Cổ Tinh Huyết tựa như thái cổ ma thần được thức tỉnh, mang theo uy nghiêm vô thượng dung nhập vào mỗi tấc kinh mạch, mỗi tế bào của hắn, cũng khiến cơ thể hắn bùng phát ra một đạo kim sắc quang mang chói mắt, bên trong còn ẩn chứa một cỗ vĩ lực bàng bạc của thời sáng thế ban sơ.

Ngay sau đó, thân thể hắn dưới sự thúc đẩy của cỗ lực lượng này cấp tốc bành trướng, cơ bắp như những con giao long linh động và tràn đầy sức mạnh, từng tầng quấn quanh, xương cốt cũng không cam chịu kém, phát ra tiếng nổ liên miên không ngừng, tựa như tiếng trống trận vang lên từ chiến trường viễn cổ, kích động và chấn động. "Đây là khí tức của Phụ Thần..." Đạo Tổ vốn cao cao tại thượng, đột nhiên thất thố kinh hô lên.

Chỉ thấy sau lưng Tần Phong hiện ra một hư ảnh cầm cự phủ, sau khi chậm rãi mở hai mắt, hai đạo thần mang màu vàng kim như tia chớp bắn ra từ đó, như thể có thể động sát tất cả hư vọng thế gian.

Ngay sau đó, hư ảnh kia cùng Tần Phong phát sinh trạng thái đồng bộ, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống dài chói tai muốn vỡ tai.

Tiếng vang như hồng chung, vang vọng khắp trời đất!!

Không chỉ khiến bầu trời nổi lên từng tầng gợn sóng, như thể không chịu nổi xung kích của làn sóng âm này, mà toàn bộ Tiên giới cũng chấn động theo tiếng rống dài này. "Vãi chưởng, ca ta vẫn còn át chủ bài!!" Tần Hạo trong nháy mắt đã mơ hồ, càng mất đi khả năng suy nghĩ.

Vốn dĩ y cho rằng ca ca mình bị ép phải dùng Hỗn Độn Chí Bảo là đã hết át chủ bài, lần này mình cuối cùng cũng có thể liều mạng một lần, nhưng không ngờ ca ca lại quay đầu lấy ra thêm một át chủ bài nữa, lại còn là một át chủ bài có thể khiến Đạo Tổ động dung. "Tần huynh!!" Lâm Tam triệt để rơi vào trầm mặc, cảm giác giấc mơ thiếu niên ngày càng xa vời. "Ta biết ngay mà..." Triệu Trường Sinh thấy Tần Phong lại lần nữa bùng phát, trong lòng lập tức reo lên mình đã cược đúng rồi.

Và theo Bàn Cổ Tinh Huyết bị triệt để kích hoạt, khí tức của Tần Phong cũng càng trở nên đáng sợ kinh người.

Không chỉ đẩy ngược lại lực lượng Đại Đạo do Đạo Tổ Lời Ra Pháp Theo dẫn động, mà còn giải tỏa lực lượng Đại Đạo đang trói buộc Tần Hạo và Lâm Tam. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã đả kích đạo tâm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y sản sinh tâm lý buông xuôi, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã đả kích đạo tâm của Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, khiến y sản sinh cảm giác bất lực, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Đến đây!!" Tần Phong không có thời gian để ý đến hệ thống, gào thét một tiếng về phía Đạo Tổ.

Ngay sau đó, hư ảnh Bàn Cổ phía sau hắn cũng gào thét lên, trên cự phủ cũng theo đó lóe lên phù văn màu vàng kim, không chỉ lưu chuyển khí tức thần bí mà cổ lão, mà còn hội tụ sức mạnh và uy nghiêm vô tận, như thể muốn tái diễn kỳ công Bàn Cổ khai thiên tích địa, triệt để phá tan mọi trở ngại trước mắt. "Tinh huyết của Phụ Thần!" Đạo Tổ sau khi phát hiện chân tướng, trong lòng bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Tần Phong có được tinh huyết Phụ Thần khiến y cảm thấy chấn kinh, nhưng chỉ bằng một giọt tinh huyết Phụ Thần, đối với y mà nói vẫn chưa cấu thành uy hiếp gì, nhiều nhất cũng chỉ là từ một ánh mắt chuyển sang đứng dậy hoạt động thân thể mà thôi. "Gào!!" Tần Phong rống lớn một tiếng nhảy lên, nhanh chóng lao về phía Đạo Tổ.

Mà hư ảnh Bàn Cổ phía sau hắn cũng như hình với bóng, nơi phủ nhận đi qua, không gian như bị một đôi bàn tay khổng lồ vô hình mạnh mẽ xé toạc, một vết nứt khổng lồ trong nháy mắt xuất hiện, phong bão năng lượng đáng sợ từ trong vết nứt hung dũng phun trào, như thể muốn cuốn toàn bộ Tiên giới vào vực sâu vô tận. "Có thể ép lão phu tự mình ra tay, ngươi cũng coi như không uổng phí kiếp này rồi!" Đạo Tổ đối mặt với Tần Phong đang lao tới, vẫn là một bộ dáng đạm nhiên.

Ngay sau đó y liền không hoảng không vội đứng dậy, vung tay, bên cạnh liền xuất hiện một cây phiên kỳ cao lớn.

Chỉ thấy trên cây phiên kỳ này không chỉ viết hai chữ lớn "Bàn Cổ", mà còn tỏa ra khí tức cổ phác mà thần bí, như thể đến từ thời Hỗn Độn sơ khai, mang theo sự hùng hồn và trầm trọng vô tận, khiến người ta cảm thấy như toàn bộ thế giới đều đang run rẩy trước cỗ khí tức này.

Ngay sau đó, trên phiên kỳ hiện ra vô số phù văn cổ lão mà thần bí, mỗi đạo đều ẩn chứa sức mạnh khai thiên tích địa, tỏa ra khí tức khiến người ta phải khiếp sợ.

Lại còn có Hỗn Độn Chi Khí không ngừng cuộn trào trên bề mặt của nó, như thể đang tái diễn cảnh tượng hỗn độn khi vũ trụ mới ra đời.

Oanh long long!!

Tần Phong chớp mắt đã xông đến trước mặt Đạo Tổ, hai bên cũng va chạm tạo ra tiếng oanh minh chói tai.

Ngay sau đó, một đạo quang mang cực kỳ chói mắt nở rộ, như thể mặt trời vào khoảnh khắc này đã bùng nổ ở nơi đây, càng kích khởi một cơn phong bão quét khắp toàn bộ Tiên giới. "Không hay rồi!!" Sắc mặt mọi người phía dưới đại biến, đều dốc toàn lực chống đỡ dư ba.

Thế nhưng đây chính là cục diện cao cấp nhất đỉnh phong của Tiên giới, đừng nói đám Tiên Quân và Tiên Vương bọn họ, cho dù là Tiên Đế cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ.

Ba bốn trăm Tiên Đế có tên trên bảng liên thủ, mới miễn cưỡng chống đỡ được đợt công kích dư ba này. "Quá đáng sợ rồi!!" Triệu Trường Sinh trong mắt tràn đầy vẻ kinh khủng, vô thức che chắn mọi người trước người mình. "Lại đến rồi!" Thanh Thanh lập tức bó tay đỡ trán, phát hiện "chó" thật sự không sửa được tật ăn uống gì. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã dọa sợ Thiên Đạo cấp Thiên Tuyển Chi Tử, nhận được 50 vạn điểm phản phái!" "Gào!!" Tần Phong vẫn không có thời gian để ý đến hệ thống, hắn đang lớn tiếng gào thét điên cuồng tấn công Đạo Tổ.

Mặc dù sau khi hắn kích hoạt Bàn Cổ Tinh Huyết, có thể chống lại Lời Ra Pháp Theo của Đạo Tổ, thậm chí ép đối phương tự mình ra tay, nhưng cũng chỉ là có thể giao chiêu với Đạo Tổ, chưa đến hai phút rưỡi đã xuất hiện vẻ suy yếu.

Thế nhưng may mắn là hắn đã sớm có chuẩn bị tâm lý, kích hoạt Bàn Cổ Tinh Huyết không phải để giành chiến thắng, mà là để cảm ngộ một chút về cảnh giới Tiên Đế phía trên.

Cộng thêm buff Đạo Tâm Viên Minh mà hắn vừa rút được, có thể kiên định giữ vững bản tâm và đạo tâm của mình, cho nên rất nhanh hắn đã lĩnh ngộ được một số điều từ đó. "Nhất Chứng Vĩnh Chứng, siêu thoát thời không, toàn tri toàn năng, Vĩnh Hằng Duy Nhất..." Tần Phong trong miệng lẩm bẩm tự nói, thần tình cũng bắt đầu hoảng hốt. "Hả!?" Đạo Tổ mi mày đột nhiên nhíu lại, nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Tần Phong.

Mà với tư cách là Đạo Tổ duy nhất phía trên Tiên Đế, y đương nhiên biết cảm giác của cảnh giới Tiên Đế phía trên là gì, cho nên y lập tức phán đoán ra rằng, Tần Phong đã sơ bộ cảm ngộ ra cảnh giới Tiên Đế phía trên.

Mặc dù Tần Phong đột phá Tiên Đế phía trên, đối với y mà nói cũng không cấu thành uy hiếp gì.

Thế nhưng trong mắt y vẫn lóe lên một tia sát ý, chuẩn bị tốc chiến tốc thắng giải quyết Tần Phong, tránh để Tần Phong lát nữa lại cho y một "bất ngờ" lớn gì đó.

Chương 2074

Oanh long long!!

Hỗn Độn Chi Khí trên Bàn Cổ Phiên cuồn cuộn, toàn bộ Tiên giới cũng vì thế mà run rẩy.

Ngay sau đó, vô số tinh thần trên bầu trời bắt đầu điên cuồng nhấp nháy, núi sông trên mặt đất cũng trong nháy mắt sụp đổ dịch chuyển, sức mạnh cường đại càng cuốn lên bụi đất ngập trời, cũng khiến sinh linh Tiên giới đều cảm nhận được một cỗ cảm giác áp bách chưa từng có. "Không hay rồi!!" Tần Phong sắc mặt đột nhiên biến đổi, biết đối phương muốn thu thập hắn rồi.

Hơn nữa với tu vi và cảnh giới hiện tại của hắn, cho dù kích hoạt Bàn Cổ Tinh Huyết để tăng cường thực lực, cũng khó mà chống lại Bàn Cổ Phiên trong tay Đạo Tổ... "Ca ca!!" Tần Hạo mặt đầy vẻ sốt ruột, vội vàng lao về phía Tần Phong.

Mà Lâm Tam bên cạnh y cũng không nói thêm lời thừa thãi, liền vung kiếm thi triển đại chiêu Nhất Kiếm Đoạn Vạn Cổ.

Ngay sau đó, chỉ thấy Vô Trần Kiếm trong tay Lâm Tam xé nát hư không, tỏa ra phong mang vô tận như thể có thể chém đứt thời không, càn khôn và vĩnh hằng, khiến người ta căn bản không thể chống đỡ.

Thế nhưng sau khi chạm vào Bàn Cổ Phiên, kiếm quang lập tức bị chấn tán. "Đáng chết!!" Lâm Tam không cam lòng nắm chặt nắm đấm, đặc biệt ghét loại cảm giác bất lực này.

Thế nhưng y lại không có ý muốn từ bỏ, hóa thành một đạo kiếm quang nhanh chóng lao về phía Tần Phong. "Chủ nhân nguy hiểm!!" Tiểu Bạch cũng mặt đầy vẻ sốt ruột, vội vàng lấy ra Thất Thải Hồ Lô.

Chỉ thấy Thất Thải Hồ Lô bùng phát ra bảy đạo quang mang chói mắt, một lần liền sử dụng bảy loại năng lực: thời gian, không gian, trảm tiên, hỗn độn, tán hồn, luyện yêu, thôn phệ.

Mặc dù tiểu hồ lô dung hợp bảy loại năng lực rất mạnh, được coi là bảo bối mạnh nhất trong Đại Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng vẫn không thể chống lại công thế của Bàn Cổ Phiên, bảy loại năng lượng mà nó ngưng tụ ra cũng vẫn trong nháy mắt bị chấn tán.

Cứ như một đám trẻ con chạy ra đường, cố gắng dùng sức lực của mình để chặn một chiếc xe tải lớn vậy.

Thế nhưng ngay khi mọi người đều cho rằng Tần Phong sắp xong đời rồi, Tần Phong cũng cho rằng mình chỉ có thể "khai hồng mao lão quái" (liều chết bộc phát sức mạnh tối thượng) mới có thể lật ngược tình thế, một tấm chỉ phù màu vàng cổ phác đột nhiên rơi xuống trước mặt hắn. "Tấm chỉ phù này là..." Tần Phong thần tình hơi sững lại, một cái liền nhận ra tấm phù chỉ màu vàng đó.

Chính là tấm phù chỉ chặn đường màu vàng mà lúc trước hắn dẫn Tiểu Bạch xuyên qua thời không đã nhìn thấy ở Ẩn Môn, nghi ngờ là đã bị Lão Triệu lấy đi ở hậu thế.

Mặc dù sau khi hắn trở về, liền lập tức đi xem "Trần Thụ Thiên" trong Tần Gia Đại Bách Khoa, thế nhưng vẫn không thể tìm được thông tin liên quan đến tấm chỉ phù này.

Chỉ có thể từ khí tức của tấm chỉ phù này mà phán đoán, nó mạnh hơn Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng vì là chỉ phù, cho nên vẫn có số lần sử dụng. "Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù!!" So với việc Tần Phong không hiểu gì, Đạo Tổ lại một cái liền nhận ra tấm chỉ phù này.

Bởi vì tấm Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù này chính là do y luyện chế, lúc ban đầu sáng tạo Ẩn Môn đã tặng cho môn chủ đời đầu, sau đó dần dần bị Ẩn Môn thờ phụng làm thánh vật.

Đừng thấy tấm Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù này có giới hạn số lần, nhưng uy lực một chút cũng không kém Hỗn Độn Chí Bảo, cũng có thể lý giải là Hỗn Độn Chí Bảo có giới hạn số lần sử dụng. "Mất lớn rồi!!" Triệu Trường Sinh mặt đầy vẻ đau xót, không biết sao mình lại ra tay. "Chủ nhân, người là tuyệt vời nhất, tuyệt vời nhất, tuyệt vời nhất!!" Thanh Thanh thì vui vẻ tay múa chân reo hò lớn tiếng, cứ như sợ người xung quanh không biết vậy. "Triệu Trường Sinh!?" Mọi người nghe tiếng nhìn qua, trong mắt đều lóe lên vẻ ngoài ý muốn.

Bọn họ không ngờ Lão Triệu bình thường không lộ vẻ gì, lại vào thời khắc mấu chốt đóng vai trò "lực vãn cuồng lan" (cứu vãn tình thế nguy cấp).

Ngay sau đó, chỉ thấy Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù bùng phát ra một đạo kim quang, bên trong không chỉ ẩn chứa năng lượng vô cùng, mà còn như thể đang diễn dịch sự ra đời và hủy diệt của vũ trụ, cuối cùng càng hóa thành một tấm khiên phòng hộ chặn lại trước mặt Tần Phong.

Oanh long long!!

Tiếng oanh minh chói tai vang lên, hư không bắt đầu điên cuồng sụp đổ.

Ngay sau đó, năng lượng đáng sợ quét khắp toàn bộ Tiên giới, không chỉ vô số tán tu bị xung kích của cỗ lực lượng này mà tan thành tro bụi, núi cao cũng bị san bằng, sông ngòi trong nháy mắt bốc hơi, mặt đất càng bị xé toạc ra từng rãnh lớn, như thể tận thế của thế giới đã sớm giáng lâm.

Thế nhưng Tần Phong lại dưới sự bảo hộ của Hỗn Nguyên Nhất

Khí Thái Thanh Thần Phù, không chỉ thành công chống đỡ công kích Bàn Cổ Phiên của Đạo Tổ, mà quanh thân còn cuộn trào ra một cỗ khí tức đáng sợ siêu việt tất cả. "Muốn đột phá, ngươi đừng hòng!!" Sắc mặt Đạo Tổ bắt đầu dần dần âm trầm xuống, y ghét loại cảm giác bị lũ kiến trốn thoát này.

Ngay sau đó, Bàn Cổ Phiên liền lại lần nữa sáng lên quang mang chói mắt, hiển nhiên là chuẩn bị gia tăng năng lượng để đánh Tần Phong thêm một lần nữa. "Ngươi mới đừng hòng!!" Tần Hạo thấy ca ruột muốn đột phá, lập tức xông lên tranh thủ thời gian.

Mà Lâm Tam vẫn không nói gì, chỉ một mực xông lên liều mạng. "Thành bại tại đây một chiêu, xông lên!!" Tiên Minh Minh Chủ biết bảo bối nữ nhi của mình đã bị Tần Phong thu vào Hỗn Độn Châu, trong lòng lập tức không còn vướng bận, y dẫn đầu xông thẳng về phía Đạo Tổ. "Xông lên!!" Tiểu Bạch biết Tần Phong cần thời gian, lập tức quăng Phong Thần Bảng ra. "Vãi chưởng, lại là con thỏ này!!" Các Tiên Đế trên bảng vừa giận vừa tức, biểu thị mệnh trọng sinh cũng là mệnh.

Thế nhưng vì Đả Thần Tiên trong tay Tần Phong, bọn họ cũng chỉ có thể cứng đầu mà xông lên. "Không biết sống chết!!" Sắc mặt Đạo Tổ lập tức âm trầm xuống, y ghét loại cảm giác bị lũ kiến quấy rầy này.

Chỉ thấy y không có một chút gánh nặng tâm lý nào, vung tay liền tiêu diệt mấy chục Tiên Đế, cứ như nghiền chết một con kiến đơn giản vậy. "Thiếu một chút, vẫn thiếu một chút..." Tần Phong trong lòng bắt đầu sốt ruột, biết hắn không thể trì hoãn được bao lâu. "Tần gia tử đệ, giúp Phong nhi đột phá!!" Tần Gia Thủy Tổ quả quyết đứng ra, không chút do dự liền rạch nát lòng bàn tay.

Ngay sau đó, y bức Vu Tộc Tinh Huyết của mình ra khỏi cơ thể, ném về phía Tần Phong đang trong quá trình đột phá, cũng vì hai bên sở hữu cùng huyết mạch, cho nên dễ dàng dung nhập vào trong cơ thể Tần Phong. "Giúp Bệ hạ đột phá!!" Các đệ tử Tần gia đều đứng ra, học theo lão tổ rạch nát lòng bàn tay.

Mặc dù bọn họ đến Tiên giới chưa từng làm được chuyện gì ra hồn, nhưng lại nguyện ý vì Tần Phong mà liều mạng, cho dù có chảy hết máu toàn tộc, cũng phải giúp hắn đột phá Tiên Đế phía trên. "Bọn họ..." Tần Hạo nhìn cảnh tượng trước mắt, thần tình đột nhiên có chút hoảng hốt.

Chương 2075

Trước đây y một mực cho rằng những việc mình làm là đúng, còn những việc ca ca làm đều là sai trái, dung túng các đệ tử Tần gia gây chuyện thị phi bên ngoài, thế nhưng bây giờ nhìn thấy quyết tâm hy sinh của mọi người, y nhất thời không phân biệt được cái gì là đúng, cái gì là sai nữa.

Thế nhưng Tần Phong lúc này lại không có thời gian để quản đúng sai gì, hắn đang dốc toàn lực xung kích cảnh giới Tiên Đế phía trên.

Đừng thấy tu vi của các đệ tử Tần gia không cao, nhưng lực lượng huyết mạch lại dị thường thuần chính, cộng thêm việc cùng tông cùng nguồn với Bàn Cổ Tinh Huyết, cho nên cứ như được tiêm chất kích thích, lập tức chạm đến gông cùm của cảnh giới Tiên Đế phía trên. "Không sai, chính là cảm giác này!!" Tần Phong lập tức hưng phấn lên, cuối cùng đã tìm thấy con đường phải đi.

Cứ như thể Uyên Tổng vô tình bước vào "thành tắm chân" (ý chỉ nơi ăn chơi), hiểu ra nhiệm vụ chính tuyến sau này của mình, không còn là tiếp tục theo đuổi Liễu Như Yên, mà là đi cứu vớt những "tâm hồn tan vỡ" kia. "Không hay rồi!!" Sắc mặt Đạo Tổ hơi biến đổi, cảm nhận được sự thay đổi của Tần Phong.

Ngay sau đó, y cũng không bận tâm đến lũ kiến nữa, liền thúc động Bàn Cổ Phiên công kích về phía Tần Phong. "Nguy hiểm!!" Tần Hạo và Lâm Tam không chút do dự, liền chặn lại trước mặt Tần Phong.

Oanh long long!!

Tiếng oanh minh chói tai vang vọng khắp trời đất, toàn bộ bầu trời cũng trong nháy mắt được thắp sáng.

Ngay sau đó, thân ảnh của Tần Hạo, Lâm Tam, Tần Phong, biến mất trong quang mang chói mắt, cũng đồng thời ảnh hưởng đến các Tiên Đế trên bảng Tây Châu, bao gồm cả liên quân Tiên Ma phía dưới cũng bị vạ lây... "Không chống nổi nữa!" Triệu Trường Sinh vẫn đang nghiến răng kiên trì, nhưng lại dần dần kiệt sức. "Phanh" một tiếng!!

Một âm thanh vỡ vụn giòn giã vang lên, Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù vỡ tan.

Mặc dù tấm bùa này có năng lực không thua kém Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng thứ mà y đang đối mặt lại là Đạo Tổ, người đã luyện chế ra nó, nên căn bản không chút nghi ngờ liền vỡ nát.

Ngay sau đó, mặt đất như bị ném một quả bom nấm, cơn bão năng lượng kinh khủng càn quét toàn bộ Tiên Giới. "Kết thúc rồi!" Đạo Tổ vẫn không chút biểu cảm, tĩnh lặng nhìn cơn bão năng lượng bên dưới.

Không biết qua bao lâu, cơn bão dần dần lắng xuống.

Chỉ thấy Tiên Ma đại quân đã biến mất khỏi vị trí ban đầu, thay vào đó là một hố sâu khổng lồ, ba trăm danh Tiên Đế cũng chỉ còn lại chưa tới một trăm người đang rên rỉ, đội ngũ chuyên nghiệp và đệ tử Tiên Minh cũng đều bị thương nặng.

Tuy nhiên, đúng lúc y nhìn về phía đám tro bụi cuối cùng thì một luồng sáng trắng chói mắt xuyên qua tro bụi, thắp sáng cả thế giới.

Chỉ thấy Tần Phong tay cầm Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu, đứng chắn trước mặt Tần Hạo và Lâm Tam. "Đột phá rồi!?" Tần Hạo và Lâm Tam trong lòng mừng rỡ, tưởng rằng Tần Phong đã đột phá thành công.

Thế nhưng, khi nhìn rõ Tần Phong đang đứng trước mặt thì họ lại ngớ người, ngay sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn ra sau lưng mình, chỉ thấy Tần Phong vẫn đứng phía sau họ. "Ca ca, sao đệ lại có thêm một ca nữa!?" Tần Hạo đầu đầy dấu hỏi, nhìn đi nhìn lại hai người.

Mặc dù hắn biết ca ca hắn đã luyện hóa một phân thân bên ngoài, nhưng hắn dám chắc chắn một trăm phần trăm, người trước mắt tuyệt đối không phải là con Kim Ô vô tình bạc nghĩa kia. "Hắn là..." Lâm Tam nhìn hai người, dường như nghĩ tới điều gì đó. "Hỗn Độn Châu!!" Đạo Tổ lập tức nhíu mày, ghét cái cảm giác bị phá hỏng tâm tình này.

Thế nhưng, đúng lúc y chuẩn bị ra tay thêm một lần nữa, triệt để giải quyết đám người Tần Phong thì một tiếng chim hót cao vút vang vọng khắp trời đất. "Thuu!" Chỉ thấy Kim Ô phân thân của Tần Phong hiện hình, đang không sợ chết mà lao thẳng về phía Đạo Tổ.

Ngay sau đó, một làn sóng nhiệt vô tận, như thủy triều hung dữ lan tràn khắp Tây Chu, những nơi nó đi qua, hư không bị thiêu đốt vặn vẹo biến dạng, như thể một mặt trời nóng bỏng đã rơi xuống Tiên Giới. "Tìm chết!!" Hàn quang trong mắt Đạo Tổ lóe lên, tấn công Kim Ô phân thân.

Thế nhưng điều mà y không ngờ tới là, Kim Ô phân thân đã kích hoạt buff Cực Tẫn Thăng Hoa, cộng thêm một thành Đại Đạo Chi Lực mà nó luyện hóa, không những né tránh được đòn tấn công của Đạo Tổ như điện xẹt, mà còn lao đến trước mặt Đạo Tổ tung ra một đòn mạnh nhất. "Oanh long long!!" Tiếng nổ đinh tai nhức óc lại vang lên, khiến hư không chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy Kim Ô phân thân hóa thành Tam Túc Kim Ô lao về phía Đạo Tổ, như một chiếc máy bay chất đầy xăng đâm vào tòa nhà cao tầng, ngọn lửa kinh khủng theo đó mà lan tỏa, khiến cả bầu trời tràn ngập mây lửa màu vàng kim.

Mà Đạo Tổ cũng không ngờ đối phương lại là công kích tự sát, trong lúc trở tay không kịp đã thật sự bị Kim Ô phân thân đắc thủ.

Vì vậy, đợi đến khi ngọn lửa tan đi, trên cánh tay Đạo Tổ đã chảy máu. "Ngọa tào!!" Tần Hạo lập tức chửi thề: "Phân thân bên ngoài của ca ca ta, bao giờ lại trở nên mạnh mẽ đến vậy!?" "Không có gì..." Côn Bằng phân thân quay đầu nói: "Chỉ là lĩnh ngộ Cực Tẫn Thăng Hoa, có thể dồn toàn bộ tiềm lực của mình thành một đòn, hai người mau mau học đi, lát nữa cùng ta xông lên!!" "Cùng học!?" Tần Hạo ngớ người nói: "Nhưng nếu học được thì không phải sẽ mất mạng sao!?" "Không sao!" Côn Bằng phân thân an ủi: "Đây là phân thân của ta, bản thể không chết được!" "Nghe xem, ngươi nói đây là tiếng người sao!?" Ngay cả Lâm Tam vốn tính tình cởi mở cũng không nhịn được mà cạn lời. "Không phải!" Côn Bằng phân thân thành thật nói: "Bản thể ta là Côn Bằng, từ trước đến nay chưa bao giờ nói tiếng người!" "Mẹ nó..." Tần Hạo và Lâm Tam tại chỗ cạn lời, trong lòng cũng bắt đầu run rẩy.

Thế nhưng chưa kịp mắng ra lời thì giọng nói tức giận của Đạo Tổ đã vang lên. "Mau đi chết đi cho lão phu!!" Đạo Tổ nhìn cánh tay đang chảy máu, triệt để cạn lời mà gào thét.

Thế nhưng chưa kịp hành động thì Côn Bằng phân thân đã kích hoạt Cực Tẫn Thăng Hoa, giống như Kim Ô phân thân hiện ra bản thể, phát động đòn tấn công mạnh nhất của mình về phía Đạo Tổ. "Cái gì!!" Sắc mặt Đạo Tổ đột nhiên biến đổi dữ dội, phát hiện bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

Ngay sau đó y nhìn thấy một cái bóng khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, che lấp cả mặt trời khiến người ta cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, hơn nữa còn phóng thích Thời Gian Đại Đạo Chi Lực làm thời gian của y ngưng đọng lại. "Ô~~" Một tiếng rống vang dội, chấn động cửu tiêu.

Chỉ thấy Côn Bằng phân thân ngẩng mặt lên trời rống một tiếng, nhấc cái đuôi cá khổng lồ của mình cũng như Thái Sơn áp xuống.

Kình khí vô thất cuồn cuộn giáng xuống làm hư không vỡ vụn, cũng khiến cả trời đất đổi sắc, còn có thể nhìn thấy những con sóng khổng lồ ngập trời đang cuồn cuộn trên bầu trời.

Ngay sau đó, cái đuôi như cây búa vạn quân nặng nề vỗ xuống, không những khiến cả trời đất trong nháy mắt sụp đổ, mà còn tạo ra một cơn bão năng lượng ngập trời càn quét khắp trời đất.

Thế nhưng danh hiệu Đạo Tổ cũng không phải là vô danh, Bàn Cổ Phiên lập tức tỏa ra ánh sáng chói mắt. "Oanh long long!!" Tiếng nổ đinh tai nhức óc lại vang vọng khắp trời đất, cả bầu trời cũng lại một lần nữa sáng bừng.

Chương 2076

"Mẹ nó..." Hơn trăm Tiên Đế còn lại trong lòng lập tức hoảng sợ.

Vốn tưởng rằng mình đã sống sót qua một đòn là kết thúc, nhưng ai ngờ đó không phải là kết thúc, mà là sự bắt đầu của những khổ nạn của họ, cứ như thể phải tiễn tất cả bọn họ đi hết mới vừa lòng. "Tìm chết!!" Đạo Tổ đã hoàn toàn nổi giận, một tay nắm chặt cán Bàn Cổ Phiên.

Ngay sau đó, y như một Siêu Saiyan kích hoạt hình thái biến thân, cơn bão năng lượng kinh khủng càn quét về phía Tây, không những trong nháy mắt xóa sổ Côn Bằng phân thân thành tro bụi, mà ánh mắt còn nhắm thẳng vào bản thể của Tần Phong. "Oanh long long!!" Đúng lúc này, thiên địa cộng minh.

Từ trong cơ thể Tần Phong truyền ra một tiếng nổ hùng hồn, như tiếng khai thiên của Hồng Mông sơ khai.

Ngay sau đó, bầu trời như bị một bàn tay khổng lồ vô hình nhẹ nhàng xé rách, vô tận Tường Thụy Chi Khí như sóng dữ ào ào trào ra.

Tiên Khí Tường Vân, nhân uân lượn lờ!

Như những dải lụa linh động, tự do xuyên qua và đan xen giữa trời đất.

Lại có tiên nhạc du dương từ chân trời vọng đến, như hoàng chung đại lữ, lại như không cốc u lan... có thể khiến vạn vật thế gian đều chìm đắm trong đó, như thể tất cả sinh linh giữa trời đất đang cùng nhau tấu lên một khúc nhạc chúc mừng. "Đột phá rồi!!" Tần Hạo và Lâm Tam sắc mặt vui mừng, cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng chiến thắng.

Ngay sau đó, chỉ thấy từng đạo hoa quang rực rỡ từ trên người Tần Phong bùng nổ, khí tức cũng bắt đầu không ngừng tăng vọt, dẫn động sự cộng hưởng giữa trời đất càng thêm mãnh liệt, thậm chí còn hình thành một vòng xoáy tiên vân khổng lồ, hút tiên khí giữa trời đất vào trong cơ thể y, bao gồm cả năng lượng sau khi Kim Ô phân thân và Côn Bằng phân thân thăng hoa, cùng với một thành Đại Đạo Chi Lực.

Mà Đạo Tổ muốn ngăn cản thì đã không kịp nữa rồi. "Đây chính là Tiên Đế chi thượng..." Tần Phong chậm rãi mở mắt, lẩm bẩm nói: "Nhất chứng vĩnh chứng, siêu thoát thời không, toàn tri toàn năng, vĩnh hằng duy nhất..." "Đột phá rồi!!" Sắc mặt Đạo Tổ trong nháy mắt âm trầm, rất ghét cái cảm giác này.

Rõ ràng có thể nghiền nát Tần Phong và những người khác như nghiền nát kiến, nhưng cuối cùng lại bị những lũ sâu kiến khác cản trở, trơ mắt nhìn Tần Phong đột phá Tiên Đế chi thượng.

Đặc biệt là sự độc ác của Tần Phong, khiến y cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Phân thân bên ngoài của người khác đều dùng để bảo mệnh, nhưng hắn lại dùng phân thân bên ngoài để kéo dài thời gian, hơn nữa vừa ra tay đã là đấu pháp Cực Tẫn Thăng Hoa, căn bản không cho y bất kỳ thời gian phản ứng nào. "Không tệ, trẫm đã đột phá rồi!" Tần Phong khóe miệng khẽ nhếch, cũng chậm rãi đứng dậy.

Hiện tại y không những đột phá đến Tiên Đế chi thượng, mà còn hấp thu Kim Ô phân thân và Côn Bằng phân thân, tinh thông Thời Gian Đại Đạo, Sát Lục Đại Đạo, cùng với Ngũ Hành Đại Đạo và Âm Dương Đại Đạo.

Hơn nữa còn luyện hóa hấp thu Hồng Mông Tử Khí, Thái Sơ Âm Dương Nhị Khí, Thái Sơ Ngũ Hành Chi Khí, cùng với tám thành Đại

Đạo Chi Lực, dung hợp hoàn mỹ với bản thân.

Nói cách khác thì... hiện tại y mạnh đến đáng sợ, một chút cũng không thua kém Đạo Tổ!! "Không sai, Chủ ngân thỏ của ta đã đột phá rồi!!" Tiểu Bạch thấy Tần Phong đột phá thành công, lập tức đứng trên vai y, kiêu ngạo hếch mũi lên trời nói: "Bây giờ mau quỳ xuống cầu xin tha thứ với Chủ ngân thỏ của ta còn kịp, nếu không lát nữa ngươi..." Lời còn chưa nói xong, "phanh" một tiếng!!

Đúng lúc Tần Phong cảm thấy tự mãn thì Đạo Tổ nhanh chóng xuất hiện trước mặt y, một quyền đánh bay y.

Ngay sau đó, Tần Phong như một quả bóng tennis bị đánh bay, không những tiếp xúc thân mật với mặt đất, mà còn dưới tác dụng của quán tính liên tục nảy lên bảy tám lần.

Tính tổng cộng y đã bay xa hơn vạn dặm, mới cuối cùng miễn cưỡng dừng lại.

Thế nhưng Đạo Tổ một quyền đánh bay không chỉ có Tần Phong, mà cả Tiểu Bạch cũng chịu cùng lúc xung kích của quyền phong.

Cũng không biết là do thằng tác giả chó má muốn câu chữ, hay là số Tiểu Bạch nó vậy, lại một lần nữa hạ cánh xuống đất trước, trở thành tấm đệm thịt cho Tần Phong khi hạ cánh. "A, thỏ của ta không chịu nổi sức nặng này!" Tiểu Bạch lại bị ấn ra hiệu ứng mắt to, chịu đựng sức nặng không nên chịu. "Đậu má..." Tần Phong lập tức giận dữ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Đạo Tổ trên không trung.

Vốn tưởng rằng đối phương thân là Đại BOSS cuối cùng sẽ có chút võ đức, nhưng không ngờ y lại thấp hèn đến vậy, thừa lúc y không chú ý mà đánh lén, thật không biết mẹ y đã dạy y thế nào.

Thế nhưng chưa kịp "đánh điện báo" thì Đạo Tổ lại một lần nữa biến mất khỏi vị trí ban đầu. "Cái gì!!" Đồng tử Tần Phong co rút lại, vội vàng lùi lại muốn né tránh.

Nhưng tốc độ của Đạo Tổ còn nhanh hơn y tưởng tượng, lại một lần nữa nắm chặt nắm đấm như bao cát mà đánh trúng y, cũng có thể nói y căn bản không thể né tránh đòn tấn công này. "Vô dụng thôi!" Đạo Tổ như đã trút hết cảm xúc, lại khôi phục vẻ lãnh đạm nói: "Lão phu năm đó đạt được Lược Đoạt Đại Đạo Chi Ấn, đã cướp đoạt năng lực của quá nhiều thiên tài rồi, cho nên lực lĩnh ngộ của ngươi có mạnh đến mấy cũng không bằng lão phu, huống hồ lão phu còn luyện hóa năm thành Đại Đạo Chi Lực, hơn ngươi một thành." Lời vừa dứt, "phanh" một tiếng!!

Chỉ thấy Tần Phong không chút sức kháng cự, lại một lần nữa bị Đạo Tổ một quyền đánh bay. "Ai nha, thỏ mẹ của ta!!" Tiểu Bạch lần này vì chưa đứng dậy nên không bị quyền phong ảnh hưởng.

Thế nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy Đạo Tổ gần ngay trước mắt, nó sợ hãi lập tức sử dụng Không Gian Di Động, lồm cồm bò đi tìm Chủ ngân của mình. "Thái Âm Tiên Thỏ!" Đạo Tổ liếc nhìn một cái, lười biếng đến mức không thèm ra tay tiêu diệt. "Phụt!!" Tần Phong không nhịn được, phun ra một ngụm tiên huyết.

Vốn tưởng rằng mình đột phá Tiên Đế chi thượng chắc chắn sẽ ổn, nhưng không ngờ đối phương lại trơ trẽn đến vậy mà bật hack, dùng Lược Đoạt Đại Đạo để cướp đoạt năng lực của người khác làm của riêng, không như hắn có được ngày hôm nay hoàn toàn nhờ vào nỗ lực của bản thân.

Ngay sau đó, y liền nghĩ đến cơ hội rút thưởng mà Nam Cung Phượng đã tặng, không nói hai lời liền trong lòng hô hoán hệ thống bắt đầu rút thưởng. "Hoa lạp" một tiếng!!

Bảng quay số thuộc tính xuất hiện, bắt đầu chậm rãi xoay chuyển. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ rút trúng buff cấp Vận Mệnh, Vận

Mệnh Chưởng Khống!" Vận Mệnh Chưởng Khống: Buff cấp Vận Mệnh, kỹ năng này thuộc về thần kỹ bị động, có thể ở một mức độ nào đó thay đổi quỹ đạo vận mệnh của người sở hữu. "Vận Mệnh Chưởng Khống?

Cái quái gì vậy!?" Tần Phong lập tức cà khịa, tỏ ý ghét kỹ năng bị động.

Thế nhưng chưa kịp cà khịa xong thì Đạo Tổ đã vung Bàn Cổ Phiên.

Chương 2077

Rõ ràng hai quyền vừa rồi đánh hắn là để trả thù hai lần Cực Tẫn Thăng Hoa, bây giờ món nợ đã trả xong, đã đến lúc tiễn hắn lên đường. "Không hay rồi!!" Sắc mặt Tần Phong đột nhiên biến đổi dữ dội, vội vàng lấy ra Hỗn Độn Châu. "Oanh long long!!" Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp trời đất, cả bầu trời cũng lại một lần nữa sáng bừng.

Ngay sau đó, thằng tác giả chó má lười biếng sao chép dán, Tiên Giới lại chịu thêm một lần xung kích cực lớn, trời sập đất nứt, như thể tận thế của thế giới đã giáng lâm. "Phụt!!" Tần Phong lập tức phun ra một ngụm tiên huyết, khí huyết trong lồng ngực cũng sôi trào dữ dội.

Mặc dù y cũng có Hỗn Độn Chí Bảo hộ thể, còn luyện hóa nó một trăm phần trăm, nhưng đáng tiếc tu vi lại không bằng Đạo Tổ, không thể phát huy Hỗn Độn Châu đến cực hạn. "Vẫn chưa chết sao!?" Đạo Tổ liếc nhìn Tần Phong, không lựa chọn tiếp tục tấn công.

Cũng không biết là do chịu ảnh hưởng của hào quang nhân vật chính, hay là buff kịch bản phản diện đã kích hoạt, y lại phất tay thu Bàn Cổ Phiên về. "Ca ca, ngươi không sao chứ!!" Tần Hạo vội vã chạy đến, nhanh chóng đỡ Tần Phong dậy.

Mà Lâm Tam vẫn không nói gì, cầm kiếm cảnh giác nhìn Đạo Tổ. "Ta không sao..." Tần Phong lau vết máu ở khóe miệng nói: "Cái lão già bất tử này, còn đáng sợ hơn ta tưởng, ta cảm giác mình đã bị dồn đến đường cùng, chỉ có thể sử dụng lá bài tẩy cuối cùng mà thôi." "Ngươi còn bài tẩy!?" Tần Hạo lập tức trợn tròn mắt, như thể ban ngày gặp quỷ.

Vốn dĩ hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc hai huynh đệ hy sinh oanh liệt rồi, nhưng không ngờ cái thằng ca ruột này lại còn giỏi giấu bài hơn cả sóc giấu hạt, đến bây giờ vẫn chưa moi hết được bài tẩy của hắn. "Ta không phải sợ bất trắc sao!?" Tần Phong hiên ngang đáp lời, chuẩn bị kích hoạt Hồng Mao Lão Quái.

Thế nhưng, đúng lúc y chuẩn bị động dụng Hồng Mao Lão Quái thì đột nhiên nhớ đến một câu nói mà Nguyệt Linh Tiên Đế đã nói với y khi Tử Diên có được cơ duyên Tiên Đế, bảo y kế thừa Tà Đế Di Nguyện gì đó, hủy diệt Chư Thiên Vạn Giới.

Ban đầu y không hiểu ý nghĩa của lời này, cũng không hề suy nghĩ về vấn đề này.

Nhưng hiện tại khi y nhớ lại câu nói này, kết hợp với tổng cộng mười thành Đại Đạo của trời đất, cùng với những mảnh vụn thông tin về Thiên Địa Đại Kiếp, y đột nhiên có một ý tưởng táo bạo.

Nghĩ đến đây – y lập tức dừng kích hoạt Hồng Mao Lão Quái, mà lại sử dụng thần thông Ngũ Sắc Thần Quang.

Ngay sau đó, ngũ sắc quang mang hóa thành từng sợi xích sắt, giống như việc y thu thập một thành Đại Đạo Chi Lực rải rác ở Tiên Giới trước đây, cũng thu thập nốt một thành Đại Đạo Chi Lực cuối cùng còn sót lại. "Oanh long long!!" Ngay khoảnh khắc Đại Đạo Chi Lực bị rút cạn, toàn bộ Tiên Giới liền bắt đầu sụp đổ... "Ngươi đang làm gì?

Mau dừng lại!!" Sắc mặt Đạo Tổ đột nhiên biến đổi dữ dội, không còn vẻ thong dong như trước.

Chỉ thấy y vội vàng vung Bàn Cổ Phiên trong tay, muốn lập tức giết chết Tần Phong, là loại không thể đợi thêm một giây nào. "Ca ca đã nắm được yếu điểm của hắn rồi!" Ánh mắt Tần Hạo lóe lên một tia sáng, không nói hai lời cầm chùy đập xuống.

Ngay sau đó, hư ảnh một vạn con Long Tượng bùng phát uy thế kinh thiên, Lôi Đình Tổ Vu cũng ngẩng mặt lên trời phát ra tiếng gào thét đinh tai nhức óc, hơn nữa còn kích hoạt Địa Thư và Đông Hoàng Chung của mình.

Tiểu Tam Tam bên cạnh cũng không kém là bao, không nói hai lời liền cầm kiếm đâm về phía đối phương.

Không những sử dụng đại chiêu Nhất Kiếm Đoạn Vạn Cổ, mà Thí Thiên Kiếm Ý còn bùng phát như hồng thủy, khiến nhiệt độ cả trời đất trong nháy mắt giảm xuống đến điểm đóng băng.

Còn có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, cũng nhanh chóng đập về phía Đạo Tổ. "Thỏ của ta cũng đến giúp đây!!" Tiểu Bạch nghiêm túc hơn bao giờ hết, lấy tất cả bảo bối ra.

Chỉ thấy Khổn Tiên Thằng như linh xà quấn lấy Đạo Tổ, Phiên Thiên Ấn và Đạo Đức Chuyên biến thành hai ngọn núi lớn đè xuống, ba cuộn thẻ tre Thánh Nhân bùng phát ra thánh quang, còn có bảy chủng thuộc tính của Thất Thải Hồ Lô cũng như không cần tiền mà điên cuồng bắn ra.

Hơn nữa nó còn liều mạng quạt Ba Tiêu, cố gắng ngăn cản công kích của Đạo Tổ.

Mặc dù những công kích này trong mắt Đạo Tổ chỉ như gãi ngứa, Bàn Cổ Phiên chỉ cần sáng lên một cái, liền chấn tan tất cả những công kích này, nhưng cũng thực sự khiến Đạo Tổ dừng lại một chút.

Đợi đến khi y lại nhìn về phía Tần Phong thì... một thành Đại Đạo Chi Lực cuối cùng đã bị rút cạn khỏi Tiên Giới, hơn nữa còn thông qua Hỗn Độn Châu trong nháy mắt được luyện hóa dung hợp. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ rút cạn tất cả Đại Đạo Chi Lực, khiến Chư Thiên Vạn Giới bắt đầu sụp đổ, sẽ liên lụy vô số sinh linh bị hủy diệt, thu được 20 ức Phản Phái Điểm!!" "Ngọa tào, 20 ức!!" Tần Phong trong lòng cũng giật mình, bị con số này dọa sợ.

Thế nhưng chưa kịp hoàn hồn từ sự kinh ngạc thì y đã nhìn thấy từng đám hắc khí từ khắp tám phương lan tràn đến, chính là Bất Tường Chi Khí mà y đã thấy ở Ma Giới lúc trước. "Tần Phong, ngươi nhìn xem việc tốt ngươi đã làm!!" Đạo Tổ cạn lời gào thét: "Rút cạn một thành Đại Đạo Chi Lực cuối cùng, khiến thế giới này hoàn toàn mất đi lực phòng ngự, dẫn đến Quỷ Dị Chi Khí xâm lấn Chư Thiên, ngươi là tội nhân của Chư Thiên Vạn Giới..." "Đừng có bố láo mà chụp mũ cho ta!" Tần Phong căn bản không ăn cái bộ này, lập tức chửi thẳng mặt: "Nếu không phải ngươi TM rút cạn năm thành Đại Đạo Chi Lực, Chư Thiên Vạn Giới làm sao có thể TM sụp đổ?

Cái gì mà Quỷ Dị Chi Khí lại làm sao có thể TM xâm lấn?

Ngươi TM nếu thật sự cao thượng, thì hãy lấy ra năm thành Đại Đạo Chi Lực của mình mà tu phục Chư Thiên đi?

Không làm được thì TM đừng có ở đây lảm nhảm." "Ngươi thật sự muốn trơ mắt nhìn Chư Thiên Vạn Giới hủy diệt sao!?" Đạo Tổ bị tức đến sắc mặt tái mét như bảng pha màu, nhưng lại không hề có ý nghĩ lấy Đại Đạo Chi Lực ra.

Y đang đánh cược!

Cược Tần Phong sẽ giống như những Thiên Tuyển Chi Tử kia, cuối cùng sẽ vì đại nghĩa mà hy sinh bản thân.

Trước đây y đã từng làm như vậy, hơn nữa còn là trăm lần thử đều thành công!

Vốn dĩ sau khi y giành chiến thắng trong Đại Chiến Thái Cổ lần thứ nhất, y đã muốn dung nhập toàn bộ Đại Đạo Chi Lực vào cơ thể mình, nhưng khi y luyện hóa năm thành Đại Đạo Chi Lực thì lại phát hiện Chư Thiên Vạn Giới đã bị Quỷ Dị Chi Khí xâm lấn.

Mặc dù y đã lập tức đi kiểm tra, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu của y.

Y đã thành công chặn đứng lối vào của Quỷ Dị Chi Khí, nhưng lại bị nó cảm nhiễm không thể bức ra khỏi cơ thể, hơn nữa ý thức của y còn bị nó thôn phệ mà thay thế, vì vậy y chỉ có thể dùng Trấn Thiên Quan để phong ấn chính mình.

Thế nhưng điều mà y không ngờ tới là, anh hùng thế gian nhiều như cá diếc sang sông.

Ngay cả khi y đã rút cạn năm thành Đại Đạo Chi Lực, vẫn có những người tài tình như Tà Đế ra đời.

Vì vậy để tránh người khác thách thức quyền uy của mình, y lại tạo ra Ẩn Môn, không những khiến nó giám sát thiên hạ, mà còn thu lấy Đại Đạo Chi Ấn để áp chế sự trưởng thành của những Thiên Kiêu đó.

Và trong quá trình này, y vô tình phát hiện ra Thiên Mệnh Chi Nhân.

Chương 2078

Mặc dù y không thể loại bỏ Quỷ Dị Chi Khí, lại còn bị nó cảm nhiễm, nhưng lại phát hiện ra Đại Khí Vận trên người Thiên Mệnh Chi Nhân, có thể tạm thời chống lại Quỷ Dị Chi Khí.

Thế là y bắt đầu nghiên cứu những Thiên Mệnh Chi Nhân này, còn trong thời gian họ trưởng thành thì giúp đỡ họ.

Sau đó, đợi đến khi Quỷ Dị Chi Khí xâm lấn Chư Thiên Vạn Giới, y lại lấy danh nghĩa đại nghĩa cứu thế, khiến họ hy sinh bản thân để ngăn chặn Quỷ Dị Chi Khí xâm lấn, cũng chính là cái gọi là chống lại Thiên Địa Đại Kiếp.

Thế nhưng điều mà y vạn vạn không ngờ tới là, Hoang Cổ lại xuất hiện Tần Phong, cái thằng phá hoại này.

Không những chém giết nhiều Thiên Mệnh Chi Nhân đã được y bồi dưỡng, mà còn trực tiếp lật bàn, rút cạn một thành Đại Đạo Chi Lực cuối cùng, thứ duy trì vận hành của trời đất. "Đừng có bố láo mà đạo đức giả ở đây!!" Tần Phong căn bản không ăn cái bộ này, lập tức lạnh lùng hừ nói: "Thà cùng thua còn hơn để ngươi độc chiếm, cho dù thế giới diệt vong, chúng ta cũng phải tranh một hơi, để cho những kẻ cao cao tại thượng như các ngươi hiểu rõ, thế nào là chúng sinh bình đẳng!!" "Chủ ngân thỏ của ta nói đúng, chúng sinh bình đẳng!!" Tiểu Bạch thấy Đạo Tổ cao cao tại thượng sợ hãi rồi, lại một lần nữa kiêu ngạo hếch cái đầu nhỏ lên trời. "Ngươi thật sự nghĩ rằng ngươi đã chắc chắn thắng lão phu rồi sao!?" Đạo Tổ ánh mắt lóe lên một tia độc ác, khí tức quanh thân cũng cuồn cuộn dâng trào.

Hiện tại y vừa không muốn nhường năm thành Đại Đạo Chi Lực đã có được, cũng không muốn để Tần Phong nắm giữ yếu điểm của mình, vì vậy cách tốt nhất chính là, trước khi Chư Thiên Vạn Giới hoàn toàn sụp đổ, giết chết Tần Phong, và làm nổ tung năm thành Đại Đạo Chi Lực trên người hắn ra. "Bây giờ hai ta ngang cấp, ta đương nhiên ăn chắc ngươi rồi!" Tần Phong không chút sợ hãi, căn bản không sợ đối phương. "Thằng nhóc ngu dốt!!" Đạo Tổ lạnh lùng châm chọc cười một tiếng, phất tay lại lấy ra một kiện bảo bối.

Chỉ thấy bảo bối này trông giống một ngọc điệp, bề mặt lưu chuyển ánh sáng bảy sắc cầu vồng, dường như đã ngưng luyện tất cả màu sắc giữa trời đất vào trong, lúc thì tĩnh lặng, lúc thì linh động, lúc thì đan xen, lúc thì dung hợp, lúc thì hóa thành phù văn thần bí, lúc thì lại hóa thành đồ án kỳ dị, mỗi lần biến hóa đều như đang kể lại huyền bí của vũ trụ thuở sơ khai.

Thế nhưng ngọc điệp này không hoàn mỹ, một góc đã vỡ mất một khối. "Hỗn Độn Chí Bảo!!" Sắc mặt Tần Phong hơi biến đổi, cảm thấy bảo bối này không hề đơn giản. "Không tệ, đây chính là Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Đạo Tổ tiếp tục lạnh lùng nói: "Mặc dù ngươi hiện tại cũng có hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo là Càn Khôn Đỉnh và Hỗn Độn Châu, nhưng Càn Khôn Đỉnh lại không kịp luyện hóa, cho nên cho dù ngươi đã luyện hóa năm thành Đại Đạo Chi Lực, không thua kém lão phu, thì cũng không thể chống lại hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo của lão phu." "Ngươi nói có lý!" Tần Phong vô cùng tán đồng gật đầu, thích thói quen chết vì nói nhiều của Đạo Tổ.

Vì vậy, để bù đắp cho những thiếu sót của bản thân, y lập tức trong lòng hô hoán hệ thống thúc giục hạt giống thần bí chín muồi.

Mặc dù y không biết hạt giống thần bí này là gì, nhưng lại có thể cảm nhận được sự bất phàm của nó, tuyệt đối sẽ là một kiện Hỗn Độn Chí Bảo có thể sánh ngang với Hỗn Độn Châu... "Ca ca, làm sao bây giờ!?" Sắc mặt Tần Hạo tràn đầy mệt mỏi, hiển nhiên đã đạt đến cực hạn.

Mà Lâm Tam bên cạnh vẫn không nói gì, nhưng bàn tay cầm kiếm lại không ngừng run rẩy, trên người còn đầy vết thương, còn đang thở hổn hển. "Yên tâm, ca ca ngươi còn có bài tẩy!!" Tần Phong thần sắc vô cùng nghiêm túc, phất tay lại một lần nữa tế xuất Hỗn Độn Châu. "Còn nữa!?" Tần Hạo lập tức phát ra tiếng kinh hô chói tai, trong lòng càng hiện lên một chữ "Ngọa tào" thật lớn.

Vốn tưởng rằng thằng ca ruột bị ép lật bàn đã đến cực hạn rồi, nhưng không ngờ lật bàn xong hắn vẫn còn bài có thể đánh. "Tránh ra, đừng cản đường!" Tần Phong kéo Tần Hạo sang một bên, hô hoán hệ thống bắt đầu điên cuồng thúc giục chín muồi. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu tốn một trăm vạn Phản Phái Điểm, thúc giục thành công hạt giống thần bí..." "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu tốn một trăm vạn Phản Phái Điểm, thúc giục thành công hạt giống thần bí..." "..." Một loạt tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, khiến Phản Phái Điểm của Tần Phong nhanh chóng hạ xuống.

Mặc dù Phản Phái Điểm của y đã đạt đến 3,65 tỷ 35 triệu 9510 điểm, nhưng vẫn không thể ngăn cản sự tiêu hao điên cuồng của hạt giống thần bí, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đã tiêu hao hơn 10 ức Phản Phái Điểm của y.

Ngược lại, hạt giống thần bí trong Trùng Đồng của y, chỉ mới phát triển thành một nụ hoa vàng kim, vẫn chưa có xu thế nở rộ hóa bảo.

Thế nhưng, theo việc hạt giống thần bí không ngừng được thúc giục chín muồi, toàn bộ Trùng Đồng cũng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Vô tận Hỗn Độn Chi Lực tràn ngập thế giới Trùng Đồng, không những khiến các pháp tắc bên trong càng thêm hoàn thiện, mà còn khiến thiên tài địa bảo bên trong điên cuồng tiến hóa, tùy tiện ném ra một cây cũng có thể gây ra đại chiến Tiên Giới. "Tiếp tục cho ta!!" Tần Phong nghiến răng, bảo hệ thống tiếp tục thúc giục chín muồi, không tin hơn 30 ức mà còn không thúc ra được. "Tần Phong, hãy nói lời tạm biệt với thế giới này đi!!" Đạo Tổ như Diêm Vương tuyên án tử hình, trực tiếp thôi động hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo.

Ngay sau đó, Bàn Cổ Phiên liền tỏa ra ánh sáng chói lọi, như một vầng liệt nhật thăng lên không trung, ánh sáng rực rỡ của nó trong nháy mắt chiếu sáng vạn vật xung quanh, mà Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không cam chịu kém cỏi mà lóe sáng, cùng Bàn Cổ Phiên giao nhau chiếu rọi, còn kèm theo vô số phù văn thần bí và cổ xưa như thủy triều tuôn trào ra. "Người phải nói lời tạm biệt với thế giới này là ngươi!!" Tần Phong lập tức ném Hỗn Độn Châu ra, còn bấm quyết sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận.

Thế nhưng những thanh kiếm trong Tru Tiên Kiếm Trận dù sao cũng là Đại Tiên Thiên Chí Bảo, tiếp xúc với Bàn Cổ Phiên chưa đầy 2,5 giây đã bị chấn vỡ, bao gồm cả Ma Kiếm truyền đời của Tần gia cũng không thoát khỏi kiếp nạn này. "Ngươi không chống đỡ được đâu!!" Ánh mắt Đạo Tổ lóe lên một tia hàn quang, thôi động Bàn Cổ Phiên tấn công về phía Tần Phong. "Ngọa tào!!" Tần Phong lập tức chửi thề, chuẩn bị dùng thân thể chịu đòn cứng rắn.

Thế nhưng đúng lúc này, tiếng hệ thống vang lên. "Đinh đông, chúc mừng Túc chủ tiêu tốn 35 ức Phản Phái Điểm, thành công thúc giục Hỗn Độn Chí Bảo, Thập Nhị Phẩm Sáng Thế Thanh Liên chín muồi!" "Cuối cùng cũng xong mẹ nó rồi!!" Tần Phong không kịp kiểm tra thuộc tính, vội vàng phất tay lấy nó ra.

Chỉ thấy giữa lúc giơ tay lên thanh mang đại thịnh, hóa thành một cột sáng thông thiên triệt địa, ngay sau đó một đóa thanh liên khổng lồ chậm rãi hiện lên, tổng cộng có mười hai cánh hoa, mỗi cánh đều tinh oánh dịch thấu, như thể được điêu khắc từ Hỗn Độn Linh Khí thuần túy nhất, tản mát ra ánh sáng dịu dàng và mềm mại, ánh sáng luân chuyển tựa ngân hà rực rỡ. "Làm sao có thể!?" Đạo Tổ lập tức kinh ngạc thốt lên, không dám tin vào mắt mình.

Y sở hữu hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo là vì y sinh ra sớm, nhưng Tần Phong một người hậu thế, khi sinh ra bảo bối đều đã bị chia phần hết rồi, làm sao có thể có được hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo chứ!?

Thế nhưng Tần Phong lại không có thời gian giải thích nhiều như vậy với y, lập tức thôi động Hỗn Độn Châu và Thập Nhị Phẩm Sáng Thế Thanh Liên, từ phòng ngự bị động ban đầu chuyển sang tấn công chủ động. "Oanh long long!!" Hai bên lập tức khai chiến trên bầu trời, cũng va chạm tạo ra cơn bão năng lượng kinh khủng.

Cũng vì Tần Phong đã rút cạn một thành Đại Đạo Chi Lực cuối cùng, cho nên Tiên Giới không những đẩy nhanh tốc độ sụp đổ, mà còn có vô tận Quỷ Dị Chi Khí tràn vào Tiên Giới, khiến vô số Tán Tu trong sợ hãi và kêu gào mà chết đi. "Cái này..." Tần Hạo và Lâm Tam thấy cảnh này, trong lòng dâng lên sự không đành lòng và ngao ngán.

Mặc dù cách chiến đấu lật bàn của Tần Phong có thể khiến đối thủ đau đớn, nhưng cũng đồng thời gián tiếp dẫn đến cái chết của vô số sinh linh vô tội. "Ca ca, ngươi còn bài tẩy nào không!?" Tần Hạo thấy cảnh sinh linh lầm than, vội vàng la lớn: "Nếu có bài tẩy thì mau dùng ra đi, sinh linh của Chư Thiên không chống đỡ được bao lâu nữa đâu." "Còn muốn ta dùng bài tẩy nữa sao!?" Tần Phong trong lòng cảm thấy lo lắng, tỏ ý bài tẩy dùng đủ rồi.

Thế nhưng Đạo Tổ và y đều đã luyện hóa năm thành Đại Đạo Chi Lực, lại đều sở hữu hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo, thuộc tính cơ bản của việc cướp đoạt và nỗ lực đạt được cũng không chênh lệch là bao, cho nên hai bên trong thời gian ngắn rất khó phân thắng bại. "Không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng lá bài đó thôi!" Tần Phong hạ quyết tâm nghiến răng, lớn tiếng hô một câu: "Kiếm tới!" Ngay sau đó, một đạo kim quang xé rách hư không, từ Đại Tần A Phòng Cung vọt thẳng lên trời. "Là Nhân Hoàng Kiếm!!" Tần Thù lập tức đứng dậy, vội vàng bước ra khỏi cung điện kiểm tra.

Mà khi nàng nhìn thấy trên bầu trời toàn là những vết nứt, lập tức đoán ra là đại bá Tần Phong đã gặp nguy hiểm, ngay sau đó liền hạ lệnh cho dân chúng Đại Tần quỳ trước Thủy Hoàng Miếu mà cầu nguyện.

Chương 2079

"Rõ!" Đế Sư Vô Đạo lập tức lĩnh mệnh xuống, truyền đạt mệnh lệnh của Đại Tần Tam Thế Nhân Hoàng.

Ngay sau đó, vô số Tín Ngưỡng Chi Lực hóa thành kim quang, theo sau Nhân Hoàng Kiếm xuyên qua từng tầng hư không, đến chiến trường Tiên Giới. "Là Nhân Hoàng Kiếm!!" Tần Hạo lập tức kinh hô một tiếng, chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra thanh kiếm này.

Ngay sau đó hắn liền nghe thấy tiếng hô hoán của bá tánh từ vạn thiên thế giới, cùng với tiếng hô hoán đại bá của bảo bối nhi tử Tần Thù và bảo bối nữ nhi Tần Khả Nhi. "Không phải chứ, bọn chúng làm sao..." Tần Hạo cả người trong nháy mắt ngây người, không biết con cái đã gặp Tần Phong từ khi nào. "Bệ hạ!!" So với tiếng hô hoán danh xưng Thủy Hoàng của những người khác, Giang Linh Nhi lại lo lắng nhìn bầu trời, trong lòng cầu phúc cho Tần Hạo được bình an vô sự. "Nhân Tộc Tín Ngưỡng Chi Lực!!" Đạo Tổ nhìn thấy Nhân Hoàng Kiếm, sắc mặt lập tức biến đổi.

Vốn tưởng rằng Tần Phong chỉ có tám thanh Đại Tiên Thiên Chi Kiếm, nhưng không ngờ hắn lại còn giấu một thanh Nhân Hoàng Kiếm, hơn nữa còn dùng tín ngưỡng của Nhân Tộc Chư Thiên để cường hóa thanh kiếm này. "Bây giờ ngươi đã hết lợi thế rồi!!" Tần Phong như hóa thân của chính nghĩa, một tay đón lấy Nhân Hoàng Kiếm đang bay tới.

Ngay sau đó, Tín Ngưỡng Chi Lực khổng lồ dũng mãnh tràn vào cơ thể y, khiến y trở thành hy vọng duy nhất của toàn bộ Nhân Tộc, cũng là hy vọng cuối cùng của toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới. "Lần này nhất định phải thắng a!!" Các Tiên Đế còn sống sót tại hiện trường, từng tham gia Đại Chiến Thái Cổ lần thứ hai, nhìn thấy Tần Phong đứng sừng sững trên hư không, lập tức nhớ đến Tà Đế năm đó, lại không thể kiềm chế được mà ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét xé lòng. "Không sai, lần này chúng ta nhất định sẽ thắng!!" Tần Phong như đã đưa ra một lời hứa, chậm rãi giơ Nhân Hoàng Kiếm lên.

Chỉ thấy y không có tật xấu nói nhiều của phản diện, trực tiếp chém thẳng về phía Đạo Tổ một cách dứt khoát...

“Một người làm sao địch lại lão phu!!” Đạo Tổ lập tức hừ lạnh một tiếng, dốc toàn lực thúc giục hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo.

Tiếp đó Bàn Cổ Phiên và Tạo Hóa Ngọc Điệp tỏa ra ánh sáng chói mắt, vô số phù văn thần bí cổ xưa như thủy triều dẫn động thiên địa.

Thế nhưng Hỗn Độn Châu và Thập Nhị Phẩm Sáng Thế Thanh Liên của Tần Phong cũng không phải hạng xoàng, cũng bùng nổ vô số phù văn thần bí cổ xưa dẫn động thiên địa.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc liên miên không ngừng, kéo theo đó là sự hủy diệt lan rộng khắp Tiên Giới.

Đầu tiên là Nam Vực bị đánh chìm hóa thành hư vô, sau đó Tây Vực cũng bị đánh chìm hóa thành hư vô, tiếp đó Đông Vực cũng không thoát khỏi vận mệnh bị đánh chìm.

Bắc Vực duy nhất còn sót lại cũng chẳng khá hơn là bao, từng vết nứt dữ tợn như thể cắt xé nó ra.

“Chết đi!!” Tần Phong quát lớn một tiếng, cầm kiếm nhanh chóng chém ra.

Chỉ thấy Nhân Hoàng Kiếm bùng nổ một đạo Thanh Bình Kiếm Ý khủng bố, như thủy triều vô biên quét ngang thiên địa, tiếp đó hóa thành kiếm khí sắc bén lao thẳng về phía Đạo Tổ.

“Hừ!!” Đạo Tổ lại hừ lạnh một tiếng, không chút do dự nghênh đón.

Ầm ầm!!

Hai bên va chạm mạnh mẽ vào nhau, bùng nổ cơn bão năng lượng khủng bố.

Thế nhưng điều nằm ngoài dự đoán của Đạo Tổ là, sức mạnh Tần Phong bùng nổ ra thật sự quá mạnh, không chỉ sở hữu Hồng Mông Tử Khí, mà còn sở hữu Thái Sơ Âm Dương Nhị Khí và Thái Sơ Ngũ Hành Chi Khí.

Cho dù y sinh ra vào thời điểm thiên địa sơ khai, cũng xa xa không giàu có bằng Tần Phong.

“Sao có thể chứ!?” Đạo Tổ lập tức kinh hô một tiếng, cả người cũng theo đó không giữ được bình tĩnh.

Ban đầu y cứ nghĩ Tần Phong chỉ là kẻ xuất thân từ nơi nhỏ bé, không hiểu thế nào là phú quý, thế mà không ngờ người ta không những không nghèo, ra tay còn hào phóng hơn mình, khiến y được nếm mùi thế nào là phú quý chân chính.

“Không có gì là không thể cả!” Trong mắt Tần Phong ánh lên một tia hàn quang, nắm bắt cơ hội quả nhiên đâm trúng ngực đối phương.

Phốc!!

Kiếm quang nhập thể, tiên huyết văng tung tóe.

Chỉ thấy Tần Phong nhờ vào sự gia trì của toàn bộ tín ngưỡng nhân tộc, thành công phản kích một kiếm đâm vào ngực Đạo Tổ.

“A!!” Đạo Tổ lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, vội vàng nắm chặt Nhân Hoàng Kiếm ngăn không cho nó tiếp tục đâm sâu.

Tiếp đó y lại vươn một bàn tay khác, nhanh chóng chụp tới đầu

Tần Phong, muốn dùng Lược Đoạt Đại Đạo để cướp đi năng lực của Tần Phong.

“Ngươi có Đại Đạo, chẳng lẽ ta không có sao!?” Tần Phong thấy vậy không hề hoảng sợ, quả quyết sử dụng Thời Gian Đại Đạo.

Chỉ thấy sức mạnh thời gian bao bọc lấy hai người, không chỉ khiến bản thân hắn luôn ở trạng thái đỉnh phong, mà còn khiến Đạo Tổ mở ra hành trình hồi tố thời gian ức vạn năm.

Hắn không biết Đạo Tổ tương lai có mạnh hơn hay không, nhưng lại biết Đạo Tổ quá khứ nhất định có điểm cuối.

“Đáng chết!!” Đạo Tổ lập tức bạo nộ, muốn phá vỡ dòng thời gian hồi tố.

Mặc dù Đại Đạo Chi Lực có thể gây ảnh hưởng đến bọn họ, nhưng trên Tiên Đế lại là cảnh giới đứng trên Đại Đạo, chỉ cần bọn họ muốn là có thể phá vỡ sát thương mà Đại Đạo giáng lên mình.

Thế nhưng Tần Phong lại không để y được như ý, không chỉ nắm chặt hai tay đối phương ngăn cản, mà còn mở ra Ngũ Hành Đại Đạo và Âm Dương Đại Đạo, hóa thành bảy vầng sáng bao vây trói chặt y.

“Sao có thể chứ!?” Đạo Tổ đơn giản là sắp phát điên rồi, không hiểu vì sao Tần Phong lại giàu có đến thế.

Đừng thấy y sở hữu Lược Đoạt Đại Đạo Chi Ấn, còn cướp đoạt rất nhiều năng lực của thiên tài, nhưng những năng lực này so với Tần Phong chung quy vẫn kém một chút.

Không bị hắn khắc chế thì cũng bị hắn áp chế!!

“Ngươi xong rồi!!” Mắt Tần Phong sắc bén, tiếp tục gia tăng sản lượng.

“Nếu ngươi muốn chơi, vậy lão phu sẽ chơi với ngươi tới cùng!!”

Trong mắt Đạo Tổ lập tức lộ ra một tia hung quang, đã sớm dự cảm được mình không thể đánh lại Tần Phong.

Tiếp đó y liền tuân theo nguyên tắc “ta chết thế giới diệt”, trực tiếp thả lỏng tâm thần, để Quỷ Dị Chi Khí bị áp chế trong cơ thể lập tức bùng nổ.

“Vãi chưởng!!” Tần Phong lập tức thốt lên một câu thô tục, không ngờ đối phương cũng lật bàn rồi.

Chỉ thấy hắn vội vàng buông Đạo Tổ ra rồi lùi lại, tránh để bản thân cũng bị Quỷ Dị Chi Khí dính vào.

Chương 2080

Thế nhưng lúc này mắt Đạo Tổ đã đen kịt, như thể bị ma hóa, khí tức lập tức bạo trướng, không chỉ khiến toàn bộ Chư Thiên sụp đổ điên cuồng, mà còn điên cuồng hấp thu Quỷ Dị Chi Khí từ Tây Chu tràn vào.

“Vãi chưởng, y sao lại mạnh lên nữa rồi!?” Tần Hạo lập tức thốt lên một câu thô tục, rồi quay đầu nhìn sang ca ca mình, mặt đầy mong đợi hỏi: “Ca, anh còn át chủ bài nào chưa dùng nữa không!?” “Vẫn còn một lá!” Tần Phong thấy cục diện đã mất kiểm soát, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nếu sớm biết sẽ là cục diện này, hắn đã biến thân Hồng Mao Lão Quái ngay từ đầu rồi, căn bản không cần phải đánh đến mức tốn sức như vậy.

“Vãi chưởng, anh thật sự có à!?” Tần Hạo lập tức thốt lên một tiếng thô tục, trong lòng càng hiện lên một chữ “Vãi chưởng” to đùng.

Mình cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi, căn bản không ôm chút hy vọng nào, thế mà không ngờ ca ca mình lại chơi thật lòng đến thế.

“Vãi chưởng!!” Ngay cả Lâm Tam tính cách vốn dĩ đã nhìn thấu mọi chuyện, nghe thấy lời này cũng thốt lên một câu thô tục.

Thế nhưng lúc này Tần Phong lại không có thời gian để ý những chuyện đó, hắn hít một hơi thật sâu rồi lấy ra Hồng Mao Lão Quái Trải Nghiệm Quyển.

“Đây là cái gì!?” Tiểu Bạch lập tức dựng lông, cảm ứng được khí tức nguy hiểm.

“Bắt đầu đi!!” Tần Phong không có ý định giải thích, trực tiếp mở cuộn trục ra.

Trong khoảnh khắc... một đạo hồng quang cực kỳ chói mắt xông thẳng lên trời, dường như muốn nhuộm hư không thành một biển máu.

Tiếp đó trong hư không vô tận ẩn ẩn truyền đến tiếng gào thét, tựa như viễn cổ hung thú đang tỉnh giấc, lại giống như ma thần đang thoát khỏi phong ấn.

Mà Tần Phong thì bị hồng quang bao phủ, vô số phù văn tràn vào trong cơ thể.

“A!!” Tần Phong không nhịn được, phát ra tiếng rên rỉ thê thảm.

Chỉ thấy thân thể hắn như bị một cỗ sức mạnh cuồng bạo xé rách, mỗi tấc da thịt, mỗi đốt xương cốt đều phải chịu đựng áp lực khổng lồ, thân thể cũng như Pháp Tướng Thiên Địa mà nhanh chóng bành trướng, một mái tóc dài đen kịt lại nhanh chóng biến thành đỏ rực, còn dựng đứng từng sợi, như ngọn lửa đang cháy.

Đặc biệt là khí tức tỏa ra quanh thân, càng khiến hư không vô tận chấn động kịch liệt.

“Cái này lại là cái gì!?” Tần Hạo và Lâm Tam trợn tròn mắt, thân thể không khỏi lùi về phía sau.

Khí thế của Tần Phong hiện tại thật sự quá khủng bố, cho dù là Đạo Tổ đã hấp thu Quỷ Dị Chi Khí, trước mặt hắn cũng cảm thấy như một đứa trẻ con không mặc quần vậy.

“Cái, cái này là...” Ý thức Đạo Tổ vẫn chưa bị hoàn toàn thôn phệ, nhìn thấy dáng vẻ của Tần Phong liền kinh hô.

Thế nhưng tiếp đó y như thể vỡ trận, điên cuồng ngửa mặt lên trời cười lớn: “Lão phu cứ tưởng mình đã vượt lên trên Đại Đạo từ lâu, thế mà không ngờ cuối cùng vẫn khó thoát khỏi sự tính toán của

Đại Đạo, Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ nát một góc, lão phu sớm nên nghĩ tới, sớm nên nghĩ tới rồi...” Lời còn chưa dứt, “RẦM” một tiếng!!

Chỉ thấy một sinh vật khổng lồ toàn thân mọc lông đỏ, giống như một con tinh tinh lớn, không nói lời thừa thãi trực tiếp vỗ một chưởng xuống, kết thúc Đạo Tổ đã liên tiếp chiến thắng hai lần Thái Cổ Đại Chiến.

Ầm ầm!!

Chư Thiên không thể chịu đựng được nữa, trực tiếp sụp đổ hóa thành hư vô.

Tiếp đó còn chưa đợi Tần Phong ra tay ngưng tụ lại Chư Thiên, một cỗ năng lượng thần bí đột nhiên bùng nổ trong cơ thể, lập tức xé rách hắn thành từng mảnh vụn...

“Ca!!” “Tần huynh!!” “Chủ nhân!!” Tần Hạo, Tiểu Bạch và Lâm Tam đều kinh hãi, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Thế nhưng tiếp đó Tần Phong đã bị xé nát lại hóa thành một khối tiên huyết trôi nổi, đối diện còn sáng lên một vầng kim sắc quang mang.

“Ngươi là ai!?” Tần Phong dường như không hề bất ngờ, mở miệng hỏi: “Chính là ngươi ở phía sau thao túng tất cả!?” “Đúng vậy!” Kim sắc quang mang sảng khoái thừa nhận: “Ta là ý chí thức tỉnh từ thuở ban sơ Đại Đạo sinh ra, vì để tiêu diệt Đạo Tổ mà triệu hoán ngươi đến.” “Vậy có nghĩa, ngươi là Hệ Thống!?” Tần Phong lại mở miệng hỏi, phát hiện Hệ Thống thật sự rớt mạng rồi.

“Là, cũng không phải!” Đại Đạo Ý Chí mở miệng đáp: “Ban đầu Đạo Tổ phát hiện Thiên Mệnh Chi Nhân có thể giải quyết Quỷ Dị Chi Khí, liền bắt đầu bày cục để bọn họ hy sinh bản thân, thế nhưng điều Đạo Tổ không ngờ tới là, ý chí của những Thiên Mệnh Chi Nhân này không hề hoàn toàn tiêu tán, mà là tụ tập lại không ngừng lớn mạnh, cuối cùng kết hợp với ta, hình thành Hệ Thống mà ngươi nói, còn những năng lực và cảm ngộ ngươi có được, đều là năng lực và cảm ngộ của những Thiên Mệnh Chi Nhân này lúc còn sống, về phần Hồng Mao Lão Quái, đó là một trong những bí mật mà thiên địa che giấu, cũng là bí mật mà Tạo Hóa Ngọc Điệp không thể dò xét." "Mờ mịt!?" Tần Hạo và Lâm Tam mặt đầy mờ mịt, không hiểu hai bên đang nói gì.

"Vậy vì sao lại chọn ta!?" Tần Phong lại mở miệng hỏi, muốn biết chân tướng sự việc.

"Bởi vì Thiên Mệnh Chi Nhân đều đã thất bại, mà ngươi lại rất giống Đạo Tổ!!" Đại Đạo Ý Chí tiếp tục nói: "Giả dối tàn nhẫn, xảo trá ngụy thiện, lại càng tâm ngoan đến vì lợi ích của bản thân, dám trực tiếp lật bàn, coi thường sống chết của chúng sinh thiên hạ." "Ừm!!" Tần Hạo và Lâm Tam đồng tình gật đầu, cảm thấy Đại Đạo Ý Chí nói đúng.

"Ngươi không sợ sao!?" Tần Phong tiếp tục hỏi: "Không sợ ta trở thành Đạo Tổ thứ hai sao!?" "Sợ!!" Đại Đạo Ý Chí tiếp tục đáp: "Cho nên ta ngay từ đầu đã thiết kế sẵn kết cục cho ngươi, Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết ngươi tu luyện nhìn thì có vẻ có thể trọng sinh, nhưng thực chất là để cắt xé và phân giải ngươi, hiện tại ngươi quá mạnh rồi, thế giới Chư Thiên mới tuyệt đối không cho phép xuất hiện Đạo Tổ thứ hai." "Ngươi nghĩ ngươi có thể cắt xé ta sao!?" Trong giọng nói của Tần Phong tràn ngập sự khinh thường, huyết đoàn cũng lập tức tỏa ra hồng quang.

Tiếp đó thiên địa Đại Đạo điên cuồng tràn vào huyết đoàn, muốn ngưng tụ lại một cơ thể mới.

"Đừng giãy dụa nữa!" Đại Đạo Ý Chí mở miệng nói: "Vận mệnh đã an bài sẵn cả đời ngươi rồi, không phải ngươi muốn thay đổi là có thể thay đổi được...” “Mẹ nó chứ!!” Tần Phong lập tức chửi thề cắt ngang: “Nếu vận mệnh đã chọn ta cái phản phái này, vậy thế giới mới chú định sẽ do ta cái phản phái ích kỷ này thống trị!!” “Vô dụng thôi, vận mệnh của ngươi... ngươi muốn làm gì...” Đại Đạo Ý Chí còn chưa nói hết lời, đã phát ra tiếng nổ mạnh chói tai.

Chỉ thấy Tần Phong không hề có giác ngộ nhận mệnh, ngược lại đã mở ra Cực Tẫn Thăng Hoa lao tới chỗ nó.

“Một đòn này ta sẽ đánh cược cả sinh mệnh, cũng là một đòn cuối cùng trong kiếp này!!” Tần Phong không chút do dự, trực tiếp đâm thẳng vào Đại Đạo Ý Chí.

Ầm ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng không gian thần bí, vô tận Đại Đạo Chi Lực cũng theo đó mà tiêu tán.

“Thằng điên, ngươi là thằng điên!!” Đại Đạo Ý Chí phát ra tiếng kêu thét vỡ trận, vầng sáng cơ thể cũng bắt đầu dần tiêu tán.

“Hừ!” Tần Phong hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi đã chọn ta, thì nên biết tính khí của ta, lão tử báo thù chưa bao giờ để qua đêm.” “Ngươi là thằng điên!!” Đại Đạo Ý Chí điên cuồng kêu thét: “Ngươi cho dù hủy diệt ta thì sao chứ, ngươi vẫn phải chết, căn bản không thể thay đổi vận mệnh của bản thân...” “Thật sao!?” Tần Phong thân thể hóa thành vô số giọt máu nói: “Ngươi tự cho là đã nắm giữ vận mệnh của ta, cho rằng ta sẽ trưởng thành như một phản phái, nhưng ngươi có phát hiện ra là ta không hề trưởng thành theo cách ngươi đã thiết kế không, đến cuối cùng bên cạnh ta vẫn còn bạn bè và người thân.” “Chết đi cho ta!!” Đại Đạo Ý Chí dường như căn bản không nghe lọt tai, trực tiếp phun ra một kiện Hỗn Độn Chí Bảo.

Lời vừa dứt, “Ầm” một tiếng vang lên!!

Chỉ thấy bảo vật này là một kiện Hỗn Độn Chí Bảo hình bánh xe luân chuyển, phía trên không chỉ khắc đầy phù văn cổ xưa thần bí, mà còn tỏa ra vô tận Hỗn Độn Chi Khí, bên trong càng như một phương tiểu thế giới.

“Luân Hồi Chí Bảo!!” Tần Hạo chỉ nhìn thoáng qua một cái, đã biết bảo vật này có duyên với y.

Tiếp đó còn chưa đợi y đi lấy lại bảo bối của mình, bánh xe luân chuyển đã bắt đầu nhanh chóng vận hành, hấp thu toàn bộ những huyết châu của Tần Phong đã bị phân giải vào trong.

“Đây chính là Hỗn Độn Chí Bảo, Luân Hồi Bàn!!” Đại Đạo Ý Chí mở miệng nói: “Ngươi tuy rằng tu luyện Tam Thập Tam Thiên Tạo Hóa Quyết, có thể nhờ một giọt tinh huyết mà trọng sinh, nhưng sau khi tiến vào Luân Hồi Bàn, nó sẽ rửa sạch ký ức kiếp trước của ngươi, phân chia ngươi ra rồi đưa đi chuyển thế.” “Ca!!” Tần Hạo lập tức lo lắng, vội vàng kích hoạt Lục Đạo Luân Hồi.

Mặc dù hiện tại y bị thương nặng, thân thể càng bị hao tổn nghiêm trọng, nhưng vẫn điên cuồng thiêu đốt bản nguyên của mình, muốn kéo Tần Phong ra khỏi Luân Hồi Bàn.

“Vô dụng thôi!” Trước khi Đại Đạo Ý Chí tiêu tán, nó mở miệng nói: “Luân Hồi Bàn một khi đã khởi động sẽ không dừng lại, Tần Phong đã chú định phải bị phân giải đầu thai rồi.” “Vậy ta sẽ chờ ca ca ta quay về!!” Trong mắt Tần Hạo lóe lên một tia kiên quyết, trực tiếp nhảy vào Luân Hồi Bàn.

Tiếp đó y nhanh chóng kích hoạt Lục Đạo Luân Hồi của mình, lấy bản thân làm cái giá hòa nhập vào Luân Hồi Bàn, tranh thủ cho Tần Phong một tia sinh cơ.

“Tiểu Bạch, đi!!” Lâm Tam lập tức hiểu ra Tần Hạo muốn Tần Phong nghịch chuyển thời không, thế là hắn quả quyết đem bản nguyên của mình rót vào trong cơ thể Tiểu Bạch.

Chương 2081

Tiếp đó hắn nắm chặt tai thỏ của Tiểu Bạch, xoay tròn nhanh chóng trong không trung như thể quay cần khởi động máy bay trực thăng, sau đó dùng sức ném nó vào trong Luân Hồi Bàn.

“Ô ô ô...” Tiểu Bạch còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy trời đất quay cuồng.

Tiếp đó bản nguyên của Lâm Tam bao bọc lấy nó, không bị thương tổn mà xuyên hành trong Luân Hồi Bàn, truy tìm tinh huyết trọng sinh của Tần Phong đã bị hút vào.

Cảnh tượng chuyển đổi...

Một thôn nhỏ như thế ngoại đào nguyên, một đám trẻ con đang vui vẻ chơi đùa trên cánh đồng.

Thế nhưng ngay lúc chúng đang chơi vui vẻ, một con thỏ trắng trên mái nhà ngáp một cái, sau đó mở mắt nhìn về phía một đứa trẻ trong đám đông.

Chỉ thấy đứa trẻ này giống hệt Tần Phong lúc nhỏ, trên cổ còn đeo một viên ngọc châu đã mất đi vẻ sáng bóng.

Theo lời người lớn trong thôn nói, đứa bé này không phải người trong thôn bọn họ.

Là vào một đêm bảy năm trước, cùng với trăng đỏ từ trên trời giáng xuống, trên cổ còn đeo một khối ngọc châu đã mất đi vẻ sáng bóng.

Cũng vì là một bé trai, người trong thôn liền quyết định giữ lại.

Thế nhưng điều người trong thôn không ngờ tới là, đứa bé này thông minh dị thường, bất kể là thứ gì vừa học là biết, lại còn huấn luyện được một con thỏ có thể nghe hiểu tiếng người.

“Tiểu Bạch, mau xuống đây chơi cùng đi!!” Một đám trẻ con đứng dưới mái nhà, ra sức vẫy tay gọi thỏ trắng.

“Trẻ con!” Tiểu Bạch ngáp một cái, lại nằm xuống tiếp tục ngủ.

Kể từ khi nó tiến vào Luân Hồi Bàn tìm kiếm Tần Phong, đã gặp phải hàng trăm Tần Phong chuyển thế rồi, nhưng đáng tiếc bọn họ chung quy đều không thể thức tỉnh ký ức kiếp trước.

Mặc dù ban đầu nó cũng dùng thủ đoạn để kích thích, nhưng cuối cùng lại phát hiện căn bản không có tác dụng.

Thế là nó liền ngụy trang thành thỏ bình thường, ở bên cạnh Tần Phong chuyển thế, một mực đợi đến khi đối phương già chết, mới đi tìm Tần Phong kế tiếp.

“Ngao ô!!” Trong sơn lâm, truyền đến tiếng sói tru.

“Cái lũ súc sinh này lại đến làm gì!?” Tai dài của Tiểu Bạch giật giật, nó bực bội mở mắt đứng dậy.

Tiếp đó nó liền nhanh chóng biến mất tại chỗ, xuất hiện trước mặt một con sói trắng thân hình khổng lồ.

“Yêu Hoàng bệ hạ vĩ đại...” Sói trắng mặt đầy nịnh nọt, nằm rạp trên đất vẫy đuôi.

“Bớt nói nhảm đi!” Tiểu Bạch bực bội ngắt lời: “Ngươi tìm Bản Hoàng có chuyện gì!?” “Yêu Hoàng bệ hạ vĩ đại...” Sói trắng tiếp tục nịnh nọt nói: “Con quạ mà ngài đánh rơi, chúng thần đã tìm thấy rồi.” “Tiểu Nha Nha tìm thấy rồi!!” Tiểu Bạch vừa nghe tìm thấy, mắt lập tức sáng bừng.

Kể từ khi nó tiến vào Luân Hồi Bàn tìm Tần Phong, người quen duy nhất ở bên cạnh nó chính là Tiểu Nha Nha.

Thế nhưng con Tiểu Nha Nha này luôn thích chạy lung tung, không thì chạy đi dạy dỗ cô bé nào đó, lại chạy đi nuôi cá chép nào đó, hại nó thường xuyên không tìm thấy.

“Thế nhưng khi chúng thần tìm thấy nó...” Sói trắng lại ấp úng nói: “Nó chỉ còn lại một cái xác, linh hồn bên trong đã tiêu tán rồi.” “Chết rồi!!” Tiểu Bạch lập tức phát ra tiếng nổ mạnh chói tai, căn bản không dám tin đây là sự thật.

Tiếp đó một cỗ cảm giác cô độc chưa từng có ùa lên lòng, ngoại trừ hồi ức ký ức thời thơ ấu ra, nó cũng không còn bất kỳ người quen nào ở bên cạnh nữa.

“Cứu mạng a!!” “Chạy mau, thổ phỉ vào thôn rồi!!” “...” Ngay trong lúc Tiểu Bạch thất thần, tiếng kêu khóc từ ngôi làng dưới núi truyền đến.

Chỉ thấy một đám thổ phỉ xông vào ngôi làng như thế ngoại đào nguyên, bọn chúng thấy đàn ông thì giết, thấy phụ nữ thì cướp, ngay cả trẻ con cũng không hề khách khí.

“Không hay rồi!!” Tiểu Bạch lập tức tỉnh táo lại, vội vàng chạy về phía ngôi làng.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc nó nhanh chóng quay về làng, nhìn thấy một tên thổ phỉ giơ cao đại đao trong tay, hung hăng chém xuống Tần Phong chuyển thế nhỏ bé, còn mang theo một vệt máu tươi văng lên không trung.

Ầm ầm!!

Trong đầu Tiểu Bạch vang lên tiếng sấm sét, chỉ cảm thấy trời đất sụp đổ trong khoảnh khắc.

Đầu tiên là Tiểu Nha Nha chết một cách khó hiểu, sau đó là chủ nhân chuyển thế của nó bị người ta giết chết, cho dù nó thân là Yêu

Hoàng, có thể hiệu lệnh quần yêu thiên hạ, cũng không thể chịu đựng được đả kích này.

“Thỏ béo tốt thế này!” Một tên thổ phỉ mắt sáng lên, lập tức vươn tay nói: “Vừa hay bắt về làm món nhắm rượu...” “Thỏ ngươi chết đi!!” Tiểu Bạch hoàn toàn rơi vào điên cuồng, ngọn lửa khủng bố bùng nổ từ trong cơ thể.

Tiếp đó ngọn lửa ngút trời đốt cháy cả ngôi làng, biến ngôi làng vốn như thế ngoại đào nguyên thành một biển lửa, lũ thổ phỉ xông vào làng cũng không một kẻ nào thoát khỏi, tất cả đều bị ngọn lửa thiêu thành tro tàn.

“Thật, thật khủng bố quá!!” Sói trắng đứng trên sườn núi, không nhịn được nuốt nước bọt.

Thế nhưng Tiểu Bạch lúc này lại không có tâm tư để ý đến nó, run rẩy đi đến trước mặt Tần Phong chuyển thế nhỏ bé.

Đặc biệt là nhìn thấy vết dao chém sâu đến xương thịt trên người hắn, nó chỉ cảm thấy trái tim mình cũng ngừng đập theo.

“Chủ nhân, chủ nhân!!” Tiểu Bạch không thể chịu đựng được nữa, nhào lên người Tần Phong, khóc rống lên: “Người rốt cuộc đang ở đâu chứ?

Ta thỏ nhớ người rồi, thật sự nhớ người rồi, ta thỏ thật sự sắp không chịu nổi nữa rồi, chủ nhân, người mau quay về đi...” Và ngay lúc Tiểu Bạch đang khóc thương tâm, ngón tay của Tần Phong nhỏ bé khẽ động đậy.

Cũng không biết là do tác giả cẩu sợ kết cục bi kịch bị chửi chết, hay là kỹ năng bị động Thần Kỹ Vận Mệnh Chưởng Khống mà Tần Phong rút trúng cuối cùng đã phát huy tác dụng, hoặc giả là kết quả nỗ lực của Tần Hạo và những người khác.

Chỉ thấy Tần Phong nhỏ bé vốn dĩ đã bị chém chết, ngực đột nhiên sáng lên một đạo quang mang.

Tiếp đó vết dao chém sâu đến xương ở ngực bắt đầu lành lại, ngọc châu đã mất đi vẻ sáng bóng trên cổ cũng một lần nữa tỏa sáng, chính là Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu gia truyền của Tần gia bọn họ.

“Hả!?” Tiểu Bạch dường như cảm ứng được điều gì đó, nhưng lại không dám ngẩng đầu vì sợ đang nằm mơ.

Cho đến khi một cảm giác quen thuộc đặt lên cái đầu nhỏ của nó, nó mới dám chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên.

“Sao lại khóc rồi!?” Tần Phong nhỏ bé chậm rãi ngồi dậy, khóe miệng nở nụ cười quen thuộc nói: “Ngươi không phải luôn hy vọng mình lớn lên sao?

Sao bây giờ lại khóc thảm thương như vậy chứ!?” “Chủ nhân...” Tiểu Bạch ngây người nhìn mấy giây, sau đó lao vào lòng Tần Phong khóc lớn.

Nó mới không cần gì là lớn lên, cũng không muốn làm Yêu Hoàng gì cả, điều nó muốn nhất từ trước đến nay đều là làm ngoại quải độc quyền và phế vật nhỏ độc quyền của chủ nhân.

Cũng chính vào khoảnh khắc này... nó từ Yêu Hoàng biến thành Tiểu Bạch.